Đạo Nhân

DƯỢC THIÊN SẦU

Đạo Quân

Tác giả: Dược Thiên Sầu

Editor:

Designer:

Thể loại: Tiên hiệp, Võ hiệp, Văn học phương Đông

Nguồn:

—★—

dtv-ebook.com

Chương 1: Không Uổng Công (1)

Ánh đèn pin lướt qua thông đạo của huyệt mộ, một người đàn ông cầm chiếc đèn pin trong tay chiếu khắp bốn phía tìm kiếm trong mái vòm và vách đá của thông đạo, cùng với cả khoảng không gian tối đen ở phía trước nữa.

Lúc ánh đèn pin soi vào vách đá ở khoảng cách gần, nó giúp người ta thấy rõ bộ dạng của người đàn ông trong bóng tối. Đây là một người trung niên gầy gò, mái tóc sau lưng vẫn thẳng thớm, khuôn mặt trắng tinh, thần thái sáng láng, hai mắt rất có thần, đầy vẻ bình tĩnh thong dong. Cả người hắn rất sạch sẽ, đường trang màu đen trên người vẫn chỉnh tề, trong tay đang cầm một cây trượng.

Một người có trang dung sạch sẽ như vậy xuất hiện nơi huyệt mộ thế này, ai không quen thì cảm thấy hiếm có nhưng kẻ đã biết rõ thì sẽ cảm thấy rất bình thường. Đây là một người làm công việc khảo cổ dưới lòng đất, lúc đầu giang hồ hay gọi là trộm mộ nhưng sau này cùng với sự tăng trưởng địa vị và trải nghiệm giang hồ, được người đời tôn xưng là Đạo gia.

Hiện giờ, đa số các Đạo gia đều bế quan thanh tu giống như đạo sĩ vậy, rất ít khi đích thân xuất mã, chỉ khi gặp được vài nơi tương đối thú vị mới đích thân đi một chuyến, chẳng hạn như ngôi mộ có hình dạng cực kỳ hiếm thấy trước mặt này.

Cây trượng cùng với bước chân gõ cộc cộc trên mặt đất, đợi đến khi mặt đất phát ra tiếng kim loại va chạm “keng” một cái, Đạo gia liền dừng bước. Hắn cũng không vội vã nhìn xuống đất mà ánh mắt thuận theo chiếc đèn pin trong tay liếc nhìn bốn phía. Trước mắt hắn, một không gian dưới lòng đất tối om cực lớn hiện ra, dưới ánh sáng của đèn pin, đại khái vẫn có thể phân biệt được địa cung của huyệt mộ. Địa cung rộng lớn thế này cũng cực kỳ hiếm thấy.

Sau khi quan sát sơ xung quanh, Đạo gia chiếu đèn pin xuống dưới chân, cây trượng lại gõ vài tiếng “keng keng” trên mặt đất. Hắn dùng mũi chân cọ cọ dưới mặt đất hai lần để quét bỏ lớp bụi đi. Ở bên dưới, mặt đất bằng kim loại mang theo tia sáng màu đồng lộ ra.
Cây trượng được nhấc lên, Đạo gia kẹp chiếc đèn pin dưới nách, cánh tay rảnh còn lại hơi rũ xuống sau đó từ từ nâng lên. Bỗng nhiên, lớp bụi dưới mặt đất hơi xuất hiện một luồng khí xoáy. Đạo gia bất chợt đẩy tay về phía trước một cái, nội lực dâng lên, chưởng phong thổi bật ra kèm theo tiếng “ào ào” của gió lốc, đẩy sạch lớp bụi tích trên mặt đất. Sau vài chưởng liên tục, toàn bộ bụi đất đều tung bay.
Bàn tay cầm trượng lại hạ xuống ở bên cạnh người, khiến lớp bụi cuồn cuộn không thể chạm đến cơ thể. Ánh đèn pin chói lóa soi về phía mặt đất đã được phủi bụi, có thể phán đoán ra trong bán kính mười mấy thước phía trước, mặt đất đều được lát kim loại, chứ không phải chỉ là một vùng nhỏ dưới chân. Trên lớp kim loại này hình như có khắc hoa văn, không phủi sạch lớp bụi đi thì khó mà nhìn thấy được chân dung hoàn chỉnh.
Đợi khi tất cả đều kết thúc, Đạo gia tiếp tục chống gậy đi về phía trước, đèn pin thỉnh thoảng soi lên mái vòm bên trên. Xung quanh địa cung này còn có vài cửa hang tối đen giống như thông đạo hắn bước vào, có điều không biết thông đi đâu, và cuối cùng có ẩn chứa bí mật gì.
- Hình dáng cấu tạo thế này thật sự là chưa từng thấy, thật thú vị...
Đạo gia mỉm cười nói thầm, dưới chân bỗng phát ra một tiếng “rắc” giống như đã giẫm lún một khối đất. Ngay sau đó, dưới mặt đất dường như truyền đến tiếng lách cách, tựa như tiếng lò xo cơ quan nào đó đang vận hành.
Ầm! Trên thông đạo phía trước truyền đến âm thanh rung động của vật nặng rơi xuống.
Sắc mặt Đạo gia thay đổi, với kinh nghiệm của hắn, vừa nghe đã biết thông đạo tiến vào đã bị thứ gì rơi xuống chặn lại rồi.

Chương 2: Không Uổng Công (2)

Ngay sau đó, mấy cửa hang tối om khác cũng truyền đến tiếng ken két trầm đục giống như có cánh cửa nặng nề nào đó mở ra.
Chân Đạo gia buông lỏng, lui ra vài bước, đèn pin nhanh chóng soi xung quanh. Trong lòng hắn biết đã đạp phải cơ quan, nhưng không biết đã phát động cơ quan gì được bố trí trong mộ thất. Có điều, có thể cắt đứt thông đạo tiến vào thì chứng tỏ cơ quan này không tốt lành gì.
Hắn cảnh giác cao độ nhìn bốn phía, nhưng im lặng chờ trong chốc lát mà bốn phía vẫn im ắng, không hề nghe thấy có bất kỳ động tĩnh gì.
Ngược lại, ở phía cửa lối vào lại truyền đến một tiếng nổ "ầm" vang vọng, chấn động đến nỗi mặt đất chỗ này đều rung lên. Bên cạnh đó, tiếng lách cách vẫn vang vọng mãi trong địa cung.
Hắn nhanh chóng nhận ra trong âm thanh lách cách này có có một động tĩnh khác thường, đèn pin nhanh chóng chiếu về phía một cửa hang u tối, hình như có thứ gì đó đang lăn nhanh ra từ đây. Dưới ánh sáng, một đôi mắt màu xanh lục đột nhiên xuất hiện ở sâu trong cửa hang kia, ngay sau đó là bóng dáng hoàn chỉnh hiện ra, một người quần áo rách rưới xuất hiện.
Thật ra kẻ này không giống người mà giống thây khô hơn, toàn thân mọc lông trắng, răng nanh nhọn hoắt. Dưới ánh đèn pin, hốc mắt nó phát ra ánh sáng màu xanh lục, mười ngón tay có móng nhọn xanh đen sắc bén. Nó đang điên cuồng lao ra khỏi cửa hang, phát ra tiếng gầm gừ bổ nhào về phía hắn.
Trong tất cả cửa hang xung quanh hắn đều xuất hiện thây khô.
Cương thi! Trong đầu Đạo gia lóe lên ý niệm này đầu tiên. Tay hắn không hề dừng lại, cây gậy trong tay vặn một cái, một thứ mang theo ánh sáng rét lạnh thuận thế bay từ trong gậy ra. Cơ thể hắn khẽ lóe lên nhanh chóng lùi lại một bước, nghiêng người né tránh cương thi đang bổ

nhào qua. Trên tay hắn giờ đây đang cầm một thanh kiếm lóe sáng, trong chớp nhoáng đã chém vào phần cổ cương thi, làm phun ra một chùm máu xanh lục. Đầu cương thi bay ra chia cắt với cơ thể, cơ thể đập xuống mặt đất một tiếng “thịch” rồi nằm co giật ở đó, bò lên mấy lần mà không đứng dậy được.

Hành động của Đạo gia cũng không hề dừng lại, kiếm quang trong tay chớp lóe liên tục. Từng bóng người bổ nhào đến đều bị hắn chém ngã trên đất, ánh đèn pin lia loạn xạ phía trước người hắn. Không chỉ có một con cương thi, mà cửa hang bốn phía không ngừng có cương thi điên cuồng gầm thét xông về phía hắn, càng lúc càng nhiều.

Đạo gia bị bao vây tấn công, trở tay không kịp, chỉ dựa vào kiếm trong tay thì không kịp ngăn địch. Hắn bèn dùng cả tay lẫn chân, vội vàng đâm một kiếm xuyên qua tim một cương thi, sau đó phát hiện làm như thế cũng vô dụng, cương thi kia vẫn một trảo đánh tới. Thân dưới của Đạo gia tung ra một cước như bão tố, lực đạo hùng hồn, đạp cho cương thi kia bay ngược ra sau, đụng vào mấy con ở phía sau. Hắn không đợi chân đặt xuống, cơ thể đã bay lên không, xoay người đạp ra sau một cái, đá bay thêm một con nữa. Ngay sau đó, hắn lại lăng không vặn eo lật chân đá liên tục, nhanh chóng đá bay vài con, hàn quang trong tay chém xuống thêm vài cái đầu.

Chỉ trong một thoáng, xung quanh hắn đã chất chồng hơn hai mươi cương thi hung hãn. Tuy bị vây công nhưng không một cương thi nào có thể thương tổn được hắn, có điều tay chân hắn cũng không dừng được. Người bình thường chỉ sợ sớm đã bị đánh không dám đến gần hắn nữa, nhưng những cương thi này căn bản không sợ chết. Chúng nó công kích càng thêm hung mãnh, hung hãn khó chơi.

Pằng pằng pằng…

Ở lối vào đột nhiên vang lên tiếng súng gấp rút, một khẩu súng tự động trong tay một người đàn ông có thân hình gầy nhỏ phun ra ngọn lửa, đạn điên cuồng bắn về phía các cương thi đang nhào vào Đạo gia để giải vây.

Sau một hồi bắn liên tục, người đàn ông gầy nhỏ phát hiện những viên đạn bắn trúng mục tiêu không có tác dụng gì lớn, ngược lại còn hấp dẫn vài cương thi về phía mình. Rõ ràng hắn ta cũng có một ít kinh nghiệm

đối phó với những thứ này, nhanh chóng điều chỉnh điểm đích của đạn, bắn vào đầu và đầu gối của cương thi. Cương thi lao tới không phải bị bắn cho mất đi năng lực chạy ngã nhào xuống mặt đất thì cũng bị bắn nổ đầu, não tuôn ra rồi ngã xuống đất.

Ánh lửa từ họng súng phun ra chiếu lên gương mặt lạnh lẽo không biểu cảm gì của người đàn ông gầy nhỏ, trông bình tĩnh cực kỳ. Mắt thấy cương thi hung hãn không sợ chết vọt tới, hắn ta không lùi mà tiến tới, nghênh đón chúng.

Chương 3: Cổ Nhân Thật Sự Không Lừa Ta (1)

Dùng động tác cực nhanh đổi băng đạn, khẩu súng được kéo nhanh một phát, tiếng súng đột nhiên dừng lại rồi lại liên tục vang lên. Sau khi không nhanh không chậm tiến lên, hắn ta đổi tay cầm súng tự động, tay kia rút một khẩu súng ngắn ở hông, thân súng sượt qua eo một cái soạt, đạn được lên nòng rắc rắc.

Hắn ta chẳng thèm nhìn, tiện tay bắn hai phát súng "pằng pằng" vào đầu một cương thi bị thương ở đầu gối sắp ngã nhào đến trước mình, khiến đầu nó bị vỡ tung. Ngay sau đó, súng ngắn lại quay ngoắt ra sau "pằng pằng" vài phát, bắn nổ đầu cương thi từ phía sau đánh tới. Súng tự động và súng ngắn trong tay hắn ta được đổi băng đạn rất tự nhiên, cách sử dụng vũ khí súng ống không phải chỉ thuần thục bình thường. Những cương thi kia căn bản chưa đến gần được hắn ta đã lần lượt ngã xuống.

Đợi đến khi Đạo gia lách mình chém xuống một kiếm giết con cương thi cuối cùng trước mặt, khẩu súng tự động trong tay người đàn ông gầy nhỏ cũng "pằng pằng" hai tiếng bắn chết con cương thi lao tới cuối cùng. Đạo gia dùng mũi chân hất cán gậy dưới đất lên, nó xoay vài vòng trên không rồi rơi xuống. Hắn thuận tay giơ kiếm tra lại vào vỏ, biến nó trở thành cây gậy chống bình thường một lần nữa, động tác hết sức gọn gàng. Xong đâu đấy, hắn đưa tay vuốt lại mái tóc hơi rối vì đánh nhau của mình.

Lúc này, trong địa cung tràn ngập một mùi hôi thối kỳ quái.

Người đàn ông gầy nhỏ bước vòng xung quanh Đạo gia một vòng, khi thấy mấy cương thi bị chém ngang lưng chưa chết hoặc chém mất hai chân vẫn còn giãy dụa, nòng súng tự động lại lóe lên tia lửa "tạch tạch", hoặc súng ngắn vang lên hai tiếng "pằng pằng" bắn nổ đầu chúng.

Đợi sau khi tất cả cương thi trong địa cung đều không còn động tĩnh gì, người đàn ông gầy nhỏ cảnh giác nhìn xung quanh, nhanh chóng đổi băng đạn, súng ngắn lập tức quay trở lại bên hông, súng tự động cũng khoác trên vai. Hắn ta rút từ sau lưng ra một cái ống "xoẹt" một tiếng, ánh lửa sáng lên mang theo cả khói. Hắn ta tiện tay vứt ra trước mặt, xung quanh cũng vứt liên tục vài cây. Hình dáng đại khái của địa cung hiện rõ dưới ánh lửa, mái vòm cong cong, trên mặt đất đầy thi thể cương thi.

Người đàn ông gầy nhỏ đi tới bên cạnh Đạo gia chỉnh lại quần áo, hờ hững nói:

- Đạo gia, bên ngoài đều được giải quyết cả rồi, lối vào đã có các anh em trông coi, đất đá lấp đường cũng cho nổ rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể rút lui.

Đạo gia ừm một tiếng, đèn pin rọi qua những thi thể cương thi trên mặt đất để đánh giá, còn dùng gậy lật lật chúng lên xem. Người đàn ông gầy nhỏ nhìn những thi thể xung quanh, tính sơ một chút thấy ít nhất cũng tầm hơn trăm con, hơi kỳ quái nói:

- Lấy đâu ra nhiều cương thi vậy?

- Có trời mới biết, trước kia khi làm việc dù có gặp thì cũng lẻ tẻ một hai con... Ở đây thú vị thật, không uổng công!

Đạo gia cười haha, đèn pin lại chiếu bốn phía rồi ngừng lại trên một bức tượng Quan Âm đang ngồi xếp bằng cao gần mười mét, trông đại từ đại bi. Cả địa cung đều trống rỗng, chỉ có một bức tượng Quan Âm ngồi sừng sững đó, muốn không chú ý cũng khó.

Đèn pin dừng lại ở dưới cổ tượng Quan Âm, phát hiện trên cổ Quan Âm đeo một sợi dây chuyền. Toàn bộ bức tượng này được điêu khắc từ đá, sợi dây chuyền kia đeo lên rõ ràng không hề tương xứng. Vừa nhìn sơ, chỉ e rằng trong cả địa cung có kết cấu liền thành một khối này, đây chính là vật hoạt động duy nhất.

Đạo gia cẩn thận bước sang, đã chịu thiệt một lần rồi, hắn biết huyệt mộ này không hề tầm thường mà có gì đó quái lạ. Cây gậy liên tục gõ trên mặt đất giống như người mù dò đường, kì thực là nghe thử xem hồi âm trên mặt đất phải chăng có gì dị thường, đề phòng giẫm phải cơ quan.

Hắn đi đến dưới bức tượng Quan Âm ngồi, ngẩng đầu quan sát một chút, cây gậy trong tay lại gõ lên bức tượng để nghe thử, thậm chí còn hít vào một hơi. Đột nhiên hắn đề khí thả người nhẹ nhàng nhảy lên, đáp xuống đùi bức tượng Quan Âm. Hắn lại nhẹ nhàng nhảy lên, nhanh chóng bò lên vai bức tượng, ngồi xổm ở đó kéo sợi dây chuyền trên cổ Quan Âm nhìn thử, phát hiện đây là một sợi dây kim loại. Hắn lật mặt dây chuyền kia lên, thổi bụi, đưa đèn pin chiếu sang nhìn thì thấy là một chiếc gương đồng cổ to bằng bàn tay.

Kiểu dáng gương đồng này hắn chưa từng nhìn thấy, nhưng khác với sợi dây chuyền kia, sợi dây chuyền đã cực kỳ gỉ sét, còn chiếc gương đồng cổ kính này thì không hề có vết gỉ sét nào.

Đây không phải chỗ để từ từ nghiên cứu, hắn định lấy gương đồng này xuống mang đi thì phát hiện sợi dây của nó lại gắn liền thành một thể với bức tượng. Hắn thấy sợi dây đã gỉ sét lắm rồi, đoán là cũng chẳng rắn chắc gì mấy, bèn bỏ đồ trong tay sang một bên, chụp lấy sợi dây đề khí phát lực “pựt” một tiếng trực tiếp kéo đứt sợi dây. Lúc này hắn phát hiện trong sợi dây lại có một sợi tơ màu vàng kim, giống như nối với thứ gì đó trong cổ của bức tượng.

Hắn ngầm cảm giác được chút gì đó không ổn, bên trong bức tượng Quan Âm cũng mơ hồ truyền đến tiếng động.

Hắn đưa tay với lấy chiếc gương đồng nhưng còn chưa kịp nhảy xuống khỏi bức tượng thì địa cung dưới mặt đất đã truyền đến âm thanh “rầm rầm” như tiếng chuyển động của lò xo. Âm thanh này còn mạnh hơn tiếng của cơ quan lúc trước, cả mặt đất đều chấn động, địa cung lắc lư kịch liệt.

Đạo gia không nhảy xuống nữa mà đưa tay vịn chắc lấy đầu pho tượng, nhanh chóng lia đèn pin xem xét tình hình xung quanh, lúc này đây mà hành động tùy tiện thì rất nguy hiểm.

Có tiếng đồ vật rào rào từ phía trên rớt xuống, ánh đèn vừa chiếu lên thì phát hiện mái vòm đang vỡ vụn.

- Hầu Tử, mái vòm sắp sập rồi, đi mau!

Đạo gia rống lên rồi thả mình phi xuống khỏi vai pho tượng. Thế nhưng đúng lúc này hắn lại bị một cục đá lớn nện cho ngã mạnh xuống phía dưới.

Đợi đến khi hắn quỳ rạp trên mặt đất, ộc máu ngẩng đầu lên thì chỉ thấy trong những hòn đá lộn xộn rơi xuống, bóng dáng hán tử gầy nhỏ nhanh chóng lóe lên, lăn mình xông về phía thông đạo tiến vào, ngay sau đó, mọi thứ trước mắt tối xầm, hắn mất đi tri giác...
Trong đầu hỗn loạn, đầu đau sắp nứt ra, hắn chậm rãi mở hai mắt chỉ thấy không gian trước mặt khá u ám, chỉ có một vài bóng sáng đang lắc lư.
Hắn đưa mắt đánh giá xung quanh, phát hiện ánh sáng kia phát ra từ một bó đuốc cắm nghiêng trên trụ. Dường như mình đang nằm trong một ngôi miếu đổ nát cũ kỹ, không biết là ở đâu, nhưng chắc là Hầu Tử nhảy vào cứu mình rồi.
Cảm giác trước đó bị nện nằm bò xuống vẫn còn, với sức nặng của hòn đá kia chắc không chết thì cũng chẳng tốt đẹp gì mấy, có thể còn sống sót đã là may mắn lắm rồi. Với kinh nghiệm của hắn, nếu người đang ở trong tình huống trọng thương thì không nên vận động mạnh, cơ thể mặc dù không có cảm giác đau đớn gì nhưng cũng có thể là do tác dụng của việc tê liệt thần kinh.
Hắn cử động ngón tay trước, xác định mười ngón hoạt động tự nhiên, không có việc gì! Từ bàn tay chuyển lên cánh tay, hoạt động bình thường, cũng không sao! Lại nhấc hai chân lên, co gối duỗi đùi, vẫn không có việc gì!
Hắn vô cùng vui mừng, hai tay khẽ chống lên mặt đất, đang định thử tình trạng cơ thể thì đột nhiên nhìn thấy một lão đầu gương mặt già nua đang mỉm cười. Tóc ông ta được búi gọn và cố định bằng trâm cài, ăn mặc theo phong cách cổ trang, hiện giờ, đang hơi khom xuống che mất tầm nhìn phía trên của hắn.
- Tiểu huynh đệ, ngươi đã tỉnh rồi? Xem ra đúng là lão phu may mắn.
Lão đầu mỉm cười nói, lão đưa tay ra, tiện thể đỡ hắn dậy.
Đạo gia vẫn duy trì cảnh giác, muốn vận công đề phòng thì phát hiện nội lực không điều tiết ra được, có lẽ là do bị trọng thương. Có điều hắn ngồi dậy vặn vẹo thân dưới thì thấy không có trở ngại gì, chỉ có phía sau ót ê ẩm đau, giống như từng bị gì đó đánh mạnh vào.
Hắn nhìn không gian trong ngôi miếu đổ xung quanh một chút, ánh mắt dừng lại trên mặt lão đầu, hỏi:

- Lão ca, đây là...
Lời vừa ra khỏi miệng, phát hiện giọng nói của mình không đúng, có vẻ hơi non nớt. Hắn đoán chắc là do bị thương nên vội ho một tiếng, tiếp tục hỏi:
- Đây là nơi nào?
- Lão ca?
Lão đầu sửng sốt một chút, chợt cười ha ha nói:
- Người trẻ tuổi nhưng khẩu khí không nhỏ. Được thôi, lão ca thì lão ca, cá tính này ta thích. Ở đây cụ thể gọi là gì ta cũng không rõ, ta cũng chẳng có tinh lực mà đi điều tra, dù sao cũng là một vùng núi hẻo lánh ở quận Tử Vân nước Yến.

Chương 4: Cổ Nhân Thật Sự Không Lừa Ta (2)

Quận Tử Vân nước Yến? Đạo gia mù mờ khựng lại, đây là đâu vậy? Hắn không khỏi quan sát đối phương từ trên xuống dưới, phát hiện trên bộ y phục ở phần ngực bụng đối phương có một mảng máu lớn, có thể mơ hồ ngửi thấy mùi máu tươi, sắc mặt hơi trắng bệch trông giống bị thương, nhưng thần thái trong mắt vẫn tỉnh táo. Hắn hỏi:
- Không biết tôn tính đại danh của lão ca là gì?
Lão đầu cười nói:
- Lão phu Đông Quách Hạo Nhiên đệ tử Thượng Thanh tông.
Đạo gia sững sờ. Hắn nghe rõ từng chữ một nhưng không hiểu có nghĩa là gì. Hắn nhìn kỹ người trước mắt, ông ta mặc y phục cổ trang, nói chuyện theo phong cách thời xưa, có phải người này diễn kịch nhập vai quá rồi không? Ông muốn đóng vai cổ nhân cũng phải đóng cho giống một chút có được không hả? Cổ nhân mà nói tiếng phổ thông lưu loát thế à? Hắn nghi ngờ có phải người này đang đùa với mình không. Hắn lập tức quay đầu sang bốn phía gọi:
- Hầu Tử! Hầu Tử...
Lão đầu cũng sửng sốt một chút, nói:
- Ta cũng mới vừa đến, không thấy có con khỉ nào cả. Trong khu rừng gần đây có khỉ sao?
Không nghe thấy Hầu Tử đáp lại, bản thân hắn sao lại xuất hiện ở đây cũng là một điều khó hiểu, nhưng người có thể đưa mình ra khỏi cổ mộ kia chắc chắn không đơn giản, Đạo gia trầm giọng nói:
- Lão ca, không biết là lăn lộn trên đạo nào?
Lão đầu cười nói:
- Thượng Thanh tông dĩ nhiên là chính đạo.

Đạo gia cười lạnh một tiếng.
- Lão ca, còn chơi ba trò không ý nghĩa này làm gì nữa, có gì nói trắng ra đi.
- Được!
Lão đầu gật đầu nói:
- Bản thân ta bị thương, không có nhiều thời gian lắm, có lẽ ngươi không hiểu gì cả nhưng chỉ cần nhớ rõ một điểm, Thượng Thanh tông cũng ở quận Tử Vân này, cách đây chừng hơn ba trăm dặm, dưới chân núi này không xa có một con sông, đi dọc theo đó đến một thác nước thì dừng lại, vùng đất lành chim đậu đó chính là Thượng Thanh tông, nhớ rõ chưa?
Dứt lời, lão đầu khoanh chân ngồi thẳng, một bàn tay xoay tròn trước ngực.
Trong nháy mắt Đạo gia cảm thấy kinh hãi. Hắn phát hiện mình đã bị một lực đạo vô hình cưỡng ép, khống chế cả người không thể động đậy mà chỉ nhẹ nhàng rời khỏi mặt đất. Trong lòng hắn vô cùng kinh ngạc, không thể ngờ trên thế giới này còn có người có nội lực cao thâm như vậy. Quả thực là cao thâm đến mức hắn không thể nào tưởng tượng nổi. Vốn hắn cho rằng tu vi của mình đã được coi là cao thủ hàng đầu trên giang hồ nhưng bây giờ xem ra chẳng qua cũng chỉ là hạt gạo tranh phát sáng với hạt châu. Cổ ngữ có câu thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân, cổ nhân đúng là không lừa mình!
Lão đầu chợt vỗ một chưởng vào ngực mình, hộc ra một ngụm máu tươi. Máu thành một hình cầu, trôi nổi giữa không trung, ngón tay của lão đầu cắm vào quả cầu máu đang trôi nổi trước người, quấy nhanh, trong huyết cầu bắn ra từng phù văn huyết sắc. Phù văn bay ra quẩn quanh người Đạo gia.
Một màn quỷ dị thần kỳ như vậy khiến Đạo gia nhìn mà kinh hãi không thôi, điều khiển nội lực tinh thâm đến mức độ này, ngay cả nằm mơ hắn cũng không ngờ tới. Phù văn bắn ra càng ngày càng nhiều, huyết cầu càng ngày càng nhỏ, cuối cùng hoàn toàn không còn nữa. Nó hóa thành ba mươi sáu đường phù văn huyết sắc xoay tròn quanh người Đạo gia. Hai tay lão đầu đột nhiên cùng khuấy, cả người Đạo gia đang trôi nổi cũng xoay tròn từ trên xuống dưới từ trái sang phải. Lão đầu đánh ra

từng chưởng, mỗi chưởng đánh lên phù văn huyết sắc xoay tròn kia, phù văn huyết sắc nhanh chóng ngưng tụ hóa thành một đạo hồng quang đánh chính xác vào trong kinh lạc huyệt vị của Đạo gia.
Cảm giác thứ sống sờ sờ nào đó chui vào cơ thể khiến Đạo gia đau đến mức ứa mồ hôi lạnh.
Đợi cho ba mươi sáu đạo phù văn huyết sắc đều được đánh vào trong cơ thể Đạo gia, lão đầu lật lòng bàn tay thẳng đứng, Đạo gia cũng chầm chậm bay xuống, xếp bằng ngồi đối diện lão, ngây ra như phỗng nhìn lão.
Vẻ mặt nghiêm túc của lão đầu lại nở nụ cười mỉm, thần thái trong đôi mắt sáng kia dần trở nên ảm đạm, ngữ khí yếu ớt nói:
- Ta đã dựa vào bí pháp của Thượng Thanh tông đem tu vi cả đời còn sót lại hóa thành ba mươi sáu đạo hộ thân phù, hộ pháp trừ tà cho ngươi. Ngươi cứ đi theo con đường ta đã nói hắn là sẽ đủ để hộ tống ngươi đến Thượng Thanh tông. Thương thế của ta quá nặng, tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc, không cách nào trở về Thượng Thanh tông. Trong thời khắc hấp hối có thể gặp được tiểu huynh đệ là vận khí của ta, cũng là vận khí của Thượng Thanh tông. Tiểu huynh đệ có thể gặp được ta cũng là vận phí của tiểu huynh đệ. Xem như chúng ta có duyên phận sư đồ. Dù sao làm đệ tử của ta vẫn hơn là làm một hương dân loạn thế trong góc núi này, chắc chắn ngươi cũng không có lý do gì để từ chối. Ngươi hãy đến Thượng Thanh tông nói là đệ tử của ta, hộ thân phù ta đã đánh vào cơ thể ngươi chính là chứng cứ, chắc chắn bọn họ sẽ tin.
Đạo gia nháy mắt nhìn lão, đang tiêu hóa lời của lão.
Lão đầu lấy từ trong ngực ra một cái gương đồng, đưa cho hắn nói:
- Vì vật này, cái mạng của ta coi như mất ở trên đó. Chưởng môn Thượng Thanh tông Đường Mục là sư huynh của ta. Vật này ngươi đem tới Thượng Thanh tông giao cho huynh ấy. Ngươi phải nhớ kỹ, vật này không thể để lộ cho người khác, chỉ có thể giao cho chính sư huynh ta, không thể để rơi vào tay những người khác, nhớ kỹ chưa?
Đạo gia vô thức khẽ gật đầu, đưa tay nhận gương đồng lật xem, trong lòng vô cùng kinh ngạc... Đây... đây chính là gương đồng cổ mà hắn đã lấy xuống từ trên pho tượng Quan Âm kia, không thể xác nhận là vì lúc ấy không nhìn kỹ nhưng gương đồng trong tay nhìn cực kỳ giống.

Hắn nhìn về phía lão đầu, thần thông vừa rồi của đối phương khiến hắn hơi tin vào chút gì đó, nhưng chiếc gương đồng này lại như muốn kéo hắn trở về thực tế. Hắn muốn hỏi thêm, ai ngờ vừa mới há mồm, hai mắt lão đầu đã nhắm, miệng nở nụ cười, ngã đầu vào người hắn.
- Lão ca! Lão ca...
Đạo gia vỗ lão kêu hai tiếng thấy không có phản ứng, đưa tay thử hơi thở, lại sờ lên mạch cổ của đối phương. Chết rồi!
Sau khi xác định vài lần đối phương đã thực sự chết rồi, Đạo gia ngây người trợn mắt cả nửa ngày, có đùa hay chơi hắn gì đó thì cũng không cần thiết phải chơi lớn vậy chứ, đây là chết thật đấy!
Hắn chậm rãi đặt thi thể lão đầu nằm ngay ngắn, nhìn gương đồng trên tay, lúc này hắn mới chú ý trên người mình cũng mặc cổ trang. Hai tay hình như cũng không giống tay mình, đỉnh đầu cũng cảm thấy chút không được tự nhiên, đưa tay sờ một cái, lại kéo mạnh. Đau! Là búi tóc thật!
Hắn không kìm được bò dậy nhìn xung quanh, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng “quác” sắc bén, giống như tiếng quạ đen.
Đạo gia nhanh chóng đi ra cửa, muốn nhìn xem tình hình bên ngoài là như thế nào. Hắn kéo chốt cửa, cánh cổng lớn vừa mở ra, bước lên bậc thang đi ra bên ngoài.
Dãy núi chập trùng dưới ánh trăng, những ngôi sao điểm đầy bầu trời đêm, trên một cây đại thụ bên ngoài lại “quác” một tiếng chói tay hấp dẫn sự chú ý của hắn. Hình như thật sự là một con quạ, nhưng từ cặp mắt của con quạ đen đó có thể thấy rõ hồng quang lờ mờ dâng lên, giống như đang theo dõi gương đồng trong tay hắn. Hồng quang trong mắt quạ đen sáng lên, nó vỗ cánh một cái tạo thành một đám sương mù đen. Đám sương mù này nhanh chóng hóa thành hình người, xông thẳng đến, nó lại phất tay một cái biến thành con dao lớn sáng loáng chém sang.

Chương 5: Tranh Đoạt Truyền Vị (1)

Tình hình quỷ dị như vậy Đạo gia chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy nên giật nảy cả mình. Hắn tránh đi theo bản năng nhưng dường như cơ thể không theo kịp tốc độ phản ứng quen thuộc của hắn. Mắt thấy mình sắp phải bỏ mạng dưới dao, vào thời khắc hắn thất kinh vung tay chặn lại theo phản xạ có điều kiện thì một đạo nhiệt lưu trên cánh tay xông ra lòng bàn tay, lòng bàn tay cực kỳ nóng bỏng, một đạo hồng quang phun ra, hóa thành một phù văn huyết sắc lớn mạnh mẽ tung lên người quái nhân quạ đang lao tới.

Ầm! Một tiếng động như sấm rền vang lên. Quái nhân quạ đụng vào phù văn huyết sắc, trong nháy mắt bị đánh cho thành mây khói, phù văn huyết sắc kia cũng biến mất theo.

Đạo gia vung một cánh tay lên, khom người, cứng ngắc một lúc không thể nhúc nhích được. Hắn cảm thấy khó tin, đây là kiệt tác của mình sao? Hắn không khỏi nhớ tới những lời lão đầu kia nói sau khi truyền pháp ban nãy.

Gặp ma rồi, hình như bên ngoài hơi nguy hiểm! Đạo gia lắc mình một cái, nhảy ra sau, quay trở lại vào nhà, nhanh chóng đóng cửa lại rồi dập tắt bó đuốc bên trong...

Trời đông giá rét, sương lạnh giăng khắp nơi, dòng nước vẫn chưa bị đóng băng, đổ mạnh xuống đất vang nên những âm thanh trầm muộn. Dưới trăng sao, một bóng ngựa rong ruổi phi đến, tuấn mã thở ra khí nóng, người trên lưng ngựa được bao trùm trong chiếc áo khoác màu đen.

Ngựa phi thẳng đến bờ sông cạn nước, quẹo vào bãi sông, bước trên nước cạn khiến bọt nước bay tung tóe lên bờ, rồi tiếp tục phi nhanh vào khu rừng khía xa. Cây cối trong núi tĩnh mịch, tối tăm không ánh sáng,

lúc xông vào rừng núi, kỵ sĩ vung tay lên, trong hắc bào lóe lên một ánh sáng trắng ấm áp, chiếu sáng phía trước.
Ánh sáng trắng ấm áp đó là một loại bướm vỗ cánh bay nhanh, tên Tiểu Nguyệt, ngụ ý là ánh trăng nhỏ. Thân nó có giáp cứng, trong cánh có xương nhọn, ban ngày dưới ánh sáng mạnh thì không có gì kỳ lạ, trong bóng tối thì phát sáng, tản ra ánh sáng nhu hòa, có thể chiếu sáng trong khoảng cách hai trượng. Tốc độ phi hành của loài này thì nhanh chậm đều có, thường được người trong giới tu hành thuần dưỡng để chiếu sáng. Nguồn phát sáng của Tiểu Nguyệt là ở trên cánh, mặt sau cánh không phát sáng, ánh sáng đến từ mặt trong cánh, vì thế khi nó vỗ cánh, trong phạm vi tia sáng phóng ra sẽ có cảm giác lúc lớn lúc nhỏ, lúc sáng lúc tối, khi nó thu cánh lại thì hoàn toàn có thể dùng làm đèn chiếu sáng.
Tiểu Nguyệt đi trước chiếu sáng, kỵ sĩ phóng ngựa theo sau. Trong khu rừng phía trước đột nhiên xuất hiện một đạo lưu quang chặn đường, lại là một con bướm phát sáng. Kỵ sĩ vội vàng dừng lại, Tiểu Nguyệt dẫn đường trở về lại trước mặt gã. Kỵ sĩ được bao phủ trong áo choàng ngẩng mặt lên. Là một lão đầu khuôn mặt thanh quắc, ba sợi râu dài màu hoa râm, hai mắt có thần tiện tay ném một lệnh bài ra. Sau khi bóng người tiềm phục trên cây nhận lấy lệnh bài kiểm tra thì ném lệnh bài trở lại, bướm phát sáng cản đường nhanh chóng được thu hồi, biến mất trong bóng tối.
Tuấn mã một lần nữa mau chóng đuổi theo, chạy sau Tiểu Nguyệt đi thẳng vào sâu trong núi.
Trăng sáng rực rỡ, sâu trong núi là vùng đất lành chim đậu, những ngọn núi kỳ lạ san sát, thông qua ánh đèn có thể thấy được cung điện nguy nga trên vách núi, đây chính là nơi tọa lạc của Thượng Thanh tông thuộc giới tu hành.
Kỵ sĩ áo bào đen nhảy xuống ngựa ở vách núi, xốc mũ áo choàng để lộ ra dung nhan thật, chính là Đường Mục, chưởng môn Thượng Thanh tông. Một đệ tử lập tức tới chào:
- Chưởng môn!
Đường Mục tiện tay ném dây cương cho đối phương, không nói gì, nhanh chân bước đi, dọc theo bậc thang xoay vòng hình chữ “Chi” trên

vách đá dựng đứng, nhanh chóng lách mình đi lên. Dưới chân lão điểm vài cái nhảy vọt bay lên đỉnh núi đi tới ngoài cung điện lồng lộng trên núi rồi tiếp tục bước nhanh tới trước.
Dưới ngôi nhà mái cong, một nữ tử khoác áo vải sa tóc búi xoắn ốc đứng yên. Nữ tử có lông mày dài mảnh như lá liễu, đôi mắt phượng sáng rõ như bảo thạch hắc ngọc, sóng mũi xinh đẹp, đôi môi anh đào như nhụy hoa nở rộ, mặt như phù dung lại mang theo chút đoan trang lạnh lùng, làn da trắng nõn như sứ, bộ ngực căng đầy, tư thái uyển chuyển, bộ váy dài kim sa màu xám khiến khí chất càng như tiên nữ xuất trần.
Đây chính là Đường Nghi... con gái của Đường Mục. Nảng ngẩng đầu nhìn trăng, một mình cô đơn thưởng trăng trong đêm tịch liêu.
Hồ điệp phát sáng hấp dẫn sự chú ý của người khác, mặc dù vừa lên đỉnh núi đã bị thu lại nhưng vẫn bị Đường Nghi phát hiện.
Đường Nghi quay đầu nhìn sang, kinh ngạc đi về phía bậc thang nghênh đón, nhìn sau lưng phụ thân không thấy có ai khác liền không khỏi cảm thấy kỳ quái, nàng cất lời hỏi Đường Mục đang leo lên bậc thang:
- Cha, mấy người sư huynh không về cùng ư?
Ai ngờ thân hình Đường Mục đột nhiên nhoáng lên. Lão bị phân tâm vấp bậc thang dưới chân ngã lăn quay đồng thời sặc ra một ngụm máu. Đường Nghi giật nảy cả mình, với tu vi của phụ thân sao có thể như vậy được. Nàng mau chóng lách mình chạy tới đỡ.

Chương 6: Tranh Đoạt Truyền Vị (2)

Sau khi tới gần nàng liền ngửi thấy mùi máu tươi không nhẹ trên người phụ thân, tay chạm vào ống tay áo thấy ẩm ướt, lại hơi sền sệt. Nàng đưa tay mượn ánh đèn dưới mái hiên nhìn thử mới phát hiện là vết máu, liền hoảng hốt hỏi:
- Cha, người bị thương sao?
Đường Mục khoát tay, ra hiệu nàng đừng la lớn.
Bên ngoài trời đông giá rét, nhiệt độ không khí trên núi lạnh hơn nhưng trong phòng lại ấm áp như xuân. Một cái lò đồng to lớn giống như lò luyện đan tọa trấn chính giữa căn phòng. người đứng dưới lò phải ngẩng đầu lên nhìn mới thấy rõ. Hiện giờ, trong lò đang đốt lửa than, khi tới gần có thể cảm thấy nhiệt độ cực nóng, chính nó đã sưởi ấm cả căn phòng này. Khí nóng của nó thông đến khắp các buồng, mở rộng đến cổng cũng không bị mất đi sự ấm áp.
Đường Nghi đỡ phụ thân mình ngồi xuống, mặt mày lo lắng muốn kiểm tra thương thế cho plão. Đường Mục đưa tay ngăn cản, trầm giọng nói:
- Lập tức thông báo cho ba vị trưởng lão cùng đệ tử nội môn đến đây gặp ta, ta có chuyện quan trọng tuyên bố!
Đường Nghi sốt ruột:
- Cha, vết thương của cha...
Đường Mục quát, cắt ngang:
- Nhanh đi! Nhanh!
Hàm răng ngà của Đường Nghi khẽ cắn môi, trong mắt dâng lên lệ quang, hình như đã dự cảm được điều gì đó. Nàng không thể không mau chóng rời đi.
Không lâu sau, mấy đệ tử nội môn mau chóng chạy đến trước. Họ vừa nhìn thấy dáng vẻ của Đường Mục đều chấn động, dưới ánh đèn có thể thấy rõ Đường Mục đang bị trọng thương. Các đệ tử mau chóng tiến lên

xem, đặc biệt là Ngụy Đa đại đệ tử thân truyền của Đường Mục càng sốt ruột không chịu được.
- Sư... sư phụ... người... sao lại bị thương... thành ra thế này... Đệ tử sẽ chữa... chữa thương... cho người!
Y bị cà lăm bẩm sinh.
Đường Mục khoát tay, ra hiệu cho hắn thối lui, không cần quan tâm.
Ngụy Đa mặt mày thật thà sốt ruột đến mức cứ quỳ ở bên không đứng dậy được. Đường Mục nhắm mắt, dường như không có tinh lực để nói gì với y.
Chờ một lát sau, ba vị trưởng lão ở sau núi Thượng Thanh tông đáp xuống ngoài cửa, có hai nam một nữ cùng nhau tiến vào.
Ba người này là La Nguyên Công, Tô Phá, Đường Tố Tố, rõ ràng tuổi đều đã cao, còn già hơn cả chưởng môn Đường Mục, họ vốn đều là sư thúc của Đường Mục, sau khi Đường Mục tiếp chưởng Thượng Thanh tông, ba người liền lui về vị trí trưởng lão.
Cho dù trước khi đến ba người đã có chuẩn bị tâm lý nhưng khi thấy tình trạng của Đường Mục thì vẫn giật mình, ba người tiến lên cùng nhau ra tay kiểm tra. Không như với đệ tử bên dưới, Đường Mục không tiện từ chối, đành phải để mặc.
Sau khi ba người thi pháp kiểm tra xong, sắc mặt đều lộ vẻ cực kì ngưng trọng, cũng biết nguyên nhân Đường Mục không cho cứu chữa là bởi vì không cứu được, thương tích quá nặng, lục phũ ngũ tạng gần như đã bị hủy, tất cả đều chỉ còn dựa vào một hơi chân khí. Ba người đại khái cũng đoán được Đường Mục gấp gáp triệu mọi người tới là muốn tuyên bố cái gì.
- Ai làm?
Đường Tố Tố tức giận lên tiếng hỏi, bà là cô cô của Đường Mục. Năm đó, lúc Đường Mục tiến vào Thượng Thanh tông cũng là do một tay bà dẫn dắt, sau này Đường Mục có thể ngồi lên vị trí chưởng môn nhân này, bà cũng bỏ ra không ít sức lực. Cháu của mình thành ra thế này, sao có thể không giận.

Chương 7: Ngưu Hữu Đạo (1)

Đường Mục từ từ nói:
- Chờ người đến đông đủ!
Mọi người đành phải chờ. Mãi cho tới khi Đường Nghi trở về, gọi toàn bộ mấy chục đệ tử nội môn còn lưu lại Thượng Thanh tông tới hết, đứng thành hàng ngũ trật tự trong sảnh thì Đường Mục mới vịn tay ghế ngồi thẳng người, âm thanh hữu lực rõ ràng nói:
- Vì nguyên nhân sức khỏe nên ta không cách nào tiếp tục chấp chưởng Thượng Thanh tông được, nay đệ tử nội môn đều ở đây thì hãy nghe pháp chỉ của ta, ai nấy đều là nhân chứng. Ta chính thức truyền chức chưởng môn Thượng Thanh tông cho sư đệ Đông Quách Hạo Nhiên. Người nghe lệnh không được phép dối gạt. trên có môn quy, người vi phạm nghiêm trị không tha!
Đám đệ tử còn đỡ, chỉ liếc nhìn nhau, ba vị trưởng lão lại vô cùng kinh ngạc, truyền vị cho Đông Quách Hạo Nhiên?
Dựa theo môn quy của Thượng Thanh tông, chưởng môn Thượng Thanh tông chỉ có thể do đệ tử nội môn đảm nhiệm, do chưởng môn tiền nhiệm chỉ định. Nếu chưởng môn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không thể chỉ định thì sẽ chọn ra một người trong số các đệ tử kế thừa vị trí chưởng môn, họ sẽ được các đệ tử nội môn đề cử. Trừ phi chưởng môn ngay cả đệ tử cũng không có mới có thể chọn từ chi thứ.
Đông Quách Hạo Nhiên là sư đệ Đường Mục, dĩ nhiên được coi là đệ tử nội môn, cũng phù hợp với nhân tuyển tiếp chưởng chưởng môn chỉ định. Nhưng từ Đường Mục nhất hệ mà nói, đây cũng giống như việc tuyển chi thứ tiếp vị, cộng thêm vài nhân tố khác, từ một góc độ nào đó mà nói, Đông Quách Hạo Nhiên cũng không phải lựa chọn thích hợp.
Đường Tố Tố là người đầu tiên không kiềm được, nghiêm nghị nói:

- Vẫn xin chưởng môn nghĩ lại, Đông Quách Hạo Nhiên và Ninh vương Thương Kiến Bá qua lại đã lâu. Thương Kiến Bá suy nghĩ hão huyền, khiến cho tu sĩ thiên hạ bất mãn. Chính vì điều này, năm đó sư huynh vốn muốn truyền vị cho Đông Quách Hạo Nhiên mới bị các sư bá, sư thúc ngăn lại rồi truyền vị cho người. Giờ người lại làm ngược trở lại như vậy há không biết một khi Đông Quách Hạo Nhiên thượng vị, Thượng Thanh tông sẽ rước phải họa diệt môn ư, đại sự như thế có thể đùa được sao!

Đường Mục bình tĩnh nói:

- Trên đường đi ta đã nghe được tin tức, Thương Kiến Bá gặp chuyện bỏ mình, cho nên chuyện của Thương Kiến Bá đã qua rồi.

Thương Kiến Bá đã chết? Ninh vương Thương Kiến Bá là thân đệ đệ của đương kim hoàng đế nước Yến, là một đại tư mã đứng hàng tam công, thống lĩnh binh mã hùng mạnh của nước Yến, rất thiện chiến, quả thực là quyền cao chức trọng, vậy mà lại gặp chuyện bỏ mình. Chuyện hệ trọng như thế sao bên này chưa hề nhận được tin?

Đường Tố Tố ngẩng đầu ưỡn ngực nói:

- Ta phản đối!

Đường Mục nghiêng mắt nhìn, hỏi:

- Vì sao phản đối? Chuyện này đâu trái với môn quy?

Đường Tố Tố đáp:

- Không trái, nhưng Thượng Thanh tông từ khi lập tông cho đến nay, chức chưởng môn đều theo lệ cũ truyền cho đệ tử thân truyền chứ không có tiền lệ truyền cho chi thứ. Đệ tử dưới trướng chưởng môn không phải không có ai, cớ gì phải truyền cho chi thứ, dù sao cũng cần có một lý do.

Đường Mục nhắm mắt thở dài:

- Lần này các đệ tử theo ta ra ngoài đều đã lâm nạn.

Đám người hơi trầm mặc, nhìn thấy Đường Mục bị thương thành ra thế này trở về lại không thấy các đệ tử đi cùng khác, trong lòng họ đại khái đã có suy đoán, bây giờ được chứng minh, ai nấy không khỏi nghi hoặc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đường Tố Tố lại chỉ về phía Ngụy Đa:

- Ngụy Đa là đại đệ tử của người, chưởng môn há không thèm nhìn đến?
Đường Mục thờ ơ nói:
- Ngụy Đa trung hậu thành thật nhưng quá hiền lành, khó làm chủ được, không thể đảm đương nổi trách nhiệm chưởng môn.
Lý do thoái thác này không ai phản đối, cộng thêm Ngụy Đa cà lăm, làm chưởng môn đúng là ảnh hưởng đến hình tượng Thượng Thanh tông, ngay cả bản thân Ngụy Đa nghe thấy cũng cúi đầu.
Đường Tố Tố lại chỉ về phía Đường Nghi:
- Đường Nghi thì sao? Thượng Thanh tông không có đạo lý nữ tử không thể làm chưởng môn.
- Đường Nghi là nữ nhi của ta, Thượng Thanh tông cũng không phải tài sản riêng của nhà ta. Ta thân là chưởng môn Thượng Thanh tông há có thể mang lòng riêng đời đời truyền cho nhà mình?
Đường Tố Tố lớn tiếng nói:
- Nâng hiền không tránh thân, ai dám không phục?
Đường Mục lạnh nhạt nói:
- Không ổn!
Đường Tố Tố nổi giận:
- Nói cho cùng, chưởng môn chỉ muốn đem chức chưởng môn truyền cho Đông Quách Hạo Nhiên rốt cuộc là vì sao? Có thể nói rõ ý đồ của người không?
Đường Mục bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt quét tới, trong giọng nói mang theo mấy phần nghiêm khắc.
- Môn quy của Thượng Thanh tông đối với Đường trưởng lão mà nói, có phải có cũng được mà không có cũng không sao đúng không?
Đường Tố Tố im lặng, hai quyền nắm chặt, tức giận đến mức run lẩy bẩy, không ngờ chất tử chí thân của mình lại nói với mình như vậy trước mặt mọi người, cứng rắn đối đầu với bà ngay trước mặt chúng đệ tử làm bà mất hết mặt mũi.
- Ý ta đã quyết!
Đường Mục lấy ra lệnh bài chưởng môn, đưa về phía La Nguyên Công ở cạnh.

Chương 8: Ngưu Hữu Đạo (2)

- Sư đệ Đông Quách Hạo Nhiên không ở đây, theo môn quy, lệnh bài chưởng môn sẽ do mấy vị trưởng lão giữ thay. Sau khi sư đệ quay về, chức chưởng môn chính thức chuyển cho Đông Quách Hạo Nhiên tiếp chưởng. Đệ tử trên dưới Thượng Thanh tông chứng kiến, không được làm sai!
La Nguyên Công đưa hai tay ra nhận lệnh bài chưởng môn, biểu đạt sự tôn kính nên có. Lúc quay về vị trí, ông ta nhìn về phía Đường Tố Tố và Tô Phá, không kìm được buông một tiếng thở dài.
Không còn cách nào khác, lúc này Đường Mục căn bản không hề sợ bất kỳ áp lực gì. Cho dù tất cả mọi người trên dưới tông môn liên kết phản đối cũng vô dụng, chỉ định người thừa kế chưởng môn là quyền lực môn quy ban cho chưởng môn, trước khi chết Đường Mục nhất định làm như vậy thì ai có thể chống được lão?
- Chư vị ghi nhớ, sau khi ta chết, bí mật, không phát tang, nếu không dễ khiến Thượng Thanh tông rước lấy đại họa!
Đường Mục lại ban một di mệnh xuống cho mọi người.
Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết là có ý gì? Ánh mắt mấy vị trưởng lão chạm vào nhau, bên trong đều có vẻ lo lắng giống như đã nhận ra gì đó.
Đợi một lát, các đệ tử nội môn khác tản đi, trong sảnh chỉ còn lại ba vị trưởng lão, còn cả Đường Nghi và Ngụy Đa. Lúc này trưởng lão La Nguyên Công mới trầm giọng hỏi:
- Chưởng môn, người và Đông Quách Hạo Nhiên lần lượt dẫn đệ tử môn hạ rời đi, bây giờ người bị thương thành ra thế này quay về, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, là ai đả thương người?
Đường Mục gắng giữ sự bình tĩnh, nói:

- Tinh lực của ta không đủ, có nghi vấn gì chờ sau khi sư đệ tiếp chưởng chức chưởng môn các ngươi hãy đi hỏi đệ ấy.
Sắc mặt Đường Tố Tố lạnh lùng nói:
- Gần đây bên ngoài có tin đồn, nói Thương Kính gì đó tái hiện thiên hạ, chẳng lẽ chưởng môn và Đông Quách Hạo Nhiên vì cướp đoạt Thương Kính với người ta nên mới thành ra thế này?
Nhắc đến Thương Kính này, vẻ mặt mọi người đều biến đổi, nhìn chằm chằm phản ứng của Đường Mục.
Thật sự địa vị của món đồ chơi Thương Kính này quá lớn, tuy hiện tại thiên hạ là thất hùng cùng tồn tại nhưng xét cho cùng thì vẫn được xây dựng nên từ nước Vũ. Năm ấy, Thương Tụng - cao thủ hàng đầu giới tu hành vốn cả đời tiêu dao, về sau không biết vì sao tâm huyết dâng trào đột nhiên dính líu vào tục sự, hao hết tâm lực nhất thống thiên hạ, thành lập nước Vũ, bản thân cũng làm hoàng đế nước Vũ, luôn áp chế tu sĩ thiên hạ, lấy cái danh mỹ miều là để tránh tu sĩ tranh lợi với phàm nhân. Về sau Thương Tụng cầu trường sinh, làm trái dự tính ban đầu, chọc một lỗ thủng trên trời làm một lượng lớn linh khí từ ngoài bầu trời tiết vào, khiến giới tu hành muốn không phồn vinh cũng khó. Phu nhân Thương Tụng cũng chính là vương hậu Ly Ca của nước Vũ không quên dự tính ban đầu, bởi vậy đã vá trời, kết quả cả hai phu phụ đều không biết đi về đâu.
Sau khi hai phu phụ biến mất, mấy trăm chư hầu các nước phân đất phong hầu cuối cùng không ai còn có thể áp chế, chư hầu bắt đầu chiến loạn, cứ mãi như vậy cho đến nay.
Tương truyền Thương Tụng luyện chế ra một bộ pháp bảo, tổng cộng tám món, Thương Tụng phá trời và Ly Ca vá trời đều dựa vào những bảo vật này. Nước Vũ sụp đổ, thần khí lưu lạc bên ngoài, tám bảo vật cũng không ngừng lưu chuyển giữa các nước chư hầu. Sau khi những nước nhỏ không ngừng bị thâu tóm, cuối cùng thiên hạ hình thành cục diện bát cường cát cứ, tám bảo vật cũng được tám nước nắm giữ, được các quốc gia coi là trấn quốc thần khí. Còn Thương Kính này chính là trấn quốc thần khí trong tay nước Tần. Tương truyền Thương Kính chính là pháp bảo quan trọng dùng để phá trời và vá trời, cũng đứng đầu

trong bát bảo, bởi vậy đã hấp dẫn các tu sĩ tranh đoạt khiến nước Tần bị diệt. Vào thời khắc vương triều nước Tần sụp đổ.
- Thương Kính" biến mất, thế lực khắp nơi tìm kiếm đều không thấy tung tích của nó đâu.
Mấu chốt của vấn đề là, tương truyền là lúc vương hậu Ly Ca nước Vũ vá trời không hoàn toàn vá hết, vẫn còn rò rỉ. Vì vậy, có người cho rằng lực lượng tu sĩ thiên hạ gia tăng có liên quan rất lớn đến chuyện này. Tu sĩ đông hơn khó tránh khỏi việc tranh lợi với dân. Có người cho rằng vì tu sĩ nhúng tay tục sự khiến thiên hạ chiến loạn không ngừng, thế là có người muốn tập hợp đủ tám pháp bảo để đắp hết lỗ thủng của trời kia, chặt đứt nguồn linh khí, kể từ đó dĩ nhiên là đắc tội với tu sĩ thiên hạ, Thương Kiến Bá Ninh Vương Đại tư mã nước Yến chính là một đại diện của phái này.
Chẳng ngờ Thượng Thanh tông lại có đệ tử giao thiệp với Ninh vương Thương Kiến Bá này, ví dụ như Đông Quách Hạo Nhiên. Gần đây ngoại giới đột nhiên có tin đồn Thương Kính lại xuất hiện. Vào lúc này Đường Mục và Đông Quách Hạo Nhiên lại dẫn đệ tử ra ngoài không biết làm gì, lại còn náo loạn ra thế này, điều này không khỏi khiến người ta hoài nghi hành tung của hai người có liên quan đến Thương Kính.
Đứng sau lưng một nước có bao nhiêu môn phái tu hành? Thương Kính lại là món đồ có thể dẫn đến họa diệt quốc, thử hỏi nếu Thượng Thanh tông dính vào thứ này, có thể không khiến người ta lo lắng sao? Thượng Thanh tông đã không phải là Thượng Thanh tông thời kỳ hưng thịnh trước kia, nó sớm đã suy thoái, không chịu được mưa to gió lớn.
Đường Mục chậm rãi nhắm mắt:
- Các ngươi nghĩ nhiều rồi. Chẳng qua chỉ bị kẻ không rõ thân phận đánh lén thôi.
Cho dù mấy người này đã nhìn ra, Đường Mục cũng không muốn nói ra chân tướng. Lão đã như thế nào rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, không ai có thể ép buộc được lão.
…
Bình minh hôm sau, cánh cửa miếu két một tiếng mở ra một khe nhỏ, một con mắt từ trong khe cửa nhìn ra ngoài vài lần. Khe cửa dần dần mở ra, Đạo gia đưa đầu ra ngoài nhìn xung quanh. Cánh cửa lại mở ra, Đạo

gia dò xét đưa chân sang bên người, điểm mũi chân rồi nhẹ nhàng đặt chân xuống, không dám phát ra tiếng động, tiếp tục quan sát động tĩnh bên ngoài. Hắn ra ngoài vòng quanh miếu nhỏ một vòng, dỏng tai lắng nghe, trợn tròn mắt nhìn, cẩn thận quan sát xung quanh. Dường như đang mù rét đậm, bên ngoài lạnh ngắt, cỏ cây khô héo.

Hắn ném vài viên đá ra khắp nơi dò đường, thấy không có phản ứng gì. Sau khi Đạo gia phát hiện sườn núi của ngôi miếu thật sự không có nguy hiểm gì thì mới dám buông lỏng người duỗi thẳng cơ thể, vì duy trì cảnh giác nên vẫn duy trì tư thế như mèo. Hắn lấy từ trong ngực ra một cái gương đồng, mặt gương đã được mài sáng đến mức có thể soi mình được. Hắn khẽ thở dài rồi rọi vào hai bên trái phải của gương mặt mình. Hắn nhét tấm gương trở lại trong ngực, nhìn con suối nhỏ dưới chân núi rồi chạy xuống núi như một làn khói. Đến bên dòng suối, hắn nhảy lên một hòn đá trong khe nước, nhìn bóng mình phản chiếu trong nước suối lại thở dài một tiếng.

Trước đó mượn ánh sáng bên ngoài ngôi miếu chiếu qua tấm gương, kết hợp với tình huống bản thân trước đó, hắn gần như hiểu ra vì sao lão đầu kia gọi hắn là tiểu huynh đệ. Gọi tiểu huynh đệ thật sự không sai tí nào, đúng là tiểu huynh đệ. Hắn phát hiện mình đã biến thành một thiếu niên nhỏ rồi.

Chậm rãi ngồi xổm trên tảng đá, nhìn dòng suối thanh tịnh, xót cho thân mình một lát thì bụng kêu “ục, ục”. Đói rồi. Mặc kệ thiếu niên này và mình có quan hệ gì thì cảm giác đói bụng này vẫn là do mình chịu đựng. Hắn đứng dậy nhìn xung quanh, phải nghĩ cách tìm đồ ăn đã.

Trong lúc vô tình, hắn nhìn thấy ở một nơi cách núi hình như có dấu hiệu khói bếp lượn lờ. Hắn nhảy qua dòng suối, tìm tới một con đường vắng hình như thông sang đầu bên kia. Suốt con đường hắn luôn duy trì cảnh giác, lần mò sang đó.

Hắn vượt qua đỉnh núi nấp sau một cây đại thụ quan sát thì nhìn thấy một thôn trang. Thôn này trông khá lộn xộn, hình như từng bị lửa thiêu, không ít phụ nữ trẻ em khóc sướt mướt, các thôn dân đang dọn dẹp thôn.

Đạo gia nhìn cách ăn mặc của mình, đôi giày vải bố bẩn thỉu rách lỗ chỗ lộ ra ngón chân cái đang vểnh lên, trông vô cùng thê thảm, có điều lại

tương xứng với cách ăn mặc của thôn dân ở đây, cũng giúp hắn có dũng khí lộ diện. Hắn mang theo chút chột dạ đi về phía thôn kia.
Lúc hắn vừa tiến vào thôn thì thấy một phụ nhân đầu tóc rối bù chạy tới, khóc lóc kêu gào ôm lấy hắn.
- Đạo Ca nhi, con còn sống sao, ta cứ tưởng con bị đám binh phỉ đáng chết ngàn đao kia giết rồi...
Một canh giờ sau Đạo gia hiểu ra, hôm qua thôn này bị loạn binh cướp sạch, tử thương một vài người. Hắn xuất hiện ở miếu hoang kia chắc cũng vì tránh né loạn binh.
Khói bếp đã tắt, những nam nhân trong thôn ăn chưa lửng dạ đã bắt đầu lên núi tìm đồ ăn. Nhiệm vụ chủ yếu của họ là đào ít rễ cây hoặc săn chút dã thú để cung cấp thực phẩm cho thôn dân sống qua mùa đông này. Còn lương thực trong thôn đều bị binh phỉ cướp sạch, chút đồ ăn thức uống vừa rồi là do nhà ai đó giấu đi không bị binh phỉ phát hiện, tuy nhiên những thứ này không đủ dắt răng cho cả thôn. Một chút thức ăn này chỉ tạm thời cung cấp cho những nam nhân phải làm việc tốn sức, người già trẻ em phải chịu đói tiếp tục thu dọn cho cả thôn bừa bộn, chờ những nam nhân này vào núi tìm đồ ăn về.
Trong số nam nhân đi tìm đồ ăn, Đạo gia cũng là một thành viên trong đó, tiểu thiếu niên cũng được coi như nam nhân rồi. Bây giờ không gọi Đạo gia nữa, tên của hắn ở trong thôn là Ngưu Hữu Đạo, không biết có phải là do tạo hóa trêu ngươi hay không, cái tên này rất hợp với cách xưng hô “Đạo gia”.
Ngưu Hữu Đạo thì Ngưu Hữu Đạo, Đạo gia không quan tâm lắm, hắn cũng không biết vì sao mình mơ mơ hồ hồ lại biến thành Ngưu Hữu Đạo. Với những chuyện lạ thế này, mặc dù hắn ngạc nhiên nhưng cũng không khó tiếp nhận. Loại người xuất thân “khảo cổ” như hắn, những chuyện sau khi chết của người chết đã gặp nhiều, chuyện cổ quái kỳ lạ không hiếm thấy. Với mấy chuyện gửi hồn phách vào cơ thể thế này, trong những truyền thuyết cổ cũng gặp không ít, người khác coi là mê tín, hắn thì vẫn luôn tin là có. Với thái độ này, sau khi xác định tình hình bản thân, tâm thái hắn vẫn ổn, vẫn có thể thản nhiên tiếp nhận. Tóm lại bản thân mình ở đây cũng không phải là không rõ ràng, ít nhất đã có một

thân phận hợp lý, bản thân Đạo gia cũng quyết định rồi, cứ gọi là Ngưu Hữu Đạo đi.
Chuyện đi xung quanh tìm kiếm thức ăn giao cho các thiếu niên, hành trình mạo hiểm đi tương đối xa tìm kiếm thì giao cho những người trưởng thành kia. Giả vờ là đi tìm đồ ăn, Ngưu Hữu Đạo bỏ đi một mình, không tìm đồ ăn mà trở về miếu hoang kia.
Trong miếu có một mảnh vải rách bị hắn lôi xuống, bọc lấy thi thể lão đầu, cõng xuống núi, đến bờ sông lão đầu nói. Hắn vào rừng trúc dùng đao bổ củi chặt ngã vài cây trúc, chặt đi cành lá, chặt từng đoạn dài ngắn rồi tìm mấy loại dây leo khô ngâm nước, bện lại thành một cái bè trúc tương đối vững chắc, rộng rãi ổn định. Với kinh nghiệm sống của hắn, bện bè tre là chuyện rất đơn giản, chẳng mấy phí sức.
Mấy ống trúc đệm ở tầng dưới cùng làm trục lăn, sau khi bè tre được bện xong thì được đẩy ầm vào trong nước. Hắn đặt thi thể lão đầu lên trên, còn vơ một đống củi chất lên trên, tìm một tảng đá to bằng phẳng trên bờ sông đặt lên bè tre.

Chương 9: Đừng Không Biết Tốt Xấu (1)

Một chiếc thuyền mái chèo, một sào tre mang theo, chiếc cuốc mang từ thôn tới cũng vứt lên trên đó. Một dao chặt đứt dây khô buộc lại, sào tre chống vào bờ đẩy một cái, bè tre mang theo người rời bờ. Chống bè tre, mượn dòng nước chảy nhẹ nhàng theo sóng biếc rời đi.
Về phần vì sao không lưu lại cùng các thôn dân xây dựng lại gia viên, đầu tiên là vì hắn không có tình cảm gì với mấy thôn dân này, hơn nữa những thôn dân ở trong vùng núi hẻo lánh này không có kiến thức gì, hắn giả ngốc hỏi rất nhiều điều, kết quả ngay cả thế cục bên ngoài như thế nào những thôn dân này cũng không hiểu rõ. Hắn không muốn ở lại nơi này trồng trọt. Hắn rất hiếu kỳ đối với thế giới này, hắn càng hiếu kỳ muốn biết Thượng Thanh tông mà Đông Quách Hạo Nhiên có nội lực tinh thâm dọa người kia nói đã xảy ra chuyện gì. Lúc hắn là Đạo gia đã thích mấy thứ tu luyện này, thường xuyên tìm kiếm những loại điển tịch ở trong các ngôi mộ cổ, vì vậy hắn rất khao khát được đi Thượng Thanh tông để mở mang kiến thức một chút.
Tiếp đó cái nơi quỷ quái này thường xuyên bị phỉ binh cướp sạch, người nhà cơ thể thiếu niên này của mình đã bị phỉ binh kia hại rồi, trong thôn số người gặp tình cảnh như hắn không ít. Hắn một thân một mình, đi cũng chẳng có gì phải lo lắng. Hắn không muốn ở lại lâu mà muốn nhân lúc chưa thân thiết với người trong thôn mau chóng rời đi, hắn sợ ở lại lâu sẽ nảy sinh tình cảm khó dứt bỏ với các thôn dân nên đành rời khỏi âm thầm như thế. Ân tình một bữa cơm, tương lai có điều kiện hắn sẽ báo đáp, mặc dù còn chưa được lửng dạ.
Còn mang thi thể Đông Quách Hạo Nhiên đi là vì hắn cảm thấy mang thêm một chứng cứ đến Thượng Thanh tông sẽ ổn thỏa hơn một chút, như thế không biết có phải cũng thể hiện thêm nhiều thành ý không nhỉ?

Vào trời đông gia rét này hắn cảm thấy thi thể này có thể sẽ không bị thối rửa, mang theo cũng chẳng phiền phức gì.
Bè tre trôi trên dòng sông nhỏ, dung nhập vào dòng sông lớn. Ngưu Hữu Đạo thu sào tre, để mặc cho bè tre cứ thuận theo nước chảy, chắc hẳn những gì Đông Quách Hạo Nhiên nói lúc sắp chết là sự thật. Lão chẳng có lý do gì để gạt mình, mình cũng không cần đa nghi.
Ngồi trên bè tre, hắn dùng dao chặt những mảnh tre nhỏ rồi lấy ra ít củi khô đã chuẩn bị trước, mò một cây mồi lửa nhóm một đống lửa nhỏ trên tảng đá lớn bằng phẳng. Hắn bắt đầu nướng những mảnh tre nhỏ, nướng cho khô, nướng cho đến khi đủ độ bền dẻo thì lại cắt mảnh trúc đó thành những đoạn nhỏ. Hắn lấy từ trong ngực ra một sợi chỉ gai đã chuẩn bị sẵn ở trong thôn, đưa tay kéo căng sợi dây để xác định độ chắc chắn có đủ không. Hắn buộc khúc tre được cắt nhỏ lên sợi chỉ gai, vị trí buộc ở chính giữa mảnh tre.
Hắn lại lấy từ trong ngực ra một cọng rơm, cắt thành những đoạn nhỏ, rồi bẻ cong mảnh tre vô cùng bền dẻo, cột đoạn rơm ngắn với mảnh tre để bao hai đầu nó lại, không cho mảnh tre nhỏ bắn ra. Hắn đưa tay móc lỗ thủng trên áo một chút, mò ra một hạt lúa mạch nhỏ. Cái này hắn bới được từ trên đống bùn trong thôn, chắc là lúc phỉ binh cướp lương bị rơi ra. Hắn vê hạt lúa mạch rồi nhét vào trong lỗ hổng của mảnh tre nhỏ bị cọng rơm bao lấy hai đầu, làm như vậy, trên sợi chỉ gai sẽ nối và tạo thành mười cơ quan đơn giản.
Sau đó hắn thả sợi chỉ gai vào nước, một đầu buộc lên bè tre, còn lại chỉ nghe theo mệnh trời thôi, Ngưu Hữu Đạo không quản nữa. Hắn dùng một ống tre lấy nước dưới sông lên, chậm rãi nuốt xuống bụng, ngồi ngắm phong cảnh hai bờ sông, trong ánh mắt rõ ràng đang rất hiếu kỳ với thế giới này.
Cũng không biết trải qua bao lâu, đột nhiên hắn cảm giác dưới bè tre có chút động tĩnh, giống như có thứ gì đang quẫy dưới nước. vẻ mặt hắn vui mừng, động tĩnh không ngừng truyền đến, hắn vẫn ngồi đó không nhúc nhích, không đợi bao lâu động tĩnh liền yên lặng lại.
Sợi chỉ gai kéo sau bè tre được thu về, hắn nhanh chóng nhìn thấy trong nước hiện lên một con cá nặng hai ba cân. Hai bên mang cá đã bị mảnh tre bắn ra làm cho nửa sống nửa chết. Tuy cơ quan bắt cá nho nhỏ này

đơn giản nhưng mang cá chính là cơ quan hô hấp của cá ở dưới nước, hô hấp bị trở ngại thì cho dù là loài động vật sinh sống dưới nước như cá thì cũng sẽ bị chết đuối dưới nước mà thôi. Mảnh tre này có tính đàn hồi, con cá có giãy dụa thì cũng không thoát được, cộng thêm nó đã bị mất dưỡng khí sắp không còn chút sức sống nào ở dưới nước, một khi trúng rồi sẽ rất khó chạy mất, con cá trên lưỡi câu còn có thể phân cao thấp dưới nước một hồi lâu.

Đương nhiên, cơ quan nhỏ này còn có chút thiếu sót, rất khó câu được cá lớn.

Chẳng còn cách nào khác, trong thôn điều kiện có hạn, không có đồ ăn cho hắn mang theo, hắn chỉ có thể nhập gia tuỳ tục tùy tiện nhặt ít đồ để chống đỡ, trên đường đi dù sao cũng phải nghĩ cách để no bụng mà.

Hắn lấy con cá quăng xuống, lại một lần nữa gắn ít mồi lên đoạn rơm rạ rồi thả vào trong nước. Hạt lúa mạch khác đã bị phình, hắn đoán tỉ lệ dụ được cá sẽ tăng thêm rất nhiều.

Hắn nhặt con cá nửa sống nửa chết lên, mò con dao găm làm sạch bụng cá rồi rửa bằng nước sông, sau đó hắn lại nhóm lửa, xiên con có rồi ngồi tự nướng. Đã có thể bắt được cá thì xem ra môi trường sinh thái ở đây không tệ, hắn đã dự định ăn uống ngủ nghỉ ngay trên bè tre này, nghe nói ở đây binh hoang mã loạn, chắc ở trên bè tre vẫn an toàn hơn một chút.

Cá vừa nướng chín, Ngưu Hữu Đạo vừa thổi vừa ăn chưa được mấy miếng thì dưới bè tre lại có động tĩnh giật giật, Ngưu Hữu Đạo vui vẻ.

Cùng lúc đó, ở trên bờ phía xa có một chiếc xe ngựa xốc nảy phi nước đại, đội nhân mã đằng sau phi nhanh đuổi theo, chúng nhanh chóng đuổi theo kịp. Kỵ binh chia từ hai bên xông tới giơ cung nỏ lên bắn loạn xạ vào xe ngựa, tiếng kêu thảm thiết truyền ra, xe ngựa cũng nhanh chóng bị buộc phải dừng.

Lúc chiếc bè tre đi ngang qua, Ngưu Hữu Đạo đang chậm rãi gặm cá đã tận mắt nhìn thấy mấy binh sĩ lôi thi thể trong xe ngựa ra, dường như có một người vẫn chưa chết, đang quỳ dưới đất cầu xin tha thứ. Một tên thúc ngựa đến gần, thương trong tay đâm một cái khiến cho người quỳ dưới đất ngã xuống.

Ban ngày ban mặt mà hành hung như vậy, đối với một Ngưu Hữu Đạo đã trải qua một thế đạo khá bình yên mà nói có hơi quá đáng. Quan

trọng nhất là với kiến thức được biết ở thôn trang trước đó nên hắn không hề có cảm tình với đám quan binh nhưng lúc này cũng chỉ có thể thờ ơ lạnh nhạt.
Tên tướng lĩnh rút cây thương về cũng chú ý tới Ngưu Hữu Đạo, hiếm thật, nướng cá trên bè tre?
Ngưu Hữu Đạo cũng phát hiện ra đám quan binh này chú ý đến mình. Hắn liền giả vờ là lương dân bận rộn thu sợi chỉ gai sau bè tre, lại thu được một con cá.
Trong mắt tướng lĩnh kia lộ vẻ hứng thú, nói với thủ hạ bên cạnh:
- Mùa rét đậm, ăn mặc rách rưới lại có cách để no bụng. Xem ra thiếu niên này khá nhanh trí, nếu được huấn luyện có lẽ là hạt giống tốt.
Là giọng của một nữ tử.
Thuộc hạ hiểu ý, đây là muốn bắt thiếu niên kia tham gia quân ngũ. Gã liền hét lên với Ngưu Hữu Đạo đang ở trên bè tre:
- Thiếu niên lang kia, mau cập bờ, có chuyện cần hỏi ngươi.
Muốn lừa hắn tới đây.
Ngưu Hữu Đạo nào dám cập bờ, giả vờ không nghe thấy, tùy tiện lau tay lên quần áo, nhổ một cây tre trên bè nướng cá, tiếp tục vùi đầu ăn, giả câm giả điếc.
Roạt! Một mũi tên dính lên bè tre lắc lư, ở sát bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, dọa Ngưu Hữu Đạo suýt chút nữa nhảy cẫng lên. Nếu mũi tên này bắn chệch một chút thì sao?
Hắn tức giận ngẩng đầu, kết quả phát hiện chính là do vị tướng ban nãy cầm thương giết người bắn.
Đối phương ngồi trên lưng ngựa, cầm cung chỉ sang, hét:
- Thiếu niên lang, tới đây!
Giọng nói thanh thúy rõ ràng, khá dễ nghe. Lúc này Ngưu Hữu Đạo mới biết đây là một nữ tướng, vì rong ruổi đường trường phải mặc chiến giáp nên không nhìn ra được nam hay nữ. Hắn lập tức nổi giận, đưa ngón tay giữa về phía đối phương, lớn tiếng hét lên hai chữ:
- Tiện nhân!
Mặc dù nữ tướng không nhìn ra hắn đưa ngón giữa lên là có ý gì nhưng từ trong lời mắng chửi của đối phương nàng cũng có thể đoán ra thủ thế này chắc chắn không mấy tốt đẹp. Một tiểu dân bình thường mà dám

thẳng mặt mắng quan binh, lá gan không nhỏ, khá thú vị, nàng cười lạnh một tiếng.
Mười mấy người dưới tay nàng lập tức giương cung kéo tiễn, nhắm sang bên này.
- Móa!
Ngưu Hữu Đạo rú lên quái dị, sao lại quên mất đối phương có cung tiễn. Sớm biết thế này đã không mắng chửi chọc giận đối phương rồi. Hắn xoay người tõm một tiếng chui vào trong dòng sông lạnh lẽo.
Vài tiếng xoẹt xoẹt vang lên, mười mấy mũi tên dính vào chỗ Ngưu Hữu Đạo vừa rồi, ánh lửa nhảy nhót, trên phiến đá đang đốt lửa cũng bị một mũi tên bắn cho bay loạn.

Chương 10: Đừng Không Biết Tốt Xấu (2)

Nữ tướng “a” một tiếng, trong mắt càng lộ ra thần sắc thưởng thức, phát hiện thiếu niên lang này không đơn giản, tốc độ phản ứng rất nhanh. Người bình thường sợ là đã bị hù không biết làm sao, phản ứng đầu tiên của thiếu niên này là dự đoán né tránh nguy hiểm, chắc chắn là một hạt giống tốt, hắn càng khơi dậy hứng thú muốn thu phục của nàng.
Nàng đưa tay ngăn thủ hạ tiếp tục bắn tên, khuôn mặt vui vẻ nhìn sang, dẫn theo đội ngũ đi song song với bè tre trôi bồng bềnh.
Ngưu Hữu Đạo ở dưới nước đưa tay bám mép bè tre, ngôi đầu lên xem xét mới phát hiện trên bè tre đã bị đống củi khô lật úp kia bén lửa. Hắn vội vàng hắt nước lên dập tắt ngọn lửa vừa dấy lên. Nếu bè tre mà bị đốt cháy rồi, không có dụng cụ chuyên chở, chỉ dựa vào cơ thể của hắn hiện tại e là không thể nào mang thi thể này về đến Thượng Thanh tông.
Thấy người của đối phương không nhanh không chậm đi dọc theo trên bờ, mắt thì cứ nhìn chằm chằm hắn, Ngưu Hữu Đạo vịn bè tre, dưới chân quẫy nước, kéo bè tre đi về phía một bờ khác.
Nữ tướng tiện tay rút mũi tên trong ống tên, kéo căng dây cung, soạt một tiếng bắn ra một mũi tên.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn bóng tên lóe lên kia, chỉ thấy mũi tên gắm vào một thân cây xiêu vẹo ở bờ bên kia, đuôi tên còn rung động. Khóe miệng Ngưu Hữu Đạo không khỏi run rẩy. Hai bờ sông cách nhau tối thiểu sáu bảy chục mét mà nàng ta có thể tùy tiện bắn trúng một thân cây không lớn lắm ở bờ đối diện, ý tứ của đối phương quá rõ ràng. Nàng ta đang dùng kỹ thuật bắn tên cảnh cáo hắn. Hắn dám lên bờ bên kia, nàng ta có thể một mũi tên bắn ngã hắn, đừng hòng chạy thoát.

Ngưu Hữu Đạo đúng là có suy nghĩ này, nếu thật sự không được hắn sẽ thủy táng Đông Quách Hạo Nhiên rồi bản thân mình chạy lên bờ chuồn luôn là được. không phải hắn vô tình mà ở trong nước lạnh quá lâu cái mạng nhỏ của hắn cũng sẽ tiêu luôn mất.
Khóe miệng nữ tướng nở nụ cười trêu tức, vẻ mặt như muốn nói xem thử ngươi có thể ở trong nước được bao lâu. Nàng ta cho người ép tốc độ kỵ hành, nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo. Hơn nữa còn cho người kéo sợi dây dài sang bờ sông, phong tỏa khoảng cách, ngăn hắn lặn xuống nước bỏ chạy ra xa.
Ngang bướng chống cự một lúc, hàm răng đông cứng của Ngưu Hữu Đạo bắt đầu va lập cập. cuối cùng, hắn không nhịn được hét lớn:
- Vị tướng quân kia, tiểu nhân và người không thù không oán, hà cớ phải bức chết ta?
Nữ tướng trả lời:
- Không oán không cừu? Vừa rồi ngươi mắng ai tiện nhân?
- ...
Ngưu Hữu Đạo hơi cạn lời, lại kêu lên:
- Đại nhân ngài tha cho tiểu nhân có được không?
Nữ tướng dứt khoát nói:
- Không được!
Ngưu Hữu Đạo đành phải giở giọng thương lượng:
- Rốt cuộc phải làm như thế nào mới bằng lòng buông tha?
Nữ tướng:
- Rất đơn giản, làm binh lính dưới trướng ta, nghe lệnh ta để chuộc tội!
Điêu ngoa như vậy, nếu đi thật không phải bị ngươi hành hạ chết sao?
Ngưu Hữu Đạo oán thầm không thôi. Hắn cũng không dám tin tưởng đối phương, hắn tương đối nghi ngờ đối phương muốn dụ hắn lên rồi dạy dỗ. Nếu nàng ta đã không nói đạo lý như vậy, hắn cũng chẳng có gì phải khách khí, lớn tiếng trả lời:
- Làm lính của ngươi ta không hứng thú, làm nam nhân của ngươi thì thế nào?
Nữ tướng cười lạnh nói:
- Thứ chưa mọc lông mà dám mạnh miệng, ta xem ngươi có thể ngâm được bao lâu!

Một mũi tên được lắp vào cung, làm bộ muốn bắn.
Ngưu Hữu Đạo hít sâu một hơi, lặn vào trong nước, nắm lấy dây leo bện dưới bè trúc, trốn phía dưới bè trúc bỏ đi.
Nhưng hắn đợi một hồi vẫn không thấy động tĩnh gì. Hắn lại một lần nữa lặng lẽ ngoi đầu lên, kết quả vừa ló đầu, đối phương lại làm bộ kéo cung, một lần nữa ép hắn lặn xuống nước.
Sau khi lặp đi lặp lại vài lần, Ngưu Hữu Đạo đã rõ, đối phương đang đùa hắn, nhưng hắn vẫn không dám không tránh, vạn nhất đối phương bắn thật thì biết làm sao? Giờ hắn hơi hoài nghi lời Đông Quách Hạo Nhiên, không phải trước kia lão nói hộ thân phù kia có thể bảo vệ hắn lên đường bình an mà, sao giờ không thấy hiệu quả?
Hắn không thể không chạy tới vị trí chất củi khô để né tránh. Phía dưới củi khô là thi thể Đông Quách Hạo Nhiên, giờ hắn cũng chẳng đoái hoài mũi tên này có thể đả thương người vô tội không nữa.
May là trời không tuyệt đường người, ngay lúc hắn đang nghĩ cách thoát thân thì địa hình bờ sông phía trước hơi phức tạp, ngựa khó đi gần bờ sông được. dòng sông bắt đầu uốn lượn đổi hướng, phía xa xa còn xuất hiện bóng núi, con sông này dường như phải chảy qua một đoạn núi, tốc độ chảy hình như tăng khá nhiều.
Một kẻ thúc ngựa đến bên nữ tướng thì thầm một lát, nữ tướng nhìn địa hình phía xa một lát, sau khi hơi trầm mặc một chút liền lấy một lệnh bài ra gắn lên mũi tên bắn vèo sang một cái, dính trên bè tre, sau đó la lớn.
- Tiểu tử, nghe cho kỹ, hôm nay nể ngươi bồi bổn tướng quân chơi, ta cho ngươi một con đường sáng! Bên ngoài rối loạn, thế Đạo gian nan, nếu nghĩ thông suốt, có thể cầm minh bài đến quận Quảng Nghĩa tìm quan phủ thì tự khắc tìm được ta. Cái khác ta không dám đảm bảo nhưng có thể đảm bảo cho ngươi ăn no mặc ấm, nói không chừng còn gây dựng được tiền đồ, đừng không biết tốt xấu!
Dứt lời nàng xoay ngựa, dẫn người trở về, nhanh chóng lao đi.
Đi tới quận Quảng Nghĩa tìm nàng ta sao? Ý nghĩ này chỉ xuất hiện thoáng qua trong đầu hắn mà thôi. Bởi vì thật sự là quá lạnh, Ngưu Hữu Đạo cũng không có thời gian để ý tới nó, cũng không định đi tìm đối phương vì vốn dĩ hắn cũng không hứng thú với việc làm binh.

Đợi tới khi người ta đi thật rồi thì Ngưu Hữu Đạo mới bò lên bè tre một cách gian nan, hàm răng run lên lập cập.
Không lên còn đỡ, vừa ra khỏi nước thì bị gió thổi khiến cơ thể càng lạnh hơn. Cả người hắn run rẩy, hàm răng vang lên lập cập, vừa lạnh vừa đói. Hắn rất muốn nhảy lại xuống nước để có thể ấm áp hơn, thế nhưng hắn biết làm vậy chỉ khiến mình chết nhanh hơn mà thôi, nhảy xuống đó mà muốn lên cũng chưa chắc bò lên lại được.
Lấy đá đánh lửa ra định nhóm lên sưởi ấm, vậy mà nó cũng đã ướt đẫm, không thể dùng được.
Nhìn lại ở trên bè vẫn còn lại mấy miếng cá nướng nên hắn tóm lấy, ngón tay cứng ngắc cầm cá run lẩy bẩy mà vẫn phải đưa lên miệng cắn để bổ sung năng lượng, bởi vì nhiệt độ cơ thể có vẻ như đã mất gần hết, cảm giác rét lạnh từ trong ra ngoài khiến cả người muốn đông cứng lại.
Bốn phía xung quanh hoang vu, không có người nào để có thể cầu cứu cả. Cơ thể càng ngày càng yếu, cảm giác của hắn đã biến mất dần, mệt mỏi muốn ngủ một giấc say.
Hắn biết rõ không thể ngủ được, điều này là do cơ thể mất cảm giác, trong tình hình này mà ngủ say thì sẽ vĩnh viễn không thể tỉnh lại. Ánh mắt hắn nhìn về phía bờ sông, muốn trở về bờ, thế nhưng cơ thể đã cứng lại nên chẳng thể làm gì khác, ý thức dần dần biến mất.
Ngay khi định ngủ say, Ngưu Hữu Đạo mơ thấy mình đang ở trên lò lửa, phía sau lưng nóng lên rồi đột ngột tỉnh lại. Hắn bò dậy rồi sửng sốt khi phát hiện cơ thể mình đang bốc lên từng trận khí nóng thổi vào chiếc áo bông đang ướt sũng. Cả người chẳng còn cảm giác lạnh lẽo, phía sau lưng càng lúc càng nóng, khí nóng tuôn ra toàn thân, xua tan tất cả khí lạnh. Trước đó vẫn là cảm giác như đông cứng còn bây giờ lại cảm thấy nóng tới phát điên.

Chương 11: Lòng Cầu Tiên Vấn Đạo (1)

Ngưu Hữu Đạo chỉ cảm thấy hơi kỳ lạ, đăm chiêu suy nghĩ, hắn phát hiện ra nguồn nhiệt này là từ hộ thân phù của Đông Quách Hạo Nhiên cho mình. Thông tin này vừa giải thích nghi vấn của hắn vừa khiến hắn ngạc nhiên khôn cùng. Không ngờ nội lực của Đông Quách Hạo Nhiên lại thần kỳ như thế? Điều này càng làm hắn muốn tới Thượng Thanh tông hơn, giống như là lòng cầu tiên hỏi đạo vậy.

Càng ngày càng nóng, hắn muốn dẫn đường cho luồng khí nóng này thế nhưng cơ thể lại không thể làm được vì không có cơ sở vận công, trong cơ thể không có chân khí để dẫn đường nên không thể hành khí, chỉ dựa vào suy nghĩ mà muốn vận công là điều mơ tưởng.

Tiếp đó, Ngưu Hữu Đạo cũng không biết cơ thể của mình có thích hợp tu luyện hay không, theo cách nói của người tu hành, đó chính là căn cốt. Cũng không phải tất cả mọi người đều thích hợp luyện khí, thực tế thì rất ít người có thể luyện được. Nguyên nhân chính vì trạng thái cơ thể của mỗi người đều khác biệt. Luyện khí yêu cầu về sự phân bố của kinh mạch cơ thể cũng khá cao. Kinh mạch của người giống như thân cành vậy, hình dáng tổng quan thì về cơ bản là giống nhau, thế nhưng mấy nhánh nhỏ thì chưa chắc là như nhau, cũng giống như cây cối, hình dáng của mỗi cây đều có khác biệt. Hơn nữa, có một số người thì hình dáng tổng quan cũng chưa hẳn giống nhau, ví dụ như tim, có người tim ở ngực phải nữa chứ.

Căn cốt mà không được thì chính là điều kiện cơ thể không đáp ứng, cũng không phải là loại người này sẽ không thể luyện khí nhưng họ chỉ có thể tu luyện khí công đơn giản, kiểu như thuật thổ nạp để kéo dài tuổi thọ mà thôi. Những công pháp tu luyện cao thâm, công pháp có điều kiện cao hơn thì họ không thể tu luyện được.

Cuối cùng, bởi vì quá nóng nên Ngưu Hữu Đạo phải dùng nước lạnh tạt vào mặt của mình, thậm chí mở vạt áo ra, trên người vẫn bốc khí nóng khiến làn da đỏ bừng.
Khi thu dọn đống mũi tên ở trên bè trúc, hắn cũng chú ý tới lệnh bài do nữ tướng kia bắn tới. Nó cũng không lớn, khá tròn và có màu đỏ sẫm, ở trên điêu khắc một con phượng hoàng đang bay lượn, mặt khác khắc lên chữ 'Nam'.
- Chữ tiểu Triện...
Hắn nhìn chằm chằm vào chữ trên đó rồi nói thầm, ánh mắt ẩn hiện hoài nghi không rõ.
Người này dùng chữ tiểu Triện sao? Bởi vì nghề nghiệp của hắn khá đặc biệt nên cũng chẳng lạ gì loại chữ tiểu Triện, có thể đọc được nó rất dễ dàng.
Ngưu Hữu Đạo nghi ngờ chính là người của thế giới này nói tiếng phổ thông, lại dùng kiểu chữ tiểu Triện, điều này khác xa với hiểu biết của hắn khi ở thế giới cũ. Thế nhưng nghĩ lại thì thấy cũng bình thường, dùng góc độ của một thế giới để nhìn thế giới khác là một điều ngu xuẩn, bởi vì không ai có thể biết được thế giới nào là chính xác, cũng không thể nào có một đáp án cụ thể cả.
Bè tre dạt tới vùng nước xiết trong lòng núi, tốc độ trôi rất nhanh, xóc nảy chập trùng. Lấy lại tinh thần, Ngưu Hữu Đạo vội vàng thu lại cơ quan bắt cá của mình lại, đường đi còn khá xa, về sau có lẽ còn có tác dụng đây, không thể để nó bị phá hủy khi bè đi qua khu đường thủy phức tạp này được. Hắn cầm lấy sào trúc, cắm rút liên tục tại dòng nước chảy xiết này để điều khiển bè trúc. Vạt áo mở rộng đang bay phấp phới, bọt nước thỉnh thoảng văng lên người hắn, động tác rất thuần thục, hiển nhiên vì đã có kinh nghiệm trong việc điều khiển bè rồi nên không hề sợ hãi. Khung cảnh sóng đánh ầm ầm thế này khiến người ta cảm thấy rất kích động.
Sau khi vượt qua được đoạn nguy hiểm thì dòng nước chảy chậm lại, Ngưu Hữu Đạo đã mệt mỏi tới tê người. Hắn tóm lấy một con cá chết vẫn còn để trên bè rồi ăn sống, một vầng trăng sáng cũng dần xuất hiện trên dãy núi cao. Có chút cảm giác giống như là hai bên bờ có tiếng vượn hót, thuyền nhỏ đã qua Vạn Trọng sơn, bè trúc dạt khỏi dãy núi,

mặt trời cũng vừa mới mọc ở đường chân trời. Hắn đang tìm một nơi xuống bè.
Khí nóng trên người cũng dần dần biến mất, khí lạnh lại xuất hiện. Tìm được một nơi đỗ bè tốt rồi lên bờ, hắn dùng cuốc đào một cái hố, nhặt chút củi khô rồi đánh lửa, nằm bên ngọn lửa ấp ám mà ngủ thiếp đi.
Sau khi tỉnh dậy hắn lại đi tiếp. Gió lạnh thổi qua, mặt trời rực rỡ xuất hiện, sự lạnh lẽo của màn đêm thì có trăng sáng chiếu rọi, đúng là có mặt trời mặt trăng làm bạn đường. Tại nơi nước chảy xiết thì hắn dùng sào trúc, những nơi nước chảy dịu dàng thì hắn dùng mái chèo dễ dàng điều khiển chiếc bè.
Tuy gian khổ thế nhưng cũng có điều thú vị, kinh nghiệm của hắn đủ để giải quyết những chuyện xảy ra ở trong thiên nhiên khắc nghiệt này.
Sau mấy ngày, mặc dù nhìn mặt sông rất êm ả nhưng tốc độ chảy lại rất nhanh. Ngưu Hữu Đạo vừa nhìn đã biết nó là thác nước trên sườn đồi.
Quả nhiên, một lát sau, hắn nghe được tiếng thác nước ù ù từ đằng xa truyền tới, có vẻ như đã tới thác nước mà Đông Quách Hạo Nhiên nói rồi.
Quan sát xung quanh, Ngưu Hữu Đạo thấy nơi xa có núi rừng tráng lệ, lời nhắn nhủ của Đông Quách Hạo Nhiên lại vang lên bên tai. Chắc hẳn nơi đó cũng được coi như là đất lành ra thiên tài. Hắn liều mạng lái bè tới, tại dòng nước xiết cố gắng lái tới bờ, dùng hết sức kéo thi thể của Đông Quách Hạo Nhiên lên, sau đó đứng nhìn bè tre xuôi theo dòng nước mà đi, chở một đống củi khô rơi xuống rồi biến mất.

Chương 12: Lòng Cầu Tiên Vấn Đạo (2)

Rút con dao bổ củi từ sau lưng ra, hắn chặt vài cái cây và vài sợi dây leo, làm thành một cáng cứu thương đơn giản, đặt thi thể của Đông Quách Hạo Nhiên lên đó, buộc sợi dây leo lên vai, hai tay cầm lấy cán của cáng cứu thương bước tiếp, việc di chuyển rất khó khăn.
Trầy trật mãi mới tới chỗ sâu trong lòng núi, lại thấy thế núi hiểm trở không thể kéo theo cáng cứu thương được nên hắn ném nó xuống đất rồi ngồi dựa vào thân cây thở hồng hộc, lấy ống trúc bên hông rót vào miệng, hét lớn:
- Có người của Thượng Thanh tông ở đây hay không?
Sau khi hét lên vài lần không thấy ai phản ứng, Ngưu Hữu Đạo định nghỉ một lát rồi vứt Đông Quách Hạo Nhiên ở đây mà tự mình đi tìm, chợt nghe thấy tiếng 'xì' vang lên, không biết bị thứ gì đánh trúng mặt rất đau nhức, hắn vội vàng cầm dao bổ củi lên, nhìn xung quanh.
Lại xì một tiếng nữa, trên mặt đau rát, Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu lên thì thấy trên cành cây có một người trẻ tuổi mặc áo xám, lưng đeo kiếm, ánh mắt lạnh lùng mà nhìn hắn, quát:
- Thằng nhà quê, ngươi là ai mà dám ở đây ồn ào?
Ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo sáng lên, hỏi lại bằng giọng vui vẻ:
- Huynh là người của Thượng Thanh tông sao?
Người trẻ tuổi đáp:
- Thằng nhà quê, tại sao ngươi biết Thượng Thanh tông?
Ngưu Hữu Đạo nghe vậy thì biết mình không đi nhầm, dắt dao bổ củi vào bên hông, giật màn vải bao trên cáng cứu thương ra để lộ ra khuôn mặt của Đông Quách Hạo Nhiên.
- Huynh có quen biết người này không? Là Đông Quách Hạo Nhiên bảo ta tới tìm các người.

Người trẻ tuổi liếc mắt nhìn, sợ hãi nhảy xuống, nhanh chóng xác nhận lại rồi chỉ hướng một tiễn lệnh lên trời. Một đoàn khói lửa tuôn ra, sau đó một vật phóng lên trời, nổ tung tuôn ra một luồng lửa đỏ. Chỉ một lát sau, mười mấy người lướt trên các cành cây mà tới, xoay người trên không rồi rơi xuống. Đôi mắt Ngưu Hữu Đạo nhấp nháy, nói thầm, mỗi một người khinh công đều rất tốt nha. Sau khi những người này xác nhận lại Đông Quách Hạo Nhiên, một tên hô:
- Nhanh chóng bẩm báo về tông môn!
Lập tức, có người chui vào trong rừng rồi biến mất, những người khác thì nhìn chằm chằm vào Ngưu Hữu Đạo, vây quanh hắn thành một vòng, thế nhưng không ai hỏi hắn một câu nào cả.
Không cần đợi quá lâu lại có rất nhiều người lướt tới. Cuối cùng thì La Nguyên Công, Tô Phá và Đường Tố Tố cũng biết tin tức mà đến đây. Đường Nghi và Ngụy Đa cũng nối gót theo. Sau đó, vài người lục đục đến, có khoảng hơn mười người, đệ tử nội môn của Thượng Thanh tông đều đến đầy đủ. Xác nhận đó chính là thi thể của Đông Quách Hạo Nhiên, mọi người đều nhìn nhau, sắc mặt hơi nặng nề.
Ngưu Hữu Đạo nhìn phản ứng của mọi người, lại đặc biệt chú ý Đường Nghi, cô nàng này thật bắt mắt, xinh đẹp như tiên nữ vậy. Thế nhưng hắn chỉ thưởng thức vẻ đẹp mà thôi, chứ không nghĩ tới cái gì khác. Từ phản ứng của mọi người, Ngưu Hữu Đạo cũng đã đoán được rằng, địa vị của Đông Quách Hạo Nhiên trong Thượng Thanh tông cũng không hề thấp.

Chương 13: Chốn Đào Nguyên (1)

La Nguyên Công ngồi xổm trước Đông Quách Hạo Nhiên, kiểm tra những vết thương của ông rồi quay sang hỏi Ngưu Hữu Đạo:
- Tiểu huynh đệ, người là do cậu mang tới sao?
Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
- Đúng vậy.
- Làm phiền cậu kể lại kỹ càng mọi chuyện được không?
La Nguyên Công hỏi.
- Ta là một thôn dân trong một thôn nhỏ cách nơi này khoảng ba trăm dặm, bởi vì bị giặc binh cướp thôn nên phải trốn vào miếu nhỏ trên núi...
Ngưu Hữu Đạo nói đại khái về tình hình khi đó, còn những chuyện về chiếc kính đồng cổ kia, theo lời dặn của Đông Quách Hạo Nhiên, khi chưa gặp Đường Mục hắn sẽ không nói cho người nào cả.
Có điều khi hắn nói tới việc Đông Quách Hạo Nhiên thu hắn làm đồ đệ thì sắc mặt rất nhiều đệ tử nội môn đều thay đổi. Đường Tố Tố lại càng giãy nảy, ánh mắt sắc bén, hét lên:
- Đông Quách Hạo Nhiên làm sao có thể tùy tiện thu một thằng nhà quê làm đồ đệ được? Ăn nói bậy bạ, ta giết chết ngươi!
Chẳng những nói vậy mà bà liền giơ tay lên bổ xuống, chưởng lực mạnh mẽ phóng ra, gió mạnh thổi dạt sang bốn phía.
- Sư muội!
La Nguyên Công và Tô Phá kêu lên nhưng không ngăn cản kịp, họ đều không nghĩ tới Đường Tố Tố lại ra tay một cách đột ngột như vậy, mà lại còn dùng sát chiêu nữa. Có người cũng đã đoán được ý đồ của Đường Tố Tố, bởi vì Đường Mục đã chết, trước khi chết lại truyền chức chưởng môn cho Đông Quách Hạo Nhiên!

Ngưu Hữu Đạo kinh hãi, hắn cũng không phải ngu ngốc, dù sao hắn cũng từng là người trong giới tu hành. Uy lực của chưởng này rất mạnh, chưởng lực chưa tới mà đã ép hắn không thể thở nổi, nếu thật sự bị chưởng này bổ trúng thì chắc chắn phải chết. Trong khoảng cách gần như vậy mà trúng chưởng lực mạnh mẽ như thế, đừng nói là hiện tại, kể cả khi khôi phục lại toàn bộ thực lực thì cũng không thể tránh được. Vì lẽ đó, hắn đã chửi mắng mười tám đời tổ tông của bà già này trong lòng rồi, thật sự không nghĩ ra mình tới Thượng Thanh tông là để chịu chết, lúc trước lại còn muốn mang theo thi thể của Đông Quách Hạo Nhiên tới đây làm cái gì nữa chứ.

Thực ra thì Đông Quách Hạo Nhiên cũng không bảo hắn mang thi thể của mình về, chỉ cần hắn có thể tìm được Thượng Thanh tông, sau đó Thượng Thanh tông sẽ sai người đi tìm thi thể của ông. Chỉ là Ngưu Hữu Đạo tự mình nhận làm công việc gian khổ này mà thôi.

Thời khắc hắn sắp mất mạng, trong lúc nguy hiểm này thì một luồng khí nóng quen thuộc lại xuất hiện lần nữa, một phù văn màu đỏ máu bay ra khỏi đầu hắn, sau đó đâm vào chưởng lực mà Đường Tố Tố bổ tới.

Uỳnh! Một tiếng nổ lớn vang lên, gió thổi dạt về bốn phía, thổi mạnh tới nỗi cỏ đều bị bật gốc, Ngưu Hữu Đạo cũng bị đánh bay ra ngoài mấy mét, đâm vào dưới chân dốc núi mới ngừng lại được. Sau vài hơi thở thì những cây cỏ kia mới lại rơi xuống đất.

- Truyền Pháp Hộ Thân phù!

La Nguyên Công và Tô Phá đều nói thầm, sau khi nhìn nhau thì cùng nhìn về phía Đường Tố Tố đang ngây người. Khuôn mặt Đường Tố Tố sầm lại, cũng không ra tay nữa.

Truyền Pháp Hộ Thân phù chính là tuyệt học của Thượng Thanh tông, chỉ có đệ tử nội môn trở lên mới có thể tu luyện, thế nhưng cũng không có nhiều người luyện được, người nào muốn luyện thành tuyệt học này đều phải có trình độ khá về phương diện trận pháp. Hơn nữa, người bình thường chẳng mấy ai muốn tu luyện tuyệt học này bởi vì nó không có tác dụng với chính mình, mà chỉ là dùng tu vi của mình trợ giúp người khác. Trong quá trình tu luyện cũng mất rất nhiều tu vi, quả thực là được không bù nổi mất.

Trong Thượng Thanh tông hiện tại cũng chỉ có Đông Quách Hạo Nhiên biết tuyệt học này, đến cả mấy trưởng lão như La Nguyên Công cũng đều không biết, qua đó có thể thấy rõ trình độ trận pháp của Đông Quách Hạo Nhiên cao như thế nào.
Ngưu Hữu Đạo được "Truyền Pháp Hộ Thân phù" bảo vệ, cũng đã chứng minh được Ngưu Hữu Đạo chính là đồ đệ của Đông Quách Hạo Nhiên. Nếu như không phải lúc Đông Quách Hạo Nhiên tỉnh táo rồi truyền cho Ngưu Hữu Đạo thì không còn cách nào khác, bởi vì thuật pháp đó rất phức tạp, nếu không tỉnh táo thì không thể thi triển được.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu hơi choáng váng rồi chậm rãi bò dậy, vuốt ngực cho đỡ khó chịu, đưa ánh mắt liếc nhìn những người xung quanh, thấy ánh mắt họ khi nhìn mình rất phức tạp. Lúc này hắn cũng rất tức giận, thật sự muốn chửi mắng Đường Tố Tố một trận. Nhưng cuối cùng vẫn ráng kiềm lại, mụ già này quá mạnh, nói chưa được mấy câu đã muốn giết mình, lại còn có thể dùng một chưởng để giết nữa. Hảo hán có thể co có thể duỗi, phải cố mà nhịn, phải nghĩ cách vượt qua khó khăn này mới được. Sau khi nghĩ một lát, hắn không nói thêm gì, chỉ đi tới gần thi thể của Đông Quách Hạo Nhiên, đắp kín mặt thi thể của Đông Quách Hạo Nhiên rồi kéo dây leo lên vai, nâng cáng cứu thương lên rồi quay đầu đi về hướng ngược lại.
Làm cái gì vậy? Đám người xung quanh rất ngạc nhiên. Chờ lấy lại được tinh thần thì hắn đã rời đi khá xa, Tô Phá vội vàng lao tới, ngăn lại Ngưu Hữu Đạo rồi hỏi:
- Cậu muốn đi đâu?
Ngưu Hữu Đạo đáp lời:
- Xin lỗi, đã quấy rầy rồi, có thể ta tới nhầm nơi.
Nói xong, hắn lại kéo cáng cứu thương lách qua Tô Phá, đi tiếp.
Đám người cảm thấy người này rất trẻ con, thế nhưng điều này rất bình thường, dù sao vẫn còn là thiếu niên mà. Tô Phá liếc mắt nhìn Đường Tố Tố, ra hiệu bà tới nhận lỗi. Đường Tố Tố quay đầu sang nơi khác, sắc mặt bình tĩnh mà lạnh lẽo, không muốn xin lỗi chút nào cả. Tô Phá cũng đành chịu, tự mình ngăn cản Ngưu Hữu Đạo lần nữa, thở dài nói:
- Vừa rồi là hiểu lầm, cậu tới nơi này là đúng rồi.
- Không, ta tới nhầm, ta muốn dẫn sư phụ trở về nhà.

Ngưu Hữu Đạo cũng không thay đổi, kéo cáng cứu thương định lách qua ông ta lần nữa.
Lời nói bướng bỉnh như thế này khiến cho người ta cảm thấy rất xót xa. Đường Nghi ở phía sau nhìn cảnh này thì cảm thấy rất không đành lòng, định nói cái gì đó nhưng lại thôi, bởi vì có mấy vị trưởng lão của tông môn ở đây, cho nên còn chưa tới lượt nàng quyết định.
Tô Phá duỗi tay ra, tóm lấy bờ vai của Ngưu Hữu Đạo làm hắn không thể động đậy, sau đó khuyên bảo:
- Không sai đâu, nơi này chính là Thượng Thanh tông, hãy theo chúng ta đi!
Nói rồi thuận tay tháo cáng cứu thương trên người Ngưu Hữu Đạo xuống.
Hai tay Ngưu Hữu Đạo đút vào trong ống tay, khoanh tay lại. Hắn mặc một chiếc áo bông rách, ngón chân thì thò ra vì giày đã thủng, trên người còn có mùi tanh của cá, lưng đeo ống trúc trong cài con dao bổ củi. Đã không biết mình bẩn như nào vậy mà hắn còn ngẩng đầu nhìn trời, định không để ý tới ai cả. Còn không biết mình xấu như thế nào sao? Tô Phá cảm thấy buồn cười, phất tay một cái thì có hai đệ tử đi tới, mỗi người ở một bên xốc một tay của hắn lên.
- Các người muốn làm cái gì?
Ngưu Hữu Đạo nhìn trái nhìn phải rồi hét lên bằng giọng sợ hãi.
Hai đệ tử kia cũng không quan tâm, kéo theo hắn bay vào trong rừng, rời khỏi nơi đó. Sau đó Tô Phá gọi thêm hai đệ tử tới khiêng thi thể của Đông Quách Hạo Nhiên đi. Sau khi để các đệ tử khác giải tán, ở đây chỉ còn lại có ba trưởng lão, lúc này La Nguyên Công mới nói với Đường Tố Tố:
- Sư muội, vừa nãy muội hơi quá đáng.
Đường Tố Tố nói bằng giọng lạnh lùng:
- Thằng nhóc này rõ ràng là ăn nói vớ vẩn, cũng không biết là gian tế do ai phái tới.
La Nguyên Công tiếp lời:
- Vậy còn Truyền Pháp Hộ Thân phù thì sao?
Đường Tố Tố cố cãi:

- Hai người xem lại cách ăn nói của nó xem, có điểm nào giống thôn dân sao?
- Điều này cũng có thể kiểm tra sau, không tới mức chưa kịp nghe giải thích đã muốn giết nó, muội sợ nó trở thành chưởng môn của Thượng Thanh tông đúng không?
La Nguyên Công nói.
Đường Tố Tố tránh đi ánh mắt của ông, nói một cách thờ ơ:

Chương 14: Chốn Đào Nguyên (2)

- Nhị sư huynh, huynh suy nghĩ hơi nhiều rồi. Đệ tử của Đông Quách Hạo Nhiên rất nhiều, thấy thế nào thì chức chưởng môn cũng không tới lượt nó.
La Nguyên Công lắc đầu:
- Đông Quách dẫn theo toàn bộ đệ tử ra ngoài, thế nhưng khi trở về lại chỉ còn một bộ thi thể, chỉ sợ rằng tình hình cũng như Đường Mục. Nếu như đệ tử của Đông Quách còn người sống sót thì Đông Quách cũng không thể nào sử dụng thuật pháp đó lên trên người của một người ngoài, cũng không tới lượt đứa bé này mang theo thi thể trở về, sợ rằng điều này cũng bởi vì không còn cách nào khác mới làm vậy. Ta không tin muội không nghĩ tới điều này.
Đường Tố Tố chỉ thẳng tới hướng của Thượng Thanh tông, nói:
- Nếu như là đúng như vậy, theo môn quy thì chẳng lẽ sư huynh định để thằng nhãi kia trở thành chưởng môn của Thượng Thanh tông sao?
La Nguyên Công quát:
- Kể cả như vậy thì muội cũng không nên làm như thế, muội nghĩ những đệ tử khác đều ngu ngốc sao? Muội tưởng mọi người không biết ý đồ của muội sao? Trước khi ra đi, tại sao Đường Mục lại muốn gọi tất cả đệ tử nội môn tới làm người chứng kiến? Không phải là đang đề phòng có người nào đó xuyên tạc di ngôn của y sao? Muội làm như vậy, mọi người sẽ nghĩ như nào? Tội mưu sát chưởng môn, muội chịu đựng được sao? Kể cả tới lúc đó cho người khác làm chưởng môn, danh bất chính, ngôn bất thuận, kẻ dưới làm sao phục? Muội muốn cho Thượng Thanh tông xuất hiện nội loạn sao? Ngu xuẩn!
Sắc mặt Đường Tố Tố cứng lại, không nói thêm được điều gì cả.
…

Ngưu Hữu Đạo rất thoải mái mà ngâm mình trong nước nóng, đầu thì đang nghĩ lại những chuyện đã xảy ra mấy ngày hôm nay, nghĩ lại vẫn thấy như mình đang nằm mơ vậy. Vài ngày trước hắn vẫn đang ở một ngôi mộ thần bí dưới lòng đất, thế mà bây giờ lại tới một thế giới mới, con đường phía trước đều mờ mịt không thấy rõ chút gì, cũng không biết còn có chuyện gì đang đợi mình nữa. Mạch suy nghĩ lại tới phần đối đáp lúc trước khi tắm rửa, nghĩ đi nghĩ lại khi hắn thấy không có sơ hở gì mới an tâm.

Tắm rửa xong, hắn đi ra ngoài, lúc này bề ngoài đã thay đổi hoàn toàn. Hắn mặc một bộ áo dài màu xám của Thượng Thanh tông, tóc dài cột thành tóc đuôi ngựa. Bởi vì trước kia hắn chưa bao giờ nuôi tóc dài như vậy nên cũng không biết búi tóc như thế nào cả, đành phải làm vậy thôi. Ngoài sơn cốc có ba tên đệ tử đeo kiếm đang chờ hắn. Trước đó Ngưu Hữu Đạo cũng đã gặp qua rồi. Người cầm đầu là một tên kiêu ngạo nhưng lại rất có phong độ chính là Tống Diễn Thanh, hai người khác là Trần Quy Thạc và Hứa Dĩ Thiên, hai người này thường xu nịnh tên Tống Diễn Thanh kia, kêu sư huynh rất thân mật. Ba người này là do Thượng Thanh tông sai tới chăm sóc Ngưu Hữu Đạo. Thấy Ngưu Hữu Đạo đi ra thì họ cũng hơi kinh ngạc, nhìn đi nhìn lại hắn vài lần.

Người vẫn phải biết cách ăn mặc, ngựa cũng phải có yên, vẻ ngoài của Ngưu Hữu Đạo cũng rất khá, cộng thêm khí chất của Đạo gia nữa đã làm một thằng nhóc nhà quê tăng thêm vài phần thoải mái và tự nhiên. Đi tới trước mặt ba người, Ngưu Hữu Đạo vuốt lại quần áo mới rồi hỏi:

- Có thể thông báo ta muốn gặp chưởng môn giúp ta được không?

Cũng không biết lần này là lần thứ bao nhiên hắn đề nghị gặp chưởng môn Đường Mục rồi, bởi vì hắn vẫn chưa hoàn thành lời nhắn của Đông Quách Hạo Nhiên.

Ánh mắt của Tống Diễn Thanh xuất hiện sự khinh thường:

- Ngươi nghĩ muốn gặp chưởng môn là có thể gặp sao? Ngoan ngoãn đi theo chúng ta đi.

- Đi thôi!

Trần Quy Thạc và Hứa Dĩ Thiên đẩy Ngưu Hữu Đạo một cái. Bị đẩy một cái làm hắn hơi chập choạng, hắn cũng không biết mình có đắc tội

ba người này hay không, bởi vì từ đầu tới giờ ba người này đều không thích hắn.
Bị ba người kẹp vào giữa, đi thẳng tới dưới chân một vách núi, đi theo những bậc thang hình chữ Z tới giữa sườn núi. Ngưu Hữu Đạo bị một dãy kiến trúc rộng rãi hấp dẫn, từ những kiến trúc xung quanh tôn nó lên, chắc hẳn nó là một nơi quan trọng của Thượng Thanh tông. Đi tới gần đỉnh núi thì hắn thấy một căn nhà cổ kính và yên tĩnh, bên ngoài căn nhà cạnh vách núi có một gốc cây đào già, rễ rất lớn, trên cành có những đóa hoa phấn hồng, rực rỡ như mây hồng. Cơn gió lướt qua khiến những cánh hoa tung bay theo gió. Hoa đào này nở quá đẹp, Ngưu Hữu Đạo lại bị nó hấp dẫn, nói bằng giọng kinh dị:
- Mùa này mà còn có cây đào ra hoa sao?
Trần Quy Thạc ở phía sau cười ha ha:
- Chưa thấy qua sao? Cây đào này đã có hơn ngàn tuổi rồi, lúc đầu nó đã thành tinh, thế nhưng lại bị tổ sư gia của Thượng Thanh tông chặt đứt tuệ căn nên vẫn bình tĩnh mà sinh trưởng tại đây. Trước kia, cây đào cũng sẽ nở hoa rồi rụng hoa, thế nhưng sau khi bị chặt đứt tuệ căn thì chỉ nở chứ không tàn. Mấy trăm năm nay, suốt bốn mùa đều rực rỡ như vậy, cũng là một thắng cảnh của Thượng Thanh tông chúng ta.
Ngưu Hữu Đạo nghe vậy thì rất ngạc nhiên, sau đó lại nghe thấy tiếng hừ của Tống Diễn Thanh:
- Nói những câu vớ vẩn với hắn ta làm cái gì.
Trần Quy Thạc ngậm miệng lại, có vẻ hơi xấu hổ.
Đi vào cửa căn nhà, Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu nhìn lên, ở trên cửa có một tấm bảng, ghi ba chữ lớn:
- Đào Hoa Nguyên
Tống Diễn Thanh dừng lại trước cửa ra vào, bĩu môi nhìn vào bên trong, nói:
- Nơi này là nơi tu luyện của Đông Quách sư bá, tạm thời thì ngươi hãy ở lại đây, không được cho phép thì không thể ra ngoài, nếu không cẩn thận sẽ bị đánh gãy chân, nghe rõ chưa?
Ngưu Hữu Đạo cau mày, nói:
- Trước khi ra đi, sư phụ dặn ta phải tới gặp chưởng môn...
- Đi vào bên trong nhanh!

Hứa Dĩ Thiên tóm cổ áo của hắn rồi ném vào bên trong, sau đó đóng cửa phòng lại.
Suýt nữa thì ngã sấp xuống rồi, Ngưu Hữu Đạo hơi tức giận, mở toang cánh cửa ra, hét lên:
- Các ngươi định làm cái gì? Coi ta là tội phạm sao?
Tống Diễn Thanh xoay người lại, cười lạnh:
- Đừng ồn ào, nếu không cẩn thận trượt chân rơi xuống vách núi thì không ai thương ngươi nữa đâu.
Trong giọng nói có sự uy hiếp, chẳng những uy hiếp mà hắn ta còn muốn hành động ngay, dần dần đi tới gần.
- Thời tiết hôm nay rất tốt!
Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu nhìn trời sau đó đóng cửa lại. Mắt hắn lộ ra sát khí, kiếp trước được xưng là Đạo gia, hai chữ 'Đạo gia' này ở trên giang hồ cũng không phải là kẻ ăn chay.
- Ha ha! Vẫn rất biết điều nha...
Ngoài cửa truyền tới tiếng cười nhạo của ba người.
Sau khi hít sâu một hơi thì Ngưu Hữu Đạo nén giận lại, cố gắng bình tĩnh, ép buộc tâm trạng của mình thay đổi để không thèm để ý tới tiếng cười nhạo ở ngoài nữa. Hắn chắp hai tay sau lưng rồi đi dạo quanh căn nhà này. Chỉ thấy hành lang và căn nhà mái cong đều có phong cách cổ điển, yên tĩnh nhã nhặn, thật sự là không tệ, là một nơi yên bình cho nên tâm trạng của hắn cũng bình tĩnh rất nhanh. Ở giữa sân trong khu nhà có một cây đại thụ chọc trời, xung quanh đại thụ có đặt chiếc bàn tế, bên trên có một giá đỡ đang đặt một thanh trường kiếm.
Ngưu Hữu Đạo đi tới, nắm chuôi kiếm rồi rút ra, ánh sáng lạnh xuất hiện, tiện tay múa kiếm rồi để ngang trước mắt mình. Nhìn lại bóng người trong kiếm, hắn lẩm bẩm:
- Núi cao đường xa hố sâu, một thanh kiếm sắc bén vậy mà lại ở trong Đào Hoa Nguyên!
Hắn huơ huơ thanh kiếm trong tay một lát thì thấy cơ thể chưa từng luyện kiếm nên thật sự quá kém. Cổ tay không chịu được lực khi kiếm thay đổi, chưa quen góc độ chém kiếm dễ làm cơ thể bị thương tổn. Hắn đút thanh kiếm trở lại vỏ rồi hoạt động cổ tay một chút, về sau phải

luyện tập tốt mới được, hiện tại mình vẫn còn nhỏ, vẫn còn cơ hội luyện tốt.
Hắn chắp tay, đi lại trong đình viện thăm thú, cũng phải bắt đầu tu luyện thôi, phải có năng lực tự bảo vệ mình, nếu không sẽ bị người khác ức hiếp, phải làm rùa đen rụt đầu thật sự không tốt, đại trượng phu co được dãn được, thế nhưng lúc nào cũng co thì ai gọi là đại trượng phu chứ?
Tìm một căn phòng phù hợp rồi tạm thời dọn vào đó, dù sao thì cũng đang nhàn rỗi nên hắn khoanh chân ngồi xếp bằng, tu luyện công pháp Thái Ất mà trước kia hắn đã tu luyện. Ngưu Hữu Đạo đã rất rõ công pháp này rồi nên khi tu luyện cũng không cảm thấy xa lạ. Hắn không ngại gian khổ đi vào Thượng Thanh tông là bởi vì đã thấy được thực lực của Đông Quách Hạo Nhiên. Hắn muốn tu luyện công pháp mạnh mẽ hơn, thế nhưng theo tình hình hiện tại muốn lấy được chúng thì cũng không phải việc đơn giản, chỉ có thể luyện lại công pháp của mình, để nâng cao năng lực tự vệ đã.
Về phần lai lịch của Thái Ất mà hắn đang tu luyện ư? Đây là thứ là hắn đã lấy được khi tham gia khảo cổ tại một ngôi mộ cổ. Chủ nhân ngôi mộ đang ngồi xếp bằng, nâng một cái hộp ngọc, bên trong có vài trang sách vàng, ghi lại công pháp Thái Ất. Sau khi hắn nghiên cứu rất lâu, đọc thêm rất nhiều sách cổ thì mới tu luyện được tới cảnh giới như kiếp trước, đạt được danh hiệu 'Đạo gia'.

Chương 15: Nghi Là Chưởng Môn (1)

Có điều hắn vẫn cảm thấy chưa đủ, nguyên nhân cũng rất đơn giản, đó là mấy trang sách vàng kia chứa nội dung rất ít, chỉ ghi chép một phần thuật luyện khí và một môn kiếm thuật. Theo lời giới thiệu thâm ảo của phần đại cương thì sau khi luyện thành có thể phi thiên, độn địa, không gì không làm được, thế nhưng thuật luyện khí và kiếm thuật ở bên trong lại không thể giúp cho người ta đạt tới cảnh giới đó được. Cho nên, hắn cho rằng hai thứ đó chỉ là phần mở đầu, cũng không phải bản hoàn chỉnh của Thái Ất. Thế là về sau, hắn luôn luôn đi tìm những manh mối về bản hoàn chỉnh của Thái Ất. Nếu không phải như vậy thì cũng không gặp tai nạn tại mộ cổ. Mà sau khi thấy được thực lực của Đông Quách Hạo Nhiên thì hắn đã quyết tâm rời khỏi cái thôn nhỏ kia.

Cuộc sống cứ như vậy mà trôi qua, mặc dù cơm canh một ngày ba bữa vẫn đưa tới đều đều, thế nhưng lại làm cho người ta cảm thấy như mình đang sống trong tù vậy. Bên ngoài có người trông coi, từ đầu tới giờ vẫn không cho hắn ra khỏi cửa tòa viện nửa bước, cũng không có người nào nói gì, giống như muốn ngăn cách hắn với thế gian vậy. Hắn cũng đã nhiều lần nói muốn gặp Đường Mục nhưng vẫn không được gì, lâu dần hắn cũng cảm thấy không bình thường. Theo những gì Đông Quách Hạo Nhiên nói thì ông ấy rất tin tưởng vào Đường Mục, hơn nữa ông ấy lại là sư đệ của Đường Mục nữa. Theo lý thuyết, khi Đông Quách Hạo Nhiên chết đi thì Đường Mục chắc chắn phải gặp đồ đệ của ông mới được. Hắn nghĩ hắn là có điều gì đó mà mình không biết rồi, cũng vì lẽ đó nên những người trông coi mình đều có thái độ không tốt. Hắn vẫn luôn không có cơ hội tiếp xúc với bên ngoài, nơi này cũng không có chuyện gì để làm nên chỉ có thể chờ đợi!

Có nhiều thời gian như vậy nhưng hắn cũng không muốn lãng phí, ngoại trừ tu luyện Thái Ất thì hắn cũng bắt đầu rèn luyện cơ thể, từ đứng tấn,

chồng cây chuối tới tập kèm vật nặng,... Mặc dù ở cái tuổi này mà muốn rèn luyện cơ thể thì hơi muộn, phải chịu đau đớn nhiều hơn nhiều, thế nhưng khi đã muốn thì có cái khổ nào mà không thể vượt qua?
Còn thừa thời gian thì hắn mang cái gương đồng kia ra tìm hiểu, mặc dù cái gương đồng này cũng đã bị Tống Diễn Thanh tìm thấy khi lục soát người, thế nhưng Tống Diễn Thanh rất coi thường cái gương đồng này, vậy mà lại hứng thú với lệnh bài của nữ tướng kia, sau khi hỏi tới lai lịch của lệnh bài thì lấy luôn nó đi rồi vứt chiếc gương đồng này lại.
Ngưu Hữu Đạo cảm thấy chiếc gương đồng này không đơn giản, đầu tiên là bởi vì chiếc gương này rất giống với chiếc gương ở trong mộ cổ. Sau đó là Đông Quách Hạo Nhiên chết bởi vì chiếc gương đồng này, cũng dặn hắn chỉ có thể đưa cho Đường Mục. Như vậy, chiếc gương đồng này có thể đơn giản được sao? Là do tên Tống Diễn Thanh kia có mắt như mù, không biết đồ tốt mà thôi. Thế nhưng sau khi tìm hiểu mãi, cuối cùng hắn cũng không khám phá ra được cái gì cả.
Chủ điện của Thượng Thanh tông là Thượng Thanh cung. Lúc này có một nhóm ba người đi thẳng tới chủ điện, gặp La Nguyên Công, Tô Phá và Đường Tố Tố. Hiện tại, chức chưởng môn của Thượng Thanh tông không có ai làm cho nên ba người này tạm thời nhận lấy lệnh bài của chưởng môn mà quản lý môn phái.
Sau khi ba người hành lễ, La Nguyên Công hỏi:
- Điều tra như thế nào rồi?
Người đệ tử cầm đầu bẩm báo:
- Người trong thôn ấy cũng đã xác nhận, chính là Ngưu Hữu Đạo, không thể sai được. Ngưu Hữu Đạo đã rời khỏi thôn nhỏ đó một khoảng thời gian rồi, thời gian rời khỏi đó chính là ngày thứ hai sau khi thôn nhỏ bị giặc binh cướp bóc, về mặt thời gian đúng là trùng khớp, người trong thôn cũng có người đi tìm hắn, còn tưởng rằng hắn đã bị dã thú ăn hết rồi chứ. Tranh chân dung của Ngưu Hữu Đạo cũng đã được người trong thôn xác nhận, về phần lệnh bài kia, Ngô sư đệ đã tới quận Quảng Nghĩa tìm được chủ nhân của lệnh bài, cũng đã xác nhận qua, chuyện kia đúng là đã xảy ra.
Đường Tố Tố nghiêm túc nói:

- Thế nhưng cách ăn nói của Ngưu Hữu Đạo cũng không giống là một tên thôn dân nho nhỏ.
Người đệ tử kia đáp:
- Điều này cũng đã điều tra rồi, trước kia có một thư sinh nghèo đã từng tá túc tại thôn nhỏ đó, mà người nhà của Ngưu Hữu Đạo lại bị chết do chiến tranh, hắn chỉ ở một mình, trong nhà cũng có phòng trống, người thư sinh kia đã từng ở trong nhà Ngưu Hữu Đạo, dạy hắn cách đọc sách viết chữ. Ngưu Hữu Đạo là một người biết chữ hiếm có ở trong thôn, còn học thức của hắn ra sao thì thôn dân cũng không biết được. Người thư sinh kia rời khỏi đó, cũng không ai biết đi đâu, hiện tại muốn tìm tới người xác minh thì rất khó khăn.
La Nguyên Công hỏi:
- Người của thôn nhỏ đó có thật sự là người dân ở đó không?
Đệ tử đáp:
- Đệ tử đã kiểm tra người của thôn nhỏ đó rồi, thật sự bọn họ đều là thôn dân ở đó, không thể nào sai lầm được.
- Nếu là như vậy, thân phận của Ngưu Hữu Đạo không có vấn đề gì.
La Nguyên Công quay đầu nhìn về phía Tô Phá và Đường Tố Tố mà nói.
Đường Tố Tố nói một cách bình thản:
- Chẳng may có người tìm một kẻ giống Ngưu Hữu Đạo rồi giả mạo hắn thì sao? Hãy cứ để thôn dân tới trước mặt hắn rồi phân biệt sẽ tốt hơn.
Thế là mấy ngày sau, Ngưu Hữu Đạo cũng được rời khỏi Đào Hoa Nguyên, đi đâu hắn cũng không biết, chỉ biết rằng đó là một tòa thành gần đây nhất. Hắn còn đang định xem xét tục lệ của tòa thành này, ai ngờ chỉ đi dạo một vòng quanh tòa thành rồi lại phải trở về, chẳng làm gì cả. Thật sự không biết ai rảnh rỗi như vậy chứ.
Ba trưởng lão của Thượng Thanh tông lại có vẻ rất bận rộn, liên tục gọi các đệ tử nội môn của Thượng Thanh tông tới bàn bạc.

Chương 16: Nghi Là Chưởng Môn (2)

Tận một tháng sau, Ngưu Hữu Đạo lại được ra khỏi Đào Hoa Nguyên, đi tới Thượng Thanh cung trên vách núi phía đối diện.
Mấy cái đỉnh đồng lớn được đốt lên làm nơi này rất ấm áp, toàn bộ đệ tử nội môn đều tới đông đủ, sắc mặt của khá nhiều người đều rất nghiêm túc. Ngưu Hữu Đạo nhìn qua nhìn lại những người trong đại điện, thấy cả đám người nhìn mình chằm chằm thì hơi không hiểu, cũng không biết những người này muốn cái gì.
Hắn cố gắng bình tĩnh lại, nói:
- Trước khi sư phụ mất, đã ra lệnh cho ta phải tới gặp chưởng môn!
La Nguyên Công đứng ở giữa trên cao, thở dài:
- Cậu tới chậm, chưởng môn Đường Mục đã về cõi tiên rồi!
- A!
Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên, sững sờ tại chỗ, hóa ra tình hình là như vậy ư? Cuối cùng thì hắn cũng đã hiểu tại sao Đường Mục lại không gặp mình, hóa ra là vì ông ta đã “ngõm”.
La Nguyên Công nói một cách chậm rãi:
- Đông Quách Hạo Nhiên đã nhận cậu làm đệ tử, hôm nay cậu tới đây cũng là do Thượng Thanh tông chính thức tán thành thân phận của cậu. Hơn nữa, còn có một chuyện muốn hỏi cậu, nếu để cho cậu làm chưởng môn của Thượng Thanh tông, cậu có muốn không?
- Cái gì?
Khi nghe được câu trước hắn vẫn rất vui vẻ, cuối cùng thì mình cũng được công nhận rồi, thế nhưng sau khi nghe xong câu sau thì Ngưu Hữu Đạo giật mình, còn tưởng rằng mình nghe nhầm. Nhìn lại những ánh mắt nghiêm túc ở xung quanh, hắn chỉ vào mũi mình mà hỏi lại:
- Để ta làm chưởng môn sao?
La Nguyên Công gật gật đầu, nghĩa là hắn cũng không nghe nhầm.

Phản ứng đầu tiên của Ngưu Hữu Đạo chính là tưởng rằng có bẫy, chỉ xét tới thái độ của họ đối với mình khi trước, ai lại để mình làm chưởng môn chứ? Kể cả là thật sự thì đó cũng không phải là chuyện gì tốt, nếu là chuyện tốt thì đâu tới lượt mình nên hắn vội vàng xua tay:

- Không được, không được, đệ tử mới vừa nhập tông, không thể nào làm được đâu!

Lời này vừa nói ra thì sắc mặt Đường Tố Tố thả lỏng đi nhiều. La Nguyên Công hỏi lại lần nữa:

- Cậu xác nhận rằng mình không muốn làm chưởng môn sao?

Ngưu Hữu Đạo tiếp tục xua tay:

- Đệ tử còn không biết chưởng môn là sao nữa cơ mà, thật sự là không làm được, mọi người hãy chọn người tài giỏi nào đó khác đi.

La Nguyên Công đảo mắt tới mọi người xung quanh, hỏi lớn:

- Tất cả đều nghe rõ chưa?

Tất cả đệ tử đều đồng thanh đáp:

- Rõ!

Chương 17: Chuyện Tốt Sắp Tới (1)

Là sao đây? Ngưu Hữu Đạo nhìn trái nhìn phải, hơi nghi ngờ về tình hình xung quanh. Đường Nghi ở trong đám người lại không nói cái gì, chậm rãi cúi đầu xuống, có vẻ như không dám nhìn tới ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo.
La Nguyên Công quay lại nói với Ngưu Hữu Đạo:
- Nếu như vậy, cậu đi về trước đi.
Tống Diễn Thanh đi tới trước mặt Ngưu Hữu Đạo, cười tủm tỉm rồi mời Ngưu Hữu Đạo:
- Sư đệ vất vả rồi, xin mời trở về!
Mỗi bước đi Ngưu Hữu Đạo vẫn cẩn thận suy nghĩ, không biết đám người này muốn làm cái quỷ gì, rồi theo Tống Diễn Thanh rời khỏi đây. Dọc theo con đường này, cũng chả biết tại sao Tống Diễn Thanh lại vui vẻ như vậy, thỉnh thoảng lại vỗ vai Ngưu Hữu Đạo có vẻ như rất thân mật, gần như là kề vai sát cánh rồi. Khi tới bên ngoài Đào Hoa Nguyên, hắn ta còn nói với Trần Quy Thạc đang trông ở bên ngoài:
- Về sau đều là sư huynh đệ đồng môn, đừng chặn cửa mãi thế, nếu không có chuyện gì thì hãy để Ngưu sư đệ đi ra hít thở không khí. À đúng rồi, từ bây giờ hãy cho Ngưu sư đệ thêm hai món ngon, thêm vò rượu nữa.
- Rõ!
Trần Quy Thạc cười đồng ý.
Ngưu Hữu Đạo cũng vui vẻ, còn tưởng rằng là do thân phận đệ tử Thượng Thanh tông của mình được chính thức tán thành như La Nguyên Công nói, nên cũng cười cười:
- Tới Thượng Thanh tông lâu như vậy rồi còn chưa tham qua nơi này, đệ muốn xuống núi đi khắp nơi, muốn tham quan toàn bộ cảnh đẹp của Thượng Thanh tông nữa.

Hắn quay người lại đi luôn, còn tưởng mình được tự do rồi.
Sắc mặt Tống Diễn Thanh cứng lại, vội vàng đưa tay ra ngăn cản hắn, chỉ chỉ vào một khu nhỏ bên ngoài khu nhà, cười nói:
- Sư đệ, ra cổng hít thở không khí là được rồi, đừng tới chân núi đi loạn. Đệ vừa mới nhập môn, chưa tới lúc có thể đi loạn.
- ...
Ngưu Hữu Đạo im lặng, chậm chạp quay đầu lại nhìn một khu vực nhỏ bên ngoài khu nhà, thật đúng là để cho mình ra hít thở không khí nha.
Trong Thượng Thanh cung, từng đám đệ tử nội môn lần lượt đi ra ngoài, có người khá vui vẻ, có người cũng khá yên lặng. Đợi đệ tử đi hết thì Đường Tố Tố mới cười nói:
- Thế nào, chính nó từ bỏ chức chưởng môn nha.
La Nguyên Công và Tô Phá nhìn nhau mà thở dài. Nếu để cho Ngưu Hữu Đạo làm chưởng môn của Thượng Thanh tông thì đúng là một chuyện cười mà, thế nhưng khi dùng thủ đoạn này lại quá hèn hạ. Chỉ cần không phải là kẻ ngu, khi được hỏi như vậy thì ai cũng đều không đồng ý, nếu thật sự muốn để hắn chọn lựa công bằng thì có giỏi nói hết mọi chuyện cho Ngưu Hữu Đạo thử xem.
Tô Phá nói:
- Hiện tại cậu ta chỉ là người dự bị cho chưởng môn mà thôi, có thể còn có đệ tử nào khác của Đông Quách còn sống thì sao.
Đường Tố Tố nói một cách chắc nịch:
- Được rồi! Vậy thì đợi thêm ba tháng nữa, nếu không có tin tức gì thì hãy xử lý theo lời của muội.
Tô Phá lắc đầu nói:
- Chúng ta làm như vậy là rất hèn hạ.
Đường Tố Tố trầm giọng:
- Chúng ta chỉ muốn Thượng Thanh tông tốt hơn mà thôi, nếu không thì những đệ tử khác ai sẽ đồng ý để cho một thằng nhóc không hiểu cái gì lên làm chưởng môn chứ? Hơn nữa, chúng ta lại không đối xử tệ với nó, sắc đẹp của Đường Nghi đứng đầu của quận Tử Vân, cuối cùng thì nó vẫn có lợi hơn nhiều. Điều này cũng để đối nội lẫn đối ngoại đều ổn định!
La Nguyên Công cau mày, nói:

- Sau khi biết chuyện, liệu Đường Nghi có đồng ý hay không?
Đường Tố Tố nghiêm túc đáp:
- Là một đệ tử của Thượng Thanh tông, lại còn là con gái của chưởng môn, trong tình hình hiện tại, nó phải dũng cảm đứng ra gánh vác trách nhiệm nặng nề này. Hơn nữa, muội vừa là trưởng lão của Thượng Thanh tông, vừa là bà cô của nó, cha mẹ của nó đã không còn, việc này đương nhiên do muội làm chủ rồi.
Một tháng nhanh chóng trôi qua, Ngưu Hữu Đạo càng ngày càng cảm thấy mình đang bị giam lỏng. Giống như Tống Diễn Thanh nói vậy, hắn chỉ có thể đi dạo ở một khu vực nhỏ bên ngoài, không cho phép xuống núi.
Cái gì mà vừa nhập môn không thể đi loạn? Hắn cảm thấy đây chỉ là cái cớ. Nếu chỉ là môn quy thôi thì có cần phải sai người trông ở bên ngoài hay không? Hắn biết trong chuyện này phải có vấn đề gì đó, thế nhưng những thông tin mà hắn nắm được lại quá ít nên vẫn không phát hiện được manh mối nào, cũng không hiểu được chuyện gì đang xảy ra.
Nơi này cũng không phải là nơi một thiếu niên như hắn có thể láo xược, chỉ có thể nhẫn nại, đi một bước rồi nhìn một bước. Điều duy nhất hắn có thể làm chính là tu luyện, chờ đợi tới ngày tất cả mọi chuyện hoàn thành.
Bầu trời ban đêm có muôn vì sao, trên giường ở trong căn phòng lại không có người nào ngủ, chỉ có một người đang trồng cây chuối cạnh giường. Ngưu Hữu Đạo cởi trần, cầm một thanh kiếm đâm vào mặt đất, dùng thanh kiếm để luyện trồng cây chuối, cánh tay của hắn hơi run run, có vẻ như đang cố gắng cân bằng cơ thể.
Đợi tới lúc cánh tay này thật sự không thể tiếp tục được nữa thì hắn đổi tay khác nắm kiếm, cơ thể lung lay mạnh mấy lần nhưng vẫn cố gắng khống chế để không ngã xuống. Cách luyện này không chỉ luyện lực cánh tay mà còn có thể luyện lực khống chế, duy trì cơ thể cân bằng, mỗi một khối cơ bắp trên cơ thể đều cân đối, trong đó có rất nhiều thứ cần chú ý.
Càng quan trọng hơn đó chính là luyện kiếm ý, luyện để cả người và kiếm hợp lại với nhau, cũng chính là ý cảnh nhân kiếm hợp nhất, nếu đạt

được tới cảnh giới này thì khi điều khiển thanh kiếm trong tay có thể sử dụng tự nhiên, như là một phần của cơ thể mình vậy.
Phương pháp này chính là pháp môn luyện kiếm đặc biệt của Thái Ất, tâm pháp tên là “Hỗn Độn Thanh Liên Ý”. Cơ thể khi trồng cây chuối như vậy khiến máu chảy ngược lên đầu, cứ thế mà để lâu thì sẽ làm cho người cảm thấy choáng váng, trồng cây chuối như là nụ hoa sen, khi thần công đại thành chính là lúc sen nở.
Lúc mới luyện tập thì rất khó khăn, thế nhưng tới khi có thể điều khiển tự nhiên, có thể cảm giác từng thay đổi nhỏ nhất của kiếm thì khi khống chế kiếm trong tương lai sẽ có nhiều chỗ tốt tới mức không thể nào nói hết được.
Chỉ trong một tháng đã có thể dùng kiếm chống đất trồng cây chuối, mới nhìn thì có vẻ không có gì thế nhưng thực sự thì tốc độ tiến bộ đó là cực nhanh. Trước kia, khi Ngưu Hữu Đạo tu luyện, phải mất một năm mới làm được tới chừng này. Dù sao thì hắn cũng đã tự mình trải qua một lần rồi, kinh nghiệm và sự hiểu biết luôn luôn là thứ quý giá nhất, khi hắn có được những thứ này thì sẽ biết làm thế nào để tu luyện tốt nhất nên đã có thể bỏ qua giai đoạn tìm hiểu, khi tu luyện lại sẽ có tốc độ rất nhanh.
Giữ vững tư thế này trong một giờ đồng hồ, mồ hôi Ngưu Hữu Đạo đã rơi như mưa, khuôn mặt đỏ lên, mồ hôi từ đỉnh đầu rơi xuống, theo bàn tay của hắn mà chảy xuống thân kiếm, làm mặt đất ướt nhẹp.
Cuối cùng, cơ thể lay động mạnh, kể cả có kinh nghiệm tu luyện, thế nhưng lực cánh tay của hắn có hạn, không thể kiên trì quá lâu được, đành phải khom lưng, đặt chân lên mặt đất, chống lấy kiếm rồi đứng yên một lát làm cơ thể thoải mái trở lại. Hắn cũng không dám phát ra tiếng động quá lớn, sợ người bên ngoài biết được nên nhẹ nhàng mà đưa thanh kiếm trở lại vỏ kiếm. Giật cái khăn lau ra lau khắp người, mặc quần áo, hoạt động cơ thể một lát rồi khoanh chân ngồi trên giường, rất nhanh đã vào trạng thái vong ngã, quên đi cơ thể đang rã rời, tập trung tu luyện khí công.
Bầu trời dần dần sáng lên, từng tia nắng ban mai đã bắt đầu xuất hiện. Ngưu Hữu Đạo vẫn đang ngồi trên giường, so với một tháng trước thì sự hô hấp của hắn càng dài lâu hơn, hít vào như là nước sông cuồn cuộn đi

thẳng tới lục phủ ngũ tạng, thở ra chầm chậm như đang muốn dần dần loại bỏ cái gì đó.
Theo bầu trời càng ngày càng sáng, mặt trời cũng đã xuất hiện, chiếu ra muôn vàn tia nắng, dần dần lên cao. Tới lúc vạn vật đều thức tỉnh, Ngưu Hữu Đạo cảm thấy một chút thấp thỏm, cũng đã biết thời gian tu luyện tốt nhất đã qua, chậm chạp mà thu công, mở hai mắt ra. Hắn đi xuống giường, hoạt động cơ thể một lát, sự mệt nhọc mà đêm qua tập luyện cũng đã biến mất hết sạch, tinh thần rất sảng khoái.

Chương 18: Chuyện Tốt Sắp Tới (2)

Cũng không phải qua thời gian tu luyện tốt nhất thì không thể tu luyện tiếp được mà do cơ thể của hắn vẫn còn chưa trưởng thành hoàn toàn, vẫn còn đang trong thời kỳ phát triển, là tuổi ham hoạt động nhất, cũng khó mà thay đổi được, tinh lực cũng bị thời tiết ảnh hưởng dễ nhất. Có thể tu luyện vào thời gian tu luyện tốt nhất là đủ rồi, không cần quá chăm chỉ. Hơn nữa, lát nữa sẽ có người đưa thức ăn tới, nếu như hắn mãi không ra ngoài thì sẽ để người khác nghi ngờ.

Một tên nhà quê mà lại biết tu luyện sao? Hơn nữa, khi không rõ thái độ của Thượng Thanh tông đối với mình rốt cuộc là gì, có nhiều chuyện vẫn không nên để lộ thì tốt hơn. Hiện tại hắn hoàn toàn không có năng lực tự vệ, cũng không nên thu hút sự chú ý của người khác, chờ biết rõ ràng tình hình hiện tại thì quyết định sau.

Trong sân có dòng suối chảy qua, sau khi rửa mặt thì cũng đã tới thời gian, Ngưu Hữu Đạo mở cửa rồi đi ra ngoài, người trông coi ở dưới gốc cây đào cả đêm hôm trước chính là Hứa Dĩ Thiên. Nghe được tiếng mở cửa, Hứa Dĩ Thiên quay đầu lại nhìn rồi chậm rãi đứng dậy.

Ngưu Hữu Đạo đi tới chào hỏi, hai người chỉ nói chuyện với nhau vài câu thì Trần Quy Thạc đã mang theo hộp cơm lên núi, coi như là thay ca. Hứa Dĩ Thiên rời đi, khi tới giờ cơm trưa thì lại tới, bữa cơm tối lại do Trần Quy Thạc mang theo, nói tóm lại là do hai người thay phiên trông coi và đưa cơm.

Thượng Thanh tông đã coi trọng như vậy mà Ngưu Hữu Đạo còn không nhìn ra vấn đề trong đó thì Đạo gia đã sống phí phạm nhiều năm trên giang hồ rồi. Thế nhưng biết thì biết, Ngưu Hữu Đạo cũng không dám nói cái gì cả, mở hộp cơm ra rồi dùng cơm. Hắn cũng rất chịu khó, sau khi ăn xong thì cũng tự rửa sạch bát đũa để vào trong hộp cơm rồi đặt lại ở gốc đào, sau đó Trần Quy Thạc sẽ mang nó đi.

- Trần sư huynh, sau đó huynh giúp đệ cầm một cái ghế nằm tới đây đi.
Sau khi đặt hộp cơm xuống thì Ngưu Hữu Đạo cũng nói thêm yêu cầu của mình. Từ sau khi từ chối yêu cầu “quá đáng” ở Thượng Thanh cung thì thái độ của Tống Diễn Thanh tốt với hắn hơn nhiều, đã nói rằng có yêu cầu gì thì cứ nói, nếu có thể đồng ý thì đều đồng ý.
Trần Quy Thạc hái một bông hoa đào rồi để trước mũi ngửi nhẹ, sau đó quay đầu cười nói:
- Tuổi còn nhỏ mà sao đã dùng ghế nằm rồi? Rồi sau đó đặt ở đâu?
Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ tới gốc cây đào rồi nói:
- Đặt ở đây đi, mấy sư huynh lúc nào cũng ngồi trên mặt đất làm đệ hơi áy náy.
Trần Quy Thạc nghe hiểu, hóa ra là dùng danh nghĩa của hắn mà chuẩn bị cho chúng ta, rồi tới vỗ bả vai Ngưu Hữu Đạo, khen ngợi:
- Rất tốt, được rồi, sau đó ta sẽ mang một cái tới.
Ngưu Hữu Đạo cười toe toét, nhìn lại phong cảnh tuyệt đẹp xung quanh mà nói:
- Sư huynh, nơi này rất đẹp nha, chắc hẳn Thượng Thanh tông của chúng ta cũng coi như là danh môn đại phái tại giới tu hành chứ?
Cũng chỉ khi hắn ở cùng với Trần Quy Thạc thì hắn mới có thể hỏi những điều này, bởi vì hắn cảm nhận được Thượng Thanh tông đang giấu diếm hắn điều gì đó.
Tống Diễn Thanh rất ít tới đây, mà lại vui giận bất thường không thích hợp để hỏi. Hứa Dĩ Thiên rất ít nói, hỏi cái gì cũng không chịu nói, chỉ có Trần Quy Thạc là người nói nhiều, không giữ được bí mật, gần đây hắn cũng đã thu được khá nhiều tin tức từ miệng y, thế nhưng những chuyện đó đều là chuyện không quan trọng, những chuyện mà liên quan tới Ngưu Hữu Đạo thì y luôn tránh né mà không bao giờ nói.
- Ha ha!
Tiếng cười của Trần Quy Thạc hơi mất tự nhiên, nghĩ ngợi một lát thì mới nói:
- Được rồi, chuyện này nói cho đệ biết thì cũng không sao. Thượng Thanh tông chúng ta, khi trước rất mạnh mẽ, là môn phái đứng đầu Yến quốc, tổ sư khai phái chính là quốc sư của Yến quốc...

Sau một đoạn khoe khoang dài dòng thì đại khái là: sau khi Vũ quốc nhất thống thiên hạ thì lại sụp đổ, thiên hạ bị quần hùng cắt cứ. Tiếp đó, hậu nhân của Thương Tụng đã từng hùng bá thiên hạ, sau khi trải qua rất nhiều khó khăn đã thành lập nên Yến quốc, tổ sư của Thượng Thanh tông chính là công thần lớn nhất, được phong làm quốc sư. Khi đó là thời kỳ mạnh mẽ nhất của Thượng Thanh tông, đệ tử có lúc hơn vạn người, chỉ là về sau vì nhiều nguyên nhân nên đã suy yếu, Thượng Thanh tông hiện giờ cũng chỉ còn vài trăm người mà thôi.
Về phần địa vị của Thượng Thanh tông tại giới tu hành là như thế nào thì Trần Quy Thạc không nói ra, có vẻ như là không muốn nói. Ngưu Hữu Đạo hơi ngẫm nghĩ thì cũng biết, có lẽ là khi nói ra sẽ xấu hổ.
Thấy y không muốn nói nhiều về chuyện này thì Ngưu Hữu Đạo cũng chuyển chủ đề, hỏi tiếp:
- Bình thường thì Tống sư huynh thỉnh thoảng sẽ tới đây một lần, thế nhưng gần đây có vẻ rất ít khi thấy Tống sư huynh nha, cũng khá nhớ nhung đó.
Trần Quy Thạc nghe vậy thì cười ha ha:
- Đường sư tỷ chính là đệ nhất mỹ nhân của quận Tử Vân chúng ta đó, ngày vui sắp tới, Tống sư huynh đương nhiên là phải ân cần hơn rồi...
Nói tới đây thì y mới phất tay:
- Nói chuyện này với một đứa nhóc như đệ làm cái gì chứ, có nói đệ cũng không hiểu.
Ngưu Hữu Đạo nháy mắt, giả vờ không vui, nói:
- Làm sao mà đệ không hiểu chứ, Tống sư huynh muốn cưới Đường sư tỷ đúng không?
- Thằng nhóc thông minh!
Trần Quy Thạc cười ha ha, vỗ vỗ vai hắn:
- Không có gì bất ngờ thì Đường sư tỷ chính là chưởng môn tiếp theo của chúng ta, hãy chờ tới lúc đó uống rượu mừng đi.
Ngưu Hữu Đạo cũng rất tò mò về Tống Diễn Thanh, bởi vì hắn phát hiện Trần Quy Thạc và Hứa Dĩ Thiên cũng không phải tôn trọng Tống Diễn Thanh như là sư huynh, mà có một loại cảm giác như là đang nịnh bợ vậy, nên nói tiếp:

- Là bởi vì Tống sư huynh sắp trở thành chưởng môn phu quân nên huynh mới sợ huynh ấy sao?
Trần Quy Thạc trừng mắt nhìn hắn:
- Thằng nhóc, nói cái gì đó?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
- Đệ nói sai à? Chẳng lẽ bởi vì huynh ấy là đệ tử nội môn, huynh và Hứa sư huynh không phải? Lúc trước đệ còn cảm thấy lạ đó chính là tại sao huynh và Hứa sư huynh đều không kém hơn Tống sư huynh, tại sao huynh ấy có thể trở thành đệ tử nội môn, mà hai người lại vẫn chưa trở thành đệ tử nội môn đây.
Nói tới đây, Trần Quy Thạc cũng có vẻ hơi buồn phiền, cúi người rồi ngồi lên một rễ cây đào:
- Tiểu sư đệ, có một số việc cũng không phải chỉ dựa vào thực lực, thế lực cũng rất quan trọng...
Trong giọng nói có chứa sự mất mát, cũng tiết lộ một chút về thế lực của Tống Diễn Thanh. Cha của Tống Diễn Thanh, Tống Thư chính là đệ tử thân truyền của trưởng lão Đường Tố Tố. Quan trọng nhất chính là ông nội Tống Diễn Thanh là Tống Cửu Minh, ông ta chính là thân tín của Đại Tư Không, được đồng mạch tín nhiệm, nhận chức Đình Úy trong triều đình, là một trong cửu khanh. Sau khi cha của Tống Diễn Thanh rời khỏi Thượng Thanh Tông thì vẫn đi theo bên người Tống Cửu Minh làm pháp sư tùy tùng, ở thời đại này thì đại thần trong triều có pháp sư bảo vệ là chuyện rất bình thường.
Đương nhiên, Đình Úy đại nhân cũng không phải chỉ có một đứa con trai là Tống Thư, cũng không phải chỉ có một đứa cháu trai là Tống Diễn Thanh, càng không chỉ có mỗi một pháp sư tùy tùng là Tống Thư, thế nhưng pháp sư bảo vệ mình mà lại là con trai mình thì đương nhiên sẽ yên tâm hơn. Mà Thượng Thanh tông bây giờ, hầu như chỉ nhờ vào quyền thế của Tống gia do Tống Thư che chở, tài nguyên tu hành cũng phần lớn dựa vào con đường vận chuyển của Tống gia chuyển tới. Nếu không phải do Tống gia ngăn cản thì Thượng Thanh tông đã bị những môn phái tu hành khác tiêu diệt từ lâu rồi, như vậy, trong tình hình này, mặc dù tư chất của Tống Diễn Thanh hơi kém, thế nhưng muốn lấy được thân phận đệ tử nội môn mà khó sao?

Ngưu Hữu Đạo lúc này mới hiểu rõ, trên thực tế, Đại Tư Không chính là thừa tướng của một nước, ông nội Tống Diễn Thanh lại là thân tín của thừa tướng, chức Đình Úy có trách nhiệm quản lý luật pháp của một quốc gia.

- Haiz, đệ làm sao hiểu được những điều này chứ!

Trần Quy Thạc hơi chán nản mà phất phất tay.

Chương 19: Cầu Này Ở Đâu? (1)

Người ta nói hắn không hiểu được, Ngưu Hữu Đạo cũng giả bộ mình không hiểu. Nếu không thì một tên nhà quê mà hiểu được những chuyện này sẽ khiến người khác chú ý. Sau khi nói chuyện phiếm một lát thì Ngưu Hữu Đạo trở về khu nhà.

Hắn lang thang một lúc trong sân rồi đi vào trong Đào Hoa Đường, ngồi lên một cái bồ đoàn, tiện tay cầm một cái sọt nhỏ tới. Bên trong có đựng kim khâu, một cái kéo và hai cái gương đồng. Nhìn vào thì chúng chỉ là những vật thường dùng hằng ngày mà thôi, rất khó tìm được điều gì kỳ lạ, thế nhưng một trong hai chiếc gương đồng kia chính là cái mà hắn đã mang tới.

Đồ vật mà Đông Quách Hạo Nhiên nghiêm túc giao cho, hắn cất giữ tùy tiện như vậy cũng bởi vì nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Nếu giấu quá kỹ thì sẽ bị người khác nghi ngờ. Hắn lật đi lật lại gương đồng trong tay mà vẫn không biết cách dùng nó, thật sự là bực mình mà.

Lời dặn dò của Đông Quách Hạo Nhiên đương nhiên cũng không phải tầm thường, người ta dùng tính mạng mình để nhờ cơ mà. Kiếp trước, trên giang hồ hắn có thể nhận được danh tiếng tốt như vậy đương nhiên cũng vì trong lòng đặt nặng hai chữ “đạo nghĩa”. Thế nhưng Đường Mục đã chết rồi, mà Đông Quách Hạo Nhiên chỉ nhờ đưa đồ tới tận tay cho Đường Mục, không thể để cho người thứ ba biết được, điều này làm hắn rất khó khăn.

Hắn còn đang do dự xem có nên giao vật này cho Thượng Thanh tông hay không, nguyên nhân của sự do dự này chính là lời dặn dò của Đông Quách Hạo Nhiên và thái độ không tốt của Thượng Thanh tông đối với hắn, bằng chứng là từ khi vào đây tới giờ vẫn bị giam lỏng.

Thế là hắn phải nghĩ kỹ về chuyện này, thử xem mình có thể nhìn ra được sự huyền bí cất giấu trong chiếc gương đồng này không, rồi sau đó

mới suy nghĩ tới việc có nộp nó lên cho Thượng Thanh tông hay không. Thế nhưng cho tới tận giờ, hắn đã dùng qua mọi cách, từ lửa đốt, dùng nước ngâm, chiếu sáng, gõ nghe thanh âm... đều không biết được cái gương đồng này phải dùng thế nào. Từ tiếng vang khi hắn gõ vào gương đồng thì thấy được cái gương này là một khối đặc, bên trong cũng không có cơ quan.

Hiện tại hắn hoài nghi cái gương đồng này có phải là một loại tín vật hay không. Sau khi lật qua lật lại một lúc lâu vẫn không nhìn ra cái gì, Ngưu Hữu Đạo tức giận tới mức cắn răng lại, thuận tay ném gương đồng vào trong cái sọt nhỏ.

Sau đó hắn tiếp tục rèn luyện cơ thể hằng ngày, đứng tấn tăng thêm vật nặng, sử dụng dây thừng để tập thể dục dụng cụ, cũng không phải là muốn luyện thành cơ bắp nổi vồng mà là muốn rèn luyện độ dẻo của cơ thể.

Theo kinh nghiệm giang hồ của hắn, vẫn phải luyện tốt công phu quyền cước để có thể tự vệ, thời điểm quan trọng cũng có thể giữ được tính mạng, kể cả ở tại thôn nhỏ hay những tin tức mà hắn thu được tại Thượng Thanh tông thì đều chứng minh rằng thế giới hiện tại đang ở trong thời loạn lạc, mặc kệ tương lai như nào hắn vẫn phải tu luyện càng mạnh càng tốt.

Tu luyện cũng chia thành văn và võ, ngoài việc luyện công pháp và rèn luyện cơ thể thì những lúc nhàn rỗi hắn đều mang giấy bút, nghiên mực ra để luyện tập thư pháp của thế giới này, trích dẫn vài đoạn của những quyển sách trong phòng.

Kiểu chữ tiểu triện cũng không khó lắm, bởi vì lúc trước hắn chính là 'chuyên gia khảo cổ học' mà, trước đó hắn cũng đã viết bút lông rồi. Tuy nhiên, vì chưa từng chính thức dùng bút lông viết chữ tiểu triện nên hướng đi của đầu bút cũng chưa tốt cho lắm, vẫn cần luyện tập nhiều hơn. Cũng may hắn viết bút lông cũng không tệ, ngay từ đầu thì chữ vẫn còn biến dạng thế nhưng chỉ một tháng sau, chữ của hắn cũng đã trở nên đẹp hơn nhiều rồi.

Bên cạnh bàn sách có đặt một chậu than, sau khi hắn viết xong thì đốt luôn tờ mình vừa viết đó. Những vật liệu cần thiết cho hắn luyện chữ

cũng là do Thượng Thanh tông cung cấp, điều này cũng là nhờ hắn làm cho Tống Diễn Thanh vui vẻ.
Từ khi bị giam lỏng tới nay, bằng bản lĩnh hiện tại của mình thì cũng không còn làm được gì khác, đành chấp nhận làm những điều này thật tốt...
Ngày hôm sau, một chiếc ghế nằm mới tinh vẫn còn vương hương gỗ mới được đặt gần gốc cây hoa đào.
Trần Quy Thạc chỉ vào ghế nằm, nháy mắt với Ngưu Hữu Đạo:
- Tiểu sư đệ, ghế nằm mà đệ muốn đã có đây.
Ngưu Hữu Đạo thật sự không nghĩ tới hiệu suất của y cao như vậy, có lẽ là chiếc ghế này làm để cho y sử dụng nên mới nhanh như vậy. Ngưu Hữu Đạo chắp tay, cười nói:
- Cảm ơn Trần sư huynh.
Người cùng đi với Trần Quy Thạc đó chính là Tống Diễn Thanh đã lâu không tới, có vẻ là tâm trạng không tốt, thấy vẻ mặt vui vẻ của Ngưu Hữu Đạo thì cười một cách khá âm hiểm, vỗ vai Ngưu Hữu Đạo, nói:
- Tiểu sư đệ, ở tại nơi này thấy thế nào?
Ngưu Hữu Đạo:

Chương 20: Cầu Này Ở Đâu? (2)

- Rất tốt nha, đồ ăn ngon hơn ở trong thôn gấp vạn lần, chỉ có điều phải ở lại nơi nhỏ bé này, rất khó chịu.
Tống Diễn Thanh cười cười:
- Đệ mới tới đây thôi, đầu tiên hãy tĩnh tâm lại, nếu không thể tĩnh tâm thì tu luyện thế nào được? Yên tâm, về sau đệ sẽ được chạy khắp nơi thôi.
Sau khi nói xong thì hắn ta chắp tay, nhìn về phía Thượng Thanh cung nơi xa, khi thì tươi cười, khi thì nhíu mày trầm tư, cuối cùng thở dài:
- Đáng tiếc không ở kinh thành!
Ngưu Hữu Đạo đi tới, hỏi bằng giọng nghi ngờ:
- Tống sư huynh, kinh thành thì sao?
Tống Diễn Thanh cảm thán:
- Nơi dân dã, làm sao so được với nơi kinh thành phồn hoa, thi từ ca phú náo nhiệt!
Ngưu Hữu Đạo ngơ ngẩn, thi từ ca phú? Người tu hành như ngươi tại sao lại than thở về thi từ ca phú? Muốn làm cái gì đây?
Trần Quy Thạc nhếch miệng, cười trộm, hắn ta và Hứa Dĩ Thiên chính là tùy tùng của Tống Diễn Thanh, cũng rất rõ ràng là đây là chuyện gì.
Tống Diễn Thanh đã thích Đường Nghi nhiều năm rồi, mà Đường Nghi lại thích thi từ ca phú. Tống Diễn Thanh vì lấy lòng nàng nên khi ở kinh thành có bài thơ nào hay thì sẽ có người tới thông báo cho hắn ta, hắn ta lại tặng nó cho Đường Nghi thưởng thức.
Hiện tại, cũng không biết Tống Diễn Thanh nghĩ cái gì, có lẽ là do đã lâu rồi mà kinh thành còn chưa có hàng tốt nên ngứa tay, tự mình làm một bài thơ, rồi sau đó hỏi ý kiến của Trần Quy Thạc và Hứa Dĩ Thiên xem mình viết thế nào, hai người bọn họ dám nói rằng hắn ta viết không tốt sao? Đương nhiên là phải khen rồi. Sau đó Tống Diễn Thanh rất vui

vẻ mà đưa bài thơ đó cho Đường Nghi, quá trình cụ thể thì Trần Quy Thạc cũng không biết, chỉ biết là sau khi trở về sắc mặt của Tống Diễn Thanh rất khó nhìn, còn mắng Trần Quy Thạc và Hứa Dĩ Thiên cho bõ tức thì cũng đủ để đoán được chuyện gì đã xảy ra.
Vì thế, Trần Quy Thạc hiểu rõ tâm trạng lúc này của Tống Diễn Thanh, nếu là ở nơi phồn hoa như kinh thành thì dựa vào thế lực của Tống gia, muốn có được một bài thơ hay rồi đề tên của mình vào tới lấy lòng Đường Nghi cũng không khó, thế nhưng nơi này chỉ có non xanh nước biếc, không tìm được bài nào, trong lúc ngứa tay lại làm mất hình tượng của mình trong lòng Đường Nghi nữa.
Tống Diễn Thanh lấy lại tinh thần, cũng không muốn nói thêm về việc này nữa, quay người đi vào trong khu nhà, đi một vòng kiểm tra. Hắn ta có trách nhiệm phải trông coi Ngưu Hữu Đạo, không thể bỏ mặc không quan tâm được, thỉnh thoảng cũng phải tới xem xét đề phòng chuyện bất ngờ xảy ra.
Ở bên ngoài, Ngưu Hữu Đạo hỏi thăm Trần Quy Thạc:
- Tại sao Tống sư huynh lại muốn làm thơ nữa chứ?
Trần Quy Thạc cũng ngứa miệng, nói nhỏ:
- Sư môn chúng ta có một nhân vật tài năng xuất chúng, chẳng những có được tu vi chấn động giới tu hành, lại còn có tài hoa hơn người, thi từ ca phú đều xuất sắc, từ nhỏ Đường sư tỷ cũng đã ở cùng với người đó, cũng coi như là học sinh của người đó, cũng rất thích thi từ ca phú!
Lúc này Ngưu Hữu Đạo mới hiểu rõ, chắc hẳn là Tống Diễn Thanh muốn lấy lòng mỹ nhân mới như vậy, hơn nữa, hắn cũng rất hiếu kỳ về người mà Trần Quy Thạc nói tới:
- Tiền bối mà Đường sư tỷ đi theo là ai vậy?
Nói tới người này, Trần Quy Thạc hơi sững sờ, trong mắt xuất hiện sự sợ hãi, có lẽ biết được mình không thể nói lung tung nên trừng mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo, cảnh cáo Ngưu Hữu Đạo chuyện không nên hỏi thì không được hỏi, rồi sau đó y bước vào trong khu nhà. Con ngươi của Ngưu Hữu Đạo hơi đảo, cũng bước vào trong khu nhà.

Chương 21: Thái Ất Chân Khí (1)

Sau khi đi một vòng, Tống Diễn Thanh dặn dò Trần Quy Thạc vài câu, rồi chắp tay đang định rời khỏi thì Ngưu Hữu Đạo đuổi kịp, nói với theo:
- Tống sư huynh, lúc ở trong thôn, sư phụ đệ cũng thường xuyên làm vài bài thơ, đệ chỉ nhớ một ít cũng không biết bài thơ này có hay không, còn mong sư huynh bình phẩm hộ đệ.
Tống Diễn Thanh không thèm quay đầu lại, thuận miệng đáp:
- Một tên thư sinh nghèo túng, có thể viết ra cái gì chứ?
Giọng nói rất khinh thường.
Thư sinh nghèo túng? Ngưu Hữu Đạo giật mình, xem ra Thượng Thanh tông đã điều tra lai lịch của hắn rất rõ ràng rồi, từng có một thư sinh nghèo túng dạy mình chữ thì cũng chỉ từ miệng của người dân tại đó nói mới biết được mà thôi.
Thế nhưng hắn vượt mọi chông gai tới đây để làm gì? Đó là bởi vì thực lực mạnh mẽ của Đông Quách Hạo Nhiên đã thu hút hắn tới, cũng không phải tới đây để bị giam lỏng, hắn rất muốn có được công pháp tu hành của Thượng Thanh tông. Thế nhưng từ khi bị giam lỏng tới nay, hắn vẫn không có được cơ hội nào cả, thật vất vả mới có cơ hội này, Ngưu Hữu Đạo cũng không muốn bỏ qua:
- Sư phụ nói ông ta từng du lịch qua kinh thành, có rất nhiều thiếu nữ đã yêu thích vài bài thơ mà sư phụ đã sáng tác.
Nghe được điều đó, Tống Diễn Thanh dừng lại tại cửa, rồi quay người lại.
Trần Quy Thạc lườm Ngưu Hữu Đạo, trong ánh mắt xuất hiện sự kinh ngạc, rõ ràng là tên này lợi dụng được lời nhắc nhở của mình vừa nãy, tên nhóc này có vẻ rất không tầm thường nha!
- Vậy ư? Sư phụ đệ đã viết cái gì? Cứ nói ra đi để ta nhận xét cho.

Tống Diễn Thanh có vẻ hơi hứng thú rồi.
Ngưu Hữu Đạo đi trở về Đào Hoa Đường, ngồi quỳ chân tại bàn sách, nhỏ nước mài mực, giật một trang giấy ra rồi trải phẳng, đặt cái chặn giấy ở hai bên, nâng bút dính mực rồi viết ra những chữ tiểu triện.
- Thật đúng là người đọc sách, biết chữ, chữ viết rất không tồi.
Tống Diễn Thanh đi tới nhìn rồi khen một câu, ánh mắt lại dán vào những chữ trên đó:
- Tiêm vân lộng xảo,
Phi tinh truyện hận,
Ngân hán điều điều ám độ.
Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng,
Tiện thắng khước nhân gian vô số...
Đọc tới đây, hai mắt hắn ta bắn ra tia sáng, có lẽ hắn ta không viết được bài thơ hay nào, thế nhưng về phần năng lực thưởng thức thì vẫn có, ít nhất là vẫn biết được bài thơ hay hay dở.
Ngưu Hữu Đạo ngừng bút, Tống Diễn Thanh nhanh chóng đẩy cái chặn giấy ra, run run tờ giấy trong tay rồi thổi làm cho mực nhanh khô, rồi tiếp tục đọc:
- Nhu tình tự thủy,
Giai kỳ như mộng,
Nhẫn cố thước kiều quy lộ.
Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì,
Hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ…
…
Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì,
Hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ...
Hắn ta lặp đi lặp lại một câu cuối cùng rồi cảm thán:
- Thơ hay! Thơ hay đó nha!
Thơ này viết rất đúng với tình hình hiện tại mà.
Ngưu Hữu Đạo hơi buồn cười, đặt bút xuống rồi đứng lên, giả bộ không hiểu mà hỏi:
- Thơ hay sao?
Tống Diễn Thanh gật đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bài thơ, đọc đi đọc lại rồi nghi ngờ mà quay qua hỏi thăm:

- Cầu Ô Thước là gì? Cái cầu này ở đâu vậy?
- Ặc...
Ngưu Hữu Đạo hơi im lặng, xem ra ở đây không có câu chuyện về Ngưu Lang - Chức Nữ, nên nói một cách mơ hồ:
- Là do sư phụ viết, cầu Ô Thước ở đâu đệ cũng không biết.
Tống Diễn Thanh nghĩ lại cũng thấy đúng, hơi ra hiệu Trần Quy Thạc ở một bên, đuổi Trần Quy Thạc ra ngoài. Không còn những người khác, Tống Diễn Thanh cười tủm tỉm với Ngưu Hữu Đạo, nói:
- Đệ nói rằng sư phụ của đệ thường viết những bài thơ như này sao?
Ngưu Hữu Đạo thầm nghĩ, trong đầu ta có rất nhiều, ngươi muốn bao nhiêu đều có nên gật đầu nói:
- Hình như là vậy.
(*) Dịch nghĩa: Bài thơ Thước Kiều Tiên
Từng đám mây màu nhỏ khoe đẹp
Sao bay truyền cho nhau nỗi hận
Sông Ngân vời vợi thầm vượt qua
Gió vàng móc ngọc một khi gặp nhau
Hơn hẳn bao lần ở dưới cõi đời
Tình mềm tự nước
Hẹn đẹp như trong giấc mơ
Không nỡ nhìn cầu Ô Thước là lối về
Hai mối tình đã thật sự là lâu dài
Há đâu cứ phải gặp nhau chiều chiều sớm sớm.
Tống Diễn Thanh trừng hai mắt:
- Hình như cái gì mà hình như? Có chính là có, không có chính là không có.
Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ trên tay hắn, như ngầm nói đây không phải quá rõ ràng rồi hay sao, chắc chắn có.
Tống Diễn Thanh nhiệt tình ngay tức khắc:
- Tiểu sư đệ, mau đưa những bài thơ sư phụ đệ từng viết hết ra đây. Thừa dịp rảnh rỗi, thưởng thức một chút.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu:
- Trước lúc lâm chung sư phụ đã dặn dò ta, bảo ta đến Thượng Thanh tông tu luyện thật tốt, không phải để viết những thứ này.

Tống Diễn Thanh sửng sốt một chút, chợt có cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép:
- Tu luyện cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, ghi cái này một chút cũng không tốn nhiêu thời gian.
Ngưu Hữu Đạo ngây ngô nói:

Chương 22: Thái Ất Chân Khí (2)

- Nhưng ta không thể nhớ ra trong chốc lát được.
Tống Diễn Thanh nghẹn họng im lặng, cuối cùng bất đắc dĩ nói:
- Dù sao bây giờ đệ cũng đang rảnh rỗi, suy nghĩ cho kỹ, nghĩ ra rồi thì lập tức ghi chép lại, lát nữa đưa cho ta xem.
Nói rồi cuộn tờ giấy trên tay lại cẩn thận.
Ngưu Hữu Đạo ra vẻ kỳ quái nói:
- Tống sư huynh, sư phụ ta nói trong trăm người vô dụng nhất là thư sinh, viết cái này có tác dụng gì?
Mí mắt Tống Diễn Thanh giật giật, đưa tay gác lên vai hắn nói:
- Tiểu sư đệ, ta tự có chỗ dùng. Sau khi đệ nhớ ra cứ việc ghi lại, sư huynh đây không đối xử tệ bạc với đệ đâu. Phải rồi, việc này không được nhắc đến với những người khác, biết chưa?
Điệu bộ giống như nếu không đừng trách ta không khách khí.
Ngưu Hữu Đạo vẫn tỏ vẻ không mấy hứng thú với chuyện này, hỏi một đằng trả lời một nẻo:
- Sư huynh, ta muốn tu luyện công pháp của Thượng Thanh tông, hi vọng sớm có thể bay tới bay lui như các huynh.
Tống Diễn Thanh có chút không vui nói:
- Trước tiên làm tốt công việc ta giao đi rồi nói sau!
Ngưu Hữu Đạo như đang giở tính khí thiếu niên nói:
- Sư huynh, ta bị giam ở đây phiền muộn trong lòng, không chắc được ngày nào đó sẽ nói lỡ miệng.
Hai mắt Tống Diễn Thanh nhíu lại, cười lạnh.
- Ngươi đang uy hiếp ta sao?
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói:
- Ta chỉ là cảm thấy nếu như có thể sớm hoàn thành di nguyện của sư phụ, cũng có thể sớm ngày an tâm nhớ lại những thơ từ mà sư phụ đã

từng viết kia. Hy vọng có thể hoàn thành giao phó của sư huynh tốt hơn.
Tống Diễn Thanh không khỏi cười lạnh, quan sát kĩ Ngưu Hữu Đạo thật lâu không lên tiếng, phát hiện vị tiểu sư đệ hờ này có chút thú vị. Sự thành thục hình như vượt qua tuổi tác, đây là đang bàn điều kiện với mình mà. Nói đi cũng phải nói lại, nếu như đồ mà tiểu sư đệ này đưa thật sự có thể giúp mình được lòng của sư tỷ, vậy thì đáp ứng cũng không phải là không được. Tu luyện rồi thì sao? Không sợ tiểu tử này có thể tạo phản, mà vấn đề mấu chốt là có cho sư đệ hờ này tu luyện hay không hắn cũng không làm chủ được.
Ba!
Sau khi hơi chút đắn đo, Tống Diễn Thanh vỗ một chưởng lên bả vai Ngưu Hữu Đạo, nắm lấy bả vai nói:
- Được, cứ quyết định thế đi, việc tu luyện ta nói giúp đệ, đây cũng không phải chuyện gì lớn. Có điều nếu những gì đệ ghi chép không thể khiến ta vừa ý, ta bảo đảm đệ sẽ hối hận không kịp.
Đây không phải chỉ là đe dọa, tuy có những việc hắn ta không thể làm chủ, nhưng ảnh hưởng của Tống gia đối với Thượng Thanh tông rất lớn, nếu như hắn ta thật sự muốn nghĩ biện pháp, việc Ngưu Hữu Đạo tu hành cũng không phải là việc quá khó. Dứt lời, liền thuận tay đẩy một cái khiến Ngưu Hữu Đạo ngã mạnh xuống nền đất.
Tới khi Ngưu Hữu Đạo bò dậy, Tống Diễn Thanh đã nhanh chóng sải bước rời đi, Ngưu Hữu Đạo đau đến nhe răng. Giật cổ áo ra, nhìn bả vai bị bóp ban nãy đã lưu lại năm dấu tay xanh đỏ. Đối phương cố tình giáo huấn hắn, xém tí nữa bóp nát xương bả vai của hắn, đau buốt sưng tấy rồi đây.
Cho tới nay, Ngưu Hữu Đạo cũng không muốn đắc tội Tống Diễn Thanh để chuốc lấy phiền phức cho mình, đặc biệt là khi biết bối cảnh của Tống Diễn Thanh. Nhưng mà hắn trải qua gian khổ đến được Thượng Thanh tông là vì sao? Khó khăn lắm mới nắm bắt được một chút cơ hội, hiển nhiên là không muốn bỏ lỡ, nhịn không được lộ ra chút tài hoa thử mạo hiểm một lần...
Trước kia Thượng Thanh tông có hơn vạn đệ tử, bây giờ chỉ có mấy trăm người, do đó trạch viện ở rất dư dả.

Quay về sân của mình, Tống Diễn Thanh vội vã đi vào thư phòng, lấy bút mực nghiên giấy. Khi chuẩn bị sao chép bài thơ kia thành bút tích của mình mới sững sờ, quên hỏi bài thơ này tên là gì, liền tự mình đặt một cái tên.

Lúc chạng vạng tối, Tống Diễn Thanh tìm vào một sơn cốc u tĩnh, ra khỏi sơn cốc ngẩng đầu nhìn xung quanh, ánh mắt xác định, trên mặt lộ ra nụ cười. Chân núi phía trước, trước hai nấm mồ mới cất, một bóng hình thướt tha lẳng lặng đứng im, không phải ai khác, chính là Đường Nghi.

Trong hai ngôi mộ mai táng hai sư huynh đệ Đường Mục và Đông Quách Hạo Nhiên, Thượng Thanh tông đến bây giờ vẫn chưa làm rõ được hai người này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ trong lời nói của Đường Mục có thể phân biệt được sự việc không thể coi thường. Theo di ngôn của Đường Mục, bí mật không phát tang, đến hai bia mộ cũng không ghi danh tính.

Tống Diễn Thanh đoán liền biết rằng Đường Nghi đang ở đây, quả nhiên đúng như dự đoán. Hắn sửa sang lại y quan, nhanh chóng bước tới, kêu:

- Sư tỷ!

Sau đó lại tới hai ngôi mộ mới cung kính làm lễ. Đợi hắn làm xong, Đường Nghi cau mày nói:

- Tống sư đệ đến đây có việc gì?

- Lần trước viết thơ không lọt vào mắt của sư tỷ.

Tống Thanh Diễn xoay người lại hai tay dâng lên môt cuộn mặc bảo, vui cười hớn hở nói:

- Lần này dồn hết tâm tư lại viết được bài thơ, mời sư tỷ thưởng thức chỉ giáo.

Đường Nghi thực sự có chút không kiên nhẫn với sự quấy rầy của hắn ta, nàng sao có thể không hiểu Tống Diễn Thanh có tâm tư gì. Đối với sự tích Tống Diễn Thanh ở kinh thành quần áo lụa là lưu luyến chốn phong nguyệt cũng có nghe thấy, nhưng hiện tại Thượng Thanh tông phải nương nhờ Tống gia, bên phía Đường Tố Tố cũng nhiều lần căn dặn nàng đừng vạch mặt huyên náo, mọi người đều khó xử, bảo nàng phải biết đại cục phụ họa một chút. Bất luận trước đây có người ai oán Đông Quách Hạo Nhiên và Thương Kiến Bá cùng nhau quấy rối sẽ liên

lụy Thượng Thanh tông hay không, nhưng sự thực là Ninh Vương Thương Kiến Bá vừa chết, Thượng Thanh tông bây giờ ngay cả con đường uy hiếp cuối cùng cũng không còn nữa. Thượng Thanh tông đã trong tình cảnh bấp bênh, quả thực là không đắc tội Tống gia nổi.
Nàng cũng phải nhẫn nhịn tính khí, tiếp nhận mặc bảo trong tay Tống Diễn Thanh mở ra, mới đầu không chú ý nhưng sau khi nhìn thấy nội dung được viết, môi anh đào nhịn không được hơi mấp máy, đọc thầm thành tiếng:
- Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thắng khước nhân gian vô số... Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì, hữu khởi tại triêu triêu mộ mộ...
(*)
Nàng lặp đi lặp lại vài tiếng ngâm đọc, vẻ mặt đã có phần ngây dại.
Tống Diễn Thanh đứng bên cạnh quan sát thấy vậy mừng rỡ không thôi, biết rằng đã thực sự làm cảm động nữ nhân này. Bình thường hắn ta không dám nhìn nàng chăm chú như thế, lúc này ngược lại thừa dịp Đường Nghi thất thần ở cự li gần thì nhìn tỉ mỉ trọn vẹn. Khuôn mặt lãnh diễm lại ôn nhu, cái cổ trắng nõn tựa như cổ thiên nga, ngực đầy đặn, vòng eo duyên dáng, dáng vẻ thướt tha động lòng người, khí chất cực kỳ xuất trần ưu nhã tựa như tiên kia, giống như một đóa Thanh Liên trần tục đứng một mình trong hồng trần. Loại đẹp này không phải những người đẹp ăn diện trang điểm lộng lẫy kia có thể so sánh, cũng chính vì vẻ đẹp này nên hắn ta mới cam tâm tình nguyện ở lại chốn sơn dã, nếu không đã sớm trở về kinh thành phồn hoa, sao có thể tiếp tục sống ở nơi sơn dã vắng vẻ này chứ. Hắn ta muốn đi thì Thượng Thanh tông cũng ngăn không được.
Sau khi lấy lại tinh thần, đôi mắt sáng của Đường Nghi quét qua chữ viết trên giấy, hỏi:
- Đây là thơ do ngươi viết?
Tống Diễn Thanh có chút chột dạ, có điều nghĩ lại, Ngưu Hữu Đạo không trở mình nổi, cho dù truyền ra ngoài khiến cho thư sinh nghèo túng kia biết được, thì mình cũng có cách bắt tên đó phải yên lặng, liền mỉm cười nói:
- Tác phẩm kém cỏi này của ta khiến sư tỷ chê cười rồi.

Đường Nghi nhìn hắn ta có chút kỳ lạ, hắn ta là loại người như thế nào chẳng lẽ nàng không biết, có thể viết được thơ như thế này mới là lạ. Chỉ có điều cố kỵ thể diện của đối phương nên cũng không đâm chọc, chỉ gật gật đầu, khen thơ hay.
Hai người một đường trò truyện với nhau rời khỏi nơi này, ra khỏi sơn cốc mỗi người một ngả, chủ yếu là do Đường Nghi cự tuyệt Tống Diễn Thanh đưa tiễn.
Đường Nghi vừa trở về liền tìm người nghe ngóng, thăm dò xem có phải Tống Diễn Thanh lại nhận được thư từ hay gì không. Kết quả không có thông tin phản hồi lại, chỉ biết Tống Diễn Thanh hôm nay đến Đào Hoa Nguyên một chuyến, lại suy nghĩ bài thơ kia, Đường Nghi buồn bực trong lòng, chẳng lẽ bài thơ đó thật sự là do thiếu gia ăn chơi đó viết ra hay sao?
…
Phù Vân Yểm Nguyệt.
Bên trong Đào Hoa Nguyên, Ngưu Hữu Đạo khoanh chân ngồi im trên giường, hai hàng lông mày không ngừng run rẩy, nội tâm cực kỳ không yên ổn, trong người càng không yên, giống như sóng to gió lớn.
Lúc này khí tức trong người hắn cực kỳ hỗn loạn, loạn đến độ bản thân khó có thể khống chế tình trạng, vật sâu thăm thẳm trong lục phủ ngũ tạng và toàn thân dường như đã tích lũy đến mức độ nhất định. Máu thịt khó có thể kiềm chế, trong cơ thể quằn quại không ngừng, trầm bổng phập phồng như Vân Đào cuồn cuộn.
Ầm!
Cuối cùng trong cơ thể dường như phát ra một trận sấm sét trong tưởng tượng, thân thể dao động lòng rung động, Vân Đào xông tới cuồn cuộn không ngừng như nổi lên một đường sét đánh, nói một cách chính xác là một đạo chân khí!
Quá trình diễn biến đó càng giống như là phản ứng hóa học, Ngưu Hữu Đạo nhắm mắt, trên mặt ẩn ẩn toát ra thần sắc kích động.
Không ngờ đến, quả thật không ngờ đến. Giống như kiếp trước, đều là nhờ tu luyện bộ Thái Ất công pháp này, kiếp trước tốn vẻn vẹn ba năm mới tu luyện được đạo chân khí thứ nhất, bây giờ cư nhiên không đến

hai tháng đã có thể luyện thành, hàm lượng linh khí của thế giới này rõ ràng vượt xa tưởng tượng của mình.
Sợi chân khí này mỏng yếu nhưng vừa hiện thân liền giống như chân long nuốt mây nhả khói, trong mây mù linh hoạt giãy dụa, mây mù bốn phía sưu sưu đến tụ tập. Chỉ trong chốc lát, Vân Đào trầm bổng phập phồng trong cơ thể quét qua cạn sạch, bị sợi chân khí này hấp thu sạch sẽ.
Nuốt nhiều thứ như vậy nhưng tên nhỏ bé yếu ớt này tựa hồ không thấy lớn lên chút nào, chỉ khi liên kết với máu thịt của Ngưu Hữu Đạo mới dường như tỏa ra sinh lực, dâng trào khí tức mạnh mẽ. Nếu như buông thả hơn nữa, khí tức có thể từ trong lỗ chân lông tràn ra, loại cảm giác khí tức nối liền máu thịt này rõ ràng có thể gia tăng sinh lực và lực đạo của thân thể.
Trước khi vẫn chưa luyện thành chân khí, chỉ biết luyện khí thổ nạp thì không cảm nhận được khí lưu đang di chuyển trong kinh mạch. Chân khí vừa ra, trong cơ thể liền có thêm cảm nhận thực vật thật sự, có điều cũng là thể khí, đây cũng chính là nguồn gốc của cái gọi là “Chân khí”. Có được cảm nhận chân thực mới có thể điều tiết, bằng không, không có đường nào khống chế.
Sau khi bên trong cơ thể không bị trói buộc dần dần bình ổn lại, thần sắc của Ngưu Hữu Đạo cũng khôi phục, bình tĩnh bắt đầu khống chế chân khí nối liền kinh mạch. Đối với quá trình này, hắn rất thông thạo. Mà kinh mạch người bình thường có rất nhiều chỗ cả một đời cũng không phát huy được nhiều tác dụng, vừa mới sinh ra thì suôn sẻ, thuận theo ảnh hưởng cuộc sống tập tính sau khi lớn lên. Ví dụ như xuất hiện vật bẩn thỉu, sẽ khiến đại bộ phận rơi vào trạng thái bị nghẽn tắc hoặc bán nghẽn tắc, hắn muốn hành khí đả thông toàn bộ những chỗ nghẽn tắc, thuận tiện cho sau này vận khí điều khiển thân thể, đồng thời cũng là đang kiểm tra cấu tạo kinh mạch của mình có phải tương đối thích hợp để tu luyện hay không.
Quá trình này có vẻ đau khổ, thời gian lâu dài không có gặp qua ngoại vật, đột nhiên bị xâm nhập có thể tưởng tượng ra được. Nơi đến của chân khí, dưới sự thanh lý chèn ép, có thứ giống như vết máu dần dần thấm ra, trong phòng mơ hồ có mùi máu và mùi hôi thối thoang thoảng.

(*) Đoạn trích trong bài thơ Thước Kiều Tiên.

Chương 23: Chưa Từng Thấy Qua Không Biết Xấu Hổ Đến Như Vậy (1)

Quá trình đả thông kinh mạch tương đối chậm chạp, kinh mạch lúc này vẫn chưa chính thức được sử dụng bao giờ, nền tảng yếu ớt, không thể cưỡng chế đả thông nhanh được, cần phải có quá trình thích ứng, cũng giống như một ống nước chất lượng kém đột nhiên chịu đựng áp lực thì rất dễ bị nổ tung.
Hành khí kinh mạch trong cơ thể chính là căn bản của tu luyện chân khí. Trong tu luyện có nhắc một chút đến Trúc Cơ, kỳ thực chính là xây dựng khí mạch trong cơ thể kiên cố và vững chắc, để cho đường ống dẫn chân khí trong cơ thể có thể chịu đựng được áp lực cao, có thể chịu đựng được xung kích tốc độ cao. Một khi nền tảng này được xây dựng tốt thì cũng chính là đạt đến cảnh giới của cái gọi là Trúc Cơ. Đương nhiên, trúc cơ xây dựng như thế nào, cũng có phân chia tốt xấu, trúc cơ càng tốt thì khả năng chịu đựng áp lực dĩ nhiên càng lớn.
Cảnh giới luyện khí của hắn bây giờ vừa mới bắt đầu không bao lâu, cách cảnh giới trúc cơ rất xa. Quá trình khai thông kinh mạch không phải là chuyện ngày một ngày hai, đây là công việc tinh tế, cần có một thời gian nhất định, hơn nữa ban ngày hắn còn phải lộ diện trong ngoài. Nắng mai vừa xuất hiện, hắn lập tức thu công, cất luồng chân khí vào trong đan điền, giống như một cây bảo kiếm dựng đứng trôi lơ lửng thủ thế chờ đợi, khí thế dồi dào. Rửa mặt tắm rửa, loại bỏ mùi máu tanh trên cơ thể, đứng ở trong đình viện giang hai tay chào đón tia nắng đầu tiên. Chân khí luyện thành, hắn cảm nhận được tư vị sung mãn đã lâu không gặp trên cơ thể.
Ban ngày ứng phó với Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc, trời vừa tối, tạm thời từ bỏ tu luyện những cái khác, lập tức tiến vào trạng thái lưu thông

kinh mạch. Cuộc sống cứ thế trôi qua từng ngày, dường như không còn ai bận tâm đến hắn, hắn cảm thấy bản thân đang sống ở một nơi hẻo lánh và bị lãng quên.
Ngược lại Tống Diễn Thanh luôn nghĩ đến hắn, ba ngày chạy đến hai lần, hỏi hắn có nhớ ra thơ của sư phụ hay chưa, hiển nhiên Ngưu Hữu Đạo sẽ khéo léo từ chối, ngụ ý không thấy thỏ không thả chim ưng.
Lại mấy hôm sau, La Nguyên Công trưởng lão đến, người này chính là truyền pháp trưởng lão của Thượng Thanh tông, có phần khí thế , ba sợi râu dài đen khiến người khác cảm thấy không giận mà tự uy. Nếu đem ra so sánh thì Tô Phá trưởng lão trong ấn tượng của đệ tử Thượng Thanh tông có vẻ trầm mặc ít nói, bình thường không nói quá nhiều, mà Đường Tố Tố trưởng lão có vẻ tương đối sắc bén, không biết có phải có liên quan đến việc bà ta là phụ nữ hay không.
Tống Diễn Thanh cũng cùng đi theo, có điều không vì chuyện của hắn mà là về việc Ngưu Hữu Đạo được dạy tu luyện công pháp, La Nguyên Công đích thân đến chỉ là nghi thức nho nhỏ mà thôi. Cho dù như thế, Ngưu Hữu Đạo vẫn là rất bái phục khả năng của Tống Diễn Thanh, có thể năn nỉ La Nguyên Công đến đây, đủ thấy sức ảnh hưởng của Tống gia ở Thượng Thanh tông.
Trong Đào Hoa Nguyên cũng có tượng tổ sư gia ngồi, sau khi bái tổ sư gia, La Nguyên Công lệnh cho đệ tử đi theo đang cầm mấy quyển điển tịch truyền cho Ngưu Hữu Đạo, lại lệnh cho Ngưu Hữu Đạo quỳ ở trước mặt tổ sư gia tuyên thệ, thề độc đảm bảo công pháp sẽ không bị tiết lộ ra bên ngoài.
Nghi thức hoàn tất, vẻ mặt lúc La Nguyên Công nhìn Ngưu Hữu Đạo khá là phức tạp. Nguyên nhân vì sao ông ta là người rõ ràng nhất, nói đúng hơn là có tật giật mình, hơn nữa khi đối diện với tượng ngồi của tổ sư gia lại càng thêm hổ thẹn, sau một trận muốn nói lại thôi, bộ mặt nghiêm nghị khí thế hơi cứng lại, ôn hòa dặn dò một câu:
- Sư huynh ta cũng được xem là người rất có tuệ nhãn, mấy đồ đệ thu nhận đều là nhân tài kiệt xuất, sư phụ ngươi chính là một trong những số đó. Thượng Thanh tông mấy năm nay coi như là ít tuấn kiệt, hi vọng ngươi tu luyện thật tốt, đừng phụ lòng kỳ vọng của sư phụ ngươi trước

lúc lâm chung, trông mong công thành danh toại, cũng là vì góp một phần sức lực cho Thượng Thanh tông sau này.
- Vâng, đồ đệ ghi nhớ.
Ngưu Hữu Đạo cầm lấy điển tích cung kính lễ phép, trong lòng thực ra đang vui mừng không thôi, hận không thể lật cuốn điển tích trong tay đọc cho đã mắt.
La Nguyên Công lại nói với Tống Diễn Thanh:
- Huynh đệ đồng môn nên giúp đỡ lẫn nhau, Đông Quách sư bá của ngươi quy tiên, Ngưu Hữu Đạo không có người truyền công thụ giáo, do đó việc giải thích chỉ điểm sai lầm trên con đường tu hành liền giao cho ngươi, có lời oán thán hay không?
Tống Diễn Thanh lập tức chắp tay nói:
- Không lời oán thán, đệ tử dốc hết toàn lực để làm.
La Nguyên Công gật gật đầu, sau đó lại ở Đào Hoa Nguyên đi dạo một phen, không biết có phải vì cảm khái Đông Quách Hạo Nhiên mất sớm nên để lại mấy tiếng than nhẹ, mang theo bộ mặt phiền muộn rời khỏi không.
Sau khi không còn người ngoài, Ngưu Hữu Đạo như đói như khát lật xem mấy quyển điển tịch kia, hai mắt tỏa sáng, trải qua gian khổ đến được đây, không phải chỉ là vì cái này hay sao.
Một bộ ‘Thượng Thanh Tâm Kinh’, chính là công pháp tu luyện chính tông của Thượng Thanh tông.
Một bộ ‘Thượng Thanh Thập Di Lục’, trong đó bao quát muôn vàn, phân ra rất nhiều bài văn, có bài thảo dược, bài đan dược, bài chim và thú, bài ngoại sự…. Cái gọi là bài ngoại sự đều là ghi chép câu chuyện của một số nhân vật trong giới tu hành, Ngưu Hữu Đạo lật xem qua một chút, từ ngày tháng ghi chép bên trên có thể thấy được vẫn luôn bổ sung thêm.
‘Thượng Thanh Thập Di Lục’ chính là thứ mà Ngưu Hữu Đạo cần, chẳng qua chỉ là tạm thời chưa có thời gian nên sau khi lật lại liền ném sang một bên, tinh lực chủ yếu vẫn đặt lên ‘Thượng Thanh Tâm Kinh’... thứ hữu ích nhất với hắn lúc này.
Lật ra xem qua, hắn liền xem tới mê mẩn. Kiếp trước vì tu luyện ‘Thái Ất’, không biết đã lật xem qua bao nhiêu sách cổ, không biết đã thăm

hỏi bao nhiêu cao nhân giải thích nghi hoặc mới hiểu rõ ‘Thái Ất’ điển tịch. Thứ tích lũy được đối với hắn bây giờ đã phát huy tác dụng trong việc giải nghĩa khi đọc ‘Thượng Thanh Thập Di Lục’, giúp hắn nhận ra được sự lý thú trong này.
Hắn biết Thượng Thanh tông nhất định còn một số công pháp vẫn chưa giao cho mình, cũng không thể vừa đến đã một mạch giao hết cho hắn nên không lời oán thán, đi từng bước từng bước một. Tham thì thâm, đạo lý này hắn vẫn hiểu, thứ trên tay đủ để hắn hưởng lâu.
Ngày kế tiếp, Tống Diễn Thanh lại chạy đến, kiếm hắn đòi thơ, những lời đã hứa với La Nguyên Công không khác gì gió thoảng qua tai, Ngưu Hữu Đạo đang cầm ‘Thượng Thanh Tâm Kinh’ hỏi một chỗ nào đó có nghĩa là gì, hắn ta căn bản không có kiên nhẫn để giải thích. Tóm lại chính là điều ta đáp ứng với ngươi đã hoàn thành, ngươi cũng nên đáp ứng ta!
- Khốn khiếp.
Ngưu Hữu Đạo âm thầm hỏi thăm tổ tông ba đời nhà hắn ta, mài mực nhấc bút viết một bài thơ. Tống Diễn Thanh cầm lấy, sau khi xem qua thì mừng rỡ, quay đầu vui vẻ nói:
- Còn nữa không?
Ngưu Hữu Đạo vẻ mặt đau khổ:
- Tạm thời chỉ nhớ ra một bài!
Hắn sao có thể đem toàn bộ cho đối phương mà không chừa đường lui cho mình.
- Chỉ có một bài?
Mặt Tống Diễn Thanh trầm xuống.
Ngư Hữu Đạo:
- Sư huynh, trí nhớ của ta không tốt cho lắm, dù sao cũng phải cho thời gian để suy nghĩ chứ! Chỗ này có nghĩa là gì?
Lại cầm ‘Thượng Thanh Tâm Kinh’ lên thỉnh giáo.
Tống Diễn Thanh không nhịn được nói:
- Chỗ nào không hiểu thì đi hỏi Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc, việc bảo ngươi xử lý ngươi đừng làm trễ nãi, bằng không đừng trách ta không khách khí.
Hắn ta để lại lời nói cay độc rồi quay đầu bước đi.

Như lời Tống Diễn Thanh nói, Ngưu Hữu Đạo có chỗ nào không hiểu trong ‘Thượng Thanh Tâm Kinh’ thì đi hỏi Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc, cũng không phải là thứ hắn biết ở kiếp trước không có tác dụng, mà là hai bên thế giới dù sao cũng có chút khác nhau, có những chỗ vẫn có sự khác biệt, quả thực vẫn có chỗ nghi hoặc cần thỉnh giáo làm rõ.
Cứ như vậy, vào ban ngày nghiên cứu điển tịch, ban đêm chuyên tâm tu luyện, tiếp tục khai thông kinh mạch của bản thân.
Mà khi kinh mạch thông suốt rồi hắn lại phát hiện ra vấn đề, vấn đề Đông Quách Hạo Nhiên để lại trên người hắn, đánh vào trong huyệt vị truyền pháp hộ thân phù của hắn giống như mạng nhện chiếm cứ trong huyệt vị. Chỉ bằng tu vi của hắn khó có thể loại bỏ, cưỡng ép thử một chút, truyền pháp hộ thân phù kia giống như một tòa đại trận, đã liên kết với huyết khí của hắn, cưỡng ép loại bỏ sẽ bị phản ngược lại, Thái Ất chân khí của hắn so ra quá yếu, trực tiếp bị bắn ra.
Truyền pháp hộ thân phù này chiếm giữ như vậy, ít nhiều gì cũng ảnh hưởng đến vận hành chân khí, bây giờ đã tu luyện ra chân khí, hắn ngược lại có thể phóng thích ra, chỉ có điều nghĩ đến thứ này quả thực có tác dụng hộ thân, nghĩ đi nghĩ lại cũng không lãng phí, để lại hộ thân cũng không có hại gì.
- Nhập ngã tương tư môn, tri ngã tương tư khổ. Trường tương tư hề trường tương tư, trường tương tư hề, vô tận cực...(1)
Trong đình viện tĩnh mịch, Đường Nghi cầm lấy mặc bảo chầm chậm dạo bước, nhẹ nhàng đọc, khi có cảm tình, không nhịn được ôm vào trong lòng hồi lâu hồi tưởng dư vị. Quay trở về lại sai người thăm dò động tĩnh của Tống Diễn Thanh, vẫn như cũ không phát hiện dấu hiệu Tống Diễn Thanh nhận thư từ bên ngoài mà chỉ đi Đào Hoa Nguyên.

Chương 24: Chưa Từng Thấy Qua Không Biết Xấu Hổ Đến Như Vậy (2)

Ngưu Hữu Đạo say sưa tu luyện, Tống Diễn Thanh thường xuyên đến quấy rầy, mà Đường Nghi lại thường xuyên nhận được kiệt tác của Tống Diễn Thanh.
- Vấn thế gian tình thị hà vật, trực giao sinh tử tương hứa?(2)
Đường Nghi dạo bước trong đình viện.
- Tằng kinh thương hải nan vi thuỷ, trừ khước Vu Sơn bất thị vân...(3)
Đường Nghi ngồi trước bàn trang điểm.
- Quan quan thư cưu, tại hà chi châu. Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu....(4)
Đường Nghi dựa người bên cửa sổ.
- Lạc hoa nhân độc lập, vi vũ yến song phi....
Đường Nghi đứng trên tiểu lâu, chầm chậm đặt tờ giấy trên tay xuống, đôi mắt sáng trông về phía xa Đào Hoa Nguyên ở trên vách núi phía đối diện.
Nếu không phải biết được lai lịch của Tống Diễn Thanh, nàng xém tí nữa là bị Tống Diễn Thanh làm cho bối rối rồi, thường xuyên sáng tác bài thơ hay đưa tới, tất cả còn đều là thơ tình, đợt tấn công quả thực quá mạnh đủ để làm động lòng người, khiến cho tim nàng đập thình thịch, thiếu tí nữa không chống đỡ được.
Nàng đã mò ra được quy luật, chỉ cần Tống Diễn Thanh đến Đào Hoa Nguyên, thì nhất định sẽ có bài thơ hay đem đến. Trong Đào Hoa Nguyên có người nào? Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc thay phiên túc trực, được bố trí chéo với thời gian mà Tống Diễn Thanh đến, vậy thì chỉ còn lại người bị giam lỏng kia. Nhưng nàng lại không nghĩ rằng một

thiếu niên sơn dã cho dù có đọc qua sách có thể viết thơ, mới được có bao nhiêu tuổi, làm sao có thể viết được những thơ tình như thế này? Nếu không phải, vậy thì là ai viết? Tống Diễn Thanh tự mình viết? Không thể nào, nếu thật sự có tài như vậy, làm sao có thể nhịn đến bây giờ mới bộc lộ.
Nàng mơ hồ hoài nghi là Ngưu Hữu Đạo nghe được từ nơi nào đó. Có điều nếu thật sự là nghe được, một mạch viết ra không phải được rồi sao, hà cớ gì để cho Tống Diễn Thanh thường xuyên chạy đến đó?
Thực sự có quá nhiều nghi hoặc, chuyện này giống như một màn sương mù dày đặc quấy nhiễu nàng.
…
- Tống sư huynh đi thong thả!
Ngưu Hữu Đạo chắp tay đưa tiễn, sau khi đưa mắt nhìn Tống Diễn Thanh đi ra khỏi đình viện, thầm mắng mấy câu:
- Gặp qua người không biết xấu hổ, nhưng vẫn chưa thấy người nào không biết xấu hổ đến như vậy, vẫn chưa xong nữa... Á, Trần sư huynh!
Chỉ thấy Trần Quy Thạc vui cười hớn hở đi vào.
Trần Quy Thạc nhìn nhìn hộp cơm được đặt qua một bên, chậc chậc mấy tiếng nói:
- Gần đây Tống sư huynh đối với tiểu sư đệ quả thật không tồi, ngày nào cũng tự mình đưa thịt rượu sang đây.
Ngưu Hữu Đạo vừa bực vừa buồn cười, Tống Diễn Thanh lấy lòng như thế, xem chừng quả thực là muốn lấy lòng làm cho Đường Nghi vui vẻ.
Không đề cập chuyện này, vẫn như cũ, Ngưu Hữu Đạo lấy hộp cơm mở ra, chia sẻ với Trần Quy Thạc, hai người nâng ly nói chuyện vui vẻ, đã rất quen thuộc.
Những việc khác đối với Ngưu Hữu Đạo mà nói, tạm thời đều không đáng kể. Kinh mạch trong cơ thể hắn đã được khai thông toàn bộ, hơn nữa còn phát giác ra tư chất tu luyện của bản thân cũng không tồi, mừng rỡ không thôi, tập trung tinh lực vào tu luyện ‘Thượng Thanh Tâm Kinh’.
Tu luyện rồi lại tu luyện, lại phát hiện ra vấn đề, không biết có phải là lầm rồi hay không, ‘Thượng Thanh Tâm Kinh’ mà bản thân phí hết tâm

tư đoạt được để tu luyện, công hiệu thế mà tiến độ tu hành lại không bằng ‘Thái Ất’, hơn nữa tiến độ chênh lệch không chỉ một ít.
Hơn nữa, Thượng Thanh công pháp khó mà lay chuyển luồng Thái Ất chân khí kia, kiếp trước không phải hắn chưa từng tu luyện qua những công pháp khác nên đã từng có kinh nghiệm, đây không khác gì chứng minh rằng 'Thượng Thanh Tâm Kinh' mà mình khao khát có được còn không bằng 'Thái Ất' công pháp.
Tu vi của Đông Quách Hạo Nhiên trong ấn tượng của hắn khiến người khác giật nảy mình, nhưng đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ Thượng Thanh tông không lấy tu hành công pháp chân chính cho mình? Nhưng sau khi hồi tưởng lại cuộc nói chuyện trước đây với Trần Quy Thạc, hắn phát hiện chuyện này không hề sai. 'Thượng Thanh Tâm Kinh' chính là công pháp chính tông nhất của Thượng Thanh tông, mọi người từ trên xuống dưới đều tu luyện cái này, công pháp tuyệt đối không có vấn đề, điều khác biệt duy nhất chính là đệ tử không đủ cấp thì không được tu luyện pháp thuật khác mà thôi.
Gặp quỷ rồi, đây rốt cuộc là có chuyện gì? Ngưu Hữu Đạo nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ đến tiến độ tu luyện 'Thái Ất' lần này vượt xa kiếp trước, dần dần hiểu ra một chút gì đó, có lẽ 'Thái Ất' thật sự mạnh hơn 'Thượng Thanh Tâm Kinh', điều khác biệt thật sự ở chỗ linh khí của vùng đất ở kiếp trước kém xa nơi này.
Sau khi hiểu ra điều này, hắn thật sự không biết nên nói gì. Uổng công hắn phí tâm phí sức bao lâu nay, nếu sớm biết như vậy thì cần gì phải trải qua bao gian khổ vất vả mạo hiểm đến Thượng Thanh tông làm chi nữa chứ? Xém chút nữa đến mạng cũng không còn, giờ thì tốt rồi, chẳng biết tình cảnh bị giam lỏng này đến bao giờ mới kết thúc đây? Nhưng mà đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, là chuyện ngoài ý muốn phát sinh, phải chịu thiệt lúc này là tất nhiên, còn có thể nói gì được đây, đành phải tiếp tục chuyên tâm tu luyện 'Thái Ất' thôi.
Lại một tháng sau, một chiều chạng vạng, hắn và Trần Quy Thạc ăn uống no say dưới cây hoa đào.
- Mỗi một chum rượu này đều phải hao tổn lương thực mới làm ra được. Bên ngoài có không biết bao nhiêu người bình thường ăn không no, chết

đói khắp nơi, chúng ta lại ở đây hưởng rượu ngon, không biết có được tính là tội lỗi không...
Trần Quy Thạc đã uống đến mức hơi ngà ngà, mặt đầy ý cười, miệng nói linh tinh như đùa giỡn, chỉ là trò đùa này có chút trĩu nặng.
Trong mắt Ngưu Hữu Đạo cũng hơi ngưng trọng, ngay sau đó lại khẽ mỉm cười, nắm lấy hũ rót rượu:
- Sư huynh rót đầy vào.
Hai người cứ ăn uống đến khi sắc trời tối tăm, ngay lúc đang muốn kết thúc, đăng đỉnh dưới thềm đá bay đến một luồng sáng, chính là một con bướm phát sáng, người đuổi theo đến không phải ai khác chính là Đường Tố Tố trưởng lão, đằng sau còn có hai đệ tử đi theo.
Trần Quy Thạc và Ngưu Hữu Đạo giật mình, không ngờ đến Đường Tố Tố trưởng lão sẽ xuất hiện ở nơi này, tay chân luống cuống đứng dậy hành lễ:
- Đường trưởng lão!
Đường Tố Tố quét mắt nhìn đống bừa bộn trên cái bàn nhỏ, ánh mắt lạnh lùng nhìn lên lên, dường như trừng mắt nhìn Trần Quy Thạc toàn thân mùi rượu.
Trần Quy Thạc nhất thời bị dọa cho phát sợ, vẻ mặt sợ hãi, cúi đầu xuống, Đường Tố Tố chính là chấp pháp trưởng lão của Thượng Thanh tông, thường quản lý việc trừng phạt kẻ phạm tội, hơn nữa tính khí không tốt cho lắm, đệ tử trên dưới Thượng Thanh tông không ai không sợ bà.
(1) Đoạn trích trong bài thơ Trường Tương Tư của Lương Ý Nương.
(2) Đoạn trích bài thơ Mô Ngư Nhi của Nhạn Khâu
Hỏi thế gian tình là chi,
Mà sao đôi lứa hẹn thề không phai.
(3) Đoạn trích bài thơ Ly Tứ Kỳ Tư
(4) Bài thơ Quan Thư 1 của Khổng Tử

Chương 25: Phá Giải Câu Đố Gương Đồng (1)

Chỉ có điều Đường Tố Tố hôm nay tựa hồ xem như là dễ nói chuyện, thản nhiên nói:
- Còn ra thể thống gì nữa, không mau dọn dẹp cho sạch sẽ?
- Vâng!
Hai người đáp một tiếng, như được đại xá. Ngưu Hữu Đạo đang dự định cùng Trần Quy Thạc quét dọn, ai ngờ Đường Tố Tố lại nói:
- Ngưu Hữu Đạo, đến đây một lát.
Nói xong xoay người đi vào trong viện trước.
- ....
Ngưu Hữu Đạo sửng sốt, đưa mắt nhìn Trần Quy Thạc hỏi thăm, không biết là chuyện gì.
Trần Quy Thạc nhanh chóng nghiêng đầu ra hiệu, ý bảo hắn mau đi vào, đừng để Đường trưởng lão đợi lâu.
Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng đi vào trong, cũng không biết Đường Tố Tố này đến là muốn làm cái gì. Thấy Đường Tố Tố chầm chậm tản bộ ở trong đình viện, hắn chỉ có thể nhắm mắt đi theo đằng sau, thái độ cung kính. Đối với vị Đường trưởng lão này, có thể nói, ấn tượng sâu sắc của hắn vào lần đầu tiên gặp mặt là không chút khách khí, trực tiếp muốn lấy mạng của hắn, khi đó nếu như không phải do Đông Quách Hạo Nhiên bày ra truyền pháp hộ thân phù trong cơ thể hắn, cái mạng nhỏ này sớm đã tiêu rồi, cho nên hắn luôn cẩn thận cảnh giác.
- Quét dọn cũng xem như sạch sẽ đấy.
Đường Tố Tố đi vòng một chuyến từ trong ra ngoài, mở miệng nói rồi dừng bước ở trước mặt tượng ngồi của tổ sư gia cung kính hành lễ. Sau

khi đứng thẳng người lên, bà ta lại nhìn chằm chằm vào vào tượng ngồi của tổ sư gia, từ tốn nói:
- Năm đó tổ sư gia đến đây khai sơn lập phái, liêm khiết thanh bạch, cái gì cũng không có, nơi dừng chân đầu tiên chính là Đào Hoa Nguyên này, có thể sống ở nơi này, chẳng khác nào được hưởng vinh dự của tổ sư gia, cũng xem như là phúc khí của ngươi.
- Vâng!
Ngưu Hữu Đạo cung kính đáp:
- Là phúc khí của đệ tử.
Nhưng trong lòng lại đang lẩm bẩm, phúc khí khỉ ấy, rõ ràng là giam lỏng ông đây.
Đường Tố Tố xoay người lại, đánh giá xung quanh căn phòng một lát, hỏi:
- Ở có quen hay không?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
- Thưa trưởng lão, rất thanh tịnh.
Đường Tố Tố trực tiếp bỏ qua hàm ý khác trong lời nói của hắn, mặt không phản ứng, lại hỏi:
- Trong nhà ngươi có hôn phối hay chưa? Thí dụ như đã từng định qua hôn ước chẳng hạn.
- Ách....
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc ngẩng đầu, không biết bà ta hỏi cái này để làm gì, cẩn thận đáp lại:
- Tuổi còn nhỏ chưa từng có hôn phối, gia cảnh nghèo hàn, cũng không có điều kiện hứa hôn.
- Nói chuyện mà cũng có thể xuất khẩu thành thơ, không giống như là xuất thân sơn dã.
Đường Tố Tố nói một câu không rõ là khen hay là châm chọc, tiếp theo lại quay trở về chủ đề chính:
- Nam tử hán đại trượng phu, tranh giành chính là tiền đồ, nếu như muốn bàn về xuất thân thì không phóng khoáng rồi, chỉ có điều bây giờ ngược lại có một mối lương duyên cho ngươi, cũng xem như là vận khí của ngươi đến rồi.

Ngưu Hữu Đạo mơ hồ nhìn bà, như vậy là có ý gì? Muốn nghe câu sau của bà.
Đường Tố Tố lại quay đầu nhìn tượng ngồi của tổ sư gia, đứng đối diện tổ sư gia, tựa hồ vài lời nói ra cũng có phần kiêng kị, gọi Ngưu Hữu Đạo đến Đào Hoa Đường, cùng nhau tản bộ đến hậu viện, mới lần nữa mở miệng nói:
- Chưởng môn Đường Mục quy tiên, con gái của ông ấy Đường Nghi cũng chính là Đường sư tỷ của ngươi, ngươi cũng đã từng gặp qua nàng rồi, thấy tướng mạo như thế nào?
- ....
Ngưu Hữu Đạo nghi ngờ không thôi, nghe hết ngữ khí của cả câu nói, chẳng lẽ mối lương duyên được nhắc đến chính là Đường Nghi và mình, không phải nói đùa chứ? Hắn do dự đáp lại:
- Đường Nghi sư tỷ hiển nhiên là xinh đẹp.
- Ừ!
Đường Tố Tố gật đầu, dừng bước, lộ ra ý cười nói:
- Mối lương duyên này chính là Đường sư tỷ của ngươi, ta chính là bà cô thân nhất của nàng, có thể làm chủ chuyện này, chuẩn để nàng đính hôn với ngươi, ý ngươi như thế nào?
- A!
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc thốt lên, quả thật là lo lắng cái gì thì xuất hiện cái đó, lần trước thì nói để mình làm chưởng môn, bây giờ lại bảo mình lấy con gái của Đường Mục, Thượng Thanh tông này rốt cuộc là đang muốn làm trò gì? Vội vàng khoát tay nói:” Không được, không được!
Nụ cười trên mặt Đường Tố Tố biến mất trong nháy mắt, sầm mặt lại:
- Có cái gì mà không được chứ? Đường sư tỷ của ngươi, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn tư thái có tư thái, ngươi bây giờ tuổi còn nhỏ, có những việc vẫn chưa hiểu, đợi đến khi ngươi lớn thêm một chút, trở thành một nam tử hán có thể phân biệt tốt xấu, sẽ tự nhiên hiểu được cái tốt của Đường sư tỷ ngươi.
Ngưu Hữu Đạo sao có thể đáp ứng sự việc quái lạ này, quả thực quá kỳ lạ rồi:
- Trưởng lão, ta tuổi còn nhỏ, không xứng với Đường sư tỷ....
Không đợi hắn nói hết, Đường Tố Tố không khách khí ngắt lời nói:

Chương 26: Phá Giải Câu Đố Gương Đồng (2)

- Cũng không nhỏ nữa rồi, nếu xét ở thôn các ngươi mà nói, những người đồng tuổi cũng đã có con, chuyện này cũng không có gì mà xứng với không xứng, sư phụ ngươi lúc còn sống đã từng minh ước hôn sự với Đường Mục chưởng môn, song phương đã hẹn, con gái của Đường Mục gả cho đồ đệ của Đông Quách. Bây giờ đệ tử của Đông Quách cũng chỉ còn lại mỗi mình ngươi, hôn sự này còn thuộc về ai nữa chứ? Nếu nói một ngày làm thầy cả đời làm cha, hôn nhân đại sự là lệnh của cha mẹ, huống hồ chi lệnh sư khó trái.
Đã từng liên minh hôn ước? Ngưu Hữu Đạo mở to hai mắt, gặp ma đi còn tạm được, còn có thể chỉ hôn như vậy? Đường Mục và Đông Quách Hạo Nhiên liên minh thì liên quan quái gì đến ta chứ! Hắn càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này kỳ lạ, thấy thế nào cũng cảm thấy có một cái hố đang đợi mình nhảy xuống, nếu thật sự là chuyện tốt nhất định sẽ không đến lượt hắn, liền kiên trì đến cùng nói:
- Tuổi của đệ tử và Đường sư tỷ thực sự là không xứng...
Đường Tố Tố rất hung hăng, không để hắn nói hết, lại cắt ngang nói:
- Ngươi có biết ở Thượng Thanh tông, cãi lại lệnh sư sẽ có hậu quả như thế nào hay không? Bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa, Thượng Thanh tông tuyệt đối sẽ không để kẻ bại hoại như thế tồn tại, ta thân là chấp pháp trưởng lão, tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn loại đệ tử này tồn tại! Nếu như ngươi thật sự muốn cãi lại lệnh sư, ta cũng không muốn làm bẩn tay của mình, sườn núi ở bên ngoài, ngươi tự mình nhảy xuống đi!
- ...

Ngưu Hữu Đạo thật sự không còn gì để nói, còn có đạo lý hay không, trực tiếp bảo hắn nhảy xuống sườn núi tự vẫn? Cái hôn ước quỷ quái đó có tồn tại hay không hắn còn không biết, nhưng hiện tại lại biết được là không thể nói lý lẽ với bà già này, hắn nuốt nước miếng nói:
- Chuyện này đệ tử muốn trưng cầu ý kiến của Đường sư tỷ, có thể cho đệ tử với sư tỷ gặp mặt nói chuyện hay không?
Đường Tố Tố lạnh nhạt nói:
- Không cần đâu, phía bên sư tỷ không cần ngươi quan tâm, bây giờ ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu, tuân theo mệnh sư hay không?
Cuối cùng, tinh thần Ngưu Hữu Đạo có chút hoảng hốt tiễn Đường Tố Tố rời khỏi Đào Hoa Nguyên, bản thân hắn trở về như thế nào cũng không nhớ rõ.
Kết quả hiển nhiên không cần nói nhiều, Đường Tố Tố hung hăng khiến hắn rối tinh rối mù, căn bản không có bất kỳ cơ hội thương lượng nào, rõ ràng nếu không đáp ứng thì sẽ giết ngươi, đến cả một chút ý tứ che giấu cũng không có, Ngưu Hữu Đạo căn bản không thể nào cự tuyệt bà ta.
Bản năng hắn ý thức được, chuyện này nhất định có vấn đề, nếu là bình thường sao có thể như vậy được chứ, không nói đến hắn, Đường Nghi có thể chấp nhận chuyện này sao?
Sau khi thất thần tỉnh táo lại, hắn lại nhanh chóng chạy ra ngoài, muốn tìm Trần Quy Thạc thám thính chút tình hình, kết quả phát hiện y không còn ở đó nữa. Hắn từ trên thềm đá chạy xuống núi, kết quả ở giữa sườn núi bị người ta ngăn lại, là hai đệ đi theo Đường Tố Tố đến đây.
Hắn trở về Đào Hoa Nguyên, lấy cái gương ra khỏi Đào Hoa Đường, xem xét gương mặt mình dưới ánh trăng, non nớt như thế này mà phải kết hôn ư?
Loại trừ những cái khác không nói, bối cảnh của Tống Diễn Thanh hắn không phải không biết, quyền lực của Tống gia e là đến cả Thượng Thanh tông cũng không thể trêu vào, người phụ nữ Tống Diễn Thanh nhắm trúng, hắn dám nhúng chân vào, đây không phải là tìm chết sao?
Hắn rất hoài nghi, Tống Diễn Thanh có thể tha cho hắn mới là lạ! Nhưng tình trạng hắn hiện tại hoàn toàn chính là đi một bước tính một bước, không có sự lựa chọn!

Khi đặt tấm gương trên tay xuống, hắn đột nhiên liếc mắt nhìn bên trên chum nước, năm cái cọc vị phân bố trong đình viện đều có bố trí chum nước, bình thường dùng để tưới hoa cỏ các loại, trong chum nước đựng đầy nước sạch, ban nãy dường như có gì đó từ mặt nước hiện lên.
Hắn lại chậm rãi nhấc tấm gương trong tay lên, chỉ thấy trong chum nước phản chiếu hình đáng của gương đồng, dưới bóng không thể nhìn rõ nhưng theo góc độ lay động của gương đồng, sau khi mặt kính đối diện ánh trăng, hình chiếu của gương đồng trong nước vậy mà xuất hiện chín điểm sáng mờ ảo.
Ngưu Hữu Đạo khe khẽ "A" một tiếng, lùi về sau mấy bước, mặt trước tấm gương vẫn đối mặt với ánh trăng như cũ, mặt sau đối diện với hắn, nhưng bóng trên mặt đất lại không thấy xuất hiện điểm sáng, giơ tấm kính lên đỉnh đầu đối diện với ánh trăng nhìn mặt sau, không nhìn thấy bất kỳ điểm sáng nào ở mặt sau tấm kính.
Lại chạy đến gần bên vạt nước, kết quả lại thấy chín điểm sáng mơ hồ xuất hiện bên trên mặt nước, hắn ngẩng đầu nhìn trời, lại nhìn tấm gương trong tay, miệng từ từ lẩm bẩm nói.
- Trời là dương, mặt kính là dương, đất là âm, mặt sau kính là âm. Trời là thiên bàn, kính cách âm dương là môn, chính là môn bàn, đất là địa bàn, thiên, môn, địa tam bàn...
Lẩm bẩm một chuỗi, Ngưu Hữu Đạo lộ ra thần sắc bừng tỉnh, hai mắt nhìn chằm chằm tấm kính bỗng dưng phát sáng, thốt ra một tiếng:
- Cửu Cung Bát Quái!
Tâm tình hắn rõ ràng trở nên hơi kích động, nhanh chóng lật tấm gương trong tay.
Bách hoa phù sau lưng tấm gương được khắc sinh động như thật, chứng minh chính là tấm gương đồng Đông Quách Hạo Nhiên cho hắn, ban nãy vô tình lấy ra lại không ngờ đến bí ẩn vẫn mãi không hiểu đã được phá giải dưới ánh trăng. Trước đây vì giải câu đố của tấm gương đồng, đừng nói là dưới ánh trăng, ngay cả dưới ánh mặt trời hắn cũng đã thử qua, càng đừng nói đến việc nấu nước dùng lửa đốt nhưng vẫn không thấy xuất hiện bất kỳ manh mối nào, thế mà trong tình huống vô tình này lại phát hiện ra!

Hắn vươn tay vào nước lạnh khuấy khuấy nước trong chum, trong miệng vẫn nói lẩm bẩm như cũ:
- Trăng là âm, địa thế khôn, nước tụ mà hiện ra, Cửu Cung Bát Quái, sao lại không nghĩ đến chứ...
Sau một hồi thì thầm, hắn chợt thất thần, nghĩ đến tình hình trước khi xảy ra chuyện trong cổ mộ. Chính là bởi vì hắn đã phá giải mê chướng Cửu Cung Bát Quaí trong núi mới tìm thấy cửa vào cổ mộ, lại bởi vì đã chạm mặt gương đồng cổ trong cổ mộ mới xảy ra chuyện. Chẳng lẽ tấm gương đồng này thật sự có liên quan đến gương đồng cổ trong cổ mộ? Nếu như thật sự là như vậy, vậy người thiết lập Cửu Cung Bát Quái trận kia cho cổ mộ, mục đích e là nhằm về phía tấm gương đồng này, người có thể phá trận hiển nhiên có thể mở ra bí mật của gương đồng.
Nghĩ đến đây, hắn không nhịn được nặng nề vỗ trán, rồi lại lắc đầu, bởi vì tấm gương đồng trên tay là do Đông Quách Hạo Nhiên cho nên trong lúc vô tìn hắn không liên tưởng đến. Hon nữa nếu như không phải ở cổ mộ xảy ra chuyện thì hắn đã mang gương đồng cổ về, sử dụng khoa học kỹ thuật hiện đại để nghiên cứu hơn nữa, còn có thể liên tưởng đến trận pháp phá cổ mộ để thăm dò ra bí mật của nó từ lâu rồi.
Càng nghĩ hắn lại càng cảm thấy nghi ngờ khó hiểu. Cố đè sự nghi ngờ trong lòng xuống, trở về hiện thực, tấm gương lại đối diện với ánh trăng, chín điểm sáng mơ hồ lại lần nữa hiển hiện ở trên mặt nước hơi dập dờn.
Ngưu Hữu Đạo một tay cầm gương đồng, một tay bắt đầu bấm ngón tay suy tính, chầm chậm xoay quanh chum nước, xem xét vị trí của hoa văn ở sau lưng tấm gương. Sau khi trong lòng có tính toán, nhìn góc độ đối diện với ánh trăng một chút, lật tấm gương trong tay lại, mặt sau của kính lộ ra đối diện với ánh trăng, ngón tay điểm lên trên từng đóa hoa được điêu khắc trên bách hoa đồ, trong miệng nói thầm:
- Càn, khảm, cấn, chấn, trung, tốn, ly, khôn, đoái!
Xác nhận chín đóa hoa kia, hắn ngồi xổm bên chum nước, gương đồng úp lên trên mặt đất, song chưởng mở ra. Hai ngón cái hợp lại, điểm lên trên đóa hoa to nhất, bốn ngón tay trái phải nhấn lên những đóa hoa khác. Bốn ngón trái phải là tám, thêm ngón tay cái hợp lại ở giữa là chín, hai ngón tay cái ở giữa tách ra lại trở thành hai điểm mắt cá trong Âm

Dương Bát Quái Đồ, mười ngón hợp lại cùng nhau như vậy chính là Cửu Cung Bát Quái chỉ pháp. Hắn dùng chỉ pháp này đồng thời nhấn xuống chín đóa hoa, phát lực đều đặn.
Trong gương đồng vang lên tiếng "Răng rắc", lông mày Ngưu Hữu Đạo giật một cái, không ngoài dự đoán, phải tìm đúng chín đóa hoa đồng thời phát lực mới có thể mở phong ấn của gương đồng, có một sai sót cũng không cách nào mở ra.
Hai tay buông ra, tơ vân của chín đóa hoa kia trước đây không thấy gì giờ đây đã trồi lên, bên dưới hoa lộ ra kẽ hở.
Ngưu Hữu Đạo cầm gương đồng trong tay, lại đối diện ánh trăng hướng chiếu xuống nước, chín điểm sáng đó đã biến mất rồi, lại ngước đầu lên nhìn trời, không nhịn được khẽ gật đầu thầm nói:
- Đúng rồi! Âm phá dương xuất, xem ra phải đời ngày mai thấy mặt trời rồi!
Quay đầu nhìn xung quanh một chút, nhanh chân bước vào trong nhà, một đêm không muốn tu luyện, lặng lẽ chờ ngày mai mặt trời mọc...
Ngày kế tiếp xuất hiện, bên ngoài Hứa Dĩ Thiên trông coi, người này từ đầu đến cuối khinh thường không nói câu nào với Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo chào hỏi một tiếng, cũng lười nhiều lời với hắn ta, biết rằng có hỏi cũng như không, ăn xong bữa sáng Hứa Dĩ Thiên đem đến liền trở về viện.
Nhìn thấy ánh nắng bình minh, Ngưu Hữu Đạo trở về Đào Hoa Đường cầm tấm gương đồng được cất kỹ, lại tìm căn phòng có gian cửa sổ đối diện với mặt trời mở cửa sổ ra. Lưng kính hướng về phía mặt trời vừa chiếu, liền thấy mặt kính sáng bóng hiện lên một vầng ánh sáng vàng kim mơ hồ, dòng chữ kim sắc xuất hiện chi chít trên mặt kính, bên cạnh lại có thêm ba chữ kim sắc mở đầu: Càn Khôn Quyết!
Chỉ dựa vào ba chữ này, tinh thần Ngưu Hữu Đạo chấn động, lại nhìn kỹ chữ nhỏ lần nữa liền nhanh chóng xác định được, đây quả thực chính là một bộ công pháp tu hành!
Chẳng qua chỉ dựa vào một mặt này, cũng không có bao nhiêu chữ. Hắn lại lật hoa văn mặt sau gương đồng nhìn chằm chằm đánh giá, có thể phá giải bí mật của gương đồng này, những hoa văn còn lại đã không còn làm khó được hắn, tính toán sơ bộ, nhẹ nhàng xoay tròn một đóa hoa

một chút, nghe thấy tiếng tạch tạch rất nhỏ rồi dừng, mặt sau của gương lại hướng đối diện ánh mặt trời, văn tự trên mặt kính đã đổi sang trang khác, nối tiếp với phần trên. Ngưu Hữu Đạo không nhịn được khẽ cười một tiếng, không ngoài dự đoán, quả nhiên là như vậy.
Cả một buổi, hắn dường như chỉ ôm lấy tấm gương đồng xem xét như si như say, để truy tìm ánh sáng mặt trời, không ngừng đổi phòng, buổi trưa thậm chí còn trèo lên trên xà nhà vạch ra một phiến ngói để lấy ánh sáng.
Khi ánh sáng hoàn toàn biến mất trên trời, Ngưu Hữu Đạo trốn ở sương phòng phía tây mới đóng cửa sổ, hồi phục chỗ hoa văn nhô ra về như cũ, trong nháy mắt gõ xuống mặt kính một chút, lại là một khối âm thanh hoàn toàn giống nhau, ai có thể tưởng tượng được bên ttrong gương lại ẩn giấu huyền cơ như thế chứ.
Cả một ngày hôm nay, hắn như ăn tươi nuốt sống, xem hết một lượt những nội dung được ẩn giấu bên trong tấm gương, , quả thực là một bộ pháp môn tu luyện hoàn chỉnh, bộ 'Thái Ất' không hoàn chỉnh kia của hắn không thể so sánh được.
Nhiều nội dung như vậy toàn bộ đều ẩn giấu trong một mặt kính kỳ thực cũng không phải nhiều, lần theo sự xê dịch thay đổi của cơ quan Cửu Cung Bát Quái trận pháp trong kính, hình ảnh trong kính có thể thiên biến vạn hóa không ngừng thay đổi, hoàn toàn có thể ẩn chứa những nội dung này.
Điều khiến hắn thật sự cảm thán chính là kết cấu bên trong tấm gương này phức tạp, tinh vi, cho dù là phương pháp khoa học kỹ thuật của kiếp trước cũng khó mà tạo ra được, e là ngay cả việc sao chép cũng khó khăn, kỹ thuật chế tạo của thế giới này quả thực vượt xa tưởng tượng của hắn.

Chương 27: Càn Khôn Quyết (1)

Cũng bởi vì như thế, hắn mới có đủ lòng tin, tin tưởng công pháp được ẩn giấu trong này nhất định không đơn giản, khó trách Đông Quách Hạo Nhiên nói bởi vì thứ này mà bị thiệt mạng.
Bí mật của gương đồng đã bị phá giải, thứ bên trong khiến Ngưu Hữu Đạo sốt rột chờ đợi.
Những ngày tiếp theo, dành hết tâm tư nghiên cứu 'Càn Khôn Quyết' kia, sau khi nắm chắc trong lòng, bắt đầu chính thức tu luyện.
Gần nửa tháng sau, hắn đã cảm nhận được sự lợi hại của 'Càn Khôn Quyết', tốc độ tu luyện 'Thượng Thanh Tâm Kinh' không thể so sánh được, tu vi thậm chí còn nhanh hơn nhiều so với khi tu luyện 'Thái Ất'.
Khi vận công, luồng Thái Ất chân khí kia liền bị khiêu khích chuyển loạn, không giống tu luyện 'Thượng Thanh Tâm Kinh' căn bản khó mà lay chuyển luồng Thái Ất chân khí kia, càng gia tăng thêm lòng tin để hắn tiếp tục tu luyện.
Điều duy nhất khiến hắn hối hận là nếu như sớm biết gương đồng này có huyền cơ như thế, hắn đã ở lại miếu nhỏ trong thôn, cần gì phải chạy đến đây để bị người ta giam lỏng. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ở lại miếu nhỏ trong thôn e là sẽ phải vì lấp đầy cái bao tử mà phiền não, người trong tu hành, tài lữ pháp địa có thể thiếu cái nào? Chờ ở đây, trước mắt xem ra ít nhất không cần lo cơm ăn áo mặc, bây giờ cũng chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.
Lại qua mấy ngày, Ngưu Hữu Đạo cảm nhận được khối chân khí trong cơ thể như càn khôn thiên địa, xuất hiện sự phân chia âm dương, chân khí trong người phân thành một luồng nóng, một luồng lạnh.
Lại mấy ngày sau, Thái Ất chân khí vốn đang lơ lửng dường như dưới sự rèn luyện của chân khí nóng lạnh kia trở nên yếu ớt dị thường, cuối cùng không kềm được, đứt đoạn co rút thành bốn viên, hai viên hơi hiện

lên kim sắc, hai viên hơi hiện lên ngân sắc. Một viên kim sắc và một viên ngân sắc ghép đôi quấn quýt xoay tròn không ngừng nghỉ, tạo thành hai đôi, khi từng đôi xông về phía hai mạch Nhâm Đốc, lại gặp phải trở ngại Đông Quách Hạo Nhiên để lại trong cơ thể, ba mươi ba đạo Truyền Pháp Hộ Thân phù như mạng nhện dính dáng đến huyết khí chiếm cứ ở trong ba mươi ba chỗ huyệt vị!

Vốn dĩ là ba mươi sáu đạo, lúc ở miếu nhỏ sơn đánh giết yêu quái kia đã dùng một cái, khi trên bè trúc thuận theo trôi nổi trên sông thiếu chút nữa chết cóng lại dùng một cái, lúc chống đỡ một chưởng lấy mạng của Đường Tố Tố lại lãng phí thêm một cái, chỉ còn là ba mươi ba đạo!

Khi Thái Ất chân khí va chạm với mạng nhện bị đánh văng ra, Ngưu Hữu Đạo cố tình thử phản ứng của Càn Khôn chân khí, cố ý vận khí điều khiển xông tới.

Giống như lần trước, Truyền Pháp Hộ Thân phù lần nữa uy thế bắn ngược lại, đôi kim sắc và ngân sắc bị đánh văng ra, nhưng lại không bị đánh văng quá xa. Kim, ngân hai viên xoay tròn tiêu tan mất phần lớn lực đạo. Một màn này làm cho Ngưu Hữu Đạo dường như có chút ngộ ra, lập tức điều khiển hai viên kim, ngân vượt khó tiến lên, không còn cứng chọi với cứng, mà là đến gần sau đó tách cả hai ra, bắt đầu vòng quanh sợi tơ trên mạng nhện huyết sắt, giống như luyện hóa Thái Ất chân khí, dùng Càn Khôn chân khí nóng lạnh khác nhau quấn quanh luyện hóa.

Quả nhiên vị trí bị rèn luyện của sợi tơ trên mạng nhện huyết sắc dần dần lộ ra huyết vụ, đây không phải là máu của hắn, mà là máu của Đông Quách Hạo Nhiên lúc trước thi pháp đã đánh vào người hắn.

Điều khiến Ngưu Hữu Đạo vừa chấn kinh lại mừng rỡ chính là Càn Khôn chân khí không những luyện hóa dị chủng huyết khí trên Truyền Pháp Hộ Thân phù, dị chủng chân khí trong đó cũng đồng trời bị luyện hóa từng chút một, sau khi luyện hóa lại dưới sự xoay chuyển của Càn Khôn chân khí, bị Càn Khôn chân khí hấp thu dung hòa vào nhau.

Truyền Pháp Hộ Thân phù chính là tu vi cả đời còn dư lại của Đông Quách Hạo Nhiên đánh vào trong cơ thể hắn, dị chủng chân khí mãnh liệt như vậy, Càn Khôn chân khí vậy mà có thể luyện hóa hấp thu trở

thành của mình, vậy chẳng phải là nói bản thân có thể tiếp nhận tu vi của Đông Quách Hạo Nhiên?
Sau khi xác nhận quả thực là như vậy, Ngưu Hữu Đạo mừng rỡ như điên, tu vi của Đông Quách Hạo Nhiên đối với hắn mà nói, lớn mạnh đến nhường nào! Hắn rõ ràng có thể cảm nhận được, hấp thu chân khí của Đông Quách Hạo Nhiên để nâng cao tiến độ tu hành vượt xa tiến độ tu hành của bản thân hắn, việc chênh lệch tiến độ e là có thể sử dụng từ gấp trăm ngàn lần để mà hình dung.
Dùng chân khí bên trong cơ thể cảm nhận, Càn Khôn chân khí mà hắn tu luyện so với Truyền Pháp Hộ Thân phù mà nói, chênh lệch hình thể đối lập giống như con kiến với cây đại thụ, muốn luyện hóa một Truyền Pháp Hộ Thân phù e là không phải việc có thể làm trong một thời gian ngắn. Nhưng cũng chính vì như thế, có thể tưởng tượng được tu vi mà ba mươi ba đạo Truyền Pháp Hộ Thân phù ẩn chứa.
Ngưu Hữu Đạo tuyệt đối không ngờ tới có thể vui mừng ngoài ý muốn như thế này, cũng không chú ý đến lỗ chân lông trên người mình có huyết vụ nhàn nhạt từ từ bay ra, nguyên nhân chính là luyện hóa thanh trừ máu tươi của Đông Quách Hạo Nhiên còn sót lại trong người hắn, khiến cho căn phòng một lần nữa thoang thoảng mùi máu tươi.
…
- Trưởng lão! Nghe nói phải gả sư tỷ cho Ngưu Hữu Đạo?
Đường Tố Tố đang thắp hương vào lư hương trước mặt tượng ngồi của tổ sư gia thì Tống Diễn Thanh xông vào điện, bộ dạng muốn phát điên, xông đến sau lưng bà lớn tiếng chất vấn.
Đường Tố Tố cắm hương đột nhiên quay đầu lại, mắt hiện lên sát khí, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tống Diễn Thanh nóng nảy không thôi, nghiêm nghị nói:
- Còn có phép tắc hay không, ngươi muốn làm cái gì, dám coi thường môn quy của Thượng Thanh tông, tưởng ta trị không được ngươi hay sao?
Giống như một chậu nước lạnh dội xuống, Tống Diễn Thanh bị dọa giật mình, vẻ mặt nóng nảy nhanh chóng biến mất, bình tĩnh lại. Thượng Thanh tông kiêng kị quyền thế của Tống gia quả không sai, nhưng nếu

thật sự chọc giận người ta rồi, giết hắn ta có lẽ cũng giống như bóp chết một con kiến mà thôi.
Sau khi Tống Diễn Thanh hành lễ quy củ, cả bộ mặt rầu rĩ hỏi:

Chương 28: Càn Khôn Quyết (2)

- Trưởng lão, thật sự là như vậy hay sao?
Đường Tố Tố chầm chậm quay người lại bình tĩnh hỏi:
- Là thật thì sao?
Tống Diễn Thanh lập tức lộ vẻ mặt bi phẫn nói:
- Trưởng lão, người đã đáp ứng rồi, phải gả sư tỷ cho ta, vì sao lại lật lọng?
- Lật lọng?
Đường Tố Tố quát mắng:
- Ngươi nói chuyện với trưởng bối của sư môn thế này sao?
Tống Diễn Thanh suýt không nhịn nổi cơn tức, lắc đầu nói:
- Đệ tử không nghĩ ra!
Nói tới đây hắn ta quỳ sụp xuống, dập đầu cầu khẩn:
- Đệ tử thật lòng thích Đường sư tỷ, nếu có nửa phần trái lương tâm sẽ bị Thiên Lôi đánh, khẩn cầu trưởng lão thành toàn cho đệ tử!
Đường Tố Tố từ trên cao lạnh lùng nhìn hắn ta dập đầu:
- Muốn thành toàn cũng không phải không được, có điều ngươi nguyện ý làm chưởng môn Thượng Thanh Tông hay không? Chỉ cần ngươi đồng ý làm, không cần Ngưu Hữu Đạo cân nhắc gì, ta sẽ lập tức gả Đường Nghi cho ngươi. Thế nào?
- Cái này...
Tống Diễn Thanh ngẩng đầu lên, khóe miệng giật giật. Không phải hắn ta không nghĩ đến vị trí này nhưng phụ thân ở Kinh thành đã cảnh cáo, quan hệ của Thượng Thanh Tông và Ninh Vương Thương Kiến Bá rất lằng nhằng, rất dễ bị Hoàng đế Bệ hạ kiêng kị. Tống gia thân ngồi ghế cao, không thể đụng vào nơi này.
Tống Diễn Thanh cũng không đến mức không phân rõ được cái gì nặng cái gì nhẹ. Chưa kể, gia thế bối cảnh của hắn ta không cần phải dính

dáng đến mối quan hệ lằng nhằng này, cần gì phải lao tâm lao lực tự gây phiền toái cho mình.
- Năng lực đệ tử có hạn, không đảm đương nổi trọng trách này.
Tống Diễn Thanh cúi đầu lí nhí đáp.
Đường Tố Tố bình tĩnh nói:
- Nếu vậy, ngươi thử thuyết phục phụ thân ngươi xem. Chỉ cần phụ thân ngươi đồng ý tiếp nhận chức chưởng môn Thượng Thanh Tông, ta sẽ gả Đường Nghi cho ngươi.
- Chuyện của phụ thân, đệ tử thân là nhi tử sao dám quyết.
Tống Diễn Thanh chột dạ trả lời. Hắn ta không thể ngồi lên cái ghế chưởng môn này, phụ thân hắn ta lại càng không thể động vào, làm sao không rõ điều này chứ.

Chương 29: Có Người Hạ Độc (1)

Hai mắt Đường Tố Tố sáng lấp lánh:
- Được rồi, chuyện này cũng không ép cha con ngươi được. Ta hỏi lại, ngươi có hy vọng Đường Nghi làm chưởng môn không?
Tống Diễn Thanh đột nhiên ngẩng đầu lên trả lời đầy trông mong:
- Đương nhiên, đương nhiên đệ tử hy vọng sư tỷ có thể làm chưởng môn. Sư tỷ có thể làm chưởng môn, đệ tử vạn phần hạnh phúc!
Trong lòng Đường Tố Tố thầm mắng hắn ta ngu xuẩn, cha con ngươi nhất định không muốn đụng đến vị trí này, chẳng lẽ Tống gia lại cho phép ngươi cưới chưởng môn Thượng Thanh Tông? Từ khi quyết định để Đường Nghi kế thừa chức chưởng môn, coi như ngươi đã quyết mình vô duyên với Đường Nghi rồi!
Tuy nhiên, bà vẫn cố nhẫn nại hỏi:
- Trước khi chưởng môn Đường Mục đi về cõi tiên đã chỉ định người tiếp nhận là Đông Quách Hạo Nhiên. Bây giờ Đông Quách Hạo Nhiên cũng lâm nạn, theo môn quy, nên để ai tiếp nhận chức chưởng môn này?
- Cái này...
Tống Diễn Thanh do dự trái do dự phải một hồi, cuối cùng không tình nguyện phun ra một cái tên:
- Ngưu Hữu Đạo!
Sau đó cố gắng giải thích:
- Nhưng Ngưu Hữu Đạo đã chủ động từ bỏ chức chưởng môn!
- Tại sao hắn lại từ chối, chắc không cần ta nhiều lời mà tất cả mọi người đều hiểu. Mọi người không lên tiếng vì đều biết hắn không thích hợp làm chưởng môn Thượng Thanh Tông. Vì lẽ đó, Thượng Thanh Tông còn có ai chấp nhận chức chưởng môn? Mọi người rất coi trọng thân thế của cha con ngươi, hy vọng cha con ngươi có thể dẫn dắt, chấn hưng Thượng Thanh Tông, nhưng vì một vài nguyên nhân mà cha con ngươi

nhất định không chịu tiếp chưởng. Ba lão già chúng ta đủ uy vọng nhưng Thượng Thanh Tông lại có quy tắc, không cho phép những người đã lui khỏi vị trí trưởng lão quay lại tiếp nhận chức chưởng môn. Thực ra, đáng lẽ Ngụy Đa rất phù hợp nhưng lại bị nói lắp, làm chưởng môn người ta sẽ cười Thượng Thanh Tông chúng ta không có người. Huống Ngụy Đa vốn thật thà thiếu tính toán, thà chết vẫn ôm chặt lấy di mệnh của Đường chưởng môn, la hét kêu gào khi phá vỡ quy củ chính là mở đầu cho tai họa. Y hồ ngôn loạn ngữ như vậy, đành phải phạt đến hậu sơn diện bích hối lỗi! Những người khác thì sao? Ngưu Hữu Đạo bỏ quyền, không ai muốn ra mặt gánh vác cái danh xấu này, ai cũng chỉ bo bo giữ mình!

Nói đến đây, chính bà cũng không nhịn được mà thầm thở dài, cuối cùng cũng là vì Thượng Thanh Tông hiện tại vừa nghèo vừa túng, lại đang bấp bênh, tương lai tràn ngập nguy cơ, làm dê đầu đàn cũng không dễ. Chứ nếu ở thời kỳ hưng thịnh, chỉ e có cả đống người thò cổ ra muốn cướp lấy cái ghế chưởng môn này cho được.

Tống Diễn Thanh nói:

- Cho nên, đệ tử cho rằng sư tỷ thích hợp nhất!

- Ừ, Đường Nghi là nữ nhi của chưởng môn, trước mắt nàng không đứng ra thì ai đứng ra? Nhưng các đệ tử trong môn đều biết vì sao nàng có được vị trí này, làm sao họ phục? Làm sao chứng minh được Đường Nghi không phải vì lòng riêng? Nàng muốn gánh lấy trách nhiệm này sẽ phải trả giá cực đắt. Ngươi cho rằng nàng nguyện ý gả cho Ngưu Hữu Đạo sao? Đường Nghi muốn ngồi ở vị trí này danh chính ngôn thuận thì nhất định phải có một phương án xử lý công bằng chỗ Ngưu Hữu Đạo. Nàng hy sinh chính mình cũng là vì cho trong ngoài Thượng Thanh Tông một câu trả lời, ngươi hiểu chưa?

Bà lấy một phong thư từ trong ống tay áo, ném xuống trước mặt Tống Diễn Thanh đang quỳ:

- Đây là thư phụ thân ngươi mới gửi tới từ Kinh thành. Ngươi tự xem đi!

Mặc dù Tống Thư là đệ tử của bà ta nhưng có vài việc Thượng Thanh Tông vẫn phải nhờ Tống Thư, trưng cầu ý kiến của ông ta. Thượng Thanh Tông cũng bất đắc dĩ quan hệ với Tống gia để đổi lấy một chút

ủng hộ của ông ta. Tống Thư gửi thư lại cũng tán thành việc để Đường Nghi nhận chức chưởng môn.
Tống Diễn Thanh nhặt thư lên, mở ra xem liền nhăn nhó đau khổ. Cha Tống Thư đã nghiêm khắc cảnh cáo hắn ta không được có ý đồ gì hết, phải nghe theo sự sắp xếp của Đường Tố Tố, nếu không sẽ nghiêm trị không tha! Đọc xong phong thư, Tống Diễn Thanh ngồi phệt dưới đất, tinh thần chán nản, cõi lòng rỉ máu…
Đuổi được Tống Diễn Thanh đi, Đường Tố Tố đi ra sau hậu viện, thấy La Nguyên Công và Tô Phá đang chơi cờ trong đình. Thấy bà tới, hai người cùng dừng tay, La Nguyên Công nhìn bà, hỏi:
- Trấn an được người bên Tống gia rồi à?
Đường Tố Tố quét mắt nhìn tình thế trên bàn cờ, nói:
- Ta vừa đuổi Tống Diễn Thanh đi rồi, chỉ cần bên Tống Thư không có ý kiến gì thì xem như đã đại diện cho cả Tống gia. Vấn đề bây giờ là Tống Diễn Thanh đang rất xúc động, không chịu được khi phải chịu thiệt so với Ngưu Hữu Đạo. Tên con nhà giàu này có lẽ không dám công khai nhưng cũng không biết sẽ lén lút làm gì với Ngưu Hữu Đạo nữa, nếu nhỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chúng ta cũng không thể trả lời các đệ tử bên dưới. Đến khi ấy, sẽ chẳng thể nào giải thích rõ ràng việc Đường Nghi ngồi lên vị trí kia. Ai cũng sẽ nghi ngờ là nàng làm, hậu hoạn vô tận. Tô sư huynh, việc này còn phải nhờ huynh thu xếp người đáng tin đi lo liệu, không thể để cho Tống Diễn Thanh trông giữ Đào Hoa Nguyên kia nữa!
- Ừm!

Chương 30: Có Người Hạ Độc (2)

La Nguyên Công cũng khẽ gật đầu với Tô Phá. Tô Phá không nói gì, lẳng lặng đứng dậy rời đi.
Đường Tố Tố trầm ổn kiên định nhìn theo bóng lưng ông ta bỏ ra ngoài. Để dọn sạch mọi chướng ngại cho Đường Nghi đăng vị, bà đã rất vất vả. Trượng phu của bà đã chết vì Thượng Thanh Tông, nhi tử của bà cũng chết vì Thượng Thanh Tông, bây giờ, cháu bà cũng chết vì Thượng Thanh Tông. Có thể nói, cả nhà bà đã hy sinh rất nhiều vì Thượng Thanh Tông, bà đã thủ hộ Thượng Thanh Tông như gia nghiệp.
…
Đào Hoa Nguyên.
- Ta là Đồ Hán, từ hôm nay sẽ lo cho việc sinh hoạt thường ngày của ngươi!
Không thấy Trần Quy Thạc và Hứa Dĩ Thiên, chỉ có một người đàn ông cường tráng mất một mắt, còn một chân xuất hiện trước mặt Ngưu Hữu Đạo tự giới thiệu mình. Giọng nói của gã khàn khàn nghèn nghẹt, hình như cổ họng đã bị hỏng, nhìn kỹ có thể thấy ở cổ có vết sẹo, hình như ở vị trí dây thanh quản.
Ngưu Hữu Đạo nhìn người thọt này, da ngăm ngăm đen, râu quai nón kéo dài, không biết có phải vì vết sẹo kéo xiên qua một con mắt không mà nhìn khuôn mặt gã khá dữ tợn, tướng mạo này đi ra ngoài có thể dọa trẻ con khóc thét.
- Làm phiền làm phiền!
Ngưu Hữu Đạo khách khí đón lấy hộp cơm trên tay đối phương.
Đồ Hán lại hỏi:
- Còn chuyện gì nữa không?
- Vì sao lại đổi người vậy?

Ngưu Hữu Đạo đang lo lắng Tống Diễn Thanh sẽ gây bất lợi cho mình, giờ lại thay người, là ý của Tống Diễn Thanh sao?
Thấy hắn hỏi vậy, Đồ Hán không nói gì, quay người tập tễnh đi thẳng.
Ngưu Hữu Đạo im lặng, xem ra lại gặp một người không muốn nói chuyện với mình rồi.
Mấy hôm sau, Đào Hoa Nguyên bắt đầu giăng đèn kết hoa, một đám đệ tử Thượng Thanh Tông bắt đầu bận bận rộn trong ngoài Đào Hoa Nguyên, chuẩn bị cẩn thận cho hai hôm sau.
Đứng trên vách núi xa xa, Tống Diễn Thanh nhìn cảnh tượng trước mắt mà trong lòng ghen ghét dữ dội. Vì Đường Nghi, hắn ta đã ở cái nơi khỉ ho cò gáy này lâu như thế, tưởng rằng miếng thịt đã đưa lên đến miệng rồi, ai ngờ đột nhiên bị người ta cướp mất. Nếu là danh môn đệ tử thì hắn ta cũng đành chịu, nhưng mà lại là thằng nhà quê này, làm sao nhịn nổi chứ! Giờ còn phải trơ mắt nhìn bọn họ bái đường thành thân sao? Càng nghĩ hắn ta càng nuốt không trôi cơn tức này, cuối cùng quay người xuống núi.
Thời gian đưa cơm hộp đến Đào Hoa Nguyên là cố định, một đệ tử cầm hộp cơm, vừa đi qua cầu gỗ liền bị Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc ngăn lại.
- Hai vị sư huynh, bên trên có lệnh chuyện đưa cơm không làm phiền hai vị nữa.
Đệ tử kia khách khí nói một câu.
Tống Diễn Thanh từ đằng sau núi đá đi ra, đi tới trước mặt gã, đưa tay ra nói:
- Đưa ra đây, ta kiểm tra một chút.
- Cái này...
Đệ tử kia hơi khó xử.
Tống Diễn Thanh vươn tay giật lấy hộp cơm, quay người đi ra đằng sau núi đá.
- Tống sư huynh….
Đệ tử kia nóng nảy đuổi theo, lại bị Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc đứng trước mặt cản lại. Y muốn nói gì đó lại thôi, không dám đắc tội với Tống Diễn Thanh. Ở Thượng Thanh Tông không ai không biết gia cảnh

của Tống Diễn Thanh, ngay cả mấy vị trưởng lão cũng kiêng kị, làm sao y dám chọc vào.

Chương 31: Chưởng Môn Phu Quân (1)

May sao, hình như Tống Diễn Thanh chỉ kiểm tra sơ qua rồi nhanh chóng cầm hộp cơm từ sau núi đá ra trả lại, phất phất tay đuổi người:
- Xem rồi, không có vấn đề gì. Đưa đi!
Vị đệ tử kia khúm núm mang hộp cơm đi. Có điều y vẫn không yên tâm, đi được xa một đoạn bèn tìm một góc kín, mở hộp cơm ra xem, thấy đồ bên trong vẫn đâu vào đấy, hình như không bị động vào thì mới thở phào nhẹ nhõm. Y đi vào sườn núi giữa Đào Hoa Nguyên, ở đó có một hang đá, Đồ Hán đang ở tạm đây, giao hộp cơm cho Đồ Hán rồi gã quay về.
Đồ Hán mở hộp cơm, lấy một cây trâm bạc, dính một ít bột màu trắng từ trong bình sứ, cẩn thận cắm vào từng đĩa thức ăn kiểm tra. Kết quả, ngân trâm vừa rút ra, nơi vừa tiếp xúc với đồ ăn lập tức chuyển thành màu đen.
Có người hạ độc! Sắc mặt Đồ Hán tái đi, khuôn mặt vốn đã dữ tợn lại càng đáng sợ hơn, xoay mình một cái đi ra ngoài động, nhẹ nhàng nhảy xuống từ vách núi cao hai mươi trượng, chặn giữa đường núi, vừa vặn chặn được đệ tử đưa cơm kia. Gã liền nắm chặt vạt áo của đệ tử kia trầm giọng nói:
- Trên đường đưa hộp cơm tới có xảy ra chuyện gì không?
Đệ tử kia giật mình, không biết có chuyện gì, bị Đồ Hán tra hỏi liên tục nên không thể không kể chuyện nửa đường gặp Tống Diễn Thanh.
- Theo ta!
Đồ Hán giật y kéo lên.
Đồ Hán không đi luôn mà lôi đệ tử kia vào tiểu đạo, tới thẳng nơi thanh tu của hộ pháp trưởng lão.
Thân là hộ pháp trưởng lão, Tô Phá cũng không làm khó đệ tử, sau khi hỏi thăm xác định được tình hình thì căn dặn:
- Việc này không được nói với bất kỳ ai. Hiểu chưa?

Đệ tử này còn chưa biết có chuyện gì xảy ra nhưng biết chắc chắn có liên quan đến hộp cơm mình đưa, ẩn ẩn đoán được có thể Tống Diễn Thanh đang giở trò gì rồi, mình không thể chen vào, nên làm sao dám nói cái gì, chỉ khúm núm gật đầu:
- Đệ tử hiểu.
Tô Phá phẩy phẩy tay ra ý cho lui. Xác nhận đệ tử kia đã lui đi, Đồ Hán quay lại, khàn khàn nói:
- Trưởng lão, Thượng Thanh Tông là danh môn chính phái, có đệ tử dùng thủ đoạn hèn hạ âm độc bỉ ổi thế này, chẳng lẽ không truy cứu sao?
Tô Phá im lặng một lúc rồi hỏi lại:
- Truy cứu? Ngươi muốn truy cứu thế nào?
Đồ Hán phẫn nộ:
- Tống Diễn Thanh không sợ gì căn bản là vì ỷ vào có Tống gia chống lưng, biết Thượng Thanh Tông không dám phạt mình mới dám làm bậy như thế. Nếu không ngại làm lớn chuyện này ra, có môn quy ở đó, hai vị trưởng lão có muốn không trừng phạt cũng không được!
Tô Phá chậm rãi nhắm mắt lại:
- Hẳn ngươi còn hiểu hơn bất kỳ ai khác rằng bị Ninh Vương liên lụy, triều đình đã có ý muốn dọn sạch ‘dư nghiệt’ Ninh Vương, trong giang hồ, một vài đại phái vẫn như hổ rình mồi, nếu không phải kiêng kỵ Tống gia thì chỉ sợ Thượng Thanh Tông đã hôi phi yên diệt rồi. Đắc tội Tống gia, Tống gia chỉ cần tỏ ý một chút là có thể đẩy Thượng Thanh Tông vào tuyệt cảnh! Một Tống Diễn Thanh quan trọng, hay sinh tử tồn vong của Thượng Thanh Tông chúng ta quan trọng hơn?
Đồ Hán nhăn nhó phản đối:
- Trưởng lão, thực ra với Tống gia, Thượng Thanh Tông đã không có tác dụng gì, để cho bọn họ miễn cưỡng ủng hộ là vì Tống Thư là đệ tử của Thượng Thanh Tông, tội danh khi sư diệt tổ không phải dễ chịu đâu, nhất là với thân phận của Tống gia, chắc chắn sẽ trở thành cái đích cho người trong thiên hạ. Bây giờ Tống gia chỉ đang chờ một cơ hội để có thể danh chính ngôn thuận từ bỏ Thượng Thanh Tông thôi, chứ không phải Tống gia muốn che chở Thượng Thanh Tông mãi. Ngày này sớm

muộn gì cũng sẽ tới! Đệ tử vẫn đề nghị từ bỏ nơi này, tạm thời quy ẩn chờ tương lai, nếu không, sẽ chỉ ngồi chờ chết!

Chương 32: Chưởng Môn Phu Quân (2)

- Đây có phải hành quân đánh trận đâu mà nói bỏ là bỏ được ngay. Việc này, ngươi cứ nói với ta là được, tuyệt đối không được nhắc đến với ai khác, tránh người ta nghi ngờ thân phận của ngươi!
Tô Phá khẽ thở dài, nghiêng đầu nhìn gã:
- Nếu ngươi có nói ra chuyện gì không nên nói thì đừng ở lại đây nữa, lập tức quay về Yêu Mã Lĩnh tìm sư phụ ngươi đi!
Đồ Hán muốn nói gì đó lại thôi, Tô Phá đưa tay ra ngăn lại:
- Được rồi, đừng nói nữa, quay về đi, nhất định phải bảo vệ Ngưu Hữu Đạo. Đông Quách Hạo Nhiên tinh thông tướng thuật chịu thu Ngưu Hữu Đạo làm đệ tử tất có nguyên nhân, sẽ không phải làm chuyện thừa đâu. Đừng để hắn xảy ra chuyện gì!
- Vâng!
Đồ Hán lẳng lặng thưa một tiếng rồi quay lưng rời đi.
Là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không được. Ngày tốt đã đến, Ngưu Hữu Đạo kiếp trước chưa từng được thành thân nay đã được đền bù.
Đèn lồng lớn treo khắp cây đào, chiếu sáng hoa đào rực rỡ lắc lư bên vách núi, lại có vài phần thê mỹ. Dù khắp Đào Hoa Nguyên giăng đèn kết hoa tưng bừng náo nhiệt nhưng Thượng Thanh Tông cũng không công khai lo cho hôn sự, ngay cả tiệc cưới đường đường chính chính cũng không có, đừng nói đến gửi thiệp mời các môn phái khác.
Tống Diễn Thanh đứng lẫn trong một đám đệ tử trong môn nhìn chằm chằm Đường Nghi một thân váy đỏ đội khăn hồng, cùng Ngưu Hữu Đạo bái đường, hai mắt như bắn ra lửa. Hai bên trái phải hắn ta đều có người phòng bị nghiêm ngặt, một khi có gì khác thường sẽ lập tức chế trụ lại.
- Đưa vào động phòng!
Người chủ hôn hát lớn, đôi tân lang tân nương được đưa đi.

Các tân khách chỉ uống hai chén rượu mừng tỏ ý rồi cũng giải tán, hoặc thổn thức, hoặc lắc đầu. Cũng có không ít người nhìn Tống Diễn Thanh mặt đen như đít nồi mà thầm buồn cười. Từ trên xuống dưới Thượng Thanh Tông đều biết hắn ta thích Đường Nghi. Nữ nhân xinh đẹp ai chả thích, nhưng chẳng ai dám tranh với Tống Diễn Thanh, giờ thì hay rồi, tự nhiên nhảy ra một tiểu bối vô danh phá hỏng chuyện tốt…
Trên giường động phòng, một đôi tân nhân ngồi xếp hàng nhìn đôi nến đỏ cháy lách tách. Uống rượu giao bôi, cởi khăn hồng, nữ đệ tử dẫn lễ lui ra ngoài đóng cửa để lại không gian cho đôi tân nhân tự do.
Mùi hương nhàn nhạt nữ tính phảng phất xung quanh, Ngưu Hữu dạo hơi buồn chán thi thoảng lại quay sang nhìn tân nương tử kiều diễm mềm mại bên cạnh, không biết nên nói gì cho phải, mấu chốt là hắn cũng không hiểu những người này muốn làm gì nên vẫn luôn cảnh giác.
Đường Nghi chỉ lẳng lặng ngồi bất động ở đó, cực kỳ bình tĩnh. Hai người cứ như vậy ngồi không đến tận bình minh, còn chưa chạm vào tay nhau đã có tiếng gõ cửa bên ngoài, Đường Nghi đứng dậy rời đi.
Nữ đệ tử nổi danh quay đầu lại nói với Ngưu Hữu Đạo:
- Đường sư thúc nói tông môn có việc cần xử lý, đi trước đây.
- Được!
Ngưu Hữu Đạo gật đầu.
Trong phòng không còn ai, hắn ngả đầu lập tức ngủ say tới tận chạng vạng tối mới bò dậy. Khi hắn ra hỏi phòng, đình viện vẫn giăng đèn kết hoa, đèn lồng lụa đỏ lại càng làm nổi bật sự u tĩnh của nơi này, tất cả đều khiến người ta có cảm giác như vừa tỉnh khỏi một giấc mộng.
Ra cửa lớn, hắn thấy Đồ Hán đang đốt lửa cho đèn lồng dưới gốc cây. Đốt hết bên ngoài, Đồ Hán lại lẳng lặng nhìn lướt qua hắn một chút rồi đi vào trong đốt đèn.
Ngưu Hữu Đạo vẫn mặc áo tân lang đứng dưới gốc cây đào, nhìn Thượng Thanh Cung trên vách núi đối diện phía xa xa cũng đang dần lên đèn. Bóng đêm dần phủ xuống, cánh hoa rụng lả tả theo gió rớt trên vai hắn.
Hắn cũng chỉ gặp Đường Nghi trong ngày đại hôn, sau đó, trên cơ bản là không nhìn thấy mặt. Hắn ở đây, Đường Nghi lại không ở đây, chỉ có mỗi một lần vào dịp Tết nàng có tới một lần, ngồi đối diện với hắn ăn

một bữa cơm, sau đó cũng chẳng ngủ chung phòng mà sang sương phòng nghỉ, trời vừa sáng đã lại đi.
Yên tĩnh, an bình, cô tịch, đây là cảm giác của Ngưu Hữu Đạo về khoảng thời gian tân hôn của mình. Khi Trần Quy Thạc ở đây, đôi khi hắn cũng có người để tâm sự, nhưng Đồ Hán được đổi tới, thực sự rất khó nói chuyện, lại còn xấu xí. Nhưng hình như Đồ Hán có chút rượu ngon, vẫn thường ôm hồ lô rượu uống đến say khướt, cũng chỉ có khi này Ngưu Hữu Đạo mới có thể nói vài câu với gã, thi thoảng cũng nhặt được một vài tin tức có tác dụng. Cũng là từ Đồ Hán, hắn mới biết không lâu sau đại hôn, Đường Nghi đã trở thành chưởng môn Thượng Thanh Tông.

Chương 33: Ra Ngục (1)

Nói cách khác, hắn đã là phu quân của chưởng môn Thượng Thanh Tông rồi. Ngưu Hữu Đạo lại càng mơ hồ không hiểu rốt cuộc Thượng Thanh Tông có ý gì với mình. Hắn không có đầu mối, cũng không có ai nói bất kỳ điều gì.

Lại một năm gió xuân nữa thổi tới…

Dưới gốc cây đào tươi tắn như vĩnh viễn không bao giờ tàn lụi, một thanh niên anh tuấn vuông vắn chắp tay đứng đó, vừa kiên nghị vừa nội liễm, khí chất ôn hòa điềm tĩnh, mái tóc dài buộc rối đuôi ngựa sau đầu có vẻ lười biếng. Đây chính là Ngưu Hữu Đạo.

Ngày tháng thoi đưa, chớp mắt một cái, Ngưu Hữu Đạo đã bị giam cầm năm năm, một thiếu niên đã trở thành một thanh niên rất có phong độ. Nếu là một người thanh niên khác có khi đã bị cuộc sống buồn chán này ép tới hỏng, nhưng hắn vẫn ổn. Kiếp trước tu dưỡng, kiếp này cũng được lợi, hắn điềm tĩnh hơn, đả tọa tu luyện, thanh tĩnh vô vi, coi như bế quan tu luyện.

Việc đã đến nước này hắn cũng không vội, hắn tin rằng sớm muộn gì mình cũng có thể rời khỏi nơi này, dựa vào năng lực của mình mà rời khỏi. Dù Thượng Thanh Tông không cung cấp tài nguyên cho mình tu luyện nhưng truyền pháp hộ thân phù trong cơ thể chính là chỗ dựa lớn nhất của hắn.

Hiện giờ, hắn mới luyện hóa hấp thu được hai đạo truyền pháp hộ thân phù trong cơ thể, nhưng tu vi đã đạt tới Luyện khí đỉnh phong. Tu vi ngày càng cao, đương nhiên tốc độ luyện hóa truyền pháp hộ thân phù sẽ ngày càng nhanh. Đây chính là thực lực của hắn!

Chưa đề cập tới việc phân cấp tu vi trong truyền thuyết như Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh. The lời Đồ Hán nói, trong thiên hạ này chẳng có mấy cao thủ có tu vi đạt cấp Nguyên Anh kỳ. Những người có

thể đạt đến cấp Nguyên Anh đều là cao thủ hàng đầu còn cấp bậc Kim Đan cũng là cao thủ tương đối khá rồi.
Hiện nay Thượng Thanh Tông chỉ có ba vị trưởng lão đạt tới cảnh giới Kim Đan, trước kia còn có hai người nữa nhưng hai vị cao thủ Kim Đan kỳ Đường Mục và Đông Quách Hạo nhiên đều đã ra đi, những người còn lại cùng thế hệ với hai người chỉ ở cảnh giới Trúc Cơ. Năm ngoái Chưởng môn Đường Nghi đã mời ba vị trưởng lão liên thủ giúp mình đột phá cảnh giới Trúc Cơ còn những đệ tử khác vẫn đang ở cảnh giới Luyện Khí. Vì vậy, ước lượng một chút thì tu vi hiện tại của hắn ở Thượng Thanh Tông cũng không hề thấp, có điều hắn biết chừng mực không thể hiện ra thôi. Trước khi có thể tự bảo vệ mình, hắn không có ý định để lộ.
Hiện giờ hắn rất vui vẻ, ở đây có ăn có uống, lại yên tĩnh, là nơi tốt để yên tâm tu luyện. Nghe nói bên ngoài thế đạo hỗn loạn, chưa chắc đã tìm được nơi nào thanh tu tốt hơn nơi này, vì thế hắn cũng không vội rời đi.
Thư thả tâm tình một lát, Ngưu Hữu Đạo nằm trên ghế dưới gốc cây, nghe hương hoa đào thoang thoảng.
…
Dưới màn đêm, Kinh thành Yến quốc rực rỡ đèn hoa, cửa hàng san sát, đường sá rộn ràng người qua lại, rất phồn hoa náo nhiệt, dường như cuộc sống lầm than của dân chúng bên ngoài không liên quan tới nơi này, dường như vô số ăn mày trốn rúc trong các xó xỉnh tối tăm là thuộc về một thế giới khác.
Trong một tòa phủ đệ đề tên “Tống phủ” lại đang nháo nhào, đây là phủ đệ của Đình Úy đại nhân Yến quốc, Tống Cửu Minh.
Một chiếc xe ngựa đi vào, một nam tử chùm kín trong áo choàng xuống xe, vuốt râu bước lên bậc thang, khá nghênh ngang. Một người hầu vội vàng từ trong phòng gấc đi ra, khom lưng chào:
- Tào tiên sinh!
Một gác cổng khác vội chạy vào thông báo.
Ngoài cửa có mấy lời đáp lại, một nam tử bước nhanh ra đón lấy, người còn chưa ra cửa đã chắp tay cười ha ha chào:
- Cơn gió nào thổi Tào tiên sinh tới nơi này thế này? Mau, xin mời vào! Đây là trưởng tử của Tống Cửu Minh - Tống Toàn đi ra đón người.

Tào Phụng Đoạt này tuy không có chức vị gì nhưng gã là một trong các mưu sĩ phụ tá bên Đại Tư Không, vậy mới khiến cho Tống Toàn tự mình ra đón. Hai người chào nhau, sóng vai cùng vào thẳng phòng khách trong nội viện dùng trà.
Chờ một lát, Tống Cửu Minh mặc thường phục mặt mày trắng nõn khoan thai đi tới, dù là dung mạo hay khí sắc cũng đều được bảo dưỡng rất tốt, hai người trong phòng đứng lên chào.
Tào Phụng Đoạt chắp tay hành lễ:
- Xin chào Đình Úy đại nhân!
Tống Cửu Minh ừ một tiếng, đi thẳng tới chủ vị ngồi xuống, nghiêm túc thận trọng hỏi:
- Tào tiên sinh đích thân tới là lão đại có gì ra lệnh sao?
- Đúng vậy!
Tào Phụng Đoạt đáp, lại hạ giọng nói:
- Ngày mai Nhi tử Thương Triêu Tông của Ninh Vương Thương Kiến Bá sẽ ra tù.
Ở trong sảnh nói chuyện một lúc, Tống Toàn đi ra cửa, đứng đó gọi:
- Lão tam!
Một người đàn ông có vài nét hao hao giống ông ta liền bước nhanh tới, chính là Tống Thư phụ thân của Tống Diễn Thanh. Vào sảnh một lát, Tống Thư lại vội vàng bỏ đi. Quay về trạch viện phủ đệ của mình, vừa vào cửa nhà, ông ta nói với lão bộc ra đón:
- Gọi Diễn Thanh tới gặp ta!
Lão bộc hơi khó xử:
- Thiếu gia không có nhà, thiếu gia ra ngoài đi gặp bạn rồi.
Ông ta cũng không biết Tống Diễn Thanh chạy đi lêu lổng nơi nào, đoán chừng đại khái là mấy nơi kia.
- Lập tức gọi về gặp ta!
Lão bộc kia chỉ đành làm theo, cúi người đi ra.
Tống Thư đứng ngẩn người chăm chú nhìn vào ánh nến, sắc mặt càng lúc càng tối đi, không biết đang nghĩ gì. Trọn vẹn một canh giờ sau, Tống Thư mới bị tiếng bước chân gấp rút bên ngoài làm phân tâm. Dừng suy nghĩ, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tống Diễn Thanh vội vàng đi tới.
- Cha, cha tìm con có việc gì sao?

Từ khi Đường Nghi lấy chồng, Thượng Thanh Tông không còn có chút hứng thú gì đối với Tống Diễn Thanh nữa, ở lại đó không bao lâu sau hắn ta liền quay về Kinh thành.
Tống Thư nhìn hắn ta từ trên xuống dưới dò xét, thấy mặt vẫn chưa lau sạch vết son phấn lập tức nổi giận quở trách:
- Suốt ngày chỉ biết lê la nơi phong nguyệt, ba ngày hai lần Phương Nhi chạy đến tìm ta khóc lóc sướt mướt, không lo tu luyện cho tử tế đi.
Phương Nhi mà ông ta nói đến là phu nhân của Tống Diễn Thanh, do Tống gia cưới cho hắn ta sau khi hắn ta về được một thời gian ngắn.
Tống Diễn Thanh cúi đầu thì thầm:
- Béo quá khó coi chết đi được. Lúc đầu con đã bảo là không cưới, cha không nên ép con.
- Khó coi đâu mà khó coi? Không phải chỉ là hơi mập thôi sao?
Tống Thư trừng trừng mắt chỉ vào mũi nhi tử mắng ầm lên:
- Ta cảnh cáo con, cha nàng ta nắm mấy vạn đại quân tinh nhuệ của Kinh kỳ, phía sau còn có môn phái tu hành làm chỗ dựa. Tốt xấu gì con cũng phải khách khí với người ta một chút, nếu chọc giận ông nội con, con cũng biết hậu quả rồi đấy!
- Được rồi, được rồi, con biết rồi!
Tống Diễn Thanh bất đắc dĩ cười khổ, nói:
- Cha, nói chuyện chính đi, cha tìm con có chuyện gì?
Tống Thư bình tĩnh lại một chút rồi trầm giọng nói:
- Con lập tức thu dọn một chút rồi mau chóng về Thượng Thanh Tông...
- A!
Tống Diễn Thanh ngẩng đầu, từ chối ra mặt:
- Con không đi! Ở đấy rách nát vắng tanh, người ở đấy cũng ngu ngốc. Cha, thứ lỗi cho con nói thẳng, Thượng Thanh Tông chẳng có tác dụng gì, dính vào còn dễ sinh ra phiền toái nữa. Con cũng không hiểu tại sao ngày xưa cha lại chạy đến Thượng Thanh Tông làm đệ tử nữa? Làm vậy không phải tự chuốc lấy phiền phức cho mình sao?
Tống Thư trầm mặc một lát mới thong thả đáp:
- Việc đã đến nước này cha cũng không ngại nói với con mấy điều. Lúc trước Ninh Vương Thương Kiến Bá chưa từng thua trận, đại quân đánh đâu thắng đó, uy chấn chư quốc, chính là trọng thần có danh tiếng nổi

danh nhất Yến quốc, còn có Thái tử làm chỗ dựa. Lúc Đại Yến kiến quốc, tổ sư khai sơn của Thượng Thanh Tông công cao chí vĩ được phong làm quốc sư, có thể nói, cho tới giờ Thượng Thanh Tông vẫn có giao tình với hoàng thất Yến quốc, quan hệ của Thương Kiến Bá với Thượng Thanh Tông cũng không tệ. Chính vì vậy, khi ấy để kiếm đường lui cho Tống gia ta, ông nội con mới đưa ta tới Thượng Thanh Tông. Ai ngờ, người tính không bằng trời tính, đột nhiên Tiên đế mắc bệnh mà băng hà, khi lâm chung để lại di chiếu truyền ngôi cho đương kim bệ hạ. Đến lúc đó, tình thế của Thương Kiến Bá thay đổi đột ngột, mới thành ra như bây giờ.

Chương 34: Ra Ngục (2)

Tống Diễn Thanh bừng tỉnh, thì thầm lẩm bẩm:
- Ông nội thật là âm hiểm, đã biết hai chân hai thuyền...
Tống Thư nghe được giận tím mặt:
- Con nói cái gì?
- Không có gì, không có gì!
Tống Diễn Thanh vội xua tay:
- Con nói là không phải hiện giờ chúng ta nên giữ khoảng cách với Thượng Thanh Tông sao? Sao cha còn muốn con tới đó?
Tống Thư trầm giọng nói:
- Ngày mai Thương Triều Tông sẽ ra ngục!
Tống Diễn Thanh không hiểu:
- Chuyện này con có nghe nói, có liên quan gì tới việc con đến Thượng Thanh Tông sao?
- Triều đình vừa đưa ra quyết định muốn đuổi Thương Triều Tông ra khỏi Kinh thành, trục xuất tới đất phong. Xem lộ tuyến sợ là phải đi qua chỗ của Thượng Thanh Tông. Con tới Thượng Thanh Tông cần phải cảnh báo đám người đso không thể phái pháp sư tùy tùng cho y!
- Ha ha, chuyện nhỏ vậy mà đáng để cho con phải đi xa vậy sao? Đưa tin cho Thượng Thanh Tông là được. Chưa kể hiện giờ Thượng Thanh Tông còn chưa tự lo được cho mình, cho dù không đánh tiếng, con đoán chừng cũng không dám phái người cho y!
Tống Thư trừng mắt:
- Con biết cái gì! Từ khi Đại Yến mới kiến quốc, từ xưa đến nay Thượng Thanh Tông có thiên ti vạn lũ quan hệ với hoàng thất Yến quốc, chỉ sợ mối quan hệ với Thương Kiến Bá không chỉ có mình Đông Quách Hạo Nhiên. Trước khi lâm chung, Đường Mục đột nhiên đổi ý muốn truyền vị cho Đông Quách Hạo Nhiên đã đủ để chứng minh được phần nào. Ta

hoài nghi Thượng Thanh Tông không trong sạch như vậy đâu, chỉ sợ dưới đáy còn có nhiều thứ không ai biết. Tình huống hiện giờ, có thể các môn phái khác sẽ không dám phái người đi bảo hộ Thương Triều Tông, có khả năng nhất cũng chỉ có Thượng Thanh Tông. Bảo con đi Thượng Thanh Tông không chỉ là để cảnh cáo Thượng Thanh Tông không được phái người cho Thương Triều Tông, mà còn muốn con tiếp cận Thượng Thanh Tông! Trương Triều Tông ra ngục rời Kinh thành, tin tức này truyền đi, chỉ sợ một vài kẻ cặn bã sẽ muốn nổi lên. Con tới Thượng Thanh Tông cần phải chú ý xem có động tĩnh gì khác thường không, phát hiện ra bất kỳ cái gì phải lập tức báo cáo, đây là ý của ông nội con!
Tống Diễn Thanh đau khổ nói:
- Làm gì mà phiền toái như vậy? Lại nói, bây giờ Thượng Thanh Tông sụp đổ, phượng hoàng không bằng gà, cho dù bọn họ có phái người cho Thương Triều Tông thì cũng có làm sao, cũng có gây ra nổi sóng gió gì đâu. Thương Triều Tông không có binh quyền, ông nội quá lo rồi. Theo như con thấy, nếu không, cứ cho người diệt luôn Thượng Thanh Tông đi cho bớt việc.
Tống Thư lạnh lùng nói:
- Côn trùng trăm chân chết còn giãy giụa, huống chi là Ninh Vương xưa kia nắm đại quyền binh mã Yến quốc! Ông nội con làm vậy hẳn là có suy tính của mình, con không cần quan tâm. Ta cảnh cáo con, đây không phải trò đùa, nhỡ xảy ra chuyện gì, ông sẽ không tha cho con!
Tống Diễn Thanh sởn gai ốc lưng, hắn ta rất sợ ông nội của mình. Bình thường gặp ông còn không dám thở mạnh.
…
Chân trời hé ra ánh sáng bàng bạc, ngoài thiên lao chỉ có một chiếc xe ngựa, mã phu lái xe vẫn lẳng lặng đợi trước xe.
Một vị nam tử trung niên diện mục thanh tú ngồi bên cạnh xe ngựa, để râu dê, mặc trường sam màu xanh, khoác áo màu lam, khí khái nho nhã, hai mắt thâm thúy thi thoảng nhìn sang đại môn thiên lao.
Mãi cho đến khi mặt trời lên cao, ánh nắng vàng đầu tiên lách ra dưới chân trời, trong thiên lao mới có động tĩnh, có tiếng xích sắt loảng xoảng. Mã phu và nam tử trung niên bỗng nhiên quay đầu nhìn lại.

Chờ một lát, cửa lớn thiên lao lạch cạch mở ra, một thanh niên cao gầy, chỉ có da bọc xương, quần áo tả tơi đi chân trần bị một đám người đẩy ra khỏi thiên lao, tay đeo xiềng xích, chân kéo xiềng chân. Dù có vẻ khổ sở nhưng hai mắt sáng ngời, lưng eo thẳng, thà gãy chứ không chịu cong. Người này chính là ấu tử của Đại tư mã Ninh Vương Thương Kiến Bá của Yến quốc, Thương Triều Tông!

Mã phu và nam tử trung niên chờ bên ngoài thiên lao bước nhanh đến đón, lại bị thủ vệ ngăn cản, chỉ có thể lo lắng suông mà nhìn trông mong.

Thương Triều Tông được đưa ra ngoài, có người tiến tới mở xiềng xích trên tay chân, sau đó có người nâng văn thư đóng dấu lên. Sau khi Thương Triều Tông ấn chỉ ấn đồng ý trên văn thư, cai tù chắp tay cười nói:

- Chúc mừng Vương gia rốt cuộc đã được tự do!

Thương Triều Tông liếc nhìn cai tù không nói gì, hai chân trần từ tốn bước lên.

Vừa ra khỏi phạm vi cảnh giới, nam tử trung niên và mã phu kia cùng tiến lên thi lễ, có vẻ kích động không nói nên lời. Thương Triều Tông khẽ gật đầu với mã phu, mỉm cười với nam tử trung niên:

- Làm phiền Lam tiên sinh tự mình đến đón!

Nam tử trung niên kia tên Lam Như Đình, nói sâu ra vẫn là thân thích của Thương Triều Tông, là biểu đệ của mẫu thân của Thương Triều Tông. Bởi vì thiên tư thông minh nên đã được sư gia mưu sĩ thủ hạ Thương Tụng nhìn trúng, thu làm học sinh, dẫn theo bên cạnh truyền thụ thao lược. Năm năm trước, Kỳ Sư và Thương Tụng gặp nạn, ông ta thay thế vị trí của Kỳ Sư ở trong Vương phủ.

Lam Như Đình không nói nên lời, chỉ chăm chú nhìn vào cổ tay và cổ chân của Thương Triều Tông. Thịt ở hai nơi đó đã bị mài nát sinh mủ, đây là hậu quả khi bị mang xiềng xích một thời gian dài, toàn thân hôi thối, cộng thêm thân hình mảnh dẻ, có thể thấy được mấy năm nay y chịu bao nhiêu khổ sở.

Đây không phải là đãi ngộ của một Vương gia! Môi ông ta run run, nghiêng đầu nói:

- Mau đỡ Vương gia lên xe!

Mã phu nhanh chóng chạy tới cùng nâng y lên.
- Không cần, ta đi được!
Thương Triều Tông đẩy hai tay không cho người đỡ, tự mình bò lên xe ngựa.
Lam Như Đình đi vào theo sau. Xe ngựa vừa đi, trong thiên lao lập tức có một con bồ câu bay lên không trung. Xe ngựa chạy trên đường, Lam Triều Tông ngồi trong xe kiểm tra vết thương cho Thương Triều Tông, bèn thu tay lại:
- Chờ tìm được chỗ nào an tĩnh, chúng tiểu nhân sẽ tắm rửa chữa thương cho Vương gia!
- Không sao, đã ở đây bao năm vậy rồi, không ngại chút thời gian ấy!
Thương Triều Tông đẩy rèm cửa, nhìn ra bên ngoài, phát hiện không phải đường về Vương phủ.
Lam Như Đình giải thích:
- Bệ hạ có chỉ, Vương gia không được ở lại Kinh thành, lập tức phải tới đất phong huyện Thương Lư.
- Biết, trong lao có nghe ý chỉ.
Buông rèm cửa sổ xuống, Thương Triều Tông quay sang hỏi:
- Đã tra ra được nguyên nhân cái chết của Phụ vương chưa?
Lam Như Đình lắc đầu:
- Việc này rất kỳ quặc, cho tới nay vẫn không có manh mối gì, chúng ta chỉ hoài nghi vị trong cung kia nhưng không có bất kỳ chứng cứ gì.
Thương Triều Tông trầm mặc một hồi mới hỏi:
- Thanh Nhi thế nào rồi? Khi phụ vương còn sống đã liên tục thông báo cho mấy huynh đệ chúng ta nhất định phải bảo vệ Thanh Nhi cho tốt.
Thanh Nhi tên đầy đủ là Thương Thục Thanh, là muội muội của y, cũng là nữ nhi duy nhất của Thương Kiến Bá. Thương Triều Tông còn có hai người ca ca, đại ca sử chiến sa trường, mấy năm trước nhị ca gặp nạn cùng phụ mẫu, bây giờ cả nhà chỉ còn lại hai huynh muội. Mà ba năm trước vì phát hiện có người muốn đùa giỡn nữ tử con nhà lành, y bèn tới ngăn cản nên vô ý đánh chết người ta. Kết quả lớn chuyện, đủ loại công kích chỉ hươu bảo ngựa ập đến như sóng triều, bị bắt vào triều rồi mới phản ứng được mình bị người ta bày bẫy hãm hại, bị tước quyền kế thừa tước vị Thân Vương, bị giải trừ tất cả chức vị, tước vị Thân Vương cũng

hạ xuống thành Quận Vương, bị nhốt vào thiên lao tới tận bây giờ, không cho phép ai vào thăm.
Lam Như Đình trấn an:
- Vương gia yên tâm, Quận chúa đang ẩn thân ở nơi an toàn, sau này có thể gặp được.
Thương Triều Tông khẽ gật đầu, có vẻ như nhẹ nhàng thở ra, chợt cau mày:
- Có một chuyện ta không hiểu, trong thiên lao không ngừng có người ép hỏi ta, muốn ta khai ra mười vạn Nha Tương của phụ vương đang ở đâu, khiến ta không hiểu được. Tiên sinh có biết chuyện gì đang xảy ra không?
Lam Như Đình thở dài:
- Việc này là tiểu nhân ra tay, liên lụy đến Vương gia chịu khổ.

Chương 35: Anh Dương Vũ Liệt (1)

- Ngươi?
Thương Triều Tông kinh ngạc hỏi:
- Chuyện gì xảy ra vậy?
Lam Như Đình cười khổ:
- Vương gia vào tù, tiểu nhân phát hiện ra chuyện này không hề đơn giản. Có không ít người không ngừng bỏ đá xuống giếng, rõ ràng là muốn đẩy Vương gia vào chỗ chết mà. Vị trong cung kia đã kiêng kị binh quyền trong tay lão vương gia đã quá cố, lại lo rằng không còn danh tiếng của ngài ấy sẽ không chấn nhiếp được các quốc gia xung quanh dẫn đến hậu quả xấu. Tiểu nhân biết vị trong cung kia lo lắng chuyện gì, liền thả ra lời đồn ra ngoài, nói rằng lão vương gia từng âm thầm chọn lựa ra mười vạn hồn trung chiến tử sa trường bí mật luyện ra một nhóm Nha Tương.
Thương Triều Tông bừng tỉnh ngộ ra bèn cười:
- Ta còn tưởng vị trong cung kia nhớ tới tình thân mà không giết, hóa ra là vì muốn lấy được mười vạn Nha Tương. Nói vậy, lần này ta có thể sống sót rời nhà ngục không thể tránh khỏi liên quan tới mười vạn Nha Tương kia nhỉ? Bây giờ thế cục Đại Yến thế nào rồi?
Lam Như Đình gật đầu:
- Vương gia anh minh! Lão vương gia vừa mất, mấy năm gần đây Bệ hạ đã trắng trợn thanh tẩy bộ hạ cũ của ngài ấy, huyên náo khiến quân tâm bất ổn, tướng thủ phía Bắc là Thiệu Đăng Vân nổi giận, mở cửa Hiến Thành, dẫn đại quân nước Hàn đánh vào biên giới phía bắc của chúng ta. Thế như chẻ tre, khiến triều đình phải bỏ ra cái giá rất lớn mới có thể ngăn cản được thế công của đại quân nước Hàn, khiến cho một mảnh quốc thổ lớn không có ai giữ gìn, còn khiến cho rất nhiều quốc gia xung quanh nhìn chằm chằm, tình thế cực kỳ nguy hiểm. Bệ hạ không thể

không đưa ra mấy Công chúa để hòa thân, lôi kéo một vài quốc gia mới miễn cưỡng ổn định được thế cục. Nhưng trong nội loạn, một vài tướng lĩnh dần nảy sinh dã tâm, có người bắt đầu thừa cơ tự chiêu binh, không nghe lệnh, loạn trong giặc ngoài, nước Đại Yến bây giờ đã rất loạn rồi!
Thương Triều Tông đấm một đấm xuống tháp ngồi, sắc mặt đầy dữ tợn:
- Đưa Công chúa đi hòa thân, quả thực là nhục nhã! Thiệu Đăng Vân dám phản nghịch, đáng chết!
Lam Như Đình im im không nói gì, có một số việc chẳng thể nói được. Không kết giao thì có mối nguy diệt quốc, vị trong cung kia có thể làm sao? Thiệu Đăng Vân không làm phản thì chỉ có một con đường chết, bảo Thiệu Đăng Vân phải làm thế nào bây giờ?
Thương Triều Tông bình tĩnh lại, thở dài:
- Ta hiểu, ta có thể ra ngục vào lúc này là vì Đại Yên loạn trong giặc ngoài, vị trong cung kia nóng lòng muốn lôi mười vạn quân Nha Tương ra để ổn định thế cục, mục đích thả ta ra là vì mười vạn Nha Tương kia! Nếu không chiếm được, sợ là vị kia sẽ không chịu bỏ qua cho ta!
Lam Như Đình lên tiếng:
- Bây giờ không phải lúc cân nhắc điều này, chỉ cần Vương gia có thể thoát khỏi cái nơi nguy khốn này thì sẽ còn cơ hội. Nếu không thể rời Kinh thành, sẽ vĩnh viễn không có cơ hội nữa...
Mặt trời mọc, Kinh thành lại bắt đầu một ngày mới ồn ào náo nhiệt, cửa hàng lần lượt mở cửa, người buôn bán bên đường bắt đầu qua lại, không biết người ngồi trong xe ngựa là ai.
Xe ngựa vừa đến cửa thành đông liền nhận được đối xử “đặc biệt”. Một đống nhân mã đuổi người qua lại trên đường, cản người, vây quanh xe ngựa. Một người gõ sống đao lên xe ngựa, quát:
- Xuống xe! Kiểm tra!
Lam Như Đình chui ra khỏi xe ngựa trước, đang muốn đỡ Thương Triều Tông tập tễnh khó đi thì bị từ chối, y tự mình nhảy xuống.
Hai người xem xét tình hình xung quanh là biết bọn họ cố ý tới.
- A, không phải đây là Thương Tiểu Vương gia Thương Triều Tông sao?
Gã tướng thủ thành đột nhiên vui sướng hớn hở hô lên, khiến cho bách tính xung quanh đều kinh ngạc nhao nhao nhìn lại. Gã lại trêu chọc:

- Tiểu Vương gia, sao ngài lại rách rưới như vậy?
Thương Triều Tông lạnh lùng xem xét đối phương một chút. Y đã kế tục Vương vị, mặc dù đã bị biến từ Thân Vương xuống Quận Vương nhưng dù sao cũng là thân phận Vương gia, đối phương goi là "Tiểu Vương gia" rõ ràng là có ý đùa nghịch.
Lam Như Đình chắp tay cười nói:
- Vương gia phụng chỉ ra khỏi thành, mong Tướng quân giơ cao đánh khẽ.
Gã kia cười lạnh:
- Phụng chỉ ra khỏi thành đâu có xung đột với việc kiểm tra? Tiểu Vương gia đánh chết lương dân giữa ban ngày ban mặt còn có thể nghênh ngang, chúng ta là kẻ hầu người hạ thì không thể làm như ngài ấy được, chỉ biết theo quy định mà làm thôi!
Nói rồi gã vung tay lên:
- Soát người!
Một đám quân tốt cùng nhau tiến lên, trước mặt mọi người mà sờ loạn kéo quần áo trên người Thương Triều Tông. Quần áo rách nát, kéo một cái là rách, suýt lộ cả mông. Rõ ràng gã có ý nhục mạ, Thương Triều Tông căng thẳng nghiến cứng quai hàm, sừng sững đứng nguyên mặc cho gã lục soát.
Lam Như Đình âm thầm cảm khái, xem ra mấy năm nay Tiểu Vương gia ngồi trong lao cũng không uổng phí. Chịu đựng ma luyện thành thục hơn nhiều, nếu là người trước kia sợ là đã ra tay rồi. Nếu không, làm sao mà trúng kế đánh chết người chứ? Trong họa có phúc, trong phúc có họa, đại khái là vậy đi!
Nhưng mã phu kia lại tức giận đến phát run, trợn trừng hai mắt, có nén xúc động vừa chớm bước lên liền bị Lam Như Đình bắt lấy cổ tay. Lam Như Đình lắc đầu, ra hiệu không thể xúc động.
Vừa nghe nói là quyền quý, lại nghe nói đánh chết lương dân giữa ban ngày ban mặt, bách tính vây xem xung quanh không hề suy xét đến việc Thương Triều Tông có chịu oan chịu nhục hay không, phần lớn đều là ngu dân không tin tức không kiến thức, thấy Thương Triều Tông chịu nhục đều hào hứng đứng xem, thậm chí còn có người cười trên nỗi đau người khác hoặc vỗ tay khen hay.

Kẻ âm thầm xui khiến việc này thờ ơ lạnh nhạt đứng trên cổng thành, chỉ thấy buồn cười, không biết vì sao bọn ngu dân này lại chán ghét quyền quý như thế, chỉ hận không thể nhét hết đám quyền quý vào lồng heo rồi đem ngâm nước!
Hai người ngồi trước cửa sổ, đều hé mắt nhìn qua khe cửa sổ, một người là Đình Úy Tống Cửu Minh. Người còn lại là một gã đàn ông vừa gầy vừa cao, tóc buộc cao, bỏ lại hai lọn tóc mai bạc sương, gài một cây trâm bích ngọc, cả người sạch sẽ không vương một hạt bụi, mũi ưng, thần thái bình tĩnh, ánh mắt trầm lãnh, khoác áo choàng đen, tự có một cỗ nội liễm ung dung khiến cho người ta cảm thấy không dám tới gần.
Người có thể khiến cho Tống Cửu Minh phải tự mình thân chinh đến đương nhiên không đơn giản, tên Ca Miểu Thủy, tên hơi lạ, là hoạn quan trong cung, ở bên cạnh Hoàng đế từ nhỏ đến lớn, địa vị cực kỳ cao, thường được người ta gọi là Thủy Công công.
- Làm vậy có ý nghĩa gì không?
Tống Cửu Minh quay sang hỏi.
Ca Miểu Thủy bình tĩnh nói:
- Làm nhục một chút, để cho y nhớ khắc cốt ghi tâm, buộc y phải sớm đánh ra quân át chủ bài của Thương Kiến Bá.
Tống Cửu Minh nghĩ một lát liền hiểu.
Bên dưới ồn ào náo nhiệt, một lát sau, Thương Triều Tông bị kéo rách hết quần áo khó mà che kín thân thể, chui vào xe ngựa, mã phu lại đánh xe đi. Xe ngựa vừa ra khỏi cửa thành, chợt có người từ trong nội thành đi ra, chỉ xe ngựa hô lớn:
- Quan gia, mau ngăn y lại. Xe ngựa, có người trộm xe ngựa của ta!
Như thể đã được luyện tập từ trước, quan binh ngoài thành cấp tốc vây kín lại ngăn xe ngựa lại. Người vừa hô gọi lao tới trước xe ngựa, kéo dây cương, gào khóc:
- Đây là xe ngựa của thảo dân, là xe ngựa của thảo dân. Quan gia, xin làm chủ cho thảo dân!
Gã lính thủ thành trước đó đã làm khó dễ bọn họ lại dẫn người chạy ào tới bên cạnh xe quát:
- Xuống xe!
Thương Triều Tông ngồi ngay ngắn trên xe:

- Xem ra bản vương còn không có cả tư cách ngồi xe ngựa, không muốn để bản vương đến đất phong sao? Đào Tín, thổi kèn!
Đào Tín là tên của kẻ đánh xe ngựa.
- Khoan đã!
Lam Như Đình vội ngăn lại, chắp tay nói với Thương Triều Tông:
- Vương gia, xin ngài nhẫn nại!
Thương Triều Tông khom người chui ra khỏi xe ngựa, đứng bên càng xe, theo sau là Lam Như Đình, mặc dù quần áo bị lôi kéo rách rưới tả tơi chật vật không chịu nổi nhưng sống lưng vẫn thẳng.
Gã tướng thủ thành chỉ vào Thương Triều Tông kêu gào:
- Tiểu Vương gia, vẫn nên làm rõ chuyện này vẫn tốt hơn!
Đột nhiên Thương Triều Tông lạnh lùng quát lên:
- Thổi kèn!
Gã đánh xe ngựa Đào Tín không biết lấy đâu ra một cái sưng trâu đen nhánh đầy tang thương, đặt bên miệng, căng quai hàm thổi lên.
- Ù ù ù ù ù…
Tiếng tù và ngột ngạt quanh quẩn bên ngoài cửa thành khiến cho quân tốt xung quanh sững sờ, tướng thủ thành lại càng sửng sốt. Quân lệnh! Ngay sau đó, từ xa xa có tiếng ù ù vọng lại, càng ngày càng gần, rất nhanh, quân sĩ thủ thành đều tái mặt.
Ca Miểu Thủy và Tống Cửu Minh rình coi qua khe hở nhướn mày, đẩy mở cửa sổ, chỉ thấy có hai đội kỵ binh từ hai bên trái phải chạy tới, nhìn quy mô hẳn phải đến gần hai trăm người, một đường mặc trang phục màu xanh, một đội mặc trang phục màu xám, thúc ngựa chạy đến, mặc dù không đông nhưng khí thế hùng hổ, thẳng tiến không lùi!
Hai con ngươi của Tống Cửu Minh co rút lại, tự lẩm bẩm:
- Anh Dương Vệ! Vũ Liệt Vệ!
Khi Tiên hoàng còn sống có khen ngợi chiến công của Ninh Vương Thương Kiến Bá, có ban thưởng bốn chữ “Anh Dương Vũ Liệt”, Thương Kiến Bá bèn tách bốn chữ này ra, ban tên cho hai quân cận vệ của mình. Đây là nguồn gốc của cái tên Anh Dương Vệ và Vũ Liệt Vệ. Năm ngàn Anh Dương Vệ, năm ngàn Vũ Liệt Vệ sát cánh bên Ninh Vương Thương Kiến Bá chinh chiến sa trường, nhiều lần lập kỳ công, uy chấn gan địch. Trận chiến kinh điển nhất là khi Thánh thượng ngự giá

thân chinh gặp nạn, Ninh Vương Thương Kiến Bá tự mình dẫn hai vệ Anh Dương, Vũ Liệt bôn ba trăm dặm cứu giá, dẫn vạn người tấn công chính diện mười vạn đại quân nước Hàn, cứng rắn giết vào trùng vây, cứu đương kim Thánh thượng ra. Trận ấy, hai vệ Anh Dương, Vũ Liệt danh chấn thiên hạ nhưng lại không đc cảm ân của Hoàng thượng, chỉ đổi lấy kiêng kị. Bây giờ hai vệ đã trở thành quá khứ, gần như đã bị đương kim gột rửa sạch sẽ, có lẽ mấy trăm người trước mắt đây chỉ là gom được một chút còn sót lại.

Hai đội kỵ binh hợp làm một, cuốn lên khói bụi ù ù vọt tới, quân coi giữ cửa thành biến sắc, có người kinh hô:

- Anh Dương Vệ! Vũ Liệt Vệ!

- Tiểu Vương gia, ngươi muốn tạo phản sao?

Gã tướng thủ thành đứng bên cạnh xe, mặt mũi trắng bệch, run rẩy hỏi. Thương Triều Tông đứng trên càng xe không để ý tới gã mà đầy kiêu ngạo nhìn đội nhân mã đang xông tới kia. Gã đánh xe tên Đào Tín kia đỏ hai mắt nhìn đội nhân mã đang vọt tới, lệ nóng lưng tròng, giơ kèn lệnh lại thổi lên ù ù.

Kỵ sĩ dẫn đầu là một nữ tử, đội mũ kèm lụa che mặt nên không rõ dung mạo, kèn lệnh vừa vang lên, nữ tử kia rút kiếm roạt một cái, vung lên, chỉ thẳng. Năm trăm kỵ binh cấp tốc xếp thành hình mũi tên xung kích, rút mã đao sáng lấp lóe dưới ánh mặt trời, thẳng tiến không lùi như hỏa tốc.

Ca Miểu Thủy đứng ở cửa sổ nhìn quân coi giữ dưới thành nhíu mày. Quân coi giữ không chiến mà sợ, vô thức lùi lại. Quân tốt cản trước xe ngựa đã sợ tới mức lui lại nhường đường.

Chương 36: Anh Dương Vũ Liệt (2)

Năm trăm kỵ binh vọt tới trước xe ngựa, lập tức ghìm cương, động như sấm, tĩnh như núi!
- Ca!
Nữ tử áo xanh ghìm cương ngựa bên cạnh rung động gọi, chính là muội muội của Thương Triều Tông, Thương Thục Thanh. Hiển nhiên nàng ta không thể ngờ nổi ca ca lưng hùm vai gấu cường tráng khỏe mạnh lại gầy tới thế này, chịu biết bao khổ, vừa hạ nón nước mắt đã vòng quanh.
Người bị kêu là trộm xe ngựa đã sợ đến ngã trên đất run lẩy bẩy, mặt mũi đầy hoảng sợ, giống như cừu non chờ làm thịt.
Tướng giữ thành nuốt ngụm nước bọt khô khốc nhìn hai bên, mỗi bên một cái rồi lùi ra sau lưng thủ hạ của mình, gã cũng muốn bỏ chạy, nhưng gã biết trên cổng thành có người đang nhìn, nếu bị dọa chạy, chỉ e sau này không có quả ngon để ăn.
- Đốt đi!
Thương Triều Tông nhảy xuống xe ngựa lên tiếng nói, đồng thời làm thủ thế, lập tức có người cầm Trảm Mã Đao tới. Tiếp đao trong tay, Thương Triều Tông xoay người chém một đao ra ngoài, một đường máu tươi như bão tố văng ra, bắn tung tóe đầy mặt đầy người hắn ta.
Tên tướng giữ thành kia mở to hai mắt nhìn, nằm mơ cũng không ngờ Thương Triều Tông lại dám giết mình ngay dưới chân thiên tử. Không kịp trở tay, cái đầu đã bay cao tận trời rồi rơi xuống đất, thân thể co quắp ngã xuống đất.
- A...
Binh lính ngoài thành bị dọa đến phải lùi về sau mấy bước lần nữa.
Sau khi Lam Nhược Đình xuống xe trông thấy cảnh này, cũng chỉ biết im lặng đứng đó, ngay dưới chân thiên tử dám trắng trợn giết tướng giữ kinh thành!

Đào Tín vung đao chặt đứt thòng lọng xe ngựa, nhảy lên lưng ngựa, trực tiếp phóng ngựa tới cửa thành, quân giữ thành rối rít tránh ra, quả thực là không ai dám cản, mặc cho Đào Tín vọt tới trước cửa thành lấy cây đuốc xuống rồi quay về. Đào Tín nhóm lửa cây đuốc, đi qua cửa sổ xe ném vào trong xe. Thế lửa bùng lên rất nhanh, khói đặc cuồn cuộn tỏa ra từ trong xe ngựa.

Thương Triều Tông ngồi trên một con chiến mã bỗng nhiên quay đầu lại, mặt đầy máu, nhìn về phía hai cánh cửa sổ mở toang trên cổng thành, trông thấy Ca Miểu Thủy và Tống Cửu Minh, chợt quay đầu quát:

- Đi!

Một ngựa đi trước dẫn đầu, từng tốp kỵ binh phía sau thúc ngựa đuổi theo.

- Hổ phụ không khuyển tử! (1)” Ca Miểu Thủy nhàn nhạt một tiếng, trong mắt có một luồng ánh sáng đen nhàn nhạt.

Nhìn chằm chằm đội ngũ kỵ binh từ từ đi xa, Tống Cửu Minh lại buông tiếng thở dài:

- Sợ là sợ lời kêu gọi của Ninh Vương vẫn còn, hi vọng không phải là thả cọp về núi!

Chỉ chốc lát sau, phó tướng giữ thành vọt nhanh vào trong lầu các, chắp tay cất tiếng đau buồn nói:

- Công công, Thương Triều Tông giết Lý tướng quân, kính xin công công làm chủ cho Lý tướng quân ạ!

- Dù sao cũng là con cháu hoàng tộc, huyết mạch nhà trời há ai cũng có thể nhục nhã, chết thì chết đi!

Ca Miểu Thủy hờ hững một tiếng, áo bào đen phất lên, từ trước cửa sổ xoay người bỏ đi. Lúc tới gần tên phó tướng, một luồng sức lực vô hình tuôn ra, khiến tên phó tướng phải lui lại nhường đường, té ngã xuống đất. Kèm theo bước chân rời đi còn có một tiếng hừ lạnh:

- Mấy ngàn người thế mà bị năm trăm kỵ binh dọa sợ. Một đám vô dụng!

Tống Cửu Minh đưa mắt nhìn tên phó tướng té xuống bất tỉnh, không lên tiếng, cũng không nhanh không chậm bỏ đi, không muốn nói thêm gì nữa. Trong lòng Tống Cửu Minh hiểu rõ, sau khi tình hình cửa thành phía Đông truyền vào trong cung, vị kia trong cung đương nhiên sẽ tức

giận. Dù viện cớ gì đi chăng nữa cũng là giả, là người giữ cổng lớn thành Đông của Thiên Tử thế mà bị mấy trăm kỵ binh dọa sợ đến như vậy, nếu thật có quân địch đột kích thì làm sao bây giờ? Còn có thể hi vọng những người này bảo vệ sự an toàn cho kinh thành sao? Đầu của tên phó tướng này chỉ e cũng không giữ nổi, binh mã giữ thành chỉ sợ có một nhóm đông người phải chịu liên luỵ.

…

Hoa đào hoa mai, cảnh xuân tươi đẹp, gió nhẹ phất phơ.

Trên ghế nằm dưới tán cây đầy thảo dược xanh mướt, Ngưu Hữu Đạo nằm đọc sách, chợt có mấy cánh hoa nghịch ngợm bay xuống quấy rầy.

Dưới núi bỗng có tiếng vó ngựa cộp cộp mơ hồ truyền đến, quay đầu nhìn lại, thấy mấy kỵ binh ẩn hiện đứng ở dưới vách núi đối diện, nhìn không giống như người Thượng Thanh tông, có người dẫn theo kỵ sĩ, theo thềm đá ngoằn ngoèo đi lên.

Nhìn mà xem, những năm này hắn rút ra được kinh nghiệm, bất kể có bao nhiêu người đến thì đều không liên quan tới hắn, tiếp tục xem sách của mình. Trong hoàn cảnh như vậy đọc sách cũng là hưởng thụ, kiếp trước còn chưa bao giờ có hoàn cảnh đọc sách tốt vậy đâu.

Đọc một lát lại mệt rã rời, không biết ngủ bao lâu, mơ màng tỉnh lại, lười biếng mà lật người qua lật người lại, thuận miệng biểu đạt sự lười biếng trong lòng:

- Đào hoa ổ lý đào hoa am,
Đào hoa am lý đào hoa tiên.
Đào hoa tiên nhân chủng đào thụ,
Hựu trích đào hoa hoán tửu tiền.
Tửu tỉnh chỉ tại hoa tiền toạ,
Tửu tuý hoàn lai hoa hạ miên.
Bán tỉnh bán tuý nhật phục nhật,
Hoa lạc hoa khai niên phục niên.
Đãn nguyện lão tử hoa tửu gian,
Bất nguyện cúc cung xa mã tiền.
Xa trần mã túc quý giả thú,
Tửu trản hoa chi bần giả duyên.
Nhược tương phú quý tỉ bần giả,

Nhất tại bình địa nhất tại thiên.
Nhược tương bần tiện tỉ xa mã,
Tha đắc khu trì ngã đắc nhàn.
Biệt nhân tiếu ngã thái phong điên,
Ngã tiếu tha nhân khán bất xuyên.
Bất kiến Ngũ Lăng hào kiệt mộ,
Vô hoa vô tửu sừ tác điền.
(2)
Ghi chú:
(1): Cha hổ không sinh chó con.
(2): Bài Đào hoa am ca... Lũng hoa đào của tác giả Đường Dần thời Minh. Bài thơ này được tác giả đề trong bức họa nổi tiếng Khán tuyền thính phong đồ (Ngắm suối và lắng nghe gió) hiện được lưu giữ tại Bảo tàng Nam Kinh.
Dịch nghĩa:
Trong thành hoa đào có am hoa đào,
Trong am hoa đào có tiên hoa đào.
Người tiên hoa đào trồng cây hoa đào,
Lại hái hoa đào thay cho tiền mua rượu.
Tỉnh rượu, thấy một mình ngồi trước hoa,
Say rồi lại nằm ngủ dưới hoa.
Nửa say nửa tỉnh ngày lại ngày,
Hoa rụng hoa nở năm này qua năm khác.
Thà chết già trong rượu và hoa,
Chứ không chịu quỵ luỵ trước xe ngựa.
Thú vui phú quý của người là bụi xe vó ngựa,
Duyên nghèo của ta là chén rượu cành hoa.
Nếu đem phú quý so với nghèo hèn,
Một ở đất bằng, một lên tới trời cao.
Nếu đem bần tiện so với ngựa xe,
Người phải tất tả, ta được nhàn nhã.
Người ra đi cười ta gió lớn cuồng quay,
Ta cười, người nhìn nhưng có hiểu đâu.
Chẳng thấy mộ của hào kiệt Ngũ Lăng đó sao,

Không hoa, không rượu, bị san bằng làm ruộng cày.

Chương 37: Đào Hoa Tiên Nhân (1)

Giọng điệu chầm chậm có thể nói là lười biếng, thoải mái mà ngâm, vặn eo bẻ cổ lờ mờ mở mắt, nghiêng đầu vừa mở mắt một cái, lập tức mắt trợn tròn. Chỉ thấy ba người đứng một bên, một người trước mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc, còn rất xinh đẹp, không ai khác, đúng là phu nhân Đường Nghi của hắn.

Không phải bởi vì là phu nhân của hắn mới phát hiện người này xinh đẹp, tình huống của phu nhân này là thế nào đương nhiên là tự hắn hiểu rõ, thật sự là rất xinh đẹp. Đoan trang lãnh diễm, da trắng mềm mại như mảnh sứ, ngực đầy đặn, dáng người uyển chuyển, mặc bộ váy dài màu đen quần tơ, đầu ngón tay giao nhau chạm bụng, có khí chất xuất trần như tiên, đang sống sờ sờ đứng trước mắt hắn, nhìn thôi cũng đủ cảnh đẹp ý vui.

Sau lưng nàng là Đồ Hán một mắt chống nạng, bên cạnh còn có một nữ nhân mặc áo ngắn võ sĩ màu xanh, dáng người duyên dáng, hắn thực sự không nhận ra người này, hắn vốn cũng không quen biết nhiều người Thượng Thanh tông cho lắm, huống hồ nữ nhân này còn đội nón lá, làm người ta không thấy rõ mặt.

Bình thường hàng năm, Đường Nghi đều mỗi cuối năm mới tới một lần, sao bây giờ lại chạy tới đây?

Hắn còn tưởng mình chưa tỉnh ngủ, dụi dụi mắt, xác nhận không sai, vội vàng ngồi dậy, tiện tay rất thoải mái phủi chùm tóc đuôi ngựa vì ngủ mà lệch qua đầu vai một cái, cười nói:

- Sao nàng lại tới đây?

Hai chữ phu nhân hắn không thể thốt ra khỏi miệng, người ta ngoại trừ hôm đại hôn từng khách sáo một câu ra, cũng không thấy kêu hắn là phu quân lần nào, chỉ có thể xem như mình không có uy của người làm chồng, xui xẻo thôi.

Trong lòng cũng theo đó đổ mấy giọt mồ hôi. Mấy năm nay thật sự là trôi qua quá thanh tịnh, quá an nhàn, ngay cả tính cảnh giác tối thiểu cũng đánh mất. Thế mà ngay cả ba người sống sờ sờ đến trước mặt cũng không phát hiện ra, thật đúng là ngủ như lợn chết! Nếu thực sự trên giang hồ có người muốn gây bất lợi cho mình thì chỉ sợ ngay cả chết như thế nào cũng không biết.

Ba người kia đứng đó một lúc lâu không có phản ứng, ánh mắt Đồ Hán nhìn hắn trong bình thường có khác thường, giống như nhìn quái vật, còn thỉnh thoảng nhìn sang cây đào một cái.

Ánh mắt Đường Nghi nhìn hắn lại hơi phức tạp, suy nghĩ còn đang nằm trong ý thơ mà vừa rồi Ngưu Hữu Đạo điệu bộ lười biếng làm ra, cái tên này vừa xuất khẩu thành thơ? Tống Diễn Thanh liên tục làm thơ? Nàng cũng không nhịn được đưa mắt nhìn sang cây đào cổ ngàn năm cánh lá trải rộng như mui xe kia thêm mấy lần.

Nàng đã sớm nghi ngờ bài thơ của Tống Diễn Thanh có liên quan đến cái tên này nhưng không tin tuổi tác của tên này có thể viết ra nhiều thơ tình như vậy. Có điều bài thơ vừa rồi làm sao lại cảm thấy hợp với tình hình đến thế? Sao lại cảm thấy hắn viết bài thơ này chính là vì tình huống trước mắt của chính bản thân hắn? Nàng thật rất khó tin dạng tiểu tử nghèo xuất thân từ vùng núi hẻo lánh như vầy, có thể làm ra bài thơ hay như vậy! Đối với lai lịch của Ngưu Hữu Đạo, nàng rất rõ ràng.

Mặc dù Đông Quách Hạo Nhiên có cung cấp bằng chứng nhưng nghe tình huống kia, Đông Quách Hạo Nhiên rõ ràng đã vội vàng thu nhận đồ đệ, Thượng Thanh tông không có khả năng mù quáng chấp nhận người nhập môn, sau khi lên tiếng hỏi xuất thân của Ngưu Hữu Đạo, lập tức phái người tới sơn thôn kia xác minh, và cũng xác nhận là không sai.

Lần đầu tiên gặp Ngưu Hữu Đạo, không ít người bao gồm cả Đường Nghi trong đó, đều ý thức được tiểu tử sơn thôn này bất phàm. Tuy quần áo tả tơi, mang giày ngay cả đầu ngón chân cũng lộ ra nhưng ánh mắt thông minh sáng suốt kia thì lại khó mà che giấu, còn có lời ăn tiếng nói nữa, đều không giống như là một tên tiểu tử sơn thôn nên có. Điều này cũng có thể dùng nguyên nhân con nhà nghèo sớm biết lo liệu việc nhà để giải thích, nhưng lấy nó ra để giải thích cho việc có thể làm ra bài thơ tiêu chuẩn như vậy thì đến nàng cũng phải nửa tin nửa ngờ.

Tuy nói từng tra được có người thư sinh nghèo túng từng dạy Ngưu Hữu Đạo một số thứ gì đó tại miếu nhỏ trong thôn, về phần thư sinh kia đã dạy Ngưu Hữu Đạo đến trình độ nào thì không ai nói rõ được. Trong thôn không có nhiều người biết đọc chữ to, nào có trình độ bình luận cao thấp, đơn giản chính là người trong thôn truyền dạy những thứ có ích cho người trong thôn mình, dù có dạy xong, không phải thôn dân nào cũng có thể học tốt.

- Tửu tỉnh chỉ tại hoa tiền tọa,

Tửu tuý hoàn lai hoa hạ mien.

Thơ hay, hay cho một Đào Hoa Tiên Nhân!

Đường Nghi không lên tiếng nói tiếp, bên kia nữ nhân đội nón lá lại nhịn không được khen ngợi một tiếng tự đáy lòng, giọng nói dịu dàng êm tai, từ trong âm lượng của giọng nói nghe vào tai là biết là người từ nhỏ được gia đình dạy dỗ rất tốt. Nhìn dáng vẻ đội nón lá ngẩng đầu lên của nàng ta, hình như cũng đang đánh giá tàng hoa đào nở rộ như mây kia.

Chương 38: Đào Hoa Tiên Nhân (2)

- À...
Ngưu Hữu Đạo gãi đầu một cái, chính hắn mơ màng thuận miệng nói ra mà ngay chính bản thân cũng không ý thức được, giờ nghe đối phương đọc lại, mới kịp phản ứng, cười ha ha che giấu:
- Thuận miệng làm chơi thôi, không đáng để nhắc tới, không đáng để nhắc tới!
Hắn nói vậy rõ ràng là thừa nhận là mình làm.
Đường Nghi thử hỏi một tiếng:
- Thơ này là do chàng tự làm?
Ngưu Hữu Đạo hơi sửng sốt, chẳng lẽ mình nói sai cái gì, chẳng lẽ trên đời này cũng có bài thơ này? Nếu thật như vậy, vậy cũng thật gây ra chê cười rồi. Lại cười ha ha nói:
- Nhàn rỗi nhàm chán nói lung tung thôi, có vấn đề gì không?
Đường Nghi nhìn hắn, Ngưu Hữu Đạo vội vàng nói sang chuyện khác, nhìn về phía nữ nhân đầu đội nón lá.
- Không biết vị này là…?
Cô gái thiếu tay hành lễ nói:
- Thương Thục Thanh, ra mắt Đào Hoa Tiên Nhân!
- Đào Hoa Tiên Nhân? Ha ha ha.
Ngưu Hữu Đạo cười khoát tay áo, tỏ vẻ không nhận nổi.
Đường Nghi nghiêng người hơi nhường, chính thức giới thiệu:
- Thương quận chúa là con gái của Ninh Vương Thương Kiến Bá. Ninh Vương và Đông Quách sư thúc là bạn bè cũ.
Dù sao Ngưu Hữu Đạo cũng hơi kinh ngạc, nữ nhân đội nón lá này hóa ra là hoàng tộc Yến Quốc ư? Tuy hắn không rõ tình huống bên ngoài lắm nhưng quyền thống trị thiên hạ hắn từng nghe Trần Quy Thạc và Đồ Hán sau khi say rượu nhắc sơ qua. Võ triều thua trận, chư hầu tranh bá,

giết tới giết lui, mấy trăm chư hầu các nước bây giờ chỉ còn lại bảy người xưng hung: Tấn, Hàn, Triệu, Tống, Vệ, Yến, Tề. Tên kia mang hơi hướm hơi giống một trong số Chiến quốc Thất hùng mà Ngưu Hữu Đạo biết, ý nghĩa có lẽ là như vậy, nhưng diện tích quốc thổ bảy nước lại không phải Chiến Quốc Thất hùng mà hắn biết có thể so sánh được, thực sự là chia cắt toàn bộ hành tinh, mà không phải tranh hùng trên một vùng đại lục. Quốc họ Yến quốc chính là Thương, nghe nói là hậu nhân của hoàng đế Thương Tụng triều Võ, mà Ninh Vương Thương Kiến Bá này hình như là đệ đệ ruột của đương kim hoàng đế, đứng hàng thứ nhất trong tam công Đại Tư Mã. Chức vị này tương đương với vị trí Tổng tư lệnh quân đội ở thế giới trước của Ngưu Hữu Đạo, thống lĩnh đại quyền binh mã của Yến Quốc, là nhân vật thực quyền thật sự.
Thử hỏi gia thế xuất thân như vậy, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên nhìn thấy người con gái Đại Tư Mã này xuất hiện ở trước mặt mình làm sao có thể không kinh ngạc?

Chương 39: Quận Chúa Rất Xấu (1)

Nghe ý trong lời nói của Đường Nghi, còn có vị quận chúa này đột nhiên xuất hiện ở đây, trong lòng Ngưu Hữu Đạo thầm nghĩ, xem ra vị Ninh Vương và Đông Quách Hạo Nhiên kia có giao tình không tệ đâu! Chẳng lẽ Đông Quách Hạo Nhiên từng làm pháp sư bên cạnh Ninh Vương?

Đường Nghi lại giới thiệu Ngưu Hữu Đạo:

- Quận chúa, vị này chính là Ngưu Hữu Đạo, sau khi sư thúc gặp nạn, đệ tử phía dưới chỉ còn sót lại mình hắn!

Thương Thục Thanh cúi người hành lễ lần nữa.

- Ra mắt pháp sư!

Ngưu Hữu Đạo chắp tay đáp lễ, nói:

- Quận chúa khách khí.

Liếc mắt nhìn Đường Nghi, không biết nữ nhân kia dẫn vị quận chúa này tới là có ý gì.

- Sư đệ, chắc đệ không muốn để khách nhân cứ đứng ở cửa ra vào nói chuyện đâu nhỉ?

Đường Nghi nói một câu.

Sư đệ? Chân mày Ngưu Hữu Đạo khẽ nhúc nhích, thầm mắng một tiếng tiện nhân, trước kia tới gặp còn gọi tiếng phu quân, ở trước mặt người ngoài kêu sư đệ là có ý gì? Ông đây đẹp trai phóng khoáng để cho cô trâu già gặm cỏ non cô còn cảm thấy thua lỗ à?

Lời này chỉ dám nói trong lòng, ngoài miệng thì không dám nói ra, vội vàng đưa tay ra mời:

- Là ta chậm trễ, xin mời!

Sau khi mấy người đi vào, Đường Nghi nhìn xung quanh giới thiệu:

- Quận chúa, đây chính là nơi sư thúc thanh tu khi còn sống, bây giờ bên sư thúc chỉ còn lại mình sư đệ, haiz!

- Thanh tịnh lịch sự tao nhã, nơi tốt!
Thương Thục Thanh khen.
Lần lượt ngồi xuống nghỉ trong sân đình, Thương Thục Thanh gỡ cái hộp dài đeo sau lưng xuống đặt ở một bên.
Đường Nghi cho Đồ Hán một ánh mắt, người sau khi châm trà ngon thì rời đi. Hai nữ nhân dùng trà nói chuyện phiếm, Ngưu Hữu Đạo ở bên cạnh căn bản là không lên tiếng, cũng vì không rõ tình huống của Thượng Thanh cho lắm, không muốn nói nhiều gây ra rắc rối gì. Ai ngờ sau khi Đường Nghi buông chén trà xuống, lại nói:
- Sư đệ, lần này quận chúa tới là tìm đệ.
- Ta ư?
Ngưu Hữu Đạo chỉ vào lỗ mũi mình, nhìn người này, rồi lại nhìn người kia, đầu đầy dấu chấm hỏi.
Thương Thục Thanh đặt hộp gỗ bên cạnh lên bàn rồi mở ra, lộ ra đồ vật trong đó cho Ngưu Hữu Đạo nhìn, bên trong lẳng lặng nằm một thanh trường kiếm. Ngưu Hữu Đạo vẫn không hiểu đây là có ý gì, mắt lộ ra vẻ ngờ vực nhìn về phía Đường Nghi, như muốn hỏi “Đưa cho ta sao?
Đường Nghi thản nhiên giải thích:
- Đây là năm đó lúc Thượng Thanh tông nhận ân huệ của Ninh Vương, sư thúc đưa cho Ninh Vương một thanh bội kiếm, từng nói với Ninh Vương rằng khi nào có chuyện cần, chỉ cần trong khả năng, sẽ báo ân này! Bây giờ quận chúa cầm kiếm đến đây, sư thúc không còn trên đời nữa, phần ân tình này chỉ có thể do đệ trả!
Ngưu Hữu Đạo câm nín, có lộn không vậy, thế mà cũng được sao? Nhưng hắn cũng biết ở đây không có chỗ cho hắn nói lý, thử hỏi:
- Không biết phải báo ân thế nào?
Đường Nghi bình tĩnh nói:
- Lần này Quận chúa và Tiểu vương gia cùng đi ra ngoài, bên cạnh thiếu pháp sư tùy tùng.
Chuyện báo ân này nghe thì đơn giản nhưng Ngưu Hữu Đạo đâu phải kẻ ngu, từ đâu nhảy ra một tên Tiểu vương gia, người ta mang thân phận gì đi ra ngoài. Theo tình huống của cái thế giới này, thân phận cao quý như vậy, bên cạnh có thể không có pháp sư tùy tùng ư? Đường đường quận chúa lại đích thân chạy tới đây yêu cầu trả ân tình, mà cũng chỉ là pháp

sư tùy tùng bình thường? Nghe thế nào cũng thấy có vấn đề. Hắn nhìn về phía Thương Thục Thanh, đối phương đội nón lá, không thấy rõ phản ứng.
- Chuyện này...
Ngưu Hữu Đạo không tình nguyện nói:
- Ta đi chỉ sợ không thích hợp lắm?
Đường Nghi đứng lên nói:
- Sư đệ, đệ ra đây một chút.
Ngưu Hữu Đạo đành phải mang theo đầy bụng thắc mắc đi theo nàng. Tiến vào chính đường, vào buồng trong, Đường Nghi bỗng nhiên xoay người nhìn hắn.
- Thượng Thanh tông ta là danh môn chính phái, lời hứa ngàn vàng, tuyệt không thể đổi ý. Năm đó sư thúc đã hứa với người ta, nếu nói không giữ lời, Thượng Thanh tông ta há có thể không bị người ta chế nhạo? Bây giờ sư thúc không còn nữa, ân tình sư thúc để lại, chàng có trả hay không?
Ngưu Hữu Đạo thở dài:
- Người ta muốn là pháp sư tùy tùng, ta chạy tới tính là cái gì, nàng cảm thấy ta có thể xem là pháp sư sao?
- Người ta là thân phận gì? Chàng cho rằng thiếu tùy tùng như chàng sao? Trong môn không biết bao nhiêu người muốn đi làm pháp sư cho người ta nhưng người ta mang lời hứa của sư thúc tới. Chàng nói xem phải làm sao bây giờ?
Đường Nghi tiếp lời.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm vào mắt nàng, bình tĩnh nói:
- Ta không đi không được ư?
Dùng ánh mắt này nói thế, làm Đường Nghi nghiêng đầu né tránh ánh mắt của hắn.
- Chàng không đi chính là làm hỏng danh dự của Thượng Thanh tông, sẽ bị nghiêm trị theo môn quy!
Khóe miệng Ngưu Hữu Đạo hơi lộ sự mỉa mai, mỉm cười nói:
- Xem ra ta không có lựa chọn khác. Được thôi, nếu là ân tình mà sư phụ thiếu thì ta đi là được!
Thấy hắn đồng ý, Đường Nghi không nói gì nữa, xoay người bỏ đi.

Hai người trở lại đình trong sân, Ngưu Hữu Đạo nhận thanh kiếm kia, tương đương đồng ý, ở trước mặt hai nữ nhân cầm kiếm trong tay, soạt một tiếng rút ra một đoạn thân kiếm lạnh lùng sắc bén. Thân kiếm mang theo đường vân, mơ hồ có sát cơ bức người lộ ra hàn ý, không khỏi khen:
- Kiếm tốt!
Vị trí gần chuôi kiếm có khắc bốn chữ “Bích Huyết Đan Tâm”, có phải kiếm của Đông Quách Hạo Nhiên hay không thì hắn không biết nhưng thời khắc này bốn chữ ấy ngược lại có mấy phần bi tráng.
Sau khi Đường Nghi nói thêm mấy câu, Thương Thục Thanh nhìn Ngưu Hữu Đạo chắp tay cảm tạ:
- Tạ ơn pháp sư!
Kiếm trong tay Ngưu Hữu Đạo soạt một tiếng trở vào bao, nhìn nàng ta:
- Từ đầu tới cuối Quận chúa không chịu lấy hình dạng thực sự gặp người...
Mới nói một nửa, Đường Nghi bỗng nhiên quát một tiếng cắt ngang:
- Sư đệ không được vô lễ!
- Không sao!
Thương Thục Thanh ngược lại thẳng thắn hào phóng, nói xong đưa tay vén mạng che mặt lên, lộ ra khuôn mặt.
Ngưu Hữu Đạo vốn có chút chờ mong, ai ngờ chỉ nhìn một lần đã nhịn không được giật khóe miệng một cái, xém chút giật mình. Nghe giọng nói, nhìn dáng vẻ, giọng nói dịu dàng êm tai, dáng vẻ mềm mại đẹp đẽ, cử chỉ ưu nhã như vậy còn tưởng rằng dù không phải là mỹ nữ thì cũng tàm tạm. Ai ngờ mặt mũi đối phương quả thực là gương mặt Âm Dương, hơn phân nửa khuôn mặt mọc ra một bớt xanh đen, thực sự xấu xí, giữa ban ngày cũng có thể dọa người nhảy dựng một cái. Cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao đối phương vẫn một mực đội nón lá.
Đường Nghi không phản ứng gì, hiển nhiên đã từng thấy qua, lạnh lùng trừng Ngưu Hữu Đạo một cái, có vẻ như đang nói bây giờ chàng hài lòng chưa.
- Khuôn mặt tiểu nữ xấu xí, làm pháp sư bị sợ hãi.
Thương Thục Thanh khẽ hé miệng lộ ra hàm răng trắng ngà cất tiếng xin lỗi, sau đó thả mạng che mặt xuống.

Vẻ mặt Ngưu Hữu Đạo xấu hổ, chắp tay nói:

Chương 40: Quận Chúa Rất Xấu (2)

- Là Ngưu mỗ đường đột, quận chúa chớ trách.
- Được rồi!
Đường Nghi ngăn cản hai người tiếp tục khách sáo.
- Bây giờ sắc trời đã muộn, không tiện xuất hành, nhân tối nay đệ thu dọn một chút, sáng sớm ngày mai cùng quận chúa xuống núi.
- Biết rồi.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu.
Đường Nghi đưa tay mời Thương Thục Thanh cùng nhau rời đi. Ngưu Hữu Đạo đưa họ đến cửa ra vào, cùng Đồ Hán đứng canh giữ ngoài cửa nhìn nhau, người sau cũng theo đuôi rời đi, trong thời gian ngắn nhân khí tan đi, lại khôi phục vắng vẻ bình thường.
Hoa đào vẫn cười gió xuân như cũ, Ngưu Hữu Đạo lại đi đến ngồi dưới gốc cây đào, rút bảo kiếm trong tay ra, mũi kiếm không phí sức vạch ra một đường thật sâu trên mặt đất, vô cùng sắc bén. Trong lòng chậc chậc, trước có gương đồng giấu giếm huyền cơ, bây giờ lại nhìn bảo kiếm này, xem ra công nghệ rèn đúc trên đời này quả thật hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của mình.
Vuốt ve bảo kiếm thưởng thức, tâm tư lại không ở trên thân kiếm, nghĩ đến lần này cuối cùng có thể thoát khốn chính thức rời khỏi đây nhìn xem thế giới bên ngoài, thế mà lại không cao hứng nổi. Rõ ràng hắn đã nhận ra lần này xuất hành hình như mơ hồ có che giấu chuyện gì đó, là tốt hay xấu, hắn lại hoàn toàn không biết gì cả. Hắn thật không ngờ lại dùng loại phương thức này thoát khỏi giam lỏng của Thượng Thanh tông.
Mặt trời từ từ về Tây, nằm dưới tàng cây đào rực rỡ như mây, tắm dưới ánh chiều tà, đẹp thì có đẹp nhưng không nhúc nhích, không biết hắn suy nghĩ cái gì…

Trong cung điện vắng lặng, Đường Tố Tố ngồi khoanh chân xếp bằng trên đệm hương bồ. Đường Nghi chậm rãi đi vào, tới bên cạnh Đường Tố Tố hành lễ nói:
- Trưởng lão!
- Chưởng môn, chuyện làm xong rồi ư?
Đường Tố Tố hỏi.
Đường Nghi "Ừ" một tiếng, không nhiều lời thêm nữa. Đường Tố Tố lại hỏi:
- Có phải chưởng môn cảm thấy ta làm như vậy là hơi quá đáng rồi không?
- Chẳng qua ta cảm thấy nếu năm đó Thượng Thanh tông chịu ân huệ của Ninh Vương thì hắn nên để Thượng Thanh tông đi trả, cần gì đổ toàn bộ trách nhiệm toàn bộ lên người Đông Quách sư thúc.
Đường Nghi đáp.
- Chẳng lẽ hắn ta không phải đệ tử Thượng Thanh tông ư? Huống chi năm đó tặng kiếm hứa hẹn quả thật cũng là Đông Quách Hạo Nhiên. Bây giờ con gái Ninh Vương gặp phải rắc rối, sư phụ hứa hẹn, đệ tử đi trả cũng coi là thiên kinh địa nghĩa, không có gì là không ổn?
Đường Nghi cúi đầu nhìn dưới đất, khẽ thở dài:
- Huynh muội bọn họ đâu phải kẻ ngu, Ngưu Hữu Đạo có năng lực hay không, đi theo bên cạnh bọn họ sớm muộn cũng sẽ nhìn ra đầu mối, đến lúc đó đương nhiên sẽ hiểu rõ Thượng Thanh tông đã lừa gạt bọn họ.
- Vậy thì sao? Nếu thật là người thông minh thì nên biết không nên tìm đến Thượng Thanh tông vào thời điểm này, không nên làm Thượng Thanh tông khó xử. Bọn họ tìm tới cửa, Thượng Thanh tông ta danh môn chính phái cũng không tiện nói không giữ lời, đương nhiên là phải giữ tròn lời hứa. Người đã cho bọn họ, bọn họ còn muốn thế nào nữa?
- Nhưng chúng ta làm như vậy, không khác gì để Ngưu Hữu Đạo đi nộp mạng.
Đường Tố Tố từ từ đứng lên, nhìn chằm chằm vào mắt Đường Nghi.
- Chưởng môn, không phải cô đã động chân tình với hắn đó chứ? Chưởng môn phải hiểu rõ một việc, cô gánh vác chính là trách nhiệm lớn phục hưng Thượng Thanh tông, mấy bà già bọn ta cố gắng giúp cô

thượng vị, ôm hi vọng với cô, cô không thể vì tư tình nhi nữ mà quên mất đại nghĩa!
Đường Nghi lắc đầu:
- Trưởng lão suy nghĩ nhiều, ta và hắn chẳng qua chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, ngay cả mặt mũi cũng chẳng gặp được mấy lần, ở đâu ra cái gì mà tư tình nhi nữ. Chẳng qua ta cảm thấy chúng ta làm như vậy sao có thể gọi là cách làm của danh môn chính phái?
Đường Tố Tố như mèo bị dẫm đuôi, giọng nói trở nên cao vút:
- Vậy cũng là do Đông Quách Hạo Nhiên tự tìm, biết rõ hành động của Ninh Vương đã khiến cho tu sĩ thiên hạ căm phẫn, sớm muộn gì cũng không được chết tử tế, hắn ta còn dám mắt đi mày lại với Ninh Vương. Năm đó sư huynh muốn hắn tiếp nhận chức chưởng môn, bị mấy vị sư trưởng đè xuống, sự thật chứng minh không sai. Bây giờ Ninh Vương kết quả thế nào? Nếu thật bị cuốn vào mà nói, cô cho rằng những người kia sẽ bỏ qua Thượng Thanh tông ư? Đã đến nước này, bọn họ còn dám tới tìm Thượng Thanh tông, không phải gây rắc rối cho Thượng Thanh tông thì là gì? Lấy nội tình của Thượng Thanh tông bây giờ thật sự không được giày vò, làm không tốt sẽ mang đến họa diệt môn. Cô là chưởng môn, phải biết nặng nhẹ!
Đường Nghi bình tĩnh nói:
- Hình như trưởng lão đã quên một chuyện, hắn là phu quân trên danh nghĩa của ta, để hắn ra mặt, một khi tin tức truyền ra, cùng việc Thượng Thanh tông bị cuốn vào trong đó có khác nhau chỗ nào ư?
Dường như ý thức được sự thất thố của mình, cảm xúc của Đường Tố Tố rất nhanh ổn định lại, thản nhiên nói:
- Nha đầu à, điều này cô không cần quan tâm, ta đã sắp xếp xong xuôi. Sau này không có cơ hội dính dáng nào nữa đâu, bây giờ địa vị cô đã ổn định, đừng để lại hậu hoạn gì!
Đường Nghi sợ hãi cả kinh, ý thức được thâm ý trong lời nói của bà ta, đồng tử đột nhiên co lại gắt gao nhìn chằm chằm bà ta…
Đường Nghi đi không bao lâu, một nữ đệ tử tên Điền Hương liền rảo bước đi tới trước mặt Đường Tố Tố thì thầm vài câu. Đường Tố Tố nhíu mày, cười lạnh, rồi thấp giọng dặn dò vài lời. Một lát sau, lại có người tới ngoài cửa bái kiến, chính là Tống Diễn Thanh.

Tống Diễn Thanh được cho phép đi vào gặp Đường Tố Tố đưa một phong thư cho Điền Hương bên cạnh, dặn dò:
- Để cho Ngưu Hữu Đạo xuống núi thì giao cho trụ trì Nam Sơn Tự của Tiểu Nam Sơn ở quận Quảng Nghĩa, cũng tiện đường thôi, để hắn cầm đi luôn!
- Rõ!
Điền Hương đưa hai tay đón lấy, khi quay người rời đi đã lặng lẽ liếc nhìn Tống Diễn Thanh.
Tống Diễn Thanh nhìn chằm chằm lá thư trong tay ả, khá lưu ý, quay đầu lại cung kính hành lễ với Đường Tố Tố, cung kính hành lễ:
- Đệ tử bái kiến trưởng lão!
Đường Tố Tố vui tươi hớn hở giơ tay lên, ra hiệu không cần đa lễ.
Tống Diễn Thanh vẫn không tỏ vẻ gì, bình tĩnh nói:
- Trưởng lão, nghe nói Ngưu Hữu Đạo phải xuống núi làm tùy tùng cho Thương Triều Tông?
Đường Tố Tố hơi gật đầu:
- Đúng là có chuyện như vậy.
Tống Diễn Thanh khá căng thẳng, trầm giọng nói:
- Trưởng lão, trước đó ngài đã cam đoan Thượng Thanh Tông sẽ không phái pháp sư tùy tùng cho Thương Triều Tông.
Trước khi Thương Thục Thanh quay về Thượng Thanh Tông, hắn ta đã tới gặp Thượng Thanh Tông, hiện giờ Thượng Thanh Tông lại muốn phái người cho Thương Triều Tông, sau này hắn ta biết báo cáo với người nhà thế nào.
Đường Tố Tố thở dài:
- Thực sự là chuyện xảy ra ngoài ý muốn. Thương Quận chúa lấy ra tín vật báo ân năm xưa Thượng Thanh Tông đưa cho Ninh Vương, tự mình lên núi tìm tới cửa, bảo Thượng Thanh Tông làm sao từ chối? Thượng Thanh Tông là danh môn chính phái, nợ người ta ân tình, giờ người ta đòi, nếu mình không trả, sau này Thượng Thanh Tông có mặt mũi nào gặp người trong giới tu hành nữa? Sẽ bị người ta đem ra làm trò cười. Diễn Thanh, đây không phải là một việc nhỏ làm cũng được bỏ cũng xong, thực sự là không có cách nào khác.

- Chuyện báo ân hay không đệ tử cũng không rõ chuyện cũ nên không tiện bình luận, đệ tử chỉ biết, bên Kinh thành kia đã nhắc nhở Thượng Thanh Tông. Hiện giờ, hành động của Thượng Thanh Tông đã vượt ngoài dự đoán của bên Kinh thành, đệ tử muốn hỏi trưởng lão, đệ tử nên báo cáo lại với bên Kinh thành thế nào?
Tống Diễn Thanh trầm giọng vừa hỏi vừa có ý đe dọa.
- Ha ha ha, quá lo lắng rồi. Tình hình Ngưu Hữu Đạo thế nào, có bản lĩnh bao nhiêu, ngươi lại không biết sao? Chỉ như hắn cũng có thể làm pháp sư tùy tùng cho người ta sao? Chỉ là đáp ứng Thương Triều Tông cho có thôi.
Thực ra, ngay từ đầu, bên này đã hoàn toàn không muốn phái người đi theo Thương Triều Tông nhưng người ta đã tìm đến tận cửa, còn lấy ra cả tín vật, việc này quan hệ tới danh dự của cả một môn phái, Đường Tố Tố không thể từ chối trực tiếp, không thể không cân nhắc cẩn thận. Bà để cho Thương Thục Thanh đi gặp Ngưu Hữu Đạo cũng là vì muốn nàng ta biết khó mà lui, dù sao tuổi tác Ngưu Hữu Đạo vẫn còn trẻ, ai mà ngờ Thương Thục Thanh mặc kệ, đồng ý, khiến cho Thượng Thanh Tông đâm lao phải theo lao.
Tống Diễn Thanh lạnh nhạt nói:
- Mấy năm nay đệ tử không có ở Thượng Thanh Tông, không biết tình hình Ngưu Hữu Đạo thế nào. Đệ tử chỉ biết, bên Kinh thành có ý không thể phái người theo Thương Triều Tông, một người cũng không!
- Ngươi đó!
Đường Tố Tố chỉ hắn ta, khẽ lắc đầu:
- Ta đang nghĩ cho ngươi đấy, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra được sao?
- Ấy...
Tống Diễn Thanh hơi sửng sốt:
- Nghĩ cho đệ tử sao? Đệ tử không nhìn ra được trưởng lão đang nghĩ cho đệ tử thế nào?
Đường Tố Tố hững hờ nhắc nhở:
- Có một chuyện có lẽ ngươi không biết, căn bản chưởng môn Đường Nghi không ưa Ngưu Hữu Đạo, mấy năm rồi không thèm nhìn mặt lấy một lần, đến giờ vẫn chưa viên phòng. chưởng môn vẫn còn là xử nữ trong trắng. Lần trước ta cũng đã nói với ngươi, chưởng môn chỉ là làm

vì trách nhiệm, không phải thực sự muốn trao thân cho Ngưu Hữu Đạo. Làm sao chưởng môn có thể coi trọng một thôn phu sơn dã chứ? Ngươi và Ngưu Hữu Đạo, chẳng lẽ nàng không nhìn ra được ai hơn ai kém sao? Nhưng chưởng môn là nữ nhi của chưởng môn tiền nhiệm, có một vài trách nhiệm nàng cần phải gánh, ngươi là nam nhân, phải hiểu được nỗi khổ tâm của nàng.

Chương 41: Xuống Núi (1)

Tống Diễn Thanh ngơ ngẩn ngẩn ngơ, muốn nói lại thôi, hai mắt sáng dần lên, trái tim nhảy nhót. Đường Tố Tố đã ám chỉ rất rõ rồi. Đường Tố Tố để ý phản ứng của hắn ta, lại nói:
- Ngươi cũng biết tình hình của Thương Triều Tông thế nào rồi, huống chi Ngưu Hữu Đạo còn không thể tự vệ, đi theo Thương Triều Tông khác nào cùng vào chỗ chết? Có một số việc Thượng Thanh Tông không làm công khai được, hắn ngươi cũng hiểu, nhưng nếu người của Thượng Thanh Tông xảy ra chuyện ngoài ý muốn là do bị Thương Triều Tông liên lụy lại là chuyện khác. Ngươi cũng biết quan hệ của Ninh Vương và Đông Quách Hạo Nhiên, Thương Triều Tông chỉ định tìm đệ tử của Đông Quách Hạo Nhiên để rời núi, các đệ tử khác của Thượng Thanh Tông cũng hiểu được, không nghi ngờ gì.
Hai mắt Tống Diễn Thanh sáng rực, không biết đang nghĩ tới điều gì mà sắc mặt cũng hòa hoãn lại.
Trong điện yên tĩnh một lát, Đường Tố Tố giỏi quan sát sắc mặt người khác bỗng nhiên bật cười:
- Đương nhiên, mọi thứ đều có vạn nhất. Có lẽ Thương Triều Tông có thể vượt qua nguy cơ trùng điệp, tiện thể đảm bảo cho Ngưu Hữu Đạo bình an, vậy chỉ có thể nói là do vận mệnh của hắn, quan hệ phu thê của chưởng môn và hắn vẫn phải duy trì. Diễn Thanh à, Thượng Thanh Tông cũng có nỗi khổ của Thượng Thanh Tông, Ngưu Hữu Đạo làm sao được coi là pháp sư tùy tùng gì. Ngươi phải giải thích rõ ràng với bên Kinh thành giúp Thượng Thanh Tông!
Tống Diễn Thanh mỉm cười, liên tục gật đầu:
- Đệ tử cũng là đệ tử của Thượng Thanh Tông, đương nhiên là phải nói chuyện giúp cho sư môn. Trưởng lão yên tâm, đệ tử biết phải giải thích với bên Kinh thành thế nào.

Đường Tố Tố gật đầu:
- Vậy là tốt rồi. Quả nhiên ta không nhìn lầm người!
- Nếu trưởng lão không còn việc gì khác, đệ tử xin được cáo lui trước!
Tống Diễn Thanh chắp tay cáo từ.
Đường Tố Tố vui tươi hớn hở vung tay áo chào:
- Đi đi, đi đi!
Tống Diễn Thanh cung cung kính kính lùi lại mấy bước mới quay lại rời đi.
Vừa rời đi, hắn ta lập tức đi tìm hai tùy tùng Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc giao việc. Một người đi chuẩn bị ngựa, một người đi xin tông môn cho nghỉ, lý do là muốn về Kinh thành. Chuẩn bị tất cả xong xuôi, ba người ra roi thúc ngựa rời Thượng Thanh Tông.
Dọc đường đi, Tống Diễn Thanh khá là hưng phấn. Đường Tố Tố đã nói, quan hệ giữa Đường Nghi và Ngưu Hữu Đạo là hữu danh vô thực, thực sự bất ngờ mà, xem ra đóa hoa tươi này vẫn còn chờ hắn ta tới hái.
Tống Diễn Thanh quyết định lần này nhất định phải ôm được Đường Nghi vào tay. Hắn là Đường Tố Tố cũng lường được hậu quả nếu dám lừa không phối hợp với hắn ta!
- Sư huynh, huynh đi ngược rồi, đó không phải đường tới Kinh thành!
Ba con ngựa rời khỏi phạm vi của Thượng Thanh Tông, vượt qua con sông cạn, chạy sang bờ bên kia, Tống Diễn Thanh phóng ngựa chạy theo hướng khác, Trần Quy Thạc vội đuổi theo kêu gào nhắc nhở.
- Nói nhảm! Ta có mù đâu. Đi theo ta!
Tống Diễn Thanh quay lại mắng.
Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc nhìn nhau, không biết hắn ta muốn làm gì, đành phải tăng tốc đuổi theo.
Đường Tố Tố khoanh chân nhắm mắt lẳng lặng ngồi trên bồ đoàn, trong điện không đốt quá nhiều đèn, không gian mờ mờ, lúc tối lúc sáng.
Điền Hương từ ngoài điện bước vào, ngồi quỳ xuống trước mặt bà, thấp giọng báo:
- Trưởng lão, không phải đường tới Kinh thành!
- Ngu xuẩn lại hay thích nghĩ!
Đường Tố Tố mở mắt cười lạnh.

Ngày hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, một đệ tử Thượng Thanh Tông đi vào trong Đào Hoa Nguyên mời Ngưu Hữu Đạo xuống núi, hỏi rằng có việc gì cần chuẩn bị không.
Rõ ràng tên đệ tử này khá tò mò với phu quân của chưởng môn nhưng Ngưu Hữu Đạo hỏi gì y cũng không chịu nói. Ngưu Hữu Đạo chẳng có gì cần chuẩn bị, chỉ đem theo hai bộ quần áo để thay và vài cái bánh bao, đeo bảo kiếm Thương Thục Thanh đưa tới lên vai, cứ như vậy mà xuống núi. Hắn đi theo con đường bậc thang không dốc lắm kéo thẳng từ đỉnh xuống đến chân núi, qua một cây cầu đá thì thấy Thương Thục Thanh đã đứng chờ sẵn. Sau lưng Thương Thục Thanh còn có bốn đại hán vạm vỡ, hai người mặc áo xanh, hai người mặc áo xám, trên cổ tay đeo hộ oản da thuộc, lưng cũng đeo thắt lưng da, ai nấy đều có vẻ hung hãn túc sát, trên lưng ngựa cũng đeo đao kiếm, cung nỏ.
- Pháp sư!
Thương Thục Thanh chắp tay chào.

Chương 42: Xuống Núi (2)

Ngưu Hữu Đạo gật đầu cười. Điền Hương dắt một con ngựa lông đỏ thẫm tới, chào rồi chỉ vào cái bao đeo bên lưng ngựa, nói:
- Sư thúc, ở đây có đồ tế nhuyễn, vàng bạc và một chút lương khô tông môn chuẩn bị cho người.
Sau đó, ả lần lượt lấy ra từng phong thư từ trong tay áo, đưa cho hắn:
- Đây là phong thư chưởng môn nhờ ngài tiện đường gửi cho trụ trì Nam Sơn Tự ở Tiểu Nam Sơn quận Quảng Nghĩa, trên đường đi ngài sẽ đi ngang nơi đó, địa điểm cụ thể ngài hỏi thăm một chút sẽ biết. Chưởng môn dặn ngài nhớ đem thư tới.
Ngưu Hữu Đạo nhận lấy thư, nhìn qua, thấy trên đó có ký tên bèn nhét vào trong bao đồ đeo trên lưng ngựa, ngẩng đầu nhìn theo hướng Thượng Thanh Cung, hỏi:
- Ta không cần đi chào từ biệt sao?
Điền Hương cười đáp:
- Chưởng môn nhắn ta là không cần bởi Quận chúa còn phải lên đường.
- À, vậy đi thôi.
Ngưu Hữu Đạo cong cong khóe môi tự giễu. Đã nhiều năm như vậy hắn ở đây chẳng có lựa chọn nào khác, lần này cũng vậy, nói nhiều nữa cũng chỉ là nói nhảm. Hắn nắm lấy dây cương, lật mình lên ngựa.
Mấy người Quận chúa cũng nhanh chóng lên ngựa rong ruổi đi trước. Ngưu Hữu Đạo đi sau. Một nhóm người phi nước đại đuổi theo.
Dưới một gốc tùng ở vách núi bên Thượng Thanh Cung, Đường Nghi tay áo bồng bềnh như tiên nữ đứng từ trên cao nhìn xuống, nhíu mày nhìn đoàn người ngựa, càng nghi ngờ lai lịch của Ngưu Hữu Đạo. Nhìn hắn thoải mái rong ruổi như vậy, chẳng lẽ trước kia đã từng tập cưỡi ngựa? Một tiểu tử nghèo tới từ vùng núi hẻo lánh lại có điều kiện này sao?

Trong tiếng vang giòn gấp gáp của móng ngựa gõ lên nền đất, Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn lại Đào Hoa Nguyên, hoa đào vẫn rực rỡ, không biết lần này mình đi rồi còn cơ hội quay lại không nữa...
Lãnh địa của Thượng Thanh Tông không nhỏ, khoái mã rong ruổi một lúc trên đường núi mới gần ra khỏi địa giới. Đột nhiên mấy kỵ bịnh đi đầu vội dừng lại trên đường rừng khiến cho Ngưu Hữu Đạo đằng sau cũng vội vàng ghìm cương ngựa, vươn đầu ra xem xét, chỉ thấy Đồ Hán một mắt một chân chặn trước đường.
- Quận chúa, ta có lời muốn nói riêng với hắn!
Đồ Hán chỉ Ngưu Hữu Đạo phía sau, thô kệch nói.
Thương Thục Thanh quay lại, thấy hắn không có ý kiến gì bèn phất tay dẫn theo bốn tùy tùng đi trước.
Ngưu Hữu Đạo nhảy xuống ngựa, cười hỏi:
- Có chuyện gì cần nói ở đây vậy?
Đồ Hán khập khiễng đi tới gần, đưa tay sờ sờ bao đồ trên lưng ngựa, thấp giọng nói:
- Ngươi đừng có ăn lương khô tông môn đưa, có thể không sạch sẽ! Mặt khác, nhớ kỹ, ra khỏi đây rồi, thấy cơ hội là phải lập tức rời đoàn người Quận chúa ngay, tự đi tìm nơi khác mà sống, đừng quay lại, đi càng xa càng tốt. Trước khi có khả năng tự vệ, tốt nhất là để cho Thượng Thanh tông vĩnh viễn không tìm được ngươi. Ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, không được nhắc với bất kỳ ai về quan hệ phu thê của ngươi và Chưởng môn, nếu không sẽ dẫn đến họa sát thân, hiểu chưa? Ngươi là người thông minh, chắc không cần ta phải nói nhiều.
Ngưu Hữu Đạo nghe ra thâm ý trong lời dặn dò của gã, chỉ cười đáp:
- Ta trói gà còn không chặt, ngươi bảo ta đi một mình có thể đi đâu chứ?
Đồ Hán giận tím mặt, túm cổ áo hắn, khuôn mặt vốn đã dữ tợn lại càng trở nên dữ tợn hơn, chòm râu quai nón run run:
- Ta nhổ vào, ngươi đừng có làm ra cái vẻ này. Ngươi đã tranh thủ khi ta say rượu lừa ta không ít, trong đó có cả học hỏi quy tắc trong tu hành. Trói gà không chặt sao? Ngươi tưởng ta không biết ngươi vẫn vụng trộm tự tu luyện à? Ta mặc kệ ngươi có lai lịch thế nào, chỉ biết Đông Quách sư thúc đã thu ngươi làm đồ đệ, còn lại ta không quan tâm.
- Thì ra ngươi vẫn giả say!

Ngưu Hữu Đạo cười cười.
- Không muốn chết thì làm theo lời ta dặn đi!
Đồ Hán hừ lạnh, quay đầu bỏ đi.
Ngưu Hữu Đạo gọi với:
- Nếu người của Thượng Thanh Tông cứ theo dõi ta chằm chằm không tha, ta phải tự vệ thế nào?

Chương 43: Mời Pháp Sư Tới (1)

Đồ Hán dừng bước, quay đầu lại nhìn quanh, thấp giọng dặn:
- Nếu xuất hiện tình huống này thật, ngươi tìm cách đến Yêu Ma Lĩnh tìm một người tên Triệu Hùng Ca. Ông ấy là sư đệ của sư phụ ngươi, bị Thượng Thanh Tông coi là sỉ nhục, trước kia đã bị trục xuất khỏi tông nhưng thực lực phi phàm. Ngươi tìm được ông ấy có thể dùng hộ thân phù chứng minh thân phận, ông ấy sẽ che chở cho ngươi. Ở bên cạnh ông ấy, Thượng Thanh Tông sẽ không dám động tới ngươi.
- Yêu Ma Lĩnh… Triệu Hùng Ca...
Ngưu Hữu Đạo lẩm bẩm nhớ kỹ, lại thắc mắc:
- Thượng Thanh Tông muốn gây bất lợi cho ta, ta cũng không lấy làm lạ, ngươi lại dặn ta rời nhóm người Quận chúa là có ý gì? Chẳng lẽ Quận chúa mời ta rời núi là vì muốn hại ta sao?
Đồ Hán cười lạnh:
- Ngươi thực sự cho rằng đi theo vị Quận chúa có thân phận địa vị cao cao tại thượng kia là để hưởng vinh hoa phú quý sao?
Ngưu Hữu Đạo đã sớm nghi ngờ điều này nhưng vẫn giả bộ:
- Chẳng lẽ không phải sao? Ninh Vương Thương Kiến Bá là Đại tư mã đương triều cao quý, đứng hàng Tam Công, chính là quyền quý hạng nhất nước Yến. Đi theo họ còn có thể thiếu vinh hoa phú quý sao?
- Hừ! Tỉnh mộng đi! Năm năm trước Ninh Vương đã chết rồi, chắc là cũng khoảng lúc Đông Quách sư thúc và chưởng môn tiền nhiệm xảy ra chuyện. Trong tông môn nghi ngờ cái chết của ba người này có liên quan đến nhau nhưng lại không dám công bố ra ngoài. Ngoài nữ nhi này, Ninh Vương còn có một người con trai, tên Thương Triêu Tông. Có lẽ ngươi không biết, khi Thương Kiến Bá còn sống có tư tưởng khá cực đoan, xâm phạm đến lợi ích của tu sĩ thiên hạ, nghe nói cũng khiến cho Hoàng đế bất mãn. Mặc dù Thương Triêu Tông kế thừa tước Vương nhưng

nghe nói phạm phải chút chuyện mà bị Hoàng đế mượn cơ hội đoạt chức, đuổi ra khỏi Kinh thành. Lần này tới huyện Thương Lư là chạy về đất phong đó. Ta nói rõ cho ngươi hiểu, vì Thương Kiến Bá có thể Thương Triêu Tông cũng sẽ bị ảnh hưởng, sợ là có người không muốn cho y đường sống.
- A! Vậy ta đi theo y sẽ bị liên lụy, phải không?
- Hiểu là được!
- Thượng Thanh Tông muốn cho ta đi chịu chết phải không?
- Ngươi cảm thấy ta sẽ nói xấu tông môn của mình sao?
Đồ Hán khinh bỉ hỏi, quay đầu bước đi.
- Vậy là xong sao? Chớ đi vội, còn có rất nhiều chuyện ta không hiểu, chúng ta nói chuyện tiếp đi.
- Ngươi tự giải quyết đi!
Ngưu Hữu Đạo thở dài, cười nói:
- Ta biết là ngươi chỉ nể mặt sư phụ ta mà thôi, nhưng mà dù sao, lão Đồ, cám ơn ngươi bao nhiêu năm qua vẫn một mắt nhắm một mắt mở lo lắng cho ta.
Đồ Hán vô thức sờ sờ con mắt còn lại của mình, nghiêng đầu nhổ một bãi nước bọt:
- Ta nhổ vào. Đi đi!
Gã lách mình nhảy vào trong rừng, chân đạp mấy cái lên cành cây rồi biến mất.
Ngưu Hữu Đạo quay lại nhìn rồi lật mình lên ngựa, tuấn mã chạy như một làn khói. Hắn ra khỏi sơn lâm, gặp mấy người Thương Thục Thanh đã chờ sẵn, cùng phóng ngựa chạy về phương xa…
Thác nước tung bay, nước như từ trên mây đổ xuống, dồn thành sông, nước sông chảy siết, rẽ vào núi sâu rồi chậm rãi chảy về bình nguyên. Xa xa, trên quan đạo, mấy trăm kỵ binh rầm rập lao vùn vụt tới bên bãi sông cạn nước thì dừng lại chờ bên đường.
Đứng đầu là Thương Triêu Tông và Lam Như Đình đang mong mỏi trông chờ. Dọc đường được trị liệu điều dưỡng, dù phải bôn ba vất vả nhưng khí sắc của Thương Triêu Tông cũng khá hơn không ít, chí ít là không còn mặc quần áo rách tung tóe nữa. Hiện giờ, nhìn y có vẻ kiên nghị tuấn lãnh, tinh thần phấn chấn, rất có khí phái nam nhi.

Chương 44: Mời Pháp Sư Tới (2)

Đằng sau hai người họ là gần năm trăm kỵ sĩ cầm theo đao kiếm cung nỏ, cùng hơn trăm thớt lương câu, có con là để đổi, có ngựa cõng vật tư đồ dùng. Nhóm người vừa dừng lại, năm trăm kỵ sĩ tràn đầy sát khí lập tức tản ra đề phòng bốn phía, mấy kỵ sĩ rong ruổi tới nơi cao hơn để quan sát, phối hợp khá ăn ý. Lẳng lặng chờ gần nửa canh giờ còn không thấy người, Thương Triêu Tông khá lo lắng:
- Đã hẹn là hừng đông gặp mặt, Thanh Nhi sẽ không sao chứ?
Lam Như Đình nói:
- Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Thế nào thì Thượng Thanh Tông vẫn còn cái bảng hiệu danh môn chính phái trên đầu, không dám công khai làm gì bất lợi với Quận chúa!
Thương Triêu Tông nhìn theo hướng Thượng Thanh Tông xa xa, thở dài một tiếng:
- Đông Quách tiên sinh đi về cõi tiên rồi, chỉ sợ Thượng Thanh Tông sẽ càng lúc càng xa hoàng thất chúng ta mà thôi.
Lam Như Đình vuốt râu không nói gì. Ông ta khó mà nói được rằng trước kia hoàng thất đã phụ Thượng Thanh Tông. Đương nhiên cũng không thể chỉ trách hoàng thất. Hoàng thất có bức bách giới tu hành cũng là bất đắc dĩ mà thôi. Ông ta trầm ngâm:
- Xét về mặt nào đó, đúng là Thượng Thanh Tông đã bị lão vương gia liên lụy nên mới bị các phái giới tu hành chèn ép đến mức liên tục suy bại, mới nghèo đến mức này. Khi lão vương gia còn nắm đại quyền binh mã còn khó đối kháng được với các thế lực tu hành để bảo vệ họ chu toàn, huống chi hiện giờ ngài ấy đã chết, lá chắn vững vàng cuối cùng của Thượng Thanh Tông cũng không còn, tình cảnh khá gian nan, nếu không chịu phái người hiệp trợ Vương gia cũng dễ hiểu thôi, cũng không thể oán bọn họ.

Thương Triêu Tông gật đầu:
- Ta cũng không hẹp hòi đến mức oán hận vì người ta không chịu giúp mình. Nếu vậy, chẳng phải thành tiểu nhân rồi sao!
Nhưng đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, y quay lại hỏi:
- Tiên sinh, ta có một chuyện không rõ, ngươi biết rõ Thượng Thanh Tông sẽ không chịu phái pháp sư làm tùy tùng cho ta, vì sao còn đồng ý để Thanh Nhi chạy chuyến này?
Lam Như Đình mỉm cười:
- Vương gia thực sự cho rằng tiểu Quận chúa đi đòi tùy tùng thật sao?
Thương Triêu Tông kinh ngạc:
- Chẳng lẽ không đúng sao?
Lam Như Đình khẽ thở dài, vân vê sợi râu ở cằm, lắc đầu:
- Có một chuyện này Vương gia không biết, lúc trước khi Quận chúa mới ra đời cũng không có vết bớt kia trên mặt, nhưng cứ khóc mãi không thôi, lương y vô sách. Vừa lúc Đông Quách tiên sinh tới chơi, lão vương gia liền mời ngài ấy xem cho Quận chúa, thử xem có bệnh ẩn gì không. Đông Quách tiên sinh kiểm tra cho Quận chúa xong, nói rằng không có bệnh gì, chỉ là sinh ra số khổ nên cứ khóc mãi.
Thương Triêu Tông không hiểu nổi:
- Sinh ra ở Vương phủ, là kim chi ngọc diệp, mặc cẩm y ăn ngọc thực, phụ mẫu thông tình đạt lý, sao lại nói là số khổ?
Lam Như Đình lắc đầu:
- Khi ấy tiểu nhân cũng không hiểu nhưng Đông Quách tiên sinh rất am hiểu về huyền học khí số mệnh lý, nói rằng xem căn cốt Quận chúa là hồng nhan họa thủy, khi lớn lên, tất sẽ phương hoa tuyệt đại, ở thời loạn thế lấy sắc làm vui này há có thể không thấy khổ? Khi ấy lão vương gia mới khẩn cầu xin phá giải, Đông Quách tiên sinh nói, Quận chúa sinh ra ở Vương phủ, dù có khổ cũng là trước ngọt sau đắng, muốn phá đi nhất định phải cải mệnh. Lão vương gia hỏi phải làm thế nào, Đông Quách tiên sinh nói, đổi trước ngọt sau đắng thành trước đắng sau ngọt. Lão vương gia nhờ ông ấy hành động, vậy là Đông Quách tiên sinh thi pháp gieo một cái bớt xấu xí trên mặt Quận chúa. Thực lạ, từ khi có cái bớt, Quận chúa dừng khóc, lại cười khanh khách. Lão vương gia mừng lớn. Đương nhiên ngài ấy cực kỳ tin tưởng vào Đông Quách tiên sinh nhưng

vẫn thương cho Quận chúa phải chịu khổ vài năm. Khi đó Đông Quách tiên sinh đã nói, chờ tới khi cơ duyên tới, có thể để Quận chúa đến Thượng Thanh Tông tìm mình, ông ấy sẽ trả lại dung mạo thực sự cho Quận chúa. Chỉ là… chính Đông Quách tiên sinh cũng không tính được chưa chờ được đến khi ấy mình đã đi về cõi tiên.

Nghe vậy, Thương Triêu Tông bừng tỉnh đại ngộ, cười nói:

- Ta hiểu rồi, ý của tiên sinh là, Thanh Nhi muốn tới Thượng Thanh Tông tìm người trả lại dung mạo cho mình.

Lam Như Đình gật đầu:

- Cùng một tông môn, chắc hẳn bản lĩnh của những người trên Thượng Thanh Tông cũng không kém Đông Quách tiên sinh. Nếu Thượng Thanh Tông không đồng ý phái tu sĩ hiệp trợ, hẳn sẽ không từ chối xóa vết bớt trên mặt Quận chúa, bản thân cũng có thể trả được nợ ân tình, thế nào Quận chúa cũng được như ý.

Chương 45: Người Này Không Đơn Giản (1)

- Toe!
Trên dốc cao phía trước có tiếng kèn báo của cảnh vệ. Đoàn người nhìn sang, cảnh vệ kia khua tay ra dấu với Thượng Thanh Tông. Chẳng mấy lâu sau, có tiếng vó ngựa từ xa vọng lại,, Thương Triêu Tông nhìn ra thầm thở ra một hơi nhẹ nhõm.
Sáu kỵ mã rong ruổi chạy lại, người đi đầu đội nón phủ lụa nhưng con ngựa thứ sáu mới khiến cho Thương Triêu Tông và Lam Như Đình nhìn nhau. Chẳng lẽ mình đoán sai rồi? Thượng Thanh Tông dám phái người tùy tùng sao?
Sáu con ngựa dẫm nước bắn lên tung tóe vượt qua bãi sông cạn, chạy lên sườn núi, gặp mặt đoàn người bên này. Thương Thục Thanh ghìm cương tuấn mã, trong trẻo nói:
- Ca, Lam tiên sinh, may mắn không làm nhục mệnh, đã mời được pháp sư rồi.
Thương Triêu Tông ngờ vực ra mặt. Lam Như Đình hơi nhíu mày. Cả hai người đều đang nhìn Ngưu Hữu Đạo, cảm thấy người này trẻ quá, liệu có được tu vi pháp lực gì? Để pháp sư trẻ tuổi này làm tùy tùng quả thực là nói đùa mà, còn không biết ai phải bảo vệ ai nữa. Suy nghĩ đầu tiên của hai người đều cho rằng Thượng Thanh Tông làm vậy chỉ là để đối phó cho xong, tùy tiện đuổi người tới góp cho đủ số.
Ngưu Hữu Đạo cũng lặng lẽ quan sát bọn họ, từ đầu tới cuối vẫn treo một nụ cười hiền lành vô hại.
- Đây là Tam ca của ta, Thương Triêu Tông, đây là tiên sinh nhà ta, Lam Như Đình...
Thương Thục Thanh giới thiệu hai người với Ngưu Hữu Đạo.

Hắn chắp tay cười nói:
- Xin ra mắt Vương gia, chào Lam tiên sinh.
Thương Thục Thanh lại giới thiệu Ngưu Hữu Đạo với hai người:
- Vị này là đệ tử quan môn của Đông Quách tiên sinh, Ngưu Hữu Đạo!
Đệ tử quan môn của Đông Quách Hạo Nhiên? Hai người Thương Triêu Tông và Lam Như Đình ngạc nhiên nhìn nhau. Dù trong lòng vẫn còn lo nghĩ, nhưng trước khi xác định rõ chân tướng, hai người vẫn giữ vững tư thái lễ nghi chắp tay chào:
- Làm phiền pháp sư.
Khách sáo một hồi, thả tay xuống, Lam Như Đình thẳng thắn:
- Thứ cho Lam mỗ vô lễ, Lam mỗ và Đông Quách tiên sinh cũng có thể coi là bằng hữu cũ, cũng khá hiểu nhau. Đệ tử thân truyền của Đông Quách tiên sinh Lam mỗ đều biết nhưng chưa từng nghe nói đến Đông Quách tiên sinh có một đệ tử quan môn tên Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo không hề bất ngờ khi bị hỏi như vậy. Từ khi Đường Nghi gọi hắn là sư đệ trước mặt người ngoài, hắn đã hiểu, căn bản họ không muốn để cho bên ngoài biết có một người như mình tồn tại, chỉ cười nói:
- Có một số việc không tiện giải thích, tóm lại là không phải giả. Chờ có cơ hội thích hợp ta sẽ giải thích nguyên nhân cụ thể.
Lam Như Đình liếc nhìn Thương Thục Thanh đầy thâm ý bởi vốn biết Thương Thục Thanh làm việc thế nào, chắc chắn không phải ngu phụ đầu không có não, không hiểu nàng mời người như thế này tới để làm gì.
Đoàn người không nói nhiều nữa, tiếp tục lên đường nhưng Ngưu Hữu Đạo cũng cảm giác được đối phương có vẻ không nhiệt tình với mình lắm, bị kỵ binh kẹp ở giữa, như thể đang bị bao vây.
Thực ra hai người Thương Triêu Tông và Lam Như Đình đã đoán đúng suy nghĩ của Thượng Thanh tông, đoán chừng chỉ là tùy tiện phái người đến để đối phó, đồng thời còn lo lắng liệu Ngưu Hữu Đạo có vấn đề gì không, vì vậy mà đề phòng hắn.
Trên đường đi, tách Ngưu Hữu Đạo một khoảng nhất định, Thương Triêu Tông tranh thủ hỏi nhỏ Thương Thục Thanh:

- Thanh Nhi, muội có mời Thượng Thanh Tông hỗ trợ xóa vết bớt trên mặt không?
Suy nghĩ một lát, Thương Thục Thanh trả lời:
- Ca, thực là không có. Đông Quách tiên sinh nói không sai, ở cái thời loạn thế này, dung mạo xinh đẹp chưa chắc đã là chuyện tốt. Huống chi, với tình huống của chúng ta bây giờ, là thân nữ nhi lại quá xinh đẹp sẽ gây phiền phức cho chúng ta, xấu một chút cũng có sao!
Nàng nói vậy khiến Lam Như Đình lắc đầu, nào có nữ nhân nào không thích đẹp.
Thương Triêu Tông trầm giọng nói:
- Sớm muộn gì muội cũng phải lập gia đình, không thể che mặt cả đời chứ!
- Ca, muội không phải cây cỏ, cũng có tình nhi nữ nhưng sinh không gặp thời, trong loạn thế, xuất thân của huynh muội ta đã chú định phải vung kiếm tứ phương, tình nhi nữ là quá xa xỉ. Ca, thực sự không cần quan tâm đến cái bớt trên mặt muội. Người bình thường muội còn chẳng thèm đâu. Muội tự nhận mình là minh châu long đong, người không ngại dung mạo xấu xí mới là người muội thực sự mong muốn, muội sẽ quét bụi lấy thân minh châu mà đối đãi! Duyên đến thì đến, vô duyên thì chờ, không cần miễn cưỡng!
Nàng thong dong rong ruổi, lụa che mặt rủ xuống bồng bềnh.
Thương Thục Thanh nói rất có lý, Thương Triêu Tông không nói gì nhưng hai gò má căng cứng, trong lòng bi phẫn. Nữ tử bình thường mười sáu mười bảy đã sắp lấy chồng sinh con, y chỉ hận mình vô năng, liên lụy đến muội muội, ngồi ngẩn ngơ trong lao suốt mấy năm, làm lỡ dở muội muội thành lão cô nương gần hai mươi tuổi. Với tình hình hiện tại của Thương gia, dù muội muội không có cái bớt kia cũng có ai dám cưới chứ? Đường đường là một Quận chúa mà phải tùy tiện tìm ai đó sao? Y không muốn bạc đãi muội muội, để cho muội chịu thiệt thòi. Khi còn sống, phụ thân vẫn liên tục dặn dò huynh đệ y phải chăm sóc muội muội cho tốt.
Nhóm người rong ruổi trên đường, đổi ngựa liên tục cho chúng nghỉ ngơi. Tới chạng vạng tối, đoàn người cắm trại nghỉ ngơi bên bờ sông, có

người hạ trại, có người lấy nước nhóm lửa, có người cảnh giới, có người đi kiểm tra tọa kỵ.
Bên bờ sông, lều vải san sát, lửa cháy bập bùng, hương đồ ăn dần dần bay lên.
Ngưu Hữu Đạo ngồi bên tảng đá mở bao đồ, móc lương khô ra, nhớ lại lời Đồ Hán, nghĩ một lát, hắn lại ném tất cả xuống sông.
Thương Triêu Tông ngồi cách đó không xa vẫn lặng lẽ quan sát hắn, thấy thế không nhịn được mà hừ lạnh:
- Lương khô ngon như vậy ném đi mà không tiếc sao? Thế đạo binh hoang mã loạn, không biết có bao nhiêu người ăn không no. Đương nhiên, các tu sĩ này chưa từng thiếu ăn thiếu uống, sợ là ăn ngon quen rồi.
Lam Như Đình ngồi bên cạnh đang dùng cành cây gảy đống lửa bèn chọc vào chân Triều Tông, cười lắc đầu. Lam Như Đình cho người đi mời Ngưu Hữu Đạo sang một nồi canh nóng khác cùng ăn. Ngưu Hữu Đạo cũng nghe được người ta bất mãn gì đó với mình nhưng vẫn phớt lờ. Có người đến mời, hắn vui vẻ đi tới. Có chuyện gì quan trọng hơn việc nhét đầy bao tử đây?
Thương Triêu Tông quay sang hỏi:
- Tiên sinh thấy ta nói đúng không?
Lam Như Đình cười đáp:
- Trước đó ta còn lo lắng người này có vấn đề gì, hiện giờ xem ra có lẽ hắn không được Thượng Thanh Tông chào đón, ta bắt đầu tin hắn là đệ tử của Đông Quách tiên sinh thật rồi đấy.
- A, sao tiên sinh biết?
- Vương gia không phát hiện ra sao? Ba ngày hắn ăn cùng chúng ta, ngay cả lương khô thô ráp cũng ăn được, lương khô ngon thế kia lại không muốn hưởng thụ mà vứt đi, chẳng phải là quá không bình thường sao? Hơn nữa, người này bị Thượng Thanh tông phái tới chỗ chúng ta, đoán chừng hắn nghi ngờ lương khô đó. Ngày mai cũng không cần theo dõi hắn chặt chẽ như vậy đâu, không ngại buông lỏng cho mọi người cơ hội tìm hiểu nhau một chút.
Thương Triêu Tông nhìn Ngưu Hữu Đạo ngồi cùng binh lính ăn uống, có vẻ khá đăm chiêu.

Thương Thục Thanh rửa mặt bên bờ sông quay lại, đêm xuống, nàng tháo nón lá có sa che mặt xuống, tóc dài buông xõa, phất phơ trong gió đêm, nhu tình như nước. Nàng đi tới, Lam Như Đình hỏi:
- Quận chúa thông minh, không phải người lỗ mãng, chẳng lẽ không nhìn ra được người này quá trẻ, không có tu vi pháp lực gì, vì sao còn đồng ý cho người này đi cùng?
Thương Thục Thanh ngồi bên bàn, vuốt vuốt hai bên tóc mai, trầm ngâm đáp:
- Thanh Nhi hiểu tâm sự của ca và tiên sinh. Nói thế nào nhỉ, đầu tiên là ta cảm thấy có vẫn hơn không. Thứ hai, ta cảm thấy người này không đơn giản. Giờ là lúc ca đang thiếu người, có thêm một nửa nhân tài trợ giúp vẫn hơn là không có.
Lam Như Đình nghe vậy lập tức hào hứng hỏi:
- Vì sao Quận chúa lại cảm thấy người này không đơn giản?
Từ bên cạnh nhìn sang, dáng ngồi của Thương Thục Thanh cực kỳ ưu mỹ, nhưng dưới ánh lửa bập bùng, khuôn mặt nàng như mặt quỷ. Nàng suy nghĩ một lát, sắp xếp lại ý rồi đáp:
- Đường Nghi là chưởng môn đương nhiệm của Thượng Thanh tông, đệ tử trong môn dù là cao hơn một bối gặp nàng ta cũng phải cung cung kính kính, nhưng Ngưu Hữu Đạo này gặp Đường Nghi dù cũng có cung kính đấy, nhưng vẫn khiến ta cảm thấy sao ấy, khó mà nói được, đại loại là mặt ngoài cung kính, thực chất bên trong vẫn coi nàng như ngang hàng. Kỳ lạ nhất là ta phát hiện ra hình như Đường Nghi với hắn là ngoài lạnh trong nóng, nhìn như cường ngạnh cao cao tại thượng nhưng thực ra lại có hơi chột dạ, vẫn luôn hoặc cố ý hoặc vô ý tránh nhìn thẳng vào mắt Ngưu Hữu Đạo.
- Chột dạ?
Thương Triêu Tông khó hiểu hỏi lại.
- Ca, đừng quên muội cũng là nữ nhân, có thể hiểu phần nào từng phản ứng nhỏ của nữ nhân.
Lam Như Đình hiếu kỳ hỏi:
- Đường Nghi là chưởng môn Thượng Thanh Tông, người này xem chừng vẫn còn trẻ, sao Đường Nghi lại chột dạ với hắn?
Thương Thục Thanh lắc đầu:

Chương 46: Người Này Không Đơn Giản (2)

- Tiên sinh, điều này, ta cũng rất tò mò. Mới đầu ta còn tưởng rằng mình nhìn nhầm, may mắn ta vẫn đội nón sa nên có thể quan sát kỹ được. Sau nhiều lần chú ý, ta biết cảm giác của mình không lầm. Đường Nghi đối diện hắn bị chột dạ.
Thương Triêu Tông và Lam Như Đình nhìn nhau, cùng quay sang nhìn Ngưu Hữu Đạo đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, một tay cầm canh nóng một tay cầm lương khô vừa uống vừa gặm bên đống lửa cười cười nói nói với mọi người ta có vẻ khá thoải mái.
- Đào hoa ổ lý đào hoa am,
Đào hoa am hạ đào hoa tiên.
Đào hoa tiên nhân chủng đào thụ,
Hựu trích đào hoa hoán tửu tiền…
Tiếng ngâm thơ thanh thúy mềm mại kéo hai người quay lại, nhìn Thương Thục Thanh, khá ngạc nhiên.
Thương Thục Thanh hơi nhíu mày suy tư đọc lại bài thơ trong trí nhớ:
- Tửu tỉnh chích tại hoa tiền tọa,
Tửu túy hoàn lai hoa hạ miên.
Bán tỉnh bán túy nhật phục nhật,
Hoa lạc hoa khai niên phục niên.
Đãn nguyện lão tử hoa tửu gian,
Bất nguyện cúc cung xa mã tiền.
Xa trần mã túc hiển giả thế,
Tửu trản hoa chi ẩn sĩ duyên.
Nhược tương hiển giả bỉ ẩn sĩ,
Nhất tại bình địa nhất tại thiên.

Nhược tương hoa tửu bỉ xa mã,
Bỉ hà lục lục ngã hà nhàn.
Biệt nhân tiếu ngã thái phong điên,
Ngã tiếu tha nhân khán bất xuyên.
Bất kiến ngũ lăng hào kiệt mộ,
Vô hoa vô tửu sừ tác điền!
Nàng vốn thông minh, có thể nhìn một cái là nhớ, đương nhiên trí nhớ siêu quần. Ngưu Hữu Đạo chỉ đọc bài thơ này có một lần, nàng ta cũng chỉ nghe có một lần nhưng đã thuộc. Đọc xong liền nhìn phản ứng của hai người.
Thương Triêu Tông cười ha ha:
- Đây là bài thơ Thanh Nhi mới sáng tác sao?
Tửu tỉnh chích tại hoa tiền tọa,
Tửu túy hoàn lai hoa hạ miên…
A, thơ hay, nghe rất tiêu dao nhưng khá lười nhác. Đây là cuộc sống Thanh Nhi mong muốn sao?
Thương Thục Thanh lắc đầu, lại quay sang xem phản ứng của Lam Như Đình.
Lam Như Đình suy nghĩ một lúc mới chầm chậm nhận xét:
- Ta đã từng bái phỏng nơi Đông Quách tiên sinh thanh tu, trước cửa có một gốc đào ngàn năm, bất kể xuân hạ thu đông, hoa đào vẫn luôn rực rỡ, vĩnh viễn không tàn lụi, rất thần kỳ, cũng rất ấn tượng. Quận chúa đột nhiên đọc bài thơ này, có phải là ấn tượng đầu tiên khi nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo không?
Nàng lắc đầu:
- Thơ này không phải ta làm, là Ngưu Hữu Đạo làm. Khi ấy, ta theo Đường Nghi đến Đào Hoa Nguyên. Ngưu Hữu Đạo đang lười nhác nằm trên ghế dài mơ màng ngủ dưới gốc đào. Khi được biết đây chính là pháp sư sẽ đi cùng chúng ta, thực ra ta cũng không vui. Nhìn hắn trẻ thế là biết bọn họ muốn lừa gạt chúng ta rồi, vô tâm như vậy, cưỡng cầu cũng vô dụng. Khi ta đang định trả lại kiếm cáo từ, ai ngờ Ngưu Hữu Đạo lại vặn eo vặn cổ ngâm bài thơ này, tài hoa khiến cho ta phải kinh diễm. Trong thơ, hắn tự khoe mình là cao nhân ẩn sĩ, rất có tài nhưng không gặp thời vậy. Lúc này ta mới kiên nhẫn quan sát tiếp, sau đó nhận

ra Đường Nghi có vẻ khác thường, cuối cùng, mới hạ quyết tâm không chẳng bằng có, mời người này xuống núi cùng đi. Đúng rồi, mới đầu hắn rõ ràng không muốn đi theo ta nhưng sau đó không biết Đường Nghi nói với hắn cái gì đó mới chịu đồng ý. Khi hắn ra đi, Thượng Thanh tông còn chẳng thèm tới từ biệt, chỉ phái một tiểu đệ tử đuổi theo, có vẻ hắn cũng khó sống.

- A!

Lam Như Đình vuốt râu liếc nhìn sang Ngưu Hữu Đạo:

- Nghe Quận chúa nói vậy, thơ này đúng là có vẻ tự khoe mình là cao nhân ẩn sĩ thật. Giờ nghĩ lại mới thấy khí chất của người này cũng thật không bình thường, khá thoải mái thong dong, còn có tài hoa thi từ như vậy, không giống như đệ tử Thượng Thanh tông đã từng gặp trước kia. Thú vị đấy, đợi ta tìm cơ hội thử hắn một chút xem hắn nông sâu thế nào.

Đêm đó, người nên nghỉ ngơi đều nghỉ ngơi cả, Ngưu Hữu Đạo quan sát cách đội nhân mã này bố trí phòng ngự. Mặc dù năm trăm nhân mã chia ca trực luân phiên nghỉ ngơi canh chừng nhưng xem ra trong vòng vài dặm vuông có xảy ra chuyện gì cũng khó mà thoát khỏi tầm mắt của bên này nên cũng yên tâm hơn chút.

Trong một tòa trướng bồng, vén rèm lộ ra một khe hở, Lam Như Đình nhìn chằm chằm hành động của Ngưu Hữu Đạo, mỉm cười thầm thì:

- Thú vị đấy…

Tản bộ một vòng, Ngưu Hữu Đạo quay về trướng bồng của mình, lấy lá thư ra, mượn ánh lửa bên cạnh, rút bảo kiếm, cẩn thận mở niêm phong, rút tờ giấy bên trong ra, lật qua lật lại nhìn một chút, chỉ là một tờ giấy trắng, một chấm đen cũng không có.

Hắn giơ lá thư trước đống lửa nhìn thử, lại đặt nó dưới mũi hít hà một hồi, cuối cùng còn thè lưỡi liếm liếm một lúc, thử đủ cách vẫn không có gì. Hắn lo người ta dùng thuốc gì đó giấu chữ đi, nhưng liếm một cái liền hiểu đây là một phong thư giả.

- Chủ trì Nam Sơn Tự ở núi Tiểu Nam quận Quảng Nghĩa… xem ra lão Đồ nhắc nhở không phải nói bừa, muốn hại lão tử à? Coi lão tử như nặn bằng bùn ra à?

Ngưu Hữu Đạo lẩm bẩm nhíu mày, nghĩ bụng nếu bị đệ tử Thượng Thanh Tông chú ý tới gây khó dễ thì đúng là phiền phức, dù sao cũng có rất nhiều chuyện hắn không hiểu rõ. Nghĩ đi nghĩ lại một lúc, định ra được chủ ý, hắn gấp tờ giấy trắng lại, bỏ vào trong phong thư.
Hôm sau, trời mới lờ mờ sáng, đoàn người đã ăn uống xong xuôi chuẩn bị xuất phát.
Lều vải có người dựng có người thu, ngựa có người chăm có người đưa tới, Ngưu Hữu Đạo không cần lo việc gì, có người phục vụ hết, rõ là một đội quân đã được huấn luyện nghiêm chỉnh mà.
Đoàn người lại xuất phát rộp rộp phi nhanh, Ngưu Hữu Đạo cũng nhận ra hôm nay khác hôm qua, không ai kẹp hắn vào giữa đội ngũ rồi theo dõi nữa. Chạy được một quãng, đột nhiên hắn ra roi thúc ngựa chạy lên, đi ngang hàng với ba người Thương Triều Tông.
Ba người nhìn hắn, Ngưu Hữu Đạo gợi chuyện:
- Vương gia, với thân phận của ngài mà chỉ có năm trăm nhân mã bên cạnh thôi sao?
- Với phẩm cấp của Bổn vương, nếu không có chức quan, theo tổ chế, chỉ cho phép có năm trăm thân vệ.
- A, Ra vậy!
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu. Thực ra hắn chỉ muốn lấy cớ thôi, hỏi xong bèn đi luôn trên hàng đầu không lùi lại nữa, đi đằng sau hít bụi thực khó chịu.
Lam Như Đình chợt cười hỏi:
- Thứ cho Lam mỗ kiến thức nông cạn, xin hỏi pháp sư, không biết mộ của ngũ lăng hào kiệt ở đâu?
- A...
Ngưu Hữu Đạo lập tức hiểu câu hỏi này có liên quan đến bài thơ hoa đào của mình, quay sang nhìn Thương Thục Thanh, nhưng người ta che mặt, không nhìn được phản ứng thế nào, chỉ cười ha ha đáp:
- Nói linh tinh thôi mà.
Câu trả lời này thực sự khiến cho Lam Như Đình im lặng, tiếp tục hỏi thăm Ngưu Hữu Đạo về Thượng Thanh tông. Mặc dù hắn ở đó mấy năm trời nhưng căn bản chẳng biết gì, chỉ mượn một câu “một lời khó nói

hết” đối phó qua. Thực ra hắn đều nói thật cả nhưng ba người Lam Như Đình đều cho rằng gia hỏa này chẳng có lấy nửa lời nói thật!
Hết nửa buổi sáng đoàn người qua được núi, vượt hoang nguyên, thuận đường đi tới bên bờ sông, nhìn phong cảnh dọc đường, Ngưu Hữu Đạo suy tư, lục lại trí nhớ. Đến bên kia bờ sông, thấy ba cây đại thụ cứng cáp đứng song song, hắn mới xác nhận sơn thôn năm năm trước hắn rời đi cách nơi này không xa.

Chương 47: Đạo gia, Hầu Tử (1)

Dòng sông tiến vào trong núi, khi đến trước con đường nhỏ tiến vào trong núi thì Ngưu Hữu Đạo đột nhiên quay lại hỏi:
- Vương gia, đến giao lộ phía trước có thể dừng lại một chút không?
Hắn hỏi, Thương Triều Tông giơ tay lên, nhân mã lần lượt ghìm chặt cương ngựa.
Thương Triều Tông hỏi:
- Pháp sư có việc gì sao?
Ngưu Hữu Đạo giơ roi chỉ con đường nhỏ bên cạnh:
- Không dám dối vương gia, trong này có một sơn thôn, là nơi xuất thân của ta. Ta đã rời khỏi nơi này từ khi còn nhỏ vẫn chưa quay về, giờ muốn quay lại xem thế nào, sẽ không làm chậm trễ quá nhiều thời gian đâu. Có thể xin vương gia chờ một chút không?
Thương Triều Tông nhìn sang Lam Như Đình như có ý muốn trưng cầu ý kiến.
Lam Như Đình nhìn quanh, cười nói:
- Nếu vậy, vương gia, không ngại đi cùng xem nơi chung linh dục tú nào có thể sinh ra được pháp sư đi.
Thương Triều Tông hiểu ý Lam Như Đình muốn nhân cơ hội này tìm hiểu Ngưu Hữu Đạo bèn gật đầu đồng ý:
- Cũng được!
Ngưu Hữu Đạo cũng biết nhưng lười giải thích, chỉ cười nói: ‘Chỉ là một sơn thôn nho nhỏ thôi, chỉ sợ vương gia ghét bỏ.
- Đi!
Thương Triều Tông giơ roi chỉ, mấy người đi trước dò đường, những người khác chầm chậm đi sau.
Con đường mòn đi sâu vào trong rừng rậm, không cần phân phó, hai bên đội nhân mã đã lên cung căng nỏ, hoặc cầm sẵn vũ khí đề phòng tứ phía.

Ngưu Hữu Đạo quay lại nhìn họ, cảm giác được họ đều không phải quân sĩ bình thường, rất có kinh nghiệm thực chiến.
Ruýt… ruýt… ruýt!
Đột nhiên có tiếng chim hót từ trong núi vọng ra, Ngưu Hữu Đạo như bị điện giật, mở to hai mắt nhìn theo hướng tiếng chim.
- Vương gia, tiếng chim kêu này không thật.
Đột nhiên một người trong số quận hộ vệ lên tiếng nhắc nhở, bọn Thương Triều Tông lập tức ghìm cương ngựa, đề phòng tứ phía cao độ.
Có người che chở mấy người Thương Triều Tông, cũng có người bắt đầu vây Ngưu Hữu Đạo vào giữa, cung nỏ cũng kín đáo nhắm thẳng vào hắn. Hình như họ cho rằng hắn cố ý dụ bọn họ vào bẫy, nếu có gì không ổn sẽ bắn ngay lập tức.
Ruýt… ruýt… ruýt! Lại có tiếng chim hót xa xa.
Ngưu Hữu Đạo có vẻ kích động, nhìn quanh bốn phía, cũng chúm môi huýt lên ba lần giả tiếng chim.
Bốn phía tĩnh lặng, lát sau mới có hai tiếng chim đáp lại.
Hai mắt Ngưu Hữu Đạo sáng rực, mặc kệ người bên cạnh đang uy hiếp, phẫn nộ quát:
- Tránh ra!
Lam Như Đình vẫn thản nhiên khoát tay áo ra hiệu cho nhân mã tránh ra.
Ngưu Hữu Đạo phóng ngựa phi thẳng ra ngoài, không được bao xa bèn dừng lại, lại chúm môi giả thêm một tiếng chim hót thật dài nữa. Sau đó, hắn ghìm cương ngựa đứng im không ngừng quan sát tứ phía.
Không bao lâu sau, một bóng người xuất hiện trong núi rừng, một thanh niên khôi ngô vọt tới giữa sường núi, đứng dưới một gốc cây cổ thủ tròn mắt nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo dò xét, không buồn để ý đến cung nỏ đang nhắm thẳng vào mình.
Ngưu Hữu Đạo cũng bình tĩnh nhìn đối phương đánh giá. Hai người quan sát lẫn nhau một hồi, bọn Thương Triều Tông sau lưng nhìn mà không hiểu gì.
Rõ ràng người thanh niên khôi ngô kia rất kích động, môi run run thật lâu mới run giọng hỏi:
- Đạo… Đạo gia… là ai?

Hai chữ “Đạo gia” này thực sự khiến cho máu nóng của Ngưu Hữu Đạo sôi trào.
Hắn nắm chặt tay, hạ khuỷu xuống rồi chỉ vào người mới tới, hưng phấn gọi:
- Hầu Tử!

Chương 48: Đạo gia, Hầu Tử (2)

Tiếng gọi này cũng khiến cho người thanh niên kia kích động không kém, mặc kệ bụi gai, nhào tới nhảy xuống giữa đường núi.
Ngưu Hữu Đạo xoay người xuống ngựa, hai người giang hai tay ôm chặt lấy nhau vuốt vuốt lưng đối phương, còn thâm tình hơn cả một đôi tình lữ yêu thương say đắm.
Bọn Lam Như Đình nhìn mà suýt nổi da gà, nhưng ai cũng thấy Ngưu Hữu Đạo này từ khi mới gặp tới giờ lúc nào cũng thong dong bình tĩnh, khá thoải mái mà lúc này lại thất thố như vậy, hẳn là đã gặp được cố nhân giao tình thâm sâu.
Dù vậy, các hộ vệ xung quanh vẫn không dám buông lỏng cảnh giác, đề phòng xung quanh cao độ. Đến giờ họ vẫn không biết tín hiệu giả tiếng chim hót kia là gì nhưng họ có thể khẳng định, Ngưu Hữu Đạo cực kỳ quen thuộc với tín hiệu này.
Người ngoài khó mà hiểu được sự cô đơn trong cái ôm của hai bọn họ. Đó là một sự cô đơn từ sâu trong tâm linh. Người ngoài cũng chẳng thể hiểu được giao tình giữa hai người.
Sau khi hai người ổn định lại cảm xúc, bèn đẩy nhau ra, nhìn nhau chăm chú, ánh mắt tràn đầy tình cảm.
Thấy Hầu Tử vừa cao vừa lớn, cao hơn chính mình nửa cái đầu, ngẫm lại hắn ta có được ngoại hiệu “Hầu Tử” cũng là vì vừa cao vừa gầy, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên mỉm cười. Dường như Hầu Tử mất khống chế vừa rồi không còn nữa, hắn ta đã khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng trước kia. Nhưng có một vài điều từ trong linh hồn không thể thay thế.
- Đạo gia, ngài cười cái gì?
Hầu Tử hỏi.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu cười ha ha:
- Ngươi không cảm thấy bộ dáng của mình bây giờ rất có vấn đề sao?

Hầu Tử sửng sốt, chợt hiểu ra, khóe miệng cũng hơi cong lên, đại ý là hắn ta cũng buồn cười.
Cố gắng nhịn cười, Ngưu Hữu Đạo hỏi:
- Sao ngươi lại tới đây? Ta nhớ đã thấy ngươi chạy trốn được vào hành lang mà.
Hầu Tử bình tĩnh nói:
- Không vào hành lang có lẽ còn có cơ hội sống sót.
- Sao lại nói vậy?
- Cả hành lang đều sập rồi, ta không có chỗ nào để trốn.
Ngưu Hữu Đạo chẳng biết nói gì. Hắn tưởng đối phương chạy nhanh thoát được, không ngờ còn thảm hại hơn, chỉ biết thở dài, nhìn tới cuối con đường nhỏ:
- Ngươi cũng từ thôn Tiểu Miếu tới sao?
Hầu Tử khẽ gật đầu, hỏi:
- Ngài là Ngưu Hữu Đạo?
- Sao ngươi biết?
- Sau khi tỉnh lại, phát hiện mình trúng tên, ta mới biết trước đây không lâu thôn đã bị bọn cướp cướp sạch. Khi dưỡng thương, ta có nghe nói trong thôn có một người tên Ngưu Hữu Đạo rất kỳ lạ, như một kẻ ngốc, cứ đi tìm người trong thôn hỏi lung tung, nói giống ta giống gì đó ta cũng không nhớ, ngài rời thôn lúc nào họ cũng không biết. Khi ấy ta đoán ra được hắn là Đạo gia rồi, nhưng ta đang bị thương rất nặng nên không đi tìm ngài được, cũng không biết đi đâu tìm ngài.
Bọn người Thương Triều Tông đứng hơi xa nên không nghe được hai người họ nói gì.
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, vỗ vỗ vai hắn ta:
- Ta còn tưởng rằng ngươi đã thoát thân được, không ngờ ngươi cũng gặp nạn, nếu không ta cũng sẽ không rời thôn Tiểu Miếu một mình.
- Hiểu!
Chỉ một câu này là đủ. Ngưu Hữu Đạo không giải thích nhiều, chắp tay nhìn núi rừng bốn phía, cảm khái thở dài, lại nói:
- May sao lần này ta đi qua đây muốn tới thăm những thôn dân kia, còn có chút nhân tình, nếu không sợ là không biết khi nào mới có thể gặp lại. Đúng rồi, với bản lãnh của ngươi, sơn thôn này làm sao giữ được ngươi.

Ngươi không muốn ra ngoài xem à? Hay gây họa khiến cô nương nhà nào lớn bụng rồi?
Hầu Tử tự động lược qua chuyện cô nương bụng lớn:
- Nghĩ rồi. Lúc đó thực sự là bị thương nặng, dưỡng thương non nửa năm mới dần khỏe lên, cũng may là nhờ có người trong thôn chiếu cố. Về sau khi lương thực chín, chính mắt nhìn thấy phỉ binh đánh cướp thì ta thực sự không thể nào tưởng tượng nổi. Binh lính và thổ phỉ ở đây chẳng có gì khác, mỗi lần lương thực chín thì đều sẽ đến cướp một lần.
Ngưu Hữu Đạo có thể hiểu được tâm tình của hắn ta, biết Hầu Tử trước đây xuất thân binh chủng đặc biệt nên có một loại cảm xúc nào đó còn vương vấn. Còn mình trong lúc vô tình giúp mẹ góa con côi Hầu Tử dưỡng lão khám bệnh, lo lắng hậu sự, nếu không người có bản lĩnh như Hầu Tử e là cũng sẽ không đầu quân cho loại người như mình. Dù sao mình cũng là người đi trên đạo khác, Hầu Tử đi theo mình đơn thuần để trả lại những thứ đứa con bất hiếu còn nợ mẹ già, sau đó dần kết thành tình thân.
- Về sau ta nghĩ, ra ngoài cũng chưa chắc đã tìm thấy ngài, đoán sớm muộn gì ngài cũng sẽ trở về thôn này xem thử, giống như ngài nói phải trở về để trả lại ân tình nên ta quyết định ở đây chờ. Ta cũng phải trả lại ân tình cho người trong thôn, để tránh cho bọn họ bị cướp nhiều lần ta đã ở lại tổ chức huấn luyện cho người trong thôn. Còn do nội tình của cơ thể này không được tốt lắm, ta cũng nhân mấy năm nay rèn luyện cơ thể một chút, nếu không trong thế đạo rối loạn này, ra ngoài mà không có chút năng lực tự vệ thì gặp chuyện, ngay cả chết như thế nào cũng chẳng biết.

Chương 49: Người Này Hơi Không Chính Cống (1)

Ngưu Hữu Đạo gật đầu, hai người đều hiểu đối phương, xem ra hai người gặp lại cũng là chuyện tất nhiên.
- Ngài thì sao?
Hầu Tử hất cằm về phía đám người Thương Triêu Tông:
- Tình hình như thế nào? Rõ ràng là đi cùng với ngài nhưng hình như không quá thân mật.
- A!
Ngưu Hữu Đạo nhìn lại, mới nhớ ra mình đã gạt những người kia sang một bên rồi. Hắn vỗ lưng Hầu Tử:
- Nào, giới thiệu với ngươi một chút.
Ngưu Hữu Đạo dẫn Hầu Tử sang giới thiệu với đám người Thương Triêu Tông, lại giới thiệu Hầu Tử:
- Đây là huynh đệ tốt của ta, tên...
Hắn gãi đầu, quay sang hỏi Hầu Tử:
- Ngươi tên là gì ấy nhỉ?
Ban nãy hắn quên hỏi giờ đã quên tên mất rồi.
Cằm của đám Lam Như Đình suýt chút nữa là rơi xuống, huynh đệ tốt của ngươi mà ngươi không biết tên gì? Rõ ràng giao tình của các ngươi không bình thường mà có thể mở mắt bịa đặt như vậy sao? Người Thượng Thanh tông phái tới này hơi không chính cống rồi!
Ánh mắt Hầu Tử bình tĩnh liếc nhìn mọi người, nói:
- Viên Cương!
- À! Đúng rồi, Viên Cương. Rời thôn lâu quá rồi, tên của ngươi cũng quên mất.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu về phía mọi người xấu hổ nói:

- Trí nhớ của ta không được tốt lắm.
Lời này mọi người tin hay không chuyện khác, có điều ai nấy đều vô thức chú ý đến con dao găm cột trên đùi và cánh tay Viên Cương, tuy ăn mặc trông giống thôn dân vùng núi hẻo lánh nhưng rõ ràng khí chất không giống. Ánh mắt hắn ta rõ ràng không coi họ ra gì.
Bình thường những thôn dân nhìn thấy họ mà không bị họ dọa cho nơm nớp lo sợ mới là lạ, sao hắn ta lại có thể bình tĩnh như vậy? Vương gia, chẳng lẽ không biết vương gia là cái gì? Đám người Thương Triêu Tông nhìn nhau, trong lòng không khỏi hồ nghi, lẽ nào người bước ra từ trong thôn này đều là tính tình như vậy sao? Nghĩ đến đây, bọn họ có chút hiếu kỳ, thật đúng là muốn xem thử rốt cuộc cái thôn này có dáng vẻ như thế nào.
- Bảo người của các ngươi đừng lộn xộn, nếu không đừng trách ta không khách khí!
Viên Cương nhìn chằm chằm Thương Triêu Tông lạnh lùng cảnh cáo một tiếng.
Hộ vệ bên cạnh Thương Triêu Tông lập tức tức giận muốn phát tác, Thương Triêu Tông liền đưa tay cản lại. Viên Cương cho hộ vệ kia một ánh mắt miệt thị, xoay người, hai ngón tay móc trong miệng huýt sáo một tiếng thật to. Trong rừng núi bên cạnh lập tức có động tĩnh, lần lượt có năm sáu tên nhóc chạy ra, trên mặt mang theo vẻ cảnh giác tới gần, rõ ràng hơi e ngại quan binh.
Đám Lam Như Đình nhìn nhau, cảm thấy phản ứng này mới giống dáng vẻ của thôn dân.
- Cương tử ca, đây là?
Một tên nhóc cầm đầu thử hỏi một tiếng.
Viên Cương chỉ Ngưu Hữu Đạo:
- Đại Bổng, về trong thôn nói một tiếng, nói là Ngưu Hữu Đạo trở về, ta không trở về nữa, ta sẽ đi với huynh ấy. Sau này các ngươi cứ làm theo lời ta nói để giữ nhà, sẽ không có vấn đề gì đâu.
Không cần trưng cầu ý kiến của Ngưu Hữu Đạo, hắn ta đã trực tiếp quyết định thay Ngưu Hữu Đạo, không trở về thông nữa!
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu nở nụ cười với mấy người khác, hắn rất hiểu ý Viên Cương. Hắn ta không muốn người ngoài chạy vào trong thôn dò

xét ngọn nguồn trong thôn, còn về chuyện đi cùng mình thì dĩ nhiên rồi.
- Ngưu Hữu Đạo?
Đại Bổng sửng sốt một chút, nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo từ trên xuống dưới, đột nhiên lộ vẻ kinh ngạc nói:
- A...! Đạo ca, thật sự là huynh sao, huynh phú quý rồi, Cương tử ca mà không nhắc, ta cũng không nhận ra huynh. Đạo ca, ta là Đại Bổng, là Đại Bổng trước kia luôn theo sau đít huynh đi chơi đấy!
- Còn ta nữa, ta là Mãnh Tử!
- Đạo ca, ta là Tiểu Cẩu Tử...
- Ta Đại Oản nè, Đạo ca, mấy năm nay huynh chạy đi đâu, lúc ấy không thấy huynh đâu, người trong thôn tìm huynh khắp nơi. Về sau còn có người đến thôn nghe ngóng về huynh, còn có người từng gặp huynh trong thành...
Mấy tiểu tử này vây quanh tranh nhau chen lấn ồn ào, bộ dạng vô cùng vui vẻ.
Có người đến thôn nghe ngóng? Trong thôn còn có người gặp ta trong thành? Ngưu Hữu Đạo sửng sốt một chút, sau đó đại khái đoán ra được một chút, cười ha ha một tiếng, đưa tay chỉ một lượt những tiểu thiếu niên kéo đến:
- Đại Bổng, Mãnh Tử, Tiểu Cẩu Tử...
Dù sao chúng đều đã tự giới thiệu bản thân một lượt rồi.
- Nhớ hết, lúc trước Đại Oản và ta đi bắt cá trên sông suýt thì chết đuối...
Dù sao hắn cũng chẳng biết một tên nào, cứ chiếu theo những chuyện tiểu tử sơn thôn có thể sẽ làm nói lung tung một lượt.
Khóe miệng Viên Cương co rút, phát hiện Đạo gia vẫn là Đạo gia trước kia!
Đại Oản hớn hở gật đầu nói:
- Đúng vậy, đúng vậy!

Chương 50: Người Này Hơi Không Chính Cống (2)

Trong lòng lại đang buồn bực nghĩ, bắt cá hình như là có, nhưng có suýt chết đuối sao?
- Đạo ca, huynh về mà không quay lại thôn thăm một chút sao? Cương tử ca nói các huynh phải đi, phải đi đâu vậy?
Đại Bổng hiếu kì hỏi, mảy may không có ý thức được phải đi mà Viên Cương nói là có ý gì. Dù sao trong ấn tượng của chúng, người trong thôn này cũng chẳng đi được bao xa.
Viên Cương nói:
- Đi ra thế giới bên ngoài xem thử, đừng hỏi nhiều như vậy.
Có thể nhận ra Viên Cương rất có uy tín trong đám thanh niên, hắn ta vừa nói xong mọi người cũng liền không hỏi nữa.
Đại Bổng vò đầu nói:
- Cương tử ca, mang bọn đệ cùng đi xem đi.
- Bên ngoài hỗn loạn, ở trong thôn an ổn sống là hơn tất thảy, những chuyện khác sau này xem tình hình hẵng tính.
Viên Cương vứt lại một câu, quay đầu lại hỏi Ngưu Hữu Đạo:
- Có tiền không?
Ngưu Hữu Đạo hất hất cằm về phía con ngựa của mình:
- Trong bọc, đang định đưa cho thôn.
Viên Cương đi đến đưa tay tìm trong bọc, lấy ra một túi tiền, đưa tay lắc thử, tiếng leng keng vang lên. Hắn ta quay trở về mở túi tiền ra xem, tiền vàng, tiền bạc, tiền đồng một đống, vàng bạc đều được đúc thành dạng tiền đồng, tiền vàng chiếm đa số, màu vàng rực rỡ chói mắt.
- Oa!

Mấy tiểu tử này chưa bao giờ nhìn thấy nhiều tiền như vậy liền vây qua, đều muốn đưa tay sờ thử, mang đầy dáng vẻ thấy tiền sáng mắt.
Viên Cương kéo dây miệng túi tiền lại, cột chặt, quẳng cho Đại Bổng, nhắc nhở:
- Tiền này giao cho tập thể mấy lão nhân trong thôn bảo quản, nói với họ, tuy nhiều tiền nhưng không thể đem đi mua đồ lung tung. Bên ngoài binh hoang mã loạn, lộ tiền tài dễ khiến trong thôn chuốc họa, thực sự cần dùng gấp hoặc thứ nhất định phải mua mới có thể lấy ra dùng, nhớ chưa?
Nghe vậy, ba người Lam Như Đình lại nhìn nhau, ánh mắt nhìn Viên Cương càng lộ vẻ thú vị.
Ngưu Hữu Đạo cũng gật đầu nói:
- Ừm, phung phí sau này đừng trách ta bắt thôn trả lại tiền. Tiền của ta cũng vất vả kiếm được, nó dùng để giải nạn, không phải để người ta phung phí.
Mấy tiểu tử liên tục gật đầu, Đại Bổng vỗ ngực nói:
- Đạo ca yên tâm, chúng ta biết kiếm tiền không dễ, huynh chịu bỏ nhiều tiền như vậy cho thôn đã là tốt lắm rồi, sao có thể phung phí, trở về chắc chắn ta sẽ nói rõ ràng.
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói:
- Vậy là tốt rồi.
Viên Cương khua tay nói:
- Được rồi, quay trở về hết đi.
Lời của hắn ta vẫn khá có tác dụng, mấy tiểu tử nghe vậy liền rời đi, vừa đi mấy bước lại quay đầu lại vẫy tay:
- Cương tử ca, Đạo ca, chúng ta đi về trước, các huynh đi sớm về sớm nha!
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười khoát tay, Viên Cương đứng thẳng tắp đưa mắt nhìn. Đợi đến khi không thấy người đâu nữa, Viên Cương quay người nói với Ngưu Hữu Đạo:
- Đi thôi!
Lam Như Đình ngồi trên lưng ngựa cười nói:
- Viên huynh đệ, biết cưỡi ngựa không?
Ngưu Hữu Đạo quay đầu vui vẻ nói:

- Đừng nói cưỡi ngựa, máy bay, xe tăng hắn ta còn lái được mà.
- Máy bay? Xe tăng?
Lam Như Đình, Thương Triêu Tông, Thương Thục Thanh trăm miệng một lời cùng nhau trợn tròn mắt, bộ dạng vô cùng mờ mịt. Ba người nhìn nhau, cho là mình nghe lầm, nhìn những người khác cũng có vẻ mông lung như mình mới biết không nghe lầm.
- Máy bay, xe tăng là vật gì?
Thương Thục Thanh hỏi một tiếng.
Vẻ mặt Viên Cương lạnh lùng không phản ứng gì. Ngưu Hữu Đạo cũng ý thức được mình lỡ miệng, cười ha ha nói:
- Đồ nông thôn ấy, các ngươi cũng chướng mắt, không nói nữa.
- Chúng ta kiến thức quá hạn hẹp.
Thương Thục Thanh thở một tiếng đáng tiếc, thấy người ta không muốn hỏi thêm thì cũng không hỏi nhiều nữa.
Lam Như Đình hất cằm về phía cuối con đường núi:
- Pháp sư đã trở về quê mà không muốn quay lại thăm một chút à?

Chương 51: Người Tốt (1)

Viên Cương không muốn nhiều lời với bọn họ, đáp một câu lạnh như băng:
- Mỗi lần quan binh đến đều muốn cướp sạch thôn một lần, nông dân không thể gặp được cảnh tượng hoành tráng thế này.
Mọi người đều có thể nghe ra ý tứ trong câu nói của hắn ta, sắc mặt Lam Như Đình và Thương Triêu Tông hơi ngưng trọng, không phải tức giận vì lời nói này mà vì có thể lý giải đầy đủ câu này. Không nói trước kia, chỉ riêng chuyến đi lần này họ đã nhìn thấy không ít tình huống bi thảm như Viên Cương nói.
Nhưng hộ vệ bên cạnh Thương Triêu Tông lại nổi giận, giơ roi chỉ vào Viên Cương khiển trách quát mắng:
- Lớn mật! Vương gia há lại...
Viên Cương liếc mắt nhìn, Thương Triêu Tông ừm một tiếng, ra hiệu người kia ngậm miệng.
Ngưu Hữu Đạo thấy tình cảnh bị làm cho ngượng ngùng liền mỉm cười giảng hòa nói:
- Chủ yếu là vì không muốn vì chút việc riêng làm chậm trễ hành trình của vương gia, không đi cũng được, không đi cũng được.
Thương Triêu Tông quay đầu lại nói:
- Cho Viên huynh đệ một con ngựa!
Có thể thấy ấn tượng đầu tiên của y đối với Viên Cương còn có thiện cảm hơn so với Ngưu Hữu Đạo. Nguyên nhân rất đơn giản, y vừa nhìn đã thấy khí chất anh dương vệ, vũ liệt vệ trên người Viên Cương, trông rất thân thuộc, còn Ngưu Hữu Đạo miệng không có một câu thật thà này không giống người tốt lành gì.
Đằng sau nhanh chóng có người dắt một con ngựa tới, Viên Cương nhận dây cương lật mình lên ngựa, động tác gọn gàng. Đám Lam Như Đình rõ

ràng chú ý thấy Viên Cương không giống một thôn dân sơn dã, tương đối có kinh nghiệm khống chế ngựa.
Thương Triêu Tông ra hiệu bằng tay, cả đám người tiếp tục đi về phía trước, đội sau đổi thành đội trước quay trở về.
Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương vừa gặp mặt, có nhiều chuyện nói nên chậm rãi đi cuối đội ngũ.
Ở phía trước, Thương Triêu Tông trong lúc vô tình nghe thấy Thương Thục Thanh vẫn còn lầm bầm mấy từ “máy bay, xe tăng” thì quay đầu nhìn hai người phía sau không xa, không khỏi cười nói:
- Người ta không muốn nói, Thanh nhi còn ghi nhớ sao? Nếu vậy sao lúc đầu cố gắng hỏi cho đến cùng?
Vẻ mặt Thương Thục Thanh dưới vành nón lá không thể nhìn thấy rõ, nàng trả lời:
- Người ta đã không muốn nói, muội cảm thấy Ngưu Hữu Đạo kia cũng không phải là người tiện miệng nói linh tinh, mấy lời lấp liếm này làm cho muội cảm thấy rất kỳ quái. Mấy câu vô tâm đó dường như không phải là lỡ lời, mà giống như có thứ gì đó đang giấu diếm chúng ta. Hơn nữa ánh mắt Viên Cương kia nhìn chúng ta rất coi thường.
Thương Triêu Tông hồ nghi nói:
- Thanh nhi, lời này của muội hình như rất mâu thuẫn, sao ta nghe thấy hồ đồ rồi?
Thương Thục Thanh nói:
- Muội cũng không thể nói rõ được, cảm thấy về mặt tâm tính hình như coi thường chúng ta, những lời hắn tùy tiện nói ra dù sao chúng ta cũng có cảm giác nghe không hiểu, ở một mức độ nào đó, khi đối mặt với chúng ta dường như có tư thế tâm lý cao cao tại thượng.
Thương Triêu Tông à một tiếng:
- Có thể cảm thấy mình là pháp sư, còn chúng ta trong mắt bọn họ chỉ là phàm phu tục tử thôi.
- Có lẽ vậy!
Thương Thục Thanh trầm ngâm một tiếng, quay đầu lại hỏi:
- Lam tiên sinh, ngài cảm thấy lúc trước hắn đồng ý cùng chúng ta vào thôn, sau đó bỗng nhiên cự tuyệt là có ý gì?
Lam Như Đình đáp:

- Có thể là một cách bảo vệ đối với thôn dân, Viên Cương này có thể không muốn cho chúng ta tiếp xúc với thôn dân.
Thương Triêu Tông nói:
- Nơi thì đã biết rồi, sau này muốn tiếp xúc không phải dễ như trở bàn tay sao?
Lam Như Đình tiếp lời:
- Vương gia vừa rồi chẳng lẽ không thấy sao? Nếu trên núi thật sự có thôn gì đấy thì thôn này rõ ràng không đơn giản. Từ trạm canh gác kia có thể nhận thấy, trong thôn này có biện pháp tự bảo hộ nghiêm mật, chỉ e người ngoài vừa tới gần, người trong thôn sẽ có phòng bị. Có lẽ đúng như bọn hắn nói, bọn hắn bị quan binh cướp sạch đến mức sợ rồi.
Vừa đi ra khỏi con đường nhỏ, họ tiếp tục rong ruổi trên con đường cái. Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương cưỡi ngựa ở sau, kể lại những chuyện mình gặp phải trong mấy năm nay. Được gặp lại nhau họ rất vui, dù có phải đi cuối đội ngũ hít bụi cũng không quan trọng.
Với Viên Cương, Ngưu Hữu Đạo không có gì phải giấu diếm, từ chuyện tỉnh lại trong miếu hoang gặp Đông Quách Hạo Nhiên cho tới những chuyện trải qua sau khi rời núi đều kể lại hết. Ngay cả chuyện phát hiện "Càn Khôn quyết" trong gương đồng cũng không hề giấu diếm.
Viên Cương không ngờ Ngưu Hữu Đạo lại bị giam lỏng năm năm:
- Đạo gia, theo như ngài nói thì Thượng Thanh tông kia muốn hại ngài ư?
Ngưu Hữu Đạo buông tiếng thở dài:
- Tám chín phần mười là vậy, từ các dấu hiệu và nhắc nhở của Đồ Hán kia đều thấy, hắn là muốn sớm cho ta quy thiên. Không biết ta đã trêu chọc gì bọn họ, ta vô hại với bọn họ, sao phải sống mái với ta chứ, việc này đến giờ ta vẫn chưa lần ra manh mối.
Viên Cương hỏi:
- Ở Thượng Thanh tông, bọn họ rất dễ xuống tay với ngài, sao phải kéo dài đến bây giờ?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
- Việc này ta cũng khó hiểu.
Viên Cương lại hỏi:
- Đạo gia định giải quyết việc này như thế nào?

- Có vẻ như đi theo đám người phía trước cũng không an toàn , chờ qua Nam Sơn tự đi, đợi Thượng Thanh tông cho rằng ta chết rồi, đã cắt được mối họa ngầm, chúng ta sẽ lập tức rời đi. Sau này trời đất bao la, dựa vào bản lĩnh của hai huynh đệ ta sẽ đi khắp nơi xem thử.
Ngưu Hữu Đạo đáp.
Hai người thương lượng xong liền quyết định như thế. Vì để phạm trù tư duy của Viên Cương vượt ra khỏi sơn thôn kia, hiểu thêm về thế giới này để có thêm khả ngăn tự vệ, Ngưu Hữu Đạo bắt đầu nói cho Viên Cương nghe về những chuyện liên quan đến giới tu hành mà hắn biết. Đáng tiếc là quyển sách liên quan đến giới tu hành của Thượng Thanh tông không được mang ra ngoài, bằng không có thể tiết kiệm được nước bọt giải thích. Viên Cương lăn lộn trong "giới khảo cổ" nhiều năm như vậy, đọc chữ tiểu triện cũng không thành vấn đề.
Viên Cương nghe cả chặng đường, suy nghĩ cả chặng đường đột nhiên thốt lên một câu:
- Người của thế giới tu hành tham gia vào thế tục thậm chí là dính líu đến tranh bá của các quốc gia, ta thật sự khó mà hiểu được.
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói:
- Có cái gì không hiểu chứ, không biết mới cảm thấy khó hiểu mà thôi, việc mà ngươi không biết không có nghĩa là không tồn tại. Đã đọc "Phong Thần diễn nghĩa" chưa? Trận chiến Thương Chu trong đó có bao nhiêu tu sĩ tham gia. Chẳng hạn Khương Tử Nha, Na Tra, Dương Tiễn gì đó. Tình hình đó không khác gì lắm tình hình thế giới hiện nay chúng ta đang ở. Ngươi cứ coi như chúng ta đang rơi vào thế giới trong sách của 'Phong Thần diễn nghĩa', như vậy đầu óc dễ xoay chuyển hơn.
Viên Cương hơi cạn lời, cau mày nói:
- Đạo gia, theo như ngài nói, chẳng lẽ trên đời này thật sự có thần tiên bay tới bay lui?
Ngưu Hữu Đạo đang cầm dây cương thúc ngựa lại cười một tiếng:
- Cái gọi là thần tiên phải xem thử ngươi lý giải như thế nào. Nếu chỉ là chỉ khả năng bay qua bay lại thì có lẽ có. Có điều giờ số người có tu vi đạt đến bước đó ở thế giới này không nhiều. Thật sự muốn có tu vi như vậy đã là những kẻ đứng trên đỉnh của chuỗi sinh vật sinh tồn trong tự

nhiên. Bên dưới có lẽ có cả đống người vận chuyển lợi ích, những chuyện thông thường chắn chắn không thể khiến bọn họ phải ra mặt.
- Thật sự có thể bay tới bay lui?
Viên Cương lắc đầu, mặc dù là người hắn ta tín nhiệm nói ra nhưng vẫn hơi không tin được:
- Cái này không khoa học!
Ngưu Hữu Đạo giang hai tay:
- Rất khoa học, chẳng qua ngươi chưa được tiếp xúc với những thứ cốt lõi bên trong nên không thể lý giải được thôi.
Viên Cương kinh ngạc:
- Khoa học? Khoa học chỗ nào?
Ngưu Hữu Đạo hơi suy tư một chút, nghĩ xem phải giải thích cho hắn ta như thế nào. Sau khi hắn sắp xếp xong mạch suy nghĩ, liền nói:

Chương 52: Người Tốt (2)

- Trước khi chúng ta tới đây, ta cũng như ngươi, không tin có thần tiên gì đó. Nhưng sau năm năm tu luyện ở Thượng Thanh tông, so sánh giữa hai cái, ta đại khái đã hiểu ra. Ngươi nhìn đi!
Hắn ra hiệu Viên Cương nhìn, tay lật một cái, vận công đẩy ra lập tức thấy bụi mù do ngựa phi cuốn tới trước mặt như đang xoay tròn không tan trong lòng bàn tay hắn, sau khi tiện tay tản ra, hắn lại hỏi:
- Ngươi cảm thấy ban nãy ta làm gì không?
Viên Cương nói:
- Đây là tác dụng nội lực của khí công Đạo gia ngài tu luyện sản sinh ra. Những tình huống cùng loại thế này trước kia hắn ta đã được chứng kiến từ trên người Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
- Đúng là khí công, nhưng sau khi vận công, lực này từ đâu đến, ngươi có thể giải thích không?
Viên Cương trầm mặc, cái này hắn ta thật sự chưa từng suy nghĩ kỹ, hắn ta chỉ biết là khí công nên lắc đầu, biểu thị không biết.
Ngưu Hữu Đạo giải thích:
- Luyện khí trước kia, khi mở giác quan tinh thần thể xác ra liền có thể cảm nhận được cơ thể hút thứ gì đó vào trong cơ thể, nói theo cách của Đạo gia đó là linh khí trời đất. Ta cũng luôn mơ màng khó hiểu về lý giải này. Sau khi đến đây và có sự so sánh thì ta đã đại khái hiểu ra linh khí trời đất rốt cuộc là gì.
Mặc dù Viên Cương bình tĩnh nhưng vẫn không kìm được hiếu kì hỏi:
- Là cái gì?
Ngưu Hữu Đạo trả lời:
- Dùng một từ khoa học để giải thích hắn ngươi sẽ biết ngay thôi. Vật chất ngầm, đã từng nghe thấy vật chất ngầm chưa?

Trong mắt Viên Cương lóe lên tia kinh ngạc:
- Ngài đang nói đến thứ vật chất còn nhỏ hơn điện tử và quang tử, không thể nhìn được bằng mắt thường, các nhà khoa học luôn tìm đủ mọi cách để nắm giữ đó sao?
Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
- Không sai, sau khi ta so sánh suy nghĩ cẩn thận một hồi, thứ gọi là linh khí hẳn là vật chất ngầm. Có vài thứ gọi là mê tín trước kia, ma quỷ có lẽ ngươi không xa lạ, dường như tồn tại mà lại như không tồn tại. Có điều trong điển tịch của Thượng Thanh tông ta xác định ở đây thật sự có ma quỷ tồn tại. Ta nghĩ cái gọi là ma quỷ thực ra là do những vật chất ngầm mắt thường không nhìn ra được kia tạo thành. Sau khi con người chết đi, tư tưởng và tư duy có thể mượn vật chất ngầm làm môi giới để tạo thành cái gọi là quỷ hồn. Đạo lý đó thật sự giống như ta và ngươi chiếm hữu nhục thân bây giờ. Chúng ta chẳng khác gì quỷ hồn có điều có khác biệt ở môi giới vận hành tư tưởng mà thôi. Vũ trụ mênh mông, tính đa dạng cùng tồn tại, chuyện nhân loại không hiểu còn nhiều lắm. Những chuyện chưa tiếp xúc không có nghĩa là việc không tồn tại.
- ...
Viên Cương có chút cạn lời nhìn hắn.
- Không cần nhìn ta như vậy, không có gì phải ngạc nhiên. Nếu ta không đoán sai, cái gọi là nội lực và pháp lực cao thấp thật sự chỉ là kết quả của năng lực điều khiển vật chất ngầm phóng thích ra uy lực năng lượng lớn hay nhỏ thôi.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, vung tay ngăn ít bụi mù bay tới, tiếp tục nói:
- Sau khi ta ở đây tu luyện mới phát hiện, linh khí thế giới này cũng vượt xa vật chất ngầm mà ta có thể lý giải. Lúc trước ở nơi chúng ta ở rất dồi dào. Ta đã kiểm tra nhiều lần, tốc độ tu luyện ở đây vượt xa bên kia. Từ một vài điển tích xem ra, nơi trước kia cũng không có nhiều linh khí lắm, dĩ nhiên cũng không có bao nhiêu tu sĩ. Về sau, Thương Tụng quốc vương khai quốc của nước Vũ đã chọc thủng trời, thế là linh khí không ngừng lọt vào thế giới này. Cụ thể có chuyện gì xảy ra ta cũng không rõ. Đúng rồi, ngươi vẫn luyện ngạnh khí công chứ?
Viên Cương gật đầu:

- Sau khi thương thế tốt lên vẫn đang luyện, bản lĩnh phòng thân cũng nên có một chút.
Ngưu Hữu Đạo mặt mày nghiền ngẫm nói:
- Ngạnh khí công luyện thể chân chính thực ra cũng là phối hợp vài thuật thổ nạp, cũng là muốn hấp thu linh khí, cũng chính là ngươi có thể hiểu được vật chất ngầm. Nếu ta đoán không nhầm, tiến độ tu luyện Ngạnh khí công của ngươi hiện nay chắc chắn vượt xa trước kia.
Viên Cương trầm mặc không nói, không sai, hoàn toàn đã bị Đạo gia đoán chính xác. Lúc trước hắn ta vẫn không thể nghĩ thông chuyện gì xảy ra, giờ đã bị những lời nội dung sâu sắc, giải thích dễ hiểu của Đạo gia giúp cho hiểu rõ thêm một chút.
Ngưu Hữu Đạo vui tươi hớn hở:
- Càn Khôn quyết ta tu luyện cũng không tệ, để sau này ta kiểm tra cơ thể giúp ngươi, xem thể chất người bây giờ có thích hợp tu luyện hay không. Nếu như thích hợp thì ngươi cũng luyện đi.
Viên Cương lắc đầu:
- Ta không hứng thú với mấy chuyện ngồi xuống giết thời gian, có thời gian ta tình nguyện đi làm vài chuyện có ý nghĩa.
Ngưu Hữu Đạo híp mắt:
- Ngươi đừng ngốc, thế đạo này khác với trước kia, thực lực tự vệ mạnh một chút không tốt sao? Kéo dài tuổi thọ trì hoãn già yếu sống lâu một chút cũng tốt.
Viên Cương vẫn lắc đầu:
- Tốn nhiều thời gian ngồi một chỗ, sống lâu cũng có ý nghĩa gì? Sinh mệnh là phải vận động!
- Hầu Tử, ta nói ngươi nghe...
- Đạo gia, đừng khuyên, ta không giống ngài luôn si mê thứ này. Ta không hứng thú với mấy thứ huyễn hoặc khó hiểu. Thái độ của ta đối với cuộc sống hẳn là ngài hiểu.
- Được, ta không nói nữa.
Ngưu Hữu Đạo thở dài, tiếp tục chỉ vào hắn ta nói:
- Có điều Ngạnh khí công kia ngươi đừng từ bỏ. Ta đoán Ngạnh khí công ngươi luyện không tầm thường. Trong những truyền thuyết của đạo giáo ở nơi trước kia có thể thấy được một ít manh mối. Lượng linh khí

từng có có lẽ cũng khá ổn, về sau không biết chuyện gì xảy ra, linh khí cực kì mỏng manh. Năm tháng dài lâu, phàm là những công pháp năng lực cảm nhận và hấp thụ kém một chút, tu luyện không ra kết quả chắc chắn đều đã bị đào thải. Đến thời kỳ của chúng ta những công pháp còn có thể tu luyện hiệu quả hẳn đều không đơn giản. Ở đây không chừng có thể tu luyện ra hiệu quả hoàn toàn khác biệt, điểm ấy ta không nói hẳn ngươi cũng có thể cảm nhận ra.
Viên Cương ừm một tiếng, sau khi im lặng một lúc liền hỏi:
- Đạo gia, sau này ngài có dự định gì?
Ngưu Hữu Đạo ngắm nhìn trời đất xung quanh, cởi mở cười nói:
- Nhập gia tùy tục, tặng thế giới này hai chữ!
- Hai chữ?
Viên Cương không hiểu, nghi hoặc nói:
- Hai chữ nào?
- Xin chào!
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày vứt ra câu đó sau đó quất mạnh roi, cưỡi ngựa phóng nhanh đi.
- Xin chào?
Viên Cương sửng sốt một chút, nhìn xung quanh, sau đó cũng quất roi thúc ngựa đuổi theo, một trước một sau nhanh chóng lao đi.
Núi Tiểu Nam, Quận Quảng Nghĩa..
Núi xanh xanh, rừng cây tĩnh mịch, lúc chạng vạng tối, ba kỵ binh xông vào phá vỡ sự yên tĩnh trong núi, thỉnh thoảng còn khiến cho chim bay thú chạy. Giữa bóng rừng ven đường có một tiểu đình để che mưa chắn gió, trong tiểu đình có dựng một tấm bia, chữ “Nam Sơn tự” khắc trên tấm bia đã bị thời gian mài mòn.
Tống Diễn Thanh, Hứa Dĩ Thiên, Trần Quy Thạc ghìm ngựa dừng lại, nhìn nhìn dòng chữ trên bia xác định không đi nhầm chỗ mới ngẩng đầu lên nhìn thềm đá quanh co trước mắt, trên núi rừng rậm rạp ẩn hiện một góc mái cong, hẳn là vị trí chùa miếu. Tống Diễn Thanh nghiêng đầu ra hiệu, gót chân Hứa Dĩ Thiên thúc vào bụng ngựa, phóng ngựa xông lên thềm đá, theo sau là Tống Diễn Thanh, Trần Quy Thạc đi theo cuối cùng.

Trên đỉnh núi là một tự viện cổ kính, không gian thanh u, phía trước có một tiểu tăng quét rác nhìn ba người nhảy xuống ngựa thì tiến tới thi lễ nói:
- Ba vị thí chủ, sắc trời đã tối, không biết...
Tống Diễn Thanh mắt lạnh ngạo nghễ, không coi ai ra gì, đưa tay đẩy tiểu tăng ra, nhanh chân xông vào cửa. Hứa Dĩ Thiên, Trần Quy Thạc cũng trực tiếp dẫn ngựa vào cửa chính của tự viện. Tăng nhân vội vàng ném cái chổi chạy về thông báo. Rất nhanh, có hơn mười tăng nhân thanh niên trai tráng xông đến cầm gậy xếp thành một hàng ngăn ba người với đại viện, tăng bào của ai nấy đều giặt trắng tinh, trông khá giản dị.
Tống Diễn Thanh lấy một vốc tiền từ túi tiền bên hông ném ra, tiền rơi leng keng dưới chân các tăng nhân. Tất cả đều là tiền vàng, vàng óng ánh chứ không phải chỉ vài chinh tiền, cả đám tăng nhân hai mặt nhìn nhau.
- Tiền hương hỏa! Chuẩn bị cho chúng ta sương phòng thật tốt, ngựa phải ăn loại cỏ khô thượng đẳng!
- Hóa ra các thí chủ là khách hành hương!
Tăng quân quản sự dưới mái hiên chính điện ôi chao một tiếng, bước nhanh chân tới, phất tay ra hiệu đám côn tăng buông vũ khí xuống, tự mình chào hỏi Tống Diễn Thanh:
- Dạo này binh hoang mã loạn, trong núi có không ít thổ phỉ, thấy các vị thí chủ dẫn ngựa xông vào còn tưởng rằng là kẻ xấu. Hiểu lầm, hiểu lầm, mời vào bên trong, mời vào bên trong.
Đưa tay mời bọn hắn vào phòng khách.
Ba con ngựa tự có người dắt đi chăm sóc, những côn tăng kia bắt đầu nhặt tiền vàng trên mặt đất.

Chương 53: Trụ Trì Viên Phương (1)

- Ngươi là trụ trì của nơi này?
Tống Diễn Thanh chắp tay đi dưới hành lang mái hiên hỏi một tiếng.
- Không phải, không phải, bần tăng Như Hối, là thủ tọa Đông viện.
Như Hối khách khí tự báo thân phận, nhìn thấy Tống Diễn Thanh có vẻ là kẻ giàu có nên vô cùng nịnh bợ.
Tống Diễn Thanh liếc gã ta một cái.
- Bảo trụ trì của các ngươi tới gặp ta.
Như Hối lắc đầu nói:
- Không khéo rồi, trụ trì ra ngoài thăm bằng hữu, ngày mai mới trở về.
Đêm đó, ba người Tống Diễn Thanh ở trong phòng khách. Nhà bếp của chùa vừa mới tắt lửa không lâu, có hai tiểu tăng đưa cơm chay tới. Sau khi bày xong cơm chay, hai tiểu tăng lui ra, Hứa Dĩ Thiên bước đến trước bàn nhìn nhìn, chỉ là một nồi cơm nhão với rau xanh, quá đơn giản.
Hứa Dĩ Thiên lấy một bình sứ nhỏ ra, rắc chút bột trắng vào trong nồi cơm nhão, cầm cái thìa quấy quấy, sắc mặt rất nhanh biến đổi, màu sắc nồi cơm nhão hơi biến sang màu đen. Hắn ta quay đầu sang nhẹ nhàng gọi một tiếng:
- Sư huynh!
Tống Diễn Thanh và Trần Quy Thạc bước lại gần xem thử, sắc mặt cũng thay đổi theo, trong cơm chay này có độc, may là kiểm tra thử một chút, nếu không không biết có chuyện gì xảy ra. Ai mà ngờ một ngôi chùa trông phù hợp quy củ thế này mà có thể làm ra chuyện như vậy.
- Một đám tặc ngốc!
Trần Quy Thạc nghiến răng nghiến lợi một tiếng, quay người muốn đi tìm đám hòa thượng tính sổ.

Tống Diễn Thanh đưa tay ra kéo y lại, vẫy hai người đến gần, chụm đầu nói thầm.
Một lát sau, Hứa Dĩ Thiên bưng nồi cơm chay đến nơi hẻo lánh xử lý, sau khi chỉnh sơ lại đồ đạc trên bàn, ba người gật đầu ra hiệu với nhau, lần lượt ngã trên mặt đất không nhúc nhích.
Chưa tới nửa canh giờ sau, một cánh cửa sổ trong góc được kéo ra một khe nhỏ, một con mắt nhìn vào trong phòng rồi biến mất.
Chỉ chốc lát sau, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, hai côn tăng đẩy cửa tiến vào, đằng sau có một lão hòa thượng mặc áo cà sa, người không cao, có vẻ hơi còng, da đen nhánh, vòm râu bạc trắng, hai mắt sáng ngời có thần, chính là trụ trì Viên Phương của Nam Sơn tự.
Mấy côn tăng bên ngoài tràn vào, Như Hối thủ tọa Đông viên kia cũng đi theo bên trái lão hòa thượng, bên phải là Như Minh thủ tọa Tây viện.
Có đệ tử bưng cái nồi không hướng về phía có ánh sáng, nói:
- Ăn sạch rồi.
Nhìn mấy người nằm dưới chân, Như Minh thủ tọa Tây viện chắp tay trước ngực buông tiếng thở dài:
- Sai lầm, sai lầm. Trụ trì, chúng ta lại tạo sát nghiệt rồi!
Trụ trì Viên Phương buông tiếng thở dài:
- Thế đạo loạn như vậy, dân chúng lầm than, bách tính không tự lo được cho mình, ai còn tới quyên tiền hương đèn? Nam Sơn tự lại ở sâu trong núi cách xa thành quách không nghĩ ra vài cách thì ở đâu ra tiền nhang đèn? Nếu mọi người ngay cả ăn cũng không đủ no, nếu người đều đi cả, đều tan rã hết, vậy thì còn nói gì tới chấn hưng Nam Sơn tự? Cho ta thêm thời gian vài năm nữa, tích lũy đủ tiền ta nhất định sẽ xây một ngôi chùa lớn trong thành, hoàn thành di nguyện của trụ trì, đến lúc đó tiền hương hỏa mỗi ngày sẽ tăng lên, chúng ta sẽ không cần làm những chuyện thế này nữa.
- Haiz!
Vài tiếng thở dài lại vang lên trong chúng tăng nhân.
Như Hối phất tay ra hiệu, vài côn tăng tiến lên lục soát ba người nằm trên mặt đất.

Chương 54: Trụ Trì Viên Phương (2)

Ai ngờ đột nhiên xảy ra dị biến, một côn tăng “a” một tiếng thảm thiết bị Hứa Dĩ Thiên một chân đạp bay ra ngoài, đụng vài người ngã theo.
Tống Diễn Thanh cũng bỗng nhiên đứng dậy, bóp cổ một côn tăng, cười lạnh nói:
- Hay cho một đám tặc hòa thượng giết người cướp của!
Dứt lời, tay vặn một cái, cổ họng côn tăng trong tay rắc một tiếng, đầu bị bẽ gãy. Hắn ta lại xoay tay chụp giữa hư không một cái, bảo kiếm sau lưng tự nhảy ra khỏi vỏ, bay vút qua, được nắm chặt trong tay hắn.
Ba đạo kiếm quang đột nhiên loé lên, một đám tăng nhân vung gậy gỗ cản lại nhưng sao có thể cản được. Chỉ trong chớp mắt đã có mấy kẻ bị giết, máu thịt văng tung tóe, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.
Những người còn lại bị dọa hoảng hốt lui ra sau, chỉ còn trụ trì Viên Phương vung thiền trượng lên keng keng ngăn cản, yểm hộ tăng chúng rút lui, trên người ngầm hiện lên yêu khí.
- Hóa ra là một yêu tinh!
Tống Diễn Thanh cười lạnh một tiếng, một kiếm hung ác chém xuống, thiền trượng của Viên Phương chặn lại, chấn cho cánh tay Tống Diễn Thanh run lên.
Rõ ràng Viên Phương không phải đối thủ của đám Tống Diễn Thanh, bất kỳ một người nào dường như cũng có thể đánh cho lão không có sức hoàn thủ, ngoài sức lực kinh người ra thì tu vi thực sự của lão chẳng ra làm sao.
Điều khiến ba người thấy kỳ lạ là Viên Phương đã chịu vài kiếm, y phục trên người đã bị chém rách rưới nhưng mũi kiếm lại khó làm bị thương người lão, giống như đang mặc bảo giáp hộ thân gì đó, nếu không cái mạng nhỏ của Viên Phương sớm đã chẳng còn rồi. Từ những vết rách

trên y phục có thể thấy thứ xù xì như lông lộ ra. Mũi kiếm xẹt qua chúng lại có thể phát ra tiếng kim loại ma sát.
Có điều, ba người nhanh chóng phát hiện ra sơ hở của Viên Phương. Tuy mũi kiếm chém xuống vô dụng nhưng khi đâm thì lại có thể xuyên qua da thịt Viên Phương. Dù Viên Phương da dày thịt béo, nhiều lần tránh được chỗ yếu hại nhưng liên tiếp bị đâm vài kiếm cũng khó mà chịu nổi, theo từng động tác của lão máu tươi chảy xuống tí tách.
Sau một lúc, Tống Diễn Thanh khẽ nâng tay ra hiệu, Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc dừng tay, ngừng công kích. Ba người đứng ba góc vây Viên Phương mặt đã vô cùng hoảng sợ, thân thể chật vật vào giữa.
Toàn bộ tăng lữ trong chùa dường như đều hiện thân, ngoài hơn chục người vừa chết trong tay ba người Tống Diễn Thanh, hiện trường còn hai mươi tên tăng lữ, trên tay cầm côn. Sắc mặt ai nấy đều vô cùng sợ hãi. Bọn hắn thấy đám Tống Diễn Thanh lợi hại như vậy thì không dám đến gần, nhưng cũng không muốn vứt Viên Phương lại chạy trốn.
Máu của Viên Phương vẫn chảy xuống tí tách. Lão thở hổn hển, thiền trượng cầm ngang chậm rãi xoay vòng cảnh giác nhìn ba người.
- Muốn chết hay muốn sống?
Tống Diễn Thanh lạnh nhạt lên tiếng hỏi hỏi.
Viên Phương cắn răng nói:
- Ta nói muốn sống ngươi có thể tha cho ta sao?
Tống Diễn Thanh đáp:
- Đương nhiên là không phải dễ dàng buông tha như vậy rồi. Muốn sống thì phải nghe lệnh ta, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, nguyện vọng vào thành xây chùa của ngươi ta sẽ thực hiện giúp ngươi, còn có thể khiến triều đình cho ngươi một thân phận chính thức. Bằng không, yêu tinh ngươi có chạy đến đâu cũng đều nguy hiểm đến tính mạng, những tu sĩ trảm yêu trừ ma kia sẽ không dễ dàng buông tha ngươi đâu!
Hắn ta lật tay để lộ một tấm lệnh bài. Chữ “Hình” trên lệnh bài khiến con ngươi Viên Phương co rút lại.
Một lát sau, đám tăng lữ nhút nhát, mếu máo bắt đầu xử lý thi thể người bên mình, đám Tống Diễn Thanh thì đi đến một căn phòng khách sạch sẽ khác.

Trong phòng khách, trước mặt bọn người Tống Diễn Thanh, Viên Phương băng bó xong vết thương thì cho đệ tử lui ra. Một thân lông vàng kia đã khiến mấy người Tống Diễn Thanh hiểu rõ, chẳng qua chỉ là một con yêu tinh bất tài, còn chưa hoàn toàn hóa người.
Nhìn quần áo Viên Phương vừa mới mặc lại xong, Tống Diễn Thanh kỳ quái nói:
- Theo ta được biết, Nam Sơn tự này hình như đã có từ rất lâu. Một đám tăng lữ sao lại để một yêu tinh như ngươi làm trụ trì?
Những tăng lữ khác hắn ta vừa giao thủ đã xác định, đó đều là người thật mà trụ trì lại là một yêu tinh, sao có thể không kỳ quái cho được.
Viên Phương sợ vết thương bị rách ra nên mặc y phục rất chậm, lão cười khổ nói:
- Thực ra ta không phải trụ trì Viên Phương...
Đợi sau khi lão ta kể xong chân tướng sự việc, đám Tống Diễn Thanh mới hiểu, hóa ra trụ trì Viên Phương thật sự hai năm trước đã viên tịch. Còn lão ta là một con gấu được đám tăng lữ trong Nam Sơn tự nhặt được trong núi đem về nuôi dưỡng hai năm trước. Có lẽ do thường nghe Phật pháp, nên linh tính của lão dần dần mở ra, tự ngộ được một môn pháp hấp thu linh khí thiên địa, dần dần có tu vi, sau đó ở trong núi tu luyện. Lúc lão ta có tu vi nhất định bắt đầu hóa hình, đối tượng tham chiếu hóa hình là trụ trì Viên Phương, thế nên đã biến thành hình dáng Viên Phương. Có điều tu vi không đủ, hóa hình vẫn chưa hoàn toàn, còn đang đợi tiến bộ.

Chương 55: Có Bữa Ăn Khuya Ăn Sao? (1)

Đúng như lão đã nói, thế đạo quá loạn, Nam Sơn tự muốn duy trì được rất khó khăn. Lúc trụ trì Viên Phương còn tại thế chính lão đã không ngừng cung cấp tài vật từ bên ngoài mới giúp Nam Sơn tự miễn cưỡng chống đỡ không bị sụp đổ. Lúc trụ trì Viên Phương viên tịch vì không muốn Nam Sơn tự sụp đổ nên mới phó thác Nam Sơn tự cho lão. Có điều tên này vì hoàn thành di nguyện của trụ trì Viên Phương, bắt đầu dẫn dắt đám tăng lữ làm những chuyện xấu xa, chẳng những giết người cướp của trong chùa mà còn mang theo chúng tăng Nam Sơn tự mai phục cướp của trên đường. Tuy nhiên có vài tăng lữ trước kia lặng lẽ nhận tài vật lão đem về để sống thì còn được, muốn họ tự mình làm những chuyện thế này thì không chịu được. Đệ tử Phật môn đi ăn cướp thì còn ra thể thống gì nữa? Thế là họ bỏ đi. Ngôi chùa trên trăm người chỉ còn lại chưa đến một nửa, kết quả vì vụ giết người cướp của lần này lại bị rơi vào tay Tống Diễn Thanh.

- Thực ra ta cũng làm không ít chuyện tốt, ở rừng núi kế bên có vài đám thổ phỉ đều bị ta lặng lẽ dẫn đệ tử Nam Sơn tự quét sạch, đến nhóm nào chúng ta quét nhóm đó. Đám thổ phỉ kia quá đáng hận, thấy người là cướp, thấy nữ nhân là bắt về sơn trại. Chúng ta không giống vậy, chúng ta chỉ cướp kẻ có tiền, đối người nghèo tuyệt đối không đụng đến dù chỉ là cây kim sợi chỉ. Vào những lúc thu hoạch tương đối khá, thỉnh thoảng chúng ta đến các thôn trang xung quanh xin chút lương thực bố thí, không tin các ngươi có thể đi hỏi thăm thử. Sau khi ta lên làm trụ trì, các thôn trang lân cận cuối cùng đã không cần lo lắng thổ phỉ, đêm không cần đóng cửa cũng được. Mặc dù bọn họ không biết Nam Sơn tự giúp họ giải quyết phiền phức, nhưng chỉ sẽ nói Nam Sơn tự tốt, sẽ không nói

xấu một chữ nào. Danh tiếng Nam Sơn tự ở xung quanh đây chắc chắn không có vấn đề!
Viên Phương ra sức nhấn mạnh điều này với ý đồ chứng minh thực ra mình là người tốt.
Ba người Tống Diễn Thanh sau khi nghe xong trợn mắt hốc mồm, nhìn vị trụ trì này mà có cảm giác như gặp người cõi trên. Đây đâu phải sư trụ trì? Đây rõ ràng phải là đại ca cầm đầu mới đúng chứ!
Sau khi trao đổi một lát, Viên Phương cáo lui, Tống Diễn Thanh phái Hứa Dĩ Thiên đi bồi tiếp, trên thực tế là trông giữ không để Viên Phương chạy. Với Tống Diễn Thanh mà nói, Viên Phương có chấp nhận việc chiêu an hay không là một chuyện khác, ít nhất không thể để Viên Phương làm hỏng chuyện tốt của hắn ta, tạm thời phải khống chế Nam Sơn tự trong tay mình.
Sau khi Viên Phương đi, Tống Diễn Thanh hơi buồn cười mắng một tiếng:
- Con yêu gấu này khá thú vị đấy!
Trần Quy Thạc tiến đến trước mặt hắn ta, trừng mắt nhìn, nói:
- Gấu, lông vàng, lông tóc đao thương bất nhập! Sư huynh, huynh có chút ấn tượng nào không?
Ánh mắt Tống Diễn Thanh ngưng lại, hơi vuốt cằm nói:
- Lão ta cởi quần áo để lộ một thân lông vàng ta liền nhận ra, chính là Kim Vương Hùng trong Dị Thú lục. Lấy lông tóc này bện thành y giáp sẽ có lực phòng ngự rất mạnh, vật hiếm có như vậy mà chúng ta lại gặp được ở đây. Nhìn bộ dạng của lão chắc chưa tiếp xúc gì với người của giới tu hành, nếu không tu vi yếu thấp như vậy sao dám tùy tiện bại lộ mình như thế. Không cần vội, chuyện sau này thì sau này hẵng nói, giờ xem lão có thức thời hay không, làm cho tốt chuyện trước mắt cái đã.
Trần Quy Thạc ừ một tiếng, phát hiện yêu gấu này cũng coi như mạng lớn. Nếu không phải chưa hoàn toàn hóa hình thành công có một thân lông vào ngăn cản, chỉ e vừa mới bắt đầu động thủ đã bị bọn hắn làm thịt rồi. Sau đó, Trần Quy Thạc lại bồi Tống Diễn Thanh đi xem xét khắp nơi trong Nam Sơn tự, quan sát hoàn cảnh để chuẩn bị.
Sau khi ba người bọn hắn rời khỏi Thượng Thanh tông, gần như ngựa đi suốt không ngừng vó để đến bố trí trước. Nhờ vào gia cảnh của Tống

Diễn Thanh, dọc đường có thể tìm dịch trạm đổi ngựa, bằng không tọa kỵ của ba người sẽ không thể chịu nổi với tốc độ đi này.
...
Trăng sáng chiếu xuống bờ sông, trên bờ sông là từng tòa lều vải, sóng sông cuồn cuộn ánh trăng. Trên bờ sông là một đình nghỉ mát, Thương Triều Tông chắp tay dựa vào lan can nhìn ánh trăng trên sông.
Lam Như Đình từ xa bước tới, chậm rãi đi vào trong đình, hỏi:
- Vương gia đứng đây buồn bã ngắm sông là có tâm sự gì sao?
Thương Triều Tông than nhẹ một tiếng:
- Tuy ta rất tự tin cổ vũ sĩ khí nhưng tình hình của mình thế nào thì ta vẫn hiểu rõ. Bên người không có pháp sư pháp lực cao cường bảo hộ, chẳng biết có thể đến đất phong bình an không. Qua được quận Quảng Nghĩa thì cách huyện Thương Ngô đã không xa, càng đến lúc cuối cùng ta càng lo lắng.
Lam Như Đình an ủi:
- Vương gia yên tâm, trước khi có được mười vạn Nha Tướng kia, con đường này của chúng ta sẽ không có nguy hiểm gì quá lớn, hẳn là sẽ đến nơi bình an. Thần chỉ lo bên đất phong đã bị triều đình ngầm bố trí gì đó mà thôi.
Thương Triều Tông quay đầu lại nói:
- Ta đang suy nghĩ, với tình hình bây giờ chúng ta có nhất định phải đi huyện Thương Ngô không?
Vẻ mặt Lam Như Đình nghiêm lại, liên tục khoát tay nói:
- Vương gia, chuyện này không được đâu, dọc theo con đường này triều đình chắc chắn đã bố trí rất nhiều tai mắt. Nếu chúng ta thành thật đi thẳng đến còn có thể an toàn, nếu như đi lệch phương hướng e là sẽ lập tức bị người ta truy sát. Ngoài ra, thuộc hạ ở kinh thành đã phí hết tâm tư ấp ủ, thúc đẩy bọn họ trục xuất vương gia đi định cư ở đất phong huyện Thương Ngô cũng không phải không có nguyên nhân, lúc tiên vương còn sống đã có chuẩn bị chút vốn liếng ở huyện Thương Ngô. Đây là hy vọng cuối cùng của vương gia. Trên tay chúng ta đã không còn tài nguyên gì để sử dụng, không thể dễ dàng từ bỏ như vậy!
Thương Triều Tông yên lặng gật đầu, nói:

Chương 56: Có Bữa Ăn Khuya Ăn Sao? (2)

- Hi vọng có thể cho những huynh đệ thề sống chết đi theo này một công đạo!
Đúng lúc này Quan Thiết - một trong năm bách phu trưởng bước nhanh tới, đằng sau còn có một ông lão râu tóc bạc trắng, chân hơi què.
Hai người một trước một sau tiến vào trong đình, Quan Thiết ôm quyền bẩm báo một tiếng:
- Vương gia, Phương thúc tới.
Ông lão tóc trắng kia quỳ một chân trên đất hành lễ, trong giọng nói mang chút rung động:
- Tiểu nhân Phương Bình tham kiến Tiểu vương gia... Không, tham kiến vương gia!
- Phương thúc, mau mau đứng lên!
Thương Triều Tông bước nhanh đến trước, hai tay đích thân đỡ ông lão dậy.
Ông lão này vốn là một thân binh dưới trướng Ninh vương Thương Kiến Bá, sau đó vì bị thương trên chiến trường, đi đứng không tiện nên xuất ngũ trở về quê, nhà ở vùng này.
Chờ ông đứng lên, Lam Như Đình hỏi:
- Phương Bình, trước đó ta có sai người bảo ông chuẩn bị dụng cụ vượt sông, ông chuẩn bị xong chưa?
Phương Bình xấu hổ lắc đầu nói:
- Tiểu nhân vô năng, đến nay chỉ chuẩn bị được mấy cái bè gỗ mà thôi.
Lam Như Đình nhíu mày:
- Mấy chục người mà mấy ngày nay chỉ chuẩn bị được mấy cái bè gỗ, chuyện gì xảy ra?

Năm đó Thương Kiến Bá đã để một ít binh lính xuất ngũ, cố ý bố trí ở vùng này không phải không có nguyên nhân, chính là vì để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.
Phương Bình thở dài:
- Lam tiên sinh có chỗ không biết, sau khi thái thú quận Nghĩa Quảng là Phượng Lăng Ba tự xây dựng quân đội đã nảy sinh xung đột với đại quân triều đình mấy lần, tác động không nhỏ đến những khu vực xung quanh, cộng thêm việc cưỡng chế những thanh niên trai tráng làm lính, mấy chục người chúng ta đã chết phân nửa, còn một nửa bị người của Phượng Lăng Ba bắt đi, sống chết không biết, cũng chỉ có tiểu nhân tuổi tác quá lớn, cộng thêm đi đứng không tiện khiến người ta chướng mắt, nên mới tránh thoát một kiếp.
Lam Như Đình rơi vào trầm mặc.
- Thì ra là thế! Phương thúc, không cần lo lắng nhiều, cái này không trách thúc được.
Thương Triều Tông nghe vậy lên tiếng an ủi, rồi quay đầu chỉ con sông lớn.
- Nếu ta nhớ không nhầm, chỗ hẹp của mặt sông thượng du có cây cầu. Nếu thực sự không được, chúng ta đi đường vòng xa một chút.
Lam Như Đình cười khổ nói:
- Vương gia có chỗ không biết, xung đột của Phượng Lăng Ba và đại quân triều đình thuộc hạ luôn chú ý, để đề phòng đại quân triều đình đánh lén, không những thuyền ở cả vùng ven sông này đều bị Phượng Lăng Ba khống chế, mà tất cả những cầu nối có thể lui tới trên sông cũng bị Phượng Lăng Ba làm hỏng hết. Thật sự muốn đi đường vòng, ít nhất phải đi vòng hơn tám trăm dặm. Mấy người chúng ta không đi mấy ngày trời e là không vòng qua được. Sau khi vòng qua sông lại phải đi vòng đoạn đường rất xa, được không bù mất, còn chẳng bằng bện bè gỗ vượt sông!
Thương Triều Tông hơi trầm tư, sau đó quả quyết nói:
- Nếu như thế, sau khi trời sáng thì đi đốn củi!

Chương 57: Ca Một Bài Không Chết Được (1)

Chuyện được quyết định như vậy, Quan Thiết vừa tiễn Phương Bình đi nghỉ ngơi thì Thương Thục Thanh đội nón vải sa ôm cổ cầm đi tới, mấy người đi theo sau còn mang hộp cơm đến.
Thương Triều Tông nhìn thấy nàng ta như vậy, không khỏi vui mừng nói:
- Thanh nhi, xem ra là có nhã hứng.
Thương Thục Thanh lắc đầu nói:
- Ca, hai vị kia e là không muốn tâm sự với chúng ta, thế nhưng ngày đẹp cảnh tối, không ngại mời đến uống vài chén rượu. Thanh nhi nguyện đánh đàn trợ hứng chư vị, sau khi hứng trí rồi nói không chừng có thể giải được khúc mắc.
Thương Triều Tông do dự nói:
- Muốn muội đánh đàn trợ hứng? Đường đường là quận chúa lại hạ mình như vậy. Thanh nhi, có phải muội quá mức coi trọng bọn hắn rồi không?
Thương Thục Thanh nói:
- Ca, chiêu hiền đãi sĩ không mất mặt. Coi như đối phương không phải hiền sĩ, chúng ta rơi vào tình trạng như thế, đâu còn có tư cách nói hạ mình hay không hạ mình gì nữa, cứ coi họ như là khách quý, nhiệt tình chiêu đãi một phen cũng là chuyện nên làm, chẳng thua thiệt gì. Lỡ như đối phương thật sự là hiền sĩ, có thể trợ giúp chút sức lực thì càng tốt. Ca, tình hình của chúng ta không sợ kết giao thêm bằng hữu, chỉ sợ không có bằng hữu, huynh thấy sao?
Trong lòng Lam Như Đình âm thầm cảm khái, vị quận chúa này thông minh vô cùng, còn có lòng dạ mà nam nhi cũng khó có được, đáng tiếc

lại là thân nữ nhi, không có nhiều đất dụng võ!
- Ta đúng là quá thiển cận, thụ giáo!
Thương Triều Tông thành ý chắp tay, ra vẻ thụ giáo chọc cho Thương Thục Thanh cười khúc khích. Thương Triều Tông cũng mỉm cười, quay đầu gật đầu với Lam Như Đình, ra hiệu đi mời người.
Ai ngờ Thương Thục Thanh nói:
- Vẫn là chúng ta cùng đi mời đi, để thể hiện thêm chút thành ý.
Thương Triều Tông gật đầu:
- Cũng được!
Thế là Thương Thục Thanh bày xong cổ cầm, lại dặn dò một tiếng để quân lính dọn xong thịt rượu, lúc này mới cùng Thương Triều Tông và Lam Như Đình đi về phía trước.
Ba người tìm tới lều vải của Ngưu Hữu Đạo, vừa tới gần, Thương Triều Tông đi trước đã dừng bước, cảm giác như chân đạp phải thứ gì. Bên này còn chưa kịp phản ứng một bóng người đã từ trong lều vải lao ra, cơ thể tráng kiện của Viên Cương kia đột nhiên xuất hiện, ngăn bên ngoài, một thanh chủy thủ cầm chặt trong tay, ánh mắt nhìn chằm chằm ba người.
Thương Thục Thanh cùng Lam Như Đình đều chú ý tới sự dị thường của Thương Triều Tông, thuận theo chân y nhìn lại mới phát hiện dưới chân Thương Triều Tông đạp phải một sợi tơ. Ba người không khỏi hai mặt nhìn nhau, hóa ra có người lặng lẽ bày bố một thiết bị dự phòng trong bụi cỏ này. Một khi có người tiếp cận xung quanh lều vải sẽ lập tức bị người trong trướng phát hiện. Trước đó Ngưu Hữu Đạo không làm thứ này xung quanh lều vải, họ đã từng tiếp xúc thế này nhưng không hề bị phát hiện, người trang bị những thứ này không cần nhiều lời, ba người cùng nhìn về phía Viên Cương.
Thương Triều Tông nhìn về phía Viên Cương, trong mắt càng toát lên tia hứng thú. Nhiều thủ hạ nhìn chằm chằm như vậy mà không hề có ai phát hiện ra Viên Cương này đã lặng lẽ động tay động chân.
Thấy là bọn họ, giọng Viên Cương cũng lạnh lẽo như mặt hắn ta.
- Chuyện gì?
Thương Triều Tông nói:

- Đoạn đường này bôn ba, chiêu đãi không chu đáo, khó gặp được ngày hay cảnh tốt như hôm nay, ta có chuẩn bị rượu thịt bên bờ sông, mời pháp sư cùng Viên huynh đệ cùng đến uống mấy chén rượu!
Viên Cương lạnh lùng nói:
- Không cần, pháp sư đã ngủ rồi!
Ba người sững sờ cứ nghĩ là mình đụng phải trắc trở rồi, ai ngờ trong trướng đột nhiên vang lên tiếng Ngưu Hữu Đạo:
- Có bữa ăn khuya ăn sao?
Mành lều vén lên, Ngưu Hữu Đạo chui ra, tiện tay phủi đuôi ngựa trên vai sang một bên. Nhìn thấy ba người, ánh mắt hắn lóe sáng, lại vui tươi hớn hở bồi thêm một câu:
- Có bữa ăn khuya sao?
- Ăn... khuya? À, có bữa ăn khuya, ở trong đình bên bờ sông.
Thương Triều Tông đáp.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn về phía cái đình ở bờ sông, lại quay đầu lại hỏi Viên Cương:
- Ngươi có đói bụng không? Không đói bụng thì ngươi đi ngủ đi.
Dứt lời lại đáp lễ nói với Thương Triều Tông:
- Làm phiền, làm phiền, mời!
Mấy người quay người rời đi, Viên Cương lách mình trở về trong trướng.
Ba người Thương Triều Tông thấy Viên Cương thật sự quay về ngủ, không ai ngờ chỉ chớp mắt sau Viên Cương lại lách người trở ra, trên tay có thêm một thanh bảo kiếm, chính là bội kiếm tùy thân của Ngưu Hữu Đạo. Hắn ta cũng không nói có đói bụng hay không, im lặng không lên tiếng đi sau Ngưu Hữu Đạo, ánh mắt nhìn xung quanh.
Đến đình bên bờ sông, Ngưu Hữu Đạo quay tới quay lui một lát, cuối cùng dừng lại dựa vào lan can, nhìn sóng sông trăng sáng liền cảm khái một tiếng:
- Đúng là ngày tốt cảnh đẹp!
- Pháp sư, mời ngồi!
Thương Triều Tông nhiệt tình mời.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười ngồi xuống, Lam Như Đình cũng ngồi xuống, Viên Cương lại không có ý đó, hắn ta xách kiếm canh giữ sau lưng Ngưu

Hữu Đạo.
- Viên huynh đệ, mời!
Thương Triều Tông đưa tay ra hiệu.
Viên Cương lạnh lùng nói:
- Không đói bụng!
Chẳng hề nể mặt một chút nào, chọc cho Thương Triều Tông hơi xấu hổ.
Ngưu Hữu Đạo lại giải vây giúp:
- Hắn ta là người như vậy, toàn cơ bắp, không hiểu nhân tình thế sự, ta không biết đã nói hắn ta bao nhiêu lần rồi nhưng vẫn vô dụng, vương gia không cần phải quan tâm đến đâu.
- Không sao, không sao cả!
Thương Triều Tông xấu hổ cười một tiếng.
Thấy Thương Thục Thanh không có ý định ngồi xuống, Ngưu Hữu Đạo cũng vội vàng mời:
- Quận chúa mời ngồi!
Thương Thục Thanh cười khẽ từ chối nhã nhặn:
- Dung mạo Tiểu nữ xấu xí, sợ ảnh hưởng đến khẩu vị của pháp sư, ta ở bên đánh đàn trợ hứng cho mọi người thôi.
Dứt lời nàng liền đi đến ngồi bên cây đàn cầm, điều chỉnh tư thế người và đàn.
Ngưu Hữu Đạo cũng thừa nhận nữ nhân này có dung mạo khiến người ta phải giật mình. Nói không đẹp là khách sáo rồi, trên thực tế đúng là có thể ảnh hưởng khẩu vị. Nếu người ta thật sự muốn ngồi xuống dùng bữa chắc chắn phải cởi nón lá ra, thế chẳng phải sẽ ảnh hưởng khẩu vị người khác sao.
Có điều nói đi cũng phải nói lại, nữ nhân có thể cười thản nhiên tự nhận mình xấu xí như vậy thì trong lòng chắc chắn đủ mạnh mẽ. Kẻ sống cả hai đời như hắn cũng hiếm khi gặp được người như thế này, chính vì thế Thương Thục Thanh càng khiến hắn cảm thấy hơi thú vị.
Nhưng Thương Triều Tông nghe nói vậy thì vẻ mặt hơi ảm đạm. Nếu lần trước muội muội đi Thượng Thanh tông thật sự bỏ qua cơ hội trừ bỏ vết bớt, chỉ e sẽ làm lở dở cả đời này. Thấy Thương Triều Tông thất thần, Lam Như Đình vội ho một tiếng nhắc nhở.

Thương Triều Tông lấy lại tinh thần, nâng chén mời nói:
- Pháp sư, một đường bôn ba chưa từng khoản đãi thật tốt, mời uống cạn chén này!
- Lời này của vương gia khiến Ngưu mỗ xấu hổ, Ngưu mỗ kính vương gia!
Ngưu Hữu Đạo nâng chén muốn uống trước rồi nói.
Ai ngờ Viên Cương đột nhiên đưa một tay nhấn lên vai hắn, nhắc nhở một tiếng:
- Đạo gia!
Nhiều chuyện không cần phải nói, đừng nói Ngưu Hữu Đạo, ngay cả Thương Triều Tông cùng Lam Như Đình đều đã hiểu, đây là đang nhắc nhở Ngưu Hữu Đạo cẩn thận rượu này có vấn đề, khiến hai người không khỏi nhìn Ngưu Hữu Đạo xem như thế nào.

Chương 58: Ca Một Bài Không Chết Được (2)

Ngưu Hữu Đạo không hề nói gì, tiếp tục ngửa đầu uống cạn một chén, lắc cái chén đã cạn thấy đáy cho hai người đối diện nhìn, trông vô cùng lỗi lạc.
Thấy hắn không nghe, bàn tay Viên Cương rời khỏi vai hắn cũng không nói thêm gì, hắn ta chỉ cần nhắc nhở đúng mức, thực hiện hết chức trách của mình, những cái khác không cần dong dài. Hắn ta tin Đạo gia tự có quyết đoán.
Hành vi của Viên Cương chắc chắn bên này không thể lý giải, dù sao cũng chẳng quen thuộc gì đột nhiên mạo muội mời rượu, có chỗ hoài nghi cũng không quá đáng. Có điều khiến Thương Triều Tông thấy kỳ quái là Viên Cương này nhìn thế nào cũng giống thủ hạ hoặc hộ vệ tùy hành của Ngưu Hữu Đạo, không giống huynh đệ cùng thôn. Nhưng nhìn diện mạo thì hình như Viên Cương còn lớn tuổi hơn Ngưu Hữu Đạo một chút.
Điều càng làm mấy người thấy kỳ quái là dọc đường Viên Cương luôn gọi Ngưu Hữu Đạo là “Đạo gia”, không phải các huynh đệ lớn lên cùng thôn không cần xưng hô mang theo chữ “gia” sao? Ngưu Hữu Đạo còn trẻ như vậy, dùng hai chữ “Đạo gia” để xưng hô thật sự là hơi quá.
Tiếng đàn tình tang chậm rãi vang lên, Thương Thục Thanh gảy dây đàn, cố gắng điều chỉnh cho âm điệu nhẹ nhàng chậm rãi, che lấp đi không khí không hòa hợp sắp hiện ra.
Ánh trăng ngoài đình chiếu vào giống như thủy ngân rắc lên người Thương Thục Thanh đang ngồi ngay ngắn đánh đàn, khiến cho quanh thân nàng ta như được bao phủ trong ánh trăng mông lung. Tư thế ngồi nghiêng đánh đàn dịu dàng ưu nhã kia khiến Ngưu Hữu Đạo sau cơn

choáng váng lại âm thầm thổn thức, nữ nhân này thật sự là bị gương mặt kia làm hỏng, không cầu khuôn mặt thật đẹp, chỉ cần một gương mặt bình thường, không dọa người một chút là được. Với nội tại như thế này chỉ e cũng có thể hấp dẫn không ít nam nhân, thật sự là đáng tiếc, lão thiên gia đôi khi không khỏi quá không công bằng!
Có tiếng đàn ưu mỹ trợ hứng, bầu không khí thực sự thoải mái sôi nổi hơn nhiều.
Nhân cơ hội khó được, Lam Như Đình có ý định dùng vài câu để thăm dò thực hư, nào là tình hình Thượng Thanh tông, hoặc Đông Quách Hạo Nhiên đã xảy ra chuyện gì, hoặc là tu vi như thế nào nhưng đều bị Ngưu Hữu Đạo trả lời qua loa. Có vài việc không phải Ngưu Hữu Đạo không đàng hoàng mà vẫn câu nói đó, tình hình Thượng Thanh tông hắn thật sự không rõ. Chuyện của Đông Quách Hạo Nhiên lại dính đến cái gương đồng kia, hắn không muốn nói nhiều với người ngoài. Còn tu vi của bản thân, trong năm năm ngắn ngủi hắn đã tiến bộ quá nhanh, nếu phải nói hắn chỉ có thể nói những lời không thật, đành phải trả lời qua loa cho xong.
Thấy tên nhãi này vẫn chỉ nói những câu không đáng tin, trong lòng Thương Triều Tông một lần nữa có đánh giá không tốt về Ngưu Hữu Đạo. Lam Như Đình dù sao cũng lão luyện thành thục, với những lời hồ ngôn loạn ngữ của Ngưu Hữu Đạo thì biết đối phương cố ý né tránh những chuyện này. Lam Như Đình không muốn không khí tẻ ngắt nên đổi chủ đề nhẹ nhàng hơn:
- Nghe quận chúa nói, pháp sư tài hoa hơn người, xuất khẩu thành thơ. Không biết pháp sư có muốn để cho ta được mở rộng tầm mắt không?
Ngưu Hữu Đạo vẫn khoát tay hàm hồ nói:
- Quận chúa quá khen, thuận miệng bịa một vài câu thôi.
Lam Như Đình cười ha ha nói:
- Pháp sư lại thuận miệng bịa thêm một lần nữa xem sao?
Ngưu Hữu Đạo vẫn chối từ:
- Thi từ chính là tiểu đạo, không đáng là gì, không thể so được với thiết kỵ tung hoành của vương gia , không đề cập tới cũng được!
Lam Như Đình lại nói:

- Lời ấy sai rồi, thi từ sao lại là tiểu đạo, có câu võ có thể bình thiên hạ, văn có thể an bang trị quốc... Câu này nói có thể hơi quá một chút nhưng thực sự vẫn đúng một điểm, một bài thơ hay có thể cổ vũ được sĩ khí tướng sĩ. Nếu mà nói thô tục hơn một chút, ở kinh thành một bài thơ hay giá trị ngàn vàng, đủ cho một người bình thường cả một đời áo cơm không lo, đại tục đại nhã (1) đều đủ cả, sao lại không đáng là gì?
(1)Đại tục, đại nhã: ý chỉ những nhu cầu vật chất bình thường đến nhu cầu lớn hơn về tâm hồn.
Mắt Ngưu Hữu Đạo sáng lên, thử hỏi một câu:
- Giá trị ngàn vàng? Đáng tiền thế sao?
Trong lòng hắn đang nghĩ thầm, nếu đúng như vậy thì sau này vấn đề kinh tế của mình và Hầu Tử có cách giải quyết rồi. Xuất thân từ "khảo cổ", thứ khác có lẽ không có, một bụng những thứ cổ đại lại không hề ít, dùng Thương Triều Tông thử hàng có lẽ được đấy.
- Đương nhiên!
Lam Như Đình cười tủm tỉm lại mời:
- Quận chúa đích thân đánh đàn trợ hứng cho pháp sư, lại thêm ngày tốt cảnh đẹp thế này, hẳn pháp sư sẽ không làm mất hứng chứ.
- Thi từ ta thật sự không biết.
Ngưu Hữu Đạo vẫn có tâm che giấu, nhưng thấy người ta đào ra đủ lý lẽ nên quyết định miễn cưỡng ứng phó một chút vì đối phương cứ nói mãi không thôi. Dù sao đã ăn của người ta rồi, sau này còn có một vài việc phải nhờ vả, thế là hắn chỉ tay về phía Viên Cương đứng sau:
- Có điều huynh đệ này của ta thì có biết một chút, cứ để hắn ta làm thay là được rồi!
Viên Cương vẫn âm thầm quan sát bốn phía, nghe vậy sững sờ nhìn Ngưu Hữu Đạo, còn tưởng rằng mình nghe lầm, bắt ông đây làm thơ sao? Đạo gia, đầu óc ngài không bị bệnh đấy chứ?
Thương Triều Tông nghe xong lại hứng thú, dĩ nhiên hứng thú với Viên Cương hơn Ngưu Hữu Đạo rất nhiều, con mắt tỏa sáng, chẳng lẽ là văn võ song toàn sao? Lúc này y liền nâng chén mời:
- Nguyện rửa tai lắng nghe!
Viên Cương nói một câu chặn ngược trở lại.
- Không!

- ...
Thương Triều Tông lại lúng túng, chén rượu trong tay đặt xuống không phải, không đặt xuống cũng không xong.
Bầu không khí lại trở nên gượng gạo, Ngưu Hữu Đạo lập tức quay đầu khiển trách quát:
- Ta nói này Hầu Tử, ngươi có bị sao không thế, ngươi cứ làm đại một bài chẳng phải xong rồi sao!
Viên Cương nhìn hắn chằm chằm, muốn hỏi tội mười tám đời tổ tông của hắn. Ta làm thơ cái quái gì, ta đâu có cái tài này, ngài bắt ta phải làm thế nào đây, cái này mà cũng có thể miễn cưỡng được sao?
- Nhanh! Tùy tiện làm một bài đi, nhanh lên!
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu thúc giục một tiếng, đồng thời đưa mắt liếc một cái ra hiệu.
Hai người phối hợp coi như ăn ý, thường chỉ cần một ánh mắt là có thể hiểu ra ý đối phương. Viên Cương vừa nhìn ánh mắt ý vị thâm trường kia liền hiểu rõ, Đạo gia há có thể không biết mình không biết làm thơ, ép buộc như vậy hóa ra không phải bắt mình làm thơ mà bắt mình đạo một bài thơ!
Trong lòng Viên Cương thầm mắng một tiếng xem như ngài lợi hại. Hắn ta quay đầu nhìn xung quanh, ánh mắt dừng trên mặt sông một chút, lại xoay xoay đầu, mặt không biểu cảm, nhíu mày nhìn nhìn Ngưu Hữu Đạo, ánh mắt bao hàm thâm ý.
Ngưu Hữu Đạo bị ánh mắt này của hắn ta nhìn cho hơi hãi hùng khiếp vía, bởi vì thực sự hiểu rất rõ hắn ta. Hầu Tử cũng không phải loại lương thiện gì, tuyệt đối là hạng giết người không chớp mắt. Hắn cảm thấy Hầu Tử đang nén xấu hổ làm bậy thì hơi hối hận, giả vờ cúi đầu yên lặng thưởng rượu.
Viên Cương đột nhiên mở miệng:
- Trường Giang cuồn cuộn chảy về đông,
Sóng bạc cuốn phăng hết anh hùng!
Chỉ một câu đã khiến Ngưu Hữu Đạo không kìm được ho khan một tiếng, suýt chút nữa bị nghẹn. Hắn không ngờ Hầu Tử lại đọc ra bài này.
- Đúng - sai, thành - bại tan đâu cả,
Trơ lại núi xanh với áng hồng.

Trên bến đôi ngư tiều bạc tóc,
Quen ngắm trăng thu, đón gió xuân.
Nhẩn nha kim, cổ cười thành tiếng,
Vui bầu rượu đục nghĩa tương phùng.
Viên Cương đều đều đọc xong bài thơ thì ngậm miệng. Một bài thơ hay qua miệng đọc của hắn ta lại hoàn toàn không có vận luật và cảm giác đẹp đẽ gì.
Mặc dù như vậy nhưng cũng đủ làm cho Thương Triều Tông và Lam Như Đình sợ ngây người. Bài thơ này quá hợp tình hợp cảnh, đủ khiến trong lòng hai người trăm mối cảm xúc ngổn ngang!
Tiếng đàn cũng đã ngừng, Viên Cương vừa đọc được một nửa, Thương Thục Thanh đang đánh đàn cũng vô thức dừng lại lắng nghe. Nàng kìm lòng không đặng, lúc này đang nghiêng đầu nhìn về phía Viên Cương mặt không đổi sắc, đôi mắt sáng dưới tấm khăn sa sững sờ thất thần, nhìn chăm chú về phía Viên Cương, trong ánh mắt chợt rộ lên thần thái kinh diễm đánh giá từ trên xuống dưới. Không ngờ, thật sự không ngờ!
- Thơ hay! Nên uống cạn một chén lớn!
Thương Triều Tông cao giọng khen hay, vô cùng hưng phấn đứng lên nâng chén.
Lam Như Đình cũng đứng lên nâng chén, lắc đầu sợ hãi than nói:
- Không ngờ Viên huynh đệ đầy bụng tài hoa thâm tàng bất lộ!
- Hì hì! Thơ hay, thơ hay!
Ngưu Hữu Đạo cũng bưng chén rượu mang theo nụ cười bỉ ổi.
Viên Cương lại nhàn nhạt buông một câu.
- Ta làm gì biết làm thơ, đây là bài từ trước kia Đạo gia làm, chẳng qua ta chỉ lấy ra đọc lại thôi.
Thương Triều Tông, Lam Như Đình, Thương Thục Thanh đồng loạt sững sờ nhìn Ngưu Hữu Đạo.
- Đừng có nói lung tung, chính là ngươi làm, làm một bài thơ có chết được đâu.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu đánh Viên Cương, trừng mắt với hắn ta, hóa ra tên này mai phục ở đây đánh trả mình. Hắn vội quay đầu cười nói với ba người:
- Đúng là thơ hay, nên uống cạn một chén lớn, uống rượu uống rượu!

Chương 59: Hắn Nói Chúng Ta Là Phế Vật (1)

Ai ngờ Viên Cương lại lạnh lùng nói:
- Bài từ này chẳng những Đạo gia làm mà Đạo gia còn phổ khúc cho nó, đàn hát còn rất êm tai! Ta đây toàn cơ bắp, không hiểu nhân tình thế sự, chưa bao giờ nói dối!
- Phụt...
Ngưu Hữu Đạo đang uống ngụm rượu liền dừng lại, phun ra, liên tục xoa ngực ho khan suýt nữa là bị sặc chết. Cứ tưởng Hầu Tử làm chuyện xấu là xong, không ngờ còn giấu hậu chiêu độc ác hơn, biết vậy ban đầu đã không đẩy hắn ra!
Ba người đối diện sững sờ nhìn hắn phụt rượu lên bàn thì đều hơi trợn tròn mắt. Toàn là nước bọt của tên này, rượu và đồ ăn chắc không thể nào ăn được nữa rồi. Tương đối mà nói, ba người vẫn tương đối tin tưởng Viên Cương, đều cảm thấy Ngưu Hữu Đạo không đáng tin lắm.
Lam Như Đình vừa lau rượu tung tóe trên mặt vừa lên tiếng hỏi:
- Đàn hát? Pháp sư còn biết nhạc khí?
Viên Cương tiếp tục lạnh như băng bổ đao:
- Há lại chỉ có từng đó, nhạc khí cổ điển không gì ngài ấy không biết, ngài ấy am hiểu nhất là kéo nhị hồ!
- Khụ khụ...
Cơn ho khan của Ngưu Hữu Đạo chưa dừng lại nên nhất thời bị nghẹn lại, liên tiếp đánh vào tay hắn ta, ra hiệu hắn ta ngậm miệng.
- Kéo nhị hồ là gì?
Thương Thục Thanh hiếu kì một tiếng, bên này không có nhị hồ, nàng tưởng lầm “kéo nhị hồ” là một món nhạc khí, không biết “kéo” là một động từ.

Đây quả thực là bổ thêm một đao, Ngưu Hữu Đạo “Khụ khụ” không ngừng, suýt chút thì tắt thở, vội vàng vận khí áp chế, ổn định cảm xúc. Hắn đau xốc hông mặc dù đã nhanh chóng vận công để áp chế xuống nhưng dường như vẫn ho khan kịch liệt, ho đến mức khiến người ta cảm giác phổi cũng sắp ho cả ra. Ngưu Hữu Đạo ho khan chỉ chỉ mình, khoát tay với mọi người ra hiệu mình không xong rồi, không cách nào phụng bồi được, trực tiếp rời tiệc, ho khan rời đi.
Cứ thế bỏ chạy sao? Mấy người im lặng nhìn nhau.
Thương Thục Thanh im lặng, nghe Viên Cương nói vậy, ban nãy nàng ta vốn còn định mời Ngưu Hữu Đạo đàn một khúc, kết quả người ta căn bản không cho nàng ta cơ hội mở miệng.
Đưa mắt nhìn theo bóng lưng Ngưu Hữu Đạo rời đi, khóe miệng Viên Cương co giật. Người khác không hiểu chứ hắn ta sao có thể không hiểu rõ Đạo gia là hạng người gì. Rõ ràng hắn mượn ho khan làm lý do để lẩn đi. Vốn hắn ta định chơi lại Đạo gia một vỗ, kết quả Đạo gia vẫn là Đạo gia, ngay cả một câu giải thích cũng chẳng cần, cứ như một con lừa thuận thế núi lăn xuống!
Viên Cương cũng cạn lời, không nói gì, cũng không cáo từ mấy vị khác, cứ như người xa lạ cầm kiếm quay người bước nhanh rời đi.
Sau đó ba người Thương Triều Tông cũng phản ứng lại, Ngưu Hữu Đạo đây là mượn cơ trốn mất sao!
Nhìn rượu và đồ ăn trên bàn đã bị Ngưu Hữu Đạo phun rượu lên, không cách nào ăn được nữa, Lam Như Đình lắc đầu nói:
- Thơ thì đúng là thơ hay rồi đấy, nhưng không biết ai mới nói thật!
Thương Triều Tông hừ lạnh một tiếng:
- Ngươi cảm thấy lời của ai đáng tin hơn, còn cần phải nói nữa sao?
Bước sen của Thương Thục Thanh nhẹ nhàng dời đi, quay người tựa vào lan can, nhìn dòng sông cuồn cuộn dưới ánh trăng, chậm rãi ngâm:
- Trường Giang cuồn cuộn chảy về đông,
Sóng bạc cuốn phăng hết anh hùng!
Đúng - sai, thành - bại tan đâu cả
Trơ lại núi xanh với áng hồng...
Hay cho câu Trơ lại núi xanh với áng hồng...
Ngưng một chút, nàng ta lại tiếp:

- Tỉnh rượu ngắm nhìn hoa khoe sắc,
Say khướt giăng màn dưới hoa bay!
Một bài phóng khoáng tang thương, một bài thi tửu điền viên nhưng cả hai đều lộ ý coi nhẹ danh lợi thế gian, rất có khả năng là cùng một người làm! Có điều vẫn chưa chịu thổ lộ tâm tình, cố ý giữ khoảng cách với chúng ta. Ca, người này e là chúng ta không giữ được, sợ là sớm muộn gì cũng mỗi người đi một ngả thôi!
Mặt Thương Triều Tông có vẻ không vui:
- Đi theo chúng ta nguy hiểm, cầu bình an cho bản thân, chuyện này hợp tình hợp lý!
Lam Như Đình thở dài:
- Bất kể nói thế nào, chí ít đối phương đi đủ để chứng minh một điểm, không phải ngoại bộ phái đến mưu đồ bất chính!
Trong trướng, Ngưu Hữu Đạo ngồi xếp bằng trên một tấm chăn. Vén mành lều lên, Viên Cương tiến vào, nhàn nhạt hỏi một câu:
- Bữa khuya ăn ngon không?
- Có gì ngon chứ, trừ hấp, luộc, nướng vẫn là hấp, luộc, nướng. Trình độ ẩm thực ở bên này kém quá. Đợi ổn định lại phải giải quyết chuyện này thôi!
Nói đến đây, Ngưu Hữu Đạo mở hai mắt ra liếc xéo, tức giận nói:
- Hầu Tử, ngươi được lắm, khuỷu tay xoay ra ngoài nhé!
Ngài còn có mặt mũi nói câu này sao? Viên Cương vứt cho hắn một ánh mắt khinh bỉ, lười đôi co với hắn mấy chuyện này, bảo kiếm với vỏ kiếm cắm ngay trước mặt hắn, quay người trải chăn phía đối diện ngồi xuống.
- Đạo gia, ở đây cách Nam Sơn tự không xa rồi, ngài chắc chắn có người sẽ ra tay với ngài ở Nam Sơn tự chứ?
Ngưu Hữu Đạo cũng lập tức vứt chuyện vừa rồi ra sau đầu. Giữa hai người bọn họ, chút chuyện ban nãy đối với họ căn bản chẳng phải là chuyện gì. Hắn hơi suy nghĩ rồi nói:
- Đồ Hán không nhắc nhở, e là ta cũng không nghĩ tới. Nếu Đồ Hán đã nhắc nhở rồi, có bức thư giả kia, chuyện này e tám chín phần là thật. Muốn động thủ với ta ở Nam Sơn tự có hai khả năng, hoặc là người của Thượng Thanh tông trốn ở Nam Sơn tự xuống tay với ta, hoặc có người khác muốn xuống tay với ta ở Nam Sơn tự.

Viên Cương hỏi thẳng:
- Vậy ngài định làm như thế nào?
Ngưu Hữu Đạo:
- Đầu tiên, ta vẫn chưa đến mức thấy sống quá phiền, ta vẫn chưa muốn chết. Biện pháp giải quyết tốt nhất ta nghĩ là để Thượng Thanh tông hiểu lầm cho rằng đã giải quyết được ta, như vậy sẽ chặt đứt khả năng Thượng Thanh tông cứ nhìn chằm chằm ta không buông, cũng cho chúng ta thời gian thoải mái rời đi và nâng cao thực lực của bản thân. Như vậy cho dù sau này Thượng Thanh tông phát hiện ta còn sống, chúng ta tự có thực lực, cũng không cần sợ chúng. Đây chính là biện pháp ổn thỏa nhất. Nếu không cứ bị cao thủ Thượng Thanh tông quấn lấy, e là sẽ rất nguy hiểm. Chúng ta chưa quen với cuộc sống ở đây nên tương đối thiệt thòi, đây chính là nguyên nhân ta cứ dùng dằng chưa dám rời khỏi đội ngũ này. Dù gì Thương Triều Tông cũng là vương gia. Không có đại nhân vật mở miệng, chuyện công nhiên tập kích người của Thương Triều Tông, Thượng Thanh tông vẫn chưa dám làm!
Hai người phối hợp rất ăn ý nhiều năm, nói tới đây Viên Cương đại khái đã hiểu ra Ngưu Hữu Đạo muốn làm gì, hỏi:
- Thay mận đổi đào?
Ngưu Hữu Đạo vuốt cằm nói:
- Nếu như vậy, hai khả năng ở Nam Sơn tự có thể mang theo hai kết quả có ý nghĩa khác nhau. Nếu người của Thượng Thanh tông động thủ với ta, tám chín phần mười đối phương biết ta, thay mận đổi đào cũng vô dụng, về sau vẫn sẽ đuổi theo ta. Nếu không phải Thượng Thanh tông thì quá thuận lợi rồi!
Viên Cương hỏi:
- Kế hoạch cụ thể?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
- Ngươi nhất định phải tìm từ trong năm trăm người này, tìm mộ kẻ hình dáng bên ngoài tương tự với ta. Ngươi nghĩ cách hóa trang cho hắn một chút, đưa hắn đến Nam Sơn tự. Nếu không phải người của Thượng Thanh tông, nhìn thấy người cầm thư giả chắc chắn sẽ hạ độc thủ, người vừa chết, sát thử tưởng rằng đã đắc thủ, người của Thương Triều Tông chắc chắn cũng sẽ đi tìm người của mình, chúng ta có thể nhân cơ hội

nhanh chóng rời đi. Nếu là người của Thượng Thanh tông thì sẽ không ra tay đánh rắn động cỏ. Nếu ngươi thấy người bình an bước ra thì lập tức phát tín hiệu cầu cứu, dẫn người của Thương Triều Tông gấp rút tiếp viện, một là tranh thủ người của Thương Triều Tông cuốn lấy hung thủ, hai là để hấp dẫn sự chú ý của hung thủ, chí ít không để cho hung thủ biết hướng đi của chúng ta, chúng ta có thể nhân cơ hội chạy trốn! Tóm lại mặc kệ là kết quả nào, chúng ta không cần thiết bồi hai huynh muội này mạo hiểm, sau khi châm lửa xong lập tức rời đi!

Viên Cương gật đầu:

- Rõ, việc này ta đi xử lý, ngài ổn định đám Thương Triều Tông đi!

Ngưu Hữu Đạo than thở nói:

- Ban nãy ta muốn ổn định bọn hắn, ngươi làm rối cái gì chứ?

Viên Cương lắc đầu một cái, nằm trên chăn nhắm mắt đi ngủ, làm như không nghe thấy gì hết.

Bình minh ngày hôm sau, Viên Cương đi múc nước, giúp Ngưu Hữu Đạo chuẩn bị sẵn nước cần dùng. Ngưu Hữu Đạo ở ngoài lều rửa mặt xong hết thì nhìn đông tới nhìn tây, thấy người ngựa bôn tẩu liền quay đầu hỏi:

- Tình hình thế nào?

- Nghe nói lên núi đốn củi, bện bè gỗ vượt sông!

Viên Cương đáp.

- Uầy!

Ngưu Hữu Đạo nhìn bốn phía.

Rửa mặt xong, Ngưu Hữu Đạo tản bộ xung quanh, nhìn thấy đám Thương Triều Tông đang đứng trên sườn bờ sông chỉ trỏ mặt sống, Ngưu Hữu Đạo chủ động bước tới.

- Vương gia, động tĩnh lớn như vậy là muốn làm bè gỗ vượt sông sao?

Chương 60: Hắn Nói Chúng Ta Là Phế Vật (2)

Mấy người quay đầu lại nhìn, cũng lần lượt chào hỏi, Lam Như Đình cười nói:
- Đúng vậy! Nếu chỉ có người qua sông thì dễ xử lý, nhiều ngựa thế này, không làm trên trăm bè gỗ thì e là không tiện.
Ngưu Hữu Đạo nhìn xuống phía dưới, hiếu kỳ nói:
- Thượng hạ du không có cầu sao?
Lam Như Đình nói:
- Pháp sư có chỗ không biết, thái thú Phượng Lăng Ba quận Quảng Nghĩa tự xây dựng quân đội riêng, để đề phòng đại quân triều đình đã khống chế chặt thuyền lui tới trên sông, còn cầu nối qua sông cũng đã bị đốt hết. Đi đường vòng thì quá xa, chúng ta chỉ có thể làm bè gỗ vượt sông.
- Xây dựng quân đội riêng?
Ngưu Hữu Đạo đi vào giữa đám người, nhìn cảnh vật lờ mờ bờ bên cạnh.
- Chỉ là một quận trưởng mà cũng dám đối kháng với đại quân triều đình. Phượng Lăng Ba này rất lợi hại sao?
Huynh muội Thương Triều Tông liếc nhìn nhau, ngay cả điều này cũng không biết sao, liệu có phải Ngưu Hữu Đạo đã biết rõ còn cố hỏi không.
Lam Như Đình mỉm cười, vuốt râu nói:
- Thực lực một quận đối kháng với cả triều đình dĩ nhiên không được, chẳng qua triều đình hiện nay đang đối mặt với đại quân nước đối địch áp cảnh, không thể tạo thêm nội loạn. Còn Phượng Lăng Ba này đúng là cũng có chút thực lực, có môn phái tu hành làm chỗ dựa không nói, dưới trướng còn có mười vạn đại quân tinh nhuệ, trưởng tử Phượng Nhược

Nghĩa, thứ tử Phượng Nhược Tiết đều là hổ tướng năng chinh thiện chiến. Ngay cả nữ nhi Phượng Nhược Nam cũng là nữ tướng hào kiệt không thua gì đấng mày râu. Phượng Lăng Ba có hai nhi một nữ làm tướng, liên tiếp đánh bại đại quân triều đình chinh thảo nhiều lần, khiến triều đình tạm thời chỉ có thể trấn an, không dám bứt họ hoàn toàn làm phản. Cộng thêm quận Quảng Nghĩa là nơi đất lành, khí hậu ôn hòa, lương thực sung túc, nhân khẩu dĩ nhiên cũng không ít, có thể nói là đã đã tạo điều kiện cho Phượng Lăng Ba tự lập, bởi vậy họ mới dám nhân lúc triều đình lo ngoại hoạn mà đối kháng!

Một quận trưởng bên dưới mà cũng dám tự xây dựng quân đội riêng, xem ra phiền phức của nước Đại Yên này không nhỏ! Ngưu Hữu Đạo lại lộ vẻ đăm chiêu, thầm thì trong miệng:

- Phượng Nhược Nam...

Hắn nhớ tới một chuyện, năm đó lúc từ miếu nhỏ trong thôn dọc theo con sông trôi đi từng gặp một nữ tướng, lúc gọi hang từng bảo hắn tìm đến quận Nghĩa Quảng nương tựa, hắn nhớ kỹ trên lệnh bài bắn cho hắn có khắc một con Phượng Hoàng, còn có một chữ “Nam”.

Lam Như Đình nghe hắn lẩm bẩm vậy thì ướm hỏi:

- Pháp sư quen Phượng Nhược Nam nữ nhi Phượng Lăng Ba sao?

- Ha ha!

Ngưu Hữu Đạo cười lắc đầu.

Đúng lúc này, nơi tạm đóng quân phía sau đột nhiên xuất hiện động tĩnh rối loạn, Thương Triều Tông bỗng nhiên quay đầu lại quát:

- Xảy ra chuyện gì?

Ngưu Hữu Đạo quay đầu sang nhìn thì thấy Viên Cương bị một đám người vây quanh, lông mày hơi giật giật. Sau đó mấy người nhanh chóng bước tới, Bách phu trưởng Quan Thiết tiến đến mở đường, đám người vây quanh tránh ra, thấy Viên Cương đang đối mặt với thân vệ của mình, Thương Triều Tông lại một lần nữa quát:

- Xảy ra chuyện gì?

Viên Cương đứng sừng sững tại chỗ không nhúc nhích, mặt không cảm xúc. Trần Thụ Lâm - một Bách phu trưởng khác đứng đối diện gã chỉ vào Viên Cương, sắc mặt giận dữ nói:

- Vương gia, hắn ta nói người của nhị vệ Anh Dương, Vũ Liệt chúng ta là phế vật!
Mọi người nhanh chóng nhìn chằm chằm Viên Cương, Thương Thục Thanh âm thầm cảm thấy kỳ quái. Viên Cương này tuyệt đối không phải người nhiều chuyện, sao lại có thể nói ra những lời này?
Thương Triều Tông hỏi:
- Viên huynh đệ, có chuyện như vậy sao?
Viên Cương thờ ơ nói:
- Là ta nói.
Một câu càng kích thích chúng nộ, sắc mặt của những người xung quanh đều giận dữ, ngay cả sắc mặt Thương Triều Tông cũng trầm xuống, Lam Như Đình cùng Thương Thục Thanh liếc nhìn nhau.
Ngưu Hữu Đạo tay cầm thanh kiếm đi đâu cũng làm thành quải trượng, hững hờ nói một câu:
- Hầu Tử, nói hươu nói vượn gì vậy?
Viên Cương lạnh nhạt nói:
- Không có nói hươu nói vượn, nói sự thật thôi, nếu ai không phục có thể so tài thử xem!
Hai vệ thân binh lập tức xoa nắm đấm, rõ ràng đang chuẩn bị để đánh Viên Cương một trận.
Thương Triều Tông thì mừng rỡ, lần đầu tiên gặp Viên Cương y đã vừa mắt. Với cỗ khí chất trên người Viên Cương, y tin chắc mình không nhìn nhầm. Y sớm đã muốn thăm dò bản lĩnh của Viên Cương như thế nào, giờ thời cơ đã đưa đến trước mắt, không khỏi quát:
- Được! Vị huynh đệ nào ra bồi Viên huynh đệ chơi thử đi!
- Thuộc hạ!
- Để thuộc hạ!
- Vương gia, để thuộc hạ!
Cả đám người tranh nhau chen lấn, cuối cùng vẫn là Bách phu trưởng Trần Thụ Lâm hét lên một tiếng đè ép ý kiến những người khác xuống, đích thân ra trận.
Viên Cương vẫn đứng bất động, bộ dạng rõ ràng muốn nói họ muốn thay ai lên cũng được.
Ngưu Hữu Đạo cũng hét lên:

- Hầu Tử, chớ làm loạn, mau trở về, đây không phải nơi để ngươi làm bậy!
- Ta không làm bậy, ta thua sẽ mặc cho vương gia xử trí.
Viên Cương hứa hẹn.
Thương Triều Tông nghe vậy mừng thầm, đang muốn thu thập Viên Cương về dưới trướng. Từ lúc gặp hắn ta ở miếu nhỏ trong rừng kia, thấy hắn ta có thể dẫn dắt thôn dân chống phỉ binh đánh cướp cũng đủ để chứng minh người này có tố chất chỉ huy tác chiến nhất định.
Viên Cương cũng hất cằm với Trần Thụ Lâm phía đối diện:
- Nếu ngươi thua thì sao?
Trần Thụ Lâm cũng nói:
- Ta thua cũng tùy ý ngươi xử trí!
Viên Cương lạnh nhạt nói:
- Ngươi là lính của vương gia, lời của ngươi có tác dụng sao?
- ...
Trần Thụ Lâm bị chặn á khẩu không trả lời được, không khỏi nhìn về phía Thương Triều Tông xin giúp đỡ.
Thương Triều Tông cười ha ha, nói:
- Chuẩn!
Viên Cương nghiêng đầu nhìn về phía y, nói:
- Ta không muốn xử trí ai, chỉ là đoạn đường này bôn ba, muốn tìm một chân chạy việc. Nếu ta thắng, vương gia cho phép ta tùy ý chọn một chân chạy việc, không biết ý vương gia như thế nào?
Thương Triều Tông vung tay lên.
- Được!
Ngưu Hữu Đạo lại kêu lên:
- Hầu tử, đừng làm loạn!
Có điều lời của hắn dường như không hề có tác dụng. Đám thân vệ sao có thể nghe lời hắn, ngay cả Viên Cương cũng thờ ơ, những người khác càng không cần nói.
Tiền cược của trận đấu đã đặt xong, tất cả mọi người đều lên tinh thần. Cả chặng đường dài bôn ba đúng là quá buồn tẻ vô vị, bây giờ có màn náo nhiệt để xem, ai nấy đều lần lượt lui sang hai bên, nhường sân bãi

rộng rãi lại, hai con ngựa được dắt đến trước mặt hai người, hai trảm mã đao tiêu chuẩn thân vệ được dâng lên.
Trần Thụ Lâm trở mình lên ngựa, đón trảm mã đao được ném tới, chụp lấy dây cương phóng ngựa ra xa rồi dừng lại xoay người nhìn bên này.
Ngưu Hữu Đạo không lui ra, đợi sau khi người đưa đao đưa ngựa lui xuống mới tiến lên trách cứ Viên Cương:
- Ngươi làm càn cái gì vậy!
Sau đó mới thấp giọng nhẹ nhàng bồi thêm một câu.
- Ngươi có được hay không đấy? Đừng cậy mạnh!
Viên Cương cũng thấp giọng đáp lại một câu.
- Ở thôn miếu nhỏ kia ta đã đánh nhau với phỉ binh mấy năm. Ngài đoán không nhầm đâu, tốc độ tu luyện Ngạnh khí công ở đây vượt xa tưởng tượng.

Chương 61: Đúng Là Hổ Tướng (1)

Nghe hắn ta nói vậy, Ngưu Hữu Đạo yên tâm, có nắm chắc là được. Hắn lại chỉ Viên Cương mắng một chập rồi thấy giờ có mắng cũng vô ích nên cuối cùng phất tay áo quay người bỏ đi, cùng đám Thương Triều Tông quan sát bọn họ.

Ở phía xa, Trần Thụ Lâm diễu võ giương oai, vung vẫy trảm mã đao trong tay bày ra đủ động tác khiêu khích. Viên Cương nhìn nhìn, dây cương trong tay ném trở về yên ngựa, trảm mã đao trong tay đập vào mông chiến mã, chiến mã bị đau nên chạy sang một bên, bị thân vệ bên cạnh kéo lại. Những người quan chiến hai bên ngạc nhiên, Trần Thụ Lâm đang diễu võ giương oai cũng trố mắt, không biết Viên Cương là có ý gì.

Nhưng động tác tiếp theo của Viên Cương càng khiến người ta giật mình. Viên Cương tiện tay lật qua lật lại trảm mã đao, tiện tay ném sang một phía.

Vụt! Trảm mã đao bay tới, cắm trên mặt đất trước mặt Thương Triều Tông.

Đám người không khỏi ngạc nhiên, hai mặt nhìn nhau. Tình huống gì vậy, chẳng lẽ còn định tay không tấc sắt đối chiến với Trần Thụ Lâm phóng ngựa rong ruổi sao? Nếu đúng như vậy, so về sức mạnh đối chiến chắc chắn sẽ chịu thiệt lớn. Sức mạnh xông tới của chiến mã rất kinh người, bị chiến mã tung vào không chết cũng tàn phế, người ở trên chiến mã uy lực khi đánh ra một đao sẽ càng thêm đáng sợ.

Hai mắt Thương Triều Tông sáng ngời có thần, nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của Viên Cương. Từ trên người Viên Cương có thể thấy được khí độ ung dung không nóng vội khi lâm trận, rất có phong thái của đại tướng. Trong lòng y càng mong muốn thưởng thức không thôi.

Ngưu Hữu Đạo chống kiếm làm trượng, thần thái bình tĩnh trong ánh mắt cũng lộ thêm tia hứng thú, cũng muốn xem thử thực lực của Viên Cương hiện nay như thế nào.
Trước mắt bao người, chợt thấy Viên Cương giơ một cánh tay lên, nắm tay dựng ngón tay cái với Trần Thụ Lâm, sau đó nắm đấm xoay chuyển, ngón tay cái hướng xuống!
Dù cả hiện trường người biết ý nghĩa của động tác này chỉ có mình Ngưu Hữu Đạo nhưng tất cả mọi người không ngốc, đều có thể đoán ra đây là một loại thế tay khiêu khích mà mình nhìn không hiểu.
Trần Thụ Lâm đối điện mặt nở nụ cười lạnh, trong lòng bốc hỏa, dám tay không tấc sắt khiêu khích, chẳng phải không thèm coi mình ra gì sao!
- Giá!
Trần Thụ Lâm vung đao vỗ lên mông ngựa. Hai chân thúc vào bụng ngựa, chiến mã lập tức vung bốn vó băng băng lao tới. Bùn đất cùng cỏ xanh dưới bốn vó bắn ra, người và ngựa như cơn cơn gió vọt tới.
Viên Cương hạ cánh tay xuống bất động như núi, hai chân đứng dạng ra, hai cánh tay rủ xuống tự nhiên dần siết chặt nắm tay, xương cốt trên người lờ mờ phát ra tiếng rắc rắc trầm đục. Hai mắt nhìn chằm chằm chiến mã đang vọt tới. Đột nhiên, cả người gã như con báo đi săn bỗng nhiên nhảy lên ra, phóng thẳng ra đối đầu với chiến mã.
Không ít người hít sâu một hơi, đều nói thầm cái thằng này điên rồi sao?
Mắt thấy người và chiến mã sắp đụng vào nhau, Trần Thụ Lâm một tay cầm đao đang phóng nhanh tới liền đưa tay lật đao một cái, lưỡi đao đổi thành sống đao, vung mạnh đao bổ về phía Viên Cương. Hành động lần này cũng coi như giơ cao đánh khẽ, thân là người ở cạnh vương gia ít nhiều cũng nhận ra vương gia rất thích người này. Dù sao tỉ thí như thế này không phải để giết người, lúc lâm trận giấu đi lưỡi đao, đổi lại là sống đao gõ xuống giáo huấn là được rồi!
Một động tác giả dụ địch, dụ đao thế của Trần Thụ Lâm bổ xuống, Viên Cương mượn thế xông lên đột nhiên rạp xuống sát đất né sang bên trái, tránh được đao thế công kích của Trần Thụ Lâm, cả người giống như

sượt qua móng ngựa đang lao nhanh tới. Tay hắn ta thuận thế vung mạnh ra, bàn tay đang móc một cái vào móng trước bên trái của ngựa!
- Hí hí… hí!
Chiến mã hí lên giống như gặp phải thừng gạt ngựa, trong nháy mắt lật ngửa rồi ngã lộn nhào trên mặt đất. Trần Thụ Lâm trên lưng ngựa bị quẳng mạnh vào không trung, kêu lên:

Chương 62: Đúng Là Hổ Tướng (2)

- A!
Thân vệ quan chiến hai bên lần lượt hét lên kinh ngạc.
Trần Thụ Lâm rơi xuống lăn lộn trên mặt đất chưa dừng lại, Viên Cương thuận thế xông đến, đuổi theo sát Trần Thụ Lâm đang lăn lộn.
Trần Thụ Lâm rong ruổi tác chiến trên lưng ngựa trường ký cũng được coi là kinh nghiệm lâm trận phong phú. Sau khi bị quẳng khỏi ngựa liền biết nên tự vệ như thế nào. Trần Thụ Lâm mượn lực đạo của mặt đất lăn lộn để giảm bớt lực, người còn chưa đứng vững liền nghe đám đồng đội thốt lên một tiếng:
- Cẩn thận!
Vừa nhìn lại, còn chưa không kịp phản ứng, Viên Cương đã lao tới phi thân đạp một cái trúng sau lưng Trần Thụ Lâm. Phịch một tiếng, Trần Thụ Lâm lại bay ra ngoài, bay ra xa hai trượng, rơi đập trên mặt đất, mã trảm đao trong tay cũng bị đập bay ra ngoài.
Viên Cương vội vàng xông đến, mũi chân hất trên mặt đất, móc trảm mã đao của Trần Thụ Lâm rơi xuống đất, thuận thế cầm đao trong tay, tiếp tục đi về phía Trần Thụ Lâm đang lăn lộn.
Thương Triều Tông thấy thế gấp giọng hét:
- Thủ hạ lưu tình!
Ngã liên tục hai cái, lại chịu một cú đạp mạnh, cả người gã đã bị ngã tới không tỉnh táo, miệng mũi đều ứa máu. Sau một hồi lắc lắc đầu, giãy dụa muốn đứng lên, Trần Thụ Lâm liền phát hiện trên cổ mát lạnh. Gã thấy hai bóng người ở trước mắt. Trên thực tế là Trần Thụ Lâm đã bị ngã tới hoa mắt, chỉ có một mình Viên Cương một tay cầm đao kề lên cổ gã mà thôi!
- Hộc...

Trần Thụ Lâm thở mạnh một hơi, giang rộng tứ chi, nằm trên mặt đất cười khổ.
Viên Cương dịch chuyển lưỡi đao, tiện tay phập một tiếng cắm ngược trảm mã đao trên mặt đất, mặt không đổi sắc, yên lặng quay người rời đi. Cơ thể cao lớn, bước đi trầm ổn, không hề có chút rung động nào, những ánh mắt sợ hãi than thầm hoàn toàn không có ảnh hưởng gì với hắn ta.
Ngưu Hữu Đạo chống "gậy" đứng đó miệng nở nụ cười, phát hiện Ngạnh khí công của Hầu Tử bây giờ thực sự ghê gớm, còn dám dùng tay không đi kéo móng ngựa đang phi nhanh.
- Đúng là hổ tướng!
Thương Triều Tông tự lẩm bẩm một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Viên Cương, không thể nói là thưởng thức chừng nào, giống như nhìn thấy mỹ nhân tuyệt thế vậy. Với ánh mắt của y có thể nhìn ra hạng người này trên chiến trường có thể phát huy uy lực như thế nào. Không chỉ có vũ lực, năng lực để trên chiến trường không sợ hãi, tùy cơ ứng biến rất quan trọng.
Quan Thiết ở bên nghiêng đầu nhìn vương gia, nhận ra vương gia rất động lòng với Viên Cương này thì không khỏi ngầm cười khổ.
Thương Thục Thanh và Lam Như Đình không kìm được, lại một lần nữa nhìn nhau. Dĩ nhiên hai người cũng hiểu rõ có thể có được một lương tướng có ý nghĩa như thế nào. Trên chiến trường lúc hai quân đang chém giết, có thể có được một viên lương tướng hữu dụng hơn một pháp sư tùy tùng rất nhiều. Pháp sư có điều kiện tự nhiên có thể hấp dẫn đến được, lương tướng chỉ có thể gặp không thể cầu.
Thân vệ hai bên nhìn Viên Cương đi tới âm thầm líu lưỡi, tay không tấc sắt mà dám đụng vào móng ngựa đang phi nhanh, người bình thường chỉ e sớm đã bị móng ngựa đá cho bàn tay máu thịt be bét, xương gãy vụn rồi. Vậy mà người này còn có thể làm cho ngựa trượt chân, sức lực này quả thực lớn đến đáng sợ! Không ít người trước kia cảm thấy phẫn nộ vì lời của Viên Cương, giờ thì đã phục hơn rất nhiều, không vì cái gì khác, chỉ vì người ta hoàn toàn có tư cách để nói mạnh miệng như vậy, có lẽ người ta không hiểu rõ chiến tích của Anh Dương, Vũ Liệt vệ!

Chương 63: Rơi Vào Nguy Hiểm (1)

Một nhóm người chạy tới, có người đi kiểm tra xem con ngựa bị quẳng đang bò dậy có tổn thương gì không thì thấy cần phải kịp thời trị liệu. Nên biết trong thời đại chiến ngựa là tài nguyên rất quan trọng. Cũng có người dìu Trần Thụ Lâm ngã xuống đất đứng dậy, đỡ hai tay hai bên dìu đi.
Viên Cương đi đến nhìn Thương Triều Tông đối diện một cái, làm như không nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Thương Triều Tông chỉ lẳng lặng đi ra sau Ngưu Hữu Đạo đứng im.
Ngưu Hữu Đạo thì cười ha ha với Thương Triều Tông:
- Tỷ thí ấy mà. Vương gia đừng để trong lòng, vụ cá cược kia cũng không cần tính đâu.
Thương Triều Tông ngược lại bị nhắc nhở, nhìn chằm chằm Viên Cương nói:
- Bản vương nói lời giữ lời, năm trăm thân vệ Viên huynh đệ muốn ai làm chân chạy việc vặt cứ việc nói!
Viên Cương lạnh nhạt nói:
- Đến lúc đó lại nói!
- Làm loạn!
Ngưu Hữu Đạo quay đầu quát một câu, lại cười nói với Thương Triều Tông:
- Vương gia, mọi người bận rộn, chúng ta không quấy rầy nữa!
Nói xong hắn chắp tay, mang Viên Cương nghênh ngang rời đi, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.
Thương Triều Tông đưa mắt nhìn chợt không kìm được, nắn cổ tay thở dài một tiếng:
- Hổ tướng như vậy không đi sa trường danh dương thiên hạ, lại đi theo bên cạnh hắn làm tùy tùng chạy việc, đúng là lãng phí, đáng tiếc!

Y thật sự sẵn sàng đem một đống người đổi một mình Viên Cương với Ngưu Hữu Đạo. Có điều, giờ trong tay y chẳng có vốn liếng gì để đi đàm phán với Ngưu Hữu Đạo. Người ta vốn ghét bỏ y.
Thương Thục Thanh và Lam Như Đình đều than nhẹ một tiếng, có thể hiểu được tâm tình của Thương Triều Tông. Thương Triều Tông giờ đang lúc thiếu nhân mã, thiếu chiến tướng. Đương nhiên pháp sư cũng thiếu, cũng không chỉ là pháp sư, cái gì cũng thiếu. Thay vào đó bên này cũng nhận ra Ngưu Hữu Đạo e là đã quyết định sẽ đi, chẳng biết là lúc nào những sẽ sớm chào từ biệt thôi!
Hai ngày sau, một lượng lớn bè gỗ đã đóng xong, bên này phái một ít người lên bè gỗ đi sang bờ bên kia, đánh tiếng trước với người quận Quảng Nghĩa, tránh cho bên kia hiểu lầm. Sau khi được người đóng giữ bờ bên kia cho phép, bên này mới đưa toàn bộ chiến mã lên bè gỗ, kế thành một đội chèo sang bờ bên kia.
Đến bờ bên kia, dưới sự giám thị của nhân mã đóng giữ, cả đám một lần nữa lên bờ.
Tướng lĩnh đối phương mang theo thuộc hạ nhanh chóng đến bái kiến Thương Triều Tông, bên này vẫn chưa hoàn toàn tạo phản, trên danh nghĩa vẫn là người của triều đình. Còn Thương Triều Tông cũng vẫn là vương gia triều đình, về tình về lý đều phải tới bái kiến. Nói tóm lại, bên này khá lịch sự hữu lễ với Thương Triều Tông, họ đều biết Thương Triều Tông cũng không tính là người của triều đình, đó còn chưa nói có thể còn là kẻ thù.
Tướng lĩnh bên này vốn muốn thiết yến khoản đãi nhưng Thương Triều Tông khéo léo từ chối, chỉ cần chút tiếp tế. Với những phản quân tự xây dựng quân đội này, y cũng không có mấy thiện cảm, dù sao y cũng là Hoàng tộc. Có điều bên này vẫn khách khí, cố ý phái một tiểu đội mười người hộ tống nhóm Thương Triều Tông, nói là hộ tống Thương Triều Tông ra khỏi quận Quảng Nghĩa mới thôi. Thương Triều Tông cũng không từ chối, cũng không thể từ chối được. Y biết nói là hộ tống nhưng trên thực tế là giám thị, dù sao trên tay y cũng đang nắm năm trăm kỵ binh tinh nhuệ, thế trận bày ra hoàn toàn đủ để xông pha một trận chiến, dù là mấy ngàn bộ binh kết trận e là cũng không cản nổi, hoàn toàn có

thể phối hợp hành động của triều đình. Quan hệ của quận Quảng Nghĩa và triều đình đã như vậy, người ta không thể không phòng.
Cả nhóm một lần nữa lên đường, đằng sau có một chi theo đuôi, tiểu tướng dẫn đội tên là Khuất Ngũ, dọc đường đi theo giám thị, gặp dịch trạm thì lại đi báo cáo tình hình dọc đường.
Tiến vào trong cảnh nội quận Quảng Nghĩa, đã cách núi Tiểu Nam không xa lắm, ngày hôm sau là có thể đến chân núi Tiểu Nam. Vùng đồi núi bên đường cái quan kia được gọi là núi Tiểu Nam rồi.
Thương Thục Thanh nghiêng đầu gọi:
- Ca!
Sắc mặt Thương Triều Tông ngưng trọng hơi giơ tay lên, sở dĩ sắc mặt ngưng trọng là vì mấy người bên này sớm đã phán đoán. Ngưu Hữu Đạo sớm muộn gì cũng đi cong đường khác với bọn y, không thể giữ lại được. Sở dĩ hắn còn chậm chạp chưa rời đi, e là liên quan đến chuyện đưa thư, đến núi Tiểu Nam có lẽ sẽ là lúc từ giã Ngưu Hữu Đạo. Cả đám người nhìn thấy thế tay thì kỷ luật nghiêm minh, đều ghìm chặt dây cương, nhân mã đứng lại trên đường.
Thương Thục Thanh ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, đầu đội nón lá mành che, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, nghiêng đầu nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo:
- Pháp sư, không phải pháp sư muốn đưa thư sao? Đến núi Tiểu Nam rồi.
- Ồ! Tới rồi sao?
Ngưu Hữu Đạo làm ra vẻ giờ mới biết.
Sở Trạch là Bách phu trưởng phụ trách tiền tiêu, dò đường chỉ vào con đường lên núi cách đó không xa, nói:
- Đây là đường vào Nam Sơn tự!
Ngưu Hữu Đạo quay đầu chỉ chỉ cái bao mà Viên Cương đang treo trên lưng ngựa, nói:
- Hầu Tử, thư ở trong bọc, ngươi giúp ta đi một chuyến đi!
Viên Cương yên lặng gật đầu, kéo mạnh dây cương trên tay rời khỏi đội ngủ, đi vòng tại chỗ nửa vòng, giơ roi chỉ vào một thân vệ trong đội ngũ, không chút khách khí nói:
- Ngươi, bồi ta đi một chuyến!

Thân vệ kia tên Tô Kiệt Nhân, thấy chỉ mình thì không khỏi ngạc nhiên. Gã ta nhìn đầu lĩnh của mình. Thương Triều Tông quay đầu ra hiệu một chút, gã ta phóng ngựa rời đi. Viên Cương hất dây cương, phóng ngựa chạy lên đường núi, Tô Kiệt Nhân đi theo phía sau!
- Đề phòng!
Lam Như Đình kêu lên, đồng thời liếc mắt ra hiệu với Quan Thiết ở bên cạnh.
Quan Thiết hiểu ý, khẽ gật đầu, dẫn một chi nhân mã đi một hướng khác cảnh giới, phần lớn năm trăm kỵ binh đều phụng mệnh tản ra cảnh giới.
Tiểu tướng Khuất Ngũ quận Quảng Nghĩa phụ trách giám thị dẫn người chạy tới, hỏi:
- Vương gia, sao vậy?
Lam Như Đình cười thay trả lời:
- Không có gì, phái người đi Nam Sơn tự đưa thư, chờ người trở về, sẽ không tốn bao nhiêu thời gian đâu.
Khuất Ngũ “à” một tiếng, dẫn người lui lại, một mực hết nhìn đông tới nhìn tây dò xét...
- Đi theo ta!
Viên Cương đang rong ruổi trên đường núi đột nhiên quay đầu lại gọi một tiếng. Kéo ngựa chuyển hướng, quẹo xuống đường núi, xông vào trong khu rừng rậm địa thế bằng phẳng. Tô Kiệt Nhân rẽ theo, tiến vào rừng rậm không xa, Viên Cương trước mặt bỗng siết cương cho ngựa dừng lại, yên lặng quan sát xung quanh.
Tô Kiệt Nhân ở bên cũng dừng lại, hoài nghi hỏi:
- Viên huynh đệ, không phải muốn đi Nam Sơn tự đưa thư sao?
- Xuống ngựa!
Viên Cương buông một câu, vén chân nhảy xuống ngựa, lấy cái bọc trên lưng ngựa xuống, cầm một bộ y phục ra, đây chính là y phục của Ngưu Hữu Đạo.
Tô Kiệt Nhân vừa xuống ngựa, trở tay không kịp tóm lấy bộ quần áo Viên Cương ném sang, lơ ngơ ôm lấy.

Chương 64: Rơi Vào Nguy Hiểm (2)

Viên Cương hất cằm với gã ta, ra hiệu nói:
- Thay quần áo!
- Vì sao?
Tô Kiệt Nhân không hiểu.
Viên Cương lại nói:
- Bảo ngươi thay thì thay đi, sao nhiều lời vậy?
Tô Kiệt Nhân có chút bất đắc dĩ, đành phải làm theo, động tác hơi chậm, Viên Cương lại hét:
- Nhanh lên!
Sau khi thay đồ xong, Viên Cương lại tiến đến cầm tóc gã ta, muốn đổi kiểu tóc. Lần này Tô Kiệt Nhân không làm, che búi tóc lui lại, cảnh giác nói:
- Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?
Viên Cương cũng không miễn cưỡng.
- Ngươi không tình nguyện thì quay về đi, về nói với vương gia ngươi không muốn làm chân chạy việc vặt cho ta, để vương gia thay một người tình nguyện tới.
- ...
Tô Kiệt Nhân im lặng, không còn cách nào khác, cuối cùng đành phải nghe theo.
Chỉ một lát sau, Viên Cương đã đổi kiểu tóc của gã ta thành kiểu tóc buộc đuôi ngựa tùy tiện sau đầu của Ngưu Hữu Đạo, gã đập một phong thư vào ngực Tô Kiệt Nhân:
- Công việc rất đơn giản, giả mạo pháp sư đi Nam Sơn tự đưa thư. Ngươi cứ nói ngươi là Ngưu Hữu Đạo, đệ tử Thượng Thanh tông, phụng mệnh chưởng môn đưa thư, cầu kiến trụ trì! Đưa thư chỉ là thứ yếu, nhiệm vụ chủ yếu là quan sát tình hình trong chùa, nhớ kỹ chưa?

Câu cuối cùng thuần túy là đang nhắc Tô Kiệt Nhân, trong chuyện này có tồn tại chút nguy hiểm.
Sau khi căn dặn xong, hai người lại lên ngựa ra rừng rậm, trở lại đường núi tiếp tục tiến về phía trước. Hai người đi đến vị trí lờ mờ thấy Nam Sơn tự trên đỉnh núi thì Viên Cương lại xoay ngựa nấp vào trong rừng, Tô Kiệt Nhân một mình phóng ngựa xông tới đỉnh núi. Viên Cương trốn trong rừng hẻo lánh, sắp xếp cho ngựa xong thì nhanh chóng đi bộ lên đỉnh núi, cuối cùng nấp trong một tán cây đại thụ quan sát. Hắn ta tận mắt nhìn thấy Tô Kiệt Nhân tiến vào trong cánh cửa lớn của chùa.
- Trụ trì, bên ngoài có một người, tự xưng là Ngưu Hữu Đạo, đệ tử Thượng Thanh tông, nói là phụng mệnh chưởng môn đến đưa thư cho trụ trì.
Trong chính sảnh hậu viện, trụ trì Viên Phương đang ngồi uống trà nói chuyện với nhóm người Tống Diễn Thanh thì một đệ tử đi vào bẩm báo một tiếng.
Viên Phương còn chưa đáp lời, Tống Diễn Thanh đã bỗng nhiên đứng lên, hai mắt sáng lên.
- Quả nhiên đến rồi!
Quay đầu lại nói với Viên Phương:
- Cho người vào đi!
rồi hắn ta khoát tay với Hứa Dĩ Thiên, Trần Quy Thạc, dẫn hai người tạm thời tránh trong một gian phòng nhỏ bên cạnh. Cửa sổ giấy của gian phòng bị Tống Diễn Thanh liên tục chọc vài lỗ thủng.
Viên Phương rất bất đắc dĩ, lão vốn không muốn tham gia vào thị phi giữa các môn phái tu hành. Đây không phải chuyện một tiểu yêu như lão có thể chọc vào nhưng lão làm gì còn cách nào khác, chỉ có thể phất tay với đệ tử đến thông báo:
- Mời vào đi!
Rất nhanh, Tô Kiệt Nhân vừa đi vừa quan sát xung quanh tiến vào, sau khi thấy Viên Phương thì làm kiến lễ, lấy bức thư trong ngực hai tay dâng lên.
Tống Diễn Thanh trong gian phòng nhỏ bên cạnh nhíu mày. Hắn ta há lại không biết Ngưu Hữu Đạo. Người đến chỉ là một người ăn mặc giống

Ngưu Hữu Đạo mà thôi, liền quay đầu nói với Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc:
- Các ngươi ra xem thử có chuyện gì xảy ra!
Hai người lĩnh mệnh, trực tiếp bước ra khỏi gian phòng bên cạnh, căn bản không hề tránh né Ngưu Hữu Đạo giả này, nhanh chân rời đi.
Viên Phương mở thư ra, giũ ra một tờ giấy viết thư bên trong, nhìn lên nhìn xuống, nhìn trái nhìn phải, lật tới lật lui nhìn, sửng sốt không hiểu gì cả. Quả thật lão không hề tìm được bất kỳ chữ viết nào, rõ ràng chỉ là một tờ giấy trắng mà!
Tống Diễn Thanh đi ra một tay đoạt lấy bức thư, liếc mắt nhìn Tô Kiệt Nhân từ trên xuống dưới rồi lại quay đầu nhìn bức thư trong tay, ánh mắt sững sờ, tình huống gì thế này? Hắn ta cũng lật qua lật lại kiểm tra.
Ở cửa lớn của Nam Sơn tự, Hứa Dĩ Thiên lao nhanh ra, thuận theo bậc thang chạy xuống núi, ánh mắt luôn dò xét hai bên.
Viên Cương trốn trong tán cây lặng lẽ chú ý, ánh mắt bỗng nhiên lóe lên. Hắn ta thấy trên bức tường của ngôi chùa có một bóng người, dẫm chân trên đầu tường một cái, lật không lao đến, rơi lên ngọn cây bên ngoài ngôi chùa, mượn lực của ngọn cây lại một lần nữa khinh thân bắn lên, nhẹ như phi yến. Người cứ đạp lên ngọn cây bay tới, ánh mắt cũng đang tìm kiếm xung quanh.
Người đến chính là Trần Quy Thạc phối hợp với Hứa Dĩ Thiên cùng đi kiểm tra.
Viên Cương âm thầm kêu khổ, đúng là trùng hợp đến mức không thể trùng hợp hơn được. Trần Quy Thạc đang bay thẳng về phía hắn ta đang ẩn nấp, giờ muốn thay đổi vị trí cũng không dám, chỉ cần khẽ động thì rất có thể bị phát hiện. Hắn ta đành ngồi yên không nhúc nhích, chỉ hy vọng Trần Quy Thạc không chú ý đến bên này.
Có điều Viên Cương không may mắn như vậy, Trần Quy Thạc từ tán cây phía trước bắn người lao tới, còn chưa đáp lên tán cây bên này mắt đã sáng lên, khóa chặt lấy hắn ta, con ngươi bỗng nhiên co rút lại, bang một tiếng, tiện tay rút kiếm trực tiếp đánh về phía Viên Cương đang ẩn nấp.
Viên Cương nhún người trượt xuống, đạp lên một nhánh cây, mượn lực bắn vọt lên, cũng nhảy ra ngoài, từ trên cây này bay sang một cây khác.

Vù vù vài tiếng, cành lá bay toán loạn, kiếm quang lấp lóe, mấy cành cây làm vướng Trần Quy Thạc đã bị kiếm trong tay cắt vụn. Chân đạp trên tàng cây một cái, không hề dừng lại, người như phi yến xuyên mưa trực tiếp xuyên qua tán cây, một người một kiếm tiếp tục truy sát Viên Cương.

Viên Cương bay nhào lên một cây khác thì níu một cành cây đáp xuống đất, lách mình chạy nước đại trong rừng. Hắn ta thấy đối phương có thể giẫm lên ngọn cây phi hành nhẹ như chim yến thì biết mình đã rơi vào nguy hiểm. Tuy nhiên hắn ta căn bản không phải võ sĩ bình thường.

Trần Quy Thạc đuổi theo phía sau không đáp xuống đất, đạp trái đạp phải lên những cành cây trong rừng, tốc độ này không phải Viên Cương có thể bì được. Sau khi đuổi theo một lát, Trần Quy Thạc bắn ra “Huyền Thanh Chưởng”, chưởng lực cách không đánh về phía Viên Cương. Viên Cương phát hiện ra nguy hiểm không kịp tránh né, phía sau lưng gồng lên, miễn cưỡng chịu một chưởng, cả người bị chấn liền gia tốc lao nhanh ra ngoài, đột nhiên kéo giãn khoảng cách với kẻ đuổi giết, tiếp tục chạy như điên.

Trần Quy Thạc kinh ngạc “a” một tiếng, không ngờ đối phương bị mình đánh một chưởng thế mà người không việc gì, tiếp tục nhảy lên thân cây mượn lực của cành cây tránh né lung tung. Trần Quy Thạc lại đuổi đến gần, đã có bài học kinh nghiệm nên liền lăng không đâm ra một kiếm.

Viên Cương né nhanh sang một bên, cánh tay chụp lấy một cành cây trước mắt, cả người thuận thế vòng ra sau cây, có thể nói là quấn quanh cây một vòng, một quyền gào thét đánh tới, đánh về phía Trần Quy Thạc ở sau cây.

Trần Quy Thạc đang cầm kiếm đuổi theo không ngại Viên Cương đánh giết từ một phía khác, không thể ngờ Viên Cương còn dám phản công, khi nghe thấy tiếng quyền phong, lực đạo hình như còn rất mạnh thì vội vàng vỗ ra một chưởng, đỡ một quyền kia.

Rầm! Một âm thanh vang vọng, cơ thể Viên Cương bị chấn cho mất khống chế, ngã ra sau lăn lông lốc xuống núi. Trần Quy Thạc cũng bị chấn cho rơi xuống đất lui liên tục vài bước, chân sau khẽ chống xuống sườn dốc mới đứng vững, có chút kinh hãi, sức lực của thằng nhãi này lớn thật đấy!

Một quyền của Viên Cương cũng đã hoàn toàn khơi dậy sát tâm to lớn của Trần Quy Thạc. Lúc này Trần Quy Thạc một lần nữa phi thân lên, nhanh chóng lại đuổi kịp, kiếm quan từ trên không rơi xuống, chụp lấy Viên Cương ở bên dưới, lần này không hề có ý giữ người hỏi cung mà đã ra tay hạ sát thủ!

Nhưng vào lúc này, tiếng vù vù gấp gáp vang lên, kiếm thế của Trần Quy Thạc bay trên không thay đổi, kiếm hoa vung ra bên cạnh. Trong tiếng leng keng, năm sáu mũi tên bị loạn kiếm của Trần Quy Thạc đánh bay, hơn trăm người mai phục sẵn bên dưới do Quan Thiết dẫn đầu đột nhiên xông ra, bưng cung nỏ đi bộ xông đến.

Trước đó Quan Thiết được Lam Như Đình ra hiệu đã mang theo người dưới trướng của mình lặng lẽ đi theo xem xét, ai ngờ vừa hay thấy Viên Cương gặp nạn, biết vương gia cực kì thích vị này, làm sao có thể không cứu.

Nhờ một đợt mũi tên công kích, Viên Cương nhanh chóng thoát hiểm. Trần Quy Thạc vội vàng rơi xuống đất, không kịp ẩn núp, vả lại số lượng rất nhiều, mấy chục mũi tên dày đặc phóng đến. Y có huy kiếm cũng khó có thể cản được toàn bộ nên liền vội vàng vung tay thi pháp, pháp lực phóng ra ngoài kết thành pháp cương hộ thể.

Mấy chục mũi tên cùng bắn đến trước mặt Trần Quy Thạc thì nhanh chóng ngưng trệ rồi dừng lại giữa không trung. Chúng đã bị pháp lực của y hãm ở đây, những mũi tên này cách Trần Quy Thạc vừa gần lại vừa xa, gần thì cách mắt của Trần Quy Thạc chỉ một ngón tay, suýt chút nữa là làm cho Trần Quy Thạc kinh ngạc mồ hôi ướt sũng.

Sở dĩ những mũi tên bị hãm lại xa gần không giống nhau là vì những mũi tên liên tiếp công kích suýt chút nữa đã phá đi phòng ngự pháp lực của Trần Quy Thạc. Quy tắc rất đơn giản, mũi tên liên tiếp bắn tới, những mũi tên tới trước đối diện với phòng ngự khá mạnh, đồng thời cũng tiêu hao một bộ phận lực phòng ngự đạo, những mũi tên đến sau dĩ nhiên gặp phải lực cản nhỏ hơn, khoảng cách công kích dĩ nhiên càng gần hơn.

Chương 65: Kế Hoạch Xảy Ra Sơ Hở (1)

Thế này vẫn chưa xong, Quan Thiết vung tay lên, lại một đợt mưa tên phóng tới. Trần Quy Thạc sao còn dám ngang ngạnh chống lại, tu vi luyện khí cảnh căn bản không cách nào có thể ngăn trở được quá nhiều mũi tên công kích liên miên. Y phất tay, quét bay những mũi tên bị hãm giữa không trung trước mặt mình đi, nghiêng người bổ nhào về phía trước, lách mình nấp sau một cây địa thụ. Những tiếng soạt soạt gấp gáp vang lên, có mũi tên dính lên cành cây, đuôi tên rung mạnh, cũng có mũi tên sượt qua cây đại thụ.
Trần Quy Thạc bị áp chế lại, Viên Cương cũng xông vào trong đám đông, dưới sự bảo vệ của mọi người, tạm thời thoát hiểm.
Quan Thiết một tay cầm đao dò xét Viên Cương từ trên xuống dưới, thấy không có chuyện gì liền hỏi:
- Xảy ra chuyện gì?
Viên Cương hờ hững nói:
- Không rõ.
Thấy chỉ có một mình hắn ta, Quan Thiết dường như nhớ ra gì đó:
- Tô Kiệt Nhân đâu?
Viên Cương nhìn về phía đỉnh núi, nói:
- Còn ở trong chùa!
Quan Thiết không nói hai lời, lập tức khua tay nói với các huynh đệ thủ hạ:
- Lên!
Định đi vào Nam Sơn tự cứu người.
Viên Cương kéo cánh tay hắn ta lại, cảnh cáo nói:
- Không phải chỉ một tu sĩ, nguy hiểm!
Quan Thiết trầm giọng nói:
- Anh Dương, Vũ Liệt vệ không có chuyện vứt bỏ huynh đệ không để ý!

Vẻ mặt Viên Cương khựng lại, kinh ngạc nhìn Quan Thiết, ánh mắt phức tạp.
Quan Thiết không suy nghĩ nhiều, một lần nữa hất đầu với đám thủ hạ.
- Đi!
Cả đám bắt đầu xông lên núi, ép về chỗ Trần Quy Thạc ẩn nấp.
Viên Cương muốn theo kế hoạch thừa cơ thoát thân, quay đầu nhìn về hướng xuống núi, lại một lần nữa quay đầu nhìn đám người xông lên núi, gương mặt căng thẳng, cuối cùng không thoát thân theo kế hoạch đã định mà theo đám người xông tới. Hắn ta mượn một thanh trảm mã đao của một thân vệ tay mang nỏ để dùng một lát, tăng nhanh tốc độ vọt tới trước xông ra trước nhất để áp trận.
Mọi người đã tiến đến gần chỗ Trần Quy Thạc ẩn nấp, tán cây trên không đột nhiên có một người bay ngược xuống, chính là Hứa Dĩ Thiên.
Vừa xông vào đám người, kiếm quang lóe lên bốn phía, trong khoảng khắc vung vẩy ra những đóa huyết hoa. Trong thoáng chốc, năm sáu người đã bị đánh ngã khiến đám người kết trận liền bị hỗn loạn.
Hứa Dĩ Thiên vọt thẳng vào trong đám người, những người xung quanh không ai dám bắn tên, sợ làm bị thương người một nhà, họ lần lượt rút đao xông lên liều mạng nhưng mà đều không phải đối thủ của Hứa Dĩ Thiên.
Quan Thiết thấy từng huynh đệ ngã xuống, hai mắt muốn nứt, gầm thét:
- Hưởng tiễn!
Viên Cương vừa quay đầu nhìn, Trần Quy Thạc nấp sau cây bỗng nhiên lách mình lao ra, một kiếm đâm tới, Viên Cương phát giác ra liền giơ đao chém ngang!
Keng! Một tiếng vang giòn, đao kiếm va nhau, Trần Quy Thạc lại lĩnh giáo được sức mạnh của Viên Cương, thân kiếm bị chấn cho vang lên tiếng kêu, bàn tay cũng bị chấn cho rung lên.
Ngược lại Viên Cương dường như không bị sao, vung đao chém loạn Trần Quy Thạc đang khựng lại. Sức mạnh to lớn đã ép cho Trần Quy Thạc liên tiếp lui ra sau ẩn nấp. Trần Quy Thạc trở tay đánh ra “Huyền Thanh chưởng”. Chưởng lực cách không đánh lên người Viên Cương làm Viên Cương lảo đảo lui lại, nhưng Viên Cương dậm chân ổn định thân hình, rồi lại lập tức vung đao vọt lên điên cuồng bổ xuống.

Mấy mũi hưởng tiễn lần lượt kéo lên, mấy đạo lưu quang vù vù phóng lên trời, liên tiếp nổ tung pằng pằng trên không trung.
Sau một tiếng kinh ngạc, đám người chờ trên quan đạo bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Nam Sơn tự thì thấy một đạo hồng quang nổ tung trên không, ngay sau đó lại là mấy tiếng nổ vang kèm theo mấy đạo hồng quang thoáng hiện trên không trung, đây là tín hiệu cầu viện khẩn cấp!
Cho dù là Thương Triều Tông hay Thương Thục Thanh, tất cả mọi người đều lập tức xông lên ngựa, nhân mã phân tán gần xa cảnh giới đều nhanh chóng lao tới, tiếng chân rầm rầm, mấy trăm nhân mã cung nỏ, chiến đao nơi tay, khẩn cấp thúc ngựa lao đi, mau chóng tụ quần tiến đến gấp rút tiếp viện.
Lông mày Ngưu Hữu Đạo nhíu chặt, tình hình sao vậy? Sao lại xuất hiện ra mấy đạo tín hiệu cứu viện? Chuyện đã hơi vượt ngoài kế hoạch, Ngưu Hữu Đạo lo Hầu Tử xảy ra chuyện cũng phóng ngựa đuổi theo.
Đám Khuất Ngũ bên quận Quảng Nghĩa thấy bọn Thương Triều Tông vô cùng lo lắng chạy đi, Khuất Ngũ cũng nhảy lên ngựa khua tay nói:
- Đi, xem thử chuyện gì xảy ra!
Mười người lên ngựa phi nhanh đuổi theo.

Chương 66: Kế Hoạch Xảy Ra Sơ Hở (2)

…
Trong phòng khách Nam Sơn tự, Tô Kiệt Nhân đang trả lời chu toàn nghe thấy tín hiệu cầu viện cũng đột nhiên quay đầu.
Tống Diễn Thanh và Viên Phương cũng ngạc nhiên, mấy người liền chạy ra, thấy trên không trung tín hiệu nở rộ.
Sắc mặt Tô Kiệt Nhân kịch biến, keng một tiếng rút kiếm trong tay định lao ra.
Mắt Tống Diễn Thanh sáng lên, lật tay đánh ra "Huyền Thanh chưởng" đánh vào giữa lưng Tô Kiệt Nhân làm gã ta rơi mạnh trên mặt đất.
- Canh giữ!
Tống Diễn Thanh quay đầu rống lên với Viên Phương rồi lắc mình, thả người nhảy lên nóc tiền điện, nhanh chóng chạy đi xem động tĩnh.
Ở nơi kịch chiến trong rừng, thấy đối phương phát ra tín hiệu cầu viện, biết chắc là khó dây dưa tiếp, lại thấy Trần Quy Thạc bị bức tới luống cuống tay chân, Hứa Dĩ Thiên liền trở tay đánh ra "Huyền Thanh chưởng". Một chưởng đánh ngã mấy người, cơ thể lóe lên, đâm kiếm giết khỏi trùng vây, phi kiếm đâm đến Viên Cương đang xoay lưng lại.
- Cẩn thận!
Quan Thiết nhắc nhở một tiếng, người cũng lao ngang ra cản, một đao bổ về phía Hứa Dĩ Thiên.
Keng! Kiếm của Hứa Dĩ Thiên đẩy bay trảm mã đao bổ tới ra, kiếm thuận thế tóe ra một đóa hoa máu, mũi kiếm trực tiếp đâm vào ngực Quan Thiết.
Viên Cương được nhắc nhở liền đưa đao về, cố bổ vào Hứa Dĩ Thiên nhưng Hứa Dĩ Thiên đã thả người lật trên không, phí cước đạp vào một thân cây, rống lên:
- Đi!

Trần Quy Thạc lập tức quay đầu gấp thoát thân.
Soạt soạt vài mũi tên nhanh chóng bắn ra, một đám thân vệ xông lên nhanh chóng bắn tên, trong rừng rậm dù sao cũng khó có thể phát huy được hiệu quả lớn nhất. Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc nhờ thân cây che chắn, thả người nhảy lên thân cây, phi thân vài cái rồi biến mất khỏi tầm mắt mọi người.
Cả đám lao đến nâng cung nỏ đề phòng, có người khác đỡ Quan Thiết ngã xuống đất, cất tiếng đau buồn nói:
- Đại nhân! Đại nhân...
Cả đám chen chúc đến bên Quan Thiết đang hướng bàn tay máu về phía Viên Cương đang im lặng đứng thẳng không nói gì, mặt mũi tràn đầy mong đợi nhìn Viên Cương. Cả đám cũng đều nhìn về phía Viên Cương, có hai người vội nhường đường cho hắn ta.
Viên Cương tiến đến, cầm bàn tay máu của Quan Thiết, chậm rãi ngồi xuống. Quan Thiết nắm chặt lấy tay hắn ta, dùng hết sức nói:
- Viên huynh, lưu lại, lưu… lại...
Viên Cương không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn cho đến khi Quan Thiết không nói được tiếng nào nghiêng đầu một cái, ngã vào lòng một người bên cạnh, Viên Cương cũng không cho Quan Thiết một câu trả lời mà người sắp lâm chung muốn nghe.
Viên Cương không nhìn ánh mắt bi phẫn của những người xung quanh, vẻ mặt hờ hững, đao chống xuống đất chậm rãi đứng lên, phóng nhãn nhìn sang. Chỉ một chốc lát, hơn trăm thân vệ Quan Thiết dẫn đến đã chết hơn ba mươi người!
…
Ngoài Nam Sơn tự, Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc quay về lại trước cửa chùa thì gặp phải Tống Diễn Thanh.
Thấy trên người Hứa Dĩ Thiên có không ít máu tươi, Tống Diễn Thanh lập tức hỏi:
- Đắc thủ?
Hứa Dĩ Thiên lắc đầu:
- Không thấy Ngưu Hữu Đạo mà đụng phải một đám quân lính tinh nhuệ, đánh nhau, đều là nhân mã thân vệ của Thương Triều Tông!

- Tiểu tặc giảo hoạt lắm, chẳng lẽ hắn nghĩ Thương Triều Tông có thể bảo vệ hắn?
Tống Diễn Thanh cười lạnh một tiếng.
Chính lúc này, tiếng bước chân rầm rầm từ dưới núi truyền tới, rõ ràng là đang xông lên núi.
Trần Quy Thạc hơi lo lắng nói:
- Sư huynh, hắn là đội ngũ khác của Thương Triều Tông tới, chúng ta có cần tránh đi một chút không?
Tống Diễn Thanh quay đầu quát:
- Sợ cái gì, chỉ dựa vào người của Thương Triều Tông có thể giữ chúng ta lại sao?
Trần Quy Thạc rầu rĩ nói:
- Thương Triều Tông dù sao vẫn là quận vương, chúng ta động thủ với quận vương có phải không phù hợp không. Nếu truyền ra ngoài chỉ e phiền phức không nhỏ, bên nào cũng không chịu nổi trách nhiệm.

Chương 67: Chưa Thấy Ai Biết Giả Vờ Tới Vậy (1)

- Ai nói phải động thủ với Thương Triều Tông? Ta không muốn chọc hắn, nhưng hắn cũng đừng có chọc ta, một quận vương vô dụng thì có thể làm được gì?
Tống Diễn Thanh khinh thường một tiếng, cười lạnh nói:
- Ta đã tới, Thương Triều Tông phải cho ta một công đạo, nhất định phải giao Ngưu Hữu Đạo ra!
Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc nhìn nhau, ngẫm lại cũng đúng. Với thực lực của Thương Triều Tông giờ muốn giữ mấy người hắn ta lại, căn bản không thể.
- Tập trung người trong chùa đến cả đây, tránh tên yêu gấu kia bỏ chạy!
Tống Diễn Thanh quay đầu phân phó một tiếng, sau đó dạo bước đi đến bậc thang xuống núi, chắp tay lạnh lùng nhìn xuống đường lên núi bên dưới, bộ dạng đang chờ đợi. Trần Quy Thạc thì nhanh chóng đi tập hợp người trong chùa lại.
Mấy trăm nhân mã vọt tới giữa sườn núi, hợp đội với nhân mã sở thuộc của Quan Thiết. Thương Triều Tông nhảy xuống ngựa nhanh chóng đi vào khu rừng bên con đường lên núi, đứng trước thi thể Quan Thiết, ánh mắt liếc nhìn mấy chục thi thể xung quanh. Nhân mã bốn phía vẫn duy trì đề phòng cao độ.
Sau đó Ngưu Hữu Đạo cũng đuổi nhanh tới, nhìn thấy Viên Cương bình yên vô sự lẳng lặng đứng yên thì cuối cùng cũng thở phào nặng nề, chỉ hơi không hiểu vì sao Viên Cương lại không rời đi theo kế hoạch.
Hầu kết khẽ run, mặt Thương Triều Tông tràn đầy lo lắng hỏi:
- Xảy ra chuyện gì?

- Vương gia, chúng ta tới đây xem xét, thấy Viên huynh đệ bị tập kích, liền ra tay giải cứu...
Một thân vệ kể lại kỹ càng mọi chuyện.
Sau khi nghe xong chuyện xảy ra, Ngưu Hữu Đạo nhíu chặt mày, nhìn chằm chằm Viên Cương lặng im không nói.
Biết Tô Kiệt Nhân có thể còn ở trong chùa, ánh mắt Thương Triều Tông nhìn lên mặt Viên Cương, rồi nhìn lên mặt Ngưu Hữu Đạo, cuối cùng phất tay quát:
- Lên núi!
Trên thực tế người Quan Thiết đem tới có một phần đã lên đỉnh núi giám thị xung quanh trước. Thương Triều Tông ra lệnh một tiếng, mấy trăm nhân mã kết trận đi thẳng lên đỉnh núi. Bản thân Thương Triều Tông tay cầm trảm mã đao, lợi kiếm của Thương Thục Thanh cũng tuốt ra khỏi vỏ, đi theo bên cạnh ca ca.
Đám Khuất Ngũ nhìn thấy tình huống này cũng chỉ đành đi theo lên núi.
Ngưu Hữu Đạo đi đến bên cạnh Viên Cương, đưa tay vỗ vai hắn ta, không nói gì, cũng đi theo lên núi.
Bên ngoài Nam Sơn tự, trên bậc thang xuống núi, Tống Diễn Thanh đứng chắp tay, đứng trên cao nhìn một đám người đang cùng lên núi.
Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc hộ vệ trái phải. Đám người phía sau là trụ trì Viên Phương đứng đầu cùng với hơn hai mươi chúng tăng, ai nấy tay cầm trường côn, Tô Kiệt Nhân khóe miệng dính máu bị áp giải trong tay bọn họ.
Tống Diễn Thanh thấy Ngưu Hữu Đạo sau lưng đám người Thương Triều Tông thì khẽ nhếch khóe môi cười. Vốn hắn ta còn đang lo Ngưu Hữu Đạo bỏ chạy thì khá phiền phức, giờ người vẫn còn thì ổn rồi. Vừa nghĩ đến chuyện có thể làm thịt nam nhân, bái đường với Đường Nghi, trong lòng hắn ta lập tức cảm thấy hưng phấn không thể áp chế được, đó là một loại khoái cảm giống như cuộc chiến tranh giành địa bàn của giống đực.
Ngưu Hữu Đạo đi theo sau mọi người lên núi, nhìn thấy ba người Tống Diễn Thanh trấn giữ ở giao lộ thì sững sờ. Ban nãy khi nghe thân vệ Thương Triều Tông kể chuyện giao thủ thì hắn đã kết luận thực lực kẻ tập kích không quá cao, không ngờ đúng là ba tên này. Sau khi thành

thân với Đường Nghi, đã mấy năm hắn không gặp bọn chúng, Thượng Thanh tông phái ba tên này đến giết hắn sao? Nghĩ lại, hắn Thượng Thanh tông cũng không có ý xem thường mình. Mình ở Thượng Thanh tông luôn cố gắng khiêm tốn, có thể phái ra ba kẻ thế này tới đối phó mình đã xem như rất để ý mình rồi. Lúc trước hắn còn lo gặp cao thủ gì đó, giờ xem ra… Con người ấy mà, lúc bình thường khiêm tốn một chút cũng không phải chuyện xấu.

Giao lộ bị trấn giữ, Thương Triều Tông cũng không có ý định dài dòng với Tống Diễn Thanh, y dừng bước trên bậc thang bên dưới, ngẩng đầu nhìn lên quát:

- Các ngươi là ai, dám động vào nhân mã của bổn vương!

Tống Diễn Thanh biết Thương Triều Tông, trước kia lúc trở về kinh thành đã ngẫu nhiên gặp Thương Triều Tông, có điều lúc đó Ninh vương vẫn còn, Tống Diễn Thanh không có tư cách gì để đến gần bên cạnh Thương Triều Tông. Còn hắn ta trước kia lại trường kỳ ở tại Thượng Thanh tông, mấy năm trở lại kinh thành Thương Triều Tông lại đang ngồi tù, nên Thương Triều Tông lại không biết hắn ta.

Lam Như Đình tay cầm kiếm ở bên, lập tức thấp giọng nhắc nhở:

- Người này tên Tống Diễn Thanh, là tôn tử của Tống Cửu Minh, nhi tử của Tống Thư, cả hai cha con đều là đệ tử Thượng Thanh tông.

Gã nhận ra hắn ta.

Đệ tử Thượng Thanh tông? Thương Triều Tông đột nhiên quay đầu nhìn Ngưu Hữu Đạo phía sau, rất muốn hỏi Ngưu Hữu Đạo rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Thương Thục Thanh thấy Tô Kiệt Nhân bị áp giải, nhìn cách ăn mặc của Tô Kiệt Nhân giống Ngưu Hữu Đạo, trong nháy mắt đã hiểu ra, âm thầm kinh hãi, cũng đột nhiên quay đầu nhìn Ngưu Hữu Đạo phía sau. Trong lòng nàng ta thầm nghĩ, người này trông thì có vẻ thong dong lười nhác nhưng không ngờ lại là hạng người bụng dạ cực sâu!

Tống Diễn Thanh đối mặt với Thương Triều Tông cũng không có ý định hạ thấp mình, vẫn đứng ở trên cao nhìn xuống chắp tay nói:

- Trước kia ở kinh thành gặp qua tiểu vương gia, hôm nay gặp lại, hết sức cảm khái, Tống Diễn Thanh hữu lễ! Về phần ta là người như thế nào, chắc hẳn Lam tiên sinh bên cạnh vương gia hiểu rất rõ, ha ha!

Biết rõ Thương Triều Tông đã là quận vương chính thức mà vẫn gọi là tiểu vương gia, có ý gì ai cũng có thể hiểu rõ.
Viên Phương phía sau hãi hùng khiếp vía, Thượng Thanh tông lão không thể trêu vào, Tống gia kinh thành lão càng không thể trêu vào, bây giờ lại xuất hiện thêm một tiểu vương gia gì đó, rốt cuộc mình đã bị cuốn vào chuyện gì vậy?
Thương Triều Tông nói:
- Hóa ra là tôn tử của Tống đình úy, bổn vương hỏi ngươi, ngươi dựa vào cái gì mà hạ độc thủ với người của bổn vương?
Tống Diễn Thanh lắc đầu:
- Tiểu vương gia, ngươi phải hiểu rõ một chuyện, không phải chúng ta hạ độc thủ với người của ngươi, mà là người của ngươi bắn tên hạ sát thủ với chúng ta trước, chúng ta chỉ tự vệ thôi. Đạo lý này ở đâu mà chả hiểu rõ, cho dù có đến kinh thành thưa kiện, ta cũng chiếm lý mà thôi!
Trong lòng hắn ta hiểu rõ ràng, cho dù hắn ta không có lý, giờ sức ảnh hưởng của Thương Triều Tông ở kinh thành không thể sánh bằng Tống gia, huống chi Tống gia trên tay chấp chưởng đại quyền tư pháp.
- Có điều nể mặt tiểu vương gia, chỉ cần ngươi giao người này ra, việc này ta sẽ không truy cứu nữa!
Ngón tay chỉ về phía Ngưu Hữu Đạo.
Mọi người đều nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo không phản ứng gì, kiếm cầm trong tay lại đặt xuống đất, hứng thú nhìn Tống Diễn Thanh không lên tiếng, cũng đang chờ xem Thương Triều Tông trả lời như thế nào. Đám Thương Thục Thanh đã quen với phong cách cầm kiếm của Ngưu Hữu Đạo. Người khác kiếm như quân tử, vị này lại là kiếm như quải trượng.
Ánh mắt Thương Triều Tông rời khỏi người Ngưu Hữu Đạo, nhìn chằm chằm về phía Tống Diễn Thanh, trầm giọng nói:
- Giết người của ta, còn muốn người của ta. Họ Tống, uy phong của ngươi lớn thật đấy!
Tống Diễn Thanh tiếp lời:
- Ngưu Hữu Đạo rõ ràng là đệ tử của Thượng Thanh tông, từ lúc nào đã thành người của tiểu vương gia?
Thương Triều Tông đáp:

- Chí ít hiện giờ hắn vẫn đang là pháp sư tùy tùng của bổn vương!
- Pháp sư tùy tùng?
Tống Diễn Thanh nhịn không được cười ha ha, còn chuyện Ngưu Hữu Đạo có đủ tư cách trở thành pháp sư tùy tùng không, hắn ta không muốn đấu võ mồm trước mặt mấy người này.
- Ta khuyên tiểu vương gia vẫn nên giao hắn ra đi.
Thương Triều Tông lãnh đạm nói:
- Bổn vương không giao ra thì sao?
Tống Diễn Thanh lại nói:
- Ta cũng là muốn tốt cho tiểu vương gia thôi, con đường lên núi này vừa cao vừa hiểm trở, mang theo hắn vướng víu, e là tiểu vương gia không thể bình yên tới đích đâu.
- Ngươi đang uy hiếp bổn vương?
Thương Triều Tông bỗng nhiên híp mắt, lạnh lùng nói:

Chương 68: Chưa Thấy Ai Biết Giả Vờ Tới Vậy (2)

- Tống gia quả thật uy phong thật to, xem ra ngay cả hoàng thất Đại Yên cũng không coi ra gì!
- ...
Cái mũ này chụp hơi lớn rồi, chặn cho sắc mặt Tống Diễn Thanh cứng đờ. Hắn ta có to gan mấy cũng không dám nói ra mấy lời khinh nhờn hoàng thất Đại Yên trước mặt mọi người, một khi truyền đến kinh thành, đừng nói là vị ở trong hoàng cung kia, e là ngay cả Đại tư không Đồng Mạch cũng sẽ khiến Tống gia đẹp mặt, phải làm ra vẻ cho tất cả hoàng tộc họ Thương một công đạo. Hắn ta lập tức giải thích:
- Tiểu vương gia, lời này không thể nói lung tung, Ngưu Hữu Đạo hắn vẫn chưa có tư cách đại diện cho hoàng thất Đại Yên!
Thương Triều Tông đột nhiên nổi giận quát:
- Bổn vương không giao ra thì sao? Ngươi có bản lĩnh thì động đến đầu ngón tay của bổn vương thử xem!
Tống Diễn Thanh trần mặt xuống, trong mắt cũng lóe lên lửa giận nhưng đúng như Thương Triều Tông nói, hắn ta không dám loạn động, đã làm rõ thân phận, lại công nhiên động vào quận vương một nước, đó là gây rắc rối cho Tống gia. Muốn động cũng phải âm thầm ra tay, không thể lưu lại dấu vết. Gia đình xuất thân như Tống gia không phải là kẻ ngay cả đạo lý này cũng không hiểu.
Thương Triều Tông vung tay lên:
- Người phản kháng giết chết bất luận tội, bắt hết lại cho ta!
Không biết thân phận Tống Diễn Thanh còn có thể thôi, biết thân phận Tống Diễn Thanh rồi, y lại muốn xem thử Tống Diễn Thanh có dám lỗ mãng hay không!

Mấy trăm thân vệ lập tức cùng nhau tiến lên tụ tập về phía đỉnh núi.
Thương Triều Tông lấy thế đè người, đám Tống Diễn Thanh biến sắc, không ngờ Thương Triều Tông lại cường ngạnh như vậy. Bọn hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, bị những người kéo đến ép lui ra sau.
- Sư huynh, lệnh bài!
Hứa Dĩ Thiên nhỏ giọng nhắc nhở một câu.
Tống Diễn Thanh tỉnh ngộ lại, lật tay lộ ra tấm lệnh bài một mặt, đưa đến trước mặt đám Thương Triều Tông:
- Phụng mệnh làm việc, Thương Triều Tông, ngươi muốn tạo phản sao?
Trên lệnh bài có một chữ “Hình” dễ thấy, đây chính là lệnh bài của Đình úy tả hữu giám, chuyên làm công việc truy nã.
Đám thân vệ vây tới nhìn thấy lệnh bài đều dừng bước chân, ngay cả Thương Triều Tông cũng lộ vẻ do dự, kiêng dè. Y lấy thế đè người, Tống Diễn Thanh lại lấy quyền chế nhân, cái gọi là quyền thế, quyền nằm trước thế, có quyền mới có thể có thế, lệnh bài trên tay Tống Diễn Thanh đại diện cho người nắm quyền!
- Vương gia, bảo người lui ra đi!
Giọng Ngưu Hữu Đạo từ sau truyền đến.
Đám người nhìn lại thì thấy Ngưu Hữu Đạo đang tách đám đông chậm rãi đi lên phía trước, đi tới bên cạnh Thương Triều Tông. Thương Triều Tông nhìn chằm chằm hắn, cũng không mấy thiện cảm. Thương Triều Tông cũng đã nhận ra, việc hôm nay có lẽ là do vị này làm ra, hao tổn của y mấy chục huynh đệ!
Ngưu Hữu Đạo hơi hạ thấp người nói với y:
- Vương gia, bảo người lui ra đi, nếu đã đến vì ta, việc này ta sẽ tự giải quyết!
Thương Triều Tông đáp:
- Hắn giết người của bổn vương, bắt người của bổn vương, việc này đã không đơn thuần là việc của ngươi rồi!
- Việc này ta sẽ cố gắng trả cho vương gia một công đạo!
Ngưu Hữu Đạo cũng không dài dòng, nói đến đây thì dừng, nhìn về phía Tống Diễn Thanh.
- Tống sư huynh, chuyện này chúng ta tự giải quyết, không đáng liên luỵ những người khác, thả người của vương gia ra đi!

Hắn hất cằm về phía Tống Diễn Thanh.
Người Tống Diễn Thanh muốn chính là hắn, không có ý định sống mái tới cùng với Thương Triều Tông, hắn ta hừ hừ cười lạnh một tiếng, đưa tay phủi xuống, Trần Quy Thạc ở bên lập tức phẩy tay ra hiệu Viên Phương thả người. Viên Phương bên kia lập tức đẩy Tô Kiệt Nhân ra, thân vệ bên này lập tức có người nhanh chóng tiến lên giúp Tô Kiệt Nhân lui ra.
Lam Như Đình đụng vào tay Thương Triều Tông một cái, ra hiệu xem trước một chút hẵng nói. Lúc này Thương Triều Tông mới giơ tay lên, đám người vây quanh mới từ từ lui ra sau một khoảng cách.
Vỏ kiếm chống trên đất, Ngưu Hữu Đạo một tay chống trên chuôi kiếm, nhàn nhạt hỏi:
- Tống sư huynh, việc này ta có chút khó hiểu, các người đuổi tới đây tìm ta là có ý gì?
Tống Diễn Thanh hỏi lại:
- Có quan trọng không?
Ngưu Hữu Đạo nhìn xung quanh, hỏi:
- Chỉ ba người các người thôi sao?
Cái này vẫn nên xác nhận một chút, đừng có cao thủ nào ẩn nấp là tốt nhất.
Tống Diễn Thanh:
- Ngươi cho rằng ngươi là ai?
Ngụ ý có ba người chúng ta còn chưa đủ à?
Ngưu Hữu Đạo cười, hỏi:
- Ngươi muốn như thế nào?
Tống Diễn Thanh đáp:
- Ngươi xúc phạm môn quy, chúng ta đến thanh lý môn hộ!
- Xúc phạm môn quy? Thật đúng là muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do, xem ra Tống sư huynh không định cùng ta phân rõ phải trái.
Ngưu Hữu Đạo bất đắc dĩ buông tiếng thở dài, chợt lại nhẹ giọng thì thầm nói:
- Kỳ thực con người ta ghét nhất chém chém giết giết, thật sự chuyện sinh tử đã gặp quá nhiều rồi cho nên hi vọng Tống sư huynh có thể giơ

cao đánh khẽ tha ta một mạng!
Tống Diễn Thanh nhếch miệng cười, đã từng thấy kẻ giả vờ nhưng chưa thấy ai biết giả vờ như vậy. Đến một kẻ luôn bị giam lỏng như ngươi cũng dám nói gặp quá nhiều chuyện sinh tử sao? Đợi lát nữa xem ngươi khóc như thế nào. Hắn ta nghiêng đầu ra hiệu một tiếng:
- Bắt sống!
Dám cướp nữ nhân của ta? Vừa nghĩ tới cảnh Ngưu Hữu Đạo cùng Đường Nghi bái đường thành thân, trong lòng hắn ta liền cảm thấy uất ức khó chịu, định bắt Ngưu Hữu Đạo để ngược đãi một phen, trút sạch cơn giận, không cho Ngưu Hữu Đạo chết quá dễ chịu.
Hứa Dĩ Thiên một bên bỗng nhiên lách người lao ra, một tay cầm kiếm một tay chộp lấy Ngưu Hữu Đạo, ngay cả kiếm cũng chẳng muốn tuốt ra khỏi vỏ, có thể thấy được là khinh thường tới mức nào. Trong mắt mọi người, tốc độ của Hứa Dĩ Thiên đã rất nhanh, thoáng một cái đã đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo, một tay chộp lấy vai Ngưu Hữu Đạo, còn Ngưu Hữu Đạo thờ ơ như không kịp phản ứng lại.
Nhưng biến hóa chỉ trong một sát na, ngay khi ngũ trảo của Hứa Dĩ Thiên sắp đụng vào vai Ngưu Hữu Đạo, tay đỡ kiếm của Ngưu Hữu Đạo khẽ động, tay kia đột nhiên dùng khí thế sét đánh không kịp tung một chưởng vào ngực Hứa Dĩ Thiên, một tiếng bịch trầm muộn vang lên.
Một chưởng quả quyết hữu lực vang lên, đánh ngay chính giữa ngực Hứa Dĩ Thiên! Trong âm thanh trầm đục còn nghe cả tiếng xương cốt gãy rắc rắc, Hứa Dĩ Thiên liền bay ngược ra ngoài, phụt một ngụm máu tươi ra khiến những người đứng xem giật mình.
Hứa Dĩ Thiên rơi xuống đất không ngừng lảo đảo lui ra sau, miệng mũi tuôn máu dữ dội, đồng thời trợn tròn mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo. Trong mắt y tràn đầy vẻ khó tin. Y quá bất cẩn, bất cẩn cho tới khi ý thức được gì đó không bình thường thì đã không kịp ngăn cản nữa, đồng thời cũng chưa nâng sức phòng ngự lên mức cao nhất.
Đối với những người đứng xem mà nói, cảnh này khiến ngươi ta hơi hoa mắt rối loạn, bao gồm mấy người Thương Triều Tông cũng kinh hãi. Một chiêu đã khiến đối thủ bị thương thành ra thế này, chẳng lẽ thực lực của hai bên chênh lệch lớn đến thế? Nếu chênh lệch lớn vậy, sao trông người này lại hơi khinh địch?

Một chưởng ấn của Ngưu Hữu Đạo vẫn giữ nguyên vị trí, sau khi đánh lui đối thủ, hắn mới chậm rãi buông xuống, người vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, thần sắc bình tĩnh như trước, trong lòng lại như đang suy nghĩ. Đây là lần đầu mình đường đường chính chính thí nghiệm "Càn Khôn chưởng" của mình trên cơ thể người, không biết đối phương có tư vị như thế nào.

Hứa Dĩ Thiên cứ đạp lui ra sau mãi không dừng cho tới khi được Trần Quy Thạc đưa tay ra đỡ lại mới dừng được. Tống Diễn Thanh và Trần Quy Thạc nhìn máu tươi ở miệng, mũi Hứa Dĩ Thiên vẫn không ngừng chảy ra thì biết rằng y đã bị một chưởng của Ngưu Hữu Đạo đánh cho trọng thương! Hai người không khỏi thầm mắng Hứa Dĩ Thiên khinh địch, lại bị một chưởng đả thương ra thế này. Bọn hắn đều cho rằng Hứa Dĩ Thiên quá mức khinh địch, khinh địch đến mức không có kế hoạch. Ít nhất ngươi cũng phải kiêng kỵ truyền pháp hộ thân phù trên người đối phương một chút chứ?

Chương 69: Ngươi Cho Rằng Ta Sợ Tống Gia Ngươi (1)

Thật tình bọn hắn không biết Hứa Dĩ Thiên có nỗi khổ khó nói. Lúc này trong cơ thể y lại có một kình đạo cương dương bá liệt và một kình đạo âm nhu đang hỗ trợ lẫn nhau, một lạnh một nóng dây dưa không ngớt, khuấy cho pháp lực trong cơ thể hỗn loạn, căn bản không cách nào thi pháp áp chế điều hòa khí tức. Nội tức hỗn loạn rối tinh rối mù, quả thực là bị làm cho không há nổi miệng, không cách nào mở miệng nói chuyện được.

Sự chấn kinh trong lòng y đối với Ngưu Hữu Đạo không thể nào hình dung được. Y có thể khẳng định chắc chắn, Ngưu Hữu Đạo không phải tu luyện "Thượng Thanh Tâm Kinh" của Thượng Thanh tông, công pháp của Thượng Thanh tông không bá đạo như vậy! Tiếc là dù trong lòng chấn kinh nhưng lại không thể nào truyền đạt được cho hai người bên cạnh.

Trong lòng Tống Diễn Thanh cũng có chút ảo não, hối hận. Đáng lẽ lúc trước không nên thuyết phục Thượng Thanh tông cho Ngưu Hữu Đạo tu luyện công pháp, xem ra mấy năm nay tên kia ít nhiều cũng tu luyện được chút thành quả, nếu không cũng không thể nào đả thương Hứa Dĩ Thiên được. Không cần mở lời, Trần Quy Thạc thả Hứa Dĩ Thiên ra, bước nhanh tới, đằng không rút kiếm giữa trời, một đạo kiếm quang chỉ thẳng Ngưu Hữu Đạo, lăng không đánh tới.

Ngưu Hữu Đạo giống như trước đó, vẫn dáng vẻ thở ơ, mắt thấy Trần Quy Thạc sắp từ trên không bổ nhào đến, tay cầm kiếm khẽ chống, cả người lấy kiếm chống đất làm điểm tựa, xoay người lật ngược lên, hai chân liên kích giữa trời. Một cước đá trúng cạnh thân kiếm đang bổ tới, đẩy thanh kiếm ra, một cước đá bay một tay khác đang tung chưởng tới

của Trần Quy Thạc, một chân khác lại thu về đá xoay vào chính giữa ngực y. Một tiếng “phịch” vang lên, trong lúc đám người còn đang hoa mắt thì thấy Trần Quy Thạc vừa lao đến còn chưa kịp đáp xuống đất đã bị Ngưu Hữu Đạo một cước đạp bay trở về.
Tống Diễn Thanh thấy tình thế không đúng, xông ra, lăng không đạp một cước lên người Trần Quy Thạc đang bay ngược trở về, tránh đi đồng thời cũng một lần nữa phi lên cao, kiếm kêu lên một tiếng, lăng không xuất kiếm, kiếm quang lăng lệ lấp lóe, từ phía trên bao phủ xuống, chụp lấy Ngưu Hữu Đạo ở bên dưới.
Ngưu Hữu Đạo còn đang chống trên thân kiếm tung bay cũng vẫn chưa đáp xuống đất. Lúc cả người lăng không xoay tròn, thân hình đột nhiên hơi cong như con tôm, chợt thi triển ra tư thế ngã xoay tròn lật lên, xoẹt một tiếng hàn quang ra khỏi vỏ, chân điểm trên vỏ kiếm cắm trên mặt đất một cái, cả người ngang nhiên bay lên không, huy kiếm phóng lên bầu trời, vẩy ra quang ảnh lăng lệ, chiêu kiếm này tên là: Thái Ất Phân Quang Kiếm!
Một kiếm này, bằng tu vi kiếp trước của Ngưu Hữu Đạo căn bản không thi triển ra được!
Một mảnh kiếm quang như tấm màn buông xuống, kiếm quang chói mắt dưới ánh nắng chiết xạ.
Tống Diễn Thanh lăng không lộn ngược xuống bị dọa cho hồn phi phách tán. Kiếm ảnh sắc bén xông lên tận trời kia, nhìn từ trên xuống giống như đóa hoa sen nở rộ. Hắn ta đã không còn phân biệt rõ đâu là thật đâu là giả, không biết nên ngăn cản như thế nào. Giờ khắc này hắn ta mới biết Ngưu Hữu Đạo căn bản không phải Ngưu Hữu Đạo trong tưởng tượng của hắn ta.
Tiếng leng keng rối loạn vang lên, một cánh tay của Tống Diễn Thanh bay ra, ngay cả thanh kiếm đang dùng cũng bay ra ngoài. Lúc sượt qua người Tống Diễn Thanh, Ngưu Hữu Đạo xoay người chém ra một mảnh huyết quang. Hắn bay lên không đạp một cái “phịch” một tiếng vào giữa ngực Tống Diễn Thanh, lại một cước đạp bay Tống Diễn Thanh giữa trời. Giữa trời chỉ lưu lại hai cái đùi máu tươi tung bay.
Vỏ kiếm dựng trên đất sắp ngã, Ngưu Hữu Đạo bay trên không lăng không ném kiếm, một tiếng keng vang lên, hàn quang giữa trời bắn

xuống, nhập vào trong vỏ kiếm, giúp vỏ kiếm sắp ngã đứng thẳng lại. Trần Quy Thạc rơi ầm trên mặt đất. Ngay sau đó, Tống Diễn Thanh lại rơi ầm.
Chờ một lát nữa mới thấy một bóng người tay áo khẽ tung bay, nhẹ nhàng từ trên trời giáng xuống. Ngưu Hữu Đạo đáp xuống đất nhẹ nhàng đưa tay ra, thuận tay chống lên chuôi kiếm.
Không ai nhìn thấy trên kiếm phong nhuộm máu, lợi khí sát thương này vẫn là một cây quải trượng chống trong tay Ngưu Hữu Đạo, kiếm tên: Bích Huyết Đan Tâm!
Hai đùi bị chặt đứt ngay ngắn giữa không trung tung bay rơi xuống hai bên trái phải.
Mọi người chung quanh im lặng, một màn vừa nãy thực sự khiến bọn họ nhìn hoa cả mắt, một chưởng đánh bại Hứa Dĩ Thiên, một chân đánh bại Trần Quy Thạc, một kiếm đánh bại Tống Diễn Thanh. Người trước thì thôi đi, mọi người còn nhìn thấy rõ. Hai người sau quá trình giao thủ quá mau lẹ, họ nhìn mà hoa mắt.
Đợi tới khi hai đùi bị chặt rơi xuống đất, mọi người mới nhìn lại Tống Diễn Thanh ngã trên mặt đất thở chút hơi tàn. Lúc này bọn họ mới biết một cánh tay và hai đùi của Tống Diễn Thanh đã bị Ngưu Hữu Đạo chém mất. Ai nấy đều âm thầm kinh hãi. Tu sĩ quả nhiên là tu sĩ, vũ phu bình thường không thể nào so sánh được.
Trước đó không biết bao nhiêu người vì tuổi tác của Ngưu Hữu Đạo mà xem thường hắn, bao gồm cả Thương Triều Tông, Thương Thục Thanh, Lam Như Đình. Lúc này bọn họ mới biết mình nhìn sai rồi, trong khoảnh khắc liên tiếp đánh bại ba tu sĩ Thượng Thanh tông, cho dù là ba tu sĩ Thượng Thanh tông mình không thể đánh lại vậy mà cũng bại dưới vị Ngưu Hữu Đạo trông trẻ tuổi này!
Trông mặt mà bắt hình dong thẹn với lời dạy của tiên phụ! Thương Triều Tông không khỏi âm thầm xấu hổ, là mình không biết nhận ra người tài, trên đường trong cách ăn nói luôn lãnh đạm với hắn. Y nhớ tới lúc mình thấy Ngưu Hữu Đạo ném lương khô, đã không kìm được mà châm chọc khiêu khích, thật sự là người ta rộng lượng không so đo với mình.
Viên Cương đứng trong đám người yên lặng nhìn Ngưu Hữu Đạo, trong lòng khẽ than thở một tiếng, thực lực Đạo gia vượt xa lúc trước.

Một đám côn tăng, nhất là trụ trì Viên Phương trên mặt đầy vẻ kinh hoàng thấp thỏm, trong lòng gào thét, vốn mình không muốn cuốn vào thị phi của mấy đại nhân vật, giờ thì hay rồi... Bây giờ lão có muốn chạy cũng không dám chạy!

Trần Quy Thạc ôm ngực bò dậy, nhìn Tống Diễn Thanh thê thảm ngã trên mặt đất phía sau, sắc mặt càng thêm trắng bệch, hơi hoảng sợ nhìn Ngưu Hữu Đạo, chuyện cũ rõ mồn một trước mắt.

Hứa Dĩ Thiên đứng lên rồi cả người lại ngã xuống, miễn cưỡng chống đỡ đứng dậy lại "phụt" ra một ngụm máu tươi, đứng không vững, trong người như dời non lấp biển, đành đặt mông ngồi phịch xuống mặt đất. Có điều một ngụm máu tươi phun ra, khí tức cuối cùng cũng thông thuận chút, miễn cưỡng có thể áp chế hỗn loạn trong cơ thể.

Cả đám mới dần dần hồi phục thần trí. Lam Như Đình âm thầm than nhẹ một tiếng, không biết Ngưu Hữu Đạo vì sao tình nguyện hạ thủ lưu tình với hai vị kia nhưng lại xuống tay độc ác với Tống Diễn Thanh như vậy. Chẳng lẽ hắn không biết bối cảnh của Tống Diễn Thanh sao? Ngươi biến người ta thành ra thế này, Tống gia sẽ buông tha cho ngươi sao? Các môn phái tu chân mà Tống gia có thể điều khiển thúc đẩy chỉ e một Thượng Thanh tông không thể so sánh được.

Thật tình đối với Ngưu Hữu Đạo không biết chuyện mà nói, từ khi thấy Tống Diễn Thanh ở đây, biết Tống Diễn Thanh đến để giết mình thì đã biết mình không thể nào hòa bình được với Tống Diễn Thanh. Không nói đến mối hận bị giam lỏng năm đó, mình hoành đao đoạt ái cưới Đường Nghi đã là cái tội. Hắn làm người hai đời, hiểu rất rõ loại người như Tống Diễn Thanh. Lần này ngươi tha cho Tống Diễn Thanh, Tống Diễn Thanh cũng sẽ không bỏ qua ngươi, hắn ta sẽ kiếm người lợi hại hơn đến gây rắc rối cho ngươi. Nếu tha hay không tha kết quả cuối cùng đều vậy, vậy thì chỉ có thể vớt đủ vốn trước rồi tính sau!

Chương 70: Ngươi Cho Rằng Ta Sợ Tống Gia Ngươi (2)

Đạo gia kiếp trước trên giang hồ có thể bao dung, cũng có thể nuốt giận nhưng không phải loại lương thiện chưa từng thấy máu tươi!
Giương đôi mắt lạnh lẽo nhìn Tống Diễn Thanh dưới đất, Ngưu Hữu Đạo chống kiếm chậm rãi đi qua, đứng từ trên cao nhìn xuống Tống Diễn Thanh trước mặt, vỏ kiếm nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt Tống Diễn Thanh:
- Ầy, ta nói rồi, ta không thích chém chém giết giết, chúng ta hòa khí kết thúc tốt bao nhiêu, tất cả mọi người không thiệt thòi, ngươi không nên ép ta xuất thủ, sao phải khổ như vậy chứ? Ngươi cho rằng ta sợ Tống gia ngươi sao? Tống gia ngươi trong mắt lão tử chỉ là thứ nhà quê, chả là cái thá gì!
Đám Thương Triều Tông nghe thấy vậy cũng rất cạn lời, hào môn như Tống gia trong mắt người ta chỉ là như nhà quê?
Tống Diễn Thanh cố sức ngẩng đầu lên, khuôn mặt đau đớn đến biến dạng, hắn ta miễn cưỡng nở nụ cười:
- Sư đệ, sư đệ, ta sai rồi, đại nhân ngài không chấp tiểu nhân, tha cho ta, tha cho ta có được không? Ngươi muốn cái gì cứ nói, chỉ cần ngươi chịu buông tha cho ta!
Ngưu Hữu Đạo mặc kệ, quay đầu nhìn về phía Thương Triều Tông:
- Vương gia, bảo người của người tránh ra một chút, ta có chút chuyện muốn hỏi tên khốn này!
Lúc này Thương Triều Tông phất tay ra hiệu hai bên lui xuống.
Trụ trì Viên Phương rụt đầu quay người định chạy, ai ngờ Ngưu Hữu Đạo nhàn nhạt lên tiếng:
- Ta cho các ngươi đi sao? Vương gia, cho vài người khống chế đám này lại thẩm vấn một chút, lát nữa nếu đối chứng không khớp với đám khốn

này thì tính sổ cũng chưa muộn!
Hắn chỉ cả Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc.
Không cần nói, một nhóm thân vệ xông tới, trực tiếp trói hai mươi tên hòa thượng này lại. Đám hòa thượng không một ai dám phản kháng, ngay cả Viên Phương cũng ngoan ngoãn giơ tay chịu trói, chúng tăng Nam Sơn tự cứ vậy bị đưa đi. Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc dĩ nhiên cũng có kết cục tương tự. Chúng đã nhìn thấy sự lợi hại của Ngưu Hữu Đạo, cộng thêm có thương tích trong người, biết chạy cũng không được.
Xung quanh thanh tịnh, vỏ kiếm trong tay Ngưu Hữu Đạo khẽ vỗ lên mặt Tống Diễn Thanh:
- Nói, vì sao muốn giết ta?
Tống Diễn Thanh gào lên:
- Sư đệ, không phải ta muốn giết ngươi, là ý của Đường trưởng lão, ta cũng bất đắc dĩ thôi.
Hắn ta căn bản không phải loại cốt khí gì, chỉ biết còn sống là tốt hơn cả, dĩ nhiên có thể đẩy được trách nhiệm cho ai thì đẩy.
- Đường trưởng lão muốn giết ta?
Ngưu Hữu Đạo sửng sốt một chút, nhớ lại lão thái bà kia hình như không hề có thiện cảm gì với mình, lần đầu tiên gặp suýt chút nữa đã giết mình.
- Từ lúc ta bắt đầu gia nhập Thượng Thanh tông luôn bị giam lỏng ở Đào Hoa nguyên, tự thấy chưa từng làm bất kỳ chuyện gì có lỗi với Thượng Thanh tông, vì sao bà ta muốn giết ta?
Ngưu Hữu Đạo hỏi.
Đám Thương Thục Thanh nghe xong liền kinh ngạc. Luôn bị giam lỏng?
- Nguyên nhân rất đơn giản, không cần nghĩ cũng biết, Đường trưởng lão muốn để Đường Nghi ngồi vững chức chưởng môn, chỉ cần ngươi còn sống một ngày, chưởng môn Đường Nghi kia danh không chính ngôn không thuận, bất cứ lúc nào cũng có người lật ngược bản án vì ngươi...
Tống Diễn Thanh gào thét nói ra một đại bí mật kinh thiên động địa ngoại giới không hề biết.

Chương 71: Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt (1)

Bí mật này thật sự làm cho Ngưu Hữu Đạo sợ ngây người!
Chưởng môn? Ngưu Hữu Đạo nằm mơ cũng không nghĩ tới, cũng bởi vì mình được Đông Quách Hạo Nhiên nhận làm đồ đệ trong miếu hoang mà mình đã trở thành chưởng môn của Thượng Thanh tông? Bí mật này khiến Ngưu Hữu Đạo một hồi lâu mới chậm rãi tiêu hóa được, vẫn cảm thấy vô cùng khó tin. Giờ khắc này, rất nhiều những chuyện khó hiểu cuối cùng cũng được giải đáp, rất nhiều nghi hoặc cuối cùng cũng đã như vén mây nhìn thấy mặt trời.
Cuối cùng hắn đã hiểu vì sao Đường Tố Tố vừa nhìn thấy mình, không cho lấy một cơ hội giải thích đã ra tay hạ sát thủ.
Cuối cùng hắn đã hiểu vì sao lại giam lỏng mình ở Đào Hoa nguyên không cho tiếp xúc với bất kỳ ai, đó là vì không muốn để hắn biết tình hình Thượng Thanh tông, không muốn để hắn biết môn quy Thượng Thanh tông. Bằng không một khi hắn chạy ra ngoài, về mặt môn quy Thượng Thanh tông không tiện áp chế hắn.
Cuối cùng hắn hiểu rõ vì sao đột nhiên có một ngày gọi mình đến trước mặt mọi người của Thượng Thanh tông hỏi mình có muốn làm chưởng môn không. Đây là cái bẫy được gài sẵn, buộc hắn không nhận chức chưởng môn.
Cuối cùng hắn hiểu rõ vì sao đột nhiên lại ép mình bái đường thành thân với Đường Nghi, nói trắng ra là cho trên dưới Thượng Thanh tông một công đạo, chứng tỏ không bạc đãi Ngưu Hữu Đạo hắn, cũng để Đường Nghi tiếp nhận chức chưởng môn được danh chính ngôn thuận, chưởng môn trở thành vợ hắn, cái cớ tốt biết bao?
Cuối cùng hắn đã hiểu rõ vì sao không cho đệ tử Thượng Thanh tông mình chút tài nguyên tu luyện nào, đó là sợ sau khi hắn quật khởi có một số chuyện giấy không thể gói được lửa.

Cuối cùng hắn đã hiểu rõ vì sao muốn giết mình ngoài Thượng Thanh tông. Thượng Thanh tông trên dưới nhiều người nhìn như vậy, trong tình huống Ngưu Hữu Đạo hắn không hề có bất kỳ sai lầm nào, ai dám giết một người vốn nên là chưởng môn như hắn ở Thượng Thanh tông? Đẩy hắn cho bên Thương Triều Tông, tình cảnh của Thương Triều Tông dù có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cũng quá bình thường.
Ngưu Hữu Đạo cũng hiểu vì sao Đường Tố Tố nhất định phải giết mình. Đúng như Tống Diễn Thanh nói, có rất nhiều người ở Thượng Thanh tông đều hiểu rõ, vị trí chưởng môn của Đường Nghi kia không quang minh chính đại, ai dám cam đoan sau này có xảy ra tình huống nào đó khiến vài người đem chuyện này ra nói? Thế là sau khi Đường Nghi ngồi vững trên chức chưởng môn hắn sẽ trở thành tai vạ ngầm, cho nên để bảo vệ sự đoàn kết của nội bộ Thượng Thanh tông, phải diệt trừ hắn.
- Ha ha! Thật đáng buồn, buồn cười quá...
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu khẽ bật cười, trong nụ cười có chút đắng chát, ngươi lừa ta gạt cuối cùng kết quả như thế nào chứ.
Hóa ra náo loạn nửa ngày, hắn mới chính là chưởng môn Thượng Thanh tông. Chiếc gương đồng Đông Quách Hạo Nhiên đưa cho hắn không cần phải giao cho Đường Mục, cũng không cần giao cho Thượng Thanh tông, hắn cầm cũng vậy thôi. Nếu Thượng Thanh tông đường đường chính chính để hắn làm chưởng môn, dùng hết tài nguyên ủng hộ hắn tu luyện, hắn cảm thấy mình chắc chắn sẽ an tâm tu luyện, cũng sẽ coi Thượng Thanh tông là nhà mình ở thế giới này, cũng dùng toàn lực báo đáp, thật là chuyện tốt đẹp nhường nào, cần gì phải làm ra thế này?
Viên Cương trầm mặc không nói, trước đó nghe Đạo gia nói sơ qua tình hình, không ngờ đằng sau còn giấu ẩn tình thế này.
Dưới tấm màn sa rủ xuống Thương Thục Thanh nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo với ánh mắt đồng tình. Lúc đầu gặp vị này ở Đào Hoa nguyên còn tưởng vị này sống tự nhiên tự tại, không ngờ lại bị giam lỏng trường kỳ ở đó, ngay cả núi cũng không cho phép xuống một bước.
Thương Triều Tông cũng không ngờ vị trước mắt vốn nên là chưởng môn Thượng Thanh tông, bị người ta cưỡng ép tước đoạt thân phận chưởng môn trong tình huống không biết rõ tình hình, hơn nữa giữa

đường còn muốn lấy tính mạng vị này, lừa gạt giữa người với người quả nhiên hung hiểm!

Lam Như Đình khẽ thở dài, nói:

Chương 72: Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt (2)

- Môn quy của Thượng Thanh tông ta đại khái cũng có biết, có quy định như vậy là đề phòng tranh đoạt nội loạn quá mức. Trong lịch sử, chưởng môn đều do chưởng môn tiền nhiệm chỉ định để phòng ngừa những người có tư cách khác đoạt quyền, chẳng hạn như các trưởng lão cũng có môn quy ngăn cản, một khi tấn thăng làm trưởng lão sẽ mất đi cơ hội giành quyền vị chưởng môn, nhưng thế gian nào có cái gì là biện áp an toàn tuyệt đối, chung quy vẫn có lỗ hổng, bị người ta lợi dụng!
Tóm lại bất kể nói thế nào, ba người coi như đã xác nhận, Ngưu Hữu Đạo này thật sự là đệ tử Đông Quách tiên sinh đích thân nhận hàng thật giá thật.
- Sư đệ, chuyện này không liên quan đến ta, thật sự không liên quan đến ta, ta cũng là phụng mệnh làm việc, sư đệ cứu ta...
Tống Diễn Thanh nằm trên mặt đất kéo dài hơi tàn ra sức đùn đẩy trách nhiệm. Chẳng những ngoại thương mà nội thương cũng nghiêm trọng, mất máu quá nhiều, sắc mặt tái nhợt không có huyết sắc, gào thét cầu cứu.
Mấy người nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, xem hắn xử lý như thế nào, tóm lại hôm nay thù này xem như đã kết với Tống gia, hai đùi, một tay của Tống Diễn Thanh. Tống gia há có thể từ bỏ ý đồ? Chắc hẳn Ngưu Hữu Đạo cũng không có điều kiện lấy ra lý do gì để Tống gia dừng tay.
Ngưu Hữu Đạo không để ý đến lời cầu khẩn của Tống Diễn Thanh, hắn chống kiếm chậm rãi xoay người đi, đưa lưng về phía sau.
Viên Cương chậm rãi tiến lên, ngồi xổm xuống đỡ Tống Diễn Thanh. Tống Diễn Thanh như được đại xá, tưởng rằng muốn cứu mình, tiếc là lời cảm kích còn chưa nói ra khỏi miệng, Viên Cương đột nhiên rút ra một chủy thủ ở đùi, một đạo hàn quang xẹt qua cổ Tống Diễn Thanh, bắn ra một đạo huyết hoa, sau đó lại thuận thế hai tay dùng sức “rắc”

một tiếng trực tiếp bẻ gãy cổ Tống Diễn Thanh. Đầu xoay một vòng, mặt quay ra sau, mắt trợn tròn, chết không nhắm mắt.
Bọn người Thương Triều Tông im lặng, đúng là dám trực tiếp làm thịt con cháu Tống gia, lẽ nào thật sự không biết hậu quả nghiêm trọng đến mức nào sao? Dù sao nắm con tin trong tay cũng tốt mà! Mấy người này coi như đã nhìn ra, Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương hẳn không phải lần đầu làm loại chuyện thế này, phối hợp quá ăn ý, Ngưu Hữu Đạo thậm chí không cần lên tiếng hoặc ra hiệu gì Viên Cương đã biết biết nên làm như thế nào.
Viên Cương thủ pháp gọn gàng lau sạch vết máu của Tống Diễn Thanh trên chủy thủ, thu hồi chủy thủ vào trong vỏ dao trên đùi.
Ngưu Hữu Đạo đưa lưng về phía hắn ta nhẹ nhàng dặn dò một tiếng:
- Thẩm vấn thử hai tên khác đi.
Viên Cương yên lặng gật đầu một chút, quay người nhanh chân tiến vào trong chùa, thẩm vấn Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc.
- Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng!
Ngưu Hữu Đạo hơi có vẻ phiền muộn than, hắn chống kiếm đi đến bên mép núi, nhìn dãy núi chập trùng phía xa, ánh mắt ngưng trọng.
Ba người đằng sau nhìn nhau, không biết có phải ảo giác hay không nhưng họ luôn cảm thấy trên người Ngưu Hữu Đạo có một mặt trưởng thành không phù hợp với tuổi tác. Dưới sự thoải mái là một sự âm tàn, chuyện lợi dụng thân vệ không cần phải nói rồi. Ba người đều không phải là người ngu xuẩn, chuyện xảy ra vừa rồi rất rõ ràng, e là Thượng Thanh tông cũng không biết thực lực thực sự của vị này, nếu không sẽ không phái mấy tên Tống Diễn Thanh đến tìm chết. Vị này cũng không biết nguyên nhân mình bị Thượng Thanh tông giam lỏng mấy năm trời, điều này không cần nghĩ cũng thấy rõ.
Thương Triều Tông và Lam Như Đình cũng đi theo vào trong chùa. Chết mất mấy chục huynh đệ, có một số việc phải xử lý, không thể bỏ mặc không quản được.

Chương 73: Có Mắt Không Biết Đá Giấu Ngọc (1)

Còn về phần kẻ cầm đầu hại chết mấy chục huynh đệ kia, từ sau khi xác định đối phương thực sự là đệ tử của Đông Quách tiên sinh, bất kể có nén cơn giận hay không thì cũng vì nể mặt Đông Quách tiên sinh mà không tiện truy cứu nữa. Hơn nữa sau khi thấy bản lĩnh của đối phương, cho dù có truy cứu chỉ e cũng chẳng làm khó được đối phương, việc này chỉ có thể tạm thời gác sang một bên.
Ánh tịch dương soi chiếu, cơn gió nhẹ nhàng thổi bay tấm màn sa rủ xuống, Thương Thục Thanh chậm rãi đi tới mép núi, đứng sóng vai với Ngưu Hữu Đạo, thử hỏi:
- Pháp sư muốn về Thượng Thanh tông lấy lại những thứ thuộc về mình?
Ngưu Hữu Đạo biết nàng ta đang ám chỉ điều gì, đó là chức chưởng môn Thượng Thanh tông. Hai tay gác lên nhau, chống lên chuôi kiếm phía trước, hắn cười nhạt nói:
- Không cần phải vậy, đều đã qua rồi, ta cũng không có ý định quay lại Thượng Thanh tông.
Thương Thục Thanh kinh ngạc nói:
- Không quay lại? Chức chưởng môn cứ từ bỏ như vậy sao? Là vì Đường Nghi sao?
Ngưu Hữu Đạo nhún nhún vai.
- Không liên quan gì đến Đường Nghi. Vốn chỉ là cơ duyên xảo hợp. Ngưu mỗ có tài đức gì mà ngồi lên vị trí chưởng môn kia? Huống chi sự việc đã rõ ràng, có một số việc cũng không phải sức một mình Đường Tố Tố có thể làm được. Môn quy còn đó, Đường Tố Tố há có thể một tay che trời? Hiển nhiên cũng đã được những người khác ngầm đồng ý!

Nếu cả Thượng Thanh tông đã không muốn ta làm chưởng môn, đều đã không chào đón ta, ta cần gì phải chạy về để nhìn sắc mặt người khác, cần gì phải chạy về để làm khó người khác cũng như làm khó chính mình?
Không biết có phải do ảo giác của mình không, Thương Thục Thanh cảm giác trong những lời nói nhẹ nhàng thoải mái này có sự chua xót.
- Pháp sư rộng lượng, nhưng Đường nghi làm sao bây giờ? Nàng dù sao cũng là thê tử bái đường của ngươi!
- Có quan trọng không? Mọi người đã không muốn gặp lại nhau, đều đã qua rồi mà!
Ngưu Hữu Đạo nhếch miệng, ý tự giễu.
Thương Thục Thanh muốn nói lại thôi, còn muốn hỏi thử có phải hắn chuẩn bị rời đi không nhưng lời đến khóe miệng cuối cùng cũng không nói ra, không xé rách tấm giấy mỏng kia.
Không lâu sau, Viên Cương trở lại, mắt nhìn Thương Thục Thanh đứng bên Ngưu Hữu Đạo không lên tiếng. Thương Thục Thanh rất tinh tế, nàng biết hai người có chuyện riêng cần nói nên chủ động tìm cái cớ né tránh. Đợi sau khi Thương Thục Thanh rời đi, Viên Cương thấp giọng nói với Ngưu Hữu Đạo:
- Đạo gia, hai người kia có cốt khí hơn Tống Diễn Thanh, miệng tương đối cứng, mấy chuyện linh tinh khác thì khai ra hết nhưng chuyện liên quan đến Thượng Thanh tông thì không chịu hé một câu, muốn cạy mở miệng của bọn chúng có thể phải cần chút thời gian.
Ngưu Hữu Đạo tùy ý phất tay:
- Được thôi, bỏ qua đi, thả chúng về.
Viên Cương nhắc nhở:
- Bối cảnh Tống Diễn Thanh không nhỏ, chi bằng diệt khẩu hai người này.
Vừa rồi trước mặt Thương Thục Thanh chính là không muốn nói điều này.
Ngưu Hữu Đạo biết ý hắn ta, nếu thả hai người kia trở về, chắc chắn sẽ nói Tống Diễn Thanh bị chết trong tay Ngưu Hữu Đạo hắn, sẽ dẫn đến báo thù của Tống gia. Hắn khẽ lắc đầu nói:

- Nhiều người nhìn thấy như vậy, muốn diệt khẩu trừ phi giết sạch mọi người ở đây. Huống chi ba người đó làm gì trong lòng Thượng Thanh tông biết rõ. Trước tiên giải quyết phiền phức bên Thượng Thanh tông đã, hy vọng Tống gia không biết rõ tình hình, Đường Tố Tố có thể kéo cả Tống gia vào đây. Thả bọn chúng về, ta có lời muốn bọn chúng chuyển về.
Thấy Ngưu Hữu Đạo quyết đoán, Viên Cương cũng không nói thêm gì, hắn ta quay về chùa đẩy Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc bị trói ra. Nhìn thấy thi thể Tống Diễn Thanh bên ngoài, trong lòng hai người phát lạnh, đều có thần sắc thấp thỏm lo âu.
Ngưu Hữu Đạo xoay người lại, thẳng thắn nói:
- Phiền hai huynh giúp ta tiện thể nhắn về Thượng Thanh tông, Thượng Thanh tông đã khiến sự tình đến bước đường cùng thế này, ta đã không còn gì để nói. Nhớ đến ân tình của sư phụ, ta cũng không trách, có điều từ nay về sau, ta và Thượng Thanh tông ân đoạn nghĩa tuyệt, không còn bất kỳ liên quan gì nữa! Bảo bọn họ yên tâm, ta không hề hứng thú với vị trí chưởng môn kia đâu, ta cũng sẽ không quay về Thượng Thanh tông nữa. Hy vọng Thượng Thanh tông cũng đừng gây rắc rối cho ta, cũng đừng ép ta. Nếu không ta sẽ tung hô toàn bộ những chuyện của Thượng Thanh tông ra, để người trong thiên hạ đến phân xử giúp!
Dứt lời hắn vung tay lên.
- Thả bọn họ đi!
Xong rồi! Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc trong lòng thở dài một tiếng, vốn khi biết họ được thả đi thì cảm thấy có thể thở phào nhưng cảm xúc lại nặng nề vì Ngưu Hữu Đạo, không cần đoán cũng biết, chắc chắn Tống Diễn Thanh kia không kín miệng, đã khai hết mọi chuyện, nếu không Ngưu Hữu Đạo sao có thể biết mà nói ra những lời kia? Tống Diễn Thanh nói bí mật này ra đồng nghĩa với để Ngưu Hữu Đạo nắm được đằng chuôi của Thượng Thanh tông, trở về hai người không biết nên báo cáo sao với Đường Tố Tố, e là sẽ làm Đường Tố Tố thẹn quá hoá giận mất!
Viên Cương giơ tay chém xuống, chủy thủ cắt đứt dây thừng trên người Trần Quy Thạc, một cước đá vào sau lưng Trần Quy Thạc, đạp Trần Quy Thạc lăn lông lốc xuống bậc thang.

Đợi Trần Quy Thạc bò lên nhìn lại, con ngươi bỗng nhiên co rút lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, chỉ thấy một đạo hàn quang cứa qua cổ Hứa Dĩ Thiên, máu nóng phun ra. Một dao cắt đứt cổ Hứa Dĩ Thiên, Viên Cương lại trừng lớn mắt, Hứa Dĩ Thiên trong miệng đang ứa máu liền bị đạp lăn xuống. Trần Quy Thạc nhìn thấy Hứa Dĩ Thiên lăn đến dưới chân mình co giật thì hầu kết run run, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Thực lực của Ngưu Hữu Đạo bày ra ở đó, mình còn mang theo thương tích, mới tình hình này muốn chạy cũng không chạy thoát.
Ngưu Hữu Đạo hai tay chống lên thanh kiếm trước mặt, mặt không cảm xúc, cũng không hỏi Viên Cương vì sao muốn giết Hứa Dĩ Thiên, cũng chẳng thèm nhìn đến động tĩnh của Viên Cương. Ngược lại, Viên Cương nói với hắn:
- Trở về để nhắn tin thì một người là đủ rồi!
Ngưu Hữu Đạo vẫn không lên tiếng, mắt cũng không nháy lấy một cái. Lúc trước ở sườn núi khi nghe thân vệ nói về quá trình chém giết, trong lòng hắn đã có suy đoán, vì hắn hiểu rất rõ Hầu Tử, cái chết của Hứa Dĩ Thiên trước mắt đã chứng minh phán đoán trong lòng hắn trước đó. Hứa Dĩ Thiên đánh nhiều thân vệ như vậy, Hầu Tử sẽ không để y sống sót rời đi!
- Cút!
Viên Cương lại hét lên với Trần Quy Thạc phía dưới.
Trần Quy Thạc không dám chần chừ, được cho phép, lập tức quay đầu, cấp tốc xuống núi rời đi.
Ngưu Hữu Đạo vẻ mặt bình tĩnh, nhấc kiếm trong tay, quay người tiến vào tham quan ngôi chùa.
Điều kiện có hạn, không tiện mang theo thi thể ba mươi thân vệ rời đi, tình hình bây giờ cũng không tiện đưa về quê. Đây gọi là núi xanh nơi nơi chôn trung cốt, cả đám người liền chọn một vùng đất nấp gió tụ nước ở trong khu rừng bên cạnh, đào mộ an táng những thân vệ tử chiến ở đó. Nhiều người cùng làm nên tốc độ cũng nhanh, có người bổ gỗ làm bia mộ, sau khi khắc bi văn xong lại đóng từng cọc trước từng ngôi mộ.
Bên cạnh mọi người đang bận rộn, Thương Thục Thanh lại tìm người trong cuộc lúc xảy ra chuyện này, hỏi kỹ càng cụ thể chuyện xảy ra thêm lần nữa, được biết trước khi chết Quan Thiết đã từng giữ Viên Cương

lại, nàng lại hỏi kỹ càng về hành động chi tiết của Viên Cương trước và sau lúc đó. Sau khi hơi nắm được tình hình, Thương Thục Thanh rơi vào trầm tư.
Sau khi an trí xong cho tất cả những thân vệ chiến tử, Thương Triều Tông gọi Thương Thục Thanh đến, cùng mời rượu, dâng hương, tiễn biệt, nhang thì lấy từ trong chùa ra.
Làm xong tất cả nghi thức, sắc trời đã tối, mọi người lục đục tản đi, nên cảnh giới thì cảnh giới, nên về chùa nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, tóm lại tâm trạng ai nấy đều rất nặng nề, còn chưa tới đất phong đã tổn thất hơn ba mươi tinh nhuệ.
Thương Triều Tông, Lam Như Đình, Thương Thục Thanh vừa trở lại cửa chùa, chợt có một thân vệ chạy tới bẩm báo một tiếng với Thương Triều Tông:
- Vương gia, Viên Cương đến mộ các huynh đệ.
Thương Triều Tông khẽ gật đầu, cũng không nghĩ nhiều, đang định vào cửa chùa, Thương Thục Thanh lại nói:
- Ca, muội quay lại một chuyến.
Thương Triều Tông nghiêng đầu thở dài:
- Chết nhiều huynh đệ như vậy, tâm trạng của mọi người không tốt, có những chuyện ghi nhớ kỹ trong lòng cũng tốt, nghĩ thử xem an trí cho người nhà của họ như thế nào mới là thượng sách, không cần quá chú ý đến hình thức bên ngoài, đều là huynh đệ cũ, trong lòng đều hiểu rõ, không cần phải vờ vịt. Huống chi tình hình bên này chúng ta vẫn chưa quen thuộc, muội là một nữ nhân thế đơn lực bạc, ở bên ngoài không thích hợp, không nên nghĩ nhiều, trở về nghỉ ngơi, dưỡng đủ tinh thần, sáng sớm mai còn phải lên đường sớm.
Thương Thục Thanh biết y hiểu lầm, cho rằng mình muốn đi giữ mộ.
- Ca, muội đi gặp Viên Cương, nói không chừng có thể thuyết phục hắn ta ở lại giúp đỡ ca!
- Ồ?
Thương Triều Tông chậm rãi quay người. Lam Như Đình cũng quay người nhìn nàng, đều có vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.
Thương Thục Thanh gạt đầu ra hiệu với hai người rồi chợt quay người bước nhanh đi, dáng người ưu mỹ phiêu nhiên xuống núi.

- Thanh Nhi có ý gì? Thật sự có thể thuyết phục Viên Cương ở lại sao? Thương Triều Tông quay đầu hỏi Lam Như Đình.

Chương 74: Có Mắt Không Biết Đá Giấu Ngọc (2)

Lam Như Đình lắc đầu.
- Không chắc lắm. Rõ ràng Viên Cương như thiên lôi, Ngưu Hữu Đạo sai đâu đánh đó. Tuy Ngưu Hữu Đạo là đệ tử Đông Quách tiên sinh nhưng lại chưa từng được Đông Quách tiên sinh dạy bảo, tâm tính không khác những tu sĩ khác, e là không muốn chọc vào phiền phức này. Có điều quận chúa thiên tư thông minh, sẽ không nói lung tung, nếu đã nói như vậy thì chắc hẳn có nguyên nhân gì đó, vương gia cứ thử chờ xem!
Sắc trời dần tối, trong núi xanh, những ngôi mộ mới san sát.
Viên Cương ngồi bên cạnh bồi hồi một lúc, hái một ít hoa dại bó thành một bó xinh đẹp, cầm bó hoa đi đến trước ngôi mộ mới. Bia mộ Quan Thiết ở trước tiên, rất dễ tìm. Viên Cương đi đến trước mặt, xoay người cúi xuống, bó hoa bày ngăn ngắn trước bia mộ, lại đứng thẳng dậy, lẳng lặng nhìn tên trên bia mộ, ánh mắt dường như hơi hoảng hốt, không biết đang suy nghĩ gì.
Âm thanh đi qua cỏ dại rất khẽ truyền đến, Viên Cương bỗng nhiên quay đầu, tay đã vô thức mò đến chuôi chủy thủ, kết quả là nhìn thấy Thương Thục Thanh đầu đội nón lá vải sa trong trạng thái căng cứng như báo săn chậm rãi đi tới, ngón tay cũng rời khỏi chủy thủ.
Thương Thục Thanh dừng bước ở bên cạnh hắn ta, nhìn chằm chằm bó hoa trước bia mộ.
- Nghi thức tặng hoa trước bia mộ là lần đầu ta nhìn thấy đấy.
Viên Cương hờ hững nói:
- Không phải nghi thức gì cả.
Nhìn sắc trời, Thương Thục Thanh không định vòng vo với hắn ta, nói:

- Trước khi Quan Thiết lâm chung hy vọng Viên huynh lưu lại, Viên huynh một mực không cho trả lời chắc chắn, bây giờ có thể cho Viên huynh một câu trả lời chắc chắn không?
Viên Cương không chút rung động nói:
- Chúng ta không phải người đi cùng một con đường, ta không thể lưu lại.
Thương Thục Thanh liền hỏi:
- Vì sao không thể lưu lại?
Viên Cương chậm rãi trả lời:
- Bởi vì Đạo gia sẽ không lưu lại.
Lời này khiến Thương Thục Thanh có chút bất đắc dĩ, nói:
- Hắn là tu sĩ, tình cảnh hai huynh muội ta không tu sĩ nào dám gật bừa, nếu không tất nhiên sẽ bị các tu sĩ khác liên thủ chèn ép. Huống chi hắn lại trêu chọc tới Tống gia, mục tiêu cố định rất dễ rơi vào ngoan thủ của Tống gia. Hắn không muốn lưu lại chúng ta cũng có thể lý giải, nhưng huynh và pháp sư không giống nhau, huynh lưu lại sẽ không ai cố ý nhằm vào huynh, Tống gia sẽ không chú ý tới huynh. Viên huynh, ca ta rất thích huynh. Ánh mắt nhìn người của huynh ấy không sai, ta tin vào con mắt của huynh ấy. Bây giờ huynh muội chúng ta không có gì để cho huynh cả, chỉ có một tấm lòng chân thành, huynh muội chúng ta thật tâm thật ý mời huynh ở lại, ta nghĩ đây cũng là điều Quan Thiết hy vọng nhìn thấy.
Viên Cương tiếp lời:
- Ta biết huynh muội các người nghĩ như thế nào, các người cảm thấy tu vi của Đạo gia không cao, đó là do các người có mắt không biết đá giấu ngọc, đối với tình cảnh của các người mà nói, người như Đạo gia quan trọng hơn tu vi của hắn, các người đã giữ sai đối tượng rồi!
Thương Thục Thanh hứng thú nói:
- Xin lắng tai nghe!
Ai ngờ Viên Cương mặt không biểu cảm:
- Đạo gia ở lại, ta ở lại. Đạo gia đi, ta đi!
Ra chỉ nói chuyện vô ích, Thương Thục Thanh cười khổ nói:
- Vậy làm sao mới có thể khiến pháp sư ở lại?
Nàng thật sự không ôm chút lòng tin có thể khiến Ngưu Hữu Đạo ở lại.

Viên Cương lạnh nhạt nói:
- Đạo gia trước kia thường nói một câu... Giang hồ cưỡi ngựa, gió cũng tốt, mưa cũng được!
Thương Thục Thanh sửng sốt một chút, chợt hiểu rõ ý câu này. Việc có thể khiến Ngưu Hữu Đạo quan tâm không quá nhiều, có điều từ trong câu nói đó của đối phương có thể nghe ra được một tia hy vọng. Nếu không đối phương đã không cần thiết nhắc đến chuyện trước kia của Ngưu Hữu Đạo, xem ra mình phán đoán không sai, nàng ta nảy sinh chút hưng phấn:
- Không biết làm sao mới có thể khiến Đạo gia giang hồ ghìm ngựa?
Viên Cương yên lặng một hồi lâu, cuối cùng nhìn chằm chằm bia mộ Quan Thiết nói một câu:
- Đạo gia tương đối hứng thú với chuyện trong tu hành!
Sau khi dứt lời lập tức nhanh chân quay đầu bước đi, không nói nhiều thêm một lời. Thật sự hôm nay hắn ta đã làm chuyện không nên làm, cũng đã nói lời không nên nói, đã khiến Đạo gia rơi vào phiền phức rồi.
Thương Thục Thanh đưa mắt nhìn, đôi mắt sáng dưới vành nón lá lộ ra tia phấn chấn. Trước đó tiếp xúc với Ngưu Hữu Đạo nàng luôn cảm thấy hắn không nói được một câu đáng tin cậy, khó chơi, một mực không tìm thấy hướng hạ thủ, Viên Cương chẳng khác nào đã chỉ điểm phương hướng.
…
Trong Nam Sơn tự, đến giờ cơm vẫn chưa thấy bóng dáng Thương Thục Thanh, đồ ăn đã bày trên bàn, Thương Triều Tông ngồi xếp bằng hỏi Lam Như Đình đối diện:
- Thanh Nhi sao còn chưa trở lại?
Lam Như Đình khẽ lắc đầu, đưa tay nói:
- Vương gia dùng bữa trước đi, đồ ăn sẽ làm nóng cho quận chúa, bên quận chúa không cần phải lo lắng, đã có người coi sóc, có việc gì sẽ kịp thời thông báo.
Lời vừa dứt, ngoài cửa có một thân vệ tiến đến, chắp tay bẩm báo nói:
- Vương gia, quận chúa truyền lời, bảo vương gia và Lam tiên sinh dùng bữa trước, không cần chờ.
Thương Triều Tông nhíu mày:

- Quận chúa có chuyện gì không?
Thân vệ đáp:
- Không biết ạ, chỉ biết quận chúa đến chỗ pháp sư.
Thương Triều Tông và Lam Như Đình hai mặt nhìn nhau.
…
Trong phòng một ngọn đèn dầu lờ mờ, Ngưu Hữu Đạo xếp bằng trên một bồ đoàn, trước mặt là một cái bàn nhỏ, bên trên có một cái đĩa, trên đĩa là một khối thịt lớn, khối thịt nạc rất lớn tỏa khói nghi ngút, nghe nói đây là một con lợn rừng được săn cách đây không lâu.
- Haiz!
Ngưu Hữu Đạo cầm đũa lên vài lần, không kìm được than, lại là thịt luộc, còn cả một miếng lớn như vậy, bảo sao người ta nuốt cho nổi đây! Đương nhiên, hắn cũng phải thừa nhận, Thương Triều Tông không bạc đãi hắn chuyện cơm nước, lần nào cũng dâng cho hắn thứ tốt nhất. Ngay từ đầu, trên đường khi có điều kiện được ăn thịt, thân vệ bên dưới liền dâng lên cho hắn miếng thịt mỡ dày, thịt mỡ trắng bóng nhìn mà hoa cả mắt khiến người nhìn cũng muốn ói. Nhưng hắn cũng có thể lý giải, đối với những người kia mà nói, đối với những bách tính loạn thế ăn không đủ no mà nói, đối với một đám võ phu tiêu hao nhiều thể lực mà nói, đây tuyệt đối là thứ tốt, miếng thịt mỡ lớn nhất đều cho ngươi, như vậy là đã đối xử với ngươi tốt đến mức không thể tốt hơn được nữa. Có điều hắn không thể nuốt trôi, sau đó hắn dặn, nói mình không ăn thịt mỡ, chỉ ăn thịt nạc, kết quả trước mặt là một miếng thịt nạc lớn.
Thịt nạc thì thịt nạc, ít nhất các ngươi cũng cắt từng miếng nhỏ tinh tế một chút, một cục lớn như vậy tùy tiện bỏ vào nước trong nấu với chút muối là bưng lên vậy đấy à? Văn hóa nấu nướng của thời đại này hắn thật không dám mong đợi. Đối với hắn mà nói, ít đậu hũ trộn hành còn ngon hơn thứ này.
Hắn đã tự nói với mình không biết bao nhiêu lần, đợi ổn định xong, vấn đề ẩm thực nhất định phải cải thiện một chút.

Chương 75: Ngươi Có Chuyện, Ta Gánh! (1)

Có điều với điều kiện này cũng không thể ép người ta làm ra những thứ không có, tạm thời cứ chấp nhận vậy.
Vừa cầm con dao nhỏ cắt thịt trong tay, đang chuẩn bị cắt thịt thì trước cửa xuất hiện một bóng dáng yểu điệu, ngoại trừ quận chúa Thương Thục Thanh còn có thể là ai. Không thấy bóng dáng Hầu Tử, nữ nhân này lại tới, khá thú vị! Ngưu Hữu Đạo hơi híp mắt lại mỉm cười, đưa tay ra dấu mời vào, cũng để con dao nhỏ trong tay xuống.
Thương Thục Thanh đi đến bên cạnh bàn, quỳ chân ngồi đối diện Ngưu Hữu Đạo:
- Quấy rầy Đạo gia dùng bữa, đắc tội!
Đạo gia? Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười như không cười, đối phương lại đổi giọng thành "Đạo gia", xưng hô như vậy ở kiếp này không phải chỉ có mình Hầu Tử sao. Hắn cười nói:
- Không sao, không sao, cũng không muốn ăn lắm.
Thương Thục Thanh:
- Thủ nghệ của người dưới không hợp khẩu vị Đạo gia sao?
Vậy cũng xứng xưng là thủ nghệ? Ngưu Hữu Đạo thầm oán không thôi. Lười đả kích đối phương, hắn lắc đầu:
- Là do chuyện hôm nay ảnh hưởng khẩu vị, sợ vương gia và quận chúa trách cứ!
Thương Thục Thanh trầm mặc, chậm rãi nói:
- Người mất đã mất nhưng cầu người sống có thể sống tốt hơn, có thể cho người chết một công đạo, như vậy là tốt nhất. Tất cả mọi người đều nên nhìn về phía trước, không cần thiết cứ sa vào quá khứ không cách nào tự vực dậy được!

Hai người đều đang mập mờ suy đoán, đều không nói toạc mọi chuyện ra.
Ngưu Hữu Đạo cười nói:
- Quận chúa sao có nhã hứng chạy đến tìm Ngưu mỗ nói chuyện phiếm vậy?
Thương Thục Thanh đi thẳng vào vấn đề nói:
- Có phải Đạo gia chuẩn bị rời đi không?
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười:
- Cũng có ý định này!
Thương Thục Thanh đứng thẳng ưỡn ngực, đường đường chính chính nói:
- Thanh nhi nay tới đây là hi vọng Đạo gia có thể ở lại giúp huynh muội ta một tay!
Ngưu Hữu Đạo cười tủm tỉm:
- Ta chẳng qua chỉ là một tiểu tu sĩ cảnh giới Luyện Khí, e là không có năng lực giúp đỡ các cô một tay, vẫn nên đổi một cao nhân khác đi.
Thương Thục Thanh:
- Không dối gạt Đạo gia, cũng không phải vô lễ với Đạo gia, huynh đệ ta ở tình trạng nghèo túng thế này, tiền đồ khó lường, nguy cơ trùng trùng, đã không ai nguyện ý dính dáng đến chúng ta, mọi người đều tránh như tránh tà. Huynh muội chúng ta cũng không có tư cách kén chọn. Nhưng phàm là người có bản lĩnh, huynh muội chúng ta đều sẽ cố gắng hết sức giành lấy, góp gió thành bão, tích cát thành tháp, tin chắc cuối cùng cũng sẽ có ngày cuồn cuộn mênh mông. Huống hồ Đạo gia là đệ tử của Đông Quách tiên sinh!
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói:
- Ta cũng không rõ sư phụ ta có quan hệ gì với các ngươi nhưng mối quan hệ đó cũng không buộc được ta, kéo sư phụ ta vào đây để nói không có ý nghĩa gì đâu, vẫn nên luận sự làm việc tốt hơn. Dựa vào cái gì mà ta phải lưu lại đây bán mạng cho các ngươi?
Thương Thục Thanh nói:
- Đạo gia giúp chúng ta một tay, chúng ta sẽ dốc hết sức lực cung cấp tài nguyên tu luyện cho Đạo gia!
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày, chậm rãi nói:

- Tự thân các ngươi còn khó đảm bảo, liệu có tài nguyên tu luyện có thể cung cấp cho ta không?
- Cho nên nguyện cùng Đạo gia dắt tay nhau cùng cố gắng chứ không phải bắt Đạo gia nghe theo hiệu mệnh của chúng ta! Chưa nói đến Đạo gia đắc tội Tống gia, chỉ với cái danh đệ tử Thượng Thanh tông, tu sĩ thiên hạ này e là rất khó dung, Đạo gia muốn đạt được tài nguyên tu hành rất khó. Mặc dù huynh muội chúng ta hiện tại chưa có tài nguyên tu hành gì nhưng chỉ cần đoạt được thứ gì thì đều sẽ là của Đạo gia. Giúp chúng ta chút sức lực, chúng ta toàn lực tranh giành tài nguyên tu hành cho Đạo gia!
Thương Thục Thanh cương quyết.
Ngưu Hữu Đạo cầm con dao nhỏ trên bàn lên thưởng thức, sau khi nghe xong có vẻ như hơi không kiên nhẫn nói:
- Được rồi, lải nhải trong dông dài không có ý nghĩa gì, quyết định như vậy đi!
- Hả?

Chương 76: Ngươi Có Chuyện, Ta Gánh! (2)

Thương Thục Thanh hơi không hiểu, nghi ngờ nói:
- Đạo gia có ý gì?
Ngưu Hữu Đạo thờ ơ nói:
- Ta đồng ý ở lại!
- Ồ...
Thương Thục Thanh sửng sốt, vô cùng khó tin, dễ như vậy đã thuyết phục được rồi? Nàng ta đã chuẩn bị để công thành, đã ủ đủ các lời lẽ thuyết phục, cuối cùng chưa kịp dùng tới đã thành công rồi? Nàng ta nghi hoặc hỏi:
- Lời này là thật sao?
Ngưu Hữu Đạo giương mắt nhìn về phía đối phương, hỏi lại:
- Hẳn trong mắt quận chúa Ngưu mỗ là loại người lật lọng?
Thương Thục Thanh nghe vậy thì vô cùng mừng rỡ, vội vàng đứng lên sửa sang lại y phục, khom người rồi lại đứng thẳng người, hưng phấn nói:
- Đạo gia chờ một chút, ta mời ca ta tới đáp tạ!
- Tạ thì miễn đi. các người cũng chẳng bỏ ra được thứ gì để tạ. Mấy thứ hư ảo kia thì chẳng cần đâu, vẫn nên nghe ta nói xong cái đã.
Ngón tay sờ sờ lưỡi dao trên tay, ánh mắt Ngưu Hữu Đạo lạnh lẽo nhìn chằm chằm đối phương, nói:
- Ở lại thì được nhưng ta có điều kiện, không cho phép để Hầu Tử xông pha chiến đấu, không cho phép dùng Hầu Tử làm vũ khí, nếu không đừng trách ta không khách khí!
Con dao nhỏ tuột ra khỏi tay, cắm vào miếng thịt trong dĩa.

Thương Thục Thanh khẽ giật mình, rơi vào hai cái khó. Ca ca mình muốn lưu Viên Cương lại không phải vì cảm thấy Viên Cương có năng lực ở phương diện kia sao? Nếu không để Viên Cương đi xông pha chiến đấu, vậy thì cần để làm gì? Nếu chỉ vì võ lực cá nhân, Ngưu Hữu Đạo đúng là hoàn toàn thích hợp hơn Viên Cương. Do dự mãi, chuyện này không khó lựa chọn, không đáp ứng có thể đối phương đi ngay, không có được gì cả, đáp ứng chí ít còn có thể lưu được hai nhân thủ. Căn bản đã đến mức này, không còn phương án nào tốt hơn nữa, cuối cùng Thương Thục Thanh vẫn gật đầu nói:
- Được, ta đồng ý với Đạo gia, bên ca ta ta có thể cam đoan.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu.
- Vậy một lời đã định!
Sau khi, ai người khách sáo một phen Thương Thục Thanh cáo từ, lúc đến phấn chấn tinh thần tới, lúc đi lại có hơi mất hứng. Người thì lưu lại rồi nhưng không đạt được hiệu quả như dự đoán.
Sau khi Thương Thục Thanh đi không lâu, ngoài cửa lại xuất hiện một người, Viên Cương yên lặng đi đến. Ngưu Hữu Đạo khoanh chân ngồi tĩnh tọa, nhìn thấy dĩa đồ ăn trước mắt không hề động đến, Viên Cương ngồi xếp bằng dối diện nói:
- Vừa thấy quận chúa từ đây ra, có chuyện gì vậy?
Ngưu Hữu Đạo thật yên lặng nói:
- Còn có thể có chuyện gì? Với cái bộ dạng quái dị kia của nàng ta, ta có thể nói chuyện yêu đương với nàng ta được sao? Nàng ta hy vọng chúng ta có thể ở lại trợ giúp chút sức lực cho hai huynh muội bọn họ... Ta đã đồng ý rồi!
Viên Cương hơi cúi đầu, nói:
- Việc này trách ta...
Lời còn chưa dứt, Ngưu Hữu Đạo đã cắt ngang:
- Không liên quan gì đến ngươi, điều kiện đưa ra ta khó mà cự tuyệt, nàng ta đồng ý rằng nếu sau này việc thành hai huynh muội sẽ toàn lực cung cấp tài nguyên tu luyện cho ta.
Viên Cương cúi đầu im lặng nói:
- Đạo gia, chuyện ngày hôm nay ta làm sai, là ta nói những lời không nên nói, thật xin lỗi!

Trong lòng hắn ta biết rõ, có một số việc không thể gạt được Đạo gia. Hai người hiểu rất rõ nhau, Đạo gia vì hắn ta nên mới lưu lại.
Ngưu Hữu Đạo vẫn hững hờ chậm rãi nói:
- Nói lỗi phải gì đó thì hơi quá rồi, làm người hai đời, huynh đệ một kiếp, ngươi có chuyện, ta gánh!
Viên Cương im lặng, gương mặt hơi căng thẳng.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay gõ bàn một cái nói, tức giận nói:
- Ngươi nhìn đi, ngươi nhìn đi, lại là một cục lớn, mọi người đều là người có văn hóa, có thể để người ta có tướng ăn một chút được không hả? Ngày nào cũng ăn theo phương pháp thùng cơm thế này, nhìn thôi cũng thấy nóng máu rồi. Đợi yên ổn lại, ngươi phải nghĩ vài biện pháp đấy.

Chương 77: Có Đánh Cược Không? (1)

Viên Cương không nói gì, đưa tay rút con dao nhỏ trên khối thịt lớn ra,bắt đầu cắt khối thịt thành từng miếng, dao pháp thành thạo, độ dày của miếng thịt bằng nhau. Lúc này Ngưu Hữu Đạo mới cầm đũa lên, gắp thịt bỏ vào miệng chậm rãi nhai nuốt.
Cắt xong khối thịt, Viên Cương trực tiếp dùng tay lấy từng miếng thịt nhét vào trong miệng, nhai kỹ nuốt chậm. Hai người cứ như vậy không nói lời nào, ngồi đối diện nhau chậm rãi ăn xong một dĩa thịt.
Đợi sau khi Viên Cương thu dọn sạch sẽ, Ngưu Hữu Đạo duỗi lưng một cái, chụp kiếm làm thủ trượng đặt một bên lên, đứng dậy:
- Đi, ăn nó đi tiêu cơm!
Đi ra ngoài phòng, đình viện u ám, đèn lồng dưới mái hiên lắc lư, lúc sáng lúc tối. Đi dạo đông đi dạo tây, cuối cùng đặt chân dạo đến viện lạc của Thương Triều Tông. Có người đi vào thông báo một tiếng, Thương Triều Tông, Lam Như Đình và Thương Thục Thanh đều đi ra.
- Đạo gia!
Gặp mặt chào hỏi, cách xưng hô đều đã đổi, có điều cách xưng hô này thốt ra từ miệng người có tuổi như Lam Như Đình nghe thấy hơi là lạ. Ngưu Hữu Đạo hơi giật mình, mắt nhìn Thương Thục Thanh, rõ ràng lời cam đoan của nữ nhân này rất hữu hiệu, bên này đều đã đáp ứng rồi. Nếu vậy, hắn cũng không vòng vo nữa:
- Ta luôn bị giam lỏng ở Thượng Thanh tông, không hiểu rõ tình huống bên ngoài, với xuất thân chư vị chắc hẳn địa đồ là chuyện bình thường. Ta cần địa đồ, còn cần nắm được tình hình và trạng thái xung quanh, nhất là vùng đất phong huyện Thương Ngô!
Nếu là trước đây, hắn căn bản không muốn đến huyện Thương Ngô đất phong của Thượng Thanh tông, cho nên hắn không để ở trong lòng. Nhưng giờ thì khác nên hắn đã bắt đầu chú ý.

Viên Cương đứng bên mừng rỡ, Ngưu Hữu Đạo đã mở miệng nói vậy, với tác phong này khiến hắn ta lại nhìn thấy hình bóng Đạo gia từng hô phong hoán vũ trên giang hồ ngày xưa. Hắn ta ý thức được giờ Đạo gia đã muốn làm thật, đã chính thức muốn tham gia vào chuyện của nhóm người này.

Mấy người hai mặt nhìn nhau, trong ấn tượng của bọn họ, tu sĩ tùy tùng bình thường chỉ bảo vệ an toàn của mục tiêu hoặc làm những chuyện mà các võ phu bình thường không thể làm được, nghe khẩu khí đòi địa đồ này thì hình như có chút gì đó không đúng. Có điều Thương Triều Tông vẫn vuốt cằm nói:

- Có, Đạo gia vào trong chờ một chút!

Đưa tay mời vào.

Cả đám người tiến vào, rất nhanh có người lấy mấy bản địa đồ tới, nhỏ là địa đồ chi tiết của huyện Thương Ngô, lớn là lược đồ nước Đại Yên cũng có. Bên này đang định giúp hắn mở địa đồ thì Ngưu Hữu Đạo giơ tay lên một cái.

- Không vội, hỏi tình hình trước cái đã, hi vọng vương gia có thể nói chi tiết.

Mấy người nhìn nhau, Thương Triều Tông gật đầu.

- Đạo gia cứ nói đừng ngại!

Ngưu Hữu Đạo cau mày nói:

- Không đi huyện Thương Ngô không được sao?

Mấy người đại khái biết ý hắn, Lam Như Đình nói tiếp:

- Đạo gia có chỗ không biết, nếu dám chệch hướng lộ tuyến, sợ là lập tức sẽ chọc cho triều đình phái quân truy sát. Dựa vào thực lực chúng ta căn bản không có năng lực phản kháng, nguy hiểm này chúng ta không gánh nổi!

Ngưu Hữu Đạo ồ một tiếng:

- Triều đình đã đối đãi như vậy, cần gì phải thả các ngươi ra khỏi kinh, chẳng lẽ huyện Thương Ngô này là nơi ghê gớm gì đó có thể như cái lồng vây khốn vương gia, để vương gia không thoát thân được sao?

Nguyên nhân thực sự bên trong khiến mấy người Thương Triều Tông hơi khó mở miệng. Ngưu Hữu Đạo nhìn phản ứng của mấy người kia lạnh nhạt nói:

- Đi theo các ngươi tức là đi liều mạng. Hai huynh đệ ta chỉ có một cái mạng, không muốn chết mơ hồ, ta muốn nghe nói thật! Nguyện nói thì nói, không muốn nói, hai chúng ta lập tức rời đi!
- Ca, Lam tiên sinh!
Thương Thục Thanh bỗng nhiên lên tiếng, khẽ gật đầu với hai người.
Thế là Thương Triều Tông cũng chầm chậm gật đầu, Lam Như Đình thở dài một tiếng, cười khổ nói:
- Lúc trước triều đình tìm cớ bắt vương gia, rõ ràng là muốn dồn vương gia vào chỗ chết, ta thấy tình hình không ổn, liền thả phong thanh...
Phong thanh đơn giản là chuyện mười vạn Nha tướng kia.
Sau khi nghe xong chân tướng, Ngưu Hữu Đạo hiểu rõ triều đình vốn muốn diệt cỏ tận gốc thế lực của Ninh vương, vốn Thương Triều Tông hẳn phải chết không nghi ngờ. Vị Lam tiên sinh này vì muốn cứu Thương Triều Tông đã cố ý tung tin đồn nhảm, mắt thấy nước Đại Yên thù trong giặc ngoài, bấp bênh, biết cơ hội đã đến, lại bỏ thêm dầu vào lửa, ám chỉ nơi cất giấu mười vạn Nha tướng kia là ở huyện Thương Ngô, như vậy mới giúp Thương Triều Tông ra khỏi thiên lao, thấy lại ánh mặt trời.
Hắn cũng hiểu rõ vì sao mấy người này không muốn nói rõ chân tướng. Lỡ như hắn là thám tử do triều đình phái tới, một khi moi được chân tướng từ miệng bọn họ, triều đình biết mười vạn Nha tướng chỉ là lời đồn thì hậu quả không cần nghĩ cũng biết. Việc liên quan đến sinh tử của nhiều người như vậy có thể lý giải.
Hắn không khỏi một lần nữa liếc mắt nhìn Thương Thục Thanh, ban nãy rõ ràng do nữ nhân này ra hiệu đối phương mới mở miệng. Hắn phát hiện nữ nhân này thật sự khá thú vị. Suy nghĩ của hắn xoay chuyển, Ngưu Hữu Đạo lại hỏi:
- Lam tiên sinh hắn là sẽ không vô duyên vô cớ ám chỉ nơi cất giấu mười vạn Nha tướng kia là ở huyện Thương Ngô?
Lam Như Đình giải thích:
- Huyện Thương Ngô địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, sau khi vương gia đến đó dễ có chốn đặt chân.
Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng liếc mắt:

- Năm trăm kỵ binh tác chiến ở đất bằng còn được, địa thế hiểm yếu ngược lại thành uy hiếp cho kỵ binh, căn bản không thi triển được. Cho dù địa thế huyện Thương Ngô hiểm yếu thì đã sao, chỉ 500 nhân mã canh giữ ở huyện Thương Ngô có thể ngăn cản đại quân triều đình sao? Hẳn Lam tiên sinh nghĩ ta tuổi trẻ dễ lừa gạt?
Lời này làm Lam Như Đình có chút xấu hổ, Thương Thục Thanh vội lên tiếng giảng hòa nói:
- Phụ vương lúc còn sống ít nhiều vẫn có chút bộ hạ cũ đang ẩn nấp, họ được bố trí ở huyện Thương Ngô.
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
- Có bao nhiêu người?
Thương Thục Thanh khẽ thở dài:
- Phụ vương khi còn sống mặc dù chấp chưởng binh mã Đại Yên nhưng cây đổ bầy khỉ tan, cộng thêm cường lực hiện nay thanh tẩy, người đáng tin không nhiều, chỉ có hơn ngàn người đang chờ ca ca ở huyện Thương Ngô, người bình thường cũng không dám tùy tiện gọi đến.
Nói đến chuyện này, Ngưu Hữu Đạo lại thấy hơi kỳ quái:
- Uy danh Ninh vương ta có từng nghe nói đến, sa trường danh tướng há lại là hạng người không não, cho dù muốn khôi phục võ triều cường thịnh áp chế tu sĩ thiên hạ cũng đâu cần phải nói rõ ra, tội gì phải đắc tội với tu sĩ trong thiên hạ?
Có câu lời chưa nói ra chưa chắc đã như vậy. Đường đường một đại soái binh mã bên cạnh có một đám cao thủ tu sĩ bảo hộ, há có thể dễ dàng gặp chuyện như vậy?
Nhắc đến điều này lại là một chuyện khiến mấy người lúng túng, chủ trương của Ninh Vương xâm phạm lợi ích của tu sĩ trong thiên hạ, vị Đạo gia này dù sao cũng là tu sĩ. Thương Triều Tông luôn yên lặng quan sát Ngưu Hữu Đạo, từ từ nói:
- Việc này sợ là không thoát khỏi liên quan đến đương kim Thánh thượng.
Ngưu Hữu Đạo “A” một tiếng:
- Lời này là thế nào?

Chương 78: Có Đánh Cược Không? (2)

Lam Như Đình thở dài:
- Tu sĩ, các môn các phái trong thiên hạ cần có người phát ngôn thế tục nâng đỡ để vận chuyển lợi ích, cũng tức cái được gọi là tài nguyên tu luyện. Có điều những người phát ngôn kia cũng không cam tâm làm con rối bị người ta khống chế mãi, vậy nên họ đứng giữa lôi kéo các môn các phái chèn ép áp chế lẫn nhau, không để cho một phái nào được yên ổn, nếu không bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng. Thế là tạo thành cục diện thiên hạ như bây giờ. Thực ra triều đình các nước không ai muốn bị người trong giới tu hành cưỡng ép, trong lòng chắc cũng không khác gì Ninh vương, có điều không ai dám biểu hiện ra ngoài thôi. Ninh Vương cũng không ngốc, vì sao lại công nhiên làm mọi người phẫn nộ như vậy. Chuyện này chung quy cũng do có người ở sau lưng quấy phá. Năm đó, Tiên Hoàng kỳ thật cố ý truyền vị cho Ninh Vương, lại đột nhiên tuôn ra tin Ninh vương chủ trương cực đoan, dưới sự ép bức của các thế lực tu hành, áp lực của tiên hoàng lớn đến mức không người ngoài nào có thể tưởng tượng được. Cuối cùng, Tiên Hoàng đột nhiên băng hà, chết không rõ ràng, sau đó di chiếu là truyền vị cho đương kim hoàng thượng, trong chuyện này lộ ra rất nhiều điểm kỳ quặc!
Những lời này Ngưu Hữu Đạo vừa nghe đã hiểu, nói trắng ra đằng sau là chuyện tranh giành hoàng quyền. Hắn không hứng thú chuyện này, chỉ muốn tìm hiểu tình hình, sau khi biết rồi cũng không nói thêm nhiều, tìm địa đồ nước Đại Yên trải ra trên bàn.
Thương Triều Tông có vẻ thờ ơ lạnh nhạt, muốn xem thử vị Đạo gia này muốn làm gì.
Ánh mắt dưới khăn lụa của Thương Triều Tông thỉnh thoảng liếc về phía Ngưu Hữu Đạo, hơi có chờ mong. Nàng ta nhớ kỹ Viên Cương trước đó

nói qua, với hoàn cảnh của các ngươi mà nói, con người Đạo gia quan trọng hơn tu vi của hắn. Mặc dù nàng ta vẫn hoài nghi điều này nhưng cũng không phải là không hề tin. Trước kia bởi vì người ta tuổi trẻ mà xem thường tu vi người ta, kết quả vừa ra tay kinh người, rất có hương vị thâm tàng bất lộ, bởi vậy có chút chờ mong.
Trên bản đồ, diện tích quốc thổ nước Đại Yên bằng quốc gia khác, đông có Tống quốc, bắc có Hàn Quốc, tây có Triệu quốc, Nam Lâm biển rộng mênh mông. Huyện Thương Ngô thuộc quận Thanh Sơn Nam châu nước Yên, vừa hay quận Thanh Sơn có vị trí gần biển, phía đông giáp với quận Quảng Nghĩa, mặt tây cách một huyện, sắp tiếp giáp nước Triệu. Hạ hạt Nam châu có mười một quận, quận Thanh Sơn và quận Quảng Nghĩa đều thuộc Nam châu. Châu mục tuần phủ hiền chính là địa thần tâm phúc của đương kim thánh thượng nước Yến, vì thánh thượng trấn thủ một phương, khá có năng lực, luôn áp chế Thái thú quận Quảng Nghĩa Phượng Lăng Ba.
Nói liên miên một hồi, sau khi nghe Lam Như Đình giới thiệu xong về trạng thái xung quanh huyện Thương Ngô, Ngưu Hữu Đạo chỉ vào quận Quảng Nghĩa trên địa đồ, hỏi:
- Phượng Lăng Ba chỉ là một quận mà dám xây dựng quân đội riêng, e là môn phái tu hành đứng sau thực lực không kém?
Lam Như Đình vê râu gật đầu:
- Đúng là như thế, đứng sau ủng hộ Phượng Lăng Ba chính là Thiên Ngọc môn, là một trong số ít những đại phái tu hành của nước Yến. Thê tử Phượng Lăng Ba là Bành Ngọc Lan, chính là nữ nhi của Bành Hựu Tại chưởng môn đương nhiệm của Thiên Ngọc môn. Phượng Lăng Ba có thể có thành tựu ở quận Quảng Nghĩa, có thể nói thành cũng do Bành Ngọc Lan, bại cũng do Bành Ngọc Lan.
- Ồ! Xin chỉ giáo.
Ngưu Hữu Đạo lĩnh giáo.
Lam Như Đình giải thích nói:
- Chính vì cưới Bành Ngọc Lan, được đại lực của Thiên Ngọc môn ủng hộ Phượng Lăng Ba mới dám, cũng mới có được khí tượng như hiện nay. Nhưng cũng vì cưới Bành Ngọc Lan, các môn phái khác không dám để Phượng Lăng Ba phát triển an toàn, sợ sau khi Phượng Lăng Ba đắc

thế sẽ khiến Thiên Ngọc môn độc chiếm lợi ích to lớn, vì vậy nên áp chế.
- Thì ra là thế...
Ngưu Hữu Đạo sờ cằm suy tư, nhìn chằm chằm địa đồ, trầm ngâm một hồi lâu, từ từ nói:
- Không biết sau khi vương gia đến huyện Thương Ngô thì có dự định gì?
Thương Triều Tông gằn từng chữ:
- Đạo gia, đây không phải vấn đề tín nhiệm hay không tín nhiệm, từng vấn đề ngươi hỏi đều chí mạng, một khi tiết lộ phong thanh, không biết bao nhiêu người phải đầu rơi xuống đất.
Ngụ ý là có vài việc không tiện nói cho ngươi.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, đối phương không nói, hắn còn đang hoài nghi, nói thế này thì hắn càng nắm chắc hơn, ngón tay chỉ vào vị trí huyện Thương Ngô trên địa đồ.
- Nơi này chật hẹp, cho dù có một ngàn nhân mã hậu bị thì sao? Chuyện mười vạn Nha tướng chỉ có thể lừa gạt triều đình nhất thời, lừa gạt không được lâu dài, một khi triều đình muốn động thủ, chút thực lực trong tay vương gia căn bản không thể ngăn được. Huống chi triều đình dám thả vương gia đến đây thì chắc chắn ở huyện Thương Ngô đã có chuẩn bị. Chắc hẳn bên vương gia đã mưu đồ xong đường lui. Đường lui chỉ có đơn giản vài đường, phía đông Tống quốc cách rất xa, vương gia không có cơ hội đi tìm nơi nương tựa, phía tây Triệu quốc có chút cơ hội. Có điều trên đường đi vương gia không cam lòng khi thấy Ngưu mỗ vứt lương khô, đoán khả năng vương gia đầu hàng địch không lớn. Huống hồ Triệu quốc chưa chắc đã cho vương gia cơ hội tái khởi, vậy thì nghĩ đi nghĩ lại...
Ngón tay hắn hướng trượt xuống dưới, chỉ về phía hải vực phía nam huyện Thương Ngô:
- Cũng chỉ có ra biển con đường này! Vương gia đã kinh doanh nhiều năm, chắc hẳn có biện pháp tránh tai mắt mọi người thoát thân, đến huyện Thương Ngô có thể xem tình hình rồi quyết định. Một khi tình hình không ổn, lập tức thu nạp nhân mã, theo con đường bí mật xuôi

nam ra biển! Trước tự bảo vệ mình, sau đó mưu đồ đông sơn tái khởi, không biết Ngưu mỗ đoán đúng không?
Lời này vừa nói ra, Thương Triều Tông, Lam Như Đình cùng Thương Thục Thanh đều lộ vẻ mặt kinh hãi. Trước đó Thương Triều Tông ở thiên lao còn chưa biết, Lam Như Đình và Thương Thục Thanh ở ngoài lao đã mưu đồ bí mật chuẩn bị đường lui từ rất lâu. Sau này Thương Triều Tông mới biết và chỉ có ba người biết bí mật này. Không ngờ rằng nó lại bị Ngưu Hữu Đạo một câu nói toạc ra, chuyện này nếu thật sự tiết lộ ra ngoài thì chắc chắn sẽ chặt đứt đường lui cuối cùng của họ.
Viên Cương quan sát phản ứng ba người một chút, xem ra Đạo gia đã đoán đúng rồi. Ngón tay Ngưu Hữu Đạo lại chỉ vào quận Quảng Nghĩa.
- Vương gia, theo ta thấy, huyện Thương Ngô tạm thời không đi vội, ngại gì mà không ở quận Quảng Nghĩa kéo dài chút thời gian.
Thái độ Thương Triều Tông trong nháy mắt thay đổi, chắp tay thỉnh giáo:
- Xin lắng tai nghe!
- Giờ đi huyện Thương Ngô kết quả trên cơ bản không có đường khác để đi. Nhi tử Ninh vương, không quốc gia nào dám tùy tiện thu nhận, vương gia chỉ có xuôi nam ra biển tránh họa, đi lần này tương đương với từ bỏ nơi sống yên ổn cuối cùng ở Yến quốc. Vương gia trốn như vậy, nói không chừng còn bị chụp cái mũ phản quốc, sau này khó thu nạp bách tính lòng dân ở Yến quốc. Chỉ cần Yến quốc không đổ sợ là sau này vương gia rất khó có cơ hội trở về. Hơn nữa sao có thể chắc chắn đương kim hoàng thượng sẽ không phái người ra biển tìm kiếm tiếp tục đuổi giết?
Ngưu Hữu Đạo chỉ vào quận Quảng Nghĩa nói:
- Phượng Lăng Ba có quân đội riêng chính là cơ hội của vương gia. Có thể liên hợp với Phượng Lăng Ba chống lại triều đình.
Thương Triều Tông cười khổ:
- Chút thực lực trong tay ta e là Phượng Lăng Ba chẳng thèm nhìn thấy một cái, sao có thể liên hợp với ta. Hơn nữa, Thiên Ngọc môn e là cũng không muốn thấy ta và Phượng Lăng Ba hợp tác với nhau.
- Lời này của vương gia sai rồi, thực lực cứng của vương gia hơi kém một chút nhưng thực lực mềm thì vẫn có. Chỉ dựa vào chiêu bài nhi tử

Ninh vương của vương gia thì đã rất có triển vọng.
Ngưu Hữu Đạo an ủi một câu, lại nở nụ cười gian xảo nói:
- Chi bằng Ngưu mỗ và vương gia đánh cược nhé, thế nào?
Lời này vừa nói ra, Thương Thục Thanh cùng Lam Như Đình hai mặt nhìn nhau, Thương Triều Tông ồ một tiếng, hứng thú nói:
- Không biết cược cái gì?
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói:
- Ta nguyện vì vương gia đến quận Quảng Nghĩa một chuyến, mượn Phượng Lăng Ba một đạo nhân mã, có thể bảo vệ vương gia yên ổn đặt chân đến huyện Thương Ngô, không biết ý vương gia thế nào?
- ...
Ba người Thương Triều Tông sửng sốt có vẻ muốn nói ngươi đang nói chuyện hoang đường gì vậy? Đừng nói là liên hợp với người ta, Phượng Lăng Ba không đuổi chúng ta đi là tốt lắm rồi, còn muốn người ta cho mượn người mượn ngựa, thế này chẳng phải đang kể câu chuyện cười sao, nếu Phượng Lăng Ba là đồ đần thì còn tạm được.
Trong mọi người chỉ có mình Viên Cương là không chút rung động.
Thương Thục Thanh lên tiếng nói:
- Đạo gia, việc này không đùa được đâu.
Ngưu Hữu Đạo khoát tay.
- Chỉ hỏi vương gia có đánh cược hay là không?
Thương Triều Tông quả quyết nói:
- Được! Bổn vương cược! Không biết tiền cược là thứ gì?
Ngưu Hữu Đạo chỉ về phía Viên Cương:
- Nếu ta không thể mượn được nhân mã, để Hầu Tử nghe theo lệnh vương gia, nếu ta mượn được nhân mã, e là phải để vương gia chịu chút tủi thân nho nhỏ.

Chương 79: Cũng Không Phải Là Ba Hoa Chích Choè (1)

Thương Thục Thanh cảm thấy trong lời nói có điều gì đó, dường như hơi lo lắng ca ca mình chịu thiệt thòi, sợ ca ca vội vàng đồng ý liền hỏi:
- Tủi thân nho nhỏ? Không biết Đạo gia có thể chỉ rõ không?
Lam Như Đình nghe vậy cũng gật đầu, ông cũng lo lắng điều này.
Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt nói:
- Cũng không tính là tủi thân gì, thật sự tài nguyên có thể sử dụng trên tay vương gia có hạn, lần này ta đi để đạt được mục đích có thể sẽ làm vài chuyện không từ thủ đoạn, đến lúc đó mong rằng vương gia có thể phối hợp, đừng trách cứ.
Thương Thục Thanh nói:
- Cái gọi là binh bất yếm trá, Đạo gia lần này đi thi triển một vài thủ đoạn dĩ nhiên có thể hiểu được, nhưng nếu là quá mức thương thiên hại lí, dễ hại ca ta...
Ngưu Hữu Đạo giơ tay lên cắt ngang:
- Quận chúa yên tâm, vương gia cũng có thể yên tâm, Ngưu mỗ ở đây cam đoan, tuyệt đối sẽ không để vương gia phải gánh thanh danh thương thiên hại lý, cũng sẽ không làm ra hậu quả gì khiến vương gia khó có thể chịu đựng. Tóm lại lần này đi sẽ không làm chuyện gì có hại cho vương gia mà ngược lại, vương gia có thể thừa nhận không có bất kỳ liên quan gì với ta.
Vừa nghe vậy, mấy người hơi yên tâm nhưng vẫn khó có thể tin được như trước, Phượng Lăng Ba sao có thể cho mượn binh chứ?
Lam Như Đình trầm mực suy tư đột nhiên lên tiếng nói:
- Đạo gia, nấn ná ở quận Quảng Nghĩa quá lâu e rằng không thích hợp, phía triều đình bên kia không biết sẽ có phản ứng gì. Còn cả Tống gia

bên kia, Đạo gia giết Tống Diễn Thanh, giờ lại lưu lại ở quận Quảng Nghĩa, mục tiêu quá mức rõ ràng, e là Tống gia sẽ làm những chuyện bất lợi cho Đạo gia.
- Bên triều đình dễ xử lý thôi, mấy chục thân vệ hi sinh, vương gia có thể sầu não một chút, buồn bã đi tế bái, chậm chạp không muốn rời đi, dừng lại mấy ngày không phải là không tạm tin được.
Ngưu Hữu Đạo không chút nào áy náy vì cái chết của những thân vệ kia.
- Còn Tống gia, lần này đi là để giải quyết chuyện này, ta tự có biện pháp ứng đối!
Thương Triều Tông gật đầu:
- Làm như Đạo gia nói đi, không biết Đạo gia định khi nào xuất phát, cần chuẩn bị gì?
- Việc này không nên chậm trễ, xuất phát trong đêm đến quận Quảng Nghĩa. Ngoài ra, xin vương gia cử hai mươi thân vệ thông minh cơ trí một chút đồng hành với ta, hơn nữa còn cần chút tài vật, một vạn kim tệ!
Ngưu Hữu Đạo trả lời.
- Một vạn kim tệ...
Trên mặt Thương Triều Tông và Thương Thục Thanh lộ vẻ khó xử. Con số này không phải con số nhỏ, số tiền đó đủ để nuôi vài trăm nhân mã trong vài năm. Hai huynh muội không nghĩ ra cần nhiều tiền như vậy làm gì? Chẳng lẽ cầm tiền này đi đổi nhân mã? Tuy một vạn kim tệ không ít nhưng nếu nói đem đi để đổi một chi nhân mã đủ để đặt chân ở huyện Thương Ngô chắc chắn là không đủ, Phượng Lăng Ba cũng sẽ không đồng ý. Người ta còn chưa nghèo đến mức cho ngươi nhân mã vì một vạn kim tệ.
Lam Như Đình cười khổ nói:
- Không dối gạt Đạo gia, nếu đến huyện Thương Ngô, gom góp một vạn kim tệ không thành vấn đề, hiện tại trong tay cộng lại còn chưa tới một ngàn kim tệ, một vạn kim tệ thật sự là không bỏ ra nổi.
Ngưu Hữu Đạo vung tay lên.
- Không có thì thôi, tiền là việc nhỏ, đến quận thành ta nghĩ biện pháp khác, lấy trước một trăm kim tệ cho ta để dùng khi khẩn cấp.

Mấy người nhìn nhau, dù là đối với xuất thân như bọn họ, một vạn kim tệ cũng không phải con số nhỏ, không biết vị này định đến quận thành quận Quảng Nghĩa làm thế nào để kiếm ra một vạn? Chẳng lẽ định dựa vào thân thủ đi ăn cướp sao? Đừng có mà gây ra chuyện náo loạn gì ở quận Quảng Nghĩa chọc lấy Phượng Lăng Ba, một người có thể gầy dựng được quân đội như vậy ở quận Quảng Nghĩa chắc chắn không phải bình dân bách tính, chắc chắn sẽ không đơn giản.
Không bỏ ra nổi một vạn kim tệ là thật, ban nãy Lam Như Đình ít nhiều còn nghi ngơ có phải Ngưu Hữu Đạo định cuỗm tài vật rồi bỏ trốn, nhưng sau khi nghe thấy một trăm kim tệ thì lập tức ý thức được mình đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, với thân thủ của người ta thì chẳng đến mức phải phí nhiều sức như vậy.
Lại nhìn ý Thương Triều Tông một chút, Lam Như Đình vuốt cằm nói:
- Đạo gia chờ một lát, ta đi lấy, tiện thể sắp xếp nhân thủ tùy hành.
Ngưu Hữu Đạo lập tức bàn giao nói:
- Nhớ lấy, tránh đội của Khuất Ngũ, đừng để bọn họ phát hiện, chừa chút thời gian để ta lo liệu chu toàn.
- Rõ!
Lam Như Đình chắp tay bước nhanh rời đi an bài việc này.
Còn hai huynh muội Thương thị cũng thật sự tò mò Ngưu Hữu Đạo làm thế nào để mượn nhân mã, cuối cùng Thương Thục Thanh không kìm được hỏi:
- Đạo gia, không thể lộ ra sao?
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói:
- Hiện tại vẫn chưa thể nói rõ. Tình hình cụ thể tùy cơ ứng biến, đến lúc đó xem thử.
Lại chẳng có một câu nói thật, vẻ không đáng tin cậy. Thương Thục Thanh hơi lo lắng, có điều trước đó thấy đối phương một câu đã nói toạc ra đường lui của mình, thấy kiến thức của Ngưu Hữu Đạo cũng không phải bình thương nên đã coi trọng hơn.
Viên Cương ở bên không lên tiếng đột nhiên nói:
- Đạo gia, hai tên Thượng Thanh tông kia cung khai nói, trụ trì Viên Phương là yêu gấu.
- Uầy...

Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên quay đầu.
- Yêu? Yêu tinh?
Thương Triều Tông nói tiếp:
- Không sai, người bên dưới có thẩm tra, trụ trì Viên Phương thật sự đã qua đời, trụ trì Viên Phương hiện tại chính là một con gấu nhỏ được tăng nhân Nam Sơn tự nhặt từ trong núi về nuôi hai năm trước, giờ có được chút đạo hạnh hóa thành Viên Phương. Nam Sơn tự và Thượng Thanh tông này không có quan hệ gì, trước kia do Tống Diễn Thanh đến giao thủ nên mới ép yêu gấu này khuất phục thôi.
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo chớp liên tục. Yêu tinh? Còn là yêu gấu? Hắn vô cùng hứng thú. Mặc dù biết trên đời này có yêu tồn tại nhưng đây là lần đầu tiên hắn gặp được, chưa từng thấy nên dĩ nhiên cũng muốn xem thử. Ban nãy Viên Cương nhắc tới dĩ nhiên là cũng có hứng thú, cũng muốn gặp cho biết một chút. dù sao giờ hắn còn chuyện quan trọng khác phải làm, không thể từ từ nghiên cứu yêu quái, hắn đành dặn dò:
- Vương gia, yêu tinh kia đừng thả , chờ ta quay về trò chuyện một chút.
Thương Triều Tông cười nói:
- Được, giúp Đạo gia giữ lại!
Chờ một chút, Lam Như Đình đi vào, một túi tiền được dâng lên, hai mươi nhân mã cũng sắp xếp xong xuôi.
Sau khi hai bên một lần nữa bí mật mưu đồ một phen, mấy người Thương Triều Tông cố ý ra khỏi Nam Sơn tự làm ra chút động tĩnh hấp dẫn sự chú ý của mọi người, chẳng những muốn hấp dẫn đám người Khuất Ngũ mà còn tuân theo ý của Ngưu Hữu Đạo, hấp dẫn ánh mắt của giám thị triều đình có thể đang ẩn nấp trong bóng tối. Tất thảy những chuyện này đều để yểm hộ Ngưu Hữu Đạo rời đi. Còn Ngưu Hữu Đạo dẫn Viên Cương và hai mươi nhân mã nhân lúc trời tối lặng lẽ xuống núi.
Ngoài Nam Sơn tự, trong mấy chậu than ánh lửa hừng thực, nhóm Thương Triều Tông ra vẻ đang hóa vàng mã tế điện những thân vệ hy sinh. Giữa đường một thân vệ tiến vào, đến sát bên Thương Triều Tông thấp giọng bẩm báo nói:
- Vương gia, người đã rời đi thuận lợi.
- Ừm!

Thương Triều Tông khẽ gật đầu, lần lượt thả mấy tờ tiền giấy trong tay vào chậu than, đồng thời nhìn Lam Như Đình ở bên nói:

Chương 80: Cũng Không Phải Là Ba Hoa Chích Choè (2)

- Cũng không biết hắn nói thật hay giả, càng không biết có thể thành hay không, hỏi cũng hỏi không rõ, tóm lại không có câu lời thật tình khiến cho người ta nghe mà không hề nắm chắc.
Lam Như Đình chần chờ nói:
- Người này làm việc, nhìn thủ pháp lão đạo, lòng dạ thật không giống với người tuổi này, giống như chuyện gì cũng không muốn để người khác sờ rõ ngọn nguồn của mình, làm người ta cảm thấy không giống với người trong chính đạo, thật sự không biết mắt nhìn của Đông Quách tiên sinh tại sao lại nhận đệ tử như vậy? Ngược lại quận chúa hình như hơi tin tưởng hắn.
Thương Thục Thanh nói:
- Tổng hợp tình hình các phương diện thì nếu hắn có vấn đề đã không giết Tống Diễn Thanh. Ca, tiên sinh, chuyện tới nước này chúng ta đã không còn có quá nhiều lựa chọn, để hắn thử một chút cũng không tổn thất gì lớn.
Thương Triều Tông thả một chồng tiền giấy vào chậu than, nhìn tro bụi từ từ bay lên, khẽ thở dài:
- Rửa mắt mà đợi đi!
…
Trong thành quách, đèn đuốc rã rời, một bóng dáng từ đầu đường đi tới, đến ngoài một gian tửu lâu, ngẩng đầu nhìn chiêu bài, chính là Trần Quy Thạc
Tiểu nhị nhiệt tình tiến lên chào hỏi.
- Khách quan, mấy vị?

Trần Quy Thạc không để ý đến gã ta, một tay đẩy gã ta sang một bên, trực tiếp xông đến trước quầy, nhìn chằm chằm lão chưởng quỹ sau quầy. Lão chưởng quỹ ngẩng đầu nhìn lên, sửng sốt một chút, chợt nghiêng đầu ra hiệu với tiểu nhị đang dây dưa bên cạnh, tiểu nhị đành phải lui ra.

Thời gian đã muộn, đã sắp đóng cửa, lầu trên vẫn còn một bàn khách nhân, lão chưởng quỹ nhìn xung quanh, dùng tay làm dấu mời với Trần Quy Thạc, dẫn Trần Quy Thạc đến một gian tĩnh thất vắng vẻ của hậu đường.

Vừa đóng cửa, lão chưởng quỹ nhìn Trần Quy Thạc từ trên xuống dưới một chút:

- Có chuyện gì không?

Kỳ thật Trần Quy Thạc cũng không biết lão chưởng quỹ này là ai, thậm chí ngay cả tên của đối phương cũng không biết nhưng trước đó đi theo Tống Diễn Thanh đi đường tắt tới đây đã có từng tiếp xúc. Y đại khái đoán ra tửu lâu này có thể là một cứ điểm hoặc nhãn tuyến mà Tống gia an bài bên này. Tống gia quyền quý như vậy có an bài thế này cũng không có gì kỳ quái.

Trên thực tế tuy y và Hứa Dĩ Thiên là đệ tử Thượng Thanh tông nhưng về sau cũng dần bị Tống gia thu về thành nhãn tuyến, tiền đồ mà Tống gia cho, dù Thượng Thanh tông có sụp đổ y cũng không sợ. Tống Diễn Thanh gặp phải chuyện lớn như vậy, y không thể không bẩm báo cho Tống gia.

- Xảy ra chuyện.

Trần Quy Thạc tê liệt ngồi trên ghế buông tiếng thở dài.

Lão chưởng quỹ nhướng mày.

- Xảy ra chuyện gì?

Trần Quy Thạc nặng nề lắc đầu nói:

- Sư huynh Tống Diễn Thanh của ta chết rồi.

- A!

Lão chưởng quỹ giật nảy cả mình, vội hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

- Chúng ta đi Nam Sơn tự...

Trần Quy Thạc kể lại kỹ càng mọi chuyện đã xảy ra, sau đó lại trả lời vào câu hỏi của lão chưởng quỹ, nói:
- Tin tức ngươi nghĩ cách truyền về kinh thành, ta còn phải chạy về Thượng Thanh tông báo tin, giúp ta an bài một con ngựa, tốt nhất là giúp ta làm một thân phận để ta có thể đổi ngựa ở dịch trạm ven đường!
Lão chưởng quỹ nhanh chóng sắp xếp xong xuôi những chuyện này, xử lý cực kỳ nhanh nhẹn.
Sau khi cho người đưa Trần Quy Thạc đi, lão chưởng quỹ lại đến mật thất của tửu lâu cấp tốc viết mật báo, sau đó chụp một con mãnh cầm cơ thể đen nhanh hai cánh màu vàng ở trong chiếc lồng bên cạnh ra, nhét mật tín vào trong cái ống rỗng nhỏ trên chân mãnh cầm.
Con chim này tên “kim sí”, cho dù là tốc độ hay hay sức bền đều không phải dạng bình thường, Thần kỳ nhất chính là, dù con chim này ở nơi xa nhường nào cũng có thể tìm được nơi mình đẻ trứng, cho dù cách nhau bao xa cũng đều có thể phân biệt chính xác phương hướng tìm về, cũng bởi vậy nên chim “kim sí” mái sau khi được thuần dưỡng dùng để đưa tin xong thì có giá cả đắt đỏ. Còn chim trống thì không có năng lực này, chỉ có thể dùng để giao phối, cũng không đáng tiền.
Bỏ thư xong, lấy một mảnh vải che “kim sí” trong tay, lão chưởng quỹ vội vàng ra khỏi mật thất, đi vào một gian không thấy ánh đèn, đẩy cửa sổ ra, kéo vài che, thuận tay vung “kim sí” ra ngoài cửa sổ, con chim nhanh chóng vỗ cánh đi, biến mất trong bóng đêm mờ mịt.
…
Sáng hôm sau, nhóm Thương Triều Tông rời khỏi Nam Sơn tự, một lần nữa đến tế bái trước mộ thân vệ chiến tử, thần thái bi thương. Đây là đang làm theo lời Ngưu Hữu Đạo nói, muốn kéo dài ở đây thêm vài ngày.
Lúc ánh sáng mặt trời xé rừng núi chiếu vào, một thân vệ đi vào bẩm báo, Ngưu Hữu Đạo đã bố trí thân vệ tùy hành trên đường đi, muốn cơ cấu thành một đường dây liên lạc tạm thời với bên Thương Triều Tông ở quận Quảng Nghĩa này, duy trì tin tức thông suốt.
Đạo lý rất đơn giản, một con ngựa phải phi nhanh đường dài sẽ không chịu nổi, cần đổi ngựa mới có thể duy trì tiết tấu đưa tin hiệu suất cao, dĩ nhiên Ngưu Hữu Đạo đã chuẩn bị trước cho điều này.

Lam Như Đình nghe thấy thì khẽ gật đầu:
- Cũng không phải chỉ ba hoa chích choè, người này quả nhiên không đơn giản!
Cạnh đường lớn có trạm dịch, dãy hàng rào vây quanh, bên trong là cỏ khô chồng chất như núi. Nơi xa, một con ngựa khẩn cấp vọt tới, đến gần trạm dịch thì giảm tốc độ, Trần Quy Thạc trực tiếp phóng ngựa quẹo vào trong trạm dịch.
Ghìm ngựa đi vào, nhảy xuống ngựa, giơ một tấm lệnh bài về phía tiểu lại chạy ra đón. Rất nhanh, tiểu lại dắt một con ngựa tốt đã nghỉ ngơi dưỡng sức khỏe mạnh ra cho y, Trần Quy Thạc xoay người lên ngựa, lại vọt thẳng ra khỏi trạm dịch, ra roi thúc ngựa, ngựa người không ngừng nghỉ.
Trên đường lớn nào đó ở biên giới Quảng Nghĩa, Ngưu Hữu Đạo dẫn đầu một nhóm mười kỵ binh, chạy băng băng, đoạn đường đi tới này dù sao bọn họ không có trạm dịch có thể dùng, cần suy xét đến tiêu hao thể lực của ngựa. Toàn bộ thân vệ của Thương Triều Tông đã thay thường phục, một phần được Ngưu Hữu Đạo sắp xếp ở ven đường, một phần thì cùng đi theo.
Trước mặt, tường thành đồ sộ của quận thành đã xuất hiện trong tầm mắt, Viên Cương làm thủ thế, hai kỵ binh hai bên đi sau cùng ở lại, quẹo vào núi rừng bên cạnh ẩn thân, chịu trách nhiệm chi viện truyền đạt tin tức. Nhóm còn lại ngựa vẫn không ngừng vó, đến cửa thành xuống ngựa tiếp nhận kiểm tra, đã có thân vệ Thương Triều Tông tiến lên chuẩn bị ứng phó vượt qua kiểm tra. Thương Triều Tông tuy nghèo túng nhưng cũng không phải người bình thường có thể so sánh, dưới tình huống không phải thời chiến cần đề phòng chu đáo chặt chẽ, chuẩn bị thân phận yểm trợ thương hộ vào thành có lẽ không thành vấn đề.
Tiến vào quận thành Quảng Nghĩa thì có thể phát hiện vùng đất giàu lắm cá nhiều thóc và đông đúc này đúng là không tầm thường. Đầu đường tương đối sầm uất, người đi đường như thoi đưa, cửa hàng san sát, không ít người ăn mặc quý phái, không phải kiểu bên ngoài rách nát tiêu điều có thể so sánh. Ngưu Hữu Đạo cưỡi trên lưng ngựa cao to băng qua đám người, một đường hết nhìn Đông tới nhìn Tây, đánh giá thế gian phồn hoa này.

Tìm một nhà trọ không tệ, ngựa đã có tiểu nhị của nhà trọ dắt đi chăm sóc, thân vệ được dẫn vào phòng dành khách đã chuẩn bị sẵn.
Một nhóm tìm tới nhận biết căn phòng khách dành cho mình, sau đó tụ tập lại ở cùng nhau, Viên Cương sai ba người vào thành tìm hiểu tin tức cần thiết, tiếp đó lại nói với ba người khác:
- Một đường bôn ba vất vả, nắm chặt thời gian thay phiên nghỉ ngơi.
- Dạ!
Ba người chắp tay nhận lệnh, xoay người trở về phòng khách của mình.
Còn Viên Cương sau đó cùng Ngưu Hữu Đạo ra khỏi nhà trọ, tản bộ trên đầu tường của quận thành. Hai người thấy mình đường đường chính chính đi dạo, gặp được tiệm bán tơ lụa, Ngưu Hữu Đạo chạy vào ôm lấy cuộn tơ lụa tốt vuốt ve, thỉnh thoảng quay đầu nhìn Viên Cương chậc chậc một tiếng:
- Ngươi nhìn công nghệ hàng dệt kim này mà xem, thật là khéo léo, đẹp đẽ. Không tồi không tồi!
Lời khen này làm chủ tiệm vui vẻ. Có điều Ngưu Hữu Đạo chỉ hỏi giá tiền mà không mua, quay đầu bỏ đi, hại chủ tiệm mừng hụt. Cửa hàng đồ trang sức, buôn chim bán thú gì gì đó, khắp nơi đều để lại bóng dáng hỏi giá tiền của Ngưu Hữu Đạo. Tóm lại hai người không hề giống với dáng vẻ đến để làm việc, mà giống như là tới mua đồ.
…
Kinh thành, Tống phủ.
Tống Cửu Minh mặc thường phục đứng trên bậc thang bên ngoài phòng khách đón khách, người khách có thể làm cho đường đường Đình úy đại nhân đích thân chờ đợi nghênh đón đương nhiên không phải đơn giản.
Tống Cửu Minh nhìn như nhàn tản đứng đó nhưng hai bên góc, cao thủ hộ vệ lại lúc ẩn lúc hiện.
Chờ một lát, bình phong ở cổng bên kia xuất hiện một nhóm người, một tên râu quai nón cường tráng đi như rồng bước như hổ tới, gương mặt đanh lại tỏ vẻ rất không vui. Người này chính là Đại thống lĩnh một trong bốn đại cảnh vệ Kinh thành, tên là Vương Hoành. Cấp bậc chức quan tuy không bằng Tống Cửu Minh nhưng trong tay nắm giữ mấy vạn đại quân, cả cái kinh thành này chẳng ai dám khinh thường. Vương Hoành cũng chính là cha vợ của Tống Diễn Thanh, nữ tử mập mạp cúi

đầu nhắm mắt đi theo phía sau chính là phu nhân Vương Lưu Phương của Tống Diễn Thanh.

Chương 81: Có Người Nhà Mẹ Đẻ (1)

Vợ chồng Tống Thư ở bên cạnh vừa cười vừa đi theo, đích thân đưa ông thông gia đi vào từ ngoài cửa lớn. Tuy nhiên lúc này hình như ông thông gia không được nể tình cho lắm, sắc mặc trông không được tốt.
Hai bên trái phải của Vương Hoành có bốn tên tu sĩ hộ vệ đi theo, trên đường đi bốn người này luôn cảnh giác xung quanh. Đi đến dưới bậc thang phòng khách, Vương Hoành ôm quyền chắp tay nhìn lên trên, lạnh như băng nói:
- Hạ quan tham kiến Đình úy đại nhân!
Gương mặt Tống Cửu Minh trước giờ luôn không thay đổi bỗng mỉm cười, bước nhanh xuống bậc thang, bắt lấy cổ tay Vương Hoành.
- Ông thông gia đa lễ rồi, nơi đây không có hạ quan và thượng quan gì hết, đều là người một nhà. Đại thống lĩnh, mời vào bên trong!
Đích thân bắt lấy tay Vương Hoành, nhiệt tình kéo vào trong sảnh. Hai người ngồi xuống, mấy người Tống Thư chỉ có thể chia nhau ra đứng, Vương Lưu Phương cúi thấp đầu, dáng vẻ ấm ấm ức ức đứng ở sau lưng phụ thân Vương Hoành của mình.
Tôi tớ dâng trà lên, chủ khách bưng trà nhấp một hớp, Tống Cửu Minh đã hỏi vào chính đề:
- Ngọn gió nào thổi Đại thống lĩnh tới đây vậy?
Cạch! Chén trà trên tay Vương Hoành gần như là đập lên bàn trà, rất không khách khí nói:
- Ta mà không đến, chỉ sợ tiểu nữ không sống nổi nữa. Vương Hoành ta nhà nghèo cửa nhỏ, không trèo cao nổi tới Đình úy đại nhân, hôm nay đến là muốn xin nhà họ Tống một phong thư bỏ vợ cho tiểu nữ!
Tống Cửu Minh kinh ngạc hỏi:
- Cớ gì Đại thống lĩnh lại nói ra lời ấy? Phương Nhi nhu thuận hiền lành, nhà chúng tôi yêu thương còn không hết, sao mà không sống nổi nữa?

Phu thê tụi nó vợ chồng son ân ái, sao lại nhắc đến thư bỏ vợ làm gì? Chẳng lẽ Đại thống lĩnh muốn dùng gậy đánh uyên ương ư?
Vương Hoành dựng râu trợn mắt nói:
- Đình úy đại nhân, năm đó người muốn cưới là nhà họ Tống các người, cưới được rồi lạnh nhạt với người ta cũng là nhà họ Tống các người! Con gái gả ra ngoài như nước đổ đi, gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì phải theo chó, vợ chồng son tụi nó sống thế nào đó là chuyện riêng của tụi nhỏ, ta làm sao quản được rộng như vậy. Nhưng cũng không phải dễ ăn hiếp như tên khốn kiếp Tống Diễn Thanh kia nghĩ đâu!
Rầm! Lại thêm một chưởng vỗ lên bàn trà, làm chén trà nhảy lộn xộn lên. Một tiếng mắng "Khốn kiếp" ấy làm khóe miệng Tống Thư giật giật, Tống Diễn Thanh là tên khốn kiếp, vậy ông ta chẳng phải thành con rùa à. Người nhà họ Tống đều thấy xấu hổ, vậy đều biến thành con rùa hết ư.
- Đại thống lĩnh quá lời rồi!
Tống Cửu Minh nhàn nhạt một tiếng.
Vương Hoành nói tiếp:
- Chẳng quá chút nào hết, tên khốn kiếp Tống Diễn Thanh kia ở ngoài ăn chơi đàng điếm, lưu luyến nơi trăng gió, không phải ta không biết. Tất cả mọi người đều là nam nhân, chút giao tiếp xã giao thông thường ta có thể hiểu được, ta cũng đâu phải người không thông tình đạt lý, có một số việc ta cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, coi như không nhìn thấy. Hắn ta chơi bời ở bên ngoài, ta có thể mặc kệ, ta cũng không thể dùng dây thừng trói lại được nhưng cái gì cũng phải có mức độ thôi chứ. Hắn ta là người đã có gia đình, không thể chơi đến ngay cả vợ mình cũng không để ý, ngay cả người mà tiểu nữ này cũng thường xuyên không gặp được, đây là xảy ra chuyện gì? Lần này còn quá đáng hơn, cả tháng trôi qua, tiểu nữ ngay cả cái bóng cũng không gặp được, mỗi ngày phòng không gối chiếc lấy nước mắt rửa mặt, có cần ức hiếp người như vậy không? Nếu không sống nổi nữa, vậy thì đừng miễn cưỡng, lấy thư bỏ vợ ra, dứt khoát chia tay đi!
Giọng kia xém chút xốc cả nóc nhà lên, con gái lão Vương Lưu Phương đứng ở phía sau đỏ vành mắt chùi nước mắt, dáng vẻ ấm ức không chịu được.

Người nhà họ Tống rất xấu hổ, hiếm khi đụng phải loại người tới nhà vừa gào thét vừa đập bàn thế này, đổi thành người bình thường đương nhiên là không có tư cách làm như vậy, ai dám làm vậy thử xem? Có điều gia thế bối cảnh của Vương Lưu Phương dù sao cũng không giống bình thường. Nhà họ Tống dù đối với Vương Lưu Phương thấy không hài lòng lắm nhưng từ trên xuống dưới vẫn khách khách khí khí đối với nàng ta. Về mặt đãi ngộ sinh hoạt tuyệt đối đều là nhất, dù trong lòng có ý kiến với nàng ta, kể cả là cha mẹ chồng cũng phải dùng lời nhẹ nhàng mềm mỏng mà khuyên lơn.

Tống Cửu Minh mất hết thể diện, tức lộn ruột, lặng lẽ nhìn về phía Tống Thư, bỗng nhiên chỉ tay nổi giận:

- Nuôi không dạy, lỗi của cha! Hôm nay ta hứa câu này ở trước mặt ông thông gia, sau này nếu như còn xảy ra chuyện như ông thông gia nói, ta sẽ đánh gãy chân tên khốn kiếp kia.

Vương Hoành ngẩng đầu nhìn trần nhà, không lên tiếng, mặc kệ Tống Cửu Minh răn dạy Tống Thư, nói cái gì mà thư bỏ vợ đó chỉ là nói cho có, hôm nay đến ra mặt cho con gái mới là thật.

Mắng chửi một lúc lâu, làm Tống Thư phải khúm núm Tống Cửu Minh mới đứng lên, đi đến cạnh Vương Hoành, vẻ mặt ôn hoà nói:

Chương 82: Có Người Nhà Mẹ Đẻ (2)

- Đại thống lĩnh, đều tại ta sơ sẩy. Ông yên tâm, sau này sẽ không xảy ra chuyện như thế nữa đâu. Mặt khác, việc này có thể Đại thống lĩnh đã hiểu lầm tên vô liêm sỉ kia rồi.
- Hiểu lầm?
Vương Hoành nhíu lông mày, từ từ đứng lên, còn tưởng Tống Cửu Minh phải nhận lỗi, sau đó hai bên hòa hòa khí khí nói mấy câu có ích rồi sẽ cho qua, không muốn tiếp tục ầm ĩ gây ra hiểu lầm gì nữa. Lúc này Vương Hoành lập tức không vui, đây thật đúng là xem thường nhà họ Vương mà, ngay cả Vương Hoành như vậy mà cũng không nể mặt, sau này con gái ở nhà họ Tống còn có thể sống dễ chịu ư?
Tống Cửu Minh khẽ giơ tay, ra hiệu kêu ông thông gia cứ an tâm đừng nóng, kề sát thấp giọng rỉ tai:
- Một tháng trước, trước khi vị kia ra khỏi thiên lao, bề trên đã nói, trời tối đầy sao chạy về Thượng Thanh tông có chuyện quan trọng xử lý. Cũng không phải là ở bên ngoài lưu luyến không về, nó cũng coi như thân bất do kỷ, mong Đại thống lĩnh thông cảm hiểu cho!
- Hửm!
Vương Hoành chớp chớp mắt, có lẽ đã hiểu ra là có ý gì, vẻ giận dữ trên mặt từ từ tiêu tan, thần sắc lộ ra mấy phần suy tư.
Mà đúng lúc này, quản gia Tống phủ lại xuất hiện ở ngoài cửa, nhìn vào bên trong kêu lên với Tống Toàn:
- Đại gia!
Tống Toàn bước nhanh ra ngoài, thấy thần sắc lão quản gia không đúng, biết có thể đã xảy ra chuyện, kéo lão quản gia tới cùng một chỗ dưới mái hiên gần đó, hỏi:
- Chuyện gì?
Quản gia thấp giọng nói:

- Đích thiếu gia nhà Tam gia đã xảy ra chuyện," đồng thời dâng lên một phong mật báo. Tống Toàn nhận lấy xem xét, sắc mặt dần lộ ra nặng nề, nhanh chóng xoay người trở vào nhà, mời Tống Cửu Minh đang thấp giọng trò chuyện với Vương Hoành qua một bên. Sau khi thì thầm mấy câu thì chuyển phong mật báo kia tới.
Tống Cửu Minh nhìn qua phong mật báo ấy thì từ từ nhắm nghiền hai mắt, tất cả mọi người trong phòng đều nhìn ra không đúng, ai nấy đều đang ngó chừng lão. Sau khi mở mắt ra lần nữa, Tống Cửu Minh nhìn về phu nhân Hồ Quý Chi mẹ của Tống Thư, nói:
- Mẹ lão Tam, dẫn Phương Nhi ra ngoài đi dạo đi!
Hồ Quý Chi thưa vâng, đến bên cạnh Vương Hoành mời Vương Lưu Phương đi dạo. Vương Lưu Phương lại nhìn về phía cha mình, Vương Hoành ý thức được hẳn là Tống Cửu Minh có chuyện gì đó, bèn giơ tay, để con gái rời đi.
Không còn người bị chuyện này ảnh hưởng nữa, Tống Cửu Minh chuyển mật báo trên tay cho Vương Hoành. Sau khi Vương Hoành xem xong, sắc mặt đại biến, bỗng nhiên nhìn về phía Tống Cửu Minh.
- Minh công, mật báo lần này là thật chứ?
- Dù là giả cũng không đáng lấy chuyện này ra để giả.
Tống Cửu Minh nhàn nhạt một tiếng.
Vương Hoành yên lặng ngồi xuống, cảm thấy xụi lơ ở trên ghế, thần sắc có mấy phần mờ mịt, hộ vệ sau lưng hai mặt nhìn nhau, cũng không biết xảy ra chuyện gì.
- Lão Tam, con phải chuẩn bị sẵn tâm lý cho tốt.
Tống Cửu Minh nghiêng đầu nhìn về phía con trai mình.
- Diễn Thanh xảy ra chuyện, đã gặp nạn!
Tống Thư sửng sốt, khó mà tin được, chợt cất bước đến trước mặt Vương Hoành, giật lấy phong mật báo xem xét. Sau khi nắm rõ tình hình, lảo đảo mấy bước ra sau, lung lay sắp đổ, Tống Toàn nhanh chóng bước tới đỡ lấy ông ta.

Chương 83: Phượng Nhược Nam (1)

Đỡ Tam đệ mặt đầy đau buồn phẫn nộ, Tống Toàn có thể hiểu được bi thương trong lòng Tam đệ mình, Tam đệ chỉ có mỗi đứa con trai độc nhất là Tống Diễn Thanh thôi.
- Đại thống lĩnh, nhà họ Tống ta có lỗi với ông rồi!
Tống Cửu Minh thở dài một tiếng, chắp tay cúi đầu với Vương Hoành.
Vương Hoành có thể nói là tâm loạn như ma, nhưng lão cũng biết, việc này không thể trách nhà họ Tống, mệnh trời khó cãi, chết là cháu trai nhà họ Tống, so với lão nhà họ Tống còn khổ sở hơn. Theo lý thuyết tên khốn kiếp Tống Diễn Thanh kia chết là tốt nhất, trong lòng của lão không chỉ từng chửi mắng một lần thôi đâu, nhưng đến khi việc này biến thành sự thật, lão không biết quay đầu phải ăn nói với con gái lão thế nào nữa.
Mà lúc này hộ vệ theo lão tới đây có lẽ cũng biết đã xảy ra chuyện gì, một tên hộ vệ lạnh nhạt hỏi:
- Ai làm?
Trong giọng nói rõ ràng đã xuất hiện sát cơ.
Nghe lời này, Vương Hoành hơi lấy lại tinh thần, hỏi:
- Tên Ngưu Hữu Đạo này có lai lịch ra sao, dám giết con cháu nhà họ Tống, chán sống rồi à?
Tống Toàn vừa đỡ Tam đệ mình vừa giải thích:
- Đệ tử của Đông Quách Hạo Nhiên.
- Đông Quách Hạo Nhiên?
Vương Hoành biết người này, lúc Ninh Vương còn sống, người này là một trong số các tu sĩ qua lại rất thân cận với Ninh Vương, cũng là nhân vật có tiếng tăm trong kinh thành, lão không chỉ từng gặp một lần, lúc Ninh Vương còn sống tay cầm binh quyền, lão nào dám tuỳ tiện trêu

chọc đến Đông Quách Hạo Nhiên. Lúc này không khỏi nghiến răng nghiến lợi nói:
- Thì ra là đệ tử của lão tặc này, ta chắc chắn lão tặc này thầy nào trò nấy!
Tống Toàn nói:
- Đông Quách Hạo Nhiên đã qua đời.
- Chết rồi?
Vương Hoành ngạc nhiên, dưới tình huống Thượng Thanh tông cố ý giữ bí mật, tin tức Đông Quách Hạo Nhiên đã qua đời thật ra không bị lan truyền ra ngoài. Lão lấy lại tinh thần, mặt lại lộ vẻ dữ tợn.
- Ninh Vương chết rồi, Thượng Thanh tông còn dám phách lối, ta sẽ san bằng cả Thượng Thanh tông!
Tống Cửu Minh giơ tay lên nói:
- Thượng Thanh tông không thể tự tiện động vào, bề trên có việc nhìn chằm chằm, Đại thống lĩnh tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu không sẽ tự tìm phiền phức.
Vương Hoành cả giận nói:
- Có thể có chuyện gì? Xảy ra chuyện ta sẽ đến trước mặt bệ hạ tự mình thỉnh tội!
Tống Cửu Minh lắc đầu, ra hiệu ý bảo lão không nên hỏi nhiều, nói:
- Đại thống lĩnh tốt nhất vẫn nên nghe ta thì hơn, ta không tiện nói là chuyện gì, có điều ta có thể nói cho ông biết, nếu ông dám làm bừa mà nói, không phải một câu thỉnh tội là có thể giải quyết, chắc chắn bệ hạ sẽ không tha cho ông đâu!
Có một số việc ông không tiện nói rõ ràng cho Vương Hoành biết, chuyện mười vạn tướng quạ là không thể xem thường, bề trên vẫn luôn nghi ngờ có liên quan đến Thượng Thanh tông, trong lúc quan sát, nếu Vương Hoành dám phá hỏng việc này mà nói, tất nhiên sẽ làm bề trên tức giận, dù Vương Hoành có mười cái đầu cũng không đủ chặt!
- Chẳng lẽ lại bỏ qua như vậy?
Vương Hoành giận dữ trợn mắt thét hỏi.
Tống Cửu Minh bình tĩnh nói:
- Giết người thì đền mạng! Tạm thời cứ như vậy đi, những thứ khác để sau rồi nói.

Vương Hoành đã hiểu, tên Ngưu Hữu Đạo kia có thể giết, những thứ khác bây giờ còn chưa phải lúc làm xằng làm bậy, mặt lạnh lùng nói:
- Chuyện này để ta giải quyết.
Tống Cửu Minh lập tức nghiêm khắc cảnh cáo:
- Bên cạnh Thương Triều Tông có người khác ở, hiện giờ không thể động vào Thương Triều Tông, ông đừng làm loạn.
Vương Hoành:
- Minh công yên tâm, ta lập tức đưa tin cho Phượng Lăng Ba, để ông ta giúp ta cản người lại, ta sẽ không động vào Thương Triều Tông, chỉ kêu Phượng Lăng Ba áp giải tên Ngưu Hữu Đạo kia đến kinh thành, ta muốn đích thân róc thịt lóc xương hắn!
Đối với chuyện này, Tống Cửu Minh ngược lại không lên tiếng nói gì, xem như ngầm cho phép.
Bởi vì trong lòng ông rõ ràng, tuy Phượng Lăng Ba nắm giữ trọng binh chống lại triều đình, nhưng dù sao vẫn còn chưa tạo phản, người có địa vị như Vương Hoành mở miệng, bắt một tên tu sĩ quèn là chuyện không hề phí sức chút nào, chút thể diện này Phượng Lăng Ba không đến mức không cho Vương Hoành. Phải biết rằng trước khi Phượng Lăng Ba còn chưa hoàn toàn trở mặt với triều đình hắn ta vẫn còn một số người thân và sản nghiệp ở kinh thành, cũng không cách xa kinh thành lắm, chỉ vì một tên tu sĩ quèn mà đắc tội với Vương Hoành thì không đáng, nếu như lần này không nể mặt, quay đầu Vương Hoành chắc chắn sẽ tìm đến người thân và sản nghiệp của Phượng Lăng Ba ở kinh thành gây rắc rối.
Được Tống Cửu Minh ngầm đồng ý, tên nam nhân thô lỗ Vương Hoành lại để lộ thần sắc ảm đạm, nói:
- Minh công, ta muốn đưa Phương Nhi về nhà ở lại một khoảng thời gian.
Tống Cửu Minh gật đầu, thở dài:
- Cũng tốt! Tuy Diễn Thanh không còn nữa, nơi này vẫn là nhà của con bé, nhà họ Vương có chuyện gì cứ mở miệng, nằm trong khả năng, nhà họ Tống sẽ không chối từ!
Xem như cho lão cam đoan, hi vọng đối phương đừng bởi vì Tống Diễn Thanh chết mà từ bỏ quan hệ hai nhà.

Vương Hoành khẽ gật đầu, ngay cả cấp bậc lễ nghĩa cũng không chu toàn, quay đầu bỏ đi, trong lòng rối ren một mảnh, việc này lão thật không biết nên mở miệng nói với con gái mình thế nào…
Tống Toàn đích thân đưa tiễn, sau khi trở về, đưa mắt nhìn Tam đệ ngồi yên trên ghế, than nhẹ một tiếng, quay đầu để vợ lão Tam biết sự việc này còn không biết sẽ khóc rống thành cái dạng gì nữa.
Tống Cửu Minh chắp tay nhìn ra cửa bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng.
- Đường Tố Tố lá gan không nhỏ, không cho phép Thượng Thanh tông phái người cho Thương Triêu Tông, cô ta lại dám lá mặt lá trái!
Tống Toàn nói:
- Phụ thân, căn cứ vào tin tức tình báo, chỉ sợ Đường Tố Tố đã có lòng riêng, Diễn Thanh e là bị Đường Tố Tố lợi dụng, nếu không Ngưu Hữu Đạo đi theo Thương Triêu Tông rời đi lâu như vậy, sao Diễn Thanh lại không báo cáo? Chỉ sợ Diễn Thanh cũng ẩn giấu tư tâm cố ý giấu diếm đấy!
Tống Cửu Minh hơi gật đầu, hiểu rõ ý trong lời nói của Tống Toàn, Vương Hoành không hiểu rõ tình huống của Thượng Thanh tông, nhưng nhà họ Tống ông lại nắm giữ rõ ràng, Tống Diễn Thanh yêu thích Đường Nghi không phải bí mật gì, có thể làm cho tên thiếu gia ăn chơi đàng điếm như Tống Diễn Thanh canh giữ không công ở sơn dã nhiều năm như vậy, có thể tưởng tượng được Tống Diễn Thanh có bao nhiêu yêu thích đối với Đường Nghi, nếu không phải nhà họ Tống tạo áp lực, chỉ sợ Tống Diễn Thanh sẽ không chịu từ bỏ, bên này vừa nhìn thấy tin tức mật báo có lẽ đã nắm chắc tâm lý rồi.
Mắt nhìn Tống Thư hoang mang lo sợ, Tống Cửu Minh nhàn nhạt dặn dò:
- Thượng Thanh tông tạm thời không tiện động vào, có điều mụ già tự cho là đúng kia thì đúng là cũng nên cho mụ biết mặt một chút, thông báo với Thượng Thanh tông bên kia, tung việc này ra đi!
- Dạ!
Tống Toàn thưa vâng.
Nội thành quận Quảng Nghĩa, Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương dạo quanh một vòng rồi quay về nhà trọ, ba thân vệ được phái ra ngoài tìm hiểu cũng đã trở về, đang chờ bọn họ.

Chương 84: Phượng Nhược Nam (2)

Tụ tập trong cùng một phòng, vừa đóng cửa, một tên thân vệ lập tức mở một tấm bản đồ của quận thành Quảng Nghĩa ra, chỉ vào đường đi ngang dọc trong thành nói:
- Đạo gia, nơi này chính là phủ Thái Thú của quận thành, cũng là biệt viện thường trú của Phượng Lăng Ba, bên ngoài có trọng binh canh giữ, người không phận sự khó mà tới gần. Con trai trưởng Phượng Nhược Nghĩa thường xuyên lãnh quân đóng ở nơi trọng yếu tại phía Đông quận Quảng Nghĩa thời gian dài, con trai thứ Phượng Nhược Tiết thường xuyên lĩnh quân đóng ở nơi trọng yếu tại phía Tây quận Quảng Nghĩa thời gian dài, và trước sau nắm giữ tình huống tương ứng. Con gái Phượng Nhược Nam lãnh quân đóng giữ trong quận thành, căn cứ vào tin tức tìm hiểu được, bình thường không ở phủ Thái Thú, phần lớn thời gian đều ở quân doanh cửa phía Đông chủ thành.
Chỉ tay vào một chỗ biểu thị là vùng đất gần cửa thành Đông trên bản đồ.
Ngưu Hữu Đạo im lặng quan sát một lúc, hỏi:
- Phượng Lăng Ba có ở trong phủ Thái Thú không? Phượng Nhược Nam có trong quân doanh ở đó không?
Thân vệ kia trả lời:
- Nghe nói, thương gia gần phủ Thái Thú nói sáng hôm nay mới nhìn thấy Phượng Lăng Ba từ bên ngoài tuần tra trở về, cạnh quân doanh thành Đông cũng có người nhìn thấy Phượng Nhược Nam cỡi ngựa gào thét huấn luyện một đám quân sĩ, chắc là đều có mặt.
- Việc này không nên kéo dài, vậy chớ chậm trễ nữa, gọi các huynh đệ dậy đi.
Ngưu Hữu Đạo nói với Viên Cương một tiếng.

Rất nhanh, một nhóm ra khỏi nhà trọ, cưỡi ngựa đi thẳng đến vùng đất ở cửa thành đông, trên đường còn thuê một chiếc xe ngựa.
Một góc bên cạnh cửa thành đông, không dành cho phòng ốc bình dân, toàn bộ mảnh đất này đều dành cho quân doanh, mảnh đất trống bên ngoài được hàng rào bao lại, có quân sĩ canh giữ, người không phận sự miễn tới gần.
Nhóm người Ngưu Hữu Đạo muốn đi vào, đương nhiên bị thủ vệ lên tiếng ngăn cản.
- Làm phiền thông báo Phượng tướng quân một tiếng, nói cố nhân Ngưu Hữu Đạo tới chơi.
Nhảy xuống ngựa Ngưu Hữu Đạo cười tủm tỉm báo với thủ vệ một tiếng, hắn không tin Khuất Ngũ bên kia một đường nhìn chằm chằm chưa từng thông báo cho bên này biết, chắc hẳn Phượng Nhược Nam đã từng nghe nói đến cái tên Ngưu Hữu Đạo hắn rồi.
Nhìn người tỏ thái độ là thái độ bình thường của chúng sinh, thủ vệ cũng không cho rằng là bá tánh bình dân mà trực tiếp mở cửa, dù sao cả đám đều cưỡi ngựa đó, thoạt nhìn cũng không phải là người bình thường, lúc này mới có người chạy đi thông báo.
Không đợi bao lâu, bên này cho đi, có điều ngựa thì không được vào, phải xét người bỏ lại toàn bộ vũ khí mới được đi vào.
Ngưu Hữu Đạo ném kiếm cho thân vệ, kêu những người khác ở ngoài chờ, chỉ dẫn theo Viên Cương đi vào.
Một tên thủ vệ dẫn đường, dẫn hai người tới sân huấn luyện, chỉ thấy một đám binh sĩ vung đao luyện thương luyện tập ở đó, tiếng hò hét ầm ĩ.
Trên bục chỉ huy, một tướng lĩnh người mặc khôi giáp vóc dáng cao lớn, cầm thương đứng thẳng, quan sát cẩn thận binh lính thao luyện.
Phó tướng bên cạnh thì thầm một tiếng với nàng ta, người tướng lĩnh kia mới quay đầu, nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương đứng dưới bục chỉ huy.
Nàng ta quay đầu xem xét, Ngưu Hữu Đạo đối mặt với thì sửng sốt, âm thầm đổ vài giọt mồ hôi, nếu không phải từ một số đặc điểm trên người nhìn ra đây là nữ nhân mà nói, có lẽ hắn đã bất đắc dĩ cho rằng đây là đàn ông rồi.

Vóc dáng của vị nữ tướng này còn cao lớn hơn so với nam nhân bình thường, có thể gọi là cường tráng lưng hùm vai gấu, cũng không ăn mặc trang điểm tô son trét phấn như bình thường, có thể nói là mày rậm mắt to, hai mắt sáng ngời có thần, ánh mắt nhìn người khác cũng rất hùng hổ đáng sợ, về mặt khí chất thì hơi thanh tú khác biệt với nam nhân bình thường.

Ngưu Hữu Đạo tương đối nghi ngờ nữ nhân này không phải là nữ nhân mà năm đó từng nhìn thấy lúc mình trôi trên bè trúc, năm đó vị kia phong trần mệt mỏi, lại ngồi trên lưng ngựa, không thấy rõ không biết có phải nữ nhân không, chỉ nghe giọng nói phát ra là giọng của nữ nhân.

Nữ tướng trên bục vung tay lên, động tác thao luyện lập tức ngừng, binh sĩ thao luyện thu quân, trước tiên bước chân tập kết thành đội, sau đó do đội trưởng mang đi.

Xung quanh khôi phục yên tĩnh, đưa mắt nhìn đội ngũ rời đi rồi, nữ tướng mới từ từ xoay người, thương trong tay đột nhiên chuyển một cái, cánh tay lớn vung lên, vèo một tiếng cầm trường thương trong tay ném mạnh ra ngoài, gào thét bắn về phía Ngưu Hữu Đạo.

Mặt Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, đứng im tại chỗ không nhúc nhích, lúc trường thương đến gần, bên cạnh xuất hiện một cánh tay to, bắt được cán thương, làm trường thương theo đà bắn tới đứng yên như chết.

Viên Cương bắt lấy trường thương trong tay, chuyển tay vung lên, trường thương gào thét bay ra ngoài hai mươi mét.

Roạt một tiếng, trường thương trực tiếp đâm xuyên vào cột cờ ở hai mươi mét xa, cắm ở độ cao chừng mười thước trên cột cờ, muốn lấy xuống đoán chừng hơi khó, cũng coi cách Viên Cương biểu đạt sự khó chịu của mình.

Lực cánh tay này, độ chính xác này, làm hai mắt nữ tướng sáng lên, ánh mắt nhìn về phía Viên Cương tỏa ra ánh sáng kì dị. Không phải nàng ta không có kinh nghiệm nhìn người, cũng nhìn ra Viên Cương không phải tu sĩ, bởi vì lúc Viên Cương phát lực không khách khí thả khí kình, ví dụ như khi quần áo bị thổi bay, nàng ta không tin Viên Cương còn trẻ như vậy mà tu vi đã có thể đạt tới loại cảnh giới hơi thở hoàn toàn nội liễm làm văn gió bất động, vậy thì chỉ còn một khả năng, khí lực thực sự!

Viên Cương vừa ra tay, rèm sau bục chỉ huy khẽ động, chớp mắt xuất hiện bốn người, lắc mình rơi vào trái phải bên cạnh nữ tướng, một màu áo đen, đeo kiếm, toàn bộ đều là nữ nhân, lạnh lùng nhìn chằm chằm bên này. Ngưu Hữu Đạo chỉ nhìn một cái, lập tức nhìn ra bốn người này đều là tu sĩ, nhìn tốc độ, tu vi của hai người trong đó chỉ sợ không phải mình có thể so sánh được.

Có thể có tu sĩ làm hộ vệ, không cần suy nghĩ nhiều, người nữ nhân mạnh mẽ to lớn này chỉ sợ là Phượng Nhược Nam.

Nữ tướng đi tới bên này, đứng ở đường biên bục chỉ huy, từ trên cao nhìn xuống quan sát hai người, ánh mắt đảo vài vòng trên mặt hai người, hỏi:

- Ai là Ngưu Hữu Đạo?

Trọng điểm của ánh mắt lại chăm chú vào gương mặt Ngưu Hữu Đạo, rõ ràng đã đoán được ai là chính chủ.

Ngưu Hữu Đạo chắp tay nói:

- Tại hạ chính là Ngưu Hữu Đạo, tham kiến Phượng tướng quân!

Không sai, vị nữ tướng này chính là con gái út trong ba người con của Phượng Lăng Ba - Phượng Nhược Nam, nghe vậy lông mày nàng ta hơi nhướng lên.

- Cố nhân? Ta và ngươi xem là cố nhân gì?

Ngưu Hữu Đạo cười đáp:

- Tướng quân có còn nhớ bè trúc bên bờ sông quận Tử Vân năm đó không? Ngưu mỗ ngược lại khắc sâu ấn tượng đối với tướng quân đấy, tránh thoát mũi tên tướng quân bắn tới lại xém chút chết cóng dưới sông luôn.

Khóe môi Phượng Nhược Nam cong lên, việc này nàng ta vẫn nhớ, xem như không nhận được thông báo của đám người Thương Triêu tông, nàng ta rất có ấn tượng đối với cái tên Ngưu Hữu Đạo này. Năm đó sau khi bắn ra minh bài rồi bỏ đi nàng ta mới nhớ tới, tiểu tử kia sẽ không chết cóng dưới sông đó chứ? Sau đó muốn quay trở về xem sao, nhưng suy xét đến dòng chảy của con sông, đoán chừng cũng không tìm được, bèn xem như thôi. Mà sau đó điều khiến ấn tượng tăng thêm chính là người Thượng Thanh tông cầm minh bài đến tìm nàng ta xác minh xem phải chăng có thật sự gặp mặt Ngưu Hữu Đạo, nàng ta mới biết được tên

tiểu tử thông minh nhanh nhạy trên bè trúc đó tên là Ngưu Hữu Đạo, đã vào Thượng Thanh tông, chỉ là việc này đến giờ Ngưu Hữu Đạo vẫn chưa biết mà thôi.
Sau đó chính là gần đây, vừa nghe nói pháp sư tùy tùng của Thương Triêu Tông là đệ tử Thượng Thanh tông, tên là Ngưu Hữu Đạo, nàng ta lập tức nhớ ra là ai. Mà theo tin tức sáng nay mới nhận được, Ngưu Hữu Đạo liên tiếp đánh bại ba sư huynh đệ Tống Diễn Thanh, càng làm cho nàng ta vô cùng kinh ngạc bởi tên Ngưu Hữu Đạo này mới gia nhập Thượng Thanh tông mấy năm mà lại có thực lực bậc ấy? Vừa rồi ném mạnh một thương ra là có ý thăm dò, không ngờ Viên Cương lại cắt ngang.
- Thì ra là ngươi à!
Phượng Nhược Nam hơi khinh thường, mặt mang vẻ châm chọc hỏi:
- Sao đây? Hôm nay chạy tới là muốn tìm bổn tướng quân báo thù ư?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
- Không dám, hôm nay là phụng lệnh vương gia đến quận thành mua sắm, nhớ tới có vị cố nhân ở đây, nên đặc biệt tới thăm hỏi.
Phượng Nhược Nam:
- Chỉ vì chuyện này?
Ngưu Hữu Đạo cười khan một tiếng:
- Đương nhiên, còn có chút việc nhỏ muốn xin tướng quân giúp đỡ chút.
Phượng Nhược Nam không khỏi cười lạnh, như rõ ràng muốn nói dựa vào cái gì ta phải giúp ngươi? Chẳng qua ngoài miệng vẫn sảng khoái nói:
- Nói sơ một chút nghe xem.
Ngưu Hữu Đạo chà xát hai tay, hơi ngượng ngùng nói:
- Muốn tìm tướng quân mượn ít tiền, không biết trong tay tướng quân có tiện không?

Chương 85: Tiền Ta Muốn, Người Ta Cũng Muốn! (1)

Vay tiền? Phượng Nhược Nam rõ ràng hơi sửng sốt, nghi ngờ hỏi:
- Mượn bao nhiêu?
Ngưu Hữu Đạo vui tươi hớn hở duỗi một ngón tay ra.
- Cũng không nhiều, chỉ 1 vạn kim tệ thôi!
Sắc mặt Phượng Nhược Nam thay đổi. Đùa à, vừa mở miệng đã đòi mượn 1 vạn kim tệ, con số này đối với nàng ta nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, chỉ là quan hệ giữa nàng ta và Ngưu Hữu Đạo còn chưa tới mức có thể cho mượn nhiều tiền như vậy, huống hồ đối phương và đám người Thương Triêu Tông còn cuốn chung vào một chỗ, lúc này không chút khách khí xua tay nói:
- Trong tay rất túng thiếu, không tiện chút nào, hay là pháp sư tìm người khác nhờ giúp đỡ đi. Người đâu, tiễn khách!
Lúc này có một nữ tử mặc áo đen vọt đến dưới bục, đưa tay nói:
- Mời!
Ngưu Hữu Đạo đưa tay ra hiệu chờ một lát, mặt dày nghiêm mặt nói:
- Tướng quân không ngại đưa điều kiện đi, làm thế nào mới đồng ý cho mượn?
Thấy đối phương không kiên nhẫn, thái độ căn bản không muốn nói tiếp, trong lòng xoay chuyển, cảm thấy nhất định phải khiến đối phương nổi lòng hiếu kỳ mới được, lập tức sửa miệng:
- Một canh giờ, chỉ cho mượn một canh giờ, sau một canh giờ lập tức trả lại cho tướng quân!
Lại duỗi một ngón tay ra.
Cho mượn 1 vạn kim tệ trong vòng một canh giờ? Phượng Nhược Nam thật sự thấy hơi tò mò, tên này cuối cùng là muốn làm gì, lạnh lùng hỏi:

- Ta dựa vào cái gì để tin tưởng ngươi? Nếu ngươi ôm tiền bỏ trốn, ta phải tìm ai trả nợ đây?
Đây là nàng ta chỉ nói thế thôi, trên địa bàn này thì không sợ trong vòng một canh giờ Ngưu Hữu Đạo có thể trốn đi đâu.
Ngưu Hữu Đạo vỗ ngực bảo đảm:
- Không trốn, ta ở lại đây làm con tin được chưa? Một canh giờ sau, nếu không thể trả lại tiền, mặc cho tướng quân xử trí, muốn giết muốn lóc xương xẻo thịt ta thế nào cũng được!
Phượng Nhược Nam khinh thường:
- Lấy mạng ngươi để làm gì? Cái mạng nhỏ này của ngươi ấy à, chỉ sợ nhà họ Tống sớm muộn gì cũng sẽ đến lấy đi thôi?
Hiển nhiên đã biết chuyện Ngưu Hữu Đạo giết Tống Diễn Thanh.
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói:
- Mạng nhỏ này của ta, nhà họ Tống đâu dễ lấy đi như vậy. Chẳng qua tướng quân đã nghĩ như thế, ta bằng lòng đánh cược với tướng quân. Nếu như ta thua, một canh giờ sau 1 vạn kim tệ nguyện cả gốc lẫn lãi thành 10 vạn kim tệ trả lại cho tướng quân, quyết không nuốt lời!
Mười vạn kim tệ? Đây thật đúng là không phải con số nhỏ, mấy nữ tử áo đen liếc nhìn nhau.
Phượng Nhược Nam hơi động lòng, 10 vạn kim tệ đủ cho tất cả người ngựa của quận Quảng Nghĩa mở rộng thêm mấy lần, có điều ngoài miệng vẫn không buông tha, châm chọc nói:
- Ngay cả 1 vạn kim tệ ngươi còn phải đi mượn, ở đâu ra 10 vạn kim tệ mà trả cho ta?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
- Coi như không bỏ ra nổi 10 vạn kim tệ, nhất định cũng lấy ra được đồ vật trị giá 10 vạn kim tệ để gán nợ. Vương gia nhà ta tuy không có tiền nhưng một ít gia sản đáng tiền vẫn phải có. Nếu tướng quân không tin, ta bằng lòng dùng thứ này làm tín vật.
Hắn lấy ra một tấm lệnh bài từ trong ngực, ném tới, đây là trước khi xuất phát hắn đến tìm Thương Triêu Tông mượn dùng, nói là tới gặp Phượng Lăng Ba dù sao cũng phải có tín vật xác nhận thân phận, cũng là vì dễ dàng ra hiệu lệnh cho thân vệ cùng đi theo.

Sau khi nữ tử áo đen ở đối diện nhận vào tay kiểm tra xong, bèn chuyển sang cho Phượng Nhược Nam. Người sau cầm lấy xem xét, phát hiện là lệnh bài Quận vương của Thương Triêu Tông, sau khi lặp đi lặp lại xem xét mấy lần, xác nhận không phải đồ giả, bên trên có khắc con dấu hoàng thất vô cùng khéo léo, rất khó giả mạo. Lệnh bài này nói đáng tiền cũng đáng tiền, nói không đáng tiền thì cũng không đáng tiền, chủ yếu là phải xem quyền thế của chủ nhân lệnh bài như thế nào. Đối với Thương Triêu Tông hiện nay mà nói, tấm lệnh bài này hiển nhiên là không đáng bao nhiêu tiền, chẳng qua nói đi thì cũng phải nói lại, đối với bản thân Thương Triều Tông lại là uy tín danh dự và vấn đề thể diện lớn lao. Nói cách khác, không đáng tiền đối với người khác nhưng lại rất đáng tiền đối với Thương Triêu Tông.

Có lệnh bài này trong tay, Phượng Nhược Nam yên tâm, không sợ Thương Triêu Tông quỵt nợ, sờ sờ lệnh bài trong tay, lạnh nhạt nói:

- Ngươi muốn đánh cược cái gì?

Ngưu Hữu Đạo lại nói:

- Vẫn là câu nói kia, tìm tướng quân mượn 1 vạn kim tệ, trong vòng một canh giờ ta sẽ trả lại, lệnh bài này làm tín vật thế chấp.

Phượng Nhược Nam lắc lắc lệnh bài trong tay.

- Ta hỏi ngươi muốn đánh cược như thế nào?

Ngưu Hữu Đạo thầm mắng, khẩu vị của nữ nhân này thật là lớn, xem ra đúng là muốn kiếm 10 vạn kim tệ kia rồi. Cái gọi là đánh cược chỉ là hắn muốn gây cho đối phương hứng thú để tiếp tục nói tiếp, đừng vì một hai câu không hợp đã đuổi người ta đi, cười khan nói:

- Đâu nhất thiết phải đánh cược nhỉ?

Chân mày Phượng Nhược Nam nhíu lại, sắc mặt lạnh lùng.

- Ngươi dám đùa bỡn ta?

- Không dám, không dám. Được được, chúng ta đánh cược là được mà!

Ngưu Hữu Đạo giơ hai tay lên, tỏ vẻ giơ hai tay đầu hàng, nghĩ ra cách đánh cược:

- 1 vạn kim tệ, mượn một canh giờ, ta cược đến lúc đó tướng quân sẽ không cho ta trả tiền, còn thả ta bình yên rời khỏi quân doanh. Nếu ta thắng thì 1 vạn kim tệ này đương nhiên là không cần trả, nếu ta thua

cuộc, sẽ dâng lên cả gốc lẫn lãi 10 vạn kim tệ, không biết ý của tướng quân thế nào?
Phượng Nhược Nam suy nghĩ một lát, cảm giác vụ cá cược này có vấn đề, đôi mắt sáng lập lòe, cười lạnh nói:
- Ta thấy không ổn, hay là thay cái cách cá cược khác đi, ta cho ngươi mượn 1 vạn kim tệ, hạn cho ngươi trong vòng một canh giờ phải trả lại, nếu có thể thuận lợi trả lại, ta sẽ thả ngươi bình yên rời đi, nhưng nếu quá hạn, phải trả cho ta cả gốc lẫn lãi 10 vạn kim tệ, bản thân ngươi mặc cho ta tùy tiện xử trí, còn có hắn ta...
Giơ cằm lên về phía Viên Cương.
- Không thể trả tiền đúng hạn mà nói, hắn ta phải về phục vụ dưới trướng của ta, thế nào?
Ngưu Hữu Đạo thấy hơi buồn cười, phát hiện nữ nhân này thật đúng là người không chịu thiệt thòi, cách cá cược như vậy, trước sau người ta đều không ăn thua thiệt. Hắn cố ý tỏ vẻ mình hơi khó xử:
- Tướng quân, cách cá cược này, hình như ta không có chút chỗ tốt nào ấy nhỉ!
Phượng Nhược Nam trợn mắt nói:
- Ta đồng ý cho ngươi vay tiền chẳng lẽ không phải chỗ tốt ư? Ngươi thấy bộ ai cũng có thể mượn được tiền từ chỗ ta à? Sao đây, ngươi không nắm chắc trong vòng một canh giờ có thể trả tiền ư? Nói vậy, ngươi là cố ý chạy tới lừa gạt tiền?
Ngưu Hữu Đạo cười khổ:
- Ta đã chấp nhận ở lại đây làm con tin, sao lại là lừa gạt tiền?
Phượng Nhược Nam quát lên:
- Nếu đã nắm chắc thời gian quy định trả tiền, ngươi còn sợ cái gì? Có đánh cược hay là không?
Tay vịn lên chuôi kiếm bên hông, dáng vẻ muốn phẫn nộ rút kiếm.
Ngưu Hữu Đạo chỉ có thể dở khóc dở cười đáp:
- Được được, nghe tướng quân, ta cược!
Phượng Nhược Nam nhìn chăm chú về phía Viên Cương.

Chương 86: Tiền Ta Muốn, Người Ta Cũng Muốn! (2)

- Ê, to con, ngươi có đồng ý không?
Viên Cương khẽ gật đầu, Phượng Nhược Nam quả quyết xua tay nói:
- Lấy 1 vạn kim tệ ra đây!
Rất nhanh, có mấy người khiêng một cái rương nặng trĩu tới, mở nắp rương ra, bên trong để lộ một đống kim tệ vàng óng ánh, một cái hòm rỗng khác bày bên cạnh, chuyển đổi rương ngay trước mặt Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương, trên thực tế chính là kiểm kê rõ ràng.
Xác nhận số tiền không sai, Phượng Nhược Nam lại xua tay nói:
- Giấy và bút mực, viết lại cách đánh cược!
Lập tức có người dâng bút mực giấy nghiên đến, viết xong cách đánh được, thì bưng tới để hai bên xác nhận, Phượng Nhược Nam, Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương đều ấn dấu tay lên đó, hai bên mỗi bên cầm một phần.
Quá trình vay tiền xem như hoàn thành, chỉ thấy Viên Cương ngồi xuống "Hự" một tiếng, trong tiếng hít thở, nhấc cái rương mà mấy người mới có thể nhấc nổi một mình nâng lên, nhấc cánh tay nửa gánh trên đầu vai. Hành động này lại khiến mắt Phượng Nhược Nam nhanh chóng lóe lên tia sáng kỳ dị lần nữa, thầm khen một tiếng hảo hán, khí lực thật là lớn, đúng là một mãnh tướng!
- Tướng quân, ta tiễn hắn ta tới cửa, tiện đường dặn dò mấy câu rồi về ngay.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn Phượng Nhược Nam xin chỉ thị một câu, dù sao đã đồng ý làm con tin rồi.
Phượng Nhược Nam rất hào phóng phất phất tay, cũng không sợ Ngưu Hữu Đạo có thể chạy trốn ngay trên địa bàn của mình.

Sau khi hai huynh đệ đi xa rồi, Ngưu Hữu Đạo quay đầu đưa mắt nhìn, nói nhỏ với Viên Cương đang khiêng rương ở đối diện:
- Nữ nhân này không có ý tốt, dã tâm rất lớn, tám chín phần mười là muốn hãm hại ta, sau này để ta xem nàng ta khóc thế nào!
Viên Cương nói:
- Đạo gia, ngài hãm hại nàng ta như vậy, cẩn thận nàng ta hận ngài cả đời đấy.
Ngưu Hữu Đạo vui vẻ cười ha ha:
- Rõ ràng là ta đang giúp nàng ta đấy nhé? Hầu Tử, nghĩ lại thì, nhìn vóc dáng của nữ nhân này ngược lại thấy rất xứng đôi với ngươi đó nha!
- Mắt ngài có vấn đề rồi!
Viên Cương khinh bỉ một tiếng, lại sửa miệng:
- Nếu ngài có thể khiến nàng ta đồng ý, thì ta không ngại đâu!
- Ấy...
Ngưu Hữu Đạo cười khan nói:
- Hay là thôi đi, con liệt mã này không phải ai cũng có tư cách cưỡi đâu, huynh đệ chúng ta vô phúc tiêu thụ, hay là để lại cho người nào đó có phúc khí hưởng thụ đi!
Trên bục chỉ huy, đưa mắt nhìn hai người đi xa, Phượng Nhược Nam nhìn hai bên trái phải nói:
- Đi theo dõi cẩn thận cho ta, xem cuối cùng bọn họ muốn làm cái quỷ gì, đừng để cho bọn họ trốn, lúc cần thiết trực tiếp truyền lệnh ta đóng kín bốn cửa thành! Còn nữa, chuẩn bị sẵn sàng, nếu như bọn họ thật sự có thể trả tiền đúng hạn, trên đường bố trí trở ngại, không cho phép bọn họ trở về trong thời gian quy định. Tiền đặt cược này ta thắng chắc. Tiền ta muốn, người ta cũng muốn!
Bốn nữ hộ vệ bên cạnh tên là Mai, Lan, Trúc, Cúc nghe vậy cười khẽ, nhanh chóng hiểu rõ nàng ta không có ý tốt, hai người Trúc, Cúc gật đầu đồng ý, rời đi chuẩn bị.
Cửa ra vào quân doanh, sáu tên thân vệ chờ ở ngoài hàng rào thấy Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương đi ra, muốn tới gần cửa ra vào nghênh đón nhưng lại bị thủ vệ cản lại.
Hai người đi ra, Ngưu Hữu Đạo vẫy tay:
- Xe ngựa!

Bên này lập tức dắt xe ngựa tới, Viên Cương đặt cái rương nặng trĩu lên xe, quay đầu lại hỏi Ngưu Hữu Đạo:
- Ngài ở lại đây sẽ không có nguy hiểm gì chứ?
Ngưu Hữu Đạo thản nhiên:
- Chỉ cần bên chỗ ngươi gọn gàng sạch sẽ một chút, ta sẽ không có việc gì.
Một tên thân vệ tò mò hỏi:
- Đạo gia, ngài không đi ư?
Viên Cương quay đầu quát:
- Đừng nói nhảm, đi!
Bản thân cũng xoay người lên ngựa.
Ngưu Hữu Đạo ở bên cạnh dặn dò:
- Làm ầm ĩ lớn một chút!
Viên Cương khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, quay đầu lại chào hỏi với mấy người còn lại rồi nhanh chóng rời đi.
Cúc đi tới trước hàng rào, nhìn chằm chằm tình cảnh trước mắt một lúc, phát hiện bên này ngay cả xe ngựa cũng chuẩn bị sẵn, đây là chắc chắn có thể mượn được tiền từ chỗ tướng quân bên này à!
Ngưu Hữu Đạo xoay người quay đầu lại, trông thấy nàng ta, khẽ gật đầu cười cười, rồi đi lướt qua, trở về trong quân doanh. Cúc quay đầu nhìn hắn một cái, chợt bước nhanh rời khỏi quân doanh, đuổi theo hướng Viên Cương.
Mà Viên Cương cũng chưa đi xa, vừa đến chỗ rẽ ở đầu đường, lập tức gọi sáu tên thân vệ tiến lên, có tiến vào xe ngựa, có ngăn ở ngoài xe ngựa vây xem.
Trong xe ngựa Viên Cương mở cái rương ra, một rương kim tệ sáng chói mắt, đám người không khỏi khẽ kinh hô một tiếng, nhìn nhau. Thế mà chỉ chớp mắt làm ra nhiều tiền như vậy, rõ ràng là lấy được từ trong quân doanh, vị Đạo gia kia thật là có năng lực ha!
Viên Cương thì bắt đầu chia tiền, cho bốn người trong đó mỗi người một túi tiền, lệnh cho hai người một tổ cùng đi mua sắm đồ vật, nơi mua sắm đồ vật và giá cả đều đã sớm viết sẵn danh sách đưa cho bọn họ, để bọn họ trực tiếp tới địa điểm chỉ định mua về là được, sau khi mua xong thì mang đồ vật đến địa điểm chỉ định gặp mặt. Chỉ có một yêu cầu, phải

làm tốt chuyện được giao, còn phải hoàn thành nhiệm vụ thật nhanh chóng.
Hai người một tổ mang theo tiền chia nhau mà đi, cũng không biết Viên Cương dặn dò như vậy là có ý gì, dù sao bọn họ cứ làm theo là được.
Viên Cương thì mang theo hai người còn lại cùng hơn phân nửa tiền rời đi.
Cúc bám theo đằng sau thấy một đám người chia thành ba hướng, không biết phải bám theo bên nào mới tốt, cuối cùng vẫn theo Viên Cương, dù sao nhìn Viên Cương là biết ngay là đầu não của cả đám. Chẳng qua thị cũng không buông tha cho hai nhóm người còn lại, từ một cửa hàng gần đó kéo mấy tên tiểu nhị đi ra. Thị đưa minh bài chứng minh thân phận lên, mấy tên tiểu nhị đương nhiên không dám không nghe theo, tuân theo lời dặn của thị chạy tới nhìn chằm chằm hành động của hai nhóm người còn lại.
Nơi Viên Cương dừng chân đầu tiên là một cửa hàng tơ lụa, sau khi vào thì mua sắm một đống tơ lụa thượng hạng, thanh toán tiền đặt cọc xong, yêu cầu chủ quán trong thời gian quy định đưa đến địa điểm chỉ định theo yêu cầu. Chủ quán vui vẻ không diễn tả được, gặp được khách hàng lớn ra tay hào phóng thế này, liên tục bảo đảm sẽ không sơ suất, kêu Viên Cương tuyệt đối yên tâm.
Ra khỏi cửa hàng tơ lụa, điểm dừng chân thứ hai là một cửa hàng trang sức tốt nhất trong thành, cũng giống như trước đó, tiếp tục bỏ ra một số tiền lớn đặt cọc, mua một đống đồ trang sức thượng hạng. Thực sự giống như xài tiền như nước.
Cúc một đường bám theo phía sau, thấy hơi không hiểu rốt cuộc là Viên Cương muốn làm gì, cuối cùng thấy Viên Cương tới một gánh hát, mang theo một đám người thổi kèn đàn hát từ bên trong đi ra, không biết muốn đi đâu.
Sau khi đi vào khu vực nội thành, Cúc mới phát hiện nơi đây vô cùng náo nhiệt, xe ngựa kéo theo xe chở đồ, đằng sau còn có dê bò thành đàn, gà vịt ngan ngỗng lung tung lộn xộn, ba nhóm người được chia ra đều tập trung cùng Viên Cương ở đây. Người của cửa hàng đồ trang sức bảo vệ từng hộp đồ trang sức đến, chưởng quầy cửa hàng tơ lụa mang theo đám tiểu nhị đưa đồ tới, cũng dựa theo yêu cầu đã dặn dò trước đó, phục

vụ chu đáo, giúp đỡ chất lên xe, gộp lại thành gánh, giúp quấn lụa đỏ ăn mừng lên các gánh, các xe vật phẩm khác.
Viên Cương chỉ huy những người khác quấn lụa đỏ ăn mừng lên tất cả đồ vật, cả đám người bận rộn chân không chạm đất.
Hai bên đường không ngừng tụ tập đám người vây xem náo nhiệt, không ít người thấy thế vô cùng hâm mộ, rối rít bàn tán xôn xao:
- Đây là nhà ai kết hôn vậy, ra tay hào phóng thật đấy!
Cúc lẫn trong đám người đứng bên ngoài quan sát cũng thấy kỳ lạ, trông tư thế này quả thật đúng là gả cưới, đây là đưa dâu, hay là cưới vợ nhỉ? Đám thân vệ cùng phối hợp cũng ngơ ngác, Viên gia đây là muốn làm trò gì đây!
Thấy tất cả mọi người đã quấn lụa đỏ ăn mừng xong xuôi, Viên Cương ra hiệu cho sáu người làm hộ vệ áp trận xung quanh, chợt cưỡi ngựa đi trước, quát với gánh hát xếp hàng đằng sau:
- Náo nhiệt lên đi theo ta!
Tiếng khua chiêng gõ trống thổi kèn leng keng thùng thùng trong nháy mắt ồn ào náo nhiệt khiến đám người hai bên đường không ít người phải trầm trồ khen ngợi.

Chương 87: Gà Bay Chó Chạy (1)

Viên Cương vung tay lên, cưỡi ngựa cao to đi đầu, dẫn đội ngũ trùng trùng điệp điệp một đường xuất phát. Trên đường có không ít người cũng tiến lên theo, muốn nhìn xem cuối cùng là nhà ai tổ chức tiệc vui, Cúc cũng buồn bực đứng lẫn trong đó. Đích đến cuối cùng của đội ngũ trùng trùng điệp điệp này làm cho Cúc thấy trợn tròn mắt, phủ Thái Thú quận thành!

Xung quanh phủ Thái Thú có trọng binh canh giữ, trước mặt có một mảnh đất trống, bên ngoài bày ngựa khỏe, có một đội binh sĩ bảo vệ, thấy một đám người chen chúc đi đến, đội người ngựa phòng thủ đề cao cảnh giác, trong nháy mắt đao thương rút ra soàn soạt. Có điều người ngựa thủ vệ thấy đội ngũ đón dâu náo nhiệt vui mừng như vậy cũng ngạc nhiên, không biết đây là tình huống thế nào.

Có một tốp quân sĩ từ đằng sau ngựa khỏe đi ra, cản đội ngũ đón dâu tiếp tục tới gần lại, tên tướng dẫn đầu quát:

- Là ai?

Viên Cương ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa cao giọng quát:

- Dung Bình quận vương Thương Triều Tông đến đây cưới Phương Nhược Nam con gái của Thái Thú quận Quảng Nghĩa!

- Dung Bình" là phong hào của Thương Triều Tông, từ khi y ở kinh thành xảy ra chuyện phải vào tù, phong hào "Ninh" của Thân vương thừa kế đã bị tước đoạt, thân vương hạ xuống làm Quận vương, nghe phong hào "Dung Bình" là có thể tưởng tượng được thái độ của triều đình đối với Thương Triều Tông.

Lời này vừa nói ra, Cúc đứng ngoài quan sát có chút hoang mang. Cưới tướng quân sao? Ầm ĩ nửa ngày là tới để cưới tướng quân?

Sáu tên thân vệ cũng trợn tròn mắt, Vương gia kết hôn?

Bá tánh xung quanh có người ngạc nhiên, có người reo hò khen hay, đối với một số người mà nói Dung Bình Quận vương Thương Triều Tông rất nổi danh, nhưng đối với bá tánh ở nơi cách xa kinh thành mà nói, rất nhiều người căn bản không biết Thương Triều Tông là ai, chỉ nghe đến hai chữ "Quận vương" thì biết ngay là người có địa vị rất cao, đây là vị vương gia nào đó muốn cưới Phượng tướng quân đấy!
Đội người ngựa đi ra ngăn cản cũng ngơ ngác, người phía sau ngựa khỏe hai mặt nhìn nhau, có việc này à? Làm sao một chút tin tức cũng không nghe nói thế nhỉ? Chuyện lớn như thế, vì sao phủ Thái Thú không có chút động tĩnh nào vậy?
Tiểu tướng tra hỏi trợn mắt há hốc mồm, thân vệ của Thương Triều Tông lập tức nhảy xuống ngựa, hai tay dâng lên một phần danh mục quà tặng đỏ thẫm.
- Đây là danh mục quà tặng lễ hỏi, xin tướng quân nộp cho Thái Thú!
- ...
Tiểu tướng kia muốn nói lại thôi, chuyện lớn như vậy tên này thực sự không làm chủ được, đành phải mời Viên Cương chờ một lát, một đường chạy chậm vào trong phủ Thái Thú bẩm báo.
Viên Cương thì không chút hoang mang chắp tay nhìn đám người ầm ĩ khen hay xung quanh, tỏ vẻ cảm ơn chư vị đã đến xem.
Bất ngờ tập kích bên này đúng là vì không còn cách nào khác, Thương Triều Tông bị ảnh hưởng từ Ninh Vương nên thanh danh quá kém, trực tiếp tới thăm viếng mà nói, chỉ sợ ngay cả Phượng Lăng Ba cũng chẳng gặp được, Phượng Lăng Ba tám chín phần mười là không muốn dây vào mớ rắc rối này.
Động tĩnh bên đây lập tức truyền đến phủ Thái Thú, nhanh chóng làm phủ Thái Thú ầm ĩ đến gà bay chó chạy, có người chạy đến cửa ra vào nhìn động tĩnh bên ngoài, còn có người bò lên trên đầu tường nhìn ra ngoài quan sát, bên ngoài quả thật là lễ hỏi một hàng dài thật dài, đếm không hết có bao nhiêu xe nữa.
Chỉ chốc lát sau, tiểu tướng kia chạy trở về, mời Viên Cương vào phủ Thái Thú, tất cả những người khác đều không được phép đi vào.
Cúc cũng ra khỏi đám người vây xem náo nhiệt, người khác vào không được, nhưng thị tiến phủ Thái Thú đương nhiên là không thành vấn đề,

bây giờ thị vẫn còn thấy hơi hoang mang, phải đi vào làm cho ra lẽ cuối cùng đây là xảy ra chuyện gì, cũng tiện quay về bẩm báo với Phượng Nhược Nam.
Không ít người tụ tập bên ngoài chính sảnh của phủ Thái Thú xì xào bàn tán, nam nam nữ nữ gì cũng có.
Trong chính sảnh chỉ có mấy người, một hán tử râu ngắn vóc dáng cao gầy mặc cẩm bào chắp tay đi qua đi lại trong chính sảnh, khí độ bất phàm, rất có uy nghi, chỉ là sắc mặt hơi không dễ nhìn, chính là Thái Thú Phượng Lăng Ba của quận Quảng Nghĩa. Còn có một phụ nhân thân hình cao lớn mặc đồ hoa ngồi ngay ngắn ở ghế trên, trong tay cầm danh mục quà tặng xem xét, chính là chính thê Bành Ngọc Lan của Phượng Lăng Ba.
- Những thứ trong danh mục quà tặng này chỉ sợ không dưới vạn kim, không hổ là Quận vương, vừa ra tay chính là lấy vạn kim ra làm trò đùa!
Bành Ngọc Lan phát ra một tiếng cười lạnh.
Mà Viên Cương vừa tiến vào phủ Thái Thú, lập tức bị thủ vệ cầm đao ở hai bên cùng nhau tiến lên trói lại, còn bị đấm đá mấy cái, chẳng qua Viên Cương không hề phản kháng, mặc cho bị trói. Viên Cương bị trói gô đẩy vào chính sảnh, cứng rắn đứng thẳng ở đó, dáng vẻ không lo không sợ, không quan tâm hơn thua.
Vừa nhìn là biết không phải giả vờ giả vịt, ánh mắt Phượng Lăng Ba lướt nhanh qua, thầm khen một tiếng, giỏi cho một hán tử! Có điều ngoài miệng vẫn hừ lạnh một tiếng:

Chương 88: Gà Bay Chó Chạy (2)

- Ngươi là người phương nào, dám giả mạo Dung Bình quận vương tới đón dâu?
Viên Cương bình tĩnh đáp:
- Tiểu tốt Viên Cương dưới trướng của vương gia, quả thật phụng lệnh của Vương gia tới đón dâu, chưa từng giả mạo!
Viên Cương? Phượng Lăng Ba quan sát Viên Cương từ trên xuống dưới một lần, căn cứ vào tin tức truyền đến, dưới trướng Thương Triều Tông thật sự có người tên là Viên Cương.
- Coi như ngươi là người của Thương Triều Tông đi, lúc nào thì Phượng mỗ đồng ý gả con gái cho y hả? Đường đường là hoàng tộc, chẳng lẽ ngay cả chút cấp bậc lễ nghĩa cũng không biết ư?
Viên Cương đáp:
- Trong lúc vội vàng khó tránh khỏi sơ sót, có điều lễ vật cưới vợ mà Vương gia dâng lên lại vô cùng có thành ý!
- Buồn cười!
Bành Ngọc Lan vỗ bàn đứng dậy, tiện tay quẳng danh mục quà tặng vào mặt Viên Cương, cả giận nói:
- Chỉ với những thứ này mà muốn cưới con gái của ta?
Viên Cương nói:
- Danh mục quà tặng mà phu nhân vừa xem chỉ là con số lẻ lấy ra trang trí bề ngoài cho người khác nhìn, lễ nặng thực sự chưa từng bày ra đâu, một phần danh mục quà tặng khác đang ở trong ngực ta, hoàn toàn là lễ nặng, bảo đảm Thái Thú và phu nhân xem rồi sẽ thích!
Vợ chồng hai người nhìn nhau, Phượng Lăng Ba gật đầu ra hiệu một cái, lập tức có người tiến lên, đưa tay sờ soạng vào ngực Viên Cương một lát, cuối cùng quả thật mạnh mẽ rút ra một phần danh mục quà tặng khác, chuyển tới trên tay Phượng Lăng Ba.

Phượng Lăng Ba mở danh mục quà tặng ra, chỉ xem xét một lát, mí mắt lập tức giập giật, bộp một tiếng, vội vàng khép danh mục quà tặng lại, ánh mắt nhìn về phía Viên Cương tràn đầy ngạc nhiên nghi ngờ.
Bành Ngọc Lan kinh ngạc, lễ vật gì có thể làm cho chồng mình thất thố như vậy? Bèn đưa tay rút danh mục quà tặng từ trong tay Phượng Lăng Ba xem, mang theo vài phần tò mò mở ra, ai ngờ cũng chỉ mới nhìn một cái bỗng nhiên con ngươi co rụt lại, cũng bộp một tiếng nhanh chóng khép danh mục quà tặng lại, giống như sợ bị người khác nhìn thấy vậy.
Đè xuống ngạc nhiên nghi ngờ trong lòng, Phượng Lăng Ba chỉ vào đám người đang ngó dáo dác ngoài cửa thét một câu:
- Xem náo nhiệt cái gì, cút!
Nam nữ ngoài cửa lập tức giải tán hết, ai nấy vội vàng chạy trối chết, trả lại sự thanh tịnh cho sân đình.
Phượng Lăng Ba nhìn chằm chằm Viên Cương, trầm giọng nói:
- Những thứ trong danh mục quà tặng này là thật chứ?
Viên Cương đáp:
- Ta không phải chính sứ rước dâu, cũng chưa từng xem qua danh mục quà tặng, không biết trong đó có gì, chỉ là phụng lệnh làm việc. Chính sứ rước dâu là một người hoàn toàn khác, chắc là hắn biết rõ đấy.
Phượng Lăng Ba híp mắt hỏi:
- Đã là tới đón dâu, vì sao không thấy chính sứ, chẳng phải thất lễ ư? Có kiểu rước dâu như vậy sao?
Viên Cương nói:
- Không phải chính sứ không muốn đến, mà có muốn đến cũng không được, hiện giờ chính sứ đang bị lệnh thiên kim Phượng Nhược Nam giam giữ trong quân doanh, chỉ sợ bất cứ lúc nào cũng có thể bị nguy hiểm đến tính mạng.

Chương 89: Hèn Hạ Vô Sỉ (1)

Hai vợ chồng hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ con gái đã biết việc này nên mới bắt giam chính sứ rước dâu ư? Bành Ngọc Lan nhịn không được hỏi một câu:
- Chính sứ là người phương nào? Chẳng lẽ là Lam Nhược Đình?
Viên Cương đáp:
- Là pháp sư tùy tùng của Vương gia, Ngưu Hữu Đạo!
Ngưu Hữu Đạo? Vợ chồng hai người nghẹn họng, sau đó Phượng Lăng Ba nhíu mày quát một tiếng:
- Làm càn!
Cũng không biết là nói Phượng Nhược Nam hay là đang nói Ngưu Hữu Đạo.
Bành Ngọc Lan thì lập tức nhìn về phía sau, kêu lên:
- Bạch Diêu, ngươi mang theo hai người lập tức qua đó xem sao, dẫn người về đây, đừng để nha đầu kia làm loạn.
Đằng sau có một hán tử trung niên, hai tay ôm ngực dựa vào một cây cột, trong ngực ôm một thanh kiếm. Nhìn tuổi tác không già lắm nhưng mái đầu lại bạc trắng như sương, hoàn toàn trắng xóa, bình tĩnh khẽ gật đầu, bước nhanh khỏi chính sảnh, ra ngoài kêu thêm hai người, trực tiếp phi thân bay lên không rơi xuống nóc nhà.
Ba người cùng ra khỏi phủ Thái Thú, một đường bay lượn trên nóc nhà từ đầu đường đến cuối ngõ trong quận thành, người nhẹ như chim yến, người qua đường đi lại ở đầu đường hiếm ai chú ý tới. Không bao lâu sau, ba người mới từ một nóc nhà bay xuống, rơi vào mảnh đất trống ở bên ngoài quân doanh, nhanh chân xông vào trong quân doanh. Tuy thủ vệ quân doanh không ai ngăn cản nhưng Bạch Diêu vẫn giơ một lệnh bài thông hành lên, chứng minh thân phận của người xâm nhập.

Một nhóm ba người đi thẳng đến quân trướng trong quân doanh, không trải qua thủ vệ thông báo đã xông vào trong, sợ Phượng Nhược Nam làm ra chuyện hồ đồ thật sự giết chết chính sứ gì đó, đi vào trong trướng thì nhìn thấy Phượng Nhược Nam mặc khôi giáp đang khoanh tay nhìn địa đồ trên tường.
- Tướng quân...
Thủ vệ chạy vào theo hơi lúng túng, bởi vì chưa kịp thông báo đúng lúc.
Phượng Nhược Nam xoay người, thấy thế hơi sửng sốt, phất tay để thủ vệ lui xuống, kỳ quái hỏi:
- Bạch thúc, sao thúc lại tới đây?
Bạch Diêu hỏi:
- Tiểu thư đã bắt giam Ngưu Hữu Đạo?
Phượng Nhược Nam lại khẽ giật mình, trả lời:
- Đúng thế! Làm sao?
Bạch Diêu nhìn xung quanh một vòng:
- Người đâu rồi?
Phượng Nhược Nam:
- Đang bị canh giữ trong lều vải bên cạnh…
Không đợi nàng ta nói hết câu, Bạch Diêu đã quay đầu bỏ đi, ra khỏi trướng xem xét xung quanh, thấy bên trái có một lều vải, cửa ra vào có người bảo vệ, lập tức nhanh chân đi tới, thủ vệ không dám cản gã, mặc cho gã vén mành lều đi vào. Bạch Diêu bước vào, thấy Ngưu Hữu Đạo ngồi đó thảnh thơi uống trà. Lan toàn thân áo đen đeo kiếm, im lặng đứng cạnh đó canh chừng.
- Sư thúc!
Mai vội vàng chắp tay chào.
Bạch Diêu mặc kệ thị, nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo dò xét từ trên xuống dưới một phen rồi hỏi:
- Ngươi là Ngưu Hữu Đạo?
Ngưu Hữu Đạo từ từ đứng lên, trên mặt lộ ra mỉm cười, chắp tay đáp:
- Chính là tại hạ, không biết có gì chỉ giáo?
Lúc này, Phượng Nhược Nam cũng xốc mành lều tiến vào, đang kỳ quái thì thấy Bạch Diêu đưa tay ra hiệu với Ngưu Hữu Đạo:
- Đi với ta một chuyến.

Ngưu Hữu Đạo cũng mặc kệ người đến là ai, rất dễ nói chuyện, cười gật đầu đáp:
- Được!
- Khoan đã!
Lúc này Phượng Nhược Nam trừng hai mắt quát một tiếng bảo ngưng lại, nói:
- Bạch thúc, hắn không thể đi, ta giữ hắn lại có việc.
Bạch Diêu bình tĩnh nói:
- Mẫu thân tiểu thư muốn gặp hắn, có chuyện gì chờ mẫu thân tiểu thư gặp hắn rồi nói sau đi.
Ngưu Hữu Đạo nghe thế nở nụ cười chân thành, có thể xác nhận Viên Cương bên kia đã thuận lợi gặp được mục tiêu. Đối với cách làm việc của Viên Cương, hắn rất yên tâm.
Thần sắc Phượng Nhược Nam run rẩy, mạnh miệng một câu:
- Không được, hắn còn thiếu ta tiền, không thể đi.
Chuyện tiền có thể so với chuyện của mẫu thân cô sao? Bạch Diêu nhíu mày nhìn chằm chằm nàng ta, tỏ vẻ ngươi thật không hiểu chuyện, trầm giọng nói:
- Chuyện tiền để nói sau đi.
Phượng Nhược Nam:
- Bạch thúc, bọn ta đang đánh cược, hiện giờ không thể thả hắn đi.
Ngưu Hữu Đạo chợt buông tiếng thở dài nói:
- Tướng quân, ta đâu có quỵt nợ, chạy không thoát đâu mà.
Có câu nói này của hắn, Bạch Diêu cũng không nhiều lời nữa, nhìn Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu nói:

Chương 90: Hèn Hạ Vô Sỉ (2)

- Đi theo ta đi!
Ngưu Hữu Đạo chắp tay với gã, đi theo sau lưng, lúc đi ngang qua người Phượng Nhược Nam, nhếch miệng lên đáp lại bằng một nụ cười xảo quyệt.
Phượng Nhược Nam thấy thế nổi giận nhưng cũng không cản được Bạch Diêu dẫn người đi, cùng ra khỏi lều vải, quát lên:
- Ngưu Hữu Đạo, nếu ngươi dám thiếu ta một xu, ta sẽ làm ngươi đẹp mặt!
Ngưu Hữu Đạo quay đầu chắp tay cáo biệt với nàng ta, có thể nói là cười ha ha mà đi, cười đến thoải mái tự đắc, dáng vẻ vui sướng không nhịn được.
- Ngươi cứ cười đi, xem sau này khóc thế nào!
Phượng Nhược Nam cắn răng rít lên. Bên này đang chuẩn bị sai người tới phủ Thái Thú nghe ngóng xem cuối cùng đã xảy ra chuyện gì thì cũng vừa lức, Cúc lại vội vàng trở về.
Phượng Nhược Nam tạm thời dằn xuống chuyện hỏi thăm, nhìn Cúc đang đi tới hỏi:
- Biết rõ xảy ra chuyện gì không?
Thần sắc Cúc hơi kỳ lạ, mang theo vài phần dở khóc dở cười đáp:
- Tên Viên Cương kia mang người tới phủ Thái Thú cầu hôn ạ.
- Cầu hôn?
Phượng Nhược Nam ngạc nhiên:
- Cầu hôn gì cơ?
Cúc vỗ nhẹ miệng của mình, như tự trách mình không biết cách nói chuyện, giải thích:
- Cũng không phải là cầu hôn, mà là trực tiếp tới cửa đón dâu thay Thương Triều Tông.

- Đón dâu?
Phượng Nhược Nam tò mò hỏi:
- Thương Triều Tông muốn cưới vị muội muội nào trong nhà à? Cưới ai thế? Chuyện lớn như này sao một chút tiếng gió ta cũng không nghe được vậy?
Cúc thấy câm nín, phát hiện vị này làm sao mà còn chưa kịp phản ứng thế, vẻ mặt đau khổ nói:
- Tướng quân, là cưới người đó! Viên Cương mua một đống lễ vật đón dâu, tới cửa là giúp Thương Triều Tông cầu hôn tướng quân người đó!
- ...
Phượng Nhược Nam trợn tròn mắt, đầu óc đơ ra một lúc lâu vì quá tải, sững sờ nhìn Cúc:
- Ngươi không có hồ đồ đấy chứ? Thương Triều Tông cưới ta? Chuyện này sao có thể?
Sau lưng nàng ta, Mai và Lan cũng ngơ ngác, rõ ràng cũng cảm thấy chuyện này là không thể nào.
Cúc dậm chân nói:
- Tướng quân, là thật mà, Viên Cương ở trước mắt bao người, ngay trước mặt dân chúng trong thành lớn tiếng tuyên bố, chắc là chẳng mấy chốc việc này sẽ truyền khắp toàn thành, ta tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe được, tuyệt đối không sai đâu.
Phượng Nhược Nam chợt thấy không rét mà run, hơi bất an tự an ủi mình:
- Dù thật như vậy, phụ thân, mẫu thân cũng sẽ không đồng ý, không thể nào gả ta cho tên Thương Triều Tông sắp chết kia, không đâu!
Cúc lắc đầu nói:
- Chuyện này ta không biết, ta không rõ cụ thể là Viên Cương đã nói những gì với Thái Thú và phu nhân. Có điều nhìn qua, việc này hình như có thể thương lượng.
- Không thể nào!
Phượng Nhược Nam quả quyết bác bỏ, hiện giờ nàng ta bỗng nhiên hiểu rõ vài điều, hiểu ra trước đó vì sao Ngưu Hữu Đạo lại đề cập với nàng ta về số tiền đặt cược kia, đánh cược gì mà trong vòng một canh giờ nàng ta sẽ thả hắn rời đi, đây là vì biết trong nhà nàng ta sẽ phái người tới đưa

hắn đi, biết nàng ta không ngăn cản được, đây là đào hố để nàng ta nhảy vào, rõ ràng là muốn quỵt nợ mà!
Nghĩ đến 1 vạn kim tệ kia, nàng ta vội hỏi:
- Tiền cho hắn mượn đâu rồi? Ngươi dẫn người nghĩ cách lén cướp trở về ngay cho ta!
Cúc trố mắt, bị chuyện cầu hôn làm cho hồ đồ, nghĩ lại mới nhớ tới số tiền đã cho mượn kia, gần như giơ chân nói:
- Sợ là không cướp về được rồi, Viên Cương đã đem tiền chúng ta cho mượn mua một số lượng lớn lễ hỏi, đã đưa toàn bộ đến phủ Thái Thú rồi ạ!
Phượng Nhược Nam lập tức la lên thất thanh:
- Cái gì? Lấy tiền ta cho mượn mua lễ hỏi...
Hai chữ “cưới ta” sửng sốt không thể thốt ra khỏi miệng, hai mắt nàng ta trừng thật to.
Vẻ mặt Cúc đau khổ gật đầu. Mai cũng kinh hô:
- Hèn hạ vô sỉ!
Lan cắn răng giọng căm hận:
- Từng gặp không biết bao nhiêu kẻ đáng xấu hổ, nhưng chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như vậy!
Đối với kiểu này, mấy nữ nhân hiển nhiên là căm thù đến tận xương tuỷ.
- A!
Lấy lại tinh thần, Phượng Nhược Nam rú lên quái dị, hai tay che mặt, ảo não đến mặt cũng không biết để vào đâu, vậy mà mình còn muốn gạt người ta, bản thân còn muốn tiền, muốn cả người. Người ta mới thật sự là tiền cũng muốn, mà người cũng muốn. Mặt mũi này thật sự là ném đi được rồi, đời này không phải chưa từng mất mặt bao giờ nhưng thật sự chưa bao giờ mất mặt đến như vậy, đơn giản chính là một kẻ ngu ngốc, tự làm mình thua thiệt còn tưởng rằng tất cả đều nằm trong sự kiểm soát của mình!
Nàng ta tức đến sắp ngất xỉu, liên tục dậm chân trút hết hối hận buồn phiền vô tận của mình, đột nhiên ngẩng đầu, tức giận đến sắp nổ cả mũ giáp, nghiêm nghị quát:
- Tập hợp người ngựa, đi theo ta giết kẻ trộm!

Bên này rất nhanh tập kết hơn trăm kỵ binh, lộp cộp rong ruổi mà đi, lúc này Phượng Nhược Nam thật sự tức giận đến điên rồi, quả thực là mạnh mẽ lao vào trong thành.

Chương 91: Có Phải Ngươi Sống Nhiều Quá Phát Chán Rồi Không?

Trúc chờ ở ven đường, tận mắt nhìn thấy đám người Phượng Nhược Nam nổi giận đùng đùng nhanh chóng rời đi, kinh ngạc, hơi không hiểu cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, thị còn mang người chờ ở đây, chuẩn bị thiết lập trở ngại để Ngưu Hữu Đạo không cách nào trở về trả tiền đúng hạn đây này…
Ngưu Hữu Đạo theo Bạch Diêu đến phủ Thái Thú, có Bạch Diêu dẫn đường đương nhiên là một đường không có gì trở ngại, đi thẳng tới chính sảnh.
Trong nháy mắt đám người Phượng Lăng Ba tập trung toàn bộ sự chú ý vào Ngưu Hữu Đạo vừa tiến vào, chỉ có một cảm giác, thật trẻ tuổi! Bên chùa Nam Sơn truyền đến tin tức, hình tượng người dễ dàng đánh bại ba người Tống Diễn Thanh rất khó phù hợp với người trước mắt này.
Bạch Diêu quay trở lại sau lưng Bành Ngọc Lan, ôm kiếm dựa vào cây cột bên cạnh.
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo quét vài vòng trên người mấy người ở đây, dừng hơi lâu ở chỗ Bành Ngọc Lan một chút, trong bụng nói thầm, chẳng trách nữ tử Phượng Nhược Nam kia lại cao lớn như vậy, thì ra là có di truyền đây mà. Ánh mắt cuối cùng rơi vào Viên Cương trên người bị trói gô, hơi nhíu mày lại, không để ý tới người khác, chỉ hỏi Viên Cương:
- Không sao chứ?
Viên Cương khẽ lắc đầu, thấy hắn tới cũng yên lòng.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay giật nút buộc, tháo dây thừng, trước mắt bao người làm như không có ai đi đến tháo dây trói cho Viên Cương trước,

sau đó mới chắp tay hành lễ với Phượng Lăng Ba và Bành Ngọc Lan đứng ở chủ vị.
- Ngưu Hữu Đạo bái kiến Thái Thú, ra mắt phu nhân!
Phượng Lăng Ba lạnh lùng hỏi:
- Ngươi chính là chính sứ cầu hôn Thương Triều Tông phái tới?
- Đúng vậy!
Ngưu Hữu Đạo thừa nhận, lại sửa đúng:
- Không phải cầu hôn, mà là cưới vợ, việc này không nên kéo dài nữa, Vương gia nhà ta không chờ được, hay là mau chóng cưới vào cửa thì tốt hơn.
Bộ ta đồng ý gả con gái cho Thương Triều Tông rồi à? Phượng Lăng Ba muốn phun nước bọt vào mặt hắn, chẳng qua chính sự quan trọng, nếu không cũng sẽ không vội vã đưa người tới như vậy, trên tay cầm phần danh mục quà tặng kia giơ lên, trầm giọng nói:
- Ngươi hiểu rõ những thứ lễ nặng trong danh mục quà tặng này ư?
Ngưu Hữu Đạo nhìn xung quanh một vòng, phát hiện ngoại trừ hai vợ chồng, còn có mấy người, hình như cũng là tu sĩ, không khỏi chần chờ nói:
- Nơi này thích hợp để bàn về việc này không?
Bành Ngọc Lan lên tiếng:
- Ngươi yên tâm, nơi này đều là người có thể tin được, cứ nói đi đừng ngại.
Mấy vị tu sĩ này đều là đồng môn của bà ta, chỉ cần là chuyện không phải chuyện đùa, có một số việc cần tranh thủ sự ủng hộ của Thiên Ngọc môn, bằng không vợ chồng bọn họ cũng không làm chủ được.
Lúc này Ngưu Hữu Đạo mới gật đầu nói:
- Trước đó Vương gia từng thương lượng với ta, đương nhiên là ta hiểu rõ.
Phượng Lăng Ba lại lắc lắc danh mục quà tặng trong tay.
- Sao ta biết những thứ trong danh mục quà tặng này là thật hay giả chứ?
Ngưu Hữu Đạo cười đáp:
- Có phải thật hay không, chắc hẳn trong lòng Thái Thú đại nhân đã có phán đoán rồi, cớ gì đã biết rõ còn cố hỏi?

Phượng Lăng Ba tức giận:
- Nói nhảm! Ta lấy cái gì để phán đoán hả?
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc nói:
- Sự thực ở đó, lẽ nào Thái thú đại nhân không nhìn thấy?
Phượng Lăng Ba lãnh đạm đáp:
- Không cần cố làm ra vẻ bí ẩn với ta. Đồ trong lễ đan đâu? Chỉ cần giao ra đồ lễ, ta có thể cân nhắc gả con gái cho.
Làm sao Ngưu Hữu Đạo tin lời này là thật. Giao đồ ra rồi, ông ta chịu gả con gái ra mới lạ. Hắn không hề yếu thế, cứng rắn sửa lại:
- Không phải cân nhắc gả mà là nhất định phải gả! Lệnh ái… Vương gia chúng ta nhất định sẽ cưới!
Phượng Lăng Ba cười lạnh:
- Nói hay lắm! Ngươi tới địa bàn của bản tọa, còn do các ngươi muốn giao thì giao, không muốn giao thì thôi à?
Đột nhiên Ngưu Hữu Đạo xoay người, phất tay chỉ ra ngoài cửa, nói rất hùng hổ:
- Chỉ cần Thái thú đại nhân dám đi ra ngoài lớn tiếng nói một câu, trong tay Dung Bình Quận vương có mười vạn Nha tướng, mười vạn Nha tướng này sẽ lập tức xuất hiện ngay, không lấy một đồng, không cần y phải uy hiếp!
Mọi người trong phòng đều ngẩn ra. Mười vạn Nha Tương? Thương Triều Tông có mười vạn Nha Tương? Có người âm thầm hoảng sợ. Lẽ nào đây chính là cái gọi là lễ trọng trong lễ đan.
Phượng Lăng Ba quỷ quyệt, không biết Ngưu Hữu Đạo nói vậy là có ý gì, có điều nói lại, làm sao ông ta dám chạy ra ngoài công khai nói chuyện này ra?
Ngưu Hữu Đạo quay lại hùng hổ dọa người:
- Thái Thú đại nhân dám không? Xin hỏi một tiếng, Thái thú đại nhân có dám không?
Phượng Lăng Ba vẫn không chịu:
- Không giao đồ ra, đừng mơ rời quận Quảng Nghĩa!
Ngưu Hữu Đạo khinh ghét quét ống tay áo, đầy khinh thường nói:
- Nếu vương gia dám để cho ta tới, há lại không chuẩn bị trước? Không thể rời quận Quảng Nghĩa thì sao, chỉ cần Thái thú dám xằng bậy tương

đương với tự có người chọc chuyện mười vạn Nha tướng ra! Đến lúc ấy, chắc Thái thú cũng đoán được cái nơi nhỏ bé này sẽ chịu hậu quả thế nào, không cần ta nhiều lời chứ? Đừng nói Đại Yến quốc, chỉ sợ Triệu quốc ở phía tây sẽ chính là người đầu tiên muốn công phá quận Thanh Sơn, giết vào quận Quảng Nghĩa, Thái thú chặn được sao? Thử hỏi, các nước quần hùng có ai có thể ngồi yên mà nhìn Thái thú?
Sắc mặt Phượng Lăng Ba đen thui như đít nồi, rõ ràng vấn đề đối phương nói ở trên là thứ tuyệt đối không được để lộ ra với bên ngoài. Ông ta bắt đầu suy tính xem có nên giữ người lại không, trầm giọng nói:
- Nếu đồ đã được ghi trên lễ đan, chẳng lẽ không phải để đưa cho bản tọa sao? Không đưa được đồ trên lễ đan, làm sao bản tọa có thể gả nữ nhi cho y?
Sắc mặt Ngưu Hữu Đạo hòa hoãn hơn:
- Thứ ấy, người ngay không nói điều dối, không cần lừa Thái thú, mà cũng lừa không được, hiện giờ Vương gia vẫn chưa có được mười vạn Nha tướng kia.
- Cái gì?
Bành Ngọc Lan trợn tròn hai mắt. Làm vậy không phải là đem nữ nhi của mình ra trêu đùa sao? Bà ta không nhịn được, nổi giận:
- Không có mà các ngươi cũng dám ghi trên lễ đan. Trêu chúng ta sao?
Ngưu Hữu Đạo giơ giơ hai tay ra hiệu đối phương bớt giận, giải thích:
- Tạm thời! Ta nói rồi, chỉ là tạm thời thôi, sớm muộn cũng sẽ có.
Phượng Lăng Ba cười nhạt:
- Nói hươu nói vượn! Mở miệng toàn cuồng ngôn! Đồ còn chưa nắm được trong tay đã dám chạy đến tuyên bố xin cưới nữ nhi của ta. Khinh thường chúng ta là đồ ngu sao? Ta thấy các ngươi sống lâu quá phát chán rồi!
Ánh mắt ông ta có vẻ hung ác.
- Nói hươu nói vượn?
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc kiên quyết hỏi ngược lại:
- Thái thú cảm thấy Đương kim hiện tại là kẻ ngốc sao? Ninh Vương vừa chết, vì sao lại đột nhiên làm khó dễ vương gia? Bằng vào tai mắt của Thái thú, chắc không khó để biết được chân tướng. Rõ ràng hiện Người đang kiêng kỵ Ninh Vương nắm đại quyền binh mã đã lâu, muốn

nhổ cỏ tận gốc một mạch của Ninh Vương! Nhưng vì sao Người đã giam cầm vương gia nhiều năm như vậy rồi mà không giết? Lẽ nào đột nhiên Đương kim mềm lòng mà phóng thích vương gia sao? Lẽ nào bây giờ đột nhiên Người nhớ tới tình thân huyết thống Hoàng tộc sao? Tại sao? Chẳng lẽ nguyên do trong này không đáng để Thái thú suy nghĩ kỹ sao?

Chương 92: Có Chết Con Cũng Không Gả (1)

Hắn dứt lời, tất cả mọi người trong phòng đều có vẻ đăm chiêu. Bành Ngọc Lan lặng lẽ, Phượng Lăng Ba cũng cẩn thận suy tính.
Viên Cương bình tĩnh đứng bên cạnh bình thản nhìn Đạo gia dùng miệng lưỡi lừa người, có vẻ không lo lắng tí nào.
Ngưu Hữu Đạo bước hai bước tới trước mặt Bành Ngọc Lan, chỉ ngón tay ra, có vẻ như vừa kích động vừa phẫn nộ:
- Không phải Đương kim không muốn giết vương gia, cũng không phải Đương kim mềm lòng, càng không phải nhớ tới tình thân huyết thống Hoàng tộc, mà là vì Đương kim vẫn nhớ mong mười vạn Nha tướng mà Ninh Vương để lại cho vương gia, muốn nắm trong tay!
Hắn lại bước nhanh tới trước mặt Phượng Lăng Ba, dõng dạc nói:
- Nhưng vương gia há có thể dễ dàng giao ra? Đương nhiên y hiểu, giao ra chắc chắn sẽ phải chết! Mấy năm qua ở trong thiên lao, vương gia bị tra tấn ép hỏi mỗi ngày nhưng thà chết không khai! May sao trời cao có mắt, Đương kim tự làm tự chịu, thanh tẩy bộ hạ cũ của Ninh Vương khiến cho thế cục Đại Yến rung chuyển, trong có Thái thú giả nuôi binh, ngoài có Thiệu Đăng Vân ngoài biên cương dẫn đại quân Hàn Quốc đánh vào Đại Yến, nước địch xung quanh chằm chằm nhìn Đại Yên như sói nhìn cừu, Đương kim phải gả vội mấy Công chúa ra kết giao cũng khó mà bình được loạn! Nội ưu ngoại hoạn mà Đương kim lại thả vương gia ra là vì sao? Tuyệt đối không phải vì ăn năn, chỉ vì Người biết không thể khiến vương gia chịu nhả mười vạn Nha tướng ra, muốn co phải duỗi! Vương gia cũng biết, dựa vào thực lực hiện nay của bản thân, nếu mạo muội lấy ra mười vạn Nha tướng kia tất sẽ vô cùng nguy hiểm. Đương kim đối xử với mạch Ninh Vương như vậy, vương gia há có thể

để cho Người toại nguyện? Chỉ có khi cùng đường mạt lộ, vì tranh chút hy vọng sống, vương gia thà dâng mười vạn Nha tướng kia cho Thái thú chứ không muốn Đương kim được lợi. Vì sao vương gia muốn cưới lệnh ái, chỉ vì lệnh ái là hòn ngọc quý trên tay Thái thú, lại có công cố thủ quận Quảng Nghĩa. Vương gia cưới lệnh ái, Thái thú được mười vạn Nha tướng kia, tất sẽ không qua sông đoạn cầu, ít nhất sẽ không giết hại vương gia, ít nhất vương gia cũng có thể giữ được một cái mạng! Mọi chuyện chỉ đơn giản vậy thôi, không biết Thái thú có nghi ngờ gì không? Lẽ nào cho rằng Vương gia sống lâu quá chán rồi, cố ý muốn đi trêu chọc sao? Nếu thực sự như vậy thì quá buồn cười! Vương gia muốn cưới lệnh ái, thành tâm bày ra đó, trời cao có thể chứng giám, Thái thú vẫn nghi ngờ sao?

Phân tích rõ ràng, ngôn từ kích động mà không loạn, ép cho người nghe không thở nổi, có thể khiến cho người ta cảm thấy mình bừng tỉnh đại ngộ.

Cả phòng lặng thinh, mọi người vẫn đang suy nghĩ về lời nói vừa rồi.

Đột nhiên, có tiếng của Phượng Nhược Nam bên ngoài vọng vào:

- Cẩu tặc, nhận chết đi!

Mọi người trong phòng đều nhìn ra ngoài, chỉ thấy Phượng Nhược Nam mặc khôi giáp cầm trường thương vội vàng chạy tới, đằng đằng sát khí vừa hô vừa gọi. Cũng chỉ có nàng ta dám làm bừa như vậy trong phủ Thái thú, nào ai dám cầm vũ khí xông vào phủ Thái thú làm loạn chứ, trừ khi muốn tạo phản!

Không phải nàng ta chỉ nói đâu mà động sát tâm thật đấy. Với Phượng Nhược Nam, mượn tiền của nàng ta, mua lễ đến hỏi cưới chính nàng ta, khác nào nhục mạ nàng ta xấu xí không ai thèm lấy? Huống chi hắn còn lừa tiền của nàng ta nữa. Xưa nay vẫn là nàng ta bắt nạt người khác, chưa bao giờ bị ai bắt nạt, không nhịn nổi giận dữ và xấu hổ, không giết Ngưu Hữu Đạo thực khó giải mối hận trong lòng nàng ta!

Phượng Nhược Nam lao vào trong phòng, không nói nửa lời, vung thương xé gió đâm thẳng vào ngực Ngưu Hữu Đạo. Lực thương không nhỏ, hẳn nàng ta cũng là người trường kỳ luyện võ.

Phượng Lăng Ba và Bành Ngọc Lan có vẻ thờ ơ lạnh nhạt, muốn xem thử thực lực của Ngưu Hữu Đạo thế nào.

Có điều Viên Cương không thể để cho bọn họ được như ý, bèn bước một chân lên ngăn đằng trước Ngưu Hữu Đạo rồi đột nhiên bước sang một bên, lách mũi thương sang, vòng tay bắt được đầu thương, cứng rắn đâm ngược thương lại.

- A!

Phượng Nhược Nam kêu một tiếng, hai tay nắm chặt thương, bạnh chân trụ vững, đỏ mặt liều mạng dốc sức đọ với Viên Cương, cắn chặt răng ngà.

Viên Cương nắm chặt thương ở trước ngực không dao động, lạnh mắt liếc xéo một bên, mặc kệ cho đối phương dốc hết sức. Mọi người trong phòng đều nhìn hắn ta kinh ngạc. Ai cũng biết Phượng Nhược Nam luyện võ từ nhỏ, trời sinh khỏe mạnh sức lớn hơn xa nam nhân. Còn Viên Cương, họ đều nhìn ra được hắn ta không phải tu sĩ nên cũng kinh ngạc, trẻ tuổi như vậy đã luyện được công phu mãnh liệt như thế, khá là hiếm thấy!

Ngưu Hữu Đạo yên tâm, nghĩ bụng, Viên Cương cứng đối cứng với bọn Trần Quy Thạc cũng không rơi xuống hạ phong, Phượng Nhược Nam há có thể hơn được? Nhưng chính hắn cũng không ngờ được ngạnh khí công của Viên Cương lại cường hãn đến vậy.

Phượng Lăng Ba nhìn Viên Cương, hai mắt sáng lấp lánh, thầm phán đoán, ra chiến trường ngày này rất có thể sẽ là dũng tướng chém giết giữa vạn quân, qua đây cũng có thể nhìn ra được phần nào. Năm xưa Ninh Vương có thể uy chấn tứ phương, Anh Dương Vũ Liệt vệ quả nhiên danh bất hư truyền!

Chương 93: Có Chết Con Cũng Không Gả (2)

Thấy nữ nhi không chạm nổi tới Ngưu Hữu Đạo, cũng không chiếm được tiện nghi, Bành Ngọc Lan quay đầu ra hiệu.
Trong phòng có một lão đầu có vẻ phúc hậu, mặc trang phục hạ nhân, tóc hoa râm lắc mình tiến ra, vỗ một chưởng lên cán thương, thân thương bèn đập vào đúng ngực Viên Cương khiến cho hắn ta lảo đảo lùi lại.
Lão đầu thuận thế đoạt lấy trường thương trong tay Phượng Nhược Nam, ấn nhẹ lên bả vai nàng ta đã có thể giữ chặt nàng ta ở đó không thể tránh thoát.
Ngưu Hữu Đạo lắc mình tránh ra, vung chưởng ấn vào lưng Viên Cương, chợt phát hiện có ám kình lao tới, vội đạp một chân ra đằng sau, nhanh chóng thuận lực cùng hắn ta lùi lại hai bước mới đứng vững được.
Đột nhiên Ngưu Hữu Đạo quay sang nhìn lão đầu kia. Rõ ràng đối phương muốn cho Viên Cương một bài học nên ra tay không nhẹ, một chưởng nhìn như hững hờ nhưng sức mạnh trong đó đủ để hại người.
Ngưu Hữu Đạo chớp mắt, lộ hung quang, lạnh lùng hỏi:
- Lão gia hỏa, có phải lão sống lâu quá chán rồi phải không?
Một câu hỏi hung ác chọc cho tất cả mọi người đều nhìn nhau.
Lão đầu kia nhìn Viên Cương khá kinh ngạc, một chưởng này của lão tuy không dùng quá nhiều lực nhưng tự nhận có thể chấn cho Viên Cương phải thổ huyết. Vậy mà kết quả lại rất bất ngờ. Người bình thường luyện công phu đều là luyện gân xương da, lẽ nào người này luyện được luôn cả lục phủ ngũ tạng sao?
Viên Cương khuỳnh tay tán lực trong người ra, lục phủ ngũ tạng mới cuồn cuộn dịu lại, khẽ thở ra một hơi, nghiêng đầu thấp giọng nói với

Ngưu Hữu Đạo:
- Đạo gia, không sao!
Ngưu Hữu Đạo lập tức đổi sang khuôn mặt tươi cười híp mắt nói với lão đầu kia:
- Lão nhân gia, chưởng này ta nhớ rồi. Sau này có cơ hội nhất định sẽ cho lão nhân gia thử một chưởng của ta!
Lão đầu kia hòa ái khom người:
- Lão nô xin đợi!
- Được!
Ngưu Hữu Đạo cười đáng yêu khẽ gật đầu, ánh mắt sâu hun hút như không muốn rời khỏi khuôn mặt đối phương.
Xét một cách tổng thể, hắn là một người rất đại lượng, cũng không phải chưa bao giờ trải qua chuyện cố gắng chịu nhục, có điều những chuyện đó đều chưa chọc vào những điều hắn quan tâm, ví dụ như việc này. Phượng Nhược Nam muốn giết hắn, Viên Cương ra tay ngăn cản, về tình về lý đều là chuyện bình thường, Viên Cương ra tay cũng rất nể mặt, chỉ là ngăn cản chứ chưa làm gì. Lão già này có bước ra điều đình cũng không nói làm gì, đâu cần phải hạ độc thủ trong bóng tối.
Nghe đối phương tự xưng “lão nô”, rõ ràng là hạ nhân ra mặt bênh tiểu chủ nhân. Hắn hiểu, nhưng Ngưu Hữu Đạo này không phải kẻ vô dụng. Vừa nãy hắn hỏi đối phương sống lâu quá phát chán rồi à tuyệt đối không phải nói ngoa. Hắn hoàn toàn có thể mượn mười vạn Nha tướng bức Phượng Thái thú trừng phạt lão, ít nhất là đến khi lão chịu xin lỗi, cho mất mặt đi. Có điều cân nhắc chuyện trước mắt, không muốn dây vào rắc rối, hắn quyết định nhường một bước, cũng chẳng cần phải xin lỗi, cứ để chuyện này đấy!
Sau một lát, Phượng Nhược Nam bị giữ không cho phép giãy dụa không làm gì được, chỉ hô lên:
- Nương, con không gả! Con có gả cũng phải gả cho hán tử đỉnh thiên lập địa, tuyệt đối không gả cho bọn chuột nhắt tham sống sợ chết Thương Triều Tông!

Chương 94: Trả Tiền Cho Ta! (1)

Nàng ta nói vậy, Ngưu Hữu Đạo cũng kệ, chuyện kết hôn của nữ nhân ngươi muốn không lấy là không lấy được à? Nàng ta đang bị giữ chặt không nhúc nhích được, hắn bèn đi tới, kinh ngạc hỏi:
- Vì sao Tướng quân lại nói vậy? Trên đời này còn có ai là nam nhân đỉnh thiên lập địa hơn vương gia ta sao?
Chỉ một câu, dìm hết nam nhân trong thiên hạ xuống, cả đám nam nhân ở đây rất không cam tâm nhưng cũng biết không thể coi lời này là thật.
Phượng Lăng Ba giật giật khóe miệng, thầm nghĩ, ngươi muốn tô hoa cho Thương Triều Tông kệ ngươi, nhưng có cần phải dìm người khác thế không?
Câu nói này, ngay cả mình cũng còn khinh bỉ bản thân, Ngưu Hữu Đạo đâu buồn quan tâm nam nhân khác gĩ gì.
- Nói láo!
PHượng Nhược Nam thô lỗ chửi hắn khiến cho Bành Ngọc Lan khá lúng túng. Tuy nàng ta là nữ tướng quân nhưng cũng là nữ nhi trong nhà, là nữ nhi của bà đó.
Ngưu Hữu Đạo mặc kệ nàng ta thô lỗ, có phải hắn cưới đâu, chỉ lớn tiếng chất vấn:
- Tướng quân đã từng gặp vương gia nhà ta chưa, hiểu biết về vương gia nhà ta bao nhiêu? Nếu chưa từng thì hà cớ gì lại kết luận vương gia nhà ta là bọn chuột nhắt tham sống sợ chết?
- Ta muốn gặp y làm gì? Bảo y cút được bao xa thì cút, tốt nhất là đừng để ta nhìn thấy, bằng không nhất định một thương đâm chết! Còn cẩu tặc nhà ngươi nữa, đồ cẩu tặc táng tận thiên lương...
Nàng ta chửi ra một tràng thóa mạ.
Bị mắng thêm hai câu sẽ không bớt đi miếng thịt nào! Ngưu Hữu Đạo hiểu cho cảm xúc giãy chết của nàng ta, không tính với nàng ta. Đột

nhiên hắn hét lên một tiếng át cả tiếng mắng của Phượng Nhược Nam:
- Tướng quân quá võ đoán về Vương gia! Tướng quân có biết hương vị ở trong thiên lao mấy năm trời thế nào không? Đặc biệt là ngày nào cũng bị tra tấn bức cung, đối diện với cực hình như vậy, mấy năm qua, liệu trên đời này có mấy hán tử có thể thà chết chứ không chịu khuất phục như vương gia? Ta chỉ biết có vương gia nhà ta thôi!
Hắn nhìn quanh, dựng ngón cái:
- Trải qua đau khổ mà bất khuất, thẳng thắn cương nghị, đây mới là hán tử thực sự, đây mới là anh hùng thực sự! Sự thật đã nói lên tất cả, thời gian chính là chân lý. Mấy kẻ vẫn được gọi là anh hùng hảo hán không thể sánh được!
Hắn quay sang hỏi Phượng Nhược Nam:
- Tướng quân có biết, ngoài cửa lớn bị thủ thành cố ý nhục mạ, vương gia vừa mới ra tù, tiều tụy bệnh tật, ngay trước mắt mọi người vung đao nổi giận chém người không? Thử hỏi, dưới chân Thiên tử, khắp thiên hạ có mấy người dám không sợ chết giết tướng thủ thành? Tướng quân dám không?
Hắn cao giọng hỏi Phượng Nhược Nam.
Sau đó, hắn quay sang hỏi mọi người:
- Chư vị ở đây, có ai dám làm như vậy? Ai dám đứng ra cho ta xem!
Hắn nhìn Phượng Lăng Ba:
- Thái thú đại nhân dám sao?
Câu hỏi này khiến cho Phượng Lăng Ba trợn trừng mắt kích động. Lão muốn nói, Thương Triều Tông biết chắc chắn Đương kim sẽ không giết mình nên mới dám làm vậy. Nhưng Ngưu Hữu Đạo không cho ông ta cơ hội, quay lại giơ ngón cái lên hỏi Phượng Nhược Nam:
- Đây mới là nhiệt huyết của nam nhi. Đây mới thực là hán tử đỉnh thiên lập địa, chứ không phải là do Tướng quân đoán là hán tử hay vô dụng. Sự thật bày ngay trước mắt, hà cớ gì Tướng quân cứ làm như không thấy? Vì sao nhất định phải bỏ gần cầu xa, bỏ thật mà cầu ảo?
Phượng Nhược Nam bị dọa không nghĩ được gì.
Ngưu Hữu Đạo quay sang nói với Bành Ngọc Lan:
- Vương gia nhà ta chính là quý tộc thế tập, kỳ phụ Ninh Vương danh chấn thiên hạ, đến giờ chư quốc vẫn còn sợ hãi ba phần. Tuy hiện tại đã

bị tước đoạt phong hào thân vương nhưng cũng là Quận vương đường đường chính chính. Lệnh ái gả cho vương gia chính là vương phi chính thất đường đường chính chính. Khắp thiên hạ, có bao nhiêu phụ nhân có thể hưởng danh vọng tôn vinh như vậy? Chỉ có năm chữ “nhi tử của Ninh Vương” có thể bôi nhọ lệnh ái sao? Đây là lời tâm huyết, mong phu nhân minh giám!

Vương phi? Bành Ngọc Lan lẩm nhẩm hai chữ này trong đầu, kín đáo liếc nhìn sắc mặt Phượng Lăng Ba bên cạnh rồi phất tay với lão đầu kia:

Chương 95: Trả Tiền Cho Ta! (2)

- Đem đi trông coi cho cẩn thận!
Lão đầu kia lập tức đẩy vai Phượng Nhược Nam đi ra ngoài. Nàng ta tỉnh táo lại nhưng không thể làm gì được, chỉ biết quay đầu lại hô gào:
- Nương, con không gả! Con không gả! Tên ác tặc này là kẻ lừa đảo, là một kẻ lừa gạt, làm sao tin được lời của kẻ lừa gạt! Nương… Ngưu Hữu Đạo, ngươi trả tiền cho ta! Trả tiền cho ta!
Không thấy bóng người nữa tiếng đòi tiền vẫn vang khắp sảnh, Viên Cương mặt sắt cũng phải giật giật lông mày hai lần.
Bành Ngọc Lan không hiểu, hỏi Ngưu Hữu Đạo:
- Trả tiền là sao?
Bà hỏi câu này thực khiến người ta lúng túng mà. Ngưu Hữu Đạo vui tươi hớn hở đáp:
- Nói lại, ta và lệnh ái có quen biết từ trước. Từ khi còn nhỏ, từ khi ta còn chưa nhập môn Thượng Thanh Tông, có phiêu lưu khắp nơi, trên đường tới Thuận Giang đã từng gặp lệnh ái, suýt nữa thì bị lệnh ái bắn một tên mất mạng, sau đó được lệnh ái ban cho vài thứ để ngày sau tới tìm nàng ta nhờ vả. Cái kia… nói ra cũng thật xấu hổ, trong túi trống trơn, bèn tới hỏi lệnh ái mượn ít tiền, sau này nhất định sẽ trả, nhất định sẽ trả!
Hắn cố ý nhập nhằng nói nửa thật nửa giả.
Bành Ngọc Lan hiểu ra, hình như bà cũng có nghe nữ nhi nhắc đến chuyện gặp ai đó ở Thuận Giang. Còn mượn tiền trả tiền đúng là chưa từng nghe, phỏng chừng tiểu tử nghèo này cũng chẳng mượn được mấy đồng.
Phượng Lăng Ba lên tiếng:
- Được rồi, không nói mấy chuyện vô dụng kia nữa. Nói chính sự đi. Thương Triều Tông không đưa được đồ trên lễ đan, ta dựa vào cái gì mà

gả nữ nhi cho y?
Nói câu này ra, hẳn ông ta đã rất tin tưởng vào sự tồn tại của mười vạn quân Nha tướng kia.
Ngưu Hữu Đạo chỉ ra ngoài:
- Đồ ở ngay trong huyện Thương Ngô trong đất phong quận Thanh Sơn của Vương gia. Đây cũng chính là nguyên nhân đương kim bức ngài về huyện Thương Ngô!
Phượng Lăng Ba híp mắt hỏi:
- Đương kim đã biết tung tích còn đợi ta tới lấy sao?
- Nếu có thể tìm được dễ dàng như vậy, chỉ sợ Vương gia đã chết trong thiên lao từ lâu rồi, nào có đợi được đến bây giờ. Chuyện này không phải chuyện nhỏ. Ninh Vương luyện chế ra thứ ấy, cần phải bí ẩn thế nào chứ? Dù là Vương gia tự đến huyện Thương Ngô cũng phải tìm kiếm dần mới được.
- Chính y cũng phải tìm dần, vậy ta còn cần y làm gì. Ta tự đi tìm là được...
Ông ta còn chưa nói xong, thấy Ngưu Hữu Đạo như cười như không nhìn mình, bèn không nói gì nữa. Người ta đã nói rồi, dám qua mặt Thương Triều Tông đi tìm thử xem, người ta lập tức sẽ công bố chuyện này cho cả thiên hạ, đến lúc ấy, Phượng Lăng Ba sẽ không chịu nổi.
Ngẫm nghĩ một hồi, ông ta hỏi lại:
- Nếu ta đồng ý kết thân với y, nhân mã vừa tới huyện Thương Ngô, Đương kim sẽ phát hiện ra ngay, sẽ nghi ngờ ta đã biết bí mật này!
Ngưu Hữu Đạo xòe hai tay:
- Thế thì sao? Tình thế nội ưu ngoại hoạn hiện nay của Đại Yến là do một tay Người xây nên, Người dám công khai trở mặt với Thái thú vào lúc này sao? Nếu dám, chỉ sợ Đương kim đã diệt Thái thú từ lâu rồi. Không phải Người sợ diệt ngài ngoại địch sẽ xông loạn vào sao? Việc này, Người cũng không dám công khai, nếu các nước khác biết Đại Yến ta có vật này, hậu quả tất nhiên sẽ là cùng hợp sức tấn công, Đại Yến lập tức vong! Mà nếu Đương kim biết Thái thú đã nắm được bí mật này sẽ ném chuột sợ vỡ đồ, không dám bức ngài quá đáng đâu. Nếu Thái thú nắm được nhược điểm này, quận Quảng Nghĩa sẽ vững như thành đồng vách sắt, chí ít là triều đình sẽ không dám tùy tiện động vào. Đây là việc

nhất cử lưỡng tiện, Thái thú không nên chần chừ, nên sớm quyết đoán đi thôi!
Phượng Lăng Ba vuốt chòm râu ngắn dưới cằm, trầm ngâm.
Bành Ngọc Lan ở bên cạnh dội cho ông ta một gáo nước lạnh:
- Nhi tử của Ninh Vương nói rất êm tai nhưng ngài đừng nói với ta không biết về chủ trương cực đoan khi Ninh Vương còn sống, tu sĩ thiên hạ đều bất mãn với Ninh Vương. Nếu nhận nhi tử của Ninh Vương, ngài bảo Thiên Ngọc Môn của ta biết giấu mặt vào đâu?

Chương 96: Nhà Nào Cũng Có Chuyện Khó Xử (1)

Ngưu Hữu Đạo quay phắt lại, gay gắt biện giải:
- Phu nhân là bậc cân quắc trong giới nữ nhân, cớ sao chỉ có tầm mắt của một phụ nhân bình thường? Ninh Vương ngốc sao? Một vị tướng sa trường kinh nghiệm lâu năm sao lại dễ dàng đưa mình vào bại cục? Dù ông ấy có suy nghĩ cực đoan như vậy nhưng trong tình huống bình thường, phu nhân có cho rằng Ninh Vương sẽ đi tuyên dương ra không? Người khác không biết, vương gia nhà ta là người trong cuộc biết rõ nguyên nhân nhất. Phu nhân không ngại ngẫm lại tình hình khi ấy xem, Tiên đế khi ấy đã rất vừa mắt với Ninh Vương, đã từng nói với rất nhiều người Ninh Vương chắc chắn sẽ nắm được ngôi Hoàng đế rồi. Tuy nhiên vào đúng lúc ấy lại bốc lên chuyện Ninh Vương muốn đối nghịch với tu sĩ trong thiên hạ, bà không cảm thấy kỳ lạ sao? Sau chuyện ấy Tiên đế phải chịu áp lực cực lớn, chỉ sợ chính Thiên Ngọc Môn cũng tạo áp lực. Sau đó, Tiên đế đột nhiên băng hà không một dấu hiệu báo trước, băng hà một cách rất kỳ lạ, rồi đột nhiên xuất hiện đâu ra một di chiếu truyền ngôi cho Đương kim hiện tại. Cục diện hoàn toàn xoay chuyển. Cuối cùng ai được lợi? Cho dù không có chứng cứ xác thực nhưng kẻ ngu cũng có thể đoán được là ai làm ra chuyện tốt này.
Hắn xoay lại nhìn mấy tu sĩ trong phòng, phỏng chừng cũng là người của Thiên Ngọc Môn, giải thích:
- Chủ trương của cha, thân là nhi tử không nhất định phải kế thừa. Cho dù lòng người khó lường thì chuyện này cũng sẽ được tạm thời bỏ sang một bên. Chỉ cần Thiên Ngọc Môn đồng ý tiếp nhận Dung Bình Quận Vương, tuyên bố với bên ngoài, Dung Bình Quận Vương đã từ bỏ chủ trương của cha, mặc kệ mọi người có tin hay không, có thực lực của

Thiên Ngọc Môn ở đó, sẽ không ai vì một vị Quận vương hết thời đi nháo với Thiên Ngọc Môn để ngọc đá cùng vỡ, cái được chẳng đủ bù cái mất. Họ sẽ lo lắng nếu các môn phái tu hành trong Yến quốc liên thủ với nhau tạo áp lực với Thiên Ngọc Môn, nhưng Thiên Ngọc Môn có mười vạn Nha tướng trong tay, nếu chọc vào, Đương kim sẽ không thể gánh vác được hậu quả, liệu có dám bức bách Thiên Ngọc Môn không? Vì lẽ đó, điều phu nhân sầu lo thực ra không đáng để lo!
Hắn vung tay áo, dáng vẻ thực sự chẳng có gì đáng lo.
Ngưu Hữu Đạo lại quay sang tiếp tục khuyên bảo Phượng Lăng Ba:
- Với bao nhiêu cái lợi như vậy, Thái thú có thể thăm dò chuyện mười vạn Nha tướng là có thật hay không. Nếu Đương kim dám phát động đại quân tấn công quận Quảng Nghĩa, phát động các phái bức bách Thiên Ngọc Môn thì chuyện mười vạn Nha tướng kia đương nhiên là giả. Khi ấy, Thái thú có thể bỏ rơi Dung Bình Quận Vương bất kỳ lúc nào, cho dù có giết chết chúng ta cũng sẽ không oán không hối! Nếu không dám, vậy ta cũng không cần nhiều lời về lo lắng của Đương kim nữa!
Dứt lời, hắn chắp tay với hai phu thê:
- Vương gia nhà ta thực sự muốn cưới lệnh ái, mong Thái thú và phu nhân tác thành!
Phu thê Phượng Lăng Ba đều trầm mặc. Đối phương đã nói rất rõ ràng Thương Triều Tông “chân thành” muốn cưới ra sao, không phải là vì yêu thương quá nhiều, mà là vì muốn dựa vào thế lực nhà mình đổi chút hy vọng sống. Chỉ là, nữ nhi là một trong những trọng tướng ở đây, dễ dàng gả đi quá có vẻ không ổn. Có điều, nói lại thì nếu thực đúng như đối phương nói, có thể nắm mười vạn Nha tướng trong tay, tất áp lực bên triều đình cũng sẽ giảm bớt, nữ nhi vẫn có thể xuất giá.
- Ngươi là đệ tử của Thượng Thanh tông, danh tiếng so ra có vẻ chẳng khá hơn Thương Triều Tông. Dù có nhận Thương Triều Tông hay không, chắc cũng không cần phải che chở cho ngươi?
Bạch Diêu dựa sau một cột trụ khác đột nhiên hững hờ gọi:
- Tướng quân!
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu nhìn, thuận miệng đáp lại:
- Ta đã bị Thượng Thanh tông trục xuất khỏi sư môn, không có quan hệ gì với Thượng Thanh tông nữa.

Mọi người đều sững sờ. Chuyện gì cũng có thể nói lung tung nhưng người tu hành thoát ly khỏi sư môn sẽ có hiềm nghi khi sư diệt tổ, không ai dám nói lung tung, lẽ nào cũng có liên quan đến việc Tống Diễn Thanh chặn giết?
Bạch Diêu chậm rì rì nhắc lại:
- Chuyện của ngươi và Tống gia, Thiên Ngọc Môn ta không muốn dính vào!
Vẫn là ý đó, Thiên Ngọc Môn không muốn che chở cho ngươi, ngươi tự cầu phúc đi.
Ngưu Hữu Đạo chẳng phản đối. Khi từ biệt Thương Triều Tông ở Nam Sơn Tự, hắn đã từng nói tự mình sẽ giải quyết chuyện Tống gia trả thù, giờ chạy đến đây rồi há lại về tay không? Hắn mỉm cười với Phượng Lăng Ba:
- Quên báo với Thái thú, sư phụ ta tên Đông Quách Hạo Nhiên, đệ tử dưới ân sư cũng chỉ có mình ta. Việc luyện chế mười vạn Nha tướng cho Ninh Vương hoàn toàn do một tay ân sư làm, ta cũng có thể giúp đỡ phần nào tìm mười vạn Nha tướng kia. Nếu không cần tại hạ hỗ trợ, ta sẽ rời đi, tuyệt không quấy rầy!
Ý là các ngươi xem đó mà làm.
Kẻ này lại là đệ tử của Đông Quách Hạo Nhiên? Tất cả không ai nói được gì. Nhưng đúng là cũng có thể có khả năng này, quan hệ của Ninh Vương và Đông Quách Hạo Nhiên không phải bí mật gì.
Bạch Diêu chậm rãi nhắm mắt lại, không nói gì nữa.
Phượng Lăng Ba thắc mắc:
- Không nói chuyện Thượng Thanh tông thế nào nữa. Tình cảnh hiện nay, Thương Triều Tông không phải minh chủ, vì sao ngươi lại ra sức đi theo như vậy?
Ngưu Hữu Đạo không đổi sắc:
- Thức anh hùng, trùng hảo hán!
(*). Giống như lời hắn khuyên Phượng Nhược Nam trước đó.
Phượng Lăng Ba cười lạnh, liếc xéo hắn:
- Ta cũng biết Thương Triều Tông tuy không phải kẻ chịu uất ức nhưng cũng không được như kỳ phụ. Cũng chẳng có mưu, bằng không trước kia đã không trúng kế bị bắt vào tù. Người sắp xếp để ngươi tới làm

thuyết khách có phải là đệ tử của Lạc Thiếu Phu Lam Nhược Đình không?
Lạc Thiếu Phu chính là ân sư của Lam Nhược Đình, là tâm phúc của Ninh Vương, cũng là mưu sĩ giỏi nhất của Ninh Vương. Ninh Vương rơi vào nghịch cảnh thế này mà vẫn chống đỡ được nhiều năm như vậy, Lạc Thiếu Phu có công lớn, cả thiên hạ đều biết kỳ danh.
Ngưu Hữu Đạo vốn không phải người thích rêu rao, chỉ mong thái bình thịnh thế, sống an nhàn, nhưng số khổ lại rơi vào thời loạn lạc, chỉ đành gật đầu:
- Không dám giáu, chính là đề nghị của Lam tiên sinh!
- Lam Nhược Đình… danh sư xuất cao đồ!
Phượng Lăng Ba cảm khái buông tiếng thở dài, lại nhìn Ngưu Hữu Đạo hỏi:
- Ngươi có nguyện ý cống hiến dưới trướng ta không?
Ông ta không mù, đối phương có thể đứng trong phòng này nói hươu nói vượn mà không nát ba tấc lưỡi cũng là một bản lĩnh, cũng coi như là một nhân tài.
Ông ta nhìn sang Viên Cương, phát hiện ra thủ hạ của Thương Triều Tông rất nhiều người tài. Có Ngưu Hữu Đạo có thể dẻo miệng ba hoa trước mặt mình, còn có Lam Nhược Đình giỏi về mưu lược, Viên Cương kia cũng không tệ, không biết có còn ai khác nữa không? Nếu thực có thể kéo cả đám Thương Triều Tông lại cũng không phải chuyện xấu.
Ngưu Hữu Đạo cười:
- Sau này Thái thú và Quận vương là người một nhà, ra sức cho Quận vương đương nhiên chính là ra sức cho Thái thú, không khác gì cả. Sau này, nếu ngài có lệnh, ta nào dám từ?
Làm như Thương Triều Tông đã cưới được Phượng Nhược Nam rồi ấy.
Bành Ngọc Lan không nhịn được phải mắng:
- Giỏi lắm, nhanh mồm nhanh miệng!
Ngưu Hữu Đạo tươi cười đối mặt, lại chắp tay nói:
- Phu nhân quá khen, có điều ta cũng thành tâm muốn phu nhân sớm trở thành mẫu thân của vương phi cũng là thật!
Hắn lại nhìn sang Phượng Lăng Ba, chờ ông ta xác thực.

Hai tiếng “Vương phi” lại khiến cho Bành Ngọc Lan hơi rung động một tí, tâm tình cực kỳ phức tạp, gả con gái đi như vậy, có vẻ như…
- Việc này cứ để ta suy nghĩ thêm!
Phượng Lăng Ba trầm tư.
Chuyện đến nước này mà thái độ của Phượng Lăng Ba lại hòa hoãn như vậy, Ngưu Hữu Đạo biết coi như ăn chắc rồi. Có điều đây là chuyện trọng đại, liên quan rất nhiều mặt, Phượng Lăng Ba vẫn chưa thể làm chủ, có lẽ vẫn phải xin chỉ thị của Thiên Ngọc Môn sau lưng.
Ngưu Hữu Đạo cũng không khiến ông ta mất mặt, chỉ nhắc nhở:
- Có một chuyện này cần nhắc nhở Thái thú, Quận vương vẫn đang ở Nam Sơn Tự chờ tin tức. Bên này đi hỏi vợ rình rang như vậy, chỉ sợ bên triều đình đã biết tin. Dọc đường đi, khó mà nói Quận vương không bị cao thủ tu sĩ của triều đình theo dõi được, ở đó lâu sợ là Quận vương sẽ gặp nguy hiểm. Nên dù Thái thú có đồng ý hay không, cũng hy vọng ngài có thể phái người tới tiếp ứng, tránh cho Quận vương bị người hạ độc thủ!
Lời này khiến cho Phượng Lăng Ba và Bành Ngọc Lan đều nghiêm mặt lại.
Bành Ngọc Lan mắng:
- Đáng đời! Ai bảo ngươi làm rình rang như thế?
Ngưu Hữu Đạo thầm nghĩ, không làm mọi người cũng biết. Để người ta biết Thương Triều Tông cưới Phượng Nhược Nam mượn thế quận Quảng Nghĩa để khiến triều đình kiêng kỵ thôi. Vạn nhất phu thê nhà ngươi lặng lẽ khống chế chúng ta, chẳng phải sẽ ngày càng rắc rối sao? Đương nhiên phải chặt đứt ý khả năng ngươi sinh ra ý đồ không an phận rồi.
Hắn chỉ nhoẻn miệng cười, tiếp tục giục:
- Bên Quận vương cũng không tiện kéo dài, chậm quá tất sinh biến!

Chương 97: Nhà Nào Cũng Có Chuyện Khó Xử (2)

Phượng Lăng Ba nhìn sang lão đầu vừa quay lại, trầm giọng nói:
- Thọ Niên, ngươi tự dẫn vài người tới Nam Sơn Tự tiếp ứng đi, sau đó nhân mã tiếp ứng sẽ tới!
Ngưu Hữu Đạo nhìn sang lão đầu vừa ra tay với Viên Cương, thầm nhớ tên đối phương.
- Vâng!
Lão đầu đáp lại, xoay người sải bước nhanh ra ngoài, khi ra tới cửa, không biết một thanh kiếm từ đâu bay tới, lão bắt lấy, khí thế sau lưng hoàn toàn thay đổi, nào có giống một lão nô nhất mực cung kính chứ.
Ngưu Hữu Đạo hơi nheo nheo mắt. Xem ra cao thủ trong phủ Thái thú này không ít đâu, tùy tiện một người nhìn như lão nô mà cũng không đơn giản.
Cũng dễ hiểu thôi, nếu không vậy, chỉ sợ Phượng Lăng Ba đã bị triều đình diệt từ lâu rồi. Theo cửa hông mà ra, Thọ Niên dẫn theo bốn người mặc áo đen, cùng phóng ngựa rời đi. Ra khỏi cổng thành, năm người lập tức tăng tốc lao nhanh. Thọ Niên đi trước, tay áo lớn căng gió, quần áo bay phần phật. Năm người ra khỏi thành không lâu, có năm trăm thiết kỵ ầm ầm phóng ra ngoài, chạy theo cùng một hướng. Năm người đi trước có thể đổi ngựa ở trạm dịch nhưng trạm dịch không thể có đủ ngựa cho năm trăm người đi sau nên tốc độ đoàn người sau không thể bằng người trước.
Không bao lâu sau, lại có một con ngựa vọt ra khỏi thành, là thân vệ Ngưu Hữu Đạo cho về báo tin. Bên kia Thương Triều Tông không nhận được tin gì, chỉ sợ sẽ xảy ra hiểu lầm.
Trời tối dần…

Trong quận thành Quảng Nghĩa sôi nổi bàn luận, dân chúng trong thành đều xôn xao về chuyện Phượng Nhược Nam gả cho Thương Triều Tông.
Phủ Thái thú đã gửi tin cho Thiên Ngọc Môn, giờ chỉ yên lặng chờ Thiên Ngọc Môn trả lời thôi.
Trong thư phòng, ánh nến bập bùng, Phượng Lăng Ba đi qua đi lại suy tư hỏi:
- Phu nhân, bà nghĩ bên Thiên Ngọc Môn có đồng ý không?
Bành Ngọc Lan ngồi bên cạnh đặt chén trà trong tay xuống:
- Ngưu Hữu Đạo nói hoàn toàn có lý, Thiên Ngọc Môn không có lý do gì để bỏ qua cơ hội lớn mạnh hơn. Việc này hoàn toàn đáng giá để Thiên Ngọc Môn động tay chân trong bóng tối, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.
- Ta cũng cho là vậy. Có điều, Nhược Nam bên kia...
Phượng Lăng Ba còn chưa dứt lời, có người đi tới dâng lên một bức thư.
Phượng Lăng Ba nhận mật thư, xem xong cười lạnh, quay sang dặn hạ nhân:
- Truyền tin tức cho người trong Kinh thành tạm thời tránh khó khăn đi.
- Vâng!
Hạ nhân nghe lời rời đi.
Bành Ngọc Lan đứng dậy, lại gần:
- Bên Kinh thành làm sao?
- Vương Hoành! Ngưu Hữu Đạo giết con rể người ta, bà nói người ta sẽ nói thế nào?
Phượng Lăng Ba đưa mật thư cho bà.
Bành Ngọc Lan nhận lấy lá thư xem qua, nội dung là Vương Hoành hy vọng Phượng Lăng Ba sẽ hỗ trợ bắt Ngưu Hữu Đạo giải về Kinh thành. Nói cái gì mà việc này xem như Vương Hoành nợ Phượng Lăng Ba một ân tình.
Ân tình của Vương Hoành so với mười vạn Nha tướng xem ra không đáng gì. Phượng Lăng Ba để cho người của mình ở đó tạm né khó khăn, Bành Ngọc Lan liền biết thái độ của trượng phu thế nào, bèn hỏi:
- Vương Hoành này nên làm sao?

- Chuyện nghênh thú làm rình rang như vậy, chẳng mấy chốc Vương Hoành sẽ nhận được tin thôi, còn nghĩ làm gì?
Phượng Lăng Ba khoát tay áo, không nhắc đến chuyện này nữa, chỉ thở dài:
- Tuổi Nhược Nam cũng không còn nhỏ nữa, nên lập gia đình từ lâu, chuyện này đã là tâm bệnh của ta. Nhưng người này nó không vừa mắt, người kia nó không vừa lòng, trên đời này có ai là thập toàn thập mỹ? Nói cho cùng, vẫn là nó hơi tự ti mặc cảm, tỏ vẻ cứng rắn mạnh mẽ bên ngoài mà thôi. Bên Nhược Nam, bà là nương, để cho bà khuyên đi, cả hai đều là nữ nhân cũng dễ nói chuyện hơn, kiên nhẫn một chút, cố gắng giải thích rõ đạo lý với nó… Ai da, nói thật, cứ như vậy gả Nhược Nam đi ta cũng thấy không thoải mái, nhưng nói ngược lại, Thương Triều Tông dựa vào chúng ta rồi, sau này sẽ phải nhìn sắc mặt chúng ta, dù sao cũng hơn là gả cho một người chung ta không thể khống chế. Gả nữ nhi cho y, chúng ta cũng yên tâm, chí ít sẽ không lỗ. Bà lựa lời mà nói với nó.
- Ôi.
Bành Ngọc Lan thở dài, gật gật đầu. Bà hiểu rõ nhất, việc này thực ra là quyết định của Thiên Ngọc Môn, nữ nhi không đồng ý cũng chịu.
Nói lại, nữ nhi của bà quá cường hãn mà, lại thêm ngoại hình quả thực cũng không quá kiều mị, nam nhân bình thường đều không dám thú, năm này qua năm khác, cũng quá tuổi kết hôn, bà cũng sốt ruột. Mặc dù biết Ngưu Hữu Đạo kia chỉ là một thuyết khách dẻo mồm nhưng ngẫm lại người ta nói cũng không phải không có lý. Gả cho Thương Triều Tông có gì là không tốt đâu. Con gái không gả thì thôi, gả một cái, trở thành Vương phi, không có kết quả nào tốt hơn được, bà vẫn không có gì là không hài lòng. Bà cũng có thể thông cảm cho việc Thương Triều Tông cầu cưới là vì lợi ích. Có một số việc bà vẫn hiểu trong lòng, với tướng mạo của nữ nhi nhà mình, thêm tính cách đó, phỏng chừng nam nhân thực sự muốn cưới đề là vì bối cảnh Phượng gia thôi, Thương Triều Tông cũng thế.
- Thiếp đi xem nha đầu kia thế nào.
Bành Ngọc Lan thở dài. Nhà nào cũng có chuyện khó xử.
(*): nhận anh hùng, cùng là hảo hán

Bà đi rồi, Phượng Lăng Ba suy tư trong phòng một hồi rồi gọi:
- Người đâu!
Một hạ nhân đi vào, lão chỉ mật thư trên bàn:
- Đưa tới cho Ngưu Hữu Đạo!
- Vâng!
Hạ nhân nhận lấy phong mật thư rời đi.
Hiện Ngưu Hữu Đạo đang ở tạm trong khách viện phủ Thái thú, có người trông coi. Dưới đèn, hắn cầm phong mật thư kia đọc đi đọc lại mấy lần. Vương Hoành? Hắn không biết Vương Hoành là ai, không quen, cũng chưa từng nghe nói đến, có điều trong thư có nhắc đến Kinh thành, mà ở đó hắn cũng chỉ đắc tội với Tống gia, nên cũng không khó đoán ra ai muốn hại mình. Cũng không sao, Tống gia muốn trả thù hắn từ lâu rồi, cũng không có gì lạ. Nhưng thú vị là ở chỗ, Phượng Lăng Ba đưa phong mật thư này cho mình, có ý vị hơn nhiều, đương nhiên không thiếu điều muốn hù dọa mình.
- Phòng chừng Tống gia đã biết rồi, xem ra Đường Tố Tố không gạt Tống gia. Đường lão thái bà sợ tự bê đá đập chân mình đây mà!
Ngưu Hữu Đạo đưa thư cho Viên Cương bên cạnh.
Đọc vài lần, Viên Cương hỏi:
- Vương Hoành là ai?
Ngưu Hữu Đạo khẽ lắc đầu:
- Không biết, nhất định là có quan hệ tới Tống gia. Người có thể nói truyền lời cho Phượng Lăng Ba kiểu này có lẽ địa vị không thấp, hỏi thăm một chút là biết thôi.
Viên Cương trầm ngâm, hỏi thử:
- Nếu Tống gia trả thù Thượng Thanh Tông, liệu có liên lụy đến Đường Nghi kia không?
Mí mắt Ngưu Hữu Đạo hơi rũ xuống:
- Cái này có quan trọng không?
Viên Cương lại im lặng, không nói gì, châm lá thư trên tay vào ngọn nến, đốt.
…
Bóng đêm trong núi đặc biệt thê lương, vải trắng trên gậy trúc nhẹ nhàng phất phơ theo gió, bên đống lửa cạnh nấm mồ mới đắp. Thương Thục

Thanh ngồi xuống đất đánh đàn, tiếng đàn ỉ ôi khiến người ta buồn bã. Thương Triều Tông chắp tay đứng bên cạnh, nhìn lên ánh trăng mờ mờ xa xa, trong lòng ngàn vạn tâm tư. Y nhớ năm đó, gia tộc phong quang vô hạn, chớp mắt một cái đã vất vả thế này, hoảng sợ, chạy loạn như chó không nhà. Mấy năm trong thiên lao u oán kia khiến y ghi lòng tạc dạ, thậm chí đôi khi còn nằm mơ thấy ác mộng. Tất cả đột biến và bất hạnh kéo qua trước mặt, y cũng không oán hận ai, muốn oán, chỉ có thể oán mình vô năng, giờ y chỉ hoang mang mờ mịt, hoang mang với tương lai chông chênh của mình.

Chương 98: Ta Cưới Phượng Nhược Nam? (1)

Muội muội đang đánh đàn trước mắt đây thông tuệ cực kỳ, dịu dàng hiền thục, tri thư đạt lý, cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú không gì không thông, nhưng lại bị cuộc sống bức bách buộc phải kiên cường dũng cảm. Vốn là đại gia khuê tú danh môn, tay chỉ cầm hương thư danh họa, giờ phải đeo bảo kiếm bên eo, lang bạt kỳ hồ trên lưng ngựa cùng một đám nam tử, không sợ gian khổ, không một câu oán hận, còn thường động viên người ca ca này. Ngoại trừ vết bớt trên mặt, dù là mặt nào, muội muội của y cũng là bảo bối nam nhân thiên hạ khó cầu. Nhưng chỉ vì y làm ca ca vô dụng, không gánh nổi gánh nặng mà phạm phải sai lầm khiến nàng chậm trễ một đời, thực thẹn với anh linh phụ mẫu trên cao.
Y lại nhìn thân vệ trong rừng đang cảnh giới quanh mình, đều là lão binh trên sa trường, dù không thấy được tương lai tươi sáng nhưng vẫn nhất định đi theo mình tìm một tương lai mờ mịt không biết ở nơi nào. Y biết, đây cũng là nhờ phụ thân để lại, nhưng lại khiến lòng ngày càng bất an, chỉ sợ sẽ phụ lòng những người này, không biết mình sẽ dẫn họ đi đâu.
Y chỉ có thể không ngừng tự nói với mình, tiến lên, tiến lên!
Có điều tương lai xa vời vợi, giả vờ giả vịt ở đây theo ý Ngưu Hữu Đạo y cũng không yên tâm. Thực sự là, hành vi như thật như giả kia của hắn khiến y không yên tâm.
Đêm đen dài dằng dặc, nhìn lên bầu trời đêm cũng chỉ có tối đen, trong lòng y vô cùng chờ mong bình minh đến…
Qua một đêm, ánh ban mai tỏa ra, trong một đỉnh lều, Thương Triều Tông nghiêng người xộc xệch ngủ gật thì bị tiếng bước chân vội vã vang lên đánh thức, theo bản năng nắm chặt thanh đao bên cạnh, mở mắt ra nhìn, là người mình.

Một thân vệ chắp tay bẩm báo:
- Vương gia, có mấy người ở bên ngoài chùa nói là người của phủ Thái thú quận Quảng Nghĩa, do pháp sư phái đến.
Ngưu Hữu Đạo mời tới? Thương Triều Tông chợt cảm thấy phấn chấn. Lúc trước Ngưu Hữu Đạo còn nói sẽ đi mấy ngày, không ngờ mới có một ngày đã có tin. Y đứng dậy, nhưng vì một chân bị đè quá lâu nên bị tê, đứng lên loạng choạng, phải dậm mạnh mấy cái khơi thông kinh lạc mới dễ chịu.
Chỉ lát sau, Thương Triều Tông, Lam Nhược Đình, Thương Thục Thanh dẫn một đám người bước nhanh ra ngoài.
Ngưu Hữu Đạo dặn mọi người tá túc gần nấm mồ mới đắp dưới chân núi, giả vờ tế vong linh, không trâu bắt chó đi cày, họ chỉ đành nghe theo.
Thọ Niên dẫn bốn năm người chờ ngoài cửa chùa Nam Sơn Tự, thấy mấy người Thương Triều Tông đi ra thì bực bội, có phòng không ở, ở trong rừng trong núi là sao?
Thương Thục Thanh là nữ tử, từ nhỏ vẫn ở trong khuê phòng không biết Thọ Niên. Thương Triều Tông và Lam Nhược Đình nhìn nhau, cả hai đều biết người này. Khi Ninh Vương vẫn còn ôm hết binh mã Yến quốc, Tết đến, quận Quảng Nghĩa cũng sai người tới tặng lễ, hầu hết là quản gia Phượng gia Thọ Niên đại diện cho Phượng Lăng Ba đến, cũng chính là vị trước mắt này. Hai người khá bất ngờ. Không ngờ là quản gia của Phượng Lăng Ba tự mình tới.
Thấy người đến, Thọ Niên mỉm cười ôm kiếm chắp tay chào:
- Lão nô tham kiến vương gia, chào Lam tiên sinh. Vị này chắc là Quận chúa, lão nô xin có lễ.
Thương Thục Thanh đáp lễ lại, Thương Triều Tông và Lam Nhược Đình ôm quyền chào. Lam Nhược Đình buông tay xuống, cười nói:”Thọ huynh, bao năm không gặp, phong thái vẫn như xưa.
Thọ Ninh chắp tay ôn hòa cười:
- Lam tiên sinh quá khen.
- Là Ngưu Hữu Đạo mời Thọ huynh tới sao?
Thọ Niên gật đầu:

- Phụng mệnh tới bảo vệ vương gia… Lẽ nào không phải vương gia phái Ngưu Hữu Đạo tới gặp Thái thú?
- A… đúng vậy đúng vậy. Không biết hiện giờ Ngưu Hữu Đạo đang ở đâu?
Lam Nhược Đình cười ha ha gật đầu nói mập mờ. Thực sự là cách làm việc của Ngưu Hữu Đạo khiến người ta rất khó kết hợp, không nói rõ gì hết. Bên này họ cũng không biết hắn nói gì với Phượng Lăng Ba, không biết nói chuyện thế nào, kết quả ra sao, chỉ sợ nói thành sai.
Họ thực sự khó mà tin được Phượng Lăng Ba sẽ cho Thương Triều Tông mượn binh. Nhưng xem bộ dạng này của Thọ Niên, hình như là có thể thật. Phượng Lăng Ba thực sự dám dính vào chuyện này sao? Quái đản hơn là Ngưu Hữu Đạo không về, cũng không phái ai đến báo tin, họ muốn hỏi cũng không hỏi được.
- Ngưu Hữu Đạo tạm nghỉ trong phủ Thái thú đợi vương gia. Vương gia, nơi hoang sơn dã lĩnh này rất hung hiểm, không thích hợp ở đâu, kính xin ngài theo lão nô về quận thành trước. Nhân mã Thái thú phái đi tiếp ứng đang trên đường tới đây, sẽ gặp trên đường thôi.
Thọ Niên đưa tay ra mời.
Bên này rất hoang mang, không biết nên đi hay không. Lam Nhược Đình đang suy nghĩ xem nên làm thế nào, muốn hỏi vài câu thăm dò chợt thấy có người chạy tới chân núi, chính là thân vệ Ngưu Hữu Đạo phái về truyền lời, người tới rất phấn chấn.
Mời Thọ Niên chờ, lôi thân vệ đang phong trần mệt mỏi sang một bên, Lam Nhược Đình không kiên nhẫn nổi nữa, hỏi luôn:
- Pháp sư có nhắn gì về không?
Thân vệ liên tục gật đầu:
- Pháp sư nói, đại sự có hy vọng, coi như chắc chắn rồi, dặn Vương gia theo người của quận Quảng Nghĩa quay lại. Pháp sư tạm thời không tiện tới đây, chỉ đành ở quận thành chờ Vương gia đại giá!
Chắc chắn? Ba người nghe mà phấn chấn. Thực sự là mượn được binh sao? Thực khó tin mà. Trời ơi, thật không biết Ngưu Hữu Đạo làm thế nào.
Đôi mắt dưới lớp sa mỏng của Thương Thục Thanh sáng lên lấp lánh. Thương Triều Tông hưng phấn nắm chặt tay, như nhìn thấy một tia sáng

trong bóng tối vô biên.
Lam Nhược Đình phấn chấn hỏi:

Chương 99: Ta Cưới Phượng Nhược Nam? (2)

- Pháp sư khỏe không? Không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ?
- Pháp sư mạnh khỏe. Chuyện cầu thân rất thuận lợi!
- Hả?
Lam Nhược Đình sửng sốt trợn tròn hai mắt tưởng mình nghe lầm.
- Cầu thân?
Thương Triều Tông ngờ vực hỏi:
- Cầu thân ai?
Thương Thục Thanh cũng rất kinh ngạc. Cầu thân là sao?
- Không phải vương gia muốn kết hôn với nữ nhi Thái thú quận Quảng Nghĩa sao?
Thân vệ kia ngơ ngác hỏi lại, còn cho rằng Ngưu Hữu Đạo làm vậy là theo sắp xếp của vương gia, bây giờ xem phản ứng của mấy người vương gia, sao lại không giống?
Thương Triều Tông chỉ vào mình, khó tin nổi, hỏi lại:
- Bản Vương với nữ nhi Phượng Lăng Ba ư?
Thân vệ há hốc mồm gật đầu, đang thầm tự hỏi chẳng lẽ không phải sao?
Thương Triều Tông lại hỏi:
- Pháp sư nói vậy sao?
- Pháp sư đã đưa lễ hỏi cho Phượng gia, cũng tuyên bố trước mặt mọi người là vương gia muốn cưới nữ nhi của Phượng Lăng Ba.
Thương Thục Thanh và Lam Nhược Đình nhìn nhau, sao cảm thấy chuyện này hơi loạn. Thương Triều Tông không thể tin nổi, hỏi lại lần thứ hai:

- Ta cưới nữ nhi của Phượng Lăng Ba sao? Cưới nữ nhi nào của Phượng Lăng Ba?
Thân vệ kia ý thức được chuyện này đi hơi xa rồi, ngơ ngác nghi ngờ đáp lại:
- Vương gia, chẳng lẽ Phượng Lăng Ba còn có mấy nữ nhi sao? Đương nhiên… đương nhiên là...
Nhớ lại lúc nãy mình đem lễ hỏi tới trước cửa phủ Thái thú, Phượng Nhược Nam hầm hầm chạy đến, mấy người đã tận mắt nhìn thấy nàng ta, có vẻ như còn mắng vương gia nữa.
- Phượng Nhược Nam? Ta cưới Phượng Nhược Nam?
Thương Triều Tông trợn tròn hai mắt. Sao từ mượn binh đã biến thành cưới Phượng Nhược Nam rồi? Y sững sờ hỏi:
- Sao có thể là chuyện đó? Ngươi nói đại sự có hy vọng là chỉ chuyện này sao?
- ...
Thân vệ kia không thể nói gì, chỉ chầm chậm gật gật đầu.
Thương Thục Thanh và Lam Nhược Đình cũng ngẩn ra. Cưới Phượng Nhược Nam? Sao chuyện này càng vô căn cứ hơn cả chuyện mượn binh Phượng Lăng Ba. Làm sao Phượng Lăng Ba lại chịu gả nữ nhi, một trong các chủ tướng của quận Quảng Nghĩa cho Thương Triều Tông?
Lam Nhược Đình chỉ thân vệ:
- Cụ thể chuyện gì đã xảy ra? Ngươi mau kể lại tỉ mỉ một lượt ta xem.
- Tới quận Quảng Nghĩa, bọn thuộc hạ tới một nhà trọ, pháp sư lập tức dặn bọn thuộc hạ tìm hiểu Phượng Lăng Ba và Phượng Nhược Nam ở đâu...
Thân vệ tỉ mỉ thuật lại chuyện ở quận Quàng Nghĩa, làm sao dò được tin, Ngưu Hữu Đạo đến quân doanh thế nào, lấy hòm kim tệ trong đó ra ra sao, sau đó trắng trợn công khai dùng tiền đó để mua lễ hỏi, làm sao tới phủ Thái thú, Viên Cương tuyên bố tin vui trước mặt mọi người thế nào. Viên Cương và Ngưu Hữu Đạo vào trong phủ Thái thú rồi truyền tin ra thế nào…
Ba người nghe xong, không nói được câu nào. Đây không phải mượn binh, xem công việc sau khi vào quận thành, chính là xông thẳng tới nhà người ta cầu thân thì đúng hơn.

- Làm loạn!

Thương Triều Tông nổi giận, gương mặt lúc xanh lúc trắng.

Chương 100: Lam Nhược Đình Hại Ta (1)

Thương Triều Tông nổi giận tới suýt thất thố. Nhẫn được cũng không thể nhẫn. Y tức giận tới sắp phát điên.
Bình thường pháp sư theo quân cũng coi như thủ hạ, tuy không giống lắm, người không có thực lực cũng không kiềm chế được, căn bản không có gì để ràng buộc người ta nhưng thân phận vẫn còn ở đấy. Có ai từng thấy thủ hạ như vậy chưa? Dám tự ý đi hỏi vợ cho chủ thượng. Chuyện lớn như vậy, nửa lời cũng không nói, khác nào bán luôn chúa công?
Thân vệ kia nhìn rõ rồi, hóa ra Vương gia không biết chuyện này!
Lam Nhược Đình vuốt râu trầm mặc, phất phất tay cho thân vệ kia lui xuống, rồi từ từ nói:
- Vương gia, bớt giận, có lẽ việc này là để mượn binh!
Thương Thục Thanh cũng khẽ gật đầu:
- Ca, tiên sinh nói có lý. Đón dâu cũng không mâu thuẫn với mượn binh, trái lại còn có ích. Ca có nhớ trước khi đi hắn có nói, ca ca có thể sẽ chịu thiệt một chút không? Có thể là chuyện này đấy!
Thương Triều Tông nỗ lực bình tĩnh lại, khuôn mặt cũng bớt giận dữ hơn, lý trí ngóc cổ dậy đươc một chút, y mới trầm giọng nói:
- Phượng Nhược Nam là một trong những chủ tướng dưới trướng Phượng Lăng Ba, sao có thể dễ dàng gả ra ngoài? Càng đừng nói là gả cho ta. Cưới nữ nhi nhà người ta, còn muốn mượn lính nhà người ta. Các ngươi cảm thấy có thể sao?
Hai người khá khó hiểu, cưới nữ nhi nhà người ta để mượn binh, Phượng Lăng Ba có phải kẻ ngu đâu, huống hồ với tình hình hiện tại của Thương Triều Tông, làm sao ông ta có thể gả nữ nhi cho y? Không thể,

thêm một cái không thể nữa, thành ra tuyệt đối không thể. Chuyện này khiến người ta nghĩ mãi không ra.
Thương Thục Thanh trầm ngâm nói:
- Theo lý thuyết, Phượng Lăng Ba tuyệt đối không thể gả nữ nhi cho ca ca. Có điều xem tình hình này, ngay cả quản gia Phượng phủ cũng đến rồi, có vẻ là có đó.
Không thể thì không thể nhưng Thượng Thục Thanh nói rất có lý, Thương Triều Tông sợ nhất chính là chuyện này. Không phải lôi y ra làm trò đùa sao? Y cắn răng hỏi:
- Các ngươi có ai đã từng thấy Phượng Nhược Nam chưa? Nghe nói nữ tử này hùng tráng hơn cả nam tử, không biết là thật hay giả?
Khóe miệng Lam Nhược Đình giật giật. Thượng Thục Thanh nhẹ nhàng dịu dàng hỏi:
- Ca, ngoại hình thực sự rất quan trọng sao?
- ...
Thương Triều Tông sững sờ, vội giải thích:
- Ta không có ý này. Ta chỉ cảm thấy Phượng Lăng Ba không thể đồng ý.
Trong lòng y tràn đầy áy náy, tự trách mình khi nói câu vừa rồi sao không nghĩ tới muội muội, dù sao thì ngoại hình của muội muội….
Đoán tới đoán lui vẫn không đoán ra được chân tướng, mấy người quyết định tới quận thành làm rõ mọi chuyện. Tập kết nhân mã, tế bái cáo biệt trước ngôi mộ mới, cộng cả năm người Thọ Niên, đoàn người vội vã rời núi ra quan đạo ầm ầm vội vã rời đi.
Dọc dường, Thương Triều Tông cực kỳ phiền muộn. Thực ra y không quan tâm lắm đến ngoại hình của Phượng Nhược Nam, đương nhiên nếu nàng thực sự xinh đẹp thì tuyệt, có ai không hy vọng cưới được một nương tử xinh đẹp chứ. Then chót là y tự biết mình biết ta. Y sa sút tới nước này, không còn tư cách kén cá chọn canh nữa, chỉ có thể dẫn theo cả nhà đi tiếp. Có thể tìm ra được một con đường sống cho mọi người, có thể tranh thủ chút tương lai cho mọi người, được mất của cá nhân y không còn quan trọng nữa, từ lâu rồi y không còn hy vọng đến tình nhi nữ nữa. Cơn giận qua đi, tỉnh táo ngẫm lại, hiện giờ y lại kỳ vọng Ngưu

Hữu Đạo có thể không phụ hy vọng của mình, chỉ cần chuyện thành, dù có cưới Mẫu Dạ Xoa y cũng chịu!
Trong tiếng vó ngựa nện rầm rầm, Thương Thục Thanh trên lưng ngựa thi thoảng quay sang nhìn khuôn mặt phiền muộn của ca ca.
Nàng cũng rõ ràng, nếu Phượng Nhược Nam quả đúng như lời đồn đại, thì với xuất thân của ca ca coi như đã thiệt thòi cho y. Tuy nhiên nàng không khuyên, cũng không an ủi, càng không thể hiện sự đồng tình, vì nàng hiểu rất rõ, huynh muội hai người đi tới hoàn cảnh bây giờ không còn lựa chọn nào khác nữa. Tới nước này, chuyện này không còn là chuyện của hai huynh muội, còn cả những người đã giao tính mạng cả dòng dõi mình cho huynh muội nàng, không phải dân chúng bình thường, vinh nhục cá nhân không còn quan trọng nữa. Đừng nói ca ca cưới Phượng Nhược Nam, dù Phượng Lăng Ba muốn cưới nàng làm thiếp, nàng cũng sẽ cắn răng chịu nhận. Có điều khuôn mặt quỷ này có thể trừ tà, xốc khăn lụa lên có thể khiến người đối diện giật mình, phỏng chừng sẽ chẳng có nam nhân nào coi trọng mình!
Thọ Niên hộ tống thi thoảng lại quay lại nhìn, một nhóm hai mươi hòa thượng đi theo đằng sau đổi hết sang thường phục đội mũ chiên che đầu trọc, ai nấy đều cõng bao lớn bao nhỏ kinh thư mà bực bội, Thương Triều Tông đưa theo đám hòa thượng này làm gì?
Lặn lội đường xa, trên đường gặp đoàn người gặp năm trăm thiết kỵ quận Quảng Nghĩa phái tới, song phương hội họp thành một đội kỵ binh quy mô còn lớn hơn nữa.
Thọ Niên cũng chú ý tới thi thoảng trên đường đi có thủ hạ của Thương Triều Tông từ hai bên núi rừng chạy ra gia nhập đoàn. Tốc độ hành quân chuyến này không thể sánh được khi Thọ Niên đi, dọc đường đổi ngựa tại trạm dịch phi nhanh liên tục.
Trời đã tối, phủ Thái thú lên đèn rực rỡ, nhận được tin báo, biết khoảng hai canh giờ nữa nhóm Thương Triều Tông sẽ tới quận thành, Ngưu Hữu Đạo quyết định ra cửa thành chờ đón. Có một số việc vẫn nên chờ đón đoàn người Thương Triều Tông đến ngoài phủ Thái thú để nói rõ ràng vẫn hơn. Nếu Thương Triêu Tông cứng rắn không chịu, hắn cũng tiện tìm kế thoát thân hơn, bị nhốt trong phủ Thái thú toàn cao thủ, cũng khó chạy.

Người bên này tới xin chỉ thị của Phượng Lăng Ba theo vị pháp sư kia đi chờ đón chúa công, Phượng Lăng Ba cũng không cản.
Được cho phép, Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương vừa ra khỏi khách viện thì thấy một nhóm người đứng đó chắn đường, nhìn lại thì ra Bành Ngọc Lan dẫn theo mấy người nữa ngăn cản.
- Xin chào phu nhân!
Ngưu Hữu Đạo cười hớn hở chào.
- Mắt ngươi không mù, tự đọc đi!
Bành Ngọc Lan giũ một tờ giấy ra, cho người bên cạnh chuyển cho Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo theo ánh đèn đọc tờ giấy, vừa nhìn đã toát mồ hôi. Đây không phải tờ đánh cược của hắn và Phượng Nhược Nam, trên đó còn có chữ ký của mình, Phượng Nhược Nam và Viên Cương. Không cần nghĩ nhiều, nhất định là Phượng Nhược Nam kia đã nói tất cả cho nương mình. Hắn còn kỳ vọng nàng ngại xấu hổ mà không nói với ai, không ngờ nữ nhân to con kia không sợ mất mặt!
Viên Cương liếc nhìn chữ viết trên đó liền nhận ra.
Ngưu Hữu Đạo cười hớn hở:
- Lệnh ái thật nghịch ngợm!
Hắn đang định thu lại tờ giấy đánh cược này nhưng Bành Ngọc Lan ngoắc ngoắc tay lấy lại. Dám cứng với bà, chưa chắc đã đủ mặt cho người ta đánh, hảo hán không ngại chịu thiệt một chút!
Bành Ngọc Lan vẫy vẫy tờ đánh cược, lạnh như băng hỏi:
- Chào đồ vô liêm sỉ, ta chưa từng gặp ai vô liêm sỉ như các ngươi. Chuyện không biết xấu hổ như thế cũng làm được!
Từ khi biết được chân tướng từ chỗ nữ nhi bà đã chấn kinh rồi, vậy mà hắn dám mượn tiền nữ nhi của bà… Không, phải nói là lừa gạt nữ nhi bà tiền để mua lễ hỏi đến cầu thân xin cưới nữ nhi bà. Nói thôi cũng quéo miệng, nhưng lại do một người làm ra đấy. Làm sao người này có thể vô liêm sỉ đến thế được? Chính Phượng Nhược Nam cũng vừa giận dữ vừa xấu hổ tới khó mà nhịn nổi, muốn đập đầu tự tử luôn đi. Nhưng thù lớn chưa trả mà mình chết đi, há không phải có lợi cho cẩu tặc sao?
Sau đó Phượng Lăng Ba cũng biết việc này, có dặn Bành Ngọc Lan quên đi. So với chuyện kết thân, chút tiền này thực không đáng gì, lòng dạ

nam nhân vẫn luôn rất rộng, nhưng Bành Ngọc Lan nuốt không trôi được cơn giận này. Nữ nhi đã chịu đủ oan ức rồi, sao có thể gả nó đi như vậy được? Bà phải tới đòi công bằng cho nữ nhi.

Ngưu Hữu Đạo thở dài:

- Phu nhân, thực sự là hết cách rồi. Hắn phu nhân cũng có nghe nói về tình cảnh của Quận vương hiện nay, thực sự là trong túi không còn tiền, lại không thể tay không tới cầu hôn. Lam tiên sinh không có cách nào khác, chỉ đành đưa ra hạ sách này!

Lúc trước, không phải Phượng Lăng Ba có hỏi hắn đây có phải mưu tính của Lam Nhược Đình không sao? Đây là cái lợi của việc biết điều không kiêu căng đây, giờ hắn có thể đổ hết trách nhiệm lên đầu Lam Nhược Đình rồi.

Bành Ngọc Lan lạnh lùng nói:

- Ta mặc kệ đó là Lam tiên sinh hay Tử tiên sinh, ai đánh cược ta tìm người ấy. Mười vạn kim tệ, còn cả hắn ta...

Bà nhìn Viên Cương hất cằm:

- Ngươi sẽ đưa ta lúc nào?

Chương 101: Lam Nhược Đình Hại Ta (2)

Nếu chỉ đòi tiền, Ngưu Hữu Đạo có thể đẩy sang bên Thương Triều Tông, còn muốn Viên Cương thì làm sao được. Hắn không còn cách nào khác, đành mặt dày thôi, nghiêm mặt đáp:
- Phu nhân nói vậy thực vô lý.
- Ồ?
Bành Ngọc Lan cười lạnh, lắc lắc tờ cá cược trong tay:
- Ta nói vô lý sao? Lẽ nào giấy trắng mực đen này là giả sao?
Ngưu hữu Đạo khoát tay nghiêm nghị đáp:
- Giả thì không phải giả nhưng vấn đề là nếu thực sự căn cứ vào cá cược, thì ta đâu có thua. Ai dám nói ta không thể trả tiền trong vòng một canh giờ? Mấu chốt là, một canh giờ còn chưa tới, ta đã bị bắt đến phủ Thái thú rồi. Nếu lệnh ái liên hợp với Thái thú để đánh cược, thì đúng là chỉ có thắng mà không có thua, nhưng nói lý ra thì có phải bắt nạt người quá rồi không?
Đây vốn là lý lẽ hắn đã nghĩ trước để tranh cãi với Phượng Nhược Nam, không ngờ lại dùng để nói với nương của nàng.
- ...
Bành Ngọc Lan không nói được gì, nghĩ lại cũng có lý nhưng sao vẫn có gì không đúng. Đây là một cái bẫy mà. Bà giận quá hóa cười, nói:
- Được, không nói chuyện cá cược nữa. Mười vạn kim tệ kia ngươi tính thế nào? Định không trả à?
Ngưu Hữu Đạo gật đầu liên tục, đáp:
- Sao có thể không trả? Trả. Nhất định trả!
Bành Ngọc Lan quát lên:
- Khi nào trả?

Ngưu Hữu Đạo quyết đoán đáp:
- Vương gia quay lại sẽ để vương gia trả!
Còn lâu hắn mới ôm khoản nợ này vào người.
- Được! Ta chờ. Dám nuốt lời không trả thử xem!
Bành Ngọc Lan hung ác đe dọa rồi quay đầu bước đi. Bà chắc chắn hiện giờ đối phương không thể trả, nếu có thể lấy ra được số tiền kia cũng sẽ không phải dùng đến thủ đoạn bỉ ổi này. Bà quay về chuẩn bị sẽ dạy dỗ tên Lam Nhược Đình đầy ý nghĩ xấu kia một phen. Lập tức trả tiền hay thong thả một thời gian gom tiền đều trả cũng được! Có bà ở đây, đảm bảo cả quận Quảng Nghĩa sẽ không một ai dám cho Thương Triều Tông vay tiền. Bà đã quyết định phải ra mặt cho nữ nhi xả được cơn giận này. Quá bắt nạt người mà!
Bà đi rồi, Bạch Diêu ôm kiếm trong ngực ở lại, nhàn nhạt quay sang nói:
- Nghe nói ngươi muốn đi đón Quận vương? Thái thú cho chúng ta đưa các ngươi đi.
Vừa là để phòng bị Tống gia hạ độc thủ, cũng là theo dõi. Hết cách rồi, kẻ này là đệ tử của Đông Quách Hạo Nhiên, có lẽ sẽ có ích khi tìm mười vạn Nha Tương kia.
Ngưu Hữu Đạo nhìn ra được vẻ khinh thường trên mặt đối phương, cười khan nói:
- Thực sự là người cùng chí ngắn, để tiền bối chê cười rồi.
Bạch Diêu lạnh nhạt nói:
- Đúng là vô liêm sỉ thật!
- Ôi, Lam Nhược Đình hại ta!
Ngưu Hữu Đạo cười khổ, đưa tay mời, nhóm người bèn rời đi.
Ngoài thành quận Quảng Nghĩa có cầu treo bắc qua chiến hào, cửa thành sẽ mở trước hừng đông, thả cầu treo xuống cho bách tính qua lại. Tới tối sẽ thu cầu treo lên, đóng cửa thành, người ra vào nếu không kịp chạy tới trước khi đóng cửa thành thì hoặc là ở lại trong thành qua đêm hoặc là tá túc ngoài thành đi, bách tính bình thường không có cửa giải thích.
Nghe nói năm xưa thiên hạ nhất thống, cửa thành hầu như không bao giờ đóng bất kể ngày đêm, hiện giờ thiên hạ tranh hùng, đặc biệt là nơi tự cầm binh như quận Quảng Nghĩa này, không bao giờ thấy cảnh cửa

thành không đóng như xưa nữa. Cảnh tượng bên ngoài thành cũng không phải đen kịt tối thui mà có nồi đốt lửa cháy rừng rực, phòng bị có người tới gần thành mà người trên thành không nhìn thấy. Ngoài thành có một tiểu ban canh giữ phụ trách đổ dầu vào lửa. Ban đêm, quân tốt trên dưới ngoài thành đều đi lên đi xuống ở bên ngoài theo cách thả thúng kéo dây.

Ngưu Hữu Đạo muốn chờ đón Thương Triều Tông, Bạch Diêu bèn đưa hắn lên tường thành chờ.

Ngưu Hữu Đạo hết nhìn đông lại nhìn tây có vẻ như rất hứng thú với bố trí phòng thủ trên thành, nếu không phải đã biết là không thể, Bạch Diêu đã nghi ngờ hắn có phải thám tử nơi nào phái đến tìm hiểu quân tình không nữa. Gã không biết Ngưu Hữu Đạo xuất thân "khảo cổ" rất hứng thú với phương thức phòng ngự ban đêm thời cổ đại thế này, bởi vì có một số thứ khi đã biến mất, khảo cổ không thể thấy được. Không chỉ Ngưu Hữu Đạo, ngay cả Viên Cương cũng rất quan tâm chú ý. Hắn ta đi theo Đạo gia nhiều năm, cũng nhiễm phải chút bệnh nghề nghiệp.

Đợi một hồi tới quá nửa đêm, trên quan đạo xa xa xuất hiện một hàng ánh đuốc khiến cho quân coi giữ trên tường thành phải chú ý. Rối loạn trên đầu tường cũng đã kinh động đến Ngưu Hữu Đạo đang nghỉ ngơi chờ người trong thành lâu, cũng ra khỏi thành lâu nhìn quanh.

Không bao lâu sau, gần một ngàn kỵ binh ầm ầm xông tới, chính là nhóm nhân mã hộ tống Thương Triều Tông đến. Thương Triều Tông ngẩng đầu lên, vẫy vẫy cây đuốc ra ý hỏi thăm Ngưu Hữu Đạo đang chờ trên đầu thành, còn có Viên Cương cũng lẳng lặng đứng đó như hình với bóng, bộ dạng lúc nào cũng lãnh khốc. Bất kể thế nào, thấy Ngưu Hữu Đạo ở đây, y cũng yên tâm hơn không ít.

Trên thành dưới thành xác định đúng là người mình, nhận được quân lệnh bèn thả cầu treo xuống, mở cửa thành, cho một nhóm vào thành. Một nhóm đi vào, cửa thành đóng kín, cầu treo lại được kéo lên.

Ngưu Hữu Đạo từ trên tường thành đi xuống, gặp mấy người Thương Triều Tông, chắp tay chào hỏi lẫn nhau.

- Đạo gia!

Thương Triều Tông gọi Ngưu Hữu Đạo như vậy, bất kể là Bạch Diêu hay Thọ Niên cũng đều khá kinh ngạc.

Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói:
- Vương gia, Thái thú đại nhân đã chuẩn bị một tòa trang viên cho vương gia tạm thời vào ở. Giờ đã muộn, chờ tới mai lại đi bái kiến Thái thú cũng không muộn.
Hắn mở trừng trừng hai mắt.
Mấy người Thương Triều Tông có rất nhiều nghi vấn, nhưng nhìn ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo cũng biết bây giờ ở chỗ không khai không phải lúc thích hợp để nói chuyện. Nhóm người lại lên ngựa, dưới sự hướng dẫn của Thọ Niên, đi tới một tòa trang viên trong thành. Nơi này không nhỏ, đủ cho mấy trăm người Thương Triều Tông vào ở.
Thọ Niên dẫn người tới cáo từ. Nhiệm vụ của lão đã xong xuôi.
Thân quân của Thương Triều Tông tạm thời tiếp nhận trang viên, lập tức tản ra lục soát kỹ càng, không phải họ không yên tâm với Phượng Lăng Ba mà là quy định cần phải vậy. Xác nhận không có vấn đề gì, ai cần thay phiên thì thay phiên, ai cần nghỉ thì nghỉ, nên thủ thì thủ, nên tuần tra thì tuần tra. Mấy nhân vật chủ yếu của Thương Triều Tông vào chủ viện, dù phong trần mệt mỏi nhưng không ai có tâm trạng nào mà nghỉ ngơi, lo dặn dò mọi người đề phòng bốn phía.
Ngưu Hữu Đạo biết mấy vị này có chuyện cần hỏi mình. Vừa vào phòng khách, Thương Triều Tông không đợi được nữa, lập tức hỏi:
- Đạo gia, nghe nói ngươi đã tác hợp cho việc hôn nhân của ta và Phượng Nhược Nam, không biết là thật hay giả?
Ngưu Hữu Đạo rất thẳng thắn gật đầu:
- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hôn sự này hẳn là ván đã đóng thuyền. Theo ta thấy, Phượng Lăng Ba sốt ruột sẽ không từ chối, phỏng chừng chuyện vương gia cưới chính thê Phượng Nhược Nam sẽ chỉ là chuyện trong vài ngày tới.
Hắn vui sướng cười ha ha hớn hở chắp tay nói:
- Xin chúc mừng vương gia trước!

Chương 102: Vậy Cũng Được Sao? (1)

Được xác nhận, Lam Nhược Đình cùng Thương Thục Thanh nhìn nhau, rồi cùng nhìn xem phản ứng của Thương Triều Tông. Thương Triều Tông giật giật cơ mặt:
- Đạo gia, chuyện lớn như vậy vì sao không thương lượng trước với ta một chút?
Ngưu Hữu Đạo than thở:
- Ôi, tình thế bức bách. Phượng Nhược Nam kia không phải quá xinh đẹp, không phải ta sợ ngài không nghĩ được sao? Vương gia, chấp nhận một chút đi!
Viên Cương im lặng không nói gì. Hắn ta biết Đạo gia, biết Đạo gia còn chưa tin nhóm Thương Triều Tông lắm, làm chuyện gì cũng sẽ không dễ dàng lật lá bài tẩy của mình ra, chẳng may có vấn đề gì, nhỡ có người gây khó dễ không làm được sẽ gặp nguy hiểm. Đạo gia là người từng trải, sẽ không dễ tự đẩy mình vào tuyệt cảnh.
Đây nào phải vấn đề chấp nhận hay không chấp nhận. Thương Triều Tông dở khóc dở cười, nhưng y biết quan hệ của mình và Ngưu Hữu Đạo như thật như giả, có một số việc y không tiện chất vấn hoặc tỏ thái độ trực tiếp, sợ sẽ khiến cho Ngưu Hữu Đạo bất mãn hoặc hiểu lầm gì đó. Y không ngốc, có thể nhìn ra Ngưu Hữu Đạo vẫn giữ kẽ với bên mình, tâm vẫn chưa theo. Ngay cả muội muội Thương Thục Thanh cũng kiến nghị y nên giữ ý với Ngưu Hữu Đạo, tránh khỏi hiểu lầm không cần thiết. Có vài lời nàng ta và Lam Nhược Đình cùng nói giống nhau.
Lam Nhược Đình trầm ngâm nói:
- Đạo gia tác hợp hôn sự này có quan hệ gì với chuyện mượn binh sao?
Ngưu Hữu Đạo vui vẻ đáp:
- Vương gia thành nữ tế của Phượng Lăng Ba, há Phượng Lăng Ba có thể không bảo vệ Vương gia sao? Phái chút binh cho Vương gia cũng là

chuyện rất bình thường mà.
- Đạo gia, vương gia nóng ruột lắm, ngươi đừng có lừa ngài.
Lam Nhược Đình cười khổ lắc lắc đầu, đưa ra mấy nghi vấn:
- Làm sao Phượng Lăng Ba lại đồng ý gả Phượng Nhược Nam cho Vương gia? Dù có gả nhưng cũng làm sao mượn binh được cho vương gia? Càng đừng nói là phái binh theo vương gia đi huyện Thương Ngô, cũng không đến nỗi để cho vương gia ở lại quận Quảng Nghĩa đi, vậy là công nhiên kháng chỉ. Phượng Lăng Ba không cần phải chọc vào phiền phức này!
Nhìn đối phương bôn ba đường dài phong trần mệt mỏi, còn chưa rửa mặt, xác xơ bơ phờ, Ngưu Hữu Đạo không nhẩn nha nữa, nghiêm mặt nói:
- Đương nhiên không dễ đồng ý như vậy, khẳng định là có điều kiện. Điều kiện chính là trao mười vạn Nha tướng cho ông ta!
- A!
Mấy người giật nảy mình, bởi vì với bọn họ, mười vạn Nha tướng không hề tồn tại, không ngờ Ngưu Hữu Đạo lại đem một thứ không có thật đến làm điều kiện đàm phán với Phượng Lăng Ba.
Lam Nhược Đình ưu tư nghĩ thầm:
- Cái thứ không có thật, cái bóng cũng còn không thấy, Phượng Lăng Ba há có thể đồng ý?
Ngưu Hữu Đạo hỏi ngược lại:
- Ai nói là thứ không có thật? Có Bệ hạ chứng minh rồi, còn chưa đủ sao?
Mấy người sững sờ, không ai phản ứng lại nổi.
- Rất đơn giản, nói sự thật, bày đạo lý ra đó, để cho Phượng Lăng Ba tin tưởng có mười vạn Nha tướng tồn tại là được...
Ngưu Hữu Đạo kể lại đại khái quá trình thuyết phục của mình, thực ra logic rất đơn giản, không phải là chuyện gì khó lý giải.
Ba người nghe xong bỗng nhiên tỉnh ngộ, không nói gì, vậy cũng được sao? Có điều họ không thể không thừa nhận, có lý có cứ, Phượng Lăng Ba rất khó mà không tin, chẳng trách có thể dụ Phượng Lăng Ba không tiếc nữ nhi mà gả cho. Ba người xem như phục hẳn rồi, thế mà dám xuống tay!

Chương 103: Vậy Cũng Được Sao? (2)

Thương Thục Thanh nhỏ gan nghĩ bụng:
- Như vậy chỉ có thể lừa được một lát, không lừa được lâu dài, sau này chúng ta không đưa đồ ra được, chẳng phải sẽ gặp phiền phức sao?
Ngưu Hữu Đạo xem thường:
- Quận chúa, ta không thích nghe nói thế. Sao lại nói là lừa gạt? Chẳng phải coi ta là tên lừa đảo sao?
Thương Thục Thanh nghĩ bụng, ngươi làm vậy không phải lừa gạt thì là gì? Có điều ngoài mặt vẫn khoát tay một cái:
- Đạo gia hiểu lầm, ta không có ý này.
- Ta biết Quận chúa không có ý này, ta hiểu, không cần giải thích! Quận chúa, đây không phải là lừa gạt, đây gọi là thủ đoạn. Có ai gặp tên trộm nào sợ bị bắt mà không đi trộm chưa? Lăn lộn trên giang hồ, tam giáo cửu lưu, mỗi người đều muốn đặt chân chốn ấy, đều phải dụng hết các bản lĩnh thần thông của mình, bước đầu tiên còn không dám bước chỉ lo lật thuyền thì đừng có chơi! Sau này Phượng Nhược Nam trở thành thê tử của vương gia rồi, chẳng nhẽ Phượng Lăng Ba vẫn muốn giết nữ tế để nữ nhi làm quả phụ sao? Lại nói, chỉ cần có nhân mã trong tay, có đất đặt thân an ổn, có không gian để vẫy vùng, chúng ta cũng không phải người chết, có ai sống mà bị nghẹn chết được không? Sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ biến nhân mã thành người của mình. Bên này, Phượng Lăng Ba cũng chỉ là một con rối, người thực sự đáng quan tâm là Thiên Ngọc Môn kia. Nói chung vẫn là một câu ấy, cuối cùng phải xem vương gia có giá trị gì cho Thiên Ngọc Môn lợi dụng không? Nếu có, dù nói thật với họ mười vạn Nha tướng là không có thật thì sao? Họ sẽ vẫn không vứt bỏ vương gia! Nói cho cùng, cuối cùng vẫn phải xem vương gia có khiến cho người ta vừa mắt hay không. Bằng không, dù có tìm được mười vạn Nha tướng đem cho người ta thật, vương gia chẳng có

giá trị gì cũng bị đá đi thôi. Quận chúa, mười vạn Nha tướng cũng chỉ là thủ đoạn thôi, không cần phải lo chuyện sau này có giao ra được mười vạn Nha tướng hay không, chỉ cần cân nhắc kinh doanh thế nào để kiếm thêm được tiền từ số vốn mượn được này. Tiến lên phía trước được, mọi thứ chỉ là phù vân! Giang hồ phi ngựa, gió cũng được, mưa cũng được, binh đến tướng đỡ nước tới đất ngăn, có gì đáng sợ chứ?

Lời giải thích này khá đặc biệt nhưng lại khiến cho ba người bừng tỉnh đại ngộ. Thực sự là họ chưa từng nghe thấy nhưng ngẫm lại, rất có lý, như được khai sáng, cũng khiến ba người có được lòng tin mãnh liệt vào tương lai.

- Thục Thanh xin thụ giáo cao kiến của Đạo gia!

Thương Thục Thanh cung kính chắp tay thi lễ, đôi mắt sáng ngời sau khăn lụa quét sang Viên Vương. Lần thứ hai nàng nhớ tới lời nhắc nhở lúc trước của gã...

- Với tình cảnh của các ngươi, bản thân Đạo gia quan trọng hơn tu vi của hắn!

Ánh mắt Thương Triều Tông nhìn Ngưu Hữu Đạo hơi khác biệt, thêm vài phần tôn kính!

Lam Nhược Đình thầm cười khổ. Chẳng trách kẻ này có thể dụ dỗ được Phượng Lăng Ba gả nữ nhi, cái miệng này, chết cũng nói thành sống được mà!

- Không có cao kiến gì hết, chỉ là đối mặt với hiện thực thôi. Mà thôi, vương gia, chúng ta nên nói một chút về thực lực hiện tại đi.

Ngưu Hữu Đạo khoát tay áo, nắm tay che miệng ho khan một tiếng, móc móc vào trong tay áo lấy ra một tờ giấy, đưa cho Thương Triều Tông:

- Đây là phí dụng khi làm việc. Vương gia tìm cách thanh toán một chút đi.

Thương Triều Tông nhận thư, mở ra xem, đọc xong nghi ngờ đầy mặt ngẩng đầu lên nhìn:

- Ngươi tìm Phương Nhược Nam mượn tiền?

- Vâng. Mượn mười ngàn kim tệ. Vốn là đối phương bắt trả mười vạn kim tệ, ta đã tìm mọi cách bớt phần lãi cho Vương gia, chỉ trả mười ngàn kim tệ tiền vốn là được.

Cái gì thế này? Lam Nhược Đình và Thương Thục Thanh đều tò mò về nội dung trên tờ giấy, lần lượt chuyển tay nhau xem qua. Thì ra là một tờ giấy cá cược.
Cá cược mười ngàn kim tệ thì thôi, quan trọng là ba người nhớ lại, thân vệ quay về bẩm báo có nói Ngưu Hữu Đạo có lấy một hòm kim tệ từ trong quân doanh của Phượng Nhược Nam ra. Ba người không dám nghĩ nữa. Lẽ nào tiền mua lễ hỏi là tiền mượn của Phượng Nhược Nam kia?
Ai nấy đều trợn to hai mắt nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo.
Hắn bị nhìn đến phát ngại, cười gượng nói:
- Các ngươi nhìn ta như vậy làm gì? Ta khổ cực chạy tới chạy lui, chuyện tốt cũng là vương gia hưởng, chẳng lẽ các ngươi sẽ không trả tiền cho ta?
Vấn đề không phải là có trả hay không. Thương Triều Tông hơi thấp thỏm hỏi:
- Đạo gia, ngươi mượn tiền này dùng để làm gì?

Chương 104: Chỉ Phụ Trách Giết Không Chịu Trách Nhiệm Chôn (1)

Ngưu Hữu Đạo xòe hai tay:
- Còn làm gì nữa? Đương nhiên là mua lễ đề thân cho vương gia! Vương gia yên tâm, số tiền này, một văn ta cũng không chiếm làm của riêng, mua cái gì đều có các thân vệ bên kia ký tá đàng hoàng. Ta không thèm tham chút lợi ấy!
Ba người trợn mắt há mồm, thực sự á khẩu, không nói nổi câu gì. Quả thực bọn họ không thể tiếp thu nổi công dụng của số tiền này. Ngươi mượn tiền của Phượng Nhược Nam để mua lễ đề thân muốn xin kết hôn với Phượng Nhược Nam? Sao chuyện này…phức tạp quá! Việc mất mặt thế này cũng chỉ có ngươi là làm được, chúng ta không thể! Có thể thông cảm cho tâm tình của ba người họ, đường đường xuất thân phủ Ninh Vương, dù có sa sút nhưng trong máu vẫn là quý tộc, nào có ai đi làm cái chuyện không biết xấu hổ này.
Thương Triều Tông hơi choáng váng, cảm giác sắp ngất xỉu đến nơi. Vì đại cục, y cưới Phượng Nhược Nam cũng được. Có điều cưới nàng ta theo cách thế này… bảo sau này y đối diện với nàng ta làm sao? Thương Triều Tông thực muốn khóc mà, đau khổ nói:
- Đạo gia, nếu ngươi muốn ta cưới Phượng Nhược Nam, sao lại mượn tiền của nàng ta mua lễ đề thân?
Ngưu Hữu Đạo cả kinh, đáp:
- Hỏi ngài mười ngàn kim tệ, ngài kêu nghèo không có. Ta chỉ là một tu sĩ mới xuống núi, moi đâu ra mười ngàn kim tệ ứng ra đây?
Thương Triều Tông gần như gào thét:
- Vậy cũng không cần mượn nàng ta chứ”!
Ngưu Hữu Đạo trợn mắt:

- Vương gia, nơi này ta không quen người cũng không quen đất, chỉ có chút quan hệ với Phượng Nhược Nam. Đến quận Quảng Nghĩa này, ta không tìm nàng ta mượn tiền thì tìm ai đây? Tìm người khác hỏi, ai biết ta là ai? Mười ngàn kim tệ không phải con số nhỏ, người khác ta hỏi người ta có thể cho mượn sao? Đương nhiên, nếu tìm người khác cũng không nhất định là không thể kiếm nổi mười ngàn kim tệ này. Ví như hỏi thăm một vài phú hộ đặc biệt, đi trộm đi cướp cũng gom được. Có điều chúng ta tới quận Quảng Nghĩa là để làm việc chứ không phải để gây sự. Những phú hộ kia có thể đứng vững trong thời loạn lạc, có trời mới biết có bối cảnh thế nào, có trời mới biết người ta có lai lịch ra sao, lỗ mãng ra tay làm sao được? Chờ tìm hiểu rõ hết những điều này mới hạ thủ, ai biết Phượng Lăng Ba có còn ở quận thành nữa không? Phượng Lăng Ba người ta cũng là người bận rộn, sẽ không đàng hoàng ở trong phủ Thái thú chờ ta tới cầu hôn đâu, người ta đi tới đi lui đi nam đi bắc cũng là chuyện bình thường. Với điều kiện hiện tại, chúng ta rất khó mà nắm được hướng đi của người ta, chờ ta kiếm xong tiền, vạn nhất người ta rời quận thành mất rồi, không biết chuyện chính sẽ phải kéo dài đến khi nào. Tình cảnh của chúng ta hiện nay, giải quyết càng sớm càng tốt, không kéo dài nổi đâu!

Người này càng nói ba người còn lại càng không có gì để nói, nghe thì có vẻ đúng nhưng sao ai cũng cảm thấy khó chịu. Ngày mai làm sao đi gặp nhà họ Phượng cho được?

Thương Triều Tông vô lực nói:

- Nếu đã quyết định dùng mười vạn Nha tướng ra làm ngụy trang, thực ra không đưa lễ đề thân cũng không sao. Phượng Lăng Ba cũng không đến mức coi trọng chút tiền ấy, chuyện có thành hay không không liên quan đến chút lễ đề thân ấy, đâu cần phải đi mượn tiền của Phượng Nhược Nam!

Người không dám gặp mặt người nhà họ Phượng chính là y đó!

Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc nói:

- Vương gia, nghĩ ta muốn gây động tĩnh lớn như thế để mượn số tiền này sao? Vương gia, Phượng Lăng Ba đó dù gì cũng là chư hầu, ai cũng có thể gặp sao? Tình hình của Vương gia thế nào, chính ngài cũng rõ, Phượng Lăng Ba chịu dính líu quan hệ tới ngài sao? Ngài thực sự nghĩ

mối đề thân này dễ như vậy chỉ cần nói vài câu người ta có thể gả nữ nhi cho ngài luôn à? Không làm cho ầm lên như thế, liệu Phượng Lăng Ba có chịu gặp ta không? Ta chỉ cần tự giới thiệu thôi, sợ là người ta đuổi ta ra khỏi thành luôn rồi. Chẳng lẽ ta có thể tùy tiện dùng danh nghĩa cá nhân nói ra chuyện mười vạn Nha tướng để người ta đi thông báo vào à, chuyện này có thể tùy tiện nói ra với cả thiên hạ sao? Lại nói, ta vốn muốn làm ầm lên như thế để cho Phượng Lăng Ba biết không giấu chuyện này đi được, muốn triệt để chặt đứt ý đồ không an phận của người ta. Bằng không, chúng ta đều trong địa bàn của họ, vạn nhất bị họ lẳng lặng khống chế, chỉ sợ không còn chỗ nào mà khóc nữa. Vương gia, ta chỉ một lòng muốn tốt cho ngài, ngài không thể vô lương tâm chứ! Ngài sẽ không bắt ta bỏ số tiền này ra chứ!

Hắn nói rõ, chuyện trả tiền không liên quan đến ta, ta chỉ lo giết còn chôn kệ ngài!

- Ta...

Thương Triều Tông á khẩu không trả lời dược. Người ta nói câu nào cũng có lý, chỉ cần nghĩ một tí thôi là biết đúng thực hắn làm mọi việc đều là cân nhắc cho mình. Y còn có thể nói gì nữa?

Thương Thục Thanh ôn nhu nói:

- Ca, Đạo gia đã tận lực rồi, số tiền này, chúng ta tìm cách trả đi!

Lam Nhược Đình cười khổ. Thương Triều Tông cũng chỉ có cách bất đắc dĩ gật đầu. Then chốt là ai cũng biết Ngưu Hữu Đạo là do y phái ra, để đề thân cho y, không thể để hắn chịu. Ngươi đón dâu còn để người khác phải trả tiền lễ, thực không còn gì để nói!

- Vẫn là Quận chúa anh minh!

Ngưu Hữu Đạo dựng ngón cái khen Thương Thục Thanh.

Thương Thục Thanh hạ người thi lễ:

- Làm phiền Đạo gia đã dốc hết tâm huyết, cực khổ rồi.

Chương 105: Chỉ Phụ Trách Giết Không Chịu Trách Nhiệm Chôn (2)

- Không khổ cực. Nên làm, nên làm!
Ngưu Hữu Đạo vui tươi hớn hở khoát tay, đổi đề tài:
- Có câu này hơi thô tục, nhưng ta phải nói trực tiếp.
Ba người lập tức tập trung chăm chú nhìn hắn. Bao nhiêu chuyện mà họ không thể ngờ nổi cứ thế liên tiếp xảy ra, không biết lần này lại chọc ra chuyện gì đây, có điều cũng không thể bịt miệng hắn không cho nói được. Thương Thục Thanh đành dịu dàng đáp:
- Cứ nói, đừng ngại!
Ngưu Hữu Đạo nói luôn không cần nghĩ:
- Ta không ngại vất vả, tuyệt đối chăm chỉ chịu khó. Chúng ta cũng không cần vòng vo, ta nói thẳng, ta chỉ làm việc, không gánh trách nhiệm!
Câu này khiến ba người còn lại dựng tâm đề phòng. Cả ba đều thầm hỏi lại có chuyện gì đây!
Thương Thục Thanh thử thăm dò:
- Không biết… Đạo gia muốn nói tới trách nhiệm gì?
Ngưu Hữu Đạo hỏi Lam Nhược Đình:
- Lam tiên sinh, lão sư của ngươi tên Lạc Thiếu Phu phải không?
Lam Nhược Đình sửng sốt một lát, gật đầu đáp:
- Lạc Thiếu Phu chính là tục danh của ân sư.
Lam Nhược Đình thầm thắc mắc không hiểu sao lại nói tới lão sư mình? Ngươi lại gây ra cái nghiệt gì đây, lẽ nào người chết cũng không tha?
- Hóa ra là thật!
Ngưu Hữu Đạo thở dài:

- Ta nghe Phượng Lăng Ba nói mới biết. Có vẻ Phượng Lăng Ba rất ngưỡng mộ lệnh sư, đã khen lệnh sư không tiếc lời, còn hỏi ta sách lược cầu hôn này có phải là chủ ý của Lam tiên sinh không… Ta còn trẻ, xương vai còn mềm, không gánh nổi trách nhiệm, nên ta đã thừa nhận là của Lam tiên sinh. Người ta lập tức khen "danh sư xuất cao đồ", chúng ta cũng không nên lật lọng kẻo khiến người ta nghi ngờ. Sau này, sợ là Lam tiên sinh sẽ phải gánh chút trách nhiệm.
Lam Nhược Đình hơi mờ mịt, nghĩ một lát, mới ngờ vực hỏi:
- Chuyện này đâu cần gánh trách nhiệm gì, nói không chừng còn có thể được Phượng Lăng Ba thưởng thức. Ta nào có thể ôm đồm công lao của Đạo gia ngươi?
- Thôi, công lao hay không công lao quên đi. Ta cần công lao này làm gì. Ta xưa nay vốn là người biết điều, không thích gây ồn ào, mong tiên sinh thông cảm!
Ngưu Hữu Đạo nhăn nhăn mũi theo bản năng, tiếp lời:
- Đúng rồi, chuyện vay tiền mua lễ này đương nhiên cũng là chủ ý của tiên sinh, mong tiên sinh tha thứ!
- A!
Lam Nhược Đình kinh hãi biến sắc, trợn trừng mắt, có vài phần "thụ sủng nhược kinh", trong lòng bi phẫn. Cái chuyện không xấu hổ này ngươi lại còn mặt dày nói không tiện gánh trách nhiệm, còn nói là chủ ý của ta?
Thương Triều Tông và Thương Thục Thanh hoàn toàn không nói được gì. Họ hiểu rồi, bảo sao chuyện gì cái tên này cũng dám làm, thì ra chuyện xấu do hắn làm, trách nhiệm đều do người khác chịu, phủi mình sạch sành sanh, có gì là không dám? Chỉ có người khác phải chịu oan ức thôi! Qua chuyện này, xem như ba người nhận thức được vị này rồi.
Lam Nhược Đình không nghĩ ra nổi vì sao một người phong độ như Đông Quách Hạo Nhiên lúc lâm chung lại thu một đệ tử như vậy?
Viên Cương rất hiểu Đạo gia, đứng bên cạnh, chẳng rung động tí nào, coi như không chút bất ngờ.

Chương 106: Sau Này Theo Ta (1)

Sắc mặt của Lam Nhược Đình cũng không biết đang khóc hay đang cười, chỉ nhắm mắt gật đầu xem như đồng ý. Then chốt là, người ta nhọc nhằn khổ sở định ra được chuyện lớn thế này, nói ngươi gánh chút trách nhiệm cho người ta cũng không chịu, thực không còn gì để nói. Nhưng mà Lam Nhược Đình khá lo lắng ngày mai đến gặp người nhà họ Phượng không biết sẽ bị bên đó thăm hỏi thế nào.

Ngưu Hữu Đạo nhoẻn miệng cười, cùng mấy vị bàn bạc cụ thể ngày mai chính thức gặp Phượng gia phải làm thế nào. Công việc cụ thể khi bàn chuyện cưới gả với Phượng gia đương nhiên giao cho Lam Nhược Đình. Chuyện như vậy, để Thương Triều Tông tự mình đàm luận không thích hợp, để muội muội chưa xuất giá đi bàn cũng không hợp lý, cũng chỉ còn có Lam Nhược Đình. Còn Ngưu Hữu Đạo, không phải không được nhưng hắn không muốn bận tâm đến mấy chuyện lễ nghi phiền phức này. Với hắn, dựng sẵn cầu cho các ngươi rồi, bày sẵn luôn cả đường cho các ngươi rồi, các ngươi còn đi không được thì không cần cứu nữa. Ở cùng một đàn heo, sớm muộn gì cũng bị liên lụy chết, không bằng hắn tranh thủ đi cho sớm. Vì thế, Ngưu Hữu Đạo quay đầu đi tìm chỗ nghỉ ngơi, để lại mấy vị chậm rãi tiêu hóa.

- Đạo gia, ta đưa ngươi đi!

Thương Thục Thanh đi theo ra ngoài.

Ngưu Hữu Đạo coi đây là chuyện đương nhiên, không từ chối. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hắn cũng dần có hảo cảm với nữ nhân xấu xí thông tình đạt lý này, chỉ cười dặn dò:

- Buổi tối đi đường còn đội mũ sa, nhìn được sao? Cẩn thận đừng để ngã.

Thương Thục Thanh đáp:

- Quen rồi!

Dường như trong câu trả lời của nàng ẩn một tia xót xa khiến cho hắn không tiện lấy chuyện này ra đùa giỡn nữa, đổi đề tài:
- Lúc trước khi gặp nhau, làm sao các ngươi đưa được cả đám hòa thượng Nam Sơn Tự đến vậy?
Thương Thục Thanh cẩn thận đi bên cạnh ôn nhu trả lời:
- Trước khi Đạo gia rời Nam Sơn Tự có dặn phải giữ con yêu gấu đó lại, khi đi đương nhiên phải đem đi cho Đạo gia. Nhưng con yêu kia sống chết cũng không chịu đi một mình, nói rằng mình đi rồi, chúng tăng ở Nam Sơn Tự rất khó tự sinh tồn. Nếu chút còn lại cuối cùng ấy của Nam Sơn Tự cũng không còn thì sẽ rất có lỗi với lời dặn dò của lão trụ trì trước khi lâm chung. Nói chung yêu gấu nhất định không chịu đi một mình, dù có gác đao lên cổ cũng không chịu bỏ lại đám tăng chúng kia. Hết cách, chúng ta đành đưa bọn họ tới cả, xem Đạo gia định xử lý thế nào.
Đao gác lên cổ cũng không chịu đi? Ngưu Hữu Đạo hơi kinh ngạc.
Hắn không hiểu rõ lắm về thế giới này nhưng cũng biết phần nào. Phật Tổ mà Phật giáo thờ phụng ở đây không phải Thích Ca Mâu Nhi mà là một nhân vật khác, mà hiện tại Phật giáo ở nơi này cũng không hưng thịnh, có vẻ như đã từng có thời kỳ hưng thịnh, đại khái là ở thời Vũ Triều, sau đó vì chiến loạn quá nhiều nên cũng bị ảnh hưởng, có vài phần giống như “Bốn trăm tám chục chùa Nam quốc, Mưa khói che lầu biết mấy không?
Phật môn dần dần sa sút, chùa miếu như Nam Sơn Tự đã chẳng còn mấy, không ngờ Phật môn sa sút như vậy còn có thể gặp một con yêu gấu kiên định với tín ngưỡng như thế.
Trước kia, hắn chưa từng gặp yêu tinh gấu nên khá hứng thú với nó, hiện giờ lại càng hào hứng hơn.
- À” lên một tiếng, vui vẻ hỏi:
- Ta rất muốn gặp yêu tinh thà chết chứ không chịu khuất phục này. Quận chúa, mời về thôi, nghỉ sớm một chút, không cần tiễn!
Thương Thục Thanh cũng không từ chối, lấy ra một bản khẩu cung:
- Ta đã từng đọc ‘Dị thú lục’, sau khi xem bản khẩu cung này, phát hiện yêu gấu này cũng là kẻ có tên trên bảng, cũng không biết đúng hay không, kính xin Đạo gia tự mình minh xét!

Nàng ta dâng lên bằng hai tay, hơi hạ thân, rồi xoay người rời đi.
Yêu tinh trên “Dị thú lục”? Ngưu Hữu Đạo sửng sốt, tràn trề hứng thú, đi tới một mái hiên có treo đèn lồng, mở bản khẩu cung ra xem, sau đó đưa cho Viên Cương đọc cùng, gật đầu nói thầm:
- Gấu lông vàng óng, đao thương bất nhập, lẽ nào là Kim Vương Hùng trong ‘Dị thú lục’?
Hắn cũng đã từng xem “Dị thú lục”.
Viên Cương thì chưa, chỉ xem qua khẩu cung một lượt nắm đại khái tình hình. Nhìn Viên Cương cất bản khẩu cung đi, Ngưu Hữu Đạo thoáng nở nụ cười:
- Nữ nhân này đúng là người cẩn thận đấy. Đi, chúng ta đi xem yêu gấu kia!
Hai người đi tìm một thân vệ hỏi chỗ chúng tăng Nam Sơn Tự nghỉ ngơi rồi đi thẳng tới.
Một tiểu viện nhỏ, chừng hai mươi tăng chúng chia làm hai gian phòng nhét vào đó. Yêu gấu Viên Phương cũng ở đó, trong tiểu viện cũng có thân vệ.
Gian lao bôn ba suốt chặng đường dài, đại khái các tăng chúng mệt mỏi lắm rồi, đều ngáy khò khò, còn yêu tinh vẫn là yêu tinh. Khi Ngưu Hữu Đạo xông vào phòng, chúng tăng đều ngủ say như chết, chỉ có Viên Phương đang khoanh hai chân ngồi tĩnh tọa mở mắt ra. Thấy là Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương, lão ta lập tức bò lên, cúi đầu khom lưng cười rạng rỡ.
Ngưu Hữu Đạo đánh giá Viên Phương từ trên xuống dưới. Lão ta không cao, giống một ông lão, gầy gò, lọm khọm, da khá đen nhưng tinh thần rất tốt, vòng râu bạc trắng, hai mắt sáng ngời, tăng y đã đổi thành thường phục, đội mũ che đầu trọc nhưng nhìn từ dưới mép mũ vẫn nhận ra được là một tên trọc.
Nhìn các hòa thượng đang ngủ, Ngưu Hữu Đạo không quấy rầy, vẫy vẫy tay gọi Viên Phương ra khỏi phòng đi tới phòng khách của tiểu viện.
Vừa vào, Ngưu Hữu Đạo xoay người cười nói với Viên Phương đang đi vào trong:
- Cởi quần áo ta xem chút.
- A!

Viên Phương trợn tròn hai mắt, rất do dự.
Ngưu Hữu Đạo khoát tay:
- Không cần sợ, ta chưa từng thấy yêu tinh, muốn mở mang kiến thức thôi.
Thì ra là vậy! Viên Phương thở phào nhẹ nhõm, cũng thở dài, cực kỳ bất đắc dĩ, chậm rãi cởi áo, lộ ra toàn thân lông vàng còn chưa hóa hình hoàn toàn. Lão ta cúi đầu cụp mắt, mặc kệ hai vị kia tò mò đi vòng quanh mình đánh giá, lông vàng còn bị Ngưu Hữu Đạo giật giật mấy cái vẫn phải cố nhịn. Không đành lòng cũng không được, lão có thể phản kháng nhưng hậu quả sẽ tai vạ đến chúng tăng Nam Sơn Tự.
Xoay chuyển vài vòng, Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn sang Viên Cương. Viên Cương rút chủy thủ bên mình, phất tay một cái. Lưỡi dao xé gió xẹt qua người Viên Phương. Két! Là tiếng kim loại ma sát. Sự thật đã chứng minh, quả nhiên Viên Phương đao thương bất nhập, lông không đứt một sợi, da không xước một cái.
Viên Phương rất kinh hãi, xoay người lại, liên tiếp lùi lại tránh xa, cực kỳ nghi ngờ, không hiểu sao họ lại dùng đến dao?
Ngưu Hữu Đạo vẫn hứng thú bừng bừng, vui cười hớn hở nó:
- Không cần sợ, không cần sợ. A, hiện nguyên hình xem nào.
Thấy đối phương do dự, hắn nhíu mày hỏi bằng giọng mũi:
- Hửm?
Viên Phương đã từng được nếm thủ đoạn của Ngưu Hữu Đạo, ba người Tống Diễn Thanh cũng không bằng người ta. Lão ta không phải đối thủ của hắn, bị khuất phục, từ từ mở đai lưng, cởi quần dài, chỉ để lại một cái quần ngắn rộng bên trong.
Cởi quần áo cũng không sao nhưng bị hai nam nhân nhìn chằm chằm không chớp mắt, lão ta đã tu luyện thành tinh, cũng có nhân tính, đương nhiên cũng xấu hổ. Cởi giầy, không còn vướng víu gì nữa, Viên Phương hít sâu một hơi như thổi phồng cả người lên, tứ chi cũng biến lớn, mặt cũng phình ra, trên đầu trọc bắt đầu mọc ra bộ lông vàng óng, da thịt trên mặt vặn vẹo biến thành màu đen.
Quá trình này khá buồn nôn, rất dọa người nhưng Ngưu Hữu Đạo và Viên Phương đều không phải người bình thường, thứ buồn nôn như thi thể người trong mộ cũng thấy nhiều rồi, ngay cả cương thi cũng đã từng

gặp, cảnh tượng trước mắt làm sao dọa được, họ chỉ cảm thấy mới lạ thôi. Viên Cương bình thường vẫn luôn lạnh tanh cũng có vẻ tò mò.
Thoáng một cái, một con gấu lớn lông vàng chói lọi đứng trước hai người. Cơ thể cường tráng, vừa cao vừa to, gấp ba lần ban nãy, uy vũ đáng sợ. Cái quần ngắn rộng đã rách quấn quanh eo như dây cỏ. Tay gấu và da mặt đen thui, móng vuốt sắc bén.
Như thấy đồ chơi mới, được mở rộng tầm mắt, hai người vây quanh con gấu lông vàng này, rất thưởng thức. Con gấu lè lưỡi lắc lắc lư lư chạy vòng tròn quanh hai người, ánh mắt đầy ngây thơ vô tội, không biết hai người kia muốn chơi đến khi nào.
Chỉ chốc lát sau, Ngưu Hữu Đạo lại liếc nhìn Viên Cương một cái. Viên Cương vung chủy thủ liên tục nhưng chỉ có tiếng chan chát của kim loại ma sát, hoàn toàn không thể cắt được lớp lông vàng bảo vệ. Đột nhiên, hắn ta đổi thế, chọc thẳng chủy thủ vào đùi Kim Mao Hùng. Lần này, một dao thấy máu, cắm vào tới non nửa lưỡi dao.
- A!
Con gấu vàng bị đau nhảy dựng lên, xin tha bằng tiếng người:
- Hai vị giơ cao đánh khẽ, buông tha cho bần tăng được không?
Ngưu Hữu Đạo đã xác định được rõ ràng, bộ lông vàng này xác thực đao thương không ăn, nhưng chỉ có hạn, không ngăn được vũ khí sắc bén đâm thẳng, bèn nhấc tay cười nói:
- Thất lễ, thất lễ, biến trở lại đi!
Thân thể gấu lông vàng lập tức xẹp xuống như một quả bóng cao su, biến lại thành Viên Phương kia, xoay người quay lưng, cởi mảnh vải rách trên lưng xuống, băng bó đơn giản vết thương trên đùi rồi tập tễnh đi nhặt quần áo mặc lại.
Xong xuôi, Viên Phương đường đường hoàng hoàng quay lại, sắc mặt có vẻ ai oán.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay mời:
- Ngươi đi đứng bất tiện, ngồi xuống rồi nói.
Viên Phương lùi lại hai bước, ngồi xuống, bắt đầu tỉ mỉ trả lời câu hỏi của Ngưu Hữu Đạo. Khi lão ta nói về hành động của mình khi ở Nam Sơn Tự giống như nhận tội với Tống Diễn Thanh, lần thứ hai cường điệu mình đã làm bao nhiêu chuyện tốt, thể hiện mình không phải kẻ xấu.

Ngưu Hữu Đạo vui vẻ nghe, mặc kệ lão ta vì chấn hưng Nam Sơn Tự hay vì mưu tài cho bản thân, kiếm đâu ra lắm lý lắm cớ thế? Cứu tế một vài hương dân liền tự nhận là cướp của người giàu chia cho người nghèo à? Vậy khác nào làm đủ chuyện xấu rồi làm chút chuyện tốt là có thể miễn tội không? Còn lấy cái mỹ danh càn quét thổ phỉ nữa. Rõ ràng là một núi không thể chứa hai cọp, trên một mảnh đất mà lắm người hành nghề ăn cướp quá sẽ ảnh hưởng đến tài lộ của Nam Sơn Tự các ngươi, nên ăn luôn đám thổ phỉ kia chứ gì.

- Hai năm qua vì tiền tài đã hại bao nhiêu mạng người, cướp được bao tiền?

Ngưu Hữu Đạo ngồi trên ghế, vắt chéo hai chân, ngón tay gõ nhè nhẹ lên khay trà, hỏi.

Viên Phương lắc đầu:

- Không có tiền.

Ngưu Hữu Đạo cau mày cười lạnh:

Chương 107: Sau Này Theo Ta (2)

- Làm sao? Sợ ta cướp tiền à?
Viên Phương đau khổ lắc đầu:
- Ngài hiểu lầm rồi, vị trí của Nam Sơn Tự quá độc, không lấy được tiền của gì mấy, trong chùa còn phải nuôi nhiều miệng ăn như thế, rồi tu sửa chùa miếu rách nát, thi thoảng lại giúp đỡ hương dân, chỉ còn lại mấy trăm kim tệ, lúc trước đã bị mấy người vương gia cướp mất rồi, nói là để làm phí dụng cho bao người chúng ta ăn uống dọc đường!
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả. Hóa ra lão ta bị bọn Thương Triều Tông đang nghèo đói khát tiền cướp sạch rồi.
- Con yêu gấu này, chẳng lẽ ngươi cảm thấy mình oan lắm à? Gặp chúng ta coi như ngươi may đấy. Đi men bờ nước mãi, làm sao giữ được giày khô, ngươi trốn ở đó đánh cướp, sớm muộn gì cũng đụng phải kẻ khó ăn, gặp mấy tên tu sĩ trảm yêu trừ ma coi như ngươi chết rồi. Không bằng thế này đi, sau này, ngươi đi theo ta lăn lộn, được không? Ta sẽ chuẩn bị cho ngươi một thân phận quang minh chính đại để có thể ngẩng đầu cất bước.
Viên Phương buồn bã khóc tang:
- Pháp sư, ngài thả ta ra đi, ta đã đồng ý với lão trụ trì sẽ duy trì Nam Sơn Tự rồi, cũng đã quỳ xuống phát nguyện với Phật tổ, sẽ coi việc chấn hương Nam Sơn Tự như mục đích sống đời này, nếu trái lời thề, xin xuống địa ngục!
Ngưu Hữu Đạo cười nói:
- Dễ thôi. Ngươi đi theo ta, sau này ta sẽ xây cho ngươi tòa chùa to nhất thiên hạ!
Viên Phương ngạc nhiên ngẩng đầu hỏi:
- Thật sao?
- Ít nhất là cho ngươi đủ tiền để xây cái chùa lớn nhất thiên hạ!

Viên Phương chẳng tin lắm, quan trọng là không muốn bị cuốn vào thị phi gì, châm chước một lát mới yếu ớt đáp:
- Không cần phiền phức như vậy, cứ để ta tự tìm cách đi.
Ngưu Hữu Đạo cười lạnh:
- Không nể mặt sao? Cho ngươi cơ hội lần cuối để cân nhắc. Chớ ép ta trở mặt!
Viên Phương lập tức đổi thái độ, quả đoán gật đầu:
- Được! Sau này xin nghe pháp sư dặn dò!
Ngưu Hữu Đạo quay sang nói với Viên Cương bên cạnh:
- Sau này nếu con yêu này không thành thật, cứ giết hết hòa thượng ở Nam Sơn Tự đi!
Viên Cương lạnh tanh gật đầu, lạnh mắt liếc nhìn Viên Phương ngồi chếch đối diện.
Viên Phương giật giật vội vàng khoát tay:
- Không có không có, chúng ta đều là người đàng hoàng!
Cứ thu con yêu tinh này lại sau này chậm rãi nghiên cứu, Ngưu Hữu Đạo hài lòng hỏi:
- Hàn huyên lâu vậy còn chưa biết ngươi tên gì?
Viên Phương bắt tay thành hình chữ thập:
- Bần tăng Viên Phương!
Ngưu Hữu Đạo tức giận:
- Vẫn tự coi mình là người à. Viên Phương là ngươi sao? Hỏi tên thật của ngươi!
- Không có tên. Trước đây trong chùa chỉ tọi ta là Tiểu Kim!
- Tiểu Kim?
Ngưu Hữu Đạo nhìn một hồi rồi chỉ chỉ Viên Cương:
- Hắn ta là Hầu Tử, còn ngươi sau này gọi là Lão Hùng đi!
Viên Phương nhìn sang Viên Cương, kinh ngạc hỏi:
- Ngươi là Hầu Tử?
Bộ dạng như muốn nói ngươi giấu tốt thật đấy!
Ngưu Hữu Đạo suýt không nhịn được cười.
Viên Cương lại nhìn ra được “lòng trung thành” từ vẻ mặt của gã gấu tinh này, chính là thứ trung thành mà ai cũng thích đó, rất muốn đấm một cái lên đó, chỉ nhàn nhạt hỏi:

- Có biết gấu thường chết thế nào không?
- A.
Viên Phương vừa sợ vừa khó hiểu, cẩn thận hỏi:
- Chết thế nào?
Viên Cương hất cằm sang Ngưu Hữu Đạo, chép miệng:
- Hắn ta là trâu!
- Trâu...
Viên Phương hơi sửng sốt, trợn trừng hai mắt kinh hãi hô lên:
- Trâu?
Ngưu Hữu Đạo cười khà khà, xoay người chắp tay rồi rời đi.
Mặc kệ Viên Phương. Viên Cương đi ra ngoài đuổi theo Ngưu Hữu Đạo hỏi:
- Đạo gia, hình như con yêu tinh này hơi ngốc, ngươi thực sự muốn nhận nó sao?
Kiếp trước Đạo gia cũng không thiếu huynh đệ thủ hạ, vì coi trọng người ta rồi thu nhận cũng là chuyện thường xảy ra, đây không phải lần đầu Viên Cương chứng kiến
- Ha ha, ngươi lầm rồi, đây là loại biết co biết duỗi, giả heo ăn thịt hổ đấy. Chỉ là nó không hiểu biết nhiều, thiếu chút kinh nghiệm giang hồ nên mới thất thủ trong tay Tống Diễn Thanh. Tống Diễn Thanh là kẻ tự đại, ngươi có tin không, chỉ cần Tống Diễn Thanh ở lại Nam Sơn Tự lâu hơn một chút, tưởng an toàn mà lơi lỏng cảnh giác, tám chín phần mười là, không cầm đến chúng ta, y sẽ bị chính con gấu tinh này giết không?
Viên Cương kinh ngạc hỏi:
- Làm sao ngươi biết?
Ngưu Hữu Đạo cười khẽ, đáp:
- Ngươi thử nghĩ lại xem, không nói chuyện khác nhé, hơn hai mươi hòa thượng kia vốn có thể nhân cơ hội mà bình yên thoát thân, nhưng trong lễ Tạ Thần nguy hiểm như vậy còn chọn mạo hiểm theo gã… Hình như lúc trước còn có mấy người bị bọn Tống Diễn Thanh giết nữa. Lòng người là khó lường nhất, huống chi là một đám hòa thượng giả tay dính máu, có thể thu nạp được đến mấy chục người như thế há lại là kẻ ngu? Chỉ nhìn vào điểm này thôi cũng có thể thấy được phần nào! Gã không ngốc nghếch như ngươi tưởng đâu, suy tính cũng khá đấy, cùng lắm chỉ

là có chút vấn đề về nhân sinh quan, giá trị quan thôi. Cái đáng quý là tài năng. Muốn lấy được tâm của người như thế, chỉ đối xử tốt là vô ích.
Chỉ một thôi: khiến gã phục! Ngươi dạy dỗ gã thêm đi.
Viên Cương nghe vậy trầm ngâm đăm chiêu, đột nhiên quay lại bỏ đi, va vào Viên Phương vừa từ trong phòng đi ra, không nói nửa lời, gió chân đạp cho một cái.
Rầm! Viên Phương vừa trúng một cước bay ngược trở lại.
Viên Cương vọt vào, tay đấm chân đá, đầu gối cùi chỏ cùng kết hợp, đánh như phát điên.
Trong phòng, Viên Phương kêu rên liên hồi xin tha không ngừng.
Lãi lâu sau tiếng kêu thảm thiết mới dừng lại, Viên Cương vẫn lạnh tanh đi ra, không thèm liếc nhìn thân vệ đang kinh ngạc gần đó, kéo kéo lại quần áo, bước nhanh bỏ đi.
Lát sau, Viên Phương mặt mũi sưng phù quật mái mũi đau méo miệng tập tễnh đi ra. Gã không hiểu sao tự nhiên lại bị đánh, một câu giải thích cũng không cho…
Trong phủ Thái thú, Phượng Lăng Ba chắp tay lẳng lặng đứng ngước nhìn ánh trăng bàng bạc giữa màn đêm tĩnh vắng, có vẻ thất vọng. Nghĩ đến nữ nhi, gả nàng đi như vậy, lão cũng lo lắng, phức tạp.
Bành Ngọc Lan nhẹ nhàng đi tới, phủ áo choàng lên vai lão.

Chương 108: Cho Ngươi Xả Cơn Tức (1)

Tuy mùa xuân đã ấm áp hơn nhưng buổi đêm vẫn lạnh lẽo, trượng phu của bà không phải tu sĩ, không chống được khí lạnh. Không chỉ trượng phu, thể chất của ba nữ nhi của bà cũng không thích hợp để tu luyện. Bằng không, với xuất thân của mình, bà hoàn toàn có thể đưa họ vào Thiên Ngọc Môn, điều này vẫn khiến cho bà tiếc nuối. Nhưng chịu thôi, cấu tạo kinh mạch người này khác người khác, chỉ có một số ít người thích hợp để tu luyện.
Phượng Lăng Ba quay lại, khẽ mỉm cười.
Bành Ngọc Lan đưa cho trượng phu một tờ giấy mỏng:
- Cha thiếp gửi tin tới, sau khi bàn bạc, Thiên Ngọc Môn quyết định tán thành chuyện này, lo bên này không đủ người phái người tới huyện Thương Ngô nên đã khẩn cấp điều người tới rồi.
Bình thường, Thiên Ngọc Môn không thể chất đống tất cả nhân thủ ở quận Quảng Nghĩa được, vẫn phải bận tâm đến phạm vi thế lực. Người Thiên Ngọc Môn thu xếp ở đây, ngoại trừ làm hộ vệ, còn có một số ít phụ trách thu thập linh thảo thông thường, bách tính quận Quảng Nghĩa hái được linh thảo đều bán cho những người này. Họ thu gom linh thảo xong sẽ tập trung lại đưa đến Thiên Ngọc Môn, để Thiên Ngọc luyện chế đan dược hoặc để giao dịch trong giới tu hành.
Trên thực tế, các môn phái tu hành lớn đều phân chia thế lực như vậy. Trời đất bao la, linh thảo lại là thứ không phải nơi nào cũng có, dựa vào các đệ tử môn phái leo núi xuống biển khắp nơi để tìm hái, hiệu suất sẽ không cao. Thứ này không phải thứ người chạy nhanh nhất sẽ tìm được. Dù sao nhân thủ trong môn phái cũng có hạn, nếu người tu hành dồn hết tinh lực vào việc đi tìm kiếm linh thảo sẽ không tu luyện được gì hết. Đương nhiên, tài nguyên tu luyện không phải chỉ có quyền thu gom linh thảo, mà còn cả tiền lương.

Muốn tu luyện có hiệu quả cao, không thể dùng ít các pháp địa tốn tiền, không thuộc phạm vi thế lực của mình, mấy ai có thể được người khác dễ dàng cho dùng đồ thuộc địa bàn của mình chứ?
Phượng Lăng Ba nhận thư, nương theo ánh trăng đọc kỹ, rồi lặng lẽ vò trong lòng bàn tay. Kết quả không ngoài dự liệu, lão thở dài:
- Nàng lại đi khuyên nhủ Nhược Nam đi.
- Vâng!
Bành Ngọc Lan khẽ gật đầu.
Đúng lúc này, quản gia Thọ Niên nhanh chân chạy đến hành lễ với hai người.
Phượng Lăng Ba hỏi:
- Thế nào?
- Đã sắp xếp cẩn thận, ngày mai họ sẽ tới bái kiến lão gia.
Phượng Lăng Ba gật đầu. Bành Ngọc Lan quan tâm hỏi:
- Thương Triều Tông kia trông thế nào?
- Tướng mạo đường đường, rất có khí khái nam nhi.
Bành Ngọc Lan "À" lên một tiếng, yên tâm hơn phần nào, nhưng lại dâng lên một nỗi lo khác. Tướng mạo đường đường lại có thể coi trọng nữ nhi nhà mình sao? Bà ta không lo Thương Triều Tông không cưới nữ nhi của mình, bà ta biết y sẽ không dám, sợ là sợ sau này y sẽ lạnh lẽo bỏ mặc nữ nhi của mình, để cho nàng phải chịu nỗi oan ức không thể nói với ai. Có đôi khi, lạnh nhạt còn khiến người ta đau đớn hơn cả bạo lực.
Sau đó không lâu Bành Ngọc Lan đi tới tiểu viện của nữ nhi, tiến vào khuê phòng.
Trong phòng, bốn nha hoàn Mai Lan Cúc Trúc phụng mệnh một tấc cũng không rời nhìn chằm chằm Phượng Nhược Nam phòng ngừa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Còn Phượng Nhược Nam, còn chưa cởi chiến giáp đã nằm đờ ra trên tháp.
Bành Ngọc Lan phất tay ra hiệu bốn nha hoàn lui ra, ngồi bên giường. Không chờ nương mở miệng, nàng đã nói trước:
- Nương, người đừng khuyên con nữa. Con nói rồi, không lấy chồng là không lấy chồng. Ai ép cũng vô dụng!
Bành Ngọc Lan cả giận:

- Ta cũng không muốn con xuất giá như thế. Nhưng tốt xấu gì con cũng là tướng quân thống binh, lẽ nào trên chiến trường không biết cái gì gọi là vì đại cục sao?
Đột nhiên Phượng Nhược Nam ngồi bật dậy tức giận hỏi:
- Cái gì là đại cục? Con nghĩ là đại cục của Thiên Ngọc Môn đi! Nương gọi ông ngoại tới gặp con, con cũng muốn hỏi người một chút, dùng chính ngoại tôn nữ của mình để thành toàn cho Thiên Ngọc Môn, có phải nam nhân vô dụng hết rồi không?
- Làm càn!
Bành Ngọc Lan tát vào má nàng một cái, đột nhiên đứng phắt dậy, chỉ vào nữ nhi mà trách mắng:

Chương 109: Cho Ngươi Xả Cơn Tức (2)

- Không để ý đến đại cục Thiên Ngọc Môn còn có thể có một quận Quảng Nghĩa an ổn sao? Con không biết có bao nhiêu người đang nhăm nhe muốn lấy mạng cha con sao? Các đại môn phái cạnh tranh không tiến ắt phải lủi, ngươi không lớn mạnh, người khác mạnh hơn sẽ muốn cướp đoạt của ngươi. Một khi Thiên Ngọc Môn đổ, quận Quảng Nghĩa còn giữ được sao? Cha ngươi, mẹ ngươi, còn cả huynh trưởng của ngươi sẽ chết mà không có chỗ chôn. Lẽ nào ngươi muốn như vậy?
Bà ta tuyệt đối không nói ngoa. Các môn phái vốn có quan hệ lẫn nhau. Ngươi muốn có địa bàn to lớn hơn, cướp đoạt nhiều tài nguyên tu luyện hơn sẽ phải có người quản lý tục sự giữ địa bàn cho ngươi, đệ tử trong môn phái có đông cũng không thể ném hết tới thế tục đi quản lý chuyện quân chính. Địa bàn lớn, vứt ra bao nhiêu đệ tử mới trông nổi đây? Chuyện này không thực tế! Không nói tới chuyện người tu hành sẽ dồn phần lớn tinh lực vào việc tu luyện, năng lực xử lý chuyện thế tục sẽ không bằng người thế tục, cho nên vẫn cần nâng đỡ người thế tục quản lý. Nâng đỡ nhân tài tuấn kiệt trong thế tục quản lý tục sự cho mình chính là phương pháp tốt nhất, tiết kiệm tài nguyên đệ tử cho môn phái nhất.
Muốn có nhiều tài nguyên tu luyện hơn thì cần phải có địa bàn lớn hơn. Mà càng cần địa bàn to lớn hơn sẽ càng cần nhiều đệ tử hơn, không thể không đảm bảo an toàn cho những người nòng cốt quản lý tục sự cho mình, nếu không rất có thể người đó sẽ bị đối thủ cạnh tranh giết chết. Đây chính là nguyên cớ để có pháp sư tùy tùng. Địa bàn mở rộng hơn, đương nhiên số pháp sư tùy tùng trong môn phái phái ra cũng sẽ tăng hơn, càng cần bồi dưỡng nhiều đệ tử, dẫn đến lại càng cần cung cấp nhiều tài nguyên tu luyện. Đây là quan hệ nhân quả.

Phượng Nhược Nam bụm mặt cắn môi, mắt ngấn lệ quang. Đương nhiên nàng không muốn người nhà gặp bất hạnh, nhưng nàng cũng không muốn phải xuất giá một cách khuất nhục như thế.
- Nhược Nam, coi như nương cầu con có được không? Nương quỳ xuống xin con có được không?
Bà ta đứng trước mặt nữ nhi, hai đầu gối khuỵu xuống muốn quỳ.
Phượng Nhược Nam vội đỡ bà lên, lắc lắc đầu. Nào có nữ nhi nào nhận nổi cái quỳ lại của mẫu thân, nước mắt lưng tròng nói:
- Nương, ngài đừng làm vậy, con gả đi là được chứ gì.
Hai mẹ con ôm nhau khóc nấc lên.
- Nương, con uất ức. Thương Triều Tông kia quá bắt nạt người...
PHượng Nhược Nam rúc trong lồng ngực mẫu thân nghẹn ngào.
Bành Ngọc Lan vỗ vỗ lưng nữ nhi, đảm bảo:
- Con yên tâm, nương đã tính toán rồi. Nương sẽ xả giận cho con, cha con cũng ngầm đồng ý rồi!
Sáng sớm hôm sau, Ngưu Hữu Đạo vẫn đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa trong phòng, Viên Cương gõ cửa vào, đến bên cạnh nhắc nhở:
- Đạo gia, ba người kia ở bên ngoài cầu kiến.
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi thu công, thở ra một hơi, mở hai mắt. Đương nhiên hắn ta biết ba người kia là ai. Ngoài ba người Thương Triều Tông còn có thể là ai nữa.
Hắn ta đứng dậy đi ra ngoài, quả nhiên là ba người đó đang đứng dưới bậc thang, cùng tiến lại chắp tay chào:
- Đạo gia!
Rõ ràng có vẻ kính trọng hơn không ít.
Ngưu Hữu Đạo chẳng để tâm. Mình chẳng cần mấy thứ mặt mũi này. Nhưng thấy Thương Triều Tông như con gấu trúc hắn ta phì cười, phỏng chừng đêm qua vị này không ngủ được đây. Cười xong, hắn ta đàng hoàng trịnh trọng chắp tay hỏi:
- Không biết Vương gia có gì phân phó?
Thương Triều Tông cười nói:
- Chúng ta đang muốn đi gặp Phượng Lăng Ba, mời Đạo gia đi cùng.
- Chuyện này thôi, ta không đi. Các ngươi đi đi.

Ngưu Hữu Đạo hớn hở xua xua tay. Hắn ta hơi chột dạ, chuyện đi xem sắc mặt người ta vẫn để cho vị trước mặt này đi đi. Hắn ta thuận miệng hỏi:
- Mười ngàn kim tệ kia gom thế nào rồi?
Thương Triều TÔng bất đắc dĩ lắc đầu:
- Ở đây ta không quen người không quen đất, thật sự không gom được nhiều tiền như vậy.
Y phất tay chỉ Lam Nhược Đình:
- Chẳng thể làm gì khác hơn là để cho tiên sinh phải xấu hổ. Chờ lát nữa, gặp Phượng Lăng Ba bàn bạc một hồi, tạm xin khất nợ, tới huyện THương Ngô rồi tìm cách trả sau vậy.
Nợ? Ngưu Hữu Đạo nhìn ba người.
- Ba người các ngươi dằn vặt nghĩ cách cả một buổi tối rồi nghĩ ra biện pháp như vậy sao? Các ngươi đi tay không thế, lát nữa xám xịt quay về thì đừng trách ta không nhắc nhở các ngươi!

Chương 110: Thâm Tàng Và Công Danh (1)

Ba người hơi nghi hoặc. Theo lý thuyết, hẳn là Phượng Lăng Ba nên biết tình hình hiện tại của họ không dư giả gì mới phải, bằng không, cần gì phải mặt dày đi "mượn" tiền của Phượng Nhược Nam? Tạm hoãn trả tiền một thời gian, đến thuyện Thương Ngô rồi gom cũng được.
Lam Nhược Đình khó hiểu, hỏi:
- Phượng Lăng Ba không đến nỗi vì mười ngàn kim tệ mà làm lỡ chính sự chứ?
Mọi người đều hiểu "chính sự" mà lão nói đến là mười vạn Nha Tướng. Cả ba người đều không cho rằng Phượng Lăng Ba có thể vì mười vạn kim tệ nhỏ nhoi mà bỏ lỡ đại sự như mười vạn Nha tương, đều nghĩ rằng, nếu Lam Nhược Đình chịu muối mặt đến nói mấy câu sẽ không sao.
Ngưu Hữu Đạo muốn nói gì đó lại thôi, phỏng chừng bên phủ Thái thú có người đang chờ bên này tới để xả giận đây. Bành Ngọc Lan đã nói rõ lời hung ác trước mặt mọi người, nếu cứ thế quay lại sẽ cực kỳ mất mặt, không biết sẽ bị dội bao nhiêu chậu máu chó lên đầu, nhưng cũng không tiện kể lại tình hình phủi trách nhiệm khi ấy của mình cho Thương Triêu Tông, chỉ đành thiện ý nhắc nhở:
- Vương gia, nam nhân rộng lượng, nữ nhân có thể sẽ khó mà dễ nói chuyện như vậy. Sợ là Bành Ngọc Lan muốn xả giận cho nữ nhi thôi. Có bà ta đứng chắn, không chịu chút lúng túng khó mà gặp được Phượng Lăng Ba.
Hắn ta vẫy vẫy tay:
- Đương nhiên, đây chỉ là phán đoán của ta, các ngươi coi như chưa nghe thấy gì đi. Tối qua không được nghỉ ngơi tốt, ta không phụng bồi

nữa, đi về trước nghỉ ngơi đây.
Dứt lời, hắn ta chắp tay chào, quyết định không đi.
Hắn ta chẳng có gì phải lo. Chuyện này, Thương Triều Tông ăn chút đắng, chịu chút oan ức thôi, không ảnh hưởng đến đại cục, cuối cùng, nên gả vẫn sẽ gả, nên cưới vẫn sẽ cưới, có phải hắn ta mất mặt đâu.
Thấy Ngưu Hữu Đạo xoay người muốn quay vào nhà, Thương Triều Tông nhào tới vồ lấy cánh tay hắn ta, cười nhăn nhó:
- Đạo gia, không ngại nói thẳng ra đi.
Chuyện như vậy, thực ra y là người thấp thỏm nhất. Ra chiến trường đánh giết rơi đầu y không sợ, nhưng là lần đầu đối diện với việc hôn nhân đại sự, là lần đầu tiên đi gặp nhạc phụ nhạc mẫu, có thể thông cảm mà. Then chốt là, y không đủ sức cưới nữ nhi nhà người ta, nhất là Ngưu Hữu Đạo làm ra chuyện này, lại để y đi chịu oan ức, ngẫm lại, có khó chấp nhận cũng dễ hiểu. Tình hình thế này còn muốn nhắm mắt đi vào nhà y sẽ trằn trọc mất ngủ cả đêm mất.
Bây giờ, Ngưu Hữu Đạo còn thả cho y một tín hiệu không ổn, y lại càng bất an.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại, liếc nhìn cánh tay bị y nắm lấy. Viên Cương cũng liếc nhìn bàn tay Thương Triều Tông muốn cản lại, tay hơi gồng lên, lại thả xuống.
Nếu ở kiếp trước, căn bản Viên Cương sẽ không cho người ta cơ hội làm ra hành động vô lễ nào với Đạo gia, nhưng hiện tại gã đoán Thương Triều Tông cũng không có ác ý.
Thương Triều Tông cũng ý thức được mình hơi thất thố, vội buông tay.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười: ‘Ta nói rõ rồi, không có việc gì lớn, chỉ thế thôi. Có điều, ta vẫn kiến nghị Vương gia nên suy nghĩ cho chu toàn, lo trước khỏi họa, chuẩn bị kỹ rồi, khi nói chuyện cũng có chút tự tin, phải không?
Thương Triều Tông không nói gì. Ngươi nói vậy khác quái gì không nói? Y cười khổ:
- Hiện giờ quả thực là không có tiền. Nếu lấy ra được, làm sao phải khó khăn như thế.
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc:

- Đường đường một Quận Vương, thủ hạ tốt xấu gì cũng có mấy trăm nhân mã, há lại bị mười vạn kim tệ làm khó? Chẳng lẽ số nhân mã này không phải tiền sao?
Thương Triều Tông dở khóc dở cười:
- Ta làm sao kéo người kéo ngựa ra ngoài bán được chứ.
Ngưu Hữu Đạo thở dài:
- Người không thể bán, nhưng ngựa có thể mà! Số ngựa này, bán một nửa, gom bừa lại thế nào cũng phải hơn mười ngàn kim tệ chứ?
Hắn ta nói thật. Giờ là thời chiến loạn, ngựa là thứ tài nguyên cực kỳ quý giá, đặc biệt là chiến mã, giá tiền không thấp.
- ...
Thương Triều Tông không nói được gì, rất muốn hỏi hắn ta xem rốt cuộc hắn ta đang có ý đồ xấu gì. Chiến mã là tính mạng thứ hai của kỵ binh mà. Bán chiến mã đi rồi, bảo mọi người đến huyện Thương Ngô thế nào? Đồ quân nhu thì sao? Binh sĩ tự gánh chắc? Hay lại quay lại tìm Phượng Lăng Ba mượn ngựa? Y cau mày hỏi:

Chương 111: Thâm Tàng Và Công Danh (2)

- Bán chiến mã không thích hợp đi.
Ngưu Hữu Đạo lườm y, đường hoàng ra dáng nói:
- Ai bảo ngài bán thật? Chỉ bắn tin thôi, nói rằng Phượng Lăng Ba chê lễ đề thân ít quá, Vương gia ngài muốn bán chiến mã để bù vào, sau đó, ngài dắt chiến mã linh lợi ra ngoài, không phải mọi chuyện được giải quyết rồi sao?
Lam Nhược Đình cùng Thương Thục Thanh nghe ra dụng ý của hắn ta, hai mắt sáng rực. Hắn ta muốn khiến cho Phượng Lăng Ba không ngẩng đầu lên được đây mà. Phượng Lăng Ba nghe được tin này nhất định sẽ phái người tới ngăn cản họ bán ngựa, đương nhiên cũng sẽ không bức họ trả nợ.
- Đạo gia cao kiến!
Lam Nhược Đình vui vẻ phục tùng chắp tay.
Dưới lượt vải lụa, Thương Thục Thanh nhoẻn cười xinh đẹp, hai mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo sáng lấp lánh. Lần này tuy chỉ là một việc nhỏ, nhưng tận mắt chứng kiến hắn ta hóa giải thủ đoạn của đối phương một cách nhẹ như không, cũng đủ để thấy được phần nào, khiến cho nàng lại một lần nữa cảm nhận được sâu sắc câu nói lúc trước của Viên Cương, ý thức được quả thực Huynh muội họ gặp được cao nhân rồi!
Thương Triều Tông cũng hiểu ý, đương nhiên Phượng Lăng Ba sẽ không để cho mình phải mang cái ác danh lòng tham không đáy trong lòng bách tính, nhưng vẫn được lo mất:
- Phượng Lăng Ba không ngốc, chuyện rõ ràng như thế, làm sao không nhìn ra được dụng ý của chúng ta? Làm vậy, chẳng phải chúng ta sẽ khiến người ta coi thường sao?

Ngưu Hữu Đạo lắc đầu:
- Làm vậy không hại ai, chút mặt mũi thôi, tính là gì? Lẽ nào chút mặt mũi này Vương gia cũng không ném nổi sao? Hay là, Vương gia rất để ý Phượng Nhược Nam, muốn kết hôn với nàng quá mà căng thẳng sao? Câu hỏi cuối rõ ràng là trêu chọc mà.
Thương Triều Tông nào có để ý tới Phượng Nhược Nam, nhưng đúng là có vài phần căng thẳng, bị hỏi trúng, hơi lúng túng.
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha chắp tay, không cần nhiều lời nữa, đã nói tới mức này rồi, làm hay không làm là ở người ta. Hắn ta xoay người đi tới cuối vườn, hôm qua còn chưa thăm thú kỹ lâm viên này.
Chờ một chút, Viên Cương bước nhanh tới sau lưng hắn ta, đi theo nhắc:
- Đạo gia, người đã đi rồi, xem động tĩnh hắn là làm theo lời ngươi.
Ngưu Hữu Đạo dừng chân bên một hồ nước hình vuông, chắp tay từ tốn nói:
- Việc hôn nhân thành công coi như có thể trừ được cái hậu hoạn Thượng Thanh Tông, dù không đổ, họ cũng sẽ không nhàn rỗi mà đối phó với ta được. Chuyện của Thượng Thanh Tông coi như qua được rồi! Tiếp theo là Tống gia, thực lực hơn xa chúng ta, khá vướng tay vướng chân!
Viên Cương im lặng, thầm thỏa dài, thì ra Đạo gia đã có tâm diệt trừ hậu hoạn từ Thượng Thanh Tông từ lâu. Xem ra quả thực hắn ta chẳng có tình cảm gì với Đường Nghi kia, căn bản chẳng quan tâm nàng ta sống hay chết…
- Không phải chứ? Mới hôm qua ta còn tận mắt thấy mà, một đoàn xe lễ đề thân thật dài đó. Vẫn còn chê ít sao?
- Phượng Nhược Nam Tướng quân là người nào? Há có thể dễ dàng gả ra ngoài? Có điều, bức một Quận vương đến độ phải bán cả chiến mã đi, Thái thú đại nhân há miệng to thật!
Trên đường xá quận thành, một đám thân vệ chậm rãi dắt ngựa đi, người qua đường hai bên chỉ chỉ trỏ trỏ bàn luận sôi nổi.
Trong phủ Thái thú, Phượng Lăng Ba đang ngồi trong đình nói chuyệ với Bành Ngọc Lan chờ Thương Triều Tông đến bái kiến, quản gia Thọ Niên vội vàng chạy đến, đi vào bẩm báo tình hình bên ngoài.

Phượng Lăng Ba quay đầu lại, trừng mắt với lão:
- Bán chiến mã để bù vào lễ đề thân? Bản vương muốn y bù lễ từ khi nào?
Thọ Niên khẽ đáp:
- Có lẽ là chuyện mười ngàn kim tệ kia.
Phượng Lăng Ba sa sầm mặt, trầm giọng nói:
- Trả nợ thì nói là trả nợ, kéo tới lễ đề thân làm gì?
Cơ mặt Bành Ngọc Lan cũng căng lên, hiểu ra, cắn răng nói:
- Một đám tiểu nhân. Muốn quỵt nợ đây mà!

Chương 112: Nghịch Đồ! (1)

Phượng Lăng ba cười lạnh:
- Lam Nhược Đình kia thật có không ít trò gian mà. Bản tọa rất mong chờ được gặp đấy...
Lão nghiêng đầu hạ lệnh cho Thọ Niên:
- Ngươi tự mình đi một chuyến, nói với họ quên chuyện mười ngàn kim tệ đi, dặn bọn họ đừng lo lắng, mau tới gặp ta!
- Vâng!
Thọ Niên thưa một tiếng rồi rời đi.
Bành Ngọc Lan lạnh băng không lên tiếng ngăn cản vì bà ta hiểu rõ, dù sao ấn tượng của bách tính quận Quảng Nghĩa với trượng phu cũng không tệ. Đây gọi là lòng người, cũng là một trong những căn cơ của trượng phu để đối kháng với triều đình. Danh tiếng của trượng phu trong thành này, mười ngàn kim tệ không thể mua được. Mình bức bách đòi tiền người ta lại dắt ngựa đi bán, không khiến người ta buồn nôn là không chịu thôi mà. Bà cực kỳ uất ức.
Khoog bao lâu sau, mấy người Thương Triều Tông đi tới, trong chính sảnh, khách chủ gặp mặt, Phượng Lăng Ba và Bành Ngọc Lan đồng thời hành lễ:
- Xin chào Quận Vương!
Dù sao bọn họ vẫn chưa làm phản, ít nhất vẫn phải giữ tôn ti thứ bậc, nhưng cũng chỉ giới hạn ở mức khách sáo này thôi. Lễ xong, về cơ bản họ quăng Thương Triều Tông sang một bên.
- Lam tiên sinh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu...
Phượng Lăng Ba cười ha ha, chủ động bước tới nắm tay Lam Nhược Đình, thân thiết vô cùng.
Không phải lão giả bộ thân thiết, mà là thực lòng muốn kết giao. Người có chút địa vị thường có dạ bao dung, khi bị lừa cũng có tức giận, nhưng

sau đó chỉ cảm thấy thưởng thức. Ta không sợ ngươi lừa ta, chỉ sợ ngươi không có bản lĩnh. Trong thời loạn lạc này, sức một người chẳng thể lật nổi trời, chỉ có tập trung anh hùng hào kiệt cùng ra sức mới có thể làm nên đại sự.

Hai người khen tặng nhau vài câu, Phượng Lăng Ba cũng cân nhắc trêu chọc:

- Lam tiên sinh, ngươi thực không thành thật mà! Còn chư gặp mặt đã dám quay mặt bổn Quận thủ. Hôm nay tới, phải phạt ba chén!

- Cũng vì nghèo quá, chẳng thể làm gì khác. Xấu hổ xấu hổ!

Lam Nhược Đình tỏ vẻ không quan tâm hơn thua.

Còn Bành Ngọc Lan kéo Thương Thục Thanh sang một bên nhiệt tình trò chuyện, rất có mùi vị thăm dò bà cô chồng giúp cho nữ nhi. Chỉ có Thương Triều Tông bị quăng sang một bên, không ai thèm để ý, một mình bưng chén trà thong thả thưởng thức.

Hai bên gặp nhau, Lam Nhược Đình coi như thoải mái ứng đối, phong thái bất phàm, khiến cho Phượng Lăng Ba cực kỳ tán thưởng. Kết hợp với chuyện bị lừa lúc trước, Phượng Lăng Ba càng khẳng định Lam Nhược Đình này chính là nhân tài hiếm thấy, có tâm tư muốn thu vào trong trướng.

Chương 113: Nghịch Đồ! (2)

Dù sao Lam Nhược Đình cũng không phải kẻ noog cạn, cũng là người có lòng thao lược, ứng phó trong hoàn cảnh này rất thành thạo điêu luyện, chỉ là không am hiểu sở trường của Ngưu Hữu Đạo thôi. Luận về bày mưu tính kế việc quân chính, Ngưu Hữu Đạo chạy dài không bằng lão.

Năng lực của Ngưu Hữu Đạo không rõ ràng, không thể nói rõ được. Lần này bàn luận, Lam Nhược Đình có thể nói rõ lợi hại trong việc quân chính khiến cho Phượng Lăng Ba nghe xong phải gật đầu suy nghĩ sâu sắc. Dù Ngưu Hữu Đạo có nói tới trời đất điên đảo, hoa ở đầy mồm, cũng khó mà khiến cho Phượng Lăng Ba gật đầu tán thành. Sự khác biệt giữa hai người rất rõ ràng.

Đương nhiên, Ngưu Hữu Đạo cũng không muốn cái danh tiếng này, hắn ta quen ẩn mình rồi.

Tiếp xúc một lúc, Phượng Lăng Ba rất thưởng thức Lam Nhược Đình, song phương bàn luận rất vui vẻ. Việc hôn nhân của Thương Triều Tông và Phượng Nhược Nam không tiện kéo dài lêu, chọn lấy ngày tốt gần nhất, là ba ngày sau!

- Tiểu Vương ra mắt nhạc phụ đại nhân, ra mắt nhạc mẫu đại nhân!

Trong ngoài tất cả đã nói chuyện xong, một nhóm người tụ tập ở chính sảnh lần nữa, ngay trước mặt của mọi người, Thương Triều Tông chắp tay hành lễ vãn bối, nói với Phượng Lăng Ba và Bành Ngọc Lan ngồi ghế trên.

Đứng bên cạnh xem lễ, Thương Thục Thanh thấy ca ca như vậy, hai mắt đã đẫm lệ, cảm thấy uất ức cho ca ca. Nghĩ tới cha mẹ, nếu cha mẹ còn trên đời, hôn sự của ca ca đâu thể qua loa như thế. Đồng thời nàng ta cũng xúc động, mấy năm nay hai huynh muội bọn họ bất kể là ở trong thiên lao hay là ở ngoài thiên lao, đều không dễ dàng, vừa ra khỏi thiên

lao không bao lâu, chỉ chớp mắt ca ca sẽ phải thành thân rồi, nàng ta không biết mình đã thất lễ bởi vì vui mừng mà rơi lệ, may là có khăn che mặt ngăn trở, người ngoài không nhìn thấy được.
Lam Nhược Đình mang theo nụ cười trên mặt đứng ngoài quan sát, trong lòng cũng buồn bã, nếu Ninh Vương còn sống thì cần gì đến nỗi như thế!
Trong lòng Phượng Lăng Ba và Bành Ngọc Lan làm sao mà không xúc động, nếu đổi thành trước kia, con trai của Ninh Vương có thể thành con rể của bọn họ, đó là chuyện nghĩ cũng không dám nghĩ.
Sau lễ, người nhà họ Phượng mới đổi cách xưng hô với chú rể mới Thương Triều Tông đây, bên này cũng có bao lì xì tiền thưởng. Chuyện bao lì xì tiền thưởng Lam Nhược Đình đã sớm chuẩn bị sẵn, dù là bọn tôi tớ, mỗi người đều được một viên kim tệ, ra tay tương đối hào phóng. Tôi tớ nhận được phần thưởng đương nhiên là mừng rỡ như điên, liên tục nói lời cám ơn, thân mật gọi tiếng cô gia.
Có đôi khi chính là như vậy, đối với nhân vật như Phượng Lăng Ba đây, Lam Nhược Đình có thể trực tiếp cho thấy trong túi eo hẹp nhưng không tiện keo kiệt với bọn tôi tớ, bởi vì Phượng Lăng Ba có thể không nhìn những vật ngoài thân này nhưng bọn tôi tớ thì phải dựa vào những vật ngoài thân ấy để kiếm sống, sẽ để ý, thưởng ít sẽ làm bọn tôi tớ xem thường. Thương Triều Tông dù nghèo túng hơn nữa cũng không thể để đám tôi tớ này thì thầm to nhỏ mắng mình keo kiệt, chút thể diện này Lam Nhược Đình vẫn phải giữ gìn cho Thương Triều Tông. May là lúc ở chùa Nam Sơn đã cướp sạch một đám hòa thượng, chút tiền cỏn con đó Lam Nhược Đình vẫn lấy ra được.
Trước khi từ biệt, Phượng Lăng Ba tỏ vẻ như trêu chọc dặn dò Thương Triều Tông một câu:
- Rể hiền, hai ngày này hãy nghỉ ngơi và hồi phục cho tốt, dưỡng tốt thân thể mới động phòng được, chuyện bán ngựa chiến đừng tiếp tục nữa.
Chuyện đã xong xuôi, ông ta lập tức thay đổi thái độ, không cần thiết ra sức gây khó khăn cho Thương Triều Tông nữa, rất có mùi vị lấy lòng khoan dung với Thương Triều Tông.

Lời này vừa nói ra, Thương Triều Tông xấu hổ, hơi dở khóc dở cười với ý định ngu ngốc muốn bán ngựa chiến của Ngưu Hữu Đạo, có chút nghi ngờ chẳng biết có phải Ngưu Hữu Đạo suy nghĩ nhiều quá rồi không, vợ chồng Phượng Lăng Ba hình như đâu có khó xử lý như vậy, biết tình hình kinh tế bên này eo hẹp túng thiếu, đã ôm đồm tất cả chuyện cưới xin về phủ Thái Thú một tay tổ chức.

Đám người ra khỏi phủ Thái Thú, ngồi trên lưng ngựa, quay đầu nhìn về phủ Thái Thú lần nữa, đều thấy như sực tỉnh từ trong mộng. Băng qua con đường gập ghềnh nhấp nhô là một con đường bằng phẳng, thế mà lại cưới được con gái của Phượng Lăng Ba, vừa rời khỏi kinh thành còn hoảng sợ không biết tương lai ra sao, thật sự là nằm mơ cũng không ngờ lại xuất hiện thay đổi không thể tưởng tượng nổi như thế!

Đám thân vệ đi theo cũng hăng hái tinh thần, tâm tình phấn chấn, cũng biết Phượng Lăng Ba là chư hầu nắm giữ trọng binh một phương, vương gia cưới con gái của Phượng Lăng Ba, triều đình nhất định không dám hành động thiếu suy nghĩ, đường sống thực sự đã bày ở trước mắt, không cần liều chết nữa, làm sao mọi người có thể không vui mừng chứ!

Suy nghĩ của Thương Thục Thanh đã đi trước nơi mọi người dừng chân một bước, nghĩ tới người nam nhân thuận tay chống kiếm làm gậy, nghĩ tới người nam nhân lười nhác ngâm thơ dưới táng hoa đào rực rỡ như mây kia, khóe miệng không khỏi cong lên mỉm cười. Bây giờ nhớ lại tình cảnh dưới tàng hoa đào hôm ấy, ở nơi loạn thế này chợt làm nàng ta thấy an toàn khó hiểu.

…

Dãy núi sừng sững, đất thiêng sinh ra hiền tài, trong Thượng Thanh Cung, chưởng môn và ba vị trưởng lão ngồi xếp bằng trên đệm hương bồ, Đường Nghi ngồi xếp bằng ở trên, ở dưới hai bên là La Nguyên Công, Tô Phá và Đường Tố Tố. Một tờ giấy đang quay vòng giữa bốn người, nội dung trong giấy là Kim sí ở bên ngoài đưa tin. Sau khi Đường Nghi im lặng xem xong, La Nguyên Công xem rồi cũng không ngừng chậm rãi lắc đầu, mặt Tô Phá vẫn không chút thay đổi, Đường Tố Tố cau mày.

Chương 114: Nghịch Đồ! (1)

Tin tức là từ quận Quảng Nghĩa bên kia lan truyền ra ngoài, tuy Thượng Thanh tông xuống dốc nhưng cũng không phải là người mù, người điếc, ít nhiều gì cũng nắm bắt được một số tin tức được lan truyền.
La Nguyên Công xúc động phá vỡ sự yên lặng trong điện:
- Phượng Lăng Ba lại gả con gái cho Thương Triều Tông, quả thực là không thể tưởng tượng nổi, Thiên Ngọc môn có thể gánh chịu được áp lực của đương kim hoàng đế ư? Không được Thiên Ngọc môn gật đầu, Phượng Lăng Ba không có lá gan lớn như vậy, chuyện này chưởng môn thấy thế nào?
Đường Nghi đáp:
- Hôm nay Đại Yến loạn trong giặc ngoài, nếu chuyện hôn sự này thật sự có thể thành, chứng tỏ Phượng Lăng Ba cố ý muốn bảo vệ Thương Triều Tông, đương nhiên cũng sẽ giữ gìn nắm chặt Thương Triều Tông, nếu không sẽ không dám như thế. Chỉ sợ đương kim hoàng thượng cũng không dám trở mặt hoàn toàn. Xem ra chúng ta đã coi thường Thương Triều Tông, cuối cùng y cũng đột ngột tìm ra một con đường sống, cha hổ không sinh con chó!
Nói xong nhìn về phía Đường Tố Tố.
Đường Tố Tố hừ lạnh một tiếng:
- Cuộc sống còn dài, có tìm được đường sống hay không còn phải nhìn xem mới biết, tóm lại lựa chọn của chúng ta không hề sai, phân rõ quan hệ giữa Ninh Vương đối với Thượng Thanh tông có lợi không hại, nếu không Thương Triều Tông lại cùng Phượng Lăng Ba nắm giữ trọng binh quấn chung một chỗ, tỏ rõ mưu đồ bất chính, quả thực là thêm dầu vào lửa, lửa giận của triều đình nhất định sẽ dính líu đến chỗ Thượng Thanh tông ta. Có lẽ triều đình không dám làm gì Phượng Lăng Ba nhưng

muốn đối phó với Thượng Thanh tông chỉ là chuyện dễ như bỡn, chúng ta không gánh nổi hậu quả đó đâu!
Đường Nghi và Tô Phá không tỏ thái độ, La Nguyên Công lại khẽ gật đầu:
- Sư muội nói có lý!
Đúng lúc này, một đệ tử bên ngoài bước nhanh đi vào, chắp tay bẩm báo:
- Chưởng môn, ba vị trưởng lão, đệ tử Trần Quy Thạc ở ngoài điện cầu kiến, nói là có chuyện quan trọng muốn bẩm báo!
Lời này vừa nói ra, mí mắt Đường Tố Tố bỗng giật giật, Thương Triều Tông chạy tới quận Quảng Nghĩa cấu kết cùng với Phượng Lăng Ba, bà đang nghĩ đến tung tích của Ngưu Hữu Đạo. Không biết đám người Tống Diễn Thanh có thuận lợi không, ai ngờ nghĩ tới cái gì thì cái đó tới, Trần Quy Thạc trở về rồi.
- Không thấy bọn ta đang nói chuyện ư? Y có thể có chuyện quan trọng gì, để cho y lui xuống trước đi!
Đường Tố Tố cất tiếng quát mắng một câu, thấy hơi lo lắng, không muốn Trần Quy Thạc đi vào.
Ngược lại La Nguyên Công giơ tay lên ngăn cản.
- Chẳng phải y đi cùng Tống Diễn Thanh tới kinh thành rồi sao? Sao quay về nhanh vậy? Y đột nhiên trở về, nếu nói có chuyện muốn báo, vậy sẽ không dám thêu dệt trước mặt chúng ta đâu. Cho vào nói rõ ràng đi.
Đường Tố Tố thật sự không tìm được lý do gì để ngăn cản nữa, nghĩ chắc Trần Quy Thạc sẽ không dám nói bậy cái gì, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì khác? Lập tức giữ im lặng.
Đường Nghi gật đầu nói:
- Để cho y vào đi!
- Dạ!
Đệ tử đi vào thông báo lên tiếng thưa vâng rồi đi ra ngoài.
Chỉ chốc lát sau, Trần Quy Thạc phong trần mệt mỏi vội vã bước vào. Đi vào trong điện, thế mà lại bịch một tiếng quỳ gối dưới chân của mấy người bọn họ, vẻ mặt sợ hãi nói:

- Chưởng môn, ba vị trưởng lão, đã xảy ra chuyện, Tống Diễn Thanh và sư huynh Hứa Dĩ Thiên bị giết rồi!
- Hả!
Toàn bộ mấy người đều đứng lên, Hứa Dĩ Thiên thì thôi không nói, nhưng nhà họ Tống sau lưng Tống Diễn Thanh chính là bình phong che chở cuối cùng của Thượng Thanh tông, Tống Diễn Thanh xảy ra chuyện, Thượng Thanh tông không dễ ăn nói với nhà họ Tống.
Đường Tố Tố giận tím mặt, quát lớn:
- Đồ khốn kiếp, nói bậy bạ gì đó?
Bà ta dùng ánh mắt nghiêm khắc cảnh cáo Trần Quy Thạc không nên nói lung tung.
Nhưng Trần Quy Thạc lại làm như không thấy, bi thống nói:
- Đệ tử không có nói lung tung, Tống sư huynh và Hứa sư huynh đã chết trong tay của Ngưu Hữu Đạo, bởi vì Ngưu Hữu Đạo có lời muốn để đệ tử quay về truyền lại, đệ tử mới may mắn nhặt được một mạng trở về.
Mấy người khiếp sợ, Đường Tố Tố giận dữ mắng mỏ:
- Nói bậy nói bạ!

Chương 115: Nghịch Đồ! (2)

Phất tay tung một chưởng lực mạnh mẽ xông ra ngoài.
La Nguyên Công và Tô Phá gần như đồng thời ra tay, đồng loạt phát ra một chưởng lực cản lại.
Ầm! Một tiếng chấn động vang lên, ba đường chưởng lực đụng vào nhau, kình phong bốn phía. Trần Quy Thạch đang quỳ dưới đất đột ngột bị ném văng ra, có thể nói là bị dọa tới toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Y muốn lộ diện chốn đông người chính là vì sợ Đường Tố Tố diệt khẩu, không ngờ Đường Tố Tố lại dám hạ sát thủ trước mặt nhiều người như vậy, y đã đánh giá thấp lòng dạ ác độc của mụ già này. Nếu không phải hai vị trưởng lão khác ra tay ngăn cản, chỉ sợ cái mạng này đã không còn, thực sự nghĩ lại mà sợ.
Y dám không để ý lời cảnh cáo của Đường Tố Tố như vậy, đương nhiên là có chỗ dựa, trên đường có người nhà họ Tống ngăn cản bày mưu đặt kế làm việc cho y, có nhà họ Tống làm chỗ dựa, y có gì phải sợ.
Đường Nghi mím chặt môi, nhìn Đường Tố Tố mặt mày giận dữ. Có thể nói nàng nắm khá chắc tâm lý, bởi vì Đường Tố Tố đã ra ám hiệu sẽ không để lại hậu hoạn về Ngưu Hữu Đạo, chẳng qua không ngờ lại để cho Tống Diễn Thanh ra tay.
La Nguyên Công lắc mình cản ở trước mặt Trần Quy Thạc, Thượng Thanh tông còn chưa từng có đệ tử nào bị giết bởi vì chuyện bẩm báo, nhìn chằm chằm Đường Tố Tố nói:
- Sư muội, sao lại làm vậy? Chuyện này, có gì không thể nói cho rõ ràng?
Đường Tố Tố cả giận nói:
- Rõ ràng là y đang nói bậy nói bạ. Hướng đi của Tống Diễn Thanh là kinh thành, còn Ngưu Hữu Đạo là đi về hướng huyện Thương Ngô, hai

phương hướng khác nhau, sao lại đụng vào nhau được? Tên này hẳn là đang mưu đồ bất chính!
Trần Quy Thạc hơi luống cuống, vội vàng la lớn:
- Đường trưởng lão, bà muốn giết người diệt khẩu ư?
Dưới tình huống này, y cần phải tự bảo vệ mình.
Lời này vừa nói ra, Đường Tố Tố lửa giận ngút trời.
- Nghịch đồ!
Lắc mình ra, hạ sát thủ lần nữa. Bóng người Tô Phá chợt lóe lên, cản bà ta lại, trầm giọng nói:
- Để y nói cho hết câu cũng không muộn!
La Nguyên Công từ từ đi tới cạnh Tô Phá, sóng vai mà đứng, chứng tỏ bắt tay nhau ngăn cản Đường Tố Tố.
- Sư muội, bình tĩnh chớ nóng, không nên làm bậy!
Lời này coi như là đang cảnh cáo rồi.
Đối mặt với sự liên thủ của cả hai người, Đường Tố Tố tự biết không cách nào được như ý, bỗng nhiên xoay người, nhìn về phía Đường Nghi, cả giận nói:
- Chưởng môn, lần này nhất định là có người phái tới khích bác ly gián, kính xin chưởng môn phán đoán sáng suốt!
La Nguyên Công nói:
- Chưởng môn, trong đại điện này, đệ tử Thượng Thanh tông chưa đến mức ngay cả nói cũng không thể nói, có phải khích bác ly gián hay không, nghe một chút cũng không sao, hơn nữa cũng không đến nỗi ngay cả chuyện cũng còn chưa có nói xong đã hạ sát thủ với đệ tử, không có đạo lý như vậy!
Đường Tố Tố thở phì phì nhìn chằm chằm Đường Nghi nhưng rõ ràng nàng không có để ý, đối mặt với hai vị trưởng lão hộ pháp bảo, Đường Nghi nàng làm sao thiên vị?
Tô Phá kiệm lời cũng nhàn nhạt tạo áp lực một tiếng:
- Sư muội, hơi quá đáng.
- Hừ!
Đường Tố Tố phất tay áo hừ lạnh một tiếng, xoay người đưa lưng về phía bọn họ.
La Nguyên Công quay đầu trầm giọng nói với Trần Quy Thạc:

- Nói, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?
Tạm thời giữ được mạng nhỏ, Trần Quy Thạc ôm tim hơi bình tĩnh trở lại, cuống quýt nói:
- Tống sư huynh cũng không đi kinh thành, nói đi kinh thành chẳng qua chỉ là ngụy trang, trên thực tế là âm thầm tuân theo Đường trưởng lão bày mưu đặt kế, mai phục trên đường đến chùa Nam Sơn, muốn diệt trừ Ngưu Hữu Đạo…
- Nực cười!
Đường Tố Tố khinh thường một tiếng.

Chương 116: Người Trung Nghĩa (1)

Đường Tố Tố cất tiếng cắt ngang câu chuyện nhưng lại không thể khiến Trần Quy Thạc im miệng, Trần Quy Thạc tiếp tục nói:
- Theo lời Tống sư huynh nói, trước khi Ngưu Hữu Đạo xuống núi, Đường trưởng lão từng sai người giao một phong thư cho Ngưu Hữu Đạo, để Ngưu Hữu Đạo đưa thư đến cho trụ trì chùa Nam Sơn. Chúng con một đường ngựa không dừng vó đuổi tới chùa Nam Sơn chờ đợi, quả nhiên chờ được Ngưu Hữu Đạo, nhưng hình như Ngưu Hữu Đạo đã sớm có cảnh giác, cũng không trực tiếp lộ diện mà phái thế thân đến để thăm dò. Chúng con bắt được thế thân ép ra đội người ngựa của Dung Bình quận vương Thương Triều Tông nhưng Tống sư huynh lấy ra một lệnh bài đè Thương Triều Tông xuống, ép Ngưu Hữu Đạo ra mặt, ai ngờ giao thủ với Ngưu Hữu Đạo một trận, chúng con mới phát hiện thực lực của Ngưu Hữu Đạo sâu không lường được, vượt xa sự tưởng tượng của chúng con…
- Sâu không lường được?
La Nguyên Công kinh ngạc cắt ngang một tiếng, cau mày nói:
- Ngươi nói là Ngưu Hữu Đạo thực lực sâu không lường được?
Chẳng những là lão, tất cả mọi người đều thấy ngạc nhiên nghi ngờ, ngay cả Đường Tố Tố cũng không nhịn được quay đầu nhìn lại, lộ vẻ ngạc nhiên rõ ràng.
Trần Quy Thạc liên tục gật đầu.
- Những câu đệ tử nói đều là thật, không sai, thực lực của Ngưu Hữu Đạo quả thật là sâu không lường được! Ba người bọn con liên tiếp ra tay, Hứa sư huynh vừa đối mặt đã bị Ngưu Hữu Đạo đánh một chưởng hộc máu, bị trọng thương. Kết quả của con cũng không tốt hơn bao nhiêu, con lấy kiếm hỗ trợ, Ngưu Hữu Đạo ngay cả kiếm cũng không rút ra, chỉ một đá đã đả thương đệ tử. Tống sư huynh múa một kích kiếm lăng

không, Ngưu Hữu Đạo rút kiếm chỉ vẻn vẹn một chiêu, đã phế đi hai đùi và một cánh tay của Tống sư huynh! Ba người bọn con đối đầu với hắn, không ai có thể địch nổi hắn.
Mấy người giật mình, La Nguyên Công khó có thể tin.
- Điều này sao có thể?
Trần Quy Thạc thấy ngay cả lão cũng không tin, lo lắng cho an nguy của mình, vội vàng giải thích:
- La trưởng lão, đệ tử tuyệt đối không có nửa câu gian dối. Ban đầu bọn con còn phải đề phòng Truyền Pháp Hộ Thân phù trên người hắn, ai ngờ sau khi ra tay, trên cơ bản ba chúng đệ tử xem như bắt tay nhau công kích nhưng ngay cả tư cách kiểm tra xem thực lực của hắn nông sâu thế nào cũng không có ạ!
Đường Tố Tố cười ha hả:
- Hai vị sư huynh, có phải nói bậy nói bạ hay không vừa nghe là biết, coi như mấy năm nay Ngưu Hữu Đạo vẫn luôn trốn ở Đào Hoa Nguyên âm thầm tu luyện, cũng không thể nào tiến vào tu vi như vậy. Vậy không phải chạy tới châm ngòi ly gián thì là gì?
Trần Quy Thạc đưa hai tay vỗ ngực:
- Nếu đệ tử nói bậy nói bạ sẽ bị thiên lôi đánh chết. Đúng rồi, đệ tử thấy thân thủ của Ngưu Hữu Đạo, hình như không giống với công pháp của Thượng Thanh tông chúng ta, nhất là kiếm pháp đó, vô cùng tuyệt diệu, chắc chắn không phải là kiếm pháp của Thượng Thanh tông chúng ta!
Đường Tố Tố cười lạnh:
- Đây là đang tự mình lấp liếm chỗ sơ hở trong lời của mình à?
La Nguyên Công đưa tay ngăn bà ta tiếp tục hãm hại, tiếp tục hỏi Trần Quy Thạc:
- Sau đó thì sao?
Trần Quy Thạc kể tiếp:
- Sau khi hắn liên tiếp đánh bại con và Hứa sư huynh, còn phế đi Tống sư huynh, tiếp đó để cho người ta bắt trói chúng con lại chia ra thẩm vấn, đệ tử không chịu nói gì cả. Sau đó lúc được thả ra, phát hiện Tống sư huynh đã mất mạng, cuối cùng ở trước mặt con họ giết Hứa sư huynh.
La Nguyên Công hỏi:

- Chẳng phải ngươi nói Ngưu Hữu Đạo gởi lời cho ngươi truyền về sao?
Trần Quy Thạc liên tục gật đầu:
- Hắn gọi con qua, ở trước mặt cho biết, gởi lời cho đệ tử nhắn về Thượng Thanh tông. Hắn nói Thượng Thanh tông quá tuyệt tình, không muốn nói nhiều, nhớ tới Đông Quách sư thúc, không oán cũng không so đo, có điều từ nay về sau ân đoạn nghĩa tuyệt với Thượng Thanh tông, không có bất kì liên quan gì nữa! Hắn còn nói hắn không có hứng thú với vị trí chưởng môn, sẽ không trở về Thượng Thanh tông nữa, hi vọng Thượng Thanh tông đừng tiếp tục tới gây rắc rối cho hắn, đừng tiếp tục ép buộc hắn. Bằng không hắn sẽ tung hê hết tất cả những chuyện mà Thượng Thanh tông đã làm để người trong thiên hạ tới phân tích đúng sai… Nghe hắn nói vậy, con nghi Tống sư huynh đã nói ra điều không nên nói, để hắn biết được chuyện gì đó.
Nghe thế, mấy người trong điện rơi vào lặng lẽ, thần sắc Đường Tố Tố hơi run rẩy, sắc mặt La Nguyên Công và Tô Phá căng cứng, không ngờ bí mật này đã để Ngưu Hữu Đạo biết được, hiện giờ cũng đã thành nhược điểm uy hiếp trên tay người ta.
Đường Nghi hơi cúi đầu, trong lòng lẫn lộn đủ loại cảm xúc, mùi vị ăn trộm đồ của người ta bị người ta bắt được rất khó chịu, nhất là bị người ta khám phá ra đủ loại âm hiểm bên trong, nàng không biết Ngưu Hữu Đạo sẽ nhìn nàng như thế nào. Vì giành chức chưởng môn không tiếc giao phó mình gả cho hắn? Vì chức chưởng môn không tiếc mưu sát chồng mình? Đây là loại nữ nhân ác độc thế nào mới có thể làm ra chuyện như vậy?
Đổi thành ai gặp phải chuyện như này cũng khó mà chấp nhận, đối phương có thể không so đo, đã coi như rộng lượng lắm rồi! Mà hình như nàng cũng có thể cảm nhận được vì sao Ngưu Hữu Đạo có thể nói những lời quả quyết sẽ không quay lại Thượng Thanh tông. Trái tim băng giá!
- Haiz!
Tô Phá bỗng nhiên khẽ thở dài một tiếng, cảm xúc trong đó hình như mấy người còn lại cũng có thể hiểu được.
La Nguyên Công lạnh lùng nhìn về phía Đường Tố Tố.
- Sư muội, chẳng phải muội nói Thương Thục Thanh tới Thượng Thanh tông chỉ đích danh yêu cầu đệ tử của Đông Quách Hạo Nhiên sao? Sự

thực có phải như vậy không?
Đường Tố Tố đanh mặt cười lạnh:
- Sư huynh, chuyện ma quỷ của tên nghịch đồ này, các người cũng tin?
La Nguyên Công và Tô Phá đều chỉ nhìn bà ta không nói, có một số việc không cần chứng cứ, vừa nghe là biết thật hay giả, nếu không trước đó bà ta đâu cần gấp gáp giết Trần Quy Thạc diệt khẩu, trong lòng mọi người ở đây đều hiểu rõ nguyên nhân vì sao bà ta muốn giết Ngưu Hữu Đạo. Nhưng có một số việc không có cách nào truy cứu, bắt đầu từ việc tước đoạt chức chưởng môn của Ngưu Hữu Đạo, mọi người đã bị Đường Tố Tố lôi xuống nước, bất kể là chưởng môn hay là hai vị trưởng lão bọn họ, chẳng có ai là sạch sẽ cả.
La Nguyên Công quay đầu nhìn về phía Trần Quy Thạc.
- Còn điều gì nữa không?
Trần Quy Thạc lắc đầu:
- Chỉ có vậy thôi ạ.
La Nguyên Công nhắm hai mắt lại, từ từ thở dài một hơi:
- Ngươi đi đi, tới kinh thành, báo tin dữ này cho Tống sư thúc của ngươi, đi đi!
- Dạ!
Trần Quy Thạc bò dậy, sau khi chắp tay hành lễ, vội vàng xoay người bỏ đi.
Không ai ngăn cản y đi, chuyện đã tới nước này, mọi người ở đây đều biết, chỉ dựa vào một mình Trần Quy Thạc thì không có lá gan to như vậy, rõ ràng có người chống lưng ở phía sau, là ai thì không cần suy đoán nhiều nữa. Trần Quy Thạc đã lựa chọn quay đầu về phía nhà họ Tống, thành người của nhà họ Tống, động vào Trần Quy Thạc chính là đánh vào mặt nhà họ Tống, nhất là dưới tình huống Tống Diễn Thanh đã chết, nhà họ Tống có lòng muốn để Trần Quy Thạc quay về giày vò. Nếu lòng đã không còn ở Thượng Thanh tông nữa, cố gắng giữ lại cũng không có ý nghĩa gì, ở lại cũng là tai mắt của nhà họ Tống. Vì lẽ đó, La Nguyên Công để y đi, cũng biết lần này sau khi y tới kinh thành sẽ không có khả năng quay về nữa.
Nhưng lúc Trần Quy Thạc đi tới cửa, giọng của Tô Phá bỗng nhiên vang lên:

- Trần Quy Thạc, trời đất có báo ứng, tốt nhất là ngươi nên nhớ kỹ, ngươi là đệ tử của Thượng Thanh tông, bất kể đi đến đâu, tốt nhất đừng làm ra chuyện có lỗi với Thượng Thanh tông!
Trần Quy Thạc dừng bước xoay người, cung kính khom lưng đáp:
- Vâng, đệ tử ghi nhớ trong lòng, tuyệt đối không dám quên!
Nói rồi nhanh chóng bỏ đi, về phần có thật sự nghe lọt tai lời ấy hay không thì chẳng ai biết được.
Trong điện khôi phục thanh tịnh, La Nguyên Công mở mắt ra hung tợn nhìn chằm chằm Đường Tố Tố:
- Ngươi điên rồi sao?
Lúc này, Đường Tố Tố cũng đường đường chính chính thừa nhận:
- Ta làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho Thượng Thanh tông, hắn còn sống nói không chừng ngày nào đó sẽ bị người ta lợi dụng, tạo thành nội loạn cho Thượng Thanh tông, có một số việc không nên liên tục kéo dài, nếu không chính là hậu hoạn!
La Nguyên Công bước từng bước đến trước mặt bà ta.

Chương 117: Người Trung Nghĩa (2)

- Vì muốn tốt cho Thượng Thanh tông? Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra vừa rồi là ai giật dây? Nhà họ Tống rõ ràng muốn nói cho ngươi biết, họ đã biết chuyện tốt mà ngươi làm, nhà họ Tống công khai tuyên bố chuyện này ra ngoài, chính là muốn nói cho ngươi biết, họ đã không còn nợ Thượng Thanh tông cái gì, sẽ không giữ lại thể diện gì nữa! Tống Thư chỉ có mỗi một đứa con trai thôi, ngươi cảm thấy nhà họ Tống sẽ từ bỏ ý đồ ư? Ngươi đã rước lấy rắc rối lớn cho Thượng Thanh tông thì có!
Gương mặt Đường Tố Tố vặn vẹo, đột nhiên rống lên một tiếng:
- Ta cũng không muốn như vậy, ai ngờ tên phế vật ngu xuẩn kia, ngay cả chút chuyện nhỏ như vậy mà cũng làm không xong chứ!
Bốp! La Nguyên Công phất tay, chính là một cái tát quất lên mặt bà ta.
Đường Tố Tố ôm mặt lui hai bước, nhìn lão chằm chằm.
- Huynh dám…
La Nguyên Công quát lên một tiếng cắt ngang:
- Một tát này là đánh thay sư phụ!
Đường Tố Tố ấp úng đanh mặt mím môi, lời đến bên miệng cuối cùng vẫn không thốt ra, thật sự là bà ta đuối lý, nói cái gì cũng đều đuối lý!
La Nguyên Công xoay người nhìn về phía Đường Nghi.
- Chưởng môn, đã đến lúc nên suy xét từ bỏ cơ nghiệp của Thượng Thanh tông tìm nơi ẩn nấp tránh họa. Nếu còn canh giữ ở đây, sớm muộn gì cũng gặp phải họa diệt môn, trốn đi giữ lại chút căn cơ, còn có thể đợi cơ hội ngày sau!
Dứt lời chắp tay, xoay người nhanh chân bỏ đi.
Đường Tố Tố nhìn theo bóng lưng lão rời đi, gầm thét:
- Không được! Nơi này là tâm huyết nhiều đời của Thượng Thanh tông ta, quyết không thể dễ dàng buông bỏ!
Tô Phá cũng nhẹ nhàng xoay người bỏ đi.

Đường Nghi đứng im lặng trong điện, Đường Tố Tố nắm chặt hai tay, dáng vẻ tức giận đến run lẩy bẩy.
…
Phía sau núi, một ngọn núi đá trơ trụi, trong thạch động giữa sườn núi, Ngụy Đa ngồi chồm hỗm trên mặt đất, ôm đầu, vẻ mặt căm giận phẫn uất.
Đồ Hán ở bên cạnh nhìn, Tô Phá thì từ từ thuật lại hàng loạt chuyện xảy ra gần đây, nhưng không nói tới chuyện có thể nhà họ Tống muốn trả thù Thượng Thanh tông.
Sau khi nghe xong, vẻ mặt Ngụy Đa lo lắng lắp bắp nói:
- Quy… Quy củ là… là… hơi cứng nhắc… Nhưng quy củ… là… là quy củ, nếu xem thường… phá hỏng quy củ… thì… chính là lúc tai họa bắt đầu!
Tô Phá gật đầu:
- Nhưng lúc đó con cũng nhìn thấy ý kiến của toàn bộ đệ tử Thượng Thanh tông, không ai đồng ý để một thiếu niên cái gì cũng đều không hiểu làm chưởng môn, dựa vào sức của một mình con là không ngăn cản được. Hiện giờ Ngưu Hữu Đạo ra ngoài một mình, ta sợ nó sẽ gặp nguy hiểm, con có chấp nhận đến bảo vệ nó không?
Ngụy Đa đột nhiên đứng lên, liên tục gật đầu:
- Đệ tử đồng… đồng ý!
Mặt Tô Phá lộ vẻ khen ngợi:
- Được! Ta sẽ tạm thời điều chỉnh đệ tử phòng thủ ở trạm gác ngầm, trong vòng nửa canh giờ nơi khe sâu Bắc Sơn bên kia sẽ không có ai, con hãy rời đi từ nơi đó. Dưới tảng đá trắng trong sơn cốc kia là tay nải đã chuẩn bị sẵn cho con, con mang theo lên đường dùng đi!
- Dạ!
Ngụy Đa chắp tay thưa vâng, gần như không cần suy nghĩ nhiều đã đi.
Tô Phá và Đồ Hán đợi đến khi Ngụy Đa ra khỏi hang đá, không còn thấy bóng người nữa. Đồ Hán nhìn về phía Tô Phá đứng bên cạnh, nói:
- Trưởng lão, Thượng Thanh tông đối xử với Ngưu Hữu Đạo như vậy, Ngụy Đa đi chỉ sợ Ngưu Hữu Đạo chưa chắc đã cảm kích.
Tô Phá nói:

- Không cần hắn cảm kích làm gì, bây giờ bất kì lúc nào Thượng Thanh tông cũng có thể gặp phải bất trắc. Ngụy Đa là một người trung nghĩa, một khi Thượng Thanh tông gặp rắc rối, nó chắc chắn sẽ tử chiến đến cùng, cũng sẽ không giống như người khác nghĩ cách cầu sinh bừa bãi, ta không muốn thấy người trung nghĩa như nó hi sinh vô ích, ta không nói như vậy thì nó sẽ không bỏ Thượng Thanh tông mà đi.
Lại quay đầu nhìn về phía Đồ Hán.
- Con cũng đi đi, mau chóng nghĩ cách liên hệ với vị sư phụ trốn ở núi Yêu Ma kia của con, một khi Thượng Thanh tông gặp rắc rối, cũng chỉ có hắn ta mới có năng lực hóa giải!
- Chuyện này...
Đồ Hán chần chờ nói:
- Sư phụ đã bị Thượng Thanh tông trục xuất sư môn, chỉ sợ sẽ không dễ dàng rời núi.
Tô Phá tiếp lời:
- Hắn ta nhìn Đường Nghi lớn lên từ nhỏ, chắc hắn cũng không muốn thấy Đường Nghi gặp phải nguy hiểm. Tóm lại quyết định có chịu rời núi hay không, con chỉ cần nói cho hắn ta biết Thượng Thanh tông đứng trước kiếp nạn diệt môn, để hắn ta tự mình lựa chọn đi!
Đồ Hán gật đầu:
- Để con thử một lần xem sao.
Tô Phá lại mỉm cười, nói:
- Nếu sư phụ con không muốn rời núi, vậy con hãy ở lại Yêu Ma Lĩnh đi, đừng quay về nữa.
Đồ Hán sững sờ, vội nói:
- Nếu Thượng Thanh tông gặp nạn, đệ tử há có thể làm như không thấy, trốn tránh như hạng tiểu nhân vong ân phụ nghĩa?
Tô Phá hơi khoát tay áo.
- Đừng nói như vậy, nghĩa có chia ra làm nghĩa nhỏ và nghĩa lớn! Xem như giữ con và Ngụy Đa ở lại Thượng Thanh tông cũng không giúp được gì, nếu nhà họ Tống thực sự ra tay với Thượng Thanh tông, chỉ sợ sẽ không để lại người có cơ hội trả thù nào, chắc là sẽ nhổ cỏ tận gốc. Nếu không phải khó tìm ra cách khuyên bảo Ngụy Đa, chắc chắn ta sẽ để Ngụy Đa đi cùng con tới Yêu Ma Lĩnh lánh nạn, để nó đến tìm Ngưu

Hữu Đạo là lùi lại mà cầu việc khác. Để các con né tránh cũng không phải kêu các con làm như không thấy, mà là giữ người lại chờ ngày hữu dụng, nếu Thượng Thanh tông thật sự đi tới nông nỗi diệt môn, sau này con hãy tìm cơ hội gặp lại Ngụy Đa, nghĩ cách cùng nó bắt tay gây dựng lại Thượng Thanh tông. Đây là nghĩa lớn! Khuyên các con rời đi lánh nạn cũng là ôm hi vọng đối với các con, những người khác chỉ sợ vì muốn tự bảo vệ mình sẽ không dám đối mặt với phần khó khăn này đâu.
Gương mặt Đồ Hán căng cứng lại, hiểu rõ ý của Tô Phá, nhà họ Tống làm rõ sự thật Tống Diễn Thanh bị giết, ý tứ đã rất rõ ràng. Nếu ngươi không xem người nhà họ Tống ta là đệ tử, vậy người nhà họ Tống ta cũng sẽ không coi Thượng Thanh tông là sư môn, ngươi bất nhân đừng trách ta bất nghĩa. Mà một khi nhà họ Tống vứt bỏ sự che chở đối với Thượng Thanh tông, thậm chí không cần nhà họ Tống tự mình ra tay, chỉ cần thả ra tiếng gió chứng tỏ không còn quan hệ với Thượng Thanh tông nữa thì có rất nhiều người muốn ra tay với Thượng Thanh tông, và cũng có rất nhiều người muốn chiếm lấy mảnh đất thiêng sinh ra hiền tài này của Thượng Thanh tông. Ý muốn trả thù của nhà họ Tống quá rõ ràng, nếu không cũng sẽ không bất kính với sư môn để Trần Quy Thạc công khai gây sự, chuyện mà một người đệ tử có thể làm là nhẫn nại.
Điều khiến Đồ Hán cảm thấy nghi ngờ chính là nhà họ Tống hoàn toàn có năng lực trừng trị Thượng Thanh tông, trực tiếp ra tay là được rồi, cần gì để Trần Quy Thạc làm như vậy, điều này chẳng phải là muốn để Thượng Thanh tông chuẩn bị sẵn sàng ứng phó sao?
- Thật ra lời La trưởng lão nói không phải là không có lý, có thể suy xét việc quy ẩn tránh họa!
Đồ Hán buồn bực nói một câu.
Tô Phá lắc đầu:
- Huynh ấy chỉ nói lung tung thôi, lòng người Thượng Thanh tông đã sớm chia rẽ, không phải nói quy ẩn là có thể quy ẩn. Không có tài nguyên tu luyện, có bao nhiêu người sẽ chịu quy ẩn đây, và có bao nhiêu người có thể tình nguyện yên lặng quy ẩn mãi mãi? Có thể có ai vì tương lai mà bán nơi quy ẩn không, chỉ sợ khả năng rất lớn đúng không? Không nói sau này, lòng người chia rẽ, ai có thể nói rõ hiện giờ nội bộ tông môn có tai mắt bên ngoài hay không, có thể trốn được đi đâu?

Người nào có thể vứt bỏ, người nào không thể vứt bỏ, ai có thể nói rõ được đây? Môn phái nhiều người như vậy, không phải nói quy ẩn là có thể quy ẩn, bắt đầu hành động cụ thể rất phức tạp, quy ẩn mà không thể bảo vệ an toàn thì quy ẩn không có ý nghĩa gì. Nói cho cùng, hôm nay Thượng Thanh tông vẫn đang thiếu một nhân vật quan trọng, là người có thể giữ tình cảnh bình yên cho mọi người, bảo vệ lòng tin cho mọi người. Ta không được, La sư huynh không được, Đường sư muội không được, chưởng môn Đường Nghi cũng không được. Đây chính là lý do vì sao ban đầu ta không phản đối bọn họ làm như vậy với Ngưu Hữu Đạo, để một tên tiểu tử tóc còn để chỏm vừa mới đến mà tất cả mọi người đều không tin tưởng làm chưởng môn, lòng người ở đâu? Đường Nghi làm chưởng môn ít nhất cũng sẽ không gây ra tranh cãi, còn có thể miễn cưỡng gắn bó đoàn kết. Hiện giờ xem ra Đường Mục và Đông Quách Hạo Nhiên cũng coi như dốc hết tâm huyết, hai người rõ ràng là một sáng một tối phối hợp, vì chấn hưng Thượng Thanh tông mà ngăn cơn sóng dữ, ánh mắt nhìn người chọn đệ tử của sư huynh cũng không tệ lắm.

…

Chương 118: Bệ Hạ Tức Giận (1)

Kinh thành, trong đại viện của một gia đình giàu có, bên cạnh vườn hoa, Vương Hoành giơ một cái chậu lớn lên cao, rầm một tiếng, giận dữ nện xuống, đập đến chia năm xẻ bảy, bùn đất bay tán loạn, gốc kỳ hoa trồng trong chậu bị ông ta liên tục chà đạp thành bùn hoa.
Giận không kiềm chế được! Truyền tin tức đến quận Quảng Nghĩa cho Phượng Lăng Ba, chờ đợi Phượng Lăng Ba hồi âm, kết quả đợi không thấy hồi âm còn nhận được tin tức Phượng Lăng Ba thành thông gia với Thương Triều Tông. Ban đầu còn chưa dám tin, Phượng Lăng Ba làm sao có thể gả con gái cho Thương Triều Tông, đầu óc có vấn đề rồi hả? Đợi đến khi tin tức tiếp tục truyền về, ngay cả hôn kỳ cũng định cả rồi, tin vui lan truyền khắp nơi trong quận thành Quảng Nghĩa, độ chính xác chắc chắn không sai, Phượng Lăng Ba thật sự đã thành thông gia với Thương Triều Tông!
Điều này là sao chứ? Có phải ý Phượng Lăng Ba không nể mặt ông ta, không thể giao người của Thương Triều Tông , đây chính là lý do mà Phượng Lăng Ba không hồi âm không!
Con gái còn đang ở nhà, chưa quay về nhà chồng, tin Tống Diễn Thanh đã chết vẫn giấu diếm con gái không nói. Không phải là không muốn nói mà là không biết phải dùng cách gì để thông báo tin dữ này cho con gái biết. Tâm tư của con gái đôi khi ông ta thật sự không hiểu nổi, mắng Tống Diễn Thanh không có lương tâm đối xử với nó không tốt, về nhà mẹ đẻ cáo trạng chính là nó, hiện giờ lẩm bẩm nói nhớ Tống Diễn Thanh rồi muốn về nhà chồng cũng là nó, nếu dứt khoát thật sự hận Tống Diễn Thanh thì cũng được đi, ông ta đã dễ mở miệng hơn!
Giận dữ trút một bụng lửa giận, sau khi nỗi lòng hơi bình tĩnh trở lại, đống chậu trong vườn hoa đã tan tành đầy đất. Vương Hoành thở hồng hộc nhìn chằm chằm đống đổ nát dưới đất quát lên.

- Lục Thánh Trung!
Dưới mái hiên cách đó không xa, một nam tử mặc quần áo lộng lẫy đi tới, trong tay cầm một cây quạt vải đen, thoạt nhìn khá phóng khoáng, chỉ là gương mặt lộ ra luồng sức lực âm nhu rõ ràng, hắn ta tiến lại gần, khẽ cười nói:
- Đại thống lĩnh trút giận đủ rồi?
Người này đúng là Lục Thánh Trung mà Vương Hoành gọi, cũng là một trong số pháp sư tùy tùng của lão.
Vương Hoành xoay người nhìn gã ta.
- Việc này ngươi đích thân đi giải quyết một chuyến đi.
Lục Thánh Trung nhíu mày, đương nhiên gã ta biết Vương Hoành ám chỉ cái gì, chần chờ nói:
- Phượng Lăng Ba đã nhúng tay vào việc này, người của Thiên Ngọc môn đương nhiên sẽ ở bên cạnh quan sát, chỉ sợ không tiện ra tay.
Vẻ mặt Vương Hoành vặn vẹo, gằn từng chữ:
- Ta không cần biết ngươi dùng biện pháp gì, lấy đầu của tên Ngưu Hữu Đạo kia về cho ta!
Lục Thánh Trung thấy hơi bất đắc dĩ, cười khổ gật đầu đáp:
- Ta sẽ cố gắng!
Đồng ý thì đồng ý, cụ thể nên làm thế nào gã ta còn phải suy xét cẩn thận đã, Ngưu Hữu Đạo không đáng để lo, chủ yếu là Thiên Ngọc môn. Đạo lý rất đơn giản, coi như thuận lợi, một khi để Thiên Ngọc môn biết là gã ta làm, dám đến địa bàn của Thiên Ngọc môn giết người được Thiên Ngọc môn bảo vệ, như vậy chính là đánh vào mặt Thiên Ngọc .Thiên Ngọc môn há có thể chấp nhận được chuyện này, tuyệt đối sẽ không bỏ qua, đương nhiên sẽ phái ra cao thủ truy sát, không giết chết gã ta sẽ không dừng tay!
…
Tống phủ.
Lâm Viên âm u yên tĩnh, trong nhà thủy tạ, Tống Cửu Minh chắp tay nhìn chằm chằm tàn cuộc trên bàn cờ suy nghĩ.
Quản gia tóc muối tiêu Lưu Lộc của Tống phủ từ trong hành lang gấp khúc đi tới, đến bên cạnh thấp giọng bẩm báo:

- Có tin tức theo dõi, Lục Thánh Trung ra kinh, Vương Hoành tám chín phần mười là phái gã ta ra tay giải quyết.
Tống Cửu Minh không có phản ứng gì, vẫn nhìn chằm chằm ván cờ suy nghĩ như cũ, một hồi lâu sau đặt xuống một quân cờ, mới thản nhiên nói:
- Nghe nói Tử Ngư ở Lưu Tiên tông quan hệ với đồng môn cũng không tệ lắm, rất được sư trưởng tông môn yêu thích?
Tử Ngư chính là con trai của quản gia Lưu Lộc, Lưu Lộc cười đáp:
- Lưu Tiên tông quan tâm tới Tử Ngư còn không phải do nể mặt lão gia sao.
Hình như Tống Cửu Minh cảm thấy đặt quân cờ xuống không đúng chỗ, lại nhặt trở về.
- Bối cảnh của sư môn Lục Thánh Trung hơi yếu kém, chỉ sợ không đủ lực lượng để đối đầu với Thiên Ngọc môn, kêu Tử Ngư mời một số đồng môn bên trên đi một chuyến nhìn tình huống xem sao đi.
Lưu Lộc hơi sửng sốt, chợt gật đầu đáp:

Chương 119: Bệ Hạ Tức Giận (2)

- Dạ!
Lúc này ở hành lang gấp khúc bên kia Tống Toàn lại nhanh chóng chạy qua, gật đầu ra hiệu với Lưu Lộc một cái, mới bẩm báo với Tống Cửu Minh:
- Phụ thân, người của phủ Tư Không tới, mời phụ thân qua đó một chuyến nhưng không nói là chuyện gì.
Hình như Tống Cửu Minh lập tức rút suy nghĩ của mình từ trên ván cờ về, buông quân cờ trong tay xuống, xoay người rời đi, dáng vẻ không dám chậm trễ. Đi ra ngoài leo lên xe ngựa, có hộ vệ cùng đi theo, một đường thẳng tới điểm đến.
Chỗ ở của quyền quý kinh thành phần lớn đều có khu vực, đa số đều cư ngụ ở khu vực tốt thích hợp, người như Đại Tư Không Đồng Mạch này có khác biệt với quan viên bình thường, một ngày trăm công ngàn việc chạy tới chạy lui là lãng phí thời gian, bình thường đều làm việc ở ngay tại nơi cư trú. Phủ Tư Không cách hoàng cung không xa, cũng là vì thuận kiện yết kiến, quy mô cố định cũng không nhỏ.
Xe ngựa dừng dưới bậc thang cao cao, Tống Cửu Minh chui ra khỏi xe ngựa bước nhanh trên mười bậc đi lên, pháp sư tùy tùng dừng bước, không dám tự tiện xông vào, đưa mắt nhìn Tống Cửu Minh một mình đi vào.
Trong chính đường nghị sự có thể chứa không ít người rất im lặng, một ông lão mặc áo tơ trắng ngồi ngay ngắn ở ghế trên, cầm bút xử lý một phần công văn. Người ra vào tiếp nhận công văn chỉ thị đã được phê chuẩn đều tỏ vẻ cẩn thận từng li từng tí, không dám phát ra tiếng động quá lớn quấy rầy.
- Đại Tư Không!

Tống Cửu Minh cung cung kính kính chắp tay bái kiến trước bàn dài, khom lưng rất thấp.
Đồng Mạch khẽ nâng mắt, ánh mắt cay nghiệt có thần, bên trong giấu sự uy nghi không để lộ, nhàn nhạt vung cây bút trong tay, lại tiếp tục viết.
Tống Cửu Minh bèn từ từ lùi qua một bên, hai tay khoanh ở phần bụng, cúi đầu lẳng lặng chờ đợi.
Không bao lâu, bên ngoài lại có người tiến vào, là một hán tử gầy gò, mặt trắng không râu, tóc mai pha sương, trên tóc cài trâm ngọc, mũi ưng, ánh mắt trầm tĩnh lạnh lùng, mặc áo choàng đen đi vào, chính là hoạn quan Ca Miểu Thủy trong cung. Ca Miểu Thủy chắp tay hành lễ với Đồng Mạch sau bàn dài, sau đó không lên tiếng, yên lặng đứng ở một bên khác chờ đợi, ánh mắt chăm chú vào gương mặt của Tống Cửu Minh, nhìn chằm chằm đến mức Tống Cửu Minh thấy toàn thân như không còn nữa.
Một lúc lâu sau, Đồng Mạch viết xong mới để bút xuống, ngẩng đầu nhìn Ca Miểu Thủy và Tống Cửu Minh, giật công văn đã viết xong đưa cho tiểu lại chờ lấy ở bên cạnh, sau đó phất phất tay. Đám tiểu lại chờ lấy khác trong phòng rối rít lui ra, để lại không gian cho ba người Đồng Mạch.
- Chuyện Phượng Lăng Ba và Thương Triều Tông trở thành thông gia, biết chưa?
Đồng Mạch nhìn chằm chằm Tống Cửu Minh trầm giọng đặt câu hỏi.
Tống Cửu Minh cung kính đáp:
- Ti chức biết rồi ạ.
Đồng Mạch lại giơ cằm lên với Ca Miểu Thủy, Ca Miểu Thủy từ từ dời bước đến chính giữa, hờ hững nói:
- Bệ hạ tức giận!
Đồng Mạch lại hỏi Tống Cửu Minh:
- Việc này ngươi thấy thế nào?
Tống Cửu Minh chần chờ đáp:
- Theo lý thuyết, Phượng Lăng Ba không có lá gan lớn như vậy, trừ phi có thứ gì đủ để cảm thấy tình nguyện gánh chịu nguy hiểm cũng không tiếc, chỉ sợ Thương Triều Tông đã báo cho Phượng Lăng Ba biết về đồ

vật còn sót lại của Ninh Vương, trừ điều này ra, ti chức không nghĩ ra còn có nguyên nhân nào khác.
Nội đường im lặng một lúc, ai nấy đều đăm chiêu, hiển nhiên cũng tán đồng cách giải thích này, ai cũng biết việc này xử lý không tốt, Phượng Lăng Ba không có lo ngại gì!
Tống Cửu Minh bỗng buông tiếng thở dài:
- Ti chức vẫn cho rằng không nên thả Thương Triều Tông ra kinh, lo lắng thả hổ về rừng, bây giờ xem ra quả nhiên là vậy.
Ca Miểu Thủy lặng lẽ nói:
- Tống đại nhân cảm thấy quyết định của bệ hạ là sai?
- Không dám!
Tống Cửu Minh khom người.
Ca Miểu Thủy hờ hững hỏi:
- Nhà họ Tống ngươi mà còn không dám ư? Không phải nói Thượng Thanh tông nằm trong sự khống chế của nhà họ Tống à? Vì sao Thượng Thanh tông còn phái pháp sư tùy tùng cho Thương Triều Tông? Con cháu của ngươi ở nửa đường chạy tới cướp người xảy ra chuyện gì?

Chương 120: Thành Thân (1)

Lời này làm Tống Cửu Minh âm thầm kinh hãi, chuyện Thượng Thanh tông đưa pháp sư tùy tùng cho Thương Triều Tông, chuyện cháu mình đi cướp đường sao lại bị lộ nhanh như vậy?
Đồng Mạch lên tiếng:
- Thủy công công, đây đều là việc vụn vặt của bàng chi với nhau, người trẻ tuổi tranh giành tình nhân có thể hiểu được, cũng đã phải trả giá đắt thê thảm đau đớn, hiện giờ truy cứu chuyện này không có ý nghĩa gì, hay là thử nghĩ xem phải giải quyết vấn đề như thế nào đi.
Lời này nói ra càng khiến Tống Cửu Minh hãi hùng khiếp vía, ngay cả cháu trai mình là bởi vì tranh giành tình nhân mà Đại Tư Không cũng biết, làm sao ông ta biết được? Lão ý thực được rằng, tai mắt bên này đã vượt qua sự tưởng tượng của lão, Đại Tư Không nhìn như đang bảo vệ lão, thật ra cũng bao gồm cả hàm ý mỉa mai trong đó, cũng có thể nói là đang cảnh cáo, sau này ngươi không ngại cứ tiếp tục giấu diếm thêm xem!
Ca Miểu Thủy vốn còn muốn chất vấn hai câu có phải muốn bứt dây động rừng hay không nhưng thấy Đồng Mạch có lòng muốn bảo vệ nên không tiếp tục nói tới chuyện này nữa.
- Nếu vật kia đã để Phượng Lăng Ba biết thì Thượng Thanh tông không còn cần thiết phải giữ lại quan sát làm gì, tránh để quay đầu lại cấu kết với Thương Triều Tông làm náo loạn gây ra hậu hoạn, giải quyết từng người một, xử lý sạch đi!
Đồng Mạch nhàn nhạt thêm một câu.
- Dạ!
Tống Cửu Minh cúi thấp người vâng dạ.
Trần Quy Thạc gây sự ở Thượng Thanh tông vốn là muốn làm Đường Tố Tố nhìn cho biết mặt, lão cũng không nghĩ tới phải thực sự ra tay với

Thượng Thanh tông, Thượng Thanh tông không cảm thấy lo lắng là dư thừa. Đến khi biết tin Phượng Lăng Ba và Thương Triều Tông trở thành thông gia, Tống Cửu Minh biết là Thượng Thanh tông thật sự tiêu tùng, không còn giá trị lợi dụng, giờ xem ra, quả đúng là thế.
…
Quận thành Quảng Nghĩa tràn đầy vui mừng sau khi quan phủ gõ chiêng dạo phố công bố ngày đại hôn của Phượng Nhược Nam. Thương nhân trong thành rất tự giác rối rít treo dây đỏ ở cửa ra vào, thương nhân có điều kiện thậm chí còn giăng đèn kết hoa, hy vọng có thể làm phủ Thái Thú nhìn thấy tâm ý của mình, một số nhà có tang sự thậm chí còn né tránh. Đương nhiên, Phượng Lăng Ba cũng có động thái biểu lộ, năm nay thuế má của toàn bộ quận thành Quảng Nghĩa sẽ giảm phân nửa, khiến cho bá tánh trầm trồ khen ngợi.
Theo lý thuyết, loại chuyện giảm thuế này cần triều đình đồng ý nhưng triều đình bên kia không can thiệp được, dù sao Phượng Lăng Ba đã buồn bực tuyên bố từ chối nộp thuế má của quận Quảng Nghĩa lên trên. Bên trên mà thúc giục nộp thuế, quận Quảng Nghĩa sẽ bày tỏ sự khó khăn đáp lại chứ không nói là không nộp, tóm lại triều đình không nhìn thấy sổ sách, hai bên tới tới lui lui giằng co, làm không biết mệt, ai cũng không trở mặt.
Sân viện nơi Thương Triều Tông tạm thời dừng chân sẽ là nhà trai, việc phủ Thái Thú ra sức trang trí, giăng đèn kết hoa là không tránh được. Hôm nay chính là ngày đại hỉ, quản gia Thọ Niên là người bận rộn nhất, sai khiến nhân thủ trong trong ngoài ngoài vất vả. Phủ Thái Thú bên kia gần như đã xong xuôi, lại dẫn người đến sân bên này kiểm tra, cảm thấy chỗ nào không thích hợp thì lập tức gọi người đến chỉnh sửa lại. Phượng Lăng Ba chỉ có mỗi một cô con gái, buộc gả đã thấy áy náy với con gái, nên về mặt hình thức sẽ không để con gái chịu ấm ức, hạ lệnh cần phải làm nở mày nở mặt.
Sau khi kiểm tra xem xét một vòng sân viện, Thọ Niên lại chạm mặt với Lam Nhược Đình, tỏ vẻ Phượng Nhược Nghĩa và Phượng Nhược Tiết không cách nào gấp gáp trở về tham gia hôn lễ của muội muội được, hi vọng bên này bỏ qua cho, có điều hai vị huynh trưởng đều phái người đưa lễ nặng về.

Đối với chuyện này, Lam Nhược Đình tỏ vẻ đã hiểu, Phượng Nhược Nghĩa và Phượng Nhược Tiết vốn thống lĩnh binh sĩ trấn thủ những nơi trọng yếu của quận Quảng Nghĩa, bây giờ Phượng Lăng Ba và Thương Triều Tông trở thành thông gia, còn không biết triều đình bên kia có thể bí quá hoá liều hay không, bên này không dám qua loa chủ quan, ngược lại phải tăng cường đề phòng, người chỉ huy tối cao nào dám thoát thân.
Tiễn Thọ Niên đi, Lam Nhược Đình trở lại trong sân viện thuật lại những gì Thọ Niên nói cho Thương Triều Tông nghe một lần. Thương Triều Tông ậm ừ, rõ ràng thấy không yên lòng, cách thời gian chính thức tới phủ Thái Thú cưới vợ chỉ còn một canh giờ, lần đầu làm việc ấy, nói căng thẳng cũng không ngoa. Quan trọng nhất chính là cho đến bây giờ cũng chưa được gặp mặt Phượng Nhược Nam lần nào, nghe nói Phượng Nhược Nam tính tình nóng nảy, Ngưu Hữu Đạo làm chuyện hư hỏng kia nên toàn bộ áp lực đều đổ hết lên đầu y. Hết lần này đến lần khác còn không thể trách Ngưu Hữu Đạo, người ta làm chuyện thất đức nhưng cũng chỉ có thể cảm ơn thôi. Làm chuyện thất đức hãm hại người ta có thể đạt đến cảnh giới này, Thương Triều Tông cũng coi như phục Ngưu Hữu Đạo, hoàn toàn thay đổi cách nhìn trong ấn tượng của y đối với đệ tử Thượng Thanh tông.
Bên này thấp thỏm âu lo, Ngưu Hữu Đạo dẫn hai người từ từ tản bộ tiến vào trong tầm mắt ba người, một người là Viên Cương, người còn lại là Viên Phương mặt mũi sưng vù, yếu ớt đi theo sau đuôi.
Ba người Thương Triều Tông phát hiện mấy ngày nay trên người yêu gấu mỗi ngày đều có vết thương mới, liếc mắt nhìn cũng có thể đoán được là ai đánh. Rõ ràng Viên Phương mỗi giây mỗi phút đều nhìn sắc mặt Viên Cương, thỉnh thoảng Viên Cương đưa mắt nhìn sang một cái, là có thể dọa Viên Phương lùi ra sau hai bước. Mấy người kì quái, cũng không biết yêu gấu này đã làm gì đắc tội với Ngưu Hữu Đạo để mỗi ngày đều bị đánh.

Chương 121: Thành Thân (2)

Về phần vì sao nói là đắc tội với Ngưu Hữu Đạo, bởi vì đạo lý rất đơn giản, tiếp xúc mấy ngày sao có thể không biết Viên Cương không phải người nhiều chuyện, không nhận được ý của Ngưu Hữu Đạo làm sao Viên Cương lại ngược đãi yêu gấu kia như vậy. Ba người đoán là yêu gấu còn chưa hiểu rõ về Ngưu Hữu Đạo lắm, còn không biết thủ phạm thật sự phía sau màn là ai, Ngưu Hữu Đạo là người tương đối có phong độ, bề ngoài thoạt nhìn rất hiền hoà, hình như yêu gấu càng muốn tiếp cận Ngưu Hữu Đạo hơn.

- Hôm nay vương gia thật có tinh thần!

Ngưu Hữu Đạo đi tới vui tươi hớn hở bật cười, có thể không có tinh thần à, mặc đồ tân lang cơ mà!

Thương Triều Tông hơi bất đắc dĩ nói:

- Đạo gia, ngài đừng trêu chọc bản vương nữa.

Đã cùng nhau trải qua một số việc, an tâm ở chung được mấy ngày, thái độ qua lại của hai bên cũng trở nên hiền hòa không ít.

- Tối qua Vương gia không nghỉ ngơi tốt à?

Ngưu Hữu Đạo nhìn mắt quần thầm mấy ngày nay vẫn luôn không tan của y, hôm nay rõ ràng đã bôi lên chút phấn để che giấu.

Thương Triều Tông thấy hơi không chịu được hắn, người này quá thiếu đạo đức, mấy ngày nay mỗi ngày đều mở miệng nhắc nhở y một lần.

Lam Nhược Đình mỉm cười:

- Lần đầu làm chuyện lớn trong đời, tâm tình vương gia có thể hiểu được.

Dưới khăn lụa, Thương Thục Thanh hé miệng cười trộm, dù sao người khác cũng không nhìn thấy, ánh mắt của nàng ta lại nhịn không được liếc nhìn kiếm “Lừa gạt” trong tay Ngưu Hữu Đạo, thấy hơi đau lòng cho thanh kiếm này.

Nàng ta đương nhiên nhận ra thanh kiếm này, là nàng ta tự mình đưa đến Thượng Thanh tông bảo kiếm mà năm đó Đông Quách tiên sinh đã trịnh trọng tặng cho phụ thân, thế mà nay lại rơi vào kết quả bị chà đạp như vầy, cũng hơi quá đáng đi. Có điều đồ vật đã là của người ta, người ta muốn dùng thế nào cũng là chuyện của người ta, người khác không thể nói được gì.

- Đạo gia, chờ lát nữa cùng đi đi.

Thương Triều Tông chủ động mời.

Ngưu Hữu Đạo biết ý y chỉ phủ Thái Thú nhưng cảm thấy vẫn nên tránh đi thì tốt hơn, khoát tay áo nói:

- Ta không đi, bên này cũng nên để lại người giữ nhà.

Nghiêng người chỉ chỉ Viên Phương.

- Lão Hùng vẫn chưa có thân phận chính thức, chỉ sợ sau này sẽ có rắc rối, muốn nhờ Lam tiên sinh quay đầu nói vài câu với Phượng Lăng Ba bên kia, giúp Lão Hùng làm một thân phận chính thức, sau này cũng tiện ra ngoài đi lại.

Viên Phương mặt mũi sưng vù lập tức nặn ra một nụ cười, thầm nghĩ vị này thật là người tốt.

Chương 122: Chuyện Đứng Đắn (1)

Lão Hùng? Vẻ mặt của ba người Thương Triều Tông hơi kỳ lạ, ở đây vừa có khỉ (Hầu Tử) vừa có trâu (Ngưu), bây giờ lại nhảy ra một con gấu, thật đúng là tổ hợp kỳ dị.
Lam Nhược Đình vuốt cằm nói:
- Lát nữa ta sẽ tìm quản gia Thọ Niên nói sơ qua, vấn đề cũng không lớn.
Bên này trao đổi chuyện một hồi, giờ lành đi đón dâu cũng sắp đến, Ngưu Hữu Đạo phất tay cho Viên Phương lui ra, nghiêm mặt nói:
- Vương gia, có mấy lời không biết có nên nói hay không?
Thương Triều Tông lập tức lộ ra vẻ mặt khiêm tốn thỉnh giáo:
- Cứ nói đừng ngại.
Ngưu Hữu Đạo liền nói:
- Hôm nay động phòng, Vương gia cần xem như xử lý chính sự, cần phải một lần bắt được Phượng Nhược Nam.
Tất cả mọi người đều là người trưởng thành, sao có thể không hiểu lời này là có ý gì, ai nấy đều im lặng, ba người còn tưởng là hắn có chuyện đứng đắn gì, ai ngờ lại nói tới chuyện này.
Thương Thục Thanh vẫn là một cô nương, đột ngột nghe đến việc này, thấy hơi đỏ mặt không yên, trong lòng thầm phỉ nhổ, không biết nên đứng lại hay không.
Thương Triều Tông lúng túng, rất muốn hỏi hắn xem có ai nói chuyện như ngươi không hả?
Lam Nhược Đình thở dài:
- Đạo gia, đem chuyện riêng tư bậc này ra bàn bạc, hình như không ổn lắm đâu.
Ngụ ý là kêu Ngưu Hữu Đạo tự trọng đi.
Ngưu Hữu Đạo khoát tay áo:

- Mọi người đừng nghĩ lung tung, ta nói nghiêm túc mà, có thành vợ chồng thật sự với nữ nhân này hay không khác biệt rất lớn, vương gia muốn mượn người ngựa của Phượng Lăng Ba biến thành người ngựa của mình, không có Phượng Nhược Nam dụng tâm phối hợp là không được, vẫn nên nhanh chóng rút ngắn quan hệ thì tốt hơn.
Mấy người im lặng, dưới tình huống nguy hiểm cầu sinh đến mức này, chủ đề tuy khá xấu hổ, nhưng không phải không có đạo lý. Phượng Lăng Ba chủ động để con gái đi theo Thương Triều Tông cùng đến huyện Thương Ngô, chưa hẳn không có ý muốn theo dõi, quyền chỉ huy người ngựa chắc chắn nằm ở trong tay Phượng Nhược Nam, sẽ không nghe Thương Triều Tông điều khiển, mà mười vạn tướng quạ bên này là không bỏ ra nổi. Nếu Phượng Nhược Nam đi theo bức ép không tha thì sẽ rất phiền phức, bây giờ giải quyết Phượng Nhược Nam quả thực là chuyện lớn quan trọng nhất.
Lúc này bên ngoài vừa khéo có người đến giục Thương Triều Tông khởi hành, vừa vặn hóa giải bầu không khí xấu hổ giữa Thương Triều Tông và Thương Thục Thanh, Lam Nhược Đình ra hiệu cho hai người dẫn đầu đi trước.
Đợi sau khi hai huynh muội đi rồi, Lam Nhược Đình tiến đến gần Ngưu Hữu Đạo ghé vào.
- Lời Đạo gia nói ngược lại làm ta mơ hồ thấy hơi lo lắng, qua hai hôm mày mò tình huống xem ra Phượng Nhược Nam tính tình nóng nảy, không có tình cảm gì với vương gia, việc này chỉ e hơi rắc rối.
Ngưu Hữu Đạo thấp giọng đáp:
- Đây chính là điều làm ta lo lắng, động phòng chính là cơ hội tốt. Qua hôm nay, ta sợ Phượng Nhược Nam chưa hẳn chịu qua đêm trong cùng một phòng với vương gia, nếu hai người vẫn luôn chia phòng không chịu ở chung thì sẽ rất rắc rối. Ngay cả người cũng không ở cạnh vương gia thì làm sao trái tim ở chỗ vương gia được, huống hồ người ta còn mang theo nhiệm vụ trên người. Cho nên tối nay cần phải làm Vương gia bắt được Phượng Nhược Nam!
Lam Nhược Đình nhịn không được cười khổ, chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày thế mà lại xem loại chuyện này như chính sự đem ra thảo luận với người ta, lắc đầu nói:

- Loại chuyện như này chẳng lẽ kêu vương gia dùng sức mạnh ư?
Ngưu Hữu Đạo vội ho một tiếng:
- Động phòng hoa chúc, chuyện danh chính ngôn thuận kia mà. Vương gia lấy chút khí khái nam nhi ra người khác còn có thể nói gì hay sao? Đưa lý do nào ra cũng đều là vương gia có lý, là cô ả kia không hiểu chuyện. Việc này cũng không phải việc nhỏ, tiên sinh cần phải đôn đốc Vương gia đấy!
- Haiz!
Lam Nhược Đình buông tiếng thở dài, khẽ gật đầu.
Đợi Lam Nhược Đình đi rồi, sau khi chỉ còn lại hai người Viên Cương và Ngưu Hữu Đạo, Viên Cương bỗng nhiên cất tiếng:
- Bên giáo trường trong quân doanh, Phượng Nhược Nam đâm Đạo gia một thương.
Ngưu Hữu Đạo biết hắn ta sẽ không vô duyên vô cớ nói câu này, quay đầu hỏi lại:
- Sao lại nói vậy?
Viên Cương đáp:

Chương 123: Chuyện Đứng Đắn (2)

- Phượng Nhược Nam quả thật là một viên mãnh tướng, ra tay lực đạo không nhỏ, căn cứ theo quan sát của ta, vương gia chưa chắc là đối thủ của nàng ta đâu.
Ngưu Hữu Đạo hiểu rõ ý của hắn ta, nếu trong lúc động phòng Thương Triều Tông dùng sức mạnh, chỉ sợ sẽ bị đánh, cũng khó mà thuận lợi, chợt thấp giọng dặn dò:
- Ngươi nghĩ cách chuẩn bị một ít nhuyễn cân tán đi.
Viên Cương nghe xong lập tức hiểu rõ hắn muốn làm gì, liếc mắt.
- Loại chuyện hạ lưu này đừng có tìm ta.
Ngưu Hữu Đạo lườm hắn ta một cái.
- Ta cũng không làm loại chuyện hạ lưu dành cho người trong giang hồ này, trước kia hễ ta gặp một tên thì phế một tên đâu phải ngươi không biết, sao lại kêu ngươi đi làm? Cái tên kia quen làm chuyện tương tự như vậy ở chùa Nam Sơn, kinh nghiệm phong phú, trong tay chắc chắn có thứ này.
Dứt lời, hai người liếc nhau, Viên Cương không lên tiếng, xoay người bỏ đi.
Ngưu Hữu Đạo đưa mắt nhìn, tặc lưỡi:
- Yêu tinh kia sẽ không bị đánh nữa đó chứ?
…
Trong tiểu viện, một đám hòa thượng lòng Phật không phai mờ, dường như vẫn duy trì phong cách ở chùa Nam Sơn, đọc kinh thì đọc kinh, quét rác thì quét rác, trong nội viện cũng không cần người khác quét dọn, chính bản thân bọn họ đã quét dọn sạch sẽ.
Viên Cương vừa đến, một đám hòa thượng giống như chim sợ cành cong, bất kể làm gì đều buông công việc trong tay xuống, từng người dõi theo hắn ta, đều cảm thấy Viên Cương đáng sợ. Người khác đáng sợ là

bởi vui buồn bất chợt, còn người này là vì không nhìn ra vui buồn trên mặt, không có đạo lý nào có thể thuyết phục, nói ra tay là ra tay ngay, khiến người ta khó lòng đề phòng.
Gần đây ngược lại bọn họ có thể tận mắt thấy Viên Cương hung ác đánh đập Viên Phương hàng ngày, mỗi lần Viên Cương vừa đến, chính là chủ trương ra tay đánh. Giờ này lại chạy tới, bình thường một ngày đánh hai lần, hôm nay không phải đã đánh xong hai lần rồi sao, tại sao lại tới nữa vậy?
Viên Phương vô cùng lo lắng sợ hãi nhưng vẫn trơ mặt xúm xít tới, cúi đầu khom lưng nói:
- Viên gia có dặn dò gì ạ?
Điệu bộ này thực sự làm tổn hại hình tượng đường đường là sư phụ trụ trì, chẳng qua với mặt mũi sưng vù bây giờ thì không còn hình tượng gì đáng nói nữa.
Đi theo Ngưu Hữu Đạo gọi “Hầu Tử”, lỡ lời kêu hai lần đều bị hắn ta hung tợn đánh cho hai lần, giờ phải sửa lại miệng.
- Vào đây.
Viên Cương nói, đi lướt qua người, trực tiếp tiến vào một căn phòng trống, cũng là căn phòng lần đầu tiên đã đánh Viên Phương. Viên Phương nơm nớp lo sợ không dám tiến vào, nhưng mà lão ta không gánh nổi thói quen một khi không vui sẽ ra tay độc ác của đối phương, quyền cước quá cứng quá nặng, không dám kéo dài thời gian, kiên trì vội vàng đi vào theo.
Cạch! Cửa bị đóng lại rồi.
Đám hòa thượng còn lại trong nội viện hai mặt nhìn nhau, nhìn chằm chằm, vểnh tai nghe, có người bắt đầu lần tràng hạt trong tay không ngừng lẩm bẩm cầu nguyện. Đều đang bắt đầu lo lắng, cho dù là yêu tinh cũng không chịu được mỗi ngày đều bị đánh dã man như vậy đúng không?
Hình như cầu nguyện có hiệu quả, trong phòng rất yên tĩnh, không xuất hiện tiếng động mà mọi người lo lắng. Có điều trong phòng rất nhanh truyền đến tiếng giật mình của Viên Phương:
- Viên gia, ta không làm loại chuyện này đâu.
- Ngươi nói cái gì? Ta nghe không rõ, ngươi lặp lại lần nữa?

- Cái đó… Viên gia, ta thật sự không có thứ đó. Oái! Ui da…
Đám người bên ngoài dựng cả tóc gáy lên, tiếng đánh đập binh bốp bốp quen thuộc lại xuất hiện, xen lẫn trong đó là tiếng kêu thảm thiết của Viên Phương.
- Viên gia, đừng dùng dao, đừng dùng đao, sẽ chết người đấy.
- Ngươi là người ư?
- Viên gia, có, ta có!
- Không gạt ta đó chứ?
- Ta thề với trời, có, tuyệt đối là có, nếu có nửa chữ giả dối thì ta sẽ bị ngài băm ra!
- Có thể làm tốt không?
- Ta bảo đảm, Viên gia chờ tin tức tốt của ta là được, nếu có chút sai sót nào ta sẽ đưa đầu tới gặp!

Chương 124: Bọn Ta Là Hộ Vệ Của Vương Gia (1)

Trong phòng hình như lại rơi vào bầu không khí yên tĩnh ôn hòa nhã nhặn, chợt có tiếng thì thầm, một lát sau cửa két một tiếng mở ra, Viên Cương như không có việc gì đi ra, nhanh chân rời đi.
Chờ đến khi bóng dáng Viên Cương hoàn toàn biến mất khỏi tiểu viện, đám hòa thượng mới tranh nhau chạy tới cửa phòng, thì thấy Viên Phương đang ngồi trong góc tường chùi máu mũi, chật vật không chịu nổi, vẻ mặt thê thảm ai oán. Đám hòa thượng rối rít chạy vào, Như Hối đứng đầu Đông viện và Như Minh đứng đầu Tây Viện, hai người bắt tay nhau dìu Viên Phương đứng lên, đỡ lão ta ngồi xuống một cái ghế.
Như Minh bi thương nói:
- Chủ trì chịu uất ức vì bọn ta rồi!
- Không sao!
Viên Phương lau máu mũi, nhìn màu đỏ chướng mắt trên tay, thần sắc run rẩy nói:
- Tên Hầu Tử kia khinh người quá đáng! Hảo hán không sợ thiệt thòi trước mắt, món nợ này tạm thời nhớ kỹ, sớm muộn gì ta cũng lột da, rút gân của hắn ta…
Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng “lạch cạch”, Viên Phương kinh hãi giống như bị đao thọc vào mông, đột nhiên đứng lên, vẻ mặt hoảng sợ.
Đám hòa thượng cũng bị tiếng động bất ngờ này dọa đến run rẩy, còn tưởng rằng Viên Cương trở về, kết quả ngoài cửa có một tên hòa thượng ấp úng nói một câu:
- Cây chổi không cất kỹ nên rớt ạ.
- Phù!
Đám hòa thượng thở phào nhẹ nhõm.

Viên Phương chắp tay trước ngực:
- A Di Đà Phật, lòng có ma chướng, Phật Tổ trách tội, tội lỗi, tội lỗi!
- A Di Đà Phật!
Đám hòa thượng cũng chắp tay trước ngực theo, liên thanh niệm phật.
Viên Phương buông hai tay xuống, đôi mắt đảo qua một vòng trên mặt từng người, vẫy vẫy tay với đám người, ra hiệu tới gần một chút, lau máu mũi thấp giọng nói:
- Có chuyện cực kỳ quan trọng cần tranh thủ thời gian xử lý, nếu không tên Hầu Tử mắc toi kia sẽ đến gây rắc rối cho chúng ta, lúc nãy vậy mà hắn ta đã đưa ra lời hăm dọa.
…
Trong quận thành tiếng khua chiêng gõ trống ầm ĩ một đường, Thương Triều Tông khoác lụa đỏ cưỡi trên con ngựa cao to, thân vệ hai bên cầm theo túi tiền không ngừng rải tiền đồng đã đổi sẵn vào bên trong đám người đứng xem náo nhiệt ven đường, đổi lấy một đường tiếng khen và tiếng chúc mừng.
Phủ Thái Thú vô cùng náo nhiệt, khách và bạn bè ngồi đầy, có thể may mắn tiến vào đều là nhân vật có tiếng tăm trong quận Quảng Nghĩa, bình thường tuy phú hộ có dâng lên hậu lễ nhưng chưa hẳn có thể đi vào, tiệc ngoài trời bày trên con đường bên ngoài phủ là chuẩn bị cho bọn họ.
Ngoại trừ điều trọng binh canh phòng xung quanh ra, trên trên dưới dưới mái hiên của phủ Thái Thú đều có người đứng gác, ánh mắt cảnh giác canh chừng trong ngoài phủ Thái Thú.
Dưới sự hộ tống của người ngựa tân lang chen chúc đi đến, già trẻ lớn bé, nam nam nữ nữ liên tiếp cất tiếng:
- Chúc mừng vương gia!
Thương Triều Tông nhảy xuống ngựa, không ngừng ôm quyền cảm tạ tân khách hai bên chỉ có thể ở bên ngoài uống rượu mừng, bất kể có quen biết hay không cũng đều nở nụ cười, một đường tỏ vẻ cảm ơn.
Lúc thật sự đến hiện trường, Thương Triều Tông ngược lại không căng thẳng, quý tộc bẩm sinh từ trong xương cốt, người bình thường không thể so sánh được.
Vào tới trong phủ, có người dẫn Thương Triều Tông đến khuê phòng của Phượng Nhược Nam, đây là lần đầu tiên Thương Triều Tông nhìn

thấy Phượng Nhược Nam nhưng chẳng nhìn được mặt, vì tân nương đã trùm khăn voan đỏ. Có điều Thương Triều Tông có thể cảm giác được vóc người Phượng Nhược Nam giấu dưới mũ phượng khăn quàng kia, lúc nắm lấy đóa lụa đỏ kết hoa dắt Phượng Nhược Nam đi ra, Thương Triều Tông rõ ràng nhận ra vóc dáng của Phượng Nhược Nam hình như còn cao hơn mình một chút, cũng không biết nguyên nhân có phải là vì đối phương đội mũ phượng hay không.

Phải biết rằng, vóc dáng của Thương Triều Tông y cũng xem như tuấn tú khôi ngô, cũng có thể nói là tương đối cao trong số nam nhân, nữ nhân có thể so vóc dáng chiều cao với y cũng coi như ghê gớm!

Có điều chuyện này cũng chẳng có gì, cưới Phượng Nhược Nam đã sớm phải chuẩn bị tâm lý, đây là hi sinh mà y nhất định phải làm, chỉ là lòng y đang tràn đầy phiền muộn với chuyện mà trên đường Lam Nhược Đình đã lặng lẽ dặn dò y.

Hai người đi đến chính đường, nghi thức bái đường đơn giản cũng chỉ như vậy, Phượng Lăng Ba và Bành Ngọc Lan ngồi ở ghế trên. Nhìn con gái cuối cùng cũng gả đi, Bành Ngọc Lan nửa vui nửa buồn, nhịn không được chảy nước mắt xúc động, rồi lại không ngừng lau đi.

Nghi thức hoàn thành, đám người sắp hàng hai bên đường vui vẻ đưa tiễn, ra khỏi phủ Thái Thú, Phượng Nhược Nam lên kiệu hoa, Thương Triều Tông lên ngựa, một nhóm người quay về sân viện nghỉ chân. Các tân khách ở phủ Thái Thú bắt đầu vô cùng náo nhiệt uống rượu, chủ nhân nhiệt tình mời.

Trên đường rước dâu về, trong đội ngũ tăng thêm không ít người, tu sĩ rõ ràng tăng lên, một đường cảnh giác cường độ cao đề phòng xung quanh, không ngừng dò xét bá tánh cất tiếng chúc mừng hai bên đường.

Tạm đưa tân nương tử qua cửa vào sân viện, cũng chuẩn bị sẵn thịt rượu như trước, bên này Thương Triều Tông không có thân bằng quyến thuộc hay bạn bè gì, chiêu đãi đều là thân vệ tùy tùng cùng đi theo.

Chủ viện hậu viện, chính là nơi tân lang và tân nương động phòng, hai nha hoàn bưng khay rượu đi đến, còn chưa tới cửa ra vào hỉ phòng, bỗng nhiên xuất hiện mấy người nhảy ra, dọa hai nha hoàn giật thót. Mấy người này, cầm đầu là một lão đầu râu bạc trắng, gương mặt hơi dữ tợn, nói cho đúng hơn là mặt mũi bầm dập, chính là Viên Phương. Mấy đệ tử

chùa Nam Sơn tự lấy Viên Phương cầm đầu, ngăn cản hai nha hoàn, chất vấn:
- Làm gì đấy?
Hai nha hoàn này dù sao cũng xuất thân từ gia đình lớn, hiểu được chìm nổi, không quá sợ phiền phức, một người đáp:

Chương 125: Bọn Ta Là Hộ Vệ Của Vương Gia (2)

- Tân nương sắp đến, chuẩn bị rượu giao bôi và trà bánh cho hỉ phòng, các người đang làm gì vậy?
Trước đó hai người từng ra vào mấy lần trong sân, không nhìn thấy mấy gia hỏa đội mũ nỉ này.
Viên Phương bình tĩnh đáp:
- Bọn ta là hộ vệ của vương gia, chịu trách nhiệm kiểm tra an toàn của sân viện này.
Hai nha hoàn nhìn nhau, ngược lại không có nghi ngờ, nơi này phòng thủ kín đáo chặt chẽ, người ngoài không thể tiến vào.
- Bọn ta muốn kiểm tra thứ này một chút.
Viên Phương chỉ chỉ dụng cụ đựng rượu bày trong khay trên tay hai người.
Một nha hoàn lắc đầu nói:
- Không cần, những thứ này đều đã trải qua kiểm tra nghiêm ngặt, không có vấn đề gì.
Viên Phương nghiêm túc nói:
- Phủ Thái Thú bên kia kiểm tra là việc của phủ Thái Thú, bên này vương gia bọn ta kiểm tra sơ qua chẳng lẽ không được?
Lời này làm hai nha hoàn không biết nên đáp lại thế nào, Viên Phương cũng không cho hai người cơ hội giải thích, phất tay khẽ ra hiệu, mấy tên hoàn thượng vội vọt tới trực tiếp giật lấy đồ trên tay hai người.
- Các người...
Hai nha hoàn hiển nhiên thấy không vui đối với hành vi thô lỗ như vậy, còn chưa kịp trách cứ, Viên Phương lại lên tiếng thu hút sự chú ý của hai người:

- Hiện giờ ngược lại ta nghi ngờ thân phận của hai người các người, các người có thể chứng minh các người là người của phủ Thái Thú không?
Hai nha hoàn quay đầu nhìn lão ta, hình như vừa bực mình vừa buồn cười với câu hỏi này, một người đáp:
- Vị lão tiên sinh này, còn cần chứng minh ư? Nếu không phải người của phủ Thái Thú thì sao bọn ta có thể xuất hiện ở đây chứ?
Viên Phương hỏi:
- Các người tên gì, ta muốn xác minh một chút.
- Văn Tâm, Văn Lệ.
Tuy hai nha hoàn thấy không vui nhưng vẫn trả lời.
Sau lưng hai nha hoàn, một hòa thượng khẽ gật đầu với Viên Phương một cái, đưa mắt ra ám hiệu, nói:
- Chắc là không có vấn đề gì.
Viên Phương xua tay nói:
- Trả đồ cho người ta, phái người đi hỏi xem có phải bên này sắp xếp cho hai người này hầu hạ không.
Trả lại khay cho hai người, một hòa thượng chạy chậm ra khỏi sân nhỏ.
Lúc hai bên giằng co, Văn Lệ nhìn chằm chằm Viên Phương dò xét từ trên xuống dưới nhịn không được hỏi một câu:
- Lão tiên sinh, mặt ông làm sao vậy, bị người ta đánh hả?
- À...
Viên Phương sờ mặt mình một cái, chạm vào đau nhức, khóe miệng hơi giật giật, bỏ tay xuống rồi nghiêm túc đáp:
- Té.
Trong lòng đang nguyền rủa người nào đó.
Văn Lệ chậc chậc:
- Té thành như vậy, chắc là té mạnh lắm đây.

Chương 126: Phải Làm Cho Hắn Hối Hận Khi Đã Cưới Ta (1)

Viên Phương đáp:
- Cưỡi ngựa rong ruổi, ngựa sứt móng, cho nên té hơi mạnh...
Đột nhiên phản ứng lại, có cần giải thích với mấy người hay không?
Liền trợn mắt hỏi:
- Hỏi nhiều như vậy làm gì?
Văn Lệ vui cười:
- Bọn ta là nha hoàn hồi môn đi theo tiểu thư, các người là hộ vệ của vương gia, sau này có lẽ chúng ta sẽ thường xuyên gặp mặt đó.
Ngụ ý là hiện giờ làm quen chút đi.
Lời này làm Viên Phương thấy hơi chột dạ, bây giờ từng xuất hiện ở đây, vẫn nên cố gắng đừng để đối phương ghi nhớ mình thì tốt hơn. Lúc này, tên hòa thượng vừa ra ngoài lại nhanh bước trở về, gật đầu nói với Viên Phương:
- Đúng là có hai người này.
- Đi thôi!
Viên Phương phất tay, dứt khoát dẫn mấy tên đệ tử chùa Nam Sơn nghênh ngang bỏ đi.
Văn Tâm, Văn Lệ xoay người rời đi bận rộn chuyện của mình.
Ra khỏi sân nhỏ, Viên Phương phất tay để người đi theo mình về trước, còn bản thân thì chạy tới chỗ nghỉ chân của Viên Cương.
Hai người mới bắt đầu xuất hiện!
Bên này đều là thân vệ của Thương Triêu Tông, cũng không giống người trong phủ Thái Thú nên cũng không chú ý hình tượng lắm.
Thương Triêu Tông xuống ngựa, dẫn tân nương từ trong kiệu hoa ra.
Đám người lập tức reo hò ồn ào, chen chúc tới.

Trong quân đội quan hệ giữa thượng cấp và hạ cấp không có nhiều quy tắc như quan văn, một thống soái tốt sẽ không bao giờ kiêu căng tự đại trước mặt huynh đệ mình, có lúc cần quân đội kỷ luật nghiêm minh, thế nhưng cũng có lúc mọi người đều có thể thoải mái và vui vẻ. Khi kỷ luật nghiêm minh tức là thượng cấp và hạ cấp, khi thoải mái và vui vẻ chính là huynh đệ, ví dụ như Ninh Vương lúc còn sống đều có thể ôm vai bá cổ một tiểu binh, có thể tụ cùng một đám tiểu binh chém gió vui vẻ hoặc có thể cùng ăn cùng ở, giúp tiểu binh gắp thức ăn, đánh bạc thua cũng có thể bị tiểu binh dùng tro bôi mặt, điều này là rất bình thường, thế nhưng tình hình này ở trong mắt đám quan văn thì thật sự không thể tưởng tượng được.

Từ nhỏ tới giờ Thương Triêu Tông đều ở cùng với cha của mình nên cũng bị ảnh hưởng, đương nhiên sẽ không giả bộ cái gì với các huynh đệ của mình.

Bị các huynh đệ quấy rối thì Thương Triều Tông chỉ có thể chắp tay cười xin lỗi.

Mà một đám thân vệ cũng là lần đầu tiên được gặp tân nương, chỉ cần nhìn vào khổ người của nàng khi đứng cạnh vương gia thì cả đám đều líu lưỡi, vương phi có vóc người khỏe mạnh như này chắc chắn là chỉ có một trong thiên hạ mà thôi!

Ngưu Hữu Đạo thì đứng ở trong một đình nghỉ mát cạnh một hòn giả sơn, cười tủm tỉm khi thấy cảnh này, Viên Cương lặng lẽ đi tới cạnh hắn rồi nhẹ nhàng đút một viên thuốc vào tay hắn. Hắn quay đầu lại nhìn thì Viên Cương gật đầu, nụ cười của Ngưu Hữu Đạo càng tươi hơn, tiếp tục xem kịch vui.

- Ôm vào động phòng!

Không biết người nào hô lên ở trong đám người ồn ào này.

Mọi người liền hưởng ứng, hô to:

- Ôm vào động phòng! Ôm vào động phòng!

Lam Nhược Đình xua tay cũng vô dụng, chỉ có thể cười khổ, thế nhưng trên đường đi, các huynh đệ khó lắm mới gặp dịp vui vẻ như này nên hắn ta cũng không muốn ngăn cản mọi người.

Thương Triêu Tông xin tha cũng vô dụng, không biết làm sao cả, chỉ đành vén ống tay áo, chuẩn bị làm theo, muốn ôm Phượng Nhược Nam

vào động phòng.
Ai ngờ Phượng Nhược Nam lại giơ chân ra, đạp thẳng vào bàn chân của Thương Triêu Tông giống như có thể quan sát được cảnh bên ngoài khăn trùm vậy.
Cả người Thương Triêu Tông lảo đảo, suýt chút nữa thì bị ngã sấp xuống đất, cũng may là một đám người bên cạnh đỡ được.
Rất rõ ràng đó chính là Phượng Nhược Nam không cho Thương Triêu Tông chạm vào người mình, cũng không muốn để cho người bên cạnh càng vui vẻ hơn.
Trong nháy mắt, hiện trường trở nên rất yên tĩnh, đám người vừa nãy còn ồn ào thì bây giờ đều câm như hến, mặc dù bọn họ chỉ là tiểu binh thế nhưng cũng không phải kẻ ngu, cũng đều là người nhạy cảm, cho nên đám thân vệ chậm rãi lùi lại, yên lặng mà nhường đường, trên mặt đều xuất hiện sự xấu hổ, bầu không khí náo nhiệt biến mất không thấy gì nữa.
Thương Thục Thanh thấy vậy thì cũng không nói cái gì, còn lông mày của Lam Nhược Đình thì nhíu lại.
Chân của Thương Triêu Tông bị dẫm khá đau, thế nhưng khi nhìn thấy phản ứng của đám huynh đệ xung quanh thì trái tim càng đau hơn nhiều, những người này đều bán mạng cho mình a!
Hắn ta nổi giận nhìn về phía Phượng Nhược Nam, tóm lấy cổ tay Phượng Nhược Nam rồi kéo về phía mình.
Phượng Nhược Nam chỉ hơi vùng vẫy rồi lại không phản kháng nữa, có lẽ cũng là người trong quân đội nên có thể hiểu được loại tình cảnh này, một cước kia của nàng tạo thành hiện trường yên lặng làm cho nàng cảm thấy gì đó, nên chỉ hơi giãy giụa rồi đành để Thương Triều Tông ôm ngang người.
- Đi động phòng!
Thương Triêu Tông rống lên rất khí thế, ôm Phượng Nhược Nam rồi đi.
- Úc!
Đám thân vệ hò reo, vương gia vẫn rất bá khí, hàng phục nữ nhân này dễ dàng, cũng không cần lo lắng thêm cái gì!
Một đám người đi theo Thương Triêu Tông, vỗ tay khen ngợi, còn có người huýt sáo, rất là náo nhiệt.

Chỉ là Phượng Nhược Nam bị người đàn ông này ôm có tâm trạng như thế nào thì mọi người đều không biết được.
- Cô quá xem thường vương gia, lực cánh tay của người ta vẫn rất mạnh nha!
Ngưu Hữu Đạo rất vui vẻ mà cười nhạo một câu.
Ánh mắt của Viên Cương khi nhìn về phía Thương Triêu Tông xuất hiện sự khen ngợi.
Sau khi ôm Phượng Nhược Nam vào phòng tân hôn, rồi Thương Triêu Tông lại ra ngoài, vung tay lên, tuyên bố:
- Uống chén rượu lớn, ăn miếng thịt to, mở tiệc!
- Úc!
Đám thân vệ lại reo hò lần nữa, đi theo Thương Triêu Tông rời khỏi nơi đây, vừa đi vừa cười toe toét để lại khoảng sân nhỏ trở nên yên tĩnh lại.
Nơi nóc nhà hoặc vài điểm cao xung quanh khu này xuất hiện mấy người tới quan sát, Bạch Diêu cũng xuất hiện ở đây, hắn ta ôm thanh kiếm trong ngực, ánh mắt lạnh lùng đảo qua bốn phía...
Bữa tiệc rất vui, đám thân vệ vừa cười vừa náo, trong bữa tiệc linh đình, có người ngồi, có người đứng, có người thì làm vài hành vi phóng đãng bởi vì quá vui vẻ.
Nguyên nhân tại sao thì không cần nói nữa, Phượng Nhược Nam đã được gả đi, chuyện này cũng đã được quyết định, điều này có ý nghĩa ra sao thì mọi người đều hiểu biết, lúc trước bởi vì áp lực về tương lai còn không rõ ràng rất lớn, bây giờ thì cũng có thể buông lỏng rồi.
Đám người đi lại liên tục quanh bữa tiệc, tôi chúc anh, anh chúc tôi, tiếng nói chuyện đều rất lớn, Thương Triêu Tông đi tới nơi nào đều bị một đám huynh đệ ấn ngồi xuống bắt mời rượu.
Thật sự là không thể chối từ, cũng bởi vì hôm nay là ngày vui và Thương Triêu Tông còn áy náy với đám huynh đệ bởi chuyện lúc trước cho nên hắn ta không từ chối chén nào cả, uống rất là sảng khoái.
Thương Thục Thanh, Lam Nhược Đình, Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương ngồi cùng nhau trên một cái bàn, Viên Phương cũng ở đó luôn, cũng bởi vì Ngưu Hữu Đạo cố ý gọi hắn ta từ bàn của Nam Sơn tự tới. Khi được ngồi cùng bọn họ thì Viên Phương cũng cảm thấy rất là ngại, thế nhưng

cũng biết được nhân cách của Ngưu Hữu Đạo rất tốt, hơn xa Viên Cương, hai người thật sự là không thể so sánh được.
Khi thấy mọi người liên tiếp mời rượu Thương Triêu Tông thì Ngưu Hữu Đạo chỉ cười cười, thỉnh thoảng còn gắp chút mồi và uống ít rượu. Hắn cũng rất thích ăn ngon thế nhưng lại không tham, rượu chè quá độ là điều hắn không bao giờ để xảy ra, hành vi cử chỉ lúc bình thường mặc dù khá tùy tiện thế nhưng vẫn có sự cẩn thận, kể cả vui vẻ hơn thế nhưng không thể quá đáng, theo góc độ nào đó mà nói thì hắn cũng là một người tự hạn chế.
- Vương gia cứ uống như vậy thì sẽ say đó.
Ngưu Hữu Đạo nâng chén với Lam Nhược Đình rồi cười nói.
Lam Nhược Đình hiểu ý của hắn, cũng cảm thấy Thương Triêu Tông uống hơi nhiều nên đặt chén rượu xuống rồi đứng dậy, rời khỏi bàn này, sau đó gọi vài Bách Phu trưởng lại, bàn tán cái gì đó. Sau khi mấy Bách Phu trưởng kia trở lại thì bắt đầu liên kết lại cản rượu cho Thương Triêu Tông.
Khi Thương Triêu Tông đi tới bàn bên này thì Ngưu Hữu Đạo cầm bầu rượu ở trước mặt của mình, tự mình rót cho Thương Triêu Tông một chén rượu rồi nói:
- Vương gia, ta mời ngài một chén!
Rượu của Ngưu Hữu Đạo đương nhiên là phải uống, Thương Triêu Tông chạm một cái rồi ngửa đầu uống sạch!

Chương 127: Phải Làm Cho Hắn Hối Hận Khi Đã Cưới Ta (2)

Ngưu Hữu Đạo cười!
Sau đó, Lam Nhược Đình lại nói thêm cái gì đó với Thương Triêu Tông, có vẻ là khuyên hắn ta không nên uống nữa, động phòng quan trọng hơn!
Thương Triêu Tông hơi xấu hổ, thế nhưng hành vi của Phượng Nhược Nam ngày hôm nay làm hắn ta hơi tức giận, sau khi uống một trận thì gan rất lớn, dũng khí cũng lên rất cao, quyết định không thèm nương tay với Phượng Nhược Nam ngày hôm nay nữa, quay đầu đi thẳng tới phòng tân hôn!
Theo Thương Triêu Tông rời khỏi thì Ngưu Hữu Đạo cũng không muốn ngồi đây nữa, hắn đứng dậy, dẫn theo Viên Cương và Viên Phương rời khỏi...
Đêm động phòng hoa chúc là một đêm tuyệt đẹp, cũng không nên chia sẻ cho người thứ ba biết.
Sau khi để hai người trong phòng cùng nhau, Văn Tâm và Văn Lệ rời khỏi đó, cũng không quên đóng cửa lại.
Văn Tâm còn chờ ở ngoài nghe sai bảo, Văn Lệ thì ra ngoài chuẩn bị báo tin, để cho người của phủ Thái Thú biết tất cả nghi thức đều đã hoàn thành, mọi chuyện đều thuận lợi. Thật sự thì người của phủ Thái Thú cũng biết Phượng Nhược Nam rất không vui, cũng hiểu rõ tính tình của Phượng Nhược Nam, lo lắng Phượng Nhược Nam sẽ gây chuyện nên rất quan tâm.
Văn Lệ vừa mới đi ra ngoài thì đã gặp Viên Phương vật vờ bên ngoài, thấy vậy thì chào hỏi:
- Huynh ở đây làm gì vậy?

Viên Phương cười ha hả:
- Tối nay ta phải ở đây làm bảo vệ! Đúng rồi, chuyện bên trong đều tốt chứ? Đã uống rượu giao bôi chưa?
- Tốt lắm, cũng đã uống rồi, yên tâm đi, không có chuyện gì.
Văn Lệ cười nói.
- A, vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi...
Viên Phương vui vẻ mà gật đầu, thế nhưng đúng lúc này, từ trong phòng tân hôn truyền ra những tiếng động kỳ lạ.
Ngay sau đó, Văn Tâm hoảng hốt chạy ra, nói với giọng sốt ruột:
- Không tốt, tiểu thư và cô gia đang đánh nhau trong phòng tân hôn!
- Ây...
Viên Phương hơi sửng sốt rồi quay đầu lại, chạy thẳng.
Bảo vệ tại cổng cũng nhanh chóng đi báo tin.
Bạch Diêu đứng trên nóc nhà, nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào phòng tân hôn, sắc mặt vô cảm, hơi nhíu mày rồi nhảy xuống trước cửa phòng tân hôn, nghiêng tai lắng nghe.
Cũng không cần lắng nghe, tiếng động từ trong phòng truyền ra chắc chắn là tiếng đánh nhau, quyền cước vù vù, lại còn cả những tiếng động khi đồ vật bị đập vỡ cũng truyền ra theo.
Bạch Diêu muốn đẩy cửa đi vào, thế nhưng lại sợ thấy được cảnh không thích hợp nên nói vọng từ bên ngoài:
- Nhược Nam, chuyện gì xảy ra?
Từ bên trong truyền ra tiếng cười lạnh của Phượng Nhược Nam:
- Bạch thúc, chuyện này không liên quan tới thúc, hắn ta lại còn dám sờ mó ta, để xem ta dạy dỗ hắn như thế nào, nhất định phải làm cho hắn hối hận vì đã cưới ta!
- ...
Bạch Diêu thật sự không biết trả lời như thế nào, chuyện này phải nói thế nào đây, đành phải nói tiếp:
- Nhược Nam, ngày vui đừng làm loạn!
Phượng Nhược Nam cười rất vui vẻ:
- Bạch thúc, trong này là phòng tân hôn, ta còn không mặc quần áo nha, thúc đừng có mà vào!

Tiếng cười rất vui vẻ, có vẻ như đã tìm được cơ hội xả hết những buồn bực những ngày qua vậy.
Bạch Diêu đang định đẩy cửa vào, thế nhưng nghe được câu nói đó thì cứng lại, cũng không biết Phượng Nhược Nam nói thật hay đùa, chín phần mười là đùa, rõ ràng là không muốn để hắn ta đi vào, thế nhưng chẳng may mà nó thật sự không mặc quần áo thì sao? Như vậy thì quá xấu hổ đi. Thế nhưng có một điều có thể chắc chắn, Phượng Nhược Nam có thể vừa đánh vừa nói chuyện thì chắc chắn là đang chiếm thượng phong, còn Thương Triêu Tông còn không có cả cơ hội nói chuyện đương nhiên sẽ không tốt đẹp gì.
Thân thủ của Phượng Nhược Nam rất mạnh, dù sao cũng là mãnh tướng rong ruổi chiến trường, người bình thường thật sự là kém nàng quá xa, Thương Triêu Tông cũng có vẻ hơi kém hơn.
Bạch Diêu khá đau đầu:
- Nhược Nam, đừng nghịch ngợm, chú ý có chừng có mực!
- Thúc yên tâm đi, hắn ta sẽ không chết đâu, giết hắn ta thì ta sẽ không còn mặt mũi nào mà nói chuyện với cha mẹ, thế nhưng hôm nay ta vẫn phải để hắn nhớ kỹ, con trai của Ninh vương thì rất giỏi sao?
Phượng Nhược Nam hừ lạnh.
Bạch Diêu vỗ trán, thế nhưng nghe được lời nói này của Phượng Nhược Nam thì hắn ta cũng yên tâm, chỉ cần chuyện này không làm lớn quá là được rồi.
Văn Tâm và Văn Lệ liếc nhìn nhau, cô gia mới là người bị đánh sao?
Chỉ một lát sau, Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương được Viên Phương thông báo nên chạy tới, Lam Nhược Đình và Thương Thục Thanh được hộ vệ thông báo cũng chạy tới đây.
Trên cửa giấy của phòng tân hôn ánh lên hai bóng người đang đánh nhau, đi đi về về, liên tục chớp động.
Thương Thục Thanh lo lắng hô:
- Ca, thế nào?
Nàng vừa nói xong thì tiếng đánh nhau trong phòng cũng dừng lại, sau đó truyền ra tiếng hét tức giận của Thương Triêu Tông:
- Buông tay ra! Cô buông tay ra!
Tiếng cười lạnh của Phượng Nhược Nam truyền tiếp ra:

- Đàng hoàng chút, đừng cử động, có tin ta sẽ tháo cánh tay này của ngươi ra không?
Trong đêm tân hôn lại đánh chồng, thực sự là xấu hổ mà! Bạch Diêu thở dài, thầm nghĩ, trách không được luôn không thể gả ra ngoài, nếu đã sớm gả ra ngoài thì hiện tại sẽ không phải chịu cảnh kết hôn chính trị rồi. Người đàn ông nào mà dám cưới cô gái này chứ, người cũng không phải xinh đẹp như hoa, lại còn không thể dịu dàng như một phụ nữ được sao?
Đêm tân hôn lại bị vợ đánh, đường đường nam tử hán lại bị vợ ức hiếp như vậy, thực sự là mất mặt nha! Ngưu Hữu Đạo lắc đầu cảm thán, xem ra thật sự là bị Viên Cương nói dự đoán đúng rồi, thật sự thì Thương Triêu Tông không phải là đối thủ của Phượng Nhược Nam. Thế là hắn nghiêng đầu, đưa mắt ra hiệu cho Viên Cương.
Viên Cương lôi Viên Phương, dẫn tới một bên tra hỏi.
Lam Nhược Đình và Thương Thục Thanh cũng đã nhận ra, trong phòng tân hôn, Thương Triêu Tông lại bị Phượng Nhược Nam bức hiếp.
Thương Thục Thanh khá là lo lắng cho ca ca của mình.
Lam Nhược Đình thì nhíu mày, chuyện mà ông lo lắng nhất đã diễn ra, ngay cả trong ngày động phòng thì Phượng Nhược Nam đều không kiêng kị chút nào ra tay với Thương Triêu Tông, như vậy thì thái độ sau này cũng có thể đoán được, coi như có thể mượn được binh đi tới huyện Thương Ngô thì cũng chỉ là phiền phức mà thôi, đừng có mơ người ta sẽ phối hợp với ngươi.
- Cô buông tay ra!
- Không buông thì sao? Lại còn dám động tay động chân với ta nữa, không cắt đứt cái tay này của ngươi đã rất nể mặt rồi, ngươi còn tưởng ta là nữ tử yếu đuối dễ ức hiếp sao?
- Thực sự là buồn cười, cô là vợ ta mà, hm...
- Là vợ ngươi thì sao? Là vợ ngươi thì ngươi có thể chạm vào sao?
Nghe được tiếng kêu đau của ca ca thì Thượng Thục Thanh cảm thấy rất lo lắng:
- Chị dâu, về sau đều là người một nhà, chị không nên quá đáng quá!
- Ở bên ngoài là Thục Thanh muội sao? Đã là người một nhà thì đương nhiên tỷ sẽ không quá đáng, chỉ là ca ca của muội rất quá đáng mà thôi,

muội cũng yên tâm đi, tỷ sẽ giúp muội quản lý tốt người ca ca vô dụng của muội, hắn sẽ ngoan ngoãn ngay thôi.
Phượng Nhược Nam cũng không quá gay gắt đối với Thương Thục Thanh, bởi vì nàng ta cũng biết mặt mũi của mình không được đẹp, mà Thượng Thục Thanh lại càng khó nhìn hơn cả mình. Ít nhất thì chỉ cần kiên cường, mình có thể sống như một người bình thường, mà Thương Thục Thanh lại không dám lộ mặt của mình ra, bởi vì khuôn mặt của nàng ta cực xấu sẽ dọa người khác sợ. Bởi vì cùng cảnh ngộ nên thái độ của Phượng Nhược Nam khá tốt, hơn nữa Thương Thục Thanh lại khổ hơn mình nhiều, nàng ta đang ở trong tình trạng nghèo túng, tình cảnh của mình mà so với Thương Thục Thanh thì còn tốt hơn nhiều lần.

Chương 129: Hét Lên (1)

Viên Cương đi tới cạnh Ngưu Hữu Đạo, nói nhỏ:
- Hai người kia đã uống rượu giao bôi, còn thuốc kia thì hắn ta đã cam đoan là nó có hiệu quả, có lẽ là một lát nữa thì thuốc sẽ phát tác...
Thương Thục Thanh đi tới cửa phòng tân hôn, nói với Bạch Diêu:
- Tiền bối, có thể để ta đi vào trong nói chuyện được hay không?
Bạch Diêu ôm kiếm tránh sang một bên, ông ta cũng hi vọng màn hài kịch này kết thúc nhanh nhanh, nếu như Thương Triêu Tông xuất hiện chuyện xấu nào đó thì sẽ rất phiền phức, không chỉ với phủ Thái Thú mà cả bên chưởng môn, ông cũng đều không có cách nào báo cáo.
Thế nhưng Phượng Nhược Nam ở trong phòng lại cảnh cáo:
- Thục Thanh muội, muội cũng đừng vào trong này, trong này chính là phòng tân hôn, tỷ và ca ca của muội đang không mặc quần áo đâu, muội vào làm cái gì chứ?
Thương Thục Thanh biết nàng ta đang nói dối nên nói tiếp:
- Chị dâu, em chỉ vào xem chút thôi...
Phượng Nhược Nam không cho nàng nói hết câu:
- Tỷ nói không được là không được, tỷ rất dễ hồi hộp, khi hồi hộp thì tỷ sẽ không điều khiển được tay chân của mình, muội mà vào thì chắc chắn tỷ sẽ không khống chế được mà đạp vào một nơi không nên đạp, làm cho nhà của muội đoạn tử tuyệt tôn thì không hay lắm đâu, muội nói xem đúng không?
Ngưu Hữu Đạo nghe xong suýt chút nữa thì bật cười, cô gái này thật sự là cứng nha!
Những lời này cũng chỉ có Phượng Nhược Nam dám nói ra mà thôi, cũng không có cách nào, nàng luôn sinh hoạt tại trong quân doanh, mà ở đó thì toàn là đàn ông nên nàng cũng đã nghe được rất nhiều thứ ngôn ngữ không tinh khiết rồi, thỉnh thoảng còn trêu ghẹo lại vài câu nữa cơ.

Thỉnh thoảng chính nàng đều quên mình là phụ nữ, cho nên khi nói những điều đó thì nàng không cảm thấy ngại ngùng gì cả, nói nàng là đàn ông thì cũng không quá đáng chút nào cả.
Tóm lại, hôm nay nàng phải tra tấn Thương Triều Tông nhiều chút, để giải tỏa tâm lý ấm ức bao lâu nay, cũng chẳng biết mình đã không khóc bao nhiêu năm rồi mà mấy ngày gần đây nàng khóc liên tục. Hiện tại kẻ cầm đầu đã rơi vào trong tay nàng, làm sao nàng có thể tha thứ cho hắn ta một cách dễ dàng được? Muốn vào cứu Thương Triêu Tông sao? Ngay cả cửa cũng không có!
- Ừm...
Thương Triêu Tông lại rên lên một tiếng đau đớn.
Thương Thục Thanh khá sốt ruột:
- Chị dâu, tỷ đừng làm loạn, có gì thì từ từ mà nói.
Phượng Nhược Nam:
- Muội muội, muội không hiểu rồi, đây gọi là mắng là thân, đánh là yêu, hai người chúng ta đang rất yêu thương nhau, trong phòng này không có chuyện gì liên quan tới muội cả, nếu không muốn ca ca của muội đau đớn hơn thì hãy ngoan ngoãn mà rời khỏi đây, nếu không đừng trách tỷ không khách khí.
- Tiện nhân!
Thương Triêu Tông chửi mắng.
- Ba!
Một tiếng vả miệng truyền ra, Phượng Nhược Nam nói tiếp:
- Lại chửi thêm một câu xem, ngươi sẽ không còn răng ăn cháo nữa đâu!
Bạch Diêu ở cửa nghe thấy vậy thì lắc đầu, haiz, Thương Triêu Tông, ngươi tự làm tự chịu mà thôi, cưới ai mà chả được tại sao lại muốn cưới người này chứ, bây giờ vui sướng không?
Nghe xong mật ngữ của Viên Cương thì Ngưu Hữu Đạo khá là cảm khái, mắng thầm Thương Triêu Tông, đáng đời, đã biết Phượng Nhược Nam không thích ngươi rồi lại còn gấp gáp như vậy làm cái gì? Tân nương lại không xinh đẹp, vẫn thích như vậy sao? Nếu có thể chờ thêm một lát nữa thì có cần chịu tội như này đâu chứ?
Hắn hơi tính toán một chút cũng có thể biết rõ đại khái, sau đó nói:

- Quận chúa, vương phi nói đúng đó, đây là chuyện của hai vợ chồng nhà người ta, người ngoài không nên xen vào. Chuyện động phòng này thì kệ bọn họ đi, cũng sẽ không chết người, chúng ta vẫn là đi về làm việc của mình đi.
Thương Thục Thanh ngạc nhiên mà nhìn lại, Lam Nhược Đình đang cau mày cũng quay qua.
Tiếng nói khá thoải mái của Phượng Nhược Nam truyền ra:
- Ngưu Hữu Đạo, cuối cùng thì tên lừa đảo nhà ngươi cũng đã nói một câu tiếng người, về sau còn nhiều thời gian, chúng ta lại giới thiệu lại một lần.
Ngưu Hữu Đạo yên lặng, hắn vừa mới nói một câu mà đã bị người phụ nữ này nhận ra rồi, xem ra cô nàng này đã nhớ kỹ hắn, đây là muốn về sau tính sổ với mình sao?
- Aiz, vương phi, hai người cứ từ từ mà hưởng thụ, chúng ta sẽ không quấy rầy.
Ngưu Hữu Đạo thở dài, rồi nói với Thương Thục Thanh:
- Quận chúa, chúng ta đi thôi!
Thương Thục Thanh hơi kinh ngạc, cứ như vậy bỏ ca ca ở lại một mình? Nếu như xuất hiện tình hình nguy cấp gì thì sao?

Chương 130: Hét Lên (2)

Ngưu Hữu Đạo lại ra hiệu tiếp.
Thương Thục Thanh hơi do dự, cuối cùng thì cũng thật sự là rời khỏi.
Ngưu Hữu Đạo lại xua tay với những người khác:
- Tản ra, tản hết đi, người ta đang động phòng chúng ta ở ngoài làm cái gì chứ.
Ý chính là vẫn muốn bảo với Bạch Diêu, sau đó còn có Văn Tâm và Văn Lệ:
- Cũng không cần hai người ở lại, đều tản đi.
Dưới lời khuyên của hắn thì mọi người cũng dần dần rời khỏi nơi này, Viên Phương hơi rụt cổ lại, lặng lẽ đi theo phía sau Ngưu Hữu Đạo, ánh mắt hơi chớp động.
Khi thấy mọi người đều đi hết thì Bạch Diêu mới nói với vào trong:
- Nhược Nam, ta nói lại lần nữa, đừng quá đáng quá!
Phượng Nhược Nam:
- Bạch thúc, thúc yên tâm đi, nếu như chuyện này mà ta còn không điều khiển được thì làm sao có thể lãnh binh chiến đấu chứ?
Bạch Diêu lắc đầu rồi thở dài, bay lên trên trời rồi hạ xuống nóc nhà phía đối diện, ôm kiếm đứng thẳng dưới ánh trăng sáng ngời.
Một lát sau, từ trong căn phòng truyền ra những tiếng đùng đùng, có vẻ như lại đánh nhau tiếp, thế nhưng tiếng đánh nhau lần này lại rất ngắn, kết thúc rất nhanh. Bạch Diêu nhìn chằm chằm vào đó một lát, chờ một lúc lâu cũng không nghe thấy tiếng động nào nữa thì lại thở dài, nha đầu này thật sự là không nghe lời mà...
- Đạo gia, ca ca của ta sẽ không gặp chuyện gì chứ?
Ngưu Hữu Đạo leo lên một tòa nhà ba tầng, cánh tay dựa vào lan can nhìn lên trên bầu trời đầy sao, Lam Nhược Đình và Thương Thục Thanh

cũng đi theo hắn, bởi vì lo lắng cho ca ca của mình nên Thương Thục Thanh hỏi luôn.
Ngưu Hữu Đạo khá vui vẻ mà đáp:
- Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu!
Thương Thục Thanh yên lặng, nàng đang rất lo lắng thế mà người này lại còn có tâm trạng nói đùa nữa, thế nhưng người này cũng rất tài hoa nha, thật sự là xuất khẩu thành thơ.
Lam Nhược Đình thở dài:
- Đạo gia, hiện tại không phải lúc để nói đùa. Thái độ của Phượng Nhược Nam rất rõ ràng, có lẽ vương gia sẽ xuất hiện tình huống nguy hiểm thì sao...
Ngưu Hữu Đạo cười nói:
- Có thể có chuyện gì chứ? Nàng ta dám giết vương gia nữa à? Cùng lắm thì vương gia chỉ chịu đau một trận mà thôi.
Lúc đầu, Lam Nhược Đình và Thương Thục Thanh còn tưởng hắn ta biết rõ làm cách nào để giải quyết chuyện này thì mới dám đuổi mọi người rời khỏi, hóa ra là nghĩ như này sao. Lam Nhược Đình không thể không nhắc nhở:
- Đạo gia, trận đòn này cũng có thể nhẹ có thể nặng, nhỡ đâu Phượng Nhược Nam đánh vương gia thành tàn tật thì sao đây?
- Không có việc gì.
Ngưu Hữu Đạo cũng không quay đầu lại, lắc đầu nói:
- Lam tiên sinh, ngài vẫn nên suy nghĩ xem khi tới huyện Thương Ngô thì làm cái gì để đứng vững tại đó đi.
Khi không hỏi được thêm cái gì thì hai người khá thất vọng, cuối cùng vẫn rời khỏi nơi này. Ngưu Hữu Đạo đứng ở trên tầng nhìn xuống dưới, thấy hai người này vẫn đi về hướng phòng tân hôn thì lắc đầu không nhìn nữa, hắn đưa ánh mắt về phía bóng tối nơi xa, không biết suy nghĩ cái gì...
- Đao, ai có đao?
Khi trở lại khu nhà của mình thì Viên Phương hỏi thăm tất cả chúng tăng, đám người kia thì lại không biết người này muốn đao để làm gì. Có người rút một con dao găm ra mà hỏi:
- Chủ trì, cái này có được không?

Ánh mắt Viên Phương sáng lên, gật đầu liên tục:
- Được, được...
Hắn ta ngồi gần ánh nến, chỉ chỉ vào bộ râu bạc trắng của mình rồi nói:
- Giúp ta chút, cạo sạch đám này đi...
Chân trời vừa xuất hiện những tia nắng đầu tiên thì một tiếng hét sắc bén đã phá vỡ không khí yên tĩnh của buổi sáng:
- Vô sỉ hạ lưu!

Chương 131: Chuyện Này Có Điểm Kỳ Lạ (1)

Tiếng hét đó sắc bén tới mức có thể xuyên qua giấy cửa sổ, đó chính là tiếng hét của Phượng Nhược Nam.
Những tu sĩ ở xung quanh quay đầu lại nhìn, Lam Nhược Đình và Thương Thục Thanh vẫn luôn ở cạnh đó thì giật mình tỉnh táo lại.
Bạch Diêu đang hưởng thụ tia sáng đầu tiên cũng giật mình, lắc mình tiến tới trước cửa phòng tân hôn.
Ông còn chưa kịp hỏi thì những tiếng đánh nhau lại xuất hiện từ trong phòng, Bạch Diêu nhíu mày lại, cả đêm không đánh nhau còn tưởng rằng đã yên tĩnh lại, tại sao vừa sáng đã đánh nhau tiếp rồi?
Tiếng hét sắc bén của Phượng Nhược Nam chưa kịp đâm rách giấy cửa sổ thì một bóng người đã phá vỡ cửa sổ bay ra ngoài, những vụn gỗ cũng văng tung tóe ra khắp nơi.
Thương Triêu Tông đâm vỡ cửa sổ, rơi xuống mặt đất, hắn ta bị Phượng Nhược Nam đá bay ra ngoài.
Cả người hắn ta chỉ có mỗi một mảnh vải che, thân trên để trần, đôi chân cũng không đi giày, vội vàng bò dậy.
Rầm! Cửa phòng bị một người đạp bay, Phượng Nhược Nam vọt ra ngoài, chân không kịp đi hài, tóc tai bù xù như là một người điên, thế nhưng nàng vẫn tốt hơn Thương Triêu Tông, chí ít thì trên người nàng vẫn mặc một bộ áo đỏ của tân nương, chỉ là cổ áo còn chưa kịp đóng, một mảng trắng bóc phía dưới cổ vẫn lộ ra ngoài.
- Nhược Nam, thế nào?
Bạch Diêu vội vàng ngăn nàng lại rồi hỏi.
Phượng Nhược Nam không giải thích, cũng không kịp giải thích, đưa tay tóm rút thanh kiếm từ trên tay ông ra, đuổi theo Thương Triêu Tông, vừa

đuổi vừa hét lớn:
- Ta giết ngươi!
Thương Triêu Tông hoảng hốt, vội vàng bò dậy, chạy thẳng một mạch! Tình hình như nào? Bạch Diêu hơi ngớ người, tân nương rút kiếm đuổi giết tân lang sao?
Nghe được tiếng động lớn như vậy, đám người Thương Thục Thanh và Lam Nhược Đình chạy vào trong cũng ngớ người, tại sao Thương Triêu Tông lại chỉ mặc quần đùi, chạy tóe khói vậy hả?
Càng làm cho Thương Thục Thanh cảm thấy khiếp sợ chính là Phượng Nhược Nam cầm kiếm đuổi giết như điên ở phía sau, chỉ khoác cái áo rồi đuổi giết? Một đôi chân trắng noãn còn thỉnh thoảng ẩn hiện dưới chiếc áo, bên trong hình như không mặc quần, cổ áo chưa đóng vẫn còn phơi phới... Thương Thục Thanh thật sự khó có thể tin được, đối với nàng thì chỉ cần cánh tay của mình lộ ra ngoài thôi cũng đã khá mất mặt rồi, một người phụ nữ có thể mặc như vậy chạy ra ngoài sao?
Nàng không thể nào tưởng tượng ra được, nếu cha mẹ còn sống thấy được con dâu như này có bị điên hay không nữa, có lẽ phụ vương sẽ ra lệnh loạn tiễn xử quyết luôn chứ?
Lam Nhược Đình cũng há hốc mồm kinh ngạc, những hành vi của Phượng Nhược Nam đã làm trái hoàn toàn với quan niệm về đạo đức của người phụ nữ trong lòng ông ta, ông thật sự không thể tưởng tượng được người nhà Phượng gia lại có thể dạy con gái của mình như vậy, thật sự là không thể tưởng tượng được!
Thương Triêu Tông vừa chạy vừa quay đầu lại, đấu tay không đã không đánh lại người ta, hiện tại người ta lại cầm thêm vũ khí thì càng không cần nói, chạy vẫn là thượng sách!
- Cẩu tặc vô sỉ, đứng lại, lưu mạng lại đây!
Phượng Nhược Nam vừa đuổi vừa hét lên.
Chúng tu sĩ vây xem ở trên nóc nhà, khi thấy cảnh này thì chỉ có thể im lặng.
Sau khi lấy lại tinh thần thì Bạch Diêu lắc mình, lướt nhanh tới rồi đập xuống. Nghe thấy tiếng gió truyền tới, Phượng Nhược Nam quay đầu lại vẩy kiếm trong tay, nàng không quan tâm là ai cả. Vỏ kiếm trong tay Bạch Diêu đưa ra, đập trúng thanh kiếm vừa bổ tới, đưa tay ra đè xuống

bả vai của Phượng Nhược Nam làm cho nàng ta phải đứng yên không nhúc nhích được, rồi nói:
- Nhược Nam, đừng làm loạn!
Rồi ông thuận tay cướp lại thanh kiếm trong tay của Phượng Nhược Nam.
- Thả ta ra! Thả ta ra! Ta muốn giết hắn, ta muốn giết hắn...
Phượng Nhược Nam giãy dụa một cách điên cuồng, đôi mắt đỏ lên, nước mắt chực rơi ra ngoài, nhìn chằm chằm vào Thương Triêu Tông.
Bạch Diêu nhíu mày:
- Nhược Nam, thế nào?
Phượng Nhược Nam nghiến răng nghiến lợi:
- Tiểu nhân hèn hạ vô sỉ!
Khi thấy nàng không chịu nói thì Bạch Diêu cũng có thể đoán được chút, có lẽ là diễn ra chuyện mà nàng không muốn xảy ra, ông cảm thấy dở khóc dở cười, đã gả cho người ta rồi thì chuyện này xảy ra là chuyện bình thường mà thôi, tại sao lại muốn giết người ta chứ? Ở bất cứ nơi nào trong thiên hạ này đều không thể nào nói nổi!
Thế nhưng ông lại cảm thấy khá kỳ lạ, khi tối hôm qua đánh nhau, chúng ta khuyên như thế nào thì ngươi cũng đều không cho Thương Triêu Tông động vào người cơ mà? Nếu như ngươi không tình nguyện thì người ta có thể làm gì ngươi sao? Chẳng lẽ sau đó ngủ say quá nên bị... Thế nhưng cũng không tới nỗi này chứ?
Nàng đã không muốn nói thì ông cũng không thích hợp hỏi chuyện gì đã xảy ra, ông quay đầu lại ra hiệu cho Văn Tâm và Văn Lệ, cứ để Phượng Nhược Nam như thế này thì còn ra thể thống gì nữa. Ông dùng lực ép Phượng Nhược Nam trở lại phòng.
Thương Triêu Tông vọt tới tận cổng, khi được Lam Nhược Đình, Thương Thục Thanh và mấy tên hộ vệ bảo vệ thì mới thở phào một hơi, lần đầu tiên trong đời xấu hổ như vậy đó.
Khi thấy Phượng Nhược Nam bị tóm lại thì Lam Nhược Đình mới quay đầu lại, thấy hình tượng của Thương Triêu Tông quá nhếch nhác thì sai thân vệ cởi áo choàng của mình ra, khoác lên người Thương Triêu Tông, một thân vệ khác thì cởi giày của mình ra, tạm thời cho Thương Triêu Tông mượn đi nhờ.

Lam Nhược Đình và Thương Thục Thanh cũng nhanh chóng đưa Thương Triêu Tông về lại khu nhà của mình ở bên khác.
Khi còn trên đường, Lam Nhược Đình thử hỏi một câu:
- Vương gia, mọi chuyện làm tốt chứ?
Rất rõ ràng, ông nhìn ra cái gì đó rồi.
Khi nói tới việc này thì Thương Triêu Tông cũng khá khó xử, chỉ gật gật đầu, xem như chấp nhận, thế nhưng còn có muội muội ở cạnh nên hắn ta không tiện nói thêm cái gì, dù sao thì muội muội vẫn chưa gả ra ngoài đâu.
Khi thấy hắn ta gật đầu thì mặt của Thương Thục Thanh đã đỏ lên, thế nhưng cũng khá kinh ngạc, rõ ràng là Phượng Nhược Nam không nguyện ý, tại sao ca ca vẫn có thể làm được đây?
Khi trở lại khu nhà của mình thì Lam Nhược Đình để Thương Triêu Tông về phòng thay quần áo trước rồi có chuyện gì nói sau.
Thương Triêu Tông ho nhẹ, nói:
- Tiên sinh, có thể đi vào rồi.
Lam Nhược Đình vô thức nhìn Thương Thục Thanh, nghe giọng nói của vương gia thì lại muốn né tránh Thương Thục Thanh, cũng không biết có chuyện gì mà cần né tránh nữa, thế nhưng vẫn gật đầu rồi đi vào.
Khi thấy cửa đóng lại thì Thương Thục Thanh cũng cảm thấy ca ca của mình muốn tránh mình nên chủ động ra ngoài.
Thương Triêu Tông tìm được áo của mình rồi chậm rãi mặc vào, lông mày nhíu chặt lại, rõ ràng là có tâm sự, Lam Nhược Đình yên lặng chờ ở cạnh bên.
Sau khi mặc xong thì Thương Triêu Tông chống tay lên bàn, hơi cúi đầu rồi mới nói với giọng buồn buồn:
- Tiên sinh, chuyện này có điểm kỳ lạ.
Lam Nhược Đình chậm rãi đi tới cạnh hắn ta, hỏi:
- Là sao?
Thương Triêu Tông:
- Thật sự thì đêm hôm qua ta đã bị Phượng Nhược Nam khống chế, sau đó ta thấy lực cánh tay của nàng giảm dần, lúc đầu ta còn tưởng nàng dần dần mỏi mệt nên tránh thoát, sau đó đánh nàng ta một trận, sau đó... xảy ra chuyện kia! Sau khi làm xong chuyện đó ta còn tưởng rằng nàng

cũng đã chịu nhận vận mệnh của mình. Thế nhưng khi nãy, sức lực của nàng có vẻ như lại hồi phục, bắt đầu mắng ta, nói rằng ta hạ độc nàng... tình huống sau đó thì ngươi cũng đã biết.
- Hạ độc?
Lam Nhược Đình hơi khó hiểu hỏi lại:
- Ngài khẳng định sao?
Thương Triêu Tông suy nghĩ chút rồi nói:
- Tối hôm qua, trong lúc nóng giận thì ta cũng không để ý lắm, hiện tại suy nghĩ kỹ lại tình huống tối qua của nàng thì đúng là có điểm không bình thường, lúc đầu còn mạnh mẽ như rồng hổ, về sau... về sau lại nằm yên không động đậy, đúng là kỳ lạ, có vẻ nàng nói là thật sự.
Hắn ta chậm rãi quay đầu lại, hỏi:
- Là do chúng ta làm sao?
Lam Nhược Đình vội vàng xua tay, sắc mặt nghiêm túc:
- Chúng ta làm sao có thể dùng thủ đoạn đê tiện như vậy, hơn nữa tất cả đồ ăn thức uống ở đây đều do phủ Thái Thú sai người sắp đặt, chúng ta còn lo lắng bọn họ có hạ độc hay không đây. Những đồ trong phòng tân hôn đều do họ sắp xếp, chúng ta không động tới chút nào nên không thể là do chúng ta làm.
Thương Triêu Tông cười khổ:
- Thế nhưng cũng không tới mức là do phủ Thái Thú làm chuyện này chứ?
- Đúng vậy, nếu như chuyện này là thật, thì ai sẽ làm được chuyện này đây...
Khi nói tới đây thì Lam Nhược Đình dừng lại, ánh mắt chớp động, giống như nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt xuất hiện sự nghi ngờ, ông liên tưởng tới những hành vi đêm qua của Ngưu Hữu Đạo, khi tất cả mọi người đều lo lắng cho Thương Triêu Tông thì hắn lại đuổi tất cả mọi người đi như không có chuyện gì vậy.

Chương 132: Chuyện Này Có Điểm Kỳ Lạ (2)

Ông vẫn còn đang kinh ngạc, rõ ràng là Phượng Nhược Nam đang trả thù, tại sao Ngưu Hữu Đạo lại có thể chắc chắn Thương Triêu Tông không sao đây? Hiện tại nghe được lời nói của Thương Triêu Tông thì ông mới hiểu được:
- Chắc chỉ còn có người kia.
Thương Triêu Tông đứng dậy, hỏi lại:
- Ai?
Lam Nhược Đình thở dài:
- Dẫn mối cho vương gia, rồi thúc giục chuyện phòng the của vương gia, ngoài người kia ra thì ta thật sự không nghĩ tới còn có ai có thể làm chuyện này nữa.
Thương Triêu Tông ngạc nhiên hỏi lại:
- Tiên sinh nói là Ngưu Hữu Đạo sao?
Lam Nhược Đình nói:
- Khi xem xét tới những biểu hiện của hắn đêm qua thì tám, chín phần mười chuyện này là do hắn làm.
Thương Triêu Tông hỏi lại:
- Tiên sinh vừa nãy còn bảo tất cả mọi đồ trong phòng tân hôn đều không phải chúng ta xử lý sao? Tại sao hắn lại có cơ hội ra tay? Hơn nữa, những đồ trong phòng đó ta đều ăn qua, tại sao chỉ có Phượng Nhược Nam có việc mà ta lại không sao?
Lam Nhược Đình thở dài:
- Làm sao làm được thì ta cũng không biết, rắn có đường rắn, chuột có đường chuột, tóm lại là hắn cũng không phải đi đường bình thường. Những hành động của Đạo gia có mang theo tà khí, từ những hành động

lúc trước tìm Phượng... vương phi vay tiền mua lễ vật thì cũng có thể biết được, người này là người vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào, cũng không giống người trong chính đạo. Thế nhưng người này thật sự là có thủ đoạn, tầm mắt và kiến thức đều vượt qua người khác một bậc, có thể làm được việc mà người khác không thể làm được! Ta vẫn luôn không nghĩ tới, cái thôn kia tại sao có thể nuôi ra được người như này? Cũng không giống là học được ở Thượng Thanh tông, hơn nữa hắn luôn bị Thượng Thanh tông giam lỏng mà. Aiz, cũng không biết Đông Quách tiên sinh thu đồ đệ kiểu gì nữa! Chúng ta có người này, cũng không biết là tốt hay xấu, thế nhưng từ trước mắt mà xem, cũng không phải là chuyện gì xấu, người này vẫn luôn giúp chúng ta.
Khuôn mặt của Thương Triêu Tông rất khó nhìn, có vẻ như sắp khóc vậy:
- Chuyện này là sao đây, như vậy thì về sau ta làm gì có mặt mũi mà nhìn người khác...
Sau khi giao lưu một phen thì hắn ta ở một mình trong phòng còn Lam Nhược Đình thì ra ngoài.
Lam Nhược Đình ra ngoài tìm tới Thương Thục Thanh rồi mời nàng tới một bên nói chuyện.
- Ca ta không sao chứ?
Thương Thục Thanh hỏi một câu.
Lam Nhược Đình lắc đầu, muốn nói lại thôi, có vẻ như không biết nên nói chuyện này hay không.
Thấy vậy, Thương Thục Thanh nói:
- Có chuyện gì, tiên sinh hãy nói thẳng, giữa chúng ta không cần khó xử như vậy.
Lam Nhược Đình hơi trầm ngâm rồi nói:
- Ta có một câu muốn nhắc nhở quận chúa, nếu như không có việc gì thì đừng nên ở một mình với Ngưu Hữu Đạo.
Thương Thục Thanh khá kinh ngạc mà hỏi:
- Tại sao tiên sinh lại nói điều này?
Lam Nhược Đình suy nghĩ rồi vẫn nhắc nhở:
- Chuyện động phòng ngày hôm qua có điều kỳ lạ, có vẻ như Phượng Nhược Nam bị Ngưu Hữu Đạo hạ độc, nếu không thì vương gia không

thể hoàn thành chuyện phải làm được.
- A...
Thương Thục Thanh hét lên, rồi vội vàng cầm khăn lụa che miệng lại, nói nhỏ:
- Làm sao có thể cơ chứ?
Lam Nhược Đình:
- Thật sự là có chuyện như vậy, hôm nay vương gia mới nghĩ tới...
Ông nói lại lời của Thương Triêu Tông một lần.
Thương Thục Thanh hơi suy nghĩ, cũng liên tưởng tới những hành động của Ngưu Hữu Đạo đêm qua, cũng hiểu được ý của Lam Nhược Đình, rõ ràng là ông lo lắng nàng cũng chịu thiệt như Phượng Nhược Nam nên than thở:
- Tiên sinh quá lo lắng rồi, chưa nói tới việc này có phải là do hắn làm hay không, chỉ nói tới việc khuôn mặt hiện tại của ta cũng không thể nào có chuyện đó.
Lam Nhược Đình:
- Ta chỉ muốn nhắc nhở quận chúa chút, người này quá tà dị.
Sau đó ông chắp tay lại, quay người rời khỏi đây.
Thương Thục Thanh đưa mắt nhìn, yên lặng một lúc lâu...
Trong khu nhà dành cho chúng tăng của chùa Nam Sơn, Viên Cương lại tới đây, Viên Phương lại cúi đầu cười nịnh nọt, cũng đã chuẩn bị lại bị ăn đòn rồi. Thế nhưng Viên Cương lại không vội đánh y mà khá kinh ngạc nhìn lại người này, lão hòa thượng này lại cạo sạch chòm râu của mình, thật sự là trẻ đi nhiều, suýt chút nữa thì mình cũng không nhận ra được...
Trong phòng tân hôn rất bừa bộn, Phượng Nhược Nam ngồi trên giường mà khóc lóc, thật sự thì không còn nơi nào để ngồi nữa cả, ghế và bàn trong phòng đều bị đập nát rồi.
Cảnh tượng về đêm qua vẫn thỉnh thoảng lại xuất hiện trong đầu của nàng, từ khi nàng khống chế tới khi bị lật ngược lại, cả người bất lực, khi nghĩ tới cảnh bị Thương Triêu Tông chơi đùa thì thật sự quá xấu hổ, nàng thật sự muốn đập đầu mà chết mất. Cũng không biết tại sao mình lại xui xẻo như vậy, gần đây toàn chuyện xui xẻo, thật sự muốn tự tử đi cho rảnh nợ.

Văn Tâm và Văn Lệ cẩn thận dọn dẹp căn phòng, không may vẫn đá trúng bầu rượu rơi trên mặt đất làm vang lên những tiếng động lớn, làm hai người giật cả mình. Phượng Nhược Nam quay đầu qua, nhìn chằm chằm vào bầu rượu, sau đó lau nước mắt đi, hỏi:
- Bầu rượu này từ đâu tới?
Sở dĩ có câu hỏi này bởi vì dù gì nàng cũng sẽ nghĩ tới điều này, chẳng qua là khi nhìn tới bầu rượu thì nghĩ tới nó nhanh hơn mà thôi. Khi đi vào trong phòng tân hôn thì nàng chưa từng ăn uống cái gì, chỉ có uống một chén rượu giao bôi để hoàn thành nghi thức mà thôi, đã vậy thì bị lừa như nào? Chẳng lẽ bầu rượu này có vấn đề sao?
Văn Tâm đáp:
- Từ trong nhà đưa tới đây.
Phượng Nhược Nam hỏi tiếp:
- Bầu rượu này đã kiểm tra chưa?
Văn Tâm:
- Nô tỳ tận mắt chứng kiến quản gia sai người kiểm tra tỷ mỷ từng thứ trong này rồi, sẽ không có vấn đề gì cả.
Phượng Nhược Nam trầm mặc, bởi vì trong nhà lo lắng triều đình sẽ hạ độc thủ với Thương Triêu Tông nên đã kiểm tra rất cẩn thận, chắc chắn sẽ không để vấn đề xảy ra, theo lý thuyết thì trong nhà sẽ không thể nào ra tay với nàng, như vậy thì vấn đề xuất hiện ở đâu?
Nàng hỏi tiếp:
- Trong khi mang bầu rượu này tới đây thì nó có vào tay người nào khác không?
Hai người đều lắc đầu, Văn Tâm nói:
- Rượu tiếp khách thì không chắc chắn, thế nhưng rượu mang tới phòng tân hôn chính là loại rượu cao cấp nhất, khi mang tới thì giao tận tay chúng em, cũng không rơi vào tay người nào khác.
Phượng Nhược Nam trầm giọng:
- Thật sự là không có người nào khác chạm qua nữa sao?
Hai người thầm nghĩ, chuyện gì đây? Chẳng lẽ có người hạ độc vào rượu hay sao? Hai người lại cùng lắc đầu lần nữa.
Như vậy thì chuyện gì xảy ra đây? Phượng Nhược Nam thầm nghĩ, ánh mắt nhìn vào ngọn nến, đứng dậy, chậm rãi đi tới đó. Nàng cũng không

dám bước quá nhanh, tối hôm qua bị hại cũng không nhẹ, tuy rằng sáng nay có thể đuổi giết nhanh như vậy là do tức quá nên không để ý mà thôi. Khi nàng đi tới gần ngọn nến thì thấy hai cây nến đã đốt hết, chỉ còn lại sáp thừa mà thôi.

Nàng đưa tay ra bóc một khối sáp, đưa lên mũi để ngửi, đang định sai người mang đi kiểm tra thì Văn Lệ lại đột ngột nói thêm:

- Tiểu thư, hình như bầu rượu này đã qua tay một người.

Phượng Nhược Nam quay đầu lại.

Văn Tâm kinh ngạc:

- Có sao?

Chương 133: Đậu Nành (1)

Văn Lệ:
- Tỷ quên sao? Ngày hôm qua một lão già râu bạc ngăn chúng ta lại đòi kiểm tra rượu mà?
Văn Tâm sững sờ một lát rồi mới nhớ lại, sau đó cũng gật đầu với Phượng Nhược Nam.
Phượng Nhược Nam cắn răng mà nói:
- Ở đây làm sao lại có một lão già râu bạc chứ?
Văn Lệ:
- Nô tỳ cũng không biết, lão ta nói rằng lão là hộ vệ của vương gia.
Khi biết đó chính là người của Thương Triêu Tông thì Phượng Nhược Nam vội hỏi:
- Nói nhanh, chuyện gì đã xảy ra?
- Hôm qua, khi nô tỳ bưng rượu đi tới...
Văn Lệ thuật lại tình huống ngày hôm qua một lượt, rất kỹ càng.
Sau khi nghe xong thì Phượng Nhược Nam bước nhanh qua, nhặt bầu rượu dưới đất lên, mở nắp ra ngửi ngửi, cũng không ngửi ra cái gì khác lạ rồi lại nhìn vào bên trong, thấy phần lớn rượu đã bị đổ ra ngoài, bên trong chỉ còn lại có một chút. Nàng đẩy bầu rượu tới trước mặt Văn Tâm rồi nói:
- Uống hết!
- Ây...
Văn Tâm ngạc nhiên, cũng không biết tại sao Phượng Nhược Nam lại muốn làm gì. Lúc đầu nàng chắc chắn rượu này không có vấn đề gì, thế nhưng sau khi chứng kiến bộ dáng kỳ dị của Phượng Nhược Nam làm nàng cũng sợ hãi, thế nhưng cũng không có cách nào khác, chỉ đành nhận lấy rồi uống hết sạch số rượu còn lại có trong bầu rượu, dù sao trong bầu rượu này chỉ còn lại một chút ít.

Thời gian sau đó chính là chờ đợi, Phượng Nhược Nam quay trở về trên giường ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần, có vẻ như đã bình tĩnh lại.
Sau khoảng mười lăm phút sau, Văn Tâm hô lên một tiếng nhỏ:
- Tiểu thư...
Phượng Nhược Nam mở mắt ra, chỉ thấy Văn Lệ lung la lung lay, cơ thể mềm lại, ngã xuống mặt đất.
- Tỷ tỷ.
Văn Lệ hô lên, vội vàng ngồi xuống đỡ lấy Văn Tâm.
Phượng Nhược Nam cũng chạy nhanh tới xem xét, tứ chi Văn Tâm mềm oặt, đôi mắt nửa mở nửa nhắm giống như ngủ gật vậy.
Sau khi xem xét thì nàng cũng hiểu, tình trạng giống hệt với nàng lúc đêm qua, bầu rượu kia thật sự có vấn đề!
- Tiểu thư, tỷ tỷ bị sao vậy?
Văn Lệ hỏi với vẻ lo lắng.
Phượng Nhược Nam phất tay, rồi bảo nàng ta đỡ Văn Tâm lên giường, mình cũng tới giúp đỡ. Sau khi xong việc thì Phượng Nhược Nam mới nói với Văn Lệ:
- Yên tâm đi, nàng cũng không có việc gì. Ta hỏi em, tên lão già râu trắng kia là gì?
Văn Lệ lắc đầu:
- Nô tỷ không biết.
Phượng Nhược Nam:
- Nếu gặp lại lão già đó thì em có thể nhận ra không?
Văn Lệ gật gật đầu:
- Có thể nhận ra.
Phượng Nhược Nam nghiến răng nghiến lợi, chửi thề liên tục, sau đó giống như nghĩ thông cái gì đó, bắt đầu tìm lại quần áo của mình để mặc.

Chương 134: Đậu Nành (2)

Lúc trước, khi đuổi giết Thương Triêu Tông thì trừ chiếc áo khoác bên ngoài thì nàng vẫn không mặc thêm cái gì, loại chuyện này cũng không phải là người phụ nữ nào cũng dám làm, thật sự là không hổ danh người phụ nữ sống lâu trong đám đàn ông...
Phủ thái thú, Phượng Lăng ba và Bành Ngọc Lan ngồi trên bàn dài dùng bữa sáng, ở bên có người báo cáo tình huống bên kia của Phượng Nhược Nam.
Khi nghe được Phượng Nhược Nam vừa sáng đã đạp bay Thương Triêu Tông ra khỏi phòng tân hôn, lại còn cầm kiếm đuổi giết tân lang thì hai người kinh ngạc tới ngây người, mồ hôi lạnh tuôn ra, lúc trước đã biết con gái mình hung ác, lại thật sự không nghĩ tới hung ác tới mức này.
Phượng Lăng Ba phất phất tay, ra hiệu người hầu lùi về sau, cười khổ rồi lắc đầu, tiếp tục ăn bữa sáng của mình.
Bành Ngọc Lan thì lại rất lo lắng, rút mất hai chiếc đũa trên tay ông:
- Tối hôm qua đánh một trận, vừa sáng lại đã rút kiếm đuổi giết, chuyện đã xảy ra tới mức này rồi mà ông vẫn còn có tâm trạng ăn sáng hay sao?
Phượng Lăng Ba đáp:
- Nếu không thì bà muốn thế nào? Chuyện của hai vợ chồng nó thì do chúng nó tự mình giải quyết chứ, hai người chúng ta lo lắng làm gì, không ăn để chét đói sao? Hơn nữa, tình huống cũng rất rõ ràng, Thương Triêu Tông không phải đối thủ của con gái bà, đánh cũng không thắng, con gái bà lại không thua thiệt, kẻ bị đánh là Thương Triêu Tông, bà còn lo lắng cái gì chứ?
Bành Ngọc Lan trợn mắt lên:
- Ông nói như vậy là sao hả? Cũng không thể để chuyện này như vậy mãi chứ?
Phượng Lăng Ba thở dài:

- Đáng nhẽ ta không nên cho nó luyện võ, cũng may người cưới nó là Thương Triêu Tông, chứ nếu mà là người bình thường thì chắc chắn không ngăn cản được nó, chỉ sợ ngay đêm động phòng thì đã bị con gái bà đánh chết rồi, như vậy mới là trò cười cho thiên hạ!
Bành Ngọc Lan cũng buồn buồn:
- Hiện tại nói cái này thì được cái gì chứ, ông suy nghĩ chút đi, về sau Thương Triêu Tông có thể đối xử tốt với nó mới là lạ.
Phượng Lăng Ba bình tĩnh mà nói:
- Bà cho rằng không đánh thì hai đứa có thể tốt với nhau sao? Mục đích của Thương Triêu Tông khi cưới Nhược Nam là gì thì bà cũng đã rõ, bà yên tâm đi, chỉ cần nó còn phụ thuộc vào Phượng gia thì nó vẫn không dám đối xử tệ bạc với con gái của bà, chúng ta vẫn còn sống đây, nó còn có thể làm cái gì được? Tình hình hiện tại của hai đứa nó như vậy cũng không hẳn là chuyện xấu, tới khi nào chuyện này giải quyết xong xuôi thì bà hãy dạy con gái cách sống chung như thế nào cũng không muộn...
Mặt trời vừa mọc, trước bồn hoa, Ngưu Hữu Đạo hơi cúi người quan sát cẩn thận một đóa hoa, là một đóa mà hắn chưa từng gặp bao giờ, sau đó hắn còn hái một bông xuống để xem xét cụ thể.
Uỵch! Một cái bao rơi xuống dưới chân của hắn, trong bao có chứa cái gì đó, Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại nhìn, rồi hỏi Viên Cương đang đứng trước mặt:
- Thứ gì vậy?
Viên Cương:
- Tự ngài xem đi.
Ngưu Hữu Đạo đá đá vào đó, cảm nhận được là một đống nào đó có kích thước nhỏ, cũng không biết là gì, hắn tiện tay cài hoa trên tai, sau đó cúi người xuống tháo dây bao, mở ra nhìn. Ở bên trong có một nửa túi hạt màu vàng, sau khi nâng lên thì hắn khá ngạc nhiên:
- Đậu nành sao?
Lúc đầu hắn còn tưởng là đồ gì quý giá lắm, làm cho Viên Cương tự tay đưa tới đây, hóa ra là cái này.
Viên Cương:
- Thứ này có vẻ là không được trồng nhiều ở đây, trong thôn nhỏ ta chưa bao giờ thấy, cũng chưa nghe nói qua thứ này. Cái túi này ta thấy được ở

trong đám thức ăn mà phủ Thái Thú đưa tới đây. Sau khi hỏi thăm đầu bếp thì biết, bởi vì sản lượng của đậu nành không cao cho nên rất ít người trồng, người bình thường cũng không thể ăn được cái này.
Ngưu Hữu Đạo nghi ngờ hỏi lại:
- Ngươi cũng đừng nói với ta là ngươi muốn trồng rộng rãi cái thứ này nhé, hay là ngươi muốn cho người trong thôn trồng cái này? Nếu như vậy thì ta khuyên ngươi hãy từ bỏ cái suy nghĩ đó đi, ngươi vừa rồi nói là sản lượng của cái này không cao, mà trong thời loạn lạc như này thì ăn no mới là điều quan trọng nhất, thứ có sản lượng thấp thì không ai muốn trồng cả.
Viên Cương:
- Ta đã hỏi đầu bếp, hắn chưa nghe món nào tên là đậu hũ cả, ngài hãy làm chút đi.
Viên Cương chỉ biết chế biến các món ăn từ đậu hũ thôi chứ hắn ta không biết cách biến đậu nành thành đậu hũ. Mặc dù hắn ta có nghe qua về cách làm nhưng chưa thử qua bao giờ, thế nhưng hắn ta lại biết Đạo gia biết cách làm, bởi vì Đạo gia luôn hứng thú với những thứ truyền thống, Đạo gia biết khá nhiều kỹ thuật truyền thống.
- Không có đậu hũ sao?
Ngưu Hữu Đạo khá ngạc nhiên, nhìn lại túi đậu nành trong tay, hơi lắc đầu. Khi được Viên Cương khơi gợi lên thì hắn cũng thấy hơi nhớ mùi vị của món đó, cũng hiểu được tâm trạng của Viên Cương, hắn gật gật đầu rồi nói:
- Hôm nào có thời gian thì nói sau, ngày mai sẽ phải hành động, hiện tại không có thời gian làm.
Khi hai người nói chuyện thì Thương Thục Thanh đi tới, sau khi được Lam Nhược Đình nhắc nhở thì nàng vội chạy tới nơi này. Khi ở nơi xa thấy hai người nói chuyện về cái túi trong tay, cũng không biết đang nói cái gì, khi tới gần thì mới biết đó là đậu nành.

Chương 135: Từ Biệt (1)

Ngưu Hữu Đạo cười nói:
- Quận chúa nhàn nhã như vậy thì xem ra vương gia cũng không xảy ra chuyện gì rồi.
Thương Thục Thanh:
- Chuyện hạ độc là do ngươi làm đúng không?
Xem ra đối phương đã biết! Ngưu Hữu Đạo cũng biết, chuyện lần này mình làm khá rõ ràng rồi, thế nhưng vẫn lắc đầu:
- Không phải ta làm.
Việc này hắn đương nhiên sẽ không thừa nhận.
Thương Thục Thanh:
- Tại sao Đạo gia không hỏi là chuyện gì đã phủ nhận rồi?
- Ta cần hỏi nữa sao? Đầu tiên chính là việc này không phải do ta làm, tiếp theo, kể cả việc này là do ta làm...
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn về Viên Cương hỏi:
- Ta làm sai sao?
Viên Cương biết hắn hỏi cũng không phải là việc hạ độc, mà là vì sao phải hạ độc, nên lắc đầu nói:
- Không sai!
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào Thương Thục Thanh:
- Như vậy, quận chúa cho rằng ta làm sai sao?
Chỉ cần Thương Thục Thanh nói rằng hắn làm sai thì hắn càng vui vẻ, nói nhiều làm gì phí lời, về sau đi trên đường thì hắn sẽ tìm cơ hội thích hợp sẽ mang theo Viên Cương rồi bỏ chạy, ngay cả lời từ biệt cũng sẽ không để lại. Hiện tại, những điều hắn đã làm cũng không phải là bởi vì hai huynh muội Thương Triêu Tông, hai người này cũng không đáng để hắn bán mạng mình, tại sao phải giúp đỡ hai người này chứ? Bởi vì cái thứ gọi là tài nguyên tu luyện hư vô kia sao? Nói đùa!

Hắn cũng mặc kệ quốc gia này là do ai nắm quyền, càng không quan tâm tới đấu tranh trong nội bộ hoàng tộc, kể cả kiếp trước lẫn kiếp này hắn đều không bán mạng cho người khác. Hắn ở lại giúp đỡ chỉ bởi vì việc mà hắn sai Viên Cương đi làm, kết quả là Viên Cương lại phải chịu trách nhiệm từ trái tim của hắn ta, hắn đương nhiên sẽ không đẩy lỗi này sang người khác. Làm người hai đời, hai đời làm huynh đệ phải có nghĩa khí, hắn không muốn huynh đệ của mình phải cảm thấy nợ người khác mà cắn rứt lương tâm cả đời, hắn ở lại giúp đỡ đó chính là bù đắp cho huynh đệ của mình.

Đã giúp hai huynh muội này mở đường, cũng làm con đường trở nên bằng phẳng, dựng luôn cả cầu rồi, về mặt giá trị thì những điều này đã có thể bù đắp hoàn toàn cho Viên Cương rồi. Nếu như đối phương cảm thấy sự giúp đỡ của hắn là sai lầm thì hắn cũng phải hỏi lại Viên Cương, những điều cần làm chúng ta cũng đã làm, người ta lại không cảm ơn, vậy chúng ta còn cần ở lại không? Khúc mắc của Viên Cương đã giải rồi thì đương nhiên là hắn sẽ mang Viên Cương rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Hắn biết trên người Viên Cương có một khúc mắc nào đó, đó chính là ký hiệu trong thời gian khi hắn ta ở quân đội mà lưu lại, là một thời gian và thân phận luôn làm Viên Cương kiêu ngạo. Mặc dù loại khúc mắc này lộ ra vẻ quá cổ hủ, thế nhưng hắn lại không cho rằng chuyện này là chuyện xấu, mà cho rằng chuyện này là vật quý nhất trên người Viên Cương, cũng hi vọng Viên Cương bảo vệ tốt phần tình cảm đó, không hi vọng bởi vì Viên Cương đi theo mình mà thay đổi, suy thoái.

Hắn làm rất nhiều việc trái lương tâm nên dần dần cũng không quan tâm những điều này, thế nhưng hắn lại không muốn thấy Viên Cương biến thành người như hắn, cho nên hắn sẽ cố hết sức mà bảo vệ nó.

Nói trắng ra là hắn không có ý định thần phục với huynh muội này, hai người muốn lấy lòng hắn cũng không đơn giản như vậy.

Thương Thục Thanh muốn nói lại thôi, nàng rất muốn nói như vậy là sai, thế nhưng nàng là một người mẫn cảm, nhận ra được trong lời nói của Ngưu Hữu Đạo có thâm ý.

Nàng hơi do dự, thế nhưng Ngưu Hữu Đạo lại bức ép nàng, hỏi lại lần nữa:

- Quận chúa cho rằng ta đã làm sai sao?
Đối mặt hắn, cuối cùng Thương Thục Thanh cũng thỏa hiệp:
- Đạo gia không sai, ngài chỉ muốn tốt cho huynh muội ta mà thôi.
Ngưu Hữu Đạo im lặng, hắn còn đang hi vọng Thương Thục Thanh kiến quyết hơn rồi sau đó mọi người đều không nợ nhau, ân đoạn nghĩa tuyệt, hắn liền mang Viên Cương rời đi nơi này.
Hắn cảm giác được, hai huynh đệ mình là bị cô gái này kéo lại, khi ở chùa Nam Sơn thì hai người họ bị cô gái này giữ lại. Cảm giác như hai người họ là sắt thép cứng rắn nhưng khi gặp cô gái này lại biến thành mềm, cứng không cứng được, mềm lại cũng không mềm nổi.
Thật sự là nữ nhân phiền phức hơn nam nhân mà, Ngưu Hữu Đạo thở dài:
- Nếu như vậy, còn cần hỏi nữa sao?
Thương Thục Thanh than nhẹ, nói theo hướng khác:
- Phượng Nhược Nam đã biết mình bị người hạ độc, như vậy thì về sau ca ca của ta phải ở chung với tỷ ấy như thế nào??
Ngưu Hữu Đạo nghe xong thì khá vui vẻ, lấy bông hoa ở trên tai xuống, hít một hơi nhẹ:
- Quận chúa đừng lo lắng nhiều như vậy, chỉ cần mục đích cuối cùng không lệch lạc là được. Còn về việc sống chung của vương gia thì nếu là phúc chính vương gia được hưởng, nếu là họa thì chính vương gia phải chịu, tại sao chúng ta phải quan tâm nhiều chứ? Trên đời này làm gì có chuyện nào là mười phân vẹn mười, đời người chắc chắn sẽ có lúc lên voi xuống chó, ngươi nói có đúng không?
Đương nhiên là hắn không cho rằng Thương Triêu Tông bị vợ mình đánh có gì không ổn, cơ bản là người bị đánh không phải là mình.
- ...
Thương Thục Thanh khá yên lặng, chuyện này là do ngươi làm, bây giờ lại chẳng quan tâm chút nào, cũng quá vô sỉ đi. Người này thật sự là không chịu trách nhiệm chút nào, chỉ quản giết chứ không quản chôn mà! Nàng dở khóc dở cười nói:
- Đạo gia, nếu việc này truyền ra ngoài thì ca ca của ta làm gì còn mặt mũi mà nhìn người chứ?
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại:

- Người của chúng ta sẽ tuyên dương việc này sao?
Thương Thục Thanh lắc đầu:
- Đương nhiên là không!
Ngưu Hữu Đạo khoanh tay lại:
- Như vậy thì Phượng gia sẽ tuyên dương chuyện này sau khi biết sao?
Phượng Nhược Nam lại rất cứng rắng, ngươi yên tâm đi, việc này sẽ chỉ làm nàng ta nghĩ cách trả thù chứ tuyệt đối sẽ không tuyên dương ra ngoài. Chúng ta không nói, Phượng gia cũng không nói, ngay cả Phượng Nhược Nam cũng không dám nói chuyện này ra ngoài, như vậy thì còn lo lắng gì nữa. Ngay cả khi chuyện này bị tiết lộ ra ngoài thì chuyện vợ chồng nhà người ta, hai người muốn chơi như thế nào cũng được, liên quan chó gì tới người khác, vương gia lại hạ thêm cho nàng ta vài liều nữa thì ông trời cũng sẽ không quan tâm, quận chúa có cần lo lắng như vậy hay không?
Thương Thục Thanh thở dài, cũng phát hiện mình thật sự nhàm chán, chuyện trong mắt mình là rất nghiêm trọng, thế nhưng trong mắt người ta lại nhẹ như lông hồng. Nàng phát hiện mình nói thêm cái gì cũng vô ích, người ta thích làm thì làm, không quan tâm tới cách nhìn của người khác.
Không nói cái này nữa, ánh mắt của Thương Thục Thanh chuyển tới túi đậu nành kia:
- Đạo gia, hai người đang định làm gì với túi đậu nành này sao?
- Ha ha, Viên Cương thèm ăn nên bảo ta làm vài món cho hắn.
Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ Viên Cương rồi lại chỉ vào đậu nành:
- Hôm nào đó ta sẽ làm ra món mới, còn mời quận chúa tới thưởng thức.
Đậu nành còn có thể làm cách nào khác nữa sao? Chưng? Hay nấu? Hay là hầm? Hay lại là nướng? Thương Thục Thanh suy nghĩ một lát vẫn không hiểu ra sao, chỉ có thể gật gật đầu:
- Được rồi! Như vậy là ta có lộc ăn, hôm đó sẽ thưởng thức tay nghề của Đạo gia.
- Đảm bảo quận chúa sẽ hài lòng!
Ngưu Hữu Đạo rất vui vẻ mà đồng ý rồi quay đầu nói với Viên Cương:

- Nếu sau này muốn ăn ngon thì mắt phải sáng lên, chú ý thu thập thêm gia vị đi.
Hắn cũng đã ở đây vài năm rồi, cũng phát hiện nền ẩm thực ở đây quá đơn giản, cũng có quan hệ với cách nấu ăn đơn giản của nơi này.
Viên Cương gật gật đầu.

Chương 136: Từ Biệt (2)

Nhắc tới ăn thì cũng đã tới bữa sáng, hai huynh muội Thương Triêu Tông, Lam Nhược Đình, Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương đều ăn cùng một chỗ.
Sau khi gặp mặt thì mọi người đều ngồi xuống, Ngưu Hữu Đạo trêu chọc Thương Triêu Tông:
- Vương gia, tại sao mặt của ngài lại sưng húp thế kia?
Lúc đầu, hắn và Phượng Nhược Nam còn phải qua Phượng phủ chào phụ mẫu, thế nhưng sau khi bị đánh như thế này thì ngại ra ngoài, nên thông báo rằng cơ thể không khỏe để không tới. Phượng gia cũng rất thông cảm, thông báo lại rằng để hắn nghỉ ngơi thật tốt.
Thương Triêu Tông liếc xéo qua:
- Làm sao mà Đạo gia đã biết còn cố hỏi.
Ngưu Hữu Đạo vui vẻ đáp:
- Hình như ta cảm thấy thiếu thiếu nha, tại sao vương phi không dùng bữa với chúng ta?
Ngoài sắc mặt Viên Cương vẫn không đổi, còn sắc mặt của Thương Triêu Tông hơi khó chịu thì những người khác khá buồn cười.
Khi nơi này đang ăn, một tên thân vệ chạy từ bên ngoài vào, mời Lam Nhược Đình ra ngoài một lát, một lát sau Lam Nhược Đình trở về, nói với Ngưu Hữu Đạo:
- Đạo gia, Viên Phương tìm thân vệ rồi hỏi mượn một bộ quần áo.
- Quần áo?
Ngưu Hữu Đạo cắn bánh mỳ trong tay rồi ngẩng đầu lên hỏi:
- Tại sao?
Lam Nhược Đình nói:
- Hắn nói rằng đã bị Viên huynh đệ đánh liên tục, quần áo của hắn cũng đã rách hết, nên mượn một bộ quần áo mặc đỡ.

Ngưu Hữu Đạo cũng không quan tâm lắm:
- Chỉ một bộ quần áo mà thôi, cho hắn một bộ đi.
Lam Nhược Đình cười cười, cũng không nói thêm gì nữa, hắn cố ý nói vậy để cho Ngưu Hữu Đạo biết, không nên để cho con gấu kia thực hiện được ý đồ của mình mà thôi.
- Vương gia, vì sao khi dùng bữa lại không gọi thiếp thân?
Tiếng nói của Phượng Nhược Nam truyền tới từ bên ngoài, người cũng đã xuất hiện ở ngoài cửa, hai mắt xuất hiện sát khí!
Đám người trong sảnh lần lượt đứng lên, Thương Thục Thanh thì chào:
- Chị dâu!
Mấy người Lam Nhược Đình cũng chào:
- Vương phi!
Phượng Nhược Nam không quan tâm tới mấy người này, đi tới trước mặt Thương Triêu Tông, nhìn chằm chằm vào hắn ta, chiều cao vượt lên cả Thương Triêu Tông, hai tay nắm chặt, làm người ta cảm thấy nàng chuẩn bị đập cho Thương Triêu Tông một trận vậy.
Thương Triêu Tông cực kỳ đề phòng, muốn làm mình không được yếu thế:
- Đã tới thì cùng ăn với mọi người đi!
- Chỉ nói vậy mà thôi, đã ăn rồi.
Phượng Nhược Nam nhìn xung quanh rồi nói:
- Thiếp thân đi dạo khắp nơi nhìn chút, vương gia không có ý kiến gì chứ?
Thương Triêu Tông:
- Tùy ý đi!
Phượng Nhược Nam không khách khí gì cả, mang theo Văn Lệ đi khắp nơi quan sát, sau đó lại đi ra ngoài.
Chỉ một lát sau, lại có thân vệ đi vào bẩm báo, vương phi đi khắp mọi nơi, hình như đang tìm cái gì đó...
Đêm đó, Phượng Nhược Nam liên tục sai người gọi Thương Triêu Tông về phòng nghỉ ngơi, thế nhưng Thương Triêu Tông lại lấy cớ, chết sống cũng không chịu trở lại...
Tiễn đưa ngàn dặm thì cuối cùng cũng phải từ biệt, bên ngoài quận Quảng Nghĩa, ngoài trạm nghỉ chân cách tòa thành vài dặm, nước mắt

của Bành Ngọc Lan rơi xuống, vẫy tay đưa tiễn con gái. Phượng Lăng Ba yên lặng nhìn đội quân rời đi, trên khuôn mặt xuất hiện sự đìu hiu trong thời loạn lạc.
Phượng Nhược Nam cưỡi trên một con ngựa, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn phụ mẫu bên cạnh đình nghỉ chân, nhìn lại tòa thành quen thuộc kia mà cảm thấy buồn đau.
Tòa thành kia, nàng đã ra ra vào vào không biết bao nhiêu lần, nhưng lại chưa lần nào cảm giác buồn bã như lần này, mặc kệ nàng có nguyện ý kết hôn hay không, nhưng lần này rời khỏi đây thì nàng cũng đã cảm thấy có điều không giống nhau, nàng đã lập gia đình!
Thông gia cũng chỉ là thủ đoạn, hai bên đều hiểu còn có chuyện quan trọng hơn cần xử lý, trước mặt việc lớn thì chuyện tình nhi nữ chỉ có thể dừng lại. Sau khi kết hôn thì cũng không có quá nhiều lễ nghi, hai người chỉ ở lại nghỉ ngơi một ngày thì Thương Triêu Tông đã dẫn huynh đệ và tân phu nhân rời khỏi.
Từ kinh thành đi tới tận đây, đội hình càng lớn hơn nhiều lúc trước, hơn năm trăm thiết kỵ, là thân binh của Phượng Nhược Nam.
Toàn bộ quận Quảng Nghĩa có khoảng mười vạn tinh binh, trong đó thì thiết kỵ chiếm năm ngàn, mà lúc này Phượng Lăng Ba cho Phượng Nhược Nam năm trăm kỵ binh và bốn ngàn bộ binh. Tất cả số quân đội này ở mặt ngoài chính là giao cho Thương Triêu Tông, thế nhưng ai cũng biết rằng đội quân này bị Phượng Nhược Nam khống chế, không có quân lệnh của Phượng Nhược Nam thì Thương Triêu Tông không thể nào điều khiển được. Mặc dù số lượng binh mã đưa cho Thương Triêu Tông không nhiều nhưng ý nghĩa lại rất lớn, trong đội ngũ này có con gái và con rể của Phượng Lăng Ba, quân đội cũng của Phượng Lăng Ba, kẻ nào dám tấn công?
Kể cả thân vệ của Thương Triêu Tông thì đã có khoảng gần ngàn thiết kỵ, bốn ngàn bộ binh cũng không đi theo họ, bởi vì hành quân mà mang theo bộ binh thì tốc độ sẽ rất chậm. Con thứ hai của Phượng Lăng Ba, Phượng Nhược Tiết đang trấn thủ phía tây của quận Quảng Nghĩa, cũng đã nhận được quân lệnh, khi nhóm người của Thương Triêu Tông đi qua nơi này thì Phượng Nhược Tiết sẽ chuyển bốn ngàn bộ binh cho họ

mang tới quận Thanh Sơn, rồi bên khác sẽ chuyển bốn ngàn bộ binh cho Phượng Nhược Tiết.
Phượng Lăng Ba cũng đã gửi thư cho quận Thanh Sơn, yêu cầu bên kia cho đi, bên mình cũng không có ác ý, dùng cớ là hộ tống con gái và con rể, còn khi tới huyện Thương Lư họ có rút lui hay không thì còn chờ thương lượng. Với cái cớ này thì quận Thanh Sơn cũng đành chịu, lực lượng của Phượng Lăng Ba rất mạnh mẽ, quận Thanh Sơn cũng không dám ngăn cản.
Mà bên triều đình lại hạ chỉ, thay đổi chủ ý, không cho Thương Triêu Tông tới huyện Thương Lư nữa, ra lệnh cho Thương Triêu Tông hồi kinh, sẽ có công việc khác.
Mãnh hổ đã ra khỏi lồng giam, Giao long vào biển, muốn nhốt lại cũng không phải là việc đơn giản.
Người tuyên chỉ sẽ phải tốn khá nhiều thời gian bởi vì phải đi đường vòng, mà lại tới quận Quảng Nghĩa thì lại biến mất không thấy tung tích, ý chỉ sẽ không tới được tay Thương Triêu Tông trong thời gian ngắn, coi như tới được tay của Thương Triêu Tông thì cũng sẽ không được thừa nhận. Chuyện này đương nhiên là do Phượng Lăng Ba xử lý, triều đình càng nóng vội thì Phượng Lăng Ba càng tin tưởng, mười vạn Nha Tướng là thật sự!
Phượng Lăng Ba càng nghiêm túc hơn, sau khi Thiên Ngọc môn biết được chuyện này thì càng phái nhiều tu sĩ tới bảo vệ hơn.
Thân vệ của Phượng Nhược Nam mới có năm trăm kỵ binh, tu sĩ lại hơn ba mươi người, Bạch Diêu cũng rời khỏi phủ Thái Thú, tự mình dẫn đầu một đám đồng môn tới bảo vệ.
Hai người mới cưới mang theo quân đội đi trước, còn lễ vật và quân nhu đều do Phượng Lăng Ba đưa tới sau.
Sau khi cách xa quận thành, Phượng Nhược Nam trở nên bình tĩnh hơn, nói với Văn Lệ và Văn Tâm:
- Tìm lão già râu bạc kia ra cho ta, khi tìm được thì cũng đừng vạch trần ngay tại đó!
Trước đó trong khu vườn ở quận thành cũng không tìm thấy lão đầu râu bạc kia, tìm được rồi nàng ta tạm thời cũng sẽ không ra tay. Trong lòng Phượng Nhược Nam hiểu rõ, tuy nàng ta bị sỉ nhục vì chuyện đó nhưng

trong mắt thế nhân thì chuyện vợ chồng viên phòng không thể nào bình thường hơn được nữa. Ngươi không phối hợp ngược lại ngươi không đúng, sẽ không ai ra mặt giúp nàng ta, phụ mẫu cũng sẽ ngăn cản nàng ta làm loạn. Ra đến bên ngoài thì khác, tay cầm binh quyền, tất cả đều do nàng ta khống chế, nên xử trí như thế nào chỉ cần nàng ta nói là được! Không tìm được lão đầu râu bạc kia trong vườn, Phượng Nhược Nam đoán người đã trốn đi nên cũng không lên tiếng, sợ đánh rắn động cổ. Đợi đi, đợi lúc nhân mã rời quận thành, dù sao lão gia hỏa kia cũng nên lộ diện rồi chứ?

Hành vi của Văn Lệ và Văn Tâm rõ ràng không đúng, thường đi qua đi lại trong đoàn người, chậm rãi xem xét. Ngưu Hữu Đạo chủ ý thấy, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, một lúc lâu sau mới hỏi Viên Cương song hành bên cạnh:

- Lão Hùng chạy đi đâu rồi?

Viên Cương nói:

- Mặt đen đằng sau hàng thứ hai.

Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn quả nhiên nhìn thấy một khuôn mặt đen, ăn mặc theo cách thân vệ, đi lẫn trong đám thân vệ. Không có Viên Cương nhắc nhở, hắn thật sự không thể nhận ra được là yêu gấu kia, không khỏi lại quay đầu sang hỏi Viên Cương:

- Trên mặt lão ta bôi cái gì vậy?

Chương 137: Hạc Giữa Bầy Gà (1)

Viên Cương đáp:
- Lão ta nói bị ta đả thương, phối ít thuốc để bôi... Nhưng thật ra chính là tương dùng để làm gia vị của phòng bếp, tới gần là có thể ngửi được mùi tương.
Ngưu Hữu Đạo nghe xong vui vẻ nói:
- Ý thức nguy hiểm của lão già này mạnh thật, nhưng lại thiếu phóng khoáng một chút, có cái gì không dám nhận chứ.
Viên Cương ngoài miệng không lên tiếng, trong lòng cũng hiểu, cũng coi như đã quen. Yêu gấu kia có vẻ trung hậu thực ra rất gian xảo, đã sớm ý thức được nguy hiểm, cạo râu ria nói là ưng thuận hoành nguyện của Nam Sơn tự không vui không để râu, mượn quần áo thân vệ nói là quần áo của lão bị rách không có quần áo, bôi tương lên mặt nói là bị đánh bôi thuốc. Muốn tránh bị Phượng Nhược Nam tính sổ lại muốn dùng diện mạo trung hậu thành thực lừa gạt bên này. Nếu không phải được Đạo gia nhắc nhở hắn ta luôn âm thầm chú ý quan sát thì chắc cũng bị yêu quái này gạt rồi.
Còn về yêu gấu này vì sao lại thể hiện diện mạo trung hậu thành thật cho bên này, chỉ cần nghĩ là có thể đoán ra, có lẽ muốn tê liệt sự cảnh giác của bên này, tìm cơ hội bỏ trốn. Viên Cương chờ xem, xem thử yêu gấu này còn có thể chơi ra trò gì nữa, xem thử lão ta làm thế nào để mang hai mươi tên hòa thượng cùng chạy trốn.
Nói đến điểm này, thực ra tới giờ Viên Cương không hề phản cảm đối với Viên Phương mà còn có chút thích thú. Lúc trước hắn ta đã thử thăm dò, cho Viên Phương cơ hội bỏ trốn nhưng giữ đám hòa thượng Nam Sơn tự kia không thả. Kết quả Viên Phương không thừa cơ hội chạy trốn một mình, sau khi ra ngoài mua đồ thì lại ngoan ngoãn trở về.

Về sau, Viên Cương cũng ý thức được những hòa thượng kia vì sao ở Nam Sơn tự rõ ràng có thể bỏ lại Viên Phương nhưng không làm vậy, một mực theo Viên Phương mạo hiểm. Hắn ta biết Viên Phương không phải người tốt lành gì nhưng thực sự vẫn có chỗ đáng khen. Người trong giang hồ đúng nghĩa đều biết, dụ hoặc vô số sinh sinh tử tử cần nương tựa, đối mặt minh thương ám tiễn lưng tựa huynh đệ, không có gì vô giá hơn hai chữ "nghĩa khí", bởi vậy trên giang hồ có câu chuyện xưa, nghĩa khí thiên thu! Cho nên trong lòng hắn ta công nhận lời của Đạo gia, yêu gấu này ngoại trì nhân sinh quan, giá trị quan có chút vấn đề, nội tình không tệ lắm, là một nhân tài có thể bồi đắp, có thể dẫn dắt đi cùng.
Đám người Thương Triều Tông dĩ nhiên cũng chú ý đến dị thường bên Phượng Nhược Nam, có điều không rõ là đang tìm cái gì...
Ầm ầm! Trên trời một tiếng sấm rền. Trời không được đẹp, lúc vừa rời khỏi quận thành mặt trời còn chói chang, chưa đi được nửa ngày đã bị mây đen bao phủ, sau đó là tiếng sấm rền, những giọt mưa lớn bằng hạt đậu bắt đầu rơi xuống, càng ngày càng dày đặc, một trận mưa rào kéo đến.
Đội ngũ kỵ hành lập tức tăng tốc, phi nước đại trong mưa chạy tới dịch trạm kế tiếp, vì đồ quân nhu không tùy hành, các loại lều vải đều chưa mang tới, có điều dịch trạm dọc đường đều đã có chuẩn bị. Viên Phương trong mưa to lúc đầu còn có thể thi pháp chống cự, không cho những hạt mưa đến sát người, nhưng kiên trì chưa được bao lâu, dưới cơn mưa liên miên không dứt, pháp lực không thể nào chịu nổi cơn mưa bất tuyệt này, bất đắc dĩ chịu tẩy lễ của lão thiên gia.
Mắt thấy đã sắp đến dịch trạm, nó đã nằm ngay trước mắt. Mưa to đến nhanh đi cũng nhanh, đảo mắt mây đen đã rời đi, trôi về nơi khá.
Viên Phương trên lưng ngựa ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh lam trong vắt, tự lẩm bẩm một tiếng:
- Phật Tổ ơi!
Dịch trạm quận Quảng Nghĩa triều đình đã không còn phát huy tác dụng mà đã thuộc về quyền sử dụng của Phượng Lăng Ba. Dịch trạm đã nhận được khoái báo của dịch trạm trước, biết nhóm Phượng Nhược Nam sắp đến đây, thấy mưa to rơi xuống, toàn thể người trong dịch trạm lập tức xuất động, dựng lều vải bên ngoài. Dịch trạm nơi này cũng biết, dưới

tình huống bình thường, nhóm Phượng Nhược Nam hẳn sẽ không ngừng lại ở đây, lần này mưa thì cũng chưa biết chừng. Có điều còn chưa dựng được mấy lều vải trời đã quang rồi.
Sở dĩ phải dựng lều vải là vì không gian có hạn, không chứa được hơn nghìn nhân mã. Những nhân vật quan trọng như Phượng Nhược Nam có phòng để ở, quân tốt bên dưới không thể nào vào ở hết được.

Chương 138: Hạc Giữa Bầy Gà (2)

Phượng Nhược Nam sắp tới, dù người trong dịch trạm bình thường lười nhác thì lúc này cũng không dám qua loa, làm không khéo có khi sẽ phải rơi đầu. Thấy tạnh mưa, dịch trưởng lập tức dặn dò người bên dưới nấu canh gừng. Mặc dù đã là mùa xuân ấm áp nhưng mưa xuân rơi ướt vẫn khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, lại thêm ngồi trên lưng ngựa đón gió.
Quả nhiên, dịch trưởng vừa mới dặn dò chưa bao lâu, tiếng bước chân rầm rập truyền đến, một nhóm nhân mã lớn từ xa đến gần, tiếng hí của tuấn mã bắt đầu liên tục bên ngoài, đội ngũ kỵ hành đã giảm tốc độ đứng bên ngoài, mười mấy kỵ binh dẫn đầu xông vào kiểm tra.
Phượng Nhược Nam không mặc chiến giáp, một thân nữ trang, trang phục bị ướt đẫm dính sát vào người, cho dù cơ thể nàng ta cường tráng nhưng vẫn không thiếu những đường cong uyển chuyển nữ tính, mặc dù uyển chuyển cỡ lớn nhưng vẫn rất đáng chú ý. Văn Tâm đã dùng áo choàng trùm lại cho nàng ta.
Phượng Nhược Nam cũng không vội vã tiến vào dịch trạm, là một tướng lĩnh ưu tú, phản ứng đầu tiên của nàng ta là xem xét sau cơn mưa to ập đến có ảnh hưởng gì đến nhân mã dưới trướng không. Vừa xoay tọa kỵ lại, Phượng Nhược Nam liền không kìm được hít hít. Nàng ta ngửi thấy một mùi hôi thối, ánh mắt liền tìm kiếm trong đám người. Lúc đi đường có gió thổi không cảm giác được, giờ dừng lại, không ít người đều ngửi thấy mùi này, lần lượt, ánh mắt của những người ngửi được đều dần tập trung về phía Viên Phương.
Trong lòng Viên Phương khóc thầm, tương bôi lên da lúc khô thì không có gì, bị mưa tạt như vậy lập tức dậy mùi. Màu đen trên mặt toàn bộ đều chảy xuống quần áo dưới cổ, hình tượng đặc biệt này thật sự quá chói mắt, quả thực là hạc giữa bầy gà, muốn không bị người khác chú ý tới

cũng khó. Chính bản thân lão ta cũng nghĩ mình thông minh quá bị thông minh hại, không bôi tương chưa hẳn người ta đã chú ý tới.
Mặc dù Viên Phương biết chuyện này chỉ có thể giấu diếm nhất thời, không thể gạt được một thế, sớm muộn muốn bị bắt nhưng lão ta chỉ nghĩ cách để cố gắng trì hoãn hậu quả kia, nói không chừng có thể sớm tìm ra cơ hội mang theo chúng tăng thoát thân, sau đó chờ người bị hại hết cơn giận thì sẽ không truy cứu nữa. Điều duy nhất lão tiếc nuối là trước khi làm việc này cân nhắc không chu toàn, nhìn thấy Thương Triều Tông động phòng bị đánh, lão ta mới ý thức được phiền phức của mình. Vương phi này quá mạnh mẽ, vương gia cũng không hàng phục được! Vương phi động phòng dám đánh vương gia, ngẫm lại vẫn còn thấy sợ.
Thực ra cái này cũng không thể trách lão ta cân nhắc không chu toàn, lão bị ép lôi đến đây từ Nam Sơn tự, tình hình thế nào cũng không biết, không thể nào đưa ra phán đoán chính xác, bằng không lúc ấy khi hành sự đã không để lộ khuôn mặt thật rồi.
Ánh mắt Phượng Nhược Nam nhìn chằm chằm lão ta một lúc, quay đầu lại hỏi nói:
- Là lão già đó sao?
Sau khi Văn Tâm, Văn Lệ quan sát tỉ mỉ xong cũng không dám xác nhận, không chỉ là vì vấn đề râu ria và vì lúc đó lão đầu râu bạc mặt mũi sưng vù.
Thật sự sau khi xảy ra chuyện, Viên Phương lập tức cạo râu, lại trốn vào trong phòng tranh thủ thời gian thi pháp vận công, cố gắng lưu thông máu ứ khiến cho mặt cũ đổi sắc mới.
- Đôi mắt hơi giống...
Văn Tâm, Văn Lệ thầm thì nói, không dám chắc chắn.
Bọn Thương Triều Tông thấy hơi kỳ quái, kỳ quái Phượng Nhược Nam nhìn chằm chằm Viên Phương làm cái gì? Có điều Viên Phương cố gắng cạo râu rồi tình huống sau khi bị dầm mưa cũng làm cho bọn hắn sinh nghi, đang làm cái quỷ gì vậy?
Viên Cương biết chuyện nên mặt không đổi sắc, Ngưu Hữu Đạo thì nhếch môi vui vẻ, còn cố ý lớn tiếng kêu một câu:

- Lão Hùng, bộ râu trắng của ngươi sao lại cạo vậy? Toàn thân bị nhuộm đen là như thế nào?

Chương 139: Nhất Định Phải Ở Lại? (1)

Lời này vừa nói ra, đôi mắt nhìn chằm chằm Viên Phương của Phượng Nhược Nam đột nhiên co rút, khóe miệng nở nụ cười lạnh. Viên Phương nghe vậy suýt chút nữa té xỉu, suýt nữa thì từ trên lưng ngựa cắm đầu xuống đất, trong lòng gào thét, Đạo gia, đừng có hại người vậy chứ!
Khóe miệng Viên Cương co giật, hơi hiểu tâm trạng của Viên Phương.
Phượng Nhược Nam cũng không biểu hiện gì, kiểm tra sơ nhân mã tùy hành như thường lệ, lúc này mới nhảy xuống ngựa tiến vào dịch trạm, Xung quanh dịch trạm dựng vài lều vải vẫn còn chưa hoàn thành, trong không khí dậy lên mùi canh gừng khiến tâm trạng Phượng Nhược Nam hơi thư giãn. Nàng ta biết rõ dịch trạm ở xa thành quách này không lớn, không có bao nhiêu nhân thủ, đối mặt với tình huống đột nhiên phát sinh này có thể chuẩn bị được canh gừng tương đối không dễ dàng, tất cả những việc trước mắt đã chứng minh sự dụng tâm của dịch trạm. Là một tướng lĩnh thống quân, nàng ta biết rõ tầm quan trọng của quân tình thông suốt, một dịch trạm vận hành tốt cũng là một mắt xích rất quan trọng.
Nhìn dịch trưởng đến bái kiến trước mặt, Phượng Nhược Nam lạnh nhạt nói:
- Thông báo huyện lệnh bản địa, người này là thừa dịch lại!
Thừa dịch lại, quan lại dịch trạm cảnh nội quản lý cả một huyện, một câu này của nàng ta đã thay đổi vận mệnh dịch trưởng này. Dịch trưởng thực ra không được coi là quan, thừa dịch lại mới coi như chính thức bước chân vào cánh cửa quan. Dịch trưởng vui mừng, Phượng Nhược Nam không khách sáo bước chân đi thẳng vào trong. Cả đám người lần lượt tiến vào gian phòng trong dịch trạm thay quần áo. Nữ nhân dĩ nhiên được ưu tiên. Quân tốt bên dưới thì thay phiên thay trong lều vải.

Ngưu Hữu Đạo chú ý thấy, dù trải qua một trận mưa lớn, Bạch Diêu cầm đầu mấy người trên người vẫn khô ráo, không thấy dấu vết ướt mưa, còn hắn thì cả người ướt đẫm.
- Đạo gia!
Viên Phương ở bên ngoài gọi Ngưu Hữu Đạo đang muốn tiến vào dịch trạm lại, mời sang một bên nói chuyện.
Ngưu Hữu Đạo phẩy tay trước mũi, biết mà còn hỏi:
- Sao trên người ngươi có mùi nồng thế?
Viên Phương liên tục chắp tay cầu khẩn nói:
- Đạo gia, ngài tha cho chúng ta đi, nếu không cái mạng nhỏ này của ta e là khó giữ được!
Ngưu Hữu Đạo mặt mày kinh ngạc nói:
- Đang yên lành sao lại nói vậy?
Viên Phương nhìn Viên Cương đang đứng cách đó không xa nhìn chằm chằm bên này bèn thấp giọng nói một lượt chuyện Viên Cương bắt lão làm, cuối cùng sầu mi khổ kiểm nói:
- Nếu còn không đi, e là vương phi sẽ giết ta mất!
Ngưu Hữu Đạo à một tiếng:
- Còn tưởng là chuyện gì, việc này ấy à, việc này là ta bảo Viên Cương phân phó ngươi làm đấy.
- Ầy...
Viên Phương sững sờ nhìn chằm chằm hắn, kỳ thật lão ta sớm đã nghi ngờ, bây giờ đối phương thẳng thắn nói ra như vậy, thẳng thắn đến mức đây giống như chuyện đương nhiên khiến lão ta cảm thấy hơi khó tin.
Nhớ lại ban nãy chính vị này cố ý làm lão ta bại lộ trước mặt mọi người, không khỏi cúi đầu ai oán:
- Đạo gia, cớ gì hại ta? Nam Sơn tự giúp Tống Diễn Thanh là do ta ở tình thế bất đắc dĩ.
Lão ta còn tưởng rằng người ta còn ghi hận chuyện Nam Sơn tự, ngoại trừ chút chuyện này, hình như mình với vị này không thù oán gì.
Ngưu Hữu Đạo vỗ vỗ vai lão ta:
- Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, không phải hại ngươi, là đang giúp ngươi.
Viên Phương ngạc nhiên ngẩng đầu.
- Giúp ta?

Thần sắc trên mặt rõ ràng đang nói là gài ta đấy à?
Tay vỗ xuống cảm thấy hơi dinh dính, Ngưu Hữu Đạo thu tay lại ngửi một cái, mùi tương rất đậm, lại tiện tay xoa xoa lên chỗ quần áo còn sạch sẽ của Viên Phương, nói:
- Kiểu giấu đầu lòi đuôi này của ngươi cũng không phải cách. Lúc đó ngươi không chỉ lộ mặt mà còn lộ cả cái đầu trọc. Giờ nàng ta đang mất mặt không thể gióng trống khua chiêng điều tra, một khi làm thật ngươi có thể trốn được sao? Cho nên, đêm dài lắm mộng, còn không bằng giải quyết cho nhanh gọn.
Chỉ e là chết nhanh gọn ấy! Trong lòng Viên Phương thầm nhủ, ngoài miệng tiếp tục khẩn cầu:
- Đạo gia, xin ngài thương xót, thả chúng ta đi có được không? Ta quay về Nam Sơn tự sẽ lập bài vị trường sinh cho ngài trước tượng ngồi của Phật Tổ, ngày ngày cầu phúc cho ngài trường sinh có được không?
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm trên mặt đất, nghiêm mặt nói:
- Muốn đi cũng được, có điều ta cảnh cáo trước, bước ra khỏi dịch trạm này, chúng ta coi như ân đoạn nghĩa tuyệt, muốn quay trở lại cũng không dễ đâu.
Có quỷ mới muốn cùng ngươi có tình có nghĩa, bần tăng ước gì cùng ngươi ân đoạn nghĩa tuyệt! Viên Phương oán thầm không thôi, ở đây gần như mỗi ngày đều bị đánh sao có thể nguyện ý ở lại chứ. Lão ta vội vàng chắp tay trước ngực nói:
- Đạo gia nếu có thể thành toàn, trước tượng Phật Tổ Nam Sơn tự ta thề không nuốt lời, nếu không chắc chắn bần tăng sẽ phải xuống Địa Ngục.
Ngưu Hữu Đạo nhẹ gật đầu, thở dài:
- Dưa hái xanh không ngọt, nếu ngươi đã muốn đi vậy thì cứ đi đi, Ngưu mỗ ở đây chúc các ngươi thuận buồm xuôi gió, bảo trọng!
Dứt lời quay đầu vẫy tay với Viên Cương.
Viên Cương đi tới, Ngưu Hữu Đạo thở dài:
- Hầu tử, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, đừng làm khó dễ bọn họ, để bọn họ đi thôi. Người tốt làm đến cùng, tặng họ một con ngựa để họ làm chân.
Dứt lời, thuận tay nhấc kiếm, quay người rời đi, gọn gàng linh hoạt.

Viên Cương ngơ ngẩn, thả lão ta đi, còn tặng ngựa, thật hay giả đấy? Hắn ta hơi không tin đây là quyết định của Đạo gia. Có điều hắn ta biết nếu Đạo gia đã nói vậy chắc chắn là có cái lý của hắn, liền dạ rồi nói với Viên Phương:
- Không tiễn!
Viên Phương cảm kích vạn phần chắp tay trước ngực nói:
- A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai! Bài vị trường sinh trước mặt Phật Tổ tất không quên Viên gia.
Bài vị trường sinh? Viên Cương chẳng thèm tin mấy lời quỷ này của lão ta. Lão yêu quái này không trù cho hắn ta chết đi là may lắm rồi. Hắn ta không thèm để ý đến mấy lời khách sáo dối trá này, quay người bước nhanh chân đi theo Ngưu Hữu Đạo.
Tiến vào trong phòng của trạm dịch, hỏi đám thân vệ của Thương Triều Tông gian phòng lưu lại cho bọn hắn thay quần áo rồi đi vào thay y phục. Ngưu Hữu Đạo không thay quần áo, chỉ chống kiếm trên đất, nhắm mắt vận công, trên thân dần dần toát ra sương mù, sương mù dần dần dày lên.
Viên Cương ở bên vừa thay quần áo vừa hỏi:
- Đạo gia, thật sự thả cho yêu gấu kia rời đi à?
Thực ra hắn ta hơi tiếc, cảm thấy lão yêu quái kia rất thích hợp đi cùng một đường với họ, mặc kệ là lăn lộn ở đâu, bên cạnh có nhiều sự giúp đỡ hơn một chút dù sao cũng không phải chuyện xấu, huống chi thu yêu gấu chẳng khác nào thu được chúng tăng Nam Sơn tự, bên cạnh có thêm bao nhiêu là chân chạy việc chứ.
Ngưu Hữu Đạo đang nhắm mắt lạnh nhạt nói:
- Rời đi? Lão ta có thể chạy đi đâu? Thuyền của ta muốn lên thì lên, muốn đi thì đi sao? Ngươi có tin đợi lát nữa lão sẽ đến khóc lóc kêu gào xin lưu lại không.
Viên Cương đang thay quần sửng sốt, sao có thể chứ? Vừa nghĩ một chút hắn ta liền bừng tỉnh đại ngộ, hiểu ra vì sao trước đó Đạo gia cố ý làm Viên Phương bại lộ, miệng nhếch lên, biểu thị ý cười.
Quả nhiên, quần áo trên người Ngưu Hữu Đạo vừa hong khô, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa “cốc cốc”, giọng nói yếu ớt không còn sức của Viên Phương cũng vang lên bên ngoài:

- Đạo gia, Viên gia, ta có thể đi vào không?
Viên Cương đi tới mở cửa, nhìn thấy Viên Phương gật đầu cúi người nở nụ cười nịnh nọt, rất không khách khí nói:
- Muốn đi thì đi đi, không cần dông dài, cút!
Cạch! Cửa lại đóng, suýt chút nữa là đụng vào mặt Viên Phương.
Ngưu Hữu Đạo ở trong phòng mỉm cười, đẩy cửa sổ ra nhìn trời xanh mây trắng bên ngoài, chậc chậc nói:
- Cơn mưa này ấy, đến nhanh đi cũng nhanh, thay đổi thất thường!
Hắn vừa nói xong, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa cộng thêm giọng nói yếu ớt của Viên Phương:
- Đạo gia, Viên gia.
Viên Cương thu y phục ướt liền quay đầu sang hét.
- Cút!
Két một tiếng cửa mở, Viên Phương chẳng những không cút mà còn mặt dày mở cửa chui vào. Viên Cương quăng quần áo ướt trên tay xuống, siết chặt tay đi tới, ra vẻ muốn đánh người. Viên Phương thối lui đến bên tường, liên tục khoát tay nói:
- Viên gia khoan động thủ đã, trước hết nghe ta một lời, Viên gia, Viên gia...
- Hầu Tử, cái tính nôn nóng này của ngươi tới khi nào mới thay đổi được đây? Mặc dù là ân đoạn nghĩa tuyệt, đường lên trời mỗi người đi một bên, nghe mấy lời không uổng phí câu chuyện, cứ nghe người ta nói cho hết lời cũng không muộn mà.
Ngưu Hữu Đạo nhìn ra ngoài cửa sổ, đưa lưng vào trong phòng lãnh đạm nói.

Chương 140: Nhất Định Phải Ở Lại? (2)

Nắm đấm của Viên Cương đã lơ lửng trên không liền buông xuống, nói:
- Có chuyện gì mau nói đi, có rắm gì mau đánh đi.
Viên Phương hai tay ôm đầu ngồi xổm trong góc tường như được đại xá, đứng lên liên tục nói cảm tạ:
- Đạo gia quả nhiên là đại nhân đại lượng.
Ngưu Hữu Đạo nhìn ngoài cửa sổ hỏi:
- Ngươi không phải vội vã rời đi à, sao lại chạy về đây làm gì?
Biểu hiện trên mặt Viên Phương rất đặc sắc. Lão ta muốn rời đi, lúc triệu tập chúng tăng chuẩn bị rời khỏi hàng rào dịch trạm, bên ngoài có rất nhiều quân tốt dò xét, chợt phát hiện tình hình không đúng, nếu đã bị vương phi kia để mắt tới, giờ đi thì có thể chạy đi đâu? Dưới trướng vương phi kia có không ít cao thủ, đáng sợ hơn bên Ngưu Hữu Đạo này nhiều, bị người ta để mắt tới còn muốn chạy trốn khỏi địa bàn quận Quảng Nghĩa của người ta sao?
Hơi nghĩ một chút lập tức hiểu ra vì sao Phượng Nhược Nam tạm thời không động thủ, bởi vì lão ta đang đứng bên Ngưu Hữu Đạo, thuộc về người của Thương Triều Tông, cứng rắn động thủ với lão ta hai bên tất nhiên sẽ phải nảy sinh xung đột, nếu thoát khỏi che chở của bên này, ra ngoài không có ai giúp, không cần nghĩ cũng biết hậu quả gì, giờ mà đi quả thực là muốn chết! Còn muốn mỗi người dắt một con ngựa đi? Động tĩnh lớn như vậy người ta không phát hiện được mới là lạ! Đi bộ đi? Chúng tăng Nam Sơn tự chạy bằng chân chỉ e chưa chạy được bao xa đã bị bắt lại rồi!
Đến tận bây giờ lão ta mới phát hiện Ngưu Hữu Đạo đưa ngựa hay không cũng chẳng có gì khác biệt. Ngoài miệng thì hào phóng nhưng lại khiến người ta nuốt không trôi. Phát hiện bị gạt, lão ta hơi nghi ngờ có phải Ngưu Hữu Đạo cố ý thả bọn họ đi để rũ sạch liên quan với chuyện

đêm đó không. Dù sao với lão ta mà nói, không thấy bản thân có ích lợi gì đối với Ngưu Hữu Đạo.
- Cái đó, Đạo gia, tạm thời chúng ta chưa muốn rời đi.
Viên Phương gượng cười.
- Vừa rồi chết sống muốn đi, giờ lại tạm thời không muốn đi? Tức là sau này vẫn phải đi đúng không? Lão Hùng, thế này chẳng thú vị gì cả, muốn chơi ta sao?
Ngưu Hữu Đạo vẫn đưa lưng lại như cũ.
- Không dám không dám!
Viên Phương vội vàng khoát tay, lách qua Viên Cương bước nhanh đến bên cạnh Ngưu Hữu Đạo,nói:
- Đạo gia, ta không có ý đó, là thế này...
Ngưu Hữu Đạo căn bản không nghe lão giải thích.
- Tiễn khách! Đánh ra khỏi dịch trạm, tiện thể bàn giao với bên ngoài một tiếng, người này không có bất kỳ liên quan gì đến chúng ta hết, còn dám tự tiện xông vào, giết không tha!
Viên Phương hoảng sợ trừng mắt:
- Đạo gia, ối...
Viên Cương lóe đến, đấm mạnh một đấm vào bụng để lão ta ngậm miệng, một tay nắm chặt áo kéo ra ngoài.
- Đạo gia, người không thể thế này, người không thể qua cầu rút ván như vậy!
Viên Phương hất tay Viên Cương ra, đọ sức với Viên Cương, không chịu rời đi, miệng vẫn liên tục kêu lên. Trước mắt sức của lão ta thực ra không thua gì Viên Cương, ngày thường vì bận tâm sự an toàn của chúng tăng Nam Sơn tự nên mới không dám đánh trả thôi. Giờ gấp quá rồi, Ngưu Hữu Đạo làm vậy thực sự là đòi mạng bọn họ rồi!
Ngưu Hữu Đạo bỗng nhiên quay người lại.
- Qua cầu rút ván? Được! Đừng nói con người ta không nói lý, ta cho ngươi thêm một cơ hội, để ngươi lựa chọn lần nữa, đi hay ở lại?
Viên Phương đang đọ sức với cánh tay kéo chặt cổ áo của Viên Cương, sửng sốt một lát, cuối cùng yếu ớt nói:
- Tạm thời không đi!
Ngưu Hữu Đạo:

- Tạm thời? Tiếp tục ăn uống chùa một bữa sau đó vỗ mông rời đi? Trên đời này đâu có chuyện tốt như vậy? Đi hay không đi chỉ là một câu nói, ngươi chọn đi, sự kiên nhẫn của ta có hạn!
Thấy lão ta do dự, hắn lập tức nghiêng đầu ra hiệu Viên Cương.
- Tiễn khách!
Viên Phương lập tức hô:
- Ở! Chúng ta ở lại!
Ngưu Hữu Đạo phẩy tay xuống, Viên Cương thả tay ra, Ngưu Hữu Đạo tiến đến gần nói:
- Lão Hùng, đây là do tự ngươi lựa chọn. Chính ngươi quyết định muốn ở lại, đường là tự chọn, phải chịu trách nhiệm, xác định sẽ ở lại chứ?
Viên Phương suýt khóc cúi đầu nói:
- Ở lại!
Trong lòng nói thầm, hảo hán không chịu thiệt thòi trước mất, chỉ cần có cơ hội lại bỏ chạy cũng không muộn.
Đúng lúc này, bên ngoài có người gõ cửa, ngay sau đó cửa bị trực tiếp đẩy ra, Văn Lệ xuất hiện ở ngoài cửa, đi đến, ánh mắt nhìn chằm chằm Viên Phương, chỉ lão ta nói:
- Ngươi, đi theo ta một chút, vương phi muốn gặp ngươi!
Viên Phương lập tức hoảng sợ, nữ nhân kia dám đánh trượng phu trong động phòng đấy. Lão vội nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo cầu cứu:
- Đạo gia!
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm đứng ở trước mặt lão ta cản lại, nói với Văn Lệ:
- Không đi!
Văn Lệ sững sờ, người này phách lối như vậy, mặt trầm xuống nói:
- Ngươi nghe rõ đi, là vương phi bảo lão tới!
Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt nói:
- Vương gia nói, mọi thứ phải thông qua sự đồng ý của ngài ấy, đặc biệt là chuyện bên vương phi.
Hắn mặc kệ, cứ dồn hết mọi tội lỗi lên Thương Triều Tông. Dù sao chỉ cần hắn không muốn, Thương Triều Tông cũng sẽ không chỉ huy được hắn, vừa hay đem ra cản đạn, dù sao Phượng Nhược Nam cũng không

dám giết Thương Triều Tông, cùng lắm lại đánh cho Thương Triều Tông một trận thôi.
Văn Lệ bị chặn nghẹn họng, quay người rời đi, vứt lại một câu ngoan độc:
- Các ngươi chờ đấy!
Ngưu Hữu Đạo xoay người lại, nhẹ nhàng thở ra với Viên Phương nói:
- Không sao, có ta ở đây sẽ không cho nàng ta động tới ngươi. Hôm nay ta nói những lời này rồi, sau này có thịt cùng ăn, có rượu cùng uống, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia!
- Tạ Đạo gia, tạ Viên gia!
Viên Phương liên tục cảm tạ nhưng không coi lời Ngưu Hữu Đạo là thật.
Có điều còn chưa được một lúc, một trận bước chân gấp rút truyền đến. Cạch! Cửa phòng bị người ta một cước đá ra, chính là Phượng Nhược Nam, mặt mày sát khí, còn có mấy người đi theo sau. Thấy tình hình này, Ngưu Hữu Đạo không khỏi nhíu mày, cảm thấy cáo bà đàn ông này đúng là có bệnh, chuyện ồn ào động phòng của vợ chồng cứ phải làm to lên mãi không thấy xấu hổ sao?
Sát khí này bừng bừng, Viên Phương sợ, nấp sau người Ngưu Hữu Đạo không dám ló đầu ra.
- Vương phi đây là muốn làm gì?
Ngưu Hữu Đạo nhàn nhạt hỏi một tiếng.
Phượng Nhược Nam cất bước vượt qua cánh cửa.
- Ngươi nói ta muốn làm gì?
Ngưu Hữu Đạo:
- Chẳng lẽ muốn giết người mai mối này sao?
Còn dám tự xưng là người mai mối? Phượng Nhược Nam nghĩ tới chuyện mượn tiền, quả thực là vô cùng nhục nhã, lửa giận trong lòng bốc lên, lạnh lùng nói:
- Ngươi cho rằng ta không dám giết?
- Sợ là không có chuyện gì vương phi không dám làm, có điều vương phi phải cân nhắc bên vương gia một chút phải không, tốt xấu gì vương gia cũng là trượng phu của người.

Phượng Nhược Nam đưa tay đặt lên chuôi kiếm bên hông, lặng lẽ liếc xéo:
- Trước hết giết người mai mối, sau đó giết trượng phu, thấy thế nào?
Ngưu Hữu Đạo kinh động như gặp thiên nhân, lời này cũng có thể nói ra miệng? Viên Phương phía sau hắn càng hãi hùng khiếp vía. Bước chân Viên Cương chậm rãi xê dịch, chuyển sang vị trí có lợi hơn.

Chương 141: Cưỡng Ép (1)

Phượng Nhược Nam một tay chỉ sang:
- Không muốn chết thì giao người ra!
Ngưu Hữu Đạo lại nhìn bốn người Mai Lan Trúc Cúc xung quanh nàng ta, kiếm trong tay chống trước người:
- Chuyện là vương gia phân phó, cũng là vương gia làm, vương phi hà cớ gì phải tranh chấp với người dưới, có chuyện gì thì đi tìm vương gia đi, nếu không ta không đồng ý!
Lời này vừa nói xong lại có tiếng bước chân gấp rút truyền đến, Phượng Nhược Nam làm ra động tĩnh lớn như vậy, cùng ở trong một dịch trạm, bọn Thương Triều Tông không thể không nghe thấy.
- Chuyện gì xảy ra?
Thương Triều Tông hét lên một tiếng, kinh ngạc dẫn Lam Như Đình và Thương Thục Thanh tiến vào.
Ngưu Hữu Đạo liếc y một cái, nhàn nhạt giải thích:
- Vương phi không phân tốt xấu, muốn dẫn huynh đệ dưới trướng của ta đi!
Nghiêng đầu ra hiệu với người sau lưng.
Thương Triều Tông bỗng nhiên quay người, đối mặt Phượng Nhược Nam trầm giọng nói:
- Nàng muốn làm gì?
Phượng Nhược Nam xoẹt một tiếng rút kiếm, chỉ:
- Bảo hắn giao người ra!
Thương Triều Tông nổi giận.
- Không giao thì sao?
Ngưu Hữu Đạo nghe vậy, ngược lại có chút tán thưởng Thương Triều Tông, trong tình huống này không hề hỏi chuyện gì xảy ra, cứ ra mặt giúp mình trước rồi tính sau. Con người đều cần có một quá trình từ từ

tiếp xúc, tìm hiểu, có câu nói này, Ngưu Hữu Đạo xem như cũng không còn phản cảm vị tiểu vương gia này.
- Ngươi thử không giao ra xem!
Kiếm trong tay Phượng Nhược Nam chỉ về phía y, cũng nổi giận. Vừa nhìn thấy tên này, cảnh tượng nghĩ đến mà kinh trong đêm động phòng kia lại một lần nữa hiện ra trước mắt, hạng vô sỉ còn dám càn rỡ với mình.
- Vương phi, đừng làm loạn!
Giọng nói hờ hững của Bạch Diêu từ bên ngoài truyền tới:
- Tụ tập cả ở đây làm gì, muốn tự giết lẫn nhau sao?
Ông vừa mở miệng, mặc dù còn chưa thấy người nhưng Mai Lan Trúc Cúc bốn người lập tức bất an, rõ ràng là lời nói có tác dụng hơn so với Phượng Nhược Nam. Bốn người lần lượt lui ra ngoài, chỉ còn Văn Tâm và Văn Lệ bồi bên cạnh Phượng Nhược Nam.
Lúc này Bạch Diêu trước ngực ôm kiếm mới xuất hiện ở cửa, một lần nữa gọi:
- Vương phi!
- Cứ chờ đấy!
Phượng Nhược Nam chỉ kiếm vào Thương Triều Tông, quay người rời đi.
Lam Như Đình vội vàng chắp chắp tay về phía Bạch Diêu, bày tỏ sự cảm ơn. Bạch Diêu lạnh nhạt nhìn mấy người trong phòng một cái, chậm rãi quay người rời đi.
Ngưu Hữu Đạo cũng quay người nói với Viên Phương:
- Ngươi tạm thời đi theo bên cạnh ta đừng chạy lung tung, nếu có người muốn đụng đến ngươi phải qua ải ta trước!
Viên Phương liên tục gật đầu, sao còn dám chạy chứ, giờ có đuổi đi lão ta cũng không dám chạy.
Lam Như Đình lại tiến đến chắp tay với Ngưu Hữu Đạo:
- Đạo gia, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?
Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ Viên Phương, nói:
- Gia hỏa này ở Nam Sơn tự thói quen đen ăn đen khó sửa, đêm vương gia động phòng, lão ta không cẩn thận bỏ chút đồ vào đồ ăn của vương phi giúp sức cho vương gia!

Biết việc này không thể giấu, Phượng Nhược Nam đã làm nháo ra đến mức này thì sớm muộn cũng bị vạch trần, tiếp tục giấu diếm mấy người kia cũng không được gì.
Viên Phương yếu ớt cúi đầu, lòng tràn đầy ai oán, cái gì gọi là ta không cẩn thận... Có điều chuyện đã tới nước này, xem ra hình như chỉ có Ngưu Hữu Đạo có thể ra mặt nên lão ta cũng chỉ có thể chấp nhận.
Vẻ mặt Thương Triều Tông tức giận:
- Làm loạn!

Chương 142: Cưỡng Ép (2)

Lời vừa dứt liền phất tay áo bỏ đi, không nhắc đến việc này nữa. Làm sao chịu nổi chứ!
Lam Như Đình cùng Thương Thục Thanh hai mặt nhìn nhau, có một số việc cuối cùng đã hiểu rõ, cho dù Ngưu Hữu Đạo vứt nỗi oan sang cho Viên Phương nhưng hai người đâu phải kẻ ngu, họ biết chắc chắn chủ sự đứng sau là Ngưu Hữu Đạo.
Lam Như Đình cười khổ nói:
- Tình huống trước mắt, có một số việc, vẫn mong Đạo gia nhẫn nại hơn, đừng để mâu thuẫn tăng thêm.
Ngưu Hữu Đạo cười gật đầu.
- Lam tiên sinh yên tâm, nên nhẫn ta sẽ nhẫn, không nên nhẫn cũng không cần thiết nhẫn.
Lam Như Đình im lặng, nói chẳng khác gì không nói, nhưng bên mình cũng không chi phối được vị này, chỉ có thể thở dài, lắc đầu bỏ đi.
Sự tình trông có vẻ tạm thời yên tĩnh, Viên Phương tạm thời cũng yên tĩnh, không nghĩ chuyện ra đi nữa, ngay cả tùy tiện ra khỏi cửa cũng không dám. Lão ta đã quyết định tạm thời phải theo sát bên cạnh Ngưu Hữu Đạo tránh cơn sóng gió này xong hẵng nói.
Yên tĩnh không bao lâu, liền có một tăng nhân Nam Sơn tự vội vã chạy vào, thất kinh nói:
- Trụ trì, không xong rồi, vương phi bắt hai người của chúng ta...
Tăng nhân giải thích một hơi, Viên Phương đại khái đã hiểu, hai người bị bắt đi chính là người cùng lão ta đi “làm việc” trong đêm đại hôn của Thương Triều Tông, xem ra đã bị nhận ra rồi.
Viên Phương lập tức đi cầu cứu Ngưu Hữu Đạo:
- Đạo gia, vẫn mong người cứu bọn họ ra, hai người kia chính là người đi theo ta hạ dược đêm đó, một khi vương phi dùng hình, sợ là bọn họ sẽ

mở miệng khai ra ta mất!
Kỳ thực lão ta biết rõ, người có thể đi cùng đường với lão sẽ không dễ dàng mở miệng như vậy nhưng lão ta không thể trơ mắt nhìn người một nhà chịu khổ mà mặc kệ.
Ngưu Hữu Đạo cũng ý thức được phiền toái của việc này. Nếu thật sự để người ta lôi được Viên Phương ra, trên tay đối phương nắm được chứng cứ, muốn xử trí Viên Phương, hắn sẽ rất bị động. Thái độ của Phượng Nhược Nam đối với chuyện này rõ ràng là không muốn cho qua, cho nên việc này không thể để chứng cứ rơi vào tay nữ nhân kia.
Viên Cương nghiêng người đứng trước cửa sổ thỉnh thoảng quan sát bên ngoài đột nhiên xoay người sang, thả người nhảy từ lầu hai xuống. Ngưu Hữu Đạo vội lách mình đến trước cửa sổ nhìn thì thấy Viên Cương vừa nhảy ra ngoài đã một mình phóng đi.
Văn Tâm đi đến dặn dò với nhân mã tạm thời trú đóng ngoài dịch trạm hai câm, vừa quay vào trong viện tử của dịch trạm liền bị Viên Cương vọt tới làm giật mình, còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra đã bị Viên Cương một tay chụp lấy cổ, thanh chủy thủ buốt lạnh nằm ngang trên cổ.
Văn Tâm sợ hãi nói:
- Ngươi, ngươi muốn làm gì?
Ngưu Hữu Đạo và Viên Phương cũng nhảy từ trên lầu xuống, đi về phía này.
Động tĩnh cưỡng ép của Viên Cương lập tức hấp dẫn sự chú ý của một đám người, ngay cả Bạch Diêu cũng nhanh chóng xuất hiện trên nóc nhà.
Đi đến bên cạnh Viên Cương, Ngưu Hữu Đạo quay đầu hỏi tăng nhân báo tin:
- Người bị bắt đi ở đâu?
Tăng nhân kia vội vàng chỉ vào một lều vải có một vòng nhân mã vây quanh:
- Ở trong lều vải kia.
Ngưu Hữu Đạo rút kiếm nhanh chân bước đi, Viên Cương cưỡng ép người đi theo, cảnh giác xung quanh, mũi nhọn trong tay bất cứ lúc nào cũng có thể cứa rách cổ Văn Tâm.

Lúc này, mấy người Thương Triều Tông cũng nghe tin chạy tới, thấy tình thế trước mặt liền bước nhanh chạy tới, hỏi:
- Xảy ra chuyện gì?
Ngưu Hữu Đạo không để ý tới cái người không quản được người phụ nữ của mình này, khuôn mặt lạnh lẽo nhanh chân tiến lên phía trước, tiến vào lều vải nhốt người.
Lam Như Đình than thở, tại sao lại xảy ra chuyện, còn có thể yên tĩnh một chút được không?
Viên Phương vung tay lên, toàn bộ chúng tăng Nam Sơn tự chạy tới, theo sau.
Lều vải có nhân mã vây quanh kia vén rèm lên, Phượng Nhược Nam chui ra, thấy thế tức giận nói:
- Dám cưỡng ép người của ta, thật to gan, thả người!
Ngưu Hữu Đạo dừng bước, chống kiếm trước người:
- Thả người không vấn đề, nhưng có phải vương phi nên thả người của ta ra trước không?
Nghe vậy, đám Thương Triều Tông đại khái đã hiểu chuyện gì xảy ra. Trên mặt Thương Triều Tông dần dâng lên vẻ giận dữ, nữ nhân này còn chưa chịu thôi nữa sao.
Phượng Nhược Nam cả giận nói:
- Nơi này không tới phiên ngươi cò kè mặc cả, ta bảo ngươi lập tức thả người, nếu không tự gánh lấy hậu quả!
Ngưu Hữu Đạo không lên tiếng, hơi có vẻ cao ngạo hất cằm lên.
Chát! Chát! Chát...

Chương 143: Đòi Người (1)

Mấy tiếng tát thanh thúy vang lên, Viên Cương tay bóp chặt cổ Văn Tâm, tay khác giang ra, tát mạnh từng cái lên mặt Văn Tâm trước mặt mọi người. Hắn ta nhanh chóng đánh cho Văn Tâm mặt mũi đầy máu, mắt nổi đom đóm.
Hai mắt Phượng Nhược Nam muốn nứt ra, đây không phải đang đánh Văn Tâm mà thực sự là đang tát vào mặt nàng ta trước mặt mọi người, tay vung lên, trong trướng lập tức lôi ra hai tăng nhân bị đánh cho mặt mũi sưng húp, cả giận nói:
- Lập tức thả người, nếu không sẽ làm thịt chúng.
Phía dưới lập tức có người cầm đao gác lên cổ hai tăng nhân, chúng tăng Nam Sơn tự cả giận nhưng không dám nói gì.
Ngưu Hữu Đạo vẫ đứng ngạo nghễ không lên tiếng, Viên Cương lập tức chụp một cánh tay Văn Tâm vặn một cái, tiếng xương cốt rắc một tiếng giòn tan vang lên.
- A!
Văn Tâm hét lên một tiếng thê thảm trước mặt mọi người, một cánh tay đã bị Viên Cương bẻ, bất lực lắc lư trước người.
Văn Lệ đi theo bên cạnh Phượng Nhược Nam bị dọa cho trợn to mắt.
Bọn Thương Triều Tông đều nhìn về phía Viên Cương, đều ý thức đây là một kẻ tàn nhẫn không hề biết thương hoa tiếc ngọc.
Phượng Nhược Nam chỉ thẳng gầm thét:
- Ngươi cho rằng ta không dám giết sao?
Viên Cương lập tức đổi tay, lại chộp một cánh tay khác của Văn Tâm.
- Dừng tay!
Bạch Diêu đứng trên nóc nhà lập tức quát một tiếng chói tai.
Ngưu Hữu Đạo khẽ nâng tay, Viên Cương lập tức dừng lại hành động, chủy thủ vẫn đặt ngang trên cổ trắng nõn của Văn Tâm, cảnh giác cao độ

nhìn xung quanh.
Lúc này, nhân mã bên Phượng Nhược Nam, còn cả nhân mã bên Thương Triều Tông đều nhanh chóng tập kết, nhân mã hai bên giằng co với nhau.
Thân hình Bạch Diêu lóe lên, từ trên trời giáng xuống, đáp giữa hai bên đang giằng co, lạnh lùng nói:
- Đều thả người cho ta!
Phượng Nhược Nam răng ngà cắn chặt môi, Bạch Diêu nói thả nàng ta không dám không thả sao, nhưng nàng ta không cam tâm cứ thả người như vậy. Phượng Nhược Nam chỉ vào Ngưu Hữu Đạo quát:
- Tiểu tặc, trả món tiền ngươi nợ ta trước đi!
- Bạch tiền bối đã mở miệng, ta không hai lời, tin vào con người của Bạch tiền bối!
Ngưu Hữu Đạo vung tay lên:
- Thả người!
Khí phách hơi có vẻ rộng lượng khiến không ít người vì thế choáng váng. Bạch Diêu cũng không kìm được nhìn hắn thêm một cái.

Chương 144: Đòi Người (2)

Viên Cương thu chủy thủ lại, một tay đẩy Văn tâm đã đau đến mức sắp hôn mê bất tỉnh. Văn Tâm mơ hồ lảo đảo quay về, phía đối diện nhanh chóng có người tới dìu.
Bạch Diêu nhìn chằm chằm phía khác, Mai Lan Trúc Cúc lập tức tiến lên, cũng mặc kệ thái độ của Phượng Nhược Nam, trực tiếp đẩy hai tăng nhân ra. Chúng tăng Nam Sơn tự cũng có người tiến lên nhận người.
Ngưu Hữu Đạo dò xét hai người trở về một chút, thấy hẳn là không vấn đề gì, lại lên tiếng nói:
- Nếu vương phi đã nhắc đến chuyện trả tiền, nhân lúc giờ có Bạch tiền bối làm chứng, không ngại làm cho rõ mọi chuyện, tránh có người cứ liên tục gây náo loạn không dứt làm tổn thương hòa khí hai bên, không biết ý Bạch tiền bối như thế nào?
Bạch Diêu không lên tiếng, cũng không tiện lên tiếng, mặc dù ông tán thành giải quyết việc này, tránh để Phượng Nhược Nam luôn giày vò, làm không tốt còn hỏng chuyện nhưng dù sao ông cũng là người bên phía Phượng Nhược Nam, ông có thể ra mặt ngăn Phượng Nhược Nam, chứ không tiện để mọi người nghiêng về phía Ngưu Hữu Đạo. Có điều ông không lên tiếng cũng là một loại thái độ, ngầm cho phép.
Ngưu Hữu Đạo tự nhiên hiểu ý, tiếp tục nói:
- Có lẽ mọi người đang thắc mắc rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, có nhiều tiền nhân hậu quả của rất nhiều chuyện có thể mọi người không rõ. Vương phi nói ta nợ tiền, không sai, đúng là ta xấu hổ vì ví tiền rỗng tuếch nên đã mượn vương phi một khoản tiền, mười ngàn kim tệ! Vương phi đòi nợ, đương nhiên, ta cũng không nói không trả. Có điều có chuyện cần phải nói rõ, tiền ta mượn cho vương gia, ta chưa tiêu lấy một văn. Còn về khoảng tiền kia, Thái Thú đại nhân đã mở miệng, nói miễn đi. Thái Thú đại nhân mặc dù nói miễn đi nhưng vương phi nhất định

chưa đòi về được chưa chịu, vậy ta cũng không có lời gì để nói, giờ ta mời Bạch tiền bối làm chủ. Trên tay ta hiện giờ thực sự không bỏ ra nổi số tiền kia, trên tay vương gia cũng không bỏ ra nổi, có thể thư thả một chút không? Đợi đến thành quách tiếp theo, đợi vương gia chúng ta bán chiến mã, nhất định có thể kiếm ra số tiền kia để trả mọi người, không biết như thế nào?

Nhóm Thương Triều Tông im lặng, đặc biệt là Thương Triều Tông hơi xấu hổ. Vừa nói y mượn tiền mà y thì không thể nào phủ nhận, vừa nói y phải bán chiến mã...

Khóe miệng Bạch Diêu co quắp, Phượng Nhược Nam suýt chút nữa giận đến mức thổ huyết, nghe Ngưu Hữu Đạo lúc đầu nói còn có vẻ đạo mạo, còn tưởng rằng hắn xin thư thả một chút hắn sẽ cố gắng trả nợ, làm loạn một hồi lại thành ra muốn bán chiến mã. Việc này nếu để Phượng Lăng Ba biết không nổi cáu mới là lạ. Nói đến cuối, nói một tràng cuối cùng là nói nhảm, nói trắng ra vẫn là không muốn trả tiền.

Ngưu Hữu Đạo vốn không định trả số tiền kia. Hắn không phải loại người nợ tiền không trả, nhưng khoản tiền này hắn không hề tiêu, đều là Thương Triều Tông tiêu hết, giờ Thương Triều Tông và Phượng Nhược Nam đã trở thành vợ chồng, dựa vào đâu mà bắt hắn trả số tiền kia? Căn bản không có đạo lý mà!

Bạch Diêu liếc nhìn Ngưu Hữu Đạo một chút, người này đúng là vô sỉ! Nhưng những người khác không biết rõ tình hình, có người thầm xì xào, có vài người cảm thấy Phượng Nhược Nam đang cố tình gây sự. Tiền này đã cho Thương Triều Tông mượn, ngươi lại là phu thê với Thương Triều Tông, lại còn nói chuyện trả tiền gì đó đúng là hơi quá đáng. Đặc biệt là những thân vệ của Thương Triều Tông trong lòng thầm nhủ, bán chiến mã thì chúng ta đến huyện Thương Lư bằng cách nào?

Đây chính là một trong những nguyên nhân Phượng Nhược Nam suýt thì tức giận đến mức thổ huyết, mọi chuyện đã thành ra nàng ta vô lễ, chuyện này nàng ta cũng chẳng hề danh chính ngôn thuận gì, càng nói càng lộ ra là đang làm loạn, cơn tức giận khiến Phượng Nhược Nam khó chịu!

Sở dĩ nàng ta không kìm được muốn làm loạn cũng ít nhiều liên quan đến Ngưu Hữu Đạo, từ khi lần đầu gặp Ngưu Hữu Đạo ở quân doanh đã

bắt đầu chuỗi xui xẻo của nàng ta. Phượng Nhược Nam tức giận mà không nói ra được, chuyện khuất nhục cứ liên tiếp đè xuống người, đổi lại là ai cũng không thể nuốt trôi cơn giận này, đặc biệt là một nữ tướng quân hào sảng đã quen như nàng ta, từ khi nào mà phải chịu khuất nhục như vậy chứ?

Bạch Diêu lên tiếng nói:

- Nếu Thái Thú đã mở miệng nói số tiền kia miễn đi, vậy chuyện này cho qua đi.

Ông đã nhìn ra, cho dù có nắm chặt tiền không thả thì với sự vô sỉ của Ngưu Hữu Đạo này thật sự có thể tiếp theo sẽ làm ra chuyện bán chiến mã. Tin tức đưa về, Phượng Lăng Ba không nổi giận mới là lạ, đến lúc đó người không thể xuống đài lại là Phượng Nhược Nam.

- Được! Nếu Bạch tiền bối đã nói vậy, vậy chuyện này vãn bối cũng không nhắc lại.

Ngưu Hữu Đạo chắp tay biểu thị cám ơn.

Lam Như Đình không kìm được đưa tay vỗ vỗ trán, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ, phát hiện Ngưu Hữu Đạo đang chơi vương phi. Đây không phải là giải quyết vấn đề, đây rõ ràng là muốn bức Vương phi tức chết mà!

Phượng Nhược Nam nghiến răng nghiến lợi, kích động muốn rút kiếm ra giết người!

Ngưu Hữu Đạo lại tiếp tục nói ra:

- Nói một chuyện khác, cũng coi như nguyên nhân gây ra xung đột ngày hôm nay, có lẽ tất cả mọi người đều thắc mắc nguyên nhân vì sao? Thực ra cũng không có gì, vào ngày đại hôn động phòng của vương gia và vương phi, vương phi không chịu cùng vương gia thực hiện chuyện vợ chồng thế nên người ban nãy bị vương phi bắt đã động chân động tay một chút, khiến vương phi hiền thục bớt, để vương gia đại hiển uy phong trượng phu. Vương phi không nuốt trôi cục tức này nên mới tìm chúng ta tính sổ!

Phần hạ dược đã bị lược bớt.

Chương 145: Hiện Tại Không Được! (1)

Nhân mã giằng co hai bên hai mặt nhìn nhau. Còn có việc này? Cần có người ngoài giúp một tay mới có thể động phòng thành công? Có người không nhịn được bật cười.
Vẻ mặt Thương Triều Tông co giật, hơi nghiến răng, việc này sao có thể đem ra nói công khai như vậy chứ?
- Vô sỉ!
Trong nháy mắt Phượng Nhược Nam thẹn quá hoá giận, không ngờ Ngưu Hữu Đạo lại giúp nàng ta công khai chuyện xấu hổ như thế trước mặt mọi người, sau này không biết sẽ bị người ta đem chuyện này ra thảo luận sau lưng đến bao giờ. Nàng ta soạt một tiếng rút kiếm, vọt thẳng tới.
Bạch Diêu hất đầu, Mai Lan Trúc Cúc bốn người lắc mình một cái, cùng ngăn lại, ấn Phượng Nhược Nam giãy dụa xuống.
Ngưu Hữu Đạo lại nói:
- Bạch tiền bối, động phòng ngày đó ông cũng có mặt, xảy ra chuyện gì người khác không rõ nhưng ông rõ, ta cũng không nói nhiều nữa, tóm lại việc hôm nay chính là vì đêm đó mà ra, vương phi nếu như muốn tính sổ thì trực tiếp tìm vương gia là được, tại sao cứ phải tính toán với người dưới chúng ta, vẫn xin Bạch tiền bối chủ trì công đạo.
Quay người lại nói với Thương Triều Tông:
- Vương gia, tiền mượn về là người dùng, vương phi là người cưới, động phòng cũng là người sung sướng, hậu quả không thể để đám người dưới chúng ta gánh chịu. Việc hôm nay cần phải có một cái kết, cứ dây dưa mãi không ý nghĩa gì, người xem thử nên làm thế nào đi?
Nói xong hắn mặc kệ, ngoắc bọn Viên Cương cùng Viên Phương rút ra sau, để lại trận đấu kia cho Thương Triều Tông. Với hắn mà nói, thực

lực không đủ, lúc nên rút lui thì phải lo rút, từ đầu đến cuối đứng trước chịu tội không thích hợp.
Thương Triều Tông hận không thể nhào tới cắn chết Ngưu Hữu Đạo, nam nhân động phòng sao có thể nói không được, còn cần người giúp đỡ? Thế này đúng là làm y mất hết thể diện nam tử hán!
Bạch Diêu cũng hơi không chịu nổi Ngưu Hữu Đạo, mấy chuyện xấu này cũng không thấy ngại dám đem ra nói trước mặt mọi người? Còn bảo ta tới chủ trì công đạo?
Ngưu Hữu Đạo không thèm quan tâm mấy chuyện này, đôi cẩu nam nữ này, chuyện nên làm đều đã làm, dựa vào cái gì mà một kẻ không lên tiếng còn một kẻ lại trút giận lên người khác?
- Ta thề sẽ giết ngươi!
Phượng Nhược Nam gầm thét, hôm nay nàng ta chẳng những bị mất mặt, còn khiến người bên dưới biết rõ một sự thật, nàng ta là nữ nhân, nữ nhân chính là nữ nhân, nó cũng ảnh hưởng khá lớn đến uy tín trong thống quân. Thực ra những năm nay trong quân Phượng Nhược Nam vẫn luôn cố ý làm nhạt bớt màu sắc nữ tính của bản thân.
- Đủ rồi! Việc này dừng ở đây, về sau không cho phép lại làm loạn nữa, ai lại lôi ra, đừng trách ta không khách khí!
Bạch Diêu hét lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn xung quanh, trầm giọng nói:

Chương 146: Hiện Tại Không Được! (2)

- Tất cả giải tán!
Lam Như Đình vội vàng phất phất tay với thân vệ của Thương Triều Tông, rất nhanh, nhân mã giằng co hai bên buông đao thương xuống, phần lớn đều nín cười trong lòng tản đi, không có sát khí, thuần túy chỉ coi như vừa xem xong một trận náo nhiệt.
Xung quanh tan hết, Phượng Nhược Nam tức giận đến mức mặt mày đỏ bừng, chống kiếm thở hồng hộc.
- Đừng có làm loạn lên nữa.
Bạch Diêu tiến lên cảnh cáo một câu, lại tới gần bên người nàng ta thấp giọng nói:
- Ta biết ngươi vì gặp một chuỗi khuất nhục nên trong lòng bất bình nhưng ngươi hẳn phải biết nặng nhẹ, làm hỏng đại sự, hai chúng ta không ai có thể gánh nổi hậu quả đâu! Ta hứa với ngươi, chỉ cần tìm được đồ, ngươi muốn làm gì bọn hắn đều được. Còn hiện tại, không được!
Phượng Nhược Nam cắn môi, chuyện lấy chồng là bất đắc dĩ, quận vương thì sao chứ, chẳng qua chỉ là con chó nhà có tang. Nàng ta căn bản rất xem thường Thương Triều Tông, cũng biết Thương Triều Tông không phải thật tâm muốn lấy nàng ta, thuần túy vì cầu sinh tồn mới có chuyện cưới hỏi. Nàng ta há phải oan uổng chính mình thật sự bằng lòng gả cho Thương Triều Tông. Vốn nghĩ vì đại cục làm trọng, không muốn thực hiện chuyện vợ chồng với Thương Triều Tông, đợi khi hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ làm thịt Thương Triều Tông. Ai ngờ nàng ta lại thất thân trong tay Thương Triều Tông, thậm chí thứ mà Phượng Nhược Nam quan tâm, ngoài nàng ta ra dường như căn bản không có ai quan tâm. Bọn họ đều cảm thấy Thương Triều Tông ngủ với nàng ta là chuyện

đương nhiên khiến trong lòng Phượng Nhược Nam uất nghẹn nhưng không có chỗ thổ lộ.
Một màn kịch náo loạn dường như kết thúc. Sự tình làm rõ, có Bạch Diêu làm chủ đè ép, sự tình dường như cũng tạm thời đi qua. Bởi vì một trận mưa to, cả nhóm người chỉnh đốn lại sơ sơ rồi sáng hôm sau lại xuất hành.
Văn Tâm ngồi trên lưng ngựa coi như tai bay vạ gió, cánh tay bị vặn trật khớp kia mặc dù đã được nắn lại như cũ nhưng vẫn phải dùng tấm gỗ treo trên cổ, không dám hoạt động lung tung, mặt mũi bầm dập.
Viên Phương lúc này đi sát bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, cho dù là ai cũng đều nhận ra cơn giận của Phượng Nhược Nam vẫn chưa nuốt xuống, chỉ tạm thời bị đè lại thôi. Có điều lúc này Viên Phương lại khá có thiện cảm với Ngưu Hữu Đạo. Người ta đã thật sự ra mặt vì lão ta, thật sự giúp lão ta vượt qua nguy cơ, không phải chỉ nói mồm. Với Viên Cương cũng có thiện cảm hơn. Trước tiên người ta lao ra bắt nha hoàn thiếp thân của Phượng Nhược Nam, còn động thủ đánh nha hoàn của Phượng Nhược Nam trước mặt mọi người, đây tuyệt đối là đang gánh chịu nguy hiểm thay lão ta, điều này khiến Viên Phương hơi mù mờ, mình đáng để hai người này làm vậy sao? Lão ta không cảm thấy mình có giá trị lớn chừng ấy!
Trải qua chuyện này, cho dù trong lòng Viên Phương vẫn còn muốn tìm cơ hội bỏ trốn nhưng bản thân lão cũng vô thức cảm thấy đi theo bên cạnh hai người này lại có một cảm giác an toàn khó hiểu. Chúng tăng Nam Sơn tự cũng có cùng tâm trạng đó, cảm quan đối với Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương đã cải thiện rất nhiều, cảm thấy hai người này cũng không xấu. Trong hành trình này, chúng tăng Nam Sơn tự lúc đầu chỉ ước tránh hai người này xa một chút, bất tri bất giác đã dần dần dựa dẫm vào hai người này. Trước kia họ cảm thấy đám người này nguy hiểm, giờ cảm thấy trong đám người này đi theo bên cạnh Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương vẫn tương đối an toàn.
…
Nam Châu, núi xanh lồng lộng, bích thủy quanh co, một con thuyền nhỏ, du ngoạn trên hồ.

Trên cái bàn nhỏ đặt thức nhắm và ít rượu, Lục Thánh Trung và An Tiểu Mãn ngồi đối diện nhau uống rượu. An Tiểu Mãn là sư đệ, tuy hai người không cùng một sư phụ nhưng đều là đệ tử cùng lứa của Ngũ Lương sơn.

Lục Thánh Trung vào cảnh nội Nam Châu cũng không vội vã chạy tới quận Thanh Sơn mà tới tìm sư đệ đã đến đây trước để tìm hiểu tin tức, tuy được Vương Hoành phân phó nhưng do kiêng kỵ Thiên Ngọc môn nên không dám lỗ mãng động thủ. An Tiểu Mãn là một trong những pháp sư dưới trướng Châu mục Nam Châu Cố Thanh Sơn, sở dĩ hai người một người ở bên Vương Hoành, một người ở bên Chu Thủ Hiền, dĩ nhiên là vì Vương Hoành và Chu Thủ Hiền hiện tại đều là tâm phúc dưới tay Đương kim thánh thượng.

Một thanh niên đạp sóng chạy như bay đến, trình lên một quyển trục mật báo nhỏ rồi lại tiếp tục đạp sóng rời đi.

An Tiểu Mãn gẩy gẩy mở quyển trục nhỏ ra, sau khi nhìn qua nội dung bên trong liền đưa cho Lục Thánh Trung đối diện:

- Lục sư huynh, tin tức huynh cần. Phượng Lăng Ba chưa từng coi trọng Thương Triều Tông, vậy mà phái ra mười mấy tu sĩ tùy hành bảo hộ, tu sĩ Kim Đan kỳ có vài tên, còn có Bạch Diêu cao thủ đứng trên Đan bảng đích thân dẫn đội hộ tống, không phải một tu sĩ Trúc Cơ kỳ như huynh có thể đối phó. Huynh muốn lấy được thủ cấp Ngưu Hữu Đạo kia e là không thể đâu!

Chương 147: Trong Cung Hạ Quyết Tâm (1)

Đan bảng Kim Đan là do Băng Tuyết các của giới tu hành làm ra, viết là: Bát bách kim đan, danh động thiên hạ!
Nếu là Kim Đan bảng, dĩ nhiên là chỉ những người tu vi đã đạt cảnh giới Kim Đan, thực ra người tu vi Kim Đan kỳ trong giới tu hành không chỉ tám trăm người nhưng có thể lên được bảng chỉ có tám trăm danh ngạch. Tám trăm tu sĩ Kim Đan này không phải đã lên bảng là có thể vĩnh viễn chiếm cứ vị trí trên bảng. Đan bảng có thể được thay đổi bất cứ lúc nào, chẳng hạn có ai đánh bại người nào đó trên bảng thì sẽ tự động được thay vào đó, hoặc ai đó chết thì sẽ tự động bị xóa tên khỏi bảng.
Rất nhiều người khinh thường Đan bảng này, bởi vì bảng danh sách nào cũng không phải tuyệt đối, trong quá trình khảo cứu ra vẫn có chỗ bị người ta lên án. Có vài tu sĩ Kim Đan không muốn dương danh nên ẩn cư, rất hiếm khi giao thủ với người khác, thực lực thật sự không cho người ngoài biết, có vài tu sĩ Kim Đan thắng không khoe khoang, bại không lên tiếng. Thử hỏi trong tình huống này, làm sao có thể cam đoan bảng danh sách tuyệt đối công bằng?
Có lẽ Băng Tuyết các đã cân nhắc đến điểm này, có xếp hạng cụ thể chỉ có mười thứ hạng đầu. Đây là thập đại cao thủ Đang bảng, họ tuyệt đối có thực lực, về tổng thể những tu sĩ có ý kiến trong thiên hạ không quá nhiều. Còn bảy trăm chín mươi cái tên kia chỉ hiện tên trên bảng chứ không phân chia thứ tự. Bát bách kim đan, danh động thiên hạ! Thật đúng là vang danh thiên hạ, mặc kệ tu sĩ khác có phục hay không, không ai trong thiên hạ có thể thực sự làm rõ chênh lệch thực lực cao thấp một cách kỹ càng giữa các Kim Đan. Những kẻ quyền quý nắm giữ tài nguyên dĩ nhiên sẽ nhìn vào bảng danh sách, dựa vào những người trong

bảng danh sách để cung cấp tài nguyên tu luyện, biến cao thủ đan bảng thành pháp sư tùy tùng hoặc làm những công việc đảm bảo an toàn.
Kể từ đó, những người có tên trên bảng liền gặp phiền phức, thường xuyên sẽ có người tìm tới cửa khiêu chiến, chạy tới khiêu chiến phần lớn đều là những tu sĩ thiếu tài nguyên tu luyện. Người đến gây chuyện cũng không còn cách nào khác, đều là tu sĩ Kim Đan, cái giá túc chủ đưa ra để thuê họ không giống nhau. Chẳng hạn, đều là đồ bán ra, một món đồ được đóng gói tinh xảo bán ra từ một cửa hàng có tên tuổi có thể bán mười kim tệ, một món không được đóng gói bày bán trên một sạp hàng chỉ có thể bán một kim tệ, dựa vào cái gì cùng một món đồ mà có cái giá tiền chênh lệch nhiều như vậy?
Đặt lên người cũng có đạo lý như nhau, dù ngươi có nói ngươi có chất lượng tương tự hoặc so ra còn có năng lực hơn cũng vô dụng. Túc chủ cũng không tin, ngươi nói như nhau là như nhau sao? Chứng minh cho ta thử đi, ngươi đi đánh bại một cao thủ Đan bảng thử đi! Đi lòng vòng một hồi cuối cùng vẫn là phải đi so thử, hà tất gì phải chịu nhục trước mặt túc chủ, chi bằng đi khiêu chiến trước đã, có cái tên trên bảng rồi tính sau.
Đương nhiên, nếu có tên trên bảng có bối cảnh môn phái, bình thường sẽ không ai dám khiêu chiến, trừ phi ngươi tài giỏi thắng cả môn phái người ta, nếu không hôm nay ngươi lên bảng, ngày mai có thể sẽ bị một đám người giết chết. Và tu sĩ Kim Đan có bối cảnh môn phái cũng sẽ không đi làm người khiêu chiến. Tài nguyên tự có môn phái cung cấp, không đáng đi làm mấy chuyện gây sự, khiêu khích những tên căn bản không hề có bối cảnh môn phái. Khiêu chiến kẻ có bối cảnh môn phái càng không cần thiết, sẽ tạo thành xung đột giữa hai phái.
Kể từ đó, Đan bảng dĩ nhiên dễ dàng bị người ta lên án là khảo cứu không toàn diện. Nhưng Băng Tuyết các người ta cũng nói, ngươi cảm thấy người nào trên bảng không thích hợp thì cứ đem bản lĩnh ra nói chuyện đi? Nhưng chẳng có ai ăn no rồi không có chuyện gì làm đi điểm danh từng người nói ai ai có tên trên bảng danh sách có tiếng không có miếng? Đây không phải đang tìm người kết thù sao?
Những người bất mãn dĩ nhiên trách đám nữ nhân Băng Tuyết các nhàn rỗi chẳng có chuyện gì làm nên càn rỡ làm loạn, thế nhưng cũng không

ai dám đi gây rắc rối cho Băng Tuyết các. Các chủ của Băng Tuyết các là tôn nữ của Tuyết bà bà lão quái vật Nguyên Anh kỳ, thực lực chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay trong giới tu hành. Đan bảng là do các chủ Băng Tuyết các tiền nhiệm làm ra, các chủ tiền nhiệm là đệ tử Tuyết bà bà. Ngay cả lão quái vật Nguyên Anh kỳ khác cũng không lên tiếng với Đan bảng này, các tu sĩ khác trong thiên hạ dĩ nhiên không dám nhiều lời. Không ai dám tận lực đi chống đối Băng Tuyết các, Tuyết bà bà người ta là người đứng trên đỉnh chuỗi thực vật, có bối cảnh này, không thiếu tài nguyên tu luyện, cũng không thiếu danh và lợi, không đáng tranh đoạt kết thù với người khác, được coi là một tồn tại tương đối siêu nhiên.

Tương đối mà nói, Đan bảng cũng không phải không có chỗ thích hợp, ít nhiều gì cũng có thể phản ánh được thực lực nhất định, hoặc là vì bối cảnh của Tuyết bà bà, nhân mạch của Băng Tuyết các người ta không cần phải nói.

Họ nắm giữ tin tức trong thiên hạ toàn diện hơn so với người bình thường nên dễ đưa ra bình xét hơn. Chẳng hạn ở đâu đó có ai đó đánh với ai đó một trận, thắng bại như thế nào, rất nhiều người có lẽ chưa từng nghe thấy, Băng Tuyết các cũng đã thu được tin tức rồi sửa trên Đan bảng, không ít người cũng nhờ vào Đan bảng mới biết ai đánh nhau với ai.

Về phần vì sao không làm ra Nguyên Anh kỳ cùng Trúc Cơ kỳ hoặc Luyện Khí kỳ, dĩ nhiên là Băng Tuyết các không dám suy đoán lung tung đối với Nguyên Anh kỳ, còn Trúc Cơ kỳ và Luyện Khí kỳ bên dưới vì nhiều vô số kể, sao phân tích cho hết.

Xem qua nội dung mật báo, Lục Thánh Trung cười khổ:

- Bạch Diêu cao thủ Đan bảng cũng đích thân xuất mã, Phượng Lăng Ba này đúng là đủ để mắt đến quận vương nghèo túng này thật!

An Tiểu Mãn sờ cằm, dĩ nhiên cũng khá buồn bực.

- Đúng vậy, Phượng Lăng Ba này không khỏi quá coi trọng Thương Triều Tông rồi. Chẳng những gả nữ nhi, còn phái Bạch Diêu hộ vệ, đến mức đó sao? Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một cách giải thích, xem ra ảnh hưởng của Ninh Vương với Phượng Lăng Ba không nhỏ, thế nhưng

Thiên Ngọc môn nói thế nào? Ninh vương với Thiên Ngọc môn có sức ảnh hưởng lớn vậy sao? Nghĩ không ra...
Lắc đầu, bộ dạng đánh giá:
- Lục sư huynh, chuyện của huynh, đệ đề nghị nên nghĩ lại!
Lục Thánh Trung thở dài:
- Ngũ Lương sơn chúng ta cũng không phải là đại môn phái, không thể tự chủ một phương, chỉ có thể phụ thuộc,bất cứ lúc nào cũng có thể thay thế, Vương Hoành nhất định phải làm như vậy, ta có thể thế nào? Nếu không thể cho một công đạo, với quan hệ của Vương Hoành, bất cứ lúc nào cũng có thể đá Ngũ Lương sơn chúng ta ra khỏi cục diện, ảnh hưởng không phải chỉ có mình ta!
An Tiểu Mãn nghe vậy liền rơi vào trầm mặc. Đúng là như vậy, không cần phải nói, Vương Hoành cùng với Chu Thủ Hiền túc chủ của mình bên này đều là bảo hoàng phái, nếu thật sự chọc cho Vương Hoành không vui, tùy tiện đánh tiếng với Chu Thủ Hiền, Chu Thủ Hiền không thể vì một đệ tử tiểu môn phái như gã ta mà đắc tội với Vương Hoành ở kinh thành. Ngay cả gã ta cũng có thể phải biến khỏi chỗ Chu Thủ Hiền, những đại môn phái có sức ảnh hưởng với phái bảo hoàng kia chưa chắc sẽ ra mặt nói chuyện giúp bọn gã, những tiểu môn phái có thể thay thế bọn gã thật sự là quá nhiều.
- Nhưng việc này gần như không thể hoàn thành, đừng nói sư huynh, cho dù cả Ngũ Lương sơn ta đồng thời xuất động chỉ e cũng không chơi lại một mình Bạch Diêu. Bạch Diêu đã từng một mình đánh tan một môn phái đấy!
An Tiểu Mãn than nhẹ.
Lục Thánh Trung ngửa mặt lên trời thở dài:
- Việc thành tại người, đã không thể đối đầu vậy thì dùng trí đi!
Gã cầm chén rượu uống một ngụm, đập chén lên bàn, không kìm được mắng một tiếng:
- Mẹ nó, Ngưu Hữu Đạo kia phải gọi là Ngưu Hữu Bệnh mới đúng. Giết ai chẳng được đi giết Tống Diễn Thanh làm gì, biết rõ bối cảnh Tống Diễn Thanh lớn như vậy còn dám trêu vào.
…

Kinh thành Yến quốc, trong nội đường Đại Tư Không phủ, Tống Cửu Minh bước nhanh vào, cung kính hành lễ với Đồng Mạch ngồi trên ghế. Đồng Mạch phất tay cho những người khác trong nội đường lui ra, đứng dậy vòng qua án dài, đi tới đứng dưới mái hiên. Tống Cửu Minh hầu ở bên cạnh im lặng không nói, chờ phân phó.
Đồng Mạch trầm mặc một lúc lâu mới từ từ nói:
- Trong cung hạ quyết tâm, diệt trừ Thương Triều Tông, chúng ta không có được thì cũng không thể để rơi vào tay Phượng Lăng Ba.
Tống Cửu Minh sửng sốt một chút.
- Phượng Lăng Ba há có thể từ bỏ ý đồ?
Đồng mạch đáp:
- Bệ hạ bên này kiêng kị Phượng Lăng Ba bên kia tiết lộ tin tức, Phượng Lăng Ba sao có thể không kiêng kị bệ hạ bên này sẽ tiết lộ tin tức, điểm khác biệt duy nhất là bệ hạ phải bận tâm thiên hạ Đại Yến, không muốn nhìn thấy Đại Yến nội loạn khiến ngoại địch thừa cơ hội. Còn Phượng Lăng Ba không lo lắng chuyện này. Đây chính là chân trần không sợ mang giày, bởi vậy mới khiến cho Phượng Lăng Ba không sợ hãi gì. Nếu có thể nhất cử giải quyết được Thương Triều Tông, cùng lắm cho chút lợi ích trấn an Phượng Lăng Ba, cũng chẳng tổn thất gì. Nếu thất thủ, Phượng Lăng Ba cũng không dám phản công quá mức, bí mật kia tiết lộ ra ngoài đối với bên đó cũng không có ích lợi gì, nhưng bệ hạ cũng không dám lại bức bách lần thứ hai.
Tống Cửu Minh vừa suy tư vừa khẽ gật đầu, hiểu rõ ý bên trong, một khi để Phượng Lăng Ba hiểu lầm hoàng đế ỷ vào quyền trượng hoàng đế có thể động thủ nhiều lần với ông ta, Phượng Lăng Ba ăn không tiêu cũng không thể tiếp nhận, phát hiện vật kia đối với hoàng đế không hề có hiệu quả uy hiếp, tất nhiên muốn chó cùng rứt giậu, đây là đòn nặng Đại Yến khó chịu đựng được. Lão ta từ từ nói:
- Cho nên chỉ có một cơ hội động thủ!
Đồng Mạch gật đầu:
- Đúng, chỉ có một cơ hội.
…
Phủ thứ sử Nam Châu, trên lầu các giữa đình thủy tạ, Chu Thủ Hiền cẩm bào đai lưng ngọc dựa vào lan can vê râu trầm mặc không nói.

Chương 148: Trong Cung Hạ Quyết Tâm (2)

Một tráng hán áo xanh râu quai nón leo nhanh lên lầu các, đi đến bên người Chu Thủ Hiền chắp tay nói:
- Không biết châu mục mời ta tới có gì phân phó?
Chu Thủ Hiền thả tay xuống, chắp tay sau lưng dạo bước về trong các:
- Nghiêm Đoạt, có chuyện!
Tráng hán áo xanh Nghiêm Đoạt đi theo bên cạnh.
- Châu mục cứ nói đừng ngại!
Chu Thủ Hiền trầm ngâm nói:
- Bệ hạ có chỉ, Thương Triều Tông không thể lưu, muốn ta giải quyết y!
Nghiêm Đoạt suy tư:
- Nghe nói Thương Triều Tông thành con rể Phượng Lăng Ba, nếu động vào chẳng phải muốn phát động đại quân tiến công? Tình hình Đại Yến bây giờ, vạch mặt với bên Phượng Lăng Ba hình như không ổn. Đại quân bên này khẽ động, những kẻ có binh quyền riêng các nơi e cũng sẽ ngo ngoe muốn động, những chuyện cỏn con làm không tốt sẽ gây ra rắc rối lớn, lại thêm những quốc gia xung quanh nhìn chằm chằm, rất có khả năng sẽ nhân lúc rối loạn nhảy vào. Tình thế này, làm như vậy thỏa đáng sao?
Chu Thủ Hiền dừng bước:
- Chính là bởi vì không muốn vạch mặt với Phượng Lăng Ba cho nên bệ hạ hạ mật chỉ, muốn bí mật xử quyết Thương Triều Tông, cho nên mới chiêu ngươi đến!
Nghiêm Đoạt thử dò xét nói:
- Ám sát?
Chu Thủ Hiền không có phủ nhận, lại bổ sung:

- Vừa nhận được tin, nhóm Thương Triều Tông đã vào đến cảnh nội quận Thanh Sơn, tùy hành có một ngàn kỵ binh, bốn ngàn bộ tốt, có hơn ba mươi tu sĩ Thiên Ngọc môn phái đi hộ tống, thủ lĩnh dẫn đội là Bạch Diêu của Thiên Ngọc môn!
- Bạch Diêu?
Nghiêm Đoạt hơi sửng sốt, chợt cười khổ nói:
- Bạch Diêu là một trong những tuấn kiệt của Thiên Ngọc môn, là cao thủ có tên trên Đan bảng, từng dựa vào sức một người phá hủy một môn phái, còn có ba mươi tên đồng môn hiệp trợ, lại có mấy ngàn nhân mã vây công có thể khiến người rơi vào vũng bùn. Châu mục, thứ cho ta nói thẳng, với tình hình thế này có thể tuyệt đối nắm chắc giết được mục tiêu, trừ cao thủ Nguyên Anh kỳ, chí ít phải là mười cao thủ đứng đầu Đan bảng mới làm được.
Chu Thủ Hiền nói:
- Cao thủ Nguyên Anh kỳ không hỏi thế sự, cho dù bệ hạ đích thân ra mặt chưa chắc đã mời được, còn mười cao thủ đứng đầu đan bảng cũng sẽ không vô duyên vô cớ cuốn vào việc này. Người trong môn phái khác có Thiên Ngọc môn chấn nhiếp cũng không dám tuỳ tiện tới khai chiến.
Nghiêm Đoạt hiểu ra, cho nên mới đến tìm tán tu hắn ta, hắn ta thở dài:
- Châu mục, không phải ta chối từ, mà là năng lực có hạn, không cách nào làm được, sợ sẽ hỏng đại sự của châu mục, châu mục vẫn nên mời cao minh khác đi!
Nghiêm Đoạt cũng biết hậu quả khi cự tuyệt Chu Thủ Hiền. Ngươi lấy được lợi ích từ tay người ta, giờ gặp chuyện lại không chịu ra mặt, trên đời này nào có chuyện tốt như vậy? Sau này còn có thể lấy được chỗ tốt từ tay người ta nữa hay không chưa nói tới, chỉ cần sau khi việc này truyền ra ngoài, những thế lực khác cũng sẽ không dám mướn hắn ta nữa. Người gặp chuyện liền lui, ai dùng loại người này chứ? Hậu quả không thể nói là không nghiêm trọng, tương đương với tự hủy tương lai, nhưng hắn ta hiểu rằng chuyện này căn bản không cách nào làm được, chạy đi cũng chỉ chịu chết. Mặc dù cũng là tu sĩ Kim Đan nhưng Nghiêm Đoạt biết rõ mình không phải đối thủ của Bạch Diêu, đó là chưa nói đến Thiên Ngọc môn sau lưng Bạch Diêu. Sau khi chuyện này xảy ra, Thiên Ngọc môn không thể nào tha cho hắn ta, những người trong

các môn phái kia đều không muốn công khai trở mặt với Thiên Ngọc môn, một tán tu như hắn ta lấy đâu ra lá gan lớn như vậy trừ khi chán sống rồi chứ.
Từ chối Chu Thủ Hiền có thể là hủy đi tiền đồ nhưng ít nhất còn bảo vệ được tính mạng, chỉ cần còn sống thì tất cả vẫn còn có khả năng, nhưng chết rồi thì chẳng còn gì cả. Hắn ta có thể nói ra câu “mời cao nhân khác” đã biết rõ bản thân mình có lỗi với những gì Chu Thủ Hiền cho, không cần Chu Thủ Hiền đuổi, tự hắn ta sẽ đi.
Chu Thủ Hiền khoát tay, nhẹ nhàng khuyên:
- Trước hết nghe ta nói hết lời, cũng không phải là để ngươi đi một mình, ta đã sớm bí mật điều một vạn tinh binh mai phục trên con đường Thương Triều Tông buộc phải đi qua. Tinh binh sẽ phối hợp với các ngươi chặn đánh, có thêm năm mươi tu sĩ khác nghe theo sự điều động của ngươi, trong đó tu vi Kim Đan bao gồm cả ngươi có mười người. Cho dù là đại quân nhân mã hay là số lượng tu sĩ đều thắng đối phương, ngăn cản đám nhân mã của quận Quảng Nghĩa và đám Bạch Diêu đều không thành vấn đề. Hắn là có đủ cơ hội để ngươi giải quyết xong Thương Triều Tông.
Nghiêm Đoạt hơi sửng sốt một chút, một vạn tinh binh, năm mươi tên tu sĩ, trong đó còn có mười tu sĩ Kim Đan, chỉ để giết một mình Thương Triều Tông. Đội hình không thể nói là không khổng lồ, ước lượng sơ, động thủ thế này thực sự đã có nắm chắc. Có điều hắn ta ngẫm nghĩ, vẫn chắp tay hổ thẹn nói:
- Châu mục, thứ tội!
Ngụ ý vẫn là cự tuyệt, vấn đề mấu chốt là ở Thiên Ngọc môn, hắn ta có nhà có con nhỏ, một tán tu không thể trêu vào Thiên Ngọc môn.
Chu Thủ Hiền hơi híp mắt lại, ngữ điệu từ từ nói:
- Nghiêm Đoạt, mấy năm nay Chu mỗ chưa hề bạc đãi ngươi đúng không?
- Hậu ân của Châu mục, sau này ổn thỏa sẽ báo đáp, quyết không nuốt lời. Cáo từ!
Nghiêm Đoạt chắp tay, xoay người rời đi.
Chu Thủ Hiền gọi:

- Không vội, có thứ này muốn cho ngươi xem, xem xong hẵng đi cũng không muộn.
Ngoài các lâu có hai người nhanh chóng bước vào, đứng hai bên lão, chính là pháp sư tùy tùng của lão.
Nghiêm Đoạt đi đến đầu cầu thang thì cơ thể dừng lại, chậm rãi quay người, cảnh giác cao độ, lo lắng đối phương muốn giết người diệt khẩu.
Ai ngờ một người bên trái Chu Thủ Hiền vung tay vứt ra hai thứ, Nghiêm Đoạt xòe năm ngón hút vào trong lòng bàn tay. Hắn ta vừa nhìn một chút, trong nháy mắt sắc mặt thay đổi, đột nhiên ngẩng đầu lên nói:
- Châu mục, ông có ý gì?
Trong tay chính là hai miếng ngọc bội, người khác không biết nhưng hắn ta thì quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, là ngọc bội trên người vợ và nữ nhi hắn ta.
Chu Thủ Hiền trong lòng cười lạnh, bình thường cung cấp tài nguyên nuôi ngươi, có việc lập tức quay đầu bước đi, nào có chuyện tốt như vậy. Ngươi cho rằng chỗ này của ta có thể muốn đến thì đến muốn đi thì đi sao? Có điều ngoài mặt lão ta vẫn rất ôn hòa nhã nhặn:
- Yên tâm, tôn phu nhân và lệnh ái vẫn ổn. Cảnh nội Nam Châu ta cũng có nhiều nơi phong quang tú mỹ, có người bồi các nàng du sơn ngoạn thủy rồi, giờ tâm tình các nàng rất vui vẻ, không biết gì đâu, đợi Nghiêm huynh trở về tất nhiên là lúc cả nhà đoàn tụ mỹ mãn, các nàng sẽ không phải chịu bất kỳ kinh hãi gì.

Chương 149: Kiếp Nạn Của Thượng Thanh Tông (1)

Đây rõ ràng là bắt thê nữ mình làm con tin, rõ ràng đang cảnh cáo hắn ta, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt! Có thể nói Nghiêm Đoạt tràn đầy phẫn nộ, hận không thể lao tới tóm lấy Chu Thủ Hiền nhưng hắn ta nhìn sang hộ vệ trái phải bên cạnh đối phương thì liền biết người ta đã sớm chuẩn bị, mình không có khả năng đắc thủ. Sự tình đã rõ ràng, mình không đáp ứng, đừng nói thê nữ khó giữ được tính mạng, chỉ sợ chính bản thân cũng đừng mong dễ dàng thoát thân.
Suy đi nghĩ lại, không thể không đè lửa giận xuống, Nghiêm Đoạt trầm giọng nói:
- Không biết năm mươi tu sĩ kia là đệ tử môn phái nào?
Chu Thủ Hiền đáp:
- Giống như ngươi, đều là tán tu. Bọn họ tạm thời còn chưa biết phải làm gì để tránh tiết lộ phong thanh. Loại chuyện này trước khi xong chuyện không nên quá mức phô trương.
Đều là tán tu? Nghiêm Đoạt trầm giọng nói:
- Châu mục xác định sau khi bọn họ biết tình hình vẫn dám động thủ với người của Thiên Ngọc môn chứ?
- Triệu tập người đều đã cân nhắc rồi, sẽ không nhận người lung tung. Trước khi động thủ, ngươi cho chúng nhìn vài thứ, bọn chúng tự nhiên sẽ nghe ngươi.
Người bên phải lão ta lại vứt một cái túi phía sau tới.
Nghiêm Đoạt nhận lấy, mở miệng túi ra xem, bên trong có rất nhiều thứ lộn xộn, có ngọc bội, có trâm gài tóc các loại... Vừa nhìn đã rõ, những tu sĩ kia cũng giống hắn ta, e là bọn họ cũng không thể không làm. Có thể trong chốc lát uy hiếp nhiều tu sĩ trong tay như vậy, tuyệt đối người bình

thường không thể làm được. Hắn ta không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là có người trong các môn phái kia âm thầm gây nên, chỉ e không phải chỉ một hai môn phái. Trong lòng hắn ta thật sự rất hận, những người trong các môn phái kia không dám công khai vạch mặt với Thiên Ngọc môn, sợ bị Thiên Ngọc môn trả thù nên ép bọn họ làm loại chuyện này!
- Châu mục thật đúng là thủ đoạn khôn lường!
Nghiêm Đoạt hừ lạnh khen.
- Ăn lộc của vua thì dâng mệnh cho vua thôi! Bệ hạ có chỉ, làm thần tử dĩ nhiên cúc cung tận tụy!
Chu Thủ Hiền ra vẻ phục tùng rủ mắt xuống đáp, mặc kệ đối phương trào phúng, mặt mày vừa nhấc, nghiêm mặt nhắc nhở:
- Cảnh cáo trước, khi động thủ tất cả mọi người nhất định phải che mặt giấu toàn bộ thân phận, mặc kệ việc này thành hay bại cũng không hề liên quan gì đến triều đình, đến ta.
Nghiêm Đoạt tiếp lời:
- Châu mục phân phó, sao dám không theo!
- Đừng dây dưa nữa, lập tức xuất phát đi. Đến nơi tự có người tiếp ứng các ngươi đến chỗ phục kích.
Rõ ràng giờ vẫn chưa nói ra hết toàn bộ bố trí.
Dứt lời, một người bên cạnh lão ta đi đến bên Nghiêm Đoạt, đưa tay mời nói:
- Nghiêm huynh, mời!
Nghiêm Đoạt chắp tay với Chu Thủ Hiền, quay người nhanh chân bước đi, lửa giận trong mắt vẫn khó tan đi.
…
Vù! Xoẹt!
Một hưởng tiễn xông ra khỏi núi, nổ tung trên trời, cảnh báo!
Ngay sau đó, nhân viên cảnh giới phía sau phát hiện, nhanh chóng thả tiếp một hưởng tiễn, từng tin cảnh báo liên tiếp xuất hiện trên không mãi cho đến chỗ của Thượng Thanh tông.
Keng keng keng! Tiếng chuông cảnh báo dài, địch tập kích!
Tiếng chuông cảnh báo đã nhiều năm chưa vang lên, các đệ tử trong phòng ốc ở các dãy núi Thượng Thanh tông lần lượt lao ra, tụ tập.
Đường Nghi, La Nguyên Công, Tô Phá, Đường Tố Tố cùng một đám đệ

tử Thượng Thanh tông tụ tập ở một mảnh đất trống, vẻ mặt ai nấy nghiêm túc nhìn về phía truyền đến báo động.
Sau khi Tống Diễn Thanh xảy ra chuyện, chuyện Thượng Thanh tông luôn lo lắng cuối cùng hình như đã đến! Cũng thực sự đã tới, một đám tu sĩ từ sau dãy núi xa xa lao đến, bay lượn trên rừng cây xanh ngắt kéo tới, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy động tĩnh đánh nhau. Đệ tử phụ trách cảnh giới vừa hơi phản kháng, hậu quả không cần nghĩ cũng biết.
- Nghiệt đồ!

Chương 150: Kiếp Nạn Của Thượng Thanh Tông (2)

Đường Tố Tố cắn răng mắng.
Đám La Nguyên Công biết bà mắng ai, ngoài Tống Thư có lẽ không phải ai khác. Trên thực tế bọn họ đều cho rằng vì Tống Diễn Thanh chết nên mới rước lấy trả thù của Tống gia.
Bọn họ thật tình không biết, ngay từ đầu Tống gia kiêng kỵ vào nguyên nhân nào đó không xuống tay với Thượng Thanh tông chẳng qua chỉ muốn tỏ chút sắc mặt mà thôi. Thượng Thanh tông thuần túy là bị liên lụy của ván cờ đại thế. Không phải Tống gia mà có những người khác không muốn nhìn thấy Thượng Thanh tông tiếp tục tồn tại. Đối với vài người mà nói, diệt Thượng Thanh tông chỉ là chuyện một câu nói.
- Là Lưu Tiên tông!
Ngữ điệu La Nguyên Công nặng nề.
Đã có thể nhìn thấy rõ hình dáng của kẻ tập kích, có ít nhất hơn nghìn người bay lượn tới, ai nấy còn mang theo nguyệt luân như hai mảnh trăng khuyết.
Roẹt! Đường Nghi chưởng môn rút bảo kiếm đầu tiên, thần sắc vô cùng ngưng trọng.
Tiếng rút kiếm xoẹt xoẹt vang lên, ai nấy đều chuẩn bị cho một trận liều chết.
Số người có thể nhìn thấy của đối phương đã hơn nghìn người, còn cả Thượng Thanh tông chỉ có được mấy trăm người, giờ có lui cũng chẳng khác gì tan tác, đứng trước một trận truy sát tàn khốc, đệ tử tu vi yếu căn bản chạy không nhanh, lui tương đương với vứt bọn họ ở lại chịu chết.
Huống hồ còn không biết đối phương âm thầm mai phục bao nhiêu

người, dưới tập kích của đối phương giờ mới phản ứng lại đã hơi trễ. Hoặc là vứt một số người lại phá vòng vây hoặc là tử chiến đến cùng. Thượng Thanh tông mặc dù nghèo túng nhưng vẫn chưa đến mức chưa giao chiến, chưa đến phút cuối cùng đã vứt đệ tử bỏ chạy. Nhưng có vài đệ tử lại không thể nào tiếp nhận được áp lực này, mắt thấy đại địch tiến đến, có người chậm rãi lui lại, vừa hơi lui một chút, đột nhiên quay đầu bỏ chạy. Một người chạy trốn, trong nháy mắt đã dao động sĩ khí quyết tâm tử chiến, liên tiếp có mấy chục người lâm trận bỏ chạy, liều mạng chạy vào rừng sâu.

- Phản đồ!

La Nguyên Công quay đầu lại nhìn, tức giận đến mức run lẩy bẩy.

Đường Nghi quay đầu lại nhìn cõi lòng bi phẫn, sâu sắc cảm nhận được tư vị nghèo túng của Thượng Thanh tông, lòng người thật sự lỏng lẻo. Địch vừa đến, không hề có ý ngăn địch lại có đệ tử lâm trận bỏ chạy, hơn nữa vừa chạy đã có mấy chục người khiến chưởng môn như nàng sao có thể chịu nổi!

Nhưng lúc này tình thế cực kỳ nghiêm trọng trước mặt, không phải là lúc phân tán tinh lực thanh lý môn hộ nếu không sẽ tự làm rối đội hình của mình. Nàng chỉ có thể để mặc những đệ tử kia chạy trốn!

Hơn nghìn người Lưu Tiên tông lần lượt bay lên đáp xuống, lấy trưởng lão Ô Thiếu Hoan làm đầu, đệ tử Lưu Tiên tông nhanh chóng dàn thế trận hình bán nguyệt vây lấy đệ tử Thượng Thanh tông, hai bên cùng giằng co.

La Nguyên Công huy kiếm chỉ, quát:

- Ô Thiếu Hoan, Thượng Thanh tông ta và Lưu Tiên tông ngươi không thù không oán, vì sao lại mạnh mẽ xông đến sơn môn ta?

Ô Thiếu Hoan bình tĩnh nói:

- La huynh, Linh Sơn bảo địa người có đức chiếm lấy, Thượng Thanh tông chỉ có chút người thế này, chiếm nơi tốt như vậy có phải hơi quá rồi không? Hưởng dụng nhiều năm như vậy theo lý thuyết hẳn là hưởng thụ đủ rồi, Lưu Tiên tông ta cũng không muốn làm khó Thượng Thanh tông, chỉ cần Thượng Thanh tông đồng ý giao linh sơn bảo địa cho Lưu Tiên tông ta, chúng ta lập tức thả các ngươi đi, tuyệt đối không làm khó các ngươi. Thế nào?

Nói nơi Thượng Thanh tông chiếm là linh sơn bảo địa cũng không quá. Tổ sư khai sơn của Thượng Thanh tông chính là quốc sư Đại Yên, nơi tông môn lựa chọn dĩ Yên quốc, không biết sớm đã có bao nhiêu người ngấp nghé.

Nhưng đối với Thượng Thanh tông mà nói, nơi ở của tông môn, tiên sư các đời đều an táng ở đây, nếu đem tổ nghiệp truyền thừa nhiều năm như vậy chắp tay tặng người, về sau đâu còn mặt mũi gì đặt chân trong giới tu hành. Thượng Thanh tông không thể đáp ứng điều kiện này, người ta đưa ra điều kiện này rõ ràng là cố ý gây chuyện.

- Muốn cướp thì phải xem thử các ngươi còn mạng mà lấy không!

Chưởng môn Đường Nghi nghiêm nghị quát, mặt giận dữ.

Ô Thiếu Hoan cười lạnh:

- Vị này hẳn là Đường chưởng môn? Xem ra Thượng Thanh tông đúng là không còn ai nên mới để một nha đầu hỉ mũi chưa sạch làm chưởng môn, đúng là khí số đã hết, theo ta thấy...

- Rừ!

Một tiếng gầm gừ vang vọng sơn lâm.

Cả đám kinh ngạc nhìn xung quanh thì thấy trên đỉnh núi một mãnh thú giống sư tử mà không phải sư tử đang ngửa mặt lên trời gầm thét, toàn thân là bộ lông kim quang bóng loáng tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ dưới ánh mặt trời.

- Kim Mao Hống!

Có người kinh ngạc một tiếng.

Không ít người của Lưu Tiên tông vì thế mà biến sắc.

Chương 151: Sư Thúc (1)

Nhìn thấy con hung thú này, hầu hết tất cả đều liên tưởng đến Ma tông Thánh nữ đời trước, tọa kỵ của ma nữ đó chính là một con Kim Mao Hống hiếm thấy. Sau đó ma nữ quấn quit với một đệ tử của Thượng Thanh tông, tình yêu khó phân, vì thế mà lâm nạn, còn đệ tử Thượng Thanh tông kia cũng bởi vì ma nữ mà bị trục xuất khỏi sư môn. Về sau, con Kim Mao Hống hiếm thấy kia liền đi theo bên cạnh đệ tử bị đuổi đi của Thượng Thanh tông kia.

Kết hợp với đoạn chuyện cũ năm đó, giờ thấy một con Kim Mao Hống hiếm có xuất hiện ở Thượng Thanh tông, đây chắc chắn không phải ngẫu nhiên, người biết nhìn đại khái đều hiểu vị ở Yêu ma lĩnh kia đã đến rồi!

Sắc mặt đám người Lưu Tiên tông vừa rồi còn khí thế hung hang, lập tức trở nên khó coi, dường như không hề ngờ đến.

Nhìn con Kim Mao Hống đứng sừng sững trên đỉnh núi phát ra kim quang lóng lánh nhìn xuống dưới, sắc mặt Đường Tố Tố cũng hơi khó coi, bởi vì bà rất ghét chủ nhân Kim Mao Hống! Lúc này Kim Mao Hống lại xuất hiện, xuất hiện vào thời điểm Thượng Thanh tông rơi vào tình thế nguy cấp nhất, sắc mặt La Nguyên Công phức tạp, tâm tình cũng rất phức tạp.

- Sư thúc!

Đường Nghi gọi một tiếng, thật sự là quá bất ngờ, trong mắt nàng lộ ra vẻ vui mừng, đó là người nàng đã ngưỡng mộ từ nhỏ, ông chưa từng khiến nàng thất vọng.

Trong mắt Tô Phá cũng hiện lên vẻ vui mừng, ông không dám đảm bảo người kia có thể đến nên chỉ bảo Đồ Hán đi xem thử, không ngờ tới thật. Rõ ràng, người kia hẳn đã đến từ sớm nhưng vẫn luôn chờ xung quanh Thượng Thanh tông, nếu không sẽ không thể trùng hợp như vậy, vừa

đúng lúc Thượng Thanh tông gặp phải đại nạn liền xuất hiện. Có lẽ ông ấy đã nhìn thấy hưởng tiễn cảnh báo, nghe thấy tiếng chuông cảnh báo kêu dài nên mới hiện thân. Nghe nói Thượng Thanh tông gặp nạn, một mực chờ xung quanh Thượng Thanh tông, chỉ dựa vào tấm lòng này, Tô Phá đã cảm thấy được an ủi lúc tuổi già, trong lòng vô cùng cảm khái, sư huynh ơi sư huynh, huynh trên trời có linh thiêng có thể nhắm mắt, vẫn là sư huynh có tuệ nhãn, nhận ba đệ tử người nào cũng đều tài giỏi!
Có vài người chỉ biết Kim Mao Hống này là dị thú được ghi chép trong dị chú lục, là di chủng thượng cổ, hiện tại vô cùng hiếm thấy, chẳng biết sao bây giờ lại xuất hiện ở đây, căn bản không biết nguyên nhân đằng sau.
Sắc mặt Ô Thiếu Hoan căng cứng khó coi, nhìn xung quanh không thấy chủ nhân Kim Mao Hống, sau khi trao đổi ánh mắt với sư huynh đệ xung quanh đều biết không nên hành động thiếu suy nghĩ nữa. Vị kia của Yêu Ma lĩnh là một kẻ điên nổi tiếng, chỉ dựa vào sức một người quét ngang mười môn phái, hơn nữa còn đều là những môn phái không nhỏ, là cao thủ xếp thứ chín trên Đan bảng, Lưu Tiên tông căn bản không thể chọc nổi.
Bên này không thể nào ngờ được, vị kia là đệ tử bị sư môn trục xuất giờ lại ra mặt cho Thượng Thanh tông. Kim Mao Hống vừa xuất hiện, Ô Thiếu Hoan không còn dám lỗ mãng, nếu không sẽ rước lấy họa diệt môn cho Lưu Tiên tông giờ đã không còn được sức mạnh như trước kia.
Hai nguyệt luân trên tay Ô Thiếu Hoan hợp lại với nhau, trầm giọng nói:
- Đi!
Có vài đệ tử Lưu Tiên tông cảm thấy kinh ngạc, tình hình gì thế này? Khí thế hùng hổ chạy đến, những câu độc ác cũng đã nói nhưng chẳng hề làm gì, cứ như vậy trở về sao?
Nhưng các trưởng lão khác cũng đều đã phất tay ra hiệu lập tức rút lui, hơn nữa sắc mặt rõ ràng đều hơi ngưng trọng.
Đám Lưu Tiên tông bên này vừa lần lượt quay người, ánh mắt Đường Nghi đang quan sát xung quanh đỉnh núi liền nhìn xuống, đột nhiên quát một tiếng chói tai:
- Tất cả đứng lại cho ta!

Người kia tới, nàng đã có sức mạnh rồi!
Bước chân của đám người Lưu Tiên tông dừng lại. Ô Thiếu Hoan xoay người lại, trầm giọng nói:
- Là Lưu Tiên tông ta có mắt không tròng, mạo phạm quý phái, cáo tội một tiếng tại đây, mong rộng lượng tha thứ!
Đường Nghi nghiêm nghị nói:
- Xông lên sơn môn Thượng Thanh tông ta, giết đệ tử thủ sơn ta, một câu xin lỗi liền cho qua sao?
- ...

Chương 152: Sư Thúc (2)

Ô Thiếu Hoan định nói lại thôi, cuối cùng quả quyết rút một nguyệt luân sau lưng, duỗi một cánh tay, nguyệt luân trên một tay khác giơ lên, phập một tiếng, mũi nhọn xẹt qua, máu bắn tung tóe… Một cánh tay bị chặt bay ra ngoài, rơi xuống đất.
- Sư huynh!
Mấy trưởng lão Lưu Tiên tông kinh hô, tiến lên đỡ lấy lão ta, đưa tay điểm huyệt đạo cho lão, máu tươi điên cuồng phóng ra lập tức dừng lại. Đối với đệ tử Lưu Tiên tông, phế bỏ một cánh tay không khác nào phế đi một nửa thực lực, tình hình đến mức nào mà khiến Kim Đan trưởng lão phải tự chặt một tay?
Ô Thiếu Hoan sắc mặt hơi trắng bệch lắc mình tránh khỏi sư đệ hai bên, hạ thấp người cúi đầu với đám người Thượng Thanh tông:
- Cáo tội!
Dứt lời quay người bỏ đi. Đám đệ tử Lưu Tiên tông vẻ mặt kinh ngạc khó hiểu cũng đi theo sau lão, nhanh chóng rút lui. Không ít đệ tử Lưu Tiên tông đã ý thức được gì đó, đều nhìn về phía con Kim Mao Hống uy phong lẫm liệt răng nanh dữ tợn trên đỉnh núi kia. Biến cố xoay chuyển sau khi con Kim Mao Hống kia xuất hiện, có người nghĩ sau này trở về nhất định phải tìm hiểu rõ chuyện gì xảy ra.
Cả đám đệ tử Thượng Thanh tông nhìn người của Lưu Tiên tông vẻ mặt hoảng hốt rút lui, rồi lại nhìn nhìn cánh tay Ô Thiếu Hoan tự chặt để bồi tội còn sót lại. Có người ngạc nhiên, mờ mịt, không hiểu rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, có người thần tình phức tạp.
Thấy đệ tử Lưu Tiên tông đã đi xa, Kim Mao Hống trên đỉnh núi một lần nữa ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng:
- Gừ!

Âm thanh vang vọng, sau đó chậm rãi quay người, dáng khoẻ mạnh, vẫy đuôi biến mất trên đỉnh núi.
Đường Nghi đột nhiên phi thân lên, tung người một cái bay xuống cách đó trăm trượng, bay thẳng về phía đỉnh núi Kim Mao Hống biến mất.
- Chưởng môn, quay về!
Đường Tố Tố gương mặt tức giận gào thét, bà ta biết Đường Nghi muốn đi tìm ai. Đường Tố Tố lách mình muốn đuổi theo khuyên Đường Nghi về nhưng La Nguyên Công bên cạnh đã chụp lấy cánh tay, giữ chặt bà ta lại.
La Nguyên Công biết bà ta hận vị kia nhiều chừng nào, khẽ thở dài:
- Sư muội, bất kể nói thế nào, hắn ta giúp Thượng Thanh tông hóa giải một trận đại kiếp, về tình về lý đều nên tạ ơn người ta một tiếng.
Gương mặt Đường Tố Tố căng cứng...
Đường Nghi không thèm để ý đến tiếng gào thét của Đường Tố Tố, bay người lên đỉnh núi nhìn quanh. Kim Mao Hống chạy trong núi rừng mà nhanh như giẫm trên đất bằng, cơ thể lách mình vào trong rừng sâu.
Đường Nghi lập tức lách mình đuổi nhanh theo, chạy về phía Kim Mao Hống biến mất.
Một lát sau, bên cạnh một dòng suối giữa núi thấy Kim Mao Hống đang ngâm bộ lông của mình rồi lắc người vung nước một cái. Trên tảng đá lớn bên khe suối có một hán tử lôi thôi, ngồi khoanh đùi, tay cầm bình rượu ngửa mặt lên trời ừng ực rót rượu vào miệng. Không sai, không phải uống rượu mà là rót rượu vào miệng. Rượu vẩy lên trên mặt, Kim Mao Hống giũ người bọt nước tung tóe trên người ông, có lẽ còn tung tóe vào trong miệng nhưng ông cũng mặc kệ, vẫn tiếp tục uống.
Ông buông vò rượu xuống ợ một cái, mắt nhìn thẳng về phía Đường Nghi đáp xuống trước mặt, mỉm cười.
Gặp lại người này, Đường Nghi khó có thể tin được. nam tử nho nhã áo trắng như tuyết, phong thân như ngọc, toàn thân là thi từ ca phú vậy mà lại lôi thôi thế này, mái tóc rối bời dính vụn cỏ, dường như đã nằm trên bụi cỏ, râu ria rối bời, vết bẩn trên mặt đã chứng minh không biết đã bao lâu rồi không rửa mặt, y phục trên người hắn không phải là màu sắc vốn có, do quá bẩn lâu ngày chưa giặt nên hỗn hợp thành một màu đen đậm nhạt.

Nhớ lại cảnh đối phương dạy mình học tập khi còn bé, lại đối chiếu với tình hình đối phương bây giờ, Đường Nghi cảm thấy không biết nên nói sao cho phải.

Chương 153: Thay Đổi (1)

Vốn là đệ tử có thiên phú nhất Thượng Thanh tông, vốn là người thừa kế được chưởng môn đời trước của Thượng Thanh tông coi trọng nhất, không biết bao nhiêu người của Thượng Thanh tông đã ký thác kỳ vọng chấn hưng Thượng Thanh tông lên ông. Tuy nhiên ông lại yêu một nữ nhân không nên yêu, là người trong ma đọa, còn là Ma tông Thánh nữ, cuối cùng bị trục xuất khỏi sư môn.
Sau khi Đường Nghi nghe nói đến sự tích của ông, không hổ là người nàng ngưỡng mộ từ nhỏ, cũng không hổ là người được người Thượng Thanh tông từ trên xuống dưới công nhận. Một thân thực lực đột nhiên tăng mạnh, uy chấn thiên hạ, cao thủ đứng trong mười thứ hạng đầu Đan bảng cũng là một chỗ dựa của ông. Sau khi phụ thân Đường Mục tiếp nhận vị trí chưởng môn, nàng thường nghe phụ thân cảm thán, nói Tam sư đệ đáng tiếc, nếu không đi vào đường tà đạo, vị trí chưởng môn Thượng Thanh tông này cũng không tới phiên ông làm.
Trong suy nghĩ của Đường Nghi, vị này hẳn là nhân vật tung hoành thiên hạ, tiếu khán phong vân, không ngờ vị sư phúc phong thần như ngọc kia lại có bộ dạng nghèo túng lôi thôi như vậy. Vì một ma nữ, có đáng không?
- Sư thúc!
Đường Nghi lấy dũng khí lên tiếng gọi.
- Ờm...
Hán tử lôi thôi lại ợ một cái, lắc đầu cười nói:
- Nha đầu, ở đây không có sư thúc của con, không thể gọi lung tung.
Đường Nghi vẫn khẳng định nói:
- Tạ sư thúc cứu vãn Thượng Thanh tông trong nguy nan.
Hán tử lôi thôi vỗ vỗ hai vò rượu bên cạnh:

- Năm đó ta, cha con, còn cả Đông Quách Hạo Nhiên mỗi người chôn một vò rượu trong núi này, đã hẹn sau vài năm cùng uống... Nghe nói cha con và Đông Quách Hạo Nhiên đều đã qua đời, nhớ đến rượu này, không biết có còn không nên đặc biệt chạy tới xem, hóa ra vẫn còn rượu ngon, rượu ngon! Ta tới là để tìm rượu, không giúp gì Thượng Thanh tông, chuyện Thượng Thanh tông không liên quan gì đến ta, con nghĩ nhiều rồi!
Thấy đối phương không thừa nhận, Đường Nghi cũng không tranh biện, chắp tay nói:
- Thượng Thanh tông bây giờ tình cảnh vô cùng gian nan, sư thúc danh chấn thiên hạ, chính là chỗ dựa vững chắc của Thượng Thanh tông, mong rằng sư thúc có thể lưu lại tương trợ!
Hán tử lôi thôi không tiếp tục dây dưa chuyện này, cười hỏi:
- Nha đầu, nghe nói con gả cho người ta rồi?
Nói đến việc gả chồng này, Đường Nghi bỗng nhiên xấu hổ, sự thật bên trong thật sự khó mà mở miệng.
- Ta thân vô trường vật, cũng không có gì cho con, rượu ngon chôn ba mươi năm cho con một vò làm hạ lễ vậy!
Hán tử lôi thôi vung tay áo quét qua, một vò rượu bay vù tới.
Đường Nghi nhận lấy, có chút trầm mặc, vỗ nhè nhẹ bùn đất bên trên, không biết rượu này có phải do cha mình chôn không.
Hán tử lôi thôi ôm vò rượu rót tiếp vào miệng, cười ha ha nói:
- Cái miệng quạ đen của Đông Quách Hạo Nhiên kia năm đó từng nói con người ta và tên ta không hợp, sau này chắc chắn có biến cố, không ngờ một câu thành sấm. Nghe nói phu quân của con là đệ tử quan môn của hắn ta à? Tuy là lâm chung nhận đồ, có chút vội vàng nhưng hắn ta sẽ không thu đồ đệ lung tung. Làm vậy chắc chắn có nguyên nhân, nếu có thể vãn hồi thì đừng ngại nghĩ cách giảng hòa.
Dứt lời ông đứng dậy, lại nhấc vò rượu khác nhún người nhảy lên, phiêu nhiên cưỡi trên người con Kim Mao Hống đang nghịch nước kia.
Thấy đối phương định đi, Đường Nghi vội vàng kêu lên:
- Sư thúc, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn thấy Thượng Thanh tông ngã xuống như vậy sao?

- Quá khứ đã qua, quay đầu cũng không thể vãn hồi. Trước mắt mọi người không có hôm qua, chỉ có sáng sớm ngày mai. Thượng Thanh tông đã đi đến tình trạng này, có gìn giữ cũng vô dụng, sẽ chỉ càng ngày càng tệ thôi. Nha đầu, con không ngốc, cho dù con làm chưởng môn như thế nào, nếu con đã làm chưởng môn thì không cần phải khúm núm, lúc cần phách lực của chưởng môn thì không nên do dự, cứ theo suy nghĩ của mình mà dũng cảm đối mặt. Nếu không Thượng Thanh tông cần chưởng môn như con để làm gì? Đi đây!

Chương 154: Thay Đổi (2)

Hán tử lôi thôi xoay lưng để lại mấy câu, dứt lời liền ngồi xuống, Kim Mao Hống đột nhiên vung tứ chi lao đi. Nó phi nước đại trong khe suối, đi ngược dòng nước trên đường khuấy động lên bọt nước. Người ngồi trên lưng bị bọt nước bắn tung tóe vẫn ngửa đầu rót rượu giống như nhụy hoa trong đóa hoa nở rộ, đi xa...
Lúc Đường Nghi quay về, các đệ tử tụ tập gần như đã tản đi. La Nguyên Công, Tô Phá và Đường Tố Tố vẫn còn ở nguyên chỗ cũ chờ. Đường Tố Tố nhìn thấy nàng ôm vò rượu từ trong núi trở về thì trong nháy mắt sầm mặt lại, phát tác tại chỗ:
- Là hắn ta đưa cho con?
Ánh mắt Đường Nghi nhìn thẳng vào ba trưởng lão nghiêm túc chưa từng thấy, khiến cho Đường Tố Tố tỉnh táo lại không ít.
- Vò rượu này có thể là phụ thân chôn ở trong núi.
Đường Nghi nhàn nhạt nói.
- ...
Đường Tố Tố muốn nói lại thôi, vốn bà muốn bảo Đường Nghi ném đồ người kia cho đi nhưng khi nghe nói có thể là di vật của Đường Mục thì lại không thể nói ra miệng.
Tô Phá nhìn theo hướng nàng tới, thử hỏi:
- Chưởng môn, hắn ta ở đâu?
Đường Nghi khẽ thở dài:
- Ông ấy không chịu ở lại, đi rồi!
Đường Tố Tố hừ lạnh một tiếng:
- Thứ bại hoại của Thượng Thanh tông, hắn ta vẫn còn mặt mũi đặt chân lên cảnh nội Thượng Thanh tông, năm đó nếu không phải chưởng môn sư huynh bao che khuyết điểm, hắn ta đâu còn cái mạng nữa!
- Đừng nói mấy lời nhảm nhí vô dụng nữa!

Người làm sư huynh La Nguyên Công quát một tiếng, lại tiếp tục nói với Đường Nghi:
- Chưởng môn, có hắn ta ra mặt một phen, đoán chừng trong thời gian ngắn sẽ không còn ai dám đến gây sự với Thượng Thanh tông. Hiện tại chúng ta phải làm là thanh lý môn hộ, mấy chục đệ tử phản bội chạy trốn trước đó đã phái người đuổi theo. Trong rừng núi mênh mông này nhất thời chắc sẽ khó tìm thấy, vẫn xin chưởng môn phát lệnh thông báo đường dây ngầm ở ngoại giới chú ý, một khi phát hiện lập tức thông báo, cũng tiện kịp thời phái người đi diệt trừ những phản đồ này!
Đường Nghi nói:
- Những này phản đồ đi cũng tốt, không muốn cùng sư môn cùng chung hoạn nạn, ở lại cũng vô dụng, trong đó nói không chừng có nhãn tuyến của bên ngoài. Trải qua chuyện này chưa chắc đã là chuyện xấu, nói không chừng ngược lại nhân họa đắc phúc, thanh trừ nội tuyến của ngoại giới đang chôn trong Thượng Thanh tông.
Lời này khiến ba vị trưởng lão gật đầu hoặc ngầm đồng ý, đúng là như thế, nhãn tuyến của bên ngoài mai phục trong Thượng Thanh tông không thể nào cùng chung hoạn nạn với Thượng Thanh tông, rất có thể dưới bức bách của áp lực ban nãy đã chạy trốn. Có điều hình như ba người đã nhận ra chút khác thường gì đó trên người Đường Nghi. Bình thường Đường Nghi rất xem trọng ý kiến ba vị trưởng lão bọn họ đưa ra. Lần này nhắm vào việc này, dường như Đường Nghi đường đường chính chính đứng ở chức chưởng môn cân nhắc sự tình chủ động phát biểu ý kiến.
Đường Tố Tố giọng căm hận nói:
- Quyết không thể dễ dàng tha thứ cho những phản đồ này!
Đường Nghi nói:
- Phản đồ dĩ nhiên không thể bỏ qua, có điều bây giờ không phải là lúc để dồn tinh lực chủ yếu vào những việc này. Đúng như La trưởng lão nói, người kia ra mặt giúp chúng ta một phen, trong thời gian ngắn hẳn là không ai dám động vào Thượng Thanh tông. Có điều cũng chỉ trong một thời gian ngắn, cho nên phải nhân thời gian này để chuẩn bị những thứ nên làm. Thông báo những đệ tử truy tìm trở về đi, còn về phần những phản đồ kia, Thượng Thanh tông sẽ công khai đưa lời với giới tu

hành, vạch trần những phản đồ này, để bọn chúng có tiếng xấu, sau đó dần dần thanh toán bọn chúng cũng không muộn. Mặt khác, Tống Thư, ta lấy danh nghĩa chưởng môn tuyên bố, Tống Thư sai con ông ta mưu sát đồng môn Ngưu Hữu Đạo không thành, ngược lại vu oan sư môn, còn cấu kết Lưu Tiên tông tập kích sư môn, cũng được liệt vào danh sách phản đồ khi sư diệt tổ, để người trong thiên hạ cùng phỉ nhổ!

- ...

Ba vị trưởng lão sửng sốt.

Liệt Tống Thư vào danh sách phản đồ khi sư diệt tổ? Ba người đều không cảm thấy không nên. Nói Tống Thư cấu kết Lưu Tiên tông khi sư diệt tổ cũng không quá, không chừng vốn là như vậy. Có điều chuyện giết Ngưu Hữu Đạo rõ ràng là Đường Tố Tố sai Tống Diễn Thanh làm, giờ lại đẩy lên đầu Tống Thư, đơn giản là vu oan! Chuyện Lưu Tiên tông tập kích, cộng thêm bên này giành quyền phát ngôn trước, lớn tiếng dọa người, chỉ e giờ Tống Thư có giải thích thì cũng không ai có thể tin được.

Chương 155: Số Điển Vong Tông (1)

Biện pháp này khá tốt, còn cứu lại được Đường Tố Tố. Sau này bên ngoài có đồn đại Đường Nghi mưu đoạt chưởng môn gì đó đều sẽ tưởng rằng Tống gia đang trả thù, chiêu "lớn tiếng dọa người" này dùng rất tốt!

Cách này lại khiến Đường Tố Tố không được tự nhiên, ánh mắt nhìn về phía Đường Nghi có vẻ hơi nhu hòa hơn, phát hiện cháu gái ruột đúng là cháu gái ruột, không uổng công mình dốc hết tâm tư nâng lên chức chưởng môn, cuối cùng vẫn nghiêng về bà cô này, người một nhà chung quy là người một nhà!

Tóm lại giờ phút này, ba người đều ý thức được rõ sự chuyển biến của Đường Nghi trong lúc nói chuyện.

La Nguyên Công trầm ngâm nói:

- Chưởng môn, biện pháp này không tệ. Có điều làm vậy là hoàn toàn trở mặt với Tống gia, Tống gia sẽ có thể công khai trả thù, sau này Thượng Thanh tông muốn đặt chân ở Yến quốc chỉ e khó càng thêm khó.

- Ta tự có quyết đoán!

Đường Nghi ngẩng đầu nhìn về phía Thượng Thanh cung, trong mắt lộ ra tia kiên định chưa từng có, ôm bình rượu tiến lên phía trước, vứt lại một câu:

- Dâng hương cho tổ sư gia!

Dâng hương cho tổ sư gia? Ba trưởng lão sững sờ, hai mặt nhìn nhau, chỉ có thể đi theo, đi dâng hương cho tổ sư gia lúc nào cũng không quá đáng nên không ai tiện từ chối.

Cả nhóm người đi vào Thượng Thanh cung, Đường Nghi đặt vò rượu một bên, đi đến trước tượng tổ sư gia ở chính giữa, châm ba nén hương, lại lùi ra sau ba bước, ngẩng đầu nhìn lên tấm tượng ngồi xếp bằng cao

cao, nhìn chằm chằm không nói gì. Ba trưởng lão cũng lần lượt tiến lên đốt nhang, lại tiếp tục quay trở về đứng thành hàng sau lưng Đường Nghi, cùng chiêm ngưỡng thánh dung của tổ sư gia.
Đường Nghi im lặng thật lâu bỗng nhiên chậm rãi quỳ xuống, đột nhiên hành đại lễ khiến ba người phía sau ngạc nhiên. Quỳ trước tổ sư gia không có gì, có điều vốn dĩ chỉ khi trong đại điển hoặc lúc gặp chuyện gì mới phải hành đại lễ như vậy. Ngay cả chưởng môn cũng quỳ xuống, ba người bối phận mặc dù cao, cũng không thể không cùng chưởng môn quỳ xuống.
Đường Nghi hai tay cầm nhang ngẩng đầu nhìn bức tượng ngồi, gương mặt thành kính nói:
- Tổ sư gia tại thượng, lịch đại tiên sư tại thượng, Đường Nghi chưởng môn đời thứ mười một của Thượng Thanh tông quỳ báo cáo tội! Nay Thượng Thanh tông lâm vào tình thế nguy hiểm, khó mà tự kiểm soát, đều trách đệ tử vô năng. Nay, thời khắc sinh tử tồn vong của Thượng Thanh tông, đệ tử xin thề trước tổ sư gia cùng lịch đại tiên sư, nhất định sẽ dốc hết sức chấn hưng Thượng Thanh tông, nếu có bất kỳ sai lầm gì, đệ tử nguyện một mình gánh chịu. Khẩn cầu trên trời có linh thiêng phù hộ!
Dứt lời nàng cúi đầu kề sát đất hành lễ ba cái.
Ba người đằng sau sắc mặt chấn động, họ đều biết Thượng Thanh tông rơi vào tình trạng như bây giờ băng dày ba thước không phải do chỉ một ngày lạnh, tuyệt đối không trách được một mình Đường Nghi, vậy mà Đường Nghi trước mặt tổ sư gia chỉ một mình ôm đồm toàn bộ trách nhiệm. Ba người nhìn nhau, cũng cầm hương dập đầu ba cái.
Đường Nghi đứng dậy tiến lên, cắm ba nén hương vào trong lư hương trên thần đàn, lại chậm rãi thối lui, chờ sau khi ba vị trưởng lão cũng cắm hương lui ra sau, nàng mới quay người đối mặt với ba người, ánh mắt nghiêm túc đảo lên mặt qua người, hỏi:
- Tình cảnh Thượng Thanh tông bây giờ, ba vị trưởng lão có cách gì thoát khỏi khốn cảnh không?
Ba người trầm mặc, nào có biện pháp gì thoát khỏi khốn cảnh chứ, nếu có thì đã sớm đưa ra rồi.
La Nguyên Công thử hỏi:

- Chưởng môn định thế nào?
Đường Nghi nói:

Chương 156: Số Điển Vong Tông (2)

- Biện pháp tốt không có nhưng không thể cứ ngồi trơ mắt nhìn Thượng Thanh tông tiêu vong, không thể ngồi yên chờ chết được. Nếu thật sự như vậy chúng ta sẽ là tội nhân thiên cổ của Thượng Thanh tông!
Từ tội nhân thiên cổ nói hơi nghiêm trọng quá khiến vẻ mặt ba người đều ngưng trọng. Bởi nàng nói như vậy cũng không phải không được. Nếu thật sự để Thượng Thanh tông ngã xuống trên tay thế hệ bọn họ thì họ sẽ không còn mặt mũi nào gặp lịch đại tiên sư. Trên thực tế, hoàn toàn có khả năng này!
La Nguyên Công tiếp lời:
- Chưởng môn có lời gì đừng ngại nói rõ.
Đường Nghi liền nói:
- Tình cảnh Thượng Thanh tông bây giờ ta không cần nhiều lời, cho dù không có ai giết đến tận cửa, chúng ta cũng bị cắt đứt điều kiện tranh giành tài nguyên tu luyện. Bên Tống gia kia sẽ không cung cấp tài nguyên tu luyện cho chúng ta nữa, cứ tiếp tục như vậy, cắt mất tài nguyên tu luyện rồi thì làm sao ăn nói với đệ tử bên dưới? Lòng người ở đâu? Chỉ sợ đến lúc đó bội phản không chỉ có những kẻ trước mắt kia mà toàn bộ Thượng Thanh tông sẽ hoàn toàn sụp đổ, lúc đó dựa vào cái gì mà thanh lý môn hộ? Cây chuyển chết, người chuyển sống, ta muốn tạm vứt bỏ tông môn, dẫn đệ tử trên dưới Thượng Thanh tông đi nơi khác tranh giành tài nguyên tu luyện, mưu đồ chấn hưng!
La Nguyên Công và Tô Phá trừng lớn mắt nhìn.
Đường Tố Tố giống như mèo bị dẫm đuôi, thét to:
- Ngươi đường đường chưởng môn thế mà muốn từ bỏ tông môn tổ đình, ngươi có nghĩ người trong thiên hạ nhìn ngươi thế nào không? Người trong thiên hạ sẽ cười ngươi vô năng! Ngươi có nghĩ tới không, hài cốt của tổ sư gia cùng lịch đại tiên sư đều táng tại vùng núi non này, bao

gồm cả phụ thân của ngươi, bỏ đi như vậy để mặc người khác chà đạp sao? Sao ngươi có thể nói ra những lời số điển vong tôn như vậy trước mặt tổ sư gia cùng lịch đại tiên sư chứ!
Có câu bà còn chưa nói ra, trượng phu của bà, con của bà đều được chôn ở đây, sao bà có thể để người ngoài sang bằng mộ phần của trượng phu và con trai bà chứ. Hơn nữa hài cốt của vài tiên sư đều đã vữa nát, ngươi có muốn đào lên dời táng cũng không cách nào dời được, chỉ dời đi một bộ phận thì có ý nghĩa gì?
Sự thật cũng đúng là như thế, như Lưu Tiên tông nói, Thượng Thanh tông chiếm linh sơn bảo địa, chỉ cần Thượng Thanh tông vừa đi, lập tức sẽ có người tới chiếm. Rời đi thì rất dễ, với năng lực của Thượng Thanh tông hiện tại muốn cướp lại thì khó, là các ngươi tự từ bỏ, là các ngươi không cần, ngươi dựa vào cái gì bắt người ta phải dọn đi trả lại cho các ngươi?
Đường Nghi mở miệng phản bác:
- Nếu người của Thượng Thanh tông đều không còn nữa rồi thì lấy gì để bảo vệ tổ đình này, không phải cũng sẽ bị người ta chiếm mất sao! Chỉ cần Thượng Thanh tông có thể chấn hưng, chỉ cần Thượng Thanh tông có thực lực, tự nhiên sẽ có ngày có thể đoạt lại! Ta cũng không muốn trơ mắt nhìn mồ của tổ sư gia và lịch đại tiên sư bị người ta vũ nhục, nhưng đây là cái giá lớn nhất định phải trả để chấn hưng Thượng Thanh tông, nếu không chỉ có thể ngồi chờ chết. Ta nghĩ tổ sư gia và lịch đại tiên sư cũng có thể hiểu chúng ta!
- Ngươi...
Đường Tố Tố vung tay áo chỉ vào Đường Nghi, giận quá thành cười nói:
- Giỏi, giỏi, giỏi! Tạm thời coi như ngươi nói đúng, lão thân cũng muốn hỏi chưởng môn một tiếng, Đại Yên quốc mặc dù lớn, chúng ta có thể đi đâu? Ngươi nói cho ta có thể đi đâu? Chẳng lẽ lại muốn học theo Ngưu Hữu Đạo chạy tới tìm Phượng Lăng Ba nương tựa sao?
Đường Nghi nói:
- Đối mặt với khốn cảnh của Thượng Thanh tông, ta đã từng ngày đêm suy nghĩ, được biết Thương Triều Tông được Phượng Lăng Ba tiếp nhận, ta thực sự đã nghĩ tới khả năng tìm Phượng Lăng Ba nương tựa,

nhưng không ổn! Phượng Lăng Ba có thể tiếp nhận Thương Triều Tông, nhưng không thể tiếp nhận Thượng Thanh tông ta. Phượng Lăng Ba thu nhận Thương Triều Tông là nhận áp lực, Thiên Ngọc môn không thể không viết một lời giải thích gửi khắp giới tu hành. Nếu Thượng Thanh tông ta lại cùng cuốn với nhi tử Ninh vương, áp lực này chắc hẳn Thiên Ngọc môn không muốn tiếp nhận. Cho dù đối phương có thể tiếp nhận, thế lực của Phượng Lăng Ba vẫn hơi nhỏ, trước mắt cũng chưa nhìn ra được năng lực khuếch trương gì, vẫn chưa có thực lực sánh với triều đình. Bản thân Đại Yên quốc cũng đang trong lúc bấp bênh, bất cứ lúc nào cũng đứng trước khả năng bị chư quốc chia cắt, thế lực Phượng Lăng Ba nếu đối mặt với đại thế lớn như vậy e cũng khó ngăn cản. Cho nên trong cảnh nội Đại Yên cho dù là chư hầu nào cũng không thích hợp để Thượng Thanh tông ta mưu đồ phát triển lâu dài.

Đường Tố Tố cười ha ha châm chọc nói:

- Chẳng lẽ chưởng môn còn muốn dẫn Thượng Thanh tông nương tựa các nước khác sao? Chuyện bài ngoại ở đâu cũng có, thế lực nước khác cũng sẽ không tùy tiện dung nạp thế lực nước khác vào kiếm chén canh đâu!

Đường Nghi đáp:

- Ta chuẩn bị dẫn người lên phía bắc, tìm Thiệu Đăng Vân phản tướng Đại Yên nương tựa!

Chương 157: Qua Sông Đoạn Cầu (1)

Tìm Thiệu Đăng Vân nương tựa? Ba người đồng thời sững sờ.
Đường Nghi tiếp tục nói:
- Thiệu Đăng Vân vốn là bộ hạ cũ của Ninh Vương, vốn là đại tướng dưới trướng Ninh vương, cũng từng có lui tới với Thượng Thanh tông ta. Nhưng triều đình thanh tẩy thế lực Ninh vương, khiến Thiệu Đăng Vân không thể không phản quốc khai quan, dẫn đại quân nước địch vào công thành đoạt đất Đại Yến. Bây giờ mặc dù Thiệu Đăng Vân trở thành thần tử địch quốc nhưng có được vùng đất một châu vốn là đất cũ của nước Yến. Tương đối mà nói địa vị của Thiệu Đăng Vân tại nước Hàn cũng khá độc lập, môn phái sau lưng hắn là môn phái tu hành từng ở cảnh nội nước Yến. Chúng ta tiến đến tìm nơi nương tựa, tương đối dễ dàng được tiếp nhận. Tiếp theo, Thiệu Đăng Vân mới chiếm một vùng đất lớn, mới mở rộng nhân mã số lượng lớn, dưới tay cũng thực sự cần tu sĩ đáng tin tương trợ, mà hoàn cảnh của chúng ta hắn Thiệu Đăng Vân cũng biết rõ, cộng thêm Thượng Thanh tông đã từng có chút giao tình với hắn, ta nghĩ chúng ta tiến đến tìm nơi nương tựa, khả năng được tiếp nhận hắn là tương đối lớn!
Đường Tố Tố hơi giật mình, chợt lại vung tay áo chỉ vào nàng, giận tím mặt nói:
- Là ai bảo ngươi làm như vậy? Có phải phản đồ họ Triệu dạy ngươi làm như vậy không?
Nghe thấy vậy, La Nguyên Công và Tô Phá đang nhíu mày suy tư tính khả thi mà Đường Nghi nói cũng cũng ngẩng đầu nhìn nàng, đều có vẻ ngờ vực. Được Đường Tố Tố nhắc nhở, họ cũng hơi nghi ngờ có phải vị ở Yêu Ma lĩnh kia dạy nàng không? Bởi vì biểu hiện của chưởng môn hôm nay thực sự khác hẳn với bình thường.
Đường Nghi lắc đầu nói:

- Đường trưởng lão suy nghĩ nhiều rồi, không có bất kỳ ai chỉ điểm cả, đây là suy nghĩ của ta, ta đã sớm có ý tưởng này, chỉ là trước giờ không nói ra thôi.
Đường Tố Tố vung tay lên:
- Không thể nào! Ta nhìn ngươi lớn lên, ngươi tuyệt đối không thể làm ra những chuyện số điển vong tông như vậy được. Thế này phù hợp với tác phong của Triệu tặc kia hơn!
Đường Nghi buông tiếng thở dài, ngữ khí cố hòa hoãn hơn:
- Ta biết vì cái chết của cô gia gia và biểu thúc, người luôn ghi hận hắn, hận không thể giết hắn. Nhưng ta có thể thề trước mặt tổ sư gia, tuyệt đối không phải do hắn dạy, việc này thật sự hoàn toàn là suy nghĩ của cá nhân ta.
Khuôn mặt Đường Tố Tố méo mó, nặng trịch nói:
- Ta phản đối ném sư vứt tổ!
Bà mạnh mẽ quay đầu lại:
- Hai vị sư huynh, có phải các người muốn ném sư vứt tổ không?
Cái mũ “ném sư vứt tổ” này đúng là hơi lớn khiến La Nguyên Công và Tô Phá ngập ngừng.
Trong mắt Đường Nghi lóe lên tia kiên quyết, lời lẽ cứng rắn:
- Vẫn mong Đường trưởng lão tự trọng, rốt cuộc ta là chưởng môn hay người là chưởng môn?
- Ngươi...
Đường Tố Tố chỉ về phía nàng, suýt chút nữa là thốt ra một câu, nếu không phải có ta dìu ngươi thượng vị, ngươi có thể làm chưởng môn sao?
Bà vừa chỉ tay, Đường Nghi đã lấy ra một tấm lệnh bài, chính là lệnh bài chưởng môn:
- Ta lấy thân phận chưởng môn chính thức tuyên bố pháp chỉ, lập tức bãi miễn vị trí trưởng lão chấp pháp Thượng Thanh tông của Đường Tố Tố, biếm thành đệ tử hộ pháp, vị trí trưởng lão chấp pháp sẽ do bổn chưởng môn đích thân kiêm nhiệm!

Chương 158: Qua Sông Đoạn Cầu (2)

- ...
La Nguyên Công và Tô Phá trợn mắt há mồm, không ngờ lại nhìn thấy màn này, không ngờ nữ nhân Đường Nghi ôn nhu xinh đẹp hôm nay lại nóng nảy như vậy, có thể đối cứng với Đường Tố Tố. Bình thường nàng luôn rất ngoan ngoãn dịu dàng trước mặt bà.
Rõ ràng Đường Tố Tố cũng kinh ngạc. đây là cháu gái mình sao? Đây là người một nhà mình một tay nâng đỡ sao?
La Nguyên Công khuyên nhủ:
- Chưởng môn bớt giận, Đường trưởng lão có ý nghĩ của mình phát biểu ý kiến của mình cũng chỉ là lời của một phía, có thể cung cấp để tham khảo thôi, không cần phải đại động can qua như vậy, vẫn mong chưởng môn thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!
Đôi mắt sáng của Đường Nghi chuyển động, nhìn chằm chằm về phía lão, lệnh bài chưởng môn cũng sáng lên cho lão nhìn:
- La trưởng lão, không biết chưởng môn chấp chưởng lệnh bài chưởng môn ta đây phát ra pháp chỉ chưởng môn có còn hiệu lực hay không?
Vẻ mặt La Nguyên Công ôn hòa an ủi:
- Dĩ nhiên là có, có điều việc này không thể nhất thời xúc động lỗ mãng quyết định được!
Đường Nghi:
- Nếu đã là có, vậy theo môn quy, chưởng môn có quyền chuyên quyền độc đoán, nếu tất cả mọi người cảm thấy chưởng môn làm sai, trên dưới Thượng Thanh tông có thể bãi miễn chưởng môn tập thể. Chỉ cần có hơn tám phần mười người tán thành bãi miễn, chưởng môn ta có thể thay người. Bây giờ ta kiên trì phát pháp chỉ chưởng môn, giải trừ vị trí trưởng lão chấp pháp của Đường Tố Tố, nếu có người cảm thấy ta làm sai, có thể dựa theo môn quy triệu tập đệ tử trên dưới Thượng Thanh

tông bãi miễn bổn chưởng môn. Ta tuyệt đối không ngăn cản! Tóm lại pháp chỉ chưởng môn này sẽ không thu hồi, hoặc là giải trừ trưởng lão chấp pháp của Đường Tố Tố, hoặc là bãi miễn chưởng môn ta, đệ tử trên dưới Thượng Thanh tông tự lựa chọn!

Vẻ mặt La Nguyên Công và Tô Phá co rút, không ngờ nữ tử mỹ lệ bình thường dịu dàng ôn hòa hôm nay lại quyết liệt như vậy, muốn đem cái chức chưởng môn ra để ép trưởng lão chấp pháp Đường Tố Tố xuống đài, đúng là đã bất chấp tất cả rồi! Mặc dù tổ sư gia đặt ra môn quy bãi miễn chưởng môn cho hậu nhân, nhưng cũng là để tránh người nào đó sẽ gây nguy hiểm cho cả Thượng Thanh tông. Thượng Thanh tông chưa từng có chuyện bãi miễn chưởng môn. Môn quy bãi miễn chưởng môn này không phải không có lý. Một khi trong môn có hơn tám phần người phản đối chưởng môn chứng tỏ chưởng môn này không được ưa chuộng, có tiếp tục làm nữa cũng không thể dẫn dắt Thượng Thanh tông tiến lên, còn không bằng thay người.

Đối với Đường Nghi mà nói, nàng đã sớm ý thức được Đường Tố Tố chính là trở ngại lớn nhất đối với quyền lực chấp chưởng chưởng môn của nàng, thế nhưng có một số việc trước kia nàng không đủ dũng khí để làm. Đó là cô của nàng, nếu làm, danh tiếng mà nàng phải gánh chịu không cần nghĩ cũng biết. Có một vài việc chỉ có thể lẳng lặng nghĩ trong đầu, cho tới khi gặp người kia, nghe những gì người kia nói, Thượng Thanh tông đã đi đến tình trạng như ngày hôm nay, có giữ gìn cũng vô dụng, sẽ chỉ càng ngày càng hỏng bét, không thể dũng cảm đối mặt, Thượng Thanh tông cần chưởng môn ngươi để làm gì?

Mãi sau khi nghe người kia nói nàng mới hạ quyết tâm, nhưng vẫn không muốn vạch mặt với Đường Tố Tố. Nàng chỉ định thử đưa ra ý kiến của mình, hi vọng có thể thuyết phục bà, kết quả bà không để mình bị đẩy vòng vòng, kiên quyết phản đối! Điều này cũng làm cho nàng thấy rõ, có một số việc không cách nào trốn tránh, phải đối mặt rồi, thế là nàng dứt khoát quyết định xóa bỏ chướng ngại vật Đường Tố Tố này, phải giải trừ quyền lực của bà!

- Giỏi, giỏi, giỏi lắm! Được, trưởng lão chấp pháp này ta không làm cũng được!

Đường Tố Tố ngửa mặt lên trời liên tục cười thảm. Bà nằm mơ cũng không thể ngờ người thật sự đâm bà một dao lại là người mà mình tín nhiệm nhất, bi thương trong lòng không ai có thể biết. Bà khua tay nói:
- Muốn đi các ngươi đi đi, ta phải lưu lại đây, ta sẽ không làm cái chuyện vứt sư bỏ tổ!
Đường Nghi nhìn chằm chằm bà, nói:
- Chúng ta đều đi rồi, một khi có người tới cửa tìm phiền toái, một mình người có thể thay đổi gì, hi sinh vô ích có ý nghĩa sao? Cô nãi nãi, ta cần người hiệp trợ!
Đường Tố Tố cười thảm nói:
- Sao phải nói đàng hoàng như vậy, qua sông đoạn cầu, ngươi còn cần đến ta hiệp trợ sao?
Đôi môi anh đào của Đường Nghi hơi mím lại, bình tĩnh nói:
- Không đi cũng phải đi! Nếu không đi, ta sẽ ban bố pháp chỉ chưởng môn trục xuất người khỏi Thượng Thanh tông, vĩnh viễn không được đặt chân vào Thượng Thanh tông nửa bước!

Chương 159: Mai Phục (1)

Đường Tố Tố giận cực kỳ:
- Dựa vào cái gì?
Đường Nghi:
- Chỉ với chuyện ngươi xui khiến Tống Diễn Thanh bố trí mai phục ở Nam Sơn tự tàn sát đệ tử đồng môn có đủ hay không?
Chứng kiến việc này, khóe miệng La Nguyên Công hơi co quắp, mí mắt Tô Phá giật giật. Hai người phát hiện vị chưởng môn này đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất!
- Ngươi...
Đường Tố Tố tức giận, giận đến mức run lẩy bẩy,.bB phí hết tâm tư mưu đồ bí mật giúp đối phương ngồi vững vàng chức chưởng môn, không ngờ nỗi khổ tâm ngược lại đã trở thành lợi khí để đối phương nhằm vào bà, đối với bà mà nói đây quả thực không có thiên lý, một trái tim lạnh lẽo! Cuối cùng bà ngửa mặt lên trời cười buồn:
- Dục vọng quyền lực làm mờ mắt người, trở mặt vô tình. Đường Nghi, cuối cùng có một ngày ngươi sẽ hối hận!
- Hối hận còn hơn ở đây chờ chết, ý ta đã quyết, nếu quyết định sai lầm, một mình ta gánh chịu trách nhiệm, tự từ chức chưởng môn tạ tội!
Đường Nghi lại nhìn sang hai người kia:
- Còn có ai phản đối rời đi không?
Tô Phá trầm mặc một lúc, chợt chắp tay nói:
- Tô Phá cẩn tuân pháp chỉ chưởng môn!
La Nguyên Công nhìn về phía sư đệ sửng sốt một chút, không ngờ sư đệ lại phối hợp như vậy. Lão rơi vào do dự, vứt bỏ tổ đình tông môn không phải việc nhỏ, sẽ bị người trong thiên hạ chế nhạo.
Ánh mắt sáng rực của Đường Nghi nhìn chằm chằm lão.

Cuối cùng La Nguyên Công buông tiếng thở dài, Thượng Thanh tông đến mức độ này rồi hình như cũng không còn cách nào tốt hơn, chỉ có thể chắp tay nói:
- Cẩn tuân pháp chỉ chưởng môn!
Đường Nghi âm thầm thở phào, gật đầu nói:
- Thời gian còn lại của chúng ta không nhiều, nhất định phải tranh thủ thời gian tập trung đệ tử rời đi, bí mật di chuyển. Trên đường đi phải khống chế nghiêm ngặt không cho đệ tử tiếp xúc với ngoại giới, đề phòng để lộ bất kỳ phong thanh gì, tạm thời cũng không cho đệ tử bên dưới biết ý đồ thật sự. Mặt khác ta cần một người tiến về Bắc Châu gặp mặt Thiệu Đăng Vân, bàn công việc đầu quân trước để tránh nảy sinh bất trắc, không biết ai nguyện đi trước?
Trong điện lúc này chỉ có vài người, La Nguyên Công và Tô Phá biết rằng chỉ có thể trông cậy vào một trong hai người bọn họ. Đường Tố Tố chắc chắn không thể trông cậy được rồi.
Lại là Tô Phá chắp tay nói:
- Ta và Thiệu Đăng Vân đã gặp mặt vài lần, xem như quen biết, nguyện đi tìm Thiệu Đăng Vân trước xác định nguy hiểm và trải đường trước cho chưởng môn!
- Được! Không phá đi thì không xây lại được, cứ quyết định như vậy đi! Cuối cùng Đường Nghi quyết định.
Ra khỏi Thượng Thanh cung, Tô Phá hơi sửng sốt bước nhanh ra. Chỉ thấy Đồ Hán chờ bên ngoài, hắn ta đã trở về.
Hai người vừa gặp mặt, Tô Phá mỉm cười nói:
- Làm tốt lắm, có chuyện khác để làm đây, theo ta xuất môn một chuyến...
- Triệu Hùng Ca Yêu Ma lĩnh? Hắn?
Trong Tống phủ kinh thành, Tống Cửu Minh đi qua đi lại trong viện tử, nhíu mày, nghi ngờ nói:
- Không phải Triệu Hùng Ca đã bị trục xuất khỏi Thượng Thanh tông sao? Nghe nói năm đó suýt chết tại Thượng Thanh tông, theo lý hắn phải hận Thượng Thanh tông mới đúng, sao còn ra mặt giúp đỡ họ?
Quản gia Lưu Lộc ở bên nói:

- Chuyện này thì không biết, bên Lưu Tiên tông truyền tin đến nói vậy. Lưu Tiên tông nói không thể trêu vào Triệu Hùng Ca, ba lần bảy lượt bày tỏ sự áy náy với lão gia. Thực lực của Lưu Tiên tông thực sự là không dám trêu vào Triệu Hùng Ca.
Tống Cửu Minh phất tay:
- Tử Ngư còn phải lăn lộn ở Lưu Tiên tông, việc này không cần phải làm khó bọn họ, tránh khiến Tử Ngư khó xử. Phải hòa giải thế nào để Lưu Tiên tông đối xử tốt với Tử Ngư thì ngươi tự đi nói đi. Có điều Đại Tư Không đã giao việc này xuống, không làm được ta cũng không tiện ăn nói, nhưng Triệu Hùng Ca này đúng là không có nhiều người dám chọc vào... Loại tu sĩ không biết trời cao đất rộng nhiều lần dùng võ phạm cấm, không chịu ước thúc, bất chấp vương pháp, thực sự đáng hận! Vậy đi, ngươi bảo Lưu Tiên tông tạm thời giữ bí mật chuyện này, đừng để tin tức lọt ra ngoài. Mặt khác, ngươi liên lạc với một môn phái khác đến Thượng Thanh tông, ra tay thử lần nữa, thăm dò thử thái độ của Triệu Hùng Ca này xem sao. Nếu hắn nhất định muốn đối nghịch, vậy không thể làm gì khác hơn là nghĩ cách xem có thể tìm được ai tới tiêu diệt hắn không!
- Rõ!
Lưu Lộc đáp ứng.
Quận Thanh Sơn, Lang Nha lĩnh, núi cao rừng rậm. Những ngọn núi đứng sừng sững như những cái dùi lớn nhỏ trông tương đối kỳ lạ.
Sâu trong rừng, tướng quân Du Kích tứ phẩm dũng mãnh của kỵ binh Nam châu là Hướng Vũ Nhân bí mật dẫn người đến, cùng Nghiêm Đoạt tìm hiểu tình hình trong núi.
Đứng trên sườn núi được bóng rừng che giấu, nhìn đội quân hoặc nằm hoặc ngồi dưới bóng cây xung quanh, tất cả mọi người đều thay đổi quân trang chính thức của triều đình, mặc trang phục đủ loại màu sắc. Nếu không phải bên người đều bày biện vũ khí thì không thể nhìn ra là một chi đội ngũ. Ai nấy đều cầm bánh bột ngô gặm, không dám nhóm lửa lên khói.
- Lang Nha lĩnh vốn có một đám sơn tặc, được xưng là Lang Nha tặc, hôm qua đã bị ta tiêu diệt sạch. Lát nữa mục tiêu tới, chúng ta sẽ dựng cờ Lang Nha tặc lên, giả mạo sơn tặc tiến công.

Hướng Vũ Nhân chỉ vào đám thủ hạ mặc tạp phục giải thích.
Nghiêm Đoạt châm chọc nói:
- Trên vạn nhân mã, kỵ binh hơn ngàn còn dám tập kích đại quân chính quy, cho dù ta không hiểu quân sự cũng biết rõ là có người giả mạo.
Hướng Vũ Nhân lắc đầu:
- Cái này không quan trọng, chỉ cần vừa động thủ, đối phương hẳn là có thể đoán được, chỉ là kiếm một cái cớ thôi. Nếu thực sự không được thì bên phía ta sẽ thừa nhận mình cấu kết với sơn tặc, người dưới chỉ nghe lệnh làm việc không biết tình hình thực sự.
Lại đưa tay mời hắn ta nhìn sang bên khác.
Vượt qua một sườn núi, bên dưới là một con đường ẩn trong núi non trùng điệp. Hướng Vũ Nhân chỉ vào đó, nói:
- Đây là con đường buộc phải đi qua để vào huyện Thương Lư, khi đội quân mục tiêu đến, bên này ta sẽ lập tức vây công tiến đánh từ mọi hướng, cuốn lấy bọn hắn. Về phần lấy thủ cấp mục tiêu trong lúc rối loạn thì phải trông cậy vào pháp sư các ngươi rồi!
Nghiêm Đoạt quan sát địa hình một chút, khẽ gật đầu.
Hai người xuống sườn núi, vượt qua con đường nhỏ, lại đi lên dốc núi đối diện, tiến vào rừng không lâu thì đã đến chỗ một đội quân đang ẩn nấp khác.
Nghiêm Đoạt phất tay để Hướng Vũ Nhân làm việc của mình, bản thân thì đi đến chân một ngọn núi. Ở đây có mấy chục tu sĩ đang đứng hoặc ngồi, sắc mặt ai nấy đều khó coi, có người còn đang cầm tín vật áp chế họ trên tay. Nghiêm Đoạt khẽ thở dài.
Trốn trong núi đợi gần nửa ngày, lúc gần chạng vạng tối, đội quân mai phục nóng nảy, lần lượt đứng dậy.
Bọn Nghiêm Đoạt khoanh chân ngồi tĩnh tọa dưới chân núi cũng bị kinh động, Nghiêm Đoạt lắc mình một cái, phiêu dật đáp xuống bên cạnh Hướng Vũ Nhân. Không đợi hắn ta hỏi, Hướng Vũ Nhân đã gật đầu nói:
- Thám tử tuyến đầu báo tin, hắn là mục tiêu tới, xin pháp sư chuẩn bị sẵn sàng.
Nghiêm Đoạt lập tức xoay người lại triệu tập một đám tu sĩ chuẩn bị...

Chương 160: Mai Phục (2)

Vùng bỏ hoang thê lương, đồng ruộng hoang vu, đường có bạch cốt, một nhóm mấy ngàn người không nhanh không chậm bước đi. Bốn ngàn bộ tốt Phượng Nhược Tiết chuyển giao cho muội muội đã vào vị trí của mình.

Ngưu Hữu Đạo ngồi trên lưng ngựa thỉnh thoảng dò xét bốn phía, từ khi tiến vào cảnh nội quận Thanh Sơn, thấy rõ ràng mọi thứ đều kém xa quận Quảng Nghĩa. Khắp nơi đều là cảnh tượng dân chúng lầm than, trên đường ngẫu nhiên có thể nhìn thấy thi thể bốc mùi nằm trên đường cũng không ai quản, thi cốt bị thứ gì đó gặm sạch chỉ còn xương cốt cũng không phải chuyện hi hữu.

Từ đó có thể thấy, năng lực của quận trưởng nơi này không chỉ kém Phượng Lăng Ba một chút xíu. Chẳng trách bên Phượng Lăng Ba nhân lực sung túc, dám đối kháng triều đình, thử hỏi bên này bách tính vì cầu sinh, còn không phải sẽ nghĩ đủ mọi cách trốn sang quận Quảng Nghĩa sao?

Lam Như Đình cũng đang ở trên lưng ngựa thỉnh thoảng lại lấy bản đồ ra xem xét. Bỗng nhiên ông nghiêng đầu nói gì với Thương Triều Tông.

Ánh mắt Thương Triều Tông nhìn về phía những dãy núi san sát đứng vững ở vùng bỏ hoang trước mắt, y đưa tay quát:

- Ngừng!

Đồng thời cũng ra hiệu với Phượng Nhược Nam, ý bảo tạm thời dừng lại.

Phượng Nhược Nam phất tay ra hiệu cho đội quân dừng lại, đợi Thương Triều Tông và Lam Như Đình tới mới hờ hững nói:

- Lại có chuyện gì?

Lam Như Đình chỉ chỉ thế núi phía trước:

- Vương phi, phía trước là vùng núi tên Lang Nha lĩnh, địa thế hiểm yếu, chính là con đường buộc phải đi để đến huyện Thương Lư. Nếu có người muốn gây bất lợi với chúng ta, đây là vùng đất tốt nhất để ra tay!
Phượng Nhược Nam phóng mắt quan sát một chút, lạnh nhạt nói:
- Có thể phục kích mấy ngàn đại quân ở đây ngoài triều đình thì không thể có ai khác. Ngươi cảm thấy triều đình dám sao? Thám tử vừa về ban nãy cũng chưa phát hiện manh mối gì, ngươi nghĩ sao?
Lam Như Đình cười nói:
- Vương phi, vẫn nên cẩn thận một chút tốt hơn.
Ông nhìn về phía Bạch Diêu ở bên.
- Nếu có thể phái vài pháp sư có thể bay qua bay lại xâm nhập dò xét xác định một chút là thỏa đáng nhất!
- Hừ!
Phượng Nhược Nam khinh thường hừ lạnh một tiếng, kỳ thật nàng ta cũng không thấy phải cẩn thận một chút có gì xấu, có điều nàng ta không thích người bên Thương Triều Tông khoa chân múa tay với nàng.
Nàng a chỉ Ngưu Hữu Đạo:
- Bên cạnh các ngươi không phải có pháp sư sao? Để pháp sư của các ngươi đi do thám là được rồi.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn, lập tức nắm tay lại đấm đấm sau lưng, than thở nói:
- Cưỡi ngựa đã lâu, lúc nào mới được ngủ nữa vậy, cái lưng này sắp gãy mất rồi đây này!
Phượng Nhược Nam khinh bỉ một chút.
- Bọn chuột nhắt nhát gan, tiểu nhân hèn hạ!
Nếu đối phương đã đưa ra yêu cầu này, Bạch Diêu cũng không cảm thấy cẩn thận một chút là có gì xấu cả, gã ta quay đầu nói với một đệ tử Thiên Ngọc môn sau lưng:
- Mấy người các ngươi đi xem thử một chút.
Lập tức có bốn đệ tử Thiên Ngọc môn bay lên không lướt đi, vừa nhún một cái đã bay ra hơn trăm trượng.
Bật một cái đã bay ra ngoài hai ba trăm mét, điều này với Viên Cương mà nói thì hơi không khoa học. Vì thế, trong ánh mắt gã lộ tia ao ước là điều đương nhiên.

Trên đường đi Ngưu Hữu Đạo đã từng giải thích về các loại môn đạo, đây chẳng qua là sau khi bắn ra thì mượn ngự khí để trượt đi mà thôi, cũng tức là khí kình phóng ra ngoài thành dạng cánh, nhờ vào lực nổi của không khí để lướt đi. Cánh khí này Viên Cương gã không nhìn thấy, nhưng loại tu sĩ như Ngưu Hữu Đạo chỉ cần vận khí là có thể nhìn thấy tu sĩ giương cánh lao đi. Loại giương cánh bằng khí kình phóng ra ngoài này có sắc thái nhàn nhạt, là một loại sắc thái dựa vào một loại hình thức năng lượng để tồn tại, giống như phải đeo kính lọc lên mới có thể thấy. Nguyên do bên trong lúc trước Ngưu Hữu Đạo đã từng giải thích với gã, đây là thứ liên quan đến vật chất tối, người bình thường không thể nhìn thấy được. Chẳng hạn như quỷ hồn, người bình thường không thể nhìn thấy nhưng Ngưu Hữu Đạo vận khí là mắt sẽ có thể nhìn thấy, đây cũng chính là cái gọi là pháp nhãn.

Một người một lần có thể lướt xa như vậy, đoán chừng tu vi đã đạt đến Trúc Cơ kỳ. Tu vi Kim Đan kỳ thì có thể lướt xa hơn chút nữa. Cũng vì tu vi cao hơn nên lực bắn ra cường đại hơn, nhưng mà lúc cần đáp xuống đất thì vẫn phải đáp xuống đất, không còn cách nào khác. Ngươi chỉ nhảy cao một chút như vậy, lại không có động lực gia trì tiếp tục, không thể bay đi không hạn chế được, mà phải đáp xuống đất mượn lực sản sinh để làm động lực trượt bắn đi thêm lần nữa.

Có điều đứng từ trên núi cao nhảy xuống thì có thể lướt đi rất xa, nhưng giữa Trúc Cơ kỳ và Kim Đan kỳ chênh lệch không nhỏ, thứ lực cản không khí cũng không thể nào coi nhẹ. Khí kình thành cánh không phải vật thật cũng không có đủ mật độ và chất lượng, khi trượt trong không trung lực cản không khí và đôi cánh khí ma sát cao độ, khí kình phóng ra ngoài sẽ hao tổn cực lớn, trong quá trình bay đi, pháp lực tiêu hao cũng nhanh. Dần dần, tu sĩ Trúc Cơ kỳ sẽ không thể nào chịu đựng được.

Tương đối mà nói, tu vi Kim Đan kỳ so với Trúc Cơ kỳ cao siêu hơn, cũng cường đại hơn, pháp lực tiêu hao càng bền bỉ hơn, đồng thời mật độ và cường độ khí cùng Trúc Cơ kỳ không thể nào so sánh được. Lúc trượt tốc độ nhanh dĩ nhiên hao tổn ma sát cũng nhỏ hơn, thời gian có thể duy trì phi hành kiểu đó, Trúc Cơ kỳ không thể nào so sánh được.

Mặc dù như thế nhưng trong mắt của những người bình thường không phải tu sĩ không rõ tình hình thì mặc kệ là Trúc Cơ kỳ hay là Kim Đan

kỳ, phi hành dưới tình huống thông thường sẽ không có gì khác biệt, vẫn đủ để phàm phu tục tử chấn kinh, coi như tiên nhân phi thiên độn địa. Nếu tu vi đến cảnh giới Nguyên Anh kỳ cao hơn nữa thì lại là một chuyện khác. Nguyên Anh kỳ vốn có nghĩa là có tân sinh hoặc thoát thai hoán cốt tu vi đã tu luyện đến cảnh giới có thể thoát khỏi nhục thân, khí kình có thể tự do thi triển trong không gian trời đất. Những vấn đề Kim Đan kỳ và Trúc Cơ kỳ phải đối mặt, với Nguyên Anh kỳ mà nói đều được khắc phục. Chẳng hạn như vấn đề ma sát tiêu hao cánh khí, lực đẩy trong không trung đều không còn là vấn đề nữa. Cảnh giới đó có thể nói là đã phi hành thực sự, có thể tự do bay lượn giữa trời đất, đối với phàm phu tục tử mà nói thật sự có thể coi là tồn tại như thần tiên!
Trước mắt tu vi của Ngưu Hữu Đạo còn không bằng mấy người trước mặt, dĩ nhiên không thể phóng đi xa như vậy, có điều nhẹ nhõm nhảy đi vài chục mét cũng không thành vấn đề. Mượn sức kéo của mặt nước chơi trò đạp sóng khiến phàm phu tục tử kinh động như gặp thiên nhân cũng không thành vấn đề, có thể dùng nó để khoe khoang một chút.
Rất nhanh, những tu sĩ Thiên Ngọc môn biến mất trong dãy núi phía trước.
Bóng dáng họ vừa biến mất khỏi tầm mắt của những người bên này thì bên kia, những người đang trốn trong dãy núi đã trông thấy.
- Không hay rồi!
Hướng Vũ Nhân kêu khổ.
Nghiêm Đoạt đang ẩn mình trong bụi gai yểm hộ nghiêng đầu nhìn tướng quân Du Kích dũng mãnh bên cạnh:
- Đối phương muốn xâm nhập điều tra, bên này tụ tập nhiều người như vậy, sợ là giấu không được!
Hướng Vũ Nhân siết chặt hai tay, kế hoạch phục kích chỉ e đã bị phá rồi. Gã ta không kìm được cắn răng chửi mắng một tiếng:
- Thám tử dò đường không phải đã dò đi dò lại mấy lần rồi sao? Sao còn phải phái pháp sư đến điều tra thêm lần nữa? Lại cẩn thận đến mức này à!
Trước đó để đề phòng bị thám tử phát giác, gã ta luôn giấu đội quân sâu trong núi, cho dù là bây giờ cũng không dám đến ven đường quá gần. Gã ta đã cẩn thận đến mức không thể cẩn thận hơn được nữa.

Mắt thấy bốn tu sĩ có vẻ muốn lao đến bên này điều tra trong núi sâu, Hướng Vũ Nhân vẫn ôm tia hy vọng, quay đầu phân phó nói:
- Bảo tất cả mọi người nấp kỹ!
Người bên cạnh nhanh chóng ra dấu tay với những kẻ nấp phía sau, nhân viên phía sau lập tức ồn ào, lần lượt tìm nơi để nấp.
Chỉ một lát sau, người đến điều tra đã bay lượn trên rừng cây, ánh mắt tìm kiếm xung quanh. Ban nãy gã ta chú ý thấy bên này có chim bay lên, nhìn kỹ rõ ràng trong bụi cây có dấu vết bị người ta lội qua. Nhiều người như vậy vội vàng chui vào thì không thể không để lại dấu vết, thuận theo chút vết tích xem xét thì lập tức phát hiện ra vài người đang ẩn nấp.
Xoẹt một tiếng, người đến rút kiếm rên tay, đột nhiên phát ra báo động.
- Cẩn thận, có mai phục, rút lui!
Ba người khác đi cùng cũng có người phát hiện dị thường, nghe tiếng cấp tốc bay lượn trở về.
Bốn pháp sư thám tử nhanh chóng bay ra xa, đám Nghiêm Đoạt chậm rãi ra khỏi nơi ẩn thân. Nghiêm Đoạt quay đầu nhìn về phía vị tướng quân kia:
- Bị phát hiện, đánh rắn động cỏ, phục kích không được nữa rồi. Không quấn được đối phương giờ muốn đuổi kịp mục tiêu khả năng không lớn, vẫn nên rút lui thôi! Đối phương thật sự là cẩn thận quá mức, nguyên nhân thất thủ ngươi hãy giải thích rõ ràng với Châu mục một chút.
Hắn ta đang lo không có cớ để thu tay về.
- Sao ngươi biết đối phương nhất định sẽ trốn? Người như Phượng Nhược Nam chưa chắc vừa nghe tiếng gió đã chuồn đâu, có lẽ vẫn còn cơ hội!
Hướng Vũ Nhân cắn răng một tiếng, bỗng nhiên quay đầu quát:
- Truyền lệnh, nhân mã tập kết, đuổi theo!

Chương 161: Danh Bất Hư Truyền (1)

Nghiêm Đoạt im lặng, hắn ta không tiện tiếp tục ngăn cản đối phương chấp hành nhiệm vụ, nếu không quay về vị này lại đổ hết trách nhiệm lên người hắn ta, hắn ta ăn không tiêu nổi đâu.
Thật tình không biết trước khi tới Hướng Vũ Nhân đã lập quân lệnh trạng trước mặt Chu Thủ Hiền. Cũng không để Nghiêm Đoạt lại nói thêm gì, nhân mã của Hướng Vũ Nhân nhanh chóng tập kết, chiến mã được giấu khá xa trong núi đã nghe tin chạy ra.
Bốn tu sĩ dò đường nhanh chóng bay về bẩm báo:
- Trong núi có phục binh, nhân số cụ thể không rõ nhưng cũng không ít!
Vậy mà thật sự có mai phục sao? Phượng Nhược Nam giật mình, dây cương cầm trong tay, khí thế biến đổi, vung thương quát:
- Bày trận!
Kỵ binh và bộ binh tùy hành nhanh chóng bày trận hình tác chiến, tấm chắn dựng thẳng lên, cung tiễn thủ tiễn rút ra, mũi tên gắn sẵn trên cung.
Thương Triều Tông ra hiệu, kỵ binh sở thuộc cũng nhanh chóng lo liệu vũ khí đề phòng.
Bạch Diêu nghiêng đầu ra hiệu với đồng môn hai bên, đồng môn hiểu ý chuẩn bị. Chỉ chốc lát sau, một lượng nhân mã lớn ẩn hiện trong rừng núi phía trước xông ra, với những người có kinh nghiệm chiến trường mà nói, chỉ cần hơi đánh giá đã nắm được đại khái không dưới vạn nhân mã.
Hướng Vũ Nhân thương nơi tay, phóng ngựa lao ra khỏi rừng núi, đi đến trước trận, đám tu sĩ Nghiêm Đoạt cưỡi ngựa đi từ từ phía sau gã ta.
- Không ngoài sở liệu, cũng không chạy trốn!
Hướng Vũ Nhân cười ha ha một tiếng, đột nhiên vung thương chỉ về phía trước.

- Kỵ binh tấn công, bộ binh bọc hậu, phải cuốn lấy bọn chúng!
Bên cạnh lập tức có vài người lấy sừng trâu phồng má thổi “te te”, phát ra hiệu lệnh tiến công.
- Giết!
Thống lĩnh kỵ binh vung sợi dây cương hét lên một tiếng, chỉ trong một thoáng chốc hơn ngàn chiến mã rong ruổi lao ra tạo thành một trận mũi nhọn kêu giết tấn công, đại địa chấn động. Đằng sau chiến trận kỵ binh, Hướng Vũ Nhân thúc ngựa đè ép trận cước, chín ngàn bộ binh sau lưng cũng tấn công theo.
Mắt thấy quân địch trực tiếp phát động công kích, trận thế tấn công như vậy khiến người chưa từng thấy cũng có thể cảm nhận được chấn động. Ngưu Hữu Đạo là người sống hai kiếp cũng chưa từng nhìn thấy loại chiến đấu trên vạn người dùng vũ khí lạnh liều mạng thế này.
Đám tu sĩ Bạch Diêu thi triển pháp nhãn nhanh chóng đánh giá trận doanh công kích của đối phương, không biết đang quan sát cái gì.
Phượng Nhược Nam liếc mắt nhìn về phía Thương Triều Tông:
- Vương gia, người tới bắt người đã tới rồi, địch nhiều ta ít, người có sợ không? Muốn chạy thì chạy sớm đi, chậm là không kịp đâu.
Thương Triều Tông quay đầu, trợn mắt nhìn lại.
Phượng Nhược Nam khinh thường nói:
- Vốn đã kính trọng uy danh chinh chiến của Ninh vương đã lâu, có điều chuyện này không liên quan gì đến người. Mấy người này của các người có chắn phía trước cũng chẳng tác dụng gì, vẫn nên trốn ra sau đi! Tranh thủ mang theo người của người rút ra phía sau, đừng cản phía trước vướng bận, bản tướng quân sẽ bảo vệ người, không cần lo lắng!
Lần này không chỉ Thương Triều Tông mà tất cả các thân vệ đều nghiến chặt quai hàm nhìn sang, nhớ năm đó Anh Dương, Vũ Liệt vệ uy chấn thiên hạ, đó là kiêu ngạo của bọn họ, từ khi nào lại bị người ta xem thường đến như vậy, còn cần một nữ nhân đến bảo hộ!,
Ngưu Hữu Đạo vừa nhìn bộ dạng của đám này liền biết không ổn, âm thầm kêu hỏng bét, vội vàng khuyên Thương Triều Tông:
- Vương gia không thể hành động theo cảm tính!
Thương Triều Tông không để ý tới hắn, quay đầu nhìn về phía muội muội Thương Thục Thanh, tự rút trảm mã đao trên lưng ngựa ra.

Thương Thục Thanh tay gỡ nón lá khăn che, tiện tay quăng ra để lộ gương mặt xấu xí kia, rút ra một tấm vải trong túi ở lưng ngựa, đón gió tung ra, một tấm cờ lớn màu đỏ như lửa, một con hùng ưng màu vàng như phượng hoàng tắm trong lửa vỗ cánh bay lượn. Trên chiến kỳ có mấy cái lỗ, hình như là bị mũi tên bắn.
Ánh mắt mấy trăm thân vệ đều nhìn chằm chằm trên chiến kỳ, ngực ai nấy phập phồng, cảm xúc khó hiểu, một thân vệ đưa trường thương lên. Khi chiến kỳ cột lên trường thương, Thương Thục Thanh nâng trường thương dựng chiến kỳ một mặt kia lên đón gió tung bay.
Nhân mã quận Quảng Nghĩa của Phượng Nhược Nam cũng lần lượt nhìn vê phía lá cờ rách một mặt đón gió tung bay này!
Thấy tình thế không đúng, Bạch Diêu trầm giọng nói:
- Vương gia, mục tiêu của đối phương là người, không thể lỗ mãng!
Thương Triều Tông không để ý tới lời nói đó, nhìn về phía phía trước, kỵ binh của quân địch đã xông tới gần hơn khá nhiều.
Trảm mã đao trong tay giơ lên, hét:
- Ai muốn chịu chết!
Thân vệ sau lưng đột nhiên cùng gào thét:
- Anh Dương Vũ Liệt!
Lần lượt rút trảm mã đao, một cổ sát khí mãnh liệt tràn ngập ra. Tập thể đột nhiên bất thình lình hét lên như vậy làm nhân mã bên phía Phượng Nhược Nam giật mình.
Thương Triều Tông một lần nữa gầm thét:
- Ai muốn chịu chết!
Tập thể thân vệ sau lưng gầm thét:
- Ta!
Thương Thục Thanh cũng lớn giọng hò hét:
- Ta!
Lúc này mặt xấu hay không xấu đã không ai để ý nữa, chẳng còn ai chú ý đến tướng mạo của nàng ta nữa.
Thư sinh như Lam Như Đình cũng hét to, ông rút bội kiếm bên hông ra!

Chương 162: Danh Bất Hư Truyền (2)

- Ai muốn chịu chết? - Ta!
Một câu hỏi đáp này khiến trên dưới quận Quảng Nghĩa chấn động khó hiểu!
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn đám điên này, chúng tăng Nam Sơn tự Viên Phương đều ngạc nhiên, Viên Cương thì quay mạnh đầu mặt căng thẳng nhìn những người này!
- Vương gia...
Ngưu Hữu Đạo còn muốn lên tiếng ngăn cản.
Thương Triều Tông đã siết chiến mã đứng lên, móng ngựa rơi xuống đất tựa như tên rời khỏi cung xông ra, một người một ngựa đi đầu quơ trảm mã đao xông vào phía trước. Không cao giọng kêu sát, mấy trăm thân vệ nhanh chóng phóng ngựa lao theo, sát khí trong nháy mắt phun trào trong tiếng vó ngựa lộc cộc.
Thương Thục Thanh trông như nữ tử yếu đuối, bóng lưng gầy nhỏ yếu đuối của nữ nhân kia vác theo chiến kỳ đi sát theo sau lưng ca ca. Lam Như Đình trước nay luôn là thư sinh lý trí cũng vậy.
Vì tôn nghiêm và vinh dự! Toàn bộ bộ hạ cũ tàn dư yếu ớt của Ninh vương đều xông lên, giống như im lặng gào thét những tiếng cuồng loạn cuối cùng vì người chết và vì người sống, cho dù là nữ tử yếu đuối hay thư sinh, ai nấy đều thẳng tiến không lùi, chính diện xông về phía kỵ binh quân địch đông gấp đôi mình.
Đám người này, đối mặt trường hợp như vậy, dường như đã mất toàn bộ lý trí!
Vỏ kiếm trong tay Ngưu Hữu Đạo quét ngang đưa ra ngăn Viên Cương suýt chút nữa là phóng ngựa xông theo ra ngoài! Nhiều chiến mã điên cuồng xông đên như vậy đã thành một thế, dưới loạn đao loạn thương

phía trước ngay cả hắn đối đầu cũng không dám nói có thể tự vệ, sao có thể để Viên Cương đi mạo hiểm!
Trong chớp mắt chi nhân mã này lao ra, rõ ràng không nhiều người nhưng trong nháy mắt đã ngưng tụ ra khí thế có thể chạm mạnh vào trái tim Phượng Nhược Nam, nàng ta cũng biết nhìn hàng. Ánh mắt Phượng Nhược Nam nhìn chằm chằm nam nhân đi trước công kích, nhếch mạnh môi, có vẻ khinh bỉ nói:
- Thân là chủ tướng, không nghĩ chỉ huy như thế nào lại như con ruồi không đầu dẫn đầu xung kích, đúng là dũng của thất thu!
Tuy là nói như vậy, nhưng mà trong nội tâm nàng ta rõ đối mặt loại tình huống này, thủ hạ của Thương Triều Tông chỉ có chút người như vậy xuất kích tập thể thì đã không cần phải chỉ huy gì.
- Vương phi, hiện tại không phải lúc hành động theo cảm tính, sao vẫn chưa xuất binh?
Bạch Diêu trầm giọng quát tháo.
Phượng Nhược Nam đáp:
- Không vội, để y thử thực hư của đối phương rồi hẵng phản ứng cũng chưa muộn, các ngươi chú ý nhìn chằm chằm y là được rồi!
Nàng ta đã nói như vậy, Bạch Diêu cũng không nói thêm gì, luận chỉ huy tác chiến trên chiến trường Phượng Nhược Nam vẫn am hiểu hơn. Bạch Diêu phất tay ra hiệu, lập tức có hai đồng môn cùng là tu vi Kim Đan kỳ cưỡi khoái mã xông tới, mục đích dĩ nhiên là bảo vệ Thương Triều Tông phòng ngừa xảy ra ngoài ý muốn.
Thực ra trong tình huống hai quân chém giết bình thường, tu sĩ sẽ không vọt thẳng vào chiến trường chém giết, mấu chốt là một lượng ít tu sĩ xông vào chiến trường tác dụng cũng không lớn. Cho dù ngươi có thể đuổi theo đại quân thì có thể giết được mấy người chứ? Đại quân không phải chỉ lao về phía ngươi, ngươi có thể ngăn cản được bao nhiêu? Lúc sĩ khí sụp đổ, thực lực cá nhân của ngươi mạnh cũng chẳng ai nghe ngươi cả, vài tu sĩ chém giết với đại quân cùng lắm chỉ gia tăng chút số lượng sát thương, tác chiến quy mô càng khổng lồ khi tu sĩ tham gia vào chém giết sức ảnh hưởng đến cục diện trận chiến càng nhỏ. Còn những người có tu vi thực sự cao đến mức có thể dùng võ lực cá nhân để xoay chuyển thắng bại của cả trận chiến đã đứng trên đỉnh của chuỗi sinh vật

sinh tồn, dù sao những người như vậy có tham gia vào những trận chém giết thế này gánh thêm chút sát nghiệp thì có ý nghĩa gì?
Phượng Nhược Nam nói như vậy, chủ tướng không phải dùng để xông pha chiến đấu mà dùng để chỉ huy, còn tác dụng của pháp sư tùy tùng chỉ là bảo hộ chủ tướng.
Ầm ầm! Kỵ binh hai bên va chạm kịch liệt với nhau, hai tay Thương Triều Tông vung mạnh đao, đâm một thương vào tướng địch, hai bên giao thoa chỉ trong nháy mắt, thu đao trở về, tướng địch kia đã bị chém xuống ngựa, giết gọn gàng, có thể thấy y cũng là kẻ rất quen chém giết. Dòng người hai bên xen lẫn va chạm, người ngã ngựa đổ, ngựa nhảy, người rống.
Thương Triều Tông vung vẩy trảm mã đao một đường trái bổ phải chặt, máu tươi tung tóe lên người lên mặt. Thân vệ hai bên, cánh sau không tiếc đại khai sát giới theo sát, không để y lạc đàn, có người bị đánh rơi xuống ngựa, đằng sau lập tức thúc ngựa cuồng xông, liều mạng bổ vị duy trì tiết tấu công kích, cũng để bảo hộ Thương Triều Tông. Cả chi Anh Dương, Vũ Liệt vệ phối hợp vô cùng thành thạo, có người thậm chí không tiếc mạng sống cũng muốn giữ gìn trận thế tấn công hoàn chỉnh, giữ gìn uy lực trận thế tấn công lớn nhất.
Trong một đám nam nhân, thân hình nhỏ gầy của Thương Thục Thanh cầm chiến kỳ vác trên vai nghiến chặt răng, tuy cũng từng được coi là quen với quân doanh nhưng thực sự tiến vào sa trường liều mạng vẫn là lần đầu, không giống ca ca lúc còn niên thiếu đã bị phụ thân ép ra chiến trường, nếu nói trong lòng nàng ta không chút sợ hãi, không chút căng thẳng là giả, có điều nàng ta cũng không còn sự lựa chọn nào khác.
Mắt thấy kẻ bị chém bay các chi, chém bay đầu, tiếng kêu thảm thiết đau đớn, loạn vũ đao thương, vẩy ra huyết thủy, còn cả mùi máu tanh nồng nặc, trong tiếng sắt thép không ngừng va chạm, Thương Thục Thanh ngửi thấy mùi máu tươi liền cảm thấy muốn ói, cố nén lắc lắc đầu, chớp chớp đôi mắt, cắn răng liều mạng đuổi sát theo sau lưng ca ca, gần như ôm cột cờ trong lòng, một tay rút kiếm cầm trên tay điều khiển dây cương, thỉnh thoảng bị đao thương đâm loạn tới cũng ra sức chặn lại, may là phần lớn uy hiếp đều có thân vệ trái phải triệt tiêu.

Lam Như Đình mặc dù hiểu kiếm thuật, lúc này cũng không dùng được hoa chiêu gì, kiếm trên tay chỉ chém loạn chém lung tung, chút kiếm thuật kia chỉ có thể để rèn luyện sức khỏe, bình thường chỉ có thể tự vệ đơn giản một chút, lên chiến trường chỉ là là chủ nghĩa hình thức, không thể dùng đến, cũng may có thân vệ hộ vệ.
Nhân mã kỵ binh hai bên nhanh chóng chém giết nhau rồi dần phân tán ra, kỵ binh cờ xí Lang Nha tặc rõ ràng bị đánh cho lộn xộn, sau khi xông qua nhân mã tán loạn, đã không còn là trận hình tập trung nữa. Ngược lại quân sở thuộc Thương Triều Tông vẫn bền chắc như thép, chiến kỳ đi đến đâu người người theo sát, tình hình đó dĩ nhiên là chưa đến năm trăm kỵ binh này đã tấn công đánh giết xuyên qua hơn ngàn kỵ binh đối địch.
Người ngã ngựa đổ ngã xuống đất hầu hết đều là kỳ binh cờ hiệu Nha Lang tặc, chỉ một lần tấn công trực diện đã ngã xuống hai ba trăm người. Nhân mã sở thuộc của Thương Triều Tông rõ ràng tổn thất không lớn. Lấy nhiều đánh ít, thế mà vừa đối mặt đã bị đánh thành dạng này?
Hướng Vũ Nhân dẫn bộ binh đè thế trận từ sau đến giật mình, lúc này có thể lờ mờ nhìn thấy chiến kỳ tung bay trong đội hình của Thương Triều Tông, sau khi hít sâu một hơi, kinh hoảng nói:
- Anh Dương, Vũ Liệt vệ? Chả trách...
Phượng Nhược Nam cũng đang ép trận thế nín thở, răng ngà cắn chặt môi, trong lòng thầm rung động. Đây chính là Anh Dương, Vũ Liệt vệ công vô bất khắc của Ninh vương trong truyền thuyết sao? Trong lòng nàng ta cũng thầm cảm thấy xấu hổ, trên chiến trường ai nấy đều tranh chịu chết trước, anh dũng tiến lên phía trước như vậy không ai có tư cách được sỉ nhục họ!
Bạch Diêu nói:
- Nghe nói năm đó Ninh Vương suất lĩnh một vạn Anh Dương, Vũ Liệt vệ cứu giá trong mười vạn đại quân Hàn quốc như vào chỗ không người, hôm nay gặp mặt mới biết danh bất hư truyền!
Thương Triều Tông dẫn nhân mã quay vòng lại theo hình cung, một ngựa đi đầu một lần nữa xông về phía kỵ binh quân địch đã bị đánh xáo trộn, cơ thể gầy yếu đằng sau vẫn ôm chặt cờ phóng theo sát.

Đầu này, nhân mã bị tấn công tán loạn không thành trận hình, thống lĩnh kỵ binh vẫn đang hét lớn, chuẩn bị tập kết nhân mã thành trận hình lần nữa. Bên kia, nhân mã Thương Triều Tông giết xuyên qua trận hình không loạn đã quay trở lại, không cho quân địch cơ hội thở dốc, rầm rầm quay trở lại. So hai bên, một bên tán loạn tập kết, một bên tụ quần công kích, hậu quả có thể nghĩ, trên chiến trường đây chính là chênh lệch yếu mệnh.
Mắt thấy thế trận tấn công đang rầm rầm chạy đến, thống lĩnh kỵ binh Lang Nha tặc khàn giọng gầm thét:
- Tập kết! Nhanh, nhanh...
Chưa hét được hai câu thì trong mắt đã lộ ra tia hoảng sợ.
Thương Triều Tông giơ trảm mã đao ra lao về phía gã ta, một đao chém xuống bi thương, sau lưng Thương Triều Tông đao quang như nước chảy mây trôi liên tiếp vung đến, đao bổ liên tiếp làm cho người ta không kịp trở tay, trên người gã liên tiếp bị chém mấy phát, máu tươi bắn ra, cả người rơi xuống, ngựa bị loạn vó xông qua chà đạp cho máu thịt be bét lăn lộn.
Thống lĩnh kỵ binh bị chết trận, trận doanh vẫn chưa tập kết thành hình xong đừng nói tấn công, ngay cả trận thế phản kháng hữu hiệu tấn công của đối phương cũng chưa kịp cấu tạo. Thương Triều Tông bắt lấy chiến cơ, một ngựa đi đầu suất lĩnh Anh Dương, Vũ Liệt vệ như gió táp liệt hỏa đảo qua, dùng khí thế xé nát tất thảy, một đường giết cho người ngã ngựa đổ, tiếng kêu thảm thiết liên tục, có không ít Lang Nha tặc nhìn thấy khí thế chém giết này lao đến đã nhanh chóng thúc chiến mã đổi hướng chạy trốn, sĩ khí tán loạn. Hơn ngàn kỵ binh đối mặt với chưa đến năm trăm kỵ binh, chỉ với hai lần chịu tấn công đã hoàn toàn tan tác.
Loại cục diện chém giết khí thế này với Ngưu Hữu Đạo mà nói đã đủ rung động. Hắn chưa bao giờ nhìn thấy chém giết thiết huyết thế này, hơn trăm người của bang phái giang hồ giới đấu hắn gặp qua không ít nhưng hoàn toàn không thể so sánh với trận này, so với trận này đó đơn giản chỉ là một đám ô hợp, một đám nít ranh không đáng là gì. Dù hắn không hiểu chinh chiến kỵ binh cũng có thể nhận ra hai chi kỵ binh tốt xấu khác biệt, một chi cần chỉ huy viên điều khiển kiểm soát mọi lúc, lộ

ra tương đối lỏng lẻo, một chi liền thành một phối, mức độ phối hợp hữu hiệu cao, chiến kỳ đến đâu đánh thắng đến đó!
Viên Cương chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, hai tay siết chặt.
- Phương pháp luyện binh của Anh Dương, Vũ Liệt vệ ta chắc chắn phải nghĩ cách lấy cho bằng được...
Phượng Nhược Nam tự nói thầm, chưa đến năm trăm kỵ binh đối đầu với ngàn kỵ binh, hai lần tấn công đã đánh tan đối phương khiến cho nàng ta cũng rung động. Ngay cả bản thân nàng ta cũng không thể không thừa nhận, đổi lại mình thống lĩnh hơn ngàn kỵ binh đối đầu với Thương Triều Tông e là kết quả cũng giống vậy.
Thế cục chiến trường không để Phượng Nhược Nam suy nghĩ nhiều, Thương Triều Tông chính diện đánh tan kỵ binh khiến nàng ta phải nhanh chóng nắm lấy chiến cơ. Phượng Nhược Nam biết rõ vùng bình nguyên thế này tác chiến kỵ binh mới là lợi khí công kích có uy lực lớn nhất. Lợi khí cường đại nhất của quân địch đã bị Thương Triều Tông đánh tan, còn lại bộ binh rất khó cản được tấn công của kỵ binh bên này.
Nàng ta nhanh chóng vung thương hạ lênh:
- Tả kỵ công kích phương trận bộ binh của địch từ cánh trái, hữu kỵ công kích cánh phải, hai cánh giáp công!

Chương 163: Tan Tác (1)

- Sát!
Thống lĩnh kỵ binh cánh trái hét to một tiếng, dẫn hai trăm kỵ binh phóng đi.
- Sát!
Thống lĩnh kỵ binh cánh phải dẫn hai trăm kỵ binh phóng tới cánh phải quân địch.
- Toàn tốc tiến công!
Phượng Nhược Nam mặc hồng trang cao giọng ra lệnh, vung vẩy dây cương dẫn bốn ngàn bộ binh sau lưng tấn công với tốc độ cao nhất.
- Anh Dương, Vũ Liệt vệ! Không tệ, người dẫn đầu kia chính là Thương Triều Tông!
Hướng Vũ Nhân ép phương trận bộ binh tới gần thêm không ít, cuối cùng đã xác định được. Gã ta đã từng gặp Thương Triều Tông, đây cũng chính là một trong những nguyên nhân phía trên phái gã ta tới. Gã ta chỉ vào Thương Triều Tông hét lên.
Đám Nghiêm Đoạt vẻ mặt nghiêm túc, có chút bất ngờ, không ngờ chủ tướng Thương Triều Tông lại dùng chính mình làm sĩ tốt tiên phong, còn muốn quấn lấy đại quân của đối phương để đằng sau có thể tùy cơ ra tay.
Hướng Vũ Nhân hối thúc:
- Bắt lấy y, nhanh bắt lấy y!
Gã ta biết, chỉ cần giải quyết được Thương Triều Tông, dù trận này gã ta có chiến bại thì cũng coi như thắng lợi.
- Đi!
Nghiêm Đoạt hét lên một tiếng, mười mấy tên tu sĩ hộ tống hắn ta cùng đằng không bay đến.

Bên này vừa có động tĩnh, Bạch Diêu chú ý nghiêm mật đối diện trong nháy mắt từ trên lưng ngựa bay lên, ngoại trừ một tu sĩ Kim Đan hộ vệ Phượng Nhược Nam, những đệ tử Thiên Ngọc môn khác toàn bộ xuất kích. Không phải Bạch Diêu tuyệt tình mà từ một mức độ nào đó mà nói, tầm quan trọng của Phượng Nhược Nam không bằng Thương Triều Tông.

Hai tu sĩ Kim Đan được Thiên Ngọc môn phái ra chống đỡ trận cận chiến lúc trước lóe ra trước nhất, từ trên trời giáng xuống, hét lên với Thương Triều Tông:

- Rút lui!

Hai người song song đáp lên lưng ngựa của Thương Triều Tông đưa tay điểm một cái, mỗi người kẹp một cánh tay của Thương Triều Tông, đưa Thương Triều Tông lập tức rời khỏi lưng ngựa, phiêu nhiên kéo Thương Triều Tông ra khỏi chiến trường.

- Quận chúa, đi theo vương gia!

Lam Như Đình quét mắt bốn phía kêu lên.

Thương Thục Thanh lập tức xoay chuyển tọa kỵ, vác chiến kỳ, đuổi theo Thương Triều Tông đang bay đi.

Trên chiến trường âm thanh ồn ào, người ở khoảng cách xa một chút không nghe rõ người khác nói gì, cả đám thân vệ chỉ biết đi theo chiến kỳ. Thương Thục Thanh vác chiến kỳ chạy đi đâu, đám hân vệ thiết kỵ liền đi theo hướng đó.

Chương 164: Tan Tác (2)

Bóng người trên không bay đi, Bạch Diêu dẫn đầu lao tới đã đánh nhau với Nghiêm Đoạt dẫn đầu phóng tới, hàn quang lóe lên, trường kiếm của Bạch Diêu tuốt ra khỏi võ, Nghiêm Đoạt hét thảm một tiếng, từ không rơi xuống. Bạch Diêu chân đạp lên lưng Nghiêm Đoạt thất thủ một cái, lại bay lên không trung nhào về phía một người khác.
- Bắn tên!
Hướng Vũ Nhân gầm thét.
Đối mặt kỵ binh tả hữu giáp công, phương trận bộ binh đã nâng tấm chắn lên, sau tấm chắn các cung thủ vù vù bắn ra mưa tên. Kỵ binh tấn công trái phải đưa tấm chắn lên ngăn cản phía trước, thỉnh thoảng có chiến mã nghiêng lật, ngã dưới mưa tên.
Chiến tướng kỵ binh của cánh trái lao lên phía trước một tay vung Lưu Tinh chùy, ầm ầm một tiếng đụng đổ hàng tấm chắn ngăn cản phía trước. chiến mã cũng hung hăng va chạm vào, lực xung kích to lớn như vậy trực tiếp tạo thành một khe hở giữa trận tấm chắn, từng trường mâu từ phía sau đâm ra, chiến mã phát ra tiếng rên rỉ phun máu. chiến tướng kéo theo Lưu Tinh chùy rơi xuống đất lộn nhào, vung tấm chắn trong tay leng keng ngăn cản trường mâu đâm tới, Lưu Tinh chùy quét ngang sát mặt đất, lật ngã một đám.
Trên đỉnh đầu, chiến mã ở phía sau xông đến nhảy lên, lần lượt vượt qua đỉnh đầu trực tiếp sát nhập vào phương trận bộ binh, trong khoảnh khắc đã tạo ra một vết nứt trên phòng tuyến, kỵ binh phía sau trực tiếp lao vào.
Kỵ binh cánh hữu cũng đánh vào, kỵ binh xông vào giữa bộ binh tạo nên uy hiếp cực lớn, người căn bản ngăn không được va chạm với chiến mã, huống hồ kỵ binh tấn công còn tạo thành một trận chiến xung kích, đó

đơn giản chỉ là một đường đồ sát, thế không thể đỡ, đi đến đâu là tiếng kêu thảm thiết bên tai không dứt.
Phượng Nhược Nam mang đám người vọt tới không nhìn Anh Dương, Vũ Liệt vệ đang vòng qua, thấy trận doanh quân địch đã tiến vào phạm vi cung tiễn xạ kích liền ra lệnh một tiếng, tiếng kèn sừng trâu trầm muộn thổi lên, kỵ binh đánh vào trong chiến trận của địch lập tức xông ra ngoài. Ba ngàn bộ binh của Phượng Nhược Nam bên này gào thét, xông ra ngoài với tốc độ cao nhất, một ngàn cung tiễn thủ giương cung kéo dây nghiêng lên bầu trời, một tiếng "Bắn tên" vang lên, mưa tên vù vù phá không lao đi, đám Bạch Diêu giao chiến trên đỉnh đầu mọi người bị dọa giật mình, vội vàng đáp xuống đất. Thân đang trong kịch chiến không tiện bày pháp cương hộ thể làm trì trệ động tác, bị nhiều mũi tên bắn ra như vậy cũng không phải chuyện đùa.
Mưa tên liên tục bắn ra, trên không trung từng đợt từng đợt tên bay đến rơi vào trận doanh quân địch, không biết đã bắn chết bao nhiêu người, tiếng kêu thảm thiết không dứt.
Đợi khi bên kia có phòng bị bắt đầu giơ tấm chắn ngăn cản, tiếng sừng trâu trầm muộn lại một lần nữa thổi lên, hai cánh kỵ binh lại một lần nữa giết vào trận doanh Lang Nha tặc.
Lúc này trận doanh Lang Nha tặc gần như đã rơi vào hỗn loạn. Ba ngàn bộ binh của Phượng Nhược Nam cao giọng hô giết vọt tới, sĩ khí gần như nghiêng về một bên. Sĩ khí trận doanh Lang Nha tặc sụp đổ, bắt đầu có người chạy trốn. Một đám tu sĩ bị mưa tên bức bách đáp xuống đất giao chiến cũng bị bao phủ trong đại quân ba ngàn người tấn công, loạn đao đếm không hết bổ tới, cả đám tán tu không ngừng huy động vũ khí, kiếm khí bắn ra, thực sự là kiếm khí như hồng, đao khí tung hoành, vừa ra tay đã tung hoành một khu, lực sát thương kinh người. Có điều đối với tấn công biển người này mà nói chúng chẳng đáng là gì, có người cứng rắn chống đỡ một kiếm của đệ tử Thiên Ngọc môn, không ngại vài cây trường thương phía sau đâm vào cơ thể, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào đau đớn sau đó xoay tay đánh ngã một đám rồi lập tức chìm vào trong loạn đao loạn thương, đám người từ phía sau giẫm lên cơ thể gã vọt tới trước.

Phượng Nhược Nam vung sợi roi dài, một ngàn cung tiễn thủ bên cạnh buông cung tiễn xuống, cầm đao thương lên cao giọng hét giết cũng phóng vào trận doanh của quân địch. Nhân mã của Thương Triều Tông đã trở về đến bên cạnh nàng ta.
Bạch Diêu liên tiếp giết hơn mười tán tu từ trong loạn quân xông ra, nhanh chóng trở về, vài tán tu bay lượn đuổi về phía Phượng Nhược Nam.
Hai tu sĩ Kim Đan đưa Thương Triều Tông trở về gật đầu với tu sĩ Kim Đan bảo hộ Phượng Nhược Nam, vút đi, ngăn cản mấy tán tu đánh tới. Nhưng hai người này lập tức chỉ có thể ngăn cản được một người, có ba người bỏ qua bên bọn họ bay về phía Phượng Nhược Nghĩa.
Phượng Nhược Nam bình tĩnh phất tay, một trăm kỵ binh bảo vệ bên cạnh kéo dây cung, mưa tên vù vù cực nhanh bắn về phía các tu sĩ đánh tới. Ba tu sĩ lăng không liên tục đánh chưởng lực giải quyết những mũi tên liên miên phóng tới.
- Cung nỏ thủ! Ba thứ xạ kích!
Thương Triều Tông cũng hét lên hạ lệnh cùng lúc với Phượng Nhược Nam, Anh Dương, Vũ Liệt vệ nhanh chóng rút tên nỏ treo trên lưng ngựa ra, mấy trăm người chia thành mấy đợt sóng bắn liên tục, ngăn địch tiếp cận, làm trì trệ đối phương, tranh thủ thời gian cho Bạch Diêu đuổi tới.
Thấy Bạch Diêu từ xa trở về, ba tán tu lập tức tản ra hai bên, bỏ trốn gấp, biết mình đã bỏ lỡ cơ hội nên nhảy lên đáp xuống nhanh chóng đi sâu vào hoang nguyên.
Sĩ khí bên Hướng Vũ Nhân sụp đổ, binh bại như núi đổ, Hướng Vũ Nhân hô to vài tiếng cũng khó ngăn bại thế.
- Này!
Dụng quyền đánh mạnh vào ngực, một ngàn kỵ binh, một vạn tinh nhuệ lại bại thảm như vậy, không ngờ một ngàn kỵ binh của mình đối mặt với tấn công của nhân mã Thương Triều Tông lại không thể chịu được một kích như vậy. Biết đại thế đã mất, khó vãn hồi lại, Hướng Vũ Nhân dẫn mười mấy kỵ binh vung chân phi nước đại bỏ trốn, đằng sau có một chi kỵ binh đuổi theo đánh tới gã ta.

Thấy đại quân chiến lại, Bạch Diêu lại trở về bên mục tiêu, biết đã không còn cơ hội, năm sáu tán tu đang chém giết cũng nhanh chóng rời khỏi đối thủ, vút một cái lao đi, đệ tử Thiên Ngọc môn cũng không đuổi theo mà nhanh chóng trở về hộ chủ.

Chương 165: Đây Là Cách Làm Của Người Trong Ma Đạo (1)

Mãi cho tới khi thấy nhân mã tan tác trốn vào núi rừng khó tụ tập lại, bên Phượng Nhược Nam bây giờ mới thu binh.
Chiến kỳ ngã lệch được Lam Như Đình đưa tay đỡ lấy, Lam Như Đình nhìn lại, sợ hãi cả kinh thấy Thương Thục Thanh lung lay sắp đổ, lúc này có người kinh ngạc kêu lên:
- Quận chúa thụ thương!
Thương Triều Tông đột nhiên quay đầu, bước nhanh đến, giang hai tay ôm lấy Thương Thục Thanh ngã từ chiến mã xuống, kiểm tra mới phát hiện sau lưng Thương Thục Thanh không biết bị lợi khí gì quẹt một đường lớn, trên người đầy máu của người khác bắn lên nên không chú ý sẽ không biết nàng ta bị thương. Thương Triều Tông kinh nghiệm sa trường vừa nhìn liền biết triệu chứng của muội muội là mất quá nhiều máu. Trước đó muội muội không nói tiếng nào, một mực gắng gượng chống đỡ không để chiến kỳ ngã xuống, Thương Triều Tông lập tức đỏ mắt, khàn giọng giận dữ hét:
- Pháp sư!
Sự bi phẫn trong lòng y không ai có thể biết, gia đạo sa sút đã rơi đến bước một nữ tử yếu đuối tay nhuộm mực hương cũng phải ra chiến trường giúp cổ vũ sĩ khí. Nếu muội muội thực sự xảy ra chuyện gì, y muôn lần chết cũng khó từ tội lỗi, không còn mặt mũi nào gặp phụ mẫu và các huynh trưởng đã chết.
- Ca, muội không sao.
Thương Thục Thanh có chút suy yếu lắc đầu.
Ngưu Hữu Đạo lao tới, nhanh chóng ra tay điểm huyệt cho Thương Thục Thanh để cầm máu, lại bắt mạch, sau lại kiểm tra tình hình sau

lưng nàng ta. Đối với nữ nhân này, Ngưu Hữu Đạo thực sự không biết nên nói cái gì cho phải, lúc đầu, chuyện nguy hiểm như thế hắn cảm thấy mình né tránh nguy hiểm là thiên kinh địa nghĩa, không đáng để bán mạng cho người ta, kết quả nữ nhân này cũng xông vào chiến trường khiến trong lòng hắn có thứ gì đó không thể nào nói rõ được, có thể coi như có chút hổ thẹn. Đương nhiên, trên mặt hắn không nhìn ra có chút dấu vết hổ thẹn nào. Giờ hắn chỉ lo cho Viên Cương. Ngay cả hắn cũng cảm thấy hơi tội lỗi, Viên Cương bị hắn ngăn lại không biết sẽ có cảm nhận như thế nào, trong lòng hắn hơi cười khổ.

- Vương gia, quận chúa không sao, chỉ mất máu quá nhiều, điều dưỡng một thời gian là có thể khôi phục, có điều vết thương sau lưng hơi lớn, e là phải tiến hành khâu lại, không thì sau này sẽ lưu lại vết sẹo lớn.

Sau khi Ngưu Hữu Đạo kiểm tra xong liền nhắc nhở Thương Triều Tông một tiếng.

Nghe nói không có việc gì, Thương Triều Tông hơi thở phào. Nghe thấy phải khâu vết thương lại thì lại hồ nghi nói:

- Khâu lại? Làm sao khâu lại?

- Ừm...

Ngưu Hữu Đạo sửng sốt một chút, mới nhớ ra là thời này chưa có cách nói này, giải thích nói:

- Tức là may vết thương như may y phục, dùng kim khâu vá lại, chẳng những có lợi cho vết thương khép lại, còn có thể giảm độ lớn của vết sẹo đến mức thấp nhất, so với để vết thương mở ra như thế này tốt hơn rất nhiều.

Thương Triều Tông hít sâu một hơi, bị chặt một đao cũng sẽ không cảm thấy có cái gì nhưng lấy kim khâu may miệng vết thương như quần áo, y nghe mà dựng da đầy.

- Huyết nhục trên người không phải quần áo, Đạo gia đang nói đùa à?

Ngưu Hữu Đạo sờ trán, vấn đề quan niệm rất khó thay đổi, đoán chừng giải thích thế nào đi nữa cũng vô dụng, hắn ngẫm nghĩ cũng lười giải thích, tùy thôi!

Thương Thục Thanh lại suy yếu hỏi một tiếng.

- Đạo gia, sau khi khâu vết thương lại có thể lợi cho thương thế khôi phục phải không?

Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
- Đương nhiên.
Thương Thục Thanh:
- Có thể phiền phức Đạo gia giúp các huynh đệ bị thương bên dưới khâu lại một chút không?
- Sịt...
Các thân vệ trên người bị thương đều hít sâu một hơi, cảm giác sau lưng ứa ra hàn khí, bất giác che vết thương lui lại một bước, đều có cảm nhận như Thương Triều Tông, coi da thịt mình như quần áo may qua may lại, đang đùa cái gì vậy?
Thương Triều Tông cau mày nói:
- Thanh nhi, loại chuyện này há có thể...
Thương Thục Thanh ngắt lời nói:
- Ca, ta tin tưởng Đạo gia không nói nhảm, có hiệu quả với các huynh đệ bị thương là chuyện tốt.
Nàng ta đưa mắt nhìn các thân vệ mặt mũi tràn đầy hoảng sợ xung quanh, quả quyết nói:
- Đạo gia, khâu cho ta trước đi!
Dĩ nhiên là muốn làm trước làm gương.
Ngưu Hữu Đạo cười, quay đầu lại nói:
- Hầu tử, chuẩn bị đồ, nấu chút nước sôi khử trùng!
Viên Cương khẽ gật đầu, quay người đi chuẩn bị. Hắn ta vẫy tay một cái chúng tăng Nam Sơn tự rất vui vẻ đi theo làm trợ thủ.
Lam Như Đình ngồi một bên, lấy một cái túi ra, lấy ra từ trong hai bình sứ con, đổ một viên hồng dược hoàn và một viên lục dược hoàn để Thương Thục Thanh nuốt xuống.
Viên thuốc này Ngưu Hữu Đạo nhìn thấy hơi quen mắt, từng được miêu tả trên thư tịch, vừa nãy hắn thấy không ít người bị thương đều dùng thứ này liền hỏi thử:
- Ích khí bổi huyết đan và Thanh lương đan sao?
- Đúng!
Lam Như Đình khẽ gật đầu.
Ngưu Hữu Đạo ừ một tiếng, Ích khí bổi huyết đan dễ lý giải, Thanh lương đan màu xanh kia sau khi uống có thể phòng ngừa vết thương sinh

mủ, trên thực tế theo lý giải của hắn chắc là thuốc kháng sinh, đều là đồ dùng thường xuyên trên chiến trường của thế giới này.
Thương Triều Tông không thể nào chỉ ở cạnh muội muội mình, lúc này cũng không thể vậy. Bên dưới có không ít huynh đệ bị thương, còn có cả chiến tử, dù là không yên lòng muội muội cũng vẫn phải giao Thương Thục Thanh cho Ngưu Hữu Đạo chăm sóc, còn mình thì đi xử lý chuyện khác. Đợi sau khi tìm thấy thi thể của chừng ba mươi thân vệ tập trung một chỗ, Thương Triều Tông im lặng. Y ngẩng đầu nhìn chiến kỳ Anh Dương, Vũ Liệt vệ tung bay cắm bên cạnh mình.
Ba mươi ba người chiến tử, khoảng trăm người thụ thương, bị thương nặng nhẹ khác nhau, đối với chiến quả mà nói tuyệt đối là thắng lợi, nhưng đối với nhân thủ y hiện có mà nói, tổn thất của y không nhỏ, không chịu được thêm vài lần tiêu hao như thế.
Cách đó không xa Phượng Nhược Nam thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn Thương Triều Tông toàn thân đầy máu, lại ngẫu nhiên quay đầu nhìn Thương Thục Thanh bị thương, ngẫm lại hình ảnh trước đó, đường đường quận vương mà không màng sống chết làm quân tiên phong đi đầu, nữ tử yếu đuối nâng chiến kỳ xông pha chiến đấu. Gia phong nhà Ninh vương khiến nàng ta chấn động, không khỏi cảm khái, khó trách Ninh vương có thể huấn luyện được một chi đại quân uy chấn thiên hạ. Nàng ta cũng không thể không thừa nhận mình mang theo thành kiến nên đã nhìn sai, xem thường hai huynh muội này, có điều ngoài miệng chắc chắn sẽ không thừa nhận. Cuối cùng Phượng Nhược Nam vẫn đi về phía Thương Thục Thanh, nhàn nhạt hỏi một tiếng:
- Quận chúa không sao chứ?
- Tẩu tử, không sao!
Giọng Thương Thục Thanh yếu ớt đáp.
Phượng Nhược Nam ừ một tiếng, lúc chú ý đến Ngưu Hữu Đạo trong mắt lộ ra chán ghét. Lúc ấy tất cả mọi người bên này đều xông ra ngoài, chỉ có pháp sư này là núp đằng sau, chưa từng thấy pháp sư tùy hành nào như vậy. Nàng ta không khỏi hừ lạnh nói:
- Bọn chuột nhắt vô sỉ!
Ngưu Hữu Đạo muốn phản bác, nghĩ nghĩ, được rồi, lúc này nhịn.

Phượng Nhược Nam quay đầu gọi Văn Lệ đến chăm sóc Thương Thục Thanh, bên Thương Triều Tông không hề có nữ nhân nào khác, một đám nam nhân chiếu cố một nữ nhân bị thương không tiện.

Chương 166: Đây Là Cách Làm Của Người Trong Ma Đạo (2)

Dựng tạm một cái lều vải, Viên Cương đã chuẩn bị xong mọi thứ, Thương Thục Thanh nằm trên một tấm chăn.
Ngưu Hữu Đạo ở bên chuẩn bị động thủ vừa duỗi tay đến sau lưng nàng ta thì cứng đờ lại, nhớ ra nam nữ thụ thụ bất thân, không khỏi do dự nói:
- Quận chúa, ta có thể xé chút y phục sau lưng người không?
Thương Thục Thanh hiểu rõ ý hắn, như vậy sẽ nhìn thấy da thịt sau lưng mình thì thầm ngượng ngùng, ngoài miệng lại nói:
- Trên chiến trường chăm sóc người bị thương không để ý những chuyện đó, ta tin Đạo gia cũng không phải người vô lễ.
Câu cuối dĩ nhiên là đang ám hiệu, ngươi đừng làm loạn!
Ngưu Hữu Đạo ha ha một tiếng, xé rách áo sau lưng Thương Thục Thanh, lúc giúp nàng ta làm sạch miệng vết thương mới phát hiện, nữ nhân này mặt mặc dù khó coi, nhưng làn da phía sau lưng trắng nõn mịn màng như sứ, làn da đẹp hiếm thấy như vậy mà lại bị một vết thương nhìn thấy mà giật mình, đúng thật là nghiệp chướng.
- Đáng tiếc không có cồn trừ độc, có cơ hội phải làm ra một ít...
Ngưu Hữu Đạo lầm bầm nói, cẩn thận nấu kim, kim chỉ dĩ nhiên cũng không thích hợp, kim là kim may quần áo, chỉ là chỉ bông nhưng dưới điều kiện này thì chỉ có thể tạm chấp nhận.
Mắt thấy Ngưu Hữu Đạo kia se chỉ luồn kim, Thương Thục Thanh cũng hoảng sợ run rẩy, vội vàng ngoảnh đầu đi không nhìn. Sau khi Ngưu Hữu Đạo điểm vài huyệt giảm đau cho nàng ta liền nhanh chóng tiến hành khâu miệng vết thương lại, vô cùng cẩn thận, hy vọng vết thương có thể khép miệng tốt một chút, không để lại vết sẹo gì coi như làm dịu đi áy náy trong lòng.

Văn Lệ đứng bên quan sát lúc này mới biết chuẩn bị làm gì, mặt mũi đầy vẻ hoảng sợ, thấy tức ngực khó thở, tay chân phát lạnh, sao có thể giày vò da thịt con người như quần áo, quá dọa người rồi!
Sau khi làm xong tất thảy những chuyện này, Ngưu Hữu Đạo đỡ Thương Thục Thanh dậy:
- Được rồi, chú ý không được kéo miệng vết thương, chờ vết thương khép lại xong rồi tháo chỉ đi hẳn là sẹo không thấy rõ lắm đâu.
- Vết sẹo không quan trọng.
Thương Thục Thanh lắc đầu, sẹo trên người có khó nhìn mấy cũng không sánh được bằng ác ban trên mặt nàng ta, cái nàng ta quan tâm là có thật sự giúp được các huynh đệ mau chóng khôi phục thương tích hay không, thủ hạ của huynh muội các nàng vốn đã không nhiều, có thể mau chóng khôi phục người nào hay người đó. Thân thể hơi nhúc nhích, nàng ta phát hiện dường như không có gì cả, không hề đáng sợ như trong tưởng tượng, lúc này mới cười nói:
- Làm phiền Đạo gia khâu lại giúp các huynh đệ bị thương một chút.
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha, nói với Viên Cương:
- Ngươi đi xử lý, tiện thể mang bọn lão Hùng đến để bọn họ luyện tay nghề. Người bị thương không ít, người biết nhiều một chút cũng mau hơn.
Hắn không rảnh để may cho từng người đâu.
Viên Cương quay người rời đi. Văn Lệ giúp Thương Thục Thanh phủ thêm một tấm áo choàng.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn Thương Thục Thanh sắc mặt tái nhợt, không kìm được buông tiếng thở dài.
- Ngươi đấy, rõ ràng không hiểu xông pha chiến đấu sao cứ phải chạy ra ngoài cứng rắn cậy mạnh?
- Huynh muội chúng ta không có tư cách ôm lòng riêng nhìn các huynh đệ đi chịu chết, nếu ai ai cũng đều tư lợi thì đã không có Anh Dương, Vũ Liệt vệ.
Thương Thục Thanh lạnh nhạt giải thích một câu khiến Ngưu Hữu Đạo thêm lúng túng. Hắn chính là người ôm lòng riêng kia. Thương Thục Thanh liếc hắn một cái, sách bỗng hỏi:
- Đạo gia, nếu như là Viên gia xông ra chiến trường, ngươi sẽ đi sao?

- Xem tình huống quyết định!
Ngưu Hữu Đạo vứt lại một câu, chui ra khỏi lều vải, không muốn nói thêm về chuyện này.
An trí xong Thương Thục Thanh, Văn Lệ nhanh chóng trở về bên chỗ Phượng Nhược Nam, đem những gì thấy được báo cáo lại, Phượng Nhược Nam nghe vậy biến sắc, may da thịt người sống sờ sờ như may quần áo sao?
Bạch Diêu nói:
- Đây là cách làm của người trong ma đạo!
Ánh mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo phía xa mang theo thâm trầm.
Có Thương Thục Thanh làm gương tốt, đám thân vệ bị thương của Thương Triều Tông đều không tránh khỏi. Viên Cương mang theo chúng tăng Nam Sơn tự khâu lại cho nhóm thương binh. Thứ này rất đơn giản, học rất nhanh, chủ yếu là có dám xuống tay hay không. Đối mặt với quyền cước của Viên Cương, bọn người Viên Phương không dám ra tay cũng phải quyết tâm ra tay, chỉ là tay nghề may đẹp hay xấu thì không dám nói thẳng.
Thế là từng thân vệ bị thương của Thương Triều Tông kia phát ra tiếng kêu thảm như heo bị làm thịt, một đám đại lão gia không sợ rơi đầu, lại sợ cái này, Ngưu Hữu Đạo chắp tay đi khắp nơi xem xét chỉ biết lắc đầu.
Đương nhiên, cái này cũng có chút liên quan đến chuyện đám Viên Cương bọn họ không biết điểm huyệt giảm đau.
Nghe nói các thương binh Anh Dương, Vũ Liệt vệ đều được tiếp nhận điều trị như vậy, Phượng Nhược Nam nghi ngờ, chẳng lẽ đây là cách chữa trị đặc thù của Anh Dương, Vũ Liệt vệ? Giờ nàng ta đang có ý đồ quan sát học tập Anh Dương, Vũ Liệt vệ nên không khỏi đích thân chạy đến hiện trường xem xét, kết quả khó tránh khỏi thiên tĩnh nữ nhân.
Phượng Nhược Nam nhìn mà hãi hùng khiếp vía, tức ngực khó thở, không đành lòng nhìn thẳng, lại thêm đám thân vệ kêu thảm như heo bị làm thịt khiến nàng ta nhanh chóng loại bỏ ý định cũng giúp người của mình trị liệu thế này.
Sắc trời đã tối, một nhóm người không định đi qua Lang Nha lĩnh mà định tìm một đỉnh núi dễ thủ khó công tụ tập, chuẩn bị đời trời sáng lại xuất phát.

Tình hình chiến tổn cùng với tình trạng chuyện xảy ra đã dùng kim sí đưa tin cấp báo cho bên Phượng Lăng Ba. Tu sĩ Thiên Ngọc môn cũng tổn thất mất mười người, cần Thiên Ngọc môn điều động thêm nhân thủ tới, những lời này đều để nói sau.
- Một vạn nhân mã tinh nhuệ vậy mà không chịu nổi một kích, Hướng Vũ Nhân tội đáng chết vạn lần!
Phủ thứ sử Nam Châu, trong chính sảnh, Chu Thủ Hiền gầm gừ suýt chút nữa thì lật tung nóc nhà, chén trà đập nát trên mặt đất, Hướng Vũ Nhân lĩnh tinh binh trợ công không thành ngược lại còn liên lụy hỏng việc, cứ thế mà ám sát thất bại! Không chỉ là tru sát Thương Triều Tông thất bại, đúng như lời gã ta nói, một vạn nhân mã tinh nhuệ dưới trướng gã ta lại không thể chịu được một kích như vậy thì khiến người ta thấy thế nào chứ?
Phẫn nộ gào thét cũng chỉ để phát tiết, sau khi ngồi trở lại trên ghế lại chậm rãi nhắm hai mắt lại, rơi vào trầm mặc...
Quận Quảng Nghĩa, Phượng Lăng Ba nhận được tin cùng tức giận, sự tình bày rõ ra đấy, mọi người đều không phải kẻ ngốc, Lang Nha tặc? chỉ cần đoán cũng có thể đoán ra nhân mã Nam Châu làm, bất kể có phải Lang Nha tặc hay không nhưng tóm lại món nợ này Phượng Lăng Ba đều sẽ tính cho triều đình.
Nhân mã quận Quảng Nghĩa bày ra trạng thái tiến công, vừa bắt đầu điều động lập tứcđã có khách của phủ thứ sử Nam Châu đến tận cửa phủ Thái thú, tìm Phượng Lăng Ba đàm phán. Đưa lợi ích gì ra để trấn an thì không biết nhưng tóm lại cả hai bên đều không muốn làm lớn chuyện này, một chuyện sắp bị làm lớn ra lập tức lắng xuống...
Kinh thành, Tống phủ, trong đình viện nhỏ lịch sự tao nhã, Tống Cửu Minh tập viết chữ không nói gì.
Quản gia Lưu Lộc bước nhanh tới, bẩm báo nói:
- Sau khi tam gia biết tin đã rất phẫn nộ, đang vô cùng tức giận.
Tống Cửu Minh hơi nhíu mày, có thể hiểu được cảm giác của nhi tử. Thượng Thanh tông tung tin toàn giới tu hành, liệt kê từng tội trạng của Tống Thư nhi tử của lão ta, tuyên bố trục xuất khỏi sư môn, cũng chụp lên đầu Tống Thư cái mũ khi sư diệt tổ, cái mũ này đội xuống, cho dù là phàm phu tục tử thế gian cũng không thể nào chịu đựng nổi cái tội danh

“khi sư diệt tổ”, có thể nói thanh danh Tống Thư bị bôi xấu như vậy bảo sau này Tống Thư sao ra ngoài gặp ai được? Hơn nữa việc này cũng rất khó giải thích rõ ràng, đạo lý thế gian nhiều khi rất dễ đồng tình với kẻ yếu. Ai có thể tin Thượng Thanh tông sẽ lấy trứng chọi đá chủ động gây sự với Tống gia?

Bên này không thể nào ngờ được Thượng Thanh tông lại dám chủ động trở mặt với Tống gia, xui khiến một môn phái khác đánh đến Thượng Thanh tông, ai ngờ khi đến thì phát hiện Thượng Thanh tông đã núi không người trống, đã vồ hụt. Tống Cửu Minh từ từ nói:

- Vẫn chưa có tin tức của Thượng Thanh tông sao?

Lưu Lộc:

- Đi đột ngột, chẳng biết đi đâu, vẫn đang tra!

Tống Cửu Minh chắp tay không nói, cau mày, gần đây không biết tại sao, hình như có dị tượng, lão phát hiện có rất nhiều việc đều xảy ra biến hóa, vượt khỏi sự khống chế. Thượng Thanh tông thoát khỏi sự khống chế của Tống gia, Thương Triều Tông cũng thoát khỏi sự khống chế của triều đình, bên Nam Châu ám sát cũng thất thủ...

Có bộ binh liên lụy, tốc độ tiến lên của kỵ binh cũng không thể nhanh nổi, một lộ trình đáng lẽ một hai ngày đã đi xong lại phải đi mất vài ngày.

Sau mấy ngày đi đường, Phượng Nhược Nam đã nhận ra dị thường. Đều là cưỡi ngựa, có một lượng lớn chiến mã thu được từ nhân mã tập kích đã được đưa cho thương binh bên mình cưỡi, thương binh bên này của mình đã mấy ngày rồi mà vẫn chưa dám cử động lung tung, sợ làm vết thương nứt ra. Còn thương binh bên Thương Triều Tông thì có thể tự leo lên leo xuống chiến mã, đã không cần người khác đỡ, có vài người còn có thể đi cà nhắc tự mình cẩn thận tản bộ.

Tình hình khôi phục thương thế của thương binh bên Thương Triều Tông rõ ràng là nhanh hơn bên mình rất nhiều. Dĩ nhiên Phượng Nhược Nam biết thương binh trên chiến trường khôi phục được sớm sẽ có ý nghĩa như thế nào, có thể giảm bớt gánh nặng hậu cần không nói, còn có một nhóm binh lực có thể nhanh chóng khôi phục có tác dụng không nhỏ với việc tác chiến!

Chương 167: Ta Không Âm Hiểm Như Ngươi (1)

Đám thân vệ bị thương bên Thương Triều Tông thấy mình khôi phục nhanh phát hiện khâu vết thương quả nhiên có chỗ tốt, bóng ma sợ hãi với việc khâu vết thương cũng bị quét sạch sành sanh. Thương thế khôi phục nhanh ở mức độ nào đó đã giảm bớt nỗi lo của mọi người, ai nấy đều vui vẻ hơn rất nhiều.

Quân sĩ chinh chiến sa trường đều rất tôn kính người có thể cứu mạng mình, gặp lại Viên Cương và chúng tăng Nam Sơn tự đều rất cung kính.

- Đại sư, đây là mấy quả trứng các huynh đệ vừa lấy được từ tổ chim trong rừng, đã luộc xong rồi.

Ban đêm lúc hạ trại tạm thời, một thương binh được Viên Phương cứu chữa đem mấy quả trứng chim vỏ xanh lớn như trứng gà nhét vào tay Viên Phương, Viên Phương không nhận cũng không được, người ta cứ cứng rắn nhét đồ cho gã ta rồi đi.

Cảm tạ chúng tăng Nam Sơn tự cứu trợ là một chuyện, có tấm lòng tôn kính lại là một chuyện khác.

Bọn họ nghe nói đợi sau này còn phải nhờ chúng tăng giúp bọn họ cắt chỉ, mọi người đều luôn có chút sợ hãi với những chuyện mình chưa biết, có thể nói là họ đang vuốt mông ngựa sớm để sau này người ta còn thủ hạ lưu tình.

Mấy quả trứng trong tay rõ ràng là vừa nấu xong, cầm trong tay còn hơi phỏng tay, Viên Phương:

- A Di Đà Phật, sai lầm, sai lầm!

Ăn trứng chim cũng là sát sinh, Viên Phương không ăn được, gã ta đứa trứng cho chúng tăng để đem đi cho thương binh dùng.

Một đám hòa thượng mặt đầy ý cười, nhận trứng chim đi làm theo.

Trên mặt Viên Phương cũng đầy ý cười, gần đây gã ta và đám hòa thượng đều cảm nhận rõ sự tôn kính của mọi người đối với bọn gã, có đồ ăn ngon họ đều nghĩ đến bọn gã đầu tiên, đồ ăn dùng đều lựa thứ tốt nhất dâng lên cho bọn gã.
Cái cảm giác được người ta tôn kính này thật sự không tệ, cả đám hòa thượng phát hiện đi theo những người này kỳ thật cũng thật không tệ, mà Viên Phương cũng cảm thấy đạo lý của Phật Tổ cũng không tệ, gã ta bắt đầu lải nhải với chúng tăng phải hướng thiện, giúp người làm vui.
Thương Triều Tông ngồi trước đống lửa khác nhìn xung quanh, thấy trạng thái các huynh đệ cũng không tệ liền nở nụ cười mấy ngày nay rất hiếm thấy:
- Vẫn là Thanh nhi có ánh mắt, xem ra thủ pháp chữa thương của Đạo gia hoàn toàn hữu hiệu.
Thương Thục Thanh hé miệng cười cười.
Lam Như Đình gật đầu, biểu thị đồng ý, ông biết rõ những tình huống bị thương trên chiến trường, chẳng hạn trên đùi bị đao chém một vết thương sâu, dưới tình huống bình thường chưa đến nửa tháng một tháng, ai dám xuống đất đi lại, nhưng trước mắt mới mấy ngày? Ông trầm ngâm nói:
- Những hòa thượng kia cũng chỉ học liền dùng liền, xem ra thủ pháp chữa thương này không khó, nếu Đạo gia chịu truyền thụ cho chúng ta sẽ rất có ích cho việc cứu chữa trên chiến trường lâu này.
Thương Triều Tông trầm mặc, sợ người ta không chịu tùy tiện truyền lại thủ nghệ cho người khác, không khỏi hỏi thử Thương Thục Thanh:
- Thanh nhi, hay là muội tìm cơ hội xem thử thái độ của Đạo gia?
- Được!
Thương Thục Thanh gật đầu.
Họ đang ngồi nói chuyện thì nghe thấy nhân viên bên phe mình hơi ồn ào, Phượng Nhược Nam mang người đến, cũng không biết nàng làm gì, bên cạnh níu một thân vệ.
Mấy người Thương Triều Tông lập tức đứng dậy đi tới xem tình hình!
- Vương phi!
Tên thân vệ kia bò trước đống lửa hành lễ.
Phượng Nhược Nam đi vòng quanh y hai vòng, đột nhiên nói:

- Cởi quần ra.
- Ớ...
Thân vệ kia ngạc nhiên, nhìn về phía Thương Triều Tông.
Thương Triều Tông nghe thấy vậy liền Tông sầm mặt lại, Phượng Nhược Nam dù sao cũng đã là nữ nhân của hắn ta, nói ra lời này khiến hắn ta không thể chịu được.
Nhưng câu kế tiếp của Phượng Nhược Nam liền khiến người ta bình thường trở lại.
- Xem thử vết thương trên chân ngươi.
Mặc dù như thế, Thương Thục Thanh vẫn hơi cạn lời. Tẩu tử này mạnh mẽ thật đấy, cho dù là nguyên nhân gì một nữ nhân trước mặt mọi người nói một nam nhân cởi quần, còn thể thống gì? Có việc gì đứng sang một bên nói cho rõ ràng không được sao?

Chương 168: Ta Không Âm Hiểm Như Ngươi (2)

Cuối quần thân vệ kia vẫn cởi quần, để lộ vết thương đao chém đã được khâu lại trên đùi.
Sau khi quan sát xác nhận, Phượng Nhược Nam ra hiệu đám người Thương Triều Tông sang một bên, mặt không cảm xúc nói:
- Thương binh bên ngươi khôi phục không tệ.
Thương Triều Tông lạnh nhạt nói:
- Là Đạo gia xuất thủ bất phàm.
Phượng Nhược Nam:
- Đã đều là người một nhà, không có đạo lý nặng bên này nhẹ bên kia, ngươi bảo hắn giúp thương binh bên ta chữa trị một chút đi.
Hóa ra là như vậy, vẻ mặt Lam Như Đình hơi cổ quái,. Có thể khiến nữ nhân này nói với vương gia là người một nhà thật không dễ dàng!
Nhưng cũng có thể hiểu được cảm xúc của Phượng Nhược Nam, thân là tướng lĩnh thống quân, trong tình huống có biện pháp sao có thể mặc kệ thương thế của huynh đệ bên dưới, ở mức độ nào đó cũng được coi là chịu cúi đầu với vương gia.
Thương Triều Tông trầm ngâm nói:
- Đây là thủ nghệ của Đạo gia, e là vẫn phải xem hắn có nguyện ý hay không.
Phượng Nhược Nam sớm đã đoán ra điều này, trước đó nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo co đầu rút cổ trên chiến trường liền hiểu ra sức ảnh hưởng của Thương Triều Tông đối với Ngưu Hữu Đạo không lớn, hình như giao tình có hạn, nhưng quan hệ giữa nàng và Ngưu Hữu Đạo hơi căng, không tiện trực tiếp đi tìm Ngưu Hữu Đạo, tìm Thương Triều Tông là muốn tìm người đi nói chuyện giúp.

Thật ra Thương Triều Tông cũng không suy nghĩ nhiều, không từ chối, dẫn nàng cùng đi gặp Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa tu luyện trong lều vải, cả đám người còn chưa tới gần lều vải của Ngưu Hữu Đạo, Viên Cương không biết từ đâu xông ra, ngăn cản bọn hắn.
Viên Phương hơi không đủ sức cũng xông ra ngăn cản, cùng Viên Cương một trái một phải, giống như ông Hanh ông Cáp.
Viên Cương đã bàn giao một phần trách nhiệm bảo vệ sự an toàn của Đạo gia cho gã ta, nếu Đạo gia xảy ra chuyện ngươi cũng đừng mong sống tốt.
Viên Phương cũng biết trước mắt mình vẫn cần Ngưu Hữu Đạo che chở, mặc kệ có tình nguyện hay không cũng chỉ có thể làm theo.
Chúng tăng Nam Sơn tự cũng lần lượt xông ra nhìn chằm chằm bên này, những người này dần dần đã mơ hồ tạo thành một đoàn thể nhỏ lấy Ngưu Hữu Đạo làm trung tâm từ khi nào không biết. Dưới sự khống chế hữu tâm im ắng của Ngưu Hữu Đạo, những người này không chịu ước thúc của Thương Triều Tông và Phượng Nhược Nam, họ tụ lại bên cạnh Ngưu Hữu Đạo.
Phượng Nhược Nam vừa nhìn thấy Viên Phương liền nghiến răng, có điều có chuyện cần làm nên phải chịu.
Trước trướng thì hành động như vậy, trong trướng lại truyền đến giọng Ngưu Hữu Đạo:
- Để bọn họ vào đi.
Lúc này ngăn cản ngoài trướng mới cho vào, cả nhóm lần lượt chen vào trong trướng, Ngưu Hữu Đạo đang ngồi bên trong đứng dậy chắp tay chào.
Bên Thương Triều Tông nói ý định đến của Phượng Nhược Nam, Ngưu Hữu Đạo lại chú ý thấy Lam Như Đình khẽ nháy mắt lắc đầu với hắn, có vẻ bảo hắn không nên đồng ý.
Thương Thục Thanh là người giỏi quan sát, lập tức nhìn thấy phản ứng của Lam Như Đình.
Sau khi nghe xong ý đồ đến, Ngưu Hữu Đạo thở dài:
- Giờ mới khâu lại vết thương thì hơi trễ rồi.
Gương mặt Phượng Nhược Nam căng ra, cũng nói:

- Nếu trước đó có gì đắc tội đều là lỗi của ta, Đạo gia đừng để trong lòng. Ta ở đây xin bồi tội với Đạo gia, hy vọng Đạo gia có thể bỏ qua chuyện cũ giơ cao đánh khẽ! Ta cam đoan chuyện trước kia sẽ bỏ qua, sau này sẽ không dây dưa gây chuyện nữa.

Ngưu Hữu Đạo đưa tay gãi gãi mũi, biết nữ nhân này hiểu lầm, cười khổ nói:

- Vương phi, sợ là người hiểu sai rồi, nếu lúc ấy kịp thời khâu vết thương còn được, kéo dài mấy ngày vết thương đã bắt đầu khép thịt, giờ lại khâu vết thương thì không thích hợp lắm.

Phượng Nhược Nam liên tục khẩn cầu, kết quả vẫn vậy, cuối cùng hừ lạnh một tiếng quay đầu bỏ đi.

Ngưu Hữu Đạo bất đắc dĩ, xem chừng hình tượng tiểu nhân của mình đã đi sâu vào lòng nữ nhân này, vẫn hiểu lầm rồi.

Cả đám lần lượt rời đi, còn lại Lam Như Đình tủm tỉm cười, Ngưu Hữu Đạo xích lại gần hỏi:

- Lam tiên sinh bảo ta đừng đồng ý là có ý gì?

Chương 169: Huyện Thương Lư (1)

Lam Như Đình dáng vẻ lén lén lút lút, kề tai hắn nói nhỏ:
- Vương phi đến giờ vẫn chưa cùng phòng với vương gia, trước đó Đạo gia có ý biến nhân mã của Phượng Lăng Ba thành nhân mã của vương gia ta cũng hơi đồng ý! Vương phi thân là tướng lĩnh thống quân tất không muốn để tướng sĩ chịu khổ, nếu Đạo gia có thể dùng phương pháp trị liệu tác hợp cho vương phi ở cùng vương gia, có thể nói là thành toàn giúp họ! Hai người dù sao cũng đã là vợ chồng thật, còn có danh vợ chồng, với vương phi mà nói cũng không phải chuyện gì không thể tiếp nhận.
Ngưu Hữu Đạo bừng tỉnh đại ngộ, nói đường hoàng như vậy không phải chỉ là muốn dùng biện pháp cứu chữa làm thủ đoạn để áp chế Phượng Nhược Nam ngủ chung với Thương Triều Tông sao? Hắn phát hiện lão này đúng là âm hiểm liền trợn mắt nói:
- Lam tiên sinh, ta không âm hiểm được như ông, không phải ta không đồng ý, câu nào ta nói cũng là sự thật, giờ không thích hợp để khẩu lại vết thương cho thương binh nữa!
- ...
Lam Như Đình nghẹn lời im lặng, còn tưởng hắn thấy mình ra hiệu nên cố ý từ chối Phượng Nhược Nam.
Cho dù không phải vậy nhưng ông cũng bực, sao lại nói mình âm hiểm, chủ ý này vốn do ai đưa ra chứ? Thuốc ngươi cũng hạ rồi, rốt cuộc là ai âm hiểm?
Lam Như Đình vừa rời đi được một lát Thương Thục Thanh lại tới, hỏi dò:
- Là Lam tiên sinh không cho Đạo gia chữa thương cho thủ hạ của tẩu tử?

- Cũng không phải không cho chữa thương, Lam tiên sinh muốn tác hợp cho vương gia và vương phi...
Ngưu Hữu Đạo nói rõ ý của Lam Như Đình.
Thương Thục Thanh dở khóc dở cười, phát hiện những nam nhân này sao toàn tìm cách để làm mấy chuyện xấu vậy, có điều chuyện này nàng cũng không tiện đưa ra đánh giá gì, nàng trở lại vấn đề chính:
- Đạo gia, thủ đoạn trị liệu này của ngươi rất có ích với những chiến sĩ chinh chiến sa trường, không biết có tiện truyền lại cho chúng ta không?
Ngưu Hữu Đạo xem thường phất tay:
- Không có gì to tát cả, muốn học tìm Hầu Tử, phương diện chữa trị ngoại thương hắn lợi hại hơn ta.
Ở thế giới này có rất nhiều thủ nghệ đều không thể truyền ra ngoài, Thương Thục Thanh còn lo lắng đối phương của mình mình quý, không ngờ đối phương lại thoải mái đồng ý như vậy, mừng rỡ như điên nói:
- Được, Thanh nhi thay mặt các tướng sĩ tạ ân trọng của Đạo gia!
Đối với các tướng sĩ chinh chiến sa trường mà nói, đây đúng là không phải việc nhỏ, nhưng đối với Ngưu Hữu Đạo mà nói đây chẳng đáng là chuyện gì, hắn vui tươi hớn hở nói:
- Một chút chuyện nhỏ không cần cám ơn. Đúng rồi, việc này cô nên thương lượng với Lam tiên sinh một chút, ông ấy muốn mượn cái này để gài bẫy tẩu tử cô đấy!
Lại nói đến chuyện này, Thương Thục Thanh hơi ngượng, có điều vẫn khẽ gật đầu...
Đêm đó, Phượng Nhược Nam chú ý đến một chuyện, có một con ngựa từ hướng huyện Thương Lư đến, sau khi bị thủ vệ ngăn lại, đối phương tự báo là người của Thương Triều Tông, sau khi bên Thương Triều Tông xác nhận, không biết người kia mang đến tin tức gì, tóm lại sau đó nhóm Thương Triều Tông và Lam Như Đình tiến vào lều vải, hình như đèn đuốc trong lều vải sáng cả đêm, không biết đang bí mật mưu đồ chuyện gì.
Tình hình tương tự, chúng tăng Nam Sơn tự cũng chú ý thấy, Viên Cương đã bố trí mấy tăng nhân này, sau khi thu thập được tình hình cũng báo cho Ngưu Hữu Đạo.

Ngày hôm sau, cả nhóm tiếp tục lên đường, đến giữa trưa cuối cùng đã đến đích, tiến vào cảnh nội huyện Thương Lư.
Huyện lệnh Lư Lâm Mậu, huyện thừa Phương Minh Chiếu dẫn nhân viên thuộc huyện nha cùng với những hương thân hơi có danh vọng địa phương sớm đã chạy tới địa giới nghênh đón.
Sau khi gặp mặt đám người của huyện Thương Lư khách khí hành lễ không nói, Thương Triều Tông ngồi trên lưng ngựa to cao vẫn không hề có ý định xuống ngựa, sắc mặt không đổi nhìn chằm chằm đám người.
Sau khi đợi đám người thi lễ xong, Thương Triều Tông lạnh lùng nói:
- Các ngươi có biết tội chưa?
Đám người sắc mặt tươi cười liền sững sờ, đừng nói bọn hắn, ngay cả đám Phượng Nhược Nam, Ngưu Hữu Đạo cũng cảm thấy khó hiểu.
Huyện lệnh Lư Lâm Mậu mặt mày kinh ngạc chắp tay nói:
- Không biết vương gia cớ gì lại nói như vậy?
Thương Triều Tông:
- Thân là mệnh quan triều đình ăn hối lộ trái pháp luật, thân là hương thân bản địa lấn ruộng hiếp đáp nông dân, khi nam bá nữ, phải bị tội gì?
Lư Lâm Mậu nghiêm nghị nói:
- Vương gia, cái này nhất định là có người vu hãm.
Thương Triều Tông không dông dài với bọn hắn, phất tay ra hiệu:
- Bắt tất cả lại!
Một đám thân vệ nhảy xuống ngựa nhấn bọn huyện lệnh và huyện thừa ngã nhào xuống đất trói lại, tuy những người thuộc huyện nha có đeo đao nhưng đối mặt với những thân vệ như lang như hổ nào dám phản kháng, ngay cả những hương thân kia cũng bị bắt lại, tất cả đều bị ép ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất.
Vừa đến đột nhiên đã làm thế này, có thể nói là dọa cho đám người đến đây nghênh tiếp sợ hết hồn. Mấy tiểu tu sĩ không biết của môn phái nào phụ trách thu thập linh thảo ở đây bị dọa cho tránh đi, vô cùng kinh ngạc nhìn màn này. Bên Thương Triều Tông cũng không có ý định động đến bọn hắn.
Bọn Phượng Nhược Nam hơi kỳ quái, Thương Triều Tông quản việc này làm gì. Huyện Thương Lư mặc dù là đất phong của Thương Triều Tông nhưng chỉ là đất phong thôi, từ sau khi chư hầu Vũ triều đại loạn, các

nước đều rút ra bài học, cái gọi là đất phong hầu hết chỉ là quyền sở hữu trên danh nghĩa, ở một mức độ nào đó thì được hưởng thuế phú ở đất phong, quyền phân công quan viên đã trả lại cho triều đình. Thương Triều Tông cấp bậc có cao hơn những đoan địa phương này nhưng cũng không có quyền quản hạt bọn hắn.
Huyện lệnh Lư Lâm Mậu giãy dụa hò hét nói:
- Vương gia...
Cho dù chúng thần có tội thì cũng phải là triều đình đến thẩm vấn kết tội, vương gia há có thể đi quá giới hạn!
Thương Triều Tông hờ hững nói:
- Đúng sai, bản vương tự sẽ báo cáo triều đình! Đất phong của bản vương há có thể để các ngươi gây họa, không giết không đủ để bình dân phẫn!
Vung tay lên.
- Chém!
Mấy thân vệ giơ tay lên chém xuống, vài tiếng kêu thảm, máu tươi bắn ra, đầu của mấy tên chủ quản huyện nha rơi xuống đất.
Đám nha dịch và hương thân nằm mơ cũng không ngờ đến điều này, trạng diện đẫm máu như vậy dọa cho những người này mặt như màu đất, nơm nớp lo sợ.
Sau đó đám thân hương bản địa phong quang chạy đến đều bị áp giải đi hết, Thương Triều Tông để lại một nhóm nhân mã áp giải, còn lại theo hắn ta cấp tốc chạy tới huyện thành.
Sau khi vào đến huyện hành, nhóm Phượng Nhược Nam và Ngưu Hữu Đạo mới hiểu ra Thương Triều Tông muốn làm gì, cũng chẳng phải muốn trừ bạo an dân gì cả mà là muốn trực tiếp khống chế toàn bộ huyện Thương Lư, triệt để thanh trừ thế lực triều đình, căn bản không muốn làm từ từ mà trực tiếp sử dụng vũ lực cưỡng ép thanh tẩy, rõ ràng là muốn xây dựng quân đội riêng.
Vừa đến huyện thành, Thương Triều Tông lại có thêm hơn nghìn nhân mã, bộ hạ cũ của Ninh Vương được sắp xếp ẩn nấp ở đây đều chạy đến, phối hợp hành động với nhân mã hiện hữu gần như đã dò xét nhà toàn bộ quan viên huyện thành. Tuy là vừa mới đến nhưng có người bản địa dẫn đường, có danh sách trong tay, tình hình và lộ tuyến đều rất rõ ràng.

Dĩ nhiên bên đám Thương Triều Tông đã có sự chuẩn bị từ sớm, giết huyện lệnh và huyện thừa xong lập tức liền có một bộ máy có sẵn bổ sung vị trí còn thiếu.

Chương 170: Huyện Thương Lư (2)

Trong huyện thành, mượn chút nhân thủ của Phượng Nhược Nam, nhân mã xuất kích bốn phía, chẳng những dò xét nhà những quan viên kia mà tất cả những cửa hàng có liên quan đến các quan viên và hương thân kia đều bị kê biên tài sản.
Đồng thời mấy chục chi nhân mã lao tới các hương của huyện Thương Lư, kê biên nhà của vài hương thân, căn bản không cho những người kia cơ hội thở dốc, cũng không nói lý gì cả, tội danh sớm thăm dò trước trực tiếp chụp xuống, trực tiếp dùng vũ lực thanh tẩy.
Sau mấy ngày, cả huyện Thương Lư xôn xao, đám huyện lệnh Ngô Phủ đến nhậm chức căn bản không thông qua sự cho phép của triều đình mà do Thương Triều Tông trực tiếp bổ nhiệm, Thương Triều Tông đến nơi này cũng không được triều đình bổ nhiệm. Quan viên mới nhậm chức có Thương Triều Tông làm chỗ dựa quyết đoán chỉnh đốn, nhanh chóng dán thông báo an dân, chia ruồng của những đại hộ nhân gia cho hương dân bách tính, hầu hết tài sản kê biên được lấy ra cứu tế nạn dân, dùng lương để thu thập vài thanh niên trai tráng tập luyện, thủ hạ của Thương Triều Tông nhanh chóng tăng lên hơn ngàn nhân mã hiệp trợ, nhanh chóng dàn xếp xong thế cục của huyện Thương Lư
Sau khi Bạch Diêu biết được ý đồ của Thương Triều Tông thì cũng chuẩn bị xin bên trên điều động vài tiểu tu sĩ Thiên Ngọc môn đến để tiếp nhận chuyện thu thập linh thảo ở đây.
Chính vụ cụ thể của huyện Thương Lư đã sắp xếp xong nhân thủ sử lý, sau khi lưu lại một bộ phận nhân mã lại, Thương Triều Tông liền dẫn nhân mã chủ lực ra khỏi thành.
Rời huyện thành không xa, trong một ngọn núi hô ứng lẫn nhau với huyện thành có một trang viên trước kia Ninh Vương đã xây dựng xong, dung nạp trên vạn người không thành vấn đề. Chủ yếu nhất là, dễ thủ

khó công có thể đảm bảo nhất định về phương diện an toàn. Trong huyện thành mỗi ngày đều có người ra ra vào vào phức tạp, cũng không thể nào phong thành được, hơn nữa đã xâm nhập vào nội địa quận Thanh Sơn, xét nguyên nhân trên nhiều phương diện nên phải di chuyển
Trên đường, thấy từng xe lương thảo xếp thành hàng dài, Ngưu Hữu Đạo xích lại gần Lam Như Đình hỏi thăm:
- Những lương thảo này đều lấy được từ tay những phú hộ kia sao?
Lam Như Đình thở dài:
- Trong tay bách tính nào có lương thực dư thừa, nhiều nhân mã như vậy lương thảo không thể chỉ ỷ vào bên quận Quảng Nghĩa vận chuyển tới, nếu vậy thì bất cứ lúc nào cũng sẽ bị người ta chặt đứt cung cấp, chỉ có thể lấy từ tay những phú hộ giàu mà bất nhân, trước mắt thuế ruộng lấy được đủ để dùng một năm, chỉ cần huyện Thương Lư trị vì tốt, thuế phú ổn định thì sau này cũng có thể xoay vòng được.
Ngưu Hữu Đạo chậc chậc nói:
- Vẫn là các ngươi kiếm tiền nhanh.
Lam Như Đình cười khổ:
- Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, không thanh trừ thế lực triều đình chúng ta không thể triệt để khống chế nơi này, vậy thì sẽ không cách nào đặt chân, không có tiền, lương thì không có sức lực. ai cũng cần phải ăn cơm mà!
Ngưu Hữu Đạo:
- Xem ra các ngươi là mưu đồ đã lâu!
Lam Như Đình:
- Cũng chưa tới mức mưu đồ đã lâu, nếu không phải biện pháp thông gia của Đạo gia thành công, chúng ta cũng không dám đi nước cờ này, đã có bắt đầu tốt, dĩ nhiên chúng ta cũng muốn mưu đồ lâu dài.
ta cũng không dám đi nước cờ này, đã có là nội địa quận Thanh Sơn, ba mặt đều là địch, các ngươi đối kháng triều đình tự lập thế này sao sợ sao?
Lam Như Đình:
- Trên đường triều đình ra tay trước, bọn hắn đuối lý, lấy đất một huyện coi như đòi một lời giải thích. Có Thiên Ngọc môn và Phượng Lăng Ba

không bày tỏ phản đối làm chỗ dựa, triều đình không dám hành động thiếu suy nghĩ!
Quay đầu thoáng nhìn Ngưu Hữu Đạo giống như cười mà không phải cười biết đối phương nhìn ra gì đó, liền hạ thấp giọng nói:
- Đây không phải nơi nói chuyện, để nói sau.
Ngưu Hữu Đạo nhìn xung quanh, bọn Phượng Nhược Nam và Bạch Diêu ở cách đó không xa, có một vài việc thực sự không cần nói nhiều.
Trang viên trên núi, cũng không biết là do Ninh vương xuất thân mang binh hay do sớm có dự mưu mà kiến trúc rõ ràng có công dụng quân sự. Mặc dù trông khá cũ nát có điều đã có người dọn dẹp sạch sẽ trước, trực tiếp vào ở không thành vấn đề.
Lương thảo tụ tập đúng chỗ, nhân mã an trí xong, sắc trời đã tối, cả nhóm dùng xong cơm tối, Lam Như Đình chủ động giữ Ngưu Hữu Đạo lại, mấy người đi tới một gian thạch thất dưới đất.
Trên vách tường trong phòng có treo một tấm tranh, Lam Như Đình, Thương Triều Tông, Thương Thục Thanh cùng nhau tiến vào đứng thành một hàng, cùng khom người với Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương.
Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương hai mặt nhìn nhau, Ngưu Hữu Đạo cười khan nói:
- Ba vị, cớ gì lại hành đại lễ?
Thương Triều Tông vô cùng cảm khái nói:
- Chỉ bày tỏ lòng cảm tạ thôi, cục diện trước mắt hoàn toàn khác với tưởng tượng của ta lúc trốn thoát khỏi kinh thành, chính Đạo gia người đã vì bản vương xuất mưu xuất lực mở ra cục diện này, thật sự không thể cảm tạ hết!
Ngưu Hữu Đạo ha ha nói:
- Tâm ý ta nhận.
Nhìn quanh thạch thất một chút:
- Nhưng có điều không cần cố ý chạy đến đây nói lời cảm tạ chứ?
Lam Như Đình nói:
- Trước đó Đạo gia tra hỏi, dĩ nhiên là đã có hoài nghi chúng ta vì sao vội vàng động thủ như vậy, kể ra là vì kế hoạch của Đạo gia đã mở ra cục diện cho chúng ta. Đạo gia nói Phượng Lăng Ba chỉ là một con rối, người có tiếng nói thực sự là Thiên Ngọc môn. Chỉ cần vương gia có giá

trị với Thiên Ngọc môn thì cho dù mười vạn nha tướng không tồn tại, Thiên Ngọc môn cũng sẽ không vứt bỏ vương gia, đối với điều này chúng ta rất tán thành. Cũng chính vì vậy, chúng ta có mưu đồ mới...
Quay người đi đến cạnh địa đồ, tay gõ lên vị trí quận Thanh Sơn trên địa đồ:
- Cướp quận Thanh Sơn, địa vị ngang với Phượng Lăng Ba, chỉ cần vương gia có thể thể hiện thực lực có thể có được đất đai một quận, Thiên Ngọc môn chắc chắn sẽ không dễ dàng từ bỏ mỡ dâng đến miệng, cũng sẽ không bỏ rơi vương gia, tất nhiên cũng sẽ ủng hộ vương gia như ủng hộ Phượng Lăng Ba!
- Cướp đoạt quận Thanh Sơn?
Nửa bên lông mày của Ngưu Hữu Đạo chau lại, mặc dù hắn không biết cách công thành chiếm đất bên này như thế nào, nhưng thủ đoạn của bên Thương Triều Tông đúng là càng ngày càng cấp tiến, vừa đến đã cưỡng chiếm huyện Thương Lư, bây giờ còn tuyên bố muốn trực tiếp nuốt quận Thanh Sơn, có lhaaur vị đó là chuyện tốt nhưng cũng phải có chừng mực, nếu không sẽ ăn bể bụng mất. Nhếch khóe miệng, cười nhạt nói:
- Cho dù là Phượng Lăng Ba cũng không dám tuỳ tiện nói lời như vậy, vương gia mới mượn mấy ngàn nhân mã của Phượng Lăng Ba, bàn tính cái này có phải đánh hơi lớn rồi không?
Lam Như Đình nở nụ cười thần bí, lùi sang bên mấy bước, ngón tay chỉ về phía Triệu quốc sát bên.
- Triệu quốc! Hoàng thái hậu Thương Ấu Lan là thân cô mẫu của Ninh vương.
- Ồ? Còn có việc này sao?
Ngưu Hữu Đạo chậc chậc lên tiếng nói:
- Hoàng thân quốc thích thật đúng là đi đến đâu cũng đều là hoàng thân quốc thích, công chúa Yến quốc thành Thái hậu Triệu quốc, hắn trước kia đã đi hòa thân?
Thương Triều Tông ở bên buông tiếng thở dài.
- Một đoạn sỉ nhục thôi, năm đó tằng tổ vừa đăng cơ, thế cục có chút bất ổn, liền gả nhi đi hòa thân, năm đó chỉ e không ai có thể ngờ cuối cùng vị cô nãi nãi kia sẽ trở thành hoàng hậu Triệu quốc, bây giờ là Hoàng thái hậu! Trên thực tế rất lâu trước khi Vũ triều sụp dổ, Thương thị đã gả

không ít công chúa trấn an chư hầu, kể ra, Hoàng tộc các quốc gia bây giờ dù ít hoặc nhiều đều dính chút huyết mạch Thương gia. Thương Ấu Lan cũng không phải ngoại lệ, chỏ có điều những người khác không thể đi đến địa vị như nàng thôi.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, kiếp trước do yêu cầu của ngành nghề đó cũng được coi là một người khá thuộc lịch sử, tình huống tương tự có thể hiểu được. Chính vì tình huống tương tự cho nên hắn nghi ngờ nói:
- Nếu nói Thương Ấu Lan thiếu niên xuất giá sẽ nhớ thương cố quốc, ta tán thành. Nhưng Thương Ấu Lan hôm nay đã là Hoàng thái hậu cao quý của một nước, đương kim hoàng đế là con của bà ấy, chỉ e bà ấy sẽ cân nhắc đến giang sơn của nhi tử nhiều hơn, duy trì giang sơn tử tôn bà ấy, so với Yến quốc mà nói, Triệu quốc mới là mái nhà sống yên thân thật sự của bà bây giờ, nếu không e cũng đã không thể trở thành Hoàng thái hậu Triệu quốc như bây giờ. Bà ấy cũng không thể cho Triệu quốc xuất binh giúp vương gia chứ? Lui một bước mà nói, triều đình Yến quốc là nhà mẹ của bà, bà cũng không cần thiết vì vương gia mà đối nghịch với triều đình Yến quốc chứ?

Chương 171: Phải Đi (1)

Lam Như Đình khoát tay.
- Đạo gia nói không sai, Thương Ấu Lan có địa vị cực cao ở Triệu quốc dĩ nhiên sẽ không làm chuyện có hại đến lợi ích của Triệu quốc.Có điều quốc lực các nước đều sẽ có này lên kia xuống, về sau khi Triệu quốc yếu thế, Hoàng đế Triệu quốc cũng chính là trượng phu Thương Ấu Lan từng phái một nhi một nữ đến Yến quốc làm con tin. Đôi nhi nữ này đều là con của Thương Ấu Lan. Nhi tử bây giờ chính là Hoàng đế Triệu quốc Hải Vô Cực, nữ nhi tên là Hải Như Nguyệt. Khi đó Hải Như Nguyệt tuổi không lớn lắm. Lúc họ làm con tin ở Yến quốc có quan hệ giao hảo với Ninh vương khi đó, ở kinh thành Yến quốc rất được Ninh vương chiếu cố. sau khi Hải Như Nguyệt trở về Triệu quốc vẫn luôn giữ liên lạc với Ninh vương. Có điều nội bộ quốc gia có xây dựng quân đội riêng ít nhiều đều có. Tiêu Hoàng thích sứ Kim Châu Triệu quốc chính là một trong số chư hầu đó. Lúc đó để trấn an Tiêu Hoàng, Hoàng đến Triệu quốc đã gả Hải Như Nguyệt cho nhi tử yếu ớt nhiều bệnh Tiêu Biệt Sơn kia của Tiêu Hoàng. Sau khi Tiêu Hoàng qua đời, dĩ nhiên Tiêu Biệt Sơn là người kế thừa phụ nghiệp. đợi đến lúc Hải Vô Cực đăng cơ thành Hoàng đế nước Triệu, một lòng ham mạnh, muốn ra tay với chư hầu cảnh nội Triệu quốc. Tình thế Tiêu Biệt Sơn nguy cấp, lúc này binh phong Ninh vương đang thịnh, uy chấn thiên hạ, đối mặt với bức bách của huynh trưởng, Hải Như Nguyệt có liên lạc với Ninh vương, hy vọng Ninh vương nể tình cũ mà giúp đỡ một phen. Yến quốc cũng không muốn nhìn thấy Hải Vô Cực hoàn toàn khống chế Triệu quốc, một Triệu quốc thống nhất quyền lực uy hiếp quá lớn đến Yến quốc, thế là Ninh vương thuận theo thỉnh cầu của Hải Như Nguyệt, áp cảnh với đại quân Triệu quốc làm Hải Vô Cực không thể không rút lực lượng về phòng

ngự, bởi vậy khiến vợ chồng Tiêu Biệt Sơn, Hải Như Nguyệt thuận lợi vượt qua cửa ải khó khăn.
Xoay tay lại chỉ chỉ Kim Châu đối diện quận Thanh Sơn.
Ngưu Hữu Đạo như có điều suy nghĩ, nói:
- Vương gia có ý muốn mượn nhân mã Kim Châu lấy quận Thanh Sơn?
Thương Triều Tông gật đầu:
- Năm đó Hải Như Nguyệt thề sẽ báo đáp phụ vương, phàm là thỉnh cầu đủ khả năng sẽ không chối từ, chỗ ta có một bức huyết thư Hải Như Nguyệt viết, nếu nàng bội ước thì cũng phải phỏng đoán xem ta có công khai bức huyết thư có thể gây ra ảnh hưởng lớn đến thanh danh của nàng không. Chỉ mong nàng có thể bày ra tư thái tiến công phối hợp với ta. Nàng cũng chẳng cần phải bỏ bao nhiêu sức, chắc hẳn nàng sẽ không cự tuyệt, chắc Triệu quốc cũng sẽ không phản đối.
Triệu quốc sao lại không muốn nhìn thấy nội bộ Yến quốc chia năm xẻ bảy. Chỉ cần binh phong của nàng tạo áp lực với Nam Châu, tất nhiên Nam châu sẽ tập trung nhân mã ứng đối, đấy chính là cơ hội tốt đẹp để ta cướp quận Thanh Sơn. Chỉ cần ta cướp được quận Thanh Sơn, Hải Như Nguyệt lại bày ra trạng thái phối hợp, để Yến quốc hiểu rõ, chỉ cần triều đình dám tiến đánh ta, Hải Như Nguyệt sẽ xuất binh tương trợ, triều đình dĩ nhiên sợ ném chuột vỡ bình. Còn Thiên Ngọc môn thấy ta có sức ảnh hưởng đối với bên Hải Như Nguyệt, chỉ cần ta có thể chiếm đóng được mảnh đất quận Thanh Sơn này, Thiên Ngọc môn há có thể không ủng hộ ta!
Ngưu Hữu Đạo hồ nghi nói:
- Hải Như Nguyệt có sức ảnh hưởng ở Kim Châu lớn như vậy sao?
Lam Như Đình cười nói:
- Chắc Đạo gia có chỗ không biết, Tiêu Biệt Sơn ốm yếu nhiều bệnh từ nhỏ, cũng không sống được quá lâu, đã chết bảy tám năm trước. Tiêu Thiên Chấn nhi tử Tiêu Biệt Sơn vẫn còn vị thành niên. Bây giờ thực quyền ở Kim Châu kỳ thực nằm trong tay Hải Như Nguyệt, bên vương gia đã phái người bí mật liên hệ, chắc không bao lâu sẽ có câu trả lời chắc chắn.
Ngưu Hữu Đạo hoài nghi:

- Chẳng lẽ các người thật sự cho rằng một bức huyết thư chắc chắn có thể khiến Hải Như Nguyệt đồng ý hỗ trợ? Ta cảm thấy còn không bằng đòi một vài thứ thực tế gì đó thì tốt hơn, chẳng hạn tieefnhay lương, có lẽ nàng ấy sẽ dễ dàng đáp ứng hơn.
Chí ít hắn khá nghi ngờ, trong thời kỳ loạn thế chiến quốc tranh hùng như thế này, ngươi chết ta sống, giữa các nước với nhau bất cứ lúc nào cũng có thể xé bỏ hẹn ước, đừng nói là huyết thư, chò dù là huyết minh cũng chưa chắc đáng tin.
Lam Như Đình:
- Thử một chút cũng không sao, nếu nàng thật sự không chịu phối hợp, vậy chúng ta chỉ có thể từ bỏ kế hoạch chiếm quận Thanh Sơn, như Đạo gia nói, cầm huyết thứ tìm nàng đổi ít tiền lương sẽ thực tế hơn.
Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương nhìn nhau, đối phương có thể thổ lộ chuyện cơ mật với bọn hắn như vậy, cũng coi như thổ lộ tâm tình với bọn hắn.
Nếu đối phương đã dự mưu mưu có kế hoạch, đây là chuyện tốt, Ngưu Hữu Đạo cũng cảm thấy vui.
Việc này Ngưu Hữu Đạo cũng khá cảm khái. Mặc kệ kế hoạch của đối phương có thể thành hay không, Thương Triều Tông người ta có nghèo túng, nội tình xuất thân vẫn còn đó, vẫn có thể kiếm ra được con bài Hải Như Nguyệt, người bình thường cho dù không sa sút thì cũng khó có được tài nguyên như vậy.
- Bên Phượng Lăng Ba và Thiên Ngọc môn e là sẽ thúc giúc kiếm vật kia, phải ứng đối thật tốt để có thể kéo dài thời gian.
Ngưu Hữu Đạo vẫn nhắc nhở một tiếng.

Chương 172: Phải Đi (2)

Lam Như Đình nói:
- Sở dĩ Thiên Ngọc môn ngầm cho phép chúng ta cưỡng chiếm huyện Thương Lư chính là vì chúng ta dùng cái cơ muốn hoàn toàn khống chế huyện Thương Lư mới dễ dàng tìm kiếm, để từ đó việc chỉnh đốn tối thiểu với huyện Thương Lư vẫn phải hoàn thành. Chỉnh đốn như vậy kéo dài khoảng ba tháng hắn là không thành vấn đề. Mặc kệ thế nào thì bên Kim Châu kia hắn sẽ có kết quả rồi.
Vị mưu sĩ này cũng không phải ăn chay, bẫy liên hoàn đã làm xong, Ngưu Hữu Đạo phát hiện mình quá lo lắng rồi, sau khi hơi do dự một phen, hắn nói:
- Vương gia, ta và Hầu Tử có thể phải rời đi một thời gian.
Lời này vừa nói ra, ba người Thương Triều Tông ngạc nhiên nhìn nhau, bên này vừa cởi trần nội tâm nói cho ngươi bí mật này, ngươi muốn đi?
Thương Triều Tông vội hỏi:
- Bản vương có chỗ nào lãnh đạm sao?
Ngưu Hữu Đạo biết đối phương hiểu lầm ý mình, cho rằng mình muốn đi liền khoát tay nói:
- Vương gia hiểu lầm, ta có chút trạng thái trong việc tu hành, cần tìm một nơi tuyệt đối an toàn bế quan tu luyện, nơi này dù sao cũng đang trú đống trên thế lực khác, ít nhiều nguy hiểm với việc bế quan của ta. Thông báo với vương gia là mong bên vương gia tìm cơ hội thích hợp yểm hộ cho ta rời đi, tránh bị người ta để mắt tới.
Hắn không hề nói ngoa. Hắn sớm đã đến cảnh giới Luyện Khí đỉnh phong, trên đường cũng cảm giác được, nội tức va chạm càng ngày càng lợi hại, đã đến lúc sắp đột phá Trúc Cơ kỳ. Hắn không dám luyện hóa pháp truyền hộ thân phù trong cơ thể là sợ mình không áp chế nổi, nhất

định phải tìm nơi an toàn bế quan. Chuyện này hắn cũng đã nói trước với Viên Cương rồi.
Viên Cương biết đây là chuyện lớn, rất quan trọng với Đạo gia nên dĩ nhiên muốn đi theo hộ pháp.
Hắn đã nói như vậy, mấy người còn có thể nói gì, có điều ít nhiều vẫn hơi lo lắng vị này một đi không trở lại. Viên Cương dễ nói, bên này đều có thể nhận ra Ngưu Hữu Đạo là một người cực kỳ lí trí, loại người này không dễ dàng bị chi phối, một mực không chịu thổ lộ tâm tình với bên này.
Mấy người sau khi giao lưu ở tầng hầm xong liền ai về nơi nấy. Không lâu sau Thương Thục Thanh lại đích thân đưa một ấm trà đến tiểu viện Ngưu Hữu Đạo ở.
Trong viện bày một chiếc bàn nhỏ, ba người cùng ngồi ngắm trăng, lúc Thương Thục Thanh châm trà, hỏi một câu:
- Đạo gia, bên chúng tôi lựa chọn vài nhân thủ thích hợp, cái cách khâu vết thương cứu chữa kia, ngày mai có thể mời Viên gia...
Ngưu Hữu Đạo tiện tay chỉ về phía Viên Cương bên cạnh:
- Dạy hay không là chuyện của hắn, đừng hỏi ta.
Thương Thục Thanh lại thử dò xét nói:
- Tẩu tử ta tương đối hứng thú với cái này, cũng muốn cử vài người đến học, thậm chí có thể sẽ tự mình đến học, không biết có tiện không?
Ngưu Hữu Đạo lại chỉ chỉ ngón cái về phía Viên Cương:
- Không liên quan đến ta, nói với hắn ấy.
Dứt lời bưng chén trà lên uống.

Chương 173: Ở Đâu Chạy Ra Hàng Hạng Hai Này (1)

Thương Thục Thanh nhìn về phía Viên Cương, Viên Cương nhẹ gật đầu xem như đáp ứng, cũng không uống trà, liền đứng dậy rời đi. Trên thực tế Viên Cương có thói quen, người khác chủ động đưa đồ ăn tới cửa gã sẽ cảnh giác. Một khi Đạo gia ăn, gã sẽ không vội đụng vào. Trà cũng vậy, tất nhiên phải đợi một lát nữa mới có thể ăn uống được.
Không phải để Ngưu Hữu Đạo thử độc, cũng không phải không tin Thương Thục Thanh, mà là vạn nhất có vấn đề gì, hai người đều ngã xuống, đến lúc đó ngay cả người đi ứng đối cũng chẳng có.
Dưới ánh trăng chỉ còn hai người, Thương Thục Thanh mấy lần muốn nói lại thôi, kỳ thật rất muốn hỏi Ngưu Hữu Đạo muốn đi đâu bế quan tu luyện, có điều cuối cùng vẫn không hỏi, chỉ nhìn mái tóc đuôi ngựa tùy tiện cột lại của Ngưu Hữu Đạo hỏi:
- Vì sao Đạo gia không búi tóc?
Ngưu Hữu Đạo ha ha nói:
- Chưa từng búi, không làm được, cũng lười búi.
Thương Thục Thanh ừ một tiếng, không nói gì thêm, ngồi thêm một lát rồi rời đi.
Đêm đó, Viên Cương đi vào phòng Ngưu Hữu Đạo, nhắc nhở Ngưu Hữu Đạo đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa:
- Phượng Nhược Nam vào phòng Thương Triều Tông qua đêm, vài đồ dùng hằng ngày cũng dọn tới, hình như đã chính thức ở chung.
Ngưu Hữu Đạo mở hai mắt, cười hì hì:
- Lam Như Đình này đúng là vô sĩ, thật sự đã làm như vậy rồi.
Chậc chậc lắc đầu, còn nói:
- Sáng mai chúng ta dậy sớm một chút!

Hắn không nói rõ dậy sớm làm gì, mãi cho đến sáng sớm hơn sau, Viên Cương mới biết được hắn muốn làm gì.
Viên Cương hơi không chịu nổi ác thú của vị này, hắn ta mang theo gã đến chặn ở của của Thương Triều Tông.
Dường như đã đoán được Phượng Nhược Nam sẽ dậy sớm ra ngoài sớm.
Phượng Nhược Nam vừa bước nhanh ra, vừa đi tới cửa tiểu viện đã bị Ngưu Hữu Đạo chậm rãi ung dung chặn ở cửa sân.
- Ồ!
Ngưu Hữu Đạo làm ra vẻ ngạc nhiên, nhìn Phượng Nhược Nam từ trên xuống dưới, lại nhìn vào trong viện tử, chắp tay trêu tức nói:
- Vương phi tối hôm qua nghỉ ngơi được chứ?
Phượng Nhược Nam e lệ hiếm có, mặt lập tức đỏ như đít khỉ, trợn mắt nói:
- Mắc mớ gì tới ngươi?
Thương Triều Tông trong nội viện nghe thấy tiếng bước ra, thấy tình hình ở cổng mặt mày xấu hổ, vội vàng xoay người chạy ngay vào trong.
Trên thực tế ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo đã quét qua, làm như không thấy, thở dài:
- Haizz, ta sợ ngươi lại đánh vương gia chúng ta, cho nên mới canh giữ ở đây.
Ý nói cho đối phương biết, chuyện tối qua ngươi chủ động tới đây ta đã biết rồi.
Phượng Nhược Nam hận đến nghiến răng nói:
- Tiểu nhân vô sỉ!
Ngưu Hữu Đạo nghiêm mặt nói:
- Vương phi, lần này ta cam đoan, tuyệt đối không ai hạ dược!
Bị nghẹn họng, Phượng Nhược Nam chụp chuôi kiếm, hận không thể rút kiếm bổ hắn.
- Xem ra Vương phi có ý kiến với ta.
Ngưu Hữu Đạo quay người vung tay với Viên Cương:
- Đi thôi, chuyện khâu vết thương cứu chữa ta thấy không cần phải bàn lại nữa.
Phượng Nhược Nam trừng mắt, rất muốn chém hắn một vạn đao, cuối cùng cắn răng nói:

- Dừng lại!
Cuối cùng nàng vẫn chịu xuống nước, chịu nhận lỗi!
Ngưu Hữu Đạo cũng hài lòng rời đi.
Viên Cương đi theo bên cạnh nhắc nhở một tiếng.
- Ngươi làm như vậy, nàng sẽ chỉ càng ghi hận ngươi.
- Ghi hận thì ghi hận, dựa vào cái gì ta bỏ sức mà vương gia kia hưởng lợi chứ? Mắng ta nhiều lần như vậy, ta cũng phải xả giận không phải sao?
Ngưu Hữu Đạo vui vẻ cười nói một câu, sau đó lại thầm nói:
- Lấp không bằng khai thông, còn chẳng bằng làm rõ, không có gì cứ ồn ào một chút, để nàng biết ta là hạng người gì, quen rồi sẽ thấy bình thường thôi. Thật sự nếu khiến đối phương buồn bực ghi hận trong lòng thì mới phiền phức, không lên tiếng cắn mới đau! Hơn nữa, nếu ngay cả nàng cũng không trị được, ta không cần phải lăn lộn nữa!
Vào bữa sáng, Ngưu Hữu Đạo mới phát hiện trên bàn có thêm hai người, Phượng Nhược Nam bắt đầu ăn chung với bên này, còn có cả Bạch Diêu.
Kẻ thù gặp mặt chưa đến mức đỏ mắt nhưng ít nhất cũng xấu hổ.
Sáng sớm đã trêu Phượng Nhược Nam rồi, giờ Ngưu Hữu Đạo đổi đối tượng chọc, nhằm vào Thương Triều Tông, vừa mở miệng liền hỏi:
- Vương gia, tối hôm qua không bị đánh chứ?
Mọi chuyện quá đột ngột, Lam Như Đình phụt một tiếng bịt miệng lại, Thương Thục Thanh buồn cười, khóe miệng Bạch Diêu hơi co giật.
Phượng Nhược Nam làm như không nghe thấy gì, lấy một miếng bánh cắn mạnh một miếng, không kìm được đá chân Thương Triều Tông một cái dưới bàn.
Thương Triều Tông đang còn khó xử thì bên ngoài chợt có người đến báo.
- Vương gia, bên ngoài có một người tự xưng Ngụy Đa tới, nói là đệ tử Thương Triều Tông, muốn gặp pháp sư.
Mấy người đều nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày nói thầm.
- Ngụy Đa?

Nhớ lại, trên đời này người có thể biết hắn, lại tên Ngụy Đa e cũng chỉ có đại đồ đệ của Đường Mục kia.
Hắn có nghe Đồ Hán nói về đồ đệ này của Đường Mục, nghe nói là người cà lăm, tính cách trung hậu, tôn sư trọng đạo.
Đối với Ngụy Đa này, hắn không có ấn tượng gì, gặp cũng gặp rồi. Lúc vừa tới Thượng Thanh tông suýt chết dưới tay Đường Tố Tố đã có chạm mặt, sau đó mãi không thấy đâu, chẳng biết chạy đến tìm mình là có ý gì.
- Không gặp! Nói với hắn ta và Thượng Thanh tông đã ân đoạn nghĩa tuyệt, không có bất cứ quan hệ nào.
Ngưu Hữu Đạo trả lời.
Hắn đã nói như vậy, Thương Triều Tông tự nhiên ra hiệu phía dưới làm theo.
Đợi sau khi người thông báo rời đi, Bạch Diêu đột nhiên mở miệng nói.
- Thượng Thanh tông xảy ra chút chuyện.
Ánh mắt mọi người lập tức bị hắn ta hấp dẫn, Ngưu Hữu Đạo hỏi:
- Không biết đã xảy ra chuyện gì?
Lời này rõ ràng là đã biết mà còn cố ý hỏi.
Theo suy đoán của hắn hắn đã diệt môn, chắc Ngụy Đa này may mắn chạy thoát.
Bạch Diêu nói:
- Trước đây không lâu có nhận được tin, Thượng Thanh tông bố cáo rộng rãi với giới tu hành, liệt kê vài phản đồ khi sư diệt tổ, Tống Thư nhi tử Tống Cửu Minh Đình úy cũng nằm trong số đó. Nói nhi tử Tống Thư mưu hại đồng môn, còn nói Tống Thư cấu kết với Lưu Tiên tông đánh lén Thượng Thanh tông, việc này đã gây ra động tĩnh không nhỏ trong giới tu hành. Thanh danh của Tống Thư này đã bị bêu xấu. có lời đồn, Thượng Thanh tông suýt chút nữa bị diệt môn, vào thời khắc mấu chốt đệ tử bị trục xuất khỏi Thượng Thanh tông, Triệu Hùng Ca của Yêu Ma lĩnh xuất hiện, kinh sợ Lưu Tiên tông rút lui, mới giúp Thượng Thanh tông thoát được một kiếp. hiện tại tình hình Thượng Thanh tông thế nào vẫn chưa rõ.
Tránh được một kiếp? Thượng Thanh tông không bị diệt môn? Ngưu Hữu Đạo sửng sốt một chút. Triệu Hùng Ca của Yêu Ma lĩnh hắn đã

từng nghe Đồ Hán nhắc tới, gặp phiền phức còn có thể tìm được Triệu Hùng Ca che chở, nếu Thượng Thanh tông không bị diệt môn vậy Ngụy Đa chạy tới tìm hắn làm gì?
Phượng Nhược Nam không kìm được hỏi một tiếng:
- Là Triệu Hùng Ca xếp thứ 9 trên Đan bảng kia sao?
Bạch Diêu chậm rãi cắn một miếng bánh.
- Chính hắn.
Phượng Nhược Nam hiếu kỳ:
- Triệu Hùng Ca là đệ tử Thượng Thanh tông sao? Cao thủ như vậy vì sao Thượng Thanh tông lại trục xuất khỏi sư môn?
Bạch Diêu:
- Nghe nói người này vốn có hy vọng kế nhiệm chức chưởng môn Thượng Thanh tông nhất, có điều về sau yêu đương với Ma tông Thánh nữ, gây ra chút phiền phức, sư môn khó dung được nên mới bị trục xuất, tình tiết cụ thể không rõ, có đủ loại lời đồn cũng chưa chắc là thật.
Nói đến đây, người ra ngoài thông báo lại tới:
- Vương gia, Ngụy Đa kia nói, không gặp được pháp sư hắn không đi.
- Bệnh thật, bảo hắn vào đây!
Ngưu Hữu Đạo ngoài miệng tức giận, kỳ thật sau khi biết Thượng Thanh tông không bị diệt môn cũng muốn xem thử Ngụy Đa này đến tìm mình rốt cuộc là có chuyện gì.
Không bao lâu, bên ngoài đến báo, người đã đưa đến, đang chờ ở bên ngoài.
Ngưu Hữu Đạo ném miếng bánh trên tay trở lại, đứng dậy rời khỏi bàn ăn, những người khác cũng rời bàn muốn đi xem thử có chuyện gì xảy ra.
Ngoài đình viện, một hán tử đứng khoanh tay, dáng người vừa phải, khuôn mặt thuộc loại người thật thà trung hậu, chính là Ngụy Đa trên đường nghe ngóng tìm đến đây.
Ngưu Hữu Đạo bước ra, cùng Ngụy Đa quan sát lẫn nhau, hai người đều chỉ gặp một lần, sau đó nhiều năm không gặp. Tương đối mà nói, Ngưu Hữu Đạo đã có chút thay đổi, chàng thiếu niên trưởng thành chỉ còn một chút dáng vẻ ban đầu, còn bề ngoài của Ngụy Đa thì không thay đổi gì.

Ngưu Hữu Đạo vừa liếc mắt là đã nhận ra cái tên mình đã gặp năm đó, có lẽ không nhầm đâu.
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm trên mặt đất, lãnh đạm nói:
- Tìm ta có chuyện gì?
Xác định là hắn, rõ ràng Ngụy Đa kích động, chắp tay cúi người chào nói:
- Đệ tử, bái... bái kiến... chưởng môn! Đệ tử tới... tới chậm... chưởng môn... chịu... chịu khổ rồi!
Dứt lời liền quỳ phịch xuống đất, đôi mắt đỏ lên, dáng vẻ muốn khóc.

Chương 174: Ở Đâu Chạy Ra Hàng Hạng Hai Này (2)

Lễ lớn như vậy khiến Ngưu Hữu Đạo hơi giật mình, tình hình gì thế này?
Ngoài đám Thương Triều Tông, rõ ràng Bạch Diêu và Phượng Nhược Nam hơi kinh ngạc nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, chưởng môn? Chưởng môn nhà nào?
Ngưu Hữu Đạo:
- Ta nói này vị đại ca, ta và Thượng Thanh tông đã không còn quan hệ gì nữa, ngươi hành lễ lớn như vậy ta không nhận nổi đâu. Ngươi có việc gì thì nói đi, không có việc gì thì mau rời đi, ta còn có việc, không có thời gian dông dài với ngươi.
- Chưởng môn chịu... chịu oan ức rồi... Bọn hắn không.... không nên... làm như vậy... Ta luôn phản... phản đối... bị phạt ngồi nhìn tường sau núi... không... không biết bọn hắn đối với... chưởng môn như vậy...
Ngụy Đa lắp bắp mãi không xong.
Ngưu Hữu Đạo hết nhìn trời lại nhìn đất, nghe người này nói sao mà mệt mỏi thế này chứ?
Những người khác nghe cũng mệt mỏi, nhưng cuối cùng vẫn nghe hiểu được, lúc này Phượng Nhược Nam và Bạch Diêu mới biết, vốn Ngưu Hữu Đạo nên là chưởng môn Thượng Thanh tông, bị người ta mưu đoạt chức chưởng môn, trên đường còn bị mưu sát, cảnh ngộ này không khỏi khiến người ta cảm khái.
- Được rồi được rồi, ngươi nói ta đều hiểu, ta tin việc này không liên quan gì đến ngươi, có điều ta và Thượng Thanh tông ân đoạn nghĩa tuyệt, cũng không còn quan hệ gì nữa, mời người quay trở về đi.
Ngưu Hữu Đạo phủi tay, ra vẻ đi đi không tiễn.

Ngụy Đa dường như lo lắng.
- Chúng ta cùng... cùng trở về... Chắc chắn ta sẽ đòi lại... đòi lại công đạo cho chưởng môn!
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục phất tay:
- Không cần, hảo ý xin nhận, ngươi về đi!
Hắn có bệnh mới trở về, giam lỏng nhiều năm như vậy vất vả mới thoát thân, trở về muốn chết sao?
Ngụy Đa:
- Vậy ta ở lại bảo... bảo vệ... chưởng môn!
Nói đùa cái gì, Ngưu Hữu Đạo làm sao có thể lưu một người không hề hiểu rõ bên cạnh chứ, ai mà biết đây có phải Tống Diễn Thanh thứ hai Thượng Thanh tông phái đến không, quát:
- Cút!
Ngụy Đa lắc đầu:
- Không đi!
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày nói:
- Nơi này cũng không phải Thượng Thanh tông, không phải nơi cho ngươi giương oai, ngươi có tin ta sẽ giết ngươi không?
Ngụy Đa lắc đầu:
- Đệ tử của Đông... Đông Quách sư thúc... sẽ không đối xử... đối xử với ta như vậy!
Ngưu Hữu Đạo căn bản không có tình cảm gì với gã ta, cũng chẳng định khách khí gì với gã ta, có điều lại bị cái tên “Đông Quách Hạo Nhiên” này đè ép trong lòng một chút, hắn chợt thiếu kiên nhẫn vẫy tay:
- Người đâu, đuổi hắn ra ngoài!
Mấy thủ vệ chạy tới đuổi Ngụy Đa vẫn không chịu, kết quả bị khiêng ra ngoài, gã cũng không dám dùng sức phản kháng, trên đường chỉ luôn miệng gọi chưởng môn.
- Đầu óc có bệnh!
Ngưu Hữu Đạo phất tay áo nhanh chân trở về viện tử của mình.
Có điều sau đó lại có người đến báo:
- Pháp sư, người kia quỳ gối ngoài cửa sơn trang, nói ngày nào pháp sư còn chưa đồng ý ngày đó hắn sẽ không đứng dậy!

Cái thứ ngu ngốc này từ đâu chạy đến vậy? Ngưu Hữu Đạo vừa bực mình vừa buồn cười nói:
- Hắn thích quỳ thì để hắn quỳ, đợi khi nào hắn không muốn quỳ nữa thì sẽ tự đi thôi.
Sáng hôm sau, cửa phòng vừa mở, phát hiện ngoài cửa có một bóng dáng yểu điệu đứng đó.
Bóng dáng yểu điệu quay người, cười nói:
- Đạo gia, chào buổi sáng!
Ngưu Hữu Đạo cất bước đi ra ngoài.
- Quận chúa sáng sớm chờ ở đây, có việc phân phó?
Thương Thục Thanh nói:
- Ngày trước nghe Đạo gia nói không biết búi tóc, ta thì biết, nếu Đạo gia không ngại, ta nguyện dùng chút sức mọn.
Ngưu Hữu Đạo như cười như không:
- Sao dám để quận chúa búi tóc cho ta?
Thương Thục Thanh quay người rời đi, lúc trở lại đã dời một cái ghế đặt dưới mái hiên, ra hiệu mời ngồi.
Có câu nói rất hay, không có việc gì mà ân cần không phải lừa đảo cũng là đạo chích! Trong lòng Ngưu Hữu Đạo nói thầm, chắc chắn nữ nhân này có chuyện gì nếu không sẽ không vô duyên vô cớ tới búi tóc cho hắn, vừa nghĩ hắn vừa ngồi xuống, muốn xem thử rốt cuộc nữ nhân này muốn làm trò quỷ gì.
Thương Triều Tông đi đến sau ghế giúp hắn cởi đuôi ngựa ra, cầm lược tới giúp hắn chỉnh lại đầu tóc.
Viên Cương lặng lẽ tới gần nhìn chằm chằm.
Khoan hãy nói, tay của nữ nhân này cảm giác không tệ, cảm giác dịu dàng truyền đến từ mái tóc làm người ta cảm thấy thể xác tinh thần thoải mái.
Ngưu Hữu Đạo nhắm mắt hưởng thụ, chờ, đoán đối phương có chuyện gì, chờ đối phương nói ra.
- Đạo gia, Ngụy Đa kia vẫn còn quỳ bên ngoài đấy.
Thương Thục Thanh nhắc nhở một tiếng.
Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt nói:
- Thượng Thanh tôn muốn giết ta! Hắn thích quỳ thì cứ để hắn quỳ!

Thương Thục Thanh lại trầm mặc, mãi cho đến khi giúp hắn búi lại tóc mới lại lên tiếng nói:
- Nếu Đạo gia cần một chỗ yên tĩnh bế quan, bên chúng ta có một chỗ tuyệt đối an toàn, ít nhất cho đến giờ vẫn chưa từng lộ ra với người ngoài.
Ngưu Hữu Đạo ồ một tiếng:
- Có nơi này sao? Ở đâu?
Thương Thục Thanh:
- Không dối gạt Đạo gia, căn cơ của huynh muội chúng ta ở huyện Thương Lư không phải chỉ có những thứ trước mắt mà còn có một bí cảnh!
- Bí cảnh?
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi mở hai mắt ra, hỏi:
- Bí cảnh như thế nào?
Thương Thục Thanh:
- Can hệ trọng đại, tình hình cụ thể giờ vẫn chưa tiện nói với Đạo gia, nếu Đạo gia bằng lòng đến đó bế quan tu luyện thì đến lúc đó tự nhiên sẽ nhìn thấy.
Ngưu Hữu Đạo hơi suy nghĩ một chút.
- Nếu như có thể bảo hộ an toàn, đi cũng không sao.
Thương Thục Thanh:
- Được, lập tức sẽ an bài cho Đạo gia, có điều phải chờ vài ngày để che giấu một chút, nếu không Đạo gia đột ngột biến mất rất dễ khiến tẩu tử bọn họ ngoài nghi.
- Mấy ngày thì vẫn chờ được.
Ngưu Hữu Đạo xem như bằng lòng, có điều sau khi hơi trầm mặc một lúc, lại hỏi:
- Để cho ta đến bí cảnh kia bế quan tu luyện có phải do cô thuyết phục vương gia và Lam tiên sinh không?
Thương Thục Thanh sửng sốt một chút, không biết sao hắn có thể đoán ra. Chỗ kia can hệ trọng đại, để Ngưu Hữu Đạo đến đó, Thương Triều Tông cùng Lam Như Đình thực sự là rất do dự, cũng thực sự là do nàng đã cố gắng thuyết phục. Nàng không tiếp tục vấn đề này, hỏi:
- Đạo gia có trâm cài tóc không?

Nàng búi xong tóc của Ngưu Hữu Đạo mới phát hiện thiếu cây trâm để cố định.
Thấy nàng né tránh vấn đề kia, Ngưu Hữu Đạo cũng không hỏi nữ, trên thực tế trong lòng biết rõ, để mình đến bí cảnh gì đó bế quan ít nhiều là lo hắn một đi không trở lại, mấu chốt không phải là hắn có trở lại hay không, có Thiên Ngọc môn ủng hộ, tác dụng của hắn yếu đi rất nhiều. mấu chốt là lúc trước đã thổ lộ với hắn kế hoạch trọng đại, cộng thêm hắn biết chân tướng của mười vạn Nha tướng, một khi để lộ tin tức, bên này sẽ vạn kiếp bất phục.
Nếu như ác độc một chút e là đã giết hắn diệt khẩu. nhưng Thương Triều Tông muốn im lặng không tiếng động giết hắn không dễ dàng như vậy, muốn mượn tu sĩ bên Phượng Nhược Nam xuống tay với hắn cũng khó vì không thể nào giải thích với Phượng Nhược Nam và Thiên Ngọc môn kia. Không phải nói Ngưu Hữu Đạo hắn rất có tác dụng trong việc tìm mười vạn Nha tướng sao? Động thủ không có lý do chính đáng chắc chắn Thiên Ngọc môn sẽ hiểu rõ có chuyện gì xảy ra.
- Ta chưa bao giờ dùng trâm gài tóc lấy đâu ra trâm gài tóc?
Ngưu Hữu Đạo cười cười.
Thương Thục Thanh do dự một chút, đưa tay rút một cây tương đối trung tính trên búi tóc của mình, cắm vào trên búi tóc của Ngưu Hữu Đạo. Lúc không ra ngoài, nàng không mang nón lá mạng che mặt, chỉ mang một chiếc khăn lụa che nửa mặt.
Quan sát búi tóc chỉnh tề không rối loạn, Thương Thục Thanh cười hỏi:
- Đạo gia cảm thấy như thế nào?
Tấm gương.
Ngưu Hữu Đạo vẫy tay.
Viên Cương nhanh chóng cầm gương đồng tới, Ngưu Hữu Đạo cầm gương đồng soi soi, hỏi Viên Cương:
- Cảm thấy thế nào?
Viên Cương:
- Không tệ, trông có tinh thần hơn rất nhiều.
Đưa gương đồng lại cho gã, Ngưu Hữu Đạo đứng dậy quay người, sờ búi tóc cười nói:
- Quận chúa tự tay làm, ta đúng là không nỡ tháo ra.

Chương 175: Cửa Hàng Văn Phòng Tứ Bảo (1)

Thương Thục Thanh hé miệng cười một tiếng:
- Không sao, nếu Đạo gia không chê, về sau việc này cứ để ta làm thay. Ngưu Hữu Đạo khoát tay sao có thể sai sử quận chúa người ta như nha hoàn được…
Huyện thành Thương Lư, sau một trận phong ba thanh tẩy đã nhanh chóng bình phục, vài nhà vui vẻ vài nhà sầu tự ai nấy biết, dân đen không cách nào chống lại đại thế, chỉ có thể như nước chảy bèo trôi.
Đầu đường có một cửa hàng văn phòng tứ bảo tên Tĩnh Mặc Hiên, đây chính là cửa hàng văn phòng tốt nhất huyện thành, bút mực giấy nghiên trong cửa hàng đều có đẳng cấp tốt nhất huyện thành. Tĩnh Mặc hiên trông có vẻ vẫn kinh doanh như bình thường.
Quầy đã được thay người quản lý, nguyên chưởng quỹ chịu ảnh hưởng của trận phong ba gần đây nên nói là phải đi tránh đầu sóng ngọn gió.
Đây không phải ngoại lệ, không ít ông chủ cửa hàng thấy vài cửa hàng bị tịch biên dường như đều giữ thái độ quan sát, trốn tránh quan sát.
Chưởng quỹ mới một thân áo tím, dáng người gầy gò cầm phất trần lông gà phủi bụi trên đồ đạc, cẩn thận nghiêm túc.
Ngoài đường có ba người đi dạo đến ngoài Tĩnh Mặc hiên, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu, lặng lẽ để ý xung quanh một chút rồi lần lượt tiến vào cửa hàng.
- Ba vị khách quan cần chọn...
Chưởng quỹ nghe tiếng quay người lại mới vừa chào hỏi một câu, lời còn chưa nói hết, sau khi nhìn thấy người cầm đầu trong ba người liền sửng sốt.

Hán tử cầm đầu dáng người khôi ngô đang đánh giá bày biện trong cửa hàng, chậm rãi đến gần bên chưởng quỹ mới.
Giọng chưởng quỹ mới âm trầm nói:
- Lưu huynh, sao ngươi lại tới đây?
Hán tử kia cũng thấp giọng nói:
- Lục Thánh Trung, Vương Hoành bảo ngươi đến để báo thù cho Diễn Thanh thiếu gia, ngươi thì hay rồi, chạy đến đây bán bút mực giấy nghiên, giả vờ phong nhã cái gì chứ?
Như lời gã ta nói, chưởng quỹ mới này không phải ai khác, chính là Lục Thánh Trung phụng mệnh Vương Hoành tới lấy thủ cấp Ngưu Hữu Đạo.
Còn hán tử kia cũng không phải ai khác, Lưu Tử Ngư đệ tử Lưu Tiên tông, nhi tử quản gia Lưu Lộc của Tống gia phủ Đình Úy kinh thành, cũng đến theo lời của Tống gia.
Mặc dù cả hai người không phải rất thân quen, nhưng vì Tống gia và Vương gia quan hệ thông gia, hai nhà có lui tới, cho nên hai người cũng có gặp mặt, dĩ nhiên là quen biết, cũng biết lai lịch của đối phương.
Ngươi mới giả vờ phong nhã! Trong lòng Lục Thánh Trung thầm oán một câu, một gia nô thôi mà, chạy đến đây hất hàm sai khiến mà không ngại à.
Mấy câu không dễ nghe chỉ dám để trong bụng, ngoài mặt vẫn khách khí nói:
- Đây không phải chỗ để nói chuyện, đến hậu đường đi.
Mắt nhìn động tĩnh bên ngoài, thả chổi lông gà, quay người đi vào trong, xốc tấm rèm lên bước vào.
Ba người Lưu Tử Ngư đi theo sau, vừa vào hậu đường, Lục Thánh Trung một lần nữa hỏi:
- Sao ngươi lại tới đây?
Lưu Tử Ngư lạnh nhạt nói:
- Còn phải nói nữa sao? Sợ một mình ngươi không làm nỗi nên bảo ta tới tọa trấn theo sát. Trong nhà rất coi trọng chuyện này, ngươi thì hay rồi, vô cùng thảnh thơi, có phải định tùy tiện lừa gạt một chút quay về báo cáo không?
Lục Thánh Trung cười khổ nói:

- Ta nói này Lưu huynh, ngươi đã tới rồi, tình hình huyện Thương Lư này như thế nào ngươi còn không biết sao? Bên cạnh Ngưu Hữu Đạo nhiều cao thủ như vậy, có thể ra tay dễ dàng lắm à? Ta đây không phải đang tìm cơ hội sao?

Lưu Tử Ngư hừ lạnh:

- Ngươi bớt làm bộ đi, gạt ai đấy? Ta theo dõi ngươi không phải một hai ngày, ngươi trốn trong cửa hàng này không ra khỏi cửa lấy một bước, cũng không ra ngoài tìm hiểu tin tức, thế này có thể tìm kiếm được cơ hội hạ thủ sao?

Lục Thánh Trung thở dài:

- Bây giờ bên này đã nằm trong sự khống chế của Thương Triều Tông, có trời mới biết có bố trí trạm gác ngầm không, đi xung quanh tìm hiểu tin tức để người ta chú ý mới là đi tìm chết, cho dù tìm được chút thì đã thế nào? Bạch Diêu ở ngay cạnh Ngưu Hữu Đạo, ngươi ta có thể trực tiếp ra tay sao? Cho nên chỉ có thể dùng trí, không thể dùng sức!

Lưu Tử Ngư nhíu mày nói:

- Trốn ở trong cái cửa hàng văn phòng tứ bảo này gọi là dùng trí sao?

Lục Thánh Trung lắc đầu, dường như có chút bất đắc dĩ.

- Lưu huynh, ngươi đã nhìn chằm chằm ta không chỉ một hai ngày, chắc hẳn cũng biết một chút tình huống, ta hỏi ngươi, Tĩnh Mặc hiên này của ta cấp bậc so với các cửa hàng khác trong huyện Thương Lư này như thế nào?

Lưu Tử Ngư nhíu mày:

- Cũng được coi là tốt nhất, cái này liên quan gì tới việc dùng trí của ngươi?

Chương 176: Cửa Hàng Văn Phòng Tứ Bảo (2)

Lục Thánh Trung dang hai tay:
- Ngươi nghĩ xem, Thương Triều Tông nhiều người như vậy không thể không dùng tới bút mực giấy nghiên? Trên mảnh đất này, cấp bậc như đám Thương Triều Tông kia, đồ dùng thư phòng dĩ nhiên sẽ không tệ, muốn mua thì tất nhiên sẽ chọn đến Tĩnh Mặc hiên đầu tiên, đây chính là cơ hội tiếp xúc, cũng không dễ dàng khiến người ta hoài nghi nhất!
Bên này vừa nói xong câu này, một người canh giữ bên ngoài vén rèm vải lên quan sát rồi "xuỵt" một tiếng, , ra hiệu im lặng.
Ngay sau đó bên ngoài liền có tiếng người trách móc:
- Có chưởng quỹ ở đây không?
Lục Thánh Trung ra hiệu Lưu Tử Ngư chờ một chút, còn mình bước nhanh đến vén rèm lên, nhìn thấy một tráng hán bên ngoài thì hơi sửng sốt một chút. Người khác không biết nhưng hắn ta thì biết, đây là trang phục Anh Dương, Vũ Liệt vệ, huống hồ bên hông đối phương còn mang theo bội đao. Hắn ta lập tức tươi cười tiếp đón:
- Khách quan cần chọn gì?
Người tới hỏi thăm một chút giá tiền bút mực giấy nghiên, sau đó chọn một ít, trả tiền rồi bảo đóng gói.
Lục Thánh Trung cũng không nhiều lời, có điều lúc đóng gói thì thì đề bút viết vài chữ lên một tấm gỗ, sau đó bỏ cùng vào đóng gói.
Khách tới thấy thế, hiếu kì hỏi:
- Chưởng quỹ, ngươi viết gì bỏ vào trong đấy?
Lục Thánh Trung ha ha nói:
- Cửa hàng văn phòng tứ bảo mà, bán hàng là một nhã thú, tùy tiện làm một bài thơ để vào, khách quan có nhã hứng thì lần sau sẽ lại đến nữa.

Đóng gói đồ xong hắn ta đặt trước mặt đối phương.
Khách tới ha ha nói:
- Người đọc sách các người chú trọng thật.
Lắc đầu, cầm đồ đi.
Tiễn khách tới cửa, nhìn quanh ngoài đường một chút, Lục Thánh Trung nhanh chóng quay về hậu đường, bắt gặp Lưu Tử Ngư đang rình coi sau rèm.
Lưu Tử Ngư quay người theo, nói:
- Người của Anh Dương, Vũ Liệt vệ?
- Đúng là vừa nói đến là đến, xem ra phán đoán của ta không sai.
Lục Thánh Trung hưng phấn xoa xoa đôi bàn tay.
- Nghe nói Thương Thục Thanh là người tinh thông cầm kỳ thư họa, ta đặt một bài thơ vào trong, người Anh Dương, Vũ Liệt vệ mang về, tất nhiên sẽ truyền đến tai nàng hấp dẫn sự chú ý của nàng ta. Đây chính là cơ hội tiếp xúc từ từ, sau này sẽ tùy thời làm việc! Dù là hấp dẫn người nào trong đó lui tới với ta cũng được.
- Thơ hay?
Lưu Tử Ngư đánh giá hắn ta từ trên xuống dưới.
- Ngươi biết làm thơ sao? Ngươi xác định ngươi viết một bài thơ có thể hấp dẫn hứng thú của bọn hắn với ngươi?
Lục Thánh Trung cười ha ha, đi đến bên tiểu án bên trong, mài mực nhẹ, nâng bút chấm mực vù vù viết một bài thơ lên trang giấy, gác bút, cầm tờ giấy quay người đưa sang:
- Lưu huynh giám thưởng một chút xem bài thơ này như thế nào.
Lưu Tử Ngư đầy mặt hồ nghi, nhận lấy rồi xem thử, lầm bầm đọc:
- Từng trải biển xanh e gì nước Chẳng phải mây trừ ở Vu San. Lần chọn bụi hoa lười ngoái lại Nửa do tu đạo, nửa duyên nàng!
Sau khi đọc qua liền chậc chậc gật đầu, ánh mắt nhìn đối phương hơi kinh ngạc:
- Thơ hay, quả nhiên là thơ hay, không ngờ Lục huynh còn có tài năng này!
Rõ ràng thần thái đã có thêm chút kính nể.
Lục Thánh Trung khoát tay:

- Chê cười rồi, thực ra đây không phải là thơ của ta, là thơ Tống Diễn Thanh thiếu gia của ngươi tặng cho ta, mượn dùng một chút thôi.
Nói đến chuyện này hắn ta hơi cảm khái, ở kinh thành có nghe Tống Diễn Thanh có tài thi từ, lần nọ lúc Tống Diễn Thanh đến Vương gia bái kiến nhạc phụ Vương Hoành, hắn ta lấy lòng một câu, kết quả Tống Diễn Thanh thực sự viết tặng cho hắn ta, hơn nữa còn một hơi viết liền hai bài. Hắn ta vốn khinh thường nhưng sau khi đọc thì rất ngạc nhiên. Thật sự đều là thơ hay.
- Diễn Thanh thiếu gia làm thơ?
Vẻ mặt Lưu Tử Ngư run rẩy, trong bụng Tống Diễn Thanh có những gì gã ta rất rõ, làm thơ? Nói đùa cái gì? Cúi đầu nhìn bài thơ trong tay, trong lòng thầm nghĩ, không biết là tìm ai làm thay đây nữa...

Chương 177: Thơ Hay, Thơ Hay (1)

Ở mức độ nào đó mà nói, gã ta đã nhìn Tống Diễn Thanh lớn lên. Từ nhỏ Tống Diễn Thanh không thích đọc sách, vừa hay lại tu hành ở Thượng Thanh tông. Tống gia ép đọc sách thì Tống Diễn Thanh lập tức tránh lên Thượng Thanh tông, cho nên nội tình Tống Diễn Thanh thế nào dĩ nhiên gã ta biết rõ. Với bối cảnh của Tống gia muốn tìm người làm thay mấy bài thơ từ cũng không phải việc khó gì.
Gã vừa nhìn bài thơ trong tay liền khẳng định không phải Tống Diễn Thanh viết, có điều người đã chết rồi, không cần thiết phải nói thêm gì, càng không cần phải gièm pha trước mặt người ngoài.
Có điều nói đi thì phải nói lại, mặc kệ thơ hay không thơ, gã ta cũng phục Lục Thánh Trung này, thế mà hắn ta có thể nghĩ ra cách xuống tay từ đồ dùng thư phòng này. Lúc đầu gã ta còn cảm thấy đối phương đang lừa người, giờ nghĩ lại không phải là vậy sao. Thương Triều Tông nhiều người như vậy chắc chắn không thể ko dùng bút mực giấy nghiênm bởi vậy hạ thủ ở góc độ này không đáng chú ý cũng không dễ hấp dẫn sự chú ý của mọi người nhất, có thể nói là cực kỳ xảo trá, và không phải cuối cùng người ta đã chờ được rồi sao?
- Mượn dùng một bài thơ của Tống Diễn Thanh, trả thù chco hắn cũng coi như nhân quả hữu báo, hy vọng Tống Diễn Thanh trên trời có linh phù hộ!
Lục Thánh Trung buông tiếng thở dài, lại nói với Lưu Tử Ngư:
- Việc này không thể nóng vội, có cao thủ Thiên Ngọc môn ở bên, cũng không thể nào gấp được, vẫn mong Lưu huynh kiên nhẫn thêm.
Lưu Tử Ngư gật đầu:
- Được! Tất thảy làm theo mưu đồ của Lục huynh!
Sở dĩ thái độ thay đổi dĩ nhiên là vì thấy được năng lực của Lục Thánh Trung. Vừa rồi người đến mua sắm bên ngoài đã thật sự chứng minh

biện pháp của Lục Thánh Trung thật sự không tệ.
Lục Thánh Trung cảm ơn gã ta thông cảm, lại hỏi:
- Không biết Lưu huynh lần này tới bao nhiêu người, cũng tiện để khi ta có mưu đồ trong lòng nắm chắc hơn.
Lưu Tử Ngư:
- Còn có một vị sư huynh và sư tỷ, đều là tu sĩ Kim Đan ký, đến lúc nên lộ diện dĩ nhiên sẽ lộ diện.
Lục Thánh Trung âm thầm thổn thức, có quyền thế thật tốt. Chỉ để báo thù cho một tôn bối bất tài của Tống gia mà Lưu Tiên tông có thể xuất động hai tu sĩ Kim Đan...
Trong sơn trang, dưới một gốc cây cổ thụ cứng cáp ánh nắng ấm áp, Ngưu Hữu Đạo một tay chống kiếm đứng đó, trong thần thái lộ ra sự lười biếng, là lười biếng, không phải lười nhác, nó khác biệt về mặt tinh thần, vẻ mặt hắn bình tĩnh nhìn mọi người đang bận rộn.
Viên Cương đang sai chúng tăng Nam Sơn tự xới một vùng đất hoang cải tạo thành vườn rau, đang dạy chúng tăng Nam Sơn tự trồng rau.
Chúng tăng Nam Sơn tự biết trồng rau, nhưng rõ ràng, khái niệm trồng rau của Viên Cương tân tiến hơn, Ngưu Hữu Đạo có chút hoài nghi không phải một ngày nào đó Viên Cương sẽ làm ra một trang trại rau quả đấy chứ?
Trên đường, Ngưu Hữu Đạo bảo Viên Cương thu thập vài thứ gia vị nấu nướng nhưng Viên Cương lại tiện thể góp nhặt không ít hạt giống rau quả, còn cho người kiếm về một ít ở huyện thành Thương Lư.
Người khác không biết, Ngưu Hữu Đạo lại biết rõ thói xấu của Viên Cương, đó chính là đi đến đâu cũng thích trồng rau. Viên Cương không thích mấy thứ khoanh chân ngồi tĩnh tọa tu luyện, gã thích làm những chuyện gì có ý nghĩa, thí dụ như trồng rau, chí ít trồng rau theo Viên Cương vẫn có ý nghĩa hơn ngồi xuống tu luyện. So sánh giá trị cao thấp giữa hai bên Ngưu Hữu Đạo không cách nào lý luận với gã, ai cũng có cách nhìn và quan niệm riêng, hắn không cách nào ép Viên Cương làm chuyện gã không thích.
Đương nhiên, trồng rau cũng không phải tật xấu gì. Ngưu Hữu Đạo cũng biết, trước kia Viên Cương từng quen sống cuộc sống tập thể, chính quần thể Viên Cương từng sống đã tạo gã thói quen này.

Có điều, trồng rau cần có thời gian, hạt giống gieo xuống dù sao cũng cần có một chu kỳ sinh trưởng!
Biết rõ hắn sắp rời đi, sắp bế quan tu luyện, Viên Cương còn mang chúng tăng Nam Sơn tự đi trồng đồ ăn. Ngưu Hữu Đạo âm thầm một tiếng thở dài, rõ ràng Viên Cương cho rằng còn sẽ quay về, ít nhất từ góc độ nào đó có thể chứng minh trong tiềm thức của Viên Cương không muốn rời khỏi nơi này, điều này khiến hắn hơi ất đắc dĩ.
Có vài người có những suy nghĩ về một vài việc Ngưu Hữu Đạo cảm thấy không cách nào nói lý được. không biết là vấn đề của mình hay vấn đề của người khác. Chẳng hạn như chúng hòa thượng Nam Sơn tự trước mặt, rõ ràng chuyện hắc đạo từng làm không ít, thường ngày vẫn sống như ở trong chủa, sáng dậy sớm, tối chỉ cần có thời gian rảnh rỗi sẽ không nghỉ ngơi mà ngồi gõ mõ niệm kinh gì đó, vẫn kiên trì với cuộc sống tối đến đánh trống sáng dậy gõ chuông, không biết là vì Viên Phương sống lâu trong môi trường đó thành quen hay không, trong lòng mỗi người bọn họ đều ghi nhớ phải chấn hưng Nam Sơn tự, nó như là tín ngưỡng của mỗi người.
Một bên thì giết người phóng hỏa, một bên lại không chịu ăn thịt!
Điều này khiến Ngưu Hữu Đạo cảm thấy không thể tưởng tượng được, móa nó bệnh thật, một con gấu ưu mà tâm tâm niệm niệm hầu hạ Phật tổ, thường xuyên mở miệng ảo tưởng xây dựng một Nam Sơn tự rất phong quang, muốn làm bức tượng vàng Phật tổ.
Một con yêu gấu mà có thể lôi kéo cả đám thần tượng không ngừng truyền bá, không được quên Phật tổ, hoàn toàn điên đảo rồi, đây không phải có bệnh thì là gì?
Cả đường dài bôn ba, giờ vất vả lắm mới được nghỉ ngơi, mọi người vừa dừng lại thì hình như tật xấu của mọi người đều lộ hết ra, cái tên cà lăm quỳ gối mấy ngày bên ngoài càng khiến người ta phiền lòng...
Cửa sổ mở rộng ra, cửa cũng mở rộng để chứng minh cô nam quả nữ trong phòng quang minh lỗi lạc, không làm việc gì không thể lộ ra ngoài.

Chương 178: Thơ Hay, Thơ Hay (2)

Bàn trang điểm đối diện cửa sộ, Ngưu Hữu Đạo ngồi nhìn Thương Thục Thanh búi tóc cho mình trong gương.
Sau khi có lần thứ nhất, sau đó mỗi ngày nữ nhân này đều sáng sớm xuất hiện đúng giờ trước cửa phòng hắn, suýt chút nữa làm Ngưu Hữu Đạo hiểu lầm đường đường quận chúa lại thích cuộc sống của nha hoàn.
Sau mấy ngày liên tiếp, chính Ngưu Hữu Đạo cũng thấy quen, suýt chút nữa thì quen rằng bên cạnh có một nha hoàn phục vụ.
Thậm chí hắn hơi nghi ngờ có phải nữ nhân này thích mình không? Nếu thật sự là như vậy hắn sẽ bài xích cự tuyệt. Không phải hắn trông mặt mà bắt hình dong, nhưng ngươi cũng không thể có bề ngoài dọa người như vậy chứ, điều này thực sự không dễ dàng tiếp nhận được.
Có điều trong lòng hắn rõ, người ta chủ động xum xoe không liên quan gì đến thích hay không thích mình, hạ thấp mình như vậy chẳng qua chỉ là thủ đoạn giữ khách.
Hảo ý của người ta mình phải xem mà đối đãi, có điều hắn nhìn thấy rõ mà càng phiền lòng, bởi vậy hắn cũng giả vờ hồ đồ, chẳng từ chối tránh người ta suy nghĩ nhiều.
- Đạo gia, đã chuẩn bị gần xong rồi, ngày mai là có thể khởi hành đi bí cảnh.
Thương Thục Thanh nhắc nhở một tiếng.
- Ừ!
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói:
- Được, biết rồi!
Thương Thục Thanh đã chuẩn bị để nghe hắn hỏi gì đấy, ai ngờ phản ứng của đối phương đơn giản như vậy, yên lặng một chút, lại hỏi:
- Đạo gia, người làm thơ không tệ?
Lại nữa? Ngưu Hữu Đạo cười khổ:

- Ta thật sự chẳng biết thơ từ gì cả.
Thương Thục Thanh cũng không tranh luận cùng hắn.
- Đạo gia hiểu lầm rồi, chỗ ta mới có được một bài thơ, mời Đạo gia giám thưởng xem viết như thế nào.
Ngưu Hữu Đạo a một tiếng, có chút tự giễu:
- Xin rửa tai lắng nghe!
Tay Thương Thục Thanh không dừng lại, hơi chuẩn bị, giọng nói uyển chuyển dịu dàng nói:
- Từng trải biển xanh e gì nước Chẳng phải mây trừ ở Vu San...
Hơi ngừng lại vì rõ ràng phát hiện ra cơ thể đang ngồi ngay ngắn của Ngưu Hữu Đạo bỗng nhúc nhích, chỉ nghe Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói:
- Không tệ, tiếp tục!
Thương Thục Thanh liền lại bắt đầu lại từ đầu:
- Từng trải biển xanh e gì nước Chẳng phải mây trừ ở Vu San. Lần chọn bụi hoa lười ngoái lại Nửa do tu đạo, nửa duyên nàng... Đạo gia, bài thơ này như thế nào?
- Thơ hay, thơ hay, không tệ, không tệ.
Ngưu Hữu Đạo tán thưởng một phen, lại nhìn chằm chằm nữ nhân trong gương hỏi:
- Không biết Vu Sơn trong bài thơ là nơi nào?

Chương 179: Có Người Muốn Giết Ta (1)

Thương Thục Thanh:
- Chư từng nghe nói tới nơi này, có điều núi sông trong thiên hạ quá nhiều, chắc là nơi người đề thơ từng đi qua, ý cảnh trong thơ khiến ta cũng muốn lúc nào rãnh rỗi đi lĩnh giáo người đề thơ một phen, đợi khi có được địa chỉ sẽ nói với Đạo gia cũng không muộn.
Ngưu Hữu Đạo ồ một tiếng:
- Rảnh rỗi lĩnh giáo? Chẳng lẽ người đề thơ đang ở huyện Thương Lư sao?
- Không sai, thơ nằm trong vật dụng thư phòng vừa mua...
Thương Thục Thanh đại khái kể qua tình huống thấy được bài thơ, hơi cảm khái nói:
- Thơ hay như vậy dĩ nhiên ta muốn hỏi thử lai lịch, hỏi rồi mới biết là do chưởng quỹ của một cửa hàng chuyên bán vật dụng thư phòng tên Tĩnh Mặc Hiên trong thành đề, thật không ngờ một huyện thành nho nhỏ lại có hiền nhân nhã sĩ như vậy, rãnh rỗi đương nhiên phải đi gặp mặt thỉnh giáo.
- Đúng là hiền nhân nhã sĩ, có cơ hội phải đi gặp thử mới được.
Ngưu Hữu Đạo bày tỏ sự đồng tình.
Sau khi vấn tóc xong, Ngưu Hữu Đạo đứng dậy kéo kéo áo, tiện tay rút bảo kiếm chống trong tay, tự mình tiễn Thương Thục Thanh ra ngoài.
Lúc đến ngoài cổng viện, Ngưu Hữu Đạo bỗng nhiên nói:
- Quận chúa, chuyện đến bí cảnh có thể trì hoãn chút không? Ta đột nhiên nhớ ra vài chuyện, không biết thay đổi thời gian có tiện không?
Thương Thục Thanh sửng sốt một chút, có điều vẫn là gật đầu nói:
- Không sao, khi nào Đạo gia muốn bế quan hẵng nói cũng được.

Hơi hạ thấp người cáo từ.
Sau khi đưa mắt nhìn nàng rời đi, Ngưu Hữu Đạo quay người trở về, đi đến bên cạnh Viên Cương đang ngồi trong đình lau chủy thủ, tay chống vỏ kiếm đụng chân Viên Cương một cái.
Viên Cương ngẩng đầu nhìn chờ hắn nói.
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói:
- Vừa nghe được bài thơ, ngươi có muốn nghe thử không?
Viên Cương không nói chuyện tiếp tục vùi đầu lau chủy thủ, ra vẻ ngươi thích nói hay không thì tùy.
Ngưu Hữu Đạo từ từ nói:
- Từng trải biển xanh e gì nước Chẳng phải mây trừ ở Vu San. Lần chọn bụi hoa lười ngoái lại Nửa do tu đạo, nửa duyên nàng... Bài thơ này như thế nào?
Viên Cương cũng không ngẩng đầu, có điều động tác lau hơi dừng lại:
- Có phải ngươi nhàm chán quá không, có ý gì?
Mặc dù gã không bác cổ như Ngưu Hữu Đạo nhưng cũng không đến mức ngay cả bài thơ này cũng chưa từng nghe nói. Dù sao gã cũng làm công việc liên quan đến ngành nghề khảo cổ nhiều năm.
Ngưu Hữu Đạo rủ mắt nhìn gã:
- Ban nãy quận chúa đọc cho ta nghe, ta chưa từng đọc cho nàng nghe.
Viên Cương sửng sốt một chút, chậm rãi ngẩng đầu, nói:
- Ngươi biết ta không làm ba cái chuyện học đòi văn vẻ này.
Ngụ ý là tuyên bố mình chưa từng đọc bài thơ này cho quận chúa.
Ngưu Hữu Đạo:
- Việc này khá thú vị, quận chúa nói là do một chưởng quỹ trong cửa hàng chuyên bán vật dụng thư phòng trong thành đề thơ. Chẳng lẽ ngoài chúng ta còn có những người khác cũng chạy tới thế giới này? Đây là chuyện không phải không thể, nhưng cũng xuất hiện ở huyện Thương Lư này thì không khỏi quá trùng hợp.
Viên Cương hồ nghi:
- Ngươi chắc chắn không đọc bài thơ này cho người thứ hai chứ?
- Đã hỏi được điểm mấu chốt!
Ngưu Hữu Đạo ung dung quay người, ánh mắt trông về phía xa:

- Bài thơ này đúng là ta từng nói với một người, có điều người đó đã chết, bị làm thịt ở Nam Sơn tự rồi, người đó tên là Tống Diễn Thanh!
Liên quan đến Tống Diễn Thanh, còn xuất hiện ở huyện Thương Lư, kẻ tới là ai không cần đoán nhiều! chủy thủ trong tay Viên Cương xoẹt một tiếng đưa vào vỏ trên đùi, đứng lên, nhìn chằm chằm hắn.
- Tên tiệm là Tĩnh Mặc Hiên, tìm hiểu thử tình hình đi.
Ngưu Hữu Đạo đưa lưng lại nhàn nhạt nói.
Viên Cương không nói gì chỉ bước nhanh rời đi...
Anh Vũ đường, chiêu bài kế thừa từ Ninh vương đang mưu đồ đại sự quân cơ trong yếu địa, Thương Triều Tông và Lam Như Đình đang suy diễn trước tất cả những tình huống có thể gặp trong tương lai trên địa đồ.
Giờ dưới trướng Thương Triều Tông có hơn ngàn bộ hạ cũ của Ninh vương, lại chiêu được thêm hơn ngàn tân tráng để bảo vệ trật tự địa phương. Thao luyện tân đinh có người dưới trướng xử lý, chính vụ của huyện Thương Lư cũng có người quản lý, chiếm cứ được hiểm địa dễ thủ khó công, đằng sau còn có Thiên Ngọc môn và Phượng Lăng Ba ủng hộ, cục diện và tình trạng thật sự đã có cải biến to lớn, đã có đường lui đặt chân, bắt đầu mưu đồ lâu dài.
Yếu địa quân cơ, người thường không được tự tiện xông vào, Thương Thục Thanh hiển nhiên là một ngoại lệ, có thể vào mà không cần thông báo.
Thương Thục Thanh báo lại tình hình bên Ngưu Hữu Đạo, Thương Triều Tông ngạc nhiên nói:
- Có việc trì hoãn bế quan?
Lam Như Đình nhìn chằm chằm địa đồ như đang suy nghĩ cũng chậm rãi quay người lại nhìn, hỏi:
- Quận chúa, hắn có nói rõ trì hoãn vì chuyện gì không?
Thương Thục Thanh:
- Hắn không nói, ta cũng không hỏi, con người hắn ca và tiên sinh đều biết, chuyện không muốn nói, ngươi có hỏi cũng không hỏi được gì.
Là chuyện gì? Thương Triều Tông cùng Lam Như Đình nhìn nhau, đều đang suy nghĩ Ngưu Hữu Đạo có thể có chuyện gì ở đây?

Cũng không đến mức vì trồng rau nên không đi chứ? Gần đây Viên Cương dẫn chúng tăng Nam Sơn tự trồng rau cũng dậy lên làn sóng lớn. Mảnh đất kia lúc đầu Thương Thục Thanh định làm một vườn hoa cỏ, Viên Cương lại nhúng tay vào, Thương Thục Thanh đành im lặng, bảo người bên dưới cũng thôi đi.
Vì trồng rau phải trì hoãn bế quan tu luyện? Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy quá không thực tế.
Đúng lúc này, bên ngoài có người cầu kiến, một thân vệ tiến đến bẩm báo:
- Vương gia, Viên Cương tìm chúng ta, bảo chúng ta cho người đi điều tra thử cửa hàng thư phòng Tĩnh Mặc Hiên, còn cố ý bảo phải cẩn thận, không được đánh rắn động cỏ!
Thương Thục Thanh lập tức sửng sốt, trong mắt lóe lên tia nghi hoặc.
- Tĩnh Mặc hiên?
Thương Triều Tông thầm nói:
- Sao ta nghe thấy hơi quen tai?
Lam Như Đình vuốt râu nhắc nhở:
- Vương gia, chính là Từng trải biển xanh e gì nước.
- À!
Thương Triều Tông chợt hiểu ra, nhớ lại, đó chính là bài thơ mình khen hay kia, điều này càng khiến hắn ta thấy kỳ lạ hơn:
- Hay thì hay, nhưng điều tra ngọn nguồn một cửa hàng thư phòng để làm gì?
Lam Như Đình khẽ lắc đầu.
- Làm những hành vi khiến người ta không thể hiểu thấu này e không phải Viên Cương, mà là vị Đạo gia kia. Đạo gia quen làm chuyện gì cũng khiến người ta không thể mò ra manh mối.
Thương Triều Tông rất tán thành điều này, hắn ta cũng là người hiểu rõ điều này sâu sắc nhất. Vị Đạo gia nói chạy tớ quận Quảng Nghĩa mượn binh, kết quả lại làm ra một vụ thông gia, nhắc nhở hắn ta động phòng, kết quả lại hạ dược.
Thương Thục Thanh quay đầu nói với thân vệ kia:
- Ngươi cứ làm theo lời hắn dặn đi!
Thân vệ kia thấy Thương Triều Tông không phản đối liền chắp tay nói:

- Rõ!
Quay người bước nhanh rời đi.
Thương Triều Tông cùng Lam Như Đình đều nhìn chằm chằm Thương Thục Thanh, sau đó trầm ngâm nói:
- Chuyện trì hoãn bế quan tu luyện e là có liên quan đến Tĩnh Mặc hiên này.
Lam Như Đình kinh ngạc:
- Làm sao mà biết?
Thương Thục Thanh:
- Vừa mới cách đây không lâu, ta có mời hắn giảm thưởng bài thơ này, hắn có hỏi lai lịch bài thơ, còn khen thơ hay.
Lam Như Đình kỳ quái nói:

Chương 180: Có Người Muốn Giết Ta (2)

- Cái này liên quan gì đến điều tra ngọn nguồn Tĩnh Mặc hiên? Một cửa hàng thư phòng, cho dù cố ý tặng bài thơ hay kết ban, còn phải cố ý dặn dò không nên đánh rắn động cỏ sao?
Thương Thục Thanh:
- Tiên sinh có chỗ không biết, ngay lúc nãy, ta nhắc việc đi bí cảnh, hắn còn nói được. Trước khi ta nhắc đến bài thơ này, hắn đã đồng ý đi bí cảnh. Sau khi ta nhắc tới bài thơ này, hắn bỗng cải biến chủ ý. Không nên đánh rắn động cỏ... Xem ra rất có thể hắn đã nhận ra cửa hàng kia có vấn đề gì.
Trong Anh Vũ đường rơi vào im lặng, đều đang suy nghĩ việc này, thực ra đều đang muốn hỏi Ngưu Hữu Đạo thử xem chuyện gì xảy ra, nhưng đúng như Thương Thục Thanh đã nói, chuyện Ngưu Hữu Đạo không muốn nói, ngươi có hỏi cũng chẳng có được câu trả lời thật.
Cuối cùng vẫn là Thương Triều Tông từ từ nói:
- Cứ im lặng theo dõi thôi!
hắn bỗng cải biến chủ ý. Không nên đánh có tin tức trở về, Viên Cương trở lại tiểu viện.
Trên chiếc ghế nằm, Ngưu Hữu Đạo đang thảnh thơi nằm dưới bóng cây, nhắm mắt nghỉ ngơi.
Bảo kiếm chống bên tay vịn của ghế nằm, ngón tay chậm rãi gõ gõ trên chuôi kiếm theo tiết tấu chứng tỏ hắn căn bản không hề ngủ.
Bên cạnh ghế nằm đã chuẩn bị sẵn một cái ghế. Viên Cương đi đến trực tiếp ngồi xuống, vừa vặn ngồi sát bên tai Ngưu Hữu Đạo, cũng không nói nhảm mà trực tiếp nói:

- Tĩnh Mặc hiên là một cửa hàng bán vật dụng thư phòng nổi tiếng nhất nội thành, nghe nói vì huyên thành có phong ba nên chưởng quỹ cũ không ở đó nữa, tạm thời về quê tránh đầu sóng ngọn gió, gần đây trong nội thành có khá nhiều nơi cố tình huống tương tự. Chưởng quỹ hiện tại nghe nói là biểu đệ của nguyên chưởng quỹ, tạm thời giúp chưởng quỹ trông coi cửa hang. Hàng xóm xung quanh nói trong cửa hàng tạm thời chỉ có mình hắn ta quản lý, hiện tại chưa thấy có tiểu nhị sgiups đỡ. Trước mắt chỉ có thể xác định chút tình hình thế này, để tránh đánh rắn động cỏ, tạm thời chưa thâm nhập điều tra.
Ngưu Hữu Đạo im lặng không nói giống như đang ngủ, nhưng ngón tay trên chuôi kiếm vẫn động đậy. Sau khi năm ngón tay dừng lại bất động, hắn mở miệng.
- Không cần tra xét nữa, giờ vẫn chưa biết tình hình bố trí của đối phương như thế nào, thâm nhập hơn nữa dễ đánh rắn động cỏ. Cứ bố trí trạm gác ngầm nhìn chằm chằm cửa hàng kia là được rồi.
Viên Cương:
- Đạo gia, ngươi muốn làm gì?
- Đối phương không biết bài thơ này liên quan đến ta, nếu không sẽ lấy ra đánh rắn động cỏ, vậy đối phương lấy bài thơ này ra làm gì?
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi mở hai mắt ra hỏi một câu, lại tự giải đáp nói:
- Là muốn dùng nó để tiếp cận bên này, để tìm cơ hội, nếu không sẽ không thể đến gần được. từ đó có thể chứng minh một điểm, người tới kiêng kỵ thực lực Thiên Ngọc môn, không dám hành động thiếu suy nghĩ, nói cách khác, đối phương tới thực lực có hạn, không phải đối thủ của Thiên Ngọc môn. Chúng ta ở trong sơn trang này sẽ an toàn.
Viên Cương nghe vậy không đáp, chờ kế hoạch hành động cụ thể của hắn.
Ngưu Hữu Đạo cười haha, tiếp tục chậm rãi nói:
- Thế mà có thể nghĩ đến chuyện ra tay từ phía cửa hàng thư phòng. Ngươi nghĩ xem, nơi này nhiều người như vậy, mua sắm bút mực giấy nghiên là chuyện không thể tránh được. Ngồi đó ôm cây đợi thỏ cũng có thể tùy tiện tiếp xúc được bên này mà còn không dễ khiến người ta hoài nghi. Không biết vị nào nghĩ ra cách này, khá thú vị, ta thật sự muốn gặp thử một lần.

Hắn ngồi dậy, đứng lên, chiếc ghế nằm phía sau lắc lư, hai tay chống trên thân kiếm phía trước, ánh mắt thâm trầm nói:
- Biết rõ có người của Thiên Ngọc môn bảo hộ còn dám tìm tới, xem ta ngày nào ta còn chưa chết ngày đó Tống gia sẽ không dễ dàng bỏ qua!
Quay đầu nói với Viên Cương:
- Ngươi nghĩ cách sắp xếp chưởng quỹ cửa hàng kia gặp ta một lần. Cứ nói quận chúa thích thơ của hắn, mời hắn đến, lấy thơ quen bạn! Đúng rồi, mấy văn sĩ nổi danh khác trong thành cũng mời đến. Phải gây ra động tĩnh, không lớn không nhỏ, cũng không khoa trương, cũng không bí mật.
Viên Cương có thể hiểu rõ ý hắn, xoay người rời đi.
Ngưu Hữu Đạo cũng ra khỏi viện tử, đi thẳng đến nơi Bạch Diêu ở trong trang viên.
Nơi này không phải nơi hắn có thể tùy tiện vào. Ngưu Hữu Đạo bị thủ vệ ở cổng chặn lại hỏi liền nói:
- Mời bẩm báo giúp một tiếng, Ngưu Hữu Đạo cầu kiến Bạch Diêu Bạch tiền bối.
Đứng đợi ở cổng một lúc, bên trong có người ra mời vào, đưa hắn đến một cái đình, Bạch Diêu đang ngồi đối diện đồng môn, không biết đang nói gì.
- Gặp qua hai vị tiền bối.
Ngưu Hữu Đạo chắp tay hành lễ.
Bạch Diêu thờ ơ quay lưng lại với hắn, bưng tách trà lãnh đạm nói:
- Chuyện gì?
- Có người muốn giết ta!
Ngưu Hữu Đạo cười buông một câu.
Bạch Diêu dừng lại, chậm rãi quay đầu nhìn sang...
- Ta lấy thơ quen bạn?
Trong Anh Vũ đường Thương Thục Thanh nghe thấy tin tức này báo về liền nghẹn lời, cái này rõ ràng là dùng danh nàng lừa người. Bảo người bên này tổ chức dĩ nhiên là không có ý giấu diếm bên này, đây không phải bày rõ dùng nàng để ngụy trang lừa người thì là cái gì?
Lam Như Đình nhíu mày.

- Mời các văn sĩ khác là để che giấu, làm việc cẩn thận như vậy xem ra cửa hàng kia thật sự có vấn đề.
Đúng lúc này, lại có người đến báo.
- Vương gia, pháp sư đi sang chỗ pháp sư Bạch Diêu.
Lam Như Đình hỏi một câu.
- Là bên kia mời sang sao?
Người tới nói:
- Không có, là pháp sư tự sang.
Ba người hai mặt nhìn nhau, đây là lần đầu thấy Ngưu Hữu Đạo chủ động đi tìm Bạch Diêu, không tìm họ mà đi tìm Bạch Diêu, kết hợp với chuyện trước mắt ba người đều có thể cảm nhận được tiết tấu muốn gây chuyện dày đặc. vấn đề là bọn họ không biết rốt cuộc là có chuyện gì, phong cách làm việc của Ngưu Hữu Đạo kia thật là đáng ghét...
Trong thành, trong một hẻm nhỏ chật hẹp tối tăm, một thư sinh gầy yếu quần áo giặt đến mức sờn màu vội vàng đi đến cửa, rầm một cái đẩy cửa tiểu viện ra dọa cho mấy con gà con vội vàng chạy về phía gà mái mẹ.
Một phụ nhân sắc mặt xanh xao trong viện đang phơi quần áo trên sào trúc cũng bị động tĩnh này làm giật mình. Thấy là trượng phu của mình quay về thì không kìm được trừng mắt liếc, vỗ nhẹ ngực thở ra, nói:
- Hù chết người, còn tưởng rằng lại có bắt người giết người gì tìm tới nhà chúng ta, chàng làm vậy muốn đẩy cho sập cửa đấy à?
Nàng mắng.
Thư sinh hưng phấn không thôi, quơ một tấm thiếp mời tinh mỹ trong tay, mở ra xem nội dung bên trong nói:
- Phu nhân, nàng xem thử đây là cái gì?
Tiểu phụ nhân lườm hắn ta một cái.
- Thiếp không biết chữ, sao biết là cái gì? Mặt đỏ thế này, ăn phải thuốc chuột đấy à?
Thư sinh không để ý tới lời châm chọc của vợ mình, vẫn hưng phấn nói:
- Thiếp mời! Quận chúa Thương Thục Thanh phát cho ta thiếp mời, mời ta ngày mai đi sơn trang Dung Bình quận vương tụ hội, lấy thơ kết bạn!
Tiểu phụ nhân sửng sốt một chút, cũng có chút kinh ngạc, chợt khinh thường nói:

- Cái gì mà lấy thơ kết bạn, có phải là nói thứ tiếng không phải tiếng người, nói mấy lời gì mà người ta nghe chẳng hiểu, sau đó ăn ăn uống uống một bữa, chẳng có tác dụng gì không? Cùng lắm là chỉ giúp chàng no bụng được một bữa, có thể giúp toàn gia chúng ta hết đói sao? Theo thiếp thấy chẳng bằng cho một túi bột mì vẫn thực tế nhất!
Hứng phấn bị quét sạch, thư sinh tức giận nói:
- Dung tục!
Tiểu phụ nhân khinh bỉ nói:
- Chàng có bản lĩnh thì đừng dung tục cho ta xem thử, có bản lĩnh thì đi lấy thơ làm bạn một bữa về đừng ăn gì một năm đi!
Thư sinh quơ thiếp mời trong tay, cứng cổ nói:
- Cách nhìn của đàn bà! Nàng cho rằng thiếp mời của quận chúa ai cũng có sao? Nàng không thể xem giờ huyện Thương Lư này ai làm chủ? Nếu văn thơ có thể được quận chúa thưởng thức, có khi loạn thế thẳng vào kinh thi cử, nói không chừng có thể trực tiếp làm quan, sau này có thể được hưởng bổng lộc!
Nghe thấy có thể làm quan ăn bổng lộc, tiểu phụ nhân hồ nghi nói:
- Thật?
Thư sinh chỉ ra bên ngoài nói:
- Nàng không thấy Ngô Phủ mở quán rượu kia có thể trực tiếp làm huyện lệnh rồi à?
Mắt tiểu phụ nhân chớp, lập tức nói:
- Dù sao chàng cũng chẳng có việc gì quan trọng, đi thì đi thôi, cứ coi như đi uống rượu một bữa, à, ngày mai lấy bộ quần áo mặt tết dưới đáy hòm ra mặc vào đi.
Đúng lúc thấy con gà mái dẫn đám gà con đi ngang qua, mắt thư sinh sáng lên, chỉ vào con gà mái nói:
- Giết con gà, tối nay ta phải ăn bồi bổ đầu óc, ngày mai phát huy cho tốt.
Tiểu phụ nhân lập tức nổi trận lôi đình gầm thét lên:
- Còn trông vào nó ấp trứng nở gà con, trông vào nó đẻ trứng bán lấy tiền, chàng còn không kiếm tiền được bằng nó, giết chàng đi bán cũng chẳng đáng tiền được như nó...

Có người muốn ăn gà, có người thịt gà hầm sẵn bày trước mặt lại ăn không có vị, thở ngắn than dài.
Ở một nơi vắng vẻ như huyện thành Thương Lư không có những nhà bác học đại nho thật sự, cho dù có, vùng đất nhỏ này cũng không giữ nỗi, đã rời đi từ sớm rồi. Lâm Thượng Pha cũng được coi là một người rất có học vấn trong huyện thành, vì vậy cũng nhận được thiệp mời.
Trên bàn đồ ăn chay mặn kết hợp, Lâm Thượng Pha nhấc đũa lên lại buông xuống, cầm tấm thiếp mời trên bàn xem đi xem lại, dường như xem đến mức hoa cả mắt, cuối cùng cầm tấm thiếp rời khỏi bàn, vứt lại vợ và nhi nữ, đi lòng vòng trong rừng trúc ngoài phòng.

Chương 181: Lấy Thơ Kết Bạn (1)

Lâm phu nhân nhanh chóng chạy ra cùng, hỏi:
- Thiếp mời của quận chúa, người khác muốn mà không có, cớ sao phải sầu lo như vậy?
Lâm Thượng Pha lắc đầu thở dài:
- Kinh thành mới thật sự là nơi danh sĩ phong lưu, hội tụ bác học chi sĩ, quận chúa người ta có gì chưa từng thấy chứ, một nơi nhỏ thế này thì lấy đâu ra người tinh thông thi từ, lấy thơ kết bạn dù nhìn thế nào cũng chỉ là cái cớ. nàng không thấy động tĩnh gần đây của huyện Thương Lư sao? Phú hộ người ta gần như đều bị lục soát mấy lần, vị vương gia kia rõ ràng đang vơ vét của cải, gia cảnh chúng ta cũng hoi giàu có, cái thiếp mời này chỉ e là bữa tiệc hồng môn!
Lâm phu nhân lập tức căng thẳng nói:
- Vậy làm sao bây giờ?
Lâm Thượng Pha thở dài nói:
- Còn có thể làm sao? Bị để mắt tới, sợ là chạy cũng chạy không được...
Tô phủ tường trắng ngói xanh, cũng được coi là danh môn hiếm có trong huyện thành, lão gia tử Tô Đức Khang cũng được coi là người có học vấn nổi danh ở huyện Thương Lư, trước kia từng đọc sách ở kinh thành, nghe nói là đồng môn với vị Đại tướng nơi biên cương nào đó khi còn trẻ, tổ tiên cũng từng có người làm đại quan triều đình, giờ gia nghiệp cũng coi như dư trạch của tổ tiên.
Trong số người viễn nghênh Thương Triều Tông lần trước có Tô Đức Khang, ông vốn ngồi trong xe ngựa, kết quả là nhìn thấy một tràng diện máu tươi không nói, cuối cùng cũng được trở về, tuổi đã cao còn bị ép đi đường xa như vậy, suýt chút nữa thì vứt mất mạng. Vạn hạnh trong bất hạnh, còn sống sót trở về, Tô phủ cũng được coi trong số ít nhà không bị tra xét, hữu kinh vô hiểm.

Trên tay quản gia cầm tấm thiếp mời, bồi Tô Đức Khang đi qua đi lại trong đình viện, hỏi một tiếng:
- Lão gia, vị quận chúa này tổ chức lấy thơ kết bạn này là có ý gì?
Quải trượng chọc chọc xuống đất, Tô Đức Khang hừ lạnh:
- Còn có thể có chuyện gì xảy ra, đơn giản là sát nghiệt quá nặng muốn thu mua lòng người, cố ý làm bộ một chút cho người khác xem!
Quản gia:
- Lão gia, vậy đi hay là không đi?
Tô Đức Khang suy nghĩ một chút, cũng thở dài một tiếng:
- Ta cũng trong tình thế khó xử! Không đi, tính mạng già trẻ cả nhà đều đáng lo! Đi ấy à, Dung Bình quận vương này rõ ràng là một loạn thần tặc tử, mưu đồ làm loạn, một khi đại quân triều đình đánh tới chắc chắn sẽ sụp đổ, đến lúc đó Tô gia chúng ta coi như bị dán cái mác làm bạn với nghịch tặc, làm không tốt cũng sẽ bị thanh toán luôn...
Huyện thành Thương Lư gần chạng vạng tối vì mười mấy tấm thiếp mời tung ra mà hơi bạo động.
Tĩnh Mặc hiên, Lục Thánh Trung đứng ở cổng liên tục khách sáo chắp tay cuối cùng đã đuổi hết được hàng xóm đến xem náo nhiệt xung quanh.
Nguyên nhân dĩ nhiên là vì tấm thiếp mời kia, những người xung quanh cửa hàng nhìn thấy quan binh cưỡi ngựa đến đưa thiếp mời cho Lục Thánh Trung, nghe quan binh nói xong là thiếp mời của quận chúa phát thì gã ta đã rước lấy những tiếng than sợ hãi và thán phục của người vây xem.
Sau khi được thanh tịnh trở về sau quầy, Lục Thánh Trung mới mở tấm thiếp mời kia ra nhìn kỹ, cuối cùng thu tấm thiếp mời vào trong tay áo như không có chuyện gì.
Lúc màn đêm buông xuống, hai chiếc đèn lồng trước cổng gã ta chỉ thắp một cái.
Khoảng chừng nửa canh giờ sau có khách tiến vào cửa hàng, ở trong đó một lúc rồi rời đi...
Sáng sớm hôm sau, Ngưu Hữu Đạo vừa mở cửa, không ngoài sở liệu, Thương Thục Thanh đã đứng chờ ngoài cửa.
- Đạo gia, chào buổi sáng.

- Quận chúa, chào buổi sáng.
Không cần nói nhiều, Ngưu Hữu Đạo mở tất cả cửa sổ ra để chứng tỏ sự quang minh chính đại, sau đó tự giác ngồi trước bàn trang điểm.
Thương Thục Thanh cũng thuận theo tự nhiên đi tới sau lưng hắn, bắt đầu giúp hắn chỉnh lại tóc.
Bình thường, mỗi lần Thương Thục Thanh tới đều sẽ nói chuyện gì đó, lần này thì lại im lặng mãi chưa lên tiếng, cho đến lúc giúp Ngưu Hữu Đạo vấn xong tóc vẫn chưa nói gì.
Cuối cùng vẫn là Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm người trong gương hỏi:
- Quận chúa không định hỏi gì sao?

Chương 182: Lấy Thơ Kết Bạn (2)

Thương Thục Thanh hỏi lại:
- Đạo gia sẽ nói cho ta biết sao?
Ngưu Hữu Đạo:
- Kỳ thật cũng không có giấu diếm các người.
Làm việc đều là người của các người mà.
Thương Thục Thanh:
- Nhưng vẫn hồ đồ.
Ngưu Hữu Đạo:
- Mỗi ngày đều làm phiền quận chúa thế này đúng là ngại quá, để ta mời quận chúa xem một vở kịch nhé, thế nào?
Đôi mắt sáng của Thương Thục Thanh chớp chớp, cười nói:
- Được!
Ánh mặt trời chói chang chiếu xuống khu rừng, dưới chân núi ngoài thành, những người nhận được thiếp mời hôm qua có kẻ ngồi xe bò, có kẻ ngồi kiệu, có kẻ đi bộ đến.
Lục Thánh Trung đi bộ đến, đội một chiếc mũ mềm, ánh mắt thỉnh thoảng lại đánh giá xung quanh. Đêm qua nghe ngóng chút phong thanh được biết, người nhận được thiếp mời không chỉ có một mình mình nên gã ta khá buông lỏng cảnh giác.
Lúc này tất cả những người nhận được thiếp mời đều đứng đợi trong một trường đình dưới núi, người đến cầm thiếp mời trong tay, chào hỏi lẫn nhau. Huyện thành chỉ có một chút như vậy, có thể nói dù chưa tới mức quen thân với nhau nhưng phần lớn cũng đều đã từng gặp mặt.
Cũng chỉ có Lục Thánh Trung là tương đối khác biệt, xa lạ với tất cả mọi người. Sau khi mọi người biết là chưởng quỹ mới của Tĩnh Mặc hiên thì không tránh được có người khỏi nguyên chưởng quỹ đi đâu rồi. Dĩ nhiên Lục Thánh Trung đem lý do đã sắp xếp trước ra để thoái thác.

Trong quá trình chờ, vẻ mặt của đám người khác nhau. Có người nghiêm mặt không nói lời nào, có người sắc mặt ngưng trọng, cũng có người thần sắc hưng phấn, chủ đề bàn luận cũng là lấy thơ kết bạn của quận chúa lần này.
Lục Thánh Trung không quá nhiều lời, từ đầu đến cuối trên mặt chỉ là nụ cười mỉm, khách khí với tất cả mọi người. Nghe mọi người bàn luận trong lòng lại thầm nói, lấy thơ kết bạn? Không có bài thơ kia của ta có thể có việc này sao?
Gã ta cũng có thể hiểu vì sao Thương Thục Thanh lại làm ra cái lấy thơ kết bạn này. Dù sao Thương Thục Thanh cũng là nữ tử chưa gả, đơn độc gặp một nam tử như gã ta không tiện.
Có điều gã ta cũng chưa rõ lấy thơ kết bạn lần này sẽ tổ chức như thế nào. Chỗ gã ta đã chuẩn bị sẵn một bài thơ khác trong hai bài Tống Diễn Thanh tặng cho gã ta, chắc chắn có thể hấp dẫn thêm sự chú ý của Thương Thục Thanh. Không biết Ngưu Hữu Đạo kia có lộ diện không, lộ diện thì có cơ hội hạ thủ không? Hạ thủ rồi có thể bình yên thoát thân không?
Ngay trong lúc gã ta còn đang suy nghĩ, một thân vệ mặc thường phục tiến vào trong trường đình, khuôn mặt tươi cười chắp tay với mọi người, nói:
- Làm phiền chư vị khách quý đợi lâu, chậm trễ.
- Không sao không sao!
Có khách nhân khách sáo nói, có người không lên tiếng.
Thân vệ kia cũng không dài dòng, đưa tay mời:
- Chư vị, quận chúa cho mời, mời đi theo ta!
Đám người lần lượt ra khỏi trường đình lại được thông báo, hạ nhân tùy hành và phương tiện giao thông đều không được lên núi, cần phải đi bộ vào, nói đây là quy củ nơi này, mọi người không còn cách nào khác. Có một số việc những người bình dân như bọn họ không thể lựa chọn, chỉ có thể tuân theo.
Trên đường, có người có nhã hứng khen nơi này cảnh đẹp, là chốn chung linh dục tú, tàng long ngọa hổ.
Tô Đức Khang tuổi đã cao nên không có nhã hứng nỗi. Mặc dù đường lên núi không gập ghềnh, cũng không có bậc thang, chỉ từ từ uốn lượn

lên cao, đồng nghĩa với trèo lên con dốc, nhưng với tuổi tác của lão dĩ nhiên khó mà chịu đựng nổi. Có điều với tình huống thế này, dĩ nhiên không thiếu những người trẻ tuổi tôn kính người già dìu đi giúp.
Đi đến ngoài sơn trang có trọng binh giới bị là đã có thể đứng trên đỉnh núi có thể nhìn khắp cả huyện thành.
Lúc đám người tiến vào sơn trang, một hán tử quỳ bên cổng khiến không ít người nhủ thầm trong lòng, không biết đã phạm phải sai lầm gì nhưng trông bộ dạng rất tiều tụy.
Đám người được đưa vào hoa viên chính của sơn trang, thân vệ lại cười nói với đám người:
- Nơi này đã chuẩn bị cho mỗi người một nhã gian nghỉ ngơi, bên trong có bút mực giấy nghiên, quận chúa trước hết mời chư vị lưu lại mặc bảo, thi từ ca phú đều có thể, thời hạn nửa canh giờ. Sau nửa canh giờ quận chúa sẽ đến đây gặp mặt cùng thưởng thức tác phẩm của mọi người.
Mặc kệ mọi người có đồng ý hay không đã có một đám hạ nhân đi tới, mỗi người mời một người đi cùng mình.

Chương 183: Dây Dưa Đến Cùng Không Buông (1)

Có người vô cùng hưng phấn chắp tay với mọi người:
- Chư vị, nửa canh giờ sau lặp lại!
Lục Thánh Trung theo một người tiến vào sâu trong hoa viên, mắt vẫn âm thầm đánh giá xung quanh. Từ lúc vào trang viên, gã ta vẫn luôn chú ý không gian bên trong.
Chỗ của gã ta là một tiểu các yên tĩnh sâu trong hoa viên, hạ nhân dẫn gã ta vào trong các, sau khi châm nước dâng trà thì mời gã ta tự nhiên rồi lui xuống.
Lục Thánh Trung nhìn xung quanh các, nước trà, hoa quả điểm tâm đủ cả, trên bàn còn trưng bày bút mực giấy nghiên ngay ngắn.
Chậm rãi đi vòng vòng trong các, nước trà, hoa quả điểm tâm đều không hề đụng, gã ta đi đến bên án, lấy chút nước vào trong nghiên, chậm rãi mài mực.
Trong lúc gã ta chuẩn bị viết bài thơ khác mà Tống Diễn Thanh lưu lại thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, có bốn người tiến vào. Một nữ tử đội nón lá khăn sa, một nam tử trung niên tóc trắng như sương bạc ôm kiếm, vẻ mặt bình tĩnh, một thanh niên thần thái lười biếng, sau khi bước vào kiếm tùy tiện chống trên đất, theo sau là một thanh niên thần sắc lạnh lùng vóc người cao lớn.
Chỉ nhìn lướt qua, Lục Thánh Trung đại khái đã nhận ra thân phận mấy người này. Khi đám người Thương Triều Tông vừa tiến vào huyện Thương Lư, Lục Thánh Trung đã nhận ra Ngưu Hữu Đạo trong đám người, không ngờ vừa tới sơn trang đã gặp được mục tiêu. Nhưng gã ta không dám ra tay, nam tử tóc trắng ôm kiếm trước ngực kia khiến tim củ gã ta âm thầm căng lên như dây cung, sợ bị nhìn ra manh mối gì đó.

Vừa thấy có người đến, Lục Thánh Trung vội vàng bước vòng qua trường án chấp lễ, rất ra dáng nho sinh.
Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười chân thành giới thiệu Thương Thục Thanh:
- Phương Bình tiên sinh đúng không? Vị này là quận chúa!
Lục Thánh Trung vội vàng hành lễ:
- Tiểu nhân bái kiến quận chúa!
Thương Thục Thanh gật đầu ra hiệu một chút, nói thầm trong lòng, không biết Ngưu Hữu Đạo mời mình tới đây để xem vở kịch gì.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay, mời Thương Thục Thanh ngồi sau án còn mình và Viên Cương hộ vệ hai bên trái phải Thương Thục Thanh, còn Bạch Diêu thì lặng lẽ lui bước tới sau lưng Lục Thánh Trung, khiến toàn thân Lục Thánh Trung không được tự nhiên.
- Nghe nói Phương Bình tiên sinh làm thơ không tệ?
Ngưu Hữu Đạo vừa cười hỏi một tiếng.
Lục Thánh Trung khiêm tốn nói:
- Không dám không dám, khó bước vòa được thanh nhã đường.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói:
- Ta cũng có làm được một bài thơ, mong tiên sinh chỉ giáo giúp.
Lục Thánh Trung khách khí nói:
- Chỉ giáo thì không dám, nguyện rửa tai lắng nghe.
Ngưu Hữu Đạo có vẻ như cân nhắc một chút, tiếp tục cười tủm tỉm ngâm nói:” Từng trải biển xanh e gì nước Chẳng phải mây trừ ở Vu San. Lần chọn bụi hoa lười ngoái lại Nửa do tu đạo, nửa duyên nàng... Không biết ta làm bài thơ này như thế nào?
- ...
Lục Thánh Trung ngạc nhiên nhìn hắn, trong lòng nghĩ, muốn đạo văn của ta để tạo áp lực sao?
Thương Thục Thanh cũng nghi ngờ nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo.
Nhưng biến cố này khiến Lục Thánh Trung trố mắt ngạc nhiên thất thần trong nháy mắt.
Chuôi kiếm trong tay Bạch Diêu đột nhiên thọc ra, hung hăng đâm mạnh vào huyệt vị bên hông của Lục Thánh Trung.
Đợi đến lúc Lục Thánh Trung cảnh giác lại thì đã muộn, dưới khoảng cách gần như vậy, cộng thêm thực lực giữa gã ta và Bạch Diêu chênh

lệch, cho dù gã ta có không thất thần thì e cũng khó tránh.
Đau đớn kịch liệt đánh vào eo, một cỗ pháp lực va chạm xâm chiếm toàn thân, gã ta không kịp phòng bị đã bị một lực ép cực lớn khiến cả miệng lẫn mũi đồng thời “phụt” ra một ngụm máu tươi.
Còn không đợi người gã ta bay đi, một tay Bạch Diêu đồng thời nhấn lên vai gã ta, ấn gã ta đứng nguyên vị trí cũ, liên tục đâm mạnh tay lên người gã ta, trực tiếp phong bế kỳ kinh bát mạch của gã, chặt đứt khả năng thi triển pháp lực của gã xong Bạch Diêu mới đẩy gã ra.
Lục Thánh Trung lảo đảo một cái, đầu váng mắt hoa, khí tức khó ổn định lại, trong cơ thể cuộn trào, ngã ngồi trên mặt đất lại liên tục sặc ra hai ngụm máu tươi.
Vất vả lắm mới hòa hoãn lại được, Lục Thánh Trung lắc mạnh đầu, sau khi tỉnh táo hơn một chút thì trong lòng gào thét một tiếng, không cần đoán cũng biết, đối phương hắn là khám phá thân phận của mình. Nhưng gã ta vẫn ôm một tia hi vọng, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Bạch Diêu, cất tiếng đau buồn nói:
- Cớ gì đánh người?
Bạch Diêu lạnh nhạt nói:
- Trong cơ thể ngươi có pháp lực bắn ngược.
Nhắc nhở đối phương không cần giả bộ nữa.
Lục Thánh Trung:
- Chẳng lẽ ta không thể tu luyện nữa sao?
- Nhìn bên này!
Ngưu Hữu Đạo uy một tiếng gọi Lục Thánh Trung quay đầu lại nhìn, cười nói:
- Tự giới thiệu một chút, Ngưu Hữu Đạo, Thượng Thanh tông đệ tử! Ở Thượng Thanh tông ta có một vị sư huynh, tên Tống Diễn Thanh, hắn từng bảo ta làm giúp hắn vài bài thơ.
Nói bến đây chính hắn cũng không nhịn được, hết sức vui mừng, ngẫm lại vẫn còn buồn cười.
Ngay từ đầu khi nghe thấy bài thơ kia, hắn lập tức liên tưởng đến hai người, một là Tống Diễn Thanh, còn một là Đường Nghi người mà Tống Diễn Thanh lấy lòng, có điều cái tên Đường Nghi chỉ lóe lên trong đầu rồi trực tiếp bị bỏ trong.

Lục Thánh Trung trong nháy mắt mắt trợn tròn, rốt cuộc hiểu ra vì sao ban nãy đối phương nói bài thơ kia là hắn làm.
Vừa rồi trong nháy mắt bị đánh lén, gã ta còn thắc mắc vì sao đối phương có thể nhìn thấu thân phận của mình, không biết mình sơ hở chỗ nào nên còn ôm một tia hi vọng giảo biện. Cuối bây bây giờ đã hiểu rõ, nguyên tác giả của bài thơ đang đứng trước mặt mình, uổng cho mình còn đang dương dương tự đắc, chắc trong mắt người ta thì mình chẳng khác gì thằng ngốc.
Nghĩ tới đây, Lục Thánh Trung thẹn đến mức hận không thể đập đầu chết đi. gã chưa từng mất mặt như vậy, lần này đúng là mất mắt con bà nhà nó rồi. Người ta trơ mắt nhìn gã ngốc nghếch dâng đến tận cửa tìm chết, chắc là người ta đã cười đến mức rớt cả quai hàm rồi!
Trong lòng gã ta đang hỏi thăm mười tám đời tổ tông Tống Diễn Thanh, tên khốn nạn kia còn nói với người khác thơ là do hắn ta làm, đạo văn thơ văn của ai không đạo, lại đi đạo văn sư huynh đệ đồng môn của mình, không sợ mất mặt ở sư môn à?
Lúc Tống Diễn Thanh lăn lộn ở chốn phong nguyệt kinh thành, dùng thi từ trêu chọc mỹ nhân, thực ra gã ta cũng nghi ngờ những bài thơ đó không phải Tống Diễn Thanh viết. Có điều chuyện đó không quan trọng, có một điểm gã ta chắc chắn là, nếu Tống Diễn Thanh dám nói những thi từ đó do chính hắn ta viết thì chắc chắn đã giải quyết nguyên tác giả rồi, nếu không để người ta nhảy ra chỉ trích không phải chỉ mình cá nhân hắn ta mất mặt, mà cả Tống gia đều sẽ mất mặt. Tống Diễn Thanh sẽ không đến nỗi không hiểu cả những điều này.
Nhưng gã ta nằm mơ cũng không ngờ, Tống Diễn Thanh ngông cuồng hơn gã ta tưởng tượng, còn mặt dày vô sỉ quá sức, đạo văn thơ của đồng môn. Ngươi đạo văn của một kẻ có quan hệ tốt một chút cũng được đi, lại đi đạo thơ của một đồng môn mình đối nghịch, hắn ta phải ngốc cỡ nào mới có thể làm ra chuyện như thế này?
Thật sự Lục Thánh Trung đã có suy nghĩ đaoà cả mộ tổ Tống gia. Mình phí hết tâm tư giúp tên khốn kia báo thù, ai ngờ tên khốn kia không những khi sống gạt gã ta mà sau khi chết còn hố gã ta.
Gã ta không biết là, trước đó Ngưu Hữu Đạo luôn bị giam lỏng ở Đào Hoa nguyên, Tống Diễn Thanh biết tình hình, đoán cả đời này Ngưu

Hữu Đạo không thể nào sống sót rời khỏi Đào Hoa nguyên cho nên mới dám yên tâm đạo văn, cho nên mới dám công nhiên nói những bài thơ kia do hắn ta làm, sau này luôn muốn đuổi giết Ngưu Hữu Đạo cũng có chút nguyên nhân liên quan đến chuyền này.
- ...
Thương Thục Thanh quay đầu nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, bừng tỉnh đại ngộ, hiểu ra rồi.
Sau khi hiểu ra mọi chuyện nàng có thể nói vừa bực mình vừa buồn cười.
Vị Đạo gia này sống chết không chịu thừa nhận mình biết làm thơ, giờ cuối cùng cũng chịu thừa nhận rồi đấy à.
Nhìn nhìn Lục Thánh Trung, Thương Thục Thanh có chút đồng tình, cái này mà cũng bị đụng phải, tên này xui xẻo đến cỡ nào?
Lục Thánh Trung chậm rãi lộ ra một nụ cười khổ, đưa tay lau lau máu tươi trên mũi miệng, dứt khoát khoanh chân ngồi trên mặt đất.
Ngưu Hữu Đạo chắp tay nói với Bạch Diêu:
- Tạ Bạch tiền bối viện thủ, chuyện kế tiếp vãn bối tự mình xử lý là được rồi.
Bạch Diêu liếc mắt nhìn người ngồi trên mặt đất, mặt không thay đổi ôm kiếm quay người bỏ đi.
Ngưu Hữu Đạo lại cười nói với Thương Thục Thanh:
- Quận chúa, những văn nhân nhã sĩ phiền phức kia quận chúa giúp ta ổn định bọn hắn, đừng cho bọn hắn phát giác được điều gì không ổn.
Thương Thục Thanh lắc đầu, cảm thấy buồn cười, đứng dậy rời đi.

Chương 184: Dây Dưa Đến Cùng Không Buông (2)

Sau khi trong phòng chỉ còn lại ba người, Ngưu Hữu Đạo kéo ghế ngồi đối diện Lục Thánh Trung, chống kiếm xuống đất:
- Còn muốn giảo biện thì cứ nói, ta nghe!
Lục Thánh Trung nghiêng đầu nôn một ngụm máu ha ha một tiếng, bất đắc dĩ nói:
- Ngươi đã đã sớm khám phá ra ta, vì sao không sớm động thủ?
Ngưu Hữu Đạo:
- Ngươi chẳng qua chỉ là một sát thủ bị người ta sai tới thôi, đã nằm trong tầm khống chế của ta thì động thủ lúc nào quan trọng sao?
Lục Thánh Trung ha ha một tiếng:
- Vậy vì sao ngươi còn làm mấy trò che giấu để tê liệt ta?
Ngưu Hữu Đạo:
- Có thể nghĩ ra cách xuống tay từ cửa hàng thư phòng, xếp đặt cục diện ôn cây đợi thỏ, bản thân không tự tìm tới cửa, bên ta cũng chủ động tìm tới ngươi, rất khó nghi ngờ được ngươi. Nếu không phải có bài thơ này làm không tốt thì thật sự là ngươi đã đạt được ý muốn rồi. So chiêu với người thông minh dĩ nhiên phải cẩn thận một chút, một mình ngươi đến rất dễ khiến ngươi nghi thần nghi quỷ, một đám người, ngươi thấy đông thì dễ dàng dính bẫy đến đây hơn.
Lục Thánh Trung dở khóc dở cười.
- Chỉ là một sát thủ không giá trị thôi, trực tiếp bắt là được, có đáng phí hết tâm tư như vậy không?
- Bản thân ngươi cũng thừa nhận ngươi không có giá trị gì, cho nên tác dụng của ngươi là... Người đứng sau lưng ngươi thông qua ngươi, mục tiêu chỉ định là ta! Cũng có thể nói, đối thủ thực sự của ta không phải kẻ

trung gian ngươi đây, ta cũng muốn thông qua ngươi, giao thủ với kẻ đứng sau lưng ngươi. Có lẽ ngươi hiểu ý ta chứ.
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi giải thích một chút.
Lục Thánh Trung ha ha gật đầu nhẹ:
- Hiểu, giải quyết một sát thủ không đủ phát tiết mối hận trong lòng ngươi!
Ngón tay Ngưu Hữu Đạo gõ gõ trên chuôi kiếm chậm rãi nói:
- Họ gì tên gì, môn phái nào, lai lịch ra sao, không muốn chịu khổ thì tự nói ra đi!
Rơi vào tình trạng này đơn giản chỉ có hai kết cục, hoặc là chết, hoặc là sống, Lục Thánh Trung tự nhiên là lựa chọn cái sau.
Đợi sau khi đối phương nói ra những gì cần nói, Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm Lục Thánh Trung suy nghĩ một hồi, dùng tay ra hiệu với Viên Cương.
Viên Cương nhanh chóng đi ra, chỉ chốc lát sau, Viên Phương dẫn theo hai tăng nhân đi tới, cuối cùng vẫn kéo cả lão này vào.
Sau khi xác định mục tiêu, Viên Phương phất tay, hai hòa thượng lập tức xông tới, đâu tiên nhét một miếng vải rách vào miệng Lục Thánh Trung, sau đó dùng xích sắt trói chặt Lục Thánh Trung lại, rồi dùng bao bố bao Lục Thánh Trung từ đầu tới chân rồi hai người cùng hợp lực vác Lục Thánh Trung đi.
Ngưu Hữu Đạo mắt nhìn quá trình mà khóe miệng co giật, phát hiện bọn hòa thượng làm chuyện này quả nhiên thuần thục.
Sau đó hắn và Viên Cương cũng ra khỏi tiểu các, một lần nữa đi tới tiểu viện của Bạch Diêu.
Họ đứng trong đình đợi một chút mới thấy Bạch Diêu từ trong phòng chậm rãi đi ra.
Bạch Diêu ngồi xuống trong đình, không mời bọn họ ngồi, nhàn nhạt hỏi một câu.
- Có kết quả rồi?
Ngưu Hữu Đạo cười nói:
- Tên là Lục Thánh Trung, không phải người của Tống Thư, là người của Vương Hoành, đệ tử Ngũ Lương sơn. Ngoài ra còn có năm đệ tử

Lưu Tiên tông, , trong đó có hai tên tu sĩ Kim Đan, trong năm người có một người là nhi tử Lưu Lộc quản gia Tống phủ, tên Lưu Tử Ngư!
Bạch Diêu hừ lạnh một tiếng.
- Ngũ Lương sơn cũng dám dính vào chuyện của Thiên Ngọc môn ta, đúng là chán xóng, được, việc này ta sẽ xử lý!
Ngưu Hữu Đạo:
- Tiền bối, nhi tử Lưu Lộc không thể để cho hắn ta chạy. Những người khác có giết hay không cũng không đáng kể, tốt nhất lưu một người sống trở về mật báo. Lưu Lộc chỉ có một nhi tử này, một khi biết Lục Thánh Trung bán đứng con trai hắn ta, chắc chắn sẽ gây rắc rối cho Ngũ Lương sơn, chỉ một Ngũ Lương sơn không đáng để Thiên Ngọc môn huy động nhân lực, tiếc gì không để bọn hắn chó cắn chó.
Bạch Diêu từ chối cho ý kiến, không có tỏ thái độ về chuyện này, chỉ nhắc nhở một câu:
- Vừa rồi nhận được tin, Thượng Thanh tông đã từ bỏ tổ đình tông môn, toàn bộ rút khỏi Thượng Thanh sơn rồi.
- Ồ...
Ngưu Hữu Đạo sửng sốt một chút, Thượng Thanh tông ngay cả tổ đình tông môn cũng không cần? có điều ngẫm lại cũng không khó lý giải, chắc là để tránh họa. Hắn hỏi:
- Đi đâu?
Bạch Diêu:
- Không biết! Về mặt thời gian thì thấy tên đệ tử Thượng Thanh tông quỳ gối bên ngoài vẫn chưa biết việc này, hắn nhiều ngày như vậy chưa uống một giọt nước, hắn là không kiên trì được bao lâu.
Ngưu Hữu Đạo:
- Không ai bắt hắn quỳ, hắn có thể rời đi bất cứ lúc nào...
Sau khi rời khỏi bên này trở về viện tử của mình, Ngưu Hữu Đạo lập tức bàn giao với Viên Cương:
- Để người của Thương Triều Tông bí mật khống chế thương khách kia lại, đừng để bên Phượng Nhược Nam biết phong thanh.
Cái gọi là thương khách chính là tín sử An Tiểu Mãn sư đệ Lục Thánh Trung bên Nam Châu phái tới. Vì muốn bí mật hành sự Lục Thánh Trung không dám mang theo kim sí truyền tin bên cạnh, thế là An Tiểu

Mãn đã sắp xếp một người tới phối hợp hành động với Lục Thánh Trung, người đó cải trang thành một thương khách nấp trong thành, chuyên chịu trách nhiệm truyền tin cho Lục Thánh Trung.
- Ngoài ra, ngươi đi nói với tên cà lăm kia một tiếng, nói là người của Thượng Thanh tông đã vứt sư môn bỏ chạy, để hắn cút đi tìm, đừng có quỳ ở cổng làm người ta buồn nôn nữa!
Ngưu Hữu Đạo hơi phiền phức phất tay.
Viên Cương khẽ gật đầu, quay người rời đi.
Ngưu Hữu Đạo lại nằm trên chiếc ghế nằm dưới cây, ở Đào Hoa nguyên dưỡng thành thói quen xấu mất rồi.
Viên Cương một lần nữa quay lại, nói cho hắn một tin không tốt lắm.
- Đạo gia, cà lăm kia nói chưởng môn ở đây nên không chịu đi!
- ...
Ngưu Hữu Đạo im lặng, hai đời rồi mới đụng phải một tên ngốc cơ bắp thế này, thầm mắng:
- Móa, chơi khổ nhục kế với lão tử à?
Hắn không biết Ngụy Đa nghĩ gì, có mù cũng có thể nhìn ra trên dưới Thượng Thanh tông không chào đón hắn, hơn nữa còn muốn giết chết hắn, hắn không thể nào quay về Thượng Thanh tông để tìm chết, cũng không thể thế đơn lực bạc chạy về đoạt chức chưởng môn với Đường Nghi, dây dưa đến cùng không chịu buông hắn ra là có ý gì?
Thành nam huyện thành, trên một mảnh đất trống ở một nơi buôn bán lâm sản, hầu hết lâm sản hương dân ngoài thành tìm được đều sẽ được đem đến đây.
Đã đến buổi chiều, nơi đây đã không có người nào tụ tập, chỉ có một vài hương dân ôm ấp hy vọng có thể bán được hàng. Một hán tử áo xám vác một tay nải dạo bước tới đây, thỉnh thoảng ngồi xổm xuống xem xét chất lượng lâm sản hương dân bày ra hoặc hỏi thăm thử giá tiền.
Chạy một vòng, hán tử áo xám đi đến quán trà bên cạnh, ngồi xuống trong quán trà hét với tiểu nhị một tiếng:
- Cho một ấm trà!
- Được rồi, ngài chờ một lát.
Tiểu nhị đáp lời.

Ngoài cửa có một cỗ xe ngựa tới vừa vặn dừng lại chặn trước cổng, hấp dẫn sự chú ý của hán tử áo xám. Y không thấy có người bước xuống xe ngựa, đang lúc quan sát thì chợt phát hiện eo mình có thứ gì đó chọc vào, cúi đầu nhìn thì phát hiện là một thanh chủ thủ đang chọc vào mình. Y ngẩng phắt đầu quay sang, hai bên đã xuất hiện hai người kẹp mình chính giữa.

- ...

Y vừa muốn mở miệng nói cái gì đó thì đã bị chủy thủ đâm đau cảnh cáo.

Hai người hai bên không hề lên tiếng, ném ra vài đồng tiền trên bàn, mỗi người kẹp một tay y, im lặng bắt y ra ngoài, trực tiếp đẩy lên xe.

Vừa tiến lên ngựa y đã bị người ta bịt chặt miệng, nhấn lật trên xe, trói chặt, xe ngựa nhanh chóng đổi hướng lao đi.

Chương 185: Quả Thực Là Yêu Nghiệt (1)

Tiểu nhị trong quán trà pha xong trà chạy ra thì phát hiện không thấy khách đâu, đặt bình trà xuống, hốt mấy đồng tiền trên bàn vào tay, chạy ra cổng nhìn trái nhìn phải một chút, không thấy có ai thì không khỏi gãi đầu mặt mày thắc mắc trở về...
Ngoài sơn trang, đám danh sĩ huyện Thương Lư cáo từ, Lam Như Đình đích thân tiễn đám người này ra, đưa xuống chân núi.
- Lam tiên sinh dừng bước!
Một đám người liên tục không dám, mãi cho đến khi Lam Như Đình dừng bước, mọi người mới quay người xuống núi.
Trên đường xuống núi, bước chân đám người nhẹ nhàng, hôm nay có thể nói là tận hứng, không ít người trên mặt còn dư vị hứng thú.
Quận chúa đích thân lộ diện tiếp đãi, phẩm luận thi từ ca phú với mọi người không nói, còn bồi mọi người dùng cơm trưa. Mặc dù quận chúa mang nón lá khăn sa không thấy chân dung nhưng tư thái thướt tha này, cử chỉ ưu nhã và phong độ kia, còn cả giọng nói dịu dàng ôn nhua kia, làm cho người ta mê mẩn. Còn cả cách ăn nói và kiến thức trong lúc nói chuyện đều thể hiện rõ giáo dưỡng cực tốt, không hổ xuất thân hoàng tộc, tuyệt đối không phải nhân vật một huyện thành nho nhỏ có thể nuôi dạy ra được khiến người ta hâm mộ không thôi.
Có lời đồn, quận chúa là người quái dị, nhưng hôm nay chứng kiến hết thảy, cho dù là dáng người hay phong độ, còn cả âm thanh kia, người như vậy sao có thể là người quái dị? Có nam tử trong long đang mơ màng, nếu có thể âu yếm một chút đúng là chuyện tốt đẹp nhường nào. Đáng tiếc thân vận địa vị của người ta chú định rõ mình không thể nào với tối, cũng chỉ có thể đặt mơ tưởng trong lòng thôi.

Sau bữa cơm trưa, lại đổi sang Lam Như Đình ra mặt gặp mặt nói chuyện với mọi người, hỏi thăm thỉnh giáo một chút về tình hình và cái nhìn đối với huyện Thương Lư.
Tóm lại là lần này bầu không khí rất tốt đẹp. trước khi chia tay, Lam Như Đình lại đưa cho mỗi người một trăm tiền bạc, nói là quận chúa tặng lộ phí bảo họ đừng ghét bỏ.
Lâm Thượng Pha lúc trước thấp thỏm đến giờ thì tâm tình vui vẻ, phát hiện mình cả nghĩ quá rồi, trong đầu vẫn còn dư vị lúc tiếp xúc với quận chúa, ngẫm lại phu nhân mình so với quận chúa, phong thái đơn giản không thể nào đánh đồng, trong lòng hơi có tiếc nuối.
Phần lớn tâm tình củamọi người đều rất không tệ, chỉ có những người như Tô Đức Khang dường như sớm nhận ra Thương Triều Tông đang thu mua lòng người nên vẫn mặt mày căng thẳng không nói lời nào, sầu lo về tương lai.
Còn về chuyện vì sao không thấy Lục Thánh Trung, Thương Thục Thanh nói là đã về trước rồi nên mọi người cũng không để ý. Trên thực tế vốn có người cảm thấy Lục Thánh Trung không xứng với trường hợp như thế này, cũng chỉ vì là chưởng quỹ của Tĩnh Mặc Hiên cửa hàng thư phòng tốt nhất trong thành có dính tới chữ “văn” nên dám chạy đến xưng là văn nhân nhã sĩ, thế không phải tự rước lấy nhục sao?
Chí ít đám người này đều tự nhận mình là văn nhân nhã sĩ của huyện Thương Lư.
Sau khi xuống núi, ai về nhà nấy, lúc đám người trở lại nội thành thời gian đã gần chạng vạng tối.
Trong những ngõ hẻm trúc trắc nhỏ hẹp đã bắt đầu có khói bếp bay lên, thư sinh đẩy cửa vào nhà mở miệng nói:
- Ngày mai bắt con gà mái kia giết thịt đi!
Bày tỏ mình đã trở về.
Tiểu phụ nhân từ trong phòng bếp chui ra liền mắng.
- Quận chúa để chàng bụng đói trở về à?
Thư sinh vênh vang đắc ý tiến vào chính đường, đứng trước mặt phu nhân lấy túi tiền ra đổ một đống ngân tệ leng keng lên bàn.
Tiểu phụ nhân che miệng kinh hô:
- Chàng cũng dám làm chuyện trộm cướp sao?

Chí ít có một điểm nàng có thể chắc chắn, ai ai chịu cho nhà họ mượn nhiều tiền như vậy chứ.
- Trộm cướp? Thế mà nàng cũng nghĩ ra được!
Thư sinh liếc mắt, chợt tinh thần phấn chấn nói:
- Quận chúa tặng lộ phí, hiện tại còn cảm thấy người đọc sách không thể kiếm tiền không?
Rất có vẻ nở mày nở mặt.
- Quận chúa tặng?
Tiểu phụ nhân hai mắt tỏa ánh sáng, lập tức xoay người đóng cửa tiền đường lại, sợ sợ người khác nhìn thấy, trở lại trước bàn tranh thủ đếm tiền, tay hưng phấn đến mức run run, trong nhà chưa bao giờ được thấy nhiều tiền như vậy.
- Không cần đếm, một tram đồng, đủ cho cả nhà chúng ta ăn cả năm! Ngày mai cho nàng thêm hai bộ quần áo mới, ngày mai nhớ thịt con gà mái kia...
Ngay lúc những danh dĩ trở về huyện Thương Lư không lâu, một chiếc xe ngựa cũng tiến vào thành, trực tiếp đứng ở cửa Tĩnh Mặc Hiên.
Xa phu cung kính mời Lục Thánh Trung xuống xe, sau đó lái xe rời đi.

Chương 186: Quả Thực Là Yêu Nghiệt (2)

Hàng xóm xung quanh thấy vậy vội vàng chạy vào cửa hàng, xông đến hỏi thăm tình hình quận chúa.
- Không thể nói, không thể nói!
Lục Thánh Trung giữ kín như bưng chắp tay cầu mọi người buông tha.
Thấy không thể nói, đám người cũng chỉ đành coi như thôi, dần dần tán đi, có điều ánh mắt nhìn Lục Thánh Trung vẫn còn có chút hâm mộ.
Lục Thánh Trung khẽ quan sát xung quanh, hơi do dự, pháp lực bị quản chế, cuối cùng vẫn không dám chạy, đi đến cổng cửa hàng tháo ván cửa xuống.
Vừa vào trong, gã ta lập tức bước nhanh vào hậu đường. Kết quả vừa vén rèm cửa tiến vào hậu đường thì sửng sốt. Bạch Diêu đang ngồi bên trong lạnh lùng nhìn chằm chằm gã ta, không biết là đã đến từ khi nào.
Mắt nhìn cửa sổ, Lục Thánh Trung cười khổ.
Sau khi màn đêm buông xuống, Lục Thánh Trung lại đi đến cổng thắp một trong hai chiếc đèn lồng.
Một canh giờ sau, góc đường xuất hiện một bóng người, chính là Lưu Tử Ngư đã hơi cải trang quan sát bốn phía xung quanh cửa Tĩnh Mặc hiên rồi thẳng vào.
Không đầy một lát, trong phòng truyền đến tiếng đánh nhau.
Cạch! Một bóng người đụng nát cánh cửa bay ra, rơi xuống đường thổ huyết, chính là Lưu Tử Ngư!
Động tĩnh như vậy lập tức hấp dẫn sự chú ý của mấy người đang nấp trong góc tối, họ vừa lao về bên này, kết quả mới đi được nửa đường thì đã bị người ta xông đến cản lại chặn giết.

Bạch Diêu lao ra từ Tĩnh Mặc hiên, một cước giẫm Lưu Tử Ngư định bò dậy nằm trên đất, tay nâng kiếm chém xuống, một đạo hàn quang hiện lên, trực tiếp chém đi thủ cấp Lưu Tử Ngư.
Các đồng môn định nghĩ cách cứu viện Lưu Tử Ngư đương nhiên lúc này đã bị trúng bẫy, thấy Lưu Tử Ngư mất mạng thì không cần phải nghĩ cách cứu viện nữa, lại thấy Bạch Diêu hiện thân, tự biết không phải là đối thủ, có người hô lớn một tiếng.
- Đi!
Trong màn đêm truyền đến hai tiếng kêu thảm, có hai người khác bay lên trong màn đêm, đằng sau có bóng người truy sát.
Những người xung quanh cửa hàng bị tiếng đánh đấm làm kinh động, hé khe cửa sổ và cửa nhìn ra bên ngoài đều bị dọa cho hết hồn.
Quan binh tuần tra trong thành nhanh chóng chạy tới, một chiếc xe ngựa đến, trên xe là một thân vệ của Thương Triều Tông chiu ra, đưa một lịnh bài cho quan binh tuần tra, trực tiếp nhận quyền chỉ huy.
Viên Cương cũng chui xuống xe ngựa, tiến vào trong Tĩnh Mặc hiên tóm cổ Lục Thánh Trung ra, đưa lên xe rồi nhanh chóng rời đi.
Bọn Bạch Diêu cũng lách người lao vút đi, biến mất trong bóng đêm.
Trên đường, có người châm đống lửa, rót dầu vào đóng củi, trong nháy mắt một ngọn lửa ngút trời phựt lên.
Trong sơn trang, Ngưu Hữu Đạo đứng dựa trên lan can gác cao nhìn tín hiệu đầu thành phía xa phát ra, lạnh nhạt nói:
- Lão Hùng, thả đi!
Viên Phương phía sau lập tức cầm một con kim sí trong lồng ra, đi đến chỗ lan can ném vào bầu trời đêm, con kim sí vỗ cánh biến mất dưới ánh trăng mông lung.
Hai huynh muội Thương thị và Lam Như Đình bồi một bên nhìn, sau khi liếc nhìn nhau một cái thì Thương Triều Tông không nhịn được hỏi:
- Thích khách đã lọt lưới sao?
- Thích khách sa hay không sa lưới không quan trọng, người đứng phía sau mới thật thực phiền phức, cứ làm cho người ta chẳng còn cách nào khác.
Ngưu Hữu Đạo quay người, đối mặt với hắn ta cười nói:

- Nếu vương gia có thể lấy được quận Thanh Sơn, đến lúc đó ta sẽ tặng cho vương gia một món hậu lễ!
Hậu lễ? Ba người hai mặt nhìn nhau, Lam Như Đình hứng thú hỏi:
- Không biết hậu lễ ra sao?
Ngưu Hữu Đạo cười không đáp, Lam Như Đình im lặng, biết lại hỏi uổng rồi, vị này không muốn nói, hỏi cũng như hỏi không.

Chương 187: Mật Đạo (1)

Ngưu Hữu Đạo dường như vứt chuyện này ra sau đầu, đổi đề tài:
- Nếu tiện, ngày mai có thể đi bí cảnh bế quan rồi.
Thương Triều Tông khẽ gật đầu:
- Được! sẽ an bài giúp Đạo gia!
Trong lòng vẫn đang thắc mắc rốt cuộc hậu lệ đối phương nói là hậu lễ gì, trong lòng hơi ngứa ngáy.
Ngưu Hữu Đạo chắp tay cáo từ, quay người dẫn Viên Phương đi xuống khỏi gác cao.
Ba người trên lầu các vẫn dựa vào lan can đưa mắt nhìn hai người kia trở về viện tử của mình. Lam Như Đình chợt cảm khái nói:
- Vị Đạo gia này không đơn giản!
Thương Triều Tông hỏi:
- Tiên sinh chỉ chuyện gì?
Lam Như Đình hỏi lại:
- Vương gia không có phát hiện sao? Con gấu yêu kia đã bị hắn thuần phục nghe theo lệnh, chúng tang Nam Sơn tự vẫn có khoảng cách với chúng ta nhưng lại rất ngoan ngoãn và khá thân cận với hắn... Còn trẻ mà đã có thủ đoạn như vậy, đúng là yêu nghiệt!
Đình viện u tối dưới ánh trăng, Viên Cương trở về, còn mang theo Lục Thánh Trung mặt mày ủ ê.
- Đã ổn thỏa rồi!
Bốn chữ đơn giản tốt ra từ miệng Viên Cương coi như là một bàn giao viên mãn về những chuyện xảy ra trong thành.
Ngưu Hữu Đạo nói với Viên Phương:
- Lão Hùng, ông dẫn người đi, dặn dò người dưới trông kỹ, tuyệt đối đừng để hắn chạy, không cho phép bất kỳ ai nói chuyện với hắn, trong tình huống cần thiết có thể dùng thủ đoạn cực đoan!

- Đạo gia, ngài yên tâm.
Viên Phương cam đoan quay người kéo vạt áo Lục Thánh Trung, trực tiếp kéo đi.
Đêm dài, trong một tòa đình viện ở thành Nam Châu, một con kim sí từ trên trời giáng xuống, rơi vào tổ ưng dưới mái hiên gõ lên gỗ “cộc cộc”.
An Tiểu Mãn nhanh chóng chạy ra, bắt lấy nó, lấy mật tín trong ống trên chân nó ra.
Trở lại trong phòng xem mật tín, là sư huynh Lục Thánh Trung đưa tin, nói mình không cẩn thận lộ sơ hở, vì tự vệ, đành phải bán đứng đệ tử Lưu Tiên tông Lưu Tử Ngư, lần này còn có những con cá lọt lưới của Lưu Tiên tông biết chuyện, chắc hẳn Lưu Lộc sẽ nhanh chóng biết được tin, bảo hắn ta nhanh chóng liên lạc để sư môn tránh họa.
Sau khi xem hết mật tín An Tiểu Mãn sợ hãi, Lưu Lộc là ai? Đừng thấy Lưu Lộc chỉ là một quản gia của Tống phủ nhưng năng lực không thể khinh thường! Lưu Lộc chỉ có một nhi tử, giờ bị người của Ngũ Lương sơn hại chết, trong lúc nhất thời Lưu Lộc không động được Thương Triều Tông kia, còn một Ngũ Lương sơn nhỏ bé không thể đụng được sao? Tất nhiên lão ta sẽ dùng Ngũ Lương sơn để trút giận, cho dù Lưu Lộc không lên tiếng, tất nhiên Lưu Tiên tông cũng muốn cho Lưu Lộc một công đạo, Ngũ Lương sơn nguy rồi!
- Lục sư huynh ơi Lục sư huynh, cớ sao lại sơ suất như vậy?
An Tiểu Mãn bóp tay giẫm chân ai thán.
Can hệ trọng đại, tình huống khẩn cấp, hắn ta không dám kéo dài, cấp tốc viết một đạo mật báo dưới ánh đèn, dùng kim sí khẩn cấp để liên hệ với sư môn báo tình hình đi.
Sau đó, hắn ta đi qua đi lại trong phòng, đủ mọi tạp niệm suy nghĩ dâng lên trong đầu. Sức ảnh hưởng của Lưu Lộc đối với Chu Thủ Hiền lớn chừng nào? Sau khi cân nhắc các kiểu một phen, An Tiểu Mãn vẫn quyết định phải rời khỏi đâu, nếu không có chuyện gì trở lại cũng không muộn, nếu đợi có chuyện mưới rời đi e là đã không kịp.
Ngay cả đèn dầu cũng không tắt, hắn ta thu dọn xong đồ đạc, chào hỏi đồng môn rồi biến mất trong bóng đêm mịt mờ...
Ngoài cửa sổ, trong núi sương mù như ẩn như hiện.

Trước bàn trang điểm, Ngưu Hữu Đạo ngồi ngay ngắn, nhìn nữ nhân đang chải đầu quấn tóc cho mình, độ rõ ràng của gương đồng có hạn, vốn muốn nói sau này có cơ hội sẽ làm một chiếc gương chiếu rõ hơn báo đáp cho đối phương, nhưng cân nhắc đến khuôn mặt của đối phương, tặng một chiếc gương chiếu rõ hơn há chẳng phải càng sỉ nhục người ta nên đành bóp nát suy nghĩ này.
- Đạo gia, Lam tiên sinh đã an bài xong tất thảy, dùng xong bữa sáng là có thể xuất phát được rồi.
Thương Thục Thanh nhắc nhở một tiếng.
- Được rồi!
Ngưu Hữu Đạo ứng tiếng, nhắm mắt yên lặng một hồi chợt mở mắt nói:
- Chờ lát nữa ta đến chỗ vương gia dùng bữa.
Thương Thục Thanh sửng sốt một chút, gật đầu nói:
- Được! Ta trở về thông báo.
Nàng sở dĩ sửng sốt một chút, là bởi vì mấy ngày nay, Thương Triều Tông đã ở cùng với Phượng Nhược Nam bình thường, ngày nào cũng sẽ dùng bữa với nhau. Mọi người đều cảm thấy Thương Triều Tông không còn là đàn ông độc thân như trước kia, cảm thấy thường xuyên cùng ngồi ăn cơm không thích hợp. đầu tiên là Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương rút lui, sau đó Lam Như Đình cũng rút lui, đợi sau khi Thương Thục Thanh nàng cũng rút lui thì dường như Bạch Diêu cũng cảm thấy mình hơi dư thừa cũng rút lui.
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên nói muốn quay về dùng bữa khiến nàng ít nhiều cảm thấy bất ngờ...
Đến giờ cơm, Ngưu Hữu Đạo vừa đến đình viện của Thương Triều Tông liền thấy Lam Như Đình và Thương Thục Thanh cũng tới, xem chừng muốn xem thử hắn đột nhiên chạy về là có ý gì.
Phượng Nhược Nam từ võ đài về cũng hơi sửng sốt, phát hiện tự nhiên sáng nay người lại nhiều rồi. Mỗi sáng sớm đi cưỡi ngựa, bắn tên, luyện võ đã thành thói quen của nàng ta rồi.
- Gặp qua Vương phi!
Ngưu Hữu Đạo chủ động xông tới chắp tay chào.
Tuy nói đưa tay không đánh người mặt tươi cười, nhưng Phượng Nhược Nam vẫn chưa nhanh tiêu tan cơn tức với hắn như vậy, lúc trước còn bị

hắn đùa một trận thê thảm nên chỉ lạnh lùng “ừ” một tiếng, nhưng phát hiện Ngưu Hữu Đạo đang đánh giá mình một cách không bình thường, hình như đang nhìn chằm chằm đánh giá bụng mình.
Có cái kiểu nhìn chằm chằm nữ nhân như vậy sao? Sao cứ cảm thấy hắn không thèm coi mình là nữ nhân nhỉ! Phượng Nhược Nam lập tức phát hỏa, quát:
- Nhìn cái gì?
Ngưu Hữu Đạo sờ cằm nói nhỏ giọng nói:
- Vẫn chưa mang thai sao?
Đám Lam Như Đình ở bên hơi cạn lời, làm gì mà mang thai nhanh như vậy, cho dù có mang bầu thì giờ sao có thể nhìn ra được chứ!
Thương Triều Tông đau đầu, phát hiện vị Đạo gia này hình như không hợp với Phượng Nhược Nam, vừa gặp là trêu chọc rồi.
- ...
Phượng Nhược Nam trố mắt, rất nhanh phản ứng lại, hiểu ra đối phương đang nói gì, thẹn quá thành giận nói:
- Liên quan gì đến ngươi!
Ngưu Hữu Đạo lập tức không có sắc mặt tốt:
- Vương phi sao lại nói vậy? Chẳng lẽ ta nói sai sao? Vương gia dù sao cũng là nhi tử độc nhất của Ninh vương, nếu cưới người ngay cả sinh một đứa con cũng không được, há chẳng phải muốn vương gia đoạn tử tuyệt tôn? Vương phi, có phải lúc người chinh chiến trên chiến trường bị thương nên không sinh được không? Nếu như vậy...
Hắn quay đầu nhìn về phía Thương Triều Tông mặt mày lúng túng nói:
- Vương gia, hay để ta kiếm cho người hai mỹ thiếp nhé?
Phượng Nhược Nam tức giận đến mức hai bàn tay siết chặt:
- Thả cái rắm gì đấy!
Ngưu Hữu Đạo:
- Vương phi, nói chuyện cho tử tế việc gì phải mắng người vậy? Ta biết bên quận Quảng Nghĩa chưa hẳn đã để bên chúng ta vào mắt, nhưng người thì có hơn gì chứ? Người cho rằng bên quận Quảng Nghĩa rất quan tâm đến người sao? Bên Thái thú vì lợi ích, chẳng phải tặng người cho vương gia như một món quà, có thèm để ý đến cảm nhận của người sao? Ta chỉ muốn nhắc nhở Vương phi.

Tương lai cơ nghiệp bên Thái thú sẽ truyền cho tôn tử của hắn hay là truyền cho dòng dõi của người? Ta khuyên vương phi nên suy nghĩ kỹ cho tương lai của mình, suy nghĩ thật kỹ xem mình nên đứng bên phe nào!

Phượng Nhược Nam giận quá thành cười.

- Ngươi đây là muốn châm ngòi ly gián sao?

- Người thích nghĩ thế nào thì nghĩ, dù sao tương lai chịu khổ gặp nạn, ăn nhờ ở đậu, nhìn sắc mặt người khác để sống cũng không phải dòng dõi của ta, hối hận cũng không phải ta.

Chương 188: Mật Đạo (2)

Ngưu Hữu Đạo nhún nhún vai, thờ ơ quay người rời đi, phẩy tay với Viên Cương:
- Hầu Tử, nơi này không chào đón ta và ngươi, việc gì phải ăn bữa cơm ấm ức này, đi thôi!
Thương Triều Tông muốn giữ lại, Lam Như Đình ở bên lặng lẽ kéo ống tay áo hắn ta, khẽ lắc đầu với hắn ta, chợt chắp tay nói:
- Vương gia, thuộc hạ nhớ ra một số việc phải xử lý, xin được cáo lui trước.
Lúc đi còn cố ý liếc mắt với Thương Thục Thanh một cái.
Thương Thục Thanh cũng rời đi theo.
Phượng Nhược Nam đưa tay chụp lấy chuôi kiếm bên hông, tâm trạng nặng nề khó hiểu, xoay người đối mắt với Thương Triều Tông, mắt lớn trừng mắt nhỏ, chợt rống lên nói:
- Nhìn cái gì!
Thương Triều Tông im lặng, hắn ta kẹp giữa hai bên, là người khó xử nhất.
Bên ngoài đình viện, Thương Thục Thanh cùng Lam Như Đình gặp mặt nhau, hai người cùng dạo bước, Lam Như Đình khẽ thở dài:
- Đạo gia chắc đang cân nhắc rời khỏi nơi này, không yên lòng bên này nên mới cố ý gieo một hạt giống trong lòng vương phi, hi vọng Vương phi suy tính đường lui một chút, miễn cho vội vã bức vương gia tìm vật kia! Có vài lời chúng ta khó nói ra, dù sao hắn và vương phi quan hệ cũng không tốt, tiếp tục đóng vai người khác, lời gì cũng nói gia được... Đạo gia có lòng!
Thương Thục Thanh nhẹ giọng đáp:
- Tuy là những lời công kích cố ý nhưng những lời này không khỏi độc ác quá, khiến nữ tử thiên hạ nghe mà lạnh lòng.

Lam Như Đình sửng sốt một chút, sao quên vị bên cạnh cũng là nữ nhân chứ...
Kinh thành, Tổng phủ, một mỹ cơ từ trong nhà mở cửa Tống Cửu Minh tinh thần phấn chấn cất bước ra ngoài liếc nhìn quản gia Lưu Lộc chờ sẵn bên ngoài, phát hiện thần sắc Lưu Lộc không bình thường, lại lộ ra chút tiều tụy.
Lưu Lộc lộ vẻ bi thương hai tay dâng lên một bức mật báo.
- Lão gia, chuyện không làm được, lão nô có lỗi với lão gia.
Thực ra lão sớm đã nhận được mật báo của Lưu Tiên tông nhưng do dính líu tới mình, không tiện quấy rầy Tống Cửu Minh nghỉ ngơi nên mới chờ mãi bên ngoài.
Chuyện gì? Tống Cửu Minh nhíu mày, nhận đồ xem thử mới biết Lưu Tử Ngư nhi tử Lưu Lộc đã chết thảm ở huyện Thương Lư, không khỏi nhìn về phía Lưu Lộc. Hóa ra không phải người ta có lỗi với mình mà là mình có lỗi với lão mới đúng. Do ông ta lên tiếng, Lưu Tử Ngư mới đến huyện Thương Lư.
- Lão Lưu, nén bi thương! Ngươi yên tâm, việc này nhất định cho ngươi một câu trả lời thích đáng!
Tống Cửu Minh trầm giọng an ủi. Cháu của ông ta đã chết rồi, nếu cần nhẫn nại, ông ta vẫn có thể nhẫn được. Nhưng nhi tử của quản gia trung thành tuyệt đối nhiều năm Lưu Lộc này, nếu ông ta không giải quyết ổn thỏa rất dễ mất lòng người.
Lưu Lộc hạ thấp người nói:
- Do bản thân nó làm việc không ổn thỏa, không trách người khác được.
Tống Cửu Minh hừ lạnh:
- Người Ngũ Lương sơn lá gan không nhỏ, ngay cả người của ta cũng dám bán đứng, thông báo cho Lôi luyện thất, ta cần một câu trả lời.
- Rõ!
Lưu Lộc đáp.
Tống Cửu Minh lại đến gần bên người lão, khẽ vỗ sau lưng lão.
- Lão Lưu, chuyện cũng đã xảy ra rồi, ta có an ủi gì ngươi cũng vô ích, nên nhìn vào thực tế, tìm thêm vài người trẻ tuổi... Lần này ngươi nghe ta, thừa nhân lúc xương cốt còn cứng chắc sinh thêm vài đứa, ta đảm bảo tiền đồ cho tử tôn ngươi!

Vành mắt Lưu Lộc đỏ hoe khẽ gật đầu, trong lòng bất đắc dĩ. Có sinh thêm vài đứa đợi trưởng thành thì không biết người có còn tại thế không, trên miếu đường là vô tình nhất. Đừng thấy Tống gia bây giờ phong quang, một khi người không còn, nó sẽ có quang cảnh gì ai mà biết được, bị lật úp có lẽ chỉ là chuyện sớm tối...
Thương Triều Tông và Phượng Nhược Nam ở trong chủ viện của cả sơn trang, vào giữa trưa, mấy người lại đụng mặt nhau ở đây.
Thương Thục Thanh đổi sang trang phục già dặn hơn, Ngưu Hữu Đạo không kìm được nhìn một chút, không biết nữ nhân này ăn mặc như vậy là có ý gì? Lẽ nào nữ nhân này muốn đi cùng?
Ba người Thương Triều Tông không kìm được nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo cùng với Viên Cương và Viên Phương đi theo bên cạnh, muốn nói lại thôi.
Thấy Ngưu Hữu Đạo hoàn toàn không có ý định để Viên Phương rời đi, Lam Như Đình không chịu được nhắc nhở một tiếng:
- Đạo gia, chỗ đến tương đối bí mật.
Ánh mắt liếc nhìn Viên Phương, ám chỉ Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo hiểu rõ ý ông, cười nói:
- Huynh đệ trong nhà, không có gì không yên tâm cả, ta muốn dẫn lão đi cùng.
Mắt Viên Phương chớp chớp, lão chẳng biết phải đi làm gì, lão chỉ biết Ngưu Hữu Đạo muốn lão sắp xếp mọi chuyện dang dở để rời khỏi đây một thời gian.
Hắn đã nói vậy thì lão đành nghe theo thôi. Lam Như Đình đi đến bên vỗ lên đống bao lớn nhỏ chất trên bàn, nói:
- Đây là các loại vật phẩm lương khô đã chuẩn bị xong để lên đường, cần phải mang theo.
Ngưu Hữu Đạo kiểm tra một hồi, phát hiện đích thật là lương khô các thứ, không khỏi hồ nghi nói:
- Mang nhiều lương khô như vậy, ở rất xa sao?
Trong lòng đánh giá một chút, cái này ít nhất cũng đủ ăn trong vài ngày, đủ để ăn ra khỏi huyện Thương Lư, đừng nói huyện Thương Lư, dù rời khỏi quận Thanh Sơn thì khẩu phần lương khô này cũng đủ, không phải nói bí cảnh ở huyện Thương Lư sao?

Thương Triều Tông nói:
- Đợi sau này Đạo gia tự nhiên sẽ hiểu, Thanh nhi sẽ đi cùng người.
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc:
- Quận chúa cũng đi?
Thương Triều Tông:
- Chỗ cần đến nhất định phải có một trong ba người chúng ta đi cùng, nếu không sẽ có chỗ không tiện, cứ đi rồi Đạo gia sẽ hiểu. tiếc là ta và tiên sinh việc quá nhiều không rời đi quá lâu được, nếu không dễ khiến người ta hoài nghi, đành phải để Thanh nhi vất vả một chuyến. Thanh nhi là một nữ tử yếu ớt, thể lực không tiện, trên đường còn phiền Đạo gia hỗ trợ quan tâm.
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, nhìn từ góc độ khác mà nói, có Thương Thục Thanh ở bên làm con tin cũng tránh được lo lắng phương diện nào đó, nhắc nhở:
- Bên vương phi cần phải che giấu kỹ.
Lam Như Đình nói:
- Yên tâm, đã chuẩn bị xong cái cớ che giấu. Việc này không nên chậm trễ, nhân lúc bên vương phi còn đang luyện binh, mau rời đi thôi...
Sau khi dặn dò xong, Ngưu Hữu Đạo mới biết không phải đi ra từ sơn trang mà là phải đi qua mật đạo. Cửa mật đạo ở ngay trong một cái giếng nước hậu viện.
Giếng nước kia không phải tuôn ra nước mà là giếng chứa nước, đề phòng khi chiến tranh nguồn nước bị khống chế thì có thể lấy nước dự trữ ra dùng, là loại nước hầm. loại giếng nước này trong sơn trang có vài cái tương tự. Muốn chứa nước cũng rất tiện, trong con suối chảy qua sơn trang gắn một ống trúc là có thể dẫn nước vào giếng, rõ ràng năm đó khi thiết kế sơn trang này đã tốn rất nhiều tâm tư.
Mỗi người chọn vài tay nãi vác trên lưng sau đó đến lối ra hậu đường nhưng cũng chưa vội vã ra ngoài.
Tuy trước đó Lam Như Đình đã bố trí trạm gác ngầm xung quanh đề phòng có người tới gần, nhưng vì lý do cần thận phòng ngừa gây chú ý quá mức thì vẫn đề nghị nên từng người từng người ra ngoài.
Ngưu Hữu Đạo ra hiệu Viên Cương đi trước mở cơ quan mật đạo ra.

Đi ra khỏi hậu đường đến hậu viên Viên Cương cảnh giác bốn phía, sau khi tới gần giếng nước đột nhiên thả người nhảy một cái, cả người trực tiếp cắm vào giếng nước bên trong, động tác mau lẹ, biến mất đột ngột.
Vừa vào giếng nước, hai chân Viên Cương giạng thẳng chống hai bên vách giếng, khống chế lực chống đỡ không nhanh không chậm trượt xuống dưới, buông hai tay duy trì cân bằng, đồng thời chú ý gạch đắp xung quanh vách giếng. Lúc xuống đến vị trí sâu ba trượng, hai chân phát lực đạp ở vách giếng, người cố địntrên đường giếng, ánh mắt nhìn vào một chồng gạch xếp đã hơi bị hư hao ở một góc.
Góc chồng gạch xếp bị hư hao rất nhiều, cũng chẳng có điểm gì đặc biệt, Viên Cương đã được nhắc nhở có thể phát hiện ra chỗ dị thường là chỗ hư hao trên dưới viên gạch này rất đối xứng.
Viên Cương nghiêng người nhào tới trước, đưa tay ấn vào viên gạch kia phát lực, sự thực, nếu như không được nhắc nhở, đẩy cũng không giống như có cơ quan, phải đẩy thật mạnh mới có thể đẩy được viên gạch kia hõm vào trong. Sau khi đẩy viên gạch kia, Viên Cương lại dùng sức đẩy cả bức tường cong, trên bức tường lớn là một cái cửa dạng trục mở ra một lỗ hổng, chỉ có thể mwor được một nửa.
Đưa tay bám vào bức tường, Viên Cương lách mình chui vào, rút ra một cây diêm chiếu sáng, phát hiện bên cạnh có đặt sẵn bó đuốc, gã châm lửa, nhìn xung quanh một lượt phát hiện ra nguyên nhân vì sao cửa chỉ có thể mở một nửa, phía sau cánh cửa có một máng bằng đá cản trở, trong máng đặt một tảng đá dài rất to, vừa rồi lúc đẩy rõ ràng là bị tảng đá này chặn, chẳng trách lại nặng như vậy.
Hơi đánh giá gã liền hiểu ra cơ quan này như thế nào, có tảng đá này cắm vào lối ra vào trên tường tương đương với chặn chết hoạt động của cửa, không tìm được đúng điểm này đẩy ra trước, vậy thì cả cánh cửa dày sẽ không dễ dàng mở ra. Cơ quan này trông có vẻ đơn giản vụng về nhưng lại hết sức thực dụng, người không nắm được bí quyết, cho dù có xuống giếng tìm kiếm xung quanh cũng rất khó phát hiện cửa vào.

Chương 189: Rất Dài Rất Dài (1)

Quay người dò xét xung quanh, ngẩng đầu lên nhìn quanh, tiện tay hái một mớ rêu xanh trên vách giếng, dùng sức ném ra khỏi giếng.
Ngưu Hữu Đạo nhìn thấy rêu xanh ném ra liền gật đầu ra hiệu Viên Phương, Viên Phương bước nhanh đi, đánh giá xung quanh rồi nhanh chóng nhảy vào trong giếng.
- Quận chúa, cô leo xuống không tiện, ta đưa cô xuống.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nói với Thương Thục Thanh.
Thương Thục Thanh khẽ gật đầu.
- Ừm".
Thương Triều Tông lập tức chắp tay nói với Ngưu Hữu Đạo" "Đạo gia, mong bảo vệ tốt cho Thanh nhi.
Yên tâm, chỉ cần ta còn sẽ không để quận chúa xảy ra chuyện.
Ngưu Hữu Đạo hứa hẹn, ngụ ý, cho dù có chuyện gì, trừ phi ta ngã xuống trước.
Lam Như Đình cũng chắp tay nói:
- Quận chúa, Đạo gia, bảo trọng!
Ngưu Hữu Đạo gật đầu ra hiệu với Thương Thục Thanh, cùng đi về phía hậu viện.
Sau khi đi đến quan sát bên giếng, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên nhấc chưởng lên, nắm rêu bị Viên Cương ném trên mặt đất bị cầm lên, hắn tiện tay ném trở ngược vào trong giếng. Một cánh tay của hắn duỗi ra trực tiếp ôm lấy vòng eo mềm mại của Thương Triều Tông nhảy lên, rơi xuống giếng.
Thương Triều Tông đứng ở cửa hậu đường nhìn thấy màn này không kìm được nghiến răng. Tuy khi có việc còn chấp nhất nam nữ thụ thụ bất thân gì đó thì có chút cổ hủ quá mức, nhưng ngay trước mặt mình trơ

mắt nhìn muội tử của mình bị nam nhân khác ôm như vậy thực sự cũng hơi khó chịu. Thanh nhi vẫn là hoàng hoa đại khuê nữ đấy!
Thương Triều Tông không kìm được hỏi:
- Thanh nhi sáng sớm nào cũng chạy đến chỗ đó, không phải là thích hắn đấy chứ?
Lam Như Đình ngạc nhiên:
- Quận chúa là người có chừng mực, có gì vương gia lại nói vậy, lẽ nào đã nhìn thấy manh mối gì?
Thương Triều Tông phát hiện mình hơi lỡ lời, loại chuyện này sao có thể nói lung tung, sẽ hại đến sự trong sạch của muội muội, xấu hổ khoát tay:
- Không có, là ta nghĩ nhiều rồi!
Bản thân Thương Thục Thanh cũng bị cái ôm đột ngột này của Ngưu Hữu Đạo làm cho giật nảy mình, cơ thể căng cứng.
Vừa vào trong giếng, Ngưu Hữu Đạo lập tức thi pháp, khí cơ phóng ra ngoài mượn lực nổi của không khí, đưa theo Thương Thục Thanh từ không trung chậm rãi đáp xuống.
Dính sát một nam nhân ở khoảng cách gần như vậy còn bị nam nhân đó ôm, cảm nhận được khuỷu tay cường tráng của nam nhân, còn cả khí tức của giống đực kia, suy nghĩ của Thương Thục Thanh hơi lộn xộn, tim đập rộn lên.
Ngưu Hữu Đạo dường như cảm nhận được nhịp tim của nàng hơi tăng tốc, nhẹ giọng an ủi một câu:
- Đừng sợ, không sao đâu.
Cái giếng chứa nước này không cạn, hắn cứ tưởng cách nhảy xuống trực tiếp này đã dọa đối phương.
Bay đến chỗ lối vào, một tay đánh lên tường cửa, tiện tay đẩy Thương Thục Thanh vào trước còn mình lách người vào sau.
Hai người vừa tiến vào Viên Cương đã cho cửa trở về vị trí cũ.
Thương Thục Thanh chậm rãi hít sâu một hơi để bình ổn cảm xúc, chỉ chỉ tảng đá trong máng đá bên cạnh, nói:
- Phải đưa nó về vị trí cũ, nếu không cửa vào rất dễ bị phát hiện.
Nàng muốn tự mình động thủ nhưng biết sức nặng của tảng đá kia nàng không thể tùy tiện đẩy được.

Viên Cương trở tay về, nắm chặt một đầu của tảng đá kéo một phát.
Tảng đá hơn hai trăm cân kịch một tiếng quay trở về, nằm lại trong khe, không cần phải lo lắng bị dịch vị trí.
Viên Cương thu tay lại nhìn Ngưu Hữu Đạo tìm kiếm gì đó xung quanh, nhắc:
- Đã tìm rồi, ở đây chỉ có một bó đuốc.
Ngưu Hữu Đạo nghiêng người nhường đường, phẩy tay ra hiệu gã đi trước mở đường, quay đầu lại hỏi Thương Thục Thanh:
- Sao chỉ có một bó đuốc?
- Ở một vị trí dọc đường có cất giữ một lượng đuốc lớn, đủ cho hơn nghìn người sử dụng.
Thương Thục Thanh đáp, lại tò mò hỏi:
- Đạo gia, trên người người không có “tiểu nguyệt” sao?
Ngưu Hữu Đạo haha nói:
- Hồ điệp phát sáng đó chỉ nhận một chủ, ta vẫn chưa có cơ hội nuôi nó, hôm nào đó chắc chắn phải nuôi một con.
Hắn không có, Viên Phương chưa từng tiếp xúc cũng không có, cả nhóm chỉ có thể tạm thời đi lên trước nhờ vào bó đuốc trong tay Viên Cương.
Ánh lửa như dao ảnh trong địa đạo, con đường bằng bậc thang đá dưới chân uốn lượn không quy tắc, xem chừng phải đi xuống sâu mấy trăm thước nữa, cuối cùng loáng thoáng nghe tiếng nước chảy ào ào truyền tới, Ngưu Hữu Đạo lập tức hỏi:

Chương 190: Rất Dài Rất Dài (2)

- Sông ngầm?
Thương Thục Thanh đáp:
- Đúng vậy, là một mạch nước ngầm rất dài.
Đi đến cuối bậc thang thì thấy dòng nước, dòng nước chảy xiết trong bóng tối, bó đuốc trong tay Viên Cương vừa chiếu, một không gian ngầm không nhỏ, dòng nước mang theo hơi lạnh từ trên chảy xuống, mượn ánh sáng của bó đuốc không thể nhìn thấy được bờ bên kia.
- Đuốc!
Viên Phương chỉ một bên kêu lên.
Mấy người ngoảnh đầu lại nhìn thì thấy bên cạnh có một huyệt động chất những bó đuốc ngay ngắn.
Mấy người đi đến cầm một bóc đuốc, khoảng cách có thể nhìn thấy lập tức rộng lên rất nhiều.
- Đi bên nào?
Viên Cương hỏi một tiếng.
Thương Thục Thanh:
- Thượng du.
Mấy người liền dọc theo bờ sông đi lên thượng du, thềm đá uốn lượng nhiều như vậy, giờ ngay cả Ngưu Hữu Đạo cũng không biết rõ đông tây nam bắc, không biết đi theo hướng nào. Con đường này rõ ràng là hình thành từ thiên nhiên, gồ ghề nhấp nhô, không được dễ đi như thông đạo được nhân công tu sửa trước đó.
- Quận chúa, đưa đồ cho ta.
Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ đống đồ Thương Thục Thanh đang đeo trên người, đường vốn đã không dễ đi, nữ nhân này còn vác một tay nãi nặng trĩu sẽ không tiện.
Thương Thục Thanh từ chối nói:

- Không cần, ta có thể vác được.
Ngưu Hữu Đạo trực tiếp lấy tay nải từ trên vai nàng xuống, đưa cho Viên Phương phía sau:
- Lão Hùng, vác. Ngươi sống trong rừng núi đã quên, đi trước dẫn đường. Hầu Tử ra sau bọc hậu.
- Ừm.
Viên Phương gật đầu, tròng tay nãi kia vào cổ lại kéo một cái khác chếch xuống dưới vai, giơ bó đuốc ngoan ngoãn chạy trước mặt, nghe lời vô cùng.
Thương Thục Thanh im lặng, còn tưởng rằng Ngưu Hữu Đạo muốn thể hiện bản lĩnh vác giúp nàng, không ngờ lại để người khác vác.
Không chỉ như vậy, Ngưu Hữu Đạo tháo tay nãi trên người mình, tiện tay ném cho Viên Cương.
Viên Cương không cần nói gì, trực tiếp nhận tay nãi đeo lên người mình.
Ngưu Hữu Đạo đi theo sau lưng Viên Phương, để Thương Thục Thanh đi sau lưng mình, cuối cùng là Viên Cương. Mấy người cứ vậy đi trên con đường nhấp nhô.
Đi được một đoạn, Ngưu Hữu Đạo hỏi một tiếng:
- Quận chúa, cô từng tới đây rồi sao?
Thương Thục Thanh:
- Không, tới lần đầu.
Ngưu Hữu Đạo dừng bước quay người, cau mày nói:
- Cô chưa từng tới mà chạy tới dẫn đường cho chúng ta.
Thương Thục Thanh giải thích nói:
- Dọc theo con đường này có không ít chỗ ngã ba, ta biết phân rõ ám ký, có thể tránh đi uổng công.
- Không ít chỗ ngã ba?
Ngưu Hữu Đạo hồ nghi” “Phải đi dưới đất thế này bao lâu?
Thương Thục Thanh:
- Dưới tình huống bình thường, phải đi vài ngày, con sông ngầm này thật sự rất dài.
Vài ngày? Phải đi dưới đất vài ngày? Mấy người khó có thể tin, cùng nhìn về phía nàng, cuối cùng đã hiểu vì sao phải mang nhiều lương khô

như vậy, đúng là có chỗ dùng tới.
Ngưu Hữu Đạo hơi đoán chừng, bí cảnh kia tám chín phần mười không ở cảnh nội huyện Thương Lư, chỉ là cửa vào mà thôi, hắn không khỏi cười haha một tiếng:
- Ninh vương đúng là biết tìm, khoảng cách xa như vậy cũng kết nối lại được.
Thương Thục Thanh:
- Cũng không phải là cố ý tìm tới, mà là trước kia phụ vương chinh chiến ở vùng này, tướng sĩ bên dưới tẩu tán vô tình phát hiện ra con sông ngầm này, sau khi đi mới phát hiện đến một nơi khác, về sau phụ vương mới tổ chức nhân thủ tới xác định lộ tuyến này.
Ngưu Hữu Đạo a một tiếng, nhớ ra một chuyện. Ban đầu lúc họ bàn bạc ở Nam Sơn tự đã hoài nghi Thương Triều Tông có con đường tắt ra biển, hắn không khỏi quay đầu nhìn thượng hạ du một cái, không biết con đường tắt bí mật thông ra biển kia có liên quan gì đến thông đạo dưới đất này không, hướng đi cuối cùng của dòng nước này có phải thướng ra biển cả không, hắn đưa mắt nhìn kỹ xung quanh, ghi nhớ trong lòng.
Tiếp tục tiến lên, con đường phía trước thay đổi, phần lớn đều là mặt đất dạng gập ghềnh thiên nhiên, đúng là nơi thực sự nguy hiểm, chỉ cần hơi sơ hở là dễ để lại vết tích thông hành, có chỗ cần cúi người mới đi qua được, có chỗ cần phải trèo lên, có chỗ căn bản không thể nào đặt chân được, phải dùng xích sắt đóng trên tường mới có thể qua được. đương nhiên, hai tình huống sau với người như Ngưu Hữu Đạo chẳng cần nhắc tới, không phải chịu phí sức gì, chỗ đi lên hoặc đi qua dây xích sắt Ngưu Hữu Đạo dắt Thương Thục Thanh bay qua là được.

Chương 191: Mị Ảnh Dưới Lòng Đất (1)

Dưới những con đường ghập ghềnh bình thường cũng không ảnh hưởng lắm đến Thương Thục Thanh. Sau khi phủ Ninh Vương suy tàn, Thương Thục Thanh để tự mạnh mẽ, khoảng thời gian qua đã tu luyện một chút, tay chân cũng coi như mạnh mẽ, so với những nữ tử bình thường thêu hoa trong khuê phòng thì mạnh hơn rất nhiều.
Tốc độ như vậy, Ngưu Hữu Đạo đặt chuyện thuần dưỡng hồ điệp chiếu sáng "tiểu nguyệt" trong lòng, có tiểu nguyệt chiếu sáng dò đường, hoàn toàn có thể mang theo Thương Thục Thanh đi nhanh như ăn cướp dưới không gian dưới đất này còn dùng đuốc thì không được, nó sẽ nhanh chóng bị gió thổi tắt.
Đường sông ngầm có chỗ rộng cũng có chỗ hẹp, vì hình thành dưới đất nên có các phong cảnh khác biệt.
Mặt đất có hình dạng thiên hình vạn trạng, hình thù kỳ quái trên mặt đất rất khó gặp. Trên đường đi là những thạch nhũ dạng rừng măng hoặc những gai ngược, người đi bên trong giống như ranh nanh trong cái miệng lớn của quái thú. Có một vài nơi đặc biệt, đuốc vừa chiếu vào là chiết xạ ra hào quang mê hoặc.
- Đường sông dưới mặt đất này đều do nước ngầm cọ rửa thành. Sở dĩ đường sông có chỗ rộng chỗ hẹp có liên quan đến mức độ dễ bị hòa tan khi địa chất bị dòng nước cọ rửa. Khu vực dễ hòa tan khi được nước sông cọ rửa lâu ngày dĩ nhiên mở rộng, nơi chật hẹp dĩ nhiên là chỗ khó hòa tan...
- Động thiên phúc địa? Suy nghĩ nhiều rồi, thạch nhủ này là do trong nước có CO2 thấm vào trong nham thạch vôi làm hòa tan CaCO3 trong đó, có nói cô cũng không hiểu đâu, tóm lại là một dạng vật chất được dung giải từ nước thấm trong nham thạch vôi, khi nhỏ giọt nước khô đi, thứ hòa tan ra một lần nữa đông lại, tải qua ngàn vạn năm tích lũy từng

giọt từng giọt mới thành ra thế này. Không tin cô có thể cẩn thận quan sát xem, nhìn thử vị trí đỉnh măng có phải là có nhỏ nước không...
Đối với sự thán phục sự hãi đối với vài hình dạng dưới lòng đất của Thương Thục Thanh, Ngưu Hữu Đạo không thể chịu nỗi một nữ nhân thông tuệ như vậy lại có thể vô trí như thế nên không kìm được tùy tiện giải thích một chút.
Hắn đi ở phía trước tiện tay chỉ lung tung, tùy tiện giải thích, Thương Thục Thanh lại có chút động dung, theo ở phía sau nhìn ót hắn, trong mắt lộ ra thần sắc phức tạp:
- Đạo gia, người thật hiểu biết, ngay cả biến hóa dưới đất cũng biết. Có cơ hội, mong Đạo gia đừng ngại Thanh nhi vô tri, hãy chỉ giáo nhiều hơn!
Hiểu nhiều? khóe môi Viên Cương co quắp một chút, trong lòng thầm nói, sao cô không thử hỏi biến hóa trên trời đi.
- Hiểu nhiều không?
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha một tiếng, lắc đầu, thường thức đơn giản thôi có được không hả, có điều cũng không cần thiết giải thích thêm, càng giải thích nghi hoặc sẽ càng nhiều, vừa rồi không nên mở miệng nói những thần này.
Lần này không biết đi được bao lâu, Thương Thục Thanh càng đi càng chậm, đã mệt quá sức rồi.
Mấu chốt là do cả con đường nàng phải đi thật nhanh mới đi kịp tốc độ của ba người đàn ông, lòng bàn chân bị ma sát đến mức phồng lên, vô cùng đau rát.
- Chú ý khe nước!
Ngưu Hữu Đạo nhắc nhở một tiếng, lúc quay đầu lại nhìn phát hiện tư thế đi của Thương Thục Thanh không bình thường, hỏi:
- Bị trặc chân sao?
Thương Thục Thanh không nói lòng bàn chân bị phồng, chỉ cứng rắn cậy mạnh nói:
- Không có, chỉ không quen đi địa hình này thôi.
Vì vậy tiếp tục đi về phía trước được một lúc nữa, cuối cùng Ngưu Hữu Đạo phát hiện nữ nhân này thở hồng hộc, đổ mồ hôi đầm địa, bộ dạng

thực sự không thể đi nổi nữa thì liền đi đến một chỗ thích hợp, cất một lượng đuốc lớn, hắn liền lên tiếng nghỉ ngơi.
Thể lực của ba người Ngưu Hữu Đạo vẫn có thể đi tiếp được, chút đoạn đường này với ba người mà nói chẳng đáng là gì.
Thực ra ý của Ngưu Hữu Đạo là cõng Thương Thục Thanh đi tiếp nhưng Thương Thục Thanh chết sống không chịu, còn lôi ra vấn đề nam nữ thụ thụ bất thân Ngưu Hữu Đạo đành phải thôi, dù sao cũng không vội, chậm rãi đi thì chậm rãi đi vậy.
Thật tình hắn không biết, đối với Thương Thục Thanh ôm một chút đã rất quá đáng, trước đó lúc xuống giếng nếu không phải Ngưu Hữu Đạo đột ngột làm vậy, cùng lắm nàng chỉ để Ngưu Hữu Đạo cầm tay nàng xuống giếng, sao có thể để một nam nhân tùy tiện ôm như vậy. Bảo người ta cõng thì càng quá đáng hơn, giang rộng chân ra nằm sấp trên người người ta? Ngực dính trên người người ta? Vừa mới tự nghĩ đã không thể chấp nhận được rồi nên dĩ nhiên có chết cũng không chịu đồng ý.
Nói như thế nào đây? Ngưu Hữu Đạo có thể lý giải quan niệm trinh tiết của nữ nhân thời đại này, có điều trong lòng vẫn bổ túc một câu, Đạo gia ta không hề có chút hứng thú gì với cô!
Chắc do từ nhỏ đến lớn chưa từng đi con đường nào gian nan thế này, đoạn đường này không bằng phẳng như bình thường mà từ trên xuống dưới, vô cùng nhấp nhô thực sự đã khiến cho Thương Thục Thanh mệt đến ngất ngư.
Sau khi ngồi xuống một chỗ tương đối sạch sẽ, Thương Thục Thanh rất nhanh nghiêng đầu ngủ thiếp đi.
Dưới lòng đất lạnh lẽo, lúc Ngưu Hữu Đạo lấy bộ y phục trong tay nải ra đắp lên người Thương Thục Thanh, Thương Thục Thanh vẫn không hề phát giác, ngủ rất say.
Nhìn bộ dạng mệt mỏi thê thảm của Thương Thục Thanh, đoán chắc một lát không thể nào tỉnh được, có thể sẽ phải ngủ khá lâu.
Ngưu Hữu Đạo liền sắp xếp trực luân phiên, trông cho đuốc đừng tắt.
Mặc dù thông đạo dưới lòng đất này chẳng có gì không an toàn nhưng ít nhiều vẫn phải giữ chút cảnh giác tối thiểu.
Ngưu Hữu Đạo một mình một ca, Viên Phương và Viên Cương một ca.

Tín nhiệm thì tín nhiệm, một khi Viên Phương vẫn chưa hoàn toàn buông tay thì vẫn phải để Viên Cương ở cùng để đề phòng ngoài ý muốn, đừng để bị Viên Phương thu thập trong lúc mơ màng.
Ca của Viên Cương trước, Ngưu Hữu Đạo ngồi khoanh chân tĩnh tọa, nhắm mắt điều tức.
Cũng không biết qua bao lâu, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên cảm nhận được một hơi khí lạnh, hàn ý rất không bình thường. Hàn khí bình thường ập tới chỉnh thế. Đây chỉ là một tia hàn ý như có như không thổi qua, một loại hàn ý có thể xuyên thấu lỗ chân lông ức chế sinh cơ. Loại hàn ý này chỉ khi gặp những thứ không sạch sẽ trong mộ mới có thể cảm nhận được, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên mở hai mắt ra.
Đúng lúc thấy Viên Phương cũng bu lại, Viên Phương thấy vẻ đột nhiên mở mắt của hắn, biết hắn cũng đã nhận ra, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói:
- Đạo gia, nơi này hình như có âm hồn tồn tại, vừa rồi pháp nhãn của ta nhìn thấy có thứ gì lóe lên trong góc, lén lén lút lút, chưa hắn đã có ý tốt.
Ngưu Hữu Đạo hồi tưởng lại cảm giác ban nãy, cảm giác mãnh liệt hơn cảm giác hắn từng cảm nhận ở âm địa, dĩ nhiên là đã có chút thành tựu cứ không phải chỉ là u hồn binh thường, nói thông tục một chút là đã biến thành quỷ!
- Xem xét một chút!
Ngưu Hữu Đạo nói một tiếng, Viên Phương gật gật đầu, quay người mồi vài bó đuốc, ném mạnh đi vài hướng bao gồm bờ sông bên kia, sau đó bản thân lại cầm một bó đuốc lướt đi xung quanh xem xét.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chung quanh, ở cái nơi đen như mực này, chuyện đầu tiên nghĩ đến là vấn đề chiếu sáng, tầm nhìn của pháp nhãn mặc dù hơn được người thường nhưng cũng là dưới tình hình có nguồn sáng, cứ là một nơi hoàn toàn đen kịt thì cũng chẳng không có tác dụng gì.
Hắn nhiêng đầu ra hiệu về phía nơi cất đống đuốc, Viên Cương lập tức lấy một bộ y phục trong tay nãi, đi tới vị trí cất giữ đuốc, liên tục dùng sức bẻ gãy mấy cây, dùng quần áo bao hết đầu đống đuốc gãy, dài quá bao không được thì thì làm thành quang gánh để gánh tay nãi.

Ngưu Hữu Đạo chống kiếm lên, đi tới bên cạnh Thương Thục Thanh, kết quả phát hiện không biết nữ nhân này gặp phải ác mộng gì mà nước mắt không ngừng chảy trong mơ, trên gương mặt quái dị kia đầy nước mắt bộ dạng vô cùng thê lương. Nàng đã mệt mỏi thế này còn có thể thút thít trong mộng có thể thấy được trong lòng ẩn giấu chuyện bi thương cỡ nào.

- Quận chúa, quận chúa...

Ngưu Hữu Đạo gọi hai tiếng không tỉnh dậy liền vỗ lên mặt nàng hai cái.

Thương Thục Thanh giật mình ngồi bật dậy, sững sờ nhìn Ngưu Hữu Đạo trước mắt, sau đó dường như cũng ý thức được mình khóc, có chút lúng túng nhấc tay áo lau đi nước mắt.

Lúc bò dậy, nàng phát hiện trên người mình đắp một bộ y phục. Nhận ra đó là quần áo của Ngưu Hữu Đạo, trong lòng nàng khá ấm áp nhưng lại hơi ngượng ngùng:

- Đạo gia, có phải ta ngủ quên mất không?

Ngưu Hữu Đạo thấy nàng đứng dậy, chân đặt trên đất hơi mất tự nhiên thì nói:

- Cô không thể đi tiếp được, ta cõng cô.

Thương Thục Thanh sao có thể chấp nhận hành vi thân cận như vậy, vội vàng lắc đầu nói:

- Chân ta không sao, ta có thể đi được.

Ngưu Hữu Đạo:

- Cô nghĩ nhiều rồi, chúng ta bị người ta để ý, cô đi chậm sẽ liên lụy mọi người.

Hắn vừa nói vừa đánh giá xung quanh.

- ...

Chương 192: Mị Ảnh Dưới Lòng Đất (2)

Thương Thục Thanh sửng sốt, lúc này mới phát hiện Viên Phương không có ở đây, nơi xa còn có mấy bó đuốc bị ném ra.
Rất nhanh, nàng lại nhìn thấy Viên Phương từ bên kia nhẹ nhàng tới, nói với Ngưu Hữu Đạo:
- Đạo gia, không biết nấp đi đâu rồi.
- Cứ ở đây nữa không ổn, đi!
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu ra hiệu nói, kiếm trong tay đưa về phía Thương Thục Thanh.
Thương Thục Thanh sửng sốt một chút, vừa nhận kiếm đã bị Ngưu Hữu Đạo thuận thế kéo nàng một cái.
Ngưu Hữu Đạo mặc kệ nàng xấu hổ thế nào, sau khi kéo nàng đến gần thì quay người lại, hai tay sờ lên hai đùi nàng, trực tiếp vác nàng sau lưng. Hắn đã đồng ý với Thương Triều Tông, chỉ cần hắn còn sống thì sẽ bảo vệ an toàn cho Thương Thục Thanh. Trong mấy người ở đây thì thực lực của hắn mạnh nhất.
Tư thế này quá xấu hổ, khiến vành tai trắng nõn của Thương Thục Thanh lập tức đỏ ửng. Nàng không dám dính sát hết người vào lưng hắn mà cầm kiếm của hắn chống trên lưng hắn để cơ thể không sát lại gần.
Ai ngờ Viên Cương lại thuận tay đưa một bó buốc đã được châm lửa cho nàng, nàng không nhận cũng không được.
Mấy người cấp tốc rời đi, ngoại trừ Thương Thục Thanh trên người Ngưu Hữu Đạo thì bọn họ vẫn duy trì đội hình vốn có, vẫn là Viên Phương đi trước.
Trên tay Viên Phương và Viên Cương đều cầm hai bó đuốc.
Không có Thương Thục Thanh cản chân, tốc độ của ba người nhanh hơn không chỉ một chút, bó đuốc phụt phụt trong gió.

Dầu lửa tan chảy rơi từng giọt lửa xuống. Thương Thục Thanh sợ nó rơi xuống người Ngưu Hữu Đạo, sau khi tim đập thình thịch một hồi đành phải ghé sát lên vai hắn, hai ngực dường như cũng ma sát lên lưng Ngưu Hữu Đạo theo bước chân bôn tẩu của hắn. Nàng vô cùng ngượng ngùng, gương mặt ghé sát vào cổ hắn, phả ra hơi nóng.
Đối với nàng mà nói, đâu phải chỉ có tốc độ đi đường nhanh hơn, mà đi thế này còn thoải mái hơn nàng tự đi rất nhiều.
Sau khi họ nhanh chóng đi đến một nơi trữ đuốc thì phát hiện nơi đó trống rỗng.
Viên Cương đưa tay sờ sờ vết dầu trên vách tường, đưa lên mũi ngửi ngửi rồi quay đầu lại nói:
- Từng có.
Thương Thục Thanh ghé sát vai Ngưu Hữu Đạo, nói:
- Không thể không có, nơi này là nơi dùng để dự trữ, bình thường sẽ không được dùng. Cho dù có người dùng cũng sẽ báo cáo, trừ phi bị người ngoài lấy mất.
- Tiếp tục đi!
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu ra hiệu một chút, ba người tiếp tục nhanh chóng tiến lên.
Họ liên tục đi qua hai điểm trữ đuốc nữa, phát hiện vẫn trống không. Bó đuốc trên tay họ cũng đốt gần hết rồi.
Ngưu Hữu Đạo nhìn xung quanh, đột nhiên nói:
- Lão Hùng, chú ý trong dòng sông một chút.
Viên Phương lập tức lách mình bay ra, đạp sóng lên xuống trên mặt sông. Không ngoài sở liệu của Ngưu Hữu Đạo, Viên Phương nhanh chóng phát hiện bó đuốc trôi từ thượng du xuống.
Đạo lý rất đơn giản, dựa theo Thương Thục Thanh nói, điểm trữ đuốc ven đường chắc chắn có đuốc, theo mức độ chất đống trước đó mà đoán thì ít nhất cũng phải có hàng ngàn cây. Cho dù có người lấy thì cũng không tiện bưng đi hết. Mà chiếu theo những điểm khác lạ phát hiện trước đó, nếu giờ mới có người giở trò quỷ thì cách xử lý thuận tiện nhất là ném xuống sông.
Viên Phương mò được hai bó đuốc, tung người nhẹ nhàng trở về. Hắn ta dùng lửa nhóm bó đuốc lên, lửa bắn ra roẹt roẹt. Đuốc đã thấm nước, rất

khó châm lửa.
- Có người muốn chơi chúng ta, đừng để rơi vào trong tay bần tăng...
Viên Phương ném bó đuốc ẩm ướt đi rồi nhìn bốn phía, trong miệng hùng hùng hổ hổ, trên mặt hiển hiện lệ khí.
Cho dù là ai cũng có thể nhận ra có người đang muốn gây bất lợi cho họ, nếu không đâu cần thiết hủy mấy bó đuốc gài bọn hắn như thế. Rõ ràng là muốn đối phó bọn hắn mà!
- Đối phương quen thuộc hoàn cảnh nơi này, hơn nữa đã ở đây một thời gian không ngắn.
Viên Cương nhắc nhở một tiếng.
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu biểu thị đồng ý. Nơi này có vài khu vực bị nước sông ăn mòn như mê cung, nếu họ không có Thương Thục Thanh chỉ đường thì rất khó mò ra được. Giả sử đối phương không quen thuộc địa hình thì dĩ nhiên không thể tùy tiện tìm ra vị trí bó đuốc để giở trò.
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu hỏi Thương Thục Thanh sau lưng:
- Quận chúa, trước kia cô lui tới đây không phát hiện ra điều gì dị thường sao?
Thương Thục Thanh đáp:
- Chưa từng nghe nói, hắn là không có.
Ngưu Hữu Đạo lại hỏi:
- Địa đạo này đã bao lâu không sử dụng rồi?
Thương Thục Thanh:
- Ta cũng không rõ, chí ít sau khi phụ thân xảy ra chuyện, bị triều đình thanh tẩy thì có vài thứ bị lãng quên luôn, không có ai sử dụng nữa.
Mấy người họ lập tức hiểu rõ. Nói cách khác, đối phương có thể đã ở đây vài năm, quen thuộc hoàn cảnh nơi đây là điều hoàn toàn có khả năng. Còn đối phương vào từ đâu, chưa chắc gã ta cũng dùng lối vào đã được Ninh vương quy hoạch sẵn. Phạm vi rộng lớn thế này, không ai dám cam đoan không có các loại cửa hang khác.
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc một hồi, nói:
- Kỳ thật cũng không có gì đáng lo lắng, thực lực của đối phương hắn là có hạn, nếu không đại khái có thể trực tiếp tìm tới, không đáng phải làm thế này. Chúng ta không thể để đối phương dắt mũi đi, nếu không cứ chạy cả đường thế này chúng ta sẽ nhanh chóng yếu đi, như vậy càng dễ

làm đối phương đắc thủ. Chúng ta cứ bình bĩnh, không thể để mình rơi vào thế yếu.
Sau khi dứt lời, hắn liền đặt Thương Thục Thanh sau lưng xuống, nghiêng đầu ra hiệu:
- Lão Hùng, vớt thêm đuốc dưới sông châm lên đi.
Viên Phương ngạc nhiên nói:
- Châm không được, lấy lên làm gì?
Viên Cương lập tức quẳng ra một câu:
- Nói những lời vô dụng làm gì, Đạo gia bảo ngươi làm, ngươi làm theo là được!
Viên Phương cười khan một tiếng, sau đó lại nhìn lửa của bó đuốc trong tay đang yếu dần. Viên Cương thì cởi một tay nải trên người xuống đặt trên mặt đất gỡ ra, ném một đầu bó đuốc bị bẻ gãy cho hắn ta, tuy tay cầm không dài nhưng vẫn đủ để cầm trong tay.
Viên Phương sửng sốt không biết từ lúc nào Viên Cương đã chuẩn bị thêm nhiều bó đuốc như vậy, lại thấy Ngưu Hữu Đạo không hề ngạc nhiên chút nào. Hắn ta liền phục hai người này, trong lòng chậc chậc một tiếng, hai vị này lợi hại thật, ngay cả cái này cũng có chuẩn bị, chẳng lẽ đã sớm đoán ra đối phương sẽ động tay động chân trên mấy bó đuốc?
Hắn ta suy nghĩ nhiều rồi, trước đó Ngưu Hữu Đạo cũng không nghĩ đối phương sẽ động tay động chân trên bó đuốc. Dù sao cũng chưa hiểu rõ tình hình địch ta, không biết đối phương có ác ý hay không. Chỉ là sau khi hắn phát hiện ra điểm dị thường, kết hợp với hoàn cảnh của bản thân, thân là người trên giang hồ, suy nghĩ đầu tiên chính là phán đoán tình huống bất lợi có thể sẽ xuất hiện. Trong bóng tối, vấn đề chiếu sáng là chủ yếu, chắc chắn phải nắm được vấn đề này trước tiên, đề phòng chuyện chưa xảy ra mà thôi!
Trước đó Thương Thục Thanh ngủ say không biết Viên Cương đã chuẩn bị thêm nhiều đuốc như vậy từ khi nào, cũng hơi kinh ngạc.
Viên Phương châm lửa một bó đuốc khác trong tay. Bây giờ không cần lo vấn đề chiếu sáng nữa, hắn ta liền lao đến bên bờ sông làm việc, vừa phát hiện trên mặt sông có bó đuốc nào trôi tới thì lập tức nhặt lên ném lên bờ bên này.

Bởi vậy có thể thấy, đối phương luôn hủy hoại những điểm trữ đuốc dọc đường, muốn bên này hoàn toàn nằm trong tình thế bất lợi.

Chương 193: Thần Thủ Hộ (1)

Ngưu Hữu Đạo lấy kiếm trong tay Thương Thục Thanh về, tiện tay chống trước người, cười nói với nàng:
- Cô cũng mệt rồi, trước đó chưa ngủ được bao lâu đã đánh thức cô, tiếp tục nghỉ ngơi đi, không sao đâu.
Thương Thục Thanh lắc đầu, xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao có thể ngủ được chứ. Nàng dựa vào vách đá ngồi đợi một bên, thỉnh thoảng quan sát bốn phía.
Viên Cương lưu lại hai bó đuốc vác trên vai để dự phòng, số còn lại thì đốt hết thành một đống. Sau khi ánh lửa cháy bùng lên hừng hực, hắn ta liền vứt cả những bó đuốc bị mấy người kia hủy vào đống lửa làm củi, sau đó chất những bó đuốc ướt được ném lên bờ thành một đống rồi cũng ném chúng vào trong đống lửa để làm củi đốt.
Sau đó, hắn ta lại góp nhặt thêm một đống đuốc ướt, bày bên cạnh đống lửa hơ.
Viên Phương đang bận rộn trên mặt sông thấy thế liền bừng tỉnh đại ngộ, cuối cùng đã hiểu ra tác dụng của việc Ngưu Hữu Đạo bảo hắn ta nhặt những bó đuốc ẩm ướt. Trong lòng đã hiểu rõ thì nỗi lo lắng cũng đặt xuống, cứ thế một mình hăng hái nhặt đuốc trong dòng sông, ném từng bó đuốc lên bờ.
Cơ thể Ngưu Hữu Đạo thẳng tắp, chống kiếm đứng sừng sững bên đống lửa, ánh mắt lạnh lẽo chầm chậm quét nhìn bốn phía.
Thương Thục Thanh ngồi bó gối bên cạnh, bấy giờ nhìn thấy dĩ nhiên cũng hiểu ra bọn họ muốn làm gì. Thấy bên này đã chuẩn bị đâu vào đấy thì nàng cũng an lòng hơn rất nhiều, lại nhìn về phía bóng dáng một mình chống kiếm đứng sừng sững bên cạnh đống lửa. Nàng có cảm giác hắn giống như thần thủ hộ của nàng, cũng là thần thủ hộ của mọi người.

Có thần thủ hộ này đứng sừng sững ở đây, dường như không có khó khăn gì có thể làm khó bọn họ, làm nàng cảm thấy an toàn lạ kỳ.
Sau khi hiểu rõ chuyện gì xảy ra, Thương Thục Thanh cũng đứng dậy ngồi bên cạnh đống lửa như Viên Cương, giúp hơ những bó đuốc ướt đẫm kia xem như có thể góp chút sức nào thì góp chừng nấy.
Ngưu Hữu Đạo đứng chống kiếm chỉ nhìn lướt qua nàng, không nói gì, lực chú ý lại đặt vào việc quan sát xung quanh.
Chờ đến khi những bó đuốc ẩm ướt trên bờ đã chất thành núi, mới Viên Phương trở về để đổi đuốc. Lúc này, Ngưu Hữu Đạo lên tiếng nói:
- Lão Hùng, đủ rồi, ngươi ăn chút đồ, nghỉ ngơi trước đi.
Đúng là Viên Phương cũng đã mệt ngất ngư, hơi thở hổn hển, cứ thi pháp đạp sóng đi trên sông mãi, dần dần pháp lực cũng tiêu hao rất nhiều, nhưng hắn ta lại cười nói:
- Không sao cả, ta vẫn...
Kết quả nhìn thấy Viên Cương nhìn chằm chằm mình thì lập tức ngậm miệng. Biết rồi, quy tắc cũ, Đạo gia bảo làm sao thì làm theo là được rồi.
Viên Phương ngoan ngoãn đi sang một bên, mở tay nải lấy lương khô ra, ngồi bên cạnh đống lửa gặm. Hắn ta vừa sưởi ấm, ăn đồ ăn vừa nhìn người khác làm việc. Nhất là khi thấy Viên Cương cật lực làm việc, dù trong hoàn cảnh này mà cũng bất giác trở thành một loại hưởng thụ của hắn, trên mặt thỉnh thoảng lại treo nụ cười. Dần dần hắn ta đã quen sống cùng với Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương.
Ngưu Hữu Đạo nói với Thương Thục Thanh:
- Quận chúa, cô cũng ăn một chút rồi nghỉ ngơi đi!
Thương Thục Thanh lắc đầu nói:
- Ta không đói bụng!
Viên Cương nói nhàn nhạt một câu.
- Lúc này, không hiểu thì phải biết nghe lời, bỏ cái mặt nạ quận chúa xuống đi, bảo cô làm gì cứ làm vậy, không ai hại cô đâu.
Viên Phương đang gặm đồ ăn không kìm được vui vẻ, vẫn là Viên gia có cá tính.
Ngưu Hữu Đạo đánh giá bốn phía, đồng thời mỉm cười giải thích nói:

- Hắn không có ý gì khác, trong tình huống này cần phải giúp thể lực mau chóng khôi phục lại trạng thái tốt nhất, để phòng bất trắc!

Chương 194: Thần Thủ Hộ (2)

Ngữ khí cùng thái độ ôn hòa, không giống vẻ tùy ý bình thường, khiến người ta cảm thấy ấm áp.
Không phải là thái độ của hắn đối với Thương Thục Thanh đột nhiên thay đổi gì, mà hắn là một người lý trí tỉnh táo đã quen. Đôi khi quá mức tỉnh táo lý trí sẽ lộ vẻ khó gần, thậm chí là lạnh lùng, cho nên có rất ít người và việc có thể khiến hắn kích động, vì thế hắn cũng không vì Thương Thục Thanh mà đột nhiên đổi tính.
Trấn an Thương Thục Thanh là bởi vì hắn biết, hiện tại nữ nhân này chắc chắn đang thấp thỏm lo lắng, lúc này không nên tăng thêm áp lực cho nàng khiến nàng sợ hãi. Nếu làm nàng quá rối loạn có thể sẽ càng thêm vướng víu, chẳng tốt cho ai cả. Huống chi dưới tình huống này mà nàng vẫn có thể biểu hiện ra vẻ không sợ hãi, không gây thêm phiền phức cho mọi người thì cũng được coi là số ít kiên cường trong đám nữ nhân rồi. Hắn nên cho nàng sự trấn an và tự tin, không cần thiết phải xé đi vỏ ngoài kiên cường của nàng để nhìn sự mềm yếu bên trong.
Là người sống hai kiếp, Ngưu Hữu Đạo đã gặp không ít nữ nhân. Số nữ nhân có thể khiến hắn thưởng thức không nhiều, ở một mức độ nào đó, Thương Thục Thanh được coi là một trong số đó, có điều hơi xấu quá khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng!
Thương Thục Thanh biết Viên Cương không có ác ý, răng ngà cắn cắn bờ môi, lục lương khô trong tay nải bên cạnh ra, nghe lời cúi đầu gặm từng miếng nhỏ.
Viên Phương ăn uống no rồi lại khoanh chân ngồi tĩnh tọa điều tức bên cạnh đống lửa, khôi phục thể lực!
Sau khi Thương Thục Thanh ăn no, Ngưu Hữu Đạo lại mỉm cười nói:
- Nằm cạnh đống lửa ngủ một lát đi, không lạnh, rất ấm, nghỉ ngơi rất ổn.

Ngữ khí bình tĩnh ôn hòa.
Thương Thục Thanh khẽ gật đầu, ngoan ngoãn nghe lời. Nàng dùng tay nải làm gối, lấy bộ y phục ra để che đi đường cong cơ thể, nằm nghiêng xuống.
Viên Cương ngồi hơ đuốc thỉnh thoảng lại thêm củi cho đống lửa chợt thấp giọng hỏi:
- Đạo gia, đối phương có thể nhìn được trong bóng tối sao?
Ngụ ý là, nếu trong bóng tối đối phương không chiếm được lợi lộc gì, vì sao phải hủy đuốc đi?
Ngưu Hữu Đạo cảnh giác xung quanh, giải thích nói:
- Âm dương khác biệt thôi, ai cũng phải tự thích ứng với hoàn cảnh sinh tồn của mình, đồng thời lại tương sinh tương khắc. Thứ quen sống dưới ánh mặt trời phần lớn không quen sinh tồn trong bóng đêm, thứ sinh hoạt trong bóng đêm phần lớn cũng không thích hợp sinh tồn dưới ánh mặt trời. Muốn dung hợp với nhau cần có điều kiện nhất định, thí dụ con người muốn tồn tại trong bóng đêm cần mượn ánh lửa chiếu sáng.
Viên Cương:
- Vậy thứ là “quỷ” kia nếu muốn sinh tồn dưới ánh mặt trời phải nhờ vào cái gì?
Ngưu Hữu Đạo:
- Dương khí!
- Dương khí?
Viên Cương nghi hoặc.
Ngưu Hữu Đạo:
- Theo lý giải của ta, dưới vài điều kiện đặc biệt, vật chất ngầm sẽ có tính tạo ra hoặc tính bị tạo ra đối với một vài sự vật nhất định. Có lẽ đối với vật chất ngầm thì nhục thể có công năng tạo ra. Chẳng hạn tu luyện công pháp khác nhau thì có thể tạo ra hiệu quả điều tiết nóng lạnh khác nhau đối với nhục thể, thậm chí là đủ các loại hiệu quả khác. Ngược lại, nhục thể cũng tồn tại tính bị tạo ra dối với vật chất ngầm, chẳng hạn như người sói phương Tây, hẳn là kết quả của bị tạo ra. Lão Hùng chính là ví dụ, khi biến hóa chuyển hóa giữa người và gấu thực ra không khác gì với người sói trong truyền thuyết phương tây. Nói cách khác, người sói trong truyền thuyết phương tây chính là yêu quái trong truyền thuyết

phương đông. Thuật điều tức thổ nạp của tu sĩ có thể hấp thu vật chất ngầm, trong khi người thường hít thở cũng tồn tại tính hấp thu và tính tạo ra của vật chất ngầm. Sau khi cải tạo, kết quả nên có chính là cái được gọi là “dương khí” của con người. Giống với kết quả tu luyện của tu sĩ, dương khí cũng là một loại năng lượng, là một trong những phương thức chèo chống năng lượng vận hành của cơ thể huyết nhục tại dương gian. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao con người không có dương khí chẳng khác gì người chết, vì nó mất đi một lại động năng. Quỷ hồn là một hình thức tồn tại không phải dựa vào cơ thể huyết nhục cho nên không thể nào tạo ra dương khí của cơ thể. Thiếu cái này rất khó để tự do lui tới tại dương gian, cho nên cần có một phương thức không làm mà hưởng, chẳng hạn như hấp thu dương khí trong cơ thể người. Hiện giờ có lẽ vị kia đang ôm ấp ý nghĩ ấy với chúng ta.
Viên Cương nói:
- Có ý nghĩa sao? Nếu đã thành quỷ hồn, hà cớ gì cứ phải thương nhớ dương gian.

Chương 195: Thế Ngoại Đào Nguyên (1)

Ngưu Hữu Đạo lắc đầu:
- Đây gọi là “cô hồn dã quỷ”, thành quỷ hồn là một chuyện rất cô độc thê lương. Tư duy và tư tưởng của quỷ hồn không biến mất, vẫn mượn năng lượng nào đó làm vật dẫn để sống sót, trơ mắt nhìn thế gian phồn hoa mà không thể dung nhập, nhớ lại quãng thời gian khi còn sống. Ít có quỷ hồn nào có thể chống cự được dụ hoặc của nhân thế.
Viên Cương:
- Chẳng lẽ giữa các quỷ hồn không thể sinh hoạt tập thể sao?
Ngưu Hữu Đạo:
- Đương nhiên có thể, nhưng dù sao quỷ hồn cũng khá khan hiếm, không phải người nào cũng có điều kiện tiếp tục tồn tại bằng loại phương thức này sau khi chết. Cho dù có thể tụ tập lại, hậu quả âm khí quá nặng rất dễ bị người ta phát hiện, những tu sĩ hoặc pháp sư kia sẽ không bỏ mặc. Ví dụ như những tu sĩ tản đi khắp nơi để thu thập linh thảo chính là một tấm lưới, một khi phát hiện sẽ không ngồi nhìn. Mỗi giống loài đều có thiên tính để bảo vệ tộc quần mình.
Đây không phải định luận mà là kết luận cá nhân do hắn kết hợp giữa tu hành và kinh nghiệm hai đời ở hai thế giới rút ra, rồi giảng giải theo phương thức mà Viên Cương có thể hiểu được.
Viên Cương đang hơ đuốc rơi vào trầm tư.
Thương Thục Thanh ngằm nghiêng rõ ràng chưa ngủ, nhãn cầu dưới mí mắt chuyển dộng. Những gì Ngưu Hữu Đạo nói nàng nghe mà tỉnh tỉnh mê mê, vật chất ngầm là gì? Truyền thuyết phương đông? Truyền thuyết phương tây? Người sói là gì? Nàng mơ mơ màng màng suy tư, vì quá mệt mỏi mà bất tri bất giác ngủ thiếp đi trong những dòng suy nghĩ.
Đừng nói nàng, ngay cả Viên Phương đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa thật ra cũng dựng đứng lỗ tai lặng lẽ nghe lén, nhưng nghe rất mơ hồ, cái

hiểu cái không...
Đợi sau khi Viên Cương hơ được một đống đuốc, Ngưu Hữu Đạo thấp giọng nói:
- Ăn một chút gì đi, tranh thủ nghỉ ngơi, đợi lát nữa ta bảo lão Hùng hơ tiếp.
Trong ba người là hắn, Viên Phương và Viên Cương, thực ra trong đoạn đường bôn ba này thể lực Viên Cương là tiêu hao nhiều nhất. Viên Cương thuần tiêu hao thể lực, không giống hắn và Viên Phương có thể ngự khí tiết kiệm thể lực. Đương nhiên, Viên Cương cũng là người có thể lực tốt nhất trong mấy người. Không còn cách nào khác, Viên Cương vốn luyện thể. Nhưng nói đi thì nói lại, thuần thể lực khôi phục chậm nhất, không khôi phục được nhanh như hắn và Viên Phương.
Viên Cương không nói nhiều, lập tức dừng tay, lấy lương khô ra nhét vào miệng ăn như hổ đói. Sau khi ăn uống no nê, hắn ta liền lấy tay nải làm gối, nằm xuống an tâm ngủ. Có Đạo gia đích thân trông coi, mặc dù ở hoàn cảnh nào hắn ta vẫn ngủ rất an tâm. Đoạn đường này đúng là rất mệt nên hắn ta nhanh chóng ngủ rất say.
Thế giới dưới lòng đất u ám, nước sông đen ngòm chảy róc rách phản chiếu đống lửa bên bờ, ánh lửa chập chờn thỉnh thoảng khiến những hòn đá quái dị lởm chởm trở nên dữ tợn.
Tất cả mọi người im lặng chìm vào giấc ngủ, chỉ có một mình Ngưu Hữu Đạo đứng chống kiếm bên cạnh đống lửa. Trong thế giới dưới lòng đất thâm trầm, một mình hắn cảnh giác nhìn bốn phương tám hướng, cặp pháp nhãn không ngừng kiểm tra xung quanh, kiếm trên tay thỉnh thoảng lại châm mấy bó đuốc ẩm ướt vào đống lửa, duy trì thế lửa không giảm.
Hai canh giờ sau, Viên Phương mở hai mắt hoạt động tứ chi đứng dậy, ra hiệu mình đã nghĩ ngơi ổn rồi. Hắn ta làm động tác ý bảo Ngưu Hữu Đạo nghỉ ngơi, để hắn ta trông giữ.
Ngưu Hữu Đạo ra hiệu cho hắn ta tiếp tục hơ đuốc, Viên Phương đành phải làm theo, còn Ngưu Hữu Đạo tiếp tục cảnh giác bốn phía.
Khoảng hai canh giờ sau, Thương Thục Thanh dường như tỉnh lại, hơi cử động dưới bộ quần áo trùm trên người nhưng lại không có ý định ngồi dậy. Dường như trong lòng nàng đang đấu tranh gì đó, cuối cùng vẫn bò dậy, âm thầm đi về một chỗ vắng vẻ.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, chân bị cà cho sưng phồng dường như đau đớn hơn, rõ ràng đã đi khập khễnh.
- Đừng có chạy lung tung.
Ngưu Hữu Đạo nhắc nhở một tiếng.
Thương Thục Thanh dừng bước quay lại, có chút xấu hổ, bộ dáng muốn nói nhưng lại thôi.
Ngưu Hữu Đạo bừng tỉnh đại ngộ, hiểu rõ điều gì, nói với Viên Phương:
- Lão Hùng, canh giúp ta một chút.

Chương 196: Thế Ngoại Đào Nguyên (2)

Hắn quay đầu đi về phía Thương Thục Thanh, tìm một góc vắng rồi chỉ chỉ, còn bản thân hắn thì đứng sau khối đá bên ngoài cái góc đó, đưa lưng ra sau cảnh giới.
Thương Thục Thanh chậm rãi chui vào trong góc, đứng bên trong chậm chạp không có động tĩnh gì, có vẻ rất ngại ngùng.
Nửa người Ngưu Hữu Đạo lộ ra ở tảng đá bên ngoài đưa lưng về phía nàng, nói:
- Yên tâm, ta không nhìn trộm đâu.
Cơ thể Thương Thục Thanh chậm rãi tiến vào trong xó, rất nhanh, một tiếng động hơi bất nhã truyền ra.
Lúc trở ra, rõ ràng Thương Thục Thanh vô cùng xấu hổ, phát hiện mình đã thật sự làm chuyện xấu hổ trước mặt Ngưu Hữu Đạo, trong lòng có tư vị gì chỉ có bản thân nàng là hiểu rõ nhất. Nàng thấp giọng nói:
- Xong rồi!
sau đó lại bước thấp bước cao trở về bên cạnh đống lửa, mặt cùng lỗ tai đỏ bừng.
Lúc Ngưu Hữu Đạo trở lại, phát hiện Viên Cương cũng đã dậy.
Viên Cương lên tiếng nói:
- Lão Hùng, ngươi canh đi. Đạo gia, người nghỉ ngơi đi.
Ngưu Hữu Đạo ngồi xếp bằng xuống, lấy lương khô ăn xong thì nhắm mắt điều tức.
Khoảng hai giờ nữa trôi qua, Ngưu Hữu Đạo một lần nữa khôi phục tinh thần sung mãn đứng dậy, cả nhóm bắt đầu thu dọn để xuất phát.
Viên Phương trói chặt một trăm bó đuốc đã hơ xong trên lưng, Viên Cương thì vác 50 cây. Thương Thục Thanh tự biết tình hình hai chân mình, không đến nỗi là không thể đi bộ được nhưng chí ít là sẽ đi rất chậm.

Vì vậy, nàng không từ chối gì nữa, ngoan ngoãn ghé vào sau lưng Ngưu Hữu Đạo, tay cầm đuốc.
Cả nhóm lại một lần nữa xuất phát, lần này mọi người dưỡng đủ tinh thần, trên đường đi gần như không dừng lại, một mực đi nhanh về phía trước.
Ven đường lại phát hiện mười mấy nơi trữ đuốc đều trống rỗng, dĩ nhiên đều bị người nấp trong bóng tối làm hỏng. Nhưng mà cũng chỉ có những nơi này bị hủy, còn những điểm cất giữ phía sau thì đuốc vẫn được xếp ngay ngắn, không hề có dấu hiệu bị tổn hại. Cũng không biết đối phương biết làm như vậy không có hiệu quả, hay là đoạn đường phía sau không quen thuộc nên trong lúc nhất thời không cách nào tìm được điểm trữ đuốc.
Dưới mặt đất cũng không phải hoàn toàn là một vùng tăm tối, ngẫu nhiên có thể thấy được một vài lỗ hổng có ánh mặt trời xuyên qua.
Đi được khoảng một ngày trời không dừng, khi phát hiện một tảng đá có hình con hổ đang nằm ở bên cạnh sông, Thương Thục Thanh ghé đầu lên vai Ngưu Hữu Đạo hưng phấn nói:
- Nhanh lên, khoảng một dặm phía trước có một cửa hang, đi thẳng đến đó là đực.
Như nàng nói, đi khoảng một dặm đường quả nhiên nhìn thấy một cửa hang có dấu vết được con người khai phá, bậc thang dẫn thẳng lên, nửa thiên nhiên nửa nhân tạo.
Đi dọc theo những bậc thang uốn lượn khúc chiết khoảng vài trăm mét thì nhìn thấy ánh sáng.
Cho dù trên đường đi có bó đuốc chiếu sáng nhưng đột nhiên bước ra ngoài, ánh sáng bao trùm toàn thân cũng cảm thấy hơi chói mắt.
Đẩy đi dây leo che lấp cửa động, mấy người phát hiện mình đang đứng ở giữa sườn núi. Cách đó không xa là một thác nước từ trên cao chảy thẳng xuống, dưới thác nước là một đầm nước xanh biếc, có thể nhìn thấy rõ mấy đứa trẻ đang nghịch trong đó. Trong núi có rải rác vài căn nhà, giống như một thôn trang, tọa lạc ở một nơi phong quang tú lệ giống như thế ngoại đào nguyên. Chỗ xa hơn dường như có một ngọn núi lửa tịch mịch, ít nhất Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương vừa liếc mắt đã nhận ra là núi lửa.

Bên cạnh sườn núi không xa có một ngôi đình, trong đình có một thanh niên. Vừa nhìn thấy mấy người trong sơn động, thanh niên nọ nhanh chóng gõ lên cái chuông treo trong đình khiến nó kêu “kẻng kẻng”. Tiếng chuông du dương quanh quẩn giữa sơn cốc, người thanh niên này cảnh giác cầm trảm mã đao lên nhìn chằm chằm mấy người đột nhiên lao ra.

Tiếng chuông vừa vang lên, những đứa trẻ đang chơi đùa trong đầm nước lập tức leo ra khỏi đó, chạy vội đi ẩn nấp. Trong thôn trang dường như rối loạn tưng bừng, một đoàn người cầm vũ khí chạy về phía bên này.

Chương 197: Trên Núi Dưới Núi (1)

- Đạo gia, không sao đâu, thả ta xuống.
Thương Thục Thanh nằm sấp trên lưng Ngưu Hữu Đạo nói.
Ngưu Hữu Đạo thả nàng xuống, không lâu sau một đám hán tử cầm vũ khí cũng vọt lên núi, không ít người cầm theo cung nỏ tự chế.
Thương Thục Thanh lấy ra lệnh bài một mặt, kêu lên với một hán tử râu quai nón trong đám đông:
- La thúc, ta là Thanh nhi, còn nhận ra ta chứ?
Suốt quãng đường đi dưới lòng đất, nàng không đeo khăn che mặt, hán tử râu quai nón nhìn thấy lệnh bài, lại nhìn gương mặt xấu xí của Thương Thục Thanh, lập tức kích động nói:
- Quận chúa!
Lão vội vàng giơ tay lên với hai bên:
- Đặt xuống! Đặt xuống! Không được vô lễ, là quận chúa tới, mau đặt xuống!
Trảm mã đao trên tay lão cắm trên mặt đất, chạy lao tới, quỳ một chân trên mặt đất, chắp tay nói:
- Ti chức La An tham kiến quận chúa! Vương gia ngài ấy... ngài ấy...”Lão lắc đầu, nghẹn ngào khóc không thành tiếng, lã chã rơi lệ.
Thương Thục Thanh biết lão đang nói đến Ninh vương lâm nạn, khập nghiễng tiến tới, hai tay đỡ lão:
- La thúc, đều đã qua rồi!
La An dùng tay áo lau nước mắt, vừa đau lòng vừa vui mừng nói:
- Những người trẻ tuổi này chưa từng gặp quận chúa, có chỗ nào mạo phạm, mong quận chúa thứ tội!
Quay đầu nhìn về phía đám người trẻ tuổi quát:
- Còn không mau bái kiến quận chúa!

Một đám người trẻ tuổi hai mặt nhìn nhau, phát hiện vị quận chúa này xấu quá, có điều vẫn lần lượt quỳ một chân trên mặt đất:
- Tham kiến quận chúa!
Thương Thục Thanh mau tới trước ra hiệu bình thân, La An chú ý tới chân của nàng, kinh ngạc hỏi:
- Quận chúa, chân người như thế nào?
Lúc này Thương Thục Thanh mới thành thật nói:
- Trên đường khó đi, chắc chân đã bị phồng, không sao.
La An liên tục gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, mật đạo bên dưới lão đã đi qua, nam nhân bình thường hành tẩu còn khó khăn, huống hồ là nữ nhân như quận chúa.
Nhưng mà nam nữ thụ thụ bất thân, một đám nam nhân không tiện dìu, lão vội vàng phân phó cho người đi gọi hai nữ nhân trong thôn tới chiếu cố.
Thương Thục Thanh chân không tiện, La An cũng không vội xuống núi, tiếp tục hàn huyên:
- Từ biệt bảy tám năm không gặp, quận chúa đã trưởng thành, suýt chút nữa ti chức không nhận ra rồi.
Thương Thục Thanh trêu ghẹo nói:
- Vết bớt trên mặt ta hẳn rất dễ nhận ra mới đúng.
Đây là nỗi buồn của quận chúa, La An vội khoát tay, không đề cập tới việc này.
Ngưu Hữu Đạo phía sau ngẩng đầu lên nhìn mặt trời rực rỡ trên trời, lại quay đầu nhìn về phía cửa hang, tiến lên hỏi La An:
- Gần đây trong thôn có chuyện gì kỳ quái không?
Lúc này La An mới chú ý đến ba người Ngưu Hữu Đạo, bèn hỏi Thương Thục Thanh:
- Quận chúa, ba vị này là?
- Ngưu Hữu Đạo, Viên Cương, trụ trì Viên Phương, đều là người nhà.
Sau khi Thương Thục Thanh giới thiệu xong ba người lại cố ý giới thiệu Ngưu Hữu Đạo:
- Vị này là pháp sư tùy tùng của quận vương.
Rồi lại giới thiệu La An với mấy người:

- La thúc chính là tướng lĩnh dưới trướng phụ thân ta, nguyên là một trong những tướng quân thống lĩnh Anh Dương Vũ Liệt vệ.
- Pháp sư tùy tùng?
La An nhíu mày, đánh giá Ngưu Hữu Đạo từ trên xuống dưới, cảm thấy hơi trẻ quá.
Thương Thục Thanh nhắc nhở:
- Đạo gia là đệ tử quan môn của Đông Quách tiên sinh!
Sau khi nghe xong là đệ tử của Đông Quách tiên sinh, trong lòng La An dâng lên sự tôn kính, không còn dám khinh thường nữa. Lão biết giao tình giữa Đông Quách Hạo Nhiên và Ninh vương, tranh thủ chắp tay nói:
- Bái kiến pháp sư.
Ngưu Hữu Đạo chắp tay, lặp lại câu nói kia:
- La tướng quân, gần đây trong thôn có chuyện gì kỳ lạ không?
- Chuyện kỳ lạ?
La An ngạc nhiên:
- Chuyện lạ gì? Vẫn rất tốt, không gặp chuyện lạ gì cả, trong thôn mấy đứa bé đánh nhau có được tính không?
Ngưu Hữu Đạo ha ha nói:
- Trong thôn có pháp sư không?
La An lắc đầu:
- Không, nơi này rất an toàn, người ngoài rất khó tìm đến.
Ngưu Hữu Đạo:
- Người trong thôn đã bao lâu không vào mật đạo rồi?
Vẻ mặt La An hơi nặng nề:
- Sau khi lão vương gia gặp nạn, chúng tôi nhận được tin của Lam tiên sinh, sau khi một vài người từ sơn trang huyện Thương Lư rút tới rồi thì liền cắt đứt liên hệ với ngoại giới, người trong thôn không được cho phép thì không thể vào mật đạo, cửa luôn có người trông coi, đã năm năm nay không ai tiến vào đó. Pháp sư hỏi cái này chắc hẳn là đã xảy ra chuyện gì phải không?
- Không có gì, vì an toàn nên tiện miệng hỏi thôi.
Ngưu Hữu Đạo cười cười rồi không quấy rầy họ nữa, quay người trao đổi ánh mắt với Viên Cương.

Viên Cương ngầm hiểu, biết rõ ý hắn. Dọc trên đường luôn gặp phiền phức, sau đó lại rất thuận lợi, không còn thấy quỷ mị lộ mặt, ít nhiều cũng khiến người ta thấy kỳ quái.
Từ tình hình điểm trữ đuốc bị hủy, nửa đường thì dừng lại, lúc ấy bọn họ từng có đánh giá, hoặc là đối phương thấy họ có thủ đoạn phá giải, có hủy hoại tiếp cũng không có ý nghĩa gì nữa; hoặc là chưa quen thuộc đoạn đường phía sau nên trong lúc nhất thời không tìm được nơi trữ đuốc để phá hoại; hoặc là cả hai khả năng.
Giờ hỏi tình hình trong thôn, thử hỏi quỷ mị kia ngay cả tu sĩ cũng dám xuống tay thì trong thôn trang không có tu sĩ này sao lại chưa từng bị tập kích quấy rối, vậy chứng tỏ quỷ mị vẫn chưa mò được đến đây.
Mặc kệ tình huống như thế nào, có một điểm có thể xác nhận, quỷ mị kia hủy hoại nhiều điểm trữ đuốc như vậy, đoạn đường lại không hề ngắn, chắc chắn là có ý đồ mưu hại. Đối phương phí hết tâm tư như vậy, hai bên còn chưa từng giao thủ, căn bản không hề biết thực lực lẫn nhau mà cứ tùy tiện buông tha như vậy là đạo lý gì chứ?
Cách giải thích duy nhất chính là không phải chúng tùy tiện buông tay, mà là quỷ mị kia vô cùng cẩn thận, trong tình huống chưa nắm chắc sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Mặt khác cũng đã chứng minh suy đoán của Ngưu Hữu Đạo, đó là thực lực quỷ mị kia có hạn.
Dưới núi mau chóng có hai phụ nhân tới, cùng đi còn có một cái kiệu khiêng đơn giản, trên hai khúc cây còn kê một chiếc ghế.
Bên này vừa giúp Thương Thục Thanh lên kiệu, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên lên tiếng nói:
- Hầu tử, ngươi cùng quận chúa xuống núi trước.
Lại quẳng một ánh mắt cho hắn ta.
Viên Cương biết hắn muốn mình xuống trước để thăm dò tình hình trong thôn.
Bọn Thương Thục Thanh nghe vậy thì quay đầu sang nhìn, La An hỏi:
- Pháp sư không xuống núi sao?
Ngưu Hữu Đạo:
- Có chút việc. La tướng quân, có thể mượn đài quan sát này một chút được không?
Hắn đưa tay chỉ về phía cái đình kia.

La An kỳ quái nói:
- Không biết pháp sư có chuyện gì?
Thương Thục Thanh biết thói quen của Ngưu Hữu Đạo, hắn thích chừa lại đường lui, chuyện không muốn nói có hỏi cũng vô ích, liền lên tiếng nói:
- La thúc, nghe theo an bài của pháp sư di.
Nàng đã mở miệng, La An đành phải nói với một người:
- Sơn Hổ, có nghe không?
Người trẻ tuổi gõ chuông trước đó gật đầu:
- Nghe thấy rồi.
Sau đó một đám người vây quanh, nâng Thương Thục Thanh xuống núi.
Viên Cương thu dọn mấy tay nải cùng vác lên lưng, cũng xuống núi.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười đưa mắt nhìn, xuất thân khác nhau chính là khác nhau, chạy đến vùng sơn dã vắng vẻ này vẫn có đãi ngộ không tầm thường, dù gia môn có lụi bại vẫn hơn người bình thường gấp trăm lần, có nỗi khổ nào cũng có thể kể hết ra. Đây chính là nội tình đấy!
- Đạo gia, người muốn thu thập con quỷ lén lút kia sao?
Viên Phương bu lại, thấp giọng hỏi, dĩ nhiên hắn ta cũng nhìn ra được chút mánh khóe.
Ngưu Hữu Đạo thấp giọng nói:
- Ta đến đây là muốn bế quan, không thể bị quấy rầy. Quỷ mị này chưa bị trừ, lòng ta khó yên!

Chương 198: Trên Núi Dưới Núi (2)

- A!
Viên Phương hiểu ra, khẽ gật đầu.
Ngưu Hữu Đạo lại thấp giọng nói:
- Ta đoán chừng quỷ mị kia sẽ không tùy tiện dừng tay, làm chưa được sẽ bám theo tới cùng, muốn tìm cơ hội ra tay. Giờ mặt trời chói chang, âm dương tương cách sẽ không dám lộ diện ở đây, sắc trời tối đi rất có thể sẽ ra ngoài tìm kiếm. Bây giờ ngươi quay trở vào trong đi, tìm một chỗ ẩn nấp, một khi hắn lộ diện lập tức chặt đường lui của hắn. Ta canh giữ bên ngoài, sẽ tiếp ứng ngươi.
Viên Phương đáp:
- Rõ!
Dứt lời liền quay người muốn đi vào, có điều cơ thể dừng lại, lại xoay người nói:
- Đạo gia, có khi hắn đang trốn ở lối vào, ta đi vào rất có thể sẽ bị hắn phát hiện, ta có một kế có thể tránh được nỗi lo này.
Ngưu Hữu Đạo ồ một tiếng:
- Nói nghe thử xem.
Viên Phương nói thầm bên tai hắn.
Ngưu Hữu Đạo nhẹ gật đầu, chợt cùng hắn ta xoay người đi đến cửa hang.
Một mình Viên Phương vác hết đống đuốc đặt ở cửa hang lúc trước, Ngưu Hữu Đạo châm một cây đi trước dẫn đường. Hai người cố ý nói chuyện tạo ra âm thanh, lục tục chui trở lại vào trong động, thoải mái đi trở về dòng sông dưới lòng đất, đặt bó đuốc lại vị trí cũ, sau đó lại cùng nhau trở về. Lúc đi được nửa đường, thân hình Viên Phương lóe lên một cái nấp trong một góc, Ngưu Hữu Đạo đi thẳng ra khỏi sơn động, dập tắt bó đuốc rồi tiện tay ném sang một bên, đi vào trong đình.

- Pháp sư!
Người trẻ tuổi tên Sơn Hổ hành lễ, hỏi:
- Có gì cần phân phó không ạ?
Ánh mắt nhìn về phía cửa hang giống như đang thắc mắc vì sao Viên Phương vào mà không ra.
Ngưu Hữu Đạo:
- Chỉ một mình ngươi trông coi sao? Ăn cơm có người đưa tới à?
Sơn Hổ:
- Ở đây cũng không có việc gì, ban ngày một người trông coi, đến giờ ăn có người đến thay. Ban đêm thì có hai người cùng canh, cứ hai canh giờ đổi một lần.
Ngưu Hữu Đạo cười nói:
- Biết rồi Thế này đi, hôm nay ban ngày ta giúp các ngươi trông coi, ngươi trở về đi.
- A! Như vậy sao được?
Sơn Hổ liên tục khoát tay.
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm trước người, hai tay khoác lên trên chuôi kiếm, rất nghiêm túc nói:
- Vậy để ta đi tìm La tướng quân thương lượng một chút?
- Uầy... được rồi!
Sơn Hổ gãi đầu một cái, dường như hơi sợ La An, xoay người ra khỏi đình nói:
- Đến giờ cơm ta đưa cơm đến cho ngài.
Ngưu Hữu Đạo cảm nhận được sự thuần phác của người ở đây, mỉm cười nói:
- Không cần, nếu ai có ý kiến có thể đi hỏi quận chúa!
Thực ra tu vi của hắn hai ba ngày không ăn cũng không sao, cùng lắm là thể lực yếu đi một chút.
Sau khi đưa mắt nhìn Sơn Hổ hơi buồn bực đi xuống núi, Ngưu Hữu Đạo bắt đầu thưởng thức cảnh núi xung quanh, tiện thể quan sát địa hình, cuối cùng ngồi xuống khoanh chân trong đình, nhắm mắt điều tức. Đi trong mật thất ròng rã một ngày, đúng là hơi mệt thật...
- Mông bá bá!

Dưới núi, một đám người nghênh đón, một nam tử tóc hoa râm ngồi trên chiếc xe lăn làm bằng gỗ, gương mặt gầy gò thanh nhã, ánh mắt ôn hòa hữu lực, toàn thân trên dưới chỉnh tề có thể nhìn thấy là một người rất kỷ luật, cẩn thận tỉ mỉ.
Thương Thục Thanh xuống kiệu, không để ý đến đau nhức nơi chân, chạy tới trước ngồi xổm bên cạnh, hốc mắt đỏ lên, có thể thấy rõ tình cảm với người này không hề bình thường.
Người này tên Mông Sơn Minh, vốn là đại tướng số một dưới trướng Ninh vương Thương Kiến Bá. Ộng là một nho tướng văn võ song toàn, về sau bị thương trong trận đại chiến một vạn Anh Dương Vũ Liệt vệ đối đầu mười vạn quân địch, hai chân bị tổn thương nghiêm trọng, trên cơ bản đã bị phế, không đứng dậy được nữa, đây chính là nguyên nhân ông phải ngồi xe lăn. Vốn Ninh vương muốn để ông an hưởng quãng đời còn lại, nhưng ông lo lắng về mối quan hệ giữa Ninh vương và triều đình, chủ động bỏ vinh hoa phú quý, mang theo người nhà tới đây ẩn cư, kết quả bất hạnh bị ông đoán trúng. Ở mức độ nào đó mà nói, ông tới đây ẩn cư ngược lại đã thoát được trận thanh tẩy kia của triều đình.
Bây giờ, chỗ bí mật này do ông phụ trách.
- Quận chúa trưởng thành rồi, không sao là tốt, không sao là tốt!
Mông Sơn Minh xoa đầu nàng, liên tục cảm khái, hốc mắt cũng có chút ướt át.
- Trước đó nhận được tin của tiểu vương gia nên biết quận chúa sắp tới, còn đoán sớm nhất phải hai ba ngày nữa mới có thể tới, không ngờ lại nhanh như vậy, không thể nghênh đón kịp thời rồi!
- Mông bá bá khách khí rồi.
Thương Thục Thanh lắc đầu, trước đó nàng cũng không ngờ lại có thể đến nhanh như vậy, may là cả đường Ngưu Hữu Đạo cõng nàng đi, lộ trình ghập ghềnh vài ngày quả thật chỉ khoảng hai ngày là đến.
Có điều chuyện được Ngưu Hữu Đạo cõng đi, bản thân nàng khó mà mở miệng.
- Đi đường vất vả chắc mệt rồi nhỉ, đừng ngồi xổm ở đây nữa, có chuyện về nhà từ từ nói đi.
Thấy nàng ngồi xổm không được tự nhiên, biết chân nàng không thoải mái, Mông Sơn Minh phất tay.

Cả nhóm xoay người đi tới một viện tử giống như miếu đường, có thể nói đây là kiến trúc tốt nhất trong cả thôn này.
Trong chính đường rộng rãi, mùi hương hỏa nồng đậm, sau lư hương là một dãy đầy linh bài xếp theo dạng bậc thang, từng cái tên viết trên đó. Đây đều là bài vị của tướng lĩnh các đời, bài vị của Ninh vương Thương Kiến Bá và hai con trai cũng ở trên đó.
Thương Thục Thanh tiến lên dâng hương bái tế sau đó ngồi trên một cái ghế cạnh Mông Sơn Minh trong đại đường, kể những gì hai huynh muội trải qua sau khi Ninh vương qua đời, trong lúc nói chuyện không hề giấu diếm gì Mông Sơn Minh. những người khác đều bị Mông Sơn Minh cho lui, có một số việc không thể để quá nhiều người biết.
Thực ra tình hình đại khái Mông Sơn Minh cũng đã biết. Dù sao từ trước tới nay bên Lam Như Đình vẫn duy trì mật tín lui lại, nhưng có vài chuyện không tiện nói quá kỹ trong mật tín, chỉ có thể nói tương đối mù mờ, sợ kim sí không cẩn thận rơi vào tay người khác sẽ xảy ra chuyện, nên giờ dĩ nhiên phải hỏi cho thật kỹ.
Sau khi hai người hàn huyên một lúc, La An bước nhanh vào, muốn nói nhỏ với Mông Sơn Minh.
Mông Sơn Minh vươn tay giật mạnh râu quai nón của La An, trông thì nho nhã mà ra tay cũng nặng thật, khiến La An “ui dai” một tiếng.
Chát! Tay Mông Sơn Minh vừa đặt xuống liền tiện tay bộp lên má La An một cái:
- Quận chúa đâu phải người ngoài, ngươi lén lút làm cái quái gì? Có lời gì không thể nói trước mặt quận chúa?
La An xoa xoa gương mặt, xấu hổ:
- Nhất thời không chú ý, quên mất.
Trông thì có vẻ là một đại hán thô lỗ râu quai nón nhưng trước mặt Mông Sơn Minh thì vô cùng đường hoàng.
Thương Thục Thanh hé miệng cười một tiếng:
- Xem ra võ nghệ trên tay Mông bá bá không hề giảm đi.
- Tàn phế rồi, không được nữa rồi.
Mông Sơn Minh cười khoát tay, quay đầu hỏi La An:
- Chuyện gì, nói đi.
La An:

- Người tới cùng quận chúa đi lung tung khắp thôn, có nhiều chỗ không biết có nên cản lại không?
Thương Thục Thanh nghe xong liền biết là nói Viên Cương.
Mông Sơn Minh lạnh nhạt nói:
- Vương gia có thể để người này tới dĩ nhiên là người tin tưởng được, có gì mà phải cản. Đi thông báo một tiếng, đừng để gây ra hiểu lầm gì.
Thương Thục Thanh cũng bồi thêm một câu:
- Với hắn đúng là chẳng có gì phải giấu diếm cả, đã tới rồi thì có một số việc không thể giấu được nữa.
La An lập tức bước nhanh rời đi.
Mông Sơn Minh cũng lập tức chú ý đến vấn đề này.
- Nhìn thấy quận chúa quá kích động suýt quên mất, nghe nói đệ tử quan môn của Đông Quách tiên sinh cũng tới, vì sao không thấy lộ diện?
Thần sắc Thương Thục Thanh có vẻ ngưng trọng.
- Chắc là có việc, trong mật đạo gặp chút phiền phức...
Nàng kể lại tình huống bất ngờ gặp phải trong mật đạo.
Vẻ mặt Mông Sơn Minh cũng ngưng trọng:
- Lại có cả quỷ mị ký túc trong đó, nếu không diệt trừ sợ là có chút phiền phức.
Thương Thục Thanh:
- Nếu như ta đoán không nhầm, hắn không xuống núi là để giải quyết việc này.
Mông Sơn Minh:
- Có nắm chắc không, có cần cử người đi phối hợp không?
Thương Thục Thanh:
- Nếu hắn đã hành động thì chắc là nắm chắc.
Mông Sơn Minh lo lắng nói:
- Trong mật đạo chưa từng giao thủ, không biết năng lực đối phương nông sâu thế nào, quận chúa lấy gì mà có thể chắc chắn như vậy?
Thương Thục Thanh:
- Mông bá bá, người có chỗ không biết. Vị đệ tử quan môn của Đông Quách tiên sinh này có lẽ không phải người có tu vi cao nhất trong số đệ tử của ông ấy, nhưng năng lực tuyệt đối mạnh nhất. Kể ra, hắn vốn là chưởng môn đương nhiệm của Thượng Thanh tông...

Thương Thục Thanh kể lại chuyện Ngưu Hữu Đạo bị giam lỏng ở Đào Hoa nguyên, mình đã mời hắn xuống núi như thế nào, chuyện xảy ra ở Nam Sơn tự, Ngưu Hữu Đạo lại giúp Thương Triều Tông kết hôn như thế nào, nhờ Phượng Lăng Ba để đặt chân ở huyện Thương Lư như thế nào, về sau làm thế nào đi tới đây... kể hết từ đầu chí cuối.

Chương 199: Âm Dương Khác Đường (1)

Mông Sơn Minh lắng nghe xong, thần sắc lộ vẻ đăm chiêu, nói:
- Đúng là một người có năng lực, có điều thủ đoạn không quang minh lắm, người này đứng giữa chính và tà! Có điều trong thời loạn thế này, quá mức quang minh chưa hẳn có thể giúp đỡ chính nghĩa, Thượng Thanh tông bỏ qua một nhân tài thế này ngược lại đã giúp vương gia một đại ân. Haizz, đáng tiếc cho nỗi khổ tâm của Đông Quách tiên sinh, Thượng Thanh tông đã hoàn toàn xuống dốc rồi... Vương gia chịu ủy khuất rồi!
Quay đầu nhìn về phía bài vị của Ninh vương trên chính vị của nội đường, ông thở dài một tiếng. Đường đường thế tử của Ninh vương mà rơi vào tình trạng phải phụ thuộc Phượng Lăng Ba, chắc hẳn dù Thương Triều Tông đã hạ mình lấy nữ nhi của Phượng Lăng Ba mà vẫn bị người ta xem thưởng, cảm thấy tiện nghi cho y.
Sau đó, Thương Thục Thanh lại nói với ông về kế hoạch định chiếm cứ quận Thanh Sơn của Thương Triều Tông và Lam Như Đình. Đây không phải chủ ý của nàng mà là trước khi đến Thương Triều Tông và Lam Như Đình đã thông báo với nàng, muốn nghe thử ý kiến của Mông Sơn Minh. Vẫn câu nói đó, kim sí đưa tin chưa hẳn ổn thỏa, can hệ trọng đại, có một số việc không tiện nói trong thư tín.
Mông Sơn Minh từng là đại tướng số một dưới trướng Ninh vương, phương diện chiến lược chắc chắn xuất sắc, bên kia muốn trưng cầu chút ý kiến của ông.
Mông Sơn Minh hơi suy tư, chậm rãi nói:
- Ta đã rời đi quá lâu, trong lúc nhất thời ta cũng không thể nói gì về thế cục bên ngoài được. Quận chúa hãy cho ta suy nghĩ thật kỹ rồi sẽ đưa

câu trả lời.
Sau đó ông lại hỏi thêm chút chuyện khác rồi cho người đưa Thương Thục Thanh đi rửa mặt nghỉ ngơi.
Sau khi xe lăn được đẩy đến thư phòng, Mông Sơn Minh đích thân viết mật tín, bảo người cho kim sí truyền tin cho bên Thương Triều Tông nói Thương Thục Thanh đã đến nơi an toàn, mong Thương Triều Tông an tâm...
Lúc chạng vạng tối, Ngưu Hữu Đạo đứng chống kiếm trên núi nhìn mặt trời lặn, thần sắc bình tĩnh, không ai biết trong lòng của hắn đang suy nghĩ cái gì.
Sơn Hổ cùng một người trẻ tuổi khác tên Lục Đại Thắng lên núi, cùng đi đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo chào:
- Pháp sư!
Ngưu Hữu Đạo quay người, cười hỏi:
- Tối nay các ngươi trực sao?
Sơn Hổ nói:
- Tối nay chúng ta canh gác ca đầu.
Ngưu Hữu Đạo căn dặn:
- Các ngươi canh gác của các ngươi đi, có điều nhớ kỹ, không có sự cho phép của ta, mặc kệ nhìn thấy hoặc nghe được cái gì, không cho phép gõ chuông báo cảnh.
Hai người khẽ gật đầu, trước khi lên núi cũng đã được nghe căn dặn, bảo hai người phải làm theo lời Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo đưa mắt nhìn mặt trời đỏ rực biến mất sau ngọn núi, bầu trời dần dần chuyển sang màu đen.
Trăng sáng treo trên cao, Ngưu Hữu Đạo ngồi trên một tảng đá bên ngoài đình, một tay đặt trên kiếm, lặng im nhắm mắt, giống như ngủ thiếp đi.
Gió nhẹ, trăng sáng, tiếng côn trùng kêu, thỉnh thoảng còn có một hai tiếng cú vọ kêu to, tiếng thác nước chảy ào ào từ xa thi thoảng truyền đến.
Bóng đêm tối tăm, những ngọn đèn li ti của thôn trang dưới núi đối ứng với bầu trời đêm đầy sao.

Nếu là bình thường, hai người trực đêm ở đây sẽ tán gẫu giết thời gian. Hôm nay có Ngưu Hữu Đạo ở đây, hai người không khỏi cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm, không dám cử động lung tung cũng không dám nói lung tung, sợ quấy rầy hắn.

Hai người cũng không hiểu Ngưu Hữu Đạo tĩnh tọa ở đây làm gì.

Sau hai canh giờ, đêm đã khuya, lại có hai người tới thay ca. Lúc hai người Sơn Hổ rời đi lại nhẹ nhàng dặn dò lại lời của Ngưu Hữu Đạo với hai người thay ca.

Hai người thay ca cũng không hiểu Ngưu Hữu Đạo ngồi đây làm gì.

Mãi cho đến nửa đêm về sáng, trong sơn động cách đó không xa truyền đến tiếng động dị thường "ầm" một cái.

Động tĩnh liên tiếp vang lên, dường như ở rất sâu trong hang động. Động tĩnh truyền ra ngoài không lớn, nhưng trời tối người yên, ở bên ngoài lại nghe rất rõ ràng.

Ngưu Hữu Đạo đang tĩnh tọa bỗng nhiên mở mắt, rút kiếm đứng dậy, phiêu nhiên bay lên.

Hắn lách mình đáp đến cửa hang, đang định xâm nhập thì phát hiện động tĩnh bên trong dừng lại, lúc này hắn lập tức hét vào trong hang:

- Lão Hùng!

Bên trong rất nhanh truyền đến đến tiếng đáp của Viên Phương:

- Đạo gia, bắt được rồi!

Chương 142: Bế Quan (1)

Nguồn sưu tầm thay đổi nên STT chương thay đổi, không ảnh hưởng tới tính liền mạch nội dung
Viên Phương hơi không hiểu được, ban nãy còn bảo hắn ta quay lại theo dõi xem còn đồng bọn gì không rồi mới xử trí, sao quay người lại đã giết quỷ tu này rồi? Thay đổi thất thường như vậy hơi dọa người đấy!
Hắn ta không biết rằng, nếu quỷ tu này thừa nhận có đồng bọn hoặc là chết không hé miệng, Ngưu Hữu Đạo sẽ tạm thời chưa giết lão ta, màphải nghĩ cách để tiêu diệt xong đồng bọn của lão hẳng tính. Ai ngờ quỷ tu này lập tức cam đoan mình không có đồng bọn, nếu không nguyện bị róc xương róc thịt, bảo Viên Phương quay về ngồi chờ cũng không dọa được, vậy thì Ngưu Hữu Đạo còn lưu lại lão ta làm gì?
Khác với tình hình lúc lưu lại Viên Phương, giờ Ngưu Hữu Đạo không có tinh lực để chậm rãi dông dài, cũng không có thời gian chậm rãi tìm hiểu phẩm tính quỷ tu này như thế nào, càng không có thời gian chậm rãi đi tìm, thêm nữa âm dương khác đường, quả quyết giết thôi!
Viên Phương quay đầu nhìn hang núi kia, hỏi thử: “Đạo gia, ta có cần tiếp tục vào trong chờ không?”
“Không cần ngươi phí sức nữa.” Ngưu Hữu Đạo nhàn nhạt đáp, rồi đưa tay vẫy vẫy hai người trong đình.
Hai người trong đình vội chạy tới, lòng vẫn còn sợ hãi hành lễ: “Pháp sư!”
Ngưu Hữu Đạo: “Một người đi mời La tướng quân dẫn vài người tới đây một chuyến.”
“Rõ!” Hai người đáp ứng, trao đổi với nhau hai câu sau đó một người nhanh chóng xuống núi.
Thôn trang bên dưới nhanh chóng có ánh đuốc chập chờn đi thẳng lên núi, không lâu sau, La An dẫn tầm mười người tới, Viên Cương cũng đi

theo.
Người đi thông báo cũng đã kể tình huống ban nãy, La An đã biết bên này vừa tru sát một quỷ mị.
“Pháp sư, có gì phân phó?” La An tiến lên chắp tay.
Ngưu Hữu Đạo nghiêng người chỉ chỉ cửa hang: “Phiền La tướng quân tổ chức nhân thủ di chuyển tảng đá kia đến, trước tiên chặn hang động này lại, phái thêm mấy người thay phiên phòng thủ một tháng.”
La An thử hỏi: “Không phải pháp sư đã tru sát lệ quỷ rồi sao?”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười: “Đề phòng lỡ như, trong vòng một tháng nếu không có động tĩnh gì hắn là sẽ không có việc gì.”
Thật sự là hắn đang đề phòng, không cần biết còn có hậu hoạn gì không, hắn vẫn phải dự phòng. Lúc bế quan đột phá là lúc hắn suy yếu nhất, đến lúc đó hắn sẽ không có năng lực phản kháng, có vài việc cần dự phòng sớm sẽ dễ rút lui hơn. Một tháng sau chờ hắn bình thường, gặp chuyện cũng có thể ứng đối.
Thấy hắn nói như vậy, La An liền đồng ý: “Được!”
“Vậy làm phiền tướng quân. Lão Hùng, ngươi ở đây trông coi, chờ động chặn xong hẵng xuống núi.” Ngưu Hữu Đạo dặn dò Viên Phương một câu.
Viên Phương khẽ gật đầu, hiểu rõ ý hắn. Nếu còn có quỷ mị nào ra vào, người bình thường không nhìn thấy, chờ đến khi động chặn lại, quỷ mị ra vào sẽ có động tĩnh, người bình thường cũng có thể phát giác được, hiện tại cần hắn ta hỗ trợ theo dõi đã.
Ngưu Hữu Đạo ôm quyền với La An sau đó trực tiếp xoay người rời đi, Viên Cương hộ tống hắn cùng xuống núi.
Dưới núi vì động tĩnh này nên Mông Sơn Minh và Thương Thục Thanh vẫn đang chờ tin tức. Mông Sơn Minh không thể tránh được khách sáo một phen, sau khi hỏi xong tình hình ban nãy, vì quá muộn nên không chuyện trò thêm nhiều mà bảo người đưa hai người đi nghỉ ngơi trước. Nơi nghỉ ngơi dĩ nhiên đã được chuẩn bị xong. Hai người vừa về đến phòng, Viên Cương rót chén trà nước đặt trước mặt Ngưu Hữu Đạo. Bưng chén trà nhấp nhấp, Ngưu Hữu Đạo nhàn nhạt hỏi: “Tình hình nơi này như thế nào?”

Viên Cương: “Có hơi phân tán, thời gian hơi ngắn, tình hình cụ thể chưa thăm dò được, nhân số tạm thời không rõ. Có không ít người tay chân tàn tật, nhìn vết sẹo đều là do ra chiến trường, cũng đều là bộ hạ cũ của Ninh vương ẩn cư ở đây, còn có không ít công tượng, phần lớn có gia quyến. Nói thật, nơi này giống với cứ điểm bí mật sản xuất quân giới hơn.”
“Quân giới?” Ngưu Hữu Đạo hơi kinh ngạc ngẩng đầu.
Viên Cương quay người đi đến bên bệ cửa sổ, cầm mấy hòn đá đặt trên bệ cửa sổ đi tới, lần lượt bày trên bàn ngay trước mặt Ngưu Hữu Đạo. Tổng cộng có ba hòn đá hình dạng khác nhau, có tảng màu đen, có màu đỏ sậm còn có màu vàng.
Ngưu Hữu Đạo cầm hòn đá màu đen trên tay, sờ một chút thì phát hiện ngón tay biến thành đen, cau mày nói: “Than đá?”
Buông xuống lại cầm hòn đá đỏ sậm nơi tay, cẩn thận xem xét rồi nói thầm một tiếng. “Quặng sắt?”
Viên Cương gật đầu. “Không sai, chính là than đá và quặng sát, là ta thấy trẻ con cầm chơi lúc đi xem xét trong thôn. Hai thứ này hẳn không phải ngẫu nhiên trùng hợp đồng thời xuất hiện ở trong thôn. Còn nữa, tay của không ít người trong thôn giống với tay cả thợ rèn thường xuyên tiếp xúc với nhiệt độ cao, hẳn là có không ít thợ rèn.”
Ngưu Hữu Đạo hiểu rõ ý hắn ta, hai thứ này cùng xuất hiện một nơi rất không bình thường. Có cơ sở chế tạo đồ sắt, lại có nhiều thợ rèn như vậy ẩn cư trong thôn trang làm ra nhiều đồ sắt để làm gì? Kết hợp với bối cảnh quân đội của Ninh vương, đáp án vô cùng sống động, chế tạo quân giới!
Đặt quặng sắt trong tay xuống, Ngưu Hữu Đạo lại cầm khối đá màu vàng lên xem xét, sau khi nhìn kỹ lại đặt ở trước mũi hít hà. “Lưu huỳnh?”
Viên Cương gật đầu: “Cũng là đồ chơi trên tay trẻ con, cái này có lẽ liên quan đến ngọn núi lửa kia.”
Để đồ vật trên tay xuống, ngón tay Ngưu Hữu Đạo nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, vẻ mặt lộ tia đăm chiêu. Chế tạo một lượng lớn quân giới như thế này vận chuyển trong núi sâu ra có tiện không? Nghĩ đến con sông ngầm kia có thể thông đến sơn trang huyện Thương Lư, có lẽ còn có thể thông

ra cửa biển, hắn không khỏi cười ha ha: “Thôn trang này chọn vị trí này xem ra đúng là đã bỏ rất nhiều tâm tư.”
Ngày hôm sau, Ngưu Hữu Đạo vừa mở cửa, lại thấy bóng dáng quen thuộc đứng ngoài cửa, hắn nhìn Thương Thục Thanh mỉm cười.
Ngưu Hữu Đạo đi xuống bậc thang, Thương Thục Thanh ngơ ngác một chút, phát hiện tóc hắn đã lại tùy tiện buộc sau lưng, khôi phục kiểu tóc tùy tiện trước đây.
Trong lòng nàng nghĩ rất nhiều, hơi có vẻ trầm mặc.
Vẫn là Ngưu Hữu Đạo chủ động giải thích nói: “Ta phải tốn ba ngày tĩnh tâm, buông lỏng bản thân bài trừ tạp niệm, trong thời gian bế quan này không muốn có bất kỳ trói buộc nào.” Hắn định nhân lúc bế quan cắt đứt chuyện giúp mình chải đầu bới tóc của nữ nhân này, tránh thịnh tình không thể chối từ, luôn bắt quận chúa người ta chải đầu giúp ngươi thì thành ra thể thống gì. Thời gian lâu dài cô nam quả nữ cứ dây dưa không rõ ràng rất dễ khiến người ta hiểu lầm.
Ngoài ra, giờ hắn cũng đã biết búi tóc rồi, nhìn mãi thì cũng phải học được chứ.
Thì ra là thế! Thương Thục Thanh hơi cười nói: “Cũng tốt!”
Ngưu Hữu Đạo nhìn xuống chân của nàng. “Quận chúa gần đây vẫn nên nghỉ ngơi nhiều một chút.”
Thương Thục Thanh khẽ gật đầu.
Dùng xong điểm tâm, Viên Cương cùng Viên Phương đi theo sau lưng Ngưu Hữu Đạo, đi dạo khắp thôn.
Ngưu Hữu Đạo cũng thật sự đang buông lỏng thể xác tinh thần, áo không buộc đai lưng rộng rãi lắc lư, tóc dài sau lưng, ngay cả kiếm cũng không cầm mà đưa cho Viên Cương.
Đồng ruộng, vườn cây, còn cả những bông cải khẽ đong đưa trong gió dưới ánh mặt trời, bóng dáng những phụ nhân đang bận rộn.
“Thật là một cảnh điền viên đẹp mắt.” Sau khi hít sâu một hơi, Ngưu Hữu Đạo khen: “Lão Hùng, ta nói với bọn họ một tiếng, để bọn họ xây dựng Nam Sơn tự ở đây, như thế nào?”
Viên Phương không chút do dự cự tuyệt một tiếng. “Không muốn!”
Ngưu Hữu Đạo dừng bước quay người, giang hai cánh tay kinh ngạc nói: “Một nơi đẹp đẽ khung cảnh sơn thanh thủy tú thế này, bản thân

cơm no áo ấm, không hề bị người ta quấy nhiễu, vì sao không muốn?”
Viên Phương bộ dạng phục tùng rủ mắt xuống nói: “Người ở đây quá ít, hương hỏa không thể thịnh vượng, Nam Sơn tự sao có thể nấp ở nơi vô danh vắng vẻ này.”
“Lúc nào cũng nhớ chút tiền dầu vừng ấy, không có tiền đồ.” Ngưu Hữu Đạo khinh bỉ một chút, xoay người tiếp tục tiến lên, hắn chẳng qua chỉ đang nói đùa thôi.
Viên Cương một bên không nhiều lời cũng chêm vào một câu: “Muốn Nam Sơn tự nổi danh, chùa miếu chưa hẳn phải lớn, khu vực chưa hẳn phải phồn hoa. Núi không so cao, có tiên là nổi tiếng, nước không so sâu, có rồng thì ắt linh. Chỉ cần trụ trì ngươi đủ danh vọng, Nam Sơn tự dù có vắng vẻ thì cũng sẽ có quan lại quyền quý nghĩ đủ mọi cách tìm tới cửa đưa tiền dầu vừng. Đến lúc đó chỉ sợ ngươi ước gì được thanh tĩnh."

Chương 143: Bế Quan (2)

Ngưu Hữu Đạo nhấc tay gõ gõ sau vai Viên Phương: “Lão Hùng, nghe chưa, lời Hầu Tử rất có lý. Chức trụ trì của ngươi chi bằng tặng cho Hầu Tử làm đi.”
Viên Phương giống như được cảnh tỉnh, sững sờ ngay tại chỗ, kinh ngạc nhìn Viên Cương thất thần, trong miệng tự lẩm bẩm. “Núi không so cao, có tiên là nổi tiếng, nước không so sâu, có rồng thì ắt linh...”
Ngưu Hữu Đạo cùng Viên Cương lần lượt dừng bước, đều quay người nhìn hắn ta.
Viên Phương chợt bước nhanh về phía trước, chắp tay trước ngực với Viên Cương, mặt kích động nói: “A Di Đà Phật, nếu không nhờ vào chân ngôn của Viên gia, không biết bần tăng còn chấp mê đến khi nào!” Dứt lời bái thật sâu.
Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương nhìn nhau im lặng, trong lòng đều nói thầm, yêu tinh kia tưởng là thật!
Viên Phương đứng thẳng dậy, lại bổ sung thêm một câu: “Có điều xây Nam Sơn tự ở đây cũng không được, quá hẻo lánh, quan lại quyền quý sợ là nghĩ hết cách cũng chẳng cách nào tìm được đến đây.”
Hai người quay đầu bước đi, coi lời hắn ta như tiếng đánh rắm, có quỷ mới có ý định giúp ngươi xây chùa ở đây.
Hai người cũng đã sớm lĩnh giáo, chỉ cần nói tới chuyện Nam Sơn tự, yêu tinh kia sẽ rất nghiêm túc. Vui vẻ làm yêu tinh không làm, cứ quyết tâm phải làm trụ trì bằng được!
Tiện đường vòng đến lưng một ngọn núi có một dòng sông nhỏ chảy xiết, hình ảnh náo nhiệt dưới sông hấp dẫn ba người ngừng chân.
Bên bờ có người khiêng một khúc gỗ tròn lên thượng du, trong dòng sông có người đang ngồi trên thanh gỗ tròn như đang cưỡi ngựa, nhanh chóng lao xuống theo dòng nước xiết. Nhưng không phải chỉ có một

người xông tới mà từng đợt người xông xuống, người ngồi trên khúc gỗ tay cầm gậy gỗ làm đao thương, bên trên gậy gỗ bọc rất nhiều vải bố ngâm nước không biết đã nặng thêm bao nhiêu. Từng người một quơ gậy gỗ trái đâm phải giết, ai nấy đều hung hăng, lần lượt đánh cho người bên cạnh mình ngã lộn nhào xuống sông.
Dù Ngưu Hữu Đạo không hiểu chém giết trên chiến trường cũng có thể nhận ra đây rõ ràng là huấn luyện kỵ binh chém giết, có điều huấn luyện kiểu này khó tránh khỏi có chút nguy hiểm, bị khúc gỗ tròn lớn trôi trong dòng nước xiết này đụng vào một chút, không cần nghĩ cũng biết. Người huấn luyện không xốc tinh thần lên mười hai phần mà cẩn thận cũng không được.
Cưỡi khúc gỗ tròn trong dòng nước chảy xiết muốn giữ được thăng bằng quá khó khăn, còn khó hơn trên lưng ngựa nhiều. Huống hồ còn phải chém giết lẫn nhau, cũng không biết những người này luyện bao lâu mới luyện được phản ứng cân bằng này. Chỉ thấy không ngừng có người bị đánh rơi xuống nước dần trôi về phía dòng nước phẳng lặng, sau đó lại kéo gỗ lên bờ, cùng khiêng lên thượng du.
Đằng sau truyền đến tiếng bánh xe, ba người quay đầu nhìn lại thì thấy Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn được người ta đẩy tới, đứng bên cạnh ba người.
“Lúc đầu, bậc cha chú của bọn họ, dù đã chết, tan phế hay bị thương cũng đều muốn để chúng tới đây ẩn cư tránh loạn thế, sống cuộc sống an ổn... Sau khi tin Ninh vương gặp nạn truyền đến, nơi này cũng không phải nơi có thể an ổn lâu dài nữa. Không có nơi nào là có thể bảo mật mãi mãi, sớm muộn gì chúng cũng quét đến đây, phải chuẩn bị trước để tự vệ, cũng là vì tiểu vương gia!” Mông Sơn Minh nhìn nhóm thanh niên đang huấn luyện chém giết, buông tiếng thở dài.
Nơi này hơi ồn ào, không phải nơi nói chuyện, ông đưa tay làm dấu mời. Mấy người cùng chiếc xe lăn dạo bước trên con đường nhỏ.
Đánh giá xung quanh, Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Nơi này đại khái ở vị trí nào?”
Mông Sơn Minh: “Đã ra khỏi quận Thanh Sơn, nói chính xác, vị trí đại khái hẳn đã ở cảnh nội nước Triệu. Có điều nơi này sâu trong dãy núi lớn mênh mông, địa thế hiểm trở không thích hợp cho người ta sinh

sống, cộng thêm hoàn cảnh trời sinh đặc biệt, hầu hết khắp nơi trong núi đều bị chướng khí bao bọc, người ngoài rất khó tìm được đến đây. Nếu không có mật đạo kia, người nơi này cũng rất khó ra ngoài. Cho dù không có chướng khí quấy nhiễu, vì nguyên nhân địa hình, người bình thường muốn vượt qua những ngọn núi mênh mông hiểm trở xung quanh cũng khó. Sư phụ ngươi là Đông Quách tiên sinh từng tới đây, ông ta cố ý đi đến khảo sát, chắc người thường không tốn vài tháng e đừng nghĩ đến việc tới được đây. Chúng ta chỉ chiếm một khu vực nho nhỏ trong dãy núi lớn mênh mông, như giọt nước trong biển cả, người ngoài cho dù có tâm, muốn tìm đến nơi đây cũng không dễ dàng, cho nên ngươi có thể an tâm ở đây bế quan tu luyện!”

Đông Quách Hạo Nhiên đã từng tới đây? Ngay cả nơi này cũng từng tới, xem ra quan hệ với Ninh vương thật sự không phải bình thường! Ngưu Hữu Đạo nói thầm trong lòng một tiếng, hỏi: “Sư phụ ta đã từ trên mặt đất ra vào nơi này, nói cách khác, các ngươi có cách vượt qua chướng khí của núi này sao?”

“Ừm!” Mông Sơn Minh khẽ gật đầu. “Ở trong núi này lâu, ít nhiều cũng quan sát được vài manh mối khắc phục...”

Ba ngày sau, Ngưu Hữu Đạo đứng trước một sơn động, hai tay tự nhiên rủ xuống, nhắm mắt lặng im.

Sơn động này cũng ở giữa sườn núi, đã khá lâu đời, gần đây mới được người ta mở ra. Sau khi biết Ngưu Hữu Đạo muốn tìm nơi bế quan lý tưởng, Mông Sơn Minh bảo hắn xem thử chỗ này có được không. Ngưu Hữu Đạo vừa nói được thì ông liền lập tức cho người đến quét dọn sạch sẽ, còn đổ bột lưu huỳnh trên mặt đất.

Xung quanh sắp xếp người canh phòng ngày đêm, không cho người không có phận sự tới gần.

Sở dĩ tìm sơn động là bởi vì đủ dày, chỉ cần có người gác ở cửa hang sẽ không dễ bị người ta đánh lén. Ngược lại, nếu ở trong những căn nhà trong thôn sẽ có rất nhiều lo lắng. Ngưu Hữu Đạo chưa từng có kinh nghiệm đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ kỳ, tất cả đều chỉ đọc từ điển tích, thêm nữa hắn không có đan dược cần thiết để đột phá cảnh giới, cần dùng cách do mình tự sáng tạo để đột phá. Hắn cũng không giống mấy đệ tử môn phái kia, trong môn phái có thể cung cấp một nơi bế quan

được bảo vệ an toàn, không cần lo lắng bị người ta quấy rầy, cho nên tình hình của hắn chỉ có thể tự cẩn thận một chút.
Viên Cương cùng Viên Phương từ trong động đi ra, Viên Cương nói: “Đạo gia, kiểm tra cẩn thận rồi, không có vấn đề gì.” Hai người đã kiểm tra toàn bộ hang động nhiều lần, mỗi một góc đều không hề bỏ sót.
Ngưu Hữu Đạo mở hai mắt ra, thần sắc bình tĩnh nói: “Trong khoảng thời gian này làm phiền hai vị.”
Viên Cương không nói gì, Viên Phương hắc hắc nói: “Nên làm mà.”
Không nói nhiều, Ngưu Hữu Đạo không buồn không vui, thần sắc bình tĩnh, không nhanh không chậm đi vào trong sơn động, một mình biến mất trong bóng tối.
Viên Cương và Viên Phương buông tấm vải dày tạm thời che cửa động lại, ngăn ngừa gió mưa thổi vào, tiếp đó liền quay người canh giữ ở cửa hang.
Bản thân mình cần bao lâu để đột phá, bản thân Ngưu Hữu Đạo cũng không rõ. Tóm lại, từ hôm nay trở đi hai người họ sẽ hộ pháp mình, không được rời đi một khắc, cùng lắm là thay nhau trốn vào sau tấm vải nghỉ ngơi.
Không gian trong sơn động không lớn, trong cửa nhỏ bên trong lại rất rộng, giống hình hồ lô, nó được chia ra làm mấy bậc, nơi sâu nhất có một chiếc đèn dầu đặt trên mặt đất.
Đi vào trong cùng, Ngưu Hữu Đạo quay người khoanh chân ngồi xuống, sau khi hô hấp nhịp nhàng liền chậm rãi đồng thời phất ống tay áo một cái, một cỗ kình phong dập tắt ngọn đèn, trong động hoàn toàn rơi vào bóng tối...
Bên cạnh một đình nghỉ mát ở sườn núi, Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn, Thương Thục Thanh đẩy xe lăn ở phía sau. Hai người nhìn sơn động đối diện, nhìn Ngưu Hữu Đạo đi vào, nhìn màn vải buông xuống, nhìn Viên Cương và Viên Phương bảo vệ nghiêm ngặt tại cửa hang.
Mông Sơn Minh lên tiếng hỏi: “Nhìn bộ dáng thì có vẻ tuổi của hắn cũng không lớn nhỉ?”
Thương Thục Thanh suy tư một chút. “Thời niên thiếu đến Thượng Thanh tông, bị Thượng Thanh tông giam lỏng năm năm thì được ta mời xuống núi, tuổi tác chắc chắn không lớn, có lẽ xấp xỉ ta.”

Mông Sơn Minh nhìn chằm chằm sơn động khẽ gật đầu, lại cảm khái nói: “Không tầm thường, không tầm thường! Đông Quách tiên sinh quả có con mắt nhìn người, chẳng trách trước lúc lâm chung lại thu hắn làm đệ tử, Thượng Thanh tông e là đã bỏ lỡ một cơ duyên lớn.”

Chương 144: Đột Phá

Chương 144: Đột Phá
Ánh mắt đang nhìn chằm chằm sơn động của Thương Thục Thanh lại dời lên người ông, hiếu kỳ nói: “Mông bá bá, không phải tu sĩ bế quan tu luyện là chuyện rất bình thường sao? Vì sao người lại cảm khái như vậy?”
Mông Sơn Minh: “Mặc dù ta không phải tu sĩ, nhưng trước kia từng tiếp xúc rất nhiều, cũng khá hiểu về tu sĩ. Tuy bế quan tu luyện là chuyện hết sức bình thường, nhưng không đến mức như hắn. Thông thường, tu luyện đều có thể dừng lại bất cứ lúc nào, có tình huống gì đột nhiên phát sinh cũng đều có thể tự ứng đối được. Nhưng có một loại tu luyện không phải bế quan tu luyện bình thường, khi tu vi sắp đột phá bình cảnh để tiến giai lên cảnh giới kế tiếp, lúc này tu sĩ sẽ rất yếu ớt, không có khả năng tự vệ gì, ngay cả một đứa trẻ lên ba cũng có thể giết hắn, không thể chịu được quấy nhiễu, nếu không nhẹ thì tu vi cả đời sẽ bị hạn chế, nặng thì tẩu hỏa nhập ma, nghiêm trọng hơn sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Quận chúa nhìn bộ dạng như lâm đại địch của hắn, còn mời chúng ta cử người đề phòng bốn phía, quận chúa cảm thấy hắn thuộc dạng bế quan tu luyện nào?”
Thương Thục Thanh hãi hùng khiếp vía: “Hình như là cái sau!”
Mông Sơn Minh gật đầu: “Ta cũng nghĩ vậy! Quận chúa nói đã từng thấy hắn động thủ ở Nam Sơn tự, ba sư huynh đều tùy tiện thua trong tay hắn, kết hợp với tình huống hiện tại, e là hiện giờ vị này đang bế quan để đột phá cảnh giới Trúc Cơ, tám chín phần mười là vậy! Tuổi trẻ như thế đã sắp đột phá cảnh giới Trúc Cơ, trong giới tu hành hắn là vô cùng hiếm thấy, đợi một thời gian nữa, tiền đồ của hắn sẽ huy hoàng lắm đấy! Nếu hắn có thể thuận lợi xuất quan... Quận chúa, cần phải nhắc nhở

vương gia, phải giao hảo với người này, đừng là Thượng Thanh tông thứ hai!”
Thương Thục Thanh gật đầu dạ: “Mông bá bá, ta nhớ kỹ rồi.” Trong lòng thì suy nghĩ, ta vẫn luôn làm như vậy mà.
“Trong thời gian ngắn sẽ không ra được đâu, đi thôi!” Mông Sơn Minh thản nhiên nói.
Thương Thục Thanh đẩy xe lăn quay người, chậm rãi xuống núi. Khi xuống trước sườn núi thì có người đến đỡ, đẩy xe lăn xuống núi...
Trong động, ánh đèn vừa dập tắt, thể xác và tinh thần của Ngưu Hữu Đạo cũng dần chìm trong bóng tối, không hề có bất kỳ tạp niệm gì.
Trong bóng tối đột nhiên một điểm sáng khuếch tán ra, cánh cửa thân thể mở ra, tâm thần từ đó tiến vào.
Người trong giới tu hành gọi đây là nội thị.
Khi cảm nhận tình hình trong cơ thể đến một loại cực hạn nào đó, khi tất cả tình hình tập hợp hoàn chỉnh lại, thì kết cấu, hình thái tự nhiên sẽ hình thành, tất cả những gì trong cơ thể sẽ tự nhiên huyễn hóa thành hình ảnh rõ ràng trong đầu. Cho dù là chuyện khác, khi nắm giữ được tất cả các chi tiết thì tối thiểu cũng sẽ nắm giữ được hình dáng đại khái của sự vật.
Trong nháy mắt tập trung tâm thần trong cơ thể, tất cả biến hóa trong cơ thể đã hiện hết trong đầu Ngưu Hữu Đạo.
Kim quang cùng ngân quang đối nhau chậm rãi xoay tròn, trong hai mạch nhâm đốc đều có một cặp. Khí kình tràn đầy quanh quẩn, bất cứ lúc nào cũng có thể bắn ra khí thế mạnh mẽ.
Đối với tu sĩ mà nói, đây là hiện tượng rất kỳ lạ. Đối với những tu sĩ bình thường, nguồn gốc của chân khí trạng thái tĩnh đều ở trong khí hải đan điền. Trong khi đó, chân khí của Ngưu Hữu Đạo lại bắt nguồn từ hai đạo, tồn tại trong hai mạch Nhâm Đốc. Có điểm lợi này, khí cơ có thể phát động ra để phản ứng với bên ngoài một cách nhanh nhất.
Trong cơ thể còn 31 đạo Hộ pháp truyền thân phù, vẫn như mạng nhện chiếm cứ 31 huyệt vị.
Vốn dĩ trước có 36 đạo, con quạ đen trong thôn miếu nhỏ đã hủy mất một đạo, khi phi nhanh bằng bè tre đã dùng một đạo, lúc chống cự lại công kích của Đường Tố Tố đã dùng một đạo, tu luyện Càn Khôn quyết đã dùng hai đạo, nên còn lại ba mươi mốt đạo.

Sau khi rời khỏi Thượng Thanh tông, trên cơ bản hắn không còn dám tiếp tục luyện hóa. Nếu cứ tiếp tục luyện hóa hấp thu, chân khí càng ngày càng sung mãn mạnh mẽ, không phải sẽ làm cho kinh mạch sập đổ sao.

Trúc Cơ, tên như nghĩa, tức là xây dựng nền tảng kiên cố, mà nền tảng của hành khí chính là kinh mạch.

Mục đích bế quan lần này là đột phá cảnh giới, đột phá cảnh giới Trúc Cơ tức là rèn luyện cho kinh mạch cường đại hơn, kênh đào chỉ có thể chứa được dòng suối nhỏ sẽ biến thành chứa thành đường sông có thể chứa cả dòng sông lớn cuồn cuộn.

Điều tiết tinh thần khí sau khi đến trạng thái tốt nhất, hai cặp kim quang và ngân quang trong hai mạch Nhâm Đốc nhanh chóng thi pháp điều động, hai cặp quang mang tụ hợp với nhau, cùng lao đến chiếm cứ một Truyền pháp hộ thân phù trong huyệt vị, xoay vòng nhanh tróng, khí kình nóng lạnh đan xen luyện hóa.

Dưới tình huống bình thường, tu sĩ đột phá cảnh giới Trúc Cơ cần không ít “Linh Nguyên đan”, đan này cũng chính là tài nguyên tu hành quan trọng nhất của tu sĩ trong thiên hạ, phải thu thập linh thảo để luyện chế, ẩn chứa một lượng linh khí lớn. Trong các môn các phái, khi đệ tử môn phái chuẩn bị đột phá đều sẽ cung cấp linh đan trợ lực, nhưng mà Ngưu Hữu Đạo không có điều kiện này. Thượng Thanh tông giam lỏng hắn năm năm, một viên cũng không cho hắn, cho tới giờ hắn chưa từng biết tư vị của “Linh Nguyên đan” là gì.

May là Đông Quách Hạo Nhiên lấy pháp nguyên bổn mệnh đặt 36 đạo Truyền pháp hộ thân phù trong cơ thể hắn, may là hắn tu luyện Càn Khôn quyết có thể luyện hóa chân khí dị chủng trong cơ thể để sử dụng.

Từ trên ý nghĩa thực chất mà nói, Truyền pháp hộ thân phù Đông Quách Hạo Nhiên đánh vào cơ thể hắn có ẩn chứa lượng chân khí cực lớn.

So sánh một chút, linh khí giống như bụi dễ dàng thổi bay, còn pháp nguyên bổn mệnh là những hòn đá cứng rắn ngưng tụ từ bụi, chênh lệch giữa chúng không cần nghĩ cũng biết. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao một đạo Truyền pháp hộ thân phù dùng phương thức phóng thích năng lượng ra có thể có được uy lực ngăn được một đòn của tu sĩ Kim Đan Đường Tố Tố!

Hai cặp cầu sáng vàng và bạc xoay vòng thật nhanh quanh đạo Truyền pháp hộ thân phù kia, tốc độ luyện hóa được Ngưu Hữu Đạo mở đến nhanh nhất.
Hai cặp quang cầu không ngừng luyện hóa pháp nguyên bổn mệnh của Đông Quách Hạo Nhiên, chân khí luyện hóa ra trực tiếp bị hấp thu, giống như đói khát, hấp thu càng nhiều, cặp quang cầu càng như tinh thần phấn chấn, phát ra hào quang rạng rỡ.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo thân là vật dẫn cho chúng dung nạp áp lực càng ngày càng lớn. Cặp quang cầu này hấp thu càng nhiều chân khí, khí kình tràn đầy tản ra càng mạnh mẽ. Ngưu Hữu Đạo có thể cảm nhận được khí kình tràn ngập trong các kinh mạch của cơ thể đang dần dâng lên, dần bành trướng.
Nếu tình hình này cứ tiếp tục cũng tức là áp lực bành trướng kinh mạch phải tiếp nhận càng lúc càng lớn.
Thời gian dần trôi qua, Ngưu Hữu Đạo thân trong bóng tối lộ vẻ mặt đau đớn, trên mặt ứa ra một tầng mồ hôi mỏng.
Kinh mạch trong cơ thể đang căng lên từng chút một, hắn không thể nào dừng lại được, vẫn phải tiếp tục, vẫn phải khống chế hướng đi của áp lực bành trướng, không thể để cho có chỗ căng lên rồi nổ tung. Có những chỗ vẫn chưa vỡ ra, nhất định phải duy trì tất cả kinh mạch trong cơ thể đều có mức độ căng nứt như nhau. Đây đúng là tự mình gây nghiệt.
Trong cơ thể giống như đang bị xé rách, đau đớn không cần phải nghĩ cũng biết, không biết quá trình này trôi qua bao lâu.
Cho đến khi tất cả kinh mạch trên dưới cơ thể dường như đều được nới rộng gấp đôi, hiện đầy các vết rách. Cho đến khi Ngưu Hữu Đạo không còn cảm giác gì ngoài đau đớn, cảm thấy nếu còn tiếp tục kéo dài thì toàn bộ kinh mạch sẽ hỏng mất, cảm giác kinh mạch đã bị ép đến cực hạn, hắn mới dừng việc luyện hóa hấp thu vận chuyển áp lực.

Chương 145: Thành Công

Chương 145: Thành Công
Hai bàn tay run rẩy chậm rãi nâng lên trước người, tạo thành hình quả cầu chậm rãi đưa lên trước ngực.
Hai cặp quang cầu vàng bạc bắt đầu lao tới kinh mạch toàn thân, không ngừng vận chuyển các đại chu thiên, đồng thời năng lượng tán loạn khắp cơ thể rắc ra những ngôi sao nhỏ màu vàng và bạc, rải ra vô số ánh sao lấp lánh. Những ngôi sao không ngừng bay ra bắt đầu thẩm thấu vào những kẽ nứt lít la lít nhít trên kinh mạch. Lúc này có thể nói khổ tận cam lai, vô số ánh sao lấp lánh rót vào miệng vết thương cảm giác rất ấm áp, rất thoải mái đến mức hồn phách cả người muốn bay cả ra ngoài.
Thoải mái sau khi rã rời cực độ khiến người ta buồn ngủ vô cùng. Ngưu Hữu Đạo liều mạng duy trì ý thức, đảm bảo tỉnh táo, không cho phép mình ngủ. Nếu vào lúc này không thể rót năng lượng cải tạo kinh mạch vào để kinh mạch trở nên cường đại cứng cỏi, chẳng những phí công nhọc sức, mà những kinh mạch sau khi tổn hại cũng sẽ bị phế đi, không cách nào hành khí được.
Nguyên nhân rất đơn giản, kinh mạch mở rộng đến trạng thái này đã bị ép đến cực hạn, một khi kinh mạch trong cơ thể khép miệng vết thương lại, ngươi sẽ không cách nào làm nó căng nứt lần thứ hai, cho dù có cưỡng chế để căng nứt thì cũng sẽ lập tức nổ tung.
Cùng với vô số ngôi sao nhỏ không ngừng bay ra, ánh sáng trên hai cặp quang cầu cũng càng lúc càng mờ nhạt.
Quá trình này không biết kéo dài bao lâu, Ngưu Hữu Đạo đã không còn tinh lực để tính toán thời gian, chỉ biết kiên trì và kiên trì.
Mãi cho đến khi quang hoa bao phủ trên hai cặp quang cầu hoàn toàn không còn, lộ ra màu vàng bạc vốn có, bản tôn cũng ảm đạm phai mờ, gần như không xoay tròn được nữa, Ngưu Hữu Đạo mới dừng thi triển

tiếp. Hắn chậm rãi mở hai mắt ra, trước mắt là một vùng tăm tối, không nhìn thấy được gì cả.
Hắn định cử động thì phát hiện ngay cả ngón tay cũng khó động đậy, vừa cử động đã đau đớn không chịu nổi, cử động mạnh chút là có cảm giác sắp gục ngã, nhục thân đã khó khống chế sự cân bằng. Hắn bèn yếu ớt gọi: “Hầu Tử... Hầu Tử... Hầu Tử...”
Không biết gọi bao nhiêu tiếng, bên ngoài mới lờ mờ truyền đến giọng Viên Phương: “Viên gia, hình như Đạo gia gọi người đấy.” Vẫn là thính giác của hắn ta linh mẫn.
Phía cửa hang đột nhiên lộ ra ánh sáng, có người xốc màn vải lên. Đợi nghe một lúc, xác định là tiếng kêu của Ngưu Hữu Đạo, hai người liền bước nhanh tới.
Một cây châm lửa đốt lên, châm ngọn đèn dầu trong góc.
Viên Cương bưng đèn cùng Viên Phương đến gần Ngưu Hữu Đạo, đầu tiên ngửi thấy mùi máu tươi. Đợi sau khi thấy rõ dáng vẻ Ngưu Hữu Đạo, hai người đều giật nảy mình. Cơ thể Ngưu Hữu Đạo như bị dính một lớp máu, bên ngoài đã kết một tầng vảy, hoàn toàn thay đổi, ánh mắt ảm đạm bất lực.
“Đạo gia, người thế nào?” Viên Cương quá sợ hãi, vội vàng đỡ hắn.
“Không sao, không sao, đừng đụng lung tung vào ta, giờ ta chưa thể cử động được...” Ngưu Hữu Đạo yếu ớt lắc đầu nói, chính hắn hiểu rõ máu trên người mình từ đâu ra, chính là một chút máu đổ ra từ lỗ chân lông lúc đột phá tu vi.
Viên Cương nghe vậy vội vàng buông ra, gương mặt trước nay không đổi sắc lộ vẻ căng thẳng: “Đạo gia, giờ ta phải làm thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo suy yếu hỏi: “Ta bế quan bao lâu?”
Viên Phương lập tức nói tiếp: “Chín ngày! Đạo gia, ngài đã bế quan ròng rã chín ngày!”
Chín ngày? Ngưu Hữu Đạo đau thương cười một tiếng, chín ngày không uống một giọt nước chẳng trách lại khát thế, trong cổ họng phát ra âm thanh: “Nước... khát... nước...”
Viên Cương liên tục gật đầu, quay đầu nhìn lại, phát hiện Viên Phương đang ghé đầu sang, mặt mày tò mò đánh giá tình trạng Ngưu Hữu Đạo. Viên Cương lập tức tức giận, đá một cước ra, trực tiếp đá lăn Viên

Phương không kịp trở tay xuống bậc thang, cũng nổi giận gầm lên một tiếng: “Nhìn cái gì vậy? Nước! Không nghe thấy sao? Còn không mau đi lấy!”
“A?” Viên Phương nhảy dựng lên khó hiểu. “Ồ!” Chợt phản ứng lại, vội vàng chạy đi.
Chỉ chốc lát sau, hắn ta lại chạy trở về, trong tay bưng một cái hũ.
Hắn ta định mớm nước cho Ngưu Hữu Đạo nhưng Viên Cương không cho, giành lại, cẩn thận từng li từng tí bón nước ngoài miệng Ngưu Hữu Đạo, để nước chậm rãi chảy vào miệng hắn.
Chậm rãi nuốt xuống không ít nước vào bụng, Ngưu Hữu Đạo ngậm miệng, Viên Cương đặt cái hũ xuống, vẻ mặt nghiêm túc nhìn hắn.
Ngưu Hữu Đạo lại yếu ớt nói: “Hơi đói, nấu chút cháo đi.”
Viên Cương lập tức quay đầu, Viên Phương vô thức nhảy ra sau, lại liên tục nói: “Ta đi làm ngay!” Rồi biến mất nhanh như chớp.
Viên Cương nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo, ngữ khí trầm trọng nói: “Đạo gia, sao lại thành ra thế này?”
Ngưu Hữu Đạo: “Không có việc gì, hiện tượng bình thường, chừng một tháng hắn là có thể khôi phục, có điều tạm thời ta không thể cử động, chắc phải ở đây dĩnh dưỡng ba ngày đợi kinh mạch ổn định mới có thể ra được.”
Viên Cương: “Đạo gia, người đột phá cảnh giới này đều vậy sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Cũng không khác gì mấy, có điều những kẻ kia có điều kiện có linh đan trợ giúp chữa trị kinh mạch bị tổn thương, khôi phục nhanh, còn tình cảnh của ta trước kia bị người ta nhìn chằm chằm không tiện qua lại với ngoại giới, cộng thêm không muốn gây sự chú ý của Thiên Ngọc môn nên đành phải dùng cơ thể để cứng rắn chống lại.”
Nhìn bộ dạng thê thảm này của hắn, mặt Viên Cương căng ra: “Thượng Thanh tông đáng chết, sớm muộn gì ta cũng san bằng nơi ấy!”
Ngưu Hữu Đạo bất lực cười một tiếng, biết gã trách Thượng Thanh tông vô tình đến mức để hắn lấy thân thể để cứng rắn chống lại. “Chỉ dựa vào ngươi? Ngươi đánh thắng bọn hắn sao?”
Viên Cương: “Người quên nơi này có lưu huỳnh?”
Ngưu Hữu Đạo sửng sốt một chút, hai chữ “thuốc nổ” hiện lên trong đầu, trong nháy mắt liên tưởng đến xuất thân của Hầu Tử. Trước kia Hầu

Tử là người chuyên sử dụng vũ khí súng ống đạn dược, phương pháp điều chế các loại thuốc nổ thô sơ cũng có thể nắm được. Muốn nổ sập Thượng Thanh tông, Hầu Tử thật sự có khả năng làm được việc này nên không khỏi có chút im lặng.
“Ngươi ấy, chuyện Thượng Thanh tông đã qua, chỉ cần bọn hắn không tìm ta gây phiền phức, ta cũng chẳng muốn dính líu gì đến bọn hắn. Nói cho cùng bọn hắn cũng không nợ gì ta, còn ta có thể có được tiến độ tu vi như hiện nay là cũng nhờ vào ân tình của Đông Quách Hạo Nhiên. Dù sao Đông Quách Hạo Nhiên cũng là đệ tử Thượng Thanh tông, Thượng Thanh tông có thể đối với ta bất nhân, ta cũng có thể đối với Thượng Thanh tông bất nghĩa, nhưng ta không thể cứ bám mãi Thượng Thanh tông không buông. Giang hồ cưỡi ngựa, gió cũng tốt, mưa cũng được, chỉ cần bọn hắn không quá đáng, việc này coi như qua, đây chính là giang hồ của ta, ngươi đừng làm loạn!” Ngưu Hữu Đạo lải nhải căn dặn một phen.
Thấy hắn phí sức nói một lô một lốc, Viên Cương nói:
“Ta biết rồi, người đừng nói nữa, nghỉ ngơi đi!” Nói xong xoay người đi châm bấc đèn của ngọn đèn dầu, chỉnh đèn sáng một chút.
“Ta vốn là loài rồng ngủ yên chốn nhân gian, dùng âm dương định ra cần khôn dễ như trở bàn tay...”
Một giọng hát kinh kịch yếu ớt chậm rãi vang lên.
Viên Cương bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ngưu Hữu Đạo xếp bằng ở kia cúi thấp đầu nhẹ nhàng ngâm nga.
Chăm chú nhìn một lát, Viên Cương chậm rãi ngồi ở trên bậc thang, bên tai nghe giọng hát đứt quãng, hai mắt nhìn chằm chằm ngọn đèn dầu mờ nhạt, rơi vào trầm tĩnh...
Tại cửa sơn trang Ninh vương huyện Thương Lư, Ngụy Đa quỳ ở đó, phơi nắng dầm mưa gần như không còn nhận ra hình người, cuối cùng đã ngã xuống đất.
Động tĩnh này lập tức khiến đám thủ vệ lo lắng, lần lượt có người chạy đến xem.
“Hình như chết rồi?”
“Ta xem thử nào... không thở, không có mạch đập!”
“Quỳ đến chết luôn rồi!”

“Ngươi nói nghe nhẹ nhàng thế! Đừng nói là quỳ nhiều ngày như vậy, bắt ngươi quỳ một ngày ngươi đã không chịu được rồi. Hắn quỳ mấy ngày mà không có một giọt nước, không lấy một hạt cơm vào bụng đấy!”
“Người này đầu óc có vấn đề à?”
Ồn ào ngoài cổng đã hấp dẫn sự chú ý của tu sĩ canh phòng trực luân phiên trong sơn trang, nhanh chóng kinh động đến Bạch Diêu.
Lúc Bạch Diêu ra, đám thủ vệ ở cổng đã khiêng Ngụy Đa lên.
Bạch Diêu lạnh lùng nói: “Các ngươi làm gì vậy? Ai bảo các ngươi động đến hắn?”
Một thủ vệ đang khiêng nói: “Pháp sư, hắn đã chết, vừa ngã xuống, đã quỳ chết rồi, chúng ta khiêng đi chôn."

Chương 146: Ánh Mặt Trời Ấm Áp

Chương 146: Ánh Mặt Trời Ấm Áp
Quỳ chết rồi? Lông mày Bạch Diêu run lên, ánh mắt nhìn Ngụy Đa tràn đầy rung động. Không ngờ trên đời này có người ngu dốt đến thế, có thể tự ép buộc mình quỳ đến chết, như vậy cần có nghị lực và bền chí cỡ nào?
Lão không khỏi bước nhanh về phía trước, đích thân đưa tay kiểm tra, kết quả phát hiện còn một mạch đập yếu ớt. Mạch đập quá yếu, gần như không có, người bình thường căn bản không phát hiện được.
“Lấy nước đến đây!” Bạch Diêu hét một tiếng, lập tức có người nghe lệnh chạy tới.
Bạch Diêu nhanh chóng móc ở hông ra một viên đan dược nhỏ, xé lớp vỏ ra, bóp miệng Ngụy Đa, viên dược bị lão nghiền nát, cho vào miệng y rồi lại đề khí chưởng một cái vào ngực y.
Nước đem đến, lão lại dặn dò: “Đút từ từ cho hắn.”
Thấy vậy, đám người đại khái hiểu ra, người này vẫn chưa chết. Lúc này có người đỡ đầu Ngụy Đa lên, mớm nước giúp.
Một hồi lâu sau, Bạch Diêu thu tay lại, sai hai người khiêng Ngụy Đa vào trong trang viên...
Ba ngày sau, Ngưu Hữu Đạo cũng ra khỏi sơn động, ngồi lên một cái kiệu để sẵn ngoài động. Cái kiệu này trước kia từng khiêng Thương Thục Thanh xuống núi, được Viên Phương mượn đến.
Mông Sơn Minh, Thương Thục Thanh, La An ba người đều ở dưới chân núi chờ, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo cả người đều đẫm máu thì kinh hãi. Thương Thục Thanh hoảng sợ bịt miệng lại, sửng sốt đến mức không nói được lời nào, đưa mắt nhìn người được khiêng đến.
Trở lại trong đình viện nhỏ đơn độc u tĩnh, Ngưu Hữu Đạo bị lột sạch, Viên Phương thi pháp đánh rơi lớp vỏ máu trên người hắn.

Sau đó Ngưu Hữu Đạo được ngâm trong thùng nước nóng, Viên Cương đứng cạnh thùng cẩn thận tắm rửa cho hắn, không dám dùng quá sức.
Vài ngày sau, Ngưu Hữu Đạo mới ra cửa, có thể tự mình chậm rãi đi khắp nơi, nhìn rất khoan thai, rất hài lòng.
Viên Cương gần như đi cạnh hắn một tấc không rời, cứ như chân sai vặt vậy.
Sáng ngày hôm sau, Ngưu Hữu Đạo dở khóc dở cười ngồi ở trước bàn trang điểm, Thương Thục Thanh đang chải tóc cho hắn.
Người ta có ý tốt, ngoan cường coi hắn là bệnh nhân để chăm sóc. Từ chối mãi mà không được, hắn lại không tiện nói mấy lời cay nghiệt quá, kết quả thành ra thế này.
Thời gian sau đó, Ngưu Hữu Đạo nhàn rỗi hiếm có, không cần tu luyện, mà tạm thời cũng không thích hợp tu luyện. Hắn đi tản bộ bên ngoài, thợ mộc ở đây đặc biệt làm cho hắn chiếc ghế nằm để hắn chợp mắt, sau đó thì lại nghiên cứu thứ trên gương đồng.
Ánh nắng ấm áp, Ngưu Hữu Đạo nằm trên ghế phơi nắng.
Viên Phương rất buồn rầu đứng bên hòn đá mài mài đậu nành. Hắn ta chẳng biết Viên Cương lấy được đậu này từ đâu ra, hình như muốn nấu gì đó ăn, thế là Ngưu Hữu Đạo tùy tiện nói hai câu, lại dời đá mài từ nhà hàng xóm tới bảo hắn ta ngâm đậu nành, sau đó thì mài đi mài lại thành thứ bột nhão trắng trắng này.
Sau khi Viên Cương được Ngưu Hữu Đạo chỉ điểm, lại chuyển từ trong nhà ra một vại muối thô lớn, sau đó dùng nước muối rửa, rửa ra một thứ chất lỏng đen sì, Viên Phương cũng không biết là muốn làm gì.
“Lão Hùng, ngươi đừng than thở nữa, không phải ngươi ăn chay sao? Đợi lát nữa ngươi cảm tạ Hầu Tử còn không kịp ấy!” Ngưu Hữu Đạo nằm phơi nắng chỉ chỉ vào Viên Phương đang cảm thấy rất nhàm chán.
Đợi hai bên đều làm xong, cuối cùng Ngưu Hữu Đạo cũng đứng dậy.
Ba người mang theo đồ vật đi đến phòng bếp, thứ được mài ra lại được bỏ vào nồi nấu rồi lại lọc bằng khăn lụa, sau đó Ngưu Hữu Đạo tự động thủ rắc cái thứ chất lỏng đen sì sì kia vào trong nồi, lúc múc ra đã biến thành thứ trắng xoá, trơn mềm, nhìn Viên Phương nháy mắt một cái.
Khăn lụa đã được trải sẵn trên vỉ hấp bằng trúc, thứ đồ màu trắng xóa được đổ vào, khăn lụa lại bao lại, đè một tảng đá đã được rửa sạch sẽ

lên.
Sau khi làm xong những thứ này, Ngưu Hữu Đạo thu tay lại, ở bên rửa tay, nói với Viên Cương: “Một khắc sau là xong rồi, biết chứ?”
Viên Cương khẽ gật đầu, nhìn thứ được đè dưới tảng đá kia, ánh mắt lộ ra tia dịu dàng hiếm có, nói: “Biết rồi, thật đơn giản.”
Thứ màu trắng xóa, trơn mềm trong nồi chưa dùng hết, Viên Cương đổ ra một bát, cho chút đường vào khuấy khuấy rồi đưa đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, chắp tay đi ra, nằm trong viện tiếp tục phơi nắng.
Không bao lâu sau, Viên Cương cũng ra. Viên Phương cầm cái bát trong tay đưa lưỡi liếm liếm, đuổi theo sau Viên Cương cười ha ha nói: “Viên gia, chúng ta lại làm thêm chút nữa đi.”
Viên Cương: “Hết rồi.”
Viên Phương: “Vẫn chưa no.”
Viên Cương mặc kệ hắn ta, đi ra ngoài. Sau khi trở về trong tay cầm một con cá tươi đã rửa sạch, không lâu sau trong bếp bay ra mùi thơm mê người.
Đúng lúc gặp Thương Thục Thanh đi vào, thấy Ngưu Hữu Đạo đang chợp mắt liền ngửi mùi thơm vào nhà bếp.
Giữa trưa, Thương Thục Thanh không rời đi mà cùng mấy người vây quanh một bàn, nhấm nháp cá tươi kho đậu hũ.
Mọi người ăn rất vui vẻ, Viên Phương nhìn đậu tương trong chén mình, lại nhìn nhìn mấy người hạ đũa ăn đồ tươi, trong mắt có chút tội nghiệp, cuối cùng chắp tay trước ngực lẩm bẩm, nhịn xuống ham muốn ăn mặn của mình.
Sau khi ăn chán chê, Thương Thục Thanh buông đũa xuống, có chút ngại ngùng nói: “Món đậu hũ này ăn ngon thật đấy, thật sự làm từ đậu nành sao?”
Viên Phương lập tức liên tục gật đầu. “Quận chúa, không sai, đúng là chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy. Còn cả cái tào phớ kia nữa, phủ thêm một lớp đường ăn quá ngon luôn, không tin người bảo Đạo gia làm thêm một nồi, việc xay tốn thể lực cứ giao cho ta!” Vỗ vỗ ngực.

Thương Thục Thanh nhìn Ngưu Hữu Đạo thử dò xét nói: “Đậu hũ này có thể chuyển vận đi bán, hắn sẽ kiếm được một khoản lớn đấy!”
Ngưu Hữu Đạo cười nhạt một tiếng, nói: “Ta không có hứng thú với việc này, quận chúa muốn học chi bằng tìm Hầu Tử lĩnh giáo.”
Hắn biết nữ nhân này không phải chưa từng gặp qua người có tiền, có thể là nàng đang suy nghĩ cho quân tư. Đối với hắn thì con đường tài lộ này thực sự không hề hứng thú, nếu không có thực lực tương đương để bảo vệ thì trong thời loạn thế khó mà giữ được. Càng là việc kiếm được tiền thì sẽ càng rước thêm phiền phức, huống chi hàm lượng kỹ thuật của thứ này thực sự không cao, rất dễ dàng bị học lỏm...
Giữa trưa, Viên Cương từ ngoài trở về, trên vai khiêng một bó gậy gỗ, hét lớn với Viên Phương: “Đóng cửa lại.”
Viên Phương chạy tới đóng cửa, một lát sau đi đến bên cạnh Viên Cương đang xếp mớ gậy gỗ, hiếu kỳ nói: “Viên gia, đây cũng là làm đồ ăn sao?”
Viên Cương đưa cây gậy gỗ đến trước miệng hắn ta: “Ngươi ăn à?”
Viên Phương nhẹ nhàng đẩy ra, ha ha nói: “Viên gia thật biết nói đùa.”
Viên Cương không giống như là nói đùa, mặt không thay đổi nhìn hắn ta hỏi: “Ta thường xuyên đánh ngươi, có phải trong lòng ngươi rất hận ta không?”
Viên Phương khoát tay. “Không có chuyện đó.”
Viên Cương: “Ta cho ngươi cơ hội báo thù, có muốn không?”
“Đã qua rồi, qua hết rồi, người một nhà cãi nhau ầm sẽ tổn thương hòa khí, đừng nói chuyện báo thù gì cả.” Viên Phương cảm thấy không ổn, ném lại một câu rồi bỏ đi.
Viên Cương cầm gậy gỗ cản lại: “Hôm nay cho ngươi cơ hội đánh ta, ta không đánh lại, không tránh, cũng không trả thù!”
Trong phòng, Ngưu Hữu Đạo nghe tiếng chậm rãi đi ra, đứng ở dưới mái hiên nhìn.
Đánh không đánh trả? Không tránh? Còn không trả thù? Viên Phương đánh chết cũng không tin mấy lời quỷ này của Viên Cương, nghiêm mặt nói: “Viên gia, bần tăng tuyệt đối không hề nghĩ đến chuyện trả thù người.”
Hắn ta cho rằng Viên Cương đang thử thăm dò mình.

Viên Cương mặc kệ hắn ta có muốn trả thù hay không, đưa cây gậy cho hắn ta. “Ta bảo ngươi đánh!”
Viên Cương không nhận, chắp tay trước ngực nói: “A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai!” Hung hăng lắc đầu.
Viên Cương trầm mặt xuống, vung gậy lên, đánh vào hư không bên cạnh tai hắn ta: “Ngươi không đánh ta, ta đánh ngươi đấy!"

Chương 147: Luyện Ngạnh Khí Công

Chương 147: Luyện Ngạnh Khí Công
"..." Viên Phương im lặng, thế này thì còn gì là đạo lý nữa. Hắn ta không khỏi nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo cầu cứu: "Đạo gia, việc này người phải làm chủ đi chứ?"
Ngưu Hữu Đạo đứng trên bậc thang cười tủm tỉm nói: "Bảo ngươi đánh thì ngươi cứ đánh đi, sợ cái gì! Nam tử hán đại trượng phu, lời nói nặng ngàn cân, hắn đã nói không đánh trả thì sẽ không đánh trả. Ngươi yên tâm, ta đứng đây theo dõi, nếu hắn dám trả thù, ngươi tìm ta!"
"Cái này..." Viên Phương rất do dự, đây không phải ép buộc sao.
Viên Cương dựng thẳng gậy trước mặt hắn ta. "Ta nói lại một lần cuối cùng, ngươi không đánh, ta đánh ngươi!"
Chưa bao giờ thấy một yêu cầu bất chấp lý lẽ như vậy, Viên Cương rất bất đắc dĩ, chậm rãi đưa tay cầm gậy.
Viên Cương lui lại đến giữa sân, ngoắc tay: "Đánh!"
Viên Phương có thể nói là bị bức đến nỗi không còn đường lui, thật sự hận không thể tìm dao giết heo đâm cho Viên Cương vạn dao, nhưng chung quy hắn ta cũng không dám. Hắn ta bước lên phía trước, dựng thẳng cây gậy trước người Viên Cương so so, cứ đưa tay ra co tay vào mấy lần, giống như không biết nên xuống tay ở đâu, trên thực tế là không dám ra tay.
"Đánh!" Viên Cương chợt quát mạnh một tiếng.
Viên Phương thấy tình thế không ổn, đối phương rõ ràng đã hết kiên nhẫn, nếu không đánh thì sẽ bị gã đánh, suy cho cùng cách nào cũng xui xẻo, vậy thì bất chấp đi. Hắn ta nâng gậy đập mạnh xuống, có điều cuối cùng lực đạo vẫn bị thu lại, khẽ khàng gõ nhẹ lên vai Viên Cương một cái.
"Dùng sức!" Viên Cương lại hét lên.

Viên Phương lại hơi tăng thêm chút lực đạo đánh một côn, Viên Cương lặng lẽ nhìn hắn ta đầy sát khí, có vẻ như đang chất vấn, ngươi đùa bỡn ta đấy à?
Chát! Cuối cùng Viên Phương hung hăng đập mạnh một gậy lên vai Viên Cương, gậy nhanh chóng bị thu lại, hãi hùng khiếp vía cảnh giác.
Ai ngờ Viên Cương quay đầu bước đi.
Gã như muốn đi tìm thứ gì đó để báo thù, đi về phía hòn đá mài.
Muốn khiêng đá mài đến nện mình sao? Trong lòng Viên Phương run sợ, ném cây gậy quay đầu bỏ chạy, nhanh chóng nhảy ra sau lưng Ngưu Hữu Đạo trốn tránh, cầu cứu. “Đạo gia, người thấy rồi đấy, là ngài ấy bắt ta đánh, ta cũng là bất đắc dĩ! Làm người không thể không nói lý như vậy!”
Ngưu Hữu Đạo đưa tay ra sau lưng kéo hắn ta ra ngoài, chỉ về phía Viên Cương, ra hiệu Viên Phương tự nhìn.
Viên Phương sửng sốt, chỉ thấy Viên Cương đang cởi quần áo, cởi xong thì ném vào trong cái sọt trên hòn đá mài, quần áo đều cởi hết chỉ còn một chiếc quần cộc, ngay cả giày vớ cũng cởi, để lộ ra một hình thể cơ bắp hoàn mỹ như tượng tạc, dưới ánh mặt trời phác họa ra những đường cong ma quỷ, giống như ẩn chứa sức mạnh mang tính bạo tạc, tuyệt đối có thể khiến những nữ nhân nhìn thấy lén nuốt nước bọt.
“Ngươi nghĩ nhiều rồi, hắn chỉ sợ hỏng quần áo thôi.” Ngưu Hữu Đạo ha ha một tiếng.
Viên Cương quay đầu nhìn Viên Phương đang trốn trốn nấp nấp, tiện tay lấy một tấm đá xanh trên hòn đá mài, hai tay nâng tảng đá lên, đột nhiên đập mạnh lên đầu.
Ầm! Tảng đá bị đập vỡ nát.
Khóe miệng Viên Phương giật giật, phát hiện quả nhiên Viên Cương luôn làm những việc biến thái. Ngược đãi hắn ta thì cũng thôi đi, giờ ngay cả chính mình cũng không buông tha.
Viên Cương đi trở về giữa sân, ngoắc hắn ta. “Tiếp nào!”
“...” Viên Phương im lặng.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay ra sau lưng đẩy hắn ta một cái. “Đi đi, hắn đang bảo ngươi giúp hắn luyện công!”

Luyện công? Viên Phương bị đẩy xuống bậc thang suy nghĩ rồi dường như hiểu ra gì đó.
Sau khi trong lòng đã hiểu rõ ngọn nguồn liền nhặt một cây gậy trên mặt đất, tiến lên phía trước nói: “Viên gia, vậy ta cũng sẽ không khách khí.”
“Bớt nói nhảm!” Viên Cương lạnh lùng một tiếng.
Chát! Viên Phương đột nhiên đánh ra một gậy khiến thân hình Viên Phương hơi lắc lư, sau lưng bị đánh ra một dấu vết màu đỏ.
“Hự!” Viên Cương thở ra một hơi thật dài, thu hai tay nắm chặt ở hai eo, ngồi xổm thành trung bình tấn, lại hít sâu một hơi, cơ bắp toàn thân căng cứng lên, quát: “Nhẹ quá, mạnh lên một chút!”
Ngại nhẹ? Hai tay Viên Phương vung mạnh gậy lên, chát một tiếng đập vào lưng Viên Cương. Gậy rắc một tiếng gãy làm đôi, Viên Cương vẫn trung bình tấn ở vị trí cũ, không nhúc nhích tí nào.
“Tiếp tục!” Viên Cương liếc mắt.
Lúc này cuối cùng Viên Phương đã hiểu vì sao đối phương lại vác một bó gậy lớn về.
Hắn ta không nhiều lời, đi đến rút một cây gậy quay ngược lại nện một gậy thật mạnh lên người Viên Cương, rắc một tiếng lại gãy mất.
Ngưu Hữu Đạo đứng trên bậc thang lên tiếng. “Lão Hùng, ngươi đánh thế này cây cối trên núi có bị chặt sạch cũng không đủ dùng, thêm chút nội lực đi.”
Viên Phương khẽ gật đầu, lại nhặt một cây gậy tới, rót nội lực vào gậy, nhắc nhở: “Viên gia, lực đạo phù hợp thì người kêu một tiếng nhé.”
Viên Cương “Ừ” một tiếng, một gậy của Viên Phương gào thét đánh ra, Viên Cương chịu một gậy lên tiếng nói: “Nhẹ.”
Lại một gậy, Viên Cương: “Mạnh chút nữa.”
Lại một gậy, Viên Cương: “Tăng lực!”
Mãi cho tới khi mỗi lần đánh ra lực đạo đều khiến cơ thể Viên Cương lắc lư, Viên Cương mới không lên tiếng nữa.
Thế là Viên Phương liền chiếu theo lực đạo này để ra tay, gậy gỗ trên tay như hổ gầm, cứ thế đánh mạnh lên Viên Cương.
Viên Cương thì không ngừng biến hóa thân hình, khi thì trung bình tấn, khi thì mở hai chân ra trước ra sau, khi thì cuộn tròn người như cây

cung, khi thì duỗi hai tay ra, thậm chí còn dùng đầu để đỡ, không ngừng đổi từng bộ phận cơ thể ra đón nhận tấn công của Viên Phương.
Viên Phương đánh đến mức phát nghiện, hai mắt sáng lên, mang theo vẻ hưng phấn. Bị Viên Cương đánh nhiều lần như vậy, lúc này cuối cùng cũng tìm được cơ hội phát tiết báo phù, từng gậy điên cuồng nện xuống không ngừng.
Tiếng chát không ngừng vang lên trên người Viên Cương, không lâu sau, trên người hắn ta thoáng hiện những dấu vết màu đỏ máu.
Viên Cương dường như bị đánh liên tục nên không chịu nổi gánh nặng, lại giống như vì bị đánh nên cơ thể phát động ra thứ gì đó, hô hấp dần dần nặng nề, không nặng nề bình thường mà từng hơi thở đều dài ra, cuối cùng thì tiếng hít thở như ống bễ, tiếng hít thở xen lẫn với tiếng nện xuống khiến Ngưu Hữu Đạo đứng dưới mái hiên cũng có thể nghe rõ ràng.
Cùng với tiếng hít thở nặng nề lên xuống, phần bụng của Viên Cương cũng có biến hóa, dần phồng lên như một quả bóng nhấp nhô, khi hít vào quả bóng chìm xuống vị trí bụng dưới, khi thở ra quả cầu lại lăn lên bụng trên.
Cùng với sự nhấp nhô của quả cầu phần bụng, trên người Viên Cương xuất hiện biến hóa kinh người.
Những dấu máu bị đánh ra trên người giống như sống dậy, như đang lưu động bên ngoài cơ thể như những con rắn nhỏ du tẩu, bơi lên bơi xuống rồi chui vào hang rắn biến mất, những vết máu trên người trải rộng du tẩu khắp nơi rồi dần biến mất hết.
Hàng ngàn hàng vạn huyết xà du tẩu bên ngoài cơ thể rồi biến mất nhìn tương đối quỷ dị, người bình thường nhìn thấy cảnh tượng lít nhít đó chắc chắn sẽ rất sợ hãi.
Màn này khiến con ngươi Ngưu Hữu Đạo bỗng nhiên co rụt lại, hắn thấy chỗ những vệt máu như con rắn nhỏ du tẩu kia biến mất đều là huyệt vị trong cơ thể.
Vết máu như rắn, huyệt vị như động!
Kiếp trước, Ngưu Hữu Đạo đã từng nhìn thấy cảnh tượng Viên Cương tu luyện Ngạnh Khí công, nhưng chưa từng thấy tình hình quỷ quyệt như hôm nay.

Lúc này Ngưu Hữu Đạo mới thực sự ý thức được chỗ không đơn giản của Ngạnh Khí công mà Viên Cương luyện.
Viên Phương cũng kinh ngạc, thân là yêu quái mà ánh mắt nhìn Viên Cương giống như đang nhìn yêu quái!
Có điều cảnh tượng khiến người ta tê da đầu này không kéo dài bao lâu, mỗi một vết máu nào vừa bị đánh ra trên người Viên Cương đều uốn lượn rồi biến mất. Đợi khi chúng biến đi hết, cơ thể hắn ta trông bình thường hơn rất nhiều.
Đánh thật mạnh trong gần một canh giờ, Viên Cương mới kêu dừng lại.
Viên Phương buông cây gậy xuống thở hổn hển, ánh mắt nhìn Viên Cương vẫn là ánh mắt nhìn yêu quái.
Người bị đánh hình như chẳng việc gì nhưng hắn ta là người đánh lại hơi mệt mỏi.
Không còn cách nào khác, trong quá trình động thủ, Viên Cương bắt hắn ta đánh không ngừng, còn yêu cầu hắn ta phải duy trì tiết tấu và tần suất tấn công, còn yêu cầu hắn ta phải nắm chắc lực đạo. Nhẹ không được, nặng lại sợ Viên Cương không chịu đựng nổi, đánh người mà giống như thêu hoa, yêu cầu quá cao, cứ duy trì như vậy trong một canh giờ thực sự là hơi không chịu đựng nổi.
Viên Phương phát hiện, đánh người cũng là một việc khổ sai, không tốt gì hơn so với lúc mình bị đánh.

Chương 148: Xi Vưu Vô Phương

Chương 148: Xi Vưu Vô Phương
Viên Cương đứng tại chỗ hoạt động thân thể, uốn éo cổ, xương cốt giòn vang, xương vai, xương lưng cùng các khớp nối thả lỏng rồi siết lại vang ra tiếng răng rắc.
Đợi sau khi những khối cơ thịt căng cứng toàn thân được thả lỏng, ngoài cơ thể dần nổi lên một màu hồng phấn nhàn nhạt.
Viên Cương đi đến nhặt quần áo mặc lại.
Viên Phương cầm cây gậy trong tay ném về đống gậy kia, đặt mông ngồi dưới mái hiên, cuối cùng cũng có thể thở chậm lại rồi.
Đợi Viên Cương đi đến dưới mái hiên, Ngưu Hữu Đạo đưa một bình nước cho hắn ta.
Viên Cương nhận lấy ngửa đầu dội thẳng vào miệng, Ngưu Hữu Đạo ở bên nói: “Ngạnh Khí công này của ngươi hình như hơi khác với trước.”
Đặt ấm nước xuống, Viên Cương trầm mặc một chút, nói: “Trước đó không có gì khác biệt, hôm nay cảm thấy tình trạng cơ thể không bình thường, cảm giác như trong cơ thể có sức mạnh không có chỗ phát tiết, giống như có thứ gì đó bị chặn cần bùng nổ ra ngoài. Ta đi tìm việc để làm khắp nơi mà không được cho nên luyện một chút, hình như... hình như đã đột phá một tầng khác rồi.”
Ngưu Hữu Đạo: “Ngạnh khí công này của ngươi có tên chứ?”
Tình hình quỷ dị ban nãy khiến hắn cảm thấy hắn Ngạnh khí công này sẽ không chỉ có một cái tên bừa bãi mới đúng, chắc chắn là có cách gọi gì đó, hắn cũng muốn biết rõ Ngạnh khí công quỷ dị Viên Cương luyện tên gì.
Viên Cương sững sờ. “Thì tên là Ngạnh khí công, làm gì có tên gì? À...”
Hắn ta lộ vẻ suy tư như nhớ ra gì đó.
Ngưu Hữu Đạo không quấy rầy mà chờ đợi.

Viên Cương dần lộ vẻ chần chờ, nói: “Hình như còn có tên gọi khác. Nhớ năm đó tổng giáo quan của chúng ta có đề cập tới một lần, hình như là cái tên cổ, gọi là Xi Vưu gì đó...”
“Xi Vưu?” Ngưu Hữu Đạo nghi ngờ nói: “Là Xi Vưu đại chiến với Hoàng đế vào thời kỳ viễn cổ kia?”
“Đúng!” Viên Cương đột nhiên hiểu ra, như được nhắc nhở nhớ ra điều gì, gật đầu nói: “Năm đó tổng giáo quan cũng có nhắc tới cái này, nói Ngạnh khí công chúng ta luyện này có cái tên cổ, gọi là “Xi Vưu Vô Phương”, chính là Xi Vưu từng đại chiến với hoàng đế ấy. “Vô” trong vô pháp vô thiên, “phương” trong phương pháp. Không sai, nhớ ra rồi, tên là “Xi Vưu Vô Phương”.”
“Xi Vưu Vô Phương?” Ngưu Hữu Đạo lầm bầm, không lại có cái tên quái lạ như vậy. Hắn suy nghĩ một chút, hình như không có ấn tượng gì về cái tên này trong những cổ tịch mình đã đọc.
Suy nghĩ đi suy nghĩ lại, nghĩ tới nghĩ lui cũng chẳng có chút ấn tượng, Ngưu Hữu Đạo lắc đầu.
Viên Phương ngồi trên bậc thang đứng lên, xích lại gần hỏi: “Đạo gia, Viên gia, Xi Vưu là ai, tạo phản sao?”
Viên Cương: “Nói ngươi cũng không hiểu!”
“...” Viên Phương bị mất mặt, cười ngượng ngùng.
Viên Cương hỏi: “Hôm nay đánh ta đã chưa, trút hết giận chưa?”
Đánh người thế này có thể đã mới lạ, ngươi có bản lĩnh thì để ta đánh thoải mái đi! Viên Phương nói thầm trong lòng, ngoài miệng lại liên tục lấy lòng nói: “Không đánh, không đánh, là đang giúp Viên gia luyện công.”
Viên Cương lạnh lùng một câu. “Trong lòng sợ không phải nghĩ như vậy nhỉ?”
Viên Phương trong nháy mắt nói cực kỳ nghiêm túc: “Tuyệt không nói dối!”
Cũng bởi vì một câu nói kia, trong thời gian tiếp theo, Viên Phương bắt đầu giúp Viên Cương luyện công mỗi ngày, càng thêm khẳng định rằng đánh người đúng là một chuyện rất mệt mỏi.
Đảo mắt, một tháng trôi qua, Ngưu Hữu Đạo cơ bản rất ít khi ra ngoài, ngoại trừ sáng và tối ra ngoài tản bộ, thời gian còn lại đều ở trong phòng

khoanh chân ngồi tĩnh tọa.
Nửa tháng trước sau khi kinh mạch vững chắc sơ bộ, hắn đã bắt đầu thử luyện hóa Truyền pháp hộ thân phù tiếp. Đầu tiên là từng bước khôi phục pháp nguyên bổn mệnh gần như sắp ngừng vận chuyển kia, tiếp theo là giúp kinh mạch mới được chế tạo lại dần dần thích ứng.
Trong thời gian này, Thương Thục Thanh cũng không tiện đến đây quấy rầy, theo thường lệ mỗi sáng sớm tới thăm một lần.
Trẻ con trong thôn bị ra nghiêm lệnh, không cho phép tùy tiện chạy đến xung quanh viện này đùa giỡn ầm ĩ quấy rầy khách nhân.
Viên Phương mỗi ngày giúp Viên Cương luyện công một canh giờ, thời gian còn lại cũng tự tiến vào trạng thái tu luyện.
Trong ba người cũng chỉ có Viên Cương không hứng thú với chuyện ngồi tu luyện cả ngày. Viên Cương cho rằng đời người không nên sống như vậy. Nếu tu luyện có thể kéo dài tuổi thọ mà lại phải lãng phí tiêu hao như vậy thì cũng chẳng có ý nghĩa gì. Cả ngày hắn ta ra ra vào vào, cũng không biết đang bận những gì.
Thôn dân ở đây đều không được tới gần trong tiểu viện, họ tiến vào trạng thái làm việc và nghỉ ngơi vô cùng có quy luật...
Ầm! Một âm thanh vang vọng như địa chấn phá vỡ sự yên tĩnh của thôn trang, khiến các thôn dân trong thôn trang kinh ngạc.
Ngưu Hữu Đạo và Viên Phương lần lượt từ trong nhà vọt ra, đẩy cửa sân ra ngoài thì thấy trong thôn tổ chức vài thanh niên trai tráng, cầm vũ khí đi về phía phát ra tiếng vang.
“Xảy ra chuyện gì?” Viên Phương giữ chặt một thôn dân đi ngang qua hỏi thăm.
Thôn dân kia mặt mày khó hiểu. “Không biết nữa!”
Viên Phương quay đầu, kết quả phát hiện Ngưu Hữu Đạo đã bay lượn đi mất đành đằng không đuổi theo.
Trong sơn cốc ngoài thôn trang không xa, Ngưu Hữu Đạo đến trước một bước thì thấy một vách núi sập đổ, thấy bóng dáng Viên Cương đang đứng quan sát gì đó.
Ngưu Hữu Đạo đáp vào trong sơn cốc, lẳng lặng nhìn một màn này.
Rất nhanh, một đám thôn dân cũng chạy tới, thấy Viên Cương bước xuống từ một đống đá vụn sụp đổ, La An tiến tới hỏi: “Viên huynh đệ,

tiếng vang ban nãy là có chuyện gì? Ngươi có nhìn thấy không?”
Viên Cương lạnh nhạt nói: “Không có gì, núi sập.”
“Sao tiếng núi sập này giống sét đánh vậy? Là sét đánh sao?” Viên Phương đứng cạnh Ngưu Hữu Đạo thắc mắc nói, ngẩng đầu nhìn bầu trời sáng sủa thầm nói: “Chẳng lẽ sét đánh giữa trời quang?”
Ngưu Hữu Đạo ý vị thâm trường nhìn Viên Cương bước tới...
Lại là một buổi sáng, trước bàn trang điểm, hai tay Thương Thục Thanh thả khỏi đầu Ngưu Hữu Đạo, nhẹ nhàng một tiếng. “Đạo gia, xong rồi!”
Ngưu Hữu Đạo đứng dậy tiễn theo lệ cũ, đưa ra trước sân cũng không dừng bước mà tiếp tục ùng Thương Thục Thanh đi tiếp.
Thương Thục Thanh khom người, buồn cười nói: “Không cần tiễn xa.”
Ngưu Hữu Đạo đưa tay ra hiệu đi một chút, lúc hai người song hành, hắn hỏi một tiếng. “Quận chúa có tâm sự?”
Bình thường, lúc Thương Thục Thanh chải đầu cho hắn đều sẽ nói chuyện phiếm, mấy ngày nay Thương Thục Thanh rất ít nói, có chút không bình thường.
Thương Thục Thanh trầm mặc, tựa hồ không biết nên nói không.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chung quanh. “Trong thôn trông không có gì khác thường, thần thái các thôn dân vẫn vậy, huyện Thương Lư có việc gì à?”
Thương Thục Thanh nói: “Sợ nói ảnh hưởng Đạo gia bế quan tu luyện.”
Ngưu Hữu Đạo: “Nghe một chút cũng không sao.”
Thương Thục Thanh: “Kế hoạch chiếm đoạt quận Thanh Sơn từ bỏ rồi, bên ca phải nghĩ cách khác để được Thiên Ngọc môn coi trọng.”
Ngưu Hữu Đạo: “Bên Hải Như Nguyệt nuốt lời, không chịu giúp sức cho vương gia sao?”
Thương Thục Thanh khẽ thở dài: “Lúc đầu bên phía ca chỉ nhắc sơ sơ, ta gửi thư đi truy vấn nhiều lần mới rõ, có thể nói bên Hải Như Nguyệt hủy bỏ lời thề, nhưng cũng không hoàn toàn là như vậy. Chẳng qua người ta đưa ra một yêu cầu, yêu cầu này chúng ta không thể làm được!”
Ngưu Hữu Đạo: “Nói cách khác, nói cho cùng vẫn là không giữ lời thề, không muốn giúp, cố ý ra nan đề làm khó dễ bên này?”
Thương Thục Thanh: “Tình hình hơi đặc biệt, có thể nói làm khó dễ, nhưng bên này cũng có thể hiểu nỗi khó xử của nàng.”
Ngưu Hữu Đạo nghe vậy hơi tò mò nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Thương Thục Thanh: “Vấn đề xảy ra ở Tiêu Thiên Chấn - Thứ sử Kim Châu hiện còn chưa lớn mà đã thừa kế nghiệp cha kia, cũng chính là nhi tử của Hải Như Nguyệt. Lúc Tiêu Biệt Sơn còn sống là người yếu ớt nhiều bệnh, khó có con nên vất vả lắm mới sinh hạ được nhi tử này, chẳng những kế thừa nghiệp cha mà cũng kề thừa tất cả tật xấu của hắn, dường như còn yếu ớt hơn. Người được phái đi liên lạc báo về nói thể cốt Tiêu Thiên Chấn quá yếu, e là không sống được tới lúc trưởng thành, bệnh của Tiêu Thiên Chấn năm nay càng thường xuyên tái phát.”
Ngưu Hữu Đạo: “Chẳng lẽ yêu cầu của Hải Như Nguyệt là chữa khỏi cho con của bà ta?”

Chương 149: Phủ thành Kim Châu (1)

Chương 149: Phủ thành Kim Châu (1)
Thương Thục Thanh: “Đạo gia đoán đúng rồi, Hải Như Nguyệt chính là có ý này. Lời bà đáp cũng có lý, thứ sử Kim Châu là nhi tử của bà, tuy hiện nay bà ta nắm quyền thay nhưng chỉ cần nhi tử bà không còn thì bản thân bà ta cũng khó sống, lấy đâu ra năng lực giúp ca ta một tay? Cho nên bà ta yêu cầu, chỉ cần ca ta có thể lấy được “Xích Dương Chu Quả” của Băng Tuyết các đến cứu con trai mình thì bà ta sẽ xuất binh tương trợ!”
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày, Xích Dương Chu Quả này hắn từng thấy trên “Thượng Thanh Thập Di Lục”, có thể nói là một âm một dương với “Băng Ngọc Quả”. Thuộc tính nơi sinh trưởng thì hoàn toàn ngược lại, hơi có ý nghĩa âm cực dương sinh, dương cực âm sinh.
“Bệnh gì cần dùng đến Xích Dương Chu Quả?” Ngưu Hữu Đạo không khỏi hiếu kì.
Thương Thục Thanh: “Nói là “Thiên âm tổn mạch” bẩm sinh, cần phải dùng Xích Dương Chu Quả mới có thể chữa trị tận gốc căn bệnh.”
Ngưu Hữu Đạo: “Theo ta được biết, cây đó có thể mọc chín quả, mỗi năm mọc một quả, mỗi chín năm chín một quả, nói cách khác, hàng năm đều sẽ có một Xích Dương Chu Quả chín. Với thế lực Tiêu gia chẳng lẽ không xin được một quả của Băng Tuyết các sao?”
Thương Thục Thanh: “Dĩ nhiên là cầu xin được, lúc Tiêu Biệt Sơn còn sống, để cứu chữa cho Tiêu Biệt Sơn, Tiêu Hoàng đã nhiều lần sai người đến Băng Tuyết các cầu xin. Thậm chí Tiêu Hoàng còn nhờ Hoàng đế Triệu quốc cầu xin nhưng cũng vô dụng. Bọn hắn nói đây là đồ của Tuyết bà bà, hàng năm Tuyết bà bà đều phải ăn một quả mới thấy thoải mái. Thứ sử Kim Châu với phàm nhân mà nói quyền cao chức trọng,

nhưng trong mắt loại người như Tuyết bà bà khác gì con sâu cái kiến? Mạng của Tiêu Thiên Chấn sao quan trọng bằng khẩu vị của người ta.”
Ngưu Hữu Đạo im lặng gật đầu.
Thương Thục Thanh do dự một chút, cuối cùng vẫn mở miệng nói: “Không biết Đạo gia có cách nào khác để được Thiên Ngọc môn coi trọng không?” Thực ra mấy ngày nay nàng luôn muốn thỉnh giáo.
Ngưu Hữu Đạo: “Tạm thời chưa nghĩ tới, có điều nói đi thì nói lại, cách mà vương gia và Lam tiên sinh đưa ra là cách tốt nhất, chẳng những có thể được Thiên Ngọc môn coi trọng mà còn có thể tiện thể khuếch trương thế lực ở quận Thanh Sơn, có thể nói nhất cử lưỡng tiện, bỏ qua cơ hội này, muốn lại có cơ hội chiếm đoạt quận Thanh Sơn e là không dễ dàng.”
Thương Thục Thanh: “Đương nhiên cũng biết, thế nhưng không được Hải Như Nguyệt đáp ứng thì cũng chẳng còn cách nào.”
Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt nói: “Biện pháp để ta ngẫm lại.” Đưa tay ra hiệu nàng về trước.
Sau khi đưa mắt nhìn nàng rời đi, Ngưu Hữu Đạo chắp tay đi dạo giữa ruộng đồng, suy nghĩ rời rạc, Viên Phương tìm đến, cũng không nói gì, đi theo sau.
Lúc nhìn thấy một đám trẻ chạy đùa, Ngưu Hữu Đạo dừng bước, đưa lưng ra sau nói: “Lão Hùng, thân phận của ngươi muốn dẫn chúng tăng Nam Sơn tự đặt chân ở thế đạo này e là rất khó, từ bỏ bọn hắn, theo ta đi, thế nào?”
“A!” Viên Phương sửng sốt một tiếng, không biết vì sao hắn đột nhiên nói vậy, lão lắc đầu liên tục, nói lầm bầm: “Như vậy sao được, những người khác của Nam Sơn tự đều đi rồi, còn sót lại đều là đồ tử đồ tôn nhất mạch thân truyền của trụ trì, ta đã đồng ý với trụ trì cũ, không thể vứt bọn hắn không quản.”
Ngưu Hữu Đạo đứng đó lặng im không nói gì hồi lâu...
Sáng hôm sau, Thương Thục Thanh đứng chải tóc cho Ngưu Hữu Đạo trước bàn trang điểm chú ý đến hai tảng đá cạnh gương đồng, một đen một vàng.
Sau khi chải xong, Ngưu Hữu Đạo đi tiễn theo thường lệ, vừa ra đến trước cửa, Thương Thục Thanh lại quay đầu nhìn hai tảng đá trên bàn,

thần sắc có chút trầm mặc.
Sau khi tiễn biệt, một mình Ngưu Hữu Đạo chậm rãi đi đến bên con sông nhỏ đang chảy xiết, nhìn một đám người trẻ tuổi huấn luyện.
Ước chừng sau nửa canh giờ, Mông Sơn Minh ngồi xe lăn đẩy tới, Thương Thục Thanh đẩy tới , bên cạnh còn có một lão đầu thân thể cường tráng, mày rậm mắt to, râu tóc hơi vàng.
“Pháp sư!” Mông Sơn Minh lên tiếng chào, Ngưu Hữu Đạo quay người mỉm cười chào hỏi.
Sau khi khách sáo một phen, Mông Sơn Minh chỉ lão đầu bên cảnh: “Chắc hẳn pháp sư vẫn chưa từng gặp, vị này là Công Tôn Thiết Ngưu thợ thủ công đồ sắt nổi tiếng khắp thiên hạ. Trước kia Công Tôn tiên sinh từng gặp được một chút phiền toái, được Ninh Vương tương trợ, về sau liền dẫn người nhà tới đây ẩn cư. Sau khi tới đây, Công Tôn tiên sinh chọn vài thôn dân có thiên phú làm đệ tử, xây dựng một tác phường tượng khí trong mặt núi phía bắc, những năm gần đây luôn chế tạo quân giới cho vương gia, để chuẩn bị lúc cần dùng...”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười lắng nghe, sau khi nghe xong tình huống bí mật ở đây liền chào hỏi với Công Tôn Thiết Ngưu.
Tính hình Công Tôn Thiết Ngưu hình như chẳng ra sao, mới nói mấy câu, vẫn quay đầu nhìn tới nhìn lui , có vẻ như không quá kiên nhẫn với kiểu nói chuyện khách sáo này, cuối cùng dứt khoát một câu còn có việc, vứt lại mấy người quay lưng bỏ đi.
“Công tôn tiên sinh là người tốt, tính cách hơi thẳng thắn, pháp sư đừng bận lòng.” Mông Sơn Minh cáo lỗi.
“Không sao, vốn cũng không thân thiết.” Ngưu Hữu Đạo không để ý, nhìn về phía Thương Thục Thanh nói: “Quận chúa, ta chuẩn bị đến Kim Châu giúp vương gia một chuyến, để gặp Hải Như Nguyệt kia xem có thể thúc đẩy chuyện này giúp Viên Cương không. Quận chúa đưa tin báo cho vương gia một tiếng, đừng quá mức sốt ruột đi chuẩn bị chuyện khác.”
Thương Thục Thanh sửng sốt một chút, chợt lắc đầu khuyên nhủ: “Đạo gia, đừng làm chuyện vô ích, bên Kim Châu kia không cần đi đâu, thái độ của Hải Như Nguyệt rất rõ ràng, sẽ không thay đổi đâu, vô dụng thôi.”

Ngưu Hữu Đạo: “Thử một lần nữa cũng không sao, có điều việc này vẫn mong quận chúa tạm thời giấu Hầu Tử!”
Gạt Viên Cương? Thương Thục Thanh chưa kịp hiểu Ngưu Hữu Đạo đã xoay người đi, không giải thích gì.
Mông Sơn Minh nhìn theo hỏi: “Ngài xác nhận hắn ta bày hai tảng đá đó cho ngài xem sao?”
Thương Thục Thanh cũng nhìn theo, biểu tình phức tạp, cười khổ đáp: “Lúc trước còn không dám khẳng định, giờ thì chắc chắn rồi.”
“À. Sao vậy?”
“Mới vừa rồi hắn ta còn không tiết lộ tí mang mối nào, tới tận lúc chúng ta gặp Công Tôn tiên sinh, báo ra nơi này là nơi bí mật chế tạo quân giới, hắn ta mới nói muốn đi Kim Châu. Ta không tin chuyện như vậy mà hắn ta không cân nhấc trước. Ta không tin quyết định như vậy là bột phát. Tảng đá đó là bày ra cho ta xem, bày tảng đá, tách Viên Cương, người đứng đây chờ… Hắn ta không thể cứ chờ ở đây mãi.”
Mông Sơn Minh vừa suy tư vừa nói: “Rõ ràng hắn ta đang xem thành ý của chúng ta. Nếu chúng ta không nói, hắn ta cũng sẽ không hỏi, cũng sẽ không nói sẽ đi Kim Châu.”
“Nếu hắn ta đã biết lai lịch của hai tảng đá kia thì đã phát hiện ra cái gì đó rồi, nói không chứng vẫn đang chờ chúng ta nói, nhưng không đợi được. Lần này, hắn ta bày đá cho ta xem, coi như cho chúng ta cơ hội cuối cùng. Nếu chúng ta vẫn gạt hắn ta, không nói, ta có dự cảm, chúng ta sẽ không giữ dược hắn ta. Sợ là hắn ta sẽ dẫn Viên Cương cay chạy xa bay, chứ không phải là nói muốn đi Kim Châu đâu!”
Mông Sơn Minh cũng cười khổ: “Rõ ràng hắn ta đang cân nhắc xem có đáng giá hay không. Xem ra hắn ta cho rằng chuyến đi này có nguy hiểm!”
Thương Thục Thanh hơi lo lắng. Nàng cungax ý thức được, có thể nàng sẽ không thể ngăn cản Thiên Ngọc Môn và Phượng Lăng Ba sẽ không cho huynh muội họ quá nhiều thời gian. Thời điểm tốt để chiếm quận Thanh Sơn chủ có lúc này. Nói theo một cách nào đó, vì đã biết năng lực của Ngưu Hữu Đạo, nên nàng thực hy vọng hắn ta có thể giúp huynh muội nàng phần nào.

Nhưng cũng vì vậy mà nàng khá áy náy, vì tư lợi, mà mình muốn để người ta bất chấp nguy hiểm…

“Đi đâu vậy?”

Trong sân, Viên Cương luyện xong công phu, ngạc nhiên hỏi.

Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt đáp: “Đi tìm vài thứ cần cho việc tu luyện.”

Chương 150: Phủ thành Kim Châu (2)

Chương 150: Phủ thành Kim Châu (2)
Viên Cương gật đầu: “Khi nào xuất phát?” Hiển nhiên gã muốn đi chuẩn bị trước.
“Ngày mai sẽ đi. Ngươi không cần đi, ta đưa Lão Hùng đi là được.”
Ta không đi? Viên Cương choáng váng, dường như gã không ngờ nổi Ngưu Hữu Đạo sẽ không cho mình đồng hành.
Ngưu Hữu Đạo giải thích: “Cũng không phải chuyện gì lớn, thoát thân từ đây không lo bị người ta theo dõi, còn nế từ mật đạo quay về huyện Thương Lư rồi xuất phát, nhỡ may gặp nguy hiểm sẽ bị kẻ thù theo dõi. Vì thế, ta định mang theo lão Hùng vượt núi băng đèo đi luôn. Sơn đạo này không dễ đi lắm, ngươi leo lên cũng là một vấn đề.”
Viên Cương im lặng ngẫm nghĩ một lát, thấy cũng phải, bèn hỏi: “Đi bao lâu, khi nào về?”
“Chúng ta chưa từng lang bạt bên ngoài, có rất nhiều chuyện không biết được, ta cũng không thể hẹn cụ thể, có điều sẽ không quá lâu.”
“Ta chờ ở đây sao?”
“Ngươi ở đây cũng được, tới huyện Thương Lư cũng được. Để xem Thương Thục Thanh sắp xếp thế nào. Ta làm xong việc về chắc sẽ lặng lẽ đi thẳng đến huyện Thương Lư. Nếu ngươi tới huyện Thương Lư thì để ý mấy người lão Hùng một chút, còn cả Lục Thánh kia nữa. Nếu kế hoạch của Thương Triêu Tông thuận lợi, Viên Kỳ trong Lục Thánh sẽ do ngươi sử dụng.”
Viên Cương gật gật đầu, quay sang hỏi Viên Phương: “Cùng Đạo gia rời khỏi đây rồi phải nhanh nhẹn lên một chút, bằng không, đừng trách ta đưa đám hòa thượng kia đi gặp Phật Tổ.”
Viên Phương giật giật, cố nặn ra một bộ mặt cười cười đáp: “Viên gia yên tâm.”

Hôm sau, trước bàn trang điểm, động tác Thương Thục Thanh chải tóc cho Ngưu Hữu Đạo cực kỳ cẩn thận, người trong gương ngồi ngay ngắn nhắm mắt im lặng.
Hai người từ trong nhà đi ra ngoài, Viên Phương đã đeo bao hành lý chờ sẵn. Viên Cương dâng bội kiếm cho Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay cầm lấy kiếm, bước nhanh đi, Viên Phương đi theo sau.
Thương Thục Thanh cùng Viên Cương ra khỏi viện tử, Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn trong góc cũng nhìn theo.
Không nhanh không chậm rời khỏi thôn trang, đột nhiên Ngưu Hữu Đạo và Viên Phương tăng tốc, một trước một sau bay lên một ngọn núi cao.
Hai người đứng trên đỉnh núi, theo ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo, Viên Phương nhìn về thôn trang ẩn mình trong trùng điệp núi non, lấy ra một cái lá xanh ngắt xinh xắn, ngậm vào miệng. Lá này tên Vô Danh, người trong thôn đặt tên là Thanh Tâm, ngậm lá này trong miệng có thể đối phó được với sương mù dày đặc trong núi.
“Đi!” Ngưu Hữu Đạo gọi, khí tức trong cơ thể bật một cái, thân hình bắn ra khỏi núi như mũi tên rời cung, nhanh chóng ngự khí phi hành leo lên cao.
Viên Phương ngự khí đuổi theo sau.
Trước sườn núi, hai người một trước một sau đạp khí bay vòng vòng như hai con chim lớn xuyên qua hai ngọn núi.
Tiếng gió vù vù bên tai.
Rõ ràng tu vi của Viên Phương không bằng Ngưu Hữu Đạo, cánh khí bị ma sát mạnh trong không khí không bao lâu đã vỡ, nhanh chóng rơi xuống, chạy vài bước, lại một lần nữa tụ khí thành cánh đuổi theo. Tần suất nghỉ lấy hơi của Ngưu Hữu Đạo rõ ràng ít hơn Viên Phương nhiều, nhưng thi thoảng hắn ta vẫn dừng lại chờ gã một chút, nếu không, Viên Phương không thể theo kịp.
Gặp đất bằng, cả hai bay vọt qua nhanh chóng, gặp núi nhỏ thì hoặc là vượt qua, hoặc là vòng qua, gặp núi cao thì đạp vào vách núi cheo leo mà leo lên, đến đỉnh lại bắn ra, nhanh chóng lăng không lượn đi.
Trong núi non mênh mông trùng điệp, hai bóng người một trước một sau như hai con chim tự do bay lượn.

Non nửa ngày sau, thế núi rõ ràng thoải hơn nhiều, sương mù cũng nhạt hơn. Ngưu Hữu Đạo đã ra khỏi khu vực đó.
Mãi đến tận khi nhìn thấy quan đạo, hai người mới dừng lại. Viên Phương mệt như chó chết, phì lá cây trong miệng ra, bám vào một gốc đại thụ, quỳ xuống thở hồng hộc. Cứ bay liên tục như vậy nửa ngày liền thực sự khiến cho gã không chịu nổi.
Sắc mặt Ngưu Hữu Đạo cũng không thoải mái, phải tiêu hao quá nhiều pháp lực. Nếu không phải vì chạy thật nhanh hắn ta sẽ không chọn phương pháp này, vào lúc mệt mỏi thế này mà gặp phải phiền phức sẽ rất bất tiện.
Hai người tránh trong núi bên quan đạo, ăn uống một chút, rồi khoanh chân ngồi tĩnh tọa khôi phục thể lực.
Ngưu Hữu Đạo khôi phục nhanh hơn. Thứ nahats vì hắn ta không tiêu hao nhiều pháp lực như Viên Phương. Thứ hai là hắn ta có thể dùng truyền pháp bùa hộ mệnh trong cơ thể.
Tốc độ hồi phục của Viên Phương khá chậm, tới gần chạng vạng mới khỏe lại. Cũng hết cách, trên người hai người chẳng có linh đan nào giúp khôi phục nhanh chóng cả, gã chỉ có thể chậm rãi khôi phục thôi.
Vốn Ngưu Hữu Đạo cũng có, là mò được từ trên người ba sư huynh đệ Tống Diễn Thanh, nhưng đã bị dùng khi hắn ta thử nghiệm. Linh đan lục soát được từ trên người Lục Thánh hắn ta cho Viên Phương cả, mà Viên Phương còn chưa kịp thử qua xem ngon dở thế nào cũng làm rơi mất.
Nói theo một cách nào đó, trong giới tu hành, cả hai đều là kẻ nghèo, mà còn là loại nghèo rớt mồng tơi.
Họ chặn xe ngựa đi ngang qua quan đạo, hỏi đường một lát, bỏ một viên kim tệ để nhờ xe ngựa đổi đường đưa đến thị trấn gần nhất.
Xe ngựa phóng nhanh, kịp đưa hai người vào trong thành trước khi đóng cửa.
Tìm khách sạn nghỉ ngơi trong thành, Ngưu Hữu Đạo gọi một bàn mỹ vị đãi Viên Phương.
Trên bàn cơm, Viên Phương hỏi Ngưu Hữu Đạo cứ nhìn mãi ra ngoài đường đầy suy tư: “Đạo gia, chúng ta đi đâu đây?”
Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt đáp: “Phủ thành Kim Châu.”
“Có vẻ còn xa lắm.”

“Ăn nhanh một chút, ăn xong còn có việc.”
“Ồ!” Viên Phương ào ào nhanh chóng lấp đầy cái bụng.
Khi thanh toán, Ngưu Hữu Đạo ném một viên ngân tệ cho hỏa kế làm tiền thưởng, hỏa kế cúi đầu khom lưng vui sướng toe toét.
Ngưu Hữu Đạo khoát tay áo, đương nhiên tiền này không phải cho không. “Hỏa kế, muốn hỏi thăm ngươi một chút.”
Gã hỏa kế vội hỏi: “Ngài cứ hỏi cứ hỏi.”
“Có biết nhà Thừa dịch lại huyện thành ở đâu không?”
Hỏa kế nghĩ một lát, chỉ chỉ: “Cách huyện nha không xa, trong ngõ chếch bên trái đối diện với huyện nha là nhà của Lý Thừa dịch, tới đó hỏi là biết. Khách quan tìm Lý đại nhân có việc gì sao?”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười: “Không có gì, bạn ông ta nhờ ta gửi phong thư thôi.”
Hắn ta đáp bừa một lý do, dẫn Viên Phương rời khách sạn, đi tới nơi hỏa kế vừa chỉ hỏi thăm, tìm tới nhà Thừa Dịch lại.
Hắn ta tìm vị này đương nhiên chỉ có một việc là mượn ngựa dịch trạm. Hắn ta không mua được ngựa, nhưng ngựa ở trạm dịch có thể đổi dọc theo các trạm dịch trên đường đi, đi lại thuận tiện hơn nhiều. Việc này không có gì khó, cũng không cần dùng vũ lực uy hiếp. Dùng vũ lực uy hiếp cũng không được, mà dùng tiền đập là xong ngay.
Một đồng kim tệ nhảy tưng trên bàn khiến vị Thừa dịch lại này lập tức đưa ra quyết định. Hai bên hẹn nhau sáng mai lấy ngựa.
Hôm sau, tại một nơi hẻo lánh ngoài thành, Lý Từa dịch dắt tới hai con ngựa trạm dịch, còn có hai bộ quần áo dịch tốt, công hàm cũng mang đến luôn, tiện đường nhờ hai người đưa phong công hàm, coi như công tư trọn vẹn cả đôi đường.
Một tay giao tiền, một tay giao hàng, làm xong, vị Lý Thừa dịch này nhận được thêm một đồng kim tệ nữa.
Ngưu Hữu Đạo cùng Viên Phương thay quần áo, xoay người lên ngựa, cố gắng chạy càng nhanh càng tốt. Một đường vừa chạy vừa đổi ngựa, hai người không ngừng không nghỉ tới thẳng phủ thành Kim Châu.
Hai ngày sau, hai người mệt mỏi xác xơ thuận lợi đến được phủ thành Kim Châu, giao công hàm cho quan nha, cũng để lại dịch mã. Không cần mang phải phiền phức mang theo dịch mã.

Hai người vừa tới cửa khách sạn Phúc Lâm, vì Viên PHương cầm một cành hoa rất nổi bật nên lập tức có một hán tử đi tới gần hai người, thấp giọng nói: “Phương Triết!”
Ngưu Hữu Đạo nhìn đối phương từ trên xuống dưới đánh giá, đáp: “Ngưu Hữu Đạo!”
Vị tên Phương Triết kia thở phào nhẹ nhõm, lập tức đưa tay mời: “Đạo gia, xin mời!” Gã đưa hai người vào khách sạn tới phòng mình.

Chương 151: Oan Gia Ngõ Hẹp

Chương 151: Oan Gia Ngõ Hẹp
Đương nhiên Thương Thục Thanh đã có hẹn trước nên hai người mới nhận nhau như vậy. Thương Thục Thanh khẩn cấp đưa thư cho Thương Triều Tông, để Thương Triều Tông phái người liên lạc ở Kim Châu gặp Ngưu Hữu Đạo.
Vào trong phòng, Phương Triết đóng cửa lại, xoay người hỏi luôn: "Vương gia đưa tin dặn ta phối hợp với Đạo gia. Không biết Đạo gia muốn ta phối hợp thế nào?"
"Tình huống! Nói tất cả tin tức ngươi có được liên quan đến Hải Như Nguyệt cho ta!"
"Được!" Phương Triệt lập tức báo lại tỉ mỉ.
Thi thoảng Ngưu Hữu Đạo hỏi chen vào vài câu. Hai người nói chuyện thật lâu mới dừng.
Sau khi hiểu rõ, Ngưu Hữu Đạo đứng dậy: "Tạm nghỉ một đêm đã, thuê một phòng cho chúng ta, ngày mai đưa ta tới phủ Thứ sử."
Phương Triết đứng dậy: "Đạo gia, ngày mai có sợ không ổn không? Ngày mai là lễ mừng thọ bốn mươi tuổi của Hải Như Nguyệt, có không ít khách mời tới, sợ là bà ta sẽ không gặp ngươi… Giờ bà ta che ta dông dài quá, không muốn gặp lại rồi đây."
"Không sao, ngươi cứ nói là lương y Vương gia mời cho nhi tử của bà ta tới rồi, đừng nói là tiệc mừng thọ bốn mươi tuổi, dù bà ta có tái giá cũng sẽ sắp xếp thời gian gặp ta."
Viên Phương đứng bên cạnh hơi méo miệng. Gã phát hiện ra Đạo gia nói chuyện thực không đáng tin mà, tái giá cũng phải gặp mình nữa.
Phương Triết lau mồ hôi. Làm vậy không phải lừa người sao? "Đạo gia, đừng coi thường Hải Như Nguyệt chỉ là một nữ nhi, trong tình cảnh chồng chết con ốm còn có thể ổn định thế lực sau lưng khống chế Kim

Châu, hắn là không phải người đơn giản. Đến khi bà ta phát hiện mình bị lừa, chẳng có lương y nào cả, chỉ sợ chúng ta đừng mong còn sống mà rời khỏi phủ Thứ sử được!”
Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt nói: “Ngươi cứ làm theo lời ta.”
Phương Triết cười khổ: “Chuyện này… Đạo gia, không phải ta sợ chết. Vì Vương gia, nhảy vào nước sôi lửa bỏng ta cũng không từ, nhưng nếu khiến Hải Như Nguyệt tức giận, sẽ khiến Vương gia gặp phiền phức đó!”
Viên Phương trừng mắt: “Bảo ngươi làm gì thì làm đi, nói lảm nhảm cái gì!” Gã vô tình nói giống hệt Viên Cương. Viên Cương không ở đây, theo bản năng gã tự cho rằng mình nên đứng ở vị trí của Viên Cương.
Ngưu Hữu Đạo nhấc tay lên không cho gã dọa người nữa, mình cũng dịu giọng lại: “Vương gia phải có nguyên nhân mới phái ta tới đây, chứ không phải ta tới để làm chuyện xấu. Bằng không, sao ngài bảo ngươi phối hợp với ta. Phương Triết, ngươi cảm thấy ta sẽ đem tính mạng của mình ra chơi đùa sao?”
Hắn ta nói vậy mới khiến Phương Triết yên tâm hơn, chắp tay nói: “Được rồi. Để ta đi thuê phòng cho hai vị đã.”
Ngưu Hữu Đạo đưa tay ra hiệu cứ tự nhiên. Phương Triết đi rồi, hai người tạm thời chờ trong phòng.
Trong phòng yên tĩnh một lúc, Viên Phương hơi xấu hổ mở lời: “Đạo gia, thực ra Phương Triết này nói cũng khá có lý.”
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu nhìn gã: “Sao thế? Sợ rồi à? Vừa mới nói người ta có vẻ tự tin lắm mà?”
“Đạo gia hiểm lầm rồi. Nhắc nhở thôi. Nhắc nhở thôi.” Viên Phương cười gượng hai tiếng, vừa nãy, bắt chước Viên Cương mắng người thực đã miệng, nhưng vừa dứt lời gã đã hối hận. Vẫn là gã không có được bản lĩnh như Viên Cương, chủ yếu là, chạy đến phủ Thứ sử lừa người phụ nữ kia có thể mất mạng thật đấy.
Không bao lâu sau, Phương Triết đã sắp xếp xong phòng ốc, cố ý chọn gian sát vách.
Ba người sang gian phòng mới xem thử, không có vấn đề gì.
Hôm nay tạm thời thế là xong. Ngưu Hữu Đạo để cho Phương Triết lo nốt việc, đưa Viên Phương ra khỏi khách sạn.

Nói là đi thăm thú loanh quanh, thực ra là muốn thăm dò địa hình trong châu thành.
Châu thành rất lớn, chỉ sau Kinh thành, đương nhiên độ phồn hoa không mấy nơi sánh được. hai bên đường cửa hàng cửa hiệu san sát, người đến người đi nườm nượp không dứt, ai nấy đều quý khí, các vùng khác khó mà so được. Đi lại ở đây một lúc có thể khiến người ta tạm quên đi đây là thời loạn lạc.
Viên Phương là một tên nhà quê lên tỉnh chính cống, đầy mặt tò mò hết nhìn trái lại nhìn phải, thấy cái gì cũng lạ lẫm.
Ngưu Hữu Đạo lườm gã một cái, thầm thở dài. Con yêu này vẫn còn kém xa Hầu Tử. Nếu đổi lại bây giờ là Hầu Tử, biết có thể gặp nguy hiểm, nhất định gã sẽ luôn quan sát ghi nhớ địa hình đường sá mọi nơi đi qua, chuẩn bị cho mọi tình huống có thể xảy ra.
Nhưng cũng không thể trách Viên Phương được. Xét một mặt nào đó, Viên Phương vẫn là kẻ không có kiến thức, xưa nay chỉ ở nơi thâm sơn cùng cốc, nói là hòa thượng, thực ra là sơn tặc, cơ bản là chưa ra khỏi nơi đó bao giờ, tới nơi thành trì phồn hoa này, có hoa mắt cũng dễ thông cảm.
Vậy thì Ngưu Hữu Đạo cho gã mở mang kiến thức một chút, quen rồi đương nhiên sẽ không ngáo ngơ thế này nữa, đi qua nơi náo nhiệt hơn nữa cũng như không thôi.
Nhưng trên đời này còn có câu oan gia ngõ hẹp.
Khi đi ngang qua một cửa hàng cực kỳ khí thế bên đường, Ngưu Hữu Đạo không nhịn được liếc mắt nhìn biển hiệu treo trên cao, trên đó ghi ba chữ “Linh Lung Các”, lại nhìn trang trí và câu đối trong cửa hàng, hắn ta đoán, đại khái đây là nơi bán các loại kỳ trân.
Đã đi qua rồi, hắn ta cũng muốn vào xem thử bên trong có gì, nhưng còn chưa qua đường hắn ta đã sửng sốt.
Ngoài Linh Lung Các có hai người canh cửa đang không ngừng nhìn trái nhìn phải, một trong số đó thấy Ngưu Hữu Đạo cũng sửng sốt.
Người này, Viên Phương cũng quen biết, chính là một trong các sư huynh tốt của Ngưu Hữu Đạo, là người đã được hắn ta tha cho một mạng ở Nam Sơn Tự, chính là Trần Quy Thạc!

Còn nguyên nhân Trần Quy Thạc xuất hiện ở đây đương nhiên không thể tách rời khỏi Tống gia. Tống Cửu Minh có ba người con trai. Trưởng tử Tống Toàn làm quan trong triều đình Yến quốc. Con trai thứ ba Tống Thư ở nhà. Còn có lão nhị Tống Long hiện đang làm nhân viên ngoại giao của Đại Yến thường trú ở Nước Triệu.
Ở Nước Triệu, Thứ sử Kim Châu cũng là một trong những nơi tự cầm binh. Nước Yếnvẫn luôn nghe ngóng về những thành phần thế này ở nước địch, chỉ ước tất cả phong cương đại lại ở Nước Triệu đều là như vậy. Với người này, Nước Yếnchỉ ước gì có thể lôi kéo được chừng nào hay chừng nấy, đương nhiên, tiệc mừng thọ bốn mươi tuổi của Hải Như Nguyệt, thân là sứ giả Nước Yếnở Nước Triệu, làm sao Tống Long có thể bỏ qua cơ hội tới chào?
Mặc kệ Tống gia và Ngưu Hữu Đạo có ân oán gì, nhưng thân là một trong những thành viên quan trọng nhất của phe bảo Hoàng, phú quý cả nhà gắn chặt với Hoàng đế Đại Yến, đương nhiên Tống gia chỉ mong Đại Yến tốt đẹp. Nên Tống Long đã tự mình tới đây, trên danh nghĩa không phải chúc chọ mẫu thân Thứ sử Kim Châu, mà là chúc thọ Công chúa nước Triệu. Hải Như nguyệt vốn là muội muội ruột của Hoàng đế nước triệu. Đã là chúc thọ Công chúa, đương nhiên về lễ nghi ngoại giao không thể có tí lỗi lầm nào!
Còn Trần Quy Thạc, không được Thượng Thanh Tông chấp nhận đương nhiên chỉ có thể đi theo Tống gia. Thực ra coi như gã đã là người của Tống gia từ lâu rồi. Tiền đồ Tống gia đã hứa cho gã, Tống gia không nuốt lời, nhưng khi ấy Tống gia còn chưa hoàn toàn trở mặt với Thượng Thanh Tông nên chỉ đành phái Trần Quy Thạc đến nước Triệu, làm chân chạy cho lão nhị.
Trần Quy Thạc canh giữ ở cửa Linh Lung Các, còn lão nhị Tống gia Tống Long đang ở trong các xem có thứ gì thích hợp để thêm vào lễ mừng thọ không.
Sao tên này lại ở đây? Ngưu Hữu Đạo giật mình thót tim, nằm mơ cũng không ngờ sẽ gặp Trần Quy Thạc ở đây.
Trước kia, hắn ta đã nói với Viên Cương trước khi rời thôn trang ở huyện Thương Lư về lo lắng sẽ bị kẻ thù theo dõi. Kẻ thù này chủ yếu là Tống gia. Từ thôn trang, vượt núi băng đèo suốt một chặng đường dài,

đến đây rồi hắn ta không còn lo lắng nữa, ở nước Triệu này chẳng ai biết hắn ta là ai. Nhưng ai mà ngờ được, lại đụng độ với Trần Quy Thạc ở đây, còn cả người nhà họ Tống nữa. Nếu để Trần Quy Thạc tiết lộ tin tức, Tống gia biết hắn ta đã thoát khỏi sự bảo vệ của Thiên Ngọc Môn mà xuất hiện ở đây, tám chín phần mười là sẽ phái người truy sát. Đến khi ấy, đừng nói đến chuyện không làm xong việc cho Thương Triều Tông, chỉ sợ chính hắn ta cũng gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Chương 152: Chẳng Gan Dạ Tí Nào (1)

Chương 152: Chẳng Gan Dạ Tí Nào (1)
Ngưu Hữu Đạo vẫn luôn tự nhận mình không thích đánh đánh giết giết, bỗng trong lòng dâng lên sát cơ nồng đậm. Tuyệt đối không thể để đối phương truyền tin.
Hắn ta chậm rãi đi tới.
Viên Phương cũng kinh ngạc, không ngờ sẽ gặp Trần Quy Thạc ở đây. Gã không hiểu rõ ân oán giữa Ngưu Hữu Đạo và Tống gia, nên không biết nguy hiểm trong đó.
Trần Quy Thạc có nằm mơ cũng không ngờ nổi sẽ gặp Ngưu Hữu Đạo ở đây. Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo vẫn bình tĩnh, nhưng gã cảm thấy sát cơ ập tới. Nhớ lại cảnh tượng ở Nam Sơn tự, bị Ngưu Hữu Đạo áp sát, gã hãi hùng khiếp vía!
Nhoáng một cái gã lách mình trốn vào trong Linh Lung Các, nhưng vừa thấy Tống Long thì mừng tới suýt hét lên. Bên cạnh Tống Long có cao thủ bảo vệ, sao mình phải sợ Ngưu Hữu Đạo?
Gã vội xông tới bên cạnh Tống Long: “Nhị gia, Ngưu Hữu Đạo ở bên ngoài.”
“Sao?” Tống Long đang nghiêng đầu tập trung xem đồ hơi ngẩn ra, không kịp phản ứng.
Trần Quy Thạc vội nhắc nhở: “Ngưu Hữu Đạo. Là Ngưu Hữu Đạo sát hại Diễn Thanh thiếu gia, hắn ta đang ở bên ngoài!”
Tống Long nheo mắt, phất phất tay mấy cái, hai trong số bốn cao thủ đang đứng hầu trong Linh Lung Các lập tức đi ra cùng Trần Quy Thạc.
Ngưu Hữu Đạo đã đi tới bậc thang cửa tiệm vội dừng khựng lại, thấy Trần Quy Thạc mỉm cười quay lại, hắn ta nhận ra nguy hiểm. Nói một cách chính xác, hắn ta nhận ra nguy hiểm từ hai người đi cạnh Trần Quy Thạc.

Hắn ta có thể khẳng định một điều, Trần Quy Thạc tự biết mình không phải đối thủ của hắn ta nên có thể hiểu được gã tự tin như vậy là từ đâu. Không chỉ Ngưu Hữu Đạo, mà ngay cả Viên Phương cũng nhận ra nguy hiểm.
“Ngưu sư huynh đệ, xem ra ngươi và ta thực sự rất có duyên phận.” Trần Quy Thạc cười lạnh.
Gã dứt lời, một trong hai người đi bên cạnh gõ nhẹ vào cánh tay gã. Gã quay lại nhìn, rồi vươn tay chỉ vào Ngưu Hữu Đạo ra hiệu.
Tống Long xuất hiện, đứng trên cao nhìn xuống hỏi: “Ngươi chính là Ngưu Hữu Đạo?”
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh hỏi: “Ngươi là ai?”
Tống Long bình tĩnh đáp: “Nhị bá của Tống Diễn Thanh!”
Quả tim của Ngưu Hữu Đạo nhảy bộp một cái. Bên cạnh người này có hộ vệ Kim Đan kỳ, không làm gì được.
Hắn ta đoán không sai, bên cạnh Tống Long có hai người Kim Đan kỳ, hai Trúc Cơ kỳ, hai Luyện Khí kỳ.
Nhưng hắn ta càng không thể hiểu nổi, tại sao lại gặp vị này của Tống gia?
Có điều, Ngưu Hữu Đạo không hề loạn, vẫn bình tĩnh nói: “Hóa ra là nhị bá của Tống sư huynh, Ngưu mỗ vẫn luôn nhớ mong người nhà họ Tống. Đến Kim Châu sao không sớm tới chào, ta cũng có thể tận tình địa chủ!”
Tống Long đáp: “Giờ cũng chưa muộn.”
“Ta vẫn còn bận rộn mấy việc ở phủ Thứ sử, nếu không ngại chờ, sau này ta sẽ cố gắng khoản đãi các vị!”
Hắn ta nói hai chữ “khoản đãi” ý tứ đặc biệt sâu xa, dứt lời liền xoay người, phất tay một cái dẫn theo Viên Phương không chút hoang mang rời đi.
Tên này là người của phủ Thứ sử Kim Châu? Trần Quy Thạc sửng sốt.
Tống Long kiêu căng lạnh lùng nghiêm túc đứng trên cửa cao cũng có vẻ sửng sốt, vẫn không dám cho người hạ thủ.
Chưa làm rõ được thân phận của Ngưu Hữu Đạo ở phủ Thứ sử, đương nhiên lão không dám manh động.

Nhưng lão phản ứng lại rất nhanh, có trời mới biết đối phương nói thật hay giả, lừa lão há lại dễ dàng thế sao? Tống Long trầm giọng hạ lệnh: “Theo sau. Nếu không phải tới phủ Thứ sử, lập tức bắt lại cho ta. Nhớ kỹ, nếu không cần thiết, không được gây rối loạn trong thành!” Hải Như Nguyệt mừng thọ, lão chạy tới gây náo loạn rất không ổn, khác nào không nể mặt chủ nhân. Tống gia không ngang ngược ở đây được.
Lão nói vậy, Trần Quy Thạc bên cạnh tự ý chen vào một câu nịnh bợ lấy lòng: “Đại nhân, kẻ đi bên cạnh Ngưu Hữu Đạo là một con yêu tinh gấu, là Kim Vương Hùng trên “dị thú lục”, bộ lông có thể dùng làm áo giáp bảo vệ, đao thương bất nhập, có thể làm thọ lễ!
“Sao?” Tống long lập tức vung tay với hộ vệ.
Lập tức có bốn người đi theo, Trần Quy Thạc cũng đi, cùng với một tên Kim Đan kỳ, hai tên Trúc Cơ kỳ, một tên Luyện Khí kỳ.
Ngưu Hữu Đạo dẫn Viên Phương rời đi cũng không dám hoảng hốt bỏ chạy, chỉ sợ chạy trốn lộ liễu quá sẽ khiến cho đối phương nghi ngờ, chỉ trà trộn trong đoàn người qua lại mà lẩn đi.
Viên Phương hiểu ý hắn ta, nhưng trong lòng vẫn sợ hãi. Tình cảnh vừa nãy dọa cho gã toát mồ hôi lạnh, may mà vị này phản ứng vẫn nhanh, nếu không chỉ sợ khó có thể thoát thân.
Đi không bao xa, Viên Phương quay đầu liếc nhìn lại lập tức nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của Trần Quy Thạc cách không xa không gần, thấp giọng nhắc nhở Ngưu Hữu Đạo: “Đạo gia, không được. Bọn họ cũng đi lên.”
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại nhìn, xác nhận có bốn người đi theo, thấp giọng nói: “Mục tiêu của bọn họ là ta, chúng ta tách ra đi. Bằng không nếu nhỡ động tay động chân rồi ta không thể chiếu cố cho ngươi.”
Viên Phương biết hắn ta nói thật. Gã và Tống gia không có cừu hận gì, Đạo gia mới là mục tiêu của họ. Mà hai người tách ra, Đạo gia đi một mình, tỷ lên thoát thân sẽ cao hơn, mang theo gã sẽ rất phiền toái, nên đáp: “Được. Đạo gia, vậy ngài sẽ làm sao?”
“Ngươi không cần lo cho ta. Ngươi cứ tự thoát thân đã rồi nói. Chúng ta đi cùng nhau, rất có thể sẽ không ai thoát được. Nhỡ kỹ, tới phủ Thứ sử. Chúng ta sẽ gặp nhau bên ngoài phủ Thứ sử, nếu phát hiện có tình huống gì không đúng, ngươi cứ trực tiếp xông vào trong phủ, bị bắt lại thòi nói

do Vương gia phái tới, đương nhiên phủ Thứ sử sẽ liên hệ với Phương Triết xác định.
Viên Phương ừm một tiếng, ánh mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo rất phức tạp. Đạo gia đang định một mình dẫn nguy hiểm sao!
“Trước mặt!” Ngưu Hữu Đạo nhắc nhở.
Trước mặt là ngã ba, người đến người đi. Viên Phương hiểu ý của hắn ta là sẽ tách ra ở phía trước.
Đến ngã ba, Viên Phương nhắc nhở: “Đạo gia, ngài cẩn thận đấy!”
Ngưu Hữu Đạo không nói gì, hai người tách ra, chia ra trái phải.
Bốn người đi theo nhìn nhau, tu sĩ Kim Đan chỉ hai tu sĩ Trúc Cơ đuổi theo Viên Phương, còn mình dẫn theo Trần Quy Thạc tiếp tục đuổi theo Ngưu Hữu Đạo.
Đi qua một quầy hàng, Ngưu Hữu Đạo quăng mấy đòng tiền vào trong giỏ, cầm mấy thứ hoa quả lên, đề khí lướt đi, miệng gặp hoa quả, thuận tiện quay lại quan sát, phát hiện có hai người đi theo sau mình, lập tức thấy không ổn, phỏng chừng Viên Phương cũng bị phiền phức, không biết gã có thể thoát được không. Hiện giờ chỉ có thể hy vọng đối phương sẽ không dám công khai động thủ trong phủ Thứ sử, bằng không, sợ là Viên Phương sẽ rất khó thoát thân.
Cắn một miếng trái cây thơm ngọt, Ngưu Hữu Đạo tiếp tục đi tới, cực kỳ không vui.
Trên một con đường khác, Viên Phương cũng đang âm thầm than khổ phát hiện mình cũng bị theo dõi.
Gã đi tới trước một quầy hàng, vứt tiền mua một cái bánh khảo, hỏi chủ hàng: “Phủ Thứ sử đi đường nào?”
Khi hỏi câu này gã hối hận muốn phát điên, lúc trước có đi lòng vòng qua phủ Thứ sử, nhưng gã chỉ mải nhìn đường phố náo nhiệt, quên đường đi.
Chủ quán phất tay chỉ: “Đi thẳng rẽ phải, qua hai con đường là thấy.”
Viên Phương nhớ đường, gặm bánh khảo đi tiếp.
Một tu sĩ Trúc Cơ kỳ đi tới quầy hàng Viên Phương vừa ghé, cầm một cái bánh lên, ném một viên ngân tệ cho ông chủ, hỏi: “Không cần trả lại, người vừa rồi đội mũ chiên kia hỏi ngươi cái gì?”

Một cái bánh khảo kiếm được một viên ngân tệ, ông chủ quán mừng hết sức, không giấu gì, đáp: “À, không có gì hết, chỉ hỏi phủ Thứ sử ở đâu.”
Hai tu sĩ Trúc Cơ nhìn nhau, ánh mắt chìm xuống, ý thức được vừa nãy Ngưu Hữu Đạo lừa mình. Căn bản bọn họ không phải người phủ Thứ sử. Người phủ Thứ sử làm sao không biết phủ Thứ sử ở đâu.
Hai người kia lập tức tăng tốc đuổi theo Viên Phương, không còn kiêng kỵ gã là người phủ Thứ sử, chuận bị ra tay.
Thấy kẻ theo dõi cũng tấp vào quầy hàng mình vừa hỏi, Viên Phương lập tức biết gay go rồi, chỉ hận không thể tự tát mình hai cái. Đây là hậu quả của việc ham chơi mà!

Chương 153: Chẳng Gan Dạ Tí Nào (2)

Chương 153: Chẳng Gan Dạ Tí Nào (2)
Trên thực tế là đúng như vậy. Nếu đổi lại là Viên Cương, tuyệt đối gã sẽ không phạm phải sai lầm thấp cấp như thế.
Thấy đối phương nhanh chóng áp sát, Viên Phương ném cái bánh trong tay đi, cũng mặc kệ tiếng kinh hô của mọi người trên đường, bay lên nóc nhà, lao vọt đi chạy trốn, hy vọng có thể sớm tới phủ Thứ sử.
Hai tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ cấp tốc bay lên, lắc mình đuổi theo, chỉ chốc lát sau đã đuổi theo Viên Phương.
Viên Phương nhận ra tu vi của mình kém xa đối phương, nhưng hối hận thì đã chậm.
Bốp một cái, eo đau đáng sợ, Viên Phương trúng một cước ngã xuống con hẻm nhỏ vắng người, lăn lộn thất điên bát đảo. Vừa ổn định lại, gã lại trúng một cước vào ngực, một mũi kiếm lạnh băng dí vào cổ…
Chợt sau lưng có tiếng ngời hô lên, Ngưu Hữu Đạo vội quay người lại, thấy một người từ trên trời giáng xuống, nhập bọn cùng hai người đang đuổi theo mình.
Ngưu Hữu Đạo nhận ra người này là một trong bốn người đã đuổi theo mình và Viên Phương. Nếu hắn ta đoán không sai, chắc người này đã chia ra để đuổi theo Viên Phương.
Thấy người này xuất hiện, Ngưu Hữu Đạo ý thức được không ổn.
Quả nhiên, người kia thì thầm mấy câu với hai người đuổi theo mình ban đầu, cả ba lập tức áp sát.
Ngưu Hữu Đạo mắt nhìn sáu phương tai nghe tám hướng rất tự nhiên chuyển hướng rẽ vào một thanh lâu xa hoa bên đường.
“Ai cũng có phần mà!” Một đám cô nương trang điểm lộng lẫy chen chúc tới, Ngưu Hữu Đạo thuận lợi lấy ra một nắm kim tệ lấp lánh quăng ra.

“A!” Một đám cô nương lập tức xông tới cướp loạn lên. Tú bà, quy công cũng tham gia kiếm tiền, hô gọi đến là náo nhiệt.
Ba tu sĩ vừa vào trong thanh lâu, một bóng người nhảy nhoáng một cái qua cửa sổ bên phải cửa thanh lâu.
Ba người vào từ cửa chính, Ngưu Hữu Đạo nhảy ra qua cửa sổ, thuận lợi nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại, bước nhanh đi.
Ba người kia vào trong thanh lâu, thấy hiện trường loạn thành một đống, mắt sắc quét quanh. Có người lắc mình lên lầu trên tìm, có người tìm ở lầu dưới, người còn lại nhanh chóng phi thân lên nóc nhà quan sát, phòng ngừa Ngưu Hữu Đạo sẽ đào tẩu từ các hướng khác.
Quay về khách sạn Phúc Lâm, Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng tìm Phương Triệt, vừa thấy đã dặn: “Mau đưa ta tới phủ Thứ sử, dẫn ta tới gặp Hải Như Nguyệt!”
“Bây giờ sao?” Phương Triệt ngạc nhiên, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Trời sắp tối rồi, không thích hợp đi gặp người ta đâu.”
Ngưu Hữu Đạo trầm giọng nói: “Ngay lập tức! Mau lên! Nơi này không thể ở lại thêm. Lập tức rời đi!”
Không vội cũng không được, căn cứ vào tình hình trước mắt thì, nếu không có gi bất đắc dĩ, những người này sẽ không dám quang minh chính đại giết người trong thành, khả năng Viên PHương vẫn còn sống rất lớn. Nếu là viên Cương, hắn ta dám cam đoan dù có đánh chết Viên Cương cũng sẽ không khai ra điểm dừng chân ở đây. Nhưng cái tên Viên Phương kia quá khéo đưa đẩy, hăn ta thực sự không dám chắc chắn, không thể hy vọng vào Viên Phương sẽ cứng miệng mà mạo hiểm ở lại đây.
Còn nữa, nếu tìm được hăn ta, Viên Phương sẽ càng nguy hiểm hơn. Nếu không thấy, hy vọng sống của gã sẽ lớn hơn một chút.
Hắn ta nhất định phải mau chóng nghĩ biện pháp cứu Viên Phương ra. Càng ra tay sớm, tỷ lệ Viên Phương vẫn còn sống càng lớn. Để càng lâu, gã càng nguy hiểm. Mặt khác, để lâu, không biết gã sẽ nói ra những gì. Nhất định phải thật nhanh.
Nghe vậy Phương Triệt lập tức biết có vấn đề xảy ra, vội gật đầu: “Được!”

Y lập tức đi gọi hai đồng bạn cùng làm việc, cùng Ngưu Hữu Đạo cấp tốc rút khỏi khách sạn này.
Mấy người tìm thuê một cỗ kiệu, Ngưu Hữu Đạo ngồi vào trong, thẳng tiến đến phủ Thứ sử.
Đêm xuống, mấy người Trần Quy Thạc tìm trong thanh lâu một lúc lâu vẫn không thu hoạch được gì đành quay về quán Lưu Phương.
Quán Lưu Phương là hội quán phủ Thứ sử Kim Châu đã chuẩn bị chuyên môn để chiêu đãi khách mời, bên trong có không ít đình viện lớn lớn nhỏ nhỏ. Lần này, người đến chúc họ Hải Như Nguyệt không ít. Tống Long chỉ là một trong số đó mà thôi.
“Chạy?” Tống Long chắp tay đứng trong nội đường quay phắt người lại, nhìn chằm chằm tu sĩ Kim Đan kỳ tên Tạ Xuân dẫn đầu bốn người truy đuổi kia. “Ngưu Hữu Đạo kia có phải chỉ là một tu sĩ Luyện Khí kỳ không đấy? Máy người các ngươi lại có thể để cho hắn ta chạy thoát ngay dưới mí mắt mình? Bệ hạ phái các ngươi tới hộ vệ cho ta, ta rất lo lắng đó!”
Chỉ thiếu nước mắng thẳng vào mặt, chỉ có một tu sĩ Luyện Khí cũng không bắt được sao? Ta còn mong các ngươi bảo vệ ta nữa?
Tạ Xuân lúng túng. Gã cũng bực bội. Rõ ràng tận mắt nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo chạy vào trong thanh lâu kia, rõ ràng mấy người gã đã nhanh chóng khống chế thanh lâu đó ngay lập tức. Nhưng Ngưu Hữu Đạo cứ như thể bốc hơi vậy, chẳng còn tăm tích. Không chỉ biến mất ngay trước mắt bọn họ, mà người trong thanh lâu cũng không ai biết hăn ta đi đâu. Thực sự rất quái đản.
“Ngưu Hữu Đạo kia thực sự rất gian xảo, ném kim tệ…”
Tạ Xuân mới mở miệng biện giải, Tống Long đã ngắt lời: “Không cần giải thích.”
Ý là, giải thích có ý nghĩa sao?
Một tu sĩ Kim Đan kỳ khác tên Hoàng Húc Thăng lên tiếng: “Tống đại nhân, hiện giờ nói cái gì cũng không có ý nghĩa gì. Đồng bọn của Ngưu Hữu Đạo còn đang ở đây, mau nhanh chóng thẩn vấn ép hỏi tung tích của Ngưu Hữu Đạo mới quan trọng.”
Viên Phương ngay lập tức bị kéo tới. Hoàng Húc Thăng rút kiếm chỉ thẳng vào mắt gã: “Ngưu Hữu Đạo ở đâu? Dám nói dối nửa lời, ta sẽ

móc một con mắt của ngươi ra!”
Viên Phương run sợ, con ngươi xoay tròn. Gã lập tức hiểu, Đạo gia đã chạy được, nếu không, người ta sẽ không hỏi gã như thế.
Gã thầm gào thét trong lòng, nhìn Đạo gia người ta đi, rồi tự nhìn lại mình xem. Chênh lệch cỡ nào!
Gã cũng không cậy mạnh, ra vẻ kinh hoảng sợ sệt run cầm cập đáp: “Khách sạn Phúc Lâm! Khách sạn Phúc Lâm ở đường Đồng Phúc…”
Gã nói ra hết luôn đồng bọn đang ở phòng nào.
Người như Đạo gia, gã dám cam đoan, nhất định lúc này không còn ở khách sạn Phúc Lâm nữa, vì vậy, cần gì phải mạnh miệng để rồi phải chịu nỗi khổ da thịt chứ.
Thậm chí gã cũng đoán được nhất định Đạo gia sẽ nghĩ cách cứu mình, vì vậy vẫn phải tiết lộ một vài bí mật.
Gã cũng hiểu rất rõ cái gì nên nói cái gì không nên nói. Yếu thế chính là điểm mạnh của gã. Hiện giờ, gã giả bộ yếu thế để đối phương tin tưởng mình rất sợ chết, khi ấy đối phương mới tin mình. Nhưng gã cũng cực kỳ thấp thỏm không biết Ngưu Hữu Đạo có thể có biện pháp gì có thể cứu mình từ trong tay những kẻ này? Gã không dám chắc chắn mình có thể lừa gạt được quá lâu.
Hoàng Húc Thăng lập tức quay sang nói với Tạ Xuân: “Sư đệ, ngươi dẫn người đi một chuyến đi, lần này không được phạm phải sai lầm nữa!”
Tạ Xuân không nói gì, nhìn Viên Phương một chút. Dù lão già này có nói đúng sự thật, nhưng chẳng có tí gan dạ nào, dọa một tí đã phn ra hết. Thân là đồng bọn, làm sao Ngưu Hữu Đạo không biết lão già này nhu nhược cỡ nào. Hắn ta còn ở lại khách sạn đó mới lạ.
Nhưng hết cách rồi, thấy sư huynh trừng mắt với mình gã liền hiểu ý, có một số việc, vẫn phải giả vờ giả vịt trước mặt Tống Long một chút.

Chương 154: Lương Y

Chương 154: Lương Y
Dưới màn đêm, một cỗ kiệu dừng ngoài phủ Thứ sử, bị thủ vệ bên ngoài ngăn lại.
Phương Triết bước tới giao thiệp. Ngưu Hữu Đạo ngồi bên trong yên tĩnh nhắm mắt, thần sắc bình tĩnh.
Trong phủ rực rỡ ánh đèn, hoa mỹ, xa hoa.
Rõ ràng thời tiết đã ấm hơn nhưng trong phòng vẫn đốt than.
Trong phòng, một thiếu niên mặc quần áo dày cộm da dẻ trắng nõn không có tí sắc hồng nào, vành mắt cũng xanh tím, ngồi bên bàn, có vẻ chẳng hứng thú gì với một bàn bày đầy sơn hào hải vị trước mặt.
Một phụ nhân khác ngồi bên cạnh. Bà ta mặc áo khoác nhẹ, cung trang lụa mỏng, làn da trắng nõn hơi lấm tấm mồ hôi.
Hết cách rồi, thời tiết này còn đốt than sưởi ấm, không nóng mới lạ.
Vị phu nhân này, giơ tay nhấc chân đều rất có uy nghi, dung mạo cũng rất rực rỡ, tóc mây vấn cao, mi mục như hoa, xinh đẹp kiều diễm, thướng tha quyến rũ, thân thể đầy đặn đẫy đà.
Thiếu niên kia chính là Thứ sử Kim Châu kế nghiệp cha Tiêu Thiên Chấn.
Phụ nhân lại là đương kim Trưởng Công chúa của nước Triệu, muội muội ruột của Hoàng đế, mẫu thân của Tiêu Thiên Chấn, Hải Như Nguyệt. Tuy năm nay bà ta đã bốn mươi, nhưng dường như năm tháng rất khoan dung không để lại dấu vết gì trên khuôn mặt bà ta.
“Biết con không thấy ngon miệng rồi, nhưng không ngon cũng phải ăn một chút!” Hải Như Nguyệt tự gắp một đũa rau cho nhi tử.
Ngoài phòng, quản gia Chu Thuận tóc hoa râm tới, không vào, nhưng gật đầu ra hiệu với Hải Như Nguyệt.

Hải Như Nguyệt ngẩng đầu nhìn, buông đũa đứng dậy, không quên dặn nhi tử: “Không muốn ăn cũng phải ăn một chút. Đây là tốt cho con thôi, không phải hại con.”
Bà ta vừa đặt chân ra ngoài cửa, nha hoàn canh cửa lập tức phủ thêm áo khoác cho bà. Nhiệt độ bên ngoài không thể so với trong phòng có đặt lò sưởi.
Chủ tớ hai người đi xa một chút, Chu Thuận mới bẩm báo: “Phu nhân, Phương Triết kia lại tới nữa rồi.”
Hai Như Nguyệt hơi lườm lão: “Lại nói cái gì nữa?”
Cái gì nên nói bà ta nói hết rồi, chẳng có gì để bàn bạc hết. Bà ta đã dặn hạ nhân không gặp người này, mà giờ trời đã tối, bà thân là một quả phụ sẽ không tiếp khách nam vào lúc này. Theo lý, quản gia sẽ không cho vào, nhưng giờ lão lại đang ở đây thông báo, chắc chắn có nguyên nhân.
Chu Thuận đáp: “Lần này y đưa một người đến, nói là lương y Dung Bình Quận Vương đặc biệt phái tới trị bệnh cho thiếu gia.”
“Lương y?” Hải Như Nguyệt nhíu mày: “Bọn họ đã biết bệnh tình của Chấn Nhi rồi, còn có lương y gì có thể trị liệu chứ?”
“Lão nô cũng cảm thấy kỳ quái, theo lý thì không nên như vậy mới phải. Nhưng lão nô lại nghĩ, chuyện này hẳn là Thương Triều Tông sẽ không làm bậy, vì vậy mới tới đây xin chỉ thị của phu nhân xem có gặp hay không.”
Hải Như Nguyệt hơi do dự, nhưng cũng nghĩ giống lão, Thương Triều Tông sẽ không làm xằng làm bậy với chuyện này, bèn gật đầu đáp: “Đưa tới đi!”
“Vâng!” Chu Thuận khom người bước nhanh đi.
Không bao lâu sau, lão đưa Phương Triết và Ngưu Hữu Đạo tới. Hiện giờ bội kiếm của Ngưu Hữu Đạo tạm thời bị giữ lại.
Vào trong viện, kỳ kinh bát mạch của hai người cũng bị tu sĩ nơi này khóa lại, Ngưu Hữu Đạo không thể sử dụng pháp lực.
Dù sao, Hải Như Nguyệt vẫn nhớ tình cảm cũ với Ninh Vương mà quan tâm tới Thương Triều Tông. Dù sao, chuyện hai bên muốn nói là chuyện bí mật, không thích hợp để người ngoài biết. Nếu không phong bế pháp lực của Ngưu Hữu Đạo, tất nhiên sẽ phải để người bên cạnh chăm chú theo dõi.

Bên đình đài thủy tạ, Hải Như Nguyệt mặc một thân quần dài hoa lệ ngồi nhìn mặt trăng lơ lửng giữa không trụng, bóng người tịch liêu, trăng soi bóng nước.
Phương Triết và Ngưu Hữu Đạo đứng đằng sau cách đó không xa, cùng hành lễ với bóng lưng của Hải Như Nguyệt: “Xin chào Trưởng Công chúa.”
Chu Thuận tiến lại gần thì thầm mấy câu với Hải Như Nguyệt.
Bà ta chậm rãi xoay người lại, dưới ánh đèn lung linh, phong tình vô hạn, khiến cho Ngưu Hữu Đạo không thể không thầm khen một câu mỹ nhân!
“Ngưu Hữu Đạo? Ngươi không phải kẻ bị Thượng Thanh Tông nước Yến ruồng bỏ sao?” Hải Như Nguyệt cao cao tại thượng nhìn xuống hừ lạnh.
Ngưu Hữu Đạo không ngờ đối phương cũng biết điều này, nhưng cũng hiểu, nước địch ngay sát vách, thế nào cũng phải có thám tử thăm dò tình hình, huống chi Thương Triều Tông cũng đang câu thông với bên này, làm sao đối phương không biết có chuyện gì đang xảy ra, nên không lạ lẫm gì, chỉ gật đầu thừa nhận: “Chính là tại hạ!”
“Khi còn nhở ở nước Yến, ta có giao du với Ninh Vương, cũng có lui tới với sư phụ Đông Quách Hạo Nhiên của ngươi, cũng coi như là bạn cũ. Làm sao đệ tử của Đông Quách Hạo Nhiên lại biến thành lương y chuyên trị nghi nan tạp chứng?”
Ngưu Hữu Đạo phát hiện ra, thì ra Đông Quách lão nhi giao thiệp rất rộng rãi nhé. Hắn ta đáp: “Trưởng Công chúa minh giám, ta không phải người thực sự chữa bệnh. Ta chỉ phụng mệnh hộ tống lương y đến đây, nhưng đến phủ thành lại gặp chút chuyện bất ngờ, lương y bị người ta cướp đi.”
Đôi mắt sáng của Hải Như Nguyệt hơi tối lại, Chu Thuận cau mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”
“Có điều này Trưởng Công chúa không biết, khi ta ở nước Yến có chút ân oán với Đình Úy Tống gia của nước Yến. Hôm nay vừa tới phủ thành, không ngờ đã tình cờ gặp được nhi tử của Tống Cửu Minh, bị người ta đuổi giết. Ta may mắn thoát thân, nhưng lương y dẫn đến lại rơi vào tay bọn họ. Lúc này ta cũng không biết lương y bị đưa đi đâu rồi, chỉ

đành bấu víu hy vọng Trưởng Công chúa có thể ra tay tìm lại lương y. Dù sao nơi này cũng là địa bàn của Trưởng Công chúa.”
Ở đây, hắn ta không có quan hệ, cũng không có nhân thủ, muốn cứu Viên Phương chỉ có thể mượn thế vị quả phụ này.
Phương Triết bên cạnh hơi suy tư, nào có lương y nào đâu, y cũng đoán được chắc là Viên Phương, nghe vậy, coi như cũng hiểu vì sao Ngưu Hữu Đạo phải vội vàng rút khỏi khách sạn Phúc Lâm như thế.
Hải Như Nguyệt cũng có nắm được tình hình của Thương Triều Tông, vừa nghe tên Ngưu Hữu Đạo lập tức biết là kẻ bị Thượng Thanh Tông ruồng bỏ, đương nhiên cũng sẽ đại khái biết được ân oán của hắn ta và Tống gia. Chu Thuận đứng bên cạnh Hải Như Nguyệt, thấp giọng nói: “Xác thực thứ tử Tống Long của Tống Cửu Minh đã đến phủ thành, đã được thu xếp ở lại quán Lưu Phương.”
Hải Như Nguyệt nhàn nhạt bình tĩnh nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo, hỏi: “Ngươi xác nhận lương y ngươi mang tới có thể trị hết bệnh cho nhi tử của ta?”
“Dù không thể diệu thủ chữa lành, nhưng gã là người có khả năng có được quả xích dương chu nhất. Trưởng Công chúa, bệnh của nhi tử ngài, Vương gia hiểu rất rõ. Vương gia đã phái mấy người chúng ta tới đây để trị bệnh, đương nhiên cũng phải có vài phần chắc chắn! Trưởng Công chúa, còn kéo dài nữa, sợ là khó giữ được mạng lương y!”
Giờ hắn ta mặc kệ tất, trước hết cứu được Viên Phương ra mới là chuyện khẩn yếu. Với hắn ta, đại nghiệp của Thương Triều Tông chẳng thể so được với tính mạng của Viên Phương. Thứ hắn ta và Thương Triều Tông theo đuổi khác nhau, giá trị quan và suy nghĩ cũng khác nhau.
Hải Như Nguyệt chậm rãi quay đầu lại nhìn Chu Thuận, nhàn nhạt hạ lệnh: “Ngươi tự dẫn người đi một chuyến đi, bảo Tống Long giao người ra đây!” Giọng nói ẩn hàm ý vị không được thất bại.
“Vâng!” Chu Thuận nghe theo, quay sang nói với Ngưu Hữu Đạo: “Đi theo ta một chuyến!” Lão không biết cái người được gọi là lương y kia, cần Ngưu Hữu Đạo nhận người, cũng cần để Ngưu Hữu Đạo đối chứng với Tống Long. Không nhân chứng, vạn nhất Tống Long không nhận thì phải làm thế nào?
Ngưu Hữu Đạo lập tức bái biệt Hải Như Nguyệt, theo Chu Thuận rời đi.

Chỉ lát sau, Chu Thuận đã triệu tập hơn mười cao thủ đi theo. Còn Phương Triết tạm thời được giữ lại phủ Thứ sử coi như làm con tin…
Trong quán Lưu Phương, mấy người Tạ Xuân vừa trở về không lâu, nhìn Tống Long chắp tay sau lưng mặt mũi tối sầm.
Đương nhiên Tạ Xuân tay trắng trở về, thực sự xác nhận lời của Viên Phương nói, đúng là Ngưu Hữu Đạo có ở tại khách sạn Phúc Lâm, chuyện này cứ tả tướng mạo với chưởng quầy hỏa kế khách sạn hỏi là biết.

Chương 155: Lần Đầu Giao Chiến (1)

Chương 155: Lần Đầu Giao Chiến (1)
Cũng không cần lục soát gì hết, mấy người tìm đến phòng khách thì đã là người đi phòng trống. Chưởng quỹ cũng đã nói, người vừa trả phòng rời đi không lâu.
Tạ Xuân chẳng bất ngờ gì. Đây là chuyện trong dự liệu, không có gì kỳ quái. Nếu Ngưu Hữu Đạo thực sự còn ở đó không đi mới là chuyện lạ.
Chưa bắt được Ngưu Hữu Đạo, bọn họ đành phải tiếp tục thẩm vấn Viên Phương cẩn thận, ví dụ như Ngưu Hữu Đạo có thể đi đâu, vì sai lại tới đây, vân vân.
Viên Phương vẫn cứ nhát như chuột, hỏi gì đáp nấy, chỉ là chẳng có lời nào là thật.
Không hỏi ra được chuyện gì, đương nhiên Viên Phương không tránh được phải ăn chút đắng.
Đúng lúc này, bên ngoài rối loạn tưng bừng, rất nhiều nhân mã nhảy vào, chiến giáp ào ào vang động.
Thủ hạ của Tống Long kinh hoảng chạy vào bẩm báo: “Đại nhân, quản gia phủ Thứ sử Chu Thuận đến rồi, dẫn theo rất đông binh mã vây quanh viện tử này của chúng ta!”
“Xảy ra chuyện gì rồi?” Tống Long không hiểu gì hết, hỏi những người khác cũng vô ích, chẳng ai biết nguyên nhân. Lão vội vàng dẫn người chạy ra.
Vào trong sân, thấy Chu Thuận dẫn một đám người tiến vào, lão lập tức hiểu, vì có Ngưu Hữu Đạo đi bên cạnh Chu Thuận.
Tình cảnh này khiến cho quả tim của Tống Long đập nhanh hơn một chút. Lẽ nào Ngưu Hữu Đạo này nói đúng sự thật, hắn ta đúng là người phủ Thứ sử?

Hoảng sợ hơn nữa là, Ngưu Hữu Đạo lại có thể động tới Chu Thuận tự mình giá lâm!
Lão quay sang nhìn Tạ Xuân có vẻ chất vấn. Các ngươi làm việc thế nào đấy? Không phải đã dặn các ngươi đi xác nhận trước xem có phải người của phủ Thứ sử không rồi mới được động thủ sao?
Vừa thấy cảnh tượng này, đám người Trần Quy Thạc hãi hùng khiếp vía, trong lòng gào thét, làm sao Ngưu Hữu Đạo lại có thể đứng được ở Kim Châu như thế?
Động tĩnh bên này quá lớn, các sứ thần đến từ các nước có ý đồ xấu với nước Triều cũng lần lượt bị kinh động.
Kim Châu điều động binh mã vây nơi sứ thần nước Yến nghỉ ngơi, người các quốc gia khác làm sao có thể không ra nhìn kỹ được. Thái độ của Kim Châu với nước Yến rất đáng để các quốc gia khác lưu tâm. Dù sao Kim Châu cũng đóng quân ngay cạnh nước Yến, nếu có xung đột gì, sẽ không phải chuyện nhỏ.
Ngời trong các đình viện khác của quán Lưu Phương lần lượt xuất hiện, nhưng bên này bị trọng binh bao vây, không thể tới gần quan sát.
“Là lão sao?” Chu Thuận nhìn chằm chằm Tống Long, nhàn nhạt hỏi.
Ngưu Hữu Đạo bên cạnh xác nhận: “Không sai, Chính là lão!”
Tống Long cực kỳ nghi ngờ, lẽ nào Chu Thuận dám làm xằng làm bậy gì với sứ tiết nước Yến là mình sao?
Dù trong lòng đã loạn, nhưng dù sao lão tới nước Triệu cũng là đại diện cho mặt mũi của Đại Yến, thẳng thắn khiển trách: “Chu Thuận, ngươi có ý gì? Chẳng lẽ đây là đạo đãi khách của Kim Châu sao?”
Thu Thuận nhìn lão: “Người giữ lễ là khách, đương nhiên sẽ được tôn trọng như khách. Người vô lễ thì không được… Tống đại nhân, đừng dài dòng, giao người ra đây đi!”
Khi tới quán Lưu Phương lão đã tìm thủ vệ bên này xác nhận, đúng là mấy người Tống Long có bắt một người vào trong quán Lưu Phương, về thời gian rất khớp với lời của Ngưu Hữu Đạo, nên lão mới trực tiếp đưa binh đến bao vây!
Làm sao Tống Long có thể thừa nhận mình đã tùy ý bắt người trong đất nước người khác. Đây không phải việc một Sử tiết nên làm, nhìn thế nào

cũng không hợp quy củ, bèn ngụy biện: “Giao người nào? Tống mỗ không hiểu ngươi đang nói gì!”
“Tống đại nhân, vẫn nên phối hợp thì hơn. Bằng không, đừng trách ta không khách khí!”
Tống Long ngẩng đầu ưỡn ngực, trung khí mười phần đáp: “Ta chính là sứ thần nước Yến, ta cũng muốn xem xem ai dám lộn xộn!”
Chu Thuận hỏi: “Sứ thần nước Yến có thể tùy tiện bắt người trong nước Triệu ta sao?”
Tống Long đối chọi gay gắt: “Chu Thuận, không thể nói lung tung được!”
“Tống đại nhân, người tới là khách, ta không muốn làm lớn chuyện, nhưng hôm nay ta nhất định phải đưa người kia đi! Giao người ra đây, ta sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra, bằng không, là ngài buộc ta phải hạ lệnh lục soát đó. Nếu tìm thấy người, ta sẽ không thể làm gì khác hơn là bắt các ngài lại, để cho triều đình nước Yến cho Kim Châu một câu trả lời thỏa đáng! Tống đại nhân, chuyện này không có cửa thương lượng. Ta lặp lại một lần nữa, giao người ra đây. Ta sẽ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, tuyệt đối nói lời giữ lời!”
Người bị bắt đang ở bên trong, nơi này đã bị trọng binh bao vây, giờ muốn giấu cũng không có chỗ nào mà giấu. Thái độ đối phương lại rất rõ ràng, không có cơ hội thương lượng. Tống Long không thể không châm trước hậu quả.
Tuy bộ lông của Kim Vương Hùng rất quý giá, nhưng không là gì so với một số thứ.Ngoài ra, con yêu tinh này cũng chẳng có giá trị gì với lão, huống hồ, ban đầu lão bắt nó cũng là để tặng người ta làm lễ vật, không có ý định giữ làm bảo bối riêng.
Tống Long liếc nhìn mục tiêu thực sự của mình: Ngưu Hữu Đạo!
Hai mắt lấp lánh, lão nghiêng đầu hạ lệnh: “Đưa người ra!”
Thấy người bên cạnh lão quay vào trong, Ngưu Hữu Đạo vội vàng hạ giọng nhắc nhở Chu Thuận: “Người chết không thể chữa bệnh!”
Hắn ta đang lo đối phương sẽ giết người diệt khẩu. Dù sao, sứ tiết bắt người trong nước bạn không phải chuyện nhỏ, vạn nhất mấy kẻ này giết Viên Phương rồi lấy cái cớ gặp người bị thwogn bên đường mang về cứu

trị nhưng không đủ sức xoay chuyển đất trời, không nhận người do mình bắt, thì không thể nói rõ chuyện này được.
Hai mắt Chu Thuận sáng lên, dùng một giọng điệu hết sức nghiêm túc mà cảnh cáo: “Ta muốn người sống! Nếu người đã chết, đừng ai mơ có thể còn sống rời khỏi đây!”
Lão nói vậy, lại nói một cách nghiêm trọng như vậy là vì lão biết, nếu vị lương y này có thể trị hết bệnh cho thiếu gia thật sẽ có ý nghĩa thế nào với phu nhân, cũng biết, Tiêu gia đổ, lão thân là quản gia Tiêu gia sẽ thế nào.
Tống Long cười lạnh: “Khẩu khí thật lớn. Ta chính là sứ thần nước Yến, dù là triều đình nước Triệu cũng không dám dễ dàng nói giết ta đâu. Xem ra, Kim Châu còn lớn hơn triều đình nhỉ. Hôm nay Tống mỗ được lĩnh giáo rồi!”
“Tống đại nhân hiểu lầm. Kim Châu sao dám lớn hơn triều đình. Kim Châu chỉ không sợ nước Yến thôi. Kim Châu sẽ không dung túng người nước Yến làm xằng làm bậy trong cảnh nội nước Triệu thôi! Nếu Tống đại nhân không tin, cứ thử giao người chết ra xem. Ta dám cam đoan, vạn nhất nếu xảy ra chuyện gì, nhất định bên nước Yến sẽ thông hiểu tình lý, không truy cứu!
“…” Tống Long bị Chu Thuận đổ ra một trời lửa giận.
Dù đối phương nói rất uyển chuyển êm tai, nhưng ý tứ rất rõ ràng: Dù ta có giết ngươi, nước Yến cũng sẽ không dám truy cứu thật sự!
Thậ là ngoại sứ, nghe nói vậy, không ai có thể nhịn nổi, nhưng cũng không dám thử đấm này. Chỉ vì nước Yến không nắm nổi nắm đấm, đánh không nổi một đòn, không thể uy hiếp kẻ địch. Giữa hai nước là dựa vào thực lực để nói chuyện, miệng lưỡi chỉ vô dụng thôi!
Dù chuyện này là do Tống gia gây nên, nhưng hôm nay xem như lão đã được lĩnh giáo sâu sắc cái gọi là nước yếu không có ngoại giao. Ngay cả một chư hầu trong cảnh nội nước Triệu cũng dám không coi nước Yến ra gì, với một ngoại sử mà nói, quả thực là vô cùng nhục nhã!
Thực ra trong lòng lão hiểu rất rõ, quốc lực nước Yến không hề yếu, so với nước Triệu cũng chẳng kém hơn bao nhiêu. Nước Yên yếu là vì loạn trong, nội bộ chia năm xẻ bảy. Nếu là mấy năm trước, Ninh Vương vẫn còn tại thế thống lĩnh hùng binh, nước Triệu thấy nước Yến chỉ có nước

cúi đầu. Khi đó, nước Triệu làm sao dám nói chuyện với sứ thần nước Yến như thế? Nhưng trong mắt Hoàng đế nước Yến, huynh đệ Ninh Vương của mình còn là kẻ địch gần hơn, gấp hơn cả nước địch, như lửa xém lông mày. Có một số chuyện, bọn họ làm thần tử không tiện nói ra. Cuối cùng, Viên Phương toàn thân máu me được kéo ra ngoài. Trước cường quyền, Tống Long cũng phải thả người.

Thấy Viên Phương, Chu Thuận nhẹ nhàng hỏi Ngưu Hữu Đạo: “Là ông ta sao?”

Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Không sai!”

Lần thứ hai nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo, thấy hắn ta dẫn theo nhiều người tới cứu mình như vậy, Viên Phương kích động muốn khóc. Quả nhiên Đạo gia không bỏ rơi mình, quả nhiên Đạo gia đã tới cứu mình!

Chương 156: Lần Đầu Giao Chiến (2)

Chương 156: Lần Đầu Giao Chiến (2)
Vừa rồi khi bị dùng hình, gã ý thức được, dù có khai hay không, chưa chắc đối phương sẽ bỏ qua cho mình, then chốt là, vì sao đối phương phải tha cho mình? Gã còn tưởng rằng lần này mình chết chắc rồi, không ngờ sau khi bị bắt một canh giờ, chính Đạo gia đã hỏa tốc tới cứu mình ra, trong lòng ấm áp vô hạn!
Có mọt số việc, dù trước đây Ngưu Hữu Đạo nói hay cỡ nào trong lòng Viên Phương vẫn nghi ngờ. Miệng nói một vạn lần cũng không bằng một lần tự mình trải qua. Viên Phương kích động vạn phần tập tễnh bước tới trước mặt Ngưu Hữu Đạo, cảm động gọi: “Đạo gia!”
Ngưu Hữu Đạo nhìn gã từ trên xuống dưới đánh giá một lượt, hỏi: “Bị thương thế nào?”
“Bị thương da thịt thôi, chịu được!” Với gã, mạng sống còn cao hơn tất cả.
Tống Long đối diện đột nhiên đổi sang khuôn mặt tươi cười, chắp tay nói: “Chu quản gia, chỉ là chuyện hiểu lầm. Mong ngài bao dung!” Lão đang thăm dò thái độ đối phương, xem có cần phải ở lại phủ thành Kim Châu này không.
Chu Thuận cũng chắp tay đáp lễ: “Tống đại nhân nói không sai, chỉ là một chuyện hiểu lầm. Chuyện này coi như cho qua. Lão nô còn bận chút việc, xin được cáo lui trước!” Thái độ của lão cũng rất rõ ràng, nói lời giữ lời, coi như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.
Với lão, chỉ cần mục tiêu được cứu ra an toàn là được. Lão cũng không muốn vì chuyện nhỏ này mà khiến cho Kim Châu, triều đình nước Triệu và nước Yến xảy tranh chấp. Đại cục bày ra trước mắt đó, ai cũng đều bất đắc dĩ, dù bản thân vui lòng hay không vui lòng đều là người cầm được cũng buông được, không kể tiểu tiết.

Tống Long thở phào nhẹ nhõm, nhoẻn cười hiểu ý: “Chu quản gia đi thong thả, thứ cho không tiễn xa được!”
“Tống đại nhân dừng chân!” Chu Thuận cũng khách khí đáp lại, phất tay cho nhân mã lui ra, xoay người dẫn người rút đi.
Trước khi đi, Ngưu Hữu Đạo và Tống Long đối mắt một lúc, ánh mắt đều rất bình tĩnh, nhưng đều có vẻ bất thiện.
Giao chiến lần đầu, Ngưu Hữu Đạo bị thiệt, bên Tống Long cũng mất mặt, không ai làm gì được ai, không thể nói ai thắng hay ai lời.
Nhân mã vây quanh sứ thần nước Yến rút đi, Ngưu Hữu Đạo đỡ Viên Phương bị thương khắp toàn thân tập tễnh đi ra, rất nổi bật.
Chí ít, sứ tiết các nước đều nhìn thấy rõ ràng, cũng chia ra hỏi han về hai người xa lạ Ngưu Hữu Đạo và Viên Phương này. Ai cũng muốn biết họ là ai.
Hỏi han một hồi những người khá quen thuộc tình cảnh Kim Châu, kết quả ai cũng lắc đầu tỏ vẻ khoogn quen, chưa từng gặp.
Như vậy càng kích thích sự tò mò của mọi người. Rốt cuộc là người nào mà có thể động tới cả Chu Thuận tự mình dẫn người đến sân sứ thần nước Yến chứ? Đồng thời, mọi người cũng cực kỳ quan tâm đến chuyện sứ thần nước Yến Tống Long có nảy sinh xung đột gì với bên Kim Châu không. Có thể diễn biến thành xung đột lớn hơn không? Có thể lan tới kéo cả hai nước Yến, Triệu vào cuộc mà thay đổi thế cục thiên hạ không?
Năm đó, Vũ Triêu băng hà, mấy trăm chư hầu xưng vương lập quốc, bố cục thiên hạ vẫn luôn biến động, dần dần diễn biến thành bảy nước hiện giờ. Xa không nói, mùi máu tanh khi nước Tần bị chia tách dường như vẫn còn chưa tan đây. Thử hỏi, làm sao mọi người không quan tâm được cơ chứ?
Chờ nhân mã Chu Thuận rút khỏi quán Lưu Phương, sứ thần năm nước Tấn, Hàn, Tống, Vệ, Tề lập tức tới phía Tống Long ở cửa “Yến quán”, tỏ vẻ quan tâm.
“Tống huynh, vì sao Chu Thuận có vẻ không ưa ngươi vậy?” Sứ thần nước Hàn Gia Cát Tầm hỏi đầu tiên, có vẻ cực kỳ kinh ngạc.
Y là một người trẻ tuổi da trắng nõn nà, toàn thân áo trắng, ngọc thụ lâm phong, là người trẻ nhất trong số các sứ thần các nước, cũng là người có

vẻ ngoài dễ coi nhất.
Rõ ràng y nói chuyện không hề dễ nghe, nhưng mọi người đều có thể hiểu được. Nước Hàn mới tách từ một châu của nước Yến ra, hai nước vừa trải qua một trận đại chiến tử thương cô số, hầu như vẫn luôn trong tình trạng giằng co, là quan hệ nước địch đường hoàng chính chính, nói chuyện với nhau êm tai được mới lạ.
Tống Long lạnh nhạt nói: “Không lớn không nhỏ, ta đủ tuổi làm phụ thân ngươi đấy. Lễ giáo nước Hàn dạy ngươi nói chuyện vơi trưởng bối như vậy sao? Lần sau nhớ gọi là thúc bá!”
Gia Cát Tầm cười ha hả đáp lại: “Chưa từng nghe giữa các nước có chia thứ bậc theo tuổi tác đâu đó. Lần sau, nước Hàn ta phái một lão nhân trăm tuổi làm sứ thần, Tống huynh gặp mặt, chẳng phải sẽ gọi là gia gia sao? Làm vậy sẽ không tiện đâu.”
Sứ thần nước Tống Đồ Hoài Ngọc bên cạnh vuốt râu, xem thường: “Chưa đủ lông đủ cánh cũng xứng làm sứ thần?”
Không phải ông ta bênh Tống Long đâu, mà là vì nước Tống và nước Hàn tiếp giáp, cũng có thị phi qua lại, lại thêm Gia Cát Tầm quá trẻ, không hợp mắt. Với lão gia hỏa, trẻ tuổi như vậy chỉ là kẻ vô dụng.
Bên cạnh, sứ thần nước Tấn Sở Tương Ngọc, sứ thần nước Vệ Tùy Phái, sứ thần nước Tề Tả An Niên cũng đều đứng xem trò.
Hết cách rồi, bốn nước Triệu, Hàn, Tống, Yến gặp nhau vẫn thường xảy ra mâu thuẫn. Dù sao, Tấn, Vệ, Tề cũng cách xa một chút.
Nói chung, bất kể thế nào, các vị sứ thần các nước này chạy tới đây chúc thọ Hải Như Nguyệt đều không có ý tốt. Không nói người khác, Hoàng đế nước Triệu Hải Vô Cực nhìn thấy nên nghĩ thế nào? Nhất định những người này chỉ ước huynh muội Hải Vô Cực xảy ra mâu thuẫn!
Tống Long có tâm sự, không bụng dạ nào ở lại đấu võ mồm với bọn họ, đến nói cũng chẳng buồn nói, phất tay áo xoay người quay về.
Quay về phòng, sắc mặt lão mới thực sự sa sầm xuống, dặn dò quan lại đi theo: “Nhanh chóng đi làm rõ quan hệ của Ngưu Hữu Đạo này với phủ Thứ sử!”
Trong phủ Thứ sử, Chu Thuận dặn dò người làm đưa Viên Phương đi rửa mặt và xử lý vết thương. Muốn mời người ta đi xem bệnh cho Tiêu Thiên Chấn, làm sao có thể đem bộ dạng chật vật này đi gặp phu nhân.

Trong phòng rửa mặt, không có người ngoài, Viên Phương mới thì thầm hỏi Ngưu Hữu Đạo: “Đạo gia, ta chỉ nói ngươi ở khách sạn Phúc Lâm. Ngoài ra không nói điều gì khác.”
Ngưu Hữu Đạo cười cười đáp: “Không cần giải thích. Ta tin ngươi!”
Viên Phương sửng sốt, trong lòng cũng cảm động.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo hiểu rất rõ, nếu Viên Cương nói ra bí mật gì, Tống Long hoàn toàn có thể trói Viên Phương lại không tha.
Giờ không phải lúc phân tích nguyên nhân, Ngưu Hữu Đạo thấp giọng nói: “Tình thế bất đắc dĩ, vừa nãy không thể xả giận cho ngươi.”
Viên Phương chậm rãi thay quần áo vội nói: “Ta hiểu ta hiểu, người xuất gia không có chấp niệm, không giận, không đáng kể!”
Có điều, giờ có cơ hội tốt cho ngươi xả giận rồi…” Ngưu Hữu Đạo kể lại chuyện tỉnh cầu phủ Thứ sử đứng ra giải cứu.
“A!” Viên Phương kinh hãi: “Đạo gia, làm sao ta biết chữa bệnh đó?”
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh đáp: “Không cần ngươi chữa. Tới lúc đó, chỉ cần ngươi tùy cơ ứng biến, cố gắng đừng mở miệng nói gì. Mọi chuyện cứ để ta ứng đối.” Xem đi, càng giỏi càng phải trải nghiệm nhiều.
Sau khi được dặn dò cẩn thận một hồi, Viên Phương đã hiểu rõ dụng ý của hắn nên gật đầu đồng ý, thể hiện mình sẽ phối hợp. Nhưng trong lòng gã rất phiền muộn, chuyện này quả thực là xách đầu đi liều mạng đó!
Thực ra Viên Phương rất muốn hỏi Ngưu Hữu Đạo, không phải người nói đi ra ngoài kiếm đồ về để tu luyện à?
Gã ở trong Nam Sơn Tự sống cuộc sống sơn dã nhiều năm, thanh tịnh đã quen, đột nhiên vừa vào đời đã bị cuốn vào trận phong vân thế này, đâm ra khá bối rối, không ứng phó kịp, đành phải lao động hùng hục để cố thích ứng với hoàn cảnh sống này!
Thu dọn xong xuôi, họ cho người đi báo một tiếng.
Rất nhanh, bên hậu viện tới thông báo mời hai người tới, có người dẫn đường.
Cảnh tượng dọc đường đi khiến cho Viên Phương phải ngắm nhìn thật lâu. Xưa giờ gã chưa bao giờ thấy tòa nhà nào xa hoa như thế, ngẫm lại tiện dân sơn dã, lại nhìn nơi này, bùn mây khác biệt, gã cảm khái, bảo

sao mà làm phú quý mê người như thế chứ, không trách ai cũng ngóng trông, trong lòng thầm niệm A Di Đà Phật!

Trong một gian phòng khách được trang trí trang nhã, khách chủ gặp nhau. Viên Phương hờ hững đứng im không nhúc nhích, chỉ có Ngưu Hữu Đạo hành lễ.

Hải Như Nguyệt mặc một bộ thường phục hoa lệ đưa tay ra hiệu miễn lễ, nhìn sang Viên Phương tập tễnh bên cạnh, hỏi: “Vị này chính là lương y đến chữa bệnh sao?”

Chương 157: Có Thù Báo Thù

Chương 157: Có Thù Báo Thù
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Đúng vậy!”
“Không biết tôn tính đại danh của lương y là chi? Quê quán nơi đâu?”
Viên Phương thờ ơ đáp: “Hoa Đà, là thôn phu sơn dã thôi.”
“A, hóa ra là Hoa tiên sinh! Xem ra Hoa tiên sinh không vui vẻ lắm, lẽ nào là bổn cung thất lễ?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Không gạt Trưởng Công chúa, chúng ta tới đề chào từ biệt.”
Chu Thuận đang bình tĩnh đứng bên cạnh đột nhiên trừng mắt nhìn, uy nghiêm đáng sợ.
Hải Như Nguyệt nheo mắt hỏi: “Ngươi đang đùa giỡn với bổn cung sao? Bổn cung không tiếc đắc tội với sứ thần nước khác tới để cứu ngươi ra. Các ngươi còn chưa làm chuyện mình hứa hẹn đã muốn đi? Hẳn là các ngươi nghĩ, bổn cung là quả phụ dễ bắt nạt, dễ lợi dụng?”
Ngưu Hữu Đạo phân trần: “Trưởng Công chúa hiểu lầm rồi. Hoa tiên sinh không ngại chạy ngàn dặm xa đến khám bệnh, nhưng không ngờ suýt nữa mất mạng. Nên không dám ở lại nơi này, sợ lại gặp nguy hiểm!”
Hải Như Nguyệt nói: “Lo xa rồi. Hoa tiên sinh chỉ cần chuyên tâm chữa bệnh. Bổn cung cam đoan với ngươi, trên đất Kim Châu, không ai dám động vào ngươi nữa!”
“Có chuyện này Trưởng Công chúa không biết, Hoa tiên sinh xem bệnh có một quy củ, tâm tình không thoải mái sẽ không trị! Không trêu ai không chọc ai, tự nhiên bị người ta đánh bị thương, Hoa tiên sinh nuốt không trôi cơn giận này, cực kỳ bực bội!”
Hoa Như Nguyệt à một tiếng sâu xa: “Không biết làm thế nào tiên sinh mới có thể nuốt xuống cơn giận này?”

Ngưu Hữu Đạo đáp ra tám chữ: “Có ân báo ân, có thù báo thù!”
Trong phòng lặng đi một lát, Hải Như Nguyệt quét đôi mắt sáng lấp lánh giữa hai người một lúc mới từ từ hỏi: “Không biết ngài muốn báo thù thế nào?”
“Oan có đầu nợ có chủ. Giao Tống Long cho Hoa tiên sinh là được!”
“Ha ha…” Hải Như Nguyệt cười nhạt, nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo nói: “Sao ta cảm thấy, đây không phải ý của Hoa tiên sinh, mà là ngươi muốn nhân cơ hội tìm người nhà họ Tống tính sổ?”
“Đây là ý kiến thống nhất của ta và Hoa tiên sinh sau khi thương lượng. Trước mặt người hiểu chuyện không nói vòng vo, không gạt Trưởng Công chúa, ý của ta chính là ý của Hoa tiên sinh.” Ngưu Hữu Đạo vẫn cực kỳ thản nhiên, bồi thêm một câu: “Mối thù giữa ta và Tống gia không thể nào hóa giải được, ta cũng không có sức uy hiếp để Tống gia chịu bỏ qua mối thù kia. Nếu vậy, chỉ có thể một mất một còn. Trưởng Công chúa có thể thấy rõ là thái độ của Tống gia cũng vậy. Ta vừa đến Kim Châu là họ lập tức ra tay với ta ngay. Thế thì ta cũng chỉ có thể làm giống vậy thôi. Chỉ cần Trưởng Công chúa giúp ta hoàn thành tâm nguyện, ta nhất định sẽ giải ưu cho Trưởng Công chúa!”
Hải Như Nguyệt lãnh đạm nói: “Còn nói không phải muốn lợi dụng bổn cung?”
“Không phải lợi dụng, là mặc cả!”
“Xem ra Thương Triêu Tông không muốn hợp tác rồi.”
“Nếu mệnh cũng không còn, Dung Bình Quận Vương và Trưởng Công chúa hợp tác hay không có liên quan tới ta sao?”
“Ngươi đã ở trong tay bổn cung, còn có cửa mà mặc cả sao?”
“Mệnh của lệnh lang cũng đang trong tay ta. Trưởng Công chúa cũng không có cửa để mặc cả đâu!”
Hải Như Nguyệt cười gằn: “Chuyện cười. Xem ra ngươi sống lâu quá phát chán rồi!”
“Bức ép xem bệnh sao? Hai kết quả. Không trị hết, hoặc trị cho chết luôn. Trưởng Công chúa dám lấy tính mạng bệnh nhân ra thử không? Nói chung, bị bức bách, tuyệt đối không thể chữa khỏi! Đương nhiên, Trưởng Công chúa cũng có thể giết chúng ta, rồi để bệnh nhân tiếp tục chờ chết. Không biết Trưởng Công chúa đồng ý chọn kết quả nào? Ta

lặp lại một lần nữa, ngoại trừ ta và Băng Tuyết các, khắp thiên hạ này không ai có thể giải được nỗi ưu phiền như lửa xém lông mày này của Trưởng Công chúa đâu!”
Trong mắt Hải Như Nguyệt bừng bừng lửa giận. Bà ta phát hiện tên này đúng là gan to bằng trời, đã lợi dụng còn dám áp ché mình. Nhưng đối phương có vẻ chắc chắn với kết quả trị liệu của mình như vậy, bà ta đành miễn cưỡng nhịn cơn tức này lại, hừ lạnh hỏi: “Chẳng lẽ ngươi nói gì bổn cung cũng sẽ tin ngay hay sao?”
“Dung Bình Quận vương biết rõ bệnh của bệnh nhân mà còn phái chúng ta đến, thề thì chắc Trưởng Công chúa có thể nghĩ được nguyên nhân. Mà chúng ta đang nằm trong tay Trưởng Công chúa rồi, nếu không thể giải ưu cho Trưởng Công chúa, sự tình đã nháo thành nước này, chúng ta còn có thể còn sống đi ra sao? Tuy mệnh của Tống Long quý giá, nhưng ta cũng không cần lấy mạng mình đổi mạng lão!”
Trong phòng lại im lặng. Hải Như Nguyệt và Chu Thuận bàn bạc một lát.
Cuối cùng, Chu Thuận nói: “Trưởng Công chúa không thể giết các sứ thần lung tung, làm vậy nước Triệu sẽ chẳng thể trả lời được nước Yến. Đương nhiên nước Yến sẽ muốn giết nước Triệu để trả thù. Tuy nước Triệu không sợ nước Yến, nhưng nếu gây ra hậu quả chiến tranh… người sau lưng Kim Châu sẽ không đồng ý!” Người sau lưng đương nhiên là môn phái tu hành khống chế sau lưng Kim Châu.
Ý lão là, bên này không thể giúp hắn giết sứ thần nước Yến.
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Nếu đây là ân oán cá nhân giữa ta và Tống gia thì sao? Đương nhiên sẽ không có liên quan gì đến nước Yến và Kim Châu. Ta nghĩ, Trưởng Công chúa tạo ra một chút cơ hội để cho ta hạ thủ chắc không thành vấn đề. Trưởng Công chúa không cần phải chịu bất kỳ trách nhiệm nào, cũng không tổn thất gì, ngược lại còn có lợi, vậy vì sao không làm?”
Hình như Hải Như Nguyệt không muốn dính líu đến việc này, xoay người rời đi. Hành động này của bà ta cũng là một loại thái độ.
Ngưu Hữu Đạo hô lên: “Trưởng Công chúa dừng bước, ta cần một thân phận ở đây để yểm hộ, tránh khỏi bị người ta hoài nghi Trưởng Công chúa và Vương gia.”

Hải Như Nguyệt hơi dừng bước, quay lưng nói: “Bên ta sẽ loan tin ra ngoài, nói ngươi là diện thủ của ta.”
Diện thủ? Nam sủng sao? Ngưu Hữu Đạo toát mồ hôi lạnh, vội từ chối: “Không hợp không hợp, thân phận này không hợp.”
Viên Phương đứng bên cạnh không nói gì, khóe môi giật giật, cũng có vẻ quái lạ.
Hải Như Nguyệt đang đứng đưa lưng về phía hắn hơi nghiêng đầu qua, hỏi: “Làm sao? Sợ dính vào một quả phụ là ta sẽ làm hỏng danh tiếng của ngươi à?”
Ngưu Hữu Đạo vội vàng khoát tay: “Không phải không phải, ta sợ làm hỏng danh tiếng của Trưởng Công chúa.”
Hải Như Nguyệt chậm rãi quay lại, hỏi một câu không đầu không cuối: “Ngươi thấy bổn cung thế nào?”
“Ây…” Ngưu Hữu Đạo không biết nàng hỏi vậy là có ý gì, cẩn thận trả lời: “Đương nhiên là Trưởng Công chúa có phong thái tuyệt sắc.”
“Ngươi cảm thấy một quả phụ xinh đẹp như ta ngồi ở vị trí này còn có thể có danh tiếng gì tốt sao? Chỉ sợ bên ngoài đủ lời ong tiếng ve đã bay đầy trời rồi. Ngươi yên tâm, với ta, danh tiếng chẳng là gì.”
Cơ mặt Ngưu Hữu Đạo cứng ngắc, lần thứ hai xua tay từ chối: “Ta phụng mệnh Vương gia tới đây, chuyện như vậy, có thể miễn được thì miễn, không bằng nói thẳng một chút. Ta phụng mệnh Vương gia tới đây chúc thọ ngài, hai bên gặp nhau, Vương gia ở thế yếu, lấy lòng cũng là chuyện hợp tình hợp lý.”
Theo bối phận thì, Hải Như Nguyệt cũng coi như là cô mẫu của Thương Triêu Tông.
Gặp vị Công chúa này, Ngưu Hữu Đạo phát hiện, theo một mặt nào đó, huyết thống Thương gia cũng khá. Từ ngoại hình của vị Trưởng Công chúa này và của Thương Triều Tông, có thể thấy được phần nào. Đương nhiên, Ngưu Hữu Đạo cho rằng Thương Thục Thanh là một ngoại lệ.
“Ngươi và Chu Thuận thương lượng mà làm đi.” Hải Như Nguyệt không nói thêm gì nữa, bỏ lại một câu, kéo gấu váy dài mà đi.
Nhìn theo bóng lưng bà ta, Ngưu Hữu Đạo cường điệu nói với Chu Thuận: “Thân phận chúc thọ vẫn tốt hơn.”

Quả thực hắn ta bị Hải Như Nguyệt dọa cho hãi hùng khiếp vía rồi, nếu gây ra tiếng đồn với cô mẫu của Thương Triều Tông thì sau này gặp huynh muội Thương thị, sợ là không giải thích rõ được.
“Được!” Chu Thuận gật đầu.
Ngưu Hữu Đạo chắp tay cáo từ. Về phần phải ra tay với Tống Long thế nào thì hãy để cho đối phương suy nghĩ thật kỹ, mưu tính thật kỹ.
Chu Thuận giơ tay ra hiệu hắn không cần đi vội, nhắc nhở: “Tống Long không tiện xảy ra chuyện ở đây, dù là điều động nhân mã hay dùng đến tu sĩ cũng sẽ kinh động đến người sau lưng Kim Châu. Kẻ ấy chắc chắn sẽ không đồng ý vì không muốn dính vào phiền hà này. Mà ám sát cũng không được, theo thông lệ, các sứ thần sẽ được bảo vệ ở quốc gia bạn. Nếu bảo vệ bất lợi, bên này cũng sẽ phải chịu trách nhiệm. Vì vậy, dù là công khai hay gián tiếp, Trưởng Công chúa cũng không tiện tham gia. Bằng không, chẳng có ai là kẻ ngu cả, ai cũng có thể nhìn ra được.”

Chương 158: Giúp Ta Một Chút

Chương 158: Giúp Ta Một Chút
Nghe ý này là không muốn giúp rồi! Ngưu Hữu Đạo từ tốn hỏi: “Chu quản gia có ý gì?”
Chu Thuận khoát tay : “Ta sẽ sắp xếp cho ngươi vào ở trong quán Lưu Phương, ngươi sẽ tự nghĩ biện pháp ra tay!”
Ngưu Hữu Đạo sa sầm mặt: “Bên cạnh lão có nhiều cao thủ như vậy, làm sao ta ra tay được?”
“Chúng ta không thể giúp ngươi. Nhưng bên quán Lưu Phương có người có thể giúp ngươi. Điều còn lại là xem ngươi có nắm được cơ hội không thôi.”
Không bao lâu sau, nhóm người Ngưu Hữu Đạo và Viên Phương được mời ra khỏi phủ Thứ sử, di chuyển sang quán Lưu Phương, Phương Triết cũng được thả ra.
Trong một gian tiểu viện đằng sau quán Lưu Phương, Ngưu Hữu Đạo không nghỉ ngơi chút nào mà lập tức ra mặt bái phỏng khách quý trong quán.
Trong thư phòng Hàn quán, Gia Cát Tầm đang khêu đèn lật xem công văn.
Một gã tùy tùng bước nhanh vào, bẩm báo: “Đại nhân, bên ngoài có một khách mời tên Ngưu Hữu Đạo cầu kiến đại nhân.”
“Ngưu Hữu Đạo?” Gia Cát Tầm ngẩng đầu nghi ngờ hỏi: “Người nào?”
Gã tùy tùng giải thich: “Trước đó đại nhân từng gặp rồi, là người từ Yến quán đi ra. Có lẽ đại nhân từng nghe đến thân phận của họ rồi.”
“Ồ!” Gia Cát Tầm hứng thú. Y là sứ thần ngoại giao mà, đi ngoại giao tức là ra ngoài lui tới để kết giao vì lợi ích quốc gia. Y bèn đặt sách trong tay xuống, cười ha hả nói: “Mau mời vào!”
Chốc lát sau, khách và chủ gặp nhau trong sảnh chính.

Hàn huyên một hồi, Gia Cát Tầm đưa tay mời Ngưu Hữu Đạo ngồi xuống dùng trà, cười tươi hớn hở nói: “Không biết Ngưu huynh đến đây có gì chỉ giáo?”
Ngưu Hữu Đạo không nói hai lời, vào thẳng chủ đề: “Ta muốn giết sứ thần nước Yến là Tống Long, hy vọng Gia Cát huynh giúp ta một chút!”
“…” Gia Cát Tầm á khẩu không trả lời được, hơi ngẩn ra. Y thầm nghĩ, người này có bị bệnh không? Ta còn không biết ngươi là ai, vừa thấy mặt ngươi đã yêu cầu này nọ?
Viên Phương đi bên cạnh còn nắm được chút tình hình.
Phương Triết đi cùng mới không chịu nổi, nhìn Ngưu Hữu Đạo một cách cực kỳ nghi ngờ. Chuyện gì thế này? Giết Tống Long sao?
Y rất muốn kéo Ngưu Hữu Đạo ra ngoài hỏi cho rõ, ngươi tới làm việc cho Vương gia, giết sứ thần một nước là làm việc cho Vương gia hay tìm phiền phức cho Vương gia đây?
Hai người áo xanh sau lưng Gia Cát Tầm nhìn nhau.
Gia Cát Tầm nuốt nước bọt, vội bưng chén trà nhấp một ngụm ép mình bình tĩnh, che giấu sự thất thố.
Đặt chén trà xuống, y mỉm cười hỏi: “Ngưu huynh đệ, ngươi đang nói đùa sao?”
“Không nói đùa. Ta nói thật!”
Gia Cát Tầm lắc đầu: “Ngươi nghiêm túc cũng được, đùa cợt cũng được, lúc nãy ta không nghe thấy gì hết. Uống trà!” Y đưa tay ra hiệu mời dùng trà.
“Được! Uống trà!” Ngưu Hữu Đạo nâng chén trà ra ý mời đối phương rồi chậm rãi thưởng thức. Hắn không nói gì, uống hết lại ra hiệu cho người tới châm thêm nước.
Gia Cát Tầm chờ một lát mới hỏi: “Không biết Ngưu huynh là người phương nào? Làm việc ở đâu?”
“Ta là người nước Yến, hiện đang làm pháp sư tùy tùng của Dung Bình Quận vương Thương Triều Tông. Trưởng Công chúa mừng thọ bốn mươi tuổi, Vương gia bận bịu không dứt được việc, mệnh ta tới thay mặt chúc thọ cô mẫu.”
Thương Triều tông?

Gia Cát Tầm “À” một tiếng. sắc mặt khá phức tạp. Đương nhiên y không lạ gì cái tên này. Năm xưa Thương Triêu Tông phạm tội ở Kinh thành nước Yến bị giam vào thiên lao, bên nước Hàn cũng có theo dõi. Ninh vương Thương Kiến Bá từ nhỏ đã tạo nên áp lực rất lớn cho nước Hàn, một vạn thiết kỵ phá tan mười vạn đại quân nước Hàn như bẻ cành khô không gì cản nổi, đã gây ra đả kích nặng nề triều dã nước Hàn từ trên xuống dưới. Ninh vương không chết, nước Hàn cũng không dám khinh địch xuôi nam tấn công nước Yến, đương nhiên y biết mấy người nhi tử của Ninh Vvương.

Gia Cát Tầm nghiêng đầu liếc một cái, lập tức có người lặng lẽ lui ra. Y chậm rãi nhấp một ngụm trà, hỏi: “Đều là sứ thần đến chúc thọ của nước Yến, vì sao Ngưu huynh muốn giết Tống Long?”

“Hôm nay ta vừa mới tới phủ thành Kim Châu, Tống Long đã hạ độc thủ với ta. Ta may mắn thoát thân, nhưng huynh đệ của ta lại bị lão bắt được. May nhờ người phủ Thứ sử đứng ra mới cứu được người ra. Lão đã muốn giết ta, vì sao ta không thể giết lão?”

“Vì sao đương yên đương lành Tống Long lại muốn giết Ngưu huynh?”

“Ta vốn là đệ tử Thượng Thanh tông của nước Yến, là sư huynh đệ đồng môn của cháu trai Tống Diễn Thanh của Tống Long. Ta bị trục xuất khỏi Thượng Thanh môn, Tống Diễn Thanh vẫn không chịu buông tha, dọc đường chặn giết. Vì tự vệ, ta đã giết Tống Diễn Thanh. Thù này liền kết!”

Đôi mắt một tu sĩ sau lưng Gia Cát Tầm lóe lên lấp lánh, tiến tới gần cúi đầu thì thầm sát vào tai y: “Nói đến đây thuộc hạ cũng nhớ ra. Thực đúng là Thượng Thanh tông có một người tên Ngưu gì đó, đúng là có chuyện như vậy. Trong thông cáo Thượng Thanh tông phát ra giới tu hành chỉ trích tội danh Tống gia có một tội như vậy. Có điều, trong đó không đề cập tới việc có một đệ tử bị trục xuất khỏi sư môn đã giết con cháu Tống gia. Trước đây không lâu thuộc hạ có nghe được một tin, Thượng Thanh tông đã nương nhờ vào Thiệu Đăng Vân, Thứ sử Bắc châu của nước Hàn ta!”

Gia Cát Tầm đăm chiêu, chợt thở dài có vẻ cảm khái: “Chẳng trách, thì ra Ngưu huynh vào Tống gia từng kết thù này. Tống Long này thân là sứ thần một nước không lấy quốc sự làm trọng lại làm ra chuyện như vậy

thực kỳ cục! Nhưng nói lại, sứ thần một nước là đại diện cho bộ mặt nước ấy, dù là đi sứ nước nào, không có tội danh xác thực, sẽ không ai dám làm gì, bằng không, rất dễ dẫn đến chiến tranh giữa hai nước. Ngưu huynh muốn ta giúp việc này thực sự có hơi đường đột. Tuy nước Hàn và nước Yến là địch, nhưng mạo muội giết sứ thần ở nước khác vẫn là chuyện hiếm thấy. Ngay cả hai quân giao chiến cũng không giết sứ giả, ta há có thể làm chuyện này?”

Ngưu Hữu Đạo trả lời: “Không cần Gia Cát huynh động thủ, cũng không cần Gia Cát huynh chịu trách nhiệm gì. Chỉ mong Gia Cát huynh tạo cho ta một cơ hội để ta động thủ thôi!”

Gia Cát Tầm nhíu mày, vậy thì… Y lại bưng chén trà lên, ánh mắt có vẻ suy tư.

Không bao lâu sau, người lúc nãy ra ngoài lặng lẽ đi vào, cúi đầu thấp giọng thì thầm vào tai y: “Bọn thủ vệ đã sang sân bên kia xác nhận không sai. Người này tên Ngưu Hữu Đạo, là người Dung Bình Quận vương Thương Triều Tông của nước Yến phái tới chúc thọ Hải Như Nguyệt.”

Gia Cát Tầm đang chờ tin này đây. Không thể dễ dàng tin vào thân phận Ngưu Hữu Đạo tự giới thiệu được, nhất định phải xác nhận lại.

Sau khi hiểu rõ tình hình, y thoải mái đặt chén trà xuống, thở dài: “Ngưu huynh, không phải ta không chịu giúp ngươi. Thực ra ta cũng chỉ muốn tốt cho ngươi thôi. Giết sứ thần một nước không phải chuyện nhỏ, sau này, nước Yến có thể dễ dàng buông tha cho ngươi sao? Chỉ sợ ngươi muốn rời khỏi Kim Châu cũng khó.”

“Tống gia đã hạ sát thủ với ta ba lần, lần nào ta cũng ở thế bị động. Chuyện như vậy há có thể kéo dài hết lần này đến lần khác? Con thỏ nổi điên lên cũng cắn người nữa là!” Ngưu Hữu Đạo duỗi ra ba ngón tay rồi đặt xuống, lại hỏi: “Lẽ nào Gia Cát huynh cho rằng, nếu ta không giết Tống Long, Tống Long có thể để cho ta dễ dàng rời đất Kim Châu sao? Ý ta đã quyết!”

Gia Cát Tầm nhoẻn cười đầy thần bí, ý vị sâu xa…

Trong Yến quán, Tống Long cũng đang đốt đèn xem công văn. Đây là thư tín từ Kinh thành nước Triệu truyền về, có liên quan đến bên đó. Thân là sứ thần trú ở Triệu quốc, nhất định ngày nào lão cũng phải quan

tâm tới vấn đề này. Sàng lọc tin tức xong, tin nào hữu dụng lập tức dùng kim sí truyền về bên Yến kinh.
Một tùy tùng đi vào bẩm báo: “Đại nhân, đã tìm người của phủ Thứ sử xác nhận, Ngưu Hữu Đạo không có quan hệ gì với phủ Thứ sử, mà là người do Thương Triều Tông phái tới chúc thọ Hải Như Nguyệt!”
Tống Long dựa vào ghế, ánh mắt lóe lên quỷ quyệt: “Mời Hoàng Húc Thăng đến cho ta!”
“Vâng!” Người kia cáo lui.
Lát sau , Hoàng Húc Thanh đã đi vào, hỏi: “Đại nhân có việc gì sao?”
Tống Long từ tốn đáp: “Ngưu Hữu Đạo chỉ là người Thương Triều Tông phái tới chúc thọ Hải Như Nguyệt. Hải Như Nguyệt thân là chủ nhân, khách mời chúc thọ gặp chuyện ngay trước mắt, bà ta không thể mặc kệ, đương nhiên phải đứng ra giải quyết. Lúc trước quả thực là chúng ta vọng động rồi."

Chương 159: Dạ Yến

Chương 159: Dạ Yến
Hoàng Húc Thăng không nói gì, song trong bụng lại thầm nghĩ, giờ ngươi đang là sứ thần, vốn không nên làm chuyện này.
Đồng thời, gã cũng đang chờ câu sau của lão. Gã biết lão sẽ không chỉ nói vậy, nhất định còn có chuyện gì khác, nếu không sẽ không gọi mình tới.
Tống Long ngửa mặt lên trời than thở: “Ta biết thân phận của ta làm chuyện này không hợp lý. Nhưng dù sao đây là một chuyện rất tiện tay. Nếu ta không làm, sau này làm sao ăn nói với lão Tam? Lão Tam chỉ có một đứa nhi tử như vậy, nghe nói vị đệ muội kia ngày nào cũng dùng nước mắt rửa mặt, bảo ta gặp nàng ta phải giải thích thế nào? Hoàng huynh, theo dõi chặt Ngưu Hữu Đạo, thấy có cơ hội thích hợp lập tức giải quyết đi!”
Dứt lời, lão đứng dậy, chắp tay với Hoàng Húc Thăng, vái một cái: “Xin nhờ!”
Hoàng Húc Thăng cau mày, cuối cùng vẫn gật đầu: “Ta sẽ tận lực!”
Tống Long cười: “Hoàng huynh yên tâm, chuyện này thành rồi, Tống gia tất sẽ có báo đáp!”
Đúng lúc này, một tùy tùng đi vào, đặt một tấm thiệp mời lên bàn trước mặt Tống Long, bẩm báo: “Sứ thần nước Hàn - Gia Cát Tầm sai người đưa thiệp mời tới, mời đại nhân tới dự tiệc!”
Tống Long nhận thiệp mời, mở ra xem, cau mày: “Chờ tối đến mới mở tiệc, tên nhãi Gia Cát này đang giờ trò gì đây? Bên kia có nói gì không?”
“Không có gì, chỉ nói là một bữa dạ yến phong hoa tuyết nguyệt hôi, bên đó có đưa thiệp mời tất cả sứ thần các nước.”
“Mời cả sao?” Tống Long ngờ vực. Nếu chỉ mời một mình lão, lão sẽ lo lắng có ý gì. Nhưng bên kia lại mời tất cả các sứ thần, lão lập tức cảnh

giác lo mấy người này liên thủ bán đứng mình, nhất định lão phải tới xem có chuyện gì xảy ra!
Cùng là sứ thần, lão quá hiểu mấy người này mà. Ai nấy đều là kẻ không từ thủ đoạn để tranh đoạt lợi ích cho quốc gia của mình.
Những kẻ này, ai nấy đều có lòng riêng, vậy mà lại tụ tập lại chỉ nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt sao? Tin mới lạ!
Sắp tới giờ hẹn ghi trên thiệp, lão lập tức dặn dò người làm chuẩn bị.
Bách Hoa Các tọa lạc trong vườn hoa chính giữa quán Lưu Phương, dưới ánh đèn lộng lẫy, đình đài lầu các lại có vẻ trang nhã. Ở đây có một cái hồ nhỏ.
Khách mời chưa tới, chủ nhân tới trước, Gia Cát Tầm đang chắp tay bồi hồi đứng bên nhà thủy tạ, mấy ca cơ bên cạnh đánh đàn thổi tiêu. Tiếng đàn du dương, tiếng tiêu trầm thấp, bóng đêm nặng dần.
Không bao lâu sau, sứ thần các nước đã lục tục đến. Đương nhiên Tống Long cũng có trong số đó.
Có người hỏi Gia Cát Tầm chuyện gì, y chỉ cười đáp chờ một lát sẽ biết!
Y nhìn sang sứ thần nước Tống Đồ Hoài Ngọc, hai ánh mắt khẽ chạm vào nhau.
Chờ mọi người đến đông đủ, rượu ngon đồ ăn ngon cũng lần lượt được dâng lên. Gia Cát Tầm đưa tay mời mọi người vào trong trường đình ngồi xuống.
Mọi người ngồi xuống mới phát hiện vẫn còn chỗ trống, tùy phái nước Vệ hỏi: “Gia Cát, chẳng lẽ vẫn còn những người khác?”
Bốp bốp bốp. Gia Cát Tầm vỗ tay ba lần.
Tiếng đàn tiếng tiêu dưới bậc thang lập tức dừng lại, từ một đầu khác của trường đình mọi người đang ngồi, cửa mở ra, Ngưu Hữu Đạo bước ra, đi sau còn có Phương Triết và Viên Phương tập tễnh ôm kiếm trong lòng.
Có người ngờ vực, có người không hiểu, Tống Long chỉ nheo nheo mắt lạnh lẽo nhìn Gia Cát Tầm.
Viên Phương cùng Phương Triết dừng ở ngoài đình, không cùng đi vào. Những tùy tùng khác cũng không đi vào.
Mọi người thấy Ngưu Hữu Đạo đi vào cũng không ai lo hắn ta sẽ làm xằng làm bậy. Ở đây nhiều cao thủ như vậy mà, trừ phi hắn là kẻ sống

lâu quá phát chán rồi.
Ngưu Hữu Đạo tiến vào, chắp tay với mọi người: “Tại hạ Ngưu Hữu Đạo, là người dưới trướng Dung Bình Quận vương nước Yến. Làn này đáng lẽ là Vương gia tự mình tới chúc thọ cô mẫu, nhưng lại bận rộn không thể rời đi, bèn phái tại hạ tới làm giúp. Có thể gặp chư công ở đây là phúc ba đời của tại hạ!”
Sắc mặt mọi người đều khác nhau, không ai nói gì. Gia Cát Tầm đưa tay ra hiệu một hồi, Ngưu Hữu Đạo ngồi vào vị trí giữa sứ thần nước Tấn Sở Tương Ngọc và sứ thần nước Vệ.
Hắn ta vừa ngồi xuống, Tống Long đã cười lạnh hỏi: “Ở đây đều là sứ thần các nước. Ngươi là cái thá gì cũng xứng vào đây ngồi?”
Ngưu Hữu Đạo vẫn bình tĩnh, hạ mi, không hé răng, mặc cho lão châm chọc.
Những người khác chỉ quan sát.
Gia Cát Tầm ấn ấn tay ra hiệu cho Tống Long bình tĩnh đừng nóng, cười nói: “Trước khi nói chính sự, có chút việc nhỏ ta muốn giải thích với chư vị một chút. Thực ra, trên đường tới Kim Châu ta đã gặp Ngưu huynh đệ, quen nhau rồi, chỉ hận không thể gặp nhau sớm hơn. Trước đó, Ngưu huynh có tới tìm ta, nói rằng mình và Tống gia nước Yến có một đoạn ân oán, hắn ta không muốn cũng không dám đối nghịch với Tống gia. Nhưng chuyện đã xảy ra rồi, còn có thể làm sao? Hắn ta tới cầu ta, mong ta đứng ra làm người giảng hòa, hóa giải đoạn ân oán này. Nếu mọi người đều ở đây, thuận tiện làm chứng luôn, không biết ý Tống huynh thế nào?”
Nói rằng quen nhau trên đường tới Kim Châu chỉ là cái cớ, thực ra y muốn nói, hiện giờ Thượng Thanh tông đang nương nhờ vào nước Hàn. Mà Ngưu Hữu Đạo là một đệ tử của Thượng Thanh tông, y đứng ra làm người hòa giải cũng coi như hợp lý.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo không chịu thương lượng, kiên quyết không đồng ý để cho y dính tí quan hệ nào giữa mình với Thượng Thanh tông, rất kiên quyết nói ràng, mình đã bị Thượng Thanh tông đuổi khỏi sư môn, không có quan hệ gì nữa!
Tống Long lườm xéo: “Gia Cát Tầm, có phải ngươi quản hơi nhiều rồi không?”

Gia Cát Tầm vội xua tay: “Đừng hiểu lầm. Chỉ là nói chuyện thôi. Nói chuyện cũng không sao mà. Có câu, oan gia nên cởi không nên buộc, có một số việc, qua rồi thì cho qua đi, hà tất phải bắt mãi không thôi?”
Tống Long hừ lạnh: “Ta không hiểu ngươi nói gì. Nói chuyện chính đi! Người không liên quan thì lui ra! Đừng có tự làm mình xấu mặt!”
Gia Cát Tầm cười khổ, xòe hai tay với Ngưu Hữu Đạo, ra vẻ ta cũng chẳng có cách nào.
Sứ thần nước Tống là Đồ Hoài Ngọc nhàn nhạt nói: “Đây là khách người ta mời tới, nào có đạo lý khách đuổi khách? Lễ giáo nước Yến bị chó ăn rồi sao?”
Tống Long nhìn chăm chú: “Đồ lão nhi, đừng có rỗi hơi tìm việc!”
Những người này khi đứng trong triều đình của chính nước mình thì làm việc hay nói chuyện đều khá rụt rè, nhưng chỉ cần đi sứ ra ngoài là sẽ cùng sứ thần nước khác vỗ bàn tranh luận, hoặc đỏ mặt tía tai mắng nhau, thậm chí chửi bới thô tục cũng là chuyện rất bình thường, chẳng bao giờ nói chuyện lịch sự cả.
Đương nhiên, mắng xong lại có thể cùng ngồi uống rượu. Uống rượu xong lại có thể mắng!
Bình thường vẫn xưng huynh gọi đệ, nhưng khi động đến lợi ích quốc gia lập tức có thể trở mặt ngay. Khi lợi ích quốc gia cần, lại lập tức có thể thân mật bàn chuyện.
Đồ Hoài Ngọc mặc kệ lão, quay sang nhìn Ngưu Hữu Đạo: “Tiểu huynh đệ, lão phu khá hứng thú nghe thử xem có chuyện gì xảy ra? Không biết vì sao ngươi lại kết cừu với Tống gia?”
Những người khác cũng tò mò việc này, lần trước thấy Chu Thuận đưa người tới Yến quán đòi người là đã rất tò mò rồi.
Sứ thần nước Tề là Tả An Niên cũng cười hớn hở nói: “Nói nghe một chút đi.”
Những người khác đại để cũng khẽ gật đầu thể hiện sự tán đồng, chỉ có Tống Long sa sầm mặt. Lão rất muốn lập tức phất tay áo bỏ về, nhưng lại muốn biết chính sự Gia Cát Tầm muốn nói đến là gì.
“Vốn ta là đệ tử Thượng Thanh tông, sau đó đã bị Thượng Thanh tông trục xuất khỏi sư môn, trên đường bị sư huynh Tống Diễn Thanh chặn giết…” Ngưu Hữu Đạo nói lại mấy lời lúc trước nói với Gia Cát Tầm.

Nói xong, hắn ta nhìn Tống Long chằm chằm: “Trong lần đánh giết ta ở Nam Sơn tự, ta đã giết Tống Diễn Thanh. Trong lần phục kích ta ở huyện Thương Lư, ta đã giết nhi tử của quản gia quý phủ. Lần này ngẫu nhiên gặp Tống đại nhân trong phủ thành Kim Châu, Tống đại nhân lại hạ sát thủ. Nếu không có phủ Thứ sử đứng ra, còn không biết tình hình sẽ như thế nào. Tống đại nhân, ta thực sự không muốn cứ chồng chất thù hận với Tống gia như vậy, cũng không chọc nổi Tống gia. Hôm nay có chư công ở đây làm chứng, ta nguyện thành khẩn chịu lỗi, kính xin Tống gia giơ cao đánh khẽ, tha cho ta một mạng!”

Chương 160: Tới Một Người Ta Giết Một Người

Chương 160: Tới Một Người Ta Giết Một Người
Tống Long cười gằn trong bụng, nghĩ thầm, ngươi là cái thá gì cũng xứng đàm phán với Tống gia? Nhưng lão vẫn bình tĩnh nói: “Dài dòng một đống, không hiểu ngươi nói cái gì. Đây không phải nơi cho ngươi nói hươu nói vượn. Ta hạ sát thủ với ngươi khi nào? Không chứng không cứ, không thể nói lung tung!”
Gần như cùng lúc ấy, Hoàng Húc Thăng vẫn lắng nghe động tĩnh bên trong lập tức lắc mình ra đằng sau lão phòng ngừa Ngưu Hữu Đạo đàm luận không xong lại làm ra hành động gì.
Ngưu Hữu Đạo đứng dậy chắp tay nói: “Tống đại nhân, ta một mảnh thành ý, chỉ cần có thể buông tha cho ta, điều kiện gì cũng có thể đàm luận!”
Hắn không nói dối. Tống gia thế lớn, nếu có thể giải quyết trong hòa bình là tốt đẹp nhất.
Tống Long dựa vào ghế, ôn hòa nhã nhặn đáp: “Không thể nào. Ngươi bảo ta đàm làm sao?”
Ngưu Hữu Đạo không nói gì. Thái độ của đối phương đã rõ ràng.
Người ngồi ở đây đều là kẻ tinh tường, ai cũng hiểu ý Tống Long muốn nói. Nhưng họ chỉ muốn xem náo nhiệt thôi, không ai quan tâm đến cảm giác của Ngưu Hữu Đạo.
Tống Long nhìn sang Gia Cát Tầm: “Gia Cát, đừng có chơi mấy trò vớ vẩn khó hiểu này. Để cho người không liên quan lui ra, nói chuyện chính đi!”
Gia Cát Tầm chỉ có thể đứng dậy tiễn khách, chắp tay nói: “Ngưu huynh, thực không tiện, ngươi xem có phải nên quay về nghỉ ngơi trước

không?”
Tống Long rất xem thường Ngưu Hữu Đạo, nhếch miệng thành một vệt cười gằn nhàn nhạt.
Đồ Hoài Ngọc bên cạnh quái gở nói: “Có mấy người, thực không hiểu nghĩ thế nào, chuyện như vậy cũng có thể đồng ý đứng ra giảng hòa được. Dùng đầu gối để nghĩ cũng biết là không xong rồi, làm vậy không phải tự khiến mình lúng túng sao? Ngoài miệng không lông, làm việc vô ích!”
Gia Cát Tầm đang áy náy lập tức quay phắt lại, thẹn quá hóa giận, mắng: “Thương Tấn lão tặc, ngươi mắng ai?”
Đồ Hoài Ngọc cũng đứng dậy, trừng mắt: “Gia Cát tiểu nhi, ngươi mắng ai?”
Gia Cát Tầm mắng trả: “Ai mắng ta ta mắng kẻ đó!”
“Đồ mất dạy! Ta thay mặt phụ mẫu ngươi dạy dỗ ngươi!” Đồ Hoài Ngọc quát lên, phất tay tát một cái.
Chát! Một cái bạt tai lanh lảnh vang dội mạnh mẽ bạt trúng mặt Gia Cát Tầm.
Mọi người kinh ngạc ngây người, ở đây không có ai là chưa từng thấy hai người này cãi nhau, nhưng động thủ là lần đầu tiên.
Tống Long hơi sửng sốt, suýt nữa thì bật cười. Chuyện của lão, hai người này lại làm ầm lên như vậy là sao? Còn muốn xem lão làm trò cơ à? Lần này xem ai mới là người làm trò?
Gia Cát Tầm ôm má cũng kinh ngạc ngây người, không ngờ lão thất phu này lại dám ra tay. Khi hai người ngầm hẹn kịch bản để diễn với nhau không hề có màn này. Đây là lão biết mình không dám nói ra chân tướng nên cố tình nhân cơ hội trả thù mà!
Ngưu Hữu Đạo cũng sửng sốt. Còn ra tay nữa! Hai người này diễn nhập tâm thật!
Gia Cát Tầm gần như tát trở lại ngay lập tức.
Đồ Hoài Ngọc ra tay trước đã có đề phòng, giơ tay chặn lại, nhưng lại bị Gia Cát Tầm túm lấy râu mép.
Hộ vệ của hai người ở gần đó vội vàng nhảy vào kéo tách họ ra.
Chỉ một thoáng đã có nhiều tu sĩ nhảy vào như vậy rất dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hộ vệ của những người khác cũng lập tức xông vào bảo

vệ chủ nhân của mình rời đình.
“Ai?” Chợt có người hô lên. Một pháp sư tùy tùng của Gia Cát Tầm đột nhiên xoay người, túm lấy vai Hoàng Hữu Thăng đang muốn hộ tống Tống Long đi ra, trách: “Sao lại đá ta?”
“Không phải ta đá!” Hoàng Húc Thăng vung tay gạt gã ra, người kia lảo đảo, ngã chạm phải cạnh bàn.
Hành động này khiến hiện trường lập tức loạn cào cào. Người của Gia Cát Tầm lập tức xông đến, đương nhiên người của Tống Long cũng không cam lòng yếu thế, cũng xông cả lên.
Thấy đủ loạn rồi, Đồ Hoài Ngọc đã tách khỏi Gia Cát Tầm vội hô hoán: “Cản bọn họ lại, đừng làm tổn thương hòa khí!”
Người của lão cũng lập tức xông cả lên liên thủ với người của Gia Cát Tầm, gần như là hai người kéo một mình Tống Long, lập tức tách lão ra khỏi các hộ vệ, bị cô lập.
“Dừng tay, tất cả dừng tay!” Tống Long hò hét.
Ngưu Hữu Đạo đứng nghiêng nghiêng trước bàn lạnh lùng nhìn Tống Long ở ngoài đình, nhấc tay.
Viên Phương ôm kiếm đứng sau lưng lập tức ném ra.
Vồ được kiếm, Ngưu Hữu Đạo lắc mình bước ra, lách qua đám người.
Đám người Hoàng Húc Thăng đột nhiên ngẩng đầu lên, kinh hãi biến sắc, nhưng vẫn bị người ta kéo chặt.
“Ngươi muốn làm gì?” Có tiếng Tống Long hô lên kinh ngạc.
Mọi người nhìn qua, thấy Tống Long đã bị Ngưu Hữu Đạo tóm chặt búi tóc ấn quỳ xuống đất, mũi kiếm lạnh lẽo gác trên cổ lão.
“Đại nhân!” Tu sĩ bên cạnh Sở Tương Ngọc - sứ thần nước Tấn hỏi thử, xem có cần phải tiến lên ngăn cản không.
Sở Tương Ngọc hơi giơ tay ngăn lại, lạnh nhạt nói: “Trong nước Yến sinh loạn không phải chuyện xấu!”
“Các ngươi làm gì?”
Một tiếng quát chói tai vang vọng giữa bầu trời đêm, mấy chục người từ trên trời giáng xuống vây quanh Ngưu Hữu Đạo. Người của phủ Thứ sử đã đến.
Gia Cát Tầm và Đồ Hoài Ngọc nhìn nhau, không cớ gì mà Ngưu Hữu Đạo bị chen ngang. Lần này có thể ra tay sao?

Tạm thời mặc kệ đi, hai người nóng lòng trốn trách nhiệm, đều vội vung tay ra hiệu cho người mình thả thủ hạ của Tống Long ra.
Bọn Hoàng Húc Thăng vừa thoát thân lập tức vọt tới, lại bị người của phủ Thứ sử ngăn lại: “Tất cả dừng tay!”
Bọn Hoàng Húc Thăng chỉ có thể vây quanh Ngưu Hữu Đạo, quát lên: “Ngưu Hữu Đạo, lập tức thả Tống đại nhân!”
Ngưu Hữu Đạo lạnh lẽo nhìn quanh, rồi nhìn xuống Tống Long đang run lẩy bẩy quỳ dưới đất, hờ hững nói: “Tống Diễn Thanh giết ta, ta giết lại! Lưu Tử Ngư giết ta, ta giết lại! Ngươi giết ta, ta cũng giết! Tống gia các ngươi, một người tới ta giết một người! Bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng đợi!”
Soạt! Lưỡi dao quét một cái trên cổ Tống Long, máu tươi phụt ra khiến các ca nữ đàn hát góp vui sợ hãi gào thét.
Người không thích đánh đánh giết giết, không ra tay thì thôi, nếu ra tay, hậu quả tương đối tàn nhẫn!
Tống Long còn chẳng kịp kêu lên một tiếng đã bị Ngưu Hữu Đạo lấy đầu, thân thể bị hắn ta đạp một cái ngã lăn xuống đất giật giật, không còn cơ hội sống lại.
Bọn Hoàng Húc Thăng kinh ngạc ngây người. Thế này… làm sao ăn nói được với nước Yến, với sư môn đây?
Sứ thần các nước hít vào một hơi lạnh, dù là Gia Cát Tầm và Đồ Hoài Ngọc đã chuẩn bị sẵn tâm lý cũng bị tình cảnh này dọa cho sợ hãi run lên cầm cập.
“…” Phương Triết triệt để không nói được gì nữa. Vương gia phái ai tới thế này?
Viên Phương ngơ ngác nhìn, thầm nghĩ, Đạo gia dám làm thật. Lần này to chuyện rồi!
Trần Quy Thạc trợn mắt há mồm. Tình huống này mà vẫn dám ra tay, thực sự hắn ta không sợ chết sao? Gã thực không ngờ nổi cái tên năm xưa bị giam lỏng ở Đào Hoa Nguyên lại là một kẻ liều mạng tâm ngoan thủ lạt như thế!
Ngưu Hữu Đạo ném thủ cấp trả cho Hoàng Hữu Thăng.
Kiếm trong tay hắn cũng bị đánh rơi ngay lập tức, còn hắn thì bị người của phủ Thứ sử khống chế.

Bọn người Hoàng Húc Thăng điên cuồng xông tới, cũng bị người phủ Thứ sử ngăn cản.
“Giết người đền mạng!” Hoàng Húc Thăng gầm lên.
Người ngăn cản gác kiếm lên cổ gã cảnh cáo: “Thì sẽ xử trí, không cần ngươi dạy dỗ. Kim Châu không phải nơi các ngươi cố tình làm bậy được! Chư vị đệ tử nghe lệnh, còn ai dám làm bừa, giết không tha! Bắt tất cả mọi người ở hiện trường!”
Khắp phòng đao quang kiếm ảnh lấp lóe.
Rất nhanh, một đội nhân mã vọt tới, có thể nói là một người không lọt, bắt đi toàn bộ, không một ai phản kháng!
Thật ra cũng không ai phán phản kháng. Động thủ với nhân mã phủ Thứ sử nơi này quả thực là muốn chết mà!
Sau đó, có người đưa di thể của Tống Long đi.
Trong đìn, chỉ còn lại rượu và thức ăn còn chưa ai động đến, đổ nháo đổ nhào.
Tất cả mọi người đều bị giam trong một viện tử, tu sĩ bị phong bế kinh mạch không thể dùng pháp lực.
Gia Cát Tầm mở cửa một gian phòng, xoa xoa dấu tay trên má, trừng mắt với Đồ Hoài Ngọc đang ngồi đó thảnh thơi uống trà: “Lão già, ai bảo lão đánh người?”
Đồ Hoài Ngọc nói: “Này, không phải để diễn cho thật sao? Ngươi cũng giật mất mấy cọng râu của lão phu, không phải lão phu cũng không tính toán à?”
Mọi người vừa chứng kiến cái chết của Tống Long vẫn còn đang bồi hồi, đều đang suy ngẫm chuyện này sẽ dẫn đến hậu quả thế nào, đồng thời cũng buồn bực. Đi dự tiệc lại bị bắt, còn bị liên lụy vào chuyện này. Giờ thì chỉ có thể chờ người bên ngoài câu thông mà thôi.

Chương 161: Chữa Bệnh (1)

Chương 161: Chữa Bệnh (1)
“Muộn lắm rồi, rửa tay chân rồi đi ngủ đi, việc không liên quan đến chúng ta, sáng mai là được ra ngoài rồi.”
Sứ thần nước Tề Tả An Niên nói với mấy người cùng tụ tập ngắm trăng, giơ tay che miệng ngáp một cái.
Sứ thần nước Vệ Tùy Phái hỏi: “Bị giam ở đây lấy gì mà rửa?”
Tả An Niên sờ sờ mặt sửa lại: “Có một đêm thôi, không rửa cũng không sao.”
Sứ thần nước Tấn Sở Tương Ngọc đang ngẩng đầu nhìn trăng lẩm bẩm: “Các ngươi nói xem, liệu Gia Cát Tầm và lão quỷ Đồ Hoài Ngọc có thể liên thủ diễn kịch không?”
Hai người kia cảnh giác. Tả An Niên hỏi: “Sao lại nói vậy?”
Sở Tương Ngọc chắp tay xoay người nhìn chằm chằm hai người còn lại: “Dám ra tay giết người ở đây, lẽ nào Ngưu Hữu Đạo kia thực sự không sợ chết? Kỳ lạ nhất là, không một tu sĩ nào của Tống Long có thể thoát thân ra ngăn cản hắn và cứu Tống Long được, đều bị người của Gia Cát Tầm và Đồ Hoài Ngọc kéo lại. Là trùng hợp sao?”
Y nói vậy khiến Tùy Phái và Tả An Niên cùng rơi vào trầm tư.
Im lặng một lát, Tùy Phái nói: “Theo như ngươi nói, lẽ nào đột nhiên người của Kim Châu xuất hiện ngăn cản cũng là để ngăn người của Tống Long không ra tay với Ngưu Hữu Đạo sao? Lẽ nào bên Kim Châu cũng tham dự? Bằng không, Ngưu Hữu Đạo sẽ chết chắc!”
Tả An Niên trừng mắt: “Lẽ nào Gia Cát Tầm, Đồ Hoài Ngọc và bên Kim Châu liên thủ diễn kịch? Tống Long không có quan hệ gì với bên Kim Châu chứ? Nếu có gì thật, Tống Long cũng sẽ không dám tới đây đâu. Lại nói, Tống Long là khách, tới đây chúc thọ, bên Kim Châu lại giết chết khách mời ngay trước tiệc mừng thọ, về tình về lý đều không

hợp lý! Mặt khác, nói diễn kịch cũng không hợp lý, các ngươi cảm thấy Gia Cát Tầm sẽ bảo Đồ Hoài Ngọc tát vào mặt mình thật mạnh sao? Dấu tay đó ta nhìn rõ lắm, ra tay không nhẹ đâu!”
Nói đến cái tát kia, khóe miệng Sở Tương Ngọc và Tùy Phái đều giật giật. Họ nhớ lại, quả thực cái tát kia của Đồ Hoài Ngọc cực kỳ tàn nhẫn. Nghĩ đến thôi cũng đau.
Nói vậy, cân nhắc một lát, mấy người đều lắc đầu. Xem ra có thể là trùng hợp thật. Trong đình hỗn loạn, cản tay lẫn nhau, lại bị Ngưu Hữu Đạo kia nhân cơ hội chiếm tiện nghi. Bọn họ gây sự ầm ỹ đương nhiên cũng kinh động đến người của phủ Thứ sử đến ngăn cản.
Nếu thực sự là trùng hợp, mệnh của Tống Long kia đúng thật là đến lúc hết thật rồi!
“Ôi, ngủ đi, ngủ đi. Các ngươi tìm chỗ ngủ đi. Ngày mai tiếp tục xem trò vui là được.” Tả An Niên ngáp một cái, khoát tay áo, xoay người tự đi tìm chỗ ngủ.
Hai người kia cũng tản đi. Cũng chẳng có gì phải lo lắng, chuyện này chẳng liên quan đến bọn họ, huống hồ, bên Kim Châu cũng chẳng dám làm gì họ, sau khi hỏi rõ tình hình nhất định sẽ thả họ ra thôi.
Nói một cách tổng thể, bọn họ được đãi ngộ vẫn tính là tốt, tuy bị giam lỏng ở đây nhưng vẫn có đủ lễ độ nhất định.
Còn đương sự thực sự của hai bên thì hiện giớ đang bị tống vào trong thiết lao kìa.
Trong lao người ra người vào, Ngưu Hữu Đạo, Viên Cương và Phương Triết cùng bị gọi ra, hình như bị áp giải ra ngoài thẩm vấn.
Thấy Ngưu Hữu Đạo bị áp giải đi qua trước cửa, Hoàng Húc Thăng cũng bị giam trong lao đột nhiên vọt tới, nắm chặt hàng rào thép giận dữ gào lên: “Ngưu Hữu Đạo!”
Tống Long chết, gã gặp phiền phức lớn rồi. Thân là đầu lĩnh đội hộ vệ, Tống Long lại chết ngay trước mặt mình như thế, gã không biết ăn nói với triều đình nước Yến thế nào, cũng không biết ăn nói với sư môn thế nào.
Ngưu Hữu Đạo quay lại nhìn gã, tiện thể nhìn chằm chằm Trần Quy Thạc. Trong lòng hắn hiểu rõ, Tống Long không biết mình, nếu không có Trần Quy Thực tiết lộ thân phận mình, căn bản sẽ chẳng có chuyện gì

xảy ra ở Kim Châu này, đâm ra có hơi hối hận lúc trước không giết gã ở Nam Sơn Tự luôn cho rồi!
Trần Quy Thạc bị ánh mắt lạnh lẽo kia nhìn chằm chằm mà phát lạnh. Trong lòng gã cũng hiểu rõ, hôm nay nếu không có người của phủ Thứ sử kịp thời xuất hiện ngăn cản, nếu không vì thời gian gấp gáp nên Ngưu Hữu Đạo không kịp chú ý đến người khác, thì sợ là hắn sẽ hạ độc thủ với mình!
Cảnh Ngưu Hữu Đạo giết Tống Diễn Thanh ở Nam Sơn Tự vẫn còn rõ ràng ngay trước mắt, hôm nay gã lại tận mắt nhìn thấy Tống Long bị giết. Tống Long là sứ thần một nước đó. Kẻ này cũng dám hạ độc thủ ngay trước mặt mọi người, còn là chém đầu Tống Long ngay trước mặt mọi người nữa. Điên rồi sao?
Gã chỉ cầu sau chuyện này Ngưu Hữu Đạo mau chóng bị xử tử cho rồi, bằng không, sau này mình sẽ phải trốn biệt khỏi kẻ điên này, không thì chắc chắn hắn ta sẽ không tha cho mình.
Hoàng Húc Thăng đang trợn trừng hai mắt cũng cực kỳ nghi ngờ. Gã luôn cảm thấy chuyện tối nay có vấn đề, bên này lại không có một ai có thể ra tay giải cứu kịp thời.
Thẩm vấn? Phủ Thứ sử biết rõ sự việc mà, còn cần thẩm sao?
Áp giải đi thẩm vấn chỉ là làm bộ một chút thôi. Ngưu Hữu Đạo được áp giải thẳng về phủ Thứ sử.
Chuyện của Ngưu Hữu Đạo đã xong, chuyện của phủ Thứ sử vẫn chưa xong. Xem bệnh!
Trong phòng, thấy Ngưu Hữu Đạo đi tới, Hải Như Nguyệt hơi hồi hộp. Vị này, nói làm là làm, lại dám chém đầu Tống Long ngay trước mặt mọi người. Gan to thật!
Đương nhiên bà ta đã biết rõ tường tận chuyện ở quán Lưu Phương.
Ngưu Hữu Đạo đi vào hành lễ: “Tạ ơn Trưởng Công chúa tác thành!”
“Tác thành cái gì? Ta không làm gì hết, không biết gì hết!” Hải Như Nguyệt nhàn nhạt phủ nhận, hoàn toàn gạt chuyện vừa rồi sang mọt bên. “Gọi ngươi đến là để hỏi một chút xem, chuyện xem bệnh sẽ không có biến cố gì chứ?”
Viên Phương chỉ cố tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng trong bụng thấp thỏm không ngớt.

Ngưu Hữu Đạo mỉm cười đáp: “Hoa tiên sinh đã hết giận, có thể yên tâm xem bệnh.”
Hải Như Nguyệt nghe vậy phấn chấn tinh thần, tuy trong bụng vẫn nghi ngờ nhưng bà ta vẫn ôm hy vọng. Dù sao, xem đối phương đầy tự tin thế kia, thậm chí còn dám đem mạng ra đảm bảo kia mà. Chứ không làm sao bà ta lại đồng ý chuyện ở quán Lưu Phương? Đương nhiên, một phần cũng vì chuyện đó không cần bà ta gánh tí trách nhiệm nào.
Cũng sợ đêm dài lắm mộng, đối phương lại đưa ra yêu sách gì, bà liền hỏi: “Gặp ngày không bằng trúng ngày, bây giờ chẩn được rồi chứ?”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Có thể, nhưng phải giải trừ cấm chế trên người ta.”
Hải Như Nguyệt nhìn sang Viên Phương. Ngưu Hữu Đạo lại nói: “Thực ra lương y thực sự là ta, xem bệnh cho lệnh lang cũng là ta. Trước kia phải ẩn giấu quả thực là bất đắc dĩ, mong Trưởng Công chúa bao dung!” Hắn chắp tay bồi tội.
Hải Như Nguyệt nổi giận, nhưng nghĩ lại mình đang cầu người ta chữa bệnh cho nhi tử, cũng chỉ có thể tạm thời nhịn xuống, liếc sang Chu Thuận.
Chu Thuận lập tức ra ngoài gọi tu sĩ đến, mở cấm chế trên người Ngưu Hữu Đạo, nhưng vẫn đứng bên cạnh sợ hắn làm xằng làm bậy.
Sau đó, cả đoàn người rời phòng lớn đi vào trong nội viện, tới phòng ở của Tiêu Thiên Chấn.
Để thuận tiện xem bệnh, Chu Thuận đã dặn nha hoàn ở đó châm đèn trước, cả căn phòng sáng choang.
Tiêu Thiên Chấn nằm dưới lớp chăn dày, mặt mũi tái nhợt, vành mắt xanh đen, rõ ràng đã ngủ.
Thấy nhi tử như vậy, sắc mặt Hải Như Nguyệt thực phức tạp.
Khi còn trẻ bà ta đã bị đưa tới nước Yến làm con tin, là kẻ bên ngoài, chua xót nếm đủ. Sau đó, lại hoàn toàn bất đắc dĩ bị gả tới đây cho một con ma bệnh. Có ai hiểu được nỗi khổ trong lòng bà. Thật vất vả mới sinh được một đứa con trai, kết quả cũng là một con ma bệnh. Bà không biết kiếp trước mình đã gây ra tội nghiệt gì mà kiếp này phải chịu đủ báo ứng.

Bà ta vẫn nhớ, khi ấy mình đã quỳ gối trước mặt mẫu hậu khóc lóc van xin, mẫu hậu chỉ vỗ về mình, nói rằng, đây là cái giá của vinh hoa phú quý, là mệnh của nữ nhi hoàng tộc. Tránh không được. Giãy không ra! Mẫu hậu nói, mặc kệ sau này thế nào, người làm mẫu thân như mẫu hậu cũng chỉ có thể cố gắng giữ mạng cho bà, đảm bảo bà không phải lo cơm áo. Còn lại thì chẳng thể cho bà mà phải tự trông cậy vào bản thân bà. Mặc kệ sau này bà làm gì, mẫu hậu cũng sẽ không oán bà!

Chương 162: Chữa Bệnh (2)

Chương 162: Chữa Bệnh (2)
Chu Thuận đi tới trước mặt Ngưu Hữu Đạo, thấp giọng hỏi: “Có cần đánh thức bệnh nhân không?”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu đi tới ngồi bên giường bệnh.
Chu Thuận đi tới hỗ trợ, nhẹ nhàng vạch một góc chăn lấy tay Tiêu Thiên Chấn ra.
Ngưu Hữu Đạo nhẹ nhàng đặt ngón tay lên mạch của Tiêu Thiên Chấn. Vừa chạm vào da thịt y, hắn đã cảm thấy đầu ngón tay mình lạnh toát, trời nóng thế này còn đắp chăn dầy thế sao? Theo bản năng, hắn quay sang nhìn bồn than đang cháy bập bùng trong phòng.
Bình tĩnh lại, thu hồi tạp niệm, hắn chậm rãi nhắm mắt truyền chân khí vào tay người bệnh thăm dò.
Hắn âm thầm hoảng sợ. Mạch của Tiêu Thiên Chấn nhẹ như tơ, chỉ như một đứa trẻ mấy tuổi vậy, mà cực kỳ giòn, không hề dai. Không chỉ có kinh mạch, huyết mạch cũng vậy, nhịp tim cũng thế. Có thể tưởng tượng được, bình thường bệnh nhân này không dám cử động mạnh nữa, bằng không sẽ là đi tìm chết.
Đây là một người không có niềm vui thuở ấu thơ!
Chỉ vậy thôi cũng còn đỡ, quỷ dị hơn là, gân mạch người này cực kỳ lạnh lẽo, cái gốc đã lạnh, nhiệt độ của huyết dịch toàn thân cũng thấp hơn người bình thường.
Ngưu Hữu Đạo cũng khó mà hình dung nổi làm thế nào mà người này có thể sống đến hiện tại, cũng không biết phủ Thứ sử này đã phải bỏ bao công mới giữ gìn được.
Hắn ta nhận đến xem bệnh cho Tiêu Thiên Chấn là nói bừa, thực ra chỉ là xác nhận tình hình một chút. Không thể cứ tin mọi lời nói của bên này

được, hắn ta muốn xác nhận xem có phải Hải Như Nguyệt cố ý muốn chối không.
Xác nhận xong, Ngưu Hữu Đạo lặng lẽ thi pháp điều động càn khí trong cơ thể.
Chân khí trong cơ thể hắn không giống người thường, chia làm hai khí âm dương càn khôn, đại khái đây là lý do chọn tên Càn Khôn Quyết.
Càn khí lặng lẽ tràn vào trong cơ thể Tiêu Thiên Chấn, theo kinh mạch tràn khắp toàn thân Tiêu Thiên Chấn. Hắn muốn thử xem có thể xua tan hàn khí trong kinh mạch bệnh nhân không.
“A…” Tiêu Thiên Chấn mơ hồ kêu lên như nói mơ.
Tất cả mọi người đều đồ dồn vào nhìn Ngưu Hữu Đạo, hai mắt Hải Như Nguyệt sáng ngời lấp lánh, phát hiện sắc mặt nhi tử hồng hơn, không nhịn được xoắn xuýt hai ngón tay với nhau, muốn hỏi thăm tình hình thế nào. Nhưng thấy Ngưu Hữu Đạo vẫn đang nhắm mắt không nói gì, lại không dám quấy nhiễu.
Ánh mắt Chu Thuận nhìn Ngưu Hữu Đạo cũng có vẻ mong chờ.
Trong phòng lặng thinh, có thể nghe được cả tiếng kim rơi.
Nhưng tình hình không lạc quan như họ tưởng, chỉ có Ngưu Hữu Đạo hiểu rõ nhất tình hình thực sự.
Kinh mạch của Tiêu Thiên Chấn quả thực rất lạ, rõ ràng Ngưu Hữu Đạo đã dùng Càn khí xua tan hàn khí trong kinh mạch toàn thân của y, nhưng vừa triệt thu Càn khí một cái, hàn khí lại ùa ra tràn khắp kinh mạch, không biết từ đâu ra.
Ngưu Hữu Đạo chỉ có thể tiếp tục đẩy Càn khí vào kinh mạch y, chuẩn bị dùng Càn khí nung kinh mạch cho y thử xem.
Dần dần, sắc mặt Tiêu Thiên Chấn hồng hào hơn, màu xanh đen quanh vành mắt y cũng dần biến mất, sắc mặt có vẻ thoải mái hiếm thấy.
Cuối cùng, y nóng quá, mơ hồ gọi: “Nóng… khát… nước…”
Ngưu Hữu Đạo mở mắt nhìn y.
Thấy nhi tử thấy nóng, Hải Như Nguyệt mừng rơn, bước nhanh tới gần giường. Tu sĩ kia vội cản bà lại sợ Ngưu Hữu Đạo gây bất lợi.
Nhưng Hải Như Nguyệt phất tay cho gã lui xuống, nghiêng người ngồi xuống bên giường, nhìn Ngưu Hữu Đạo đối diện hỏi ý, thấy hắn không phản đối bèn thử duỗi tay ra thăm dò.

Đặt tay trước mũi nhi tử, rõ ràng bà ta cảm thấy hơi nóng khi nhi tử thở ra, lại khẽ chạm vào trán, thấy nóng bỏng!
Lúc này, Tiêu Thiên Chấn giật giật mí mắt tỉnh lại, giật giật tay, phát hiện có người đang bắt mạch cho mình. Y nhìn mẫu thân rồi chuyển qua nhìn Ngưu Hữu Đạo, đột nhiên hỏi: “Ta còn sống được bao lâu?”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười đáp: “Tóm lại là không chết được!”
Lời này chỉ đơn thuần là để trấn an. Người ta không còn là trẻ con nữa, không thể nói những lời nói dối quá lộ liễu, cũng không thể nói với bệnh nhân rằng ngươi không còn sống được bao lâu nữa.
“Thật chứ?” Tiêu Thiên Chấn truy vấn.
Ngưu Hữu Đạo nói nhẹ nhàng như vậy cũng khiến cho Hải Như Nguyệt tràn đầy mong chờ.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu cười với Tiêu Thiên Chấn, nhấc ngón tay đặt trên mạch của đối phương lên.
Hắn mỉm cười, tâm tình hơi nặng nề. Không có nguyên nhân gì khác, chỉ vì thương cảm với tiểu tử trên giường bệnh. Tiểu tử đáng thương này, từ nhỏ đã phải chịu khổ đến thế.
Hắn đến đây là vì chuyện chiếm quận Thanh Sơn cho Thương Triều Tông, chứ không phải để chữa bệnh cho Tiêu Thiên Chấn. Hắn có biết một chút kiến thức trung y và tây y, kiếp trước thậm chí hắn còn lợi hại hơn cả các bác sĩ trung y bình thường một chút. Hắn hiểu trung y, nhưng không biết đơn thuốc, càng không phải bác sĩ chuyên nghiệp, kiến thức cũng có hạn.
Đương nhiên, hắn cũng hy vọng có thể tiện thể giải quyết tốt bệnh tình của Tiêu Thiên Chấn, sau này làm việc cũng chắc chắn hơn. Nhưng trên thực tế, hắn còn không nhìn ra được Tiêu Thiên Chấn mắc bệnh gì, chí ít là người khác còn xem ra được bệnh “thiên âm tổn mạch”, hắn chỉ nhìn ra được bệnh trạng, còn nguồn gốc bệnh trạng thì chịu.
Sau khi thu lại Càn khí từ trong kinh mạch của Tiêu Thiên Chấn, hắn đã nhận ra, rõ ràng hàn ý trong kinh mạch của y đã được loại trừ, cũng đã hâm nóng kinh mạch toàn thân của y. Nhưng vừa thu lại, lại có hàn khí trong cơ thể Tiêu Thiên Chấn không biết từ đâu xông ra, hắn tin chắc, không bao lâu nữa nó sẽ lại ăn mòn toàn thân y.

Bệnh này quá kỳ quái! Ngưu Hữu Đạo không có đầu mối gì, đương nhiên cũng không có phương hướng giải quyết.
Đặt tay Tiêu Thiên Chấn vào trong chăn, hắn đứng dậy đi ra ngoài.
Hải Như Nguyệt lập tức đứng dậy đi ra theo. Chu Thuận vội phất tay ra hiệu cho hạ nhân chăm sóc Tiêu Thiên Chấn.
Mấy người từ trong phòng đi ra, Chu Thuận hỏi: “Pháp sư tu luyện công pháp dương tính sao?”
Ngưu Hữu Đạo nhàn nhạt hỏi: “Vì sao lại nói vậy?”
“Trước kia, để cứu thiếu gia, phu nhân đã từng mời người tu luyện công pháp dương tính đến, tình trạng khi chẩn đoán và điều trị cũng giống như vừa rồi.”
Ngưu Hữu Đạo “À” một tiếng, cũng không trả lời rằng mình không tu luyện công pháp dương tính.
Mấy người về tới thính đường, Hải Như Nguyệt không nhịn được nữa, hỏi: “Pháp sư, kết quả chẩn trị thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Bệnh tình của lệnh lang rất kỳ lạ, tạm thời ta không có cách nào.”
Hắn ta nói vậy khiến cho Viên Phương hãi hùng khiếp vía, thầm than khổ rồi. Đạo gia ơi Đạo gia, sao ngươi lại nói vậy? Nói thế sẽ chết đấy.
Quả nhiên, sắc mặt Chu Thuận sa sầm xuống tận đáy, lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo.
Sắc mặt Hải Như Nguyệt cũng lạnh như băng: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi dám trêu đùa ta?”
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha: “Ha ha, Trưởng Công chúa gấp quá rồi. Ta chỉ nói là tạm thời không có cách, chứ không nói là không có cách nào. Giờ ta chỉ nghĩ, liệu Xích Dương Chu Quả có thực sự chữa khỏi bệnh cho lệnh lang không?”
Hải Như Nguyệt nhìn hắn chằm chằm, nghiến răng nghiến lợi, phát hiện ra kiểu nói nửa vời của tên này chỉ để kích thích người khác. Có chuyện gì, nói một lượt cho xong sẽ chết sao? Cứ phải khiến cho người ta nổi giận, không muốn giận cũng phải giận, mà không thể làm gì hắn được, nghẹn khuất khó chịu!
Chu Thuận bên cạnh nói: “Không sai. Phu nhân đã mời không ít cao nhân tới xem bệnh, đều nói Xích Dương Chu Quả có thể trị hết bệnh

“Thiên âm tổn mạch” của thiếu gia. Chưởng môn Vạn Động Thiên Phủ đã tự mình tới kiểm tra cũng nói vậy, không sai được!”
Vạn Động Thiên Phủ là môn phái tu hành đứng sau màn nâng dỡ Kim Châu, cũng là một đại phái hiếm có của nước Triệu.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nói cách khác, chỉ cần ta có thể đưa Xích Dương Chu Quả cho Trưởng Công chúa là coi như đã hoàn thành lời hứa, chuyện sau đó có chữa khỏi hay không không liên quan tới ta, phải không?”
Hắn nói vậy khiến người nghe lại dấy lên hy vọng.
Hải Như Nguyệt quả quyết nói: “Không sai. Chỉ cần ngươi có thể đưa Xích Dương Chu Quả cho ta, coi như đã thực hiện lời hứa, chuyện khác không cần ngươi quan tâm. Ta sẽ lập tức xuất binh ủng hộ Thương Triều Tông!"

Chương 163: Nỗi Lo Của Trưởng Công Chúa

Chương 163: Nỗi Lo Của Trưởng Công Chúa
“Chuyện này không phải chỉ nói một hai câu là xong, chúng ta có thể từ từ ngồi xuống nói chuyện được chứ?” Đột nhiên Ngưu Hữu Đạo giang tay đổi chủ đề.
Hải Như Nguyệt muốn nhổ vào mặt hắn một bãi nước bọt, chơi nửa ngày không có kết quả còn đòi ngồi. Chờ lát nữa ta xem nên bày cái đầu của ngươi ở đâu!
Ngưu Hữu Đạo đã giết Tống Long, dù bây giờ bà có giết đối phương cũng chỉ coi như giết người đền mạng, sẽ không ai nói gì.
Nhưng bà ta vẫn tạm thời nhịn cơn giận trong lòng xuống, đưa tay ra hiệu mời ngồi, bản thân mình cũng bước lên thượng vị, vuốt váy dài ngồi xuống.
Chu Thuận đi ra ngoài dặn dò, cho người dâng trà.
Ánh mắt mọi người đều dồn cả vào Ngưu Hữu Đạo, Viên Phương và Phương Triết nơm nớp lo sợ, nhưng Ngưu Hữu Đạo lại chẳng hoang mang, hoàn toàn nhàn nhã bình tĩnh, chậm rãi bưng trà nhấp môi, lại chậm rãi buông chén xuống mới hỏi: “Trưởng Công chúa, không biết ngài có nghĩ đến trường hợp nếu Xích Dương Chu Quả không trị hết bệnh của lệnh lang chưa?”
Hải Như Nguyệt lạnh lùng nói: “Chuyện này không cần ngươi quan tâm. Chỉ cần ngươi giao Xích Dương Chu Quả cho ta là xong!”
Ngưu Hữu Đạo vẫn tâm bình khí hòa hỏi lại: “Nếu Xích Dương Chu Quả không trị hết thì sao?”
Hải Như Nguyệt cả giận mắng: “Ngươi mong con ta chết sớm phải không?”

“Trưởng Công chúa quá lời rồi. Ta và lệnh lang không oán không cừu, còn không đến mức thất đức như vậy. Ta chỉ đang bình tĩnh nói chuyện.”
“Bản cung không cần nghe ngươi nói chuyện. Có phải ngươi muốn hoa ngôn xảo ngữ gì đó về Xích Dương Chu Quả để tính cách thoát thân phải không? Bản cung cảnh cáo ngươi, bản cung đã liên tiếp nhượng bộ ngươi, việc này không thể nhượng bộ nữa. Không giao quả ra được thì Tống gia không cần động thủ, ngươi cũng sẽ chết!”
Ngưu Hữu Đạo vững vàng trả lời: “Ta đã đồng ý với Trưởng Công chúa đương nhiên sẽ không nuốt lời. Ta đã nói, nếu không trị hết bệnh cho lệnh lang sẽ đi tìm Xích Dương Chu Quả đến, đương nhiên sẽ làm tròn lời hứa. Trước đó ta còn nói, ta biết cách giải nỗi lo lửa xém lông mày của Trưởng Công chúa, ta cũng sẽ thực hiện! Hai chuyện này, ta sẽ đồng thời làm vì Trưởng Công chúa!”
Hải Như Nguyệt sửng sốt, nhớ lại. Đúng là lúc trước Ngưu Hữu Đạo có nói muốn giải nỗi lo lửa xém lông mày gì đó cho mình, nhưng khi đó mình chỉ nghĩ đến là chuyện chữa bệnh cho nhi tử. Giờ mới biết đối phương đang nói đến hai chuyện khác nhau, mà còn đều ôm lấy cả, nói rằng muốn giải quyết cho mình. Chuyện kia là chuyện gì?
Nhìn sang Chu Thuận hơi nghi hoặc bên cạnh, hiển nhiên lão cũng không bết Ngưu Hữu Đạo đang nói đến chuyện gì, bà đành nói: “Nỗi lo lửa xém lông mày của bản cung chính là chuyện bệnh tình của nhi tử ta. Chỉ cần con ta khỏi bệnh, tất cả đương nhiên sẽ giải quyết dễ dàng!”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Theo Trưởng Công chúa, chuyện mấu chốt trước mắt là Xích Dương Chu Quả phải không?”
“Chẳng lẽ không đúng sao?”
“Trưởng Công chúa dám khẳng định Xích Dương Chu Quả thực sự có thể trị hết bệnh cho lệnh lang sao? Nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn trị không hết thì sao?” Đột nhiên hắn đứng dậy, đi tới trước mặt Chu Thuận, nói với lão: “Chỉ sợ Vạn Động Thiên Phủ muốn nhắm tới người kế thừa cơ nghiệp Kim Châu, đúng không? Trưởng Công chúa sốt ruột chữa bệnh cho tiểu Thứ sử chẳng lẽ không có một phần nguyên nhân là đây sao?”
Hắn quay người lại đi tới trước mặt Hải Như Nguyệt, vừa đi vừa nói: “Theo ta được biết, sau khi Tiêu Hoàng tạ thế, thân thể Tiêu Biệt Sơn

vẫn yếu ớt, không thích hợp chủ trì chuyện quân chính Kim Châu. Vạn Động Thiên Phủ sợ Kim Châu sinh loạn, đã có ý định đổi người chủ trì cục diện, sau này nhờ có Trưởng Công chúa có thể hiệp trợ phò mã, khiến cho Vạn Động Thiên Phủ nể tình Tiêu gia làm việc cho mình nhiều năm, không muốn khiến người bên dưới lạnh lùng nên mới không thực hiện kế hoạch kia."
Hắn đứng vững vàng trước mặt Hải Như Nguyệt, nhìn chằm chằm khuôn mặt biến sắc của bà ta: "Sau khi Tiêu Biệt Sơn qua đời, nhi tử nhỏ tuổi người yếu, còn không bằng Tiêu Biệt Sơn. Có vẻ Vạn Động Thiên Phủ lại có ý định thay người, mà người bên dưới cũng bắt đầu mắt đi mày lại với Vạn Động Thiên Phủ, muốn ngồi thế vào vị trí Thứ sử này. Lại cũng nhờ Trưởng Công chúa kịp thời dùng thủ đoạn sắt thép huyết tẩy mới ép được việc này xuống."
"Nếu Xích Dương Chu Quả không trị được hết bệnh, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không có danh nghĩa Tiêu gia và uy vọng nhiều năm của Tiêu gia ở Kim Châu, Trưởng Công chúa liệu có thể ngăn chặn bên dưới bao lâu? Chẳng lẽ ngài sẽ nhiều lần dùng thủ đoạn huyết tẩy Kim Châu sao? Kim Châu bất ổn tuyệt không phải điều Vạn Động Thiên Phủ muốn thấy! Thêm nữa, không có phần tình cảm cũ của Tiêu gia và Vạn Động Thiên Phủ, muốn cắt, sợ là sẽ cắt rất kiên quyết. Đến khi ấy, Trưởng Công chúa sẽ đi đâu? Chẳng lẽ chuyện này không phải nỗi lo lửa xém lông mày của Trưởng Công chúa sao?"
Dứt lời, hắn quay về chỗ ngồi xuống.
Những tình tiết này là khi Ngưu Hữu Đạo đến Kim Châu, Phương Triết đã báo lại tường tận cho hắn biết.
Ngưu Hữu Đạo nói một tràng khiến cho Hải Như Nguyệt buồn bực nặng nề, nhưng bà ta chỉ cười lạnh: "Ngươi quan tâm nhiều quá rồi dấy. Bản cung chính là Trưởng Công chúa nước Triệu, đương kim Bệ hạ là Huynh trưởng của ta. Đương kim Thái hậu là mẫu thân thân sinh của ta. Không muốn ở lại Kim Châu, ta còn có thể quay lại Kinh thành, áo cơm vẫn không cần lo."
"Vậy Trưởng Công chúa cần gì phải đau khổ chống gượng ở đây làm gì nữa? Vì sao không từ bỏ nơi này đem theo lệnh lang tới Kinh thành hưởng vinh hoa phú quý đi?"

Ngưu Hữu Đạo hỏi lại, nâng chén trà cười nhạt: “Tạm thời không nói đến chuyện Vạn Động Thiên Phủ có để Công chúa đem theo bí mật nơi này rời đi không, Kim Châu tự nuôi binh không biết đã đắc tội với bao nhiêu hoàng tộc và quyền quý ở Kinh thành. Quay lại Kinh thành, áo cơm không lo ta tin, nhưng một người đã từng đối nghịch với triều đình nhiều năm giờ lẻ loi trơ trọi quay vê Kinh thành, Trưởng Công chúa nghĩ có thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra sao? Hoàng đế có thể cổ vũ cơn gió này sao? Hoàng đế có thể không thẩm vấn chuyện ở Kim Châu sao? Có thể không bức Trưởng Công chúa giao cái gì đó ra sao? Chuyện quan hệ tới quốc gia đại sự, Thái hậu có thể một tay che trời cản được sao? Trưởng Công chúa là người lớn lên trong hoàng cung, chắc còn rõ hơn ta. Trưởng Công chúa dám quay về sao? Ở Kinh thành lại hơn hô phong hoán vũ ở đây sao?”
Hải Như Nguyệt bị nói thẹn quá hóa giận, cao giọng mắng: “Liên quan gì đến ngươi?”
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nhắc lại: “Ta nói, ta muốn giải quyết nỗi lo này giúp cho Trưởng Công chúa!”
Hải Như Nguyệt mỉa mai: “Chỉ giải quyết một Tống Long cũng phải cầu người, ngươi đừng nói mình có thể chi phối Kinh thành nước Triệu đi.”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười: “Cửa Kinh thành nước Triệu mở hướng nào ta còn không biết, nào có bản lãnh đó. Nhưng giúp Trưởng Công chúa giữ được Kim Châu thì không vấn đề gì!”
Phương Triết đứng đó mơ mơ màng màng, không biết Ngưu Hữu Đạo đang luẩn quẩn cái gì.
Viên Phương cũng giương mắt nhìn, không biết Đạo gia đang náo loạn kiểu nào.
Chu Thuận vẫn luôn cau mày nhìn Ngưu Hữu Đạo.
Hải Như Nguyệt thì như nghe được chuyện cười lớn, liên tục mỉa mai: "Ngươi kêu ta thao túng Kim Châu? Nghe ý trong lời ngươi nói, hình như sức ảnh hưởng của ngươi đối với Vạn Động Thiên Phủ còn lớn hơn cả ta nữa, ngược lại ta thật sự muốn nghe xem ngươi và Vạn Động Thiên Phủ có quan hệ gì, dám mở miệng nói lời ngông cuồng như vậy!"
"Không không không!" Ngưu Hữu Đạo liên tục xua tay: "Trưởng công chúa hiểu lầm, ta và Vạn Động Thiên Phủ không có quan hệ gì hết, ta

chẳng quen người nào của Vạn Động Thiên Phủ cả."
Hải Như Nguyệt liên tục cười lạnh, "Ngay cả hướng đi tới cửa kinh thành nước Triệu ở đâu ngươi cũng không biết, một người của Vạn Động Thiên Phủ ngươi cũng không nhận ra, ngươi còn muốn thao túng thế cuộc Kim Châu?"
Ngưu Hữu Đạo từ từ nhấp một hớp trà, rồi thong thả nói: "Người thao túng thế cuộc Kim Châu chưa hẳn phải có quan hệ với kinh thành nước Triệu và Vạn Động Thiên Phủ, Dung Bình quận vương thì có thể giúp trưởng công chúa một tay!"

Chương 164: Đôi Bên Cùng Có Lợi

Chương 164: Đôi Bên Cùng Có Lợi
"Hắn ta?" Hải Như Nguyệt ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Ngươi làm hắn ta rời khỏi Phượng Lăng Ba thử xem sao!"
Ngưu Hữu Đạo buông xuống chén trà nhìn về phía Chu Thuận: "Ta muốn địa đồ, bản đồ toàn bộ thiên hạ!"
Chu Thuận đưa mắt nhìn phản ứng của Hải Như Nguyệt, thấy bà không phản đối, lập tức tự làm chủ xoay người rời đi.
Trong lòng Chu Thuận hiểu rõ, Ngưu Hữu Đạo đã nói tới nước này, chắc sẽ không đem mạng nhỏ ra đùa giỡn, dù trưởng công chúa còn đang mỉa mai, nhưng trưởng công chúa vẫn còn kiên nhẫn cùng ngồi nói chuyện đã chứng tỏ bà tacũng muốn biết lời Ngưu Hữu Đạo nói có thật hay không. Chỉ là về mặt thái độ trưởng công chúa không thể để người khác tùy tiện bắt chẹt.
Mà bản thân lão thật ra cũng muốn biết đáp án, muốn biết Ngưu Hữu Đạo làm thế nào phá giải cái gọi là nỗi lo lửa sém lông mày của trưởng công chúa.
Không bao lâu, Chu Thuận tự mình ôm tới một quyển địa đồ, không có qua tay của những người khác.
Ngưu Hữu Đạo đứng dậy đi tới, phất tay ra hiệu cho Viên Phương và Phương Triết: "Mở ra!"
Hai người tiến lên nhận lấy địa đồ từ trong tay Chu Thuận, đặt lên mặt đất ở trong sảnh rồi mở ra. Mở được một nửa, sau khi lộ ra nước Yến và nước Triệu, Ngưu Hữu Đạo ra hiệu cho hai người dừng lại, kêu hai người đặt địa đồ dựng đứng lên, sau đó kéo sang ngang.
Nhìn chằm chằm địa đồ khẽ quan sát một lúc, Ngưu Hữu Đạo lại xoay người đưa tay mời Hải Như Nguyệt, "Xin mời trưởng công chúa dịch bước tiến lên nhìn xem!"

Hải Như Nguyệt hừ lạnh một tiếng, dáng vẻ đoan trang từ từ đi tới, quét mắt lên địa đồ, bà cũng rất quen thuộc tấm bản đồ này. Bình thường nữ nhân không cảm thấy hứng thú gì với loại đồ vật buồn tẻ, vô vị và không có mỹ cảm thế này, nhưng không có cách nào khác, tình trạng hiện nay của bà, không tiếp xúc với những thứ này là không được.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay chỉ chỉ vào hướng Đông Nam của nước Triệu: "Kim Châu!" Ngón tay nghiêng về quận Thanh Sơn ở biên giới Nam Châu của nước Yến bên cạnh, chỉ chỉ vào vị trí huyện Thương Lư: "Dung Bình quận vương ở đây!" Quay đầu lại hỏi Hải Như Nguyệt: "Trưởng công chúa cảm thấy thế cuộc này như thế nào?"
Nào có thế cuộc gì? Hải Như Nguyệt rất muốn ném ra một câu 'Nhìn không hiểu' cho hắn: "Kim Châu thế lớn, nơi chật hẹp nhỏ bé như huyện Thương Lư, bốn bề lâm nguy!"
Ngưu Hữu Đạo biết trong lời nói của bà có ý chê bai huyện Thương Lư, chẳng qua người ta nói cũng đúng sự thật, đất đai một châu tương đương với một tỉnh ở kiếp trước của hắn, còn huyện Thương Lư chỉ là một huyện, hoàn toàn không thể so sánh.
Mà bây giờ không phải lúc để so đo chấp nhặt thái độ của nữ nhân này, ngón tay hắn lại dạo quanh một vòng ở quận Thanh Sơn: "Nếu Dung Bình quận vương thống nhất quận Thanh Sơn, vậy thế cuộc này sẽ ra sao? Có phải sẽ tiếp giáp với Kim Châu cùng nhau dính liền thành một khối không?"
Chu Thuận nói tiếp: "Đúng là dính liền thành một khối, nhưng như vậy thì sao?" Sao y có thể để chủ tử hung tợn trả lời câu hỏi thiểu năng này được, nói không đúng chẳng phải khiến chủ tử xấu hổ hay sao.
Ngưu Hữu Đạo: "Rất đơn giản, một khi Dung Bình quận vương chiếm được quận Thanh Sơn, có thể trở thành chỗ dựa cho trưởng công chúa cậy nhờ, hình thành thế liên hiệp hỗ trợ!"
"Xì!" Hải Như Nguyệt cười nhạo một tiếng: "Quận Thanh Sơn nho nhỏ làm chỗ dựa để quận Kim Châu cậy nhờ?"
Ngón tay Ngưu Hữu Đạo vừa chuyển, rơi vào quận Quảng Nghĩa: "Nếu như lại thêm một quận Quảng Nghĩa thì sao? Quận Quảng Nghĩa đông người đủ lương thực, hiện nay tinh binh đã có mười vạn rồi! Sau khi Dung Bình quận vương chiếm được quận Thanh Sơn đương nhiên cũng

phải mở rộng người ngựa. Trưởng công chúa đừng quên, Phượng Lăng Ba và Dung Bình quận vương đều phục vụ cho Thiên Ngọc môn, một bên động thì sẽ liên hợp hành động, người ngựa hai quận cùng giúp đỡ được không?"
Hải Như Nguyệt khinh thường: "Người ngựa hai quận thì sao, đáng để ta trông cậy vào cỏn con này?"
Ngưu Hữu Đạo: "Trưởng công chúa đừng quên cha của Dung Bình quận vương là ai, côn trùng trăm chân chết còn giãy giụa, Ninh vương đương nhiên sẽ giữ lại chút nội tình cho con trai mình! Nếu Dung Bình quận vương luyện được một đội hùng binh, nếu một vạn Anh Dương Võ Liệt vệ khi Ninh vương còn sống xuất hiện trở lại, trưởng công chúa còn cảm thấy đây là trông cậy cỏn con ư? Không nói một vạn kỵ binh của Ninh vương có thể san bằng mười vạn đại quân của nước Hàn dễ như trở bàn tay, sức mạnh của Anh Dương Võ Liệt vệ ta đã tận mắt nhìn thấy. Triều đình nước Yến phái ra mấy ngàn người ngựa chặn giết, trong đó kỵ binh đã hơn ngàn, nhưng lại bị năm trăm kỵ binh của Dung Bình quận vương trực tiếp một lần đánh tan!"
Hải Như Nguyệt im lặng, ánh mắt Chu Thuận cũng lóe lên.
"Cộng thêm người ngựa của quận Quảng Nghĩa và quận Thanh Sơn, nếu Triệu Hoàng dám động vào Kim Châu, chẳng những có người ngựa Kim Châu của trưởng công chúa chống lại, mà hai bên gần trong gang tấc, một vạn Anh Dương Võ Liệt vệ trong chớp mắt có thể cỡi ngựa vượt biên giết vào biên giới nước Triệu, cộng thêm phần lớn người ngựa của quận Quảng Nghĩa và quận Thanh Sơn phối hợp, Triệu Hoàng không tập kết trọng binh đối phó, chỉ sợ không dễ dàng cản trở như vậy! Nếu nước Yến bên này muốn uy hiếp Kim Châu, đương nhiên cũng phải đi qua Nam Châu bên này. Xem như Dung Bình quận vương không chặn đánh, bày ra trạng thái ủng hộ trưởng công chúa nhân lúc loạn lạc tấn công nội bộ nước Yến, nước Yến đương nhiên cũng sẽ sợ ném chuột vỡ đồ!"
Ngưu Hữu Đạo lại tiếp tục xoay người đối mặt với địa đồ, chỉ về phía bên dưới Kim Châu, vòng một vòng xung quanh Kim Châu: "Phía Tây Kim Châu có Bình Châu, Bắc thì có Quang Châu, đều nằm trong sự khống chế của Triệu Hoàng. Hai châu này đều nhìn chằm chằm Kim Châu, hình thành thế kiềm chế đối với Kim Châu. Vạn Động Thiên Phủ

không dám làm Kim Châu bất ổn chính là vì sợ điều này, sợ người ngựa hai châu nhân lúc vắng vẻ xâm nhập. Phía Đông Kim Châu là Nam Châu của nước Yến, Nam có biển rộng mênh mông, chỉ có thể chạy trốn, không thể làm đường lui. Mà một khi trưởng công chúa nhận được sự ủng hộ toàn lực từ Dung Bình quận vương, thế cuộc lại hoàn toàn khác hẳn. Bên trong có thể để Triệu Hoàng kiêng kị, bên ngoài có thể làm nước Yến không dám làm bừa. Kim Châu không lo, thế cuộc như vậy chẳng phải là điều mà Vạn Động Thiên Phủ ưa thích?"
Hắn nói tiếp: "Cũng giống như vậy, nếu Vạn Động Thiên Phủ dám đổi chủ Kim Châu, nếu dám đổi trưởng công chúa đi, Dung Bình quận vương đương nhiên sẽ không đồng ý. Một khi bày ra trạng thái tấn công, một khi xuất binh đánh Kim Châu, Kim Châu tất loạn, Triệu Hoàng đương nhiên sẽ thừa cơ xông tới cướp đoạt Kim Châu! Đổi trưởng công chúa đi cũng là mang theo ý nghĩa Kim Châu khó giữ được, thử hỏi Vạn Động Thiên Phủ còn dám làm vậy không? Chẳng lẽ như vậy không phải giải nỗi lo lửa sém lông mày cho trưởng công chúa sao?"
Hải Như Nguyệt và Chu Thuận nhìn nhau.
Sau khi hơi im lặng một lúc, Hải Như Nguyệt lại cười lạnh nói: "Thật đúng là kỳ quái, rõ ràng là đến xin bổn cung xuất binh giúp đỡ, nhưng bổn cung nghe tới nghe lui, làm sao lại biến thành Thương Triều Tông xuất binh đến giúp bổn cung vậy?"
Ngưu Hữu Đạo bỏ tay xuống khỏi bản đồ, khẩn khoản nói: "Vốn là chuyện hỗ trợ đôi bên cùng có lợi! Đương nhiên, trước khi Dung Bình quận vương ủng hộ trưởng công chúa còn phải nhận được sự ủng hộ của trưởng công chúa đây."
Câu nói đầu tiên nhàn nhạt trôi qua, lời nói xoay chuyển, "Nói cách khác, chuyện này chẳng những phải nhờ vào trưởng công chúa, còn nhờ vào sự giúp đỡ của Vạn Động Thiên Phủ ổn định Kim Châu. Ít nhất trong khoảng thời gian ngắn Vạn Động Thiên Phủ không cần lo lắng Kim Châu bất ổn, chỉ cần trưởng công chúa dâng mưu kế này lên, lợi ích tốt như vậy, Vạn Động Thiên Phủ không có lý do để từ chối. Cũng giống thế, có thể giúp đỡ Thiên Ngọc môn nuốt lấy quận Thanh Sơn, Thiên Ngọc môn cũng không có lý do gì để từ chối.”

Hải Như Nguyệt nhìn chằm chằm bản đồ, hai mắt lập lòe một lúc, liếc xéo nói: “Thương Triều Tông bị vây ở nơi chật hẹp nhỏ bé, binh lính chẳng qua chỉ mới mấy ngàn, phần lớn còn là mượn tới, một vạn Anh Dương Võ Liệt vệ? Ngay cả bóng cũng chẳng thấy đâu, thật đúng là vẽ lên một miếng bánh thật là lớn nhỉ!"

Chương 165: Thuyết Khách

Chương 165: Thuyết Khách
Ngưu Hữu Đạo nghiêm nghị nói: "Trưởng công chúa nói vậy sai rồi, Dung Bình quận vương thiếu chỉ là một cơ hội mà thôi. Chỉ cần chiếm được quận Thanh Sơn, có được địa bàn đủ lớn, có đầy đủ nguồn chiêu mộ binh lính, có đầy đủ lương thảo cung ứng, một vạn Anh Dương Võ Liệt vệ xuất hiện trở lại là việc trong tầm tay. Chuyện có thể thành sự thật, sao lại là không tưởng? Dù chỉ có năm ngàn kỵ binh, cũng là khiếp sợ không thể khinh thường! Chỉ cần thế cuộc thành công, bất kể là trưởng công chúa hay là Dung Bình quận vương, đều không phải là ai muốn đổi thì có thể tùy tiện đổi đi!"
Hải Như Nguyệt xoay người, từ từ trở về chủ vị. Sau khi quay người ngồi xuống, bà chậm rãi nói: "Nghe ý của ngươi, có phải vừa mới đến là ngươi đã tự tin rằng dù có tìm được Xích Dương Chu Quả hay không cũng không sao cả, đúng không?"
Ngưu Hữu Đạo khoát tay áo, chủ động đi tới trước mặt của bà: "Bệnh của lệnh lang đương nhiên rất quan trọng, một ngựa là một ngựa, chữa bệnh là chữa bệnh, giải nỗi lo cho trưởng công chúa là giải nỗi lo cho trưởng công chúa, ta vẫn sẽ nghĩ cách làm trưởng công chúa có được Xích Dương Chu Quả như cũ! Dâng lên kế sách giải nỗi lo cho trưởng công chúa, chỉ là vì muốn đổi lấy một điều kiện với ngài mà thôi."
"Điều kiện?" Hải Như Nguyệt nhíu mày nói: "Nói nghe thử xem."
Ngưu Hữu Đạo: "Trưởng công chúa không thể kéo dài thời gian, cần nhanh chóng xuất binh giúp đỡ Dung Bình quận vương chiếm được quận Thanh Sơn!"
Đích thân hắn chạy tới làm việc này, cũng thật sự là vì Thương Triều Tông bên kia không kéo dài nổi nữa. Phía Thương Triều Tông đã lấy chuyện ổn định thế cuộc huyện Thương Lư làm lý do kéo dài thời gian,

không có khả năng vẫn luôn kéo dài như vậy mãi. Chuyện Thiên Ngọc môn tìm kiếm mười vạn tướng quạ không thể kéo dài quá lâu được.
Hải Như Nguyệt lạnh nhạt nói: "Gấp cái gì? Trước tiên ngươi lấy được Xích Dương Chu Quả tới đây rồi xuất binh cũng không muộn!"
Ngưu Hữu Đạo: "Hoàng đế nước Yến kiêng kị với Ninh Vương thế nào ngài cũng biết rồi đó. Dưới sự bức bách của triều đình nước Yến, Thiên Ngọc môn cũng đang suy nghĩ xem có nên từ bỏ Vương gia hay không. Dung Bình quận vương không có cách nào chờ đợi nữa! Tiếp đó, nói câu này có thể trưởng công chúa sẽ không vui, nhưng muốn lấy được Xích Dương Chu Quả cũng phải cho ta thời gian chứ đúng không. Thời gian chạy tới chạy lui thôi cũng chậm trễ không ít rồi, chẳng may trong lúc này bệnh tình của Tiêu Thiên Chấn xảy ra vấn đề gì, đến lúc đó trưởng công chúa ốc còn không mang nổi mình ốc, chuyện xuất binh trưởng công chúa còn có thể làm chủ được bao nhiêu? Chẳng lẽ trưởng công chúa thật sự muốn về lại kinh thành? Không dối gạt trưởng công chúa, áp lực của Dung Bình quận vương bên kia rất lớn, sắp gánh không nổi rồi, lần này ta đến, nếu không thể mời được trưởng công chúa xuất binh, Dung Bình quận vương sẽ phải thoát thân chạy trốn ra hải ngoại. Sau này xem như trưởng công chúa có muốn tìm Vương gia hợp tác chỉ sợ cũng không còn cơ hội nữa!"
"Chạy trốn ra hải ngoại? Thương Kiến Bá cả đời anh danh như vậy sao lại sinh ra đứa con trai uất ức như thế!" Hải Như Nguyệt hừ lạnh một tiếng, mượn một câu mắng để tự tạo ra một bậc thang cho mình bước xuống: "Việc này để ta suy nghĩ lại đã!"
"Được!" Ngưu Hữu Đạo chắp tay nói: "Chỉ cần quyết định xong việc này, ta lập tức lên đường tìm Xích Dương Chu Quả về cho trưởng công chúa!"
Trong lòng hắn hiểu rõ, hiện giờ không có cách nào ép Hải Như Nguyệt đồng ý việc này ngay lập tức, việc này không thể xem thường, cũng không phải một mình Hải Như Nguyệt có thể quyết định làm chủ, tất nhiên cần được sự đồng ý của Vạn Động Thiên Phủ phía sau.
Mặt Hải Như Nguyệt không biểu tình không lên tiếng, xem như ngầm cho phép.

Ngưu Hữu Đạo lại bổ sung thêm một câu: "Còn có một việc nhỏ cần được trưởng công chúa mở kim khẩu."
Hải Như Nguyệt: "Có chuyện gì có thể nói hết một lần không?" Trong lời nói mang theo hỏa khí.
Hình như bà đã cảm nhận được sự thống khổ của đám người Thương Triều Tông. Bọn họ đã sớm phát hiện phong cách Ngưu Hữu Đạo, cho dù là việc gì cũng không nói hết một lần, hết vấn đề này đến vấn đề khác tiếp nối khiến người ta thấy chán ngấy không chịu được.
Lần đầu cầu kiến nói là lương y xem bệnh, kết quả vừa gặp mặt thì nói với ngươi là lương y đã bị bắt, muốn ngươi giúp đỡ cứu người. Chờ đến khi cứu được lương y ra, tâm tình lương y không tốt không chịu cứu chữa, muốn giết Tống Long. Giết Tống Long xong tưởng là có thể tốt đẹp rồi, kết quả lại phát hiện lương y không phải lương y, lương y biến thành bản thân Ngưu Hữu Đạo. Lương y đổi thành người khác thì cũng thôi đi, nhưng người thay thế lại không chữa được bệnh, vừa quay đầu lại bỏ chuyện con trai bà xuống, đổi thành cứu chữa cho bà, muốn giúp bà giải nỗi lo về sau.
Lượn quanh một vòng lớn, yêu cầu chữa bệnh cho con trai của bà bị bên Thương Triều Tông giảm bớt, trở nên không quan trọng nữa. Mà xuất binh giúp Thương Triều Tông cướp đoạt quận Thanh Sơn biến thành chuyện chính, chuyện này là sao đây?
Hiện giờ tên này lại muốn đưa ra yêu cầu, bà không nổi giận mới là lạ.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói: "Trong đám người Tống Long giam giữ bên kia có một tên phản đồ của Thượng Thanh tông, ta muốn một mình gặp riêng gã một lần.”
"Việc này ngươi tìm Chu Thuận thương lượng đi." Hải Như Nguyệt ném xuống câu này rồi trực tiếp đứng dậy bỏ đi, tránh để tên này lại có việc, khiến người ta bực bội.
Chính chủ đã chạy, Ngưu Hữu Đạo đành phải đi thương lượng với quản gia Chu Thuận, sau khi bàn xong thì tạm thời chờ đợi, chờ Chu Thuận sắp xếp.
Trên đường được đưa đi nghỉ ngơi, Phương Triết một đường yên lặng không nói, cảm thấy mình hơi có lỗi với sự phó thác của Vương gia.

Vừa rồi nhìn tình cảnh kia, xem như y đã nhìn ra, trên cơ bản Ngưu Hữu Đạo đã thuyết phục được Hải Như Nguyệt, chỉ còn thiếu quyết định cuối cùng của Vạn Động Thiên Phủ bên kia. Nghĩ lại mình đã tới đây lâu như vậy, quấn lấy Hải Như Nguyệt lâu đến thế mà một chút hiệu quả cũng không có, còn xém quỳ xuống van xin Hải Như Nguyệt, thật là vô dụng.
Nhìn lại Ngưu Hữu Đạo người ta đi, hôm nay vừa mới đến thôi, đến một lần còn xảy ra nhiều chuyện như vậy, người ta hai ba bước đã tìm ra manh mối cho chuyện này.
Trước đây y cho rằng mình đã cố gắng hết sức, chỉ là Hải Như Nguyệt không có khả năng thay đổi chủ ý.
Nhưng bây giờ, xem như y đã cảm nhận được sự chênh lệch giữa người với người, cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao Vương gia bên kia đưa thư yêu cầu mình dốc toàn lực phối hợp với người ta. Vương gia đây là phái ra cao nhân thuyết khách thực sự đến đây mà!
Cũng chính vì vậy, trong lòng y ảo não sâu sắc, hận bản thân vô năng, hận mình đã làm hao tốn nhiều thời gian quý giá của Vương gia như vậy, còn thiếu chút nữa đã làm lỡ chuyện lớn của Vương gia!
Lại nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, ánh mắt đã tràn đầy kính sợ, sẽ không bao giờ cho rằng Ngưu Hữu Đạo là đang càn rỡ làm loạn nữa.
Viên Phương đi theo sau lưng Ngưu Hữu Đạo cũng âm thầm than thở không thôi. Trước đó còn nơm nớp lo sợ, lo lắng chữa không được bệnh sẽ rơi đầu, không ngờ cứ trôi qua như vậy, chuyện chữa bệnh hình như đã không còn quan trọng, vì nó đã bị một vấn đề khác lớn hơn lấn át mất rồi!
Rõ ràng, chuyện đã rẽ ngoặt sang hướng khác đến mức này, cho dù không thể xin được Xích Dương Chu Quả thì cũng có sao đâu?
Càng nghĩ càng thấy Đạo gia thật là lợi hại, hôm nay đi theo Đạo gia xem như mở mang tầm mắt, phát hiện thứ mình phải học tập ở Đạo gia còn nhiều lắm!
Hiện giờ xem như hắn ta đã hiểu rõ vì sao tên hán tử Viên Cương lạnh lẽo, cứng rắn, không chút tình người, kiêu ngạo ương ngạnh không chịu phục người kia, lại chịu phục Đạo gia!
Một trận giằng co qua lại trôi qua, đêm đã khuya.

Đình viện âm u lạnh lẽo, Hải Như Nguyệt cô đơn đứng đó, ngẩng đầu nhìn trăng.
Chu Thuận nhẹ nhàng đi tới bên cạnh, nói khẽ: "Phu nhân, đã dặn dò xong."
Hải Như Nguyệt nhàn nhạt hỏi: "Ngươi cảm thấy thế nào?"
Chu Thuận đáp: "Tuy đến đây làm thuyết khách, nhưng nói cũng không phải không có lý."

Chương 166: Đom Đóm Trong Đêm Tối

Chương 166: Đom Đóm Trong Đêm Tối
Hải Như Nguyệt hơi có vẻ phiền muộn: "Năm đó bên cạnh Ninh vương Thương Kiến Bá, văn có đám người Lạc Thiếu Phu, võ có đám người Mông Sơn Minh, văn thao võ lược hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, đại quân đánh đâu thắng đó. Nếu không phải chỉ thiếu sự ủng hộ đầy đủ của lực lượng giới tu hành, thì chỉ sợ chủ nhân của nước Yến thật sự phải thay người rồi. Bây giờ bên cạnh con ông ta là Thương Triều Tông cũng có người tài ba. Lúc trước nhận được tin tức, biết Thương Triều Tông được thả ra khỏi kinh thành nước Yến, ta không hề đánh giá cao hắn ta!"
Chu Thuận cũng thở dài: "Đúng vậy! Bên cạnh vẻn vẹn chỉ có năm trăm người, lại bị triều đình nước Yến chèn ép, chẳng ai coi trọng. Mọi người đều nghĩ rằng đất phong chính là nơi chôn thân của hắn ta, hoặc phải chạy trốn. Nhưng suốt cả chặng đường, hắn ta hóa giải tất cả, làm gì chắc đó, thận trọng từng bước. Đầu tiên là cưới con gái Phượng Lăng Ba, mượn binh của Phượng Lăng Ba, rồi lại mạnh mẽ đứng vững gót chân ở huyện Thương Lư, giờ còn muốn chiếm đoạt quận Thanh Sơn, không thể khinh thường đâu ạ!"
Hải Như Nguyệt: "Sợ rằng ý chí của hắn không chỉ là một quận Thanh Sơn nho nhỏ ấy đâu. Ta thấy bước tiếp theo có lẽ hắn ta sẽ để mắt tới toàn bộ Nam Châu! Một khi chiếm được quận Thanh Sơn, tin tức truyền đến kinh thành nước Yến, không biết hoàng đế nước Yến có hối hận vì đã thả hổ về rừng hay không! Dưới đại thế khắp nơi như vầy, một cao nhân hiền sĩ ra một kế nhỏ đã đủ chống đỡ mười vạn hùng binh, chẳng lẽ ta nắm Kim Châu trong tay mà ngay cả Thương Triều Tông cũng không bằng? Vì sao không thấy cao nhân hiền sĩ tới giúp cho ta, chẳng lẽ chỉ

bởi vì ta là nữ nhân?" Ý trong lời nói hình như cảm thấy bên cạnh mình thiếu người tài giỏi giúp đỡ.
Chu Thuận im miệng không nói, lời này thật khó trả lời.
Hải Như Nguyệt bỗng hỏi: "Mưu kế đến đây thuyết phục ta cũng không biết là xuất phát từ đệ tử của Lạc Thiếu Phu - Lam Nhược Đình, hay là từ chính bản thân tên Ngưu Hữu Đạo này?"
Chu Thuận trầm ngâm nói: "Không giống như chủ ý của Lam Nhược Đình, cũng không giống như chủ ý của Thương Triều Tông. Phu nhân thử nghĩ mà xem, nếu có chủ ý này, cớ gì trước đó không đưa ra mà phải chờ tới bây giờ?”
Hải Như Nguyệt gật đầu: "Nói có lý, nếu xuất phát từ bên kia, cũng không đáng để cho tên Ngưu Hữu Đạo này đích thân đi một chuyến, có lẽ có thể để tên Phương Triết kia đại diện. Trong lúc giằng co lại phái ra tên Ngưu Hữu Đạo này, tất nhiên là có lòng tin đối với hắn. Từ chuyện bất ngờ xảy ra với Tống Long ít nhiều gì cũng có thể nhìn ra, tình huống xảy ra đột ngột này cũng không phải Thương Triều Tông bên kia có thể dự đoán được, nhưng tên này thoạt nhìn trẻ tuổi, lại có thể tính toán từng bước, dần dần hóa giải phiền phức, không thể phủ nhận, bổn cung đã bị hắn thuyết phục!"
Ngẩng vầng trán phẳng lì nhìn bóng trăng trên trời, từ từ xoay người lại, nhìn chằm chằm Chu Thuận, "Điều kiện chỗ bổn cung bên này vượt xa Thương Triều Tông, ngươi nói bổn cung có thể chiêu mộ được hắn về phục vụ cho Kim Châu của bổn cung hay không?"
Chu Thuận hơi chần chờ, trầm ngâm từ từ lắc đầu đáp: "Phu nhân, hiện giờ chỉ sợ không được, hắn vừa giết Yến sứ Tống Long, chúng ta bên này không tiện giữ hắn lại."
Hải Như Nguyệt: "Vẫn có thể làm chuẩn bị trước, ngươi đi thu xếp một phen, phái người tới nước Yến bên kia nghĩ cách thăm dò xem gốc gác của hắn. Tài nguyên tu luyện, tiền tài hay là sắc đẹp, hắn thích cái gì thì bổn cung sẽ cho hắn cái đó, bổn cung không tin điều kiện của bổn cung không so được với Thương Triều Tông."
"Dạ! Lát nửa lão nô lập tức đi thu xếp." Chu Thuận khẽ gật đầu, trong lòng thầm than, thật ra không phải không ai tìm tới nương tựa bên này, lão thân là quản gia đã từng đón tiếp rất nhiều người.

Nhưng sự thực là, không có nhiều người có bản lĩnh thật sự, chỉ có thể đuổi đi làm tiểu lại, đến khi thực sự nhận chuyện để làm mới phát hiện ngay cả tiểu lại cũng chưa hẳn đã có thể làm tốt. Cho nên trong số những người đến tìm nơi nương tựa, tự cho là đúng cũng không phải ít, sau khi bị bên này từ chối nhã nhặn, người bị từ chối không phát hiện nguyên nhân xuất phát từ chính bản thân mình, ngược lại đủ loại oán hận.
Mà những điều này áp dụng lên người Ngưu Hữu Đạo hoàn toàn có thể chứng minh, người thực sự có năng lực giống như đom đóm trong đêm tối.
Đám người Ngưu Hữu Đạo được đưa đến phủ Thứ Sử đương nhiên sẽ không quay lại Lưu Phương quán. Trời mới biết Tống Long bên kia có còn người âm thầm nằm vùng hay không, không an toàn, tạm thời ở lại phủ Thứ Sử.
Phương Triết nhốt mình trong phòng chong đèn chiến đấu với bóng đêm, dựa bàn múa bút thành văn.
Két một tiếng, Ngưu Hữu Đạo đẩy cửa đi vào, Phương Triết ngẩng đầu nhìn lên, lập tức đứng lên chắp tay nói: "Đạo gia, ngài có dặn dò gì?"
Ngưu Hữu Đạo liếc mắt nhìn thứ hắn ta viết, cười tủm tỉm nói: "Viết thư gửi tin tức cho Vương gia bên kia à?"
Phương Triết thấy hơi xấu hổ, chuyện xảy ra hôm nay hắn ta nhất định phải báo cho Vương gia bên kia biết, trong đó tránh không được đại đa số có liên quan đến Ngưu Hữu Đạo, cũng không biết sau khi đối phương biết được có thể không vui hay không, xấu hổ gật đầu trả lời: "Dạ!"
"Ngươi ngồi, ngươi ngồi, ngươi làm việc của ngươi, tiếp tục viết thư của ngươi đi." Ngưu Hữu Đạo tỏ vẻ vui tươi hớn hở, sau đó lại bổ sung thêm một câu: "Nhớ kỹ phải gửi thêm tin tức này cho Vương gia."
Phương Triết vội nói: "Đạo gia ngài nói đi."
Ngưu Hữu Đạo: "Kêu Vương gia bên kia thả ra tin tức, nói ta đã rời khỏi dưới trướng của Vương gia, không còn bất cứ quan hệ nào với Vương gia nữa.”
“Hả!" Phương Triết kinh ngạc: "Chuyện này…"
Ngưu Hữu Đạo khoát tay áo, buông tiếng thở dài: "Đừng hiểu lầm, ta cũng không ngờ tới đây sẽ đụng phải việc của Tống Long. Chuyện xảy ra lần này, nước Yến bên kia sẽ tạo áp lực cho Vương gia. Thứ thuộc về

danh phận này không quan trọng, không ảnh hưởng đến Vương gia làm việc. Cứ gửi tin này trong thư cho Vương gia, Vương gia bên kia có thể hiểu được."
Tối nay nhất định có rất nhiều người không cách nào ngủ được.
Bọn Hoàng Húc Thăng bị nhốt trong nhà giam thân là người trong cuộc lúc xảy ra chuyện, dần dần bị áp giải ra thẩm vấn tình huống lúc xảy ra chuyện.
Trần Quy Thạc thân là một trong số đó đương nhiên cũng không ngoại lệ. Trước khi đến, đám người Hoàng Húc Thăng đã từng cảnh cáo gã, cái gì có thể nói, cái gì không thể nói.
Tuy bị dẫn tới hình phòng thẩm vấn, nhưng vẫn chưa tra tấn gã, dù sao đều là quan viên đi sứ nước khác.
Sau khi thẩm vấn xong, Trần Quy Thạc vốn cho rằng mình sẽ được đưa về phòng giam. Ai ngờ sau đó lại tới một người thì thầm một lúc với người thẩm vấn, toàn bộ người có liên quan đều rời đi, chỉ còn lại mỗi mình gã nhìn hình cụ bày biện quanh hình phòng.
Cạch một tiếng, cửa sắt đóng chặt mở ra. Dưới ánh sáng mờ mờ ở cửa ra vào, một người thong thả ung dung dạo bước đi tới.
Chờ đến khi được ánh đuốc trong hình phòng soi rõ ràng mặt mũi của đối phương, Trần Quy Thạc bị xích sắt cột vào trên cọc lớn thấy quá sợ hãi.
Người đến không phải ai khác, chính là Ngưu Hữu Đạo trên mặt mang mỉm cười.
Gương mặt Trần Quy Thạc hiện lên vẻ hoảng sợ, Ngưu Hữu Đạo không phải đã bị bắt rồi ư? Sao có thể tùy tiện ra vào ở loại địa phương này?
Gã cũng không ngốc, rất nhanh đã hiểu ra, chỉ sợ không thoát khỏi liên quan đến phủ Thứ Sử.
"Hoàn cảnh không tệ lắm!" Ngưu Hữu Đạo cười một tiếng đánh giá hình phòng, đi vòng quanh trước một loạt hình cụ một chuyến, tiện tay cầm lấy que hàn - một trong số những hình cụ dùng để thẩm vấn. Hắn đi đến trước lò lửa, đặt que hàn vào trong lò lửa, phất tay qua. Đốm lửa bốc lên, hắn thản nhiên nói: "Trần sư huynh, chia tay ở Nam Sơn tự, không ngờ chúng ta thế mà lại có thể gặp lại nhau ở đây, thật đúng là có duyên quá."

Chương 167: Tự Đưa Nhược Điểm

Chương 167: Tự Đưa Nhược Điểm
Trần Quy Thạc căng thẳng nói: "Ngươi muốn làm gì? Ta chính là quan viên đi sứ cho nước Yến, nếu xảy ra chuyện trong ngục này…"
Không đợi gã nói xong, Ngưu Hữu Đạo đã cất tiếng ngắt lời: "Trần sư huynh, sao càng sống càng hồ đồ vậy? Tống Long ta cũng dám giết, ngươi còn thay ta lo lắng việc này, có phải hơi thừa rồi không? Quan viên đi sứ xảy ra chuyện trong ngục thì sao? Ngươi bị giết vì chạy trốn, trong thời buổi chiến loạn như vầy, một nhân vật nhỏ không biết nặng nhẹ, còn hy vọng có ai có thể ra mặt giúp ngươi ư?"
Chạy trốn bị giết? Con ngươi của Trần Quy Thạc đột nhiên co lại, bỗng nhiên thình lình giãy giụa, xích sắt bị giãy đến rầm rầm rung động. Gã giật cuống họng lên điên cuồng hô lớn: "Người đâu! Cứu mạng! Cứu mạng…"
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu nhìn lại, nét mặt kỳ lạ. Sau đó hắn lại tiếp tục nhìn chằm chằm về phía lò lửa, đưa tay bắt lấy que hàn, chuyển động que hàn trong lửa than, đốm lửa bay lên từng đợt.
Hắn cũng không gấp gáp làm gì đối phương, mặc cho đối phương gào thét, vẫn đứng đó vuốt vuốt que hàn.
Gào thét nửa ngày, không thấy bên ngoài có bất kỳ động tĩnh gì, Trần Quy Thạc căng thẳng đến thở hồng hộc. Gã đã hiểu ra, e là mình la rách cuống họng cũng sẽ không có ai đến, dùng sức nuốt một ngụm nước bọt, gương mặt lộ vẻ gần như tuyệt vọng.
Có đôi khi chết không đáng sợ, đáng sợ là quá trình trước khi chết, càng kinh khủng hơn chính là không biết Ngưu Hữu Đạo sẽ tra tấn mình như thế nào.
Thấy Ngưu Hữu Đạo rất lâu cũng không có phản ứng, gã như bắt lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng, buồn bã nói: "Sư đệ, sư đệ, nể tình chúng

ta từng là đồng môn, van xin đệ, xin đệ hãy bỏ qua cho ta lần này đi?"
Ngưu Hữu Đạo: "Dừng! Ai là sư đệ của ngươi? Đừng tự nhận quan hệ lung tung! Ngươi không phải người của Thượng Thanh tông, ta cũng không phải người của Thượng Thanh tông."
Trần Quy Thạc lập tức đổi giọng: "Ngưu huynh, Ngưu huynh, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của ta, ngài đại nhân đại lượng đừng chấp nhặt kẻ tiểu nhân, xin ngài giơ cao đánh khẽ buông tha cho ta đi!"
Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt nói: "Ngươi có tư cách xưng huynh gọi đệ với ta à? Người giang hồ gọi tại hạ là Đạo gia!"
Cái gì mà người giang hồ gọi là? Trần Quy Thạc không để ý nhiều như vậy, hiện giờ cũng không phải lúc để suy nghĩ nhiều, đổi giọng lần nữa: "Đạo gia, Đạo gia, ta biết sai rồi, xin ngài buông tha cho ta! Thực sự không được, thì ngài cho ta được chết sảng khoái đi!"
Đinh Đinh Đinh! Tay Ngưu Hữu Đạo cầm cán que hàn gõ vài tiếng vào bên cạnh lò lửa, "Ngươi nhìn đi, ngươi nhìn đi, hiểu lầm ta rồi, cái gì gọi là cho ngươi được chết sảng khoái? Người như ta đây ghét nhất là chém chém giết giết, ta không thích giết người!"
"…" Trần Quy Thạc im lặng, đây không phải trợn mắt nói dối à, ngươi không thích chém chém giết giết? Vậy ai giết Tống Long?
Chẳng qua bây giờ người ta nói cái gì thì chính là cái đó.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm que hàn dần phiếm hồng trong lò lửa, liên thanh lải nhải: "Ta nói ngươi cũng thật là, yên lành làm đệ tử Thượng Thanh tông không làm, lại muốn làm phản đồ. Có lẽ ngươi sẽ nói ta cũng giống ngươi thôi, nhưng ta và ngươi khác nhau, khác nhau rất lớn. Ngươi là phản bội Thượng Thanh tông, còn ta là bởi vì Thượng Thanh tông không chấp nhận ta."
"Ngươi nói ngươi muốn ôm đùi Tống Diễn Thanh, trèo cành cao tìm kiếm tương lai, ta có thể hiểu được. Nhưng Tống Diễn Thanh đã chết, ngươi còn có thể bỏ rơi Thượng Thanh tông chạy đến nhà họ Tống, ta nghĩ mãi cũng không ra, ngươi có giao tình gì với những người khác của nhà họ Tống ư? Đi theo nhà họ Tống có gì tốt? Cũng bởi vì thoạt nhìn nhà họ Tống là nhà giàu quyền quý? Nhà họ Tống thiếu tán tu lẻ loi trơ trọi như ngươi sao? Tu vi ngươi không cao, lại không có bối cảnh, cũng không có thứ gì đáng giá có thể lấy ra được, trên lưng còn đeo danh

tiếng phản bội sư môn, nhà họ Tống sẽ trọng dụng hạng người như ngươi ư? Ngươi chẳng qua chỉ là một con cờ trong tay nhà họ Tống mà thôi, có thể có tương lai gì?"
Rút que hàn nung đỏ trong lò lửa ra, Ngưu Hữu Đạo cầm trong tay đi tới chỗ Trần Quy Thạc bị trói.
Nhìn que hàn đỏ rực từ từ tới gần, hơi thở Trần Quy Thạc trở nên dồn dập, thân thể dùng sức lùi ra sau, trong miệng căng thẳng nói: "Đạo gia, Đạo gia…"
Nhưng hình như Ngưu Hữu Đạo không có ý định đâm que hàn vào người gã, mà chỉ từ từ đi đến trước người Trần Quy Thạc, thong thả nói: "Người có chí riêng, vì tương lai cũng là chuyện nhân chi thường tình, có thể hiểu được! Chẳng qua nếu đã vì tương lai, thì phải tự hoạch định tương lai cho thật tốt. Người nhà họ Tống sẽ không trọng dụng ngươi, trong thời gian ngắn có thể ngươi vẫn chưa cảm thấy gì, nhưng về lâu về dài, đương nhiên ngươi có thể cảm nhận được nhà họ Tống đối với ngươi là tốt hay xấu, vì sao không thử suy tính những đường ra khác, lựa chọn nhiều đường lui hơn cho chính mình!"
Hình như Trần Quy Thạc nghe hiểu ra gì đó, vội nói: "Đạo gia, ta bằng lòng theo ngài!"
"Sảng khoái! Là người thẳng thắn!" Ngưu Hữu Đạo vừa khen ngợi, vừa đưa que hàn đỏ rực trên tay lên xém chút nữa là trúng vào mặt đối phương, Trần Quy Thạc nghiêng đầu né tránh. "Ta rất thích kiểu người thẳng thắn như ngươi! Ngươi yên tâm, ta sẽ không để ngươi khó xử, ngươi quay đầu coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, tiếp tục phục vụ cho nhà họ Tống, chờ đến khi ngươi cảm thấy an toàn, cảm thấy thích hợp đến chỗ ta bên này, ngươi hẵng tới cũng không muộn."
"…" Trần Quy Thạc im lặng, thầm nghĩ, còn có chuyện tốt như vậy sao?
Sau đó Ngưu Hữu Đạo giải thích thắc mắc trong lòng gã, "Đương nhiên, cũng không thể không làm gì hết! Có lẽ sau lần này, nước Yến sẽ gọi các người về hỏi thăm tình huống. Sau khi ngươi trở về nghĩ cách ở lại trong Tống phủ, cũng đừng chạy lung tung ra ngoài, cố gắng thăm dò tình huống của Tống phủ bên kia. Về phía kinh thành ta sẽ thu xếp người liên hệ với ngươi, chờ đến khi ta cần đương nhiên sẽ chủ động tìm ngươi.”
Trần Quy Thạc vội vàng gật đầu đáp: "Vâng! Ta nghe Đạo gia."

Ngưu Hữu Đạo thờ ơ nói: "Đừng đồng ý sảng khoái như vậy, ngươi ở lại nhà họ Tống có thể quyết định hướng đi của mình ư? Ngươi xác định bản thân có thể ở lại Tống phủ ư?"
Trần Quy Thạc: "Có thể, có thể, có thể! Tống Thư, còn có vợ chồng Tống Thư, ta và Tống Diễn Thanh quan hệ thân thiết, vợ chồng bọn họ đối xử với ta cũng coi như nể mặt Tống Diễn Thanh, nhất là vợ của Tống Thư, Hồ Quý Chi, chỉ cần ta tùy tiện tìm một số đồ vật nói là di vật của Tống Diễn Thanh, chỉ cần dâng di vật này lên, đến lúc đó tiện thể nói một tiếng, có lẽ bà ta sẽ đỡ lời cho ta, vấn đề lưu lại trong phủ sẽ không lớn."
Ngưu Hữu Đạo cười, thuận miệng là có thể nói đến chuyện di vật, xem ra tên này đã sớm tính tới việc này.
Que hàn từ từ tắt hẳn, Ngưu Hữu Đạo lại quay người đi trở về bên cạnh lò lửa, đặt que hàn trở về thưởng thức lần nữa: "Nếu ta cứ như vậy thả ngươi đi, quay đầu ngươi không nhận nợ thì làm sao bây giờ? Ngươi đã chạy thoát, ta cũng không có cách nào bắt ngươi lại đúng không?"
Trần Quy Thạc: "Ta nghe hết theo Đạo gia, Đạo gia ngài nói phải làm thế nào, thì ta sẽ làm thế đó!"
"Được! Sảng khoái! Là hảo hán co được giãn được, ta đánh giá cao ngươi!" Ngưu Hữu Đạo cầm que hàn trong tay, đâm vào chỗ sâu trong lửa than: "Ta vẫn nói câu đó, người như ta không thích chém chém giết giết, mà thích mọi người hòa hòa khí khí giải quyết vấn đề. Như vầy đi, ta cũng không ép ngươi, tự ngươi nhìn rồi xử lý, ngươi tự đưa nhược điểm của ngươi cho ta, để xem nhược điểm đó có thể làm cho ta yên tâm tuyệt đối không. Chỉ cần ngươi đưa cho ta nhược điểm có thể làm cho ta hài lòng, ta bảo đảm ngươi có thể bình yên rời khỏi đây…”
Nửa canh giờ sau, Trần Quy Thạc về lại nhà giam.
Sau khi quay lại nhà giam lần nữa, Hoàng Húc Thăng bị giam ở buồng giam bên cạnh xúm lại, cách tường giam, trầm giọng hỏi: "Sao đi lâu quá vậy? Nhiều người thế này, chỉ có mình ngươi đi là lâu nhất!"
Trần Quy Thạc bất đắc dĩ trả lời: "Hoàng tiền bối, không nên nói ta một câu cũng chưa nói, nhưng đối phương biết ta và Ngưu Hữu Đạo đã từng là đồng môn, nên hỏi ta một vài chuyện có liên quan tới Ngưu Hữu Đạo." Dứt lời lắc đầu.

Chương 168: Tiện Nhân!

Chương 168: Tiện Nhân!
Hoàng Húc Thăng thoải mái, thì ra là thế. Nghĩ lại cũng đúng, Ngưu Hữu Đạo giết Tống Long, phủ Thứ Sử muốn thăm dò rõ ràng ân oán giữa Ngưu Hữu Đạo và nhà họ Tống cũng không có gì là lạ.
Trần Quy Thạc đi đến một góc phòng giam, khoanh chân ngồi xuống. Bề ngoài thoạt nhìn bình tĩnh, thật ra trong lòng vẫn còn sợ hãi với những gì xảy ra trong hình phòng. Một khắc khi nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo xuất hiện trong hình phòng, gã vốn cho rằng mình chết chắc, ai ngờ thế mà không tổn hao chút nào sống sót bước ra…
Đẹp đẽ, đơn giản mà lại rất sang trọng, đây chính là gian phòng của Hải Như Nguyệt.
Theo lý thuyết không nên có nam nhân xuất hiện trong gian phòng của bà, theo lý thuyết đã trễ thế này không nên có nam nhân xuất hiện trong gian phòng của một quả phụ như bà.
Nhưng quả thật lúc này có một nam nhân ngồi trong phòng bà, tóc hoa râm nhưng râu lại đen như mực, nhìn dáng vẻ bên ngoài thì có lẽ đã hơn trung niên, hơi già, tướng mạo bình thường, hai mắt lại rất có thần.
Người này là trưởng lão ngoại sự của Vạn Động Thiên Phủ, tất cả những chuyện ở Kim Châu bên này đều do lão chịu trách nhiệm chính. Tên lão là Lê Vô Hoa, chưởng môn Vạn Động Thiên Phủ là sư huynh của lão.
Hải Như Nguyệt đoan trang xinh đẹp tháo búi tóc ra, tóc dài buông xõa bờ vai lộ ra một loại phong tình mê người khác lạ. Bà ngồi ở một bên khác của bàn trà, sau khi thuật lại ý tứ của Ngưu Hữu Đạo một lần, hỏi: "Ông cảm thấy thế nào?"
Lê Vô Hoa lặng im không nói, suy tư.
Hải Như Nguyệt đứng dậy, tự mình bưng ấm trà rót trà vào chén cho lão.

Vừa buông ấm trà xuống, Lê Vô Hoa đã đưa tay bắt lấy cổ tay của bà, mỉm cười nói: "Đêm đã khuya."
Hải Như Nguyệt vùng vẫy một lúc, không có tránh thoát. Trong đôi mắt sáng trong hiện lên một tia phức tạp, mùi vị bài xích rất rõ ràng, có điều chỉ thoáng qua sau đó nét mặt hiện lên vẻ hơi giận dữ: "Nói chuyện chính trước đã."
Lê Vô Hoa kéo tay một cái, Hải Như Nguyệt mất thăng bằng ngã vào trong ngực của lão. Lão thuận tay sờ vào cổ áo bà, quen cửa quen nẻo khẽ sờ soạng ngực bà: "Nàng nói những lời này không phải đã có quyết định rồi sao?"
Hải Như Nguyệt bất an vặn vẹo người: "Ta quyết định thì có ích lợi gì."
Lê Vô Hoa đứng dậy bế bổng bà lên, đi về phía giường. Lão ném bà lên giường, hoàn toàn thao túng bà trong lòng bàn tay của mình, rất nhanh đã lột sạch quần áo trên người bà. Thân thể trắng nõn mềm mại kinh tâm động phách lộ ra trong không khí, dáng vẻ hấp dẫn mê người!
Lão tiện tay ném văng quần áo ra, rất nhanh hai người quấn lấy nhau ở trên giường.
Ngoài khe hở cửa sổ, một đôi mắt nhìn chằm chằm vào bên trong.
Ngoài cửa sổ, Tiêu Thiên Chấn quần áo mỏng manh ngay cả áo khoác cũng không mặc. Hắn ta nghe tiếng động chướng tai bên trong, xuyên qua cửa sổ không đóng kín nhìn thấy tình cảnh không chịu nổi trong phòng, trong mắt tràn đầy phẫn nộ. Hắn ta nắm chặt hai quyền, toàn thân run lẩy bẩy, cũng không biết là vì tức giận, hay vì quá lạnh.
Hắn ta biết nam nhân trên giường nhìn thấy mình, lúc hắn ta vừa tiến lại gần cửa sổ, hình như nam nhân kia đã nhận ra, nghiêng đầu nhìn ra, đối diện với ánh mắt hắn ta một lát. Sau đó người đó vẫn làm theo ý mình đối với nữ nhân trên giường như cũ, thậm chí càng làm ra những chuyện không chịu nổi hơn, càng tỏ ra tùy tiện hơn.
Đây không phải lần đầu tiên hắn ta chứng kiến tình cảnh tương tự như này, nam nhân kia cũng không phải lần đầu tiên phát hiện ra hắn ta, nhưng lão ta chưa từng để ý tới hắn ta, coi hắn ta như không tồn tại vậy.
"Ông nhẹ chút… Chính sự ta nói, ông còn chưa cho ta câu trả lời chắc chắn."

"Nàng yên tâm, quay đầu ta sẽ bẩm với sư môn chuyện này, vấn đề cũng không lớn…"
Trong phòng truyền ra tiếng nam nữ hoan ái đứt quãng.
Một bàn tay to nhẹ nhàng cầm lấy tay nhỏ bé lạnh lẽo của Tiêu Thiên Chấn, lặng lẽ dắt hắn ta đi, là quản gia Chu Thuận.
Mãi đến khi Tiêu Thiên Chấn về tới gian phòng của mình, Chu Thuận mới nói: "Thiếu gia, thân thể người sợ lạnh, sau này ban đêm đừng ra ngoài nữa."
Tiêu Thiên Chấn được đỡ lên giường từ từ lộ ra gương mặt vặn vẹo, hình như rít ra từ kẽ răng hai chữ, "Tiện nhân!"
Động tác đắp chăn cho hắn ta của Chu Thuận hơi cứng lại, rồi lại tiếp tục, thấp giọng nói: "Thiếu gia, có một số việc không phải như người thấy đâu, phu nhân cũng có rất nhiều bất đắc dĩ, sau này người sẽ hiểu, haizzz…" Tất cả thâm ý đều giấu trong tiếng thở dài kia.
Một đứa trẻ ốm yếu nhiều bệnh có thể ngồi vững trên vị trí thứ sử Kim Châu ư? Một quả phụ mang theo đứa trẻ thế kia không mượn thêm chút sức, thì làm sao khống chế được Kim Châu to như vậy ở trong tay? Huống hồ người quả phụ này còn vô cùng xinh đẹp! Có một số việc hiện giờ lão chưa tiện giải thích cho cậu bé nghe…
Huyện Thương Lư, Ninh Vương sơn trang.
Trời còn chưa sáng, ngoài phòng đã truyền đến tiếng đầy tớ gõ cửa, "Vương gia!"
Thương Triều Tông còn nhắm mắt chìm trong cơn ngủ mê bỗng nhiên mở mắt, nghiêng đầu hỏi một tiếng, "Chuyện gì?"
Phượng Nhược Nam ngủ bên cạnh cũng bị đánh thức, hơi đưa mắt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, khẽ nhíu mày, hôm nay trời còn chưa có sáng, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?
Bây giờ hai người, đương nhiên sẽ không trốn ở trong phòng đánh nhau nữa. Thời gian qua lâu như vậy, Phượng Nhược Nam cũng dần dần quen thuộc người bên cạnh, cũng đã quen ngủ cùng một giường.
Bên ngoài trả lời: "Quận chúa cầu kiến."

Chương 169: Cắt Đứt Quan Hệ

Chương 169: Cắt Đứt Quan Hệ
Thật ra Thương Thục Thanh mới trở về không bao lâu, hôm qua trước khi chạng vạng mới đến. Sau khi Ngưu Hữu Đạo vừa rời khỏi thôn trang, nàng cũng mất đi tâm tình để tiếp tục sống ở đó, thêm nữa nhớ thương chuyện bên này, cho nên Ngưu Hữu Đạo chân trước vừa đi, nàng gần như chân sau cũng cùng Viên Cương thu dọn đồ đạc quay về.
Trở về thuận lợi hơn nhiều so với trước khi đi, cũng thoải mái nhẹ nhàng nhiều hơn, trong thôn đã chuẩn bị sẵn thuyền thông, trực tiếp mang vào trong mật đạo, xuôi dòng đi xuống, dễ dàng tiện lợi.
Thương Triều Tông cũng khẽ nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, biết nếu không có chuyện gì đặc biệt, Thương Thục Thanh sẽ không quấy rầy vào lúc này, lập tức vén chăn trèo xuống giường, vội vàng sờ soạng mang giày, áo khoác thì không mặc, trực tiếp lấy một cái áo choàng đắp lên người, bước nhanh rời đi.
Phượng Nhược Nam ngồi dậy, mặt lộ vẻ hoài nghi.
Thương Triều Tông ra khỏi phòng đóng cửa. Vừa xuất hiện, một người lập tức kề sát vào rỉ tai nói: "Vương gia, quận chúa có việc gấp, nói chỗ Vương gia bên này không tiện nói, mời Vương gia sang chỗ quận chúa bên kia."
Thương Triều Tông nghe được ẩn ý trong lời này, nhìn xung quanh một vòng. Nơi này có không ít trạm gác ngầm của Phượng Nhược Nam, mà Thương Thục Thanh bên kia thì tất cả đều là người một nhà, bèn khẽ gật đầu, bước nhanh rời đi.
Đi vào tiểu viện nghỉ chân của Thương Thục Thanh, Thương Triều Tông mới phát hiện Lam Nhược Đình cũng ở đó, đang đứng cùng một chỗ với Thương Thục Thanh, hiển nhiên là đang đợi y.

Gặp mặt cũng không nói nhiều, Lam Nhược Đình ra hiệu đến thư phòng của Thương Thục Thanh, đồng thời đánh thủ thế với hộ vệ, ra hiệu đề phòng, đừng cho bất kì ai tới gần.
Thư phòng của Thương Thục Thanh rất lịch sự tao nhã, treo tranh tự mình vẽ, còn có những bức tranh chữ của bản thân mình. Tranh vẽ hoa thanh nhã, chữ viết xinh đẹp.
Đèn đã thắp sáng, vừa vào thư phòng, Thương Triều Tông còn chưa kịp hỏi chuyện gì, Lam Nhược Đình đã lấy một phần mật báo ra từ trong tay áo đưa cho y.
Mật báo không còn nguyên, là ám ngữ mà quân đội sử dụng, Lam Nhược Đình đã mở ra phiên dịch, thuận tiện trực tiếp đọc. Tuy là dùng ám ngữ, có thể lợi dụng Kim Sí đưa tin vẫn có thể gặp nguy hiểm, trên đường toàn là mưu kế không thể đoán trước, nếu rơi vào tay người khác vẫn có thể bị dịch ra.
Thương Triều Tông vội vàng mở ra, dưới ánh đèn xem xét, gương mặt từ từ lộ vẻ vừa kinh hãi vừa mừng rỡ. Kinh hãi là vì không ngờ Ngưu Hữu Đạo vừa đến Kim Châu đã gặp được Tống Long, gặp phải nguy hiểm, vui mừng là vì Ngưu Hữu Đạo chẳng những hóa giải nguy hiểm, còn giải quyết được Hải Như Nguyệt bên kia, lần nữa mở ra cục diện giúp thế cuộc sắp rơi vào khốn cảnh bên này.
Trong mật báo thuật lại cặn kẽ rõ ràng, Hải Như Nguyệt bên kia có lẽ đã bị thuyết phục, muốn bên này sớm chuẩn bị sẵn sàng.
Sau khi thả mật báo trong tay xuống, Thương Triều Tông chợt ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, "Ta phái Đạo gia đi giúp đỡ, như cá gặp nước, thật là trời cũng giúp ta!"
Lam Nhược Đình cũng vô cùng xúc động, nói: "Đúng vậy! Không ngờ lại nhanh đến thế, hôm qua Đạo gia mới đến Kim Châu, đêm đó đã xử lý gần như xong xuôi mọi chuyện, thật là nhân tài hiếm có! Vương gia có được cao nhân hiền sĩ này, đủ chống đỡ mười vạn hùng binh, Mông tướng quân chuyển lời dặn qua lại thân thiết là đúng!"
Vẻ mặt Thương Thục Thanh hơi hoảng hốt, nhớ lại lúc ở sơn thôn, nàng còn ngăn cản, cho rằng đi một chuyến tay không, thật không ngờ nhanh như vậy mà Ngưu Hữu Đạo đã gần như giải quyết xong xuôi mọi việc, nàng vừa mới trở về đã nhận được tin tức tốt.

Nhưng cũng chính vì vậy, nàng chợt lành lạnh nói một tiếng, "Phương Triết hỏng việc! Người nhà họ Tống đến, thế mà một chút tình huống cũng không biết, nếu không có bản thân Đạo gia tự biến nguy thành an, xém chút đã hại Đạo gia, xém chút gây ra sai lầm lớn, làm lỡ đại sự!”
Thương Triều Tông và Lam Nhược Đình hai mặt nhìn nhau, thái độ và cách nói chuyện như này của Thương Thục Thanh là rất hiếm thấy.
Lam Nhược Đình hơi trầm ngâm, nói: "Quận chúa, thật ra việc này không thể chỉ trách mỗi Phương Triết, chúng ta ở Kim Châu bên kia cũng không có ai làm tai mắt, Phương Triết nhân thủ có hạn, không trông chừng được quá nhiều việc cũng có thể hiểu được. Huống chi trước đó Phương Triết hoàn toàn không hề biết chút gì về tình huống của Đạo gia, cũng không biết đến ân oán của nhà họ Tống và Đạo gia, có thể thông cảm được!"
Thương Thục Thanh trầm giọng nói: "Không đủ nhân thủ không thể nghĩ cách phát triển thêm nhiều người liên lạc hơn sao? Là lúc lên đường không mang đủ phí tổn à? Để xảy ra sơ suất này, không làm tốt chính là không làm tốt, cần kiếm cớ ư? Ta thấy năng lực của hắn ta có hạn thì có ấy!"
Thái độ của nàng rõ ràng là rất bất mãn với Phương Triết, trong lúc mơ mơ hồ hồ bộc phát ra khí thế của quận chúa, dù sao cũng là người sống ở địa vị cao, trong xương cốt có cái khí thế kia.
Người ngoài không biết tâm tình của nàng, nếu không phải nàng tìm Ngưu Hữu Đạo hỏi về việc này, thật ra Ngưu Hữu Đạo đang bế quan không cần thiết phải nhúng tay vào việc này. Kết quả, người ta vì chuyện nhà nàng mà đi ra ngoài vất vả tìm đủ mọi cách, còn thiếu chút nữa bởi vì sơ suất bên này hại người ta xém mất mạng.
Đọc thấy tình huống trong mật báo, quá nguy hiểm, Tống Long thân là sứ thần nước Yến, bên cạnh làm sao có thể thiếu cao thủ?
Tiếp xúc với Ngưu Hữu Đạo lâu như vậy, nàng có thể cảm nhận được, đó là một người tiêu dao lạnh nhạt, chỉ là vô ý bị cuốn vào quá nhiều thị phi. Là nàng nghĩ hết biện pháp lợi dụng Viên Cương giữ hắn ở lại, lần này cũng bởi vì nàng, hắn mới đi ra ngoài, vì gia đình nàng dốc hết tâm huyết, kết quả còn gặp phải chuyện ngoài ý muốn xém chút bỏ mệnh thế này, nàng nghĩ tới cũng không khỏi lo lắng!

Lam Nhược Đình thấy hơi xấu hổ, gật đầu nói: "Vâng, quận chúa nói không sai, lát nữa ta nhất định sẽ viết thư răn dạy hắn ta!"
Thương Triều Tông không muốn làm Lam Nhược Đình quá xấu hổ, dù sao Phương Triết là người mà Lam Nhược Đình chỉ định sắp xếp đi, muội muội nói như vậy đúng là không nể mặt tiên sinh, lên tiếng nói: "Thanh Nhi, chúng ta không thể so với trước kia, trên tay khan hiếm nhân thủ có thể sử dụng được, Phương Triết cũng thiếu kinh nghiệm đi sứ, phần lớn nhân tài đều phải tôi luyện mà thành… Đương nhiên, kiểu người như Đạo gia mới là trời sinh không có cách nào so. Chẳng qua ngã một lần sẽ khôn hơn một chút, từng có bài học lần này, lần sau có lẽ hắn ta sẽ chú ý hơn."
Thương Thục Thanh cũng ý thức được tâm tình mình hơi không đúng, nói có hơi quá, bởi vì việc này muốn xử lý Phương Triết cũng không đúng lắm, bèn gật đầu nói: "Ta cũng chỉ hi vọng hắn ta tỉnh táo hơn, bận tâm chu toàn hơn, dù sao không thể tiếp tục phạm phải sai lầm như này."
Lam Nhược Đình gật đầu nói: "Quận chúa nói có lý." Chỉ là trong ánh mắt nhìn về phía Thương Thục Thanh mang theo hoài nghi.
Thương Triều Tông đưa tay dừng lại, lắc lắc mật báo trong tay, "Hay là thảo luận xem phải làm thế nào khơi thông bên Thiên Ngọc môn trước đi."
Thương Thục Thanh lại xen vào một câu, "Đạo gia kêu chúng ta bên này công khai chứng tỏ đã cắt đứt quan hệ với hắn, làm sao bây giờ?"
Trong thư phòng lại quay về yên tĩnh, Lam Nhược Đình buông tiếng thở dài, "Đạo gia có lòng, cũng là vì tốt cho chúng ta. Thứ danh phận này, thật ra Đạo gia vốn chẳng quan tâm tới, có hay không cũng không có gì khác biệt, cứ làm theo lời hắn nói đi.”
Thương Thục Thanh mấp máy môi, nàng muốn nói là nếu tất cả danh phận đều xóa hết, có khi nào Ngưu Hữu Đạo sẽ bỏ đi hay không?
Sau khi bên này bí mật trao đổi ra kết quả, trời cũng sáng rồi.
Thương Triều Tông và Lam Nhược Đình cùng nhau rời đi, trực tiếp bỏ Phượng Nhược Nam qua một bên, đến trụ sở của Bạch Diêu.
Sau khi gặp mặt Bạch Diêu, hai người lựa chọn tình huống cần thiết thuật lại, thậm chí còn hơi nói quá lên một chút.

Bạch Diêu nghe đến vẻ mặt nghiêm túc, quanh quẩn suy nghĩ ở một chỗ trong đình.
Lam Nhược Đình dõi theo phản ứng của hắn ta, hỏi: "Hải Như Nguyệt đã có ý đồ này, không biết chúng ta có nên lấy quận Thanh Sơn đang bày ra ở trước mặt này không?"

Chương 170: Tống Cửu Minh Ra Tay (1)

Chương 170: Tống Cửu Minh Ra Tay (1)
Bước chân Bạch Diêu dừng lại, nghiêng đầu nhìn, "Đợi ta bẩm lên sư môn, sau khi nhận được câu trả lời hẳng quyết định cũng không muộn!"
Lam Nhược Đình và Thương Triều Tông trao đổi ánh mắt với nhau, Thương Triều Tông chắp tay nói: "Vậy bọn ta sẽ chờ tin tức của pháp sư."
Bạch Diêu lặng lẽ liếc xéo nói: "Không phải nói Ngưu Hữu Đạo hộ tống quận chúa đến liên hệ bộ hạ cũ của Ninh Vương ư? Sao chạy tới Kim Châu?"
Lam Nhược Đình bận rộn giải thích: "Kim Châu bên này phát ra tin tức, bọn ta cũng không có tai mắt bên ngoài, đành phải làm phiền Ngưu Hữu Đạo chạy một chuyến, thật ra thực sự không có bất kì sự chuẩn bị nào, thật lòng không hề biết sẽ đụng phải việc của Tống Long."
"Ta nghe không hiểu!" Bạch Diêu không khách khí đáp lại một câu, lạnh lùng nói: "Vương gia, lần sau nếu lại có loại chuyện này, tốt nhất vẫn nên thông báo trước một tiếng, tránh gây ra khó xử không vui!”
Lam Nhược Đình cười khổ nói: "Ban đầu nào biết là chuyện này, Hải Như Nguyệt chỉ nói có việc muốn trao đổi…”
Vườn rau, trong số đám hòa thượng đang nhổ cỏ ở vườn rau có thêm một người, Ngụy Đa!
Viên Cương đứng dưới tàng cây thỉnh thoảng nhìn người đã từng chết qua một lần này, về sau nghe nói, gần như quỳ chết ở ngoài cửa, xém chút bị chôn, may mắn Bạch Diêu ra mặt hỏi tới, tiện đà dò xét một lần, mới cứu chữa cho.
Nghe nói lần đó nguyên khí đại thương, dưỡng bệnh rất lâu mới kéo dài được mạng sống, sau đó mới có thể xuống giường đi lại, Bạch Diêu bèn vứt người này tới đây.

Ngưu Hữu Đạo không ở đây, không biết phải xử lí tên cà lăm này thế nào, có điều hình như Viên Cương không có ý định đuổi gã ta đi.
Một hòa thượng đội mũ rộng vành từ đằng xa bước nhanh đi tới, vào thành mua sắm ít đồ đạc mà hòa thượng cần dùng về, lưng vác một cái giỏ.
"Viên gia, vừa rồi ta nhìn thấy trong thành dán thông báo bố cáo, Dung Bình quận vương nói đã trục xuất Đạo gia khỏi huyện Thương Lư, bên này không còn bất kỳ quan hệ gì với Đạo gia nữa đấy."
Viên Cương bỗng nhiên quay đầu.
Hòa thượng kia vẫn còn tiếp tục nói: "Đây là có chuyện gì? Là thật hả? Đạo gia còn quay về nữa không? Trụ trì thì sao? Trụ trì sẽ quay về cùng Đạo gia ư?"
Viên Cương trầm giọng nói: "Trên thông báo đó cụ thể nói như thế nào?"
"Nói cái gì mà Đạo gia ở Kim Châu nước Triệu đã giết sứ thần Tống Long của nước Yến, chuyện đó là ân oán cá nhân, không liên quan gì đến bên này…”
Sau khi nghe rõ hàm ý đại khái, Viên Cương quay đầu bước đi.
Thủ vệ canh giữ ở cửa sân viện của Thương Triều Tông không thể ngăn cản được Viên Cương, một tên bị Viên Cương đá một cước té lộn nhào, một tên thì bị vật bay qua vai, cuối cùng bị một tu sĩ cản lại.
Tiếng động bên ngoài cũng kinh động đến bọn người Thương Triều Tông ra mặt, thấy là Viên Cương ra tay, bọn người Thương Triều Tông lập tức đoán được tình huống.
Mấy người nhanh chóng chạy tới, xin tu sĩ kia ngừng tay, mời Viên Cương vào phòng trao đổi.
Vừa vào nhà, Viên Cương lập tức lạnh lùng đưa ra câu hỏi: "Phát ra thông báo cắt đứt quan hệ với Đạo gia là có ý gì?"
“Viên huynh đệ hiểu lầm rồi, đây không phải ý của bọn ta, là Đạo gia chuyển lời về dặn, bọn ta chỉ làm theo…” Bấy giờ Lam Nhược Đình mới thuật lại tình huống sơ sơ.
Viên Cương hiểu ra, thì ra Ngưu Hữu Đạo rời khỏi sơn thôn kia không phải vì đi tìm đồ vật tu luyện hữu ích gì đó, mà là đi làm việc giúp những người này, gặp chuyện ngoài ý muốn, đánh nhau với người nhà

họ Tống. Hắn ta lạnh lùng nhìn chăm chú về phía Thương Thục Thanh, "Có phải cô đã sớm biết rồi không? Vì sao lại giấu diếm ta?"
Thương Thục Thanh bị chất vấn đến xấu hổ, khổ sở trả lời: "Là Đạo gia liên tục dặn dò ta không được nói cho ngươi biết."
Không biết điều này thì còn tốt, vừa biết một cái, Viên Cương lập tức xoay người bỏ đi.
"Viên huynh đệ, Viên huynh đệ…" Ba người có mặt ở đó kêu thế nào cũng vô dụng, Viên Cương một đi không trở lại.
Một đám hòa thượng tập trung lại ở vườn rau, Viên Cương có chuyện dặn dò bọn họ một lần.
Sau khi dặn dò xong, Viên Cương lại sai người ta gọi Ngụy Đa tới.
Trong sảnh chỉ có hai người đơn độc mặt đối mặt, hai người nhìn nhau một lúc, Viên Cương hỏi: "Ngươi tu vi gì?"
Ngụy Đa: "Trúc Cơ!"
Hai chữ này ngược lại có thể nói rất rõ ràng.
Viên Cương khẽ gật đầu, không nói gì nhiều, sau đó thốt lên một câu, "Muốn cùng ta đi tìm Đạo gia không?"
Ngụy Đa liên tục gật đầu, "Được!"
Lần này trả lời không hề cà lăm.
Thế là để lại một đám hòa thượng, Ngụy Đa và Viên Cương bỏ đi.
Trong chủ viện, một tên thân vệ bước nhanh đi đến, bẩm báo: "Vương gia, Viên Cương dẫn theo tên cà lăm kia bỏ đi rồi, hai người thay quần áo chỗ Vương phi bên kia, còn mượn hai con ngựa, trực tiếp xuống núi rồi ạ."
Mấy người im lặng, gần như đều đoán được lần này Viên Cương đi không phải xuống núi ra ngoài đơn giản như vậy.
Thương Triều Tông phất phất tay ra hiệu cho tên thân vệ kia lui xuống, chợt khẽ thở dài: "Cải trang che giấu ư? Chắc là đi tìm Đạo gia rồi, cũng không biết xung quanh nơi này còn tai mắt nào của nhà họ Tống hay không, có thể gặp nguy hiểm gì hay không?”
Lam Nhược Đình trầm ngâm nói: "Mục tiêu của nhà họ Tống là Đạo gia, tin tức đã công khai, biết Đạo gia không ở đây, có lẽ nhà họ Tống sẽ không tiếp tục gắt gao nhìn chằm chằm nơi này, sau khi Viên Cương cải trang ra ngoài chắc là không có vấn đề gì đâu.”

Thương Thục Thanh cắn môi không nói, sở dĩ nàng lo lắng Ngưu Hữu Đạo một đi không trở lại, chính là bởi vì chuyện này, Ngưu Hữu Đạo hiểu rất rõ Viên Cương, một khi để bên này công khai chuyện cắt đứt quan hệ, chẳng lẽ Ngưu Hữu Đạo không biết Viên Cương sẽ đi tìm hắn sao?

Kinh thành, Tống phủ, trong thư phòng, đập nát bình hoa, đạp nát chén trà, nghiên mực quý giá vỡ tan tành, trang giấy rơi vãi đầy đất, một đống lộn xộn.

Tống Cửu Minh thở phì phì đi tới đi lui trong thư phòng.

Vì sao lại tức giận? Đương nhiên là bởi vì chuyện ở Kim Châu bên kia! Tống Long vừa xảy ra chuyện, bên kia đã có người truyền tin tức trở về trước tiên. Vừa nhận được tin tức này, Tống Cửu Minh gần như là lảo đảo ngã ngồi ở trên ghế.

Một gia tộc đi đến nước này, con trai chết chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là hậu quả theo đó mà đến. Đường đường là sứ thần nước Yến mà lại đem thù riêng xem thành chuyện công, còn gây ra chuyện như vậy, lại còn là ở nước ngoài. Tống Cửu Minh có thể tưởng tượng được, một số người trong bóng tối đã ấp ủ một trận mưa to gió lớn, sắp hung mãnh đánh vào lão ở trên triều đình.

Quản gia Lưu Lộc, con trai trưởng Tống Toàn đều cúi đầu đứng trong một góc, không dám lên tiếng.

Đều biết Tống Cửu Minh đang giận bốc khói, lúc này ai cũng không dám đến gần lão, hai người rất hiếm khi nhìn thấy lão nổi giận lớn như vậy.

"Hắn ta thân là sứ giả đặc phái ra nước ngoài của nước Yến, ai kêu hắn ta làm loại chuyện này? Ai kêu hắn ta làm? Tự bản thân hắn ta muốn chết thì cũng thôi đi, đây là lật đổ toàn bộ nhà họ Tống ư?"

Tống Cửu Minh bỗng chỉ vào hai người đổ ập xuống một trận mắng chửi, sắc mặt bình thường không lộ vẻ gì lúc này đã tức giận đến phát xanh.

Trong lòng hai người cũng rất bất đắc dĩ, có lẽ việc này bất kể đổi thành ai ở nhà họ Tống nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo ở Kim Châu, sợ là đều sẽ nhúng tay, chẳng lẽ chuyện thuận tiện như vậy còn có thể buông tha cho

tên Ngưu Hữu Đạo kia sao? Chỉ là chẳng ai ngờ chuyện sẽ biến thành như vậy, chắc chắn là Tống Long cũng không dự đoán được.
Tống Toàn yếu ớt hỏi một câu, "Có thể nghĩ cách che giấu đi không?”
"Che giấu? Làm sao che giấu?" Tống Cửu Minh chỉ ngón tay vào trán gã, "Ngươi ăn cái gì lớn lên? Ở trong nước bằng thế lực nhà chúng ta còn có thể nghĩ cách đùn đẩy trách nhiệm, nhưng ở nước ngoài làm sao che giấu? Ngươi muốn đùn đẩy lên người ai? Sứ giả các nước khác tận mắt nhìn thấy, những người kia chỉ ước gì nước Yến nội loạn, ngươi càng che giấu, người ta càng vui mừng đâm thọc! Sứ thần chết ở nước Triệu, nước Triệu sẽ giúp ngươi gánh trách nhiệm này ư? Che giấu? Ai che giấu nổi đây?"
Đúng lúc này, ngoài cửa có người thông báo: "Lão gia, người phủ Tư Không đến, Đại Tư Không triệu kiến!"
Trong phòng thoáng chốc lặng im, cũng nghi ngờ rằng Đồng Mạch triệu kiến tám chín phần mười cũng là vì việc này.

Chương 171: Tống Cửu Minh Ra Tay (2)

Chương 171: Tống Cửu Minh Ra Tay (2)
Nghe tin Đồng Mạch triệu kiến, Tống Cửu Minh nhanh chóng bình tĩnh lại.
Có điều lão cũng không vội vã đến phủ Tư Không, mà là để cho người ta chuẩn bị chỉnh sửa lại dung nhan mình cho gọn gàng ngăn nắp, tóc chải chuốt không lộn xộn chút nào, quần áo phải chỉnh chỉnh tề tề, bấy giờ mới ra ngoài ngồi xe ngựa mà đi.
Trên xe ngựa nhanh chóng ổn định lại tâm tình của mình, chấn chỉnh lại khí sắc của mình.
Sau khi đến phủ Tư Không, tiến vào chính đường, nhìn thấy Đồng Mạch ngồi ngay ngắn ở sau bàn dài lạnh lùng nhìn mình chằm chằm. Lão không chút hoang mang hành lễ, sau đó không nói hai lời, trực tiếp quỳ xuống, cúi đầu không rên một tiếng.
Đồng Mạch thản nhiên hỏi: "Đều biết rồi?"
"Dạ!" Tống Cửu Minh quỳ chắp tay đáp: "Ti chức không biết dạy con, phụ lòng kỳ vọng cao của Đại Tư Không, cam nguyện tiếp nhận bất kì sự trừng phạt nào!”
Đồng Mạch quan sát nét mặt của lão, thấy cảm xúc lão bình ổn, khí sắc cũng không có gì thay đổi, không khỏi khẽ gật đầu. Đó là điểm mà ông ta thưởng thức nhất trên người Tống Cửu Minh, gặp chuyện lớn không sợ hãi. "Biết thì tốt, vậy ta sẽ không nhiều lời, tự ngươi chủ động xin từ chức đi!"
"Dạ!" Tống Cửu Minh trực tiếp đồng ý, chắp tay vẫn không buông xuống, "Ti chức lập tức dâng tấu xin từ chức Đình úy."
Thấy lão ngay cả mất chức thôi chức vẫn bình tĩnh như vậy, Đồng Mạch càng tỏ ra tán thưởng, thở dài: "Ngươi không đến mức không có chừng mực như vậy, chắc là việc này là do đứa con trai kia của ngươi tự tiện

làm chủ, nhưng không có cách nào khác, chuyện lần trước tự tiện chặn giết ở Nam Sơn tự đã chọc giận bệ hạ, chẳng qua cũng may không ai biết, chuyện cũng đã trôi qua rồi. Chuyện lần này chắc ngươi cũng biết, gây chuyện lớn!"
Cộp cộp! Ngón tay liên tục gõ mạnh hai lần lên hồ sơ trên bàn dài.
"Bệ hạ chắc chắn sẽ tức giận, ta lại không tiện đỡ lời cho ngươi. Thay vì bị buộc tội giáng chức, không bằng tự mình thỉnh tội từ chức, chủ động nhường vị trí của mình ra cho một số người nào đó tranh giành trước tiên, ta cũng dễ nói. Chờ tiếng gió qua đi, nhìn xem những người đó ngồi vào vị trí của ngươi có thể làm tốt hơn so với ngươi hay không, nếu làm sai, bắt đầu dùng ngươi lần nữa cũng không muộn."
Tống Cửu Minh đáp: "Dạ! Tất cả đều nghe theo Đại Tư Không dặn dò."
Đồng Mạch cảm thấy vui mừng, lúc này mới hiện thân từ sau bàn dài, xoay người đi đến, đích thân cúi người đưa tay đỡ lão lên: "Có một số việc thân ở vị trí đó rất khó thực hiện, ta có thể hiểu được. Nếu việc tư chưa hết, không bằng nhân lúc rảnh rỗi này tự xử lý việc nhà mình cho thật tốt, xử lý sạch sẽ rồi, chờ đến khi trong lòng không suy nghĩ đến bất cứ chuyện gì khác nữa hẵng quay về, Đại Yến vẫn luôn cần loại thần tử có năng lực như ngươi!"
Tống Cửu Minh: "Đại Tư Không khổ tâm một phen, ti chức hiểu rõ!"
Đồng Mạch vỗ vỗ vai lão, "Viết đơn xin từ chức ở ngay chỗ này đi, ta đang muốn tiến cung bẩm tấu với bệ hạ chuyện của Tống Long, tiện đường cùng mang theo."
"Dạ!" Tống Cửu Minh đồng ý.
Chờ đến khi lão quay trở về Tống phủ, thư phòng lộn xộn bừa bãi đầy đất đã được thu dọn sạch sẽ.
Đợi đến khi lão ngồi vào sau bàn dài, Tống Toàn đích thân bưng trà dâng lên, đồng thời thử hỏi một câu: "Phụ thân, Đại Tư Không nói thế nào?"
Tống Cửu Minh lạnh nhạt nói: "Chẳng nói gì cả, ta đã xin từ chức Đình úy!"
"Hả!" Lưu Lộc và Tống Toàn đều giật nảy cả mình.
Nhất là Tống Toàn, tương lai của hắn ta còn phải nhờ cậy vào phụ thân, không có phụ thân làm chỗ dựa, sợ là sẽ rơi vào tình cảnh khó khăn,

thấy hơi sầu lo hỏi: "Có phải phụ thân quá nóng vội rồi không?"
Tống Cửu Minh không để ý tới điều này, ánh mắt ngược lại rơi vào vách tường đối diện, trong thư phòng lão treo một tấm bản đồ toàn bộ thiên hạ, đứng dậy bước ra, đi tới trước bản đồ. Sau khi quan sát một lúc, lão hỏi: "Thi thể của lão Nhị khi nào thì về tới?"
Lưu Lộc đáp: "Việc này sợ là còn hơi rắc rối, Kim Châu bên kia giữ thi thể không trả, nói là phải chờ sau khi tra rõ mọi chuyện rồi hãy nói."
Tống Cửu Minh vòng hai tay, "Tên Ngưu Hữu Đạo kia, Kim Châu bên kia chuẩn bị xử lý thế nào?"
Lưu Lộc: "Cũng nói phải chờ sau khi điều tra rõ mọi chuyện ạ."
Tống Cửu Minh: "Đừng hy vọng Kim Châu sẽ làm gì Ngưu Hữu Đạo, việc này tám chín phần mười có Kim Châu tham dự trong đó, đã không xử lí Ngưu Hữu Đạo, cũng sẽ không giao Ngưu Hữu Đạo cho chúng ta, có lẽ sẽ tự mình thả hắn đi."
Tống Toàn nghi ngờ không chắc hỏi: "Phụ thân, ý của người là, Kim Châu tham dự vào chuyện mưu hại Nhị đệ?"
Tống Cửu Minh: "Ta không nghe mấy lời giải thích lộn xà lộn xộn ấy, ta nắm giữ hình luật nhiều năm không phải người mù, chuyện lớn như thế, thiếu bất kỳ một khâu nào cũng khó có khả năng trùng hợp như vậy, ta không tin có chuyện trùng hợp đến thế. Những đặc sứ có liên quan trực tiếp đến chuyện xảy ra đêm đó có lẽ không có ai là sạch sẽ, chắc là Lão Nhị đã trúng kế của người khác. Dù ta không biết tại sao Kim Châu phải làm như vậy, nhưng ta có thể khẳng định, chỉ sợ chúng ta không thể dễ dàng tìm ra Ngưu Hữu Đạo. Tin tức huyện Thương Lư bên kia thế nào rồi?"
Lưu Lộc: "Vừa tới, Thương Triều Tông đã dán thông báo công khai tuyên bố, nói đã trục xuất Ngưu Hữu Đạo khỏi dưới trướng của mình, Ngưu Hữu Đạo đã không còn liên quan gì đến bọn họ nữa.”
"Hừ hừ!" Tống Cửu Minh cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm vào bản đồ hờ hững nói: "Chuyện hợp tình hợp lý, trong khoảng thời gian dài sắp tới chỉ sợ Ngưu Hữu Đạo sẽ không lộ diện ở huyện Thương Lư nữa, chúng ta phải tự dựa vào bản thân mình để tìm ra hắn. Giết cháu của ta, bây giờ lại còn giết con ta, nếu ta không thể giải quyết được kẻ này, trở

thành trò cười cho thiên hạ, thì còn mặt mũi gì đặt chân trong triều đình. Cũng tốt, nhân lúc ta rảnh rang, giải quyết cho xong việc này đi.”
Lão đưa tay chỉ vào bản đồ, "Trên tất cả con đường phải đi qua trạm dịch ở khu vực biên giới các nước, cẩn thận lựa chọn cho tốt, lập trạm theo dõi! Tìm người nhận ra Ngưu Hữu Đạo vẽ lại hình ảnh của hắn, truyền cho tất cả các trạm theo dõi, ta không tin hắn vĩnh viễn trốn tránh không ra. Đợi sau khi bố trí xong lưới, lập tức không ngừng phái người tìm Thương Triều Tông đàm phán, để Thương Triều Tông giao người ra. Thương Triều Tông có đồng ý hay không không quan trọng, bảng giá có thể tùy ý thêm vào. Hắn ta chưa chắc đã cho nhưng phải tạo thành thanh thế, bứt dây động rừng, khiến Ngưu Hữu Đạo nghi ngờ Thương Triều Tông, không dám lẩn trốn ở những nơi Thương Triều Tông biết, buộc hắn xuất hiện, tránh để hắn vẫn luôn trốn tránh không ra ngoài.”
Lưu Lộc nghi ngờ hỏi: "Lão gia, ý ngài muốn nói lập trạm theo dõi ở khắp các nước, không phải là trong biên giới nước Yến ạ?" Ông ta cho là mình nghe lầm.
Tống Cửu Minh: "Các nước khác!"
Lưu Lộc giật mình, vội nói: "Lão gia, chuyện vẽ hình và đàm phán đều dễ xử lý, nhưng chuyện lập trạm theo dõi có phải quy mô hơi lớn quá rồi không, cần dùng rất nhiều nhân lực và tài lực chống đỡ, chỉ sợ…"
Tống Cửu Minh: "Chúng ta không cần dùng nhân lực, vật lực và tài lực gì, chuyện này ngươi không cần lo lắng, ta sẽ tìm tình báo báo cho Tư lão Mạc, mượn dùng một số nhân thủ để đó không dùng mà bên đó bố trí ở các nước."
Lưu Lộc và Tống Toàn hai mặt nhìn nhau, phát hiện lão gia tử không ra tay thì thôi, vừa ra tay sẽ bất phàm, đây là trực tiếp vận dụng thực lực của một nước để đối phó Ngưu Hữu Đạo, đối đãi như thế, dù Ngưu Hữu Đạo chết cũng không oan uổng.
Hai người cũng nghe ra ẩn ý khác trong đó, cho dù lão gia tử xuống đài rồi, sức ảnh hưởng vẫn còn đó.
"Ta sẽ tìm lão Mạc bàn bạc ổn thỏa, một khi phát hiện mục tiêu, để gián điệp trực tiếp báo cho nhân thủ đánh thuê gần đó ra tay giải quyết, bằng không đợi đến khi tin tức truyền đến truyền đi, chúng ta mới phái người

tới, nước xa không cứu được lửa gần, cho nên khoản phí tổn thuê người này cuối cùng vẫn phải do chúng ta bỏ ra, mặt khác thì không có gì.”
Lưu Lộc mừng rỡ, hắn ta và Ngưu Hữu Đạo cũng coi như có mối thù giết con, lúc này gật đầu nói: "Lão gia yên tâm, ta lập tức cho người lấy bức vẽ của Ngưu Hữu Đạo ra sao chép thành nhiều bản, nhanh chóng truyền cho tất cả các trạm theo dõi."

Chương 172: Lên Đường

Chương 172: Lên Đường
Trong vườn rau, Lam Như Đình chậm rãi đến gần, đứng ở bờ bên kia của vườn rau nhìn Thương Thục Thanh đang giao lưu với những hòa thượng trồng rau, còn đích thân động thủ giống như đang học trồng rau.
Thương Thục Thanh cũng nhanh chóng phát hiện ra ông, đi ra khỏi ruộng rau, vừa chạm mặt sau hỏi: “Lam tiên sinh có việc gì?”
“Vừa nhận được tin của Đạo gia.” Lam Như Đình cười rút một văn kiện mật trong ống tay áo ra, hai tay dâng lên.
Thương Thục Thanh nhận lấy, không kịp chờ đợi lập tức mở ra xem.
Ánh mắt Lam Như Đình lóe lên, dường như đang cẩn thận quan sát phản ứng của Thương Thục Thanh.
Thương Thục Thanh xem hết văn kiện mật thì nhẹ nhàng thở ra, Ngưu Hữu Đạo bảo bên này sắp xếp một điểm ở Yên Kinh, phụ trách bí mật liên hệ với Trần Quy Thạc.
Có sắp xếp này nàng rất an tâm, chứng tỏ Ngưu Hữu Đạo không hề có ý định rời khỏi nơi này.
Nàng vừa ngẩng đầu lên liền phát hiện ánh mắt Lam Như Đình nhìn mình hơi cổ quái, không khỏi hỏi: “Tiên sinh nhìn cái gì?” Nàng đưa tay sờ lên mặt mình, tưởng là lúc nãy dính thứ gì trong vườn rau.
Lam Như Đình vội nói: “Không có gì, chỉ là nhìn thấy quận chúa học trồng rau, có chút kỳ quái.”
Thương Thục Thanh nở nụ cười xinh đẹp, mặc dù có chút khó coi: “Ta phát hiện rau bọn họ trồng hình như phát triển tốt hơn bên ngoài nên cố ý xin chỉ giáo một chút.”
“A, thì ra là thế!” Lam Như Đình vui tươi hớn hở nhẹ gật đầu.
Rời khỏi ngọn núi thành phủ Kim Châu, Ngưu Hữu Đạo và Viên Phương đặt cái sọt trên vai xuống, lấy đao kiếm và tay nãi được cấy

dưới đống vật phẩm chồng chất trong sọt ra, hai người đều ăn mặc theo kiểu nông dân giờ nhanh chóng thay đổi trang phục.
Cách đó không xa có người dắt hai con ngựa chờ sẵn, hai người cầm đồ đi đến, sau khi xác nhận thân phận với người dắt ngựa lập tức xoay người lên ngựa, phóng ra khỏi khu rừng.
Còn chuyện Thương Triều Tông và Hải Như Nguyệt liên hợp, thế lực sau lưng hai bên đều đã đồng ý. Người của Thiên Ngọc môn và người của Phương Động Thiên phủ đã hẹn gặp mặt, chuyện bên này đã giải quyết xong, Ngưu Hữu Đạo cũng lập tức rời đi, chuẩn bị đi thực hiện chuyện đã đồng ý với Hải Như Nguyệt.
Chạy lên một đoạn đường dốc, hai người lần lượt siết dây ngừng lại, xoay người nhìn tòa thành trì to lớn phía xa.
“Đạo gia, thật sự muốn giúp nữ nhân kia cầu Xích Dương Chu Quả sao?” Viên Phương thử hỏi một câu.
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày nói: “Lão Hùng, trong mắt ngươi ta là kẻ nói lời không giữ lời sao?”
“Không không không, Đạo gia, ta không có ý này.” Viên Phương gãi gãi mặt, cười khan nói: “Chẳng qua ta chỉ cảm thấy không cần thiết, chuyện đã bàn bạc xong rồi, tìm hay không tìm Xích Dương Chu Quả kia quả thực không liên quan gì, hơn nữa, ngay cả nàng ta còn chẳng lấy được thứ đó, e là chúng ta cũng chẳng hơn gì.” Ngụ ý hà tất gì phải đi một chuyến uổng công.
Ngưu Hữu Đạo: “Có thể làm được hay không là một chuyện, có đi làm hay không lại là một chuyện khác, một khi cảnh nội quận Thanh Sơn khai chiến, vương gia trông có vẻ thắng lớn nhưng mọi thứ đều có biến số, kết quả cuối cùng chưa ai nói chắc được, chuyện đánh trận này ta không giỏi. Các ngươi đã đi theo ta thì ta phải chịu trách nhiệm về các ngươi, ta phải chuẩn bị sẵn đường lui cho các ngươi.”
Viên Phương như có điều suy nghĩ, hiểu ra ý hắn. Đạo gia đã coi Kim Châu là đường lui, bỗng giật mình nói: “Đạo gia, quận Thanh Sơn khai chiến, người trong chùa ta có nguy hiểm không?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta nói rồi, các ngươi đi theo ta, ta sẽ chịu trách nhiệm. Ngươi yên tâm, ta đã sắp xếp xong xuôi, chỉ cần bọn hắn ở tại sơn trang

sẽ không có việc gì, một khi có việc, ngươi quên mật đạo ở sơn trang sao? Sẽ có người an bài cho bọn hắn rút lui!”
“À!” Viên Phương nhẹ nhàng thở ra, cũng phát hiện được một điểm từ hành vi coi Kim Châu là đường lùi của Đạo gia. Đạo gia không dự định chỉ treo cổ trên một thân cây Thương Triều Tông kia. Hắn ta thử thăm dò: “Đạo gia, thực ra chúng ta không cần thiết phải cuốn vào thị thị phi phi này, chi bằng dứt khoát rời khỏi đây là được, chẳng dựa vào bên nào, tự do tự tại.”
Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi cho rằng ta không muốn sao? Nếu ta thật sự có thể từ bỏ cái miếu hoang đó thì tất cả đều dễ nói, thực sự không được chúng ta cứ trốn đi thôi... Trong lòng Hầu Tử kia có nhiệt huyết, động tí là nói phải làm việc gì đó có ý nghĩa... Trừ phi vĩnh viễn đừng để hắn gặp ai, bằng không sớm muộn gì hắn cũng sẽ gây ra chuyện, sớm muộn gì cũng bị cuốn vào thị phi. Ta cũng không thể vĩnh viễn không để hắn tiếp xúc với người khác đúng không? Thế đạo này, với tính cách của hắn không thể nào cứ ẩn cư mãi được. Còn gấu yêu ngươi, cứ ngoan ngoãn làm yêu tinh đi không làm, cứ phải làm cái trụ trì rách gì đấy, nhất định phải chấn hưng Nam Sơn tự gì đấy, chơi vui lắm à?”
Viên Phương yếu ớt nói: “Không liên quan gì đến chơi vui, trước khi trụ trì cũ lâm chung, ta đã đồng ý với ông ấy.”
Ngưu Hữu Đạo xùy tiếng nói: “Thật sao, ngươi muốn chấn hưng Nam Sơn tự, chùa miếu dựng lên, chỉ bằng chút thực lực của các ngươi có thể giữ được trong thời loạn thế này không? Ngươi có tin nếu ngươi thật sự xây được một ngôi chùa lớn, chưa chống đỡ được một năm là đã phải đóng cửa đấy! Mỗi người các ngươi sau lưng không có thực lực gì chống đỡ, chẳng qua chỉ nói mò, chỉ đi tìm chết thôi! Từng người các ngươi đều muốn làm việc mình muốn, kiên trì với tín niệm của mình, ta có thể làm thế nào chứ? Dù sao thì cũng phải có một người chịu ủy khuất đúng không nào?”
Viên Phương hình như hiểu ra gì đó. “Đạo gia, vậy chi bằng chúng ta tìm một thực lực cường đại nào đó nương tựa là được rồi.”
“Tìm thực lực cường đại nương tựa thì có thể vô lo sao? Ngươi nghĩ có ai nuôi không ngươi chứ? Phải leo lên được độ cao nào đó mới có thể ngắm được phong cảnh nào đó, trồng dưa mới có được dưa, trồng đậu

chỉ có được đậu... Lải nhải mấy chuyện này với ngươi cũng vô dụng, cũng không thể bắt ngươi hoàn tục, ngươi cứ ngoan ngoãn đi theo ta đi! Dù sao ngươi cũng chưa từng nhìn hết thế giới này, lần này coi như đi mở rộng tầm mắt, đi!” Ngưu Hữu Đạo xoay ngựa nện hai cước vào bụng ngựa, mai chóng lao đi.
Viên Phương lập tức phóng ngựa mau chóng đuổi theo.
Hai người chạy trên đường lớn một hồi thì cua vào một con ngõ nhỏ, đi trên con nhỏ đã dự định trước, tạm thời vẫn chưa dám đi trên đường lớn, lo kẻ thù mai phục trên đường nên định đi vòng thật xa rồi mới dám đi trên đường lớn.
Mục tiêu, Đại Tuyết sơn phía bắc cảnh nội Hàn quốc, Băng Tuyết các!
Trong một rừng núi khác, hai con ngựa đang nhàn nhã ăn cỏ.
Cách đó không xa, Viên Cương hai tay để trần, lưng như rồng, khom người ở đó.
Ngụy Đa tay cầm gậy gỗ chạy quanh Viên Cương điên cuồng đánh xuống.
Sau khi luyện công xong, Viên Cương thả người nhảy vào đầm nước bên cạnh tắm rửa.
Dọc theo con đường này, ngựa không thể chạy không ngừng, cần nghỉ ngơi. Mỗi ngày Viên Cương đều nhân thời gian này dùng một canh giờ này làm thời gian luyện công.
Hai người đã tiến vào cảnh nội Kim Châu, cách phủ thành Kim Châu càng ngày càng gần...
Màn đêm buông xuống, quận Quảng Nghĩa, phủ Thái Thú.
Trong thư phòng, quản gia Thọ Niên tiến vào, hai tay dâng lên một phong mật tín: “Lão gia, bên Thiên Ngọc môn truyền tin đến.”
Phượng Lăng Ba đang dựa lên bàn ngẩng đầu gác bút xuống, cầm thư xem, lông mày dần nhíu lại, nhìn chằm chằm thư tín một lúc lâu không nói gì.
Một lát sao, Bành Ngọc Lan bưng một bát canh nóng tiến vào, thấy vẻ mặt Phượng Lăng Ba không bình thường liền đặt bát xuống, hỏi: “Thế nào?”
Phượng Lăng Ba thuận tay đưa cho nàng, để nàng tự xem.

Bành Ngọc Lan mang theo nghi hoặc, lấy ra xem xong, hơi có vẻ kinh ngạc, nói: “Hạn chúng ta trong nửa tháng chuẩn bị năm vạn nhân mã phân cho Thương Triều Tông? Một huyện Thương Lư nhỏ như vậy cần nhiều nhân mã như vậy làm gì? Còn phải kiếm nhiều lương thảo như vậy cho hắn? Bên quận Thanh Sơn có thể để nhiều nhân mã như vậy nhập cảnh sao?”
Quay đầu lại hỏi Thọ Niên: “Bên Nhược Nam có truyền tin gì về không? Huyện Thương Lư có động tĩnh gì?”

Chương 173: Trọng Quyền Cứu Người

Chương 173: Trọng Quyền Cứu Người
Thọ Niên lắc đầu: “Không có, ngoại trừ chút chuyện kia của Ngưu Hữu Đạo thì cũng không có động tĩnh gì khác.”
Phượng Lăng Ba trầm ngâm nói: “Chẳng lẽ liên quan đến chuyện Ngưu Hữu Đạo gây ra ở Kim Châu?”
Bành Ngọc Lan lại xem mật tín: “Đừng đoán, ta trực tiếp truyền tin hỏi thử phụ thân chuyện gì xảy ra.” Phụ thân nàng chính là chưởng môn đương nhiệm của Thiên Ngọc môn, Bành Hựu Tại.
Tường thành cao lồng lộng, đã đến phủ thành Kim Châu.
Bức tường thành cao cao trước mắt là tòa thành lớn nhất Viên Cương nhìn thấy từ khi nhập thế tới đây. Hắn ta cùng Ngụy Đa xuống ngựa ở cửa thành, sau khi được kiểm tra xong thì một trước một sau dắt ngựa tiến vào thành.
Trong thành phồn hoa không nói, trên đường đi chưa được ăn gì đàng hoàng nên hai người tìm một quán ven đường để lót dạ.
Cột ngựa xong, vừa mới ngồi xuống quầy hàng trên con đường phía sau liền có một trận động tĩnh, một đám nhân mã bảo vệ một cỗ xe sang trọng lao đến, phía trước có người phóng ngựa mở đường.
Người đi đường lao nhao né qua, vợ chồng chủ quán chợt sợ hãi hô to: “Nha đầu!”
Tiểu nữ nhi của hai người tay cầm chiếc bánh chạy ra xa, đang đứng giữa đường không biết nên tiến hay lùi, dường như bị dọa cho sợ rồi còn con ngựa mở đường thì đang lao tới.
Viên Cương đột nhiên nhảy lên trong nháy mắt vọt tới, vung mạnh cánh tay ôm lấy cô bé.
Kẻ phóng ngựa đến dường như cũng giật nảy mình, cũng nhanh chóng siết dây cương ngừng lại, vó ngựa trước dựng đứng lên hí dài, thuận tay

quất một roi về phía Viên Cương đang quay người đi, giọng nói mang theo tức giận quát lên: “Còn chưa tránh ra!”
Viên Cương trở tay chụp lấy sợi roi đánh tới, thuận tay kéo một cái.
Sợi roi trong tay người phóng ngựa trong nháy mắt tuột tay bay ra ngoài, bay lên trên nóc nhà.
Viên Cương không rên lấy một tiếng làm như chưa có chuyện gì xảy ra, quay người đi tiếp về phía quầy hàng.
Vợ chồng chủ quán vội vàng chạy ra đón.
Người phóng ngựa lại nổi giận, trực tiếp cưỡi ngựa vọt tới, đánh về phía Viên Cương.
Hai vợ chồng đón lấy đứa trẻ bị dọa cho sững ra, mắt thấy chiến mã đánh tới, phụ nhân bị dọa cho hét lớn.
Ngụy Đa đột nhiên đứng dậy, đã thấy Viên Cương quay lại một cái, xoay người vung mạnh cánh tay huy quyền. Ầm! Một trọng quyền nặng nề đấm lên mặt con ngựa đang vọt tới.
“Hí hí hii hi .... hi.!” Chiến mã rên rỉ, cả người lẫn ngựa nghiêng lật sang một bên, ngã xuống đường.
Màn này khiến đám người đứng hai bên đường đều kinh ngạc. Với người bình thường mà nói, một quyền đánh ngã nhào một con chiến mã đang vọt tới là chuyện không thể tưởng tượng nỗi đến cỡ nào.
Đừng nói những người khác ngay cả Ngụy nhiều cũng âm thầm kinh hãi trước sức lực của Viên Cương, xương cốt của thằng nhãi này đúng là cứng cáp thật!
Hải Như Nguyệt đang ngồi ngay ngắn trong xe ngựa cách tấm rèm châu nhìn thấy cảnh tượng phía trước.
Hai bên xe ngựa lập tức có tu sĩ lách mình lao ra, Hải Như Nguyệt ngồi trong xe ngựa lạnh nhạt nói: “Được rồi.”
Ngoài xe ngựa lập tức có người truyền lời.
Hai tu sĩ đáp xuống trước mặt Viên Cương lạnh lùng nhìn Viên Cương một chút, đồng thời mắt nhìn Ngụy Đa lách mình đến bên Viên Cương thì lại lách mình quay trở về.
Đoàn nhân mã tiếp tục tiến lên, tiểu nữ hài đã bị dọa khóc oa oa.
Viên Cương cúi người nhặt chiếc bánh ngôi rơi dưới đất lên, phù phù thổi bụi đi, xé đi chỗ bị bẩn nhét lại vào tay tiểu nữ hài, xoa đầu tiểu nữ

hài. Tiểu nữ hài há miệng cắn một cái, nước mắt lưng tròng nhìn hắn ta, không khóc nữa.
Đối với chiếc xe ngựa vừa lao qua, Viên Cương ngạo nghễ đứng đó chẳng buồn nhìn lấy một cái.
Còn Hải Như Nguyệt ngồi trong xe ngựa lại thu hết cảnh này vào mắt, thậm chí nghiêng đầu bên cạnh cửa sổ nhìn mãi cho đến khi không thấy gì nữa mới thôi.
Xe ngựa đi qua, đám người né tránh hai bên đường khôi phục bình thường, không ít người lén chỉ trỏ Viên Cương.
Vợ chồng chủ quán ôm tiểu nữ hài liên tục cảm tạ Viên Cương, rõ ràng có thể nhìn ra e ngại còn nhiều hơn là cảm kích.
Viên Cương cũng không nói gì không cần cảm ơn, ngồi lại quầy hàng ăn đồ ăn, thầm nghe thấy trong những lời xì xào bàn tán của đám người có nhắc đến chữ "Phủ Thứ sử", có vẻ những người đi ngang ban nãy là người của phủ Thứ sử, thế là Viên Cương liền đưa mắt nhìn về phía xe ngựa biến mất.
Sức ăn của Viên Cương rất lớn, hắn ta ăn thật no mới dừng lại, lúc thanh toán hai vợ chồng chủ quán không chịu lấy tiền.
Viên Cương không đẩy tới đẩy lui với vợ chồng chủ quán, ném một ngân tệ rồi cùng Ngụy Đa dắt ngựa rời đi.
Cả đường nghe ngóng cuối cùng hai người cũng tìm được phủ Thứ sử, dĩ nhiên là bị cản lại ngoài phủ.
Thực ra Hải Như Nguyệt vừa đi tuần sát trở về, vừa mới nghỉ ngơi chưa được một lúc, một nha hoàn bưng một hộp đồ trang sức tân tiến đến cho nàng lựa chọn.
Quản gia Chu Thuận đi vào thông báo: "Phu nhân, Viên Cương tới."
Hải Như Nguyệt à một tiếng: "Mang bức thư Ngưu Hữu Đạo lưu lại tới đây."
Chu Thuận cũng không vội vã rời đi, cười nói: "Vừa nãy có người nhìn thấy Viên Cương cố ý nhắc nhở lão nô, nói Viên Cương này vừa mới va chạm tọa giá phu nhân trên đường."
"Là hắn?" Hải Như Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu, cầm món trang sức trên tay thả lại lại vào hộp đồ trang sức. "Hắn chính là Viên Cương?"

Chu Thuận lắc đầu: “Lão nô trước đó không đi cùng, không gặp, không rõ lắm.”
Hải Như Nguyệt chậc chậc, hứng thú nói: “Quả nhiên là vật họp theo loài, đều là người phi thường. Ngươi bên kia tra được tình hình chưa? Viên Cương này có quan hệ như thế nào với Ngưu Hữu Đạo?”
Chu Thuận: “Hai người rất ít khi lộ diện bên ngoài, người bên kia cũng chưa tra được gì, có điều xác định là thường đi theo bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, chắc là tâm phúc.”
Hải Như Nguyệt phất tay: “Cho mời.”
“Rõ!” Chu Thuận đi tới cửa phân phó người dưới một tiếng.
Viên Cương và Ngụy Đa bị ngăn ngoài cửa được cho qua, có điều theo quy củ vẫn phải lục soát người. Bội kiếm của Ngụy Đa, chủy thủ trên người Viên Cương đều tạm thời bị thu lại, trên thân cũng bị hạ cấm chế. Hai người được người ta dẫn tới phòng khách chờ.
Đợi không bao lâu.
Hải Như Nguyệt và Chu Thuận cùng đi đến, chủ khách gặp nhau.
Sau khi làm rõ thân phận hai bên, Viên Cương ít nhiều có chút kinh ngạc, không ngờ nữ chủ nhân của Kim Châu này lại đích thân ra gặp mình.
Viên Cương không có thói quen chắp tay khom người bái kiến, cho dù là gặp Thương Triều Tông hay Thương Thục Thanh cũng không. Hắn ta đánh giá đối phương từ trên xuống dưới một cái, hỏi: “Ngưu Hữu Đạo ở đâu?”
Hải Như Nguyệt cũng đang đánh giá hắn ta, cảm thấy người này khá thú vị. Vì hành động của Viên Cương ở đầu đường lúc nãy, nàng phát hiện hình như Viên Cương không có quan niệm giai cấp.
Đối với người của thế giới này, người phân thành ba loại chín tầng, quan chính là quan, dân chính là dân. Viên Cương không thèm để quan tướng vào mắt mà đi lấy lòng tiểu dân, còn va chạm trên đường phố, với quan niệm của Hải Như Nguyệt mà nói hơi không thể hiểu được hành vi của Viên Cương.
Hải Như Nguyệt ngồi ở chính vị lạnh nhạt nói: “Ngưu Hữu Đạo đi rồi.”
Viên Cương nhíu mày, hỏi: “Đi đâu?” Thấy đối phương không đáp, lại hỏi thêm câu nữa: “Băng Tuyết các?”

Hải Như Nguyệt ha ha nói: “Xem ra ngươi biết cũng không ít.”
“Quấy rầy, cáo từ!” Viên Cương vứt lại một câu rồi bỏ đi.
Hải Như Nguyệt vừa bực mình vừa buồn cười, phát hiện người này thật sự không hề để mình trong mắt, quát: “Dừng lại! Chỗ này của ta là nơi ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?”
Viên Cương dừng bước, chậm rãi xoay người nói: “Ta và trưởng công chúa không oán không cừu!”
Hải Như Nguyệt: “Tạm thời lưu tại Kim Châu đi.” Bổ sung thêm một câu: “Đây là chuyện trước khi đi Ngưu Hữu Đạo bàn giao lại với bản cung.” Nghiêng đầu ra hiệu một chút.
Chu Thuận lấy một bức thư hàm trong ống tay áo ra, tiến lên giao cho Viên Cương.
Kỳ thật bọn họ không hề thủ lễ gì mà đã mở thư ra xem trước, nhưng đọc xong thì ngẩn người vì không hiểu, dù đã nghiên cứu đi nghiên cứu lại rất lâu cũng không hiểu gì cả.

Chương 174: Trích Tinh Thành

Chương 174: Trích Tinh Thành
Viên Cương rút thư trong văn kiện ra chỉ xem một chút liền biết chắc chắn là Đạo gia lưu lại vì bên trong là chữ giản thể, kiểu chữ cũng là kiểu viết thư của Đạo gia.
Thứ này không có gì tham chiếu cũng chẳng có quy luật, muốn dựa vào một bức thư mà giải mã ra nội dung, hắn ta đoán chẳng thể làm được.
Nội dung trong thư đại khái là Ngưu Hữu Đạo đoán được sau khi hắn ta biết tin sẽ đến nên bảo hắn ta lưu tại Kim Châu, chờ Ngưu Hữu Đạo trở về, không nên chạy loạn.
Đây cũng là nỗi khổ tâm của Ngưu Hữu Đạo. Hắn biết bên này đã bàn bạc ổn thỏa thì bên quận Thanh Sơn kia sắp xảy ra đại chiến. Viên Cương lưu lại bên cạnh Thương Triều Tông tám chín phần mười sẽ tham chiến. Con người Viên Cương rất coi trọng tình cảm, có huyết tính, không sợ chết, lên chiến trường e là coi như đi nộp mạng.
Ngưu Hữu Đạo không nghĩ rằng đại nghiệp của huynh muội họ Thương đáng để Viên Cương góp mạng vào.
Ngưu Hữu Đạo bảo bên Thương Triều Tông công khai cắt đứt quan hệ chính là vì mục đích này. Hắn biết chắc chắn Viên Cương sẽ tìm đến, nhân lúc Viên Cương rời khỏi quận Thanh Sơn, đợi thế cục bên quận Thanh Sơn ổn định lại hẵng nói. Nếu huynh muội Thương thị thành công, Viên Cương có trở về cũng không sao. Nếu huynh muội Thương thị chiến bại, địa bàn đều bị người khác chiếm rồi, dĩ nhiên cũng không cần thiết trở về nữa.
Tóm lại một câu, hắn không thể để cho Viên Cương dấn thân vào nơi nguy hiểm mà mặc kệ.
Hắn hết lòng tuân thủ hứa hẹn chạy tới Băng Tuyết các lấy Xích Dương Chu Quả gì đó cũng là để ổn định Hải Như Nguyệt, giống như Viên

Phương nói, coi Kim Châu là đường lui. Chuyện tương lai không ai nói rõ được, chí ít bây giờ có thể để Viên Cương có một nơi để sống yên.
Nhưng Viên Cương vừa đọc được nội dung trong thư lập tức ý thức được lần này Đạo gia đi sẽ có nguy hiểm, nếu không sẽ không đến mức không cho mình đi theo.
“Cáo từ!” Viên Cương ném lại một câu xoay người một lần nữa, bỏ đi.
Cổng lại xuất hiện hai tên tu sĩ, cản hai người lại.
Hải Như Nguyệt lạnh nhạt nói: “Mang đến Lưu Phương quán an bài đi!”
Vũ lịch!
Cho dù các nước đều có lịch pháp niên hiệu nhưng chư quốc đều dựa trên cơ sở của Vũ triều, chư quốc dùng các loại lịch pháp kết giao thì hơi hỗn loạn, bởi vậy lịch pháp thật sự thông dụng nhất ở các quốc gia dễ dàng để tính năm vẫn là Vũ lịch.
Đây cũng chính là nỗi tiếc nuối của các quốc gia hùng chủ. Vũ triều thực ra vẫn còn tồn tại, người có chí đều mong có một ngày có thể thống nhất lịch pháp, khi ước mong đạt được chính là thời điểm nhất thống thiên hạ.
Vũ lịch năm 523.
Sứ thần nước Yếnlà Tống Long gặp chuyện ở Kim Châu nước Triệu.
Kim Châu tra ra Tống Long vì thù riêng nên coi thường luật pháp Kim Châu, tự tiện làm bậy ở cảnh nội Kim Châu, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục. Kim Châu đòi nước Yến có câu trả lời, nước Yến lấy lý do không cùng địa vị nên từ chối thương lượng với Kim Châu, chỉ làm việc với triều đình nước Triệu. Thứ sử Kim Châu tức giận, tập kết trọng binh trực chỉ Nam Châu nước Yến, làm ra trạng thái có thể tấn công bất cứ lúc nào.
Hành động này khiến triều đình nước Yến loạn trong giặc ngoài bất an.
Thứ sử Nam Châu là Chu Thủ Hiền khẩn cấp điều trọng binh Nam Châu phòng ngự, còn triều đình nước Yến trong phải cảnh giác chư hầu, ngoài phải đề phòng địch quốc nhìn chằm chằm, không thể trợ giúp nhiều cho Chu Thủ Hiền.
Cuối xuân năm đó, vào thời khắc phòng ngự trong Nam Châu lơi là, nhi tử của Ninh vương (người từng là nguyên Đại tư mã nước Yến) là Dung Bình quận vương Thương Triều Tông lấy cớ trước đó bị thứ sử Nam Châu Chu Thủ Hiền tập kích, dâng thư yêu cầu triều đình nghiêm trị

Chu Thủ Hiền. Triều đình lấy lý do không có chứng cứ chối từ. Thương Triều Tông dưới cơn nóng giận tìm nhạc phụ Phượng Lăng Ba mượn năm vạn tinh binh, hưng binh thảo phạt Chu Thủ Hiền, một đường công thành chiếm đất, thế không thể đỡ, trên dưới nước Yến chấn kinh!
Sa mạc mênh mông bát ngát.
Lúc một dãy núi mờ mờ cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm mắt, Viên Phương hưng phấn chỉ: “Đạo gia, đến rồi, đến Trích Tinh thành rồi.”
Ngưu Hữu Đạo ung dung ngồi trên lưng ngựa nhìn ra xa: “Cứ nhìn núi mà chạy thì chết ngựa, chắc phải tối mới đến nơi được.”
Trích Tinh thành là một tòa thành cổ, tương truyền vốn là thủ đô một nước, sau bị hoàng đến Vũ quốc Thương Tụng phá hủy, giờ trở thành một trong những nơi tụ tập mua bán của người trong giới tu hành.
Đây không phải nơi vô chủ, chủ nhân phía sau chính là một trong những cao thủ Nguyên Anh kỳ hiếm hoi có thể đếm được trên đầu ngón tay của giới tu hành. Tình hình cũng giống Băng Tuyết các hay Yêu Ma lĩnh, chẳng hạn đứng sau Băng Tuyết các là Tuyết bà bà.
Mục đích đến đây là tiện thể xem thử cho biết, còn chuyện đến Băng Tuyết các xin Xích Dương Chu Quả thì không vội. Thứ ngay cả thế lực Hải Như Nguyệt cũng không lấy được, Ngưu Hữu Đạo không nghĩ rằng mình vừa đến là có thể đạt được. Có nhiều thứ không thể vội vàng, có thể hiểu rõ đầy đủ về tình hình của giới tu hành có lẽ sẽ có thu hoạch hữu ích hơn.
Sở dĩ Viên Phương hưng phấn là bởi vì cũng chưa từng tới đây bao giờ, thậm chí hắn ta nghe từ miệng Ngưu Hữu Đạo mới biết có một chỗ như vậy.
Sa mạc hoang vu nhưng không phải không có nhân khí, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy khoái mã chạy tới chạy lui.
Không ngoài sở liệu của Ngưu Hữu Đạo, chờ hai người đến chân núi thì mặt trời đã lặn.
Trên ngọn núi ở đây không có cây cối, gân như không có lấy một ngọn cỏ.
Hai người ngồi trên ngựa không thể lên được núi, chân núi lại có một chuồng ngựa, xung quanh có không con ngựa nào.

Sau khi nghe ngóng mới biết, nơi này là nơi gửi ngựa. Ngựa thả ở đây sẽ có người hầu hạ cỏ khô chăm sóc nhưng giá tiền không ít, một ngày một kim tệ.
Hai người đành phải gửi ngựa ở đây sau đó chạy vội lên núi.
Đến đỉnh núi, còn chưa tới đích thì phía trước đã lác đác ánh đèn.
Một đường trèo đèo lội suối, rốt cục gặp được một tòa thành cổ rách nát.
Hai người tiến vào trong thành, ở đó có không ít người lui tới, rõ ràng đều là tu sĩ. Trong thành màn đêm vừa xuống, tia sáng chợt lóe lên, mỗi người mỗi kiểu, nhà ai nấy quản. Nghe nói trước cửa có bày lò lửa chiếu sáng mới là thương gia, vì thế hầu hết trên đỉnh đầu của ai cũng có bươm bướm chiếu sáng.
Nơi này người không rõ thân phận quá nhiều nên cũng có nghĩa là có nhiều nguy hiểm không biết trước. hai người đi thẳng đến khách sạn Yêu Nguyệt nổi tiếng trong thành, nghe nói đó là do thành chủ mở, bối cảnh cường hãn, có thể đảm bảo an toàn. Hai người không hiểu rõ tình hình nơi này lắm nên dĩ nhiên an toàn là hàng đầu.
Địa thế vị trí khách sạn Yêu Nguyệt tương đối cao, nằm chính giữa sườn núi ngón nụi chính, khu vực cũng tốt, có thể nhìn xuống toàn thành, cũng là nơi duy nhất có tư cách mở cửa hàng ở vị trí này, từ đó có thể thấy bối cảnh của nó như thế nào. Nghe nói vị trí khách sạn Yêu Nguyệt vốn là hoàng cung thành cổ năm đó. Sau khi đến, Ngưu Hữu Đạo đã tin, vì đây rõ ràng có quy mô của một cung điện.
Lúc leo lên bậc thang ở cửa khách sạn, Ngưu Hữu Đạo bỗng nhiên dừng bước quay đầu nhìn sau lưng thì phát hiện không ít người đi qua đi lại ngoài khách sạn theo dõi họ, ánh mắt giống như nhìn thấy hai khối thịt mỡ.
Có điều những người này rõ ràng không dám gây chuyện ở đây, chỉ dám đứng dưới bậc thang nhìn.
Sau khi hai người tiến vào khách sạn liền cảm nhận được sự xa hoa của khách sạn Yêu Nguyệt này. Đại đường rộng lớn sáng tỏ, mức độ xa hoa tạm thời không đề cập tới, có hỏa kế nhiệt tình đến chào hỏi, sau khi xác định sẽ dừng chân thì dẫn hai người đi đăng ký.
Hai người lấy một phòng, phí tổn mười kim tệ một ngày, đắt kinh khủng.

Có điều chưởng quỹ nói, khách nhân ở lại khách sạn Yêu Nguyệt chỉ cần ở một ngày, là đảm bảo an toàn ở Trích Tinh thành một ngày. Cầm trong tay thẻ phòng của khách sạn Yêu Nguyệt sẽ không ai dám làm khó dễ trong Trích Tinh thành.

Chương 175: Hắc Mẫu Đơn

Chương 175: Hắc Mẫu Đơn
Lúc này hai người mới biết chuồng ngựa dưới núi cũng là sản nghiệp của thành chủ Trích Tinh thành, khách nhân ở khách sạn Yêu Nguyệt được miễn phí chi phí chuồng ngựa, coi như được bớt một kim tệ. Bên này yêu cầu hai người đưa mã số dãy số của tọa kỵ, sau đó sẽ thông báo cho bên chuồng ngựa để ngựa của hai người được dùng cỏ khô thượng hạng.
Hóa ra một kim tệ bên chuồng ngựa vẫn chưa được dùng đến cỏ khô tốt nhất, vậy tính chi ly ra dường như còn tiết kiệm được hơn một kim tệ.
Sau đó hỏa kế dẫn hai người đi nhận phòng. Ngưu Hữu Đạo một lần nữa đánh giá đại sảnh mái vòm thắp đèn dầu, tìm thấy cảm giác ở khách sạn năm sao kiếp trước, có điều hương vị cổ xưa dung hợp trong tòa lâu đài này rõ ràng khách sạn năm sao kia không thể so sánh được, ý cảnh tang thương làm người ta có một dư vị miên man.
Không còn cách nào khác, khách sạn này tên khách sạn Yêu Nguyệt, tửu điếm là tinh cấp, còn nơi này là nguyệt cấp, trong lòng Ngưu Hữu Đạo cảm thấy buồn cười.
Vừa tiến vào bên trong, cảnh trí trước mắt khiến hai mắt người ta tỏa sáng. Đây quả là một khu rừng, bên ngoài không có lấy một ngọn cỏ, nơi này xanh um tươi tốt, giữa những chậu than cháy hừng hực chiếu rọi, ánh lửa lắc lư có hương vị hơn cả những ánh đèn trang trí kiếp trước, có phong tình đặc biệt, có vài khách còn đánh cờ uống trà trong đó.
Trong lòng Ngưu Hữu Đạo một lần nữa chậc chậc một tiếng, từ bố cục của khu rừng này có thể nhận ra, thành chủ là một người có phẩm chất, hoàn cảnh này khiến người ta cảm thấy tốn tiền cũng không oan uổng.
Lên phòng khách trên lầu, trong phòng bày biện đơn giản nhưng tinh xảo.

Hỏa kế cầm đèn trong tay giải thích lá trà ở đâu, lò than ở đâu, có thể trực tiếp pha trà. Còn lấy nước, trong phòng có ống đồng dẫn nước, nước là nước tuyết hòa tan từ trên núi xuống, chảy suốt không ngừng, ở trong phòng rửa mặt cũng không cần ra ngoài lấy nước.
Ngưu Hữu Đạo vui vẻ, phát hiện nơi này thật đúng là khách sạn bình thường không thể so sánh được, đã có hình thức ban đầu của khách sạn.
“Cần gì khách quan có thể gọi chúng ta bất cứ lúc nào.” Sau khi hỏa kế khách khí bỏ lại một câu thì đóng cửa lại đi ra.
Ngưu Hữu Đạo đẩy cửa sổ ra, nhìn đèn đuốc lấm tấm trong thành, còn cả bầu trời đêm đầy sao sáng chói, cảnh đẹp ý vui, tâm tình tốt đẹp, đưa lưng ra sau phân phó một tiếng. “Pha trà!”
Viên Phương bày lò than, đốt lửa, đựng nước vào trong ấm đặt lên trên nấu rồi quay đầu đi đến bên cửa sổ, chậc chậc một tiếng. “Đạo gia, mười kim tệ một ngày, còn ác hơn cướp tiền. Ta ở Nam Sơn tự bao nhiêu ngày mới kiếm được mười kim tệ chứ!” Hắn ta bẻ ngón tay tính cho Ngưu Hữu Đạo nghe. “Một kim tệ đổi một trăm ngân tệ, một ngân tệ đổi một trăm tiền đồng, một ngày ở đây là mười vạn tiền đồng, đủ cho người bình thường dùng mấy năm. Chúng ta ở đây một ngày cũng chẳng tốn của người ta bao nhiêu...”
“Không thể tính như vậy được, ở nơi thế này có thể xây dựng được loại khách sạn này không dễ dàng, huống hồ người ta không phải chỉ cấp chỗ ở, không phải còn chịu trách nhiệm đảm bảo an toàn sao. An toàn là thứ không thể dùng tiền tài để đổi được.” Ngưu Hữu Đạo cười trêu chọc nói: “Ngươi cũng không phải không chi nổi, ngươi ở cả năm không đi cũng không thành vấn đề mà?”
Viên Phương cười hì hì.
Hắn ta sờ kim phiếu trong ngực. Trước khi đến, Ngưu Hữu Đạo đã đòi Hải Như Nguyệt một vạn kim tệ làm phí tổn, sợ mang theo khó khăn nên bên kia trực tiếp đưa một ít kim phiếu giá trị lớn giá trị nhỏ thông dụng khắp bảy nước, cộng lại đủ một vạn kim tệ có thể đổi thành tiền mặt ở tất cả tiền trang các nước bất cứ lúc nào.
Có tiền thì có tiền, Viên Phương đã quen những ngày tháng kham khổ, vẫn đau lòng nhắc nhở: “Đạo gia, ban nãy ta nhìn thấy bảng hiệu nhiều khách sạn khác trong thành, hẳn là tiện nghi hơn nơi này nhiều.”

“Đừng tính toán mấy khoản nho nhỏ này.” Ngưu Hữu Đạo cười ha ha, quay người nhìn hắn ta, cười nói: “Lão Hùng, nghe cho kỹ, đi theo ta sẽ không thiếu tiền tiêu, chỉ cần điều kiện cho phép, cố gắng ăn những thứ ngon nhất, dùng thứ tốt nhất, ở nơi tốt nhất, an toàn quan trọng nhất, tiền hết sẽ có lại, chỉ cần có ta ở đây thì không cần lo lắng chuyện tiền. Về sau ngươi sẽ phát hiện, tiền chỉ là con số, thực ra một người cũng chẳng tiêu bao nhiêu đâu.”

“Hắc hắc!” Viên Phương cười ngây ngô, những lời này nghe thật đại khí, thoải mái, có điều trong lòng vẫn lầm bầm, nếu tiền này tích lại cho ta xây chùa thì tốt biết mấy, tiêu thế này lãng phí quá.

Ngoài khách sạn, đèn trong căn phòng này vừa sáng lên có không ít người bên ngoài đã để mắt tới.

Một nữ tử làn da hơi đen cắn răng, quay người phất tay gọi mấy người đến một nơi vắng vẻ, trốn ở trong bóng tối rỉ tai nói với mấy người: “Ta chuẩn bị đi vào tìm hắn.”

Có người nói: “Lão đại, trong này không dừng chân không cho vào, trừ phi là chào hỏi trước với người dừng chân bên trong, nhưng chúng ta không quen biết hắn, muốn cứng rắn xông vào cũng không được đâu!”

Nữ tử nói: “Vậy bỏ tiền vào ở một ngày.”

Có người nói: “Tối thiểu mười kim tệ một ngày, hà tất phải tốn tiền oan vậy. Hơn nữa hắn chưa chắc đã đồng ý. Lão đại, hắn cũng không thể ở mãi trong đấy không ra, chúng ta thay phiên canh giữ ở bên ngoài, hắn vừa ra tới, lập tức ngăn hắn lại.”

Nữ tử lắc đầu nói: “Không được, các ngươi không thấy sao? Không phải chỉ đám chúng ta để mắt tới hắn, chờ hắn ra chưa chắc đã đến phiên chúng ta.”

Có người nói: “Hắn có thể đồng ý sao? Ở lại đây mặc dù đều là kẻ có tiền, nhưng có rất ít người sẽ đồng ý, chúng ta cũng chỉ đang tìm vận may.”

Nữ tử: “Ta có dự cảm, người này có thể giúp đỡ chúng ta, ta xem trọng hắn!”

Dự cảm? Dự cảm có thể làm nên chuyện sao? Mấy người im lặng, có điều nàng đã hạ quyết tâm, những người khác cũng không nói thêm gì.

Ra khỏi bóng tối, , nữ tử ngẩng đầu ưỡn ngực leo lên bậc thang khách sạn Yêu Nguyệt, xông thẳng vào trong.
Nhưng mà vừa vào cửa, lập tức bị tiểu nhị ngăn lại. “Hắc Mẫu Đơn, ngươi muốn làm gì? Ra ngoài, ra ngoài!” Phất tay xua đuổi.
Có thể gọi ra tên, rõ ràng tiểu nhị cũng biết rõ đối phương.
Nữ tử được gọi là Hắc Mẫu Đơn cắn cắn môi. “Ta dùng tiền ở lại đây không được sao?”
Nàng vừa nói như vậy, tiểu nhị đành phải do dự cho đi, chăm chú bồi một bên đến trước quầy.
Hắc Mẫu Đơn lấy ra mười kim tệ đập lên quầy. “Chưởng quỹ, ở một ngày!”
Chưởng quỹ ngẩng đầu nhìn thấy là nàng, khóe miệng tủm tỉm nở nụ cười lạnh, một tay đẩy tiền trở về.
Hắc Mẫu Đơn ngạc nhiên nói: “Có ý gì?”
Chưởng quỹ lạnh nhạt nói: “Hắc Mẫu Đơn, nơi này không phải nơi để ngươi tới, tự giác một chút.”
Thấy trả tiền mà người ta cũng không cho nàng vào, nỗi nhục này khiến Hắc Mẫu Đơn hơi khó xử, khuôn mặt tức giận đỏ bừng: “Tiền thiếu hay tăng giá rồi?”
Chưởng quỹ thấy nàng còn so kè, trực tiếp nói thẳng: “Nơi này không chào đón ngươi.”
Thấy chưởng quỹ có thái độ này, tiểu nhị lập tức khua tay nói: “Đi thôi đi thôi, đi nhanh đi.”
Hắc Mẫu Đơn nổi giận. “Ta không đi! Ta cũng không phải không trả tiền, cũng không thiếu tiền các ngươi, cũng chẳng làm gì, dựa vào cái gì mà đuổi ta đi. Hôm nay các ngươi dám đuổi ta, hôm nào ta thấy thành chủ lộ diện trong thành chắc chắn sẽ đòi một lời giải thích, hỏi thử Trích Tinh thành có quy củ này không!”
Thấy nàng như vậy, sắc mặt chưởng quỹ lúc sáng lúc tối, cuối cùng gõ lên quầy hàng cảnh cáo nói: “Ở đây thì được, có điều ta cảnh cáo ngươi ở tại khách sạn Yêu Nguyệt đều là khách quý, tốt nhất ngươi đừng đến quấy rối người ta. Nếu không, đừng trách ta không khách khí!”
Hắc Mẫu Đơn cứng cổ nói: “Ta biết, không cần ngươi nhắc nhở.”

Chưởng quỹ phất tay quét tiền vào, ném ra một thẻ phòng, phất phất tay ra hiệu tiểu nhị đem người đi.
Đến lâm viên phía sau, Hắc Mẫu Đơn bắt đầu hết nhìn đông tới nhìn tây, phân rõ gian phòng ban nãy sáng đèn là chỗ nào, sau khi xác định vị trí thì im lặng ghi tạc trong lòng.
Tiến vào gian phòng của mình chờ một lát, Hắc Mẫu Đơn lại mở cửa ra đi về phía gian phòng kia.

Chương 176: Nhắm Mắt Nhảy Vào (1)

Chương 176: Nhắm Mắt Nhảy Vào (1)
Kết quả vẫn chưa tới gần căn phòng kia, lập tức có người của khách sạn theo tới, Hắc Mẫu Đơn dừng bước quay người, hỏi: “Ngươi đi theo ta làm gì?”
Tiểu nhị nói: “Không đi theo ngươi, trong khách sạn này ta có thể tùy ý đi lại.”
Hắc Mẫu Đơn biết là đang đề phòng mình, nỗi nhục này rất khó tả bằng lời cũng không thể tránh được. Nàng đoán nếu muốn bình thường tiếp cận mục tiêu là không được rồi. Khách sạn biết lai lịch của nàng, rất có thể sẽ nhìn chằm chằm vào nàng. Trong đầu xoay chuyển vài suy nghĩ xong liền dứt khoát quay người bước nhanh đi, đi thẳng đến gian phòng mục tiêu.
Nhưng vừa đi đến cửa phòng, tiểu nhị kia thấy thế lập tức tiến lên, chắn ngang người trước cửa phòng, thấp giọng nói: “Hắc Mẫu Đơn, ta khuyên ngươi đừng làm loạn. Huyên náo khách nhân không vui, ngươi sẽ không yên lành rời đi đâu.”
Hắc Mẫu Đơn nói: “Ta biết khách nhân trong phòng, là hắn gọi ta tới.”
Tiểu nhị cười nhạo nói: “Đừng làm rộn, mọi người đều là người qeun gặp mặt thường xuyên mà, hoàn cảnh của ngươi thế nào còn cần ta phải nói nhiều sao.”
Hắc Mẫu Đơn: “Thật sự khách bên trong gọi ta tới, hắn có chuyện tìm ta, không tin ngươi hỏi một chút.”
Hỏa kế trầm giọng nói: “Ngươi ít làm bộ đi, còn cố tình gây sự nữa, cẩn thận ta gọi người đến chào hỏi ngươi!”
Đúng lúc này, Viên Phương mở cửa ra, bên ngoài có tiếng xầm xì, Ngưu Hữu Đạo bảo hắn ta ra xem có chuyện gì xảy ra.
“Các ngươi muốn làm gì?” Trong mắt Viên Phương lộ ra cảnh giác, hỏi.

Tiểu nhị vội nói: “Không có việc gì không có việc gì.” Nhìn phản ứng của đối phương, gã càng xác nhận đối phương không biết Hắc Mẫu Đơn.
Hắc Mẫu Đơn lại thừa cơ hét lớn vào trong: “Huynh đệ, là ta, chúng ta đã từng gặp nhau.”
Tiểu nhị giận dữ, nơi này có không ít khách nhân hắn là đang tu luyện, sao có thể làm ồn quấy rầy như vậy. Gã quay đầu vẫy tay, lập tức có hai người lách đến, trái phải chụp lấy tay Hắc Mẫu Đơn muốn trực tiếp kéo đi.
Viên Phương có chút buồn bực, tình huống gì thế này?
Lúc này Ngưu Hữu Đạo cũng lộ diện, bị tiếng la kinh động hỏi một tiếng: “Chuyện gì xảy ra?” Ánh mắt nhìn về phía Hắc Mẫu Đơn bị kéo đi đang giãy dụa.
Viên Phương lắc đầu, có chút mơ hồ, không biết chuyện gì xảy ra!
Tiểu nhị vội vàng gật đầu khom lưng cười nói: “Không có việc gì không có việc gì, quấy rầy quý khách nghỉ ngơi, thật có lỗi.”
Hắc Mẫu Đơn quay đầu hét lên với Ngưu Hữu Đạo: “Huynh đệ, là ta, trước đó đã từng gặp.” Người đang tóm tay nàng đột nhiên ra tay điểm lên người nàng, để nàng không nói được nữa.
Ngưu Hữu Đạo sửng sốt một chút, có chút quen mặt, nhớ lại, trước chính là một trong những ánh mắt “nhìn chằm chằm” bên ngoài. Bởi vì đối phương là nữ nhân, lại có mấy phần tư sắc, thêm làn da đen khá đặc biệt nên dễ làm người ta nhớ kỹ, hắn liền chỉ chỉ nói: “Đây không phải có chuyện gì sao? Làm sao lại không có việc gì? Là tìm ta sao?”
Tiểu nhị vội nói: “Trong thành ngư long hỗn tạp, tránh không được có vài kẻ có ý đồ xấu, ngài không cần phải để ý đến nàng.”
Ngưu Hữu Đạo đang muốn tìm hiểu một chút tình huống nơi này, xuất thân của hắn không sợ qua lại với những kẻ tạp nham, người tạp nham thường mới biết được vài tình hình tạp nham, chẳng hạn chính nhân quân tử sao biết được chuyện xảy ra trong thanh lâu, thế là hắn chỉ chỉ nói: “Nếu như thuận tiện, để nàng đến đây đi.”
“Ơ...” Tiểu nhị sửng sốt, cuối cùng vẫy tay ra hiệu bên kia.
Hai người kia thả Hắc Mẫu Đơn ra. Hắc Mẫu Đơn như câm điếc chỉ chỉ mình, ra hiệu giải cấm chế trên người mình.

Sau khi giải cấm chế, Hắc Mẫu Đơn chỉnh lại quần áo bị éo xộc xệch, lúc này mới ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào.
Thấy đã lấy lại đủ khí thế, ánh mắt nhìn tiểu nhị giống như đang nói ngươi có thể làm gì được lão nương chứ, nhưng vừa đi tới cửa đối đầu với ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo thì lại có chút chột dạ, bởi vì không có sức.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói: “Tìm ta?”
Trước mặt tiểu nhị, Hắc Mẫu Đơn mạnh miệng nói: “Trước đây chúng ta từng gặp nhau.”
Ngưu Hữu Đạo: “Có chuyện gì không?”
Hắc Mẫu Đơn mắt nhìn tiểu nhị, hất cằm vào trong phòng, nói: “Có thể vào trong phòng nói chuyện không?”
“Mời!” Ngưu Hữu Đạo nghiêng người tránh ra, đưa tay mời.
Trơ mắt nhìn Hắc Mẫu Đơn đi vào, tiểu nhị vội vàng nhắc nhở Ngưu Hữu Đạo: “Khách quan, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, trước kia từng có khách nhân bị lừa tiền rồi đánh ném vào trong nước, sau đó có truy cứu làm lớn chuyện ra thì tiền cũng bị tiêu hết rồi, truy cứu cũng chẳng lấy lại được. Nếu có người nhắc gì đến chuyện tiền thì vẫn nên cẩn thận, nếu không xảy ra chuyện gì khách sạn sẽ không chịu trách nhiệm.”
Gã không hề né tránh Hắc Mẫu Đơn đang đi vào trong. Hắc Mẫu Đơn nghe thấy vậy mặt hơi nóng lên, răng ngà âm thầm cắn môi, thầm mắng một tiếng mắt chó coi thường người khác, lập chí một ngày nào đó phải đường đường chính chính vào ở nơi này khiến người kia phải cúi đầu khom lưng!
Nghe nhắc nhở như vậy, Ngưu Hữu Đạo như có điều suy nghĩ, nhớ tới một số người được nhắc đến trong “Thượng Thanh thập di lục”, đại khái hiểu nữ nhân này tìm mình có chuyện gì.
“Làm phiền.” Ngưu Hữu Đạo lật tay bắn ra một viên kim tệ làm tiền thưởng.
Viên Phương đau răng, đau lòng với cách xài tiền của Ngưu Hữu Đạo, tiền thưởng cần phải nhiều thế à?
Tiểu nhị nhận lấy, cười, là khách quý ra tay hào phóng, vội nói: “Ta ở ngay dưới phòng nhìn chằm chằm, khách quan có việc gì cứ nói một

tiếng.”
Sau đó Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương vào phòng, tiểu nhị giúp gài cửa lại.
Trong phòng Hắc Mẫu Đơn thấy nước trà đun sôi, lập tức bận rộn, di chuyển bàn ghế, đưa tay ra hiệu: “Huynh đệ mời ngồi.”
Ngưu Hữu Đạo cười ngồi xuống, cười đối phương rất có ánh mắt, nhìn ra quan hệ chủ tớ giữa hắn và Viên Phương.
Hắc Mẫu Đơn lại đưa tay ra hiệu Viên Phương mời ngồi. “Đại ca, mời ngồi.”
Viên Phương lơ ngơ, buồn bực nữ nhân này làm gì, không ngồi, học Viên Cương, đứng bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, cảnh giác, nhìn chằm chằm.
Trong ấn tượng của hắn ta, Viên Cương là như vậy. Một khi có người xa lạ tiếp cận Ngưu Hữu Đạo, lập tức duy trì cảnh giác, ra vẻ bất cứ lúc nào cũng có thể động thủ đánh người.
Thấy đối phương không lĩnh tình, Hắc Mẫu Đơn mỉm cười, quay người bưng nước trà giúp hai người châm trà, sau khi rót xong, đoan đoan chính chính ngồi đối diện Ngưu Hữu Đạo, tự giới thiệu mình: “Tất cả mọi người gọi ta là Hắc Mẫu Đơn...”
Ngưu Hữu Đạo đưa tay cắt ngang, nhìn về phía ngoài cửa sổ nói: “Đi tìm cho ta bản « Dị Thú Lục ».”
Viên Phương “a” một tiếng quay người định rời đi, còn tưởng Ngưu Hữu Đạo có chuyện gì muốn mình tránh một chút, thậm chí hắn ta còn nghi ngờ có phải định làm chuyện giữa nam nữ, nghi ngờ nữ nhân này đến để bán ấy.
“Ngươi quay lại.” Ngưu Hữu Đạo vội nói một tiếng, trong lòng có chút dở khóc dở cười, phát hiện đây chính là chênh lệch giữa Viên Phương và Viên Cương. Thường mình chỉ cần dùng một ánh mắt Viên Cương liền biết phải làm gì, chỉ chỉ Hắc Mẫu Đơn, nói với Viên Phương: “Không nói ngươi, ta bảo nàng đi tìm.”
“...” Hắc Mẫu Đơn cùng Viên Phương đng thời sửng sốt.
Sau đó Hắc Mẫu Đơn đứng dậy, dáng vẻ hơi nghi hoặc.
“ “Dị Thú Lục”, còn cả rượu ngon và thức ăn ngon. Đúng rồi, hắn ăn chay.” Ngưu Hữu Đạo nói rõ, hỏi nàng: “Có vấn đề gì không?”

“...” Hắc Mẫu Đơn hơi ngẩn ra, có ý gì vậy? Vừa mới gặp mặt, ngồi xuống chưa nói xong một câu đã bắt mình đi mua đồ? Sau khi phản ứng lại nàng mới ý thức được chỗ không tầm thường của người này, cũng khiến nàng có thêm lòng tin khó hiểu. Chí ít đối phương bằng lòng nói chuyện với nàng, không phải sao?” Nàng liên tục gật đầu cười nói: “Được! Chờ một lát, lập tức về ngay!”

Dứt lời bước nhanh rời đi, đi tới cửa vừa mở cửa, Ngưu Hữu Đạo lại lên tiếng: “Ta định ở đây nửa năm, trước mắt chỉ mới đóng tiền phòng một ngày.”

Hắc Mẫu Đơn líu lo dừng bước ngay tại cửa ra vào, quay đầu nhìn Ngưu Hữu Đạo.

Còn Ngưu Hữu Đạo lại bưng chén trà khoan thai nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, lời kia có vẻ không biết nói với ai nhưng trong lòng nàng hiểu rõ là nói với nàng.

Hắc Mẫu Đơn do dự một chút, sau đó gật mạnh đầu: “Ta giúp tiên sinh đóng trước.” Dứt lời mở cửa đóng cửa rời đi.

“...” Viên Phương mờ mịt, hỏi: “Đạo gia, nàng là muốn giúp chúng ta đóng tiền thuê phòng sao?”

Ngưu Hữu Đạo: “Có lẽ vậy! Trà ở đây cũng là trà thượng đẳng, tiêu tiền không uổng đâu.” Đưa tay ra hiệu hắn ta uống trà.

Chương 177: Nhắm Mắt Nhảy Vào (2)

Chương 177: Nhắm Mắt Nhảy Vào (2)
Viên Phương ngồi ở đối diện, nâng chén trà lên nếm thử một miếng, lại hỏi: “Chúng ta phải ở đây nửa năm sao? Nàng sẽ giúp chúng ta đóng tiền thuê phòng nửa năm sao?”
“Nàng ta thích đóng thì đóng, chúng ta chẳng tổn thất gì, ngươi lo lắng cái gì?” Ngưu Hữu Đạo liếc mắt nhìn hắn ta.
“Còn có chuyện tốt như vậy sao?” Viên Phương hồ nghi, có điều xem như hắn ta đã nhận ra, Đạo gia là người sai sử người khác thành quen, đi đến đâu cũng tùy ý sai sử người khác, ngay cả người vừa gặp mặt, người ta là ai cũng không rõ đã tự nhiên sai sử người ta không chút khách khí như vậy đấy.
Tiểu nhị chờ trong lâm viên bên dưới thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn phòng khách trên lầu, thấy Hắc Mẫu Đơn vừa vào đã ra, không khỏi sững sờ, nhanh như vậy đã bị đánh ra rồi?
Hắc Mẫu Đơn vội vàng ra khỏi khách sạn, tìm người của mình.
Mấy người đến chỗ hẻo lánh, lập tức có người vội hỏi: “Lão đại, gặp chưa, hắn có đồng ý không?”
Hắc Mẫu Đơn: “Gặp rồi, vẫn chưa bắt đầu bàn. Trên người ta không đủ tiền, các ngươi góp lại tám trăm kim tệ cho ta.”
Một người kỳ quái nói: “Cần nhiều tiền như vậy làm gì?”
Hắc Mẫu Đơn lúng túng, trong lúc nhất thời có chút ấp úng. “Cái đó, hắn muốn ở đây nửa năm, chỉ mới đóng tiền thuê phòng một ngày, số còn lại chúng ta thanh toán trước cho hắn.”
“...” Mấy người cùng sững sờ nhìn nàng, đều cảm thấy khó hiểu.
Thế là Hắc Mẫu Đơn kể rõ mọi chuyện, kể ra thì mình đúng là chẳng có chút sức mạnh nào cả.
“A!” Mấy người cùng nghẹn ngào, nhìn nàng như nhìn đồ đần.

Một người nói: “Lão đại, chúng ta tới tìm hắn đòi tiền, người làm thế này là sao?”
Một người nói: “Một ngày mười kim tệ, nửa năm này là một ngàn tám.”
Một người nói: “Lão đại, người có lầm không? Chưa nói chuyện gì đã người đã muốn nộp giúp hắn nửa năm tiền phòng, nếu sau đó hắn không đồng ý thì sao?”
Một người nói: “Đúng vậy! Chúng ta cũng không có tiền gì, người ta vừa đến đã ở nơi này, còn dám mở miệng nói như vậy, sức mạnh đã bày ra đấy, chúng ta chưa hắn trêu chọc được, nếu người ta không đồng ý chưa hắn chúng ta đã có thể làm gì được hắn, tiền này coi như đổ xuống sông xuống biển rồi.”
Trong lòng Hắc Mẫu Đơn cũng khó chịu, luôn là bọn hắn bôi đen gài bẫy người khác, hôm nay hình như đụng phải một nhân vật hung ác. Nhưng mình như gặp quỷ, người ta mây trôi nước chảy tùy tiện một câu, mình cũng không miễn cưỡng gì mà đã chủ động đồng ý, như bị ma xui quỷ khiến vậy.
“Thấy đáng tin cậy!” Hắc Mẫu Đơn chột dạ một tiếng.
Một người nói: “Đáng tin cậy? Lão đại, đáng tin cậy chỗ nào? Ta thấy người này không giống người chính đạo mà là một tên giảo hoạt lăn lộn xã hội đen, làm không tốt còn lừa cả tiền của chúng ta đấy, chúng ta đừng lật thuyền trong mương.”
Một người nói: “Đúng vậy đúng vậy loại người này ra tay chúng ta sẽ không thể nào nắm được ngọn nguồn đâu. Đừng có đùa với hắn, thôi đi, tổn thất mười kim tệ thì tổn thất rồi. Một ngàn tám trăm kim tệ này mấy người chúng ta tích góp chẳng dễ dàng gì, không thể để mất như vậy được.”
Một người nói: “Người này ấy à, cũng đen tối quá, ngay cả người nghèo cũng không buông tha!”
Hắc Mẫu Đơn có chút thẹn quá thành giận nói: “Đừng lề mề nữa, lấy tiền ra, hôm nay lão nương đánh cược một lần.”
Một người nói: “Cược? Cái này gọi là cược sao? Lão đại, người không uống lộn thuốc đấy chứ? Có phải người đã nhất kiến chung tình với hắn rồi không?”

Hắc Mẫu Đơn: “Nói lời vô dụng làm gì? Coi như ta mượn, thua lỗ tính cho ta, tin sau cứ trừ vào phần ta!”
Một người nói: “Lão đại, không phải chuyện này, có người như hắn sao? Cái này rõ ràng đang hố chúng ta!”
Hắc Mẫu Đơn: “Nhanh lên, người ta còn đang chờ...” Nàng bạo phát, thậm chí còn đá mấy người kia vài cước, tậm trạng hơi phát điên. Bị Ngưu Hữu Đạo làm cho vô cùng khó xử, giờ nàng đành nghiến chặt răng, đánh cược một lần như nàng nói.
Cuối cùng mấy người bất đắc dĩ đưa tám tờ kim phiếu trị giá một trăm cho nàng, ai nấy đều than thở, cảm thấy mình đang nhìn nàng nhảy vào hố lửa mà không kéo lại được.
“Một bản “Dị Thú Lục” rượu ngon thức ăn ngon, nhớ kỹ, đừng qua loa, phải rượu ngon thức ăn ngon! Đúng rồi, một người trong đó ăn chay, thức ăn chay không thể thiếu. Nhanh đi, ta ở đây đợi các ngươi, nhanh lên, đừng lề mề nữa!” Hắc Mẫu Đơn liên tiếp hối.
Một người gào thét nói: “Còn phải tốn tiền chuẩn bị cho hắn rượu ngon thức ăn ngon? Hố sâu cỡ này, lão đại, người đang nhắm mắt nhảy vào đấy!”
Hắc Mẫu Đơn đạp cho gã một cái lảo đảo: “Nhanh lên, có nghe không?” Đuổi mấy người đi.
Sau khi nhìn mấy người ủ rũ rời đi, nàng không kìm được đưa hai tay che mặt, lòng ảo não, cũng đang tự hỏi có phải đã uống nhầm thuốc không.
Nhưng cuối cùng vẫn kiên trì với quyết định của mình, quyết định đánh cược một lần.
Hít sâu một hơi, quay đầu trở về trong nội đường khách sạn, đi tới trước quầy, lấy ra một tờ kim phiếu trị giá năm trăm, mười ba tờ trị giá một trăm, đẩy ra: “Chưởng quỹ, phòng Ất Tử, đóng nửa năm.”
Chưởng quỹ sửng sốt, lần lượt nghiệm chứng thật giả mười bốn tờ kim phiếu, sau khi xác định không sai, hồ nghi nói: “Đóng nửa năm cho phòng Ất Tử, ngươi chắc chắn?”
Hắc Mẫu Đơn kiên trì gật đầu nói: “Tiền chẳng lẽ có giả hay sao? Vẫn còn muốn đuổi ta ra ngoài?” Nhục nhã trước đó, giờ vỗ ra nhiều tiền như vậy đã có sức để rống về rồi.

Chưởng quỹ và tiểu nhị ở bên hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ trước đó thật sự hiểu lầm rồi?
Chưởng quỹ cầm sổ sách ghi lại, khoản tiền lớn như vậy phải đặc biệt viết biên lai cho nàng.
Cầm biên lai, cảm giác biên lai này nặng nề quá, Hắc Mẫu Đơn cẩn thận cất kỹ, tiểu nhị khách khí mời nàng đi vào, nàng làm giá, không để ý tới gã mà quay người ra khỏi khách sạn, đứng ngoài khách sạn chờ các huynh đệ đem đồ tới.
Đối mặt với bóng đêm mênh mông, tâm trạng phức tạp khó hiểu!
Đợi một hồi lâu, các huynh đệ trở về, lần lượt đưa đồ cho nàng và vẫn còn đang than thở.
Hắc Mẫu Đơn cầm hai hộp cơm, nhanh chân quay trở về khách sạn.
Viên Phương mở cửa để nàng vào phòng.
Sau khi vào, Hắc Mẫu Đơn đặt đồ xuống, đưa biên lai cho Ngưu Hữu Đạo trước: “Đây là biên lai nửa năm tiền phòng.”
Ngưu Hữu Đạo cầm lên xem, tiện tay đưa cho Viên Phương: “Cất đi.”
Viên Phương nhận lấy xem thử, một ngàn tám trăm kim tệ? Khóe miệng không kìm được giật một cái, trước đó nghe chưởng quỹ khách sạn nói, nếu đặt cọc trước mà ở ko hết thì trả lại được, tức là một ngàn tám trăm kim tệ này đã tới tay rồi!
Hắn ta quay người đi ra, phải đến đại đường khách sạn nghiệm chứng thật giả một chút.
Hắc Mẫu Đơn cũng đoán được Viên Phương muốn làm gì, tự mình làm việc của mình, mở hai hộp cơm ra, bày thịt rượu lên.
Đại đường khách sạn, Viên Phương đập biên lai lên quầy, hỏi: “Đây là thật hay giả?”
Chưởng quỹ vừa cầm xem đã hiểu, đưa về: “Thật, vừa nãy có một nữ nhân da hơi đen mới nộp tiền.”
Thu lại biên lai, Viên Phương không nói hai lời, quay đầu bước đi, ánh mắt lấp lóe không ngừng, nói thầm trong lòng, cái này cũng được nữa hả?
Hắn ta phát hiện mình dày vò đi dày vò lại ở Nam Sơn tự mấy năm nay mới để dành được vài trăm kim tệ còn chẳng bằng làm chút việc thế này,

cần phải mày mò tìm hiểu kỹ xem đây là thế nào, nếu thích hợp, đây chính là con đường phát tài rồi!
Trong lòng nóng lên, nhanh chóng đi vào phòng, đến bên cạnh Ngưu Hữu Đạo cúi đầu nói thầm bên tai: “Đạo gia, thật.”
Ngưu Hữu Đạo liếc mắt một cái, hơi cạn lời, phát hiện Viên Phương làm việc hơi bị thiếu phóng khoáng, làm giống như kiểu chưa từng nhìn thấy tiên, không phải muốn học Viên Cương sao, sao mà thấy một ngàn kim tệ là đã có thể vứt đối tượng ngươi bảo vệ chạy đi mất vậy? Tiền quan trọng hay người quan trọng đây?
Đồ ăn dọn xong, rượu châm xong, Hắc Mẫu Đơn lấy ra một bình sứ nhỏ, mỗi dĩa đồ ăn đều rắc chút bột trắng, nghiệm độc, chứng tỏ mình quang minh chính đại.
Viên Phương lại đưa tay lấy bình sứ nhỏ trên tay nàng, lấy ra một chút trên đầu ngón tau đưa lưỡi ra liếm, xác định không có vấn đề mới trả lại cho đối phương.
Ngưu Hữu Đạo hơi buồn cười, quên mất vị này là người trong nghề dùng thuốc, hắn chỉ quyển “Dị Thú Lục” Hắc Mẫu Đơn để một bên.
Hắc Mẫu Đơn lập tức lấy ra hai tay dâng lên.

Chương 178: Chờ Mong

Chương 178: Chờ Mong
Ngưu Hữu Đạo cầm“Dị Thú Lục” lật lật, khi lật đến ảnh Kim vương hùng thì đưa cho Viên Phương: “Ngươi xem một chút đi.”
Xem cái gì? Viên Phương nghi hoặc, cầm xem, hai mắt khẽ sững sờ.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay ra hiệu Hắc Mẫu Đơn ngồi đối diện đồng thời hỏi: “Hắc Mẫu Đơn là ngoại hiệu à?”
Cuối cùng cũng chịu nói chuyện với mình rồi, Hắc Mẫu Đơn mừng rỡ, quy củ ngồi ở đối diện, gật đầu cười nói: “Là ngoại hiệu, cũng là tên thật. Từ nhỏ không biết phụ mẫu mình là ai, từ lúc có trí nhớ đã biết mình luôn lang thang đầu đường xó chợ, từ nhỏ đã đen, bị người ta gọi là Hắc nha đầu, về sau gặp được sư phụ nên được gọi là Hắc Mẫu Đơn.”
Ngưu Hữu Đạo à một tiếng, hỏi: “Lệnh sư là cao nhân môn nào phái nào?”
Hắc Mẫu Đơn: “Tán tu không môn không phái, trong một lần mang theo ta ra biển thu thập linh thảo gặp cướp nên bị giết, ta trốn xuống biển nên may mắn tránh thoát một kiếp.”
Ngưu Hữu Đạo hất cằm: “Cô một thân một mình?”
Hắc Mẫu Đơn: “Trước kia có mắt không tròng, từng ở cùng một nam nhân, về sau tên khốn đó muốn trèo cành cao nên đá lão nương. Giờ ở chung với mấy huynh đệ chung chí hướng cùng xông xáo.”
Ý thức được trong giọng nói của mình mang theo hận ý, nàng nâng chén mời rượu để che giấu.
Ngưu Hữu Đạo bồi uống một chén, đồng thời liếc mắt nhìn Viên Phương, phát hiện sắc mặt Viên Phương không bình thường, âm thầm buồn cười.
Hắc Mẫu Đơn đặt chén rượu xuống, ra hiệu một bàn thức ăn: “Tiên sinh thử một chút có hợp khẩu vị không.” Đồng thời đứng dậy, ngồi ở cạnh

Ngưu Hữu Đạo để tiện giúp rót rượu.
Ngưu Hữu Đạo nâng đũa thử vài miếng, lại hỏi: “Cô tu vi gì, mấy huynh đệ ngoài kia của cô tu vi gì?”
“Tu vi đã đến Trúc Cơ kỳ, nếu không cũng không dám tìm tiên sinh.”
Hắc Mẫu Đơn cầm ấm rót đầy ly rượu cho hắn, thử hỏi một tiếng: “Vẫn chưa biết tôn tính đại danh tiên sinh.”
“Hiên Viên Đạo.” Ngưu Hữu Đạo cười giới thiệu mình, vừa chỉ chỉ Viên Phương sắc mặt khó coi: “Hắn tên Kim Uy.”
Chọc phải kẻ thù Tống gia, đặc biệt là giết Yến sứ Tống Long, hài người đều sửa lại tên tuổi với bên ngoài. Viên Phương căn bản không có tên chính thức, trước kia ở Nam Sơn tự đều gọi lão là Tiểu Kim, tên Kim Uy là Viên Phương tự đặt. Viên Phương cảm thấy tên của Viên Cương rất kiên cường cho nên cho rằng tên của mình cũng không thể kém, thế là chọn tên Kim Uy.
Hắc Mẫu Đơn cười nói: “Vừa nãy nghe Kim Uy đại ca gọi tiên sinh là Đạo gia, hóa ra là do nguyên nhân vày. Vậy sau này ta cũng gọi tiên sinh là Đạo gia nhé. Không biết Đạo gia là cao nhân môn nào phái nào?”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói: “Giống như cô, cũng là tán tu.”
Hắc Mẫu Đơn biến sắc, thần sắc có vẻ thư giãn hơn, cười nói: “Không thể nào.”
Ngưu Hữu Đạo kỳ quái nói: “Vì sao không thể nào?”
Hắc Mẫu Đơn: “Tán tu muốn kiếm được tiền không dễ, có thể bỏ được mười kim tệ một ngày ở khách sạn Yêu Nguyệt, hơn nữa trông Đạo gia tuổi trẻ tiêu sái, bên người còn mang theo tùy tùng...” Mắt nhìn Viên Phương, lắc đầu.
Còn Viên Phương đã khép “Dị Thú Lục” lại ngồi một bên, cầm chén rượu ngang đầu khó chịu uống một ngụm.
Giờ hắn ta mới biết mình là thứ không ít người muốn giết muốn chém, mới biết lông tóc của mình được người trong giới tu hành coi là bảo vật, có thể dùng để bện thành nhuyễn giáp phòng ngự đao thương không thể đâm được, trước kia mình còn dám để lộ ra bộ lông, nghĩ lại mà sợ đến mức mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.
Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn hắn ta, trong lòng biết rõ nhưng lại cười nói với Hắc Mẫu Đơn: “Chẳng lẽ cô không phải tán tu sao?”

Hắc Mẫu Đơn biết hắn đang ám chỉ không phải mình cũng bỏ ra mười kim tệ vào ở đây sao: “Không giống nhau, ta bỏ tiền vào đây là vì muốn tìm Đạo gia.”
Ngưu Hữu Đạo hứng thú nói: “Tìm ta làm gì?”
Hắc Mẫu Đơn không tin nếu hắn thật sự không biết làm gì sao lại sai sử nàng như vậy. Nàng âm thầm tự cỗ vũ bản thân, cuối cùng nói ra ý đồ: “Ta muốn sáng lập một môn phái, thoát khỏi thân phận tán tu này.”
Ngưu Hữu Đạo: “Đây là chuyện tốt, nhưng liên quan gì đến ta?”
Hắc Mẫu Đơn hỏi: “Chắc hẳn Đạo gia phải biết điều kiện sáng lập môn phái, không phải chúng ta nói mình không phải tán tu thì không phải tán tu, cũng không phải chúng ta nói mình là môn phái chính là một môn phái.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Đầu tiên môn phái này phải được giới tu hành tán thành mới có thể khai tông lập phái. Nhưng cũng không thể được từng người một tán thành, chỉ cần được chín vị cao thủ Nguyên Anh kỳ đức cao vọng trọng mà giới tu hành công nhận làm người làm chứng, chẳng hạn chủ nhân đằng sau Trích Tinh thành này là một, chỉ khi lấy được lý tên làm chứng của chín người này mới có tư cách khai tông lập phái! Mà muốn có được chứng nhận này cần phải chứng minh mình có thực lực và tài lực để khai tông lập phái, còn cần được sự đảm bảo và tiến cử của các môn phái khác, không biết ta nói đúng hay không?”
Hắc Mẫu Đơn gật đầu: “Lời Đạo gia hoàn toàn chính xác. Chúng ta không phải cao thủ mười thứ hạng đầu của Đan bảng, không có uy vọng mọi người trong thiên hạ công nhận, không thể nào trực tiếp có được ký tên làm chứng, chỉ có thể đi con đường bình thường.”
Ngưu Hữu Đạo cười hỏi: “Vậy không biết các ngươi đã thỏa mãn được điều kiện nào?”
Hắc Mẫu Đơn: “Thực lực chúng ta đã tự chứng minh rồi, ba mươi nhiệm vụ trên bảng tà ma ngoại đạo chúng ta đã hoàn thành, hiện tại còn thiếu tài lực vào tiến cử của môn phái.”
Cái gọi là bảng tà ma ngoại đạo Ngưu Hữu Đạo biết, chính là chỉ một vài người phá hỏng quy cũ giới tu hành hoặc là những kẻ làm chuyện xấu khiến nhiều người công phẫn, những kẻ này sẽ được những tu sĩ

cùng tụ tập dán bảng thông báo ở những nơi giống như Trích Tinh thành, cổ vũ tu sĩ thiên hạ đi diệt trừ để bảo vệ quy tắc giới tu hành.
Người muốn sáng lập môn phái, ngươi không thể nói ngươi có thực lực tức là có thực lực, phải chứng minh bản thân. Ngươi muốn khai tông lập phái trong giới tu hành đầu tiên phải chứng minh được mình bằng lòng đi bảo vệ quy tắc giới tu hành.
Đấy, trên bảng có một đống tên người xấu, ngươi xem mà làm đi.
Cũng chẳng ai miễn cưỡng ngươi, ngươi cảm thấy ai dễ giải quyết thì ngươi đi giải quyết kẻ đó.
Tóm lại ba mươi nhiệm vụ, xử lý hai mươi, còn mười kẻ xấu còn lại thì tìm được tung tích báo cáo địa điểm chúng ẩn nấp cũng được, người dán thông báo sẽ thông báo cho kẻ thù tương ứng với những kẻ xấu kia đi giải quyết. Đương nhiên, ngươi bằng lòng cùng lúc giải quyết sạch cả ba mươi tên càng tốt, chắc chắn cũng được coi như ngươi hoàn thành nhiệm vụ.
Ngưu Hữu Đạo chậc chậc hai tiếng nói: “Hoàn thành ba mươi nhiệm vụ, không dễ dàng, không dễ dàng.” Ngẫm cũng biết không dễ dàng gì, nguy hiểm không nói đến mà còn rất tốn thời gian và tinh lực. Những người này vì muốn thoát khỏi thân phận tán tu mà cũng đủ liều mạng đấy.
Thần thái của Hắc Mẫu Đơn có vẻ chán nản: “Để hoàn thành ba mươi nhiệm vụ này, các huynh đệ của ta đã chết mười người, giờ chỉ còn sót lại mấy người bọn ta. Trả cái giá lớn như vậy, dù sao cũng phải cho người đã chết và người còn sống một công đạo.”
Ngưu Hữu Đạo nâng chén bên môi, chậm rãi nói: “Nói vậy tức là những phương diện khác có khó khăn?”
Hắc Mẫu Đơn nhìn về phía hắn trong ánh mắt mang theo chờ mong: “Phương diện chứng minh tài chính, phí tổn xin phép cơ bản một vạn kim tệ chúng ta có thể nghĩ cách, trước mắt còn thiếu một môn phái tiến cử, còn cả mười vạn kim tệ tiền phạt chúng ta không bỏ ra nổi.”
Thực ra mười vạn kim tệ tiền phạt không phải là của môn phái xin phép mà là của môn phái đảm bảo và tiến cử. Trong giới tu hành, khai tông lập phái là một chuyện rất nghiêm túc, không phải là trò đùa, không phải

ngươi muốn chơi thì chơi, muốn không chơi thì có thể không chơi, cho nên không thể tùy tiện giúp người ta đảm bảo.
Nếu đã tiến cử và đảm bảo thì phải có trách nhiệm. Trong ba năm vừa xây dựng môn phái không được có người rút khỏi môn phái, có vấn đề gì giải quyết nội bộ. Ý nghĩa đại khái là một môn phái ngay cả năng lực tự quản lý cơ bản cũng không có, ngươi sáng lập môn phái làm gì? Sáng lập để chơi à?
Nếu xảy ra những chuyện này môn phái coi như động giải tán, không còn có tư cách môn phái, còn người bảo đảm thì phải giao nạp mười vạn kim tệ tiền phạt cho Phiêu Miễu Các. “Phiêu Miễu Các” này không phải địa danh hay tên vật mà nói trắng ra là một tổ chức đại diện cho giới tu hành giữ gìn quy tắc cho giới tu hành.

Chương 179: Cầu Người Khó

Chương 179: Cầu Người Khó
Dưới quy tắc như vậy, thử hỏi có môn phái nào tùy tiện đảm bảo cho người ta sao? Không có giao tình tương đương sẽ không ai đồng ý cái việc tự gây phiền toái cho mình này, bằng lòng hết lòng quan tâm giúp đỡ cho người mình tiến cử và đảm bảo này, chỉ cần hơi tự giác một chút thì đều sẽ đưa trước mười vạn kim tệ cho người ta, không thể để người ta đảm bảo giúp mình rồi mà phải gánh nguy hiểm đúng không nào?
Tiền này hoặc là coi như tiền mình đưa cho người ta để đảm bảo, sau khi đến hạn thông qua rồi thì sẽ trả lại cho người, hoặc ngươi cũng đừng mong được trả lại, trực tiếp coi như tiền biếu nhờ người ta làm việc giúp ngươi.
Nói đến mức này, Ngưu Hữu Đạo há còn không hiểu ý nàng ta.
Tán tu thực sự là một quần thể khó xử nhất của giới tu hành. Ngươi muốn gia nhập môn phái khác? Môn phái bình thường một chút xuất phát từ việc bảo vệ bản thân không thể nào tùy tiện nhận mấy người ngoài linh tinh lộn xộn vào cửa, trừ phi người này thực sự có lợi cho môn phái. Còn những người thực lực đáng gờm một chút thì ai lại đi tìm môn phái để ước thúc mình?
Mấu chốt của vấn đề là, các môn phái tu hành xuất phát từ duy trì lợi ích bản thân, thông qua quy tắc mà liên minh giới tu hành “Phiêu Miễu các” này đặt ra, nói cho đẹp đẽ là vì cuộc sống bình thường đề phòng nhiễu loạn bách tính thế lục, để đề phòng tu sĩ tranh lợi với dân không cho phép bất kỳ tu sĩ nào trực tiếp hoặc gián tiếp kinh thương, phát hiện kẻ nào nghiêm trị kẻ đó, tuyệt đối không dễ dàng tha thứ.
Quy tắc này trông thì công bằng với tất cả các tu sĩ, nhưng thật ra vì chịu ảnh hưởng về các phương diện nên con đường tài lộ của tán du gần như bị chặt đứt.

Ngươi muốn lén lút kinh thương? Kinh thương là chuyện phải đối diện rất nhiều người, đi kèm với nói là cạnh tranh. Ở cái thời tu sĩ quyết định cả thiên hạ này, rất dễ lộ ra người sau lưng ngươi. Vì không có tán tu nào chịu được hậu quả này, nên trên cơ bản là bị chặt đứt tài lộ.
Cho dù là chọn hình thức làm pháp sư tùy tùng chuyên nghiệp thì trên cơ bản là mảng nghề nghiệp này đã bị quần thể thế lực của các môn phái lũng đoạn, tán tu phổ thông không thể chen chân vào được. Ví dụ như nếu Thiên Ngọc Môn sau lưng tạo áp lực một chút, Phượng Lăng Ba có thể chiêu mộ tán tu sao?
Làm pháp sư tùy tùng cho người có tiền cũng là một hướng, nhưng có gia tộc giàu có nào không bị một thế lực chính thức nào đó áp chế chứ? Bên trên không đồng ý, có gia đình giàu có nào dám đối nghịch? Muốn bị tịch thu tài sản giết cả nhà thì làm.
Vì vậy, khắp thiên hạ, trên căn bản tán tu không có nhiều tiền lắm.
Đúng là giới tu hành cho phép kinh thương, nhưng vẫn có quy tắc hạn chế, với cái mỹ danh là đảm bảo giao dịch công bằng, đảm bảo lợi ích của người mua!
Đảm bảo thế nào? Không cho thương gia không bị ràng buộc mở cửa hàng!
Thương gia không bị ràng buộc là sao? Chính là các thương gia muốn mở cửa hàng nhất định phải chịu ràng buộc về năng lực. Ngươi bán hàng giả, khách hàng quay lại phản ánh lại chẳng có ai thì không được, đến lúc ấy, người mua biết tìm ai để đòi công bằng? Vì thế, phải lấy danh nghĩa môn phái mới có thể mở cửa hàng, một khi xảy ra chuyện, hòa thượng chạy được chứ miếu không chạy được. Ngươi chạy rồi, môn phái sau lưng ngươi sẽ phải chịu trách nhiệm, ai bảo môn phái này dạy dỗ ra được một đệ tử lừa người ta như thế? Môn phái ngươi không chịu trách nhiệm thì ai chịu?
Nói vậy cũng hợp tình hợp lý mà, không ai có thể phản đối được, nên quyền mở cửa hàng buôn bán của tán tu đã bị tước đoạt trắng trợn.
Đương nhiên, dù thế lực của liên minh thế giới tu chân lớn hơn nữa cũng không thể quản được ngươi trốn ở cái xó xỉnh nào đó lén lút buôn bán.
Nhưng mà, giao dịch lén lút mà xảy ra bất kỳ chuyện gì, sẽ không bên nào được bất kỳ ai bảo vệ, hai bên mua bán đều phải tự mình chịu trách

nhiệm.
Nhưng liệu có mấy khách hàng rảnh rỗi mò mẫm trốn tới nơi nào đó lén lút mua bán chứ? Đại đa số vẫn hy vọng tới nơi bao la đủ loại mặt hàng như Trích Tinh thành mua hàng.
Cũng có không ít vụ mua bán lén lút ở Trích Tinh thành, nhưng cùng mua một thứ, giá tiền cũng như thế, có ai không tới cửa hàng có độ đảm bảo cao hơn mua đâu? Vì thế, ngươi chỉ có thể ra giá thật rẻ mới có khả năng có người mua.
Nhưng vẫn là câu nói đó, mua bán lén lút không được bảo vệ. Vậy ngươi sẽ phải chấp nhận một tình huống nguy hiểm. Hai bên mua bán, nếu có bên nào cảm thấy mình chắc thắng, rất có thể sẽ chơi bẩn. Ta thấy mình giết ngươi được thì cần gì trả tiền cho ngươi? Hoặc biết ngươi mang tiền theo bên người, ta có thể giết được ngươi thì cần gì phải đưa đồ cho ngươi? Cướp được tiền của ngươi rồi, đồ vẫn còn trong tay vẫn có thể bán được cho người khác.
Người bị dồn đến đường cùng vốn dễ tiến tới cực đoan, đặc biệt là với tán tu.
Có thể nói vì vòng tuần hoàn ác tính luẩn quẩn này mà danh tiếng của tán tu càng ngày càng xấu, các quy định vớ vẩn được đưa ra cũng càng ngày càng hợp lý hợp tình, cũng càng ngày càng khó xóa đi.
Còn có một trường hợp oan gia nữa, đồ này môn phái ta bán, sao tán tu ngươi bán rẻ thế? Bảo ta làm ăn thế nào? Ngược lại, ngươi giao dịch không được bảo vệ, có người che giấu thân phận tới đây xử ngươi cũng là bình thường thôi.
Bị đủ loại hạn chế, các tán tu hoặc là nhắm mắt đi làm việc trái pháp luật, bị phát hiện sẽ chết. Hoặc là chỉ có thể đi hái một số thứ linh thảo ở những nơi hung hiểm người thường không hái được, hoặc đi tìm vận may trên hải đảo. Phàm là nơi người thường có thể đến, khả năng kiếm được tiền của họ không lớn.
Lại một vòng tuần hoàn ác tính, là một tu sĩ, ngươi dốc quá nhiều tinh lực để kiếm tiền, nào có lúc nào tu luyện được? Đương nhiên sẽ kém đệ tử tu hành trong môn phái.
Đủ nguyên nhân, đủ lý do, thử hỏi có tán tu nào không hy vọng trở thành người trong môn phái?

Muốn khai tông lập phái cũng không dễ. Phải đáp ứng một đống tiêu chuẩn điều kiện, chỉ nội ba mươi nhiệm vụ chứng minh thực lực đã có thể loại cả đống người, đến khi phải tìm những môn phái khác dẫn tiến cũng có thể loại thêm một loạt người nữa. Cuối cùng, người có thể khai tông lập phái cũng rất ít.

Quy củ thế này, Ngưu Hữu Đạo không thể không thở dài, chỉ cảm thấy giới tu sĩ thực quá thiếu đạo đức mà. Một đám tán tu vốn đã khổ lắm rồi, ngươi còn đưa ra ba mươi nhiệm vụ cho một đám tán tu liều mạng tiêu diệt "tà ma ngoại đạo" trên bảng cho ngươi. Đoán chừng có không ít người bất mãn!

Thực là biết đẩy việc khổ cho người khác làm mà, không những không mất tiền công, còn có người tích cực chủ động đi làm cho ngươi nữa.

Mà ở một mức độ nào đó, người vượt qua được cửa nhập môn lại có thể ngồi đó hưởng lợi ích mà tán tu vất vả kiếm ra, thanh thản kinh doanh kiếm tài nguyên tu luyện.

Đối với chuyện này, Ngưu Hữu Đạo không thể đồng tình.

Hắn hiểu rõ, thứ mà tất cả mọi người đều cần đương nhiên sẽ trở nên khan hiếm, cũng sẽ thành ra tình huống sư nhiều thịt ít, không một ai có thể thay đổi. Luôn có người muốn giữ nhiều tài nguyên hơn. Sẽ không có ai chắp tay dâng tài nguyên cho người khác, dù là có cũng là số ít, không thay đổi được hoàn cảnh.

Mà Hắc Mẫu Đơn cung kính tới tìm mình như thế đơn giản chỉ là vì muốn tấm vé vào cửa kia thôi.

Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói: "Ngươi dựa vào cái gì mà cho rằng ta có thể giúp ngươi?"

Hắc Mẫu Đơn định nói là thấy ngươi trẻ như vậy đã có tùy tùng bên cạnh, vừa đến đã ở nơi đắt tiền như thế, sau lưng không có thế lực mới lạ, kẻ ngu cũng nhìn ra được. Nhưng đương nhiên nàng ta sẽ không nói vậy. "Đạo gia khí thế bất phàm, vừa nhìn đã thấy chính là người có thể giúp ta."

Ngưu Hữu Đạo buồn cười, hỏi: "Ở đây không ít khách mời, vì sao lại chọn ta?"

Chương 180: Phân Vân

Chương 180: Phân Vân
Thường người trẻ tuổi ít kinh nghiệm không thể phục chúng, đổi là người khác, sợ là cơ hội để nói chuyện cũng không cho. Bây giờ không phải chúng ta đang ngồi cùng nhau rồi sao?
Trong đầu Hắc Mẫu Đơn chạy qua một suy nghĩ như thế, nhưng nhận ra mình hồ đồ rồi, nói vậy chẳng phải vị này cũng không đủ kinh nghiệm sao? Ánh mắt của hắn có vẻ rất thâm trầm.
“Trực giác, cảm giác, đôi khi nữ nhân chọn tin tưởng cảm giác của mình.” Nàng ta chọn giải thích như vậy.
Ngưu Hữu Đạo nhếch mép cười vui vẻ, nhìn sang Viên Phương đang có vẻ bực bội: “Lão Hùng, ngươi không vui sao?”
Hắc Mẫu Đơn không nói gì, sao đột nhiên lại hỏi sang chuyện khác rồi?
Viên Phương muốn nói lại thôi, nhìn nhìn Hắc Mẫu Đơn, cuối cùng vẫn không nói ra, chỉ lắc lắc đầu.
Ngưu Hữu Đạo hếch cằm về phía Viên Phương: “Hắc Mẫu Đơn, ngươi xem, rõ ràng người đồng bạn này của ta không vui.”
Viên Phương ngạc nhiên, nhìn Hắc Mẫu Đơn, nghĩ bụng, có quan hệ gì tới nàng ta đâu.
Đương nhiên cầu người không dễ, Hắc Mâu Đơn biết, chỉ cố gượng cười: “Đạo gia, bọn ta cũng không nhờ ngài giúp không công, sau này có chuyện gì, chỉ cần dặn dò một tiếng, kể cả nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ.”
“Nói êm tai đấy, nhưng vô dụng. Phỏng chừng sẽ không có môn phái nào chịu nguy hiểm vì một người không minh bạch này dâu. Mười vạn kim tệ, ở đâu cũng không phải số lượng nhỏ, ngươi cứ gom đủ tiền đi đã, xem như nể mặt ngươi khách khí….” Hắn ta chỉ rượu và thức ăn trên bàn: “Ta có thể tìm giúp một môn phái bảo đảm cho ngươi.”

Hắc Mẫu Đơn nghĩ bụng ta có thể kiếm được nhiều tiền như thế còn phải nhờ ngươi sao? Ngoài mặt nàng ta chỉ cười cay đắng: “Đạo gia, thực sự tán tu không dễ dàng, mười vạn kim tệ với chúng ta là một con số quá khổng lồ, thực sự chúng ta không bỏ ra nổi. Không bằng vậy đi, chỉ cần chuyện thành công, chúng ta sẽ có điều kiện kiếm tiền, nhất định sẽ trả đủ số tiền kia!”

Ngưu Hữu Đạo khẽ lắc đầu: “Cho dù các ngươi có xin được, bằng vào tu vi của các ngươi, một môn phái nhỏ mới thành lập, trong vòng ba năm có thể kiếm nổi mười vạn kim tệ sao? Trong vòng ba năm, nếu các ngươi tan, thì càng không trả nổi, chẳng phải người đảm bảo sẽ nhận xui xẻo sao? Nếu có khả năng, ngươi nói ta nghe chút, ngươi có cách gì kiếm tiền? Mở cửa hàng? Định bán cái gì? Làm pháp sư tùy tùng? Không nói đến chuyện các ngươi có cạnh tranh được với các môn phái khác không, ta chỉ hỏi, các ngươi có thể tìm được những chủ nhân sẵn sàng trả thù lao kếch xù sao?”

Hắc Mẫu Đơn cắn môi suy nghĩ.

Ngưu Hữu Đạo lại nói: “Do dự thế chứng tỏ ngươi hết cách rồi, tốt nhất đừng có tìm lý do gạt ta!”

Hắc Mẫu Đơn cắn răng: “Quả thực, dù chuyện có thành, chúng ta cũng không dám hứa chắc trong vòng ba nắm nhất định kiếm được mười vạn kim tệ. Không bằng như vậy đi, Đạo gia, ngài đưa ra điều kiện đi, chúng ta sẽ tự xem mình có làm được không.”

“Ta đưa ra điều kiện?” Ngưu Hữu Đạo nhìn nàng, có vẻ dò hỏi kiểu ngươi chắc chắn chứ?

Hắc Mẫu Đơn gật đầu: “Đạo gia không ngại nói một chút, một việc hay nhiều việc đều được.”

Ngưu Hữu Đạo nhếch miệng: “Đúng là có việc này ngươi có thể làm được”. Hắn vẫy vẫy nàng ta.

Hắc Mẫu Đơn lập tức đứng dậy, đầy chờ mong nhích lại gần, cho rằng hắn muốn nói thầm nên ghé tai vào.

Ai ngờ, hắn nhẹ nhàng đưa tay xoa xoa mặt nàng.

Hắc Mẫu Đơn giật mình, vội rụt người lại, nhìn hắn đầy nghi ngờ, có vẻ như đã đoán được yêu cầu.

Quả nhiên, Ngưu Hữu Đạo nhìn nàng từ trên xuống dưới đánh giá: “Nhan sắc cũng không tệ. Vậy đi, ta ở lại đây nửa năm, ngươi ngủ cùng ta nửa năm, chuyện của ngươi, ta sẽ sắp xếp giúp.”
Hắc Mẫu Đơn đứng phắt dậy, giận dữ vô cùng nhưng vẫn cố nén xuống, miễn cưỡng cười đáp: “Đạo gia, ta đã là hoa tàn bại liễu, làm sao có thể lọt vào pháp nhãn của ngài, sợ là sẽ làm ô uế ngài. Hay vậy đi, ngài thích cô nương thế nào ta sẽ tìm đến giúp ngài.”
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói: “Ngươi nghĩ ta sẽ thiếu nữ nhân sao? Nhưng đây là lần đầu ta gặp nữ nhân có làn da đen đẹp thế đấy. Ta muốn ngươi thôi!”
Cơ mặt Viên Phương giật giật, lúc này hắn mới có thể thoát khỏi ảnh hưởng mà “Dị Thú Lục” mang đến. Hắn ta nhìn Ngưu Hữu Đạo đầy cổ quái.
Hắc Mẫu Đơn cười khan: “Đen thì có gì mà đẹp, nữ nhân trắng mới đẹp. Đạo gia chớ nói đùa.”
Ngưu Hữu Đạo không hề bị lay động: “Chỉ có một điều kiện này, ngươi có đồng ý không? Không chịu, cứ tự nhiên!”
Sắc mặt Hăc Mẫu Đơn chìm xuống, đột nhiên đưa tay ra: “Đưa biên lai ta nộp nửa năm tiền nhà cho ta!”
“Là ngươi chủ động giao ra, ta không miễn cưỡng ngươi.” Ngưu Hữu Đạo liếc xéo sang bên cạnh, dài giọng hỏi: “Lão Hùng, tiền này là của nàng ta hay của chúng ta?”
Con mẹ nó, một ngàn tám đó! Viên Phương đột nhiên phấn chấn, cảm giác thành công như khi tìm tới Nam Sơn tự đánh cướp chợt quay lại. Hắn ta vỗ bàn đứng dậy khẳng định: “Tiền trong túi chúng ta đương nhiên là của chúng ta! Làm sao có thể là của người khác được! Ai dám trắng trợn cướp tiền, hỏi trước xem khách sạn Yêu Nguyệt này có đồng ý không!” Nói đến là khẳng khái hào hùng.
Hắc Mẫu Đơn giận suýt nữa cắn nát răng, chỉ chỉ hai người: “Dám lừa tiền lão nương, các ngươi thử xem!”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Hình như chưởng quỹ có nói khách sạn Yêu Nguyệt này được bảo vệ ở Trích Tinh thành. Nửa năm tới đây ta muốn ra ra vào vào nơi này thử xem có phải là thật hay không.”

Viên Phương cười khà khà, gật đầu tán thành: “Đạo gia nói có lý, chúng ta thử một chút xem!”
“Được, coi như các ngươi tàn nhẫn! Các ngươi có bản lĩnh thì cứ ở trong Trích Tinh thành vĩnh viên đừng có ra!” Hắc Mẫu Đơn nổi giận, khuôn mặt đen cũng hồng lên, nhưng chỉ có thể cảnh cáo uy hiếp bằng miệng, nàng ta còn chưa dám ra tay ở đây. Khắp thiên hạ không mấy ai dám ra tay ở đây, sau lưng nơi này là một trong mấy vị cao nhất thiên hạ.
“Uy hiếp ta?” Ngưu Hữu Đạo nhìn nàng chằm chằm, như cười như không hỏi: “Không phải ngươi có thể nhìn ra sau lưng ta có thế lực sao? Ta rời đi, ngươi thực sự dám ngăn ta chứ?”
“Các ngươi chờ đó!” Hắc Mẫu Đơn nghiến răng nghiến lợi hất tay bỏ đi. Nàng vừa đi ra, Ngưu Hữu Đạo bỗng lạnh nhạt gọi: “Đừng vội, nếu không muốn còn có thể nói lại.”
Hắc Mẫu Đơn dừng lại nhìn hắn, ánh mắt vừa có hận ý vừa có chờ mong, chỉ mong đối phương sẽ nói ra một điều kiện mình có thể chấp nhận.
Ngưu Hữu Đạo nói không cần nghĩ: “Ta vẫn muốn thử món mới, được rồi, ta lùi một bước, ngủ cùng ta một tháng, thế nào?”
Hắc Mẫu Đơn nắm chặt nắm đấm, cố nén kích động muốn nện thẳng vào mặt hắn, cắn răng chỉ vào mặt hắn: “Đừng có rơi vào tay ta!” Nàng ta quay đầu bỏ đi.
Nhưng nàng ta mới đi tới cửa, vừa đưa tay ra mở cửa, Ngưu Hữu Đạo lại lạnh nhạt nói: “Ta lùi thêm bước nữa, ngủ cùng ta một đêm. Chỉ một đêm!”
Cánh tay Hắc Mẫu Đơn đã đưa ra khựng lại, sắc mặt bày hết nỗi lòng, bối rối, do dự… gian nan, và biết bao chua xót.
Một đám người có thể leo lên đến tu vi Trúc Cơ kỳ đều là liều mạng mà chiến đấu, làm không ít chuyện cướp giật tài nguyên tu luyện của người khác, giết người cướp của, chính mình cũng không đếm được đã làm bao nhiêu chuyện không thể công khai, chỉ cần lộ ra một chuyện thôi cũng đủ rơi vào nơi vạn kiếp bất phục.
Thật vất vả mới leo lên được tới ngày hôm nay, tất cả đều có tu vi Trúc Cơ kỳ, đều không muốn tiếp tục làm mấy chuyện liều lĩnh kia nữa. Tu vi lên đến Trúc Cơ kỳ khá phiền phức, nhu cầu tài nguyên tu luyện tăng lên

rất nhiều, chút đồ kiếm được lúc trước còn không đủ nhét kẽ răng, nhất định phải tìm mục tiêu lớn hơn để ra tay, đương nhiên, độ nguy hiểm cũng càng tăng hơn.
Ai cũng hiểu đạo lý đi bên bờ sông nào có thể không ướt giày, nếu cứ tiếp tục, sớm muộn gì cũng sẽ mất mạng.
Các đồng bọn trước đây, từng người từng người ngã xuống.
Không biết đã bao lần chỉ vì đột nhiên có cao thủ đến gần mà bọn họ hãi hùng khiếp vía, hoặc bị dọa mồ hôi ướt sũng lưng, chỉ lo sợ bị tính sổ.
Không biết bao nhiêu lần họ tỉnh dậy trong cơn ác mộng, lần nào cũng muốn vỡ tim.
Thực sự không ai muốn tiếp tục trải qua những ngày tháng này nữa. Vì vậy, dù biết khai tông lập phái rất khó, nhưng mọi người vẫn cứ nỗ lực theo hướng này. Để hoàn thành ba mươi nhiệm vụ kia mà đi trời nam đất bắc, gian nan khổ cực, người ngoài không thể tưởng tượng nổi.

Chương 181: Ngươi Là Kẻ Vô Liêm Sỉ!

Chương 181: Ngươi Là Kẻ Vô Liêm Sỉ!
Vì tìm vị này, bị tiểu nhị và chưởng quỹ làm nhục, bị vị này sai khiến kêu đến hét đi, là vì cái gì?
Mà bây giờ, cơ hội đặt ngay trước mắt, chỉ cần ngủ một đêm với người ta thôi. Chỉ một đêm thôi. Là có thể hoàn toàn thay đổi vận mệnh của mình, thay đổi vận mệnh của mọi người.
Chỉ ngủ một đêm thôi! Bản thân mình cũng đâu phải hoàng hoa khuê nữ gì, ngủ một đêm có đáng là bao?
Thậm chí, nàng còn thầm nhủ, tự khuyên chính mình, không phải vì mình, mà là vì các huynh đệ, đồng ý hắn đi!
Đối mặt với điều kiện một đêm, cánh tay Hắc Mẫu Đơn như nặng vạn cân, chậm chạp mãi không thể chạm vào cánh cửa.
Viên Phương cũng nhìn ra được nàng ta sẽ đồng ý. Hắn ta vui vẻ cười cười nháy mắt với Ngưu Hữu Đạo.
Hắn ta thầm thở dài, Đạo gia đen tối thật, vừa muốn tiền của người ta, còn muốn luôn cả người. Nữ nhân này chủ động xông vào cửa coi như tự tìm xui xẻo rồi.
Chậm chạp mãi không mở cửa, Ngưu Hữu Đạo biết Hắc Mẫu Đơn đã động tâm, chậm rãi nhìn bóng lưng nàng ở cửa, ánh mắt lạnh lùng, tiếp tục đầu độc: “Trong lòng ngươi nên rõ ràng, nếu ngươi tìm người khác, dù có chủ động nhắc tới chuyện này, đừng nói là một đêm, dù là một năm, người ta cũng sẽ không đồng ý, vì nguy hiểm và cái giá quá lớn.”
“Hắc Mẫu Đơn, qua thôn này có thể không có nhà nào nữa đâu. Bỏ qua cơ hội này, ngươi có thể bỏ qua cả đời đấy, sau đó, có hối hận cũng vô dụng, hối hận cũng sẽ không lại có thêm cơ hội như vậy đâu. Bỏ qua lần này, ngẫm lại tình cảnh sau này của mình đi, ngươi đồng ý tiếp tục quay lại cuộc sống những ngày tháng trước kia cả đời sao?”

“Chỉ cần ngươi đồng ý theo ta một đêm, phí dụng mười ngàn kim tệ kia cũng không cần lo lắng, ta cho ngươi! Trong thời loạn lạc này, mười viên kim tệ có thể mua được một nữ nhân không tệ rồi, mà ta đổi cả mười vạn kim tệ cùng với nguy hiểm chỉ để ngươi theo ta một đêm thôi đó.”
“Một đêm! Chỉ một đêm! Ta sẽ không nói cái chuyện bôi nhọ danh tiếng của mình ra ngoài với ai, ngươi cũng không nói với ai, sẽ chẳng ai biết.”
Hắc Mẫu Đơn đấu tranh một lúc mới có phản ứng, nàng giơ tay lên, ngón tay hơn run rẩy, cuối cùng chậm rãi duỗi ra cầm vào tay nắm cửa, bi phẫn nói: “Tên khốn kiếp kia đuổi ta, ta mắng y trèo cao, mắng y không biết xấu hổ! Ta biết mình không phải dạng người tốt lành gì, nhưng ta không muốn làm người ai cũng có thể xem thường!”
Nàng mở cửa thật mạnh, bước nhanh ra ngoài.
Chợt gió táp mát lạnh, Hắc Mẫu Đơn đưa tay lau gò má lạnh lẽo của mình, chợt phát hiện ra không hiểu vì sao lệ đã ướt đẫm.
Lau qua nước mắt nhưng lau mãi không hết, nàng cũng không hiểu, xưa nay mình vẫn kiên cường, bao năm rồi không khóc, đã quên đi cảm giác khóc rồi, sao tự nhiên giờ lại rơi nước mắt?
Nàng hơi hoảng loạn, nhanh chóng xoay người nhìn quanh, ánh mắt tìm kiếm khắp nơi, chợt cảm giác bơ vơ không nơi nương tựa, quên mất phòng mình ở đâu.
Nàng không muốn để người khác nhìn thấy mình thế này, chỉ muốn tìm một gian phòng nào đó mà trốn.
Trong phòng, Viên Phương vẫn còn ngạc nhiên. Cô nàng lại từ chối sao? Xem dáng vẻ lúc trước còn tưởng nàng ta đồng ý rồi cơ.
Ánh mắt lạnh lùng của Ngưu Hữu Đạo nhạt dần, nhếch miệng thành một vệt ý cười.
Chỉ một đêm có thể xoay chuyển vận mệnh cả đời. Hắn ta có thể hiểu được Hắc Mẫu Đơn phải đấu tranh thế nào. Hắn ta có thể hiểu được, một phụ nữ ở trong tình cảnh như vậy, còn có thể từ chối mê hoặc như thế phải gian nan khó khăn cỡ nào!
Hắn nhấc tay với Viên Phương, chỉ ra ngoài cửa: “Đi, tìm nàng về đây.”
“…” Viên Phương không nói được gì, dở khóc dở cười: “Đạo gia, gọi về có ích gì chứ, nàng không đồng ý đâu.”

Hắn ta nghĩ bụng, ngươi làm cái chuyện không biết xấu hổ này kệ ngươi, kéo ta dính vào làm gì. Người xuất gia làm sao có thể làm việc này.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nói với nàng, xóa hết các điều kiện đó, gọi nàng về. Nhìn cái gì? Bảo ngươi đi thì đi nhanh đi. Không tìm được người, ngươi cũng đừng quay lại.”
Mắc mớ gì đến ta? Viên Phương rất bất đắc dĩ, chỉ có thể vội vàng bước nhanh đi.
Không bao lâu sau, Viên Phương quay lại, Hắc Mẫu Đơn cũng tiến vào, nhưng lần này là cúi đầu, không còn vẻ tự tin hăng hái chuẩn bị đàm phán như lúc đầu nữa.
Ngưu Hữu Đạo chỉ chén rượu trống không trước mặt, lạnh nhạt nói: “Rót rượu!”
Hắc Mẫu Đơn cắn môi đi tới trước bàn, cầm ấm rót rượu. Rót đầy rồi, nàng để bầu rượu xuống, chợt phát hiện Ngưu Hữu Đạo như cười như không nhìn mình chằm chằm.
Nàng hơi bối rối quay đầu đi.
Ngưu Hữu Đạo cười hỏi: “Hai mắt làm sao mà vừa hồng vừa sưng thế kia? Khóc à?”
Hắc Mẫu Đơn lập tức hung hăng ngẩng đầu lên hỏi: “Nói đi, đổi điều kiện gì?”
“Ngươi cũng biết điều kiện của ta rồi, một đêm là cái giá cuối cùng, ta cho ngươi cơ hội cuối để cân nhắc!”
Viên Phương trợn tròn mắt, còn không hết hi vọng sao? Hắn thích nàng đến thế cơ à?
Hắc Mẫu Đơn vừa giận dữ vừa xấu hổ, rõ ràng là hắn đang đùa cợt mình mà. Nàng chỉ vào mặt hắn, hận ý không chết không thôi, lạnh lùng gằn: “Hiên Viên Đạo, món nợ này, ta nhớ rồi!” Dứt lời, nàng xoay người đi ra.
“Đứng lại!” Ngưu Hữu Đạo vội gọi, nhẹ nhàng ném lại một câu: “Đùa một chút cũng không hiểu à? Ngươi quá nghiêm túc đi! Quay lại, nói chuyện chính!”
Hắc Mẫu Đơn dừng bước, thở dốc, ngực phập phồng gấp gáp. Nãy giờ nàng bị ngược đến chết đi sống lại, sắp phát điên rồi.
Nàng không quay người, chỉ quay đầu lại nhìn hắn.

Ngưu Hữu Đạo cười ha hả, nói với Viên Phương: “Không phải tiền của ngươi, ngươi nhét vào túi mà không ngại sao? Trả tấm biên lai kia cho người ta đi.”
“A!” Viên Phương há hôc mồm. Cái gì thế này?
Hắc Mẫu Đơn cũng có vẻ ngờ vực, chậm rãi xoay người.
Ngưu Hữu Đạo nhắc: “Bảo ngươi trả tấm biên lai vừa rồi cho người ta, ngươi không nghe thấy sao?”
“Ồ!” Viên Phương không tình nguyện moi tấm biên lai ra, đi tới bên cạnh Hắc Mẫu Đơn, bất đắc dĩ nói: “Này, cầm!”
Hắc Mẫu Đơn chậm rãi nhận tấm biên lai, nhìn lại, không sai, đúng là tấm vừa nãy.
Nàng cũng mơ hồ, nhìn Ngưu Hữu Đạo chẳng hiểu gì. Là hắn không cần tiền cũng không đồng ý giúp sao?
Nếu vậy, nàng cũng không cho là tệ, chí ít cũng cứu vãn được tổn thất về tiền tài.
Ngưu Hữu Đạo ngồi đó, cười nói: “Ngươi vội vội vàng vàng trả tiền cho ta làm gì? Ta có bảo ngươi sao? Ta cũng không đến mức không thể ở lại nơi này, cần ngươi trả tiền sao?”
Hắc Mẫu Đơn có cảm giác muốn chửi hắn. Lúc trước, rõ ràng ngươi có ý đó, giờ lật lọng, nói gì cũng là ngươi đúng.
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục cười dài, nói: “Thứ có thể dùng tiền để mua ta không quan tâm. Nếu ngươi thực sự đồng ý theo ta, ta cũng sẽ không cho ngươi ngủ cùng đâu, cũng sẽ không làm gì giúp ngươi, ngươi cũng đừng hòng lấy lại một ngàn tám trăm viên kim tệ này. Kết quả, ngươi lại từ chối, vì thế, tiền ta cũng không cần, hơn nữa còn giúp ngươi được việc. Sau này, ngươi không cần phải đi cầu ai vì chút chuyện này nữa. Ngươi có thể nói với các huynh đệ của mình, từ nay về sau, bắt đầu lại từ đầu!”
Hắc Mẫu Đơn đứng sững như trời trồng, rõ ràng… vừa nãy đối phương lừa nàng.
Ngưu Hữu Đạo trừng mắt với nàng: “Khóc đã chưa?”
Một câu nói, một ánh mắt, bắn trúng góc mềm yếu nhất trong trái tim nàng, tất cả cảm xúc vừa nãy cố nhịn xuống đột nhiên lại xông lên, nước

mắt lại trào ra không dứt. Nàng nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo, nghẹn ngào mắng: “Ngươi là kẻ vô liêm sỉ!”
Ngưu Hữu Đạo thờ ơ nhún vai: “Cảm tạ ngươi khích lệ! Nhớ cất biên lai cẩn thận, trả cho ngươi đó, vì chút tiền lẻ đó khóc đáng sao?”
Hắc Mẫu Đơn nhìn biên lai trên tay, nhớ lại chuyện vừa rồi, lại không khống chế được cảm xúc, che miệng, chậm rãi lùi lại, dựa vào góc tường, chậm chậm ngồi xuống, vùi đầu vào giữa hai đầu gối khóc nghẹn ngào. Nàng không thể nhịn được, càng cố nhịn càng khóc lớn hơn, cuối cùng, òa lên khóc lớn, khóc đến tan nát cõi lòng, khóc đến đau thấu tim gan.
Ngưu Hữu Đạo bưng chén rượu nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ thở dài: “Ài! Quả nhiên nữ nhân làm bằng nước mà. Động một chút là khóc sướt mướt, thật không chịu nổi!”

Chương 182: Sau Đó Hãy Cùng Ta

Chương 182: Sau Đó Hãy Cùng Ta
Bên này hắn ngồi nói mát.
Còn nơi góc tường, tiếng khóc truyền ra khiến người ta phải ớn lạnh.
Viên Phương giật giật khóe miệng, tiền trả ngươi rồi, chuyện cũng đồng ý giúp ngươi rồi, còn khóc như vậy nữa? Xem ra không giống mừng phát khóc, cũng không giống như bị ủy khuất mà khóc. Mừng phát khóc và tủi thân phát khóc cũng làm sao khóc tới đau thấu tim gan như vậy.
Viên Phương khó hiểu, bước lại gần Ngưu Hữu Đạo, hỏi: “Đạo gia, nữ nhân này có bị bệnh không?”
“Không cần để ý tới nàng ta, đồ ăn nguội rồi, mau ăn đi.” Ngưu Hữu Đạo nhắc nhở hắn ta không nên xen vào chuyện của người khác.
Viên Phương nhìn trái nhìn phải, ngồi xuống. Hai người chia đũa, bắt đầu ăn ăn uống uống.
Với Viên Phương, rượu và thức ăn ở đây không tệ lắm. Có điều, còn có người đang khóc bên cạnh nên thực tình hắn ta cảm thấy hơi lạ. Có ai vừa nghe khóc vừa ăn giống hắn không? Bình thường là vừa nghe nhạc vừa ăn chứ nhỉ?
Hai người mặc kệ Hắc Mẫu Đơn, chẳng nói nửa lời dễ nghe an ủi, cứ mặc cho nàng trốn ở góc tường mà khóc.
Nàng khóc lóc một hồi lâu, bao nhiêu xót xa tủi thân được phát tiết, tiếng khóc yếu dần đi rồi tắt hẳn.
Hắc Mẫu Đơn ngồi ở góc tường, thi thoảng nức nở hai tiếng, lau nước mắt, cuối cùng ngẩng đầu lên tức giận nhìn chằm chằm hai người đang tập trung ăn ăn uống uống ngút trời kia, trong lòng cũng thầm tự trách làm sao lại khóc trước mặt bọn họ chứ? Nhưng vừa nãy, chẳng hiểu sao, bản thân nàng cũng không khống chế được mình.
Bình tĩnh lại, Hắc Mẫu Đơn đi tới.

Hai người quay sang nhìn, Viên Phương hơi nhếch miệng, phát hiện Đạo gia nói không sai, nữ nhân đúng là làm từ nước thật, khóc ướt cả mảng quần áo lớn.
Hắc Mẫu Đơn lúng túng, nhưng chỉ thoáng một cái đã như người khác, hùng hồn đoan chính ngồi bên bàn, vỗ biên lai lên bàn, đẩy tới trước mặt Ngưu Hữu Đạo: “Năng lực có hạn, không thể chi ra quá nhiều tiền, coi như chút tâm ý nho nhỏ, ngài đừng chê ít.”
Ngưu Hữu Đạo hơi nhếch mép, ánh mắt là lạ: “Ta dám nhận sao?”
Hắc Mẫu Đơn hiểu ý hắn ta. Ban đầu là nàng ta chủ động đưa ra, sau thấy chuyện không xong lập tức uy hiếp đòi về, giờ lại chủ động đưa lên, nên rất lúng túng, khó chịu giải thích: “Giờ là thật tâm.”
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha, không muốn đẩy tới đấy lui nữa, hất cằm với Viên Phương.
Biên lai của Hắc Mẫu Đơn được đưa tới trước mặt Viên Phương.
Viên Phương không khách khí. Hắn ta rất hào hứng với tiền tài, vui cười hớn hở thu lại, phát hiện, đi một vòng, tiền vẫn quay về túi áo mình.
Hắc Mẫu Đơn lại chủ động chấp ấm rót rượu cho Ngưu Hữu Đạo. Dằn vặt một hồi, bị ngược đến chết đi sống lại, giờ nàng lại càng ung dung, không buồn không vui, chính mình cũng không biết đã bao năm rồi chưa từng được thả lỏng như thế này. Nàng biết không phải chỉ vì đối phương đã đồng ý giúp mình, dù bây giờ hắn trở mặt không chịu giúp mình nữa, nàng nghĩ mình cũng sẽ không tức giận, sẽ thản nhiên rời đi. Cảm giác này, chính nàng cũng không thể hiểu nổi.
Nói chung, bỗng nhiên nàng cảm thấy an lòng, cực kỳ an lòng. Người nam nhân này, tuy mới lúc nãy đã bắt nạt nàng nhưng nàng cũng cảm nhận được một cảm giác an toàn khó mà giải thích nổi từ hắn. Cảm giác này, nàng không thể nói được từ đâu đến, chỉ là, nàng cảm thấy dù hắn rất xấu, nhưng là xấu thật lòng, xấu khiến người ta yên lòng. Nhân cách hắn ta có một mị lực khiến cho nàng an lòng.
Nhiều năm như vậy, bao nhiêu bất an vẫn cứ như cái bóng đè nặng tâm can nàng đột nhiên tan thành mây khói.
Ngưu Hữu Đạo hơi dựa vào ghế, hỏi: “Ở đây chắc có không ít người muốn khai sơn lập phái đi, vì sao các ngươi không liên hợp lại cùng lập thành một môn phái cùng nhau kiếm tiền?”

Hắc Mẫu Đơn khẽ thở dài: “Chúng ta cũng từng nghĩ đến điều này, nhưng người quá tạp sẽ có mầm họa rất lớn. Môn phái thành lập rồi, ai sẽ làm chưởng môn? Ai sẽ tính toán tiền? Không cùng chung chí hướng, không bao lâu sẽ xảy ra nội chiến. Nếu có ai gây sự bên ngoài, cả môn phái sẽ phải cùng chịu trách nhiệm. Không phải chưa từng có những chuyện như vậy, hơn nữa, còn xuất hiện nhiều lần, trong hệ phái không ai tin ai, không bao lâu sau sẽ phát sinh tranh đoạt lợi ích, tranh đoạt quyền lợi mà không từ thủ đoạn nào, tự giết lẫn nhau, căn bản không có cơ hội cạnh tranh với các môn phái khác đã dễ dàng bị tan rã rồi.”
Ngưu Hữu Đạo “À” lên một tiếng, tỏ vẻ đã hiểu.
Hắc Mẫu Đơn do dự hỏi: “Đạo gia, không biết ngài định tìm môn phái nào giúp chúng ta? Chúng ta sẽ chuẩn bị trước… huynh đệ bên ngoài còn đang đợi ta, ta cũng cần cho họ một câu trả lời chắc chắn.”
Ngưu Hữu Đạo nhàn nhạt nói: “Chuyện tìm môn phái nào để dẫn tiến và đảm bảo có quan trọng không?”
“…” Hắc Mẫu Đơn ngạc nhiên, chẳng lẽ còn có thể không quan trọng sao?
Ngưu Hữu Đạo nhìn nàng: “Phải nhìn xa ra rộng ra, đừng có chăm chăm nhìn vào một góc.”
Hắc Mẫu Đơn vẫn ngơ ngác không hiểu.
Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt nói: “Sau này cứ đi theo ta, chuyện gì cần sắp xếp ta sẽ an bài.”
Thấy nàng chần chừ, hắn bổ sung: “Có vấn đề gì sao?”
Hắc Mẫu Đơn hơi do dự, sau đó, dường như đã hạ quyết tâm, nàng gật đầu: “Được!”
Ngưu Hữu Đạo lại bưng chén lên lướt qua một cái: “Bên ngoài ngươi còn mấy huynh đệ? Là nam hay nữ?”
“Ba người, đều là nam.”
“Có tin được không?”
“Đạo gia yên tâm,tuyệt đối đáng tin. Bằng không cũng không thể đi cùng nhau nhiều năm như vậy.”
“Ngươi đừng nói với ta mấy câu vô dụng này. Ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi có quản được họ không?”

Hắc Mẫu Đơn hơi do dự: “Không phải là quản, chỉ là lời ta nói vẫn có tác dụng.”
“Với một số người đặc biệt ta có thể dùng một vài phương pháp đặc biệt để tiếp cận, ví dụ như vừa nãy nói chuyện với ngươi. Nếu đông, ta không hơi đâu đi ứng phó từng người một. Nhiều người khó nói quy củ! Ngươi nghe có thể không tin, nhưng nếu có ai nghi ngờ thì lập tức đá ra ngoài cho ta. Đây vừa là muốn tốt cho ngươi, vừa là muốn tốt cho họ. Bằng không, tương lai có chuyện gì xảy ra đừng trách ta không khách khí. Đến lúc bọn họ không chịu được, ngươi cũng khó. Đau dài không bằng đau ngắn, không hợp thì lập tức giải tán. Hắc Mẫu Đơn, ta không đùa đâu!”
“Đạo gia, thực sự đều là người đáng tin, sẽ không có vấn đề gì đâu. Bằng không, ta chỉ là một nữ nhân làm sao đi cùng họ nhiều năm như vậy được. Ánh mắt ta cũng rất cao, không cho phép bất luận một hạt cát nào rơi vào.”
“Tốt lắm, nếu ngươi đã nói vậy thì ta tin ngươi! Có điều, ngươi nên chịu trách nhiệm với lời nói của mình. Sau này ta không muốn nghe thấy chuyện quái gở gì đâu. Ngươi tự quản người của mình cho tốt.”
Hắc Mẫu Đơn phát hiện vị này suy nghĩ rất xa, lại càng có lòng tin hơn, gật đầu đáp: “Ta hiểu.”
“Đưa bốn tấm kim phiếu cho nàng. Bốn ngàn.” Ngưu Hữu Đạo chỉ Viên Phương.
Cả Hắc Mẫu Đơn và Viên Phương đều sửng sốt. Dù không tình nguyện nhưng Viên Phương vẫn làm theo, đẩy bốn tấm kim phiếu một ngàn kim tới trước mặt Hắc Mẫu Đơn.
“Đạo gia, đây là…?”
“Mỗi người một tấm, đừng có đứng cả bên ngoài như thế, gọi họ vào đây đi.” Ngưu Hữu Đạo phất tay cho nàng đi làm.
Với hắn, muốn mua chuộc lòng người, chỉ dựa vào cái mồm vẫn không đủ, cần phải bày thực lực ra. Tài lực cũng là thực lực, nên ra tay vẫn phải ra tay.
Hắc Mẫu Đơn lắc đầu: “Đạo gia, không cần đâu, tuy chúng ta không nhiều tiền nhưng vẫn có thể sinh hoạt mấy ngày.”

Ngưu Hữu Đạo không cho nàng từ chối: “Không có cái gì khong tiện. Bảo ngươi làm, ngươi cứ làm đi.”
Hắc Mẫu Đơn chỉ có thể cầm bốn tấm kim phiếu đứng dậy: “Được, vậy ta sẽ sắp xếp cho bọn họ vào ở.” Dứt lời, nàng xoay người bước nhanh đi.
Vừa mở cửa, tự nhiên nhớ lại tình cảnh vừa rồi, nhớ lại lúc nãy suýt nữa mình đã đồng ý với người ta mà thầm hoảng sợ. Nàng không muốn sau này cứ chột dạ vì việc này mãi, nên hốt hoảng xoay người lại, trêu: “Đạo gia, nếu ngài thực sự muốn ở cùng ta một đêm, hôm nay ta cũng không ngại, lát nữa ta sẽ tìm ngài nhé.”
Ngưu Hữu Đạo lườm nàng một cái: “Ta thích trắng, không có hứng thú với đen!”
Hắc Mẫu Đơn cười khúc khích, mở cửa đi ra.
Nàng vừa đi, Viên Phương bắt đầu lẩm bẩm: “Thu về một nghìn tám, bỏ ra bốn nghìn, thiệt hai nghìn hai. Đạo gia, giữ một nữ nhân như thế có ích lợi gì chứ? Ngài có chịu ngủ đâu.” Hiển nhiên hắn ta vẫn đang xót ruột.

Chương 183: Đồng Ý

Chương 183: Đồng Ý
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Một đám tán tu, một nữ nhân có thể chăm sóc một đám nam nhân, nữ nhân này vẫn có chút bản lĩnh. Nếu không phải nữ, ta còn chẳng muốn tiếp chuyện. Có một số chuyện, làm việc với nữ nhân dễ hơn với nam nhân. Bên cạnh ta vẫn cần có nữ nhân làm việc. Cô nàng này được!”
Ra cửa, bước chân Hắc Mẫu Đơn nhẹ bẫng, cả người thoải mái ung dung, cảm giác từng lỗ chân lông đều đang tự do hít thở, thực sự là toàn thân thư sướng, không nhịn được mà giang rộng hai tay giả bay như chim.
Vừa ra khỏi khách sạn, mấy người đồng bọn vẫn chờ ở ngoài lập tức vây quanh nàng.
Có người nhận ra, hỏi: “Lão đại, ngươi khóc à?”
“Ha ha, vui quá!”
Mấy người kinh hỉ nhìn nhau, đều hiểu được câu này, hẳn là mọi chuyện xong rồi.
Hắc Mẫu Đơn vẫy vẫy tay, gọi mấy người ra một góc vắng vẻ, nghiêm túc nói: “Tạm thời không tính chuyện khai tông lập phái vội.”
“A!” Mấy người cả kinh. Một người hỏi: “Lão đại, có ý gì?”
Hắc Mẫu Đơn đáp: “Ta đã nói rất rõ ràng, không tính chuyện khai tông lập phái nữa. Ta sẽ đi theo hắn, các ngươi ai muốn đi cùng thì đi, ai không muốn ta cũng không miễn cưỡng. Ai đồng ý thì lấy hết tài vật trong người ra cho người không đồng ý. Chúng ta thật lòng tụ, thật tâm tán, không ai cưỡng ép ai!”
Có người hỏi lại: “Lão đại, người này có lai lịch lớn lắm sao?” Ý tứ rất rõ ràng, nếu không có lai lịch, làm sao ngươi đồng ý đi theo người ta.

Hắc Mẫu Đơn lắc đầu: “Không biết lai lịch thế nào. Nói các ngươi không tin chứ hiện giờ ta còn không biết cả thân phận của hắn.” Nói xong, chính nàng cũng không nhịn được mà nhoẻn miệng cười, hơi nghi ngờ có phải mình điên rồi không, người ta mới dỗ hai câu đã đần độn đồng ý đi theo. Mình vẫn còn là Hắc Mẫu Đơn sao?

Nhưng nàng lại cảm giác cái ngốc này thật thư thái khoái hoạt, chưa bao giờ nàng thư thái như thế. Lúc này, dù có bị lừa cũng là tự tìm, cũng là cam tâm tình nguyện chấp nhận hậu quả.

“Chuyện này…chuyện này…”

Mấy người không hiểu, hôm nay vị này điên rồi sao? Nàng liên tiếp làm ra đủ loại hành động điên cuồng. Đầu tiên là ép mấy người chủ động bỏ tiền ra thanh toán nửa năm tiền thuê nhà cho người ta, còn chuẩn bị rượu và thức ăn ngon nhất mời người ta, giờ thì bỏ luôn cả mục đích mọi người gian khổ kiên trì nhiều năm, còn chưa biết người ta thế nào đã quyết định đi theo rồi.

Có người thử thăm dò: “Lão đại, ta hỏi này, không phải ngươi thích người ta rồi chứ?”

Hắc Mẫu Đơn mắng: “Nói cái rắm! Đừng có nói nhảm nữa, nói rõ cho thoải mái, nếu các ngươi đều không muốn đi thì ta cũng không ép, các ngươi cứ tiếp tục con đường của mình, ta sẽ đi theo hắn ta một mình!”

Mấy người nhìn nhau, cuối cùng vẫn cảm thấy hắn Hắc Mẫu Đơn sẽ không hãm hại mình.

Đây chỉ thuần túy là tín nhiệm với con người của Hắc Mẫu Đơn. Mấy người lần lượt do do dự dự đồng ý, đều ở lại không ai đi cả.

Các huynh đệ không ai đi, Hắc Mẫu Đơn rất vui, lấy ra bốn tấm kim phiếu phát cho mỗi người một tấm.

Mấy người nhận giấy, vừa xem, đều kinh ngạc hỏi: “Lão đại thế này là sao?”

“Người ta cho đấy, bảo chúng ta đừng có keo kiệt ở bên ngoài nữa, vào trong đó ở cả đi. Ha ha, thấy chưa? Sau này chúng ta cũng sẽ là người ra vào khách sạn Yêu Nguyệt đấy.”

Mấy người nhìn tiền của nhau, đều là một ngàn kim tệ.

Có người cười: “Hà hà, ra tay hào phóng quá nhỉ. Lão đại, vừa nãy ngươi thăm dò chúng ta phải không?”

Hắc Mẫu Đơn nhíu mày: “Thăm dò cái rắm! Bao năm rồi ta thế nào các ngươi còn không biết sao? Không phải ta có ý thăm dò, mà là người ta nói. Người ta nói cũng không sai mà, không phải một lòng đừng đứng chung một thuyền, tránh sau này mọi người đều không thoải mái.”
Nàng đảo đôi mắt sáng qua mấy người: “Ta nói chuyện khó nghe trước nhé, cảm giác nhận tiền thế nào, ta không cần nhiều lời. Người ta sẽ không cho không đâu, cũng sẽ không ai nuôi kẻ vô dụng đâu. Thiên hạ này nhiều tán tu lắm, người ta cũng không phải không thể thiếu chung sta. Người ta có quy tắc của người ta, nếu theo người ta rồi, sau này chúng ta sẽ không tự quyết định mọi chuyện nữa. Cái gì nên làm, cái gì không nên làm, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, mọi người tự cân nhắc.”
“Đối phương có nói không muốn để lộ nội tình, thực sự ta không nhìn ra được lai lịch của người ta, thuần túy chỉ là cá nhân ta nể hắn ta. Chúng ta ở cùng nhau bao năm rồi, ta cũng không cần phải lừa mọi người. Mọi chuyện như vậy đấy, mọi người đều là người mắt sáng, không cần ta nói nhiều nữa, giờ hối vẫn còn kịp đấy, nghĩ kỹ cả đi. Ao không muốn, coi như ta xin lỗi, có cơ hội sẽ báo đáp lại, tiền trong tay mọi người sẽ cho người ấy, ba mươi nhiệm vụ đã hoàn thành cũng tặng người ấy. Có thể ở lại thì ở, không ở được thì đi. Giữa chúng ta không cần phải nói nhiều lời vô nghĩa.”
Mấy người nhận ra rồi, xem ra hôm nay vị này thực sự hạ quyết tâm rồi đây.
Vẫn là câu nói kia, vì tin tưởng nàng, mấy người vẫn quyết định ở lại cùng nàng.
Hắc Mẫu Đơn mở cờ trong bụng, đơn giản thôi, nếu có người không muốn nàng sẽ áy náy lắm. Mọi người đã kiên trì nỗ lực đến mức này, nếu chỉ vì nàng mà từ bỏ thì sẽ rất thương tâm.
Thống nhất ý kiến, Hắc Mẫu Đơn cao hứng phất tay yểu điệu hô lên: “Nghe người ta sắp xếp, vào ở đi. Nào!”
Mấy người cùng vào khách sạn Yêu Nguyệt. Tiểu nhị vừa thấy họ lập tức tiến tới ngăn cản, cười khổ với Hắc Mẫu Đơn: “Đây là..?”
Hắc Mẫu Đơn oai hùng nói: “Bọn họ cũng tới ở trọ, không được sao?”

Mặc kệ tiểu nhị, nàng dẫn người tới thẳng quầy, trả tiền thuê hai gian phòng. Nàng còn cố ý yêu cầu chuyển phòng của mình tới sát vách phòng Ngưu Hữu Đạo.
Sau khi cùng tiểu nhị nhận phòng, Hắc Mẫu Đơn dẫn ba người đi bái kiến Ngưu Hữu Đạo.
Nàng gõ cửa, Viên Phương vừa mở cửa vừa nhìn ra. Hắc Mẫu Đơn cười nói: “Dẫn bọn họ tới ra mắt Đạo gia.”
Viên Phương quay lại hỏi, nhận được câu trả lời bèn đáp lại: “Đạo gia có nói muộn rồi, hôm nay không gặp nữa, mai gặp.”
Viên Phương cũng không hiểu vì sao Ngưu Hữu Đạo không chịu gặp họ. Rõ ràng hắn đang nhàn rỗi đứng trước cửa sổ ngắm cảnh đêm mà, gặp người ta một chút cũng là nên, có phải bận rộn gì đâu.
Hắc Mẫu Đơn vẫn còn tốt, nhưng ba người kia nghe được câu này lập tức cảm nhận một cỗ áp lực vô hình đè xuống.
Hắc Mẫu Đơn đành bỏ qua, quay lại lâm viên tao nhã yên tĩnh, hai mắt nàng sáng lên ra lệnh: “Lấy đồ ra, chúng ta cũng uống chút trà ở đây!”
Mấy người đều hào hứng, không phải nơi đất thiêng này sinh ra nhiều hiền tài hơn, mà là vì bình thường họ không vào ở khách sạn này được, đều có dục vọng muốn hưởng thụ…
Hôm sau, Viên Phương vừa mở cửa đi ra liền thấy mấy người Hắc Mẫu Đơn chờ sẵn ngoài cửa.
Thấy Ngưu Hữu Đạo đi ra sau. Hắc Mẫu Đơn cười sáng lạn: “Đạo gia, chào buổi sáng!”
Nàng gọi ba người kia lại giới thiệu: “Ba vị này là huynh đệ lâu năm của ta. Lôi Tông Khang, Ngô Tam Lưỡng, Đoạn Hổ. Đây là Đạo gia, vị này là Kim ca.”
“Đạo gia, Kim ca.” Ba người cười dè dặt chắp tay chào.
Ngưu Hữu Đạo nhìn mấy người đánh giá. Hắc Mẫu Đơn đen từ đầu đến chân, còn ba người này lại khá trắng, đều trạc tuổi trung niên. Hắc Mẫu Đơn trông có vẻ trẻ trung hơn, nhưng lại do nàng dẫn đầu, thực sự khiến cho hắn phải nhìn lại Hắc Mẫu Đơn lần nữa.
“Sau này đều là người một nhà.” Ngưu Hữu Đạo cười ha ha, coi như đã hỏi han, rồi xoay người rời đi.

Hắn ta cũng không cần phải thân cận với từng người. Ví như đám người ở Nam Sơn Tự, hắn ta chỉ nhắm vào Viên Phương, căn bản không giao lưu gì với các hòa thượng khác, cũng không cần phải tiêu tốn thời gian tinh lực vào từng người một. Mấy vị này, hắn ta chỉ nhắm vào Hắc Mẫu Đơn.

Viên Phương để cho Hắc Mẫu Đơn đi bên cạnh Ngưu Hữu Đạo hộ tống, bản thân mình thò chân bước ngay sau chân Ngưu Hữu Đạo tách ba người xa lạ ra đằng sau.

Tuy gã không học được hoàn toàn hành vi cử chỉ của Viên Cương, nhưng cũng giống phần nào, xem mèo vẽ hổ vẫn còn được.

Ba người kia đi sau cùng. Hắc Mẫu Đơn quay lại liếc nhìn họ.

Ngưu Hữu Đạo đi một vòng quanh khách sạn, nhìn kiến trúc tầng tầng dựa vào núi như pháo đài, hỏi: “Đó là nơi nào? Đi xem xem.”

Chương 184: Muốn Làm Gì?

Chương 184: Muốn Làm Gì?
Hắc Mẫu Đơn toát mồ hôi. Nàng nghĩ Ngưu Hữu Đạo tới đây lần đầu bèn thật lòng khuyên: “Đạo gia, phía trước là khách sạn, đằng sau là nơi ở của Thành chủ Toa Huyễn Lệ, không cho người ngoài vào. Kẻ nào tự tiện xông vào, giết không tha!”
Ngưu Hữu Đạo “À” lên một tiếng. Trong “Thượng Thanh thập di lục” có gì về sự vật trong giới tu hành, tuy không đến mức ghi lại mọi chuyện lớn nhỏ nhưng cũng có đề cập đến Toa Huyễn Lệ, là Thành chủ Trích Tinh thành, là ngoại tôn nữ của một trong chín vị cao thủ Nguyên Anh kỳ trong thiên hạ, La Thu.
“Đi vào bái kiến cũng không được sao?” Ngưu Hữu Đạo lại hỏi.
“Trong thành có không biết bao nhiều người muốn leo lên cành cao này đó, làm sao người nào cũng gặp được. Chỉ sợ còn chưa nói nửa lời đã bị người dưới đuổi đi rồi.” Hắc Mẫu Đơn lắc lắc đầu, lại nhìn lại Ngưu Hữu Đạo, hai mắt lấp lánh, thử thăm dò: “Đương nhiên, nếu Đạo gia có bối cảnh tốt, báo lên, có khi Thành chủ sẽ gặp.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, tỏ ra đã hiểu: “Ta nào có bối cảnh gì. Đúng rồi, cô đã thấy nàng ta bao giờ chưa?”
“Có thấy không ít lần. Căn bản thi thoảng nàng ta sẽ đi thăm thú trong thành, thời gian cụ thể thì không rõ.”
“Toa Huyễn Lệ thế nào? Nhan sắc ra sao? Có lập gia đình chưa?”
Hắc Mẫu Đơn lại toát mồ hôi lạnh, ở đây bàn luận chuyện này có thích hợp sao? Nàng thấp giọng đáp: “Tướng mạo cũng được, nhan sắc thường thường, nhưng thân phận địa vị của người đó lại không thường, khí chất thì người thường không so được. Chưa từng nghe nói có lập gia đình.”
“Nàng ta thích cái gì?”

Hắc Mẫu Đơn bị hắn ta hỏi đến mức căng thẳng, vội thì thào nhắc nhở: “Đạo gia, chúng ta chuyển sang nơi khác tán gẫu về những vấn đề này được không? Người ta nghe được còn cho là chúng ta có mưu đồ gây rối, sẽ rất phiền toái đó.”
“Nói nhỏ một chút.” Ngưu Hữu Đạo nhoẻn cười xoay người quay lại. Nếu không vào được thì không cần liều.
Hắc Mẫu Đơn đi theo bên cạnh, thì thào bé tí: “Không biết thích gì, có điều người cơm áo không lo, không thiếu tài nguyên tu luyện còn có thể thích cái gì được nữa? Đơn giản chỉ chơi chút thú vui tao nhã thôi, cũng không đến mức yêu thích chuyện tu luyện khô khan vô vị.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu tán thành, lại hỏi: “Làm người thế nào?”
“Ta cũng không biết, nhưng xem ra có vẻ rất ôn hòa. Mỗi lần xuất hiện trong thành gặp người qua đường đều chào hỏi, nói chuyện, không có vẻ kiêu ngạo.”
“Có biết thường ngày nàng ta thích người nào không?”
Hắc Mẫu Đơn ngẩn ra. Đây là điều tra về Toa Huyễn Lệ rồi. Hắn ta muốn làm gì đây? Trong lòng ngờ vực nhưng nàng vẫn thì thầm đáp: “Cái này thì không biết. Chúng ta chỉ là tán tu, làm sao biết thường ngày nàng ta thích ai chứ. Có điều, nghe nói nàng ta là bạn tốt của Các chủ Băng Tuyết Các Tuyết Lạc Nhi. Tuyết Lạc Nhi vẫn thường đến đây, có mấy lần ta thấy Toa Huyễn Lệ đưa Tuyết Lạc Nhi đi dạo trong thành. “
“Các chủ Băng Tuyết Các?” Ngưu Hữu Đạo thì thào, ánh mắt lóe lên quỷ quyệt, không hỏi gì nữa.
Khi nhóm người đi qua đại sảnh, chưởng quỹ và bọn tiểu nhị đều nhìn theo. Không phải vì Ngưu Hữu Đạo hấp dẫn, mà là vì mấy người Hắc Mẫu Đơn đi theo sau hắn ta.
Nhìn theo mấy người ra cửa, Chưởng quỹ lắc lắc đầu: “Thanh niên dễ bị lừa. Xem ra đúng là bị lừa rồi.”
Tiểu nhị bên cạnh cười nói: “Kệ hắn ta đi. Khuyên rồi, không khuyên nổi, xảy ra chuyện gì đều không có liên quan đến chúng ta.”
Mấy nười vừa đi xuống bậc thang khách sạn, đám người lẻ tẻ bên ngoài lập tức tụ tập lại, ánh mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo có vẻ khá chờ mong.
Ngưu Hữu Đạo vừa nhìn liền hiểu, bước chân không chậm, nhàn nhạt dọa: “Ta không có hứng thú với các ngươi. Cút! Ai dài dòng lập tức giết

cho ta!”
Không chút lưu tình, không có cửa thương lượng.
Cả đám người có vẻ lúng túng, không hiểu nội tình của Ngưu Hữu Đạo nên cũng tản ra nhường đường.
Sống lưng Hắc Mẫu Đơn đi bên cạnh Ngưu Hữu Đạo cũng thẳng lên không ít, cảm giác như mình đã không còn giống những người này.
Một đám người nhìn theo, có người bóp cổ tay thở dài: “Xem ra Hắc Mẫu Đơn đắc thủ rồi!”
“Sớm biết thế tối qua chúng ta cũng vào!”
“Ngươi đi vào thì có ích gì? Hắc Mẫu Đơn cũng khá đẹp đó, chắc tối qua cũng có ở cùng người ta một đêm, xem sắc mặt thỏa mãn kia…”
Một vài lời nhận xét quái gở nhằm vào Hắc Mẫu Đơn, vừa chua vừa cay, xen lẫn ước ao và đố kỵ.
Bốn phía cổ thành khắp nơi đều là cảnh đổ nát thê lương, có thể nhìn ra được kiến trúc ban đàu là từ đá tảng lớn, cửa hàng trong thành đều là xây lại từ phế tích, đại khái là từ gỗ và đá.
Hiện có rất nhiều người du lịch trong thành, không ít người đang xem này xem kia, như tìm cái gì đó, thi thoảng có người châu đầu ghé tai.
Hắc Mẫu Đơn giới thiệu, đại khái những người đang xem xét linh tinh kia đều là tán tu, khả năng là có hàng trong người, không muốn bán rẻ cho cửa hàng, muốn tìm người mua thích hợp.
“Thông thường họ sẽ để đồ cho đồng bọn giữ chứ không mang bên mình, gặp người thích hợp sẽ bàn bạc phương thức giao dịch cụ thể. Dù cẩn thận thế nhưng vẫn không tránh được các tình huống bị giết cướp. Làm vậy, chỉ là tránh bị nhiều người chú ý thôi.”
Thấy Ngưu Hữu Đạo có vẻ không hiểu rõ cách thức với mọi người đều là kiến thức phổ thông này, Viên Phương cũng có vẻ ngơ ngác không hiểu gì, Hắc Mẫu Đơn vừa giải thích vừa lo không biết có phải mình nhìn nhầm rồi không.
Lôi Tông Khang, Ngô Tam Lưỡng, Đoạn Hổ đi sau nhìn nhau, ánh mắt cũng có vẻ nghi hoặc.
Rõ ràng hai hàng mày của Lôi Tông Khang hơi nhíu lại, muốn nói lại thôi.

“Bình thường các ngươi cũng làm vậy chứ?” Ngưu Hữu Đạo thuận miệng hỏi.
“Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ thôi, thực sự giá thu mua các cửa hàng của môn phái quá thấp, khiến cho người ta không thể không bí quá hóa liều.
Hắc Mẫu Đơn hơi lúng túng giải thích. Nàng chỉ chỉ cửa hàng bốn phía, đổi đề tài: “Nơi này có không ít cửa hàng, chỉ cần là môn phái là có tư cách mở cửa hàng ở đây, nhưng đều là các đại phái có chút thế lực mới mở được. Chi phí mở cửa hàng ở đây không thấp, các môn phái quá nhỏ không chịu nổi. Mà người trong giới tu hành cũng cần dùng những thứ ấy, vì thế, tuy nơi này có rất nhiều hàng hóa nhưng thực sự bán ra có thể nói là rất ít. Có rất nhiều môn phái mở cửa hàng ở đây chỉ là để dễ làm việc thôi, buôn bán chỉ là tiện thể, có thì làm, không có thì thôi.”
“Thông thường, phần lớn các cửa hàng buôn bán tử tế đều là các môn phái có sở trường chuyên nghiệp. Ví dụ như Linh tông, vì am hiểu luyện chế linh đan, là môn phái luyện đan lớn nhất giới tu hành, nên đương nhiên mở cửa hàng ở đây là để bán đan dược. Khí Vân tông là môn phái luyện chế pháp khí lớn nhất giới tu hành, mở cửa hàng pháp khí. Vạn Thú môn am hiểu thuần phục chim bay cá nhảy, đương nhiêu là bán những thứ này. Thiên Hành tông am hiểu trận pháp, bán các loại phù triện. Những môn phái như vậy mở cửa hàng mới thực sự là để kiếm tiền, những môn phái có sở trường như vậy đương nhiên cũng có tài lực hùng hậu. Có rất nhiều môn phái cũng trực tiếp buôn bán với họ.”
Ngưu Hữu Đạo cũng từng đọc được về các môn phái này trong “Thượng Thanh thập di lục”, giờ nghe đến rất hào hứng. Hắn ta tới đây vốn là để mở mang tầm mắt mà, bèn cười nói: “Đi, tới các môn phái này xem xem.”
Đương nhiên đám người Hắc Mẫu Đơn dẫn đường. Thực ra, không cần dẫn, cũng rất dễ tìm đường.
Theo như Hắc Mẫu Đơn nói, những môn phái này chuyên kinh doanh buôn bán, diện tích quy mô cửa hàng đều rất lớn, đứng trong thành nhìn xung quanh là thấy rồi.
Đầu tiên nhóm người đi tới cửa hàng của Thiên Hành tông. Không khí nơi này khá đặc biệt, xếp rất nhiều linh vị người chết, thực ra đây không

phải linh bài, mà là bùa chú bằng gỗ, giống như hàng mẫu, trên đó ghi rõ giới vị, nếu khách hàng cần thì sẽ lấy đồ thật bán.
Đủ thứ bùa chú rực rỡ muôn màu khiến cho Ngưu Hữu Đạo lần đầu nhìn thấy phải xuýt xoa.

Chương 185: Chân Dung

Chương 185: Chân Dung
Điểm then chốt của phù triện là cách tồn trữ và phóng thích năng lượng bên trong phù, sẽ dẫn đến các tác dụng hiệu quả khác nhau. Có rất nhiều tu sĩ biết cách luyện chế, nhưng dùng pháp lực bản thân để chế tác phù triện là một việc cực kỳ hao tổn tu vi, phải truyền pháp nguyên bản mệnh vào đó mới được.
Ví dụ như truyền pháp bùa hộ mệnh trong cơ thể Ngưu Hữu Đạo vậy, chính là một loại phù mà Đông Quách Hạo Nhiên đã dốc cả pháp nguyên bản mệnh ra để chế tạo.
Trong tình huống bình thường, sẽ không ai dốc pháp nguyên bản mệnh mà mình đã khổ tu ra để làm cái này.
Theo “Thượng Thanh thập di lục”, Thiên Hành tông đã đột phá then chốt này, nắm giữ phương pháp tập trung linh khí bên ngoài cơ thể thành năng lượng, tận dụng tối đa, bố trí trên vật dẫn đặc chế, chế thành phù triện bán ra.
Ví dụ như ngựa phi cả ngày, do hạn chế về thể lực nên dọc đường phải nghỉ ngơi hồi phục, mà phù triện của Thiên Hành tông, theo một mặt nào đó, có thể gia trì cho ngựa chạy cả ngày liên tục. Có điều, khi tiêu hao hết năng lượng ngựa sẽ ngã, không phải tình hình đặc biệt, sẽ không ai dùng loại phù triện này.
Còn có phù triện trừ tà, nếu dùng nó trong nhà có thể sinh ra sóng pháp lực khiến cho yêu ma quỷ quái muốn tiếp cận tưởng lầm có tu sĩ trong nhà mà không dám xâm phạm.
Còn có phù triện chứa năng lượng có thể giết người, cũng có định thân phù có thể giam người ta lại.
Có điều, những phù triện này đều chỉ dùng được một lần, giá không hề rẻ, dùng nó chẳng khác nào đốt tiền, người bình thường không dám

dùng. Chỉ có tu sĩ mới dùng được. Mà phù là chết, người là sống, dùng nó cũng có nguy cơ nhất định.
Vì lẽ đó, Ngưu Hữu Đạo cũng chỉ đi vào xem ngắm một hồi, chứ không có ý định mua, tiền trên người hắn ta cũng không mua được cái gì.
Rời nhà này, nhóm người lại đến Khí Vân Tông. Nơi này bán các loại vũ khí, cũng nhận đơn đặt hàng chế tạo vũ khí riêng.
Mọi người đến Khí Vân tông mua vũ khí đương nhiên khong chỉ vì người ta luyện chế ra hàng đẹp, mà then chốt là người ta có bí pháp luyện chế độc môn.
Đao kiếm bình thường chém giết một hồi cũng dễ mẻ sứt, huống chi là tu sĩ có sức mạnh hung hãn, dùng đao kiếm bình thường thực sự rất dễ gãy, đao kiếm của Khí Vân tông sản xuất đương nhiên có thể giải quyết vấn đề này ở một mức độ nào đó, đương nhiên, giá càng cao thì đồ càng tốt.
Đi dạo trong cửa hàng một vòng, Ngưu Hữu Đạo cân nhắc mua cho Viên Cương một thanh chủy thủ. Giới đao của Viên Phương cũng cần đổi, nhưng đồ của Khí Vân tông không rẻ, cái nào cũng gọi là bảo đao, bảo kiếm, tạm thời tiền không đủ, chỉ có thể đi dạo xem ngắm tí thôi.
Nhóm người rời Khí Vân tông, chậm rãi đi ngoài đường.
Trên đường cái, một người đứng giữa giao lộ nhìn xung quanh, dường như đang tìm cái gì đó, lơ đãng nhìn qua Hắc Mẫu Đơn thì ngẩn ra, vội chăm chú quay lại nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo.
Khi đoàn người Ngưu Hữu Đạo đi qua, y lặng lẽ trà trộn vào trong đoàn người đi đường, không xa không gần đi theo sau.
Không bao lâu sau, thấy đoàn người Ngưu Hữu Đạo tiến vào cửa hàng của Linh Tông, y không vào cùng mà chờ ở chếch chếch bên đường đối diện.
Trong cửa hàng của Linh Tông, Ngưu Hữu Đạo cũng chỉ đi dạo quanh một chút, tạm thời hắn ta không cần dùng đến linh nguyên đan để tu luyện. Viên Phương cần, nhưng hiện giờ hai người không có nhiều tiền, mua ít thì ngại, cũng khiến cho mấy người Hắc Mẫu Đơn nghi ngờ, chỉ bỏ ra một ngàn tệ mua chút thuốc trị thương.
Nhóm người đi ra, người kia vẫn chờ bên đường, lại hòa vào đoàn người đi đường bám theo sau.

Cửa hàng của Vạn Thú môn xem như khá đáng xem, các loại chim thú đã bị thuần phục được nhốt trong lồng ngoan ngoãn để người ta xem xét. Tất cả đều đã được thuần dưỡng, chỉ cần mua, Vạn Thú môn sẽ dạy ngươi cách điều khiển chúng.
Tác dụng của các loài chim thú khác nhau, giá tiền cũng khác nhau, kim sí để đưa tin rẻ nhất, cũng được bán nhiều nhất.
Giá đắt nhất là các loại chim cỡ lớn được nhốt riêng trong từng chuồng như phòng lao, có vài loại đứng trên mặt đất cao đến cả trượng.
Chúng đều là vật cưỡi phi hành, người có thể cưỡi nhưng người bình thường không dễ điều khiển. Loài chim này lớn nên phi hành cũng có thể chở được trọng lượng lớn, tu sĩ điều động chỉ cần thi pháp ngự khí phối hợp sẽ rất thích hợp, là thứ tốt để bôn ba đường dài.
Hiện giờ rất hiếm khi thấy loài chim lớn thế này ngoài thiên nhiên, không phải bị bắt thì là bị săn giết, mà gây giống chúng cũng rất khó, không phải ấp trứng nở ra chim đơn giản như gà con. Mà Vạn Thú môn lại giỏi gây giống, đây là nguyên nhân trong cửa hàng của Vạn Thú môn có bán thứ này.
Loài chim này làm thú cưỡi thì cực tốt, nhưng giá tiền cũng đắt kinh khủng, con hơi lớn một tí đã đến hơn mười triệu kim tệ, không phải ai cũng dùng được.
“Ba năm không bán, bán một lần ăn cả ba năm!” Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm giá tiền, chẹp miệng chèm chẹp.
Mọi người cũng chỉ có thể xem ngắm mở mang tầm mắt một chút.
Rời khỏi cửa hàng của Vạn Thú môn, nhóm người đi dạo loanh quanh trong thành một chút, chơi chán rồi mới quay về khách sạn Yêu Nguyệt.
Bên ngoài khách sạn, một vài người vừa ước ao vừa ghen tị nhìn nhìn chỉ trỏ theo bóng lưng Hắc Mẫu Đơn đi vào trong khách sạn, thì thà thì thầm.
Người vẫn đi theo kia lúc này mới hiện thân lộ diện, hỏi hỏi vài người xung quanh hỏi: “Các ngươi ở đây thì thầm cái gì?”
“Ơ! Hoàng gia!” Mấy người quay đầu nhìn lại, thấy là đệ tử Lưu Tiên tông liền vội vàng khách khí chào hỏi.
Người đó là Hoàng Ân Quý, là một trong các đệ tử của phái Lưu Tiên tông lưu trú ở cửa hàng ở đây, nhìn vào chỉ giống một tiểu nhị của cửa

hàng, nhưng với các tán tu này, đây không phải người bọn họ có thể chọc vào được.
Hoàng Ân Quý hất cằm hướng vào trong khách sạn: “Các ngươi chỉ trỏ cái gì đấy?”
Mọi người lắc đầu thở dài nói: “Hoàng gia không biết, Hắc Mẫu Đơn kia chính là người phụ nữ da đen vẫn đi qua đi lại trong thành đó, Hoàng gia có biết không?”
Hoàng Ân Quý đáp: “Ừ, biết, làm sao?”
Người kia thở dài: “Đi dắt quan hệ đó, chắc ngài cũng biết, phỏng chừng không bao lâu nữa nàng ta sẽ khai tông lập phái, cũng không biết nữ nhân này dùng biện pháp gì, có điều, có thể hình dung được, nữ nhân mà, cởi quần một cái chúng ta có thiên ngôn vạn ngữ cũng không lại được.”
Hoàng Ân Quý cười ha ha, nghe lời nói của đối phương có vẻ đầy ghen tị. Nhưng y không quan tâm, cười nói: “Đây là chuyện tốt mà, ngươi ghen tị hả? Đúng rồi, dắt quan hệ với ai? Có cao nhân môn phái nào đồng ý làm người bảo đảm dẫn tiến?”
Người kia lắc đầu: “Chính chủ nhìn rất trẻ, không biết thuộc môn phái nào, phỏng chừng trong danh sách đăng ký của chưởng quỹ kia có tên đấy. Nhưng khách sạn Yêu Nguyệt sẽ không tiết lộ bất kỳ tin tức gì của khách hàng, cũng sẽ không nói cho chúng ta biết.”
“A, không nói linh tinh với các ngươi nữa. Các ngươi cứ ngồi đó mà ước ao đi thôi.” Hoàng Ân Quý cười hớn hở vỗ vỗ vai gã, liếc nhìn khách sạn, xoay người đi.
Người kia ho: “Hoàng gia, nếu không, ngài giúp ta nói một tiếng với Lưu Tiên Tông được chứ?”
Hoàng Ân Quý quay lưng lại, khoát tay: “Ta không quyết được, các ngươi cứ ở đây chờ cơ hội đi!”
Dù vậy, mấy người kia vẫn nịnh bợ: “Hoàng gia đi thong thả.”
Trước cửa hàng của Lưu Tiên Tông có thể giăng lưới bắt chim, vốn nơi này cũng không phải cửa hàng mở ra để bán hàng.
Hoàng Ân Quý bước vào trong cửa hàng, đi thẳng đến quầy, gọi chưởng quỹ ngồi xếp bằng sau quầy: “Sư thúc, cho ta xem lại chân dung một chút.”

Chưởng quỹ mở mắt ra hỏi: “Chân dung gì?”
“Không phải sư thúc bảo mấy người bọn ta đứng đầu đường quan sát để tìm người đó sao. Ảnh họa do Tống gia gửi đến đó, Ngưu Hữu Đạo ấy, vừa nãy ta có thấy ai giống hắn ta lắm.”
“Thật sao?” Chưởng quỹ đứng bật dậy, rút một cuộn giấy ra vứt lên quầy, ra hiệu cho y mau nhìn xem.

Chương 186: Vẽ Tranh

Chương 186: Vẽ Tranh
“Không dám chắc chắn, nên phải xem lại ảnh họa một chút.” Hoàng Ân Quý miệng đáp tay mở giấy ra nhìn, trên đó là bức chân dung của một người, rất giống Ngưu Hữu Đạo, không biết làm sao Tống gia vẽ ra được. Y nhìn trái nhìn phải một lúc rồi nhận xét: “Giống! Có tới chín phần giống, đặc biệt là phong cách buộc tóc dài sau lưng, thực sự rất có khả năng.”
Khi còn ở Thượng Thanh tông, Thượng Thanh tông còn quản đầu tóc của Ngưu Hữu Đạo, rời khỏi đó rồi, từ trong xương hắn ta là kẻ sạch sẽ, chỉ cần có thể, sẽ không bỏ thói quen gội đầu hàng ngày. Mỗi lần tháo búi tóc, gội sạch, lại búi lại, ngại phiền, hắn ta bèn lựa chọn phong cách tóc buộc đuôi ngựa.
Nếu không phải vì ngại quái dị quá, hắn ta còn muốn cắt phéng đi đỡ phiền phức.
“Ngươi xác nhận sao?” Chưởng quỹ tỉnh táo tinh thần lại. Muốn không lên tinh thần cũng khó.
Ngưu Hữu Đạo đã giết mấy đệ tử Lưu Tiên tông, vốn đã kết cừu hận với Lưu Tiên tông, đặc biệt là sau cái chết của nhi tử quản gia Tống gia Lưu Tử Ngư, Lưu Tiên tông không thể bảo vệ tốt Lưu Tử Nghư, cũng thẹn với sự chăm sóc lâu dài của Lưu Lộc. Mà lần này có người nói là có người nhà họ Tống giăng lưới rồi, nếu mình có thể đắc thủ, tất nhiên sẽ là một công lao cực kỳ lớn, bất kể là sư môn hay Tống gia, khẳng định đều sẽ không bạc đãi.
Ở Trích Tinh thành căn bản không có hy vọng có thể phát hiện ra tung tích của Ngưu Hữu Đạo, chỉ vì đây là nhiệm vụ của sư môn, phải chấp hành nên ở lại thôi, không ngờ lại có niềm vui bất ngờ.

Hoàng Ân Quý cười khổ: “Dù sao chân dung cũng có thể sai, sư thúc để ta xác nhận đã, ta cũng không dám đảm bảo!”
Chưởng quỹ hơi cuống lên: “Vậy ngươi chạy về làm gì? Còn không theo dõi cho chặt vào? Vạn nhất người ta chạy mất thì phải làm sao? Ngươi không muốn công lao này sao?”
Hoàng Ân Quý nói: “Sư thúc chớ vội, người vào ở trong khách sạn Yêu Nguyệt, xem tình hình tạm thời người ta không thể đi nhanh như vậy, nên ta mới quay về xem lại chân dung xác nhận lại.”
“Khách sạn Yêu Nguyệt?” Chưởng quỹ sờ sờ chòm râu ở cằm, hơi nghi ngờ nói: “Đúng là người ở trong khách sạn Yêu Nguyệt khá phiền phức thật, không tiện động thủ.”
Trầm ngâm một lát, có vẻ đã có quyết định, chưởng quầy gõ lên quầy một cái: “Đi, ngươi gọi người tới khách sạn Yêu Nguyệt trước đi, cần phải xác định rõ ràng thân phận đối phương. Nhớ kỹ, không được đánh rắn động cỏ.”
“Rõ.” Hoàng Ân Quý gật gật đầu, xoay người nhanh chóng rời đi.
Y tới một giao lộ khác trong thành, gọi một sư đệ đồng môn khác đang đứng canh ở đó tới, báo tình hình xong, cả hai cùng tiến thẳng đến khách sạn Yêu Nguyệt.
Vào khách sạn, thả mười viên kim tệ xuống quầy, Hoàng Bình Ân cười híp mắt nói: “Chưởng quỹ, cần phòng.”
Thường thường, người trong thành này tuy không quen nhưng đại để cũng có biết, thấy là đệ tử Lưu Tiên tông, chưởng quỹ cảnh cáo: “Vào ở thì được, nhưng không được gây sự. Bằng không, các ngươi cũng biết hậu quả rồi đấy.”
Lão không biết đối phương muốn làm gì, mà đệ tử Lưu Tiên tông có thể ở lại trong cửa hàng của mình trong thành, chạy tới khách sạn ở có hơi bất thường.
Hoàng Ân Bình cợt nhả: “Chưởng quỹ, ngài nói giỡn, chúng ta nào dám gây sự ở đây. Bên kia chúng ta có khách mời, chỉ muốn thu xếp ở nơi này thôi, không có ý gì khác.”
“Tốt nhất là như thế.” Chưởng quỹ hừ lạnh một tiếng, đăng ký xong, ném ra một thẻ bài.
Hai người khách khí chắp tay cám ơn, rồi được tiểu nhị đưa tới phòng.

Trong phòng khách, Hắc Mẫu Đơn không biết Ngưu Hữu Đạo đang làm gì. Nói chung, hắn ta bảo nàng chờ.
Viên Phương cũng không biết Ngưu Hữu Đạo muốn làm gì, chỉ thấy hắn ta đang cầm than củi gọt thành một cái côn gỗ nhỏ.
Hai người đều không biết hắn ta đang giở trò quỷ gì, hỏi hắn ta không nói, chỉ bảo chờ lát thì biết.
Gọt than xong, Ngưu Hữu Đạo lại tự sắp xếp trước cửa sổ một hồi, đặt một cái ghế ra, rồi quay sang ngoắc ngoắc Hắc Mẫu Đơn: “Lại đây, ngồi xuống!”
Hắc Mẫu Đơn không hiểu tại sao, chỉ nghe lời nghiêm chỉnh ngồi xuống trước cửa sổ.
Ngưu Hữu Đạo không hài lòng lắc đầu: “Đừng có ngồi nghiêm chỉnh như thế, nghiêng sang. Đóng rồi, cong chân lên. Tay kia thả trên bắp đùi, cánh tay kia gác lên ghế, tỳ vào quai hàm. Đừng có cứng nhắc như thế, tự nhiên một chút. Đúng rồi, tự nhiên chút nữa. Đúng đúng đúng, mỉm cười chút nữa… Được rồi! Cứ vậy đi, đừng nhúc nhích!” Dứt lời, hắn ta lại xoay người lúi húi bận bịu.
Hắc Mẫu Đơn ngồi đó bứt rứt khó chịu, dở khóc dở cười hỏi: “Đạo gia, ngài muốn làm gì?”
“Kiếm tiền!”
“Kiếm tiền?” Hắc Mẫu Đơn ngơ ngác: “Như vậy là có thể kiếm tiền sao?”
“Sau này ngươi sẽ rõ.” Ngưu Hữu Đạo lại nói câu này. Xưa giờ nói gì hắn ta vẫn giữ lại ba phần trống, rất ít khi nói hết.
Hắn ta quay sang chuyển ghế sang ngồi đối diện Hắc Mẫu Đơn, lại vẫy tay với Viên Phương: “Lại đây, ngồi xuống!”
“Ta cũng phải ngồi sao?” Viên Phương có vẻ sợ hãi.
“Bảo ngươi ngồi thì ngồi đi.”
Ngưu Hữu Đạo trả lời vậy, Viên Phương không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ ngồi xuống, rồi bắt chước bộ dáng của Hắc Mẫu Đơn bên đối diện, cũng cong cong chân, ôm quai hàm.
“…” Ngưu Hữu Đạo kinh động như gặp thiên nhân.
“Phụt. Ha ha….”

Đối diện với một ông lão ngồi như vậy, Hắc Mẫu Đơn không nhịn được mà phì cười, cuối cùng không nhịn nổi mà bỏ hết tư thế cười như một cành hoa run rẩy, nghiêng nghiêng ngửa ngửa, ôm bụng cười nói: "Không xong rồi, thực sự ta không nhịn được. Cười chết ta rồi. Ha ha…"
Ngưu Hữu Đạo không nói gì, đẩy Viên Phương một cái: "Ai bảo ngươi ngồi như thế? Ngồi lại, cúi đầu, cong người!"
Sắp xếp tư thế ngồi cho Viên Phương xong, gác một tấm ván gỗ sau lưng Viên Phương bảo gã vòng hai tay qua bả vai ra đằng sau nắm lấy tám ván gỗ.
"Ngồi lại như vừa nãy đi!" Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ Hắc Mẫu Đơn đang ôm bụng cười.
Hắc Mẫu Đơn bình tĩnh lại, ngồi lại như lúc đầu.
Ngưu Hữu Đạo cầm bút than, đứng sau lưng Viên Phương, nhìn chằm chằm Hắc Mẫu Đơn một lúc áng chừng, đặt bút than xuống giấy, bắt đầu loạt soạt phác thảo.
Đừng nói tới vẽ người sống, vẽ di ảnh cho người chết hắn ta cũng từng vẽ rồi.
Kiếp trước, khi hắn ta còn nhỏ, khoa học kỹ thuật còn chưa phát triển, di ảnh của người chết đều được vẽ thủ công trên bản sứ.
Thực sự là cầm kỳ thi họa cái gì hắn ta cũng chơi được.
Nghe tiếng loạt soạt sau lưng, Viên Phương quay lại muốn xem cho rõ.
Cạch! Ngưu Hữu Đạo gõ gõ lên tấm ván gỗ: "Ngồi xuống, chớ lộn xộn!"
Viên Phương thành thật khom người ngồi đó không nhúc nhích, chỉ có con ngươi nhìn tới nhìn lui.
Thi thoảng Ngưu Hữu Đạo lại giơ bút ngang trước mặt căn tỷ lệ xa gần của Hắc Mẫu Đơn, nắm được rồi lại tiếp tục vẽ.
Không bao lâu sau, Hắc Mẫu Đơn dựa cằm yên nhiên mỉm cười đã được họa trên giấy rất sống động, dần dần hiện ra toàn cảnh.
Hắc Mẫu Đơn chớp chớp mắt, cũng khá tò mò không biết Ngưu Hữu Đạo đang làm gì, lẽ nào hắn ta đang vẽ chân dung của mình sao? Không thấy hắn ta dùng bút mực gì, chẳng lẽ dùng than cũng có thể vẽ sao?
Mãi đến khi gần vẽ xong, Ngưu Hữu Đạo mới nhấc tờ giấy lên khỏi lưng Viên PHương, một tay giữ lấy, dặn dò Viên Phương: "Đi, gọi tiểu nhị

khách sạn đem một vò rượu tới.”
Viên Phương vận động cái eo đau căng cứng, khi đi ngang qua người Ngưu Hữu Đạo không nhịn được muốn xem thử xem hắn ta đang loạt soạt cái gì.
Không xem thì thôi, vừa xem hai mắt suýt lồi ra, há hốc miệng, chỉ chỉ bản vẽ, lại chỉ chỉ Hắc Mẫu Đơn: “Đạo gia, cái này…cái này…”
Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt hỏi: “Giống hay không giống?”
“Có có có!” Viên Phương giật đầu liên tục như một kẻ ngốc, ánh mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo càng sùng bái hơn, quả thực là sáng rực rỡ. Dường như gã đã hiểu vì sao Viên Cương cứ khăng khăng đi theo vị này, thì ra vị Đạo gia này thực sự rất lợi hại.
Vẽ chân dung mình thật. Hắc Mẫu Đơn ngồi đó ngứa ngáy trong lòng rất muốn đi tới xem một chút.
“Có nghe thấy ta bảo ngươi làm gì không?” Ngưu Hữu Đạo quay sang hỏi.
“Ồ!” Viên Phương vội bước nhanh đi.
“Nhớ kỹ, không cần ngươi mang lên, để tiểu nhị tự mình đưa lên, hiểu chưa?” Ngưu Hữu Đạo quay lưng lại dặn dò.
“Vâng, rõ rồi.” Viên Phương mở cửa rời đi.
Không bao lâu sau, gã quay lại, chuyển lời: “Tiểu nhị báo sẽ đưa tới ngay.”

Chương 187: Lấy Công Chuộc Tội

Chương 187: Lấy Công Chuộc Tội
Viên Phương lại gần nhìn Ngưu Hữu Đạo hoàn thiện bức vẽ, thi thoảng lại lắc đầu, thi thoảng lại chẹp miệng thán phục.
Hắc Mẫu Đơn càng ngồi càng ngứa ngáy trong lòng, đôi mắt sáng lấp lánh có vài phần mất kiên nhẫn.
Cộc cộc. Có tiếng gõ cửa, rồi tiếng hỏe kế vang lên: “Khách quan, rượu của ngài tới rồi đây.”
Ngưu Hữu Đạo gọi: “Vào đi!”
Tiểu nhị mở cửa đi vào, không biết trong phòng đang làm gì, chỉ đặt rượu sang một bên: “Khách quan, rượu của ngài ở đây.” Dứt lời gã muốn quay ra.
Ngưu Hữu Đạo lại nói: “Chờ đã, sắp vẽ xong rồi, đem đi bồi cứng cho ta.”
Vẽ sao? Tiểu nhị thưa vâng, đi sang xem thử xem rốt cuộc Ngưu Hữu Đạo đang vẽ cái gì.
Phản ứng của gã cũng giống với Viên Phương, hai mắt mở lớn, trợn mắt há mồm, nhìn Hắc Mẫu Đơn đối diện, lại nhìn người trên giấy sống động như thật, kinh ngạc hết sức, lại nhìn sang Ngưu Hữu Đạo đang chăm chú…
Ngưu Hữu Đạo dừng vẽ, lại viết lời đề trong góc tranh.
Tằng kinh thương hải nan vi thủy,
Trừ khước vu sơn bất thị vân.
Thủ thứ hoa tùng lại hồi cố,
Bán duyên tu đạo bán duyên quân.
(Từng qua biển lớn không kể nước,
Chưa đến Vu Sơn chẳng biết mây.
Lần lữa khóm hoa lười để ý,

Nửa duyên tu đạo, nửa nàng đây!)
Cuối xuân năm Vũ Lịch thứ năm mươi ba, tặng Hắc Mẫu Đơn!
“Ha ha, được rồi!” Ngưu Hữu Đạo đưa than giấy cho Viên Phương, ngoắc ngoắc gọi Hắc Mẫu Đơn: “Tới xem xem có giống không.”
Hắc Mẫu Đơn đã không nhịn được nữa rồi, chỉ chờ câu này, lập tức hào hứng chạy tới, không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền giật mình, hai tay che miệng ngẩn ra mà ngắm. Nàng chưa từng thấy bức tranh nào sống động giống thật đến thế. Nếu không phải đang tận mắt nhìn thấy, thực sự nàng không thể tưởng tượng được thứ này được vẽ ra từ than chì.
Trên bức họa, cửa sổ mở rộng, trời cao mây trắng, một chậu lục thực trên bệ cửa sổ, nữ nhân thướt tha dựa vào ghế chống hàm yên tĩnh cười ôn nhu, ngay cả ánh mắt cũng vẽ rất giống, còn giống hơn cả trong gương đồng.
Hắc Mẫu Đơn chậm rãi buông tay xuống, ngơ ngác hỏi: “Đây là ta sao? Cho ta sao…” Ánh mắt rời từ hình vẽ xuống bài thơ từ bên dưới “tặng Hắc Mẫu Đơn”!
Ngưu Hữu Đạo rung rung tấm họa, đưa cho tiểu nhị bên cạnh: “Đi, bồi cứng rồi đem lại đây cho ta, đừng làm hỏng!”
“Được được được, nhất định sẽ cẩn thận!” Tiểu nhị cẩn thận từng li từng tí cầm bức tranh trong tay, chỉ lo sợ sẽ làm hỏng mất, cúi đầu khom lưng lùi lại đằng sau, ánh mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo tràn đầy thán phục.
Hắc Mẫu Đơn vẫn còn lưu luyến nhìn theo tiểu nhị cầm bức họa kia rời đi. Nàng còn chưa ngắm đủ mà, còn chưa nhìn kỹ mà, bức họa đã bị lấy đi rồi.
Bút than khó dùng, đen hết cả tay, Ngưu Hữu Đạo vào trong rửa sạch, đi ra ngoài, thấy nàng vẫn đang ngẩn ngơ, cười ha ha:”Xem ra ngươi rất thích bức tranh này.”
Chính hắn cũng đoán là nàng sẽ thích mà, giờ thấy phản ứng của nàng như vậy càng yên tâm hơn.
Ánh mắt Hắc Mẫu Đơn nhìn hắn trở nên cực kỳ ôn nhu, hỏi lại: “Đạo gia, cho ta thật sao?”
“Vẽ ngươi, không đưa ngươi thì đưa ai? Đưa cho lão Hùng hay tự ta giữ lại đây?”

Hắc Mẫu Đơn không nói gì, đi tới mở niêm phong hũ rượu tiểu nhị đưa tới, rót ra chén, nâng hai tay mời hắn ta.
Ngưu Hữu Đạo cầm chén uống, rất nghiêm túc hỏi: “Nếu bức họa này không phải là tặng cho ngươi mà là bán cho ngươi, mười vạn kim tệ, ngươi có mua không?”
Hắc Mẫu Đơn sửng sốt, gật gật đầu, lại lắc lắc đầu: “Mười vạn kim tệ ta cũng không có tiền mua. Nếu trong tay dư dả, nhất định sẽ mua.”
Viên Phương bĩu môi, cảm thấy Hắc Mẫu Đơn đang nịnh hót. Bức tranh đẹp đẽ quý giá thật đấy nhưng có ai sẽ bỏ ra mười vạn kim tệ mua nó chứ? Có mà hỏng đầu rồi. Mười viên kim tệ có lẽ gã còn suy tính một chút, chứ mười vạn thì không thể!
Dường như đã hiểu lúc nãy Ngưu Hữu Đạo nói kiếm tiền là có ý gì, nghi hoặc hỏi: “Đạo gia, người muốn vẽ tranh kiếm tiền sao?”
“Vẽ tranh kiếm tiền?” Ngưu Hữu Đạo buồn cười.
Nếu vẽ có thể đổi ý của Hầu Tử và Lão Hùng, nếu vẽ có thể khiến cho Tống gia xóa bỏ cừu hận, nếu vẽ có thể giải quyết tất cả phiền phức, hắn ta cũng không ngại.
Nhưng vật này chỉ có thể để cho người ta hào hứng tò mò một lúc mà thôi. Đồ để ngắm vẫn cứ là đồ để ngắm, đối mặt với lợi ích, một bức họa chưa chắc đã đủ mê hoặc bằng một bát cơm, chỉ lắc đầu cười đáp: “Ta không bán nghệ đâu!”
Tiểu nhị khách sạn vừa ra khỏi vửa, bước nhanh ra đại sảnh khách sạn, chạy thẳng vào trong quầy: “Chưởng quỹ, ngài xem một chút.”
“Cái gì?” Chưởng quỹ nghi hoặc nhìn bức tranh, tới khi nhìn rõ bên trong cũng sửng sốt hỏi: “Đây là Hắc Mẫu Đơn sao?”
Vừa nhìn đã nhận ra vẽ ai, căn bản là vì vẽ quá giống thật, hoàn toàn không giống tranh thủy mặc thể hiên ý cảnh mông lung.
“Không sai.” Tiểu nhị gật gật đầu.
Chưởng quỹ cầm bức họa lên, hai mắt sáng ngời, tỉ mỉ ngắm kỹ, tấm tắc khen hỏi: “Phương pháp vẽ gì đây? Từ đâu thế?”
“Là bức tranh vị khách trong phòng chữ Ất vẽ tặng Hắc Mẫu Đơn. Khi ta vào đưa rượu đã tận mắt nhìn thấy, người ta cầm than củi làm bút, loạt soạt vẽ trên giấy…” Gã tiểu nhị tả lại tỉ mỉ những gì mình đã thấy, nói rõ

là vị khách kia bảo mình đem tranh đi bồi cứng. Gã hỏi thử: “Có nên đưa thứ này cho người đằng sau xem không?”
Hai mắt chưởng quỹ lấp lóe, cẩn thận cuốn bức vẽ lên: “Chuyện này không cần vội. Ngươi trông coi ở đây, ta đi gặp tổng quản.”
“Được!” Tiểu nhị gật đầu.
Chưởng quỹ cầm bức họa tức tốc rời khỏi quầy hàng bước nhanh tới pháo đài đằng sau khách sạn.
Trong lâm viên, Hoàng Ân Bình cùng sư đệ Thôi Viễn cẩn thận quan sát tứ phía tìm kiếm mục tiêu.
Ở quầy có sổ ghi số phòng, nhưng hai người không dám hỏi. Hỏi người ta cũng không nói, chỉ có thể chậm rãi tìm kiếm.
Tìm thật lâu vẫn không có manh mối gì, hai người cũng không thể đi gõ cửa từng phòng. Nếu làm vậy, chỉ sợ sẽ bị khách sạn Yêu Nguyệt chú ý tới.
Mục tiêu sẽ phải đi ra ngoài, hai người đang muốn đến cửa khách sạn ôm cây đợi thỏ. Đột nhiên Thôi Viễn huých vào cánh tay Hoàng Ân Bình.
Hoàng Ân Bình nhìn theo hướng gã chỉ, qua bình phong bằng gỗ, họ thấy Lôi Tông Khang đi ra từ một gian phòng trên lầu đối diện, lại mở cửa tiến vào một gian phòng sát vách.
“Đi, đi tìm đi.” Hoàng Ân Bình ghi nhớ gian phòng, thấp giọng thì thầm.
Thôi Viễn kéo lại: “Sư huynh, tìm đến cửa như thế không ổn đâu. Không phải sư thúc không cho đánh rắn động cỏ sao?”
Hoàng Ân Bình nhìn chằm chằm gian phòng kia: “Nếu bọn họ ôm đùi người kia, sẽ không đến mức không biết cả phép lịch sự tối thiểu, không gõ cửa đã vào. Chắc chính chủ không có trong phòng. Vừa vặn đi tìm gã xác nhận chút tin tức.”
Thôi Viễn gật gật đầu chấp nhận cách giải thích này.
Hai người ra khỏi lâm viên, lên lầu đối diện, chú ý bốn phía, tới gần cánh cửa phòng mà Lôi Tông Khang vừa biến mất kia.
Hai người chậm rãi tiếp cận, thừa dịp bốn phía không ai chú ý, Hoàng Ân Bình đột nhiên mở cửa lách vào. Thôi Viễn cũng đi vào theo rồi vội vàng đóng cửa lại.

Trong phòng, Lôi Tông Khang đang bối rối đứng trước cửa sổ, khá lo lắng về quyết định của Hắc Mẫu Đơn. Hôm nay, hành vi của vị Đạo gia kia khi đi dạo trong thành không giống người có kiến thức, cũng chẳng giống người có bối cảnh.

Tối qua thuê thêm ba gian phòng, gã cùng Đoạn Hổ, Ngô Tam Lưỡng ba người dư ra một người nên một mình gã ở một phòng, cô nam quả nữ ở chung phòng với Hắc Mẫu Đơn cũng không hợp. Vừa nãy gã sang phòng Đoạn Hổ và Ngô Tam Lưỡng nói chuyện này với ba người. Sau một buổi tiếp xúc, hai người kia cũng cảm thấy vị Đạo gia này không giống người có bối cảnh lớn, nhưng cả hai vẫn quyết định tin tưởng Hắc Mẫu Đơn. Mọi người đi cùng nhau bao năm rồi, hiểu rõ nhau, họ tin Hắc Mẫu Đơn sẽ không làm hại mình.

Vốn ý định ban đầu của Lôi Tông Khang là khuyên Ngô Tam Lưỡng và Đoạn Hổ cùng mình khuyên nhủ Hắc Mẫu Đơn, có một số việc, bây giờ hối hận vẫn còn kịp, chờ tới lúc hãm sâu rồi hối cũng muộn. Kết quả, thái độ của hai người này khiến cho gã khá thất vọng.

Mấy người ở cùng nhau nhiều năm rồi, không thể lúc nào chuyện gì cũng nhất trí hoàn toàn, bình thường mỗi khi có chuyện gì mỗi người có ý kiến khác nhau thì đều để số ít phục tùng số nhiều. Nếu thái độ của Ngô Tam Lưỡng và Đoạn Hổ đã như vậy, gã cũng không thể nói gì thêm.

Chương 188: Loại Bỏ Cấm Chế (1)

Chương 188: Loại Bỏ Cấm Chế (1)
Không phải gã không tin Hắc Mẫu Đơn, mà gã đang nghĩ, không biết mọi người quyết định như vậy có phải quá lỗ mãng rồi không.
Đột nhiên có tiếng mở cửa. Lôi Tông Khang còn tưởng là mấy người Đoạn Hổ, quay sang, thấy người, sửng sốt.
Không chờ gã mở miệng, Hoàng Ân Bình đã đưa tay suỵt lại, duy trì một khoảng cách nhất định với gã, thể hiện mình không có ác ý, cũng thì thầm thanh minh: “Lôi Tông Khang, chúng ta không dại đến mức làm xằng làm bậy ở khách sạn Yêu Nguyệt.”
Lôi Tông Khang cực kỳ nghi ngờ: “Hoàng gia và Thôi gia đột nhiên quang lâm, không biết có điều gì chỉ giáo?”
Hoàng Ân Bình đáp: “Không có gì, chỉ là có vài chuyện muốn hỏi ngươi một chút thôi.”
Tuy đối phương đã bày ra thái độ không có gì ác ý, nhưng Lôi Tông Khang vẫn không dám tới gần, nghi ngờ nói:”Hoàng gia cứ nói, đừng ngại.”
“Nghe nói các ngươi đã tìm được người đề cử đảm bảo?”
Lôi Tông Khang cười gượng: “Việc này có chút hiểu lầm. Không phải như bên ngoài thấy đâu, hắn ta vẫn chưa đồng ý đề cử hay đảm bảo gì.”
“Người kia tên gì?”
Lôi Tông Khang không biết vì sao Hoàng Ân Bình quan tâm tới điều này, nhưng nói ra chắc cũng không sao, bèn đáp: “Hiên Viên Đạo!”
“Hiên Viên Đạo… Đạo…” Hoàng Ân Bình lẩm bẩm, cùng Thôi Viễn nhìn nhau, ánh mắt có vẻ thâm ý, lại tiếp tục hỏi: “Có biết hắn ta đến từ môn phái nào không?”
Lôi Tông Khang lắc đầu: “Không biết! Hoàng gia, không phải ta gạt ngài, nhưng hắn ta không tiết lộ tí thông tin gì về lai lịch của mình.

Chúng ta cũng không biết rõ.”
Lại cùng Thôi Viễn nhìn nhau một cái, Hoàng Ân Bình chậm rãi đi tới ngồi xuống cái ghế bên cạnh, chậm rãi thở dài: “Ta thấy mấy người các ngươi sống lâu quá phát chán rồi. Lại dám đối nghịch với Lưu Tiên tông chúng ta.”
Lôi Tông Khang kinh ngạc: “Hoàng gia, sao lại nói lời ấy? Có khi nào chúng ta dám không cung kính với Lưu Tiên tông các ngài? Chúng ta chưa từng đối nghịch mà.”
“Ngươi thực sự không biết lai lịch của người kia hay giả vờ không biết?”
Lôi Tông Khang cảm giác lời nói của đối phương có thâm ý, bèn đáp: “Thực sự không biết. Hoàng gia có gì chỉ giáo sao?”
“Người này không phải là Hiên Viên Đạo gì hết. Hiên Viên Đạo là tên giả, tên thật hắn ta là Ngưu Hữu Đạo, thân phận thực sự là kẻ bị Thượng Thanh Tông nước Yến từ bỏ, đã giết tôn tử của Đình Úy đại nhân nước Yến…” Hoàng Ân Bình kể hết mọi bất lợi của Ngưu Hữu Đạo ra, từ chuyện hắn ta giết Tống Diễn Thanh đến chuyện hắn ta giết đệ tử Lưu Tử Ngư của Lưu Tiên tông, lại tới chuyện giết Tống Long, vân vân. Nói xong, y hỏi ngược lại: “Các ngươi ở chung với hắn ta, không phải muốn đối nghịch với Lưu Tiên tông chúng ta thì là gì?”
Lôi Tông Khang nghe mà hãi hùng khiếp vía, chẳng trách gã cảm thấy Đạo gia kia có gì đó không bình thường. Nếu Hoàng gia nói là thật, thì coi như mình đối nghịch với Lưu Tiên tông thật rồi. Mà bọn họ làm sao chọc vào Lưu Tiên tông được. Gã vội hỏi: “Việc này thực sự chúng ta không biết. Thực ra chúng ta và hắn ta không có bất kỳ quan hệ gì…”
Gã cường điệu kể lại chuyện đồng ý đi theo, cuối cùng khẳng định: “Hoàng gia yên tâm, ta sẽ lập tức nói chuyện với mấy người Hắc Mẫu Đơn, lập tức thoát ly quan hệ với hắn ta. Chúng ta tuyệt đối không dám đối nghịch với Lưu Tiên tông!”
Hoàng Ân Bình cười lạnh: “Cuốn vào chuyện này? Do các ngươi nói vào thì vào, nói lùi là lùi hả? Thực đúng là khi tuyệt vọng cái gì cũng chấp nhận thử. Các ngươi không thử nghĩ một chút xem, chuyện sứ thần nước Yến lớn bằng nào, nước Yến có thể buông tha cho hắn sao? Ngay cả Dung Bình Quận vương Thương Triều Tông cũng phải tìm cách đuổi

hắn ta đi, các ngươi thì giỏi rồi, còn dám chạy tới tập hợp quanh hắn ta, không sợ chết thật à?”
Lôi Tông Khang toát mồ hôi lạnh: “Hoàng gia…”
Hoàng Ân Bình giơ tay chặn lại: “Ta đã tìm đến tận cửa đây, nếu có thể ngồi xuống cùng ngươi bàn luận việc này sẽ không liên lụy. Ngươi và ta không thù không oán, huống hồ ngươi cũng chỉ mới quen người ta, vẫn chưa làm gì, ta cũng không nhất thiết phải làm khó ngươi. Nhưng việc này không thể chỉ dừng lại ở ngươi nói đi là xong.”
Lôi Tông Khang vội vàng tiến tới chắp tay: “Hoàng gia, mong ngài chỉ điểm sai lầm.”
Hoàng Ân Bình lạnh nhạt đáp: “Ngươi cũng biết quy định ở Trích Tinh thành rồi đấy. Hắn ta là khách mời ở khách sạn Yêu Nguyệt này, chúng ta không tiện làm loạn. Chúng ta cũng không muốn đánh rắn động cỏ khiến người ta chú ý đến, hiểu chưa?”
Lôi Tông Khang hơi sửng sốt, chợt tỉnh ngộ hiểu rõ. Đây là họ đang muốn mình hỗ trợ theo dõi, nên mới gật đầu đồng ý: “Hoàng gia yên tâm, ta sẽ lập tức thông báo cho mấy người đồng bọn, ra sức vì Lưu Tiên tông, lấy công chuộc tội!”
Hoàng Ân Bình xua tay: “Hắc Mẫu Đơn sẽ không đồng ý chuyện này đâu. Cũng không biết hắn ta cho nàng ta ăn thứ thuốc mê gì nữa. Kẻ này rất xảo trá, chỉ cần xem hắn ta có thể trốn được uy hiếp của kẻ sát cũng biết rồi. Ta cũng không muốn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Việc này ngươi biết là được, tạm thời không nên để cho bọn Hắc Mẫu Đơn biết, càng nhiều người biết, càng dễ bị phát hiện. Ngươi yên tâm, không phải làm không công đâu, chuyện thành rồi ta sẽ dẫn tiến đảm bảo các ngươi với sư môn, còn có thể thành hay không phì phải xem vào vận may của ngươi.”
Lôi Tông Khang lặng lẽ gật đầu.
Gã cũng không quá hy vọng Hoàng Ân Bình sẽ dẫn tiến đảm bảo cho mình, có thì tốt, không thì cũng chẳng thể bắt ép được người ta, căn bản là gã cũng không coi trọng Ngưu Hữu Đạo, huống chi, dính dáng đến hắn ta còn có thể kéo họa sát thân đến cho mọi người.
Xem thái độ của mấy người Hắc Mẫu Đơn, gã cũng lo lắng đến hậu quả nếu báo cho mấy người đó. Không phải không có khả năng mấy người

Hắc Mẫu Đơn sẽ vẫn u mê không chịu tỉnh, vạn nhất họ tiết lộ cho Ngưu Hữu Đạo, sợ là Lưu Tiên tông sẽ không bỏ qua.
Bây giờ, xem ra, biện pháp ổn thỏa nhất vẫn là để cho mọi chuyện thành ván đã đóng thuyền rồi mới nói. Tuy khi ấy sẽ không dễ giải thích, nhưng mọi người cũng hiểu được là gã muốn tốt cho tất cả thôi. Gã đang làm vì mọi người, cùng lắm thì tức giận một chút là thôi.
Thấy gã đồng ý, Hoàng Ân Bình vui vẻ cười hỏi: “Vậy quyết định thế nhé.”
Lôi Tông Khang lại yên lặng gật gật đầu.
Thấy gã âm trầm, Hoàng Ân Bình bước tới trước mặt gã, nhấn mạnh từng chữ một: “Không phải chỉ có Lưu Tiên tông ta muốn thu thập hắn ta, còn có cả triều đình Đại Yến, ngươi tự cân nhắc xem các ngươi có thể ngăn sao? Ngưu Hữu Đạo chỉ là một con chó mất chủ, ăn bữa nay lo bữa mai, cũng chỉ có thể lừa gạt mấy tán tu các ngươi thôi. Đi theo hắn ta, hậu quả thế nào không cần ta nhiều lời. Ngươi tuyệt đối đừng có lừa ta!”
Lôi Tông Khang chắp tay thể hiện rõ thái độ: “Hoàng gia yên tâm, ta biết nên làm thế nào!”
“Được! Ta cũng không cần phải dạy ngươi làm thế nào để liên hệ với Lưu Tiên tông!” Hoàng Ân Bình vỗ vỗ vai gã rồi lập tức rời đi, không dám ở lại đây lâu, sợ có người nhìn thấy.
Trong phòng chỉ còn lại mình Lôi Tông Khang đang thở dài.
Đùng đùng đùng!
Tiếng va chạm nặng nề từ trong nhà truyền ra khiến cho mấy tên tùy tùng trong viện của Hải Như Nguyệt hơi sửng sốt.
Lập tức có người chạy đến đóng chặt cửa phòng lớn gắt gao nhìn chằm chằm cánh cửa.
Trong phòng, Viên Cương chỉ mặc quần lót, toàn thân để trần. Trên xà nhà có treo một sợi dây thừng lơ lửng, đầu kia buộc một cây gỗ. Ngụy Đa đẩy cây gỗ va chạm mạnh mẽ vào cơ thể Viên Cương.
Đáng lẽ không cần phải khó khăn như thế, nhưng người của phủ Thứ sử sợ bọn họ chạy trốn nên hạ cấm chế lên Ngụy Đa. Ngụy Đa không thể sử dụng tu vi, nếu không, chỉ cần một cây côn gỗ gã cũng có thể giúp Viên Cương luyện công, cần gì phải phiền toái như thế.
Cửa vừa mở ra, hai người trong phòng cũng dừng lại nhìn ra.

Hải Như Nguyệt đứng trong sân cũng nhìn rõ tình cảnh bên trong, khá hoảng hốt.
Viên Cương kia vốn cao lớn, cơ bắp cuồn cuộn nhìn cực kỳ khỏe mạnh, toàn thân như tạc bằng đá.
Vóc người này đủ để tạo nên xung kích thị giác không gì sánh được với một nữ nhân từng trải.

Chương 189: Loại Bỏ Cấm Chế (2)

Chương 189: Loại Bỏ Cấm Chế (2)
Hải Như Nguyệt chưa từng gặp nam nhân nào có vóc người như vậy. Khi thị sát quân doanh bà ta cũng có từng gặp vài vũ phu để trần cánh tay cường tráng, nhưng chỉ là cường tráng thôi, còn cảnh tượng trước mắt thì thực giật mình. Bà ta không thể ngờ được vóc người một người đàn ông có thể lớn như thế. Ở trần, cứng đối cứng với gậy gỗ, có thể hình dung được người đàn ông này khỏe cỡ nào.
Thấy Viên Cương trong phòng không mặc quần áo, ngại Hải Như Nguyệt là nữ nhi, hai người vừa mở cửa vội vàng đóng lại.
Đóng cửa lại cũng vô dụng. Có một vài thứ, chỉ cần một giây thôi cũng đủ để lại ấn tượng sâu sắc. Tư thái kia của Viên Cương đã khắc sâu trong đầu Hải Như Nguyệt.
Chậm rãi xoay người, Hải Như Nguyệt từ từ hít sâu một hơi, lại chậm chậm thở ra, muốn xua đi cái bóng trong đầu.
Bà đang bận việc ở ngoài quán Lưu Phương, nghĩ tới vị ở đây bèn tiện đường rẽ vào thăm một chút, không ngờ lại thấy màn này.
Lát sau, cửa phòng lớn lại mở ra, Viên Cương đã mặc xong quần áo đi ra ngoài cùng Ngụy Đa.
Tới trước mặt Hải Như Nguyệt, Viên Cương không hành lễ, chỉ lạnh lùng hỏi: “Rốt cuộc muốn giam chúng ta đến khi nào?”
Hải Như Nguyệt xoay người nhìn về phía hắn ta, mỉm cười nói: “Hắn ngươi phải biết đây không phải ý của ta… Đúng rồi, thuận tiện báo cho ngươi một tin tốt, bên Thương Triều Tông kia đánh không tệ, nếu vậy, không bao lâu nữa sẽ có thể chiếm toàn bộ quận Thanh Sơn!”
Không biết Viên Cương có hiểu không, chỉ hỏi: “Có tin gì của Đạo gia không?”
“Đến giờ vẫn không có!”

“Ta không muốn ảnh hưởng đến hòa khí, thả chúng ta ra đi. Xảy ra chuyện gì không cần bà chịu trách nhiệm!”
Hải Như Nguyệt xoay người bỏ đi, nhàn nhạt bỏ lại một câu: “Vị huynh đệ này rất hoang dã, vẫn nên khống chế một thân man lực của hắn ta một chút, tránh khỏi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”
Bà vừa dứt lời, lập tức có một tu sĩ xẹt ra điểm huyệt bụp bụp lên người Viên Cương, hạ xuống một cấm chế khác.
Viên Cương cứng rắn chịu đựng không phản kháng, vì hắn ta biết có phản kháng cũng vô dụng, mãi đến tận khi thấy đoàn người kia đi hết mới chậm rãi xoay người. Khi hắn ta xoay, thân hình hơi lảo đảo như đứng không vững, cảm giác như toàn thân mềm nhũn ra không còn tí sức nào.
Ngụy Đa biết hắn ta bị điểm huyệt rút sức, vội chạy lại đỡ hắn ta vào trong phòng.
Vừa vào trong phòng, Viên Cương bức bối không thở được khó khăn đẩy gã ra, yếu ớt nói: “Đóng cửa!”
Ngụy Đa vội đóng cửa, quay đầu lại, chỉ thấy Viên Cương đã kéo quần áo trên người, lộ dây xích ra.
Hắn ta tách hai chân, hạ thân lảo đảo thực hiện thế trung bình tấn, lúc nào cũng có thể ngã. Hắn ta nắm chặt tay, chậm chậm kéo vào eo, mắt nhìn thẳng, thở ra một hơi, lại hít sâu một hơi, cứ thế lặp đi lặp lại.
Dần dần, Ngụy Đa trợn tròn hai mắt phát hiện hơi thở của Viên Cương càng ngày càng lớn.
Gã đã từng thấy điều này rồi, nhưng thứ gã chưa từng thấy là hơi thở Viên Cương thở ra dường như có sương trắng. Thời tiết này, nhiệt độ này, sao lại thở ra khói trắng?
Làn sương trắng nhàn nhạt từ mũi thở ra, lại hút vào qua miệng, tuần hoản không dứt.
Dần dần, bụng Viên Cương trướng lớn lên như một quả cầu. Quả cầu lớn dần, bắt đầu lăn lên lăn xuống bụng hắn ta theo từng nhịp thở ra hít vào. Thở càng lâu, hình cầu di động ở bụng càng chậm, như thế đang bị thứ gì ngăn lại.
Đột nhiên Ngụy Đa nhìn chằm chằm vào Viên Cương, phát hiện cơ thể hắn ta thay đổi, toàn thân hiện các nốt ban hồng. Ban đầu ban hồng chỉ

lốm đốm nho nhỏ, dần dần to hơn, cũng càng lúc càng đỏ hơn, như có thứ gì đó chặn lại khiến cho từng khối từng khối màu máu ứ lại.
Ngụy Đa lập tức nhận ra vị trí của các khối màu máu đều là các huyệt vị trên cơ thể, chính là các huyệt vị lúc trước Viên Cương bị điểm.
Nơi tụ máu dần nhô cao lên, đỏ ối.
Bụp một tiến, một viên máu nhô lên đột nhiên sụp xuống. Vết máu tụ nhanh chóng thu nhỏ lại như chảy vào trong.
Bụp ! Bụp! Bụp!
Liên tiếp các tiếng nổ vang lên, từng bọc máu dưới da Viên Cương sụp xuống, từng đốm máu nhỏ lại, nhạt đi rồi biến mất như đóa hoa tàn.
Khi các đốm màu máu trên cơ thể Viên Cương hoàn toàn biến mất, hắn ta hít sâu một hơi, hít toàn bộ luồng hơi màu trắng nhạt vào bụng.
Hô! Đột nhiên hai nắm đấm bên eo Viên Cương bắn ra như lôi đình xé gió vùn vụt, gân xanh trên hai bắp thịt lồi lên, chấn lên một lớp sương mỏng.
Ngụy Đa chấn kinh. Rốt cuộc cái tên này luyện thứ công phu dã man nào thế? Lại có thể dùng da thịt thân thể mở ra cấm chế?
Rất rõ ràng, sức mạnh hai quyền này đánh ra đã nói rõ tất cả, nào còn dáng vẻ đứng không vững vừa rồi nữa. Hắn ta đã giải được huyệt đạo!
Đứng dậy, Viên Cương khôi phục hơi thở, nhìn hai quyền đang nắm chặt, cảm giác khí lực lại tràn trề.
Không chỉ có sức mạnh, hắn ta cảm giác hình như ngạnh khí công của mình lại tiến bộ không ít!
Tình huống này chính hắn ta cũng bất ngờ.
Vừa nãy chẳng qua hắn ta cảm thấy sau khi bị điểm huyệt khó thở, không thoải mái, cực kỳ khó chịu, muốn phát tiết, bèn dùng các luyện hô hấp của mình cứng rắn luyện một hồi, không ngờ lại có hiệu quả này, có thể giải được điểm huyệt.
Hắn ta mơ hồ cảm giác được kích thích vừa rồi không có hại gì với việc tu luyện ngạnh khí công của mình, trái lại, còn có tác dụng thúc đẩy. Chỉ là không có ai nói với hắn ta phải tận dụng thế nào.
Ngụy Đa cũng nhìn chằm chằm hai tay mình, không nói được gì. Đường đường là một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, bị điểm huyệt cấm chế chẳng thể làm gì,

còn không bằng một vũ phu luyện công phu da thịt. Phải nói thế nào đây?
Viên Cương nhặt quần áo lên mặc lại, quay lại hỏi: “Có phải họ có dặn, có nhu cầu gì cứ nói không?”
“Phải!” Ngụy Đa gật đầu. “À nhưng…nhưng vấn đề là… là… chúng ta phải thành thật…thành thật… ở…ở đây… Chuyện khác… ăn uống… chơi một chút… đều…đều được… thỏa…thỏa mãn.” Gã cố lắm mới vừa nói vừa lắc đầu nói được hết câu.
Viên Cương lạnh nhạt nói: “Ta muốn mua ít đồ chơi, tìm chút giấy bút đến. Ta sẽ ghi danh sách cho họ.”
.....
Ngưu Hữu Đạo chắp tay đứng trước cửa sổ, ánh mắt sâu thăm thẳm và xa xăm không biết đang nghĩ gì.
Viên Phương ôm giấy cầm bút than chì quay sang vẽ ấm trà. Vẽ xong đáng bị chó gặm.
Hắc Mẫu Đơn cũng trải giấy ra bàn cầm bút than chì vẽ vẽ. Vẽ xong, không nhịn được mà cười một mình.
Đột nhiên hai người có nhã hứng này vì Viên Phương đã hỏi Ngưu Hữu Đạo có thể dạy mình vẽ không. Có gì mà không được, Ngưu Hữu Đạo chỉ cái ấm, bảo gã cầm bút vẽ đi. Chỉ một câu thôi, vẽ nhiều khắc đẹp! Viên Phương hào hứng chơi, Hắc Mẫu Đơn cũng không nhịn được thử theo, vậy nên mới có cảnh này.
Cộc cộc! Có tiếng gõ cửa.
Ngưu Hữu Đạo cao giọng nói vọng ra: “Mời vào!”
Một người đẩy cửa đi vào, Viên Phương và Hắc Mẫu Đơn quay sang nhìn mà sửng sốt. Họ còn tưởng là tiểu nhị của khách sạn hoặc bọn Đoạn Hổ, ai ngờ người đi vào lại là chưởng quỹ.
Chưởng quỹ cười rạng rỡ, cầm một quyển trục trong tay, liếc nhìn quanh phòng, bước nhanh tới chỗ Viên Phương và Hắc Mẫu Đơn đang vẽ, thấy vô cùng thê thảm mời cười ha ha nói: “Mấy vị khách quý đều đang bận nhỉ!”
Hắc Mẫu Đơn kinh ngạc hỏi: “Chưởng quỹ, sao ông lại tới đây?”
Ngưu Hữu Đạo đứng quay lưng lại nhìn ra cửa sổ nghe được hơi nhếch mép lên.

Chưởng quỹ lấy quyển trục trong tay ra, nhìn Ngưu Hữu Đạo, cười ha ha: “Không phải Hiên Viên tiên sinh dặn tiểu nhị đi bồi tranh sao? Tranh bồi xong rồi, vừa vặn tiểu nhị bận rộn nên ta đưa tới thay.”
Lúc này Ngưu Hữu Đạo mới quay lại, bình tĩnh nói: “Vậy đã làm phiền chưởng quỹ rồi. Ông cứ ghi sổ tiền bồi tranh đi, sau này khi trả tiền phòng ta sẽ trả cùng luôn.”
“Không quan trọng, không quan trọng!” Chưởng quỹ cười ha ha dâng quyển trục lên: “Tranh bồi xong rồi, Hiên Viên tiên sinh xem thử xem có hài lòng chưa?”
Ngưu Hữu Đạo nhận tranh, mở ra xem thử, kiểm tra một chút, gật đầu: “Không tệ!”
Hắn ta đưa sang cho Hắc Mẫu Đơn: “Xong rồi đó!”
Hắc Mẫu Đơn không thể chờ được, đưa tay nhận rồi mở ra, dịu dàng trân quý ngắm nhìn bức họa khó mà rời mắt.
Viên Phương cũng tới gần thưởng tranh, lại chậc chậc xuýt xoa.
Ngưu Hữu Đạo quay lại, thấy chưởng quỹ vẫn đứng đó có vẻ không định rời đi, kinh ngạc hỏi: “Chưởng quỹ có việc gì sao?”
“Ha ha, đúng là có chút việc. A, chỉ là không biết mở miệng thế nào.” Chưởng quỹ cười rụt rè.
“Có việc gì cứ nói đừng ngại."

Chương 190: Toa Huyễn Lệ

Chương 190: Toa Huyễn Lệ
“Được!” Chưởng quỹ hơi cong tay nhìn sang bức tranh trong tay Hắc Mẫu Đơn: “Theo quy định, khách sạn Yêu Nguyệt không được quấy rầy khách. Nhưng mà, quả thực bức vẽ của Hiên Viên tiên sinh quá lạ lẫm, nên mới muốn nhờ tiên sinh vẽ thêm một bức, không biết ý tiên sinh thế nào?”
Hắc Mẫu Đơn đang ngắm bức tranh trong tay kích động ngẩng phắt đầu lên hai mắt lấp lóe nhìn chằm chằm chưởng quỹ.
Ngưu Hữu Đạo do dự một chút rồi lắc đầu: “Chỉ sợ sẽ khiến chưởng quỹ thất vọng thôi, ta không quen vẽ cho người lạ.”
Nghe vậy, sắc mặt Hắc Mẫu Đơn có vẻ nóng ruột, cuốn bức tranh lại, chậm rãi đi tới bên cạnh Ngưu Hữu Đạo trừng mắt nhìn hắn nhắc nhở.
“À…” Chưởng quỹ lặng ra mất một lúc mới cười nói: “Không để tiên sinh phải vẽ không công đâu, có thù lao.”
Cứ như thể không thấy Hắc Mẫu Đơn đang liều mạng nhắc mình, Ngưu Hữu Đạo lại khéo léo từ chối: “Chưởng quỹ, nếu không có việc gì khác, ta không tiễn nữa, ta đang bận chút.”
Hắc Mẫu Đơn không nhịn được mà lên tiếng: “Đạo gia, chưởng quỹ đã tự mình tới đây, là có thành ý, ngài có thể ngoại lệ một lần chứ?”
Chưởng quỹ nhìn sang Hắc Mẫu Đơn, như nhận ra điều gì, cười ha ha nói: “Là người hiểu chuyện, tiên sinh không ngại cân nhắc ý kiến của Hắc Mẫu Đơn một chút.”
Ngưu Hữu Đạo: “Không cần. Tiễn khách!”
Viên Phương lập tức đưa tay mời: “Xin mời!”
Hắc Mẫu Đơn gấp muốn giậm chân, chưởng quỹ đã xác nhận suy đoán của nàng, cơ hội tốt thế này làm sao bỏ qua được. Nàng muốn khuyên bảo thêm nhưng bị ánh mắt lạnh lùng của Ngưu Hữu Đạo ngăn lại.

Chưởng quỹ không vội đi ngay mà hỏi ngược lại: “Lẽ nào Hiên Viên tiên sinh không muốn biết là vẽ tranh cho ai sao?”
Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt đáp: “Chưởng quỹ, vẽ tranh cho ai không quan trọng. Khách sạn Yêu Nguyệt có quy định của khách sạn Yêu Nguyệt. Ta cũng có quy tắc của ta. Vẫn là mời ông đi cho!”
Lần này đến lượt chưởng quỹ không bình tĩnh được nữa, bên trên đã giao việc xuống, làm không xong, sẽ mệt lắm. Ông ta chắp tay nói: “Hiên Viên tiên sinh, bỉ nhân thành ý mời, tiên sinh có điều kiện gì cứ việc nói, tất cả đều có thể thương lượng.”
Ngưu Hữu Đạo tỏ vẻ bực mình vì bị dây dưa quá lâu: “Bảo ta vẽ cũng được, nhưng mười vạn kim tệ một bức đấy. Ngươi tự cân nhắc đi!”
Viên Phương chớp chớp mắt, cùng Hắc Mẫu Đơn nhìn nhau.
“…” Chưởng quỹ không nói gì, một bức tranh thôi, mười vạn kim tệ?
“Làm sao? Đắt quá hả?” Ngưu Hữu Đạo xòe hai tay ra: “Vậy không còn cách nào nữa rồi, cũng còn hơn khách sạn của các ngươi đó, ở một ngày hết mười kim tệ, không có cửa mặc cả.”
Chưa từng thấy ai chém cổ người ta như thế! Chưởng quỹ bừng bừng lửa giận, nhưng vì đang có việc cầu người, không thể đắc tội, chỉ đành cười khan: “Nếu vậy cho phép ta về hỏi một chút.”
Ngưu Hữu Đạo đưa tay mời, chưởng quỹ chắp tay cáo từ.
Chưởng quỹ đi rồi, Hắc Mẫu Đơn vội nói: “Đạo gia, có thể để chưởng quỹ tự mình chạy tới cầu một bức tranh, chắc chắn là nhân vật có máu mặt sau lưng khách sạn rồi!”
Ngưu Hữu Đạo chỉ “À” một tiếng, lạnh nhạt hỏi: “Chẳng lẽ có thể là Thành chủ Trích Tinh thành Toa Huyễn Lệ sao?”
Hắc Mẫu Đơn gật đầu liên tục: “Đạo gia, cực kỳ có thể đấy, mà dù có không phải, dù cho các nhân viên quản sự khác trong thành có được thứ đẹp thế này cũng sẽ không giấu riêng mà nhất định Toa Huyễn Lệ sẽ biết. Đạo gia thử ngẫm lại xem, nếu có thể vì vẽ một bức tranh mà kết được giao tình với Toa Huyễn Lệ, sau này, thiên hạ này có mấy ai dám không nể mặt ngài vài phần?”
Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn nàng, nhận ra, nhân vật tầng lớp thấp chỉ nghĩ được con đường của nhân vật tầng lớp thấp thôi, có rất nhiều chuyện họ nghĩ rằng nó dễ dàng đến mức đương nhiên, cũng quá mức ngây thơ.

Người vừa quyền vừa quý như Toa Huyễn Lệ, gọi họa sĩ gọi cái là đến thì đáng cái rắm gì? Nàng thực sự cho rằng chỉ vẽ một bức tranh là có thể leo lên kết bạn với người ta sao?
Lùi mười ngàn bước mà nói, nếu người ta miễn cưỡng muốn ép ngươi vẽ, ngươi dám không vẽ sao?
Hắn hỏi thử Hắc Mẫu Đơn, người như Toa Huyễn Lệ chẳng lẽ không quen một vài cao thủ cầm kỳ thư họa sao? Phỏng chừng nàng ta gặp rất nhiều cao nhân đủ các lĩnh vực rồi, những người này có thể có quan hệ gì với Toa Huyễn Lệ sao?
Có thể có! Nhưng tuyệt đối không phải chỉ một bức tranh là kết được. Nguyên nhân có thể kết được quan hệ tuyệt đối là thứ nằm ngoài bức tranh, hoặc là vì thân phận địa vị, hoặc là vì thân cận với người ta, tuyệt đối không phải chỉ vì một bức tranh.
Ai dám cho rằng vẽ cho Toa Huyễn Lệ một bức tranh là có thể mượn danh Toa Huyễn Lệ thì là tự đi kiếm phiền phức cho mình rồi. Chuyện liên quan đến Toa Huyễn Lệ sẽ lập tức có người đến thử nông sâu, thử xem ngươi có quan hệ thế nào với Toa Huyễn Lệ.
Mặt mũi có hai loại, một loại mặt mũi có thể xử lý phiền phức, một loại khác có thể được người ta ước ao khen tặng rồi nhờ đó mà kiếm chút lợi ích. Người trước là mặt mũi thật, có thực lực và khả năng chống đỡ, người sau là hư, chỉ là tự mình lừa mình, sẽ không kéo dài được bao lâu, gặp chuyện lập tức sẽ lộ nguyên hình.
Người trong thiên hạ sẽ không sợ ngươi vì ngươi đã vẽ một bức họa cho Toa Huyễn Lệ đâu.
Hắc Mẫu Đơn còn chưa nhìn được xa như thế, hiện giờ giải thích chuyện này với nàng quá phí công. Ngưu Hữu Đạo cũng lười nói gì, chỉ lạnh nhạt nói: “Nếu đúng là Toa Huyễn Lệ, kiếm ít tiền gặp một lần là được rồi, cái khác tạm thời không nên nghĩ nhiều hơn.”
Hắc Mẫu Đơn đau lòng không biết nói gì hơn! Toa Huyễn Lệ đó! Là cháu ngoại của La Thu một trong chín đại chí tôn trong thiên hạ đó! Cơ hội tốt như vậy, bao nhiêu người muốn trèo cũng không lên nổi, sao ngươi lai không coi là chuyện gì to tát?
Nàng không tin chỗ dựa của vị Đạo gia này có thể cao bằng La Thu!

Chưởng quỹ đi qua cổng vòm ra đằng sau khách sạn, bước nhanh lên từng bậc thang tới một hoa viên rực rỡ như gấm.
Một ông lão áo xanh đang cầm kéo sửa một bồn hoa cỡ lớn, thi thoảng lùi lại vài bước xa xa ngắm nhìn tổng thể, phát hiện có chỗ không thích hợp lại cắt thêm vài nhát.
Người này chính là chủ quan phủ Thành chủ Trích Tinh thành, Hướng Minh.
Chưởng quỹ tiến tới cung kính hành lễ: “Tồng quản!”
Hướng Minh không quay đầu lại, vẫn nhìn chằm chằm bồn hoa đánh giá, đáp: “Ngươi đưa người đến gặp tiểu thư đi.”
Chưởng quỹ toát mồ hôi đáp: “Tổng quản, người kia không chịu đến.”
Hướng Minh quay lại hỏi: “Vì sao không đến?”
Chưởng quỹ cười khổ: “Hắn nói không vẽ cho người lạ. Tiểu nhân vai mời mãi hắn mới nói ra điều kiện, một bức họa giá mười vạn kim tệ.”
“A! Há miệng to thật đấy!” Hướng Minh người cười nhưng trong không cười nhận xét vậy, phất phất tay: “Tiểu thư thích mà, đành chịu thôi, mười vạn thì mười vạn đi. Chuyện tiền nong không nên để cho tiểu thư biết. Mời tới đi!”
“Vâng!” Chưởng quỹ đáp lại, thầm chắt lưỡi.
Ông ta đang định xoay người ra về, Hướng Minh lại nhàn nhạt bổ sung thêm một câu: “Ngươi nhất định phải theo dõi chặt nhất cử nhất động của người này, chịu khó tới báo lại chút.”
Chưởng quỹ sửng sốt một chút: “Chẳng lẽ tổng quản cảm thấy hắn có vấn đề gì sao?”
“Có vấn đề gì không thì ta không biết, tiền chỉ là chuyện nhỏ, nhưng vẫn luôn có vài kẻ điếc không sợ súng muốn tìm đủ cách tiếp cận tiểu thư. Vẽ một bức họa cũng vừa vặn có thể gặp mặt.” Hướng Minh nhàn nhạt trả lời, không hề có cảm xúc gì, kéo lại động xoành xoạch.
“Vâng. Tiểu nhân đã rõ!” Chưởng quỹ đăm chiêu khom người bước nhanh đi.
Không bao lâu sau, ông ta đi tới ngoài cửa phòng Ngưu Hữu Đạo, lại gõ cửa lần thứ hai.
“Ha ha, Hiên Viên tiên sinh, người muốn vẽ đã đồng ý mức thù lao mười vạn kim tệ rồi!” Chưởng quỹ đi vào chắp tay báo tin vui, hớn hở chúc

mừng phát tài.
Hắc Mẫu Đơn mừng rỡ vội nhìn sang Ngưu Hữu Đạo, hy vọng hắn đừng có làm gì nữa.
Viên Phương phấn chấn, mười vạn kim tệ. Ngoan quá!
Ngưu Hữu Đạo quan sát phản ứng của đối phương, nghĩ một lát, buông tiếng thở dài: “Ta thực không có lý do gì để từ chối nữa!”
“Xin mời!” Chưởng quỹ đưa tay mời, đồng thời cũng nói với Hắc Mẫu Đơn: “Ngươi cũng đi cùng đi, thuận tiện đem cả bức họa tới, để người muốn vẽ xem thử có giống không.”

Chương 191: Mười Vạn Kim Tệ

Chương 191: Mười Vạn Kim Tệ
Thấy Ngưu Hữu Đạo không từ chối, Hắc Mẫu Đơn bèn đi theo.
Mấy người rời phòng, đi tới đằng sau lâm viên, tới bậc thang trước cổng vòm, thủ vệ chỉ cho Ngưu Hữu Đạo và Hắc Mẫu Đơn đi vào.
Viên Phương gãi gãi cổ. Gã bị cản lại, không được vào.
Tòa pháo đài này lỗng lẫy xa hoa, để xây nên một nơi xa hoa như vậy giữa nơi sa mạc thế này, tài lực, vật lực, tuyệt không thể thiếu.
Nhóm người đi qua hoa viên, đi tới một hiên các. Có người mời họ chờ một lát đi vào thông báo cho chủ nhân.
Hắc Mẫu Đơn và chưởng quỹ đều có vẻ hơi câu nệ. Ngưu Hữu Đạo chắp tay chậm rãi nhìn quanh thưởng thức.
Hiên các mái cong, rường cột chạm trổ vô cùng tinh mỹ, Ngưu Hữu Đạo chăm chú nhìn các bức chạm trổ, thậm chí còn đưa tay vẽ theo thử, cân nhắc thử xem thợ thủ công đi đao thế nào. Thứ này như chữ mẫu dùng bút lông viết lên vậy, đủ biết người viết uyển chuyển thế nào.
Chưởng quỹ kia chú ý tới từng cử chỉ của Ngưu Hữu Đạo, thầm nghĩ, tên này như kẻ ngốc ấy.
Chỉ chốc lát sau, mấy thị nữ hộ tống một nữ tử váy phấn hồng từ cuối hành lang đi tới.
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu liếc qua phản ứng của Hắc Mẫu Đơnv à chưởng quỹ, biết chính chủ đã tới, bèn cẩn thận đánh giá. Người đang tới đúng như Hắc Mẫu Đơn miêu tả, tướng mạo dáng vóc cũng giống, chỉ khác là làn da trắng nõn, chỉ nhíu mày một cái cũng có đầy khí chất tao nhã, thần thái ôn hòa.
Không sai, người tới chính là Thành chủ Trích Tinh thành Toa Huyễn Lệ.

Toa Huyễn Lệ vừa đến, chưởng quỹ và Hắc Mẫu Đơn cùng chắp tay vào, Ngưu Hữu Đạo bèn ngồi xuống.
Toa Huyễn Lệ giơ tay ra hiệu miễn lễ, chăm chú nhìn Hắc Mẫu Đơn, ôn nhu hỏi: “Tranh đâu? Ta muốn xem một chút.”
Lập tức có người cầm bức tranh trong tay Hắc Mẫu Đơn mở ra cho nàng ngắm.
Toa Huyễn Lệ nhìn tranh lại nhìn Hắc Mẫu Đơn, sau nhiều lần so sánh, chỉ nhè nhẹ thở ra một hơi: “Cực kỳ khéo léo, quả nhiên rất giống!”
Nàng ngoái đầu nhìn sang Ngưu Hữu Đạo bên cạnh: “Nói vậy vị này chính là Hiên Viên tiên sinh đã vẽ bức tranh này sao?”
Ngưu Hữu Đạo quy củ cúi xuống đáp: “Chính là tại hạ!”
Toa Huyễn Lệ tò mò hỏi: “Ta cũng biết chút kỹ thuật vẽ, ngươi dùng phương pháp gì để vẽ vậy? Có kỹ thuật không?”
Hắc Mẫu Đơn nhìn đầy chờ mong. Nàng ta đang lĩnh giáo đó. Nàng hy vọng Ngưu Hữu Đạo có thể nắm được cơ hội này để kéo quan hệ, nàng thật sự hy vọng Ngưu Hữu Đạo thành công. Nước lên thì thuyền lên mà.
Ngoài hiên các, tổng quản Hướng Minh cũng chậm rãi đi vào, đứng ở cửa vào, không nói gì, lẳng lặng quan sát.
Ngưu Hữu Đạo cũng không tiện nói với nàng một đống thuật ngữ khó hiểu, với người không hiểu, có một số thứ càng giải thích càng nhiều nghi vấn, chỉ bình tĩnh đáp: “Vẽ chơi thôi, không có kỹ thuật gì.”
Hắc Mẫu Đơn thực lòng không biết nói gì nữa, cơ hội tốt như vậy mà hắn không biết quý trọng.
Toa Huyễn Lệ nhìn theo hắn, cũng không biết là hắn muốn giấu nghề hay thế nào nhưng xem ra có vẻ không muốn nói nhiều, cũng không có vè căng thẳng sợ sệt, chỉ trầm ngâm nói: “Tằng kinh thương hải nan vi thủy, Trừ khước Vu sơn bất thị vân. Thủ hứ hoa tùng lại hồi cố, Bán duyên tu đạo bán duyên quân… Bài thơ này là ngươi viết sao? Có ngụ ý gì chăng?”
Quả thực Ngưu Hữu Đạo không muốn trả lời, hắn cũng không biết Toa Huyễn Lệ muốn hỏi cái gì, là thơ hay là họa, nên chẳng nói cái gì đặc biệt, chỉ bình tĩnh đáp: “Thơ là ngẫu nhiên nghe người khác đọc, vẽ tranh xong chỉ nổi hứng bất chợt tiện tay viết lại thôi, không có ý gì.”

“Ồ!” Toa Huyễn Lệ đăm chiêu, nàng nhìn ra được hắn hoàn toàn chỉ đáp lấy lệ, không muốn nhiều lời với mình, bèn nghiêng đầu nhìn quanh:
“Các ngươi không thất lễ với tiên sinh chứ?”
“Không có!”
“Thành chủ, tiên sinh mới tới, còn chưa nói gì.”
Mọi người xung quanh vội vàng chối tiệt.
May sao Ngưu Hữu Đạo giải vây giúp: “Thành chủ, không biết có phải đối tượng muốn ta vẽ tranh có phải ngài không? Nếu phải, có phải chúng ta nên bắt đầu rồi không?”
Toa Huyễn Lệ cũng muốn nhìn thấy tác phẩm sớm, bèn cười nói:
“Được! Nghe theo tiên sinh!”
“Đến vội quá, cần chuẩn bị chút đồ nghề!”
Toa Huyễn Lệ gật đầu: “Cần muốn cái gì, tiên sinh cứ việc nói.”
“Giấy, giá vẽ, bút than chì...” Ngưu Hữu Đạo tỉ mỉ liệt kê tả lại hình dáng và cách chế tạo đồ vẽ.
Lập tức có hai người bước nhanh đi chuẩn bị…
Chẳng mấy chốc, giá vẽ lâm thời mới được ghép thành và giấy bút cũng được đưa tới. Bút than chì không dễ dùng, Ngưu Hữu Đạo phải dùng dao nhỏ sửa lại một chút.
Bên này Toa Huyễn Lệ chăm chú nhìn, tự mình đi sang một bên quan sát kỹ, rất có vẻ chăm chú học tập.
Tất cả chuẩn bị xong, Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Thành chủ, vẽ ở đây sao?”
Toa Huyễn Lệ xem bức họa trước, biết rằng cần phải có cảnh nền. Nàng cũng là người biết vẽ, biết cần phải có cảnh nền bèn hỏi: “Vẫn là nghe tiên sinh đi, tiên sinh cảm thấy nên vẽ ở đâu thì vẽ ở đó.”
“Đương nhiên vẽ cho Thành chủ không thể qua loa, tại hạ tới đây lần đầu, không biết ở đây có nơi nào có phong cảnh hợp hơn không?”
Toa Huyễn Lệ cười nói: “Vậy Tiên sinh có thể đi vòng quanh xem một chút, chọn nơi nào tiên sinh thấy thích hợp.”
“Được!” Ngưu Hữu Đạo chắp tay lĩnh mệnh, đi quanh xem thử, ra ngoài hiên các, bắt đầu thong thả đánh giá. Có thể nói đi tới đâu đánh giá tới đó, nhân cơ hội này ngắm thật kỹ phủ Thành chủ.
Toa Huyễn Lệ đi theo sau không xa không gần, tùy tùng đằng sau bê theo mấy thứ Ngưu Hữu Đạo cần.

Tổng quản Hướng Minh vẫn không biến sắc quan sát Ngưu Hữu Đạo. Phủ Thành chủ dựa vào thế núi mà xây nên cao dần. Ngưu Hữu Đạo đi lên cao mãi vẫn không tìm được nơi phù hợp, đi tới đâu nhìn chỗ nào cũng lắc đầu. Mãi đến khi lên lầu các cao nhất phủ, hắn đi tới bên lan can sân thượng phóng tầm mắt nhìn khắp tòa cổ thành, gật gù, xoay người nói: “Ở đây đi, được không?”
Toa Huyễn Lệ đáp: “Được, nghe tiên sinh.”
Người bê đồ giơ lên hỏi xem nên bày ra ở đâu. Ai biết Ngưu Hữu Đại quay lại nhìn một chút, đáp: “Đổi sang bàn vẽ và giấy lớn hơn đi.” Hắn giang tay khua một vòng tả độ lớn nhỏ.
Khuân đồ chạy lâu như vậy ngươi lại không cần? Người bê đồ không nói nên lời.
Nhưng Toa Huyễn Lệ lại hưng phấn. Đây là muốn vẽ cho mình một bức thật hoành tráng mà, nên khá chờ mong, mới đốc thúc: “Đi, chuẩn bị đồ như tiên sinh dặn.”
“Phải!” Mấy tên hạ nhân đáp lại, lại vội vàng ôm đồ đi chuẩn bị lần nữa. May sao nơi này không thiếu nhân lực lẫn vật lực, không bao lâu sau đã chế xong, đặt trong đình theo như yêu cầu của Ngưu Hữu Đạo.
Còn Toa Huyễn Lệ, nàng được Ngưu Hữu Đạo chỉ ra ngoài lầu các, xuống mấy bậc thang tắm nắng.
“Quay lưng lại, dựa vào lan can, che mất mấy cảnh quan trọng trong thành, sang trái một chút, không được đứng thẳng, hơi nghiêng sang trái một chút, chếch một chút, không được quay thẳng mặt sang đây. Nghiêng đầu sang một chút, mắt không được nhìn xuống, nhìn thẳng, đúng đúng đúng, đúng rồi...”
Ngưu Hữu Đạo liên tiếp chỉnh, Toa Huyễn Lệ bị chỉ tới chỉ lui mà không hề oán hận.
Tình cảnh này khiến cho Hắc Mẫu Đơn thầm toát mồ hôi, chỉ lo Ngưu Hữu Đạo không cẩn thận khiến người ta tức giận.
Không biết Ngưu Hữu Đạo có lo lắng điều này không. Theo như kinh nghiệm từ kiếp trước của hắn, khi được vẽ hay được chụp ảnh, trí thông minh của nữ nhân lập tức về số 0, không có tí sức miễn dịch nào. Hai nghề này cũng là nghề dễ dụ dỗ lừa gạt nữ nhân nhất, bảo nữ nhân cởi sạch cũng chắc ăn luôn, sao có ai oán hận nửa lời.

Thao túng được Thoa Huyễn Lệ, Ngưu Hữu Đạo mới vẽ vẽ chia tỷ lệ trên giấy, sau đó mới vẽ mẫu, thủ pháp gọn gàng nhanh chóng.
Giờ rốt cuộc Hắc Mẫu Đơn ở bên cạnh giúp đỡ đã nhìn được cả quá trình vẽ tranh.
Những hạ nhân kia không dám tới gần quấy rối, dồn dập ngóng trông.
Hướng Minh cũng tò mò không biết kỹ thuật vẽ thế nào, đương nhiên có tới gần xem. Lão chỉ thấy từng nét chì phác thảo thành ra biến hóa, cũng khá kinh ngạc. Lão chưa từng nghe thấy thủ pháp này, cũng chưa từng nhìn thấy, thi thoảng lại chăm chú nhìn Ngưu Hữu Đạo.
Toa Huyễn Lệ hơi liếc sang bên này, Ngưu Hữu Đạo lập tức ngăn lại: “Không được lộn xộn!”
Toa Huyễn Lệ lập tức ngoan ngoãn không dám làm bừa nữa.

Chương 192: Xài Tiền Như Nước (1)

Chương 192: Xài Tiền Như Nước (1)
Bức tranh rất lớn, vẽ mất gần một canh giờ. Toa Huyễn Lệ cứ đàng hoàng đứng dưới ánh mặt trời như vậy, không dám nhúc nhích. Không ít hạ nhân bên cạnh âm thầm lau mồ hôi lạnh, chỉ lo Toa Huyễn Lệ ăn không tiêu. Bên ngoài nhiều người không biết, nhưng họ thì rõ ràng Toa Huyễn Lệ không thích hợp tu luyện, không phải tu sĩ!
Chờ Ngưu Hữu Đạo vẽ xong, Toa Huyễn Lệ vẫn giữ nguyên tư thế dựa vào lan can mới đứng lại, vừa động một tí đã đau đớn nhăn nhó, phát hiện ra toàn thân mình cứng còng rồi. Ngay lập tức có người vọt tới đỡ lấy nàng.
Vừa vào trong lầu các, có người cấp tốc thi pháp lưu thông máu cho nàng, rất nhanh, nàng đã khôi phục lại.
Thấy tình hình này, Ngưu Hữu Đạo sửng sốt một chút, nhìn Hắc Mẫu Đơn. Nàng cũng vừa nhìn mới biết Toa Huyễn Lệ không phải tu sĩ. Hướng Minh hỏi Toa Huyễn Lệ mấy câu. Toa Huyễn Lệ lắc đầu, quay khuôn mặt bị mặt trời sấy tới đỏ ửng sang, không chờ được nữa muốn xem bức họa.
Ngưu Hữu Đạo vội chắp tay bồi tội: “Không biết thành chủ không phải tu sĩ, sớm biết đã chuyển cái ghế sang cho thành chủ ngồi xuống.”
“Không sao cả!” Toa Huyễn Lệ rất thoải mái, chịu khổ cũng chịu xong rồi, nào có quan tâm nữa. Hiện giờ điều nàng quan tâm nhất chính là bức tranh vẽ mình có đẹp không. Nàng nhìn sang, đi vòng qua Ngưu Hữu Đạo đi tới trước bàn vẽ, nhìn bức tranh, hai mắt sáng bừng lên kinh hỉ. Nữ tử trong tranh, quần dài mềm nhẹ, dung nhan thanh xuân đoan trang, quay chếch chếch, mắt nhìn xa xăm như đang suy nghĩ điều gì. Sau lưng, trời đất rất gần, nữ tử cô độc đứng giữa đất trời, cổ thành sau lưng

tang thương rách nát, cửa hàng phòng ốc trong thành thấp dần đi xuống tận dưới chân nàng.
Nàng vừa nhìn bức họa này lập tức nhận ra đó là tòa thành của mình, nhưng với nàng mà nói, điều này không quan trọng, quan trọng là ý cảnh tả thực trong bức họa, tựa hồ như nhìn thấy sự cô độc của mình trong đó. Phong cảnh sau lưng khiến cho nàng nổi bật lên một phong tình khác.
Toa Huyễn Lệ không thể ngờ được mình trong bức họa lại đẹp đến thế. Đừng nói là nàng, thực ra người bên cạnh cũng cảm thấy thành chủ trong bức họa có vẻ xinh đẹp hơn, không biết Ngưu Hữu Đạo khéo léo đã động chút tay chân.
Xem tình cảnh trong bức họa, lại nhìn cây cỏ trong đó, Toa Huyễn Lệ rất vui, lắc đầu thán phục: “Quả nhiên Hiên Viên tiên sinh là đại tài!”
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Thành chủ thích là tốt rồi.”
Toa Huyễn Lệ không nói lời nào, đứng trước bức họa, cẩn thận ngắm nhìn một hồi lâu, giật mình quay lại nhìn đám hầu gái, chỉ vào người xinh đẹp nhất, hỏi Ngưu Hữu Đạo: “Tiên sinh có thể vẽ một tấm cho nàng không?”
Thị nữ kia nghe vậy mừng rỡ không thôi, mong đợi vô cùng nhưng ngoài miệng vẫn khách khí nói: “Nô tỳ không dám.”
Nàng nghĩ hơi nhiều rồi, thực ra Toa Huyễn Lệ chỉ muốn tận mắt xem Ngưu Hữu Đạo vẽ thế nào. Nàng muốn bắt chước.
Ngưu Hữu Đạo cau mày nói: “Đã nói là chỉ vẽ một bức thôi.”
Toa Huyễn Lệ cười nói: “Ta đứng một chút cũng thấy mệt rồi. Tiên sinh vật vả như vậy hẳn phải tiêu hao rất nhiều tâm lực, nếu mệt rồi hôm nào vẽ cũng được.”
Ai ngờ Ngưu Hữu Đạo quay sang hỏi chưởng quỹ đang chắp tay đứng bên cạnh, hỏi: “Chưởng quỹ, ngươi cũng thấy bức tranh ta vẽ cho Hắc Mẫu Đơn. Một tấm này có thể bằng mấy tấm kia đấy, ban đầu ta nói giá mười vạn kim tệ là bằng cỡ bức vẽ Hắc Mẫu Đơn thôi, ta thấy là vì vẽ tranh của Thành chủ nên mới tăng kích thước miễn phí. Thành chủ lại nói vẽ thêm bức nữa... Nếu Thành chủ đã nói, ta cũng không tiện nói gì, có điều, giá tiền tính thế nào?”
Xác nhận là vẽ tranh cho Toa Huyễn Lệ, biết là vẽ cho người có tiền rồi, hắn không ngại kiếm thêm khoản tiền lớn.

Hướng Minh nghe vậy hơi rũ mí mắt.
Chưởng quỹ toát mồ hôi lạnh, chỉ hận không thể xông lên bịt miệng Ngưu Hữu Đạo lại. Lúc trước ông ta báo cho tổng quản không nên để cho Thành chủ biết chuyện mười vạn kim tệ, kẻ này tự nhiên lại nhắc tới chuyện này làm gì? Ông ta không biết trả lời thế nào.
“Bức họa này giá mười vạn kim tê?” Toa Huyễn Lệ cũng lấy làm kinh hãi. Nhưng nàng biết, dù là họa sĩ nổi tiếng nhất, một bức cũng chỉ đến ngàn vàng là cùng.
Thị nữ đang tràn đầy mong chờ kia cũng sợ hết hồn, mười vạn kim tệ để vẽ một bức tranh cho mình, thực sự nàng không chịu nổi.
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc, vẫy vẫy tay với chưởng quỹ, có vẻ như đang hỏi “Ý gì đây? Chẳng lẽ muốn quỵt nợ à?”
Ở trước mặt Toa Huyễn Lệ, chưởng quầy không biết nên đáp lại thế nào.
Ánh mắt Hướng Minh vừa nhấc, từ từ đi tới cạnh Ngưu Hữu Đạo, đưa tay đập vào vai Ngưu Hữu Đạo, pháp lực tuôn ra từ lòng bàn tay, tụ tập lại trên vai Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn lại, liếc nhau một cái với Hướng Minh, cảm nhận được ý cảnh cáo trong mặt Hướng Minh.
Hướng Minh cười nói với Toa Huyễn Lệ: "Tiểu thư hiểu lầm, chỉ một bức vẽ sao có thể mất 10 vạn kim tệ, Hiên Viên tiên sinh đến thành Trích Tinh để buôn bán, đã giao dịch thành công một vụ làm ăn trị giá 10 vạn kim tệ với chúng tôi bên này, vẽ tranh cho tiểu thư là một trong số đó. Có điều trước đó đúng là đã thỏa thuận xong rồi, dựa theo bảng giá giao dịch, chỉ vẽ một bức thôi."
Quay đầu lại nói với Ngưu Hữu Đạo: "Hôm nay tiên sinh đã mệt nhọc, tạm thời nghỉ ngơi đi, ngày mai lại đến vẽ, giá vẽ bức tiếp theo có thể từ từ thương lượng." Chuẩn bị sau đó lại thương lượng với Ngưu Hữu Đạo lí do thoái thác.
Toa Huyễn Lệ đâu phải người ngu, từ phản ứng của chưởng quầy là có thể nhìn ra manh mối, "Bỏ tay ngươi ra!"
Hướng Minh bỏ bàn tay đặt trên vai Ngưu Hữu Đạo ra.
Toa Huyễn Lệ nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo: "Hiên Viên tiên sinh, xin hãy nói thật, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người yên tâm, nếu có ai dám uy hiếp người, ta sẽ làm chủ cho người."

Hướng Minh rũ mắt xuống, gương mặt bình thản tỏ vẻ ngoan ngoãn phục tùng.
Ngưu Hữu Đạo đáp: "Thành chủ suy nghĩ nhiều rồi, như lời Hướng tổng quản đã nói, vẽ tranh chỉ là bổ sung, đã bàn trước chỉ vẽ một bức, bức vẽ tiếp theo đương nhiên phải tính giá khác.”
Từ sau khi biết Toa Huyễn Lệ không phải tu sĩ, hắn bèn hiểu ra, Toa Huyễn Lệ không khống chế được thành Trích Tinh nơi tu sĩ tụ tập này, thực tế thành chủ nắm trong tay quyền điều khiển thành Trích Tinh hắn là vị tổng quản này, cho nên hắn không suy nghĩ nhiều, trực tiếp đứng về phía Hướng Minh đỡ lời thay gã ta, trừ phi hắn không muốn sống mà rời khỏi thành Trích Tinh này nữa.
Hướng Minh bình tĩnh không dao động.
Nhìn chằm chằm quan sát hai người một lúc, Toa Huyễn Lệ nói: "Quản gia, ta chỉ hy vọng ngươi hiểu rõ, thế gian còn có rất nhiều người chưa ăn no bụng!"
Có thể nói ra lời này, hiển nhiên là nàng vẫn còn nghi ngờ.
Hướng Minh thấy hơi bất đắc dĩ, thầm nghĩ, bình thường cô ăn dùng có cái nào không phải thứ tốt nhất thế gian, chỉ là bản thân cô không biết đấy thôi, 10 vạn kim tệ đối với cô mà nói tính là gì? Chẳng qua ngoài mặt vẫn cung kính khom người nói: "Tiểu thư yên tâm, hàng năm chúng tôi bên này đều sẽ trích ra một khoản tiền để cứu tế dân nghèo, làm vài chuyện nằm trong khả năng của chúng tôi."
Hắc Mẫu Đơn đưa mắt liếc trái liếc phải.
Toa Huyễn Lệ chỉ vào bức vẽ kia, "Hiên Viên tiên sinh, người thành thật nói cho ta biết, rốt cuộc bức tranh này của người mất bao nhiêu tiền, không cho phép lừa gạt, nếu không tự gánh lấy hậu quả."
Ngưu Hữu Đạo thấy chán ngấy, sao lại đụng phải hai nữ nhân như này, quả thực làm hắn rơi vào tình thế khó xử, thật sự là có đủ bất ngờ, có đủ ngoài ý muốn.
"Đã bàn trước là mua bán kèm theo, đây thật sự là không có cách nào đưa ra đánh giá giá trị cụ thể." Ngưu Hữu Đạo cười khổ.
Toa Huyễn Lệ: "Vậy bây giờ ta kêu người vẽ cho ta thêm một bức, người định lấy bao nhiêu tiền?"

Ngưu Hữu Đạo: "Thành chủ, ta không phải họa sĩ, không bán nghệ, bình thường không vẽ tranh cho người ta, nếu là dựa theo tranh vẽ bình thường mà nói, ít nhất cũng phải 1000 kim tệ."
Hướng Minh chợt nghiêng đầu nói: "1000 thì mắc quá, tài nguyên hao tổn đều là bọn ta bên này cung cấp, đâu tốn của ngươi bao nhiêu thời gian."
Ngưu Hữu Đạo: "Vậy ngươi nói bao nhiêu?"
Hướng Minh vươn một ngón tay ra, "Ta cho ngươi tối đa là 100!"

Chương 193: Xài Tiền Như Nước (2)

Chương 193: Xài Tiền Như Nước (2)
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: "Không được không được, thấp quá!"
Hai người tự nhiên mà phối hợp với nhau như vậy, đứng ở đó một xướng một họa cò kè mặc cả, thật giống như buôn bán, quả thật là chuyện rất lạ.
Toa Huyễn Lệ nhìn bên này một cái, rồi lại nhìn bên kia một cái.
Thấy Hướng Minh không chịu nhả ra, Ngưu Hữu Đạo chợt chắp tay nói với Toa Huyễn Lệ: "Thành chủ, cô đến phân xử thử xem, có nhiều thứ có thể lấy tốn kém tiền bạc và thời gian ra để suy xét ư?” Hắn chỉ vào bức tranh trên giá vẽ kia, "Thành chủ, chẳng lẽ cô cũng cảm thấy bức vẽ này của ta chỉ trị giá 100 kim tệ?"
Toa Huyễn Lệ nhìn bức tranh kia một cái, trong lòng yêu thích, 100 kim tệ mà nói, hình như thực sự là hơi thấp, có điều quay đầu lại trả lời: "1000 đúng là hơi đắt, như vầy đi, người vẽ thêm bức nữa, ta cho người 500 kim tệ, được không?"
"Cái này…" Ngưu Hữu Đạo hơi bị làm khó.
Hướng Minh trầm giọng nói: "Thành chủ đã đích thân mở miệng, chẳng lẽ mặt mũi của thành chủ còn không đáng 500 kim tệ?"
Toa Huyễn Lệ đưa tay ra cản gã lại, ra hiệu cho gã đừng đe dọa nữa, có chuyện gì từ từ mà nói.
"Haizzz!" Ngưu Hữu Đạo thở dài, "Nếu nói như Hướng tổng quản vậy, được rồi, 500 thì 500."
Toa Huyễn Lệ lập tức lộ ra vẻ mặt hài lòng thỏa mãn, hình như vui vẻ bởi vì tiết kiệm được 500 kim tệ, lập tức để cho người ta cẩn thận gỡ xuống bức tranh trên giá vẽ, để Ngưu Hữu Đạo có không gian vẽ bức tiếp theo.

Ngưu Hữu Đạo sai người ta dời ghế dựa, để thị nữ kia đoan đoan chính chính ngồi xuống, cũng không bày ra động tác dư thừa gì, cầm lấy bút than vèo vèo vẽ lên.
Vẻ mặt Toa Huyễn Lệ rất tinh thần, ở bên cạnh nhìn Ngưu Hữu Đạo vẽ tranh ra sao.
Từ hình dáng nhân vật dần dần xuất hiện, Toa Huyễn Lệ chậc chậc lấy làm kỳ lạ, thỉnh thoảng lên tiếng hỏi thăm, lĩnh giáo kỹ xảo trong đó, Ngưu Hữu Đạo khẽ đưa ra lời giải thích.
Thấy Toa Huyễn Lệ chơi vui vẻ, Hướng Minh đứng đằng sau khẽ mỉm cười, vẻ mặt vui mừng.
Đợi đến khi vẽ xong, Ngưu Hữu Đạo đặt bút than xuống, "Xong rồi!"
"…" Toa Huyễn Lệ ngạc nhiên, trên giấy vẽ chỉ có dáng vẻ ngồi đoan trang của thị nữ, ngoại trừ cái ghế được ngồi lên kia, xung quanh trống trơn, không có cảnh trí gì, mà tranh vẽ này cũng nhỏ hơn rất nhiều, so với bức tranh trước đó của nàng, hình ảnh to lớn phức tạp, thì bức này khéo léo đơn giản hơn.
Nàng nhịn không được hỏi: "Vì sao tiên sinh không vẽ cảnh trí xung quanh?"
Ngưu Hữu Đạo tỏ vẻ tính toán chi li: "Thật ra vẽ cái này rất hao tổn tinh lực, với 500 kim tệ ta cũng chỉ có thể giữ vững tinh thần vẽ tranh thế này thôi."
Hướng Minh đi lên phía trước nhìn một cái, khóe miệng hơi giật giật, chẳng qua không nói gì.
May mà Toa Huyễn Lệ rất dễ nói chuyện, thật sự cũng không tính toán cái gì.
Mà Toa Huyễn Lệ sau khi quan sát xong rõ ràng kích động, gọi thị nữ ngồi vào đối diện, bản thân thì cầm bút than lên bắt đầu nếm thử.
Lúc Hướng Minh xoay người rời đi, nghiêng đầu ra hiệu với chưởng quầy một cái, chưởng quầy vươn tay mời Ngưu Hữu Đạo và Hắc Mẫu Đơn cùng rời đi.
Đến phía dưới vườn hoa, chưởng quầy lại mời hai người chờ đợi một lát, hắn ta bỏ đi một lúc, khi quay trở lại, từ trong tay áo lấy ra một xấp kim phiếu, đưa cho Ngưu Hữu Đạo: "Tiên sinh đếm xem."

Hắc Mẫu Đơn liếc mắt, hơi nóng mắt, nhìn thấy giá trị của tờ kim phiếu đầu tiên, một tấm 10,000 kim tệ, cũng là con số lớn nhất trong đống kim phiếu này.
Ngưu Hữu Đạo đếm, cả thảy hai mươi tấm, cũng chính là 20 vạn kim tệ, không khỏi cong khóe miệng, phát hiện vị Hướng tổng quản này đúng là rất giữ chữ tín, một bức vẽ 10 vạn, hai bức là 20 vạn, không thiếu hắn một xu, trước đó cò kè mặc cả ở trước mặt Toa Huyễn Lệ đều là đánh rắm.
Chưởng quầy thấy hơi hâm mộ, cười căn dặn một tiếng, "Tổng quản muốn dặn dò Hiên Viên tiên sinh một tiếng, không nên nói thì đừng nói lung tung, nếu không sẽ tự gây rắc rối cho mình.”
"Hiểu rồi." Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, ra hiệu cho Hắc Mẫu Đơn đi trước một bước.
Đợi sau khi Hắc Mẫu Đơn đi rồi, Ngưu Hữu Đạo nhìn xung quanh, nhanh chóng rút ra mười tấm kim phiếu trên tay, trực tiếp lấy ra một nửa, nhét vào tay chưởng quầy, "Chưởng quầy vất vả, đây là chút lòng thành."
Chưởng quầy hơi sửng sốt, từng được khách nhân ở quán trọ cho tiền thưởng, nhưng chưa từng thấy ai một lần cho 10 vạn kim tệ, làm hắn ta hơi bị dọa sợ, cuống quít chối từ.
Ngưu Hữu Đạo lại đẩy trở về, "Chưởng quầy yên tâm, việc này trời biết đất biết, ngươi biết ta biết, ta cũng không dám nói hươu nói vượn tự gây rắc rối cho mình."
Lời này nói trúng tim đen của chưởng quầy, quán trọ phục vụ chu đáo, khách nhân khen thưởng là chuyện bình thường, chẳng qua đối phương hào phóng đến dọa người, hắn ta không dám nhận số tiền thưởng này, lại đẩy ngược lại.
"Nhân vô tín bất lập (1), đã nói trước là 10 vạn kim tệ, nhiều hơn ta không lấy một xu, phần dư ra này xin chưởng quầy tìm cơ hội thích hợp hỏi Hướng tổng quản xem phải xử lý thế nào."
Nghe hắn nói thế, chưởng quỹ cầm kim phiếu, tay áo thuận thế rũ xuống, che lại, vô thức nhìn xung quanh.
Thật ra trong lòng hắn ta hiểu rõ, số tiền 10 vạn kim tệ này là đưa cho hắn ta.

Ngược lại hắn ta muốn xem xem Ngưu Hữu Đạo muốn làm gì, nếu để hắn ta phát hiện Ngưu Hữu Đạo làm ra chuyện gì bất lợi với bên này, hắn ta sẽ lập tức nộp số tiền này lên cho Hướng Minh.
Sau đó hai người ngầm hiểu lẫn nhau cùng nhau rời đi.
Xuống bậc thang, ra cổng vòm, nhìn thấy Viên Phương và Hắc Mẫu Đơn đang chờ.
Bên này sau khi cáo từ chưởng quầy mỗi người đi một hướng, trên đường, Viên Phương nhịn không được thấp giọng hỏi: "Đưa tiền rồi?"
Ngưu Hữu Đạo liếc y một cái, dặn dò hai người, "Chuyện hôm nay, không cho phép tiết lộ với bất kỳ ai."
"Dạ!" Hai người đồng thanh cất tiếng.
Trở lại phòng ở quán trọ, Ngưu Hữu Đạo lại lấy 10 vạn kim phiếu ra, mỗi người 50,000, chia cho Viên Phương và Hắc Mẫu Đơn, để hai người giữ trên người phòng thân, còn mình thì một xu cũng không giữ lại.
Đương nhiên, theo Hắc Mẫu Đơn thấy, bản thân Ngưu Hữu Đạo đã giữ lại 10 vạn.
Vừa mới nhận của người ta nhiều tiền như vậy, Hắc Mẫu Đơn thấy ngượng ngùng, chối từ.
"Đưa cho ngươi thì ngươi cứ lấy đi, đừng nói nhảm nhiều như vậy."
Ngưu Hữu Đạo nhàn nhạt mở miệng nói mang theo chân thật đáng tin, "Có một số việc trong lòng ngươi nắm chắc là được, tạm thời đừng khai báo quá nhiều với đám huynh đệ kia của ngươi, biết quá nhiều thì dễ suy nghĩ nhiều, đối với bọn họ chưa chắc là chuyện tốt, hiểu ý của ta không?"
"Dạ!" Hắc Mẫu Đơn đành phải nhận lấy, cũng hiểu ẩn ý trong lời nói của hắn, cũng giống như chuyện lúc trước nàng gấp gáp dựa hơi phủ thành chủ.
Lúc ra khỏi phòng trở lại phòng của mình, trong lòng còn đang xúc động, nghĩ mình nhiều năm qua khó khăn biết bao mới tích cóp được ít tiền như vậy, nhìn người ta xem, tiện tay kiếm được, tiện tay rải ra, căn bản không xem là gì, lòng dạ và khí phách ấy thật làm người ta hổ thẹn.
Trở lại phòng, nàng treo bức tranh kia lên thưởng thức, nghĩ bức tranh này thế mà lại trị giá đến 10 vạn kim tệ, đột nhiên sững sờ, lấy kim phiếu 50,000 kia, trước mắt đầu là ngạc nhiên nghi ngờ.

Nàng nhớ lại trước đó sau khi Ngưu Hữu Đạo vẽ bức tranh này cho nàng đã từng hỏi, nếu tranh này lấy giá 10 vạn kim tệ bán cho ngươi, ngươi có mua hay không?

Giờ nhớ lại mới sợ hãi cả kinh, chẳng lẽ vị Đạo gia kia đã có ý định làm như vậy, đã sớm biết có người muốn bỏ ra 10 vạn kim tệ mua bức tranh này của ngài ấy?

(1): câu nói của Khổng Tử, có nghĩa là không có chữ tín thì không đứng được ở đời.

Chương 194: Cấu Kết Làm Bậy

Chương 194: Cấu Kết Làm Bậy
Nàng không khỏi cẩn thận sắp xếp lại tiền căn hậu quả, nhớ lại Ngưu Hữu Đạo từng nghe ngóng về Toa Huyễn Lệ từ chỗ nàng, nhớ lại lúc vẽ tranh cố ý để Viên Phương kêu tiểu nhị đến đưa rượu, lại để cho tiểu nhị cầm bức tranh ấy đi lồng khung… Nghĩ kĩ lại đều có đường lối rõ ràng, không khỏi càng nghĩ càng thấy kinh hãi, đây rõ ràng là cố ý tiếp cận Toa Huyễn Lệ, có thể tiếp cận nhưng lại giữ một khoảng cách với Toa Huyễn Lệ, chẳng lẽ là lạt mềm buộc chặt?
Trong phòng Viên Phương vẫn còn ôm 50,000 kim phiếu kia lật tới lật lui nhìn xem, trên mặt trong bụng nở hoa, thỉnh thoảng lại lầm bầm lầu bầu oán trách mấy câu, "Đạo gia, mới quen biết nàng ta bao lâu, ngay cả nàng ta là hạng người gì cũng không biết, sao có thể cho nàng ta một lần nhiều tiền như vậy."
Lời này có hơi tùy tiện, nhưng y cũng không nghĩ lại xem y đi theo Ngưu Hữu Đạo được bao lâu, nhanh như vậy đã khăng khăng một mực cho là mình và Ngưu Hữu Đạo mới là cùng một bọn.
Ngưu Hữu Đạo không muốn dông dài với y, chỉ chỉ kim phiếu trên tay y, "Ngươi vào thành dạo chơi đi, tới cửa hàng Khí Vân tông đổi lại Giới Đao mà ngươi đã thế chấp, tiện thể mua một số Linh Nguyên Đan mà ngươi cần dùng để tu luyện nữa."
Viên Phương cười ha ha: "Không vội không vội, ta tích cóp hết cho Đạo gia ngài trước đã."
Tích cóp hết cho ta? Ngưu Hữu Đạo im lặng, biết suy nghĩ của lão lừa trọc này, lại muốn tích cóp để xây chùa miếu gì đó đây mà, cười lạnh một tiếng, "Bây giờ ngươi không tranh thủ nâng cao thực lực của mình, dựng lên chùa miếu, đụng phải quấy rối, ngươi có thể giữ được không?

Sơn bất tại cao, hữu tiên tắc danh, thủy bất tại thâm, hữu long tắc linh (1), ngươi quên Hầu Tử rồi à?"
Viên Phương hơi sửng sốt, ôm kim phiếu đứng lên, không nói hai lời, đi ra ngoài…
Chưởng quầy về tới quầy thu tiền, ngồi ở phía sau quầy, nghĩ đến 10 vạn kim tệ trong ngực, suy nghĩ hơi nhộn nhạo.
Xua tan suy nghĩ lung tung trong đầu, hỏi tiểu nhị giúp mình trông chừng quán trọ, "Không có việc gì chứ?"
Tiểu nhị trả lời: "Không có việc gì, đúng rồi, vừa nãy Lão Cẩu chạy tới, hình như tìm ngài có chuyện gì đấy ạ."
Chưởng quầy nhăn lông mày, trước đó người Lưu Tiên tông đột nhiên chạy tới ở trọ, hơi không bình thường, hắn ta âm thầm dặn dò Lão Cẩu nhìn chằm chằm, tránh xảy ra chuyện ầm ĩ trong quán trọ, chẳng lẽ thật sự có việc? Xua xua tay nói: "Kêu y tới đây."
"Dạ!" Tiểu nhị nhanh chóng rời đi.
Chỉ chốc lát sau, tiểu nhị tên Lão Cẩu chạy vào, chen vào trong quầy.
Chưởng quỹ nghiêng đầu hỏi: "Có việc gì?"
Lão Cẩu kề sát vào lỗ tai hắn ta thấp giọng nói: "Hai vị Lưu Tiên tông kia thực sự là hơi không bình thường, lén lén lút lút lấm la lấm lét, trước đó vẫn luôn tản bộ trong lâm viên, vừa rồi lúc chưởng quầy không có ở đây, hai người họ âm thầm chạy vào trong phòng Hắc Mẫu Đơn và bọn Lôi Tông Khang, cũng không biết làm những gì. Sau khi hai người họ ra ngoài, Hoàng Ân Bình đi mất, Thôi Viễn thì vẫn còn ở đó."
Lôi Tông Khang? Chưởng quầy lập tức liên tưởng đến Ngưu Hữu Đạo, vuốt vuốt chòm râu thầm nói: "Những người này muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn quấy rối tại quán trọ này ư?" Suy nghĩ đầu tiên của hắn ta chính là giữ gìn sự ổn định cho quán trọ Yêu Nguyệt.
Lão Cẩu lắc đầu: "Không biết. Có điều chắc không đến nỗi quấy rối tại quán trọ khách sạn đâu, đừng nói hai người họ, coi như cho trên dưới Lưu Tiên tông một trăm lá gan cũng không dám, đám người Hắc Mẫu Đơn thì càng không có lá gan ấy, ngược lại tên Hiên Viên Đạo không biết có lai lịch gì kia."
Chưởng quầy nghĩ lại thấy cũng đúng, chẳng qua vì lý do cẩn thận, vẫn căn dặn: “Gọi thêm mấy người, kêu họ trông chừng những người này

cho kỹ, không cho phép bất kì kẻ nào sinh sự tại quán trọ Yêu Nguyệt!"
"Vâng ạ!" Lão Cẩu khẽ gật đầu, nhanh chóng rời đi.
Đêm đó, Ngưu Hữu Đạo kêu thêm mấy người, ở quán trọ gọi một bàn rượu ngon thức ăn ngon, tính cả đám người Hắc Mẫu Đơn, đây xem như lần đầu tiên cả một đám ngồi ăn cơm cùng một chỗ.
Sau một lần nâng ly cạn chén lấy lòng, Ngưu Hữu Đạo để ly rượu xuống, chính thức thông báo: "Đêm nay mọi người nghỉ ngơi cho thật tốt, nên thu dọn thì sớm thu dọn đi."
Mấy người nhìn nhau, nghe ý trong câu này, là phải đi ư? Nhất là đám người Hắc Mẫu Đơn, chẳng phải đã nói sẽ ở lại nửa năm à?
Hắc Mẫu Đơn hỏi: "Đạo gia, phải đi ư?"
Đối với xưng hô ‘Đạo gia’ của Hắc Mẫu Đơn, khóe miệng Lôi Tông Khang bỗng mấp máy, bất mãn trong lòng, một con chó nhà có tang cũng dám để cho người ta xưng gia?
Ngưu Hữu Đạo khẽ vuốt cằm, "Ngày mai xuất phát."
Hắc Mẫu Đơn hỏi: "Đi đâu ạ?"
Ngưu Hữu Đạo đáp: "Đến lúc đó tự nhiên sẽ biết." Hắn vẫn có thói quen nói không hết ý.
Hắc Mẫu Đơn khẽ gật đầu, bèn không tiếp tục hỏi nữa, chỉ là trong lòng nói thầm, không biết cuối cùng vị Đạo gia này muốn làm gì, căn cứ vào đủ loại dấu hiệu trước đó để phán đoán, rõ ràng là muốn tiếp cận Toa Huyễn Lệ, sau khi có thể tiếp cận thành công lại giữ vững khoảng cách.
Nàng cho rằng Ngưu Hữu Đạo đây là đang lạt mềm buộc chặt, nhưng bây giờ lại bảo ngày mai rời đi, đây không giống như là lạt mềm buộc chặt, chẳng lẽ mình đã đoán sai, cuối cùng vị này muốn làm gì đây?
Sau khi ăn xong, Ngưu Hữu Đạo lại đi dạo chợ đêm bên dưới Cổ Thành, đến cửa hàng Vạn Thú môn mua một số trứng Nguyệt Điệp, chuẩn bị ấp ra một con hồ điệp phát sáng, sau này cũng thuận tiện làm việc buổi tối.
Ngưu Hữu Đạo tính một lần mua mười quả trứng bướm, kích cỡ của từng quả tương đương với kích cỡ của thuý ngọc trân châu, trứng bướm bình thường chắc chắn không lớn bằng như vậy.
Giá tiền không rẻ, một quả trứng bướm phải mất 100 kim tệ, mười quả tiêu tốn 1000 kim tệ.

Xài tiền rồi, chẳng qua Vạn Thú môn cũng rất cẩn thận hướng dẫn khách hàng, tặng kèm dụng cụ dùng để ấp trứng, dạy cách khống chế ấp thế nào.
Sau khi một đám trở về quán trọ, tất cả về phòng mình nghỉ ngơi.
Ngưu Hữu Đạo và Viên Phương thì ở trong phòng hành hạ trứng bướm, lấy một cái hộp gỗ nhỏ lớn chừng bàn tay, mở nắp ra xem xét, mùi thơm ngát sâu thẳm, bên trong là thứ có hình dạng như cháo đủ mọi màu sắc, gọi là Bách Hoa Nê gì đó, theo lời Vạn Thú môn giải thích, là lấy trăm hoa đập nát cộng với bùn biển chế thành.
Trên « Thượng Thanh Thập Di Lục » có ghi chép, trong Bách Hoa Nê này chắc chắn còn có bí phương gì đó, Bách Hoa Nê mà những người khác chế biến căn bản ấp không ra 'Tiểu Nguyệt', chỉ có Bách Hoa Nê do Vạn Thú môn chế biến mới được. Mà cũng rất kỳ quái, không biết Vạn Thú môn dùng biện pháp khác biệt gì, trứng ấp được Vạn Thú môn ra ngoài toàn là bướm đực, không có một con bướm cái biết đẻ trứng nào. Có thể nói Vạn Thú môn vẫn luôn nắm chặt con đường làm ra tiền này trong tay của mình.
Dựa theo phương pháp Vạn Thú môn dạy cho, hai người cắt tay của mình, nhỏ không ít máu vào trong hộp gỗ nhỏ, tiếp đó khuấy đều máu của mình và Bách Hoa Nê cho hòa tan hoàn toàn. Sau đó hai người lại lấy một trứng bướm 'Tiểu Nguyệt' ra, chôn vào trong bùn hoa này.
Theo lời giải thích của Vạn Thú môn, sau khi trứng bướm được vùi sâu rồi, nó sẽ hấp thu huyết khí và tinh hoa của trăm hoa, đợi đến khi bé sâu tiểu gia hỏa trong trứng phá đất chui lên, sẽ ăn ánh sáng trong hộp Bách Hoa Nê, tiếp đó kết kén lần nữa, đợi khi nó phá kén chui ra, là thành công trở thành một con Nguyệt Điệp phát sáng.
Tóm lại quá trình rất đơn giản, căn bản không cần người mua quan tâm cái gì, Vạn Thú môn đã giúp người mua đơn giản hóa toàn bộ quá trình phức tạp rắc rối, cuối cùng ấp ra Nguyệt Điệp hấp thu huyết khí của ai thì sẽ nhận người đó làm chủ.
Khẽ bôi thuốc trị thương lên vết thương, hai người nhìn nhau cười một tiếng, lấy một cái túi nhỏ tương tự như túi thơm bỏ hộp vào đựng, treo ở trên thắt lưng…

Lôi Tông Khang về phòng ngồi một lúc, lại mở cửa đi ra, sau khi nhìn xung quanh cửa ra vào một lúc, gã bước nhanh rời đi.

(1): Hai câu thơ đầu trong bài Lậu Thất Minh của tác giả Lưu Vũ Tích thời Trung Đường. Dịch nghĩa:

Núi dẫu không cao, có tiên nên danh

Sông dẫu không sâu, có rồng nên linh

Chương 195: Bạch Ngọc Lâu (1)

Chương 195: Bạch Ngọc Lâu (1)
Đi vào lâm viên xuyên qua lầu dưới, đi tới bên ngoài phòng khách ở gian khác trên lầu đối diện, tiếp tục nhìn chung quanh một lần, nhẹ nhàng gõ cửa một cái, sau khi cửa mở, chuồn vào trong.
Mở cửa đón gã vào không phải ai khác, chính là Thôi Viễn.
Cửa khép lại, hai người gặp mặt nhau cùng ngồi xuống, Thôi Viễn hỏi: "Có chuyện gì ư?"
Lôi Tông Khang thấp giọng nói: "Ngày mai hắn sẽ xuất phát rời đi."
Thôi Viễn nhíu mày: "Chẳng phải ngươi nói hắn muốn ở lại đây nửa năm ư?"
Lôi Tông Khang trả lời: "Thôi gia, ta cũng không hiểu hắn nghĩ như thế nào, hắn nói muốn đi, ta có thể cản hắn ư?"
Thôi Viễn: "Muốn đi đâu?"
Lôi Tông Khang: "Không biết."
Thôi Viễn: "Ngươi không thử hỏi chút nào ư?"
Lôi Tông Khang: "Người này rất kín miệng, lòng dạ có hơi sâu, Hắc Mẫu Đơn hỏi, cũng không hỏi ra manh mối gì."
Thôi Viễn cân nhắc một lát, vỗ vỗ vai gã, "Được! Ngươi về trước đi, có chuyện gì thì kịp thời báo cho ta biết."
Lôi Tông Khang khẽ gật đầu.
Trước khi ra ngoài Thôi Viễn lại quan sát chung quanh một lần, sau khi xác nhận không có ai, sau lưng vòng tay ra sau lưng, Lôi Tông Khang nhanh chóng rời đi, Thôi Viễn thì trở vào phòng.
Lôi Tông Khang về lại phòng mình không được bao lâu, chờ một lát Thôi Viễn lại ra cửa, nhanh chóng rời khỏi quán trọ…
Tầng cao nhất của quán trọ, trong một căn phòng, chưởng quầy khoanh chân ngồi nhập định tu luyện, không phải lúc nào hắn ta cũng canh giữ

mọi lúc mọi nơi ở sảnh lớn, cũng có thời gian của riêng mình.
Cốc cốc! Ngoài phòng vang lên tiếng đập cửa, chưởng quầy chậm rãi thu công mở mắt ra, nói: "Vào đi!"
Lão Cẩu mở cửa đi vào, lại gần thông báo: "Chưởng quầy, vừa rồi tên Lôi Tông Khang kia lại lén lút chui vào phòng của Thôi Viễn, sau khi quay về, Thôi Viễn cũng rời khỏi quán trọ, người được phái đi theo dõi hồi báo, nói Thôi Viễn trở về cửa hàng của Lưu Tiên tông ạ."
Chưởng quầy thả hai chân xuống, chắp tay đi vài vòng trong phòng, híp mắt nói: "Tên Hiên Viên Đạo và Lưu Tiên tông này cùng nhau cấu kết làm bậy rốt cuộc là muốn làm gì?"
Hiện giờ hắn ta lo lắng chính là những gì mà tổng quản Hướng Minh đã nói, không chừng tên Hiên Viên Đạo này là đang cố ý tiếp cận thành chủ, lén lén lút lút sau lưng không thông báo không biết có phải là hướng về phía thành chủ hay không, nếu thật vậy mà nói, cho hắn ta một trăm lá gan hắn ta cũng không dám nuốt số tiền 10 vạn kim phiếu kia vào bụng. Thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui, lại cảm thấy không có khả năng, hướng về phía thành chủ mà nói, còn dám lén lén lút lút gặp mặt tại quán trọ Yêu Nguyệt, đầu óc tương đương với có bệnh rồi.
Lão Cẩu nói: "Chưởng quầy, ta thấy không giống như là Hiên Viên Đạo đang cấu kết làm bậy với Lưu Tiên tông đâu, càng giống như là đám người Hắc Mẫu Đơn đang lén lút mượn danh Hiên Viên Đạo cấu kết làm bậy với Lưu Tiên tông đó."
"Hửm!" Chưởng quầy bỗng nhiên xoay người, quay đầu lại hỏi: "Làm sao mà biết?"
Lão Cẩu đáp: "Chưởng quầy, người nghĩ xem, nếu thật sự là Hiên Viên Đạo muốn cấu kết làm bậy với Lưu Tiên tông, còn cần dùng Lôi Tông Khang làm trung gian ư? Đâu phải mọi người không biết Hắc Mẫu Đơn bọn họ đã đứng chung một chỗ với Hiên Viên Đạo, cần gì vẽ vời cho thêm chuyện, hai bên trực tiếp thông đồng không được à? Hơn nữa, nhìn dáng vẻ lén lén lút lút của tên Lôi Tông Khang kia, hình như cũng cố ý tránh chạm mặt với Hiên Viên Đạo và người của Lưu Tiên tông, Lôi Tông Khang là sau đó mới một mình chạy tới gặp người của Lưu Tiên tông. Theo ta thấy, hình như Hắc Mẫu Đơn và người của Lưu Tiên tông đang lén lút mưu đồ bí mật gì đó sau lưng Hiên Viên Đạo đấy.”

Chưởng quầy chậm rãi gật đầu, "Nói có lý!"
Sau khi hắn ta suy nghĩ tới suy nghĩ lui một lúc, bỗng xoay người nói: "Lão Cẩu, ngươi đến chỗ Hiên Viên Đạo bên kia chào hỏi một tiếng, cứ nói ta muốn mời hắn uống trà, chỉ mời một mình hắn thôi!"
Lão Cẩu hơi sửng sốt, "Chưởng quầy, không phải người muốn nhắc nhở hắn đó chứ? Chúng ta không cần thiết nhúng tay vào việc này đâu, tóm lại chúng ta nhìn chằm chằm được rồi, không để cho bọn họ ầm ĩ sinh sự trong quán trọ của chúng ta là được, những chuyện khiến thì mặc kệ bọn họ đi, chúng ta cũng không quản được nhiều như vậy, việc không liên quan đến chúng ta mà."
Chưởng quầy lạnh nhạt nói: "Hôm nay Hiên Viên Đạo đã gặp mặt thành chủ."
"Ấy…" Lão Cẩu ngơ ngẩn, hoài nghi hỏi: "Tên Hiên Viên Đạo này có lai lịch ra sao ạ? Thành chủ gặp hắn làm gì?"
Chưởng quầy đáp: "Chuyện của thành chủ là chuyện ngươi có thể hỏi tới sao? Không nên hỏi thì đừng hỏi, ta tự có tính toán."
Làm sao có thể bỏ mặc không quan tâm đây? Có một số việc hắn ta không tiện nói rõ, lo lắng Ngưu Hữu Đạo làm ra chuyện gì đó ở quán trọ Yêu Nguyệt, con mẹ nó hắn đưa 10 vạn kim phiếu kia là dùng để chặn miệng của mình. Nếu thật sự làm ra chuyện gì đó, hắn ta không gánh nổi trách nhiệm ấy đâu, quay đầu chuyện Ngưu Hữu Đạo ầm ĩ sinh sự rơi vào trong tay người của phủ thành chủ, nếu chuyện này bị lan truyền ra mà nói, thì hắn ta sẽ rất lúng túng, đây chính là 10 vạn kim tệ, không phải một số tiền nhỏ, nói là tiền thưởng hình như có hơi sai!
Hắn ta định bụng trước tiên thăm dò hướng gió xem sao, nếu tình huống không đúng mà nói, hắn ta lập tức nộp 10 vạn kim phiếu kia lên cho Hướng Minh.
"Dạ!" Lão Cẩu khẽ gật đầu, không dám hỏi nhiều, quay người rời đi.
Ngưu Hữu Đạo và Viên Phương đã ngủ rồi, hôm nay tất cả mọi người nghỉ hơi sớm, ngày mai phải xuất phát, cần nghỉ ngơi dưỡng sức.
Nói là ngủ rồi, thật ra thì đều ngồi khoanh chân nhập định tu luyện.
Có Linh Nguyên Đan giúp đỡ, Viên Phương rõ ràng nhận thấy được tiến độ tu luyện tăng nhanh.

Đạo lý rất đơn giản, lúc tu luyện ngoại trừ tự bản thân có thể hấp thu linh khí đất trời ra, còn có thể đồng thời hấp thu linh khí bên trong Linh Nguyên Đan, tiến độ không tăng nhanh mới lạ đấy.
Còn tiến độ tu luyện của Ngưu Hữu Đạo thì càng nhanh hơn, người khác là hấp thu linh khí chuyển hóa thành bổn nguyên hữu dụng, còn hắn thì trực tiếp hòa hợp bổn nguyên của Đông Quách Hạo Nhiên mình có.
Sau khi tu vi đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ, hắn rõ ràng cảm giác được tốc độ dung hợp bổn nguyên của Đông Quách Hạo Nhiên đột nhiên tăng tốc, dọc theo con đường ấy đến nay, đạo Truyền Pháp Hộ Thân Phù thứ ba còn lại phân nửa đã bị hắn luyện hóa thành của mình toàn bộ, giờ đang luyện hóa đạo thứ tư.
Luyện Khí kỳ cùng luyện hóa với hai đạo Truyền Pháp Hộ Thân Phù thì có thể đạt tới cảnh giới sánh bằng Luyện Khí đỉnh phong, Ngưu Hữu Đạo đã nhận ra dung lượng tích trữ của cảnh giới Trúc Cơ kỳ vượt xa Luyện Khí kỳ. Điều này cũng chẳng có gì lạ, có thể giải thích được, nếu tương tự với Luyện Khí kỳ thì mới lạ đấy. Nhưng vấn đề là, Ngưu Hữu Đạo đánh giá sơ qua, không biết sau khi luyện hóa 30 đạo Truyền Pháp Hộ Thân Phù còn lại bên trong người thì tu vi có thể đạt tới cuối Trúc Cơ kỳ hay không, nhưng đạt tới trung kỳ chắc là không thành vấn đề.
Đông Quách Hạo Nhiên đã từng là cao thủ Kim Đan kỳ, thế nhưng lúc ấy truyền pháp đã thân chịu trọng thương, tu vi hao tổn quá lớn, không cách nào truyền cho hắn toàn bộ tu vi Kim Đan kỳ.
Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, một thân tu vi hoàn chỉnh như Đông Quách Hạo Nhiên, vậy thì đại biểu không có việc gì, đoán chừng cũng cũng không chuyện truyền pháp này.
Chuyện thế gian, cái gọi là được cái này thì mất cái kia, đơn giản chính là như vậy!
Cốc cốc, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa.
Hai người mặt đối mặt ngồi khoanh chân trên giường đồng thời mở hai mắt ra, không biết đêm hôm khuya khoắt ai lại chạy tới gõ cửa?
Không để cho người trực tiếp tiến vào, Viên Phương đứng lên, chạy đến cửa ra vào mở cửa nhìn xem cuối cùng là thế nào, sau khi trở về báo cáo: "Đạo gia, là tiểu nhị của quán trọ, trước đó từng nhìn thấy bên cạnh quầy ở sảnh lớn, hắn ta nói có chuyện tìm ngài."

"Ừm, mời vào đi." Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, hắn tin dưới tình huống bình thường cũng không ai dám gây chuyện ở quán trọ Yêu Nguyệt.

Chương 196: Bạch Ngọc Lâu (2)

Chương 196: Bạch Ngọc Lâu (2)
Viên Phương quay ra mở cửa, nhường đường cho tiểu nhị bước vào, người đến chính là Lão Cẩu.
Biết tin hôm nay vị này đã gặp mặt cùng thành chủ, Lão Cẩu tỏ thái độ rất khách khí, vừa khom người vừa gật đầu, "Khách quan, chưởng quầy của chúng tôi cho mời."
"Chưởng quầy?" Ngưu Hữu Đạo nhớ tới chuyện gặp gỡ vào ban ngày, mỉm cười hỏi: "Không biết triệu kiến vì chuyện gì?"
Lão Cẩu cười trả lời: "Không phải triệu kiến gì đâu ạ, chưởng quầy nói mời khách quan đến uống trà."
"Uống trà?" Ngưu Hữu Đạo hơi sửng sốt, bỗng dưng mời hắn uống trà? Hắn không tin lắm, chắc chắn là có chuyện gì đó.
Thả hai chân xuống, đứng dậy sửa sang quần áo, cười ha ha nói: "Chủ nhân cho mời, mỗ không dám không theo." Phất tay ra hiệu xuống đi.
Lúc này Viên Phương muốn đi theo, ai ngờ Lão Cẩu lại đưa tay ngăn Viên Phương lại, nói xin lỗi: "Chưởng quầy nói, chỉ mời một mình khách quan.”
"Ừm!" Mắt Ngưu Hữu Đạo lập lòe, vừa cười nói: "Được, vậy ngươi ở lại đây đi." Phất tay ra hiệu cho Viên Phương ở lại.
Viên Phương lập tức lấy bội kiếm của hắn ra, dâng lên, để hắn mang theo phòng thân.
Ngưu Hữu Đạo thuận tay đẩy trở về, lắc đầu, cứ thế mà đi.
Trong lòng hắn hiểu rõ, ở quán trọ Yêu này, nếu chưởng quầy thực sự muốn đối phó với hắn, mang theo kiếm cũng vô dụng, không bằng quang minh lỗi lạc thì hơn.
Hai người ra khỏi phòng, Lão Cẩu một đường dẫn dắt, mang theo Ngưu Hữu Đạo đến tầng cao nhất của quán trọ, gõ cửa phòng chưởng quầy.

Đi vào nhìn thấy chưởng quầy đang ngồi đó pha trà, Ngưu Hữu Đạo tới hai người nhìn nhau cười một tiếng, chưởng quầy phất tay cho Lão Cẩu lui ra, lại đưa tay về phía đối diện, ra hiệu mời Ngưu Hữu Đạo ngồi.
Ngưu Hữu Đạo đánh giá sơ căn phòng một lần, bày biện đơn giản, trong lòng phán đoán đây chỉ là chỗ đặt chân của đối phương, mà không phải là chốn trở về.
Sau khi đi đến ngồi ở đối diện, Ngưu Hữu Đạo cười hỏi: "Chưởng quầy triệu kiến, không biết có gì chỉ giáo?"
Chưởng quầy chỉ chỉ bếp trà còn chưa nấu sôi nước, mỉm cười đáp: "Uống trà!"
Hai người nhìn nhau cười một tiếng, trong lòng đều hiểu rõ, uống trà chỉ là lấy cớ, Ngưu Hữu Đạo chắp tay, "Còn chưa biết tôn tính đại danh của chưởng quầy."
Chưởng quầy da dẻ trắng noãn vuốt vuốt râu, "Bạch Ngọc Lâu! Người thường xuyên ở lại trong thành này chắc là đều biết.”
Ngưu Hữu Đạo nhẹ nhàng vỗ tay, sợ hãi than nói: "Tên rất hay, tên rất hay!"
Bạch Ngọc Lâu cười ha ha: "Không biết Hiên Viên huynh đệ là đệ tử môn nào phái nào?"
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu trả lời: "Tán tu vân du tứ hải thôi."
"Tán tu?" Bạch Ngọc Lâu ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Tiện tay tặng người 10 vạn kim phiếu, ngay cả mắt cũng không chớp cái nào, khí phách này không giống như tán tu có thể có, khí độ này ngay cả Bạch mỗ cũng cảm thấy không bằng đâu!" Lời này rõ ràng không tin đối phương là tán tu.
Hành động tiếp theo càng phát ra như vậy, sờ soạng lấy mười vạn kim phiếu kia ra, trực tiếp đẩy tới trước mặt Ngưu Hữu Đạo, đối phương không chịu lộ ra ngọn ngành thực sự, vậy ông ta không dám giữ lại số tiền này.
Ông ta thấy buồn bực, trước đó sao mình lại bị ma quỷ ám ảnh nhận số tiền này, làm giờ phải lo lắng đề phòng. Về sau nghĩ đi nghĩ lại, ông ta chưa hẳn có thể thấy vừa mắt với hơn mấy trăm ngàn, một hai vạn ông ta vẫn có thể đối mặt với lý trí, thật sự là đối phương ra tay quá ác rồi,

một lần chính là mười vạn kim tệ, dưới sự bất ngờ hại ông ta nhịn không được.
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc: "Chưởng quầy, đây là ý gì?"
Bạch Ngọc Lâu trả lời: "Lễ quá nặng, ta chẳng qua chỉ là một chưởng quầy trong quán trọ, cũng không giúp được cho lão đệ cái gì, thật sự là nhận mà ngại, không chịu nổi!"
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh đáp: "Giang hồ cưỡi ngựa, gió cũng tốt, mưa cũng được! Đi là đường, quen là bạn bè, chỉ cầu trên đường ít long đong, chưa từng nghĩ tới đòi lấy thứ gì, trước giờ cũng không chủ động thêm rắc rối cho bè bạn, chưởng quầy suy nghĩ nhiều. Nếu ngại số tiền này phỏng tay, cho rằng có người đang mưu đồ làm loạn, cũng dễ thôi!"
Hắn thi pháp trực tiếp đưa tay bắt lấy ấm trà nóng hổi nhấc nó lên, cầm mười vạn kim phiếu trên bàn bèn muốn vứt vào trong lò than.
Mẹ kiếp! Khóe miệng Bạch Ngọc Lâu giật một cái, vội vươn tay bắt lấy cổ tay của Ngưu Hữu Đạo.
Hai người đối mặt, Ngưu Hữu Đạo từ từ đặt ấm trà trở về trên lò than, Bạch Ngọc Lâu cũng chầm chậm buông lỏng cổ tay hắn ra, thở dài: "Lão đệ nhận lại là được, mười vạn kim tệ như này mà đốt đi há không phải đáng tiếc ư? Bao nhiêu tán tu ngoài kia vì mười vạn kim tệ này chịu làm đổ máu kia kìa."
Xem như ông ta phục vị này, mười vạn kim tệ nói đốt là đốt.
Thả kim phiếu lại lên bàn, Ngưu Hữu Đạo đẩy trở về trước mặt ông ta, mặc cho đối phương xử trí.
Bạch Ngọc Lâu không nhận lấy, nhàn nhạt hỏi: "Lão đệ có giao tình cùng Lưu Tiên tông?" Bắt đầu dò xét ý Ngưu Hữu Đạo.
"Lưu Tiên tông?" Ngưu Hữu Đạo hơi sửng sốt, cho rằng đối phương đã biết nội tình của mình, âm thầm sợ hãi thán phục.
Cho đến nay hắn chưa tiếp xúc nhiều với người tu hành lắm, tự nhận ở thành Trích Tinh này không ai nhận ra mình mới đúng, xem ra thế lực đứng sau thành Trích Tinh này quả nhiên lợi hại, vượt xa sự tưởng tượng của mình, có cơ hội ngược lại phải tìm tòi cho rõ ràng đường đi nước bước trong đó cho thật tốt.
Hắn mơ hồ thấy hơi lo lắng, chẳng lẽ Lưu Tiên tông cũng là một trong số những thế lực dưới tay La Thu? Hỏi ngược lại: "Chưởng quầy nói

chính là Lưu Tiên tông Yến quốc?"
Bạch Ngọc Lâu: "Theo ta được biết, thiên hạ này chỉ có một môn phái tên là Lưu Tiên tông."
Ngưu Hữu Đạo: "Ngược lại ta thấy vô cùng hiếm, Lưu Tiên tông, chưa nói tới giao tình, thù ngược lại đúng là có." Hay là đừng tiết lộ lai lịch của mình.
"Có thù?" Ánh mắt Bạch Ngọc Lâu vừa nhấc, hình như hiểu ra gì đó, nước trà trên bếp đã đun sôi, ông ta nhấc ấm châm cho hai bên mỗi bên một chén, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"
Nhìn thái độ của đối phương hình như là mình quá cả nghĩ rồi! Ngưu Hữu Đạo từ từ trả lời: "Cũng không có gì, Lưu Tiên tông có mấy đệ tử chết tại trên tay của ta thôi, vì sao đang yên lành chưởng quầy lại nhắc tới Lưu Tiên tông?"
Có lẽ trong lòng Bạch Ngọc Lâu cũng hiểu rõ, nhàn nhạt nhắc nhở: "Sợ là lão đệ phải cẩn thận người bên cạnh của mình hơn."
Ngưu Hữu Đạo híp hai mắt lại, "Giải thích thế nào?"
"Người của Lưu Tiên tông đã đến quán trọ, hai người, một người tên Hoàng Ân Bình, một người tên Thôi Viễn, đều là người của cửa hàng Lưu Tiên tông trong thành này." Bạch Ngọc Lâu nhắc nhở một tiếng.
Ngưu Hữu Đạo lập tức bưng trà kính ông ta, chờ câu nói tiếp theo của ông ta.
Bạch Ngọc Lâu nâng chén hơi bày ra, nhìn lướt qua nước trà, "Thành Trích Tinh địa vị cao cả, có một số việc không liên quan đến chuyện của quán trọ, vốn dĩ ta không nên nhiều lời, nhưng nể tình hôm nay lão đệ khiến thành chủ vui vẻ, ta bèn nói hơn hai câu. Chắc hẳn đệ biết Lôi Tông Khang, đêm nay các người còn cùng ngồi ăn cơm, sau khi người của Lưu Tiên tông đến đây trọ lại, đã lén lút gặp mặt Lôi Tông Khang hai lần, một lần là vào ban ngày, một lần là không lâu sau khi các người cùng dùng cơm chiều. Ta không rõ tình hình cụ thể là thế nào, trước mắt chỉ có như vậy thôi."
Ngưu Hữu Đạo đặt chén trà bên môi từ từ mút lấy nước trà, ánh mắt lập lòe quỷ quyệt, không biết đang suy tư điều gì.
Đợi suy nghĩ chắc chắn rồi, sau khi tĩnh hồn lại, Ngưu Hữu Đạo hai tay nâng chén, sau đó ngang đầu uống một hơi hết sạch nước trà, biểu đạt

lòng cám ơn.
Bạch Ngọc Lâu nâng chén bên miệng, hớp một cái đầy ý nhị.
Ngưu Hữu Đạo cầm ấm trà châm đầy cho ông ta, "Phần nhân tình này ta nhớ kỹ, ngày sau nếu có cơ hội, sẽ hậu báo thỏa đáng! Bất kể chưởng quầy có xem ta là bạn bè hay không, ta nói lời giữ lời, tuyệt không thêm phiền phức cho bạn bè. Đêm nay, nếu chỗ ta bên này lại có người gặp mặt với người của Lưu Tiên tông, chưởng quầy hãy để tiểu nhị đưa vò rượu đến phòng ta được không? Nếu thấy rắc rối, vậy quên đi, coi như ta chưa nói."

Chương 197: Tình Huống Có Biến (1)

Chương 197: Tình Huống Có Biến (1)
Bạch Ngọc Lâu không đồng ý cũng không từ chối, bưng trà chậm rãi thưởng thức, đây cũng là thái độ.
Cho nên Ngưu Hữu Đạo cũng không nói gì, chuyển chủ đề, "Trà này không tệ…"
Sau khi hai người tùy tiện hàn huyên một lúc, Ngưu Hữu Đạo đứng dậy chắp tay cáo lui, "Ngày mai ta sẽ rời khỏi thành Trích Tinh, ở đây xin cáo từ trước một tiếng!"
Bạch Ngọc Lâu giơ chén trà lên, "Không tiễn!"
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, xoay người rời khỏi.
Bạch Ngọc Lâu nghiêng mắt trên mười vạn kim phiếu trên bàn, mỉm cười, thầm nói, "Người này thật thú vị."
Cửa mở, Lão Cẩu tiến vào, cũng nhìn thấy mười vạn kim phiếu bày đầy trên bàn, kinh ngạc hỏi: "Đây là?"
Bạch Ngọc Lâu cười ha ha lắc đầu: "Ta thấy hắn hôm nay có thể khiến thành chủ vui vẻ, thuận miệng nhắc nhở một phen, ai ngờ thế mà hắn lại có thù với Lưu Tiên tông, ném ra mười vạn kim tệ tỏ lòng cảm tạ."
"Wow!" Lão Cẩu chậc chậc lắc đầu, "Tên này ra tay khá hào phóng nhỉ!"
Bạch Ngọc Lâu lấy ra năm tờ, đẩy tới trước mặt hắn ta, "Không cẩn thận nhặt được một khoản thu nhập thêm, tất cả mọi người đều vất vả, cầm lấy chia cho các huynh đệ đi."
Lão Cẩu cũng không khách khí, hắc hắc cầm vào tay, "Vậy ta xin thay mặt các huynh đệ cám ơn chưởng quầy."
"Làm tốt chuyện của mình." Bạch Ngọc Lâu phất phất tay.
Đợi sau khi Lão Cẩu vui tươi hớn hở rời đi, Bạch Ngọc Lâu mới cầm lấy năm tấm kim phiếu còn lại trên bàn, phe phẩy cảm thán một chút, vốn nên là bản thân mình độc chiếm, đảo mắt lại thiếu một nửa.

Có điều sau khi chuyển đổi xử lý số tiền phi nghĩa này như vậy, đã mất đi bất kì nỗi lo gì về sau, coi như tổng quản có biết cũng không sao, ông ta yên tâm thoải mái nhét năm tấm kim phiếu còn lại vào trong túi, uống trà cũng thấy thơm hơn không ít.
Viên Phương canh giữ ở cửa ra vào, sau khi Ngưu Hữu Đạo được mời đi, y bèn chờ tại cửa ra vào.
Ngưu Hữu Đạo trở về, Viên Phương vào phòng theo, vừa đóng cửa, tiến tới cạnh Ngưu Hữu Đạo, hỏi: "Đạo gia, không sao chứ?"
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, chỉ là ánh mắt mù mịt nhìn về phía Viên Phương hơi nói không rõ ràng, trong lòng thấy thật than thở, tính cảnh giác của Hầu Tử rất cao, giỏi về điều tra, nếu có Hầu Tử ở bên cạnh mà nói, người xung quanh hơi dị thường sẽ rất khó trốn thoát con mắt của Hầu Tử, đây xem như là sự khác biệt giữa Viên Phương và Hầu Tử.
Có điều hắn cũng không nói Viên Phương cái gì, Viên Phương còn thiếu kinh nghiệm ở phương diện này. Cũng không cần nói, chờ đến khi xảy ra chuyện tự nhiên có thể khiến Viên Phương nâng cao tính cảnh giác, lần sau gặp phải những chuyện tương tự, Viên Phương sẽ không đến mức thờ ơ, đương nhiên sẽ nghĩ biện pháp giám thị, ít nhất cũng phải giữ vững tính cảnh giác vốn có.
Có một số việc nói hết toàn bộ hiệu quả không lớn, phải làm cho bản thân người đó tự mình tỉnh ngộ, đây chính là từng trải và có kinh nghiệm.
Phất tay quét qua dập tắt nến trong phòng, Ngưu Hữu Đạo từ từ đi tới trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, chắp tay nhìn đèn đuốc leo lét bên trong thành, vẻ mặt bình tĩnh.
Bên cạnh lại có người có thể lén lút cấu kết với người của Lưu Tiên tông, còn mưu đồ bí mật gì đó thì không cần phỏng đoán nhiều làm gì.
Nói là phản bội, chỉ sợ còn chưa tới mức, mới quen biết không bao lâu, còn chưa phải đi cùng một con đường, người ta chưa nói gì phản bội ngươi, có lẽ đều là vì chủ của mình!
Chỉ là, hắn đang suy nghĩ một vấn đề, Hắc Mẫu Đơn, chẳng lẽ mình đã nhìn sai rồi?
Hơi loại bỏ, về cơ bản hắn có thể khẳng định, chắc là sau khi mình tới thành Trích Tinh mới bị Lưu Tiên tông phát hiện, nếu như sớm phát hiện

ra mà nói, chỉ sợ không cho phép mình đi vào thành Trích Tinh, mà đã sớm ra tay ngay trên đường rồi.
Như vậy hai người chỗ Hắc Mẫu Đơn bên kia lén lút qua lại với người của Lưu Tiên tông dứt khoát chỉ có hai khả năng, hoặc là Lưu Tiên tông giăng bẫy, cố ý để đám người Hắc Mẫu Đơn tiếp cận mình, lừa gạt mình, hoặc chính là sau đó tìm đến Hắc Mẫu Đơn bên kia.
Sau khi hắn đến thành Trích Tinh, đi thẳng tới quán trọ Yêu Nguyệt, cũng là hắn phát hiện đám người Hắc Mẫu Đơn trông mong canh giữ ở ngoài quán trọ trước tiên, khả năng bên Lưu Tiên tông sớm bố trí không quá lớn. Nếu vậy, có thể loại trừ khả năng bên Lưu Tiên tông giăng bẫy cố ý để đám người Hắc Mẫu Đơn tiếp cận mình, vậy chỉ còn khả năng cuối cùng.
Sau khi phân tích rõ suy nghĩ trong đầu, Ngưu Hữu Đạo nhàn nhạt nói một tiếng, "Đốt đèn."
Đắm chìm ở trong bóng tối Viên Phương nhìn ra Ngưu Hữu Đạo có tâm sự, không có quấy rầy, nghe vậy vâng một tiếng, ánh đèn trong phòng sáng lên lần nữa.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay đóng cửa sổ, quay đầu lại nói: "Lấy bản đồ tới đây xem xem.”
Viên Phương lập tức lấy bản đồ ra khỏi tay nải, trải rộng ra trên bàn, bưng nến tới bên cạnh chiếu sáng.
Ngưu Hữu Đạo đi đến bên cạnh bàn, tìm vị trí của thành Trích Tinh ở biên giới Triệu quốc, ánh mắt thuận theo hướng Đông Bắc một đường đi tới biên giới Hàn quốc nhìn trước một lần, sau khi dừng lại một lát, ánh mắt lại dời xuống hướng Đông Nam của thành Trích Tinh, rơi vào quận Thanh Sơn ở biên giới Yến quốc.
Sau đó, hắn vươn ngón tay ra rơi xuống con đường trên bản đồ này di chuyển một lần, lặp đi lặp lại con đường vừa đi vừa về, trên con đường lân cận phải đi qua con đường này, ngừng lại trên một vị trí tên là huyện Sơn Hồ, ngón tay nhẹ nhàng gõ hai lần tại huyện Sơn Hồ, hình như hạ quyết tâm.
"Lão Hùng, kêu mấy người bọn họ tới đây một chuyến." Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm bản đồ cất giọng nói.

Viên Phương buông ngọn đèn xuống, vừa mới xoay người, Ngưu Hữu Đạo lại bổ sung thêm một câu, "Đừng nói nhảm những lời không cần nói, kêu bọn họ tới đây là được."
"Dạ!" Viên Phương nhanh chóng rời đi, trong lòng còn thầm nói, không biết Đạo gia muốn làm gì.
Viên Phương ra khỏi phòng trực tiếp đến gõ cửa phòng của Hắc Mẫu Đơn, không tiến vào, đứng ngay tại cửa ra vào chào hỏi với Hắc Mẫu Đơn một tiếng, "Kêu người của cô thức dậy đi, Đạo gia gọi các người qua đó."
Hắc Mẫu Đơn kỳ quái hỏi: "Chuyện gì vậy?"
Viên Phương: "Không biết." Xoay người bỏ đi mất.
Hắc Mẫu Đơn đành phải làm theo, chỉ chốc lát sau gọi Đoàn Hổ, Ngô Tam Lưỡng và Lôi Tông Khang cùng thức dậy.
Biết được là Ngưu Hữu Đạo tìm bọn họ, Lôi Tông Khang cũng không nhịn được hỏi một tiếng, "Lão Đại, muộn như vậy tìm chúng ta, chuyện gì thế?"
"Không biết." Hắc Mẫu Đơn lắc đầu.
Mấy người đi tới trước cửa phòng Ngưu Hữu Đạo gõ cửa, Viên Phương mở cửa để mấy người đi vào.
Mấy người đi vào xem xét, thấy Ngưu Hữu Đạo đứng trước bản đồ bày trên bàn, vây tới. Hắc Mẫu Đơn đưa mắt nhìn sắc mặt của Ngưu Hữu Đạo, cười nói: "Đạo gia, có dặn dò gì ạ?"
Ngưu Hữu Đạo nhìn mấy người xung quanh một lần, thở dài: "Ta vừa quyết định một chuyện, lần này sau khi các người đi cùng ta, hình như làm ra động tĩnh có hơi lớn, ra vào khách sạn rước lấy một đám người nhìn chằm chằm, ta lo lắng lúc rời đi sẽ bị người trong lòng có quỷ để mắt tới."
Lôi Tông Khang nghe vậy trong lòng giật thót, những người khác nhìn nhau, hơi gật đầu, đây là sự thật, hoàn toàn có khả năng.
Hắc Mẫu Đơn thử hỏi: "Đạo gia, vậy ý của ngài là?"
Ngưu Hữu Đạo: "Để ổn thỏa hơn, ta sẽ hơi thay đổi kế hoạch rời đi, chúng ta tách ra đi! Vì để tránh bị người để mắt tới, tất cả mọi người đừng đến xung quanh chuồng ngựa, mà lựa cách đi bộ, tùy ý chọn một hướng bí mật mà rời đi."

Hắc Mẫu Đơn gật đầu đồng ý, trên thực tế đây cũng là cách mà rất nhiều tu sĩ rời khỏi thành Trích Tinh, xung quanh là từng dãy núi rộng lớn, trốn vào trong dãy núi mượn địa thế che lấp lặng lẽ rời đi, nếu lại thêm cách cải trang ăn mặc mà nói, người như giọt nước trong biển cả, người ngoài rất khó ngồi chờ để phát hiện, trừ phi điều động một số lượng lớn nhân thủ vây quanh một vòng, nếu không người ngoài rất khó biết người đã bỏ chạy từ hướng nào.

Ngưu Hữu Đạo: "Cùng đi quá gây chú ý, ngày mai các người mượn đường sông dẫn đầu bí mật rời đi, ta và Viên Phương sẽ chờ mấy ngày nữa, xem tình huống thế nào rồi chọn cơ hội bí mật rời đi."

Chương 198: Tình Huống Có Biến (2)

Chương 198: Tình Huống Có Biến (2)
Cái gọi là đường sông, là chỗ nước tuyết hòa tan trên núi cao, dòng sông được hình thành bên trong dãy núi, không ít tu sĩ rời khỏi thành Trích Tinh đều chọn cách nhảy vào nước sông, lặn xuống một nơi sau đó nổi lên mặt nước trốn vào trong dãy núi mênh mông, người ngoài rất khó phát hiện.
Mấy người hai mặt nhìn nhau, Hắc Mẫu Đơn cau mày hỏi: "Đạo gia, nếu như vậy thì sau này chúng ta hội họp thế nào?"
Ngưu Hữu Đạo đưa ngón tay chỉ vào một nơi trên bản đồ: "Huyện Sơn Hồ, chúng ta sẽ gặp lại tại quán trọ lớn nhất ở huyện thành huyện Sơn Hồ."
Mấy người quay đầu nhìn xuống, nhớ kỹ, Hắc Mẫu Đơn gật đầu đáp: "Được!"
Ngưu Hữu Đạo: "Cứ quyết định vậy đi, ngày mai các người còn phải lên đường, đi nghỉ ngơi cho sớm đi."
Mấy người bèn cáo lui.
Đợi sau khi bọn họ rời đi, Ngưu Hữu Đạo để Viên Phương thu dọn bản đồ, còn mình thì cầm bội kiếm kia vào tay, rút kiếm ra, lặp đi lặp lại quan sát kiếm phong một lần, cầm mảnh lụa trắng, ngồi trước đèn từ từ chà lau sạch sẽ, trong miệng thì thào khẽ than: "Giang hồ…"
Nhóm người bên này ra khỏi phòng, lại cùng nhau tụ tập trong phòng của Hắc Mẫu Đơn, bàn bạc chuyện sau khi rời đi, sau đó tất cả đều trở về phòng mình nghỉ ngơi.
Sau thời gian một chén trà nhỏ, Lôi Tông Khang trở về phòng mình ngồi im một lát lại lặng lẽ mở cửa phòng mình ra, nhìn chung quanh, sau đó nhanh chóng rời đi.

Xuống lầu, xuyên qua vườn hoa, tới trên lầu phía đối diện, hắn không gõ cửa, trực tiếp mở cửa tiến vào phòng của Thôi Viễn.
Thôi Viễn cũng mới vừa trở về không bao lâu, còn đang suy nghĩ tối nay phải đi tìm Lôi Tông Khang, không ngờ Lôi Tông Khang lại chủ động tìm tới cửa, cho nên ít nhiều gì cũng thấy hơi ngoài ý muốn, gặp mặt lập tức hỏi: "Chắc là tình huống có biến phải không?"
Lôi Tông Khang gật đầu, "Thôi gia anh minh, tình huống thật sự có biến, Ngưu Hữu Đạo thay đổi kế hoạch rời đi rồi ạ, chuẩn bị chia nhau ra từng nhóm rời đi…” Nói rồi, hắn thuật lại toàn bộ kế hoạch mà vừa rồi Ngưu Hữu Đạo mới đưa ra.
Thôi Viễn thầm nói: "Tên này thật đúng là rất cẩn thận."
Lôi Tông Khang: "Thôi gia, ngày mai bọn ta phải rời đi trước rồi, không thể ở bên cạnh hắn, có tình huống nào sợ là không thể tiếp tục thông báo kịp thời, cũng không biết rõ con đường mà hắn đi."
"Bí mật rời đi là lựa chọn trong dự đoán, không có gì là lạ! Cho nên ta mang theo vật này tới." Thôi Viễn cười lạnh một tiếng, lấy ra một cái túi thơm đưa cho hắn ta, "Ngươi mang thứ này trên người dự phòng đi."
Lôi Tông Khang nhận lấy mở ra xem, chỉ thấy bên trong chiếc túi to chứa những hạt vàng nhỏ như hạt đậu nành, bên ngoài bọc một lớp sáp rất mỏng, ngạc nhiên hỏi: "Đây là cái gì?"
Thôi Viễn: "Sáp phá hậu, còn phát ra một loại dị hương, dễ cho ta bên này truy tìm tung tích của ngươi, ngươi chọn thời điểm rải ở trên đường, chỗ này của ta tự có biện pháp truy tìm ngươi."
Lôi Tông Khang kỳ quái nói: "Ta và hắn chia nhau ra làm việc, địa điểm gặp mặt cũng đã xác định là huyện Sơn Hồ, cớ gì Thôi gia còn phải truy tìm tung tích của ta?"
Thôi Viễn: "Chẳng may hắn lại thay đổi kế hoạch không gặp mặt ở huyện Sơn Hồ thì làm sao bây giờ? Ngươi còn có thể một mình thoát thân giữa đường hay sao? Trên đường tiến lên ngươi còn phải tùy thời liên lạc với bọn ta sẽ không quá thuận tiện. Kẻ này nhiều lần chạy thoát truy sát, có thể thấy được hắn rất xảo trá, không thể không phòng, ngươi mang theo vật này trên người đề phòng trước khỏi lo hậu hoạn!"
Lôi Tông Khang hiểu rõ, khẽ gật đầu.

Thôi Viễn chợt nở nụ cười, vỗ vỗ vai hắn ta, "Sư thúc ta đã đưa tin báo cáo sư môn, cực lực tranh thủ giới thiệu bảo đảm cho các người gia nhập."
Lôi Tông Khang không biết có phải đối phương đang lừa dối hắn ta hay không, làm sao Lưu Tiên tông lại để bụng chuyện của đám tán tu bọn họ được, không giúp bọn họ, bọn họ cũng chẳng dám đánh rắm. Cho nên đối với việc này, thật ra hắn ta cũng không ôm hy vọng gì, hắn ta chỉ là mong có thể giúp bên này thoát khỏi rắc rối thôi, nếu Lưu Tiên tông thật sự thiện tâm đại phát như vậy, vậy chỉ có thể xem như niềm vui ngoài ý muốn.
Với hắn ta mà nói, rõ ràng chuyện này, bắt đầu từ một khắc lúc Lưu Tiên tông tìm tới, thì hắn ta đã không có lựa chọn nào khác, không đồng ý hậu quả có thể tưởng tượng, Lưu Tiên tông có thể buông tha hắn ta sao? Có thể buông tha bọn họ sao?
Nhưng hắn ta còn phải giả bộ tỏ vẻ mừng rỡ, chắp tay nói: "Thôi gia yên tâm, Lôi mỗ nhất định không phụ kỳ vọng!"
"Tốt! Ngươi nhanh về đi, tránh để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn." Vẻ mặt Thôi Viễn ôn tồn.
Sau khi hai người chia tay, Lôi Tông Khang lặng lẽ trở về phòng mình, còn Thôi Viễn sau đó lại rời khỏi quán trọ Yêu Nguyệt…
Tầng cao nhất của quán trọ, Lão Cẩu xuất hiện, gõ cửa phòng chưởng quầy lần nữa.
Bạch Ngọc Lâu vẫn chưa nghỉ ngơi, mà đang cầm bàn tính tính toán, lật sổ sách, ở dưới đèn lạch cạch tính sổ.
Trong lòng có chuyện, không quá an tâm, cho nên vẫn chưa nghỉ ngơi, ai kêu nhận tiền của người ta, chuyện người ta nhờ cậy, ông ta vẫn phải hơi ghi nhớ trong lòng.
Lão Cẩu vừa đến gần, vừa bẩm báo: "Chưởng quầy, Lôi Tông Khang lại tiến vào phòng của Thôi Viễn cùng gặp mặt ạ, sau khi tách ra, Thôi Viễn bên kia lại trở về cửa hàng Lưu Tiên tông."
Bạch Ngọc Lâu đáp, "Biết rồi."
Chờ đến khi Lão Cẩu rời đi, âm thanh lạch cạch tính toán mới dừng lại, Bạch Ngọc Lâu dựa vào ghế dựa, nói thầm một tiếng, "Thật đúng là bị hắn đoán trúng, liệu sự rất chính xác nhỉ, làm cái quỷ gì…"

Duỗi lưng một cái, đứng dậy rời khỏi phòng, chắp tay sau lưng từ từ đi tới sân khấu quán trọ.
Thấy ông ta đi tới, tiểu nhị ngồi thế chỗ ông ta trên ghế tràng kỷ đứng lên, cười ha ha: "Chưởng quỹ, đã trễ như vậy, còn chưa nghỉ ngơi ạ."
Bạch Ngọc Lâu lạnh nhạt nói: "Tính toán sổ sách một lát, ra ngoài hít thở không khí, bên này không sao chứ?"
Tiểu nhị đáp: "Vẫn tốt ạ, không có việc gì."
Bạch Ngọc Lâu gõ tay xuống quầy, "Vừa đụng phải khách nhân phòng số Ất Tử, kêu đưa vò rượu vào."
"Dạ, ta đi đưa liền." Tiểu nhị gật đầu đồng ý.
Cúi người đặt vò rượu ở trên quầy, tiểu nhị phất tay gọi một tiểu nhị khác trong sảnh tới, dặn dò đối phương đem cốc tới phòng khách đã dặn.
Bạch Ngọc Lâu xoay người chậm rãi ung dung ra khỏi quán trọ, đứng trên bậc thang ngoài quán trọ chắp tay nhìn lên bầu trời đầy sao mênh mông, tâm tư bất định.
Người bên Hiên Viên Đạo không ngừng lén lút tiếp xúc với người của Lưu Tiên tông người, bản thân Hiên Viên Đạo cũng bắt đầu âm thầm phát lực, ngay cả người đứng xem như ông ta cũng bị cuốn vào mớ bòng bong này, tối nay không trăng, hình như quán trọ trở nên hơi quỷ quyệt, tên Hiên Viên Đạo kia bảo ngày mai sẽ đi, hi vọng tối nay đừng xảy ra chuyện gì mới tốt.
Bầu trời dày đặc sao đêm không ngừng lấp lánh, đèn đuốc trong thành leo lét đẹp thê lương, núi cao đêm lạnh.
Trong đêm tối yên tĩnh này, trong lòng ông ta, dưới sự yên tĩnh, sóng mây quỷ quyệt…
"Huyện Sơn Hồ?"
Trong cửa hàng Lưu Tiên tông, nghe Thôi Viễn bẩm báo, chưởng quầy Cao Túc Thông nhíu mày thầm nói một tiếng, quay đầu nhìn Hoàng Ân Bình đứng một bên, nói: "Lấy bản đồ tới đây xem sao."
Hoàng Ân Bình đi vào, chỉ chốc lát sau mang ra một tờ bản đồ, mở ra ở trên quầy, ba con Nguyệt Điệp dựng thẳng cánh sững sừng đậu trên sợi tơ, chiếu sáng trưng khu vực bên dưới nơi chúng đậu, không cần dùng đèn đuốc chiếu sáng nào khác.

Ba người vây quanh trước bản đồ tìm kiếm một lát, Thôi Viễn chỉ vào một chỗ nói: "Nơi này, sư thúc, huyện Sơn Hồ ở đây."
Ánh mắt ba người tập trung vào cùng một nơi, Hoàng Ân Bình sờ sờ cằm suy nghĩ: "Gặp mặt ở đây… Gia hỏa này từ Kim Châu chạy tới thành Trích Tinh, bây giờ lại muốn đến huyện Sơn Hồ, đây là muốn đi đâu?"
Cao Túc Thông xê dịch bản đồ, thuận theo hướng Đông Nam nhìn thẳng một đường, hình như hiểu ra gì đó, chỉ ngón tay vào huyện Sơn Hồ nói: "Đúng, không sai, trừ phi hắn muốn trực tiếp đi bộ lướt qua, hoặc là đi vòng quanh đường xa, nếu không trở về Kim Châu hoặc huyện Thương Lư mà nói, tránh không khỏi huyện Sơn Hồ, cưỡi ngựa trở về tất nhiên phải đi qua nơi đây."
Hai người nhìn một lần so sánh với lộ trình mà hắn ta nói, bừng tỉnh đại ngộ, Thôi Viễn nói: "Xem ra là đến thành Trích Tinh mua sắm đồ vật, ra ngoài tản bộ một vòng vẫn phải về Thương Triều Tông bên kia."

Chương 199: Lại Đổi Ý Rồi?

Chương 199: Lại Đổi Ý Rồi?
Hoàng Ân Bình hừ lạnh nói: "Cái mà Thương Triều Tông gọi là cắt đứt quan hệ với hắn, người sáng suốt đều có thể nhìn ra, đơn giản là thoát khỏi trách nhiệm ngoài mặt, tránh để người mượn cớ, tiếp tục cấu kết cùng một chỗ với Thương Triều Tông không có gì lạ." Ngẩng đầu nhìn về phía Cao Túc Thông, "Sư thúc, không thể để cho hắn trốn về Thương Triều Tông bên kia, nếu không có Thiên Ngọc môn che chở, muốn ra tay nữa sẽ rất khó khăn."
Thật ra trong lòng người của Lưu Tiên tông đều hiểu, đám người Lưu Tử Ngư nói là chết trong tay của Ngưu Hữu Đạo, trên thực tế thực sự hạ sát thủ chính là đám người Bạch Diêu của Thiên Ngọc môn, nhưng Lưu Tiên tông không thể trêu vào Thiên Ngọc môn, chỉ có thể tìm bàn tay đen phía sau màn Ngưu Hữu Đạo này tính sổ trước, huống hồ nhà họ Tống cũng có ý như vậy.
Thôi Viễn: "Bây giờ quan trọng nhất chính là, hắn muốn để đám người Hắc Mẫu Đơn dẫn đầu, thám tử mà chúng ta xếp vào bên cạnh hắn cũng không có cách nào nắm giữ hành tung cụ thể của hắn, chẳng ai biết cuối cùng hắn sẽ rời đi lúc nào, cũng có thể là đêm nay sẽ lén rời đi…” Chỉ chỉ vào huyện Sơn Hồ, "Chỉ có thể ở đây chờ hắn tự chui đầu vào lưới."
Cao Túc Thông nhìn chằm chằm vào bản đồ thở dài: "Đi một chuyến thì chạy một chuyến đi, tóm lại không thể tiếp tục để cho hắn chạy, dưới tình huống hiện nay nếu còn để hắn và con gấu yêu kia chạy trốn, sư môn không có cách nào bàn giao với nhà họ Tống, chúng ta cũng không mặt mũi nào bàn giao với sư môn."
Hắn đưa tay chỉ chỉ hai người, "Hai người các ngươi, một người ở lại trông chừng cửa hàng, giữ vững liên hệ tin tức trong ngoài, một người khác thì tiếp tục về quán trọ nhìn chằm chằm, có biến cố gì phải kịp thời

thông báo, ta mang bốn người khác tự mình đi một chuyến đến huyện Sơn Hồ, lần này cần phải giải quyết cho xong kẻ này mới được."
Hoàng Ân Bình vội nói: "Chỉ là một tên Ngưu Hữu Đạo sao có thể để sư thúc tự mình chạy chân như vậy, cứ để bọn con đi giải quyết là được."
Cao Túc Thông lắc đầu nói: "Không có gì là chạy chân hay không, nếu cứ tiếp tục để cho hắn chạy, Lưu Tiên tông gánh không nổi người kia, nếu không phải sư môn cách nhau quá xa, không kịp điều động nhân thủ, ta chắc chắn sẽ xin sư môn tăng số nhân thủ tới giúp đỡ, bảo đảm tuyệt đối không sơ hở. Cho nên, lần này ta chẳng những phải đích thân ra ngựa, còn phải tìm nhân thủ ở các đường của Linh Tú sơn và Phù Vân tông tập trung lại đồng loạt ra tay, lần này nhất định phải bố trí sẵn sàng Thiên La Địa Võng ở huyện Sơn Hồ, một lần thành công bắt hắn, không thể xảy ra sơ sót!"
Hai người nhìn nhau, Linh Tú sơn và Phù Vân tông cũng coi là thế lực một phương như nhà họ Tống, bình thường quan hệ giữa ba phái không thể nói là tốt đẹp bao nhiêu, thậm chí còn có cạnh tranh. Chẳng qua nói đi thì cũng phải nói lại, đối với chuyện như thế này, chắc hẳn Linh Tú sơn và Phù Vân tông không dám không tận lực, Tống Cửu Minh tuy đã xuống đài, nhưng có tin tức nói, Đại Tư Không Đồng Mạch vẫn thường xuyên triệu kiến lão ta, bởi vậy có thể thấy được mờ ám trong đó, Tống Cửu Minh có thể tái xuất bất cứ lúc nào, không ai dám khinh thường lão ta.
Lần này sư thúc lại mời nhân thủ của hai phái này hỗ trợ một tay, thật đúng là không phải coi trọng bình thường, khiến hai người có cảm giác chuyện bé xé ra to.
Nếu Cao Túc Thông đã nói tới nước này, hai người cũng chỉ có thể tuân mệnh làm theo.
Cao Túc Thông viết một phần mật báo, để cho người ta lại bắt một con Kim Sí đến, gửi tin tức cho Lưu Tiên tông bẩm báo tình huống thêm lần nữa.
Sau đó Cao Túc Thông mang theo bốn tên đệ tử đứng dậy, xuất phát ngay trong đêm, như lời Thôi Viễn nói vậy, không biết Ngưu Hữu Đạo sẽ rời đi lúc nào, cũng có thể là đêm nay sẽ lén rời đi, bọn họ phải đến huyện Sơn Hồ tiến hành bố trí trước.

Mấy người mang theo hai con Kim Sí tùy thân, lặng lẽ rời đi từ cửa sau của cửa hàng, đi thẳng đến cửa hàng của Linh Tú sơn và Phù Vân tông, rất nhanh tập trung một hai chục người rời khỏi thành Trích Tinh…
Cạnh đèn, Ngưu Hữu Đạo vẫn cầm thanh kiếm kia như cũ.
Viên Phương không biết Ngưu Hữu Đạo đang làm gì, ôm kiếm rồi lặp đi lặp lại chà lau sạch sẽ như vậy, cảm thấy Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh có hơi kỳ lạ, đây là lần đầu tiên y nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo có biểu hiện này.
Cốc cốc, tiếng đập cửa lên, Viên Phương đứng dậy ra ngoài xem sao.
"Khách quan, rượu của ngài."
"Rượu? Bọn ta không kêu rượu mà!"
Ngưu Hữu Đạo nâng kiếm nhàn nhạt một tiếng, "Là ta kêu."
Thế là động tĩnh ở cửa ra vào trở nên yên tĩnh, tiếng đóng cửa, Viên Phương cầm một vò rượu đi tới, đặt ở bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, kỳ quái hỏi: "Đạo gia muốn uống rượu ư?"
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh đáp: "Cho ngươi uống."
"Ha ha, Đạo gia, đừng đem ta ra giỡn, ngài biết ta không uống rượu, bình thường cùng lắm là vì che giấu thân phận mới vờ vịt thế thôi."
"Con yêu tinh nhà ngươi làm quá không có tí sức lực nào, rượu không uống, thịt không ăn, không uống thì cứ để đó đi."
Ngưu Hữu Đạo không quan trọng một tiếng, lúc này ánh mắt nhìn chằm chằm thân kiếm mới dời đến trên vò rượu, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.
Kiếm quang trong tay lóe lên, soạt một tiếng trở vào bao, ném kiếm một bên, vung tay áo quét ra một đạo kình phong, tắt đèn, trong bóng tối nói một câu, "Sớm nghỉ ngơi đi."
Vừa còn nói cười, đột nhiên bèn rơi vào hắc ám, Viên Phương rất câm nín.
Thời gian y đi theo Ngưu Hữu Đạo vẫn còn quá ngắn…
Sáng ngày hôm sau, mấy người gặp mặt trong sảnh quán trọ cùng nhau dùng bữa sáng, sau đó tất cả trở về phòng của mình.
Chưa đầy một lát, đám người Hắc Mẫu Đơn chuẩn bị xong đi tới chỗ Ngưu Hữu Đạo bên này, gõ cửa xin vào, cáo từ đi trước.

"Đạo gia, bọn ta đi đầu một bước, đến huyện Sơn Hồ đợi ngài." Đám người Hắc Mẫu Đơn cùng nhau chắp tay cáo từ.
Ngưu Hữu Đạo đứng đưa lưng về phía cửa sổ từ từ xoay người, ôm kiếm trước người, nói với Viên Phương nói: "Thu dọn đồ đạc, chúng ta cũng trả phòng, cùng đi đi."
"…" Đám người Hắc Mẫu Đơn ngạc nhiên, vừa rồi lúc cùng ngồi dùng bữa sáng còn chưa có ý rời đi, giờ sao lại thay đổi ý định rồi?
Lại đổi ý nữa rồi? Viên Phương khó hiểu hỏi: "Đạo gia, chẳng phải chúng ta cần ở lại đây mấy ngày ư?” Y hỏi đúng thắc mắc của những người khác.
Ngưu Hữu Đạo: "Ta nghĩ đi nghĩ lại, hình như không cần thiết phải phiền phức như vậy, chỉ cần bí mật rời khỏi đây, sẽ không có vấn đề gì lớn, mọi người đi cùng nhau, trên đường cũng tiện chăm sóc lẫn nhau cho tốt."
Mấy người hai mặt nhìn nhau, Lôi Tông Khang hỏi một tiếng, "Đạo gia, vậy chúng ta có cần thiết phải đến huyện Sơn Hồ không?"
Ngưu Hữu Đạo: "Gặp mặt thì không cần nữa rồi, có điều vẫn phải đến huyện Sơn Hồ." Phất tay ra hiệu Viên Phương nhanh chóng thu dọn đồ đạc.
Viên Phương dạ một tiếng, thật ra cũng không có gì để mà thu dọn, cột kỹ tay nải, vác lên lưng, coi như xong việc.
Mấy người ra khỏi phòng, xuống lầu đi thẳng đến sảnh lớn quán trọ trả phòng.
Thôi Viễn ngồi trong lâm viên chậm rãi ung dung uống trà chú ý tới bọn họ, ngoài mặt là uống trà, bên trong thực ra là theo dõi, thấy sau lưng Viên Phương cũng đeo tay nải, hơi sửng sốt.
Ánh mắt vội vàng nhìn chăm chú về phía Lôi Tông Khang, Lôi Tông Khang thoáng trao đổi ánh mắt với gã, bên cạnh có người, không tin truyền tin tức gì rõ ràng, đưa mắt nhìn gã một cái cũng không biết gã nhìn có hiểu hay không.
Đi vào sảnh lớn, Viên Phương đương nhiên đưa biên lai ngàn tám kia ra, nhiều trả thiếu bù nha, số tiền này đối với người thích tiền như y mà nói, không có khả năng ném đi không cần.

Bạch Ngọc Lâu ngồi phía sau quầy đứng lên, bản thân lại không có qua tay, ra hiệu cho một bên tiểu nhị tới.
Sau khi kết toán rõ ràng rồi, tiểu nhị hỏi: "Muốn đi đường sáng hay là đi đường ngầm?"
Hắc Mẫu Đơn đáp: "Đường ngầm!"
Tiểu nhị lập tức kêu người đến dẫn đường tiễn đưa.
Bạch Ngọc Lâu chắp tay nhìn theo nói: "Chư vị quý khách đi thong thả!"
Ánh mắt khẽ chạm vào ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo một cái, bề ngoài hai người không nhìn ra bất cứ dị thường nào.

Chương 200: Tầm Hương (1)

Chương 200: Tầm Hương (1)
Một tên tiểu nhị nhận dẫn đường cho đám người rời đi từ bên cạnh sảnh, tiến vào một hành lang bịt kín, cuối cùng vòng vào một chỗ trong lòng núi, thuận theo bậc thang tầng tầng bước xuống.
Đi một khoảng cách khá xa, có thể âm thầm nghe được tiếng nước chảy ào ào.
Gặp lại ánh sáng mặt trời, mọi người xuất hiện ở một lối ra dưới đáy động trong sườn núi ngay vách núi, trước mắt là dòng sông chảy xiết, vừa lúc là chỗ hai đầu dòng sông giao nhau, hơi nước xao động lên.
Nghe nói xung quanh đây có người của thành Trích Tinh trấn giữ, đề phòng có người lén lút đi qua đây. Ít nhất thì ở cửa ra này, đám người chỉ thấy một tên tu sĩ khoanh chân ngồi nhập định, xếp bằng trên một bệ đá.
Sau khi tiểu nhị và tu sĩ kia thương lượng xong, chính thức cho đi.
Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ hướng hạ du, ra hiệu đi xuống theo hướng đó, mấy người gật đầu, thi pháp trên người, cùng nhau thả người vào dòng sông chảy xiết, biến mất ở trong đó.
Vừa vào nước, thân thể của mấy người giống như được bọt khí quấn lấy, cấp tốc lao xuống theo dòng chảy.
Từ đó trở đi, xem như mấy người đã thoát khỏi sự che chở của quán trọ Yêu Nguyệt, nếu xảy ra chuyện gì, quán trọ Yêu Nguyệt sẽ không chịu trách nhiệm.
Chẳng qua dưới tình huống bình thường, đi theo hướng lòng sông như thế này khả năng xảy ra chuyện là rất nhỏ.
Dòng nước ở khe sâu lòng sông này rất gấp, trốn trong dòng nước xiết thời gian dài làm cọc cưỡng ép chống lại dòng nước xiết chảy qua mà lời nói không có nhiều người có thể chịu nổi, ở khoảng cách xa hơn trong dòng nước xiết này nếu mắt nhìn thấy chút tia sáng thôi sẽ bị ảnh hưởng,

cũng có rất nhiều tu sĩ thường lui tới con đường dưới lòng sông này, tùy ý chặn đường rất dễ xảy ra hiểu lầm, trừ phi thăm dò được thời gian cụ thể rời khỏi quán trọ, vậy khả năng mai phục mới có thể thành công.
Cộng thêm nhánh sông ở dạ du, không biết rõ đi đâu đường đi càng làm độ khó phục kích gia tăng.
Lưu vực đường sông lớn nhỏ nhánh sông cũng dài, không dễ làm rõ người sẽ lên bờ ở đâu, một khi lên bờ, nhờ khe rãnh tung hoành tồn tại khắp nơi trong dãy núi, rất thuận tiện rời đi trong bí mật, hoàn toàn chính xác không dễ bị người phát hiện.
Không nắm giữ tình huống cụ thể, lại không có số lượng lớn nhân thủ giăng lưới mà nói, rất khó bắt được người ở đây, đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng nhất khiến thành Trích Tinh trở thành nơi mà tu sĩ các phương thích tụ tập giao dịch.
Thấy đám Ngưu Hữu Đạo xách tay nãi rời đi, Thôi Viễn bồi hồi theo đến cạnh đại đường.
Đưa mắt nhìn hỏa kế dẫn đám Ngưu Hữu Đạo đi về phía ám đạo, Thôi Viễn mới chắc chắn tình hình có biến, Ngưu Hữu Đạo không tách ra hành sự với đám Hắc Mẫu Đơn mà cùng trả phòng rời đi.
Trong lòng Thôi Viễn âm thầm kêu khổ, nhanh chóng rời khỏi khách sạn.
Bạch Ngọc Lâu ngồi phía sau quầy quét mắt nhìn bóng dáng Thôi Viễn rời đi ôm tâm thái rửa mắt mong chờ, không biết Hiên Viên Đạo có thể thoát khỏi sự truy sát của Lưu Tiên tông không.
Có điều hắn ta không rõ, nếu Hiên Viên Đạo có thù với Lưu Tiên tông, thật sự muốn thoát khỏi sự truy rát của Lưu Tiên tông có thể lén lút rời đi chẳng phải là an toàn hơn, cớ gì còn phải còn dẫn theo đám Hắc Mẫu Đơn lén lén lút lút rời đi?
Thôi Viễn nhanh chóng chạy đến cửa hàng của Lưu Tiên tông, nhanh chóng bước vào cửa hàng, lập tức hét lớn với Hoàng Ân Bình đứng sau quầy: “Sư huynh, tình hình có biến.”
Hoàng Ân Bình đứng sau quầy đứng lên, trầm giọng nói: “Xảy ra chuyện gì?”
Thôi Viễn đi đến trước quầy, mặt mày lo lắng nói: “Ngưu Hữu Đạo và đám Hắc Mẫu Đơn cùng trả phòng, không tách nhau ra mà cùng rời đi từ

ám đạo của khách sạn Yêu Nguyệt.”
Hoàng Ân Bình: “Lôi Tông Khang xảy ra chuyện gì? Sao không liên lạc trước với ta?”
Thôi Viễn lắc đầu: “Không có, nếu không phải ta theo dõi, chính mắt nhìn thấy e còn chẳng biết bọn hắn rời đi.”
Hoàng Ân Bình tối sầm mặt: “Chẳng lẽ Lôi Tông Khang đang chơi chúng ta?”
Thôi Viễn: “Không giống lắm, Lôi Tông Khang hắn hiểu rõ hậu quả nếu chơi chúng ta. Nếu thật sự chơi chúng ta, hắn Ngưu Hữu Đạo đã sớm biết chuyện lén rời đi mới đúng, vì sao còn phải vòng tới vòng lui mạo hiểm cho tới giờ? Mà lúc Lôi Tông Khang dường như nhìn ta một cái, hình như cũng rất bất đắc dĩ, giống như kiểu Ngưu Hữu Đạo thay đổi chủ ý tức thời khiến hắn không kịp thông báo cho chúng ta.”
Hoàng Ân Bình nhíu mày: “Chẳng lẽ Lôi Tông Khang bị lộ rồi?”
Thôi Viễn chần chờ nói: “Cũng không giống, nếu Lôi Tông Khang thật sự bị lộ, sao Ngưu Hữu Đạo còn mang hắn đi cùng? Lén chạy đi là được rồi, hà cớ gì còn phải mang theo phiền phức bên mình?”
Thế là hai người cùng mày mò suy nghĩ, dường như chỉ có một khả năng, đó là bản thân Ngưu Hữu Đạo quá mức cẩn thận, cố ý làm ra một đống chướng nhãn tránh lộ hành tung.
“Kẻ này đúng là xảo trá!” Hoàng Ân Bình oán hận một tiếng.
“Bên sư thúc làm sao bây giờ?” Thôi Viễn hỏi một tiếng, có chút dở khóc dở cười.
Hoàng Ân Bình đầu cũng lớn lên, Ngưu Hữu Đạo làm ra như vậy, huyện Sơn Hồ rất có thể cũng là thủ thuật che mắt, căn bản sẽ không đi, còn sư thúc thì đích thân xuất mã, người của ba môn phái tụ tập tối nay sẽ chạy tới huyện Sơn Hồ bố trí, xuất phát đến giờ đã gần năm canh giờ, đợi khi tin tức bên này truyền về, người lại gấp gáp quay trở về điều tra thì đúng là trò cười, Ngưu Hữu Đạo không biết đã sớm chạy đâu mất.
Còn Ngưu Hữu Đạo sau khi rời đi từ mật đạo của khách sạn Yêu Nguyệt thì với hai người bọn hắn muốn tìm Ngưu Hữu Đạo trong dãy núi mênh mông này chẳng khác nào mò kim đáy biển, là chuyện không thể nào, cho dù có thêm vài lần nhân thủ nữa cũng quá sức

Nhưng dù nói thế nào, bên này vẫn phải báo lại tình hình cho bên sư thúc, để sư thúc tự định đoạt.
Bên này cấp tốc viết mật báo, thả Kim Sí ra.
Sau khi khẩn cấp làm xong những việc này, Hoàng Ân Bình đặt mông ngồi xuống ghế, thở dài: “Muốn biết tình hình Lôi Tông Khang như thế nào rất đơn giản, cứ xem hắn có tung mật báo theo gió “Hương nhị” không.”
Thôi Viễn cũng ngồi xuống một bên, chuyện đến nước này hai người hoàn toàn bó tay rồi.
Chỉ có thể đợi quyết định của sư thúc bên kia hoặc là ký thác hy vọng ở Lôi Tông Khang...
Trong hoa viên phủ thành chủ, đại tổng quản Hướng Minh không giống một quản gia mà giống một thợ tỉa hoa, Bạch Ngọc Lâu thường xuyên có thể nhìn thấy lão đích thân cắt tỉa những hoa cỏ mà trong hoa viên, bây giờ cũng vậy.
“Đi rồi?”
Nghe thấy Bạch Ngọc Lâu bẩm báo, Hướng Minh dừng cắt tỉa, chậm rãi xoay người nhìn hắn ta, hình như có chút bất ngờ.
Bạch Ngọc Lâu hơi khom người: “Đúng vậy, vừa rời đi qua ám đạo, hỏa kế tận mắt xác nhận.”
Hướng Minh trầm mặc, lão cho rằng Ngưu Hữu Đạo cố ý tiếp cận Toa Huyễn Lệ, thờ ơ lạnh nhạt, dám có chủ ý với Toa Huyễn Lệ đúng là không biết trời cao đất rộng. Lão còn muốn xem thử cái tên không biết sống chết này định chơi trò gì, ai ngờ đối phương không có ý đến gần lấy lòng mà yêu cầu một khoản tiền tài, giờ thì trực tiếp rời đi rồi.
“Xem ra lại là lão phu đa tâm.” Hướng Minh hơi tự giễu một tiếng.
Bạch Ngọc Lâu cười bồi nói: “Cẩn thận một chút luôn luôn không nhầm.”
Hướng Minh: “Người này lai lịch ra sao?”
Bạch Ngọc Lâu: “Từng nói chuyện với hắn, hắn không chịu để lộ nội tình, nhưng rõ ràng Lưu Tiên tông gây bất lợi cho hắn, tổng quản muốn biết, hỏi Lưu Tiên tông một chút hắn có thể rõ.”
Hướng Minh liếc hắn ta một cái: “Nghe nói hắn cho ngươi không ít chỗ tốt đúng không?”

Trong lòng Bạch Ngọc Lâu căng thẳng, lập tức biết chuyện đã truyền đến tai đối phương, cười hắc hắn nói: “Thuộc hạ thấy thành chủ thích tranh của hắn, lo thành chủ sẽ lại triệu kiến hắn nên hơi đề phòng trước một chút, ai ngờ hắn lại ra tay hào phóng, không lấy thì uổng quá, nên thuộc hạ cũng không chối từ. Tổng quản yên tâm, thuộc hạ hiểu quy củ, địa vị Trích Tinh thành chúng ta siêu nhiên, sẽ không để xảy ra mấy chuyện linh tinh đấy đâu, thuộc hạ sẽ khống chế mức độ vừa phải.”

Chương 201: Tầm Hương (2)

Chương 201: Tầm Hương (2)
“Biết là tốt. Cần dùng đến tiền thì lên tiếng, đừng có duỗi ngón tay không nên duỗi, nếu không có nhiều tiền mấy cũng không mua được bình an đâu.” Hướng Minh nhàn nhạt một tiếng, quay người tiếp tục tỉa tót đám hoa cỏ kia.
Rầm rầm! Từng bóng người từ trong dòng sông chảy xiết vọt ra khỏi nước, đáp lên bờ, chính là đám người Ngưu Hữu Đạo.
Mấy người Ngưu Hữu Đạo còn đỡ, duy chỉ có Viên Phương cả người ướt đẫm, toàn thân nước chảy giọt, tu vi của lão không đủ để chống cự dòng nước đè ép quá lâu.
Căn cứ vào mấy ngọn núi phía xa để định vị chỗ này, Ngưu Hữu Đạo tìm đúng hướng đưa mấy người nhanh chóng đi xuyên qua dãy núi.
Trong lúc lao đi, trong tay Lôi Tông Khang vân vê một hạt nhỏ như hạt đậu nành trong tay, bóp nát sáp, trong lúc chạy vội mặt không đổi sắc vứt xuống đất.
Cả nhóm đi xa, hạt nhỏ rơi trên mặt đất gặp gió liền xảy ra biến hóa, mặt ngoài trở nên hơi thô ráp, phong hóa, lan ra mùi thơm như có như không.
Ra khỏi dãy núi, trước mắt là sa mạc bát ngát mênh mông, xa xa còn ẩn hiện một chuồng ngựa.
Chuồng ngựa này không phải chuồng ngựa lúc Ngưu Hữu Đạo đến, vì tu sĩ từ bốn phương tám hướng đến nên các hướng xung quanh Trích Tinh thành đều có chuồng ngựa.
Đừng xem thường mấy chuồng ngựa này, thực ra lợi nhuận của mỗi chuồng ngựa không hề thấp hơn khách sạn Yêu Nguyệt, vì tu sĩ cỡi ngựa tới đây rất nhiều, ngựa ném vào chuồng ngựa, rất nhiều tu sĩ không có

đường trở về, ngựa gửi trong chuồng căn bản chẳng khác nào tặng không cho chuồng ngựa.
Nếu như ngựa gửi quá lâu, chi phí gửi còn cao hơn chi phí mua ngựa, trên cơ bản sẽ chẳng có ai quay lại chuộc ngựa mình về.
Chẳng hạn như Ngưu Hữu Đạo hiện giờ, hắn không hề có ý định trở về chuồng ngựa lúc đến lấy lại tọa kỵ của mình mà dẫn người đi tới chuồng ngựa chỗ này.
Đến chuồng ngựa, có rất nhiều ngựa bị vứt bỏ lại ở đó, không lo không mua được, sáu người mua sáu con ngựa, ù ù chạy ra khỏi chuồng ngựa, một đường chạy thẳng vào sâu trong sa mạc.
Đám Hắc Mẫu Đơn ngồi trên linh ngựa thỉnh thoảng ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đã nói từ trước là sẽ không đến chuồng ngựa lấy ngựa, phải đi bộ, giờ không cần hỏi nhiều, dĩ nhiên kế hoạch của Đạo gia đã lại thay đổi rồi.
Lại phân biệt phương hướng phải đi một chút, căn bản không phải hướng đi đến huyện Sơn Hồ, cũng không biết phải đi đường vòng hay huyện Sơn Hồ vốn chỉ là ngụy trang, trước khi xuất phát đã nhấn mạnh là sẽ đi huyện Sơn Hồ, dù sao cả nhóm cũng bị Ngưu Hữu Đạo lòng và lòng vòng làm cho mơ màng luôn rồi.
Tóm lại đi dọc theo con đường này mấy người Hắc Mẫu Đơn cũng đã hiểu, đừng hỏi, cái gì nên nói tự nhiên sẽ nói cho ngươi, nếu không có hỏi cũng chẳng hỏi được gì.
Ngưu Hữu Đạo thay đổi thất thường, đổi kế hoạch đi đổi kế hoạch lại khiến trong lòng Lôi Tông Khang dần bất an lo sợ. Ngưu Hữu Đạo cẩn thận như vậy là có ý gì, chẳng lẽ đã phát hiện ra điều gì?
Trong cửa hàng Lưu Tiên tông, hai huynh đệ đang hết cách ngồi ngẩn người, chỉ có thể trờ đợi, Thôi Viễn đã về khách sạn Yêu Nguyệt trả phòng rồi.
Dưới xà nhà có cột một lồng chim, đột nhiên truyền đến tiếng chim hót líu lo, hai sư huynh đệ bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, thấy ba con chim nhỏ trong lồng đang nhảy nhót lên xuống.
Chim này tên: Tầm hương!
Hai người đột nhiên quay đầu nhìn nhau, cùng nhau thốt lên: “Lôi Tông Khang!”

Cùng đứng dậy, Thôi Viễn khá sốt ruột nói: “Sư huynh, làm sao bây giờ? Đợi bọn sư thúc trở về e dược hiệu của Hương nhị đã bay hết rồi.”
Hoàng Ân Bình trầm giọng nói: “Không thể để cho tên kia chạy, chúng ta đi tìm hắn!”
Thôi Viễn kéo hắn ta lại: “Sư huynh, cho dù Lôi Tông Khang đứng bên khía chúng ta thì thái độ của ba người Hắc Mẫu Đơn cũng chưa rõ, cộng thêm bên Ngưu Hữu Đạo, bọn hắn có tới năm người, tùy tiện cử ra hai người dây dưa một chút là Ngưu Hữu Đạo đã có thể trốn thoát rồi, hai chúng ta chạy đến có thể nắm chắc sao?”
Hoàng Ân Bình quả quyết nói: “Đi tìm ngươi của Phù Vân tông và Linh Tú sơn lưu lại, chắc chắn bọn hắn sẽ tương trợ, nếu người ba phái liên thủ cũng không chặn lại được, bọn hắn cũng sẽ mất mặt.”
Thôi Viễn phất tay chỉ: “Không ai trông, đồ đạc trong cửa hàng phải làm sao? Những thứ ở đây đáng không ít tiền đâu!”
Hoàng Ân Bình: “Không kịp thu thập nữa, treo bảng ngừng kinh doanh ở cửa, đóng kỹ cửa lại, không ai dám tự tiện xông vào. Nếu thực sự ngồi yên như khúc gỗ không biết ứng biến để Ngưu tặc chạy thoát, sư môn sẽ chất vấn năng lực của ta và đệ, tiền đồ tương lai rất đáng lo!”
Thôi Viễn thấy cũng đúng, ngoại nhân không biết rõ tình hình bên trong sẽ không dám tự tiện xông vào cửa hàng của một môn phái làm loạn.
Hai người cấp tốc chuẩn bị chụp lấy chim Tầm hương trong lòng, lại mang theo kim sí, đóng chặt cửa treo biển không buôn bán rồi rời đi.
Hai người tìm được cửa hàng của Phù Vân tông và Linh Tú sơn, chỉ lát sau, hai cửa hàng này cũng lần lượt treo biển không buôn bán.
Một nhóm sáu người tụ tập, nhanh chóng rời khỏi Trích Tinh thành, đi vào trong dãy núi bên ngoài, Thôi Viễn thả chim Tầm hương ra.
Chim Tầm hương bay vòng quanh trên không trung một chặp rồi nhanh chóng lao về một hướng, sáu người lập tức chạy theo.
Mấy người do địa hình hạn chế nên không thể đuổi theo kịp, Thôi Viễn liền rút ra một cây sáo ngắn đưa lên miệng thổi “roét roét”, chim Tầm hương liền đáp xuống đất chờ.
Cả đám đuổi tới, sáo ngắn lại vang lên một tiếng, con chim lại nhanh chóng lao đi.

Không lâu sau, cả nhóm đã tìm được viên Hương nhị bị vứt đầu tiên. Chim Tầm hương đáp xuống đất, mổ vào miệng nhau nuốt, vui sướng nhảy nhót giống như ăn được thứ nó thích.
Đám Hoàng Ân Bình nhìn thấy vị trí của Hương nhị cách một đường sông không xa, trong lòng càng thêm tự tin, tiếp tục đuổi theo tung tích...
Chim Tầm hương đuổi theo ra khỏi dãy núi, cả đám cũng đuổi theo. Đến chuồng ngựa, chim Tầm hương tìm được một viên Hương nhị ngoài hàng rào chuồng ngựa.
Vừa đuổi tới đây bọn hắn liền biết nhóm Ngưu Hữu Đạo đến đây dùng tọa kỵ.
Sáu người mua tọa kỵ, một lần nữa dọc theo hướng chim Tầm hương bay đuổi theo.
Đến khu vực trống trải này trên cơ bản đã xác định được hướng đi của Ngưu Hữu Đạo, cả nhóm lại ngồi trên lưng ngựa thả một con kim sí, đưa tin báo phương hướng cho bên Cao Túc Thông.
Là Phù Vân tông thả kim sí tùy hành, mỗi nhà không tiện mang theo quá nhiều, nhân thủ ba phái đều mang theo kim sí dùng để liên lạc, chỉ cần người của bên Cao Túc Thông thì tùy tiện truyền cái nào cũng được.
Bên này sáu người đang phi ngựa đuổi theo.
Bên kia, cả nhóm sáu người Ngưu Hữu Đạo đã rong ruổi ra khỏi sa mạc, phía trước đã thấp thoáng màu xanh, màu xanh biếc dần dày hơn, cả nhóm dần đi vào thảo nguyên.
Xa xa là núi xanh thấp thoáng.
Đoạn đường này cũng khá thuận lợi, thỉnh thoảng gặp vài con sói hoang quấy rối, vừa nhìn thấy con mồi liền kết thành một nhóm đuổi theo.
Thấy đàn sói, mấy người Ngưu Hữu Đạo dĩ nhiên không sợ, có điều không cho sát hại. Cũng không phải kiếp trước có quan niệm bảo vệ động vật gì mà chẳng qua chỉ không muốn để lại manh mối tung tích, chỉ dọa chúng chạy đi.
Trên sa mạc sói hoang rất nhiều, còn có cả kền kền kiếm ăn, trên bầu trời thỉnh thoảng có kền kền bay vòng vòng.
Hắc Mẫu Đơn thu lại địa đồ trên tay, hai chân thúc vào bụng ngựa tăng tốc, đuổi đến vị trí song song với Ngưu Hữu Đạo, chỉ về phía trước:

“Đạo gia, phía trước là núi lớn mênh mông, không có đường đi, giờ có thể đổi sang hướng đông, sau hai canh giờ nữa hắn sẽ ra đường lớn.”
Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn nàng một cái: “Ta biết.”
“...” Hắc Mẫu Đơn im lặng, thực tình không hiểu rõ hắn.
Phi nhanh ra khỏi thảo nguyên, đi vào chân núi, Ngưu Hữu Đạo chỉ vào một vùng gò núi thoai thoải, điều khiển ngựa nhanh chóng đi về phía trước.
Cả nhóm người lần lượt xông lên gò núi rồi lại cùng Ngưu Hữu Đạo vọt xuống dưới.
Ngưu Hữu Đạo ghìm ngựa đứng bên cạnh con súi nhỏ giữa lưng chừng núi, nhảy xuống ngựa, để cho ngựa thở hổn hển đi uống nước nghỉ ngơi.
Thấy hắn như thế, những người khác cũng làm theo.
Mấy người nhìn Ngưu Hữu Đạo chống kiếm đứng bên dòng suối đưa lưng ra sau, nhìn rừng núi xung quanh. Cả đám không biết Ngưu Hữu Đạo dừng ở đây là có ý gì?

Chương 202: Trở Mặt

Chương 202: Trở Mặt
“Đạo gia, nghỉ ngơi sao? Chúng ta chưa đi được bao xa, thể lực của ngựa hắn có thể đi thêm được một đoạn đường nữa.” Hắc Mẫu Đơn nửa hỏi nửa nhắc nhở, trong giọng nói lộ ra sự cẩn thận.
Trên con đường khó hiểu này, tuy không biết có phải ảo giác của mình không nhưng nàng thấy trên người Ngưu Hữu Đạo đã không còn sự huy sái lúc mình mới gặp, dường như hắn đã thâm trầm hơn rất nhiều.
Lúc mới gặp Ngưu Hữu Đạo tuy bị Ngưu Hữu Đạo hành rất thảm nhưng cảm giác tim hai người rất gần nhau. Tuy nhiên, đi đoạn đường này nàng lại cảm thấy có gì đó dần ngăn cách.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm con suối róc rách trước mặt bình tĩnh nói: “Nơi đây hoang tàn vắng vẻ, ẩn nấp yên tĩnh, làm gì cũng không ai biết, là nơi giết người hủy bỏ thi thể rất tốt, lúc này các người còn không động thủ thì định chờ đến khi nào?”
Ý trong lời hoàn toàn ngược lại, là hắn lo lo lắng bại lộ hành tung, muốn tìm một nơi ẩn nấp an toàn để trở mặt.
Viên Phương ở bên hết nhìn đông tới nhìn tây sợ hãi cả kinh, đột nhiên nhìn chằm chằm về phía mấy người Hắc Mẫu Đơn, tay cầm chuôi đao bên hông, có thể nói trong nháy mắt đã cảnh giác cao độ.
Mấy người Hắc Mẫu Đơn ngạc nhiên, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, trong lòng Lôi Tông Khang xiết chặt.
Hắc Mẫu Đơn kinh ngạc nói: “Đạo gia, cớ gì nói ra lời ấy?”
Ngưu Hữu Đạo hơi lặng im, cả đường dắt đám người này tới đây, trong lòng hắn đại khái đã nắm chắc vài chuyện.
Nguyên nhân rất đơn giản, nếu thật sự những người này đều có vấn đề, nếu thật sự những người này trong lòng đều có quỷ, kế hoạch của hắn

liên tiếp thay đổi có lẽ đã dấy lên sự cảnh giác của những người này, sẽ không mặc kệ đi theo hắn dù không biết phía trước có phải là bẫy không. Nếu thật sự đều có vấn đề, khi phát hiện tình hình không đúng, cả đám chắc chắn sẽ thăm dò, không thăm dò được thì trở mặt. Bởi vì đối phương nhiều người, không cần sợ hắn, sẽ không thể nào ngoan ngoãn đi theo hướng có thể sẽ phải chui vào cạm bẫy.

Lui một bước mà nói, nếu những người này đều có vấn đề, mình vừa rời khỏi sự che chở của khách sạn Yêu Nguyệt thì chắc chắn họ có thể ra tay giúp Lưu Tiên tông giữ mình lại!

Đương nhiên, có vài chuyện vẫn cần được xác nhận lần cuối.

Thấy hắn không lên tiếng, Hắc Mẫu Đơn lại hỏi thăm: “Đạo gia, có phải có hiểu lầm gì không?”

Ngưu Hữu Đạo đưa lưng về phía sau nói: “Hiểu lầm? Có biết Hoàng Ân Bình, Thôi Viễn không?”

Những lời này vừa nói ra, trong lòng Lôi Tông Khang kêu lộp bộp.

Hắc Mẫu Đơn có chút kỳ quái, chẳng biết tại sao lại nhắc đến hai người này: “Biết, bọn hắn là đệ tử của Lưu Tiên tông ở Trích Tinh thành, chúng ta thường ở Trích Tinh thành, dĩ nhiên cũng biết người của vài cửa hàng.”

Ngưu Hữu Đạo chậm rãi quay người, đối mặt với đám người. Keng! Kiếm trong tay nhấc lên một lần nữa chống trước mặt, chọc phải hòn đó cuội dưới chân bay ra, mặt không thay đổi nói: “Vì sao cấu kết với Lưu Tiên tông mưu hại ta?”

Viên Phương biết Đạo gia sẽ không nói nhảm, giới đao bên hông chậm rãi rút ra, hắn ta đã tốn rất nhiều tiền để đổi một cái đao tốt từ cửa hàng của Khí Vân tông.

Đám Hắc Mẫu Đơn hai mặt nhìn nhau, Đoạn Hổ trầm giọng nói: “Đạo gia, lời này sao lại nói vậy, chúng ta bí mật mưu đồ với Lưu Tiên tông từ khi nào?”

Ngưu Hữu Đạo: “Địa điểm, khách sạn Yêu Nguyệt! Sáng hôm qua, có người đã ở trong phòng bí mật gặp Hoàng Ân Bình và Thôi Viễn. Giờ cơm tối qua khi ta báo ngày mai xuất phát, sau đó đã có người chạy đi thông báo cho Thôi Viễn, tối hôm qua ta thay đổi kế hoạch xuất hành, lập tức lại có người chạy đi báo tin cho Thôi Viễn.”

Ngay cả thời gian địa điểm và gặp mặt ai đều đã nói ra, chỉ e không phải nói ngoa. E là một câu “có phải hiểu lầm gì đó không” không thể nào lấp liếm được!
Đám Hắc Mẫu Đơn vô cùng kinh ngạc, có thể nói là lạnh tim, sau lưng toát ra hàn khí, từng người đều dò xét người nhà mình, lẽ nào trong nhóm mình thật sự có phản đồ? Là huynh đệ nhiều năm, giao tình sâu đậm lắm! Giờ nếu như bị người ta đâm một đao sau lưng, e là ngay cả chết thế nào cũng không biết!
Viên Phương ngoài hãi hùng khiếp vía thì cũng hơi sững ra, tình hình gì thế này? Chuyện Đạo gia nói sao mình không biết chút gì cả? Trên cơ bản mình luôn ở cạnh Đạo gia, sao Đạo gia biết những chuyện này, còn biết rõ ràng như vậy?
Cuối cùng, ánh mắt Hắc Mẫu Đơn, Đoạn Hổ và Ngô Tam Lượng đều nhìn chằm chằm Lôi Tông Khang, vì mặt mày Lôi Tông Khang xanh lét quá rõ ràng.
“Là ta!” Lôi Tông Khang đột nhiên rống lên, nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo: “Vậy thì sao nào?”
“...” Mặc dù đã có chút suy đoán, nhưng khi hắn ta hét toáng lên thừa nhận, ba người vẫn cảm thấy hơi khó tin. Không thể tin được Lôi Tông Khang lại bán đứng bọn hắn, nhưng mà chính Lôi Tông Khang đã thừa nhận rồi.
Ngưu Hữu Đạo: “Hắc Mẫu Đơn, hôm qua ta có thể giải quyết đơn độc hắn ta bất cứ lúc nào nhưng ta nể mặt cô, không động đến hắn! Hắc Mẫu Đơn, nhớ kỹ những gì ta đã nói với cô, kẻ không đáng tin thì đá ra đi, cô nói đều là những huynh đệ chí cốt với cô, hoàn toàn có thể tín nhiệm, được! Ta tin cô! Nhưng giờ thì sao? Có phải cô nên cho ta một câu trả lời không?”
Đoạn Hổ và Ngô Tam Lượng nhìn chằm gương mặt bi phẫn của Lôi Tông Khang, Đoạn Hổ quát: “Vì sao?”
Hắc Mẫu Đơn cũng gần như nghiến nát răng ngà, nhìn chằm chằm Lôi Tông Khang quát: “Ở cùng nhau bao nhiêu năm, chúng ta đã làm gì có lỗi với ngươi, tại sao muốn bán chúng ta?”
“Ta không bán đứng các ngươi, ta làm vậy cũng muốn tốt cho các ngươi!” Lôi Tông Khang vỗ ngực thịch thịch ra vẻ tấm lòng này trời đất

chứng giám, cảm xúc tương đối kích động, lại chỉ Ngưu Hữu Đạo: “Là hắn! Các ngươi hỏi hắn có dám công khai thân phận của mình không? Bản thân hắn còn khó đảm bảo, hắn đang gạt chúng ta bán mạng cho hắn, nếu ta không làm như vậy, tất cả mọi người đều phải chết, Lưu Tiên tông sẽ không bỏ qua cho chúng ta, triều đình nước Yến cũng sẽ không bỏ qua chúng ta, đây không phải là những thế lực chúng ta có thể ngăn cản. Chúng ta đi theo hắn chỉ có một con đường chết!”

Tại sao lại liên lụy đến triều đình nước Yến? Ba người kinh ngạc nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo.

Hắc Mẫu Đơn cắn răng, thử hỏi: “Đạo gia, ngươi rốt cuộc là ai?”

Cho dù bị Lôi Tông Khang chỉ thẳng mặt chất vấn nhưng Ngưu Hữu Đạo không có ý định tranh luận với hắn, không cần thiết và cũng không cần dùng đến, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh: “Ta là ai không quan trọng, đường là các ngươi tự chọn, ta chưa từng miễn cưỡng ai, cũng không hề có lỗi với ai. Nếu sợ phiền phức có thể rời đi, ta không ép ở lại, có chuyện gì chính các ngươi có thể chậm rãi thương lượng, kết quả thương lượng thế nào ta mặc kệ nhưng nên cho ta câu trả lời thì không thể thiếu được!” Ngụ ý là sẽ không bỏ qua Lôi Tông Khang.

Lôi Tông Khang chỉ vào hắn, lớn tiếng nói: “Hắn là Ngưu Hữu Đạo! Chính là đệ tử Thượng Thanh tông đi theo Dung Bình quận vương nước Yến Thương Triều Tông trong lời đồn thời gian trước. Chính là Ngưu Hữu Đạo khoảng thời gian trước đã xôn xao việc giết sứ thần nước Yến, hắn đã bị Thương Triều Tông đuổi ra khỏi cửa, bản thân khó đảm bảo!”

Đuổi ra khỏi cửa? Viên Phương khinh thường nhếch miệng, cảm thấy kẻ không biết gì thật đáng thương!

Có phải bị đuổi ra khỏi cửa hay không, với mấy tu sĩ tầng thấp nước chảy mây trôi này Ngưu Hữu Đạo không cần phải giải thích rõ phong vân trong đó với bọn hắn, có điều có một điểm khiến hắn không kìm được chen miệng vào: “Bổ sung một chút, ta không phải đệ tử Thượng Thanh tông gì đó, ta đã bị Thượng Thanh tông trục xuất môn hộ!”

Mặc kệ ai nhắc đến thân phận này, hắn đều muốn tận lực rũ sạch.

Lời này rõ ràng là thừa nhận thân phận của mình, cũng khẳng định tầng ý nghĩa nào đó mà Lôi Tông Khang muốn nói, mình không có thế lực và bối cảnh gì.

Hắn chính là Ngưu Hữu Đạo? Đám Hắc Mẫu Đơn kinh hãi, đánh giá từ trên xuống dưới, khó có thể tin được.
Chuyện giết sứ thần Nước Yến đã khiến Ngưu Hữu Đạo nổi tiếng thiên hạ!
Lôi Tông Khang: “Chính hắn đã thừa nhận, các ngươi còn cảm thấy ta đang bán đứng các ngươi sao? Ta cũng chỉ muốn tốt cho các ngươi!”

Chương 203: Đỡ Một Chưởng

Chương 203: Đỡ Một Chưởng
Hắc Mẫu Đơn quát: “Vậy sao phải giấu diếm chúng ta, vì sao không báo trước cho chúng ta một tiếng?”
Lôi Tông Khang vung tay lên: “Cho tới giờ còn hỏi điều này, cho tới giờ còn chưa rõ phải đứng bên nào, cho tới giờ còn chất vấn ta. Vì sao ta không nói, ta lo lắng cái gì, các ngươi vẫn chưa rõ sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Hắn nói cũng không sai, sự tình nếu đã rõ ràng như vậy rồi, đi con đường nào, giờ nên chọn đi.”
Đoạn Hổ và Ngô Tam Lượng nhíu mày, nói vậy, Lôi Tông Khang cũng không hẳn là phản bội bọn hắn, đứng bên nào là chuyện khiến bọn hắn rất khó xử.
Hắc Mẫu Đơn chợt quay người đối mặt với ba người, quả quyết nói: “Lần này hãy nghe ta, chúng ta cùng đi với Đạo gia đi! Lão Lôi, ngươi cũng nghe ta, chỉ cần thực tình đi theo chúng ta, bên Đạo gia chúng ta sẽ xin tha cho ngươi, ta tin Đạo gia rộng lượng sẽ không so đo những chuyện này!”
Sở dĩ nàng có thể nhanh chóng đưa ra quyết định như vậy là nàng đã lờ mờ nhìn thấy chút mánh khóe trên người Ngưu Hữu Đạo, cho dù là đánh cược cơ hội tiền đồ một lần. Đúng là giúp Lưu Tiên tông cũng có thể tránh thoát một lần nguy hiểm, nhưng Lưu Tiên tông sẽ cho bọn hắn cái gì? Nàng mới theo Ngưu Hữu Đạo bao lâu đã cho nàng năm vạn kim tệ, kim phiếu còn đang ở trên người nàng đây!
Hơn nữa, giúp Lưu Tiên tông cũng chưa chắc có thể tránh thoát nguy hiểm, sự cường đại tự tin của Ngưu Hữu Đạo khiến nàng cảm thấy tim đập nhanh, Ngưu Hữu Đạo rõ ràng thế đơn lực bạc, lại dám trở mặt với bọn hắn ở nơi vắng vẻ thế này, suy nghĩ tỉ mỉ đến đáng sợ!

Về điểm này, thật ra Đoạn Hổ, Ngô Tam Lượng cùng Lôi Tông Khang đều lờ mờ ý thức được.
“Lão Lôi!” Đoạn Hổ, Ngô Tam Lượng cũng thúc giục một tiếng.
Lôi Tông Khang có chút do dự.
Hắc Mẫu Đơn móc ra năm tấm kim phiếu: “Năm vạn kim tệ, đây là Đạo gia cho ta!”
Ánh mắt mấy người nhìn chằm chằm kim tệ, kinh ngạc.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo lại nói: “Người có ý đồ hại ta, để hắn tiếp tục lưu lại bên cạnh ta, các ngươi thử hỏi bản thân hắn sau này có tự nhiên được không, có khoảng cách không?”
Ý tứ rất rõ ràng! Hắc Mẫu Đơn vội vàng cầu tình: “Đạo gia, ngài hãy cho hắn một cơ hội đi!”
Ngưu Hữu Đạo: “Cơ hội cũng phải xem người rồi cho. Ta không hiểu hắn, không rõ cách làm người của hắn, cho nên không cần phải vậy. Hắc Mẫu Đơn, vẫn là câu nói kia, lời của cô khi đó ta tin, giờ xảy ra chuyện, cô nhất định phải cho ta một câu trả lời, nếu cô không cho, ta tự giải quyết!”
Lời này vừa nói ra, mấy người cảm thấy uy hiếp to lớn.
“Không cần cầu hắn!” Lôi Tông Khang rống lên một tiếng, nhìn chằm chằm mấy người Hắc Mẫu Đơn hỏi: “Mọi người ở cùng nhau nhiều năm như vậy, các ngươi tin hắn hay tin ta, các ngươi đứng bên nào?”
Hắn ta cũng cảm thấy nguy hiểm, muốn kéo mọi người liên thủ.
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói: “Bọn hắn đứng bên ngươi, ngươi cũng chạy không được!”
Xoẹt! Lôi Tông Khang rút kiếm nơi tay, Đoạn Hổ và Ngô Tam Lượng lông mày nhíu chặt nhìn nhau, cùng đi đến bên cạnh Lôi Tông Khang.
Hắc Mẫu Đơn quay đầu nhìn, trên mặt đầy khó xử, cuối cùng vẫn cúi người đặt kim phiếu trong tay xuống đất, chậm rãi lui ra sau đi về phía bên kia. “Đạo gia, xin lỗi, huynh đệ chúng ta nhiều năm, cùng chèo chống lẫn nhau mới sống được tới giờ, ta không thể vứt bỏ huynh đệ mặc kệ. Đạo gia, ngài đại nhân đừng chấp tiểu nhân, chúng ta tụ được tan được, có được không?”
Đối với sự cường đại tự tin của Ngưu Hữu Đạo mấy người có chút kiêng kị, nói lời này là vì không muốn mạo hiểm giao thủ.

Trong mắt Ngưu Hữu Đạo hơi lóe lên một tia thưởng thức không dễ dàng phát giác, lạnh lùng nói: “Âm thầm mưu hại ta, còn định tụ được tan được sao?”
Đoạn Hổ rút kiếm, Ngô Tam Lượng rút kiếm, Hắc Mẫu Đơn cũng chậm rãi rút kiếm, bốn người liên thủ cảnh giác, chậm rãi lui lại, đề phòng bị đánh lén.
Ngưu Hữu Đạo nghiêng người chỉ Viên Phương: “Lão Hùng cũng có một đám huynh đệ, lão Hùng cũng từng muốn giết ta, ta cũng chẳng để ý, ta vẫn để hắn ở bên cạnh ta.”
Hắn hất cằm với Lôi Tông Khang.
“Có biết lão Hùng khác vị huynh đệ kia của các ngươi ở đâu không? Có biết vì sao ta không chịu tiếp nhận hắn? Thân ở trong một tập thể, năng lực có hạn, e là xảy ra chuyện cũng không thể gánh không nổi trách nhiệm, lại vẫn kiên trì cho là mình là đúng, cảm thấy không cần phải thương lượng với những người khác... Giờ chuyện lộ ra, bản thân cũng không dám gánh trách nhiệm, còn muốn kéo các huynh đệ cùng gánh chịu nguy hiểm, đấy là tiểu nhân!”
Lôi Tông Khang bị nói đến mức thần sắc run rẩy.
Ngưu Hữu Đạo vẻ mặt xem thường: “Lôi Tông Khang, đừng nói ta xem thường ngươi, ta cho ngươi một cơ hội, nếu đúng như ngươi nói, ngươi chỉ muốn tốt cho mọi người vậy thì đứng ra, ba chiêu! Chỉ cần ngươi có thể tiếp ba chiêu của ta không ngã, ta sẽ thả các ngươi rời đi! Nếu ngươi không dám tiếp chiêu, ta vẫn sẽ thả ngươi rời đi, bởi vì giết loại tiểu nhân như ngươi ta sợ ô uế mình tay, có điều cũng phải có người đem mạng ra đổi mạng của ngươi, tự ngươi chọn đi!”
Viên Phương ở bên nhếch miệng vui vẻ. Lúc đầu lão còn lo đối đầu với mấy tu sĩ Trúc Cơ kỳ này có được không, giờ nghe Đạo gia nói thế này, cường đại quá đi, muốn không tự tin cũng không được rồi!
Hắc Mẫu Đơn quay đầu xung quanh nói: “Không cần để ý hắn, hắn đang khích bác ly gián, chúng ta đi!”
Nhưng Lôi Tông Khang không có ý định rời đi, mặt căng ra đứng nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo, bị lời của Ngưu Hữu Đạo giữ lại.
Hắc Mẫu Đơn giật tay áo hắn ta: “Đi mau!”

Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm Lôi Tông Khang, mặt đầy ý trào phúng nói: “Ta lui thêm bước nữa, một chưởng! Chỉ cần ngươi có thể tiếp một chưởng của ta không ngã, ta sẽ thả các ngươi đi, nếu không ta giết Hắc Mẫu Đơn!”
Viên Phương lập tức ở bên nói giúp vào: “Lôi Tông Khang, nếu ta là ngươi, giữ mệnh quang trọng, để Hắc Mẫu Đơn chết giúp ngươi, có gì mà phải nghĩ ngợi chứ!”
Lão từng cùng Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương luyện công, từng chịu “Càn Khôn chưởng” của Ngưu Hữu Đạo nên biết nó có tư vị gì, cực kỳ chua chát. Lão rất mong chờ Lôi Tông Khang cũng nếm thử.
Lôi Tông Khang cả giận nói: “Ngươi sẽ giữ lời chứ!”
Ngưu Hữu Đạo: “Hỏi cái này có ý nghĩa sao? Nếu ngay cả một chưởng của ta ngươi cũng không tiếp nổi, ngươi cảm thấy các ngươi còn có thể chạy sao? Không đáng để ngươi đánh cược một lần sao?”
“Đi thôi!” Hắc Mẫu Đơn sốt ruột, kéo mạnh Lôi Tông Khang.
Lôi Tông Khang bỗng nhiên quay đầu: “Lão đại, lúc trước nghe nói khi hắn tìm Thương Triều Tông nương tựa chẳng qua chỉ là Luyện Khí kỳ, giờ cùng lắm là Trúc Cơ kỳ, tu vi tương đương chúng ta, ta không tin ngay cả một chưởng của hắn cũng không đỡ nổi!”
Roẹt! ống tay áo bị kéo rách, hắn ta quả quyết lách mình lao ra, đứng đối mặt với Ngưu Hữu Đạo.
Bên này cũng biết có khuyên cũng vô dụng, Lôi Tông Khang đã bị lời của đối phương khích tướng, nếu chạy như vậy sau này sẽ chẳng còn mặt mũi mà nhìn bọn họ. Hắc Mẫu Đơn gấp đến độ dậm chân, ném ống tay áo rách xuống, chỉ có thể cùng Đoạn Hổ và Ngô Tam Lượng căng thẳng đứng xem.
Lôi Tông Khang cắn răng nói: “Chỉ một chưởng?”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Một chưởng!”
Lôi Tông Khang quát: “Xem chưởng đây!” Không nói hai lời, người đã xông ra, một chưởng đánh ra.
Áo quần Ngưu Hữu Đạo không gió mà bay, hai tay chống trên chuôi kiếm bỗng nhiên cuốn lại, đánh ra một chưởng.
Ầm! Hai chưởng chạm vào nhau, một tiếng vang vọng.

Hai mắt Lôi Tông Khang đột nhiên mở to, cảm thấy không đúng, trên cánh tay của đối phương có hai lực đạo hoàn toàn khác biệt đang nhanh chóng xoay tròn, khuếch tán chưởng lực của hắn ta đánh ra khiến chưởng lực của mình không cách nào tập trung đánh tan lực đạo kia.
Trong lòng giật mình, cái quỷ gì vậy?
Càng khiến lòng hắn ta hoảng loạn hơn la một lực đạo xoắn ốc cực kỳ bá đạo trong chưởng lực đối phương đang ngang nhiên rót vào trong cơ thể hắn ta.
Lôi Tông Khang đạp đạp lui lại, hai mắt trừng trừng, lực đạo xoắn ốc rót vào trong người hắn ta đã một phân thành hai, xâm phạm lục phủ ngũ tạng của hắn ta.
Trong lúc hắn ta liên tục lui ra sau, nửa gương mặt nhanh chóng trở nên đỏ bừng, nửa gương mặt trắng bệch, thậm chí nổi lên sương trắng.

Chương 204: Văn Tự Bán Mình

Chương 204: Văn Tự Bán Mình
“Phụt!” Lôi Tông Khang không cách nào khống chế được quái lực trong cơ thể phun ra một ngụm máu tươi, thân thể nghiêng một cái, ngã ngửa trên mặt đất.
Ngưu Hữu Đạo đưa lòng bàn tay lên từ từ đặt lên lòng bàn tay khác trước người, áo quần bay phần phật trên người rủ xuống.
Thật sự tu vi của hai người chênh lệch không lớn, hắn có thể tiếp một chưởng mà đứng nguyên vị trí bất động, cao thấp giữa hai bên lập tức trở thành chênh lệch rõ ràng, không đơn thuần vì Càn Khôn chưởng bá đạo của hắn, nguyên nhân hắn dám đánh cược là vì hắn đã xem “Càn Khôn Hóa Kình” trong Càn Khôn quyết.
Đương nhiên, cùng với tu vi của hắn tăng lên, uy lực của Càn Khôn chưởng bây giờ cũng càng thêm tinh tiến, bước kế tiếp có thời gian phải nghiên cứu tu luyện thân pháp “Càn Khôn Na Di”.
Thấy Lôi Tông Khang nửa gương mặt đỏ bừng, nửa gương mặt ngưng sương, Viên Phương vô cùng vui vẻ. Cuối cùng đã có người chia sẻ tư vị này với lão rồi.
Đám Hắc Mẫu Đơn giật nảy cả mình, đều không ngờ thực lực của Lôi Tông Khang và Ngưu Hữu Đạo chênh lệch lệch to lớn như thế, ngay cả một chưởng của Ngưu Hữu Đạo cũng không tiếp nổi. Kinh khủng hơn là, Ngưu Hữu Đạo vẫn đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích.
Sợ hãi tràn ngập thể xác tinh thần, cuối cùng đã hiểu vì sao Ngưu Hữu Đạo lại có tự tin đến vậy.
Ba người lách mình tới đỡ Lôi Tông Khang, lúc này trong miệng Lôi Tông Khang không ngừng nôn ra máu. Hắn ta liều mạng thi pháp áp chế quái lực trong cơ thể, một lạnh một nóng đồng thời xâm nhập lục phủ

ngũ tạng khiến hắn ta khó thích ứng, nửa người nóng hổi, nửa người sương lạnh càng lúc càng dày.
Ba người không kịp nghĩ nhiều, tranh thủ liên thủ thi pháp hóa giải giúp hắn ta nếu không tính mệnh của Lôi Tông Khang rất đáng lo ngại.
Tiếng lộc cộc đến gần, ba người ngẩng đầu, Ngưu Hữu Đạo đang chống kiếm làm gậy chậm rãi đi tới, đứng trước mặt ba người.
Ngưu Hữu Đạo ở trên cao nhìn xuống nói: “Ta nói rồi, có thể tiếp một chưởng của ta, ta sẽ buông tha cho hắn, không tiếp được... còn phải cứu sao? Ta không muốn làm khó các ngươi, các ngươi không muốn lưu lại thì đi đi, hắn phải lưu lại.”
Ba người nhìn nhau, lo nghĩ, trước đó nếu bốn người chạy trốn, có lẽ còn có cơ hội, giờ phải mang theo một Lôi Tông Khang trọng thương thế này, chắc không ai có thể chạy thoát được.
Hắc Mẫu Đơn đột nhiên quay người, trực tiếp quỳ gối trước mặt Ngưu Hữu Đạo, cầu khẩn nói: “Đạo gia, ngài là người từng trải sự đời, không cần phải so đo với những nhân vật nhỏ như chúng ta, xin ngài thương xót bỏ qua cho hắn có được không?”
Lôi Tông Khang vô lực liếc mắt, thấy Hắc Mẫu Đơn quỳ xuống vì mình, cảm xúc kích động lại “phụt” ra một ngụm máu tươi.
Ngưu Hữu Đạo: “Lão Hùng, ngươi thấy thế nào?”
Viên Phương đang nhặt kim phiếu nhét vào ngực nghe vậy xách đao đi tới, hắc hắc nói: “Thứ không biết chết sống, dám ám toán Đạo gia! Đạo gia, thù này đã kết, không nên lưu hậu hoạn!”
“Ngươi sát tâm quá nặng, ta không thích chém chém giết giết.” Ngưu Hữu Đạo khinh bỉ một câu, quay đầu nhìn về phía mấy người nói: “Có điều hắn nói cũng không phải không có đạo lý, đúng là không nên lưu lại hậu hoạn bên người. Hai lựa chọn, hắn lưu lại, các ngươi đi, các ngươi lưu lại, hắn đi!”
Đến mức độ này, lựa chọn thế nào gần như không phải do đám Hắc Mẫu Đơn quyết định nữa, họ khó mà mở miệng được.
Lôi Tông Khang mập mờ một tiếng: “Ta đi!”
Ba người Hắc Mẫu Đơn trầm mặc, vẻ mặt phức tạp.
Ngưu Hữu Đạo: “Đồng ý, ta chữa thương cho hắn thả hắn đi, sau này mạng ba người các ngươi là của ta, sau này phải nghe theo hiệu mệnh

của ta. Không đồng ý, ta lấy mạng hắn. Ba mạng đổi một mạng hơi lỗ rồi, các ngươi nên cân nhắc.”
Kết quả Lôi Tông Khang kia liên tục lắc đầu.
Nhưng nghe vậy ngược lại càng thúc đẩy Hắc Mẫu Đơn. Nàng cắn răng gật đầu nói: “Ta đồng ý!”
Đoạn Hổ cũng gian nan gật đầu: “Ta đồng ý!”
Ngô Tam Lượng gật đầu: “Mời Đạo gia chữa thương cho hắn.”
Ngưu Hữu Đạo: “Đều quyết định rồi, vậy viết huyết thư, ký lên văn tự bán mình đi!”
Lôi Tông Khang ư ư lắc đầu, mặt đỏ bừng chảy nước mắt.
Ba người Hắc Mẫu Đơn thần sắc ảm đạm, lấy giấy trong tay nãi ra, cắn đầu ngón tay, viết huyết thư đồng ý, lần lượt đưa văn tự bán mình đến.
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu ra hiệu một chút, Viên Phương đề phòng tiến lên, thu từng tờ văn tự bán mình, sau khi kiểm tra liền hì hì gật đầu với Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo khua tay nói: “Các ngươi tránh ra!”
Ba người lui lại, tránh ra đến một bên.
Ngưu Hữu Đạo thuận tay đưa kiếm cho Viên Phương ở bên, một tay kéo Lôi Tông Khang lên, một chưởng nhấn ra sau lưng hắn ta.
Chờ một lát, bên đỏ bừng và ngưng sương trên mặt Lôi Tông Khang đều tiêu tan, tinh thần Lôi Tông Khang rõ ràng dần hồi phục.
Chát! Ngưu Hữu Đạo vỗ một chưởng, Lôi Tông Khang lảo đảo ngã về trước, miệng hộc ra một ngụm máu, trong khối băng có xen lẫn máu bốc lên khói lạnh trên mặt đất.
Thứ này được phun ra, khí tức của Lôi Tông Khang lập tức thông suốt, lưng còng chậm rãi đứng thẳng dậy, nhìn mấy người Hắc Mẫu Đơn.
Cuối cùng dưới cái nhìn chăm chú của mấy người Hắc Mẫu Đơn chậm rãi quay người đi về phía tọa kỵ của mình, trèo lên, phóng ngựa chạy mấy bước lại quay trở lại, bỏ qua Ngưu Hữu Đạo, đi đến trước mặt ba người Hắc Mẫu Đơn, lấy ra một túi hương nhỏ ném cho Hắc Mẫu Đơn, nói với ba người: “Lưu Tiên tông đưa cho ta Hương nhị, cả đường ta luôn đánh dấu, chắc bọn hắn sắp đến rồi, các người mau chóng rời khỏi nơi này đi.”
Ba người nhìn nhau, cùng chắp tay, im lặng, bảo trọng!

Lôi Tông Khang thúc ngựa quay người xông ra khỏi rừng núi.
Ngưu Hữu Đạo vẫy Viên Phương tới, lấy ba tấm văn tự bán mình lại, nghiêng đầu nói: “Theo dõi sát một chút.”
Viên Phương dạ một tiếng, thả người bay đi, ẩn nấp trên sườn núi, quan sát khu vực trống trải bên ngoài.
Lật ba tờ văn tự bán mình, Ngưu Hữu Đạo tiện tay đưa cho Hắc Mẫu Đơn.
Hắc Mẫu Đơn ngạc nhiên hỏi: “Đạo gia, đây là...”
Ngưu Hữu Đạo: “Cất giúp ta, đừng vứt.”
Ba người sửng sốt, hai mặt nhìn nhau, có ý gì?
Đúng lúc này, Viên Phương lại lách mình nhẹ nhàng quay lại, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đạo gia, người đến rồi, hình như Lôi Tông Khang đang đụng đầu bọn hắn, có thể là người của Lưu Tiên tông, chúng ta đi nhanh đi!”
Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng lách người đi, lướt về phía đồi núi.
Đám Hắc Mẫu Đơn đuổi theo, thấy Ngưu Hữu Đạo đang quan sát người tới, Hắc Mẫu Đơn sốt ruột nói: “Đạo gia, đi nhanh đi! Bị phát hiện sẽ không đi được đâu.”
Ngưu Hữu Đạo không hề có ý định hoảng hốt rời đi mà tiếp tục nhìn chằm chằm quan sát.
Hắn không nghĩ nếu bị phát hiện sẽ không đi được, hắn biết rõ Lôi Tông Khang là gian tế còn dám dẫn đi chung không phải không có nguyên nhân, để Lôi Tông Khang tiết lộ hắn muốn đi huyện Sơn Hồ chính là chỗ dựa lớn nhất của hắn. Hắn đoán một khi Lưu Tiên tông biết được tung tích của hắn chắc chắn sẽ không dễ dàng để hắn chạy thoát. Trong tình huống Kim Châu có nhiều cao thủ như vậy Tống Long còn chết trong tay hắn, hắn không tin Lưu Tiên tông dám ứng đối qua loa, tất nhiên là triệu tập lực lượng chủ yếu hiện có để đi thu thập hắn.
Nói cách khác, khi hắn mang theo đám Lôi Tông Khang rời khỏi khách sạn Yêu Nguyệt, trong lòng đã nắm chắc rồi.
Đương nhiên, mọi thứ đều sẽ có ngoài ý muốn, biện pháp ổn thỏa nhất ở Trích Tinh thành thực ra là trực tiếp đi tìm người của Thiên Ngọc môn hoặc Vạn Động Thiên phủ hiệp trợ. Không tìm là vì hai nguyên nhân,

một là không biết Thiên Ngọc môn và Vạn Động Thiên phủ có để ý chuyện của hắn không.
Hai là vì đích đến của chuyến đi này hắn không muốn bị lộ, ngay cả bên Hải Như Nguyệt hắn cũng đã thông báo, đừng để Vạn Động Thiên phủ biết bởi vì có vài trách nhiệm e là Vạn Động Thiên phủ cũng không muốn gánh chịu.
Trước mắt chính là một chuyện ngoài ý muốn khác. Hắn không ngờ Lưu Tiên tông sẽ dùng chim Tầm hương để truy lùng dấu vết.
“Xem ai tới.” Ngưu Hữu Đạo quay đầu dặn dò đám Hắc Mẫu Đơn.
Đám Hắc Mẫu Đơn phóng mắt tìm kiếm, khoảng cách hơi xa, không nhìn thấy rõ.
Sáu bóng dáng dáng cưỡi ngựa trên thảo nguyên mờ mịt nhìn bốn phía, chim Tầm hương đáp lên vai Thôi Viễn, không chịu đi tìm nữa, tung tích Hương nhị dường như đến đây là mất tích.

Chương 205: Trận Chiến Trên Núi

Chương 205: Trận Chiến Trên Núi
Sáu người nhìn quanh, không biết đám người Ngưu Hữu Đạo đi theo hướng nào, nếu cứ theo đường này đi thẳng có lẽ là sẽ vào rừng núi phía trước, nhưng Hương nhị dẫn đường đột nhiên gián đoạn khiến mấy người nghi ngờ có phải đã xảy ra biến cố gì không.
Thật tình không biết vì sau khi tiến vào khu rừng núi phía trước Ngưu Hữu Đạo đột nhiên xuống ngựa ngừng lại nên Lôi Tông Khang nhất thời không tiện động tay động chân trước mắt mọi người.
Sáu người đang bàn bạc, trong rừng núi phía trước đột nhiên có một con ngựa lao ra, hấp dẫn sự chú ý của sáu người.
Lôi Tông Khang phóng ngựa lao ra cũng nhìn thấy bọn họ, dứt khoát chạy thẳng về phía họ, sau khi chạy tới gần một chút, nhận ra Hoàng Ân Bình và Thôi Viễn trong đám người, còn bốn người khác hắn ta không quen.
Sáu người nhìn chằm chằm hắn ta chạy tới, thấy ống tay áo của hắn ta bị xé rách, trên người còn mang theo vệt máu, dáng vẻ cực kỳ chật vật, Hoàng Ân Bình trầm giọng nói: “Xảy ra chuyện gì?”
Lôi Tông Khang lắc đầu: “Lúc ta động tay động chân bị bọn hắn phát hiện, may là các huynh đệ trước kia nhớ tình cũ, giúp ta ngăn cản Ngưu Hữu Đạo, ta mới thoát thân được.”
Hoàng Ân Bình vội hỏi: “Ngưu Hữu Đạo đâu?”
Lôi Tông Khang xoay người chỉ: “Ở trong rừng núi phía trước, không biết đã đi chưa!”
“Đi!” Hoàng Ân Bình phất tay dẫn đầu phi thân từ trên lưng ngựa đi, mấy người khác cũng bay theo.
Lôi Tông Khang do dự một chút, cũng phi thân lên theo.

Ngưu Hữu Đạo mấy người kia bay tới, tảng đá trong lòng Ngưu Hữu Đạo căn bản đã đặt xuống. Hắn lo sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có cao thủ trí mạng chạy tới, giờ xem ra hình như cũng chẳng cần phải sợ hãi bỏ chạy rồi.
“Hai kẻ đi đầu là Hoàng Ân Bình, Thôi Viễn, đằng sau là Liệt Chiến Binh và Diêu Hữu Lượng đệ tử Linh Tú sơn, hai tên sau cùng là Phương Đức và Phương Thiếu Quần đệ tử Phù Vân tông.” Hắc Mẫu Đơn nhanh chóng nhắc nhở, sau khi thấy rõ những kẻ chạy tới dường như nàng cũng yên tâm hơn.
Đoạn Hổ và Ngô Tam Lượng không kìm được nhìn Ngưu Hữu Đạo, người có thể lưu họ lại chắc hẳn cũng không sợ những người này?
Có điều mấy người không rõ Lôi Tông Khang cùng quay về là có ý gì, là bị ép bất đắc dĩ hay vẫn quyết định đứng cùng phía với mấy người của Lưu Tiên tông?
Sau khi được xác nhận, Ngưu Hữu Đạo không ẩn nấp nửa mà lách mình ra, chống kiếm đứng ở sườn núi, chờ đợi!
Viên Phương cảnh giác đám Hắc Mẫu Đơn, cũng theo ra.
Đám Hoàng Ân Bình bay đến dưới đồi núi thì dừng lại, nhìn đám Ngưu Hữu Đạo đứng trên sườn núi, không ngờ những tên này chẳng những không chạy mà còn dám công nhiên lộ diện chờ bọn hắn.
Hoàng Ân Bình, Thôi Viễn đưa tay ra sau lưng lấy cặp song nguyệt luân xuống.
Liệt Chiến Binh, Diêu Hữu Lượng rút hai sợi roi kim loại mềm trên eo xuống.
Phương Đức và Phương Thiếu Quần song song rút kiếm, Lôi Tông Khang phía sau cùng cũng rút kiếm ra.
Hoàng Ân Bình cầm nguyệt luân chỉ: “Ngưu Hữu Đạo, thúc thủ chịu trói có thể bớt phải chịu khổ đấy!”
Hắn ta vừa dứt lời, Lôi Tông Khang ở sau đột nhiên lộ vẻ dữ tợn, vung kiếm chém trái chém phải liên tục.
Với khoảng cách gần như vậy, Phương Đức và Phương Thiếu Quần trở tay không kịp.
“A!” Bên hông Phương Đức phun máu, suýt chút nữa bị chém ngang lưng, hét thảm một tiếng.

Sau khi bị hạ độc thủ Phương Thiếu Quần vội vàng lách mình né tránh, y phục ở eo bị quẹt rách, da thịt nhìn thấy máu, chỉ bị thương ngoài da, một chưởng lực vô hình đánh ra.
Lôi Tông Khang cách không chạm một chưởng, trước đó vốn đã bị thương, một chưởng này làm hắn ta một lần nữa phun ra một ngụm máu, liên tục lui ra sau.
Phương Đức đã ngã xuống đất, Phương Thiếu Quần lách mình nhào về phía Lôi Tông Khang, Lôi Tông Khang vung kiếm trong tay chỉ còn cách đưa lên chống đỡ.
Đám Hoàng Ân Bình đột nhiên quay đầu lại, không ngờ Lôi Tông Khang lại to gan lớn mật như vậy!
Mắt thấy Lôi Tông Khang nguy cấp, không cần chào hỏi, Hắc Mẫu Đơn, Đoạn Hổ và Ngô Tam Lượng ba người cùng bay đến giải cứu.
Hoàng Ân Bình xông ra đầu tiên, bốn người mặc kệ Phương Thiếu Quần phía sau, trong nháy mắt cùng liên thủ xông về phía Ngưu Hữu Đạo trên sườn núi.
Bọn hắn biết nặng nhẹ, không muốn bị đám Hắc Mẫu Đơn dây dưa để Ngưu Hữu Đạo thừa cơ chạy thoát. Ngưu Hữu Đạo bên này chỉ có một mình, chính là cơ hội tốt để bọn hắn hạ thủ, chỉ cần bắt được Ngưu Hữu Đạo tức là đã lập được công lớn!
“Tránh sang một bên nhanh đi!” Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu hét lên.
Viên Phương đang khiếp đảm nghe vậy liền rụt đầu lại, vội vàng lẩn đi.
Hai nguyệt luân xoay tròn đang lao tới.
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm trước người không tránh không né, cánh tay vung lên, keng một tiếng, hàn quang ra khỏi vỏ thuận tay đánh vào trong những quang ảnh lộn xộn hoa mắt, trong những tiếng leng keng, trong nháy mắt đã đánh bay hai nguyệt luân.
Vỏ kiếm cắm trong mặt đất để lại trên sườn núi, người theo kiếm quang bay đi.
Ngưu Hữu Đạo bay lên không trung đâm kiếm về phía Hoàng Ân Bình lao tới đầu tiên.
Hoàng Ân Bình vung một nguyệt luân khác ngăn cản.
Keng! Tiếng sắt thép va chạm vang vọng.

Hoàng Ân Bình giật nảy mình, sau khi nguyệt luân chạm vào kiếm phong của đối phương, lực đạo mình phát ra dường như không chút ảnh hưởng gì đến đối phương, một đạo hàn quang thuận thế lách tới, suýt chút nữa dọa cho hắn ta hồn phi phách tán.
Cổ tay Ngưu Hữu Đạo lắc một cái, mũi kiếm đã vẩy ra một đạo hoa máu trên cổ Hoàng Ân Bình, đầu Hoàng Ân Bình bay giữa trời. Ngưu Hữu Đạo gần như đồng thời bay lên đá một cước lên bụng Hoàng Ân Bình giữa không trung, trực tiếp đá bay Hoàng Ân Bình ra ngoài.
Thôi Viễn thấy tình thế không đúng vội ném một nguyệt luân khác trên tay ra cứu nhưng vẫn chậm mất rồi.
Còn kiếm quang của Ngưu Hữu Đạo mang theo máu lắc một cái, kiếm đâm nghiêng đánh bay nguyệt luân đang phóng tới, chân đạp Hoàng Ân Bình mượn lực lại trực tiếp lăng không chuyển chướng lao về phía Thôi Viễn.
Hai bóng roi điên cuồng gào thét “chát chát” xoắn tới cấp cứu, đánh về phía Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo lăng không lộn người lắc kiếm đâm liên tục đẩy roi thép đánh tới đi nhưng hai sợi roi thép linh hoạt như rắn, vẫn có thể lăng không chuyển hướng cuốn tới lần nữa, giống như rắn độc, ép khoái kiếm của Ngưu Hữu Đạo liên tục ngăn cản.
Thôi Viễn lộ vẻ mặt dữ tợn, nhân lúc Ngưu Hữu Đạo không để ý được bên này đánh một chưởng vào đầu Ngưu Hữu Đạo.
Trong lúc rối loạn, Ngưu Hữu Đạo một tay huy kiếm leng keng ngăn cản, một tay vội đánh ra một chưởng tự cứu.
Bịch! Trong kình phong bốn phía, hai mắt Thôi Viễn đột nhiên trừng lớn, cảm giác của y lúc này giống hệt với Lôi Tông Khang trước đó, cả người bị đánh bay ra ngoài rơi xuống mặt đất.
Sợi roi dài cũng bị Ngưu Hữu Đạo huy kiếm đánh rớt xuống, mượn lực quất to lớn, người nhẹ như yến, cả người phóng lên tận trời, nhanh chóng thoát khỏi sự dây dưa của bóng roi hỗn loạn.
Roạt! Liệt Chiến Binh và Diêu Hữu Lượng gần như đồng thời vung roi quật lên mặt đất.
Mặt đất rầm một tiếng đánh ra hai cái hố, Liệt Chiến Binh và Diêu Hữu Lượng mượn lực của một đòn này một lần nữa tung người lên không

trung, vung roi đuổi sát Ngưu Hữu Đạo đang bay trên trời, giũ ra bóng roi lăng lệ đánh thẳng lên trên.
Ngưu Hữu Đạo lên đến đỉnh thì thế đã hết liền lật người lao xuống, kiếm quang tản ra quang ảnh như hoa sen nở rộ đón lấy bóng roi liên miên đan xen bên dưới.
Trong tiếng leng keng, bóng roi và kiếm quang đồng thời dừng lại, kiếm trong tay Ngưu Hữu Đạo cùng quấn hai sợi roi thép lại.
Liệt Chiến Binh và Diêu Hữu Lượng lôi mạnh roi dài, giống như bị quấn chặt, không cách nào lôi ra được, Ngưu Hữu Đạo vặn kết kiếm trong tay, hai cước giẫm lên hai sợi roi trái phải.
Ba người đứng giữa trời lôi kéo cùng rơi từ trên trời xuống.
Vừa đến mặt đất, Liệt Chiến Binh và Diêu Hữu Lượng phối hợp ăn ý, nhanh chóng giao thoa chạy vòng thật nhanh tới định dùng roi thép trói Ngưu Hữu Đạo lại.
Ngưu Hữu Đạo định rút kiếm thì phát hiện bảo kiếm bị hai người này dùng sức kéo sợi roi thép kẹp chặt lại, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Liệt Chiến Binh, trong mắt lộ ra tia lạnh lẽo, mặt đầy sát khí hung hãn nhanh chóng răng kiếm thoát thân, bắn người nhào về phía Liệt Chiến Binh.
Ầm! Trong nháy mắt hai người va chạm một chưởng.
Trong lúc kịch chiến Liệt Chiến Binh không có thời gian để ý tình hình Thôi Viễn nếu không chắc chắn Liệt Chiến Binh không dám tiếp một chưởng này.

Chương 206: Cùng Chơi

Chương 206: Cùng Chơi
Diêu Hữu Lượng phát hiện bên sư huynh không bình thường, lực đạo lôi kéo của hai bên mất cân bằng, lúc này Ngưu Hữu Đạo đã quay người đánh tới.
Roi bị quản chế, trong khoảng cách gần như vậy, dưới tình thế cấp bách, Diêu Hữu Lượng cũng chẳng có lựa chọn nào khác, nhưng vứt bỏ đồng môn chạy trốn hậu quả nghiêm trọng.
Trong lúc vội vã, vì để sư huynh có cơ hội rút roi ra, Diêu Hữu Lượng buông lỏng roi ra, dùng toàn bộ tu vi đánh ra một chưởng, lăng không đánh tới Ngưu Hữu Đạo cứng đối cứng đánh một chưởng.
Bịch! Diêu Hữu Lượng trợn tròn hai mắt liên tục lui ra sau, dường như hiểu ra gì đó.
Ngưu Hữu Đạo đã xoay người quay về, một chân đá sợi roi quấn quanh bảo kiếm ra, thuận tay quơ tới kéo sợi roi trên cỏ, đầu những ngọn cỏ bị quét nhanh, vạch ra một cơn sóng cỏ lao về phía đám Hắc Mẫu Đơn đang chém giết.
Đám Hắc Mẫu Đơn liên thủ vẫn không phải đối thủ của Phương Thiếu Quần, nhưng mấy người không liều mạng với Phương Thiếu Quần mà chỉ dùng cách triền đấu liều chết bám lấy hắn ta, hy vọng có thể ngăn chặn hắn ta chờ Ngưu Hữu Đạo tới.
Mấy người không cùng Phương Thiếu Quần cận chiến. Cỏ vụn trên thảo nguyên bay loạn, kiếm khí tung hoành.
Lôi Tông Khang liên tiếp thụ thương tổn thương không nhẹ đã không còn tư cách tái chiến với Phương Thiếu Quần, chỉ có thể đứng từ xa nhìn để không làm vướng víu.
Ba người Hắc Mẫu Đơn đứng thành hình tam giác vây lấy Phương Thiếu Quần điên cuồng bổ ra từng đạo kiếm khí công kích. Loạn kiếm của

Phương Thiếu Quần đánh tan kiếm khí đánh tới, đồng thời từng đạo kiếm khí tung ra ép ba người phải tự vệ, tuy nhiên hắn ta cũng không thể làm gì được ba người. Ba người không tới gần hắn ta, hắn ta phóng về phía ai, người đó nhanh chóng rút lui ra sau, hai người khác lại truy sát đến công kích hắn ta.
Ba người không hổ là cùng đi với nhau nhiều năm, phối hợp hết sức ăn ý, tiến thối hỗ trợ không hề rối loạn.
Cục diện bế tắc mau chóng bị phá, trong lòng Phương Thiếu Quần đại loạn, thậm chí hơi thất kinh.
Bọn Hắc Mẫu Đơn dĩ nhiên phát hiện ra nguyên nhân, cảm thấy quả Ngưu Hữu Đạo không khiến bọn hắn thất vọng, chỉ mới một chút công phu đã giải quyết sạch những kẻ khác, rút kiếm giết tới đây!
Bình thường Ngưu Hữu Đạo có vẻ hiền hòa, thỉnh thoảng còn nói mấy câu không thích chém chém giết giết gì đó, đây là lần đầu mấy người thấy Ngưu Hữu Đạo lộ ra gương mặt sát khí hung hãn như vậy, giống như tội phạm, đằng đằng sát khí kéo kiếm vọt tới!
Nhiều người như vậy đều không phải là đối thủ của Ngưu Hữu Đạo, Phương Thiếu Quần vô cùng luống cuống, xoay người bỏ chạy.
Hắc Mẫu Đơn hét lớn một tiếng: “Cuốn lấy hắn!”
Ba người hợp kích lập tức không thèm đếm xỉa, không còn địch tiến ta lùi, địch lui ta tiến, liên thủ điên cuồng tấn công, làm cho Phương Thiếu Quần không thể chạy trốn.
Ngưu Hữu Đạo vọt tới nhanh như chớp xông thẳng vào trong trận chiến, loạn kiếm đánh tan kiếm khí Phương Thiếu Quần bổ ra, trong nháy mắt đã dồn đến sát.
Phương Thiếu Quần lập tức lắc kiếm toàn lực đánh trả.
Keng! Hai kiếm va chạm vào nhau, Phương Thiếu Quần kinh hãi, lực đạo giống như trâu đất xuống biển nhanh chóng bị một cỗ lực đạo quỷ dị trên thân kiếm đối phương hóa giải.
Một kiếm củaNgưu Hữu Đạo thuận thế đâm xuyên đến, vẩy kiếm một cái, lại thuận thế đâm thẳng!
Một cổ tay cùng với kiếm mang theo máu bay đi!
Kiếm quang dừng lại, cổ tay phải bị đứt của Phương Thiếu Quần ào ào máu tươi, tay trái trong lúc rối loạn nắm chặt trường kiếm đâm xuyên

qua ngực mình, cúi đầu nhìn trường kiếm đang đâm xuyên qua tim, mũi kiếm lộ ra sau lưng máu me đầm đìa.
Phương Thiếu Quần chậm rãi ngẩng đầu, đang muốn nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo mặt mũi vô cùng độc ác lại phi cước đá vào ngực hắn ta, trực tiếp đạp hắn ta bay đi, rút kiếm cầm nơi tay mắt lạnh lẽo nhìn bốn phía, mũi kiếm nhỏ từng giọt máu xuống bãi cỏ.
Đám Hắc Mẫu Đơn kinh gnajc đứng nhìn, còn chưa kịp phản ứng sau một kiếm vừa rồi, một kiếm đã đánh chết Phương Thiếu Quần?
Ngưu Hữu Đạo chợt huy kiếm hướng về phía đồi núi, mấy người quay đầu nhìn lại.
Thôi Viễn lắc lư đứng dậy, lảo đảo chạy trốn.
Viên Phương không biết từ đâu chạy tới, tinh thần hung hẫn, cái loại bị đánh cho đứng không vững này lão không sợ, lão nâng giới đao phóng tới định giết chết.
Kết quả bị Ngưu Hữu Đạo chỉ một cái, Viên Phương ngượng ngùng dừng lại, lại cười hì hì chạy trở về sườn núi.
Liệt Chiến Binh và Diêu Hữu Lượng cũng lảo đảo bỏ đi, tốc độ đó căn bản không thể chạy thoát, đơn thuần chỉ là vùng vẫy giãy chết thôi.
Ngưu Hữu Đạo kéo kiếm chậm rãi bước đi, trầm giọng nói: “Thu thập một chút, vì sao người ba phái liên thủ, tìm mấy kẻ còn sống hỏi rõ những gì cần hỏi!”
“Vâng!” Hắc Mẫu Đơn đáp ứng, phất phất tay, mấy người lập tức làm theo.
Viên Phương chạy trở về, hai tay dâng vỏ kiếm lên, hắc hắc cười bồi nói: “Đạo gia.”
Ngưu Hữu Đạo hơi vẩy vết máu trên kiếm, vẩy vẩy kiếm.
Vỏ kiếm trong tay Viên Phương lật không rơi xuống.
Trường kiếm nhấc lên đâm vào rơi xuống vỏ kiếm, thuận tay lật kiếm chống ngay trước mặt, hắn đứng sừng sững trên đám cỏ, sát khí trên mặt dần tan đi, sắc mặt dần khôi phục bình thản...
Bầu trời xanh, đồng cỏ mênh mông, gió thổi cỏ rạp như sóng biếc.
Dường như ngửi được mùi máu tươi, mười mấy con kền kên bay vòng vòng trên không trung.

Ngưu Hữu Đạo đứng chống kiếm giữa bãi cỏ nhìn về phía xa.
Bên kia Hắc Mẫu Đơn đã hỏi rõ tình hình chạy đến bẩm báo.
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Cao thủ Kim Đan kỳ của ba phái tọa đường đã đi vào giờ Hợi tối qua?”
Hắc Mẫu Đơn gật đầu: “Thôi Viễn nói vậy, đối chứng khớp với lời khai của Diêu Hữu Lượng.”
Ngưu Hữu Đạo: “Liệt Chiến Binh không khai sao?”
Hắc Mẫu Đơn: “Sống chết không chịu mở miệng, sẽ nghĩ cách để cạy miệng hắn ta, có điều có thể cần chút thời gian.”
Ngưu Hữu Đạo: “Không cần lãng phí thời gian với hắn, khai thì giữ lại, không chịu khai... Giết!”
“Rõ!” Hắc Mẫu Đơn đáp ứng, lại dâng lên một tay nãi: “Đạo gia, đây là tài vật lục soát được trên người bọn chúng!”
“Các ngươi tự xử trí.” Ngưu Hữu Đạo nhàn nhạt một tiếng, không hề hứng thú đối với mấy đồ này.
Hắc Mẫu Đơn cũng không nói thêm gì, nhấc tay nãi rời đi, đến bên cạnh Liệt Chiến Binh rút kiếm ra một kiếm đâm xuyên qua tim.
Với những chuyện thế này, Hắc Mẫu Đơn đen ăn đen đã quen không hề có chút nương tay, có điều nàng ta không hiểu Ngưu Hữu Đạo còn lưu hai tên còn sống kia làm gì.
Ngưu Hữu Đạo đi tới, bảo người kéo Thôi Viễn và Diêu Hữu Lượng đến, kiếm lẫn vỏ kiếm trong tay cùng cắm vào bãi cỏ, hai chưởng ấn lên sau lưng hai người.
“Phụt!” Đợi hai người phun ra hai khối băng máu, Ngưu Hữu Đạo lại ra tay phong bế huyệt đạo hai người, cầm kiếm nơi tay nói: “Trói lại!”
Đoạn Hổ và Ngô Tam Lượng dùng sợi roi thép mềm trói chặt hai người lại.
Viên Phương tuân theo ý Ngưu Hữu Đạo, đi dắt sáu con ngựa phía xa tới.
Ngưu Hữu Đạo nhận một con, lật người lên ngựa, chỉ Lôi Tông Khang vẻ mặt mất mát đang ngồi cách đó không xa: “Đưa hai tên còn sống ra sau đồi trông coi cho kỹ, chờ chúng ta quay lại!”
Lời vừa nói ra, ba người Hắc Mẫu Đơn sững sờ, sắc mặt chợt vui mừng nhận ra ý tứ khác trong lời nói của Ngưu Hữu Đạo.

Hắc Mẫu Đơn vội kéo Lôi Tông Khang quát mắng: “Còn không mau làm theo phân phó của Đạo gia?”
Vẻ mặt Lôi Tông Khang phức tạp đứng dậy, chắp tay với Ngưu Hữu Đạo: “Rõ!”
“Đi!” Ngưu Hữu Đạo thúc ngựa bỏ đi.
Đám Hắc Mẫu Đơn lần lượt nhảy tót lên ngựa, xoay ngựa rồi nhanh chóng đuổi theo.
Lúc đuổi kịp Ngưu Hữu Đạo, phát hiện hình như đang trở về đường cũ, Hắc Mẫu Đơn kinh ngạc nói: “Đạo gia, chúng ta đang đi đâu vậy?”
Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng nói: “Trích Tinh thành!”
“A!” Mấy người giật nảy cả mình, Đoạn Hổ vội nói: “Đạo gia, lại về Trích Tinh thành chẳng phải là trở về hang cọp sao?”
“Giờ Hợi tối qua bọn hắn đi, thời gian hắn là đủ cho chúng ta dùng!”
Ngưu Hữu Đạo hỏi một đằng, trả lời một nẻo, mắt nhìn phía trước, ánh mắt có chút lạnh: “Lại lòi ra Phù Vân tông và Linh Tú sơn, thật sự coi lão tử là bùn nặn à, đến mà không trả lễ sao được, ta phải cùng bọn hắn chơi thật vui!”

Chương 207: Cướp Sạch

Chương 207: Cướp Sạch
Mấy người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, nhìn nhau không nói gì.
Cả nhóm phóng ngựa chạy ra khỏi thảo nguyên, lại tiến vào sa mạc, sau đó lại đến chuồng ngựa dưới núi, sắc trời đã chuyển tối.
Ném ngựa vào chuồng, cả nhóm năm người lại một lần nữa bay lượn trốn vào dãy núi mênh mông.
Lúc bầu trời đen tối lấm tấm sao, mấy người trở về trong Trích Tinh thành đèn đuốc lác đác. Trên đầu ba người Hắc Mẫu Đơn, nguyệt điệp đang vỗ cánh chiếu sáng.
“Cửa hàng Lưu Tiên tông ở đâu?” Ngưu Hữu Đạo hỏi một câu.
Mấy người dường như đã hơi đoán ra hắn muốn làm gì, trong lòng hơi run rẩy, có điều vẫn dẫn đường cho hắn.
Lúc đến cửa hàng Lưu Tiên tông, thấy bảng không buôn bán treo trên cửa, Ngưu Hữu Đạo không thèm để ý đến người qua lại trên đường, đi tới đưa tay nhấn lên cửa, thi pháp đẩy chốt cửa bên trong ra, trực tiếp đẩy cửa vào.
Mấy người cùng vào trong, ba người Hắc Mẫu Đơn điều khiển nguyệt điệp bay lượn trong phòng.
Ngưu Hữu Đạo đóng cửa một cái, lên tiếng nói: “Dọn dẹp đi, thứ gì đáng giá mang đi hết!”
Ba người Ngưu Hữu Đạo chảy mồ hôi, phát hiện vị này đúng là đến cướp sạch cửa hàng! Lát nữa Lưu Tiên tông không phát điên không được, làm chuyện này thực sự là bước lên thuyền hải tặc rồi!
Viên Phương vui vẻ, hai mắt sáng lên, bước nhanh tới! Xoẹt! Trực tiếp giật một tấm màn làm tay nãi bắt đầu nhanh chóng lấy những linh thảo trên kệ hàng bỏ vào tay nãi.

Đám Hắc Mẫu Đơn đành phải làm theo, nhanh chóng đi nhặt thứ đáng giá.
Trên tay Ngưu Hữu Đạo nhấc lồng chim đặt ở quầy, ba con chim Tầm hương đang ở trong nhìn đông nhìn tây, bản thân Ngưu Hữu Đạo cũng dò xét trong ngoài.
Một lát sau, bốn người lần lượt thu thập một tay nãi cầm trên tay, gặp nhau ở tiền đường.
Ngưu Hữu Đạo nhấc lồng chim trong tay, bên trong có mấy con kim sí dùng để đưa tin, phất tay, dẫn đám người rút lui.
Mấy người lần lượt vác tay nãi đi ra ngoài, bên ngoài người qua lại, bọn hắn lại công nhiên đi cướp sạch cửa hàng một môn phái, ai nấy đều hãi hùng khiếp vía.
Mấy người nhìn nhìn Ngưu Hữu Đạo, hình như hắn làm mãi chuyện này thành quen, tập quen thì thấy bình thường, giống như không có việc gì cả, đóng cửa lại không nói, còn treo bảng không buôn bán lên rồi mới dẫn mấy người công khai rời đi.
Mấy người tiếp tục lần lượt quang lâm cửa hàng của Phù Vân tông và Linh Tú sơn.
Trong cửa hàng của Linh Tú sơn, sau khi đem tất cả đồ đạc vơ vét được phân loại chỉnh lý thành mấy tay nãi lớn xong, Ngưu Hữu Đạo phất tay: “Đi, đi đến các cửa hàng lớn bán đồ đi.”
Ngô Tam Lượng vội nói: “Đạo gia, bán cho các cửa hàng lớn cùng lắm chỉ bán được nửa giá!”
Ngưu Hữu Đạo: “Mắt nhìn xa chút đi, đừng chỉ nhìn chằm chằm mãi mấy đồng tiền lẻ này không buông!”
Đoạn Hổ dở khóc dở cười nói: “Đạo gia, đây cũng không phải là tiền lẻ, trong đó là những linh thảo hiếm có giá trị không nhỏ đâu!”
“Vác cái bao lớn thế ngươi không mệt à?” Ngưu Hữu Đạo vứt lại một câu, trực tiếp mở cửa đi ra.
Mấy người đi thẳng đến cửa hàng Linh tông chuyên bán linh thảo, thật sự bán đổ bán tháo, người ta chỉ chịu mua lại nửa giá nhưng Ngưu Hữu Đạo căn bản không quan tâm, bán đổ bán tháo thì bán đổ bán tháo, bán toàn bộ đi, cầm kim phiếu rời đi. Chưởng quỹ và hỏa kế của hàng đưa

mắt nhìn, quay đầu nói nhỏ, không biết những người này lấy ở đâu nhiều linh thảo như vậy.
Đám Ngưu Hữu Đạo ngựa không dừng vó, lồng chim thì ném cho cửa hàng Vạn Thú môn, một đống kim sí chỉ bán cho người ta nửa giá.
Vũ khí bán cho Khí Vân tông còn chưa bán được nửa giá, người ta định giá bao nhiêu bán bấy nhiêu, Ngưu Hữu Đạo bảo Viên Phương giữ lại vài chủy thủ tốt tốt.
Dạo xong mấy cửa hàng, sau khi đồ đạc đã bán hết, thống kê lại khoản thu nhập có được tổng cộng hơn một trăm hai mươi vạn kim tệ!
Chỉ có một trăm hai mươi vạn! Gần như dời sạch cửa hàng ba môn phái, nhiều đồ như vậy, mới một trăm hai mươi vạn!
Đám Hắc Mẫu Đơn đau lòng đổ máu, số lượng càng lớn chứng tỏ lỗ càng nhiều, chà đạp, quá chà đạp rồi!
Ngẫm lại vài ngày trước, bọn hắn vì mười vạn kim tệ bị bức cho không cách nào chịu được, chỉ trong chớp mắt lại tiêu xài như vậy, chuyển biến lớn như vậy hơi không hợp thói thường, bản thân không cách nào chấp nhận được.
Viên Cương vốn vẫn còn đang vui mừng, phát tàu lớn rồi!
Nhưng sau khi nghe đám Hắc Mẫu Đơn nói, biết đồ bị bán đổ bán tháo nửa giá cũng phiền muộn, ở Nam Sơn tự hãm hại lừa gạt mấy năm mới được mấy trăm kim tệ, chỉ chớp mắt đã mất đi bao nhiêu cái chùa lớn rồi.
Rõ ràng là kiếm được một khoản lớn nhưng mấy người đi theo sau Ngưu Hữu Đạo đều ủ rũ, sự nơm nớp lo sợ lúc đi cướp đều quên hết sạch, trong đầu chỉ còn lại cảnh chưởng quỹ mấy cửa hàng thu mua mừng rỡ không khép miệng được.
Mãi cho đến khi rời khỏi Trích Tinh thành, cả đám nhảy vào dòng sông thì ai nấy mới tỉnh táo lại.
Sờ soạng trong nước không tìm được đúng phương hướng, xuôi dòng thẳng xuống dưới.
Đợi tới khi ra khỏi nước bước lên bờ, Ngưu Hữu Đạo nhìn tinh tượng phía trước phân biệt phương hướng rồi lại ngẩng đầu nhìn tinh tượng, tìm đúng phương hướng rồi thì lấy ra một hạt hương nhị Lôi Tông Khang đưa bóp nát vứt xuống mặt đất.

Cả đám lại một lần nữa hồng hộc lao đi, không dùng nguyệt điệp chỉ mượn ánh trăng để đi.
Đám Ngưu Hữu Đạo tỉnh thần từ một trăm hai mươi vạn lại nhìn Ngưu Hữu Đạo bay lượn phía trước, tâm trạng vô cùng cảm khái.
Cả một đời muốn chết muốn sống, hãm hại lừa gạt làm không ít chuyện xấu, không ít lần suýt mất đầu nhưng nhìn người ta kìa, cũng là làm chuyện xấu nhưng chỉ làm một lần đã bằng bọn hắn làm không biết bao nhiêu lần.
Nhất là Hắc Mẫu Đơn, chính mắt thấy một bức họa của Ngưu Hữu Đạo họa giá trị mười vạn kim tệ, giờ lại thấy tình cảnh cướp sạch cửa hàng ba môn phái mà gần như không chút hoang mang, ngay cả mắt cũng không chớp cái nào nàng ta gần như có thể khẳng định, một hai vạn kim tệ đối với bọn hắn thì lớn chứ đối với vị Đạo gia này mà nói, chỉ e là chẳng đáng kể gì.
Mấy người đột nhiên phát hiện, Ngưu Hữu Đạo người ta giờ cũng là tán tu, nhưng vì sao người ta không oán không giận làm một tán tu chứ? Khai tông lập phái thoát thận phận tán tu có quan trọng không? Vì mười vạn kim tệ không cần mặt mũi đi cầu xin người ta có đáng không?
Viên Phương cũng buồn bực, giờ mới phát hiện Ngưu Hữu Đạo nói ánh mắt lão thiển cận, không phóng khoáng không sai chút nào, kiếm chút tiền xây chùa khó lăm sao? Sao cứ phải lo lắng chuyện này?”
Nhóm người này, trải qua lần này mấy thứ nho nhỏ đã thật sự chẳng thèm để mắt tới nữa, không nói tầm mắt đã cao hơn, tâm đã lớn hơn là thật!
Đi ra khỏi dãy núi.
Một lần nữa đi vào chuộng ngựa, lấy tọa kỵ đã gửi, năm người phóng ngựa đi sâu vào sa mạc.
Ra khỏi sa mạc lại vào thảo nguyên, phi thật nhanh trở về ngọn đồi kia.
Ghìm ngựa dừng trước ngọn đồi, Ngưu Hữu Đạo cảnh giác nhìn chung quanh, nói: “Đi hai người xem thử tình hình.”
Đoạn Hổ và Ngô Tam Lượng phi thân từ lưng ngựa, đáp lên sườn núi, bay vào trong núi.
Chỉ chốc lát sau, Đoạn Hổ phi thân trở về, đáp xuống trước ngựa nói: “Đạo gia, người đều còn, không vấn đề gì!”

Lúc này Ngưu Hữu Đạo mới phi thân lên, cả đám một lần nữa bay đến lưng núi thì thấy Ngô Tam Lượng ddang đứng sóng vai với Lôi Tông Khang, Thôi Viễn và Diêu Hữu Lượng bị trói ngồi dưới đất.
Dưới mấy con nguyệt điệp chiếu sáng, Ngưu Hữu Đạo hất cằm, Ngô Tam Lượng kéo hai người trên mặt đất dậy.
Ngưu Hữu Đạo đối diện với hai người thần sắc uể oải, bình tĩnh nói:
“Vừa rồi chúng ta trở về Trích Tinh thành, may là có tình báo của hai ngươi chúng ta mới biết cửa hàng ba phái không có ai, cho nên chúng ta đã dọn sạch ba cửa hàng rồi.
“...”Thôi Viễn và Diêu Hữu Lượng trợn mắt há hốc mồm, đám này còn dám quay về Trích Tinh thành, còn dám... Hai người thật sự không dám tưởng tượng hậu quả sau khi sư môn phát hiện.
Lôi Tông Khang cũng ngẩn người ra, nhìn về phía Hắc Mẫu Đơn, người sau khẽ gật đầu, hắn ta tin rồi, tên này vậy mà dám cướp sạch cửa hàng ba phái ở Trích Tinh thành.
Cướp sạch cửa hàng Trích Tinh thành, đây là chuyện trước kia hắn ta có nghĩ cũng không dám nghĩ, còn một lần ba cửa hàng? Ngẫm lại hơi điên cuồng, xem ra đám huynh đệ này của mình cũng tham dự.

Chương 208: Lấy Ơn Báo Oán

Chương 208: Lấy Ơn Báo Oán
Thôi Viễn cắn răng nói: “Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo: “Các ngươi yên tâm, con người ta không thích chém giết, huống hồ các ngươi giúp ta phát tài, cho nên ta sẽ không làm khó các ngươi.” Phất tay ra hiệu: “Thả bọn hắn ra.”
Mấy người hai mặt nhìn nhau, Đoạn Hổ ngạc nhiên: “Đạo gia, thả bọn hắn?”
“Ta nói lời giữ lời, thả!” Ngưu Hữu Đạo rất khẳng định.
Đoạn Hổ và Ngô Tam Lượng nhìn nhau, đành phải tháo sợi roi mềm buộc chặt trên người cả hai.
Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ: “Cấm chế cũng giải đi.”
Đoạn Hổ và Ngô Tam Lượng lại nhìn nhau rồi làm theo lời Ngưu Hữu Đạo.
Hai tên tù binh trọng thương chưa lành, bên này cũng không lo lắng hai người có thể gây ra sóng gió gì. Có điều tất cả mọi người không thể hiểu được, sao phải lưu lại họa ngầm, cứ trực tiếp giải quyết bớt đi biết bao nhiêu việc, ngươi tự xưng xưng không thích chém chém giết giết, chúng ta làm là được, chúng ta rất vui được cống hiến sức lực mà!
Nhưng lời nói của Ngưu Hữu Đạo đã dần có uy lực trong đám người, hắn đã nói vậy, mọi người cũng không tiện nói gì, chỉ theo ý hắn mà làm.
Đừng nói bọn hắn, ngay cả Thôi Viễn và Diêu Hữu Lượng cũng cảm thấy khó tin. Trước đó hai người muốn lấy mạng Ngưu Hữu Đạo, vậy mà Ngưu Hữu Đạo có thể thả bọn hắn đi?
Hai người hoạt động gân cốt đã hơi tê, đều cảm thấy vô cùng nghi hoặc.
Diêu Hữu Lượng: “Ngưu Hữu Đạo, chúng ta rơi vào nông nỗi này đã không còn gì để nói, muốn chém muốn róc thịt thì làm đi, không cần giả

mèo khóc chuột!”
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm: “Giang hồ cưỡi ngựa, gió cũng tốt, mưa cũng được, đi là đường, gặp là bạn! Ta vẫn câu nói đó, ta không thích chém chém giết giết, thích kết giao bằng hữu, thích hòa khí nên nếu không phải thế bất đắc dĩ, ta cũng sẽ không động thủ. Tóm lại, mặc kệ các ngươi tin hay không, các ngươi yên tâm, chuyện cướp sạch cửa hàng ba phái chúng ta sẽ không lộ ra ngoài một chữ, cũng sẽ không tiết lộ tin tức do các ngươi khai, bởi vì chúng ta không cần thiết gây thêm phiền toái của mình, cho nên hai vị cứ yên tâm trở về môn phái của mình đi.
Thấy hai người hình như vẫn không tin, Ngưu Hữu Đạo lại cười nói: “Sau khi hai vị trở về nếu sợ không tiện báo cáo cứ nói thế này, nói là ta bắt hai vị truyền lời, hi vọng ba phái giơ cao đánh khẽ, tha ta một mạng! Bản thân hai vị thích thêm mắm dặm muối thế nào cho hoàn hảo ta đều không để ý! Có điều hai vị xuất sư bất lợi có lẽ sẽ chịu chút chỉ trích, cái này ta không thể giúp các vị được, tự các vị nghĩ cách đi.”
Dứt lời hắn nghiêng người nhường đường, đưa tay mời: “Tạm biệt, không tiễn!”
Hai người nửa tin nửa ngờ, cẩn thận từng li từng tí đi ra qua đám người.
Đi không được bao xa, Ngưu Hữu Đạo bỗng lên tiếng, hù hai người nhảy một cái, tưởng hắn đổi ý: “Hai vị, ngựa phía người đừng đụng vào, chúng ta phải dùng, các ngươi vẫn nên đi bộ trở về đi. Ngoài ra, chuyện Lôi Tông Khang phản bội tốt nhất cũng đừng nhắc đến. Bên cửa hàng ta động tay động chân một chút, các ngươi đừng biến khéo thành vụng mình hại chính mình. Hai vị, thuận buồm xuôi gió, thứ cho không tiễn xa được!”
Thôi Viễn, Diêu Hữu Lượng nhẹ nhàng thở ra, bước chân tăng tốc, cuối cùng bay lên ngọn đồi, sau khi đáp xuống thảo nguyên quả nhiên không động đến mấy con ngựa kia, hoảng hốt chạy trốn, sợ Ngưu Hữu Đạo sẽ hối hận. Nên nhớ tên này lúc đầu động thủ đã muốn lấy mạng người ta rồi!
Sau ngọn đồi, Hắc Mẫu Đơn vẫn hơi khí tin: “Đạo gia, thật sự thả bọn hắn đi vậy sao?”
“Oan gia nên giải không nên kết!” Ngưu Hữu Đạo vân đạm nhẹ nhàng nói.

Hắc Mẫu Đơn cười khổ nói: “Đạo gia rộng lượng, chỉ là bọn hắn chưa chắc đã lĩnh tình!”
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói: “Vậy lấy ơn báo oán cũng được! Tóm lại kết giao nhiều bằng hữu không phải chuyện xấu!”
Hắc Mẫu Đơn vỗ vỗ trán, có chút không hiểu được suy nghĩ này, đây mà coi là lấy ơn báo oán sao? Người ta có thể coi ngươi là bằng hữu mới là lạ!
Ngưu Hữu Đạo không dây dưa thêm với nàng ta về chuyện này, quay đầu ra hiệu nói: “Đem cả mấy con ngựa trước đó đã cưỡi tới đây, trên đường đổi ngựa đi đường. Còn cả vật phẩm đưa tin của ba phái, đừng làm rơi đấy.”
Mấy người ra khỏi rừng núi, đến thảo nguyên dưới ánh trăng.
Ngưu Hữu Đạo bảo Viên Phương cầm địa đồ đến, sau khi xem xét, chỉ một chỗ hỏi: “Tình hình Độ Vân sơn các ngươi ai nắm rõ?”
Mấy người suy nghĩ một chút, Đoạn Hổ nói: “Độ Vân sơn cách nơi này không xa lắm, cùng lắm một ngày là có thể tới nơi.”
Ngô Tam Lượng: “Trong Độ Vân sơn tụ tập không ít yêu tu, chúng yêu do xà yêu Vân Cơ cầm đầu, Độ Vân sơn coi như địa bàn của Vân Cơ, Vân Cơ cũng là cao thủ trên Đan bảng. Triệu quốc từng tụ tập vài tu sĩ trừ yêu nhưng địa thế Độ Vân sơn phức tạp, quanh năm bị mây mù lượn lờ, thêm nữa trong núi mạng nhện dày đặc, rất khó trừ tận gốc. cứ diệt đi diệt lại nhiều lần, làm cho chẳng thể yên ổn, Vân Cơ cũng chịu không được, có lời đồn, Triệu quốc và Vân Cơ đã đạt hiệp nghị bí mật gì đó, đại khái hai bên không có ý định xâm phạm lẫn nhau, thế nên mới yên bình cho đến giờ.”
Đây không phải thứ Ngưu Hữu Đạo muốn nghe, những thứ này hắn đều đã đọc được trên “Thượng Thanh thập di lục”, hỏi: “Nghe nói Vân Cơ không màng thế sự, quản Độ Vân sơn là Vân Hoan nữ nhi của bà ta, có lời đồn Vân Hoan này cực kỳ tham tài, thấy lợi quên nghĩa, không biết có phải hay không?”
Hắc Mẫu Đơn nói: “Gần như vậy, còn về chuyện có phải cực kỳ tham tài, thấy lợi quên nghĩa hay không thì phải xem lại. Tình hình Độ Vân sơn bày ra đó, tài lộ có hạn, ai quản người đó khó khăn, mấy hành vi của Vân Hoan cũng không khó lý giải.”

Ngưu Hữu Đạo khẽ vuốt cằm, nhìn mấy người: “Ai quen người của Độ Vân sơn?”
Cả đám sững sờ, Hắc Mẫu Đơn nhìn hai bên, thử hỏi: “Nếu nói thật sự quen trên danh nghĩa hắn chúng ta đều không quen, nhưng Độ Vân sơn cách đây không xa lắm, từng gặp vài tiểu yêu trong núi là chuyện rất bình thường, bắt chuyện cũng có, không biết thế này có được tính là quen không?”
Ngưu Hữu Đạo hứng thú nói: “Cứ biết nhau là được rồi, có biết tên không?”
“Có một hai tên.” Hắc Mẫu Đơn khẽ gật đầu, mang theo nghi hoặc nói: “Đạo gia, hắn là người muốn đi Độ Vân sơn?”
Ngưu Hữu Đạo: “Hắn là không đi không được.” Ném địa đồ cho Viên Phương thu lại, lấy một viên đan ra bóp rồi ném xuống đất, lật mình lên ngựa gào to một tiếng. “Đi thôi!”
Đám người ngạc nhiên, đều nhìn nhìn viên đan trên đất rồi cũng lật mình lên ngựa theo.
Cả đám phi nhanh trong màn đêm, Hắc Mẫu Đơn đuổi kịp Ngưu Hữu Đạo, hỏi: “Đạo gia, hắn người muốn mượn tay Độ Vân sơn đối phó ba phái? Đạo gia, thứ cho ta nói thẳng, e là Độ Vân sơn sẽ không làm việc này.”
Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi nghĩ nhiều rồi, đi là đường, giao là bằng hữu, đi tắt qua bảo địa người ta thì bái phỏng một chút, kết giao thêm vài bằng hữu không phải chuyện xấu.”
Nhìn Hắc Mẫu Đơn nói nhỏ với Ngưu Hữu Đạo trước mặt, Lôi Tông Khang đi sau cùng trầm mặc.
Ngưu Hữu Đạo không tiếp nhận hắn ta cũng không đuổi hắn ta đi, hắn ta bị các huynh đệ lôi kéo đi chung.
“Lão Lôi, không nên nghĩ nhiều.” Ngô Tam Lượng thả chậm tốc độ, đi song hành, an ủi một tiếng...
Dưới ánh trăng, Thôi Viễn cùng Diêu Hữu Lượng lướt ra ngoài thảo nguyên, thở hổn hển dừng lại, nhìn phía sau, cảm thấy hắn là không ai đuổi theo nữa thì bắt đầu chậm rãi đi bộ trên khách sạn.
Bị trọng thương, linh đan trên người đều bị thu sạch sẽ, cũng thật sự bay không được nữa nên phải đi chậm rãi, từ từ khôi phục.

Cảm giác thoát khỏi nguy hiểm, hai người cuối cùng cũng có tâm tư để cân nhắc chuyện sắp phải đối mặt.

“Bọn hắn không thật sự cướp sạch cửa hàng của ba nhà chúng ta đấy chứ?” Diêu Hữu Lượng hỏi một tiếng.

“Nhìn thời gian thì cũng có chút khả năng, hình như hắn cũng không cần thiết phải nói điêu với chúng ta về chuyện này.” Thôi Viễn buông tiếng thở dài.

Có nằm mơ cũng chẳng ngờ lá gan của Ngưu Hữu Đạo lớn như vậy. Hắn còn dám chạy về Trích Tinh thành cướp sạch ba cửa hàng, sớm biết như thế sao có thể để lộ những chuyện kia chứ. Giờ thật sự bùn vàng dính đũng quần, không phải phân cũng là phân.

Chương 209: Hàng Ở Đâu?

Chương 209: Hàng Ở Đâu?
Diêu Hữu Lượng: “Làm sao bây giờ? Ngưu Hữu Đạo thật sự sẽ giữ bí mật chứ? Nếu chuyện này lộ ra, ta và ngươi sẽ là phản đồ của sư môn! Hậu quả chúng ta không gánh vác được đâu?”
Thôi Viễn: “Ngươi có ý gì? Muốn chạy trốn? Nếu Ngưu Hữu Đạo thật sự muốn tiết lộ, ta và ngươi dù có muốn chạy trốn, sư môn há sẽ buông tha chúng ta? Sau đó sư môn tất nhiên sẽ truy sát chúng ta đến cùng, tránh được cả đời sao? Người phản bội sư môn đi đến đâu cũng bị người ta nghi ngại đấy!”
Diêu Hữu Lượng: “Vậy ngươi nghĩ sao?”
Thôi Viễn: “Ta cảm thấy, Ngưu Hữu Đạo nếu thật sự muốn giết chúng ta chẳng đáng phải lòng vòng như vậy, cần thiết sao?”
Diêu Hữu Lượng: “Cứ như vậy thả chúng ta đi, Ngưu Hữu Đạo tốt bụng như vậy sao ta cứ thấy là lạ, thật sự giấu diếm theo lời hắn nói sao?”
Thôi Viễn: “Ngươi không muốn sống, có thể không giấu diếm.”
Giọng Diêu Hữu Lượng lập tức run rẩy: “Vậy chuyện này chúng ta phải nói rõ ràng, muốn giấu diếm thì cùng giấu diếm, một người không giấu, người kia cũng không thể đậy được!”
Hai người đi trên sa mạc nhỏ to bàn bạc...
Trích Tinh thành, Cao Túc Thông Lưu Tiên tông, Liêu Sâm Phù Vân tông, Võ Tiền Hạo Linh Tú sơn, ba người cả đường phong trần mệt mỏi, dẫn chúng đệ tử một nắng hai sương đuổi theo gấp, cuối cùng lại chạy trở về Trích Tinh thành.
Người bên cạnh đã ít đi một chút, bọn hắn cũng đề phòng Ngưu Hữu Đạo giương đông kích tây, mỗi bên lưu lại hai đệ tử tiếp tục chạy tới huyện Sơn Hồ, lỡ như Ngưu Hữu Đạo thật sự đi huyện Sơn Hồ thì sao?

Mười canh giờ, một mực bôn ba qua lại trên đường, cái tư vị bị người ta dắt mũi này thật sự không hề dễ chịu.
Nhưng không còn cách nào khác, không tận lực, không tiện báo cáo.
Cả nhóm đi thẳng đến cửa hàng Lưu Tiên tông, bảng không buôn bán treo trên cửa bị Cao Túc Thông gỡ xuống, đẩy cửa vào, nguyệt điệp bay vào lượn vòng.
Chim Tầm hương trong lòng đang líu ríu nhảy loạn, Liêu Sâm và Võ Tiền Hạo đi đến trước quầy nhìn chằm chằm.
Lực chú ý của Cao Túc Thông đang đặt ở kệ hàng gần cửa ra vào, ánh mắt đảo qua kệ hàng trống rỗng, kiểm tra khắp nơi một hồi thì phát hiện cửa hàng trống rỗng.
Những người khác cũng phát hiện ra dị thường, Liêu Sâm nỏi: “Có phải đã dấu hết đồ rồi không, dù sao đều phải ra ngoài hết mà.”
Cao Túc Thông lập tức lục tung cửa hàng một lần vẫn không tìm được nơi giấu đồ, cuối cùng đi tới trước giá binh khí, sờ tay lên chỗ trưng bày trường thương cùng trường đao, sắc mặt có chút ngưng trọng.
Liêu Sâm và Võ Tiền Hạo nhìn nhau, đoán ra tâm tư lão. Nếu thật sự giâu đồ rồi thì sao không thu gom trường đao và trường thương này?
Thật tình không biết, là Ngưu Hữu Đạo cảm thấy những thứ này dài quá khó khiêng đi, không tiện nên không cuỗm đi luôn.
Võ Tiền Hạo nhấc lồng chim lên: “Chim Tầm hương này có việc gì vậy?”
Cao Túc Thông nhìn sang, cau mày, cũng thấy khó hiểu. Bọn Hoàng Ân Bình hẳn đã đuổi theo, trên đường đi Hương nhị có lẽ đã bị chim Tầm hương nhặt được, sao chim Tầm hương trước mắt còn có phản ứng?
Chim Tầm hương này vì lý do ổn thỏa nên mới mua ở bên Vạn Thú môn.
Theo Vạn Thú môn nói, mỗi chim Tầm hương khi được thuần dưỡng lúc nhỏ đều được phối với loại Hương nhị dẫn đường khác nhau, lúc bán ra đều phối đôi để bán. Mỗi một đợt chim Tầm hương phải cách vài năm mới xuất hiện Hương nhị và chim Tầm hương giống nhau được bán ra, sẽ không bị người khác mua phải Hương nhị mà dẫn đường sai.
Về phương diện này, có lẽ Vạn Thú môn sẽ không đập vỡ chiêu bài của mình.

Thật tình không thể hiểu được! Cao Túc Thông quay đầu quát: “Lập tức đưa tin hỏi bọn họ xem chuyện gì xảy ra.”
“Rõ!” Đệ tử bên cạnh lập tức làm theo.
Cao Túc Thông quay lại đối mặt với Liêu Sâm và Võ Tiền Hạo, trầm giọng nói: “Mặc kệ như thế nào, chúng ta vẫn phải đi một chuyến.”
Liêu Sâm và Võ Tiền Hạo khé gật đầu, không tiếp tục không được, ba phái liên thủ, nếu để cho Ngưu Hữu Đạo chạy, vậy việc này sẽ trở thành trò cười lớn, sau này e chẳng còn tư cách gì trấn giữ ở Trích Tinh thành, chắc là phải trở về trông coi sơn môn rồi.
Huống chi, hai phái đều có đệ tử đuổi theo, mặc kệ cũng không thích hợp.
Trong lòng hai người nói thầm, có chút oán trách Cao Túc Thông, việc này Lưu Tiên tông các ngươi đi làm là được rồi, sao phải kéo theo cả chúng ta? Lần này kéo vào thì hay rồi, mặt mũi Tống gia ở đó, ngươi có cách nào từ chối chứ!
Quyết định xong, nhấc chim Tầm hương lên, cả nhóm rời khỏi cửa hàng Lưu Tiên tông. Liêu Sâm và Võ Tiền Hạo muốn về cửa hàng của mình xem thử.
Còn về cửa hàng Lưu Tiên tông, vốn phải lưu lại người trông coi nhưng giờ cửa hàng trên cơ bản đã không còn thì lưu lại làm cái rắm gì!
Kết quả, cả nhóm đến cửa hàng Linh Tú sơn xem xét tình hình quả thật là giống như đúc, cũng trống không!
Lại đến cửa hàng Phù Vân tông xem, mọi người không ai nói được ai, cũng vậy, trống không, cuối cùng trong lòng Cao Túc Thông đã dễ chịu hơn một chút.
Đi vài vòng trong cửa hàng của mình Liêu Sâm tự an ủi mình: “Chắc là đã giấu hàng ở đâu đó?”
Cao Túc Thông và Võ Tiền Hạo cùng gật đầu: “Rất có thể!”
Theo lý, có ai lại to gan dám ăn trộm đồ ở cửa hàng Trích Tinh thành? Cửa hàng trong Trích Tinh thành được Trích Tinh thành bảo hộ.
Nhưng trong lòng hai người đều không chắc, trong cửa hàng của ngươi bày biện hàng hóa nhưng không có ai trông tiệm, ai lại buôn bán như vậy chứ? Chẳng lẽ Trích Tinh thành phải cử người đến coi tiệm giúp mỗi cửa hàng sao? Nếu như ngươi vứt đồ đi, Trích Tinh thành còn phải giúp

ngươi tra án? Cho dù là bên Trích Tinh thành hay sư môn đều nói không thông, đều không thể đưa ra lý lẽ gì.
Việc này không nên chậm trễ, giờ mấy nhà đều hơi lo lắng, hy vọng tốt nhất là đệ tử trong môn của mình đã giấu hàng đi, nếu không hàng mất, Ngưu Hữu Đạo lại chạy, đó mới thật sự là phiền phức. Nếu được Ngưu Hữu Đạo, bởi vì bắt Ngưu Hữu Đạo mà mất đồ còn hiểu được, nếu không thì phiền phức lớn rồi!
Đồ cũng đã bị mất, hai nhà này cũng không cần thiết lưu đệ tử lại, đều xuất phát tập thể, cả nhóm vô cùng lo lắng rời khỏi Trích Tinh thành...
Còn nhóm Ngưu Hữu Đạo sớm đã phi nhanh trên con đường lớn bằng phẳng, một con kim sí xé bầu trời đêm đuổi theo.
Đoạn Hổ đưa tay bắt kim sí, lấy văn kiện mật trong ống ở chân, nhét kim sí vào cái lồng chim mang theo.
Mở văn kiện mật ra xem, Đoạn Hổ nhanh chóng vọt tới trước, đưa tay giao văn kiện mật cho Ngưu Hữu Đạo: “Đạo gia, Lưu Tiên tông đưa tin.”
Một con nguyệt điệp bay đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo xem nội dung mật tín, phát hiện tất cả đều là mật ngữ, đọc không hiểu, hỏi xung quanh: “Ai có thể xem hiểu?”
Đoạn Hổ nói: “Đây là mật ngữ của Lưu Tiên tông, hắn chỉ có đệ tử mới có thể trôi chảy đọc, chúng ta có thể phục hồi minh văn!”
“Phụ hồi cái rắm!” Ngưu Hữu Đạo xé nát mật tín ngay tại cổ, tận tay hất lên, mảnh giấy bay tán loạn, hắn không hứng thú đưa tin tới lui với người muốn đuổi giết hắn. Hắn giữ lại vật dẫn đưa tin của kim sí chỉ để xác nhận tình hình mà thôi. Hắn quay đầu nói với xung quanh: “Người ba phái chạy đi huyện Sơn Hồ đã về đến Trích Tinh thành, chắc đang đuổi theo rồi.”
Hắc Mẫu Đơn kinh hãi nói: “Đạo gia, vậy ngài còn lưu lại hương nhị dẫn đường ven đường?”
Ngưu Hữu Đạo: “Yên tâm, bọn hắn đuổi không kịp, hương nhị ta thích thì thả, xem bọn hắn gặp chỗ ngã ba thì sẽ làm sao. Chênh lệch là ở đấy, bọn hắn không dễ đuổi kịp vậy đâu, mọi người không cần lo lắng.”
Ngoài Trích Tinh thành, thả chim Tầm hương ra, cả đám người đuổi theo.

Đuổi theo ra dãy núi, đuổi tới chuồng ngựa, cả nhóm hơn mười người phối hợp song kỵ, luân phiên đổi ngựa đuổi theo.
Một nắng hai sương, mênh mông sa mạc ù ù rong ruổi, nguyệt điệp ở trước dò đường, đuổi theo hướng của chim Tầm hương, hướng đi hoàn toàn ăn khớp với báo cáo của đám Hoàng Ân Bình.
“Sư thúc!”
Nhóm sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng hét, Cao Túc Thông đưa tay lên, mọi người nhanh chóng siết cương dừng lại, lần lượt quay đầu sang. Chỉ thấy phía sau có hai người nhảy ra khỏi một cái hố, chính là Thôi Viễn và Diêu Hữu Lượng.

Chương 210: Ngưu Hữu Đạo (1)

Chương 210: Ngưu Hữu Đạo (1)
Hai người đi trên đường, nghe thấy phía trước có tiếng vó ngựa cộc cộc, thấp thoáng bóng người tới, với tình trạng cơ thể hiện tại, sợ gặp phiền phức nên lập tức chạy đến chỗ đất lõm một bên, nhảy xuống nấp. đợi nhóm người đi qua không xa mới phát hiện là đồng môn.
Hai người nhanh chóng lướt đến, hành lễ với những người cưỡi ngựa. Nguyệt điệp bay lượn vòng quanh hai người, thấyd vẻ chật vật của cả hai, ngay cả vũ khí cũng bị mất, trên thân còn có vết máu, rõ ràng bị thương.
Cao Túc Thông quát: “Xảy ra chuyện gì? Đám Hoàng Ân Bình đâu?”
Trên mặt Thôi Viễn lúc này lộ vẻ bi thống. “Ngưu Hữu Đạo kia thân thủ bất phàm, chúng ta liên thủ vẫn không phải là đối thủ của hắn! hai người chúng con bị đánh trọng thương, nhờ các sư huynh đệ liều mạng tương trợ mới có thể thoát thân trở về báo tin. Sư huynh bọn họ... e là... e là đã lâm nạn!”
Diêu Hữu Lượng khẽ gật đầu, lại nghẹn ngào lau nước mắt.
Sau khi hai người thương lượng xong, cách Ngưu Hữu Đạo dạy cho bọn hắn trở về truyền lời, bọn hắn ngẫm nghĩ rồi không dám dùng, chẳng bằng để cho người chết vĩ đại một chút, mình thoát thân cũng quang minh một chút, nếu không các sư huynh đệ chết sạch, bọn hắn làm tù binh được quay về truyền lời tình cảnh quá lúng túng, ảnh hưởng tiền đồ!
Võ Tiền Hạo lập tức nhảy xuống, bắt mạch cổ tay Diêu Hữu Lượng xác nhận bị thương không nhẹ thì trầm giọng nói: “Bên cửa hàng xảy ra chuyện gì?”
Lời này vừa nói ra, trong lòng Diêu Hữu Lượng và Thôi Viễn hơi hồi hộp. Tên điên Ngưu Hữu Đạo kia thật sự đã cướp sạch cửa hàng ba nhà

rồi!
Diêu Hữu Lượng lau nước mắt, kinh ngạc nói: “Sư thúc, hàng dĩ nhiên ở trong cửa hàng!”
Võ Tiền Hạo trong nháy mắt nổi giận, nắm chặt vạt áo hắn ta: “Trong cửa hàng trống rỗng, hàng ở đâu?”
Diêu Hữu Lượng có vẻ hoảng sợ nói: “Để kịp thời chặn đường Ngưu Hữu Đạo, lúc xuất phát đến đây không kịp thu thập, hàng đều ở nguyên đấy không động tới! Sư huynh nói, không ái dám trộm ở Trích Tinh thành...”
“Khốn kiếp!” Võ Tiền Hạo giẫm mạnh xuống đất rồi lại tung ra một cước đá Diêu Hữu Lượng bay xa một trượng, suýt chút nữa phát điên lên, đệ tử bên dưới chết bị thương, người chưa bắt được, hàng cũng mất, chuẩn bị quay về sư môn giữ cửa thôi!
Mọi người đều rất khó chịu và bực bội, cũng đoán được tình hình cửa hàng của ba nhà rồi, nhưng Cao Túc Thông vẫn chưa từ bỏ ý định, còn ôm chút hy vọng, nhảy xuống khỏi tọa ky, hung tợn nhìn chằm chằm Thôi Viễn: “Còn hàng hóa trong cửa hàng của chúng ta thì sao?”
Thôi Viễn quỳ sụp xuống: “Sư thúc, khi chúng ta rời đi, hàng vẫn ở đó.”
Cao Túc Thông giơ nắm đấm lên, cuối cùng vẫn buông được tay ra vỗ vào trán. Quá đau đầu!
Liêu Sâm bình tĩnh ngồi trên lưng ngựa không nhúc nhích. Có lẽ lão cũng không ôm hy vọng cầu may gì. Tình hình cửa hàng như thế, hai nhà kia không ai may mắn, Phù Vân Tông không thể có hy vọng có chuyện tốt gì.
Lão nhìn Cao Túc Thông, hơi nghiến răng lại, đương yên đương lành, kéo bọn họ vào làm gì?
Tuy ba phái đều có dính dáng một chút đến Tống gia, nhưng vì nhi tử Lưu Lộc của quản gia Tống gia đang tu luyện ở Lưu Tiên Tông, nên phân phối lợi ích cũng nghiêng về phía Lưu Tiên Tông hơn. Lúc này bọn họ đi theo gặp xui xẻo, biết nói với ai?
Cao Túc Thông đi tới đi lui vỗ trán bồm bộp, lại xoay người nhìn Thôi Viễn đang quỳ: “Ai dám làm ra chuyện này ở Trích Tinh thành? Có phải khi đi các ngươi đã để lộ tin tức không? Nghĩ cho thật ký, ai có khả năng trộm hàng đi nhất?”

Hàng hóa trong cửa hàng của ba nhà không hề rẻ, ước tính sơ có lẽ cũng phải lên đến mấy triệu kim tệ. Nếu có thể, đương nhiên phải cướp về.
Thôi Viễn lắc đầu quầy quậy: “Sư thúc, chúng con tuyệt đối không để lộ tin tức. Thực sự con không biết là ai trộm hàng.”
Cao Túc Thông chỉ chỉ con chim Tầm hương trên đầu vai một đệ tử hỏi: “Hương nhị đã xảy ra chuyện gì? Không phải các ngươi đuổi theo nó đến sao? Vì sao trên đường lại có tung tích của Hương nhị dẫn dụ chim Tầm hương?”
“Chuyện này…” Thôi Viễn sửng sốt, trong lòng đang gào thét chửi bới, thằng điên Ngưu Hữu Đạo đang giở trò gì thế? Đồ trộm đi rồi còn để lại vài manh mối là ý gì? Nhưng y chỉ có thể ngơ ngác đáp: “Sư thúc, làm sao có thể được? Bọn đệ tử đuổi tới đây liều mạng chém giết với Ngưu Hữu Đạo, thực sự không biết có chuyện gì xảy ra trong thành.”
Liêu Sâm ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, nói: “Nói vậy, rất có thể Hương nhị lưu lại dọc đường có quan hệ với bọn trộm cửa hàng.”
Cao Túc Thông cau mày. Rất có thể. Lão hỏi Thôi Viễn: “Không phải Hương nhị này là cho Lôi Tông Khang kia sao? Không phải gã đi theo Ngưu Hữu Đạo sao?”
Thôi Viễn đáp: “Hương nhị là do đệ tử tự tay giao cho Lôi Tông Khang, chắc chắn sẽ không lầm được, cũng xác nhận là gã đi theo Ngưu Hữu Đạo thật. Nhưng đệ tử thực sự không biết sư thúc nói có Hương nhị dọc đường là có chuyện gì. Đệ tử thực sự không biết!”
Liêu Sâm nhảy xuống ngựa, đi tới trước mặt Cao Túc Thông: “Lẽ nào là Ngưu Hữu Đạo quay lại Trích Tinh thành, Lôi Tông Khang kia để lại manh mối thứ hai? Nhưng không đúng, làm sao bọn họ biết không có ai trong cửa hàng? Lẽ nào chúng còn có đồng bọn trong thành vẫn chăm chú theo dõi cửa hàng của mấy nhà chúng ta? Cũng không hợp lý, nếu đã biết trước, sao lại bị người của chúng ta đuổi tới? Sẽ không có chuyện bọn họ muốn cướp sạch mấy cửa hàng ngay từ đầu chứ? Không thể đâu, ban đầu, cửa hàng của hai nhà chúng ta không dính líu đến chuyện này. Ngay từ đầu chuyện này đã không hợp lý, mâu thuẫn khắp nơi, khả năng nào cũng có thể xảy ra. Mấy người ở đây không ai có thể xác định được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bị quay cuồng sắp phát hôn mê rồi.

Vũ Tiền Hạo nghiêm mặt đi tới đi lui bên cạnh, nói: “Thời gian bọn họ đánh nhau và thời gian cửa hàng bị trộm, rốt cuộc là ai để lại tung tích Hương nhị? Làm rõ hai vấn đề này, đại khái có thể nhìn ra được manh mối.”
Liêu Sâm hỏi lại: “Làm rõ? Giờ rốt cuộc là truy tra hàng hóa quan trọng hơn hay là truy sát Ngưu Hữu Đạo quan trọng hơn?”
Cao Túc Thông đáp: “Cả hai chuyện đều quan trọng. Có khi chính Ngưu Hữu Đạo ăn trộm hàng hóa không chừng. Vũ huynh, ngươi dẫn người tới hiện trường kiểm tra đi, ta cùng Liêu huynh dẫn người tiếp tục đuổi theo Hương nhị. Dùng kim sí giữ liên lạc. KHông biết ý hai vị thế nào?
Hai người gật gật đầu, cả đám người lại lên ngựa ầm ầm chạy đi.
Tới tới lui lui một hồi, mấy người dần phát hiện ra có vấn đề, hai đường vừa chia ra lại hợp lại. Hướng chim Tầm hương đi chính là hướng Diêu Hữu Lượng và Thôi Viễn chỉ, cực kỳ ăn khớp.
Chạy ra sa mạc, chạy tới thảo nguyên, tới dưới chân núi, chim Tầm hương đang muốn bay theo một hướng khác tạm thời bị gọi lại.
Đám người tới hiện trường chém giết kiểm tra phát hiện quả nhiên có dấu hiệu đánh nhau. Thân là người trong môn, chỉ nhìn một chút là có thể nhận ra dấu vết thủ pháp của đệ tử môn phái mình.
Diêu Hữu Lượng và Thôi Viễn không thể xác nhận được ai sống ai chết thế nào, không tìm được thi thể ở hiện trường, mà dù có đi nữa, ở nơi thế này, sợ là đã bị dã thú và kền kền chia nhau ăn từ lâu rồi.
Diêu Hữu Lượng và Thôi Viễn biết chính mình cũng bị coi là đối tượng tình nghi, bằng không, họ sẽ không đến tận hiện trường kiểm tra.
Xác nhận được quả thực đệ tử môn phái mình đã đánh nhau ở đây, Liêu Sâm hỏi hai người: “Trận đánh diễn ra vào lúc nào?”
Hai người cân nhấc một lúc, rồi đưa ra câu trả lời: “Khoảng năm canh giờ trước.”
Ba người Cao, Vũ, Liêu nhìn nhau. Lâu như vậy đủ để Ngưu Hữu Đạo quay lại Trích Tinh thành hai lần rồi.
Cao Túc Thăng trầm giọng hỏi: “Năm canh giờ các ngươi mới đi được một đoạn ngắn như thế? Theo lý mà nói thì nên về đến Trích Tinh thành rồi chứ?”

Thôi Viễn hoảng hốt vội vàng thanh minh: “Bọn đệ tử bỏ chạy, nào dám đi đường cũ, chỉ đi vòng qua đường khác nên mới chậm như thế.” Y chỉ vòng một vòng ra ý mình đi xa lắm.
Cao Túc Thông mắng: “Ngưu Hữu Đạo có đủ thời gian gây án. Nếu là hắn làm, làm sao hắn biết không có ai trong cửa hàng? Ở đây đánh một hồi, lại đi vòng lại Trích Tinh thành trộm đồ, gan chó quá lớn rồi. Không biết tí gì mới lạ, có phải các ngươi tiết lộ tin tức không?"

Chương 211: Ngưu Hữu Đạo (2)

Chương 211: Ngưu Hữu Đạo (2)
Thôi Viễn khóc lóc nức nở: “Sư thúc nghi ngờ đệ tử phản bội sư môn để lộ tin tức sao? Nếu đúng là đệ tử để lộ tin tức, đệ tử đã hạ sát thủ với Ngưu Hữu Đạo đó, làm sao hắn có thể thả cho bọn con rời đi?”
Diêu Hữu Lượng cũng vội gật gật với Vũ Tiền Hạo đầy nghi ngờ: “Đúng vậy đúng vậy, sư thúc, chúng con may mắn lắm mới chạy trốn được, thực sự không để lộ tin tức gì.”
Hai người nói xong trong bụng thầm gào thét cầu mong chân tướng sự việc không bị vạch trần, nếu không, cả hai chết chắc!
Nhưng họ vừa nói vậy mọi người cũng không nghi ngờ nữa. Ngẫm lại cũng phải, bắt được kẻ muốn giết mình, nào có đạo lý dễ dàng buông tha? Một kẻ điên còn dám giết cả sứ thần nước Yến, chắc chắn sẽ không kiêng kỵ gì hai gã này!
Ánh mắt mọi người nhìn hai người hòa hoãn lại không ít. Làm việc cho sư môn, chém giết một hồi, suýt thì mất mạng, kết quả còn bị người ta nghi ngờ, có thể hình dung được cảm xúc của họ.
Vũ Tiền Hạo vỗ vỗ vai Diêu Hữu Lượng: “Hữu Lượng, đừng để bụng. Việc này ngươi cũng biết, là chuyện lớn rồi, nhất định ta phải hỏi rõ.”
Diêu Hữu Lượng gật đầu tội nghiệp đáp: “Đệ tử hiểu.”
Ba người Cao, Vũ , Liêu lại tiếp tục kiểm tra. Đánh nhau ở đây, Hương nhị cũng dẫn đến đây, hoàn toàn trùng khớp. Nào có chuyện trùng hợp như thế? Lại thêm Ngưu Hữu Đạo có đủ thời gian gây án, muốn không tin là hắn làm cũng khó.
Vấn đề tiếp theo, loại trừ hai người Diêu Thôi không tiết lộ bí mật vậy thì là những đệ tử khác. Hai người Diêu, Thôi chạy thoát được, nhưng các đệ tử khác hoàn toàn có thể có người bị Ngưu Hữu Đạo bắt được, nên mới để lô ra vài chuyện không nên nói.

Rốt cuộc là ai đã tiết lộ bí mật của ba nhà? Hiện giờ ba nhà đang liên thủ, không phải lúc đùn đẩy trách nhiệm, dễ ảnh hưởng đến hòa khí, tạm thời không xác định được, sống không thấy người, chết không thấy xác, có quỷ mới biết là ai tiết lộ.
Ba người nhìn nhau, tạm thời gác chuyện này sang một bên.
“Kẻ này thực càn rỡ!” Liêu Sâm nghiến răng nghiến lợi. Chí ít hai phái khác còn có người sống. “Ta xem kẻ này không phải Đạo gia gì, có mà là kẻ trộm thì có!”
Cao Túc Thông trầm giọng nói: “Rất có thể Lôi Tông Khang kia vẫn chưa bại lộ, vẫn đang để lại manh mối dọc đường, không nên trì hoãn nữa, tiếp tục đuổi theo đi!”
Vũ Tiền Hạo ngăn lại: “Rất có thể là hắn cố ý bố trí cạm bẫy dụ dỗ chúng ta!”
Cao Túc Thông giang hai tay: “Vũ huynh, vậy ngươi nói phải làm sao bây giờ? Hay chúng ta bỏ đi, quên đi?”
Vũ Tiền Hạo lườm một cái. Nói câu này không phải phí lời sao? Đúng là y muốn dừng, nhưng dừng nổi sao? Ba phái liên thủ, đã không làm gì được người ta còn tổn hại đệ tử, ngay cả sào huyệt cũng bị trộm mất, cứ như vậy mà dừng lại sao? Lẽ nào đường đường là tu sĩ Kim Đan kỳ lại sẽ rơi vào kết cục bị biếm thành kẻ trông núi sao?
Liêu Sâm đau khổ nói: “Hiện giờ dù là núi đao biển lửa chúng ta cũng phải nhảy vào thôi! Tiếp tục đuổi đi. Chỉ có bắt được Ngưu Hữu Đạo, còn mong có thể tìm được đồ về, ít nhất chúng ta cũng có thể lấy công chuộc tội, nếu không bắt được, mọi người tự cầu phúc đi!”
Nếu biết hàng hóa của mình đã bị Ngưu Hữu Đạo bán tống bán tháo đi, phỏng chừng ba người sẽ tức muốn thổ huyết. Không thể tìm Linh Tông phái chuộc lại đồ với giá rẻ như lúc bán được. Ba môn phái gộp lại cũng không bằng được thực lực của Linh Tông người ta!
“Tọa kỵ phải giữ sức, hai người các ngươi chậm rãi đi về đi!”
Diêu Hữu Lượng và Thôi Xa bị thương nặng chưa lành, mang theo cũng không có tác dụng gì nên bị ném lại.
Hai người nhìn theo một đám người ầm ầm bay xa dần, nhìn nhau, cùng thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng lừa gạt thành công.

Nhìn quanh, cả hai lại chẳng biết nói gì, náo loạn nửa ngày, cả đoạn đường đi lúc trước coi như uổng công rồi, lại phải bò về từ đầu.
Dưới ánh sao lấp lánh, hai người tiếp tục kết bạn với trăng mà về….
Trời sáng dần, mặt trời lơ lửng phía chân trời, trong một tòa trạm dịch then chốt lớn.
Mấy người Ngưu Hữu Đạo phong trần mệt mỏi phóng ngựa xông thẳng vào trong, lục tục nhảy xuống ngựa, mười hai con ngựa thở hồng hộc.
Mấy người gọi chút đồ ăn nóng ở trạm dịch. Thông thường trạm dịch cũng buôn bán chút đồ ăn phục vụ khách lữ hành lui tới.
Trong khi những người khác ăn, Hắc Mẫu Đơn được Ngưu Hữu Đạo ra hiệu xuống tìm dịch trưởng, hỏi thay ngựa.
Mặc dù dọc đường đi đã đổi ngựa nhưng thể lực của chúng cũng chỉ có hạn, dằn vặt suốt một đêm, thực sự không chịu nổi, nhưng nhóm người không muốn dừng lại lâu, chỉ có thể đổi ngựa.
Trên đường cũng có vài trạm dịch nhỏ, nhưng trạm dịch nhỏ sẽ không nuôi nhiều ngựa như thế, chỉ có ở các trạm dịch lớn, ngựa mới được ăn no uống no.
Có điều, ngựa của trạm dịch làm sao có thể so được với ngựa bên ngoài? Đây là của công, dù ngươi muốn mua, người ta cũng không chịu. Nhưng Hắc Mẫu Đơn đẩy một trăm viên kim tệ tới trước mặt dịch trưởng, mọi chuyện liền xong xuôi. Chỉ là đổi ngựa thôi, trạm dịch cũng không thiếu vài con ngựa. Hơn nữa, nhìn ngựa của người ta cũng đều là ngựa tốt, chỉ là mệt quá thôi, nghỉ ngơi là có thể khôi phục.
“Đây là mật soa của triều đình, có việc công cần làm, ngươi đổi ngựa cho bọn họ là được!” Dịch trưởng gọi một dịch tốt tới, lấy bừa một lý do dặn gã dẫn Hắc Mẫu Đơn đi đổi ngựa.
Dừng lại thay ngựa một lát, đoàn người lại lao ra khỏi trạm dịch ầm ầm chạy đi.
Một dịch tốt cầm chổi quét rác ngoài hàng rào cúi đầu, chờ bọn người Ngưu Hữu Đạo đi qua, lại quay đầu liếc nhìn đằng sau, rồi cất chổi, bước nhanh vào trong khách sạn, đến phòng của mình.
Gã đóng cửa, đi tới bên giường, xốc đệm lên lấy ra một miếng giấy gấp nhỏ, vội vã mở ra, là chân dung của Ngưu Hữu Đạo, giống hệt bức chân

dung bọn Thôi Viễn xem ở Trích Tinh thành, vốn là được in từ một khuôn ra.
Dịch tốt này chính là một thành viên của Điệp Báo Ti nước Yến, phụng lệnh cấp trên, trà trộn vào đây, chờ mục tiêu xuất hiện, không ngờ lại có thật.
Ngưu Hữu Đạo không dự liệu được tình hình này. Hắn chỉ biết trong tay bọn Thôi Viễn có chân dung của mình, chứ không biết Tống Cửu Minh có thể nhúng tay đến cả nước Triệu, hắn cũng không ngờ nổi Tống Cửu Minh lại có thể giăng lưới cả thiên hạ. Nếu biết, làm sao hắn dám công khai xuất đầu lộ diện. Đừng nói Thôi Viễn, cả phái Lưu Tiên Tông cũng không biết đến bố trí này của Tống Cửu Minh, chỉ biết lão đã phát động một vài môn phái tu hành.
Trên thực tế, Tống Cửu Minh cũng không nói cho họ biết. Lợi dụng nhân viên Điệp Báo Ti của nước Yến cài vào nước khác đâu phải chuyện có thể nói lung tung khắp nơi được, nhất định phải giữ bí mật nghiêm ngặt.
Mà Tống Cửu Minh dám động đến tấm lưới này chính vì lão biết rõ Tống Long không chỉ là con trai mình mà còn là sứ thần nước Yến. Giết sứ thần nước Yến, nước Yến không thể làm như không có chuyện gì xảy ra được, nhất định Điệp Báo Ti sẽ phối hợp hành động.
Ngắm bức chân dung một lát, lại nhét cẩn thận nó xuống dưới đệm giường, gã cấp tốc tới bên bàn viết thư mật báo.
Sau đó, gã dẫm lên mặt bàn, mở một mảnh trần nhà, kéo lồng chim từ trên lầu các, lấy kim sí ra.
Nhét thư mật báo vào chân chim, gã đẩy cửa sổ, quan sát cẩn thận bên ngoài, tới khi không có ai chú ý, mới ném kim sí trên tay ra ngoài, nhìn theo đôi cánh vàng bay về phía xa xa…
Phủ thành Bích Châu, Bách Hoa Lâu oanh ca yến vũ.
Phú thương Toàn Thiếu Khang khoản đãi khách khứa bạn bè trong thành, rượu ngon món lạ đầy bàn, mỹ nhân trong lòng, ôm ấp đề huề, cùng bằng hữu cụng chén cạn ly không biết trời đâu đất đâu.
Khi lão đang ôm mỹ nhân mời rượu, đột nhiên quản gia Toàn Kiều đi vào nhã phòng, tới bên cạnh chủ nhân cười báo: “Lão gia, có tin từ bên Kinh thành.” Lão nhấn tay vào ngực.

Toàn Thiếu Khang liếc thấy, đẩy mỹ nhân trong lòng ra, đứng dậy chắp tay xin lỗi khách khứa: “Thật không tiện, thật không tiện, có khách tới nhà, xin lỗi không tiếp rượu được một lát.”
Một lão nhi mập ngồi đó cười hớn hở nói: “Ta không nghe lầm chứ? Là khách quý từ Kinh thành tới sao? Không ngại gọi người ta tới cho mọi người cùng làm quen được chứ?”
“Được! Có lý!” Những người khác lập tức ồn ào hùa theo.

Chương 212: Độ Vân Sơn

Chương 212: Độ Vân Sơn
“Không hợp không hợp!” Toàn Thiếu Khang cười lắc đầu, rồi phất tay quyết đoán dặn: “Mọi người cứ ăn hết mình, uống hết mình, chơi hết mình đi, tất cả chi phí tính cho ta!” Dứt lời, lão chắp tay cáo từ trong tiếng hô gọi.
Lão cùng quản gia rời Bách Hoa Lâu, chui thẳng vào trong xe ngựa đã chờ sẵn bên ngoài.
Quản gia hô một tiếng, xe ngựa nhanh chóng lăn bánh rời đi, Toàn Thiếu Khang ngồi trong xe, hoàn toàn không giống kẻ vừa uống rượu, ham mê tửu sắc, chỉ còn lại ánh mắt thâm trầm.
Vội vã quay lại Toàn phủ, chủ tớ hai người đến thư phòng trong nội viện.
Quản gia Toàn Kiều lấy ra một phong mật thư kẹp trong một cuốn sách trên giá, đưa cho Toàn Thiếu Khang đứng trước bàn.
Toàn Thiếu Khang đưa tay ra nhận lấy thư, xem xong, trả cho Toàn Kiều, đi tới bản đồ cả Xích Châu xem xét.
Toàn Kiều châm lửa, mật thư hóa thành tro.
Toàn Thiếu Khang di di ngón tay trên địa đồ: “Theo hướng này, hẳn là tới Độ Vân Sơn đi. Căn cứ thời gian trạm dịch đưa thư tới, chắc xế chiều hôm nay mục tiêu có thể đến Độ Vân Sơn. Đường bên đó không quá nhiều, qua được đó thì không nói chắc được nữa, quá nhiều tuyến đường có thể đi, không biết mục tiêu muốn đi đâu. Lão Kiều, lập tức đưa tin cho nhân thủ lập tức đặt trạm canh gác ở các nơi mục tiêu có thể đi qua, cần phải nắm chắc hành tung của mục tiêu.”
Tuy bề ngoài lão là phú thương Xích Châu ở nước Triệu, nhưng trên thực tế là thủ lĩnh Điệp Báo Ti của nước Yến xếp đặt ở Xích Châu. Phú thương chỉ là thân phận bên ngoài thôi.

“Vâng!” Quản gia đáp lại.
Toàn Thiếu Khang chỉ chỉ ngón tay vào Độ Vân Sơn: “Lập tức báo cho bên kia liên hệ với yêu nghiệt chiếm giữ Độ Vân Sơn, bỏ số tiền lớn nhờ bọn họ ra tay đi. Cần phải giải quyết mục tiêu! Nhớ kỹ, phải thật cẩn thận, không thể vì chuyện này mà bại lộ chúng ta!”
“Vâng! Thuộc hạ sẽ đi sắp xếp!”
Độ Vân Sơn, từ xa nhìn lại đã biết là nơi thế núi hiểm trở, mây mù vấn vít mờ mịt không tan.
Nhóm người Ngưu Hữu Đạo đến gần sơn mạch, không theo quan đạo tiến tới mà phóng ngựa vào sâu trong rừng ẩn thân.
Nhóm người nhảy xuống ngựa, Ngưu Hữu Đạo nói với mọi người: “Bôn ba suốt tới tận giờ, mọi người nghỉ ngơi ở đây một chút đi.”
Hắn quay lại nói với Hắc Mẫu Đơn: “Lát nữa ngươi đi với ta một chuyến là được, không cần tất cả phải đi hết, tránh vạn nhất có chuyện xảy ra lại bị người ta bắt hết.”
Ngài cũng biết vạn nhất có chuyện xảy ra sao? Ta còn tưởng ngài không lo lắng gì cơ đấy! Hắc Mẫu Đơn chẳng biết làm thế nào, đương yên đương lành đi trêu chọc vào yêu nghiệt Độ Vân Sơn làm gì không biết. Nhưng nàng cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.
“Muốn đi gặp khách mà có vẻ bụi bặm bơ phờ thế này cũng kỳ, rửa mặt đi.” Ngưu Hữu Đạo bỏ lại một câu, đi tới bên dòng suối ngồi xổm xuống rửa mặt.
Hắc Mẫu Đơn cũng vội vàng đi theo, nhảy qua dòng suối, ngồi xổm đối diện với Ngưu Hữu Đạo, vừa rửa mặt vừa nhắc nhở: “Đạo gia, ta chưa từng đi qua Độ Vân Sơn, không biết tình hình bên trong thế nào.”
“Chưa từng đi thì giờ đi. Không phải ngươi có người quen sao?”
“Không quen lắm đâu, huống hồ, kẻ đó vẫn chỉ là tiểu yêu, phỏng chừng ở Độ Vân Sơn cũng không có tiếng nói gì. Huống hồ Độ Vân Sơn lớn như thế, ta cũng không biết tiểu yêu mình quen ở đỉnh núi nào, cũng không biết lát nữa có tìm được không.”
“Không sao. Đi vào rồi tùy cơ ứng biến.”
Hắc Mẫu Đơn không nói gì. Đây là vào trong sào huyệt của yêu quái đấy, có xảy ra chuyện gì, chạy cũng không thoát được.

Hai người rửa mặt xong xuôi, quay lại trong rừng, Ngưu Hữu Đạo nói với Viên Phương: “Đưa hai mươi vạn kim phiếu cho ta.”
Cơ bản hắn không quen mang tiền, nhất là khi có người của mình bên cạnh, càng không mang theo nửa xu lẻ nào. Nói cách khác, khi hắn mua đồ, thường không có thói quen trả tiền, đều cầm đi thẳng, có người đi cạnh trả tiền cho hắn.
Hai mươi vạn? Viên Phương hơi cảnh giác. Y đã sớm nhìn ra rồi, căn bản vị Đạo gia này không có thói quen đem tiền theo bên người. Một hơi đòi hai mươi vạn? Y đau lòng nghi ngờ hỏi: “Làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo thong thả quay sang nhìn, lạ nhỉ, ta muốn làm gì còn phải thông báo cho ngươi sao?
Viên Phương giật giật khóe miệng, bất đắc dĩ lấy ra một xấp kim phiếu. Tiền Ngưu Hữu Đạo đưa từ đầu, cộng thêm năm ngàn kim phiếu Hắc Mẫu Đơn đưa, sau đó lại kiếm ra thêm một trăm hai mươi vạn kim phiếu ở Trích Tinh thành, tổng cộng hơn một trăm ba mươi vạn kim phiếu, tất cả đều đang ở trong tay y. Một lúc giữ nhiều tiền như vậy, tâm tình Viên Phương rất thoải mái, y nhận ra mình có quá nhiều tiền, có lúc cân nhắc đổi hết thành kim tệ, ngẫm lại cũng không ổn…
Y đếm ra hai mươi tấm, giao cho Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo nhìn tập kim phiếu dày cộp trong tay y, nhớ ra chuyện gì đó, phất tay ra hiệu: “Chia cho mọi người mỗi người năm mươi ngàn đi, để giữ chút phòng thân.”
Mấy người bên cạnh nghe vậy, trái tim nhảy lên một cái. Mỗi người năm mươi ngàn?
Viên Phương trợn trừng hai mắt. Ngưu Hữu Đạo nhướn mày, y lập tức không dám ý kiến nữa, nhìn quanh một chút, đặc biệt là Lôi Tông Khang, quay đầu hỏi lại: “Mỗi người năm mươi ngàn, ai cũng được sao?”
Ngưu Hữu Đạo hiểu ý y, lạnh nhạt đáp: “Ai cũng có phần!”
Viên Phương “À” lên một tiếng, lại đếm ra hai mươi tấm, đưa cho Hắc Mẫu Đơn: “Ngươi cầm chia đi.”
Dứt lời, y cất sạch số ngân phiếu còn lại đi, chỉ sợ Ngưu Hữu Đạo lại muốn tiêu mất, chớp mắt một cái, mất toi bốn mươi vạn kim tệ, thịt y

đau, tim y cũng đau, trong lòng thầm mắng, có tiền cũng không cần phải tiêu hoang như vậy chứ?
Hắc Mẫu Đơn hiểu khá rõ cách làm việc của Ngưu Hữu Đạo, cho ngươi ngươi cứ cầm đi!
“Vậy ta thay mặt mọi người cảm ơn Đạo gia!” Hắc Mẫu Đơn cười tươi hớn hở, chắp tay với Ngưu Hữu Đạo, quay sang phát kim phiếu cho mọi người.
Kim phiếu phát đến tay ai, người đó lại nói: “Cám ơn Đạo gia!”
Sau hai tiếng cám ơn, đến Lôi Tông Khang thì hơi gượng lại. Gã không chịu đưa tay ra, nhận tiền này, gã cũng hơi ngại.
“Cho ngươi thì ngươi cầm đi, đừng có khác ngươi!” Hắc Mẫu Đơn nhét hẳn tiền vào trong cổ áo gã.
Lôi Tông Khang hơi lúng túng chắp tay với Ngưu Hữu Đạo: “Cám ơn Đạo gia!”
Ngưu Hữu Đạo coi như không nghe thấy, không nhìn tới, mặc cho Lôi Tông Khang tiếp tục lúng túng, đi sang một bên, móc ra một tờ giấy từ trên lưng ngựa, dùng bút than viết viết gì đó, rồi gọi Viên Phương tới đưa cho y, thì thầm dặn dò: “Trước khi trời tối, nếu ta không về, ngươi lập tức quay lại Trích Tinh thành, tìm cửa hàng của Vạn Động Thiên Phủ, nói ta phụng mệnh Hải Như nguyệt tới Độ Vân Sơn làm việc, gặp phải phiền phức, bảo bọn họ tới tìm người. Nếu bọn họ không đến, ngươi bảo bọn họ chuyển phong thư này tới cho Hải Như Nguyệt, Hải Như Nguyệt sẽ nghĩ biện pháp.”
Viên Phương kinh ngạc nói: “Đạo gia, nếu nguy hiểm vậy thì thôi ta đừng tới nữa, một đám yêu quái, có gì hay ho mà kết giao.” Y nói cứ như thể mình không phải yêu quái vậy.
“Không nguy hiểm gì, đây chỉ là để phòng ngừa vạn nhất thôi. Ngươi cứ làm theo như ta dặn là được, trên đường đi, tự mình linh hoạt một chút.”
“Được!” Viên Phương gật gật đầu, chợt nhớ ra chuyện gì đó, gãi gãi gáy hỏi: “Đạo gia, ở khách sạn Yêu Nguyệt, làm sao ngài biết có người hấp dẫn bên Lưu Tiên Tông? Lẽ nào khách sạn Yêu Nguyệt đã nói cho ngài?” Y vẫn thắc mắc điều này, dọc đường đi vẫn muốn hỏi nhưng bên cạnh có người, vẫn không có cơ hội.
Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt nói: “Nếu Hầu Tử ở đây, hắn ta cũng biết.”

Viên Phương kinh ngạc hỏi lại: “Tại sao?”
“Tâm của ngươi, mắt của ngươi đó. Vì tâm nhãn của ngươi chỉ chăm chăm vào tiền nên không thấy được việc! Ta không cơ cảnh một chút, ngươi còn có cơ hội ở đây kiếm tiền sao? Lão Hùng, không phải ta chê ngươi đâu, nhưng ngươi còn kém xa Hầu Tử. Không trách lúc trước có thể bại trong tay kẻ ngu xuẩn như Tống Diễn Thanh!”
Dứt lời, hắn xoay lưng đi, tuy tình huống không đến mức như vậy, nhưng đôi khi vẫn phải răn đe một chút.
Viên Phương nhếch nhếch môi muốn nói gì đó, cuối cùng, chỉ thất vọng cúi đầu, nghĩ bụng liệu có phải như vậy không? Hầu Tử cũng có thể phát hiện sao? Vậy mà mình không nhận ra tí đầu mối nào? Chẳng lẽ mình kém Hầu Tử xa vậy sao?

Chương 213: Vì Sao Lại Tới?

Chương 213: Vì Sao Lại Tới?
“Các ngươi cẩn thận một chút, nếu trước khi trời tối chúng ta không quay lại, các ngươi đi cùng Kim Uy đi. Ta đã sắp xếp rồi.” Mấy người Ngưu Hữu Đạo quay lại dặn dò mọi người, lại ra hiệu cho Hắc Mẫu Đơn: “Chúng ta đi thôi!”
Nhìn theo hai người kia rời đi, Lôi Tông Khang móc tấm kim phiếu Hắc Mẫu Đơn vừa nhét vào từ trong cổ áo, cầm trong tay, trầm mặc âm u.
Đoạn Hổ và Ngô Tam Lưỡng cùng nhìn gã, hiểu gã đang nghĩ gì, bèn đi tới, đưa ta tấm kim phiếu trong tay, ý nói mọi người ai cũng giống nhau.
Thấy nhiều tiền như vậy cả ba người đều hơi xúc động. Lúc trước, chỉ vì mười vạn kim tệ, họ phải nhận hết mọi khuất nhục, giờ cộng thêm cả tiền của Hắc Mẫu Đơn, họ đang có tới hai mươi vạn kim tệ, hoàn toàn có thể khai tông lập phái rồi. Nhưng sau mấy ngày hôm nay, còn ai nghĩ tới khai tông lập phái nữa?
Tất cả bốn người đều không còn hứng thú gì với việc khai tông lập phái nữa. Khát vọng trước kia, hiện giờ, họ nhận ra, chẳng là gì.
Vì sao phải khai tông lập phái? Không phải là vì chính những thứ này sao?
Chưa kể, dù giờ bọn họ có muốn khai tông lập phái cũng không dám. Trích Tinh thành không có người mù, bọn họ gánh bao lớn bao nhỏ đi lại ở đó, ba phái kia chỉ cần bỏ chút thời gian tra một chút liền có thể biết họ đã làm ra chuyện gì, có thể buông tha cho họ mới là lạ. Hôm nay ngươi khai tông lập phái ngày mai có thể sẽ bị diệt môn, thực sự là lên thuyền giặc rồi!
Hai bóng người từ trong núi rừng bay vọt ra, lướt qua quan đạo, bay lên ngọn núi đối diện. Trước mắt là vách núi hiểm trở, sương mù lượn lờ,

không thể cưỡi ngựa, chỉ có thể đi bộ. Then chốt là bọn họ không biết tình hình trong Độ Vân Sơn.
Hai người một trước một sau bay ra, bay trên núi non trùng điệp.
Không biết bay được bao xa, đột nhiên có hai chấm đen từ trong mây mù phía trước gào thét nhằm thẳng hai người lao tới. Là hai hòn măng đá.
Hai người nghiêng người một cái tránh được măng đá, cùng hạ xuống gò núi bên dưới.
“Kẻ nào dám xông vào Độ Vân Sơn?” Một tiếng quát chói tai từ trong mây mù vọng ra.
Hai người mở pháp nhãn nhìn, chỉ thấy một vùng yêu khí màu xám lăn lộn lẫn trong mây mù.
Có hai bóng người từ trong mây mù bắn ra, hạ xuống đối diện hai người Ngưu Hữu Đạo. Họ cầm trường thương, trên mu bàn tay một người vẫn còn lông đen dày đặc, mu bàn tay người kia có vảy giáp, nhìn là biết là tiểu yêu tu vi chưa đủ, chưa thể hóa hình hoàn toàn.
Hai con yêu tinh nắm chặt trường thương nhìn chằm chằm hai người cảnh giác. Yêu quái có vảy giáp mắng: “Muốn mạng lập tức lùi ra khỏi Độ Vân Sơn!”
Hai người cũng sẽ không dám làm xằng làm bậy ở Độ Vân Sơn chỉ vì trước mắt là hai con tiểu yêu, Hắc Mẫu Đơn chắp tay nói: “Tại hạ Hắc Mẫu Đơn, là bằng hữu của Hồ Tiểu Khiếu ở Độ Vân Sơn, muốn tới bái phỏng, nhờ chuyển cáo một tiếng.”
Hai con yêu tinh nhìn nhau, đều khẽ lắc đầu. Con yêu có vày giáp vung tay lên: “Chưa từng nghe có tên Hồ Tiểu Khiếu. Lập tức lùi ra, bằng không đừng trách chúng ta không khách khí!”
Hắc Mẫu Đơn hơi lúng túng, vội thì thầm giải thích với Ngưu Hữu Đạo: “Hồ Tiểu Khiếu đúng là người của Độ Vân Sơn. Có thể vì Độ Vân Sơn quá nhiều người nên bọn họ chưa từng nghe nói…”
Ngưu Hữu Đạo giơ tay ngăn nàng lại, ra hiệu không cần giải thích. Hắn có thể hiểu được, nếu thực sự là một nhân vật có tiếng tăm ở Độ Vân Sơn, hai con yêu này sẽ không nói rằng “chưa từng nghe nói đến”, bèn cười nói với chúng: “Chỉ là tiểu yêu, hai vị chưa từng nghe nói đến cũng là chuyện rất bình thường. Thế còn Vân Hoan, hắn đã từng nghe chứ?”

Hai con yêu run lên. Yêu tinh ở Độ Vân Sơn há có thể chưa từng nghe nói đến Vân Hoan? Chủ nhân của Độ Vân Sơn là Vân Cơ, tự xưng sơn chủ. Nhi tử của Vân Cơ là gia chủ hiện tại của Độ Vân Sơn, người bên dưới không biết gia chủ là ai mới lạ.
Con yêu lông đen nghi ngờ hỏi: “Các ngươi là người nơi nào?”
“Chỉ là tán tu du lịch tứ phương thôi, không nói cũng được. Tại hạ ngưỡng mộ đại danh của Vân đương gia đã lâu, có dịp đi qua bảo địa rất muốn đến bái phỏng. Đây là chút lễ mọn ra mắt với Vân đương gia, mong huynh đệ chuyển giúp, hỗ trợ thông báo một tiếng!” Hắn móc ra mười tấm kim phiếu từ trong tay áo, đưa cho Hắc Mẫu Đơn bên cạnh, ra hiệu nàng đưa ra.
Hắc Mẫu Đơn không nói gì, nàng nhận ra vị Đạo gia này thực hào phòng, đi đến đâu cũng hào phóng tiêu tiền đến đấy. Nhận mười tấm kim phiếu nàng đưa lên, nhờ hai con yêu chuyển giao.
Hai con yêu nhận kim phiếu, nhìn một cái, mười vạn kim tệ! Chúng nhìn nhau, thực tình chưa bao giờ chúng thấy nhiều tiền như thế!
Con yêu lông đen kiểm tra cẩn thận từng tờ một, đưa cho con yêu có vảy giáp: “Ngươi xem một chút xem có phải thật không?”
Ngưu Hữu Đạo nhếch mép cười, không biết đang cười cái gì.
Con yêu có vảy giáp cũng kiểm tra kỹ từng tờ, rồi nghiêng đầu nói thầm với yêu tinh bên cạnh: “Không phải đồ giả đâu.”
Con yêu lông đen lập tức cầm kim phiếu, giọng nói hòa hoãn không ít, ôm quyền hỏi: “Xin hỏi tôn kính đại danh của hai vị?”
“Hiên Viên Đạo!”
“Hắc Mẫu Đơn!”
“Nhớ rồi, hai vị chờ ở đây, ta vào thông báo một tiếng!” Con yêu lông đen khách khí báo một tiếng rồi cấp tốc phi vút đi.
Tuy con yêu vảnh giáp vẫn đang giám sát hai người nhưng rõ ràng thái độ cung kính hơn một chút, chí ít nó không còn trợn trừng mắt nữa.
Vừa ra tay liền bỏ một đống tiền ra làm lễ ra mắt, làm sao họ quan tâm đến hai con tiểu yêu mình chứ. Phỏng chừng khách tới không phải người bình thường. Nó cũng có thể đoán được điều này.
Thái độ của nó thay đổi khiến cho Hắc Mẫu Đơn thầm thở dài. Nàng nhận ra vị Đạo gia này khá đơn giản thô bạo, không buồn phí lời với hai

con tiểu yêu này, vừa thấy mặt đã ném tiền vào mặt người ta. Nhưng thực sự phương pháp này đơn giản mà rất hữu hiệu, đã kiềm chế được thái độ thô bạo của hai con tiểu yêu!
Ngưu Hữu Đạo vẫn bình thản như không, chống kiếm dưới đất, ung dung nhìn trái nhìn phải, có vẻ như đang thưởng thức cảnh tượng mây mù mờ mịt này.
Hắc Mẫu Đơn không nhịn được liếc nhìn xử kiếm trong tay hắn. Nàng cũng nhận ra được tật xấu này của Ngưu Hữu Đạo, kiếm trong tay vị Đạo gia này có vẻ gần giống với cái gậy.
Chờ một hồi, một hán tử gầy gò từ trong mây mù bay ra, con yêu lông đen đi theo sau.
“Tại hạ Hầu Kình Thiên.” Hán tử gầy gò vừa đến đã chắp tay tự giới thiệu: “Không biết hai vị là khách quý từ phương nào đến?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Là tán tu vân du tứ phương thôi.”
“Tán tu?” Hầu Kình Thiên cười hớn hở. Tán tu ra tay một cái là mười vạn kim tệ, có phải quá hào phóng rồi không? Nếu đối phương đã không chịu nói thật, gã cũng sẽ không hỏi nhiều. “Hai vị muốn gặp đương gia nhà chúng ta?”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Đúng vậy.”
Hầu Kình Thiên hỏi: “Vì sao lại tới đây?”
“Mộ danh tới thăm!”
Hầu Kình Thiên chỉ “A” một tiếng, không biết có tin hay không, nhưng gã vẫn chắp tay nói: “Làm phiền hai vị khách quý phải chờ, xin mời đi theo ta!”
Hai người bay vút theo sau gã, lên lên xuống xuống theo từng đỉnh núi trùng điệp.
Nhưng Hắc Mẫu Đơn đã chú ý tới, dọc đường Ngưu Hữu Đạo vẫn kín đáo quăng Hương nhị mà Lôi Tông Khang đưa cho.
Trên một ngọn núi đen cao vút bao phủ trong sương mù, giữa sườn núi có một khoảng trống, hai người hạ xuống.
Trên vách núi có một hang động, cửa động vừa to vừa rộng, được điêu khắc như cửa cung.
Ba người vừa hạ xuống, lập tức có mấy người xuất hiện hai bên, vây quanh ba người thành hình bán nguyệt.

Hắc Mẫu Đơn căng thẳng. Ngưu Hữu Đạo lạnh lẽo nhìn quanh.
Hầu Kình Thiên xoay người cười nói: “Hai vị chớ trách, thường ngày vẫn có nhiều kẻ điếc không sợ súng chạy đến quấy rối, nên trong núi cũng có quy củ trong núi, sợ là trước hết sẽ phải oan ức cho hai vị một chút. Tạm thời phải hạn chế pháp lực của hai vị!”
Hắc Mẫu Đơn nhìn Ngưu Hữu Đạo. Hắn bình tĩnh gật đầu: “Được thôi!” rồi chủ động vứt kiếm ra ngoài.
Hầu Kình Thiên vung tay đón được, lại nhận kiếm Hắc Mẫu Đơn quăng tới, phất tay ra hiệu, lập tức có người tiến tới hạ cấm chế xuống hai người.
Hầu Kình Thiên giao kiếm cho người bên cạnh, đưa tay mời: “Xin mời hai vị vào!”

Chương 214: Người Này Có Bị Bệnh Không?

Chương 214: Người Này Có Bị Bệnh Không?
Ba người vào trong hang động. Đường đi khá tối, Hầu Kình Thiên phải thả nguyệt điệp ra chiếu sáng.
Trong hang động bậc thang xếp tầng tầng lớp lớp, leo lên hết bậc cuối, họ đã vào trong một tòa cung điện.
Cung điện không nhỏ, nhưng khắp nơi là mùi tanh nồng khó ngửi. Từng con rắn to tướng nằm canh trong động phủ, người vừa đến, con nào con nấy đều quay đầu lại nhìn.
Nguyệt điệp đậu trên vách đá động phủ, rọi sáng cảnh tượng bên trong, khiến cho động phủ lại càng âm u khủng bố.
Hầu Kình Thiên mời hai người chờ một lát, bước nhanh tới hậu điện.
Không bao lâu sau, Hầu Kình Thiên bước nhanh ra, đứng bên cạnh bậc thang dưới bảo tọa.
Chỉ chốc lát sau, có tiếng loạch xoạch loạt soạt từ trong hậu điện vọng ra, một con rắn đen trơn bóng, hai mắt màu lục tỏa sáng đi ra, thân to như cái thùng nước, dài đến hơn ba trượng, bay thẳng lên bảo tọa trên bậc thang.
Con rắn đen hạ xuống bậc thang dưới bảo tọa bắt đầu hóa hình thành đầu người. Nó uốn éo cái đầu, rồi nhanh chóng biến hóa xuống dưới, loáng một cái đã biến tahnfh một tráng hán hắc y, eo đeo hắc bì hộ yêu, tay có hắc bì hộ oản, lưng hùm vai gấu, bước từng bước lên bậc thang.
Xà yêu hóa hình! Ngưu Hữu Đạo thầm chặt lưỡi. Hôm nay hắn được mở rộng tầm mắt rồi!
Tráng hán xoay người ngồi xuống tảng đá, rất có vẻ khí thế, từ trên cao nhìn chằm chằm xuống đối phương.

Hầu Kình Thiên giới thiệu: “Hai vị, vị này chính là đương gia của Độ Vân Sơn chúng ta.”
Ngưu Hữu Đạo và Hắc Mẫu Đơn đồng thời chắp tay: “Xin chào Vân đương gia!”
Vân Hoan hơi cười cười: “Không biết hai vị tới gặp Vân mỗ có điều gì chỉ giáo?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Không dám không dám, tại hạ vân du tứ phương, kết bằng hữu khắp nơi, đi qua quý bảo địa, ngưỡng mộ đại danh đương gia đã lâu nên tới bái phỏng kết giao!”
Vân Hoan như cười như không, hỏi lại, giọng nói có vài phần ý vị âm u: “Chỉ đơn giản vậy thôi sao?”
Gã nhấc mười tấm kim phiếu trong tay lên, chính là thứ lúc nãy Ngưu Hữu Đạo đưa ra.
Nhìn dáng vẻ cao cao tại thượng của đối phương, Ngưu Hữu Đạo liền biết gã không có ý định thong thả khách sáo với mình, bèn gật đầu: “Chỉ đơn giản vậy thôi! Hôm nay được thấy phong thái của đương gia mới biết danh bất hư truyền, tại hạ sinh lòng ngưỡng mộ, vui mừng khôn nguôi, lại muốn trèo cao, muốn kết nghĩa làm huynh đệ khác họ với đương gia, không biết đương gia có chịu không?” Dứt lời, hắn lại ôm quyền.
:...” Hầu Kình Thiên ngạc nhiên không nói gì, thầm nghĩ, người này có bị bệnh không dây? Ngươi đó, là cái thá gì? Vừa đến, chưa nói được vài câu, nội tình thế nào cũng không biết, đã muốn kết bái huynh đệ với đương gia nhà ta? Vậy mà ngươi cũng nói thành lời được!
“...” Hắc Mẫu Đơn chậm chậm quay sang nhìn Ngưu Hữu Đạo, trợn mắt há mồm.
“...” Vân Hoan tọa bên trên cũng hơi ngẩn ra. Thực sự đây là lần đầu tiên lão gặp tình huống thế này, hai mắt lấp lóe nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo, có vẻ như đang nghĩ, không biết hắn có ý gì.
Ngưu Hữu Đạo thả tay xuống, lấy từ trong táy áo ra mười tấm kim phiếu nữa, hai tay dâng lên: “Vội vàng tới đây còn chưa kịp chuẩn bị lễ vật gì, nhưng hôm nay gặp mặt, thực sự trong lòng vạn phần ngưỡng mộ phong thái của Vân đương gia, nhưng trong người lại chẳng có thứ gì. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có vài vật ngoài thân này có thể thể hiện tâm ý, mong

Vân đương gia đừng chê. Hôm nay không nhắc tới, chờ sau này quay lại, ta sẽ dâng hậu lễ bù vào áy náy ngày hôm nay!”
Bầu không khí trong điện hơi quái dị, đừng nói ngời khác, ngay cả Hắc Mẫu Đơn nhìn Ngưu Hữu Đạo cũng có vẻ kỳ quái.
Hầu Kình Thiên nhìn Ngưu Hữu Đạo lại nhìn Vân Hoan, không biết gã có đồng ý nhận không.
Vân Hoan do dự một lát, thầm nghĩ, không biết kẻ này có lai lịch thế nào, có chỗ dựa thế nào đây?
Thấy gã chậm chạp không phản ứng, Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ đương gia chê tại hạ sao?”
Vân Hoan nghiêng đầu ra hiệu với Hầu Kình Thiên. Hầu Kình Thiên liền đi tới bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, nhận lấy mười tấm kim phiếu, xoay người liền quét mắt nhìn, thầm chặt lưỡi, lại là mười vạn kim tệ!
Hầu Kình Thiên đi tới bậc thang, giao kim phiếu cho Vân Hoan, thì thầm với gã một câu cực kỳ nhỏ: “Lại là mười vạn!”
Nhận kim phiếu vào tay, Vân Hoan không nhịn được hơi nhíu mày. Đây không chỉ là chút tiền lẻ thôi đâu.
Chờ Hầu Kình Tiên đi xuống, Vân Hoan cầm hai mươi vạn kim phiếu trong tay đột nhiên ngửa mặt cười lớn, sau đó nhanh chân bước xuống bậc thang, đi tới trước mặt Ngưu Hữu Đạo, vỗ vỗ vai hắn: “Thịnh tình không thể chối từ! Lão đệ là người thẳng thắn. Được, ta thích!”
Gã quay sang phất phất tay với Hầu Kình Thiên, ra lệnh: “Ta cùng Hiên Viên lão đệ vừa gặp mà như đã quen, mang lư hương nghi án tế thiên ra ngoài động phủ, để trời cao chứng kiến hôm nay ta và Hiên Viên lão đệ kết bái làm huynh đệ khác họ!”
“Vâng!” Hầu Kình Thiên xoay người rời đi.
Ngưu Hữu Đạo vỗ vỗ ngực, có vẻ rất vui, như thể đã được toại nguyện.
“Lão đệ có tu vi gì?”
“Trúc Cơ kỳ!”
Khóe miệng Vân Hoan giật giật. Gã đang ở Kim Đan kỳ, lại phải kết bái với một Trúc Cơ kỳ… Gã nhận ra, kẻ này bạo miệng thật.
“Xem lão đệ còn trẻ tuổi mà đã dáng vẻ đường dường, phong thái long phượng…”
“Đương gia mới là oai hùng bất phàm, có khí long bàng hổ cứ…”

Chớp mắt, hai người đã tán gẫu vui vẻ, khen nhau tới tấp, hỏi han ân cần, quả thực hệt như huynh đệ ruột thịt vậy.
Hắc Mẫu Đơn ở bên cạnh nhìn mà choáng váng. Hiện giờ đầu nang đang đặc quánh như hồ dán, nàng còn tưởng Ngưu Hữu Đạo uống nhầm thuốc, kết quả, phát hiện ra Vân Hoan cũng uống nhầm thuốc. Nàng nằm mơ cũng không thể ngờ được, mới gặp mặt hàn huyên một hồi, còn chưa biết là ai, đường đường đương gia Độ Vân Sơn lại có thể dễ dàng đồng ý kết bái làm huynh đệ khác họ với người khác?
Nàng thừa nhận, hai mươi vạn kim tệ là một khoản tiền khổng lồ, nhưng uy lực của nó lớn vậy sao?
Từ khi mới gặp tới giờ, nàng thấy, Ngưu Hữu Đạo là kẻ ngu dốt sao? Không phải!
Có thể làm đương gia Vân Độ Sơn là kẻ ngu dốt sao? Nhất định cũng không phải!
Cảnh tượng trước mắt khiến cho Hắc Mẫu Đơn nghi ngờ không biết là đầu mình có bệnh hay kiến thức của mình quá nông cạn nữa.
Khách chủ gặp nhau thật vui, hàn huyên một hồi, Vân Hoan lấy cớ muốn đi chuẩn bị chút việc cho việc kết bái, Ngưu Hữu Đạo mới nói muốn ra ngoài xem phong quang. Vân Hoan lập tức cho người dẫn hắn ra ngoài đi dạo.
Trong điện chỉ còn lại một mình Vân Hoan. Gã lấy ra hai mươi vạn kim phiếu kia, cẩn thận kiểm tra một chút. Chính gã cũng nghi ngờ không biết kim phiếu này có phải đồ giả không.
Hầu Kình Thiên thu xếp mọi việc xong xuôi bèn đi tới trước mặt gã, nghi ngờ hỏi: “Đương gia, ngài thực sự muốn kết bái với hăn sao?”
“Người ta cho hai mươi vạn đấy, bày một hương án tốn bao nhiêu tiền?”
“Rõ ràng người này không nói thật. Chúng ta không biết nội tình hắn thế nào, sợ là có mưu đồ khác. Đương gia vẫn nên cân nhắc kỹ!”
Vân Hoan liếc nhìn gã: “Ta không mù, còn cần ngươi nhắc sao? Tiền đưa tới cửa làm gì phải chối? Chuyện nào ra chuyện này, những thứ lằng nhằng khác mắc mớ gì tới chúng ta?”
Đột nhiên Hầu Kình Thiên tỉnh ngộ, hiểu ý gã, tiền thì nhận, việc không làm, không dính vào thị phi, chắp tay khen: “Đương gia anh minh!”

Ngoài động, Ngưu Hữu Đạo và Hắc Mẫu Đơn bị quản chế tu vi, muốn xem phong cảnh Độ Vân Sơn cũng không biết đi đâu, chỉ có thể đi dạo ngoài động.

Bình đài bên ngoài động náo nhiệt hẳn lên. Người ở đây đang bày nghi án chỗ này.

Nhân lúc không có ai bên cạnh, Hắc Mẫu Đơn sắp xếp lại mọi chuyện, tới gần Ngưu Hữu Đạo, thấp giọng nhắc nhở: “Đạo gia, giờ họ vẫn chưa mở cấm chế cho chúng ta. Vân Hoan hoàn toàn không thật lòng muốn kết bái với Đạo gia.”

Ngưu Hữu Đạo chậm rãi quay lại, ánh mắt nhìn nàng như nhìn một kẻ ngốc, có vẻ như đang hỏi, lẽ nào ngươi cảm thấy ta đang thật lòng kết bái sao?

Hắc Mẫu Đơn hiểu ánh mắt của hắn, hơi xấu hổ, cảm thấy không nên nhắc đến vấn đề có độ thông minh thấp này.

Nhưng có một điều nàng không hiểu vẫn muốn hỏi: “Nhưng sao Vân Hoan có thể dễ dàng đồng ý kết bái như vậy?”

Ngưu Hữu Đạo đáp: “Rõ ràng là dùng tiền mua mà.”

Chương 215: Kết Bái

Chương 215: Kết Bái
Hắc Mẫu Đơn quan sát tứ phía, lại nghi ngờ hỏi: “Chỉ vì hai mươi vạn này mà quyết định đồng ý kết bái sao?”
Hai mươi vạn? Khóe miệng Ngưu Hữu Đạo hơi nhếch lên trào phúng. Người ta không phải vì hai mươi vạn. Người ta thấy hắn có thể dễ dàng đưa một lễ ra mắt lớn như vậy, nên chờ mong hậu lễ sau này của hắn! Nhưng hắn không giải thích, để cho nàng tự nghĩ.
Thấy hắn không nói, Hắc Mẫu Đơn cũng không hỏi nữa, nhưng vẫn nhắc nhở: “Độ Vân Sơn này tuyệt đối không phải nơi lương thiện, Đạo gia tỏ ra giàu có như vậy, cẩn thận đối phương thấy tiền tài sẽ nổi dị tâm!”
Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt nói: “Dù giờ cẩn thận cũng đã chậm. Người ta có lòng dạ khác, chúng ta cũng không chạy được. Nếu gã không đồng ý kết bái, chúng ta có thể gặp phiền phức thật đấy. Nhưng gã đã đồng ý rồi, ngươi có thể không cần lo lắng nữa, sẽ không sao đâu.”
Chính hắn bày ra cục diện này, đương nhiên phải hiểu rõ nguy hiểm. Hắn đã nói rồi, trên người chỉ có chút đồ này, đối phương muốn làm gì hắn sẽ phải cân nhắc một chút. Vạn nhất trên người hăn chỉ có chút đồ này thật, động vào hắn, đương nhiên sẽ không còn hậu lễ trong tương lai. Người vừa gặp mặt đã đập ra hai mươi vạn làm lễ ra mắt, hậu lễ trong tương lai sao không đáng mong chờ chứ? Mà người có được số tiền lớn như thế tìm đến tận cửa, chưa biết tình huống cụ thể, có lẽ Vân Hoan sẽ không dám dễ dàng trêu chọc, sợ sẽ chọc phải phiền phức.”
Hắn đã lên Độ Vân Sơn tìm Vân Hoan, đương nhiên phải chắc chắn một chút. Hắn sẽ không làm việc hoàn toàn dựa vào may mắn, không có ban phần thắng, tuyệt đối hắn không lên Lương Sơn!

Sắp xếp xong hương án, Hầu Kình Tiên bước tới mời, chắp tay, không biết nên xưng hô thế nào, đành bắt chước theo Hắc Mẫu Đơn: “Đạo gia, có thể bắt đầu kết bái rồi.”
“Ha ha!” bên kia, Vân Hoan cũng cười ha hả ra khỏi động phủ.
Ngưu Hữu Đạo bước nhanh ra đón, hai người đụng đầu, Vân Hoan đưa tay bắt lấy tay hắn, hai người cùng nắm tay đi tới bên hương án bày bên vách núi.
Trước mặt đầy mây mù, hai bên có mười mấy yêu tinh xem lễ. Hai người đứng trước hương án, Hầu Kình Thiên nghiêm cẩn châm hương đưa cho hai người.
Cả hai nhìn nhau, nở nụ cười, cùng quỳ xuống bồ đòan.
Vân Hoan nâng hương thưa với trời: “Trời cao ở trên, đất dày ở dưới, Vân Hoan ta nguyện cùng Hiên Viên Đạo kết làm huynh đệ khác họ, sau này có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu!”
Câu từ khá đơn giản, nói chung sẽ không có hẹn đồng sinh động tử, nếu vi phạm sẽ thế nào thế nào, phỏng chừng gã sợ xui.
Ngưu Hữu Đạo cũng nhếch miệng cười, cũng nói theo: “Trời cao ở trên, đất dày ở dưới, Hiên Viên Đạo ta nguyện cùng Vân Hoan kết làm huynh đệ khác họ. Sau này có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu!”
Sau ba cái dập đầu, hai người đứng dậy, cắm hương vào trong lư.
Hai người quay sang nhìn nhau, Ngưu Hữu Đạo chắp tay: “Xin chào huynh trưởng!”
Vân Hoan cười ha ha vỗ vỗ cánh tay Ngưu Hữu Đạo: “Lão đệ!”
Yêu quái hai bên đã được Hầu Kình Thiên nhắc nhở, biết gọi thế nào rồi, cùng chắp tay nói: “Chúc mừng đương gia, chúc mừng Đạo gia!”
Ngưu Hữu Đạo chắp tay với mọi người cám ơn.
Màn nghi thức qua loa chấm dứt, Vân Hoan phất tay cho mọi người tản đi, quay sang nói với Ngưu Hữu Đạo: “Lão đệ, ở lại một thời gian, cố gắng chơi ở Vân Độ Sơn vui một chút.”
Gã đang cân nhắc xem có thể giữ khách lại rồi cố gắng thăm dò nội tình của hắn.
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Tiểu đệ ghi nhớ ý tốt của huynh trưởng, nhưng đã có hẹn với người, không thể nuốt lời. Tiểu đệ phải tiếp tục đi thôi,

không thể ở lại lâu. Có thể gặp huynh trưởng tiểu đệ đã mãn nguyện rồi, chờ lần khác sẽ tới quấy rầy!”
Bên ngoài còn có người đang đuổi giết, hắn cũng không tiện ở lại lâu.
“Gấp vậy sao?” Dù sao Vân Hoan cũng khá kinh ngạc, còn chưa thấy Ngưu Hữu Đạo nói ra ý đồ thực sự gì đã đi rồi. Lẽ nào mình thực sự cả nghĩ quá rồi?
“Đúng vậy!” Ngưu Hữu Đạo vỗ vỗ trán: “Suýt chút nữa quên mất, còn chưa bái kiến bá mẫu. Tiểu đệ muốn bái kiến bá mẫu rồi đi cũng không muộn!”
Hắn cũng muốn thuận tiện mở mang kiến thức một chút, xem Vân Cơ đại danh đỉnh đỉnh thế nào/
Vân Hoan tiếc hận nói: “Tạm thời sợ là không được, gia mẫu đang bế quan tu luyện không tiếp khách!”
Thực ra, không phải ai cũng có thể tùy tiện đưa đi gặp Vân Cơ được.
Ngưu Hữu Đạo “À” lên một tiếng, gật đầu liên tục: “Vậy quả thực không tiện quấy rối, vậy chờ lần sau có cơ hội lại nói vậy. Tiểu đệ xin cáo từ trước… Đúng rồi, trước khi chia tay, tiểu đệ có một yêu cầu quá đáng, hy vọng huynh trưởng có thể giúp một chút!”
Lòng Vân Hoan hơi động. Đến rồi. Vấn đề chính đây rồi. Gã cười híp mắt nói: “Cứ nói đừng ngại!”
“Mấy hôm trước tiểu đệ có đắc tội với mấy người ở Trích Tinh thành, có giết mấy đệ tử của Lưu Tiên Tông, Phù Vân Tông và Thanh Tú Sơn, trên đường đi vẫn bị đeo dính. Sau này tiểu đệ cho người dẫn họ tới, có thể phiền huynh trưởng giải quyết bọn họ giúp tiểu đệ không?”
Hai mắt Vân Hoan lấp lóe. Gã có từng nghe nói đến ba môn phái này, nhưng không có liên hệ gì, chỉ vui cười hớn hở đáp: “Dễ mà dễ mà, cứ để ta lo!”
“Quả nhiên huynh trưởng là người thoải mái. Tiểu đệ không nói lời khách khí nữa, tiểu đệ xin từ biệt!”
Hàn huyên một hồi, mãi đến tận khi Ngưu Hữu Đạo nhắc dường như Vân Hoan mới nhớ ra vị huynh đệ này vẫn còn bị cấm chế, bèn giận tím mặt sai người giải trừ.
Sau đó, gã viện cớ bận không rời được nên không tự mình tiễn đưa, dặn Hầu Kình Thiên thay mặt mình đưa.

Rời Vân Độ Sơn, chạy tới điểm trú chân tiếp theo, Hắc Mẫu Đơn cảm thấy mình vừa xem một trò hề.
Vừa đi nàng vừa hỏi: “Đạo gia, ngài cảm thấy Vân Hoan sẽ hỗ trợ giải quyết người của ba phái thật sao?”
Ngưu Hữu Đạo tự giễu: “Ta chẳng hy vọng gì! Đương nhiên, nếu gã thực sự có lòng tốt như vậy thì tốt quá rồi!”
Hắc Mẫu Đơn thực sự không ngờ được hắn sẽ nói vậy, cười khổ nói: “Đạo gia, vậy là phí hai mươi vạn rồi.”
“Giang hồ phi ngựa, gió cũng được, mưa cũng được, đi được là đường, kết giao được thì là bằng hữu, không nên tính toán tiền nong.”
“Thứ cho ta nói thẳng, ta không nhìn ra Vân Hoan có ý kết giao.”
“Cũng vậy thôi, trên đời này đâu ra nhiều người hợp tâm ý người như thế. Rừng lớn, cái gì cũng có. Kết giao bằng hữu mà, phải có cái mở đầu, có mở đầu mới có sau đó, chuyện sau này để sau này nói đi.”
“Đạo gia nói đúng lắm!” Hắc Mẫu Đơn cười khan.
Miệng nàng phục nhưng tâm nàng không phục. Ngài gọi cái này là kết giao bằng hữu sao? Đây là ném tiền qua cửa sổ đó!
Nàng cũng mới gặp người như vậy lần đầu đó, đi đâu cũng luôn mồm kêu kết giao bằng hữu. Gặp Thôi Viễn và Diêu Hữu Lượng cũng nói kết bằng hữu, đập ra một đống tiền cho Vân Hoan cũng nói là kết bằng hữu. Đây là bằng hữu gì? Bằng hữu sao? Không đáng tin chút nào!
Thực ra vẫn còn, chỉ là nàng không biết mà thôi, ví dụ như ở Kim Châu hắn thả Trần Quy Thạc đi cũng nói là kết giao bằng hữu đó mà.
Nhưng dù thế nào, dám liều lĩnh đi vào Độ Vân Sơn, kéo được Vân Hoan xưng huynh gọi đệ ung dung đi ra, Hắc Mẫu Đơn cũng cảm nhận được vị dũng khí của vị Đạo gia này thực không bình thường đâu, rất biết cách dạo chơi ở nơi nguy hiểm đó.
Hai người quay lại nơi ẩn náu trong rừng, mấy người đang chờ lập tức vây quanh, thấy họ bình an quay về đều thở phào nhẹ nhõm.
Viên Phương kinh ngạc hỏi: “Đạo gia, quay lại nhanh vậy sao? Không sao chứ?”
Thực sự quá nhanh mà, từ khi đi đến lúc về chỉ khoảng một canh giờ. Hắc Mẫu Đơn dở khóc dở cười, nghĩ bụng, nhanh sao? CÒn nhanh hơn cơ. Thời gian bọn họ thấy được Vân Hoan còn không tới một nén nhang,

vị Đạo gia này và vị đương gia Độ Vân Sơn kia lạy trời kết bái xưng huynh gọi đệ không khác nào trẻ con chơi đùa. Chuyện này kể ra, sợ là không ai tin được!

“Không sao. Chúng ta chạy tiếp thôi.” Ngưu Hữu Đạo phất tay ra hiệu cho mọi người.

Viên Phương “Ồ” lên một tiếng. Không sao là tốt rồi. Trước khi đi hắn dặn dò như vậy khiến cho y vẫn lo lắng đề phòng mãi, giờ hắn bình yên quay về, trái tim của y coi như cũng thả xuống.

Chương 216: Có Lợi Hơn

Chương 216: Có Lợi Hơn
Nhóm người lên quan đạo, lại ầm ầm xông đi.
Trên vách núi, hương án gì đó đã được dọn sạch sành sanh, dưới một gốc tùng trên đỉnh núi cao hơn, Vân Hoan đang ngồi độc ẩm bên bệ đá.
Hầu Kình Thiên bay lên, rơi xuống bên cạnh: “Gia chủ, có người tới bàn chuyện làm ăn.”
Vân Hoan chậm rãi nhấc ấm rót rượu, hỏi: “Làm ăn gì?”
“Mua một mạng người, không rẻ, hai vạn kim tệ. Trả trước năm ngàn đặt cọc, xong việc sẽ trả thêm mười lăm ngàn nữa!”
“Mạng ai mà đắt thế? Ta nói với ngươi, vượt phá phạm vi năng lực của chúng ta, tuyệt đối không được nhận!”
“Người mua không tiết lộ thân phận mục tiêu. Nhưng có người trung gian bảo đảm tu vi của mục tiêu không vượt quá Trúc Cơ kỳ, bên cạnh mục tiêu có năm đồng bạn, dự đoán thực lực cũng không vượt quá Trúc Cơ kỳ, đồng thời cũng đảm bảo mục tiêu không có bất kỳ chỗ dựa nào.”
“Không tiết lộ thân phận mục tiêu?” Vân Hoan bưng chén rượu tới bên môi lại hạ xuống: “Không biết thân phận làm sao ra tay?”
“Người trung gian có nói, sẽ dẫn chúng ta tới tìm mục tiêu, không nhọc chúng ta đi tìm.”
“Hôm nay đúng là lắm chuyện lạ.” Vân Hoan lẩm bẩm, chần chừ một chút mới nói: “Bàn lại, nói với người trung gian, không tiết lộ thân phận mục tiêu có nguy hiểm, phải thêm mười ngàn, đặt cọc mười ngàn. Không đồng ý sẽ khong nhận. Đương nhiên, ngươi chú ý phương pháp một chút. Nếu đối phương không chịu thì ngươi nhượng bộ cũng được, hai mươi ngàn thì hai mươi ngàn đi. Việc này giao cho ngươi làm, cẩn thận một chút.” Dứt lời, gã phất phất tay.
“Vâng!” Hầu Kình Thiên chắp tay lắc mình bay đi.

Vân Hoan còn chưa kịp uống hết nửa bình rượu, một thủ hạ tên Chu Trường Quý lại lắc mình tới, bước nhanh lại gần bẩm báo: “Đương gia, có người tới xông lên núi!”
Vân Hoan đột nhiên quay đầu lại: “Người nào?”
“Họ tự giới thiệu là đệ tử Lưu Tiên Tông, Phù Vân Tông, Thanh Tú Sơn, nói là truy hung, nhờ chúng ta tạo điều kiện.”
“Hóa ra tiểu tử kia đưa người tới thật à?” Vân Hoan lẩm bẩm, giật giật cơ gò má. Còn lâu gã mới làm việc đã hứa với Ngưu Hữu Đạo, chỉ phất tay: “Cứ nói nơi này không có người bọn họ muốn tìm. Nơi này cũng không phải chỗ bọn họ muốn tìm là có thể tìm. Bảo họ cút đi!”
“Vâng!” Chu Trường Quý chắp tay nhận mệnh, nhảy xuống ngọn núi, trượt khí mà đi.
Gã xuyên sương mù bay ra ngoài Độ Vân Sơn, rơi xuống sơn cốc.
Người bất ngờ đến chính là Cao Túc Thông, Vũ Tiên Hạo và Liêu Sâm vẫn đuổi theo tung tích Hương nhị tới đây, hiện đang bị mấy yêu quái vây vào giữa.
Chu Trường Quý rơi vào giữa trận quát lên: “Đã hỏi giúp các ngươi. Các ngươi tìm nhầm nơi rồi, nơi này không có người các ngươi muốn tìm. Đi nhanh đi!”
Cao Túc Thông trầm giọng nói: “Có hay không ít nhất cũng phải cho chúng ta đi tìm mới biết chứ.”
Chu Trường Quý cười lạnh: “Nơi này là nơi các ngươi muốn tìm là tìm sao? Hôm nào chúng ta lên Lưu Tiên Tông của các ngươi tìm người nhé, các ngươi có chịu không?”
Cao Túc Thông đáp: “Nếu thực sự có chứng cứ chứng minh, tìm hay không tìm, cũng dễ thương lượng.”
“Vậy các ngươi có chứng cứ gì chứng minh người các ngươi muốn tìm đang ở Độ Vân Sơn?”
“Lại đây!” Cao Túc Thông quay lại gọi, một đệ tử đi tới. Y lấy ra một con chim Tầm hương đang líu ríu bay trong lồng trên tay đệ tử nọ, đưa cho đối phương xem: “Có biết nó không? CHúng ta theo chim Tầm hương đuổi theo, sẽ không lầm đâu. Manh mối Hương nhị vẫn ở đây, có tính là chứng cứ không?”

Họ theo một con chim Tầm hương khác tới, kết quả, con chim bay thẳng tới đây, bị một con rắn độc màu sắc sặc sỡ trên cây xông ra đánh lén, không thể tránh thoát, bị ăn mất!
Chu Trường Quý: “Có thể Hương nhị ở bên kia Độ Vân Sơn không? Chim Tầm hương đuổi theo mùi hương theo đường tắt là rất bình thường mà.”
Liêu Sâm xen vào: “Chúng ta vẫn đuổi theo nó, tình hình thế nào chúng ta phải biết chứ. Bây giờ ta chỉ hỏi ngươi một câu, có phải Độ Vân Sơn nhất định muốn đối đầu với ba phái Lưu Tiên Tông, Phù Vân Tông, Thanh Tú Sơn chúng ta không? Nếu phải, chỉ cần ngươi có thể làm chủ chuyện này, chúng ta sẽ lập tức rời đi. Món nợ này, ngày khác sẽ quay lại lĩnh giáo!”
Đối phương đã nói đến mức này… chuyện đối nghịch với mấy môn phái làm sao Chu Trường Quý làm chủ được, chỉ đành nghiêng đầu ra hiệu cho người bên cạnh một cái. Người đó cấp tốc quay người lao đi.
Không bao lâu sau, Vân Hoan dẫn theo một đám người tới.
Hạ xuống trước mặt người ba phái, Vân Hoan quét mắt nhìn chim Tầm hương trên tay Cao Túc Thông, đại khái cũng đoán ra được chuyện gì xảy ra. Không thể có chuyện có người xông vào tận Độ Vân Sơn thả Hương nhị mà gã không phát hiện ra được. Tám chín phần mười là khi tên khốn Hiên Viên Đạo kia vào núi đã tiện thể ném Hương nhị.
Hơn nữa, lúc trước Ngưu Hữu Đạo đã nói người của ba phái này sẽ tới, muốn nói rằng không phải hắn làm cũng khó.
“Vân đương gia”. Cao Túc Thông, Liêu Sâm và Vũ Tiên Hạo cùng chắp tay chào.
Trích Tinh thành cách nơi này không xa, thi thoảng Vân Hoan cũng sẽ tới đó, ba người bọn họ vẫn thường ở lại Trích Tinh thành, không thể nói là quen biết, nhưng cũng đã từng gặp Vân Hoan.
“Nghe nói Phù Vân Tông, Lưu Tiên Tông và Thanh Tú Sơn muốn đối đầu với Độ Vân Sơn ta?” Vân Hoan lạnh lùng hỏi.
Cao Túc Thông đáp: “Vân đương gia nói vậy sai rồi, chúng ta xưa không oán nay không thù, tại sao không thể nói chuyện? Nhưng quả thực là có nghi phạm can hệ rất lớn chạy vào Độ Vân Sơn, chỉ mong đương gia nể mặt cho chúng ta đuổi tiếp.”

Vân Hoan đáp: “Mặt có thể nể, nhưng uy hiếp vô dụng. Ta chỉ hỏi một câu, dựa vào cái gì?”
Gã chẳng muốn giúp Ngưu Hữu Đạo chuyện này, nhưng nào có chuyện chủ nhà lại có thể dễ dàng cho phép người ngoài tùy ý ra vào nhà mình? Nếu đồng ý chuyện này, mặt mũi gã biết ném đi đâu?
Cao Túc Thông khẽ gật đầu: “Vân đương gia nói rất phải. Vân đương gia có biết thân phận kẻ chúng ta truy đuổi không?”
Lòng Vân Hoan hơi động. Xem ra những người này biết thân phận thực sự của vị kia, bèn cười lạnh nói: “Không ngại nói nghe thử một chút.”
“người này đã giết sứ thần nước Yến Tống Long ở Kim Châu, tên Ngưu Hữu Đạo, chính là trọng phạm triều đình nước Yến…”
“…” Vân Hoan hơi há miệng ra. Hiên Viên Đạo… Ngưu Hữu Đạo… Ngưu Hữu Đạo không nổi danh vì thực lực bản thân mà là vì mình đã làm một việc rất động trời - giết sứ thần một nước. Sau khi giết Tống Long, hắn lập tức nổi tiếng khắp thiên hạ, là truyền kỳ vẫn lưu truyền sôi sùng sục ở bảy nước, đều nổi danh trong cả thế tục lẫn giới tu hành. Trừ phi thông tin bế tắc, bằng không, không mấy ai chưa từng nghe nói đến hắn.
Phút chốc, Vân Hoan kích động muốn chửi ầm lên. Nằm mơ gã cũng không ngờ được Hiên Viên Đạo lại chính là Ngưu Hữu Đạo. Gã nào có ngờ được trọng phạm nước Yến sẽ chạy đên Độ Vân Sơn, xòe tay ra một cái là hai mươi vạn kim tệ. Mình điên rồi, còn lạy trời kết bái với hắn nữa!
Gã thực sự không ngờ được một kẻ mình kết bái bừa lại là gia hỏa có tên tuổi lớn như thế. Tuy thực lực và thế lực của hắn không bằng gã, nhưng danh tiếng của hắn tuyệt đối vang dội hơn gã nhiều lần. Còn muốn ăn lợi sao? Có mà bị ăn mất lợi to hơn thì có!
Sau lưng gã có mấy vị lúc trước đã tận mắt chứng kiến gã cùng Ngưu Hữu Đạo kết bái, ai nấy đều thầm toát mồ hôi. Nếu để người ta biết đương gia Độ Vân Sơn kết bái làm huynh đệ sống chết có nhau với Ngưu Hữu Đạo, không biết triều đình nước Yến có chú ý sang bên này không nữa? Thế lực của giới tu hành mà triều đình một nước có thể sử dụng đến không hề nhỏ.

Vân Hoan ý thức được ý của Cao Túc Thông, không chỉ Lưu Tiên Tông, Phù Vân Tông và Thanh Tú Sơn, người ta còn bị triều đình ép nữa. Có điều, gã cũng không sợ, dù sao nơi này cũng là ở trong cảnh nội nước Triệu. Nhưng gã cũng không muốn chọc phải phiền toái gì.

“Thì ra là vậy. Được rồi, không quan tâm các ngươi nói thật hay giả, ta có thể nể mặt. Nhưng Đô Vân Sơn của chúng ta cũng không dễ tìm như vậy. Ta có thể cho các ngươi lục soát, nhưng nếu không tìm được người các ngươi muốn tìm, các ngươi cũng phải cho ta một câu trả lời!” Vân Hoan lạnh lùng nói.

Liêu Sâm: “Vân đương gia muốn trả lời thế nào?”

“Phạm đến Độ Vân Sơn ta chỉ có người chết thôi, để mạng lại!” Vân Hoan cười lạnh, muốn bức đối phương biết khó mà lui.

Chương 217: Chặn Giết

Chương 217: Chặn Giết
Cao Túc Thông, Liêu Sâm và Vũ Tiên Hạo sa sầm mặt. Đuổi đến đây, mấy người đều đoán Ngưu Hữu Đạo đã có thể trốn vào đây đương nhiên phải được Độ Vân Sơn bao che, bằng không, nơi này bầy yêu tụ tập, há có thể tự ý xông vào? Muốn tìm người ở đây cũng không có khả năng lắm.
Nhưng bọn họ vẫn phải nhắm mắt xông vào, không cố gắng hết sức, không thể báo cáo lại với sư môn.
Ba người cũng biết hiện giờ gây ra động tĩnh lớn như vậy, nếu Ngưu Hữu Đạo cấu kết với Độ Vân Sơn thật có lẽ đã nghe phong thanh rồi. Không nói đến chuyện có chạy mất hay không, Độ Vân Sơn cũng sẽ không để cho bọn họ tìm được cái cớ vững vàng thu nhận trọng phạm nước Yến.
Nhưng bọn họ vẫn phải báo cáo. Truy tìm suốt một đường, chim Tầm hương khi thì nhận ra được Hương nhị, khi thì không, bọn họ liền biết mình bị chơi rồi.
Giờ thì hay rồi, báo cáo thì được, không phải bọn họ không cố gắng, mà là bị Độ Vân Sơn ép nên mới hỏng việc. Bọn họ thế đơn lực bạc, không phải đối thủ của Độ Vân Sơn.
Cao Túc Thông cắn răng đáp: “Được, món nợ này chúng ta đã nhớ!”
Vân Hoan khinh thường nói: “Đừng có dùng bài này với lão tử. Chính các ngươi cũng không chắc chắn. Chính mình cũng không dám chắc người có ở Độ Vân Sơn không, còn dám hù dọa ta?”
“Chúng ta đi!” Cao Túc Thông hít một hơi, xoay người dẫn đoàn người phi vút đi.
Bên này cũng không cản họ, chỉ phái người theo dõi giám thị.

Vân Hoan chậm rãi quay lại nhìn quanh mọi người một vòng, gằn giọng dặn dò: “Nhớ kỹ cả cho ta, cái gì không nên nói, không thể để lộ ra một chữ. Bằng không, ta giết ngay!”
Người biết chuyện đều gật đầu, hiểu gã đang nói đến chuyện kết bái với Ngưu Hữu Đạo.
Mặt trời lặn, nhóm người Ngưu Hữu Đạo xuất hiện trên một đoạn đường dốc, rong ruổi suốt một đường, thoat được khu vực sơn mạch nguy hiểm, địa thế trước mắt trương đối bằng phẳng, còn có một dòng sông cắt qua.
Hắc Mẫu Đơn chỉ cây cầu bắt qua sông: “Đạo gia, chúng ta lội qua hay qua cầu?”
“Qua cầu!” Ngưu Hữu Đạo đáp.
Nhóm người tới cầu, vội vàng đổi hưởng vọt qua cầu đá, tiếp tục tung vó phi ngựa để lại bụi mù đằng sau.
Trong ngã ba núi, một nam tử áo đen từ trên tán cây tuột xuống, một con kim sí từ trong rừng bay vút lên.
Một bên khác của Độ Vân Sơn, Hầu Kình Thiên dẫn theo hơn hai mươi người xuyên qua sơn mạch đi tắt thẳng tắp đến vị trí người trung gian chỉ định.
Trong núi rừng, Hầu Kình Thiên bắt tay đi tới đi lui, một đám người ngồi dưới đất bực bội buồn chán chờ đợi.
Một lúc sau, một người đứng dậy đi tới hỏi: “Động chủ, thế này là sao? Còn muốn chúng ta chờ đến khi nào?”
“Chờ đi. Không có tin gì không thể trách chúng ta. Chúng ta đang giữ tiền đặt cọc rồi đó.”
Gã vừa dứt lời, một con kim sí từ trên trời giáng xuống. Một người đưa tay bắt lấy con chim, lấy mật thư ra, giao cho Hầu Kình Thiên.
Hầu Kình Thiên xem qua nội dung trong đó, chỉ chỉ: “Mục tiêu sẽ đi qua tam đạo loan, chúng ta có thể chạy đến chặn bọn họ trước giờ hợi. Đi!”
Đoàn người cấp tốc rời khỏi sơn lâm, lao qua một khoảng bình nguyên, lại tới một nơi núi núi sông sông. Người nào người nấy bay vèo vèo, cắt ngang vọt dọc, nhắm thẳng nơi cần đến.
Ước chừng một canh giờ, một nhóm hạ xuống đỉnh núi, nhìn quanh. Dưới ánh trang, quan đạo uốn lượn. Là tam đạo loan.

Hầu Kình Thiên phất tay phái mật thám đi tới trước núi quan sát kỹ, những người khác nghỉ ngơi tại chỗ chờ đợi.
Không tới nửa canh giờ sau, mật thám đi tước khẩn cấp bay về báo cáo: “Động chủ, có người đến rồi. Rất có thể là mục tiêu!”
“Chuẩn bị!” Hầu Kình Thiên quát lên.
Một đám người cấp tốc trùng trùng lao xuống núi, mai phục ở hai bên sơn đạo lẳng lặng chờ.
Dần dần, tiếng vó ngựa càng ngày càng vang, càng ngày càng gần nơi này.
Trên gò núi, sau một cây đại thụ, Hầu Kình Thiên nghiêng người nhòm ngó.
Người đến càng ngày càng gần, dưới ánh trăng, tuy không nhận rõ mặt nhưng cũng đếm được số lượng, mười hai con ngựa, sáu người, khớp với tin báo, mục tiêu là người trẻ nhất nhóm.
Hầu Kình Thiên nhảy xuống núi, dẫn hai người chạy thẳng ra đường cầm đao kiếm chờ sẵn, chặn đường đi của mục tiêu.
Đoàn người đang chạy đến chính là bọn Ngưu Hữu Đạo. Không ai hay biết trước mặt có mai phục.
Vừa qua đoạn rẽ, thấy có người chặn đường, đao kiếm dưới ánh trăng sáng loáng, mấy người vội ghìm cương ngựa.
Bóng người nhảy lên vùn vụt tứ phía xung quanh, bao vây nhóm người lại.
“Cầu chút tiền, bó tay chịu trói miễn chết!” Hầu Kình Thiên nhàn nhạt thông báo. Lời này là lừa người.
Mấy người Hắc Mẫu Đơn kinh hãi cấp tốc rút kiếm đề phòng.
Viên Phương cầm sẵn đao trên tay, sắc mặt lộ vẻ nanh sắc. Xưa nay chỉ có y đi cướp của người khác, chưa bao giờ nghĩ hôm nay sẽ bị cướp.
Dưới ánh trăng, Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh đối diện, lạnh mắt quan sát xung quanh, thấy khuôn mặt người đằng trước hơi quen thuộc. Đối phương vừa lên tiếng, hắn híp mắt, trầm giọng quát lên: “Hầu Kình Thiên, ngươi muốn làm gì?”
Hắn chậm chậm xoa chuôi kiếm, ánh mắt dần phủ sát cơ.
Hắn hỏi vậy khiến đám người Viên Phương ngơ ngác, không biết hắn đang nói cái gì.

Hắc Mẫu Đơn dán mắt vào người chắn đường.
Yêu tu bốn phía vây quanh đều ngạc nhiên, người ta nói một câu đã gọi đúng tên đông chủ, chẳng lẽ đối phương biết động chủ?
Hầu Kình Thiên cũng sửng sốt, cấp tốc thả nguyệt điệp bay tới cạnh Ngưu Hữu Đạo.
Nguyệt điệp tới gần, chiếu rõ khuôn mặt Ngưu Hữu Đạo đang ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa. Hầu Kình Thiên không thể nói được gì.
Gã điều khiển nguyệt điệp bay quanh đám người kia. Không sai, mười hai con ngựa, sáu người, Hiên Viên Đạo chính là người trẻ nhất.
Mục tiêu ám sát là vị này sao? Chuyện này…. Hầu Kình Thiên dở khóc dở cười. Người ta vung tay một cái là hai mươi vạn làm lễ ra mắt, vì mấy vạn mà giết vị này, đúng là lỗ vốn. Lại nói, đương gia không lên tiếng, gã cũng không muốn động vào vị này, vội vàng phất tay khiển trách mọi người: “Thả xuống thả xuống, hồng thủy xông tới miếu Long Vương. Là người mình!”
Bản thân gã cũng cất bảo kiếm, bước nhanh tới trước mặt Ngưu Hữu Đạo, chắp tay chào: “Đạo gia!”
Người mình? Tình huống gì đây? Bầy yêu tu chậm rãi buông vũ khí xuống, nhìn nhau khó hiểu. Chưa bao giờ họ thấy Ngưu Hữu Đạo, không biết tự nhiên nhảy ra đâu một Đạo gia.
Một yêu tu tra đao vào vỏ, tự cho là thông minh, đi tới bên cạnh thấp giọng thì thầm: “Đúng không? Ta đã nói chuyến làm ăn này kỳ lạ mà. Phỏng chừng có người muốn bẫy chúng ta!”
Bên này, ngoài Hắc Mẫu Đơn, mấy người Viên Phương cũng không hiểu nổi, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.
Ngưu Hữu Đạo vẫn không buông tay khỏi chuôi kiếm, lạnh lùng nhìn chằm chằm Hầu Kình Thiên: “Chẳng lẽ là huynh trưởng ta phái ngươi đến giết ta?”
Hầu Kình Thiên vội vã xua tay: “Sao cso thể có chuyện đó? Ngài và đương gia đã kết nghĩa huynh đệ, đương gia có giết ai cũng không thể giết ngài!”
Chuyện gì thế này? Bầy yêu càng kinh hoàng hơn. Vị này là huynh đệ đã kết bái sống chết có nhau với đương gia?

Mấy người Viên Phương ngốc luôn rồi. Họ không hiểu được, đương gia Độ Vân Sơn hắn là Vân Hoan chứ? Đạo gia và Vân Hoan kết bái làm huynh đệ sống chết có nhau sao?
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Vậy nửa đường ngươi chặn giết ta làm gì?”
Hầu Kình Thiên cười khan: “Đạo gia, hiểu lầm hiểu lầm, thực sự là hiểu lầm. Ta dẫn các huynh đệ đi kiếm tài lộ, mai phục ở đây chờ cướp đường, ai ngờ đụng độ với Đạo gia ngài. Tội lỗi tội lỗi, thực sự có lỗi.”
“Các ngươi nhanh thật đấy, ta xuất phát trước ngươi, vậy mà chúng ta có thể gặp nhau ở đây, sợ là đã đi lối tắt ở Độ Vân Sơn đến thẳng đây, vừa vặn chặn đường ta đi. Đúng là khéo quá. Ngươi muốn cướp đường, cực kỳ cầu kỳ chạy đến tận nơi này, thực sự không dễ dàng!”
Hầu Kình Thiên cười khổ, hắn nói vậy cũng phải, gã chẳng biết nói sao, chỉ đành chắp tay giải thích: “Không dối gạt Đạo gia, vừa vặn trên núi có một mối làm ăn, có người chi tiền thuê chúng ta tới đây chặn giết, thực không ngờ mục tiêu lại chính là Đạo gia ngài. Nếu biết trước, làm sao chúng ta có thể chạy đến đây mạo phạm!”
Lời này Ngưu Hữu Đạo tin, nếu không đối phương đã ra tay rồi, cần gì phải nhiều lời như vậy.
Bị theo dõi rồi! Đột nhiên một suy nghĩ lóe lên trong đầu hắn. Hắn trầm giọng nói: “Nhờ ngươi tìm khắp núi rừng quanh đây một vòng xem có kẻ nào khả nghi không?"

Chương 218: Phe Thứ Ba

Chương 218: Phe Thứ Ba
"…" Hầu Kình Thiên hơi sửng sốt, nghĩ bụng, ngươi thực sự coi mình là huynh đệ kết nghĩa của đương gia nhà ta sao? Nhưng gã vẫn quay sang hô: "Điếc cả rồi sao? Không nghe thấy Đạo gia nói gì sao? Tìm đi! Mau đi tìm đi!"
"Vâng!" Một đám yêu tu lĩnh mệnh chia làm hai đường nhảy lên lục soát hai bên núi.
Ngưu Hữu Đạo nhảy xuống ngựa, chậm rãi đi tới trước mặt Hầu Kình Thiên, hỏi: "Ai thuê các ngươi giết ta?"
"Đạo gia, điều này thực sự chúng ta không biết. Tình hình hiện giờ thế này ta cũng muốn biết ai muốn giết ngài. Phỏng chừng đương gia cũng muốn biết, nhưng chưa chắc người trung gian đã chịu nói cho chúng ta."
"Người trung gian là ai?"
Hầu Kình Thiên thở dài: "Đạo gia, điều này ngài đừng hỏi. Đầu tiên, người có thể làm nghề này khẳng định có chỗ dựa không nhỏ, không dễ trêu vào. Thứ hai, đây đều là việc làm ăn không thể công khai, người ta sẽ không dễ dàng để lộ thân phận. Ta cũng không biết đối phương là ai. Mặt khác, nghề nào cũng có quy định của nghề ấy, dù cho ta có biết thật cũng không thể nói cho ngài, phá hỏng quy củ sẽ gây phiền toái cho Độ Vân Sơn. Huống hồ, nói ngược lại, hắn người mua sẽ không để lộ thân phận mình cho người trung gian. Dù ngài có tìm được người trung gian cũng chưa chắc đã có thể tra được người mua là ai."
Ngưu Hữu Đạo ngẫm cũng thấy đúng, không gặng hỏi nữa, đổi chủ đề: "Không biết cái mạng này trị giá bao nhiêu tiền?"
"Ha ha…" Hầu Kình Thiên hơi ngượng ngùng đáp: "Ba vạn kim tệ. Nếu biết là Đạo gia ngài, dù có muốn ra tay, cái giá này chúng ta cũng không thể nhận."

“Không giết ta, sau này các ngươi ăn nói thế nào với người ta?”
Hầu Kình Thiên thở dài: “Thu của người ta một vạn tiền đặt cọc rồi, theo quy củ, làm không xong việc đương nhiên không có tiền, cũng phải trả lại gấp đôi tiền cọc. Đương nhiên, đương gia cũng không thể vì chút tiền này mà hại huynh đệ mình.”
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu gọi: “Hắc Mẫu Đơn!”
Hắc Mẫu Đơn nhảy xuống ngựa đi tới: “Đạo gia!”
“Trên người các ngươi còn bao nhiêu tiền?”
“Hơn năm vạn kim tệ.”
Ngưu Hữu Đạo biết nàng cũng chỉ có chừng này, nên không gọi Viên Phương mà gọi nàng. Khi không nên lộ tài sản thì nhất định không thể lộ. Hắn nghiêng đầu ra lệnh: “Đưa năm vạn cho gã!”
Vị này tiêu tiền mạnh tay thật! Hắc Mẫu Đơn thầm ai thán, nhưng không nói gì, chỉ móc kim phiếu trên người ra, cất số tiền lẻ đi, đưa năm tờ kim phiếu cho Hầu Kình Thiên.
Hầu Kình Thiên giả ý từ chối: “Thế này…sao được?”
“Không được từ chối, ta đã khiến các ngươi phải thiệt thòi. Bảo ngươi cầm ngươi cứ cầm đi!”
“Nếu Đạo gia đã nói vậy, ta cũng chỉ có thể mặt dày cám ơn!” Hầu Kình Thiên chắp tay nhận kim phiếu, lòng nhảy nhót, không thiệt không thiệt, còn kiếm được lời. Lần này không phải chạy không rồi!
“Ngươi nhận được mối làm ăn này khi nào?”
Bỏ kim phiếu vào túi, Hầu Kình Thiên đáp: “Ngay khi ngài rời đi không bao lâu.”
Ngưu Hữu Đạo hơi nheo mắt lại, ánh mắt quỷ quyệt.
Mấy người nhàn nhã hàn huyên một lúc, chờ bầy yêu tu quay lại, không có tin gì, cũng không phát hiện ra bất kỳ kẻ nào đáng nghi.
Sau khi hỏi thăm tình hình, Hầu Kình Thiên hỏi Ngưu Hữu Đạo: “Đạo gia, ngài xem, nên làm sao bây giờ?”
“Các ngươi đi về trước đi.”
“Được. Có điều, Đạo gia, có khả năng ngài đã bị theo dõi, trên đường đi phải cẩn thận. Chúng ta thất thủ, người mua còn có thể tìm người khác ra tay.” Hầu Kình Thiên nghiêm túc nhắc nhở một câu. Kim chủ xa hoa

như thế, không nên xảy ra chuyện gì mới tốt, sau này mới có cơ hội kiếm tiền.
“Ừ, quay lại vấn an huynh trưởng cho ta!”
“Được! Vậy ta xin cáo từ. Đạo gia đi đường cẩn thận!”
Nhìn theo bầy yêu biến mất trong dãy núi, Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ Đoạn Hổ và Ngô Tam Lưỡng, ra hiệu cho hai người đi theo một đoạn.
Khi hai người quay lại xác nhận đám người Hầu Kình Thiên đã rời đi, Ngưu Hữu Đạo lại nhảy lên ngựa, ngồi ngay ngắn, hai mắt lấp lánh chăm chú nhìn con đường mờ mịt trước mặt, thúc mông ngựa: “Đi!”
Hắn không đi tiếp, mà dẫn mọi người quay lại theo đường cũ.
Cũng không hẳn là đi đường cũ quay lại, mà tìm một chỗ rẽ thích hợp, dẫn mấy người trốn vào trong núi.
Đường núi gồ ghề khó đi, đặc biệt là khi phải mang theo ngựa, sáu người vất vả một hồi mới tìm được một thung lũng để trốn.
Trạng thái tiến lên đột nhiên đổi thành trốn tránh khẩn cấp, đương nhiên vì nhận ra được nguy hiểm.
Vừa rồi đột nhiên bị chặn giết khiến cho Ngưu Hữu Đạo nhận ra được mối nguy hiểm trước nay chưa từng có. Sự nguy hiểm này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn, hoàn toàn không đoán trước được, với tình huống không có manh mối gì, hắn thực sự không dám đi tiếp.
Không làm rõ việc này, không biết nguy hiểm từ đâu tới, cũng không biết bị theo dõi thế nào, quá bị động!
Sắp xếp người ngựa xong xuôi, mọi người thi thoảng lại nhìn sang Ngưu Hữu Đạo đang có vẻ suy tư nặng nề.
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm đứng bên dòng suối, ngẩng đầu nhìn vầng trăng cong cong soi sáng trên thung lũng.
Viên Phương tiến tới hỏi: “Đạo gia, chúng ta sẽ trốn ở đây sao?”
Ngưu Hữu Đạo lờ gã đi, một lát sau mới thả ra một câu: “Trả năm vạn cho Hắc Mẫu Đơn.”
“…” Viên Phương không nói gì, biết trước vậy thà đừng nói.
Hắc Mẫu Đơn đứng gần đó nghe vậy bèn đi tới nói: “Đạo gia, không cần đâu!”
Ngưu Hữu Đạo không nói gì, vẫn chìm trong suy tư.

Viên Phương lấy ra năm vạn kín đáo đưa cho Hắc Mẫu Đơn rồi né ra xa xa.
Nhìn kim phiếu trong tay, thấy Ngưu Hữu Đạo đang mải nghĩ gì đó, Hắc Mẫu Đơn không lại gần quấy rối, cũng đại khái khá hiểu cách làm người của hắn, nếu hắn cho thì cứ cầm.
Có tiếng huỳnh huỵch từ đâu vọng tới chen lẫn với tiếng chim kêu kinh hãi đến mức Ngưu Hữu Đạo sực tỉnh lại, quay sang nhìn.
“Ở đây có một sơn động.”
Đoạn Hổ đi thăm dò trong thung lũng quay lại, phát hiện có một sơn động tự nhiên, vào xem thử, đã kinh động đến con chim tước đang nghỉ trong đó.
Mấy người tới xemt hử, quả nhiên là một sơn động, nói một cách chính xác là sau núi nứt ra một lỗ hổng. Cũng không lớn, lối vào có hình tam giác, sâu khoảng hai ba trượng.
Vào trong sơn động xem thử, Ngưu Hữu Đạo gọi: “Mang bản đồ đến đây.”
Đoạn Hổ móc bản đồ từ trong bọc hành lý của mình, ở đây không có bàn, đành cùng Ngô Tam Lương cầm bản đồ căng ra trước mắt hắn. Nguyệt điệp leo lên trên nham thạch chiếu sáng.
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm đứng trước bản đồ, ánh mắt nhìn dọc con đường vừa đi, cuối cùng rơi vào Độ Vân Sơn.
Ai muốn giết hắn? Hiện giờ kẻ thù của hắn cũng chỉ có mấy người đó, xét một cách tổng thể, ban đầu là Tống gia, sau đó vì hắn đã giết Tống Long nên liên lụy đến triều đình nước Yến. Ngoài hai thế lực này, lúc này hắn thực không nghĩ ra được có ai sẽ chạy đến tận nước Triệu đẩy mình vào chỗ chết.
Lần chặn giết này đã chứng minh rõ hắn đang bị theo dõi, đã bị khóa chặt và chính xác hướng đi.
Ai đang theo dõi hắn? Theo dõi thế nào? Nếu không làm rõ được rốt cuộc mình bị theo dõi thế nào, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào lưới kẻ thù, hắn không dám xông bừa nửa bước.
Hiện giờ hắn đã xác định được ba phái Lưu Tiên Tông, Phù Vân Tông và Thanh Tú Sơn đang đuổi giết mình. Một bên khác có thể biết hướng đi của hắn nhất chính là Độ Vân Sơn.

Căn cứ vào tình hình và phản ứng của Vân Hoan khi gặp gã, Độ Vân Sơn có thể loại trừ. Không có khả năng Độ Vân Sơn biết trước hắn sẽ đến bái phỏng, nếu biết trước và có sẵn ý đồ muốn hại hắn, sẽ không tha cho hắn rời đi, có thể dễ dàng bắt hắn lại, càng không thể có chuyện saud dó.

Bởi vậy, có thể tin Hầu Kình Thiên. Sau khi hắn rời đi, Độ Vân Sơn mới nhận được tin thuê giết.

Người của ba phái cũng có thể loại trừ. Nếu ba phái có thể nắm được chính xác con đường hắn sẽ đi, sẽ có thể tự mình chặn giết, không cần mượn tay Độ Vân Sơn.

Nói vậy, có phe thứ ba đã biết được hướng đi của hắn.

Phe thứ ba này phải tìm đến Độ Vân Sơn chỉ có hai khả năng. Hoặc là trong tay không có người nào có thể đẩy mình vào chỗ chết, hoặc là cách quá xa, người có thể đẩy mình vào chỗ chết không thể chạy tới kịp.

Còn có thể khẳng định một điều nữa, phe thứ ba không liên lạc với người truy sát của ba phái. Nếu không đã không cần tìm Độ Vân Sơn.

Chương 219: Vòng Này Vòng Kia

Chương 219: Vòng Này Vòng Kia
Vậy làm sao phe thứ ba có thể biết được chính xác đường mình đi?
Đầu tiên là phát hiện ra hắn, sau đó là theo dõi bố trí.
Khả năng bị theo dõi từ trong Trích Tinh thành bị hắn loại trừ. Nguyên nhân cũng giống như ba phái kia, khó có thể biết được hướng đi chính xác của hắn.
Như vậy, khả năng chỉ có thể là sau khi rời sa mạc thảo nguyên, lên quan đạo mới có thể bị theo dõi.
Điều kiện tiên quyết để theo dõi là phải biết hắn. Hắn khá thắc mắc, lẽ nào ở đây cũng có người biết hắn? Ở nước Triệu, không có nhiều người quen hay biết về hắn, huống chi tận nơi tương đối xa xôi thế này, xác suất gặp được thực sự quá thấp, sẽ không đến nỗi lại xuất hiện tình huống như gặp Trần Quy Thạc ở Kim Châu lần nữa chứ? Lưu Tiên Tông có trong tay chân dung của hắn, lẽ nào trên đường đi cũng có người có chân dung của hắn sao?
“Dọc đường đi các ngươi có phát hiện tình huống gì khác thường không? Cẩn thận ngẫm lại, bất kỳ dấu hiệu khác thường nào cũng không được bỏ qua.”
Ngưu Hữu Đạo chỉ tay theo một con đường trên địa đồ, thực ra dòng suy nghĩ của hắn đã khóa vào trạm dịch bên đường. Ở nơi hẻo lánh này không có mấy ai lui tới, nơi dễ gặp người nhất chính là trạm dịch.
Mấy người cân nhắc một lúc lâu đều không có phản ứng gì, không nghĩ ra được có điểm gì khác thường.
Hắc Mẫu Đơn hỏi: “Đạo gia, khi ngài tới Độ Vân Sơn gặp Vân Hoan, và lần chặn giết lúc trước có tính không?”
“Không tính!”

“Dọc đường đi cũng không có gì khác thường, từ khi rời Trích Tinh thành lên quan đạo, ngoài hai chuyện này, chúng ta không có dừng lại ở đâu, chỉ có dừng chân đổi ngựa ở trạm dịch trên đường.”
“Trạm dịch chúng ta đổi ngựa ở đâu? Ngươi chỉ trên bản đồ đi. Còn nữa, vị trí động phủ Vân Tiêu sào huyệt của Vân Hoan và nơi chúng ta bị chặn giết ở khúc nào trên tam đạo loan, ngươi cũng thể hiện chính xác một chút.” Ngưu Hữu Đạo quay sang Viên Phương, hỏi: “Lấy bút than ra.”
Bút than vẽ một lát đã có thể kiếm tiền đương nhiên Viên Phương luôn mang theo bên mình, bèn móc ra đưa cho Hắc Mẫu Đơn.
Hắc Mẫu Đơn bàn luận với mấy người Đoạn Hổ, xác định được vị trí của trạm dịch trên quan đạo. Trạm dịch kia khá lớn, còn ở ngay ngã ba, nên rất dễ định vị. Còn vị trí sào huyệt của Vân Hoan ở trên tòa núi chính của Độ Vân Sơn, tìm thẳng lên đỉnh núi chủ là được. Đoạn vòng cung bị chặt giét trên tam đạo loan càng dễ tìm.
“Đạo gia, xong rồi.” Hắc Mẫu Đơn quay sang gọi.
Ngưu Hữu Đạo rút bút than trong tay nàng, tỉ mỉ quan sát bản đồ một hồi. Nếu nói là tiêu chuẩn thì bản đồ này thực không đúng tiêu chuẩn, nhưng so với bản đồ trừu tượng thời cổ đại mà kiếp trước hắn có từng biết đến thì nó quá tiêu chuẩn rồi, phỏng chừng phải có tu sĩ khắp nơi hỗ trợ mới vẽ ra được.
Hắn cầm vỏ kiếm khoa khoa một hồi trên bản đồ, tính toán khoảng cách tới một địa điểm nào đó, sau đó lấy bút than đo tỉ lệ xích trên vỏ kiếm, rồi dùng tỷ lệ này đo ra vị trí của Độ Vân Sơn và tam đạo loan, xác định mức độ chính xác.
Một loạt hành động khó hiểu khiến cho mấy người còn lại ngơ ngác nhìn nhau, hoàn toàn không biết hắn đang làm gì.
Ngưu Hữu Đạo đặt vỏ kiếm trước bản đồ, nhìn chằm chằm vào đó, hỏi: “Các ngươi nghĩ người trung gian liên hệ với Độ Vân Sơn thuê giết ta sẽ ở đâu?”
Hắc Mẫu Đơn cười khổ: “Làm sao biết được.”
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm vào phủ thành Xích Châu, từ tốn nói: “Hai người các ngươi căng địa đồ ra đi.”
Đoạn Hổ và Ngô Tam Lưỡng nghe theo.

Ngưu Hữu Đạo giơ kiếm đo phủ thành Xích Châu và động phủ Vân Tiêu, căn cứ vào đó khoảng cách đã biết và tốc độ phi hành của kim sí đã biết, tính ra thời gian đại hkasi, lây bút than viết viết vài con số lên địa đồ, mấy người kia không biết xem số.
Ngưu Hữu Đạo chấm bút lên phủ thành Xích Châu, kẹp bút than đã được pháp lực cố định chậm rãi xoay tròn vẽ lên một vòng tròn với tâm là phủ thành Xích Châu.
Cất bút than đi, tính toán thời gian từ lúc rời trạm dịch đến khi rời Độ Vân Sơn, bớt đi khoảng thời gian vừa tính được, nhân với tốc độ phi hành tương đối của kim sí, đoán ra khoảng cách đại khái. Hắn lại đặt vỏ kiếm nằm ngang, một đầu ở phủ thành Xích Châu, tiện tay chấm một cái làm mốc.
Sau đó, hắn lại lấy phủ thành Xích Châu làm tâm, dùng bút than vẽ một vòng tròn nữa.
Ngưu Hữu Đạo cất bút than, tìm vị trí trạm dịch, phát hiện ra vòng tròn vừa vẽ nằm ngoài trạm dịch, không giống như suy đoán.
Nhưng không quan trọng. Không khác mới lạ. Còn có các biến số về thời gian chênh lệch khi gửi tin, còn có thời gian ghi chép, lại thêm bản đồ không chính xác.
Mà hắn chỉ cần một xác nhận đại khái, không cần tuyệt đối.
Sau đó hắn lại vẽ mấy vòng tròn nữa, không ngừng cầm vỏ kiếm cân nhắc mấy vòng trong kia, lại không ngừng ghi ra mấy con số mà mấy người ở đây đều không hiểu.
Một lúc lâu sau mới làm xong xuôi những việc này, hắn chống kiếm nhìn chằm chằm vào bản đồ: “Trạm dịch nơi chúng ta đổi ngựa có vấn đề. Hắn là bị phát hiện ở đó.”
Mấy người nhìn nhau.
Sau đó, Ngưu Hữu Đạo lại từ tốn nói: “Có lẽ sau khi chúng ta rời dịch trạm khoảng một nén nhang tin tức bắt đầu được gửi đi, đến phủ thành Xích Châu, dừng lại khoảng nửa canh giờ, sau đó mới do người trung gian tới Độ Vân Sơn mua mạng. Nếu ta đoán không sai, người mua mạng ta và người trung gian đều đang ở trong phủ thành Xích Châu.
Mấy người kia không nói được gì. Hắn nói cứ như tận mắt nhìn thấy vậy.

Hắc Mẫu Đơn hỏi dò: “Đạo gia, ta thấy hình như mới đầu ngài đã nhắm đến phủ thành Xích Châu.”
“Mới đầu phủ thành Xích Châu chỉ là một giả thiết. Cái nghề mua mạng người này, người nào không trấn giữ được cả hai bên mua và bán không thể làm được. Mà người trung gian luôn phải sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng có thể liên lạc với người khác giải quyết vấn đề cho người mua, việc này, năng lực cá nhân không thể làm được, chắc chắn phải là một tổ chức. Ta không biết tổ chức này lớn cỡ nào, nhưng đầu mối hắn sẽ không nằm ở nơi nhỏ như Độ Vân Sơn, vị trí của nó nên có ưu thế truyền tin. Kết hợp với thời gian truyền tin đi về, có thể đại khái xác định được khoảng cách, đại thể xem qua thì Xích Châu rất đáng nghi. Vì vậy, ta đưa ra giả thiết Xích Châu. Cuối cùng, sau khi tính toán, dù là thời gian hay khoảng cách đều khá hợp lý, bởi vậy giả thiết Xích Châu được thành lập.
Mấy người trơ mắt nhìn hắn như nhìn quái vật. Mấu chốt là Ngưu Hữu Đạo còn rất trẻ.
Hắc Mẫu Đơn nghĩ, nếu không phải vì mình đã lớn tuổi, có khi sẽ động lòng với nam nhân trẻ tuổi này. Cũng vì nàng lớn hơn người ta cả bó tuổi nên mới không có ý nghĩ xấu đó.
Nếu lời mời hầu ngủ một đêm ở khách sạn Yêu Nguyệt hôm xưa được tái hiện ở đây, nàng nghi ngờ mình sẽ đồng ý mất!
Hắc Mẫu Đơn chớp chớp mắt, hỏi: “Đạo gia, tiếp theo phải làm thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Đối phương có thể nắm được tuyến đường chúng ta đi một cách chính xác, không chỉ đơn giản là phát hiện ra chúng ta nữa. Khẳng định trên tuyến đường này có nhãn tuyến, tạm thời không được lộ diện, trước hết tránh ở đây một lúc rồi nói!”
Đoạn Hổ: “Đạo gia, ta thấy, bỏ cưỡi ngựa, lẳng lặng rời đi là ổn nhất.”
“Từ lúc phát hiện đến lúc tiếp cận chúng ta chỉ có một khoảng thời gian rất ngắn, có thể lập tức triệu tập được người ở cái nơi vắng vẻ thế này, bất luận là tổ chức nào cũng vẫn là có kẻ đằng sau mua mạng của ta. Bất kể là ai làm, tóm lại thế lực không hề tầm thường. Không hiểu rõ nguyên nhân làm sao biết tránh nguy hiểm thế nào. Có thể sau này sẽ còn có nguy hiểm, nhất định phải loại bỏ được tai họa ngầm này, nếu không,

nửa bước chúng ta cũng khó đi! Khi nên làm rùa đen thì vẫn nên rụt đầu lại!”

Dứt lời, mặc kệ mấy người có đồng ý hay không, hắn chống kiếm chậm rãi đi ra ngoài.

Mấy người trong động nhìn nhau, Viên Phương quay sang nói với Đoạn Hổ và Ngô Tam Lưỡng: “Mở bản đồ ra xem.”

Bản đồ vừa mở ra, mấy người liền ghé đầu vào xem, đánh giá từng vòng tròn to to nhỏ nhỏ trên đó.

Chương 220: Quả Nhiên Có Vấn Đề

Chương 220: Quả Nhiên Có Vấn Đề
Có những điều không khó giải thích, mấy người ở đây không ngốc, trước đó khi xem Ngưu Hữu Đạo vẽ vẽ tính tính, bọn họ đã đại khái hiểu được phần nào, chỉ là chưa bao giờ thấy phương pháp này này thôi. Giờ cẩn thận xem lại, ai cũng ngẫm nghĩ, cảm thấy mình đã học được một chiêu.
Trời tối lại hừng đông, đoàn người thay phiên trực canh gác.
Độ Vân Sơn, động phủ Vân Tiêu, Vân Hoan khoanh chân ngồi tĩnh tọa trên tháp đá nhìn Hầu Kình Thiên dâng lên năm vạn kim phiếu, khóe miệng giật giật.
Thấy gã mãi không nhận, Hầu Kình Thiên ngẩng đầu nhìn.
Vân Hoan nhíu mày, xác nhận hỏi: “Ngươi nói sao? Ngươi nói mục tiêu vụ làm ăn này chính là Ngưu Hữu Đạo?”
Hầu Kình Thiên rất vui. Gã nhận ra đương gia không coi vị Huynh đệ mới kết bái kia ra gì, đến tên cũng còn gọi sai, bèn sửa lại. “Đương gia, sai rồi, không phải Ngưu Hữu Đạo, mà là Hiên Viên Đạo. Ngoài hắn ra, còn ai có thể hào phóng như vậy?”
Vân Hoan trầm mặt nói: “Hiên Viên Đạo chính là Ngưu Hữu Đạo. Ngưu Hữu Đạo chính là Hiên Viên Đạo. Tên kia chính là Ngưu Hữu Đạo đã giết sứ thần nước Yến ở Kim Châu!”
“…”Hầu Kình Thiên nghẹn họng nhìn trân trối: “Cái này….chuyện này….sao có thể?”
“Sao mà không thể…” Vân Hoan kể sơ lại chuyện lúc trước, cầm kim phiếu đếm, lẩm bẩm: “Đằng sau có người truy sát, đằng trước có người chặn giết, gia hỏa này còn trẻ như thế rốt cuộc đã đắc tội bao nhiêu người? Còn dám tìm tới Độ Vân Sơn ta giả danh lừa bịp!”

Thấy Hầu Kình Thiên ngơ ngác, Vân Hoan phất phất tay: “Ngươi lui xuống trước đi, việc này ngươi không biết, cũng không thể trách ngươi, nhưng không được để lộ chuyện kết bái ra. Chúng ta không sợ, nhưng cũng không cần phải chọc vào phiền phức.”
“Vâng!” Hầu Kình Thiên khúm núm đáp. Rời động phủ, gã vội bay vút đi, lúc ấy ở tam đạo loan có một đống kẻ nhìn thấy, không biết đám gia hỏa này quay về có nói lung tung không, gã phải mau chóng đi dặn họ ngậm miệng lại.
Chạng vạng tối hôm sau, sau một ngày khoanh chân ngồi tĩnh tọa tu luyện, Ngưu Hữu Đạo từ trong sơn động bước ra, ngẩng đầu nhìn ráng chiều đầy trời, bèn men ngược dòn suối đi lên.
Hắn lên đến sơn cốc trên thượng du, phía trước có đầm nước, trên đầm nước có một cái đầu người ướt sũng, tóc tai bù xù.
Chính là Hắc Mẫu Đơn đang đến ca trực.
Bôn ba thật lâu, phong trần mệt mỏi, nhìn thấy có đầm nước xanh ở đây, nàng không nhịn được muốn tắm một cái, nghĩ giờ đang là ca trực của mình, chắc sẽ không ai tới, bèn thong thả thư giãn. Ai ngờ, đột nhiên có tiếng bước chân, nàng vội trốn vào dòng nước, chỉ thò đầu ra nhìn, thì thấy Ngưu Hữu Đạo bước đến.
“Đạo gia, đừng tới đây, không tiện!” Hắc Mẫu Đơn kêu lên.
Ngưu Hữu Đạo lập tức hiểu nàng đang làm gì, nhưng không để ý, tiếp tục đi tới.
Hắc Mẫu Đơn luống cuống hấp lấy quần áo cách đó không xa che cơ thể.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo vẫn thong thả đi qua đầm nước, không chớp mắt, cũng chẳng nhìn nàng một cái, tiếp tục đi lên.
“…” Hắc Mẫu Đơn câm nín. Nàng chưa bao giờ thấy ai như vậy, nhưng kệ hắn, quăng quần áo ra, tiếp tục thoải mái tắm rửa.
Nhưng nàng tắm nhanh hơn lúc nãy, vội vội vàng vàng xong xuôi, mặc quần áo, nàng cũng đi lên.
Lên vách núi trên thượng du nàng mới thấy Ngưu Hữu Đạo chống kiếm nhìn trời chiều đỏ rực, lặng lẽ nhìn hắn.
Ngưu Hữu Đạo gạt đi vẻ hoang mang, vẫn nhìn thẳng, lạnh nhạt nói: “Ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta. Hai chúng ta hòa!”

Hắc Mẫu Đơn vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng vẫn thử trêu chọc:
“Đạo gia, vừa nãy khi ngài đi qua chẳng lẽ không muốn nhìn?”
“Nhìn cái gì?”
“Nhìn ta tắm đó! Nam nhân đều như vậy mà.”
“Có gì đáng nhìn?”
“A, chê ta xấu hả?”
“Chê ngươi đen!”
Hắc Mẫu Đơn lườm hắn: “Chỉ hơi đen thôi, không được sao?”
“Không nhìn, vì thấy ngươi đã cầm quần áo che rồi, biết có nhìn cũng chẳng thấy gì, không bằng không nhìn, tránh khỏi mang tiếng xấu… Giải thích như vậy ngươi hài lòng chưa?”
Hắc Mẫu Đơn cười khúc khích: “Bớt đi! Đạo gia, thứ cho ta mạo muội, ngài còn trẻ tuổi, khí huyết phương cương, không muốn nữ nhân sao?”
“Ngươi muốn ta nói gì?”
Hắc Mẫu Đơn tò mò hỏi: “Có thích cô nương nào không?”
“Không có!”
“Làm sao có thể?”
“Ngươi hỏi chuyện này làm gì? Muốn giới thiệu, hay là động xuân tâm trâu già muốn gặm cỏ non?”
“Giới thiệu làm mai cũng phải có người ngươi thích đã chứ. Còn chuyện động xuân tâm, có vẻ như có một chút. Ta có quý ngài, nhưng tuổi tác chúng ta không hợp, nếu không, nhất định ta sẽ không tha cho ngài. Đương nhiên, nếu ngài đồng ý cho ta ăn cỏ non, ta cũng không từ chối.”
Ngưu Hữu Đạo cười khẽ, nhẹ nhàng lắc đầu, nhớ lại dáng vẻ khóc lóc tội nghiệp của ai đó ở khách sạn Yêu Nguyệt.
Hắc Mẫu Đơn huých cùi chỏ vào hắn: “Không đùa đâu, nói thật đấy. Ta quý ngài thật, ngươi trẻ tuổi, khí huyết phương cương ta có thể hiểu, nếu khi nào không có nữ nhân bên cạnh mà ngài khó chịu có thể tới tìm ta. Ngài yên tâm, ta tự nguyện, sẽ không quấn lấy ngài. Ta nói thật!”
“Quả nhiên là nữ nhi giang hồ…” Ngưu Hữu Đạo mỉm cười quay sang khẽ gật đầu: “Ta hiểu ý ngươi!”
“Vậy rốt cuộc ngài chịu hay không chịu?”
Ý cười của Ngưu Hữu Đạo khá sâu xa: “Ngươi đoán xem!”

Hắc Mẫu Đơn lại lườm hắn: “Chán chết!” Nàng quay người nhảy xuống sườn núi.
Trời tối dần, Ngưu Hữu Đạo quay về động chỉ thấy Hắc Mẫu Đơn đang ngồi bên đống lửa nướng đồ ăn, như thể chưa có chuyện gì xảy ra, còn ánh mắt Lôi Tông Khang nhìn mình lại có vẻ là lạ.
Ngưu Hữu Đạo khoanh chân ngồi xuống ghế chủ, Viên Phương đang ngồi xếp bằng đứng đậy, lén lén lút lút bò tới bên cạnh hắn, khẽ nói thầm: “Đạo gia, Hắc Mẫu Đơn vừa nói xấu ngài!”
“Sao?” Hắn ngạc nhiên.
Viên Phương thì thầm: “Vừa rồi khi bọn họ giao ca, Hắc Mẫu Đơn đã nói ngài lén nhìn trộm nàng ta tắm rửa.” Y quan sát phản ứng của hắn.
“Ha ha!” Ngưu Hữu Đạo cười lớn, nhìn Hắc Mẫu Đơn giả bộ như không biết gì, không giải thích.
Đương nhiên Hắc Mẫu Đơn cũng biết Viên Phương vừa nói gì, cũng thật phục Ngưu Hữu Đạo, thế mà cũng không thất thố, tuổi còn trẻ mà dày dặn không ngờ!
Mãi mấy ngày sau ánh mắt Đoạn Hổ và Ngô Tam Lưỡng nhìn hắn cũng là lạ...
Một buổi sáng sớm mấy ngày sau đó, nhóm người rời vùng núi ẩn thân, lên quan đạo, theo đường cũ trở về.
Bôn ba suốt một đường không ngừng.
Thấy trạm dịch mục tiêu phía xa xa, Ngưu Hữu Đạo ra dấu, Đoạn Hổ và Ngô Tam Lưỡng vội tách ra hai phía.
Hai người chạy vào hai bên rừng, cấp tốc xuống ngựa, nhanh chóng bí mật áp sát dịch trạm.
Mấy người Ngưu Hữu Đạo không dừng bước, đến trước cửa dịch trạm thì giảm tốc, rẽ thẳng vào đó.
Mấy người lần lượt nhảy xuống ngựa, lại vào trong lều gọi chút đồ ăn.
Hắc Mẫu Đơn lại đi tìm dịch trưởng đổi ngựa!
Ăn no bụng, đổi xong ngựa, nhóm người lại nhảy lên lưng ngựa xông ra khỏi dịch trạm, lại mau chóng chạy đi.
Lần này bọn họ chạy không xa, chỉ ra vài dặm rồi ngừng, nhìn quanh tứ phía không có ai, lập tức chạy vào trong rừng ẩn nấp.

Chỉ để lại Hắc Mẫu Đơn và Viên Phương ở lại, Ngưu Hữu Đạo bay lượn trong rừng chạy về phía dịch trạm.
Trên lầu cao của dịch trạm, một cánh cửa sổ được đẩy ra, một con kim sí bay vút lên.
Dịch tốt thả kim sí nhìn qua cửa sổ một vòng, vừa đóng cửa, Đoạn Hổ ẩn thân trong khoảng rừng sau dịch trạm cấp tốc nhảy tới bên ngoài cửa sổ, thi pháp mở cửa, nhảy vào.
Dịch tốt trong phòng quay phắt lại, quá sợ hãi, còn không kịp kêu tiếng nào đã bị Đoạn Hổ cách không bắn chỉ phong ngã nhảo.
Đoạn Hổ quắp năm ngón tay lại, hấp lực đỡ dịch tốt chậm rãi ngã xuống, không phát ra tiếng động nào.
Dịch tốt nằm dưới đất căng bạnh quai hàm, không nhúc nhích.
Đoạn Hổ quay lại cửa sổ nhìn ra ngoài, rồi lập tức lách mình ra, nhảy lên nóc dịch trạm, ra dấu với Ngô Tam Lưỡng trong rừng bên cạnh. Thấy đồng bạn đáp lại, gã lại lách mình quay lại gian phòng kia.
Ngưu Hữu Đạo từ trong núi nhảy ra thấy Ngô Tam Lưỡng xuất hiện ở đối diện dịch trạm, lập tức vòng ra đằng sau, thấy cửa sổ trên lầu mở ra, cũng thấy Đoạn Hổ sau đó, bèn lắc mình lên chui vào.
“Đạo gia!” Đoạn Hổ thấp giọng chắp tay, chỉ chỉ dịch tốt nằm dưới đất: “Không ngoài sở liệu của ngài, quả nhiên dịch trạm này có vấn đề.”
“Không đánh rắn động cỏ chứ?”
“Đạo gia yên tâm, không kinh động đến người trong dịch trạm.”
Ngưu Hữu Đạo nhìn sang dịch tốt kia, liếc thấy có máu đen chảy ra từ khóe miệng gã, giật mình ngồi xổm xuống cậy miệng gã ra, thấy gã đã cắn nát răng nanh trong miệng.
Đoạn Hổ cũng giật mình, vội ra tay cứu.
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi đứng dậy: “Được rồi, trong hốc răng nanh có giấu túi độc, địch thủ đã chuẩn bị từ trước, không cứu được."

Chương 221: Ám Chiến

Chương 221: Ám Chiến
Cấm chế trên người dịch tốt đã được giải khai, mặc dù vậy, toàn thân gã vẫn run rẩy kịch liệt, con ngươi đờ ra không có phản ứng, khóe miệng rỉ máu đen.
Đoạn Hổ ngượng ngùng: “Đạo gia, là ta chủ quan.”
Bôn ba qua lại, chạy tới chạy lui, thật vất vả mới bắt được mục tiêu, muốn ép hỏi ra kẻ đứng đằng sau, kết quả lại gã lại tự tử, thực sự hổ thẹn.
Ngưu Hữu Đạo thuận tay giật một bộ y phục trong phòng tới ném xuống đất, nhanh chóng dùng mũi chân chặn vào cổ dịch tốt không cho máu ở khóe miệng gã chảy xuống sàn nhà, sau đó mới quay lại nói: “Không trách ngươi được, ai ngờ được nhãn tuyến ở dịch trạm lại là tử sĩ. Nhưng lần sau phải chú ý.”
“Vâng!” Đoạn Hổ xấu hổ gật gật đầu, quả thực gã làm việc không cẩn thận.
Ngưu Hữu Đạo nhìn quanh phòng, ra lệnh: “Cẩn thận lục soát một chút, không được bỏ sót bất kỳ manh mối khả nghi nào. Đồ nào lấy ra rồi, nhớ phải đặt lại đúng vị trí.”
“Vâng!” Đoạn Hổ thưa vâng, lập tức lục tung lên.
Ngưu Hữu Đạo cũng không nhàn rỗi, nhưng hắn không vội ra tay, mà chậm chậm sờ sờ tay kiểm tra.
Rất nhanh, hắn lục ra lồng chim trên lầu các, trong đó còn mấy cọng lông của kim sí. Ngưu Hữu Đạo cầm lên nhìn một chút, rồi đặt lại lên nóc nhà.
Lật đệm giường lên, thấy một miếng giấy gấp gọn, Đoạn Hổ mở ra xem, sửng sốt: “Đạo gia, ngài xem này!”

Ngưu Hữu Đạo ngồi xổm dưới đất nhìn thân thể dịch tốt ngẩng đầu lên, nhận lấy tờ giấy, nhìn bức chân dung con ngươi co rụt lại, chậm rãi đứng dậy hỏi: “Có giống ta không?”
“Chí ít khuôn mặt giống nhau đến bảy tám phần, lại thêm đuôi tóc Đạo gia buộc đằng sau, giống tới chín phần.”
Sắc mặt Ngưu Hữu Đạo dần đanh lại. Hắn biết cách vẽ tranh thủy mặc, thậm chí còn có thể giám định được tranh chữ đồ cổ là thật hay giả, là chuyên gia ở mặt này, liếc mắt một cái liền nhận ra bức tranh này không hải vẽ, mà là in ra.
Chậm rãi quay sang nhìn máu độc chậm chậm rỉ ra từ miệng dịch tốt, hắn từ từ nói: “Đừng lục soát nữa, đặt mọi thứ về vị trí cũ, mang thi thể ra ngoài xử lý sạch, không được để lại vết tích. Mặc khác, ngươi cải trang một chút, quay lại dịch trạm này nghĩ cách thu mua một dịch tốt nào đó hỏi thăm lai lịch của dịch tốt này cho ta.”
“Vâng!” Đoạn Hổ gật đầu.
Ngưu Hữu Đạo cất bức họa, đi tới cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài, thừa dịp không có ai, lẻn ra ngoài, biết mất trong ngọn núi đằng sau.
Đi ra vài dặm, hắn gặp Viên Phương và Hắc Mẫu Đơn. Hắc Mẫu Đơn hỏi: “Đạo gia, thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo móc tấm chân dung ra, kẹp hai ngón tay đưa cho nàng. Hắc Mẫu Đơn mở ra xem, Viên Phương cũng ghé lại, thấy người trong bức tranh, hai người nhìn nhau.
“Đạo gia, bức tranh này tìm được từ dịch trạm sao?” Viên Phương hỏi.
Ngưu Hữu Đạo chắp tay lặng lẽ đứng đó không nói gì, đang chìm vào trong trầm tư.
Dù trước đó hắn đã nghi ngờ, nhưng từ khi thấy bức chân dung của mình ở dịch trạm, hắn vẫn khá bất ngờ. Thâm ý đằng sau việc này khiến cho hắn rất nặng nề.
Chân dung này là in ra, muốn in được cần có bản khắc, nếu chỉ in ra một số lượng ít chân dung cũng không cần phiền toái như vậy. Có nghĩa là, đang có một số lượng lớn chân dung của mình được in ra. Kẻ sau màn in ra nhiều chân dung của mình như vậy là muốn làm gì? Đương nhiên là muốn tìm mình!
Còn nữa, dịch tốt kia lại là tử sĩ!

Tử sĩ chia làm hai loại, một loại là người liều mạng tử chiến, một loại khác là người mang theo bí mật không thể tiết lộ. Hiển nhân, dịch tốt kia là loại thứ hai!
Trong nước Triệu, hắn không có kẻ thù gì, vẫn là câu nói kia, có thể chạy đến tận nước Triệu đuổi giết hắn, chỉ có hoặc là triều đình nước Yến hoặc là Tống gia!
Kết hợp hai điều này, vậy tử sĩ mang bí mật kia là người nào?
Để đối phó với hắn, Tống gia lại phái một người không phải tu sĩ mà là một người giữ bí mật sao? Rất vô lý!
Lại thêm một trận giao phong kín đáo mấy hôm trước đã để lộ ra một thế lực không thể coi thường. Ở nước Yến, Tống gia có quyền có thế, nhưng thế lực còn chưa đến mức có thể tập trung nhân lực ở một nơi khác bất kỳ lúc nào. Điều này đã vượt khỏi phạm trù năng lực của Tống gia!
Tổng hợp tất cả các manh mối có được, đám án đã vô cùng rõ ràng. Đó là nhân viên tình báo của triều đình nước yến bố trí trong cảnh nội nước Triệu!
Kết hợp với số lượng chân dung rất lớn được tung ra, Ngưu Hữu Đạo ý thức được, nước Yến đã dùng đến sức mạnh quốc gia để truy tìm tung tích của mình. Tìm được mình, đương nhiên là phải giải quyết mình. Đây là hậu quả khi hắn giết một sứ thần nước Yến.
Đây cũng là câu trả lời cho một nghi vấn khác của hắn. Vì sao người mua mạng mình lại không liên hệ với ba phái kia. Điệp viên của nước Yến trong cảnh nội nước Triệu không thể tùy tiện để lộ thân phận, khả năng có liên hệ với bọn Cao Túc Thông rất thấp.
Về phần chân dung trong tay Lưu Tiên Tông, mặc dù hắn không biết bức chân dung đó có phải cùng một bản với bức chân dung này không, nhưng hai bên đều đã dùng đến chân dung. Hắn nghi ngờ, hoặc là Tống gia lấy từ triều đình, hoặc là triều đình lấy được từ tay Tống gia.
Lôi Tông Khang chờ bên ngoài dẫn Đoạn Hổ và Ngô Tam Lưỡng quay lại.
Đoạn Hổ vừa nhảy xuống ngựa, bước nhanh tới cạnh Ngưu Hữu Đạo chắp tay bẩm báo: “Đạo gia, thuộc hạ bỏ ra mấy mai kim tệ, đã hỏi được một dịch tốt. Người chết tên Triệu Đại, vốn là mã phu trông ngựa gần

thành, sau đó, được một vị viên ngoại thưởng thức, hỗ trợ xin cho làm dịch tốt, hơn mười ngày trước mới đến dịch trạm.”
“Hơn mười ngày trước…” Ngưu Hữu Đạo lẩm bẩm, giơ tay gọi: “Bản đồ!”
Mấy người có vẻ đã quen với thói quen động tí là xem bản đồ của hắn, Viên Phương móc bản đồ ra, cùng Đoạn Hổ mở rộng bày ra trước mặt hắn.
Nhìn chằm chằm vào bản đồ với chi chít các con đường giăng dọc mắc ngang như tơ nhện, Ngưu Hữu Đạo không biết chỉ có dịch trạm ở đây có cài người, hay tất cả các dịch trạm đều có cài người. Hắn hy vọng chỉ có dịch trạm kia có người, vừa hay mình xui xẻo đụng phải, nhưng hắn cũng biết, đây chỉ là mơ tưởng.
Hắn cũng không biết nước Yến chỉ giăng lưới ở nước Triệu chỉ để tìm mình, hay còn giăng lưới ở tất cả các nước khác.
Hắn chưa từng đứng từ độ cao của quốc gia để xem xét sự việc, không biết được sức mạnh này lớn đến chừng nào, nhưng nghĩ tới chuyện trên đường tới nước Hàn mình sẽ gặp không ít dịch trạm, cũng hơi bất an.
Hắn có thể tránh dịch trạm, cũng có thể cải trang dịch dung, sau đó, để không hấp dẫn sự chú ý, mọi người sẽ phân tán ra mà đi.
Nhưng làm vậy sẽ cực kỳ không tiện. Trên dường đi cứ trốn trốn tránh tránh mãi cũng không phải biện pháp hay. Còn có số chân dung không biết bao nhiêu bức đã được trả ra nữa, không biết chúng được đưa đến tay ai? Không biết tránh đường này có thể gặp phải đường khác không. Điều này khiến hắn cực kỳ lo lắng.
“Đoạn Hổ, Ngô Tam Lưỡng, Lôi Tông Khang.” Ngưu Hữu Đạo gọi ba người tới, chỉ chỉ vào bản đồ: “Ba người các ngươi cải trang một chút, từ lối rẽ này, chia làm ba đường, phải mua được dịch tốt của tất cả các dịch trạm bên đường, tuyệt đối không được bỏ qua cái nào, nghe ngóng xem gần đây có dịch tốt nào mới vào kiểu như Triệu Đại không, nếu có, ghi rõ trên bản đồ. Ba ngày sau, cũng canh giờ này, về đây gặp mặt!”
Hắn không thể xác định được trong dịch trạm nào cũng có cài người hay Triệu Đại chỉ là một trường hợp đặc biệt, cũng phải tìm hiểu xem có chuyện gì xảy ra.

Ba người họ không hiểu hắn đang làm gì, dịch trạm có vấn đề thì tránh đi là được, đâu cần phải tìm hiểu như vậy, nhưng vẫn đứng chắp tay đáp: “Vâng!”

Ngưu Hữu Đạo dặn: “Trên đường cứ bỏ tiền vào dịch trạm đổi ngựa, ngựa nghỉ người không nghỉ. Lập tức xuất phát!”

“Vâng!” Ba người nhận lệnh, cải trang một hồi thay đổi chút ngoại hình rồi phóng ngựa ra khỏi sơn lâm, đến ngã ba gần đó, chia nhau ra đi.

Ba người đi rồi, Ngưu Hữu Đạo cũng không ở lại đây mà tiếp tục đi vào sâu trong tìm nơi ẩn nấp thật xa.

Trong phủ thành Xích Châu, thư phòng Toàn phủ.

Toàn Thiếu Khang ngồi sau bàn làm việc nghiến bạnh mặt nặng nề hỏi: “Vẫn không có tin tức gì sao?”

Chương 222: Không Đáp Lại Cũng Không Hay

Chương 222: Không Đáp Lại Cũng Không Hay
Dịch trạm nào đó gửi báo cáo lên cấp trên rằng đột nhiên thiếu mất một dịch tốt, không biết đi đâu, cũng không thấy về nhà. Bề ngoài chỉ là đột nhiên thiếu người, nhưng tin tức truyền ra lập tức kinh động đến bên này, vì họ biết thân phận thực sự của dịch tốt kia.
Quản gia Toàn Kiều đáp: “Bên dịch trạm kia vẫn đang tìm người, không biết có phải vào núi rồi mất tích không.”
“Gã vừa gửi tin về liền mất tích, ngươi cảm thấy có thể trùng hợp vậy sao? Không cẩn thận có khi rơi vào tay Ngưu Hữu Đạo rồi.”
Toàn Cầu chần chừ nói: “Gã chỉ phụ trách gửi tin đi, không có bất kỳ hành động nào khác, ven đường có nhiều dịch trạm như vậy, làm sao Ngưu Hữu Đạo có thể nhắm trúng dịch trạm kia, nhắm trung gã? Có vẻ rất khó!”
Toàn Thiếu Khang chậm rãi đứng dậy: “Khó nói. Ngưu Hữu Đạo này rất không bình thường, lần đầu giao thủ ta liền phát hiện ra, trong phạm vi thế lực của Độ Vân Sơn, bằng vào thực lực của mình, hắn lại có thể khiến cho người của Độ Vân Sơn nhận thua, dừng tay, bồi thường tiền, từ đó có thể thấy được phần nào bản lĩnh của hắn. Lần thứ hai, là cùng một dịch trạm, cùng một tuyến người phát hiện ra hắn, sau đó, tuy có triệu tập nhân thủ nhưng không phát hiện ra được tung tích của hắn. Lần thứ hai hắn xuất hiện ở dịch trạm kia, liền xảy ra chuyện. Hắn là hắn đã nghi ngờ rồi!”
Lão rời bàn, chắp tay đi qua đi lại một lúc, đột nhiên dừng bước: “Để an toàn, lập tức thông báo cho tuyến người bị mất tích chuyển đi, lập tức liên hệ tới các dịch trạm trong cảnh nội Xích Châu, những người đang

chấp hành nhiệm vụ tương tự phải lập tức lắng xuống, toàn tuyến chuyển đi!”
“Bên trên…”
“Lập tức chấp hành! Ta sẽ giải thích với bên trên!”
“Vâng!”
Ba ngày sau, sắp đến giờ hẹn.
Trong một sơn cốc, Ngưu Hữu Đạo phái Hắc Mẫu Đơn đi đón ba người Đoạn Hổ rồi gọi Viên Phương đến dặn: “Ta tới chỗ khác quan sát, ngươi ẩn nấp trên đường, xem xem sau lưng bọn họ có người nào không? Nếu không có ai, ngươi mau chóng quay lại đốt đống củi đằng sau sơn cốc hôm qua ta chất kia, rồi gặp bọn họ. Nếu có người, ngươi không nên quay lại nữa, rời đi ngay lập tức. Ta sẽ gặp ngươi ở đây.” Hắn chỉ vào một vị trí trên bản đồ.
“Vâng!” Viên Phương hiểu ý hắn, khẽ gật đầu, nhanh chóng rời đi.
Ngưu Hữu Đạo nhìn bốn phía, cũng lách mình biến mất trong núi cao rừng sâu.
Vì vậy, khi Hắc Mẫu Đơn đưa ba người Đoạn Hổ quay về, trong sơn cốc không có ai, tìm khắp nơi cũng không thấy.
Không thấy ai, nàng đành gọi lớn: “Đạo gia…Đạo gia…”
Một lúc sau, có tiếng Viên Phương vọng ra: “Gọi gọi cái gì? Đạo gia đang bận, sẽ quay lại ngay.”
Mấy người nhìn lại, thấy Viên Phương vọt ra từ một bên núi.
Ngô Tam Lượng chỉ đằng sau sơn cốc: “ Mau nhìn, sau núi có khói!”
Mấy người nhìn lại, quả nhiên thấy có khói bốc lên đằng sau núi, bèn bay vút tới xem.
Tới đó, chỉ thấy một đống củi to tướng cháy lên hừng hực, nhưng không thấy người.
Lát sau, Ngưu Hữu Đạo cầm theo mấy con gà rừng thỏ rừng đã làm lông sạch sẽ từ trong núi bay ra, giao cho Hắc Mẫu Đỡn: “Nướng đi, mọi người vất vả rồi, khao mọi người đấy.”
Quay đầu lại hỏi ba người Đoạn Hổ: “Trên đường thuận lợi chứ?”
“Thuận lợi!” Ba người gật đầu, lấy địa đồ ra, trên đó đều đánh dấu các điểm trạm dịch trên đường.

Ngưu Hữu Đạo bảo ba người ghép ba tấm địa đồ lại làm một, cẩn thận hỏi thăm tình hình.
Ba ngày nay ba người này đếm ra được hơn bảy mươi dịch trạm, nhưng chỉ có mười mấy dịch trạm gần đây mới có dịch tốt gia nhập.
Dù vậy điều này cũng khiến cho Ngưu Hữu Đạo chú ý tới. Gần đây không chỉ có một Triệu Đại Sở kia bổ sung vào dịch trạm, chỉ trên ba con đường này đã có thêm mười người mới.
Tuy người có vẻ không nhiều, nhưng Ngưu Hữu Đạo vẫn chú ý tới việc này thì chừng đó đủ để cho hắn ta cảnh giác rồi.
Ngưu Hữu Đạo cầm bút than chì đánh dấu vào những dịch trạm mới bổ sung người kia, nhìn chăm chú, cân nhắc tỉ mỉ không biết những người này bổ sung đến đây là để tìm mình hay là đến là vì mình? Hay hướng nguyên nhân này khác nhau rất lớn, ở chỗ mật độ và số lượng người.
Mới đầu không nhìn ra manh mối gì, không phải tất cả các dịch trạm kia đều ở gần ngã ba như chỗ của Triệu Đại Sở.
Nhưng dần dần hắn cũng nhìn ra chút manh mối, vạch một vòng tròn quanh những khu vực ba người loại bỏ, đặt ngang bút chì bôi bôi lên địa đồ, xóa xóa phần lớn khu vực trogn vòng, chỉ để lại một con đường nhỏ.
Loại bỏ tất cả những thứ quấy nhiễu thị giác, một con đường lộ ra trên địa đồ, có vẻ như tình hình đã rõ ràng.
Những người khác cũng dần dần nhận ra manh mối, Hắc Mẫu Đơn chỉ lên địa đồ, nói: “Những vị trí này rất đáng chú ý, Đạo gia, ngài nhìn xem, mấy cái này, dù đi đường thế nào đi nữa, chỉ cần tới khu vực này, chắc chắn phải đi qua một trong các dịch trạm ở đây. Những điểm khác cũng tương tự. Do vậy, không cần phải sắp xếp người ở tất cả dịch trạm, có thể tiết kiệm rất nhiều người.”
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu. Hắn cũng đã nhìn ra, vậy tức là hành động lần này không phải bổ sung thêm người vào dịch trạm mà là nhằm vào hắn.
Như thế cũng phù hợp với nghi ngờ của hắn. Nếu dịch trạm nào cũng cài người, thì nước Yến sẽ phải bỏ ra bao nhiêu người mới đủ chứ. Không thể nào chỉ vì hắn mà các nhân viên tình báo của nước Yến ném hết tất cả các việc khác được.

Viên Phương trừng mắt nhìn: “Thế này dễ dàng hơn. Chúng ta chỉ cần xác định được trên đường đi có dịch trạm có thể được cài người, thì lách qua, không cần vừa đi vừa nghỉ, trốn tất cả dịch trạm.”
Ngưu Hữu Đạo phản đối: “Cách này không thực tế. Đầu tiên, chúng ta không quen tình hình trên đường, không biết trên đường nào có dịch trạm, đến gần mới thấy được. Ngươi xem, trên đường này có tới ba dịch trạm…” Hắn chỉ vào đầu đường: “Nếu không phải vì đã điều tra được người được cài vào ở bên trái nhà này, ngươi có thể nhìn ra được sẽ là dịch trạm nào sao? Còn nữa, trên đường đi có không ít dịch trạm được đặt ở đầu cầu bên sông, ngươi có thể đạp sóng qua sông, nhưng ngựa thì phải làm sao? Đi vòng đường bộ xa tít tắm sao? Có mệt quá không? Nếu thực là thế, không cần phải cưỡi ngựa nữa, bay đi cho nhàn.”
Viên Phương gãi gãi cổ cười ha ha, vừa nãy y không nghĩ nhiều như vậy. Mấy người Hắc Mẫu Đơn có vẻ hơi bực bội, không biết rốt cuộc hắn muốn đi đâu? Từ đàu tới cuối, không chịu bay, nhất định phải ganh với mấy dịch trạm này. Rõ ràng là chuẩn bị đi xa mà, nhưng rốt cuộc là đi bao xa, đi đến đâu?
“Còn một tình huống nữa, ai dám cam đoan nơi nào cũng đúng như chúng ta phán đoán? Ai dám cam đoan ở một nơi nào đó không dặt thừa người?”
Hắc Mẫu Đơn hỏi: “Đạo gia, vậy ý ngài là…?”
Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt đáp: “Người ta tặng lễ mà không đáp lại cũng không hay. Không biết thì thôi, nếu đã biết thì phải thanh trừ hết!”
Đoạn Hổ nghi ngờ hỏi: “Đạo gia, chỉ đựa vào mấy người chúng ta, sợ là không làm được đâu?”
“Đương nhiên chúng ta thì không được, với tổ chức thế này, căn bản chúng ta không thể đấu, các môn phái bình thường cũng không thể đấu. Chúng ta không tưởng tượng nổi tài lực và nhân lực người ta có thể động. Lưu Tiên Tông, Linh Tú Sơn và Phù Vân Tông chỉ cần phái ra bất kỳ một ai cũng có thể ép chúng ta phải chật vật chạy trốn. Môn phái tu hành sau lưng người ta cũng không phải chỉ có ba phái này, cao thủ có thể phái ra cũng không phải chỉ có mấy người này. Nếu chúng ta thực sự muốn nhảy ra cứng đối cứng là đi tìm chết rồi! Cũng không ăn thua gì,

nhiều lắm cũng chỉ động lưới, đánh rắn động cỏ, không cắn được mấy cái!”
Hắc Mẫu Đơn hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”
“ Để người có thực lực chế hành làm đi.” Ngưu Hữu Đạo nhấc ngón tay chỉ Đoạn Hổ và Ngưu Tam Lưỡng: “Cần hai vị cực khổ đi chuyến nữa rồi.”
Hai người trả lời: “Xin Đạo gia phân phó.”
“Các ngươi lạp tức không ngừng không nghỉ chạy đến Kinh thành nước Triệu với tốc độ nhanh nhất, đi tìm năm người. Sứ thần nước Hàn Gia Cát Tầm, Sứ thần nước Tống Đồ Hoài Ngọc, sứ thần nước Tấn Sở Tương Ngọc, sứ thần nước Vệ Tùy Phái, sứ thần nước Tề Tả An Niên, tìm được năm người này, không cần nói nhiều, chỉ cần cố gắng giải thích chuyện nước Yến sắp xếp mật thám ở các dịch trạm thôi. Cũng đừng nói là nhằm vào ai, tất bọn họ sẽ cảnh giác, sẽ mau chóng thông báo tới triều đình nước mình cấp tốc đi thăm dò!"

Chương 223: Không Lo Ngại Gì (1)

Chương 223: Không Lo Ngại Gì (1)
Lúc đầu hắn chỉ lo bên nước Hàn, vì đích đến của hắn là ở đó, nhưng nếu chỉ nhằm vào một nước Hàn thôi sẽ khó tránh khỏi hiềm nghi bại lộ hành tung, vậy nên, mặc kệ có đi nơi khác không, hắn cứ quấy loạn một nồi lên che giấu tai mắt người khác. Dù sao cũng không cần hắn phải làm gì.
Còn chuyện nước Yến có bố trí như vậy ở các nước khác không thì hắn không biết. Tối thiểu, các nước mà hành động, chưa cần biết có dọa giúp hắn bớt tí nguy hiểm nào không, nhưng ít nhất cũng có thể đánh rắn động cỏ, dọa đám nhãn tuyến dọc đường phải co vòi lại, hắn sẽ không còn phải lo lắng đường đi có thông suốt không nữa.
Nếu không, xem tình hình trước mắt, chỉ chút phiền phức này thôi cũng đủ cho hành trình của hắn chậm lại rất nhiều ngày rồi. Thực sự là thế lực sau lưng đối phương quá lớn, hắn có tự tin hơn nữa cũng không thể tự đại đến mức cho ằng mình thế đơn lực bạc lại có thê đối đầu.
Mấy người Hắc Mẫu Đơn hơi kinh ngạc. Bọn họ không ai biết sứ thần các nước là ai vì điều đó không nằm trong phạm vi lưu ý của họ. Giờ thấy Ngưu Hữu Đạo kể tên từng người rành mạch rõ ràng, xem ra người từng lăn lộn trong quan trường vẫn là hơn.
Ngô Tam Lượng hơi lo lắng hỏi: “Đạo gia, với thân phận của hai chúng ta sợ là chưa chắc người ta đã chịu gặp, khéo còn không qua được cửa.”
Đoạn Hổ gật đầu phụ họa. Họ lo lắng như vậy không phải không có lý, những người đó, chẳng ai là người bình thường, đều có cao thủ hộ vệ bên cạnh, dù là công khai hay ngấm ngầm cũng rất khó tiếp cận, không phải ai cũng gặp.
“Không cần lo lắng, tới cửa, các ngươi cứ báo danh hào của ta là được. Chỉ cần nói Ngưu Hữu Đạo có lời muốn các ngươi nhắn, bọn họ sẽ gặp

các ngươi.”
Mấy người Hắc Mẫu Đơn nhìn nhau, ngài có mặt mũi lớn thế sao?
Thực ra không phải là có mặt mũi hay không, đều là đã từng đối mặt nhau rồi. Đêm đó ở Kim Châu khi xảy ra chuyện, tất cả đều có mặt, ở đây. Ngưu Hữu Đạo hiểu rất rõ, có chuyện muốn nhờ mấy người đó hỗ trợ thì chưa chắc nhưng gặp mặt chuyển lời gì đó, nhất định họ sẽ tò mò đồng ý.
Hắc Mẫu Đơn hỏi: “Đạo gia, khi bọn họ quay lại làm thế nào gặp được chúng ta?”
Ngưu Hữu Đạo chỉ vào địa đồ: “Huyện Bắc Sơn. Hai người các ngươi làm xong việc rời Kinh thành chạy thẳng đến đây, chờ chúng ta ở khách sạn lớn nhất huyện thành là được.”
“Được!” Hai người gật đầu đồng ý.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại hỏi giấy bút, viết một lá thư bằng thứ ngôn ngữ không ai hiểu, đưa cho Viên Phương: “Ngươi cải trang một chút lập tức chạy đến Trích Tinh Thành, tìm tới cửa hàng Vạn Động Thiên Phủ, tìm chưởng quỹ ngồi ở công đường xử án, nhờ họ chuyển thư cho Thứ sử phủ Kim Châu. Sau đó, ngươi cũng không cần quay lại nữa, tới thẳng chỗ Vương gia chờ ta.”
Mấy người Hắc Mẫu Đơn lặng lẽ nhìn nhau. Lần này là Vạn Động Thiên Phủ, lại là phủ Thứ sử Kim Châu, lại là Vương gia, xem ra bối cảnh không nhỏ đâu. Trách không được chỉ cần báo danh hào của hắn là gặp được sứ thần năm nước.
Có điều, mấy người vẫn không hiểu, Vạn Động Thiên Phủ là một trong số ít các môn phái lớn ở nước Triệu, có tầng quan hệ này, hắn ta lo gì bị ba phái kia đuổi giết?
Dù thế nào, những thông tin mà hắn để lộ ra cũng khiến cho mấy người Hắc Mẫu Đơn mừng thầm, tràn đầy hy vọng với tiền đồ, chỉ cần theo sát vị Đạo gia này, những chỗ dựa hắn vừa vô tình để lộ ra cũng sẽ trở thành chỗ dựa của mình.
Điều này còn mạnh hơn cả khai tông lập phái. Các môn phái nhỏ muốn nhờ vào những chỗ dựa này rất khó, sẽ bị thế lực khác bài xích.
Hiện giờ, xem ra, đánh bậy đánh bạ một hồi lại tìm ra đường tắt, mấy người mừng thầm trong lòng.

Duy chỉ có Lôi Tông Khang hơi cúi đầu, hơi hổ thẹn. Chỉ hận tầm nhìn của mình thiển cận, có mắt không tròng, hối hận không nên không nghe lời Hắc Mẫu Đơn.
Trên thực tế, khi ấy gã đã bị Lưu Tiên Tông theo dõi, với tình hình lúc đó, gã cũng không có lựa chọn nào khác.
Mà Ngưu Hữu Đạo khéo léo bày ra những mối quan hệ của mình trước mặt những người này cũng là cố ý, muốn bọn họ làm việc cho mình, hắn cũng phải cho họ thấy chút hy vọng mới mong họ tận tâm tận lực làm việc, mới không dễ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn!
Viên Phương hơi sửng sốt: “Đạo gia, hay ta vẫn quay lại tìm ngài đi?”
Càng ngày y càng có lòng tin vào khả năng của Ngưu Hữu Đạo, không cho rằng đi theo bên cạnh hắn sẽ gặp nguy hiểm. Chuyến này ra ngoài, mở mang tầm mắt, y muốn tiếp tục.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Ngươi quyên cuốn sách ta cho ngươi xem khi ở khách sạn Yêu Nguyệt sao? Ta sẽ không ở đây đợi ngươi. Tách ra rồi, trên đường không liên lạc được, sẽ khó mà gặp mặt, mà ta cũng không biết người kia để lại bao nhiêu nhân lực ở đây, để ngươi chạy loạn một mình ta không yên tâm. Còn nữa, lấy tiền trong người ra, trên đường đi ta có việc cần dùng.”
Nghĩ tới “Dị thú lục”, Viên Phương hơi run lên, gật đầu như bổ củi: “Được! Nhưng làm sao ta báo tin cho ngài được?”
Nhưng vừa nghe hắn nói muốn dùng tiền, trong lòng y lại gào thét. Lần nào vị này tiêu tiền là y đau lòng lần đó, cực kỳ bại gia!
Nhưng y không làm gì được, chỉ đành bất đắc dĩ moi tiền ra giao.
“Trong thư ta có sắp xếp, không cần ngươi lo lắng.” Ngưu Hữu Đạo đếm đếm tám mươi kim phiếu, giao cho Hắc Mẫu Đơn, còn lại đưa cho Viên Phương giữ lại. Săp xếp xong xuôi, hắn xua tay: “Được rồi, theo lời ta mà làm, ăn no lập tức xuất phát.”
“Vâng!”
Mấy người tự chuẩn bị phần của mình, Ngưu Hữu Đạo lại vẫy vẫy tay với Hắc Mẫu Đơn, chỉ xuống tóc của mình: "Ta cũng cần phải thay trang phục để tránh tai mắt của người khác, giúp ta cuộn lại tóc một chút." Đi đến ngồi xuống một tảng đá bên cạnh.

Hắc Mẫu Đơn có chút buồn cười, tìm cây lược mà mình dùng, đi đến đằng sau hắn, giúp hắn chải chuốt, trêu chọc nói: "Đạo gia, chúng ta thân mật với nhau như vậy, tình chàng ý thiếp, ngươi không sợ người khác nhìn thấy sẽ hiểu lầm hay sao?"
"Hiểu lầm?" Ngưu Hữu Đạo cười giễu cợt: "Ngươi tuyên truyền rằng ta đã nhìn ngươi tắm, còn có hiểu lầm nào lớn hơn cái này nữa không?"
Hắc Mẫu Đơn cười "khanh khách", cười đến run hết cả người, tiếng cười như chuông bạc, dẫn đến ánh nhìn cổ quái của đám người, khó mà không hoài nghi hai người có chuyện mờ ám.
Ngưu Hữu Đạo nhắm nghiền hai mắt, nghĩ tới người phụ nữ xấu xí thường xuyên chải đầu cho mình, đó thật sự chu đáo, từng sợi tóc đều cảm nhận được sự dịu dàng và tỉ mỉ, cảm giác tốt hơn nhiều so với người phụ nữ này...
Quận Thanh Sơn.
Giữa vùng hoang vu, đại quân liên doanh, cự mã xếp thành hàng, cờ xí phấp phới, cờ chữ 'Thương' đón gió.
Núi lớn ngăn chặn cửa thung lũng, thành lũy sâm nghiêm, quân đội đóng giữ trên tường nhìn chằm chằm vùng hoang vu, vẻ mặt người đi tuần đầy nét mệt mỏi.
Đại quân Triệu quốc Kim Châu áp sát, Yến quốc Nam Châu tập kết trọng binh phòng ngự, Thương Triều Tông thừa dịp khởi binh hỏi tội, đồng loạt chiếm đóng cả quận Thanh Sơn, phần lớn nhân mã tan tác bây giờ thủ vững quan ải, nếu như cửa này bị công phá, hậu phương đem vùng đất bằng phẳng cho thứ sử Nam Châu Chu Thủ Hiền sẽ tạo thành sự uy hiếp to lớn.
Hành vi của Nam Triều Tông khiến cho các nước chư hầu đề cao cầm binh rục rịch, toàn bộ Đại Yến bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào chiến tranh, loạn trong giặc ngoài, triều đình khẩn cấp phái người đến đàm phán.
Trải qua mấy vòng đàm phán, Thương Triều Tông tạm dừng tấn công, trên thực tế dựa vào nhân mã quận Quãng Nghĩa mượn tới, tiếp tục đánh xuống cũng không có sức chiếm giữ.
Ở nơi xa, một đội ầm ầm kéo đến, cờ chữ 'Phượng' phần phật, Phượng Nhược Nam một thân chiến giáp ngân thương bạch mã, xông lên trước,

đằng sau mười mấy tên tu sĩ đeo kiếm theo đuôi, ngàn kỵ ầm ầm ở phía sau.
Trên trạm canh gác kèn hiệu thổi u u, cửa doanh rộng mở, cự mã di chuyển sang hai bên, trong trướng chủ soái một đoàn người nhanh chân bước ra ngoài, người cầm đầu chính là Thương Triều Tông, Thương Thục Thanh cũng mặc chiến giáp theo sát sau lưng ca ca, trên mặt chưa che mạng, lúc này không còn ai chú ý điều này.
Phượng Nhược Nam phóng ngựa xông vào đại doanh, khẩn cấp ghìm cương ngừng, nhân mã sau lưng gạt ra hai bên trái phải.

Chương 224: Không Lo Ngại Gì (2)

Chương 224: Không Lo Ngại Gì (2)
Nhảy xuống chiến mã, thương trong tay ném cho thuộc hạ, nhanh chân đi về phía Thương Triều Tông đang đứng nghênh tiếp, trước mắt rút ra lệnh tiễn bên hông, quỳ một chân trên đất, nâng lệnh tiễn lên nói: "Ti chức may mắn không làm nhục mệnh, loạn binh huyện Tứ An đã diệt trừ toàn bộ, đặc biệt đến để phục lệnh đại soái!"
Thương Triều Tông nhận lệnh tiễn, chuyển tay giao cho Lam Nhược Đình đứng ở một bên, tiếp đó hai tay nâng Phượng Nhược Nam đứng dậy, nhìn người phụ nữ trước mắt phong trần mệt mỏi khắp khuôn mặt là bụi bặm, thở dài nói: "Phu nhân dọc đường vất vả rồi!"
Thủ tục chính thức đã hoàn thành, trước mắt bao người giọng điệu phu thê gì đó khiến cho Phượng Nhược Nam toàn thân không được tự nhiên, có chút lúng túng, thân thể lung lay một chút, thoát khỏi cái đỡ của Thương Triều Tông: "Nếu như đại soái không còn phân phó nào khác, cho phép ti chức cáo lui."
Thương Triều Tông gượng cười, hai tay có chút cứng đờ buông xuống. Lam Nhược Đình đứng ở một bên vội vàng nói: "Quận chúa, dẫn Vương phi xuống dưới nghỉ ngơi đi."
Thương Thục Thanh bước ra, hành lễ nói: "Tẩu tử vất vả rồi, đi tắm một cái đi."
Vừa thấy Thương Thục Thanh, Phượng Nhược Nam lập tức lộ ra vẻ mặt vui cười, chủ động dắt tay nàng, cùng Thương Thục Thanh vừa nói vừa cười rời đi.
Kỳ thực lớn lên xấu xí cũng có cái tốt của nó, người xấu xí có nhiều phúc, cũng không phải không có lý, ít nhất sẽ không dễ dàng gì khiến nữ nhân đố kị.

Chí ít Phượng Nhược Nam đối với Thương Thục Thanh trước giờ vẫn không tệ, thậm chí có khi còn tâng bốc Thương Thục Thanh một chút, lúc nào cũng bày tỏ không quan tâm đến dáng vẻ đẹp xấu, sợ không cẩn thận làm tổn thương đến nàng.
Tiếp xúc với Thương Thục Thanh càng lâu, Phượng Nhược Nam càng thương tiếc cho nàng, nhân phẩm, tài hoa, tính tình, vóc dáng vân vân, có cái nào không phải là nữ nhân thượng đẳng, nhưng miễn cưỡng khuôn mặt bị hủy, lão thiên gia quá bất công!
Mỗi lần nhìn thấy Thương Thục Thanh, nàng ta sẽ cảm thấy lão thiên gia đối với nàng ta kỳ thực vẫn không tệ.
Bên này vừa mới dàn xếp lại không bao lâu, bên phía khe núi cũng đã có động tĩnh.
Cửa chính quan ải rộng mở phát ra tiếng nức nở lặng lẽ, ngoài cửa cự mã nhanh chóng được binh sĩ dắt ra, một đoàn hơn mười kỵ phóng ngựa xông ra.
Một mạch chạy xuống đường núi gồ ghề, xông về phía đại quân liên doanh ở vùng hoang vu.
Người cầm đầu, một bộ áo choàng màu đen tung bay, tóc mai điểm bạc, khuôn mặt trắng nõn, ánh mắt âm trầm, chính là Ca Miểu Thủy.
Hắn ta chẳng những là thái giám cận thân bên người Yến Hoàng, cũng là Trung xa phủ lệnh, đồng thời cũng là người đàm phán mà Yến Kinh phái đến lần này.
Một đoàn xông đến cửa quân doanh ngừng lại, được thông báo, sau khi tất cả xuống ngựa mới cho đi vào.
Vừa vào cửa doanh, lại bị người phong kín kinh mạch, hạ cấm chế, mới tiếp tục cho qua, bị người dẫn thẳng đến trướng chủ soái.
Trong trướng chủ soái, bản đồ hành quân tác chiến đang treo đã buông màn che xuống, Thương Triều Tông ngồi ngay ngắn ở trên.
Bạch Dao ôm kiếm đứng ở bên bảo vệ, bệnh cạnh còn có một số đệ tử Thiên Ngọc Môn nhìn chằm chằm vị khách đến.
Bất kể nói như thế nào, thân phận hoàng tộc của Thương Triều Tông vẫn còn ở đó, vẫn chưa bị cấm chỉ, Ca Miểu Thủy sau khi vào bên trong, vẫn là ôm quyền hành lễ: "Bái kiến Quận vương!"

Thương Triều Tông trầm giọng nói: "Có tiếp tục bàn xuống cũng không có ý nghĩa gì, điều kiện chính là nhiêu đó, đáp ứng rồi thì thôi, không đáp ứng thì gặp nhau trên chiến trường!"
Ca Miểu Thủy ngồi dậy: "Vương gia, đáp ứng người hết toàn bộ là không thể nào, nếu như đều y theo người, các nước chư hầu cũng noi theo, Yến Quốc sẽ lập tức rơi vào tình trạng dầu sôi lửa bỏng."
Thương Triều Tông: "Không đáp ứng thì còn có gì để nói nữa!"
Ca Miểu Thủy: "Bên phía kinh thành đã cho ta giới hạn cuối cùng, tuyệt đối không thể nào trị tội Chu Thủ Hiền, quận Thanh Sơn có thể phân định dưới sự quản lý của Vương gia, triều đình cũng có thể ban chỉ bổ nhiệm, nhưng tuyệt đối không thể công khai chiêu cáo thiên hạ! Ngoại trừ hai điểm này, những cái khác đều đáp ứng rồi, triều đình cũng chỉ có thể nhượng bộ đến đây. Nếu như Vương gia tiếp tục khắt khe hơn nữa, nhất định khiến cho triều đình mất hết thể diện, vậy triều đình cũng chỉ có thể gặp lại Vương gia trên chiến trường, đến lúc đó ngược lại muốn xem xem một chút nhân mã này của Vương gia có thể chống đỡ được bao lâu!"
Soạt! Thương Triều Tông đột nhiên đứng dậy, trợn mắt nhìn nhau.
Lam Nhược Đình vội vàng bước lên phía trước can ngăn, chắp tay nói: "Vương gia, Bệ hạ dù sao cũng là Bá phụ của Vương gia, nếu Bệ hạ đã làm đến bước này, Vương gia cũng không ngại nể tình tình thân đồng tộc thoái lui một bước đi!"
Thế là dưới một phen khuyên giải, một trận chiến dường như kết thúc từ đây, hai bên ký kết hiệp nghị, mỗi bên giữ một phần.
Mắt thấy tình cảnh này, tu sĩ Thiên Ngọc Môn ở một bên mặt mày vui mừng, phạm vi thế lực Thiên Ngọc Môn lại mở rộng rồi, đủ để chiếm lấy đất đai một quận!
Ca Miểu Thủy chầm chậm thu hồi hiệp nghị sắc mặt không được tốt cho lắm, nhìn chằm chằm Thương Triều Tông nói: "Có một số sự việc tốt nhất nên có chừng mực, tiếp tục náo loạn, Đại Yến sụp đổ đối với Vương gia cũng không có lợi. Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội (1), nếu như còn có lần sau, không thể cứ mãi nhẫn nhịn, Vương gia tự mình suy nghĩ hậu quả thử xem, ta có ý gì có lẽ Vương gia cũng hiểu rõ!"

(1)Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội (匹夫无罪怀璧其罪): người bình thường thì không có tội, nhưng vì mang ngọc quý trong người mà phải chịu tội. Ý chỉ những người có thứ quý giá trong người thì thường bị người khác ghen ghét, dòm ngó, hãm hại.
Lam Nhược Đình mỉm cười nói: "Ca công công là chỉ mười vạn Nha tướng kia sao?"
Lời này vừa nói ra, sắc mặt Ca Miểu Thủy và Bạch Dao đồng thời biến đổi, không ngờ đến Lam Nhược Đình cư nhiên sẽ nói ra bí mật này trước mặt mọi người, chuyện này há có thể nói lung tung.
Thương Triều Tông ngược lại thần sắc bình tĩnh.
Lam Nhược Đình lại tiếp tục cười ha ha: "Ca công công, chuyện đến nước này, có một số lời không ngại làm rõ, năm đó Vương gia bị vu oan vào thiên lao, sẽ có hậu quả gì nghĩ chắc ngươi sẽ rõ hơn ta, có người muốn đưa Vương gia vào chỗ chết! Ta cũng là bị ép bất đắc dĩ, không thể không ở kinh thành hoạt động, làm ra ngụy trang "Mười vạn Nha tướng" , nếu không phải như vậy, e là Vương gia khó có thể sống sót để mà rời khỏi thiên lao!"
Ca Miểu Thủy bỗng nhiên híp mắt, gương mặt hung hăng co quắp một chút, áo choàng vung lên, nhanh chân quay người rời đi.
Khi ra đên cửa trướng, lại dừng bước, bỗng nhiên quay đầu nhìn, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Thương Triều Tông, nhớ lại lời nói lúc trước của Tống Cửu Minh ở trên cửa thành lầu, thả hổ về rừng a!
Sau khi đưa mắt nhìn Ca Miểu Thủy rời khỏi, Bạch Dao ôm kiếm trong lòng lên tiếng: "Lam tiên sinh, lời vừa rồi là có ý gì, sao ta nghe có chút không hiểu?"
Lam Nhược Đình chầm chậm xoay người nhìn hắn ta: "Ý nghĩa rất đơn giản, mười vạn Nha tướng vốn là ngụy trang, căn bản không tồn tại! Vương gia ở kinh thành gặp nguy hiểm, không thể không nghĩ cách thoát thân, rời khỏi kinh thành cũng khó có thể thoát khỏi thủ đoạn hiểm độc cả triều đình, để đạt được sự giúp đỡ của quý phái, không thể không xảo kế mượn binh, mãi cho đến hôm nay đoạt lấy quận Thanh Sơn, một đường đều là được trù tính cả!"
Sắc mặt của Bạch Dao cũng trở nên có chút khó coi, đùa bỡn Thiên Ngọc Môn!

Hắn ta chầm chậm bước đến trước mặt Thương Triều Tông: "Vương gia, có những việc không thể đùa giỡn lung tung được!"
Thương Triều Tông mặt không biểu tình không lên tiếng.
Lam Nhược Đình bước lên phía trước: "Pháp sư! Thiên Ngọc Môn có tổn thất gì không? Cũng không có tổn thất gì, trái lại đạt được lợi ích to lớn như thế, có Vương gia vì Thiên Ngọc Môn mà thủ đất đai một quận này có gì không tốt sao?"
"Luận về thực lực, Vương gia không thua kém Phượng Lăng Ba, nhiều năm như vậy, Phượng Lăng Ba có khả năng giúp đỡ Thiên Ngọc Môn mở rộng phạm vi thế lực không? Vương gia đến Thương Lô huyện, nếu như Thiên Ngọc Môn không muốn, thiên hạ có rất nhiều môn phái muốn đoạt lấy!"

Chương 225: Hắn Là Người Đàn Ông Đầu Tiên Của Ta (1)

Chương 225: Hắn Là Người Đàn Ông Đầu Tiên Của Ta (1)
"Luận về tình, Phượng Lăng Ba là con rể của Bành chưởng môn, Vương gia cũng là cháu rể của Bành chưởng môn, đều là người một nhà, cần gì phải phân biệt? Còn có điều mà Phượng Lăng Ba thua kém, Vương gia là hoàng tộc Đại Yến, có những việc danh chính ngôn thuận! Lùi một bước mà nói, điều kiện bên phía Kim Châu pháp sư cũng biết, quận Thanh Sơn xa cách Vương gia, không ai trấn giữ! Vương gia nguyện vì Thiên Ngọc Môn cống hiến sức lực, pháp sư tại sao lại không hỏi sư môn có nguyện ý cho Vương gia cơ hội này không?"
Cho cơ hội này hay không, Bạch Dao không biết, hắn ta cũng không làm chủ chuyện này nổi, sư môn chưa lên tiếng, hắn ta cũng không dám gây khó dễ gì Thương Triều Tông.
Nhưng hắn ta nhìn ra được một điểm, Thương Triều Tông bên này hôm nay dám táo bạo lật bài ngửa, là bởi vì có chỗ dựa!
Bạch Dao chậm rãi quay người, kéo căng khuôn mặt chầm chậm rời đi. Những đệ tử Thiên Ngọc Môn khác ngơ ngác nhìn nhau, cũng mang theo vẻ mặt nghi ngờ không thôi rời khỏi.
Chỉ chốc lát sau, Thương Thục Thanh đi vào, Phượng Nhược Nam đang tắm rửa tẩy trần, nàng liền trở về.
"Ta vừa nhìn thấy sắc mặt pháp sự không tốt, chẳng lẽ vẫn chưa bàn xong xuôi với bên triều đình sao?" Thương Thục Thanh ân cần hỏi, trong mắt mang theo lo âu.
Thương Triều Tông buông tiếng thở dài: "Bàn xong rồi... sự việc Nha tướng, đã ngã bài với Thiên Ngọc Môn rồi."

Thương Thục Thanh yên lặng, đã hiểu vì sao sắc mặt Bạch Dao lại khó coi đến như vậy.
Lam Nhược Đình chợt cười nói: "Bất kể nói như thế nào, đại thế đã định, hắn là sẽ không còn biến cố nào nữa đâu! Đoạt được quận Thanh Sơn, từ nay về sau Phượng Lăng Ba càng khó cản trở Vương gia, Vương gia cuối cùng chính thức có được nơi đặt chân của mình, khởi đầu mới, thật đáng mừng!"
"Kế cưới tẩu tẩu, mượn bình quận Quảng Nghĩa, dừng chân huyện Thương Lô, đi đến chỗ hiểm Kim Châu, cố gắng xoay chuyển tình thế, thúc đẩy liên minh, mới có thể thuận lợi chiếm đoạt quận Thanh Sơn ngày hôm nay!" Thương Thục Thanh sâu kín nhắc nhở một tiếng
Hai người nghe được cũng trầm mặc gật đầu, Thương Triều Tông thở dài: "Đạo gia có công lớn!"
Thương Thục Thanh nhẹ nhàng đi đến trước cửa trướng, nhìn sắc trời mênh mông, lẩm bẩm nói: "Đã lâu không có tin tức của hắn, cũng không biết hắn như thế nào rồi..."
"Tốt! Rất tốt!"
Trong thủ phủ quận Quãng Nghĩa, Phượng Lăng Ba xem qua tấu chương vỗ bàn đứng dậy, vẻ mặt phấn khởi: "Mau chóng chuẩn bị kỹ càng hành trình, ta phải đích thân đi quận Thanh Sơn xem."
Quản gia Thọ Niên khẽ khom ngươi, muốn nói lại thôi, nói: "Lão gia, có phải là thương lượng trước một chút với phu nhân hay không?"
Phượng Lăng Ba: "Chuyện này có gì để mà thương lượng, nàng ta không phải là nhớ nữ nhi hay sao, cùng nhau đi đi!"
Thọ Niên khẽ nói: "Lão gia, vẫn là cùng phu nhân thương lượng một chút đi."
Phượng Lăng Ba hơi giật mình, nhìn ra Thọ Niên có chút không bình thường, hỏi: "Phu nhân có việc?"
Thọ Niên khoanh tay không nói, khẽ khom người cúi đầu ở đó.
Lượn quanh bàn, nhìn ông ta chằm chằm một lúc, Phượng Lăng Ba quay người rời đi.
Đi vào trong nhà, gặp Bành Ngọc Lan và hai người con dâu đang ở trong sân nói gì đó, sau khi Phượng Lăng Ba bỏ qua hành lễ của con dâu: "Thọ Niên có chút kỳ quái."

Bành Ngọc Lan ngạc nhiên: "Kỳ quái như thế nào?"
Phượng Lăng Ba: "Vừa mới nhận được tin tức bên phía quận Thanh Sơn, đại thế đã định, chuẩn bị đi tuần tra một chuyến đưa ra sắp đặt, Thọ Niên lại ở đó lầm bầm."
Bành Ngọc Lan hơi im lặng, hỏi: "Lão gia chuẩn bị đưa ra sắp đặt gì?"
Phượng Lăng Ba: "Ta đang suy nghĩ bên phía quận Thanh Sơn cử ai đi trấn thủ, lão đại Nhược Nghĩa và lão nhị Nhược Tiết đều có thể, nếu như cử Nhược Nghĩa đi quận Thanh Sơn rồi, Nhược Tiết sẽ phải trấn thủ quận Quảng Nghĩa, Nhược Nghĩa trấn thủ quận Quảng Nghĩa, Nhược Tiết trấn thủ quận Thanh Sơn cũng được, hai huynh đệ nó đều thích hợp."
Bành Ngọc Lan hiểu ý của ông, muốn để hai người con trai mỗi người quản hạt một quận, sau đó bản thân thống trị hai quận.
"Lão gia, bên phía quận Thanh Sơn vẫn là không cần đi." Trên mặt Bành Ngọc Lan nặn ra nụ cười có phần gượng ép.
Phượng Lăng Ba: "Đại loạn ở quận Thanh Sơn vừa ổn định, ta phải đích thân đi xem xem tình trạng như thế nào, mới có thể vạch ra kế hoạch quản lý."
Bành Ngọc Lan: "Không phải còn có Triều Tông và Nhược Nam ở đó hay sao, phu thê chúng nó đã đoạt được quận Thanh Sơn, vậy thì để chúng nó lo nghĩ đi."
Phượng Lăng Ba khoát tay một cái: "Sinh hoạt của người dân ở quận Thanh Sơn khó khăn đã lâu, bách tính cực khổ, Triều Tông và Nhược Nam đều là võ tướng, đều không có kinh nghiệm quản lý địa phương, giao cho chúng nó ta không an tâm. Hơn nữa, con rể là con rể, nhiều lắm cũng xem như là một nửa con trai, chúng ta tuy là sẽ không bạc đãi con gái, nhưng con gái dù sao cũng đã có gia đình của riêng mình, đã là người của Thương gia, quận Thanh Sơn vẫn là để Nhược Nghĩa và Nhược Tiết đi thích hợp hơn. Nàng yên tâm, về tình về lý, ta cũng sẽ không bạc đãi phu thê chúng nó, Nhược Nam chung quy vẫn là con gái chúng ta."
Những lời này ở trước mặt người ngoài sẽ không nói.
Bành Ngọc Lan cúi đầu không nói, có những lời nàng không biết mở lời như thế nào.

Phượng Lăng Ba nhìn chằm chằm bà ta: "Nàng có phải có việc gì giấu ta không?"
Bành Ngọc Lan chậm rãi ngẩng đầu, mặt mũi khổ sở nói: "Lão gia, bỏ đi, chuyện của quận Thanh Sơn chúng ta không thích hợp để nhúng tay vào, buông tay giao cho phu thê chúng nó đi!"
Phượng Lăng Ba cau mày nói: "Nói nhảm gì đó?"
Việc đến nước này, có một số chuyện cũng không che giấu nổi, Bành Ngọc Lan khó nhọc nói: "Vốn dĩ không có mười vạn Nha tướng gì đó!"
Lông mày Phượng Lăng Ba nhảy dựng: "Nàng có ý gì?"
Bành Ngọc Lan: "Ý của cha là, Nhược Nam là cháu ngoại của ông ấy, Triều Tông là cháu rể , đều là người một nhà, quận Thanh Sơn cho phu thê chúng nó quản lý cũng giống như nhau!"
Phượng Lăng Ba sửng sốt một chút, chợt trầm giọng nói: "Nói đùa gì vậy, binh mà tiền lương đều bắt nguồn từ quận Quảng Nghĩa của ta, ta tìm nhạc phụ tranh luận!" Xoay người rời khỏi.
Bành Ngọc Lan vội vươn tay kéo cánh tay hắn lại, lắc đầu nói: "Lão gia, bỏ đi, không có tác dụng đâu, đây cũng là ý của toàn bộ Thiên Ngọc Môn, cha cũng đứng trên đại cục của toàn bộ Thiên Ngọc Môn để nhìn nhận vấn đề, lão nhân gia ông ấy cũng không tiện thiên vị ai."
Phượng Lăng Ba: "Này nói như thế nào cũng là thiên vị, phu thê chúng nó chỉ là tướng lĩnh dưới trướng của ta, lại không có kinh nghiệm quản lý địa phương, làm loạn quận Thanh Sơn đối với Thiên Ngọc Môn có lợi ích gì?"
Bành Ngọc Lan: "Huyện Thương Lô chỉ vài tháng, liền được xử lý ngăn nắp gọn gàng, bộ hạ cũ của Ninh Vương không thiếu nhân tài chính vụ, Lam Nhược Đình kia có tài tế thế!"
Phượng Lăng Ba vẻ mặt tức giận nói: "Rốt cuộc nàng đứng về phía nào?"
Bành Ngọc Lan khó nhọc nói: "Đây không phải là ta nói, là nguyên văn lời nói của cha! Ta đừng về phía nào không quan trọng, quan trọng là Kim Châu đứng về phía nào, trong tay Hải Như Nguyệt nắm quuyền hành binh mã Kim Châu, bà là cô cô của Triều Tông, bà chỉ nhận Triều Tông, nếu như quận Thanh Sơn thay người, bà từ bỏ tạo áp lực với Yến Kinh, bở mặc Chu Thủ Hiền tự xử, trước mắt dưới tình hình này, nhân

mã quận Quảng Nghĩa phân tán chiếu cố hai vùng, căn bản không đỡ nổi đại quân Nam Châu của Chu Thủ Hiền, một khi để Chu Thủ Hiền rảnh tay, nhân mã của quận Thanh Sơn nếu không lùi lại tập trung lực lượng, e là ngay cả quận Quảng Nghĩa cũng rơi vào hiểm cản, quận Thanh Sơn trong nháy mắt liền sẽ đổi chủ..."
Phía sau nói cái gì, Phượng Lăng Phong chẳng nghe lọt chữ nào, nghĩ đến lúc trước Băng Ngọc Lan nói gì mà căn bản không có mười vạn Nha tướng, ông dường như đã hiểu gì đó.
Sắc mặt dần dần tái nhợt, đôi môi của Phượng Lăng Ba run rẩy: "Lòng lang dạ thú... Lòng lang dạ thú... Không hổ là con trai của Ninh Vương... Hổ phụ sinh hổ tử... hay cho liên hoàn kế, hay cho mưu kế hung tàn, lại dựa vào con gái duy nhất của ta, là ta có mắt không tròng dẫn sói vào nhà..." Đột nhiên lấy tay ôm ngực ho, hai mắt khẽ đảo, loạng choạng, liền muốn ngất.

Chương 226: Hắn Là Người Đàn Ông Đầu Tiên Của Ta (2)

Chương 226: Hắn Là Người Đàn Ông Đầu Tiên Của Ta (2)
Bành Ngọc Lan kinh hãi, vội vàng đỡ ông, một chưởng dính sau lưng ông, làm phép giúp ông thuận khí, nước mắt chảy ròng ròng...
Phủ Thứ sử Kim Châu, hoa viên, bên hồ sen, Viên Cương dựng đứng bút.
Bên trong đình các ở phía sau, hai nha hoàn phụng bồi Hải Như Nguyệt chói lọi đi tới.
Nhìn thấy bóng lưng Viên Cương bên hồ sen, Hải Như Nguyệt thản nhiên cười: "Viên huynh đệ đến rồi, mau lại đây ngồi!"
Viên Cương quay đầu, xoay người bước lên bậc thang, đi vào trong đình gật nhẹ đầu: "Trưởng công chúa."
"Huynh đệ trong nhà, không cần khách khí như vậy, mau ngồi!" Hải Như Nguyệt tiến lên phía trước, đưa tay nắm lấy cổ tay của Viên Cương, muốn lôi kéo vào chỗ ngồi, vô cùng nhiệt tình.
Viên Cương nhấc tay giật 1 cái, thoát khỏi sự lôi kéo của đối phương, hắn không quen lôi lôi kéo kéo với phụ nữ như vậy, càng huống hồ chi là một quả phụ.
Ý cười của Hải Như Nguyệt không thay đổi, mỉm cười nhìn hắn, không biết vì sao, chỉ cần người đàn ông này đứng trước mặt bà, một cỗ hơi thở nam tính phả vào mặt, cảm giác thấm vào từng lỗ chân lông, mỗi lần khiến tim đập dồn dập.
Bà cũng được xem là người rất có tri thức, khí khái nam tử dương cương như vậy, thật sự là quay đầu có thể nhìn thấy, khác với phần lớn nam nhân khi nhìn thấy bà liền nhịn không được mà nhìn ngắm thân thể bà.

Tiếp xúc càng nhiều, liền phát hiện càng không giống,thật sự không giống!
Không muốn lôi kéo, bà cũng không miễn cưỡng, nâng tay áo mời ngồi.
Viên Cương buồn bực ngồi xuống, điều khiến hắn ta hơi cau mày là, Hải Như Nguyệt hơi dịch chuyển ghế ngồi, trược tiếp dựa vào chỗ hắn ta ngồi xuống.
Thấy hắn ta không phản ứng gì quá lớn, Hải Như Ngọc lại cười, ngay từ khi bắt đầu, bà nhiều lần tiếp cận, vì này có chút không có tình người, không có chuyện gì thì ngày cả lời cũng không nói nhiều với bà, vừa mới đến gần lập tức tránh như tránh tà mà lùi ra, bây giờ dường như thức thời hơn nhiều.
Mà bà cũng có qua có lại, đã đáp ứng không ít yêu cầu của Viên Cương, không giới hạn ở trong viện, cho phép Viên Cương ở Lưu Phương quán đi lại.
Hải Như Nguyệt nghiêng đầu nói: "Ở đây không có người ngoài, các ngươi lui ra đi!"
"Vâng!" Hai nha hoàn khom người rời đi.
Hải Như Nguyệt đích thân cầm hũ rót rượu cho Viên Cương, đôi mắt sáng chuyển động thỉnh thoảng quét qua mặt của Viên Cương, khuôn mặt góc cạnh, giống như đao tước búa bổ, lãnh khốc vô cùng!
"Đến đây, Viên huynh đệ, chúng ta cùng uống ly này!" Hải Như Nguyệt nâng ly mời.
Viên Cương ngồi đó không nhúc nhích, không có ý nâng ly: "Tửu lượng của ta kém, Trưởng công chúa uống một mình là được rồi, Đạo gia gửi thư cho ta!"
Hắn ta trước giờ không ăn bậy đồ ăn của người khác.
Hải Như Nguyệt cười cười, môi anh đào ngậm ly từ từ ngẩng đầu uống vào, lại lần nữa rót đầu, sau đó từ trong tay áo lấy ra một phong mật thư, để lên trên bàn.
Viên Cương lập tức cầm lấy lật ra xem, chính là chữ giản thể mà hắn ta quen thuộc, thứ này tin tưởng không người nào khác có thể giả mạo.
Sau khi đọc qua nội dung, sắc mặt hắn ta có chút ngưng trọng.
Hải Như Nguyệt chú ý phản ứng của hắn ta, hỏi: "Viết gì vậy?"

"Đạo gia cần Trưởng công chúa dâng thư lên triều đình, dọn sạch một số chứng ngại, một số trạm dịch cảnh nội Triệu quốc có vấn đề..." Viên Cương nói qua tình trạng trong thư, cuối cùng chỉ điểm nói: " Sau khi sự việc hoàn thành, người liên lạc của Trưởng công chúa ở bên dưới mái hiên của khách trạm lớn nhất ở huyện Bắc Sơn treo một đóa hoa hồng là được!"
Hải Như Nguyệt gật đầu: "Biết rồi." Lại nâng ly mời rượu.
Viên Cương vừa đọc thư đã biết, Đạo gia nhất định là gặp phiền phức rồi, trong lòng lo lắng, nào có tâm tình bồi bà uống rượu, cụng ly nói: "Trưởng công chúa, việc này cần phải thực hiện nhanh chóng!"
Đối với việc này, mức độ để tâm của Hải Như Nguyệt không thua gì hắn ta, Ngưu Hữu Đạo giúp bà đi giải quyết việc lớn, sao có thể không để tâm, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng này của Viên Cương, bà ngược lại tỏ vẻ không gấp gáp, lại chầm chậm uống một ly, ly rỗng đặt xuống trước mắt Viên Cương, ra hiệu một chút.
Gò má Viên Cương kéo căng, sau cùng vẫn là cầm hũ rượu rót đầy giúp bà.
Thế là Hải Như Nguyệt một ly lại một ly, uống đến gương mặt ửng hồng, ánh mắt mang theo vẻ mơ màng, Viên Cương không thể tiếp tục rót thêm cho bà, bà lại tự cầm hũ rượu rót cho mình.
Viên Cương nắm cổ tay của bà lại, trầm giọng nói: "Trưởng công chúa, người không thể tiếp tục uống nữa, làm chính sự quan trọng!"
Hải Như Nguyệt mắt say lờ đờ mơ màng nói: "Nam nữ thụ thụ bất tương thân, ngươi muốn làm gì? Muốn chiếm tiện nghi của bổn cung sao? Nam nhân không một kẻ nào tốt!"
Viên Cương buông lỏng tay bà ra, cầm lấy ly ném ra phía sau, tõng một tiếng, ném trực tiếp vào trong hồ sen ở phía sau.
Hải Như Nguyệt nằm nhoài ra bàn không ngừng cười khanh khách, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu, nhìn hắn ta: "Nói cho ngươi một tin tốt, Thương Triều Tông đã đoạt được quận Thanh Sơn!"
Viên Cương: "Việc Đạo gia phân phó, Trưởng công chúa vẫn là nên mau chóng làm!"
Hải Như Nguyệt cười đùa nói: "Có biết mối quan hệ của ta và phụ thân của Thương Triều Tông là gì không? Ông ta là người đàn ông đầu tiên

của ta!"
"...." Viên Cương sững sờ, còn tưởng rằng mình nghe lầm.
Hải Như Nguyệt ôm lấy hũ rượu, trút một ngụm vào miệng, ánh mắt xa xăm mơ màng nói: "Năm đó, ta mới mười sáu tuổi, phụ mẫu nhẫn tâm, ta và huynh trưởng bị xem như con tin, đưa đến Yến Kinh, ngươi không biết huynh muội bọn ta sợ hãi đến cỡ nào, ta khóc trên suốt quãng đường đi. Công chúa thì như thế nào, đến Yến Kinh làm tin chẳng là cái thá gì, bởi vì tướng mạo ta đẹp, chỉ cần có tư cách với một tay, đều muốn ngủ chung với ta."
"Ngươi biết Đồng Mạch không, là Đại Tư Không hiện nay của Yến quốc, khi đó ta đã bị người đưa đến phòng của hắn ta, giống như dê đợi làm thịt, sau đó có người một cước đạp văng của phòng, một quyền đánh ngã Đồng Mạch xuống đất, đã liên tục mấy cước, đá Đồng Mạch đến thổ huyết, không nngười nào dám ngăn cản! Có biết là ai hay không? Chính là Thương Kiến Bá! Ông ta vừa mới từ chiến trường biên cương về kinh phục mệnh, ta và vị biểu huynh này ngay cả mặt cũng chưa gặp qua, ông ta vừa nghe nói ta gặp nguy, ngau chả chiến giáp trên người còn chưa cởi, liền chạy tới Đồng phủ cứu ta trước tiên!"
"Bộ dáng ông ta thân mặc chiến giáp phong trần mệt mỏi chạy tới cứu ta, cả đời này ta cũng không thể quên được! Hình ảnh ông ấy sát khí đằng đằng xuất hiện trong phòng, trong lòng ta giống như một vị thần! Khi đó huynh trưởng ở ở kinh thành cũng tình cảnh khó khăn giống như vậy, chịu đủ áp bức và lăng nhục, sau khi biết được chuyện này, không những không vì ta thoát hiểm mà vui mừng, mà ngược lại còn khích lệ ta đi câu dẫn Thương Kiến Bá, không vì điều, chỉ là vì mượn thế lực của Ninh Vương để tự bảo vệ mình!"
Đến đây bà lại rót rượu vào miệng, ánh mắt càng thêm mơ màng: "Sa trường treo đèn đọc sách đêm, trên lưng ngựa lại xung phong đi đầu, Thương Kiến Bá văn võ song toàn, mười mấy tuổi liền theo tướng lĩnh xuất chinh, thời gian dài ở chiến trường biên cương, hơn hai mươi năm trước khi ta vừa gặp ông ta, ông ta đã bắt đầu bộc lộ tài hoa, ở trong quân rất có uy danh, hào hoa phong nhã! Ca ca hắn Thương Kiến Lạc, cũng chính là hoàng đế Yến quốc bây giờ, lại quen thuộc chính vụ Yến quốc thời gian dài, con đường hai huynh đệ đi là một văn một võ."

"Đối với đại biểu ca Thương Kiến Lạc này, khi ta và huynh trưởng gặp tình cảnh khó khăn, cũng từng nhiều lần chạy đến giúp đỡ."
"Nhưng mà Thương Kiến La và Thương Kiến Bá không giống nhau, Thương Kiến Bá chỉ cần lấy được quân công, lời nói liền có trọng lực, Thương Kiến Lạc lại quan tâm mối quan hệ giữa các thần tử hơn, bởi vì lưu ý trữ vị, không muốn đắc tội thần tử nào, huynh muội chúng ta cầu viện vị đại biểu ca đó, hậu quả có thể nghĩ đến."
"Huynh trường từ việc Thương Kiến Bá đánh Đồng Mạch tàn bạo nhìn thấy hi vọng, nhìn thấy Thương Kiến Bá và Thương Kiến Lạc không giống nhau, để có thể sống sót, liền đem chủ ý đánh lên người Thương Kiến Bá, để ta tiếp cận câu dẫn. Cho dù ta rất khó xử, nhưng trong lòng cũng không bài xích, bởi vì bắt đầu từ thời khắc Thương Kiến Bá cứu ta ra khỏi Đồng phủ đưa về nhà, ta đã thích hắn, vì vậy sau lần đo thường xuyên tìm cơ hội tiếp cận."

Chương 227: Nổ Tung

Chương 227: Nổ Tung
"Sau khi Thương Kiến Bá nhận ra tâm ý của ta, khéo léo từ chối, về sau thậm chí còn tránh ta. Thương Kiến Bá khi đó đã có thê thất rồi, còn có một đứa con trai, Thương Triều Tông lúc đó còn chưa thấy bóng dáng, nhưng ta không để ý điều này, khi đó ta như đuên, chỉ cần có được ông ta, tình nguyện không cần danh phận. Sau cùng chung quy vẫn là anh hùng có qua ải mỹ nhân, ta đã được toại nguyện, hai người ở bên nhau."
Viên Cương im lặng, giữa biểu huynh muội thế mà... chẳng qua nghĩ đến thời đại này, chuyện cưới gả giữa biểu huynh muội chính là chuyện thường tình, cũng chỉ có thể thư thái.
"Về sau, thế cục thiên hạ sinh biến, Yến quốc cần bức bách liên hợp với Triệu quốc, muốn trả anh em ta về Triệu quốc, anh em ta cuối cùng cũng nhịn được đến ngày này, sống sót, nhưng khi đó ta không muốn trở về, chỉ muốn ở cùng Thương Kiến Bá, nhưng mà huynh trưởng không cho phép, ta đường đường là công chúa tôn quý, không thể không minh bạch không danh phận ở với một nam nhân, càng không có đạo lý làm thiếp, bằng không Triệu quốc gánh không nổi người đó!"
"Còn có cái gì mà công chúa gả cho nước khác là qùy gối hòa thân, lại cái gì mà bây giờ là Yến quốc muốn cầu cạnh Triệu quốc, cho dù là Thương Triều Tông muốn cưới ta, cũng cần Yến quốc mang thành ý ra, tắng ra, chính là muốn đoạt lấy lợi ích từ Yến quốc!"
"Khi đó ta rất ngây thơ, lén lút trốn đi, giữa mùa đông một mình trốn trong núi, vừa đói vừa lạnh. Sau đó, Thương Kiến Bá mạo hiểm tuyết lớn, đích thân dẫn người tìm được ta, ta rất cảm động, vốn tưởng rằng ông ta muốn ở cùng với ta, nhưng ai ngờ đến rằng ông ta lại đích thân đưa ta trở về đội xe về nước."

"Hôm đó tuyết rất lớn, ông ta cưỡi trên lưng ngựa không nhúc nhích, trước khi lên xe, ta hét lên với ông ta, ta hận ngươi!"
"Người ta yêu nhất, cũng là người làm ta tổn thương sâu sắc nhất!"
Đến đây, bà ta đã lệ rơi đầy mặt, giống như hồi tưởng lại tình cảnh ngày hôm đó.
Viên Cương im lặng mặt không biểu tình.
"Sau khi về nước, lục tục nghe thấy thông tin của ông ta, ông ta nổi dậy rất nhanh, trở thành danh tướng thời đại, thân là thống soái Anh Dương Vũ Liệt Đao, đánh đâu thắng đó, uy chấn thiên hạ!"
"Mà phụ hoàng và mẫu hậu vì dẹp yên Thứ sử Kim Châu Tiêu Hoàng khi đó, đem ta gả cho con trai của Tiêu Hoàng, cũng chính là vong phu của ta Tiêu Biệt Sơn."
"Không bao lâu sau, Tiêu Hoàng qua đời, Tiêu Biệt Sơn tiếp nhận quản lý Kim Châu. Về sau phụ hoàng qua đời, huynh trưởng lại tiếp nhận hoàng vị, huynh trưởng hùng tâm bừng bừng, ý đồ bình định các nước chư hầu ngay cả em rể cũng không muốn buông tha!"
"Ta cũng không trông chời hắn ta có thể bỏ qua! Khi mà phụ hoàng mẫu hậu đưa ta đến Yến quốc làm con tin, là vì bách tín Triệu quốc; Khi ép ta trở về, lại là vì cái gì mà không thể làm nhục quốc thể; Khi ép ta gả cho Tiêu Biệt Sơn, lại là vì gì mà giang sơn xã tắc của Triệu quốc mà hi sinh..."
"Kỳ thực khi đó ta đã dần dần hiểu ra, dựa vào ai cũng vô dụng, không bằng dựa vào chính mình, ta sẽ không tiếp tục để mặc cho bọn họ điều khiển,động chi dĩ tình, hiểu chi dĩ lý (1), cầu viện! Thương Kiến Bá phục tình triều đình Yến quốc, đích thân thống lĩnh đại quân áp sát biên giới, khiến cho trên dưới Triệu quốc kinh hoảng, cuối cùng phá giải chung quanh Kim Châu, cũng là lần đó, dẫn đến sự xem trọng của Vạn Động Thiên Phủ đối với ta!"
(1) Động chi dĩ tình, hiểu chi dĩ lý: dùng tình cảm và đạo lý để thuyết phục người khác.
"Phụ hoàng mẫu hậu đưa ta đến Yến quốc làm con tin là vì giang sơn xã tắc, ép ta trở về nước là vì giang sơn xã tắc, ép ta gả cho một tên nam nhân thân thể đầy bệnh tật cũng là vì giang sơn xã tắc, huynh trưởng muốn giết tướng công của ta vẫn là vì giang sơn xã tắc, chắc hẳn

Thương Kiến Bá khi đó cũng vì giang sơn xã tắc của Yến quốc. Vậy bây giờ thì sao, huynh trưởng của ta chỉ sợ hận không thể sớm diệt trừ ta, lý do đương nhiên cũng là vì giang sơn xã tắc, giang sơn xa tắc của bọn họ một nữ nhân như ta có thể gánh nổi hay sao?"
"Đến đây, rời khỏi Thương Kiến Bá cũng không hẳn là chuyện xấu, kết cục của Thương Kiến Bá chắc hẳn ngươi cũng đã nghe rồi, nếu như ban đầu đi theo Thương Kiến Bá, e là ta cũng phải chết không minh bạch, ha ha!" Bà vừa cười vừa khóc, nâng lấy hũ rượu ngẩng đầu trút mãnh liệt.
Viên Cương vươn tay đoạt lấy hũ rượu trên tay bà, ném ra phía sau, tõm tõm, lại ném vào hồ sen, đứng dậy, lạnh lùng nói: "Đạo gia cũng vì người làm việc, người đừng làm lỡ việc của mình." Bước nhanh rời đi.
Hải Như Nguyệt quay lưng âm thầm cắn môi, hay lắm nam nhân ý chí sắt đá!
Đợi đến khi bà đứng dậy quay đầu, sớm đã không thấy bóng dáng Viên Cương.
Sau đó, lệnh cho người tìm quản gia Chu Thuận đến, phân phó việc của Ngưu Hữu Đạo.
Đợi khi sắp xếp xong việc, đã có chút say rượu, bước chân có chút lộn xộn, vừa về đến phòng của mình, một cánh tay ôm lấy vòng eo bà.
Quay đầu nhìn lại, là trưởng lão Vạn Thiên Động Phủ Lê Vô Hoa, tay đã sờ về phía không nên sờ của bà.
"Nghe nói gần đây ngươi và cái tên gì mà Viên Cương qua lại rất thân mật, không phải là động lòng ưng ý hắn rồi chứ?"
"Làm gì có, tên Ngưu Hữu Đạo đó đích thực là một nhân tài, ta chẳng qua là muốn thông qua người bên cạnh Ngưu Hữu Đạo và Ngưu Hữu Đạo để rút ngắn quan hệ mà thôi."
"Ngươi là người của ta!"
"Muốn cho ta làm người của ngươi rất đơn giản, cưới ta là được rồi, Trưởng công chúa Triệu quốc, ngươi dám cưới không? Ngươi cũng chỉ là dám chiếm tiện nghi mà thôi, ưm..."
Lời nói đến đây, đã bị ôm lên giường...
Lưu Phương quán, dọc đường quay về tâm tình Viên Cương có chút nặng nề, giăng lưới ở cả Triệu quốc, đây là triều đình Yến quốc đã động thủ với Đạo gia, tình cảnh Đạo gia nguy hiểm!

Trở lại viện tử, nhìn thấy Ngụy Đa, vừa đóng cửa, thấp giọng nói: "Đạo gia gặp nguy hiểm, chúng ta không thể đợi thêm nữa, việc giải cấm chế trên người ngươi chỉ có thể đợi sau này tiếp tục, ta bây giờ muốn động thủ!"
Ngụy Đa gật đầu: "Được!"
Viên Cương: "Ngươi mau chóng thu dọn đồ đạc, ta đi gây ra động tĩnh, vừa có động tĩnh, ngươi lập tức thừa dịp hỗn loạn thoát thân trước, ta đi theo sau tìm ngươi, chúng ta ra khỏi cửa gặp mặt ở giao lộ đầu đường ở con phố phía bên phải!"
"Được!" Ngụy Đa ra sức gật đầu.
"Nhiều thuốc tích trữ, tiếng động có thể hơi lớn, ngươi đừng hoảng hốt, cũng đừng nghĩ nhiều, vừa có tiếng động lập tức đi, hiểu chưa?"
"Biết... biết rồi!" Ngụy Đa gật đầu lần nữa.
Viên Cương lập tức đi vào buồng trong ôm bình rượu ra, rời khỏi tiểu viện.
Ngụy Đa mau chóng thu dọn hành lý.
Viên Cương ôm bình rượu đi đến hoa viên Lưu Phương quán, đi đến một mảnh bên trong hòn non bộ.
Bất động thanh sắc quan sát bốn phía một cái, quỳ xuống, vươn tay từ dưới đáy của hòn non bộ, lấy ra một bao giấy dầu, gỡ giấy dầu ra, kéo ra một sợi giống dây thừng, dẫn trên mặt đấy.
Đùng! Bình rượu ở trên góc hòn non bộ nổ ra một cái động, trút ra vật thể màu đen dạng cát, đổ chồng chất lên trên vật thể dạng dây thừng, sau đó xách bình rượu đứng dậy bước đi, một đường bước đi, cát mịn màu đen một đường đổ xuống, trên đường phía sau lưng hắn ta lưu lại một vệt màu đen, thỉnh thoảng quay đầu nhìn xem.
Cảm giác trọng lượng bình rượu trong tay, bộ dáng điềm nhiên như không đi đến bên cạnh một cái bình, trực tiếp ngồi lên trên bậc thang.
Để bình rượu xuống phía bên cạnh, trong lòng lấy ra cây châm lửa, chú ý đến hai nha hoàn từ phía bên cạnh hòn non bộ đi qua, đợi một lúc, đợi đến sau khi hai nha hoàn đi xa, kéo bật lửa trong tay ra thổi đốt, châm lên trên đống cát đen trên mặt đất.
Xì! Một trận khói bốc lên, một dải tia lửa thuận theo đường đi đống cát đen đi nhanh chóng.

Viên Cương nhấc bình rượu lập tức đứng dậy nhanh chóng rời khỏi, đi về phía rừng cây.
Ầm!
Một tiếng nổ vang kinh thiên động địa, sơn giả nổ ra văng tung tóe, cuồng phong gào thét bốn phương tám hướng.
Viên Cương bước một bước xa, bay nhào vào trong rừng cây, sức nổ ngay lập tức xông đến, phá hủy cây cối hoa cỏ, Viên Cương lách người trốn phía sau một cây đại thụ, mấy tảng đá to gào thét bay tới, mặt đại thụ nghênh đón trận nổ bị một tảng đá đập cho vụn gỗ bay tán loạn.

Chương 228: Bắt

Chương 228: Bắt
Toàn bộ người Lưu Phương quán đều lắc lư một trận, ngồi trên ghế mơ hồ, đang đi trên đường cảm giác mặt đất chấn động.
Tiếng động đinh tai nhức óc kia làm cho mọi người giật nảy mình.
Đây chính là tiếng động kia? Ngụy Đa run chân chấn kinh, sau đó vác bọc lên quay đầu chạy.
Tu sĩ bốn phương tám hướng lóe ra hiện thân, trèo lên cao cùng nhìn về một hướng, nguyên một đám nghi ngờ không thôi, không biết đã phát sinh chuyện gì, không ít người bay vút về phía khói lửa nổi lên.
Viên Cương xông đến bên phía tường rào tung người một cái vượt qua, rơi xuống bên ngoài Lưu Phương quán, cúi đầu bước nhanh về phía đường chính.
Bách tính đầu đường, nguyên một đám ngây người như phỗng, nhìn về phía Lưu Phương quán mây mù bốc lên.
"Vừa.... vừa rồi..."
Giao lộ đầu đường, nhìn thấy Viên Cương đi đến, Ngụy Đa lắp bắp nghi ngờ hỏi.
Viên Cương giật lấy cánh tay hắn một cái, thấp giọng nói: "Tranh thủ bây giờ nhanh chóng chạy ra khỏi thành, một khi phong thành rồi thì khó chạy!"
Hai người nhanh chóng xuyên qua đám người mù mịt đần độn đầy đường rời đi.
Trong phủ Thứ sử, Hải Như Nguyệt sau khi vui mừng, mượn rượu mời đi vào trong mộng đẹp bị một tiếng "Thiên lôi" kia làm cho chấn động bất thình lình ngồi dậy, có thể cảm nhận được dư chấn dưới đất, nghe thấy tiếng ồn ào từ bên ngoài truyền đến, thân thể trần truồng nhanh chóng bước xuống giường, giật áo vội vàng mặc vào.

Cuối cùng tóc tai bù xù rời khỏi phòng, thấy sắc trời trong xanh tươi đẹp, không giống bộ dạng sét đánh, nhìn thấy đám nha hoàn thảo luận ríu ra ríu rít, quát: "Vừa rồi xảy ra chuyện gì?"
Đám nha hoàn đều lắc đầu không biết.
Trên cổng thành, tiếng coong coong bây giờ vang lên.
Viên Cương và Ngụy Đa vừa ra khỏi thành quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy thủ vệ cửa thành đang ngăn cản đoàn người ra vào, cửa thành đang chậm rãi đóng lại.
Ngụy Đa đang âm thầm vui mừng không thôi, may là Viên Cương chuẩn bị chu toàn, từ đầu đã nghiên cứu kỹ tuyến đường ra khỏi thành nhanh nhất, cái này nếu như chậm trễ thêm một chút, muốn ra khỏi thành e là khó rồi.
"Đi!" Viên Cương gọi gã nhanh chân rời khỏi, đồng thời nhắc nhở: "Đoán chừng không bao lâu nữa, đường qua lại bốn phía lui tới Kim Châu có thể phải thiết lập tầng tầng trạm, để chắc chắn, e là phải đi đường núi một quãng thời gian."
"Không... không...việc gì! Vừa... vừa rồi... tiếng nổ kia.... là đồ do ngươi... đập... đập... hay sao?"
"Không hiểu rõ thì đừng nhiều chuyện như vậy."
Lưu Phương quán, một cái kiệu đi tới, dưới hàng ngũ hộ vệ trực tiếp đi đến nơi bắt nguồn của tiếng nổ.
Dừng chân, Hải Như Nguyệt chỉnh đốn đơn giản một chút chui ra khỏi kiệu, dọc đường nhìn thấy hố sâu cực lớn trên mặt đất, bà ta nhớ rõ chỗ này có mấy hòn non bộ, lúc này đều không thấy bóng dáng đâu.
Lại nhìn thấy cây cối hoa cỏ bốn phía, trong phạm vi lớn cũng không thấy bóng dáng, xa một chút, có cây nghiêng đổ nhổ tận gốc, có cây bị tàn phá tả tơi, đình viện ở gần sụp đổ hoàn toàn, kiến trúc ở xa bị đập sứt mẻ gạch ngói, đổ nát thê lương.
Lê Vô Hoa đã đến trước một bước, đang chắp tay kéo căng mặt đứng cạnh hố sâu.
Hải Như Nguyệt chậm rãi bước đến bên cạnh ông ta, nghi ngờ không thôi nói: "Trưởng lão, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"
Lê Vô Hoa lắc đầu: "Không rõ ràng lắm."

Hải Như Nguyệt: "Trưởng lão cũng chưa chứng kiến qua động tĩnh này sao?"
Lê Vô Hoa ngẩng đầu nhìn lên trời, suy tư nói: "Dựa theo kinh nghiệm của ta nhận xét, hẳn là thiên thạch từ trên trời rơi xuống, vừa khéo đập xuống nơi này, mới có thể phát ra tiếng động lớn đến như vậy!"
Hải Như Nguyệt cũng nhìn trời một chút, lại nhìn nhìn hố sâu trên mặt đất, nghi hoặc nói: "Thiên thạch đâu?"
Lê Vô Hoa: "Phỏng chừng là đập nát rồi."
"Thì ra là như vậy!" Hải Như Nguyệt nhẹ gật đầu, quay đầu gọi Chu Thuận đến, khẽ phân phó: "Truyền tin tức ra, đây là thiên thạch từ trên trời rơi xuống, chính là điềm lành, trấn an lòng dân! Tạo một tảng thiên thạch, diễu phố thị chúng, để dẹp bỏ tin đồn!"
"Vâng!" Chu Thuận đáp lại.
Lê Vô Hoa quay đầu nhìn bà một cái, khẽ mỉm cười, người phụ nữ này về mặt chính vụ vẫn là rất có nghề, ngược lại cũng không làm cho mình khó ăn nói với sư môn.
Hải Như Nguyệt quét mắt nhìn chung quang một lượt, quay người hỏi người phụ trách bên này: "Nghe nói có người bị đạp thương rồi, Viên Cương tiên sinh ở viện tử phía Tây không sao chứ?"
Người phụ trách yếu ớt nói: "Không thấy người nữa rồi!"
Mặt mày Hải Như Nguyệt dựng đứng: "Cái gì mà không thấy người nữa rồi?"
Người phụ trách: " Có thể là thừa dịp hỗn loạn mà chạy trốn rồi!"
"Chạy rồi?" Hải Như Nguyệt cười lạnh một tiếng: "Ngay cả một người hạ cấm chế tay trói gà không chặt cũng không giữ nổi, ngươi còn có thể làm gì?" Phất ống tay áo một cái, khí thế tràn đầy.
Lập tức có vài người chạy đến kéo người phụ trách lôi đi.
"Trưởng công chúa... Trưởng công chúa..."
Lờ đi tiếng cầu cứu đau thương kia, Hải Như Nguyệt gọi một tướng lĩnh đến: "Lập tức phong bế cửa thành lục soát cho ta!"
Tướng lĩnh ôm quyền nói: "Hồi trưởng công chúa, trước đó bên này vừa trao đổi tin tức, mạt tướng đã ra lệnh phong thành truy nã!"
"Tốt!" Hải Như Nguyệt có chút tán thưởng nói: "Cần phải bắt được người!"

Đường sông ngoằn nghèo, một cây cầu hình vòm bắt ngang, bên cạnh đầu cầu có một tòa dịch trạm.
Một đội nhân mã đi qua cầu, thủ lĩnh là một tên sĩ quan râu quai nón cưỡi trên con ngựa cao to, sau lưng là trăm tên bộ tốt.
Nhân mã đên bên ngoài dịch trạm thì dừng lại, sĩ quan râu quai nón trên lưng ngựa loạng choạng dẫn mười mấy người chậm rãi tiến vào dịch trạm.
Chỗ này vừa nhảy xuống ngựa, dịch trưởng vội vàng chạy đến, chắp tay cười nói: "Thì ra là Vương Bách phu trưởng, đại nhân đây là muốn đi đâu?"
Sĩ quan râu quai nón chậm rãi xoay người nói: "Việc của ta là chuyện ngươi có thể hỏi hay sao? Trước tiến làm cho ta hai bàn rượu thịt."
"Được thôi, ngài đợi chút." Dịch trưởng đáp lại, quay đầu lập tức gọi dịch tốt bận rộn.
Sĩ quan lệnh một đám thủ hạ cốt cán vào trong lều ngồi, có người ôm hũ rượu trước chạy đến, hi hi ha ha uống trước.
Một tên dịch tốt ôm một bó củi vào phòng bếp, khi đi qua bên này, một tên Ngũ trưởng thả bát uống rượu xuống, lặng lẽ rời khỏi băng ghế bám đuôi, dây thừng trên eo tháo trên tay, bước nhanh về phía trước một bước, dây thừng ràng buộc, trực tiếp ghìm chặt miệng tên dịch tốt kia, thủ pháp trái lại gọn gàng nhanh chóng.
Soạt! Củi đốt rơi xuống đất, dịch tốt kia liền muốn phản kháng, bênh cạnh nháy mắt xông ra mấy tên quan binh, trực tiếp nhấn dịch tốt kia té xuống đất, người ghim cánh tay, kẻ nhấn chân, giống như giết một con heo. Ngũ trưởng siết dây thừng níu chặt không buông, một cái đầu gối gắt gao chỉa vào sau lưng dịch tốt kia, khiến cho gắt gao đè trên mặt đất.
Dịch tốt kia liều chết "Ô ô", thế nhưng sây thừng siết chặt trong miệng, mặt cũng bị siết chặt vào trong, đâu còn có thể nói ra từ nào.
Dịch tốt trong dịch trạm xôn xao một hồi, hơn trăm nhân mã bên ngoài cũng là nghe tin lập tức hành động, hơn chục người lách qua dịch trạm vây quanh, xông vào, có người kéo cung tiễn hướng về phía đám dịch tốt kia.
Dịch trương đang ở bên cạnh Bách phu trưởng trợn mắt hốc mồm, sững sờ hỏi: "Đại nhân, đây là có ý gì?"

Bách phu trưởng uống một bát rượu, đứng dậy, đi về phía dịch tốt bị nhấn trên mặt đất kia nhấc cái cằm lên, hỏi: "Người này có phải tên mới đến kia không?"
Dịch trưởng sợ hãi gật đầu: "Vâng, không biết hắn ta đã đắc tội gì với đại nhân?"
"Hừ hừ!" Bách phu trưởng cười lạnh một tiếng, vung tay lên: "Tìm ra phòng của hắn ta, lục soát cho ta!"
Một đám người xông vào gian phòng bên trong dịch trạm, lật tung tất cả lên để lục soát.
Về phần dịch tốt trong dịch trạm, bao gồm cả dịch trưởng trong đó, toàn bộ tập trung cùng một chỗ quỳ xuống đất ôm đầu, bên cạnh có đao thương sáng loáng canh phòng.
Không bao lâu sau, có người từ bên trong gian phòng của dịch tốt xách ra một cái lồng chim chứa Kim Sí, đi đến trước mặt tung ra một bức chân dung: "Đại nhân, tìm ra rồi!"
Bách phu trưởng nhìn Kim Sí trong lồng, lại nhìn nhìn bức chân dung kia, khà khà một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn dịch tốt bị nhấn trên mặt đất: "Quả nhiên có vấn đề, đây là người phía trên cần, trừng trị cẩn thận, đừng làm chết!"

Chương 229: Viên Phương Trở Về (1)

Chương 229: Viên Phương Trở Về (1)
Lập tức có người đi qua nắm chặt tóc của dịch tốt kia kéo đầu lên, một cây côn sắt cắm vào trong miệng, ngang ngạnh cạy miệng hắn ta ra, chỗ này vừa buông lỏng dây thừng, lại một cái kềm thò vào trong miệng, cưỡng bức nhổ từng cái răng trong miệng dịch tốt kia.
Răng vẫn chưa ném đi, mà thu gom bỏ từng cái vào trong bao vải bên cạnh.
Rất nhanh liền khiến cho dịch tốt kia miệng đầy máu me đầm đìa, đám người dịch trạm quỳ cách đó không xa tê cả da đầu.
Nhổ xong răng của dịch tốt, lại nhét một tấm vải vào trong miệng dịch tốt, kéo người lên, nhanh chóng trói lại chặt chẽ.
Nhân mã lục soát qua khắp nơi trong dịch trạm quay lại báo cáo, không phát hiện dị thường nào khác.
Có người dắt ngựa đi đến, Bách phu trưởng trở người leo lên ngựa, nhân mã đi theo bắt dịch tốt đó chuẩn bị rời khỏi.
Dịch trưởng chạy đến, chắp tay hỏi thăm: "Đại nhân, đây rốt cuộc là có chuyện gì a?"
Bách phu trưởng vốn không muốn để ý đến , sau không biết nghĩ đến cái gì, ghìm chặt ngựa nhìn chằm chằm ông ta hỏi: "Nghe nói ngươi vừa mới cưới một mỹ thiếp, tướng mạo rất đẹp?"
"Ách..." Dịch trưởng sững sờ, chợt từ trong ánh mắt không có thiện ý của đối phương phát giác ra chút gì đó, từ trong tay áo móc ra một đồng tiền vàng, hai tay dâng lên: "Các huynh đệ vất vả rồi, mua chút rượu uống!"
Trên mặt Bách phu trưởng nở nụ cười quỷ quyệt, sắc mặt đột nhiên nghiêm nghị, roi ngựa chỉ về phía ông ta: "Người này có thể là đồng phạm, mang đi theo cùng!"

"Đại nhân!" Dịch trưởng kinh ngạc kêu lên, cũng không đợi ông ta giải thích, mấy người đã xông tới, đã bị nhấn lật, trói gô, chặn miệng, kéo đi cùng nhau.
Tình hướng tương tự không chỉ phát sinh ở nơi này, không chỉ phát sinh ở Triệu quốc, ngoại trừ Yến quốc, dịch trưởng các nước chư hầu đều lần lượt xuất hiện kinh biến tương tự.
Hiếm thấy, cũng là điều trước nay chưa từng thấy, sáu nước liên tiếp triển khai một trận bắt dịch trạm trong quốc cảnh của mình, tốc độ như sấm chớp. Sau đó, là một màn nghiêm tra nhắm vào thân quyến và những người bình thường lui tới với người bị bắt, liên lụy trên diện rộng, trong nhất thời không biết có biết bao nhiêu người cửa nát nhà tan...
Xích Châu phủ thành, một cỗ xe ngựa sau khi rời khỏi thành đi xa, dần dần tăng tốc độ, ở quan đạo phi nhanh.
Trong xe ngựa, Toàn Thiếu Khang vén màn cửa sổ nhỏ phía sau lên, cho đến khi Kim Châu phủ thành dần dần biến mất khỏi tầm mắt, mới chầm chậm buông rèm xuống, quay đầu khẽ thở dài một tiếng: "Chuyến đi này, sau này e là sẽ không còn cơ hội để trở về nữa rồi."
Quản gia Toàn Kiều ngồi bên cạnh nói: "Ta và người vốn là người Yến quốc, lão gia bình thường ngày ngày nhớ cố quốc, có thể quay về cố hương, nên vui mừng mới phải!'
Toàn Thiếu Khang: "Từ không đến có, tâm huyết nửa đời kinh doanh của ta đều ở đây, cứ thế từ bỏ, ta không cam tâm."
Toàn Kiều: "Lão gia ứng đối kịp thời, nhắc nhở phía trên ứng biến đúng lúc, mặc dù tầng lớp thấp nhất chịu tổn thất cực lớn, nhưng mạng lưới chủ yếu được bảo toàn, rất nhanh lại có thể phát triển, lão gia vì Đại Yến giúp đỡ Đại Yến tránh được tổn thất lớn hơn, lần này trở về cố quốc, tiền đồ như gấm, đáng lẽ nên vui mừng!"
Toàn Thiếu Khanh cười: "Công tội nhiều khi chỉ cách một sợi chỉ, vì ta sẩy tay ở nơi này, hại biết bao nhiêu người cửa nát nhà tan.... Năm đó khi ta rời khỏi nhà, phụ thân chỉ là một quan lại nhỏ, không ngờ đến hai mươi năm qua đi, phụ thân lại có thể ngồi ở vị trí cao."
Toàn Kiều hiểu ý của ông, đổi lại là người bình thường, xảy ra chuyện này e là sẽ bị đẩy ra gánh tội thay, nhưng vị này phía sau có người, tổ gián điệp Yến quốc cũng không dám tùy tiện đẩy ông ra gánh tội, dưới

sự luân chuyển, sai lầm ngược lại biến thành công lao, từ đây có thể thấy được bản lĩnh của người ở phía sau ông. Mà người bình thường làm nghề này, có rất nhiều người cả một đời không thể thấy ánh sáng, làm sao có thể giống như vị này, còn có thể vì công lao bị trong nước triệu hồi khẩn cấp phân công nhiệm vụ khác, rõ ràng là có người muốn lôi hắn ra khỏi vụ rắc rối này, người sau màn cũng đã bắt đầu ra tay rồi!
"Lão gia lần này trở về, lão thái gia có lẽ sẽ không để cho lão gia tiếp tục làm nghề này nữa, sợ là đã có sắp xếp con đường khác ở phía trước rồi!"
Toàn Kiều chắp tay: "Ta lần này cũng là được hưởng ké vinh dự của lão gia!"
Mối quan hệ của hai người kỳ thực cũng không phải quan hệ chủ tớ gì, là quan hệ cấp trên cấp dưới, là chủ chức và phó chức, lần này ông ta có thể thoát thân, cũng quả thực là vì nhân tố Toàn Thiếu Khang.
Toàn Thiếu Khang thần sắc hoang mang "Đại Yến bây giờ, ngày càng sa sút, sau khi trở về còn có thể...." Lắc lắc đầu, sửa miệng nói: "Không biết bên phía gia quyến khi nào thì tới."
Toàn Kiều: "Lão gia yên tâm, phía trên sẽ sắp xếp việc đưa rước ổn thỏa, lão thái gia cũng sẽ không đứng nhìn con cháu xảy ra chuyện, bọn họ đã xuất phát mấy ngày rồi, đoán chừng sắp đến cảnh nội Yến quốc, chỉ cần vừa vào bên trong Yến quốc, là có thể yên ổn đến kinh thành, chỉ là phu nhân và các thiếu gia tiểu thư, sợ là sẽ bị thân phận của mình dọa cho giật mình..."
Xe ngựa đã dừng dưới chân một ngọn núi, hai người xuống xe, Toàn Kiều vung tay ra hiệu, phu xe tiếp tục lái xe đi về phía trước.
Hai người thì đi vào trong núi từ từ trèo lên đỉnh núi, nhặt một ít củi khô chất đống trên đỉnh núi, sau đó đốt cháy.
Toàn Kiều móc ra một bình sứ, đổ một ít bột lên đống củi, lập tức nhìn thấy một luồng khói vàng dày đặc bay lên.
Toàn Thiếu Khang đứng trên đỉnh núi nhìn lại phía Xích Châu phủ thành: "Bao nhiêu huynh đệ nhà tan cửa nát, mà ta lại vứt bọn họ ở lại mà bỏ chạy... Ngưu Hữu Đạo, xem như ngươi lợi hại, món nợ này chưa xong đâu!"
Đúng lúc này, một con cự ưng màu đen từ xa bay đến, dấy lên một trận cuồng phong đáp trên đỉnh núi, thân cao đến một trượng.

Một tên tu sĩ nhảy xuống, xác minh thân phận hai người, kéo hai người cùng nhảy lên lưng chim ưng, thi pháp bảo vệ hai người.
Cự ưng vỗ cánh bay lên không trung, đỉnh núi chỉ còn lại khói lượn lờ...
Kinh thành Yến quốc, Tống phủ, thư phòng Tống Cửu Minh đóng cửa không mở.
Quản gia Lưu Lộc đi quanh quẩn trong sân, thỉnh thoảng nhìn cửa phòng đóng chặt.
Ngoài sân, Tống Toàn mặc quan phục bước nhanh đến, vừa từ phủ nha tan tầm trở về, quần áo còn chưa thay, đi tới đã hỏi: “Xảy ra chuyện gì, nghe nói phụ thân tự giam mình trong thư phòng nửa ngày không ra ngoài?”
Lưu Lộc thấp giọng nói: “Nhận được tin, nhân thủ của ti tình báo gián điệp bố trí ở dịch trạm sáu nước bị sáu người tập kích, hình như tổn thất không nhỏ.”
Tống gia có không ít tai mắt của các nước.
Tống Toàn giật nảy cả mình: “Tại sao có thể như vậy? Không liên lụy gì tới phụ thân chứ?” Dù sao sử dụng nhân viên ti tình báo gián điệp cũng là chủ ý của phụ thân hắn ta, mạng lưới tình báo cắm vào các quốc gia bị hao tổn, đây không phải việc nhỏ.
Lưu Lộc: “Tình hình cụ thể không rõ, bên quận Thanh Sơn triều đình cũng đang chịu thiệt trên tay Dung Bình quận vương, giờ ti tình báo gián điệp lại xảy ra chuyện, tâm trạng bệ hạ có thể đoán ra được, nghe nói Mạc Băng bị bệ hạ mắng cho máu chó phun đầy đầu. Lão gia nghe tin lập tức đến giáo sự đài định tìm Mạc Băng nghe ngóng tình hình cụ thể, kết quả bị từ chối gặp.”
Giáo sự đài thực ra là ti tình báo gián điệp Yến quốc, đối ngoại không thể nói là ti tình báo gián điệp, còn Mạc Băng người phụ trách của Giáo sự đài cũng chính là chỉ huy sứ của ti tình báo gián điệp.
Tống Toàn trầm giọng nói: “Chẳng lẽ Mạc Băng muốn phụ thân gánh trách nhiệm này sao? Tất cả mọi người không phải người ngu, phụ thân cho dù còn tại vị cũng không có quyền sử dụng người của ti tình báo gián điệp, ti tình báo gián điệp là do một tay bệ hạ khống chế, việc này không có bệ hạ gật đầu, làm sao có thể! Chẳng lẽ phụ thân không đi tìm tướng gia?”

Lưu Lộc: “Sau khi bị từ chối gặp ở Giáo sự đài, lão gia lập tức đi Tư Không phủ, nhưng thái độ Đại Tư Không lần này có chút mập mờ.”

Chương 230: Viên Phương Trở Về (2)

Chương 230: Viên Phương Trở Về (2)
Tống Toàn: “Có ý gì? Bản thân ti tình báo gián điệp làm việc không ổn thỏa sao có thể trách lên đầu phụ thân sao?”
Lưu Lộc: “Dĩ nhiên là không thể trách lão gia, cũng không thể công khai trách lên đầu lão gia, nhưng vấn đề là ở đấy, lão nô hỏi tình hình lão gia rồi.
Lúc ấy lão gia có hỏi tướng gia, ti tình báo xảy ra chuyện này, những ai sẽ bị xử trí, muốn thăm dò tình hình bên Mạc Băng, muốn hỏi xem Giáo sự đài không tiếp lão gia là có ý gì? Ai ngờ tướng gia nói ti tình báo có công không tội, kịp thời né tránh được tổn thất lớn hơn nên bảo lão gia đừng quan tâm đến việc này nữa.”
Tống Toàn thấy khó hiểu, hỏi: “Vậy là có ý gì, như vậy không phải rất tốt sao?”
Lưu Lộc: “Làm sao có thể rất tốt được, ti tình báo gián điệp có công không tội, kết luận này có vấn đề rất lớn, ít nhất nói rõ ti tình báo gián điệp xuất hiện vấn đề ở đâu, theo lý thuyết xảy ra chuyện thế này, chỗ nào có vấn đề thì sẽ truy cứu trách nhiệm ở đó, nhưng nơi xảy ra vấn đề lại không tiếp tục truy cứu nữa!”
Đều là người lăn lộn trong nội bộ triều đình, Tống Toàn trong nháy mắt bừng tỉnh đại ngộ, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Có người ngăn trở, đè chuyện này lại?”
Lưu Lộc gật đầu: “Chí ít người người này có sức ảnh hưởng với triều đình và tướng gia không thấp hơn lão gia.”
Tống Toàn hoàn toàn hiểu ra, mạng lưới tình báo nước ngoài bị tổn thất không phải chuyện nhỏ, nhất định phải có người gánh chịu trách nhiệm, không thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra, chuyện như vậy không thể

nào không đưa ra ý kiến, nếu không sau này cứ như vậy mãi, phạm lỗi có thể không truy cứu, vậy thì chẳng còn quy củ gì nữa.
Những nhân viên, ti tình báo gián điệp liên quan đến chuyện này không thể nào thoát khỏi liên can. Bệ hạ không thể mắc lỗi, những người còn lại cũng là người mê hoặc chuyện này không cần nói là ai cũng rõ.
Tống Toàn lộ vẻ mặt dữ tợn: “Có người giẫm lên phụ thân để bảo vệ kẻ khác!”
Lưu Lộc an ủi: “Tướng gia có lẽ vẫn bảo vệ lão gia!”
“Bảo vệ cái rắm, phụ thân đã xuống đài, nói một người không có chức quan sai sử ti tình báo gián điệp há chẳng phải trò cười sao? Không cách nào công khai truy cứu trách nhiệm phụ thân nhưng lại có một vài người nào đó đổ trách nhiệm lên đầu phụ thân.”
Tống Toàn bỗng nhiên nhìn về phía cảnh cửa thư phòng đóng chặt, cuối cùng cũng hiểu rõ tâm trạng thụ thân, cắn răng nói: “Hay cho câu có công không tội, ta muốn xem thử rốt cuộc là ai bảo vệ ai! Ngươi không liên can thì cũng thôi đi, lại còn có công nữa!”
Lưu Lộc ảm đạm cúi đầu, người ra tay này vì bảo vệ người mà phát lực thật sự hơi ác, chẳng những muốn bảo vệ người mà còn muốn mượn chuyện này để đảm bảo tiền đồ cho người được bảo vệ.
Nói cách khác, có thể làm chuyện này đến mức này, vì đảm bảo tiền đồ của ai đó, quyết tâm của người phát lực không cần nghĩ cũng biết, hắn ta sẽ không để ai lật lại chuyện ti tình báo gián điệp để cản trở tiền đồ người được bảo vệ, ai gánh cái tội danh này thì cứ tiếp tục gánh, không phải tình huống đặc biệt sẽ không cho ngươi có cơ hội lật lại bản án.
“Lúc đầu ta đã nói rồi, không nên tự tiện từ chức Đình úy, phụ thân lại dễ dàng tin chuyện ma quỷ của Đồng Mạch, nếu không có ai dám tùy tiện bóp chúng ta vậy chứ!” Tống Toàn phất tay áo oán giận, với hắn ta mà nói, hắn ta cũng phiền phức rồi. Ai mà không biết hắn ta là nhi tử của Tống Cửu Minh, loại minh tranh ám đấu này, đối phương đã hạ độc thủ với cha, sao có thể để cho hắn ta cơ hội trưởng thành rồi quay giáo đâm lại.
Lưu Lộc vội nói: “Tai vách mạch rừng, đại gia nói cẩn thận!”
Tống Toàn xích lại gần, trầm giọng nói: “Tin tức chuyện này không thể để rò rỉ ra, nếu không sẽ lập tức tan đàn xẻ nghé!”

Lời vừa dứt, ngoài viện có một người đi tới, trong tay cầm một phong thư, mặt căng ra, kẻ đó chính là Tống Thư.
Tống Toàn và Lưu Lộc nhìn hắn ta, Tống Thư đi đến trước mặt hai người, đưa bức thư trong tay ra, trầm mặt nói: “Vương Hoành vừa cử người đến, cưỡng ép đón nữ nhi về. Đây là thư đích thân Vương Hoành viết, nói nữ nhi còn trẻ, làm cha mẹ không đành lòng nhìn nữ nhi phải thủ tiết mãi, hy vọng Tống gia viết một văn thư cho phép nữ nhi của hắn tái giá!”
Tống Toàn nhận thư mở ra xem, nội dung trong thư quả thật như vậy, câu chữ trong thư tuy nói là hy vọng Tống gia đồng tình nhưng ngữ khí thì không thể nào có thể thương lượng thêm.
Sau khi Lưu Lộc cầm thư, sắc mặt cũng căng thẳng như Tống Toàn.
Lúc này Vương Hoành muốn đoạn tuyệt quan hệ với Tống gia, xem ra vị cận thần của bệ hạ này đã biết chút gì đó, đồng nghĩa một khía cạnh nào đó đã chứng minh phán đoán của họ.
Vương Hoành muốn nữ nhi tái giá, nếu trong tình huống bình thường cũng không có gì, nhưng trong lúc này đối với Tống gia mà nói quả thực là bỏ đá xuống giếng, để người hữu tâm thấy thì sẽ nghĩ như thế nào?
Nhưng Tống gia không dám cự tuyệt, nếu Tống gia không đồng ý, Vương Hoành làm to chuyện lên càng khiến Tống gia mất hết mặt mũi, không phải chính Vương Hoành cũng muốn làm vậy sao?
“Điều tra thử xem rốt cuộc là kẻ nào ra tay và muốn bảo vệ ai! Còn nữa, xem thử có cách nào để biết được rốt cuộc bên ti tình báo gián điệp đã xảy ra sơ sót gì!” Tống Toàn xanh mặt nghiến răng nghiến lợi, đã cảm nhận được dấu hiệu của mưa gió sắp nổi lên.
Tống Thư nghe xong cũng ý thức được chuyện của Vương Hoành không đơn giản như vậy, nghi ngờ nói: “Xảy ra chuyện gì?”
Trời chiều đẹp vô cùng, chỉ tiếc đã gần hoàng hôn.
Quận Thanh Sơn, quận thành, ánh tịch dương chiếu rọi, Thương Thục Thanh che mặt đang đi qua lại trên thành, thỉnh thoảng lại nhìn về phía xa.
Ở đây nhận được tin, biết sáng sớm Viên Phương sẽ về tới sơn trang huyện Thương Lư, nhưng chỉ mình Viên Phương trở về. Ở huyện Thương Lư vồ hụt Viên Phương lại lập tức chạy đến quận Thanh Sơn,

tính toán thời gian, trên đường sử dụng khoái mã dịch trạm quận Thanh Sơn, trời chạng vạng tối hẳn có thể đã đến mới đúng.
Thương Thục Thanh vào thành đã được một canh giờ, đi qua đi lại, chờ trước.
Nàng không biết một mình Viên Phương quay về là có ý gì, Ngưu Hữu Đạo đâu? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?
Viên Phương không thể nói hết mọi chuyện với người dưới, trong tin huyện Thương Lư đưa về dĩ nhiên cũng không có tin tức của Ngưu Hữu Đạo.
Nơi xa xuất hiện một dải khói bụi, một người một ngựa xuất hiện ở trong tầm mắt, Thương Thục Thanh nhìn chằm chằm, trong mắt dần lộ ra vui mừng, dần dần thấy rõ, chính là Viên Phương.
Khoái mã dĩ nhiên không thể trực tiếp đi vào cửa thành, dừng lại trước cửa thành liền nghe thấy một giọng nói dịu dàng êm tai lại vô cùng quen thuộc trên thành kêu lên: “Trụ trì Viên Phương!”
Viên Phương ngẩng đầu nhìn lên, nhếch miệng cười một tiếng: “Quận chúa!”
Sau đó không cần phải nói, tiến vào thành, đi thẳng lên tường thành không chút trở ngại.
Nhìn dáng vẻ phong trần một mỏi của Viên Phương, Thương Thục Thanh đoan trang hữu lễ nói: “Trụ trì đi đường vất vả rồi!”
“Không sao, không sao!” Viên Phương vui tươi hớn hở khoát tay.
Thương Thục Thanh đưa tay mời lão đi vào trong thành nghỉ ngơi.
Sau khi dâng trà xong, Thương Thục Thanh cho người lui xuống, đợi Viên Phương đặt tách trà trong tay xuống mới hỏi: “Sao chỉ có mình trụ trì trở về, Đạo gia đâu?”
Viên Phương thuận miệng đáp: “Vương gia đã đoạn tuyệt quan hệ với Đạo gia, Đạo gia không tiện công nhiên lộ diện trở về.”
Thương Thục Thanh hơi trầm mặc, lại hỏi: “Chẳng lẽ Đạo gia cũng quay về rồi, chỉ là không lộ diện?”
Viên Phương khoát tay: “Không, Đạo gia còn có việc, đang quần nhau với một đám cẩu tặc, không rảnh trở về, để cho ta về trước.”
“Cẩu tặc?” Thương Thục Thanh vội hỏi. “Xảy ra chuyện gì sao?”

Viên Phương vỗ đùi: “Xảy ra chuyện lớn rồi, Tống gia phái cao thủ ba môn phái một đường đuổi giết chúng ta, chẳng những Tống gia, ngay cả triều đình Yến quốc cũng phái một lượng nhân thủ lớn bao vây chặn đánh Đạo gia, dọc đường chúng ta quả thực phải liều cái mạng này, may là Đạo gia cao minh, không chắc chúng ta đã gặp Phật tổ lâu rồi!”
Thương Thục Thanh nghe hãi hùng khiếp vía, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, hỏi: “Chuyện gì xảy ra?"

Chương 231: Bí Mật Bất Truyền

Chương 231: Bí Mật Bất Truyền
Ai ngờ Viên Phương gãi đầu một cái: “Đạo gia nói, chuyện trong hành trình không được để lộ với bất kỳ ai, nếu không sẽ càng nguy hiểm, quận chúa, người đừng làm khó ta.”
“...” Thương Thục Thanh bó tay rồi, nàng cũng không phải là người như vậy, nếu người ta nói không thể nói, nàng cũng không tiện bức bách.
Có điều Viên Phương này nửa nói nửa không làm nàng càng lo lắng, cái gì mà Tống gia phái cao thủ ba môn phái truy sát, cái gì mà triều đình Yến quốc cũng phái một lượng nhân thủ lớn bao vây chặn đánh, vừa nghe thấy đã khiến người ta hốt hoảng trong lòng, như vậy thì sẽ nguy hiểm chừng nào chứ!
“Nếu nguy hiểm, sao Đạo gia còn không trở về mà chỉ để mình ngươi trở về?” Thương Thục Thanh lại hỏi.
Viên Phương: “Đạo gia nói, đến mà không trả lễ thì không hay, đang cùng bọn hắn vật tay đấy, thực ra ta cũng không muốn trở về, thế nhưng không còn cách nào khác, ta phải giúp Đạo gia viện binh?”
Thương Thục Thanh: “Muốn mời người của Thiên Ngọc môn tương trợ?” Nếu là như vậy, nàng chuẩn bị phải giúp đỡ cầu xin.
Viên Phương khoát tay: “Không cần, đâu thể đợi được người của Thiên Ngọc môn đến. Đạo gia phái người liên hệ nhân thủ sáu nước tương trợ, ta phụ trách bên Triệu quốc, chuyện của ta xong xuôi, hiện tại cũng khó liên hệ với Đạo gia nên quay về trước theo phân phó của Đạo gia.”
Thương Thục Thanh sửng sốt một chút, nhân thủ sáu nước? Ngươi phụ trách Triệu quốc?
Động một tí đã đem quốc gia ra nói, trong lúc nhất thời không biết chuyện Viên Phương làm lớn chừng nào, càng không biết chuyện Ngưu Hữu Đạo đang làm lớn chừng nào.

“Quận chúa, nghe nói người trong chùa của ta cũng chuyển đến rồi, ta phải đi kiểm tra công khóa của bọn hắn, đừng thấy ta không ở đây thì lười biếng!” Viên Phương cầm chén trà ực mạnh một hơi, không nói hai lời, đứng dậy bỏ đi.
Thương Thục Thanh đi theo rất im lặng, những lời lẽ không rõ ràng này thật sự càng khiến người ta lo hơn.
Có điều từ thái độ nhẹ nhõm của Viên Phương có thể thấy hình như Ngưu Hữu Đạo có thể ứng phó được, nàng cũng thoáng yên tâm hơn.
Ngoại thành huyện Bắc Sơn, ba người cưỡi ngựa lao từ trong thành ra, quất roi thúc ngựa chạy nhanh, hai bên đường lớn là đồng ruộng, mạ non đang lúc xanh um.
Xuyên qua đồng ruộng, con đường lớn đâm thẳng vào rừng núi, ba người cưỡi ngựa chạy lên vùng đồi núi, chợt nghe thấy tiếng “xuỵt” ba người nhìn lại thì thấy Lôi Tông Khang đang đứng trên gò núi một bên vẫy tay với họ.
Hắc Mẫu Đơn, Đoạn Hổ, Ngô Tam Lượng vội siết cương dừng gấp, quay đầu chạy xuống sườn núi.
Hắc Mẫu Đơn ngẩng đầu hỏi: “Sao ngươi chạy tới đây?”
Trước đó Ngưu Hữu Đạo bảo nàng ta đến huyện thành Bắc Sơn tìm Đoạn Hổ và Ngô Tam Lượng, nơi chia tay không phải ở đây mà còn ở phía trước một đoạn lộ trình.
Trên gò núi truyền đến tiếng vó ngựa cộc cộc, Ngưu Hữu Đạo đang ngồi lắc lư trên lưng ngựa xuất hiện bên cạnh Lôi Tông Khang, từ trên cao nhìn xuống bọn họ, hai chân thúc vào bụng ngựa, con ngựa chở hắn lao xuống dốc núi.
Lôi Tông Khang trên sườn núi cũng quay người đi, chỉ một lát sau cũng cưỡi ngựa lao xuống.
“Đạo gia!” Đoạn Hổ và Ngô Tam Lượng cùng ôm quyền, trên mặt vui mừng vì lại tương phùng.
Cho dù vẫn là tán tu nhưng bất tri bất giác chỉ cần nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo là sẽ không cảm thấy mình vẫn là tán tu khổ sở kia.
‘Đi đường vất vả rồi!” Ngưu Hữu Đạo cười tủm tỉm với hai người, hất cằm với Hắc Mẫu Đơn.

Hắc Mẫu Đơn lập tức trở về nói: “Đạo gia, xem rồi, dưới mái hiên khách sạn ngoài đen lồng, bắt mắt nhất là treo một đóa hoa đỏ lớn.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu.
Đoạn Hổ còn nói: “Đạo gia, trên đường chúng ta tới Bắc Sơn thấy có bắt bớ ở dịch trạm, hỏi thăm một chút thì biết, kẻ bị bắt hình như đều là những tai mắt ẩn nấp ở dịch trạm.”
“Đi thôi!” Ngưu Hữu Đạo mỉm cười.
Hắn thúc ngựa chuyển hướng, mấy người liền đi theo.
Còn về chuyện Đoạn Hổ nói, trên đường hắn cũng tìm dịch trạm nghe ngóng, tùy tiện đưa cho dịch tốt ít tiền là có thể hỏi ra được, rất nhiều dịch trạm đều xuất hiện việc bắt người.
Vừa nghe thấy động tĩnh này là hắn biết bên Hải Như Nguyệt đã làm theo rồi.
Thực ra lúc đó hắn cũng có thể liên lã với người của quan phủ địa phương, nhưng những quan viên bên dưới phức tạp quá, có quỷ mới biết tình hình thế nào, có quỷ mới biết có trung thành với triều đình Triệu quốc không, có quỷ mới biết có xảy ra tranh chấp phe phái nên giấu diếm không báo không, không thể khẳng định người ta có thể kịp thời báo lên triều đình không hoặc nói ai mà biết có giống như những dịch tốt nằm vùng kia không, nhìn cuộc sống thảm thương của dân chúng nơi đó hắn không có lòng tin với những kẻ kia lắm.
Thêm nữa quan địa phương cũng không có quyền quyết định lớn lắm, rất nhiều người còn không dám gánh trách nhiệm, tùy tiện nhận một báo cáo không thể làm rõ của bên dưới cũng có thể báo lên trên. Ngưu Hữu Đạo không có lòng tin với bọn hắn lắm, báo cáo theo từng tầng cũng rất phiền phức, làm chậm trễ thời gian của hắn.
Trong tình huống không rõ, không hiểu, ổn thỏa nhất vẫn là tìm Hải Như Nguyệt. Chắc chắn Hải Như Nguyệt biết liên hệ với người nào trong triều đình là có thể nhanh chóng giải quyết vấn đề, sự thật chứng minh hắn không sai.
Đi đến trời gần sáng, mấy người mù quáng đi theo Ngưu Hữu Đạo không biết ngày đêm.
Dù đoán dịch trạm không vấn đề rồi nhưng để đảm bảo an toàn, trên đường lúc nghỉ ngơi vẫn không ở dịch trạm mà nghỉ đêm trong hoang

nguyên và rừng núi. Lúc gặp trời mưa mới chỉnh đốn lại một chút ở dịch trạm, có gắng không tiếp xúc với người dịch trạm quá nhiều.
Hôm nay lại gặp phải một trận mưa rào lớn, cả nhóm chui vào trong một dịch trạm nhỏ, yêu cầu một phòng ngủ lại.
Bên ngoài sấm sét lóe lên, tiếng sấm rền rĩ, Ngưu Hữu Đạo ngâm mình trong bồn tắm, cửa sổ mở, nằm nhìn mưa gió bên ngoài, bên trên bày một bình rượu, một thanh kiếm, thỉnh thoảng lại rót một chén uống chậm rãi.
Hắn uống đến khi hết rượu, nước cũng lạnh mới bò ra.
Sau khi đổi y phục, hắn lại gõ lên thành ván gỗ "cốc cốc" hai lần, chỉ chốc lát sau, Hắc Mẫu Đơn mở cửa nhìn vào rồi lại rời đi, bảo dịch tốt tới khiêng bồn tắm đi, sau đó mới cầm lược giúp Ngưu Hữu Đạo chải đầu.
"Bên ngoài mưa lớn, vì sao không đóng cửa sổ?" Hắc Mẫu Đơn hỏi một tiếng, kỳ thật muốn nói, ngươi tắm rửa ngay cả cửa sổ cũng không đóng à?
Về sau nghĩ lại bản thân mình còn tắm giữa trời thì liền nuốt trở lại.
Ngưu Hữu Đạo ngồi nhắm mắt chậm rãi nói: "Nghe gió nghe mưa, nhìn gió nhìn mưa."
Hắc Mẫu Đơn im lặng, giúp hắn chải đầu xong sau đó lại cầm quần áo hắn đi giặt. Dọc đường nàng ta đã quen thói hầu hạ vị này, mà vị này cũng hưởng thụ như chuyện đương nhiên.
Những người khác cũng ngầm hiểu, đều cho rằng giữa hai người có gì đó.
Sau khi thân thể nhẹ nhàng khoan khoái, Ngưu Hữu Đạo mặc quần áo nằm nghiêng trên giường, một tay gối đầu chợp mắt.
Không lâu sau, Hắc Mẫu Đơn giặt quần áo xong quay lại, gõ cửa đi vào, đặt một cái bát trước mặt Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo nửa mở con mắt hỏi một tiếng. "Thứ gì?"
Hắc Mẫu Đơn: "Sương đường."
Ngưu Hữu Đạo hơi phủi phủi ngón tay, con mắt lại nhắm lại, biểu thị không có hứng ăn.
Đưa sương đường đến chỉ là lấy cớ, Hắc Mẫu Đơn nói: "Cơn mưa này đột nhiên dừng lại, nói không chừng lát lại mưa, hay hôm nay nghỉ ngơi

ở đây, ngày mai lại đi?”
Ngưu Hữu Đạo mở mắt nhìn sắc trời bên ngoài một chút, ánh mắt nhìn cái bát trên tay nàng, dừng một chút: “Hỏi thử dịch trạm có thịt mỡ không.”
“Thịt mỡ của heo sao?” Hắc Mẫu Đơn hồ nghi, cho là mình nghe lầm.
“Ừm!” Ngưu Hữu Đạo gật đầu.
Hắc Mẫu Đơn: “Có, vừa bảo bọn hắn thịt một con heo.”
Ngưu Hữu Đạo xoay người đứng dậy, đi ra ngoài cửa. “Ta mời các ngươi ăn cơm.”
“...” Hắc Mẫu Đơn lơ ngơ, mời chúng ta ăn cơm? Cần thiết sao?
Về sau, nàng mới hiểu là có ý gì, nàng đi theo Ngưu Hữu Đạo đến phòng bếp dịch trạm, nhìn tư thế đó, hóa ra là muốn đích thân xuống bếp.
Hắc Mẫu Đơn vội can: “Đạo gia, sao có thể để người làm việc này, để người dịch trạm làm là được rồi.”
Ngưu Hữu Đạo nhìn mấy người đi tới, đùa nói: “Các ngươi thật có phúc, dạy các ngươi chút bí mật bất truyền, thế giới này hiện tại chỉ có hai người biết."

Chương 232: Kẻ Kiêu Căng (1)

Chương 232: Kẻ Kiêu Căng (1)
Nghe thấy những lời này, mấy người lập tức đuổi hết dịch tốt trong bếp ra.
Ngưu Hữu Đạo bảo bọn hắn tìm người của dịch trạm lấy ít gừng, tỏi, sau khi được Viên Cương kiểm chứng phát hiện trong phòng bếp không có những thứ này nhưng ở hiệu thuốc thì có, được coi là thuốc chứ không phải đồ ăn.
Thí dụ lúc trước khi bọn họ gặp mưa vào dịch trạm, dịch trạm liền nấu canh gừng dâng lên.
Tay áo xắn lên, dao trong tay cắt từng miếng thịt mỡ, kiếm còn dùng đẹp mắt như vậy thì dao này đã tính là gì.
Đồng thời hắn chỉ huy mấy người nhóm lửa, rửa rau, rửa ráy đồ nấu bếp.
Một nồi thịt kho, thịt mở dưới đáy nồi đảo mấy cái rồi không quản nữa, thịt ba chỉ cắt thành từng khối lại dùng gừng tỏi làm gia vị xử lý.
Đám Hắc Mẫu Đơn hai mặt nhìn nhau, động tác gọn gàng, đồ làm bếp sử dụng đâu vào đấy, có chút nghi ngờ không biết có phải trước đây vị này là đầu bếp không.
Thịt mỡ trong nồi đã chảy thành dầu, vớt tóp mỡ ra, đổ dầu vào chén, đổ sương đường vào trong nồi với chút dầu còn lại.
Đám Hắc Mẫu Đơn im lặng, làm gì vậy? Đường với mỡ trộn vào nhau, quá buồn nôn, sao ăn được chứ?
Khuấy khuấy nồi, đường và dầu quện vào nhau, Ngưu Hữu Đạo đổ chậu thịt vào lại xào xào, sau đó thêm tỏi gừng vào hầm.
Rất nhanh, trong phòng bếp bay ra một mùi thơm kỳ dị, một mùi thơm mọi người chưa từng được ngửi thấy, vừa ngửi đã khiến người ta nuốt nước bọt.

Mũi mấy người khịt khịt, ai nấy đều mặt mày nghiêm túc, hơi tin là bí mật bất truyền, Hắc Mẫu Đơn nói với Lôi Tông Khang: “Đi canh đi, đừng để người khác tới gần.”
Ngụ ý là đừng cho người ta học trộm.
Sau khi một nồi thịt kho tàu bóng loáng nấu xong lại hấp một con cá, rồi dùng thịt xào với mấy loại rau xanh trong bếp, tất cả đều dùng mỡ heo.
Không còn cách nào khác, ở đây không có dầu khác để dùng.
Ngưu Hữu Đạo vừa làm vừa chỉ điểm cho Hắc Mẫu Đơn, dạy nàng ta làm thế nào.
Sau khi hoàn thành, Ngưu Hữu Đạo vung tay như chưởng quỹ bỏ đi.
“Đây là một cách phát tài đấy, dọn dẹp sạch sẽ, đừng để lại vết tích!”
Hắc Mẫu Đơn thấp giọng dặn dò Đoạn Hổ, sợ bị người ta học mất, cùng những người khác bưng đồ ăn đi.
Trong hành lang dịch trạm, mấy người sớm đã ngửi thấy mùi thơm mê người kia, tò mò nhìn mấy người mang đồ đi.
Sau đó dĩ nhiên là nhìn đám người ăn như gió cuốn, uống từng hớp rượu lớn, đám Hắc Mẫu Đơn không thể dừng ăn được.
Ngưu Hữu Đạo chỉ chấm mút một chút rồi thôi. Với hắn mà nói, hương vị chỉ có thể coi là tạm chấp nhận được, vẫn chưa đủ gia vị. Hắn và Viên Cương đối phó với cái miệng của mình chắc chắn không chỉ làm ba bốn thứ này.
Nhưng đối với đám Hắc Mẫu Đơn mà nói, đây là mỹ vị tuyệt thế, mắt ai nấy tỏa sáng, suýt chút nữa là nuốt cả đầu lưỡi, món mặn không nói, họ không nghĩ đến rau tươi cũng có thể nấu ngon đến thế.
Người trong dịch trạm luôn đứng đây nhìn, nghi ngờ, ngon đến thế sao? Có điều đúng là thơm thật!
Dịch trưởng lén hỏi đầu bếp: “Có thể nhìn ra làm thế nào không?”
Đầu bếp lắc đầu: “Không biết, chỉ biết bọn hắn có bỏ vào trong vài vị thảo dược!”
Dịch trưởng im lặng, không nếm cũng được, thuốc sao có thể ăn bậy chứ!
Mấy dụng cụ đựng đồ ăn trên bàn đã trống không hết, mấy người Đoạn Hổ sờ bụng, bộ dạng sống trên đời đúng là không uổng phí, vẫn chưa thỏa mãn.

Hắc Mẫu Đơn ngại ngùng cười, vì tướng ăn của mình ban nãy chẳng hề có ý tứ, có điều ăn đúng là thoải mái thật!
Ngô Tam Lượng sờ bụng không kìm được nhắc nhở một câu: “Đạo gia, phía đông không xa chính là Bắc Châu Hàn quốc.”
Lời nhắc nhở này không phải không có nguyên nhân, đoạn đường này đi về phía bắc, giống như muốn đi Hàn quốc. nhưng nếu thật sự muốn đi Hàn quốc Bắc châu vốn thuộc phía đông Yến quốc giờ chính là địa bàn Hàn quốc.
Ngưu Hữu Đạo cười nhạt một tiếng, “Đến lúc đó sẽ biết.” Dứt lời đứng dậy rời đi.
Nguyện đi lòng vòng xa một chút không phải không có nguyên nhân, nghe nói hiện tại Thượng Thanh tông đang ở địa bàn Bắc Châu của Thiệu Đăng Vân. Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, cố gắng đề phòng chạm mặt người Thượng Thanh tông.
Hắc Mẫu Đơn quay đầu trách Ngô Tam Lượng: “Có ăn rồi mà vẫn không lấp được miệng của ngươi à?”
Ngô Tam Lượng ngạc nhiên: “Ta có nói sai gì sao?”
Hắc Mẫu Đơn: “Đang yên đang lành nhắc đến Bắc Châu làm gì?”
Ngô Tam Lượng kinh ngạc: “Nhắc đến Bắc Châu thì sao?”
Hắc Mẫu Đơn ép giọng nói: “Thân phận Đạo gia giờ không phải ngươi không biết, chẳng lẽ chưa nghe mấy lời đồn đãi kia à, chưởng môn Thượng Thanh tông giờ đang ở Bắc Châu, lỡ lời đồn kia là thật vậy không phải ngươi đang chà lên vết sẹo của người ta à?”
Cái gọi là lời đồn là do Tống gia thả ra, nói Địa Ngục gả cho Ngưu Hữu Đạo để cướp chức chưởng môn của Ngưu Hữu Đạo, người trong cuộc không lên tiếng, ngoại nhân cũng không biết rõ thật giả.
Ngô Tam Lượng sửng sốt một chút, vội nhỏ giọng nói xin lỗi nói: “Lỡ lời, lỡ lời.”
Ngày hôm sau trời quang mây tạnh, cả nhóm lại xuất phát, Ngưu Hữu Đạo lật người lên ngựa thì trợn tròn mắt, Lôi Tông Khang đang vác một cái nồi đen, Ngô Tam Lượng nhấc hai bao gai, Đoạn Hổ bước nhanh theo sau cầm một thứ như cái chậu bỏ vào trong bao bố của Ngô Tam Lượng.

Các ngươi muốn dọn sạch bếp của người ta sao? Ngưu Hữu Đạo cau mày nói: “Các ngươi làm cái gì vậy?”
Hắc Mẫu Đơn chạy theo sau nhét một thứ vào bao của Ngô Tam Lượng, cười hì hì: “Mang đi, dùng trên đường.”
“...” Ngưu Hữu Đạo liếc mắt, mấy tên này thật đúng là không ngại mệt, thật sự không còn gì để nói bèn đánh ngựa lao đi trước.
Mấy người phóng ngựa theo sau, có điều dọc đường cái bao bố của Ngô Tam Lượng cứ kêu “chẻng chẻng chẻng” không ngừng làm Ngưu Hữu Đạo hơi nhức răng.
Càng làm cho Ngưu Hữu Đạo không thể chịu được còn ở phía sau.
“Đạo gia, ta đi mua một ít đồ ăn!”
Giữa đường ôm địa đồ xem, biết cách đó không xa có thành trấn, người nào đó lên tiếng chào hỏi, khoái mã chạy trước.
Không bao lâu, người nào đó cầm mấy cân thịt theo quất roi thúc ngựa quay về, hình ảnh kia quá đẹp, đặc biệt là những người khác bắt đầu xoi mói về chuyện thịt heo nạc mỡ thế nào.
Ngưu Hữu Đạo ngửa mặt lên trời cạn lời, mặc dù đều là máu thịt thì không thể tránh được phàm tục, nhưng tu sĩ trong ấn tượng của hắn không phải như vậy.
Trong lúc Ngưu Hữu Đạo đứng trên vách núi chống kiếm ngắm sao trời, ý cảnh đều đẹp thì dưới chân núi bắt đầu có khói dầu bay lên, tiếng nồi niêu lạch cạch xào nấu không ngừng.
Trên đường đi, gặp gỡ thành trấn, không phải khoái mã đi mua một ít thịt, thì cũng là khoái mã đi mua một ít rau tươi.
Bốn người Hắc Mẫu Đơn rất hứng thú với bí mật bất truyền này, đều muốn đem ra luyện tay nghề, nhưng nồi chỉ có một cái, bốn người chỉ có thể thay phiên nhau cầm muôi cho nên mỗi lần ai sắp đến lần cầm muôi kế tiếp thì người hô hào muốn đi mua thức ăn chắc chắn là vị đó.
Ngưu Hữu Đạo cảm giác tốc độ đi đường hình như chậm đi một chút, động một chút lại muốn dỡ nồi nấu đồ ăn, không chậm mới là lạ.
Thời gian dần trôi qua, Ngưu Hữu Đạo cũng đã quen với bốn người này, không còn cách nào khác, do hắn làm hư đầu tiên, thỉnh thoảng, gặp lúc điều kiện thích hợp còn chỉ bọn hắn một món ăn mới.

Trên đường đi có tiếng “chẻng chẻng” dẫn đường dĩ nhiên là hấp dẫn người đi đường quay đầu lại, Ngưu Hữu Đạo cũng dần quen thuộc rồi.
Còn chuyện dùng bữa ở thành trấn và dịch trạm trên đường, bốn người Hắc Mẫu Đơn đã không còn hứng thú nữa, nếu có thể ăn ngon, vì sao lại phải ăn dở, họ chướng mắt mấy thứ cơm nước kia, họ tình nguyện tự ra tay nấu nướng.
Lặn lội đường xa cũng thật sự buồn tẻ vô vị, Ngưu Hữu Đạo cũng mặc kệ.
Cứ thế chậm rãi đi đường.
Họ ra khỏi cảnh nội Triệu quốc, tiến vào cảnh nội Hàn quốc...
Non xanh nước biếc, một nhóm hơn ba mươi người, tiếng vó ngựa cộc cộc, thanh niên dẫn đầu áo trắng áo khoác đen, khuôn mặt tuấn nhã, tóc cài một cây trâm ngọc bích, sau lưng là hơn ba mươi tùy tùng, một nửa võ sĩ, một nửa tu sĩ.
Sau khi xông lên một con dốc, thanh niên đưa tay, ghìm ngựa xoay chuyển vài vòng tại chỗ.
Một người vội vàng lên siết cương, pháp sư tùy hành hỏi: “Đại công tử, sao vậy?"

Chương 233: Kẻ Kiêu Căng (2)

Chương 233: Kẻ Kiêu Căng (2)
Thanh niên đón hướng gió trong núi đưa mũi hít hít, hỏi xung quanh: “Mùi thơm gì vậy?”
Cả đám đều khịt khịt mũi, không nói hai lời, hai tu sĩ rời khỏi lưng ngựa lập tức bắn lên trên cao, theo hướng gió bay thẳng vào rừng núi.
Giữa hai núi, dòng suối róc rách, bọn Ngưu Hữu Đạo đang tạm nghỉ ở đây.
Hắc Mẫu Đơn đang nấu một nồi thịt kho tàu, mùi thơm mê người, Ngưu Hữu Đạo ngồi một bên rất bất đắc dĩ. Ngay cả thịt kho tàu ăn nhiều ngày như vậy mà đám này cũng không ngán sao?
Hai bóng người vút không lao đến, mấy người bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai hán tử trung niên lách mình đáp xuống đất, lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn họ.
Bọn Ngưu Hữu Đạo chậm rãi đứng dậy, mắt đều lộ tia cảnh giác, từ khoảng cách hai người đối phương bay đến có thể thấy tu vi ít nhất cũng là Kim Đan kỳ.
Hai người đến có thể là tu sĩ Kim Đan kỳ, là địch hay bạn còn chưa biết, mấy người hơi nghi ngờ không biết có phải Yến quốc phái tới hay không.
Ánh mắt hai hán tử trung niên sau đó đều nhìn chằm chằm vào cái nồi đang đậy kín nắp trên lửa, một người chắp tay: “Không biết trong nồi là thứ gì, có thể mở mang kiến thức không?”
Ngưu Hữu Đạo đưa tay. “Xin cứ tự nhiên!”
Lúc này người kia đi đến bên cạnh nồi, đưa tay mở nắp ra, trong nồi là thịt kho tàu đang sôi ùng ục, mùi thơm mê người xộc vào mũi, hắn ta không khỏi hít sâu một hơi. Một người khác đi tới, hít hà, khen: “Đồ tốt, đây là vật gì? Không biết chế tác như thế nào?”

Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh thong dong, đi đến bên cạnh hai người, mỉm cười nói: “Chúng ta hình như vốn không quen biết.”
Hai người nhìn nhau, không có gì, đậy nắp lại, cùng nhau thả người vút không lao đi, đi thì đi đi.
Lần này mấy người nhìn rõ, thật sự là tu sĩ cảnh giới Kim Đan!
Đám Hắc Mẫu Đơn nhẹ nhàng thở phào, đi thì tốt, nếu thật sự gây chuyện thì phiền phức rồi.
Ai ngờ chẳng được bao lâu, tiếng vó ngựa lộn xộn truyền đến, chim chóc trong núi kinh sợ bay đi, một đám bóng người thấp thoáng xuất hiện, nam tử áo trắng áo khoác đen tuấn nhã dưới sự hộ vệ của đám đông hiện thân trong rừng, không nhanh không chậm đi dọc đến khe suối.
Đám Ngưu Hữu Đạo tim đập mạnh, thấy tên tu sĩ Kim Đan trước đó rời đi trong đám đông, hóa ra còn không chỉ hai người, là một đám người.
Nhìn trang phục của vài người rõ ràng là nhân mã quan binh.
Đám Hắc Mẫu Đơn hơi hối hận, có vẻ bị mùi thơm đồ ăn dẫn tới, sớm biết đã không làm vậy rồi.
Cả đám tiến tới gần, nam tử tuấn nhã phất tay vén áo choàng lên, xoay người nhảy xuống ngựa, dưới sự hộ vệ của hai bên tiến lên chắp tay nói: “Nghe nói có đồ tốt, mạo muội đến đây quấy rầy, muốn mở mang kiến thức, mong các vị đừng trách.”
Đi thẳng đến chào hỏi Ngưu Hữu Đạo, từ tình hình bảo vệ của đám Hắc Mẫu Đơn có thể nhận ra Ngưu Hữu Đạo là người cầm đầu đám này.
Ngưu Hữu Đạo chắp tay đáp lễ: “Cũng không phải đồ tốt gì, không biết tôn giá là cao nhân phương nào?”
Nam tử tuấn nhã: “Thiệu Bình Ba Bắc Châu.”
Ngưu Hữu Đạo hơi sững ra, Bắc Châu lại là họ Thiệu, lại nhìn thế trận của người ta, không khỏi hỏi: “Không biết thứ sử Bắc Châu là người nào của tôn giá?”
Thiệu Bình Ba cười nói: Chính là gia phụ! Nhìn các hạ bất phàm, không biết là cao nhân phương nào?”
Lời này cũng không tính được quá khen, bề ngoài khí chất tạm thời không đề cập tới, nhìn tuổi tác đám Hắc Mẫu Đơn rõ ràng lớn hơn Ngưu Hữu Đạo nhưng lại để Ngưu Hữu Đạo cầm đầu chỉ dựa vào điểm này đã không hề tầm thường rồi.

Ngưu Hữu Đạo im lặng, vậy mà lại gặp được nhi tử của Thiệu Đăng Vân, khoát tay nói: “Ta cũng không phải cao nhân gì, chỉ là chân chạy việc cho người ta thôi, tại hạ Trương Tam, mới từ chỗ Gia Cát đại nhân Triệu quốc đi sứ về, phụng mệnh trở về kinh thành làm ít chuyện.”
Đây chẳng qua chỉ là nói mò nhưng đám Hắc Mẫu Đơn cũng chẳng hề thấy lạ, đối phương tốt xấu khó phân, cứ lưu lại một lớp bảo vệ vẫn hơn.
“À! Hóa ra là người của Gia Cát đại nhân.” Thiệu Bình Ba khẽ gật đầu, ngửi ngửi mùi thơm, ánh mắt rơi lên cái nồi đậy kín nắp: “Nghe nói Trương huynh nấu đồ ngon, không biết có thể cho Thiệu mỗ hưởng chút lộc không?”
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Được, Thiệu đại nhân mở miệng, ta sao dám không nghe, có điều hỏa hầu còn thiếu một chút, phiền người chờ một lát.”
“Đó là tất nhiên.” Thiệu Bình Ba gật đầu, người phía sau hắn ta lập tức xuống ngựa hết, hắn ta lại hỏi Ngưu Hữu Đạo: “Không biết Gia Cát đại nhân phân phó Trương huynh đi làm việc gì?”
Ngưu Hữu Đạo nghe thấy đối phương muốn thăm dò thân phận của mình liền đáp: “Cũng không có gì, trước đó vài ngày Gia Cát đại nhân nhận được chút tin tức từ kinh thành truyền về, trong nước đang chấn chỉnh lại dịch trạm khắp nơi bây giờ kinh thành muốn xác định rõ tình hình một chút, trong thư không thể nói rõ ràng nên bảo ta trở về bàn giao một chuyến.”
Thiệu Bình Ba sửng ra. “Chuyện dịch trạm là Gia Cát đại nhân dò được tin từ Triệu quốc?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Có vấn đề gì sao? Hắn là Thiệu đại nhân có tin tức khác?”
Thiệu Bình Ba khoát tay không hỏi thêm về chuyện này nữa nhìn Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh thong dong đối mặt với hắn ta, chuyện chính sự cũng nói rõ ràng nên đại khái đã tin thân phận, bất quá lại hỏi: “Trương huynh cũng là tu sĩ sao? Không biết xuất thân môn phái gì?”
Ngưu Hữu Đạo vốn muốn làm một thân phận đại môn phái Hàn quốc nhưng lại không rõ Thiệu gia có quan hệ thế nào ở đây nên không dám nói linh tinh, cười nói: “Tán tu không môn không phái thôi.”

Thiệu Bình Ba a một tiếng không nói thêm gì, cũng không biết có tin hay không.
Thịt trong nồi đã chín, sau khi Hắc Mẫu Đơn múc vào tô thì đặt lên một tảng đá lớn, Ngưu Hữu Đạo đưa tay mời.
Nhưng lập tức có người bước lên rắc chút bột trắng nghiệm độc, xác định không có vấn đề mới khẽ gật đầu với Thiệu Bình Ba.
Trong võ sĩ tùy hành có người cầm một đôi đũa vàng đến cho Thiệu Bình Ba.
Ngưu Hữu Đạo liếc mắt, them cách ăn mặc của Thiệu Bình Ba liền phát hiện đây là một người rất chú trọng thể diện.
Thiệu Bình Ba không khách khí, gắp một miếng thịt trong tô lênquan sát một chút, chậm rãi đặt vào trong miệng nhai nuốt, dần dần nhắm mắt lại, sau khi nuốt xuống liền lắc đầu sợ hãi than: “Béo mà không ngấy, mùi vị rất ngon!”
Đưa đũa lại cho người phía sau, chỉ nếm một miếng, có điều lại ra hiệu cho những người khác: “Tất cả mọi người đến nếm thử đi, hương vị thực sự đặc biệt, ăn rất ngon!”
Cũng không hỏi chủ nhân có đồng ý hay không, làm như đồ nhà hắn ta vậy.
Mấy thủ hạ của hắn ta cũng lần lượt tới, ngươi nếm một hai miếng, hắn ta nếm một hai miếng, hơn ba mươi người giày vò, rất nhanh chóng ăn sạch sẽ tô thịt.
Thiệu Bình Ba ở bên lạnh nhạt liếc mắt nhìn đám Ngưu Hữu Đạo thấy bọn họ không dám có ý kiến thì trong lòng đã hiểu rõ vài chuyện.
Cả đám người đều được ăn đồ ngon rồi, Thiệu Bình Ba liền nhìn về phía Hắc Mẫu Đơn: “Vị đại tỷ này đúng là rất có tay nghề!
Hắc Mẫu Đơn vội vàng khiêm tốn: “Thiệu đại nhân quá khen, tay nghề giỏi là Trương gia, chúng ta chỉ vừa học ngài ấy, vẫn chưa giỏi.”
“A!” Thiệu Bình Ba chậm rãi nhìn Ngưu Hữu Đạo: “Trương huynh, cùng ta đi Bắc Châu một chuyến được không?”
Ngưu Hữu Đạo khó hiểu nhìn hắn ta.
Thiệu Bình Ba giải thích nói: “Ta muốn mở tiệc chiêu đãi một vị khách nhân, muốn mượn trù nghệ của Trương huynh một chút.”

Tình hình gì vậy? Bảo ta chạy tới Bắc Châu làm đầu bếp cho ngươi?
Ngưu Hữu Đạo mặt không chút thay đổi nói: “Công vụ mang theo, sợ là phải khiến Thiệu đại nhân thất vọng.”
Thiệu Bình Ba: “Yên tâm, không chậm trễ bao lâu đâu, không cần vào Bắc Châu, cùng lắm chỉ tốn một ngày, lần này đi kinh thành, đường dài từ từ, cũng không quan trọng một ngày này, nếu triều đình hoặc là Gia Cát đại nhân truy cứu, cứ việc đổ lên đầu ta, , ta chịu trách nhiệm là được.”
“Thiệu đại nhân nếu như thực sự cần, thủ nghệ của nàng không tệ, để nàng cùng người đi một chuyến có được không?” Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ Hắc Mẫu Đơn, không phải hắn ghét bỏ làm đầu bếp mà vì hắn không muốn đi Bắc Châu, càng không muốn đi cùng Thiệu Bình Ba.
Nếu không phải đối phương thế lớn, chỉ với thái độ kiêu căng của đối phương, ngay cả Hắc Mẫu Đơn hắn cũng chẳng muốn cho.

Chương 234: Chẳng Biết Xấu Hổ

Chương 234: Chẳng Biết Xấu Hổ
Thiệu Bình Ba: “Ta mời khách quý, dĩ nhiên phải dùng thứ tốt nhất. Trương huuynh đừng từ chối nữa, cứ quyết định như vậy đi!” Nói xong hắn ta quay người bỏ đi, căn bản không cho ai cò kè mặc cả, cũng không cho người ta cơ hội thương lượng, trở mình lên ngựa, dẫn đám người đi ra khỏi rừng núi.
Hắc Mẫu Đơn âm thầm kêu khổ, biết mình khiêm tốn ngược lại đã gây phiền toái cho Đạo gia.
Mấy tu sĩ vây quanh đám Ngưu Hữu Đạo, đưa tay nói: “Mời!”
Đụng phải loại người không nói lý này, nhóm Ngưu Hữu Đạo không còn lựa chọn nào khác, cứ bị mang đi như vậy.
Một mớ nồi niêu xoong chảo bị bỏ lại trong rừng núi, đám Hắc Mẫu Đơn không có hứng mang theo nữ, vì những thứ này đã gây ra phiền phức họ há không rút ra được bài học.
Ra khỏi rừng núi, bắt đầu quay lại đường lớn, không quay về Triệu quốc mà giữa đường đổi hướng, đi thẳng về phía Bắc Châu.
Trên đường, Ngưu Hữu Đạo lưu tâm quan sát Thiệu Bình Ba liền nghĩ ra được chút khác thường.
Ngoài những lời đối đáp trong rừng núi, trên con đường sau này, Thiệu Bình Ba căn bản không để ý đến hắn, ngay cả chú ý đến hắn cũng không. Trên đường lúc nghỉ ngơi, hắn cũng không có cơ hội đến gần Thiệu Bình Ba.
Ngẫm lại sự khách khí của đối phương khi mới gặp Thiệu Bình Ba, hắn dần hiểu ra, tuyệt đối khách khí không phải vì đồ ăn bọn họ làm ngon mà bởi vì không rõ lai lịch của bọn họ.
Trước cung kính sau ngạo mạn, bước ngoặt thay đổi thái độ ở đâu? Hắn hơi vuốt tóc.

Không phải vì hắn thừa nhận mình là tán tu là là vì hành động đột ngột vô lễ của đối phương, đảo khách thành chủ tiêu diệt hết tô thịt kia.
Đạo lý rất đơn giản, lúc mới gặp đối phương vô cùng hữu lễ chứng tỏ đối phương không phải kẻ không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, đột nhiên vô lễ như vậy quá khác thường!
Trong chuyện này chắc chắn có vấn đề!
Nghĩ rõ điểm ấy, Ngưu Hữu Đạo bóp trán, bị người ta lặng lẽ thăm dò mà bên này không hề có chút phản ứng gì nên bị người ta nhìn thấu cân lượng.
Mấu chốt là, lúc ấy hắn cũng không cần có phản ứng gì, không muốn gây thêm phiền phức gì. Ai ngờ đối phương vì muốn kéo hắn đi làm đầu bếp mà rắp tâm thăm dò như vậy, ai mà ngờ được chứ.
Ngưu Hữu Đạo hơi đau đầu, đụng phải người khó chơi rồi.
Tiếp xúc Thiệu Bình Ba, thông qua đủ loại chi tiết, hắn liền có thể cảm nhận được, loại người này cao ngạo từ trong xương cốt.
Từ chuyện hắn tự báo mình là người Gia Cát Tầm, phải đi kinh thành báo cáo, Thiệu Bình Ba vẫn không khách khí kéo hắn đi làm đầu bếp là biết người này căn bản không đặt Gia Cát Tầm hoặc triều đình Hàn quốc vào mắt, sự kiêu ngạo của người này không cần nghĩ cũng biết.
Người ta không chỉ cao ngạo vì gia thế bối cạnh mà từ thủ đoạn trước cung kính sau ngạo mạn của người ta cũng có thể nhìn ra, đây không phải người không biết nặng nhẹ.
Đây là một kẻ biết tiến biết lui, nắm chắc chừng mực, không phải loại người mù quáng tự đại vì gia thế bối cảnh. Người ta cao ngạo là vì sức mạnh và lực khống chế của bản thân, loại người này thường rất khó đối phó, bởi vì đầu óc rất tỉnh táo!
Mà loại người này thường lý trí vô tình, khi cần quyết đoán thì sẽ quyết đoán, thuộc loại động vật máu lạnh, hắn từng quen biết với loại người thế này, rất khó dây vào.
Sau khi kiểm tra được sâu cạn của bọn họ lập tức chẳng thèm ngó tới, không cho chút thể diện nào, từ đó có thể thấy rõ vấn đề!
Chỉnh đốn lại mạch suy nghĩ, Ngưu Hữu Đạo ngược lại đã xốc lên một trăm hai mươi phần trăm tinh thần, cả đường cẩn thận quan sát.

Càng quan sát càng âm thầm kinh hãi, trong nhóm tu sĩ, có hai tu sĩ có thể khiến cho hai tu sĩ Kim Đan kia có thái độ cung kính, nói cách khác hai tu sĩ kia cũng có thể là tu sĩ Kim Đan, đồng thời địa vị cao hơn hai tu sĩ kia. Còn có hai tu sĩ, trong lúc nói chuyện, dường như qua lại ngang hàng với hai tu sĩ Kim Đan kia, như vậy hai vị này cũng có thể là tu sĩ Kim Đan.

Từ thái độ của những tu sĩ khác với sáu người này cùng với vài chi tiết khác, hắn dần dần xác định, bên cạnh Thiệu Bình Ba có sáu tu sĩ Kim Đan bảo hộ!

Thử hỏi Thương Triều Tông lúc trước mang theo bí mật "thập vạn nha tướng" trong người, trên đường đi Thiên Ngọc môn chỉ phái bao nhiêu tu sĩ Kim Đan bảo hộ?

Từ đó có thể thấy, Thiệu Đăng Vân cực kỳ coi trọng đứa con trai này.

Tình hình của Thiệu Đăng Vân, Ngưu Hữu Đạo không rõ lắm, chỉ loáng thoáng nghe nói hình như có ba bốn người con, chẳng lẽ bên cạnh mỗi người con đều có nhiều cao thủ như vậy bảo hộ sao? Tu sĩ Kim Đan không phải cải trắng, dường như rất không có khả năng, chẳng lẽ vì Thiệu Bình Ba phải ra ngoài làm việc sao?

Mạch suy nghĩ của Ngưu Hữu Đạo lập tức càng lúc càng kéo rộng phạm vi quan sát.

Tình hình đại khái của Bắc Châu xuất hiện trong đầu Ngưu Hữu Đạo, thực ra tình huống cụ thể của Bắc Châu hắn cũng không rõ.

Thiệu Đăng Vân vốn là đại tướng trấn thủ biên quan Yến quốc, sau phản bội Yến quốc đầu quân Hàn quốc, mở chốt thả cho đại quân Hàn quốc công thành chiếm đất, cuối cùng cắt Bắc Châu ra khỏi bản đồ Yến quốc, dường như được coi là phần thưởng đầu quân, Thiệu Đăng Vân trở thành thứ sử Bắc Châu, được tọa trấn một châu.

Nghe nói Thiệu Đăng Vân bắc mượn thế của Hàn quốc khiến Yến quốc không dám hành động thiếu suy nghĩ, nam mượn thế Yến quốc khiến Hàn Quốc sợ ném chuột vỡ bình.

Bây giờ Ngưu Hữu Đạo nghĩ kỹ một chút, thân là một địch tướng đầu quân, ở một mức độ nào đó e không thể tránh khỏi sự bài xích của thế lực Hàn quốc, nhưng Thiệu Đăng Vân có thể có được vùng đất một châu

để xây dựng quân đội riêng khiến không ai làm gì được lão ta, điều này thật sự không đơn giản!
Thiệu Đăng Vân vốn là đại tướng dưới trướng Ninh Thương Kiến Bá, nghe nói vì triều đình thanh tẩy bộ hạ cũ của Ninh vương mới khiến Thiệu Đăng Vân làm phản!
Bộ hạ cũ của Ninh vương không ít, nghe nói bị thanh tẩy cũng không ít, nhưng dám quả quyết phản quốc dường như chỉ có một Thiệu Đăng Vân!
Không hiểu, Ngưu Hữu Đạo cảm thấy Thiệu Đăng Vân này khi cần quyết đoán thì sẽ quyết đoán phong cách làm việc hơi giống Thiệu Bình Ba, kết hợp với những gì hắn thấy trước mắt, hắn hơi nghi ngờ, Thiệu Đăng Vân quả quyết phản bội có phải có liên quan đến Thiệu Bình Ba không?
Bỗng cảm thấy có thể là mình cả nghĩ quá rồi, có lẽ là phụ tử di truyền, tính cách giữa phụ tử có sự tương đông, chuyện này hoàn toàn có khả năng...
Bắc Châu vốn thuộc quyền sở hữu của Yến quốc, vốn chia sông với Hàn quốc để trị, giờ sông là sông của Hàn quốc, đất cũng là đất của Hàn quốc.
Trên dòng sông lớn đã có mấy chiếc thuyền lớn chờ sẵn, nhân mã cùng tiến lên thuyền, người chèo thuyền nâng buồm lên, hai hàng mái chèo bên mạn thuyền bắt đầu chèo thuyền vượt sông.
Mặt sông bao la, người chèo thuyền mạnh mẽ chèo trọn một khắc có thừa mới tới được bờ bên kia.
Tàu cập bến, trên thuyền vứt ra một sợi dây thừng, trên bến đã có người nhận lấy cột vào cọc, dựng ván làm cầu, lần lượt xuống thuyền.
Bến tàu sớm đã có không ít người nghênh đón, Thiệu Bình Ba xuống thuyền chắp tay khẽ gật đầu với đám người, không ứng phó với những người khác mà chỉ đi thẳng đến trước mặt một nữ tử.
Ngưu Hữu Đạo xuống thuyền phía sau muốn không nhìn thấy nữ tử đó trong đám đông cũng khó, không nói đến đối đãi đặc biệt của Thiệu Bình Ba mà vì nữ tử kia thật sự quá xinh đẹp, giống như hạc giữa bầy gà, quá chói mắt.

Tóc búi thanh loa kế, đôi mắt phượng sáng lấp lánh, vẻ mặt lạnh lùng đoan trang, da thịt trắng như sứ, tư thái thướt tha, một bộ váy dài bằng lụa mày xám, khí chất xuất trần.
Ngưu Hữu Đạo tương đối cạn lời, muốn không nhận ra nữ tử này cũng khó, nàng chính là Đường Nghi!
Hắn đi vòng Bắc Châu vào Hàn quốc là vì không muốn gặp người Thượng Thanh tông. Hắn không muốn đến cùng Thiệu Bình Ba là lo gặp phải người của Thượng Thanh tông, dù sao nghe nói Thượng Thanh tông đầu quân cho Thiệu Đăng Vân, theo Thiệu Bình Ba xác suất gặp quá cao.
Ai ngờ sợ điều gì sẽ gặp điều đó, Đường Nghi lại đích thân đến bờ sông nghênh đón Thiệu Bình Ba, chuyện này là sao?
Nhìn xung quanh không có chỗ nào để tránh, trừ phi trở lại trên thuyền, hoặc trốn vào trong nước.

Chương 235: Nhân Sinh Như Kịch (1)

Chương 235: Nhân Sinh Như Kịch (1)
Nhưng mà hắn hơi dậm chân, đằng sau đã có tu sĩ đụng vào hắn, ra hiệu hắn tiến lên.
Trái phải Đường Nghi còn có hai người, hắn cũng nhận ra, một trong hai người là Tô Phá, còn người khác chính là Đường Tố Tố nhiều lần muốn dồn hắn vào chỗ chết, thật đúng là oan gia ngõ hẹp.
Có phải vì Đường Nghi là chưởng môn Thượng Thanh tông không hay vì nàng quá xinh đẹp, thái độ của Thiệu Bình Ba rõ ràng tốt hơn với những người khác.
May là lực chú ý của ba người dồn lên Thiệu Bình Ba đối diện. Ngưu Hữu Đạo nhân cơ hội trốn ra sau, ngăn cản tầm mắt ba người, trước tiên phải vượt qua được ải này rồi tìm cơ hội thoát thân.
Sau khi trốn xong, nghe Thiệu Bình Ba nói Ngưu Hữu Đạo liền hiểu ra, Thiệu Bình Ba coi trọng Đường Nghi!
Trong lời nói của Thiệu Bình Ba căn bản không hề che giấu sự ái mộ, muốn không nghe ra được cũng khó.
May là trong lời nói của Đường Nghi cũng có ý từ chối rất khéo léo, nếu không sẽ khiến Ngưu Hữu Đạo chán ngấy.
Không sai, hắn thật sự chưa tới mức thích Đường Nghi, với Đường Nghi không hề có cảm giác gì, càng không có cảm giác giữa nam nữ, trên thực tế tới giờ trên đời này chưa có nữ nhân nào khiến hắn thích nhưng mẹ nó dù sao Đường Nghi cũng bái thiên địa với hắn trên danh nghĩa.
Dù hắn không thích Đường Nghi nhưng hắn cũng không chấp nhận được vợ trên danh nghĩa của mình liếc mắt đưa tình với nam nhân khác trước mặt mình!
Hắn còn chưa rộng lượng đến mức vô dục vô cầu đó.
“Đúng rồi, có mang lễ vật về cho nàng đây!”

“Hảo ý của đại công tử ta xin nhận, thật sự không cần đâu, ta là phụ nữ đã có chồng!
Trong lúc nói chuyện, Đường Nghi liên tục nhấn mạnh mình là phụ nữ có chồng, có vẻ hy vọng Thiệu Bình Ba biết khó mà lui.
“Biết nàng sẽ không nhận đồ vật, lễ vật này rất đặc biệt, ta mời một đầu bếp giỏi, món ngon hắn nấu hắn nàng chưa từng được thưởng thức, không ngại nếm thử chứ?”
Thiệu Bình Ba cười, quay đầu gọi: “Trương huynh.” Dường như lúc này mới nhớ tới Ngưu Hữu Đạo.
Người phía sau lập tức tách ra hai bên nhường đường để Ngưu Hữu Đạo đi ra, Ngưu Hữu Đạo cạn lời.
Ánh mắt Đường Nghi, Tô Phá, Đường Tố Tố đồng loạt nhìn chằm chằm về phía Ngưu Hữu Đạo, trong nháy mắt đều khẽ giật mình, nằm mơ cũng không ngờ là Ngưu Hữu Đạo.
Vẻ mặt Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt đi tới, chống kiếm trước người, nhìn chằm chằm Đường Nghi, mỉm cười nói: “Đúng là một mỹ nhân!”
Chân mày Thiệu Bình Ba hơi nhíu, lạnh lùng nói: “Trương huynh vẫn mong ăn nói cẩn thận.”
Ngưu Hữu Đạo nhếch miệng cười: “Thiệu đại nhân, đây chính là khách quý ngươi muốn mời tiệc?”
Thiệu Bình Ba gật đầu: “Đúng vậy!”
Ngưu Hữu Đạo: “Thiệu đại nhân lôi ta từ xa đến đây là vì nàng, thành tâm có thể thấy rõ, ta thấy đại nhân và vị mỹ nhân này quả nhiên rất xứng đôi.”
Thiệu Bình Ba nhắc nhở nói: “Trương huynh, nói rồi, vị này là chưởng môn Thượng Thanh tông!”
Nghe thấy Thiệu Bình Ba xưng hô Trương huynh Trương huynh ba người Đường Nghi nghi ngờ có phải mình nhận lầm người không, chỉ người giống người thôi, nhưng thanh kiếm Ngưu Hữu Đạo chống trước người là bội kiếm trước kia của Đông Quách Hạo Nhiên, cả ba người đều nhận ra.
Người giống thì cũng thôi đi, ngay cả bội kiếm cũng giống, không phải Ngưu Hữu Đạo mới là lạ.

Lời này của Ngưu Hữu Đạo không khác nào tát thẳng vào mặt Đường Nghi trước mặt mọi người.
Không còn cách nào khác, hắn cũng không muốn gặp mặt Đường Nghi, nhưng tránh đã không tránh được, hắn chỉ có thể lấy tiến làm lùi, đầu tiên vứt ra vài lời để bên này đừng để lộ thân phận của hắn.
Trong lòng Đường Nghi có chỗ thẹn không thể nói cho người khác, dù nói thế nào, Ngưu Hữu Đạo cũng là trượng phu trên danh nghĩa của mình, trước mặt trượng phu mình, trước mặt mọi người lại không rõ ràng với nam nhân khác, trên đời có đạo lý như vậy sao? Những lời kia của Ngưu Hữu Đạo là sự mỉa mai cực điểm đối với nàng!
Tô Phá hơi cúi thấp đầu, hơi thẹn.
Ngay cả Đường Tố Tố hận không thể giết Ngưu Hữu Đạo trong lòng cũng có chút khó xử, lúc này nếu công khai thân phận của Ngưu Hữu Đạo, vậy thì Đường Nghi sẽ trở thành trò cười trong thiên hạ, bị người ta chê cười cả đời!
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên hiện thân, lại hiện thân trong tình huống này là một cái tát đánh mạnh lên mặt ba người.
Chưởng môn Thượng Thanh tông? Bốn người Hắc Mẫu Đơn hai mặt nhìn nhau, vị này chính là chưởng môn Thượng Thanh tông?
Vừa rồi hình như không nghe nhầm, vị chưởng môn này hình như tự thừa nhận mình là phụ nữ có chồng, có điều “chồng” kia có phải vị trong lời đồn không? Hay là người nào khác? Nếu thật sự là vị trong lời đồn, vậy vị chưởng môn này không khỏi chẳng biết xấu hổ là gì rồi?
Nếu “chồng” kia là Đạo gia, Đạo gia làm sao chịu nổi?
Bản thân Hắc Mẫu Đơn là nữ nhân, cho dù đứng trên góc độ nữ nhân, nếu nam nhân nào đó làm như vậy trước mặt mọi người, nữ nhân nào có thể chịu được?
Bốn người biết thân phận Ngưu Hữu Đạo, nghe Ngưu Hữu Đạo nói thế này sao có vẻ như đang mỉa mai, cảm giác lời đồn hình như là thật!
Đường Nghi ngoài mặt vô cùng bình tĩnh nhìn Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Đại công tử, vị này là?”
Thiệu Bình Ba giới thiệu sơ: “Sứ thần đi sứ Triệu quốc, thủ hạ của Gia Cát Tầm đại nhân, Trương Tam!”

Thủ hạ Gia Cát Tầm sứ thần Hàn quốc? Đường Nghi không biết hắn chạy đi làm thủ hạ Gia Cát Tầm như thế nào, nhưng cái tên thì biết chắc là tên giả, chắp tay, không nói gì.
Ngưu Hữu Đạo chắp tay đáp lễ, cũng không nói thêm gì, ánh mắt quét về phía Tô Phá và Đường Tố Tố, bọn hắn cũng không dám nói rõ thân phận của hắn, hắn an tâm rồi.
“Đuổi sạch những người không liên can trong tửu lâu đi.” Thiệu Bình Ba phất tay chỉ về phía một tửu lâu bên bờ sông, hạ lệnh.
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng nhìn sang, đánh giá địa hình tửu lâu, nửa trên bờ nửa gần sông, trên mặt sông còn có một ban công có thể ngắm được cảnh sông, đẳng cấp không thấp.
Rất nhanh toàn bộ khách nhân trong tửu lâu đều chạy ra, đám người trên bến tàu dời bước sang tửu lâu, có thể có tư cách tiến vào tửu lâu cũng không nhiều lắm, đầu bếp dĩ nhiên là có tư cách.
Thiệu Bình Ba và Đường Nghi song song tiến vào tửu lâu, đi thẳng đến ban công ngắm cảnh sông, rất có tình thú.
Sau khi tiến vào Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng quan sát không gian trong tửu lâu rồi bị dẫn thẳng vào nhà bếp. Thiệu Bình Ba thật sự coi hắn như đầu bếp sai sử.
Phòng bếp trong tửu lâu không nhỏ lắm, năm sáu nhân viên nhà bếp nhìn bọn hắn, đầu bếp tai to mặt lớn tiến lên chắp tay nói: “Không biết vị bằng hữu này là đầu bếp danh tiếng nhà nào?”
Đột nhiên đến thông báo với bọn hắn có mời đầu bếp đến, bảo bọn hắn làm trợ thủ giúp đỡ.
Gã cũng là người nổi tiếng trong nghề này, trong lòng rất không thoải mái, trong giọng nói có ý lĩnh giáo.
Đại gia ngươi thật sự coi lão tử là đầu bếp à! Ngưu Hữu Đạo thầm mắng một câu, trong lòng hắn cũng không thoải mái, bị Đường Nghi làm cho rối, ngươi nói gặp mặt thì gặp mặt thôi, kết quả hắn bị gọi tới làm đầu bếp, nhìn Thiệu Bình Ba và Đường Nghi chàng chàng thiếp thiếp, lát nữa hắn còn phải dâng mỹ vị lên cho đôi cẩu nam nữ kia, bảo hắn làm sao chịu nổi.
Keng! Ngưu Hữu Đạo đột nhiên rút ra một nửa kiếm làm cho đôi mắt đối phương hơi sáng lên.

“...” Đầu bếp sững sờ, chợt rụt đầu lại, dẫn mấy người xám xịt đi.
Kiếm trở vào vỏ, Ngưu Hữu Đạo quay đầu nói với tu sĩ canh chừng: “Phòng bếp là cấm địa, phiền tránh đi một chút.”
Người kia nói: “Phòng bếp thành cấm địa lúc nào?”
Ngưu Hữu Đạo: “Bí quyết nấu nướng của chúng ta không truyền ra ngoài, không tuân quy củ thì đừng ăn.”
“...” Tu sĩ kia cũng không nhiều lời, chậm rãi quay người rời đi.
“Chờ một chút!” Ngưu Hữu Đạo lại gọi hắn ta lại: “Lấy bút mực giấy nghiên tới.”
Tu sĩ kia dừng bước quay đầu. “Làm đồ ăn dùng bút mực nghiên giấy làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo chỉ phòng bếp: “Trong phòng bếp này thiếu gia vị ta dùng, ta viết ra để cho các ngươi dễ đi mua.”
Tu sĩ bước ra, Ngưu Hữu Đạo tản bộ quan sát xung quanh phòng bếp.
Tu sĩ nhanh chóng quay lại, dĩ nhiên bút mực giấy nghiên cũng mang đến.
Sau khi chấm mực, Ngưu Hữu Đạo nâng bút viết mấy chục đồ vật, xé tờ giấy rảy một chút, đưa sang: “Đi mua đi!”
Tu sĩ nhận lấy nhìn thử rồi đi.
Đám Hắc Mẫu Đơn trao đổi ánh mắt, không biết Ngưu Hữu Đạo muốn làm gì, cần nhiều gia vị như vậy sao?

Chương 236: Nhân Sinh Như Kịch (2)

Chương 236: Nhân Sinh Như Kịch (2)
“Không nên nhìn đừng nhìn.” Ngưu Hữu Đạo quay đầu xung quanh bảo đám Hắc Mẫu Đơn tránh đi một chút, lại nâng bút nhanh chóng viết vài thứ, đặt bút xuống, thổi khô mực rồi gấp lại.
Trên ban công ngắm cảnh sông, tu sĩ ra khỏi phòng bếp đưa tờ giấy cho Thiệu Bình Ba, nói: “Đều là thảo dược.”
Đường Nghi ở bên lặng im, lưu tâm nghe.
Xem vật phẩm trên tờ giấy, Thiệu Bình Ba hỏi: “Trong đồ ăn lần trước hình như cũng có thả dược?”
Tu sĩ nói: “Có, hình như thuộc hạ nhìn thấy gừng, tỏi.”
Trả tờ giấy lại, Thiệu Bình Ba: “Cứ mua theo những gì trên này đi.”
Phòng bếp, người không nên vào đã tiến vào, Đường Tố Tố gương mặt căng ra bước vào trong.
“Đạo gia!” Hắc Mẫu Đơn nhắc nhở một tiếng.
Ngưu Hữu Đạo đứng trước cửa sổ quay đầu nhìn người đến, chậm rãi quay người, kiếm chống trước người, cười như không cười nhìn bà ta giống như đang trào phúng.
Hai người đứng đối mặt, Đường Tố Tố trầm giọng nói: “Ngươi tới nơi này làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta muốn đi đâu thì đi đó, bà quản được sao?”
Đường Tố Tố: “Ngươi tưởng ta không dám giết ngươi?”
Ngưu Hữu Đạo: “Bà muốn giết ta cũng không chỉ một hai lần, thế nhưng có lần nào đắc thủ chưa? Lần này bà cũng không giết được ta đâu!”
Thấy đối phương kích động nổi giận: “Sao? Muốn động thủ? Hẳn bà biết Đông Quách Hạo Nhiên lưu lại thứ gì trên người ta, bà có ra tay e cũng chẳng làm gì được ta mà còn gây ồn ào, Thiệu Bình Ba hỏi tình

hình, ta vì tự vệ đành nói quan hệ với Đường Nghi ra, ta xem thử Thượng Thanh tông có còn biết xấu hổ hay không!”
Gương mặt Đường Tố Tố dần trở nên dữ tợn.
“Bà yên tâm, các người không cần thể diện nhưng ta cần!” Ngưu Hữu Đạo đưa tay lấy thứ đã viết trước đó ra: “Từ đây cầu về cầu, đường đường về, ta cùng Thượng Thanh tông không có bất kỳ liên quan gì nữa, nếu còn dây dưa, ta chắc chắn từ giờ Thượng Thanh tông sẽ bị xóa khỏi giới tu hành, ta nói được thì làm được!”
Đường Tố Tố mở tờ giấy ra xem, ngẩn người, giương mắt nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo ánh mắt có chút phức tạp, khẽ vuốt cằm: “Được! chỉ cần ngươi nói lời giữ lời, từ đây Thượng Thanh tông sẽ không còn chút dính líu gì với ngươi nữa!”
Ngưu Hữu Đạo: “Quyết không nuốt lời!”
Đường Tố Tố quay đầu bỏ đi, Ngưu Hữu Đạo quay người nhìn ra ngoài cửa sổ.
Đám Hắc Mẫu Đơn hai mặt nhìn nhau, từng người đều âm thầm nghi hoặc, chẳng lẽ chưởng môn Thượng Thanh tông kia thật sự là vợ Đạo gia?
“Đạo gia!” Hắc Mẫu Đơn bỗng nhắc nhở một tiếng.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn lại, im lặng, chỉ thấy Tô Phá lại đi đến. Hai người mặt đối mặt Ngưu Hữu Đạo: “Nên nói ta đã nói rõ với Đường Tố Tố rồi.”
Mặt mày Tô Phá tràn đầy phức tạp, ban nãy Đường Tố Tố đã nói với lão, đồ cũng đưa lão xem, lão nhìn đám Hắc Mẫu Đơn xung quanh, hỏi Ngưu Hữu Đạo: “Có thể mượn một bước nói chuyện không?”
Ngưu Hữu Đạo: “Đây đều là người của ta.”
Tô Phá thở dài. “Thực ra không cần phải như vậy. Chưởng môn vì Thượng Thanh tông nên rất khổ sở. Nàng là một nữ nhân muốn chống đỡ thật sự không dễ dàng. Thiệu Bình Ba có sức ảnh hưởng rất lớn với Thiệu Đăng Vân, có một số việc không thể không lá mặt lá trái, có một số việc cũng không phải ngươi thấy như thế, chưởng môn và Thiệu Bình Ba không có bất kỳ mối quan hệ nào không bình thường, ngươi không nên hiểu lầm.”

Ngưu Hữu Đạo nhíu mày một cái, những lời khác không sao, nhưng câu "Thiệu Bình Ba có sức ảnh hưởng rất lớn với Thiệu Đăng Vân" đột nhiên xúc động hắn, kết hợp chút suy đoán về Thiệu Bình Ba, hắn âm thầm kinh hãi.

Tô Phá tiếp tục nói: "Ngươi khả năng không biết, với bên ngoài chưởng môn sớm đã công khai thừa nhận là phu nhân của ngươi, chưởng môn cũng nói với mấy lão già chúng ta, đợi sau khi Thượng Thanh tông ổn định sẽ tìm ngươi trở về. Chưởng môn còn nói, đợi nàng trải sẵn đường cho Thượng Thanh tông xong sẽ nhường chức chưởng môn lại cho ngươi. Bây giờ, Thượng Thanh tông đã vượt qua nguy cơ, đặt chân vững vàng, không cần thiết phải đối xử với ngươi như trước kia nữa. Chuyện trước kia coi như sư môn có lỗi với ngươi, chuyện trước mắt chúng ta nghĩ cách kết thúc, ngươi trở về đi!"

Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói: "Nên nói ta đã nói rất rõ ràng!"

Tô Phá: "Ngươi không nể mặt chúng ta, cũng phải nể mặt sư phụ ngươi chứ?"

Ngưu Hữu Đạo: "Chính là bởi vì nể mặt mũi ông ấy nên ta mới nhịn thêm lần nữa, ta không còn nợ gì Thượng Thanh tông cả, Tô trưởng lão, tất cả đều đã qua, đường ai nấy đi đi."

Tô Phá còn muốn nói, Ngưu Hữu Đạo đưa tay cản lại.

Tô Phá buông tiếng thở dài: "Ngụy Đa thế nào?"

Ngưu Hữu Đạo: "Không biết. Tô trưởng lão, không nên quấy rầy ta làm việc." Phất tay ra hiệu.

Đám Hắc Mẫu Đơn tiến lên, cưỡng ép mời Tô Phá ra ngoài.

Ngoài tửu lâu, mấy tướng lĩnh mặc chiến giáp cưỡi ngựa đi vào, vừa nhảy xuống ngựa đã nhanh chân đi thẳng vào ban công của tửu lâu gặp Thiệu Bình Ba.

Đường Nghi thấy thế, mượn cơ hội né tránh rời khỏi ban công.

Vừa trở lại tửu lâu, Đường Tố Tố đang chờ mời nàng sang một bên nói chuyện, đưa tờ giấy ra cho nàng, thấp giọng nói: "Chưởng môn, đều đã qua rồi."

Đường Nghi mở tờ giấy ra xem, trong nháy mắt răng ngà cắn chặt môi, mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm bà: "Là người ép hắn?"

Quan hệ giữa hai người đã không phải là quan hệ giữa mạnh yếu lúc trước, sau khi Đường Tố Tố bị tước đoạt quyền lực vẫn chưa khôi phục lại. Và sau khi trải qua những nắng mưa, Đường Nghi cũng không phải là Đường Nghi khúm núm trước kia, giờ coi như đã nắm hết quyền lực của Thượng Thanh tông trên tay mình, rất cường thế!
Nói nói theo một cách khác, đây cũng là điều Đường Tố Tố muốn thấy.
Đường Tố Tố cụp mắt xuống nói: “Chưởng môn oan uổng cho lão thân rồi, vừa gặp mặt hắn đã đa cho ta, rõ ràng trước đó đã viết xong, chưởng môn nếu không tin thì tự đi hỏi hắn đi.”
“Hắn ở đâu?” Đường Nghi hỏi một câu.
Đường Tố Tố hơi hạ thấp người trả lời: “Phòng bếp!”
Đường Nghi không nói hai lời, thẳng đến phòng bếp.
Luôn có người chạy vào phòng bếp, Ngưu Hữu Đạo đã bảo mấy người đóng cửa phòng bếp lại, mấy người đang ở trong phòng bếp giả vờ rửa rau.
Đám Hắc Mẫu Đơn cảm thấy không đúng lắm, những gì mọi người đang làm có liên quan đến thịt kho tàu sao?
Ngưu Hữu Đạo bảo mọi người làm chuyện không thể hiểu được này đã khiến mấy người hơi hiểu Ngưu Hữu Đạo ngầm cảm thấy có gì đó sắp xảy ra.
Đường Nghi đẩy cửa vào, đám Ngưu Hữu Đạo quay người sang nhìn.
Nhìn Ngưu Hữu Đạo cầm dao cắt thịt, ánh mắt hai người đối nhau, trong đầu Đường Nghi trong nháy mắt hiện ra hình ảnh nào đó, bái thiên địa, đêm động phòng hoa chúc, dưới cây đào xán lạn như ráng chiều.
Bên Thượng Thanh tông không ngờ Thương Triều Tông có thể nhanh đứng vững chân đến vậy, bên này đã nhận được tin, biết Thương Triều Tông đã lấy được quận Thanh Sơn.
Dĩ nhiên cũng biết sau khi Ngưu Hữu Đạo giết sứ thần Yến quốc bị Thương Triều Tông đoạn tuyệt quan hệ. Đường Nghi có nằm mơ cũng không ngờ, thiếu niên lười nhác dưới gốc hoa đào kia lại có thể làm ra chuyện kinh thiên động địa như vậy, theo đó áp lực không cần nghĩ cũng biết, Yến quốc há có thể buông tha hắn!
Chỉ sợ mai danh ẩn tích có liên quan đến chuyện đó. Đường Nghi không biết trong khoảng thời gian này hắn đã trải qua những gì nhưng nhìn

dáng vẻ hắn cầm dao làm đầu bếp trong lòng có chút chua xót khó hiểu. Chậm rãi đi tới trước mặt hắn, nhẹ nhàng hỏi một tiếng: “Sau khi xuống núi vẫn ổn chứ?”
Ánh mắt đám Hắc Mẫu Đơn lặng lẽ nhìn lén hai người, cảm giác như sắp có kịch hay.
“Nhờ phúc Đường chưởng môn, mạnh khỏe!” Ngưu Hữu Đạo cười, để dao xuống, ngón tay bóng nhẫy chỉ trang phục của nàng: “Nơi thấp hèn này của chúng ta không thích hợp cho Đường chưởng môn tới. Vẫn mong trở về chờ một lát, đồ ăn làm xong lập tức đưa lên cho người và Thiệu đại nhân.”
Lời này khiến Đường Nghi cảm thấy hơi lo lắng cho hắn, đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà nghĩ, hắn bị Thượng Thanh tông đối đãi như vậy, hai người có danh phận kia mà giờ phải hèn mọn hầu hạ nàng cùng nam nhân khác, nàng cảm thấy mình có thể hiểu được tâm trạng của hắn, nàng cảm thấy áy náy.
Kỳ thật cho tới nay, nàng vẫn luôn hổ thẹn với hắn nhưng vẫn nhẹ nhàng nói: “Ta nghĩ, ngươi hiểu lầm rồi.”
“Hiểu lầm?” Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói: “Lời này có chút kỳ quái, ta hiểu lầm cái gì?”
Đường Nghi: “Quan hệ của ta và Thiệu Bình Ba không như ngươi nghĩ đâu.

Chương 237: Thượng Thanh Tông Không Người

Chương 237: Thượng Thanh Tông Không Người
Ngưu Hữu Đạo: “Các người có quan hệ như thế nào liên quan gì đến ta? Không phải giải thích với ta cũng không cần phải giải thích. Thực ra ta và cô đều hiểu, giữa ta và cô chẳng có gì, giữa ta và cô không cần phải gánh cái hư danh không tồn tại kia, giữa ta và cô không cần ảnh hưởng lẫn nhau. Nên nói ta đã nói rõ với Đường trưởng lão rồi, cô muốn phát sinh quan hệ với bất kỳ kẻ nào cũng quan liên quan gì đến ta.”
Đường Nghi: “Trước kia thật sự Thượng Thanh tông có lỗi với ngươi, hãy cho ta thêm chút thời gian, đến lúc đó ta sẽ cho ngươi câu trả lời, những gì Thượng Thanh tông nợ ngươi sẽ trả lại cho ngươi cả gốc lẫn lãi.”
Ngưu Hữu Đạo: “Đường chưởng môn nói quá lời, Thượng Thanh tông không nợ ta gì cả, ta cũng không nợ Thượng Thanh tông gì cả, địa lộ đi lên trời mỗi người đi một bên!”
Đường Nghi: “Hữu Đạo, ta biết ngươi ủy khuất, nhưng ai không có lúc phải chịu ủy khuất. Thượng Thanh tông bấy giờ không phải Thượng Thanh tông trước kia, rất nhiều chuyện đều đã qua rồi. Trở về đi, ta cam đoan, sẽ không ai trong Thượng Thanh tông gây bất lợi cho ngươi nữa!”
“Trở về?” Ngưu Hữu Đạo cười tủm tỉm hỏi lại: “Làm sao về? Vất vả lắm mới đưa được di thể Đông Quách Hạo Nhiên về, vừa gặp mặt đã muốn giết ta, ta trêu ai ghẹo ai? Năm năm Đào Hoa nguyên, có cái ta biết, cũng có cái ta không biết. Các ngươi đã làm những chuyện tốt gì ta không nói nhưng đời người có mấy cái năm năm? Các ngươi giam lỏng ta trọn vẹn năm năm, nếu không phải ta thức thời, tham sống sợ chết, chỉ sợ sớm đã chết không nơi táng thân!”

“Sau khi xuống núi, vẫn không chịu buông tha ta, một phong thư lừa ta đến Nam Sơn tự vẫn là muốn đẩy ta vào chỗ chết, cô tuyệt đối đừng nói cô không biết những thứ này. Thượng Thanh tông từ trên xuống dưới bao gồm cả cô, hoặc là hi vọng ta chết sớm một chút, hoặc là lặng lẽ nhìn ta đi chết, ta hỏi cô, đổi lại là ta, suy bụng ta ra bụng người, dạng môn phái này, cô có lạnh lòng không? Cô làm sao quay về? Đường chưởng môn, không phải ta bụng dạ hẹp hòi, mà là các ngươi làm quá tuyệt tình.
Tuyệt tình đến mức khiến người ta sợ hãi... Đã là ân đoạn nghĩa tuyệt, không thể quay về!”
Đường Nghi nhẹ nhàng lắc đầu: “Ngươi nói ta đều hiểu, tâm tình của ngươi ta cũng có thể lý giải, nhưng ngươi bây giờ tình cảnh rất nguy hiểm, triều đình Yến quốc sẽ không bỏ qua cho ngươi, chí ít ở đây triều đình Yến quốc không dám tùy tiện động tới ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo: “Nghe ý của cô, ta rời khỏi Thượng Thanh tông sẽ không sống nổi?”
Đường Nghi: “Ngươi nghĩ nhiều rồi, chí ít là có thể che chở phần nào cho ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo: “Lo thừ rồi, ta có thể còn sống rời khỏi Thượng Thanh tông, có thể sống đến hiện tại, cũng không kém cỏi như cô nghĩ đâu.”
Đường Nghi: “Hữu Đạo, bây giờ không phải là lúc hờn dỗi.”
Ngưu Hữu Đạo: “Cô nghĩ nhiều rồi, ta đã nói rõ rồi, Thượng Thanh tông không đáng để ta hờn dỗi. Ta không muốn quay về là vì không muốn gánh vác những thứ Thượng Thanh tông phải gánh vác. Chuyện đám người Thượng Thanh tông gây ra cho ta, ta có thể buông bỏ coi như trả lại ân tình cho Đông Quách Hạo Nhiên, nhưng ta không làm được chuyện lấy ơn báo oán, các người không đáng để ta quay về dốc hết tâm huyết!”
Đường Nghi: “Không cần ngươi làm gì, cũng không cần ngươi dốc hết tâm huyết, là Thượng Thanh tông có lỗi với ngươi, ngươi có thể an tâm hưởng thụ.”
“Hưởng thụ?” Ngưu Hữu Đạo ha ha một tiếng, giống nghe được câu chuyện cực kỳ buồn cười, thở dài: “Đường Nghi, Đường chưởng môn, xem ra nhận thức của ta và cô quá khác biệt rồi. Trở về Thượng Thanh

tông mới là bắt đầu phiền phức cho ta, có một số việc thân ở trong đó muốn tránh cũng không được. xa không nói, Thiệu Bình Ba sẽ bỏ qua cho ta sao?”
Đường Nghi hơi nhíu mày: “Ta lập lại một lần, ngươi suy nghĩ nhiều rồi, ta và Thiệu Bình Ba không như ngươi nghĩ, giữa ta và hắn không có bất kỳ quan hệ gì không bình thường, ta đường đường chính chính không thẹn vô tâm, cũng không có gì có lỗi với ngươi... có lỗi với danh phận của ta và ngươi. Nói thế này đi, Thiệu Bình Ba công nhiên lấy lòng ta là vì có mục đích.”
“Ồ!” Lời này thực sự đã khơi dậy hứng thú của Ngưu Hữu Đạo, mắt hắn sáng lên, hứng thú nói: “Hắn có mục đích gì?”
“Nếu ngươi đã canh cánh trong lòng, ta cũng có thể hiểu tâm trạng của ngươi...” Đường Nghi tiến lên, gần sát hắn, ở bên cạnh hắn thấp giọng nói: “Mục đích của Thiệu Bình Ba không phải ta mà là Triệu Hùng Ca Yêu Ma lĩnh, Triệu Hùng Ca mới là người hắn muốn.”
Khoảng cách của hai người sát gần nhau, gần giống như khi hai người uống rượu giao bôi ở Đào Hoa nguyên, ngửi thấy mùi thơm cơ thể nhàn nhạt của nữ nhân này đã khơi gợi chút hồi ức của hắn, Ngưu Hữu Đạo nhìn nàng ở khoảng cách gần, a một tiếng: “Ta hiểu rồi, có điều cô có thể chắc chắn hắn không coi trọng cô?”
Trong lời nói sap thấy có mùi chua chua nhỉ? Đường Nghi cũng không biết có phải nên vui mừng hay không, nàng không kìm được liếc nhìn hắn thêm một cái: “Hắn nghĩ như thế nào, ta không chi phối được, tự ta có chừng mực, ngươi công khai thân phận trở về, hắn tự nhiên biết khó mà lui!”
Ngưu Hữu Đạo: “Đường chưởng môn, cô ngốc hay là ta khờ? Mặc kệ hắn có coi trọng cô hay là vì Triệu Hùng Ca thì đều phải có được cô trước mới tiện tiếp cận Triệu Hùng Ca. Ta trở về Thượng Thanh tông không tránh khỏi trở thành chướng ngại vật, chỉ e chuyện đầu tiên Triệu Hùng Ca làm là muốn diệt trừ ta, che chở ta, cô đang nói đùa sao?”
Đường Nghi ngơ ngác một chút, một lòng khuyên hắn trở về, ngược lại đã không để ý đến việc này, nghĩ lại, nguy hiểm mà đối phương nói đúng là thực sự tồn tại. “Ta chỉ hy vọng ngươi hiểu, chuyện không phải như

ngươi nghĩ, ý nghĩ của hắn tâm ta biết rõ ràng, mà Thượng Thanh tông cũng cần nhờ vào hắn để chấn hưng!”
“Đúng là hoang đường, cô vừa nói tự có chừng mực không để hắn đạt được ý đồ lại vừa nói muốn mượn thế hắn, cô không cảm thấy giữa hai chuyện trái ngược sao? Cô đang đùa với lửa đấy, và ta cũng dám khẳng định, chắc chắn cô không thể thắng được hắn, sớm muộn cũng thành miếng thịt trong miệng hắn. Thượng Thanh tông muốn chấn hưng trong tay các cô, ta thấy căn bản chẳng có hy vọng gì vì giờ ta đã xác nhận rõ, Thượng Thanh tông không có người, tất cả đều chỉ là một đám tầm thường, cũng khó trách rơi vào hoàn cảnh hôm nay!”
Ngưu Hữu Đạo than thở một tiếng: “Trước đó ta còn thấy thắc mắc sao cô có thể chống đỡ được tới giờ chưa rơi vào tay hắn, ta còn tưởng rằng Thượng Thanh tông có ai tài ba, giờ mới hiểu ra, rối cả nửa ngày cuối cùng vấn đề vẫn ở ta.”
Đường Nghi: “Có ý gì?”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Cô nói có ý gì? Cô tuyên bố với bên ngoài cô là phụ nữ có chồng, ta không chết, Thiệu Bình Ba sẽ vĩnh viễn không thể nào danh chính ngôn thuận có được cô, vì Thiệu Bình Ba không tìm thấy ta nên không tiện xuống tay với cô, nói không chừng Thiệu Bình Ba đang chờ Yến quốc giết chết ta, nếu Yến quốc không giết được ta, e là hắn cũng sẽ nghĩ cách động thủ. Mọe nó, thế này mà cũng gây ra thù hằn, nếu không phải hôm nay hiểu ra chuyện này e là tương lai ngay cả chết như thế nào cũng không biết.”
“...” Đường Nghi im lặng, cảm thấy người này có phải hơi tự luyến không?
“Đường Nghi, ta mặc kệ cô thật tâm hay là giả dối, cũng mặc kệ cô có nghe vào không, nhớ đến lòng hảo tâm của cô hôm nay, cũng nhớ ân tái tạo của Đông Quách Hạo Nhiên, ta nhắc nhở cô một câu, muốn phụ thuộc người ta ắt phải trả giá. Thượng Thanh tông đầu quân cho ai cũng vậy, nhưng... Tốt nhất các cô cách xa Thiệu Bình Ba một chút, không phải vì Thiệu Bình Ba có ý đồ cá nhân với cô, cô và Thiệu Bình Ba không có quan hệ gì không bình thường cũng không liên quan gì đến ta.”

“Ta khuyên các cô nên tìm thế lực khác để phụ thuộc, căn cứ kinh nghiệm của ta con người Thiệu Bình Ba này rất nguy hiểm, tương đối nguy hiểm, các ngươi chơi không thắng hắn, đừng tưởng rằng các ngươi là tu sĩ thì có thể như thế nào. Sự tích của Triệu Hùng Ca ta cũng có nghe ngóng được chút ít. Vũ lực Triệu Hùng Ca tuy mạnh nhưng ta cảm thấy dưới điều kiện nhất định, e là Triệu Hùng Ca chưa chắc đã là đối thủ của Thiệu Bình Ba, thứ có lực sát thương lớn nhất của con người vĩnh viễn không phải vũ lực!"

Chương 238: Lửa Thiêu Quán Rượu

Chương 238: Lửa Thiêu Quán Rượu
Ai ngờ Đường Nghi lại lấy phong thư kia ra, đi đến lò than nấu nướng bên cạnh nhét thẳng vào lò, nó lập tức hóa thành tro.
Dĩ nhiên Ngưu Hữu Đạo cũng nhận ra là thứ ban nãy mình viết.
Đường Nghi quay người trở lại: “Ngươi muốn làm vậy ta cũng không cản ngươi, nhưng giờ ta không thể nhận thứ này. Ta nói rồi, Thượng Thanh tông nợ ngươi ta sẽ đền bù cho ngươi, hãy cho ta chút thời gian. Nếu như tương lai, ngươi còn muốn viết cái này, ta nhận cũng không muộn!”
Ngưu Hữu Đạo hiểu, nữ hân này vẫn không nghe lọt tai, ngẫm lại cũng có thể lý giải, một môn phái đã hình thành lộ tuyến nhận thức chung thì không thể vì một hai câu tùy tiện của hắn là có thể sửa đổi, hắn nhìn còn trẻ tuổi, lời nói không có sức thuyết phục gì.
Được rồi, không liên quan đến mình, hắn không hứng thú với sống cehets của đám này, không tự tay động thủ báo thù rửa hận đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, thở dài: “Thứ này có thể để Thiệu Bình Ba buông tha cho ta, cô đốt đi chính là hại ta đấy.”
Đường Nghi: “Ngươi còn trẻ, mọi thứ không nên kết luận quá lỗ mãng, cũng không cần phải quá sợ hắn?”
“Ta sợ hắn?” Ngưu Hữu Đạo có vẻ mặt tự giễu, nói: “Có lẽ đối với vài người mà nói, ta còn nguy hiểm hơn hắn! Có điều ta chỉ không muốn tìm thêm phiền phức không cần thiết cho mình thôi!”
Đường Nghi: “Được, ta không nên ở đây ở lâu, có chuyện gì để sau hẵng nói.”
“Chờ một lát!” Ngưu Hữu Đạo đi tới bên cửa sổ, vẫy nàng tới, chỉ vào rừng núi thấp thoáng bên kia bờ sông: “Nhìn thấy rừng núi kia chứ?”
Đường Nghi nghi hoặc: “Thấy, rừng núi đó thế nào?”

Ngưu Hữu Đạo: “Lát nữa cô sẽ hiểu.”
Trên ban công ngắm cảnh sông, Thiệu Bình Ba đang đàm luận với các tướng lĩnh, một tu sĩ đi tới, ghé miệng vào tai hắn ta, nhỏ giọng nói: “Đường Tố Tố, Tô Phá, Đường Nghi thay phiên tiến vào phòng bếp.”
Thiệu Bình Ba vẻ mặt bình tĩnh, khẽ gật đầu, tỏ ý đã biết.
Lúc trên bến tàu hắn ta đã chú ý thấy ba người Đường Nghi nhìn Trương Tam này vẻ mặt hơi khác thường nên đã cho người chú ý.
Sau khi Đường Nghi rời khỏi phòng bếp không lâu, tu sĩ ra ngoài mua sắm gia vị đã quay về, đồ được vứt vào phòng bếp.
Sau khi cho người đóng cửa bếp lại, Ngưu Hữu Đạo vẫy đám Hắc Mẫu Đơn đến bên cửa sổ, chỉ khu rừng núi ban nãy chỉ cho Đường Nghi: “Các ngươi dọc theo đường thoát nước bẩn đi trước đi, ta sẽ đến sau. Nếu không thể chạm mặt, các ngươi lập tức trở về chỗ cũ huyện Bắc Sơn Triệu quốc chờ ta.”
Hắc Mẫu Đơn kinh ngạc: “Làm xong bữa cơm này, chúng ta sẽ có thể rời đi, cớ gì lén lút đi, như vậy khiến Thiệu Bình Ba không vui có phải sẽ càng phiền phức không? Chẳng lẽ hắn đã biết thân phận Đạo gia?”
Ngưu Hữu Đạo: “Nhìn thấu thân phận của ta thì chưa đến mức nhưng ba người này thay phiên chạy tới, ngươi cho rằng Thiệu Bình Ba là kẻ mù hay kẻ điếc? Thiệu Bình Ba kia rất nguy hiểm, nhân lúc hắn vẫn chưa biết tình hình chưa dốc sức giám sát chúng ta, nhân cơ hội hắn chưa sẵn sàng để thoát thân đi, nếu chậm, chúng ta có muốn đi cũng không đi được, nhất định phải lập tức rời đi!”
Mọi người hiểu rõ, chỉ không cho rằng họ sẽ phải rời đi như vậy.
Có điều, họ vẫn không hiểu. Họ không va chạm gì với Thiệu Bình Ba, đạo gia viện cớ gì mà nhận định Thiệu Bình Ba kia rất nguy hiểm?
Ngưu Hữu Đạo cũng không dông dài với họ, đi tới chỗ quầy bếp chế biến, cúi người cầm lấy tay cầm trên mặt quầy bếp, kéo một cái nắp lên, có thể nhìn thấy nước sông bên dưới.
Phòng bếp này không nhỏ, giống như quán rượu, một nửa trên bờ, một nửa nhô ra mặt nước.
Mà sở dĩ nhà bếp có lỗ hổng như thế chính là chỗ đổ thức ăn thừa. Sau khi nhà bếp được quét dọn xong, rác rưởi sẽ bị ném hết xuống sông qua cái lỗ này.

Trên thực tế, tất cả rác thải sinh hoạt của cả quán rượu đều được ném thẳng xuống sông. Ngưu Hữu Đạo vừa vào nhà bếp đã quan sát, ban đầu vốn không để ý đến chỗ này, không lưu tâm đến nó thì đúng là không thể chú ý đến cái nắp cùng chất liệu với mặt gỗ của quầy bếp.
“Đi mau! Cố gắng không gây tiếng động.” Ngưu Hữu Đạo kéo nắp xong liền giục.
Đám Hắc Mẫu Đơn lần lượt nhảy xuống, nhẹ nhàng đáp xuống nước, biến mất trong dòng sông.
Ngưu Hữu Đạo đậy cái nắp lại rồi bước nhanh tới cửa phòng bếp, đứng sau cửa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Sở dĩ hắn để người của Hắc Mẫu Đơn đi trước là muốn thử thăm dò tình huống. Nếu đám Hắc Mẫu Đơn bị phát hiện, hắn vẫn đứng ở nhà bếp thì có thể kiếm cớ giải thích. Xác nhận không có động tĩnh gì, hắn lại đi tới góc tường, nhấc nắp vại nước lên.
Trong vại chứa đầy dầu hỏa dùng cho nhà bếp. Hắn xách theo vại nước, tìm một cái gáo múc, múc dầu hỏa dội khắp tường nhà bếp.
Hắn kiếm trong bếp một sợi thừng, rót dầu, ném tung ra, kéo một đầu thừng đi tới cái lỗ đổ rác của bếp. Sau đó hắn quẹt lửa đốt đầu thừng, kéo cái nắp lỗ lên, nhảy xuống, lặng lẽ chìm vào dòng sông phía dưới, biến mất.
Lửa châm vào sợi thừng tẩm dầu hỏa liền chạy tới góc tường, bắt vào dầu đã dội lên bức tường bằng gỗ, lập tức khuếch tán khắp bốn phía.
Đường Nghi tốt xấu gì cũng có danh phận với hắn, Thiệu Bình Ba còn muốn hắn phải nấu ăn cho hai người bọn họ? Hắn không hào phóng đến mức ấy!
Đương nhiên, hắn cũng không dễ giận. Nấu ăn không làm, thiêu cái quán rượu của các người là được. Để coi các người có thể ăn uống gì được nữa không.
Ban đầu, người bên ngoài ngửi thấy mùi khói còn tưởng là
mùi nấu nướng trong bếp, sau đó phát hiện ra là không đúng. Rất nhiều khói tỏa ra ngoài, thậm chí tràn ra khắp quán rượu.Lập tức có người chạy tới nhà bếp xem có chuyện gì xảy ra, kết quả nhìn thấy ngọn lửa lan ra ngoài.

Một cước đá văng cửa nhà bếp, nhất thời không chịu nổi. Nhà bếp thông gió, thế lửa ào một cái tràn ra ngoài, dọa cho tu sĩ kinh sợ lui về sau.
Rất nhanh, người bên ngoài quán rượu cũng phát hiện vụ cháy.
"Cháy rồi! Cháy rồi!"
Có người cao giọng hô lên. Ông chủ quán rượu càng kêu loạn lên. Cả quán rượu căn bản được xây bằng gỗ, vì ở bờ sông nên đều được quét một lớp dầu tùng chống ẩm, lửa này thiêu một phát liền cháy rụi.
Thiệu Bình Ba đang nghị sự với vài tướng lĩnh biên cảnh cũng chú ý tới.
Quán rượu đang bốc lên khói mù mịt, ngọn lửa mạnh quá dự liệu.
Khói tro bay tới khiến người nơi này liên tục ho khan.
Một tu sĩ lao tới:
“Đại công tử, quán rượu này không an toàn, xin dời bước!”
Thiệu Bình Ba quát:
“Xảy ra chuyện gì?”
Tu sĩ nói:
"Nhà bếp cháy.”
“Là nhà bếp?” Thiệu Bình Ba sửng sốt.
Sông vốn là chỗ lùa gió, lửa vừa cất lên liền lựa thế gió lại càng không dập nổi. Khói đặc cuồn cuộn thổi tới.
Tu sĩ nói:
"Đại công tử, lửa không dễ khống chế, nơi này nguy hiểm, kính xin dời bước.”
Thiệu Bình Ba ho sù sụ, vung tay quét khói, nhanh chân quay về quán rượu.
Khói đen trong quán rượu càng làm con người khó mở mắt. Tu sĩ lôi kéo tay hắn chạy ra ngoài.
Mọi người vừa ho vừa chạy lên đầu gió mới tránh được khói đặc, rồi quay lại xem. Mới chỉ chốc lát, khói đã bao phủ cả quán rượu. Lửa càng quấn lấy nửa quán rượu.
Thiệu Bình Ba thoát được ho khan, mới hít thở được hai ba cái, nhìn chung quanh hỏi:
“Đám Trương Tam trong nhà bếp đâu?”
Có tu sĩ nói:

“Đại công tử, bọn họ dù gì cũng là tu sĩ, trận lửa này không thiêu được họ. Mà mồi lửa này tới từ bếp, theo lý thì lẽ ra họ đã có thể dập ngay lập tức, không đến nỗi để lửa lan ra. Theo tôi thấy, lửa này chính là do họ châm.”

Thiệu Bình Ba dán mắt về phía nhà bếp đang bốc cháy, mắt y chợt lóe lên đầy đáng sợ, lạnh lùng và nghiêm nghị. Y hời hợt liếc về phía mấy người Đường Nghi, rồi lại nhìn về phía quán rượu đang cháy, mắt hơi nhíu lại, ngữ khí không cho phép nghi ngờ:

“Xem chừng chạy theo sông, đuổi!”

Trên bờ có người bảo vệ, không chạy được, vừa chạy lập tức có người nhìn thấy.

Nghe thấy khả năng lửa là do Ngưu Hữu Đạo đốt, mấy người Đường Nghi đều ngạc nhiên. Sau khi nghe được lệnh của Thiệu Bình Ba, Đường Nghi bỗng hiểu ra Ngưu Hữu Đạo nói bên kia bờ có rừng núi là ý gì. Tên kia lúc trước đã có ý định phóng hỏa đốt quán rượu, lo không cách nào thoát thân, muốn bên này hỗ trợ che giấu một lúc.

Chương 239: Tiên Hạ Thủ Vi Cường (1)

Chương 239: Tiên Hạ Thủ Vi Cường (1)
“Vâng!” Mọi người nhận lệnh.
Đường Nghi vẫy tay, dẫn Đường Tố Tố và Tô Phá phóng vụt về một hướng, bay lượn trên mặt sông, phụ trách tìm tòi.
Bọn họ đã chiếm một hướng, người khác không thể chen chúc hết theo, tự nhiên chọn một hướng khác đuổi theo.
Thấy Đường Nghi tự thân xuất mã, Thiệu Bình Ba lạnh lẽo nhìn theo, hai tay chắp sau áo choàng, chăm chú nhìn theo hướng Đường Nghi, ánh mắt lập lòe, rồi nghiêng đầu ra hiệu cho hai người bên cạnh về phía Đường Nghi vừa đi:
“Hai ngươi tự mình đuổi theo nàng, một khi nhìn thấy bọn Trương Tam thì không cần hỏi nhiều, không cần giữ lại, giết!”
Một tu sĩ nói:
"Đại công tử, đó là người của nhà Gia Cát, giết đi e không ổn?”
Thiệu Bình Ba lạnh lẽo nhìn quán rượu bốc cháy. Dựa theo ước hẹn, bọn Trương Tam làm xong bữa cơm này, y sẽ thả bọn họ rời đi, nhưng mà y phát hiện Đường Nghi và bọn Trương Tam có dị thường, nào có thể dễ dàng tha cho. Tất nhiên y muốn biết rõ bọn Trương Tam và Đường Nghi có qua lại gì.
Ai nghĩ đối phương lại gây ra chuyện đốt quán rượu bỏ trốn. Đã nói làm xong cơm sẽ thả họ, tại sao phải mạo hiểm chạy trốn? Chỉ có một nguyên nhân, lo không đi được nên mới phải chạy!
Mặt mình căn bản không đổi sắc, cũng không có cử chỉ gì, nhưng có người nhìn thấu tâm tư của mình!
Bọn Đường Nghi ra sao, sau nhiều lần tiếp xúc, y đã nắm chắc. Kẻ nhìn thấu tâm tư của mình không phải đám Đường Nghi, mà là đám Trương Tam, còn là ai trong số đó thì y tạm thời chưa thể xác định rõ.

Thế nhưng, kẻ có thể nhìn thấu tâm tư của y khiến y rất khó chịu, thậm chí khiến y cảm nhận được một cảm giác nguy hiểm khó giải. Y trầm giọng nhắc lại:
“Xảy ra chuyện ta phụ trách, giết!"
“Vâng!” Hai tu sĩ Kim Đan đạp không rời đi, theo sóng lao nhanh, đuổi theo hướng Đường Nghi.
Sắc trời đã gần tối. Ánh nắng chân trời đỏ rực như lửa. Quán rượu bên bờ sông lại thực sự chìm trong ngọn lửa thiêu đốt hừng hực.
Ánh lửa không xa bờ sông. Nắng chiều chiếu rọi xuống Thiệu Bình Ba đang đứng chắp tay, vẻ mặt suy tư.
"Đại công tử, tửu lâu của tôi! Đại công tư, đó là toàn bộ gia sản của tôi! Già trẻ cả nhà tôi trông vào nó mà sống!”
Ông chủ quán rượu chạy tới, quỳ xuống kêu rên. Quả thực đó là gia sản nhà ông ta, nhưng cũng không phải toàn bộ. Ông ta gào khóc thảm một chút là hi vọng vị đại công tử này bồi thường cho chút đỉnh.
Dòng suy nghĩ bị nhiễu loạn, Thiệu Bình Ba lạnh nhạt liếc ông chủ một cái, tay thuận vung lên, bắt lấy bội kiếm bên hông tướng lĩnh bên cạnh, xoẹt một cái rút ra.
Phụt! Ông chủ quán rượu trợn mắt, không tin nổi, hai tay ôm ngực, cầm lấy thanh bảo kiếm đang đâm thủng trái tim, môi run rẩy nhìn vẻ mặt hờ hững của Thiệu Bình Ba.
Bảo kiếm dính máu. Thiệu Bình Ba rút kiếm về rồi ném sang bên, vung áo choàng, xoay người đi.
Tướng lĩnh bên cạnh nhận kiếm, tra vào vỏ, xoay người đi theo.
“Chuyện quân nhu không cần bên phía phủ thành phân phối. Lần này ta đi kinh phí hết tâm tư lấy được một nhóm quân nhu, qua chút thời gian nữa sẽ tới châu Bắc. Sau khi vật tư đến, các ngươi phân phối ngay tại chỗ, cũng đỡ vận chuyển, bằng không cứ dằn vặt qua lại sẽ hao tổn không ít. Có thể tiết kiệm một chút thì cứ tiết kiệm. Năm trước châu Bắc bị hạn hán trên diện rộng, năm nay lại gặp nạn hồng thủy, dân chúng lầm than, phía Thứ sử muốn giúp đỡ toàn châu cũng không dễ dàng.”
"Đương nhiên, chúng ta bị kẹp giữa ba bên Triệu, Hàn, yến, quân bị làm trọng, ngài Thứ sử cũng sẽ không bạc đãi huynh đệ dưới quyền, không thể họ đói bụng. Vật tư vừa đến lập tức đền bù cho họ. Các ngươi phải

cố gắng thuyết phục, động viên để huynh đệ bên dưới kiên trì, nhẫn nại một thời gian.”
“Còn nữa, cần phải nhắc nhở phía dưới, châu Bắc là nền móng cơ sở của chúng ta. Cơ sở không được loạn, dù có khó khăn cũng không được đánh cướp bách tính. Cảnh nội châu Bắc không cho phép nạn trộm cướp thừa cơ nạn tai tràn lên. Hiện giờ nạn trộm cướp cần phải dẹp bằng trong thời gian ngắn nhất, quyết không cho phép tình huống quấy nhiễu dân tình xuất hiện. Bằng không, bách tính bị dọa chạy rồi, đất ruộng sau tai họa cho ai gieo? Để ta đi trồng trọt hay là các ngươi đi? Đều biến thành loạn dân chạy nạn, binh lực ở đâu ra?”
“Không còn người, năm sau chó cắn áo rách lại càng khó khăn hơn, không chút lợi ích gì cho chúng ta. Cho nên, đây chính là chuyện vô cùng hệ trọng. Không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy canh tác sau tai họa. Lương thực cứu họa thiên tai phải đúng lúc đúng chỗ, trồng lương cũng phải kịp thời. Các ngươi phải sai người giám sát quan phủ địa phương, không cho bất kỳ kẻ nào giấu riêng, phát hiện có thể chém trước báo sau. Các ngươi cũng phải quản chặt người thân của các ngươi. Nếu ai dám nhân quốc nạn phát tài, ta mặc kệ hắn có quan hệ gì, ra một tên xử một tên! Ta không ngại nói thẳng cho các ngươi, gần đây ta muốn chém một nhóm đầu cho người người xem. Các ngươi không nên đụng vào lưỡi đao của ta, bằng không ai cầu xin cũng vô dụng.”
“Sống qua cảnh khó lần này, chúng ta sẽ tốt hơn. Châu Bắc là châu Bắc chung của chúng ta. Các ngươi phải hiểu, làm như vậy cũng là tốt cho các ngươi. Quản chặt người phía dưới cho ta!”
Thiệu Bình Ba vừa đi vừa nói.
"Vâng! Đại công tử nói có lý!" Tướng lĩnh đi theo lên tiếng.
Bờ sông, Ngưu Hữu Đạo lao ra khỏi mặt nước rồi hạ xuống đất. Đám Hắc Mẫu Đơn trong rừng lập tức chạy ra hô:
“Đạo gia, ở đây!”
Ngưu Hữu Đạo quay lại nhìn, thấy cột khói cách sông bốc lên, chợt vỗ đầu một cái. Cứ lén lút bỏ đi là được rồi, làm gì còn phải đốt quán. Y phát hiện mình vẫn bị đôi nam nữ chó má kia ảnh hưởng tâm tình, không thể duy trì tỉnh táo.
Y tránh vào trong rừng, phất tay nói:

“Nhanh, đi mau!”
Đoàn người cấp tốc chạy vào rừng, nhờ thế núi yểm hộ nhanh chóng rời đi.
Đây cũng là nguyên nhân mà Ngưu Hữu Đạo muốn chạy về hướng này. Nếu không có núi rừng che chắn, muốn thoát trên đất bằng rất khó.
Lúc này, trên mặt sông có mấy người bay nhảy tới. Mấy người Đường Nghi đáp xuống trước khu vực núi rừng, mắt tìm kiếm chung quanh, không biết đám Ngưu Hữu Đạo đi nơi nào.
Lại có hai tu sĩ bay tới, rơi xuống cạnh ba người. Thấy ba người dừng lại không tìm, hai người kia nhìn nhau, không cách nào đi tiếp. Núi rừng mênh mông, hai người cũng không đám Ngưu Hưu Đạo bỏ trốn theo phương nào. Bằng chút người này muốn tìm trong rừng núi thật khó khăn...
Màn đêm buông xuống, thành nhỏ ven sông, hoa đăng dăng đầy, Thiệu Bình Ba tạm đặt chân tại một tòa đình viện trong thành.
Trong sảnh, quan viên địa phương lui ra. Lúc này, các tu sĩ tìm kiếm đã về mới tới bẩm báo:
“Đại công tử, người không biết đi nơi nào. Trời đã tối, sợ là không dễ tìm.”
Thiệu Bình Ba nhìn người kia chậm chạp không báo rõ liền biết không tìm được:
“Trời đất bao la, đi tới đi lui, lung tung không có mục đích cũng không ích gì, rút người về đi. Hai việc, đầu tiên phải biết người biết ta, không thể không cả biết người giao chiến với mình là ai cũng biết rõ, quá bị động. Nghĩ biện pháp liên hệ với bên Gia Cát tìm kiếm, xem Trương Tam này rốt cuộc là nhân vật nào. Thứ hai, phái một đợt người tới kinh thành, giữ ở cửa kinh thành, ôm cây đợi thỏ, nhìn thấy người không cần khách khí, lập tức nghĩ biện pháp giải quyết đi."
“Vâng!” Tu sĩ bên cạnh đáp.
Thành nhỏ sáng ngời đèn đuốc, mấy người Đường Nghi tìm tòi trong núi một lượt mới trở về.
Sau khi sắp xếp xong khách sạn, một đóa nguyệt điệp rung rinh, Đường Nghi chậm rãi ngồi xuống ghế, thần sắc có phần thất vọng.

Không tưởng được là Ngưu Hữu Đạo đi dứt khoát như vậy, kiên quyết như vậy, càng không ngờ trước khi đi Ngưu Hữu Đạo còn châm một mồi lửa đốt quán rượu. Bởi vậy, nàng cũng cảm nhận được một chút tàn nhẫn trong tâm Ngưu Hữu Đạo, so với ấn tượng thiếu niên hiền lành, lười nhác trong lòng nàng có phần khác biệt.

Nghĩ năm đó ở Thượng Thanh tông...

Trong lòng nàng vẫn luôn chất chứa hổ thẹn đối với Ngưu Hữu Đạo. Nếu lần này đã gặp, nàng muốn bồi thường thật tốt cho y. Ai nghĩ được, Ngưu Hữu Đạo cứ thế mà đi thôi, vội vã vừa gặp đã chạy đi như vậy.

Chương 240: Tiên Hạ Thủ Vi Cường (2)

Chương 240: Tiên Hạ Thủ Vi Cường (2)
Ngoại trừ hổ thẹn ra, danh phận phu thê giữa hai người cũng không thể nói không có là không có. Dù sao nàng cũng là phụ nữ, chung quy khó thoát khỏi đạo đức quan của thế gian, trong lòng tồn tại cảm giác khúc mắc như có như không.
Bản thân nàng cũng nhận ra sự biến hóa mà danh phận phu thê này gây ra cho tâm thái của nàng. Lại nhớ lúc hai người trò chuyện gần gũi như vậy trong phòng bếp. Bình thường, nàng không có khả năng ở chung với nam giới khác ở khoảng cách quá gần, luôn muốn tránh hiềm nghi. Thế nhưng, khi đối mặt với Ngưu Hữu Đạo, dường như nàng không nghĩ tới việc tránh hiềm nghi, đã quên mất phải tránh hiềm nghi, nói chuyện thầm thì gần sát như vậy, giờ nhớ lại mới giật mình phản ứng.
Lần trước gần nhau như vậy, dường như là lúc động phòng uống chén rượu giao bôi. Khi đó Ngưu Hữu Đạo còn chưa cao bằng mình, còn là một thiếu niên. Lúc cúi đầu giao bôi, ngay cả mình cũng thấy hoang đường. Lần này cách kề ngang vai, nàng mới nhận ra rằng thiếu niên kia đã lớn rồi, đầu đã cao hơn mình, đã thành một người đàn ông.
Ở Thượng Thanh tông năm năm cộng lại có khi không nói nhiều bằng lần này.
Nói chạy là chạy, ngay cả bắt chuyện cũng không. Cho dù không ghét nàng, có lẽ cũng không thể nói là hảo cảm gì. Nàng cũng có thể hiểu được, năm đó ở Thượng Thanh tông đã mang đến cho người ta bao nhiêu thương tổn.
Chỉ là, hắn đã lớn rồi, đã trở thành một người đàn ông, bên ngoài có thể gặp gỡ người con gái khác mà hắn yêu thích, hoặc là người yêu thích hắn hay không? Nếu hắn có người phụ nữ khác, mình là cái gì? Mình dường như cũng không có tư cách nói gì.

Nguyệt điệp tỏa sáng dìu dịu, người con gái bên cạnh bàn còn đẹp hơn hoa, vẻ mặt sững sờ thất thần...
Không cưỡi ngựa, cũng không dám đi đường chính. Ở đâu hẻo lánh thì đi về phía đó.
Đám Hắc Mẫu Đơn cũng không nghĩ ra, đạo gia dường như rất e ngại Thiệu Bình Ba kia. Then chốt là cũng không thấy Thiệu Bình Ba kia có gì ghê gớm, cớ gì phải e ngại như vậy?
Bôn ba suốt cả đêm, đi tới tận khi chân trời có ánh ban mai, nhóm người mới dừng lại ở một nơi trong rừng. Mỗi người đều mệt mỏi rã rời. Lúc này mà có một tu sĩ Luyện khí đi qua đây có khi cũng có thể diệt sạch bọn họ.
Làm như vậy thực ra rất nguy hiểm. Đi trong núi rừng chẳng may có yêu quái hoặc ma quỷ theo dõi thì phiền.
“Hắn là không tìm được, mọi người tranh thủ nghỉ ngơi đi.” Ngưu Hữu Đạo nói xong liền phất phất tay, tự mình khoanh chân ngồi xuống.
Mấy người Hắc Mẫu Đơn cũng ngồi xuống, lấy linh đan ăn vào, mau chóng đả tọa khôi phục.
Mãi đến tận khi mặt trời lên cao, mọi người mới lục tục khôi phục xong. Chỉ là, nhìn chung quanh một chút, chạy cả đêm trong bóng tối, không biết chạy bao xa, cũng không biết đã tới nơi nào.
Phân nhau ra tìm, tìm được một con đường mòn. Ngăn cản người đi đường, mới biết sắp tới một nơi tên là huyện Cầm An.
Nhìn bản đồ, tính toán một chút, theo đường thẳng trên bản đồ mà tính, đêm qua họ đã chạy khoảng tám trăm dặm.
Trên con đường trong rừng, Ngưu Hữu Đạo nhìn bản đồ kéo dài, không biết suy nghĩ gì. Hắc Mẫu Đơn hỏi:
“Đạo gia, tiếp theo đi đâu?”
Cho dù trên đường có rẽ ngoặt mấy lần, nhưng mấy người đã phát hiện ra Ngưu Hữu Đạo luôn hướng về phía Bắc, không biết làm gì. Hắn vẫn không chịu tiết lộ mục tiêu đến.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Tiếp theo hãy tách ra đi!”
"Tách ra?" Đoạn Hổ nhắc nhở: “Đạo gia, Thiệu gia cầm binh quý trọng, tuy nương nhờ nước Hàn, nhưng quan hệ với nước Hàn lại không thể nói là tốt. Thiệu gia tự lập mới mấy năm, gốc gác không sâu, phạm vi thế

lực hẳn là còn chưa tới được châu Bắc. Chúng ta đã rời xa châu Bắc, y cũng không biết con đường chúng ta đã đi, sẽ không có vấn đề gì chứ?”
Ý là hỏi có phải e ngại hơi quá mức.
Những người khác gật đầu, đều cảm thấy không cần thiết tách ra.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Cả nghĩ quá rồi, có chút việc cho các người làm.”
Thì ra là có việc. Mọi người nhìn hắn, chờ hắn dặn dò. Ngưu Hữu Đạo nhắm hai mắt, như đang cân nhắc điều gì.
Dường như đã có ý định, Ngưu Hữu Đạo mở mắt ra, xoay người tìm một chỗ đất trống, vung tay thi pháp, quét bằng mặt đất, kiếm còn trong vỏ chỉ thẳng xuống đất, bắt đầu viết.
Mọi người nhìn từng chữ viết xuất hiện dưới đất, chậm rãi nói:
“Bắc châu vương, Bắc châu vương, một viên đường, một viên đường...”
Đọc đến đây, mọi người nghẹn lời không nói được gì, viết cái quỷ gì vậy?
Lại nhìn tiếp đoạn sau, mấy người đều không thể không tiếp tục ghi nhớ:
“Trên vô pháp, dưới vô phương, hai viên đường lại hai viên đường. Vân giả vương, Ba chân vương, ba viên đường lại ba viên đường. Ba Bình Thiệu, Ba Bình Thiệu, vàng đầy nhà lại bạc đầy kho!” (*)
*Hán Việt:
Thượng vô nại, hạ vô phương, lưỡng khỏa đường lai lưỡng khỏa đường.
Vân giả vương, ba chân vương, tam khỏa đường lai tam khỏa đường.
Ba bình thiệu, ba bình thiệu, kim mãn đường lai ngân mãn thương.
Đến đây dường như đã viết xong, Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm chữ dưới đất, miệng hình như đang lẩm nhẩm gì đó, tay đánh đánh nhịp như đang điều chỉnh nhịp điệu.
Ban đầu, mọi người nhìn chữ dưới đất mà khó hiểu. Viết xong lại cẩn thận xem lại một lần, kỳ thực thông tục dễ hiểu.
Bắc châu vương là ai, không phải Thiệu Đăng Vân sao? Phía trên châu Bắc là nước Hàn, phía dưới là nước Yến, vậy Vân giả vương là chỉ Thiệu Đăng Vân là vua giả sao? Ba chân vương ý chỉ Thiệu Bình Ba mới thật sự là vua? Ba Bình Thiệu chẳng phải viết ngược của tên Thiệu Bình Ba?

Sau khi hiểu rồi liền thông suốt. Ý tứ đại khái là, Thiệu Đăng Vân muốn xưng vương ở châu Bắc, nước Hàn ở phía trên không quản được, nước Yến phía dưới cũng không làm gì được ông ta. Thế nhưng, trên thực tế Thiệu Đăng Vân chỉ là khói mù, Thiệu Bình Ba mới thực sự là vua chúa của châu Bắc này. Người có thể bình định Thiệt Đăng Vân chính là Thiệu Bình Ba.

Sau khi hiểu ý, mấy người hô khẽ một cái, nhìn nhau. Đạo gia làm viết mấy câu thiếu đạo đức này là có ý gì?

Ngưu Hữu Đạo dường như đã chải vuốt giai điệu xong, vui sướng hát cho mấy người kia nghe:

“Bắc châu vương, Bắc châu vương, một viên đường lại một viên đường. Trên vô pháp, dưới vô phương, hai viên đường lại hai viên đường. Vân giả vương, Ba chân vương, ba viên đường lại ba viên đường. Ba Bình Thiệu, Ba Bình Thiệu, vàng đầy nhà lại bạc đầy kho...”

Hắn quay mặt về phía mấy người hát nhiều lần. Giai điệu bài hát sáng sủa dễ thuộc. Nghe xong một hai lần, mấy người đã cảm thấy mình cũng hát được.

Hát xong mấy lần, Ngưu Hữu Đạo nói:

“Đã nhớ kỹ chưa?”

Hắc Mẫu Đơn dở khóc dở cười:

“Nhớ thì nhớ, vang vang dễ thuộc, thuận miệng cực kỳ, nhưng làm sao có cảm giác như đồng dao cho trẻ con?”

Ngưu Hữu Đạo cười nói:

“Thông minh, chính là đồng dao, cũng chính là chuyện cho các ngươi đi làm. Sau khi mọi người tách ra, tìm mười huyện thành, nghĩ cách dạy dỗ cho trẻ nhỏ địa phương, để chúng đi hát khắp đầu đường cuối ngõ.”

“...” Mấy người bỗng hiểu ra mục đích của hắn. Bài đồng dao này mà truyền về châu Bắc, cha con Thiệu gia gặp nhau sẽ lúng túng bao nhiêu! Mọi người nhìn hắn như nhìn quái vật, biện pháp thâm độc như vậy cũng nghĩ ra được, đây là muốn dồn Thiệu Bình Ba vào chỗ chết!

Đám người thổn thức nghĩ, Thiệu Bình Ba coi trọng ai không được, cứ nhất định phải coi trọng người phụ nữ của đạo gia. Phen này trả thù mới được kêu là độc ác nham hiểm!

Từ như hồng nhan họa thủy quả nhiên không sai. Thiệu Bình Ba lần này gặp họa lớn rồi!
Hắc Mẫu Đơn nhắc nhở:
“Đạo gia, nếu thật sự làm việc này, chúng ta sẽ dồn Thiệu Bình Ba vào chỗ chết. E là lúc đó Thiệu Bình Ba sẽ không chết không thôi với chúng ta, nhất thiết phải đối địch sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Ngươi nghĩ chúng ta không đắc tội y thì không sao? Ta không gây sự với y, y cũng đã tìm đến ta gây chuyện. Đã như vậy, không bằng tiên hạ thủ vi cường, không chơi chết y cũng phải phế một phần công lực của y, trói tay trói chân của y, gây ít cản trở vướng tay cho y, khiến y khó phát lực. Lúc đó chúng ta cũng bớt được chút uy hiếp.”
“Nói chung, tên Thiệu Bình Ba này có chí hướng không nhỏ. Nói thế nào nhỉ, có vài thứ chỉ có thể hiểu mà không thể nói thành lời, một chốc một nhát các người cũng không hiểu được. Sau này các người sẽ hiểu, giờ nói nhiều vô ích. Các người nghe ta là được. Mở bản đồ ra!”

Chương 241: Không Tra Được Kẻ Này

Chương 241: Không Tra Được Kẻ Này
Ngưu Hữu Đạo mở bản đồ ra, phân chia khu vực phát tán tin đồn để mấy người kia chọn.
Trong mấy người cũng không có ai kén cá chọn canh, tùy tiện chỉ một khu vực.
“Được, vậy thì định như thế, chia bốn khu vực. Chúng ta đi huyện Cửu Lĩnh phía Bắc, phương thức gặp mặt như cũ.”
Ngưu Hữu Đạo chỉ một vị trí trên bản đồ, lại hỏi:
“Trong các người chọn một ở lại đi cùng ta.”
Đoạn Hổ, Ngô Tam Lưỡng và Lôi Tông Khang hầu như không hẹn mà cùng chỉ Hắc Mẫu Đơn.
Hắc Mẫu Đơn sửng sốt, rồi chợt cười khì một cái.
Ngưu Hữu Đạo không nói gì, có vẻ như cũng nhận định hắn và Hắc Mẫu Đơn có một chân.
Huyện Cầm An, một huyện thành nhỏ. Thành quách cũ nát tắm rửa trong ánh chiều tà dương, khói bếp lượn lờ.
Trong phòng khách sạn, Ngưu Hữu Đạo ngâm trong thùng nước tắm, quay mặt về phía song cửa, nhìn mặt trời ngã về tây. Trên bàn bày một bình rượu, một thanh kiếm như thường lệ.
Ánh nắng hồng hồng lọt vào phòng, chiếu đỏ người trong thùng tắm rửa.
Có tiếng gõ cửa thùng thùng, giọng Hắc Mẫu Đơn vang lên:
“Đạo gia!”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Đang ngâm nước, không chuyện cần thiết thì quay lại đi.”
Cọt kẹt! Hắc Mẫu Đơn mở cửa đi thẳng vào, vừa đóng cửa lại, tiếng bước chân đã đi tới.
Ngưu Hữu Đạo lấy khăn mặt nhúng nước, hỏi:

“Chuyện gì thì nói đi.”
Hắc Mẫu Đơn tới cạnh bồn tắm nhìn nhìn, phát hiện bị chặn lại không thấy gì liền khinh bỉ nói:
“Còn thẹn thùng hơn phụ nữ.”
Ngưu Hữu Đạo cũng không nao núng, vẫn ngâm trong nước, bình tĩnh nói:
“Có chuyện thì nói, ngươi như vậy, ta không thích.”
Hắc Mẫu Đơn chuyển cái ghế băng về ngồi cạnh hắn, vén tay áo, cầm khăn ướt lên lau chùi vai, tay cho hắn:
“Hầu hạ ngươi mà ngươi cũng không thích?”
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu nhìn nàng một cái, hờ hững nói:
“Ngươi nên giữ nguyên tắc chút thì hơn.”
Hắc Mẫu Đơn hỏi ngược lại:
“Ngươi có biết ta làm vậy là có ý gì không? Làm như vậy quả thực không biết xấu hổ, có điều phụ nữ rốt cuộc vẫn phải kết đôi với một người đàn ông mới là kết quả tốt nhất. Ta yêu thích ngươi, đồng ý đi theo ngươi, đã coi mình là người của ngươi, như vậy ngươi cũng không thích sao? Đương nhiên, ta cũng hi vọng ngươi có thể coi ta là người của ngươi, là người mình. Ta thích nhìn bọn họ hiểu lầm quan hệ giữa ta với ngươi. Ta nói thật lòng.”
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc một thoáng, hỏi:
“Nhanh vậy đã về, làm xong chuyện chưa?”
Hắc Mẫu Đơn đẩy hắn một cái.
Giúp hắn lau chùi lưng:
“Ngươi cũng quá khinh thường ta, chút chuyện nhỏ này cũng tính là phiền phức? Cải trang một chút, tìm mấy tên lười, cho ít tiền, để chúng lao đi các nơi làm việc. Những tên lười biếng này luôn thích kiếm chút tiền nhẹ nhàng, thích làm mấy chuyện nhỏ ít phí sức này. Ta còn nói sẽ có thưởng. Đương nhiên, thưởng là không có, quay đầu lại chúng ta đi luôn. Ta cùng mấy tên khác mua ít đường dụ mấy đứa trẻ con, hiệu quả rất tốt. Mấy đứa bé kia đã nhảy nhót hò hát khắp đường phố!”
Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng.
Hắc Mẫu Đơn chớp chớp mắt to:

“Đường Nghi thật xinh đẹp, muốn eo có eo, muốn mặt có mặt, muốn khí chất có khí chất...”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Chỉ không có đầu óc.”
Hắc Mẫu Đơn:
“Không có đầu óc thì cũng phải xem là so với ai. So với ngài có lẽ còn kém chút, nhưng nếu thật sự không có đầu óc, liệu có thể quản được cả một môn phái? Không phải ai cũng đều giống ngài. Trong những người ta đã gặp, ngài là loại yêu quái nhất!”
Ngưu Hữu Đạo:
"Ngươi muốn cái gì?"
Hắc Mẫu Đơn:
“Người phụ nữ xinh đẹp như vậy, đàn ông sao có thể không thích. Nếu ngài thật sự cảm thấy nàng ở bên Thiệu Bình Ba rất nguy hiểm, không bằng mang đi.”
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi nghe trộm không ít.”
Hắc Mẫu Đơn:
“Ngài cũng đâu cấm chúng ta. Đạo gia, trong lòng ngài vẫn có nàng phải không?”
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi cả nghĩ quá rồi. Cô ta chết hay sống không liên quan gì tới ta.”
Hắc Mẫu Đơn:
“Nghĩ một đằng nói một nẻo, xem ra Thiệu Bình Ba theo đuổi nàng ấy quả thật làm ngài không vui.”
Ngưu Hữu Đạo:
“Chẳng lẽ còn phải vui? Không liên quan đến vui hay không. Cũng giống một con chó, đi qua chỗ nào là phải đái một bãi, bất kể mảnh đất đó có phải của nó hay không; hễ có chó khác xông vào là nó cũng phải sủa hai tiếng. Tâm tình bị quấy rầy không ít. Ta cũng đau đầu vì chuyện này. Vốn tưởng rằng sẽ không có quan hệ gì, đụng phải rồi mới phát hiện cái danh phận phu thê với cô ta thật phiền phức, có chút cảm giác khúc mắc. Ta thật sự không muốn liên quan gì đến cô ta. Ngươi nhìn đi, nếu cô ta xảy ra chuyện, để xem ta quản hay mặc kệ?”

Nghe hắn nói vậy, Hắc Mẫu Đơn đã hiểu. Vị này quả thực không có cảm giác gì với nàng kia. Nàng chậc chậc nói:
“Chính là người khác với người. Nếu là người đàn ông trước kia của ta, cho dù ta có bị người ta gác đao vào cổ cũng sẽ không thèm quay lại nhìn một cái. Đạo gia, ngài để ta nóit, thực ra cũng chẳng có gì đâu đầu hay không. Nếu đã biết cần giúp, có thể giúp thì tiện tay giúp một lần. Nếu đã không biết thì không cần miễn cưỡng, cũng không cần cố gắng. Thản nhiên đối mặt mới thực sự là buông xuống, không cần miễn cưỡng bản thân!”
Ngưu Hữu Đạo:
"Thản nhiên đối mặt... có đạo lý, đúng là điều ta cần.”
Hắc Mẫu Đơn:
“Có lẽ ngài thực sự cảm thấy Thiệu Bình Ba nguy hiểm. Ta cảm thấy ngài nên nghĩ cách đưa nàng ấy rời khỏi Thiệu Bình Ba thì hơn. Ta quá hiểu đàn ông. Nàng ấy xinh đẹp như vậy, sớm muộn gì cũng thành miếng thịt trong miệng Thiệu Bình Ba. Có một ít thủ đoạn bàng môn tà đạo rất khó phòng bị, trước đây ta cũng từng nếm thiệt thòi rồi!”
“Chuyện này ta không cần lo lắng. Chỉ cần Thiệu Bình Ba không làm gì được ta, cũng sẽ không làm gì được nàng. Ngược lại, không phải là ta có thể dọa Thiệu Bình Ba hay không, mà là một khi cô ta không thoát ly quan hệ với ta, Thiệu Bình Ba sẽ không dám dùng thủ đoạn bàng môn tà đạo với cô ta. Nếu thật sự chọc giận người sau lưng Đường Nghi, những pháp sư theo hỗ trợ Thiệu Bình Ba kia cũng không gánh nổi cái mạng của y đâu! Nhìn từ góc độ khác, chỉ cần ta bảo vệ tốt bản thân cũng chính là bảo vệ Đường Nghi.”
Hắc Mẫu Đơn ghé miệng sát tai hắn:
“Là Triệu Hùng Ca?”
"Làm sao ngươi biết?"
Ngưu Hữu Đạo quay lại liếc nàng. Lúc ở nhà bếp hắn đã nhắc đến cái tên này, rất nhỏ giọng.
Hắc Mẫu Đơn:
“Triệu Hùng Ca vốn là kẻ bị ruồng bỏ của Thượng Thanh tông. Ta nghe đồn, lúc Lưu Tiên tông tập kích Thượng Thanh tông, Triệu Hùng Ca chưa lộ diện, chỉ vật cưỡi của y xuất hiện thôi đã dọa cho Lưu Tiên tông

thảng thốt bỏ về. Trưởng lão của Lưu Tiên Tông thậm chí còn tự cắt một tay để tạ tội. Thượng Thanh tông trừ Triệu Hùng Ca ra còn có ai có thể khiến chư hầu một phương với cao thủ bên cạnh như mây phải e ngại, sợ sệt? Thực lực đến mức độ như Triệu Hùng Ca đã vô cùng đáng sợ. Thiên quan vạn mã cũng không ngăn được y!”
Ngưu Hữu Đạo:
“Triệu Hùng Ca xuất thân Thượng Thanh tông, thực lực lại vượt xa phạm vi Thượng Thanh tông có thể dạy dỗ ra. E rằng, tổ sư khai sơn của Thượng Thanh tông cũng không phải đối thủ của y. Chuyện này thật bất thường, ngươi có nghe ra là chuyện gì không?”
Hắc Mẫu Đơn:
“Không rõ, quả thực không bình thường. Có khi là gặp phải chuyện gì đó không người ngoài biết.”
Ngưu Hữu Đạo bỗng quay đầu lại hỏi:
“Vừa nãy ngươi nói ngươi từng nếm phải thiệt thòi vì bàng môn tà đạo?”
"Đạo gia, ngài xót muối lên sẹo của người ta!”
Hắc Mẫu đơn than thở, dựng ba ngón tay trước mặt hắn:
“Ba lần, bị người ta ba lần!"
Ngưu Hữu Đạo:
"Là một người, hay là ba người?"
Hắc Mẫu Đơn xoa mạnh lưng hắn:
“Ba người khác nhau, có hai lần không cẩn thận bị người ta hạ độc. Một kẻ khác thì ta không trêu chọc nổi, sợ chết, không dám phản kháng. Bị người ta sờ sờ chơi mấy ngày mới được tha. Lúc đó thảm lắm, đến giờ nghĩ lại còn kinh.”
Ngưu Hữu Đạo:
"Ngươi không báo thù?"
Hắc Mẫu Đơn:
“Sau đó ta tụ tập đám Đoàn Hổ tìm được một tên, làm thịt một tên. Tên khác không đến lượt chúng ta ra tay, nghe đồn bị người khác giết. Còn kẻ kia ta không chọc nổi, vẫn không chọc nổi, nào dám tìm người ta báo thù. Bây giờ nghĩ lại, có thể giữ mạng đã là tốt rồi. Chuyện đã qua, ngã một lần liền khôn ra, sau này cẩn thận chút là được rồi."

Chương 242: Rất Khó Tiêu Hóa (1)

Chương 242: Rất Khó Tiêu Hóa (1)
Ngưu Hữu Đạo hơi nhíu mày:
“Không trêu chọc nổi là kẻ nào, nói nghe chút.”
Hắc Mẫu Đơn:
“Quên đi thôi, không nghĩ đến kẻ đó nữa, cũng vô dụng. Chúng ta không chọc nổi.”
Ngưu Hữu Đạo:
“Hừm, chờ ngươi cảm thấy cơ hội thích hợp lại nói. Ta xem xem có thể báo thù giúp ngươi không!”
“Tâm của ngài ta nhận, không cần đâu, đã qua cả rồi.” Hắc Mẫu Đơn cay đắng lắc đầu.
Ngưu Hữu Đạo cảm giác được sự nặng nề trong lời nói của nàng, ha ha nói:
“Tên kia chắc mắt bị quáng gà, đen như ngươi mà cũng hứng thú?”
Hắc Mẫu Đơn trừng mắt, tay đột nhiên chụp một cái vào nước, kéo phăng cái khăn che trong nước của Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo không nói gì, cúi đầu nhìn vị trí hạ bộ không bị che lấp dưới nước, vẫn ngồi im không nhúc nhích.
Hắc Mẫu Đơn ngang nhiên nhìn chằm chặp, mặt vô cảm, gò má ửng đỏ, ném cái khăn lại.
Ngưu Hữu Đạo chầm chậm che hạ bộ lại:
“Ngươi có thấy tẻ nhạt không?”
Hắc Mẫu Đơn:
“Thấy thiệt thòi? Nếu không ta cũng cởi sạch xuống nước tắm rửa với ngài? Ta trông khó coi như thế sao? Chẳng qua chỉ hơi đen một chút, gương mặt cũng không kém. Ngài chưa thấy thôi, thân thể người ta thực ra rất tốt.”

Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi đang quyến rũ ta?”
Hắc Mẫu Đơn:
“Ta, ngài muốn, bất cứ lúc nào."
Ngưu Hữu Đạo khẽ lắc đầu:
“Vô nghĩa. Ngươi nghe cho rõ, từ lúc ngươi đi lại bên cạnh ta, nhất định không thể xảy ra cái chuyện kia.”
Hắc Mẫu Đơn giội nước lên người hắn, tiếp tục lau:
“Tại sao? Ta thực sự không lọt nổi mắt xanh của ngài như vậy sao? Ta, ta tự nguyện, lại không quấn lấy ngài, chỉ muốn chút cảm giác an toàn.”
Ngưu Hữu Đạo:
“Không có gì nhìn vừa mắt hay không. Ta không động vào người phụ nữ làm việc bên cạnh. Thỏ không ăn cỏ gần hang, cỏ gần hang mà gặm sạch, lộ ra cửa động thì phiền.”
Hắc Mẫu Đơn bĩu môi:
“Thịt đến mép còn không ăn là kẻ ngu si! Tuổi còn trẻ, ra vẻ người lớn vậy là ý gì? Loại như Đường Nghi kia mà ngài cũng không thích, làm sao cảm thấy ngài chẳng có hứng thú gì với phụ nữ. Thật sự, có phải ngài không làm được chuyện kia?”
Ngưu Hữu Đạo nhắm mắt không nói, chuyện này không thắng nổi nàng.
Người phụ nữ khóc lóc ở khách sạn Yêu Nguyệt kia đi đâu rồi? Thua nàng...
Phủ thành châu Bắc, nhóm Thiệu Bình Ba ầm ầm đi vào thành. Thủ vệ trông cửa đứng trang nghiêm hai bên, không ai dám cản.
Một đường đi thẳng tới “Phủ Lăng Ba”, Thiệu Bình Ba tới phủ của mình, cả nhóm nhảy xuống ngựa đi vào.
Quản gia Thiệu Tam Tỉnh ở cửa nghênh tiếp, nụ cười hơi gượng ép:
“Đại công tử bôn ba đường dài, cực khổ rồi.”
Thiệu Bình Ba liếc ông ta một cái, vung áo choàng sau lưng, tiếp tục cất bước đi vào sảnh chính.
Trên đường, một tu sĩ nâng tay nhận một con kim sí, lấy văn kiện mật trong ống đồng xem, bước nhanh đuổi theo Thiệu Bình Ba:
“Đại công tử, bên Triệu Kinh đã gửi tin tới. Đã tra hỏi, trong nhà Gia Cát không có ai tên Trương Tam, cũng xác định không có tu sĩ trẻ tuổi

như thế. Kết quả là không tra ra được người này!”
Sau đó tiến vào phòng khách, ánh mắt ba người Đường Nghi lặng lẽ chạm một cái.
Thiệu Bình Ba đi tới chủ vị, cởi áo choàng đưa cho quản gia, xoay người ngồi ngay ngắn, nhìn quản gia hỏi:
“Có việc thì nói.”
Quản gia Thiệu Tam Tỉnh muốn nói lại thôi, nhìn những người khác, cuối cùng vẫn lấy một tờ giấy trong ống tay áo ra, hai tay dâng lên cho y xem.
Thiệu Bình Ba lấy tới, trước tiên nhìn sắc mặt ông ta, sau đó mới dời xuống tờ giấy, từ từ ngâm:
“Bắc châu vương, Bắc châu vương, một viên đường lại một viên đường. Trên vô pháp, dưới vô phương, hai viên đường lại hai viên đường. Vân giả vương, ba...”
Tiếng nói chợt im bặt, con ngươi co rụt, tay đặt trên đầu gối chớp mắt nắm chặt lại, gò má căng ra.
Đọc thứ gì thế này? Cái gì mà một viên đường, hai viên đường? Mọi người khó hiểu, có điều đều phát hiện sắc mặt Thiệu Bình Ba có vẻ không ổn.
Bản thân Thiệu Bình Ba ban đầu cũng bị cái gì một viên đường, hai viên đường hấp dẫn, sau mới phát hiện không đúng. Xem xong, y chậm rãi hỏi quản gia:
“Đây là thứ gì?”
Quản gia Thiệu Tam Tỉnh nói:
"Đồng dao."
Đồng dao? Thiệu Bình Ba đã hiểu, khó trách trong đó chen lẫn cái gì một viên đường, hai viên đường, làm y không biết có ý gì, còn tưởng có thâm ý khác, hóa ra là đồng dao, lại hỏi:
"Từ đâu tới?"
Thiệu Tam Tỉnh:
“Đây là bài đồng dao mà trẻ con hát khắp đường xá tại một số khu vực ở phía Bắc của Đại Giang. Người của chúng ta phát hiện liền truyền về.”
“Truyền từ phía Bắc của Đại Giang...” Nội tâm Thiệu Bình Ba thắt lại, khó có thể tiếp thu việc bị truyền khắp nơi, chậm rãi cúi đầu nhìn xuống

nội dung trên giấy.
Bài đồng dao này rõ ràng đang nói nhà họ Thiệu là vua của châu Bắc. Nước Hàn không làm gì được họ, nước Yến cũng vô phương. Chuyện này không quan trọng, cũng coi như sự thật. Điểm mấu chốt vấn đề là mặt sau của bài đồng dao, nói rằng cha y Thiệu Đăng Vân chỉ là tấm bình phong ở châu Bắc, đương gia chân chính là Thiệu Bình Ba y!
Càng nguy hiểm hơn là, có người dùng tên của y làm thành văn. Ba chữ Thiệu Bình Ba chỉ cần đảo lộn lại, kết hợp với ý tứ toàn thể bài đồng dao, lập tức hóa thành y muốn giết cha!
Đảo ngược tên lại một cái, lập tức ám chỉ ý "Phản", làm phản! Chữ "Ba" trong tên của y vừa vặn khớp cùng chữ "Thiệu" trong tên của phụ thân y, ghép vào nhau, cái từ này đầy ý cảnh dự báo cỡ nào, quả thực là chọc vào tim! Phụ thân đọc được sẽ nghĩ thế nào?
Đáng sợ hơn nữa, đồng dao là thứ có tính chất truyền xướng bẩm sinh, sẽ mãi khuếch tán ra ngoài. Thiệu Bình Ba sắp trở thành tiêu điểm của châu Bắc, đứng sau lưng phụ thân y gây ra sự quan tâm của tất cả mọi người. Các thế lực không làm gì được châu Bắc sẽ nhằm vào y. Kẻ muốn diệt phụ thân y mà không được cũng sẽ chĩa đầu mâu sang y. Kẻ không làm gì được trong gia tộc cũng sẽ có người dùng việc này làm văn.
Từ đầu đến đuôi, đây là một âm mưu nhằm vào y!
Kẻ làm ra chuyện này...
Tâm tư ác độc, khiến y không rét mà run!
Những người khác còn chưa hiểu nội dung trên tờ giấy kia rốt cuộc có gì, rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Thế nhưng, Đường Nghi đã chú ý tới. Phụ nữ đều tinh ý, lập tức nhìn thấy sự tối tăm và phẫn nộ đan xen trong ánh mắt Thiệu Bình Ba!
Đường Nghi hơi cả kinh. Ánh mắt đáng sợ kia thực khiến người ta kinh ngạc, chợt làm nàng liên tưởng đến lời Ngưu Hữu Đạo nói, Thiệu Bình Ba rất nguy hiểm!
Thiệu Bình Ba cuối cùng cũng hiểu tại sao sắc mặt quản gia lúc nãy lại như vậy. Hiển nhiên, y cũng nghĩ tới hậu quả nghiêm trọng trong đó. Y cấp tốc nén tâm tình phức tạp xuống, lạnh lùng hỏi:
"Vật này xuất hiện từ lúc nào?"
Thiệu Tam Tỉnh:

“Trước đây, các ám điểm bố trí ở Giang Bắc không nghe nói thấy. Hai ngày trước, bài đồng dao này đột nhiên bùng phát. Ám điểm cố ý tìm trẻ con hỏi, mấy đứa trẻ nói là có người cho đường ăn để hát. Có đứa bé là do thấy đứa khác hát, bản thân cũng hát theo. Ám điểm căn cứ theo manh mối truy tra, chỉ tra được ba kẻ cá biệt nhận tiền làm việc, không tìm được thủ phạm phía sau.”
Những người khác vẫn chưa hiểu họ đang nói gì, đồng dao thì sao? Trong đó chứa tin tức bất lợi gì sao?
Đã truyền ra rồi, Thiệu Bình Ba cũng biết việc này không che giấu nổi những người khác. Những người này ra khỏi cửa là có thể biết được. So với che che đậy đậy vô dụng, không bằng hào phòng lấy ra, cho họ tự xem.
“Bản đồ!”
Thiệu Bình Ba gọi, quản gia lập tức cho người mang bản đồ tới, mở ra trước mặt y.
Thiệu Bình Ba đứng dậy, nhìn bản đồ hỏi:
“Bắt được lời đồn ở nơi nào?”
Quản gia chỉ một số khu vực:
“Trước là ở huyện Cầm An, hầu như sau đó các huyện chung quanh cũng nhanh chóng khuếch tán."
Thiệu Bình Ba chậm rãi nhắm mắt.
Những người khác truyền nhau tờ giấy kia xem. Sau khi mỗi người hiểu ý trong bài đồng dao đều cảm thấy hãi hùng khiếp vía. Rõ ràng là muốn ly gián quan hệ cha con nhà họ Thiệu, muốn dồn Thiệu Bình Ba vào chỗ chết!
"Hai ngày trước...”
Thiệu Bình Ba thầm sắp xếp một dãy chuyện xảy ra gần đây. Một lúc sau, y từ từ mở mắt, nói một cái tên:
“Trương Tam!”
Mọi người sững sờ, Thiệu Tam Tỉnh không biết có ý gì, hỏi:
"Đại công tử nói ai?"

Chương 243: Rất Khó Tiêu Hóa (2)

Chương 243: Rất Khó Tiêu Hóa (2)
Thiệu Bình Ba cười lạnh nói:
“Nếu ta không đoán sai, việc này hẳn là do tên Trương Tam đốt quán rượu kia gây ra.”
Đường Nghi nghi ngờ hỏi:
“Đại công tử, bằng cái gì kết luận là do Trương Tam kia?”
Thiệu Bình Ba:
“Gần đây không xảy ra chuyện gì bất hợp lý, chỉ có chuyện quán rượu cháy kia là đột ngột. Về mặt thời gian đồng dao xuất hiện, tính khoảng cách thời gian cũng rất khớp, tám chín phần mười là do hắn.”
Một cơ sở phán đoán rất quan trọng khác mà y không nói. Quán rượu bị thiêu, bị người khác nhìn thấu tâm can mình, y đã lập tức nhận ra áp lực mà kẻ ra tay gây ra cho y, nhận ra độ nguy hiểm của đối phương. Người có thể gây ra cảm giác này cho y, thủ đoạn lại hung tàn, vậy thì có thể ăn khớp.
Đường Nghi lại hỏi:
“Nhóm Trương Tam có mấy người, vì sao đại công tử một mực nhận định là do Trương Tam kia, không thể nào do người khác sao?”
Thiệu Bình Ba bình tĩnh nhìn nàng:
“Trong tình huống kia còn dám đốt quán rượu chạy trốn, không có kẻ cầm đầu là hắn đánh nhịp, không thể xảy ra chuyện này. Nhìn tuổi mấy người kia là biết, mấy kẻ lớn tuổi đều do tên Trương Tam trẻ tuổi kia dẫn đầu. Một người trẻ tuổi có thể ràng buộc mấy kẻ lớn tuổi lại có thể là người đơn giản?”
Y xoay người về chỗ ngồi, khóe miệng nhếch lên tự giễu:
“Nói đến đó, là ta có mắt không tròng, lại ép mời một vị chân thần tới làm đầu bếp, sợ là chọc giận người ta, lật tay đã tát vào mặt ta. Trước

tiên hắn cho ta ăn tro bụi trong quán rượu, sau lại thêm một bài đồng dao cho ta chậm rãi hưởng thụ. Quả thực khiến ta hưởng thụ, uy lực kéo rất dài, rất khó tiêu hóa... Lần này chân chính đụng phải cao thủ không tầm thường. Trương Tam này thực không đơn giản!”
Tô Phá và Đường Tố Tố nhìn nhau, đều nghi ngờ khó hiểu.
Đường Nghi trố mắt khó tin, quả thực là do Ngưu Hữu Đạo làm? Ngưu Hữu Đạo biết làm đồng dao?
Châm lửa đốt quán, nàng có thể tin. Thứ cao cấp như đồng dao, quả thực nàng chưa từng nghĩ tới. Thực sự không thể tin được là do Ngưu Hữu Đạo ra chiêu!
Điều làm nàng càng khó tưởng tượng hơn là, Thiệu Bình Ba là ai? Trên hợp các phái, giữa chỉnh quân vụ, dưới thuận dân chính, trẻ trung khỏe mạnh, là người có năng lực không tầm thường. Trong nhận thức của nàng, tuổi trẻ như vậy, không ai có thể làm được. Thêm nữa, y ngọc thụ lâm phong, khí độ ung dung, chính là tuấn kiệt trong loài người!
Huống chi còn có bối cảnh gia thế như vậy, người này có thể nói là hoàn mỹ. Theo nàng biết, không biết bao nhiêu thiếu nữ coi Thiệu Bình Ba là tình nhân trong mộng.
Được người như thế theo đuổi, nếu không phải nàng đã lập gia đình, tâm có chốn thuộc về, Đường Nghi cảm thấy e là mình cũng khó từ chối loại nam nhi hoàn mỹ này. Dường như không tìm được ai ưu tú hơn người nam nhi này!
Nhưng mà loại nam nhi như thế lại nâng cao Ngưu Hữu Đạo, còn nói Ngưu Hữu Đạo là cao thủ không tầm thường, tự nhiên không phải chỉ tu vi của Ngưu Hữu Đạo, mà là nói tài trí của hắn!
Đường Nghi có cảm giác nghe lầm, thực sự đang nói Ngưu Hữu Đạo? Cái tên đầu bếp cầm dao thái thịt, cái tên thiếu niên lười nhác nằm dưới cây hoa đào kia thực sự được Thiệu Bình Ba gọi là cao thủ?
Trong lúc giật mình, đào hoa nguyên lý, thiếu niên trưởng thành không tương xứng tới tuổi. Thơ của thiếu niên, thơ của Tống Diễn Thanh, từng hình ảnh qua lại trong đầu.
Chính bởi ngạc nhiên, nếu Thiệu Bình Ba đã nói Ngưu Hữu Đạo lợi hại như vậy, vậy lúc Ngưu Hữu Đạo trong bếp đã nói, Thiệu Bình Ba này rất nguy hiểm…

“Mọi người đi đường cực khổ rồi. Sau khi ta tắm rửa tẩy trần còn phải đi phục mệnh với ngài Thứ sử!”
Thiệu Bình Ba mở miệng tiễn khách.
Mọi người dồn dập chắp tay xin cáo lui.
Đám người ra khỏi sảnh, hầu hết đều là hộ vệ thường trú ở phủ Lăng Ba, không cần ra khỏi phủ.
Mấy người Đường Nghi thì khác. Chưởng môn một phái không thể ở lại nhà người ta, bình thường lại luôn có sự việc trong phái phải xử lý.
Thêm nữa, nàng lại là phụ nữ. Huống chi, Thiệu Bình Ba trắng trợn theo đuổi, ở lại nhà người ta quả thực không thích hợp. Nàng nhất định phải tránh hiềm nghi.
Ra tới đường, Tô Phá nhẹ nhàng hỏi:
“Lẽ nào thật sự do hắn làm?”
Đường Nghi và Đường Tố Tố không nói, khó dám chắc.
Đường Nghi nhớ tới Triệu Hùng Ca. Đông Quách Hạo Nhiên sẽ không thu loạn đồ đệ. Hắn làm như vậy tất nhiên có nguyên nhân!
Tô Phá thổn thức. Người có tài trí như Ngưu Hữu Đạo, trước tiên mặc kệ thủ đoạn có ác độc hay không, đối với Thượng Thanh tông bây giờ, muốn chấn hưng thì cần người có năng lực như vậy dẫn đường. Nếu Ngưu Hữu Đạo thực sự có năng lực như Thiệu Bình Ba đánh giá, vậy chuyện gì đây? Vốn đương nhiên là người dẫn dắt cho Thượng Thanh tông, lại bị bọn họ hợp sức đuổi đi...
"Hoàng tiên sinh, Lâm tiên sinh, xin dừng bước, đại công tử cho mời!"
Hoàng Đấu, Lâm Hồ, đệ tử Đại Thiện sơn. Đại Thiện sơn cũng là thế lực ủng hộ sau lưng Thiệu Đăng Vân, hai người này phụ trách an toàn của Thiệu Bình Ba.
Hai người mới vào cửa vòm của viện bên liền bị Thiệu Tam Tỉnh gọi lại, lần thứ hai mời trở lại.
Trở lại sảnh chính, chỉ thấy Thiệu Bình Ba ngồi ngay ngắn, hai tay đặt trên đầu gối, nhắm mắt tĩnh mịch.
Hai người tới gần chắp tay:
“Đại công tử có gì sai bảo?”
Thiệu Bình Ba vẫn nhắm mắt hỏi:
“Ai còn nhớ lời Trương Tam nói với Đường Nghi ở bến tàu bên sông?”

Hai người nhìn nhau, hơi cân nhắc một chút, Hoàng Đấu nhớ lại nói:
“Thằng bé kia nói có phần vô lễ, tôi có chút ấn tượng. Hắn vừa thấy Đường Nghi liền nói đúng là một mỹ nhân. Sau khi bị đại công tử cảnh cáo, hắn lại hỏi đại công tử, có phải Đường Nghi là khách quý của ngài không, sau đó còn khen đại công tử và Đường Nghi rất xứng.”
“Khen? Bây giờ nhìn lại là trào phúng mới đúng!” Thiệu Bình Ba lạnh nhạt nói.
Hoàng Đấu ngờ vực:
"Trào phúng?"
Thiệu Bình Ba chậm rãi mở mắt:
“Cẩn thận sắp xếp lại ngọn nguồn, ta nghĩ ta biết hắn là ai. Hắn hắn là tên Ngưu Hữu Đạo kia!”
Hai người kinh ngạc:
“Phu quân Ngưu Hữu Đạo của Đường Nghi kia? Vì sao đại công tử nói thế?”
Thiệu Bình Ba:
“Vô lễ với Đường Nghi ở bến tàu, mà ba người Thượng Thanh tông lại không ai biểu thị. Lúc đó ta đã cảm thấy ba người kia nhìn thấy hắn liền có phản ứng dị thường. Sau đó, ba người kia còn lục tục đi vào nhà bếp, hắn là thấy hắn mới vào. Điều này nói rõ không phải một người biết hắn, mà là cả ba người.”
“Chắc hắn các ngươi có nghe lời đồn về Đường Nghi và Ngưu Hữu Đạo. Hắn bị Thượng Thanh tông giam lỏng năm năm, chiếm đoạt chức chưởng môn, còn muốn giết. Hắn còn nhỏ tuổi đã có thể chạy thoát khỏi Thượng Thanh tông, thực không đơn giản. Giết người của Tống gia còn có thể sống đến bây giờ có thể đơn giản sao? Ở châu Kim giết sứ thần nước Yến còn có thể toàn thân trở ra, thì càng không đơn giản. Sau đó Thương Triêu tông và châu Kim liên hợp, chuyện này có thể nói không chút quan hệ gì với việc hắn xuất hiện ở châu Kim sao? Nhiều chuyện không đơn giản gộp lại, thủ đoạn nhắm vào ta trước mắt đã không còn coi là bất ngờ. Đã như thế, ta có lý do hoài nghi, việc Thương Triêu tông mau chóng quật khởi rất có thể liên quan đến hắn. Điều quan trọng là tuổi. Ngưu Hữu Đạo hắn là cùng tuổi với Trương Tam. Các nhân tố móc

nối với nhau đều phù hợp như thế, trừ Ngưu Hữu Đạo ra còn có người khác sao? Đã vậy, chuyện tại bến tàu cũng có thể giải thích!”
Hoàng Đấu, Lâm Hồ sửng sốt, suy tư một lát rồi gật đầu.
Hoàng Đấu bỗng nở nụ cười:
“Đại công tử, hắn đã đốt quán rượu còn làm trò này là nhằm vào ngài, xem ra tình cảm của đại công tử với Đường Nghi làm hắn thẹn quá thành giận rồi.”
Thiệu Bình Ba:
“Ngươi coi thường hắn rồi. Người như thế nếu thật lòng muốn mang Đường Nghi đi, tất nhiên hắn sẽ có cách mang đi. Quyết đoán ném Đường Nghi lại để chạy, có thể thấy hắn không có tình cảm gì với Đường Nghi. Thượng Thanh tông làm như vậy với hắn có lẽ cũng là nguyên nhân. Đều nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân, huống chi bọn họ còn có danh phận phu thê. Đường Nghi đẹp ra sao, mọi người đều không mù. Dù có biết ta đang dây dưa với Đường Nghi, nhưng hắn dứt khoát vứt bỏ Đường Nghi, không một chút dây dưa dài dòng, chứng tỏ hắn là một kẻ rất lý trí, cũng rất máu lạnh... Kẻ này cực nguy hiểm!”

Chương 244: Khả Năng

Chương 244: Khả Năng
Y chậm rãi đứng dậy:
“Trẻ tuổi đã có bản lãnh như vậy, để một thời gian nữa tất sẽ thành họa lớn, không lưu lại được!”
Lâm Hồ:
“Người đi kinh thành đang xuất phát.”
Thiệu Bình Ba:
“Ta đang muốn nói tới đây, rút người lên kinh về đi. Thân phận là giả, còn hi vọng tìm được kẻ đó hay sao?”
Hai người ngẫm lại cũng đúng, gật gật đầu.
Hoàng Đấu hỏi:
“Nếu đại công tử nhất thiết muốn trừ diệt hắn, đầu tiên phải tìm được hắn trước. Thế lực của chúng ta ra khỏi châu Bắc vẫn rất yếu. Trời đất bao la, không biết con đường hắn đi, cũng không biết mục tiêu của hắn, muốn tìm hắn sợ là rất khó.”
“Hắn chạy đến nước Hàn làm gì?” Thiệu Bình Ba chợt hỏi, dường như đang tự hỏi mình nên rơi vào trầm tư, chắp tay đi tới đi lui trong phòng.
Hoàng Đấu và Lâm Hồ nhìn nhau. Vấn đề này thật khó trả lời. Họ chỉ gặp sơ tên kia một lần, không hiểu nhiều, trời mới biết hắn chạy trới nước Hàn làm gì.
Lặng im một lúc, Thiệu Bình Ba từ từ nói:
“Có một chỗ có thể hắn sẽ đi, nhưng ta không thể xác định."
Hoàng Đấu, Lâm Hồ đồng thanh nói:
"Nơi nào?"
Thiệu Bình Ba dừng bước, quay lại hỏi:
“Ta hỏi là đến kinh thành thay Gia Cát Tầm làm gì, còn nhớ làm sao hắn quay lại không?”

Hai người nhìn nhau, vừa nãy chẳng phải hỏi Ngưu Hữu Đạo có đi kinh thành hay không sao? Bây giờ sao lại kéo Gia Cát Tầm vào?
Thế nhưng vị công tử này tài trí phi phàm, người thường không so nổi, khiến hai người rất bội phục. Vì lẽ đó, Hoàng Đấu tự giác nhớ lại, trả lời:
“Giờ nhớ lại, nói là vì chuyện ở dịch trạm, hắn muốn thay Gia Cát Tầm đi tới kinh thành để tường trình.”
Thiệu Bình Ba xoay người trở về, lại hỏi:
“Dịch trạm xảy ra chuyện gì, các ngươi hắn phải biết chứ?"
Lâm Hồ gật đầu:
“Đại công tử ở kinh thành đã nói, bên phía châu Bắc cũng nhận được tin tức bên kinh thành, ở dịch trạm có gian tế nước Yến lẩn trốn. Châu Bắc cũng không thể chịu được sự tồn tại của gian tế nước Yến, tất nhiên phải phối hợp với triều đình để thanh lý. Có người nói đô thành sáu nước đang thanh lý gian tế của nước Yến trong dịch trạm. Việc này bề ngoài nhìn như bình tĩnh, thực ra động tĩnh không hề nhỏ. Hắn là Điệp báo ty (*) của nước Yến bị tổn thất không nhỏ.”
(*Điệp báo ty: Cơ quan tình báo)
Thiệu Bình Ba đứng trước mặt hai người:
“Hắn nói tin tức là do Gia Cát biết được từ nước Triệu, sau đó truyền sang nước Hàn. Các ngươi cảm thấy hắn có thể nói dối ta không?”
Vấn đề dần được cắt tỉa theo dòng suy nghĩ của y, không khó tìm được đáp án. Lâm Hồ nói:
“Hắn là không. Lúc đó hắn đã biết thân phận của đại công tử, nếu giả mạo người của Chư Cát Tầm, chứng tỏ những điều nói ra không hắn là nói mò. Bằng không chẳng may đại công tử hiểu rõ, chẳng phải hắn sẽ lộ, sao còn có thể giả mạo. Tất nhiên hắn phải nói chút tình huống đáng tin.”
Thiệu Bình Ba thả lỏng hai tay:
“Mấu chốt vấn đề là, ngay cả ta cũng không biết Gia Cát Tầm truyền tin từ nước Triệu về nước Hàn... cũng có thể hiểu được. Điệp báo liên quan giữa các nước được bảo mật cũng bình thường, nhưng Ngưu Hữu Đạo làm sao biết? Biết dịch trạm đang bắt người thì ta có thể hiểu, nhưng hắn

làm sao biết Gia Cát Tầm truyền tin về? Chẳng lẽ Gia Cát Tầm không biết bảo mật loại tin tức bí mật này, có thể truyền loạn?”
Hoàng Đấu và Lâm Hồ cân nhắc.
Thiệu Bình Ba giơ tay chỉ trỏ:
“Lại quay đầu nhìn xem tin tức từ kinh thành truyền cho chúng ta...”
“Có độ chính xác nhất định, đều là những kẻ thời gian gần đâu lục tục được xếp vào dịch trạm. Tính theo quãng thời gian này và những việc liên quan đến Ngưu Hữu Đạo, vậy thì thú vị. Ngưu Hữu Đạo, gián điệp nước Yến, thời gian sắp xếp dịch trạm, ba cái có quan hệ nhất định!”
Lâm Hồ bỗng nhiên tỉnh ngộ, bật thốt:
“Ngưu Hữu Đạo giết sứ giả nước Yến, chọc giận triều đình nước Yến. Triều đình nước Yến điều động người thuộc cơ sở ngầm ở các dịch trạm tìm kiếm hắn, muốn xử lý hắn!”
Thiệu Bình Ba khẽ gật đầu:
“Quay lại việc hắn biết mật báo của Gia Cát Tầm.”
Hoàng Đấu nói:
“Có thể là chính hắn liên hệ với Gia Cát Tầm!”
Thiệu Bình Ba:
“Chỉ sợ còn không chỉ liên hệ với Gia Cát Tầm, hắn là còn liên hệ với sứ thần của các nước khác. Đây chính là nguyên nhân vì sao các quốc gia gần như ra tay cùng lúc. Lúc hắn giết sứ thần nước Yến, sứ thần các quốc gia khác hầu như đều ở đó, hầu như quen biết nhau, tìm người truyền tin không khó. Còn nữa, chư quốc tranh hùng, từng người mang ý xấu riêng. Bất kể sứ thần của quốc gia nào biết tin tức này cũng sẽ không vội truyền tin về nước mình, mà sẽ tự nắm giữ tình huống, ước gì xem kẻ khác sai lầm. Bản thân việc các nước cùng ra tay đã có vấn đề.”
Lâm Hồ ha ha cười:
“Vậy càng có thể là Ngưu Hữu Đạo gây ra. Nước Yến ra tay với hắn, hắn phản kích trả thù là điều rất bình thường!”
Thiệu Bình Ba xoay người chắp tay bước đi, than nhẹ một tiếng:
“Lật tay một đòn, xé nát cái võng mà nước Yến bày ra. Ngay cả nước Yến cũng phải ngậm bồ hòn làm ngọt vì hắn, các ngươi còn dám xem thường hắn?”

Lâm Hồ nhất thời không cười nổi, hai người đều biểu hiện nghiêm nghị, rốt cuộc nhận ra vì sao đại công tử nói người này rất nguy hiểm.
Hai người cũng hiểu được vì sao đại công tử lại kiêng kỵ người này nhưu vậy. Người này không có ý tốt với bên này, quả thực không phải chuyện tốt đẹp gì. Xem xét lại chuyện bài đồng dao kia, e rằng đủ cho đại công tử đau đầu một trận!
Hoàng Đấu chần chờ nói:
“Đại công tử, chuyện này có quan hệ gì với hướng đi của hắn?”
Thiệu Bình Ba chậm rãi ngồi xuống chủ vị:
“Lẽ nào không quan hệ? Biết triều đình nước Yến muốn đối phó với hắn, ngươi cảm thấy hắn đi đâu an toàn nhất?”
Hoàng Đấu:
“Hoặc tìm chỗ trốn bí mật, hoặc trốn về chỗ Thương Triêu Tông.”
Thiệu Bình Ba:
“Nhưng hắn cũng không làm như thế. Biết rõ triều đình nước Yến muốn đối phó, hắn không chỉ không né mà còn chạy loạn bên ngoài, thậm chí chạy xa như vậy, tới tận nước Hàn. Hắn tới nước Hàn làm gì?”
Hoàng Đấu và Lâm Hồ nhìn nhau không nói gì, việc này thật không dễ đoán.
"Liều lĩnh nguy hiểm tiến lên, chỉ có thể nói hắn có chuyện phải làm! Hiểu rõ tiền căn, lại quan sát toàn thể thế cuộc, tất cả đều để lại dấu vết. Chúng ta đã biết năng lực của hắn, vậy hắn xuất hiện ở châu Kim tuyệt đối không phải ngẫu nhiên. Chuyện về sau thiên hạ đều biết, Thương Triêu Tông liên hợp với châu Kim, mượn thế châu Kim gầy dựng lại quận Thanh Sơn. Vậy hắn đi châu Kim làm gì? Tám chín phần mười là hắn giúp Thương Triêu Tông thúc đẩy liên hợp với châu Kim.”
“Phụ thân ta là bộ hạ cũ của Trữ vương Thương Kiến Bá, vẫn khá quan tâm đến con trai của Trữ vương là Thương Triêu Tông. Nghe phụ thân nói, Hải Như Nguyệt của châu Kim đã từng có một đoạn tình yêu nam nữ cùng với Trữ vương, nhưng Trữ vương đã mất, nhắc lại tình cũ không khỏi gượng ép. Bằng vào chuyện này không đủ để Hải Như Nguyệt xuất binh chống đỡ! Chuyện liên lụy đến hai quốc gia, Hải Như Nguyệt làm như vậy là mạo hiểm. Bà ta nhất định cũng phải tính toán cho châu Kim, bằng không bà ta cũng không khống chế được châu Kim.”

“Theo lý thuyết, Thương Triêu Tông yếu thế như vậy, Hải Như Nguyệt cũng không thể xuất binh chống đỡ, cho nên muốn thuyết phục Hải Như Nguyệt hắn là rất khó. Với năng lực du thuyết của Ngưu Hữu Đạo, hắn xuất hiện ở châu Kim cũng không lạ gì. Sự thực chứng minh, lúc trước không ai nghĩ chuyện như vậy sẽ xảy ra, cả một châu Kim to lớn sẽ liên hợp với Thương Triêu Tông ở một khu vực nhỏ bé.”
“Nguyên nhân gì để Hải Như Nguyệt đồng ý xuất binh? Chúng ta chải vuốt mọi chuyện một lần. Ngưu Hữu Đạo thúc đẩy liên hợp. Thương Triêu Tông bên kia sắp khai chiến. Hắn không trở về giúp Thương Triêu Tông lại giết Yến sứ, gây nguy hiểm phải chạy loạn bên ngoài. Biết rõ triều đình nước Yến ra tay còn chạy về nước Hàn, chuyện này không bình thường!”
“Chuyện đáng ngờ như vậy, Ngưu Hữu Đạo còn cách gì xúc tiến liên hợp? Tại sao Hải Như Nguyệt đồng ý xuất binh? Ngưu Hữu Đạo có nói tại sao phải mạo hiểm đến nước Hàn? Nhìn thời gian, khoảng cách, đường đi tới quả thực rất chặt chẽ, mà ba điểm đáng ngờ này đều hình thành trong tình huống có điều kiện. Như vậy, chúng ta đưa điều kiện không biết vào xem lại trình tự một chút. Ngưu Hữu Đạo nói điều kiện xúc tiến liên hợp, Hải Như Nguyệt tiếp thu điều kiện xuất binh, hắn có nói đến nước Hàn sẽ có đáp án không?"

Chương 245: Nhi Nữ

Chương 245: Nhi Nữ
Lâm Hồ nói tiếp: “Ngưu Hữu Đạo có nói là để thực hiện điều kiện mới đến nước Hàn!”
Hoàng Đấu khẽ gật đầu.
Thiệu Bình Ba hỏi: “Điều kiện gì khiến Hải Như Nguyệt tiếp nhận mà cần tới nước Hàn? Muốn hoàn thành điều kiện cần tu sĩ thực hiện, người bình thường không được, nhưng bên Thương Triêu Tông không phải không có tu sĩ, tại sao Ngưu Hữu Đạo phải mạo hiểm chạy tới nước Hàn? Bên cạnh Hải Như Nguyệt không phải không có tu sĩ, chuyện gì mà tu sĩ bên cạnh Hải Như Nguyệt cũng không làm nổi, cần Ngưu Hữu Đạo xuất mã?”
"Nghĩ tới đây, ta lại nghĩ tới một chuyện. Con trai của Hải Như Nguyệt dường như bị một loại quái bệnh, nghe nói di truyền từ cha.”
Lâm Hồ: “Thiên âm tổn mạch!”
Hoàng Đấu: “Xích dương chu quả!”
Hai người gần như đồng thanh thốt lên, tuy nói không giống nhau nhưng cùng một đích.
Người quan tâm đến Hải Như Nguyệt không ít, không phải vì dung mạo tuyệt đẹp của bà ta, mà vì căn bệnh của con trai bà ta quyết định châu Kim có đổi chủ hay không.
Thiệu Bình Ba: “Kết hợp các thông tin lại, phần lớn bí ẩn có thể giải quyết dễ dàng. Ngưu Hữu Đạo rất có thể đi tới Đại Tuyết sơn, muốn đi Băng Tuyết các lấy Xích dương chu quả.”
"Chuyện này...” Hoàng Đấu hồ nghi nói: “Thứ mà với thân phận và địa vị của Hải Như Nguyệt cũng không thể lấy được, hắn đi có được không?”
Thiệu Bình Ba:

“Đây chính là nguyên nhân ta không dám khẳng định. Hải Như Nguyệt sao dễ xuất binh? Có thể do phán đoán sai lầm không, Ngưu Hữu Đạo có thể chỉ dạo qua nước Hàn không?”
Lâm Hồ:
“Mặc kệ hắn có phải hay không, đã có khả năng này, đại công tử lại muốn diệt hắn, chúng ta cứ phái người đi là được.”
Thiệu Bình Ba lắc lắc đầu: “Việc này ta có sắp xếp khác. Hiện giờ ta có chuyện muốn làm phiền hai vị. Chuyện đồng dao vì sao mà sinh, hai vị tận mắt chứng kiến, mong hai vị báo cáo về phía Đại Thiện sơn một phen.”
"Dễ bàn!" Hoàng, Lâm hai người đáp lại, nhìn nhau, biết chuyện đồng dao đủ cho vị này chóng mặt một trận.
Chờ hai người đi rồi, sắc mặt Thiệu Bình Ba trầm xuống, nghiêng đầu nhìn về phía quản tra Thiệu Tam Tỉnh buông tay đứng cạnh:
“Trẻ con không nghe lời, có đứa trượt chân rơi xuống nước cũng khó tránh, người lớn cũng nên quan tâm. Sắp xếp mấy người chạy tới khu vực truyền đồng dao, tạo chút chuyện khiến người ta khủng hoảng, lấy dao dừng dao!”
Mặc dù đồng dao này không thể khuếch tán trong phạm vi thế lực của y, nhưng y vẫn phải nghĩ cách khống chế một chút, cũng không thể khuếch tán đến độ trẻ con thiên hạ đều hát được!
Vẻ mặt Thiệu Tam Tỉnh hơi khựng lại, có điều vẫn đáp: “Rõ!”
Thiệu Bình Ba: “Mặc kệ Ngưu Hữu Đạo có đi Băng Tuyết các hay không cứ cử người đi thông gió với Tống gia Yến kinh, chắc chắn Tống gia sẽ xử lý.
Nói đến chuyện này, hắn ta kìm nén lửa giận trong lòng. Đồng dao sẽ có sức ảnh hưởng lớn chừng nào bên phụ thân hắn ta không thể xác định, việc này chính là việc lớn nhất hắn ta cần phải đối mặt lúc này, hành sự ở các phương diện đều phải thu liễm, một khi bên này xảy ra tình hình gì ngoài ý muốn, thái độ bên Đại Thiền sơn kia rất quan trọng, chưa xác định được Ngưu Hữu Đạo có đi Băng Tuyết các hay không không tiện dùng đến người ta, lỡ như khiến người ta đi tay không một chuyến hoặc xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, sợ là sẽ khiến người ta có ý kiến với hắn ta.

Chuyện đồng dao vừa xảy ra, hắn ta hành sự không thể không bắt đầu cẩn thận.
Thiệu Tam Tỉnh: “Nói đến Tống gia Yến kinh, có một chuyện muốn báo lại cho Đại công tử, Vương Hoành một trong những đại thống lĩnh kinh kỳ Yến kinh đang đòi nữ nhi đã gả cho Tống gia về, Tống gia cũng viết một văn thư cho phép con gái hắn tái giá, Vương Hoành công khai việc này, giờ hướng gió của Tống gia ở Yến kinh dường như không ổn.”
“Ồ!” Thiệu Bình Ba bất ngờ kêu lên, suy nghĩ một chút, chần chờ nói: “Tống Cửu Minh chính là tâm phúc của Đồng Mạch, Vương Hoành lại muốn đoạn tuyệt quan hệ với Tống gia, xem ra trên triều đình Yến quốc đã có biến cố gì đó, không biết có liên quan gì đến cái chết của Tống Long không, việc này cứ cho người tiếp tục chú ý!”
“Rõ!” Thiệu Tam Tỉnh đáp, lại hỏi: “Vậy chuyện này có còn cần phải thông báo cho Tống gia không? Triều đình Yến quốc cũng muốn thu thập hắn, huống hồ thế lực triều đình Yến quốc lớn hơn.”
Thiệu Bình Ba hơi lắc đầu: “Chuyện dịch trạm, ta đã chú ý những lời khai của kẻ bị bắt, những nhân viên tình báo Yến quốc sử dụng đều rất cẩn thận, căn bản không hề khiến người khác phải có bất kỳ nghi ngờ gì, chỉ truyền tin qua lại thôi. Sao Ngưu Hữu Đạo có thể nắm được rõ tình hình dịch trạm như vậy? Ta nghi ngờ không biết có phải có người đã để lộ tin tức cho hắn không? Triều đình Yến quốc nhiều người miệng cũng lẫn lộn, chúng ta không biết rõ tình hình, cứ để Tống gia đi xử lý đi, Tống gia có vô dụng mấy thì chúng ta vẫn nắm được rõ tình hình hơn so với Yến quốc.
“Vâng!” Thiệu Tam Tỉnh khẽ gật đầu.
“Còn nữa, chuyện hộ vệ gần đây an bài kín đáo một chút!” Thiệu Bình Ba nghiêm mặt nhắc nhở.
Không còn cách nào khác, bị dính chuyện đồng dao, hắn ta bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, cho dù là Yến quốc hay Hàn quốc, những kẻ muốn diệt trừ Thiệu Đăng Vân tự xây dựng quân đội riêng e là đều để mắt tới hắn ta.
Việc này khiến trong lòng hắn ta có tư vị không thể nói ra được. Ngưu Hữu Đạo tùy tiện hành động một chút đã khiến hắn ta phải chịu áp lực ở các phương diện, hắn ta chỉ có thể có ít thời gian để nhớ đến chuyện truy

sát Ngưu Hữu Đạo, cảm giác thấp thỏm này khiến hắn ta cảm thấy rất không thích.
“Rõ!” Thiệu Tam Tỉnh đồng ý, thấy hắn ta không phân phó gì thêm bèn nhắc nhở: “Đại công tử, nhanh đi tắm rửa một chút, đừng để thứ sử đại nhân chờ lâu.”
Thiệu Bình Ba lấy lại tinh thần, nhanh chân ra khỏi phòng, đi thẳng đến phòng tắm.
Sau khi đến phòng tắm trực tiếp cởi hết quần áo ra, vén màn tơ lên, đi ra sau tắm gội, sau đó lại ngâm mình trong làn nước ấm của bồn tắm.
Ngoài màn tơ, nha hoàn bước vào, đặt quần áo xuống.
Nha hoàn rời đi, một nữ tử bóng dáng yểu điệu, mặc chiếc váy dài màu xanh chói mắt bước vào.
Nữ tử trong lòng ôm cổ cầm, đặt đàn trên trác án trong phòng, ngồi bên đàn, mười ngón tay thon dài đặt xuống, tiếng đàn tinh tang ưu nhã vang lên.
Tóc búi cao, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, trên gương mặt nở nụ cười vũ mị nghiêng đầu nhìn bóng người lờ mờ đang ngâm mình trong bồn tắm sau màn.
Nữ tử tên Tô Chiếu, cũng là biểu tỷ của Thiệu Bình Ba, cũng được coi là một tu sĩ duy nhất bên Triệu gia này.
Thiệu Bình Ba nhắm mắt ngâm mình trong nước nghe thấy tiếng đàn liền mở mắt, quay đầu nhìn về phía bóng người mông lung ngoài màn tơ, cười nói: “Chiếu tỷ về từ lúc nào?”
Tiếng đàn dừng lại, bóng người đứng dậy, giọng nói đẹp đẽ vang lên: “Vừa về Hàn quốc nghe nói có một bài đồng dao gây bất lợi cho đệ nên lập tức chạy về Bắc Châu, xảy ra chuyện gì vậy?”
Thiệu Bình Ba hắt nước vào mặt: “Nghe nói đến Ngưu Hữu Đạo chưa? Chính là tên giết Yến sứ đấy...” Hắn ta kể đại khái tình hình.
Bóng dáng Tô Chiếu đi qua đi lại bên ngoài màn tơ.
“Ngưu Hữu Đạo này độc thật đấy!”
Thiệu Bình Ba: “Việc này không cần tỷ quan tâm, tỷ dồn tinh lực vào việc đả thông Tề quốc và Vệ quốc đi, nếu muốn Bắc Châu có tư cách thì không thể thiếu một lượng chiến mã và lương thảo lớn. Đợi Bắc Châu vượt qua được khốn cảnh thiên tai, tài lực dư dả, đệ sẽ xử lý việc này.

Chiếu tỷ, việc liên quan đến tương lai Bắc Châu, trách nhiệm của tỷ rất trọng đại!”
Tô Chiếu: “Ta biết rồi, ta nghe đến mức lỗ tai thành kén rồi, ta vẫn đang làm, không hề buông lỏng, đệ yên tâm đi.”
Sau khi tắm rửa xong, Thiệu Bình Ba ra gian ngoài ngồi xuống trước bàn trang điểm, Tô Chiếu phất tay cho nha hoàn lui, tự mình ra tay chải tóc cho hắn ta.
“Đã lâu không gặp, không có việc riêng gì cần nói với ta ngoài chuyện công à?” Tô Chiếu mỉm cười hỏi.
Thiệu Bình Ba: “Đợi lát nữa nói, đệ vừa về, còn phải đi phục mệnh với phụ thân.”
Tô Chiếu trầm mặc một lúc, đột nhiên hỏi: “Đệ sẽ lấy ta sao?”
Thiệu Bình Ba: “Còn cần phải nghi ngờ sao?”
Tô Chiếu: “Được, cho ta một thời gian xác thực."

Chương 246: Cho Mẫu Tử Chúng Một Con Đường Sống (1)

Chương 246: Cho Mẫu Tử Chúng Một Con Đường Sống (1)
Thiệu Bình Ba nhíu mày: “Tỷ đang đùa à? Giờ cưới tỷ, thân phận của tỷ một khi công khai làm sao có thể đi làm việc bên Tề quốc? Chẳng lẽ tỷ đã quên đại thù của dì và dượng?”
Tô Chiếu: “Ta thấy đệ đã thích Đường Nghi kia rồi!”
Thiệu Bình Ba thở dài: “Đường Nghi là phụ nữ đã có chồng, mục đích ta theo đuổi nàng ta là gì tỷ cũng biết, giá trị của Triệu Hùng Ca còn cần ta nói với tỷ nữa sao?”
Tô Chiếu nở nụ cười ưu sầu, tay không ngừng lại: “Đạo lý ta hiểu, nhưng trong lòng ta thật sự không chắc chắn. Ta làm chuyện dơ bẩn, một khi đệ có ngày đó, còn có thể cưới loại người như ta sao?”
Thiệu Bình Ba đưa tay lên giữ lấy bàn tay mềm mại của nàng ta, nhìn nàng ta trong gương: “Đừng nghĩ nhiều, đệ mãi chưa thành thân là vì cái gì? Chiếu tỷ, đời này đệ không cưới ai ngoài tỷ!
Tô Chiếu yếu ớt thở dài: “Chỉ mong là vậy!”
Phủ thứ sử Bắc Châu, Thiệu Bình Ba vừa tẩy sạch phong tràn nhanh chân bước vào, Dương Song quản gia phủ thứ sử nghe tin liền đến, tự mình dẫn Thiệu Bình Ba đi.
Hai người vừa đi vừa trò chuyện, một thiếu nữ vui vẻ xinh đẹp từ trong hoa viên nhảy nhót chạy tới, tướng mạo khá giống Thiệu Bình Ba, chính là muội muội cùng mẹ với hắn ta, Thiệu Liễu Nhi.
Thấy đại ca xuất hiện, sự vui vẻ của Thiệu Liễu Nhi lập tức bị thu lại, quy củ như một thục nữ đi tới, rõ ràng là hơi sợ người đại ca này.
“Đại ca!” Thiệu Liễu Nhi phúc thân hành lễ, vừa đứng dậy đã định chạy sang một bên.

“Dừng lại!” Thiệu Bình Ba lạnh lùng một tiếng.
Thân hình Thiệu Liễu Nhi cứng đờ, rụt rè sợ hãi nói: “Đại ca có gì cần phân phó?”
Quản gia Dương Song mỉm cười, mấy huynh muội này đều sợ đại ca này.
Thiệu Bình Ba lặng lẽ nói: “Nghe nói các muội gần đây làm cái thi từ xã gì đó, hình như cả ngày muội lăn lộn với cái đám đầu dầu má phấn, không có dáng vẻ của nữ nhi đúng không?”
Thiệu Liễu Nhi: “Đại ca nói chuyện khó nghe quá, giao lưu thi từ ca phú thôi, sao lại thành lăn lộn.”
Thiệu Bình Ba: “Thi từ ca phú có thể có cơm ăn, có thể ra trận giết địch sao? Cũng không xem thử bây giờ là lúc nào, bao nhiêu bách tính Bắc Châu bụng ăn không no, các muội cả ngày ăn chơi đàng điếm, khoác lác khắp nơi, khiến bác tính nghĩ như thế nào?”
Thiệu Liễu Nhi: “Đại ca nói đúng lắm, để muội bảo bọn họ sau này thu liễm một chút.”
Cơ thể Thiệu Bình Ba hơi nghiêng về trước đến trước mặt nàng: “Nghe ý muội là vẫn muốn tiếp tục lêu lổng với họ đúng không?”
Thiệu Liễu Nhi thấp giọng lầm bầm: “Đại ca, làm gì mà lêu lổng, thi từ ca phú là chuyện tao nhã, có thể nung đúc tình cảm, đều là những người cùng chung chí hướng.”
Thiệu Bình Ba: “Cùng chung chí hướng? Một nha đầu miệng hôi sữa chưa biết sự đời, nếu muội không phải nữ nhi của thứ sử, thử xem có mấy người cùng chung chí hướng với muội? Hàng ngày muội được người ta tâng bốc vui lắm đúng không? Sau này ngoan ngoãn ở nhà đọc sách, viết chữ, học vài thứ nữ nhân nên học, còn dám chạy loạn thử xem!”
Thiệu Liễu Nhi: “Nhị nương đồng ý muội mới đi.”
Thiệu Bình Ba híp mắt: “Nghe nói muội rất thân thiết với Đàm Diệu Hiển đúng không? Lúc nào rảnh dẫn hắn tới gặp ta!”
Thiệu Liễu Nhi mặt mày lập tức hoảng sợ nói: “Đại ca, đều là bằng hữu của muội, huynh đừng làm loạn!”
Thiệu Bình Ba: “Ta nói cho muội biết, hôn nhân đại sự của nữ nhi đều do phụ mẫu làm chủ, không phải do muội làm bậy, nếu muội không

muốn hại hắn thì quản mình cho kỹ đi!” Dứt lời quay đầu nhanh rời đi.
Dương Song lắc đầu, đuổi theo.
Hốc mắt Thiệu Liễu Nhi đỏ lên, nước mắt tủi thân bắt đầu ứa ra.
Chính sự đường, nơi xử lý công vụ của phủ thứ sử.
Lão nhị Thiệu gia Thiệu Vô Ba đang ngồi trong bàn bạc chính vụ với mấy quan lại.
Lão tam Thiệu gia Thiệu Phục Ba trên người còn mặc giáp trụ, tựa bên cửa sổ, miệng ngậm chiếc lá, hơi nhàm chán nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt đột nhiên đình trệ, rời khỏi cửa sổ, đi tới bên cạnh Thiệu Vô Ba, giật giật áo của Thiệu Vô Ba: “Nhị ca, tới rồi, tới rồi.”
Mấy người trong phòng đều nhìn ra ngoài cửa, thấy Thiệu Bình Ba đang nhanh chân bước đến nhưng không vào đây mà cùng Dương Song cua sang một hướng khác.
Thấy người đi rồi, Thiệu Phục Ba hừ hừ nói: “Vân vua giả, Ba vua thật...”
Thiệu Vô Ba huých chỏ đụng gã một cái, bảo gã ngậm miệng.
Bên cạnh chính sự đường có một lầu các, Thiệu Đăng Vân dáng người cao to đứng trên lầu các, thấy nhi tử bước đến dưới lầu, ánh mắt có chút phức tạp.
Nghĩ lại năm đó khi Ninh vương vẫn còn, đứa con trai này lại nghĩ đủ mọi cách khuyên lão từ bỏ kinh thành phồn hoa, chủ động xin đi đóng giữ biên cảnh Bắc Châu, về sau Ninh Vương lâm nạn, triều đình thanh tẩy bộ hạ cũ của Ninh vương, lão lại khởi binh phản quốc dưới sự thôi thúc của nhi tử, tránh thoát một kiếp, thành chư hầu một phương.
Lúc ấy phản hay không phản lão rất do dự, Ninh vương đã một tay đề bạt lão từ một Bách phu trưởng nho nhỏ lên thành đại tướng tay nắm đại quyền binh mã, nhận ân trọng của Binh vương. Thứ hai, sau khi phản quốc, địch quốc cũng chưa chắc có thể thiện đãi ngươi.
Nhưng đến lúc xảy ra chuyện lão mới phát hiện, rất nhiều chuyện đứa con trai này đều đã giúp lão chuẩn bị xong.
Sau đó lão mới ý thức được, từ lúc khuyên lão rời khỏi kinh thành, đứa con trai này đã không coi trọng Ninh vương, đều đã chuẩn bị sẵn cho ngày này.

Đứa con trai này không giống lão mà giống người mẹ thông tuệ của hắn ta, tiếc là trời xanh ghen thói má hồng đánh ghen, người mẹ hắn ta đã mất sớm.
Chuyện đồng dao, lão đã có được tin tức. Sau khi lão xem xong nội dung bài đồng dao, Ba Bình Thiệu gì đó lão không hề lo lắng, ngược lại lão đã hối hận năm đó không nên cưới thiếp, không nên sinh thêm hai nhi tử.
Luận thông minh tài trí và năng lực, đứa con trai này là người thừa kế tốt nhất, nhưng lão lo là, một khi đứa con trai này nắm giữ đại quyền có thể buông tha cho hai nhi tử khác của lão hay không?
Có nhiều thứ khó mà tránh khỏi, chính thất qua đời lưu lại một trai một gái, thiên phòng tại thế có hai đứa con trai, dĩ nhiên là phải nghiêng về phía con trai mình, vài thế đối lập bất tri bất giác sản sinh.
Đều là nhi nữ của lão, ngươi bảo lão phải nghiêng bên nào? Có một số việc lòng dạ biết rõ, lão cũng chỉ có thể giả bộ hồ đồ.
Nhưng tâm tính của trưởng tử này lão biết, hiểu con không ai ngoài cha, lão tại thế còn có thể đè ép một chút, lão không còn, ba mẫu tử bên kia có kết cục như thế nào lão thật sự không dám tưởng tượng. Lão biết rõ, ba mẫu tử kia căn bản không phải đối thủ của nhi tử này, nhưng lại không chịu an phận, vì cái gì thì lão cũng có thể lý giải được.
Cho nên lão hối hận, nếu năm đó lão không cưới, chỉ có một trai một gái, rất nhiều chuyện đều rất dễ làm.
Thiệu Bình Ba leo lên lầu các đi đến sau lưng Thiệu Đăng Vân, đối mặt với bóng lưng to lớn của phụ thân chắp tay hành lễ: “Phụ thân!”
Thiệu Đăng Vân đưa lưng về phía sau nói: “Lần này đi kinh thành xin cơm, làm khó con rồi!”
Thiệu Bình Ba: “Bên kinh thành thèm nhỏ dãi vùng Bắc Châu, có người làm khó cũng không có gì lạ, may mắn, nhi tử may không làm nhục mệnh, vật tư trong mấy ngày này hắn sẽ sang sông, công việc phân phát nhi tử đã sắp xếp xong xuôi.”
Thiệu Đăng Vân than nhẹ: “Thiên tai liên tiếp, không biết có phải ông trời đang trừng phạt ta không nữa.”
Thiệu Bình Ba: “Phụ thân nói quá lời, thiên tai vô thường, không phải chuyện con người có thể chi phối, nhưng sau thiên tai xử lý hết sức cố gắng, đã nỗ lực giảm bớt tổn thất. Hiện tại khu vực bị chìm trong nước

nước lũ đã rút dần, có vài chuyện chúng ta cần nắm chặt tình hình thực tế. Nhi tử kiến nghị dùng công cứu tế, dùng phát chẩn lương để tập trung nạn dân làm công, nhanh chóng khơi thông hư hao, chặn các kênh đào, như vậy có thể đảm bảo nạn dân có cơm ăn, cũng có thể đảm bảo sáu tháng trồng trọt cuối năm, có thể giúp ba nhanh chóng khôi phục nguyên khí.”

Thiệu Đăng Vân: “Rất tốt, chuẩn!”

Chương 247: Cho Mẫu Tử Chúng Một Con Đường Sống (2)

Chương 247: Cho Mẫu Tử Chúng Một Con Đường Sống (2)
Thiệu Bình Ba chắp tay, tiếp tục nói: “Lần này lũ lụt cũng là lộ ra công trình thủy lợi của Bắc Châu chưa ổn, nhi tử đề nghị mau chóng phái người khảo sát bốn phía, sau đó tập trung lực lượng xây dựng công trình thủy lợi Bắc Châu, làm những kênh đào chính vận chuyển nước và chứa nước, dẫn nước ra sông lớn đúng lúc, khi lụt có thể thoát nước kịp thời, ít nhất lúc xảy ra thiên tai có thể khiến thiên tai nhanh chóng qua đi, chí ít không giống như những nơi ngập nước bây giờ mỗi lần lũ đến đều rút nước rất chậm làm ảnh hưởng chậm trễ cày cấy, có thể giảm đáng kể ảnh hưởng của thiên tai. Chỉ cần công trình này hoàn thành, chưa đến mấy năm Bắc Châu sẽ có quang cảnh khác!”
Thiệu Đăng Vân: “Nói thì dễ, công trình lớn như vậy phải tiêu hao rất nhiều tài lực và vật lực, lấy đâu ra nhiều người làm như vậy?”
Thiệu Bình Ba: “Ngay lập tức thực hiện rộng khắp là không thể, chúng ta cũng không thể đảm đương nổi nhưng có thể phân ra thực hiện từng bước, trước tiên là đảm bảo cho những khu vực sản xuất lương thực chính, cổ động các phú hộ bỏ tiền bỏ lương, triệu tập nạn dân làm việc, khu vực của ai hoàn công, tất cả ruộng nương của khu vực đó được trả cho người đó, chắc chắn có thể cổ động một lượng lớn phú hộ tham gia, từ đó chúng ta sẽ không phải tốn bao nhiêu tài lực. thậm chí có thể cho phép phú hộ bên ngoài đến tham dự, chỉ cần họ có thể hoàn thành dựa theo tiêu chuẩn của chúng ta, bất kể có phải người Bắc Châu hay không vẫn tặng không ruộng nưng cho kẻ đó thì thế nào? Ruộng đồng vẫn nằm trong cảnh nội Bắc Châu không chạy đi đâu được, lương cũng sản xuất ở Bắc Châu, dĩ nhiên là sẽ ưu tiên cung cấp cho Bắc Châu.”

Thiệu Đăng Vân hay tay chống trên tay vịn, vẫn đưa lưng ra sau, nói: “Con có từng nghĩ, nếu con làm vậy, một bác tính bình thường sao có thể là đối thủ của các phú hộ kia, đến lúc đó chỉ e không biết bao nhiêu điền sản của bách tính đều bị xâm chiếm biến tướng.”
Thiệu Bình Ba: “Nỗi đau này buộc phải chấp nhận, đây là hi sinh buộc phải đối mặt, những bách tính tán hộ kia chỉ lo cho nhà mình, muốn họ tự nguyện làm việc rất không thể, ai chả vì mình, tan đàn xẻ nghé như vậy không thể nào hoàn thành được công trình lớn như vậy, nhất định phải có người tổ chức. Không có lợi ích, những phú hộ kia ai muốn xuất tiền xuất lương làm chuyện này? Chỉ cần có lợi ích rõ ràng có thể khiến mọi người nhìn thấy được, chắc chắn sẽ hấp dẫn những phú hộ ngoài Bắc Châu tới, chỉ cần tiền lương kéo đến đủ để người ta nhét đầy bụng, không biết bao nhiêu dân đối của những châu phủ khác ngoài Bắc Châu chắc chắn sẽ nghe tiếng kéo đến làm công, có thể nhờ nhân lực và tài lực của những người ngoài châu từng bước nhanh chóng hoàn thành công việc xây dựng thủy lợi của khu vực sản xuất lương thực chính.”
“Công trình vận chuyển, tưới dẫn nước đã hoàn thiện thì càng đảm bảo được việc cung ứng lương thực.
Người bốn phương tám hướng sẽ càng tụ tập đến nhnhieeufTrong thời loạn thế này, dân châu ngoài đến Bắc Châu có cơm ăn thì sẽ bám rễ sinh chồi, tự nhiên trở thành người Bắc Châu. Chỉ cần nhân khẩu thịnh vượng sung túc, nguồn mộ lính Bắc Châu sẽ sung túc, nhân khẩu phồn vinh, thương mậu tự nhiên phồn vinh, tài phú tự nhiên sẽ tụ tập về đây, mấy năm về sau, Bắc Châu sẽ là một nơi giàu có, đây sẽ là căn cơ để Thiệu gia chúng ta đặt chân lâu dài!”
“Đương nhiên, năm nay trước hết là phải bắt đầu công việc gieo trồng sau tai nạn, vượt qua khốn cảnh trước mắt trước, không được để xảy ra rối loạn.”
Thiệu Đăng Vân: “Việc này, các ngươi hãy trình một bản tấu chương chi tiết trước đã.”
“Rõ!” Thiệu Bình Ba đồng ý, lấy một tờ giấy trong ống tay áo, cung kính dâng lên bằng hai tay: “Phụ thân!”
Thiệu Đăng Vân quay đầu nhìn, chậm rãi quay người, cầm tờ giấy, miệng lẩm bẩm: “Vua Bắc Châu, vua Bắc Châu... một cục đường... Cái

này ta đã đọc rồi, có biết ai làm không?”
“Ngưu Hữu Đạo! Trên đường từ kinh thành trở về con có gặp hắn...”
Thiệu Bình Ba kể lại tình hình đại khái.
Thiệu Đăng Vân vẫy vẫy tờ giấy trong tay: “Rắp tâm độc ác, đây là muốn ly giám phụ tử chúng ta.”
Thiệu Bình Ba: “Phụ thân minh giám.”
“Nếu con tiếp chưởng Bắc Châu, con định xử trí ba mẫu tử họ như thế nào?”
Thiệu Đăng Vân đột nhiên nói ra một câu như vậy.
Thiệu Bình Ba sững sờ, sững sờ nhìn lão, cho dù đã nhanh chóng đoán ra là có ý gì nhưng vẫn sửng sốt không dám nói tiếp.
Có thể từ một tiểu tốt leo lên vị trí tướng lĩnh nắm đại quyền binh mã, phụ thân trông có vẻ thô lỗ nhưng lại là một người bên ngoài thô lỗ trong lòng kín kẽ. Binh quyền Bắc Châu đều nằm trong sự khống chế của phụ thân. Tướng lĩnh lớn nhỏ đều là người của phụ thân, những người khác khó mà nhúng chàm. Ai nắm giữ binh quyền Bắc Châu khống chế Bắc Châu, môn phái tu hành ở Đại Thiện sơn dĩ nhiên ủng hộ người đó.
“Lời này của phụ thân khiến nhi tử sợ hãi.” Thiệu Bình Ba cúi đầu đáp.
Thiệu Đăng Vân giơ tờ giấy trong tay nói: “Ta biết con lo lắng điều gì, con yên tâm, chút mánh khóe này ta sẽ không để hắn đạt được ý đồ đâu. Hôm nay ta có thể nói rõ ràng với con, con là trưởng tử Thiệu gia, cho dù luận năng lực hay luận trưởng ấu, gia nghiệp Thiệu gia cuối cùng đều phải giao cho con. Chỉ một bài đồng dao mà muốn châm ngòi cha con chúng ta, không khỏi coi thường Thiệu Đăng Vân ta quá. Sau này ta sẽ càng thêm ủng hộ con, việc nên làm con cứ thoải mái làm, không cần rụt rè sợ hãi hay cố kỵ gì cả!”
“Cám ơn phụ thân tín nhiệm.” Thiệu Bình Ba trung quy trung củ đáp.
Thiệu Đăng Vân: “Nhưng ta muốn biết sau này con sẽ xử trí ba mẫu tử kia như thế nào?”
Thiệu Bình Ba: “Nhị nương cũng là mẹ con, Vô Ba và Phục Ba cũng là đệ đệ của con, dĩ nhiên là...”
Thiệu Đăng Vân lên tiếng cắt ngang: “Đầu óc ta không được như con, không cần vòng vo những lời vô dụng kia với ta!”

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, lời này khiến Thiệu Bình Ba thật sự khó trả lời. Hắn ta không biết có phải phụ thân đang thử thăm dò mình không.
Quản gia Dương Song bên cạnh cũng không dám thở dài, không ngờ Thiệu Đăng Vân đột nhiên lại đề cập đến chủ đề này, ngay cả quản gia như ông ta cũng ngại nghe nên chậm rãi lui lại, chuẩn bị rời đi tránh hiềm nghi.
Thiệu Đăng Vân liếc mắt: “Ta cho ngươi đi rồi sao?”
Hai chân Dương Song cứng đờ, cúi đầu đứng nguyên tại chỗ không dám động đậy.
Thiệu Bình Ba sao lại nói vậy? Hắn ta trầm mặc một lúc, đáp: “Hiếu kính như mẫu thân thân sinh, hai vị đệ đệ...”
“Ta muốn nghe nói thật!” Thiệu Đăng Vân lại ngắt lời hắn ta.
Đối mặt với khí thế to lớn của phụ thân, Thiệu Bình Ba vô cùng khó xử, bảo hắn ta phải nói thế nào? Nói tốt người không tin, nói không tốt người có thể chấp nhận sao?
“Haizz...” Thiệu Đăng Vân chợt nhẹ nhàng than thở một tiếng: “Đáp ứng ta, cho mẫu tử bọn hắn một con đường sống!”
Đã nói đến mức này, Thiệu Bình Ba hiểu ra, hắn phụ thân đang thổ lộ tiếng lòng, chậm rãi ngẩng đầu lên nói: “Phụ thân thật sự muốn nghe tiếng lòng của nhi tử sao? Chỉ e nói ra không dễ nghe!”
Thiệu Đăng Vân nhìn hắn ta, chờ hắn ta nói những lời phía sau.
Thiệu Bình Ba lấy hết dũng khí, nhắm mắt nói: “Những kẻ quấy rối không cần thiết tồn phải, không phải nhi tử tuyệt tình, mà e có vài người bản thân không cam tâm, nếu xảy ra rối loạn với ai cũng không có lợi cả! nếu nhi tử chấp chưởng đại quyền Bắc Châu sẽ giải trừ tất cả quyền lực của ba mẫu tử bọn hắn, để bọn hắn làm những phú gia nhàn rỗi ở nhà.”
“Hy vọng đây là lời nói thật của con!” Thiệu Đăng Vân khẽ vuốt cằm, sau khi trầm mặc một lúc hơi bất đắc dĩ phất tay: “Con đi làm việc của mình đi.”
Xuống lầu các, Thiệu Bình Ba đi tới chính sự đường.
Đám người trong đường lần lượt đứng lên hành lễ: “Đại công tử!”
Hai huynh đệ Thiệu Vô Ba và Thiệu Phục Ba cũng cung kính gọi đại ca.

“Nhị nương khỏe không?” Thiệu Bình Ba nhàn nhạt hỏi một tiếng.
Thiệu Vô Ba đáp: “Mẫu thân mạnh khỏe.”
“Các ngươi cứ làm việc của mình đi, ta chỉ đến hỏi thăm một câu!”
Thiệu Bình Ba vứt lại một câu rồi đi.
Ra khỏi chính sự đường đi thẳng đến chủ viện nội trạch, bảo hạ nhân thông báo một tiếng, Thiệu Bình Ba ngồi đợi trong đình viện.

Chương 248: Lại Có Hy Vọng

Chương 248: Lại Có Hy Vọng
Chỉ lát sau, một phụ nhân hoa y bước nhanh tới, chính là Nguyễn thị tiểu thiếp của Thiệu Đăng Vân, nghe thấy Thiệu Bình Ba đến đích thân ra nghênh đón, mỉm cười nói: “Đại ca tới à!”
“Gặp qua Nhị nương!” Thiệu Bình Ba cung kính hành lễ: “Nhị nương mạnh khỏe chứ?”
“Khỏe, lâu lắm không gặp, nghe nói con đi kinh thành, trên đường đi có mệt không?” Nguyễn thị ân cần đưa tay mời: “Mau vào phòng ngồi!”
Thiệu Bình Ba tuân mệnh hộ tống đi vào phòng, sự ân cần của đối phương có mấy phần là thật trong lòng hắn ta hiểu rất rõ. Hắn ta chưa thành thân đã bị phụ thân chia nhà, vị nhị nương này có công lao không nhỏ, nói trắng ra là không muốn hắn ở bên cạnh phụ thân.
Nguyễn thị bận rộn một hồi, bảo người bưng chén canh đến: “Đây là canh ta vừa nấu.”
“Vừa ăn no rồi!” Thiệu Bình Ba nhã nhặn từ chối, thực ra là không dám ăn đồ của bà ta.
Biết mình nhiệt tình uổng công, vị này chưa từng ăn thứ gì của mình nên phất tay bảo người đem xuống dưới. Nguyễn thị cười nói: “Đại ca, con đã hơn ba mươi tuổi, tuổi tác không còn nhỏ nữa, ngay cả hai huynh đệ bất tài kia của con nhi nữ đều chạy đầy đất rồi, con cũng nên cân nhắc chuyện chung thân. Gần đây ta có vừa ý khuê các vài nhà, hôm nào ta dẫn đến cho con gặp thử nhé?”
“Được!” Thiệu Bình Ba gật đầu đồng ý rồi lại chuyển sang chủ đề khác: “Nhị nương, nha đầu Liễu Nhi kia không nên quá phóng túng, sau này ít để nàng ra ngoài thì hơn.”
Nguyễn thị cười nói: “Cũng không phóng túng gì, nó học chút thi từ ca phú cũng là chuyện tốt.”

Thiệu Bình Ba cũng không cảm kích: “Nhị nương, nay ta tới đây là muốn nhờ người truyền lời với một số người, ta chỉ có một muội muội, có chuyện gì cứ nhằm vào ta, tốt nhất đừng có ý đồ với Liễu Nhi, Liễu Nhi quý giá, ta đã đồng ý với nương ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt, nếu nàng xảy ra chuyện gì, đem hai mạng ra chống đỡ cũng không thành vấn đề! Nhị nương, ta còn có công vụ, xin được cáo lui trước!” Dứt lời đứng dậy, chắp tay, quay người nhanh chân bước đi.

Nguyễn thị ngồi yên nhìn bóng lưng hắn ta rời đi, thủ đoạn tàn nhẫn của trưởng tử Thiệu gia bà đã được lãnh giáo. Người nhà mẹ đẻ mà nâng đỡ đều chết sạch, trợ lực bên ngoài của mẫu tử bọn họ đều bị rút sạch sành sanh.

Cái gọi là đem hai mạng ra chống đỡ là chỉ ai, điều này khiến bà không rét mà run.

Thiệu Bình Ba vừa đi, hai huynh đệ Thiệu Vô Ba và Thiệu Phục Ba lập tức tới, chờ Thiệu Bình Ba rời đi mới tới.

Thấy vẻ mặt mẫu thân không bình thường, Thiệu Vô Ba hỏi: “Nương, sao vậy?”

Nguyễn thị lã chã chực khóc: “Cái thi xã kia nghĩ cách giải tán đi, không gạt được con mắt hắn, hắn nhìn ra rồi.”

Thiệu Phục Ba hỏi: “Hắn nói cái gì rồi?”

Nguyễn thị nghẹn ngào rơi lệ, lắc đầu nói: “Còn không phải các ngươi bất tài, văn không thành võ chẳng phải, bằng không hắn dám chạy thẳng đến đây uy hiếp ta sau! Dẹp hết đi, vừa nhớ đến tình cảnh thê thảm của cả nhà bà ngoại các ngươi, ta đã thấy sợ!” Dứt lời dựa bàn khóc ròng ròng, hai vay run lên khóc rất thương tâm.

Thấy mẫu thân khóc thương tâm như vậy chính là điều người làm nhi tử không thể chịu được nhất.

Nghe thấy trực tiếp uy hiếp nương mình, lại thấy nương khóc thành ra thế này, Thiệu Phục Ba đang mặc giáp trụ lập tức xù lông lên, nổi giận nói: “Khốn kiếp, ta kéo hắn đến trước mặt phụ thân lý luận!”

“Quay về!” Thiệu Vô Ba kéo gã lại: “Hắn đã có thể nói ra chuyện thi xã chắc chắn trong lòng đã nắm rõ, đi đến trước mặt phụ thân lộ ra chuyện này bản thân ngươi chả có lợi gì đâu!”

Thoát Phàm cảnh chỉ mẫu thân đang khóc rống lên, chẳng lẽ cứ vậy rồi thôi à? Nhưng nghĩ lại gã thấy đúng là không thể làm gì được người ta thì đành dậm chân, thở phì phì, ngồi một bên mặt mày phụng phịu...
Tống gia Yến kinh, cả nhà trên dưới đều im lặng trong bầu không khí kiềm nén khó hiểu.
Thế lực được xây dựng trên quyền lực, một khi mất đi quyền lực, thế lực lập tức tan rã.
Từ lúc Vương Hoành đưa nữ nhi về, một ngọn gió khiến để Tống gia không rét mà run, môn đình ngày xưa bị đạp nát bậc cửa giờ không hề thấy có ai đến hỏi thăm.
Ngay cả pháp sư bình thường hộ vệ Tống phủ từng người đều bị môn phái gọi về. May đây là ở kinh sư, may là Đồng Mạch Đại tư không không muốn khiến người khác lạnh lòng nên tạm thời không có ai dám đến tận cửa gây chuyện.
Cũng vì Đồng Mạch, Tống Toàn làm việc ở nha môn vẫn còn nguyên vị, nhưng ấm lạnh tự biết, thái độ đồng liêu xung quanh khiến hắn ta lạnh lẽo, đủ các kiểu châm chọc khiêu khích, gã biết bị đạp xuống chỉ là chuyện sớm hay muộn.
Tan tầm, Tống Toàn buồn bã trở về nhà, trên đường đi thỉnh an phụ thân thì đụng phải một người dẫn một người cùng đi vào.
Bình thường chưa chắc Tống Toàn sẽ không để người này ở trong lòng như giờ thì thật sự nhớ rất kỹ, đây chính là tu sĩ duy nhất không hề rời khỏi Tống gia, Trần Quy Thạc!
Hắn ta còn chủ động cười hàn huyên với Trần Quy Thạc hai câu.
Chính đường nội trạch, Tống Cửu Minh ngồi ngay ngắn, Tống Thư và Lưu Lộc đứng thẳng hai bên.
Hai người đi vào kiến lễ là đương nhiên nhưng Tống Cửu Minh lại nở nụ cười hiếm có với Trần Quy Thạc, thở dài: “Đi cũng đi rồi, tan cũng tan rồi, pháp sư Tống gia giờ chỉ còn lại mình ngươi, hoạn nạn thấy chân tình! Không ngờ lúc Diễn Thanh còn sống đã kết giao được một bằng hữu thật tình, gần đây thiếu nhân thủ, để ngươi phải vất vả rồi!”
Trần Quy Thạc trong lòng im lặng, gã cũng muốn đi lắm, ai muốn ở đây chờ phiền phức giáng xuống chứ, nhưng không còn cách nào khác, gã bị

Ngưu Hữu Đạo ép, Ngưu Hữu Đạo một ngày chưa nói, gã cũng không thể đi được.
Có điều cũng may, Ngưu Hữu Đạo có sắp xếp đường lui của gã, sau chuyện bên này cũng không sợ không có chỗ để đi, nếu không cứ chạy thế này, gã thật sự không biết nên đi đâu. Thượng Thanh tông còn đang muốn thanh lý môn hộ đấy.
“Lão đại nhân nói quá lời, sư huynh khi còn tại thế không tệ với ta, làm người không thể vong ân phụ nghĩa, sư thúc ở đâu, ta sẽ theo tới đó.” Trần Quy Thạc nhìn Tống Thư nói.
Tống Thư cười, mặt mày vui vẻ giống như mình đã không nhìn nhầm người.
Tống Cửu Minh gật đầu, gương mặt thưởng thức, trong lòng cũng vô cùng cảm khái, thực sự cảm thấy hoạn nạn gặp chân tình, thế đạo bây giờ, người thế này thật sự không nhiều lắm!
Lão phất tay với Lưu Lộc.
Lưu Lộc cầm kim phiếu mười vạn đi tới nhét vào trong tay gã.
Vừa nhìn thấy nhiều tiền như vậy, trước nay chưa từng có, trong lòng Trần Quy Thạc dở khóc dở cười, không ngờ thế này lại thành ra phát tài lớn, vốn liếng của Tống gia này đúng là không phải hùng hậu bình thường! Gã vội vàng giả vờ từ chối: “Vô công bất thụ lộc.” Nhét trở về cho Lưu Lộc.
Tống Thư quát: “Già mồm cái gì, cho ngươi thì ngươi cứ nhận đi, đây là thứ ngươi nên được nhận!”
Thấy thế, Trần Quy Thạc đành phải ngượng ngùng chắp tay cám ơn.
Tống Cửu Minh nói: “Từ hôm nay trở đi, ngươi không phải người ngoài mà là người nhà của Tống gia ta, chỉ cần lão phu có thể tái khởi, tuyệt sẽ không bạc đãi ngươi!”
Lời này vừa nói ra, bên ngoài có hạ nhân xuất hiện ở cửa, tay cầm phong thư.
Lưu Lộc đi sang, sau khi nhận thư hỏi hai câu, xé thư ra xem, sau đó nhanh chóng quay về, bẩm báo nói: “Lão gia, người liên lạc đóng tại Bắc Châu đưa thư về.”
Mấy người trong phòng kỳ quái, Tống Cửu Minh cau mày nói: “Thiệu Đăng Vân đưa tin cho ta?”

Lưu Lộc: “Không nói là ai, ngài xem thử.” Đưa thư lên.
Tống Cửu Minh nhận lấy rồi tinh thần phấn chấn, đứng dậy, nhìn mọi người xung quanh: “Lão phu lại có hy vọng rồi!”
Lời này vừa nói ra, đám người cũng mừng rỡ theo, Tống Toàn vội hỏi: “Sao lại nói vậy?”
Tống Cửu Minh trầm giọng nói: “Trên thư nói Ngưu Hữu Đạo đang ở Hàn quốc, bên Bắc Châu đã xác định hắn muốn đi Băng Tuyết các Đại Tuyết sơn cầu Xích Dương Chu quả cho nhi tử Hải Như Nguyệt chữa bệnh, chỉ cần bắt được Ngưu Hữu Đạo sẽ lấy công chuộc tội, bên tướng gia cũng có lý do để nói giúp cho ta!”
Tống Thư: “Cha, việc này có thật không?”
Tống Cửu Minh giơ thư lên nói: “Nếu là người kinh thành trú tại Bắc Châu đưa tin chắc hẳn không phải giả. Huống hồ tình hình ta bây giờ, Bắc Châu cũng không cần thiết phải ra tay với ta nữa. Lúc trước lão phu còn thấy kỳ quái, thằng nhãi này chạy loạn đi đâu, giờ tất cả bí ẩn đều được lộ ra, hóa ra là vì Xích Dương Chu quả!"

Chương 249: Băng Thiên Tuyết Địa (1)

Chương 249: Băng Thiên Tuyết Địa (1)
Tống Toàn vừa vui mừng vừa lo lắng: “Bắc Châu làm là như vậy có ý gì?”
Tống Cửu Minh: “Lúc này Bắc Châu đưa tay ra là đang đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, chắc mong rằng sau này lão phu sẽ phát huy tác dụng gì đó, nhân tình này lão phu nhận!”
Tống Toàn: “Bắt được Ngưu Hữu Đạo, tướng gia sẽ giúp cha tái xuất sao?”
Tống Cửu Minh: “Ta theo hắn nhiều năm như vậy, tất cả mọi người đều nhìn thấy, ta đã lấy công chuộc tội, nếu hắn còn không niệm chút tình cũ sẽ không khỏi khiến người khác lạnh lòng. Hơn nữa, có hy vọng dù sao vẫn hơn không còn hy vọng!”
Tống Thư cắn răng nói: “Tiểu tặc kia hại Tống gia ta thảm như vậy, đích thân con sẽ đi giải quyết hắn để xả hết mối hận trong lòng con!”
“Một hai người các ngươi thì làm được gì? Ngươi có thể nắm chắc tuyệt đối sao? Sự giảo hoạt của tiểu tặc kia ngươi vẫn chưa lĩnh giáo à? Chẳng lẽ còn muốn lão phu mất thêm một nhi tử sao? Tuổi đã cao, động não nhiều một chút, thân phận gì nên làm việc gì, chuyện chém giết là phải giao cho những tên thất phu đi làm, chết nhiều một chút cũng đáng đời!”
Tống Cửu Minh quát tháo một tiếng, quay đầu nhìn về phía Lưu lộc: “Liên hệ người bên Lưu Tiên tông, nói bọn hắn bắt được Ngưu Hữu Đạo lão phu sẽ có hể tái xuất!”
Tống Thư phất tay chỉ ra ngoài: “Người của bọn hắn đều chạy hết rồi, đều là một đám tiểu nhân mượn gió bẻ măng, còn tìm bọn hắn làm gì?”
Tống Cửu Minh quát: “So đo cái này, tức giận có ý nghĩa sao? Người ta và ngươi đều vì lợi ích, ngươi không cho được người ta, còn trông cậy vào người ta bán mạng không công cho ngươi sao? Huống chi thế cục

như thế, bọn hắn không muốn rước phiền phức là chuyện hoàn toàn có thể lý giải, ngoại trừ những mấy nhà này giờ chúng ta còn có thể tìm ai? Chúng ta tìm người khác, người khác chưa hẳn chịu giúp không nói, làm không tốt sẽ trực tiếp tìm đến triều đình tranh công, bọn hắn chịu ảnh hưởng của lão phu, trên danh tiếng nhất thời không dễ tìm được nơi quyền thế khác để phụ thuộc cho nên mới chịu bỏ sức!”
Quay đầu lại nói với Lưu Lộc: “Vừa hay bọn hắn cũng phải tìm Ngưu Hữu Đạo tính sổ, nói với bọn hắn, sau khi xong chuyện lão phu tất không bạc đãi, bảo bọn hắn lần này phải dốc toàn lực, không thể lại thất thủ!”
“Rõ!” Lưu lộc lĩnh mệnh.
Đôi mặt Trần Quy Thạc đứng kia thỉnh thoảng xoay chuyển vài lần...
Một canh giờ sau, Trần Quy Thạc ra khỏi Tống phủ, đến tửu lâu cách Tống gia không xa gọi một bầu rượu, chiếm một bàn lớn, ngồi xuống uống vài chén rượu, nhân lúc người khác không chú ý vội nét một tờ giấy nhỏ cho hỏa kế đang lau bàn...
Thương Triều Tông mặt mũi sưng húp được người ta đỡ dậy, lau máu mũi nhìn Phượng Nhược Nghĩa đưa đám người nổi giận đùng đùng rời đi.
Không còn cách nào khác, giấy không thể gói được lửa, Phượng Nhược Nam cuối cùng đã biết chân tướng, biết căn bản không có chuyện mười vạn nha tướng kia, đơn thuần chỉ là một vụ lừa cưới.
Phượng Nhược Nghĩa nổi giận, cảm thấy từ đầu đến cuối mình chỉ là một công cụ lợi dụng, lúc tìm Thương Triều Tông lý luận không nén được lửa giận, đánh hắn ta vài cái.
Thương Triều Tông vẫn không phải đối thủ của Phượng Nhược Nghĩa, Bạch Diêu bên kia cũng cố ý muốn nhìn Thương Triều Tông chịu khổ không nhúng tay vào không nói, ngược lại còn ngăn người khác nhúng tay khuyên can.
“Còn không mau đi xem thử vương phi!” Lam Như Đình hét lên với người dưới.
Lập tức có thân vệ đuổi theo Phượng Nhược Nghĩa.
Viên Phương bị động tĩnh của trận đánh kinh động chạy đến xem náo nhiệt, đứng bên lắc đầu thổn thức không thôi, mặt mày đầy sự đồng tình

với Thương Triều Tông, cưới một người vợ như vậy thự sự tương đương với chịu khổ, nhớ lại lúc đầu nói không có ta giúp, e là ngươi còn chẳng viên được phòng.
Lão tiến đến thi pháp kiểm tra giúp Thương Triều Tông, quay đầu ân cần nói với Thương Thục Thanh: “Quận chúa không cần lo lắng, chút vết thương ngoài da, không phải lo đâu.”
Bên này vừa đỡ Thương Triều Tông về phòng bôi thuốc thì thân vệ chạy trở về bẩm báo: “Vương gia, Vương phi đi, mang theo một nhóm nhân mã ra khỏi thành, nói là về nhà mẹ đẻ quận Quảng Nghĩa.”
“Đi thì tốt, vĩnh viễn đừng quay về nữa, bát phụ!” Thương Triều Tông thét lên, nhưng vừa nhếch miệng lại kéo vêch thương ở miệng rách thêm một chút.
Thương Thục Thanh đang giúp hắn ta bôi thuốc khuyên: “Ca, việc này đổi lại là nữ nhân nào cũng sẽ tức giận. Tẩu tử đang giận, huynh nhường một chút, mau cử người đuổi theo đón về đi!”
Thương Triều Tông cũng tức giận, vỗ bàn trà: “Không cho pháp ai đuổi theo cả!”
Lam Như Đình khoát tay với Thương Thục Thanh: “Quận chúa, tính tình vương phí chắc có đuổi theo cũng không khuyên về được, cứ để Vương phi về nhà ngoại bớt giận , chờ tất cả mọi người tỉnh táo, đều bằng lòng đối mặt hẵng phái người đi mời cũng không muộn!”
“Haizz!” Thương Thục Thanh cười khổ buông tiếng thở dài, lắc đầu, ngẫm lại cũng đúng.
Ngoài phòng lại có thân vệ tiến đến, đưa lên một tin tình báo. Sau khi Lam Như Đình xem xong, nói với Thương Triều Tông: “Vương gia, có tin nói, gián điệp Yến quốc phái đến dịch trạm sáu nước đều bị sáu nước thanh tẩy trắng trợn, tổn thất nặng nề!”
Viên Phương đang giúp Thương Triều Tông thi pháp lưu thông máu không nhịn được nhếch miệng “Hắc hắc” một tiếng.
Mấy người cùng quay đầu nhìn, Lam Như Đình nói: “Nhìn đại sư dường như đã biết việc này?”
Viên Phương haha nói: “Những gián điệp kia vốn được triều đình Yến quốc cử đi theo dõi Đạo gia, trên đường vừa theo dõi vừa truy sát vừa chặn giết gây cho Đạo gia phiền toái không nhỏ, hại chúng ta phải trốn

trốn tránh tránh, chạy tới chạy lui, cuối cùng làm cho Đạo gia xuất thủ đọ sức với bọn hắn, cuối cùng bị Đạo gia nắm chặt được đuôi của bọn hắn là biết bọn hắn không phải đối thủ của Đạo gia, các ngươi thấy không, giờ xui xẻo rồi đấy!”
Lão vô cùng có lòng tin với Ngưu Hữu Đạo.
Mấy người hai mặt nhìn nhau, việc này lại là Ngưu Hữu Đạo làm?
Lam Như Đình vội hỏi: “Đại sư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì”
“Ừm ừm!” Viên Phương lắc đầu, lại không nói.
Thương Thục Thanh hơi không chịu nổi hắn, không biết yêu tinh kia học đâu ra cái thói xấu nói gì chỉ nói một nửa. Hoặc ngươi đừng nói, ngươi không nghẹn nhưng người nghe bị nghẹn lại rất khó chịu.
Lam Như Đình cũng không chịu được điểm này của Viên Phương. Sau khi Viên Phương trở về, đương nhiên ông cũng muốn hỏi tình hình Ngưu Hữu Đạo, kết quả phát hiện miệng tên yêu quái này rất đê tiện, đã muốn khoe khoang chút gì đó nhưng lại hơi mang chút thận trọng. Tóm lại sau khi tên này lăn lộn với Ngưu Hữu Đạo một thời gian thì luôn mang vẻ kín như bưng, thật sự coi mình là nhân vật nào đó, toàn hoàn quên mất dáng vẻ thúi ở Nam Sơn tự, quên mất bộ dạng hàng ngày bị Viên Cương đánh cho mặt mũi bầm dập mà bắt đầu sinh ra tư thái đứng từ trên cao nhìn xuống người bên này.
Nhưng bên này lại không tiện làm gì lão, dù sao cũng là người của Ngưu Hữu Đạo, bên này có thể có được ngày hôm này phần lớn là công của Ngưu Hữu Đạo, động vào người của Ngưu Hữu Đạo thì đúng là hơi khó nói.
Nói đến điểm này, Lam Như Đình cũng thật sự bội phục Ngưu Hữu Đạo. Với xuất thân và tình hình ban đầu của yêu quái này, bên này hiểu rất rõ, cũng chưa được bao lâu vậy mà lão đã một lòng một dạ với Ngưu Hữu Đạo. Bên này phát hiện Ngưu Hữu Đạo thật sự rất giỏi mua chuộc lòng người.
Thủ đoạn của người trẻ tuổi kia khiến ông cũng thổn thức, tuổi tác và tất cả hành động của Ngưu Hữu Đạo khiến ông cảm thấy không phù hợp.
Thương Triều Tông bị đánh cho mặt mũi sưng vù quay đầu nhìn Viên Phương một chút, cũng lười nói thêm gì.

Ngoài cửa lại có thân vệ tiến đến, một trang giấy được dâng lên: “Mật báo số sáu kinh thành.”
Viên Phương nghe không hiểu ý nghĩa nhưng Thương Triều Tông, Thương Thục Thanh, Lam Như Đình đều lộ vẻ mặt nghiêm túc, vì mật báo số sáu là nhân thủ thiết lập vì Ngưu Hữu Đạo, cũng là do Ngưu Hữu Đạo bảo bên này thiết lập.
Lam Như Đình đang muốn đưa tay, Thương Thục Thanh lại đưa tay ra cầm mật báo xem trước một bước.
Cánh tay đưa lên một nửa của Lam Như Đình cứng đờ, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Thương Thục Thanh đang chăm chú xem mật báo, ánh mắt lóe lên.

Chương 250: Băng Thiên Tuyết Địa (2)

Chương 250: Băng Thiên Tuyết Địa (2)
Thương Thục Thanh xem xong mật báo vẻ mặt ngưng trọng, nói: “Đạo gia gặp nguy hiểm!” Nàng đưa mật báo cho Lam Như Đình.
Sau khi Lam Như Đình xem xong sắc mặt ngưng trọng, lại đưa cho Thương Triều Tông xem.
Sau khi Thương Triều Tông đọc xong, nghe nói Đạo gia gặp nguy hiểm, Viên Phương cũng không kìm được đưa tay yêu cầu: “Vương gia, cho ta xem một chút.”
Sau khi xem xong không khó xem hiểu, vừa nhìn đã rõ, mật thư gửi tới lúc trình báo đã được phiên dịch xong.
Nội dung đại khái là, bên Bắc Châu đưa tin cho Tống gia kình thành, nói Ngưu Hữu Đạo đang ở Hàn quốc muốn đi Băng Tuyết các ở Đại Tuyết sơn cầu Xích Dương Chu quả cho nhi tử Hải Như Nguyệt chữa bệnh.
Tống Cửu Minh muốn nhân cơ hội lấy công chuộc tội để tái xuất, đã liên hệ với người của Lưu Tiên tông chạy đi Băng Tuyết các hạ sát thủ!
“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Sau khi xem xong Viên Phương run rẩy cầm mật báo gấp gáp hỏi.
Thương Thục Thanh hỏi: “Nói vậy, Đạo gia thật sự muốn đi Băng Tuyết các cầu Xích Dương Chu quả?”
Viên Phương vội la lên: “Đạo gia đã đáp ứng Hải Như Nguyệt rồi!”
Lam Như Đình thở dài: “Lời hứa ngàn vàng, thật là người có tín nghĩa!”
Bên này đã biết được chuyện đàm phán của Ngưu Hữu Đạo và Hải Như Nguyệt từ Phương Triết an bài ở Kim Châu, chuyện đã bàn đến bước kia, thật ra Xích Dương Chu quả đã không còn quan trọng, Nhậm Hải bị những chiến thắng của Anh Dương, Vũ Liệt vệ ảnh hưởng, đang tạo điều kiện cho bên này, hy vọng Thương Triều Tông tái tạo được một Anh Dương, Vũ Liệt vệ uy chấn thiên hạ để ủng hộ ngược lại nàng.

Người biết chuyện đều rõ, Hải Như Nguyệt không hy vọng lắm vào Xích Dương Chu quả, Kim Châu đến nhiều năm như vậy, dùng tất cả các năng lượng có thể sử dụng cũng không lấy được Xích Dương Chu quả nên chắc cũng không tin Ngưu Hữu Đạo có thể lấy được lắm, ủng hộ cho Thương Triều Tông thực ra cũng là chuẩn bị hậu sự cho nhi tử Tiêu Thiên Chấn của mình, chuẩn bị cho tương lai của bản thân nàng. Cho nên thực ra Ngưu Hữu Đạo không cần thiết phải đi làm cái chuyện xa vời này, không cần phải đi cầu Xích Dương Chu quả gì đó!

Viên Phương: “Tín nghĩa cái gì, đương nhiên Đạo gia là người nói lời giữ lời!

Nhưng Đạo gia cũng vì muốn tốt cho các ngươi! Lúc đàm phán với Hải Như Nguyệt, ta ở bên cạnh nên ta rất rõ. Thực ra Đạo gia không cần thiết phải rước phiền toái này, sau đó ta có khuyên Đạo gia không cần phiền toái như vậy, các ngươi có biết Đạo gia nói thế nào không?”

Lam Như Đình hỏi: “Nói thế nào?”

Viên Phương: “Đạo gia nói, Anh Dương, Vũ Liệt vệ không biết lúc nào mới có thể gầy dựng được, bệnh tình của Tiêu Thiên Chấn hắn đã đích thân kiểm tra, không ổn, không kiên trì được quá lâu, nói không chừng ngày nào đó sẽ chết đột ngột, đến lúc đso hoàn cảnh của Hải Như Nguyệt khó khăn, Kim Châu bên kia đổi chủ, mối quan hệ với vương gia bên này có xảy ra biến cố hay không... Cho nên Đạo gia mới kiên trì đi cầu Xích Dương Chu quả, các ngươi có biết dọc đường nguy hiểm thế nào không? Các ngươi biết có bao nhiêu người muốn đưa Đạo gia vào chỗ chết không? Các ngươi không biết, các ngươi không thấy Đạo gia đã chém giết đẫm máu với những kẻ đuổi theo hắn như thế nào. Đạo gia đang liều mạng vì các người đó! Đạo gia đang dốc hết tâm huyết vì Thương gia các ngươi, ngươi biết có bao nhiêu người muốn đưa Đạo gia vào chỗ chết được!”

Cho dù có hơi khoa trương nhưng hầu hết cũng là sự thực, cùng thực sự gấp quá rồi, vì bản thân lão không đủ khả năng!

Lão sốt ruột cũng vì một tầng nguyên nhân khác, lợi ích của lão bất tri bất giác đã cột chung với Ngưu Hữu Đạo. Lão hiểu, một khi Ngưu Hữu Đạo đã xảy ra chuyện gì, lão ở đây chẳng là cái rắm gì cả, rời khỏi bên

này chưa chắc đã có thể lập được thành tựu gì, yêu tinh này không ngu đâu nhé!
Tiểu Nam sơn hoang vu kia đã không thể quay về nữa, ra ngoài trải nghiệm rồi không thể quay về làm mấy chuyện nho nhỏ ở Tiểu Nam sơn kia được, tâm đã lớn mất rồi!
Những lời này vừa nói ra, hốc mắt Thương Thục Thanh trong nháy mắt đỏ lên, răng ngà cắn chặt môi!
Thương Triều Tông mặt mũi sưng vù cũng động dung, thần sắc ngưng trọng, quên đi đau đớn trên người, đứng lên đối mặt nói: “Trụ trì...”
Ngay lập tức hắn ta lại đổi sang cách xưng hô tôn kính hơn: “Đại sư, ngươi không nên gấp, chúng ta tất nhiên sẽ không ngồi yên không màng tới! Có điều ta không rõ, Bắc Châu sao lại biết kế hoạch và hành tung Đạo gia? Việc này sao lại dính đến Thiệu gia Bắc Châu?”
Viên Phương nâng hai tay lên: “Ta chia tay với Đạo gia ở Triệu quốc, chuyện bên Hàn quốc sao ta biết được?”
Thương Thục Thanh chần chờ nói: “Thượng Thanh tông hình như đang ở Bắc Châu, không phải Thượng Thanh tông tìm nơi nương tựa sao, có thể liên quan đến Thượng Thanh tông không?” Nàng có ấn tượng rất sâu về chuyện này, chưởng môn Thượng Thanh tông Đường Nghi là thê tử trên danh nghĩa của Ngưu Hữu Đạo nên lập tức có phản ứng.
Mấy người như có điều suy nghĩ, cũng đều nghi ngờ theo hướng này, họ đều từng tận mắt chứng kiến Thượng Thanh tông chặn giết Ngưu Hữu Đạo trên Nam Sơn tự, đều biết Thượng Thanh tông muốn dồn Ngưu Hữu Đạo vào chỗ chết.
“Hay cho một Thượng Thanh tông, đừng để rơi vào tay bần tăng, nếu không nhất định bần tăng sẽ giết không tha...” Viên Phương thầm mắng, lại chắp tay trước ngực nói: “A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai!”
Sau khi về lại bên cạnh chúng tăng Nam Sơn tự, lão thường xuyên nhắc nhở mình là tăng nhân.
“Thứ ngay cả Hải Như Nguyệt cũng không thấy được...” Lam Như Đình lại nói nửa câu lắc đầu.
Thương Thục Thanh: “Đạo gia không phải người lỗ mãng, có thể đi tự nhiên có dự định. Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, ca, mời người Thiên Ngọc môn giúp đỡ một chút đi.”

Bản thân bên này cũng bất lực, cũng chỉ có thể mời người của Thiên Ngọc môn hỗ trợ, Thương Triều Tông khẽ gật đầu, dẫn đám người cùng đi ra.
Cả đám đến đình viện Bạch Diêu, tìm Bạch Diêu, nói rõ tình hình.
Bạch Diêu đứng dưới tàng cây đưa tay hái chiếc lá, quay đầu lại, hừ lạnh nói: “Với thế lực của Hải Như Nguyệt cũng không làm được, hắn còn chen vào làm gì?”
Lam Như Đình chắp tay nói: “Bạch tiên sinh, sự tình có nguyên nhân, Ngưu Hữu Đạo tự mình chẩn trị cho Tiêu Thiên Chấn, phát hiện bệnh tình Tiêu Thiên Chấn không ổn, nếu Tiêu Thiên Chấn xảy ra việc gì không hay, chuyện khống chế Kim Châu của Hải Như Nguyệt dễ xảy ra vấn đề, đến lúc đó quan hệ của bên kia và bên này có xảy ra biến cố gì không còn khó nói. Ngưu Hữu Đạo làm vậy là vì bên này, cũng là giúp Thiên Ngọc môn, đối với Thiên Ngọc môn cũng có lợi.”
Bạch Diêu trầm mặc, dưới cái nhìn mong đợi của mọi người, từ từ nói: “Mấu chốt của vấn đề là, các ngươi cũng không biết hành tung của hắn, trời đất bao la đến đâu tìm hắn đây? thậm chí cũng không cách nào trực tiếp liên hệ với hắn, Thiên Ngọc môn cũng chỉ có thể thông báo cho người bên Băng Tuyết các chuẩn bị trước.”
Lam Như Đình hỏi: “Có thể nhờ Thiên Ngọc môn tạo chút áp lực với người của Lưu Tiên tông không?”
Bạch Diêu hỏi lại: “Tạo áp lực thế nào? Thiên Ngọc môn dám nhảy ra công khai giúp hắn sao? Môn phái cảnh nội các quốc gia đều có quy tắc, ăn nồi nào nấu nồi nào thì phải đốt củi lò ấy, phá đổ Yến quốc đối với ai cũng không có lợi. Hắn là trọng phạm giết Yến sứ, các ngươi dám công khai thừa nhận quan hệ với hắn sao? Còn nữa, Băng Tuyết các dễ chọc vào sao? Tên kia gan to bằng trời, ngay cả Yến sứ cũng dám giết, tốt nhất chớ làm loạn với Băng Tuyết các nếu không ai cũng phải tránh xa hắn một chút...”
Huyện Cửu Lĩnh, sau khi bốn người Hắc Mẫu Đơn ra khỏi thành liền phi nhanh đến chân núi ngoại ô, siết cương dừng lại nhìn xung quanh.
Trong rừng núi cách đó không xa, một người một ngựa xuất hiện, Ngưu Hữu Đạo ngồi trên lưng ngựa ung dung lắc lư đi đến trước mặt mọi người.

Đoạn Hổ, Ngô Tam Lượng, Lôi Tông Khang nhìn nhau cười một tiếng, sau khi phân tán cuối cùng cũng gặp lại, cùng chắp tay: “Đạo gia!”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, xoay ngựa: “Đi thôi!”
Cả nhóm năm người xông khỏi vùng hoang vu đi lên đường lớn, mau chóng lao đi.
Ra khỏi cảnh nội huyện Cửu Lĩnh, khí hậu dần dần chuyển sang lạnh lẽo, càng đi về phía bắc nhiệt độ càng thấp.

Chương 251: Người Đi Đường Gió Tuyết

Chương 251: Người Đi Đường Gió Tuyết
Thời gian dần trôi qua, con đường phía trước dần xuất hiện dấu tuyết trắng, tuyết mỏng trên mặt đất càng đi sâu càng dày, chậm rãi đi sâu vào một thế giới băng tuyết, ngựa đổi ở dịch trạm cũng một thân lông dày.
Một cơn gió tuyết bất ngờ ập tới, gió lạnh cuốn băng tuyết bay múa, phía trước xuất hiện một hàng rào vây quanh diện tích lớn, một dịch trạm tọa lạc giữa băng thiên tuyết địa.
Đến dịch trạm này đã khác rất nhiều những dịch trạm trên đường, dịch trạm trên căn bản không có tầng lầu chỉ là một căn nhà gỗ đơn giản, trên nóc nhà tích đầy tuyết dày.
Cả nhóm đạp tuyết lao vào dịch trạm, nhảy xuống ngựa ngoài dịch quán, tự có dịch tốt đến nhận ngựa dắt tới chuồng ngựa chăm sóc.
Có dịch tốt vung mạnh cục than đá trong gió tuyết đập nát ra, làm đen một vùng tuyết trắng.
Mấy người leo lên bậc thang, lắc người phủi bông tuyết dưới mái hiên.
Lôi Tông Khang và Đoạn Hổ đẩy tấm rèm vải dày ra đi vào trong nhìn trước, sau đó mới vén rèm vải sang hai bên, đứng thẳng người gật đầu nhẹ với Ngưu Hữu Đạo đứng ngoài.
Hắc Mẫu Đơn lập tức tiến lên, đưa tay cởi khăn quàng trên cổ Ngưu Hữu Đạo, lấy chiếc áo lông bị hắn vắt trên tay xuống, vẻ mặt bình tĩnh đi sau lưng Ngưu Hữu Đạo tiến vào trong dịch quán.
Vừa vào trong phòng, liền đặt mình vào không gian ấm áp, hoàn toàn khác biệt với rét lạnh bên ngoài, trong phòng bày biện lò lửa.
Dịch trưởng vốn không thèm để ý, nhìn thấy người đến đều cầm vũ khí lập tức đổi thái độ nhiệt tình đích thân đến chiêu đãi, hỏi nghỉ chân hay là dừng chân.

Sau khi rời khỏi huyện Cửu Lĩnh chưa dừng lại chút nào, đi cả ngày lẫn đêm, gặp gió tuyết lớn, mấy người cũng định nghỉ ngơi một chút nên yêu cầu vài gian phòng.
Bọn Đoạn Hổ không hiểu vì sao Ngưu Hữu Đạo và Hắc Mẫu Đơn lại cần hai gian phòng, đã như vậy rồi thì cứ ở chung đi cũng được mà.
Sau khi sắp xếp xong, mấy người lại gặp nhau ở đại đường, chọn chút thịt rượu và canh, ăn ít đồ ăn nóng hổi, dù sao cũng lạnh cóng cả chặng đường rồi.
Cho dù đều là tu sĩ nhưng cơ thể vẫn là máu thịt, chuyện ăn uống không hề ngoại lệ.
Thịt rượu lần lượt dâng đủ, mấy người vây quanh một bàn chậm rãi dung bữa, nói chuyện.
Đến bây giờ, đám Hắc Mẫu Đơn có thể nói đã hoàn toàn thoát khỏi bóng đen tán tu, mặc dù vẫn là tán tu nhưng đã không có gì quan trọng, tâm tính đã hoàn toàn thay đổi.
Có câu rất hay, an tâm tức là hội tụ, đi theo bên người Ngưu Hữu Đạo, mấy người thực sự cảm thấy rất an tâm.
Thỉnh thoảng Lôi Tông Khang cũng chen vào một hai câu với mọi người, tham gia câu chuyện, có điều thỉnh thoảng vẫn nhìn sắc mặt Ngưu Hữu Đạo.
Cho dù đến nay Ngưu Hữu Đạo không nói tiếp nhận hắn ta nhưng cũng không nói đuổi hắn ta đi, ở chung lâu, hắn ta dần không còn xa lạ với Ngưu Hữu Đạo nữa.
Hắn ta cũng biết một chuyện, văn tự bán mình của đám Hắc Mẫu Đơn không ở trên người Ngưu Hữu Đạo mà đưa cho đám Hắc Mẫu Đơn tự giữ.
Còn đám Hắc Mẫu Đơn không rõ, không hiểu vì sao từ đầu đến cuối Đạo gia không chịu mở miệng nói tiếp nhận Lôi Tông Khang, đều đã thế này rồi chứng tỏ có khác gì tiếp nhận đâu?
Trên thực tế Đoạn Hổ và Ngô Tam Lượng đã giật dây Hắc Mẫu Đơn tìm Ngưu Hữu Đạo nói giúp nhưng Ngưu Hữu Đạo từ chối cho ý kiến, không hé miệng!
Cảm giác này đều khiến mọi người xót cho Lôi Tông Khang nhưng ba người cũng chẳng còn cách nào, trước mắt chỉ có thể để Lôi Tông

Khang cứ vậy đã.
Bên ngoài loáng thoáng truyền đến tiếng vó ngựa, chỉ chốc lát sau, màn cửa vén lên, ba nam một nữ tiến vào, bốn người ai nấy tràn trề tinh thần, xem ra cũng không phải là người bình thường, đều mang theo vũ khí, khiến đám Ngưu Hữu Đạo phải ghé mắt.
Hai nam tử trung niên ở sau, một phụ nhân phía trước bồi một người trẻ tuổi tuấn dật, giúp người trẻ tuổi cởi cầu da xuống, vừa nhìn tình hình đã biết trong mấy người người trẻ tuổi kia đứng đầu.
Thần thái của người trẻ tuổi kiêu ngạo bễ nghễ không thể che giấu, ngẩng đầu ưỡn ngực, ngực hơi cao quá nên ánh mắt của đám Ngưu Hữu Đạo lập tức rơi lên gương mặt gã. Gã có đôi mắt to sáng như sao, đôi môi anh đào căng mộng vểnh lên rất đặc biệt, làn da tinh tế trắng như sứ, trên vành tai còn có lỗ tai.
Đám Ngưu Hữu Đạo hai mặt nhìn nhau, mặc dù đối phương mặc nam trang nhưng người mù cũng có thể nhận ra là nữ nhân, hơn nữa nhìn bộ dáng còn là một mỹ nhân, là nữ giả nam trang mà còn không biết xấu hổ tỏ thái độ kiêu ngạo cái gì?
“Khá thú vị...” Ngưu Hữu Đạo lầm bầm.
Người đến nhanh chóng sắp xếp xong, lát sau lại xuất hiện ở đại đường, giống như đám Ngưu Hữu Đạo gọi những đồ ăn nóng hổi.
Đũa trên tay Ngưu Hữu Đạo nhẹ nhàng gõ lên đĩa: “Ăn chẳng có vị gì cả, ta muốn ăn thịt kho tàu!”
Đám Hắc Mẫu Đơn nhìn nhau, đã dẫn đến phiền phức như vậy còn dám làm thịt kho tàu sao?
Ai nấy đều quay đầu nhìn mấy người bàn bên kia, lờ mờ phát hiện Ngưu Hữu Đạo cố ý.
Giờ phàm là chuyện gì Lôi Tông Khang cũng dành đứng dậy, sau đó Ngô Tam Lượng cũng đứng dậy, hai người cùng đi tìm dịch trưởng. Có tiền chuyện gì cũng dễ nói, mượn dùng phòng bếp một chút tính là gì.
Có điều đây là nhà trệt, phòng bếp cách đây khá xa, đương nhiên cũng không phải xa lắm lắm.
Đợi một lúc sau, hai người trở về, trên tay Lôi Tông Khang bưng một tô thịt kho tàu đến, để lên bàn rồi ngồi xuống.

Bên này động đũa, mấy người cũng rất nhiều ngày không được nếm mùi vị này.
Ăn được món này, mấy thứ thịt luộc chấm tương trước kia đúng là rác rưởi.
Chỉ chốc lát sau, một hương thơm kỳ lạ phiêu đãng trong đại đường.
Mấy bàn người bên kia lần lượt nhìn sang, người trẻ tuổi nữ giả nam trang mở to mắt nhìn chằm chằm bên này, có vẻ đang nhìn xem bọn Ngưu Hữu Đạo đang gắp thứ gì ăn?
Phụ nhân kia nhìn phản ứng của người trẻ tuổi liền đứng dậy, đi đến cạnh bàn nhìn thứ trong tô, quay đầu gọi bọn dịch trưởng cũng ngửi thấy mùi thơm đi tới, gọi: “Dịch trưởng, lấy một phần thứ bọn họ đang ăn cho chúng ta!”
Đám Hắc Mẫu Đơn nữ giả nam trang thấy khóe môi Ngưu Hữu Đạo đang nở nụ cười thần bí mà thận trọng.
Dịch trưởng bước nhanh tới, sau khi thấy thứ phụ nhân kia chỉ thì hơi im lặng, vẻ mặt đau khổ nói: “Quý nhân, thực sự xin lỗi, tiểu trạm không làm được.”
Phụ nhân trầm mặt xuống: “Có ý gì? Sợ chúng ta không trả tiền nổi sao?” Lật tay lấy ra một kim tệ: “Lập tức làm ngay đi!”
Dịch trưởng khóc ròng nói: “Quý nhân, thật sự không làm được, tiểu trạm không có tay nghề này, đây là do bọn họ tự làm.”
Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu cười nói: “Vị đại tỷ này, ngươi cũng đừng làm khó hắn, đồ ăn của chúng ta là bí kíp độc môn, khắp thiên hạ người từng được dùng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, bọn họ thật sự không thể làm được.”
“...” Phụ nhân im lặng, quay đầu nhìn một bàn kia của mình.
Nghe nói là thứ khắp thiên hạ cũng không có mấy người hưởng qua được người tuổi trẻ kia không kềm được, đứng dậy đi tới có vẻ như muốn nhìn rõ xem rốt cuộc là thứ gì.
Sau đó hai nam tử trung niên kia cũng đi tới, cũng muốn xem thử là thứ gì.
Người trẻ tuổi đứng bên cạnh bàn ánh mắt lộ vẻ tìm kiếm, phát hiện thứ trông tô có vẻ giống thịt nhưng kiểu dáng đúng là mình chưa từng nhìn

thấy, lại ngửi thấy mùi thơm mê người kia thì giọng nói thanh thúy như hoàng oanh vang lên hỏi: “Thứ này ăn ngon không?”
Chẳng những là nữ giả nam trang giả trang không giống mà giọng nói cũng chẳng thèm che giấu, rõ ràng là giọng nữ.
Ngưu Hữu Đạo: “Cũng khó nói, khẩu vị mỗi người khác nhau, có điều ngươi có thể nếm thử.”
Người trẻ tuổi cực kì ghét bỏ tiếng “a” kéo dài, nói: “Có nước miếng của các ngươi, bẩn chết đi được, ta chẳng thèm nếm!” Có điều nghiêng đầu ra hiệu phụ nhân kia.
Phụ nhân đành phải có chút ngượng ngùng lúng túng nói với Ngưu Hữu Đạo: “Cũng được, ta ném thử được không?”
Ngưu Hữu Đạo phất tay hai bên, đám Hắc Mẫu Đơn đứng dậy nhường vị trí.
Phụ nhân không dùng đũa bên này mà trở về cầm đũa bên kia của mình, sau khi gắp một miếng thịt nóng hổi thì lấy một bình sứ nhỏ trên người ra, đầu ngón tay dính chút bột màu trắng búng lên miếng thịt, sau khi xác định không vấn đề, lúc này phụ nhân mới chậm rãi bỏ miếng thịt vào miệng.

Chương 252: Ta Coi Cô Là Nam Nhân Được Không Hả? (1)

Chương 252: Ta Coi Cô Là Nam Nhân Được Không Hả? (1)
Chậm rãi nhai nuốt, mắt phụ nhân dần sáng lên.
Người trẻ tuổi vội hỏi: “Ăn ngon không?”
Sau khi nuốt xuống, phụ nhân : “Công tử, đích thật là mỹ vị hiếm thấy trên thế gian!”
Một tiếng “công tử” khiến đám Ngưu Hữu Đạo cạn lời, suýt chút nữa nổi da gà. Cái thứ hàng Thái này gọi công tử mà không thấy ngại, thật sự nghĩ người ta mù hết à?
Người trẻ tuổi hàng Thái lập tức hứng thú, quay đầu lại hỏi Ngưu Hữu Đạo: “Giúp chúng ta làm một phần thế này được không?”
Ngưu Hữu Đạo đưa tay mời nói: “Đi là đường, giao là bằng hữu, gặp nhau cũng là có duyên, chư vị nếu không chê cùng ngồi xuống dùng cũng được!”
Ả hàng Thái một lần nữa ghét bỏ “a” kéo dài một tiếng, lắc đầu nói: “Không muốn, có nước miếng của các ngươi, giúp chúng ta làm một phần khác đi.”
Hai nam tử trung niên mặt mày bất đắc dĩ, đưa tay sờ mũi xấu hổ, khẩu khí nhờ vả người khác thế này đúng là quá không hợp, làm không tốt đắc tội với người ta gây ra mâu thuẫn cũng có khi nhưng hai người dường như cũng chẳng thể làm được gì người trẻ tuổi kia.
Phụ nhân kia lộ vẻ mặt xin lỗi với bên này, giống như muốn bọn hắn đừng để ý việc này.
Đám Ngưu Hữu Đạo thu hết phản ứng này vào mắt, vốn hữu tâm thăm dò, hơi lắc đầu nói: “Vị công tử này, xin hãy tha lỗi, mấy người chúng ta không đi làm những việc vặt này.”

Ả hàng Thái nói: “Không bắt các ngươi làm không, cho các ngươi tiền.”
Ngưu Hữu Đạo a một tiếng: “Đưa tiền, a, cái đó thì dễ nói lắm, có điều giá hơi đắt, e là các người không trả được!
Đám Hắc Mẫu Đơn nhìn Ngưu Hữu Đạo, trong lòng đều nói, đến rồi đây!
Theo Ngưu Hữu Đạo một thời gian, họ đại khái đều hiểu cách sống của hắn.
Ả hàng Thái hếch cằm cao ngạo: “Nói đi, bao nhiêu tiền?”
Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt nói: “Không nhiều, cũng chỉ một trăm vạn kim tệ!”
Cái cằm cao ngạo của ả hàng Thái thấp xuống một chút, mở to hai mắt nhìn, thất kinh hỏi: “Bao nhiêu?”
Ngưu Hữu Đạo nhấn mạnh từng chữ rõ ràng: “Một trăm vạn kim tệ!”
Đám Hắc Mẫu Đơn nhỏ từng hạt mồ hôi, cái giá này... Mấy người kia trông không phải người bình thường, Đạo gia rõ ràng gạt tiền người ta thế này sẽ gây ra phiền phức.
Quả nhiên, hai nam tử trung niên hơi híp mắt lại, ánh mắt phụ nhân cũng dần lạnh lẽo.
Ả hàng Thái cũng cả kinh kêu lên: “Một trăm vạn kim tệ, ngươi ăn cướp đấy à?”
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu về phía Hắc Mẫu Đơn nói: “Kim phiếu!”
Hắc Mẫu Đơn không biết hắn muốn làm gì, nhìn về phía hắn muốn hỏi là bao nhiêu.
Ngưu Hữu Đạo ra hiệu tay, Hắc Mẫu Đơn lấy xấp kim phiếu trên người đưa cho hắn, tổng cộng tám mươi vạn đấy, trong lòng có chút thấp thỏm, đang tỏ vẻ giàu có sao?
Ngưu Hữu Đạo nhận xấp kim phiếu ném tới trước mặt phụ nhân đứng cạnh bàn: “Con người ta không thích gây phiền toái, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, mua chút thanh tịnh có được không, Cầm đi, tạm biệt, đừng quấy rầy chúng ta ăn uống.”
Ánh mắt mấy người đối diện chăm chú nhìn xấp kim phiếu quăng tới, trong lúc nhất thời cũng không biết có bao nhiêu tờ nhưng đều nhìn ra mệnh giá lớn nhất là một vạn, nhìn sơ ít nhất cũng sáu bảy chục tờ trở lên.

Không khí hiện trường ngưng tụ, ả hàng Thái chợt tiến đến cầm kim phiếu kiểm tra, dường như không thể tin có người hào phóng như vậy, hoài nghi là giả.
Nhưng sau khi kiểm tra xong, sắc mặt nàng hơi đỏ lên, lại chụp mấy tờ khác kiểm tra, cuối cùng đập trở lại bàn, có chút thẹn quá hoá giận, dường như phải chịu nhục nhã cực lớn, quay đầu hét với người bên mình: “Một trăm vạn thì một trăm vạn, đưa tiền cho hắn, hôm nay ta không thể hắn làm không được!”
Lông mày Ngưu Hữu Đạo khẽ động sau đó hờ hững cầm đũa gắp thịt chậm rãi đặt vào trong miệng nhai nuốt.
Hai hán tử trung niên và phụ thân kia đều nhìn ra từ phản ứng của ả hàng Thái, những kim phiếu này không phải giả!
Ba người lập tức thu lại vẻ bất thiện, mang tia cảnh giác nhìn Ngưu Hữu Đạo, người có thể tiện tay ném ra món tiền khổng lồ mua thanh tịnh lại không biết rõ lai lịch khiến bọn hắn có chút kiêng kị, cũng sợ trêu chọc phải người không chọc nổi.
Phụ nhân kéo cánh tay ả hàng Thái, thấp giọng khuyên nhủ: “Công tử, được rồi.”
“Tính cái gì mà tính?” Ả hàng Thái vung tay ra, lại đưa tay: “Lấy kim phiếu ra!”
Phụ nhân nhíu mày, nói đùa cái gì vậy, có tiền đi nữa cũng không thể chơi thế này, sắc mặt cuối cùng cũng trầm xuống, mang theo vài phần cảnh cáo: “Công tử, đừng làm rộn!”
“Ngươi...” Ả hàng Thái còn đang định nổi giận thì bỗng nhiên quay người lại, đưa tay về phía hai hán tử trung niên: “Đưa kim phiếu cho ta.”
Một người chỉ giữ trầm mặc, một người bình tĩnh nói: “Công tử, trên người chúng ta không có nhiều tiền như vậy.”
“Các ngươi...” Ả hàng Thái mím đôi môi đẹp, quay đầu tiếp xúc ánh mắt như cười như không kia của Ngưu Hữu Đạo đang nhìn nàng với ánh mắt tràn đầy trào phúng, dường như đang nói, không có tiền thì khẩu khí lớn như vậy làm gì?
Cứ nhìn người ta ra tay đi, chả cần gì cả ném ra một đống kim phiếu chỉ để mua chút thanh tịnh là đủ để phân cao thấp rồi.

Nghĩ lại mấy lời ban nãy của mình, ả hàng Thái đỏ mặt, cảm thấy đang tự rước nhục, cảm thấy mình tự chuốc lấy xấu hổ, nhưng ba người tùy hành cũng không cách nào bắt họ nghe theo.
Ả hàng Thái đột nhiên quát Ngưu Hữu Đạo: “Trên người bổn công tử không có nhiều tiền mặt như vậy, nợ trước đã được không? Hôm nào có chắc chắn sẽ trả ngươi!” Lời này ngay cả nàng cũng chột dạ, người ta và vốn không quen biết, ngay cả ngươi là ai cũng không biết, nói nợ một khoản tiền lớn như vậy chẳng thực tế chút nào.
Nói cách khác, khoác lác đã nói rồi không cách nào thu lại được, chỉ trông chờ đối phương từ chối để mình có bậc thang bước xuống.
Ai ngờ Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu: “Đưa bút mực giấy nghiên cho hắn, viết giấy nợ đi!”
Lôi Tông Khang lập tức tìm dịch trưởng lấy bút mực giấy nghiên.
Phụ nhân kia nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo trầm giọng nói: “Bằng hữu, công tử chúng ta tuổi trẻ không hiểu chuyện....” Nói đến đây thì dừng lại, tuổi tác của đối phương có vẻ không chênh lệch gì với công tử nhà mình, đem “tuổi trẻ” ra dường như cũng không thể nói gì được, có điều lời thì vẫn phải tiếp tục: “Có chỗ nào đắc tội mong lượng thứ, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, đừng quá đáng quá!”
Trong lòng hiểu rõ, công tử nhà mình sẽ không chịu được khích, thực sự sẽ viết giấy nợ. Vì một miếng đồ ăn mà thiếu nợ một trăm vạn tệ thật sự không thực tế, đợi lúc mấy người bọn họ trở về, trách nhiệm không trông coi tốt rất khó giao nộp, xem người ta như vậy không giống là người ngươi có thể quỵt nợ.
Ả hàng Thái lại quát nàng ta: “Ai không hiểu chuyện?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta nói rồi, chúng ta không phải chân chạy việc vặt, ban đầu chính vị công tử này của các ngươi hùng hổ dọa người, ai đúng ai sai trong lòng mọi người nắm rõ. Nghe lời ngươi nói ngược lại thành ta đang cố ý gây rắc rối? Được, tùy các ngươi, rốt cuộc muốn thế nào các ngươi tự giải quyết đi, ta sẽ làm theo!”
Phụ nhân đưa tay nhấn vai ả hàng Thái, thi pháp áp chế nàng không thể động đậy, chỉ có thể giương mắt nhìn, miễn cho nàng tiếp tục quấy rối, hỏi Ngưu Hữu Đạo: “Mọi người không oán không cừu, như vậy dừng lại ở đây, như thế nào?”

Lôi Tông Khang lấy bút nghiên giấy mực đến, Ngưu Hữu Đạo lại phất tay, ra hiệu đưa về không cần dùng nữa.
Lôi Tông Khang im lặng, đành phải cầm trở lại.
Ngưu Hữu Đạo: “Vị đại tỷ này nói chuyện coi như phân rõ phải trái, ta cũng không phải người không nói đạo lý, được, việc này cho qua như vậy đi! Ta vẫn câu nói kia, đi là đường, giao là bằng hữu, ta mời khách!”
Hất cằm về phía xấp kim phiếu trên bàn: “Đừng lấy những thứ thô tục khiến người ta buồn nôn kia ra, thu dọn đi.”
Lại nghiêng đầu nói: “Nếu vị công tử này ngại chúng ta bẩn thì đi làm một người khác, khách khí tặng cho người ta.”
“Rõ!”
Hắc Mẫu Đơn tiến lên thu đống kim phiếu lại. Lôi Tông Khang và Ngô Tam Lượng lại quay người đi vào phòng bếp.
Thấy chuyện qua đi, phụ nhân nhìn chằm chằm ả hàng Thái vẫn còn đang giãy dụa trừng mắt, có vẻ như nghiêm khắc cảnh cáo, sau đó mới buông lỏng ả hàng Thái ra, chắp tay với Ngưu Hữu Đạo: “Vậy cảm ơn trước."

Chương 253: Ta Coi Cô Là Nam Nhân Được Không Hả? (2)

Chương 253: Ta Coi Cô Là Nam Nhân Được Không Hả? (2)
Ai ngờ ả hàng Thái dậm chân quẳng một câu: “Muốn ăn các ngươi ăn đi, ta chả thèm ăn thứ đồ nát này!” Dứt lời phất tay áo bỏ đi, thở phì phò giống như phải chịu oan ức cực lớn.
Phụ nhân im lặng, muốn ăn chính là ngươi đấy.
Giờ người ta đồng ý, ngươi lại không ăn? Đang làm trò gì vậy?
Nàng ta nở nụ cười khổ với Ngưu Hữu Đạo, có điều bớt đi kẻ quấy rối cũng dễ chịu hơn nhiều: “Không cần phải phiền toái như vậy, nồi này của các ngươi hình như cũng vừa mới đem lên, nếu không ngại, cùng ngồi có được không?”
“Được!” Ngưu Hữu Đạo gật đầu, nghiêng đầu phân phó nói: “Thu thập một chút đi.”
Hắc Mẫu Đơn và Đoạn Hổ lập tức dọn hết bát đũa của họ, hơi lau dọn, đứng trái phải sau lưng Ngưu Hữu Đạo, nhường chỗ.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay mời ngồi. “Thịt kho tàu, nếm thử!”
Phụ nhân cũng ra hiệu hai hán tử trung niên cầm chén đũa của mình tới, ba người đều chiếm một chỗ ngồi xuống, cũng không khách sáo, vừa rồi đã thử thịt không việc gì, giờ ba người lần lượt đưa đũa ra gắp thịt nhấm nháp.
“Quả nhiên là mỹ vị hiếm có.” Một hán tử trung niên khen một tiếng, một vị khác cũng gật đầu tán thành.
Ngưu Hữu Đạo bồi tiếp hạ đũa.
Sau khi nếm thử mấy miếng, phụ nhân hỏi: “Không biết tôn tính đại danh công tử là gì, người phương nào?”

Có thể chủ động ngồi xuống cùng bàn chẳng phải là vì muốn thăm dò sâu cạn của bên này sao?
Ngưu Hữu Đạo: “Lý Tứ, bèo trôi không rễ, tán tu du lịch khắp nơi thôi.”
“Tán tu?” Phụ nhân nhìn thủ hạ sau lưng hắn, suy nghĩ một chút số tiền hắn tùy tiện vứt ra ban nãy, cười nói: “Lý công tử cũng không giống tán tu bình thường!”
Ngưu Hữu Đạo giễu cợt nói: “Công tử nhà các vị cũng không giống nam nhân bình thường.”
Phụ nhân than thở nói: “Tiểu thư bị trong nhà làm hư, không thông thế sự, trong nhà để nàng ấy ra ngoài nhìn chút sự đời, chúng ta bồi tiếp đi cùng. Tiểu thư thích náo nhiệt, không hiểu chuyện, công tử đừng để trong lòng.”
Ngưu Hữu Đạo: “Chính là bởi vì nhận ra nàng là nữ nhân nếu không e hôm nay không được vui vẻ thế này.” Ngụ ý là ta không so đo với nữ nhân.
Phụ nhân cười cười, hỏi: “Không biết công tử tu vi gì?”
Ngưu Hữu Đạo ha ha nói: “Không đáng là gì, Trúc Cơ kỳ thôi, ba vị thì sao?”
Ba người nhìn nhau, nhìn trẻ như vậy, tu vi đã đột phá đến Trúc Cơ kỳ? Càng cảm thấy hắn không đơn giản.
Phụ nhân nói: “Lúc chúng ta bằng tuổi công tử vẫn còn giãy dụa ở Luyện Khí kỳ, bây giờ coi như cũng đến được Kim Đan kỳ rồi.”
Đều là Kim Đan kỳ? Đám Hắc Mẫu Đơn âm thầm kinh hãi, cũng không biết nữ giả nam trang kia rốt cuộc có lai lịch gì, lại có ba Kim Đan kỳ hầu ở bên người du ngoạn.
Mấy người phát hiện Đạo gia ban nãy thực sự là đùa với lửa, nếu thật sự chọc ra chuyện, một người của đối phương e cũng đủ thu thập bọn họ.
Ngưu Hữu Đạo rất bình tĩnh, mỉm cười nói: “Đều là cao thủ, ngược lại là tại hạ có chút không biết trời cao đất rộng trước mặt các vị.”
Phụ nhân: “Chẳng qua vì chúng ta sống lâu hơn công tử rất nhiều tuổi thôi, đợi một thời gian nữa, chắc chắn tu vi của công tử sẽ vượt qua chúng ta.”
“Hy vọng là vậy!”

Chờ một chút, Lôi Tông Khang lại bưng một tô thịt đến, lần đầu ăn loại thức ăn này ba vị đều ăn không ngán.
Hai bên cứ trò chuyện như vậy, phụ nhân tự xưng là Bùi Nương Tử, hai hán tử trung niên một người là Lưu Phong Hải, một người là Sài Phi.
Còn về ả hàng Thái kia, đối phương chỉ tiết lộ họ Hạo, nói đến đó là dừng, không muốn nhiều lời nữa.
Lần đầu gặp mặt, Ngưu Hữu Đạo cũng không phạm vào kỵ húy truy vấn ngọn nguồn như vậy, đối phương cũng không truy vấn quá nhiều.
Vừa gặp mặt đã gây chuyện không vui, ngồi xuống ăn uống một bữa, lúc chia tay mọi người cũng đều vui vẻ.
Chào tạm biệt nhau xong, mọi người ai về phòng nấy.
Đưa mắt nhìn ba người Hắc Mẫu Đơn rời đi, đám Hắc Mẫu Đơn nhìn Ngưu Hữu Đạo vân đạm khinh phong rời đi, ngẫm lại chuyện quẳng tiền lúc đầu, ý vị của nó sâu xa, thực sự nói rõ chênh lệch giữa người với người...
Phòng dịch trạm ở đây không giống với những nơi từng thấy, khác biệt lớn nhất là giường đều có hệ thống sưởi ấm bên dưới, ngủ bên trên chắc chắn rất ấm áp dễ chịu.
Xem ảnh 1 Phòng thượng đẳng còn có hồ tắm, bên dưới cũng có nhóm lửa để duy trì nhiệt độ nước.
Bên ngoài trời đông giá rét, trong phòng ngâm mình trong nước nóng, cũng là một loại hưởng thụ, bên trên vẫn là một bầu rượu, một thanh kiếm.
Hắc Mẫu Đơn gõ cửa bước vào, Ngưu Hữu Đạo ngâm mình trong hồ cũng không để ý, cũng lười che đậy, dọc con đường này cũng đã quen với nữ nhân này rồi.
Nhưng điều khiến hắn không quen là bên trên truyền đến tiếng huyên náo, Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu xem xét, chỉ thấy Hắc Mẫu Đơn đang nới lỏng dây lưng, từng kiện quần áo trượt xuống mặt đất, ngay cả áo lót dạng yếm cũng cởi ra trước mặt hắn, cứ thế cởi sạch trước mặt hắn.
Nhìn cơ thể uyển chuyển, chỗ cần tròn trịa thì tròn trịa, chỗ cần uyển chuyển thì uyển chuyển, tư thái lồi lõm trước sau hiện ra lung linh, quả nhiên đúng như nàng tự nói.
Ngưu Hữu Đạo cảnh giác nói: “Cô làm gì vậy?”

Hắc Mẫu Đơn rút cây trâm gài tóc trên đầu, hất đầu thả mái tóc dài như thác nước xuống, xinh đẹp vũ mị nhấc chân bước vào hồ nước hắn đang ngâm, ngồi đối diện hắn, ưỡn bộ ngực run rẩy chầm chậm ngồi xuống, da thịt màu lúa mật ngâm trong làn nước ấm áp thì thoải mái nhắm mắt thở dài một hơi, sau khi mở mắt, xem thường nói: “Hồ nước lớn như vậy, một người ngâm lãng phí quá, tiện thể cho người mở rộng tầm mắt, tiện nghi cho người rồi, người cũng đừng nghĩ nhiều.”
Gấp hai chân chậm rãi ngồi xếp bằng, chân đụng chạm chân Ngưu Hữu Đạo.
“Ta nghĩ nhiều? Rõ ràng cô đang dụ dỗ ta!” Ngưu Hữu Đạo chậm rãi nhếch mép, nhìn chằm chằm bộ ngực không ngâm trong nước của nàng, chế giễu nói: “Ta coi cô là nam nhân được không hả?”
Hắc Mẫu Đơn liếc mắt: “Sớm biết ngươi có bệnh mà!”
Ngưu Hữu Đạo cười haha, uống một hơi cạn sạch, nghịch cái chén trong tay, ánh mắt nhìn chằm chằm cơ thể uyển chuyển của Hắc Mẫu Đơn dần rơi vào võng.
“Người đang nghĩ gì vậy?”
“Nghĩ chuyện rất lâu trước kia...”
“Người và Đường Nghi đã có quan hệ nam nữ này chưa?”
“Cô là một nữ nhân quan tâm những chuyện này làm gì? Không có.”
“Không có? Các người không động phòng?”
“Chỉ bái đường cho người khác xem thôi.”
“Vậy người đã từng có quan hệ nam nữ với nữ nhân khác chưa?”
“Rất khó nói.”
“Có gì mà khó nói, có là có, không là không.”
“Vậy thì có đi, với rất nhiều nữ nhân, có người còn đen hơn cô, còn cả mắt vàng tóc xanh, đủ cả, nhiều đến mức bản thân cũng không đếm hết.”
“Xùy, nhiều đến mức không đếm hết? Người khoác lác đấy à, tuổi tác của người mà đếm không hết đâu ra? Không có thì nói không có, có ai chê cười người đâu. Tóc vàng mắt xanh mà cũng lôi ra được, làm với yêu quái trong mơ à?”
“Nói cô cũng không tin. Ta nói cô biết, cô làm thế này, sau này ta có miệng cũng không thể nói rõ.”

“Phải nói rõ làm gì, Đạo gia, người không giống người quan tâm mấy chuyện này.”
“Ta không quan trọng nhưng ta và cô sẽ không có kết quả gì, cô làm hỏng thanh danh mình thế này sau này không định tái giá à?”
“Không lấy chồng! Đã bị tổn thương nặng nề một lần, lại phải chịu tủi thân nữa ta sẽ rất khổ sở, có danh phận kia, bị tủi thân vẫn phải nhịn. Mấy năm nay trải qua nhiều trắc trở như vậy, không muốn lại phải chịu những tủi thân trong chuyện này nữa, những chuyện khác có lẽ ta không làm chủ được, nhưng lấy chồng hay không... Bước ra khỏi khổ nạn, chuyện chủ yếu duy nhất ta có thể làm vì sao không sống cao ngạo một chút? Gặp được kẻ thích thì thích, không thích thì quay đầu đi không để ý tới, tốt biết bao!”
“Hình như cũng hơi có lý.”
Hai người cứ vậy ngâm mình trong nước, trò chuyện câu có câu không...
Nửa đêm, có thể cảm giác được gió tuyết đã ngừng, yên lặng như tờ.
Ngày kế tiếp, ánh nắng tươi sáng, ánh sáng vạn trượng chiếu cánh đồng tuyết mênh mông sáng rực rỡ.
Vén màn cửa lên, cả nhóm ra khỏi dịch quán, hàn khí ập thẳng vào người.
Ngưu Hữu Đạo mặc áo choàng nhung màu đen chống kiếm đứng ở bậc thang, dáng người thẳng tắp phóng mắt bến phía.
Lôi Tông Khang và Ngưu Hữu Đạo đi ra trái phải, đi dẫn ngựa.

Chương 254: Một Lời Đã Định

Chương 254: Một Lời Đã Định
Dịch tốt trong dịch trạm đang xúc từng xẻng tuyết dọn đường.
Trên nóc nhà cũng có người đang dọn dẹp tuyết nếu không nhà rất dễ bị sập, tuyết đọng từng mảng lớn rơi xuống mái hiên.
“Chó ngoan không cản đường!”
Mấy người hôm qua từ trong dịch quán đi ra, ả hàng Thái kia mở miệng nói lời khó nghe.
Công tử!” Bùi Nương Tử lôi nàng một cái.
Nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo nhường đường, đưa tay mời. “Hạo cô nương đi thong thả.”
Ả hàng Thái lập tức nhe răng trừng mắt: “Ngươi mù à, ai là cô nương.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Ta coi cô là nam nhân được chưa hả?”
“Phụt...” Hắc Mẫu Đơn bên cạnh buồn cười, hôm qua lúc ngồi nói chuyện với nhau hình như Đạo gia cũng nói với nàng câu này.
“Ngươi...” Ả hàng Thái còn chưa kịp bạo phát, Bùi Nương Tử đã đẩy nàng đi khiến nàng lảo đảo bước xuống bậc thang.
“Lý công tử có đức độ.” Bùi Nương Tử chắp tay.
Lưu Phong Hải, Sài Phi đi ngang qua Ngưu Hữu Đạo cũng chấp tay.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu với từng người.
Ngựa dắt đến, Ngưu Hữu Đạo bước xuống bậc thang, vén áo choàng lên, lật mình lên ngựa, cả nhóm ra khỏi dịch trạm, ra đường lớn, vượt qua người trên đường đi lên trước.
“Công tử!” Đằng sau truyền đến tiếng gọi của Bùi Nương Tử.
Đám Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại nhìn.
Ả hàng thái phóng ngựa băng băng tới, nhanh chóng vượt qua bên này, lúc sượt qua còn hất cằm khiêu khích bên này.
Nàng không muốn đi theo sau đám Ngưu Hữu Đạo.

Đám Bùi Nương Tử lần lượt vượt qua, đuổi theo ả hàng Thái kia.
Sau đó đến đường đi, hai đám người dường như cùng đi trên một lộ tuyến, luôn có thể nhìn thấy trước sau.
Người phía trước dường như cũng đã nhận ra, Bùi Nương Tử vội thoát khỏi đội ngũ ngừng lại, đợi đám người Ngưu Hữu Đạo tới liền đánh ngựa đồng hành, cười hỏi: “Lý công tử định đi đâu vậy?”
Ngưu Hữu Đạo biết chắc chắn người ta hoài nghi không biết có phải bọn họ cố ý đi theo không nên cười trả lời: “Đi Băng Tuyết các xem thử.”
Bùi Nương Tử a một tiếng: “Hóa ra cùng đường.”
Ngưu Hữu Đạo: “Các người cũng đi Băng Tuyết các?”
Bùi Nương Tử nhìn về phía trước, chép miệng: “Tiểu thư lần đầu đi du lịch, nghe nói đến Băng Tuyết các nhưng chưa từng nhìn thấy nên cứ nhất định phải đi xem.”
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, hỏi: “Đã cùng đường, cùng đồng hành được không? Các người là cao thủ, chúng ta cũng tiện thơm lây, có thể chiếu ứng lẫn nhau.”
Bùi Nương Tử cười khanh khách nói: “Lý công tử hôm qua mở tiệc chiêu đãi, ta vẫn còn nhớ ân tình này, có điều ta cũng không cách nào cản được miệng tiểu thư, chỉ cần Lý công tử chịu được, ta không có ý kiến.”
Ngưu Hữu Đạo biết nàng ta chỉ ả hàng thái ăn nói ác miệng kia nên cười to cởi mở: “Chỉ là việc nhỏ, không đáng để lo, cứ coi như không nghe thấy là được.”
Cả đường băng tuyết, giữa đường đuổi kịp một đội xe chở cỏ khô, hỏi ra mới biết vận chuyển đến cho dịch trạm phía trước.
Khuya hôm đó lại vào một dịch trạm nghỉ chân.
Trên con đường đi đến Băng Tuyết các này đây là dịch trạm cuối cùng, phía trước đã hết đường, chỉ có núi tuyết, ngựa không cách vào đi tiếp được, phải vứt lại ở đây.
Sau khi vào ở, một lát sau Bùi Nương Tử tìm tới gian phòng Ngưu Hữu Đạo, gõ cửa phòng.
Ngưu Hữu Đạo dẫn vào mời ngồi, sau khi Bùi Nương Tử bước vào cũng không có ý ngồi mà giải thích.

“Tiểu thư nhà ta bản tính không xấu, mạnh miệng mềm lòng, có chuyện gì Lý công tử đừng để trong lòng.”
Ngưu Hữu Đạo thắc mắc: “Đại tỷ đến là để giải thích chuyện này?”
Bùi Nương Tử do dự một chút, cười khổ nói: “Nói như thế nào đây, ta có thể nhìn ra, trong lòng tiểu thư đang rất khó chịu nhưng lời đã nói ra rồi, nàng ấy không thể nào vứt bỏ sĩ diện, nhưng nàng ấy cũng rất thèm... món thịt kho tàu kia nếu là bí quyết độc môn ta cũng không tiện lấy, có thể làm phiền bên Lý công tử làm thêm một phần, ta sẽ về đưa cho nàng ấy, nói là ta làm, bằng không không biết trong lòng nàng ấy còn khó chịu đến chừng nào.”
Ngưu Hữu Đạo hiểu ý nàng ta, haha nói: “Cũng làm khó đại tỷ phải mở miệng, dễ thôi, đợi lát nữa làm xong sẽ thông báo đại tỷ.”
Bùi Nương Tử chắp tay nói: “Lời khách sáo ta không nói nữa, ngày khác nếu Lý công tử có cơ hội tới kinh thành Tề quốc, nếu hữu tâm nghe ngóng có thể tìm được ta, đến lúc đó sẽ làm người chủ tận tình đáp trả!”
Đối phương nói lời này coi như đã để lộ chút hành tung, ánh mắt Ngưu Hữu Đạo chớp chớp, thăm dò một câu: “Đại tỷ biết Tả An Niên không?”
“Lý công tử đang nói Tả An Niên Tả đại nhân giờ đang đi sứ ở Triệu quốc?” Lời Bùi Nương Tử vừa nói ra khỏi miệng, bản thân cũng hơi sửng sốt.
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu.
Bùi Nương Tử trừng mắt nhìn: “Có nghe nói nhưng không quen.”
Ngưu Hữu Đạo cười: “Đại tỷ chờ một lát, ta cho người đi làm.”
Bầu trời đầy sao lạnh, ả hàng Thái tựa cửa sổ ngắm sao trời sững sờ đến xuất thần, nguyệt điệp nhẹ nhàng bay lượng trong phòng, ánh sáng nhu hòa lúc sáng lúc tối.
Có tiếng gõ cửa, sau đó Bùi Nương Tử đẩy cửa bước vào, trên tay là một chén sành lớn, còn có một bầu rượu.
Sau khi đặt đồ ăn xuống liền gọi: “Công tử, có đồ ăn ngon, tới nếm thử đi.”
“Có gì mà ngon chứ...” Ả hàng Thái thầm nói, có điều mũi cũng khịt khịt, quay đầu nhìn thứ đựng trong chén sành trên bàn, quay người lại tới gần xem thử một chút, lập tức ngoảnh quay đầu khinh thường: “Ta

chẳng thèm ăn thứ bọn hắn làm, trừ phi bọn hắn cầu xin ta ăn thì còn được!”
Bùi Nương Tử dở khóc dở cười, nghĩ thầm, người ta có thể làm cho ngươi đã không tệ rồi, ngươi còn muốn người ta cầu ngươi ăn? Người có thể tiện tay ném ra nhiều tiền như vậy có thể hèn được sao? Thở dài: “Công tử, đây là ta hỏi bọn hắn bí quyết đích thân xuống bếp làm, muốn người nếm thử đánh giá xem thủ nghệ của ta như thế nào.”
Ả hàng thái chắp tay sau lưng, nhếch bờ môi đầy đặn, vênh vang đắc ý nói: “Học cái gì không được, học cái này làm gì? Cũng được, cũng không thể để ngươi phí công, ta nếm một chút thử xem.”
Bùi Nương Tử dời ghế dựa đến sau lưng nàng xong.
Ả hàng Thái ngồi xuống, nâng đũa gắp một miếng, nhìn trái ngó phải một lúc mới chậm rãi đặt vào trong miệng, hơi nhai hai cái liền không dừng được, hết đũa này đến đũa khác, ăn cho đã ghiền rồi lại chụp bầu rượu bên cảnh ngửa đầu uống rượu, lại ngẩng đầu há miệng ăn tiếp! Không lâu sau, cả một chén thịt kho tàu lớn rỗng tuếch.
“Ợ!” Đặt bầu rượu xuống ả hàng thái ôm bụng ợ một cái.
“Hương vị bình thường thôi!” Ả hàng Thái khinh thường một câu.
Bùi Nương Tử lại than thở nói: “Ta còn muốn bảo hai người bọn hắn cũng nếm thử thủ nghệ của ta, sao chỉ chớp mắt đã ăn sạch rồi?”
Kết quả là, ả hàng thái dường như lúc này mới phát hiện chén thịt đã bị mình ăn hết sạch, lập tức lúng túng, gương mặt đỏ lên, cong đôi môi còn dính mỡ: “Hôm qua bị đám kia làm cho bực bội không ăn gì, bụng hơi đói, ngươi lại làm một phần nữa chẳng phải là xong sao.” Lời này nói ra bản thân cũng chột dạ.
“Được rồi, ngay cả công tử cũng nói khó ăn thì sau này không làm nữa.” Bùi Nương Tử vứt lại một câu, thu dọn đồ đạc đi.
“Ợ!” Ả hàng Thái lại ợ một tiếng no nê rồi duỗi đầu lưỡi ra liếm liếm môi, sau đó đầu lưỡi linh hoạt lạichu đôi môi căng mọng ra liếm một lần, dáng vẻ hồi tưởng dư vị...
Sáng ngày hôm sau, hai đám người đã hẹn cùng ra ngoài, vừa ra khỏi dịch trạm, nhóm Bùi Nương Tử đồng loạt nhìn về phía nhóm Ngưu Hữu Đạo.

Đám Ngưu Hữu Đạo đã lấy chỗ dịch tốt mũ da loại chuyên dùng đi trong vùng băng tuyết.
Mũi bịt ngang lỗ tai, che kín mắt, chỉ lộ ra đôi mắt và có hai lỗ thở ở mũi.
Ả hàng Thái bĩu môi xem thường, có điều dường như hôm nay cũng thoải mái hơn một chút nên không nói nhảm trên đường.
Hai bên một lần nữa kết bạn cùng rời đi, ngoại trừ dịch trạm lướt qua cánh đồng tuyết, bay đến giữa dãy núi tuyết.
Ả hàng Thái tu vi khá thấp, Ngưu Hữu Đạo đoán chừng mới Luyện Khí kỳ, trông vô cùng miễn cưỡng nhưng lại không chịu sự giúp đỡ của Bùi Nương Tử nên khiến tốc độ của mọi người đều phụ thuộc vào nàng.
Sau một canh giờ, đám người bay lên một đỉnh núi, thấy dưới núi là một con sông đang gào thét.

Chương 255: Ngươi Thật Thông Minh

Chương 255: Ngươi Thật Thông Minh
Ở vùng đất lạnh lẽo này dòng sông này không kết băng đã thuộc dạng hiếm lạ, càng ly kỳ là, thuận theo dòng sông đi lên còn có một cái cốc lớn, băng tuyết không nhiễm, bốn phía tuyết mênh mông, chỉ có trong cái cốc kia là không hề thấy tuyết đọng, thấy lờ mờ có bóng người qua lại, trên đỉnh núi tuyết xung quanh thỉnh thoảng thấy bóng người bay lượn.
Phía cuối hẻm núi thấy lờ mờ màu xanh um tươi tốt, ốc đảo trong thế giới băng tuyết, một đạo cầu vồng băng ngang trên bầu trời hẻm núi.
Bùi Nương Tử chỉ vào giải thích: “Công tử, nơi đây chính là Băng Tuyết các, ốc đảo cuối cùng chính là nơi ở của Tuyết Lạc Nhi các chủ Băng Tuyết các, nghe nói nơi đó cũng là quỳnh lâu ngọc vũ cực kì hoa mỹ, có điều ta cũng chưa từng nhìn thấy.”
Ả hàng Thái hưng phấn nói: “Rất hoa mỹ sao? Đã tới, đương nhiên phải đi xem mở mang kiến thức, xem thử rốt cuộc hoa mỹ nhường nào.”
Bùi Nương Tử trầm mặt: “Công tử, không thể nói lung tung, chỗ đó không phải ai cũng có thể đi, người cũng không thể làm loạn, xảy ra chuyện cũng không ai cứu được người đâu.”
Ả hàng Thái bĩu môi, nàng chỉ nhất thời hưng phấn nói không lựa lời nhưng trong lòng hiểu rõ, chỗ đó là địa bàn của một trong cửu đại chí tôn thiên hạ, nàng trêu chọc không nổi, cho dù là sau thế lực lưng mình cũng trêu chọc không nổi.
Ngưu Hữu Đạo che mặt một bên lên tiếng nói: “Nếu công tử thật sự muốn vào xem, ta có thể nghĩ cách.”
Ả hàng Thái hất đầu nhìn, khinh bỉ nói: “Chỉ dựa vào ngươi?”
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Chi bằng thế này, chúng ta đánh cược được không? Cược một trăm vạn kim tệ! Đương nhiên, nếu trên người ngươi

không đủ tiền có thể viết giấy nợ.”
Bùi Nương Tử cạn lời, đúng là hết chuyện để nói, vị này của chúng ta vất vả lắm mới hết giận, ngươi lại tới rồi?
Ả hàng Thái cả giận nói: “Ta mà sợ cái tên che đầu che mặt không dám gặp ai như ngươi sao, được, ta đánh cược với ngươi!”
Lần này Bùi Nương Tử không cản, Lưu Phong Hải và Sài Phi nhìn nhau, trong mắt đều có tia ngờ vực. nếu thật sự thua vì cái này, mất một trăm vạn kim tệ mà có thể để công tử đi thăm thú quỳnh lâu ngọc vũ kia một chuyến, trở về cũng không có chuyện gì không bàn giao được.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Được, một lời đã định!”
Đám Đoạn Hổ hai mặt nhìn nhau, tiền mọi người góp hết lại hình như mới được một trăm vạn.
Trong lòng Hắc Mẫu Đơn thầm nói, không phải Đạo gia lại định vẻ tranh đấy chứ?
Cược xong, cả nhóm bay lượn xuống núi, đi thẳng đến hẻm núi lớn kia.
Bay trên không trung, còn chưa tới hẻm núi, ngửi thấy mùi lưu huỳnh, Ngưu Hữu Đạo đã biết nguyên nhân trong hẻm núi không có băng tuyết.
Cả người từ trên trời giáng xuống, trực tiếp rơi trước cửa hẻm núi, ấm áp đập vào mặt, hoàn toàn khác với cái rét căm căm của thế giới băng tuyết bên ngoài.
Băng tuyết bị tan chảy hình thành một con sông uốn lượn chính giữa hẻm núi, không ít người qua lại trong hẻm núi, cũng có không ít người chú ý đến bọn hắn, hấp dẫn sự chú ý của người khác chính là đám Ngưu Hữu Đạo đầu đội mũ của dịch tốt che kín diện mạo.
Vách núi hai bên hẻm núi giống như từng tầng bậc thang lớn, cửa của từng tòa động thủ đều được khắc thành cạnh cửa hình dáng khác nhau, phải nói là có rất nhiều cửa hàng môn phái, rất rất nhiều.
Còn hình thức tồn tại của cửa hàng thì giống như Trích Tinh thành.
Đám Bùi Nương Tử thỉnh thoảng lại nhìn mấy người Ngưu Hữu Đạo, ở bên ngoài đội mũ chống gió tuyết không nói, đến chỗ này còn chưa gỡ xuống khiến bọn hắn có gì đó phải suy ngẫm.
Hai nhóm người không nói đi đâu chỉ cùng đi về một phía, khách sạn Thải Hồng ở cúi hẻm núi, cái tên có lẽ đến từ dải cầu vòng trên bầu trời

của hẻm núi kia, nghe nói chỉ cần là ban ngày, cầu vồng kia vĩnh viễn tồn tại.
Khách sạn ở cuối hẻm núi giống như bức tường lớn vắt ngang chặn lại, không có bất kỳ mỹ cảm nào, bên trên có một cái mái hình vòm.
Mặt dưới khách sạn được đục theo hình cầu vòm cho nước tuyết hòa tan chảy, nước chảy bên trên thực sự có một cầu vòm đi thẳng đến phía trên cửa khách sạn.
Hai đầu dưới cầu, có vài người đi qua đi lại khiến đám Hắc Mẫu Đơn vô cùng cảm khái, bọn họ cũng đã từng bồi hồi mong gặp tương lai như vậy, giờ đột nhiên nhảy ra được khỏi đó, nhìn lại, trong lòng có đủ loại tư vị. Họ không khỏi nhìn người dẫn dắt mấy người thoát ra khỏi đó đang đi về phía trước.
Đi tới cửa khách sạn, Ngưu Hữu Đạo tháo mũ xuống, đám Hắc Mẫu Đơn cũng tháo xuống theo.
Máy cái mũ bay đi, rơi xuống dưới cầu, chảy đi mất.
Tiến vào khách sạn, hỏa kế nhiệt tình chào mời.
Ngưu Hữu Đạo đi tới trước quan sát tình hình xung quanh khẽ giật mình, nhìn thấy một kẻ không ngờ tới.
Mấy người cùng tiến vào thấy hắn đột ngột dừng lại cũng thuận thế nhìn sao.
Ngụy Đa đang ngồi một bên của đại đường khách sạn, cũng ngây ngẩn cả người, chậm rãi đứng lên, có chút dám lại không dám đi tới, cung kính hành lễ: “Chưởng...”
“Cút!” Ngưu Hữu Đạo không chút khách khí chặn lời gã lại.
Ngụy Đa khó xử, muốn nói lại thôi, bị Ngưu Hữu Đạo trừng một cái, cuối cùng cúi đầu đi, tăng nhanh bước chân, chạy như bay ra khỏi khách sạn.
Đám Bùi Nương Tử, đám Hắc Mẫu Đơn ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, không biết tình huống gì.
Ngưu Hữu Đạo không đặt Ngụy Đa trong lòng, cùng đám Bùi Nương Tử đi về phía quầy khách sạn.
Hắn căn bản không biết Ngụy Đa tới cùng ai cho nên mới như vậy.
“Chư vị, ngại quá, khách sạn đầy khách rồi.” Chưởng quỹ đứng sau quầy liên tục ôm quyền xin lỗi: “Nếu chư vị bằng lòng, không ngại ngồi

bên chờ một lát sẽ có trà thơm miễn phí dâng lên, chờ một chút xem có khách nhân trả phòng không?”
Bùi Nương Tử hỏi: “Chắc chắn sẽ có người trả phòng sao?”
Chưởng quỹ cười nói: “Hẳn là sẽ có, mỗi ngày đều có người vào ở và người trả phòng, nhưng thời gian không nhất định.”
“Công tử, vậy chúng ta thì chờ một chút đi.” Bùi Nương Tử nói với ả hàng Thái, ả hàng Thái chu môi không nói gì, hơi không tình nguyện nhưng chẳng thể nói được gì.
Ngưu Hữu Đạo biết hoàn cảnh của mình cần có một nơi an toàn nên dĩ nhiên cũng phải chờ.
Cả đám đang ngồi cạnh đại đường, có hỏa kế nhanh chóng dâng trà lên.
Ả hàng Thái bỗng nhiên nói: “Đợi lúc nữa có phòng, ta muốn vào ở trước!” Lúc nói lời này còn liếc mắt với Ngưu Hữu Đạo.
Lời này vừa nói ra, đám người giật mình, phát hiện đây đúng là vấn đề, không thể cùng lúc có nhiều phòng được trả như vậy.
Với đám Bùi Nương Tử mà nói có phòng dĩ nhiên là dành cho “công tử” trước.
Nhưng đám Ngưu Hữu Đạo dù sao cũng không cùng một hội với bọn họ, không cần thiết phải lúc nào cũng nhường bên này.
Bùi Nương Tử nhìn Ngưu Hữu Đạo, hơi xin lỗi: “Lý công tử, việc này ngươi xem có thể thương lượng được không?”
Ngưu Hữu Đạo nhìn ánh mắt khiêu khích của ả hàng Thái, giễu cợt nói: “Công tử, chi bằng chúng ta lại đánh cược nhé?”
Ả hàng Thái trợn mắt nói: “Đánh cược gì?”
Ngưu Hữu Đạo: “Chúng ta cược sau khi khách sạn có phòng trống, khách sạn sẽ mời ai vào ở trước, tiền cược vẫn như cũ, một trăm vạn kim tệ, đương nhiên, ngươi có thể viết giấy nợ!”
Đám Bùi Nương Tử im lặng, lại giấy nợ, thế này không phải đang cố ý kích thích người ta sao?
Ả hàng Thái có vẻ như hơi phát điên, lại lôi nợ một trăm vạn ra, cứ làm như chắc chắn nàng sẽ thua không bằng: “Chẳng lẽ lại sợ ngươi, cược thì cược!”
Ngưu Hữu Đạo lập tức quay đầu phân phó Hắc Mẫu Đơn. “Đi tới quầy hàng trả tiền trước...”

Xoẹt! Lời còn chưa nói hết, một bóng dáng lóe lên, ả hàng Thái đã nhanh chóng lách ra, đến trước quầy, hét lên: “Chưởng quỹ, ta đóng tiền trước, có phòng nhớ cho chúng ta trước!”
“...”
Đám Bùi Nương Tử và đám Ngưu Hữu Đạo cùng trợn mắt hốc mồm, phát hiện tốc độ phản ứng của nữ nhân này nhanh thật!
Ngưu Hữu Đạo ngoắc Hắc Mẫu Đơn đến gần, thì thầm nói khẽ bên tai: “Cô cũng đi đăng ký đi, dùng tên cũ của các cô, ta dùng tên từng đăng ký ở khách sạn Yêu Nguyệt, Hiên Viên Đạo!”
Hắc Mẫu Đơn ngơ ngác một chút, có điều vẫn xoay người đến bên quầy làm theo.
Nhìn thấy bên này kề tai nói thầm, Bùi Nương Tử đột nhiên cảm giác có chút không ổn, dù sao công tử nhà mình cũng không từng trải như vị Lý công tử này, cảm thấy công tử nhà mình rất có thể không thắng nổi vị này.

Chương 256: Nở Mày Nở Mặt (1)

Chương 256: Nở Mày Nở Mặt (1)
Mà ả hàng Thái đã mang theo sự lanh lợi vênh vang đắc ý trở về, lúc liếc mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo còn hất cao cằm.
“Hiên Viên Đạo? Không biết vị nào là Hiên Viên Đạo?”
Trước quầy, Hắc Mẫu Đơn trả tiền trước, lúc báo tên với hỏa kế đăng ký, chưởng quỹ ngồi sau quầy vừa nghe tới ba chữ “Hiên Viên Đạo” lông mày hơi nhướn lên, đứng dậy, chắp tay hỏi thăm Hắc Mẫu Đơn.
Hắc Mẫu Đơn khẽ giật mình, chợt trong lòng dở khóc dở cười, trong chớp mắt này nàng biết tiền cược Đạo gia đặt gần như đã nắm chắc phần thắng, một trăm vạn kim tệ! Người giữa người khác biệt sao mà lớn vậy, có phải Đạo gia kiếm tiền hơi dễ dàng quá rồi không? Tài nguyên cuồn cuộn cứ như đang chơi vậy đấy.
Hắc Mẫu Đơn quay đầu, chỉ về phía Ngưu Hữu Đạo.
Chưởng quỹ thuận thế nhìn sang, ý vị thâm trường “A” một tiếng.
“Chưởng quỹ, có phòng trống để lại cho chúng ta trước.” Trước khi đi Hắc Mẫu Đơn không quên dặn dò một tiếng.
Chưởng quỹ không đồng ý ngay mà chỉ nói: “Để xem thử tình hình trả phòng đã.” Ánh mắt vẫn thỉnh thoảng liếc về phía Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo ngồi một bên đại đường chú ý thấy bên kia chỉ về phía mình thì nhếch miệng nở nụ cười nhạt rồi lập tức biến mất.
Hắc Mẫu Đơn vừa rời khỏi quầy, chưởng quỹ cũng nhanh chóng rời khỏi quầy không biết đi đâu.
“Đạo gia, nàng ta đi đăng ký trước.” Sau khi gặp chưởng quỹ trở về Hắc Mẫu Đơn vẫn hơi không yên lòng, cúi người thì thầm bên tai Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo lẩm bẩm một câu. “Ở rồi vẫn có thể đuổi ra.”

Nghe thấy câu này, Hắc Mẫu Đơn yên tâm, một trăm vạn kim tệ là món tiền khổng lồ đấy!
“Nếu đã đăng ký thì không cần ở đây chờ làm gì, chẳng bằng ra ngoài chơi một chút được không?” Ngưu Hữu Đạo đứng dậy nói với đám Bùi Nương Tử.
Bùi Nương Tử vẫn chưa trả lời ả hàng Thái đã giành trả lời trước: “Nghĩ hay nhỉ!”
Nàng đứng dậy, đi đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo, cười lạnh nói: “Sau khi dạo một vòng trở về, mọi người đều có phòng, chuyện ai trước ai sau cũng không thể phân rõ, ngươi nghĩ cũng hay thật!”
Ngưu Hữu Đạo cười nói với nàng: “Ngươi thật thông minh!”
Ả hàng Thái lập tức trừng mắt dữ dằn, lời khen nói ra từ miệng đối phương nghe như thế nào cũng cảm thấy như đang trêu chọc, đặc biệt là trên mặt đối phương còn nở nụ cười trêu tức.
Cửa khách sạn, một người nhanh chân bước vào, sau khi tiến vào đại đường thì đứng như một tòa tháp sắt, Ngụy Đa đi theo sau, chính là Viên Cương.
Ánh mắt quét xung quanh, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo đứng quay lưng ở một phía của đại đường, Viên Cương đi tới.
Ả hàng Thái đang giằng co với Ngưu Hữu Đạo nhìn ra sau lưng Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn thoáng qua, sững sờ, chậm rãi quay người.
Viên Cương đi tới cởi chiếc áo khoác bông dày trên người, tháo mũ da trên đầu xuống, nhìn kiểu dáng dĩ nhiên cũng là quần áo tiện tay lấy ở dịch trạm, Ngụy Đa phía sau lập tức tiến lên ôm vào trong tay.
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo chú ý đến hành động cởi quần áo của hắn ta, bờ môi hơi nhếch lên. Hắn biết không phải tu sĩ chống cự cái giá lạnh của thế giới băng tuyết bên ngoài khó khăn nhường nào, hắn nhìn quần áo cũng biết Viên Cương làm gì, hắn ta ở ngoài tìm hắn, chờ hắn!
“Đạo gia!” Viên Cương đứng trước mặt Ngưu Hữu Đạo gọi.
Ả hàng Thái mở to hai mắt, hơi sững sờ nhìn nam tử dáng người cao to trước mặt, gương mặt lạnh lùng, tuy mặc quần áo cũng có thể cảm nhận

được dáng người hoàn mỹ dưới lớp quần áo của đối phương, có thể cảm giác được dưới lớp quần áo kia là sức mạnh mang tính bùng nổ.
Chỉ nhìn qua cũng đủ để cảm giác một cỗ khí tức cương dương mãnh liệt đập vào mặt, bao phủ lấy nàng!
Bùi Nương Tử chỉ nhìn qua trong lòng liền thầm khen một tiếng, một hán tử tốt!
Có điều nàng ta hơi nghi hoặc, vị này xưng hô với Lý công tử là gì, Đạo gia? Chẳng lẽ đây mới là tên thật của vị này.
Ngưu Hữu Đạo cũng đánh giá Viên Cương một chút, phát hiện Viên Cương thay đổi rồi, trong một thời gian ngắn ngủi khí chất của hắn ta đã có sự thay đổi rõ ràng. Dường như lây nhiễm khí tức man hoang khiến người ta có cảm giác như hổ báo, hình thể cũng hơi thay đổi, giữa thu và phóng không hề bị cản trở, trên cơ thể dường như tích tụ sức mạnh hồng hoang!
“Trở về phòng ngươi chờ ta!” Ngưu Hữu Đạo nhàn nhạt một tiếng.
Không cần hỏi Viên Cương tại sao lại xuất hiện ở nơi này, cũng không cần hỏi Viên Cương có thể ở lại khách sạn Thải Hồng không mà dương như biết nếu Viên Cương biết Ngưu Hữu Đạo hắn tới đây thì chắc chắn sẽ ở khách sạn tốt nhất vậy.
Hai người đều hiểu rất rõ đối phương, cho nên có vài vấn đề không cần hỏi, cho nên Viên Cương mới có thể để Ngụy Đa ở đại đường chờ.
Viên Cương khẽ gật đầu, quay người bỏ đi, Ngụy Đa ôm quần áo cúi đầu đi theo.
Nhìn thấy Ngụy Đa đi theo, Ngưu Hữu Đạo nhíu nhíu mày.
Ả hàng Thái mở to mắt ngơ ngác nhìn bóng lưng Viên Cương rời đi.
Không lâu sau, chưởng quỹ khách sạn nhanh chân đi tới, đi thẳng đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo, chắp tay nói: “Xin hỏi có phải Hiên Viên tiên sinh Hiên Viên Đạo không?”
Đối với biểu hiện tươi cười lấy lòng của chưởng quỹ, bọn Bùi Nương Tử kinh ngạc. nên biết đây là khách sạn Thải Hồng, người có thể đến đây đại khái không ai không biết bối cảnh khách sạn này.
Khi liên tưởng tới lúc nãy, người đàn ông kia xưng người này là 'Đạo gia'. Chẳng lẽ tên thật của người này là Hiên Viên Đạo sao?

Ngưu Hữu Đạo gật gật đầu, hỏi với vẻ kinh ngạc: "Đúng vậy, có việc gì sao, chưởng quỹ?"
Chưởng quỹ cười cười: "Tại hạ là Sở An Lâu, xin thứ lỗi vì đã để tiên sinh đợi lâu, nơi ở của tiên sinh đã được chuẩn bị xong, mời tiên sinh hãy đi theo ta!"
Sau khi nói xong lời này thì đám người Bùi nương tử cảm thấy rất kinh ngạc, cái tên ẻo lả kia càng kinh ngạc hơn, có phải nói đùa hay không vậy?
Bọn người Hắc Mẫu Đơn thì hơi cảm thán, các ngươi nhìn xem, cái gì là trâu bò, đây mới chính là trâu bò.
Vậy mà chỉ có Ngưu Hữu Đạo là vẫn nghi ngờ như cũ: "Hình như không thấy có người trả phòng mà?"
Chưởng quỹ mỉm cười: "Không sao, chúng ta đã sắp xếp xong cho tiên sinh rồi."
Tên ẻo lả không chịu đựng được nữa, cả trăm vạn kim tệ nha! Hét lên: "Chưởng quỹ, ngươi thật sự không nói lý mà, rõ ràng là ta đặt tiền cọc trước mà tại sao lại là hắn tới ở trước?"
Ba người Bùi nương tử bị lời nói của nàng làm sợ hãi, suýt chút nữa thì quỳ, chúng ta có thể trêu vào khách sạn Thải Hồng này hay sao?
Bùi nương tử vội vàng giữ chặt cánh tay của nàng lại, nhéo một cái thực mạnh, tên ẻo lả bị đau thì mới phản ứng lại được, khí thế cũng yếu hơn nhiều, môi bĩu ra, giống như là rất tủi thân vậy.
Chưởng quỹ liếc qua cái tên ẻo lả, rồi lại cười nói với Ngưu Hữu Đạo: "Đó chính là bạn bè của Hiên Viên tiên sinh hay sao?"
Bọn người Bùi nương tử cũng chú ý tới phản ứng của chưởng quỹ, cũng có thể nghe ra được ý của chưởng quỹ, nếu là bạn bè thì sẽ có cách xử lý theo kiểu bạn bè, nếu không phải bạn bè thì sẽ có cách xử lý theo kiểu không phải bạn bè, nên đám người Bùi nương tử cảm thấy khá là căng thẳng.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: "Đúng vậy, bọn họ là bạn bè của ta, có vấn đề gì sao?"
"Không có vấn đề gì, không có vấn đề gì." Chưởng quỹ xua tay liên tục, sau đó nói với tên ẻo lả: "Cô nương có điều không biết, Hiên Viên tiên

sinh là quý khách của chúng ta, căn phòng đó cũng không phải là phòng bình thường, sẽ không cho khách hàng bình thường thuê."
Thái độ của đối phương làm đám người Bùi nương tử thở phào nhẹ nhõm, khi nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo thì xuất hiện sự biết ơn, hơn nữa họ lại càng cảm thấy nghi ngờ hơn nữa, 'Lý công tử' này là ai chứ, lại có thể vào ở phòng khách quý của khách sạn Thải Hồng chứ?
Tên ẻo lả thì quệt mồm, còn chưởng quỹ dám gọi mình là 'cô nương' thì nàng cũng không dám nói đối phương cái gì, nàng dám mắng Ngưu Hữu Đạo nhưng lại không dám mắng người chưởng quỹ này cái gì.
"Khách quý?" Ngưu Hữu Đạo có vẻ cũng không tin lắm, chỉ chỉ vào mình: "Ta sao? Ta có phải khách quý gì đâu, chưởng quỹ nhận lầm người phải không?"
"Ngài đúng là khách quý." Chưởng quỹ mỉm cười, gật gật đầu, đưa tay nhường đường: "Tiên sinh, mời theo ta đi tới phòng của ngài."

Chương 257: Nở Mày Nở Mặt (2)

Chương 257: Nở Mày Nở Mặt (2)
Nếu chỉ có cái tên 'Hiên Viên Đạo' kia thì có lẽ là nhận lầm, thế nhưng khi nhìn lại đơn đăng ký phòng của đám người Hắc Mẫu Đơn thì ông ta lại biết không thể nhầm được.
"Cũng không cần đi tới căn phòng đó vội, nếu ta thật sự là khách quý thì chưởng quỹ à, ta vừa mới tới Băng Tuyết các còn chưa quen thuộc nơi này, ông có thể dẫn ta đi khắp nơi thăm thú được không?" Ngưu Hữu Đạo cũng chỉ dùng cách hỏi thăm để hỏi thử chưởng quỹ.
Chưởng quỹ cười cười, cũng hiểu rõ điều gì đó, gật gật đầu: "Có gì không được chứ, được rồi, để ta đi cùng tiên sinh thăm thú nơi đây. Tiên sinh hãy chờ một lát, đợi ta đi chuẩn bị một lát." Sau khi nói xong thì chưởng quỹ đi tới bên kia, giao cho vài tên tiểu nhị một vài công việc. Sau khi trở lại, ông ta lại đưa tay ra, tỏ vẻ mời Ngưu Hữu Đạo đi trước.
Ai ngờ Ngưu Hữu Đạo lại chỉ chỉ vào đám người Bùi nương tử rồi hỏi: "Vậy ông có thể sắp xếp nơi ở cho mấy người bạn này của ta được không?"
"Nếu đã là bạn bè của tiên sinh thì đương nhiên chúng ta không làm tiên sinh khó xử rồi." Chưởng quỹ đáp ứng, quay đầu lại gọi mấy tên tiểu nhị tới, chỉ chỉ vào đám người Bùi nương tử: "Đưa những người bạn của Hiên Viên tiên sinh tới phòng khách quý đi."
Rồi đám người Ngưu Hữu Đạo được chưởng quỹ dẫn ra ngoài khách sạn, đi thăm thú các nơi của Băng Tuyết các.
Đám người Bùi nương tử thì vẫn kinh ngạc đứng yên tại chỗ, cũng không biết có nên đi theo mấy người tiểu nhị này hay không nữa.
Càng làm mấy người này khiếp sợ chính là chưởng quỹ của khách sạn Thải Hồng lại tự mình đi theo người kia đi dạo Băng Tuyết các nữa, lúc trước tại dịch trạm khi thấy 'Lý công tử' này tiện tay vứt một đống kim

phiếu để mua sự yên tĩnh thì họ đã cảm thấy không phải là người bình thường, hiện tại thấy được cảnh này thì càng khẳng định suy nghĩ của bọn họ.
Đám người Bùi nương tử vẫn rất kinh ngạc, còn đang nghĩ xem 'Lý công tử' này rốt cuộc là ai, có lai lịch như thế nào. Hiên Viên Đạo? Trong thiên hạ này có người nào trâu bò mà có dòng họ Hiên Viên sao? Hay là người này có một sư môn rất kinh khủng?
Tóm lại, mấy người đều cảm thán mình may mắn, may mắn tại dịch trạm đã không làm loạn cái gì, nếu không thì thật sự có phiền phức lớn rồi.
Ba người Bùi nương tử nhìn lại công tử vẫn còn đang ngẩn người kia mà âm thầm tức giận, đã nói ngươi đừng làm bậy rồi mà lại không nghe, hiện tại tốt chứ? Một trăm vạn kim tệ nha! Đối với người nào thì số tiền này cũng là một số tiền khổng lồ, chứ không phải chút ít gì cả!
Không đúng, không chỉ một trăm vạn thôi đâu, mà là hai trăm vạn, còn có trăm vạn tiền đặt cược đi vào Quỳnh Lâu Ngọc Vũ kia nữa, nói không chừng lại thua tiếp.
Tình hình trước mắt đã rất rõ ràng, với thái độ ân cần của chưởng quỹ khách sạn Thải Hồng thì Hiên Viên Đạo có thể đi vào Quỳnh Lâu Ngọc Vũ cũng không khó khăn gì cả.
Mấy người hiện tại cũng đã rõ ràng, thật sự không trách người đó có thể dùng việc đi vào Quỳnh Lâu Ngọc Vũ làm tiền đặt cược, người ta thật sự là làm được nha!
Vấn đề quan trọng nhất đó chính là, Hiên Viên Đạo có lai lịch kinh người, có kẻ nào dám chơi xấu không chịu giao tiền đặt cược sao? Sau đó người kia bắt bọn họ trả tiền thì với tình hình hiện tại, bọn người mình có dám không đưa sao? Hai trăm vạn kim tệ nha! Cứ như vậy mà biến mất...
"Xin mời đi theo chúng ta." Tiểu nhị vẫn rất kiên nhẫn, mời lần nữa.
Mấy người Bùi nương tử cũng không dám từ chối, mấy người còn đang do dự mà nhìn nhau thì cái tên ẻo lả kia lại sảng khoái nhất: "Đi thôi, đừng làm khó người khác!"
Mấy người sững sờ, tại sao công tử lại dễ nói chuyện như vậy đây?

Trên vách đá dựng đứng tại hẻm núi, Ngưu Hữu Đạo và chưởng quỹ đi song song với nhau, chưởng quỹ vừa đi vừa chỉ trỏ, giới thiệu cho Ngưu Hữu Đạo khá nhiều nơi tại đây.
Bốn người Hắc Mẫu Đơn chậm rãi đi theo phía sau, thật sự là nở mày nở mặt nha.
Nghĩ không nở mày nở mặt cũng khó khăn nha, chưởng quỹ Sở An Lâu của khách sạn Thải Hồng tự mình tiếp khách, còn lâm thời làm hướng dẫn viên du lịch cho bọn họ nữa, làm những người trong thung lũng này rất kinh ngạc, còn đang suy đoán không biết là ai mà có thể làm Sở An Lâu tự mình tiếp đãi nữa đây.
"Hắc Mẫu Đơn, Đoàn huynh, Lôi huynh, Ngô huynh."
Ở bên đường đột ngột có một tu sĩ chắp tay chào hỏi mấy người.
Bốn người cũng gật đầu với người tu sĩ kia, cơ bản là cũng không quen thuộc người đó lắm nhưng cũng là biết, người đó cũng là một tán tu.
Bốn người cũng không phải là lần đầu tiên tới Băng Tuyết các, bọn họ cũng đã từng tới Băng Tuyết các để tìm kiếm cơ hội, thế nhưng họ chỉ tập trung tại thành Trích Tinh mà thôi, mà ở đó cũng có nhiều tán tu đi tới thành Trích Tinh tìm cơ hội, ở đây có nhiều tán tu biết bọn họ cũng không có gì lạ, bọn họ vừa mới ra khách sạn cũng đã có người chào hỏi rồi.
Bốn người có thể từ trong mắt những tán tu này nhìn thấy vẻ hâm mộ, thậm chí còn có sự hi vọng nịnh bợ nữa, bọn họ có thể hiểu được những người này hâm mộ cái gì, bọn họ hâm mộ mấy người mình có thể được chỗ tốt lớn như vậy, chỉ một lát mà đã tới cấp bậc này rồi.
Gặp người biết mình thì họ cũng chỉ gật đầu chào hỏi mà thôi, cũng không định nói thêm cái gì, còn đối với những người muốn nịnh nọt bọn họ thì họ càng không để ý tới.
Cũng không phải là cấp bậc của họ tăng lên thì họ cũng cao ngạo hơn, mà là có một số việc bọn họ không thể làm chủ, cũng biết người bình thường rất khó tới gần Đạo gia. Mặc dù Đạo gia rất thích kết bạn, thế nhưng Đạo gia chỉ kết bạn với những người gần bằng mình mà thôi.
Tình cảnh xấu hổ như Lôi Tông Khang cũng không nói, Hắc Mẫu Đơn rõ ràng tình huống của mình, nhớ lại ngày gặp được Đạo gia, bị Đạo gia

thử đi thử lại, bị hỏi cho khóc liên tục thì nàng cũng biết Đạo gia lòng dạ quá thâm sâu, cũng không phải là người nào cũng bị hắn tiếp nhận.
Đương nhiên, bốn người bọn họ hiện tại thật sự là có tiền vốn mà cúi đầu quan sát những tán tu kia, không cần nói cái gì khác, chỉ cần tính tới số kim phiếu ở trên người mình cũng có thể làm những tán tu kia hâm mộ tới chảy nước miếng.
"Người cùng đi với Sở An Lâu là ai vậy?"
Khi nhóm người này đi qua đây thì lập tức có người tới hỏi người tán tu kia, ý định hiểu rõ lai lịch của Ngưu Hữu Đạo.
"Lý chưởng quỹ, ta cũng không biết."
"Không biết? Vừa nãy ngươi còn chào hỏi với bọn họ mà?"
"Ta chỉ biết bốn người ở phía sau mà thôi, lúc đầu bốn người kia cũng là tán tu giống như ta, năm trước tại thành Trích Tinh cũng có gặp bọn họ, sống còn không tốt bằng ta đây, thế nhưng chỉ chớp mắt cũng không biết leo được lên ai... Aiz, cùng là người mà số mệnh khác nhau a, cũng không may mắn như người ta!"
Khá nhiều cửa hàng bị hấp dẫn, đi ra quan sát, cũng có thật nhiều tu sĩ không biết Sở An Lâu thấy vậy thì cũng không nhịn được mà hỏi thăm.
Cửa hàng của Lưu Tiên tông, chưởng quỹ Tiêu Thiết đứng tại cổng mà nhìn một nhóm Sở An Lâu đi qua, lúc đầu chỉ vì Sở An Lâu mà chú ý tới Ngưu Hữu Đạo, thế nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt của Ngưu Hữu Đạo thì cảm thấy khá nghi ngờ, tới khi nhìn thấy bốn người phía sau, nhất là trong đó còn có một người phụ nữ có làn da hơi đen thì mí mắt hắn ta nhảy nhảy.
Cách đó không xa, hình như có người đang bàn luận cái gì đó thì Tiêu Thiết bước nhanh tới, hỏi: "Người vừa rồi đi cùng Sở An Lâu là ai vậy?"
Có người đáp: "Không biết, thế nhưng nghe nói bốn người đằng sau chính là tán tu bên thành Trích Tinh, cũng không biết leo lên được người nào nữa."
Tiêu Thiết quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào mấy người đang đi về phương xa, nửa tin nửa ngờ, thật sự là Ngưu Hữu Đạo sao!
Hắn ta cũng giống như cửa hàng của Lưu Tiên tông bên thành Trích Tinh vậy, cũng nhận được chân dung của Ngưu Hữu Đạo do sư môn truyền tới. Vừa rồi nhìn lại thì thật sự thấy hơi giống, mà gần đây còn

nhận được tin tức từ tông môn, nói là Ngưu Hữu Đạo muốn đi tới nơi đây nên hắn ta càng nghi ngờ, thế nhưng bởi vì có Sở An Lâu đi cùng làm hắn ta không dám xác nhận.

Chương 258: Tình Hình Thay Đổi

Chương 258: Tình Hình Thay Đổi
Tin tức từ sư môn truyền tới rất rõ ràng, đó chính là muốn xử lý Ngưu Hữu Đạo, người của sư môn cách Băng Tuyết các gần nhất cũng đang nhanh chóng chạy tới đây, phân tán khắp nơi làm kẻ chỉ điểm, thế nhưng nơi này rất rộng lớn nên số người còn chưa đủ dùng. Thế nhưng cũng không quan trọng lắm, bởi vì phần lớn người của sư môn đã sắp tới đây rồi.
Đã phát hiện được Ngưu Hữu Đạo rồi, thế nhưng tại sao hắn lại đi cùng Sở An Lâu được, Sở An Lâu lại còn tự thân tiếp khách nữa chứ, tình hình là như nào đây?
Bối cảnh của Sở An Lâu thuộc dạng đỉnh cao nhất của thiên hạ, chỉ cần dùng một câu cũng có thể xóa sổ Lưu Tiên tông rồi, tuyệt đối không phải là đối tượng mà Lưu Tiên tông có thể trêu vào, cả thiên hạ này cũng không có mấy người dám trêu vào, chuyện này cũng không phải việc nhỏ gì, tình hình quan trọng cho nên Tiêu Thiết nhanh chóng trở lại cửa hàng, viết một phong thư rồi khẩn cấp truyền lại sư môn!
Xuống vách đá, vượt qua một con sông và đi tới một vách đá khác, Sở An Lâu chỉ vào một cái ao bốc lên khói trắng rồi giới thiệu: "Ở bên này có rất nhiều suối nước nóng, ngâm ở đây rất là dễ chịu, chúng ta cũng đã chuẩn bị cho tiên sinh một suối nước nóng ở trong phòng riêng, khi trở về tiên sinh cũng có thể ngâm thử, xem cảm giác như thế nào."
"A, thỏa mãn trên cơ thể cũng là bình thường, như vậy ta cũng phải thử một lần." Ngưu Hữu Đạo đáp ứng, nhìn lại xung quanh, thừa dịp khi vượt ngang qua hẻm núi không có người nào, hắn hỏi: "Chưởng quỹ đối đãi ta như vậy thật sự làm ta khó xử, chuyện này là sao vậy?"
Sở An Lâu cười nói: "Đại tổng quản nói rằng phải chiêu đãi tiên sinh thật tốt, có chuyện gì hãy chờ tiên sinh nghỉ ngơi tốt rồi nói."

"Đại tổng quản?" Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc hỏi: "Vì sao?"
Sở An Lâu: "Cụ thể như nào thì ta cũng không biết, thế nhưng đại tổng quản luôn nói một là một, nói hai là hai, đã nói rằng phải chiêu đãi tốt tiên sinh thì chắc chắn sẽ chăm sóc tiên sinh thật tốt, sẽ không có ác ý!"
Ngưu Hữu Đạo không nói gì nữa.
Hắn thật sự là không biết cái gì sao? Chỉ sợ không ai có thể rõ ràng chuyện này hơn hắn cả.
Tại thành Trích Tinh vẽ tranh cho Hắc Mẫu Đơn cũng không phải là mục đích của hắn, mục đích của hắn là Toa Huyễn Lệ, mục đích chân chính khi vẽ tranh cho Toa Huyễn Lệ cũng không phải vì nàng ta, mà là Băng Tuyết các!
Từ khi biết được rằng Toa Huyễn Lệ và Tuyết Lạc - các chủ Băng Tuyết các là bạn tốt thì hắn đã nghĩ tới rất nhiều thứ, rồi dần dần biến nó thành hành động!
Đạo lý cũng rất đơn giản, phụ nữ khi có được món đồ nào đẹp mắt thì có thể không khoe cho bạn bè của mình biết hay sao?
Khi tới đây, hắn cũng không phải chỉ vì Xích Dương Chu quả, mà là do hắn không thể đối đầu được với lực lượng của triều đình Yến quốc. Sau khi giết chết Tống Long thì hắn đã biết mình đã vướng vào một chuyện cực kỳ phiền phức.
Thế nhưng sống ở trên đời có việc nên làm, có việc không nên làm.
Tống Long chắc chắn phải giết, dù cho biết được mình phải dính vào chuyện phiền phức như nào đi nữa, bởi vì có một số việc hắn không thể lùi bước, hắn lùi thế nào đi nữa thì đối phương cũng không thể tha thứ cho mình, chỉ có thể là ngươi chết ta sống mà thôi. Nếu ngay cả quyết tâm đưa thân vào tử địa để phục sinh mà không có thì hắn cũng không trở thành Đạo gia được!
Chuyện mình đã làm thì phải dám chịu trách nhiệm, có dũng khí đối mặt với hậu quả, cho dù biết triều đình Yến quốc sẽ ra tay, cho dù biết trên đường sẽ xuất hiện nguy hiểm thì hắn vẫn kiên trì chạy tới, tới đây để có thể chặt đứt cái phiền phức kia đi, cũng làm cho triều đình Yến quốc một cái cớ để dừng lại!
Hắn cũng muốn dùng cơ hội này, uy hiếp toàn bộ những kẻ nào chuẩn bị chế tạo hỗn loạn cho hắn!

Cho nên không phải là hắn không rõ, mà là hắn đã quá rõ ràng, như vậy hắn mới có thể để Sở An Lâu làm hướng dẫn viên du lịch cho mình. Không nóng không vội, hắn dần dần nắm chặt tiến độ trong tay của mình!
Chưởng quỹ Ngô Không của cửa hàng Thiên Ngọc môn đang đứng tại trước cửa tiệm của mình, cũng đang chú ý tới đám người Sở An Lâu.
Một đệ tử vừa tìm hiểu tin tức chạy trở về, nói nhỏ: "Sư thúc, người đoán xem người ở cạnh Sở An Lâu là ai?"
Ngô Không liếc tên này rồi nói: "Thần thần bí bí cái gì? Ta lại chưa bao giờ gặp qua, làm sao biết được hắn là ai?"
Người đệ tử kia nói: "Sư thúc, hắn chính là Ngưu Hữu Đạo, người mà sư môn truyền tới để chúng ta tìm hiểu tin tức a."
"A!" Ngô Không kinh hãi, hỏi lại: "Ngươi chắc chắn chứ?"
Người đệ tử đáp: "Ta nghe rõ ràng, đằng sau người đó chính là bốn người Hắc Mẫu Đơn, Lôi Tông Khang, Đoạn Hổ, Ngô Tam Lưỡng, chính là bốn người mà sư môn nói rằng sẽ đi cùng tên kia sao? Người trẻ tuổi phía trước cũng rất giống với những lời miêu tả của sư môn, trừ Ngưu Hữu Đạo ra còn có thể là ai chứ?"
Người của Thiên Ngọc môn chưa từng thấy Ngưu Hữu Đạo, mà Thương Triêu Tông tới nhờ Thiên Ngọc môn hỗ trợ, đương nhiên phải báo lên đặc thù của mục tiêu, Viên Phương cũng không dám giấu diếm, tự nhiên phải nói rõ toàn bộ chi tiết về nhóm người Ngưu Hữu Đạo cho họ.
Mà người nhận biết Ngưu Hữu Đạo của Thiên Ngọc môn còn ở tận Nam Châu Yến quốc, muốn chạy tới đây cũng không kịp.
Hơn nữa, cao tầng của Thiên Ngọc môn cũng đã bàn bạc rồi, cũng không có ý định toàn lực mà trợ giúp Ngưu Hữu Đạo nên cũng không có người tới trợ giúp khẩn cấp, Ngưu Hữu Đạo cũng không có ý nghĩa gì đối với bọn họ, chỉ một cái Ngưu Hữu Đạo cũng không đáng để họ sai người tới trợ giúp.
Còn về phần Xích Dương Chu quả, đối với Thiên Ngọc môn mà nói có quan trọng sao? Hải Như Nguyệt chết hay sống, con trai của Hải Như Nguyệt chết hay sống có quan trọng gì không? Càng quan trọng chính là Thiên Ngọc môn đã liên lạc được với Vạn Động Thiên phủ rồi.

Theo cách nhìn của Thiên Ngọc môn thì Vạn Động Thiên phủ thay người nào quản lý Kim châu đều như nhau, chỉ cần Thương Triêu Tông có thể huấn luyện được Anh Dương, Vũ Liệt vệ còn ở trên tay họ là được rồi.
Những chuyện mà Hải Như Nguyệt và Thương Triêu Tông lo lắng đối với cao tầng của Thiên Ngọc môn mà nói, đó là không có chút vấn đề nào cả.
Thiên Ngọc môn cũng không muốn Thương Triêu Tông và Hải Như Nguyệt liên kết chặt chẽ gì, nếu hai người hợp tác quá chặt chẽ thì sự khống chế của họ đối với Thương Triêu Tông sẽ giảm bớt đi nhiều.
Cũng bởi vậy, khi Ngưu Hữu Đạo tự tiện chạy đi tìm Xích Dương Chu quả làm cao tầng Thiên Ngọc môn rất không thích, tự dưng trêu tới Băng Tuyết các rất vui sao? Nếu có chuyện gì xảy ra thì ai tới gánh trách nhiệm? Hơn nữa Ngưu Hữu Đạo lại còn giết chết Yến sử, hiện tại đã thành tội phạm rồi nên Thiên Ngọc môn cũng không muốn tham gia, làm sao có thể phái người tiếp viện chứ!
Đương nhiên, mặt mũi của Thương Triêu Tông thì vẫn phải cho, cho nên vẫn truyền tin tức tới nơi này, thế nhưng sự trợ giúp cũng rất nhỏ, chỉ trên danh nghĩa mà thôi.
"..." Ngô Không đưa tay vuốt chòm râu của mình mà trầm ngâm, tình hình như thế nào đây? Việc này đã vượt quá sự dặn dò của sư môn rồi!
Nhìn chằm chằm vào Ngưu Hữu Đạo đã đi xa, hắn ta còn không được phép dùng thân phận của Thiên Ngọc môn công khai tiếp xúc với Ngưu Hữu Đạo nữa, mặc dù được phép, thế nhưng khi nhìn thấy Sở An Lâu ở đó thì hắn ta cũng không dám tới chào hỏi.
Sau khi suy nghĩ một lát thì hắn ta vội vàng đi vào bên trong tiệm, chuẩn bị viết một phong thư truyền lại sư môn!
Cửa hàng của Vạn Động Thiên phủ, trong một gian phòng tại nơi sâu của cửa hàng có một người phụ nữ ngồi khoanh chân tại trên tháp đá, đó chính là chưởng quỹ của nơi này, Cao Mộc Lan.
Tiếng đập cửa vang lên, Cao Mộc Lan chậm rãi thu công, mở mắt ra rồi nói: "Vào đi!"
Một đệ tử đẩy cửa ra, đi tới gần và bẩm báo: "Sư thúc, Ngưu Hữu Đạo xuất hiện rồi!"

Cao Mộc Lan cau mày: "Lập tức để hắn tới gặp ta!"
Đối với Thương Triêu Tông mà nói, tình hình lúc đó rất nguy cấp, để cho an toàn nên hắn ta cũng phát tin tức thông báo cho Hải Như Nguyệt, để Hải Như Nguyệt mời Vạn Động Thiên phủ cũng ra tay hỗ trợ.

Chương 259: Để Hắn Cút (1)

Chương 259: Để Hắn Cút (1)
Thế nhưng Vạn Động Thiên phủ rất khó chịu với việc này, thật sự thì cao tầng của Vạn Động Thiên phủ có hai luồng ý kiến khác nhau đối với việc Hải Như Nguyệt quản lý Kim châu, một luồng ý kiến thì vẫn giữ nguyên hiện tại, một luồng ý kiến còn lại thì muốn bỏ cũ thay mới. Hiện tại lại có một tên dám mạo hiểm tại Kim châu giết chết sứ thần của Yến quốc, hiện tại lại đi tới Băng Tuyết các muốn gây thêm phiền phức, Vạn Động Thiên phủ cũng không gánh nổi trách nhiệm này. Hơn nữa, bọn họ còn biết được Hải Như Nguyệt lại còn dám giấu diếm Vạn Động Thiên phủ làm chuyện này làm cho Vạn Động Thiên phủ rất khó chịu, nếu không phải Hải Như Nguyệt được trưởng lão Lê Vô Hoa ủng hộ thì lần này chắc chắn phải cho Hải Như Nguyệt một bài học nhớ đời!
Cao Mộc Lan nhận được tin tức từ sư môn đó chính là khi phát hiện ra Ngưu Hữu Đạo thì lập tức ngăn cản hắn làm loạn, nếu xuất hiện tình huống nguy cấp thì có thể giết chết tại chỗ!
Chỉ là một tên Ngưu Hữu Đạo mà thôi, đối với Vạn Động Thiên phủ mà nói, rất không quan trọng.
Thử nghĩ xem, trong tình hình như này, Vạn Động Thiên phủ làm sao có thể phái người tới giúp đỡ hắn chứ?
"Điều này..." Người đệ tử kia có vẻ hơi do dự: "Chưởng quỹ Sở An Lâu của khách sạn Thải Hồng đang đi dạo cùng với hắn, nếu hiện tại mà gọi hắn tới thì thật sự là không tiện lắm!"
Người này còn không biết thái độ của sư môn đối với Ngưu Hữu Đạo là cái gì đâu.
Cao Mộc Lan kinh ngạc: "Ngươi nói cái gì? Sở An Lâu đi dạo cùng hắn sao? Đi dạo ở đâu?"

Đệ tử: "Vòng quanh thung lũng, ngay phía ngoài của Băng Tuyết các, hình như Sở An Lâu rất khách khí với hắn nữa."
Cao Mộc Lan vội vàng đi xuống tháp đá, đi ra ngoài cửa hàng, gọi đệ tử tới chỉ dẫn cho mình, người đệ tử chỉ vào bóng người phía xa xa.
Khi thấy mục tiêu đi tới tầng cao hơn, Cao Mộc Lan lập tức bay lên phía trên, đứng chờ tại ven đường.
Cuối cùng cũng đợi được tới khi nhóm người Ngưu Hữu Đạo đi tới, khi đi qua nơi này chỉ thấy Sở An Lâu chỉ vào một cửa hàng đang làm nghề điêu khắc mà nói: "Cửa hàng này cũng vừa mới mở, những môn phái của giới tu hành lên lên xuống xuống rất bất thường, rất nhiều cửa hàng đều thay đổi liên tục..."
Người đệ tử tới gần người Cao Mộc Lan, nói nhỏ: "Bốn người phía sau đã xác nhận, chính là Hắc Mẫu Đơn, Đoạn Hổ, Ngô Tam Lưỡng, Lôi Tông Khang. Người trẻ tuổi đi cạnh Sở An Lâu cũng rất giống với mô tả, chính là Ngưu Hữu Đạo!"
Bốn người Hắc Mẫu Đơn, lúc trước chính là bốn tán tu mà không ai thèm để ý, thế nhưng hiện tại chính là đối tượng gây nên rất nhiều người chú ý.
Cao Mộc Lan yên lặng, Sở An Lâu cũng không phải khách khí với Ngưu Hữu Đạo, đây rõ ràng chính là đang làm hướng dẫn viên du lịch cho Ngưu Hữu Đạo nha!
Ngưu Hữu Đạo chính là hung thủ giết chết sứ thần của Yến quốc nha! Đã có thân phận là tội phạm rồi, thế mà Sở An Lâu vẫn công khai dẫn Ngưu Hữu Đạo đi du ngoạn khắp nơi nữa, Sở An Lâu này có ý gì đây? Còn ý của Băng Tuyết các là sao? Tại sao ta cảm giác là họ đang cố gắng thả ra một tin tức, Ngưu Hữu Đạo chính là bị bọn họ bảo vệ chứ?
Tình hình có điều thay đổi nên Cao Mộc Lan không dám tự tiện làm chủ, nàng nhanh chóng bay trở lại cửa hàng của mình, nhanh chóng viết một phong thư khẩn cấp gửi về cho sư môn...
Trong phòng không nhuốm bụi trần, mặt đất được lát bằng ngọc trắng noãn, phòng tắm có thể tắm suối nước nóng, thư phòng có đầy đủ bút mực giấy nghiên, phòng khách thì tinh xảo trang nhã, trên tường treo đầy tranh chữ, những vật bày biện xung quanh đều rất xuất sắc.

Mà gian phòng này cũng là phòng cao nhất của khách sạn, vị trí còn cao hơn nhiều hẻm núi, chỉ cần đẩy cửa sổ ra cũng đã có thể nhìn thấy tình hình trong thung lũng của Băng Tuyết các, khi trông về phía xa còn có thể thấy được Mộc Tuyết Thiên Sơn.
Sau khi xem xét toàn bộ căn phòng một lần thì Bùi nương tử rất là cảm khái, nàng cũng không phải là chưa từng ở trong khách sạn Thải Hồng, thế nhưng nàng vẫn không biết trong khách sạn lại có căn phòng có hoàn cảnh tốt như vậy, thật sự không hổ là phòng chiêu đãi khách quý không cho người ngoài thuê, xem ra là đi theo Hiên Viên Đạo mới có thể ở đây một lần.
Sau khi tắm và đổi quần áo thì tên ẻo lả mới ra ngoài, Bùi nương tử nhìn lại thì sững sờ, nàng ta đổi lại thành nữ trang rồi sao?
"Công tử, người không đóng giả nam nhân nữa sao?" Bùi nương tử hỏi lại một câu.
Tên ẻo lả mặc một bộ váy dài màu hồng, đi tới trước bàn trang điểm rồi ngồi xuống, chu môi ra: "Người chưởng quỹ kia chỉ liếc mắt cũng đã nhìn ra ta là nữ, không giấu diếm được chút nào cả, không đóng giả nữa, mau mau giúp ta chải đầu!"
Bùi nương tử im lặng, chẳng lẽ hôm nay người mới biết sao? Nàng đi tới gần bàn trang điểm, cầm lược lên chải đầu giúp cô nàng kia: "Công tử vẫn là mặc nữ trang xinh đẹp nhất."
Tên ẻo lả: "Giờ kêu là công tử ta thấy là lạ, đừng kêu nữa."
"Vâng, tiểu thư." Bùi nương tử lắc đầu.
Tên ẻo lả chỉ chỉ xung quanh: "Ngươi xem xem, đây mới gọi là khách sạn chứ, những nơi ở lại trên đường đi đều là nơi rách nát, mặc dù chỗ này hơi nhỏ thế nhưng còn lịch sự và tao nhã hơn cả trong cung nữa."
Bùi nương tử: "Người ta nói nơi này để chiêu đãi khách quý, không phải ai cũng có thể vào ở."
Sau khi trang điểm xong, tên ẻo lả đứng dậy xoay một vòng, dáng người thướt tha, váy áo bay một vòng rồi lại rơi xuống, sau đó kéo kéo váy mà hỏi: "Thế nào, xinh đẹp không?"
Bùi nương tử đặt cái lược xuống rồi khen: "Rất đẹp, tiểu thư xinh đẹp nhất rồi."

Tên ẻo lả rất hài lòng: "Đi nào, chúng ta đi tìm tên Hiên Viên Đạo kia đi chơi đi." Nói xong nàng quay người lại đi luôn.
"Tìm hắn chơi?" Bùi nương tử còn tưởng mình nghe nhầm, rất khó tin nha, nha đầu này đổi tính rồi sao? Vội vàng kéo nàng ta lại: "Tiểu thư, tiền đặt cược của người đã thua một trận rồi, một trăm vạn kim tệ nha! Khi trở về rất khó ăn nói."
"Ai nha, việc này để ta tới chịu trách nhiệm, ngươi không cần lo lắng, tiền tài chính là vật ngoài thân, nói tới tiền chi cho dung tục."
Nói về tiền đó chính là dung tục sao? Bùi nương tử thật sự muốn hỏi nàng ta, người lấy được tiền ra hay sao?
Tên ẻo lả này cũng đâu thèm để ý lắm, vội vàng chạy ra ngoài, thế nhưng vừa ra khỏi cửa thì cử chỉ của nàng rất nhãn nhặn, cả người đều như là một thục nữ vậy, chỉ là đôi mắt nhìn loạn khắp nơi đã bán rẻ nàng ta.
Tầng trên cùng của khách sạn được ấu tạo là gian phòng hình vòng, ở giữa có một phòng khách tròn rộng, có bàn có ghế dựa, rất đơn giản mà đầy lịch sự, nhẹ nhàng thoải mái. Ở ở chính giữa phòng khách có một cầu thang vịn, nối thông tới tầng dưới.
Bùi nương tử cũng đi ra ngoài, hỏi: "Tiểu thư, người muốn đi đâu?"
Tên ẻo lả kia nhìn chung quanh rồi hỏi: "Cái tên Hiên Viên Đạo kia ở phòng nào vậy? Đã trở về hay chưa?"
Bùi nương tử: "Ta không biết, ta vẫn ở cùng người trong một phòng, làm sao biết được hắn đã về hay chưa."
Có lẽ là nghe được tiếng nói chuyện nên Lưu Phong Hải và Sài Phi ở gần đó cũng mở cửa ra.
Mà đúng lúc này, từ dưới tầng truyền lên tiếng bước chân, một hầu phòng ló đầu lên trước, đằng sau là Sở An Lâu rồi tới lượt bọn người Ngưu Hữu Đạo cũng dần dần đi lên.
Vừa tới nơi đây, bọn người Ngưu Hữu Đạo đương nhiên là phải xem xét hoàn cảnh xung quanh, khi nhìn thấy đám người Bùi nương tử ở đó thì hơi sửng sốt, ánh mắt họ đều tập trung vào trên người cô gái mặc bộ váy dài màu hồng.
Tóc vấn cao, thân thể thướt tha, eo nhỏ ngực lớn, đôi mắt sáng ngời, khuôn mặt trẻ trung mà xinh đẹp, khi nhìn vào cảm giác rất đẹp mắt,

nhất là luồng cảm giác thanh xuân dào dạt kia khác biệt hoàn toàn với khí chất của tiểu thư khuê các.
Nếu không phải nàng ta đứng cạnh mấy người Bùi nương tử thì Ngưu Hữu Đạo rất có thể là nhìn nhầm.
Cái tên ẻo lả kia thế mà đổi lại thành nữ trang, vậy mà còn là một mỹ nhân hiếm thấy nữa chứ... mấy người Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc mà nhìn nhau.

Chương 260: Để Hắn Cút (2)

Chương 260: Để Hắn Cút (2)
Sở An Lâu cũng hơi kinh ngạc về sắc đẹp của cô gái kia, thế nhưng cũng không quan tâm lắm, nhìn về phía tên hầu phòng rồi đưa tay mời Ngưu Hữu Đạo: "Tiên sinh, mời!"
Ngưu Hữu Đạo lấy lại tinh thần, quay người lại chắp tay nói: "Chưởng quỹ, thật sự là làm phiền ngài, ngài cứ đi làm việc của mình đi."
Sở An Lâu gật đầu: "Được rồi, ta không quấy rầy tiên sinh nữa, tiên sinh đi đường đã rất mệt mỏi rồi, hãy yên tâm nghỉ ngơi ở đây đi, có chuyện gì đều chờ tiên sinh nghỉ ngơi tốt rồi mới nói. Về phương diện ăn uống sinh hoạt, tiên sinh cũng không cần lo lắng, chỉ cần khách sạn này có thì tiên sinh hãy cứ yêu cầu, tất cả đều miễn phí. Có chuyện gì thì sai hầu phòng đi làm, hoặc tìm ta cũng được."
"Làm phiền ngài!" Ngưu Hữu Đạo cám ơn, chắp tay đưa Sở An Lâu xuống dưới tầng.
Sau đó mấy người đi theo hầu phòng vào trong gian phòng của mình, hoàn cảnh của căn phòng vượt quá sự tưởng tượng của mấy người Ngưu Hữu Đạo.
Mấy người Hắc Mẫu Đơn đều đi theo hầu phòng đi thăm phòng của mình, Ngưu Hữu Đạo thì đang xem xét căn phòng của mình thì đám người tên ẻo lả gõ cửa đi vào.
"Rất tốt, ngươi luôn dùng tên giả lừa gạt ta, tên thật của ngươi là Hiên Viên Đạo sao?" Tên ẻo lả đi tới, vừa thấy mặt liền hỏi luôn, đôi mắt to tròn sáng rực lên.
Ngưu Hữu Đạo nhìn lên nhìn xuống một lượt, nhịn không được gãi tay, trong chốc lát thật sự không quen cái tên đi Thái trở về này thay đổi trang phục mà, mỉm cười nói: "Ngươi cũng không nói tên thật cho ta mà?"

Tên ẻo lả vỗ vỗ ngực, nói một cách sảng khoái: "Hạo Thanh Thanh, ta tên là Hạo Thanh Thanh."
Vừa nghe được câu này thì đám người Bùi nương tử định nói cái gì đó rồi lại thôi, tại sao lại nói tên thật của mình ra chứ, lúc trước đã dặn dò nàng là không được nói tên thật của mình ra rồi mà!
Thế nhưng đã nói ra rồi, không thể ngăn cản được nữa.
"Hạo Thanh Thanh..." Ngưu Hữu Đạo lẩm bẩm một tiếng, rồi lại săm soi nàng một lượt nữa, vẫn cảm thấy nữ nhân này là lạ nha. Tại sao ta cảm thấy nữ nhân này nhiệt tình hơn nhiều chứ? Thái độ cũng khác biệt hoàn toàn lúc trước, chẳng lẽ sau khi thay đổi trang phục thì tính cách cũng thay đổi, hay là thấy mình quen biết với Sở An Lâu nên muốn nịnh bợ? Thế nhưng ở trên đường đi, tính cách của cô nàng này cũng không giống là loại muốn nịnh bợ để leo lên trên nha.
Ngưu Hữu Đạo nghi ngờ mà hỏi: "Không phải là thua cược nên muốn trốn nợ chứ?"
"A!" Hạo Thanh Thanh rất là khinh thường: "Coi ta là ai chứ, ta mà phải quỵt nợ sao? Có chơi thì có chịu, ta nhận, để ta trả cho ngươi luôn." Rồi nàng nhấc váy lên chạy chậm vào trong thư phòng.
"..." Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên, quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào nàng ta.
Mấy người cũng đi theo nàng vào trong thư phòng, chỉ thấy Hạo Thanh Thanh còn đang mài mực, sau đó giật ra một trang giấy, nhanh chóng viết một trang giấy nợ, sau khi thổi khô nét mực thì đi tới trước mặt Ngưu Hữu Đạo, đưa cho Ngưu Hữu Đạo tờ giấy rồi cười tủm tỉm: "Cho!"
Chữ cũng rất đẹp, thế nhưng khi nhìn vào phiếu nợ này thì Ngưu Hữu Đạo càng nghi ngờ hơn: "Hai trăm vạn sao? Ngươi mới thua một trận, tại sao lại thành hai trăm vạn rồi?"
Hạo Thanh Thanh lại rất sảng khoái mà phất tay: "Ta thấy quan hệ giữa ngươi và khách sạn Thải Hồng rất tốt, nên ta đoán trận tiếp theo ta cũng sẽ thua mà thôi, cho nên ta viết luôn một thể, đỡ phải viết lại lần nữa."
"..." Ngưu Hữu Đạo yên lặng, lại nhìn lại vào phiếu nợ xem có vấn đề gì hay không, phải cẩn thận nếu không bị cô nàng này lừa thì sẽ trở thành trò cười mất.

Bùi nương tử bước nhanh tới cạnh người Ngưu Hữu Đạo, khi thấy trên giấy nợ có tên thật và họ thật, không có chút giả nào thì sắc mặt trở nên đen kịt, hai mắt xuất hiện lửa giận mà nhìn chằm chằm vào Hạo Thanh Thanh.
Tuy nói là phần lớn tiền tài trong thiên hạ đều tập trung trong tay tu sĩ, thế nhưng đồ vật mà họ cần mua bán cũng có giá trị rất cao, một cây linh thảo không thể có giá bằng một cây cải trắng được, cho nên số lớn tiền tài của tu sĩ xoay vòng cũng rất nhanh, mà số tiền tiêu phí duy trì cuộc sống hằng ngày của tu sĩ thì thật sự là không tốn bao nhiêu cả.
Ví dụ như, một kim tệ, có thể để một gia đình bình thường ăn uống trong vòng nửa năm.
Hai trăm vạn kim tệ bằng cả năm thuế của cả một cái châu phủ rồi, hơn nữa cái châu phủ này còn phải là một châu phủ giàu có nữa.
Mà đối với tu sĩ, không tính tới thời gian và một số nhân tố khác thì hai trăm vạn kim tệ có thể mua được tài nguyên tạo ra được khoảng mười tu sĩ Kim Đan kỳ.
Cho nên số lượng kim tệ này là rất khổng lồ, thế nhưng vị tiểu thư này lại xem nó như trò đùa vậy, làm sao để người ta không thấy tức giận cơ chứ?
Đó cũng là vì sao khi ở dịch trạm, Ngưu Hữu Đạo tiện tay ném ra một đống kim phiếu cũng có thể uy hiếp bọn họ.
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu, nhìn sắc mặt Bùi nương tử, rồi tiện tay đưa giấy nợ cho nàng: "Ta đâu biết được cái phiếu nợ này có thể đổi được thành tiền hay không, mà đánh cược vẫn còn chưa kết thúc, chuyện này hãy để sau nói tiếp đi."
Hạo Thanh Thanh vội vàng nói: "Ta làm sao có thể lừa gạt chứ, ngươi cứ tới kinh đô của Tề quốc..."
"Câm miệng! Còn dám làm loạn thì ta sẽ lập tức đưa người trở về!" Bùi nương tử quát lên ngắt lời cô nàng, rồi đưa tay lấy lại phiếu nợ.
Hạo Thanh Thanh chu miệng, thấy mình không nghe lời thì bị đưa trở về thì nàng không dám nói tiếp nữa.
Lúc này, Hắc Mẫu Đơn lại đi tới, thấy tất cả mọi người đều ở trong thư phòng thì nàng lại không biết phải làm gì cả.

Ngưu Hữu Đạo ra khỏi thư phòng, nói với nàng: "Ngươi hãy đi tìm cái người đã gặp lúc ở đại sảnh đi." Ý hắn là chỉ Viên Cương.
Hắc Mẫu Đơn: "Cũng không biết hắn ta có để lại tên họ thật hay không nữa."
Ngưu Hữu Đạo hiểu ý của nàng, muốn tới hỏi tiếp tân về số phòng của Viên Cương liền lắc đầu: "Không cần phiền phức như vậy, hắn ta sẽ làm cho ngươi gặp hắn ta, ngươi cứ đi một vòng quanh khách sạn là có thể tìm thấy hắn ta."
"Được rồi!" Hắc Mẫu Đơn đồng ý, sau đó quay người đi luôn.
Ngưu Hữu Đạo quay người lại hỏi ý đám người Bùi nương tử, xem bọn họ còn có việc gì nữa không?
Một nhóm người này chào hỏi rồi rời khỏi.
Vừa đi ra bên ngoài, Hạo Thanh Thanh lập tức tìm lấy một chiếc ghế rồi ngồi xuống, có vẻ như khá tức giận: "Ahhh, tức chết mất, hãy để ta một mình ở đây."
"Một người ở lại nhìn nàng, đừng để nàng đi loạn!" Bùi nương tử vẫn rất tức giận, sau khi nói một câu liền trở về phòng của mình, nàng ta ở cùng một phòng với Hạo Thanh Thanh.
Lưu Phong Hải cũng trở về phòng mình, chỉ để lại Sài Phi ngồi trên một cái ghế cách đó không xa, nhìn chằm chằm vào Hạo Thanh Thanh.
Sau một nén nhang, lại có người đi lên tầng, đó chính là Hắc Mẫu Đơn trở về, Viên Cương và Ngụy Đa cũng lần lượt đi lên trên.
Hạo Thanh Thanh vội vàng đứng dậy, bước nhanh tới, gật đầu với Hắc Mẫu Đơn, rồi lại cười rất xán lạn với Viên Cương: "Trước đó, chúng ta ở tại đại sảnh đã gặp nhau rồi."
Viên Cương khá lạnh lùng, chỉ liếc qua một chút, cũng không nói cái gì, cũng không để ý tới nàng ta, bước chân vẫn cứ không dừng lại chút nào.
Hạo Thanh Thanh thấy Viên Cương không để ý tới mình mà đi vào trong phòng của Ngưu Hữu Đạo thì vểnh miệng lên, hừ lạnh một tiếng, thế nhưng lại không rời đi, mà là đi tới trước cửa phòng của Ngưu Hữu Đạo đi đi lại lại.
Sài Phi vẫn luôn nhìn chằm chằm tới đây cũng không biết tiểu thư đang làm cái gì nữa.

Ở trong phòng, Ngưu Hữu Đạo đứng trước cửa sổ, nhìn ra ngoài, Hắc Mẫu Đơn đang định báo cáo thì Viên Cương đã nói trước rồi: "Không có việc gì chứ?"
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, nhìn chằm chằm vào núi tuyết nơi xa, thở dài: "Ngươi không nên tới."
Viên Cương không nói gì.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại, ánh mắt lướt qua Viên Cương, rơi vào trên người Ngụy Đa, nhướng mày lên: "Bảo hắn cút!"
Viên Cương nghiêng đầu, nói với Ngụy Đa: "Ngươi đi ra ngoài một lát đi!"
Ngụy Đa cúi đầu đi ra ngoài.

Chương 261: Ta Chưa Từng Kết Bạn

Chương 261: Ta Chưa Từng Kết Bạn
Hắc Mẫu Đơn còn đang suy nghĩ, không biết người này có quan hệ gì với Đạo gia nữa, ai ngờ ánh mắt của Viên Cương lại nhìn về phía nàng, ra lệnh: "Ngươi cũng ra ngoài đi!"
"..." Hắc Mẫu Đơn sững sờ, còn đang định nói, ngươi là ai? Tại sao lại dám ra lệnh cho ta chứ?
Thế nhưng chưa đợi nàng lấy lại tinh thần, Ngưu Hữu Đạo gật đầu với nàng: "Ra ngoài đi."
Hắc Mẫu Đơn im lặng, quay người rời đi, trước khi ra cửa thì liếc tới hai người trong phòng, gài cửa lại, vừa quay đầu thì đã thấy được Ngụy Đa, cũng nhìn thấy Hạo Thanh Thanh đang đi đi lại lại trước mặt.
Ngụy Đa cúi đầu không nói gì, Hạo Thanh Thanh lại cười cười giống như lấy lòng vậy.
Ở trong phòng, Ngưu Hữu Đạo: "Tại sao ngươi lại đi cùng cái tên cà lăm kia?"
Viên Cương: "Người này khá được, trung thành tuyệt đối với ngài, có thể ngộ chứ không thể cầu!"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta không cần biết hắn có được hay không, hắn là người của Thượng Thanh tông, để hắn cút đi!"
Viên Cương: "Trong Thượng Thanh tông thì hắn chỉ nhận ngài, toàn bộ Thượng Thanh tông, hắn chính là người duy nhất luôn luôn dựa vào môn quy mà nói đỡ cho ngài."
Ngưu Hữu Đạo: "Hắn nói vậy thì ngươi đã tin sao?"
Viên Cương: "Hắn đã chết một lần rồi."
Ngưu Hữu Đạo ngơ ngác hỏi: "Có ý gì? Trên đường tới xuất hiện chuyện đặc biệt, hắn đã cứu ngươi sao?"

Viên Cương: "Trước cửa sơn trang của Ninh Vương, hắn đã quỳ rất lâu, quỳ chết ở cổng, suýt chút nữa thì bị binh lính cầm đi chôn sống, trong khoảnh khắc đó thì Bạch Diêu phát hiện được hắn còn mạch đập, kéo hắn ta lại từ Quỷ môn quan, sau khi hôn mê rất lâu mới tỉnh lại, hắn đã chết một lần rồi."
Ngưu Hữu Đạo yên lặng: "Thượng Thanh tông đã đứng vững tại Bắc châu rồi, để hắn trở về đi, đi theo chúng ta chưa chắc đã là việc tốt, ta cũng không muốn dây dưa với Thượng Thanh tông."
Viên Cương: "Chịu khổ chịu tội đều là do hắn tự nguyện, hiện tại ta đang thiếu người, người này ta muốn."
Ngưu Hữu Đạo trừng mắt: "Nói vớ vẩn!"
Viên Cương: "Cứ quyết định như vậy đi."
Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ vào hắn, rồi đi đi lại lại ở trong phòng.
Viên Cương nhìn lại bình trà đang đun sôi bên cạnh, rót lấy một chén trà đi tới trước mặt hắn rồi đưa qua.
Ngưu Hữu Đạo phất tay: "Đừng làm mấy cái vớ vẩn này, nhìn thấy ngươi đã phiền rồi, không uống!"
Không uống thì không uống thôi, Viên Cương cũng không miễn cưỡng, thả lại chén trà lên bàn, nhìn hoàn cảnh xung quanh rồi nói: "Điều kiện nơi ở tốt hơn nhiều chỗ của ta, nơi này còn phòng trống không?"
"Không có!" Ngưu Hữu Đạo giận giữ nói.
Viên Cương xoay người rời khỏi, đi ra ngoài rồi đóng cửa lại, không để ý tới Hạo Thanh Thanh đang đi tới, ngoắc tay gọi lại Hắc Mẫu Đơn.
Hắc Mẫu Đơn chậm rãi đi tới rồi hỏi: "Chuyện gì?"
"Sắp xếp một gian phòng cho ta!" Viên Cương ra lệnh, quay người gọi Ngụy Đa rồi rời khỏi.
"..." Hắc Mẫu Đơn vừa bực mình vừa buồn cười, cũng không biết người này là ai nữa, mình còn không quen biết nha lại bị sai bảo rồi.
Nàng chỉ hầu hạ Ngưu Hữu Đạo mà thôi, cũng không thích hầu hạ người khác nên lập tức đi vào trong phòng hỏi ý kiến.
Ngưu Hữu Đạo đứng trước cửa sổ, khi nghe được câu hỏi của Hắc Mẫu Đơn thì khá là khó chịu, giơ tay lên rồi nói: "Nói với khách sạn một tiếng đi, xem có thể sắp xếp cho ta một gian phòng nữa hay không, nếu không thì hãy để hắn ở cùng phòng với ta đi!"

Cùng ngươi ở một gian phòng? Từ trong lời này thì Hắc Mẫu Đơn ý thức được cái tên kia có quan hệ không tầm thường đối với Đạo gia, ngay cả nàng, muốn ngủ cùng một phòng với Đạo gia còn không được nữa là.
Quan hệ giữa nàng và hắn, làm thật không được, chỉ có thể liếc mắt đưa tình mà thôi!
Ở bên ngoài, Viên Cương và Ngụy Đa đang định xuống dưới thì Hạo Thanh Thanh lại xông ra, ngăn tại bậc thang thông xuống dưới lầu, làm cho Viên Cương không thể không ngừng lại.
Hạo Thanh Thanh cười tươi, nói: "Ta tên là Hạo Thanh Thanh, là bạn bè với Đạo gia, xin hỏi huynh tên là gì?"
"Tránh ra!" Viên Cương nói bằng giọng lạnh như băng.
Hạo Thanh Thanh: "Về sau mọi người đều là bạn bè, làm quen một chút đi..."
Còn chưa đợi nàng nói xong, Viên Cương đưa tay đẩy nàng sang một bên rồi đi xuống dưới, Ngụy Đa cũng đi theo sau.
Sài Phi vội vàng lao tới: "Tiểu thư, người không sao chứ?"
Hạo Thanh Thanh nhìn lại bóng người đang đi xuống mà khoát tay: "Không có gì."
Sài Phi: "Tiểu thư, chúng ta còn không rõ lai lịch của Ngưu Hữu Đạo là gì, tốt nhất là đừng nên trêu vào vẫn hơn."
"Ta trêu vào hắn làm gì?" Hạo Thanh Thanh quay đầu lại hỏi, đưa ngón tay ra chỉ xuống dưới: "Muốn trêu thì cũng phải trêu cái người vừa nãy kìa."
Sài Phi: "Ý của ta chính là bọn họ là cùng một bọn."
Hạo Thanh Thanh: "Vậy thì làm sao chứ?"
Sài Phi nhíu mày: "Tiểu thư, người muốn làm cái gì vậy?"
Hạo Thanh Thanh nằm lên tay vịn cầu thang, nhìn xuống dưới lầu: "Cái tên to con này nhìn rất thuận mắt, rất có hương vị của nam nhân, ta thích!"
Sài Phi thật sự là phục nàng, còn chưa gả ra ngoài cũng đã nói điều này mà không ngại ngùng gì cả, sắc mặt hắn ta trầm xuống: "Tiểu thư, đừng làm loạn được không!"

Hạo Thanh Thanh nhếch miệng: "Thích chính là thích, chẳng lẽ không được? Đã thích thì phải ra tay kịp thời, nếu để cho người khác ra tay sớm hơn thì hối hận cũng không kịp, đầu tiên phải tiếp xúc đã, xem cách làm người của hắn ta là như nào."
"..." Sài Phi im lặng, khi nàng nói chuyện ngay thẳng như vậy đó chính là nàng đang nói đùa, nên dặn dò một câu: "Tiểu thư, người đang ra ngoài du lịch nên đừng gây chuyện, cũng đừng đi loạn, nếu làm cho Bùi tỷ không vui thì tỷ ấy sẽ thực sự đưa người trở về đó." Sau khi cảnh cáo thì hắn ta quay đầu bước đi, trở về vị trí cũ, tiếp tục nhìn chằm chằm vào nàng ta.
Không mất bao lâu, Hắc Mẫu Đơn đi cùng một tên hầu phòng đi lên, người hầu phòng lại mở một gian phòng nữa.
Trên tầng này có tổng là chín gian phòng, tạm thời cũng không còn người nào vào ở, đám người Bùi nương tử chiếm hai phòng, đám người Ngưu Hữu Đạo thì chiếm bốn phòng, còn có vài phòng trống nên xin cho Viên Cương một phòng trống cũng không phải là vấn đề gì.
Mà Viên Cương và Ngụy Đa cũng đã trở lại, mang theo áo bông và vài tấm ván gỗ tới, đi vào trong phòng mà Hắc Mẫu Đơn chỉ tới.
Sau khi thả những đồ trên tay xuống thì Viên Cương lấy một bảng số phòng ở tầng dưới ra, ném cho hầu phòng, để hầu phong giúp đỡ xử lý căn phòng bên dưới.
Hầu phòng rời khỏi thì Hạo Thanh Thanh đi vào trong, Viên Cương ra ngoài thì Hạo Thanh Thanh cũng ra ngoài.
Cạch! Hạo Thanh Thanh đi theo Viên Cương nhưng vẫn phải dừng bước trước cửa phòng của Ngưu Hữu Đạo, cánh cửa đóng lại rất nhanh, suýt chút nữa làm nàng đập mặt vào nó rồi, làm nàng rất là tức giận.
Trong phòng, khi thấy Ngưu Hữu Đạo vẫn đang chắp tay đứng trước cửa sổ thì Viên Cương ngồi xuống gần cái bàn, hỏi: "Làm sao không thấy lão Hùng?"
"Ta bảo hắn ta trở về, hắn là trở về bên phía Thương Triêu Tông đi."
Ngưu Hữu Đạo xoay người, ngồi đối diện với Viên Cương, cầm lên ly trà lúc trước rồi uống một cách từ từ.
Viên Cương: "Cô gái mặc áo trắng ở bên ngoài có điều gì đó là lạ."

Ngưu Hữu Đạo chậm rãi dựa vào ghế: "Thế nào, ngươi biết được vấn đề gì rồi sao?"
Viên Cương: "Rất dài dòng."
"Dài dòng?" Ngưu Hữu Đạo sửng sốt, nói không dễ nghe thì có, còn có nói dài dòng nữa sao?
Viên Cương: "Lai lịch như nào?"
"Có vẻ là có lai lịch khá lớn..." Ngưu Hữu Đạo cũng không định giấu diếm cái gì, nói đại khái những chuyện đã xảy ra từ dịch trạm tới tận hiện tại.
Viên Cương: "Có vẻ là hoàng thất của Tề quốc?"
Ngưu Hữu Đạo: "Còn không phải là người bình thường của hoàng thất, rất có thể là một công chúa."
Viên Cương: "Nữ nhân bên cạnh ngài, có thể tin sao?"
"Tán tu, quen biết tại thành Trích Tinh..." Ngưu Hữu Đạo nói đơn giản về việc quen biết đám người Hắc Mẫu Đơn, cũng thuận miệng nói vài việc đã xảy ra trên đường, Viên Cương cũng đã tới thì có vài việc vẫn phải nói cho Viên Cương biết, cũng để cho Viên Cương đề phòng nguy hiểm có thể xảy ra, vài kế hoạch của hắn cũng có thể nói ra.
Giữa hai người không có bí mật nào cả.
Sau khi nghe xong thì Viên Cương trầm tư, Ngưu Hữu Đạo nhấp trà, rồi hỏi: "Hải Như Nguyệt thả ngươi đi sao?"
Viên Cương: "Ta làm một ít thuốc nổ, nổ Lưu Phương Quán, rồi thừa dịp loạn mà thoát thân."

Chương 262: Đại Nghịch Bất Đạo (1)

Chương 262: Đại Nghịch Bất Đạo (1)
Nổ Lưu Phương Quán sao? Gương mặt Ngưu Hữu Đạo giật giật, im lặng, có thể nổ tung Lưu Phương Quán thì chắc chắn là lượng thuốc nổ không phải là ít, cũng không biết Viên Cương làm bao nhiêu nữa, hắn rất khó tưởng tượng được thành Kim châu sẽ rung động như nào.
"Xem ra, người phía sau của khách sạn này sẽ tìm tới ngài vào ngày mai."
Sau khi hiểu rõ chuyện này, cũng biết chuyện mình lo lắng thì Đạo gia đã có biện pháp giải quyết nên sự nghiêm túc trong mắt Viên Cương tản đi.
"Cũng chỉ cần một, hai ngày mà thôi." Ngưu Hữu Đạo gật đầu.
Sau khi hai người nói chuyện một lúc nữa, Viên Cương đi ra ngoài, thế nhưng lại bị Hạo Thanh Thanh ngăn lại.
Hắc Mẫu Đơn khá ngạc nhiên khi thấy cảnh tượng này.
Sài Phi lập tức đứng dậy, đi tới bên cạnh Hạo Thanh Thanh, bởi vì hành động lúc trước của Viên Cương hơi thô lỗ, đẩy thẳng Hạo Thanh Thanh sang một bên nên Sài Phi khá lo lắng Viên Cương sẽ ra tay với Hạo Thanh Thanh.
Một nam một nữ đối mặt nhìn nhau, nam có thân hình cao lớn, nữ phải ngẩng đầu lên mới có thể nhìn vào mặt nam được.
Viên Cương cúi đầu xuống nhìn nàng, sắc mặt không thay đổi, rất là lạnh lùng.
Hạo Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn hắn ta, không yếu thế chút nào, cái cằm giơ cao cao, đối mặt nhìn nhau, không né tránh.
Viên Cương hỏi: "Ngươi muốn làm gì?"
Thấy hắn ta cũng chịu nói chuyện với mình thì Hạo Thanh Thanh cười cười, chắp tay: "Không có gì, ta chỉ muốn kết bạn."

Viên Cương khá bình tĩnh nói: "Ta chưa từng kết bạn!"
Điều này cũng không phải là nói dối, đối với hắn ta, 'bạn' chính là vật phẩm trang sức, cũng rất dối trá, hắn ta không cần đồ trang sức, cũng không cần loại dối trá kia.
Hắn là người không có bạn, chỉ có huynh đệ!
Mà ở kiếp trước, hắn cũng thấy Đạo gia kết bạn với quá nhiều người, từ chính quy tới tiểu lưu manh, đều là người lừa ta gạt, Đạo gia là một người thích kết bạn thế nhưng hắn ta lại không thích, hắn ta không thích loại khách sáo dối trá kia, cũng không có tâm trạng thoải mái của Đạo gia.
Cho nên chuyện kết bạn vẫn cứ để Đạo gia làm đi.
"A..." Hạo Thanh Thanh rất không tin: "Người, làm sao có thể không có bạn bè được?"
Viên Cương chỉ chỉ vào cánh cửa phía sau lưng mình: "Cái người ở bên trong rất thích kết bạn, nếu muốn kết bạn thì hãy tìm hắn đi."
Hắc Mẫu Đơn rất buồn cười, mà lời này nàng cũng tán đồng, có vẻ như Đạo gia đi tới đâu cũng có thể kết bạn được.
Hạo Thanh Thanh: "Ta và hắn đã là bạn rồi, còn không biết huynh tên gì."
"Viên Cương!" Viên Cương nói tên của mình rồi hỏi: "Còn có việc gì nữa không? Nếu không thì tránh ra."
Lại còn gặp loại người này nữa, Hạo Thanh Thanh cũng không còn cách nào cả, người ta còn không thèm khách sáo, nói luôn là chưa từng kết bạn bao giờ, ngươi còn có thể làm cái gì nữa?
Sau khi xấu hổ một lát, nàng lấy hết dũng khí mà nói: "Viên Cương, ta thích huynh!"
Mặc dù cái cằm vẫn giương cao thế nhưng khi nàng nói xong thì hai má vẫn đỏ lên.
"..." Sài Phi im lặng, suýt nữa thì cũng quỳ.
"..." Hắc Mẫu Đơn thì kinh ngạc tới ngây người.
Viên Cương: "Thật sao?"
Hạo Thanh Thanh đưa tay ra sau, ngẩng đầu ưỡn ngực nói một cách cao ngạo: "Thế nào, không được sao?"
Viên Cương: "Được, thế nhưng ngươi chứng minh thế nào?"

Hạo Thanh Thanh: "Huynh muốn ta chứng minh như thế nào?"
Viên Cương: "Đến phòng ta, chúng ta cùng ngủ."
Hạo Thanh Thanh đỏ mặt lên, thật sự không nghĩ tới Viên Cương lại thoải mái như vậy, trực tiếp hơn nàng quá nhiều, tất cả cố gắng ra vẻ của nàng tự nhiên biến mất hết, nàng xấu hổ mà nói: "Có phải là quá nhanh hay không đây? Chúng ta còn chưa quen thuộc lắm..."
Còn chưa nói xong đã bị Sài Phi kéo ra sau lưng, Sài Phi nhìn chằm chằm vào Viên Cương mà nổi giận: "Làm càn!"
Sau tiếng quát này thì những người trong tầng này đều đi ra ngoài.
"Chuyện gì xảy ra vậy?" Ngưu Hữu Đạo đi ra ngoài rồi hỏi.
"Không có gì!" Viên Cương đáp, rồi không nhìn những người khác nữa, bước đi khỏi nơi đây, đi tới trước cửa phòng mình rồi đẩy cả Ngụy Đa vào trong phòng của họ.
Hắc Mẫu Đơn thì vẫn đang trong trạng thái kinh ngạc, còn chưa hồi phục tinh thần nữa.
Nàng cảm thấy thật sự là vật họp theo loài, trong mắt nàng thì Đạo gia cũng đã là một quái nhân, lúc này nàng lại gặp được một người càng kỳ lạ hơn nữa.
"Thế nào?" Đám người Bùi nương tử vội vàng đi tới rồi hỏi.
Sài Phi buông cánh tay Hạo Thanh Thanh ra, chỉ vào Hạo Thanh Thanh đang đỏ mặt mà nói: "Người hỏi chính nàng ta đi! Bùi tỷ, ta cảm thấy chúng ta vẫn nên trở về sớm thì hơn, nếu tiếp tục như vậy thì chúng ta sẽ không thể chịu đựng được trách nhiệm đâu!" Sau khi nói xong thì hắn ta quay đầu rời khỏi.
Với dáng vẻ của Sài Phi thì chắc chắn là bị tiểu thư này chọc giận rồi, Bùi nương tử tóm lấy cánh tay của Hạo Thanh Thanh rồi lôi đi, đi tìm Sài Phi hỏi rõ tình hình.
Mà ở bên kia, ba người Lôi Tông Khang cũng vây quanh Hắc Mẫu Đơn, hỏi xem vừa xảy ra chuyện gì.
Hắc Mẫu Đơn thật sự là dở khóc dở cười, nói lại tình hình vừa rồi.
Ba người Lôi Tông Khang nhìn nhau.
Còn tưởng là chuyện gì chứ, hóa ra chuyện là như vậy sao? Ngưu Hữu Đạo suýt nữa thì bật cười, quay người trở lại căn phòng của mình.

Hắn cũng không biết Hạo Thanh Thanh thổ lộ là thật hay giả, thế nhưng theo tính tình trên đường đi cô nàng này biểu hiện thì chính là một người chân thật, thích hay ghét đều rất ngay thẳng, cũng có thể thật sự là một cô gái dám yêu dám hận dám thổ lộ nữa nha!
Thế nhưng Viên Cương là ai, hắn lại hiểu rất rõ.
Viên Cương ở kiếp trước, dáng người vừa nhỏ lại gầy, không thích khoe khoang thực lực của mình, cũng không lộ ra vẻ giàu có, không dỗ ngon dỗ ngọt, càng sẽ không nói những điều hoa mỹ, không có tư tưởng yêu đương, sắc mặt lạnh như băng và rất cứng cỏi, như vậy loại người này làm gì có người phụ nữ nào thích được chứ?
Đương nhiên, cũng có phụ nữ 'thích' Hầu Tử, chỉ là cái 'thích' này hơi gượng ép, phần lớn bởi vì họ đã biết thực lực hoặc tài sản của Hầu Tử, cho nên 'thích' này thật sự là không đơn thuần.
Cũng không phải nói Hầu Tử không thích mỹ nữ, ai cũng đều thích những thứ đẹp đẽ, kể cả nhìn cũng thấy đẹp mắt nữa mà.
Ở kiếp trước, với thực lực và tài sản của Hầu Tử sẽ thiếu mỹ nữ sao? Rất nhiều mỹ nữ đều muốn theo Hầu Tử, thế nhưng tính cách của Hầu Tử lại rất khắt khe, cũng không phải là mỹ nữ thì hắn ta sẽ yêu.
Đã có rất nhiều trải nghiệm nên Hầu Tử rất phản cảm đối với mỹ nữ chủ động tán tỉnh.
Từ góc độ nào đó mà nhìn lại thì Hầu Tử là một người rất trong sạch, cũng không giống Đạo gia cứ gặp dịp thì chơi.
Hầu Tử cũng không phải là chưa chứng kiến thế gian phồn hoa, cũng không phải là chưa hưởng thụ cuộc sống nơi đó, thế nhưng tính cách của Hầu Tử vẫn là thuần túy, cũng có nữ nhân làm Hầu Tử yêu thích, chỉ là đối tượng thường làm Đạo gia khá đau đầu.
Hầu Tử thích nữ nhân đơn giản mộc mạc, chủ yếu là tâm hồn.
Cái này khá đơn giản.
Thế nhưng Hầu Tử thường có khuynh hướng phụ nữ nông thôn tài giỏi, có thể cầm cuốc trồng trọt, về nhà có thể làm cơm, có thể chịu đựng được gian khổ, còn xinh đẹp hay không thì không quan trọng, chỉ cần không xúc phạm người nhìn như Thương Thục Thanh là được rồi.
Theo lời của Hầu Tử chính là, nghề của chúng ta rất nguy hiểm, nói không chừng ngày nào đó sẽ gặp chuyện, thậm chí là mất hết tất cả, ở

trong trường hợp đó thì có thể sống được so với cái gì đều tốt hơn.
Được rồi! Ngưu Hữu Đạo cũng thừa nhận lời nói của hắn ta cũng hợp lý, chỉ là cảm giác cái tên này yêu cầu quá cao, hơi không hiện thực.
Theo Ngưu Hữu Đạo thì loại phụ nữ đó còn hiếm hơn cả tuyệt thế mỹ nữ nữa.
Cũng không thể nói là hiếm, thế nhưng rất nhiều chuyện đều là tương đối, từ xưa tới nay có bao nhiêu tăng khổ hạnh là phụ nữ? Người phụ nữ nào chả muốn cuộc sống ngày càng tốt hơn chứ, đó chính là cảm giác trời sinh rồi. Loại phụ nữ đó nếu cũng lấy được một người đàn ông cũng nghèo khổ thì cuộc sống đó còn có thể tiếp tục, thế nhưng khi gặp được người đàn ông như Hầu Tử, đã không thiếu cái gì thì đương nhiên sẽ thay đổi, sẽ muốn hưởng thụ về mặt tinh thần, trừ khi ngươi ngăn cách nàng với cuộc sống đời thực thì mới không thay đổi.

Chương 263: Đại Nghịch Bất Đạo (2)

Chương 263: Đại Nghịch Bất Đạo (2)
Nếu như ngươi là mỹ nữ, mà người nào cũng đều nói ngươi xấu thì ngươi chắc chắn sẽ không kiêu ngạo. Một người phụ nữ xấu thế nhưng được nhiều người nịnh nọt tán tỉnh thì cô ta đương nhiên sẽ kiêu ngạo.
Thế nhưng đạo lý này của hắn vô dụng với Hầu Tử, Hầu Tử có sự kiên trì của mình, hắn ta muốn tìm người vợ có đức tính như mẹ hắn ta, có thể chịu thương chịu khó, làm tốt công việc quản gia.
Ngay cả Hạo Thanh Thanh, loại 'trắng giàu đẹp' này còn thổ lộ với Hầu Tử nữa, Ngưu Hữu Đạo có thể không vui sao?
Bọn người Hắc Mẫu Đơn cũng đi theo vào, lại phát hiện Ngưu Hữu Đạo đang ngồi trên ghế mà cười ngây ngô thì Hắc Mẫu Đơn hỏi: "Đạo gia, Viên Cương kia là bạn của ngài sao?"
"Là huynh đệ!" Ngưu Hữu Đạo sửa lại.
Ngụy Đa trở lại trong phòng, hơi khẩn trương mà nhìn Viên Cương.
Sau khi Viên Cương kiểm tra hết cả căn phòng thì quay đầu lại, thì thấy vẻ khẩn trương kia thì cũng biết hắn ta đang lo lắng cái gì, là lo lắng Đạo gia không chịu nhận hắn ta, lo lắng bị Đạo gia đuổi đi.
Không thể không nói, Đạo gia đối xử với Ngụy Đa khá là tàn nhẫn!
Thế nhưng Viên Cương lại hiểu, Đạo gia là một người rất tỉnh táo và lý trí, tới độ máu lạnh vô tình, Đạo gia không muốn có liên quan gì tới Thượng Thanh tông, vậy mà mình lại chủ động giữ Ngụy Đa lại, theo góc độ nào đó mà nói mình đang tìm thêm phiền phức cho Đạo gia.
Đây cũng là do tự mình mở miệng nói, nếu đổi thành người khác thì Đạo gia chắc chắn sẽ không đồng ý.
Viên Cương an ủi: "Yên tâm, Đạo gia sẽ không đuổi ngươi nữa đâu."
Ngụy Đa rất vui sướng: "Cám... cám ơn!"

Viên Cương: "Quên nói cho ngươi, Thượng Thanh tông đã đứng vững tại Bắc châu, ngươi có muốn trở lại Thượng Thanh tông hay không?"
Ngụy Đa lắc đầu: "Chưởng môn ở... ở đâu... Thượng Thanh... tông liền... ở đó... ta đi theo... chưởng... chưởng môn... Không đi!"
Trong mắt Viên Cương xuất hiện sự vui mừng, thực sự thì hắn ta rất xem trọng Ngụy Đa, người có thể để hắn ta để mắt tới cũng không nhiều, Ngụy Đa cũng tính là một người. "Tốt! Thế nhưng có chuyện ta phải nhắc nhở ngươi trước, ngươi coi hắn là chưởng môn là một chuyện, người ta có nhận hay không là một chuyện khác, hai chữ 'chưởng môn' kia, ngươi hãy giữ trong lòng, không cần treo ngoài miệng, hắn rất không thích cách xưng hô đó, về sau ngươi hãy xưng hắn là 'Đạo gia' đi!"
"Được..." Ngụy Đa gật đầu: "Tốt!"
"Không sao." Viên Cương vỗ vỗ vai hắn ta, ra hiệu hắn ta hãy cứ yên tâm.
Ngụy Đa thở phào một hơi, thoải mái hơn hẳn...
Trong một căn phòng khác, sau khi nghe xong lời nói của Sài Phi thì khuôn mặt Bùi nương tử đen lại, nhìn chằm chằm vào Hạo Thanh Thanh mà nghiến răng nghiến lợi: "Tiểu thư, người quá không ra cái gì, người vẫn là hoàng hoa khuê nữ, làm sao có thể nói điều đó với một người đàn ông chứ?"
Hạo Thanh Thanh bĩu môi: "Ta ghét ai, thích ai thì làm sao? Ghét và thích mà vẫn phải che giấu sao? Khi gặp kẻ đáng ghét thì ta sẽ mắng, khi gặp người mình thích thì sẽ nói ngay, tại sao lại biến thành không biết xấu hổ cơ chứ? Ta rất thích hắn ta, làm sao chứ?"
Bùi nương tử tức giận mà nói: "Vừa mới gặp người ta mà thôi, ngay cả người ta là ai còn không biết nữa, người dám bảo là yêu thích sao, làm sao mà thích đơn giản như vậy được?"
Hạo Thanh Thanh: "Điều này có quan hệ gì với việc gặp bao nhiêu lần chứ? Ở trong nhà, ta thường gặp những người mà người nhà giới thiệu mà vẫn chán ghét như thường đấy thôi. Vậy mà ngay từ đầu ta đã thấy thích cái người tên là Viên Cương đó rồi, ta cũng cảm thấy kỳ lạ thế nhưng có thể làm gì chứ? Hơn nữa, ta ở trong cung thấy rất nhiều kẻ xấu xa, cái tên Viên Cương này cũng không phải là người xấu, cả người đầy

chính khí và khí phách của nam tử, không thể nào giả được, hắn ta không phải là người xấu!"
Bùi nương tử: "Người còn không hiểu rõ người ta, đã dám nói như vậy sao, nếu như người ta đã có vợ rồi thì sao?"
Hạo Thanh Thanh cong môi lên: "Vậy thì sao chứ, đã thích rồi thì cướp tới, làm sao có thể để mình uất ức chứ, chung thân đại sự mà, không thể nào nhường được!"
Khuôn mặt Sài Phi và Lưu Phong Hải đen như đáy nồi, bọn họ là nam nhân, nói như vậy thì cũng thôi đi, nữ nhân lại dám nói những điều này ra, thực sự là đại nghịch bất đạo mà, đã từng gặp qua không biết xấu hổ, thật sự chưa từng gặp qua không biết xấu hổ tới mức này.
"Người..." Bùi nương tử chỉ tay về phía nàng, giận quá hóa cười: "Nhìn người xem, chẳng lẽ người thật sự muốn vào phòng của hắn sao?"
Hạo Thanh Thanh khoanh tay lại mà nói: "Điều này cũng phải cân nhắc một chút, thế nhưng đừng nghĩ rằng ta thiệt thòi vậy chứ, còn không biết là ai ngủ ai đâu..."
Lời này làm ba người còn lại như bị thiên lôi đập trúng vậy, hoàn toàn hủy hoại quan niệm đạo đức của ba người, làm cho ba người sợ ngây người, cô nàng này thật sự là cái gì cũng dám nói nha!
Khuôn mặt Bùi nương tử tức giận tới mức tái xanh đi, hai tay che mặt, gần như muốn phát điên, thật sự là không nghe nổi nữa mà.
Sau khi thả tay xuống một lúc thì nàng ta đột ngột ra tay, điểm huyệt của Hạo Thanh Thanh không làm cho nàng động đậy nữa, quay đầu lại sai Sài Phi và Lưu Phong Hải: "Cứ tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ xảy ra chuyện nào đó, chúng ta sẽ không thể chịu đựng được trách nhiệm này, trở về! Lập tức liên lạc về gia tộc, gọi người trong nhà tới đây đón!"
"Rõ!" Sài Phi và Lưu Phong Hải gật đầu đồng ý, Lưu Phong Hải bước nhanh rời khỏi nơi này.
Đôi mắt Hạo Thanh Thanh đảo đi đảo lại, có vẻ như rất gấp gáp...
Phía trên núi tuyết, hơn hai trăm người bay xuống đỉnh núi, đồng phục thống nhất, đều là đệ tử của Lưu Tiên tông, một lão già cầm đầu thiếu một cánh tay, chính là trưởng lão Ô Thiếu Hoan của Lưu Tiên tông, ở cạnh lão còn có hai trưởng lão nữa đi theo.

Vì giết chết Ngưu Hữu Đạo mà Lưu Tiên tông phái ra ba tên trưởng lão và hai trăm đệ tử, đội hình không thể bảo là không lớn.
Cao Túc Thông và Thôi Viễn ở bên thành Trích Tinh cũng đã gia nhập vào trong này.
Cửa hàng ở bên thành Trích Tinh cũng đã không liên quan tới họ, bọn họ đã bị gọi trở lại Lưu Tiên tông, còn hậu quả khi trở về Lưu Tiên tông là gì thì có thể nghĩ, tổn thất của Lưu Tiên tông quá to lớn, gần trăm vạn kim tệ nha! Cần bao lâu mới có thể kiếm trở lại trăm vạn kim tệ?
Tổn thất thật sự nặng nề!
Họ cũng đã tra được là ai cướp sạch cửa hàng rồi, vào đêm hôm đó ở thành Trích Tinh có người thấy được bọn người Hắc Mẫu Đơn mang theo một đống đồ vật đi ra từ cửa hàng của Lưu Tiên tông, cũng có người nhìn thấy bọn họ tới cửa hàng của Linh tông, rõ ràng là bọn người kia dùng đồ trộm được bán cho cửa hàng của Linh tông rồi.
Tình hình tại thành Trích Tinh khá rõ ràng, không cần nghĩ cũng biết là nhóm hàng đó là bán đổ bán tháo đi, làm Lưu Tiên tông đau lòng tới mức nhỏ máu!
Thế nhưng khi hỏi lại những cửa hàng của Linh tông thì người ta lại không thừa nhận có việc này, có người bán đổ bán tháo thì lợi nhuận lớn nhất là nhà họ, làm sao có thể phun ra được, với thực lực của Lưu Tiên tông lại không thể chống lại Linh tông, cho nên không thể nào chuộc lại với giá bán ra được!
Đưa Độ Vân Sơn ra làm lá chắn cũng vô dụng, sau khi Cao Túc Thông và Thôi Viễn bị triệu hồi về Lưu Tiên tông thì đã bị trị tội rất nặng.
Không ngoài dự liệu của Cao Túc Thông, y đường đường là tu sĩ Kim Đan, thế mà bị hạ xuống thành đệ tử trông cửa Lưu Tiên tông, trong vòng mười năm chỉ có được một phần mười tài nguyên tu luyện như lúc bình thường.
Thôi Viễn không phải là người phụ trách chính vẫn hơi tốt hơn đồng nghiệp, trừng phạt giống hệt với Cao Túc Thông. Thế nhưng khi so sánh thì hắn ta có địa vị kém xa với Cao Túc Thông, trừng phạt như nhau tức là hình phạt của y nhẹ hơn nhiều Cao Túc Thông.
Lần này cũng phái hai người tới bởi vì hai người đã giao chiến với Ngưu Hữu Đạo, cũng coi như là có kinh nghiệm có thể tham khảo, mà Thôi

Viễn còn thấy được hình dạng chân thật của Ngưu Hữu Đạo nên rất dễ phân biệt, cũng coi như cho hai người một cơ hội lập công chuộc tội.

Chương 264: Thật Chứ?

Chương 264: Thật Chứ?
Cao Túc Thông thật sự coi đây là cơ hội lập công chuộc tội.
Mà Thôi Viễn lại không muốn lợi dụng cơ hội này, bởi vì có một số việc không thể để lộ ra ngoài ánh sáng. Ngưu Hữu Đạo đã thả y ra, thế mà y còn định tới giết Ngưu Hữu Đạo, nhỡ đâu Ngưu Hữu Đạo nói chuyện này ra thì làm sao? Thế nhưng không còn cách nào cả, y không đến không được mà!
Theo một đường đi tới đây, Thôi Viễn vẫn khá lo lắng, muốn giết người diệt khẩu thì cũng phải có cơ hội chứ? Mà quan trọng nhất đó chính là mình không phải đối thủ của Ngưu Hữu Đạo, cho nên không có năng lực diệt khẩu.
Thế là y nghĩ tới việc nên làm cách nào để có thể mật báo cho Ngưu Hữu Đạo, thế nhưng mà y lại không liên lạc được.
Khi vừa nhận được tin tức từ Tống gia, một nhóm người không dừng lại chút nào nhanh chóng chạy tới đây, trên mặt đều xuất hiện sự mệt mỏi.
Bọn họ cũng không để tất cả đi Băng Tuyết các mà để lại một trưởng lão tọa trấn ở đây, Ô Thiếu Hoan mang theo hơn mười người bay xuống núi.
Vừa tới thung lũng thì nhóm người này vội vàng đi tới cửa hàng của Lưu Tiên tông.
"Sư phụ?"
Chưởng quỹ Tiêu Thiết của cửa hàng Lưu Tiên tông khi thấy một đám người đi vào thì vội vàng tới trước người Ô Thiếu Hoan mà hành lễ, Ô Thiếu Hoan chính là sư phụ của hắn ta.
Tiêu Thiết cũng không nghĩ tới, mình vừa mới gửi tin tức về sư môn không lâu, nhóm người này đã tới rồi.
Ô Thiếu Hoan đưa tay ra đỡ dậy: "Đã phát hiện được mục tiêu hay chưa?"

Tiêu Thiết chắp tay đáp: "Đã phát hiện, Ngưu Hữu Đạo đi vào trong khách sạn Thải Hồng, thế nhưng tình hình có biến đổi..." Sau đó hắn ta nói về chuyện của Ngưu Hữu Đạo đi dạo cùng với Sở An Lâu.
Đám người vừa chạy tới cảm thấy rất kinh ngạc.
Ánh mắt của Thôi Viễn lấp lóe, âm thầm mừng rỡ, có đôi khi đi nhầm đường sẽ rất khó quay đầu lại.
Ô Thiếu Hoan sửng sốt một lát rồi trầm giọng nói: "Hắn làm sao có thể có quan hệ với Sở An Lâu chứ, là có chuyện gì xảy ra?"
"Đệ tử cũng không biết là chuyện gì nữa, việc này ta cũng không thể tìm hiểu được." Tiêu Thiết trả lời rất cung kính.
Ô Thiếu Hoan quay lại nhìn sư đệ Lệ Quang: “Sư đệ, đệ thấy thế nào?”
Lệ Quang trầm mặc nói.
Cá nhân Sở An Lâu thực ra không có gì, vấn đề là tại Băng Tuyết các này, với thế lực mà người ta đại diện, quả thực không có mấy người dám trêu. Ngưu Hữu Đạo dù là trọng phạm đã ám sát sứ thần của nước Yến, nhưng Sở An Lâu chỉ ngang nhiên giương mắt nhìn, vậy là ý gì?
“Truyền tin về xin chưởng môn quyết định đi!” Lệ Quang trầm ngâm nói.
Tiểu Thiết vội hỏi: “Sư thúc, đệ tử đã truyền tin về sư môn cách đây một canh giờ rồi.”
Ô Thiếu Hoan và Lệ Quang nhìn nhau.
"Vậy thì chờ tin tức đi!" Ô Thiếu Hoan buông tiếng thở dài, lại nói: "Trước tiên bố trí người quan sát quanh khách sạn, chờ chưởng môn trả lời lại quyết định sau.”
Đám người vô cùng lo lắng chạy tới, lại bị một chậu nước lạnh dội phủ đầu...
Tại khách sạn, Viên Cương bố trí người xong liền trở về phòng Ngưu Hữu Đạo.
Thấy trong phòng tắm đóng cửa có hơi nước nóng bốc lên, còn có tiếng nước chảy, hắn ta biết nếp sống của Ngưu Hữu Đạo, xem ra Ngưu Hữu Đạo đang tắm nước nóng. hắn ta gõ cửa theo tiết tấu, biểu thị mình đã đến.
Y quay lại chỗ cửa sổ, quan sát tình hình chung quanh một lúc, sau đó đi về cạnh bàn rót chén trà mới lại đi tới bên cửa sổ, nhìn phong cảnh bên

ngoài, chậm rãi uống trà.
Không lâu sau, từ bên phòng tắm có tiếng đóng mở cửa. Viên Cương quay lại nhìn, chợt sửng sốt!
Y thấy Hắc Mẫu Đơn đi ra, vừa đi vừa giữ quần áo, mái tóc dài ướt nhẹp.
Nhìn dáng vẻ kia rõ ràng là vừa tắm rửa xong.
Người phụ nữ này có phòng tắm riêng, làm sao chạy đến chỗ đạo gia?
Viên Cương hỏi: “Đạo gia đâu?”
“Còn ngâm bên trong.” Hắc Mẫu Đơn cười tủm tỉm, thích thú nhìn vẻ kinh ngạc của Viên Cương.
Đối với Viên Cương, lòng nàng có cảm giác không thoải mái. Trong khoảng thời gian này, nàng là nhân vật quản sự bên cạnh Ngưu Hữu Đạo. Kết quả là, Viên Cương vừa đến, không nói hai lời đã bắt đầu tiếp quản vị trí của nàng, chỉ tay ra lệnh cho nàng, còn sai khiến đám Đoạn Hổ.
Vốn nàng còn muốn hầu hạ Ngưu Hữu tắm xong mới ra, biết Viên Cương đến, nàng cố ý đi ngoài trước muốn hắn ta tận mắt nhìn thấy quan hệ giữa nàng và đạo gia, cho Viên Cương thức thời một chút.
Vẻ bất ngờ trên mặt Viên Cương khiến nàng có chút đắc ý.
Đi tới cạnh cửa sổ, mở tung một chiếc khăn lau chùi mái tóc ướt, Hắc Mẫu Đơn nhỏ giọng oán giận: “Sao chạy tới lúc này, mất hứng của đạo gia.”
Ý tứ trong lời không cần nói cũng hiểu, đơn giản là chuyện nam nữ thôi.
Viên Cương đã quay sang nhìn cửa sổ, chén trà lên đến môi chợt dừng một chút rồi chậm rãi thả xuống. hắn ta từ tốn nhìn sang, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá nàng, bình tĩnh nói: “Chỉ bằng ngươi?”
Cảm giác được sự khinh bỉ nồng nặc trong lời nói của đối phương, động tác lau chùi của Hắc Mẫu Đơn chợt cứng đờ, hỏi ngược lại: “Ta làm sao?"
Viên Cương: “Bớt tự dát vàng lên mặt đi. Không phải ta xem thường ngươi, dù ngươi cởi sạch, hắn cũng không hứng thú với ngươi.”
"..." Hắc Mẫu Đơn tắc miệng không trả lời được. Tuy đối phương nói khó nghe, nhưng đó là sự thực. Dù nàng cởi sạch đứng trước mặt đạo gia, đạo gia cũng không hề chạm một ngón tay vào người nàng. Điều đó

khiến nàng thực sự hoài nghi mị lực của mình, thậm chí cảm thấy hơi kích thích, vì vậy nàng nhiều lần khiêu chiến, không tin trên đời có con mèo không thèm ăn vụng.
Hiệ giờ một câu nói của vị này đã chọc thủng tim đen của nàng, khiến nàng lúng túng, cũng không hiểu vì sao vị này chắc chắn như vậy. Xem ra hắn ta biết gì đó. Nàng cũng ngạc nhiên hỏi: “Ý ngươi là thân thể hắn có vấn đề?”
Nàng đã sớm hoài nghi việc này.
Viên Cương từ từ quay sang nhìn núi tuyết mênh mông đằng xa, trong mắt dần hiện vẻ hoang mang, nhỏ giọng nói: “Cao sơn lưu thủy, kiếm tri âm, cố nhân qua đời, nói không nên... Đồn rằng có Luân Hồi, liền tìm khắp thiên sơn vạn thủy, chỉ vì một tia hi vọng tương phùng... Ngươi không hiểu được!”
Hắc Mẫu Đơn tỉnh tỉnh mê mê, không biết hắn ta đang nói cái quỷ gì.
Không lâu sau, Ngưu Hữu Đạo tóc tai bù xù đi ra, nhìn thấy Viên Cương liền cười nói: “Cảm giác cũng không tệ, không ngại tán tỉnh xem.”
Nói rồi, hắn tới bàn trang điểm ngồi xuống.
Hắc Mẫu Đơn lấy lược, trước tiên giúp hắn chải đầu.
Viên Cương đứng cạnh, khoanh tay nhìn.
Đang lúc này, Đoạn Hổ gõ cửa đi vào, tới trước bàn bẩm báo:
“Đạo gia, có hai người cầu kiến ngài. Một người tự xưng là chưởng quỹ Ngô Không của cửa hàng Thiên Ngọc Môn. Một người tự xưng là chưởng quỹ Cao Mộc Lan của phủ Vạn Động Thiên.”
Mấy người họ đều do Viên Cương sắp xếp, Đoạn Hổ lại được dặn đứng quan sát ở đại sảnh của khách sạn, xem có động tĩnh dị thường gì không.
Kết quả là vừa lộ mặt ở đại sảnh không lâu thì có người tìm tới gã.
Nhắm mắt suy nghĩ chốc lát, Ngưu Hữu Đạo mở mắt ra, nhìn mình trong gương một lát rồi nói: “Mang tới đi."
"Phải!" Đoạn Hổ nhận lệnh đi.
Chỉ chốc lát sau, Ngô Không và Cao Mộc Lan đi theo Đoạn Hổ tên tầng cao nhất, thấy là tầng này lập tức liếc nhau một cái. Họ đều biết nơi này không mở ra cho người ngoài, là nơi chiêu đãi khách mời của Băng Tuyết các.

Đợi đến khi vào phòng Ngưu Hữu Đạo, mới thấy hoàn cảnh trang nhã, tinh xảo trong phòng, quả nhiên những phòng khác trong khách sạn không thể so sánh nổi.
Hai người ở đây nhiều năm, đây mới là lần đầu lên tới tầng này, cũng là lần đầu nhìn thấy phòng khách trên tầng này là sao.
Hai người nhìn về phía bàn trang điểm. Một người phụ nữ đang chải đầu cho một người thanh niên. Người thanh niên kia chính là mục tiêu mà họ muốn tìm, đã từng gặp trong hẻm núi lúc trước.
Lúc trước từng gặp Sở An Lâu khi đang du lịch một mình, giờ lại thấy Ngưu Hữu Đạo ở đây, hai người vốn mang tâm dò la, tìm hiểu đều có ước lượng trong lòng.
Đoạn Hổ bẩm báo: “Đạo gia, người đến rồi.”
Ngưu Hữu Đạo nhìn qua gương thấy khách tới, cười nói: “Y quan không chỉnh tề, không thể hành lễ, mong hai vị thứ tội."

Chương 265: Đạo Gia Cho Mời (1)

Chương 265: Đạo Gia Cho Mời (1)
"Không sao không sao." Hai người đồng thời khách sáo một tiếng.
Ngưu Hữu Đạo:
“Chưởng quỹ Ngô Không của Thiên Ngọc Môn đúng không?”
Ngô Không ôm quyền:
“Chính phải.”
Ngưu Hữu Đạo:
“Không biết bối phận so với Bạch Diêu ra sao?”
Ngô Không:
“Bạch Diêu là sư huynh của tôi.”
Ngưu Hữu Đạo “à” một tiếng. Lúc này tóc của hắn đã được chải xong, còn Hắc Mẫu Đơn chưa chải đầu thì lui sang bên. Ngưu Hữu Đạo đứng lên, sửa sang y phục xong mới quay người rời bàn trang điểm, chắp tay hành lễ với hai người:
“Tại hạ thất lễ rồi!”
"Không sao không sao." Hai người cười cợt.
Ngưu Hữu Đạo phất tay ra hiệu cho Hắc Mẫu Đơn dâng trà, mời hai vị khách vào chỗ.
Sau khi khách và chủ ngồi xuống, Ngưu Hữu Đạo cười:
“Chưởng quỹ Ngô tìm tới ta, ta còn có thể hiểu được. Tại hạ không qua lại gì với Tố Không của phủ Vạn Động Thiên, không biết chưởng quỹ Cao đến đây có gì chỉ giáo?”
Cao Mộc Lan cười bồi nói:
“Giống như chưởng quỹ Ngô.”
Thực ra không giống nhau. Vốn nàng ta muốn sai người gọi Ngưu Hữu Đạo đến chỗ mình răn dạy, cảnh cáo một phen, thậm chí hạ sát giết

thẳng, chấm dứt hậu hoạn. Nhưng nhìn tình hình bây giờ, nàng ta không chắc chắn, thái độ cũng thay đổi.
Ngưu Hữu Đạo "À" một tiếng, lại nhìn về Ngô Không:
"Chưởng quỹ Ngô có gì dặn dò?"
Ngô Không:
"Dặn dò thì không dám, là được lệnh sư môn tới đây truyền lời. Quận vương Dong Bình nhận được tin từ đế đô, bên phía châu Bắc đã truyền lời cho Tống gia, báo rằng các hạ muốn tới Băng Tuyết các cầu Xích Dương chu quả để chữa bệnh cho thứ sử châu Kim. Tống gia đã gấp gáp mời Lưu Tiên tông tới Băng Tuyết các muốn hạ sát thủ đối với các hạ. Mong các hạ cẩn thận nhiều hơn."
Lời vừa nói xong, Viên Cương nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo. Việc này có sai khác so với đạo gia tính, có nhiều người biết như vậy, kế hoạch còn chấp hành làm sao?
Hắc Mẫu Đơn bên cạnh kinh ngạc. Náo nửa ngày, hóa ra đạo gia lại đến vì Xích Dương chu quả?
Nàng ta đoán khách sạn Thải Hồng vốn nhiệt tình chiêu đãi là do có quan hệ tới chuyện vẽ vời ở thành Trích Tinh, không ngờ Ngưu Hữu Đạo vì Xích Dương chu quả. Suy nghĩ trước sau một lượt, liên tưởng đến chuyện đánh cuộc với Hạo Thanh Thanh ở đại sảnh khách sạn lúc trước, Ngưu Hữu Đạo cố ý bảo nàng ta đăng ký tên hắn ở khách sạn Yêu Nguyệt.
Càng nghĩ càng hoảng sợ, hoá ra ở thành Trích Tinh đã bố trí biện pháp trước, thuận lý thành chương tiến vào Băng Tuyết các.
Lúc này nàng ta mới hiểu tại sao hắn bảo nàng ta vẽ bức tranh kia, tuyệt đối không phải nổi hứng nhất thời, mà là ngầm buộc một mối nối, lặng lẽ không tiếng động.
Lòng dạ vị đạo gia này sâu hun hút, thực sự lại làm nàng sợ một trận!
Con ngươi Ngưu Hữu Đạo đột nhiên co rụt lại, cũng thầm giật mình.
Tin tức Tống gia bên đế đô, không đúng, khẳng định là do Trần Quy Thạc truyền tin.
Nhưng hắn không nghĩ tới, bên châu Bắc vì sao biết hắn muốn tới Băng Tuyết các cầu Xích Dương chu quả? Việc này hắn vẫn chưa hề nói với Hải Như Nguyệt, không nói cho phủ Vạn Động Thiên, vì căn bản không

hi vọng phủ Vạn Động Thiên hỗ trợ, trái lại còn lo đối phương sẽ cản trở.
Cao Mộc Lan:
“Phủ Vạn Động Thiên nhận được tin châu Kim cầu viện mới biết việc này.”
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo đảo qua hai người, không đúng, phía châu Kim chắc chắn cũng là Thương Triêu Tông truyền tin tới. Thương Triêu Tông quả thực có ý tốt mà hóa dở. Nếu phủ Vạn Động Thiên đã biết việc này, lại dùng thủ đoạn phi thường lấy về Xích Dương chu quả, phủ Vạn Động Thiên sợ Băng Tuyết các phát hiện sẽ truy trách nhiệm, chỉ sợ sẽ tình nguyện nhìn Tiêu Thiên Chấn ốm chết cũng không đưa chu quả cho Tiêu Thiên Chấn dùng.
Có điều, chuyện này cũng không trách được Thương Triêu Tông, mà còn phải nhận phần ân tình này. Hiển nhiên Thương Triêu Tông chỉ do lo lắng cho an toàn của mình.
"Nếu như thế, không biết hai phái phái ra bao nhiêu người đến trợ giúp tại họa qua cơn nguy cơ này?” Ngưu Hữu Đạo đưa tay ra hiệu cho hai người dùng trà, híp mắt cười, hỏi.
Hai người cảm ơn. Ngô Không nói:
“Thiên Ngọc Môn không chỉ cần bận tậm tới quận Quảng Nghĩa và quận Thanh Sơn, nhân lực thiếu hụt, đường xá lại xa, nhất thời nhân lực khó chạy tới ngay được.”
Cao Mộc Lan gật gù:
“Đúng vậy đúng vậy.”
Nói trắng ra là sẽ không giúp hắn, Ngưu Hữu Đạo cười gằn, vui cười hớn hở nói:
“Chưởng quỹ Cao e rằng nghĩ một đằng nói một nẻo. Phủ Vạn Động Thiên không bảo chưởng quỹ Cao ngăn cản tại hạ?"
Không ngờ đã bị đối phương nhận ra. Cao Mộc Lan thầm rùng mình. Người này nhìn như trẻ tuổi, nhưng tuyệt không phải hạng có thể coi nhẹ. Trong lòng nghĩ vậy, bề ngoài Cao Mộc Lan nghiêm mặt nói:
“Có thể cầu được Xích Dương chu quả chữa khỏi bệnh cho thứ sử châu Kim chính là chuyện tốt lớn, sao lại ngăn cản!”
Ngưu Hữu Đạo hơi nghiêng người về trước, mắt sáng lên hỏi:

“Thật?”
Cao Mộc Lan:
“Tất nhiên là thật, làm sao có thể giả bộ!”
"Được!" Ngưu Hữu Đạo vỗ tay khen: “Tổ tôn ba đời Tiêu gia cống hiến cho phủ Vạn Động Thiên. Phủ Vạn Động Thiên không phụ Tiêu gia. Đây là giai thoại!”
Cao Mộc Lan cười nói:
“Hẳn là vậy, không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới!”
Ngưu Hữu Đạo phất tay hô:
“Giấy và bút mực hầu hạ!”
Cao Mộc Lan ngạc nhiên, có ý gì? Lấy giấy mực ra làm gì?
Viên Cương liếc nàng, miệng hơi nhếch lên.
Hắc Mẫu Đơn đã vâng lệnh mang giấy mực lên. Ngưu Hữu Đạo đứng dậy, tự mình rót nước mài mực.
Mực đặc đã đầy nghiên, Ngưu Hữu Đạo hai tay dâng bút cho Cao Mộc Lan.
Cao Mộc Lan không dám nhận bút, thân thể ngả ra sau, cảnh giác nói:
“Ngưu hiền đệ, làm vậy là ý gì?”
“Có ý gì?”
Ngưu Hữu Đạo đang nâng bút, hơi kinh ngạc.
“Vừa nãy ý của chưởng quỹ Cao là không chờ mong việc cầu được Xích Dương chu quả chữa khỏi cho thứ sử sao? Chẳng lẽ đây không phải ý của phủ Vạn Động Thiên?”
Cao Mộc Lan gật đầu:
“Phủ Vạn Động Thiên tất nhiên kỳ vọng thứ sử sớm ngày lành bệnh, nhưng ý của Ngưu hiền đệ là?”
Ngưu Hữu Đạo:
“Nếu đã cầu Xích Dương chu quả, không ngại viết thành ý ra, để được minh giám!”
Gương mặt Cao Mộc Lan hơi cau lại, theo dõi bút trên tay hắn, không đưa tay nhận lấy mà đứng dậy:
“Thành ý để trong lòng là được, hà cớ gì phải viết ra?”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu:

“Chưởng quỹ Cao có điều chưa biết. Những gì mà tại hạ nghe nói có điều khác với chưởng quỹ Cao. Tại hạ nghe nói phủ Vạn Động Thiên cho rằng lấy Xích Dương chu quả về sẽ rước lấy phiền phức cho phủ Vạn Động Thiên, cho nên phái chưởng quỹ Cao tới giết ta!”
Cao Mộc Lan hồi hộp, ai tiết lộ?
Như kế hoạch đã dự tính, nàng ta mặc cho Ngưu Hữu Đạo nói sao cũng được, nhưng hôm nay đối phương có quan hệ chưa rõ ràng với Băng Tuyết các, thực sự khiến người ta kiêng kỵ.
Nàng ta liên tục xua tay, nghiêm nghị nói:
“Tuyệt đối không phải việc này, là người nơi nào bịa đặt sinh sự?”
Ngưu Hữu Đạo:
"Nếu là bịa đặt sinh sự, chưởng quỹ Cao làm sao lại tiếc rẻ mà không để lại bút tích minh giám?”
Cao Mộc Lan không rõ đối phương muốn làm gì, sao có thể dễ dàng để người khác nắm đằng chuôi. Nàng ta đứng lên:
“Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, không cần làm chuyện thừa.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, đặt bút xuống:
“Nói cũng đúng, không cần hành động thực tế. Nếu phủ Vạn Động Thiên cũng hi vọng lấy được Xích Dương chu quả, vậy chuyện này nhờ chưởng quỹ Cao nói với Băng Tuyết các vậy.”
Cao Mộc Lan nghẹn lời nói:
“Không phải ta không muốn. Phủ Vạn Động Thiên đã từng cầu Băng Tuyết các, nhưng đối phương căn bản không đồng ý, ta có nói cũng vô dụng.”
Ngưu Hữu Đạo:
“Lần này khác, ta sẽ giới thiệu cho chưởng quỹ Cao, nói chuyện thay chưởng quỹ Cao.”
Cao Mộc Lan:
“Ta không thể làm chủ việc nà, vẫn phải báo về cho sư môn quyết định, cáo từ!”
Nàng ta chắp tay chào rồi xoay người đi.
Ngón tay Ngưu Hữu Đạo gõ xuống bàn cộp cộp:
“Thả ngươi đi rồi, quay đầu một cái ngươi lại giết ta sao?”
Cao Mộc Lan giật thót mình, dừng bước, xoay người nói:

“Ta đã nói, tuyệt không có việc này, nhất định là có kẻ bịa đặt!”
Ngưu Hữu Đạo nhìn về phía Ngô Không:
“Chưởng quỹ Ngô, có người muốn giết ta, ông có đồng ý không?”
Ngô Không vẫn bàng quan chợt sững sờ. Thiên Ngọc môn hiện đang liên minh với phủ Vạn Động Thiên, nào dám nói lung tung, cười khan nói:
“Ngưu huynh đệ, việc này có thể là hiểu làm gì đó. Nếu chưởng quỹ Cao muốn giết huynh đệ cũng không thể chạy tới khách sạn Thải Hồng gặp huynh đệ được, có phải không?”

Chương 266: Đạo Gia Cho Mời (2)

Chương 266: Đạo Gia Cho Mời (2)
Ngưu Hữu Đạo:
“Ý của ông là, ta rời khách sạn, nàng ta mới ra ta có phải không?”
"Không không không."
Ngô Không liên tục xua tay phủ nhận, phát hiện vị này thật phiền nhiễu.
“Ý của ta là, nếu chưởng quỹ Cao thật sự có ý đồ, nàng ta cũng không cần phải chạy tới tìm huynh đệ.”
Ngưu Hữu Đạo:
“Vậy phiền ông giải thích một chút, vì sao nàng ta nói sao cũng không chịu chứng minh?”
Ngô Không muốn nói, nhưng vừa nghĩ xong lại thấ mình không cần lắm mồm, than thở:
“Ngưu huynh đệ, chuyện này huynh đệ hỏi ta, ta cũng không rõ, bảo ta phải trả lời thế nào?”
Cao Mộc Lan:
“Ngưu huynh đệ, ta nói rồi, đợi ta báo về sư môn, sau khi chắc chắn sẽ cho ngươi một câu trả lời.”
Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng liếc nàng ta:
“Nếu ngươi không sợ chết thì thử rời khỏi khách sạn xem, xem xem khách sạn này có mặc kệ kẻ muốn giết ta rời đi hay không!”
Cao Mộc Lan nổi giận:
“Muốn tăng tội cho, lo gì vô kế (*). Ngưu Hữu Đạo, ta có lòng tốt cảnh tỉnh để ngươi cẩn thận, ngươi lại vô lễ như thế. Đừng khinh người quá đáng!”
(*Hán Việt: Dục gia chi tội hà hoạn vô từ. – Cổ ngữ.
Dịch nghĩa: “Muốn gia tăng tội cho, lo gì không có tiếng nói”, nghĩa là muốn đổ tội cho người khác rất dễ)

Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt nói:
“Có phải đổ thêm tội cho ngươi hay không, trong lòng ngươi tự rõ ràng hơn ai khác. Để lại bút tích hay là ta dẫn ngươi đi Băng Tuyết các cầu lấy Xích Dương chu quả, tự ngươi chọn. Đương nhiên, ngươi cũng có thể thử giết đường máu ra khỏi khách sạn Thải Hồng!”
Hắn đưa tay lấy bút lông trên bàn, đưa về phía Cao Mộc Lan.
Hắc Mẫu Đơn thầm sợ hãi, không sợ đắc tội với phủ Vạn Động Thiên sao?
Ngô Không bình chân như vại. Tình hình chưa rõ ràng, tạm tời coi như không thấy gì hết.Thân là đại biểu của Thiên Ngọc môn, đặt lợi ích của Thiên Ngọc môn lên đầu, ông ta thấy không cần chọc thêm phiền toái cho Thiên Ngọc môn.
Ngực Cao Mộc Lan chập chùng. Nàng ta thật hận không thể xông lên bắt lấy đối phương, nhưng nàng ta không dám. Nếu nàng ta thật sự làm như vậy, đừng nói nàng ta có thể sống mà rời khỏi Băng Tuyết các hay không, mà còn mang tới tai họa ngập đầu cho phủ Vạn Động Tiên. Đừng thấy phủ Vạn Động Thiên uy chấn một phương tại nước Triệu, Băng Tuyết các muốn diệt phủ Vạn Động Thiên chỉ là chuyện một câu nói! Nhưng Ngưu Hữu Đạo không cho nàng ta dư thừa lựa chọn, chỉ ba cái, nhất định phải chọn một!
Đi thẳng ra ngoài thì nàng ta không dám. Để lại bút tích là cái chuyện ngu xuẩn, nàng ta cũng không làm. Ngẫm nghĩ mãi, cảm giác mình đi cùng hắn cầu một chuyến cũng không có gì, quá lắm thì mở miệng cầu một hồi. Nếu Băng Tuyết các không đồng ý, nàng ta cũng không thể miễn cưỡng.
“Được! Xin thuốc cho thứ sử Tiêu là chuyện đương nhiên. Ta đi một chuyến cùng ngươi. Ngươi có thể tới cửa hàng tìm ta bất kỳ lúc nào. Cáo từ!”
“Để sau hẵng đi cũng không muộn!”
Ngưu Hữu Đạo nhẹ nhàng nói, sau đó tới trước giá để bảo kiếm, nhấc kiếm lên.
Cao Mộc Lan chắp tay, đang muốn rời đi chợt cứng đờ người, cả giận nói:
“Ít nhất ta cũng phải quay về bàn giao một tiếng chứ?”

Bảo kiếm choeng một tiếng được rút ra một đoạn, ánh sáng ngoài cửa sổ phản chiếu vào mặt Ngưu Hữu Đạo:
“Ở lại đây cũng vậy. Ta sẽ sắp xếp cho người ở cửa hàng ngươi tới đây. Có chuyện gì, ngươi dặn người khác đi làm là được rồi.”
“Ngươi…” Cao Mộc Lan nghiến răng nghiến lợi.
Ngô Không chắp tay:
“Ngưu huynh đệ, lời đã chuyển, bên cửa hàng của ta còn chút chuyện, xin cáo từ trước.”
Ngưu Hữu Đạo:
“Đừng vội, cùng ở lại đi, có người làm bạn cũng đỡ cho chưởng quỹ Cao cô quạnh.”
Ngô Không sầm mặt:
“Ngưu huynh đệ có ý gì, muốn giam lỏng ta sao?"
Xoạch! Bảo kiếm vào vỏ, Ngưu Hữu Đạo vung tay ném đi. Viên Cương đang khoanh tay trước ngực nhận kiếm. Ngưu Hữu Đạo chắp tay nói:
“Chưởng quỹ Ngô cả nghĩ quá rồi. Ta và Thiên Ngọc môn cũng coi như người quen cũ. Bảo ông ở lại cũng chỉ muốn ông làm người làm chứng giữa ta và chưởng quỹ Cao cũng không được sao? Chẳng lẽ trong lòng có quỷ, cũng muốn hại ta?"
Ngô Không trầm giọng:
“Ngưu huynh đệ, không thể nói lung tung, gặp ai cũng bắt bớ là không được! Huynh đệ muốn ta làm chứng, ta đồng ý là được. Ta ở cửa hàng cũng không chạy đi đâu, có việc có thể tìm ta bất kể lúc nào.”
Ngưu Hữu Đạo:
“Thông báo cho người ở cửa hàng Thiên Ngọc môn tới gặp ông, có chuyện gì thì bảo người đi làm. Hắc Mẫu Đơn, chọn một gian phòng trống mời hai vị đi nghỉ ngơi đi!”
Hung hăng! Quyết không dung tình chút nào.
Hắc Mẫu Đơn hãi hùng. Nàng biết hắn chỉ đang cáo mượn oai hùm, chỉ là liệu có chơi được hay không? Đắc tội với phủ Vạn Động Thiên, lại thêm Thiên Ngọc môn, muốn làm gì đây?
“Hai vị, mời đi theo ta.” Nàng tới trước mặt Ngô Không và Cao Mộc Lan, đưa tay mời.

Hai vị chưởng quỹ giận nhưng không dám xằng bậy, tình thế bức bách, không thể không cúi đầu. Ngô Không phất tay áo, hừ lạnh. Cao Mộc Lan nghiêm mặt đi theo.
Liếc mắt nhìn, Ngưu Hữu Đạo lại thả thêm một câu:
“Ngô chưởng quỹ, nếu thả cho chưởng quỹ Cao chạy mất thì đừng trách ta trở mặt!"
Hai người kia hơi dừng bước, lại không để ý tới, đi thẳng.
Viên Cương đi tới trước giá, đặt thanh kiếm lại, xong tới cạnh Ngưu Hữu Đạo đang chắp tay đứng trước cửa sổ, nhìn hắn.
Ngưu Hữu Đạo như tự nhủ:
“Chuyện bị chọc thủng, Xích Dương chu quả lai lịch bất chính, có hay không cũng chẳng có gì khác nhau, mang về Hải Như Nguyệt cũng không dám dùng."
Viên Cương:
“Làm sao lại thành ra như vậy?”
Trong ấn tượng của gã, đạo gia không ra tay thì thôi, vừa ra tay hầu như sẽ không thất bại.
Ngưu Hữu Đạo:
"Đụng phải cao thủ. Tên Thiệu Bình Ba kia ra ta rồi, còn nhanh chóng khóa chặt ta như vậy. Kẻ này còn khó chơi hơn ta tưởng. Ta càng không ngờ là y làm sao lại biết được việc ta tới Băng Tuyết các cầu Xích Dương chu quả. Kẻ này thực nguy hiểm!”
Viên Cương:
“Ta đi châu Bắc một chuyến, tìm cơ hội diệt y!”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu:
"Quá mạo hiểm, bên cạnh y rất nhiều cao thủ, khó có cơ hội xuống tay.”
Viên Cương:
“Ngài muốn làm sao?"
"Ngươi đi hỏi thăm chỗ dựa sau lưng Thiệu gia là ai, báo tên ta mời chưởng quỹ hoặc quản sự của cửa hàng bên đối phương tới đây. Thêm nữa, cả Lưu Tiên tông, Thanh Tu sơn, Phù Vân tông, mời cả tới cho ta…” Ngưu Hữu Đạo dặn dò.
Hai người thương nghị xong, Viên Cương cấp tốc rời đi.

Vừa ra khỏi cửa, Viên Cương đụng vào Hắc Mẫu Đơn. Hắc Mẫu Đơn cản hắn ta lại, thấp giọng hỏi:
“Đạo gia làm vậy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”
Đối vơi nàng ta, thế lực của phủ Vạn Động Thiên và Thiên Ngọc môn quá lớn.
“Đạo gia sẽ có chừng mực!”
Viên Cương không phí lời với nàng ta, ném lại một cầu liền đi. Hắn ta gõ cửa tìm Ngụy Đa đi cùng.
Nhìn theo hai người đi mất, Hắc Mẫu Đơn thầm chửi bới một phen…
Sảnh khách sạn, Viên Cương tìm hỏa kế hỏi thăm, sau đó cấp tốc gọi Đoạn Hổ, Ngô Tam Lưỡng và Lôi Tông Khang, ra khỏi khách sạn đi thẳng đến cửa hàng của Đại Thiện sơn.
"Khách quan, muốn mua hay bán?”
Mấy người vừa vào cửa hàng của Đại Thiện sơn, có hỏa kế tới hỏi thăm. Chỉ là, ngữ khí của hỏa kế dần thay đổi, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về đám Đoạn Hổ phía sau Viên Cương.
Viên Cương vươn tay đẩy hỏa ké ra, mắt dán vào người phía sau quầy, vừa đi vừa hỏi:
“Chưởng quỹ có ở đây hay không?”
Mấy người theo sau Đoạn Hổ nhìn thấy hành động của Viên Cương đều lo lắng. Môn phái có thể chống đỡ cả một châu nào có phải trò đùa. Vị này vẫn không hề khách khí chút nào.
Hỏa kế muốn nói lại thôi, càng không phản ứng gì.
Người đứng sau quầy chính là chưởng quỹ Mai Thạch Khai.
Mai Thạch Khai quét mắt sang, cũng chú ý thấy đám Đoạn Hổ, từ tốn nói:
“Ta chính là chưởng quỹ, chư vị có việc?"
Viên Cương:
"Đạo gia cho mời."
Mai Thạch Khai đại khái biết người được gọi là đạo gia là ai. Tuy Thiệu Bình Ba không cho người của Đại Thiện sơn ra tay, nhưng bên Đại Tiện sơn cũng không thể không chú ý tình báo bên này.
“Không biết vị nào là đạo gia?” Mai Thạch Khai biết mà còn hỏi.
"Ngưu Hữu Đạo!"

Rời khỏi cửa hàng của Đại Thiện sơn, bên cạnh Viên Cương thiếu đi một người, để lại Lôi Tông Khang dẫn đường cho Mai Thạch Khai.
Đám người lại tiếp tục đi tới cửa hàng Lưu Tiên tông.
Vào cửa hàng, đệ tử của Lưu Tiên tông lên tiếp đón, cười nói:
“Khách quan…”

Chương 267: Giam Lỏng Toàn Bộ

Chương 267: Giam Lỏng Toàn Bộ
Ầm! Viên Cương bỗng nện một quyền thật mạnh vào bụng đối phương. Lực rất mạnh, đệ tử Lưu Tiên tông bất ngờ không kịp đề phòng bị đấm bay ra sau, phụt một cái phun máu tươi, xương sườn như vang lên tiếng rắc rắc, người đụng rầm rầm vào một loạt quầy hàng.
Ngụy Đa và Đoạn Hổ giật mình, hoài nghi vị này bị điên.
Hành vi này làm kinh sợ đám người trong Lưu Tiên tông, lập tức bao vây họ. Tiếu Thiết hiện thân quát bảo:
Người nào?"
Viên Cương sừng sững đứng, hờ hững nói:
“Chưởng quỹ làm chủ ở nơi này là ai, đi theo chúng ta một chuyến, đạo gia cho mời!"
Người của Lưu Tiên tông không quen Viên Cương, đột nhiên nhảy ra một đạo gia, có ma mới biết là thằng nào. Nhưng khi họ nhìn đám Đoạn Hổ phía sau hắn ta, lập tức hiểu, là Ngưu Hữu Đạo!
Về Thôi Viễn trong đám đông thì càng không cần phải nói. Gã có quen đám Đoạn Hổ tại thành Trích Tinh. Nếu nói trước đây gã đứng trước mặt đám Đoạn Hổ còn có cảm giác cao cao tại thượng, hiện giờ chỉ cảm thấy bủn rủn vô lực, không ngừng chột dạ. Muốn diệt khẩu, một Ngưu Hữu Đạo còn chưa đủ, còn thêm mấy tên nữa!
"Chuyện gì vậy?"
Ô Thiếu Hoan nghe thấy động tĩnh đi từ phía sau lên, mắt nhìn về phía các quầy hàng đổ vỡ lộn xộn, cả đệ tử bị đấm hộc máu, hôn mê đang được nâng dậy, sắc mặt giận dữ.
Tiếu Thiết mau chóng chạy tới, nói thầm cho hai vị trưởng lão Ô Thiếu Hoan và Lệ Quang.

Sắc mặt Ô Thiếu Hoan đầy sự giận dữ. Bầu không khí căng thẳng trong cửa hàng chợt trở nên ngột ngạt.
“Chúng ta không quen biết đạo gia gì cả” Ô Thiếu Hoan nói.
Viên Cương cứng rắn nói:
"Ngưu Hữu Đạo!"
Ô Thiếu Hoan:
“Ngươi là ai?”
Y hoài nghi đối phương là người của Băng Tuyết các, nếu không sao có thể lớn lối như vậy.
Viên Cương:
“Để người làm chủ ở đây ra trả lời, người không liên quan đứng sang bên.”
Ô Thiếu Hoan nhìn chung quanh:
“Ở đây, ta có thể làm chủ.”
Viên Cương:
"Đạo gia cho mời, theo chúng ta đi khách sạn Thải Hồng một chuyến.”
Ô Thiếu Hoang rất xoắn xuýt, không rõ quan hệ giữa Ngưu Hữu Đạo và Băng Tuyết các, không dám manh động. Nhưng nếu y quá mềm, nhiều đệ tử còn đang nhìn đây, bèn nghiêm mặt nói:
“Ngươi đả thương đệ tử tệ phái, món nợ này tính thế nào?”
Viên Cương:
“Trước hết đi theo chúng ta một chuyến, sau khi về, ngươi muốn làm sao cũng được, dù thế nào ta cũng đều tiếp.”
Lời này xem như trả lời Ô Thiếu Hoan, chí ít cũng để cho y xuống thang trước mặt các đệ tử.
Lúc nào cần cứng, lúc nào cần mềm, Viên Cương tự có tính toán, sẽ không làm hỏng chuyện của Ngưu Hữu Đạo. Đây cũng là nguyên nhân Ngưu Hữu Đạo để Viên Cương tự mình ra mặt, nếu không việc mời người này cũng không cần Viên Cương làm chân chạy. Dưới tay hắn cũng không phải không có ai, để đám Hắc Mẫu Đơn đi một chuyến là được.
Nhưng đám Hắc Mẫu Đơn không đủ trọng lượng, thiếu độ lửa, từng trường kỳ bị đặt dưới dâm uy của các môn phái lớn, dáng vẻ bỡ ngỡ sẽ

không có lực, dễ bị người ta coi khinh. Tại một số việc, chỉ kém một đường nhưng khác biệt một trời một vực!
Viên Cương thì khác, hắn ta làm chủ được tình cảnh!
Chỉ chốc lát sau, một đoàn người đi ra. Ngô Tam Lưỡng dẫn Ô Thiếu Hoan đi khách sạn Thải Hồng. Viên Cương dẫn những người còn lại đi nhà tiếp theo.
“Khách quan…”
Cửa hàng Phù Vân tông, hỏa kế tới đón khách, Viên Cương lại mãnh liệt đạp một phát.
Đùng! Hỏa kế đang cười rạng rỡ, bất ngờ không kịp trở tay, bị đạp bay, phun máu ngã xuống đất. Những người khác trong cửa hàng bị dọa hãi hùng.
Đoạn Hổ và Ngụy Đa toát mồ hôi, vị này quá mãnh, là muốn đạp cửa từng nhà đây!
Lại không biết rằng, chuyện này ít nhiều có quan hệ đến việc Viên Cương biết ba nhà này từng phái người truy sát Ngưu Hữu Đạo.
“Ai?”
"Đạo gia cho mời!"
Ra khỏi cửa hàng của Phù Vân tông, Viên Cương tiếp tục lao tới nhà tiếp theo. Đoạn Hổ dẫn chưởng quỹ Tào Hoành rời đi…
Khách sạn Thải Hồng, Lôi Tông Khang dẫn đường, chưởng quỹ Mai Thạch Khai của cửa hàng Đại Thiện sơn rốt cục may mắn đi lên được tầng cao nhất của khách sạn. Bình thường không thể tới được, ông ta biết nơi này không phải ai cũng có thể ra vào. Đó là nơi chiêu đãi khách quý của Băng Tuyết các, còn là loại đứng đầu.
Cửa không khóa, Hắc Mẫu Đơn bồi hồi ngồi trước cửa. Trong phòng, Ngưu Hữu Đạo nhắm mắt ngồi sau bàn, không biết đang suy nghĩ gì.
Lôi Tông Khang và Hắc Mẫu Đơn chạm mặt liền giới thiệu Mai Thạch Khai.
“Chờ đi!”
Hắc Mẫu Đơn cười gật đầu ra hiệu cho Mai Thạch Khai, sau đó tới cạnh Ngưu Hữu Đạo, cúi người nói nhỏ bên tai hắn:
“Đạo gia, chưởng quỹ Mai Thạch Khai của cửa hàng Đại Thiện sơn đến rồi.”

Ngưu Hữu Đạo "Ừ" trả lời. Hắc Mẫu Đơn quay về phía cửa vẫy tay. Lôi Tông Khang lập tức đẩy cửa mời Mai Thạch Khai vào.
Hai người đi vào, Lôi Tông Khang đứng một bên, Mai Thạch khai chắp tay chào Ngưu Hữu Đạo:
“Ngưu huynh đệ tìm ta có việc?”
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi mở mắt nói:
“Nghe nói Đại Thiện sơn muốn giết ta?”
Mai Thạch Khai sững sờ, dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng đối phương không hỏi đúng sau, đen trắng đã hỏi toạc ra khiến ông ta vẫn phải bất ngờ, vội xua tay nói:
“Sao có chuyện đó. Đại Thiện sơn không thù không oán với Ngưu huynh đệ. Lời ấy của Ngưu huynh đệ là từ đâu ra?”
Ngưu Hữu Đạo:
“Mai chưởng quỹ có thể làm chủ chuyện của Đại Thiện sơn không?”
Mai Thạch Khai cười ha ha nói:
“Ta chỉ quản lý chuyện cửa hàng bên này thôi, sao có thể làm chủ chuyện sư môn.”
Vấn đề thế này, ông ta nhất định phải từ chối.
Ngưu Hữu Đạo:
"Xem ra có rất nhiều chuyện mà chưởng quỹ Mai không biết. Như vậy đi, làm phiền chưởng quỹ truyền tin về, mời chưởng môn Đại Thiện sơn tới Băng Tuyết các một chuyến.”
Nụ cười của Mai Thạch Khai dần cứng lại:
“Ta có thể truyền tin đi, nhưng chưởng môn có tới hay không, ta không dám khẳng định.”
Ngưu Hữu Đạo:
“Không sao, chưởng quỹ ở tạm trong khách sạn đi. Lúc nào chưởng môn của quý phái tới, ta lại thả người rời đi.”
Mai Thạch Khai sầm mặt:
"Có ý gì?"
Ngưu Hữu Đạo:
“Không có ý gì, chỉ muốn nói rõ với quý phái. Việc này ông đã không làm chủ được thì không cần quan tâm.”
Mai Thạch Khai trầm giọng nói:

“Nếu ta không ở lại?”
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta cũng không hi vọng ông giết ra khỏi khách sạn Thải Hông!”
Khóe miệng Mai Thạch Khai co giật. Hai người đối mắt nhìn nhau.
“Chuyện không liên quan tới ngươi, đừng tự gây phiền toái cho mình, để người có thể làm chủ tới xử lý.”
Ngưu Hữu Đạo bê chén trà, nghiêng đầu nhìn Lôi Tông Khang:
“Mời chưởng quỹ Khai về phòng ngươi nghỉ ngơi đi, sau đó quay về cửa hàng của họ mời người đến truyền lời giúp chưởng quỹ Mai.”
“Vâng!” Lôi Tông Khang đáp, đi tới trước mặt Mai Thạch Khai, giơ tay mời đi.
Hắc Mẫu Đơn toát mồ hôi. Đã bắt chưởng quỹ của Thiên Ngọc môn và phủ Vạn Động Thiên, lại bắt thêm người của Đại Thiện sơn, rốt cuộc hắn muốn làm gì?”
Không lâu sau, Ngô Tam Lưỡng dẫn Ô Thiếu Hoan đến. Tình huống giống lúc trước, dù có muốn ngang ngược cũng không ngang ngược nổi trước bối cảnh của khách sạn Thải Hồng.
Sau đó, chưởng quỹ Tào Hoành của Phù Vân tông, chưởng quỹ Lý Hỏa Vân của Thanh Tú tông lục tục đi tới, đến rồi thì chẳng có kết quả tốt.
Ngưu Hữu Đạo không buông tha một ai, giảm lỏng toàn bộ.
Trong mắt Hắc Mẫu Đơn, Ngưu Hữu Đạo quả thực phát rồ. Cáo mượn oai hùm cũng không thể chơi như vậy, coi mấy phái khác toàn kẻ ngu si sao? Ngươi bảo chưởng môn nhà người ta đến, chưởng môn người ta sẽ tới gặp ngươi?
“Đạo gia, ngài giam người của mấy phái lại, sau đây họ nhất định sẽ tìm khách sạn để thương lượng.”
Ngưu Hữu Đạo ngồi dựa trên ghế, nhìn bầu trời dần tối ngoài cửa sổ.
Hắc Mẫu Đơn bê chén trà cho hắn, nhắc nhở, nhắc hắn cứ tiếp tục cáo mượn oai hùm như vậy mãi sẽ bị chọc thủng, sau đó muốn thoát rất khó.
“Hừm, ta biết.”
Ngưu Hữu Đạo đáp, rồi lại tiếp tục nhìn cửa sổ, dáng vẻ thất thần.
Bóng dáng Viên Cương thoáng qua, chặn tầm mắt của hắn, đứng trước cửa sổ nhìn sắc trời, quay lại nói:
“Khí hậu nơi này biến đổi thất thường, sợ rằng đêm nay có gió tuyết.”

Ngưu Hữu Đạo cười. Không thể không nói, có Hầu Tử bên cạnh, nhiều chuyện bớt phải lo. Hầu Tử giỏi thu thập tình báo. Với những người và sự việc gây bất lợi cho hắn, Hầu Tử đều sẽ duy trì quan tâm. Trên đường đi, nhiều chuyện hắn không rõ ràng, Hầu Tử vừa tới đây đã hỏi thăm khắp nơi chung quanh, thí dụ như tình huống Tống gia tại đế đô.

Chương 268: Nhục Nhã (1)

Chương 268: Nhục Nhã (1)
Hắc Mẫu Đơn không nói gì. Hai người này dường như không hề lo lắng chút nào, chỉ có mình thành ra ngu muội vô tri.
Nàng ta nhụt chí ra khỏi cửa, vừa ra đã thấy đám Đoạn Hổ đi tới.
“Thế nào?” Đoạn Hổ hỏi.
Hắc Mẫu Đơn:
“Cái gì mà như thế nào, không phải vậy thì còn thế nào?”
Ngô Tam Lưỡng:
“Mẫu Đơn, Viên Cương kia thật mãnh. Cô có biết không, hắn ta vừa tìm tới chỗ các gia tộc kia, hầu như tới nhà nào đánh nhà đó.”
“Đánh tới cửa?” Hắc Mẫu Đơn ngạc nhiên.
Đoạn Hổ thổn thức lắc đầu:
“Đạo gia thừa dịp cửa hàng người ta không có người liền cướp sạch. Vị này còn mạnh hơn cả đạo gia, vừa vào cửa đã tay đấm chân đá, đánh người ta phun máu, còn không thèm nói hai lời, giữa ban ngày ban mặt,vừa vào cửa, gặp người liền đánh người ta trọng thương…”
Ba người khẽ bàn luận chuyện vừa rồi. Hắc Mẫu Đơn phát mộng, người ta sợ bắt người sẽ đắc tội với người? Đã thượng cẳng chân hạ cẳng tay luôn rồi!
Nhìn dáng vẻ ba người, nàng ta cũng nhìn ra chút đầu mối. Trước đây nàng ta còn có chút bất mãn với Viên Cương, sau lưng thầm chửi ba tên quái gở, bây giờ thái đội đối với Viên Cương có vẻ thay đổi…
“Chưởng quỹ Sở, khách sạn Thải Hồng bắt người kiểu gì cũng phải có lời giải thích chứ?”
Sảnh khách sạn, vừa nghe tin Ô Thiếu Hoan bị giam, trưởng lão Lệ Quang của Lưu Tiên tông lập tức tìm đến khách sạn, tìm Sở An Lâu bàn chuyện.

Sở An Lâu không biết nói gì. Không chỉ Lưu Tiên tông, Thiên Ngọc môn, phủ Vạn Động Thiên, Đại Thiện sơn, các nhà này đều tìm đến cửa là sao? Hiên Viên Đạo chính là cái tên Ngưu Hữu Đạo đã giết sứ thần nước Yến sao?
Lúc trước nghe người dưới bẩm báo, trên tầng cao nhất người đến người đi, không ngờ lại có chuyện như vậy.
“Chưởng quỹ Sở, ta là đệ tử Phù Vân tông.”
Một đệ tử Phù Vân tông tiến vào khách sạn, mắt quét quanh sảnh, thấy Sở An Lâu liền tới giới thiệu.
Lại nữa? Còn chưa hiểu rõ, Sở An Lâu lập tức giơ tay bảo dừng:
“Chư vị chờ đã, để ta đi tìm hiểu tình huống một lượt.”
Dứt lời, ông ta nhanh chóng dời đi, lên thẳng tầng trên tìm Ngưu Hữu Đạo.
Thấy ông ta tới, Ngưu Hữu Đạo đặt chén trà xuống, chắp tay nói:
“Chưởng quỹ Sở.”
Sở An Lâu trầm giọng nói:
“Ngươi chính là Ngưu Hữu Đạo đã giết sứ thần nước Yến?”
“Chính ta.” Ngưu Hữu Đạo rất dứt khoát thừa nhận, than thở: “Chưởng quỹ Sở thứ tội cho, vì cất bước an toàn, không thể không mai danh ẩn tích."
Sở An Lâu:
“Ngươi mượn cờ hiệu khách sạn Thải Hồng, bắt người của mấy môn phái vào khách sạn Thải Hồng?”
Ngưu Hữu Đạo có vẻ lúng túng nói:
“Ta thấy chưởng quỹ Sở nhiệt tình như vậy, muốn nhân cơ hội giải quyết chút chuyện phiền phức, cho nên mới tìm họ tới đây. Bây giờ xem ra lực uy hiếp của chưởng quỹ Sở quả nhiên to lớn.”
Ngươi còn chủ động tìm họ đến? Sở An Lâu giơ tay bảo ngừng:
“Được! Hiện giờ ngươi lập tức thả người cho ta, việc này ta coi như chưa từng xảy ra."
Ngưu Hữu Đạo đếm trên đầu ngón tay nói cho ông ta:
“Không phải ta gây khó dễ cho họ, mà là họ muốn sống mái với ta. Thiên Ngọc môn muốn giết ta, phủ Vạn Động Thiên muốn giết ta, Lưu Tiên tông muốn giết ta, Phù Vân tông muốn giết ta, có nơi đã tập trung

người tới rồi. Chưởng quỹ Sở, vốn họ còn không phát hiện ta, ngài nhiệt tình chiêu đãi khiến họ đột nhiên khiến ta bị người ta chú ý, làm ta bị lộ ra, ngài bảo ta phải làm sao bây giờ?”
Tên này rốt cuộc đã đắc tội với bao nhiêu người? Sở An Lâu thầm mắng, trầm giọng nói:
“Đó là việc cá nhân của ngươi. Khách sạn Thải Hồng không can dự đến ân oán bên ngoài, càng không có đạo lý vô duyên vô cớ bắt người. Làm như ngươi, sau này còn ai dám vào đây ở? Nhân hiện tại còn chưa gặp phải chuyện, ngươi lập tức thả người! Ngươi hẳn phải biết bối cảnh khách sạn, dám lợi dụng khách sạn là muốn chết!”
Ngưu Hữu Đạo:
“Nếu chưởng quỹ đã nói vậy, ta cũng không dám nói thêm điều gì, chỉ có thể nghĩ cách thoát thân. Chưởng quỹ đã nhiệt tình hậu đãi, ta nhớ phần ân tình này rồi, vậy thì cáo từ!”
Sở An Lâu cau mày:
“Ngươi đi đâu?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Ta nào có biết đi đâu? Nơi nào có thể trốn thì đi nơi đó. Nói chung, phải mau mau thoát thân, không nhân dịp lúc này bỏ chạy còn chờ chúng chuẩn bị kỹ càng tới giết ta sao?”
Viên Cương bên cạnh thờ ơ với phản ứng của Sở An Lâu. Hắn ta không làm được trò giả ngây giả dại như đạo gia, cũng sẽ không làm.
“…” Sở An Lâu nghẹn lời. Đại tổng quản bảo ông ta cố gắng chiêu đãi hắn, nói là có việc để người này đi làm, nếu làm người ta chạy mất thì sao?
Sau khi lấy lại tinh thần, ông ta hỏi ngược lại:
“Ý người là ta đã hại ngươi?”
Ngưu Hữu Đạo xua tay:
"Không có không có."
Sở An Lâu:
“Hiện tại ngươi không thể đi.”
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta thả họ đi, ta cũng đi không được sao?”
Sở An Lâu không biết giải thích với hắn thế nào, lại cường điệu nói:

“Ta nói lại lần nữa. Khách sạn Thải Hồng không cuốn vào ân oán riêng của các ngươi. Ngươi muốn lợi dụng khách sạn chặn phiền toái cho ngươi chỉ là tự gây phiền phức cho mình. Dám lợi dụng cả Băng Tuyết các, ngươi không gánh vác được hậu quả đâu!"
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta nào dám lợi dụng Băng Tuyết các. Ta chỉ muốn nhân cơ hội này để đàm phán với các phái. Đàm luận tốt, họ đồng ý buông ta cho ta thì thôi. Đàm luận không được, ta cũng không dám yêu cầu Băng Tuyết các làm gì cho ta.”
Sở An Lâu rất muốn hỏi hắn, như vậy không phải lợi dụng thì là gì? Nhưng mấu chốt của vấn đề là, người ta lợi dụng lúc này bỏ chạy cũng không được, bên này sẽ không để hắn đi.
Sở An Lâu không nói tiếng nào, xoay người đi ngay.
“Chưởng quỹ Sở…” Ngưu Hữu Đạo gọi với theo vài tiếng cũng không giữ lại được.
Viên Cương tới cửa, xác nhận Sở An Lâu đã đi, rồi quay về, nhỏ giọng nói:
"Người đi rồi."
Ngưu Hữu Đạo:
“Ông ta cũng không làm chủ được việc này, hắn là đi xin chỉ thị.”
Rất nhanh.
Mấy tên hỏa kế dưới lầu bảo vệ nơi này, không cho bất luận người nào ra vào, xem như đang trông chừng không cho đám người kia chạy mất.
Sở An Lâu đi ra cửa sau của khách sạn.
Cả khách sạn này giống như một vách núi, mà phía sau khách sạn là một vách núi thực sự. Một thác nước ào ào trút từ trên vách núi xuống. Hai bên vách búi có thềm đá quanh co rẽ xuống.
Sở An Lâu không đi thềm đá và lao thẳng lên, tới một khu vực xanh um duy nhất trong trời đất ngập tràn băng tuyết này. Giữa màu xanh rì thấp thoáng lầu quỳnh điện ngọc.
Trong một tòa lầu ngọc, các cô gái mặc áo trắng hoặc đứng hoặc ngồi, hoặc chấp bút viết, hoặc đi tới đi lui truyền nhau giấy tờ. Bên ngoài lầu ngọc thỉnh thoảng có kim sí bay tới bay lui, không ngừng có tin tức được tiếp nhận.

Nơi này chính là đầu mối tạo ra “Đan bảng”
Trong phòng khách sạch như lau như ly, một phụ nhân áo xám, tóc mai điểm bạc đang chắp tay đi giữa đám nữ tử đi tới đi lui, thỉnh thoảng dừng bước nhìn giấy tờ của các cô gái kia, chính là Hàn Băng, đại tổng quản Băng Tuyết các.
Sau khi có người tới thông báo, Hàn Băng rời khỏi căn phòng rộng rãi.
Sở An Lâu đứng ngoài chờ đợi liền khom mình hành lễ:
“Đại tổng quản.”
Hàn Băng bình đạm hỏi:
“Chuyện gì?”
Sở An Lâu đi cùng bà xuống bậc thang bằng ngọc:
“Bẩm đại tổng quản, Hiên Viên Đạo kia có chút vấn đề.”
Hàn Băng vừa đi vừa hỏi:
“Vấn đề gì?”
Sở An Lâu:
“Thân phận thực sự của Hiên Viên Đạo kia thực ra chính là kẻ ám sát sứ thần nước Yến, Ngưu Hữu Đạo.”
“Còn cần ngươi đi thăm dò thân phận của hắn hay sao?” Hàn Băng lạnh nhạt nói: “Ta đã sớm biết hắn là Ngưu Hữu Đạo, vậy thì thế nào, bảo hắn vẽ bức tranh mà thôi, có vấn đề gì không?"
“Vẽ tranh?” Sở An Lâu ngạc nhiên, sớm biết đối phương là Ngưu Hữu Đạo? Bây giờ ông ta mới biết phải làm gì.
Hàn Băng:
“Hắn vẽ một bức tranh cho Toa Huyễn Lệ, Toa Huyễn Lệ mời tiểu thư cùng xem. Tiểu thư xem xong rất hân hoan, chỉ đơn giản vậy thôi. Chúng ta chỉ muốn tìm Hiên Viên Đạo vẽ một bức, không cần phải chọc vỡ thân phận của hắn, tham gia chuyện thị phi, hiểu ý của ta không?"
Sở An Lâu đổ mồ hôi:
“Đại tổng quản, không phải là tôi muốn làm lộ, mà là thân phận của hắn đã bị người ta biết…”
Ông ta nói lại tình huống đại khái.

Chương 269: Nhục Nhã (2)

Chương 269: Nhục Nhã (2)
Hàn Băng nghe xong, liên tục hừ lạnh:
“Đúng là điếc không sợ súng. Ngay cả Băng Tuyết các mà hắn cũng dám lợi dụng.”
Sở An Lâu:
“Tôi sẽ nghĩ cách tìm họa sĩ tốt nhất khác tới cho tiểu thư.”
Hàn Băng chậm bước, lắc đầu nói:
“Tốt nhất cũng vô dụng, tiểu thư nói hắn vẽ rất đặc biệt, là độc nhất vô nhị thiên hạ!"
"..." Sở An Lâu không nói gì, phóng đại như thế sao?”
Hàn Băng:
“Đã truyền tin cho tiểu thư. Qua thời gian nữa, tiểu thư sẽ từ hải ngoại quay về, để hắn chờ tiểu thư về đi.”
Sở An Lâu:
"Ý của ngài là?"
...
Tầng cao nhất của khách sạn, lần thứ hai gặp mặt Ngưu Hữu Đạo, Sở An Lâu lập tức nói:
“Lập tức thả người!"
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu dặn dò Hắc Mẫu Đơn:
“Làm theo lời chưởng quỹ Sở đi.”
“Vâng!” Hắc Mẫu Đơn có phần lo lắng, đề phòng, nhanh chóng bước đi.
Sở An Lâu cũng xoay người rời đi.
Viên Cương nhỏ giọng nói bên tai Ngưu Hữu Đạo:
“Có biến gì hay không?”
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu, nhỏ giọng trả lời:

“Chắc là không, không thì ông ta đi thả người luôn là được, đâu cần khách khí chào hỏi chúng ta trước như vậy làm gì.”
Hai người cũng đi ra khỏi phòng, thấy Sở An Lâu chắp tay đứng tại sảnh.
Hắc Mẫu Đơn gõ cửa từng phòng chào hỏi. Chỉ chốc lát sau, Ngô Không của Thiên Ngọc môn, Cao Mộc Lan của phủ Vạn Động Thiên, Mai Thạch Khai của Lưu Tiên tông, Ô Thiếu Hoan của Phù Vân tông, Hỏa Vân của Thanh Tú sơn và những người khác lục tục đi ra.
Bên ngoài liên tục có động tĩnh khiến mấy người Bùi nương tử cũng mở cửa nhìn ra.
Sở An Lâu quay lại hỏi Ngưu Hữu Đạo:
“Chỉ bằng ấy người thôi sao?”
Ngưu Hữu Đạo gật gật đầu.
Sở An Lâu chắp tay nói với mọi người:
“Mọi người, xin lỗi, là ta sơ ý làm mọi người phải chịu uất ức. Khách sạn Thải Hồng sẽ không cuốn vào chuyện thị phi bên ngoài, sẽ không nhúng tay vào chuyện của mọi người. Sở mỗ xin lỗi một câu, mọi người có thể quay về đi.”
Chỉ vậy đã thả người? Viên Cương nghiêng đầu nhìn Ngưu Hữu Đạo. Như này không phù hợp với mong muốn có việc cầu người của Băng Tuyết các đối với đạo gia.
Gương mặt Ngưu Hữu Đạo thoáng căng ra, không ngờ Băng Tuyết các tàn nhẫn như thế, vừa muốn ngựa chạy lại còn không cho ăn cỏ!
Hắn quả quyết lên tiếng:
“Các vị, ân oán giữa chúng ta không liên quan đến khách sạn Thải Hồng. Tất cả đều là do ý của cá nhân ta. Phiền các vị thông báo cho chưởng môn các phái một tiếng, nhanh chóng tụ tập tới Băng Tuyết các!"
Sở An Lâu bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía hắn. Ngưu Hữu Đạo mặt không hề cảm xúc nhìn lại.
Sở An Lâu lại chắp tay nói với những người kia:
“Mọi người, giống như hắn nói, không liên quan đến khách sạn Thải Hồng. Hắn ra khỏi khách sạn, sống hay chết cũng không liên quan đến

khách sạn. Mọi người có oán báo oán, có thù báo thù, chúng ta tuyệt không nhúng tay vào!"
Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
"Không sai!"
Một xướng một họa! Đám người bị giam lỏng thầm mắng Sở An Lâu, đã làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ.
Mấy người chắp tay thi lễ với Sở An Lâu, không để ý tới Ngưu Hữu Đạo, lục tục rời đi.
Mấy người Bùi nương tử đứng ở cửa xem chuyện đều quay sang nhìn nhau, không biết vừa xảy ra chuyện gì.
Đợi tất cả mọi người đi hết, Ngưu Hữu Đạo hỏi Sở An Lâu:
“Chưởng quỹ, chúng ta có thể đi chưa?”
“Ở tạm mấy ngày, sau đó các chủ muốn gặp ngươi.”
Sở An Lâu nói xong, lại áp mu bàn tay che miệng, ghé sát mặt Ngưu Hữu Đạo, nhỏ giọng dặn:
"Ngưu Hữu Đạo, ta có lòng tốt nhắc nhở ngươi một câu. Tiện nghi nên chiếm cũng đã cho ngươi chiếm, coi như thù lao trả cho ngươi sau khi xong việc. Nhưng chuyện này chấm dứt ở đây, sau này không cho phép sử dụng danh nghĩa Băng Tuyết các làm bất cứ chuyện gì. Ngươi thế yếu, không chịu nổi phúc phận lớn như vậy đâu, sẽ đè chết người đấy.”
Dứt lời, ông ta đưa tay tát chát chát lên mặt Ngưu Hữu Đạo hai cái.
Ngưu Hữu Đạo đứng yên không nhúc nhích, cũng không né tránh. Mặt hắn bị tát thành hai dấu tay đỏ hồng, đồng thời tay hắn nắm chặt tay Viên Cương, không cho hắn ta vọng động.
Ngụy Đa nhận được ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo cũng dừng lại, nắm chặt tay, cúi đầu.
Sở An Lâu chăm chú theo dõi Viên Cương đang xao động:
“Ta ở ngay trong khách sạn Thải Hồng, có ý kiến có thể tìm ta bất cứ lúc nào!”
Ý là, muốn báo thù bất cứ lúc nào cũng có thể tìm ta, ta sẽ chờ ở đây.
Quắng lại một ánh mắt miệt thị, chắp tay xoay người đi vào nhà trong.
Thực ra ông ta cũng không cần sợ bọn họ trả thù.
Trong sảnh yên lặng như tờ.

Đám Hắc Mẫu Đơn nhìn Ngưu Hữu Đạo, nhìn vết tay đỏ trên mặt, sững sờ, không biết nên làm sao cho tốt.
Bọn họ thế nào cũng không nghĩ tới, đạo gia không gì không làm được trong mắt họ sẽ phải gánh chịu sự nhục nhã mà chỉ họ mới phải gánh chịu.
Mấy người Bùi nương tử nhìn nhau, chỉ cần không mù cũng nhận ra vị này vừa bị chưởng quỹ Sở kia sỉ nhục, không phải lúc trước còn khách khí với nhau lắm sao?
Nhìn theo bóng dáng Sở An Lâu biến mất sau cầu thang, ánh mắt lạnh lùng nhìn theo, Viên Cương thấp giọng nói:
“Ta chuyển mấy tấn thuốc nổ đến, giúp lão ta trang điểm khách sạn một phen.”
“Cái bạt tai này đáng giá, là tự ta gây ra. Còn phải làm việc, ngươi chớ làm loạn.”
Lúc này Ngưu Hữu Đạo mới buông lỏng cổ tay hắn ta.
Viên Cương:
“Chỉ vậy là quên sao?”
“Có tính toán hay không còn phải xem tình huống rồi nói, ác mồm chửi bới không có ý nghĩa gì.” Ngưu Hữu Đạo nhỏ giọng trả lời, tiện đà xoay người vẫy vẫy tay với Hắc Mẫu Đơn.
Hắc Mẫu Đơn đi tới:
“Đạo gia!”
Ngưu Hữu Đạo:
“Tình huống có biến, ngươi lập tức đi cửa hàng của phủ Vạn Động Thiên, nói với Cao Mộc Lan. Cứ nói lúc trước bảo chưởng mông phủ Vạn Động Thiên đến chỉ là nói đùa, bảo nàng ta, ta sẽ không liên lụy vào chuyện Xích Dương chu quả nữa, để nàng ta không đặt trong lòng. Mang theo Lôi Tông Khang, có thể hỗ trợ cho nhau.”
Bị Thiệu Bình Ba chơi một vố, thêm vào quá nhiều biến số không rõ. Chuyện đến nước này, kế hoạch của hắn đã triệt để rối loạn. Lúc này xem như đã nếm phải thiệt thòi ngầm từ Thiệu Bình Ba, không tiếp thu cũng không được.
“Vâng!” Hắc Mẫu Đơn trả lời, sau đó gọi Lôi Tông Khang cùng đi.

"Được rồi, không sao rồi, trở về nghỉ ngơi đi." Ngưu Hữu Đạo vung tay nói với những người khác.
Mấy người Bùi nương tử chậm rãi đi tới. Bùi nương nhìn dấu tay trên mặt Ngưu Hữu Đạo, có vẻ muốn nói lại thôi, hỏi:
“Chuyện gì vậy?”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói:
“Làm chút chuyện khiến người ta không vui. Yên tâm, không có chuyện gì cả. Mọi người có thể an tâm ở lại đây. Nếuthực sự không yên lòng, mọi người cũng có thể đổi chỗ ở, không miễn cưỡng."
Hai ngày sau, mấy người Bùi nương tử vẫn đi, trước đó còn tới chỗ Ngưu Hữu Đạo chào hỏi. Nàng ta không nói tới chuyện tiền đặt cược, Ngưu Hữu Đạo cũng không nói.
Một con điêu lông vàng to lớn từ trên trời hạ xuống. Đằng sau nó còn có hai con điêu vàng không đeo phụ trọng, hạ xuống vách núi.
Đám Bùi nương tử kéo theo Hạo Thanh Thanh nhảy lên từng con điêu vàng. Ba con điêu vàng to lớn mang theo họ bay lên trời.
Tình cảnh này khiến người không ít người trong ngoài cốc kinh hãi rào rạt. Cần phải biết, loại vật cưỡi to lớn có thể mang người bay này hơi tí đã đáng giá nghìn vạn đồng vàng. Khắp thiên hạ, người có thể dùng không nhiều, huống chi còn là một lượt ba con.
“Tiền cược không nói tới thực đáng tiếc!”
Đứng trên vách núi đưa tiễn, Ngưu Hữu đạo nhìn theo ba điểm đen bay về phương xa, tự giễu nói thầm…
Hai ngày sau, Sở An Lâu lại tới tìm Ngưu Hữu Đạo.
“Tiên sinh Hiên Viên.”Sở An Lâu vui cười hớn hở chắp tay chào, như chưa từng xảy ra chuyện gì.
Viên Cương lạnh nhạt, cơ mặt căng ra.
Ngưu Hữu Đạo cũng cười, chắp tay đáp lễ:
“Chưởng quỹ Sở có gì dặn dò?”
Hắn cũng làm như chưa có chuyện gì xảy ra.
Sở An Lâu nói:
“Các chủ về rồi, mời tiên sinh theo ta.”
Ngưu Hữu Đạo nghe lời rõ ý, hóa ra các chủ của Băng Tuyết các lúc trước không có ở đây. Trước mắt, ông ta còn đang tính giữ mình lại chỗ

này không chịu thả, thấy rồi lại không gặp là ý gì.
"Được được được!"
Ngưu Hữu Đạo vội đáp lại.
"Xin mời!"
Sở An Lâu đưa tay mời, tự mình dẫn Ngưu Hữu Đạo đi.

Chương 270: Nghề Nào Cũng Có Chuyên Môn

Chương 270: Nghề Nào Cũng Có Chuyên Môn
Ngưu Hữu Đạo cũng không mang theo quá nhiều người, chỉ dẫn theo một mình Viên Cương, nói là làm trợ thủ. Đối với việc này, Sở An Lâu không có ý kiến gì, dù sao cũng không biết, không dễ ngăn cản.
Hắc Mẫu Đơn nhìn theo, bĩu môi, hơi ghen. Từ lúc ở thành Trích Tinh, hắn vẫn dẫn theo nàng ta. Viên Cương này vừa đến đã không còn chuyện cho nàng ta làm…
Đi từ phía sau khách sạn, cả hành trình đi từng bước, bắt đầu từ bậc thang bên cạnh thác nước tại vách núi đá. Màu xanh tươi tốt dần hiện lên.
Đi sâu vào trong, trong màu xanh mướt cất giấu vẻ phồn hoa như gấm như lụa. Các dạng đình đài lầu các nối nhau hiện ra, đều dùng ngọc thạch thượng đẳng màu trắng tinh khiết điêu khắc thành, vô cùng tinh xảo và hoa mỹ. Quả thực nói này chân chính là lầu quỳnh điện ngọc, thoáng như tiên cảnh.
Ngắm nhìn bốn phía, Ngưu Hữu Đạo phát hiện nơi này rất thú vị. Cái gọi là Băng Tuyết các, vậy mà không thấy chút băng tuyết nào. Hắn khen ngợi:
“Nơi này tốt lắm, thật là danh lam thắng cảnh giữa thế giới băng tuyết.”
"Ha ha!"
Sở An Lâu cười đáp lại.
Hai người đi tới một nhà thủy tạ, thấy đại tổng quản Hàn Băng của Băng Tuyết các đang ngồi uống trà trong nhà thủy tạ. Sở An Lâu đã giới thiệu cho Ngưu Hữu Đạo một lượt, dặn hắn không được thất lễ.
Tiến vào nhà thuỷ tạ, Sở An Lâu cung kính nói:

"Đại tổng quản, người đã đến."
Ngưu Hữu Đạo cũng hành lễ:
“Ra mắt đại tổng quản.”
Viên Cương đứng thẳng phía sau, lạnh nhạt thờ ơ, không có ý hành lễ.
Hàn Băng “À” một tiếng, đặt chén trà xuống, đánh giá Ngưu Hữu Đạo một thoáng, sau đó mỉm cười hỏi:
“Nghe nói ngươi từng vẽ chân dung cho Toa Huyễn Lệ tại thành Trích Tinh?”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
“Quả thực có chuyện đó.”
Hàn Băng:
“Nghe nói tài nghệ vẽ của ngươi rất đặc sắc, lát nữa ta cũng muốn thử xem.”
Ngưu Hữu Đạo:
“Đại tổng quản quá khen, trò vặt chỉ đáng để vui đùa, thật sự chưa ra hồn gì.”
Hàn Băng lắc đầu, không đồng ý:
“Tốt chính là tốt, không cần khiêm tốn. Đúng rồi, nghe nói tranh ngươi vẽ không rẻ. Ta đã hỏi Hướng Minh ở thành Trích Tinh, y nói ngươi vẽ một bức đã có giá mười vạn đồng vàng, chính là giá trên trời!”
Sở An Lâu bên cạnh hơi kinh ngạc, một bức tranh giá mười vạn đồng vàng? Bức tranh gì mà quý giá như vậy?”
Ngưu Hữu Đạo:
“Nếu đại tổng quản cần, tại hạ không lấy một đồng.”
Hàn Băng xua tay:
“Không cần, tồn tại tức hợp lý, giá thị trường như nào thì cứ để như thế. Băng Tuyết các sẽ không quấy loạn.”
Ngưu Hữu Đạo:
“Đại tổng quản có điều không biết, sở dĩ tại hạ không lấy một đồng là bởi có một điều kiện.”
Sở An Lâu lạnh lẽo liếc qua, ý đã rất rõ ràng, dám bày điều kiện ra đây?
"Ồ!"
Hàn Băng chậm rãi bưng chén trà lên, dùng nắp chén gạt lá trà trên mặt nước, khép hờ mắt, có như hờ hững nói:

“Điều kiện gì, nói nghe một chút."
Ngưu Hữu Đạo:
“Vẽ tranh chỉ là thứ dùng để tự giải trí, tại hạ cũng không dùng vẽ để mưu sinh, cũng không muốn người khác cho rằng ta là kẻ diễn xiếc. Bằng không, tất nhiên các loại phiền toái, hỗn tạp sẽ tranh nhau đạp tới. Người có tiền, có thế trong thiên hạ nhiều biết bao, nếu mà họ thật sự dồn dập kéo đến, ta cũng chẳng cần tu luyện nữa, từ chối cũng không xong. Mở cái giá cao ở thành Trích Tinh một phần cũng là vì nguyên nhân này, mục đích cũng chỉ là để người khác biết khó mà lui. Vì lẽ đó, hi vọng đại tổng quản có thể giúp đỡ giữ bí mật chuyện vẽ vời cho. Nếu tuyên dương khắp nơi, chỉ e tại hạ không còn được tự tại. Nếu đại tổng quản có thể đồng ý, tại hạ không lấy một đồng.”
Còn tưởng là điều kiện gì, hóa ra là cái này! Hàn Băng hớp một ngụm trà, nở nụ cười, đặt chén trà xuống đáp:
“Ngươi đúng là, có tiền cũng không muốn kiếm. Có điều nhắc tới cũng đúng, nếu không có Toa Huyễn Lệ tiết lộ ra, bên ta cũng không có ai tìm đến ngươi, tìm đến ngươi rồi, ngươi cũng không thể nào từ chối. Tương tự như vậy, luôn luôn sẽ có lúc đụng phải người cá biệt khó chơi, sớm muộn cũng gây chuyện phiền phức. Ừm, việc nào ra việc nấy (*), đồng ý với ngươi cũng không có gì. Bên thành Trích Tinh, ta sẽ giúp ngươi nói chuyện. Bảo ngươi xuất lực lại còn gây phiền toái cho ngươi thật không còn gì để nói. Còn về giá tiền, giá bao nhiêu chính là bấy nhiêu, chỗ ta không chiếm tiện nghi của ngươi.”
(*Thành ngữ Hán Việt: Nhất mã quy nhất mã.
Dịch nghĩa: Việc nào ra việc nấy)
Ngưu Hữu Đạo chắp tay:
“Cảm ơn đại tổng quản đã giúp.”
Hàn Băng giơ tay đáp. Một nha hoàn phía sau cầm một xấp kim phiếu tới trước mặt Ngưu Hữu Đạo, hai tay dâng lên.
Sở An Lâu liếc mắt, sững sờ, một xấp dày như vậy phải cần bao nhiêu tiền. Xem sơ giá trị, xấp đó nào phải mười vạn đồng vàng, mười lần mười vạn đồng vàng cũng có ấy chứ?
“Đại tổng quản, thế này là…” Ngưu Hữu Đạo cũng kinh ngạc.
Hàn Băng đứng dậy hỏi:

“Vẽ mười bức tranh khác nhau cho các chủ, có được chăng?”
Ngưu Hữu Đạo nhìn sắc trời một chút, quay đầu lại hỏi:
“Không biết là vẽ chân dung hay là muốn vẽ thêm bối cảnh?”
Hàn Băng:
“Các chủ nói tranh Toa Huyễn Lệ rất đẹp, vẽ Toa Huyễn Lệ có bối cảnh không?”
Ngưu Hữu Đạo:
"Có."
Hàn Băng:
"Vậy vì sao ngươi hỏi vậy, có bối cảnh và không có bối cảnh có điểm đặc biệt gì hay sao?”
Ngưu Hữu Đạo:
“Đại tổng quản, là thế này. Một tờ giấy trắng vẽ một người, không có bối cảnh thì có vẻ khá đơn điệu, dùng bối cảnh để tôn vẻ đẹp của người tất nhiên sẽ đẹp hơn. Tuy nhiên, khi đó vẽ cho thành chủ Toa, đại tổng quản có thể hỏi tổng quản bên đó, bối cảnh của tranh là cần phải đi dạo hết thành Trích Tinh, tuyển chọn thật tỉ mỉ mới có thể tôn lên thành chủ Toa. Thêm nữa, sau khi thêm bối cảnh, bức tranh sẽ khá dài. Nếu các chủ cũng cần bối cảnh thì cũng không thể tùy tiện tìm cây cối, đá tảng gì đó để làm bối cảnh chứ? Dù sao cũng phải phối hợp chút mới đẹp, chọn cảnh thêm vào tranh sẽ tăng thêm thời gian vẽ bối cảnh. Một ngày muốn vẽ mười bức vốn là không thể, ít nhất cũng phải mất hai ngày.”
“Có đạo lý.”
Hàn Băng gật đầu trầm ngâm, lại hỏi:
“Ngươi không có thời gian sao?”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu:
“Nhiều ít một ngày không có ảnh gì với ta, cùng lắm thì khổ cực một chút, tiêu hao tinh lực chút mà thôi.”
Hàn Băng chỉ xấp kim phiếu trên tay nha hoàn:
“Vậy cứ định như thế đi.”
“Cung kính không bằng tuân lệnh.” Ngưu Hữu Đạo chắp tay cảm ơn, cũng không ra vẻ, nhận lấy kim phiếu.
Sở An Lâu không nhịn được mà ngó nghiêng, thần tình co quắp. Một triệu đồng vàng, bao nhiêu người mệt mỏi kiếm cả đời cũng chẳng được

nhiều như vậy, bao nhiêu cao thủ chém chém giết giết mỏi tay cũng chẳng kiếm được nhiều như vậy. Kẻ này chỉ vẽ tranh mà thôi, vẽ một, hai ngày đã kiếm nhiều như vậy, còn nói cái gì cực khổ thêm chút, còn lẽ trời hay không?
Ông ta lại muốn xem xem là vẽ cái gì mà đáng giá như vậy.
Thấy Ngưu Hữu Đạo đồng ý, Hàn Băng cũng khá chờ mong vào bức tranh có thể làm cho tiểu thư mấy lần nhắc tới, hỏi:
“Bây giờ bắt đầu luôn sao?”
Ngưu Hữu Đạo:
“Chọn cảnh trước đi. Ngày hôm nay đặt nặng chuyện xem cảnh, tiếp theo sàng lọc tốt, chọn mười bối cảnh tốt nhất, sau đó ta sẽ cấu tứ một lần, nhìn xem vẽ ra sao, không thích hợp vội vàng hạ bút.”
"Ừm!" Hàn Băng gật đầu: “Nghề nào cũng có chuyên môn, nói có lý.”
Ngưu Hữu Đạo:
“Còn phải chuẩn bị dụng cụ vẽ.”
“Tiểu Dong.”
Hàn Băng chỉ nha hoàn ban nãy.
“Cần chuẩn bị gì, cần chọn cảnh ra sao, ngươi có thể tìm nàng ấy.”
“Được!”
Ngưu Hữu Đạo lại chắp tay nói:
“Đại tổng quản, còn có một chút quan hệ đến chuyện vẽ, có thể nói chuyện riêng một chút hay không?”
Tên này lại muốn dẫn lửa thiêu thân gì đây? Sở An Lâu lườm hắn.
Hàn Băng ngẩn ra, phất phất tay:
“Các ngươi lui ra đi.”
“Vâng!”
Sở An Lâu và nha hoàn cáo lui, ra khỏi thủy tạ, đứng xa một chút.
"Nói đi." Hàn Băng nói.
Ngưu Hữu Đạo:
“Đại tổng quản, là thế này, tính cách các chủ như thế nào?”
Thấy Hàn Băng đột nhiên sầm mặt, lạnh lẽo nhìn, hắn vội vàng xua tay:
“Đại tổng quản không nên hiểu lầm. Chuyện vẽ vời nhìn thì đơn giản, nhưng rất cần chú ý. Nói trắng ra, muốn người được vẽ thỏa mãn, nhất định phải biết sở thích của người đó ra sao mới biết phải vẽ thế nào mới

hợp nhãn. Ví dụ như có người thích bức tranh ấm áp một chút, có người lại thích lạnh một chút, đơn giản một chút hoặc phức tạp một chút. Mặt khác, ta cần tận mắt gặp bản thân các chủ một thoáng, quan sát các chủ một chút, xem xem bối cảnh nào mới xứng với các chủ. Bối cảnh này thực ra giống như y phục của phụ nữ. Một bộ y phục có đẹp mà không hợp thì cũng vô dụng, không phải người phụ nữ nào mặc vào cũng có thể đẹp đẽ.

Chương 271: Xích Dương Chu Quả

Chương 271: Xích Dương Chu Quả
Câu nói sau làm một người phụ nữ như Hàn Băng rất tán thưởng, có điều nàng ta vẫn hỏi:
“Ngươi vẽ cho Toa Huyễn Lệ cũng cần như vậy chăng?”
Viên Cương bên cạnh thầm nghĩ, cần phức tạp vậy sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Đại tổng quản có thể hỏi tổng quản Hướng. Trước khi vẽ, thành chủ Toa đã tự mình tiếp đãi ta đi khắp nơi chọn cảnh.Ta từng có thời gian khá dài trò chuyện và tiếp xúc với thành chủ Toa, lúc chọn cảnh còn trực tiếp nói chuyện với thành chủ Toa để so sánh. Lần này vẽ mười bức, ta e lôi kéo dằn vặt các chủ sẽ khiến cho các chủ không vui. Đương nhiên, nếu các chủ không nghe chuyện này, vậy thì cũng không cần thiết, coi như ta không nói.”
Hàn Băng trầm mặc một chút, nói:
“Ta sẽ sắp xếp cho ngươi đi gặp các chủ. Còn về tính cách của các chủ là trong nóng ngoài lạnh, thích đơn giản, không thích phức tạp, là nữ tử thanh lãnh.”
Đối với việc đối phương nói ra như vậy, còn đồng ý với mình, Ngưu Hữu Đạo không bất ngờ chút nào. Đụng tới vấn đề như vậy, hoặc nói là đứng trước màn ảnh, người phụ nữ thông minh sẽ không thể bình tĩnh suy nghĩ như thường được.
Muốn nói chuyện riêng, tránh khỏi một người đàn ông như Sở An Lâu không phải không có nguyên nhân.
“Ngài nói như vậy, ta đã đại khái nắm chắc rồi.” Ngưu Hữu Đạo gật đầu. Sau đó, tạm thời không có chuyện của Sở An Lâu.
Trong một khu rừng, Hàn Băng dẫn Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương đến, sau đó để hai người ở lại đây quan sát. Hàn Băng tự mình đi vào rừng

cây, tới một đình viện, gặp một cô gái mặc áo trắng đang ngồi xem thứ gì đó, chính là các chủ Băng Tuyết các, Tuyết Lạc Nhi.
Là một nữ nhân rất đẹp, so với Toa Huyễn Lệ của thành Trích Tinh còn đẹp hơn không ít. Sắc đẹp của hai người căn bản không cùng một cấp bậc.
Đoan trang, cao quý, lãnh diễm, mặc kệ Hàn Băng nói cái gì, trên mặt nàng cũng không thấy thay đổi chút nào, giống như khối băng vạn năm, khiến người ta khó có thể thân cận.
Nhìn thấy người, Ngưu Hữu Đạo tin tưởng Hàn Băng. Vị các chủ Băng Tuyết các này là một người trong nóng ngoài lạnh, nếu không đã không làm bạn qua lại với Toa Huyễn Lệ, lãnh chỉ vì không gặp phải người thích hợp.
Lúc Tuyết Lạc Nhi đứng dậy đi lại, vóc dáng dài mà lại thướt tha, khí chất cao quý như công chúa của băng tuyết.
Bản thân Tuyết Lạc Nhi đã ở đây, ghép với cái gì cũng được, vậy cũng dễ làm. Ngưu Hữu Đạo không cần lo lắng việc vẽ ra không dễ nhìn.
Hàn Băng ngồi bên cạnh Tuyết Lạc Nhi thỉnh thoảng nhìn ra ngoài rừng cây, mãi đến tận khi Ngưu Hữu Đạo gật đầu, nàng ta mới tìm lý do rời khỏi Tuyết Lạc Nhi.
Trở lại rừng cây, chạm mặt với Ngưu Hữu Đạo, Hàn Băng hỏi:
“Sao rồi?”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
“Gặp được các chủ, lòng ta đã xác định nên phối hợp bối cảnh ra sao, vẽ ra chắc sẽ không làm các chủ thất vọng. Hiện tại là lúc chọn cảnh.”
"Được!"
Nghe hắn nói thế, Hàn Băng cũng vui mừng, cùng hắn đi ra ngoài rừng cây, lại gọi nha hoàn tiểu Dong lại đây, dặn:
“Ngươi đi cùng hắn chọn cảnh, trừ khu vực trung tâm, những nơi khác đều có thể dẫn hắn đi xem.”
“Vâng!” Tiểu Dong vâng dạ. Hàn Băng gật đầu, rời đi.
Không còn ai khác, tiểu Dong hỏi:
“Tiên sinh muốn đi đâu xem?"
Ngưu Hữu Đạo:

“Không có địa điểm cố định, đi khắp nơi nhìn một lượt, gặp chỗ nào thích hợp thì nhớ kỹ. Tối nay ta sẽ sàng lọc, lựa chọn.”
"Được!" Tiểu Dong đưa tay mời.
Mấy người bắt đầu du ngoạn trong chốn lầu quỳnh điện ngọc, gặp nơi nào thích hợp, Ngưu Hữu Đạo sẽ chỉ:
“Nơi này nơi này, nhớ kỹ.”
Viên Cương sẽ lập tức cầm bút đánh dấu, rất có mùi vị trợ lý.
Một đường đi tiếp, cả khu vực đều phủ trong màu xanh tươi tốt. Ngoại trừ khu vực trung tâm, căn bản Ngưu Hữu Đạo đều đi dạo một vòng.
Sau khi rời khỏi vùng đất xanh um này, Ngưu Hữu Đạo chỉ một ngọn núi tuyết cao chót vót phía sau Băng Tuyết các:
“Đi lên đỉnh núi kia xem.”
“Nơi đó…”
Tiểu Dong nhìn về phía núi tuyết, có vẻ hơi do dự, nói:
“E là không tiện lắm.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
"Vì sao?"
Tiểu Dong nói:
“Trên núi mọc Xích Dương chu quả, có người trông coi, không dễ cho người ta lên núi. Ngọn núi này cũng là sào huyệt của tuyết bạt, có rất nhiều tuyết bạt trông coi. Nếu không được phép, tuyết bạt sẽ không cho chúng ta tới gần.”
Tuyết bạt, người từng tới Băng Tuyết các hầu như đều từng gặp trên đường. Nó là quái vật sinh sống ở nơi đất trời chìm trong băng tuyết. Da thịt nó cứng rắn, răng móng sắc bén, chạy trên tuyết như đạp đất bằng, tốc độ hành tẩu cực nhanh, lực lớn vô cùng. Nhìn thấy vật còn sống, nó sẽ lập tức đuổi giết. Người thường khó có thể tiếp cận Băng Tuyết các vì thế.
Có điều, những con tuyết bạt này không làm gì được những tu sĩ có thể bay tới bay lui kia.
Nhưng nếu thật sự đụng phải một bầy tuyết bạt kéo bè kéo lũ vây công, tu sĩ bình thường có khi cũng không qua nổi. Dù sao tu sĩ cũng có lúc phải hạ xuống đất, mà lực nhảy của đám quái vật này mạnh kinh người, sẽ lao lên không vồ giết.

Nói đến cái này, Ngưu Hữu Đạo đúng là nhớ đến một chuyện, Hầu Tử làm sao vào được Băng Tuyết các?
Mặt khác, cũng vì trên núi này mọc Xích Dương chu quả, cho nên Ngưu Hữu Đạo mới muốn đi lên xem một chút.
Kế hoạch ban đầu của Ngưu Hữu Đạo chính là vì Xích Dương chu quả. Với điều kiện bên phía châu Kim đưa ra mà Băng Tuyết các cũng không đồng ý, hắn đoán mình dùng con đường bình thường chiếm lấy cũng sẽ rất khó khăn. Chỉ là, bị Thiệu Bình Ba ngầm chơi một vố, hắn không thể nào lấy được bằng thủ đoạn thông thường. Chỉ cần Xích Dương chu quả không còn, Thiệu Bình Ba chắc chắn sẽ không nương tay, lập tức sẽ có cách chỉnh chết hắn.
Nhưng mà, vậy cũng không có nghĩa là Ngưu Hữu Đạo từ bỏ. Nếu đã đến, vẫn phải xem có cơ hội hay không.
Đừng nói vẽ mười bức tranh, dù chỉ vẽ một bức, hắn cũng phải kiếm cớ đến xem một chút, mở mang kiến thức Xích Dương chu quả cũng tốt.
Ngưu Hữu Đạo trầm ngâm nói:
"Vậy thì đáng tiếc, trên núi tuyết có thể phóng tầm mắt toàn bộ Băng Tuyết các, chắc chắn chính là cảnh tốt nhất, bỏ qua thật đáng tiếc.”
Tiểu Dong nghe vậy liền do dự:
“Không bằng hai vị tiên sinh chờ chút, ta đi mời đại tổng quản xem.”
Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười. Phụ nữ sẽ không từ chối cái đẹp, nhất định nàng ta sẽ đồng ý. Hắn cười gật đầu nói:
“Được, chúng ta chờ ngươi.”
Tiểu Dong lập tức bay về.
Nhìn chung quanh một chút, thấy không còn ai khác, Ngưu Hữu Đạo hỏi Viên Cương:
“Thấy tuyết bạt chứ?”
Viên Cương gật đầu:
“Sau khi đi vào tuyết vực này, trên đường đi có gặp không ít.”
Ngưu Hữu Đạo:
"Ngươi làm sao vào?"
Viên Cương:
“Tự làm ván trượt tuyết, trượt vào đây.”
Ngưu Hữu Đạo:

“Ta không hỏi chuyện này. Đám tuyết bạt kia gặp người liền tấn công, lẽ nào không công kích ngươi."
Viên Cương:
“Có mà cũng không có?”
Ngưu Hữu Đạo kỳ quái hỏi:
“Cái gì gọi là có mà cũng không có?”
Viên Cương:
“Trước lúc đến đây, Ngụy Đa cũng nhắc nhở ta, cho nên ta chuẩn bị một cây trường thương, chuẩn bị trước dễ đối phó. Sau khi đi vào vùng này, đám tuyết bạt vừa nhìn thấy ta quả thực đều lao đến muốn tấn công ta. Có điều, chúng vừa tới gần ta đã lập tức bỏ chạy, xem ra do sợ hãi, giống như sợ mùi trên người ta.”
"Sợ ngươi?" Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên. “Sợ mùi trên người ngươi?”
Viên Cương:
“Đây chỉ là phán đoán của ta. Ta chú ý thấy đám tuyết bạt ở dưới hướng gió đều dồn dập né tránh ta, không dám tới gần."
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi bôi thứ gì trên người để đối phó với chúng?”
Hắn biết Viên Cương đã chịu một số đặc huấn, có một ít thủ đoạn đặc biệt. Ví dụ như để dễ ẩn náu, trên người sẽ được bôi một chút thứ có hiệu quả đuổi công trùng.
Viên Cương:
“Không có, ta không hiểu tuyết bạt nơi này, cũng không biết mùi gì có thể xua đuổi được chúng.”
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc:
“Vậy là sao?”
Viên Cương lắc đầu:
“Ta cũng không biết, Ngụy Đa cũng thấy lạ. Để quay lại xem đám tuyết bạt đó, xem xong có lẽ ngươi sẽ biết.”
Ngưu Hữu Đạo ghé sát vào tai hắn ta, mũi ngửi ngửi.
Viên Cương cau mày tránh ra:
“Ta không bị hôi nách!”
Cẩn thận ngửi một cái, không ngửi ra mùi gì, Ngưu Hữu Đạo buồn bực khó hiểu, chuyện này là sao?

Một lúc sau, tiểu Dong trở về, cầm một chiếc hộp ngọc, nở nụ cười nói: "Để hai vị đợi lâu. Đại tổng quản đồng ý cho chúng ta lên núi. Chúng ta đi thôi."

Chương 272: Chắc Chắn? (1)

Chương 272: Chắc Chắn? (1)
Mấy người tức thì lao về phía núi tuyết. Ngưu Hữu Đạo bắt lấy cánh tay Viên Cương để được trở lực.
Chưa tới chân núi tuyết đã có tuyết bạt bỗng nhiên từ trong tuyết nhảy ra tập kích.
Quái vật này có lông trắng toàn thân, màu trắng giống như tuyết xung quanh. Thân thể chúng cường tráng như gấu, tư thế lại có phần giống tinh tinh. Đầu chúng mọc lông dài như đầu sói. Răng nanh sắc bén, lực công kích của chúng rất kinh người, nhảy một cái có thể lên cao hai đến ba trượng. Lúc chúng công kích, thái độ hung hãn, hai con ngươi màu trắng lập tức lóe quầng sáng đỏ mơ hồ, khá quái dị.
Quái vật này có màu sắc như tuyết, lại trốn trong tuyết đánh lén, quả thực khó lòng phòng bị.
"Keng keng keng!"
Tiểu Dong đã mở hộp ngọc, lấy một chiếc lục lạc màu trong suốt như băng ngọc từ bên trong ra, tay rung rung vang động.
Tiếng chuông lanh lảnh rất đặc biệt, như có thể thấm vào tim gan người nghe.
Tiếng chuông vừa vang, tuyết bạt lập tức yên tĩnh, dồn dập lùi lại.
Trong một số hang núi, thỉnh thoảng có thủ vệ lộ diện, nhìn thấy lục lạc trong tay tiểu Dong thì không có ý đi ra ngăn cản.
Nhưng cũng không phải bỏ mặc không quan tâm, mà có hai tu sĩ bay tới, đi theo nhóm người.
Mấy người đi dọc theo đường mòn trên núi. Đám tuyết bạt vốn ở trên núi hoặc từ trong hang động chui ra đều tránh ra nhường đường, rất thần kỳ.

Ngưu Hữu Đạo chú ý tới điều khác. Thỉnh thoảng hắn nhìn theo hướng gió về phía cuối gió. Không giống với đám tuyết bạt nhường đường khác, đám tuyết bạt ở phía đó rõ ràng cúi thấp thân thể, lùi lại, miệng phát ra tiếng gầm gừ nhỏ, rõ ràng có ý sợ hãi.
Thật kỳ lạ! Ngưu Hữu Đạo nhìn về phía Viên Cương, trong mắt đầy vẻ nghiền ngẫm.
Viên Cương hơi nhún vai, biểu thị mình cũng không biết gì cả.
Nhóm người đi lên đỉnh núi, gió lạnh gào thét, thổi tuyết đọng che đậy trên đỉnh núi làm lộ ra vách đá màu đen.
Khu vực chính giữa trên đỉnh núi giống như một lòng chảo, chung quanh có các lòng chảo vỡ vụn khác. Gió thổi qua đó tạo ra tiếng gào thét rất thảm thiết.
Ở chính giữa lòng chảo có một thân cây cao bằng đầu người mọc từ trong khe đá ra. Cành cây màu đỏ sậm, đỏ đến mức hóa đen, thế vặn vẹo như một dây leo già. Lá của cây trắng nõn như không khối ngọc bằng băng.
Trên cây mọc ra chín quả cây hình bầu dục, lớn có nhỏ có. Quả bé chỉ bằng quả trứng cút, quả lớn to như trứng gà. Quả càng nhỏ càng trắng như tuyết, càng lớn càng đỏ. Quả to nhất màu đỏ rực, phần thịt quả như lóe sáng, rất thần kỳ.
Các vị trí khuất gió quanh lòng chảo có một đám tuyết bạt nằm úp sấp, có lẽ phải trên trăm con.
Chúng nghe tiếng chuông vốn đang rất yên tĩnh, nhưng Viên Cương vừa tới, mà lòng chảo lại vừa vặn ở phía cuối gió so với hắn ta, từng con tuyết bạt cấp tốc bừng tỉnh, bắt đầu gầm gào, lục tục lui ra khỏi chỗ.
"Đây là Xích Dương chu quả?" Ngưu Hữu Đạo chỉ vào, tò mò hỏi .
"Phải!" Tiểu Dong gật gật đầu.
Được đáp án, Ngưu Hữu Đạo không hỏi nữa, bắt đầu ngắm nhìn phong cảnh chung quanh.
Đi về phía cùng hướng với Băng Tuyết các, Ngưu Hữu Đạo bỗng vỗ tay cười, chỉ một phía hô lên:
"Tiểu Dong, ngươi tới xem một chút, có bãi cỏ xanh rì, có lầu quỳnh điện ngọc, có khe núi tuyết, có dòng sông, cảnh này thế nào?"
Tiểu Dong đi tới nhìn xem, gật đầu cười nói:

"Quả thực rất đẹp."
"Nhớ kỹ, cảnh này nhất định dùng tới." Ngưu Hữu Đạo phất tay ra hiệu cho Viên Cương.
Hai tu sĩ giám thị nhìn nhau, không biết có ý gì.
Đi lòng vòng quanh đỉnh núi, lại ngắm nghía các hướng các, Ngưu Hữu Đạo thỉnh thoảng lắc đầu, dường như không hài lòng lắm, sau đó xuống núi.
Trong lúc xuống núi, Ngưu Hữu Đạo lại chỉ lên phía Xích Dương chu quả:
"Ta thấy trên đỉnh núi này không có ai trông coi, lẽ nào không sợ có người trộm cắp?"
Tiểu Dong cười đáp:
"Địa thế và khí hậu trên đỉnh núi không tiện cho canh gác. Ngoài một chút tác dụng đặc biệt, đối với người thường mà nói, Xích Dương chu quả cũng chẳng có tác dụng gì, có ai lại mạo hiểm chạy tới ăn trộm? Vả lại, trên núi nhiều tuyết bạt như thế, cho dù có người điều khiển loài chim từ trên trời bay xuống cũng không được. Đừng nói hạ xuống đỉnh núi, chỉ cần tới gần, đám tuyết bạt sẽ lập tức gào lên cảnh báo, thủ vệ phía dưới sẽ lập tức chạy tới. Tuyết bạt cũng sẽ ngăn cản. Băng Tuyết các không phải không nuôi chim truy sát, có thể chạy đi đâu? Trừ khi có cao thủ Nguyên Anh kỳ tới, mà người ta cũng không cần phải làm như vậy."
"Cũng đúng!"
Ngưu Hữu Đạo gật đầu nhìn địa thế chung quanh. Hắn còn đang nghĩ xem có thể nhờ nỗi sợ của lũ tuyết bạt đối với Viên Cương để bảo Viên Cương mò lên một chuyến. Bây giờ xem lại, suy nghĩ này không thực tế. Viên Cương không thể đạp tuyết vô ngân, lên núi mà không kinh động đến tui sĩ trông núi rất khó khăn. Huống hồ, tuyết bạt chỉ sợ hãi Viên Cương, muốn không gây động tĩnh cũng khó.
Quan trọng nhất vẫn là bị Thiệu Bình Ba phá hỏng bố cục. Xích Dương chu quả mất, hắn lập tức xui xẻo. Hắn chỉ đành bỏ qua suy nghĩ này, xem có biện pháp hay không.
Sau khi xuống núi, hắn chưa vội vã quay về. Trình diễn phải đủ bộ, không thể diễn một nửa lại thôi. Ngưu Hữu Đạo đi chung quanh cánh

đồng tuyết, lên núi nhìn khắp nơi, đến chạng vạng tối mới quay về. Hắn không về lầu quỳnh điện ngọc, chia tay tiểu Dong mỗi người đi một ngả. Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương về thẳng khách sạn Thải Hồng.
Vừa về phòng trong khách sạn, Viên Cương lập tức hỏi tình hình từ đám Hắc Mẫu Đơn, sau đó phất tay nói:
"Các ngươi ra ngoài một chút."
Ngưu Hữu Đạo vừa nâng chén trà lên, liếc mắt nhìn hắn ta. Hai người hiểu rõ lẫn nhau, biết Viên Cương có việc, nên hắn gật đầu với đám Hắc Mẫu Đơn.
Đám Hắc Mẫu Đơn rời khỏi, Viên Cương tới gần Ngưu Hữu Đạo, nhỏ giọng hỏi:
"Đạo gia, nếu ngài thật sự cảm thấy cần thiết, ta có biện pháp lấy Xích Dương chu quả."
Ngưu Hữu Đạo sững sờ, đang muốn hỏi làm sao hắn ta lấy được, Hắc Mẫu Đơn chợt gõ cửa báo:
"Đạo gia, chưởng quỹ Sở đến rồi."
Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương nhìn nhau, đề tài chỉ có thể tạm coi như thôi.
"Cho mời!"
"Ha ha!"
Sở An Lâu chưa đến, tiếng cười đã đến trước, bước chân mau chóng, vẻ mặt tươi cười chắp tay hỏi:
"Nghe nói tiên sinh bôn ba khắp nơi, bận bịu tới bây giờ, khổ cực khổ cực, không biết có thuận lợi hay không?"
Lúc trước, ông ta ngồi tròng đình viện cạnh bờ sông phía sau khách sạn, rót ấm trà chờ, ai biết Ngưu Hữu Đạo không về theo đường cũ, mà là trở về từ một hướng khác của khác sạn. Nhận được thông báo từ hỏa kế khách sạn không lâu, ông ta lập tức chạy tới hỏi tình huống.
Ngưu Hữu Đạo:
"Vẫn thuận lợi, lấy được một số cảnh. Đêm nay ta sẽ cẩn thận sáng lọc một lượt, ngày mai cần phải làm cho các chủ thỏa mãn."
"Được được được!"
Sở An Lâu liên tục gật đầu, nghe nói thuận lợi, ông ta liền yên tâm.

"Tiên sinh nghỉ ngơi thật tốt, ta không quấy rầy tiên sinh nhọc lòng, có nhu cầu xin dặn dò khách sạn, ta sẽ lập tức xử lý cho ngươi!"
Ông ta chắp tay muốn cáo từ, Ngưu Hữu Đạo gọi:
"Xin dừng bước!"
Sở An Lâu dừng lại, hỏi:
"Có gì dặn dò?"
Ngưu Hữu Đạo đi tới, móc ra xấp kim phiếu nhận được lúc trước, không đếm mà chia làm hai, chọn phần nhiều hơn nhét vào tay Sở An Lâu.
Sở An Lâu ngạc nhiên, không hiểu có ý gì, vội vã chối từ:
"Vậy là sao?"
Ngưu Hữu Đạo vẫn nhét vào tay ông ta:
"Lần này có thể kiếm lời được món tiền này là do chưởng quỹ ở giữa giật dây bắc cầu cho, chút lòng thành, xin chớ ngại ít."
Vừa nghe là cùng hưởng lợi, Sở An Lâu lại bóp bóp ước lượng độ dày của xấp kim phiếu, lòng lập tức nóng lên. Ông ta phát hiện kẻ trước mắt thật sự hào phóng không tầm thường, không thèm nhìn, không thèm đếm một cái, kim phiếu một triệu bấm một cái lấy đia quá nửa chia cho ông ta, thật vô cùng bạo tay!
Sự việc vẫn nằm trong khả năng khống chế của mình.
Cũng không phải không dám nhận. Nếu như có nguy hiểm không biết nào khác, không biết có hậu quả gì, ông ta thật sự không dám nhận.
Bỏ kim phiếu vào túi áo, có điều vẫn nói:
"Nếu ta không nhận, sợ là tiên sinh không an lòng, ảnh hưởng đến việc vẽ tranh cho các chủ thì không tốt. Vậy thì tạm thời để ở chỗ ta, chờ tiên sinh rời đi, ta sẽ trả lại cho tiên sinh."

Chương 273: Chắc Chắn? (2)

Chương 273: Chắc Chắn? (2)
Chuyện vẽ tranh dù sao cũng còn chưa xong, ông ta tự để lại đường lui cho mình phòng bất trắc, nói trước sẽ không thu số tiền kia.
Ngưu Hữu Đạo:
"Chưởng quỹ Sở nói quá lời."
Viên Cương cau mày. Đã bị người ta sỉ nhục, mất thể diện còn phải tươi cười đưa tiền, đó là chuyện mà hắn ta không thể làm được. Nói chung, trong lòng không thoải mái, hắn ta liền quay đầu đi.
Sở An Lâu liếc mắt, để ý thấy phản ứng của Viên Cương, hai tay giao nhau đặt trên bụng, buông tiếng thở dài:
"Vốn về lý, sau khi vẽ tranh xong, tiên sinh nên rời nơi này, nhưng nếu tiên sinh có thể làm các chủ thỏa mãn, khách sạn cũng sẽ cố gắng khoản đãi. Thế này đi, sau khi vẽ xong, tiên sinh ở lại một thời gian, xử lý xong chuyện của mình rồi hẵng rời đi. Ta vẫn còn làm chủ được chút chuyện ấy."
Ngưu Hữu Đạo thầm vui vẻ. Đây chính là hiệu quả mà hắn muốn, trông như không giúp gì được mình, nhưng cũng đã giúp mình một phen. Đối phương cũng là người rõ ràng. Lúc này hắn mới chắp tay cảm ơn:
"Chưởng quỹ Sở đã nói vậy, ta xin nhớ kỹ, không dám dừng lại quá lâu, quấy rầy."
"Không quấy nhiễu tiên sinh nữa." Sở An Lâu mỉm cười, chắp tay rời đi.
"Hắc Mẫu Đơn, giúp tay tiễn chưởng quỹ Sở." Ngưu Hữu Đạo lập tức vung tay ra hiệu cho Hắc Mẫu Đơn.
Sở An Lâu quay lưng, xua tay:
"Không cần."
Sau đó ông ta đi ra khỏi phòng.
Hắc Mẫu Đơn khó xử, nhìn ngoài cửa, lại nhìn Ngưu Hữu Đạo.

Trong phòng im ắng một lúc, Ngưu Hữu Đạo phủi tay:
"Ngươi lui xuống trước đi."
"Vâng!"
Hắc Mẫu Đơn đáp, rồi lặng lẽ nhìn Ngưu Hữu Đạo một chút, lòng thổn thức. Lại làm ra nhiều tiền như vậy, chỉ vẽ tranh thôi? Rút ra xấp kim phiếu kia rốt cuộc nhiều bao nhiêu, vị này bị người ta tát vào mặt mà còn có thể tươi cười dâng một món tiền lớn như vậy lên!
Đợi Hắc Mẫu Đơn rời đi, cửa đóng lại, Ngưu Hữu Đạo móc ra kim phiếu còn lại, đếm một chút. Một trăm tấm còn lại bốn mươi ba tấm, đảo mắt đã mất quá nửa.
Thu lại kim phiếu, Ngưu Hữu Đạo đưa cho Viên Cương.
Viên Cương nhận lấy, biết hắn không có thói quen mang tiền, vừa cất đi vừa trầm giọng nói:
"Đạo gia, ngài vẽ tranh cho Tuyết Lạc Nhi, ông ta cũng không dám làm gì ngài trong khách sạn này, cần phải tự làm mình uất ức vậy sao?"
"Uất ức?"
Ngưu Hữu Đạo chắp tay đứng trước cửa sổ, nhìn ánh sáng dần chìm xuống phía chân trời, sắc mặt dưới sắc trời ảm đạm ngày càng tối đi.
"Không uất ức chút nào. Không phải ngươi không hiểu, chỉ là không muốn chấp nhận thôi. Đây là cái chỗ ăn thịt người. Chúng ta mang một đống của cải to lớn như vậy, bị người ta nhìn thấy không phải chuyện tốt đẹp gì. Cái gọi là tán tài tiêu tai không phải không có đạo lý. Nuôi lão sảng khoái, để lão cầm món lớn, lão mới không cành mẹ đẻ cành con gây thêm phiền cho ta, chúng ta mới an toàn."
"Chắc hẳn ngươi hiểu rõ thế cuộc. Chúng ta đã bị lộ ra ánh sáng. Tương tự, Lưu Tiên tông đã chuẩn bị xong. Chẳng may chúng ta không thể đàm phán được, cơ hội thoát thân của chúng ta sẽ rất xa vời. Đến lúc đó, thậm chí còn phải nghĩ cách tìm chưởng quỹ Sở hỗ trợ. Tính mạng quan trọng hay tiền quan trọng hơn? Bao nhiêu tiền có thể mua được mạng của mình? Huống hồ, vừa nãy ông ta đã đồng ý ngầm giúp chúng ta một tay. Ta lại chắc chắn chuyện đàm phán thêm mấy phần."
Viên Cương:
"Ngài không sợ ông ta xong việc lại nuốt lời?"
Ngưu Hữu Đạo:

"Nuốt lời? Ông ta nào có thể nuốt một khoản tiền như vậy còn nuốt lời. Làm lớn chuyện lên, ông ta cũng không chịu nổi."
Viên Cương yên lặng cúi đầu, nhỏ giọng nói:
"Đạo gia, xin lỗi!"
Kiếp trước, đạo gia đã gần đến lúc ẩn lui, hai đạo hắc bạch đã không còn ai dám không nể phần thể diện. Có lẽ sẽ có kẻ dám nói năng lỗ mãng vài câu, thế nhưng tình cảnh bị người sỉ nhục trước những người khác đã gần như không có khả năng xuất hiện nữa. Lần này, nếu không phải vì Viên Cương cố chấp muốn cuốn đạo gia vào, tình huống bị Sở An Lâu sỉ nhục cũng sẽ không xuất hiện.
Tình cảnh như một cây gai đâm vào lòng hắn ta.
"Có con đường đã đi lên rồi thì không thể nào quay đầu được nữa. Hoặc là ngã xuống, hoặc là đi tới. Nói cái gì xin lỗi, vô nghĩa."
Ngưu Hữu Đạo buông tiếng thở dài, đưa tay đóng cửa sổ, xoay người hỏi:
"Ngươi vừa nói Xích Dương chu quả, ngươi có biện pháp?"
Viên Cương ngẩng đầu nói:
"Đám tuyết bạt kia chắc hẳn sẽ không cản trở ta hái quả."
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu:
"Quá nguy hiểm. Đám tuyết bạt kia sẽ không cản ngươi, nhưng đó là không dám tới gần ngươi. Khi ngươi chưa tới gần thì chúng đã gây ra động tĩnh không nhỏ. Còn có tu sĩ thủ sơn, ngươi không thể nào đi lại mà không gây tiếng động trên mặt tuyết, tiếng lội tuyết sạt sạt không thể nào giấu được họ. Ngươi cũng không biết nơi nào có thủ vệ."
Viên Cương:
"Có thể từ trên trời hạ xuống."
"Nhìn chung quanh xem, tu sĩ Kim Đan cũng phải đáp xuống đất, không thể nào hạ thẳng xuống đỉnh núi, trừ khi nhờ loài chim. Chúng ta không mua nổi, mà bất kể mượn hay mua cũng dễ làm người ta chú ý…"
Ngưu Hữu Đạo nói đến đây, mắt chợt sáng lên, nhìn Viên Cương chằm chằm, dường như nghĩ tới chuyện gì, bèn thử hỏi:
"Chắc chắn?"
Viên Cương gật đầu:
"Không vấn đề gì."

Ngưu Hữu Đạo chắp tay đi tới đi lui, cân nhắc một thoáng, cuối cùng vẫn lắc đầu:
"Không được, Xích Dương chu quả mà mất, Thiệu Bình Ba lại đang nhìn chằm chằm trong tối, Băng Tuyết các sẽ mau chóng khóa chặt mục tiêu. Lúc đó lấy được hay không cũng không có gì khác biệt, không thể nào cho Tiêu Thiên Chấn dùng."
Viên Cương:
"Vậy thì phá luôn cây Xích Dương chu quả!"
Ngưu Hữu Đạo bỗng nhiên quay đầu lại:
"Có ý gì?"
Hắn biết Hầu Tử hắn sẽ không nói lời vô căn cứ.
Viên Cương:
"Thí dụ như thiên tai!"
"Thiên tai?"
Ngưu Hữu Đạo ngờ vực.
"Thiên tai gì có thể qua mắt khiến Băng Tuyết các không hoài nghi? Trên đỉnh núi có thể xuất hiện thiên tai gì?"
Viên Cương:
"Ta làm nổ Lưu Phương quán ở châu Kim, đến bên này hỏi thăm tình huống phía châu Kim, bên đó truyền lại là có thiên thạch từ trên trời nện xuống Lưu Phương quán."
"..." Ngưu Hữu Đạo bỗng nhiên tỉnh ngộ.
Viên Cương:
"Ta chắc chắn có thể lấy được đồ vào tay. Điều duy nhất ta lo lắng là, việc này dù được làm chặt chẽ, ma ngài và ta ở châu Kim đã quá lâu, châu Kim và Băng Tuyết các lại xảy ra cùng một chuyện, lại dính đến Xích Dương chu quả, vậy thì không phải không có khả năng khiến người ta hoài nghi. Cho nên, việc này vẫn có phần mạo hiểm."
Ngưu Hữu Đạo tới cái ghế, chậm rãi ngồi xuống, nhắm mắt tựa vào lưng ghế.
Lặng im sau một hồi, ngón tay hắn gõ nhẹ xuống tay vịn của ghế, nhắc tới:
"Thiệu Bình Ba… Thiệu Bình Ba… Tên này chưa diệt, là một mối phiền!"

Viên Cương:
"Hay để ta đi châu Bắc một chuyến, ta nghĩ cách ra tay."
"Quá nguy hiểm."
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, mở hai mắt ra:
"Vẫn cứ để ta vui đùa với y một chút đi. Ta lại muốn xem xem lần này y chơi thế nào… Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Ta phải nắm chắc tình huống bên phía Thiệu Bình Ba. Thượng Thanh tông ở châu Bắc, ngươi mau chóng sắp xếp Ngụy Đa trở về một chuyến, để gã chạy tới châu Bắc, cố gắng náu mình, bớt xuất hiện. Nên làm sao, ngươi nhắc gã cho rõ."
Viên Cương hiểu ý của hắn, hỏi:
"Vậy chuyện Xích Dương chu quả?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Không thể vội vàng ra tay. Hiện giờ ra tay, dù không muốn người ta hoài nghi cũng khó.Trước tiên tìm hiểu tình hình của Thiệu Bình Ba, chuyện khác ta sẽ trông tình huống mà sắp xếp."
Viên Cương gật đầu, xoay người bước nhanh ra cửa, quay về phòng mình tìm Ngụy Đa.
Không lâu sau, Ngụy Đa rời khách sạn Thải Hồng trong đêm. Đoạn Hổ, Ngô Tam Lưỡng, Lôi Tông Khang đi cùng.
Mấy người không đi ngay, mà tới Vạn Thú môn trước, mua kim sí mang theo người. Sau đó Đoạn Hổ, Ngô Tam Lưỡng hộ tống Ngụy Đa rời khỏi vùng tuyết vực nguy hiểm này. Lôi Tông Khang mang về một chiếc hộp gỗ mềm, giao cho Viên Cương.
Viên Cương mở chiếc hộp gỗ mềm ra xem. Bên trong có đặt một hòn đá màu đen, hình tròn.
Lấy hòn đá ra, ở giữa có một khe hở tròn, hắn ta vặn hai con ốc, lấy ra một quả trứng bên trong, chính là trứng của kim sí.
Mở hờ một nửa hòn đá đen, vặn một bên ốc lại, đặt quả trứng kia trên một cái rãnh mềm.
Loại đá đen này có tác dụng ngăn cách cảm ứng của kim si. Sau khi lấy trứng ra, kim sí có thể cảm ứng được. Lấy trứng ra hoặc cất vào là có thể khống chế việc thu phóng kim sí…

Chương 274: Tuyết Lạc Nhi

Chương 274: Tuyết Lạc Nhi
Sáng sớm ngày hôm sau, Sở An Lâu tới cửa, tự mình đi mời.
Trời còn tờ mờ sáng. Ngưu Hữu Đạo đẩy cửa sổ nhìn sắc trời bên ngoài, quay đầu lại nói:
"Chưởng quỹ Sở, thời gian còn sớm!"
Sở An Lâu cười khổ nói:
"Vẫn nên chuẩn bị mọi sự kỹ càng cho sớm một chút, cũng không thể để nước đến chân mới nhảy, làm phí thời gian của các chủ chứ?"
Có thể hiểu được tâm tình của ông ta, Ngưu Hữu Đạo cũng chỉ có thể phối hợp, gật đầu nói:
"Được!"
Không dẫn theo ai, chỉ có mình Viên Cương đi cùng.
Đến lầu quỳnh điện ngọc, vẫn ở nơi gặp Hàn Băng ngày hôm qua. Hàn Băng tạm thời chưa xuất hiện. Sở An Lâu tìm tiểu Dong đến.
Tiểu Dong gọi người mang các thứ như giá vẽ tới, hỏi Ngưu Hữu Đạo:
“Tiên sinh, ngài xem những thứ này có thể dùng hay không?”
Chưa làm chuyện này bao giờ, có thể nhận ra được, tiểu Dong cũng không chắc chắn. Thực ra nàng ta đã liên hệ với Sở An Lâu để chuẩn bị từ sớm, sợ biểu hiện không được tốt trước mặt Hàn Băng.
Ngưu Hữu Đạo thử một chút, cảm thấy khó chịu, nói muốn điều chỉnh lại.
Đều là các vật phẩm đơn giản, điều chỉnh cũng thuận tiện. Tiểu Dong không dám sơ suất, vội dặn người sửa nhanh ngay tại chỗ.
Với những thứ như bút than, Ngưu Hữu Đạo bảo Viên Cương điều chỉnh. Trợ lý mà, dù sao cũng phải kiếm chút việc cho Viên Cương làm, để người ta trông thấy dáng vẻ của phụ tá.

Tất cả các vật phẩm làm xong được đặt trước mặt Ngưu Hữu Đạo. Ngưu Hữu Đạo xác nhận ổn thỏa xong, tiểu Dong mới thở phào nhẹ nhõm.
Khí trời hôm nay cũng coi như mãn nhãn. Bầu trời trong xanh, vạn dặm không mây. Sau khi mặt trời mọc, Hàn Băng cũng tới.
"Chuẩn bị thế nào rồi?"
Hàn Băng đi tới hỏi, phía sau có mấy nha hoàn đi theo.
Tiêu Dong cúi mình nói:
“Bẩm đại tổng quản, đã chuẩn bị kỹ càng.”
Hàn Băng gật đầu, hỏi Ngưu Hữu Đạo:
“Có thể bắt đầu chưa?”
"Có thể!" Ngưu Hữu Đạo gật đầu.
Hàn Băng:
“Chọn xong bối cảnh chưa? Nếu như xong rồi thì các ngươi qua khu vực cảnh đã chọn chờ trước đi.
Ngưu Hữu Đạo nhìn ánh sáng mặt trời.
Hắn nói Viên Cương cầm ghi chép tới, nhỏ giọng bàn với Viên Cương, xem xem khi ánh sáng chiếu vào bối cảnh tạo ra bóng tối sẽ có ảnh hưởng gì.
Mọi người chung quanh đều lắng nghe. Hàn Băng khẽ gật đầu, cảm thấy rất chuyên nghiệp, càng nghe càng yên tâm.
Sở An Lâu nhìn thấy dụng cũ vẽ đã cảm thấy rất lạ kỳ, được nghe đàm luận một lần, có cảm giác ấn tượng về việc vẽ tranh của mình bị lật đổ. Ông ta không ngờ là vẽ tranh còn có nhiều việc phải chú ý như vậy.
Trước đây nghe Hàn Băng nói tranh của vị này độc nhất vô nhị, hiện giờ ông ta quả thực có phần chờ mong.
Viên Cương nắm bắt thời gian còn tốt hơn Ngưu Hữu Đạo. Sau khi kết hợp với hướng chiếu sáng của bối cảnh, ước lượng thời gian mỗi bức tranh, hắn ta tính toán rồi vẽ ra một bản đồ đơn giản cho mười bối cảnh:
“Trước tiên đi nơi này, rồi sang đây, lại đến chỗ kia... đi lần lượt chắc hẳn sẽ có hiệu quả tốt đẹp.”
Mấy người Hàn Băng dường như hiểu được nguyên nhân Ngưu Hữu Đạo dẫn theo Viên Cương. Mang theo một người phụ tá như vậy là rất cần thiết.
"Được! Cứ như vậy đi."

Ngưu Hữu Đạo gật gật đầu, trả đồ đạc lại cho Viên Cương, chắp tay nói với Hàn Băng:
“Đại tổng quản, mặt trời đã lên cao, đi ven hồ trước đi.”
Hàn Băng lập tức sai bảo:
“Làm theo lời tiên sinh nói. Đuổi hết những người không liên quan đi, không được để ai khác quấy rối.”
“Vâng!” Lập tức có nha hoàn đáp, nhanh chóng rời đi, đồng thời chuyển giá vẽ đi cùng.
Hàn Băng tự mình mời Tuyết Lạc Nhi tới.
Sở An Lâu rập khuôn bước từng bước bên cạnh Ngưu Hữu Đạo:
“Có gì cần ta làm không?”
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu liếc ông ta một cái, từ trong ánh mắt mong đợi của ông ta đọc hiểu được, là muốn biểu hiện tốt trước mặt các chủ và đại tổng quản.
Nhưng hắn cũng không nghĩ ra việc gì hợp cho ông ta làm. Dù vậy, người ta đã chờ mong, hắn phải nghĩ cách tìm việc cho ông ta mới được. Sau này hắn còn hi vọng người ta hỗ trợ nữa. Hắn hỏi thử:
“Lúc mặt trời chói nhất sẽ làm ảnh hưởng đến việc vẽ, bung dù che nắng có làm chưởng quỹ Sở uất ức?”
“Không uất ức, không uất ức. Việc này cứ giao cho ta.”
Sở An Lâu liên tục xua tay, nhìn chung quanh một chút, tìm đâu ra dù? Ông ta vội vã rời đi:
“Ta đi tìm dù!”
Thấy ông ta bay đi, Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng nhìn theo. Nếu chẳng phải không tiện đắc tội, hôm nay nhất định nhân cơ hội này khiến ông ta phải tiến thoái lưỡng nan.
Mọi người tới ven hồ. Không lâu sau, Hàn Băng dẫn Tuyết Lạc Nhi trong bộ váy dài màu trắng tới.
Nhìn gần, Tuyết Lạc Nhi càng có vẻ lãnh diễm hơn, là cái loại cao quý, lạnh nhạt kia. Không chỉ là gương mặt không chút biểu cảm, mà trong đôi mắt sáng cũng không có một rung động nào.
"Xin chào các chủ!"
Ngưu Hữu Đạo chắp tay chào.
“Ngươi chính là người vẽ cho Toa Huyễn Lệ?”

Giọng của Tuyết Lạc Nhi rất trong trẻo, ngữ khí lạnh lùng.
"Phải!" Ngưu Hữu Đạo khách khí đáp.
Tuyết Lạc Nhi chú ý thấy Viên Cương thờ ơ không thèm hành lễ sau lưng Ngưu Hữu Đạo, đôi mắt sáng ngưng tụ, bản năng thầm nhủ cần chú ý nhiều hơn một chút.
Bản thân Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương đều không chú ý đến việc này. Xét về mặt hình tượng hiện giờ, thực ra Viên Cương cực kỳ có lực công kích vào thị giác của nữ giới. Đối với phần lớn nữ giới, Viên Cương chính là đại biểu vững vàng cho hai chữ, đàn ông!
Chỉ cần hai người họ đứng cùng nhau, tình huống bình thường, có lẽ Ngưu Hữu Đạo đều bị phụ nữ ngó lơ, không thèm đếm xỉa đến. Sự chú ý của họ đều bị Viên Cương chiếm mất.
Thực ra Ngưu Hữu Đạo trông cũng rất khá, nhưng luận về hình tượng, khí chất và hình thể, đặt hai người cạnh nhau để so sánh, Viên Cương sẽ lập tức che khuất. Đối với nữ giới, Viên Cương vô cùng xứng đáng với hai chữ “Đàn ông”.
Tuyết Lạc Nhi rời ánh mắt khỏi Viên Cương.
Hàn Băng đánh giá bốn phía, không thấy có cảnh gì đẹp, hơi kinh ngạc nói:
“Vẽ ở đây sao?”
“Ngồi ở bờ sông.” Ngưu Hữu Đạo chỉ tay về một vị trí.
“Gần chỗ nước sông chảy, phía trước có sen trong hồ, xa xa có bóng núi.”
Hàn Băng nhìn theo hướng hắn chỉ, quả thực là vậy, liền vung tay nói:
“Mang ghế tới?”
Có người định chuyển ghế sang, Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên nói:
"Các ngươi làm gì vậy?"
Hàn Băng:
"Không phải ngồi ở bờ sông sao?”
Ngưu Hữu Đạo:
“Cần cảnh sinh thái nguyên sinh, đặt cái ghế nồng nặc mùi tay người làm vào là sao? Chỗ ngồi đã xong rồi, ấy, là khối đá lớn bên sông kia kìa.”
Hàn Băng sầm mặt xuống:

“Ngươi để các chủ ngồi trên tảng đá?”
"..." Ngưu Hữu Đạo không nói gì, chỉ đành thỏa hiệp:
“Được rồi, ngồi ghế thì ngồi ghế.”
Tuyết Lạc Nhi bên cạnh lên tiếng:
“Chuyển ghế đi, làm theo lời họa sĩ nói.”
Nói xong, nàng đi tới chỗ tảng đá.
Ghế đã mang đi, nhưng trên tảng đá vẫn trải chiếc nệm.
Ngưu Hữu Đạo đứng trước bàn vẽ chỉ huy:
“Các chủ, thân thể không nên hướng về phía này, nên ngồi hướng về phía bên phải. Đúng rồi, chếch thêm chút, nhìn phía trước, không nên ngồi quá đoan chính, sẽ dọa người xem mất. Một tay thả tự nhiên trên đùi, đúng đúng đúng, là như vậy...”
Hàn Băng đang nghe đến dở khóc dở cười, ai biết Ngưu Hữu Đạo còn nói:
"Đại tổng quản, có thể chỉnh lại váy của các chủ một chút không?”
Hàn Băng đi tới, ngồi xổm bên cạnh Tuyết Lạc Nhi, vừa chỉnh vừa hỏi:
"Như vậy phải không?"
“Thu lại một tí, đừng quá chỉnh tề...”
Ngưu Hữu Đạo cuối cùng vẫn phải đi tới. Hắn không tiện tự mình động tay vào váy người ta, chỉ có thể ở gần chỉ trỏ:
“Thế này, gạt sang bên này chút, đúng đúng đúng, phải bày ra vẻ đẹp tự nhiên, đúng, được rồi, xong rồi.”
Hai người đồng thời lui về trước bàn vẽ. Hàn Băng nhìn ngắm một lát, khẽ mỉm cười. Xem xong mới thấy, thì ra kẻ này quả thực tinh mắt. Từ góc độ này nhìn các chủ, cảnh quan tổng thể quả thật khiến người ta vui tai vui mắt. Xem ra một triệu kim tệ kia tiêu không uổng, người ta có mắt tốt mà.
“Các chủ, đúng vậy, đừng cử động!”
Ngưu Hữu Đạo hô một tiếng dặn dò, nắm bút than đo đạc tỉ lệ, sau đó bắt đầu soạt soạt vẽ trên giấy bản, tốc độ rất nhanh.
Viên Cương đứng cạnh nhìn động tĩnh trên bàn vẽ, răng ngứa ngáy.
Chạy tới thế giới này toàn vẽ với chả vời.

Chương 275: Không Làm Việc Đàng Hoàng (1)

Chương 275: Không Làm Việc Đàng Hoàng (1)
Hắn ta không làm được trò này, nhưng cũng hết cách. Đạo gia biết rất nhiều trò kỳ dâm xảo kỹ, ai bảo trước đây sở thích của người ta rộng khắp. Hắn thích tiếp xúc với những công việc thủ công, chưa nói cầm kỳ thư họa, mà đến đẽo gỗ và đục đá cũng biết, thậm chí đến mấy việc như bện giày cỏ hay bện chiếu rơm cũng làm được.
Hắn ta nhớ, đạo gia từng một mình phục hồi cả một cái guồng nước cổ đại.
Dựa theo ghi chép trên sách cổ, tự tay đốt lò nung ra mấy lô đồ gốm sứ bắt chước cao cấp, lấy giả tráo thật.
Dựa theo phương pháp cổ, nung ra được cả gạch ngói thời Tần, Hán.
Còn tự tay vẽ giả một bộ tranh chữ cổ.
Đạo gia biết rất nhiều thứ. Viên Cương xem như đã nhận ra rồi. Người như đạo gia quả thực đi chỗ nào cũng không sợ chết đói. Theo lời đạo gia trước đây từng nói, biết nhiều nghề không thiệt thân!
Hàn Băng thỉnh thoảng nhìn Tuyết Lạc Nhi ngồi yên bên bờ sông, lại nhìn sang bàn vẽ, thấy người và cảnh dần xuất hiện, rất là thần kỳ, quả thực là cách vẽ nàng ta chưa từng gặp.
Mà lúc này, Sở An Lâu mới chạy đến, cầm một cái giá gỗ, trên căng một tấm vải, giơ cao giúp Ngưu Hữu Đạo che nắng.
Hết cách rồi, nơi này khắp nơi là tu sĩ, không ai dùng dù. Ông ta bay khắp nơi không tìm được một cái dù, đành làm tạm một món lâm thời mang tới.
Hàn Băng nghiêng đầu nhìn về phía ông. Các chủ còn đang ngồi kia, ở đây cần gì dù? Nàng ta trầm giọng hỏi:

“Ngươi làm gì vậy?”
Sở An Lâu vội trả lời:
“Sợ ánh mặt trời ảnh hưởng việc tiên sinh vẽ tranh.”
Ngưu Hữu Đạo giúp đỡ một câu:
“Ánh nắng rất chói mắt, chọc vào mắt không thấy rõ. Như vầy tốt hơn nhiều.”
Hàn Băng lúc này mới coi như thôi, không nói gì nữa.
Sở An Lâu cảm kích liếc nhìn Ngưu Hữu Đạo, bắt đầu cảm thấy hơi hối hận với hành vi sỉ nhục Ngưu Hữu Đạo lúc trước của mình.
Ông ta vừa giơ cái “Dù” kia lên che nắng, vừa nhìn bức tranh dần hiện lên trên bàn vẽ. Thì ra vẽ như vậy, cũng chậc chậc lấy làm lạ.
Đến lúc Ngưu Hữu Đạo thả bút than trong tay xuống, một bức tranh xem như xong.
Hàn Băng nhanh chóng tới đỡ Tuyết Lạc Nhi lên, mời lại đây quan sát. Đứng trước bàn vẽ, nhìn thấy bản thân ngồi ở bờ sông nhìn ra xa, được cảnh gần, cảnh trong cảnh, cảnh xa tôn lên, đôi mắt sáng của Tuyết Lạc Nhi nháy mắt càng sáng ngời hơn. Nàng ngẩng lên so sánh phong cảnh phía trước một chút, tất cả đều trông vô cùng sống động, bắt đầu tin tưởng, thì ra mình lại đẹp như vậy.
Hàn Băng hỏi:
"Tiểu thư, vẽ thế nào?"
Tuyết Lạc Nhi trong trẻo đáp:
“Tốt!”
Ánh mắt nàng vẫn nhìn chằm chằm vào bức tranh vẽ mình không muốn dời đi, chìm vào ý cảnh một thân một mình ở giữa trời đất.
Hàn Băng nở nụ cười. Với tính cách của tiểu thư, có thể làm cho nàng nói một tiếng “Tốt” thật sự không dễ dàng. Nàng ta chỉ bức tranh kia:
“Mau thu lại, đưa về phòng tiểu thư, cẩn thận một chút, đừng làm hỏng.”
“Vâng!” Có hai nha hoàn tới lấy tranh.
Hàn Băng quay lại nhìn về phía Tuyết Lạc Nhi, thử hỏi:
“Thân thể ngồi yên mãi cũng mỏi, tiểu thư có muốn nghỉ ngơi một chút?”
"Không cần, tiếp tục đi.” Tuyết Lạc Nhi đáp.
Hàn Băng lập tức hỏi bức tiếp theo đi đâu vẽ.

Xác nhận vị trí, lập tức thu dọn đồ đạc di chuyển. Nhóm người tới trước một bức tường hoa. Trên tường mọc đầy dây leo xanh rì, tô điểm nhiều bông hoa.
Lần này vẽ cảnh Tuyết Lạc Nhi nghiêng người đi qua tường hoa.
Bức tranh này chỉ lấy người và khu vực trung tâm là tả thực, chung quanh đều được vẽ khá giản lược, mơ hồ.
Đợi vẽ xong, Hàn Băng chậc chậc than thở:
“Quả thực diệu thủ!”
Mấy nha hoàn đứng cạnh quan sát không ngừng hâm mộ. Tường hoa bình thường không thấy có gì đáng ngạc nhiên, các chủ đứng ở đó dường như cũng không quá đặc biệt, nhưng sao vẽ ra lại có cảm giác tựa như có một bức tường hoa vĩnh viễn làm bạn cùng với các chủ.
Phải nhìn thật kỹ! Đẹp quá! Tiểu Dong được đứng gần xem hơn một chút càng tỏ ra ước ao. Nàng ta cũng rất muốn có được một bức tranh như vậy, có thể treo trên tường trong phòng mỗi ngày thì thật tốt. Thế nhưng, một bức tranh trị giá mười vạn đồng vàng, nàng ta quả thực không trả nổi.
Ngoại trừ ước ao nghĩ, nàng ta cũng chỉ đành thầm hô hào. Người so với người khác nhau, so với các chủ, mình không có mệnh tốt như vậy.
Tuyết Lạc Nhi quay lại, đứng trước bức tranh chăm chú xem.
Chờ một lúc sau, Hàn Băng hỏi thử:
“Tiểu thư, tranh này thế nào?”
“Tốt!” Tuyết Lạc Nhi lại trong trong trẻo trẻo gật đầu đáp.
“Mau thu tranh về, cất cẩn thận!” Hàn Băng cao hứng bắt chuyện với các nha hoàn.
“Vâng!” Hai nha hoàn tiến lên lấy tranh.
Địa điểm vẽ tiếp theo ở một cổng vòm. Sau cổng vòm có đình đài lầu các. Tuyết Lạc Nhi đứng cạnh cổng vòm, tạo dáng đang đi từ hướng bên kia cổng sang bên này.
Vẽ xong, lầu quỳnh điện ngọc, đình viện thâm sâu, tôn lên vị giai nhân đang đi qua cổng lên đẹp vô cùng.
Lại là một nơi bình thường nhìn quen mắt, không thấy có gì lạ, nhưng vẽ ra ý cảnh khiến lòng người thổn thức. Hàng Băng gật đầu nói:
“Tiên sinh chọn bối cảnh quả nhiên rất có đường lối.”

Lần này thật lòng cảm thấy một triệu đồng vàng kia dùng đáng giá. Tài hoa là vô giá mà.
Ngưu Hữu Đạo khiêm tốn nói:
“Đại tổng quản quá khen, từ từ nghĩ thôi. Tối hôm qua ta suy nghĩ rất lâu mới quyết định.”
Đối với hắn, thực ra cũng không có gì to tát, chưa ăn thịt heo chẳng lẽ không biết heo chạy? Chỉ xài tạm một ít phong cách trong các tác phẩm nhiếp ảnh kiếp trước mà thôi.
Hàn Băng:
“Phiền tiên sinh.”
Tuyết Lạc Nhi cảm thấy người trong bức vẽ đang muốn phá vỡ sự kìm kẹp của đình viện thâm sâu, tự đi khỏi đình viện mới nhìn thấy một thế giới mới. Sau một lúc lâu quan sát tác phẩm hội họa, nàng nói:
“Cất cẩn thận!”
Hàn Băng nghe thấy là biết tiểu thư rất yêu thích bức tranh này, mau chóng phất tay nói:
“Nhanh cất cẩn thận!”
Địa điểm vẽ kế tiếp là trong một đình đài lầu các. Ngưu Hữu Đạo xếp đặt một chiếc giường hương phi để Tuyết Lạc Nhi nghiêng người nằm trên, một chân hơi cong, một tay chống đầu, một tay cầm sách đọc. Sau giường hương phi là một song cửa sổ, sau song cửa có bóng cây bà sa. Tuyết Lạc Nhi nằm như vậy, tư thái bình thường không hiện được vẽ ra hết, đường cong lả lướt từ eo đến chân thon đều thấy rõ.
Đặt tại bình thường, người đàn ông nào dám để Tuyết Lạc Nhi làm như vậy quả thực chính là khinh nhờn các chủ của Băng Tuyết các, cần phải bị đánh chết tươi.
Vậy mà hôm nay, cả đám phụ nữ phát điên rồi. Trên từ Hàn Băng, dưới đến đám nha hòa, không một ai dị nghị. Trái lại, Ngưu Hữu Đạo nói cái gì đều tận lực phối hợp.
Ngưu Hữu Đạo đứng trước bàn vẽ vung tay múa chân, dặn dò bên này đốt lư hương, sai bảo bên kia xê dịch cái tủ.
Cả đoàn người bận rộn tíu tít. Ngưu Hữu Đạo nhìn cô gái nằm nghiêng trên giường, thầm cười ha ha. Tư thái của cô gái này xem ra không hề tệ. Nếu không phải sợ xảy ra chuyện, nhất định phải dụ dỗ nàng vẽ giường

chiếu mới được. Nếu không được thì lui một bước, làm xốc xếch quần áo, “cảnh xuân” tiết ra ngoài là không thành vấn đề.
Vẫn là câu nói kia, dưới tình huống này, nữ giới không có ai có thể suy nghĩ như lúc bình thường, các chủ Băng Tuyết các thì làm sao?
Nhưng mà hắn không dám á. Xong chuyện, đám người này tỉnh táo lại, một tên đàn ông dám nhìn cảnh quần áo xộc xệch của các chủ Băng Tuyết các còn có thể sống mà ra khỏi đây không, hắn quả thực rất nghi ngờ.
Đương nhiên...
Vẫn có người cảm thấy dáng vẻ này của các chủ dường như có chút không hay ho, đàn ông không liên quan phải bị đuổi ra ngoài. Ở đây không có mặt trời, không cần bung dù, Sở An Lâu tự nhiên bị đuổi ra ngoài.
Tác phẩm vẽ xong, đám nha hoàn lại nhìn chằm chằm, hâm mộ không ngừng nghỉ.
Ngoài cửa sổ bóng cây lắc lư, mỹ nhân trong song cửa nằm nghiên, bên tay có lư hương, khói xanh lượn lờ.
Bầu không khí kia, hương vị kia tôn lên các chủ quả là tao nhã. Trong tao nhã lại có một chút lười biếng. Hơn nữa, khí chất lãnh diễm của các chủ khiến cả đám nha hoàn ước ao vô cùng.
Hàn Băng không nhịn được quay đầu nhìn Ngưu Hữu Đạo. Vì này quá giỏi xếp đặt cảnh, có phải là đã từng thấy cảnh như vậy hay không, làm sao biết nó sẽ đẹp như vậy?

Chương 276: Không Làm Việc Đàng Hoàng (2)

Chương 276: Không Làm Việc Đàng Hoàng (2)
Đứng dậy đi tới trước bức họa nhìn, bản thân Tuyết Lạc Nhi cũng sửng sốt, không ngờ mình còn có phong cách như thế.
Bức tranh tất nhiên được cất đi.
Vẽ xong bức này, thời gian đã tới trưa. Dưới điều kiện ánh sáng, tới đỉnh núi phía sau Băng Tuyết các là phù hợp, đã suy tính trước từ sáng sớm.
Nhóm người của Băng Tuyết các rất hào hứng, muốn xem xem lát nữa lại sẽ là hình ảnh đẹp như mộng nào nữa.
Khi mấy người thu dọn đồ đạc ra khỏi lầu quỳnh điện ngọc, Ngưu Hữu Đạp bảo Viên Cương ở lại, không cho đi theo.
Hàn Băng hỏi:
“Vì sao tiên sinh không mang theo trợ thủ?”
Ngưu Hữu Đạo cười:
“Hắn ta không phải tu sĩ, lên xuống núi phiền phức, tạm thời trên núi cũng không cần hắn ta, để hắn ta lại đây chờ.”
Nghe hắn nói như vậy, mọi người cũng không miễn cưỡng, tùy theo hắn.
Tuyết Lạc Nhi nghe vậy liền quay lại nhìn Viên Cương, dường như cảm thấy ngoài ý muốn, chưa từng nghĩ tới thì ra Viên Cương không phải tu sĩ.
Nhưng Viên Cương nhìn theo mọi người rời đi lại hiểu rõ, đạo gia vẫn động lòng muốn ra tay với Xích Dương chu quả.
Nguyên nhân rất đơn giản, đạo gia không muốn những người này biết được bí mật tuyết bạt sợ hắn ta.
Chuyến đi này tất nhiên không bị tuyết bạt quấy rầy. Thấy các chủ tự mình lên núi, các thủ vệ trên núi cũng không dám mạo phạm.

Mọi người thuận lợi đi lên đỉnh núi. Tiểu Dong dựa theo lời trước kia Ngưu Hữu Đạo đã nói, chỉ cho Hàn Băng làm sao lấy cảnh.
Xem phong cảnh trống trải khoáng đạt, tầng cấp rõ ràng, Hàn Băng gật đầu:
“Rất tốt, quả nhiên là cảnh đẹp. Lại nhờ diệu thủ của tiên sinh, tất nhiên sẽ là một bức tranh đẹp.”
Ngưu Hữu Đạo quan sát cảnh xa gần, chọn lựa vị trí tốt nhất, chỉ một tảng đá đen:
“Các chủ, mời ngồi tảng đá đó, mặt hướng về phía Băng Tuyết các, quay lưng về bên này.”
Hàn Băng nhìn xuống giá vẽ, nghi ngờ nói:
“Quay lưng về bên này, chẳng phải chỉ có thể vẽ bóng lưng?”
Ngưu Hữu Đạo gật:
“Không sai, tranh này chỉ vẽ bóng lưng.”
Hàn Băng kinh ngạc:
“Cảnh đẹp như vậy chỉ lấy bóng lưng?”
Nàng ta cảm thấy cảnh trước mắt còn đẹp hơn lúc trước, cũng có thể thể hiện ý vị của Băng Tuyết các tốt nhất.
Ngưu Hữu Đạo:
“Đúng là chỉ vẽ lưng.”
Tuyết Lạc Nhi không nói gì đi tới, làm theo lời Ngưu Hữu Đạo. Hàn Băng vung tay, cho người mang đệm sang.
"Các chủ, mặt hơi chếch lên trời bên trái một chút, để lộ dung nhan một chút, đúng, đúng vậy!”
Ngưu Hữu Đạo lại chỉ huy một phen, sau khi xác định, vung bút xoèn xoẹt vẽ, hết sức chăm chú.
Bên cạnh không có ai dám quấy rầy, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió vun vút thổi qua đỉnh núi cùng với tiếng chuông đuổi tuyết bạt tình cờ vang lên lanh lảnh.
Lần này cảnh quan lấy rất lớn, cũng là bức tranh tốn thời gian nhất. Sở An Lâu vừa lên tới thật sự không ngại gian lao, lập tức giơ “Dù” lên. Đến lúc hạ bút, những người quan sát rất lâu vẫn không thể khôi phục tinh thần.
"Các chủ, được rồi."

Ngưu Hữu Đạo lớn tiếng hô.
Tuyết Lạc Nhi đứng dậy đi lại đây, tới bàn vẽ nhìn xem. Đôi mắt sáng trong của nàng thoáng chốc ngưng động, chậm chạp khó dời.
Xa xa núi tuyết chập trùng, đồng tuyết mênh mông, dòng sông chảy xiết qua khe núi, còn có những cửa hang và bóng người mơ hồ. Bên dưới núi là đình đài lầu các thấp thoáng giữa vùng xanh um, nhỏ bé mà tinh xảo, lung linh xuất hiện. Thế nhưng, giữa bức tranh, một bóng lưng uyển chuyển mới là một bút điểm tình, hoàn chỉnh bức vẽ.
Bóng lưng uyển chuyển, tay áo theo gió mà bay, lẻ loi ngồi đó, thu nạp toàn bộ trọng tâm và tinh túy của bức vẽ vào nàng. Trời đất bao la, tráng lệ có thể thấy, chỉ có người con gái nhu nhược là không thấy mặt, chỉ có bóng lưng, không ai biết vẻ mặt của cô gái kia là gì, lại đang suy nghĩ gì. Một hùng vĩ vô bờ, một nhu nhược cô linh, tôn lên lẫn nhau. Ý cảnh đó đẹp đến mức khiến lòng người tan nát.
Đến lúc này, Hàn Băng không còn cảm thấy vẽ bóng lưng có gì không thích hợp. Nhìn tranh này, người trong tranh có mặt ra, nghĩ sao cũng cảm thấy dư thừa.
Viên Cương sau khi biết mới thầm nói, đạo gia làm việc không đàng hoàng!
Thực ra có đôi khi, Viên Cương cũng rất khó chịu nổi Ngưu Hữu Đạo. Thường thường miệng hắn hay hô không thích đánh đánh giết giết, nhưng thực tế lại chém giết không phải ít. Lúc làm chuyện đánh chém, hắn lại thích chơi cho phong nhã chút, kể một chuyện, vẽ một bức, đàn một bài, kéo nhị hồ, hát kinh kịch, nói cho đẹp là tu thân dưỡng tính. Nhưng theo Viên Cương, đó chỉ là học đòi văn vẻ. Dù có chơi cầm kỳ thư họa gì đi nữa, người ta cũng định chắc ngươi là thủ lĩnh hắc đạo rồi!
Tuyết Lạc Nhi đưa tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào bức tranh một cái, nhỏ giọng nói:
“Tổng quản, cất bức tranh này cẩn thận.”
“Vâng, vâng.”
Hàn Băng vừa lấy lại tinh thần, vung tay bảo:
“Cẩn thận thu về, nhanh cẩn thận thu về!”
Vẽ xong nơi này, không chọn các cảnh khác ngoài Băng Tuyết các nữa. Theo Ngưu Hữu Đạo nói, ngoài cảnh tuyết bên ngoài ra, chỉ nơi này là

đủ. Những chỗ khác dù có vẽ thế nào đi nữa cũng không thắng được nơi đây, vẽ nữa cũng bằng thừa.
Mọi người nghe vậy đều rất tán thành.
Trở lại lầu quỳnh điện ngọc, tới vườn hoa, để Tuyết Lạc Nhi đứng bên khóm hoa nở rộ, hai một đóa để Tuyết Lạc Nhi cầm trên tay, đặt trước mũi bày vẻ hơi ngửi thưởng thức.
Lần này Ngưu Hữu Đạo lấy cảnh gần, để bàn vẽ ngay sát Tuyết Lạc Nhi. Trước tiên hắn vẽ một vòng tròn lớn giữa trang giấy, sau đó bức họa mới hình thành trong vòng tròn.
Bởi vì cảnh lấy rất gần, hình tượng nhân vật Tuyết Lạc Nhi chiếm phần lớn không gian trong tranh, toàn bộ như đều chuẩn bị cho riêng mình nàng. Khóm hoa ở bên cũng chỉ như để lấp đầy chỗ trống mới điền vào.
Vừa vẽ ra, tuyệt nhiên không giống với bức tranh trước. Tranh vẽ nhỏ mà đẹp, duy chỉ hỏi hoa thơm hơn hay người đẹp hơn, chân chính là người trong tranh, mang theo ý thơ.
Sau khi vẽ xong một bức, lại để Tuyết Lạc Nhi đứng trên mái cong của nóc nhà, dáng vẻ ta muốn cưỡi gió bay đi, rồi lại để Tuyết Lạc Nhin ngồi ở đình đài nhà thủy tạ, trên ghế dài tựa cột, ôm đầu gối.
Sau khi vẽ xong tám bức, Tuyết Lạc Nhi không chịu vẽ tiếp, tặng cho Hàn Băng được vẽ một bức.
Hàn Băng chối từ không xong, trong lòng cũng nghĩ, không thể làm gì khác hơn là cảm ơn:
“Lão nô được nhờ ánh sáng của tiểu thư.”
Hàn Băng không vẽ cũng có nguyên nhân. Có phải là vì chán bày tư thế hay không không biết, nhưng nàng ta muốn tận mắt nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo làm vẽ thì là chuyện chắc chắn. Đứng cạnh bàn vẽ, tận mắt nhìn một bức tranh thành hình như thế nào.
Tuyết Lạc Nhi hiển nhiên cũng nhận ra vẻ chờ mong từ lũ nha hoàn, bức tranh cuối cùng để cho đám nha hoàn cùng vẽ.
Đám nha hoàn hưng phấn khó ngừng, đứng xếp hàng cao thấp trên bậc thang ngoài đình viện. Sở An Lân cũng chui vào, một người đàn ông duy nhất. Dung mạo của mọi người dần rơi xuống trang giấy.
Sau hưng phấn, cả đám nha hoàn vừa khổ vừa giận, nhiều người như vậy, vẽ chỉ một bức, vẽ xong nên đưa ai?

Đây không phải chuyện mà Ngưu Hữu Đạo cần bận tâm. Hắn vốn tưởng đã xong chuyện, ai biết Tuyết Lạc Nhi chậm rãi ngâm thơ:
“Từng qua biển lớn, không gì nước,
Chưa đến Vu Sơn, chẳng biết mây.
Lần lữa khóm hoa lười để ý,
Nửa duyên tu đạo, nửa nàng đây!” (*)
(*Hán Việt:
Tằng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước vu sơn bất thị vân.
Thủ thứ hoa tùng lại hồi cố, bán duyên tu đạo bán duyên quân!
- Bài thơ “Nỗi nhớ xa cách” kỳ 4 của nhà thơ Nguyên Chẩn, thời trung Đường)
Viên Cương sững sờ quay lại, đây không phải bài thơ mà đạo gia viết cho Tống Viễn Thanh sau khi bắt được Lục Thánh sao?
Hắn ta từ từ quay sang nhìn Ngưu Hữu Đạo. Hắn ta biết, đây là bài thơ đạo gia thích nhất, không có gì phức tạp, chỉ do đạo gia nhớ nhung.
Ngưu Hữu Đạo cũng sửng sốt, sau mới có phản ứng. Toa Huyễn Lệ đã xem bức tranh hắn vẽ cho Hắc Mẫu Đơn, trên đó có viết phụ lên bài thơ này. Hắn là do Toa Huyễn Lệ nói cho cô gái này.
Lúc đó hắn vẽ cho Hắc Mẫu Đơn, thêm một bài thơ vào tranh chính là nhằm vào Toa Huyễn Lệ. Người thích tranh thì cũng thích thơ, hai cái song hành, luôn có thể bắn tên trúng đích, chỉ thế thôi, không có ý gì khác.
Chỉ là, không biết cô gái này đột nhiên đọc là có ý gì?
Mấy người Hàn Băng cũng quay lại nhìn, không biết Tuyết Lạc Nhi đột nhiên ngâm thơ là vì sao.
Tuyết Lạc Nhi nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, hỏi:
“Đây là thơ ngươi viết?”

Chương 277: Đại Thiện Sơn Hoàng Liệt

Chương 277: Đại Thiện Sơn Hoàng Liệt
Mọi người lại đồng loạt nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo.
"Không phải!"
Ngưu Hữu Đạo một mực phủ nhận, tay chỉ Viên Cương:
“Hắn ta viết, ta chỉ mượn dùng chút.”
Mọi người lại đồng loạt nhìn về phía Viên Cương.
Viên Cương bề ngoài không dao động, chỉ chậm rãi nhìn Ngưu Hữu Đạo, lòng lại khiếp sợ. Lần trước ở trước mặt huynh muội Thương thị đã vậy, lần này ngài lại làm thế?
Hắn ta thực không nghĩ ra. Chẳng phải ngài rất thích học đòi văn vẻ sao, đó là chuyện của ngài, làm gì phải kéo ta vào. Ta là người như vậy sao? Tự mình chơi bời đến độ toàn năng mà chơi đến mức xấu hổ không dám nhận hả?
Kỳ thực hắn ta cũng hiểu Ngưu Hữu Đạo một chút. Thế không thể quá tận, mọi việc đều phải lưu lại đường lui. Những sự việc không rõ ràng thì càng không có đường lui khác, chẳng may có chuyện xảy ra cũng có thể vớt vát. Chỉ là, tật xấu đẩy người khác vào hố lửa như thế thật sự không được!
Nếu không vì ngại tình cảnh không thích hợp, sợ gây phiền phức, Viên Cương sẽ lập tức đội Ngưu Hữu Đạo lên đầu cho hắn tiến thoái lưỡng nan. Bảo thằng quê mùa một cục như ta làm thơ, đùa chắc!
Tuyết Lạc Nhi cũng nhìn Viên Cương, có vẻ như không ngờ rằng người đàn ông tràn ngập mùi vị đàn ông dương cương này lại biết làm thơ.
Có điều, nàng mặc kệ thơ do ai làm, lạnh nhạt nói:
“Nghe nói ngươi vẽ tranh cho người khác còn phụ thêm thơ từ. Ta mua của ngươi một lượt mười bức tranh, nhưng không thấy viết trên đó một bài nào, yêu cầu một bài không phải là quá đáng chứ?”

Nàng vừa nói như thế, Hàn Băng lập tức nghiêm nghị nói tiếp:
“Hai vị, yêu cầu của các chủ không phải quá đáng.”
Sở An Lâu cũng phụ họa:
“Mua mười bức tranh, kèm thêm một bài thơ quả thực không phải quá đáng.”
Ngưu Hữu Đạo thầm mắng. Tiền mười bức tranh đã bị ngươi cầm quá nửa, ngươi còn không ngại nói ra mồm?
Nhưng chuyện rõ ràng, cũng đều đã tạo áp lực, bắt nạt đến nỗi bên này không dám từ chối.
Ngưu Hữu Đạo nâng tay che miệng, ho một cái nói với Viên Cương:
“Thịnh tình không thể chối từ, ngươi làm một bài là được.”
Viên Cương cứng rắn đứng nguyên chỗ, lạnh như băng nói:
“Không làm!”
Thái độ không tốt. Hàn Băng và Sở An Lâu thoáng cái biến sắc.
Ngưu Hữu Đạo cau mày, ho hắng nhắc nhở:
“Thu cái tính nhỏ nhen của ngươi lại, đừng nghịch. Chỉ một bài thơ thôi, đối với ngươi không phải việc khó gì, tùy tiện nghĩ lại xem.”
Viên Cương lườm hắn, hiểu ý hắn, biết tùy tiện đạo văn một bài thơ là được rồi.
Cũng mặc kệ hắn ta có đồng ý hay không, trước tiên qua cửa trước mắt hẵng nói. Ngưu Hữu Đạo giúp Viên Cương quyết định luôn, chắp tay nói với Tuyết Lạc Nhi:
“Không biết các chủ muốn viết thơ lên bức tranh nào?”
Tuyết Lạc Nhi hất cằm về phía Viên Cương:
“Mở tranh ra, cho tự hắn ta chọn.”
Hàn Băng phất phất tay, bọn nha hoàn lập tức mở ba bức tranh cuối cùng vẽ cho Tuyết Lạc Nhi còn chưa cất vào phòng.
Viên Cương đi tới trước ba bức tranh xem một chút. Hắn ta vốn không thích thứ gì quá phức tạp, nhìn bức tranh hình trong hình, cảnh Tuyết Lạc Nhi cầm hoa, cúi đầu ngửi nhẹ, thấy nó đơn giản. Hắn ta chỉ:
“Bức này đi.”
Hàn Băng lập tức nói:
"Bày sẵn bút mực!"
Bút mực mang tới, Viên Cương nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo.

Ngưu Hữu Đạo bị hắn ta nhìn đến chột dạ.
Nhớ tới cảnh tượng tương tự từng bày ra trước mặt huynh muội Thương thị, lo Viên Cương sẽ hãm hại hắn, hắn nói với mọi người:
“Tính tình vị trợ thủ của ta không được tốt lắm, sợ mạo phạm các chủ. Để ta khuyên nhủ hắn ta trước.”
Dứt lời lôi Viên Cương sang bên, nhỏ giọng hỏi:
“Đây không phải huynh muội Thương thị cùng đường mạt lộ lúc trước, ngươi đừng làm loạn.”
Viên Cương:
"Ta biết."
Ngưu Hữu Đạo:
“Vậy ngươi chuẩn bị dùng bài thơ nào?”
Viên Cương:
“Đầu giường ánh trăng rọi,
Ngỡ mặt đất phủ sương...” (*)
(*Bài thơ “Tĩnh dạ tư” – Lý Bạch)
Ngưu Hữu Đạo giơ tay bảo ngừng:
“Ngươi đứng đắn một chút có được hay không?"
Viên Cương:
“Sợi chỉ trong tay mẹ,
Tấm áo trên mình con,
Kịp đi khâu nhặt mũi,
Sợ về còn chậm chân...” (**)
(*Bài thơ “Du tử ngâm” – Mạnh Giao)
"..." Ngưu Hữu Đạo trợn mắt ngoác mồm, hắn ta định phối loại thơ này lên tranh của Tuyết Lạc Nhi? Có điều nói tới lại thấy, người khí khái như Hầu Tử thường thích loại thơ này, muốn tìm người phụ nữ cũng phải tìm một người mẹ hiền, bởi vậy có thể tưởng tượng được.
“Ta nói này, có phải ngươi chuẩn bị để chúng ta đứng thẳng đi vào, nằm ngang đi ra?”
Viên Cương:
“Ngài chẳng phải không biết, bình thường ta có bao giờ đụng đến vật này. Ta nào có biết phối thơ gì đó? Đừng dông dài, dùng bài nào thì tự ngài nói đi. Ta không làm được.”

Hai người nói chuyện một hồi rồi quay lại.
Ngưu Hữu Đạo không nói tiếng nào, cầm bút chấm mực, muốn viết lên.
Thấy là hắn viết, Hàn Băng hỏi:
“Rốt cuộc là ai viết?”
Viên Cương cứng rắn nói:
“Chữ của ta không lấy ra được. Thơ đã nói cho hắn, để hắn viết thay.”
Hàn Băng nhìn về phía Tuyết Lạc Nhi, thấy tiểu thư không có ý kiến gì, cũng không lên tiếng.
Nâng bút trước bức tranh Viên Cương đã chọn, Ngưu Hữu Đạo hơi suy nghĩ. Dù sao ở đây cũng không phải cái thằng Tống Diễn Thanh ngu đần kia, không thể lừa gạt lung tung. Hắn thay đổi bài thơ một chút, viết vào khoảng trắng của bức tranh.
Vài hàng văn chương nổi lên giấy:
Hoa rơi người một đứng.
Mưa nhỏ yến song phi.
Bấy giờ trăng sáng tỏ.
Từng rọi Thái Vân về. (3*)
(*Bài thơ “Lâm giang tiên” kỳ một – Án Kỷ Đạo)
Viết xong để bút xuống, Ngưu Hữu Đạo lui sang bên.
Tuyết Lạc Nhi đến gần nhìn. Bài thơ này so sánh người trong bức tranh, thật sự làm cho lòng nàng nảy sinh đủ loại cảm giác. Nàng nhìn một lúc lâu, miệng lẩm bẩm:
“Người một đứng... Yến song phi... Trăng sáng tỏ... Thái Vân về...”
Một lúc lâu sau đó, nàng chậm rãi xoay người, nhìn về phía Viên Cương, hỏi:
"Đây là thơ ngươi làm?"
Câu hỏi vừa ra, đối với Viên Cương mà nói, quả thực như miệng ngậm một tảng đá to tướng phải cố nuốt xuống bụng, rất khó, gò má căng ra.
Dáng dấp hắn ta như vậy, lại thêm tính cách của hắn ta, khiến Ngưu Hữu Đạo rất lo lắng. Ngưu Hữu Đạo cũng không đoán được là Tuyết Lạc Nhi sẽ hỏi như thế. Tên Hầu Tử này quá cứng, là cái loại đàn ông thà làm chim chết chứ không chịu làm cành cong.
Quả nhiên, Viên Cương vẫn không thừa nhận, phủ nhận nói:
“Không phải, trên đường đi nghe người ta nói, mượn dùng một chút.”

Đôi mắt sáng của Tuyết Lạc Nhi nhìn hắn ta chăm chú, không nói thêm gì, nghiêng đầu nói:
“Cất cẩn thận!”
Dứt lời, nàng xoay người đi, để lại cho mọi người bóng lưng áo trắng thướt tha.
Bất kể nói thế nào, chuyện này rốt cuộc cũng qua đi.
Lúc trở về khách sạn, trời đã tối.
Sở An Lâu giữ lời hứa, không đuổi họ khỏi phòng khách quý, có điều căn dặn Ngưu Hữu Đạo mau chóng làm xong chuyện rồi rời đi.
Quay về phòng mình, Ngưu Hữu Đạo đi vào phòng tắm.
Vẽ cả ngày, hầu như không ngừng nghỉ, quả thật khá lao lực, tinh thần uể oải. Hắn vừa cởi quần áo vừa dặn dò:
“Lập tức đi cửa hàng các nhà kia, hỏi xem chưởng môn của họ có tới hay không.
Viên Cương khoanh tay tựa cửa phòng gật gật, xoay người đi.
Chỉ chốc lát sau, Hắc Mẫu Đơn đi tới, xắn tay áo, ngồi bên, hai tay đặt trên vai Ngưu Hữu Đạo xoa bóp, hỏi chuyến đi bên Băng Tuyết các có thuận lợi không.
Viên Cương đi ra ngoài một chuyến đã quay về, nhìn thấy tình hình trong phòng tám, lại ôm tay tựa cửa, nói:
“Chưởng môn các phái đều đã lên đường. Châu Bắc ở gần đây hơn chút, chưởng môn Hoàng Liệt của Đại Thiện sơn sẽ tới trước.”
Nhắm mắt ngâm mình trong nước ấm, hưởng thụ Hắc Mẫu Đơn xoa bóp, Ngưu Hữu Đạo "Ừ" một cái trả lời...
Mấy ngày sau, gió tuyết rất mạnh. Tuyết bay vào trong cốc, rất nhanh tan ra.
Trên cánh đồng tuyết mênh mông, một nhóm mười mấy người xuyên qua gió lạnh gào thét bay tới, rơi xuống cốc.
Dẫn đầu là một nam giới khoác áo lông cừu, thể trạng cao lớn, quai hàm để râu quai nón. Người này lạnh lẽo liếc mắt đánh giá tình hình trong cốc, khí thế không tầm thường, chính là chưởng môn Hoàng Liệt của Đại Thiện sơn. Những người đi theo có lẽ đều là cao thủ của Đại Thiện sơn.

Bồi hồi trong cốc đợi một lúc, Mai Thạch Khai cấp tốc lướt tới, đáp xuống trước nhóm người, chắp tay nói:
“Ra mắt chưởng môn, ra mắt trưởng lão.”
Trong hoa tuyết rơi lất phất, Hoàng Liệt cất bước tiến lên. Mai Thạch Khai lập tức đưa tay dẫn đường.
Đến cửa hàng Đại Thiện sơn, cởi xuống áo khoác lông cừu, Hoàng Liệt đi ra nhà sau của cửa hàng, ngồi xuống chủ vị hỏi:
"Ngưu Hữu Đạo đâu?"
Mai Thạch Khai cung kính nói:
“Còn ở khách sạn Thải Hồng.”
Hoàng Liệt trầm giọng nói:
“Bảo hắn, lão phu tới rồi.”

Chương 278: Đàm Phán

Chương 278: Đàm Phán
Khi tin truyền tới, Ngưu Hữu Đạo đang đứng trước cửa sổ thưởng thức tuyết lớn đầy trời.
Giang tay đón hoa tuyết, nắm trong lòng bàn tay, tuyết lạnh hòa tan, hắn quay đầu nói:
"Cho mời!"
Bản thân hắn xoay người ra khỏi phòng, xuống tầng dưới, đi tìm Sở An Lâu.
Sở An Lâu cũng đang ngắm tuyết, có điều là ở trong phòng của ông ta.
"Ngươi đàm phán với Hoàng Liệt còn muốn ta đứng ra làm gì?”
Sở An Lâu chậm rãi xoay người, sắc mặt đã sầm xuống, nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo.
“Ta cảnh cáo ngươi, không nên được voi đòi tiên. Băng Tuyết các sẽ không để cuốn vào chuyện xấu của ngươi.”
Thực ra cũng không phải không muốn bị cuốn vào thị phi bên ngoài. Thế cuộc thiên hạ vốn nằm trong tay chín đại Chí tôn, cho nên mới không dễ để cuốn vào.
Đạo lý rất đơn giản, bên này tùy tiện tỏ thái độ một cái, lập tức sẽ gây ra phản ứng liên tiếp, gây ra đại biến cho thế cuộc thiên hạ. Hành vi duy trì thái độ xa lánh cũng là vì nguyên nhân nhất định.
Ngưu Hữu Đạo:
“Nếu Hoàng Liệt muốn lợi dụng Băng Tuyết các thì sao?”
Sở An Lâu quát lên:
"Y dám!"
Ngưu Hữu Đạo:
“Chính vì có người muốn lợi dụng Băng Tuyết các để đối phó với ta, cho nên ta mới phải mời chưởng quỹ Sở đứng ra thanh minh cho lập

trường của Băng Tuyết các, miễn cho có kẻ không biết trời cao đất rộng, tuyệt đối không muốn để chưởng quỹ Sở phải thiên vị, đó là ý của ta...”
Trong mưa tuyết, đi cùng Mai Thạch Khai, Hoàng Liệt dẫn mấy người bước vào khách sạn Thải Hồng.
Đoạn Hổ dẫn trước, đưa mọi người lên tầng cao nhất.
Đây không phải lần đầu Hoàng Liệt đến khách sạn Thải Hồng, nhưng là lần đầu lên đây. Ông ta cũng mới lần đầu nhìn thấy bố cục thực sự tại tầng này.
Chính vì như thế, trong lòng Hoàng Liệt cảm thấy nặng nề thêm mấy phần, không biết ý của Băng Tuyết các là gì.
Nói thật, nếu không có như vậy, Ngưu Hữu Đạo há có thể gọi được ông ta tự mình đi một chuyến. Chỉ bằng vào chút năng lực của Ngưu Hữu Đạo, cho dù tự hắn chạy tới Đại Thiện sơn cũng chưa chắc đã gặp được ông ta.
Không ở trong phòng, mấy người bên Ngưu Hữu Đạo đang chờ ở đại sảnh tròn.
Sở An Lâu cũng ở đây. Không thể không nói, về mặt nào đó, hiệu quả từ mấy trăm nghìn kim tệ kia vẫn phải có.
Song phương vừa chạm mặt, Mai Thạch Khai mở lời giới thiệu.
Ngưu Hữu Đạo cười chắp tay nói:
“Ngưỡng mộ đại danh của chưởng môn Hoàng đã lâu. Hôm nay gặp mặt, khí thế phi phàm, quả nhiên là danh bất hư truyền."
Hoàng Liệt liếc xéo, không để ý tới Ngưu Hữu Đạo mà dán mắt vào Sở An Lâu, chắp tay nói:
“Nhiều năm không gặp, phong thái của chưởng quỹ Sở vẫn như xưa.”
Sở An Lâu không để ý chuyện Ngưu Hữu Đạo có gặp lạnh hay không, cười ha ha, chắp tay nói: “Phong thái của Hoàng chưởng môn đã hơn năm đó rồi!”
Ngưu Hữu Đạo cũng không để ý gặp lạnh không, có rất nhiều chuyện vốn không nằm trong dự liệu, chỉ ở bên đưa tay ra mời nói: “Mời ngồi!”
Sở An Lâu ngồi lại trên ghế, cũng đưa tay mời Hoàng Liệt.
Hoàng Liệt đi đến cạnh bàn ngồi xuống, mấy người tùy hành đứng sau lưng gã.
Ngưu Hữu Đạo cũng ngồi xuống, bọn Viên Cương đứng sau lưng hắn.

Giờ xem ra, có thể ngồi vào bàn cũng chỉ có ba người bọn họ.
Ngưu Hữu Đạo bảo Hắc Mẫu Đơn dâng trà.
Hoàng Liệt không có ý định uống trà, nhìn chằm chằm Sở An Lâu nói: "Sở chưởng quỹ, nếu Băng Tuyết các có chuyện gì cứ phân phó một tiếng là được, Đại Thiện sơn chắc chắn tuân mệnh, cố ý bảo Hoàng mỗ chạy tới đây một chuyến làm Hoàng mỗ rất khó hiểu."
Trực tiếp nói rõ, nếu không phải nể mặt Băng Tuyết các, gã căn bản sẽ không tới đây một chuyến.
Sở An Lâu: "Hoàng chưởng môn, nói quá lời, chẳng lẽ cửa hàng quý phái không chuyển cáo lời của ta? Vậy cũng được, ta lặp lại lần nữa, chuyện giữa các ngươi không liên quan gì đến bên ta. Quy tắc Băng Tuyết các ngươi cũng biết, chúng ta cũng sẽ không nhúng tay vào chuyện các ngươi, các ngươi muốn làm gì thì làm, chúng ta tuyệt không can thiệp."
Chuyện đã đến mức độ này, thực ra hắn ta rất muốn vạch trần quan hệ của Ngưu Hữu Đạo và Băng Tuyết các, chẳng qua tên này giúp Các chủ vẽ tranh nên mới ở đây mà thôi.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo ra cờ cao chiêu, trước đó đã xử xong Hàn Băng, Hàn Băng đồng ý không tiết lộ chuyện hắn vẽ tranh cho Tuyết Lạc Nhi, đã phân phó xuống.
Hàn Băng đã mở miệng yêu cầu, Sở An Lâu nào dám nói lung tung.
Đánh rắm à! Hoàng Liệt thầm mắng một tiếng, tiểu tử này có thể ngồi ở đây là có ý gì? Ta cũng là nhờ phúc của tiểu tử này mới có cơ hội tiến vào đây, Sở An Lâu ngươi ngồi ở đây nghe chúng ta bàn chuyện là có ý gì? Thế này gọi là không can thiệp à?
Hoàng Liệt lạnh lùng nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo: "Ngươi mời ta đến, rốt cuộc là có chuyện gì?"
Ngưu Hữu Đạo: "Nghe nói Đại Thiện sơn muốn giết ta?"
Hoàng Liệt: "Không có chuyện đó." Cho dù có, gã cũng sẽ không thừa nhận trong tình huống ko rõ tình hình thế này.
Ngưu Hữu Đạo: "Thiệu Bình Ba Bắc Châu chắc Hoàng chưởng môn không xa lạ gì?"
Hoàng Liệt: "Không xa lạ gì thì sao?"

Ngưu Hữu Đạo: “Nghe nói Thiệu Bình Ba sai người của Đại Thiện sơn muốn hạ độc thủ với ta.”
Sở An Lâu bưng trà từ từ uống, cái tên Thiệu Bình Ba này là lần đầu tiên hắn ta nghe nói, có lẽ trước kia có nghe nói nhưng không có ấn tượng gì.
Hoàng Liệt: “Nghe nói? Tiểu tử, chuyện không có chứng cớ đừng đem ra nói mò. Ta còn nghe nói ngươi đã phát tán bài đồng bao bất lợi cho Thiệu Bình Ba ở Hàn quốc ngươi có thừa nhận không?”
Ngưu Hữu Đạo ha ha nói: “Đồng dao? Ta đâu phải đứa trẻ lên ba?” Hắn cũng sẽ không thừa nhận.
Hoàng Liệt nhấc tay lên: “Đừng rầy rà mấy chuyện này nữa, rốt cuộc ngươi tìm bản tôn làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo đưa tay mời Sở An Lâu: “Hôm nay Sở chưởng quỹ tới đương nhiên là không phải không có nguyên nhân. Nghe nói Thiệu Bình Ba muốn lợi dụng Băng Tuyết các diệt trừ ta. Thiệu gia Bắc Châu do người của Đại Thiện sơn nâng đỡ, không biết Hoàng chưởng môn có nghe thấy chuyện này không?
Thiệu Bình Ba lợi dụng Băng Tuyết các? Tình hình thế nào? Sở An Lâu lậu lẽ liếc một cái.
“Lại là nghe nói?” Hoàng Liệt cười lạnh một tiếng, “Người trẻ tuổi, không thể nói lung tung được, Thiệu Bình Ba lợi dụng Băng Tuyết các ngươi phải đưa ra chứng cớ, không thể nghe nói mấy lời lung tung gì cũng đem ra vu oan được.”
Việc này dĩ nhiên gã biết không thể coi thường, lợi dụng đến Băng Tuyết các, Đại Thiện sơn chán sống còn được, có thể không thừa nhận gã sẽ không thừa nhận, huống hồ là căn bản không có việc này.
Ngưu Hữu Đạo: “Được, Thiệu Bình Ba lợi dụng đám Lưu Tiên tông đến đây mai phục ta không nói nữa, những chuyện khác ta cũng không có chứng cứ, nhiều lời vô ích. Sở chưởng quỹ hôm nay đã có thể ngồi ở đây tức là đại diện Băng Tuyết các.
Hôm nay trước mặt Băng Tuyết các, Hoàng chưởng môn có dám cam đoan sau này Thiệu Bình Ba sẽ không lợi dụng Băng Tuyết các không?”
Hoàng Liệt: “Không cần cam đoan, hắn không có khả năng cũng không có năng lực lợi dụng Băng Tuyết các.”

Ngưu Hữu Đạo: “Nếu hắn lợi dụng thì sao? Bên bọn hắn là do Đại Thiện sơn các người ủng hộ đấy.”
Lời này Hoàng Liệt có chút kiêng kị, lo lắng Thiệu Bình Ba sẽ không làm ra chuyện gì ngu xuẩn chứ? Nhưng ngay trước mặt Sở An Lâu bị hỏi đến mức này thì gã không thể không trả lời: “Không thể nào! Nếu hắn thực sự có gan làm chuyện này, Đại Thiện sơn sẽ là kẻ đầu tiên không bỏ qua cho hắn!”
“Được!” Ngưu Hữu Đạo lại chắp tay với Sở An Lâu: “Sở chưởng quỹ, nếu có người lợi dụng Băng Tuyết các làm xằng làm bậy thì sẽ thế nào?”
Sở An Lâu thầm mắng một tiếng, tiểu tử ngươi gan to bằng trời nhất còn dám nói người khác lợi dụng, chính bản thân ngươi cũng đang lén lợi dụng đấy.
Có điều Ngưu Hữu Đạo hắn ta cũng không thể trêu chọc vào được, đây là chuyện bên Các chủ chủ động trêu chọc, không liên quan hắn ta, cộng thêm mấy chục vạn kim tệ ép xuống, hắn ta cũng sẽ không nói lung tung được.
“Lời của ta không có tác dụng gì, nhưng sẽ như thế nào trong lòng mọi người hiểu rõ, không sợ chết thì đừng ngại thử xem.” Sở An Lâu nhàn nhạt một tiếng.
Ra khỏi khách sạn đón gió tuyết, trong lòng Hoàng Liệt tức giận, chạy từ xa tới đây là để bàn cái chuyện nát này.

Chương 279: Đàm Phán (2)

Chương 279: Đàm Phán (2)
Những người tùy hành cũng bực bội, trở về hậu đường cửa hàng, một trưởng lão nói: “Tiểu tử kia quá càn rỡ, không giết không đủ để tiết mối hận trong lòng ta!”
Hoàng Liệt đi qua đi lại trong đường giơ tay lên: “Tiểu tử kia ở tại nơi chiêu đãi khách quý của Băng Tuyết các. Sở An Lâu lại ra mặt giúp hắn, ý tứ Băng Tuyết các bày ra rất rõ ràng, không nể mặt sư thì cũng nể mặt phật, trước khi không biết rõ tình huống, tốt nhất đừng hành động lung tung. Còn nữa, đối phương bắt chúng ta vượt đường xa như vậy đến không phải chỉ để nói mấy chuyện vô nghĩa này, chỉ e là có nguyên nhân, dặn Thiệu Bình Ba, cảnh cáo hắn đừng làm loạn, xảy ra chuyện đừng trách Đại Thiện sơn chúng ta không khách khí!”
Dứt lời gã hơi phiền lòng phất tay, đi vào trong nghỉ ngơi. Chạy từ xa tới chỉ vì câu chuyện chưa được nửa canh giờ này, thực sự quá bực bội...
Tiễn khách đi rồi, Viên Cương theo Ngưu Hữu Đạo vào phòng hỏi: “Đạo gia, có Đại Thiện sơn cảnh cáo, chắc hẳn Thiệu Bình Ba cũng không dám làm loạn.”
Ngụ ý là, chuyện Xích Dương Chu quả khi nào mới ra tay.
Ngưu Hữu Đạo đẩy cửa sổ ra nhành gió tuyết bên ngoài, cười lạnh một tiếng: “Cảnh cáo của Đại Thiện sơn hữu dụng mới là lạ, thứ cảnh cáo này chỉ có thể hù dọa kẻ không chút năng lực, người có năng lực dĩ nhiên sẽ có tự tin đối mặt, trừ phi thực sự không có cách, chỉ cần có cách, loại người như Thiệu Bình Ba chắc chắn không bỏ cơ hội lật đổ ta, cứ chờ đi, nếu hắn không ra tay độc ác mới là lạ!”
Viên Cương nhíu mày: “Vậy nói mấy cái này với Hoàng Liệt làm gì? Dày vò người ta đi từ xa tới một chuyến, còn đắc tội người ta nữa.”

Ngưu Hữu Đạo hít sâu một cơn gió lạnh từ ngoài thổi vào: “Có đôi khi phải phách lối một chút, dày vò người ta cũng là một loại thái độ, mang ý nghĩa không sợ hãi. Để Hoàng Liệt tận mắt nhìn rõ tình hình, tự cảm nhận một chút, chí ít là khiến Đại Thiện sơn có chỗ kiêng kỵ, trong thời gian ngắn không dám nối giáo cho giặc, chúng ta an toàn rời khỏi Băng Tuyết các cũng bớt đi một phần nguy hiểm không phải sao? Ngoài ra cũng là để nhắc nhở Băng Tuyết các... Đây mới chỉ là bắt đầu!”
Hai ngày sau, cửa hàng bên Lưu Tiên tông có tin tức tới, Phí Trường Lưu chưởng môn Lưu Tiên tông đến.
Ngưu Hữu Đạo cũng không vội vã đi gặp mặt, phải đợi người đến đông đủ đã.
Lại vài ngày sau, Bành Hựu Tại chưởng môn Thiên Ngọc môn, Trịnh Cửu Tiêu chưởng môn Phù Vân tông, Hạ Hoa chưởng môn Linh Tú sơn đều lần lượt đến Băng Tuyết các.
Lúc này Ngưu Hữu Đạo mới phát thiệp mời cho các vị chưởng môn.
Lần này, Ngưu Hữu Đạo không mời Sở An Lâu.
Tinh không vạn lý, chưởng môn bốn phái nhận được thiệp mời tề tựu ở tầng cao nhất khách sạn Thải Hồng đều đã đến đây.
Hạ Hoa chưởng môn Linh Tú sơn là một phụ nhân, tuổi tác không nhỏ, quần áo thì hoa lệ, cái kiểu hoa lệ màu sắc rực rỡ, trên mặt tô son điểm phấn, cách ăn mặc vô cùng lộng lẫy không hề tùy tiện, hai mắt to rất có thần.
Còn chưởng môn Thiên Ngọc môn, dưới uy áp của Bạch Diêu, Ngưu Hữu Đạo có thể nói là ngưỡng mộ danh tiếng đã lâu, người cao ngựa lớn, vừa nhìn là biết cùng hệ mạch với Bành Ngọc Lan, Phượng Nhược Nam, không cần giới thiệu Ngưu Hữu Đạo cũng có thể nhận ra được.
Trịnh Cửu Tiêu chưởng môn Phù Vân tông lại rất nho nhã, bộ râu dài đen như mực, tay thỉnh thoảng đưa lên vuốt, rất có bộ dạng tiên phong đạo cốt.
Phí Trường Lưu chưởng môn Lưu Tiên tông thì không biết có phải vì có ý kiến với Ngưu Hữu Đạo hay không mà mặt mày không có ý cười.
Đối với Thiên Ngọc môn có thể tiết chế chư hầu một phương mà nói, những môn phái chỉ có thể phụ thuộc quyền thế như Lưu Tiên tông, Phù Vân tông và Linh Tú sơn đều là những môn phái nhỏ.

Chưởng môn ba phái nhìn thấy Bành Hựu Tại tư thái cao thấp rõ ràng. Mặc dù khách đến có thái độ với mình như thế nào, Ngưu Hữu Đạo đều nhiệt tình mời chưởng môn bốn phái vào trong viên sảnh ngồi, đồng thời bảo Ngô Tam Lượng và Lôi Tông Khang canh giữ trên bậc thang, không để ai đến gần.

“Nói đi, có chuyện gì?” Bành Hựu Tại cầm đại mã kim đao ngồi xuống, hai tay chống đầu gối mở miệng trước.

Đối với lời mời của Ngưu Hữu Đạo, lão không hề thoải mái, có ý gì chứ, chẳng qua chỉ là một tên tạp nham nhỏ bé ký sinh trong phạm vi thế lực môn phái của mình mà dám giữ người của Thiên Ngọc môn, chẳng lẽ lại có cái lý như vậy?

Hắc Mẫu Đơn dâng trà, Ngưu Hữu Đạo đưa tay ra hiệu mời dùng, cười nói: “Nếu Bành chưởng môn đã gấp gáp như vậy, vậy thì được, vậy trước hết ta xin phép thỉnh giáo Phí chưởng môn của Lưu Tiên tông đi.”

Phí Trường Lưu liếc hắn.

Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Phí chưởng môn, mọi người ai đều vì mình, Lưu Tiên tông nhiều lần sống mái với ta ta không nói, ta chỉ hỏi một câu, ân oán trước kia có thể xóa bỏ không?”

Ánh mắt Phí Trường Lưu quét qua nơi mình chưa từng có cơ hội bước vào này, trầm giọng nói: “Ta có thể đồng ý với ngươi không truy cứu chuyện trước kia, có điều tổn thất ở cửa hàng Trích Tinh thành thì tính sao?” Ánh mắt nhìn về phía Trịnh Cửu Tiêu và Hạ Hoa: “Cửa hàng hai vị cũng tổn thất không nhỏ nhỉ?”

Trịnh Cửu Tiêu: “Tổn thất hơn một trăm vạn kim tệ!”

Hạ Hoa: “Không khác mấy, đồ của cửa hàng chúng ta gần như bị khoắng sạch.”

Bành Hựu Tại hơi sững sờ, chuyện gì vậy? Cửa hàng ba phái này ở Trích Tinh thành như thế nào?”

Phí Trường Lưu nói: “Ngưu Hữu Đạo, đồ ngươi đánh cắp ở cửa hàng ba phái chúng ta có phải nên trả lại cho chúng ta không? Chỉ cần đền bù tổn thất này Lưu Tiên tông có thể cam đoan sẽ bỏ qua chuyện cũ!”

Ánh mắt Bành Hựu Tại lóe lên, nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, cái thằng này đ đã trộm cửa hàng ba phái? Sao không nghe quận Thanh Sơn nói gì?

Hai vị trưởng lão sau lưng lão cũng hai mắt nhìn nhau, dường như hơi khó tin. Người trông coi cửa hàng ba phái chẳng lẽ chết rồi à?
Trịnh Cửu Tiêu gật đầu: “Ta cũng có ý này.”
Hạ Hoa: “Không sai!”
Tổn thất hơn trăm vạn kim tệ đối với môn phái quy mô như bọn hắn không phải con số nhỏ, cũng là gia sản phải rất nhiều năm mới dành dụm được.
Đương nhiên, sở dĩ tỏ thái độ bằng lòng buông tha Ngưu Hữu Đạo dĩ nhiên là vì đang ngồi ở đây, kiêng kỵ Băng Tuyết các.
“Ta không hiểu các người đang nói gì?” Ngưu Hữu Đạo một câu phủ sạch, hắn không thể thựa nhận việc này trước mặt mọi người. Chuyện cướp cửa hàng ở Trích Tinh thành có điên mới thừa nhận.
Phí Trường Lưu: “Trong lòng mọi người đều biết rõ, giả bộ hồ đồ làm gì?”
“Việc này cứ gác sang một bên trước đã.” Ngưu Hữu Đạo không muốn bàn đến chuyện này, mời người đến cũng không phải để bàn chuyện này. Những thứ đó đều bán đổ bán tháo đi rồi, hắn không bỏ ra được những thứ đó cũng không bỏ ra được nhiều tiền bồi thường như vậy. “Tống Cửu Minh nói giết ta là có thể tái xuất, hứa hẹn cho Lưu Tiên tông lợi ích, sau Lưu Tiên tông bôn ba bỏ sức, không biết ta nói đúng không?”
Ánh mắt Phí Trường Lưu lộ vẻ kinh ngạc, không biết làm sao đối phương lại biết.
Trịnh Cửu Tiêu và Hạ Hoa kinh ngạc nhìn về phía ông ta, đều thầm mắng, quả nhiên Tống gia luôn thiên vị Lưu Tiên tông, vì sao không đánh tiếng với bên mình?
Bành Hựu Tại ngồi bên đã biết chút tình hình, hình như Thương Triều Tông sắp xếp thám tử bên Tống gia, Thương Triều Tông truyền tin cho Ngưu Hữu Đạo cũng truyền tin cho bên Thiên Ngọc môn cho nên lão đã biết.
Phí Trường Lưu: “Ta đã nói, chỉ cần ngươi bồi thường tổn thất cửa hàng ta, những chuyện khác coi như qua.”
Ngưu Hữu Đạo: “Phí chưởng môn, Lưu Tiên tông trước kia không được giết ta, bây giờ ta cũng dám khẳng định, Lưu Tiên tông sau này, tương

lai cũng không được giết ta. Xin hỏi Tống Cửu Minh tái xuất như thế nào, thực hiện hứa hẹn cho Lưu Tiên tông lợi ích như thế nào?”
Phí Trường Lưu: “Chẳng lẽ ngươi không hiểu ý ta à? Bồi thường tổn thất cho Lưu Tiên tông, cái khác nể mặt Băng Tuyết các, Lưu Tiên tông ta không truy cứu nữa!”
Ngưu Hữu Đạo không thèm tiếp tục đề tài này: “Tống Cửu Minh đừng nói tái xuất, ta đánh cược với ông nhé, Tống gia sắp bị diệt tới nơi rồi!”

Chương 280: Đàm Phán (3)

Chương 280: Đàm Phán (3)
Phí Trường Lưu: “Chớ lôi thôi với ta về Tống gia gì đó, ngươi cũng bớt giở trò đi. Chuyện trước kia đều vì bản thân, trợ giúp Tống gia tử thương gì đó Lưu Tiên tông ta nhận, nhưng khoản tiền khổng lồ bên cửa hàng là tài sản chung của đệ tử trên dưới Lưu Tiên tông, giờ ngươi không đưa ra được câu trả lời, cứ bị mất trắng như vậy ta cũng không cách nào cho đệ tử trên dưới Lưu Tiên tông câu trả lời. Đương nhiên, nếu ngươi có thể khiến Băng Tuyết các nói ra một câu không cho phép truy cứu chuyện này, vậy ta cũng nhận, nếu không chỉ có thể tìm ngươi!”
Ngưu Hữu Đạo hỏi một đằng, trả lời một nẻo: “Lưu Tiên tông vốn phụ thuộc Tống gia, bây giờ Tống gia sụp đổ, Lưu Tiên tông nhất thời nên đi đâu, e là ông đang lo lắng chuyện này!”
Phí Trường Lưu: “Đây là chuyện của Lưu Tiên tông, không cần ngươi quan tâm!”
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo lướt qua đám người: “Lần này mời tất cả đến đây chính là trao đổi lợi ích chia cắt Nam Châu Yến quốc, lợi ích này so với Tống gia cho như thế nào? Phí chưởng môn nếu không hứng thú giờ có thể rời đi, ta không miễn cưỡng, về sau sống hay chết ta có thể phụng bồi bất cứ lúc nào.”
“...” Mấy vị đang ngồi đây đều trố mắt, chia cắt Nam Châu Yến quốc? Phí Trường Lưu, Trịnh Cửu Tiêu, Hạ Hoa ba người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.
Sau khi Bành Hựu Tại hơi sững ra thì cười lạnh nói: “Chia cắt Nam Châu, khẩu khí thật lớn, hẳn đây là ý Băng Tuyết các?”
Ngưu Hữu Đạo đưa tay ra hiệu với Phí Trường Lưu: “Ta nói là không miễn cưỡng, Phí chưởng môn muốn đi cứ việc đi.”

Phí Trường Lưu ra vẻ hoàn toàn dửng dưng nói: “Nghe một chút cũng không sao.”
Ngưu Hữu Đạo xùy một tiếng, nhìn xung quanh hỏi: “Có đạo lý như vậy sao? Ngươi muốn tính sổ với ta, ta há có thể cho ngươi nghe chuyện cơ mật?”
Ô Thiếu Hoan đứng sau lưng Phí Trường Lưu cúi người thì thầm vài câu với Phí Trường Lưu rồi đứng thẳng người.
Gương mặt Phí Trường Lưu cứng ngắc, mi mắt rủ xuống nói: “Nếu thật sự lợi ích của Nam Châu có thể đền bù được tổn thất cho Lưu Tiên tông ta, ta coi như cũng có cái bàn giao với trên dưới Lưu Tiên tông, ân oán trước kia không phải không thể đặt xuống.”
Ngưu Hữu Đạo lại hỏi hai vị khác: “Trịnh chưởng môn và Hạ chưởng môn thì sao? Vẫn tính sổ hay là thế nào?”
Trịnh Cửu Tiêu vuốt râu nói: “Nghe xong hẵng quyết!”
Hạ Hoa ừ một tiếng, gật đầu phụ họa.
“Nếu vậy, vậy thì nghe trước chút đi.” Ngưu Hữu Đạo có vẻ trào phúng cười nhạo một tiếng, lại nhìn về phía Bành Hựu Tại nói: “Không liên quan gì tới Băng Tuyết các.
Chẳng lẽ Bành chưởng môn cho rằng chí hướng của Dung Bình quận vương chỉ là một quận Thanh Sơn nhỏ bé sao?”
Nếu là ý của Băng Tuyết các còn có khả năng, nghe xong không phải ý của Băng Tuyết các, Bành Hựu Tại lập tức khinh thường: “Ai không muốn đi lên chỗ cao chứ? Chí hướng có cao nhưng cũng phải có thực lực tương đương mới được chứ đừng có ngồi đây mà ba hoa chích choè.”
Ngưu Hữu Đạo đối chọi gay gắt: “Dù sao cũng tốt hơn là không làm gì! Thử nghĩ nếu không có hành động của Dung Bình quận vương ở huyện Thương Lư, Thiên Ngọc môn ở cảnh nội Nam Châu chẳng qua chsir có một vùng đất quận Quảng Nghĩa sao? Dung Bình quận vương vừa đến lập tức giúp Thiên Ngọc môn lấy được cả quận Thanh Sơn đã nhiều năm trấn giữ, chẳng lẽ Dung Bình quận vương là kẻ ba hoa chích chòe?”
Lời này hơi mỉa mai Thiên Ngọc môn vô năng, dĩ nhiên Bành Hựu Tại không thích nghe, cười lạnh nói: “Nếu không có Thiên Ngọc môn ta ủng hộ, hắn lấy gì đi chiếm quận Thanh Sơn?”

Ngưu Hữu Đạo: “Vậy sao Thiên Ngọc môn không lấy quận Thanh Sơn từ sớm mà phải chờ Dung Bình quận vương tới lấy? Hẳn là Thiên Ngọc môn có khả năng tiên đoán, sớm biết Dung Bình quận vương có thể sớm thoát khỏi tai ương lao ngục đến quận Thanh Sơn nên chờ sẵn đã lâu à? Bành chưởng môn nói ra những lời này không sợ người khác chế nhạo sao? Haha, nếu không có Dung Bình quận vương giải quyết hết các mặt, Thiên Ngọc môn có dám ủng hộ không? Nếu không phải Dung Bình quận vương đã bố trí thỏa đáng hết thảy, Thiên Ngọc môn có dám can đảm không hay Thiên Ngọc môn chỉ là một thế lực Nam Châu co đầu rụt cổ ở quận Quảng Nghĩa?”
“Làm càn!” Một trưởng lão sau lưng Bành Hựu Tại giận dữ quát.
Ngưu Hữu Đạo nâng chén trà lên, liếc trưởng lão kia một chút, chậm rãi nâng lên bên môi: “Có thể ngồi xuống để bàn tức là nói lý với nhau chứ không phải so xem ai quát lớn hơn.”
Dứt lời hắn nhẹ nhàng thổi trà nóng, chậm rãi nhấp một ngụm rồi tiếp tục nói: “Nếu lúc mới tới quận Quảng Nghĩa Dung Bình quận vương nói sẽ nắm được cả quận Thanh Sơn e là sẽ giống như hôm nay, sẽ bị Bành chưởng môn giễu cợt, giễu cợt Dung Bình quận vương không biết tự lượng sức mình, nhưng mà sự thật như thế nào? Chỉ sợ lúc trước Thiên Ngọc môn nằm mơ cũng không ngờ Dung Bình quận vương có thể trở thành chủ quận Thanh Sơn? Mỉa mai ngày hôm nay hình như đã lặp lại bênh cũ rồi!”
Phí Trường Lưu. Trịnh Cửu Tiêu, Hạ Hoa nghe thấy những lời này đều như có gì suy nghĩ, cảm thấy hình như đúng là vậy, lúc trước không ai có thể ngờ Thương Triều Tông có thể nhanh chóng lấy được quận Thanh Sơn như vậy.
Bành Hựu Tại giơ tay lên, ngăn trưởng lão đang giận tím mặt sau lưng: “Đúng là miệng lưỡi sắc bén, Thương Triều Tông nếu thật sự có cách lấy được Nam Châu, dĩ nhiên Thiên Ngọc môn ta sẽ toàn lực ủng hộ, sẽ chỉ gọi tốt, sẽ không làm ác. Nhưng quận Thanh Sơn mới lớn chừng nào, Nam Châu lại rộng bao nhiêu? Cho dù Thiên Ngọc môn ta bất chấp mọi giá liều mạng ngăn cản các môn phái khác thì sao? Nhân mã hai quận Quãng Nghĩa và Thanh Sơn cho dù có giao hết cho Thương Triều Tông hắn điều khiển, mặt đất Nam Châu rộng như vậy, nhân mã sau khi phân

tán có thể trấn thủ được sao? Cưỡng ép chiếm một châu, triều đình Yến quốc há sẽ bỏ qua? Ngươi ở đây dõng dạc như vậy hắn đã cùng Dung Bình quận vương thương lượng ổn thỏa biện pháp rồi?”
Đã nói đến nước này, nếu đúng như những gì hắn nói, thật sự có thể lấy được cả Nam Châu cớ gì không làm? Ngăn trưởng lão tức giận lại cũng là muốn nghe thử tình hình phía sau. Thân là chưởng môn một phái, cân nhắc lợi ích cả một môn phái, vì đấu võ mồn mấy câu xả giận àm chậm trễ đại sự là việc không cần thiết.
Ngưu Hữu Đạo: “Muốn chiếm đóng Nam Châu, biện pháp ổn thỏa nhất vẫn là binh cường mã tráng, dựa vào Thiên Ngọc môn ông xuất lực là giả. Thiên Ngọc môn ông người tuy nhiều nhưng muốn thủ một vùng lớn như Nam Châu thì chưa đủ để nhét kẽ răng, cho nên vẫn phải dựa vào bên Dung Bình quận vương.”
Trần Đình Tú cũng chính là vị trưởng lão tức giận đứng sau lưng Bành Hựu Tại cười lạnh nói: “Trấn thủ một phương Phượng Lăng Ba cũng được, sao không phải Thương Triều Tông không được?”
Ngưu Hữu Đạo: “Đó là dĩ nhiên, nhưng mà ta chỉ ủng hộ Thương Triều Tông, chỉ đơn giản như vậy!”
Trần Đình Tú châm chọc nói: “Ngươi ủng hộ, ngươi lấy cái gì ra ủng hộ?”
Ngưu Hữu Đạo: “Chuyện đánh giặc ta không hiểu, lúc ta và Dung Bình quận vương còn cả Lam Như Đình nói chuyện đã từng hỏi bọn hắn, đánh hạ Nam Châu cần bao nhiêu nhân mã? Bọn hắn nói, nếu chỉ là công đánh, ba mươi vạn tinh binh là đủ! Còn thủ vệ và quản lý sau khi đánh được thì cứ chiêu nhân đinh tại chỗ là được. trên thực tế nhân mã chinh chiến không cần quá nhiều, nhiều quá thành ra lại là gánh nặng. Tính toán toàn bộ, trừ đi mười vạn tinh binh của quận Quảng Nghĩa vẫn còn cần hai mươi vạn nhân mã tinh nhuệ nữa mới được.”
Mọi người nhìn hắn, không biết hắn hỏi một đường trả lời một nẻo thế này là có ý gì.
Bành Hựu Tại hừ lạnh: “Quận Quảng Nghĩa có thể nuôi nhân mã mười vạn tinh nhuệ đã là cực hạn, đó là còn nhờ quận Quảng Nghĩa là nơi đất lành, tăng thêm hai mươi vạn tinh nhuệ, tiền lương tiêu hao quận Quảng Nghĩa và quận Thanh Sơn căn bản không thể gánh vác được.”

Ngưu Hữu Đạo chậm ung dung nhấp một ngụm trà, tiếp tục nói: “Đây chính là chỗ ta có thể chống đỡ được, ta có thể cung cấp tài lực ủng hộ!” Bành Hựu Tại: “Ngươi có biết chi phí sinh hoạt một ngày của một tinh binh bao nhiêu không? Ăn uống đơn giản nhất tối thiểu phải mười đồng tệ, người ta còn phải nuôi vợ con, mỗi người mỗi tháng ít nhất phải ba trăm đồng tệ mới đủ sinh hoạt cơ bản của một gia đình, mỗi ngày tính ra là mười đồng tệ.”

Chương 281: Buộc Phải Trừ Kẻ Này

Chương 281: Buộc Phải Trừ Kẻ Này
“Không tính tiền quần áo, chiến giáp và binh khí, không tính tiền chiến mã và lương các tướng lĩnh, không tính tiền chữa trị tổn thương và huấn luyện cũng chưa tính tiền trợ cấp ngoài ý muốn.”
“Chỉ là chi phí cơ bản nhất của mỗi người mỗi ngày đã tốn hai mươi đồng tệ. Hai mươi vạn tinh nhuệ, mỗi ngày phải tốn bốn trăm vạn đồng tệ, quy ra kim tệ là bốn trăm, trên thực tế không phải chỉ bốn trăm kim tệ, cộng với các khoản phụ khác, nuôi hai mươi vạn tinh nhuệ tối thiểu phải tốn gấp ba lần số đó trở lên, mỗi ngày không có một ngàn năm trăm căn bản không chống đỡ nổi.”
“Đây mới chỉ là một ngày, mười ngày là một vạn năm, một tháng là bốn năm vạn, một năm gần năm mươi vạn kim tệ mới đúng. Chèo chống hai mươi vạn nhân mã tinh nhuệ tác chiến đằng sau phải nuôi bao nhiêu công tượng ngươi biết không? Phải mua bao nhiêu ngựa ngươi biết không? Chưa tính là xảy ra chiến sự, cần phải trù bị một lượng lớn nhân lực và tài lực để chuẩn bị và vận chuyển lúc cần thiết, tiền trợ cấp cho một lượng lớn người chiến tử, các loại chi phí tăng lên rất nhiều. Tiểu tử, tiến đánh Nam Châu nói thì dễ lắm nhưng không dễ đánh vậy đâu, nhất định phải có tài lực cường đại chèo chống, ngươi ủng hộ? Ngươi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy ủng hộ?”
Phí Trường Lưu nhàn nhạt một tiếng: “E là trộm đồ của ba cửa hàng chúng ta, có chút tiền vốn mới dám nói như vậy.”
Ngưu Hữu Đạo: “Không cần liệt kê những khoản này cho ta nghe, ta mặc kệ mấy thứ lặc vặt này, ta cũng chẳng hiểu mấy thứ lặt vặt đấy, ta chỉ cung cấp tài lực ủng hộ, cụ thể tiêu như thế nào đó là chuyện Dung Bình quận vương phải quan tâm.

Bành Hựu Tại đưa tay ra: “Tiền đâu? Nếu có thể lấy ra tiền, có thể có tài lực cho Thương Triều Tông chiêu binh mãi mã, đừng nói tiến đánh Nam Châu, tiến đánh toàn bộ Yến quốc Thiên Ngọc môn ta cũng không có ý kiến.”
“Nếu chỉ đem tiền ra cho Dung Bình quận vương chiêu binh mãi mã, loại phương thức ủng hồ này quả thật hạ sách.” Ngưu Hữu Đạo cười, đưa tay cầm chén trà trước mặt hắn lên, nhẹ nhàng đặt lên bàn tay vừa đưa ra của Bành Hựu Tại: “Ta chẳng những bỏ tiền cho Dung Bình quận vương chiêu binh mãi mã, mà còn giúp Thiên Ngọc môn có thể ăn mập bụng.”
Sau đó chỉ đám Phí Trường Lưu. “Cả các người nữa!”
Mấy người nhìn nhau, Bành Hựu Tại buông chén trà xuống, nói: “Ta không nghe những chuyện không nhìn thấy, ngươi đem tiền ra đây cái đã!”
Ngưu Hữu Đạo: “Tiền ở ngay cửa hàng Thiên Ngọc môn...”
“...” Bành Hựu Tại sững sờ, quay đầu nhìn về phía mấy người sau lưng, hắn là ẩn tình cửa hàng mình mình còn chưa biết?
Nhưng tất cả đều mờ mịt lắc đầu, bày tỏ không biết chuyện gì.
Hạ Hoa chen lời: “Bành chưởng môn, chắc là hắn đang nói hàng trong cửa hàng các người, hàng trong cửa hàng chúng ta hắn đã bán được không ít tiền đâu.”
Bành Hựu Tại trầm mặt xuống, nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo cười mắng Hạ Hoa: “Hạ chưởng môn nói đùa không buồn cười chút nào, đồ trong cửa hàng của bà mất nên có phải cũng mong đồ cửa hàng người khác cũng mất theo không?”
Hắn lại quay đầu nói với Bành Hựu Tại: “Cho ta thời gian nửa tháng, nửa tháng sau sẽ để các vị thấy tiền sáng mắt, không kìm được vui mừng!”
Cả đám ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, thằng nhãi này thật sự dám nói như vậy, đừng nói xử lý một tháng, nửa năm cũng được.
Bành Hựu Tại: “Nếu đã lặn lội đường xa đến đây, ở lại non nửa tháng tìm hiểu tình hình cũng chẳng phải chuyện gì. Ta chờ cách xử lý của ngươi, nếu nửa tháng sau không bỏ ra được tiền thì sao?”

Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ: “Giờ ta sẽ đến cửa hàng của Thiên Ngọc môn ông, nếu nửa tháng không kiếm ra được tiền, tùy ý xử trí, như thế nào?”
“Ở cửa hàng chúng ta?” Bành Hựu Tại hồ nghi.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói: “Ta nói rồi, tiền ở ngay cửa hàng Thiên Ngọc môn dĩ nhiên là phải tìm cho ta, Bành chưởng môn không cần hỏi nhiều, đến lức đó cứ nhìn sẽ biết, dù sao cũng bị nhốt dưới tầm mắt của ngày, cũng đầu cần lo tôi nuốt lời chạy mất, ông nói đúng không?”
Nể mặt tiền, chuyện này cứ quyết định vậy đi.
Đám Bành Hựu Tại quay đầu đi, đám Ngưu Hữu Đạo sau đó cũng trả phòng rời đi.
“Muốn đi?”
Sở An Lâu trong phòng, Ngưu Hữu Đạo đến đây chào từ biệt, Sở An Lâu kinh ngạc.
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Quấy rầy Sở chưởng quỹ lâu như vậy, cũng nên rời đi rồi.”
Sở An Lâu hoài nghi nói: “Bàn xong rồi à? Bọn hắn không làm khó dễ ngươi?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta với Thiên Ngọc môn vốn không thù, ba phái Lưu Tiên tông kia chẳng qua chỉ trút giận cho Tống gia kinh thành. Giờ Tống gia bị nghiêng, bọn họ không cầ thiết dây dưa với ta mãi không buông, chuyện này chỉ cần nói rõ là sẽ cho qua thôi.
Sở An Lâu nhíu mày: “Ngươi không giả vờ lấy Băng Tuyết các ra để giải quyết bọn hắn đấy chứ?”
Ngưu Hữu Đạo: “Sở chưởng quỹ quá lo lắng, bọn hắn có lẽ sẽ chịu chấn nhiếp của Băng Tuyết các, nhưng ta chẳng qua chỉ có thể ở tạm đây một chút, Băng Tuyết các sẽ không nhúng tay vào, chỉ có thể che giấu giúp ta một chút. thời gian còn rất dài, còn phải trải qua rất nhiều thị thị phi phi, dần dần có liên quan đến Băng Tuyết các không mọi người sẽ phát giác ra ngay. Người thường không phải đồ đần, muốn lừa gạt cũng chỉ lừa được mình, không lừa được người khác, cuối cùng cũng sẽ thấy rõ chân tướng. Như vậy thì đem Băng Tuyết các ra lừa chỉ có thể tự hại mình.
Vẻ mặt Sở An Lâu hòa hoãn lại: “Biết vậy là tốt, vậy thì ta không tiễn nữa.”

“Sở chưởng quỹ dừng bước, tại hạ cáo từ.” Ngưu Hữu Đạo chắp tay, cứ thế mà đi.
Sở An Lâu ừ một tiếng, chắp tay sau lưng đưa mắt nhìn, không nhắc tới mấy chục vạn kim tệ “tạm để” trong tay hắn ta, Ngưu Hữu Đạo cũng không nhắc tới, chuyện này giống như chưa từng xảy ra.
Ngưu Hữu Đạo che đầu che mặt rời khỏi khách sạn Thải Hồng, mang theo mấy thủ hạ đến cửa hàng của Thiên Ngọc môn.
Vừa xuống ngựa, Ngưu Hữu Đạo đã bảo đám Hắc Mẫu Đơn xử lý chút vật liệu sau đó thấy Ngưu Hữu Đạo đang bận rộn, thỉnh thoảng như thợ mộc xử lý vài thứ đồ gỗ.
Khi lại giống thợ rèn gỡ coong coong.
Nói theo kiểu Viên Cương, có không ít thủ nghệ.
Bành Hựu Tại cũng nhìn vài lần không biết hắn đang làm gì, Ngưu Hữu Đạo chỉ nói thời gian đến sẽ biết, sau đó hình như đã bước vào thời điểm mấu chốt, Bành Hựu Tại muốn lại nhìn thì lại không được cho nhìn, bị cản lại...
Bắc Châu, trong Lăng Ba phủ, trong đình hoa viên, Hoàng Đấu, Lâm Hồ đang đứng trước mặt Thiệu Bình Ba.
“Sao hắn biết có dính đến Băng Tuyết các?” Thiệu Bình Ba hoài nghi.
Hoàng Đấu lắc đầu: “Không biết! Nhưng là chưởng môn hi vọng Đại công tử nhớ kỹ, tình hình chưa rõ, hy vọng Đại công tử đừng trêu vào hắn nữa, tránh phiền toái không cần thiết. Nhất là nhớ lấy, Tuyết bà bà đứng sau Băng Tuyết các áp đảo chúng sinh, dám có chủ ý với Băng Tuyết các, hậu quả chúng ta không thể gánh được, một câu nói của Băng Tuyết các có thể khiến cả Thiệu gia thành tro tàn, Đại công tử là người thông minh, mong hãy ghi nhớ!”
Thiệu Bình Ba bình tĩnh gật đầu: “Lời chưởng môn ta đương nhiên sẽ ghi nhớ trong lòng!”
Thấy hắn ta hứa hẹn, hai người cũng yên tâm, chắp tay cáo từ.
Thiệu Bình Ba chắp tay im lặng một lúc, chợt nói: “Việc này ngươi thấy thế nào?”
Quản gia Thiệu Tam Tỉnh đi lên trước, thở dài: “Đãi công tử đã đồng ý rồi thì hãy làm theo Đại Thiện sơn đi.”

Thiệu Bình Ba hơi hieps mắt: “Ta đánh cược là hắn và Băng Tuyết các căn bản không có quan hệ gì, chỉ là cáo mượn oai hùm thôi!”
Thiệu Tam Tỉnh kinh ngạc, dù sao cũng đã đi theo nhiều năm, hiểu hắn ta khá rõ, nghe ra được thâm ý trong lời nói của hắn ta, tức là hắn ta không có ý định dừng tay, lão có chút nơm nớp lo sợ nói: “Đại công tử cớ gì lại nói vậy?”
Thiệu Bình Ba hừ lạnh nói: “Đạo lý rất đơn giản, ta chắc chắn Ngưu Hữu Đạo sẽ không bỏ qua cho ta, nếu hắn ta thực sự có nguồn gốc sâu xa gì với Băng Tuyết các thì cứ trực tiếp mượn thế Băng Tuyết các giết ta là xong, Đại Thiện sơn không dám không nghe, không đáng để vòng vo thế này. Hắn không làm như vậy, điều đó chỉ có thể nói hắn làm không được, không phải cáo mượn oai hùm là cái gì?”

Chương 282: Liệt Tửu

Chương 282: Liệt Tửu
Thiệu Tam Tỉnh nghe xong thấy hình như cũng có lý, hỏi lại: “Vậy tại sao hắn lại ở khách sạn Thải Hồng gì đấy?”
Thiệu Bình Ba lắc đầu: “Tình hình biết được có hạn, cái này ta cũng nghĩ không thông, nhưng ta biết tên kia xảo trá, trong đó khẳng định có nguyên nhân gì đó chúng ta không biết, tuyệt đối không như bề ngoài Đại Thiện sơn nhìn thấy. Tóm lại hắn càng khoe khoang ở khách sạn Thải Hồng thì càng có vấn đề. Chỉ có như vậy, ngay cả Đại Thiện sơn cũng không dám động đến hắn, người bên Tống gia cũng đừng mong trông cậy được, như vậy hắn tránh thoát một kiếp, thực sự đáng hận!”
Thiệu Tam Tỉnh: “Vậy sao công tử không giải thích rõ ràng với Đại Thiện sơn?”
Thiệu Bình Ba hỏi lại: “Giải thích rõ sao? Ta nói Ngưu Hữu Đạo sẽ không bỏ qua ta, việc này chỉ có thể ngầm hiểu, không thể nói bằng lời, không có chứng cứ nói không rõ ràng. Huống chi, ta trong mắt Hoàng Liệt chẳng qua chỉ là con sâu cái kiến bị lợi dụng thôi, hữu dụng thì dùng, không dùng được nữa sẽ một cước đá văng, hắn sẽ không mạo hiểm đắc tội với Băng Tuyết các vì ta. Những người này, trong chuyện âm mưu chém giết đầu óc chẳng kẻ nào đủ dùng cả, giải thích với đám ngu xuẩn này không rõ ràng được đâu.”
Quay người lại, thấp giọng nói với Thiệu Tam Tỉnh: “Ngươi âm thầm liên hệ tu sĩ khác, để bọn hắn nhìn chằm chằm bên Băng Tuyết các, ta đoán Ngưu Hữu Đạo sẽ không từ thủ đoạn giành lấy Xích Dương Chu quả, Băng Tuyết các sớm muộn gì cũng có biến!”
Thiệu Tam Tỉnh kinh ngạc: “Cái này... Đại công tử đã nói rõ chuyện này ra rồi, hắn còn dám ra tay?”

Thiệu Bình Ba cười lạnh: “Băng Tuyết các? Không phải cũng chỉ là một đám địa vị cao một chút thôi sao, ngươi cho rằng thật sự là thần à? Chúng chỉ có thể hù dọa mấy kẻ vô năng một chút chứ kẻ có năng lực thì không hù dọa nội. Kẻ năng lực bình thường thường tương đối tự tin, hắn dám xông lên Băng Tuyết các đã có thể nói rất rõ vấn đề, mượn Đại Thiện sơn áp chế ta, nói cái gì mà ta muốn lợi dụng Băng Tuyết các đối phó hắn đơn giản chỉ dự phòng trước, muốn chặn miệng ta, từ đó càng chứng tỏ hắn sẽ không từ bỏ ý đồ.”

“Bởi vậy cũng càng nói rõ, hắn không có quan hệ gì với Băng Tuyết các, thủ đoạn bình thường không lấy được Xích Dương Chu quả dĩ nhiên phải khai thác thủ đoạn không bình thường, chỉ e ngay từ đầu hắn đã không định cầu xin bình thường. Ngươi cho người chú ý chặt chẽ, nhất là nơi sản sinh Xích Dương Chu quả, một khi có bất kỳ dị thường gì cần phải lập tức nói cho ta!”

Lời cảnh cáo của Đại Thiện sơn trước đó khiến Thiệu Tam Tỉnh trong lòng bất an: “Đại công tử, ngay cả người cũng nói Ngưu Hữu Đạo kia không đơn giản, hắn mạo hiểm như vậy có đáng không?”

“Đáng không?” Thiệu Bình Ba lắc đầu: “Không phải đáng mà là quá đáng, đổi lại ta nếu có điều kiện kia của hắn ta cũng sẽ làm vậy. Ngay từ đầu ta cũng chưa nghĩ ra, thông qua tin Đại Thiện sơn truyền đến, tên kia vẫn nghiễm nhiên để mắt tới Xích Dương Chu quả không buông, bị ta nói trắng ra ý đồ cũng không chịu buông tay, tình nguyện mạo hiểm, đây là vì sao? Sau này ta dần dần hiểu rõ, kẻ này bụng dạ cực sâu, ánh mắt sâu xa, e là hắn đã để ý đến miếng thịt béo Kim Châu này!”

Thiệu Tam Tỉnh kinh ngạc: “Kim Châu là địa bàn của Vạn Động Thiên phủ, Vạn Động Thiên phủ há có thể dừng tay?”

Thiệu Bình Ba: “Ta hỏi ngươi, nếu Xích Dương Chu quả về đến tay mẹ con Hải Như Nguyệt, Hải Như Nguyệt có cho nhi tử dùng không?”

Thiệu Tam Tỉnh: “Chuyện này là dĩ nhiên, có cơ hội chữa trị, làm nương không có lý gì lại trơ mắt nhìn nhi tử chết.”

Thiệu Bình Ba: “Ta hỏi ngươi, nếu trộm từ Băng Tuyết các đến thì sao?”

Thiệu Tam Tỉnh: “E là cũng vẫn dùng, một khi Tiêu Thiên Chấn có chuyện, tình cảnh của nàng ta ở Kim Châu cũng phiền phức, cho dù là vì

nhi tử hay vì bàn thân nàng...” Nói đến đây đột nhiên ngẩng đầu, tựa hồ hiểu ra gì đó.
Thiệu Bình Ba nhìn chằm chằm hai mắt lão, biết lão đã lĩnh hội, khẽ gật đầu: “Ngươi đoán không sai, một khi Tiêu Thiên Chấn dùng Xích Dương Chu quả trộm được từ Băng Tuyết các, mẹ con Hải Như Nguyệt sẽ không thoát khỏi sự khống chế của hắn, hai mẹ con tất nhiên sẽ âm thầm bị hắn điều khiển, nếu không lửa giận của Băng Tuyết các không phải thứ hai mẹ con bọn họ có thể tiếp nhận. Hắn chỉ cần âm thầm khống chế hai mẹ con là được, không cần chính diện dùng sức mạnh với Vạn Động Thiên phủ, một khi thời cơ chín muồi, cục thịt béo Kim Châu này hắn có thể đưa tay lấy ăn bất cứ lúc nào.”
“Loại người này rất nguy hiểm, chỉ cần hắn để mắt tới Kim Châu, đám thất phu Vạn Động Thiên phủ chưa chắc là đối thủ của hắn, sớm muộn cũng sẽ bị hắn cắm tay vào. Huống hồ âm thầm khống chế hai mẹ con kia sẽ mang đến lợi ích cực lớn, đây mới là nguyên nhân chính khiến hắn không từ thủ đoạn phải lấy bằng được Xích Dương Chu quả. Hiện trên cơ bản có thể khẳng định, từ lúc bắt đầu hắn đã không có ý định trực tiếp cầu xin, tất nhiên là phải dấu diếm thế lực các nơi của Vạn Động Thiên phủ, biết ngay cả người của Vạn Động Thiên phủ cũng hắn cũng nhốt ở khách sạn Thải Hồng ta càng khẳng định như vậy!”
“Cần phải cho người nhìn chằm chằm bên Băng Tuyết các, hắn tuyệt đối sẽ động thủ, cơ hội tốt như vậy không thể bỏ lỡ, ta buộc phải trừ khử kẻ này!”
Thiệu Tam Tỉnh: “Được, Đại công tử yên tâm, lão nô biết nên làm gì.”
“Thơm quá, mùi gì vậy?”
Vách đá hẻm núi, người qua lại ngoài cửa hàng Thiên Ngọc môn đều lờ mờ ngửi thấy mùi hương kỳ lạ, đang cùng nhau đánh giá.
Trong cửa hàng, người của Thiên Ngọc môn cũng truy tìm nơi phát ra mùi thơm này, có điều ngay cả chưởng môn Bành Hựu Tại cũng bị ngăn lại.
“Bành chưởng môn, xin lỗi, hiện tại vẫn chưa tới lúc.” Viên Cương ngăn lại ở giao lộ đi vào trong, đám Đoạn Hổ phía sau hơi chột dạ, ở trên địa bàn của Thiên Ngọc môn mà lại cản chưởng môn người ta lại...

Trần Đình Tú khiển trách quát: “Làm càn, chẳng lẽ để mặc các ngươi làm xằng làm bậy sao?”
Viên Cương không để ý tới lão, chỉ nhìn chằm chằm Bành Hựu Tại hỏi: “Chẳng lẽ Bành chưởng môn muốn tiền về đến tay còn bị phá hỏng sao?”
Nghe thấy lời ấy, Bành Hựu Tại chỉ có thể nén lòng hiếu kì, tiếp tục nhẫn nại...
Trong cấm địa, Ngưu Hữu Đạo đưa tay uốn cong ống dẫn đồng thau, dùng tay nắn lại thành một mớ rồi vứt sang một bên, nồi và bếp các kiểu cũng bị hủy.
Sau khi “hủy thi diệt tích” tất cả vật phẩm mới từ trong nhà đi ra, phất tay gọi Ngô Tam Lượng đang canh giữ trên thông đạo lại: “Đi một chuyến, mời chưởng môn ba phái kia tới đây.”
“Rõ!” Ngô Tam Lượng bước nhanh rời đi.
Ngưu Hữu Đạo bước ra khỏi cấm địa tạm thời, nhanh chóng kinh động đám Bành Hựu Tại, lúc Bành Hựu Tại tìm đến, Ngưu Hữu Đạo đang chuẩn bị uống trà trong phòng ngủ.
Lần này Viên Cương không cản khách nữa, Bành Hựu Tại đi thẳng vào trong, vừa gặp đã hỏi thẳng: “Mùi hương kỳ quái gì vậy, ngươi đang làm thứ gì thế?”
Trong cửa hàng bị mùi thơm kia hun cho hơi khó chịu, phải mở cửa thông gió mới đỡ hơn một chút.
Ngưu Hữu Đạo đứng dậy cười nói: “Dĩ nhiên là thứ có thể làm tròn lời hứa.”
Bành Hựu Tại hỏi: “Đồ đâu?”
Ngưu Hữu Đạo: “Bành chưởng môn chớ gấp, chờ nhóm Phí Trường Lưu đến tự nhiên sẽ lấy ra. À... ở nhà của ông không cần tôi phải mời ông dùng trà chứ?”
Bành Hựu Tại liền ngồi xuống một bên chờ, thỉnh thoảng lại dò xét Ngưu Hữu Đạo vài cái, nếu không phải dính đến Băng Tuyết các sao có chuyện thế này chứ.
Sau khi cái trò gì đó dừng lại cộng thêm mở cửa thông gió, mùi hương trong cửa hàng mới dần dần bay đi, không còn nữa.

Chờ một lát sau, Phí Trường Lưu, Hạ Hoa, Trịnh Cửu Tiêu lục tục đi vào ngồi chờ ở đại sảnh.
Sau khi được thông báo, Ngưu Hữu Đạo lại đứng dậy, đưa tay mời Bành Hựu Tại cùng đi gặp khách, lúc ra cửa, liền nói với Viên Cương: “Đi đem vài cái hũ kia tới đây.”
Bên này vừa đến phòng khách, đám Phí Trường Lưu cũng đứng lên chào Bành Hựu Tại.
Hai bên khách sáo với nhau vài câu, Viên Cương bưng một cái khau lên, trên khay có năm vò rượu không lớn, Ngưu Hữu Đạo phất tay: “Các vị chưởng môn mỗi người một vò đi.”
Viên Cương bưng cái khay đi qua trước mặt các vị chưởng môn, lúc quay lại đặt vò còn lại trước mặt Ngưu Hữu Đạo.

Chương 283: Liệt Tửu (2)

Chương 283: Liệt Tửu (2)
Đám Bành Hựu Tại bưng vò rượu lên lật qua lật lại nhìn một chút, trên vò rượu có giấy niêm phong mới dán, trong lúc nhất thời không hiểu rõ là gì.
“Đây chẳng lẽ là rượu?” Thấy là vò dùng để đựng rượu, Bành Hựu Tại thử hỏi một câu.
“Bành chưởng môn quả nhiên tuệ nhãn, liếc mắt liền nhìn ra, có điều có lẽ Bành chưởng môn chưa từng uống loại rượu này.” Ngưu Hữu Đạo chụp vò rượu trước mặt lên, nói với một đệ tử Thiên Ngọc môn: “Làm phiền lấy năm cái chén rượu tới đây.”
Đệ tử kia nhìn về phía chưởng môn, Bành Hựu Tại phất tay một chút, ra hiệu làm theo, quay đầu lại nhìn chằm chằm vò rượu trên tay lật qua lật lại tra xét.
Chỉ chốc lát sau chén rượu được đưa tới, bày trước mặt Ngưu Hữu Đạo. Ngưu Hữu Đạo bóc giấy dán ra, rượu mát lạnh đổ vào trong chén, một mùi thơm bắt đầu nhẹ nhàng bay khắp phòng, khác với mùi hương gay mũi ban nãy.
“Thơm quá!” Hít sâu một hơi Hạ Hoa khen đi tới trước xem xét.
Mấy vị chưởng môn cũng nhịn không được, đều vây quanh, muốn nhìn thử rốt cuộc là rượu gì mà thơm thế.
Ngưu Hữu Đạo rót rượu xong đưa tay ra hiệu: “Đây là Liệt Tửu tại hạ mới nấu, chư vị đừng ngại nếm thử.”
Mấy vị chưởng môn đều cầm cái chén lên xem xét, sau khi nhìn xong Bành Hựu Tại không kìm được hỏi: “Vì sao rượu này lại trong?”
Ngưu Hữu Đạo cười haha, đây là rượu hắn chưng cất xong rồi pha chế, dĩ nhiên là trong, cười nói: “Bình thường các người uống tạp chất quá

nhiều nên rượu đục, rượu này của ta không tạp chất nên dĩ nhiên trong. Chư vị mời dùng!”
Lời vừa nói ra đám Hắc Mẫu Đơn bên cạnh trong lòng ngứa ngáy, muốn nếm thử tư vị, mắt trưởng lão các phái đi cùng cũng lóe sáng.
Duy chỉ có Viên Cương nhếch miệng khinh thường, Đạo gia lại đang khi dễ một đám không kiến thức.
“Chưởng môn chậm đã.” Trần Đình Tú thấy Bành Hựu Tại muốn nâng chén nhấm nháp vội ngăn cản một tiếng, lấy một bình sứ nhỏ ra, muốn thử độc.
Ngưu Hữu Đạo buông tiếng thở dài: “Đừng làm hỏng mùi vị thuần chính, ta mà hạ độc ở đây thì chạy thoát được sao?” Dứt lời tự cầm chén rượu của mình ngửa đầu cạn sạch, rượu vào cổ họng chậm rãi vào trong bụng, thở ra hơi rượu, trong mắt hơi có chút hoài niệm tư vị.
Thấy thế, Bành Hựu Tại phất tay với Trần Đình Tú, cũng nâng chén uống một ngụm.
Nhưng rượu vừa vào miệng lập tức trừng hai mắt một cái, quai hàm căng cứng.
“Chưởng môn, thế nào?” Trần Đình Tú giật mình, vội hỏi.
Bành Hựu Tại đưa tay chặn lại, dáng vẻ không cho quấy rầy, cảm giác rượu chậm rãi vào cổ họng, chỉ cảm thấy một đạo nhiệt lưu trôi vào trong bụng, vừa rơi xuống bụng lập tức giống như một đám lửa thiêu đốt, nhưng mà miệng đầy dư hương, hương vị và sự nóng bỏng lượn lờ trong miệng thật sự để lại cho người ta một dư vị vô tận, trừng mắt khen lớn một tiếng. “Rượu ngon! Quả nhiên là liệt tửu!”
Ngưu Hữu Đạo cười, rượu người bên này uống đều là nước rượu trực tiếp sau khi lên men, khác với rượu được hắn chưng cất sau khi ủ, khẩu vị dĩ nhiên hoàn toàn khác nhau.
Bọn Phí Trường Lưu nghe vậy lập tức thưởng thức một ngụm, kết quả rượu vừa vào miệng ai nấy không trừng mắt thì nhíu mày.
Hạ Hoa che miệng, khó khăn nuốt xuống.
“Phù! Quả nhiên là rượu ngon.” Há miệng thở ra một hơi, Phí Trường Lưu khen.
“Uống rượu này, lại uống rượu trước kia e là chẳng còn mùi vị gì nữa.” Trịnh Cửu Tiêu chép miệng thở dài.

Hạ Hoa che miệng chậm rãi đặt chén xuống, lắc đầu nói: “Rượu này quá mạnh, quá nồng, ta uống không quen.”
“Đây mới gọi là rượu!” Bành Hựu Tại ha ha một tiếng, đưa tay muốn cầm vò rượu kia, rượu này uống vào rất sảng khoái, quả nhiên rất phù hợp với người như ông.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay ấn vò rượu xuống. ““Đây mới gọi là rượu!”
Bành Hựu Tại ha ha một tiếng, đưa tay muốn quý giá vô cùng, ông có biết một ngụm vừa rồi của ông đã rớt mất bao nhiêu tiền không?”
Bành Hựu Tại hỏi: “Bao nhiêu?”
Ngưu Hữu Đạo nhìn chung quanh: “Những người không liên quan có nên lui xuống hết không? Rượu ấy à, có thể chậm rãi uống, chính sự không thể chậm trễ, chúng ta nên nói chuyện chính sự.”
Bành Hựu Tại nghiêng đầu ra hiệu một chút, những tiểu đệ tử không liên can xung quanh lập tức lui đi.
Hiện trường ngoại trừ người của Ngưu Hữu Đạo chỉ còn vài trưởng lão các môn phái.
Ngưu Hữu Đạo một lần nữa rót rượu vào ly các chưởng môn, miệng chén khá lớn, vò rượu không lớn, mỗi vò đại khái chỉ chứa một cân, rót một vòng nữa cũng không đủ đầy, vừa hay Hạ Hoa không quen với rượu mạnh này nên không rót cho bà nữa.
Thực ra Ngưu Hữu Đạo cũng chỉ ủ có một ít, tùy tiện làm một chút chẳng tốn bao nhiêu tinh lực, chỉ chứng minh sự tồn tại là được.
Lần này các vị chưởng môn đều chậm rãi thưởng thức, lần trước uống quá vội vàng, giờ sau khi uống vào bụng ai nấy đều thỏa mãn.
Ngưu Hữu Đạo lắc cái vò không, hỏi: “Chư vị, cảm thấy rượu này bán một trăm kim tệ một vò có thể bán được không?”
Mắt Bành Hựu Tại sáng lên, dường như hiểu ý hắn.
Hạ Hoa kinh ngạc nói: “Vò nhỏ như vậy, còn khó uống thế, bán mắc như vậy, ai mua?”
Trịnh Cửu Tiêu khoát tay với bà: “Bán được bán được, ta thấy bán hai trăm kim tệ một vò cũng sẽ có người mua.”
Phí Trường Lưu nói: “Cho dù ngại đắt không uống thường xuyên nhưng mua chút rượu ngon về đãi khách cũng không vấn đề gì, kẻ có tiền cũng

không ít, rượu phẩm chất thế này, bán hai trăm kim tệ không thành vấn đề.”
“Được!” Ngưu Hữu Đạo gật đầu một tiếng, hắn vốn định định giá chừng một trăm, nghe hai người này nói vậy, hắn đổi chủ ý, nói với Bành Hựu Tại: “Một vò rượu này ta bán cho Thiên Ngọc môn hai trăm kim tệ một vò, còn Thiên Ngọc môn ông bán qua tay lại bao nhiêu một vò ta mặc kệ, ta và bên Dung Bình quận vương hàng năm cung cấp cho Thiên Ngọc môn một vạn vò.”
Ba người Phí Trường Lưu nhìn nhau, hơi nóng mắt. Đây rõ ràng là một tài lộ, cho Thiên Ngọc môn một vạn vò không biết cho bọn hắn bao nhiêu.
Đôi mắt Bành Hựu Tại xoay chuyển, cầm vò rượu lên nhìn. “Vò nhỏ như vậy chỉ cho một vạn vò có phải hơi ít không? Còn nữa, vò nhỏ như vậy ngươi dám bán cho ta hai trăm kim tệ không phải hơi đen quá sao?” Thái độ lập tức chuyển sang tranh giành lợi ích cho Thiên Ngọc môn, trông cực giống thương nhân.
Ngưu Hữu Đạo: “Rượu này khó ủ chế thế nào ông cũng thấy rồi, năm vò nhỏ như vậy ta tốn gần nửa tháng ủ, một năm cho Thiên Ngọc môn một vạn vò đã không ít rồi, huống hồ chỉ cung ứng độc nhất vô nhị cho Thiên Ngọc môn. Còn nữa, tiền này đâu phải ta tiêu, mà là cho cháu rể ngoại của ông làm quân tư. Đương nhiên nếu Bành chưởng môn cảm thấy hai trăm kim tệ một vò đắt, vừa rồi Trịnh chưởng môn cùng Phí chưởng môn hình như không chê đắt, ta có thể cung ứng cho Lưu Tiên tông và Phù Vân tông.”
Ánh mắt Trịnh Cửu Tiêu và Phí Trường Lưu lập tức đầy mong chờ, ai ngờ Bành Hựu Tại lại nhấc tay, lập tức đổi giọng: “Được, chỉ cần đồng ý cung ứng độc nhất vô nhị cho Thiên Ngọc môn, ta có thể đồng ý!” Nắm quyền bán ra độc nhất vô nhị vậy thì giá cả rất dễ thao túng.
Ngưu Hữu Đạo: “Bành chưởng môn không nên đáp ứng quá sớm, ta còn có ba điều kiện.”
Bành Hựu Tại nhíu mày, dừng một chút, lại hỏi: “Nói nghe thử trước đi.”
Ngưu Hữu Đạo: “Thứ nhất, đại quyền binh mã quận Quảng Nghĩa và quận Thanh Sơn nhất định phải thuộc về Dung Bình quận vương, thống

nhất nghe theo điều khiển để tránh hai bên tranh giành lợi ích, điều này không cần ta phải nói nhiều. huống hồ đợi tập trung lực lượng đánh được Nam Châu rồi, lợi ích Phượng Lăng Ba lấy được một quận Quảng Nghĩa sao có thể so sánh được, dù sao vẫn tốt hơn lão thủ ở quận Quảng Nghĩa đúng không nào?”

“Thứ hai, ngoài thu thập linh thảo, Thiên Ngọc môn nhất định phải tạm thời lấy tiền tài ở hai quận, chí ít trước khi đánh được Nam Châu thì không được phép. Chẳng có ý gì khác, bách tính hai quận đã gánh vác quá nặng, dân chúng lầm than, bên vương gia cũng nên giảm chút thuế cho dân chúng, cũng nên để bách tính nuôi dưỡng được chút sức sống, đây cũng là cách tốt nhất để tụ tập dân tâm. Chỉ khi hai quận xây dựng được môi trường sống tốt đẹp mới có thể hấp dẫn được lưu dân bốn phương tìm đới, mới có thể không ngừng cung cấp nguồn thanh niên trai tráng cho vương gia mộ lính, nếu không hai mươi vạn tinh binh ở đâu ra? Không thể nào tát cao bắt cá như trước kia, đây không phải kế lâu dài.”

Chương 284: Ta Muốn Đầu Của Tống Cửu Minh

Chương 284: Ta Muốn Đầu Của Tống Cửu Minh
“Thứ ba, mặc kệ bên quận Quảng Nghĩa, nhưng vùng thu thập linh thảo bên quận Thanh Sơn, Thiên Ngọc môn phải nhường nửa địa bàn cho Lưu Tiên tông, Phù Vân tông và Linh Tú sơn. Sau khi đánh được Nam Châu, Thiên Ngọc môn cũng phải nhường ra một phần ba địa bàn Nam Châu cho ba nhà bọn hắn. Tống gia đổ, ba phái không có phụ thuộc, chắc hẳn tình cảnh cũng gian nan. Trên tay Thiên Ngọc môn chẳng những có quận Quảng Nghĩa, quận Thanh Sơn còn có địa bàn ở những nơi khác. Đợi mười ba quận Nam Châu tới tay, trong một khoảng thời gian tương đối dài Thiên Ngọc môn căn bản không đủ nhân thủ trợ giúp Dung Bình quận vương bảo vệ. Bành chưởng môn nhất định phải cân nhắc một điểm, một khi động thủ Nam Châu chắc chắn sẽ liên lụy đến lợi ích của không ít môn phái. Thiên Ngọc môn muốn một mình chống đỡ sao? Vẫn nên chia sẽ áp lực để người khác gánh bớt một chút đi!”
Điều kiện thứ nhất khiến Bành Hựu Tại hơi khó xử, khó xử này không phải khiến Thiên Ngọc môn khó xử mà khiến chưởng môn ông khó xử. Phượng Lăng Ba là con rể ông! Tước đoạt quyền lực của con rể, ông ăn nói thế nào với nữ nhi?
Điều thứ hai ông cũng phải suy nghĩ một chút, từ bỏ lấy tiền tài hai quận không phải không được, mấu chốt cần cân nhắc là tài lộ mới bù được bao nhiêu tổn thất và lợi nhuận còn lại bao nhiêu, việc này liên quan đến lợi ích trên dưới Thiên Ngọc môn, ông không thể lỗ mãng một lời đáp ứng, vạn nhất có ảnh hưởng gì, chưởng môn ông phải chịu trách nhiệm với quyết định của mình. Đương gia cũng đâu dễ làm, rất nhiều người từ trên xuống dưới còn đang chờ cơm ăn đây.

Còn điều thứ ba, lúc Thương Triều Tông tiến đánh quận Thanh Sơn, đệ tử họ cũng đã hi sinh, còn vận chuyển tiền lương cho bên binh mã, không thể ngồi mát ăn bát vàng, đó là cái giá Thiên Ngọc môn bỏ ra vì miếng thịt quận Thanh Sơn này. Giờ bắt Thiên Ngọc môn phải nhả ra nửa miếng, đệ tử trong môn e có nhiều người khó chấp nhận về mặt tình cảm, nếu thật sự muốn đáp ứng cũng phải thống nhất ý kiến một chút mới được.

Nhưng cũng không tiện từ chối, điều kiện và nguyên nhân của người ta là hỗ trợ lẫn nhau, người ta nói hoàn toàn có lý.

Điều thứ nhất, quận Quảng Nghĩa và quận Thanh Sơn đều giành quyền chủ đạo thì một khi phát sinh chuyện sẽ thực sự bất lợi, nếu có thể đánh được Nam Châu chắc chắn lợi ích Phượng Lăng Ba có được sẽ lớn hơn so với quận Quảng Nghĩa, điều này mình cũng sẽ không để nữ nhi và nữ tế chịu thiệt, dĩ nhiên mình sẽ có hành động.

Điều thứ hai, từ bỏ tài lực hai quận để bách tính nghỉ ngơi lấy lại sức mở rộng nguồn mộ lính thì càng không có sai, muốn đánh Nam Châu nhất định phải có nguồn mộ lính, đến địa bàn người khác chinh chiêu binh nguyên, người ta cũng sẽ không cho phép.

Điều thứ ba, Thiên Ngọc môn thực sự không đủ để một mình chấp nhận tất cả áp lực khi phát sinh chiến sự, cần phải có người chia sẻ, cũng không thể lợi ích đều về ngươi, người ta chịu chia sẻ áp lực không với ngươi, nhất định phải nhường lợi.

Đủ các nguyên nhân, ông cũng không thể một lời đáp ứng, cũng không tiện một lời cự tuyệt.

Chẳng những ông, những trưởng lão bên cạnh cũng rơi vào suy tư.

Phí Trường Lưu, Hạ Hoa và Trịnh Cửu Tiêu cũng đang suy nghĩ.

Tình huống bây giờ, tình cảnh ba phái đúng là rất xấu hổ. Tống Cửu Minh vừa ngã, đình úy mới vừa lên nhậm chức đang dần dần đá người của ba phía ra khỏi Đình úy nhất hệ, tài lộ chủ yếu của ba phái cũng đang bị chặt đứt, cần phải tìm gấp lối thoát mới.

Ba phái luôn phụ thuộc quyền thế, vẫn chưa từng nắm giữ một địa bàn thực sự, thật sự có thể lấy được địa bàn thuộc về môn phái mình với ba phái mà nói đều có ý nghĩa chuyển biến trọng đại. Ai cũng có quá trình

từ nhỏ đến lớn, Địa bàn mặc dù không lớn, mấu chốt là viễn cảnh tiếp theo, một phần ba địa bàn Nam Châu.
Nhưng nói đi thì nói lại, viễn cảnh tuy tươi đẹp, có thể thực hiện được hay không vẫn chưa chắc. Dù Thiên Ngọc môn đồng ý điều kiện này, một nửa địa bàn quận Thanh Sơn ba nhà bọn họ chia thực sự cũng hơi nhỏ. Giờ không biết yêu cầu từ bỏ quyền lấy tài lực với địa bàn của Thiên Ngọc môn có bị yêu cầu với bọn họ không.
Nhìn ý tứ Ngưu Hữu Đạo, cần nghỉ ngơi dưỡng sức sống thì e cũng không tránh được, nhưng không cho lấy tài lực thì rất khó thỏa mãn chi tiêu cho đệ tử ba phái.
Mọi người đều đang suy nghĩ lợi ích của nhà mình.
Bành Hựu Tại chợt lên tiếng hỏi một câu: “Ngưu Hữu Đạo, phương pháp phối rượu này ngươi lấy đâu ra?”
Ngưu Hữu Đạo hơi cười, việc này dù đối phương không hỏi hắn cũng muốn đề cập đến, đã hỏi thì càng tốt: “Không cần quản từ đâu tới, tóm lại chỉ cần biết, người cho cách phối chế này Thiên Ngọc môn không thể chọc nổi, nếu không ta cũng cũng không dám trốn ở trong nhà người đem ra để tự rước họa sát thân. Bành chưởng môn sẽ không có suy nghĩ xấu xa gì đấy chứ? Ta khuyên ông tốt nhất đừng nghĩ nhiều, nếu không nắm chắc ta đã không dám làm chuyện này. Ta xảy ra chuyện, lập tức sẽ có một đống người ủ được rượu này, thứ người người đều biết bán chẳng được bao nhiêu tiền đâu.”
Bành Hựu Tại chính là lo chuyện này, tên này có lá gan to như vậy, nghe thấy thế lại thử dò hỏi: “Băng Tuyết các đưa cho ngươi?”
Ngưu Hữu Đạo cười quỷ dị nói: “Không biết, trong mơ có người báo mộng.”
Hắn cố ý nói mập mờ.
Đám người này càng nghi ngờ là Băng Tuyết các, nếu không thật sự có tài lộ này vì sao không lấy ra sớm mà đột nhiên từ Băng Tuyết các trở về thì lại có?
Họ đều nghĩ sai lệch đi.
“Thế này đi, cho ta cân nhắc một ngày, ngày mai cho ngươi câu trả lời chắc chắn.” Bành Hựu Tại buông tiếng thở dài, phát hiện lần này đến đây đúng là gặp chính sự rồi.

Ngưu Hữu Đạo mỉm cười gật đầu: “Được!”
Bành Hựu Tại nói với ba người Phí Trường Lưu: “Ba vị, ba vò rượu tạm thời cho ta mượn trước được không?”
Đường đường chưởng môn Thiên Ngọc môn đã mở miệng này, chút mặt mũi này há có thể không cho, Phí Trường Lưu bọn họ dĩ nhiên đồng ý.
Lúc đám người tản đi, Trịnh Cửu Tiêu bước nhanh đuổi kịp Ngưu Hữu Đạo: “Ngưu lão đệ, có thể nói chuyện một lát không?”
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn Phí Trường Lưu và Hạ Hoa cũng đi tới theo, gật đầu, đưa tay nói: “Chư vị mời đi theo ta.”
Người ba môn phái đều đi theo hắn.
Trong phòng khách, Bành Hựu Tại nhìn đám Ngưu Hữu Đạo đi vào, quay đầu nhìn mấy vò rượu, phất tay ra hiệu với Trần Đình Tú nói: “Bảo Ngô Không bán mấy vò rượu này đi, cố gắng nâng giá thật cao, thử xem tình hình thế nào.”
Trần Đình Tú hiểu ý ông, cái này liên quan mấu chốt đến một loạt quyết định nên nhanh chóng làm theo.
Đám Ngưu Hữu Đạo tạm thời mượn một tiểu sảnh của Thiên Ngọc môn, cả đám cùng vào ngồi.
“Lão đệ, chuyện quận Thanh Sơn ngươi có thể làm chủ sao?” Trịnh Cửu Tiêu dò xét thử một câu, việc này ông luôn cảm thấy hơi hoang đường, quận Thanh Sơn kia rõ ràng là địa bàn của Thiên Ngọc môn, sao giờ lại thành gia hỏa này khoa tay múa chân?
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười hỏi lại: “Ta có thể làm chủ hay không có quan trọng không? Nếu Thiên Ngọc môn đã đồng ý rồi, ngươi cảm thấy quận Thanh Sơn có vấn đề gì nữa sao?”
Cũng đúng! Trịnh Cửu Tiêu phát hiện mình đã hỏi một câu khá ngu xuẩn, lại hỏi: “Sau khi địa bàn chia cho chúng ta chúng ta không thể lấy tài lực nơi đó sao?”
Ngưu Hữu Đạo quả quyết nói: “Không được! Cùng ở quận Thanh Sơn, một bên đãi ngộ tốt, một bên đãi ngộ không tốt, các ngươi thật sự làm như vậy, người trên địa bàn các ngươi lập tức sẽ chạy hết, người không còn thì rút tài lực cái rắm gì, đi rút của ai?”
Cũng đúng! Ba vị chưởng môn hai mặt nhìn nhau, im lặng.

Phí Trường Lưu nhíu mày: “Mảnh đất nhỏ như vậy sản xuất linh thảo có đủ để tu luyện không không biết, nhưng bảo hộ cơ bản với đệ tử trong môn phái chúng ta chắc có chứ? Nếu không có nguồn tài lực cơ bản, ngay cả chi tiêu tối thiểu của đệ tử ba phái ta cũng không duy trì được thì đầu quân cho Dung Bình quận vương có ý nghĩa gì?”
Hạ Hoa gật đầu. “Đúng rồi!”
Trịnh Cửu Tiêu: “Đường tài lộ rượu kia nếu có thể phân cho chúng ta một chút, có lẽ còn được.”

Chương 285: Cuối Cùng Cũng Có Nơi An Thân

Chương 285: Cuối Cùng Cũng Có Nơi An Thân
Ngưu Hữu Đạo: “Cái này ta dĩ nhiên còn đang suy nghĩ, nhưng rượu này đưa ra ngoài rốt cuộc có thể bán được giá như thế nào không ai rõ, Bành Hựu Tại còn đang do dự mà ta đã đưa ra một đống điều kiện giành lợi ích cho các ngươi, nếu Thiên Ngọc môn thấy chuyện chưa thành đã bị tiếp tục cắt thịt, bọn hắn có thể đồng ý sao? Lui một bước mà nói, chưa biết tình hình thì cắt thế nào đây, nên cắt bao nhiêu cũng không rõ, trong lòng mọi người đều chưa chắc chắn thì ta nói các ngươi phải bàn thế nào đây?
Ba vị chưởng môn trầm mặc, cái này cũng đúng, nên định ra con số bao nhiêu cũng khó nói.
Ngưu Hữu Đạo: “Cho nên, hết thảy chờ kết quả hẵng nói. Thiên Ngọc môn hắn nếu dám một mình ăn thịt mặc kệ sống chết của mọi người, bản thân hắn cũng phải cân nhắc hiệu quả một chút.”
Trịnh Cửu Tiêu vuốt râu nói: “Theo ta thấy, rượu này hắn là rất dễ bán!”
Ngưu Hữu Đạo đau khổ lầm bầm: “Trịnh chưởng môn, giờ đừng nhớ thương chuyện rượu nữa, đợi Thiên Ngọc môn đồng ý một loạt điều kiện rồi tính sau, chờ chuyện kết thúc, khống chế sản xuất rượu ở trên tay ta, các ngươi còn sợ không có đường để đàm phán sao? Sở dĩ ta kéo các ngươi vào là không muốn để mình Thiên Ngọc môn phát triển, ta đã nói rõ như vậy, các ngươi còn không hiểu ý ta sao?”
Trịnh Cửu Tiêu gật đầu: “Được, vậy chờ có kết quả hẵng nói.”
Ngưu Hữu Đạo ừm, lông mày nhíu lại, đổi chủ đề: “Có vài việc đợi kết quả hẵng nói, có vài việc cũng nên bàn giao rồi.”

Ba người nhìn nhau, đại khái đều đoán được hắn muốn nói đến chuyện kia.
Quả nhiên, Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt nói: “Chuyện ta và Tống gia bên kia, các ngươi có thái độ gì? Tuyệt đối đừng nói với ta, đến lúc này rồi mà còn muốn một chân đạp hai thuyền.”
Hạ Hoa: “Nếu Thiên Ngọc môn đồng ý, chúng ta đều đầu quân cho Dung Bình quận vương, đều là người một nhà, đương nhiên sẽ không để ý tới Tống gia nữa.”
Ngưu Hữu Đạo: “Hai bên dù sao cũng phải triệt để cắt đứt một bên, ta đem thành ý ra giải quyết vấn đề, có phải các ngươi cũng nên đem chút thành ý ra không? Ta cũng không quanh co lòng vòng, ta muốn đầu Tống Cửu Minh! chỉ cần đem đầu nhân vật chủ chốt nhất Tống gia đến quận Thanh Sơn, giữa chúng ta coi như qua hết, cũng coi như quà nhập hội của ba phái!”
“...” Ba người im lặng.
Phí Trường Lưu trầm giọng nói: “Tống Cửu Minh mặc dù xuống đài, nhưng tiền thân dù sao cũng là đại quan triều đình, triều đình cũng sẽ không bỏ mặc cho người ta làm loạn, nếu không những người trên triều đình kia sẽ lo lắng cho tương lai nên người người bất an. Huống hồ Tống Cửu Minh ở kinh thành, trong kinh cao thủ đông đảo, không cẩn thận sẽ gây ra phiền toái lớn, thật sự không tiện ra tay!”
“Lúc giết ta điểm có thể không từ thủ đoạn, giờ lại ngại phiền toái, bảo ta làm sao chấp nhận đây?” Ngưu Hữu Đạo lặng lẽ liếc xéo nói: “Đây không phải cái ta quan tâm, ta chỉ nhìn kết quả! Ta không thích miễn cưỡng người khác, mọi người tự xem rồi xử lý, ta tuyệt đối không miễn cưỡng!”
Người ba phái trầm mặc cáo từ.
“Sau này định đổi nghề chưng cất rượu à?” Không có người ngoài, Viên Cương mặt lạnh như băng trêu ghẹo một tiếng.
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha: “Trước kia ngươi đều cảm thấy ta làm mấy việc thượng vàng hạ cám không chút ý nghĩa, giờ thì thấy sao? Vẫn có chút tác dụng đấy chứ? Lời xưa không sai, nghệ đa bất áp thân, học nhiều một chút cũng không phải chuyện xấu!” Hắn vỗ vai Viên Cương.

Chưởng môn ba phái ra khỏi cửa hàng Thiên Ngọc môn trầm mặc đi song song, những người còn lại đi theo sau lưng.
“Các huynh thật sự xem trọng vụ buôn bán rượu kia sao?” Hạ Hoa không kìm được hỏi một tiếng, bà không thích liệt tửu nên không nắm chắc lắm.
“Chắc chắn bán chạy, là một tài lộ lớn!” Trịnh Cửu Tiêu khẳng định.
Phí Trường Lưu trầm mặc gật đầu.
Đợi sau khi đi ngang qua người đội diện rồi, Hạ Hoa mới thấp giọng nói: “Nếu vậy, chúng ta thực sự có thể đi đối phó Tống gia?”
Trịnh Cửu Tiêu thổn thức lắc đầu, không nói lời nào.
Trong lòng Phí Trường Lưu đang buồn bực việc này, vô cùng phiền muộn, đệ tử Lưu Tiên tông hưng sư động chúng đến, rõ ràng phụng lệnh Tống gia đến giết Ngưu Hữu Đạo, sao chỉ trong chớp mắt đã thành phụng mệnh Ngưu Hữu Đạo đi tru diệt Tống gia? Hai đầu không phải người, đây là chuyện gì chứ...
Ngô Không về đến cửa hàng, hỏi thăm hỏa kế cửa hàng Trần trưởng lão đâu, sau đó đi thẳng đến nội đường đến ngoài phòng chưởng môn.
Được cho phép đi vào gã thấy chưởng môn đang nghị sự với mấy vị trưởng lão, không biết là đang bàn bạc chuyện gì, gã vừa vào mọi người trong phòng đều nhìn chằm chằm về phía gã.
Sau khi Ngô Không hành lễ với mọi người, trưởng lão Trần Đình Tú đứng lên, hỏi: “Rượu bán chưa?”
Ngô Không gật đầu: “Đều bán rồi, ba vò một ngàn năm trăm kim tệ.” Lấy ra mấy tờ kim phiếu dâng lên bằng hai tay.
Trần Đình Tú nhận kim phiếu nhanh chóng kiểm tra thử rồi vội hỏi lại: “Năm trăm kim tệ một vò, bọn hắn không chê mắc không?”
Ngô Không cung kính nói: “Hồi trưởng lão, theo phân phó, mở một vò ra làm mẫu thử, ba vò khác chia đến ba cửa hàng khác để bán thử. Nghe năm trăm kim tệ một vò, đều ngại quá đắt, có điều sau khi thưởng thức cũng đều nói là rượu ngon, đều nhao nhao đòi mua vài vò. Đệ tử nói rượu này rất khó ủ chế, tạm thời không có hàng, bọn họ lại nhao nhao đòi đặt trước, có người đặt trước mười vò, cũng có người đặt trước một trăm vò, đệ tử không biết tình hình, không dám nhận!”

Đám cao tầng của Thiên Ngọc môn trong phòng nghe vậy trên mặt đều lộ ý cười quỷ dị.
Trần Đình Tú cười, khua tay nói: “Được rồi, biết rồi, ngươi lui xuống trước đi.”
“Rõ!”
Đợi Ngô Không rời đi xong, Trần Đình Tú bỗng nhiên quay đầu, nói với Bành Hựu Tại: “Chưởng môn, lo lắng của chúng ta hơi thừa, xem ra giá năm trăm kim tệ vẫn còn hơi thấp, giá còn có thể nâng lên chút nữa.”
Bành Hựu Tại gật đầu cười.
Một trưởng lão khác đứng lên nói: “Chưởng môn, ta thấy việc này có thể, coi như bán năm trăm vò, một vò cũng có thể kiếm cái ba trăm, một vạn vò, một năm là ba trăm vạn kim tệ! Đừng nói một quận Quảng Nghĩa và quận Thanh Sơn, cho dù mấy quận cộng lại một năm cũng chẳng kiếm ra được nhiều tiền như vậy!”
Bành Hựu Tại nhìn về phía những người khác. “Các ngươi thấy thế nào?”
Còn một người khác nói: “Chưởng môn, ta thấy việc này có thể thực hiện.”
Trần Đình Tú cũng gật đầu nói: “Chưởng môn, vụ mua bán này khá được, có thể đồng ý với hắn, giờ ta đi gọi hắn tới.”
“Chậm đã!” Bành Hựu Tại đưa tay ngăn lại, thấy ý kiến đã thống nhất, tâm tình rất tốt, cười haha nói: “Không vội, đã nói ngày mai cho hắn câu trả lời chắc chắn, chúng ta gấp quá cũng không tốt, cũng không thiếu gì một ngày này, để hắn đợi đi.”
Có lý, cả đám nhao nhao gật đầu.
Trần Đình Tú chợt thở dài: “Có điều nếu thế này, bên Phượng Lăng Ba e là phải chịu chút ủy khuất rồi.”
Đám người vừa nghe đa phần đều trầm mặc, những năm nay Phượng Lăng Ba ở quận Quảng Nghĩa không có công lão cũng có khổ lao, cứ tước đoạt quyền lại như vậy không tránh khỏi hơi khó nói nổi, đã vậy Phượng Lăng Ba còn là con rể của chưởng môn, cho dù không phải con rể chưởng môn mà là người khác thì Thiên Ngọc môn cũng không thể không hợp tình hợp lý như vậy.

Bành Hựu Tại khoát tay nói: “Ta là chưởng môn Thiên Ngọc môn, hắn là con rể ta, vì đại cục của Thiên Ngọc môn, không ủy khuất hắn thì còn có thể ủy khuất ai? Người khác còn khó nói nhưng hắn hi sinh vì Thiên Ngọc môn là chuyện nên làm! Bên Phượng Lăng Ba và Ngọc Lan các ngươi không cần lo lắng, tự ta sẽ thuyết phục bọn hắn.”

Nghe xong lời này, trong lòng mọi người đã rõ, thế cục đã định, đã hi sinh vì Thiên Ngọc môn về sau cũng không bạc đãi được.

Ngày hôm sau, chưởng môn mấy phái Lưu Tiên tông một lần nữa tề tựu ở cửa hàng Thiên Ngọc môn, điều kiện Ngưu Hữu Đạo đưa ra, Thiên Ngọc môn đều đồng ý.

Ba phái tương đối nhỏ yếu, đối mặt với môn phái cường thế như Thiên Ngọc môn, việc này liên quan đến đại sự bước ngoặc vận mệnh của bổn phái, có vài điều kiện chỉ nói miệng không thể vào về ăn nói với đệ tử trong môn phái nên liên tục yêu cầu Thiên Ngọc môn ký khế ước, lúc này mới yên lòng.

Chương 286: Chương 286: Cửa Nát Nhà Tan (1)

Chương 286: Chương 286: Cửa Nát Nhà Tan (1)
Đây có thể là ước định làm thay đổi vận mệnh toàn Nam Châu, đám Hắc Mẫu Đơn mắt chứng kiến toàn bộ quá trình đều âm thầm líu lưỡi, ánh mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo cũng thay đổi, có kính sợ, giờ mới biết trước kia mình nhỏ bé thế nào.
Đồng thời trong lòng cũng thấy càng gần hơn, chuyện cơ mật như vậy, Ngưu Hữu Đạo cũng không giấu diếm bọn hắn, để bọn hắn mở rộng tầm mắt và cũng bội phục.
Đạo gia lật tay thành mây trở tay thành mưa, một đám người chạy tới giết Đạo gia, đảo mắt một cái đã bị Đạo gia biến thành ngón tay mềm.
Trên thực tế, tu sĩ mấy môn phái này đều bàn bạc sau lưng như vậy. Đưa ra quyết định này không biết sẽ thay đổi vận mệnh của bao nhiêu người ở Nam Châu, một khi chuyện thành, Nam Châu sẽ không biết có bao nhiêu người cửa nát nhà tan.
Phượng Lăng Ba chấp chưởng quận Quảng Nghĩa nhiều năm sau khi biết chuyện không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào, không biết có hối hận vì đã “dẫn sói vào nhà” không.
Sau khi thương lượng với Ngưu Hữu Đạo một phen, người ba phái rời đi, phải mau chóng trở về để chuẩn bị.
Bành Hựu Tại cũng chuẩn bị khởi hành rời đi, thân là chưởng môn một phái không thể rời khỏi trung tâm môn phái quá lâu.
Có điều trước khi rời đi, vẫn tìm Ngưu Hữu Đạo, hỏi: “Ngươi định khi nào thì về quận Thanh Sơn?”
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Dù sao ta tạm thời cũng không tiện công khai lộ diện ở quận Thanh Sơn, về sớm hay muộn cũng không sao.”

Bành Hựu Tại trầm giọng nói: “Chuyện cất rượu đừng trễ nãi, phải tranh thủ trở về, an toàn trên đường đi... Ngươi trêu phải phiền phức không nhỏ, có cần ta lưu vài người lại hộ tống ngươi trở về?”
Bên này đã xác định là tài lộ lớn, có chút không chờ đợi được, hận không thể bắt Ngưu Hữu Đạo lập tức trở về cất rượu cho bọn hắn, sau đó để bọn hắn ngồi thu tiền.
Ngưu Hữu Đạo: “Hộ tống thì không cần đâu, ta còn muốn đi Băng Tuyết các, công tác an toàn trên đường bên Băng Tuyết các sẽ sắp xếp, sẽ không có chuyện gì đâu!”
Chẳng trách không hề sợ hãi dám chạy lung tung khắp nơi! Khóe miệng Bành Hựu Tại giật giật, trong lòng thầm nói, thằng này rốt cuộc có quan hệ gì với Băng Tuyết các?
Không tiện hỏi, cũng không thể hỏi được nên chỉ có thể biết vậy thôi.
Có điều ông ta nghe nói bên Băng Tuyết các sẽ an bài thì cũng yên lòng, có điều vẫn thúc giục: “Mau trở về đi, chính sự quan trọng.”
“Được!” Ngưu Hữu Đạo mỉm cười gật đầu.
Bành Hựu Tại quay người nhanh chân rời đi.
Trong phòng không có người khác, dưới cái nhìn chăm chú của Viên Phương, Ngưu Hữu Đạo chậm rãi dạo bước, cầm bảo kiếm gác bên cạnh lên, rút thân gươm ra một đoạn để soi mình, từ từ nói: “Hầu tử, lần này trở về, chúng ta mới xem như đặt chân vững vàng, chỉ cần ở quận Thanh Sơn, không có chuyện gì ngoài ý muốn thì về mặt an toàn sẽ không có vấn đề gì nữa, rốt cuộc ta và ngươi cũng có nơi an thân rồi.”
Viên Cương trầm mặc, biết Đạo gia lần này đã tốn không ít tâm tư mới tạo ra cục diện này, từ sau khi rời khỏi Thượng Thanh tông đến giờ hắn chưa đến nửa năm, cuối cùng đã đặt vững chân từ trong hung hiểm quấn quanh, rất không dễ dàng.
Viên Cương trong lòng cũng rõ ràng, đổi lại là mình cũng không có năng lực làm được thế này. Năng lực về phương diện này mình kém Đạo gia không chỉ một chút, huống hồ còn giúp huynh muội Thương thị, chắc hẳn sau khi huynh muội kia biết sẽ rất vui mừng?
Trong đầu hắn ta lóe lên những bóng dáng chém giết trong rừng cây, một đám người cứu được mạng hắn ta, trước khi lâm chung Quan Thiết đã kéo tay hắn ta năn nỉ...

Vứt bỏ những hình ảnh lộn xộn trong đầu, Viên Cương hỏi: “Thứ kia khi nào động thủ?”
“Hiện tại không thể động, chí ít chúng ta không thể động trong lúc ở Băng Tuyết các, chờ tin Ngụy Đa đưa về xem thử, cứ rời đây trước hẵng nói.” Ngưu Hữu Đạo xoẹt một tiếng cắm lại bảo kiếm trở về, quay đầu nhìn về phía hắn ta...
Ngày hôm sau, cả đám cải trang rồi rời khỏi Băng Tuyết các.
Trong băng thiên tuyết địa, cả đám bay lượn, bóng dáng Viên Cương xông ra từ giữa một ngọn núi tuyết, cả con đường hoa tuyết lất phất, từ trên núi cao xông nhanh xuống, nhanh chóng đuổi theo sau lưng đám người.
Lúc này đám Hắc Mẫu Đơn mới kinh ngạc phát hiện, Viên Cương không phải tu sĩ, y phục hắn ta mặc cũng không nhiều hơn bọn hắn là mấy, ở noi có nhiệt độ thấp thế này mà phi ngựa trong gió lạnh, khó có thể tưởng tượng được cơ thể xác thịt làm thế nào để chống cự được cái rét căm căm như vậy.
Mọi người đáp xuống đất, đáp lên một ngọn đồi tuyết, một lần nữa bắn lên rồi trượt xuống.
Viên Cương ở sau lao tới, trực tiếp xông lên đồi tuyết, thuận dốc sọat một tiếng bay lên không trung, vượt qua độ cao của mấy người bay lượn.
Đám Hắc Mẫu Đơn đồng loạt ngẩng đầu nhìn sang thì thấy Viên Cương đang giẫm lên hai đầu gậy, cơ thể nghiêng về phía trước, hai tay chắp sau lưng, cả người cũng bay lên không trung trượt đi.
Phía trước là một hẻm núi, sau khi mấy người bay đi rồi đáp xuống đất liền quay đầu lại, ai nấy đều lo cho Viên Cương, nếu mà đập vào hẻm núi này thì có còn mạng nữa không chứ?
Nhưng bóng dáng của Viên Cương vụt một tiếng lướt qua đầu bọn họ, bay qua hẻm núi, từ trên cao rơi xuống nhưng không hề xuất hiện tình huống bị nện cho nửa người tàn phế hoặc té lật ngửa trên nền tuyết như tưởng tượng của mọi người mà chỉ thấy mặt đất khuấy động ra những bông hoa tuyết rồi thuận thế lướt đi xa như làn khói, căn bản không hề dừng lại, lại gặp một sườn tuyết tiếp tục đằng không lên cao tiêu sái phiêu dật.

Đám Hắc Mẫu Đơn ai nấy đều trợn mắt hốc mồm, kinh động như gặp thiên nhân!
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, tên nhãi Hầu Tử bây giờ chơi ghê thật, hắn liền nhún người nhảy lên đuổi theo...
Ra khỏi tuyết vực lại gặp đồng cỏ xanh ươm, cả nhóm dừng bước, không còn ẩn nấp trong rừng núi hoang dã nữa, không không đi đến thành quách náo nhiệt mà dừng lại ở một thôn tran gần tiểu trấn bên bờ sông.
Bọn Hắc Mẫu Đơn không biết Ngưu Hữu Đạo định làm gì, vì sao lại không đi?
Hỏi cũng không ra, Ngưu Hữu Đạo chỉ nói đến lúc đó tự nhiên biết.
Mấy người cũng không biết Viên Cương đang làm gì, thường xuyên một mình ở trong viện tử, không biết đang giở trò quỷ gì.
Ngưu Hữu Đạo không tu luyện mà chỉ đi lang thang trong cái thôn chẳng bao nhiêu người này.
Lên trấn mua ít rượu, cùng lão nhân trong thôn uống chút rượu, tâm sự, cùng trẻ con trong thôn đùa giỡn một chút, hoặc vác gậy chạy đến bờ sông câu cá.
Đảo mắt gần nửa tháng trôi qua.
Dưới ánh trời chiều, Ngưu Hữu Đạo vác cần câu, cầm theo sọt cá ung dung trở về, mấy đứa trẻ trong thôn hoan hô chạy tới đón, đều biết hắn câu cá rất lợi hại.
Cá trong sọt đều bị bọn trẻ chia sạch, đám trẻ cầm cá nhảy cẫng về nhà, lần nào cũng thế.
Viên Cương ngồi trên tường viện nhìn ánh trời chiều ngã về tây,vẻ mặt hồi tưởng.
Ngưu Hữu Đạo cầm cần câu trở về đứng dưới chân tường ngẩng đầu hỏi: “Làm xong rồi?”
Viên Cương đáp: “Cũng gần như vậy.” Nhảy xuống tường, nhận đồ trong tay hắn, lấy một cuộn giấy đưa cho hắn: “Ngụy Đa đưa tin đến.”
“Ồ!” Ngưu Hữu Đạo cầm tờ giấy tiến vào trong viện, mở ra xem, ý cười trên miệng càng dày.
Kỳ thật trên giấy cũng không có gì, chỉ có vài tình hình căn bản có liên quan đến Thiệu Bình Ba thôi, chẳng hạn Thiệu Bình Ba có một muội

muội ruột cùng mẹ sinh ra, nương mất sớm, cha nạp thiếp sinh ra hai nhi tử, bị Thiệu Bình Ba chèn ép rất lợi hại...
“Khá thú vị!” Ngưu Hữu Đạo thầm nói, chậm rãi thu đồ trên tay lại, nói: “Bảo ntlo đi một chuyến.”
Viên Cương lập tức ra khỏi viện tử, chỉ một lát sau, Ngô Tam Lượng đi vào, chắp tay chào: “Đạo gia!”
Ngưu Hữu Đạo cũng không khách khí với hắn ta: “Có chuyện cần ngươi đi xử lý.”
Ngô Tam Lượng: “Đạo gia cứ việc phân phó.”
Ngưu Hữu Đạo: “Thiệu Bình Ba có hai đệ đệ, hình như không hợp với Thiệu Bình Ba lắm. Ngươi lập tức đi Bắc Châu, tăng cường chú ý đến hai người này cho ta, xem thử bình thường qua lại với ai, chỉ cần theo dõi là được, không cần tiếp xúc, chờ tin tức của ta. Thiệu Bình Ba còn có một muội muội, ngươi cũng có thể tiện thể chú ý một chút, nhưng không được tự tiện tiếp cận, nếu không có thể sẽ mang đến nguy hiểm cho ngươi.
Đây có thể là ước định làm thay đổi vận mệnh toàn Nam Châu, đám Hắc Mẫu Đơn mắt chứng kiến toàn bộ quá trình đều âm thầm líu lưỡi, ánh mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo cũng thay đổi, có kính sợ, giờ mới biết trước kia mình nhỏ bé thế nào.
Đồng thời trong lòng cũng thấy càng gần hơn, chuyện cơ mật như vậy, Ngưu Hữu Đạo cũng không giấu diếm bọn hắn, để bọn hắn mở rộng tầm mắt và cũng bội phục.
Đạo gia lật tay thành mây trở tay thành mưa, một đám người chạy tới giết Đạo gia, đảo mắt một cái đã bị Đạo gia biến thành ngón tay mềm.
Trên thực tế, tu sĩ mấy môn phái này đều bàn bạc sau lưng như vậy. Đưa ra quyết định này không biết sẽ thay đổi vận mệnh của bao nhiêu người ở Nam Châu, một khi chuyện thành, Nam Châu sẽ không biết có bao nhiêu người cửa nát nhà tan.
Phượng Lăng Ba chấp chưởng quận Quảng Nghĩa nhiều năm sau khi biết chuyện không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào, không biết có hối hận vì đã “dẫn sói vào nhà” không.
Sau khi thương lượng với Ngưu Hữu Đạo một phen, người ba phái rời đi, phải mau chóng trở về để chuẩn bị.

Bành Hựu Tại cũng chuẩn bị khởi hành rời đi, thân là chưởng môn một phái không thể rời khỏi trung tâm môn phái quá lâu.
Có điều trước khi rời đi, vẫn tìm Ngưu Hữu Đạo, hỏi: “Ngươi định khi nào thì về quận Thanh Sơn?”
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Dù sao ta tạm thời cũng không tiện công khai lộ diện ở quận Thanh Sơn, về sớm hay muộn cũng không sao.”
Bành Hựu Tại trầm giọng nói: “Chuyện cất rượu đừng trễ nãi, phải tranh thủ trở về, an toàn trên đường đi... Ngươi trêu phải phiền phức không nhỏ, có cần ta lưu vài người lại hộ tống ngươi trở về?”
Bên này đã xác định là tài lộ lớn, có chút không chờ đợi được, hận không thể bắt Ngưu Hữu Đạo lập tức trở về cất rượu cho bọn hắn, sau đó để bọn hắn ngồi thu tiền.
Ngưu Hữu Đạo: “Hộ tống thì không cần đâu, ta còn muốn đi Băng Tuyết các, công tác an toàn trên đường bên Băng Tuyết các sẽ sắp xếp, sẽ không có chuyện gì đâu!”
Chẳng trách không hề sợ hãi dám chạy lung tung khắp nơi! Khóe miệng Bành Hựu Tại giật giật, trong lòng thầm nói, thằng này rốt cuộc có quan hệ gì với Băng Tuyết các?
Không tiện hỏi, cũng không thể hỏi được nên chỉ có thể biết vậy thôi.
Có điều ông ta nghe nói bên Băng Tuyết các sẽ an bài thì cũng yên lòng, có điều vẫn thúc giục: “Mau trở về đi, chính sự quan trọng.”
“Được!” Ngưu Hữu Đạo mỉm cười gật đầu.
Bành Hựu Tại quay người nhanh chân rời đi.
Trong phòng không có người khác, dưới cái nhìn chăm chú của Viên Phương, Ngưu Hữu Đạo chậm rãi dạo bước, cầm bảo kiếm gác bên cạnh lên, rút thân gươm ra một đoạn để soi mình, từ từ nói: “Hầu tử, lần này trở về, chúng ta mới xem như đặt chân vững vàng, chỉ cần ở quận Thanh Sơn, không có chuyện gì ngoài ý muốn thì về mặt an toàn sẽ không có vấn đề gì nữa, rốt cuộc ta và ngươi cũng có nơi an thân rồi.”
Viên Cương trầm mặc, biết Đạo gia lần này đã tốn không ít tâm tư mới tạo ra cục diện này, từ sau khi rời khỏi Thượng Thanh tông đến giờ hắn chưa đến nửa năm, cuối cùng đã đặt vững chân từ trong hung hiểm quấn quanh, rất không dễ dàng.

Viên Cương trong lòng cũng rõ ràng, đổi lại là mình cũng không có năng lực làm được thế này. Năng lực về phương diện này mình kém Đạo gia không chỉ một chút, huống hồ còn giúp huynh muội Thương thị, chắc hẳn sau khi huynh muội kia biết sẽ rất vui mừng?
Trong đầu hắn ta lóe lên những bóng dáng chém giết trong rừng cây, một đám người cứu được mạng hắn ta, trước khi lâm chung Quan Thiết đã kéo tay hắn ta năn nỉ...
Vứt bỏ những hình ảnh lộn xộn trong đầu, Viên Cương hỏi: “Thứ kia khi nào động thủ?”
“Hiện tại không thể động, chí ít chúng ta không thể động trong lúc ở Băng Tuyết các, chờ tin Ngụy Đa đưa về xem thử, cứ rời đây trước hẵng nói.” Ngưu Hữu Đạo xoẹt một tiếng cắm lại bảo kiếm trở về, quay đầu nhìn về phía hắn ta...
Ngày hôm sau, cả đám cải trang rồi rời khỏi Băng Tuyết các.
Trong băng thiên tuyết địa, cả đám bay lượn, bóng dáng Viên Cương xông ra từ giữa một ngọn núi tuyết, cả con đường hoa tuyết lất phất, từ trên núi cao xông nhanh xuống, nhanh chóng đuổi theo sau lưng đám người.
Lúc này đám Hắc Mẫu Đơn mới kinh ngạc phát hiện, Viên Cương không phải tu sĩ, y phục hắn ta mặc cũng không nhiều hơn bọn hắn là mấy, ở noi có nhiệt độ thấp thế này mà phi ngựa trong gió lạnh, khó có thể tưởng tượng được cơ thể xác thịt làm thế nào để chống cự được cái rét căm căm như vậy.
Mọi người đáp xuống đất, đáp lên một ngọn đồi tuyết, một lần nữa bắn lên rồi trượt xuống.
Viên Cương ở sau lao tới, trực tiếp xông lên đồi tuyết, thuận dốc sọat một tiếng bay lên không trung, vượt qua độ cao của mấy người bay lượn.
Đám Hắc Mẫu Đơn đồng loạt ngẩng đầu nhìn sang thì thấy Viên Cương đang giẫm lên hai đầu gậy, cơ thể nghiêng về phía trước, hai tay chắp sau lưng, cả người cũng bay lên không trung trượt đi.
Phía trước là một hẻm núi, sau khi mấy người bay đi rồi đáp xuống đất liền quay đầu lại, ai nấy đều lo cho Viên Cương, nếu mà đập vào hẻm núi này thì có còn mạng nữa không chứ?

Nhưng bóng dáng của Viên Cương vụt một tiếng lướt qua đầu bọn họ, bay qua hẻm núi, từ trên cao rơi xuống nhưng không hề xuất hiện tình huống bị nện cho nửa người tàn phế hoặc té lật ngửa trên nền tuyết như tưởng tượng của mọi người mà chỉ thấy mặt đất khuấy động ra những bông hoa tuyết rồi thuận thế lướt đi xa như làn khói, căn bản không hề dừng lại, lại gặp một sườn tuyết tiếp tục đằng không lên cao tiêu sái phiêu dật.
Đám Hắc Mẫu Đơn ai nấy đều trợn mắt hốc mồm, kinh động như gặp thiên nhân!
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, tên nhãi Hầu Tử bây giờ chơi ghê thật, hắn liền nhún người nhảy lên đuổi theo...
Ra khỏi tuyết vực lại gặp đồng cỏ xanh ươm, cả nhóm dừng bước, không còn ẩn nấp trong rừng núi hoang dã nữa, không không đi đến thành quách náo nhiệt mà dừng lại ở một thôn tran gần tiểu trấn bên bờ sông.
Bọn Hắc Mẫu Đơn không biết Ngưu Hữu Đạo định làm gì, vì sao lại không đi?
Hỏi cũng không ra, Ngưu Hữu Đạo chỉ nói đến lúc đó tự nhiên biết.
Mấy người cũng không biết Viên Cương đang làm gì, thường xuyên một mình ở trong viện tử, không biết đang giở trò quỷ gì.
Ngưu Hữu Đạo không tu luyện mà chỉ đi lang thang trong cái thôn chẳng bao nhiêu người này.
Lên trấn mua ít rượu, cùng lão nhân trong thôn uống chút rượu, tâm sự, cùng trẻ con trong thôn đùa giỡn một chút, hoặc vác gậy chạy đến bờ sông câu cá.
Đảo mắt gần nửa tháng trôi qua.
Dưới ánh trời chiều, Ngưu Hữu Đạo vác cần câu, cầm theo sọt cá ung dung trở về, mấy đứa trẻ trong thôn hoan hô chạy tới đón, đều biết hắn câu cá rất lợi hại.
Cá trong sọt đều bị bọn trẻ chia sạch, đám trẻ cầm cá nhảy cẫng về nhà, lần nào cũng thế.
Viên Cương ngồi trên tường viện nhìn ánh trời chiều ngã về tây,vẻ mặt hồi tưởng.

Ngưu Hữu Đạo cầm cần câu trở về đứng dưới chân tường ngẩng đầu hỏi: “Làm xong rồi?”
Viên Cương đáp: “Cũng gần như vậy.” Nhảy xuống tường, nhận đồ trong tay hắn, lấy một cuộn giấy đưa cho hắn: “Ngụy Đa đưa tin đến.”
“Ồ!” Ngưu Hữu Đạo cầm tờ giấy tiến vào trong viện, mở ra xem, ý cười trên miệng càng dày.
Kỳ thật trên giấy cũng không có gì, chỉ có vài tình hình căn bản có liên quan đến Thiệu Bình Ba thôi, chẳng hạn Thiệu Bình Ba có một muội muội ruột cùng mẹ sinh ra, nương mất sớm, cha nạp thiếp sinh ra hai nhi tử, bị Thiệu Bình Ba chèn ép rất lợi hại...
“Khá thú vị!” Ngưu Hữu Đạo thầm nói, chậm rãi thu đồ trên tay lại, nói: “Bảo ntlo đi một chuyến.”
Viên Cương lập tức ra khỏi viện tử, chỉ một lát sau, Ngô Tam Lượng đi vào, chắp tay chào: “Đạo gia!”
Ngưu Hữu Đạo cũng không khách khí với hắn ta: “Có chuyện cần ngươi đi xử lý.”
Ngô Tam Lượng: “Đạo gia cứ việc phân phó.”
Ngưu Hữu Đạo: “Thiệu Bình Ba có hai đệ đệ, hình như không hợp với Thiệu Bình Ba lắm. Ngươi lập tức đi Bắc Châu, tăng cường chú ý đến hai người này cho ta, xem thử bình thường qua lại với ai, chỉ cần theo dõi là được, không cần tiếp xúc, chờ tin tức của ta. Thiệu Bình Ba còn có một muội muội, ngươi cũng có thể tiện thể chú ý một chút, nhưng không được tự tiện tiếp cận, nếu không có thể sẽ mang đến nguy hiểm cho ngươi.

Chương 287: Cửa Nát Nhà Tan (2)

Chương 287: Cửa Nát Nhà Tan (2)
Sở dĩ lại phái hắn ta đi là vì con người Ngụy Đa kia hơi phiền phức, cà lăm chính là một vấn đề, ra ngoài tìm hiểu gì đó cũng dễ bị người ta chú ý, chỉ thích hợp ở Thượng Thanh tông chú ý Thiệu Bình Ba. Cho nên bên Thiệu Bình Ba Ngưu Hữu Đạo không bảo Ngô Tam Lượng chú ý, chỉ chú ý những đối tượng khác là được.
Ngô Tam Lượng gật đầu: “Hiểu ạ.”
Ngưu Hữu Đạo: “Lần này ngươi đi có thể sẽ có nguy hiểm, dù sao ngươi cũng đã từng lộ mặt ở Bắc Châu, cho nên lần này đi cần che giấu bản thân thật tốt, thà chuyện không thành chứ không cần bại lộ bản thân. Tóm lại ngươi cứ theo lời ta đi chú ý tình hình bên kia một chút, có chuyện gì lập tức báo về, sau đó ta sẽ sắp xếp người đi tiếp nhận thay ngươi. Việc này tạm thời ngươi biết là được, đừng nói với đám Hắc Mẫu Đơn, cái này cũng tốt cho sự an toàn của ngươi.”
“Được!” Ngô Tam Lượng gật đầu.
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Chuẩn bị một chút mau chóng xuất phát
“Rõ!” Ngô Tam Lượng chắp tay, sau đó nhanh chóng rời đi.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn Viên Cương nói: “Đợi thêm nửa tháng, động thủ!”
Viên Cương gật đầu...
Bắc Châu, Lăng Ba phủ trong màn đêm đèn đuốc yếu ớt, ánh đèn trong thư phòng sáng cả đêm.
Trên thư trác chất một đống văn thư, Thiệu Bình Ba cầm từng bản lên xem rồi nhấc bút phê chỉ thị, cuối cùng sau khi làm xong gác bút xuống, quản gia Thiệu Tam Tỉnh bưng chén canh đặt một bên.
Thiệu Bình Ba nhấp một hớp, đứng dậy hoạt động xương cốt.

Thiệu Tam Tỉnh ở bên nhắc nhở: “Đại công tử, bên Băng Tuyết các đến giờ không hề có động tĩnh gì, có phải...”
“Không có gì mà có phải hay không phải, tiếp tục nhìn chằm chằm, đừng buông lỏng.” Thiệu Bình Ba nghiêng đầu lạnh lùng một tiếng, sau đó ra khỏi thư phòng...
Màn đêm buông xuống, Tống phủ Yến Kinh.
Một cỗ xe ngựa mộc mạc dừng ngoài cửa hông, Trần Quy Thạc đội mũ rộng vành nhảy xuống xe, gõ cửa.
Trong xe ngựa, Tống Thư cũng chuôi ra, trên người còn mang theo mùi rượu, mới từ chỗ tiểu nương tử nuôi ở ngoài trở về.
Trong nhà tuy có chính thất, nhưng thỉnh thoảng vẫn ra ngoài thư giãn một tí, nhất là với tình hình Tống gia gần đây khiến người ta hơi buồn bực, chỉ có mỹ sắc mới có thể giúp thoải mái nhất thời.
Tống Thư nhanh chóng tiến vào trong cửa hông, Trần Quy Thạc cũng lấy mũ rộng vành xuống để hạ nhân giữ cửa nhìn, theo Tống Thư vào trong.
Hạ nhân canh cổng nhanh chóng lên xe ngựa, đưa xe ngựa trở về vị trí cũ.
Tống Thư trở về viện tử của mình, gọi phu nhân hai tiếng không thấy có phản ứng, quay đầu lại hỏi hạ nhân đang quét rác trong viện: “Phu nhân đi đâu?”
Hạ nhân trả lời: “Một mực ở trong phòng không ra ngoài, chắc là đang nghỉ ngơi ạ.”
Tống Thư nhìn sắc trời, nghỉ ngơi giờ này, làm trò gì vậy?
Hắn ta đi vào phòng ngủ, lúc đẩy cửa ra liền sờ mũi một cái, ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc, nhanh chóng bước vào, thấy trên mặt đất có hai cỗ thi thể ngã trong vũng máu.
Nha hoàn mắt trợn tròn, còn cỗ còn lại không biết đầu đâu nhưng nhìn cách ăn mặt là phu nhân nhà mình.
Hai mắt Tống Thư trợn to, trong đầu “ầm” một tiếng, đúng lúc này bên ngoài lại truyền tới tiếng thét chói tai: “Không xong, không xong, đại gia xảy ra chuyện...”
Tống Thư nhanh chóng chạy ra cửa, lao về phía tiếng ehts thì thấy một bà tử như kẻ điên, sắc mặt tái nhợt, không ngừng la hét một câu lôi kéo

rất nhiều người vây tới: “Đại gia xảy ra chuyện, xảy ra chuyện...”
Lông tơ Tống Thư lập tức dựng thẳng, soạt một tiếng rút bội kiếm ra nhảy vài cái bay đến đình viện bên đại ca Tống Toàn.
Lúc hắn ta bay đến thì thấy hạ nhân trong viện đã rối loạn, có người đang sợ quá kêu khóc.
Tống Thư xông vào trong nhà chính thì thấy một người còn chưa cởi quan phục ngã xuống trong vũng máu, bên trên còn có bốn người, giống phu nhân hắn ta, đều không có đầu.
Hắn ta vừa liếc mắt liền hiểu, đại ca, đại tẩu, còn cả hai chất tử và một chất nữ...
Đúng lúc này, người bên đình viện chạy tới chủ viện cấp báo lại một lần nữa truyền đến tiếng hô hoán hoảng sợ.
Một suy nghĩ không ổn lóe lên trong đầu, Tống Thư mặt đầy kinh hoàng nhanh chóng lóe lên rời đi, bay ra khỏi cửa đáp xuống trọng địa hậu viện mà những kẻ không có phận sự không được tự tiện xông vào thì thấy bên này cũng hổn loạn, cả đám người đang chen lấn ở cửa thư phòng.
“Tránh ra!” Tống Thư đẩy đám người vọt vào thư phòng, xem xét tình hình trong thư phòng thì cũng có hai người ngã trong vũng máu, cũng mất đầu.
Vừa nhìn hắn ta đã nhận ra là phụ thân Tống Cửu Minh cùng quản gia Lưu Lộc, sắc mặt Tống Thư trắng bệch, lảo đảo lui lại, chống kiếm tựa trên tường, hô hấp dồn dập.
Lúc này, Trần Quy Thạc vọt vào, thấy thế cất tiếng đau buồn nói: “Sư thúc, đây là chuyện gì?”
Roẹt! Tống Thư huy kiếm chỉ về phía gã, giận dữ hét: “Nói, có phải là ngươi làm hay không?”
Trần Quy Thạc cuống quít khoát tay lui lại: “Sư thúc, không phải con, không phải con, sao có thể là con làm. Lúc con ra ngoài đi đón người còn gặp đại gia hồi phủ, hạ nhân cổng đều tận mắt nhìn thấy! Chỉ có chút thời gian sao con có thể đi hành hung khắp nơi trong phủ mà không bị người khác phát hiện.”
Keng! Một kiếm chống đất, Tống Thư giận dữ nhìn đám người nơm nớp lo sợ đứng ở cửa phẫn nộ quát: “Nói, là ai làm?”
Cả đám người sợ hãi lui lại, nhao nhao lắc đầu.

Tống Thư liền xông ra ngoài, chỉ kiếm vào đám đông ép hỏi.
Trần Quy Thạc chạy ra, kéo cánh tay hắn ta lại nói: “Sư thúc, còn phải nói gì nữa sao? Ai có thù với Tống gia thì chính là kẻ đó giết. Trong thời gian ngắn như vậy liên tục hành hung, có thể chạy khắp mấy viện tử mà không để người lui tới nhìn thấy không phải chuyện người bình thường có thể làm được.”
Tống Thư giật mình đứng nguyên tại chỗ, đột nhiên mắt bốc lửa giận: “Ngưu Hữu Đạo!”
Trần Quy Thạc im lặng, theo lý thuyết kẻ thù của Tống gia cũng không ít, mình chỉ muốn nhắc nhở thêm chút nữa nhưng ai ngờ không cần mình nhắc nhở, vị này trực tiếp đoán được Ngưu Hữu Đạo. Trần Quy Thạc cũng không ngờ hắn ta có thể đoán ra như vậy, xem ra mối thù giết con hắn ta mãi vẫn chưa quên.
“A!” Tống Thư vung tay hất Trần Quy Thạc ra, ngửa mặt lên trời gào thét.
Bên ngoài lại truyền đến một trận hò hét: “Tam gia điên rồi, giết người, Tam gia điên rồi, giết người...”
“...” Tiếng gào thét của Tống thư im bặt, soạt một tiếng lao đi trên không trung, đáp lên mái ngói trước cổng Tống phủ.
Toàn bộ người đi trên đường đều dừng lại, đang khí hiểu, người vừa hét lên hai tiếng ban nãy cũng chạy tới, mọi người chưa hiểu có chuyện gì xảy ra ai ngờ lại có một người khí thế hung hăng cầm kiếm đứng trên cửa, hai mắt đỏ máu trông rất dọa người, giống như người điên.
“Ai! Cẩu tặc cút ra đây!” Tống Thư trợn mắt nhìn ra đường gầm thét, bộ dạng như muốn giết người.
Những người dừng trên đường nhìn sang đều bị dọa lui ra sau, sau đó chạy tứ tán.
Tống Thư còn muốn lao ra ngoài tìm kiếm, rõ ràng tiếng người hò hét vu oan ban nãy chắc có có liên quan đến người hành hung.
Trần Quy Thạc nhảy vọt tới kéo hắn ta lại: Sư thúc, không nên vọng động.”
“Buông ra!” Tống Thư quay đầu nhìn hằm hằm.
“Sư thúc, đây rõ ràng là cái bẫy, có người muốn vu oan tội giết người lên đầu người, đằng sau chuyện này không biết còn âm mưu gì, một khi

quan phủ tới bắt người, một khi người rơi vào tay quan phủ... Sư thúc, khỏi cần phải nói, tình cảnh lão đại nhân bây giờ không phải người không biết, rõ ràng có kẻ thù chính trị cố ý làm khó, một khi người rơi vào tay quan phủ còn có thể thoát thân sao? Thiếu gia chết oan, đại gia chết oan, lão đại nhân chết oan, nếu người còn xảy ra chuyện, Tống gia ngay cả một người báo thù cũng không có.” Trần Quy Thạc thấp giọng nói gấp, mặt mày lo lắng.

Những lời này như một chậu nước đá, hơi lý trí suy nghĩ, Tống Thư không rét mà run.

Trần Quy Thạc thừa cơ dìu hắn ta trở về nhảy vào trong viện: “Sư thúc vẫn mong tỉnh táo, đây là cái bẫy, chúng ta phải đi thật nhanh, nếu không đợi người đến sẽ không kịp đâu.”

Cảm giác sợ hãi ập đến, cuối cùng Tống Thư nhanh chóng trở về thu dọn chút tài vật có thể mang đi trong lúc thấp thỏm lo âu.

Chương 288: Dạ Tiêu

Chương 288: Dạ Tiêu
Trước lúc rời đi, trong thư phòng trọng địa nội trạch, Tống Thư quỳ phịch gối trước thi thể Tống Cửu Minh, lệ rơi đầy mặt, trong long vô cùng hối hận, hối hận vì vào lúc này mình không nên rời khỏi Tống gia, còn ra ngoài tầm hoan, e là chỉ cần mình hoặc Trần Quy Thạc còn ở đây, người hành hung sẽ sợ đánh nhau gây ra động tĩnh hấp dẫn pháp sư thủ hộ kinh thành tới sẽ không dám làm loạn!
Thật sự hối hận! Tống Thư liên tiếp dập đầu khấu đầu với thi thể Tống Cửu Minh mấy cái rồi vội vàng đứng dậy rời đi, không dám ở lâu.
Hắn ta vẫy một lão bộc sợ xanh mặt trong viện tới, lấy một tờ kim phiếu đưa cho lão, mặt mày bi thống nói: “Lão Trương, hậu sự trong nhà trông cậy vào ngươi, đi báo quan đi! nói với quan phủ người hành hung chính là Ngưu Hữu Đạo!”
“Tam gia, ngài...” Lão bộc mặt mũi tràn đầy bất an hỏi một tiếng.
Tống Thư không giải thích, cuối cùng quay đầu nhìn lại thư phòng phụ thân thường xuyên ra vào, trong lòng hắn ta hiểu rõ, phụ thân vừa ngã, tan đàn xẻ nghé, không có sức ảnh hưởng của phụ thân, Tống gia hoàn toàn sụp đổ, sau này cũng không biết có còn cơ hội trở về cái nhà này nữa hay không!
“Sư thúc!” Trần Quy Thạc ở bên thúc giục một tiếng.
Tống Thư dứt khoát quay người rời đi, không để ý đến việc sắp xếp di thể vợ cả, cũng không đoái hoài đến việc sắp xếp di thể đám phụ huynh, cứ thế mang theo bi thương và phẫn hận tràn ngập rời đi.
Lặng lẽ rời đi, trốn vào trong rừng núi ngoài thành, đứng cao nhìn xa, Tống Thư nhìn về phía nhà mình.
Trần Quy Thạc khoác tay nãi trên vai nói: “Không nói có cạm bẫy gì nhưng rõ ràng có người đang muốn đuổi tận giết tuyệt, cho dù là kẻ thù

chính trị của lão đại nhân cũng lo lắng đại thù nhà nát người vong này, cũng không muốn Tống gia còn có người có thể ngóc đầu lên, e là không thể ở lại Yến quốc nữa!”
Tống Thư lầm bầm: “Đi đâu, chúng ta có thể đi đâu?”
Trong lúc nhất thời, nếu phải rời khỏi Yến quốc, hắn ta thật sự không biết mình nên đi đâu.
Tuy là tu sĩ nhưng luôn có thế lực Tống gia che chở, hắn ta thật sự chưa từng đơn độc đối mặt với thế giới tu hành này.
Chạy tới quốc gia khác, vạn nhất Yến quốc yêu cầu quốc gia khác giao hắn ta ra, nước khác có thể vì mình hắn ta mà làm gì Yến quốc sao? Không có Tống gia, dường như hắn ta không có tác dụng gì với nước khác.
Chẳng lẽ phải làm tán tu lưu lạc? Còn phải mai danh ẩn tích cả đời?
Trần Quy Thạc dùng giọng nói khẳng định: “Bắc Châu, chúng ta đầu quân cho Thiệu Bình Ba Thiệu gia Bắc Châu!”
“Thiệu Bình Ba Bắc Châu?” Tống Thư kinh ngạc quay đầu.
Trần Quy Thạc gật đầu: “Sư thúc quên tin tức trước đó vài ngày đệ tử thăm dò được sao? Sở dĩ Bắc Châu gửi thư báo cho chúng ta là vì Thiệu Bình Ba đối đầu với Ngưu Hữu Đạo. Chúng ta là tử địch của Ngưu Hữu Đạo, Thiệu Bình Ba tất nhiên sẽ thu lưu.”
Tống Thư nhíu mày: “Không phải nói Thiệu Bình Ba thích Đường Nghi, Thượng Thanh tông đang ở Bắc Châu, chúng ta đi, Thượng Thanh tông có thể buông tha cho chúng ta sao?”
Trần Quy Thạc hỏi ngược một câu: “Sư thúc muốn đi báo thù hay muốn đến chỗ Thiệu Bình Ba sống những ngày yên bình?”
Tống Thư ngơ ngác một chút, chợt giận không kềm được: “Chẳng lẽ trong mắt ngươi ta là loại người ham hưởng lạt sao? Đại thù diệt môn không báo, thề không làm người!”
Trần Quy Thạc gật đầu: “Không phải là đi hưởng lạc tức là đi báo thù, đương nhiên phải chịu nhục! Thiệu Bình Ba cũng muốn diệt trừ Ngưu Hữu Đạo, sư thúc cũng muốn báo thù, chỉ cần sư thúc không làm Thiệu Bình Ba khó xử, không công nhiên lộ diện trên địa bàn Thiệu gia, Thiệu Bình Ba muốn tránh tai mắt của Thượng Thanh tông cũng không khó

lắm, chỉ cần sư thúc bằng lòng chịu nhục, chẳng lẽ Thiệu Bình Ba không sắp xếp được cho chúng ta một mảnh đất dung thân sao?”
“Cùng chung chí hướng, sư thúc đến đầu quân, sao Thiệu Bình Ba có thể không chứa chấp? Nếu thu nhận, có được sự che chở của Thiệu Bình Ba, chí ít có thể đảm bảo an toàn ở Bắc Châu. Nếu không thu nhận, chỉ cần chúng ta bí mật tiến vào không kinh động Thượng Thanh tông, có không muốn cũng sẽ để chúng ta lăn lộn, Thiệu Bình Ba không có lý gì lại giúp Ngưu Hữu Đạo giải quyết một kẻ thù, đường nào cũng không lỗ, cứ đi thử xem cũng có sao đâu?”
Tống Thư nghe vậy trầm mặc một lúc sau đó khẽ gật đầu: “Nói có lý, thường ngày ta đã coi thường ngươi rồi, giờ mới biết ngươi lại nhìn xa đến thế?”
“Sư thúc quá khen, việc đã đến nước này, đâu còn nhìn xa gì nữa, chẳng qua vì không nuốt trôi được cục tức này thôi!” Trần Quy Thạc cười khổ. Không chỉ trên mặt cười khổ mà trong lòng cũng thực sự cười khổ, hắn không muốn đi Bắc Châu mạo hiểm!
Thế nhưng gã không còn cách nào khác, mình không thể để lộ ra là mình đã bị Ngưu Hữu Đạo nắm đằng chuôi trong tay, người ta cứ bắt mình làm như thế mình không cách nào từ chối được.
Đương nhiên, lợi ích Ngưu Hữu Đạo hứa hẹn cũng không tệ.
Giờ gã thật sự không còn cách nào khác, chỉ đi sai một bước là thân bất do kỷ rồi!
Tống Thư nhìn gã cũng hơi cảm khái, người trung nghĩa như thế thật hiếm thấy!
Có lẽ cũng vì cùng đi với Tống gia đến hôm nay nên đã không còn đường lui, ở Đào Hoa nguyên giam lỏng Ngưu Hữu Đạo, ở Nam Sơn tự chặn giết Ngưu Hữu Đạo, ở Kim Châu lại một lần nữa muốn đẩy Ngưu Hữu Đạo vào chỗ chết, Ngưu Hữu Đạo một ngày chưa chết e là vị sư điệt này cũng một ngày bất an!
Hắn ta đưa tay vỗ vai Trần Quy Thạc: “Ngươi yên tâm, nếu Tống gia có ngày tái khởi, quyết không phụ ngươi!”
Trần Quy Thạc nói thầm trong lòng, tái khởi? Còn có thể tái khởi sao? Hết thảy đều đã nằm trong lòng bàn tay người ta, ngươi nghĩ nếu người

ta không muốn buông tha cho ngươi, ngươi có thể bình an trốn ra khỏi kinh thành sao?
Cánh đồng tuyết mênh mông, trời đông giá rét, trong một động quật ở núi tuyết, nhóm Ngưu Hữu Đạo đã tránh trong đó bảy tám ngày, ban ngày trốn không ra, ban đêm mới
Đám Hắc Mẫu Đơn không biết rốt cuộc Ngưu Hữu Đạo định làm gì, sống ở thôn trang gần tiểu trấn bờ sông gần một tháng, sau khi rời đi không trở về quận Thanh Sơn kia mà lại đi đến mảnh tuyết vực của Băng Tuyết các này, chẳng những quay về mà mỗi người còn vác theo một bó củi, tất thảy đều khiến mọi người khó hiểu.
Điều này đồng thời cũng khiến mấy người hơi bất an lo sợ, chẳng lẽ thật sự đến vì Xích Dương Chu quả kia?
Nhìn bộ dạng, nếu thật sự đến vì Xích Dương Chu quả thì chắc chắn không phải là cầu xin rõ ràng mà sẽ lén la lén lút, vừa nghĩ có thể sẽ phải trộm Xích Dương Chu quả từ tay Băng Tuyết các, mấy người hãi hùng khiếp vía, lá gan cần phải to đến mức nào chứ?
“Tương đối rồi!”
Viên Cương ra ngoài động quan sát thiên tượng trở về trong động, khẽ gật đầu với Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo “a” một tiếng, đám Hắc Mẫu Đơn nhanh chóng cùng hắn ra khỏi động, nhìn về phía bầu trời đêm.
Trên bầu trời đêm từng đợt mây đen thổi qua, bầu trời khi thì bị mây đen bao phủ, khi thì lại lộ ra những ô cửa sổ trên không, có thể nhìn thấy hàn tinh trên tầng mây, từ khe hở chiếu ra ánh trăng như thủy ngân.
Vẻ mặt Ngưu Hữu Đạo ngưng trọng, quay đầu nhìn về phía Viên Cương: “Việc này không thể coi thường, tuyệt đối không phải trò đùa, một khi thất thủ phiền phức không nhỏ, ngươi chắc chắn có thể chứ?”
Viên Cương gật đầu: “Chí ít nắm chắc bảy phần, thuận lợi, cũng có thể nắm chắc chín phần.”
Ngưu Hữu Đạo trầm giọng nói: “Tuyệt đối không nên cậy mạnh
Một khi bại lộ, không được cứng rắng đấu lại, ngươi cứ nói bọn hắn đến tìm ta, ta tự có cách xử lý.”
Đã nói đến mức này, đám Hắc Mẫu Đơn ai nấy bất an, tám chín phần đoán ra là vì Xích Dương Chu quả.

Viên Cương bình tĩnh nói: “Rõ!”
Vẻ mặt Ngưu Hữu Đạo một lần nữa ngưng trọng, nghiêm túc căn dặn: “Nhớ kỹ, chuyện này không phải không cậy mạnh mà là không thể cậy mạnh, không được lập tức rút lui, bại lộ lập tức chịu thua, còn lại giao cho ta xử lý, nhớ chưa?”
Viên Cương bình tĩnh: “Đạo gia, ta hiểu.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, quay đầu nhìn về phía đám Hắc Mẫu Đơn.
Hắc Mẫu Đơn rất căng thẳng, cuối cùng không kìm được hỏi: “Đạo gia, là Xích Dương Chu quả sao?”
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc một lát, hỏi: “Các ngươi sợ?”

Chương 289: Tuyết Lở (1)

Chương 289: Tuyết Lở (1)
Lôi Tông Khang và Đoạn Hổ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.
Hắc Mẫu Đơn cười khổ: “Nếu nói không hề sợ hãi là giả, nhưng Đạo gia đã muốn làm như vậy thì tất nhiên có lý của Đạo gia, chẳng qua ta chỉ cảm thấy làm thế này có phải nguy hiểm quá không, có phù hợp không?”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, “Các ngươi yên tâm, chỉ cần làm đúng theo sắp xếp, có gặp nguy hiểm cũng hai chúng ta gánh chịu, các ngươi sẽ không sao đâu. Các ngươi nhớ kỹ, sau khi về vị trí, nếu sau hai canh giờ không thấy hai người chúng ta trở về, các ngươi lập tức đi quận Thanh Sơn tìm Kim Uy, báo tình hình với Kim Uy để Kim Uy làm chứng cho các ngươi, Dung Bình quận vương sẽ thu lưu các ngươi, không đến mức để các ngươi không chỗ dung thân đâu.”
Hắc Mẫu Đơn rầu rĩ nói: “Đạo gia, lỡ như có việc, các người phải làm sao?”
“Các ngươi yên tâm, ta vẫn chưa đến mức không chừa đường lui cho mình, thứ ta biết đủ để tự vệ, Băng Tuyết các không giết được ta!” Lúc Ngưu Hữu Đạo nói lời này cũng nghiêng đầu nhìn về phía Viên Cương, cũng là đang nói Viên Cương đừng làm loạn, ta có biện pháp ứng phó, không đáng đi vào tuyệt lộ.
Hắc Mẫu Đơn cắn môi nói thầm, vì sao có việc chỉ để Viên Cương và người gánh?
Ngưu Hữu Đạo làm nàng cảm thấy không được thoải mái, cảm thấy so với Viên Cương mình như người ngoài, không phải trên người thứ gì không nên xem cũng để người xem rồi sao?

“Được, thiên tượng vô thường, nhất là vùng đất này, khó khăn lắm mới chờ được, thời gian càng kéo dài, sợ rằng thiên tượng sẽ thay đổi, sau này muốn chờ được cơ hội thích hợp không biết phải chờ đến lúc nào.”
Ngưu Hữu Đạo phất phất tay: “Chuẩn bị xong, lập tức xuất phát!”
Mấy người trở về động, cõng một bó củi khô lên, Viên Cương cõng một túi hàng, rồi lại khiêng một thứ giống cây dù.
Sau khi ra khỏi động, Ngưu Hữu Đạo cõng một bó củi khô đưa tay cầm thứ Viên Cương đang vác trên vai, tự mình vác, để Viên Cương tay không rồi nói với Hắc Mẫu Đơn và Đoạn Hổ: “Các ngươi đưa hắn đi.”
Viên Cương nhìn Ngưu Hữu Đạo, cũng không tranh nặng nhẹ, cũng không nói gì,biết giờ không phải lúc so đo những thứ này, Đạo gia làm như vậy là để không ảnh hưởng đến tốc độ.
Ngưu Hữu Đạo dẫn đầu vút không lao đi, Hắc Mẫu Đơn và Đoạn Hổ khoác cánh tay Viên Cương đuổi theo phía sau.
Lôi Tông Khang thì bay lượn trên đỉnh núi, bắt đầu từ trên xuống dưới, lăn ra những quả cầu tuyết, dời thành bức tường tuyết trên đỉnh núi, muốn xây một vòng tường tuyết.
Trên đường đi, lại đến một ngọn núi tuyết, Đoạn Hổ ở lại, hành động giống Lôi Tông Khang, xây tường tuyết.
Lại đi đến một khoảng cách khá xa, lại là một tòa núi tuyết, Hắc Mẫu Đơn cũng lưu lại, cũng làm giống như vậy.
Cuối cùng, Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương cũng dừng lại trên một ngọn núi tuyết.
Nhờ ánh trăng thỉnh thoảng chiếu ra, quan sát vài đỉnh núi tuyết thấp bé xung quanh, hai người kết hợp với nơi đang đứng nhanh chóng định vị, cùng nhìn về một phía.
Ngưu Hữu Đạo phất tay chỉ về một phía: “Dựa theo bản đồ ký hiệu của chúng ta, có vẻ là cách chỗ này ba mươi dặm chính là ngọn núi tuyết phía sau Băng Tuyết các, từ tình hình tia sáng này, thật sự không có vấn đề gì sao?”
Viên Cương: “Sẽ không vấn đề gì đâu. Ban đêm Băng Tuyết các hẳn có đèn đuốc, đó chính là địa vị tốt nhất.”
Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi có thể vừa đi vừa về xa vậy sao?”

Viên Cương: “Trước kia với độ cao cất cánh thích hợp, khoảng cách bay xa nhất của ta là hơn trăm dặm, địa thế cao nguyên tuyết vực này không cần phải nói, sức nổi không khí cũng rất tốt, điều kiện bay tốt thế này có bay xa hơn nữa cũng không thành vấn đề.
Nghe hắn nói vậy, Ngưu Hữu Đạo không nói thêm gì, vứt mấy thứ đang vác trên người nhảy xuống khỏi đỉnh núi bắt đầu lăn những quả cầu tuyết lớn lên đỉnh núi.
Viên Cương nâng “dù” lên khỏi mặt đất cởi dây thừng buộc chặt, kéo ra, từng gậy gỗ vô cùng bền dẻo cắm vào trong cây dù vải bắt đầu lắp ráp cố định, một cái cánh hình tam giác dần hình thành trong tay hắn ta.
Đợi hắn ta lắp ráp xong cánh hình tam giác, Ngưu Hữu Đạo cũng đã xây dựng được một bức tường tuyết cao bằng một người đường kính một trượng trên đỉnh núi.
Hai người đứng ngoài tường tuyết nhìn nhau, Viên Cương cầm chặt chiếc mũ da đội lên đầu, quay người chui vào cánh tam giác, vác lên, tìm một nơi để đo độ rộng cánh, vác cánh tam giác chạy lấy đà, cứ thế rời khỏi đỉnh núi.
Đúng lúc một trận gió thổi đến, cánh tam giác đang rơi xuống được nâng lên, dần dần bay cao, Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu nhìn theo.
Viên Cương hơi điều chỉnh thử giống như con đại bàng lớn, khống chế cánh tam giác hơi nghiêng người bay quanh đỉnh núi một vòng, chợt như con cú đêm trốn trong bóng đêm mờ mịt lao về một hướng.
Ngưu Hữu Đạo hít sâu một hơi, thả người nhảy vào trong tường tuyết, bắt đầu chất đống củi nhóm lửa.
Rất nhanh, một đống lửa bóc cháy, còn tường tuyết đắp xung quanh là đề phòng ánh lửa lộ ra, cũng có tác dụng chắn gió.
Gần như cùng một thời gian với bên này, Lôi Tông Khang, Đoạn Hổ, Hắc Mẫu Đơn đều lần lượt đốt đống lửa, chậm rãi thêm củi, lửa không lớn, chờ đợi.
Trong không trung gió lạnh, nhiệt độ thấp, phần bụng dưới lớp áo của Viên Cương rõ ràng đang cử động mạnh, miệng mũi phừng phừng khí nóng, bên vành mũ da đã ngưng kết một tầng sương trắng dày.
Đèn đuốc Băng Tuyết các dần xuất hiện trong tầm mắt, Viên Cương dưới cánh tam giác treo trong không trung phát hiện mình đi chệch

phương hướng, nhanh chóng đổi lại hướng lao về phía Băng Tuyết các./
Đồng thời hắn ta mượn sức gió chậm rãi bay lên cao hơn, sau khi đến bầu trời Băng Tuyết các lại tiếp tục đi về phía trước, lướt ra sau Băng Tuyết các, ánh trăng thỉnh thoảng chiếu xuống đỉnh núi.
Viên Cương tới bầu trời trên đỉnh núi thì bắt đầu bay vòng, chậm rãi hạ thấp độ cao.
Sau khi chênh lệch độ cao không nhiều, hắn cũng không vội đáp xuống mà duy trì một khoảng cách với đỉnh núi, vòng qua vòng lại.
Hắn ta phóng thích khí tức cơ thể ra, những con quỷ tuyết đang chậm rãi bò lên bồn địa của đỉnh núi e ngại, chầm chậm rút hết khỏi đỉnh núi.
Ánh trăng lộ ra, mượn tia sáng, ánh mắt Viên Cương đã tóm được động tĩnh trên đỉnh núi, hắn ta quả quyết điều chỉnh góc độ bay, cánh tam giác lao xuống, xẹt vào bồn địa.
Cùng lúc chạy chậm đáp xuống cánh tám giác hơi vểnh lên cản gió ngăn lực xung kích quán tính khiến Viên Cương rơi xuống đất mau chóng dừng lại không bị đẩy đi quá xa.
Gốc cây ăn quả sinh trưởng trong khe bồn địa kia, dưới ánh trăng chiếu xuống qua tầng mây mỏng gần như không thể thấy rõ nhưng có một quả phát ra hồng quang trong bóng đêm rất dễ thấy, giống như một viên bảo thạch mê người.
Viên Cương không dám chậm chạp, mặc kệ xung quanh có vấn đề gì không, trực tiếp khiêng cánh tam giác đến đằng sau một tảng đá tránh bị gió thổi bay mất.
Đã đến nước này, xung quanh có tình hình gì không có ý nghĩa nữa, nếu thật sự bị tu sĩ giữ núi phát hiện, với thực lực hiện tại của hắn ta căn bản không có bất kỳ khả năng chạy thoát nào.
Giống như lúc đến đây chọn địa điểm Tiểu Dung đã nói, Băng Tuyết các cũng có tọa kỵ phi hành, cánh tam giác hoàn toàn mượn sức không khí để trượt đi, một khi độ cao không đủ, chỉ cần bị Băng Tuyết các phát hiện, dưới sự truy kích của tọa kỵ phi hành, cho dù có thể khống chế cánh tam giác bỏ chạy cũng không chạy thoát.
Chạy trốn trên mặt đất, đối mặt với tu sĩ cho dù là thực lực hay tốc độ, hắn ta càng không có cơ hội chạy trốn.

Cho nên một khi đáp xuống, hoặc là đừng để bị phát hiện, một khi bị phát hiện sẽ không có bất kỳ khả năng chạy trốn nào.
Người chui ra khỏi cánh tám giác nhẹ nhàng đi đến bên cây ăn quả, sau đó nhanh chóng cởi cái bao trên người, đặt lên mặt đất mở ra, lấy một cái hộp ngọc băng mở ra đặt tạm dưới chân.
Đứng dậy, mặc kệ xung quanh trực tiếp đưa tay mò vào trong bụi cây, mò lấy quả hồng quang kia.
Quả cầm vào tay lạnh buốt tay, nhiệt độ còn thấp hơn đỉnh núi rét căm căm này, nhưng xúc giác lại mang theo sự mềm mại, tình huống này chưa từng nghe Đạo gia đề cập tới.

Chương 290: Tuyết Lở (2)

Chương 290: Tuyết Lở (2)
Viên Cương kéo mạnh một cái kinh ngạc phát hiện phần cuống của loại quả này rất dai, với sức của hắn mà cũng không hái xuống được.
Có điều cũng có thể lý giải, nếu là loại quả bình thường với những cơn gió lớn gào thét trên đỉnh núi này bất cứ lúc nào cũng có thể tùy tiện bị thổi rơi, căn bản không thể thuận lợi trưởng thành.
Viên Cương thuận tay lấy con dao găm trên đùi ra, kẹp giữa hai ngón tay, vẩy mạnh một cái, một dao cắt vào cuống, quả rơi vào lòng bàn tay.
Dao găm cho vào vỏ, người thuận thế ngồi xuống, quả để vào trong hộp băng ngọc, nhanh chóng đậy nắp lại, lấy hết đồ trong bao ra, để hộp băng ngọc vào nhanh chóng buộc bao lại.
Xích Dương Chu quả này sau khi hái xuống rất khó bảo quản, nhất định phải bỏ vào trong hộp băng ngọc nếu không một canh giờ sau sẽ bị thối và hòa tan.
Vác tay nãi sau lưng, thắt nút ở ngực, vác trên người, đưa tay sờ vào khối thuốc nổ trên đất, không lớn lắm, chỉ bằng một cục gạch. Lượng thuốc tuy không lớn nhưng sức nổ của thuốc nổ có liên quan khá lớn đến cách đóng gói, Viên Cương hắn ta tuyệt đối là người trong nghề trên phương diện này.
Sờ khe hở dưới gốc cây, nhét túi thuốc nổ vào trong khe hở, một tảng thiên thạch nhân tại đặt cạnh rễ cây.
Một bó dây dẫn nổ trên mặt đất cầm trên tay, kéo ra một sợi dây dẫn nổ có một đầu kết nối với túi thuốc nổ rồi bắt đầu quấn quanh cây ăn quả trên mặt đất, từng vòng từng vòng cách cây ăn quả một khoảng cách, thỉnh thoảng còn mò một cục đá ở eo đè làm then cài cắm vào khe hở trên mặt đất quấn dây nổ quanh đó để tránh bị gió thổi bay lung tung.

Lúc trước chọn cảnh vẽ tranh hắn đã thu hết tình hình ở đây vào mắt để chuẩn bị, là cao thủ gài bom sẽ không thể để xuất hiện sai lầm không nên có.
Bó dây dẫn nổ được kéo đến cạnh cánh tam giác, sau khi lấy cây châm lửa ra thổi xùy, châm lên đầu dây, hoa lửa “xùy” một tiếng rồi cháy dọc theo sợi dây dẫn nổ.
Cây châm lửa vừa thu lại, Viên Cương dựng cánh tam giác ra khỏi tảng đá tránh gió, chạy lấy đà, cả người và cánh tam giác bay lên không trung, mượn sức gió lao đi. Hắn ta bay nửa vòng trên đỉnh núi, treo mình trên cánh tam giác nhìn kỹ phía dưới, giờ lửa còn đang cháy. Viên Cương yên lòng, sửa lại hướng bay rồi trốn vào bầu trời đêm mênh mông.
Đúng lúc một ánh trăng xuyên qua tầng mây chiếu xuống cánh tam giác đang phi hành.
Nhưng cũng không sao, lựa chọn thời tiết thế này ra tay là đã cân nhắc đến phương diện này.
Cho dù tu sĩ giữ núi dưới núi có thấy cũng không thể nhìn thấy rõ, rất dễ dàng tưởng rằng mây đen bay qua.
Sau khi lặng lẽ tiếp cận, bố trí xong tất cả rồi lại lặng lẽ rời đi không tiếng động, rất giống với con cú vọ vội vàng bay rồi biến mất trong bầu trời đêm.
Dây dẫn nổ trên đỉnh núi cháy từng vòng từng vòng một, lúc chế tạo dây dẫn nổ Viên Cương đã thử đi tử lại tốc độ cháy nhiều lần, nó liên quan với lượng thuốc được trộn bên xong, phải làm sao để đảm bảo không dễ bị dập nhưng cũng phải để hắn có thời gian thoát ra khỏi phạm vi có thể dễ dàng bị nhìn thấy.
Khi ánh trăng xuyên qua chiếu rọi đại địa từ trên trời nhìn xuống cả đại địa vẫn mông lung, không cách nào phân biệt được địa hình để điều chỉnh tọa độ phi hành.
Hắn ta chỉ có thể đi theo phương hướng đại khái, không cách nào nắm chuẩn phương hướng đồng thời mượn sức gió dần bay lên cao, dõi mắt nhìn về phía xa, tìm kiếm tọa độ hướng dẫn phi hành.
Cùng với khí tức của Viên Cương còn sót lại trên đỉnh núi bị thổi tan, đám quỷ tuyết lui khỏi đỉnh núi bắt đầu trở về từng con một.

Sợi dây dẫn nổ kia cuối cùng cũng cháy tới trước túi thuốc nổ dưới cây ăn quả.
Ầm!
Một tiếng nổ mạnh vang lên, một đạo hỏa quang nổ tung trên đỉnh núi, đá bay tán loạn, cây Xích Dương Chu quả bị xé rách bay tứ tung trong ngọn lửa.
Đám quỷ tuyết tiếp cận đỉnh núi bị chấn động dọa cho dừng lại, trong đôi mắt hoảng sợ dường như đang liên tưởng đến khí tức kinh khủng mà bọn chúng cảm thấy kia, đá bay ào ào rơi xuống khiến bọn chúng hốt hoảng quay đầu chạy xuống núi, có con còn gào thét lộn nhào lao xuống núi.
Tiếng nổ ầm ầm truyền tới, Viên Cương trong bầu trời đêm bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, nhưng ánh lửa nổ tung lóe lên rồi biến mất, đợi hắn quay đầu lại, tình hình ở đỉnh núi phía xa đã không còn nhìn rõ được bất cứ thứ gì, ngay cả núi cũng chẳng nhìn thấy được.
Còn tình hình thực tế của đỉnh núi phía xa đã rất rối loạn, đám quỷ tuyết sinh hoạt lâu năm ở tuyết vực dường như phát giác được gì đó bỗng nhao nhao chạy lên núi, điên cuồng xông lên đỉnh núi.
Tuyết đọng trên núi bắt đầu sụp đổ, dần sụp đổ diện tích lớn, kích thích sương tuyết ập xuống, khí thế kinh người.
Đám quỷ tuyết phía sau không chạy trốn kịp bốn chân khươ loạn, không có chỗ mượn sức chỉ có thể bị bao phủ trong đám tuyết đọng sụp xuống.
Quỷ tuyết ở sườn núi bị dọa, quỷ núi trốn trong động tuyết cũng kinh hãi hốt hoảng trốn xuống phía dưới bị tuyết đọng ầm ầm rơi xuống vô tình bao phủ.
Đám tu sĩ giữ núi trong sơn động cũng nhao nhao đằng không lao lên, chân liên tục điểm lên đầu ngọn sóng tuyết bài sơn đảo hải ập đến, không ngừng bay lên cao, đồng thời phóng lên đỉnh núi. Nguyệt điệp bị sóng khí quét cho bất định.
Một tiếng nổ vang kia vang lên rất rõ ràng trong đêm yên tĩnh, người trong động phủ của khe núi Băng Tuyết các cũng nhao nhao lao ra, không nhìn thấy rõ gì nhưng tiếng ầm ầm không ngừng truyền tới khiến những người sinh hoạt trường kỳ nơi đây nhận ra, tuyết lở!
Càng có nhiều người chạy ra, bay lượn đến vách núi quan sát.

Ánh trăng xuyên qua kẽ hở tầng mây chiếu xuống núi tuyết đang truyền đến kinh biến kia, cả đám vẫn không thể nhìn rõ được ngọn núi, cả ngọn núi như bao phủ trong sương khói mông lung, những tiếng ầm ầm kéo dài vẫn đầy khí thế.
Ở nơi quỳnh lâu ngọc vũ, trong khuê phòng, người trong họa nhẹ nhàng ngửi cánh hoa, một con nguyệt điệp đang đậu lên quyển trục bức tranh.
Ngoài khuê phòng, dưới mái hiên, Tuyết Lạc Nhi thả mái tóc mây vừa tắm xong trên người đang mặc áo lụa mỏng, áo choàng dài, khuôn mặt lãnh diễm thanh lệ hếch lên, nhìn ánh trăng xuyên qua tầng mây tự lẩm bẩm: “Lạc hoa nhân độc lập, vi vũ yến song phi. Đương thì minh nguyệt tại, tằng chiếu thải vân quy...”
Một tiếng nổ vang làm nàng khẽ giật mình, chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía núi tuyết phía sau, phía sau là phòng ốc không nhìn thấy gì cả.
Tiếng tuyết lở ầm ầm tiếp theo khiến nàng giật mình đồng thời cũng kinh động đám nha hoàn hầu hạ nàng.
“Thay quần áo!” Tuyết Lạc Nhi hét lên.
Hai nha hoàn nhanh chóng bồi nàng đi vào.
Chỉ chốc lát sau, trường sam váy dài đã che đi thân hình uyển chuyển dưới lớp áo sa, mấy con chim lớn từ quỳnh lâu ngọc vũ xông ra.
Trong bầu trời đêm, Viên Cương nghiêng người nhìn bên dưới phía trước bên trái, ánh mắt khóa chặt một ánh lửa rồi nhanh chóng thay đổi phương hướng lao xuống, lúc lao xuống tốc độ bay khá nhanh.
Ngưu Hữu Đạo chờ trên đỉnh núi chống kiếm trước người nhìn chằm chằm về phía Băng Tuyết các, sắc mặt ngưng trọng chợt thấy trên bầu trời đêm có bóng đen lướt đến, tay hạ xuống chụp lấy chuôi kiếm nắm chặt, cả người cảnh giác cao độ.
Đợi lúc lờ mờ nhìn thấy cánh tam giác, Ngưu Hữu Đạo hơi thở phào một hơi.
“Đắc thủ, đi!” Viên Cương kêu lên.
Cánh tam giác lao xuống, lướt qua đỉnh núi, vạch ra một đường vòng cung, lại vểnh lên đi, ánh lửa ngắn ngủi chiếu rõ Viên Cương treo dưới cánh tam giác.
Căn cứ theo sự chỉ dẫn của bức tường tuyết tạo ra, Viên Cương đổi hướng bay, tiếp tục lướt vào sâu trong bóng đêm mờ mịt.

Ngưu Hữu Đạo bỗng nhiên quay người, một tay cầm kiếm, một tay đẩy ra một chưởng, tường tuyết sụp đổ dập tắt đống lửa đang cháy.
Sau khi hủy hoàn toàn tường tuyết Ngưu Hữu Đạo vút lên không đuổi theo hướng Viên Cương.
Còn chuyện trên đỉnh núi có dấu vết tuyết đọng của người, đêm hôm khuya khoắt chẳng ai dễ phát hiện, đợi lúc trời sáng dễ thấy, gió thổi một đêm dĩ nhiên cũng sẽ xóa sạch dấu vết con người, chả ai nhàm chán đến mức dỡ từng mảng tuyết đọng trên ngọn núi kiểm tra.
Ngưu Hữu Đạo bay lượn không ngừng, chạy tới một ngọn núi tuyết cách đó hơn ba mươi dặm, phi thân đến bên cạnh Hắc Mẫu Đơn.

Chương 291: Chờ!

Chương 291: Chờ!
“Đạo gia!” Hắc Mẫu Đơn vui mừng kêu lên, vốn trong lòng đang nơm nớp lo sợ, trước đó Đạo gia nói sau hai canh giờ không thấy hắn quay lại có nghĩa đã xảy ra chuyện, bảo bọn hắn tự rời đi, giờ vẫn còn trong thời gian ước định có thể gặp được người, không vui sao được.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay cản lại, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm, c gần như đồng thời, một đạo hắc ảnh từ trên không lao xuống xẹt qua đỉnh núi bay đi, chính là Viên Cương.
Hắc Mẫu Đơn trợn mắt hốc mồm, nhìn thấy cái gì vậy? Viên Cương đang treo trên một tấm vải bay đi à?
Nàng ta thật sự không còn gì để nói, trong cửa hàng Băng Tuyết các gặp người thì đánh, phương thức trượt tuyết khiến người khác giật mình, giờ lại một cảnh tượng chấn động xuất hiện, chỉ bằng một mảnh vải bay trên trời? Còn có chuyện gì vị này không thể làm không?
“Nhanh!” Ngưu Hữu Đạo thấp giọng quát một câu.
Hắc Mẫu Đơn vội vàng cùng hắn hủy tường tuyết, dập tắt đống lửa có tác dụng hướng dẫn tọa độ.
Sau đó hai người song song bay lượn đuổi theo hướng Viên Cương.
Do độ cao của dãy núi này có xu thế đi xuống, chênh lệch cao thấp cũng rất có lợi cho Viên Cương khống chế cánh tam giác...
Tuyết lở sau Băng Tuyết các đã dừng lại, tuyết vụ vẫn tràn ngập, phạm vi lan tràn của tuyết lở còn cách Băng Tuyết các một đoạn nhưng tuyết vụ lấp lánh đã phiêu đãng bay vào trong phạm vị hẻm núi.
Trên hẻm núi rất nhiều người đang châu đầu ghé tai nghị luận.
Đỉnh núi sau tuyết lỡ có rất nhiều nguyệt điệp bay múa, Tuyết Lạc Nhi đứng trên đỉnh núi tay áo bồng bềnh, gió lạnh thổi mái tóc dài tung bay, gương mặt lạnh lùng như muốn cưỡi gió bay đi...

Một cái hố trong bồn địa, đá vụn lộn xộn, quan trọng là gốc cây Xích Dương Chu quả kia không thấy đâu, cái hố nằm ở vị trí cây Xích Dương Chu quả, chung quanh hố là mặt đất đá cứng rạn nứt như mạng nhện.
Một đám nguyệt điệp ở trên vỗ cánh chiếu sáng, cả đỉnh núi như một mảnh mênh mông sáng ngời, nhìn từ xa giống như một viên bảo thạch phát quang rơi trên đỉnh núi.
Dưới nguyệt điệp là một đám tu sĩ đang lục soát.
Một lúc sau, một đám người thu thập một mớ đồ loạn xạ đến, vây quanh Hàn Băng thầm thì hồi lâu.
Sau khi nắm rõ tình hình, Hàn Băng dẫn mấy người đến dưới tảng đá dựng đứng, cùng ngẩng đầu nhìn Tuyết Lạc Nhi váy áo bồng bềnh, tóc dài thả tung bay trong gió rét phần phật.
“Tiểu thư!” Hàn Băng chắp tay gọi.
Tuyết đọng ở hầu hết các nơi trên núi đều bong ra từng mảng, có rất nhiều nơi đều lộ ra nham thạch màu đen, thu hồi tầm mắt lại, Tuyết Lạc Nhi chậm rãi quay đầu, mái tóc bay loạn quất vào mặt, phong tình kỳ lạ nhưng đôi mắt lạnh lẽo như điện.
Đám tu sĩ giữ núi ơm nớp lo sợ cúi đầu.
Tuyết Lạc Nhi từ trên tảng đá lách mình đáp xuống, nhẹ nhàng đứng trước mặt đám người, gió lạnh từ sau tảng đá thổi tới làm mái tóc dài của nàng phiêu diêu vô định.
Hàn Băng đi đến bên cạnh nàng, phất tay ra hiệu mấy người sau lưng đưa đồ trên tay lên, rồi mời Tuyết Lạc Nhi xem.
Có hai người dâng một cành cây Xích Dương Chu quả gãy lên, gãy vụn.
Còn có người trên tay nâng một tảng đá xấu xí hình nửa bầu dục cháy đen nhưng lại không giống tảng đá, có nhiều chỗ hình như tản ra ánh sáng kim loại.
“Có ý gì?” Tuyết Lạc Nhi lạnh lùng hỏi một câu.
Hàn Băng tiến đến cầm tảng đá xấu xí đến gần cho Tuyết Lạc Nhi nhìn kỹ: “Tiểu thư, người nhìn xem, đây có lẽ là một loại vẫn thạch.”
“Vẫn thạch?” Tuyết Lạc Nhi nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm.
Hàn Băng gật đầu: “Tiểu thư, Khí Vận tông bình thường cũng thu mua thứ này, nô tài cũng từng nhìn thấy một ít vẫn thạch, bề ngoài phần lớn

đều cháy đen như bị đốt qua lửa.”
Tuyết Lạc Nhi nói: “Ngươi muốn nói cái gì? Không phải vẫn thạch từ trên trời rơi xuống vừa vặn rơi trúng cây Xích Dương Chu quả?”
Hàn Băng khẽ thở dài: “Chỉ e đúng là như vậy, chỉ có thể nói là quá trùng hợp... Tiểu thư, người đến xem này...” Hàn Băng trả lại “vẫn thạch” cho thủ hạ, đích thân đưa Tuyết Lạc Nhi đến bờ hố, chỉ chỉ: “Cái hố trên mặt đất này rõ ràng đã phải chịu cự lực lớn tấn công, cộng thêm vẫn thạch này ở đỉnh núi, ngoại trừ ông trời, hắn không còn cách giải thích nào khác.”
Vừa dứt lời nàng ta cũng hơi bất đắc dĩ.
Nàng ta hiểu rõ việc này sẽ ảnh hưởng đến tiểu thư, hàng năm tiểu thư đều sẽ phải đến chỗ lão chủ nhân ở một thời gian ngắn, “Huyền Băng cung” lão chủ nhân ở lạnh vô cùng, cho dù là tu sĩ tu vi cao thâm bình thường cũng khó có thể ở được lâu.
Nếu tiểu thư muốn ở lại nơi cực lạnh kia, mỗi năm lúc đến đều sẽ ăn một Xích Dương Chu quả, vì Xích Dương Chu quả có công hiệu chống lại kỳ hàn. Bây giờ Xích Dương Chu quả không còn, ngay cả cây cũng bị hỏi, tiểu thư muốn đi vùng đất cực lạnh kia e là không thể rồi.
Lão chủ nhân nói với bên ngoài Xích Dương Chu quả mình dùng là vì không muốn làm khó tiểu thư thôi. Ý của lão chủ nhân rất đơn giản, ai cần Xích Dương Chu quả có bản lĩnh tự mình đi tìm lão chủ nhân mà nói, lão chủ nhân không đồng ý thiên hạ này không ai dám dây dưa.
Về phần tuyết lở, đối với những người sinh hoạt trường kỳ ở tuyết vực mà nói đều có thể lý giải, động tĩnh quá lớn có thể sẽ tạo ra tuyết lở.
Trên thực tế Viên Cương đang khi dễ những kẻ thiếu hiểu biết kia, nếu không hiện trường mà để hắn ta kiểm tra thì chắc chắn có thể thấy rõ vài mánh khóe.
Tuyết Lạc Nhi: “Sao có thể trùng hợp như vậy? Sao vừa vặn rơi phải đỉnh núi này, rơi đúng vị trí Xích Dương Chu quả?”
Hàn Băng cười khổ: “Hành vi của con người khả năng không lớn lắm, một khi có người tới gần, tín hiệu cảnh bao của quỷ tuyết phát ra tất nhiên sẽ kinh động thủ vệ, có lẽ là ý trời khó dò.
“Ý trời?” Tuyết Lạc Nhi ngẩng đầu nhìn lên trời, mái tóc dài tung bay trong gió, tự lẩm bẩm.

“Ý trời vì sao lại như thế?”
Hàn Băng trầm mặc, cái này nàng ta cũng không biết nói sao.
Vẻ mặt Tuyết Lạc Nhi hoang mang, xoay người trong gió, lách mình lướt xuống núi, một vài người tiếp tục lưu lại trên núi, một vài người khác thì bay theo xuống núi.
Trong tuyết đọng sụp đổ thỉnh thoảng có vài quỷ tuyết gỡ tuyết đọng chui ra phát ra những tiếng gào thét sợ hãi, có quỷ tuyết nhuộm đỏ tuyết đọng xung quanh, cứng ngắc trong đống tuyết không nhúc nhích.
Tuyết Lạc Nhi đáp xuống dưới chân núi thì hơi ngừng lại, thu từng cảnh tượng vào đáy mắt sau đó bay đi, quay trở về vùng quỳnh lâu ngọc vũ.
Tu sĩ các phái đến kiểm tra vùng tuyết lở tận mắt nhìn đám Tuyết Lạc Nhi rời đi.
Không ít người nhớ rõ, dường như trước khi trên núi bị lở tuyết hình như có một tiếng nổ, nhưng lại không dám chạy lên núi xem thử rốt cuộc là thế nào, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.
Ba bóng người bay lên núi, đáp trong bức tường tuyết trên đỉnh núi.
Thấy rõ người tới, Lôi Tông Khang nhẹ nhàng thở ra, chắp tay nói với Ngưu Hữu Đạo vừa đáp xuống đất: “Đạo gia!”
Lời vừa dứt, Lôi Tông Khang đột nhiên ngẩng đầu nhìn, nhờ ánh lửa đã thấy Viên Cương treo trên tấm vải từ trên trời giáng xuống, rơi xuống ngoài tường tuyết.
“...” Lôi Tông Khang hơi sững ra, Viên Cương từ trên trời bay tới?
Viên Cương đáp xuống ngoài tường tuyết chạy chậm một chút rồi mới dừng lại, chui ra từ cánh tam giác sau đó đó vung tay lên chém liên tục, rào rào chém đứt những giá đỡ chèo chống cánh tam giác, sau đó ôm tất cả lại, chạy lên đỉnh núi, vượt qua tường tuyết, ném đồ vào trong đống lửa.
Ánh mắt Hắc Mẫu Đơn, Đoạn Hổ, Lôi Tông Khang nhìn về phía Viên Cương giống như nhìn quái vật.
Vải vóc ném vào lửa bị đốt cháy rất nhanh, Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng đánh sập tường tuyết vui đi đống lửa sau đó quát khẽ: “Đi!”
Đoạn Hổ và Lôi Tông Khang đỡ hai tay Viên Cương theo sau lưng Ngưu Hữu Đạo và Hắc Mẫu Đơn, nhanh chóng lao xuống núi.

Cả nhóm lao nhanh khỏi tuyết vực mênh mông dưới màn đêm bao phủ, không hề dừng lại...
Sáng ngày hôm sau, cuối cùng Băng Tuyết các cũng đã tung tin ra, một thiên thạch rơi lên núi tuyết dẫn đến tuyết lở!
Tình huống thế này không còn cách giải thích nào khác, trên thực tế Băng Tuyết các cũng không cần nói với bên ngoài gì mà thiên thạch vừa vặn rớt xuống cây Xích Dương Chu quả và phá hủy nó.

Chương 292: Chờ! (2)

Chương 292: Chờ! (2)
Trùng hợp như vậy, nếu nói ý trời thì cũng tức là điềm xấu.
Các nơi trong hẻm núi đều trải qua một đêm âm thầm bàn luận, đều suy đoán đã xảy ra chuyện gì, sau khi nhận được tin thì bừng tỉnh đại ngộ, dù là ai cũng không ngờ "thiên thạch" vừa vặn rơi lên đỉnh núi, lại vừa vặn rơi trúng cây Xích Dương Chu quả...
Bắc Châu, Lăng Ba phủ, bên ngoài phủ một đám nhân mã hộ tống một chiếc xe ngựa đi vào.
Xe ngựa dừng lại ở cửa, nhanh chóng có người đem bậc tam cấp gỗ đặt bên cạnh xe ngựa, màn xe vén lên, Thiệu Bình Ba áo trắng áo khoác đen chui ra, trực tiếp đi xuống xe.
"Đại công tử!" Quản gia Thiệu Tam Tỉnh bước đến đón hành kiến lễ, đồng thời cho Thiệu Bình Ba một ánh mắt.
Thiệu Bình Ba hiểu ý nhưng không hề thay đổi vẻ mặt, quay đầu nhìn Đường Nghi bên cạnh cười nói: "Đường chưởng môn vất vả rồi, về sớm nghỉ ngơi chút đi."
Cả nhóm ra ngoài tuần soát, bọn Đường Nghi bị Thiệu Bình Ba điểm danh đi cùng hộ vệ.
Về chức trách, Đường Nghi cũng khó từ chối, chỉ có thể tùy hành.
Thiệu Bình Ba vốn định giữ Đường Nghi lại trò chuyện nhưng nhận ta Thiệu Tam Tỉnh có chuyện, ý định lưu giai nhân lại trò chuyện nói không chừng còn có thể có được thu hoạch gì đó chỉ có thể tạm thời gác lại.
Trên thực tế, sắc đẹp với hắn ta mà nói cũng không có ý nghĩa gì lớn, mặt dù không thể chặt đứt nam nữ tục dục kia nhưng so với chuyện chính sự mà hắn ta quan tâm mà nói, sắc đẹp với hắn ta là chuyện có cũng được không có cũng không sao.

“Rõ!” Đường Nghi chắp tay cáo lui.
Sau khi mỉm cười đưa mắt nhìn Đường Nghi rời đi, Thiệu Bình Ba thu lại khuôn mặt tươi cười vào phủ, tiến vào trong phủ và cho đám pháp sư tùy tùng Hoàng Đấu và Lâm Hồ lui xuống.
Chủ tớ hai người đi thẳng tới nội viện, trực tiếp tiến vào thư phòng.
Thiệu Tam Tỉnh giúp Thiệu Bình Ba cởi áo choàng vắt nơi tay, thở dài: “Đại công tử bôn ba vất vả, vất vả.”
Thiệu Bình Ba đi đến sau án ngồi xuống lạnh nhạt nói: “Nói chính sự, thế nào?”
Thiệu Tam Tỉnh vắt áo choàng ở khuỷu tay, trầm giọng nói: “Không ngoài sở liệu của Đại công tử, bên Băng Tuyết các thật sự đã xảy ra chuyện.”
Thiệu Bình Ba vừa ngồi xuống đã chậm rãi đứng lên, chầm chậm hỏi: “Là chuyện Xích Dương Chu quả?”
Thiệu Tam Tỉnh: “Không nghe nói Xích Dương Chu quả xảy ra chuyện, có điều ngọn núi mọc ra Xích Dương Chu quả đã xảy ra chuyện kỳ quặc, cơ sở ngầm bên kia đã liên tiếp truyền đến hai tin tức. tin thứ nhất nói buổi tối hai ngày trước trên núi tuyết kia vang lên tiếng nổ, sau đó dẫn đến tuyết lở.”
Thiệu Bình Ba híp mắt: “Còn tin tức thứ hai thì sao?”
Thiệu Tam Tỉnh: “Ngày hôm sau Băng Tuyết các tuyên bố, nói có một khối thiên thạch rơi lên ngọn núi tuyết kia, dẫn đến tuyết lở.”
“Thiên thạch?” Ánh mắt Thiệu Bình Ba hơi lóe lên, chợt haha cười: “Khoảng thời gian trước, thành phủ Kim Châu cũng xôn xao huyên náo, nói là có thiên thạch rơi, động tĩnh khá lớn, bây giờ Băng Tuyết các lại ồn ào chuyện thiên thạch, thật đúng là trời cũng giúp ta!”
Thiệu Tam Tỉnh thử hỏi: “Nghe những gì đại công tử nói trước đó, lão nô cũng ngoài nghi, có điều... hắn có thể đắc thủ sao?”
Thiệu Bình Ba cười lạnh: “Đây không phải là chuyện nhỏ, là một lớn rơi đầu, loại người như hắn không nắm chắc sao dám tùy tiện ra tay? Ta dám cam đoan, tám chín phần mười Xích Dương Chu quả đã rơi vào tay hắn!”
Vung tay lên, ý chỉ việc này không cần phải hoài nghi nữa, lại hỏi: “Từ Băng Tuyết các đến Kim Châu phải mất bao lâu?”

Thiệu Tam Tỉnh trầm ngâm đánh giá một chút, trả lời: “Thúc ngựa cả đường cho dù ngựa không dừng vó, trên đường thuận lợi thì cũng phải mất vài ngày, nếu không tối thiểu phải một tháng mới tới được, nếu có thể khống chế phi cầm dĩ nhiên là khác.”
Thiệu Bình Ba gật đầu: “Được, việc này ta biết rồi.” Dứt lời hắn ta ngồi xuống đưa tay cầm đống công văn chất trên án xem xét.
Trong thời gian hắn ta ra ngoài tuần sát những công văn không quan trọng tích lũy không ít, nếu đã trở về vào đây thì hắn ta chuẩn bị nhanh chóng phê duyệt xử lý.
Thấy hắn ta cứ thế bỏ qua chuyện này, Thiệu Tam Tỉnh không kìm được nhắc nhở: “Đại công tử, có cần thả ra chút phong thanh không?”
Ánh mắt và tinh lực của Thiệu Bình Ba đều tập trung vào mớ công văn, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ bỏ lại hai chữ: “Chờ đợi!”
Bận rộn hơn tháng trời, cảnh nội Triệu quốc, Ngưu Hữu Đạo đến Kim Châu nhưng lại chưa đến thẳng phủ thành Kim Châu, có thể nói là đi sượt qua phủ thành Kim Châu.
Hai bên đường một màu xanh biếc, Hắc Mẫu Đơn ngồi trên lưng ngựa quay đầu nhìn về phía phủ thành Kim Châu, hỏi Ngưu Hữu Đạo: “Đạo gia, chúng ta không đi Kim Châu sao?” Trong lòng nàng nghi ngờ, không phải phải dùng Xích Dương Chu quả chữa trị cho Tiêu Thiên Chấn sao?
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu nhìn, như cười như không bỏ lại một chữ: “Chờ!”
Hắc Mẫu Đơn mơ màng, chờ? Chờ cái gì?
Ngưu Hữu Đạo không nói cho nàng biết đang chờ cái gì.
Nhóm người tiếp tục đi tới, qua Kim Châu, thẳng đến cảnh nội quận Thanh Sơn.
Đáng lẽ qua cảnh nội quận Thanh Sơn quay về cảnh nội nước Yến sẽ rút ngắn được không it đường sá, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, nhóm người vẫn đi vòng đường xa.
Đi trên đường dài, quận thành quận Thanh Sơn đã hiện ra trước mắt, Ngưu Hữu Đạo không vào thành mà tiến vào núi rừng gần đó.
Tịch dương lộng lẫy dát vàng lóng lánh trên tầng lá rừng, Ngưu hữu Đạo ngồi trên một gò núi phóng tầm mắt nhìn ra phía xa. Trước mặt hắn, xa

xa là quận thành quận Thanh Sơn, phía say là dãy núi trập trùng rừng cây thăm thẳm. Hắn đã quay lại quận thành quận Thanh Sơn.
Một con ngựa rong ruổi trên quan đạo tới thẳng cửa thành. Chính là Đoạn Hổ phụng mệnh Ngưu Hữu Đạo vào thành hỏi thăm tình hình Viên Phương. Nếu tình hình ổn, Viên Phương sẽ báo cho Phương Triều Tông hắn đã về!
Đợi suốt một hồi, hướng cửa thành, một đám nhân mã ầm ầm lao ra. Đoàn người phi tới, theo sự hướng dẫn của Đoạn Hổ tiến vào trong rừng, mấy chục tu sĩ bay lượn trên tán cây.
Thương Triều Tông, Thương Thục Thanh, Lam Nhược Đình, Viên Phương, Bạch Diệu, Chưởng môn Lưu Tiên Tông Phí Trường Lưu, Chưởng môn Phù Vân Tông Trịnh Cửu Tiêu, Chưởng môn Linh Tu Sơn Hạ Hoa, cả một đám người chạy tới chân núi chen chúc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Ngưu Hữu Đạo đang chống kiếm đứng dưới ánh tà dương, cả người tỏa hào quang.
Gặp lại bóng lưng quen thuộc kia, đặc biệt là dáng đứng chống kiếm ấy, mấy người Thương Triều Tông rõ ràng khá kích động.
Ngưu Hữu Đạo quay lại, nhìn mọi người dưới núi, khẽ mỉm cười, tà dương chếch chếch chiếu vào khuôn mặt hắn khiến cho nụ cười của hắn vừa có vẻ thần bí lại có vẻ rụt rè.
Đám người ào ào nhảy xuống ngựa, Thương Triều Tông không thể chờ thêm được nữa, chạy ào lên núi, cực kỳ kích động.
Thương Thục Thanh cực kỳ hưng phấn, đôi mắt nhìn người trên núi lấp lánh tỏa sáng. Cả Lam Nhược Đình cũng chạy lên núi.
Viên Phương đã bay lên, đến bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, mừng rỡ chắp tay chào: “Đạo gia!”
Ngưu Hữu Đạo gật gật đầu, giơ tay ra với mấy người dưới núi đang lao lên, ra hiệu không cần tới, tự mình lắc mình một cái nhẹ nhàng nhảy xuống.
Xa nhau đã lâu, giờ gặp lại huynh muội Thương thị.
“Xin chào Vương gia, Quận chúa, Lam tiên sinh!” Ngưu Hữu Đạo chắp tay.
Thương Triều Tông vội đưa hai tay ra đỡ: “Đạo gia, sao quay về không cho người thông báo sớm một tiếng cho bổn vương tới đón tiếp!”

Ngưu Hữu Đạo cười đáp: “Lý do an toàn, phòng tiểu nhân không phòng quân tử.”
Thương Triều Tông cũng biết phần nào độ nguy hiểm của chuyến đi lần này, nghe được lời “an toàn” , hắn ta kích động không biết nên nói gì cho phải, đột nhiên hất vạt áo trường bào quỳ một gối xuống: “Đạo gia, xin nhận một bái của tiểu Vương!”
“Không được!” Ngưu Hữu Đạo vội đỡ hắn ta dậy, nhìn một đống người sau lưng, thấp giọng nhắc nhở: “Nhiều người nhiều mắt, có lời gì để sau hẵng nói.”
“Được!” Thương Triều Tông gật gật đầu.
Trong đôi mắt sáng của Thương Thục Thanh tràn đầy mong chờ. Nàng muốn nói gì đó, nhưng Ngưu Hữu Đạo chỉ cười gật gật đầu với nàng, thoáng một cái đã nhìn sang hướng khác khiến cho nàng hơi hụt hẫng, sau đó, nàng nhìn thấy Hắc Mẫu Đơn, Lôi Tông Khang sau lưng Ngưu Hữu Đạo.

Chương 293: Hậu Lễ

Chương 293: Hậu Lễ
Hắc Mẫu Đơn và Lôi Tông Khang nhìn nhau, thầm kinh ngạc, không ngờ uy tín của Đạo gia với vị Dung Bình Quận vương này lại cao thế, có thể khiến cho đường đường một Vương gia quỳ xuống bái!
Tình cảnh này khiến hai người khá hưng phấn mơ hồ, xem ra chỉ cần theo sát Đạo gia, đặt chân ở đây không có vấn đề gì, tiền đồ cũng có hy vọng!
Mấy người Phí Trường Lưu đi tới chắp tay chào qua lại với Ngưu Hữu Đạo, Hạ Hoa hỏi: “Sao lâu vậy mới trở về?”
“Gặp chút chuyện nên về muộn.”
Mấy người hàn huyên, Bạch Diêu ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt, ngoài mặt thì nhìn như chẳng có cảm xúc gì nhưng trong lòng lại cực kỳ cảm khái. Người này thực sự là bất phàm, thậm chí ngay cả chưởng môn sư tôn cũng bị hắn lấy lòng, lúc nào cũng nhắc đến hỏi thăm sao mãi chưa về!
Thực ra chưởng môn Thiên Ngọc Môn Bành Hựu cũng đã tới, ở lại quận thành quận Thanh Sơn một thời gian rồi, đang chờ Ngưu Hữu Đạo về. Có một số việc vẫn phải tận mắt nhìn thấy kết quả mới yên tâm dược. Đây là đại sự hàng đầu của Thiên Ngọc Môn, không qua loa được!
Nghe tin Ngưu Hữu Đạo về, lão cũng sốt ruột muốni gặp. Nhưng vì ngại thân phận mình đại diện cho mặt mũi của cả Thiên Ngọc Môn nên không tiện chạy tới, nếu không sẽ vướng phải hiểm nghi xuống nước nghênh đón. Dù sao thì đẳng cấp của Thiên Ngọc Môn cũng không giống Lưu Tiên Tông.
Người của Thiên Ngọc Môn tới đây không chỉ có chưởng môn Bành Hựu, mà các vị cao tầng cũng đến không ít. Ai cũng muốn tận mắt nhìn mà, làm sao mãi không thấy Ngưu Hữu Đạo về, khiến cho họ nóng lòng vô cùng, chỉ lo hắn xảy ra chuyện gì trên đường.

Thấy mọi người vừa gặp nhau đã nhốn nháo không yên, Lam NHược Đình xen vào can: “Chư vị , Đạo gia mới bôn ba đường dài về rất mệt mỏi, có lời gì chờ về thành nghỉ ngơi rồi nói đi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nếu ta công khai lộ diện ở đây, triều đình nước Yến sẽ không nhịn được. Có một số việc mọi người tự hiểu rõ là được, vất vả lắm mới ổn định được thế cuộc, tạm thời không cần xé rách da mặt vội.”
Cái này dễ làm, Thương Triều Tông ra lệnh cho người quay về thành đưa một chiếc xe ngựa cỡ lớn tới chở người về.
Xe ngựa vừa đến, Ngưu Hữu Đạo vào trong, tất cả về thành.
Điểm dừng chân là trong viện tử đằng sau thủ phủ quận. Đây vốn là nhà của một phú thương, trước khi quận Thanh Sơn đổi chủ, phú thương và gia quyến đã bỏ chạy, viện tử cũng thành vô chủ. Ban đầu viện tử và thủ phủ quận còn cách một con đường, Thiên Ngọc Môn nhận được tin tức báo có thể Ngưu Hữu Đạo sẽ về muộn, lại thêm Bành Hựu đang chờ người tới, nên bịt luôn con đường ở giữa lại, hai phủ thông nhau.
Bên này người mới về còn chưa ngơi chân, Thiên Ngọc Môn đã sai người đến nói Bành Hựu đang muốn gặp Ngưu Hữu Đạo, nghênh ngang đưa hắn đi trước mặt mọi người.
Tới một tiểu viện, Ngưu Hữu Đạo gặp một đám cao tầng Thiên Ngọc Môn.
Hàn huyên một hồi, Bành Hựu ngồi ngay ngắn trên ghế chủ trầm giọng nói: “Ngươi định khi nào bắt đầu cất rượu?”
“Phải làm từng bước từng bước một, vội cũng không được. Ít nhất trước hết cũng phải chọn xong sân bãi đã, cũng phải mua dụng cụ.”
Ngưu Hữu Đạo khuyên Bành Hựu đang sốt tuổ, lại hỏi ngược lại: “Sao ta nghe nói đại quyền quân chính của hai quận còn chưa thống nhất?”
Bành Hựu đáp: “Ngươi dành thời gian xử lý chuyện cất rượu đi, chỉ cần có hiệu quả, bên quận Quảng Nghĩa sẽ không có vấn đề gì.”
Ngưu Hữu Đạo gật gật đầu. Hắn cũng hiểu được, nhỡ cướp được quyền của Phượng Lăng Ba rồi, bên này lại hỏng chuyện sẽ không dễ ăn nói với Phượng Lăng Ba.
Một vị trưởng lão của Thiên Ngọc Môn hắn mới gặp lần đầu lên tiếng hỏi: “Một năm chỉ sản xuất mười ngàn vò, còn là vò bé như thế, có phải

quá ít rồi không? Có thể cân nhắc nâng cao sản lượng không?”
Ở đâu cũng có lòng tham không đáy mà. Ngưu Hữu Đạo không phải kể không biết thỏa mãn, mấu chốt là thứ này quá hao tốn lương thực, nếu dằn vặt đến bách tính ăn không đủ no thì quả thực là một tai nạn. Vì vậy nên hắn mới kiên quyết bảo vệ mức sản lượng mười ngàn vò.
“Có thể có hiệu quả tốt hơn không thì ta không biết, nhưng điều kiện hiện tại chỉ có thể làm như vậy.” Ngưu Hữu Đạo lắc lắc đầu nói: “Mà sản lượng cao cũng có gì hay? Sản lượng lớn làm sao bán được giá cao? Mà dù có bán được giá cao đi nữa, lợi ích quá lớn như thế, lẽ nào Thiên Ngọc Môn không sợ chọc cho kẻ khác ghen tỵ rồi liên lụy vào phiền phức sao? Dù với mức sản lượng mười ngàn vò, ta cũng phải khuyên chư vị một câu, tốt nhất không nên tuyên truyền với bên ngoài chỉ có mười ngàn vò. Bào chữa thế nào, Thiên Ngọc Môn không ngại suy nghĩ cho kỹ đi!”
Mọi người trầm mặc, Bành Hựu lại nói: “Chuyện này không cần ngươi bận tâm. Ngươi quản chuyện bên trong cho tốt đi.
Bàn việc xong xuôi, Ngưu Hữu Đạo cáo từ, vừa tới đình viện được sắp xếp cho mình, Phí Trưởng Luawu lại chạy đến bên cạnh hắn nói chuyện.
“Các đệ tử Lưu Tiên Tông của ta ở Băng Tuyết Các có thể rút về chứ?”
Lúc đầu là người mang băng tuyết đi chặn giết Ngưu Hữu Đạo, bây giờ, dưới yêu cầu của hắn, phần lớn số người đó được bố trí bí mật ở lại Băng Tuyết Các.
“Tạm thời đừng rút, cứ tiếp tục theo dõi cho ta!” Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, trực tiếp đổi đề tài: “Không biết đầu người ta cần đã chuẩn bị xong chưa?”
Chưởng môn phái phất tay ra hiệu cho đệ tử môn phái mình.
Rất nhanh, mười ba cái hộp gỗ được bưng tới đặt trên bồn hoa.
Phí Trường Lưu tự mình mở một hộp gỗ, bên trong là đầu của Tống Cửu Minh đã được phủ vôi. “Ngoài Tống Thư ngươi đã chỉ định ra, kể cả quản gia Lưu Lộc của Tống Cửu Minh, mười ba cái đầu người từ trên xuống dưới, của Tống gia đều ở đây. Mời nghiệm chứng!”
“Xử lý đi!” Ngưu Hữu Đạo nhàn nhạt nói vậy, không có ý kiểm tra, cũng không cần phải kiểm tra.

Hắn cũng không quen biết Tống Cửu Minh, là thật hay giả sau này hỏi Thương Triều Tông tin tức từ Trần Quy Thạc là biết, cần gì làm việc thừa thãi. Đêm xuống rồi, nắm nhiều đầu người như vậy cũng không phải chuyện thanh nhã gì.
Nhưng hắn hiểu, cái họa lớn chỗ Tống gia đã được giải trừ, còn con cá Tống Thư lọt lưới, không có sức ảnh hưởng của Tống gia, hắn không thèm nhìn đến. Tình hình hiện giờ của Tống Thư còn chẳng dám đến gần hắn, muốn giải quyết con cá này chỉ cần một câu nói, không đáng để lo.
Tiếp chuyện đám người này xong, Ngưu Hữu Đạo mới thong thả ngồi xuống nói chuyện với mấy người Thương Triều Tông.
Bên ngoài có nha hoàn bưng trà tới, Hắc Mẫu Đơn chủ động bước lên nhận lấy đặt trước mặt Ngưu Hữu Đạo rồi cùng Viên Cương, Viên Phương đứng sau lưng hắn.
Đoạn Hổ và Lôi Tông Khang không đi vào, đứng ngoài bảo vệ. Chính vì vậy, một Hắc Mẫu Đơn bất ngờ xuất hiện lại khiến cho Thương Thục Thanh chú ý.
Cũng vì chú ý nên Thương Thục Thanh mới quan sát được có vẻ thái độ của Hắc Mẫu Đơn với Đạo gia có hơi không bình thường, đặc biệt là ánh mắt nàng nhìn hắn.
Một suy nghĩ nảy ra trong đầu, Thương Thục Thanh lại cảm thấy mình nghĩ quá nhiều rồi. Rõ ràng tuổi tác hai người cách nhau khá xa.
Hắc Mẫu Đơn vẫn đứng sau lưng Ngưu Hữu Đạo, vô tình chạm phải ánh mắt của Thương Thục Thanh.
Thương Thục Thanh khẽ mỉm cười, chuyển ánh mắt, rơi vào chén trà của mình.
Hắc Mẫu Đơn cũng tò mò về nàng Quận chúa có khuôn mặt xấu xí này, từ khi mới gặp đã chú ý, nàng cũng nhận ra ánh mắt Quận chúa nhìn Đạo gia có vẻ không bình thường lắm.
Nữ nhân vẫn hiểu nữ nhân, nhưng cái sự hiểu này cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.
Sau khi dâng trà, Ngưu Hữu Đạo bưng trà lên kính: “Còn chưa chúc mừng Vương gia đã nắm được quận Thanh Sơn. Thật đáng mừng!”

Thương Triều Tông đáp lễ, cảm khái lắc đầu, không nói gì. Hắn ta cảm thấy chỉ vài lời cám ơn vẫn còn quá nhẹ.
Đặt chén trà xuống, Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Nếu mấy chưởng môn các phái đều đến rồi, chắc họ cũng đã nói với Vương gia. Nhớ lại lúc trước ta đã nói với Vương gia, chỉ cần Vương gia chiếm được quận Thanh Sơn, ta sẽ tặng cho Vương gia một phần hậu lễ, không biết Vương gia có thích lễ vật này không?”

Chương 294: Không Nỡ

Chương 294: Không Nỡ
Hậu lễ? Hắc Mẫu Đơn không biết chuyện, không hiểu.
Thương Triều Tông thấy nhiều người sững sờ, nhớ lại trước khi bế quan Đạo gia có nói chuyện này thật, giờ nhớ lại mà sợ hãi cả kinh.
Lam Nhược Đình hỏi: “Đạo gia, lẽ nào việc chưởng môn mấy phái đích thân tới chính là hậu lễ lúc trước Đạo gia nói?”
Ngưu Hữu Đạo cười hỏi: “Lẽ nào mấy phái tới đây trợ lực với Vương gia cướp Nam Châu…Lam tiên sinh còn hiềm lễ nhẹ không vừa mắt sao?”
“Không không không! Lễ nặng. Tuyệt đối là lễ nặng!” Lam Nhược Đình vội vã xua tay, không biết nên nói thế nào, chỉ giải thích: “Ta chỉ cho rằng…lẽ nào kế hoạch ban đầu của Đạo gia đã tính đến bước này?”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Có biến đấy. Lễ vật lúc trước ta nói không phải cái này, chỉ thuận thế mà làm thôi. Nói chung là không thể kém hơn lúc trước.”
Lam Nhược Đình thở phào nhẹ nhõm. Ông ta còn tưởng mới bắt đầu hắn đã có thể tính tới ngày hôm nay, nếu thực vậy, mưu lược của vị này quá khủng bố và đáng sợ rồi.
Huynh muội Thương thị cũng thở phào nhẹ nhõm. Vừa nãy họ cũng bị dọa sợ.
Dù thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng họ vẫn cảm khái không thôi. Giả cưới Phượng Nhược Nam, mượn binh quận Quảng Nghĩa, đặt chân tại huyện Thương Lư, thuyết phục Hải Như Nguyệt, công chiếm quận Thanh Sơn, bây giờ lại đưa tới mấy phái trợ lực giành nam Châu. Liên tiếp những việc này thực sự khiến cho người ta phải than thở.
Mấy người không thể không thừa nhận một mình Ngưu Hữu Đạo đã thay đổi hoàn toàn vận mệnh của họ. Nhớ lại lúc đầu hai huynh muội đã

chuẩn bị đi qua mật đạo lưu vong hải ngoại, nhớ lại tình cảnh rời Kinh thành như chó mất chủ, ai ngờ được có thể có ngày hôm nay?
Mà lúc trước, họ mượn binh Phượng Lăng Ba, giờ ngược lại lại muốn không đánh mà chiếm được tâm huyết nhiều năm của Phượng Lăng Ba, làm sao mấy người có thể không cảm khái chứ?
Mấy người phỏng chừng Thiên Ngọc Môn vẫn chưa nói chuyện này cho Phượng Lăng Ba, nếu lão biết không biết sẽ có cảm giác gì.
Thương Thục Thanh không nhịn được nhìn lại Viên Cương sau lưng Ngưu Hữu Đạo, vẫn còn nhớ khi còn ở Nam Sơn, hắn ta đã nói với mình, từng lời còn văng vẳng bên tai: “Ta biết huynh muội các ngươi nghĩ cái gì. Các ngươi cảm thấy tu vi của Đạo gia không cao, vậy là các ngươi có mắt mà không nhìn thấy vàng nạm ngọc rồi. Với tình cảnh hiện tại của các ngươi, bản thân Đạo gia còn quan trọng hơn tu vi của hắn nhiều. Các ngươi giữ sai đối tượng rồi đấy!”
Bây giờ ngẫm lại câu nói này nàng mới hiểu, những lời của Viên Cương khi ấy mỗi câu mỗi chữ đều như châu ngọc.
Bây giờ, tất cả mọi chuyện xảy ra đã hoàn toàn chứng minh cho lời Viên Cương khi ấy. Có thể thấy, thực sự hiểu Đạo gia vẫn là Viên Cương, cso thể thấy được khi ấy quả thực Viên Cương thật lòng chỉ đường cho họ!
Giờ nghĩ lại, nhiều lần THương Thục Thanh phải sợ hãi. Nàng vui mừng vô cùng, nếu lúc trước bỏ qua, hai huynh muội làm sao có ngày hôm nay? Chí ít, bất luận làm sao cũng không thể quật khởi nhanh như vậy. Họ mới rời Kinh thành nửa năm thôi.
Tạm gác chuyện lễ trọng sang một bên, Thương Triều Tông hỏi ý kiến: “Đạo gia, bên Hải Như Nguyệt đã giục chúng ta mấy lần.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Hỏi cái gì?”
“Bà ta nóng lòng muốn nhìn thấy hiệu quả của Anh Dương Vũ Liệt. Ta cũng có thể hiểu được, bà ta chỉ lo nhi tử có chuyện, người nhà họ Tiêu không còn, lúc nào Vạn Động Thiên Phủ cũng có thể làm gì mình, nên vội vã trông mong bên này mau chóng mạnh lên để mình có chỗ dựa. Bản Vương có thể thông cảm cho bà ta, nhưng việc này nào có nhanh chóng được, luyện binh không phải chuyện một sớm một chiều, còn có rất nhiều điều kiện hạ chế. Nếu là kỵ binh, không thể thiếu chiến mã số lượng lớn, riêng điều này thôi, trong thời gian ngắn khó mà đạt được.

Ngưu Hữu Đạo suy tư một lát: “Điều kiện hiện tại của chúng ta có hạn, Vương gia không cần để ý tới bà ta. Chỉ cần ngài khống chế được làm việc theo đúng kế hoạch là được.”
Lam Nhược Đình chen vào một câu: “Ý Đạo gia là bỏ Hải Như Nguyệt?”
Ngưu Hữu Đạo khẽ lắc đầu: “Tình huống hiện tại xem ra ai chấp chưởng Kim Châu cũng không có lợi với Vương gia bằng Hải Như Nguyệt. Nói chung, việc này Vương gia không cần quan tâm, Vương gia chỉ cần tập trung làm việc của mình, Hải Như Nguyệt để ta đối phó. Ta sẽ có biện pháp động viên bà ta.”
Nghe hắn nói vậy, không hiểu sao mấy người chợt cảm thấy phiền toái này không còn là vấn đề nữa rồi.
Sau đó, mọi người bàn luận thật lâu, chủ yếu là thương lượng công việc bước kế tiếp. Ngưu Hữu Đạo dặn dò Thương Triều Tông rất nhiều, thi thoảng hắn ta lại gật đầu ra ý đã nhớ.
Biết Ngưu Hữu Đạo ba đường dài vất vả, mấy người cũng không quấy rối quá lâu, chỉ nói chuyện một lúc rồi cáo từ.
Ngưu Hữu Đạo tự mình ra ngoài đưa tiễn, dù mấy người Thương Triều Tông cứ chối không cần mãi, nhưng hắn vẫn nghiêm ngặt làm theo một vài quy định, đưa mấy người Thương Triều Tông ra tận cửa lớn. Hắn cũng không muốn Thương Triều Tông cho rằng mình công cao tự kiêu. Hắn đã bỏ ra tâm huyết lớn như vậy. liều vượt qua nguy hiểm lớn như vậy để nâng đỡ Thương Triều Tông, cũng không muốn sau này sẽ phải trở mặt vô tình, đi thêm vài bước, khách khí một chút cũng không đáng gì.
Nhìn theo mấy người rời đi, Ngưu Hữu Đạo xoay người đi lòng vòng, thấp giọng dặn dò: “Nuốt hết mọi chuyện trên Đại Tuyết Sơn vào bụng cho ta, không được nói cho bất kỳ kẻ nào.”
Hắc Mẫu Đơn gật đầu: “Vâng!”
Viên Phương hỏi: “Chuyện gì?”
Viên Cương trầm mặc. Hắn ta hiểu, xem ra Đạo gia cũng không muốn để huynh muội Thương thị biết chuyện này, nâng đỡ thì nâng đỡ, nhưng Đạo gia vẫn để lại một đường lui.

Hắc Mẫu Đơn hỏi: “Đạo gia, nếu không có chuyện gì nữa thì tắm rửa nghỉ ngơi đi.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, hặn Hắc Mẫu Đơn đi chuẩn bị, quay sang hỏi Viên Phương: “Lão Hùng, Lục Thánh Trung kia bây giờ thế nào?”
Viên Phương cười khà khà gian xảo đáp: “Vẫn sống tốt, vẫn đang giam giữ đây.”
Thấy y cười quái lạ, Ngưu Hữu Đạo nói: “Đưa ta đi xem.”
Viên Phương dẫn hắn đi tới sân chúng tăng Nam Sơn Tự ở.
Đi dưới mái hiên, qua mấy gian phòng mở cửa, gian nào Ngưu Hữu Đạo cũng vào trong xem xét thử, kết quả chỉ thấy vẫn là các tăng nhân đầu trọc, không có gì thay đổi, chỉ đang khêu đèn chuyên chú sao chép kinh thư.
Nhìn cảnh ấy, hắn thầm lắc đầu. Không cần nói gì, chỉ cần xem bao nhiêu hòa thượng như vậy mà không một ai bị bên ngoài mê hoặc, khẳng định là nhờ phương pháp giáo dục của chủ trì Viên Phương này.
Rất hiển nhiên, Viên Phương vẫn còn đau đáu muốn chấn hưng Nam Sơn Tự. Mặc kệ đã trải qua bao nhiêu chuyện, mặc kệ đã biết thêm bao nhiêu phong vân và phồn hoa, tấm lòng ngày đàu của y vẫn chưa thay đổi!
Ngưu Hữu Đạo không biết nên khâm phục y hay nên đạp hai chân y nữa. Lăn lộn theo lão tử nhưng tâm vẫn hướng sang Phật Tổ, thế là sao? Nhưng chuyện này ngươi còn không nói được gì. Có thể nói Viên Phương hai chân hai thuyền sao? Ngươi có ý kiến với Phật Tổ tít trên trời cũng vô dụng, Nói ra, lại thành ngươi không có đạo lý.
Ngưu Hữu Đạo cũng biết đây là tín ngưỡng của Viên Phương, rất nhiều năm trước, khi y còn nhỏ, Nam Sơn Tự đã nhận nuôi y, không để y bị chết đói giữa núi rừng hoặc bị dã thú ăn thịt, Viên PHương muốn dùng cả đời để báo ân, hắn còn có thể nói gì? Bảo Viên Phương không được báo ân sao?
Hắn cũng không cho phép người vong ân phụ nghĩa ở bên cạnh mình, vì vậy, cũng chẳng còn cách nào khác, phòng chừng đám người này sẽ ở bên cạnh mình một khoảng thời gian rất dài nữa. Cứ cho là có một đám người đang tụng kinh cầu phúc cho mình đi.

Chỉ có điều, giữ một đám hòa thượng bên người, hắn vẫn thấy là lạ, hai đời cộng lại hắn cũng không nghĩ tới sẽ có ngày này.
Viên Phương đưa hắn tới trước một căn hầm, phất tay ra hiệu cho tăng nhân trông coi mở hầm.
Nắp hầm dưới sàn nhà mở ra, một mùi tanh tưởi bốc lên gay mũi, Ngưu Hữu Đạo nhíu mày.
Hai tăng nhân bước xuống bậc thang đi xuống hầm, chẳng mấy chốc có tiếng xích sắt loảng xoảng dưới đó vọng lên.
Lục Thánh Trung bị trói chặt tứ chi đứng trước mặt Ngưu Hữu Đạo, nhưng hắn hoàn toàn không thể nhận ra. Đầu tóc rối bù, mặt mũi bẩn thỉu không nhìn rõ được, như bôi thứ gì đó lên mặt vậy, quần áo xộc xệch khó coi.

Chương 295: Hiểu Lầm (1)

Chương 295: Hiểu Lầm (1)
Lục Thánh Trung không nhịn được giơ tay gãi gãi đầu. Hai mắt Ngưu Hữu Đạo lấp lóe, nhìn rõ có con sâu gì đó trong tóc gã bò ra, cơ mặt giật giật một hồi.
Thêm vào mùi tanh hôi dọa người từ trên người gã, Ngưu Hữu Đạo xoa xoa mũi, cau mày nói: “Cho họ đi tắm rửa đi, đổi một bộ quần áo sạch sẽ, ngày mai mang đến gặp ta.”
Vốn hắn muốn nói chuyện vơi Lục Thánh Trung, nhưng sáu người thế này, hắn trốn không kịp, then chốt là đối mặt với người thế này hắn không thể mở miệng nổi. Ngất mất!
Viên Phương lập tức phất tay ra hiệu cho tăng nhân làm theo.
Ngưu Hữu Đạo để ý, nghe nói vậy Lục Thánh Trung khóc, chảy nước mắt.
Quay đầu rời đi, Ngưu Hữu Đạo hỏi Vien Phương: “Sao lại làm người ta thành ra như vậy?”
Đạo lý của Viên Phương rất đơn giản. Đạo gia dặn dò không được để gã chạy thoát, y cũng sợ trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên dặn chúng tăng Nam Sơn Tự tuyệt đối tránh mọi khả năng có chuyện gì bất ngờ xảy ra.
Nói trắng ra là không được mở xích sắt trên người Lục Thánh Trung. Từ khi bị bắt, Lục Thánh Trung chưa bao giờ rửa mặt, nhốt ở đâu thì ăn uống ngủ nghỉ luôn ở đó, quần áo cũng không thay, không thối mới lạ…
“Ài…”
Về chính sảnh phủ Quận thủ, Lam Nhược Đình thở dài.
Thương Triều Tông ngồi xuống hỏi: “Cớ gì tiên sinh thở dài?”
Lam Nhược Đình lắc đầu cười khổ: “Nếu không phải sợ khiến cho Đạo gia nổi giận, ta thực sự muốn đến tòa miếu nhỏ ở thôn kia xem. Từ một

thôn trang sơn dã thời loạn lạc lại có thể có một Viên Cương như vậy đã thực hiếm thấy rồi, lại còn nuôi ra được một yêu nghiệt Đạo gia xuất sắc như thế, ta thực hổ thẹn sâu sắc với bao năm truyền thụ của lão sư. Chỉ sợ nếu lão sư còn sống cũng sẽ cảm khái…”
Ông ta lắc lắc đầu, không dám bất kính với lão sư đã mất, lại thở dài: “Tuổi còn rất trẻ, bất luận là kinh nghiệm cuộc sống hay kiến thức cũng làm sao có thể làm được như thế? Ta thực không tưởng tượng được… Quả thật là giang sơn đời nào cũng có tài tử, không phục cũng không được. Có thể đây chính là kỳ tài ngất trời trong truyền thuyết đi!”
Thương Thục Thanh an ủi: “Tiên sinh quá khiêm tốn rồi, ai cũng có sở trường riêng. Tiên sinh am hiểu quân sách và chính vụ, Đạo gia lại chưa bao giờ đụng vào, có thể thấy Đạo gia không am hiểu chuyện này. Ở điểm này, khẳng định Đạo gia không bằng tiên sinh.”
“Ai…” Lam Nhược Đình khoát tay áo, ra vẻ không cần nói vậy. Điều chỉnh lại tâm trạng, ông ta trầm ngâm nói: “Vương gia, ta đang nghĩ đến một chuyện, trước đến nay vẫn là Đạo gia giúp chúng ta, mà hình như chúng ta chưa bao giờ trả cho Đạo gia cái gì. Tiếp tục như vậy lâu dài cũng không được, chuyện cung ứng tài nguyên tu luyện đã đồng ý lúc trước…”
Dù ông ta không nói hết câu nhưng huynh muội Thương thị đều hiểu ý. Lúc trước họ đồng ý cung cấp tài nguyên tu luyện, nhưng bị Thiên Ngọc Môn xen vào chiếm mất. Nói một cách nào đó, là bọn họ nuốt lời rồi.
Thương Triều Tông cắn răng: “Không thể hiện chút gì thực không nói được nữa, khó mấy cũng phải chen vào một chút. Bên cạnh hắn có nuôi người, không thể nào không có tiền tiêu dùng cơ bản, trước hết tìm cách lấy ra mười ngàn kim tệ đi!”
Không phải hắn ta hẹp hòi, mà là cuộc sống dân sinh của quận Thanh Sơn vốn khó khăn, lại thêm khi bại lui, nhân mã quận Thanh Sơn đều đem đi tất cả những thứ gì đem đi được, có quá nhiều thứ cần phải bỏ tiền. Thời gian ngắn ngủi, nguyên khí vẫn chưa hồi phục, Thiên Ngọc Môn giúp trấn giữ quận Thanh Sơn đã không dễ, giờ còn muốn họ cung cấp tài lực là không thể.
Lam Nhược Đình khổ sở nói: “Có hơi xấu hổ, cả quận Thanh Sơn lớn như thế mà chỉ có thể lấy ra mười ngàn kim tệ cho hắn, hăn tin sao?”

Thương Thục Thanh nói: “Nếu Đạo gia có thể đưa ra con đường kiếm tiền cho Thiên Ngọc Môn thì hắn cũng là người thông tình đạt lý. Ta là nữ nhân, dễ nói chuyện, để ta đưa cho hắn rồi giải thích thêm, có lẽ hắn có thể thông cảm.”
Ý của Lam Nhược Đình là tìm cách thu vén cấu xé từ những khoản chi tiêu khác ra thêm vào một chút, nhưng Thương Thục Thanh đã nhận định Đạo gia sẽ không có ý kiến gì, ông ta sẽ không nói gì nữa.
Nói thật, đưa mười ngàn kim tệ Thương Triều Tông cũng áy náy ngại ngùng, chỉ sợ chẳng dám đưa ra. Nhưng hiện giờ quận Thanh Sơn chỗ nào cũng hỏng, nơi nào cũng cần chấn hưng, thực sự có quá nhiều nơi quan trọng cần tiêu tiền, muội muội chủ động nhận việc này, hắn ta mừng lắm, gật đầu nói: “Thanh Nhi nói có lý, nữ nhân các muội nói chuyện dễ hơn. Để muội đi đi.”
Ánh mắt Lam Nhược Đình liếc nhìn Thương Triều Tông có hơi quái lại, nghĩ bụng, để một hoàng hoa khuê nữ chưa gả chạy sang chỗ một nam nhân ở cũng gọi là tiện sao? Lẽ nào ngài không sợ lời ra tiếng vào phá hủy sự trong sạch của muội muội nhà mình?
Thực tế căn bản Thương Triều Tông không lo lắng chuyện này. Vì muội muội mình xấu xí đáng sợ, nào có nam nhân nào có ý định biến thái đến thế được chứ? Hắn ta cũng không cho rằng Đạo gia có khẩu vị đặc biệt như thế!
Đương nhiên, cũng vì hắn ta tin vào nhân phẩm của Ngưu Hữu Đạo, tiếp xúc lâu như vậy chưa bao giờ thấy hắn đòi hỏi tí gì với nữ sắc, không giống một số tu sĩ Thiên Ngọc Môn.
Sau khi quyết định mười ngàn kim tệ, Lam Nhược Đình lập tức sai người đi lấy tiền tới.
Cũng không phải bên này hiện nay chỉ có mười ngàn kim tệ, hơn mười vạn kim tệ tiền mặt cũng có, nhưng có rất nhiều kế hoạch chi tiêu, tiêu tốn rất nhiều. Tiêu vào đây một chút, chỗ quan trọng khác sẽ phải giảm bớt.
Bành Hựu Tại cùng một đám cao tầng Thiên Ngọc Môn cũng tới, còn có cao tầng ba phái Lưu Tiên Tông cũng ở đây, không cố gắng phục vụ không được. Chi phí đã căng thẳng lắm rồi, giờ lại còn phải bỏ ra mười ngàn.

Người giữ tiền đi tới dâng sổ sách lên.
Thương Triều Tông và Lam Nhược Đình đã bàn bạc một lúc lâu chỉ vì mười ngàn kim tệ này, tư vị một văn tiền làm khó anh hùng thật không dễ chịu. Bàn tới bàn lui, cuối cùng vẫn quyết định giảm bớt quân nhu, tạm thời khấu từ một phần tiền lương của quân sĩ.
Thực sự không thể động vào một số khoản chi gấp như lửa xém lông mày khác. Việc quan hệ tới lòng người quận Thanh Sơn, không thể có sai lầm.
Hiện giờ, quân đội phải nuôi, từng bữa ăn của quan viên cũng phải dùng tiền, bảo quan viên địa phương và gia quyến đói bụng, người ta còn cai quản địa phương giúp ngươi sao? Quân đội ăn chung nồi, không cần quân sĩ bỏ tiền, mọi người đã chiếm được địa bàn quận Thanh Sơn, cũng có thể thấy được lợi ích tương lai, cố gắng giải thích với tướng lĩnh bên dưới một chút, lại hứa hẹn sau này nhất định sẽ đền bù cho mọi người, cũng có thể trấn an được bên dưới.
Thương Triều Tông tự tay ký tên khấu trừ mười ngàn kim tệ trên cột quân nhu.
Một tấm kim phiếu trị giá mười ngàn kim tệ lập tức được giao đến tay Lam Nhược Đình. Lam Nhược Đình lại giao cho Thương Thục Thanh.
Nhận được kim phiếu, Thương Thục Thanh phỏng chừng Ngưu Hữu Đạo vừa mới về sẽ không đi nghỉ sớm như vậy, mà lúc nãy gặp mặt cũng chưa nói được với hắn câu nào, mang theo tâm tư, nàng cầm kim phiếu đi tới viện tử đằng sau phủ Quận thủ.
Quả thực Ngưu Hữu Đạo không nghỉ ngơi. Hắn đang tắm.
“Quận chúa, hay ngài tới sảnh ngồi trước, chờ Đạo gia tắm xong ta sẽ thông báo cho ngài!”
Viên Phương canh giữ bên ngoài hỏi thử, khá chột dạ.
Y cũng không hiểu làm sao Hắc Mẫu Đơn lại đi cùng Đạo gia. Chính mắt y nhìn thấy nàng cùng Đạo gia vào tắm, lâu như vậy còn không đi ra, cô nam quả nữ cùng tắm chung, còn có thể có chuyện tốt gì?
Y cũng sợ người ngoài nhìn vào lại khó chịu, dù sao tuổi Hắc Mẫu Đơn cũng lớn hơn Đạo gia không ít đâu.
Trong lòng y cũng thầm thở dài, với điều kiện của Đạo gia, nữ nhân thế nào mà không tìm được, làm gì phải qua lại với Hắc Mẫu Đơn?

Thương Thục Thanh mỉm cười: “Không cần, ta chờ Đạo gia ở đây.”
Không bỏ ra nổi nhiều tiền, đành phải thành ý hơn một chút bù vào.
“A...” Viên Phương không nói gì. Thân phận Thương Thục Thanh là Quận chúa, y cũng không dám cứng rắn ngăn cản.
Y còn đang cân nhắc tìm cách lừa Thương Thục Thanh rời đi, tránh khỏi nhìn thấy thứ không nên nhìn, ai ngờ cửa phòng tắm lớn lại mở ra.

Chương 296: Hiểu Lầm (2)

Chương 296: Hiểu Lầm (2)
Hắc Mẫu Đơn thân thể đẫy đã đi ra trước, mặc thường phục sau khi tắm, tóc dài xõa bên vai.
Gần như cùng lúc, Ngưu Hữu Đạo cũng mặc thường phục thong thả ung dung đi ra.
Thương Thục Thanh đứng trong sân ngơ ngác nhìn cảnh này. Nàng ngơ ngác nhìn trước nữ sau nam cùng tắm đi ra, hai mắt tròn xoe.
Chớp mắt một cái, Thương Thục Thanh kịp phản ứng lại, chỉ thấy đột nhiên tim mình đau quá, đau tới không chịu nổi, đau tới thấu tim gan.
Chỉ một giây này, trái tim nàng như bị một mũi tên bắn trúng, cảm giác khó nói nên lời kia ập tới tràn ngập toàn thân, nàng chưa bao giờ trải qua, lại càng ghi lòng tạc dạ.
Nàng cũng không hiểu vì sao thấy cảnh này mình lại phản ứng như vậy.
Nhất thời, Thương Thục Thanh luôn thông tuệ lại hơi bối rối, có thể nói lòng rối như tơ vò, tay chân luống cuống, vội quay đầu bước đi.
Thấy nàng đi tới bậc thang, đang muốn bước xuống, Ngưu Hữu Đạo cũng hơi sửng sốt. Nữ nhân này có ý gì đây? Hắn vội gọi: “Quận chúa có việc gì sao?”
Thương Thục Thanh vừa đi vừa đáp với lại: “Không có chuyện gì. Là Thanh Nhi mạo muội.” Cũng không quay đầu lại, nàng vội vàng biến mất sau cửa nguyệt.
Hắc Mẫu Đơn đứng bên cạnh Ngưu Hữu Đạo đăm chiêu.
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi bước xuống bậc thang, hỏi Viên Phương: “Có phải Quận chúa có chuyện gì không?”
Viên Phương gật đầu: “Có vẻ có việc gì đó nên mới chờ Đạo gia ngài ở đây, phỏng chừng là...” Y liếc mắt chậm rãi nhìn sang Hắc Mẫu Đơn

“Phỏng chừng là đã hiểu lầm chuyện gì đó, sợ làm hỏng chuyện tốt của Đạo gia ngài.”
Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng lườm y: “Ngươi là người xuất gia, đâu ra lắm ý đồ xấu thế?”
Viên Phương lầm bẩm: “Còn không rõ sao? Trừ phi là người mù, bằng không có ai không thấy.”
Ngưu Hữu Đạo quay lại nhìn phòng tắm, nhìn dung nhan Hắc Mẫu Đơn, lại nhìn mình, kết hợp với lời nói vừa rồi của Thương Thục Thanh, ngẫm lại cũng phải, có thể là hiểu lầm thật.
Nhưng hắn cũng mặc kệ. Hiểu lầm thì hiểu lầm đi, chẳng có gì cần giải thích.
Hắn phỏng chừng Thương Thục Thanh cũng không có chuyện gì quan trọng, bằng không, với sự thông tuệ của nàng, nàng sẽ không vì chút hiểu lầm mà vội vàng lảng tránh như vậy, nàng biết nặng biết nhẹ. Nếu không phải chuyện quan trọng, giờ tối rồi cũng không cần vội, hôm nào gặp mặt hỏi rõ là được.
Ngưu Hữu Đạo xoay người đi, Hắc Mẫu Đơn đi đằng sau cười hỏi: “Đạo gia, có phải vị Quận chúa này thích ngài không?”
Ngưu Hữu Đạo lườm nàng một cái, chẳng muốn nói đến vấn đề tẻ nhạt này.
Hắn không có hứng thú gì với Thương Thục Thanh, không liên quan đến đẹp hay xấu, dù dung mạo nàng đẹp như thiên tiên hắn cũng không có ý định lung tung kia. Huống chi, nàng còn xấu đến đáng sợ. Hắn xem người không xem bề ngoài nhưng cũng không đến nỗi có khẩu vị đặc biệt như vậy.
Quan sát phản ứng của hắn, lại thêm vài câu thăm dò, Hắc Mẫu Đơn xem rõ Đạo gia không có cảm xúc gì với vị kia. Có điều, ngẫm lại cũng phải, dung nhan của nàng ấy thật đáng sợ, nếu không có thân phận bối cảnh, chỉ sợ không có nam nhân nào để ý đến.
Hắc Mẫu Đơn là người từng trải, lắc lắc đầu, lòng thầm thở dài. Dù xấu dù đẹp có nữ nhân nào không có thuở mới biết yêu? Chỉ có điều, nha đầu ngốc khó mà qua cửa ải này thôi!
Chỉ mong nha đầu ngốc này hiểu được mình cần gì, không nên bị cảm xúc rung động lần đầu ấy che mắt, cuối cùng lại là tự mình làm mình tổn

thương.
Dù sao nàng cũng vừa thương hại vừa thông cảm với Thương Thục Thanh. Thân là nữ nhi, nàng cũng cảm động, nàng hiểu rất rõ dung mạo có ý nghĩa thế nào với một nữ nhân. Lớn lên xấu như thế còn có thể thản nhiên ra gặp người, nàng ấy cần phải kiên cường tới mức nào mới làm đợc.
Không chỉ nàng, ngay cả Phượng Nhược Nam trước giờ vẫn không khách khí với phe Thương Triều Tông thấy Thương Thục Thanh cũng chủ động thân cận.
Hiện nay xem ra trên căn bản sẽ không có nữ nhân nào coi Thương Thục Thanh là uy hiếp trong tiềm thức, cũng khó sinh lòng ganh tỵ.
Xấu một chút, đôi lúc cũng không hẳn là chuyện xấu.
Mà lúc này Thương Thục Thanh đang đứng trong bóng tối dưới chân tương, một tay bám vào bờ tường, đầu cúi thấp.
Tay kia nàng chậm rãi đưa lên, ngón tay mềm mại nhẹ nhàng xoa xoa vỗ vỗ lên vết bớt xấu xí che kín khuôn mặt mình, đầu ngón tay run rẩy, ánh mắt tràn đầy tự ti, mặc cảm và buồn bã.
Có điều, cũng bởi vậy mà nàng nhanh chóng bình tĩnh tỉnh táo lại, bởi nàng biết nàng không thể!
Hỏi ngược lại, mình đang làm gì đây? Làm sao có thể làm lỡ việc chính? Quay lại biết báo cáo với ca ca và Lam tiên sinh thế nào? Nhất định bên ca ca còn đang chờ mình quay lại, nhất định phải hỏi thái độ của Đạo gia thế nào.
“Người nào?” Một bóng người nhảy ra ở góc trường phía trước, hỏi một tiếng, giọng nói sang sảng mạnh mẽ đầy khí thế hùng hồn!
Người tới chính là Viên Cương đang cẩn thận kiểm tra chỗ ở của Ngưu Hữu Đạo, đi tới đây đột nhiên thấy một người đang trốn trong bóng tối góc tường.
“Là ta!” Thương Thục Thanh đứng thẳng lại đáp.
Thấy nàng dựa vào tường, Viên Cương đi tới xem, nghi ngờ hỏi: “Quận chúa, sao ngài lại ở đây? Không khỏe sao?”
Thương Thục Thanh nghĩ một chút, tìm cách cứu vãn tình hình, bèn đáp: “Ta có việc cần phải tìm Đạo gia, nhưng không biết Đạo gia đang tắm cùng Hắc Mẫu Đơn, đã xông tới khiến Đạo gia mất nhã hứng, vội vàng

tránh ra. Hiện giờ nghĩ lại, chuyện ca ca dặn còn chưa kịp làm, không biết nên làm sao cho phải.”
Viên Cương vừa nghe đã biết Hắc Mẫu Đơn mặt dầy kia lại khiến người ta hiểu lầm, đáp: “Không có gì là xông tới hay không xông tới. Đạo gia cũng không có nhã hứng kia. Đạo gia và Hắc Mẫu Đơn không phải như người nghĩ, Quận chúa cả nghĩ rồi. Vừa có chính sự, Đạo gia cũng không nghỉ ngơi gì, đi theo ta.”
Gặp lại Ngưu Hữu Đạo trong phòng khách, Thương Thục Thanh đã khôi phục bình tĩnh và lý trí.
Chú ý phản ứng của nàng, hai mắt Hắc Mẫu Đơn sáng lên hai lần.
Thấy Viên Cương đưa Thương Thục Thanh về, Ngưu Hữu Đạo mặc thường phục cũng không để ý chuyện nhỏ lúc trước, cười nói: “Xem ra Quận chúa có việc thật, không biết có gì phân phó?”
“Đạo gia nói đùa rồi.” Thương Thục Thanh lấy tấm kim phiếu kia ra, đặt lên khau trà, mấy ngón tay thanh nhỏ nhẹ nhàng đẩy kim phiếu tới trước mặt Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn giá trị tấm kim phiếu ngờ vực hỏi: “Quận chúa có ý gì vậy? Cho ta?”
Người cùng chí ngắn vẫn luôn là đạo lý, dù là thiên kim thân vương hoàng tộc cũng vậy. Lúc này Thương Thục Thanh cũng hơi lúng túng: “Người bên cạnh Đạo gia cũng cần chi tiêu, nhưng tình hình quận Thanh Sơn hiện giờ trăm phế chờ hưng, chút tiền này Đạo gia đừng chê ít, cứ nhận trước, sau này chờ thu được các loại thuế phú sẽ bù đắp cung phụng.”
Là cho mình thật! Ngưu Hữu Đạo hiểu, nhưng ánh mắt nhìn tấm kim phiếu vẫn có nét gì đó quái lạ.
Ánh mắt này của hắn khiến Thương Thục Thanh hơi bất an. Chẳng lẽ mình đoán sai, đối phương chê thật?
Ngưu Hữu Đạo nhướn mày, trầm ngâm hỏi: “Tình hình tiền nong hiện nay của quận Thanh Sơn rất căng thẳng sao?”
Dù hắn không hỏi Thương Thục Thanh cũng chuẩn bị giải thích rõ ràng. Hắn đã hỏi cũng bớt việc phải quanh vo lòng vòng, nàng gật đầu đáp: “Lo lắng không biết nói thế nào, nhưng thực sự có rất nhiều việc gấp

như lửa xém lông mày cần đến tiền, an quân an dân, cố phòng chinh đinh, khắp nơi đều phải dùng tiền.”
Ngưu Hữu Đạo chế nhạo: “Lẽ nào không lần nào cướp của người giàu chia cho người nghèo như ở huyện Thương Lư nữa sao? Cả quận Thanh Sơn lớn hơn huyện Thương Lư nhiều.”
Hắn đang ám chỉ khi mới đến huyện Thương Lư, Thương Triều Tông bèn cướp hết của cải của phú hộ huyện Thương Lư đến không còn gì, cấp tốc gom góp ra một khoản tiền lương.
Thương Thục Thanh lắc đầu: “Cũng không phải không có ý định đó, nhưng trước khác nay khác, lúc trước có thể thành công là vì huyện Thương Lư không có bất kỳ phòng bị nào, không ngờ ca ca đột nhiên ra tay. Đại chiến ở quận Thanh Sơn thì không giống thế, phú hộ có đủ thời gian để bỏ chạy, mang được cái gì đi đều mang đi cả, chỉ còn một số tài sản không mang đi được, ví dụ như trạch viện Đạo gia đang ở đó, vì thế, không quét được bao nhiêu!”

Chương 297: Tay Chân Vụng Về

Chương 297: Tay Chân Vụng Về
“Còn bách tính bên này, ca ca đã hạ lệnh chinh một lần thuế cần thiết, nếu không có lần trưng thu đó, chỉ sợ mười ngàn kim tệ này cũng không lấy ra được. Ca ca mới chấp chưởng quận Thanh Sơn, bách tính vẫn còn bất an, ngờ vực và vẫn đang quan sát, vừa mới tới đã thu thuế, nếu mới không bao lâu sau đã lại thu lần nữa, chỉ sợ mất hết dân tâm. Một khi bách tính kinh hãi bỏ chạy hoặc cùng nhân mã triều đình nội ứng ngoại hợp, hậu quả thực sự không thể tưởng tượng nổi.”
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu. Hắn có thể hình dung được, Thiên Ngọc Môn nhận chống đỡ chính là vì muốn cướp lấy lợi ích, không thể mong họ dồn quá nhiều tài lực vào đây. Người ta canh giữ một phương cho ngươi là vì muốn có tiền, chứ không phải chi tiền.
Thiên Ngọc Môn biết bên này tạm thời khó khăn không đòi tiền ngươi là tốt rồi, ngươi còn muốn người ta móc tiền túi ra cho ngươi sao?
Vẫn chưa đến lúc quay đâu ra được tiền, ngươi còn không triệt, Thiên Ngọc Môn muốn canh giữ cho ngươi làm gì?
Còn Phượng Lăng Ba, không nhận được lợi ích từ quận Thanh Sơn còn phải bù vào một lượng lớn nhân mã và vật tư đã khó chịu rồi, nào có chuyện bỏ cả đống tiền tới tiếp tế?
Đây là mình sơ sẩy rồi! Ngưu Hữu Đạo trầm mặc, ấn ấn kim phiếu trên khay trà đẩy trả về Thương Thục Thanh.
Rõ ràng hắn không chịu nhận. Thương Thục Thanh cẩn thận hỏi: “Đạo gia chê ít ư?”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Nếu để cung phụng ta, chút tiền này quả thực hơi ít, ta cũng không biết chia cho mọi người thế nào.” Hắn nghiêng đầu nhìn đám người Viên Cương.
Bị người ta chê thẳng mặt, quả thực nàng tiến thoái lưỡng nan.

Thương THục Thanh xấu hổ lúng túng vô cùng, cảm giác xấu hổ vì nghèo thực không dễ chịu, vừa nói vừa như cầu xin: “Đạo gia có ơn lớn với Huynh muội chúng ta, không có Đạo gia sẽ không có Huynh muội chúng ta ngày hôm nay. Chúng ta cũng biết chút tiền này chẳng đáng là bao, nhưng quả thực bên này rất khó khăn, chỉ cần quận Thanh Sơn khôi phục được nguyên khí, cái gì nên cung phụng, đều sẽ đưa tới Đạo gia. Hiện giờ…”
Ngưu Hữu Đạo giơ tay ngắt lời: “Quận chúa hiểu lầm rồi, ý của ta là, quận chúa không nên coi thường Ngưu mỗ, ta không thiếu chút tiền ấy.”
Hắn quay sang chỉ Viên Cương: “Lấy hai mươi vạn ra giúp Vương gia đi!”
Viên Cương không lấy gì, lẳng lặng lấy một xấp kim phiếu ra, đếm đếm hai mươi tờ, đặt hai mươi tấm kim phiếu trị giá mười ngàn lên trước mặt Thương Thục Thanh, mặc nàng trố mắt ra nhìn, rồi lui lại.
Thương Thục Thanh ngơ ngác nhìn chồng kim phiếu, lại ngẩng đầu nhìn Ngưu Hữu Đạo, ánh mắt cực kỳ phức tạp.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay ra hiệu: “Hai mươi vạn kim tệ, nhờ Quận chúa chuyển cho Vương gia giải quyết nỗi lo gấp gáp!”
Với hắn, hắn không thể để các thế lực khác gây ảnh hưởng lớn đến mức có thể áp đặt Thương Triều Tông, như vậy sẽ hoàn toàn bất lợi với mình. Hắn lao lực tâm tư giúp đỡ nâng đỡ Thương Triều Tông không chỉ vì Huynh muội THương thị, cũng là vì an toàn của hiện tại và tương lai sau này. Cần phải cho những người đi theo mình, bán mạng cho mình một câu trả lời thỏa đáng.
Vì lẽ đó, sớm muộn gì hắn cũng sẽ tranh quyền có sức ảnh hưởng chủ đạo lên Thương Triều Tông với Thiên Ngọc Môn, chỉ có điều, hiện tại vẫn chưa tới thời điểm đó. Nếu Thiên Ngọc Môn không chịu ra tay tiếp tế, vậy hắn cũng không khách khí.
Chớp mắt Thương Thục Thanh cảm thấy mình đang bị sỉ nhục trước mặt mọi người, lấy ra mười ngàn kim tệ cho người ta, người ta không lấy, còn lấy ra hai mươi vạn kim tệ cho mình giải quyết việc gấp.
Đây là kết quả nàng không ngờ tới, bảo nàng làm sao chịu nổi!
Nàng đỏ mặt, khuôn mặt lại càng xấu xí, ngây ra đó, cắn môi.

Nàng chưa kịp nói gì, Ngưu Hữu Đạo đã hiểu nàng nghĩ gì, khoát tay nói: “Quận chúa không nên hiểu lầm. Tiền này ta cho Vương gia mượn, chứ không phải tặng không. Sau này có điều kiện phải trả lại ta.”
Quận Thanh Sơn cực kỳ căng thẳng, không vay mượn đâu được, giờ có người đồng ý cho vay tiền vô điều kiện, không muốn sao?
Dù Thương Thục Thanh không muốn, nhưng thực tế trước mắt, khó có thể từ chối.
Cuối cùng, nàng thẹn thùng lúng túng nhận lấy.
Khi nàng về đến trước cửa phủ Quận thủ, lập tức có người dẫn nàng tới thư phòng Vương gia. Thương Triều Tông cùng Lam Nhược Đình đang chờ nàng ở đó.
Vừa thấy sắc mặt muội muội không bình thường, Thương Triều Tông lập tức hỏi: “Thanh Nhi, sao rồi?”
Thương Thục Thanh lấy ra tấm kim phiếu mười ngàn kim tệ từ trong ống tay áo, đặt lên bàn sách.
Lam Nhược Đình và Thương Triều Tông nhìn nhau. Thương Triều Tông hỏi thử: “Hắn chê ít không nhận sao?”
Thương Thục Thanh lại lấy ra một xấp kim phiếu từ trong ống tay áo để lên bàn.
Lam Nhược Đình và Thương Triều Tông sửng sốt. Lam Nhược Đình cầm kim phiếu lên đếm, ngạc nhiên hỏi: “Hai mươi vạn? Quận chúa, chuyện gì thế này?”
“Đạo gia biết tình hình thu chi bên này rất căng thẳng, nên cho chúng ta mượn hai mươi vạn kim phiếu dùng đỡ…”
Thương Thục Thanh kể lại đại khái tình huống khi ấy, trong thư phòng lặng thinh.
Hồi lâu sau, Thương Triều Tông mới thầm lẩm bẩm: “Hắn kiếm đâu ra lắm tiền như vậy?”
Lam Nhược Đình hỏi: “Lúc trước Thiên Ngọc Môn có hỏi chúng ta có biết tin hắn cướp sạch hàng hóa ở cửa hàng của Lưu Tiên Tông, Phù Vân Tông và Linh Tu Sơn ở Trích Tinh Thành không. Sợ là tiền này có quan hệ với chuyện đó. Chỉ là, ba phái lại chạy tới nương nhờ vào đây, ân ân oán oán chúng ta cũng không biết, không biết Đạo gia muốn thế nào.”

Thương Triều Tông hơi trầm mặc, rồi ngửa mặt lên trời thở dài: “Hình như người ta chẳng thiếu cái gì, bản Vương còn có thể cho người ta cái gì đây?”
Lam Nhược Đình và Thương Thục Thanh đều trầm mặc, đều thông cảm cho cảm giác muốn thưởng mà không thể thưởng của hắn ta. Những người khác đều chăm chăm đòi tiền mình, Đạo gia lại chỉ cho, có thể nói từ đầu tới giờ chưa nhận được thứ gì từ họ…
Sáng sớm hôm sau, Viên Cương dùng hai nắm tay, bám vào một cái xà đơn, kéo mình lên, chỉ dùng vào lực nắm của hai bàn tay, giữ thật lâu. Hắn ta đang luyện lực bắt của hai bàn tay.
Mấy hòa thượng Nam Sơn Tự vẫn đang quét rác trong đình viện, loạt soạt loạt soạt.
Trước vẫn vậy, giờ chỉ là khôi phục lại sinh hoạt thường ngày mà thôi. Sinh hoạt thường ngày của Ngưu Hữu Đạo đại thể đều là do các hòa thượng này chăm lo. Từ ăn uống thử độc, tắm gội giặt giũ, tới vệ sinh nhà cửa, mọi việc đều do các hòa thượng Nam Sơn Tự lo.
Đây cũng là ý của Viên Cương. Công việc hàng ngày phục vụ Ngưu Hữu Đạo đều được Viên Cương chia ra từng phân đoạn, định ra từng bước tỉ mỉ chi tiết, để cho đám hòa thượng này nghiêm ngặt chấp hành, không cho phép người bên ngoài nhúng tay, chủ yếu là để bảo vệ Ngưu Hữu Đạo không cho kẻ có ý đồ xấu có cơ hội ra tay.
Trong ánh nắng ban mai an lành, Hắc Mẫu Đơn đi ra, qua người quét rác, tới trước cửa phòng Ngưu Hữu Đạo, gõ gõ cửa, được hắn cho phép bèn đẩy cửa bước vào.
Chỉ chốc lát sau, Hắc Mẫu Đơn lại từ bên trong đẩy mấy cánh cửa sổ phòng hắn ra.
Viên Cương treo trên xà đơn nghiêng đầu nhìn sang, qua cửa sổ, thấy Ngưu Hữu Đạo ngồi trước bàn gương, Hắc Mẫu Đơn bắt đầu chải tóc cho hắn.
Đúng lúc này, Thương Thục Thanh cũng đến, gật đầu mỉm cười với hòa thượng quét rác hành lễ, cũng gật đầu chào với Viên Cương đang treo mình trên xà.
Một khắc sau, thấy Hắc Mẫu Đơn và Ngưu Hữu Đạo trong phòng, bước chân nàng khựng lại, ngơ ngác nhìn.

Từ trước vẫn là nàng chải tóc cho hắn, giờ hắn về, nàng theo thói quen định tới chải giúp.
Thương Thục Thanh do dự không biết có nên lại gần không. Dù sao bên cạnh Đạo gia cũng có một Hắc Mẫu Đơn gần gũi, bối rối lúng túng một lúc lâu, cuối cùng chỉ thầm cúi đầu, ánh mắt sắc mặt đều buồn rầu ủ rũ, phát hiện mình chạy đến đây chỉ là dư thừa, cũng rất lúng túng, không biết nên quay về hay đi tiếp.
Nàng vẫn tự cho rằng mình hiểu chuyện, biết phân nặng nhẹ, có thể nghĩ thông, thản nhiên đối mặt, nhưng tận mắt nhìn thấy, mới nhận ra cảm giác khó chịu trong lòng.
“Này!” Viên Cương treo trên xà đơn đột nhiên hít một hơi, bay lên.
Ngưu Hữu Đạo nhắm mắt ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm mở mắt ra nhìn, Hắc Mẫu Đơn đang cẩn thận chải tóc cho hắn cũng ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ.

Chương 298: Khinh Nhờn

Chương 298: Khinh Nhờn
Hai người thấy hành động của Viên Cương, cũng thấy Thương Thục Thanh đang đứng lặng im trong đình viện.
Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn Viên Cương nhảy khỏi xà đơn đầy thâm ý, hơi nghiêng đầu gọi: “Mời Quận chúa đến đây đi.”
Hắc Mẫu Đơn buông tay, thả lược xuống bước ra ngoài, mời Thương Thục Thanh đi vào.
“Quận chúa có việc gì sao?” Ngưu Hữu Đạo cười hỏi.
Thương Thục Thanh dịu dàng đáp: “Tới xem Đạo gia đổi nơi ở mới có quen không thôi.”
Ngưu Hữu Đạo “À” lên một tiếng: “Ta còn tưởng Quận chúa định đến chải tóc cho ta đấy.”
Thương Thục Thanh liếc nhìn Hắc Mẫu Đơn: “Có Mẫu Đơn tỷ tỷ làm rồi, không cần Thanh Nhi tay chân vụng về.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nàng ấy sao? Nàng ấy mới là tay chân vụng về, không bằng nàng.”
Hắc Mẫu Đơn lườm hắn một cái, thầm mắng đồ vô lương tâm, lão nương hầu hạ ngươi lâu như vậy phí công rồi, chỉ đổi lấy một câu tay chân vụng về thôi sao?
“Ngươi đi chuẩn bị nước rửa mặt đi.” Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu nói với Hắc Mẫu Đơn.
“Vâng!”
Trong phòng chỉ còn lại hai người, hoàn toàn yên tĩnh, Ngưu Hữu Đạo còn chưa chải tóc xong chậm rãi nhắm mắt.
Thương Thục Thanh bối rối không biết nên đi hay nên ở hơi mím đôi môi anh đào, nhẹ nhàng đi tới trước bàn trang điểm, cầm lược đi ra sau lưng Ngưu Hữu Đạo, cẩn thận tỉ mỉ chuyên chú chải tóc.

Không cần nhìn là ai, cảm giác thoải mái quen thuộc khiến hắn chậm rãi nhắm mắt lại. Cảm giác khi Thương Thục Thanh chải tóc khác với Hắc Mẫu Đơn chải, mỗi một sợi tóc đều có thể cảm nhận được sự dịu dàng cẩn thận, thư giãn thoải mái chảy xuôi khắp toàn thân.
Hắc Mẫu Đơn chải luôn dùng lược giật mạnh, đôi khi đứt mất vài sợi tóc, Thương Thục Thanh thì không, chỉ khiến ngươi cảm thấy hưởng thụ.
Thực ra, mới đầu Ngưu Hữu Đạo cảm thấy để tóc dài như vậy thật phiền, cho nên chỉ tùy ý buộc thành đuôi ngựa, là Thương Thục Thanh khiến cho hắn cảm thấy chải tóc cũng là một loại hưởng thụ, dần dần quen búi tóc.
“Vẫn là Quận chúa chải đầu dễ chịu.” Ngưu Hữu Đạo lim dim mắt khen.
Thương Thục Thanh hơi mấp máy môi, nhẹ nhàng hỏi: “Vẫn thế sao?”
Ngưu Hữu đạo “Ừ” mà như phủ định: “Thật đúng là không giống, chỉ là để ngài là Quận chúa mà làm việc thô tục này thực không thích hợp.”
Thương Thục Thanh khe khẽ đáp: “Không sao.”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, không nói chuyện này nữa, hỏi lại: “Đã dùng bữa sáng chưa?”
Thương Thục Thanh vẫn cẩn thận chải đầu vuốt tóc cho hắn không ngừng tay, đáp: “Còn sớm, về rồi dùng cũng không muộn.”
“Có thấy thơm không?”
Thương Thục Thanh hít hà, nhìn quanh. Lúc nãy đến viện tử này nàng đã ngửi thấy mùi thơm kỳ lạ, giờ nghe hắn hỏi vậy cũng khá tò mò, hỏi: “Có quan hệ tới bữa sáng sao?”
Ngưu Hữu Đạo cười. Hôm qua Viên Cương xem xét viện tử này đã phát hiện chủ nhân cũ của nó có để lại một đống mộc tử dùng để làm thuốc trong một gian phòng, thực ra chính là sơn trà, có thể ép ra dầu. Có dầu này rồi có thể làm rất nhiều đồ ăn. Đương nhiên Viên Cương sẽ không bỏ lỡ, đã dạy đám hòa thượng kia nên làm thế nào. Mùi thơm kia hắn là đang ép dầu.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười: “Hôm qua Viên Cương có nói, sáng nay sẽ dạy các hòa thượng kia làm chút bánh quẩy, ở lại cùng nếm thử đi.”
“Bánh quẩy?” Thương Thục thanh kinh ngạc. Nàng chưa bao giờ nghe nói đến.

“Hiện giờ cũng có chỗ ở an ổn rồi, Viên Cương sẽ dạy các hòa thượng kia chút kỹ nghệ nấu nướng. Lão Hùng ở bên cạnh nghe xong, lập tức đòi quyền quản chế. Lão yêu quái kia khá hẹp hòi, ngươi cũng biết. Sau này có lẽ không phải ai cũng có thể dùng bữa sáng ở đây đâu. Quận chúa vẫn chải tóc cho ta, không thể báo đáp, nếu không chê, sau này cứ sang đây cùng dùng cơm với ta.”
Thương Thục Thanh cũng cười đồng ý: “Được!”
Hắc Mẫu Đơn bưng nước rửa mặt tới, bên này tóc cũng chải xong.
Hắc Mẫu Đơn nhìn thấy không khỏi bội phục tay Thương Thục Thanh khéo tay, chải cho Đạo gia một mái tóc dài không loạn sợi nào, cực kỳ chỉnh tề ngay ngắn.
Sau khi rửa mặt, hai nữ nhân cũng đi xem bánh quẩy.
Trong nắng sớm, Ngưu Hữu Đạo bồi hồi ngồi trong đình viện suy tư.
Viên Cương đi tới bên cạnh.
Ngưu Hữu Đạo ngửi ngửi mùi dầu tanh trên người hắn ta, không hỏi chuyện bánh quẩy mà hỏi: “Ngươi có ý kiến gì với Hắc Mẫu Đơn?”
Viên Cương lắc đầu: “Không có!”
Nói vậy mà không phải vậy, thực ra hắn ta vẫn không ưa nhìn một số hành vi của Hắc Mẫu Đơn, cho rằng nàng không biết xấu hổ. Nhưng hắn ta hiểu Đạo gia. Xưa nay Đạo gia vẫn không phủ nhận ai vì khuyết điểm của họ, nhìn thấy khuyết điểm của một người cũng nhìn thấy ưu điểm của họ. Hắn cảm thấy ngươi thích hợp thì dù ngươi có khuyết điểm hắn cũng nhận. Hắn ta biết Đạo gia không quan tâm đến khuyết điểm của Hắc Mẫu Đơn, nói cũng vô dụng, nên không nói.
Ngưu Hữu Đạo đột ngột đổi chủ đề: “Mang Lục Thánh Trung kia tới gặp ta.”
Viên Cương gật đầu.
“Nàng là Quận chúa!”
Hắc Mẫu Đơn bị chặn ở cửa phòng bếp vừa bực mình vừa buồn cười. Nàng và Thương Thục Thanh muốn xem bánh quẩy làm thế nào lại bị Viên Phương cản lại không cho vào bếp. Hắc Mẫu Đơn đành chỉ Thương Thục Thanh bên cạnh làm bình phong.
Viên Phương chắp tay với Thương Thục Thanh: “Quận chúa, đây là độc môn, là bí phương độc môn Đạo gia đã đồng ý cho Nam Sơn tự chúng

ta, sau này Nam Sơn Tự phải dựa đây vào mà kiếm tiền. Đạo gia cũng đồng ý sau này sẽ do phòng bếp Nam Sơn Tự làm. Xin Quận chúa thứ lỗi!” Rõ ràng hắn không chịu nhượng bộ, chỉ sợ bị người ta ăn cắp bí quyết.

Da mặt Thương Thục Thanh không dày, bị nói vậy, xấu hổ, đành bỏ đi suy nghĩ muốn xem thử.

Hắc Mẫu Đơn quay người đi theo nàng khinh bỉ bỏ lại một câu: “Lão Hùng, phòng bếp không phải của nhà ngươi. Ngươi dám treo luôn tấm biển Nam Sơn Tự trước cửa phòng bếp luôn rồi.”

Nhìn hai người rời đi, Viên Phương cầm bánh quẩy vàng ươm lên, cắn rôm rốp, xốp xốp giòn giòn, càng nhai càng thơm, híp mắt hưởng thụ mỹ vị, quay đầu nhìn phòng bếp, vừa nhai vừa ngẫm nghĩ, lẩm bẩm: “Nam Sơn Tự… khá có lý…”

Nhồm nhoàm nhét nốt bánh quẩy vào mồm nhai nhai, phủi tay, hắn cho người gọi thủ tọa tây viện Như Minh và thủ tọa đông viện Như Hối qua.

“Chủ trì!” Hai vị thủ tọa chắp tay trước ngực thi lễ.

Viên Phương chỉ chỉ phòng bếp: “Sau này làm việc ở đây phải nhớ kỹ trấn giữ cho tốt cho ta. Không cho người khác trộm bí phương đi.”

“Vâng!”

Viên Phương chỉ chỉ mái cửa phòng bếp: “Lập tức làm một tấm biển Nam Sơn Tự đến, treo lên cửa.”

“…” Hai vị thủ tọa còn tưởng mình nghe lầm.

Như Minh hồ nghi hỏi: “Chủ trì, treo tấm biển Nam SƠn Tự chúng ta ở cửa bếp được sao?”

Viên Phương lấm lét nhìn quanh: “Có biết tại sao ta mặt dày mày dạn xin Đạo gia quyền quản phòng bếp không? Kiếm tiền! Đây đều là đường kiếm tiền cả đấy, hiểu không? Về sau, vạn nhất lăn lộn bên này không được nữa, chúng ta có được bí phương này, đi đâu cũng không cần lo lắng không lăn lộn được nữa, hiểu chưa?”

Hai người gật gật đầu hiểu, nhưng Như Hối nhìn lại phòng bếp, vẫn không thể hiểu được, nhăn nhó khổ sở hỏi: “Nhưng treo tấm biển Nam Sơn Tự chúng ta ở cửa phòng bếp có phải bất kính với Phật Tổ không?”

Viên Phương trừng mắt mắng: “Bếp này không phải của nhà chúng ta, dựa vào cái gì không cho người ta vào? Chỉ có treo biển nhà chúng ta

lên, đó mới là địa bàn của chúng ta. Ta là người bên cạnh Đạo gia, người ta nể mạt ta, ta ở đây còn cản người ngoài được, nhưng ta cũng không thể cứ ở đây canh giữ chỗ này đi. Các ngươi dựa vào cái gì mà cản người ta? Treo biển thì khác, về sau ai muốn đâp biển nhà chúng ta cũng phải đắn đo một chút. Về sau, phòng bếp này sẽ do chúng ta quản. Chúng ta ở đây không có tác dụng gì lớn, ngoài làm chút việc vặt còn có thể làm gì nữa? Dù sao cũng phải có được cái gì đó chứ? Sao các ngươi không hiểu được nỗi khổ tâm của bần tăng?”

“A di đà Phật!” Hai vị thủ tọa nổi lòng tôn kính cùng chắp tay trước ngực khom lưng hành lễ với hắn.

Sau đó Như Minh nhanh chóng đi làm biển Nam Sơn Tự.

Không bao lau sau, một tấm gỗ viết ba chữ “Nam Sơn Tự” được treo trước cửa phòng bếp.

Bánh quẩy ăn rất ngon, Thương Thục Thanh cùng dùng bữa sáng rất thích.

Đoạn Hổ cũng liên tục gật đầu, cầm bánh tiêu cắn một miếng, quay sang hỏi: “Lão Hùng, cửa bếp có treo biển Nam Sơn Tự, còn không cho ai vào, là có ý gì?”

Chương 299: Chỉ Điểm Sai Lầm (1)

Chương 299: Chỉ Điểm Sai Lầm (1)
“Khụ khụ…” Viên Cương nghe vậy ho khan, cháo trong miệng suýt nữa phụt ra.
Ngưu Hữu Đạo ngẩng phắt đầu lên kinh động nhìn Viên Phương như gặp tiên nhân, ngạc nhiên hỏi: “Ngươi treo biển Nam Sơn Tự ở cửa phòng bếp?” Hắn không thể tin nổi. Địa vị của Nam Sơn Tự trong lòng mấy hòa thượng này không hề tầm thường, làm sao họ có thể khinh nhờn như thế?
Viên Phương xoa xoa hai tay, cười hắc hắc đáp: “Làm chút công việc lặt vặt bẩn thỉu, Nam Sơn Tự chúng ta chỉ cần thế là được. Đạo gia, sau này ngài muốn ăn gì cứ việc phân phó, không cần người khác quan tâm, ăn đồ người nhà mình làm yên tâm hơn phải không?”
Ngưu Hữu Đạo im lặng cùng Viên Cương ngơ ngác nhìn y. Người khác có thể không biết, nhưng hai người này há không hiểu rõ chút tâm tư của y? Muốn chiếm tiện nghi thực không cần mặt mũi nữa rồi, chưa bao giờ họ thấy kỳ tài bực này, coi như phục y rồi.
Thương Thục Thanh cùng Hắc Mẫu Đơn nhìn nhau. Trước đó, Hắc Mẫu Đơn nói vậy chỉ là mỉa mai nói đùa thôi, không ngờ Viên Phương làm vậy thật.
Ngưu Hữu Đạo nhìn cháo hoa trong chén, lập tức nói ra một câu khiến Viên Phương cực kỳ khó xử: “Ta muốn ăn mặn. Đêm nay làm vài món mặn!”
“…” Lần này đến Viên Phương trợn tròn mắt.
Cuối cùng vẫn là Viên Cương đưa ra ý kiến giúp trấn an cõi lòng đầy bi thương của y, cửa phòng bếp có thêm một đôi câu đối: “Tửu nhục xuyên tràng quá. Phật tổ tâm trung lưu!” (Rượu thịt xuyên qua ruột. Phật Tổ ở trong lòng!)

Sau bữa ăn, Thương Thục Thanh rời đi, Lục Thánh Trung được dẫn tới trước mặt Ngưu Hữu Đạo.
Trong đình có treo một lồng kim sí thi thoảng lại kêu lên cồ cồ.
Ngưu Hữu Đạo ngồi trong đình, nhìn Lục Thánh Trung đã tắm rửa thay quần áo, thở dài: “Thời gian qua ủy khuất Lục Huynh rồi.” Hắn đưa tay ra hiệu mời ngồi.
Lục Thánh Trung không ngồi. Nhớ lại khoảng thời gian bị giam giữ không bằng heo chó, y bi phẫn đáp lại, “Ngưu Hữu Đạo, rốt cuộc ngươi muốn thế nào? Nếu ngươi muốn hại ta, cứ ra tay luôn đi!”
“Có lời gì cứ ngồi xuống rồi nói!” Ngưu Hữu Đạo lại đưa tay mời.
Lục Thánh Trung cười khổ chậm rãi ngồi xuống đối diện Ngưu Hữu Đạo, xem hắn tự tay châm trà đổ nước cho mình, hỏi: “Ngươi giữ ta lại không giết, hẳn là vì ta vẫn còn có ích cho ngươi?”
“Quả nhiên là người thông minh.” Buông chén trà, Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Thực ra ta rất thưởng thức Lục huynh! Nói lại, chỉ là Lục Huynh không may mắn thôi, hết lần này đến lần khác đều làm việc cho Tống Diễn Thanh. Nếu không, không biết tình hình sẽ thế nào.”
Lục Thánh Trung cười ha ha tự giễu, hỏi: “Muốn thế nào?”
“Lục Huynh có biết tình hình của Ngũ Lương Sơn hiện giờ không?”
“Phần lớn thời gian ta bị giam trong nơi tối tăm không ánh mặt trời, các hòa thượng làm việc vặt kia không nói nhiều với ta. Làm sao ta biết được tình hình sư môn? Nhưng đã đắc tội với bọn Vương Hoành, đoán chừng cũng không tốt gì.”
Ngưu Hữu Đạo nâng chén, ra hiệu mời dùng trà, hỏi: “Vậy Lục Huynh có biết Tống gia ở Yến Kinh bây giờ thế nào không?”
Lục Thánh Trung vẫn bình tĩnh bưng chén trà chậm rãi nhấp một hớp, khép mi mắt. Lâu lắm rồi y không nếm vị trà, rất thong thả hưởng thụ: “Ta làm sao biết được? Làm gì ngươi biết rồi còn cố hỏi!”
“Tống Cửu Minh xuống đài, có người chặt đầu cả nhà lão mang đến cho ta. Đầu của đám người Tổng Cửu Minh, Lưu Lộc, Tống Toàn đều chôn ngoài thành kia kìa. Nếu Lục Huynh có hứng thủ, ta có thể cho người đào lên cho ngươi xem một chút.” Ngưu Hữu Đạo nâng chén chỉ ra hướng ngoài thành.
Lục Thánh Trung giật mình, hỏi: “Ngươi xử lý người Tống gia rồi?”

Ngưu Hữu Đạo nâng chén bên môi hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Lưu Tiên Tông, Phù Vân Tông, Linh Tú Sơn so với Ngũ Lương Sơn của ngươi thế nào? Bây giờ ba phái đều tới tìm ta, chưởng môn ba phái đều ở trạch viện bên ngoài. Ta nói đến là phải đến ngay lập tức!”
Lục Thánh Trung trợn tròn hai mắt. Đương nhiên ba phái kia lướn hơn Ngũ Lương Sơn của gã rất nhiều.
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi nói tiếp: “Có lẽ Lục Huynh không biết, bây giờ Dung Bình Quận Vương đã công chiếm toàn bộ quận thanh Sơn, Châu mục Nam Châu Chu Thủ Hiền không thể làm gì, triều đình nước Yến chỉ có thể nén giận. Tiếp theo, quận Quảng Nghĩa cũng coi như là đồ trong tay Dung Bình Quận Vương rồi. Không lâu sau đó, chiếm toàn bộ Nam Châu chỉ như trở bàn tay. Không biết Lục Huynh có cảm tưởng gì? Ngũ Lương Sơn có dự định gì?”
Từng cơn sóng “kinh hỉ” đánh cho Lục Thánh Trung chấn động không nhẹ. Tống gia xong đời, ba phái phụ thuộc vào Tống gia cũng nương nhờ vào bên này, càng không ngờ Thương Triều Tông lại quật khởi nhanh như vậy, đã chiếm được quận Thanh SƠn rồi.
Y bị giam giữ ở nơi tối tăm không có ánh mặt trời một thời gian dài, tuy không biết thời gian bên ngoài trôi qua thế nào nhưng cũng không thể không đánh giá lâu chóng ra sao. Giờ mới bao lâu đâu, đã có biến hóa như vậy?
Tuy việc này khá khó tin, nhưng y vẫn hiểu rõ người ta không cần phải lừa mình, có thể ngồi xuống nói chuyện với mình đương nhiên người ta muốn mở ra một con đường cho mình. Sự tình thật hay giả, sau này thoát thân liền biết, không lừa được.
“Nơi này là quận thành quận Thanh Sơn sao?” Lục Thánh Trung hỏi.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu mỉm cười.
Lục Thánh Trung trầm ngâm. Khi đổi vận trên đường áp giải, y có để ý mình đi tới một thành trì, thì ra chính là quận Thanh Sơn.
Y hỏi: “Làm sao ta biết Ngũ Lương Sơn có tính toán gì không.”
Nhấp một ngụm trà, đặt chén xuống, Ngưu Hữu Đạo chỉ vào một con kim sí trong lồng tre: “Ta vẫn giữ lại con kim sí ở huyện THương Lư của ngươi. Sao ngươi không thử liên lạc với sư môn xem.”

Lục Thánh Trung quay sang nhìn con chim, cười khổ nói: “Xem ra ngươi đã có ý đồ với đến Ngũ Lương Sơn từ trước rồi.”
Y đoán không sai. Quả thực ngay từ đầu Ngưu Hữu Đạo đã chú ý đến Ngũ Lương Sơn. Ngũ Lương Sơn chính là “hậu lễ” mà Ngưu Hữu Đạo hứa sẽ tặng Thương Triều TÔng, có điều, thế cuộc thay đổi, kế hoạch cũng thuận thế mà ứng biến.
“Khong thể nói là có ý đồ. Chuyện làm khó người khác không phải chuyện lâu dài. Chỉ có đôi bên cùng có lợi mới là chính đạo.”
“Muốn Ngũ Lương Sơn nương nhờ vào bên này sao?”
Ngưu Hữu Đạo không đồng ý với cách nói này: “Ngũ Lương Sơn có thể lạc tới tình trạng hôm nay, ta thực không dám khen năng lực chưởng môn quý phái. Thực ra ta vẫn cho rằng ở Ngũ Lương Sơn, năng lực của Lục huynh chỉ phí hoài, Lục huynh hoàn toàn có thể làm ra cống hiến to hơn với Ngũ Lương Sơn, cũng có thể dẫn dắt Ngũ Lương Sơn tiến xa hơn. Nếu Lục huynh có thể làm chưởng môn Ngũ Lương Sơn, muốn Ngũ Lương Sơn hưng thịnh cũng không phải chuyện quá khó.”
Lục Thánh Trung cười lạnh: “Ngươi đang nói đùa sao?”
“Nói đùa? Không phải nói đùa.” Ngưu Hữu Đạo chậm rãi lắc đầu, chấp ấm châm trà: “Bên này mà, trên có Thiên Ngọc Môn, dưới có ba phái Lưu Tiên Tông, Phù Vân Tông, Thanh Tú Sơn, phái nào cũng có thể dễ dàng tiêu diệt được Ngũ Lương Sơn. Chỉ cần Ngũ Lương Sơn đến đây, Lục huynh muốn bắt bí Ngũ Lương Sơn thế nào chả được. Lục huynh muốn diệt chưởng môn hiện tại của quý phái cũng chỉ cần một câu nói, muốn diệt người không phục mình cũng rất đơn giản. Đây là chuyện thực, không đùa tí nào!”
Lời này quá mức thô bạo rồi, hơn nữa, còn rất rõ ràng, rất đê tiện vô sỉ, Viên Phương ở bên cạnh nghe mà giật giật cơ mặt.
Đột nhiên con ngươi Lục Thánh Trung co rút lại, vị đối diện này, lại nói thẳng với mình chuyện giết chết chưởng môn sư môn của mình. Nào có lí lẽ đó!
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục phân tích: “Tuy Lục huynh đã bị giam giữ một thời gian dài, nhưng cũng không hẳn là chuyện xấu. Có câu khổ tận cam lai, nếu bị giam một chuyến mà có thể lên làm chưởng môn quý phái, ta nghĩ có rất nhiều người trong Ngũ Lương Sơn muốn chịu cái tội này đấy.

Đương nhiên, tiền đề là Lục huynh phải nghĩ cách tìm được người Ngũ Lương Sơn, phải nghĩ cách thuyết phục Ngũ Lương Sơn nương nhờ vào bên này. Đương nhiên, càng quan trọng hơn là, Lục huynh phải làm việc cho ta, khiến ta thỏa mãn. Chỉ cần ta thỏa mãn, chuyện Lục huynh trở thành chưởng môn Ngũ Lương Sơn cũng không có gì khó.”
Lục Thánh Trung trầm giọng nói: “Chuyện cười! Dù thế nào Lục Thánh Trung ta cũng không thể làm ra việc khi sư diệt tổ!”

Chương 300: Chỉ Điểm Sai Lầm (2)

Chương 300: Chỉ Điểm Sai Lầm (2)
“Nói là khi sư diệt tổ thì hơi quá rồi, chức trưởng môn không ai quy định là trời sinh giao cho ai, có phái nào tuyển chưởng môn mà không phải tuyển người tài? Đổi một người có khả năng thượng vị, có thể cho Ngũ Lương Sơn một tương lai huy hoàng, để cho sư tổ trên trời có thiêng mỉm cười không phải tốt hơn sao? Hạng người vô năng vì lợi ích cá nhân mà liên lụy đến cả môn phái mới thực là khi sư diệt tổ. Thân là đệ tử Ngũ Lương Sơn, phải hành động vì Ngũ Lương Sơn mới đúng.”
Lục Thánh Trung bạnh quai hàm gay gắt quản đối: “Ta không đồng ý đấy, có phải ngươi muốn giết ta không?”
“Dưa hái xanh không ngọt, ta ghét nhất là ép người khác làm việc mà họ không muốn. Nếu ngươi không đồng ý, chắc chắn ta sẽ không giết ngươi, ta sẽ thả ngươi.”
Lục Thánh Trung hơi nghiêng người về phía trước: “Thật sao?”
“Chắc chắn sẽ không giả! Có điều, ta thực sự lo lắng cho tương lai của Lục huynh. Lục huynh đã đắc tội với Vương Hoành, Ngũ Lương Sơn rất khó đặt chân ở nước Yến! Mà Lục huynh là kẻ cầm đầu, đương nhiên Vương Hoành càng không bỏ qua. Tương tự, cũng vì Lục huynh bán đi nên Ngũ Lương Sơn mới rơi vào tình cảnh như vậy, ta rất khó hình dung được Lục huynh quay về Ngũ Lương Sơn sẽ có kết cục thế nào. Dù không có chuyện gì, nhưng Lục huynh có thể được trọng dụng trong môn phái sao? Đương nhiên, có thể Lục huynh thanh cao, trọng dụng hay không cũng không màng, dù bị tội cũng có thể gắng chịu nhục, nhẫn nhục sống tạm vẫn là chuyện xưa nay nhiều, cũng không thiếu một Lục huynh. Hoặc là, Lục huynh có thể cao bay xa chạy, làm một tán tu mai danh ẩn tích, có điều, một người phản bội sư môn ở bên ngoài sợ là không dễ lăn lộn…”

Lục Thánh Trung nghe hắn nói một hồi, tâm loạn nha ma, trong đầu bắt đầu hò hét loạn lên.
“Nếu có thể tìm ra một lối thoát cho Ngũ Lương Sơn thì khác rồi. Không nói đến chuyện có công, nhưng lấy công chuộc tội vẫn đủ. Ngươi có thể nói với người của Ngũ Lương Sơn là ngươi thuyết phục ta, tự nhận lấy hết công lao. Ngũ Lương Sơn đến đây rồi, ngay cả triều đình nước Yến cũng không dám manh động với nơi này, Vương Hoành càng không thể làm gì các ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Được rồi, ta nói đến đây cũng hết lời rồi. Ta cũng không thích ép người khác. Lão Hùng, mở cấm chế trên người y ra, đưa y ra ngoài phủ.”
Viên Phương lập tức tiến lại mở cấm chế trên người Lục Thánh Trung. Pháp lực toàn thân được khôi phục vận chuyển thông thuận, cảm giác khí thế dồi dào thực dễ chịu, nhưng lúc này Lục Thánh Môn cũng chẳng có tâm tư trải nghiệm cảm giác này, mà trong lòng đang cực kỳ khó chịu.
“Xin mời!” Viên Phương đưa tay mời Lục Thánh Trung rời đi.
Lục Thánh Trung muốn nói gì đó lại thôi, vẫn cứ ngồi đó không có ý định rời đi, nhìn Viên Phương, lại nhìn sang Ngưu Hữu Đạo, cuối cùng hỏi một câu: “Chính ngươi cũng đã nói, ở đây trên có Thiên Ngọc Môn, dưới có ba phái Lưu Tiên Tông, hà tất còn muốn chiêu mộ Ngũ Lương Sơn đến?”
Ngưu Hữu Đạo phất phất tay ra hiệu cho Viên Phương lui ra: “Vì lẽ đó nên ta mới nói năng lực của chưởng môn quý phái thực không dám khen tặng. Ngũ Lương Sơn chỉ có chút thực lực đó, muốn cạnh tranh với các môn phái khác, lấy gì mà cạnh tranh? Chỉ có thể bị người ta chèn ép, không thể không vất vưởng ở bên giới. Thứ cho ta nói thẳng, Ngũ Lương Sơn muốn hưng thịnh, nhưng căn bản không tìm được địa vị chính xác của mình.”
Lục Thánh Trung “À” lên một tiếng: “Nguyện nghe cao kiến!”
“Rất đơn giản, một lần nữa định vị bản thân, đừng có cạnh tranh với các môn phái khác, các ngươi không có thực lực cạnh tranh với cường giả. Trước hết phải bỏ dự định cạnh tranh với cường giả đi. Trước hết, phải

tìm cách làm sao mới có thể phát huy được ưu thế mà người khác không thể thay thế, đợi đứng vững chân này đã rồi mới tìm chân khác.”
Lục Thánh Trung trầm ngâm nói: “Hình như Ngũ Lương Sơn không có ưu thế gì mà người khác không thể thay thế.”
“Không có ưu thế thì phải tạo ra ưu thế. Phải xem Ngũ Lương Sơn ngươi định vị được bản thân, xem xem nên đi sâu vào đâu, còn nếu chỉ muốn cướp địa bàn thì…chỉ bằng các ngươi? Vừa không thực tế, cũng khó đột phá được bức tường lợi ích người ta đã xây nên.”
Lục Thánh Trung nói: “Còn xin chỉ điểm sai lầm.”
Nói đến đây rồi, Ngưu Hữu Đạo cũng không vòng vo nữa mà nói thẳng: “Ta cần một nhóm làm cơ sở ngầm của các quốc gia, có thể giúp chúng ta nắm được tình hình các ngươi.”
Lục Thánh Trung hiểu ý hắn, suy tư một lát rồi hỏi: “Ngũ Lương Sơn không làm pháp sư tùy tùng ở đây, tài lực thế nào?”
“Lo xa rồi, đương nhiên sẽ có cung cấp. Bằng không, lòng người như nước, không giữ được!”
Lục Thánh Trung trầm ngâm một hồi lâu, lại hỏi: “Ngươi sẽ để ta làm chưởng môn Ngũ Lương Sơn thật sao?”
Ngưu Hữu Đạo nhoẻn cười, biết tên này đã có lựa chọn, đáp: “Cái này ta không thể bảo đảm, cũng không muốn đưa ra lời bảo đảm. Tất cả đều phải xem chính bản thân ngươi. Nếu ngươi có khả năng làm chưởng môn, đương nhiên ta sẽ giúp ngươi. Nếu ngươi không có khả năng đó, ta không thể tự bê đá đập chân mình, làm cho Ngũ Lương Sơn đại loạn cũng không có gì hay ho.”
“Ta chỉ có thể đảm bảo sẽ cho ngươi cơ hội, nếu ngươi có thể nắm lấy cơ hội thì đó là thứ ngươi nên có được. Trước hết ngươi làm tốt chuyện Ngũ Lương Sơn đầu nhập vào bên này đi, sau đó ta sẽ có việc khác cho ngươi làm. Làm tốt, chính là cơ hội của ngươi!”
Lục Thánh Trung thầm thở dài, mình được chọn sao?
Đúng như đối phương nói, dù mình có quay lại cũng chưa chắc đã có kết quả gì tốt, dù sư môn không nổi giận với mình, sau này ở trong sư môn, mình cũng đừng mong ngẩng đầu lên.
Trốn đi làm tán tu? Không thể phản bội sư môn, đeo cái tiếng này ra ngoài sẽ bị các phái sỉ vả, sau này có sống tiếp cũng không ra gì.

Nếu lựa chọn thế nào cũng sẽ chỉ có một kết cục như vậy, tại sao không cố gắng một chút theo hướng tốt hơn?
Đối phương đã cho mình một con đường, chính mình cũng không tìm ra được lý do gì để từ chối.
Y nghiêng đầu nhìn kim sí bên cạnh: “Đã lâu như vậy, ta cũng không biết con kim sí này có thể liên lạc với ngươi cùng sư môn không nữa.”
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Có thể thử một chút xem.”
Lục Thánh Trung gật đầu: “Nếu liên lạc không được, ta sẽ ra ngoài nghĩ cách đi tìm.”
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu nói: “Hầu hạ giấy, bút mực!”
Gần như giấy, bút, mực được đưa đến ngay lập tức, Lục Thánh Trung đề bút, châm chước thật lâu mới viết được một phong thư.
Thả kim sí mang theo mật thư bay đi, Lục Thánh Trung ngửa mặt lên trời nhìn theo không nói.
Ngưu Hữu Đạo đứng trên bậc thang trong đình sau lưng y, ra lệnh: “Thu xếp phòng cho Lục huynh, không được thất lễ.”
Viên Phương dẫn Lục Thánh Trung đi rồi, Viên Cương đi tới bên cạnh Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Có chuyện gì ngài cần Lục Thánh Trung này đi làm vậy? Người như thế có thể yên tâm được sao?”
Ngưu Hữu Đạo hiểu ý y, như kiểu sao không để mình đi vậy.
“Ta đang đợi Thiệu Bình Ba ra tay. Ba người Thiệu Bình cũng đang đợi! Bên Bắc Châu, Ngụy Đa cũng không thích hợp làm người bí mật trong bóng tối. Năng lực của Ngô Tam Lưỡng có thể làm chân chạy việc nhưng không thể đảm đương trọng trách, hai người đều không qua được Thiệu Bình Ba. Vì lẽ đó ta mới dặn bọn họ giữ khoảng cách với Thiệu Bình Ba, bằng không rất dễ có chuyện. Cách làm việc của ngươi, có một số việc ngươi không thèm làm, qua bên đó cũng không thích hợp. Bên Thiệu Bình Ba cần một người có thủ đoạn và mấu chốt là phải ngoan tới, Lục Thánh Trung thích hợp hơn tất cả các ngươi!” Ngưu Hữu Đạo nhàn nhàn đáp.
Chuyện này Viên Cương cũng không nói thêm được gì. Hắn ta biết nói gì cũng là thừa.
Bản thân Đạo gia là người không chính không tà, tiêu chuẩn phán xét thị phi cũng rất mơ hồ, không phân rõ ràng như hắn ta. Với Đạo gia, không

có thiện ác tuyệt đối, tốt hay xấu tuyệt đối, Đạo gia dùng người bất chấp tam giáo cửu lưu.
Mà Ngưu Hữu Đạo cũng không ở lại tòa viện tử đằng sau phủ Quận thủ này lâu. Phủ Quận thủ thuộc sự khống chế của Thiên Ngọc Môn, hắn không muốn sống mãi trong hoàn cảnh bất cứ lúc nào Thiên Ngọc Môn cũng có thể quyết định sự sống chết của mình.

Chương 301: Khua Chiêng Gõ Mõ

Chương 301: Khua Chiêng Gõ Mõ
Lấy cớ tìm nơi cất rượu, hắn đi quanh thành khảo sát, tìm được một thung lũng không tệ, bèn chuyển ra khỏi thành, ở trong thung lũng ngoài thành đó.
Ở nơi sơn dã, điều kiện sinh hoạt cần có thời gian dần dần cải thiện, hắn chỉ dựng một mái nhà tranh bên dòng suối ở tạm.
Cảnh sắc xung quanh cũng khá, non xanh nước biếc, sáng sớm có sương mù lượn lờ, chạng vạng tối ngắm chim bay về tổ.
Vấn đề an toàn cũng không cần lo lắng. Lưu Tiên Tông, Phù Vân Tông, Thanh Tú Sơn đều đã đắc tội với triều đình, phải nhờ vả bên này cả, cũng chuyển hết tới đây rồi.
Đệ tử ba phái liên thủ giữ núi, chăm sóc nghiêm mật nơi ở của Ngưu Hữu Đạo. Cao thủ ba phái tập hợp, bên ngoài còn là nơi trú quân của mấy ngàn nhân mã của Thương Triều Tông tập hợp được, người ngoài rất khó xông vào quấy rối thanh tĩnh.
Tại một vách đá cách thung lũng khoảng một dặm, thợ thủ công ngày đêm đào bới, phải mở rộng hang động ra, đục xuyên, nối thông, làm nơi cất rượu.
Bóng đêm yên tĩnh, thi thoảng có tiếng lục cục leng keng của thợ thủ công đào hầm từ xa xa vọng lại.
Trên vách đá, một con nguyệt điệp tỏa ra ánh sáng dìu dịu uyển chuyển nhảy múa trong màn đêm, bay theo hướng Ngưu Hữu Đạo chỉ dẫn. Rốt cuộc cái trứng bướm mua ở Trích Tinh THành cũng đã phá kén thành bướm, tuy vẫn còn nhỏ, nhưng cũng sáng rực rỡ.
Dưới màn đêm đầy sao, Ngưu Hữu Đạo duỗi một cánh tay, con nguyệt điệp nho nhỏ nhẹ nhàng bay xuống, như một vì sao đậu xuống đầu ngón tay hắn, chiếu rõ khuôn mặt chăm chú của hắn. Trong lòng đen có hình

con nguyệt điệp sáng lấp lánh, ánh mắt có vẻ hoang mang, một tia mất mát từ sâu trong đáy lòng dâng lên, dừng lại thật lâu trong con ngươi.
Thương Thục Thanh ở bên cạnh chăm chú nhìn hắn, không biết có phải ảo giác không, nhưng nàng cảm thấy vị Đạo gia này giống như con nguyệt điệp, dưới trời đêm, tuy tỏa sáng rực rỡ, nhưng lại rất cô đơn.
Nàng không biết hắn đang nghĩ gì, sao đột nhiên lại như vậy?
Nàng cũng đến ở lại trong thung lũng, lý do nói với Thương Triều Tông là, chuyện quân chính không cần nàng quan tâm, không bằng ở đây dễ dàng nắm tình hình của Đạo gia, có chuyện gì cũng kịp báo cho ca ca.
Lam Nhược Đình vẫn giữ nguyên thái độ im lặng, không hé răng, không thể hiện gì.
Thương Triều Tông lại rất tán thành, cho rằng muội muội nói có lý nên đồng ý.
Thấy con nguyệt điệp đậu trên ngón tay Ngưu Hữu Đạo thật đẹp, Viên Phương mở cái hộp trong tay mình, hình như vẫn chưa đến lúc nguyệt điệp của y phá kén.
Cùng gieo xuống, cùng trải qua một khoảng thời gian, nhưng kết quả không giống nhau, khiến cho y khá buồn bực.
Cách đó không xa, trên một tảng đá lớn, Viên Cương nằm gối đầu lên hai tay nhìn trời.
Hắn ta vẫn thường ngước nhìn lên vũ trụ mênh mông kia, không biết có bao nhiêu bí mật ẩn giấu trên đó.
Dưới một gốc đại thụ, Lục Thánh Trung dựa vào đại thụ, ngồi khoanh chân, lẳng lặng nhìn trời đêm, không biết đang nghĩ gì.
Mỗi người đều có tâm tư riêng.
Màn đêm thăm thẳm, mọi người lần lượt quay lại, hai nha hoàn dưới chân núi đón Thương Thục Thanh, hầu hạ nàng đi nghỉ.
Ngưu Hữu Đạo quay lại gian nhà tranh của mình, thao túng con nguyệt điệp mới phá kén nở ra kia. Trong phòng, người và bướm cùng sáng lên rực rỡ.
Tuy thứ đồ chơi này tự tỏa sáng được, nhưng lại sợ ánh sáng mạnh, đặc biệt là sợ ánh mặt trời, giữa bàn ngày không dám hiện thân.
Có điều, vấn đề này cũng dễ giải quyết, chỉ cần một cái hộp nhỏ rỗng ruột, có thể kéo một cạnh ra như ngăn kéo ấy, thả nguyệt điệp vào đó, nó

cụp cánh lại, có thể đẩy vào trong hộp.
Trong hộp có đường để đưa đồ ăn vào. Vạn Thú Môn có đồ ăn đặc biệt chế tạo cho nguyệt điệp, tên gọi tích lộ, là một thứ giống như một viên thuốc nhỏ, bóp nát, hòa lẫn với nước rồi đổ vào. Nguyệt điệp ở trong tráp có thể hút tích lộ, cho ăn một lần, có thể dùng được hơn một ngày.
Mà cái hộp cũng không lớn, bình thường có thể đeo ở đai lưng, bề ngoài xem ra giống như đeo ngọc bội vậy, cũng là đồ Vạn Thú Môn thiết kế riêng cho nguyệt điệp.
Nói chung, mối làm ăn này của Vạn Thú Môn rất tốt, ôm đồm tất cả mọi mặt, bán ra một lần, lần sau người mua sẽ vẫn phải mua của họ.
Cũng vì vậy nên Vạn Thú Môn là một trong những môn phái giàu nhất thiên hạ, một nghề giỏi, kiếm ăn khắp thiên hạ.
“Có việc gì sao?” Ngưu Hữu Đạo đang đùa với con nguyệt điệp liếc mắt nhìn Viên Cương dựa ở cửa cúi đầu không nói.
Viên Cương chậm rãi đi vào, chậm chạp thưa: “Mấy năm sống trong thôn Tiểu Miêu ta đã huấn luyện được mấy người cơ linh, đưa tới đây có thể dùng được. Bọn Đại Bổng…. ta muốn cho người tới đón tới, cho bọn họ một cơ hội.”
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc, một lúc lâu sau mới từ tốn đáp: “Đơn giản một chút chưa chắc đã không phải chuyện tốt.”
“Thói đời làm sao đơn giản được? Không bằng cho bọn họ một cơ hội để nổi bật đi?”
“Việc này ngươi tự xem mà làm đi. Bọn họ không hối hận, bản thân ngươi cũng không hối hận là được.”
Viên Cương xoay người rời đi, tới thẳng chỗ Thương Thục Thanh, muốn nhờ bên đó phái người tới thôn Tiểu Miêu tìm người.
Mấy ngày sau, người của Ngũ Lương Sơn đến. Người tới là sư phụ của Lục Thánh Trung, tên Thường Chi Dịch, là một trong năm vị trưởng lão Ngũ Lương Sơn. Cũng vì quan hệ này nên Lục Thánh Trung mới có thể thể hiện tài năng nổi bật hơn đám đệ tử Ngũ Lương Sơn rồi đi theo bên cạnh Vương Hoành.
Bên Ngũ Lương Sơn không hiểu rõ tình huống, không biết Lục Thánh Trung nói thật hay giả nên không thể tới cả.

Ý kiến của đồ đệ ngươi để cho ngươi tự quyết định, có nguy hiểm gì cũng cho ngươi tự chịu, chỉ có một tùy tùng đi theo Thường Dịch Chi đến kiểm tra tình hình.
“Vô liêm sỉ!”
Thầy trò gặp mặt, Thường Chi Dịch lập tức đổ ập lên Lục Thánh Trung một trận quát mắng. Lục Thánh Trung chỉ quỳ dưới đất khóc lóc.
Ngưu Hữu Đạo không quấy rầy, nhìn xa xa.
Chờ hai thầy trò bình tĩnh lại, Lục Thánh Trung mới đưa sư phụ đến gặp Ngưu Hữu Đạo.
Nhà bếp đã treo bảng hiệu Nam Sơn Tự lo chuẩn bị rượu và thức ăn đãi khách. Rượu thì không nói, món ăn đúng là dụ dỗ được Thường Chi Dịch không nhịn được mà ăn nhiều thêm.
Thường Chi Dịch tới để xác nhận lại tình huống đệ tử báo về, đương nhiên Ngưu Hữu Đạo sẽ yểm trợ cho Lục Thánh Trung.
Đồng thời, hắn cũng hỏi thăm tình hình Ngũ Lương Sơn.
Hiện giờ tình hình Ngũ Lương Sơn không ổn, từ khi xảy ra chuyện ở huyện Thương Lư, thời gian nói ngắn không ngắn, nói dài cũng không dài, Vương Hoành vẫn đang truy tìm Ngũ Lương Sơn tính sổ. Hiện tại Ngũ Lương Sơn vẫn đang trốn tránh, không dám mạo hiểm xuất hiện.
Có điều, Ngũ Lương Sơn cũng có nghe nói về chuyện Thương Triều Tông nhanh chóng quật khởi, còn trước cả Lục Thánh Trung khi ấy đang bị giam giữ. Nếu Thương Triều Tông đồng ý thu nhân giúp đỡ, có lối thoát, có thể tránh được mối nguy hiểm bên Vương Hoàng kia, đương nhiên họ cũng muốn nhờ vả.
Nhưng muốn Ngũ Lương Sơn hóa thành bóng tối, muốn Ngũ Lương Sơn chuyển thành một tồn tại khác đi, Thường Dịch Chi chỉ phụ trách đến xác minh tình hình cũng không dám mạo hiểm đồng ý.
Có điều, hiện giờ Ngũ Lương Sơn cũng không có lựa chọn nào khác. Lại thêm Ngưu Hữu Đạo phân tích có tình có lý, quả thực hắn đã cho Ngũ Lương Sơn một hướng phát triển mới. Sau vài lần kim sí qua lại, Ngũ Lương Sơn lại phái người tới xác định lần thứ hai. Sau khi xác nhận không có gì sai sót, Ngũ Lương Sơn bèn chính thức đồng ý.
Nói miệng vô ích, Ngưu Hữu Đạo yêu cầu nhất định Ngũ Lương Sơn phải tới đây cả. Không khống chế tính mạng của cao tầng Ngũ Lương

Sơn trong tay, hắn nào dám dùng họ. Thực lực của Thương Triều Tông còn chưa lớn đến mức khiến cho người ta phải đến mức “chim chết vì mồi.”

Nơi này có thế lực của mấy môn phái Lưu Tiên Tông bảo vệ xung quanh, bất kỳ nhà nào cũng có thể dọn sạch cả Ngũ Lương Sơn, chỉ có ép được cao tầng Ngũ Lương Sơn nằm trong bàn tay mình, hắn mới yên tâm được.

Chờ sơn động được đào bới xong xuôi, khi bắt đầu chế tạo dụng cụ cất rượu, Chưởng môn Ngũ Lương Sơn Công Tôn Bố cũng dẫn theo hàng trăm đệ tử Ngũ Lương Sơn đi tới.

Công Tôn Bố tới, chuyện gì cần bàn cũng đã làm xong, y chỉ đến làm nốt công việc cuối cùng.

Chương 302: Rượu Mới Ra Lò

Chương 302: Rượu Mới Ra Lò
Núi xanh diễm lệ, gió núi dịu dàng, bên bộ bàn ghế đá giữa trời.
Ngưu Hữu Đạo và Công Tôn Bố gặp mặt, hàn huyên khách sáo vài câu.
Ngưu Hữu Đạo không phí lời, trực tiếp đập ra một xấp kim phiếu định lòng người, cho Ngũ Lương Sơn thấy được tài lực của hắn.
“Năm mươi vạn!” Ngưu Hữu Đạo đẩy xấp kim phiếu tới trước mặt Công Tôn Bố.
Công Tôn Bố và mấy vị trưởng lão hơi run lên. Bạo tay thật!
Một vị trưởng lão cầm xấp kim phiếu trên bàn, vội vàng kiểm tra lại, khẽ gật đầu với Công Tôn Bố ra ý không giả, đúng là năm mươi vạn kim tệ.
Công Tôn Bố hỏi thử: “Tiền này là cho Ngũ Lương Sơn hay là tiền làm việc?”
“Để cho Ngũ Lương Sơn, cũng là phí dụng làm việc. Các ngươi tự xem mà sắp xếp đi. Mỗi năm sẽ cấp cho các ngươi năm mươi vạn cố định, làm tốt sẽ có phần thưởng khác, làm hỏng chuyện cũng sẽ không đơn giản, sau này sẽ có một bảng thưởng phạt cụ thể cho các ngươi, cho các ngươi nắm rõ. Thám tử đưa tới các quốc gia do các ngươi tự sắp xếp. Cần phải sắp xếp người có thể tin được, cần phải cẩn thận suy tính sớm đưa kế hoạch ra cho ta. Trong vòng ba tháng ta muốn thấy hiệu quả. Công việc cụ thể, các ngươi tự thương lượng với Viên Cương.”
Vừa đến đã thấy tài lực của đối phương, Ngũ Lương Sơn lập tức yên tâm, không bao lâu sau tuyên chỉ khai sơn kiến phủ, nhanh chóng chấp hành sắp xếp của Ngưu Hữu Đạo. Không bao lâu sau, từng nhóm đệ tử của Ngũ Lương Sơn lần lượt lặng lẽ biến mất.
Đặc biệt Lục Thánh Trung được Ngưu Hữu Đạo thuyên chuyển. Sau một hồi bàn luận riêng với Ngưu Hữu Đạo, y cũng lặng lẽ rời đi, muốn tới Bắc Châu gặp Ngô Tam Lưỡng.

Trong suốt quá trình khua chiêng gõ trống tiến hành tất cả mọi việc, Viên Cương vừa xem như tham dự vào đó vừa xem như bàng quan toàn bộ quá trình.
Từ khi rời thôn Tiểu Miếu, có thể nói, Viên Cương tận mắt chứng kiến liên tiếp các thủ đoạn phiên vân phúc vũ của Đạo gia. Tay trắng dựng nghiệp, hỏa tốc kéo được một đám thủ hạ. Món này, hắn ta tự nhận mình không thể làm được.
Ngưu Hữu Đạo cũng tạm dành một phần tinh lực vào việc cất rượu. Thao tác cụ thể vẫn giao cho Viên Cương cùng các tăng chúng Nam Sơn Tự. Hắn chỉ phụ trách dạy, còn lại hắn không giúp được gì.
Sau này việc cất rượu sẽ mất khá nhiều thời gian, hắn chủ yếu chỉ ra tiền, giao phương pháp cất rượu cho Nam Sơn Tự cũng là để bảo mật. Giao cho Viên Phương hắn rất yên tâm, một đám nhân tài kiên định với tín ngưỡng chính là ứng cử viên tốt nhất cho công việc cần đảm bảo bí mật, huống hồ Viên Phương còn là thần giữ của, là loại người nằm mơ cũng sợ người khác trộm đường kiếm tiền của mình.
Chỉ có các hòa thượng này biết quy trình sản xuất cụ thể.
Trong hang núi nơi cất rượu có ba cửa động ra vào, mỗi cửa động được giao cho hai đệ tử của Lưu Tiên Tông, Phù Vân Tông, Thanh Tú Sơn chia ca ra canh giữ, từng thời từng khắc, một tấc không rời.
Ba phái cũng khá coi trọng việc này, theo như lời Ngưu Hữu Đạo nói, một khi để Thiên Ngọc Môn đánh cắp được bí pháp sản xuất, chúng ta không còn tác dụng nữa, nhất định Thiên Ngọc Môn sẽ co chân đá một cái các ngươi bay ra ngay.
Ba phái gắt gao bảo vệ nơi này, cũng theo dõi cuộc sống của chúng tăng Nam Sơn Tự ở đây, chỉ sợ họ sẽ để lộ bí mật.
Mà ngoại trừ tăng chúng Nam Sơn Tự, chính ba phái cũng không được vào nơi sản xuất, nói gì đến người của Thiên Ngọc Môn. Đối với việc này, ba phái liên thủ, tuyệt đối sẽ không nhượng bộ Thiên Ngọc Môn chút nào.
Mỗi cửa động có năm nhân thủ Thương Triều Tông phái tới chia ca trông coi, có thể nói, cùng ba phái dò xét lẫn nhau, ngăn chặn người trông tự trộm.
Viên Phương lại đang khắc ba chữ “Nam Sơn Tự” lên cửa động.

Trong phủ đệ đằng sau phủ Quận thủ, Ngưu Hữu Đạo cùng cao tầng ba phái rời khỏi đây, trên cơ bản trạch viện này lại trở thành trạch viện chuyên dụng của Thiên Ngọc Môn.
Trưởng lão Thiên Ngọc Môn Trần Đình Tú từ bên ngoài rảo bước đi vào, tìm tới chưởng môn Bành Hựu đang phát hỏa: “Chưởng môn, ta đã tự mình vào kiểm tra tiến độ, nhưng bọn họ không cho ta vào.”
Trước phái người đi thăm dò, không cho vào thì thôi, giờ lão tự mình đi vào cũng không được, thực sự rất căm tức.
Bành Hựu Tại nhìn sắc mặt lão, hơi lắc đầu nói: “Quên đi thôi, hiện giờ không phải lúc tính toán chuyện này. Trước mắt cứ để cho bọn họ tập trung làm đã.”
“Chưởng môn, ngài ngẫm lại xem, ba phái có bao nhiêu người như thế, làm sao nuôi sống được nửa cái địa bàn quận Thanh Sơn? Sản xuất đều là người của ba phái này, có trời mới biết bọn họ có làm trò gì không.”
“Ta không quan tâm bọn họ làm gì. Ta đã nói rồi, đồ sản xuất ra sẽ do Thiên Ngọc Môn ta độc quyền buôn bán, nếu dám ẩn giấu tư tàng, đừng trách ta không khách khí.”
Đúng lúc này, có đệ tử bên ngoài vào báo: “Chưởng môn, bên thung lũng ngoài thành báo rằng mẻ thành phẩm đầu tiên đã hoàn thành rồi, mời chưởng môn đi nghiệm thu.”
Bành Hựu Tại nghe vậy lập tức phấn chấn.
Trần Đình Tú thì nổi giận đùng đùng. Lão vừa chạy tới đó không ai nói gì, vừa mới về đã nói xong rồi, không phải để cho lão đi không công một chuyến sao?
“Đừng tức giận, gọi mấy vị trưởng lão khác cùng đi xem đi.” Bành Hựu Tại vỗ vỗ vai lão cười ha ha, rõ ràng rất vui. Chờ lâu như thế, cuối cùng cũng thấy kết quả.
Chẳng mấy chốc các trưởng lão khác cũng tập trung lại, cả Thương Triều Tông và Lam Nhược Đình cũng tới. Cả đám người hỏa tốc chạy tới thung lũng ngoài thành.
Sơn đạo nối tới thung lũng đã được điều động dân phu sửa chữa đơn giản, có thể đi qua, cũng không thể nói là hoàn thành tốt lắm, thậm chí còn có vài ổ gà ổ voi.
Ngưu Hữu Đạo và chưởng môn ba phái đã chờ sẵn ở lối vào thung lũng.

Gặp nhau, khách sáo một hồi, Bành Hựu Tại không đợi được nữa, phất tay nói: “Đừng dông dài, đi xem xem.”
“Xin mời!” Ngưu Hữu Đạo đưa tay mời.
Một đoàn người đi bộ thẳng đến cửa động sản xuất rượu, bị đệ tử ba phái ngăn lại không cho vào.
Trần Đình Tú trầm giọng hỏi: “Lẽ nào ngay cả chưởng môn Thiên Ngọc Môn chúng ta cũng không thể đi vào sao?”
Ngưu Hữu Đạo vội xua tay giải thích: “Trần trưởng lão đừng hiểu lầm. Có một số yêu cầu không kể nhân tình, bảo mật chỉ là một trong số đó. Nguyên nhân thực ra là vì yêu cầu để sản xuất rượu vô cùng hà khắc, rượu bên trong không thể nhiễm một chút bụi, sản xuất cũng không được lẫn tạp vị, bằng không, sẽ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.”
“Ngay cả ta cũng không thể dễ dàng tiến vào nơi này. Thực sự đi vào đây quá phiền phức. Muốn đi vào, đầu tiên phải trai giới tắm rửa, phải tắm suốt ba ngày, kiêng cữ tẩy rửa hoàn toàn sạch sẽ. Đây chính là nguyên nhân ta phải giao cho các hòa thượng sản xuất. Nếu rượu bên trong có xảy ra vấn đề gì, khẳng định là do có người đi vào không theo quy định.”
“Nếu Trần trưởng lão không tin, chờ lát nữa cũng có thể so sánh nước rượu với nước suối trong núi. Nước suối vẫn còn có lẫn tạp chất, nhưng rượu này, ta dám cam đoan tuyệt đối không có hạt bụi nào! Việc này phải tốn quá nhiều tâm huyết mới có thể làm được, đây cũng là nguyên nhân sản xuất chậm như vậy. Thực sự là không thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ, mong Trần trưởng lão hiểu cho.”
Tắm rửa kiêng cữ ba ngày? Viên Phương méo miệng vui vẻ. Người ra ra vào vào trong này có ai tắm sao? Đạo gia thực khiến người ta buồn cười. Có điều, nếu Đạo gia nói vậy, sau này y sẽ quay lại dặn dò rõ ràng với chúng tăng Nam Sơn Tự, đây là lý do chống trộm thật tốt!
Viên Cương liếc nhìn Ngưu Hữu Đạo một chút. Ngươi không thường xuyên đi vào là vì tập trung vào tu luyện, chỉ muốn làm chưởng quỹ vung tiền thôi phải không?
Còn nói là không có bụi? Viên Cương cực kỳ tự tin. Nước cất có thể không sạch sao?

Thương Triều Tông và Lam Nhược Đình nhìn nhau, khá giật mình. Rốt cuộc đây là rượu gì mà không dính chút bụi nào?
Mới đầu Thương Thục Thanh cũng muốn đi vào theo xem thế nào, nhưng nghe nói phải kiêng cữ tắm rửa ba ngày, nàng là thân nữ nhi, đành phải từ bỏ ý định đi vào.
Ngay cả Phí Trường Lưu, Trịnh Cửu Tiêu và mấy người Hạ Hoa cũng cực kỳ nghi ngờ. Đây là lần đầu tiên họ nghe nói như vậy. Cất rượu này cần phải chú ý nhiều vậy sao?

Chương 303: Phong Lâm Hỏa Sơn (1)

Chương 303: Phong Lâm Hỏa Sơn (1)
"…" Trần Đình Tú bị nói vậy á khẩu không trả lời được, nếu còn muốn đòi đi vào thì là cố tình gây sự rồi.
Có điều, lão đã thầm hạ quyết tâm, chờ lát nữa nhất định phải quan sát cẩn thận xem có đúng là không có hạt bụi nào không.
Thực ra trong lòng mọi người đều nghĩ giống nhau, lát nữa sẽ nhìn kỹ xem rượu có sạch như vậy thật không.
Ai cũng có dục vọng muốn thử xem những thứ mới lạ mà.
Bành Hựu Tại lại lạnh nhạt nói: "Giữ quy củ là chuyện tốt. Chờ bên ngoài đi."
Ngưu Hữu Đạo phất tay ra hiệu cho Viên Phương. Viên Phương lập tức đứng ở cửa động hò hét vào trong: "Bê ra đi!"
Chốc lát sau, các hòa thượng bê từng thùng rượu từ trong động ra trước mắt mọi người.
Trên khung gỗ được đóng đơn giản bằng ván gỗ, có hai mươi bình rượu đặt trong rổ, vò rượu đều được đổi tránh bình sứ trắng mà Thiên Ngọc Môn cố ý yêu cầu, cảm quan rất đẹp, đều là đồ Thiên Ngọc Môn cho người nung đưa tới.
Ngưu Hữu Đạo công nhận Thiên Ngọc Môn khá là có tầm nhìn, cũng biết vẻ ngoài đẹp đẽ tinh xảo sẽ quyết định giá bán. Hắn lại tò mò muốn biết Thiên Ngọc Môn có thể bán rượu ra với giá bao nhiêu.
Không bao lâu sau, mấy chục giá rượu được đặt ở ngoài động, không có nhiều thành phẩm, chỉ một ngàn không trăm lẻ tám bình.
Bành Hựu Tại xoa xoa tay, hai mắt sáng rực, đây đều là kim tệ đó!
Đẩy một giá gỗ ra, lão cầm mấy bình lên, ném một bình cho mấy vị trưởng lão: "Thử xem, kiểm tra xem mùi vị thế nào."
Ngưu Hữu Đạo lập tức ra hiệu cho Hắc Mẫu Đơn đi lấy chén rượu ra.

Rất nhanh, một loạt chén được chia cho mọi người, bình sứ được phong kín cũng được mở ra lần lượt, mùi hương thơm nồng lan tỏa khắp nơi khiến cho người người đều sảng khoái tinh thần.
Rót nước rượu trong vắt vào trong chén, không chỉ Trần Đình Tú, người khác cũng mở to hai mắt kiểm tra rượu trong chén.
Bành Hựu Tại cũng vậy. Khi ở Băng Tuyết Các, dù lão biết rượu này trong suốt, nhưng cũng không nghe nói nói không nhiễm hạt bụi, nên lúc này cũng mở to hai mắt nhìn thật cẩn thận.
Nhìn xong, ai nấy đều thán phục không ngớt, cùng gật đầu khen, có vẻ rất thần kỳ.
Trần Đình Tú hơi lắc đầu, có vẻ cảm khái, quả nhiên rượu này sạch như vậy. Lão phục rồi, xem ra trong đó đúng là nơi không phải ai cũng có thể dễ dàng đi vào. Người người đi lại sao có thể không khuấy bụi lên, xác thực là phải quản chế cực kỳ nghiêm ngặt mới được.
Bành Hựu Tại lắc đầu nói: “Quả nhiên là trong vắt không một hạt bụi, có thể thấy phải rất mất công.” Dứt lời, lão ngửa đầu đổ vào cổ, nuốt xuống, nhấm nháp dư vị, khen: “Chính là hương vị này. Rượu ngon!”
Những người còn lại đều lần lượt nâng chén thưởng thức, uống xong ai nấy đều khen ngon.
“Rượu thật nặng!” Lam Nhược Đình nói với Thương Triều Tông, vẫn còn hít hít.
Thương Thục Thanh chỉ nhấp môi không nhịn được che miệng, nàng chưa bao giờ uống rượu nặng như vậy, khó mà quen được.
Uống cạn mấy chén liền, Bành Hựu Tại mới gọi mấy vị trưởng lão Trần Đình Tú lại, chỉ bình rượu: “Khi bán ra có thể nhấn mạnh điều này, thu xếp đi!”
Mấy vị trưởng lão hoặc đăm chiêu hoặc hai mắt sáng ngời. Họ đều hiểu ý lão, khi bán nói rằng nước rượu này sạch đến mức không có một hạt bụi, chắc chắn sẽ bán được giá hơn! Rượu này vốn là để bán cho người có tiền, sẽ bán được nhiều hơn!
Quay lại, Bành Hựu gọi Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Lâu như vậy mà chỉ ủ được chừng đó rượu thôi à?”
“Thời gian chuẩn bị ban đầu khá dài, sau này mỗi tháng đều sẽ có thành phẩm.”

Thực ra một ngàn cân rượu này cùng không tốn bao nhiêu công. Mấy hòa thượng chỉ cần mất thêm chút công là được, mà là hắn cố tình khống chế sản lượng.
Bành Hựu Tại hơi trầm mặc. Hiện giờ lão cũng có thể nhắm một mắt mở một mắt với một vài thứ, nắm được Nam Châu mới là mục tiêu trước mắt của Thiên Ngọc Môn!
Lão quay đầu lại cho người lấy kim phiếu ra, bao gồm cả bình rượu vừa uống cạn lúc nãy, một ngàn lẻ tám bình rượu đầu tiên, lão cho người giao cho Thương Triều Tông hơn hai mươi vạn kim tệ, rồi cho người chuyển toàn bộ đi.
Ngưu Hữu Đạo cho hai mươi vạn, Thiên Ngọc Môn lại trả thêm hai mươi vạn, có tiền rồi, Thương Triều Tông lập tức oanh oanh liệt liệt mở rộng tân chính trên khắp quận Thanh Sơn!
Thiên Ngọc Môn tận mắt chứng kiến kết quả, cũng đã đưa tiền ra, đã thực hiện hứa hẹn, nhưng vẫn phải đưa ra một quyết định gian nan. Dù sao bên quận Quảng Nghĩa kia cũng là nữ nhi và nữ tế của Bành Hựu! Việc này, những người khác của Thiên Ngọc Môn đều không tiện mở miệng, chỉ có Bành Hựu mới nói ra được.
Rời quận Thanh Sơn, Bành Hựu Tại tự mình dẫn người chạy đến quận Quảng Nghĩa.
Ở Quận Quảng Nghĩa, biết pháp giá của chưởng môn Thiên Ngọc Môn đích thân tới, Phượng Lăng Ba dẫn theo một đám người ra mười dặm ngoài thành đón.
Đưa khách quý về phủ Quận thủ, Bành Hựu Tại lập tức gọi nữ nhi, nữ tế đến nói chuyện.
Sau một buổi nói chuyện thật dài, Phượng Lăng Ba giao ra binh phù, được đệ tử Thiên Ngọc Môn giám sát, hồn bay phách lạc đi ra một gian viện tử, lưng còng xuống vài phần, chớp mắt đã già đi mười mấy tuổi.
Kinh doanh quận Quảng Nghĩa nhiều năm rồi, bao năm tâm huyết, Thiên Ngọc Môn chỉ nói một câu đã biến bao năm tâm huyết của lão thành hư không. Lão bi thương vô hạn, mấy ai hiểu được?
Bốn phía đều là đệ tử Thiên Ngọc Môn. Bành Hựu Tại chỉ cần ra lệnh một câu thôi, ngay cả tư cách phản kháng lão cũng không có, trực tiếp bị giải trừ binh quyền.

“Cha, người không biết những năm gần đây Lăng Ba đã tập trung rất nhiều tâm huyết vào quận Quảng Nghĩa sao? Thiên Ngọc Môn sao có thể vô tình vô nghĩa như thế? Chẳng phải làm vậy sẽ khiến lòng người ở các lãnh địa khác của Thiên Ngọc Môn phải lạnh lòng sao? Công bằng ở đâu? Lòng người ở đâu?” Bành Ngọc Lan quỳ dưới chân Bành Hựu Tại khóc ròng cầu xin.

“Làm càn!” Bành Hựu Tại gầm lên, thấy nữ nhi như vậy lão cũng không đành lòng, sắc mặt cũng dịu lại giải thích: “Ngọc Lan, cha đã nói rất rõ ràng, chỉ là tạm thời thôi, sẽ không để cho các ngươi chịu thiệt! Việc này cũng là do các trưởng lão khác trong môn phái bàn bạc, cũng đều thể hiện rõ thái độ rồi. Lần này phu thê các con hy sinh, sau này sẽ được bồi thường gấp bội!”

Đột nhiên Bành Ngọc Lan ngẩng đầu hỏi: “Tại sao bọn con lại phải hy sinh? Có được ưu tiên cũng không tới lượt Thương Triều Tông, vì sao không bắt Thương Triều Tông phải hy sinh? Lẽ nào Lăng Ba không có năng lực thống lĩnh hai quận sao? Ta là nữ nhi duy nhất của người, Lăng Ba là nữ tế của người đó! Người là chưởng môn, chuyện của Thiên Ngọc Môn là do người quyết, người không đồng ý, còn có ai dám bức bách người sao?”

Bành Hựu Tại đáp: “Chỉ cần nói một nguyên nhân thôi. Công bằng mà nói, Lăng Ba có thừa năng lực thủ thành, nhưng khả năng tiềm ẩn không bằng Thương Triều Tông. Vì đại cục, trên dưới Thiên Ngọc Môn đều cho rằng tất yếu nên giao nhân mã hai quận cho Thương Triều Tông điều khiển thống nhất. Mọi chuyện đã định, đàng hoàng chuyển giao đi, đừng làm trò gì tự chuốc lấy phiền toái cho mình, hiểu chưa?”

Một câu “chuyện đã định” khiến cho Bành Ngọc Lan hụt hẫng quỳ ngồi sụp xuống, tràn đầy bi thương.

Nàng hiểu cảm giác của Phượng Lăng Ba, thương lão, cũng đầy bi phẫn. Lúc trước quận Quảng Nghĩa tự nuôi binh là giắt đầu bên hông mạo hiểm theo ai?

Khi đại quân triều đình chinh phạt, là nữ nhi của ai xông pha chiến trường đẫm máu chém giết liều mạng chống đỡ?

Vất vả lắm mới có ngày hôm nay, Thiên Ngọc Môn chỉ nói một câu, “khả năng tiềm ẩn không bằng Thương Triều Tông” là xong!

“Dẫn sói vào nhà… nuôi hổ thành hoạn…” Bành Ngọc Lan ngồi dưới đất lẩm bẩm một mình, hoàn toàn không còn hình ảnh của một quý phụ. Bành Hựu Tại có thể hiểu được cảm xúc của nữ nhi, thở dài an ủi: “Dẫn sói vào nhà cũng được, nuôi hổ thành hoạn cũng được, nói theo một góc độ khác, sao không phải là vì Thương Triều Tông có khả năng? Thiên hạ có mấy người có được bản lãnh này? Đặt cạnh Lăng Ba mà so, có thể thấy rõ ràng. Bao năm rồi Lang Ba vẫn ở lại một quận Quảng Nghĩa, mà Thương Triều Tông mới đến huyện Thương Lư được bao lâu đâu đã đánh một trận thắng được quận Thanh Sơn, lòng dạ khí phách đều không phụ uy danh của Ninh Vương Thương Kiến Bá!”

Chương 304: Phong Lâm Hỏa Sơn (2)

Chương 304: Phong Lâm Hỏa Sơn (2)
Bành Ngọc Lan bi phẫn lắc đầu phản bác: “Lăng Ba thủ thành cũng là vì tích trữ thực lực, thật vất vả mới tích cóp được, mình chẳng được dùng, lại thành may áo cưới cho người khác thì thôi, các người lại nói thành ra Lăng Ba không đủ năng lực! Không có Lăng Ba dốc hết tâm huyết ở quận Quảng Nghĩa, hắn ta lấy đâu ra tiền? Lấy đâu ra binh sĩ đi chiếm đoạt quận Thanh Sơn? Mình vất vả trồng đào ra quả lại bị người khác hai mất, còn bị bêu danh vô năng, thiên hạ này có đạo lý như vậy sao?”
“Người khác?” Bành Hựu Tại cúi người tự nâng nữ nhi dậy, lau lau nước mắt của nữ nhi: “Không có “người khác”, Thương Triều Tông không phải người khác, là nữ tế của con. Là một nửa nhi tử của con, cùng con, cùng ta, đều là người một nhà.”
Bành Ngọc Lan đau buồn nói: “Cha, lời tình nghĩa này cha cũng có thể nói được sao? Trăm phương ngàn kế cướp giật gia nghiệp của nhạc phụ, có người nhà nào như vậy sao?”
Bà vô cùng đau lòng. Người một nhà cũng phải xem tình huống thế nào. Có một số việc trước giờ vẫn là một giọt máu đào hơn ao nước lã, Phượng gia nhọc nhằn khổ sở gây dựng nên gia nghiệp, tương lai vẫn muốn truyền cho nhi tử của mình, giờ thì hay rồi, gia nghiệp mình liều mạng gây nên muốn truyền cho nhi tử lại phải chắp tay dâng cho người khác, còn phải cúi đầu xưng thần với người ta.”
“Nếu nói như con, Thương Triều Tông là hoàng tộc Đại Yến, hắn ta có nên cho rằng chúng ta cướp gia nghiệp Thương gia nước Yến của hắn ta rồi đòi lại món nợ này không? Ngọc Lan, có một số việc, không có đúng sai, tất cả đều phải nhìn về phía trước, tương lai sẽ tốt hơn.”
“Tương lai? Ngay hiện tại còn không để ý, chuyện tương lai, ai dám nói rõ ràng?”

Bà quá rõ ràng, giờ đứng sau một bước, sau này dù có tốt phỏng chừng nhi tử của mình cũng vẫn bị Thương Triều Tông đè xuống, điều này khiến cho bà khó có thể chấp nhận.
Bành Hựu Tại hơi trầm mặc, biết hiện giờ dù giải thích thế nào đi nữa cũng khó mà khiến cho nữ nhi thoải mái được, đổi lại là người khác, ai cũng khó chấp nhận chuyện như vậy.
Có điều, nói ngược lại, cũng vì đây là nữ nhi nữ tế của mình, lão mới kiên trì tự mình đến kiên nhẫn giải thích thế này, nếu là người khác, thì thôi đi.
Không giải thích được, ông ta cũng không dây dưa vấn đề này nữa, chỉ nhắc nhở: “Trước khi ta đến, Lam Nhược Đình từng tìm tới ta nói chuyện Nhược Nam, nghe nói Nhược Nam giận dỗi bỏ chạy về nhà mẹ đẻ vẫn chưa quay lại, cũng khuyên không được, hy vọng ta có thể nói vài câu. Ngọc Lan, tình huống bây giờ thế này, quyền chủ đạo của hai quận đều giao cho Thương Triều Tông cả, nếu con thực sự nghĩ cho Nhược Tiết và Nhược Nghĩa, nên nhanh chóng khuyên Nhược Nam quay lại.
“Nam nhân vẫn có một số việc không nói rõ được, nếu bị nữ nhân khác thừa lúc vắng chủ mà chen vào vị trí của Nhược Nam, vậy các con và Thương Triều Tông thực sự trở thành người ngoài rồi. Một khi Thương Triều Tông có tư cách, quyền lên tiếng cũng lớn hơn, Thiên Ngọc Môn cũng không thể tiếp tục đối đãi với hắn ta như với một nhân vật nhỏ bé. Nhược Nam thân là thê tử của hắn ta, nhưng lại không muốn đi cùng trượng phu, Thương Triều Tông muốn cưới người khác Thiên Ngọc Môn cũng không thể nói gì, không ai có lý do gì để bắt người khác phải giữ thân ở góa cả, việc này các con cũng nên tính toán cho rõ ràng…”
Cùng lúc đoàn người Thiên Ngọc Môn đến quận Quảng Nghĩa, mấy tiểu tử trẻ tuổi từ thôn Tiểu Miếu được thân vệ của Thương Triều Tông rong ruổi đưa qua quận Quảng Nghĩa.
Một nhóm người dọc đường ăn gió nằm sương rốt cuộc đã tới thung lũng bên ngoài quận thành quận Thanh Sơn.
Một nhóm nhảy xuống ngựa chờ thông báo tại chỗ. Mấy gã thiếu niên đô con hết nhìn trái lại nhìn phải, tuy có vẻ rất bụi bặm mệt mỏi nhưng ánh mắt đầy tò mò.

Không bao lâu sau, Ngưu Hữu Đạo và mấy người Viên Cương đến.
Nếu là người bình thường, chưa chắc Ngưu Hữu Đạo đã tự mình ra mặt đón.
Tuy mấy gã thiếu niên này cũng vậy, nhưng hết cách rồi, đều là đồng hương một thôn cả.
Có đôi lúc không thể làm kiêu được, có mấy người không thể gây tổn thương được.
“Cương Tử ca, Đạo ca nhi!”
Mấy gã thiếu niên thấy hai người hưng phấn giơ cao tay vẫy vẫy hô gào gọi, mặc kệ thủ vệ hay không thủ vệ, cứ hoan hô ào tới hai người.
Ngưu Hữu Đạo phất tay ra hiệu cho thủ vệ không được ngăn cản.
Ngưu Hữu Đạo cũng còn tốt, bọn họ còn hơi có khoảng cách, với Viên Cương thì không hề khách khí, xông thẳng tới ôm lấy hắn ta.
Ôm một lúc lâu có vẻ vẫn chưa thỏa mãn hết tình cảm hưng phấn của họ, họ bèn ném Viên Cương lên trời, đỡ lấy, lại ném lên.
Mấy nười Hắc Mẫu Đơn đều kinh ngạc. Kinh ngạc với quan hệ của mấy người này và Vien Cương, cũng kinh ngạc vì ông thần giữ cửa mặt lạnh này hôm nay cũng biết cười.
Viên Cương bị thả xuống, bèn hỏi: “Sao chỉ có bốn người các ngươi, còn hai người nữa đâu?”
Đại Oản cười hắc hắc đáp: “Đại Hắc Tử mới cưới vợ không được mấy ngày, không nỡ để lại tiểu nương tử. Mộc Đầu cũng cưới vợ, cha mẹ gã ngày nào cũng ép gã phải nối dõi tông đường, không cưới không được.”
Viên Cương im lặng, nếu họ không muốn đến, hắn ta cũng không thể miễn cưỡng.
Nơi này đang náo nhiệt thì có thêm một đội nhân mã tới. Là Thương Triều Tông và Lam Nhược Đình.
Nghe thủ hạ bẩm báo người Viên Cương muốn gọi từ thôn Tiểu Miếu đã đến, vốn đã tràn đầy tò mò với người thôn đó, Lam Nhược Đình không nhịn được bèn chạy đến xem, Thương Triều Tông cũng có ý đó, cũng chạy đến.
“Vương gia, Lam tiên sinh.” Ngưu Hữu Đạo chắp tay chào.
Trước kia mấy thiếu niên cũng từng nhìn thấy Thương Triều Tông, thấy nhân vật lớn đến, biết là Vương gia, tất cả đều nghiêm túc lại.

Bọn họ không biết lễ nghi chính thức thế nào, cứ thấp thỏm đứng bên cạnh Viên Cương không dám nói gì, cũng không hành lễ giống Viên Cương.
“Nghe nói đồng hương của Đạo gia đã đến, ta muốn tới thăm một chút.” Thương Triều Tông cười nói, dán mắt vào mấy người mới.
“Hương dân thôn dã không biết lễ nghi, Vương gia đừng phiền lòng.” Ngưu Hữu Đạo giải thích giúp mấy gã thiếu niên.
Lam Nhược Đình đã dán mắt vào mấy người này từ nãy, nhìn kỹ lại, phát hiện họ không giống nhau.
Lần trước ông ta đã từng nhìn thấy mấy thiếu niên này ngoài thôn, nhưng so ra rõ ràng họ đều thay đổi. Lưng hùm vai gấu khá giống Viên Cương, ai nấy đều cao lớn, tinh khí thần no đủ, binh sĩ thông thường không thể so sánh.
Theo bản năng, Lam Nhược Đình và Thương Triều Tông nhìn nhau, thầm nghĩ, nhìn dáng dấp này, kéo bừa một người ra trận cũng có thể làm lực sĩ, xem ra thôn Tiểu Miếu kia quả thực không đơn giản, người ở đó ra toàn là nhân tài.
Thực ra Ngưu Hữu Đạo cũng chú ý đến sự thay đổi của mấy thiếu niên này, liếc nhìn Viên Cương.
Vương gia đến rồi, đương nhiên Ngưu Hữu Đạo phải nói chuyện một lúc. Viên Cương dẫn mấy thiếu niên bụi bặm mệt mỏi đi tắm rửa.
Tiễn được đám người Thương Triều Tông đi, Ngưu Hữu Đạo bò lên một vách núi đứng đó một mình.
Không bao lâu sau Viên Cương cũng đến, không chờ hắn ta mở miệng, Ngưu Hữu Đạo quay lưng lại đã lên tiếng trước: “Ngươi truyền công phu ngạnh khí công cho bọn họ tu luyện sao?”
Viên Cương trầm mặc, hiểu rõ hắn lo lắng điều gì. Nói thật, trước kia chính hắn ta cũng không ngờ ngạnh khí công mình đang tu luyện lại có nhiều điều không tầm thường như vậy.
Kiếp trước, đám người hăn ta sống chung cũng cùng luyện, hắn ta dạy cho người trong thôn cũng không cảm thấy có gì không ổn, mục đích khi ấy chỉ là giúp mọi người cường thân kiện thể, bảo vệ làng, chứ không có ý định gì khác. Hiện giờ đương nhiên hắn ta đã ý thức được làm vậy sẽ đưa tới phiền phức.

Viên Cương gật đầu: “Phải! Có điều, thật lạ, sau khi ta khỏi bệnh, hầu như mọi người đều cùng nhau luyện, nhưng tiến độ của bọn họ rõ ràng không bằng ta, chênh lệch rất lớn.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Bất kỳ công pháp nào cũng phải xem tùy từng người, nếu ai cũng có thể luyện, cả thiên hạ này đều là tu sĩ cả rồi. Chuyện ngươi luyện ngạnh khí công có lẽ cũng như vậy. Mặc dù nói lý là thế, nhưng cũng không nên mở rộng tùy tiện, vẫn nên chừa lại chút bài tẩy, cần thận bị cắn ngược. Ngươi nên hiểu ý ta.”

Chương 305: Mông Sơn Minh

Chương 305: Mông Sơn Minh
Viên Cương yên lặng gật đầu, thứ càng nguy hiểm càng không thể tùy tiện truyền ra!
Đúng lúc này, dưới sườn núi có tiếng hò hét: “Cương Tử ca, Đạo ca nhi!”
Các thiếu niên rửa mặt mũi xong lại sinh long hoạt hổ, vừa ầm ầm chạy lên trên núi vừa kêu gào hô gọi, rất buông thả, so với hoàn cảnh ở đây có vẻ hơi thiếu quy củ.
Ngưu Hữu Đạo xoay người nhìn lại mỉm cười.
Viên Cương trầm giọng cảnh cáo: “Nơi này không phải thôn nhà mình, đừng để cho người ta cười cho, sau này phải gọi Đạo gia!”
“Đạo....Đạo gia?” Mấy người ấp úng có vẻ không quen, có người vò đầu cười trừ.
Viên Cương quay lại nói với Ngưu Hữu Đạo: “Đạo gia, tên của họ không có ý nghĩa gì, nói ra thực khiến người ta chê cười, ngươi khá hiểu mấy chuyện này, cho họ vài cái tên khác đi.”
Sự thực đúng như hắn ta nói, ở thôn Tiểu Miếu, cái tên Viên Cương của hắn ta coi như hay lắm rồi, cũng là vì được người qua đường đặt cho. Những người khác không phải Viên Đại Bổng thì là Ngưu Nhị Cẩu, khắp cả thôn, gọi ra cái tên nào cũng khiến người ta bật cười.
Còn Ngưu Hữu Đạo, theo Viên Cương nghĩ, cái tên Ngưu Hữu Đạo này không phải là đạo trong đạo đức, cũng không phải đạo trong đạo nghĩa, mà là đạo trong con đường. Ý là con trâu có đường đi của mình, người bình thường sẽ không ai lấy cái tên kỳ quái như thế, chỉ là cái tên này phối với thân phận của Đạo gia bây giờ đã thay đổi, khác hẳn với Ngưu Hữu Đạo đang làm việc nhà nông trong thôn.

Thực ra, trong thôn Tiểu Miếu không có họ lạ, phần lớn nếu không phải họ Ngưu thì là họ Viên.
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha, không từ chối, nhìn bốn người một lượt, cuối cùng nhìn Viên Cương. Hắn có thể hiểu hắn ta muốn gì, gằn từng tiếng đọc: “Nhanh như gió, tĩnh lặng như rừng cây, xâm lược như lửa, bất động như núi! Phong...Lâm...Hỏa...Sơn!”
Hắn nói trúng tâm tư Viên Cương, Viên Cương thích, gật đầu, không dị nghị gì, quay lại chỉ vào mấy người: “Đại Bổng, sau này ngươi tên Viên Phong. Mãnh Tử, sau này tên ngươi là Ngưu Lâm. Tiểu Cẩu Tử, sau này tên ngươi là Viên Hỏa. Đại Oản, sau này tên ngươi là Ngưu Sơn!”
“Ta tên Viên Phong! Ngươi là Ngưu Lâm..!” Bốn người vui vẻ cười chi chỉ gọi tên lẫn nhau.
Bốn cái tên Ngưu Hữu Đạo đặt ra trúng với tâm tư của Viên Cương, như thể hắn biết Viên Cương muốn làm gì. Quả nhiên, hôm sau Viên Cương liền rời đi.
Viên Cương muốn chọn ra mấy trăm người, muốn tự xây dựng một nhóm quân đội của mình, hắn ta không muốn quân lính của Thương Triều Tông, hắn ta muốn đi vòng quanh chọn lựa các mầm măng hợp với ý mình.
Ngưu Hữu Đạo cho ba phái phái mấy cao thủ đi theo hỗ trợ, tránh khỏi nguy hiểm.
Phượng Nhược Nam quay lại. Nàng ôm theo một bụng uất ức quay về. Cũng có thể nói là nàng được nhà mẹ đẻ khuyên về. Vị thế của Thương Triều Tông hơn người ta, quyền chủ đạo hai quận đều nằm trong hắn ta. Đúng như Bành Hựu Tại nói, vì Phượng gia, Phượng gia không thể không khuyên nữ nhi quay về.
Khuyên về không nói, còn muốn nàng phải chịu nhịn chịu mềm mỏng. Nguyên nhân rất đơn giản, Phượng gia không biết Thương Triều Tông sẽ bố trì quyền lực ở hai quận thế nào, chỉ sợ hắn ta sẽ không báo một lời đá mình khỏi bàn cờ.
Theo lý mà nói, Thương Triều Tông phải nể mặt Bành Hựu, không dám làm quá quyết tuyệt.
Nhưng nếu thật sự quá không ra gì, thực sự khiến cho hắn ta tức giận, có một số chuyện Thiên Ngọc Môn cũng không tiện tham dự quá nhiều.

Thiên Ngọc Môn là tu sĩ, chủ yếu chỉ tập trung vào tu hành và làm một vài việc khác, giống như Ngưu Hữu Đạo, không hiểu chuyện cai quản quân chính lắm, nếu đã giao đại quyền cho Thương Triều Tông, cũng không thể can thiệp lung tung.
Thực ra nếu Thương Triều Tông cố ý muốn tìm ra lý do dẫm đạp Phượng gia, sợ là ngay cả Bành Hựu Tại cũng khó.
Sắp đến quận thành quận Thanh Sơn, ông trời vẫn cứ xầm xì nặng nề cuối cùng cũng đổ xuống một cơn mưa, dội cho Phượng Nhược Nam ướt sũng toàn thân, khiến cho cảm xúc của nàng càng tệ hơn.
Chỉ có một điểm khiến nàng dễ chịu hơn là đến cửa thành thấy Thương Triều Tông đã đứng dưới cửa thành dẫn người tự mình ra đón.
Có điều, chẳng mấy chốc nàng đã phát hiện ra, hình như Thương Triều Tông không phải ra đón mình, khi gặp nàng chỉ hỏi han vài câu sơ sơ, thi thoảng lại nhìn ra ngoài đường mù mịt.
Một lát sau, Lam Nhược Đình thông báo: “Vương gia, đến rồi!”
Thương Thục Thanh giũ áo choàng phủ lên vai cho tẩu tử, nghe vậy cùng Phượng Nhược Nam quay sang nhìn.
Trong màn mưa, máy chục người vây quanh một chiếc xe ngựa đi tới.
Thương Thục Thanh buông tẩu tử ra, đang muốn cùng Thương Triều Tông và Lam Nhược Đình đội mưa ra đón, một kỵ mã phi nhanh tới, nhảy xuống ngựa, gỡ đấu lạp nói với Thương Triều Tông: “Tiên sinh đã nói không tiện lộ mặt, dặn Vương gia đi về phủ trước, gặp lại trong phủ cũng không muộn.”
Bên này nghe dặn dò xong cấp tốc rút đi.
Phượng Nhược Nam cũng rút đi cùng khá ngạc nhiên, không biết người tới là người phương nào, lại có thể khiến cho bên này phản ứng mạnh như vậy.
Bạch Diêu đi theo hộ vệ cũng tò mò không biết người tới là ai?
Mấy chục người đội đấu lạp hộ tống xe ngựa vào thành, có người dẫn đường đưa tới con đường đã được chặn lại ở đằng sau phủ Quận thủ, xe ngựa dừng lại ở cửa sau phủ.
Một cái xe đẩy được chuyển ra từ phía sau xe ngựa, một người từ bên trong xe ngựa đi ra, à không, là được bế ra.

Lam Nhược Đình đội mưa đứng trong cửa khom lưng cung kính chắp tay chào: “Mông soái!”
Người đến chính là Mông Sơn Minh, hiện nơi này cần ông ta, cầu ông ta rời núi.
“Tiểu Lam, lâu rồi không gặp.” Mông Sơn Minh tóc bạc phơ mỉm cười gật đầu với Lam Nhược Đình.
“Mông bá bá!” Huynh muội Thương thị đồng thời hành lễ, mặc kệ mình dính mưa, cả hai đều bung dù che hai bên vị đó.
“Không dám làm phiền Vương gia và Quận chúa.” Mông Sơn Minh vội phất tay ra hiệu người sau lưng tới, không cho hai huynh muội che dù cho mình, sau đó chắp tay hành lễ: “Thân tàn phế không thể hoàn chỉnh lễ nghi, kính xin Vương gia Quận chúa thứ tội!”
“Mông bá bá, đi vào tránh mưa trước đi!” Thương Triều Tông đưa tay mời.
Có người bế Mông Sơn Minh đặt lên xe lăn, cùng người đẩy xe nhấc xe vào trong phủ.
Bạch Diêu ôm kiếm đứng dưới mái hiên nhìn một đám người đi vào trong
Phượng Nhược Nam mặc kệ quần áo ướt sũng không thay, cũng bồi hồi đứng dưới mái hiên.
Đã biết người đến là ai, dĩ nhiên người này đáng để huynh muội Thương thị đội mưa nghênh đón.
Người đội đấu lạp đẩy xe tới dưới bậc thang chính đường, xe lại được khiêng lên, nhấc thẳng vào trong chính đường.
Bạch Diêu cùng Phượng Nhược Nam đi vào trong xem tình hình.
Trong nội đường, Thương Thục Thanh tự cầm khăn mạt hạ nhân đưa lên, lau đi bụi mưa bay tới dính lên áo Mông Sơn Minh.
Mông Sơn Minh nhìn quanh, hỏi: “Vì sao không thấy cao túc của Đông Quách tiên sinh?”
Thương Triều Tông đáp: “Hiện Đạo gia đang tu luyện trong núi ngoài thành, còn chưa biết ngài đã tới.”
Mông Sơn Minh gật đầu, nhìn sang Phượng Nhược nam, hai mắt lấp lánh, hỏi: “Phải chăng vị này là Vương phi?”

Phượng Nhược Nam vẫn nhìn chằm chằm vào người đàn ông có mái tóc bạc, khuôn mặt gầy gò thanh nhã này, nghe vậy bèn đáp: “Đúng vậy, ngươi là ai?”
Ánh mắt Mông Sơn Minh ôn hòa mạnh mẽ chắp tay hành lễ:”Mông Sơn Minh bái kiến Vương phi! Thân thể tàn phế không thể toàn lễ, kính xin Vương phi thứ tội!”
Mông Sơn Minh? Phượng Nhược Nam giật nảy cả mình. Người này là Mông Sơn Minh?
Nàng cũng là người xuất thân quân nhân, ở nước Yến, có thể chưa từng nghe tên ai đó, nhưng há có thể chưa từng nghe danh Mông Sơn Minh? Người này là đại tướng số một dưới trướng Ninh Vương Thương Kiến bá, văn võ song toàn. Có người nói Anh Dương Vũ Liệt của Ninh Vương đều do một tay người này gây dựng nên, cả đời đánh đâu thắng đó, chưa từng bại trận!”
Với quân nhân nước Yến, Mông Sơn mính là một tồn tại giống như chiến thần, là thần tượng mọi tướng lĩnh to nhỏ nước Yến sùng bái. Nàng cũng vậy.
Phượng Nhược Nam có thể không coi Thương Triều Tông ra gì, nhưng với nhân vật như Mông Sơn Minh thì hoàn toàn là tôn kính tuyệt đối, bất kể là uy vọng hay kinh nghiệm hay chiến tích, người ta đều có thể nghiền ép nàng tuyệt đối, không tới phiên một tiểu bối như nàng ngang ngược trước mặt nhân gia.

Chương 306: Sơn Dã Giai Lệ (1)

Chương 306: Sơn Dã Giai Lệ (1)
Có điều, nàng vẫn hơi thắc mắc, không phải nói người này đã chết trận rồi sao? Sao vẫn còn sống sóng?
Nhưng đã biết là người này rồi, nàng cũng không thắc mắc vì sao mấy người Thương Triều Tông lại cung kính như thế, vội chắp tay đáp lễ: "Phượng Nhược Nam chào Mông soái!"
Mông Sơn Minh xua tay: "Không dám không dám, một thân tàn phế không thể chịu nổi đại lễ như vậy của Vương phi!"
Ông ta nhìn Phượng Nhược Nam đánh giá, thầm thở dài trong lòng, khá tiếc nuối vì dáng vẻ thô to của nàng, thầm cảm khái thay Thương Triều Tông.
Nhìn vậy cũng có thể hiểu được tình cảnh hiện giở của Thương Triều Tông. Nếu hắn ta không quá khó khăn tuyệt đối sẽ không bao giờ cưới nữ nhân có nhan sắc thế này. Căn bản là nàng không có nhan sắc.
Bạch Diêu bên cạnh cũng thầm giật mình. Đương nhiên gã cũng đã từng nghe nói về Mông Sơn Minh, không ngờ Thương Triều Tông lại mời được vị này ra.
Bình thường gã không quan tâm đến quân vụ, nhưng cũng mơ hồ đoán được, Thương Triều Tông mời vị này xuống núi có lẽ là muốn chỉnh đốn lại Anh Dương Vũ Liệt Vệ!
Đây cũng không phải chuyện nhỏ. Lát nữa gã sẽ phải báo ngay cho Thiên Ngọc Môn.
Phượng Nhược Nam lùi sang một bên thầm gào thét trong lòng, nếu Thiên Ngọc Môn biết Thương Triều Tông vời được vị này xuống núi, sợ là sẽ càng muốn chống đỡ cho Thương Triều Tông hơn. Bảo sao lúc trước Thiên Ngọc Môn muốn Phượng gia phải cúi đầu, côn trùng trăm

chân, chết vẫn còn giãy, gốc gác Thương gia còn ở đây, không biết Thương gia còn có lá bài tẩy nào chưa lấy ra không.
Ở đây có quá nhiều người không lên quan, đương nhiên có vài lời không tiện nói.
Lát sau, Mông Sơn Minh được đẩy tới thư phòng Thương Triều Tông.
Nhìn qua cách bái trí rất giản dị của Thương Triều Tông, Mông Sơn Minh thở dài: “Vương gia có thể mở ra được cục diện nhanh như thế, Tiên Vương có linh tất sẽ vui mừng!”
Thương Triều Tông cười khổ: “Nói ra đều là Đạo gia vất vả, bằng không khó mà có được ngày hôm nay. Bây giờ hắn vẫn đang lót đường cho ta, ta mới có thể đi được thông thuận thế này.”
Mông Sơn Minh khẽ gật đầu, có vài chuyện lão cũng có đọc được trong mật thư, cười ha ha nói: “Xem ra từ trong vô minh Đông Quách tiên sinh đã có săp xếp, không ngờ lần đó hăn rời bí địa đã làm liên tiếp làm được nhiều chuyện lớn. Sau này nhất định phải đi bái kiến!”
Lam Nhược Đình liếc nhìn Thương Triều Tông, lên tiếng: “Đã mời Mông soái xuống núi, có một số việc không cần giấu giấu diếm diếm nữa. Lần này mời Mông soái xuống núi đầu tiên đương nhiên là chỉnh đốn lại Anh Dương Vũ Liệt vệ, thứ hai là hy vọng mượn uy tín của Mông soái, liên hệ với các bộ hạ cũ của Vương gia! Triều đình thanh tẩy, có mấy người bị bức ép bất đắc dĩ, không thể không tự nuôi binh, có không ít người đã từng là bộ hạ cũ của Mông soái. Mông soái chỉ cần gửi một phong thư, tất chư tướng sẽ đều phải đổi thái độ!”
Mông Sơn Minh hơi trầm mặc, chợt khẽ lắc đầu: “Có lẽ họ sẽ nể ta vài phần, nhưng quá khứ đã qua lâu rồi, dưa hái xanh không ngọt không thể ở bên cạnh Vương gia. Hiện tại thực lực của Vương gia vẫn quá yếu, không thể nóng vội, trước tiên phải tự lớn mạnh lên, có được thế rồi, đương nhiên nước sẽ chảy thành sông. Bằng không, làm khó dễ người khác cũng chẳng để làm gì, không những không được việc mà không khéo còn có thể trở mặt thành thù, chừa chút chỗ trống cho tương lai đi...”
Trong mưa gió, trên đỉnh núi, Ngưu Hữu Đạo một mình ngồi khoanh chân nhắm mắt, mặc cho gió táp mưa sa, cả người ướt sũng, nước mưa chảy thành dòng dưới cằm.

Hắn đang tu luyện Càn khôn quyết trong thân pháp Càn Khôn Na di.
Ngồi bất động trong mưa gió tu luyện thân pháp có vẻ lạ, đương nhiên không thể không liên quan đến công pháp mà hắn đang tu luyện.
Bộ thân pháp này có một điểm đặc biệt, là giữa động và bất động có một thế giới.
Thiên địa rộng lớn nhường nào, động hay không động, được hay không được, tất cả đều phải tự lĩnh ngộ, sai một ly đi ngàn dặm.
Muốn luyện Càn khôn na di, trước hết phải luyện Càn khôn chân khí, biết âm dương biến hóa, cân bằng mới có thể luyện thành Càn khôn hóa kình, có thể luyện ra được lực càn khôn mới có biên bước na di. Càn là trời, khôn là đất, giữa động và bất động có cả một cảnh giới càn khôn, luyện thành sẽ là càn khôn na di.
Nói cách khác, Càn khôn na di không phải thân pháp lên voi xuống chó dì, mà chính là một phương thức điều động hỗ trợ Càn khôn hóa kình thôi.
Trong thân pháp càn khôn na di có một câu, người gặp nước thì bị ngăn cản, cá gặp nước lại lui tới tự nhiên.
Làm sao hóa lực cản thành môi trường sống mới chính là điểm ảo diệu của càn khôn na di.
Vì sao nói thân pháp càn khôn na di cùng càn khôn hóa kình hỗ trợ lẫn nhau?
Lấy ví dụ trận chiến ngoài Trích Tinh Thành. Trong tình huống tu vi phe ta tương đương phe địch, vẫn còn có thể gắng đón đỡ một chưởng, mạnh mẽ hóa giải đòn tấn công của đối thủ, nếu tu vi của đối phương hơn xa mình, mình sẽ không thể kịp ứng phó với cả lực tấn công lẫn tốc độ tấn công, căn bản không kịp tiêu hóa. Phải làm sao?
Trong can khôn na di có giải đáp. Vẫn là câu nói ấy, giữa động và bất động có cả một thế giới!
Lúc này Ngưu Hữu Đạo đã cảm ngộ ra được điều này. Mặc cho mưa gió, cảm nhận từng sợi gió thổi qua, cảm nhận từng giọt mưa phùn chạm vào mình chính là quá trình.
Chỉ có lĩnh ngộ được từng phần nhỏ mới có thể từng bước mở rộng.
Thứ này, huyền hơn cả huyền, diệu hơn cả diệu, pháp quyết không nói rõ, chỉ có thể chỉ dẫn ngươi tự lĩnh hội.

Cách tu luyện này chính là phương thức Viên Cương ghét nhất...
Ngoài phủ thành Bắc Châu, trong một khoảng núi rừng yên tĩnh.
Hai bóng người dừng lại, Lục Thánh Trung chắp tay với Ngô Tam Lưỡng: “Thứ cho ta không tiễn xa được, sau này sẽ còn gặp lại, vấn an Đạo gia giúp ta!”
Lần này Lục Thánh Trung đến đây là để thay cho Ngô Tam Lưỡng. Ngô Tam Lưỡng đã bàn giao tình hình thăm dò cho y, phải quay về quận Thanh Sơn.
Ngô Tam Lưỡng chắp tay: “Cáo từ, bảo trọng!”
Nhìn theo gã đi xa dần, Lục Thánh Trung chắp tay khẽ buông một tiếng thở dài. Y không hiểu Thiệu Bình Ba lắm, mà Ngưu Hữu Đạo đã nói Thiệu Bình Ba rất nguy hiểm, cứ dặn dò y phải cẩn thận mãi.
Ngưu Hữu Đạo cũng không đặc biệt hạn chế y được làm gì không được làm gì, cho y quyền tự chủ cực lớn. Hắn chỉ nói chugn là: Mục đích là giết chết Thiệu Bình Ba! Không giết được cũng phải khiến lão khổ sở, để cho Thiệu Bình Ba không thể tự đắc tự tại!
Thiệu Bình Ba rốt cuộc nguy hiểm đến cỡ nào, y cũng không rõ, còn phải từ từ tìm hiểu.
Tuy có quyền tự chủ không hề nhỏ, nhưng loại thân phận của người như Thiệu Bình Ba này, nào có thể dễ dàng ra tay như vậy, y căn bản không có cơ hội tiếp cận người ta, tiếp cận rồi cũng không thể ra tay, bên cạnh người ta nhất định có cao thủ bảo vệ, bất luận là công khai hay là âm thầm đều rất khó có cơ hội.
Việc này có phần làm khó y, chỉ có thể từ từ nghe ngóng, từ từ suy nghĩ.
Sau khi trở về tiểu viện thuê trong thành, bày ra địa đồ Bắc Châu phủ thành, nhìn chằm chằm suy nghĩ hồi lâu.
Về sau lại lấy ra một tấm giấy trắng, bắt đầu vẽ sơ đồ mối quan hệ nhân vật bên cạnh Thiệu Bình Ba, đem tình hình mà Ngô Tam Lượng nghe ngóng được biểu thị trên sơ đồ, phòng ngừa quên mất. Sơ đồ quan hệ cũng không hoàn chỉnh, Ngô Tam Lượng mới đến không bao lâu, hiểu biết có hạn, còn lại phải nhờ vào bản thân tự đi nghe ngóng bổ sung.
Ba!
Mảnh sân ngoài phòng có vật gì đó rơi xuống đất.

Lục Thánh Trung nhanh chóng đem đồ vật trên bàn cuộn lại, giấu đi, sau đó mới mở cửa đi ra.
Trong sân không có người, chỉ có một viên giấy, đi tới nhặt viên giấy lên xem, trong giấy gói một cục đá.
Y lại nhanh chóng mở cửa viện, đi về đầu đường nhìn trái nhìn phải kiểm tra xem, chỉ thấy lẻ tẻ kẻ đến người đi, cũng không biết là ai ném vào trong.
Đóng cửa, mở viên giấy kia ra xem xét, một góc viên giấy có hình vẽ ký hiệu đặc thù, vừa nhìn liền biết là Ngưu Hữu Đạo cho người đến truyền tin, đây là ký hiệu ước định giữa hắn ta và Ngưu Hữu Đạo.

Chương 307: Sơn Dã Giai Lệ (2)

Chương 307: Sơn Dã Giai Lệ (2)
Y và Ngưu Hữu Đạo không trực tiếp liên lạc, Kim Sí lui tới trong thành cũng là một sơ hở, dễ khiến cho người khác nghi ngờ, cũng là để bảo đảm sự an toàn của y.
Ngưu Hữu Đạo cũng không nói người liên lạc trung gian với y là ai, chỉ sắp xếp một người kinh doanh ở đầu đường cho y, có chuyện gì có thể đem tin tức cho đối phương, tự nhiên sẽ có người truyền tin cho Ngưu Hữu Đạo.
Trên giấy đều là mật ngữ, Lục Thánh Trung tìm bút trước tiên lựa chọn ra, lại tỉ mỉ nhìn xem.
Nội dung trong mật ngữ, bảo y nghĩ cách cùng hai người đệ đệ của Thiệu Bình Ba là Thiệu Vô Ba và Thiệu Phục Ba câu kết, nghĩ cách để cho hai người biết một chút sự tình.
Sau khi xem qua tất cả chỉ thị, Lục Thánh Trung suy tư, đem mật thư và những gì dịch ra đều đốt hết.
Quay đầu, y lại lật ra tấm sơ đồ mối quan hệ bản thân vừa mới vẽ ra, sờ lấy cằm tiếp tục suy nghĩ, ánh mắt lấp lóe không yên...
Lăng Ba phủ, trong thư phòng, Thiệu Bình Ba, từng phần từng phần công văn đến tay, lại từng phần từng phần công văn quyết định phê duyệt đặt bên cạnh.
Bận rộn đến gần trước bữa trưa, quản gia Thiệu Tam Tỉnh tiến lên nhắc nhở nói: "Đại công tử nghỉ ngơi một chút đi."
Lấy ra một phần tấu chương, hai tay dâng lên: "Bên phía quận Thanh Sơn có tin tức, Thượng Triều Tông đã thống lĩnh quận Thanh Sơn và quyền lực quân chính quận Quảng Nghĩa!"
Trong mắt Thiệu Bình Ba bỗng nhiên xuất hiện tia sáng, bỗng nhiên ngẩng đầu, vươn tay cầm lấy tấu chương, lật ra đọc kỹ.

Xem hết, sau một hồi lâu mới buồn bực nói: "Biết Phượng Lăng Ba không phải là đối thủ bên phía Thương Triều Tông, sớm muộn gì cũng bị Thương Triều Tông chiếm lấy, chỉ là không ngờ đến là nhanh tới vậy, tốc độ chỉnh hợp thật là nhanh!"
Ánh mắt lại rơi vào nội dung trên tấu chương lẩm bẩm: "Tân chính.... nông phu làm ruộng không giao nộp thuế phú, chỉ cần ngụ lại hai quận liền có phần ruộng, thương nhân buôn bán thuế phú giảm phân nửa, hắn ta lấy ở đâu ra nhiều tài lực như vậy?"
Thiệu Tam Tỉnh: "Có lẽ là đươc Thiên Ngọc Môn ra sức hỗ trợ, bằng không chỉ riêng khoản cấp dưỡng cấp dưỡng Thiên Ngọc Môn, hai quận không thể thoải mái như vậy, còn có quân chính hai quận tự thân chi tiêu, không có sự hỗ trợ của Thiên Ngọc Môn thì không thể làm như vậy."
Thiệu Bình Ba dựa lưng vào ghế, khẽ thở dài: "Nông phu trồng trọt không nộp thuế, chắc chắn thu hút lưu dân tứ phương tiến đến khai hoang, người tụ tập đông rồi, thương mại tất yếu phồ vinh, thêm nữa thương nhân buôn bán thuế phú giảm phân nửa, dưới sự hấp dẫn của hai phương diện, tất nhiên lại sẽ thu hút lượng lớn thương nhân đi đến kinh doanh, nhìn như thương thuế giảm phân nửa, suy tính lại thì không chịu thiệt, đợi một thời gian, tân chính tín nghĩa truyền ra ngoài rồi, người, tài, vật sẽ càng dồn ở hai quận, thương nhân mang đến lượng lớn tiền của, nhân khẩu tụ tập đến thịnh vượng, vạn dân khai hoang tích trữ lương thực, muốn tiền có tiền, muốn người có người, muốn lương thực có lương thực, đây mới gọi là nhìn xa trông rộng, từ đây có thể thấy, Đại Thiện Sơn không bằng Thiên Ngọc Môn!"
Thiệu Tam Tỉnh: "Đại Thiện Sơn nhiều người chi tiêu như vậy, muốn đưa ra quyết định giống như Thiên Ngọc Môn, cũng không dễ dàng, địa phương nhỏ cũng có cái lợi của địa phương nhỏ, Thiên Ngọc Môn thiếu một ít ảnh hương không nhiều, nếu như địa bàn lớn như Bắc Châu, e là Thiên Ngọc Môn cũng xá không nổi."
Thiệu Bình Ba khoát tay một cái, vẻ mặt bất đắc dĩ, không muốn nhắc đến việc này, tấu chương cũng ném trở về trên bàn, không muốn nhìn, hâm mộ nhìn, phiền muộn trong lòng, nếunhư Đại Thiện Sơn có thể dứt

khoát đưa ra sự ủng hộ Thiệu gia lớn đến như vậy, hắn ta cũng không cần tốn công tốn sức đến như vậy, sẽ bớt đi rất nhiều việc.
Thiệu Tam Tỉnh: "Đã xác nhận rồi, Ngưu Hữu Đạo quả thực đã trở về quận Thanh Sơn, trước mắt ẩn cư trong sơn cốc ở quận ngoài thành."
"Ẩn cư sơn cốc ngoài thành?" Thiệu Bình Ba hơi híp mắt, hỏi: "Có cơ hội trực tiếp xử lý hắn không?"
Thiệu Tam Tỉnh lắc đầu: "Rất khó, phái người thử tiếp cận qua, hoàn toàn không có cách đến gần, đã sắp xếp hai người. Dựa theo tin tức truyền về, Lưu Tiên tông, Phù Vân tông, Linh Tú Sơn, toàn thể tam phái đã di chuyển qua đó, quần thể tu sĩ to lớn bao bọc chung quanh bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, cao thủ tụ tập, so với lực lượng hộ vệ Thượng Thanh tông ở bên cạnh không biết mạnh gấp bao nhiêu lần, người ngoài căn bản không có cơ hội hạ thủ, cho dù là tụ tập số lượng lớn tu sĩ tiến công, chỉ sợ là còn chưa nhìn thấy hắn thì hắn đã chuồn mất rồi."
"Kéo theo nhiều người bảo vệ như vậy, có tật giật mình!" Thiệu Bình Ba hừ lạnh một tiếng, lại từ từ nói: "Dựa vào tam phái của Tống gia ngược lại đi nương nhờ hắn, xem ra thảm án diệt môn của Tống gia thật sự có khả năng là hắn làm."
Thiệu Tam Tỉnh: "Đại công tử, hắn đã trở về quận Thanh Sơn, việc quả Xích Dương Chu có phải là có thể động thủ rồi không?"
Thiệu Bình Ba hỏi ngược lại: "Bên phía Kim Châu có dị thường không?"
Thiệu Tam Tỉnh: "Tạm thời chưa phát hiện dị thường gì."
Thiệu Bình Ba lại hỏi: "Việc Băng Tuyết Các phát sinh đến nay, đã qua bao lâu rồi?"
Thiệu Tam Tỉnh: "Đã gần ba tháng rồi."
Trong mắt Thiệu Bình Ba lóe lên u ám: "Tiếp tục đợi! Hoặc là bất động, đã động thì phải một kích mất mạng, không thể để hắn lại có cơ hội trở mình. Kẻ này xảo trá, vạn nhất hắn đang tránh sóng gió, vẫn chưa thi cứu, chúng ta vạch trần cũng không chắc chắn nắm được nhược điểm của hắn..." Nói đến đây sửng sốt một chút.
Hắn ta chậm rãi quay đầu nhìn Thiệu Tam Tỉnh, hỏi: "Nếu như lương y đến tận cửa chữa trị cho Tiêu Thiên Chấn, ngươi nói xem Hải Như Nguyệt có đáp ứng không?"

"Tất nhiên sẽ đáp ứng, cho dù trị không tốt, ôm một tia hy vọng thử một chút là không tránh khỏi, mấy năm nay Hải Như Nguyệt chủ động tìm không ít lương y..." Nói đến đây, Thiệu Tam Tỉnh cũng sửng sốt, chợt lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh.
Ông ta hiểu được ý của Thiệu Bình Ba, nếu Ngưu Hữu Đạo chưa sử dụng quả Xích Dương Châu cứu chữa, Hải Như Nguyệt hiển nhiên sẽ đáp ứng, nếu như đã cứu chữa khỏi rồi, lại có lương y đến tận cửa Hải Như Nguyệt hiển nhiên sẽ không cần thiết lại cho chẩn trị.
Đây là muốn thăm dò! Thiệu Tam Tỉnh vuốt cằm nói: "Hiểu hồi, lão nô đi sắp xếp người thích hợp."
Xuân Phong lâu, bên trong thanh lâu lớn nhất Bắc Châu phủ thành, trước cửa oanh oanh yến yến trang điểm lộng lẫy, đưa đón khách lui tới.
Đối diện Xuân Phong lâu là một tửu lâu, cửa sổ lầu hai, Lục Thánh Trung ngồi trước một ban thịt rượu, chậm rãi uống rượu.
"Vũ công tử đi thong thả." Giọng điệu khoa trương của tú bà vang lên.
Lục Thánh Trung nghiêng đầu nhìn về phía đối diện ngoài cửa sổ, chỉ thấy ba thanh niên nghênh ngang ăn mặc hoa lệ đi ra, thanh niên đứng giữa tên Vũ Thiên Nam nhận được sự chiếu cố đặc biệt của tú bà.
Có thể được tú bà nhiệt tình đưa tiễn, nhiều tiền là không thể tránh khỏi, Vũ Thiên Nam còn có một thân phận, công tử của huyện thừa huyện Bình Xuyên, với huynh đệ Thiệu gia Vô Ba, Phục Ba có lui tới, cũng thể nói là giao tình gì, công tử huyện thừa nhỏ nhoi huynh đệ Thiệu gia chưa chắc đã để vào mắt.
Vậy mà chính là người như vậy, Lục Thánh Trung lại nhìn chằm chằm hắn ta mấy ngày.
Hết cách rồi, Ngưu Hữu Đạo nói Thiệu Bình Ba nguy hiểm đến như vậy, mà căn cứ tình hình thăm dò được, Thiệu Bình Ba với hai đệ đệ dường như không hợp nhau lắm, y lo lắng hai huynh đệ cũng đang nằm dưới sự theo dõi của Thiệu Bình Ba, không dám trực tiếp tiếp xúc, người quá thân cận với hai huynh đệ, cũng không dám tùy tiện lui tới, chỉ có thể chọn thủ hạ cách tương đối xa.
Đưa mắt nhìn Tống Diễn Thanh rời khỏi, Lục Thánh Trung ném tiền lên trên bàn, đứng dậy rời khỏi...

Hai ngày sau, Lục Thánh Trung bên trong một thành quách bên ngoài Bắc Châu, cũng đến một thanh lâu.
"Quý khách không cần cô nương, nhất định phải gặp ta, chẳng lẽ là có hứng thú với ta hay sao?" Tú bà mập mạp tô son điểm phấn cầm quạt hương bồ che miệng cười khanh khách.
Lục Thánh Trung lấy ra một tấm kim phiếu, đẩy tới trước mặt bà.
Tú bà nhất thời không cười được, nhìn tấm kim phiếu trị giá một vạn, hai mắt tỏa sáng mạnh mẽ.

Chương 308: Bươm Bướm Va Lưới

Chương 308: Bươm Bướm Va Lưới
"Tuổi trẻ, xinh đẹp, tư thái tốt, biết diễn tấu nhạc cụ, biết thi từ ca phú, biết hóa trang, biết diễn xuất!" Lục Thánh Trung bắn ra một ngón ta chính là một yêu cầu: "Có thể tìm được, số tiền này chính là của ngươi!"
Cuối cùng, một chiếc xe ngựa dừng ở cửa hậu viện thanh lâu, một nữ tử đội nón vải, dáng vẻ thướt tha, bước đi chậm rãi ra khỏi hậu viện, đi phía sau Lục Thánh Trung, cùng nhau chui vào trong xe ngựa.
Một tiếng roi vang lên, bánh xe chuyển động rời đi....
Tiếng tiêu u buồn nghẹn ngào, vang vọng trong núi rừng.
Mấy kỵ dừng lại, Vũ Thiên Nam trên lưng ngựa ngắm nhìn bốn phía, ánh mắt tập trung, kinh ngạc chăm chú nhìn trên gò núi nơi rừng rậm bên cạnh con đường, chỉ thấy một nữ tử áo trắng như tuyết tay áo bồng bềnh, khuôn mặt thanh lệ nhu hòa, mười ngón tay thon dài đang cầm một ống tiêu, thổi điệu khúc bi thương, trên nét mặt cũng đầy vẻ thương nhớ.
Dường như phát hiện kẻ nhìn trộm vô lễ phía bên này, nữ tử thanh lệ ngừng thổi, hơi nhíu mày, quay người xuống sườn núi phía sau.
Vũ Thiên Nam và vài tên tùy tùng nhìn nhau, đều có chút kinh ngạc, nhìn dáng vẻ sạch sẽ thanh thuần kia, liền biết là cô gái nhà lành, ở nơi sơn dã này ở đâu ra sắc đẹp lương thiện như thế?
Mấy người nhìn nhau nháy mắt ra hiệu, cùng nhau phóng ngựa chạy đến chân núi, mới phát hiện trong rừng đỗ cỗ xe ngựa.
Mấy người nhảy xuống ngựa, trèo lên gò núi, lại nhìn thấy bóng hình xinh đẹp thướt tha của nữ tử áo trắng kia.
Có điều bên cạnh nữ tử lại có thêm một nam nhân, đang ở trước một ngôi mộ thắp hương đốt vàng mã, một nam một nữ lộ vẻ đang tế người nào đó.

Nơi đây ở bên trong huyện Bình Xuyên, Vũ Thiên Nam thập phần phấn khích băng xuống gò núi, dẫn vài người đi đến trước ngôi mộ.
Một nam một nữ đều quay đầu lại nhìn, nam tử không phải ai khác, chính là Lục Thánh Trung.
Vừ nhìn dung mạo nữ tử ở khoảng cách gần, càng thanh lệ động lòng người, hơi chút khí tức trang nhã của người tri thức, da thịt trắng nõn, lại thêm vào dáng vẻ thướt tha eo thon ngực cao kia, hai mắt Vũ Thiên Nam lập tức sáng lên, không ngờ đến cảnh nội huyện Bình xuyên còn có nữ như quyến rũ đến như thế.
Sát! Tiếng kiếm vang lên, Lục Thánh Trung đột nhiên nắm lấy bảo kiếm ở một bên, trường kiếm rút khỏi vỏ, tiện tay vung lên, một đạo kiếm khí chặt ngang đứt hết tất cả bụi gai ở phụ cận.
Đám người Vũ Thiên Nam nhất thời giật nảy mình, mới biết đụng phải tu sĩ, nhanh chóng thu hồi ý nghĩ quấy rối.
"Các ngươi muốn làm cái gì?" Lục Thánh Trung lạnh lùng hỏi, trong ánh mắt hiện lên ý cảnh cáo rõ ràng.
Vũ Thiên Nam vội vàng khoát tay: "Pháp sư đừng hiểu lầm, chỉ là đường tắt ngang đây, chợt thấy nữ tử yếu ớt một mình lui tới sơn dã, lo lắng cho sự an nguy, liền đi theo tới đây nhìn một chút."
Lục Thánh Trung lạnh lùng nói: "Ngươi cảm thấy ta sẽ tin sao?"
Vũ Thiên Nam vô cùng lo sợ nói: "Câu nào cũng là thật, gia phụ chính là Huyện thừa huyện Bình Xuyên, dân thuộc cảnh nội đều có trách nhiệm chăm sóc, vốn là có ý tốt, không nghĩ đến đụng phải phát sư, xin hãy thứ tội!"
"Huyện thừa?" Lục Thánh Trung như có nghi ngờ.
"Bọn họ có văn thư có thể chứng minh." Vũ Thánh Nam nhanh chóng phất tay về phía tùy tùng.
Người tùy tùng nhanh chóng lấy một phần văn thư từ trong cái bọc, ngoai trừ Vũ Thiên Nam, những người khác vốn là nha dịch của huyện Bình Xuyên, đang phải đưa văn thư đi Bắc Châu, thuận tiện hộ tống Vũ Thiên Nam mà thôi.
Lục Thánh Trung cầm văn thư xem xét phong bì, quả nhiên là đồ vật của huyện nha, bên trên còn có đóng con dấu của huyện nha.

Ném trả văn thư trở về, Lục Thánh Trung không nói gì nữa, tra bảo kiếm về vỏ, quay đầu nói với nữ tử trẻ tuổi nói: "Đi thôi."
Đám người Vũ Thiên Nam thở phào nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn Lục Thánh Trung đỡ nữ tử trẻ tuổi lên sườn núi.
Đợi đến khi mấy người leo đến gò núi, chỉ thấy nữ tử trẻ tuổi đã chui vào trong xe ngựa,nam tử điều khiển xe ngựa trên quan đạo rời khỏi.
Mấy người cũng xuống núi leo lên lưng ngựa, tiếp tục gấp rút lên đường, kết quả lại chung một đường với xe ngựa ở phía trước, không nghĩ qua lại trở thành bạn đường.
Sau khi hai bên dần dần đáp lời qua lại, cũng xem như là có quen biết.
Vũ Thiên Nam đến bây giờ mới biết, nam tử tên là Đào Quân, nữ tên là Đào Yến Nhi, là hai huynh muội.
Huynh muội vốn là người huyện Bình Xuyên, ca ca Đào Quân thời niên thiếu gặp được tu sĩ đi theo con đường tu hành, rời khỏi huyện Bình Xuyên. Sau khi Đào mẫu bệnh qua đời, phần mộ mà huynh muội hai người tế trước đó chính là phần mộ của Đào mẫu, về sau huyện Bình Xuyên chiến tranh loạn lạc, Đào gia cũng rời khỏi huyện Bình Xuyên, trước đây không lâu trước khi qua đời phụ thân cho biết muội muội Đào Yến Nhi ở quê hương huyện Bình Xuyến từng có một mối hôn sự chi phúc vi hôn.
Huynh muội hai người lần này đến chính là vì hôn sự, ai biết được sau khi quay về nghe ngóng mới biết, nhà trai chi phúc vi hôn trong lúc chiến tranh loạn lạc đã không còn nữa.
Xe ngựa xóc nảy, cô gái Đào Yến Nhi mèm yếu không chịu đựng được việc ngồi xe lâu, lại không biết cưỡi ngựa, thỉnh thoảng sẽ xuống xe nghỉ ngơi, biết được là đồng hương, thái độ của huynh muội hai người đối với đám người Vũ Thiên Nam hòa nhã hơn không ít, lúc nghỉ ngơi trên đường, Đào Yến Nhi thậm chí còn chủ động hỏi Vũ Thiên Nam một số việc.
"Ta nhớ rõ thành Nam có một tòa tháp, lúc nhỏ còn từng treo lên đó chơi, lần này quay về phát hiện không còn nữa, không biết nhưng là vì sao?"
Vũ Thiên Nam ha ha nói: "Nhớ rõ nhớ rõ, thành Nam lúc đầu quả thực có tòa tháp. Em gái có điều không biết, niên đại của tòa tháp đã vô cùng

lâu đời rồi, còn là do triều Vũ trước đó thời kỳ Phật giáo hưng thịnh xây dựng, bảo tồn đến sau này đã vô cùng cũ kỹ rồi, một lần mưa to gió lớn, đột nhiên sụp đổ rồi. Người ở vùng lân cận tu sửa nhà cửa cần dùng gạch, người này một ít, người kia một ít, cứ như vậy mà không còn nữa, vùng đất trống sau này cũng bị người chiếm mất rồi."
"Nhớ rõ đối diện tháp có một mảnh rừng trúc, bên trong rừng trúc có một quán rượu, lúc nhỏ theo phụ thân đi qua đó, vì sao cũng không còn nữa rồi?"
"Quán rượu kia cháy mất rồi, liên lụy đến rừng trúc và mấy tòa nhà xung quanh cũng thiêu mất, lửa rất lớn, đến bây giờ ta vẫn còn ấn tượng sâu sắc."
"Ôi, chuyện cũ không thể nhớ lại, đáng tiếc." Đào Yến Nhi vẻ mặt mất mát thăm thẳm.
Dường như mang theo hồi ức lúc nhỏ, Đào Yến Nhi không ngừng hỏi về những chuyện xưa ở huyện Bình Xuyên.
Những lời nói nhẹ nhàng rất có chừng mực của người có học có lễ nghĩa kia, khí chất dịu dàng của người tri thức kia, khuôn mặt thanh lệ ít son phấn kia, dáng vẻ thướt tha eo thon ngực bề thế kia, nhìn đến trong lòng Vũ Thiên Nam nóng lên, phát hiện so sánh với người ở trong nhà kia thực sự là khác nhau một trời một vực.
Đặc biệt là biết được nữ tử này đang đợi được gả đi, lại không phải là tu sĩ, đến độ tuổi này gả cho người khác chắc là chuyện trước mắt, trong lòng có thể nói là chộn rộn, hận không thể vuốt ve âu yếm, thế nhưng cố kỵ người huynh trưởng của nàng.
Đối với câu hỏi của Đào Yến Nhi, Vũ Thiên Nam kia thật sự là hỏi gì đáp nấy, cũng duy trì thái độ người khiêm tốn, rất có phong độ, lại không hề đề cập đến thê thất đã có của mình.
Cùng nhau tiếp tục chung sống một thời gian, Vũ Thiên Nam như gió xuân ấm áp, cả người vui vẻ.
Một câu "Vũ huynh"của Đào Yến Nhi, càng khiến Vũ Thiên Nam lâng lâng.
Trên đường đi đối với hai huynh muội tuyệt đối là ân cần chiếu cố, một số việc vặt có thể nói là chạy trước chạy sau giúp đỡ lo liệu, lấy lý do đều là đồng hương, giúp đỡ là chuyện nên làm.

Chỉ là không biết đối với những hương thân khác của huyện Bình Xuyên có được quan tâm như vậy hay không.
Một mực đưa hai huynh muội đến nơi đặt chân trong phủ thành, Vũ Thiên Nam lưu luyến không rời cáo từ.
Chỉ có điều ngày tháng về sau, Vũ Thiên Nam cơ hồ mỗi ngày đều đến thăm hỏi hai huynh muội…

Chương 309: Bươm Bướm Va Lưới (2)

Chương 309: Bươm Bướm Va Lưới (2)
Ngưu Hữu Đạo lại luyện hóa một đạo Truyền Pháp Hộ Thân phù từ trong nhà tranh bước ra, Hắc Mẫu Đơn nghênh đón.
Ngưu Hữu Đạo khoát khoát tay, tỏ ý không cần đi theo, tự mình một mình đi về phía sâu trong thung lũng.
Dọc theo dòng suối đi ngược lên trên, cuối cùng đứng ở bên cạnh đầm nước, Ngưu Hữu Đạo cất bước tiến vào đầm nước, từ từ ngồi xếp bằng trong nước, nước ngập không đến ngực.
Nhắm mắt, khoanh chân, thi pháp.
Rất nhanh, toàn thân hắn xuất hiện vụn băng, một vòng băng xuất hiện nổi vòng quanh người.
Dần dần, diện tích băng nổi mở rộng, mở rộng mà lấy tốc độ mà mắt thường cũng nhìn thấy được.
Không bao lâu sau, thủy cố hóa một nửa đầm nước, khối băng đông thành đường kính đạt đến một trượng đem tất cả bọc lại ở bên trong, dưới ánh mặt trời rực rỡ mặt băng tỏa ra hàn khí âm u.
Chời một chút, khối băng lớn hình tròn lấy hắn làm trung tâm lại tỏa ra khí nóng bừng bừng, diện tích khối băng hòa tan nhanh chóng mở rộng ra bốn phía.
Cuối cùng tầng băng mỏng không chịu được dòng nước, răng rắc vỡ vụn, lơ lửng trên mặt nước trôi đi.
Ầm!
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên từ trong nước xông ra, bọt nước phóng theo lên trời.
Thân thể Ngưu Hữu Đạo trong bọt nước bổ về bên trái một chưởng, mảng lớn bọt nước bên trái hóa thành mưa đá ào ào rơi xuống.

Bên phải một chưởng, mảng lớn bọt nước bên trái nhanh chóng vụ hóa, một màn sương trắng tung bay.
Thân ảnh Ngưu Hữu Đạo rơi xuống mặt nước, đứng trên mặt nước bồng bềnh, mưa đá ào ào nên trên mặt nước, mảng lớn băng châu chìm nổi thuận theo dòng nước trôi đi, sương trắng trên không lượn lờ tiêu tan.
Ngưu Hữu Đạo toàn thân ướt sũng khẽ mỉm cười, đối với tiến độ tu luyện hăng say vô cùng vừa ý.
Hiện tại xem ra, Truyền Pháp Hộ Thân phù Đông Quách Hạo Nhiên trao tặng cho hắn thật sự là giúp hắn việc lớn rồi, bằng không thì sao có tiến độ tu luyện nhanh chóng đến như vậy.
Bên tai truyền đến tiếng ồn ào, làm hắn quay đầu nhìn về phía thác nước bên dưới vách núi, quay người, Lang Ba Vi Bộ, đạp sóng trên mặt nước bước đi, không nhanh không chậm đi về phía thác nước, sương mù trên người tung bay, y phục nhanh chóng hong khô.
Hình ảnh một người trên người bốc lên khói trắng đạp sóng bước đi, ở bên trong thung lũng này có vẻ hơi kỳ dị.
Chính vào lúc này, lóe lên thân ảnh một người, hét một tiếng: "Đạo gia!"
Người đến chính là Viên Phương.
Ngưu Hữu Đạo cũng không quay đầu lại: "Ta nói rồi, không có việc gì gấp thì gần đây đừng đến làm phiền ta."
Viên Phương đi song song trên bờ, nói: "Bên phía Kim Châu có tin tức."
Ngưu Hữu Đạo lập tức lách mình lên trên bờ, hắn đã dặn dò qua không có việc gì gấp thì đừng làm phiền hắn tu luyện, chỉ có điều có vài mặt hắn cần canh chừng chặt chẽ, bên phía Kim Châu sớm có bố trí chính là một trong số đó.
Có chút tắc rối không giải quyết hết, hắn sau này cũng đừng mong tự tại, cũng đừng mong an tâm tu luyện.
"Tình hình gì?" Ngưu Hữu Đạo hỏi.
Viên Phương nói: "Bên phía nước Tống mội danh y tên Phác Vân Phương đến một y quán ở Kim Châu ngôif thiền, không ít bách tính nghe tin đến chẩn trị, bên ngoài y quán xếp hàng dài, kinh động đến Hải Như Nguyệt."
Ngưu Hữu Đạo lập tức hỏi: "Phương Triết đã ngăn lại chưa?"

Viên Phương: "Sự việc này vừa xảy ra, Phương Triết lập tức bái kiến Hải Như Nguyệt, tuân theo lời dặn dò của Đạo gia, nói cho Hải Như Nguyệt biết, nói Phác Vân Phương này là Đạo gia sắp xếp đến Kim Châu phủ thành, có mục đích khác, trị không nổi bệnh của Tiêu Thiên Chấn, ngăn cản bà cho người triệu vào trong phủ chẩn trị. Chỉ có điều Hải Như Nguyệt cũng đang chất vấn Phương Triết, Đạo gia người đang làm trò quỷ gì, cảnh cáo Đạo gia đừng ở trên địa bàn của bà gây chuyện. Đồng thời,, Hải Như Nguyệt cũng hỏi quả Xích Dương Chu Đạo gia đáp ứng khi nào mới tìm cho bà."
"Ngăn cản rồi là tốt." Ngưu Hữu Đạo cười ha ha, đối với bất mãn của Hải Như nguyệt cũng không để trong lòng, khóe miệng lộ ra nét quỷ dị: "Thật đúng là nhẫn nhịn được, vẫn luôn không động tĩnh, ta còn tưởng là phán đoán của ta xuất hiện sai sót, cuối cùng va lưới rồi, xem ra kịch hay sắp bắt đầu rồi."
Bất kể là bên phía Băng Tuyết các, hay là bên phía Bắc Châu, hoặc là Kim Châu, hắn sớm đã âm thầm giăng lưới chờ đợi.
Hắn giống như nhện nấp sau tấm lưới, co rút răng nanh duy trì im lặng, duy trì đủ kiên nhẫn, vẫn luôn đợi bươm bướm va lưới.
Cho dù nhện và bươm bướm đều cẩn thận từng li từng tí, nhưng một con ngoài sáng, một con trong tối, đọ sức giữa sáng với tối.
"Đi! Đi xem xem Phí Trường Lưu Phí chưởng môn." Ngưu Hữu Đạo phất phất tay, dẫn Viên Phương cùng nhau rời khỏi.
Trung tâm Lưu Tiên tông tạm thời ở trong một sơn động sáng lập, khi hai người đi đến nơi này, Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu nhìn một tên đệ tử thủ sơn, chính là Thôi Viễn.
Viên Phương cũng nhìn Thôi Viễn, nhịn không được khẽ cười hì hì một tiếng, có một số sự việc người trong cuộc biết rõ trong lòng,
Ánh mắt Thôi Viễn nghiêng về một bên, có chút chột dạ, cũng có chút nháo tâm.
Trải qua thông báo, hai người rất nhanh gặp được Phí Trường Lưu.
Bây giờ ăn nhờ ở đậu, Phí đại chưởng môn cũng không có lý do nào mà không gặp.
Gặp mặt mời ngồi, Phí Trường Lưu cho người dâng trà, sau khi ngồi xuống hỏi: "Ngươi không phải bế quan tu luyện không cho tùy tiện quấy

rầy hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Qua đây nhắc nhở một chút, bên phía Băng Tuyết Các có lẽ sắp có động tĩnh rồi, để người của ngươi giữ vững tinh thần vểnh tai lên, mở to mắt ra."
Phí Trường Lưu nhíu mày: "Ngươi xác định?" Người hắn ta lưu lại ở Băng Tuyết Các lâu như vậy, sớ đã có chút không kiên nhẫn rồi.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: "Xác định."
Kỳ thực hắn cũng không chắc chắn rằng Thiệu Bình Ba có ngả ván bài ở bên phía Băng Tuyết các kia hay không , chỉ có điều giăng lưới toàn bộ dù sao cũng mò được một chỗ.
"Biết rồi, sẽ dặn dò xuống phía dưới." Phí Trường Lưu khẽ gật đầu đáp lại, lại tiếp tục nhắc nhở nói: "Phía bên này của ta đã nhận được tin tức rồi, rượu kia của Thiên Ngọc Môn bán cũng cũng không rẻ, một vò đáng giá ngàn vàng, ước chừng một ngàn kim tệ một vò, thật sự là món lợi kếch sù, lần này bọn họ e là kiếm được bộn tiền! Chuyện ngươi đáp ứng có phải là nên cho ba nhà chúng ta một câu trả lời thuyết phục rồi không?"
Bán đắt như thế? Ngưu Hữu Đạo ít nhiều có chút kinh ngạc, chẳng qua Thiên Ngọc Môn nếu dám làm như vậy, chắc chắn là tính toán qua chắc chắn rồi, tình huống cụ thể hắn vẫn phải tìm hiểu một chút."Chuyện này ngươi yên tâm, bọn họ mỗi tháng đều sẽ đến lấy hàng, ta sẽ tìm cơ hội thích hợp để mở lời."
Tùy tiện nói một hai câu, hai người liền cáo từ.
Thấy hai người đi ra, Thôi Viễn lại có chút luống cuống, bởi vì hai người đi về phía hắn ta, hắn ta không biết là có ý gì, ở trên địa bàn của người ta, muốn trốn biết trốn đi đâu?
Trước mắt, mặt đối mặt, Ngưu Hữu Đạo cười nói: "Thôi huynh, đã lâu không gặp."
Ánh mắt Thôi Viễn liếc nhìn bốn phía, thấp giọng nói: "Ngươi muốn làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo:"Thả lỏng một chút, không có việc gì, chúng ta vốn quen biết nhau, gặp nhau chào hỏi cũng không có gì, ngươi tùy tiện tìm cái cớ cũng có thể đánh lừa được."

Thôi Viễn: "Chức tránh trên người, thứ cho không thể phụng bồi!" Hiển nhiên có chút e sợ tránh không kịp.
Ngưu Hữu Đạo cười nói: "Cùng là bằng hữu, chắc hẳn Thôi huynh cũng không muốn thấy ta xảy ra chuyện, từ nay về sau Lưu Tiên tông bên này nếu như có dị thường gì, vẫn mong Thôi huynh kịp thời nhắc nhở, trực tiếp tìm ta không tiện có thể tìm Viên Phương, hoặc tìm Viên Cương, Hắc Mẫu Đơn bọn họ cũng được. Trong tay nếu như có khó khăn, cũng có thể tìm bọn họ. Ngươi yên tâm, ta không bạc đãi bằng hữu, có cơ hội ta sẽ giúp ngươi trèo lên trên ở Lưu Tiên tông."
Viên Phương lại cười hì hì, ban đầu còn không lý giải được Đạo gia tại sao lại tha cho kẻ này, bây giờ thì hiểu rồi.
Hắn ta phát hiện Đạo gia rất giỏi về việc biến người của người khác thành người của mình, Thôi Viễn này, còn có Diêu Hữu Lượng kia, Lục Thánh Trung lúc trước cũng vậy, im lặng không một tiếng động, sắp xếp người của mình ở trong môn phái của người ta không để lại dấu vết, đây mới là mưu tính sâu xa, đáng để học tập!

Chương 310: Gió Đột Nhiên Nổi Lên

Chương 310: Gió Đột Nhiên Nổi Lên
Kỳ thực còn có một điều hắn ta không biết, cũng đã yên lặng không một tiếng động không để lại bất kỳ sơ hở nào sắp xếp đến Bắc Châu!
Quai hàm Thôi Viễn căng cứng, đưa mắt nhìn hai người rời đi, trong lòng tràn ngập bất đắc dĩ, lời người ta nói điểm đến là dừng, bản thân lại không thể không theo.
Khi sắp chia tay Viên Phương đi theo Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn y một cái, lại là cười hì hì.
Sau khi đi theo Đạo gia, Viên Phương càng ngày càng phát hiện suy nghĩ trước kia của mình là sai lầm, bây giờ mới dần hiểu ra, trước đây tưởng rằng những người pháp lực cao thâm mới là lợi hại nhất, bây giờ mới dần dần hiểu ra, người lợi hại nhất không phải là tu vi mà là đầu óc của một số người, hủy diệt người trong vô hình.
Ở nơi này người có tu vi cao hơn Đạo gia có rất nhiều, lại đều nghe theo hiệu lệnh của Đạo gia.
Y bây giờ cũng lý giải được tại sao Đạo gia nhất định không thể không giết người phàm Thiệu Bình Ba kia, cũng hiểu được Thiệu Bình Ba tại sao không thể bỏ qua tu sĩ Đạo gia này.
Sau khi hiểu được những điều này, đổi lại y là Thiệu Bình Ba e là cũng không thể tha cho Đạo gia bằng không thì ăn ngủ không yên.
Càng quan trọng hơn là, y phát hiện Đạo gia còn có một thứ thâm tàng bất lộ, đó chính là thực lực tu hành của Đạo gia.
Y ở Nam Sơn tự tận mắt nhìn thấy Đạo gia ra tay, khiến người kinh diễm.
Y ở ngoại thành Trích Tinh tận mắt nhìn thấy Đạo gia ra tay hung ác dũng mãnh, thực lực cường hãn, một đám người không ai có thể tiếp

được mấy chiêu của Đạo gia, một đám người bị một mình Đạo gia đánh ngã.
Kỳ thực Đạo gia rất am hiểu chuyện chém giết, nhưng mà bản thân Đạo gia trước giờ không dùng, ngay cả y thân là người bên cạnh Đạo gia, thời gian lâu dài cũng dễ dàng nảy sinh ảo giác.
Quay trở về bên phía nhà tranh, một đám thiếu niên đang gánh nước về phía sườn núi, hoặc đang chẻ củi, Ngưu Hữu Đạp dừng chân quan sát một hồi, hỏi: "Hầu Tử vẫn còn chưa trở về?"
Viên Phương nói: "Vẫn chưa, trước mắt chỉ lục tục đưa về mười mấy thiếu niên này, dẫn theo lời nói đến, nói tìm việc cho bọn họ làm, nhưng cũng phải cho bọn họ ăn no ngủ kỹ, nói là phải giúp bọn họ bồi bổ thân thể một chút." Gãi gãi đầu trọc: "Đạo gia, Hầu Tử này là muốn làm gì vậy?"
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói: "Mỗi người đều có người trong lòng của mình, cũng giống như yêu quái Nam Sơn Tự nhà ngươi, kỳ thực ta rất hâm mộ các ngươi."
"Hâm mộ chúng ta?" Viên Phương kinh ngạc, không biết lời này phải hiểu như thế nào.
Ngưu Hữu Đạo không nói cho y biết đáp án, quay người rời đi...
Phủ Thứ sử Bắc Châu, Thiệu Bình Ba bạch y áo choàng đen sải bước ra khỏi phủ, một đám người ở cửa trái phải hành lễ.
Trở mình trèo lên ngựa, cưỡi ngựa trên đường, thân ở giữa một đám hộ vệ rất dễ làm người khác chú ý.
Trên đường có không biết bao nhiêu nữ tử hoặc ánh mắt dị sắc nhìn chằm chằm,
Hoặc mặt mày ẩn chứa ái tình len lén đánh giá, càng có thiếu nữ cắn môi từ khe hở cửa sổ rình xem.
Tuổi trẻ tài cao, anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, nắm quyền lớn, phú quý khoan thai, xuất thân hào môn, điều quan trọng nhất là nghe nói vẫn là độc thân chưa lập gia đình, loại nam nhân này thử hỏi người phụ nữ nào không thích.
Mỗi lần Thiệu Bình Ba xuất hiện trên đường phủ thành, tất nhiên không biết sẽ thu hút biết bao nữ tử không kìm lòng được.

Mỗi lần khi mở tiệc chiêu đãi, cũng không biết có bao nhiêu tiểu thư khuê các nghĩ cách tiếp cận, hoặc nghĩ cách dẫn tới sự chú ý của y.
Nhưng mà không một ai có thể khiến Thiệu Bình Ba động lòng, nói một cách chính xác, y có khát vọng rộng lớn hơn, ý chí ở nơi cao xa, càng không thiếu nữ nhân, tâm tư cũng sẽ không đặt trên người nữ nhân.
Y càng không lập gia đình, thì càng có một đám nữ nhân vì y trằn trọc.
Những nữ tử đó lại không biết bản thân chỉ nhìn thấy một mặt phong quang của y, nào có nhìn thấy y từng hình ảnh y dốc hết tâm huyết, ngày đêm vất vả, mệt mỏi vô tận.
Trở lại phủ Lăng Ba, dùng qua bữa tối, khi ở trong hoa viên tản bộ, Thiệu Bình Ba hỏi một câu: "Phác Vân Phương đến Kim Châu bao lâu rồi?"
Thiệu Tam Tỉnh đi theo nói: "Đã nửa tháng rồi."
Thiệu Bình Ba: "Bên phía Hải Như Nguyệt vẫn chưa có động tĩnh hay sao?"
"Từ tin tức bên kia truyền về mà thấy, không có bất kỳ động tĩnh nào."
Thiệu Tam Tỉnh lắc đầu, lại dò hỏi: "Có cần lại thử tiến cửa tận cửa hay không?"
Thiệu Bình Ba: "Không cần phải như vậy, tự tiến cử tận cửa ngược lại dễ đánh rắn động cỏ, phản ứng của Hải Như Nguyệt đã rất không bình thường, xem ra hiệu quả của quả Xích Dương Châu không tệ."
Nói xong dừng bước, quay đầu nhìn chằm chằm Thiệu Tam Tịnh, gằn từng chữ: "Không sai biệt lắm, có thể thu lưới rồi, động thủ đi!"
Ngưu Hữu Đạo cho rằng bản thân ở trong tối nhìn thấy rõ, Thiệu Bình Ba ở ngoài sáng.
Mà trong mắt Thiệu Bình Ba, Ngưu Hữu Đạo ở ngoài sáng, bản thân ở trong tối nhìn thấy rõ, tùy thời hành động.
"Vâng!" Thiệu Tam Tỉnh gật đầu.
Đại Tuyết Sơn, giữa trời đất mê mang, gió tuyết gào thét.
Trong một tòa tửu lâu, khi gió lớn tuyết lớn chính là thời điểm tốt ôm một hũ rượu uống.
Một bàn người đang đàm luận không biết gió tuyết này đến lúc nào sẽ ngừng, bàn bên cạnh một hán tử râu ngắn chợt cười đầy ý sâu xa nói: "Gió tuyết tuy lớn, nhưng có kịch hay để xem."

Bàn người này đều quay đầu, một người hỏi: "Trong lời nói của bằng hữu có hàm ý, không biết có kịch hay gì để xem?"
Hán tử râu ngắn quay đầu hỏi: "Bằng hữu chẳng lẽ không biết đoạn thời gian trước tuyết lớn trên ngọn núi phía sau sụp sao?"
Người hỏi ồ lên một tiếng: " Kịch hay với tuyết lớn sụp đổ có quan hệ sao?"
Hán tử râu ngắn: "Chẳng lẽ bằng hữu không biết trên núi kia có gì hay sao?"
Bên cạnh có người chén vào nói: "Là chỉ quả Xích Dương Chu sao?"
Ở góc có một bàn hai người, cùng nhau nghiêng đầu nhìn bên này, lại cùng nhau quay đầu nhìn nhau một chút, lại quay đầu nhìn chằm chằm phía này.
Hán tử râu ngắn cười nói: "Thiên thạch kia rơi có chút kì quái, vừa vặn rơi ở nơi có nhiều quả Xích Dương Chu. Nghe nói thời gian trước đó bên phía nước Triệu Kim Châu cũng rơi viên thiên thạch, mà Thứ sử Kim Châu thân lại mang trọng bệnh, cần có quả Xích Dương Châu để trị bệnh. Đúng lúc trước khi tuyết lỡ, một người có giao tình không ít với Kim Châu tới Băng Tuyết các, sau đó bên phía Băng Tuyết các này cũng vì thiên thạch phát sinh tuyết lỡ, chuyện này có chút ý nghĩa, chẳng lẽ không phải là có kịch hay để xem sao?"
Lời này vừa nói ra, có người như có điều suy nghĩ, có người xì xào bàn tán thì thầm với nhau hỏi thăm gì đó.
Người bàn bên cạnh hiếu kì nói: "Bằng hữu, người có giao tình không ít với Kim Châu đến Băng Tuyết các kia là ai?"
"Không liên quan tới chúng ta, chúng ta xem náo nhiệt là được rồi, nói nhiều tất lỡ lời, chúng ta hà tất tự tìm phiền phức."Hán tử râu ngắn thần bí mà khiếm nhường cười, đứng dậy, ném lại tiền rời đi.
Trong góc một bàn hai người đứng dậy theo sau, lặng lẽ không lên tiếng đi theo ra ngoài.
Hán tử râ ngắn ra khỏi tửu lâu bước chân vội vã, nhanh chóng rời khỏi đại hạp cốc.
Tin đồn đã thả ra, dựa theo dặn dò ở phía trên, sau khi thả ra tin đồn lập tức rời khỏi.

Nhưng mới vừa ở trong gió tuyết phi nhanh không bao lâu, hai thân ảnh trái phải nhanh chóng xẹt qua, phi thân xuống đất, ngăn ở trước mặt hắn ta, trong gió tuyết lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn ta.
Hán tử râu ngắn cả kinh, nhanh chóng quay đầu, kết quả phát hiện phía sau lại có người bay vút đến, đã chặt đứt đường lui của hắn ta.
Trong gió tuyết một màn chém giết kịch liệt xảy ra, dưới sự vây công của bốn người liên thủ, hán tử râu ngắn mất đi một cánh tay, ngã trên mặt tuyết, một tay che ngực, ngăn lại máu.
Một người nhanh chóng đến, một cước đá hắn bay về phía người đối diện, người đằng sau vồ lấy hán tử râu ngắn, nhanh chóng ra tay chế trụ hắn ta.
Một túi vải màu đen, khi che phủ lấy người của hán tử râu ngắn.
Bốn người khiêng hán tử râu ngắn nhanh chóng rời đi, trong mưa gió trở về đại hạp cốc, trực tiếp tiến vào cửa hàng của Lưu Tiên tông.

Chương 311: Kinh Động

Chương 311: Kinh Động
Tiêu Thiết chưởng quỹ phía sau chưởng quầy đứng dậy, nhíu mày nhìn mấy người khiêng túi vải đen đi vào, bên trong rõ ràng chứa một người.
Tiêu Thiết trầm giọng nói: "Chuyện gì xảy ra vậy?"
Một người trong đó nói: "Sư thúc, sư môn thần cơ diệu toán, nói không sai, quả nhiên có người ở nơi này mượn quả Xích Dương Chu gây chuyện, theo dặn dò, bắt được một người."
Tiêu Thiết lập tức rời khỏi quầy, tự tay giật tấm vải đen bọc bên ngoài, lộ ra hán tử râu ngắn thoi thóp kia, tỉ mỉ nhìn, không quen biết.
Đúng lúc này, phía ngoài tiến vào mấy tên đệ tử Lưu Tiên tông, cũng giống như vậy khiến túi vải đen đi vào.
Kẻ nói chuyện phía trước hắc một tiếng: "Xem ra lại bắt được một tên."
Tiêu Thiết tiến lên giật vải đen bọc bên ngoài ra nhìn xem, vẫn là không quen biết, phất tay về phía sau, cười lạnh nói: "Chia ra thẩm vấn, cạy miệng bọn họ."
Mấy người lập tức xách hai tên bị thương đi vào bên trong...
Băng Tuyết các, gió tuyết tuy lớn, hoa tuyết rơi xuống đất nhưng cũng là lập tức hòa tan sẽ không đọng tuyết.
Sở An Lâu bước nhanh đến, tiến vào trong một cái đình, chắp tay với Hàn Băng đang từ từ thưởng thức trà nói: "Đại tổng quản."
Hàn Băng lạnh nhạt nói: "Ngọn nguồn tin tức đã tìm được chưa?"
Băng Tuyết các bây giờ khắp nơi đều đang nghị luận chuyện tuyết lỡ và quả Xích Dương Chu, nơi này không thể không nghe phong thanh.
Sở An Lâu đáp: "Bắt được những người này, đều nói là nghe tin đồn, người rải tin tức có lẽ là sau khi rải tin không đợi có phản ứng liền lập tức rời khỏi rồi, việc này rõ ràng là chuyên tâm bày kế, có chuẩn bị mà đến."

Hắn ta phụ trách khách sạn Thải Hồng, cũng tức là phụ trách chuyện vặt trong đại hạp cốc.
Hàn Băng cười: "Gió đột nhiên nổi lên rồi, xem ra có người muốn gây sự, gan không nhỏ! Ngươi cảm thấy việc này là nhắm vào ai mà tới?"
Sở An Lâu trầm ngâm nói: "Từ lời đồn truyền ra mà đoán, hoặc là nhằm vào Kim Châu, hoặc là nhằm vào.... Ngưu Hữu Đạo."
"Lời đồn?" Hàn Băng hừ lạnh một tiếng: "Không có lửa thì sao có khói tất phải có nguyên nhân, sao ta nghe thấy có vài phần đạo lý? Ngươi cảm thấy việc này có khi nào là do Kim Châu hay Ngưu Hữu Đạo làm hay không?"
Sở An Lâu cả kinh, hỏi: "Đại tổng quản, chẳng lẽ là quả Xích Dương Chu xảy ra chuyện rồi?"
Hắn ta còn không biết tình hình cụ thể của đỉnh núi, hắn ta kinh doanh khách sạn phụ trách việc bên phía hạm cốc này, việc ở phía sau không liên quan đến hắn ta, khi tuyết lở kêu gọi không đến tham dự, cây Xích Dương Chu xảy ra chuyện đã phong tỏa tin tức, cho nên hắn ta cũng không biết rõ tình hình.
Hàn Băng khẽ gật đầu.
Sở An Lâu lập tức rủa thầm mười tám đời tổ tông của Ngưu Hữu Đạo, hối hận không nên thu tiền kia, khi thu tiền kia là cho rằng sự việc trong phạm vi khống chế của bản thân, cho rằng Ngưu Hữu Đạo trong tay mình không gây được sóng gió gì, sẽ không có chuyện gì, ai ngờ rằng thế mà lại có thể dính dáng đến chuyện này.
"Ngưu Hữu Đạo và Kim Châu không thể nào có gan lớn như vậy chứ?"
Sở An Lâu chần chờ hỏi lại, trong lòng như lại không chắc, tên súc sinh kia gan lớn vô cùng, dám ở trước mặt hắn ta lợi dụng Băng Tuyết các, còn có việc gì không dám làm chứ, không chừng thật sự có khả năng đó.
Hắn ta bây giờ hối hận đến phát điên, hận không thể vả miệng mình hai cái, thế nhưng hối hận cũng không ích gì, nếu thật sự là do Ngưu Hữu Đạo làm, người ta là có âm mưu, rõ ràng không sợ hắn ta tùy tiện làm liều, tám chín phần mười có để lại đường lui, nếu hắn ta dám làm loạn, chắc chắn sẽ kéo hắn ta xuống nước chung.
Hàn Băng bình tĩnh từ từ nói: "Không có lửa làm sao có khói, xem ra lão thân phải đích thân đích thân đi Kim Châu một chuyến."

Đại gia ngươi! Sở An Lâu bề ngoài vâng vâng dạ dạ, bên trong lại điên cuồng mắng Ngưu Hữu Đạo.
Cũng đang âm thầm cầu nguyện, hi vọng tuyệt đối đừng có thật sự là chuyện tốt của tên khốn khiếp kia, bằng không sợ là bị gài chết...
Quận Thanh Sơn, mặt trời chói chang, Hắc Mẫu Đơn đứng ở cửa nhà tranh miệng bẩm báo: "Đạo gia, Phí chưởng môn đến rồi."
Ngưu Hữu Đạo trong nhà khoanh chân ngồi tĩnh tọa bật hơi thu công, mở hai mắt ra, thả hai chân xuống giường.
Từ khi rời khỏi Thượng Thanh tông, hắn đã rất lâu không được an tâm tu luyện như thhế này, cũng đã rất lâu không có hoàn cảnh an tâm tu luyện như thế.
Đương nhiên, hoàn cảnh an tâm này cũng không phải là từ trên trời rơi xuống, đều là do một tay hắn tạo ra.
Mở cửa đi ra, nhìn thấy Hắc Mẫu Đơn khẽ khom người hỏi thăm, cũng nhìn thấy Chưởng môn Lưu Tiên tông Phí Trường Lưu đứng chắp tay đứng bên sườn núi đưa lưng về phía sau.
Ngưu Hữu Đạo đi qua đó, đứng sóng vai với Phí Trường Lưu bên sườn núi.
Phí Trường Lưu quay đầu nhìn hắn một cái, trong lòng buồn bực, nếu không có Triệu Hùng Ca, Lưu Tiên tông hắn ta ngay cả Thượng Thanh Tông cũng không đặt vào mắt, bây giờ một kẻ bị Thượng Thanh tông ruồng bỏ lại có thể sóng vai với hắn ta.
Kỳ thực trong lòng hắn ta hiểu rõ, nói sóng vai cũng là khách khí, Lưu Tiên tông hiện tại phải dựa vào người ta để có có dừng chân.
Thường xuyên nghĩ đến việc này, hắn ta đều âm thầm lắc đầu cho Thượng Thanh tông, trong môn xuất hiện hào kiệt như thế vậy mà lại từ bỏ, Thượng Thanh tông tự hủy căn cơ a!
Ngưu Hữu Đạo tự quay đầu nhìn xem, cười nói: "Phí chưởng môn có việc?"
Phí Trường Lưu: "Bên phía Băng Tuyết các có động tĩnh rồi."
Ngưu Hữu Đạo nghiêm mặt: "Tình hình như thế nào?"
Phí Trường Lưu: "Gần giống với tình hình mà ngươi nói, quả nhiên là có người gây chuyện, bên phía ta đã bắt được hai tên, có điều tin tức vẫn là

ở Băng Tuyết các truyền ra, xem ra đối phương không chỉ vận dụng người khác tung ra lời đồn."
Ngưu Hữu Đạo: "Đã tra rõ lai lịch hay chưa?"
Phí Trường Lưu: "Từng thẩm vấn qua, hai tên bắt được đều là đệ tử một môn phái nhỏ của nội cảnh nước Yến, bọn họ chỉ biết là phụng chỉ sư môn làm việc, người chủ sự cụ thể phía sau màn cũng không rõ ràng."
Ngưu Hữu Đạo: "Bắt được hai tên sao?"
Phí Trường Lưu gật đầu: "Hai tên."
Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt nói: "Để lại một tên dự phòng, ném một tên cho cửa hàng Đại Thiện Sơn, cứ nói ta nói, việc tốt Thiệu Bình Ba làm, để bọn họ nhìn mà xử lý!"
Phí Trường Lưu ý tứ sâu xa nói: "Ngươi làm như vậy, là muốn đưa Thiệu Bình Ba vào chỗ chết a!"
Ngưu Hữu Đạo ha ha nói: "Không thì sao? Y xúi giục Tống gia cho các ngươi đi Đại Tuyết Sơn chặn giết ta, chẳng lẽ không phải là muốn đẩy ta vào chỗ chết sao? Ta cần gì phải khách khí nữa?"
Vì sao ban đầu hắn muốn gọi chưởng môn Đại Thiện Sơn Hoàng Liệt đến Băng Tuyết các đối mặt với Sở An Lâu? Chính là chờ ngày hôm nay đến tạo áp lực cho Đại Thiện Sơn.
Phí Trường Lưu: "Ta chỉ muốn biết, việc tuyết lở bên phía Băng Tuyết các có thật sự là do ngươi làm hay không?"
Hắc Mẫu Đơn ở phía sau nghe thấy lời nhắc nhở mà lo sợ, sự việc không thể lộ ra ngoài ánh sáng kia nàng cũng có tham dự, một khi sự việc lộ ra, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.
Ngưu Hữu Đạo nhún nhún vai: "Làm sao có thể? Chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng ta sẽ làm laoị việc này sao?"
Phí Trường Lưu: "Ngươi quả thật có nguyên nhân hành động ở phương diện này, Hải Như Nguyệt bên phía này giúp một tay e rằng không phải là không có nguyên nhân ?"
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: "Ngươi nghĩ nhiều rồi, Hải Như Nguyệt có thể ra sức vì nguyên nhân khác, không tiện nói nhiều. Hơn nữa, cho dù ta muốn quả Xích Dương Chu cũng chỉ có thể đường đường chính chính đi cầu xin lấy, bằng không thì ai dám cho Tiêu Thiên Chấn dùng? Tìm chết còn tạm được! Đổi lại là ngươi, ngươi dám không?"

Chuyện này có đánh chết hắn cũng sẽ không thừa nhận, bằng không chỉ riêng dọa thôi cũng đủ dọa cho Lưu Tiên tông chạy mất rồi.
Phí Trường Lưu hơi im lặng, ngẫm nghĩ cũng phải, trái tim căng thẳng thở phào nhẹ nhõm, lại hỏi: "Chuyện này sẽ không để lại hậu quả gì chứ?"
Ngưu Hữu Đạo cười nói: "Tất nhiên là trong dự liệu của ta, còn có thể có hậu quả gì? Nếu không ta đã trốn mất rồi, đâu dám an tâm ở đây tu luyện."
Lúc Phí Trường Lưu chuẩn bị rời đi, Ngưu Hữu Đạo không quên dặn dò thêm lần nữa: "Phí chưởng môn, đừng quên ném một tên cho cửa hàng Đại Thiện Sơn."

Chương 312: Kinh Động (2)

Chương 312: Kinh Động (2)
"Sẽ không quên." Phí Trường Lưu nhấc tay xuống, không quay đầu lại, rời đi, việc này khiến hắn ta rất bất an.
Lúc này, Hắc Mẫu Đơn mới đến gần, thấp giọng nói: "Đạo gia, sẽ không xảy ra chuyện chứ?"
Nàng rất rõ ràng, sự việc quả Xích Dương Chu đích thực là do bên này làm.
Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt nói: "Ngươi sợ rõ?"
Hắc Mẫu Đơn thở dài: "Có chút, nhưng làm cũng làm rồi, sợ cũng muộn rồi." Cười khổ, thật đúng là đùa với lửa, trước đây có nằm mơ cũng không nghĩ đến mình dám làm chuyện gan to tày trời đến thế.
Ngưu Hữu Đạo: "Bảo Viên Phương qua đây một chuyến."
Hắc Mẫu Đơn gật đầu, nhanh chóng rời đi.
Không bao lâu sau, Viên Phương đến, y vẫn chưa biết là có chuyện gì, hỏi: "Đạo gia, có dặn dò gì?"
Ngưu Hữu Đạo ừ một tiếng, từ từ nói: "Thông báo Lục Thánh Trung, thời khắc quan trọng đến rồi, có thể ra tay rồi! Ngoài ra, bảo chú ý chặt chẽ bên phía Bắc Châu, có tin tức gì lập tức báo."
"Vâng!" Viên Phương lĩnh mệnh rồi đi.
Ngay khi Viên Phương rời đi không bao lâu, một thân ảnh từ xa lướt tới, ngang qua thủ vệ, trực tiếp lướt đến phía bên này, đáp xuống trên vách núi.
Người đến không phải ai khác, chính là Bạch Dao tuổi tác trông như không lớn, nhưng tóc lại bạc trắng, đôi mắt lạnh lẽo lạnh lùng nhìn Ngưu Hữu Đạo chằm chằm.
Ngưu Hữu Đạo chắp tay cười nói: "Bạch tiền bối pháp giá đích thân đến đây, không biết là có chuyện gì?"

Bạch Dao nghiêm nghị nói: "Ngươi động đến quả Xích Dương Chu?"
Ngưu Hữu Đạo vừa nghe liền hiểu, hiển nhiên là động tĩnh bên phía Băng Tuyết các đã kinh động đến Thiên Ngọc Môn, dù sao bên phía Thiên Ngọc Môn cũng có cửa hàng.
Bạch Dao cũng đích thực là nhận được tin khẩn cấp của sư môn, đến đây để hỏi, Thiên Ngọc Môn đang đợi câu trả lời của y.
Nói thật, Thiên Ngọc Môn có chút kinh động, này phải gan to đến cỡ nào mới dám làm ra việc như vậy?
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: "Phí Trường Lưu vừa rồi mới đến, tin đồn ta cũng đã nghe thấy rồi, chẳng qua không liên quan đến ta, có người muốn hại ta...." Lý do thoái thác này giống như đối phó với Phí Trường Lưu.
Bạch Dao mang trong lòng sát khí trầm mặc, ngẫm nghĩ cũng phải, nên quyết định với Vạn Động Thiên Phủ cũng đã quyết định xong rồi, không cần quá lo lắng bên phía Hải Như Nguyệt
Dưới tình huống như vậy, lại đi trộm quả Xích Dương Chu trừ phi đầu óc có bệnh còn tạm được.
Hơn nữa, đồ trên tay Băng Tuyết các có dễ trộm đến vậy hay không, coi Băng Tuyết các đều là người chết hay sao?
Bach Dao trầm ngâm nói: "Nếu như Băng Tuyết các thật sự tính toán, việc này e là có chút phiền phức."
Ngưu Hữu Đạo xem thường nói: "Lo lắng quá rồi, ta có thể ra vào Quỳnh Lâu Ngọc Vũ của Băng Tuyết các hiển nhiên là có nguyên do, bảo Thiên Ngọc Môn hãy yên tâm."
Bạch Dao bỗng nhiên nhìn hắn, một chút việc y cũng nghe qua, không hiểu rõ tên này rốt cuộc có quan hệ gì với Băng Tuyết các, có điều nói đi cũng phải nói lại, không có việc gì chính là chuyện tốt.
"Phải rồi, có chuyện ngược lại phải nhờ Bạch tiền bối chuyển lời Thiên Ngọc Môn, rượu đó, Thiên Ngọc Môn lừa hơi độc ác, làm người ta đỏ mắt, các người ăn thịt cũng phải cho người khác một ngụm rượu. Quy tắc cung ứng không thay đổi, nhưng giá tiền chỗ này phải thêm một chút, bốn trăm kim tệ một vò."
Lợi dụng ngọn gió việc Băng Tuyết nổi lên, Ngưu Hữu Đạo nhất định mở miệng tăng giá.

Tăng lên gấp đôi! Bạch Dao lạnh lùng nói: "Ta không quảng việc này, ngươi tự mình tìm Thiên Ngọc Môn bàn đi."
Ngưu Hữu Đạo: "Không cần Bạch tiền bối bận tâm, chỉ là nhờ Bạch tiền bối thuận tiện mang lời nói này. Nhặt nhạnh ít chi phí, một vò Thiên Ngọc Môn kiếm được ít nhất năm trăm kim tệ, mười ngàn vò, một năm chính là năm trăm vạn kim tệ, đã kiếm đủ nhiều rồi! Chỗ này trên dưới một đống người giúp Thiên Ngọc Môn làm việc, muốn cho mọi người an tâm, dù sao cũng phải cho cơm ăn, lợi ích không thể để cho Thiên Ngọc Môn chiếm hết. Làm người không thể quá tham lam, nếu như Thiên Ngọc Môn không đáp ứng, ta lập tức tìm người khác hợp tác!"
Bạch Dao nhìn chằm chằm hắn hờ hững không nói, sau một hồi lâu quay người nhẹ nhàng đi.
Ngưu Hữu Đạo chắp tay đưa mắt nhìn theo, bên phía Băng Tuyết các làm ra động tĩnh lớn đến như vậy, rất nhiều người đều nhìn chằm chằm nơi này, nếu như có thể qua được ải Băng Tuyết các không đến tìm hắn gây phiền phức, liền có thể mượn một phần thế lực, triều đình nước Yến lại càng khồn dám động đến hắn, Thiên Ngọc Môn cũng càng không dám hành động thiếu suy nghĩ.
"Ta cần thời gian..." Ngưu Hữu Đạo lẩm bẩm một mình, ánh mắt xa xăm, trong lòng niệm hết lần này đến lần khác...
Phủ Thứ sử Kim Châu, trong phòng ấm, Hải Như Nguyệt và nhi tử Tiêu Thiên Chấn đang dùng bữa.
"Ăn nhiều chút." Trước sau như một, Hải Như Nguyệt cầm đũa gắp thức ăn cho nhi tử, một tay khác cầm khăn lông lau đi mồ hôi toát ra trên da thịt trắng nõn của mình.
Thời tiết dần nóng lên, phía bên này còn đốt thêm chậu than, làm sao bà có thể không đổ mồ hôi cho được, mặc quần áo mỏng manh, vẫn là ướt một nửa.
Vốn là gợi cảm tuyệt diêu, tình cảnh này càng ghẹo người.
Tiêu Thiên Chấn một ngụm lại một ngụm, hiển nhiên là không thèm ăn, sắc mặt vẫn tái nhợt không chút máu như cũ.
"Mùa hè mà con thích sắp đến rồi, ăn cho tốt, dưỡng tốt thân thể, mới có tinh thần ra ngoài chơi."

Hải Như Nguyệt đang khuyên, cửa đột nhiên "Ầm" một tiếng, có người cậy mạnh đẩy cửa ra, dọa hai mẹ con giật nảy mình.
Hai mẹ con quy đầu nhìn, chỉ thấy Lê Vô Hoa xuất hiện ở cửa, bộ mặt âm trầm, sau lưng trái phải còn có hai người đi theo, cũng đều là Trưởng lão của Vạn Động Thiên, sắc mặt cũng không dễ coi.
Hải Như Nguyệt sững sờ, không ngờ đến hai Trưởng lão khác cũng đến.
"Hai vị Trưởng lão pháp giá tự mình đến, không thể đón tiếp từ xa..."
Lời nói được một nửa Hải Như Nguyệt phát hiện không đúng...
Lê Vô Hoa dẫn ban người đi vào đây, ánh mắt từng người một nhìn chằm chằm Tiêu Thiên Chấn, áp sát về phía Tiêu Thiên Chấn.
Bọn nha hoàn trong phòng, nguyên một đám không dám thở mạnh.
Quản gia Tiêu phủ Chu Thuận đứng ở cửa, vẻ mặt lo lắng.
Tiêu Thiên Chấn chầm chậm đứng dậy, trong mắt có vẻ phẫn nộ.
Hải Như Nguyệt đưa tay kéo nhi tử ra che chở ở sau lưng, tâm ý hoảng loạn, miễn cưỡng cười vui nói: "Ba vị trưởng lão có việc sao?"
Lê Vô Hoa đẩy bà lảo đảo sang một bên, lại vươn tay nắm lấy cổ tay Tiêu Thiên Chấn, trứcj tiếp thi pháp trên tay bắt mạch.
Tiêu Thiên Chấn vùng vẫy một cái, không cách nào tránh thoát, dáng vẻ giận mà không dám nói gì.
Lê Vô Hoa bắt mạch xong từ từ buông lỏng buông y ra, xoay người quay đầu, lắc đầu với hai vị sư huynh: "Không có vấn đề gì! Ta đã nói bọn họ không có gan lớn như vậy mà."
Hai vị Trưởng lão khác cùng nhau tiến lên trên, nắm lấy cổ tay trái phải của Tiêu Thiên Chấn bắt mạch, sao đó nhìn nhau một chút, cũng từ từ buông tay Tiêu Thiên Chấn ra.
Sau đó hai người cùng nhau chắp tay về phía Hải Như Nguyệt cười nói: "Trưởng Công chúa bớt giận, hiểu lầm một chút."
Nói xong lại gật đầu với Lê Vô Hoa, sau đó cùng nhau rời khỏi.
Tim Hải Như Nguyệt vẫn đập thình thịch như cũ, thấy dường như không sao nữa rồi, phất tay ra hiệu với Chu Thuận.
Chu Thuận lập tức đi vào, dắt tay của Tiêu Thiên Chấn, đem những thé khác rời đi, cũng cho đám nha hoàn phục vụ mang đi.
Không còn người ngoài, Hải Như Nguyệt nghi ngờ không thôi nói: "Thế nào rồi?"

Lê Vô Hoa nhìn bà: "Bên ngoài có tin đồn, nói Ngưu Hữu Đạo cướp quả Xích Dương Chu của Băng Tuyết các, ngươi không nói âm mưu nào quá giới hạn với hắn chứ?"
Hải Như Nguyệt vô cùng lo sợ: "Sao có thể, tin đồn há có thể tin?"
Cho dù bà đích thực có nói qua âm mưu với hắn, chỉ có điều việc này sao bà có thể thừa nhận, đánh chết cũng không dám nhận, Băng Tuyết các cũng sẽ không quan tâm nàng là Trưởng công chú thì làm sao, ngay cả người nhà hoàng đế nước Triệu cũng sẽ không đặt vào trong mắt, Trưởng Công chúa đối với người nhà mà nói được xem là cái gì?"
Mà trên thực tế Ngưu Hữu Đạo cũng không nói là đi "Lấy trộm" quả Xích Dương Châu.

Chương 313: Hàn Băng tới

Chương 313: Hàn Băng tới
"Không có là tốt rồi, ta cũng tin tưởng ngươi sẽ không lỗ mãng đến như vậy. Mấu chốt hiện tại là, bên phái Băng Tuyết cả đích thực xảy ra chuyện rồi. Có thiên thạch từ trên trời rơi xuống đập vào noie quả Xích Dương Chu sinh trưởng, đồng thời tạp thành tuyết lớn lỡ...."Lê Vô Hoa kể tình huống đại khái trước sau, cuối cùng cố ý nhắc nhở: "Phiên phức chính là, bên phía Kim Châu bên này cũng từng xuất hiện thiên thạch rời xuống, Ngưu Hữu Đạo hết lần này đến lần khác lại ở giữa hai phía khi sự việc xảy ra đi Băng Tuyết các, đều có dính líu với hai phía, mà ngươi vừa lúc lại liên thủ với Thương Triều Tông."
Hải Như Nguyệt nghe thế trong lòng hoảng hốt, chẳng lẽ Ngưu Hữu Đạo thật sự chạy tới Băng Tuyết các làm ra chuyện hái trộm Xích Dương Chu Quả, đây là to gan cỡ nào mới có thể làm ra chuyện như vậy?
Bà thấy hơi nghi ngờ, quả thực Ngưu Hữu Đạo từng âm thầm nói với bà, muốn lấy Xích Dương Chu Quả về cho bà, sau đó đúng là đến Băng Tuyết các, bây giờ Xích Dương Chu Quả bên kia lại xảy ra chuyện.
Có thể tưởng tượng rồi lại cảm thấy không thể nào, đầu tiên Ngưu Hữu Đạo cũng không đưa Xích Dương Chu Quả về cho bà, tiếp đó là, chỉ cần Ngưu Hữu Đạo không ngốc thì chắc cũng biết, bà nào dám dùng Xích Dương Chu Quả trộm được từ Băng Tuyết các chứ? Muốn chết hay gì!
"Là ai thả ra tiếng gió này hại người?" Hải Như Nguyệt hỏi: "Chẳng lẽ là Thiệu gia Bắc Châu?"
Trước đó chính là Thiệu gia vạch trần chuyện Xích Dương Chu Quả muốn hại Ngưu Hữu Đạo, bà sẽ không quên việc này.
Lê Vô Hoa đáp: "Bất kể là ai muốn hại ai, cây ngay không sợ chết đứng, chỉ cần chúng ta bên này không có vấn đề, thì sẽ không hại được lên đầu chúng ta…" Đang khi nói chuyện ánh mắt rơi vào lớp quần áo mỏng

tang ướt đẫm mồ hôi trên người Hải Như Nguyệt, da thịt trắng nõn đầy mồ hôi mịn, thân hình uyển chuyển như ẩn như hiện.
Đây là lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ trêu người này của Hải Như Nguyệt, hô hấp của ông ta dần có mấy phần khác thường.
Hải Như Nguyệt cũng nhận ra không đúng, thấy ông ta còn có tâm tư này, biết sẽ không có chuyện gì, cũng xem như thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi hại bà căng thẳng muốn chết.
Liếc nhìn Lê Vô Hoa một cái, quay đầu xoay người bỏ đi.
Lê Vô Hoa vòng tay ôm lấy bà, kéo bà trở về, đè bà lên trên chiếc bàn dài bên cạnh…
Nghe tiếng động khác thường trong phòng, hai nha hoàn cúi đầu đứng ở cửa ra vào đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt xoay người, giơ tay đóng cửa phòng trong lại, tránh để người nhìn thấy màn bất nhã bên trong.
Thật ra có một số việc đối với một vài người ít ỏi trong phủ mà nói, đã là bí mật công khai, không cảm thấy kinh ngạc, đều biết Trưởng công chúa điện hạ hơi lung tung lộn xộn ở phương diện này.
Chỉ là chẳng ai dám khua môi múa mép ăn nói lung tung về việc này, đã có vài tên người hầu không hiểu quy củ giống vậy bị đánh chết tươi.
Nói đi thì phải nói lại, một nữ nhân xinh đẹp như hoa, áo cơm không lo có rất nhiều khả năng không thể thủ tiết.
Nhưng đúng lúc này, trong phủ truyền đến một tiếng quát chói tai: "Ai đấy!"
Hai người trong phòng quần áo nửa hở, ánh xuân nửa tiết quấn quýt lấy nhau giật mình, vội vàng đứng dậy tách ra, không có nhã hứng nữa, nhanh chóng sửa sang lại trang phục.
Lê Vô Hoa là người đầu tiên mở cửa lao ra ngoài, chỉ thấy trên vài mái hiên bên ngoài đã đứng mấy tên đệ tử của Vạn Động Thiên Phủ, đang ngẩng đầu nhìn về phía không trung.
Lê Vô Hoa lách mình bay lên nóc nhà, thì thấy trên không của phủ Thứ Sử có ba con phi cầm to khỏe đang bay múa lượn vòng xung quanh, trên mỗi con phi cầm đều đứng hai người.
Loại phi cầm này, động một cái phải mất hơn ngàn vạn kim tệ, huống chi một lần xuất hiện ba con, mà nhìn dáng vẻ hữu thần khôi ngô của ba con phi cầm kia, hình như còn không phải là phi cầm bình thường.

Ai đây? Tất cả đệ tử của Vạn Động Thiên Phủ trong phủ đồng loạt lộ diện sợ hãi không ngừng thắc mắc, đầu tiên suy đoán có phải người trong hoàng cung kinh thành Triệu quốc hay không.
Trận thế của người đến làm cho người bên này thình lình không dám làm xằng làm bậy.
Hình như ba con phi cầm đang tìm nơi đặt chân, từ từ bay xuống vườn hoa bên dưới.
Đệ tử Vạn Động Thiên Phủ trên nóc nhà, một phần tiếp tục ở lại canh giữ, đề phòng có người nhân lúc vắng vẻ xông vào, một phần giống như Lê Vô Hoa nhanh chóng phi thân bay về phía vườn hoa.
Cả đám người vọt đến trong hoa viên, thì thấy người trên phi cầm cũng đã nhảy xuống dưới.
Một phụ nhân tóc mai điểm bạc mặc áo xám từ từ dạo bước trong hoa viên, sau lưng đi theo một nữ bốn nam.
Trông thần thái của phụ nhân áo xám rất bình thản, nhưng ẩn ý không coi ai ra giấu trong mắt lại rất rõ ràng, dáng vẻ căn bản không xem tất cả đệ tử của Vạn Động Thiên Phủ xung quanh ra gì, giống như đây chính là vườn hoa của nhà bà ta vậy, dáng vẻ đi thăm thú một chút không ai có thể quản được.
Chẳng những là phụ nhân áo xám này, mà ngay cả mấy người đi theo phía sau bà ta rõ ràng cũng là dáng vẻ không xem người ở đây ra gì.
Lê Vô Hoa cảnh giác cao độ, tiến lên thử mở miệng thăm dò: "Xin hỏi người đến là ai?"
Phụ nhân áo xám đi đến trước một khóm hoa, đỡ nhánh ngắm hoa, cũng không quay đầu lại, hững hờ khẽ đáp, "Băng Tuyết các, Hàn Băng!"
Hàn Băng? Đã nghe danh từ lâu, chưa từng được gặp mặt, Lê Vô Hoa hít sâu một hơi, Đại tổng quản của Băng Tuyết các đích thân tới?
Còn nữ tử đứng sau lưng Hàn Băng lại trực tiếp để lộ một tấm lệnh bài Băng Tuyết các óng ánh sáng long lanh trước mặt ông ta, để chứng minh thân phận.
Chẳng trách thanh thế lớn như vậy! Khí thế nhìn chằm chằm của đệ tử Vạn Động Thiên Phủ xung quanh bỗng chốc hóa thành hư không.
Khí thế Trưởng lão của Lê Vô Hoa cũng đột nhiên biến mất, gương mặt đầy thấp thỏm bất an, bước nhanh về phía trước chắp tay khom mình

hành lễ, "Trưởng lão Lê Vô Hoa của Vạn Động Thiên Phủ, bái kiến Đại tổng quản!"
Đúng lúc này, Hải Như Nguyệt cũng dẫn theo đám người Chu Thuận vội vàng chạy tới, nhìn thấy tình huống phía trước.
Một đám người đột nhiên lộn xộn xông tới, Lê Vô Hoa bận rộn vội vã nháy mắt với Hải Như Nguyệt, ra hiệu không được vô lễ.
Hải Như Nguyệt nhìn thấy ba con phi cầm hữu thần khôi ngô kia, lại thấy Lê Vô Hoa bình thường vênh váo đắc ý bỗng trở nên ngoan như cháu nội, lập tức ý thức được người tới không đơn giản, đưa tay ra hiệu một cái, cả đám người đều dừng bước nhìn xem.
"Vạn Động Thiên Phủ?" Hàn Băng tự lẩm bẩm thì thầm một tiếng, khẽ gật đầu, thả tay ra khỏi nhánh cây nhỏ, hỏi: "Người đương gia làm chủ phủ Thứ Sử này có ở đây không?"
Lê Vô Hoa lập tức bước nhanh đến trước mặt Hải Như Nguyệt, thấp giọng thông báo thân phận của người tới.
Hải Như Nguyệt giật mình, nơm nớp lo sợ tiến lên hành lễ: "Vị vong nhân Kim Châu Hải Như Nguyệt bái kiến Đại tổng quản."
Dáng vẻ của Hàn Băng như có điều suy nghĩ, từ từ quay đầu lại, nhìn chằm chằm Hải Như Nguyệt từ trên xuống dưới một lần, "Hay cho một giai nhân quyến rũ, ngươi chính là Trưởng công chúa Triệu quốc - Hải Như Nguyệt?"
Hải Như Nguyệt hơi nửa ngồi, "Đúng vậy."
Hàn Băng nhìn Hải Như Nguyệt thật kĩ, gật đầu vuốt cằm: "Chúng ta cũng không phải lần đầu gặp mặt."
Lê Vô Hoa kinh ngạc, hai người từng gặp nhau? Ông ta cũng không nhận ra, sao chưa nghe Hải Như Nguyệt nhắc tới bao giờ?
Hải Như Nguyệt gật đầu: "Từng nghe mẫu hậu nhắc tới, lúc ấy Như Nguyệt vẫn còn nhỏ."
"Đúng vậy!" Hàn Băng đột nhiên xúc động nói: "Nhìn thấy ngươi, mới biết mình đã già rồi. Chắc là hơn 30 năm trước, phụ thân ngươi vừa mới đăng cơ làm vua, lúc ta theo chủ nhân đến hoàng cung Triệu quốc, ngươi đi theo bên cạnh cha mẹ ngươi, khi đó có lẽ ngươi chỉ mới cao bằng chừng này." Đưa tay ước lượng chiều cao ở vị trí eo, "Chỉ chớp mắt đã

lớn vậy rồi. Năm đó vừa nhìn thì biết ngay là thứ mỹ nhân bại hoại, quả nhiên, rất xinh đẹp."
Giờ Lê Vô Hoa mới hiểu được cái gọi là quen biết là xảy ra chuyện gì.
Hải Như Nguyệt vội nói: "Ở trước mặt Đại tổng quản chỉ là dong chi tục phấn."
Hàn Băng: "Nghe nói ngươi có con, sức khỏe con ngươi không được tốt lắm?"

Chương 314: Lễ Nặng (1)

Chương 314: Lễ Nặng (1)
Trong lòng Lê Vô Hoa và Hải Như Nguyệt đều thấy hơi hồi hộp, quả nhiên là tới vì chuyện Xích Dương Chu Quả, ai nấy đều lo sợ bất an.
Trong lòng Hải Như Nguyệt vô cùng thấp thỏm không yên, trả lời: "Dạ! Đứa nhỏ vẫn luôn đau ốm liên miên.”
Hàn Băng: "Cho ta gặp nó được không?"
"Dạ!" Hải Như Nguyệt nào dám chối từ, vội vàng phất tay ra hiệu ý bảo Chu Thuận dẫn người tới.
Chu Thuận vội vàng rời đi, Hải Như Nguyệt lại mời Hàn Băng đi dùng trà…
Hàn Băng khoát tay áo, không hứng thú, bắt đầu dạo bước ở trong hoa viên, đám người Hải Như Nguyệt đành phải im lặng đi theo bên cạnh làm bạn, trong lòng thừa nhận áp lực rất lớn.
Dù biết đối phương vì cái gì mà đến, cũng biết trên người Tiêu Thiên Chấn không có vấn đề gì, nhưng chẳng ai biết Băng Tuyết các sẽ làm ra quyết định gì.
Không bao lâu sau, Tiêu Thiên Chấn trời ấm còn mặc trang phục thật dày được đưa đến hành lễ ra mắt.
Nhìn gương mặt thiếu niên trước mắt tái nhợt không có chút máu như vậy, vừa nhìn thì biết ngay là con ma bệnh khốn khổ đã lâu.
"Là con trai của ngươi à?" Hàn Băng ý vị thâm trường hỏi một câu.
Bên này hiểu ý của bà ta, đừng đưa người giả đến lừa gạt ta.
Hải Như Nguyệt vội đáp: "Chính là khuyển tử, trong thành có rất nhiều người đã từng gặp qua.”
Hàn Băng gật đầu, cảm thấy những người này sẽ không dám lấy chuyện này ra vờ vịt với mình, vươn tay ra với Tiêu Thiên Chấn, vẻ mặt hiền hòa cười tủm tỉm nói: "Con trai, đến đây, đưa tay cho ta."

Tiêu Thiên Chấn đã được Chu Thuận dặn dò, biết người đến là người mà toàn bộ Triệu quốc đều không chọc nổi, ngậm miệng, ngoan ngoãn đưa cổ tay ra.
Hàn Băng bắt lấy cổ tay của Tiêu Thiên Chấn bắt mạch, nhắm hai mắt yên lặng một lúc, cuối cùng mở mắt khẽ buông tiếng thở dài, buông tay ra, thương hại sờ lên đầu Tiêu Thiên Chấn, "Khổ cho đứa nhỏ này."
Quay đầu lại nói với Hải Như Nguyệt: "Nha đầu nhà ngươi cũng không dễ dàng."
Bờ môi Hải Như Nguyệt căng cứng, cũng bởi vì câu nói này, bà xém chút đã bật khóc, cố nén, nhưng hốc mắt cũng đỏ lên.
Thấy Hải Như Nguyệt như vậy, Hàn Băng hơi trầm ngâm, dường như suy tư làm ra quyết định gì, thở dài: "Thời gian trôi qua hơn ba mươi năm mới có thể gặp lại, chúng ta cũng coi như hữu duyên, có một số việc ta không làm chủ được, cũng không tiện can thiệp lung tung, chẳng qua có vài chuyện nhỏ không ảnh hưởng toàn cục thỉnh thoảng tiết lộ cũng không có gì. Nha đầu à, nếu ngươi bằng lòng bỏ xuống một vài thứ, nếu chấp nhận mang theo con trai ngươi trở lại kinh thành sống cuộc sống an phận thủ thường, ta có thể chào hỏi giúp ngươi, chắc hẳn sẽ không ai dám quấy nhiễu thanh tịnh của ngươi đâu.”
Lê Vô Hoa lập tức liếc mắt nhìn Hải Như Nguyệt, nếu nữ nhân này thực sự trở về kinh thành, chỉ sợ quan hệ của hai người sẽ đứt đoạn.
Quản gia Chu Thuận của Tiêu gia cũng nhìn Hải Như Nguyệt, không biết bà sẽ quyết định thế nào.
Hải Như Nguyệt cắn môi, trong lúc nhất thời thấy hơi động tâm, nhưng vẫn xoắn xuýt.
Bà hiểu rõ ý của Hàn Băng, trước kia bà lo lắng từ bỏ quyền lực trở về kinh thành sẽ có rắc rối, chỉ khi nào vị Đại tổng quản này mở miệng, những thứ rắc rối kia mới sẽ không tồn tại.
Nhưng không phải vạn bất đắc dĩ, bà không muốn từ bỏ quyền lực trong tay, bà đã chịu đủ mùi vị bị người xếp đặt khi không có quyền lực, giống như một món hàng bị người ta tùy ý tặng tới tặng lui, cũng từng được hưởng mùi vị quyền lực trong tay.
Hay thật, kêu bà đem quyền lực chắp tay nhường cho người?

Chuyện tương lai không ai nói rõ được, người ta một câu có thể đảm bảo tạm thời, nhưng có thể bảo đảm cả một đời ư? Bây giờ dễ dàng từ bỏ quyền lực, tương lai gặp phải khó khăn muốn lấy lại quyền lực sẽ rất gian nan, không có chuyện nào là thuận buồm xuôi gió.
"Dù sao gia nghiệp của Tiêu gia cũng ở chỗ này, gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó, là phúc ta hưởng, là tội ta chịu!" Hải Như Nguyệt cúi đầu đáp một tiếng, nhã nhặn từ chối một khắc cuối cùng có thể thay đổi vận mệnh, uyển chuyển từ chối ý tốt của Hàn Băng.
Hàn Băng ý vị thâm trường đưa mắt nhìn Hải Như Nguyệt một cái, tiếp đó khẽ gật đầu, không có miễn cưỡng, xoay tay lại sờ lên đầu Tiêu Thiên Chấn, "Được rồi, đến nơi đây, cố nhân đã gặp rồi, cũng nên đi." Dứt lời xoay người bỏ đi.
Hải Như Nguyệt bận rộn bước nhanh đuổi theo, "Sao Đại tổng quản lại vội vàng như thế, hãy cho Như Nguyệt một cơ hội tận tình hiếu kính…”
Hàn Băng đưa tay ngắt lời, "Không cần làm phiền, ta ở chỗ này, các ngươi cũng không được tự nhiên."
Nói đến là đến, nói đi là đi, ba con phi cầm to khỏe vỗ cánh bay lên không, chở sáu người lướt về phía chân trời.
Đưa mắt nhìn theo, Hải Như Nguyệt mờ mịt, vẻ mặt buồn bã mất mát.
Chu Thuận im lặng dắt tay Tiêu Thiên Chấn, lặng lẽ đưa thằng bé rời khỏi.
Ba sư huynh đệ Lê Vô Hoa nhìn nhau, đều đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, hình như chuyện đã trôi qua rồi, có lẽ sẽ không sao.
Lộp bộp!
Trong tường viện vang lên tiếng đồ vật rơi xuống, trong phòng Đào Yến Nhi đang dựa bàn nâng bút viết ra từng hàng chữ xinh đẹp ngẩng đầu, nhìn về phía Lục Thánh Trung đang ngồi xếp bằng nhắm mắt dưỡng thần.
Thấy hắn ta không có phản ứng, Đào Yến Nhi để bút xuống, đứng dậy rời khỏi bàn dài, đi tới trong nội viện, bước đến nhặt lên một cục giấy.
Đây không phải lần đầu nàng nhặt được cục giấy vo tròn tương tự thế này.
Nàng không mở nó ra, mà trở vào phòng, đi đến cạnh Lục Thánh Trung, đưa cục giấy ra, dịu dàng khẽ nói: "Ca."

Lục Thánh Trung mở mắt, nhận lấy cục giấy, mở ra, đặt cục đá gói trong giấy qua một bên.
Biết những lúc thế này không phải thời điểm mình nên có mặt, Đào Yến Nhi xoay người chậm rãi bỏ đi, tránh vào trong nội viện.
Ở trong viện tới tới lui lui, nàng không biết Lục Thánh Trung làm cái gì, cũng không biết Lục Thánh Trung muốn làm gì, nhưng đối với một nữ tử thông minh có thể thông hiểu cầm kỳ thư họa như nàng mà nói, từ những hành vi mờ ám bí ẩn của Lục Thánh Trung, cũng có thể ý thức được sóng ngầm mãnh liệt dưới cơn bình tĩnh.
Đi qua đi lại một hồi, hai tay nàng khoác lên phần bụng, ngẩng khuôn mặt đẹp như vẽ kia lên, nhìn về phía bầu trời sáng sủa, trên trời xanh có chim chóc bay lượn, là vui vẻ tự do như vậy, khiến cho người ta hướng tới.
Trong phòng Lục Thánh Trung quanh quẩn một chỗ, ngắm nghía bức mật thư trong tay, đi tới cạnh bàn dài ngồi xuống, ánh mắt chuyển động, rơi vào trang giấy đầy dòng chữ viết xinh đẹp trên bàn, hơi đánh giá chữ viết ấy một lần, là một bài thơ mang theo ý cảnh đi xa.
Chữ viết trông rất đẹp, khiến Lục Thánh Trung thấy hơi xúc động, chỉ sợ tiểu thư khuê các bình thường đều không có bản lĩnh này, đám thanh lâu kia vì kiếm tiền, có thể nói là vô cùng bỏ công bỏ sức đối với mấy linh nhân thượng đẳng này.
Trang giấy với đầy dòng chữ xinh đẹp bị hắn ta để lộ ở một bên, nâng bút dịch ra nội dung trong bức mật thư vừa nhận được.
Sau khi xét duyệt, lưu vào trong trí nhớ nội dung chỉ thị của bức mật thư, bật mồi lửa, bỏ mật thư và nội dung dịch ra vào cùng một chỗ rồi thiêu hủy ở trong đồ rửa bút, sau đó quát lên, "Yến Nhi."
Đào Yến Nhi ở ngoài phòng đi vào, đứng bên cạnh bàn dài nhìn hắn ta.
Lục Thánh Trung hơi im lặng một lúc, hỏi: "Hôm nay Võ Thiên Nam có đến không?"
Đào Yến Nhi đáp: "Chắc là sẽ đến, nói hôm nay luận bàn kỳ nghệ."
Chỗ này vừa nói dứt câu, trong viện bên ngoài đã truyền đến tiếng đập cửa, cũng có giọng của Võ Thiên Nam, "Đào huynh!"
Hai 'Huynh muội' nhìn nhau, thật đúng là nói đến là đến.

Lục Thánh Trung khẽ giơ cằm chỉ vào đống tro tàn trong đồ rửa bút, sau đó đứng dậy bỏ đi, lúc đi ra cửa mở miệng đáp lời, "Đến ngay."
Đào Yến Nhi vội vàng bưng đồ rửa bút đi dọn dẹp.
Cửa viện mở ra, gương mặt Võ Thiên Nam tươi cười trong tay cầm hộp cơm nhỏ, vui tươi hớn hở nói: "Đào huynh."
Lên tiếng chào hỏi với Lục Thánh Trung, sau đó lập tức vào cửa, hiển nhiên đã rất quen thuộc lẫn nhau rồi.
Lục Thánh Trung đóng cửa quay đầu lại hỏi: "Trên tay huynh xách gì vậy?"

Chương 315: Lễ Nặng (2)

Chương 315: Lễ Nặng (2)
Võ Thiên Nam giơ giơ hộp cơm: "Rượu và món ngon của Bát Bảo trai, sắp đến giờ cơm, miễn cho Yến Nhi muội tử phải động thủ."
Lục Thánh Trung: "Đừng khách sáo như vậy."
Võ Thiên Nam: "Là Đào huynh quá khách sáo, mọi người đều là bà con đồng hương."
Lục Thánh Trung cười ha ha, lắc đầu, không tiếp tục nói gì nữa.
Hai người vào phòng, thấy Đào Yến Nhi đang đoan trang ngồi viết chữ, dịu dàng văn nhã, làm Võ Thiên Nam nhìn đến ngây dại, đợi Đào Yến Nhi ngẩng đầu nhìn lên, bỗng cười ha ha nói: "Muội tử đang dụng công luyện chữ ư?"
Đào Yến Nhi để bút xuống, đứng dậy hành lễ, "Võ huynh."
Võ Thiên Nam buông hộp cơm xuống, đến gần nhìn chữ viết trên bàn một cái, vỗ tay khen: "Tài văn chương của Yến Nhi muội thật giỏi quá!"
Đào Yến Nhi căng thẳng ngượng ngùng đáp: "Võ huynh quá khen rồi, học đòi văn vẻ thôi, không so được với tài học của Võ huynh."
"Cũng không phải nịnh nọt gì, quả thực tài văn chương rất tốt, muội nhìn chữ viết này xem!" Võ Thiên Nam chỉ vào chữ viết trên giấy, liên tục lắc đầu, "Ta còn cảm thấy không bằng này!"
Lục Thánh Trung thở dài: "Các người đừng khen tới khen lui nữa. Yến Nhi, Thiên Nam mang theo chút thức ăn đến, bày ra đi."
Đào Yến Nhi hơi cúi thấp người với Võ Thiên Nam, xoay người đi bận rộn.
Chỉ chốc lát sau, chén dĩa rượu thịt đã được dọn sẵn lên bàn.
Trên bàn, sau khi ba người nâng chén hơi kính lẫn nhau, Lục Thánh Trung chợt mở miệng hỏi: "Võ huynh, sao thấy huynh thường ở phủ thành Bắc Châu, chẳng lẽ không cần về Bình Xuyên ư?"

Võ Thiên Nam hơi giật mình, từ từ để ly rượu xuống, lắc đầu buông tiếng thở dài, "Ở trước mặt Đào huynh và Yến Nhi muội muội ta không tiện nói dối, có lẽ các người cũng biết tình huống ở Bắc Châu, tình huống hơi đặc biệt, từ sau khi Yến quốc tan tành rồi, Yến quốc bên kia không quản được, bên Hàn quốc thì không dám ép buộc quá mức, cho nên người ngoài mặt thật sự có thể làm chủ mảnh đất này ở ngay trong phủ thành Bắc Châu đây. Ta thường xuyên hoạt động trong phủ thành này, cũng là vì muốn nhờ quan hệ tìm được công việc thích hợp để làm."
Lục Thánh Trung à một tiếng, "Lệnh phụ chính là Huyện thừa, chẳng lẽ còn không thể sắp xếp việc làm tốt cho huynh trong huyện Bình Xuyên sao?"
Võ Thiên Nam: "Huyện Bình Xuyên chỉ là mảnh đất nghèo, cho dù có việc tốt cần làm thì có thể tốt đến đâu? Chí của ta không ở tại Bình Xuyên này, mà muốn tiến dần từng bước ở nội thành Bắc Châu."
Dáng vẻ tồn tại ý chí bay cao bay xa, liếc mắt cẩn thận nhìn phản ứng của Đào Yến Nhi.
Lục Thánh Trung hơi gật đầu: "Thì ra là thế! Đương gia làm chủ Bắc Châu, người người đều biết là Thiệu gia, phụ thân huynh tốt xấu gì cũng là Huyện thừa, sao không nhờ phụ thân huynh đi cầu kiến Thiệu Đăng Vân."
Võ Thiên Nam lập tức cười khổ: "Huyện thừa là quan lớn ở huyện Bình Xuyên, nhưng ở phủ thành Bắc Châu này lại không tính là cái gì, châu mục Bắc Châu không phải phụ thân ta muốn gặp là có thể gặp được."
Nói đến đây, hình như sợ huynh muội đối phương coi thường mình, lại ngẩng đầu ưỡn ngực nói: "Có điều ta đã tìm ra cách, dựa vào quan hệ với công tử châu mục, đợi một thời gian ắt sẽ có kết quả."
Lục Thánh Trung đang muốn dẫn câu chuyện đi theo hướng này, không ngờ Võ Thiên Nam lại tự mình nói ra, ngược lại tiết kiệm thời gian cho hắn ta đỡ phải quanh co lòng vòng, nhàn nhạt hỏi: "Nghe nói Thiệu Đăng Vân có ba vị công tử, không biết con đường của Võ huynh là định dựa vào vị công tử nào?”
Võ Thiên Nam đáp: "Nhị công tử và Tam công tử."
Lục Thánh Trung ậm ừ, "Sao ta nghe nói Đại công tử Thiệu Bình Ba mới là nhân vật thực quyền ở Bắc Châu kia mà?"

Võ Thiên Nam hơi xấu hổ, ngược lại gã từng muốn leo lên Thiệu Bình Ba, thế nhưng không thể leo lên được, người ta căn bản không xem gã ra gì, giải thích: "Đại công tử bận quá, tạm thời còn vô duyên gặp mặt, đợi có cơ hội thích hợp, tự nhiên sẽ đến cậy nhờ."
"Không ổn!" Lục Thánh Trung khẽ lắc đầu một tiếng.
Võ Thiên Nam kinh ngạc: "Lời này của Đào huynh giải thích thế nào?"
Lục Thánh Trung nói: "Có thể Thiệu Bình Ba sắp gặp đại nạn lâm đầu, ta khuyên Võ huynh vẫn nên đừng chọc họa lên người thì tốt hơn, tốt nhất là nên cách xa hắn ta ra.”
Võ Thiên Nam càng tỏ ra kinh ngạc hơn: "Cớ chi Đào huynh lại nói như vậy?"
Hình như Lục Thánh Trung hơi do dự, dáng vẻ không biết có nên nói hay không, cuối cùng nói: "Theo lý thuyết, có mấy lời ta không nên nói, có điều đã làm bạn với Võ huynh đây, lại là đồng hương, ta không ngại báo cho Võ huynh biết một hai, chỉ là việc này xuất phát từ miệng của ta, vào tới tai huynh, nghe rồi thôi, huynh không được nói cho ai biết là ta nói, ta không muốn gây rắc rối gì, nếu không huynh muội ta chỉ có thể bỏ đi xa, sẽ không gặp lại Võ huynh nữa."
"Chẳng lẽ Đào huynh cho rằng ta là người lắm miệng ư?" Võ Thiên Nam đưa mắt nhìn Đào Yến Nhi, vỗ ngực bảo đảm: "Đào huynh cứ nói đừng ngại, tuyệt đối sẽ không liên luỵ Đào huynh đâu."
Đào Yến Nhi khẽ đưa mắt liếc nhìn Lục Thánh Trung, không biết hắn ta muốn làm gì.
Lục Thánh Trung hơi do dự một lúc, chậm rãi nói: "Tuy ta không rõ chuyện ở Bắc Châu lắm, có điều chuyện trong giới tu hành thì ta có thể biết được một hai, trước đó có bài đồng dao Vương Bắc Châu, không biết Võ huynh từng nghe thấy chưa?"
Võ Thiên Nam liên tục gật đầu trả lời: "Đương nhiên từng nghe rồi, việc này rõ ràng là nhằm vào Đại công tử mà, chỉ là mọi người chỉ dám xì xầm trong bóng tối, không dám bàn tán công khai thôi, chẳng lẽ có liên quan gì đến việc này à?"
Lục Thánh Trung gật đầu, hỏi tiếp: "Vậy Võ huynh từng nghe nói đến chưởng môn của Thượng Thanh tông - Đường Nghi bao giờ chưa?"

Võ Thiên Nam cười khà khà, nhưng hình như lại chợt cảm thấy mình quá hèn mọn ở trước mặt Đào Yến Nhi, thu hồi dáng vẻ tươi cười ấy lại, gật đầu đáp: "Từng nghe rồi, nghe nói Đại công tử yêu thích vị chưởng môn này, từng nhiều lần tỏ tình."
Lục Thánh Trung: "Vấn đề nằm ở chỗ này, Đường Nghi này là phụ nữ đã có chồng, chồng cô ta tên là Ngưu Hữu Đạo, cũng là người trong giới tu hành, chính là pháp sư tùy tùng bên cạnh Dung Bình Quận vương của Yến Quốc, cũng là người tài ba, mối hận cướp vợ há có thể là việc nhỏ? Chỉ bởi vì việc này, Ngưu Hữu Đạo và Thiệu Bình Ba giao tranh, lời đồn kia chính là xuất phát từ Ngưu Hữu Đạo, sau đó Thiệu Bình Ba phản kích, vận dụng nhân thủ đến Băng Tuyết các trên núi Đại Tuyết ám sát Ngưu Hữu Đạo…"
Thuật lại tất cả sắp đặt và gần như sự thật chuyện xảy ra ở Băng Tuyết các, Võ Thiên Nam nghe đến trợn mắt há hốc mồm, tâm thần sảng khoái, bình thường nào có cơ hội nghe được loại chuyện này, Băng Tuyết các với gã mà nói trời cao đất xa, gần như có thể xem như nơi thần tiên tụ tập.
Đào Yến Nhi lặng im không nói, tâm tình lại vô cùng phức tạp, có một loại cảm giác, cảm thấy sự thật được phơi bày.
Vẫn luôn không biết rõ Lục Thánh Trung muốn làm chuyện gì, nàng ý thức được, hôm nay Lục Thánh Trung cuối cùng cũng lộ ra gương mặt thật dữ tợn…
Rời khỏi đó, thong thả dạo bước trên đường Võ Thiên Nam lo được lo mất, gã biết cơ hội to lớn đang bày ra ở trước mặt gã, thế nhưng phải tham dự vào loại chuyện này làm gã thấy hơi sợ hãi.
Do dự mãi, Võ Thiên Nam nắm chặt hai tay thành quyền, hình như đã hạ quyết tâm, nhanh chân bỏ đi…
Bên ngoài phủ Thứ Sử ở Bắc Châu, Võ Thiên Nam chờ khá lâu, một người từ bên trong bước ra chào hỏi một tiếng, người gác cổng mới cho phép gã tiến vào.
Ở một góc đầu đường, sau khi Lục Thánh Trung một đường âm thầm theo dõi tận mắt nhìn thấy, khóe miệng vểnh lên, chuẩn bị dùng điều kiện gả Đào Yến Nhi để dẫn dụ thuyết phục Võ Thiên Nam, xem ra

không cần dùng tới nữa, gia hỏa Võ Thiên Nam này còn 'Thức thời' hơn so với trong tưởng tượng của hắn ta.
Lục Thánh Trung nhanh chóng xoay người bỏ đi, đi vào một tửu lâu trên đường cái, mua một vò rượu, một tờ giấy gấp nhỏ, nhân lúc người ta không chú ý nhét vào trong tay một tên tiểu nhị, sau đó xách rượu nhanh chân bỏ đi.
Lúc về đến cửa nhà, mang về một chiếc xe ngựa.

Chương 316: Tận Dụng Thời Cơ

Chương 316: Tận Dụng Thời Cơ
Nhảy xuống xe ngựa, đẩy cửa đi vào, trực tiếp vào trong phòng ngủ, đi đến bên cạnh Đào Yến Nhi im lặng nằm trên giường, chỉ ngón tay tới, giải huyệt đạo trên người nàng, lạnh nhạt nói với Đào Yến Nhi vừa mới bò dậy: "Đi thôi!"
Chờ một lát, hai huynh muội ra cửa, Đào Yến Nhi chui vào trong xe ngựa, Lục Thánh Trung đánh xe rời đi, một đường ra khỏi thành…
Phủ Thứ Sử, Võ Thiên Nam ngồi trong phòng khách chờ rất lâu, mới nhìn thấy hai huynh đệ Thiệu Vô Ba và Thiệu Phục Ba thong thả đi vào. Ánh mắt hai huynh đệ nhìn về phía Võ Thiên Nam hơi ghét bỏ, cảm thấy gia hỏa này thật không biết thức thời, quen biết thì quen biết, nhưng phủ thứ sử là nơi ngươi có thể tùy tiện tới lui ư?
Nếu không phải nghe nói có lễ nặng dâng lên, hai huynh đệ bọn họ căn bản sẽ không để cho gã vào phủ.
"Nhị công tử, Tam công tử." Võ Thiên Nam vội vã cúi đầu khom lưng hành lễ.
Hai huynh đệ ngồi xuống trong phòng khách, Thiệu Vô Ba không lên tiếng, Thiệu Phục Ba thì nhíu mày nói: "Không phải nói có lễ nặng à? Lễ nặng ở đâu?"
Võ Thiên Nam nhìn người hầu ngoài cửa một cái, do dự nói: "Lễ nặng không thể xem thường, có phải hai vị công tử nên… hay không?”
Lúc này Thiệu Phục Ba mới không kiên nhẫn phất phất tay, sau khi vẫy lui người hầu, hỏi: "Giờ có thể lấy ra chưa?”
Võ Thiên Nam cười lấy lòng, lại lén lén lút lút quan sát xung quanh, sau đó đi đến bên cạnh bàn trà ngồi xổm xuống song song trước mặt hai huynh đệ, cúi đầu nhỏ giọng thì thầm giữa hai người.

Đối với hành động lén lén lút lút này của gã vốn làm hai huynh đệ chán ghét đến nhíu mày, nhưng biểu cảm trên mặt bọn họ bỗng dần thay đổi, từ từ lộ vẻ nặng nề, tiếp đó từng ánh mắt trở nên lập lòe không yên.
Đợi Võ Thiên Nam dứt lời ngồi dậy, hai huynh đệ, một người vỗ bàn đứng dậy, một người thì chậm rãi đứng lên, hai mắt đều tỏa sáng.
Lão đại đang lợi dụng Băng Tuyết các? Chưởng môn Hoàng Liệt của Đại Thiền Sơn còn đứng ra bảo đảm? Nếu việc này bị vạch trần, đừng nói Băng Tuyết các, chỉ sợ Đại Thiền Sơn sẽ là người đầu tiên muốn giết chết lão đại để phủi sạch quan hệ!
Lão nhị Thiệu Vô Ba nãy giờ không lên tiếng bỗng mở miệng, thấp giọng nặng nề hỏi: "Chuyện này là thật?"
Võ Thiên Nam cẩn thận khiêm nhường đáp: "Hai vị công tử, xem như ta có một vạn lá gan cũng không dám lừa hai vị công tử đâu!"
Thiệu Phục Ba vẫn liên tục quan sát xung quanh như trước, thấp giọng hỏi: "Sao ngươi lại biết được tin tức này?"
Võ Thiên Nam trả lời: "Ta có người đồng hương ở huyện Bình Xuyên, cũng là tu sĩ, hiểu biết khá rõ về giới tu hành, trước đây không lâu từng gặp gỡ nói chuyện phiếm một lần, lúc nhắc tới phủ Thứ Sử, vừa hay người này nhắc nhở ta một câu. Việc nhằm vào Ngưu Hữu Đạo này đã ầm ĩ oanh oanh liệt liệt ở Băng Tuyết các, căn bản chẳng phải bí mật gì, chỉ là loại phàm phu tục tử như ta không biết mà thôi."
Thiệu Vô Ba hỏi: "Người đồng hương kia của ngươi ở đâu?"
Võ Thiên Nam ngược lại nói chuyện nghĩa khí, "Tình cờ gặp gỡ, người đã đi rồi, tu sĩ người ta vân du không cố định, ta cũng không biết người nọ đã đi đâu."
Thật ra cũng chẳng phải nói chuyện nghĩa khí gì, mà là sợ chọc giận Đào Yến Nhi, đã đồng ý không tiết lộ hành tung của hai huynh muội, chẳng qua ngược lại là hắn tin tưởng không nghi ngờ đối với những gì Lục Thánh Trung đã nói.
Người chưa đạt tới tới cấp bậc kia, nào biết chuyện sóng mây quỷ quyệt ở phía sau chứ, cảm thấy 'Đào Quân' không cần thiết phải lừa gã.
Thiệu Vô Ba trầm giọng nói: "Việc này không thể coi thường, không có người làm chứng, sao ta biết lời ngươi nói là thật hay giả?" Tiếp đó lông mày nhíu lại, "Có phải Đại công tử sai ngươi tới hay không?"

Hắn ta có chút nghi ngờ không biết có phải lão đại đào bẫy rập để bọn họ nhảy vào hay không.
Võ Thiên Nam lập tức ôi chao: "Nhị công tử, như ngài nói, việc này không thể coi thường, nếu ta dám ăn nói lung tung việc này, chẳng phải muốn chết ư? Nếu nói dối, vậy ta sẽ trở thành người lừa dối hai vị công tử, châu mục há có thể buông tha cho ta, người đầu tiên xui xẻo chính là ta, ta nào dám chứ!"
Thấy thái độ gã như vậy, có vẻ như hận không thể moi tim gan mình ra để chứng minh trong sạch.
Gã có thể kiên trì như vậy, biết rõ cuốn vào trong loại chuyện này cũng là mạo hiểm.
Sở dĩ bằng lòng mạo hiểm thế này, cũng bởi vì biết mạo hiểm càng lớn thì lợi ích càng lớn, chỉ cần giúp hai vị công tử này đẩy ngã Đại công tử, quyền lực của Đại công tử đương nhiên sẽ rơi xuống trên đầu hai người họ, tự nhiên là gã cũng không thiếu được một phần chỗ tốt.
Mấy năm nay vẫn luôn một mực tìm cách, trời không phụ người có lòng, cuối cùng để gã gặp được cơ hội trời cho này, làm sao có thể bỏ lỡ đây!
Nhịn không được hấp dẫn, không kháng cự được trái tim của mình.
Huynh đệ Thiệu thị nhìn nhau, nghĩ lại thấy cũng đúng, mặt khác cũng biết năng lực của lão đại, thật sự muốn trở mặt đối phó bọn họ mà nói, không đáng dùng biện pháp quanh co lòng vòng như vầy.
Đối phó hai người bọn họ, trong tay lão đại có tài nguyên và biện pháp, còn cần cuốn cả Băng Tuyết các và Đại Thiền Sơn vào ư?
Hai người tự nhận thấy mình còn chưa đủ cấp bậc kia!
Chủ yếu nhất là, bọn họ cũng biết xung đột giữa Thiệu Bình Ba và Ngưu Hữu Đạo, chỉ là không biết Thiệu Bình Ba to gan bằng trời, ngay cả Băng Tuyết các mà cũng dám đánh chủ ý lên đó.
"Nhị ca, huynh thấy thế nào?" Thiệu Phục Ba thấp giọng hỏi, rõ ràng đã động tâm rồi.
Thiệu Vô Ba nhíu mày suy tư một lát, lại tiếp tục nhìn về phía Võ Thiên Nam, nói: "Việc này hãy để bọn ta suy xét một chút, ngươi về trước chờ tin tức đi."
"Vâng, bất cứ lúc nào cũng nghe hai vị công tử dặn dò." Võ Thiên Nam liên tục gật đầu, khom người lại hành lễ cáo lui.

Sau khi lui ra, ra khỏi phủ Thứ Sử, nhưng còn chưa đi được bao xa, lúc vừa đi qua bên cạnh một ngõ nhỏ, ven đường đột nhiên có người đi tới va vào gã một phát, đụng gã lảo đảo tiến vào trong ngõ nhỏ.
"Đi đường thế nào vậy, không có mắt…"
Võ Thiên Nam liên tục lảo đảo xém chút ngã sấp xuống còn chưa kịp mắng xong, đằng sau đã duỗi ra một bàn tay bịt lấy miệng gã, siết cổ của gã.
Người đụng vào gã nhìn hai bên trái phải ở đầu đường một lần, sau đó cũng đi đến, tính cả người trong ngõ nhỏ đè Võ Thiên Nam xuống, hai người bắt tay cùng một chỗ, mang Võ Thiên Nam vào chỗ sâu trong ngõ nhỏ.
"Ưm ưm…” Võ Thiên Nam không ngừng giãy dụa kêu to.
Một người thấp giọng quát lên: "Đừng kêu, hai vị công tử nói, muốn chứng minh lời mình nói là sự thật, trước tiên đàng hoàng đợi ở chỗ này một thời gian ngắn, nếu như quả thật không sai, đương nhiên sẽ không thiếu chỗ tốt của ngươi.”
Võ Thiên Nam chớp chớp mắt, cứ như vậy thành thành thật thật bị kéo đi…
Trong phủ Thứ Sử, hai huynh đệ còn quanh quẩn một chỗ trong thính đường, ngoài cửa một người bước nhanh tiến đến, thấp giọng bẩm báo: "Hai vị công tử, đã giữ người lại rồi."
Hai huynh đệ nhìn nhau, hai người cũng chẳng phải nghe Võ Thiên Nam nói cái gì thì chính là cái đó, chẳng may là bẫy rập thì sao? Bọn họ cũng sợ Võ Thiên Nam chạy hoặc chết sẽ không có đối chứng, chỉ cần Võ Thiên Nam ở trong tay bọn họ, coi như sự tình bị lộ ra ngoài, cũng có thể đẩy mọi trách nhiệm lên đầu Võ Thiên Nam.
Thiệu Vô Ba trầm giọng nói: "Cần phải canh chừng người này thật chặt, phải giấu kỹ, không thể để rò rỉ tin tức, nếu không ta sẽ lấy đầu của ngươi.”
"Dạ!" Người kia chắp tay vâng dạ.
Hai huynh đệ lập tức ra khỏi phòng, theo như thương lượng trước đó đi tìm mẫu thân.
Thế lực và sức ảnh hưởng của lão đại là không thể coi thường, muốn động vào lão đại, có một số việc cần phải trong ngoài đồng loạt ra tay,

bọn họ đến Đại Thiền Sơn bên kia gây sự, chỗ phụ thân Thiệu Đăng Vân bên kia cần phải có mẫu thân ra mặt tiếp cận, một khi xảy ra chuyện, cần mẫu thân giúp đỡ một tay, không thể để cho phụ thân xảy ra sự cố ở thời khắc mấu chốt như vậy.

Chương 317: Ngưu Hữu Đạo, Xem Như Ngươi Lợi Hại! (1)

Chương 317: Ngưu Hữu Đạo, Xem Như Ngươi Lợi Hại! (1)
Đình viện nội trạch, hai huynh đệ cùng nhau đi vào.
Nguyễn thị đang dặn dò đám người hầu khuân đồ ra bên ngoài, đều là một số đồ trang trí xa hoa trong nhà, còn quần áo hoa lệ trên người Nguyễn thị cũng đã đổi thành trang phục vải thô.
"Mẫu thân!" Sau khi hai huynh đệ tiến vào đồng loạt khom người hành lễ, Thiệu Phục Ba nhìn đám người hầu không ngừng dọn đồ đạc trong nhà ra ngoài, kỳ quái hỏi: "Mẫu thân, đây là muốn dời đồ đạc đi đâu thế ạ?”
"Haizzz!" Nguyễn thị khẽ thở dài một tiếng, chỗ này không phải nơi thích hợp để nói chuyện, phất tay dẫn hai huynh đệ đến phòng trong yên tĩnh.
Không có người ngoài, Thiệu Vô Ba lại hỏi: "Cớ chi mẫu thân lại than thở?"
Nguyễn thị thở dài: "Đại ca con đang phổ biến tân chính, nói là phải tiết kiệm tài lực dùng ở trên lưỡi đao, nói là muốn dừng làn gió xa hoa ở Bắc Châu thì phải làm từ nhà mình trước, nói là chỉ khi nào phủ Thứ Sử dẫn đầu làm gương, bên dưới mới không dám đi quá giới hạn, mới có thể trên làm dưới nghe theo. Bắt đầu từ hôm nay, từ trên xuống dưới người trong nhà không được phép tiếp tục mặc lăng la tơ lụa, tất cả phải dùng quần áo vải thô để gặp người, toàn bộ đồ trang trí đáng giá trong nhà đều phải đem ra ngoài bán, nói là muốn tập trung tài lực tăng tốc đẩy mạnh việc chấn hưng Bắc Châu!"
Thiệu Phục Ba cả giận nói: "Ngay cả một bộ quần áo đẹp cũng không cho mẫu thân mặc vào, đồ chó kia cũng không khỏi khinh người quá

đáng đi!"
Hắn ta cảm thấy Thiệu Bình Ba đang cố ý nhục nhã mẫu thân hắn ta.
Nguyễn thị lắc đầu: "Phụ thân con đã đồng ý việc này rồi, bắt đầu từ hôm nay, ngay cả phụ thân con cũng phải mặc quần áo vải thô, nói là cũng muốn tự mình làm gương tốt như đại ca con vậy."
Hai huynh đệ cau chặt lông mày, đều phát hiện, từ khi bài đồng dao kia lan truyền ra ngoài, phụ thân chẳng những không cảnh giác, ngược lại càng gia tăng cường độ ủng hộ đối với Thiệu Bình Ba, quyền lực trong tay hai người bọn họ trên cơ bản sắp bị Thiệu Bình Ba tước đoạt gần như không còn gì.
Thiệu Bình Ba chỉ dặn dò một câu, cũng không phải là nhằm vào bọn họ, mà là năng lực của bọn họ không đủ để gánh vác một vài chuyện, phải giao cho người có năng lực đi làm.
Đối với việc này, hai huynh đệ bọn họ có đi tìm phụ thân khiếu nại cũng vô dụng, nhờ mẫu thân đi tìm phụ thân cũng vô dụng, tóm lại phụ thân chính là quyết tâm ủng hộ lão đại.
Theo như bọn họ thấy, cứ tiếp tục như vậy, sau này Bắc Châu đâu còn nơi để hai huynh đệ bọn họ sống yên ổn.
Nguyễn thị khoát tay áo, dường như không muốn nhắc tới việc này, hỏi: "Hai huynh đệ các con lúc này không làm việc công, chạy tới đây làm gì?"
Thiệu Phục Ba tức giận nói: "Thân thể đều sắp rảnh đến mốc meo, nào có chuyện gì để bọn con làm đâu ạ."
"Haizzz!" Nguyễn thị lại khẽ than thở một tiếng, tất nhiên là biết nỗi khổ tâm trong lòng con trai mình, nhưng bà cũng chỉ đành bất lực.
Thiệu Vô Ba quay đầu phất phất tay với hai nha hoàn hầu hạ trong phòng, nói: "Các ngươi lui xuống trước đi, ra ngoài canh chừng, đừng cho người nào tới gần."
Cho dù đây đều là nha hoàn tâm phúc của mẫu thân, nhưng thật sự có vài chuyện có lý do để cẩn thận, vẫn nên để đám nha hoàn tránh mặt thì tốt hơn.
"Dạ!" Hai nha hoàn vâng dạ.
Sau khi thấy hai nha hoàn đã lui ra, Nguyễn thị chớp chớp mắt sáng, nghi ngờ hỏi: "Chuyện gì mà lén lén lút lút vậy?"

"Ác có ác báo, giờ chết của tên cẩu tặc kia đã đến rồi…" Thiệu Phục Ba cười ha hả một tiếng, tiến đến bên tai mẫu thân, khẽ thuật lại chuyện mà Võ Thiên Nam đã dâng lên.
Nhưng bọn họ không biết trong số hai nha hoàn vừa rồi mới lui ra ngoài có một người lại rón rén quay về, đưa lỗ tai dán lên cửa nghe lén.
Sau khi nghe xong, Nguyễn thị ngạc nhiên nghi ngờ hỏi: "Các con có ý gì?"
Thiệu Phục Ba cười lạnh: "Hắn ta muốn lợi dụng Băng Tuyết các ra tay diệt trừ Ngưu Hữu Đạo, đã phạm vào tối kỵ của Băng Tuyết các, chỉ cần có người vạch trần chuyện này, Đại Thiền sơn vì phủi sạch quan hệ, sẽ không tha cho hắn ta!"
Nguyễn thị hoảng sợ: "Các con muốn vạch trần chuyện này ư?"
Lão nhị Thiệu Vô Ba từ tốn nói: "Mẫu thân, cơ hội mất đi sẽ không trở lại, cơ hội thế này cũng sẽ không có lần thứ hai đâu!"
Vẻ mặt Nguyễn thị kinh hoảng, liên tục lắc đầu: "Thôi đi! Mẹ con chúng ta ăn thiệt thòi trên tay hắn ta còn chưa đủ à? Chúng ta không thể thắng nổi hắn ta đâu, mẹ thật sự sợ hắn ta, thật sự không còn dám trêu chọc đến hắn ta nữa, các con nên yên tĩnh ngừng nghỉ đi, cũng thấy thoải mái dễ chịu hơn đấy! Chỉ cần cha các con còn sống, hắn ta cũng không dám làm quá mức, dù sao đại quyền Bắc Châu vẫn còn nằm trong tay cha các con, tuy có hơi ấm ức, nhưng ít nhất vẫn có thể bảo đảm bình an phải không?"
Thiệu Phục Ba trầm giọng nói: "Mẫu thân, người đây là ngâm dưới dâm uy của hắn ta quá lâu nên sợ vỡ mật! Người cho rằng hắn ta sẽ bỏ qua cho chúng ta ư? Người nhìn lại mà xem, ngay cả một bộ quần áo đẹp hắn ta cũng không cho người mặc, bước tiếp theo ngay cả ăn hắn ta cũng sẽ cắt giảm phần ăn của người, người có thể làm gì hắn ta đây? Hắn ta đang từng bước ép sát, phụ thân đã làm những gì? Phụ thân vẫn luôn một mực dung túng hắn ta! Nếu cứ tiếp tục để cho hắn ta hoành hành như vậy, sớm muộn gì ba mẹ con chúng ta cũng chết không có chỗ chôn, hắn ta bất nhân thì cũng đừng trách chúng ta bất nghĩa!"
Thiệu Vô Ba bình tĩnh nói: "Mẫu thân, người quên cả nhà ông ngoại chúng ta đã chết thế nào rồi sao? Cả nhà ông ngoại đã chết thảm bao nhiêu kia chứ! Tuy chuyện này không có chứng cứ, thế nhưng trong lòng

tất cả mọi người đều biết rõ, cũng biết là do ai làm, chỉ là không ai vạch trần thôi, phụ thân cũng đang cố ý giả bộ hồ đồ! Mẫu thân, chẳng lẽ người không muốn báo thù cho cả nhà ông ngoại sao? Chẳng lẽ người chấp nhận để cả nhà ông ngoại chết không nhắm mắt sao?"
Nói đến thù nhà, nhớ tới cái chết bi thảm của cha mẹ mình, Nguyễn thị cắn chặt răng, mặt mũi đầy vẻ khổ sở, thình lình bị hai đứa con trai dồn đến chân tường…
Thấy Nguyễn thị chậm chạp không cho câu trả lời chắc chắn.
Thiệu Phục Ba thúc giục: "Mẫu thân, không thể do dự nữa, chậm sẽ sinh biến! Tên cẩu tặc kia có rất nhiều thủ đoạn, một khi để hắn ta phản ứng lại, còn không biết sẽ nảy ra chiêu số gì đâu, thật sự bỏ qua cơ hội lần này, thì sẽ không còn cơ hội tốt như vậy nữa!"
Nguyễn thị rất rối rắm, "Chuyện này có thể thành không?"
Thiệu Vô Ba: "Lần này tất nhiên là không sơ hở chút nào, trước kia thất thủ là bởi vì hắn ta còn có đường lui, nhưng đối đầu với Đại Thiền sơn thì không giống với lúc trước, chọc giận khiến Đại Thiền sơn ra tay, ngay cả cha cũng không bảo vệ được hắn ta, hắn ta ắt phải chết không thể nghi ngờ!"
Cho dù hai huynh đệ bọn họ liên tục cam đoan, nhưng Nguyễn thị vẫn rất lo lắng như cũ, thống khổ nói: "Các con đây là đang ép hắn ta vào chỗ chết, nhưng cũng không chừa lại cho mình đường lui đâu!”
Thiệu Phục Ba trầm giọng nói: "Mẫu thân yên tâm, đã để lại đường lui, bọn con đã thương lượng xong, việc này không cần hai huynh đệ bọn con cùng nhau ra mặt, chỉ cần một mình con ra mặt vạch trần là được rồi, người và Nhị ca cứ vờ như không biết rõ tình hình, một khi có bất trắc gì đó, một mình con gánh chịu là được!”
Lão nhị Thiệu Vô Ba cúi đầu im lặng.
Nguyễn thị nhìn lão nhị, lại nhìn lão tam, lo lắng hỏi: "Để người khác ra mặt vạch trần không được sao? Vì sao nhất định phải tự mình đích thân ra trận?"
Bà thật sự là sợ hãi Thiệu Bình Ba, nhiều năm như vậy, thật sự là bị Thiệu Bình Ba làm cho sợ hãi.
Còn Thiệu Bình Ba vì ổn định hậu phương, ra tay luôn luôn tàn nhẫn, rất có sức uy hiếp, khiến cho bọn đạo chích không dám tùy tiện hành động!

Thiệu Vô Ba trầm ngâm nói: "Đây là trận chiến ngươi chết ta sống, không thể chừa lại đường lui nào cho hắn ta, cũng phải đề phòng Đại Thiền sơn và phụ thân bên kia bao che khuyết điểm, chỉ có huynh đệ bọn con tự mình ra mặt tạo áp lực, mới có thể hoàn toàn ép hắn ta vào con đường chết!”

Chương 318: Ngưu Hữu Đạo, Xem Như Ngươi Lợi Hại! (2)

Chương 318: Ngưu Hữu Đạo, Xem Như Ngươi Lợi Hại! (2)
Nguyễn thị: "Các con bức tử hắn ta, chính là thủ túc tương tàn, kêu phụ thân các con làm sao chịu nổi, kêu phụ thân các con nhìn các con thế nào? Phụ thân các con có thể tha thứ cho các con ư?”
Thiệu Phục Ba: "Lúc hắn ta ép bọn con, phụ thân có nói gì không? Không tha thứ cho bọn con thì có thể làm gì? Ông ta chỉ có mấy người bọn con là con trai, cũng không thể giết chết bọn con sau khi lão đại chết chứ? Đến lúc đó ai lo ma chay cho ông ta? Tiếp tục sinh đứa nữa chỉ sợ cũng không chờ được đến lúc nó lớn lên thành tài đúng không? Trẻ nhỏ há có thể gánh vác an ngoài quản trong khống chế Bắc Châu? Hơn nữa, có việc gì thì một mình con gánh chịu, không trách được lên đầu Nhị ca, chỉ cần Nhị ca có thể ra mặt, những người khác sẽ phải nhìn sắc mặt của Nhị ca, họ không dám làm gì con đâu, con tạm thời chịu chút ấm ức cũng không có gì!"
Thiệu Vô Ba: "Mẫu thân yên tâm, chỉ cần có thể đẩy ngã hắn ta, thì Tam đệ sẽ không có việc gì, cùng lắm là chịu chút trách phạt. Nếu bỏ qua cơ hội lần này, chúng ta ngược lại sớm muộn gì cũng sẽ bị hắn ta ép chết! Mẫu thân, khi cần quyết đoán thì phải quyết đoán, không thể lòng dạ đàn bà được đâu!"
"Thôi! Tùy các con đi!" Nguyễn thị bất đắc dĩ lắc đầu.
"Được!" Thiệu Vô Ba gật đầu, chắp tay nói: "Kính xin mẫu thân đến chỗ phụ thân bên kia nhìn chằm chằm, phối hợp với bọn con bất cứ lúc nào!"
Chuyện đến nước này, Nguyễn thị cũng bị hai đứa con trai làm cho hết cách, nghe theo ý của con trai đi đến chỗ Thiệu Đăng Vân.

Hai huynh đệ đứng dưới mái hiên, Thiệu Vô Ba ngẩng đầu lên nhìn trời, "Thành bại ngay ở hôm nay, lão tam, cần phải cẩn thận!"
Thiệu Phục Ba cười cười, "Nhị ca, sau khi chuyện này thành công, đệ muốn ngủ với nữ nhân của hắn ta!"
"Ai?" Thiệu Vô Ba ngạc nhiên, theo như y biết, lão đại không có nữ nhân, chỉ có mấy nha hoàn thị tẩm, đây không tính là nữ nhân của lão đại đúng không?
Thiệu Phục Ba cười ha ha đáp: "Đường Nghi! Nữ nhân kia quả thật có dáng dấp xinh đẹp, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, muốn vóc dáng có vóc dáng, muốn khí chất có khí chất, sau khi chuyện thành công đệ nhất định phải ngủ với nữ nhân mà hắn ta yêu thích, nếu không khó giải mối hận dồn nén trong lòng đệ nhiều năm qua!”
"Chuyện này… Thượng Thanh tông phụ thuộc vào Bắc Châu ta ngược lại dễ xử lý, nhưng nam nhân của Đường Nghi là Ngưu Hữu Đạo. Thủ đoạn của lão đại thế nào đệ cũng biết rồi đó, tên kia có thể đấu tay đôi với lão đại, tất nhiên không đơn giản, vô duyên vô cớ không cần thiết phải trêu chọc vào kẻ thủ như vậy…” Trong trầm ngâm Thiệu Vô Ba thấy trên mặt đệ đệ mình lộ vẻ thất vọng, lập tức thay đổi thái độ, đưa tay vỗ vỗ vai đệ đệ mình, "Được rồi! Ta sẽ nghĩ cách giải quyết việc này, ta cũng sẽ nghĩ cách khiến cô ta phải phục tùng đệ, cho dù đệ bị phụ thân nhốt vào trong ngục, ta cũng sẽ nghĩ cách đưa cô ta vào ngục tự cởi quần áo ra cùng đệ thống khoái!"
"Ha ha, được, cứ chờ tin tức tốt của đệ!" Thiệu Phục Ba mặt mày hớn hở, vỗ vỗ bộ ngực, nhanh chân bỏ đi…
Phủ Lăng Ba, trong thư phòng, Thiệu Bình Ba đang múa bút thành văn, từng hàng chữ giận dữ mắng mỏ quan viên làm việc bất lợi nơi nào đó! Đúng lúc này, quản gia Thiệu Tam Tỉnh vội vội vàng vàng chạy vào thư phòng, cũng chẳng bận tâm tới quy củ, thất kinh bẩm báo: "Đại công tử, chuyện lớn không ổn!"
Thiệu Bình Ba ngẩng đầu lên nhìn một cái, rồi lại tiếp tục viết chữ của mình, lạnh lùng nói: "Gấp cái gì, từ từ mà nói, trời sập hay gì!"
Thiệu Tam Tỉnh căn bản không có ý định từ từ nói, thấy dáng vẻ của Thiệu Bình Ba vẫn luôn từ tốn, ngược lại càng tỏ ra sốt ruột, vô cùng lo lắng nói: "Đại công tử, thật sự đã xảy ra chuyện! Nguyễn thị bên kia đã

biết được chuyện Đại công tử lợi dụng Băng Tuyết các diệt trừ Ngưu Hữu Đạo, Nhị công tử, Tam công tử và Nguyễn thị đã mưu đồ bí mật vạch trần việc này, hiện nay, bọn họ đã đến chỗ Chung Dương Húc bên kia, đã không kịp ngăn cản nữa rồi ạ!"
Chung Dương Húc, Trưởng lão của Đại Thiền sơn, ở đây đã lâu, còn là người chịu trách nhiệm của Đại Thiền sơn ở Bắc Châu bên này, cũng là pháp sư tùy tùng số một bên cạnh Thiệu Đăng Vân.
Thiệu Bình Ba vừa nâng bút chấm vào nghiên mực sắc mặt đại biến, ngón tay buông lỏng, lạch cạch một tiếng, một giọt mực nước rơi vãi trên tờ giấy trắng nhìn mà giật mình.
Cuối cùng cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc.
Trong nháy mắt sắc mặt Thiệu Bình Ba tái nhợt, hắn ta chậm rãi đứng lên, từ từ ra khỏi bàn dài, tới gần Thiệu Tam Tỉnh, hai mắt như muốn nảy ra ngọn lửa, trầm giọng hỏi: "Sao bọn họ lại biết được việc này?"
Người bên cạnh mẹ con Nguyễn thị gần như đã bị hắn ta điều đi sạch sẽ, đừng nói không có tu sĩ lui tới, ngay cả người hầu tâm phúc bên cạnh trên cơ bản đều bị hắn ta âm thầm khống chế hết. Huống chi việc này làm cực kỳ bí ẩn, ngay cả Đại Thiền sơn cũng không biết chút gì.
Có thể nói rằng, mọi nhất cử nhất động của mẹ con Nguyễn thị trên cơ bản đều không thể chạy thoát ánh mắt của hắn ta, từng âm thầm nói gì về hắn ta, từng mắng hắn ta cái gì, trên cơ bản hắn ta đều biết hết.
Giấu mà không phát, không động vào ba mẹ con kia là bởi vì còn kiêng kị phụ thân Thiệu Đăng Vân, làm chuyện quá tuyệt tình về mặt thanh danh cũng không hay lắm, bất lợi cho tương lai tiếp nhận Bắc Châu của hắn ta, bất kể có gì không thoải mái, đều phải đợi đến khi hắn ta thuận lợi tiếp quản đại quyền Bắc Châu rồi hẵng nói, bây giờ hắn ta rất cần uy tín của phụ thân nhằm đè ép những kiêu binh hãn tướng kia.
Chỉ cần tình thế vẫn còn nằm trong vòng khống chế của hắn ta, có một số chuyện hắn ta tạm thời không cần thiết phải so đo tính toán.
Thiệu Tam Tỉnh lắc đầu, lão cũng không biết rõ đối phương làm sao lại biết được việc này, cất tiếng đau buồn: "Đại công tử, đi thôi! Sợ là sợ người một nhà đâm dao sau lưng, Nguyễn thị bên kia đang chơi quân pháp bất vị thân, kêu Đại Thiền sơn làm sao bây giờ? Hoàng Liệt đã bảo đảm với Băng Tuyết các bên kia, việc này mà bị vạch trần ra, Đại Thiền

sơn ắt sẽ không bỏ qua cho Đại công tử! Nhân lúc bên kia còn chưa kịp phản ứng, tranh thủ thời gian thoát thân đi. Chỉ có tránh thoát hôm nay, mới có cơ hội mưu tính ngày sau, giữ được núi xanh không lo không có củi đốt! Đại công tử, đi nhanh đi, còn chậm nữa thì sẽ không kịp!”
Một câu 'Hoàng Liệt đã bảo đảm với Băng Tuyết các’, trong đầu Thiệu Bình Ba nhanh chóng hiện lên chuyện Ngưu Hữu Đạo từng mời Hoàng Liệt đến Băng Tuyết các.
Bây giờ đem nhân quả trước sau ra so sánh liên tưởng như thế, nếu còn không kịp phản ứng, vậy thì không phải Thiệu Bình Ba hắn ta nữa, môi hắn ta mang theo mấy phần run rẩy, "Mẹ con Nguyễn thị nằm dưới sự khống chế của ta, thật sự muốn mưu tính việc này, trước đó không thể nào ngay cả một chút mánh khóe mà ta cũng không biết. Băng Tuyết các vừa xảy ra lời đồn, bên này lập tức cũng cùng ra tay theo, không cho ta cơ hội kịp thở dốc xoay chuyển tình thế, đây tuyệt đối không phải là trùng hợp, mà là có người đứng đằng sau chủ mưu hại ta!"
Thiệu Tam Tỉnh giật mình: "Ai?"
"Ngưu Hữu Đạo! Ta đã trúng bẫy của tên gian tặc kia…” Nói đến đây, Thiệu Bình Ba đột nhiên một tay ôm tim, sắc mặt đột nhiên trở nên đỏ bừng.
Phát hiện tình trạng của hắn ta không đúng, Thiệu Tam Tỉnh kinh hô, "Đại công tử!"
"Phốc!" Quai hàm Thiệu Bình Ba căng cứng đột nhiên buông lỏng, sau đó khí huyết công tâm phun ra một búng máu, hai mắt trắng dã, người thẳng tắp ngã về phía sau.
May là Thiệu Tam Tỉnh sớm phát hiện không đúng, nhanh tay đỡ lấy hắn ta, không để đầu hắn ta nện trúng cái bàn phía sau, đỡ hắn ta qua bên cạnh ngồi xuống trên ghế, liên tục vuốt thuận bộ ngực của hắn ta hòng giúp hắn ta bình phục hô hấp, "Đại công tử, người sao rồi?"
Sau khi mặt Thiệu Bình Ba đỏ lên phun ra một búng máu, sắc mặt lại trở nên trắng bệch, trong nháy mắt hoàn toàn không có huyết sắc, trắng đến dọa người.

Chương 319: Súc Sinh (1)

Chương 319: Súc Sinh (1)
Thật vất vả mới hòa hoãn lại, Thiệu Bình Ba cười, vừa tựa vào thành ghế vừa cười thảm, ha ha nói: "Vì đối phó ta, lại ầm ĩ ra động tĩnh lớn như vậy, diễn đúng là giống thật, náo loạn nửa ngày ngươi mới là người núp trong bóng tối đào hố kia, còn đào ra cái hố lớn như vậy để ta tới nhảy vào, thật có kiên nhẫn, Ngưu Hữu Đạo, xem như ngươi lợi hại, lần này ta tâm phục khẩu phục!"
Thiệu Tam Tỉnh nói: "Bất kể có phải là Ngưu Hữu Đạo hay không, Đại công tử, việc đã đến nước này, chạy mới là thượng sách, nếu người còn không đi thì sẽ không còn kịp nữa!”
Thiệu Bình Ba thở hổn hển vung tay đẩy lão một cái, khóe miệng treo giọt máu lắc đầu, "Đi? Đi đâu? Ta dốc hết tâm huyết mới có được cục diện Bắc Châu hôm nay, kêu ta chắp tay tặng người ư? Hôm nay vừa đi, tội danh này sẽ thực sực rơi vào đầu ta, ta sẽ không còn khả năng xoay người nữa, Đại Thiền sơn đương nhiên sẽ truy sát ta đến cùng, bọn họ sẽ không bỏ qua cho ta! Ai dám thu nhận người từng đắc tội Băng Tuyết các chứ? Không đi được, cũng không thể đi… Ta còn chưa thua đâu!"
Thiệu Tam Tỉnh nóng nảy, "Đại công tử, đừng hành động theo cảm tính, Đại Thiền sơn vì mình, họ sẽ không để ý đến chết sống của người đâu, Thứ Sử đại nhân cũng không bảo vệ được người! Tạm thời thoát thân trước đã, chờ tin tức thả ra, chờ đến khi Băng Tuyết các bên kia tra ra được tin Tiêu Thiên Chấn phải chăng đã sử dụng Xích Dương Chu Quả, nói không chừng còn có cơ hội xoay chuyển tình thế."
"Rõ ràng là cái bẫy, làm sao Ngưu Hữu Đạo có thể để Tiêu Thiên Chấn sử dụng Xích Dương Chu Quả?" Hai tay Thiệu Bình Ba chống lấy thành ghế dùng sức đứng lên, cố gắng ổn định thân hình, mặt lộ vẻ dữ tợn, chỉ

vào lão, "Kêu người của phủ Thứ Sử bên kia ra tay, lập tức giải quyết dứt điểm hai gia hỏa mưu đồ bất chính kia cho ta!"
Thiệu Tam Tỉnh giật mình, đương nhiên biết hắn ta chỉ hai người này là ai, đây là muốn giết huynh đệ ruột thịt ư? Bận rộn nhắc nhở: "Đại công tử nghĩ lại đi, một khi danh tiếng xấu ra tay hạ sát thủ với huynh đệ mình bị truyền ra ngoài sẽ rất bất lợi cho Đại công tử đấy!"
Thiệu Bình Ba chậm rãi tiến lên, đỡ lấy cạnh bàn, cười lạnh: "Chúng không chết, thì Bắc Châu sẽ rơi vào trong tay chúng, chúng muốn quân pháp bất vị thân? Chẳng phải bọn chúng có ý định này sao? Nếu Bắc Châu thật sự rơi vào trong tay của chúng, bọn chúng căn bản không có năng lực khống chế, sớm muộn gì cũng phải đổi chủ, Thiệu gia ta sẽ chết không có chỗ chôn, bất kể là Hàn quốc hay là Yến quốc cũng sẽ không buông tha cho Thiệu gia ta, thậm chí Đại Thiền sơn cũng sẽ nghĩ cách đổi Thiệu gia ta đi. Nhanh lên, lập tức, đây là phần thắng cuối cùng của ta, còn chậm nữa thì sẽ không kịp, nhanh lên!"
Nghe hắn ta nói thế, lúc này Thiệu Tam Tỉnh mới xoay người đi làm theo.
Nhưng mới vừa đi tới cửa thư phòng, lại nghe Thiệu Bình Ba lạnh lùng một tiếng, "Nếu muốn làm, không bằng làm sạch sẽ một chút, để tránh hậu hoạn, tránh cho sau này còn phải tìm lý do… Còn có ả tiện nhân kia, cùng nhau xử lý hết đi, nhanh lên!" Hai chữ cuối cùng là thét ra.
Chẳng những muốn hạ sát thủ với huynh đệ, còn muốn giết mẹ kế!
Thiệu Tam Tỉnh nghe thế trong lòng khẽ run rẩy, chẳng qua vẫn tuân theo mệnh lệnh, nhanh chóng rời đi.
Thiệu Bình Ba hình như đã hao hết sức lực lảo đảo lui lại, ngã ngồi lên trên ghế, "Khụ khụ" che miệng lại không ngừng ho khan một trận, thả lỏng tay ra, trong lòng bàn tay là vết máu đỏ thẫm chướng mắt, không khỏi cười thảm lần nữa, "Ngưu Hữu Đạo, xem như ngươi lợi hại!"
Không ai có thể hiểu được đau thương trong lòng hắn ta lúc này.
Cho rằng mình đang đào hầm mai táng Ngưu Hữu Đạo, ai ngờ bản thân lại nhảy vào trong hố sâu mà Ngưu Hữu Đạo đào sẵn, có lẽ tâm tình của Ngưu Hữu Đạo vẫn luôn không tệ đứng ở trên hố nhìn kẻ ngu là hắn ta bận rộn, ai có thể hiểu được tâm tình này đây? Nhất là đối với loại người tâm cao khí ngạo như hắn ta mà nói.

Thua thì cũng thôi đi, giờ mới phát hiện bản thân chẳng những nóng giận công tâm, còn tức đến nôn máu, đây cũng là một thua!
Dù mình không chịu đi, nhưng có thể tránh thoát kiếp nạn này hay không vẫn còn là ẩn số, coi như có thể tránh thoát, một khi đeo lên lưng chuyện giết mẹ kế, giết huynh đệ ruột thịt, đây sẽ là ô danh mà cả đời không thể rửa sạch, lại thêm một thua nữa!
Cho tới bây giờ, tự cho rằng mình mới là nhân vật anh hào quan trọng, ai ngờ lại bị người ta xem như đồ đần chơi cho một vố, bị chơi lâu như vậy đến lúc sắp vứt bỏ mạng nhỏ mới kịp phản ứng lại, thua thảm như vậy, kêu hắn ta làm sao chịu nổi?
Dứt tiếng cười thảm, lửa lòng khó tiêu, lại tiếp tục ho khan một trận liên tục khó dừng.
Vội vàng đứng dậy, sờ soạng chén trà trên bàn, muốn rót nước trà tiêu lửa, ai ngờ nước trà vừa vào miệng lại ho ra một búng máu đỏ thẫm hòa lẫn trong nước trà…
Phủ Thứ Sử, trong một tĩnh thất rộng rãi, Chung Dương Húc ngồi xếp bằng cầm mật thư đã dịch ra xem đi xem lại.
"Haizzz!" Chung Dương Húc nhịn không được khẽ cất tiếng thở dài.
Bên cạnh ông ta còn có một phong mật thư đã dịch ra, vừa xem hết một lá, ai ngờ lại tới một lá khác, nói đúng là cùng một chuyện.
Lá thứ nhất, là Đại Thiền sơn gửi tới, có liên quan đến các lời đồn thổi nổi lên xung quanh Băng Tuyết các, Đại Thiền sơn hơi nghi ngờ là do Thiệu Bình Ba làm, kêu ông ta đi tìm Thiệu Bình Ba xác minh, sau đó báo lại cho Đại Thiền sơn trong lòng hiểu rõ.
Lá thứ hai, ngay sau đó Đại Thiền sơn lại gửi thư, nói Ngưu Hữu Đạo đã nắm giữ chứng cứ chứng minh là do Thiệu Bình Ba làm, cũng bắt được người đã rải lời đồn, còn vứt một cửa hàng cho Đại Thiền sơn, để Đại Thiền sơn tự mình xem xét rồi xử lý.
Ý của Ngưu Hữu Đạo rất rõ ràng, nếu Thiệu Bình Ba chết, thì hắn sẽ không truy cứu nữa, nhưng nếu Thiệu Bình Ba không chết, chỉ sợ việc này sẽ do Băng Tuyết các ra mặt xử lý.
Đại Thiền sơn thỏa hiệp, kêu Chung Dương Húc chịu trách nhiệm ở đây ra mặt xử lý sạch sẽ việc này!

Còn có thể xử lý sạch sẽ thế nào nữa? Chung Dương Húc bất đắc dĩ lắc đầu, thầm tự nói một tiếng, "Thông minh quá sẽ bị thông minh hại thôi!"
Thật ra ông ta rất coi trọng Thiệu Bình Ba, có năng lực, có thể duy trì lợi ích của Đại Thiền sơn, trên dưới Đại Thiền sơn cũng rất xem trọng Thiệu Bình Ba muốn hắn ta thừa kế Bắc Châu, ai ngờ lại vì nữ nhân làm ra chuyện ầm ĩ như vậy, tương lai tốt đẹp đều bị hủy ở trên người một nữ nhân, có đáng tiếc không?
Hồng nhan họa thủy mà! Chung Dương Húc hạ quyết tâm, sau chuyện này, tuyệt đối không thể giữ Thượng Thanh tông ở lại Bắc Châu nữa, nhất định phải đuổi ả nữ nhân Đường Nghi kia đi.
Cầm thư đứng lên, nói với người bên cạnh: "Các ngươi đi khống chế hắn ta trước đi, ta sẽ đi tìm Thiệu Đăng Vân, quen biết nhiều năm, dù sao cũng phải báo cho lão ta biết trước một tiếng!"
Nơi này vừa mới nói xong, bên ngoài có người đến thông báo: "Sư bá, Tam công tử cầu kiến!"
Chung Dương Húc nhíu mày, không biết lúc này Thiệu Phục Ba chạy tới là có chuyện gì.
Ông phất tay ra hiệu cho người nhận mệnh lệnh không nên chậm trễ, cứ đi làm việc trước, sau nói với người đến bẩm báo: "Để hắn ta vào đi."
Chỉ chốc lát sau, Thiệu Phục Ba cung cung kính kính đi vào, khách khí chắp tay chào, "Thiệu Phục Ba bái kiến pháp sư."
Chung Dương Húc thở dài: "Chuyện gì?"
"Vãn bối đến là muốn cầu xin khoan thứ cho Đại ca." Thiệu Phục Ba nói rồi lại bịch một tiếng quỳ xuống, sau đó cất tiếng đau buồn nói: "Đại ca không biết trời cao đất rộng, có thù oán riêng với Ngưu Hữu Đạo vậy mà lại lợi dụng Băng Tuyết các…" Có thể nói là bô bô thuật lại một lần, vừa nói còn vừa khóc lên, sau đó quỳ lau nước mắt.
Đây mà cũng gọi cầu xin khoan thứ cho Đại ca? Đây rõ ràng là muốn đưa đại ca ngươi vào chỗ chết mới đúng! Đầu chân mày Chung Dương Húc nhướng lên rất cao, nhìn hắn ta quỳ ở đó biểu diễn, sau khi nghe xong, liên tục cười lạnh: "Gia hỏa thật ác độc, đây là không khiến Đại công tử chết thì không dừng tay mà!"

Chương 320: Súc Sinh (2)

Chương 320: Súc Sinh (2)
Dứt lời lại lắc đầu, cảm thấy cũng đúng, giết cha mẹ người, mối hận cướp vợ, chặt đứt con đường tiền tài của người ta, chuyện nào cũng dễ khiến người ta liều mạng, ngươi đánh chủ ý lên người vợ của người ta, người ta có thể từ bỏ ý đồ với ngươi mới là lạ.
Ông ta nói chính là Ngưu Hữu Đạo, để người Thiệu gia tự đâm đao vào mình, để huynh đệ của Thiệu Bình Ba tự mình quân pháp bất vị thân, rõ ràng là muốn tạo áp lực cho Đại Thiền sơn, muốn cắt đứt đường lui của Đại Thiền sơn, nhất định khiến Thiệu Bình Ba phải chết!
Thiệu Phục Ba thì giật mình, cho rằng đang nói hắn ta, còn giơ tay lên thề: "Pháp sư, vãn bối nói câu nào cũng là thật, nếu có một câu giả dối, nguyện chịu thiên đao vạn quả!"
Hắn ta đâu biết chuyện bên này đã nhận được thư của Đại Thiền sơn gửi tới, không biết Ngưu Hữu Đạo đã đồng thời ra tay ở cả hai bên, chính là muốn đưa Thiệu Bình Ba vào chỗ chết, không cho Thiệu Bình Ba cơ hội xoay người!
Chung Dương Húc "Ha ha" cất tiếng cười lạnh, ông ta há có thể không biết minh tranh ám đấu giữa mấy huynh đệ nhà này, đây là tìm được cơ hội hạ tử thủ thôi!
Chẳng qua lúc này, ông ta không muốn làm phân tích gì đó, có chuyện này, ông ta cũng tiện ăn nói với Thiệu Đăng Vân, khẽ vuốt cằm nói: "Ta đã hiểu ý của ngươi, có dám cùng ta đến gặp phụ thân ngươi, thuật lại chuyện này ở trước mặt ông ấy không?"
Thiệu Phục Ba thoáng do dự, hơi sợ, nhưng mà chuyện tới nước này, đành đâm lao phải theo lao, chỉ có thể nhắm mắt đáp: "Ta cũng là vì muốn tốt cho Thiệu gia, cũng hi vọng phụ thân có thể kịp thời cứu giúp Đại ca, tránh cho không cách nào cứu vãn.”

"Được! Ta hiểu ý tốt của ngươi." Chung Dương Húc gật đầu cười ha ha, phất tay, "Vậy thì làm phiền Tam công tử đi với ta một chuyến đi!"
"Dạ!" Thiệu Phục Ba bò lên, lau nước mắt, theo đối phương rời đi.
Cùng nhau đi tới bên ngoài nơi Thiệu Đăng Vân làm việc công vụ, sau khi được thông báo, Chung Dương Húc ra hiệu cho Thiệu Phục Ba tạm thời đứng ở ngoài chờ, còn mình thì đi vào trước.
Trong phòng, Nguyễn thị đang hầu hạ bên cạnh Thiệu Đăng Vân, không biết nói gì, có vẻ như khiến Thiệu Đăng Vân rất vui vẻ.
Thấy Chung Dương Húc tiến vào, hai người ra đón, Thiệu Đăng Vân cười nói: "Chuyện gì lại quấy rầy Chung huynh thanh tu?" Chắp tay.
Nguyễn thị nửa ngồi hành lễ thấy hơi chột dạ, không dám đưa mắt nhìn Chung Dương Húc, đoán rằng Chung Dương Húc đến đây ắt có liên quan đến con trai mình.
Chung Dương Húc lạnh nhạt nói: "Chỗ ta bên này có vài chuyện không tốt lắm, sợ nói ra quấy rầy nhã hứng phu thê hai người."
Thiệu Đăng Vân à một tiếng, "Giữa ta và huynh không cần khách khí, Chung huynh có chuyện gì cứ nói thẳng."
Hai người ở chung nhiều năm, quan hệ quả thật không tệ lắm, cùng lắm chỉ là thiếu đi chút thân mật so với quan hệ giữa Lê Vô Hoa và Hải Như Nguyệt mà thôi.
Trên thực tế Chung Dương Húc là người thay mặt Đại Thiền sơn chịu trách nhiệm bên này, Thiệu Đăng Vân cũng cần phải giữ gìn mối quan hệ tốt với người ta, tốt nhất là có thể thân như huynh đệ mới được.
Chuyện sớm muộn gì cũng phải đối mặt, Chung Dương Húc cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp móc lá mật thư đầu tiên mà Đại Thiền sơn gửi tới, đưa ra nói: "Thiệu huynh không ngại xem trước đã."
Thiệu Đăng Vân nhận lấy mật thư xem xét, ý cười trên mặt dần cứng lại.
Nội dung trong thư, là về những lời đồn thổi nổi lên xung quanh Băng Tuyết các, Đại Thiền sơn nghi ngờ là do Thiệu Bình Ba bày ra để nhằm vào Ngưu Hữu Đạo, yêu cầu bên này xác minh.
Sau khi xem xong, Thiệu Đăng Vân hơi yên lặng, biết con có ai ngoài cha, lão cũng mơ hồ nghi ngờ là do con trai mình làm, nhưng lão không thể thừa nhận, thở dài: "Dù Bình Ba có lớn gan cũng sẽ không dám miệt

thị Băng Tuyết các, Chung huynh có thể buông tay đi xác minh, ta không có ý kiến gì."
Chung Dương Húc nhận lại bức mật thư, đưa cho tùy tùng sau lưng, lại từ trong tay áo móc ra lá thư thứ hai đưa tới, "Thiệu huynh, lá thư đầu tiên vừa tới, ngay sau đó Đại Thiền sơn lại gửi lá thư thứ hai đến, huynh không ngại nhìn xem đi."
Nhận thư trong tay, Thiệu Đăng Vân xem xét nội dung, gương mặt hơi căng thẳng, sắc mặt âm trầm, chậm chạp không có lên tiếng.
Nguyễn thị đứng cạnh kỳ quái, muốn lén nhìn nội dung bức thư trong tay chồng mình xem sao, nhưng không tiện, trong lòng suy nghĩ, chẳng lẽ không có liên quan đến con trai mình? Hay là con trai mình đã giở trò gì khác?
Ngoài phòng, Thiệu Phục Ba đứng chờ dưới mái hiên tâm tình căng thẳng, hắn ta có thể tưởng tượng lửa giận của phụ thân.
Gã người hầu bên cạnh bưng khay đựng chén trà nhỏ tới, "Tam công tử, uống chút trà đi ạ!"
Thiệu Phục Ba đang miệng đắng lưỡi khô, nơm nớp lo sợ, đưa tay bắt lấy chén trà bèn uống một hơi, sau khi đặt chén trà lên khay, không kiên nhẫn phất phất tay, ra hiệu cút ngay.
Người hầu khom người lui ra.
Trong phòng, chờ rất lâu cũng không thấy Thiệu Đăng Vân có phản ứng, Chung Dương Húc chỉ có thể lên tiếng: "Trên tay Ngưu Hữu Đạo chắc đã nắm giữ chứng cứ xác thực, rõ ràng là đang uy hiếp bên này… Thiệu huynh, ta cũng bị làm khó, xử trí Đại công tử, sẽ làm Thiệu huynh thương tâm, không xử trí mà nói, chỉ sợ chuyện ầm ĩ lớn hơn sẽ liên luỵ toàn bộ Thiệu gia, làm không tốt ngay cả Đại Thiền sơn cũng sẽ bị lôi vào. Thiệu huynh, huynh nói làm sao bây giờ đây?"
Tay cầm mật thư của Thiệu Đăng Vân run lên, trầm giọng đáp: "Đây rõ ràng là đang thiết kế hãm hại, ta sẽ không làm Chung huynh khó xử, cũng sẽ không để Đại Thiền sơn khó xử, nhưng việc này ít nhất cũng phải điều tra rõ ràng trước chứ?"
Lão chuẩn bị kéo dài thời gian, nhìn xem có thể nghĩ ra cách gì hay không, cũng muốn cho con trai mình cơ hội xoay chuyển tình thế.

"Thiệu huynh nói có lý!" Chung Dương Húc gật đầu, quay đầu lại nói: "Xin mời Tam công tử vào đi!"
Thiệu Đăng Vân sững sờ, việc này có liên quan gì đến lão Tam ư?
Nguyễn thị đứng bên cạnh thấy lòng hốt hoảng, mười ngón tay ở hai tay căng thẳng níu chặt khăn tay.
Chưa bao giờ từng chiếm được chút tiện nghi nào trên tay Thiệu Bình Ba, dám động vào một lần, là hung hăng cho bọn họ bài học một lần, đối với Thiệu Bình Ba bà đã có bóng ma tâm lý.
Thiệu Phục Ba cúi đầu tiến đến, cẩn thận từng li từng tí hành lễ bái kiến cha mẹ.
Thiệu Đăng Vân quát: "Ngươi tới đây làm gì?"
Chung Dương Húc bình tĩnh nói: "Tam công tử, lặp lại những gì ngươi đã nói với ta ngay trước mặt phụ thân ngươi lần nữa đi."
Bịch! Thiệu Phục Ba trực tiếp quỳ xuống, hu hu nghẹn ngào, "Phụ thân, Đại ca vì thù riêng với Ngưu Hữu Đạo, lợi dụng Băng Tuyết các mưu hại…" Bô bô thuật lại một lần.
Gương mặt Thiệu Đăng Vân từ từ biến thành màu gan heo, thực sự nghe không nổi nữa, đột nhiên giận dữ mắng mỏ: "Im miệng! Nghịch tử, câm miệng cho ta!"
Thiệu Phục Ba vẫn ở đó không ngừng khóc lóc kể lể.
Hắn ta đã không còn đường rút lui, chỉ có thể kiên trì đi lên đỉnh, nếu không để cho lão Đại kéo dài thời gian hồi phục sức lực, hậu quả đó hắn ta không dám tưởng tượng.
"Súc sinh!" Thiệu Đăng Vân râu tóc dựng thẳng lên, giận không kềm được, xông tới phía trước hung hăng đá ra một cước.
Lại bị Chung Dương Húc đứng cạnh vung tay áo phóng một luồng pháp lực đẩy ra, Chung Dương Húc kéo Thiệu Đăng Vân lại.
"Người đâu! Kéo ra ngoài! Kéo ra ngoài! Chém cho ta! Chém cho ta!"
Thiệu Đăng Vân cất tiếng gầm thét đau thương, vẻ bi thảm tuyệt vọng trên mặt không cách nào hình dung được, cả trái tim gần như chảy máu, chuyện lão lo nhất, sợ nhất đã xảy ra.
Lão yêu cầu lão Đại bảo đảm giữ một con đường sống cho ba mẹ con này, nhưng mẹ con ba này lại không chịu buông tha cho lão Đại!

Chuyện thủ túc tương tàn cuối cùng vẫn xuất hiện, mà còn xảy ra sờ sờ ở trước mặt lão.
Bên ngoài lập tức có người vọt vào, thấy là muốn giết Tam công tử, từng tên hai mặt nhìn nhau, làm sao bây giờ? Nhìn dáng vẻ của Thứ sử đại nhân, rõ ràng là đang nổi nóng đây mà!
Mà lúc này, Nguyễn thị cũng vọt ra, quỳ trên mặt đất, ôm lấy con trai khóc rống, "Lão gia, có gì không đúng, đều là do người làm mẹ này không dạy dỗ con cho tốt, muốn giết, ngài cũng giết nốt cả ta đi!"
Mẹ con hai người ôm đầu khóc rống.

Chương 321: Kinh Biến

Chương 321: Kinh Biến
“Ngươi!” Thiệu Đăng Vân chỉ vào Nguyễn thị gầm thét: “Ngươi nghĩ rằng ta không dám sao? Dẫn xuống, cùng chặt đầu!”
Thuộc hạ chạy vào làm việc không biết phải làm sao. Thế này là làm khó cho người ta quá rồi!
Chung Dương Húc nói: “Thiệu huynh, cái này rõ ràng là cái bẫy của Ngưu Hữu Đạo, diệt khẩu cũng vô dụng, lúc này diệt khẩu, chuyện vỡ ra tức là bùn dính ở đũng quần, không phải phân cũng thành phân, sau này chỉ dựa vào điểm này, Băng Tuyết các có truy cứu thì cũng không thể giải thích rõ. Biện pháp duy nhất là... chỉ cần huynh có thể khiến lệnh lang đổi lời khai, chuyện có lẽ vẫn có cách xoay chuyển.”
Thực ra gã cũng chỉ nói chút thế thôi, căn bản chẳng ôm hy vọng gì, chuyện đã ồn ào đến mức này, lão đại cũng không phải loại lương thiện gì, giờ lão tam dám tha cho lão đại sao? Giết chết lão đại còn có đường sống, còn có thể đạt được ước muốn, lựa chọn thế nào còn phải nói nữa sao?
Gã cũng không tin lão nhị do Nguyễn thị sinh ra không biết rõ tình hình, lão nhị còn âm hiểm hơn, nấp phía sau không lộ mặt, một người đổi lời khai đã khó, hai người cùng đổi lời khai thì càng đừng hy vọng.
Nói những điều này cũng chỉ để cho Thiệu Đăng Vân một công đạo, không phải ta không niệm tình xưa mà là trong nhà ngươi giải quyết không được.
Thiệu Đăng Vân như bắt được cọng cỏ cứu mạng, chỉ vào Thiệu Phục Ba tức giận nói: “Có nghe thấy không? Đây đều là gian kế của Ngưu Hữu Đạo, muốn các ngươi thủ túc tương tàn, còn không biết quay đầu nữa sao?” Ông kích động quỳ xuống cầu xin nhi tử này.

Ai ngờ Thiệu Phục Ba lại lắc đầu nói: “Phụ thân, đây đều là đại ca tự tìm, thế lực Băng Tuyết các có thể giấu diếm được sao? Con cũng vì tốt cho Thiệu gia! Đã đến nước này rồi, sao người còn che chở cho đại ca, chẳng lẽ muốn cả Thiệu gia phải chết hết sao? Phụ mẫu vẫn còn, nhi tử không thể làm chuyện bất hiếu này! Lui vạn bước mà nói, người cũng phải suy nghĩ cho những tướng sĩ đi theo người nhiều năm như vậy, suy nghĩ cho Bắc Châu chứ!”
Hắn ta cắn chặt không chịu nhả ra!
Chung Dương Húc thầm thở dài một tiếng, không ngoài sở liệu, có cơ hội cắn chết lão đại sao có thể nhả ra được chứ!
Thiệu Đăng Vân lại như bị sét đánh, trong miệng thì thào: “Súc sinh. . . Súc sinh. . . Súc sinh...”
“Thiệu huynh, việc đã đến nước này, ta cũng bất lực, chỉ có thể xin lỗi!” Chung Dương Húc xin lỗi một tiếng, quay đầu nhìn tùy tùng của mình, đang định hạ lệnh, lại phát hiện cánh tay bị giữ chặt.
Nhìn lại, gã thấy Thiệu Đăng Vân nắm chặt lấy cánh tay gã, chậm rãi lắc đầu, mặt đầy thê lương, ánh mắt cầu khẩn: “Mẫu thân của nó thông minh hiền thực, huynh cũng gọi một tiếng muội tử, mẫu thân hắn chết sớm, Chung huynh hãy nể mặt mẫu thân hắn...”
“Tuân theo pháp chỉ tông môn hành sự!” Chung Dương Húc và Thiệu Đăng Vân sau khi bốn mắt nhìn nhau thì chậm rãi lên tiếng, phất tay với tùy tùng sau lưng, không để đối phương nói hết lời.
Gã không thể đem vận mệnh Đại Thiện sơn ra để đánh cược với Thiệu gia.
Gã cũng không có quyền đánh cược như vậy, là người trong cuộc, dám gây ra chuyện thì phải dám gánh trách nhiệm.
“Rõ!” Tùy tùng kia chắp tay lĩnh mệnh, bước nhanh rời đi.
Thiệu Đăng Vân trong phút chốc như bị rút cạn sức lực, lảo đảo lui lại, Hai mẫu tử ngồi đó ôm đầu khóc rống.
Thiệu Phục Ba ngoài thì thút thít nhưng trong lòng điên cuồng mừng rỡ, từ lời nói và hành động của Chung Dương Húc hắn ta có thể nghe thấy rõ, đồ chó lão đại ức hiếp mẹ con bọn hắn nhiều năm kia cuối cùng cũng ác báo rồi!

Chung Dương Húc lườm hai mẫu tử một cái, chậm rãi quay người rời đi, lúc đi đến cửa chợt nghe sau lưng truyền đến tiếng kêu của Thiệu Phục Ba: “Mẫu thân, mẫu thân, người thế nào?”
Chung Dương Húc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Nguyễn thị gập người run rẩy ngã xuống, mặt mũi vô cùng khổ sở.
Mẫu tử này làm cái quỷ gì vậy? Trong lòng Chung Dương Húc thầm nói, ngay sau đó con ngươi co rút lại, nhìn thấy trong mũi Nguyễn thị chảy ra máu đen.
Chung Dương Húc kinh hãi, lách mình trở về, cấp tốc ngồi xổm xuống bắt mạch cho Nguyễn thị.
Quân sĩ trong nội đường cũng kinh hãi vây tới.
Cứ như vậy một lát sau, Nguyễn thị đã mặt đầy hắc khí, rõ ràng là trúng độc. Chung Dương Húc nhanh chóng điểm vài cái trên người Nguyễn thị, chặn độc tính lan ra, cũng nhanh chóng lấy một bình sứ nhỏ trên người, đổ ra một viên giải độc hoàn nhét vào miệng Nguyễn thị.
Nguyễn thị mũi chảy máu đen “ộc” một tiếng phun ra một ngụm máu đen, cơ thể co quắp kịch liệt, hai mắt dần trắng dã bất lực lại liều mạng kéo ống tay áo nhi tử, như hiểu ra gì đó, dùng hết sức lực thì thào nói: “Đừng... đừng... chọc hắn... các con không... phải... đối thủ... của hắn...”
Viên giải độc hoàn kia thi pháp đi vào cơ thể Nguyễn thị cũng đã muộn, cơ thể căng cứng của Nguyễn thị mềm nhũn, hoàn toàn không còn khí tức.
Chung Dương Húc hít sâu một hơi, kịch độc! Không phát tác thì thôi, một phát tác có phát hiện cũng đã muộn!
“Mẫu thân, nương, nương, ngươi thế nào?” Thiệu Phục Ba lung lay cơ thể Nguyễn thị đau buồn kêu lên, lại kéo Chung Dương Húc, cầu khẩn nói: “Pháp sư, cứu nương ta, cầu xin hãy cứu nương ta, người hãy mau cứu bà đi!” Lần này thật sự là sốt ruột khóc.
Chung Dương Húc lắc đầu, gã cũng đã bất lực.
Lúc này Thiệu Đăng Vân hai mắt mờ mịt dường như cũng mới bị tiếng kêu làm tỉnh táo lại, ánh mắt dần dần tập trung, nhìn tình hình, lập tức lao đến, đẩy đám đông ra, ôm lấy Nguyễn thị hét lớn: “Tiểu Hoàn, Tiểu Hoàn...”

Nhớ tới lời mẫu thân trước khi lâm chung, Thiệu Phục Ba đột nhiên ngửa mặt lên trời gào lên đau xót: “Cẩu tặc! Ta và ngươi thề không đội trời chung... A!” Hắn ta bỗng nhiên cũng ôm chặt lấy bụng, kêu lên một tiếng đau đớn.
Thiệu Đăng Vân và Chung Dương Húc vẫn chưa phát hiện ra sự dị thường của hắn ta thì đám người dưới đã hét lên kinh ngạc: “Tam công tử! Tam công tử!”
Hai người quay phắt đầu lại thì thấy Thiệu Phục Ba mặt mày run rẩy, mũi miệng không ngừng chảy ra máu đen, nằm trong lòng người khác run rẩy.
“Lão tam!” Thiệu Đăng Vân bi thảm kêu lên.
Chung Dương Húc nhanh chóng ra tay cứu giúp nhưng tình hình không khác gì Nguyễn thị, không phát hiện thì thôi, vừa phát hiện đã không thể nào cứu được!
Chung Dương Húc cảm thấy kinh hãi lấy ra một viên giải độc hoàn tự uống trước rồi nhanh chóng chụp lấy Thiệu Đăng Vân, nhanh chóng nhét một viên vào miệng ông.
Nếu Thiệu Đăng Vân lại xảy ra chuyện, Bắc Châu sẽ phiền phức lớn, tướng sĩ từ trên xuống dưới nhiều như vậy đều chỉ nghe lệnh Thiệu Đăng Vân, Đại Thiện sơn sao có thể ngay lập tức khống chế được nhiều người như vậy, đến lúc đó Thiệu Đăng Vân chết như thế nào Đại Thiện sơn không thể giải thích rõ được, không cẩn thận sẽ xảy ra binh biến. Hàn quốc và Yến quốc tất nhiên sẽ nhân cơ hội nhảy vào!
Đúng lúc này, bên ngoài có người chạy tới hét lên: “Lão gia, không xong, Nhị công tử xảy ra chuyện, Nhị công tử xảy ra chuyện...” Tiếng kêu gào im bặt lại, người vừa tới nhìn thấy tình cảnh trong nội đường cũng sợ ngây người.
Đám người trong phòng cũng đều nhìn gã ta...
Lăng Ba phủ, trên một chiếc ghế trong việc, Thiệu Bình Ba khóe miệng vẫn còn vết máu lẳng lặng ngồi dưới ánh tà dương.
Xung quanh, đệ tử Thiên Ngọc môn đi qua đi lại nhìn chằm chằm hắn ta, Hoàng Đấu và Lâm Hồ bồi hai bên đã phụng mệnh khống chế Thiệu Bình Ba.

Thiệu Bình Ba nhắm mắt dưỡng thần dưới ánh tà dương trông rất có vẻ gặp chuyện không sợ hãi, thần thái bình thản, chỉ có vết máu nơi khóe miệng là hơi chói mắt.
Hoàng Đấu và Lâm Hồ thỉnh thoảng than nhẹ một tiếng, ở chung nhiều năm, không ngờ lại náo loạn đến tình trạng hôm nay.
Hai người đã cảnh cáo hắn ta không nên có chủ ý với Băng Tuyết các, vị này gan to bằng trời không chịu nghe theo, náo loạn ra thế này, sao cứ phải tự làm khổ mình vậy chứ!
Đúng lúc này, có người nhanh chóng đi vào, trầm giọng nói: ““Hai vị sư huynh, sư bá truyền lệnh, tuân theo pháp chỉ tông môn hành sự.”
Hoàng Đấu và Lâm Hồ nhìn nhau, Lâm Hồ thở dài: ““Đại công tử, sư mệnh khó vi phạm, xin lỗi!”
Hoàng Đấu cũng thở dài: “Đại công tử, về sau nếu có cơ hội, chúng ta sẽ không bỏ qua cho Ngưu Hữu Đạo kia, chắc chắn sẽ báo thù cho người!”

Chương 322: Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết

Chương 322: Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết
Thiệu Bình Ba lạnh nhạt nói: “Ta hiểu! báo thù thì không cần đâu, thù này ta tự mang đi. Trước khi đi ta muốn tắm một chút, đi cũng cần chút thể diện, yêu cầu này không được coi là quá đáng chứ?”
Hai người nhìn nhau khẽ gật đầu với nhau, tình hình này rồi cũng không sợ hắn ta có thể giở trò gì.
Hai người cùng đưa tay ra nói: “Đại công tử, mời!”
Sau đó cùng đưa tay dìu hắn ta, Thiệu Bình Ba mở mắt ra phất tay: “Ta không ngã được đâu, có thể tự đi được!”
Hai người chỉ đành thôi, nhìn hắn ta chống người dậy, đi sau lưng hắn ta “hộ tống” hắn ta vào phòng tắm.
Đến phòng tắm, hai người nhún nhường tự mình giúp hắn ta cởi áo nới dây lưng, cũng coi như giải quyết xong tình cảm tương giao mấy năm nay.
Sau khi chỉ còn sót lại chiếc quần cộc, hai người vén màn tơ che bể tắm lên, Thiệu Bình Ba đi vào cười nói: “Các ngươi không định nhìn ta tắm chứ? Sợ ta chạy hay sợ ta tự vẫn?”
Hai người nhìn nhau, chạy thì chạy không thoát, tự vẫn không sợ, nếu thật sự tự vẫn bọn hắn đỡ phải động thủ, chỉ cần kết quả cuối cùng giống nhau là được.
Hai người buông màn tơ xuống, lui ra sau vài bước, nhìn bóng người sau màn tơ ngâm vào trong nước, nghe tiếng nước tắm rửa.
Chờ một lúc sau, Thiệu Tam Tỉnh bưng một bộ y phục tiến vào, khẽ gật đầu với hai người sau đó đi vào bên trong.

Sau khi đặt quần áo bên cạnh hồ tắm, Thiệu Tam Tỉnh liếc mắt khẽ gật đầu với Thiệu Bình Ba, tỏ ý chuyện đã làm xong.
Thiệu Bình Ba nhắm mắt ngửa đầu, thở phào ra một hơi. Hắn ta còn đang lo lắng bên phủ thứ sử xảy ra chuyện ngoài ngoài ý muốn sẽ thất thủ.
Nghĩ cách trì hoãn thời gian cuối cùng đã nhìn được kết quả mình mong muống.
Sau khi hai mắt một lần nữa mở ra, trong mắt khôi phục thần thái, trầm giọng nói: “Vẫn là câu nói kia, trước khi xảy ra chuyện mẫu tử bọn hắn có động tĩnh gì ta không thể không phát hiện được chút mánh khóe gì, chỉ có thể nói chuyện đột nhiên xảy ra, đằng sau chắc chắn có kẻ chủ mưu xui khiến, gần đây bọn hắn có gặp mặt kẻ nào khác thường không?”
Thiệu Tam Tỉnh ngơ ngác một chút, có điều nhìn thấy thần thái này của hắn ta, ngược lại lão cảm thấy rất tự tin, trả lời: “Trước đó bị chuyện này làm cho rối quá, đại công tử đúng là đã nói vậy. Lão nô nhớ lại rồi, ngày hôm nay, Võ Thiên Nam công tử của huyện thừa huyện Bình Xuyên đã vào phủ thứ sử gặp mặt hai vị công tử, việc này hơi kỳ quặc, theo lý thuyết, Võ Thiên Nam kia không có tư cách vào phủ thứ sử.”
Động tĩnh bên phủ thứ sử không thể gạt được con mắt bên này, huống hồ Võ Thiên Nam còn gặp mặt hai huynh đệ Thiệu thị.
Thiệu Bình Ba bình tĩnh nói: “Là ngươi sơ sót, lập tức tra cho ta!”
“Rõ!” Thiệu Tam Tỉnh lĩnh mệnh rời đi, rời đi trước mặt hai người ngoài màn tơ.
Hoàng Đấu và Lâm Hồ liếc nhìn nhau, loại chuyện này có thể điều tra rõ dĩ nhiên là tốt, bọn hắn không cần phải ngăn cản, có điều không rõ, vị đại công tử này đã thế này rồi còn có quan tâm đến mấy chuyện này nữa sao?
Thiệu Bình Ba không chút hoang mang ở trong tắm rửa.
Đợi sau một lúc, Thiệu Tam Tỉnh trở về, đi vào bẩm báo nói: “Đại công tử, đã phân phó.”
“Thay quần áo đi!” Thiệu Bình Ba đứng dậy khỏi mặt nước.
Thiệu Tam Tỉnh vội vàng hầu hạ.

Ở bên trong giày vò xong, Thiệu Bình Ba tắm rửa thay đồi mới đẩy màn tơ bước ra, vết máu trên người đã không còn, lại khôi phục thần thái của đại công tử ngọc thụ lâm phong kia.
Không đợi Hoàng Đấu và Lâm Hồ lên tiếng, Thiệu Bình Ba đã mở lời trước: “Làm hai vị bận rộn rồi, bên phủ thứ sử, ba mẫu tử Nguyễn thị, Thiệu Vô Ba, Thiệu Phục Ba đều đã gặp chuyện bỏ mình rồi!”
Hoàng, Lâm hai người chuẩn bị tiễn hắn ta lên đường nghe vậy sửng sốt, có ý gì đây?
Thiệu Bình Ba đột nhiên nói đến chuyện mẫu tử Nguyễn thị, gặp chuyện bỏ mình, đầu tiên hai người không hiểu rõ ý gì, tiếp đó không biết hắn ta nói thật hay giả.
Hai người cũng thực sự không rõ tình hình, sau khi bên phủ thứ sử phái người đến thông báo chấp hành, đột nhiên xảy ra chuyện đã loạn thành một mớ, ai còn nhớ đến việc phải cho người thông báo bên này, cũng chỉ có Thiệu Tam Tỉnh luôn chú ý sau khi có được tin liền kịp thời báo cho Thiệu Bình Ba.
Thiệu Bình Ba chỉ vào ngực mình: “Ta! Bây giờ là nhi tử duy nhất của thứ sử Bắc Châu, các ngươi giết ta, cục diện của Thiệu gia ở Bắc Châu sẽ không có người kế tục!”
Nghe thấy lời này, cộng thêm hai người Lâm, Hoàng khá hiểu rõ tâm tính của vị này con ngươi đột nhiên co lại.
Hoàng Đấu trầm giọng nói: “Người giết bọn hắn?”
Thiệu Bình Ba: “Không thể nói lung tung được, hung phạm, phủ thứ sử kia tự nhiên sẽ điều tra!”
Sắc mặt Lâm Hồ lạnh lẽo: “Người cho rằng thứ sử chỉ còn lại một nhi tử là người, chúng ta cũng không dám giết người sao?” Tay đã sờ soạng chuôi kiếm.
Thiệu Bình Ba không có hành động gì: “Các ngươi chẳng qua chỉ phụng mệnh hành sự, chả có gì dám hay không dám, mấu chốt là giết ra sẽ có ảnh hưởng cực lớn đến Đại Thiện sơn, thậm chí có thể nói, Bắc Châu sẽ hoàn toàn thoát khỏi khống chế của Đại Tuyết sơn, Đại Tuyết sơn sẽ bị đánh về nguyên hình.”
Hoàng Đấu đưa tay cản Lâm Hồ rút kiếm: Đại công tử, sắp chết đến nơi, đừng giãy dụa vô ích nữa!”

Rồi gã lại đưa tay ra ngoài làm dấu mời: “Ta nghĩ người cũng không muốn ngã xuống ở nơi tắm rửa này nữa, đi thôi, chọn một nơi thích hợp, chúng ta sẽ cố gắng để người không phải đau đớn, để người ra đi thoải mái dễ chịu một chút.”
Thiệu Bình Ba cũng không có ý định đi, tiếp tục bình tĩnh nói: “Mẫu tử Nguyễn thị chết không thoát khỏi liên quan với Đại Thiện sơn, mặc dù không phải do tự tay các ngươi giết nhưng ở một mức độ nào đó mà nói là bị Đại Thiện sơn bức tử! Phụ thân có lẽ sẽ hận ta, nhưng nhất định phải đối mặt với một hiện thực là, bây giờ chỉ còn mình ta là con trai. Các ngươi giết ta, ở mức độ nào đó chính là Đại Thiện sơn đã giết sạch toàn bộ nhi tử của thứ sử Bắc Châu! Các ngươi cảm thấy sau này, phụ thân có thể không hận Đại Thiện sơn các ngươi không?"
Lời vừa nói ra, trong lòng hai người Hoàng, Lâm giật thót.
Ánh mắt Thiệu Tam Tỉnh cũng lóe lên, nghiêng đầu nhìn đại công tử lâm nguy không sợ, ngạo nghễ đứng đó.
“Đương nhiên, Đại Thiện sơn cũng có thể giết cả phụ thân ta, đỡ đầu người khác chủ trì cục diện Bắc Châu, nhưng Đại Thiện sơn dám sao? Tướng sĩ trên dưới Bắc Châu đều là nhân mã dòng chính một tay phụ thân ta xây dựng, quan viên địa phương Bắc Châu phần lớn đều do Thiệu gia ta một tay bồi dưỡng, bây giờ Bắc Châu ngoài Thiệu gia ta còn ai có thể ngồi vững được ở vị trí thứ sử? Các ngươi đổi thành người khác thử xem, xem thử có xảy ra sai lầm không! Miễn cưỡng đổi Thiệu gia sẽ có hậu quả gì? Muốn thanh tẩy từ trên xuống dưới Bắc Châu diện tích lớn, nhưng Bắc Châu hai đầu đều là địch, Đại Thiện sơn dám sao?"
Bắc có Hàn Quốc nhìn chằm chằm, nam có Yến quốc muốn thu lại đất cũ, nội bộ Bắc Châu vừa loạn, hai nước sao có thể để lỡ thời cơ tốt, nhân cơ hội nhảy vào, Đại Thiện sơn làm thế nào để cản lại?
Trong lòng Hoàng, Lâm dần trầm xuống theo lời hắn ta nói.
“Đại Thiện sơn đuổi tận giết tuyệt Thiệu gia ta còn muốn Thiệu gia ta nghe lệnh Đại Thiện sơn? Các ngươi cảm thấy thiên hạ có mấy người độ lượng được vậy? Ta dám chắc chắn, cha ta sau đó sẽ hận các ngươi, tâm huyết nhiều năm của Đại Thiện sơn có thể bị hủy hoại trong giây lát bất cứ lúc nào, đây chính là hậu quả Đại Thiện sơn bức tử ta!”

“Nếu ta còn sống, phụ thân ta sẽ không hận Đại Thiện sơn, người hận chỉ có thể là ta!”
“Còn ta không muốn Bắc Châu loạn, ta đã trút toàn bộ tâm huyết vào Bắc Châu, ta cũng sẽ không cho phép bất kỳ ai làm loạn Bắc Châu, ta chỉ muốn Bắc Châu càng tốt hơn!”
“Cho nên, chỉ cần ta còn sống, ta sẽ tiếp tục cầu Đại Thiện sơn ủng hộ, Bắc Châu vẫn là Bắc Châu của Đại Thiện sơn, nội loạn trước mắt cũng có thể khống chế, chỉ là rối loạn nội bộ của Thiệu gia, sẽ không ảnh hưởng đến đại cục Bắc Châu và Đại Thiện sơn!”

Chương 323: Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết (2)

Chương 323: Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết (2)
Sắc mặt hai người Hoàng, Lâm ngưng trọng, ánh mắt nhìn về phía Thiệu Bình Ba vô cùng phức tạp.
Lâm Hồ trầm giọng nói: “Ngươi không chết, Ngưu Hữu Đạo dẽ đưa Băng Tuyết các đến, đến lúc đó Đại Thiện sơn cũng đừng mong tốt hơn.”
Hoàng Đấu gật đầu: “Cho dù như lời ngươi nói, cho dù Đại Thiện sơn có mất đi Bắc Châu chí ít vẫn còn có cơ hội đông sơn tái khởi, bị Băng Tuyết các trừng phạt sẽ khiến Đại Thiện sơn gặp phải họa diệt môn!”
“Các ngươi sai rồi, hơn nữa còn sai rất lớn!” Thiệu Bình Ba đang vô cùng bình tĩnh đột nhiên hét lớn một tiếng, nói đến Ngưu Hữu Đạo, hiển nhiên khiến trong lòng hắn ta hơi khó kìm nén, hắn ta phất tay chỉ ra ngoài, tức giận nói: “Đây chẳng qua chỉ là Ngưu Hữu Đạo đang hư trương thanh thế mà thôi, gian tặc kia tuyệt đối sẽ không dám để Băng Tuyết các nhúng tay vào việc này! Khụ khụ...”
Sau đó là một trận ho khan liên tục, chỉ cần hơi tức giận là sẽ ho khan không ngừng, trong lòng bàn tay lại khạc ra tơ máu.
Thiệu Tam Tỉnh bên cạnh vội đưa tay tới, vỗ nhẹ sau lưng hắn ta, giúp hắn ta dừng ho.
Hai người Hoàng, Lâm nhìn nhau, đợi Thiệu Bình Ba ngừng ho khan, Hoàng Đấu nói: “Sao lại nói vậy?”
Hơi thở của Thiệu Bình Ba dần bình ổn lại, lại hỏi: “Các ngươi cho rằng hắn có giao tình gì đó với Đại Thiện sơn thì nhất định sẽ buông tha cho Đại Thiện sơn sao? Các ngươi cho rằng khi hắn giết ta rồi thì sẽ bằng lòng lưu lại hậu hoạn Thiệu gia này sao? Nếu như hắn thật sự có gan dẫn

Băng Tuyết các đến thì chắc chắn sẽ không đi một vòng lớn như vậy chỉ để nhằm vào ta, hắn đều có thể đem tất cả những chuyện này cho Băng Tuyết các xử lý. Vì sao hắn không làm như vậy? Bởi vì hắn không dám! Chuyện đã náo loạn lớn thế này, nếu thật sự lôi của Băng Tuyết các vào, việc này một khi Băng Tuyết các nghiêm tra ra không đơn thuần chỉ là ta lợi dụng Băng Tuyết các, cái bẫy hắn đặt ra không phải là đang lợi dụng Băng Tuyết các sao?"

Hai người Hoàng, Lâm nghe vậy như có điều suy nghĩ.

"Cho nên, hắn chỉ dám lợi dụng Đại Thiện sơn đối phó với ta. Hắn làm ra hết thảy những chuyện này chỉ để hư trương thanh thế, cáo mượn oai hùm, chỉ là đang lợi dụng sức uy hiếp của Băng Tuyết các để tạo áp lực cho Đại Thiện sơn, muốn đẩy ta vào chỗ chết! Chỉ cần Đại Thiện sơn không giết ta, gian mưu của hắn sẽ tự phá, hắn chỉ có thể lặng lẽ rút đi, hắn chỉ đang hù dọa Đại Thiện sơn, tuyệt đối không dám làm lớn chuyện này nữa."

Hai người Hoàng, Lâm xoắn xuýt, mặc dù đối phương có lý, nhưng lỡ như đây chỉ là những lời đối phương dùng để vùng vẫy giãy chết cầu xin đường sống thì sao? Đại Thiện sơn dám mạo hiểm như vậy sao? Nếu tiếp tục chấp hành pháp chỉ tông môn, nhưng ước lượng lại hậu quả mà Thiệu Bình Ba nói thì thực sự là rất nghiêm trọng, do đó khiến hai người hơi sợ ném chuột vỡ bình.

Hai người đã ý thức được, pháp chỉ tông môn này bọn hắn không thể nào chấp hành được nữa, nhất định phải xin chỉ thị rồi quyết định sau?

Thiệu Bình Ba thì tiếp tục thuyết phục: "Muốn giết ta rất đơn giản, ta cũng không thể chạy được! Đại Thiện sơn nếu không tin đừng ngại đánh cược một lần, xem thử gian tặc kia có dám làm to chuyện đến Băng Tuyết các không. Nếu dám, các ngươi cứ đẩy ta ra để bàn giao cũng chưa muộn!"

Tinh thần hai người Hoàng, Lâm run rẩy, bảo Đại Thiện sơn mạo hiểm đánh cược với người này? Lỡ như có gì bất trắc, ngươi trái phải đều chết, ngươi chỉ một thân một mình nhưng Đại Thiện sơn làm sao đây?

Thiệu Tam Tỉnh cũng đổ mồ hôi, có điều lão đã hiểu tại sao Đại công tử phải giết mẫu tử Nguyễn thị.

Tìm đường sống trong chỗ chết, không phải dồn bản thân vào tử địa mà là dồn mẫu tử Nguyễn thị vào tử địa!
Việc này hai người Hoàng, Lâm không thể làm chủ, bọn hắn nhìn nhau, một người vội đi xin chỉ thị cũng là muốn xác định thử chuyện mẫu tử Nguyễn thị là thật hay giả...
Phủ thứ sử, nội trạch Nguyễn thị, Thiệu Vô Ba đợi tin của mẫu thân và đệ đệ đã không còn động đậy, da thịt toàn thân biến thành màu đen, vết miệng còn dính vết máu màu đen, hai mắt trừng to, chết không nhắm mắt im lặng nằm trên mặt đất trong sảnh.
Ngoài sảnh, Thiệu Đăng Vân như con sư tử bị chọc giận, hai mắt đỏ bừng đầy tơ máu, tay cầm trảm mã đao cùng kiểu với trảm mã đao của Anh Dương, Vũ Liệt vệ, đi tới đi lui, tức giận gào thét: “Ai làm! Mau bắt ra cho ta...”
Chung Dương Húc đứng ở cửa mặt mày ngưng trọng, có thể hạ độc ba mẫu tử này ở phủ thứ sử thì cần phải thẩm thấu sâu chừng nào trong phủ thứ sử chứ? Người bình thường không cách nào tiếp xúc được với đồ ăn thức uống của ba mẫu tử này.
Rất nhanh, nhân viên lục soát xung quanh đến báo: “Đại nhân, phát hiện một nghi phạm, đã tự vẫn.”
Thiệu Đăng Vân xách đao nhanh chân đi tới, cả đám người theo sau, Chung Dương Húc cũng ở trong số đó, muốn xem thử chuyện gì xảy ra.
Cả đám bước vào trong một gian sương phòng, chỉ thấy một nha hoàn treo cổ trên một dải lụa trắng treo dưới xà nhà, cơ thể thẳng đứng chậm rãi đung đưa.
Thiệu Đăng Vân nhận ra nha hoàn này, Chung Dương Húc cũng nhận ra, trong phủ không ít người đều biết, nha hoàn này chính là nha hoàn tâm phúc thiếp thân của Nguyễn thị.
Chung Dương Húc tiến lên đưa tay lục soát, trên người vẫn còn hơi ấm, chưa chết bao lâu.
Gã cho người hạ thi thể nha hoàn xuống, thi pháp kiểm tra, không có bất kỳ ngoại thương gì, cũng không có gì dị thường, dường như thật sự chết do tự vẫn.
Chỉ chốc lát sau lại truyền đến tiếng cấp báo, cấp báo liên tiếp.

Ở hai nơi trong viện phát hiện hai cỗ thi thể, một nam một nữ, nữ cũng treo cổ xà nhà tự vẫn, nam uống thuốc độc tự vẫn.
Bên này lại vội vàng tiến vào xem xét, kết quả khiến cho người ta kinh ngạc, đó đều là hạ nhân tâm phúc bình thường hầu hạ Thiệu Đăng Vân.
Điều khiến Thiệu Đăng Vân dựng tóc gáy là, người chết nữ cách đây không lâu ở trong phòng công vụ xử lý công vụ còn rót trà cho ông và Nguyễn thị, không biết có liên quan đến việc Nguyễn thị trúng độc không, điều này khiến ông không thể không hoài nghi đồ mình uống có vấn đề không.
Tất cả tình thế trên hiện trường đều chỉ về một hướng, kẻ hạ độc thực sự là tâm phúc bên cạnh chủ nhân, những kẻ khác không thể nào tiếp xúc được đồ ăn thức uống của chủ nhân.
Thiệu Đăng Vân cầm trảm mã đao dần thở hồng hộc như trâu, bộ ngực phập phồng cực nhanh như đoán ra được gì đó.
Lâm Hồ chạy tới bên này, mời Chung Dương Húc đến dưới một gốc cây bên cạnh, thì thầm một lúc.
Sắc mặt Chung Dương Húc dần âm trầm, gã phát hiện ra mình đã bị Thiệu Bình Ba ăn mấy một quân rồi!
Gã chậm rãi quay đầu nhìn về phía gian phòng nam bộc tự vẫn người vào người ra kia, cuối cùng đã hiểu rõ nguyên nhân cái chết của mẫu tử Nguyễn thị. Thiệu Bình Ba đã lật bài ngửa với Đại Thiện sơn, nếu xong đời thì mọi người cùng xong đời, Thiệu Bình Ba ta mà chết, Đại Thiện sơn ngươi cũng phải chịu cái giá đau đớn khó chấp nhận!
“Ta còn tưởng Ngưu Hữu Đạo ra tay độc ác, không cho ai con đường sống, ai ngờ vị kia còn độc ác hơn. Ngưu Hữu Đạo âm tàn, vị kia ngoan độc vô tình! Hai tên này đều chẳng phải kẻ hiền lành gì, đều là nhân vật lật tay thành mây trở tay thành mưa, mà kẻ nào cũng nắm lấy Đại Thiện sơn chúng ta ra để đọ sức, chuyện này là thế nào chứ... Haizz! Giang sơn mỗi đời đều có nhân tài, vậy mà một lúc gặp được hai tên, xem ra chúng ta thật sự già rồi!” Chung Dương Húc khẽ thở dài, không ngờ Thiệu Bình Ba lại có thể nghĩ ra chiêu tìm đường sống từ chỗ chết, đúng thật là “tuyệt chiêu”!
Nếu không phải Thiệu Bình Ba vạch rõ ra để uy hiếp, gã không thể nghĩ tới điều này.

Có điều gã cũng có thể lý giải, Thiệu Bình Ba đã bị dồn vào đường cùng, nếu không dù thế nào đi nữa cũng sẽ không dám gánh cái thanh danh này.

Lâm Hồ thử hỏi: “Sư bá, làm sao bây giờ, bên đại công tử có động thủ nữa không?”

“Tạm thời đừng động, cứ khống chế lại, chờ tông môn bàn bạc rồi định đoạt vậy!” Chung Dương Húc thổn thức lắc đầu, khoát tay, chuyện đột nhiên bị Thiệu Bình Ba xoay chuyển ra thế này, việc này một mình gã không dám làm chủ.

Chương 324: Báo Ứng

Chương 324: Báo Ứng
“Rõ!” Lâm Hồ đáp.
Chung Dương Húc quay người đi về phía Thiệu Đăng Vân hai tay cầm trảm mã đao đang hơi run rẩy, do dự một chút, cuối cùng vẫn nói: “Cái chết của bọn họ e là không thoát khỏi liên quan đến đại công tử.”
Bờ môi Thiệu Đăng Vân căng cứng, sau đó giọng nói mang theo run rẩy: “Các người đã xử trí hắn rồi?”
“Chưa!” Chung Dương Húc thở dài: “Không tiện ra tay, có thể hắn sẽ tránh thoát một kiếp!”
Không chết? Thiệu Đăng Vân bỗng nhiên quay đầu, dường như hơi khó tin, cũng có chút không tin, cả nhà bọn hắn tuy được Đại Thiện sơn bảo vệ nhưng ngược lại, tính mạng cũng bị Đại Thiện sơn khống chế. Đại Thiện sơn muốn hạ sát thủ trên cơ bản không thể chạy thoát!
Đương nhiên, đây chỉ là nhằm vào người bình thường, đụng tới nhi tử kia của ông thì thật sự cũng chưa chắc.
Ông vốn cho rằng trong vòng một ngày, con trai mình phải chết sạch, không ngờ trưởng tử còn sống!
Trong mắt dấy lên một tia hy vọng khó hiểu, hỏi: “Vì sao?”
Chung Dương Húc nhìn chằm chằm đôi mắt ông, chậm rãi nói: “Hắn nói, mẫu tử Nguyễn thị chết, hắn là nhi tử độc nhất của Thiệu huynh, nếu Đại Thiện sơn giết hắn tức là đuổi tận giết tuyệt Thiệu huynh...” Gã chậm rãi thuật lại những gì Lâm Hồ bẩm báo.
Hai mắt Thiệu Đăng Vân dần mở to, trong mắt, trên mặt, dần dần dâng lên bi ai vô hạn.
Trước kia chỉ hơi nghi ngờ, giờ hoàn toàn có thể xác định, mẫu tử Nguyễn thị đích thật chết trong tay nghịch tử kia!

Ông hối hận vì mình đã hỏi nguyên nhân, có một số việc chẳng bằng đừng biết câu trả lời, biết rồi ngược lại lại không thể chấp nhận được.
Keng! Trảm mã đao trong tay rơi xuống đất, Thiệu Đăng Vân lại cười, cười thảm, ha ha nói: “Có biết vì sao ta không dám hoàn toàn trao quyền không? Thủ túc tương tàn, ta còn sống mà đứa nào cũng không chờ được, ta đã tạo nghiệt gì mà lại dẫn đến nghiệt chướng này chứ!”
Chung Dương Húc quay đầu phất tay với Lâm Hồ: “Đem người tới đây!”
“Rõ!” Lâm Hồ đáp, nhanh chóng quay người rời đi.
“Cút hết cho ta!” Thiệu Đăng Vân đột nhiên bộc phát, người qua kẻ lại trong viện đều bị tiếng hét dạo cho giật mình, lần lượt bước nhanh rời đi.
Trong đình viện nhanh chóng khôi phục yên tĩnh, chỉ còn ông và Chung Dương Húc đang chờ đệ tử Đại Thiện sơn.
Thiệu Đăng Vân ngẩng đầu nhìn lên trời, chậm rãi nhắm mắt, lẳng lặng đứng bất động tại chỗ.
Đợi như vậy chừng một lúc.
Thiệu Bình Ba tới, trái phải là Hoàng Đấu và Lâm Hồ khống chế.
Vẻ mặt Thiệu Bình Ba bình tĩnh giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, vẫn là đại công tử ngọc thụ lâm phong kia.
Chung Dương Húc nghiêng đầu nhìn hắn ta đi tới, vẻ mặt phức tạp.
Thiệu Bình Ba bước lên trước chắp tay chào gã, đi đến trước mặt Thiệu Đăng Vân quy củ hành lễ nói: “Phụ thân!”
Thiệu Đăng Vân thờ ơ một lúc rồi mới chậm rãi hỏi: “Là ngươi làm sao?”
Thiệu Bình Ba biết mà còn hỏi: “Không biết phụ thân chỉ chuyện gì?”
Thiệu Đăng Vân chậm rãi mở mắt, nhìn chằm chằm phía hắn, nhìn chằm chằm nhi tử mình coi trọng nhấy này, mắt đầy bi thương hỏi: “Nhị nương ngươi, hai đệ đệ ngươi đều do ngươi giết?”
Thiệu Bình Ba: “Là Ngưu Hữu Đạo làm.” Hơi đột ngột, lại bồi thêm một câu. “Thực sự là Ngưu Hữu Đạo làm, nếu không phải hắn sẽ không xảy ra chuyện như vậy.”
Gương mặt Thiệu Đăng Vân co quắp kịch liệt, căn răng nói: “Sao không giết luôn cả ta đi?”

Thiệu Bình Ba lặng im không nói, ánh mắt bình tĩnh đối mắt với phụ thân, kiên định mà không nao núng.
Thiệu Đăng Vân cười ha ha: “Có phải lão già ta đây vẫn còn giá trị lợi dụng không? Có phải sợ ta chết không khống chế được cục diện Bắc Châu? Súc sinh, ngươi có nhớ ngươi đã đồng ý gì với ta không? Ngươi đã đồng ý tha cho mẫu tử bọn nó một con đường sống!”
Thiệu Bình Ba hỏi lại: “Chuyện đã đồng ý với phụ thân, dĩ nhiên con sẽ làm được, cùng lắm một ngày nào đó trong tương lai con sẽ giam lỏng bọn họ! Nhưng nếu con chết rồi thì còn làm tròn lời hứa thế nào, còn tha cho bọn họ con đường sống thế nào? Bọn họ muốn giết con, xin hỏi phụ thân một câu, người có ngăn cản không? Người ngăn cản được không?”
Chát! Một cái tát vang dội!
Một bàn tay Thiệu Đăng Vân hung hăng tát mạnh lên mặt hắn ta.
Dấu bàn tay đỏ tươi trong nhát mắt hiện lên trên mặt Thiệu Bình Ba, Thiệu Bình Ba bị đánh nghiêng đầu một bên vẫn lặng im, không tránh né.
Chát! Thiệu Đăng Vân lại phất tay vung ra một cái tát nữa.
Má bên kia lại thêm một dấu tay đỏ tươi, Thiệu Bình Ba vẫn đứng đó không tránh.
Thiệu Đăng Vân thật sự hận không thể một đao chém chết tươi hắn ta, nhưng nhìn khuôn mặt giống mẹ kia của hắn ta ông lại nhớ tới thê tử kết tóc đã qua đời kia, nhớ tới lời phó thác trước khi lâm chung của thê tử kết tóc, tất thảy vẫn còn rõ mồn một trước mắt, lo lắng, lòng như đao cắt!
Ông nắm chặt vạt áo nhi tử, kéo đến gần, đối mặt với nhi tử, gương mặt dữ tợn: “Súc sinh! Coi như ngươi đạt được rồi thì sao? Gánh cái ô danh giết mẹ, tàn sát huynh đệ, cả đời này ngươi sẽ không ngẩng đầu lên được, cẩu thả cả đời, ngươi sống còn ý nghĩa gì? Vì sao còn không chết đi?”
Thiệu Bình Ba hứng hai cái tát trên mặt vẫn bình tĩnh nói: “Chỉ có người sống mới có thể cười đến cuối cùng, cho nên không thể chết, ngược lại càng phải quyết chí tự cường, nỗ lực phấn đấu, bình luận với kẻ thất bại không giống với bình luận về kẻ thành công, chê khen đều do người thắng quyết định, người đứng trên đỉnh núi không thể nghe được tạp âm

dưới núi, chỉ có thể nhìn thấy một đám người phủ phục bái lạy, vạn người cùng kêu hô vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!”
Thất vọng! trong mắt đầy thất vọng! Thiệu Đăng Vân mang theo vẻ mặt đầy thất vọng nhìn nhi tử này, dường như bắt đầu từ sau khi mẫu thân hắn ta qua đời, nhi tử thông minh hoạt bát này dần thay đổi tính tình.
Ông chậm rãi lắc đầu: “Sao ngươi lại thành ra thế này? Ta lại muốn xem thử ngươi có thể cười đến cuối không?”
Dường như đến hôm nay ông mới thật sự nhận ra nhi tử mình là người như thế nào.
Đẩy nhi tử một cái, Thiệu Đăng Vân quát: “Người đâu!”
Bên ngoài có vài người nghe tiếng chạy tới nghe lệnh.
Thiệu Đăng Vân chỉ vào nhi tử, cắn răng nói: “Đem hắn nhốt vào địa lao, chờ Đại Thiện sơn xử lý!”
Mấy tên thủ hạ nhìn nhau, không đợi bọn họ hành động, Thiệu Bình Ba đã tự mình quay người rời đi, không để bọn hắn phải khó xử.
Thiệu Đăng Vân cũng quay người đi, có điều lưng đã còng thêm một chút, vẻ mặt tiêu điều giống như gỗ mục, bước chân nặng nề mà chậm chạp, trong nháy mắt dường như già đi mấy chục tuổi
Đưa mắt nhìn hai phụ tử tan cuộc, Chung Dương Húc đưa tay, phi tháp hút lấy trảm mã đao nơi tay, quay đầu vẫy một đệ tử tới, dặn dò: “Sau này đồ ăn uống của mình đừng trông cậy vào người khác, mình phải cẩn thận kiểm tra một chút!”
“Rõ!” Đệ tử kia đáp.
Trở lại gian phòng của mình Thiệu Đăng Vân tiến vào trong một tĩnh thất người khác không được tự tiện xông vào.
Trong phòng có đặt hương án, trên vách tường bên trên có treo một bức họa, trong bức họa là một nam tử oai vũ người mặc chiến giáp ngồi trên lưng ngựa ghìm ngựa đứng đó, khí thế uy vũ.
Phía dưới bức họa bày một linh vị, trên viết mấy chữ: Ninh vương Thương Kiến Bá Đại Tư Mã Yến quốc chi vị!
Thiệu Đăng Vân đi đến trước hương án, đốt mấy nén nhang cắm vào lư hương, chậm rãi lui ra sau, nhìn bức họa, chậm rãi khuỵu gối quỳ lên bồ đoàn, dập đầu!

Sau khi dập đầu ba cái, đầu dán sát mặt đất không ngẩng lên, bả vai run run, phát ra tiếng khóc: “Báo ứng! Báo ứng! Vương gia, nô tài sai rồi...”
Khi ông ngẩng đầu lên nước mắt đã tuôn đầy mặt.
Lúc nãy đối mặt với thê nhi chết thảm ông cũng không khóc, giờ đối mặt với linh vị Thương Kiến Bá lại buồn thương khóc cho rối tinh rối mù...
Trong màn đêm, cửa thành thành Bắc Châu khóa chặt, đại quân điều tra bốn phía, huyên náo đến mức khiến người ta bàng hoàng, nghe nói là có thích khách lẻn vào phủ thứ sử hành thích...
Dưới ánh trăng sáng, trên mặt sông, một chiếc thuyền chậm rãi trôi.
Ngoài chiếc thuyền, trên một tiểu án, Lục Thánh Trung ngồi xếp bằng bên trân nhấc hộp cơm mở ra, lấy rượu thịt mua trên đường ra dần dần xếp lên.
Đào Yến Nhi quỳ gối đối diện định đưa tay ra giúp, Lục Thánh Trung đưa tay ngăn cản: “Trước giờ luôn là muội hầu hạ ta, giờ chuyện nhẹ nhàng thế này cũng để ta hầu hạ muội một lần chứ.”

Chương 325: Chuyện Xấu Trong Nhà Không Thể Truyền Ra Ngoài

Chương 325: Chuyện Xấu Trong Nhà Không Thể Truyền Ra Ngoài
Đào Yến Nhi nơi thẳng người dậy chỉ đành chậm rãi quỳ trở lại trên chân mình, trầm mặc.
Sau khi dọn xong thịt rượu, Lục Thánh Trung đích thân rót rượu, sau đó nâng chén lên nói: “Giữa trời đất này chỉ có hai người ta và muội, trăng sáng sông dài, ngày vui cảnh đẹp, gió sông mát mẻ, cùng uống một chén nào!”
Đào Yến Nhi hai tay nâng chén rượu, sau khi uống xong thử hỏi: “Ca ca, chuyện cần làm đã làm xong rồi?”
Lục Thánh Trung gật đầu mỉm cười: “Cứ coi là vậy đi!”
Đào Yến Nhi cúi đầu, thấp giọng nói: “Có phải muội cũng sắp chết rồi không?”
Ánh mắt Lục Thánh Trung lóe lên: “Muội suy nghĩ nhiều rồi.”
Sau đó gã lấy một tờ giấy trong tay áo ra đưa cho nàng: “Khế ước bán thân của muội, cho muội, từ nay về sau muội được tự do rồi.”
Đào Yến Nhi nhận lấy nhìn thử, lặng lẽ cất đi, lại thấp giọng hỏi: “Chúng ta đi đâu?”
Lục Thánh Trung: “Đi đến đâu tính đến đó, ngày mai sau khi thuyền cập bờ, muội tự tìm chỗ để đi đi!”
Đào Yến Nhi: “Muội không biết nên đi đâu, hãy mang muội đi cùng với.”
Lục Thánh Trung lắc đầu.
Hai người vừa ăn vừa uống, thưởng thức ánh trăng trên sông, tán gẫu.
Màn đêm buông xuống, hai người cởi quần áo trong thuyền cỏ, quấn quýt lấy nhau, Đào Yến Nhi chủ động dâng hiến nhu tình vô tận.

Con thuyền cỏ tròng trành rồi dừng lại, sau khi dừng lại một lúc lâu, Đào Yến Nhi nhìn nam nhân ngủ say bên cạnh, nhẹ nhàng bò lên, nhẹ nhàng đi vào đuôi thuyền, chậm rãi vịn thuyền xuôi theo xuống nước, im lặng nhảy xuống nước không một tiếng động.
Đợi sau khi nàng lại nổi lên mặt nước lấy hơi, một đạo hàng quang lóe lên dưới ánh trăng, một trường kiếm phóng tới bọt nước tóe lên rồi trực tiếp xuyên qua lưng nàng, vệt máu lan khắp nước sông.
Đào Yến Nhi đau đớn kêu lên một tiếng sặc một ngụm nước, thời khắc nhảy lên mặt sông đã nhìn thấy Lục Thánh Trung đứng chắp tay trên thuyền dưới ánh trăng.
Chiếc thuyền được điều khiển bằng pháp lực, trôi về phía bên này.
Thuyền đến gần, Đào Yến Nhi đưa tay chộp lấy mạn thuyền, hoảng sợ thở dốc nói: “Cứu muội, cứu muội...”
Lục Thánh Trung ngồi xổm trước mặt nàng, thắc mắc nói: “Muội biết bơi à? Ta vừa nói thả cho muội tự do sao muội phải bỏ chạy?”
Đào Yến Nhi lắc đầu đau đớn, mặt đầy vẻ cầu khẩn: “Huynh không chịu dẫn muội đi... muội chỉ muốn tìm một con đường sống.”
Lục Thánh Trung đưa tay bóp cổ nàng: “Muội không nên chạy, ta muốn diệt khẩu nhưng ta thật sự không đành lòng ra tay, nếu không ta không cần thiết phải mang muội chạy đi xa như vậy, ta vẫn chưa đưa ra quyết định cuối cùng, muội có tin không?”
Đào Yến Nhi gật mạnh đầu, bày tỏ sự tin tưởng.
“Không! Muội không tin!” Lục Thánh Trung lắc đầu, tay vặn một cái, rút kiếm ra, một tay chống kiếm đứng trên đầu thuyền, gương mặt căng cứng điều khiển thuyền phiêu đãng trôi đi.
Mặt sông dưới ánh trăng, một cỗ thi thể trôi lềnh bềnh...
Trong lao, bóng lửa bốc lên trong chậu than khiến hình phòng càng nhuộm thêm màu dữ tợn.
Võ Thiên Nam cột trên cột hành hình đang cúi đầu, dường như thoi thóp, máu me khắp người, một thân y phục hoa lệ rách rưới có thể nhìn thấy miệng vết thương đang chảy máu.
Một cuộc thẩm vấn, nghiêm hình tra tấn.
Hai huynh đệ Vô Ba, Phục Ba vừa đổ, thủ hạ hai người có thể có ai nữa, bên Lăng Ba phủ biết rất rõ ràng nên đã nhanh chóng cho người bắt Võ

Thiên Nam đi.
Trong tình huống này, kẻ suýt nữa thì giết được Thiệu Bình Ba lại rơi vào tay Lăng Ba phủ, có được quả ngon để ăn mới lạ.
Két! Cửa sắt truyền đến tiếng mở chốt chói tai, Thiệu Tam Tỉnh tiến vào.
Sau khi xác định Thiệu Bình Ba tạm thời không cần lo lắng, cuối cùng lão đã có tâm tử để ý đến chuyện khác.
Đầu mục phụ trách thẩm vấn bên này quay đầu lại nhìn, thấy vị này tới vội vàng chạy qua nghênh đón, chắp tay chào: “Tam gia!”
Thiệu Tam Tỉnh đi vào trong liếc mắt nhìn kẻ treo trên giá hành hình, nhíu mày hỏi: “Sao vẫn chưa cho ta câu trả lời chắc chắn, tình hình như thế nào?”
Đầu mục hơi lúng túng nói: “Tam gia, có chút ngoài ý muốn, tên khốn mặt hoa da phấn này hình như không vô dùng như người nói, cũng không chịu nói gì, miệng cứng lắm, sống chết không chịu cung khai.”
“Ồ?” Thiệu Tam Tỉnh cũng cảm thấy bất ngờ, một thiếu gia ăn chơi có tiếng sao xương cốt lại cứng vậy, có thể chịu được đại hình nơi này?
Lão cảm thấy hơi không có khả năng liền nhanh chân tiến vào trong, đến gần trước giá hành hình nhìn thử, thấy Võ Thiên Nam vô cùng thê thảm, lão lại đưa tay gẩy gẩy miệng vết thương của hắn ta xem thử, không sai, thực sự hành hình rất tàn nhẫn.
Trong mắt Thiệu Tam Tỉnh thật sự hiện lên tia kinh ngạc, cũng không ngại bẩn, đưa tay bưng cằm Võ Thiên Nam lên, sờ rạch xung quanh gương mặt Võ Thiên Nam, vô cùng cẩn thận kiểm tra thằng nhãi này.
Đầu mục biết lão hoài nghi gì, để chứng minh không phải bên này vô năng, gã chắp tay nói: “Tam gia, mời tạm lui một bên.”
Thiệu Tam Tỉnh quay đầu liếc gã một cái, thả Võ Thiên Nam ra rồi lui ra sau.
Đầu mục lập tức khua tay với thủ hạ: “Rắc chút gia vị đi!”
Bên cạnh lập tức có người khiêng thùng nước muối đến, hất từng muỗng nước muối tát vào Võ Thiên Nam.
Nước muối vừa chạm vào miệng vết thương bị da tróc thịt bong, Võ Thiên Nam đang hôn mê lập tức kéo căng cơ thể, tỉnh táo lại, dây xích sắt cột lấy hắn ta cũng không ngừng vang lên tiếng leng keng.
Võ Thiên Nam kêu rên đau đớn, suýt chút nữa thì nghiến nát răng.

Đầu mục khiển trách quát mắng: “Nói hay không?”
Võ Thiên Nam đang căng cứng dần thả lỏng, thở hổn hển nói: “Ta nói rồi, ta không biết gì cả, các ngươi bắt nhầm người rồi.”
Ngay từ đầu hắn ta đã biết sẽ bị cuốn vào trong nguy hiểm này, có điều không ngờ nguy hiểm lại đến nhanh như vậy.
Sở dĩ không chịu thua là vì hắn ta còn ôm hy vọng, chỉ cần ráng cho tới khi Thiệu Bình Ba đổ, hắn ta vẫn còn cơ hội xuất đầu. Hắn ta càng kiên trì gắng gượng, Nhị công tử cùng Tam công tử sẽ càng không bạc đãi hắn ta.
Có tín niệm để chờ đợi dĩ nhiên có thể chịu đựng hơn một chút.
Mặt khác, hắn ta vẫn còn tơ tưởng đến Đào Yến Nhi, không muốn bán đứng làm liên lụy Đào Yến Nhi.
“Còn dám mạnh miệng!” Đầu mục cười lạnh một tiếng, quay người đi đến chậu than một bên, rút ra một chiếc bàn ủi bị nung đỏ, định đâm lên người Võ Thiên Nam.
Võ Thiên Nam đau đớn nhắm hai mắt, đã chuẩn bị sẵn để chịu đựng, hành hình này trước đó hắn ta cũng đã từng phải chịu.
Bên cạnh, Thiệu Tam Tỉnh đưa tay ngăn cản đầu mục, dường như lão đã nhận ra gì đó, phất tay nói: “Thả hắn ra, đi theo ta.” Dứt lời lão quay người bỏ đi.
Bên này lập tức làm theo, giải Võ Thiên Nam ra khỏi đại lao.
Một chiếc xe ngựa ngoài đại lao trực tiếp đưa Võ Thiên Nam đến một đại sảnh trong phủ thứ sử.
Trong sảnh bày ba bộ thi thể, chính là thi thể ba mẫu tử Nguyễn thị.
Thiệu Tam Tỉnh phất tay ra hiệu, để cho người ta ép Võ Thiên Nam tới, để Võ Thiên Nam nhìn thật kỹ.
Nhìn thấy thi thể mẫu tử Nguyễn thị, đầu tiên là đầu mục thẩm vấn kia lấy làm kinh hãi.
Ba mẫu tử chết phủ thứ sử tạm thời phong tỏa tin tức, cho nên gã còn chưa biết.
Còn Võ Thiên Nam sau khi nhìn thấy huynh đệ Thiệu thị chết không nhắm mắt, mặt mày bầm đen chỉ có thể trợn mắt hốc mồm, tự lẩm bẩm, “Tại sao có thể như vậy... Tại sao có thể như vậy...”

Hắn ta không ngờ trận đấu đá giữa mấy huynh đệ Thiệu thị lại tàn khốc như vậy, ban ngày chẳng thấy người còn tốt đẹp, bây giờ đã thành tử thi rồi?

Một tia hi vọng cuối cùng đã bị phá hủy, ý chí cả người trong nháy mắt tan rã, hoàn toàn rơi vào thấp thỏm lo âu.

Thiệu Tam Tỉnh lặng lẽ liếc xéo: “Ngươi là cái thá gì, dám cuốn vào mấy chuyện này? Ta không biết ngươi đã an bài xong hậu sự chưa, nếu chưa, lúc này có lẽ bên huyện Bình Xuyên đã bắt được người nhà ngươi rồi. Phối hợp tốt ta còn cố gắng tha ngươi một đường, cũng buông tha cho người nhà ngươi, nếu không, cả nhà ngươi đi cùng bọn họ đi.” Lão hất cằm về phía thi thể mẫu tử Nguyễn thị.

“Tam gia tha mạng, ta khai... ta khai...” Võ Thiên Nam nói, yêu thương với Đào Yến Nhi cuối cùng cũng đã bị hắn ta vứt ra sau đầu.

Chương 326: Họa Lớn Trong Lòng (1)

Chương 326: Họa Lớn Trong Lòng (1)
Rất nhanh, một đội nhân mã áp giải Võ Thiên Nam nhanh chóng đi đến nơi ở của huynh muội Đào Quân.
Nơi đây đã sớm không có ai, phòng trống, không tìm được người đâu, Võ Thiên Nam tin lời Thiệu Tam Tỉnh, thật sự đã bị người ta lợi dụng rồi.
Lúc này mới tỉnh ngộ ra, mình đã bị trúng "mỹ nhân kế" trong truyền thuyết, hắn ta không thể nào ngờ mỹ nhân kế thường nghe thấy trong chuyện lại bị áp dụng trên người mình, không ngờ mình cũng có tư cách hưởng thụ đãi ngộ này.
Hắn ta mang theo thương tích thê thảm đầy người, ở trong phòng gào khóc.
Ngày hôm sau, phủ thứ sử công bố tin mẫu tử Nguyễn thị chết, có điều không nói Thiệu Bình Ba hạ độc, chỉ nói là hậu quả thích khách đột nhập hành thích.
Tin tức vừa đưa ra cả thành đã nổ tung.
Trong lúc nhất thời, cả phủ thành Bắc Châu, toàn bộ chuyện vui lớn nhỏ đều tạm dừng vô thời hạn, màu hiếu tang trắng tràn khắp các phố lớn ngõ nhỏ phủ thành Bắc Châu, tất cả những nơi tầm hoàn chơi nhạc lớn nhỏ đều tạm dừng kinh doanh...
Trong sơn cốc ngoài thành quận Thanh Sơn, dưới một thác nước, Ngưu Hữu Đạo đứng trên một tảng đá dưới thác nước, mặc cho thác nước chà xát đánh lên người.
Ngưu Hữu Đạo cọ rửa dưới dòng nước xong lại lắc người, nhắm mắt chậm rãi lắc lư cơ thể trong màn nước, cảm nhận lực đạo liên miên đang cọ rửa mình, cảm nhận được sự biến hóa của lực cọ rửa khi mình lắc lư.

Bây giờ, mỗi ngày hắn đều đứng dưới thác nước, kết hợp tâm pháp Càn Khôn quyết trong lúc cọ rửa hơn một canh giờ.
Lúc gió thổi lên thì đứng trong gió, cảm nhận gió xâm nhập.
Lúc trời mưa thì đứng giữa mưa tiếp nhận dòng nước mưa tưới nhuần.
Tắm dưới ánh bình minh, cảm nhận ánh sao trời, cả người đã đen hơn nhiều.
Đây là phương thức tu luyện vô vị buồn tẻ nhất, phương thức tu luyện có tốc độ tu hành chậm nhất, thậm chí không cảm nhận được tiến độ tu hành, là chuyện ngày này giống ngày nọ vô cùng nhàm chán.
Đổi lại là Viên Cương chắc chắn sẽ không làm chuyện nhàm chán này, nhưng Ngưu Hữu Đạo lại ngày qua ngày làm công việc cô quạnh ấy.
Tu hành một thời gian cũng không phải hoàn toàn không có hiệu quả, Ngưu Hữu Đạo đã nắm bắt được một tia linh quang chợt lóe lên trong cô quạnh, giống như cảm nhận được một hạt mưa bụi quất vào mặt trên sa mạc, điều này dường như đã giúp hắn tìm được phương hướng.
Cảm giác đó giống như tìm kiếm được hy vọng trong sa mạc vô biên không bờ bến, hy vọng tìm được mưa, hắn tin nếu có thể giáng một trận mưa lớn xuống, mảnh sa mạc hoang vu này cũng sẽ biến thành đồng cỏ xanh lá, nở ra những đóa hoa rực rỡ.
Mưa không ở trời mà ở tâm, cần một trận mưa tâm.
Hắn tin chỉ cần cảm ngộ của mình đủ sâu, trái tim tê liệt kia cuối cùng sẽ đón nhận biến hóa.
Viên Phương từ trên vách núi bay xuống xuống đáp bên thác nước, gọi: “Đạo gia!”
Ngưu Hữu Đạo đầu tóc bù xù đứng lắc lư trong thác nước bỗng nhúc nhích lông mày, biết không phải chuyện quan trọng đối phương sẽ không quấy rầy mình tu luyện, lách mình xông ra khỏi thác nước, đáp lên bờ, hơi nước trên người bắt đầu bốc lên.
Đợi người hắn khô rồi, Viên Phương mới đưa mật tín đã dịch xong cho hắn.
Sau khi cầm mật tín lên xem, mày Ngưu Hữu Đạo nhăn lại, sau đó dần lộ vẻ đăm chiêu, cuối cùng xé bỏ mật tín, cười khổ lắc đầu: “E đã để Thiệu Bình Ba trốn thoát một kiếp rồi.”

Nội dung mật tín Viên Phương cũng đã xem ra, chỉ nói mẫu tử Nguyễn thị gặp chuyện, những chuyện khác không nói.
Trên thực tế vì phủ thứ sử phong tỏa tin tức, không để việc xấu trong nhà lộ ra ngoài, chuyện xảy ra trong phủ thứ sử bên Thượng Thanh tông không biết rõ tình hình, Tống Thư và Trần Quy Thạc cũng không rõ, Lục Thánh Trung càng không nắm rõ tình hình, cũng không biết rốt cuộc phủ thứ sử Bắc Châu đã xảy ra chuyện gì.
Cho dù là Lục Thánh Trung hay Trần Quy Thạc, tin tức đều bí mật tập trung về phía Ngụy Đa, do Ngụy Đa gửi đi. thật sự là lltr và Trần Quy Thạc đều không tiện dùng kim sí đưa tin dưới mắt Thiệu Bình Ba, còn Ngụy Đa thì có thể mượn Thượng Thanh tông che giấu tùy tiện thả kim sí.
Đương nhiên, hiện tại Lục Thánh Trung và Trần Quy Thạc vẫn chưa biết Ngụy Đa là người bên này. Ngụy Đa ở Thượng Thanh tông cũng rất ít lộ diện ra ngoài.
Cho nên, Viên Phương hơi thắc mắc nói: “Lục Thánh Trung làm việc không tốt, phá hỏng rồi sao?”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Không! Hắn làm rất tốt, có thể làm được đến bước này đã coi như không tệ rồi.”
Điều này tuyệt đối không ngoa, Ngưu Hữu Đạo hắn luôn chờ Thiệu Bình Ba xuất thủ, một khi bên Băng Tuyết các có phản ứng, Lục Thánh Trung sẽ ra tay ngay.
Thực ra yêu cầu này hơi hà khắc, phủ thứ sử không phải Lục Thánh Trung hắn ta muốn vào là vào, huynh đệ Triệu thị không phải Lục Thánh Trung muốn gặp là gặp. Lục Thánh Trung có thể làm đến mức vừa nhận được chỉ thị là truyền đạt ngay đến trước mặt huynh đệ Triệu thị đã rất không dễ dàng rồi.
Mấu chốt là, công tác chuẩn bị trước đó còn không thể để Thiệu Bình Ba phát giác ra, nhưng Lục Thánh Trung vẫn hoàn thành mỹ mãn ý đồ của Ngưu Hữu Đạo hắn.
Nếu nói Lục Thánh Trung làm không tốt thì khó tránh khỏi quá đáng.
Viên Phương càng không hiểu, y đã xem qua mật tín, lại hỏi: “Đạo gia, vậy sao biết Thiệu Bình Ba có thể tránh thoát một kiếp?”

Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Rất đơn giản, nếu Thiệu Bình Ba chết rồi, Thiệu gia sẽ không chỉ công bố tin mẫu tử Nguyễn thị chết, có công bố cũng sẽ công bố chung, không lý do gì cách một thời gian nữa lại công bố tin tử của Thiệu Bình Ba cho thêm một chuyện tang sự.”
Viên Phương chớp mắt nói: “Muốn giết chết Thiệu Bình Ba, sao cuối cùng lại giết mất mẫu tử Nguyễn thị?”
Ngưu Hữu Đạo ha ha cười khổ nói: “Kẻ vừa chết của Thiệu gia trùng hợp là kẻ đối đầu với Thiệu Bình Ba, còn cần phải nói sao? E ba mẫu tử này bị Thiệu Bình Ba xử lý. Quá trình không khó suy đoán, có thể để Thiệu Bình Ba hạ đòn sát thủ với ba mẫu tử vào lúc này ắt có nguyên nhân. Nguyên nhân gì quá rõ ràng, ba người sớm không chết muộn không chết lại vừa vặn chết vào lúc này, rất rõ ràng là khi mưu đồ chưa thành đã bị Thiệu Bình Ba phát hiện. Haizz, ta phải nói hai huynh đệ Thiệu gia này, ta phí hết tâm tư giúp bọn hắn một chút, kết quả chuyện này cũng có thể để lộ tin tức cho Thiệu Bình Ba biết, ta cũng chẳng biết nên nói bọn hắn thế nào cho phải đây.”
Đương nhiên, hắn cũng không phải là thật sự muốn giúp hai huynh đệ kia, không thân không thích, căn bản không quen biết nhau, sao có thể có lòng tốt mạo hiểm giúp đỡ người ta chứ, chẳng qua là hắn biết cho dù Bắc Châu có rơi vào tay hai người kia cũng chẳng có gì đáng lo.
Nhưng hắn vẫn muốn nói một câu, không sợ đối thủ giống như thần, chỉ sợ đồng đội giống như heo!
Cũng làm hắn không thể không liên tục cảm thán: “Ba mẫu tử ở ngay phủ thứ sử, Thiệu Bình Ba muốn giết là giết, từ đó có thể thấy thằng nhãi kia có gốc rễ rất sâu trong phủ thứ sử Bắc Châu, vượt xa sự tưởng tượng của chúng ta, e cũng vượt xa sự tưởng tượng của Thiệu Đăng Vân, nếu không Thiệu Đăng Vân sẽ không để ba mẫu tử kia bị ngộ sát dễ dàng như vậy đâu, dù sao đó cũng là hai nhi tử ruột của lão mà. Cứ thế, Thiệu Bình Ba có thể tùy tiện xử lý ba mẫu tử kia cũng chẳng có gì là lạ.”
Dáng vẻ Viên Phương như bừng tỉnh đại ngộ, chậm rãi gật đầu, sau đó lại nghi hoặc nói: “Trên thư nói, sau khi chuyện xảy ra lúc nào cũng có thể gặp Đường Nghi đến tìm Thiệu Bình Ba, đến cầu kiến hỏi thăm tình

hình Thiệu Bình Ba, kết quả là không gặp được, chẳng lẽ không phải Thiệu Bình Ba đã gặp nạn sao?”

Ngưu Hữu Đạo khoát tay: “Chính vì Đường Nghi không gặp được, mới hợp tình lý, ta mới kết luận là Thiệu Bình Ba xử lý ba mẫu tử kia. Thiệu Bình Ba làm ra chuyện này tám chín phần đã bị khống chế, chắc giờ bên Đại Thiện sơn không tiện đưa ra quyết định, muốn xem thử phản ứng bên phía ta, cũng xem thử phản ứng của Băng Tuyết các, đã chuẩn bị sẵn để bứt Thiệu Bình Ba ra bàn giao bất cứ lúc nào. Trong thời gian ngắn có lẽ Thiệu Bình Ba đừng mong được tự do!”

Chương 327: Họa Lớn Trong Lòng (2)

Chương 327: Họa Lớn Trong Lòng (2)
Viên Phương nghi ngờ: “Đạo gia, bố cục lần này của người không phải để ép Đại Thiện sơn giết hắn sao? Đại Thiện sơn dám mạo hiểm tha cho hắn à?”
“Móa nó, lão tử thấy hắn cũng thâm độc đấy!” Nói đến đây cái, Ngưu Hữu Đạo không nhịn được văng tục, nghiêng đầu chửi một tiếng, mặt tự giễu nói: “Theo lý Đại Thiện sơn phải giết hắn, vào thời điểm mấu chốt này không nên lại chọc giận Thiệu Đăng Vân mới đúng, chẳng lẽ vò mẻ không sợ rơi sao? Lúc đầu ta cũng không hiểu thằng cháu trai kia có ý gì, nhưng kết hợp với tình hình bên kia, gops nhặt mọi chuyện để nghĩ thì thấy sự việc rất đơn giản. Đại Thiện sơn muốn giết Thiệu Bình Ba, Thiệu Bình Ba trong thời khắc mấu chốt giết mẫu tử Nguyễn thị, vậy sao Đại Thiện sơn lại không giết Thiệu Bình Ba, đây là có ý gì? Chuyện biến hóa ở ngay cái chết của mẫu tử Nguyễn thị.”
Chắp tay nhìn trời, thở dài: “Nắm chặt điểm mấu chốt này sẽ hiểu ngay, sinh tử của mẫu tử Nguyễn thị có quan trọng với Đại Thiện sơn không? Không quan trọng! Đại Thiện sơn sợ Thiệu Bình Ba sao? Đã chuẩn bị giết hắn dĩ nhiên là không sợ! Như vậy sao mẫu tử Nguyễn thị vừa chết Đại Thiện sơn đã không dám động thủ với Thiệu Bình Ba?”
Mắt Viên Phương sáng lên: “Dù sao Thiệu Đăng Vân cũng không phải là món đồ trang trí!”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Giết Thiệu Bình Ba kiêng kị Thiệu Đăng Vân là vì sao? Đạo lý rất đơn giản, Thiệu Bình Ba là nhi tử Thiệu Đăng Vân! Trước kia vì sao không cố kỵ điều này? Vì mẫu tử Nguyễn thị chưa chết! Vì sao mẫu tử Nguyễn thị chết lại kiêng kỵ?”
Viên Phương trong nháy mắt bừng tỉnh ngộ, thốt lên: “Vì Thiệu Đăng Vân chỉ còn lại một nhi tử này thôi!”

“Đúng vậy! Thiệu Đăng Vân chỉ còn lại một nhi tử này, nếu Đại Thiện sơn giết... Đại Thiện sơn không sợ Thiệu Đăng Vân.
Điều duy nhất khiến Đại Thiện sơn kiêng kỵ Thiệu Đăng Vân chính là lợi ích ở Bắc Châu. Đại Thiện sơn sợ Bắc Châu xảy ra đại loạn, trên dưới hai nước nhìn chằm chằm Bắc Châu sẽ xảy ra hỗn loạn.” Ngưu Hữu Đạo haha một tiếng, mặt mày bất đắc dĩ: “Cho nên ta mới nói tên khốn kia độc ác, nếu hắn không làm như vậy ta cũng không nghĩ đến hướng này. Giờ trong thời điểm mấu chốt tên đó lại dùng chiêu này vãn hồi bại cục, tám chín phần mười là đem việc Thiệu Đăng Vân khống chế Bắc Châu ra áp chế khiến Đại Thiện sơn sợ ném chuột vỡ bình!”
Viên Phương hít sâu một hơi, lấy phương thức giết huynh đệ ruột và kế mẫu ra để bảo vệ bản thân, quả là quá ngoan độc!
Giờ y đã hiểu vì sao Đạo gia có từ bi thế nào cũng nhất định phải diệt trừ Thiệu Bình Ba, ánh mắt nhìn người của Đạo gia cũng chuẩn thật.
“Đạo gia, buộc hắn làm ra loại chuyện này, thù này xem như kết, loại người này cũng không thể lưu lại, phải nghĩ cách diệt trừ thôi!”
Ngưu Hữu Đạo tự giễu: “Ngươi nghĩ ta không muốn sao? Đã làm đến mức này còn không diệt được hắn ta tạm thời thực sự không thể làm gì được hắn. Hắn đã đoán đúng là ta không dám làm lớn đến bên Băng Tuyết các, nếu không đã không dám dùng hiểm chiêu này! Người này còn khó dây dưa hơn ta tưởng, đúng là họa lớn trong lòng!”
Viên Phương xoa đầu trọc, chợt nói: “Đạo gia, ta có một kế.”
Ngưu Hữu Đạo a một tiếng, nhìn y, hứng thú nói: “Nói thử xem!”
Viên Phương cười gian nói: “Phái người đi Bắc Châu tung tin đồn nói Thiệu Bình Ba muốn giết Thiệu Đăng Vân đoạt quyền, chỉ giết được mẫu tử Nguyễn thị bị Thiệu Đăng Vân may mắn tránh thoát một kiếp bắt được! Tướng sĩ Bắc Châu chắc chắn phải đi xác minh, nhìn thấy Thiệu Bình Ba quả nhiên bị bắt, đến lúc đó... hì hì!”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Vô dụng, đồng dao lần trước không thể khiến phụ tử hắn bất hòa, ngược lại còn khiến Thiệu Đăng Vân càng thêm coi trọng hắn, có thể thấy Thiệu Đăng Vân này có tài làm tướng soái, rất có lòng dạ, khó trách năm đó có thể được Thương Kiến Bá trọng dụng. Lần này Thiệu Đăng Vân không xử trí hắn sợ là vẫn phải bảo vệ hắn. Chỉ cần

Thiệu Đăng Vân muốn bảo vệ hắn, tướng sĩ chạy tới, phụ tử hắn chỉ cần diễn kịch, lời đồn tự bị phá thôi.”
Viên Phương nhíu mày nói thầm: “Vậy thật là đáng tiếc, quá đáng tiếc...”
Ngưu Hữu Đạo hiểu y nói gì, dính đến Băng Tuyết các, lại gây ra động tĩnh lớn như vậy ở Băng Tuyết các, bên Kim Châu truyền tin đến, ngay cả Hàn Băng đại tổng quản Băng Tuyết các cũng bị kinh động, giờ thực sự không tiện lộ ra tình huống thật bên Thiệu Bình Ba, nếu không chắc chắn có thể triệt để bôi xấu thanh danh Thiệu Bình Ba.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo thật sự không dám, hắn tin Thiệu Bình Ba cũng không dám tính kế Băng Tuyết các.
Lén lút làm một hai lần còn được, cứ đem Băng Tuyết các người ta ra kéo tới kéo lui, coi Băng Tuyết các người ta là bùn nặn sao?
Bùn nặn còn biết tức giận huống hồ Băng Tuyết các? Thực sự có can đảm kéo tới kéo lui người ta, chọc giận người ta, còn trông cậy người ta ngồi xuống chậm rãi nghe hai bên các ngươi nói lý sao? Chỉ mong ai cũng đừng hòng chạy thoát!
Ngưu Hữu Đạo vỗ vỗ bả vai Viên Phương: “Cũng không phải quá đáng tiếc, vẫn có thu hoạch, lời đòn của Băng Tuyết các lần này rõ ràng là nhắm đến ta, phàm là kẻ có thù với ta hoặc nhắm đến ta, chỉ cần không muốn bị Băng Tuyết các để mắt đều phải thu liễm một chút, chí ít triều đình Yến quốc sẽ tạm thời không còn dám hành động thiếu suy nghĩ.”
“Tương tự như vậy, Thiệu Bình Ba vô duyên vô cớ tặng không cho Đạo gia một tấm bùa hộ thân!” Viên Cương cười hì hì.
“Có điều cách của ngươi cũng khá có lý, cho dù tạm thời không làm gì được hắn nhưng cũng có thể kéo dài tốc độ phát triển an toàn của hắn, phải cố gắng gây rối hắn, chân muỗi dù nhỏ cũng có thịt, có thể có cơ hội đả kích vậy sao lại không làm? Không phải chỉ nhìn chằm chằm Bắc Châu, dã tâm tên kia không chỉ riêng một Bắc Châu, ngươi đi tìm Thương Triều Tông, bảo hắn cho người đi tung tin đồn ở các nước.”
“Được!” Viên Phương cười hớn hở gật đầu.
Ngưu Hữu Đạo chỉ ngón tay về phía y: “Liên lạc với Lục Thánh Trung, nói cho hắn biết Thiệu Bình Ba tạm thời có lẽ đã mất tự do, hắn đã không thể điều động thân thủ Đại Thiện sơn rồi, giờ chính là lúc Thiệu

Bình Ba yếu thế nhất, bảo hắn trong điều kiện bảo đảm an toàn của bản thân cứ thoải mái tay chân mà hành động. Vẫn câu nói đó, không giết được hắn cũng phải quấy rối hắn, cố gắng để trì hoãn tốc độ phát triển an toàn của hắn!”
“Được!” Viên Phương lại cười hì hì gật đầu.
Sau khi rời khỏi bên này, Viên Phương truyền tin cho bên Bắc Châu trước, sau đó đi thẳng đến thủ phủ quận.
Đợi sau khi y rời đi, Thương Triều Tông và Lam Như Đình Đình ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, hai mặt nhìn nhau.
Lam Như Đình buông tiếng thở dài: “Chả khó trách bên cạnh lại kiếm về mấy môn phái bảo hộ, xem ra Đạo gia đã quyết định đấu với Thiệu Bình Ba kia rồi!”
“Haizz!” Thương Triều Tông cũng buông tiếng thở dài: “Làm theo lời hắn nói đi!”
Hai người không biết Ngưu Hữu Đạo và Thiệu Bình Ba đã giao thủ một lần trong tối, chút chuyện này người ta đã tìm đến, không tiện không làm...
Phủ thành Bắc Châu, Lục Thánh Trung giương mắt nhìn cửa thành phía xa, gã đã quay trở về!
Cách nhau rất xa, gã không cách nào trực tiếp liên lạc với Ngưu Hữu Đạo, về lại đây để tìm hiểu tình hình, liên hệ với người ta.
Có điều gã đã dịch dung giả dạng một chút, đóng vai tiều phu vác củi thuận lợi tiến vào thành, đi khắp hang cùng ngõ hẻm, chạy đến địa điểm liên lạc.
Địa lao phủ thứ sử, Thiệu Tam Tỉnh đi vào, tay cầm hộp thức ăn, được người ta dẫn vào sâu bên trong, tới nơi giam giữ Thiệu Bình Ba.
Nói này đã được coi là gian tốt nhất trong địa lao, có lẽ vì phải giam giữ Thiệu Bình Ba nên đã được quét dọn sạch sẽ, đệm giường gì đó đều mới, còn đặt một cái bàn, bút mực giấy nghiên cũng không thiếu.
Đây cũng là gian duy nhất có cửa thông gió, Thiệu Bình Ba đứng chắp tay, đưa lưng về phía thông đạo của địa lao, im lặng nhìn ánh sáng xuyên qua cửa thông gió.
Thiệu Tam Tỉnh gật đầu ra hiệu với thủ vệ bảo hộ ngày đêm, lúc này thủ vệ tránh đi, người phụ trách mở cửa nhà lao cũng lui xuống.

Thiệu Tam Tỉnh đi vào, hộp cơm đặt trên bàn mở ra, sắp rượu thịt ra:
“Đại công tử, bên ngoài mọi chuyện đều ổn, ăn chút gì đi.”

Chương 328: Thư Sinh

Chương 328: Thư Sinh
Thiệu Bình Ba chợt than thở nói: “Ngưu Hữu Đạo này khó chơi hơn ta tưởng tượng, nếu không trừ khử, tương lai sẽ là họa lớn trong lòng!”
Thiệu Tam Tỉnh: “Đại công tử chờ tình hình ổn định lại hẵng mưu tính cũng không muộn, vẫn nên ăn một chút trước đã!”
Thiệu Bình Ba như đang tự nói: “Mưu toan thế nào? Không có cơ hội thích hợp, hắn co đầu rút cổ không ra, ta cũng không làm gì được hắn! Lần này rơi vào cái bẫy, ra tay cực mạnh với ta chứng tỏ hắn đã dồn người và tinh lực vào phía ta, ta lại chẳng thể làm được gì hắn!”
Thiệu Tam Tỉnh than nhẹ một tiếng, biết chuyện lần này là đả kích khá lớn đối với hắn ta, là nỗi hận khó tiêu tan, thực sự cũng chịu thiệt lớn, suýt chút nữa đã bỏ mạng, thậm chí bị bức phải giết huynh đệ thủ túc và mẹ kế là đã đủ biết hắn ta quyết tâm như thế nào. Hơn nữa giờ bãn thân hắn còn ở trong lao ngục, thân bị giam hãm, hoàn cảnh bị trói buộc, làm sao có thể không hận được?
Có điều lão vẫn an ủi: “Không phải công tử không bằng hắn, mà thân phận địa vị hai người khác biệt, công tử công vụ quấn thân, một ngày trăm công ngàn việc, chuyện trên tay không phải muốn buông xuống là buông xuống, tinh lực căn bản không thể dồn hết ở hắn. Còn hắn thì sao, một tu sĩ ăn no rồi không có chuyện gì làm, chuyện tu luyện thích buông thì buông, có thời gian rảnh rỗi gây phiền phức cho công tử, so ra dĩ nhiên công tử tương đối thiệt thòi rồi.”
Thiệu Bình Ba: “Đây chỉ là nguyên nhân một mặt thôi, không thể không thừa nhận, người này thật sự có năng lực, nếu còn không chịu chấp nhận sự thật, e là còn phải chịu thiệt lớn, rõ ràng hắn đã để mắt tới ta, sẽ không bỏ qua!”

Thiệu Tam Tỉnh: “Công tử, vẫn nên nhét gì vào bụng cái đã! Nếu vì hắn mà không nuốt trôi cơm thì mới thua thật đấy!”
Thiệu Bình Ba yên lặng một chút, quay người đi tới, ngồi bên cạnh bàn, nhận đôi đũa, lại lộ vẻ nặng nề tâm sự, trầm ngâm nói: “Ta thân hãm nơi đây sẽ ảnh hưởng rất lớn đến lòng nhân tâm của đám người dưới. Trước khi xác định Băng Tuyết các có nhúng tay vào hay không, Đại Thiện sơn vì giữ đường lui cho mình và tránh hiềm nghi, những tu sĩ kia sẽ không nghe theo điều động của ta. Thương Triều Tông và Ngưu Hữu Đạo quan hệ dây dưa không rõ, cũng không dễ động vào. Đây chính là lúc ta yếu thế nhất, khó đảm bảo Ngưu Hữu Đạo sẽ không nhân thời cơ này tấn công, ta cần có nhân thủ có thể tin chậy, lập tức thông báo Tô Chiếu, dẫn người chạy tới với tốc độ nhanh nhất đề phòng vạn nhất!”
Thiệu Tam Tỉnh trong lòng thầm than, Đại công tử giống lâm đại địch như vậy xem ra không phải kiêng kị bình thường vị kia, thân ở trong địa lao phủ thứ sự, cao thủ nhiều như mây bảo vệ mà vẫn không có cảm giác an toàn.
Có điều cũng có thể lý giải, những đối thủ đã gặp chưa ai khiến công tử phải thua thiệt lớn như vậy!
“Đại công tử yên tâm, chuyện vừa xảy ra lão nô đã lập tức liên hệ trước với Tô tiểu thư, Tô tiểu thư nghe nói Đại công tử xảy ra chuyện chắc hẳn sẽ chạy tới đầu tiên.” Thiệu Tam Tỉnh một lần nữa trấn an một câu, lại đưa tay mời dung: “Đại công tử, phải ăn no rồi mới có sức.”
Thiệu Bình Ba nghe nói đã sớm thông báo cho Tô Chiếu thì mới yên tâm lại, nâng đũa chậm rãi thưởng thức.
Có điều, hai bên mặt hắn ta vẫn còn lưu lại dấu tay của Thiệu Đăng Vân vô cùng bắt mất...
Giết mẹ kế, giết hai huynh đệ ruột, trừng phạt thế này đã coi như nhẹ đến mức không thể nhẹ hơn được nữa...
Trong màn đêm, hai hán tử say về sát vai nhau, bước chân lảo đảo bước đi.
Trên đường, một người vịn tường, một người khác nấc ra mùi rượu, lắc lư hỏi: “Lý huynh, sao rồi, say chưa?”
Người vịn tường cúi đầu khoát tay. “Mót quá, đi tiểu cái đã, huynh đi trước đi, chỗ ta biết rồi, sẽ đến sau.”

“A haha, vậy huynh mau đi đi.” Người kia giọng lè nhè cười haha quay người bỏ đi.
Đợi người này đi xa, hán tử say kia trốn ở góc tường xè xè dần đứng thẳng eo, buộc dây lưng quần lại, đi ra khỏi góc tường nhìn bóng người lảo đảo kia đi xa, ánh mắt đã khôi phục sự tỉnh táo, không còn chút men say, chính là Lục Thánh Trung cải trang.
Gã quay người bước đi nhanh, biến mất trong bóng tối, quan sát khu vực xung quanh mục tiêu trước rồi nấp trong một tán cây, quan sát từ trên cao.
Không lâu sau, hán tử sau trước đó lắc lư đi tới, đứng ngoài tiểu viện, nắm tay cầm nện vào cửa, hét lên: “Đàm huynh, Đàm huynh...”
Rất nhanh, cửa tiểu viện mở ra, một nam tử ăn mặc thư sinh, mặt mày thanh tú xuất hiện, trong tay còn cầm thư quyển, trước đó rõ ràng đang còn đọc sách.
Nhìn thấy hán tử say trước cửa, y kinh ngạc nói: “Đường huynh, sao huynh uống say thế này?”
“Mới quen một người bạn, chờ lát nữa sẽ giới thiệu huynh làm quen.”
Hán tử say cười haha, bước qua cánh cửa không cần xin phép.
“Đường huynh...” Thư sinh có vẻ hơi bất đắc dĩ, uống tới như vậy còn chạy đến nhà y khiến y rất cạn lời.
Thư sinh đi ra cửa nhìn một chút, không thấy người sắp được giới thiệu làm quen đâu.
Y lắc đầu lui lại đóng cửa.
Cùng với động tĩnh gõ cửa trước đó, Lục Thánh Trung ở trên cao thăm dò đã chú ý cẩn thận quan sát bốn phía nhìn xem phải chăng có người ngầm theo dõi xung quanh thư sinh không.
Vì sao lại chú ý đến thư sinh này? Chỉ vì lúc Võ Thiên Nam đàm luận thi họa với Đào Yến Nhi để huênh hoang mình rất giỏi thi từ, từng nói đến một chuyện, nói Thiệu Liễu Nhi muội muội Thiệu Bình Ba từng tổ chức một thi từ xã, lúc trước y cũng là một thành viên trong thi từ xã kia.
Trong lúc vô tình còn đề cập, trong thi từ xã, muội muội Thiệu Bình Ba có vẻ có quan hệ không tệ với người tên Đàm Diệu Hiển.
Có điều chỉ hơi đề cập đến thì lập tức ngậm miệng không đề cập nữa, hỏi thế nào cũng không chịu nói tiếp.

Lục Thánh Trung từng làm “thích khách”, lúc trước từng nghĩ cách ám sát Ngưu Hữu Đạo, có thể được Ngưu Hữu Đạo ưu ái dĩ nhiên là một thích khách ưu tú.
Thân là một tên thích khách ưu tú, dĩ nhiên nhạy cảm ý thức được thâm ý khác trong lời nói của Võ Thiên Nam.
Nhưng mà lúc ấy lấy hoàn thành nhiệm vụ Ngưu Hữu Đạo nhắn nhủ gã làm đầu, không nên đánh rắn động cỏ nên không nắm chặt chuyện liên quan đến Thiệu Liễu Nhi không thả, chỉ thêm cái tên Đàm Diệu Hiển này vào sau Thiệu Liễu Nhi trong sơ đồ quan hệ nhân vật của Thiệu Bình Ba.
Lần này trở lại một lần nữa nhận nhiệm vụ, cân nhắc sơ đồ quan hệ nhân vật của Thiệu Bình Ba, tìm kiếm đối tượng ra tay, khó!
Thế là ánh mắt gã một lần nữa để ý tới Đàm Diệu Hiển, chuẩn bị mò xem người này có chuyện gì, xem thử có tìm được sơ hở gì không.
Cho dù Ngưu Hữu Đạo nói, giờ là lúc Thiệu Bình Ba yếu thế nhất nhưng dù sao thành Bắc Châu cũng ở dưới mắt Thiệu Bình Ba, bảo gã không cẩn thận không được.
Đặc biệt là sau khi gã biết Thiệu Bình Ba đã tránh thoát một kiếp, mà lại tránh thoát một kiếp bằng thủ đoạn độc ác không thể tưởng tượng được đã khiến gã vô thức khắc sâu lời Ngưu Hữu Đạo, Thiệu Bình Ba này thực sự rất nguy hiểm!
Kể từ đó, gã càng thêm cẩn thận.
Sau khi đàm tới Đàm Diệu Hiển này, gã đã tìm hiểu một chút xung quanh nhà Đàm Diệu Hiển, biết Đàm Diệu Hiển ở một thân một mình nhưng vẫn không dám trực tiếp tiếp xúc.
Nhìn bề ngoài, Đàm Diệu Hiển này chỉ là người bình thường, nghe nói vốn là thư sinh dạy học, lại có quan hệ không tệ với nữ nhi thứ sử, trong tình huống chưa được xác định rõ, Lục Thánh Trung không thể không cảnh giác.
Thế là trong tình huống gã chưa vội tiếp xúc với trọng tâm trước mà ra tay từ vòng ngoài tương đối an toàn, âm thầm mày mò, tìm đến một bằng hữu của Đàm Diệu Hiển, nghĩ cách vừa gặp đã quen, uống say khướt, mượn kẻ say rượu lắc lư này đến tìm Đàm Diệu Hiển.

Để người này tới tìm Đàm Diệu Hiển dĩ nhiên không phải là mục đích, mà chỉ muốn mượn cơ hội quan sát một chút, nhìn xem Đàm Diệu Hiển có phải là người bình thường thật không, xung quanh có người theo dõi không, đặc biệt là tu sĩ.
Cho dù theo Ngưu Hữu Đạo nói, thế Thiệu Bình Ba lúc này rất yếu, ngay cả hán tử say cũng nói Đàm Diệu Hiển là người bình thường nhưng gã vẫn giữa vững cẩn thận cao độ.

Chương 329: Uổng Là Người Đọc Sách (1)

Chương 329: Uổng Là Người Đọc Sách (1)
Quan sát một hồi lâu, thấy không có gì dị thường lúc này Lục Thánh Trung mới yên lòng, trượt xuống từ trong tán cây, mượn chân tường trong bóng tối lặng lẽ rời đi.
Lúc trở lại đã đường hoàng xuất hiện trên con đường, tay còn cầm rượu thịt đóng gói đem tới.
Trước đó đã nói với hán tử say sẽ tới sau, gã quan sát lâu như vậy tốn không ít thời gian, đi mua thịt rượu cũng là lí do thoái thác.
Đến gõ cửa Đàm gia.
Chỉ chốc lát sau, Đàm Diệu Hiển khuôn mặt thanh tú ra mở cổng, nhìn thấy người xa lạ trước cổng, ánh mắt nghi ngờ, hỏi: “Huynh là?”
Lục Thánh Trung mỉm cười nói: “Là Đàm huynh sao? Tại hạ Lý Cát, Đường huynh bảo ta tới đây, nói là muốn giới thiệu cho chúng ta làm quen.”
“Ồ...” Đàm Diệu Hiển sững sờ, nghe vị kia thuận miệng nói như vậy cứ nghĩ là lời say, không ngờ lại có người tới thật.
Thư sinh cấp bậc lễ nghĩa không kém, tranh thủ chắp tay chào. “Hóa ra là Lý huynh.” Mở to cửa mời vào.
Cũng chẳng có vấn đề gì cần nghi ngờ, nhà y cũng chẳng có tài vật gì đáng giá lo kẻ xấu ngấp nghé.
Sau khi người đi vào, Đàm Diệu Hiển đóng cả lại, nhiệt tình mời khách vào sảnh ngồi.
Lục Thánh Trung quan sát người này, lại quan sát không gian trong nội viện.

Đi vào nội đường vừa nhìn qua dường như không hề có bất kỳ bày biện dư thừa gì, có nhiều thứ có vẻ hơi cũ có điều được dọn dẹp ngăn nắp sạch sẽ, có thể nhận ra sự nghèo khó của người ta, cũng có thể thấy đối phương là người rất chú trọng tố chất, người chèo mà chí không nghèo.
“A? Không phải Đường huynh đã tới trước một bước sao? Sao không thấy đâu?” Vào nội đường không thấy người, Lục Thánh Trung hỏi một tiếng.
Đàm Diệu Hiển cười khổ: “Đường huynh vừa đến, ngồi xuống đã ngáy, ta không thể làm gì khác hơn là đỡ huynh ấy vào phòng khách nghỉ ngơi.”
Lục Thánh Trung “a” một tiếng nói muốn đi xem thử.
Đàm Diệu Hiển đành phải dẫn gã ra khỏi sảnh đường, đến một gian phòng khách đơn giản.
Đi vào nhìn gã thấy có một người nằm trên giường ngáy khò khò, trên người còn đắp chiếc chăn mỏng chắp vá đã củ.
Lục Thánh Trung bước lên nhận ra người kia: “Đường huynh, Đường huynh...” Lúc lắc người ta còn lặng lẽ ra tay điểm huyệt, để hắn ta khó tỉnh dậy.”
“Nói là dẫn ta tới gặp bằng hữu, bản thân huynh ấy lại ngủ quên trời đất, sao lại có lý như vậy chứ?” Lục Thánh Trung đứng bên cạnh giường thấy gọi người ta mãi không tỉnh bèn lắc đầu buông tiếng thở dài.
“Uống nhiều quá rồi.” Đàm Diệu Hiển cười một tiếng, đưa tay mời Lục Thánh Trung trở về ngồi.
Trở về phòng, Lục Thánh Trung nói lời khách sáo, mở rượu thịt mang đến ra. Đàm Diệu Hiển lập tức lấy chén đũa trong nhà đến, cuối cùng hai người ngồi với nhau cùng nâng ly cạn chén giới thiệu lẫn nhau.
Có thể nhận ra Đàm Diệu Hiển là một bạch diện thư sinh tưởi lượng không cao, mới khách sáo tiếp người ta vài ly mặt đã đỏ lên, xua tay bày tỏ không thể uống tiếp.
Có điều rượu vào mặt nóng, người thân quen hơn, nói chuyện không câu nệ nữa. Lục Thánh Trung thử thăm dò: “Nghe nói Đàm huynh rất giỏi thi từ, còn từng gia nhập thi từ xã của nữ nhi thứ sử Thiệu đại nhân tổ chức?”

Không nhắc đến Thiệu Liễu Nhi còn đỡ, nhắc đến Thiệu Liễu Nhi, Đàm Diệu Hiển liên tục nói tửu lượng không tốt lại chủ động ôm vò rượu tự rót cho mình, hết chén này đến chén nọ, tự mình uống tự mình rót, nhanh chóng uống đến mức đôi mắt y cũng lờ đờ mông lung.
Mắt Lục Thánh Trung lóe lên: “Đàm huynh, cớ sao không nói gì?”
Đàm Diệu Hiển ợ rượu, khoát tay nói: “Chuyện thương tâm, không nhắc đến thì hơn.” Trên mặt cũng mang vẻ đau thương.
Lục Thánh Trung đưa tay chụp miệng vò rượu, chủ động rót rượu cho y: “Hẳn ta đã nói sai điều gì?”
Đàm Diệu Hiển lắc đầu: “Lý huynh hiểu lầm, thi từ xã đã giải tán, nhắc tới cũng không có ý nghĩa gì.” Dứt lời y ngửa đầu uống chạn một chút.
Lục Thánh Trung lại giúp y rót rượu: “Đang yên đang lành sao lại giải tán? Có phải nữ nhi thứ sử đại nhân không vui rồi không?”
Đàm Diệu Hiển ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng: “Không liên quan gì tới nàng, nói cho cùng, là ta vô dụng thôi...”
Máy hát vừa mở, dưới tửu lực hỗn loạn, y bắt đầu nói không lựa lời rồi. Lục Thánh Trung nghe vậy ngạc nhiên, ngầm nghe ra ý tứ trong lời đối phương. Tên này dường như đã nảy sinh tình yêu nam nữ với Thiệu Liễu Nhi.
Dường như Đàm Diệu Hiển không muốn nhắc đến chuyện này nhưng rõ ràng say rượu đầu óc không tỉnh táo, không thể quản được miệng mình. Cơ hội tốt như vậy, Lục Thánh Trung sao lại bỏ lỡ, Đàm Diệu Hiển chuyển sang chủ đề khác cũng bị gã kéo trở lại, cố ý dùng lời lẽ kích thích. Đàm Diệu Hiển là một thư sinh không rành thế sự, sao có được thủ đoạn như gã, chỉ lát sau chuyện giữa mình và Thiệu Liễu Nhi đã bị moi mất bảy tám phần.
Thi từ xã cũng là nơi lần đầu y gặp mặt Thiệu Liễu Nhi, hai người cùng nhặt một tờ giấy rơi dưới đất nên đụng phải nhau, lúc ngẩng đầu nhìn nhau hai người đã nhớ kỹ đối phương, sau đó trong thi từ xã đều vô tình hoặc cố ý tới gần nhau. Thời gian dần trôi qua, Đàm Diệu Hiển thích Thiệu Liễu Nhi, thế nhưng tự nhận gia thế bối cảnh không xứng với người ta, một mực giấu giếm trong lòng, không dám thổ lộ. Ai ngờ Thiệu Liễu Nhi lá gan lớn hơn y, một lần nọ đã xé rách tấm màn mỏng, thổ lộ tấm lòng, hỏi ý y.

Đàm Diệu Hiển khó kìm lòng nổi, cũng bày tỏ.
Tương đối mà nói, Đàm Diệu Hiển tương đối tự do, nhà Thiệu Liễu Nhi quản lý tương đối chặt thế là hai người cũng chỉ có thể mượn thi từ xã tụ hội mới có thể gặp mặt.
Lúc gặp, chuyện khác người nhất hai người làm cũng chỉ là ngượng ngùng lén nắm tay, cũng không có cơ hội làm chuyện gì quá giới hạn, chủ yếu là Đàm Diệu Hiển tương đối cổ hủ thủ lễ, còn Thiệu Liễu Nhi cũng tương đối sợ đại ca đại quyền trong tay của mình, một lời lời nói là có thể quyết định sinh tử người ta.
Về sau, Đàm Diệu Hiển thực sự khó nhịn được nỗi khổ tương tư, nói với Thiệu Liễu Nhi, định không biết tự lượng sức mình đến Thiệu gia cầu hôn.
Thiệu Liễu Nhi giật nảy mình, ca ca của nàng là hạng người gì, nàng ít nhiều biết một chút, bảo Đàm Diệu Hiển chờ một chút, nói là tìm cơ hội thuyết phục người nhà.
Kết quả không đợi đến lúc Thiệu Liễu Nhi thuyết phục được mà đợi được thi từ xã giải tán, sau đó không còn gặp lại Thiệu Liễu Nhi nữa.
Nghe Thiệu Liễu Nhi nói, nguyên nhân do Thiệu Bình Ba đại ca nàng phản đối, dường như Thiệu Bình Ba biết quan hệ của nàng với y.
Nói đến đây, Lục Thánh Trung thắc mắc: “Đàm huynh, sau đó không phải huynh không gặp lại Thiệu tiểu thư sao? Làm sao nghe được Thiệu tiểu thư nói? Hẳn là sau đó lại gặp mặt?”
Gã còn tưởng rằng Đàm Diệu Hiển nói là lời say.
Đàm Diệu Hiển đã một tay đỡ đầu cười haha tự giễu một tiếng, mắt say lờ đờ nhập nhèm, chậm rãi ngâm nga: “Từng chiếc lá khô đưa tình thôi...”
Đợi y hàm hồ nói ra chân tướng, Lục Thánh Trung rất cạn lời. Gã phát hiện nam nữ trong tình yêu thật sự rất lợi hại, so với Lục Thánh Trung gã còn lợi hại hơn, phủ thứ sử phòng bị khó phá vậy mà vẫn bị đôi nam nữ này công phá.
Trong lâm viên phủ thứ sử có dòng nước thông ra bên ngoài, người không vào được nhưng lá cây có thể thuận theo dòng nước trôi vào, đôi nam nữ này đã đâm chữ trên lá, để lá cây trôi ra trôi vào truyền đạt tình yêu, để giải nỗi khổ tương tư của hai người.

Hai người đã hẹn trước thời gian thả lá cây, sợ chỉ một chiếc sai sót còn gửi rất nhiều chiếc lá, việc này cần động lực và sự kiên nhẫn lớn nhường nào mới có thể làm được đây?

Trong thời gian đã hẹn, Đàm Diệu Hiển sẽ thả những chiếc lá cây đã chuẩn bị sẵn từ thượng du vào trong dòng nước, Thiệu Liễu Nhi sẽ chờ sẵn ở lâm viên vớt lá cây trôi vào trong thời gian đã hẹn. Sau đó Thiệu Liễu Nhi sẽ thả chiếc lá cây đã đâm chữ xong xuống trong thời gian đã hẹn, Đàm Diệu Hiển thì lại ở hạ du Thiệu phủ vớt lá cây trong thời gian đã hẹn.

Hai người luôn liên lạc như vậy, cũng bởi vậy Đàm Diệu Hiển mới biết chuyện thi từ xã giải tán có liên quan đến Thiệu Bình Ba, biết Thiệu Liễu Nhi bị Thiệu Bình Ba quản chặt không cho ra ngoài.

Chương 330: Uổng Là Người Đọc Sách (2)

Chương 330: Uổng Là Người Đọc Sách (2)
Đàm Diệu Hiển vốn định dựa vào sự dũng cảm của tuổi trẻ nhiệt huyết đi tìm Thiệu Bình Ba ngả bài, muốn cưới Thiệu Liễu Nhi.
Ai ngờ hiện thực thi nhau kéo đến đã đánh gục y, đầu tiên thư quán y đang dạy học cho y nghỉ việc.
Thế là y đi tìm nơi khác dạy học. Ở nội thành Bắc Châu y cũng có chút danh tiếng, nếu không một thư sinh nghèo không tiền không bối cảnh cũng không có tư cách vào thi từ xã của Thiệu Liễu Nhi, cho nên tìm đường sống cũng khá dễ dàng. Nhưng vấn đề là, vừa mới dạy chưa được một hai ngày, bên thuê lập tức lại kiếm cớ cho y nghỉ việc.
Nếu một nhà thì cũng thôi đi, sau đó cứ liên tiếp như vậy. Về sau, y bất đắc dĩ đổi sang nghề khác nhưng đa phần vẫn thế.
Dần dần, không tìm được việc làm, nguồn sống bị chặt, sinh hoạt khó khăn, y bắt đầu cầm cố đồ đạc trong nhà duy trì cuộc sống nên mới miễn cưỡng chèo chống cho tới bây giờ.
Y cũng không quá ngu ngốc, cũng ý thức được, có lẽ có liên quan đến Thiệu gia.
Mặc dù Thiệu gia không có nói rõ, nhưng cũng đồng nghĩa đã bày tỏ không muốn y ở cạnh Thiệu Liễu Nhi.
Ý tứ đã rất rõ ràng, ngươi ngay cả bản thân cũng không tự nuôi sống được, dựa vào cái gì mà cưới Thiệu Liễu Nhi?
Sự thật cũng là như vậy, ngay cả sinh hoạt cơ bản cũng thành vấn đề còn đi tìm Thiệu Bình Ba ngã bài thế nào? Người ta đã đâm trúng điểm yếu để nhắc nhở ngươi.

Ngươi còn cần chạy tới trước mặt người ta lý lẽ gì nữa? Bối cảnh gia thế hai bênh chênh lệch quá xa.
Càng nghèo khó sẽ càng nghĩ tới cấp bậc, nghĩ bình thường Thiệu Liễu Nhi ăn dùng có cấp bậc gì? Cho dù Thiệu gia không ép mình thì mình có thể nuôi nổi sao?
Trong lòng bi thương, cuối cùng y bị hiện thực đánh gục, bỏ đi suy nghĩ kia, giờ chỉ nghĩ mình phải sống tiếp thế nào đây?
Y cũng biết, tình hình này sẽ không kiên trì được ở thành Bắc Châu lâu, đồ đạc có thể cầm cố trong nhà đã gần hết rồi, muốn tiếp tục sống, ngày phải rời khỏi thành Bắc Châu đã không còn xa.
Y cũng đã chuẩn bị xong, sau khi đồ có thể cầm trong nhà đều cầm rồi sẽ bán căn nhà phụ mẫu khi còn sống lưu lại đi, cầm một khoản tiền làm lộ phí, lòng đầy thê lương đi tha hương, giấc mộng đẹp không thực tế kia cũng nên tỉnh lại rồi!
Nói đến đây, Đàm Diệu Hiển rơi lệ, cũng gục xuống bàn ngủ thiếp đi, có điều vẫn còn mộng mị hai câu: “Liễu Nhi. . . Liễu Nhi...”
“Đàm huynh, Đàm huynh...” Lục Thánh Trung lay vai đối phương gọi liên tục vài tiếng, không thể đánh thức, đối phương cũng thực sự ngủ thiếp đi rồi.
Ngồi trở lại vị trí của mình, Lục Thánh Trung nhận ra, tên này đã bị ép đến mức này còn không chịu đi, còn đợi đến khi cầm hết đồ có thể cầm trong nhà mới đi, có thể thấy trong lòng vẫn chưa buông bỏ được Thiệu Liễu Nhi, vẫn còn ôm một tia hi vọng cuối cùng.
Nghe Đàm Diệu Hiển nói mớ trong mộng, Lục Thánh Trung lắc đầu, cảm thấy buồn cười.
Phát hiện vị này cũng thật là cổ hủ, có thể tán ngã được Thiệu Liễu Nhi mà không có ý định mượn cành cao Thiệu gia phát triển mà còn nghĩ đến chuyện không nuôi nỗi Thiệu Liễu Nhi, tự dày vò mình, tự làm mình khó chịu. nếu ngươi thật sự cưới được Thiệu Liễu Nhi, có Thiệu gia, sinh hoạt sẽ còn là vấn đề sao? Mù quáng lo lắng chuyện vô ích!
Có điều gã cũng không định nói với Đàm Diệu Hiển mấy đạo lý này, nói những thứ này với dạng thư sinh chưa vứt cốt khí cũng vô dụng. Ngược lại người ta sẽ cho rằng ngươi đang vũ nhục hắn ta, loại người này nhất

định phải để hiện thực cuộc sống trong tương lai thật sự hàng phục thì mới chịu cong lưng được.
Đi qua đi lại trong phòng, bản thân Lục Thánh Trung cũng cảm thấy bất ngờ, chạy đến thăm dò một chút, không ngờ lại thăm dò ra chuyện thế này.
Giờ gã đã hiểu ra lúc trước vì sao Võ Thiên Nam không nói, không phải không nói, mà là kiêng kị thế lực Thiệu gia không dám nói lung tung.
Ngay cả Võ Thiên Nam cũng có thể nhìn ra có thể thấy quan hệ mập mờ của Đàm Diệu Hiển và Thiệu Liễu Nhi căn bản không phải bí mật ở thi từ xã, những người khác cũng đã sớm nhìn ra manh mối, chỉ có hai người trong cuộc là kẻ ngốc tưởng người khác không biết mà thôi, đúng là người trong cuộc u mê người ngoài cuộc tỉnh táo!
Điều khiến Lục Thánh Trung nghi ngờ là, Thiệu Bình Ba cũng không phải loại lương thiện gì, thủ đoạn tàn nhẫn quả quyết, không đồng ý, sao Đàm Diệu Hiển này còn có thể không việc gì ở nội thành Bắc Châu?
Nếu nói Thiệu Bình Ba khinh thường không thèm để ý, vậy sao lại sử dụng những thủ đoạn này với nhân vật nhỏ bé như Đàm Diệu Hiển...
Ngày hôm sau, Đàm Diệu Hiển mê man trên giường mở to hai mắt, chầm chậm chống người bò dậy, nhớ lại tối hôm qua, hẳn là mình đã uống quá nhiều.
Y nhìn xung quanh, là phòng ngủ của mình, cũng không biết mình trở về phòng nằm ngủ bằng cách nào.
Vỗ vỗ cái đầu hơi đau, phát hiện tối qua đúng là mình đã uống quá nhiều, y chưa từng uống nhiều rượu như vậy bao giờ.
Y ngửi thấy bên ngoài có mùi thơm của cháo liền thả chân mang giày, choàng áo khoác, mở cửa bước ra, vừa ra khỏi phòng bị ánh mặt trời chiếu chói mắt mới phát hiện mình đã ngủ một giấc đến trưa.
“Đàm huynh tỉnh rồi?”
Đàm Diệu Hiển nghe tiếng nghiêng đầu nhìn lại, thấy người đứng dưới mái hiên không phải Lý huynh hôm qua còn có thể là ai?
Y hơi xấu hổ, không muốn chật vật thế này gặp khách, nhanh chóng kéo lại áo khoác ngoài.
Sau khi đọc sách minh lễ y rất hiếm khi quần áo không chỉnh tề trước mặt người ngoài.

Sau đó y bước nhanh tới chắp tay nói: “Lý huynh, là ta càn rỡ.”
Lục Thánh Trung cười ha ha: “Thỉnh thoảng phóng túng một chút cũng không sao.”
Nhớ lại chuyện tối qua, Đàm Diệu Hiển hỏi: “Đường huynh đâu?”
Lục Thánh Trung cười: “Hắn tỉnh từ sớm, thấy huynh ngủ say, sáng sớm đã đi rồi, nói để hôm khác trở lại thăm huynh.”
Đàm Diệu Hiển vỗ vỗ cái trán, than thở, tự trách mình đãi khách không phải đạo.
Lục Thánh Trung chỉ về phía phòng bếp: “Có nấu nồi cháo, đợi Đàm huynh tỉnh lại dùng. Đàm huynh đi tắm rửa trước đi.”
Đàm Diệu Hiển xấu hổ chắp tay, bước nhanh rời đi rửa mặt sửa soạn.
Đợi y sửa soạn xong, Lục Thánh Trung cũng bưng một bát cháo lớn đến sảnh đường, hai người vừa ngồi nói chuyện phiếm vừa chậm rãi dùng.
Trên bàn cũng không có gì ăn chung với cháo, trong phòng bếp chỉ có ít rau muối, biết gia cảnh y không tốt, Lục Thánh Trung cũng miễn cưỡng thích ứng.
Đàm Diệu Hiển ăn rất nhã nhặn, rất hợp với vẻ thư sinh sạch sẽ của y.
Có vài lời vốn định chờ y ăn xong mới nói, thấy cách ăn nhau chậm nuốt kỹ của y còn chẳng biết đến lúc nào mới ăn xong, Lục Thánh Trung đành phải không khách khí, mở miệng nói: “Lá khô đưa tình, Đàm huynh thật thanh nhã.”
Đàm Diệu Hiển ngẩng đầu sững sờ, khẩn trương nhìn chằm chằm gã, hỏi: “Lý huynh nói lời này là có ý gì?”
Lục Thánh Trung cười nói: “Đàm huynh, tối hôm qua huynh uống nhiều quá, nói một vài lời tận đáy lòng, chuyện của huynh và Thiệu Liễu Nhi ta đã biết rồi.”
Sắc mặt Đàm Diệu Hiển thay đổi, bỗng nhiên đứng dậy, ánh mắt hơi bối rối, trong lòng vô cùng ảo não, trách mình say rượu hỏng việc!
Lục Thánh Trung nhấn tay, ra hiệu y ngồi xuống: “Đàm huynh đã thành thật với ta, ta cũng sẽ không đi nói hươu nói vượn cho nên không cần căng thẳng.”
Bờ môi Đàm Diệu Hiển mím chặt, siết chặt đôi đũa trong tay, cúi đầu chậm rãi ngồi xuống.

Ai ngờ mông vừa đặt xuống ghế y lại nghe Lục Thánh Trung thản nhiên nói: “Tha thứ ta nói lời không nên nói, loại người như Đàm huynh, ta thật sự xem thường, uổng là người đọc sách, chỉ là tiểu nhân thôi!”
“Ồ...” Đàm Diệu Hiển ngạc nhiên ngẩng đầu.
Lục Thánh Trung lại bổ nói: “Người ta một nữ tử, còn dám chủ động thổ lộ với huynh, còn huynh thì sao? Cũng vì Đàm huynh mới hại người ta thành ra thế này, mất tự do không ra được khỏi cửa là việc nhỏ, người ta là tiểu thư khuê các, gặp gỡ riêng tư động tình với huynh, danh dự chôn trong tay huynh bảo sau này nàng gả đi thế nào đây? từng lén lút gặp gỡ riêng tư với nam nhân khác sẽ khiến nhà chồng tương lai của nàng nhìn nàng như thế nào? Người nhà trách phạt nàng là chuyện dễ hiểu, e là không biết nàng đã phải chịu bị bao nhiêu ủy khuất, người ta sợ huynh lo lắng nên đã từng tố khổ với huynh bao giờ chưa?”

Chương 331: Đưa Tình

Chương 331: Đưa Tình
Đàm Diệu Hiển lại bỗng nhiên đứng lên, bộ ngực phập phồng, cảm xúc rõ ràng hơi kích động, mặt mày đau khổ tự trách.
Lục Thánh Trung cũng đứng dậy theo: “Còn Đàm huynh thì sao? Biết rõ Thiệu cô nương đang chịu khổ vì huynh, lại không biết nghĩ cách để giải quyết vấn đề mà chỉ sợ hãi rụt rè, lo trước lo sau, vì chút tự tôn nhỏ bé đáng thương của mình khiến một nữ nhân im lặng chịu khổ, thậm chí là còn muốn bỏ đi, để lại tất thảy quả đắng cho một mình Thiệu cô nương gánh vác! Đàm huynh, huynh có còn là nam nhân không? Huynh không phải tiểu nhân thì là gì? Chính là kẻ viểu nhân vô tình vô nghĩa, tự tư tự lợi, sách đac đọc vào bụng chó hết rồi!” Gã chỉ vào đối phương mắng.
Đàm Diệu Hiển bị chửi xấu hổ khó nhịn, thống khổ cúi đầu nói: “Là ta không xứng với nàng!”
Lục Thánh Trung lập tức ép hỏi: “Đã biết không xứng với người ta, cớ gì lại trêu chọc người ta? Huynh có lòng xấu gì? Nếu huynh quang minh lỗi lạc không có lòng dạ gì lúc ấy nên từ chối, cắt đứt từ sớm, không cần phải hủy danh dự của người ta, cũng không cần phải khiến người ta chịu cái nội này. Huynh dám nói lúc đó huynh không có suy nghĩ xấu với Thiệu cô nương không? Trêu chọc rồi lại nói không xứng, huynh khác gì những tên tiểu nhân hèn hạ bội tình bạc nghĩa kia chứ?”
Đàm Diệu Hiển nhắm mắt, trên mặt chảy xuống hai hàng lệ nóng, ngẩng đầu thở dài: “Lý huynh, huynh đừng nói nữa, là ta hại nàng, đều là lỗi của ta, muôn lần chết khó chối được tội!”
“Haizz!” Lục Thánh Trung buông tiếng thở dài, vòng qua bàn đi tới, đưa tay đập lên đầu vai y: “Đàm huynh, ta nói có lẽ hơi khó nghe. Theo lý cũng không đến phiên người ngoài như ta nói những lời khó nghe này, nhưng tối qua Đàm huynh đã trải lòng với ta, ta há có thể nhìn Đàm

huynh tiếp tục hồ đồ! Đàm huynh không ngại nghĩ lại xem, huynh có tài đức gì? Huynh có quyền thế hay gia tài bạc triệu? Thiệu cô nương đã có thể chung tình huynh, há là loại chỉ quan tâm đến những vật ngoài thân kia chứ?”
Những lời này chỉ là lời cổ vũ và lừa dối, thực ra ngay cả bản thân Lục Thánh Trung cũng không coi trọng y và Thiệu Liễu Nhi, thân phận bối cảnh của hai người chênh lệch quá xa.
Với khoảng cách cực lớn này không phải thích là có thể bù đắp được vấn đề, tầm mắt, trải nghiệm, kiến thức của hai người đều khác biệt, cấp bậc sinh hoạt, thói quan của hai người khác biệt đến mức khó mà gật bừa.
Ngay từ đầu có thể tất cả đều che đậy bởi kích tình, sau khi bình tĩnh lại đủ kiểu mâu thuẫn sẽ bộc lộ ra, cả hai không hợp nhau, trừ phi Đàm Diệu Hiển này có thể nhanh chóng tiến bộ, nếu không căn bản sẽ không thích hợp ở cạnh nhau, chắc chắn Thiệu gia nhìn thấy rất rõ, chưa hẳn tất cả đều vì ngại bần yêu nghèo.
Nhưng Đàm Diệu Hiển nhấc tay áo lau nước mắt, kinh ngạc nhìn Lục Thánh Trung, câu nói sau cùng dường như đã thức tỉnh y.
Vừa đối mắt, Lục Thánh Trung khẽ gật đầu đối ý, ý cổ vũ y.
Hai mắt Đàm Diệu Hiển tỏa sáng, mười ngón tay đan xen trước ngực, đi tới đi lui trong sảnh, vội vàng, kích động.
Nhưng, dũng khí đến nhanh, đi cũng nhanh, y nhanh chóng từ từ đi đến cạnh bàn ngồi xuống, vịn mép bàn cúi đầu nói: “Ý tứ Thiệu gia ta hiểu, ta bằng lòng thì có ích gì, Thiệu gia không đồng ý ta biết làm sao, chỉ e ngay cả cơ hội được nhìn thấy Liễu Nhi cũng không có.”
Trong lòng Lục Thánh Trung thầm mắng, vậy sao ngươi biết rõ ở Bắc Châu không sống nổi mà không chịu đi, chẳng phải vẫn còn ôm hy vọng sao?
Bước nhanh đến trước mặt y, cúi người nói: “Thiệu gia không cho gặp, sao bản thân huynh không nghĩ cách gặp?”
Đàm Diệu Hiển ngẩng đầu: “Thiệu gia bảo vệ sâm nghiêm, không cho Liễu Nhi ra ngoài, ta biết vào như thế nào?”
Lục Thánh Trung: “Lá khô đưa tình, không phải huynh có thể liên hệ với Thiệu cô nương sao? Huynh không vào được có thể nghĩ cách để Thiệu cô nương ra!”

Đàm Diệu Hiển: “Trong nhà trông chặt nàng không cho ra ngoài, nàng làm sao ra được?”
Lục Thánh Trung: “Nếu có thể tuỳ tiện ra vào còn cần ở đây nghĩ cách à? Trước tiên huynh liên hệ Thiệu cô nương, hỏi thử có gì cực khổ không, chúng ta xem thử có thể giải quyết không, nếu thực sự không thể giải quyết thì thở ngắn than dài cũng không muộn.
Huynh ngay cả thử cũng không thử đã sợ hãi trước, đây há là chuyện nam tử hán đại trượng phu nên làm? Là do Đàm huynh hèn nhát? Hay do mảnh chân tình của Thiệu cô nường bị mù mắt?”
Đàm Diệu Hiển bị lời của gã kích thích muốn hành động ngay, y lại đứng lên nhưng rồi nhanh chóng ỉu xìu: “Cho dù Liễu Nhi ra ngoài, Thiệu gia cũng không đồng ý chúng ta ở cạnh nhau thì làm được gì chứ?”
“...” Lục Thánh Trung im lặng, gã không chịu được loại thư sinh không quả quyết, lo trước lo sau này. Chuyện còn chưa bắt đầu làm mà đã bị khó khăn làm cho khó xử nghĩ không thông. Gã thở dài: “Nếu Thiệu cô nương có thể ra ngoài, muốn Thiệu gia đồng ý rất đơn giản.”
Đàm Diệu Hiển giương mắt nhìn, thành khẩn nói: “Mong Lý huynh dạy ta!”
Lục Thánh Trung: “Mang Thiệu cô nương bỏ trốn! Đi đến một nơi Thiệu gia không thể tìm thấy các người tự nhiên có thể thiên trường địa cửu.”
“Cái này... Cái này không thích hợp lắm thì phải?” Đàm Diệu Hiển hơi xấu hổ, có vẻ cũng có chút động lòng, xấu hổ nói: : “Chỉ sợ Liễu Nhi cũng sẽ không đồng ý.”
Lục Thánh Trung: “Vậy trước tiên gạo nấu thành cơm, Thiệu cô nương một khi thành người của huynh tự nhiên sẽ bằng lòng đi theo huynh. Cho dù nàng không muốn bỏ trốn, ván đã đóng thuyền, Thiệu gia cũng chỉ có thể chấp nhận hiện thực phải không nào? Tất cả khó khăn dĩ nhiên cũng dễ giải quyết thôi.”
Đàm Diệu Hiển ngượng ngùng: “Đây không phải hành vi quân tử!”
Lục Thánh Trung không chịu nổi tên ngốc cổ hủ này, xoay người rời đi, chuẩn bị bước ra sân hít thở không khí.

Đàm Diệu Hiển lại cho là gã bỏ đi, khó khăn lắm mới gặp được một kẻ không sợ Thiệu gia có thể thực sự nghĩ cách cho y, y vội chụp lấy tay Lục Thánh Trung nói: “Lý huynh! Ta suy nghĩ thêm một chút.”
Lục Thánh Trung dừng bước quay đầu nhìn y từ trên xuống dưới, biết y đã động lòng liền hỏi: “Huynh muốn làm ngụy quân tử làm trái với bản tâm hay muốn ở cùng với Thiệu cô nương?”
“Cái này...” Đàm Diệu Hiển xấu hổ mở miệng, cuối cùng khẽ gật đầu.
Lục Thánh Trung định hỏi y gật đầu là có ý gì nhưng nghĩ lại, tên này da mặt rất mỏng nên cũng không làm khó dễ, gỡ bàn tay đang lôi kéo của y ra, vuốt cằm nói: “Được, vậy mau chóng liên hệ với Thiệu cô nương, hỏi thăm nàng tình hình bên kia, xem thử khi nào mới có thể giúp nàng ra ngoài, nội ứng ngoại hợp không chừng sẽ có cơ hội.”
Đây mới là mục đích thực sự của gã.
Gã biết gây sự ở đây rất nguy hiểm nhưng Ngưu Hữu Đạo nhất định bắt gã làm vậy gã còn có thể làm gì? Muốn quay về cũng phải làm được một hai việc để bàn giao phải không nào?
Thế nhưng bên Thiệu gia đã đánh rắn động cỏ, rất khó công phá nữa, vất vả lắm mới mò được một lỗ hỗng, đương nhiên gã muốn thử một chút xem thử có thể có đột phá gì không.
Nếu như có được đột phá gì, nếu có thể bắt cóc Thiệu Liễu Nhi, nếu có thể lừa gạt Thiệu Liễu Nhi đến quận Thanh Sơn sẽ không cần ở đây mạo hiểm nữa, cũng có thể bàn giao với Ngưu Hữu Đạo, cũng đến phiên Ngưu Hữu Đạo có bày tỏ gì đó với nội bộ Ngũ Lương sơn về địa vị của gã.
Bản thân gã làm mấy chuyện thày thực ra cũng hơi ngán.
Bản thân gã đôi lúc ngẫm lại cũng cảm thấy trách bản thân, lúc đầu khi ở bên Vương Hoành, bên cạnh Vương Hoành có không ít tu sĩ Kim Đan, vì sao gã là một tu sĩ Trúc Cơ lại có thể đứng vững, chỉ có thể ra sức thể hiện năng lực ở vài phương diện.
Kết quả tốt rồi, gã được Vương Hoành yêu thích, về sau gặp phải những chuyện thế này Vương Hoành sẽ để gã đi làm.
Đi huyện Thương Lư ám sát Ngưu Hữu Đạo chính là ví dụ. Ngay cả chuyện những tu sĩ Kim Đan khác cũng không nắm chắc, Vương Hoành cũng mặc kệ, vẫn ép gã đi.

Bởi vậy bây giờ rơi vào tay Ngưu Hữu Đạo, chắc là Ngưu Hữu Đạo cũng nhìn thấy năng lực của mình ở phương diện này nên ép mình đối phó với Thiệu Bình Ba.

Chương 332: Hữu Kinh Vô Hiểm (1)

Chương 332: Hữu Kinh Vô Hiểm (1)
Gã thật sự ngán rồi, thường xuyên đi lại bên biên giới nguy hiểm gã cũng sợ rồi, biết cứ tiếp tục như vậy sớm muộn sẽ xảy ra chuyện.
Đàm Diệu Hiển nhìn sắc trời bên ngoài: “Vẫn chưa tới giờ, đợi chạng vạng tối đã, ta cũng phải đi chuẩn bị một chút.”
Lục Thánh Trung lập tức hỏi: “Chuẩn bị gì, có cần ta hỗ trợ không?”
“Cái này không cần.” Đàm Diệu Hiển lắc đầu, bước nhanh vào trong sân, nhặt bảy tám cái lá cây dưới gốc cây.
Trở về y cầm kim may, ngồi trước bàn nâng lá, cầm kim chần chừ một lúc, bỗng hỏi: “Lý huynh, viết cái gì?”
Lục Thánh Trung: “Huynh muốn gặp nàng, hỏi nàng thử có cách gì không?”
Đàm Diệu Hiển lắc đầu: “Lời này trước kia từng hỏi, nàng không có cách nào cả.”
Lục Thánh Trung: “Vậy huynh nói huynh sắp rời khỏi Bắc Châu, muốn gặp nàng một lần cuối, hỏi nàng ra ngoài gặp khó khăn gì, cùng thương lượng cách giải quyết, ừm, đại khái là vậy đấy.”
Đàm Diệu Hiển muốn nói lại thôi, có điều hôm nay đã bị mấy lời của Lục Thánh Trung dạy dỗ, chung quy cũng đã cổ vũ được khí khái nam nhi, cuối cùng đã quyết tâm liều mạng, không thèm đếm xỉa gì nữa.
Đặt phiến lá bên bàn, dựa bàn, kim may liên tục đâm đâm xuống, đảo mắt từng dòng chữ nhỏ xuất hiện trên phiến lá.
Thủ pháp này... Lục Thánh Trung ở bên ngẩn ngơ, quả thực nhìn mà than thở.
Còn tưởng rằng đâm chữ trên lá rất phiền phức, giờ mới phát hiện, thủ pháp của con mọt sách này rất thuần thục, tốc độ cực nhanh, đây rõ ràng đã được luyện! Thật không hổ là người đọc sách...

Điều khiến Lục Thánh Trung càng cạn lời là, chữ trên phiến lá gã không hiểu, họ dùng mật ngữ, chắc chắn đã hẹn ước với Thiệu Liễu Nhi, chẳng trách lại có thể viết trước mặt gã như vậy.
Gã còn định thăm dò thử, nếu cần có thể giả mạo Đàm Diệu Hiển liên lạc với Thiệu Liễu Nhi, bây giờ xem ra không có được phương thức phiên dịch mật ngữ e là không được.
Lúc này gã cũng chỉ có thể cảm khái đôi tiểu tình nhân này đúng là rất bỏ tâm tư...
Đồ đã chuẩn bị xong, đợi gần đến thời gian, bước ra trước cửa Đàm Diệu Hiển liền lấy quyển sách ra, kẹp mấy phiến lá đã chích chữ xong vào trong sách.
Sách đã cầm trong tay, lá cây đâm chữ cũng đã mang, y hỏi Lục Thánh Trung: “Lý huynh, thời gian đã gần đến rồi.”
Lục Thánh Trung vẫn ngồi đấy, haha nói: “Địa điểm bí mật, ta không nên đi thì hơn. Một mình Đàm huynh đi đi, ta ở đây chờ huynh quay về.”
Dù sao gã cũng không thể công nhiên ra ngoài lộ diện với Đàm Diệu Hiển.
“Được.” Đàm Diệu Hiển gật đầu đồng ý, y cũng không tiện diễn kịch để người ta xem.
Sau khi mắt nhìn y ra khỏi cửa, Lục Thánh Trung liền lộ mặt ngay đầu tướng, mắt nhìn theo, sau đó nhanh chóng leo tường từ một phía khác ra ngoài...
Trong thành có mương nước dẫn nước ngoài thành vào, nước sinh hoạt của rất nhiều người trong thành đều bắt nguồn từ đây. bên mương nước có người giặt quần áo, rửa rau, còn có những đứa trẻ nghịch nước, người hai bên đường qua lại không ngớt, trên mương nước có cầu, phong tình dưới ánh trời chiều.
Ở thượng du khá yên tĩnh của mương nước có một khe nước được chia dòng ra nối thẳng vào phủ thứ sử, dòng nước sau khi uốn quanh phủ thứ sử thì ngoặt lại lại chảy ra một lối khác.
Cảnh vật nơi này tĩnh mịch, là nơi người đọc sách thường tới.
Lúc Đàm Diệu Hiển tới đây đã có vài người đọc sách khác hoặc cầm sách vừa đi vừa đọc hoặc cầm sách chắp tay sau lưng, hoặc đi qua đi lại

ngâm tụng, y cũng là một trong số những người tản bộ ở đó.
Có điều y khá tao nhã, thích hái vài phiến lá ven đường lắc lư nơi tay xem sách, xem một chút lại bất tri bất giác tiện tay ném đi, rồi lại bất tri bất giác hái một phiến lá khác.
Lúc đi qua đi lại ngang qua rãnh nước nhỏ thông đến phủ thứ sử, trong lúc lơ đãng lại rút từng phiến lá trong sách thả xuống khe nước.
Y không thả xuống cùng lúc mà cứ cách một lúc mới thả một phiến từ trong sách, ném hết một lần sợ người đã hẹn kia bỏ lỡ.
Như thế này mà cũng được à? Lục Thánh Trung ở một góc rình trong lòng thầm thổn thức, để giải nỗi khổ tương tư, đôi nam nữ thật đúng là luyện được năng lực làm gián điệp rồi...
Trong phủ thứ sử, trong lâm viên, Thiệu Liễu Nhi mặc váy dài màu hồng trong tay cũng cầm quyển sách, đi qua đi lại bên dòng suối nhỏ nước chảy róc rách trong rừng cây nhỏ.
Thủ vệ ngầm xung quanh thỉnh thoảng sẽ chú ý đến bóng dáng xinh đẹp đi qua đi lại trong rừng nhưng cũng không chú ý lắm, họ đều biết đây là thói quen của Thiệu đại tiểu thư, trừ phi trời mưa, nếu không đại tiểu thư luôn đọc sách ở rừng cây u tĩnh trong khoảng thời gian này nên không ai đi quấy rầy.
Thiệu Liễu Nhi cầm sách đi qua đi lại liếc mắt xuống bên dưới nhìn phiến lá câu trôi trong dòng suối nhỏ, trong lòng mừng thầm, biết tình lang truyền tin tới.
Thấy phiến thứ nhất nàng biết sẽ có phiến thứ hai nên nàng đến một tảng đá bên dòng suối ngồi xuống.
Đợi phiến lá thứ hai trôi đến, hàng hơi cúi người đưa tay nhặt phiến lá trong nước lên, cũng không vội nhìn mà kẹp giữa ngón tay như tùy tiện nghịch đồ chơi, sau khi tập trung tinh thần xem hết một đoạn văn mới chậm rãi đứng dậy rời đi, quả thực là thần không biết quỷ không hay...
Sắc trời dần tối, Đàm Diệu Hiển trở về nhà, đẩy cửa sân ra nhanh chóng đóng lại, bước nhanh vào sảnh đường nhìn thấy Lục Thánh Trung đang mỉm cười ngồi trong đường chờ y.
“Ổn chứ?” Lục Thánh Trung biết rõ còn cố hỏi một tiếng.
Đàm Diệu Hiển có chút ngượng ngùng, vuốt cằm nói: “Hẳn là ổn.”
Lục Thánh Trung lập tức hỏi: “Khi nào có câu trả lời?”

Đàm Diệu Hiển: “Hẳn là phải sáng ngày mai.”
Lục Thánh Trung trêu ghẹo nói: “Xem ra sáng mai Đàm huynh lại muốn ra ngoài đọc sách rồi.”
Đàm Diệu Hiển mặt mày xấu hổ chắp tay xin tha.
Từ lâm viên trở lại viện tử của mình, sắc trời hơi tối, đèn hoa vừa lên.
Sau khi hạ nhân bày đồ ăn lên bàn, Thiệu Liễu Nhi ngồi cạnh bàn không nhanh không chậm dùng cơm, tạm thời chưa vội xem nội dung trên lá cây, không dám để lộ manh mối.
Hai lông mày nhíu lại hơi có vẻ sầu lo, tâm tư cũng thực sự hơi lo lắng, không phải vì không gặp được tình lang, mà là trong nhà gần đây thực sự xảy ra quá nhiều chuyện. Nhị nương và hai ca ca bị người ta hạ độc mưu hại trong phủ thứ sử, đại ca lại bị giam vào địa lao.
Sau khi chuyện xảy ra, phụ thân tinh thần buồn bã có đến thăm nàng, hạ nhân không dám nói với nàng, chính miệng Thiệu Đăng Vân đã nói cho nàng biết.
Tuy Thiệu Đăng Vân không nói nguyên nhân cụ thể nhưng nàng biết đại ca luôn bất hòa với mẫu tử Nguyễn thị, lúc này đại ca bị bắt trong lòng nàng đã có suy đoán nhưng không dám nghĩ sâu, ngẫm lại vẫn sợ hãi.
Bên địa lao nàng muốn đi thăm đại ca nhưng lại không cho nàng vào.
Quản gia trong phủ đại ca Thiệu Tam Tỉnh nói đại ca không muốn gặp nàng, chỉ nói không sao, bảo nàng tự chăm sóc cho bản thân, không cần lo lắng cho đại ca.
Sau khi dùng bữa xong bảo người châm đèn trong thư phòng, một mình ngồi trong thư phòng lấy phiến lá kẹp trong trang sách ra nghiên cứu.
Mỗi ngày đây chính là thời điểm đẹp đẽ nhất của nàng, nhưng lần này sau khi đọc nội dung trên phiến lá xong Thiệu Liễu Nhi lại ngồi không yên, bỗng nhiên đứng lên, đi qua đi lại trong thư phòng.
Đàm Diệu Hiển nói y phải đi rồi, y phải rời Bắc Châu, y muốn muốn gặp nàng một lần cuối, làm sao bây giờ? Y bảo nàng sao nỡ rời xa đây!
Nàng muốn bất chấp chạy ra khỏi nhà đi gặp y nhưng trong nhà đang coi nàng rất chặt, căn bản sẽ không để nàng ra khỏi nhà, có bảy tám hạ nhân hầu hạ nàng đều đang nhìn nàng chằm chằm, đây đều là người đại ca phái tới, nàng căn bản không có cách nào thoát thân.

Xông thẳng ra ngoài sao? Cũng không xông ra được, hộ vệ trong nhà đâu phải để trang trí.
Huống hồ trong nhà lúc này nàng cũng không nên làm ồn ào.
Đi cầu đại ca sao? Đại ca đang ở trong ngục đâu chịu gặp mình.
Không biết có phải do sợ nàng hỏi nguyên nhân cái chết của mấy người nhị nương không.
Nhớ tới nguyên nhân cái chết của bọn nhị nương, Thiệu Liễu Nhi đi qua đi lại trước bệ cửa sổ sửng sốt một chút, dường như nhớ ra điều gì...

Chương 333: Hữu Kinh Vô Hiểm (2)

Chương 333: Hữu Kinh Vô Hiểm (2)
Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời chiếu xuống đình viện Đàm Diệu Hiển ra ngoài đọc sách trở về.
Đóng cửa sân lại, y vội vàng đi vào trong, Lục Thánh Trung sớm đã ở trong nội đường chờ y, vừa thấy liền hỏi: “Thế nào?”
Đàm Diệu Hiển khẽ gật đầu, ngồi xuống cạnh bàng lấy phiến lá kẹp trong trang sách ra, vui vẻ nói: “Có hồi âm rồi.”
Lục Thánh Trung: “Tốt quá! Mau lấy ra xem thử!”
Đàm Diệu Hiển nâng lá cây cẩn thận dịch nội dung trên đó, giảm bớt những lời lẽ nhớ nhung không để lộ cho Lục Thánh Trung: “Liễu Nhi hỏi tại sao phải đi, nàng không ra ngoài được, nha hoàn bên cạnh đều là người đại ca nàng phái tới giám sát nàng, haizz...” Nội dung phía sau không nói tiếp nữa.
Lục Thánh Trung kinh ngạc: “Chỉ như vậy thôi? Hết rồi à?”
Đàm Diệu Hiển lắc đầu, ấp úng.
Lục Thánh Trung sốt ruột: “Hẳn Đàm huynh cảm thấy ta không thể tin?”
Nghe gã nói vậy, Đàm Diệu Hiển vội khoát tay, lúng túng nói: “Liễu Nhi, chỉ cần có thể xử lý hạ nhân bên người, nàng có thể nghĩ cách lén ra khỏi phủ thứ sử, nàng bảo ta... bảo ta nghĩ cách kiếm chút thuốc mê cho nàng.”
“...” Lục Thánh Trung im lặng, chợt cười ha ha, phát hiện vị Thiệu tiểu thư này thật đúng là diệu nhân, vậy mà cũng nghĩ ra cách hạ dược người bên cạnh, xem ra sách lược của mình đã có hiệu quả, đem chuyện rời khỏi Bắc Châu gặp nhau lần cuối ra uy hiếp quả nhiên đã khiến vị đại tiểu thư kia sốt ruột, ngay cả cách này mà cũng nghĩ ra được.
Nếu Thiệu tiểu thư này thật sự có cách tự chạy ra vậy thì lại bớt cho mình không ít chuyện. Gã không ngờ Thiệu Liễu Nhi lại phối hợp như

vậy, ngay cả cách đều đã nghĩ ra giúp nàng rồi, xem ra mò theo hướng Đàm Diệu Hiển này đúng là đánh bậy đánh bạ mà trúng lung tung.
Gã vỗ vai Đàm Diệu Hiển cảm thán nói: “Đàm huynh có phúc lớn, có thể thấy rõ Thiệu tiểu thư thật sự thích huynh.”
Đàm Diệu Hiển lộ vẻ cảm động lại sợ hãi: “Thuốc mê này ta biết kiếm ở đâu?”
Lục Thánh Trung vỗ vỗ bộ ngực: “Đàm huynh là quân tử lễ độ há có thể làm chuyện bỉ ổi này, việc ác cứ để ta làm đi.”
Đàm Diệu Hiển căng thẳng: “Thế này... thế này có được không?”
Lục Thánh Trung hỏi lại: “Hẳn là Đàm huynh không muốn gặp Thiệu tiểu thư? Thiệu tiểu thư tình thâm với huynh như vậy, vì huynh bất chấp như thế, huynh còn muốn nàng khổ đến khi nào? Nếu huynh cự tuyệt, bảo nàng làm sao chịu nổi? Haha, huynh là quân tử lễ độ, hẳn Thiệu tiểu thư là tiểu nhân sao?”
“Không không không, ta không phải có ý này!” Đàm Diệu Hiển vội khoát tay, y là loại thư sinh không rành thế sự, sao có thể là đối thủ của Lục Thánh Trung, chỉ một hai câu là đã bị dồn đến góc tường, quyết tâm liều mạng, kiên trì hỏi: “Dù Lý huynh tìm được thì làm thế nào để đưa vào trong chứ?”
Lục Thánh Trung cười quỷ nói: “Đã có đường dây liên lạc, tự nhiên có thể đưa vào, việc này cứ để ta lo.”
Đàm Diệu Hiển mặt mày cảm động: “Lý huynh đối đãi với ta như thế, Đàm mỗ thật sự không thể báo đáp!”
Lục Thánh Trung mặt mày nghiêm nghị: “Quân tử kết giao nhạt như nước, nói gì chuyện báo đáp không báo đáp? Cách làm người của Đàm huynh ta rất thích, ta muốn giúp huynh hoàn thành ước vọng. Có điều tương lai Đàm huynh đừng quên bà mai này, rượu mừng của huynh và Thiệu tiểu thư không thể thiếu của ta một chén đâu.”
Đàm Diệu Hiển ngượng ngùng, bị gã làm cho mơ màng, chờ đến ngày có thể sống chung cả đời với Thiệu Liễu Nhi.
“Được rồi, Đàm huynh, có một số việc cần hỏi Thiệu tiểu thư cho rõ ràng, không thể qua loa...” Lục Thánh Trung lại tiếp tục xui khiến.
Gã biết bất chấp chuyện này có thành hay không, Thiệu Liễu Nhi đã dùng cách này bỏ chạy ra khỏi phủ thứ sử thì chỉ có một lần cơ hội, một

khi thất bại, là không thể nào có thêm cơ hội thứ hai. Gã cũng hơi lo Thiệu Liễu Nhi có thể thành công hay không nên vẫn quyết định hỏi thăm tình hình, giúp Thiệu Liễu Nhi mưu đồ cẩn thận một chút.
Sau khi dặn Đàm Diệu Hiển nên hỏi những gì, giúp đã giúp rồi, Lục Thánh Trung rời khỏi Đàm gia, đi giúp Thiệu Liễu Nhi chuẩn bị đồ.
Trong ngoài phủ thứ sử, nội ứng ngoại hợp, sau hai ngày liên lạc liên tục nắm rõ tình hình, Lục Thánh Trung ít lá bạc cuốn thành cây kim nhỏ, bên trong cuốn thứ Thiệu Liễu Nhi cần dùng, cắm vào trong cuống lá Đàm Diệu Hiển chuẩn bị.
Lần này chuẩn bị không ít lá cây, nếu không sợ lượng thuốc không đủ, Thiệu Liễu Nhi lần này cũng vớt không ít lá cây.
Trong thư phòng, dưới ánh nến, Thiệu Liễu Nhi mở từng lá bạc bạc đổ bột phấn bên trong ra.
Vớt lá cây ba ngày, góp gió thành bảo, cuối cùng cũng tích lại được một túi bột phấn nhỏ.
Ra khỏi thư phòng, lại vẫy nha hoàn đến, ngày mai định cho người đi mua vài thứ đồ.
Nha hoàn hỏi muốn mua gì, Thiệu Liễu Nhi còn chưa nghĩ ra bảo nha hoàn tìm quản sự lấy thẻ bài ra ngoài trước, chờ ngày mai nghĩ kỹ thì có thể lấy ra dùng bất cứ lúc nào.
Phủ thứ sử có quy củ riêng, hạ nhân không được tùy ý ra vào, ra ngoài phải báo lên để cấp trên cho phép...
Sáng hôm sau, Thiệu Liễu Nhi cố ý cho người đem một nồi canh đến, sau đó lại ngại nhiều quá, lấy cớ đại ca không cho lãng phí đồ ăn nên gọi toàn bộ hạ nhân đến cùng ăn chung.
Không lâu sau, bọn hạ nhân đầu ngã xuống trong nội đường.
Đây đúng là phòng ngày phòng đêm giặc nhà khó phòng!
Thiệu Liễu Nhi nhanh chóng ăn mặc cải trang thành hạ nhân, cách ăn mặc giống nam nhân, gương mặt trang điểm cho đen đi một chút, che bớt sự non nớt và thanh tú trực tiếp rời khỏi viện tử của mình, đi tới cửa hông phủ thứ sử, lấy thẻ bài cho phép của quản sự ra.
Hạ nhân không được phép ra vào từ cửa chính, hầu hết chỉ có thể ra vào ở cửa hông, cổng cũng có người kiểm tra.

Cho dù nhìn dáng vẻ của Thiệu Liễu Nhi dường như hơi lạ nhưng người phủ thứ sử đông đúc, thường gác cổng cũng không quen hết mặt, huống hồ hạ nhân ra ngoài cũng không phải việc gì lớn, cộng thêm trên tay đối phương có thể bài cho phép, gác cổng kiểm tra thẻ bài không vấn đề liền thả cho Thiệu Liễu Nhi đi.
Thiệu Liễu Nhi trong lòng căng thẳng sau khi dạo vài con phố mới thở phào nặng nề, nàng cũng rất căng thẳng, may mắn là hữu kinh vô hiểm. Cũng may là nàng rất quen với tình hình phủ thứ sử, có thể ứng đối tự nhiên.
Đi vào con ngõ đã hẹn, một chiếc xe ngựa đang chờ nàng, sau khi xác minh xong, Thiệu Liễu Nhi chui vào xe ngựa.
Xe ngựa lập tức rời đi, ra khỏi thành trước tiên.
Cửa tiểu nông viện trong khu rừng ngoại thành, chiếc xe ngựa dừng lại.
Thiệu Liễu Nhi nhảy ra khỏi xe, tâm trạng kích động dẩy cánh cửa tiểu nông viện ra, nhìn thấy nam tử ăn mặc kiểu nông phu đứng ở tiểu viện, nàng vừa nhìn đã nhận ra là Đàm Diệu Hiển.
Đàm Diệu Hiển nghe thấy động tĩnh xe ngựa đã vội vàng nhìn chằm chằm cổng, vừa thấy người ăn mặc kiểu hạ nhân đẩy cửa đi vào y vừa liếc mắt đã nhận ra là Thiệu Liễu Nhi, trong nháy mắt kích động khó kìm lòng nổi.
Thiệu Liễu Nhi chạy nhanh đến như bay, nhớ nhung rất lâu thời khắc này đã hóa thành cái ôm rồi.
Đàm Diệu Hiển cũng kích động giang hai cánh tay ôm lấy nàng.
Hai người ôm chặt lấy nhau như hận không thể hòa tan vào nhau.
Hai trái tim cùng đập rộn lên, hai người ôm nhau không nói gì.
Trước kia chỉ nắm tay nhau, tình cảnh ôm nhau này chỉ dám tưởng tượng, sợ đạo đức ước thúc nên không dám đi quá giới hạn kia.
Lần đầu tiên ôm nam nhân như vậy, ngửi thấy mùi trên người nam nhân, Thiệu Liễu Nhi hơi ý loạn tình mê.
Đàm Diệu Hiển ôm lấy cơ thể mềm mại trong lòng, ngửi thấy mùi hương nữ tính trên người Thiệu Liễu Nhi cũng ý loạn tình mê.
Cuối cùng vẫn là Thiệu Liễu Nhi ngẩng đầu lên hỏi y: “Vì sao muốn rời đi?”
Đây cũng là nguyên nhân lần này nàng bất chấp tất cả để ra ngoài.

Nơi này không phải nơi nói chuyện, Đàm Diệu Hiển dắt tay nàng đi vào trong, đóng cửa nhà lại.
“Vì sao muốn rời đi?” Sau khi vào nhà, Thiệu Liễu Nhi một lần nữa đặt câu hỏi.
Đàm Diệu Hiển Hiển do dự mãi, đau khổ lắc đầu nói: “Liễu Nhi, ta cũng không muốn rời bỏ nàng, nhưng phủ thành Bắc Châu ta thật sự không cách nào đặt chân nữa, thư đường đã sa thải ta, trong thành cũng không ai dám mướn ta, gia cảnh của ta nàng cũng biết...”

Chương 334: Gạo Nấu Thành Cơm

Chương 334: Gạo Nấu Thành Cơm
Thiệu Liễu Nhi mở to hai mắt nhìn, hỏi: “Có phải nguyên nhân do nhà của thiếp không?”
Đàm Diệu Hiển cúi đầu không nói gì.
Lời này vốn dựa theo dặn dò của Lục Thánh Trung không nên nói vào thời điểm này.
Theo ý Lục Thánh Trung, đợi gạo nấu thành cơm rồi mới đưa hoàn cảnh khó khăn này ra, như vậy càng chắc chắn có thể đưa Thiệu Liễu Nhi rời đi.
Đối với Lục Thánh Trung mà nói, nếu Thiệu Liễu Nhi không phối hợp, muốn mang một người sống sờ sờ rời khỏi Bắc Châu rất khó khăn, một khi Thiệu gia phát hiện không thấy Thiệu Liễu Nhi, chắc chắn sẽ tìm khắp nơi. Gã muốn ôm hay vác Thiệu Liễu Nhi đi? ép một người sống sờ sờ rời khỏi Bắc Châu quá bắt mắt, độ thoát thân rất khó, Bắc Châu còn là địa bàn của Thiệu gia.
Có điều gã đã chuẩn bị xong đường lui, lỡ như Thiệu Liễu Nhi không phối hợp hoặc giấu Thiệu Liễu Nhi ở nơi bí mật, chờ Ngưu Hữu Đạo phái người tới tiếp ứng.
Nhưng chuyện đã tới nước này, Đàm Diệu Hiển đã dặn dò ổn thỏa kia lại không làm được những chuyện xấu xa ấy.
“Vì sao chàng không nói sớm cho thiếp biết?” Hốc mắt Thiệu Liễu Nhi đỏ lên, đưa tay nâng hai mặt y lên, lệ nóng doanh tròng nói: “Đàm lang, thật xin lỗi, là thiếp hại chàng.”
Đàm Diệu Hiển lắc đầu, không cho rằng mình bị nàng liên lụy. Có thể nhìn thấy nàng, y cảm thấy y có phải chịu bao nhiêu ủy khuất cũng đáng, thật sự không muốn chia cắt với nàng nữa.

Động tình, y cầm lấy bàn tay mềm mại của nàng lên, bật thốt ra: “Liễu Nhi, đi theo ta đi!”
“Đi?” Thiệu Liễu Nhi sửng sốt một chút, dường như hiểu ra ý của y, hỏi: “Chúng ta có thể đi đâu?”
Đàm Diệu Hiển vội vàng nói: “Rời khỏi Bắc Châu, đi đến một nơi người nhà nàng không thể tìm thấy, ta sẽ đối tốt với nàng cả đời, nàng có bằng lòng đi theo ta không?”
Còn cái Lục Thánh Trung gọi là gạo nấu thành cơm gì đó sớm đã bị y quên bẵng mất rồi.
Đầu tiên bảo y dùng phương thức lừa gạt kia để làm chuyện hèn hạ vô sỉ với Thiệu Liễu Nhi y thật sự không làm được, giờ y cũng chẳng tâm tư đâu nghĩ đến chuyện dơ bẩn kia. Y chỉ muốn đưa nàng đi, không để nàng lại chia cắt với mình là được rồi.
Thiệu Liễu Nhi kinh ngạc nhìn y, không biết nên trả lời như thế nào. Mặc dù nàng cũng xúc động vì tình, cũng là nàng chủ động trước nhưng nàng vẫn lý trí hơn y.
Thiệu gia trải qua phong vân, phản bội Yến quốc đến Hàn quốc, bây giờ xây dựng được quân đội riêng, quá trình này nàng tận mắt nhìn thấy, cũng đã nhìn thấy đại quân chém giết tàn khốc, nhìn thấy mạng người liên tục ngã xuống như cỏ rác, nhìn thấy máu chảy thành sông, biết thế nào là hung hiểm, tầm mắt không phải Đàm Diệu Hiển thư sinh chưa rành thế sự có thể so sánh được. nàng biết rõ Bắc Châu nằm trong sự khống chế của Thiệu gia, đại ca kia của nàng càng không đơn giản, không phải dễ trốn, nhất là cô nam quả nữ không năng lực gì như hai người bọn họ, làm sao trốn đây?
Cho dù trốn, làm sao có thể sinh tồn trong loạn thế này?
Trong mắt Đàm Diệu Hiển lộ ra tia thất vọng: “Nàng không bằng lòng sao?”
“Không, thiếp bằng lòng!” Thiệu Liễu Nhi vội vàng lắc đầu. “Có điều chúng ta có thể đi đâu?”
Đàm Diệu Hiển: “Rời khỏi Bắc Châu.
Đi tới nơi người nhà nàng không thể tìm thấy.”
“Được!” Thiệu Liễu Nhi cười gượng ép, chợt giang hai tay kéo lấy cổ y, hai đầu kề sát nhau.

Thấy nàng đồng ý, Đàm Diệu Hiển dĩ nhiên vô cùng vui mừng, ôm chặt lấy nàng giống như đã có được cả thế giới, chết cũng không tiếc.
Y không hề biết rằng Thiệu Liễu Nhi đang kề mặt sát vai y lại khó xử cỡ nào, nàng thật sự không nghĩ hai người có thể chạy thoát.
Nàng cũng hiểu sự đơn giản của Đàm Diệu Hiển, đây cũng là một trong những nguyên nhân nàng thích y, sở dĩ biết rõ khó thoát vẫn đồng ý, đó là vì không muốn y tổn thương.
“Chàng bằng lòng cưới thiếp sao?” Thiệu Liễu Nhi chợt ghé vào lỗ tai y nỉ non.
Đàm Diệu Hiển gật mạnh đầu: “Bằng lòng!”
“Muốn thiếp không!” Thiệu Liễu Nhi cắn môi trầm thấp một tiếng.
“Ừm?” Đàm Diệu Hiển mờ mịt không hiểu, trong mắt có tia nghi hoặc.
“Hãy để thiếp làm nữ nhân của chàng!” Thiệu Liễu Nhi ghé vào lỗ tai y nỉ non, ngẩng mặt khỏi vai y, hai mắt đối nhau, chợt nhón chân lên hôn lên đôi môi y.
Đàm Diệu Hiển trừng lớn hai mắt, giật mình, chấn kinh.
Cảm nhận được đôi môi mềm mại của nàng, cảm nhận được hơi thở của nàng, nhìn nàng xấu hổ nhắm nghiền hai mắt ở khoảng cách gần, người trẻ tuổi huyết khí phương cương sao có thể chịu được, huống hồ y còn thích nàng nhiều như vậy, có thể nói trong nháy mắt máu nóng đã xông tới đầu, ôm hôn kịch liệt.
Hai tay y chạy loạn trên người Thiệu Liễu Nhi, vội vàng nhưng lại không biết nên ra tay như thế nào.
Là Thiệu Liễu Nhi chủ động buông hai tay, mở rộng vạt áo mình ra mới giúp y tìm được cách, thật sự đai áo nới lỏng cả đời không hối hận.
Hai người nhanh chóng trần truồng ngã xuống, lăn lộn trên giường, cả hai đều thở hổn hển.
Sau cơn đau đớn và đẹp đẽ lần đầu qua đi, ôm lấy nam nhân đang nằm thở hổn hển chưa thả mình ra, Thiệu Liễu Nhi hai mắt kinh ngạc nhìn nóc nhà.
Nàng không muốn chia cắt với Đàm Diệu Hiển, nhưng nàng hiểu rất rõ, dùng cách này chạy ra khỏi Thiệu gia không phải kế lâu dài, không lâu sau Thiệu gia sẽ phát hiện.

Một khi để Thiệu gia tìm được nàng, đời này chỉ e là đừng mong gặp lại Đàm lang nữa, nếu làm không tốt còn sẽ nguy hiểm đến tính mạng Đàm lang.
Nàng không nghĩ hai người có thể chạy thoát, nàng cũng biết một khi bị Thiệu gia tìm tới sẽ không để nàng có cơ hội thoát thân lần thứ hai.
Thế là nàng lựa chọn cách ván đã đóng thuyền với Đàm lang để đối mặt với Thiệu gia.
Lục Thánh Trung hi vọng gạo nấu thành cơm, Đàm Diệu Hiển không làm, kết quả lại là Thiệu Liễu Nhi quả quyết chủ động làm, điều này e là nằm mơ Lục Thánh Trung cũng không ngờ tới.
Lần đầu đụng chạm xác thịt khiến cả hai người không muốn tách nhau ra, nhưng giờ Đàm Diệu Hiển đã bình tĩnh lại, y cho rằng đưa Thiệu Liễu Nhi đi trốn mới là chủ yếu, mới nhớ tới lời dặn của Lục Thánh Trung.
“Liễu Nhi, chúng ta lập tức rời khỏi nơi này, rời khỏi Bắc Châu đi!” Đàm Diệu Hiển kiên định nói.
“Ừm!” Thiệu Liễu Nhi gật đầu cười nghe theo y.
Mặc dù nàng không nghĩ có thể chạy thoát, nhưng có mối quan hệ này rồi, trong lòng nàng cũng thản nhiên, có thể chạy thoát với không nàng đã không quan trọng nữa, cứ để Đàm lang quyết định đi, lỡ có rơi vào tay Thiệu gia, nàng lại đứng ra nói rõ là được, giờ không cần thiết phải nói ra những lời ngu xuẩn đả kích Đàm lang.
Hai người thu dọn qua loa một chút, nắm tay nhau cùng đi ra cửa.
Mãi cho đến khi đỡ Thiệu Liễu Nhi lên xe ngựa, bản thân cũng vào trong xe ngựa cùng ngồi trong xe, Đàm Diệu Hiển vẫn chưa từng buông tay nàng, trên mặt luôn nở nụ cười hạnh phúc.
Thiệu Liễu Nhi ở trong xe ngựa cũng nhìn y không chớp mắt, trong lòng, tràn đầy ngọt ngào.
Mãi cho đến khi xe ngựa chạy bắt đầu xóc nảy, Thiệu Liễu Nhi mới đẩy màn cửa nhìn ra bên ngoài rồi quay đầu lại hỏi: “Đàm lang, chúng ta đang đi đây vậy?”
Đàm Diệu Hiển nói: “Đi tắt đến Bình Lan giang, đi đường thủy, thuận theo con sông đến Tống quốc, chỉ cần tiến vào cảnh nội Tống quốc sẽ không sợ nữa, tóm lại cứ rời khỏi cảnh nội Bắc Châu, đến lúc đó lại nghĩ

cách đặt chân, nàng yên tâm, bờ sông có thuyền tiếp ứng, ta đã an bài xong tất cả!”

Đây cũng là ý của Lục Thánh Trung, gã lo một khi chuyện bại lộ Thiệu gia sẽ lập tức hoài nghi bên Ngưu Hữu Đạo, phía Yến quốc sẽ bị chặn đường trước, truy binh có thể cũng chạy về phía Yến quốc đầu tiên nên quyết định đi vòng qua Tống quốc sẽ nắm chắc thành công hơn một chút, chuyện còn lại giao cho bên Ngưu Hữu Đạo an bài.

“Có thuyền tiếp ứng?” Thiệu Liễu Nhi hơi có vẻ kinh ngạc, như không dám tin nhìn Đàm Diệu Hiển từ trên xuống dưới.

Nói thật, nàng tự nhận mình hiểu rõ vị này, Đàm lang là ai nàng rõ ràng, lấy đâu ra năng lực bố trí cẩn mật như vậy chứ?

Nàng nghi ngờ nói: “Chàng đã bố trí xong xuôi? Bình Lan giang cách đây chừng năm mươi dặm, sao chàng có thể bố trí ngoài mấy chục dặm chứ?”

Chương 335: Tiểu Thư Bỏ Trốn! (1)

Chương 335: Tiểu Thư Bỏ Trốn! (1)
Đàm Diệu Hiển xấu hổ cười một tiếng: “Liễu Nhi, không dối gì nàng, lần này ta đã nhờ bằng hữu giúp, nếu không có bằng hữu này bày mưu tính kế, ta và nàng e là không thể gặp lại nhau rồi...” Y kể lại chuyện gặp nhau và quen biết Lý huynh cho Thiệu Liễu Nhi nghe, từ đầu tới đuôi không hề giấu giếm chút nào?
Lý huynh, trong lòng Thiệu Liễu Nhi hơi cảnh giác hỏi: “Huynh xác định người này có thể tin được?”
Đàm Diệu Hiển gật đầu bảo đảm nói: “Nàng yên tâm, tuyệt đối đáng tin, hắn cũng chẳng có nhiệm vụ phải giúp ta, trên người ta cũng chẳng có lợi ích gì để chiếm đúng không nào, hắn và ta chỉ là quân tử kết giao, không liên quan đến lợi ích.”
Không chiếm được lợi ích gì? Thiệu Liễu Nhi rất muốn hỏi y, ở Bắc Châu đắc tội Thiệu gia chàng nghĩ là đang đùa à? Người ta không được lợi ích gì, lần đầu quen biết sao lại phải mạo hiểm giúp chàng?
Thiệu Liễu Nhi muốn nói lại thôi, lại không tiện nói gì y, cuối cùng cơ thể chậm rãi ngã vào lòng y, mặc cho y ôm nhưng trong lòng đầy lo lắng.
Đàm Diệu Hiển cũng không ngừng cúi đầu hôn nàng, có thể nhận ra y rất vui, giống như có được thứ đồ quý giá nhất thiên hạ, cảm xúc phấn khởi.
Thiệu Liễu Nhi cũng rất hưởng thụ cảm giác y dành cho mình, có điều vì sự xuất hiện của “Lý huynh” kia làm nàng khó mà tiêu tan được, trong lòng luôn có sự sầu lo nhàn nhạt.
Nàng đang nghĩ nên khuyên y đừng tin vào bằng hữu kia của y như thế nào mà đừng khiến Đàm lang phản cảm.

Trên con đường khác trong rừng núi, Lục Thánh Trung nương theo chiếc xe ngựa lặng lẽ đi theo, lúc nào cũng chú ý động tĩnh xung quanh, chuẩn bị có gì bất thường sẽ lập tức cướp Thiệu Liễu Nhi đi, hoặc cướp làm con tin, hoặc quả quyết rời đi.
Đương nhiên, kết quả tốt nhất vẫn là hi vọng có thể thuận lợi đến Bình Lan giang, chỉ cần lên thuyền, trường giang sóng lớn, dù có truy binh bất cứ lúc nào gã cũng có thể trốn xuống nước đào thoát, trong dòng sông lớn muốn bắt được gã không dễ, điểm ấy gã tương đối nắm chắc...
Phủ thứ sử, địa lao, Thiệu Tam Tỉnh lại một lần nữa tiến vào, bên cạnh còn có một người trong chiếc áo choàng trùm đầu màu đen, không nhìn thấy rõ mặt.
Vừa đến nhà tù giam Thiệu Bình Ba, Thiệu Tam Tỉnh ra hiệu, ngục tốt mở cửa nhà lao và thủ vệ cùng tránh đi.
Trong lao, Thiệu Bình Ba đang ngồi tĩnh tọa trên ghế nhắm mắt dưỡng thần chậm rãi mở mắt nhìn sang.
Thiệu Tam Tỉnh tiến lên thấp giọng thông báo một câu. “Đại công tử, Tô tiểu thư tới.”
Thiệu Bình Ba đứng dậy, Thiệu Tam Tỉnh cáo lui rời đi, lưu lại không gian cho hai người.
Lúc này người mặc áo khoác trùm đầu đen bên ngoài mới tiến vào trong lao, ngẩng đầu, lộ ra dung nhan, đưa tao vén mũ áo choàng ra.
Dung nhan kiều mị, chói lọi, chính là biểu tỷ Tô Chiếu của Thiệu Bình Ba.
Thiệu Bình Ba cười. “Chiếu tỷ, Kim Sí đi Tề quốc tốn không ít thời gian, sao tỷ đi nhanh vậy, chắc vừa vặn trên đường trở về à?”
Tô Chiếu cười nói: “Nghe nói tình hình đệ khẩn cấp, lấy đồ công dùng việc tư, sử dụng phi cầm của tổ chức làm chân chạy.”
Thiệu Bình Ba hơi nhíu mày. “Như vậy sẽ không sao chứ?”
“Cái này không cần đệ quan tâm.” Tô Chiếu nhìn hoàn cảnh trong lao một chút: “Có quen không?”
Thiệu Bình Ba: “Tâm không tĩnh, ở đâu cũng vậy.”
Tô Chiếu gật đầu: “Tình huống cụ thể, vừa rồi ta đều nghe lão Thiệu nói rồi, thật sự không ngờ Ngưu Hữu Đạo kia lại ác độc như vậy, cũng may phản ứng của đệ không chậm. Có điều nói đi thì nói lại, hai người các đệ

cứ đánh nhau mãi không buông là có ý gì, Đường Nghi kia đối với các đệ có lực hấp dẫn lớn thế sao? Đệ như vậy bảo ta làm sao chịu được đây?”
Thiệu Bình Ba thở dài: “Chiếu tỷ, tỷ suy nghĩ nhiều rồi, đệ không có hứng thú với Đường Nghi, cho dù không có Đường Nghi thì sớm muộn ta cũng phải giao thủ với hắn, chẳng qua vì Đường Nghi nên mới trước thời hạn thôi, người này về sau chắc chắn sẽ thành mối họa lớn trong lòng đệ.”
Tô Chiếu: “Xem ra đệ không có ý định buông tha hắn rồi, đệ luôn chú ý đại cục, rất ít vì một người mà tính toán chi li như vậy.”
Thiệu Bình Ba: “Không phải vấn đề tha cho hắn hay không, mà là hắn sẽ không bỏ qua cho đệ, tỷ tin không, nội thành Bắc Châu này, hắn vẫn có thể ra tay với đệ bất cứ lúc nào, nếu không đệ cũng không phải mời tỷ chạy từ xa về như vậy. Chiếu tỷ, có lẽ tỷ rất khó lý giải nhưng đệ hiểu, từ sau lần đầu đệ giao thủ với hắn, trong lòng hai bên đã hiểu rõ, một núi không thể chứa hai hổ, giữa đệ và hắn chỉ một người có thể sống sót thôi!”
Tô Chiếu lạnh nhạt nói: “Tha thứ ta nói thẳng, đệ không phải đối thủ của hắn!”
“...” Thiệu Bình Ba im lặng, không ngờ lại trực tiếp bị khinh thường, hắn ta nở nụ cười gượng ép: “Chiếu tỷ hiểu rất rõ hắn sao?”
Đột nhiên Tô Chiếu phì cười, che miệng cười khanh khách đến run rẩy cả người: “Lừa người thôi, ngươi coi là thật sao?”
Thiệu Bình Ba mỉm cười: “Có chuyện gì cứ nói.”
“Thật sự muốn nghe sao? Nói ra lại sợ ngươi tức giận đó. Ta đã lăn lộn ở nơi phấn son nhiều năm, có loại nam nhân nào là chưa từng thấy? Nữ nhân nói thật sẽ khiến cho nam nhân lúng túng, nam nhân sẽ không thích!”
“Cứ nói đừng ngại, ta rửa tai lắng nghe.”
Tô Chiếu dừng cười lớn, chỉ cười nhạt, nói: “Ta không biết hắn, nhưng ta vẫn hiểu ngươi phần nào. Tuy ta không thông minh bằng ngươi, nhưng coi như là người ngoài nhìn rõ đi. Căn cứ vào tin tức từ chỗ lão Thiệu, xem ra ngay từ lần đối mặt đầu tiên giữa hai người, ngươi đã thua. Người đã đến ngay trước mắt ngươi, bị ngươi đưa tới Bắc Châu rồi

còn để hắn trốn thoát. Lẽ nào ngươi chưa từng nghĩ đến nguyên nhân sao?”
Thiệu Bình Ba trầm mặc.
Tô Chiếu thở dài: “Lần đầu hai người gặp nhau, vốn là không quen biết, không thù không oán, vì sao hắn phải bỏ chạy? Vì vừa thấy mặt hắn đã nhìn ra được sâu cạn của ngươi, đã ý thức được sẽ gặp nguy hiểm từ rất sớm. Vì thế, hắn quyết định thoát thân. Còn ngươi đó, ngời ta đã nhìn rõ ngươi rồi, mãi sau ngươi mới biết, mãi tận khi hắn chạy mới kịp phản ứng lại. Chênh lệch thế nào ai cũng có thể nhìn rõ, nhưng trong tiềm thức ngươi không muốn đối mặt, không muốn thừa nhận mình không bằng hắn thôi.”
“Người ta chạy trốn rồi còn để lại một đống bẫy dằn vặt ngươi, nhìn thì tưởng không thể làm gì được ngươi, nhưng thực ra không hề đơn giản, người bình thường tuyệt đối không thể dễ dàng làm ra được. Bất chợt nó đến, lại còn rất hung mãnh, triệt để đánh cho ngươi trở tay không kịp. May Dượng Quán là một người cẩn thận, nếu không, ngươi tự vấn lòng mình xem ngươi có thể thuận lợi qua ải không? Chỉ sợ đến giờ ngày vẫn phải mệt mỏi ứng phó với quan hệ vơi di phu.”
“Không tệ, ngươi cũng lập tức trả thù hắn. Kết quả thì sao? Thật không mau, không chỉ hại Tống gia gặp họa diệt môn, còn đưa cho hắn mấy môn phái, người ta còn thuận thế ném cho ngươi mấy cái bẫy. Còn ngươi ấy, vậy mà còn hung hăng chui đầu vào bẫy của người ta!”
“Ngươi rơi vào bẫy của hắn không phải vì ngươi không thông mình, mà ngay từ đầu ngươi đã bị người ta nhìn rõ rồi. Ngươi nghĩ gì, người ta đều nắm chắc, người ta đoán được cả tâm tư của ngươi, làm sao ngươi chơi lại được với người ta? Lần này chỉ có thể là ngươi may mắn tránh được một kiếp, nếu không phải mẹ con Nguyễn thị quá ngu ngốc để xảy ra chuyejenn goài ý muốn để lộ tin tức cho ngươi, cho ngươi một cơ hội lách đi, chúng ta còn có cơ hội gặp nhau ở đây sao? Lần giáo huấn đau đớn thê thảm này, chẳng lẽ vẫn chưa khiến ngươi tỉnh lại sao?”
Cơ mặt Thiệu Bình Ba căng cứng lại.
Tô Chiếu đội đấu lạp đi tới trước cửa sổ, quay lưng lại y, nhìn ánh mặt trời bên ngoài: “Nghe nói hắn rất trẻ, xem chừng mới ngoài hai mươi?”
Thiệu Bình Ba trầm giọng xác nhận: “Đúng, khoảng đó, đúng là rất trẻ.”

Tô Chiếu chậc lưỡi lắc đầu: “Trước đây ta đã cho rằng ngươi là người thông minh nhất thiên hạ, ai ngờ còn có một người mới hai mươi tuổi, còn trẻ hơn ngươi mười tuổi, lại có thể ép ngươi như vậy… Với tuổi tác này, nếu nói là thông minh ta tin, nhưng có thể đưa ra được các thủ đoạn lão làng như vậy, nếu nói là người chưa từng trải qua mưa gió, ta thực khó mà tin được. Nhưng sự thực bày ngay trước mắt, ta không thể không tin. Xem ra trên đời này quả thực có thiên tài!”

Chương 336: Tiểu Thư Bỏ Trốn! (2)

Chương 336: Tiểu Thư Bỏ Trốn! (2)
Xoay người lại, đối diện với y, nàng nhắc nhở khuyên: “Theo như tin tức của lão Thiệu, căn bản ngươi không hiểu mấy về hắn, chỉ biết hắn không đơng ianr. Mà trước mắt hắn đã bắt trúng mạch của ngươi, ván cờ này chơi thế nào nữa? Còn chơi tiếp như vậy, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ bị thiệt thòi.”
Thiệu Bình Ba: “Ý ngươi là…bỏ qua cho hắn?”
“Không phải là bỏ qua hắn. Bình Ba, hiện giờ cảm xúc của ngươi không tốt, đã bị hắn chọc nổi giận rồi, nhất định phải bình tĩnh lại, không thể tiếp tục đấu như vậy với hắn nữa. Hiện giờ hắn đã bắt trúng mạch của ngươi, ngươi làm càng nhiều sẽ càng cho hắn nhiều sơ hở để lách qua. Trước hết, mặc kệ đi, bình tĩnh quan sát một chút, biết người biết ta luôn không sai, không thể cứ tiếp tục mơ mơ hồ hồ mà làm được nữa. Chỉ cần ngươi bất động, ta tin tưởng hiện tại hắn cũng không thể làm gì ngươi.”
Thiệu Bình Ba lạnh lùng nói: “Ngươi nghĩ hắn sẽ dừng tay sao?”
“Ta không tin hắn dám mạnh mẽ xông vào phủ thành Bắc Châu! Hắn như con rùa rụt cổ không ra, ta không làm gì được hắn. Hắn dám ra đây, ta sẽ giúp ngươi trừng trị hắn!”
“Ngươi giúp ta trừng trị hắn?” Thiệu Bình Ba cau mày.
Tô Chiếu thở dài: “Ngươi còn không phát hiện ra sao? Thủ đoạn của hắn rất cao minh, rất rành rẽ loại ám đấu này, hà tất phải đi theo đấu với sở trường của người ta? Đối phó với người như thế, đơn giản một chút, nhắm đúng nhược điểm của hắn, là tu vi không cao, vũ lực kém cỏi, dùng vũ lực mà giải quyết luôn đi. Bất động thì thôi, một khi cơ hội tới sẽ hạ sát thủ, không cần phải cong vẹo gì với hắn, bằng không, vòng sớm vòng lui, chúng ta sẽ tự trói mình lại đấy!”

Thiệu Bình Ba chần chừ nói: “Ngươi định vận dụng nhân thủ của tổ chức sao? Có thích hợp không? Xảy ra chuyện gì, ngươi cũng không thể bàn giao với người trong tổ chức, không được vì nhỏ mà mất lớn!”
“Ta tự có chừng mực nên làm thế nào. Hiện giờ, việc quan trọng nhất của ngươi là phải qua được cửa ải nảy đã, tập trung lo chuyện của mình đi. Chuyện của ngươi mới là đại sự, làm lỡ đại sự của toàn Bắc Châu để chơi cùng hắn, có đáng giá không? Một Bắc Châu to lớn so với hai quận nhỏ nhoi, là hắn chịu thiệt hay là ngươi ngốc?”
“Huống hồ, hắn là tu sĩ, không cần quan tâm đến tục sự hai quận, có đủ tinh lực chơi với ngươi, hơn nữa, dù làm ra chuyejn gì cũng có thể bỏ lại hai quận ma chạy. Ngươi làm ra chuyện gì có thể bỏ lại Bắc Châu chạy lấy người sao? Không còn Bắc Châu, còn ai coi trọng ngươi? Hai ngươi hoàn toàn không thể so sánh! Nếu ngươi thực sự muốn chơi cùng hắn, sợ là đúng với mong muốn của hắn rồi. Bình ba, chuyện của tu sĩ cứ để cho chúng ta dùng cách của tu sĩ để giải quyết. Việc này cứ giao cho ta, ngươi không cần để ý đến!”
Thiệu Bình Ba được lời này đề tỉnh, ngẫm lại, quả thực không đúng. Vì một Ngưu Hữu Đạo mà nháo đại cục Bắc Châu đến thế này đáng không? Nếu không phải mình cứ luôn tâm tâm niệm niệm muốn bắt Ngưu Hữu Đạo, sao có thể cho hắn cơ hội dằn vặt bên này thành ra như vậy? Suýt nữa thì y đã nháo Bắc Châu tan tành rồi.
Thiệu Bình Ba trầm ngâm gật đầu đáp: “Được, ta cũng không hy vọng gì Đại Thiện Sơn bên kia, hai bên cách quá xa, không có tranh chấp về lợi ích, bọn họ sẽ không tùy tiện đánh với Thiên Ngọc Môn. Ngưu Hữu Đạo ta giao cho ngươi, có điều, phải nhớ, không được làm lỡ chuyện bên kia.”
“Ngươi yên tâm, ta không nóng vội như ngươi đâu, thấy có cơ hội mới hạ thủ. Lẽ nào ngươi nghĩ rằng ta sẽ đích thân chạy đến quận Thanh Sơn sao? Được rồi, nếu ngươi đã nghĩ thông suốt, vậy không nói chuyện này nữa, để ta nghĩ cách xử lý là được.” Tô Chiếu khoát tay áo, đổi hướng đề tài, hỏi:”Đúng rồi, ta nghe nói ngươi nhịn ăn nhịn mặc, muốn ngăn chặn lối sống xa hoa gì đó. Sao thế? Thiếu tiền quá à? Mấy năm nay ta vẫn tích cóp được chút tiền, ngươi không ngại thì cứ dùng trước đi.”

Thiệu Bình Ba lắc đầu: “Tiền kia không thể động vào, chờ bên này xong xuôi cần rất nhiều tài lực mua chiến mã. Mà bên Đại Thiện Sơn cũng cần mở rộng môn phái, vẫn không ngừng chiêu thu đệ tử, vẫn chìa tay ra đòi tiền. Ta cũng vẫn đang giả nghèo với bọn họ đấy. Tình hình hiện tại thế này không có tiền bọn họ cũng không thể làm gì, đột nhiên ngươi vứt sang một khoản tiền lớn, bọn họ thấy có tiền, đương nhiên sẽ lại chìa tay ra. Ta có thể không cho sao? Bọn họ sẽ lấy đi phần lớn, còn được bao nhiêu để chi tiêu cho Bắc Châu?”
Tô Chiếu gật đầu: “Vậy cũng đúng.”
Buông được tâm sự, rốt cuộc Thiệu Bình Ba lại tập trung vào chính sự: “Đúng rồi, Lệnh Hồ Thu lần trước ngươi nói thế nào rồi?”
Tô Chiếu nhíu mày: “Có tiếp xúc một lát, nhưng cũng không làm gì được. Mặc dù người này là một tán tu nhưng lại là một tên lái buôn trong giới tu hành, rất giỏi kết giao bằng hữu, quan hệ giao thiệp cực lớn, tuy bản thân không có thế lực nào để dựa vào, nhưng cũng không ai dám làm gì y. Y rất tiêu dao tự tại, không muốn dựa dẫm vào phe nào, muốn mời chào y rất khó, thăm dò một lúc, hầu như không có khả năng!”
“Ta thích là các quan hệ giao thiệp của y, có tác dụng rất lớn với ta!”
Tô Chiếu thở dài: “Để ta nghĩ thêm biện pháp đi.”
Đúng lúc này, có tiếng bước chân vội vàng từ bên ngoài vọng vào, Thiệu Tam Tỉnh xông vào trong nhà lao, lo lắng nói: “Đại công tử, không tốt, xảy ra chuyện rồi!”
Xem bộ dáng này trái tim Thiệu Bình Ba nặng trĩu muốn rơi xuống.
Tô Chiếu cau mày: “Chuyện gì mà gấp như vậy?”
Thiệu Tam Tỉnh vội la lên: “Liễu Nhi tiểu thư trốn rồi!”
Tô Chiếu sững sờ, không hiểu gì.
Thiệu Bình Ba trầm giọng nói: “Nhiều người canh giữ như vậy, đều mù điếc cả sao?”
Thiệu Tam Tỉnh giẫm chân nói: “Tiểu thư lừa những người canh giữ mình ăn, hạ độc trong đó, tất cả các hạ nhân canh giữ nàng đều bị độc chết, cũng may thủ vệ gần đó thấy đám hạ nhân kia mãi không xuất hiện, thấy khác thường, bèn đi tới xem xét, mới phát hiện ra.”

Thực ra thuốc Lục Thánh Trung đưa cho nàng không phải thuốc mê, mà là độc dược có biểu hiện trúng độc rất giống với thuốc mê. Y sợ dược tính của thuốc mê không đủ, nhỡ hạ nhân tỉnh lại sớm sẽ hỏng việc, để tranh thủ được tối đa thời gian, bèn gạt Đàm Diệu Hiển và Liễu Nhi, đám hạ nhân kia ngã xuống, sẽ không thể tỉnh lại được nữa.
Tô Chiếu không nói gì, theo bản năng nhìn sang Thiệu Bình Ba. Người này làm ca ca vừa mới hạ độc gây chuyện, muội muội cũng góp một tay vào, thật không hổ là hai huynh muội. Quá tàn nhẫn!
Thiệu Bình Ba cũng nghĩ đến vấn đề này, gò má giật giật, hỏi: “Nó kiếm ra độc dược từ đâu? Xác thực là nó bỏ chạy chưa hay bị người khác kèm ra ngoài?”
Thiệu Tam Tỉnh đáp: “Việc này đã kinh động đến đại nhân, đã cho điều tra rồi. Quả thực bên cửa hông có một hạ nhân lạ mặt cầm bảng đi ra ngoài, thủ vệ bên kia nghĩ lại một lát mới tỉnh ngộ, xác thực là khá giống, rất có thể là tiểu thư cải trang rời đi. Thủ vệ đã xác nhận tiểu thư chỉ đi ra ngoài một mình, không có ai kèm theo! Còn độc dược, không biết tiểu thư kiếm đâu ra!”
“Các thủ vệ kia làm ăn kiểu gì thế này?” Thiệu Bình Ba giận tím mặt, chợt nắm tay lại ho khan một trận, hai gò má căng lên, nhắm mắt lại, cố gắng hít vào, nghỉ một lát mới thở ra, mở mắt cắn răng nói: “Có thể dụ dỗ nó làm ra việc này cũng chỉ có một người, Đàm Diệu hiển. Lập tức sia người tới nhà y tìm người!”
“Được!” Thiệu Tam Tỉnh xoay người chạy đi.
“Chờ đã!” Thiệu Bình Ba gọi lại.
Thiệu Tam Tỉnh dừng bước quay đầu lại nhìn y.
Sắc mặt Thiệu Bình Ba không hề thay đổi: “Không cần đi đâu hết, Đàm gia đi tới Kinh thành cũng phí công thôi, ngươi nên rời khỏi thành đi. Nha đầu kia dù có không hiểu chuyện cũng sẽ không bỏ chạy vào lúc này, hẳn là bị người ta dụ ra ngoài rồ. Tám chín phần mười người dụ được nó ra ngoài là Đàm Diệu Hiển kia. Họ Đàm kia không có được tâm tư thâm sâu như thế, sau lưng có người. Ta nên làm thịt họ Đàm kia để chấm dứt hậu hoạn từ sớm rồi, nhẹ dạ một cái, lại cho người ta có sơ hở để lách vào!”
Tô Chiếu trầm giọng hỏi: “Ai dụ?”

Chương 337: Đệ Muội Hiền Lành

Chương 337: Đệ Muội Hiền Lành
Thiệu Bình Ba nhìn chằm chằm nàng, liên tục cười lạnh nói: “Ta đã nói rồi, hắn sẽ không dễ dàng dừng tay!”
Tô Chiếu sợ hãi cả kinh bật thốt lên: “Ngưu Hữu Đạo?”
“Ngoài hắn ra còn có thể...khụ khụ...” Đột nhiên Thiệu Bình Ba ho kịch liệt, người cong lại như con tôm, mặt đỏ gay.
Tô Chiếu và Thiệu Tam Tỉnh vội bước lại dìu y, nhìn vào lòng bàn tay y vừa bịt miệng chỉ thấy một vệt máu đỏ sẫm.
Thấy vậy, Tô Chiếu lập tức thi pháp thuận khí cho y, nhanh chóng giúp y ngừng ho khan.
Trước đó nàng có nghe nói đến việc Thiệu Bình Ba nổi giận đến thổ huyết, bèn tiện thể kiểm tra luôn, sau đó thở dài: “Ngươi nổi giận quá mức, tim phổi đã bị thương, xem ra ngươi thực sự bị Ngưu Hữu Đạo kia chọc giận không nhẹ. Đừng tức giận nhiều nữa, tim phổi ngươi đã bị hao tổn, nổi giận một lần, lửa giận công tâm một lần, chẳng khác nào tim phổi lại bị thương một lần, ngươi cứ vậy, dù có linh đan diệu dược cũng không bù được.”
“Ta không sao.” Thiệu Bình Ba lắc đầu: “Liễu Nhi bị bọn họ dụ đi, chỉ có hai kết quả, hoặc là chết trong tay bọn họ, hoặc là rơi vào tay Ngưu Hữu Đạo, bị giam cầm. Lão Thiệu, lập tức báo cho phụ thân hạ lệnh cho nhân mã các nơi tỏa ra tìm kiếm. Nếu nha đầu kia đã muốn chết, ta thà để cho nó chết chứ không cho nó rơi vào tay Ngưu Hữu Đạo. Nói với phụ thân, ý đồ với nước Yến của đối phương quá rõ ràng, khả năng nha đầu kia sẽ đi qua nước Triệu và nước Tống rất lớn, qua đường thủy của nước Tống sẽ ra đến biển, khả năng nó sẽ đi đường biển vòng qua quận Thanh Sơn cũng không nhỏ, dặn phụ thân hạ lệnh cho thủy quân sông

Bình Lan phong tỏa sông Bình Lan, không cho phép bất kỳ thuyền bè nào thông hành!”
Tô Chiếu sốt ruột nói: “Ngươi an tâm nghỉ ngơi đi có được không? Đừng có lao tâm lao lực nữa. Ngươi không thể căng thẳng suy nghĩ nữa, sẽ gây tổn thương cho thần kinh, tâm mạch đã bị hao tổn của ngươi sẽ chậm lành hơn. Thừa dịp bị giam ở đây, mặc kệ hết công vụ rườm rà đi, không cần nghĩ gì cả, bình tâm tĩnh khí tĩnh dưỡng cho tốt.”
Nàng quay lại hỏi Thiệu Tam Tỉnh: “Lão Thiệu, Liễu Nhi đi từ khi nào?”
Thiệu Tam Tỉnh suy nghĩ một chút, đáp: “Theo như thủ vệ báo lại thì không quá ba canh giờ.”
“Vậy sẽ không sao đâu.” Tô Chiếu gật đầu, nói với Thiệu Bình Ba: “Việc này cứ giao cho ta. Ta cam đoan Liễu Nhi sẽ không rời khỏi Bắc Châu được.”
Thiệu Bình Ba quay đầu lại hỏi: “Ngươi có chắc chắn không?”
Y rất lo lắng điều này, muội muội chỉ là một nguyên nhân, một phần khác, bên này bị Ngưu Hữu Đạo thiết kế thành ra thế này, cò để hắn bắt cả muội muội mình đi, bảo y làm sao chịu nổi!
Tô Chiếu: “Nghe tình hình của ngươi có vẻ khẩn cấp, ta sẽ lập tức đưa vài người có ích từ trong tổ chức đến dự bị phòng ngừa vạn nhất, có cả cao thủ truy tung, ngươi yên tâm đi. Mới đi được ba canh giờ, không chạy được!”
Nàng quay sang dặn dò Thiệu Tam Tỉnh: “Ngươi lập tức tới nơi ở của Liễu Nhi tìm một chút, xem có thứ gì có mùi của Liễu Nhi, tỷ như quần áo thiếp thân chưa giặt của nàng là tốt nhất, mau lên!”
“Vâng!” Thiệu Tam Tỉnh gật đầu chạy đi.
Gã vừa co chân định chạy, Thiệu Bình Ba lại trầm giọng quát: “Bảo phụ thân kiểm tra phủ Thứ sử cẩn thận một chút, xem nha đầu kia lấy đâu ra độc dược? Dù sao nội ứng ngoại hợp cũng cần người truyền tin, bắt người đó lại cho ta!”
Vừa nghĩ đến khả năng Ngưu Hữu Đạo có thể thò chân rết vào trong phủ Thứ sử, y không rét mà run, nếu không bắt được người này, sợ là y ăn ngủ không yên.

“Vâng!” Thiệu Tam Tỉnh nghiêm túc thưa vâng, cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của việc này.
Tô Chiếu phất phất tay, để Thiệu Tam Tỉnh mau đi đi, rồi tiếp tục trấn an Thiệu Bình Ba: “Biết ngươi quan tâm đến người muội muội kia rồi. Ngươi cứ yên tâm tĩnh dưỡng, nhất định ta sẽ đưa Liễu Nhi an toàn về.”
Thiệu Bình Ba trầm giọng nói: “Cùng đi, ta cũng đi!”
Y cũng muốn xem là ai chạy đến giày vò. Y không nghĩ là Ngưu Hữu Đạo lại đích thân tới.
Tô Chiếu chỉ chỉ đại lao xung quanh: “Bên ngoài có người của Đại Thiện Sơn trông coi, làm sao ngươi ra ngoài? Trước mắt người của Đại Thiện Sơn cũng sẽ không cho ngươi rời nơi này.”
“Từ khi vào Bắc Châu, ta đã bí mật đào một mật đạo thông từ mặt đất phủ Thứ sử ra ngoài thành, trong địa lao cũng có cửa, chúng ta sẽ gặp nhau ở ngoài thành!”
Tô Chiếu im lặng. Quả nhiên vị này không phải đèn đã cạn dầu.
Sau khi rời phủ Thứ sử, Tô Chiếu dẫn theo mấy tùy tùng đến thẳng phủ Lăng Ba.
Trong một gian thính đường trong phủ Lăng Ba, có bốn người ngồi chia làm hai bên trái phải ngồi như bốn pho tượng, cũng đội đấu lạp đen giống Tô Chiếu, không thấy mặt.
Tô Chiếu đi vào trong sảnh, hai tay xốc đấu lạp, lộ ra chân dung, bốn người cùng đứng lên lễ phép chào: “Hương chủ!”
Tô Chiếu khẽ gật đầu, bước nhanh tới trước mặt một người bên tay trái, lấy ra một cái yếm: “Tìm người này!”
Yếm này là của Thiệu Liễu Nhi thay ra, đáng lẽ buổi sáng mỗi ngày hạ nhân sẽ phải giặt cho nàng, nhưng hiện giờ họ đều bị Thiệu Liễu Nhi hạ độc chết rồi.
Vành nón của người kia phủ lụa dài, chỉ thấy mái tóc màu nâu trắng, ngay cả hai mắt cũng bịt kín.
Gã đưa tay nhận lấy đồ Tô Chiếu đưa qua, đặt trước mũi, hít hít ngửi ngửi, ngẩng đầu, giật giật mũi như đang cố gắng tìm mùi hương trong không khí.
Khi gã ngẩng đầu, người đối diện mới phát hiện ra dưới lớp lụa là một cái hố sâu hoắm, cực kỳ kinh dị, trong đó không có con mắt…

Xe ngựa vẫn xóc nảy, Thiệu Liễu Nhi rúc vào lòng Đàm Diệu Hiển, không nói gì.
Trước kia mọi thứ đều có phụ Huynh bảo bọc, không cần nàng bận tâm chuyện gì, giờ rời phụ Huynh đi rồi, còn đi cùng một thư sinh yếu đuối như vậy, không thể không cẩn thận .
Nàng rất lo lắng về lòng tin của Đàm Diệu Hiển dành cho vị "Lý Huynh" kia, trong bụng vẫn ấp ủ muốn thuyết phục Đàm Diệu Hiển đổi đường đi.
Nhưng khi hỏi mã phu lái xe là ai an bài, nghe y đáp cũng là người của "Lý Huynh" kia, nàng lập tức không dám hành động thiếu suy nghĩ.
Nàng chỉ biết chút quyền cước, còn không biết có thể tự vệ không. Nàng lo lắng nhất là Đàm Diệu Hiển thư sinh yếu đuối, bản thân mình tự vệ còn quá sức, làm sao bảo vệ y.
Suy tính liên tục, không dám mạo hiểu sự an toan của Đàm Diệu Hiển, nàng đành thôi, chỉ có thể xem tình hình mà hành sự.
Nhưng trên đường đi thi thoảng nàng vẫn hé màn cửa sổ ra nhìn, xem sắc trời bên ngoài có lẽ sắp đến hoàng hôn rồi.
Tới khi phát hiện xe ngựa tới bờ sông, có thể nhìn thấy nước sông vắt ngang chân trời, Thệu Liễn Nhi thả màn xe, thấp giọng thì thầm hỏi Đàm Diệu Hiển: "Đàm lang, chàng biết bơi không?"
"A…" Đàm Diệu Hiển ngạc nhiên, lắc đầu: "Không biết. Nàng hỏi làm gì."
Thiệu Liễu Nhi bắt đầu lo lắng, nhưng vẫn mỉm cười nói: "Thiếp cũng không biết bơi, sợ ngồi thuyền nhỡ rơi xuống nước thì làm sao bây giờ. Chàng lại không thể cứu thiếp."
Đàm Diệu Hiển dịu dàng xoa xoa má nàng: "Nào có dễ lật thuyền như vậy. Yên tâm, sẽ không sao đâu."
"Cũng phải!" Thiệu Liễu Nhi cười cười không nói gì nữa, hưởng thụ cái ôm ấm áp của y.
Đến bờ sông, xe ngựa dừng.
Hai người chui ra nhảy xuống xe ngựa, chỉ thấy Lục Thánh Trung đã đến trước, chắp tay đứng bên bến tàu mỉm cười nhìn mình.
Thấy đã thuận lợi lừa được Thiệu Liễu Nhi đến đây, trong lòng Lục Thánh Trung mừng như điên, nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra,

mọi chuyện đã thành công hơn phân nửa.
Có thể hiến muội muội của Thiệu Bình Ba cho Ngưu Hữu Đạo, chắc hẳn hắn sẽ không thể nói gì.
Y rất chờ mong chức chưởng môn Ngũ Lương Sơn!
Đàm Diệu Hiển cùng Thiệu Liễu Nhi dắt tay đi tới.
Thấy Lục Thánh Trung, Đàm Diệu Hiển cũng cười, buông Thiệu Liễu Nhi chắp tay chào: “Lý Huynh!”
Lục Thánh Trung chắp tay đáp lễ: “Rốt cuộc Đàm huynh đã đến, ta đã đợi lâu.” Y nhìn Thiệu Liễu Nhi, hỏi: “Chắc vị này chính là Thiệu cô nương mà Đàm Huynh nhớ mãi không quên?”
Đàm Diệu hiển cười xán lạn, cầm tay Thiệu Liễu Nhi: “Đúng vậy! Liễu Nhi, Lý Huynh chính là ân nhân của ta, mau tới bái kiến!”
Nam nữ sau khi quan hệ sẽ khác, trước kia, nắm tay thôi tim cũng đập nhanh, bây giờ còn dám nắm tay trước mặt người ngoài.

Chương 338: Lật Thuyền Trong Mương

Chương 338: Lật Thuyền Trong Mương
Hai mắt Thiệu Liễu Nhi sáng rực lên, có vẻ rất ngây thơ, ngượng ngập chào: “Xin chào Lý đại ca!”
“Ha ha, đừng khách khí, đừng khách khí!” Lục Thánh Trung thoải mái cười to, trong lòng thầm mắng nha đầu ngốc, ở lại Thiệu gia không ở, lại cứ muốn bỏ trốn cùng gã thư sinh nghèo này.
Nghĩ thì nghĩ, y vẫn quay lại chỉ một chiếc thuyền ô bồng bỏ neo bên bờ sông sau lưng, lớn hơn thuyền ô bồng bình thường rất nhiều: “Đàm huynh, thuyền đã chuẩn bị xong, việc này không nên chậm trễ, lên thuyền đi!:”
“Được!” Đàm Diệu Hiển gật đầu nắm tay Thiệu Liễu Nhi đi theo.
Thiệu Liễu Nhi không ngừng liếc nhìn bội kiếm bên hông Lục Thánh Trung, lòng càng trầm xuống.
Thực ra Đàm Diệu Hiển cũng chú ý tới, trước đó y chưa từng thấy Lục Thánh Trung mang theo kiếm, nhưng cũng không để ý, các văn sĩ y kết giao có không ít người dùng kiếm làm trang sức, cũng thấy rất bình thường.
Nhưng y không thể so được với ánh mắt của Thiệu Liễu Nhi, liếc mắt một cái là nàng nhận ra bội kiếm bên hông Lục Thánh Trung không không phải bội kiếm bình thường, người bình thường sẽ không múa được, nếu cố vung kiếm cổ tay rất dễ bị tổn thương, phần lớn là tu sĩ sử dụng.
“Cẩn thận một chút!” Khi lên thuyền, thấy Thiệu Liễu Nhi có vẻ thận trọng, Đàm Diệu Hiển vội đỡ nàng.
Lục Thánh Trung thấy vậy, cười ha ha trêu ghẹo: “Đàm Huynh thực chu đáo với đệ muội!”

Đàm Diệu Hiển đỡ Thiệu Liễu Nhi lên thuyền lúng túng nói: “Nàng sợ nước, không dám ngồi thuyền, lần này thực sự làm khó nàng rồi.”
Nghe nói nàng không biết bơi, Lục Thánh Trung lại càng yên tâm, mỉm cười, phất tay ra hiệu cho lái thuyền chèo thuyền đi.
Vừa lên thuyền, Thiệu Liễu Nhi kiểm tra tình hình ngay lập tức, ánh mắt dừng một chút ở cái túi da dê căng phồng khí ở đuôi thuyền.
Thứ này làm bằng da dê, thổi phồng lên, vài thuyền chở người thả lên thuyền để đề phòng khi thuyền bị lật có thể dùng đến, có người thậm chí còn dùng cái này làm bè da dê.
Người chèo thuyền gỡ dây thừng, ném lên thuyền, bản thân cũng nhảy lên, chống gậy trúc cao cao chống lên bờ, thuyền trôi xa dần dần xuôi dòng trôi xa.
Thiệu Liễu Nhi ngoái nhìn thuyền phu kia vài lần.
Chân trời mờ dần, đến giờ cơm, Lục Thánh Trung đã chuẩn bị tốt cho hành trình xa, đương nhiên trên thuyền đã có đồ ăn chu đáo.
Lục Thánh Trung ở bên trong loay hoay loay hoay, Thiệu Liễu Nhi vội vàng đứng dậy giành làm: “Đây đều là việc của nữ nhân chúng ta. Để ta để ta!”
Nàng nhất định đòi giành làm, Lục Thánh Trung cũng đành chịu, cuối cùng cười cười quay lại, dựng ngón cái với Đàm Diệu Hiển: “Đệ muội hiền lành, Đàm Huynh thực sự có phúc lớn!”
Đàm Diệu Hiển cười ngây ngô sung sướng không khép nổi miệng.
Trong lúc bên này bàn chuyện ăn uống, Thiệu Liễu Nhi lại đứng dậy, bưng chén nước lên đầu thuyền mời: “Thuyền gia vất vả rồi, uống miếng nước đi!”
“Không được!” Thuyền phu vội khoát tay, nhưng thịnh tình không thể chối từ, cuối cùng vẫn nhận lấy uống.
Lục Thánh Trung lại giơ ngón cái với Đàm Diệu Hiển.
Đàm Diệu Hiển lại cười ngây ngô, ánh mắt nhìn Thiệu Liễu Nhi tràn đầy nhu tình mật ý.
Quay về ngồi một lát, Thiệu Liễu Nhi lại nhìn sang bội kiếm Lục Thánh Trung để bên cạnh, nói: “Phụ thân ta rất thích đao kiếm, từ nhỏ ta cũng thấy nhiều nên cũng bị ảnh hưởng vài phần. Lý đại ca có thể cho ta thưởng thức một chút không?”

Lục Thánh Trung cười nhặt kiếm bên cạnh lên, đặt lên bàn, đẩy tới: “Hơi nặng đó!”
Đàm Diệu Hiển kinh ngạc: “Nàng thích đao kiếm sao?”
“Xem thường thiếp sao? Thiếp múa kiếm cho chàng xem!” Thiệu Liễu Nhi cầm bảo kiếm đứng dậy, đến đuôi thuyền, rút kiếm cầm lên có vẻ muốn múa nhưng lại không nâng được, kinh hô: “Nặng thật!”
Lục Thánh Trung mỉm cười lắc đầu, thầm nghĩ, cân nặng của kiếm này há ngươi có thể chơi được?
Thấy Thiệu Liễu Nhi lảo đảo như thể lúc nào cũng có thể rơi xuống sông, Đàm Diệu Hiển hãi hùng khiếp vía, vội vàng đứng dậy đi ra đỡ lấy nàng: “Không múa nữa, cẩn thận kẻo rơi xuống nước, mau dừng lại!”
Thiệu Liễu Nhi chống kiếm dừng lại, Đàm Diệu hiển tới đỡ lấy nàng, nàng cũng kéo y lại không cho về.
Hai người cứ thế đứng ở đuôi thuyền thưởng thức cảnh đẹp mặt trời lặn bên sông.
Bõm! Đột nhiên thuyền phu lảo đảo rơi xuống nước rồi chìm xuống.
Lục Thánh Trung đột nhiên quay lại, lắc mình tới đầu thuyền, ánh mắt kinh nghi bất định, tìm thuyền phu vừa rơi xuống nước, không biết gã cố ý hay vô ý.
Đúng lúc này, chợt y cảm thấy hơi hoa mắt, đầu ong ong, cố gắng lắc đầu.
Thệu Liễu Nhi ở đuôi thuyền vẫn để ý vạch kiếm trong tay một cái, chặt đứt dây thừng buộc da dê, quả quyết đá túi da dê xuống nước.
Đàm Diệu hiển đang nhìn theo hướng thuyền phu rơi xuống nước không để ý bị Thiệu Liễu Nhi nắm chặt vạt áo đẩy xuống nước, bọt nước bắn lên tung tóe.
Thiệu Liễu Nhi phất tay ném bảo kiếm của Lục Thánh Trung xuống sông, bản thân mình cũng nhảy xuống.
“Tiện nhân!” Lục Thánh Trung hiểu ra vấn đề, đột nhiên gầm lên, muốn rút bảo kiếm đánh giết, sờ sang bên hông mới biết bảo kiếm không ở bên người.
Cố nén khó chịu, y lách mình tới, vừa tới đầu thuyền thì lảo đảo, hai chân mềm nhũn, suýt nữa rơi xuống nước, vội vàng khoanh chân ngồi xuống, nhét một viên giải độc hoàn vào miệng.

Đàm Diệu hiển chìm chìm nổi nổi dưới nước, kêu lên oai oái.
Thiệu Liễu Nhi từ dưới nước nổi lên, kéo lấy túi da dê bơi về hướng Đàm Diệu Hiển không biết bơi.
Nàng vừa bơi tới chỗ Đàm Diệu Hiển vừa quay lại cảnh giác nhìn Lục Thánh Trung bên kia.
Mông hãn dược Lục Thánh Trung cho nàng không dùng hết, giờ lấy ra dùng nốt.
Lục Thánh Trung ngồi xếp bằng cùng Thiệu Liễu Nhi dưới nước nhìn nhau, thuyền tiếp tục chảy xuôi dòng, song phương cách nhau xa dần.
Thấy y ngồi im ở đuôi thuyền không thể động, hẳn là đã thành công, Thiệu Liễu Nhi nhẹ nhàng thở ra, quay lại dốc hết sức kéo Đàm Diệu Hiển chỉ lộ cái mặt trên mặt nước bơi đi.
Túi da dê trôi đi, nàng cào tay xuống nước bắt được một sợi dây thừng, mừng như bắt được cọng cỏ cứu mạng, nổi được mặt lên, nàng liều mạng bò lên trên. Bò lên lại rơi xuống, rơi xuống lại bò lên, nóng lòng cầu sinh, nóng lòng hít thở, nhưng cũng nhiều lần bị sặc nước.
“Đàm lang! Đàm lang!...” Thiệu Liễu Nhi ở trên túi da dê gọi lớn, đánh thức y dậy, rồi lại xuống nước ôm chân y lên.
Giày vò một hồi, Đàm Diệu Hiển cũng bò lên được túi da dê, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, nằm sấp trên đó như con chó chết, thi thoảng lại nôn ra nước.
Thiệu Liễu Nhi nắm dây thừng buộc trên túi da dê, ổn định lại không cho nó lăn lộn dưới dòng nước nữa, nếu không, Đàm Diệu hiển sẽ lại rơi xuống nước.
Một nữ nhân với khuôn mặt xinh đẹp vung mái tóc dài ướt sũng nước, thân thể mềm mại ra sức khua khua mặt nước, kéo túi da dê, nằm hướng kéo lên bờ.
Lục Thánh Trung ngồi dưới đuôi thuyền nhìn nàng cầu sinh hận đến nghiến răng. Y đã từng tiếp xúc với Đàm Diệu Hiển, biết thư sinh yếu ớt không có được tâm tư này, cungax không gạt được y, là Thiệu Liễu Nhi làm.
Còn tưởng nha đầu này ngốc nghếch, lừa một chút là được, lại dễ dãi thất thân, ai ngờ nàng ta giả heo ăn thịt hổ.

Còn nói không biết bơi? Xem nàng ta cứu người thế này còn nói là không biết bơi? Rõ ràng là từ lúc mới lên thuyền đã có dụng ý khó dò. Tranh việc là vì nàng ta hiền lành sao? Rõ ràng là muốn tìm cơ hội hạ độc.

Rõ ràng nàng một mực giả bộ yếu ớt, khiến cho mình không chút phòng bị uống rượu nàng ta mời, vậy mà còn để nha đầu đó lừa đi vũ khí tùy thân.

Nha đầu này thật không hổ là thân muội muội cùng cha mẹ sinh ra với Thiệu Bình Ba, cũng âm tàn như vậy, nàng ta có thể quả quyết hạ dược người bên cạnh mình như vậy, đáng lẽ mình phải cảnh giác mới đúng. Hoài nghi người chèo thuyền sẽ mang lại nguy hiểm, nàng ta cũng không tha cho thuyền phu, lại càng chứng minh điều này.

Trơ mắt nhìn một đôi cẩu nam nữ càng lúc càng xa xa ngay trước mắt mình, mình lại không thể làm gì, y càng nghĩ càng nghẹn một bụng lửa giận. Thuyền lại lật trong mương!

Ấy vậy mà y vẫn cứ phải cố nén lửa giận, ép mình phải bình tĩnh lại, bình tâm thi pháp khử độc!

Đàm Diệu Hiển nằm trên túi da dê cuối cùng đã tỉnh lại, nhìn xung quanh một lát vội ôm chặt lấy túi da dê không dám động loạn, chỉ sợ rơi xuống.

Chương 339: Lật Thuyền Trong Mương (2)

Chương 339: Lật Thuyền Trong Mương (2)
Ngẩng đầu nhìn Thiệu Liễu Nhi đang ra sức bơi đi, lại quay đầu nhìn thuyền xa dần, y hô lên hỏi: “Liễu Nhi, đang yên đang lành vì sao lại đẩy ta xuống nước?”
Thiệu Liễu Nhi khua tay khỏa nước quay đầu lại hỏi: “Không phải đẩy chàng xuống nước. Chẳng lẽ chàng không nhìn ra được chúng ta đang chạy nạn sao?”
“Chạy nạn?” Đổi thành người khác, dù có hiền thế nào cũng phải nổi điên, nhưng y chỉ dở khóc dở cười hỏi: “Không phải đang chạy nạn sao? Sắp chết đuối rồi. Liễu Nhi, rõ ràng nàng biết bơi… Rốt cuôc nàng đang làm gì? Nàng hối hận không muốn đi cùng ta sao?”
“Đàm lang, đi theo chàng, thiếp chưa bao giờ hối hận, nhưng Lý Huynh kia không phải người tốt, không phải người ta giúp chàng mà là hại chàng!”
Đàm Diệu Hiển kinh ngạc hô lên: “Sao có thể?”
“Y không phải người đọc sách, mà là pháp sư giới tu hành. Vừa rồi xem cách y khoanh chân ngồi tĩnh tọa đã chứng minh phán đoán của thiếp. Có một số việc, bây giờ nói ra chàng cũng không hiểu, nhưng thiếp có thể đoán được, y không giúp ngươi, mà là muốn lừa thiếp, lợi dụng thiếp đối phó với Thiệu gia. Sau này chắc chắn chúng ta sẽ bị bọn họ khống chế, vậy chúng ta trốn khỏi Bắc Châu còn có ý nghĩa gì?”
“Cái này…cái này sao có thể?” Đàm Diệu Hiển không dám tin: “Nếu y là pháp sư, vì sao chúng ta có thể chạy thoát?”
Chính y cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, không biết Thiệu Liễu Nhi đã âm thầm giở trò.

Thiệu Liễu Nhi cũng không muốn nói cho y biết thuyền phu kia e là không sống nổi, sợ y khó mà chấp nhận được sự ác độc của mình, chỉ quay đầu lại, vừa ra sức khua nước vừa hỏi: “Đàm lang, chàng không tin thiếp sao?”
Đàm Diệu Hiển không chút do dự gật đầu: “Ta tin!”
Thiệu Liễu Nhi cười, nam nhân này, có đôi khi rất ngốc, nhưng nàng thích. Nàng cũng không muốn người đàn ông của mình tương lai sẽ giống như đại ca, đơn giản một chút thật tốt.
Dù lúc này rất mệt mỏi, nhưng trong lòng nàng tràn đầy ngọt ngào.
“Đàm lang, thiếp đã là người của chàng, cùng nhau bỏ trốn là lựa chọn của thiếp và chàng. Sau này, dù lựa chọn của thiếp sẽ đem đến kết quả gì, dù tương lai chàng đối xử với thiếp tốt hay xấu, vẫn nên do một mình thiếp gánh. Thiếp không thể ích kỷ chỉ vì mình mà đem lại phiền toái cho Thiệu gia, nên mới mạo hiểm đẩy chàng xuống nước, nàng không nên oán thiếp!” Thệu Liễu Nhi thở hổn hển giải thích, nàng bơi cũng không tốt lắm nên hơi mệt.
“Liễu Nhi, ta sẽ đối tốt với nàng cả đời!”
“Thiếp tin chàng, dù chàng có không tốt với thiếp, thiếp cũng chịu, con đường mình tự chọn, mình chấp nhận!”
“Ta thề với trời, nếu dám phụ Liễu Nhi, ta sẽ chết không tử tế!”
“Không được nói bậy, sống tốt cho thiếp!”
Tuy nói vậy, nhưng Diệu Linh nằm trên túi da dê thi thoảng vẫn quay đầu nhìn về điểm đen xa xa trên mặt sông, y vẫn không tin Lý Huynh lại muốn hại mình.
Khi hai người chuẩn bị cập bến, đằng trước có tiếng vó ngựa rầm rập. Đàm Diệu Hiển nằm sấp trên túi da dê ngẩng phắt đầu lên. Thiệu Liễu Nhi biến sắc.
Mười mấy kỵ sĩ vọt tới bờ sông ghìm ngựa dừng lại, nhưng người trên lưng ngựa không phải người của phủ Thứ sử, nàng chưa từng thấy họ. Ngoại trừ hai người, những người khác đều đeo mặt nạ đen, một thân y phục đen.
Chẳng lẽ là người của Lý Huynh kia? Lòng nàng trầm xuống, chợt nghe một tiếng chim ưng gáy lên to và rõ ràng, ngẩng đầu nhìn, thì thấy có ba

con phi cầm to lớn đang bay vòng quanh, vừa bay vòng vừa giảm độ cao, rất nhanh liền hạ xuống bờ sông.
Sáu người nhảy xuống khỏi ba con phi cầm, năm người đội đấu lạp đen, Thiệu Bình Ba không đội, đứng trên bờ sông, áo choàng đen bay phần phật trong gió lạnh lùng nhìn muội muội đang ra sức kéo người ta vào bờ.
Ánh mắt y nhìn Đàm Diệu Hiển càng hờ hững và lạnh lẽo.
Thiệu Liễu Nhi chột dạ, nhưng cũng chẳng có cách nào, có chạy cũng không thoát được.
Đàm Diệu Hiển dựa vào túi da dê thấy đại công tử phủ thành Bắc Châu đích thân tới, chẳng những chột dạ mà còn có vài phần căng thẳng và sợ hãi, nhất là khí thế người ta từ trên trời giáng xuống kia khiến cho y cảm thấy mình thật nhỏ bé.
Cuối cùng cũng cập bờ, đỡ Đàm Diệu Linh lên bờ, Thiệu Liễu Nhi chỉ ra mặt sông: “Kẻ dụ dỗ muội có thể còn trên thuyền.”
Thiệu Bình Ba nhìn theo hướng nàng nhìn.
Tô Chiếu bên cạnh lập tức quay đầu ừ một tiếng, có bốn người nhảy lên phi cầm, hia con vỗ cánh cuốn lên cuồng phong bay lên.
“Đại ca…” Thiệu Liễu Nhi yếu ớt gọi, mái tóc ướt sũng dán lên mặt, nước chảy tí tách.
Chát! Thiệu Bình Ba giáng cho nàng một bạt tai thật mạnh: “Ngươi còn có mặt mũi gọi ta là đại ca sao? Ngươi còn coi ta là đại ca ngươi sao?”
Thiệu Liễu Nhi bị đánh, cắn môi không nói gì, thực sự là không oán không hận nổi, nàng cũng biết mình làm vậy là sai, không quan tâm đến cảm giác người nhà.
Thiệu Bình Ba không tiêu được cơn giận, phất tay muốn tát thêm cái nữa, thì bị một cánh tay bên cạnh giữ lại.
Tô Chiếu giữ lấy tay y, thở dài: “Người không sao là tốt rồi.”
“Biểu tỷ?” Thiệu Liễu Nhi nhận ra giọng nói.
Tô Chiếu vén đấu lạp nhìn nàng, lắc đầu thở dài.
Đàm Diệu Hiển cả gan đứng ra chặn trước người Thiệu Liễu Nhi: “Không liên quan đến Liễu Nhi, có chuyện gì cứ nói với ta.”
Thiệu Liễu Nhi kéo y một cái, thấp giọng nói: “Không có chuyện của chàng, tránh sang một bên đi.” Nàng rất lo lắng, đại ca đã nổi giận,

chuyện này y không ngăn được.
Đàm Diệu Hiển lại không thức thời, nhìn chằm chằm Thiệu Bình Ba, che chở cho Thiệu Liễu Nhi không chịu tránh.
“Trần Quy Thạc!” Thiệu Bình Ba lạnh lùng gọi.
Trần Quy Thạc bên cạnh Tống Thư lập tức bước nhanh tới chờ lệnh.
Tô Chiếu vội chạy đến, ba con phi cầm không thể chở nhiều người tới, tới đây lại phải mượn dùng vài nhân thủ chi nhánh này của tổ chức.
Dọc đường tìm kiếm, Thiệu Bình Ba cũng lo lắng không đủ người, lại không dám kinh động đến Đại Thiện Sơn bên kia, cũng không tiện dùng đến người của Thượng Thanh Tông, bên cạnh hoàn toàn không có người mình cũng không yên tâm, cho nên mang theo Tống Thư và Trần Quy Tạc tương đối đáng tin tới.
Thiệu Bình Ba từ tốn nói: “Đưa xuống, chặt thành thịt muối cho cá ăn!”
“Vâng!” Trần Quy Thạc bước lên, nắm chặt tay Đàm Diệu Hiển muốn kéo đi.
Thiệu Liễu Nhi phát điên nhào tới ngăn cản, ôm lấy cánh tay Trần Quy Thạc hà mồm cắn.
Trần Quy Thạc đau nhe răng nhưng không dám làm gì nàng, cứ dây dưa với nàng mãi cũng không ổn, vội nới lỏng tay.
Thiệu Liễu Nhi vội vàng xoay Đàm Diệu Hiển đang sợ tới tái mặt ra sau lưng bảo vệ: “Ta đã là nữ nhân của chàng, ai dám động đến chàng, ta liều mạng!”
Thiệu Bình Ba siết chặt hai nắm tay, cả giận hỏi lại: “Ngươi nói cái gì?”
Thiệu Liễu Nhi đáp lại rõ ràng: “Muội đã trao thân cho chàng, nói không chừng đã có mang cốt nhục của chàng, không phải chàng không gả, ai dám giết nam nhân của muội, thử xem!”
“Ngươi…Ngươi….Ngươi có biết xấu hổ không!” Thiệu Bình Ba chỉ nàng nổi điên lên gào thét, chợt kịch liệt ho khan, gục xuống cong như con tôm.
Tô Chiếu vội chạy tới thi pháp giúp y thở lại bình thường.
Mặc dù thuyền của Lục Thánh Trung đã đi xa nhưng cũng không bù được tốc độ phi cầm đuổi theo.
Lục Thánh Trung khoanh chân ngồi trong khoang thuyền tĩnh tọa khử độc thấy có hai con phi cầm lướt đến trên không trung, cười như mếu,

biết mình trốn không thoát. Y đã uống giải độc hoàn, giải được độc, không cần lo cho tính mạng, nhưng tình trạng cơ thể hiện tại của y không thể trốn lâu trong nước.
Dù vậy y vẫn nghiêng người nhào vào trong nước, trốn dưới làn nước, bắt lấy một tia cơ hội sống sót.
Trên thân phi cầm có hai bóng người, một trước một sau nhảy xuống nước đuổi theo.
Con phi cầm kia từ trên trời lao xuống, một đôi lợi trảo chụp lấy ô bồng, soạt một tiếng, xé nát, lực đạo cực mạnh.
Cảnh tượng trong khoang thuyền bày hết ra, không có giấu người trong đó.
Sau đó, con phi cầm vỗ cánh bay lên không trung, một người nhảy xuống thuyền, kiểm tra lại lần nữa.
Ầm một tiếng, Lục Thánh Trung vọt ra khỏi mặt nước, nói cho chính xác là bị người ta ném từ trong nước ra.
Trước đó, con phi cầm kia đã lao tới, một đôi lợi trảo như bằng thép chụp trúng ngực Lục Thánh Trung.
“A!” Lục Thánh Trung hét thảm, phía sau vẩy ra máu tươi, y đã bị lợi trảo của con phi cầm xuyên thủng người quấu chặt, gần như trong chớp mắt khiến cho y đau đến hôn mê bất tỉnh.

Chương 340: Bỏ Vào Lồng Heo Ngâm Nước

Chương 340: Bỏ Vào Lồng Heo Ngâm Nước
Khi lợi trảo nhả ra, Lục Thánh Trung bị ném xuống bờ, kêu lên đau đớn. Toàn thân y đầy máu me, chật vật chậm rãi ngẩng đầu nhìn đám người trước mặt, cười thảm.
Đàm Diệu Hiển kinh hô: “Lý Huynh!” khá xúc động.
Thiệu Liễu Nhi vội cản y lại. Nàng biết người nam nhân lương thiện của mình không thể tham gia vào chuyện này, không thể để gã ngốc này làm ra chuyện điên rồ gì.
Sau một hồi bị giày vò trong nước, lớp son phấn cải trang trên mặt Lục Thánh Trung đều trôi đi hết.
Con ngươi Tống Thư đột nhiên co lại, quát lên: “Lục Thánh Trung, là ngươi?”
Lão vốn là thông gia với Vương Hoành ở Kinh thành nước yến, Lục Thánh Trung vốn là người bên cạnh Vương Hoành, đương nhiên là lão nhận ra được.
Thiệu Bình Ba đã dứt được cơn ho khan, quay lại hỏi: “Ngươi biết hắn?”
Tống Thư chắp tay trả lời: “Đại công tử, người này là đệ tử của Ngũ Lương Sơn, vốn là pháp sư tùy tùng của Vương Hoành một trong bốn đại thống lĩnh nước Yến. Sau này y nhận mệnh Vương Hoành đi ám sát Ngưu Hữu Đạo, kết quả thảm bại, còn bán người của Tống gia phái ra. Nhi tử Lưu Lộc của quản gia Tống phủ ta là bị y hại chết. Ta chỉ hận không thể lột sống da y!”
Đàm Diệu Hiển nghe mà sững sờ. Bọn họ đang nói đến Lý Huynh sao?
Thiệu Liễu Nhi thầm nghĩ, quả nhiên người này có vấn đề!
Tô Chiếu hỏi Thiệu Liễu Nhi: “Liễu Nhi, chỉ có một mình y sao?”

“Biểu tỷ, còn có một mã phu và một thuyền phu, không biết có phải đồng bọn không.”
Thiệu Bình Ba quay lại nhìn muội muội, lại quay người đi tới, thò chân gẩy gẩy mặt Lục Thánh Trung: “Có thể phản bội Vương Hoành, ngươi cũng không phải kẻ có cốt khí gì, không muốn chịu khổ thì thành thật khai báo đi. Ai phái ngươi đến?”
Lục Thánh Trung cười thảm: “Ta không hểu làm thế nào các ngươi có thể xác định phương hướng của ta mà đuổi theo nhanh như thế?”
“Chuyện này không phải chuyện ngươi nên hỏi.” Thiệu Bình Ba dừng chân, lạnh nhạt nói: “Vừa rồi ngươi cũng có nghe rồi đấy, Tống Thư chỉ muốn lột da ngươi. Ta nghĩ nhất định lão sẽ chăm sóc ngươi thật tử tế. Ta chỉ hỏi ngươi một câu, nhận tội hay không?”
Lục Thánh Trung bất lực lắc đầu: “Nếu đằng nào cũng chết, ngươi nghĩ rằng ta sẽ khuất phục kẻ thù giết ta sao?”
“Vậy còn phải xem ngươi có giá trị gì với ta không. Nếu có, trước mặt nhiều người như vậy ta cam đoan sẽ không để cho ngươi chịu tội, sẽ cho ngươi một con đường sống. Ta sẽ không nuốt lời. Nếu không có giá trị, ngươi cho rằng ta không biết ai phái ngươi đến sao?”
Lục Thánh Trung thở dài một tiếng, dễ dàng khai: “Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo phái ta đến?”
Thiệu Bình Ba lập tức hỏi: “Có bao nhiêu người tới?”
“Chỉ có một mình ta.”
Thiệu Bình Ba híp mắt: “Chỉ một mình ngươi?” Có vẻ y không tin.
“Hắn là Ngưu Hữu Đạo có bố trí nhân thủ trong thành để phối hợp với ta, còn là ai thì ta không rõ. Nhưng ta biết tìm ai để liên hệ, lần theo đường dây này tìm nguồn gốc hắn là có thể moi ra những người khác. Không biết thông tin này có giá trị với Thiệu đại công tử không?”
Hai mắt Thiệu Bình Ba lấp lóe không yên.
Lục Thánh Trung lại nói: “Đau chết ta rồi. Ta muốn chữa thương!”
Thiệu Bình Ba nghiêng đầu ra một chút: “Chữa thương cho y!”
Lập tức có người nhấc y sang một bên, cho y uống thuốc, bó thuốc trị liệu.
Trần Quy Thạc nghiêng đầu nhìn y một chút, ánh mắt có vẻ sầu lo, chỉ lo vừa rồi y nói có thể truy ra mình.

Ngưu Hữu Đạo cũng cho y một chỉ thị, nếu có cơ hội thì phải chơi chết Thiệu Bình Ba, nhưng thực sự y không tìm ra được cơ hội nào.
Dù là tư cách hay tu vi của mình, y cũng sẽ không thể đơn độc gặp Thiệu Bình Ba, lúc nào thấy Thiệu Bình Ba cũng có người bảo vệ bên cạnh, căn bản Trần Quy Thạc không có cơ hội hạ thủ.
Trong thành này cũng có người phối hợp với Trần Quy Thạc, nhưng y cũng không rõ kẻ đó là ai, nếu là cùng một tuyến trên với Lục Thánh Trung thì phiền rồi.
Sắc mặt Đàm Diệu Hiển rất khó coi, thất hồn lạc phách. Có mơ y cũng hiểu Lục Thánh Trung nói vậy là có ý gì. Người ta có đến giúp mình đâu, mình bị người ta lợi dụng đối phó với Thiệu gia!
Thiệu Bình Ba quay lại nhìn muội muội, chậm rãi bước lại gần.
Thiệu Liễu Nhi cực kỳ căng thẳng, lại giang hai cánh tay che chở Đàm Diệu Hiển, cũng gọi “Biểu tỷ!” có ý cầu mong giúp đỡ.
Tô Chiếu gian nan hỏi: “Bình Ba.”
Thiệu Bình Ba dừng bước, nhìn chằm chằm nam nhân sau lưng muội muội, cảm xúc cực kỳ phức tạp.
Ngay khi y mới phát hiện ra mối quan hệ không bình thường của Đàm Diệu Hiển và muội muội, cũng định giải quyết Đàm Diệu Hiển luôn, nhưng lại sợ khiến muội muội đau lòng. Y vẫn nhớ kỹ lời dặn dò của mẫu thân trước khi lâm chung.
Nói thật, muội muội đến tuổi này rồi cũng nên xuất giá, nữ nhân gia không nên kéo dài mãi tới lúc này, y cũng châm chước chuyện kén chồng cho muội muội, đương nhiên y hy vọng sẽ tìm được cho nàng một người tốt nhất, thích hợp nhất.
Căn bản Đàm Diệu Hiển không nằm trong phạm vi lo nghĩ của y, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Đàm Diệu Hiển không thích hợp!
Xuất thân của muội muội đã định không thể gả nàng cho loại người này. Sau lưng Thiệu gia còn liên quan đến vài lợi ích gút mắc và ân ân oán oán.
Y hiểu muội muội là người thế nào, theo lý mà nói thì không thể. Y cũng không nghĩ ra làm sao muội muội có thể thích loại thư sinh cổ hủ thế này.

Mà từ khi giải tán thi xã, Thiệu Liễu Nhi chỉ sợ y sẽ hạ độc thủ với Đàm Diệu hiển, đã cảnh cáo y, dám động đến Đàm Diệu Hiển đừng trách nàng trở mặt!
Chính vì vậy Thiệu Bình Ba mới không làm gì Đàm Diệu Hiển, chỉ định bức ép y phải bỏ đi, tránh phải trở mặt với muội muội.
Đương nhiên, cũng còn một nguyên nhân nữa, nếu như muội muội thực sự không chịu gả cho ai ngoài người này, y có thể làm gì đây? Xét một mặt khác, nhân phẩm của Đàm Diệu Hiển không tệ, muội muội gả cho y sẽ không bị bắt nạt. Nhưng y cũng muốn xem thử xem, khi đối mặt với khốn cảnh, Đàm Diệu Hiển sẽ bộc lộ hết bản tính, sẽ như thế nào. Y phải nhìn cho rõ, không thể tùy tiện gả muội muội ra được.
Ai ngờ, mềm lòng một chút lại dẫn ra chuyện thế này. Y cực hận!
“Ngươi đã có được thân thể của nàng?” Thiệu Bình Ba nhìn chằm chằm Đàm Diệu hiển, hỏi.
Đàm Diệu Hiển xấu hổ không biết nói thế nào.
Thiệu Liễu Nhi lập tức lên tiếng đáp: “Đúng thì sao? Muội nói rồi, không phải y không gả!”
Thiệu Bình Ba không để ý tới nàng, chỉ nhìn chằm chằm Đàm Diệu Hiển, muốn y phải trả lời chắc chắn. Y hiểu Đàm Diệu Hiển, biết gia hỏa này không phải người nói láo, y nghi ngờ muội muội chỉ lấy chuyện này ra làm lá chắn.
Cuối cùng Đàm Diệu Hiển cũng lấy hết dũng khí đáp: “Đại công tử, ta sẽ chịu trách nhiệm với Liễu Nhi!”
“Chịu trách nhiệm? H a ha, nương, người thấy chưa? Ha ha…” Thiệu Bình Ba chợt ngửa mặt lên trời cười to, hai tay vung lên trời, cười nói thê lương. Đối phương đã thừa nhận, đau đớn trong lòng khó nói nên lời. Y đau lòng không phải vì muội muội thất thân, mà là vì người y quan tâm nhất, muốn bảo vệ nhất, vào lúc này, lại bỏ rơi y.
Thiệu gia xảy ra chuyện như vậy, đại ca của nàng là mình còn đang bị giam trong ngục, vậy mà nàng không hề bận tâm đến sự sống chết của y. Nam nữ hoan ái, với nàng còn quan trọng hơn cả tính mạng đại ca, có thể mặc kệ đại ca mà bỏ trốn cùng người ngoài, bảo y làm sao chịu nổi? Lòng y thật lạnh!

Thiệu Liễu Nhi cắn môi, chưa bao giờ nàng thấy đại ca có vẻ phóng túng như vậy, cũng xót xa.
“Bình Ba!” Tô Chiếu bước tới an ủi.
Thiệu Bình Ba vung tay hất tay nàng ra, chỉ Đàm Diệu Hiển, không kìm nổi cơn giận, mắng: “Ngươi chịu trách nhiệm? Ở cái thời binh hoang mã loạn thế này, ngươi lấy cái gì mà chịu trách nhiệm? Ngươi có biết có bao nhiêu người đang muốn đẩy Thiệu gia vào chỗ chết không? Ngươi có biết, nàng vừa rời khỏi Thiệu gia, sẽ có bao nhiêu người muốn bắt nàng không? Văn ngươi không thể đứng vào trong miếu đòng, chỉ biết ôm sách vở gật gù đắc ý, võ ngươi không thể lâm trận giết địch, hai tay trói gà không chặt, chỉ dạy vài đứa trẻ đọc sách viết chữ liền có thể bảo vệ nàng sao? Ngươi tự cho rằng mình có thể bảo vệ nàng? Cái loại thư sinh cực kỳ vô dụng như ngươi, Thiệu gia ta có muốn nâng đỡ ngươi lên cungax không biết nâng vào đâu đỡ chỗ nào. Ngươi nói cho ta nghe, ngươi lấy cái gì mà chịu trách nhiệm?”

Chương 341: Kẻ Phản Bội

Chương 341: Kẻ Phản Bội
Đàm Diệu Hiển hít thở dồn dập, bị nói tới mức mặt mũi đỏ bừng.
Thiệu Liễu Nhi vội nói giúp vào: “Đại ca, chàng không có nói Huynh quá đáng như thế!”
Thiệu Bình Ba chỉ sang nàng mắng: “Vậy ngươi nói cho ta, các ngươi có thể rời khỏi Thiệu gia sao? Trong lòng ngươi phải hiểu hơn tất cả mọi người chứ, chỉ cần rời Thiệu gia, chỉ cần Thiệu gia không quản hai người các ngươi, chắc chắn các ngươi sẽ phải chết không thể nghi ngờ. Mạnh miệng cũng vô dụng! Liễu Nhi, hẳn là ngươi cũng phải hiểu, sinh ra trong gia đình như chúng ta, mặc kệ là ngươi, hay là ta, đều không có lựa chọn khác! KHông phải ta không muốn gả ngươi cho y, mà là y không gánh nổi trách nhiệm kia, không liên quan đến chuyện giàu hay nghèo, mà là y khoogn có tư cách và năng lực cưới ngươi!”
“Chẳng lẽ ngươi muốn nhìn tương lai trượng phu của mình phải khúm núm với Thiệu gia không ngóc đầu lên được? Chẳng lẽ ngươi nguyện ý nhìn ngay cả hạ nhân trong nhà cũng cười trượng phu ngươi ăn bám? Ngươi tình nguyện chịu, hay y tình nguyện chịu? Nếu quả thực ngươi nghĩ cho y, thì bỏ y đi, đừng có hại y!”
Thiệu Liễu Nhi không biết phải cãi lại thế nào, chỉ cứng rắn cố chấp đáp: “Ta mặc kệ. Ta đã là người của chàng, ta chỉ muốn đi theo chàng!”
Thiệu Bình Ba giận quá bật cười: “Chế cũng tình nguyện, phải không?”
Thiệu Liễu Nhi cả giận đáp: “Huynh có bản lĩnh thì giết muội luôn đi!”
“Được! Ta thành toàn cho các ngươi! Tống Thư, Trần Quy Thạc, lập tức giam đôi dâm phu dân phụ này vào lồng heo rồi dìm chết đi!”
Tống Thư và Trần Quy Thạc nhìn nhau.
Tô Chiếu vội kéo Thiệu Bình Ba lại khuyên: “Bình Ba, huynh muội với nhau, có gì về nhà từ từ rồi nói.”

Thiệu Bình Ba chợt quay lại, nhìn nàng, từ tốn nói: “Hạn cho các ngươi một nén nhang phải làm xong lồng heo, nếu không, ta sẽ dìm chết các ngươi!”
Tô Chiếu im lặng.
Tống Thư và Trần Quy Thạc vội vàng chạy đi.
Không bao lâu sau, hai người đã khiêng lồng gỗ đến, rõ ràng là chặt vội cây trong rừng rồi chắp vá lại, ngay cả vỏ cây cũng không gọt đi.
Được Thiệu Bình Ba ra lệnh, Thiệu Liễu Nhi và Đàm Diệu Hiển bị đẩy vào trong lồng, trong đó còn ném thêm mấy tảng đá lớn. Tống Thư và Trần Quy Thạc vội đóng cửa lồng lại, khóa chết.
“Thiệu Bình Ba, ngươi có tư cách gì xử trí ta? Ngươi có quyền gì mà quyết đinịh hôn sự của ta? Ta muốn đi gặp phụ thân. Ta muốn đi gặp phụ thân…” Thiệu Liễu Nhi trong lồng điên cuồng lay động hò hét, không ngờ đại ca lại làm thật.
Đàm Diệu Hiển nhắm mắt rơi lệ.
Tống Thư và Trần Quy Thạc khiêng cái lồng xuống nước. Nước sông dần dần tràn vào lồng.
Thiệu Bình Ba từ tốn nói: “Họ Đàm, chỉ cần ngươi tình nguyện rời khỏi Liễu Nhi, ta sẽ thả người ngay, ngươi vừa có thể tự cứu mình, vừa có thể cứu Liễu Nhi. Ngươi tự xem mà làm!”
“Đừng nghe y. Ta không tin y dám giết ta!” Thiệu Liễu Nhi hờn giận quát lại.
Thiệu Bình Ba nghiêng đầu ra lệnh: “Ném xuống!”
Tống Thư và Trần Quy Thạc cùng buông cái lồng lớn ra, lồng chìm xuống một chút, lại bị hai người tách ra, không thấy người trên mặt sông nữa, chỉ còn lại một lượt khung gỗ.
Mặc nước nổi sóng ục ục, rất nhanh, có cánh tay vươn ra từ trong khung gỗ quấy loạn lên trên mặt sông.
Đàm Diệu Hiển nắm chặt khung gỗ, lộ nửa gương mặt qua khe hở, ho khụ khụ, há mồm thở dốc, đau lòng hét lên: “Ta đi! Thả nàng. Thảng nàng. Ta đi…”
Lồng gỗ được nhấc lên bờ, mở ra.
Đàm Diệu Hiển muốn chui ra, lại bị Thiệu Liễu Nhi bên trong ôm lấy không chịu thả ra: “Không cần đi. Đàm lang, không cần sợ, y không

dám làm gì chúng ta đâu.”
Đàm Diệu Hiển giãy dụa muốn đẩy nàng ra, nhưng Thiệu Liễu Nhi đã ôm cứng không buông.
Hai người cùng ngã ngồi vào trong lồng, cả người ướt nhẹp, ôm nhau khóc lóc.
Đứng trước lồng sắt, Thiệu Bình Ba lạnh tanh ra lệnh: “Lôi ra!”
Trần Quy Thạc lập tức tiến tới bắt lấy cánh tay Đàm Diệu Hiển, kéo y ra ngoài.
“Không được!” Thiệu Liễu Nhi gào lên, liều chết kéo cánh tay còn lại của Đàm Diệu Hiển. Coi như cả hai được đưa ra cùng lúc.
Thiệu Bình Ba bước lên một bước, bắt lấy tay muội muội, siết một cái, Thiệu Liễu Ninh lập tức phải mở bàn tay ra.
Tuy y không phải tu sĩ nhưng dù sao cũng xuất thân con nhà võ tướng, võ công không dám nói rất giỏi nhưng cũng từng luyện qua, chí ít là mạnh hơn Thiệu Liễu Nhi.
Y vung tay một cái đẩy Thiệu Liễu Nhi lảo đảo ngã sang Tô Chiếu. Tô Chiếu giữ nàng lại.
“Biểu tỷ, xin tỷ…” Thiệu Liễu Nhi đẫm lệ cầu xin.
Tô Chiếu thở dài: “Liễu Nhi, ca ca của muội chỉ muốn tốt cho muội thôi! Muội đi cùng y chỉ là hại y, để cho y đi đi!”
Thiệu Liễu Nhi lại giãy dụa chỉ sang Thiệu Bình Ba: “Thiệu Bình Ba, ta muốn gả cho ai là việc của ta, tốt xấu sao ta cũng chịu, liên quan gì đến các ngươi? Ngươi thả ta ra, ta đi với chàng, là chết hay sống không cần Thiệu gia quản!”
Tô Chiếu giữ chặt lấy nàng không buông. Nàng ta nói vậy không phải vô nghĩa sao? Nàng ta là nữ nhi Thiệu gia, Thiệu gia có thể không quản sao? Thiệu gia muốn mặc kệ cũng không được, bằng không, vì sao Lục Thánh Trung lại ra tay với nàng ta?
“Được! Ta cho các ngươi một cơ hội!” Thiệu Bình Ba đột nhiên hét lên.
Thiệu Liễu Nhi đang kêu gào lập tức im bặt, Đàm Diệu Hiển đang đau đớn gào khóc cũng chậm rãi ngẩng đầu lên.
Thiệu Bình Ba hất cằm sang Đàm Diệu Hiển, ra lệnh: “Đưa cho y một trăm kim tệ!”

Tống Thư lấy ra một tấm kim phiếu một trăm kim tệ, đưa cho Đàm Diệu Hiển.
Đàm Diệu Hiển lắc đầu không nhận.
Thiệu Bình Ba bực mình: “Cho ngươi thì ngươi nhận đi. Nếu ngươi thực sự muốn cưới Liễu Nhi, nếu ngươi thực sự có bản lĩnh cưới nàng. Ta cho ngươi ba năm. Ta sẽ để cho Liễu Nhi chờ ngươi ba năm. Ba năm sau, nếu ngươi có thể biến một trăm kim tệ này thành mười ngàn kim tệ, hoặc tùy ngươi có thể kiếm được công việc đàng hoàng ra hình ra vẻ ở đâu cũng được, không cầu ngươi làm thật tốt, nhưng ít nhất cũng để cho Thiệu gia biết phải nâng đỡ ngươi từ đâu, thì có thể quang minh chính đại đến cưới Liễu Nhi, chứ không phải lén lén lút lút đưa nàng đi trốn. Nàng cũng không cần phải chịu nguy hiểm, chịu tội cùng ngươi!”
“Đàm lang, đừng nghe hắn!”
“Làm sao? Điều kiện dư giả như vậy ngươi cũng nghĩ y không làm được, ngươi còn hy vọng y làm được cái gì? Có phải ngươi cũng cho rằng y chỉ là một thằng nhãi vô dụng, không tin tưởng y?”
“…” Thiệu Liễu Nhi bị mắng không biết nói gì, hơi ngây ra. Đại ca nói vậy, nàng nghĩ một chút, đúng là chính mình cũng không biết Đàm Diệu Hiển có thể làm ra được chuyện gì cho ra hình ra vẻ.
“Cầm đi!” Tống Thư đưa tấm kim phiếu ra.
Đàm Diệu Hiển đẩy ra, nâng ống tay áo ướt nhẹp lau nước mắt, hét lên với Thiệu Liễu Nhi: “Liễu Nhi, chờ ta ba năm!” Dứt lời, y quay đầu chạy đi.
Điên cuồng chạy trốn, đau lòng chạy trốn, rất có cốt khí, không cần một trăm kim phiếu kia.
Đàm Diệu Hiển vừa chạy vừa khóc, nước mắt nhòe đi mờ cả hai mắt, vấp phải tảng đá dưới chân ngã sấp mặt trước mặt mọi người, rồi lại bò dậy, tiếp tục chạy trốn, mặc kệ cái cằm chảy máu, thi thoảng lại nhấc tay gạt lệ.
“Đàm lang….” Thiệu Liễu Nhi hò hetsn hưng cũng không thấy Đàm Diệu Hiển quay đầu lại, cuối cùng, vô lực ngã ngồi xuống dưới chân Tô Chiếu.
“Đi!” Nhìn theo bóng lưng Đàm Diệu Hiển biến mất, Thiệu Bình Ba vung áo choàng xoay người bỏ đi.

Phi cầm bay lên, chiến mã rong ruổi, đoàn người quay về…
Trong màn đêm, Đàm Diệu Hiển chạy dọc theo bờ sông đã không còn chạy nổi nữa, đi lại lung tung không mục đích dưới ánh trăng, người vẫn còn ướt nhẹp, vừa lạnh vừa đói, không biết mình phải đi đâu nữa.
Bụng y đói cồn cào, đành phải quỳ xuống uống một ngụm nước sông lót dạ, đột nhiên có tiếng chân ầm ầm chạy tới.
Đàm Diệu HIển đứng lên nhìn, chỉ thấy dưới ánh trăng, một đội kỵ binh mười mấy người xông tới, chạy băng qua trước mặt mình.
Kỵ binh chạy qua, nhìn y đánh giá một hồi.
Sau đó, họ quay lại, lấy cung tên dưới lưng ngựa ra, cài tên, mũi tên bay ra vèo vèo.
Phập phập… hoa máu tung bay.
“Liễu Nhi…” Đàm Diệu Hiển bị cắm trúng mười mấy mũi tên lẩm bẩm gọi một tiếng cuối cùng, đầy đau khổ ngã xuống nước uỳnh một cái.
Ngoài phủ thành Bắc Châu, trong một trạch viện, Lục Thánh Trung nằm sấp trên giường nhỏ không phải chịu tội gì, hiện y đang rất thoải mái, sai được gì liền sai, gọi được gì liền gọi.

Chương 342: Đánh Ta Một Chưởng (1)

Chương 342: Đánh Ta Một Chưởng (1)
Mấy người Thiệu Bình Ba cũng đã hiểu ra, may mà Thiệu Liễu Nhi nghĩ được cách tự cứu mình, bằng không, nếu vị này bắt Thiệu Liễu Nhi làm con tin thì thực phiền phức.
Tô Chiếu thầm thở dài. Nha đầu kia xưa giờ có vẻ rất ngây thơ, không ngờ lại có được tâm cơ này.
Nàng liếc sang Liệu Bình Ba, không biết có phải vì có huyết thống của mẫu thân không, bản thân mình không chậm, mà nữ nhi di nương sinh ra cũng không chậm, chí ít là thông minh hơn con của Nguyễn thị nhiều.
Lúc này họ cũng mới hiểu ra, là Lục Thánh Trung bày kế dụ dỗ Liễu Nhi ra ngoài, người ở trong bóng tôi xui kiến mẹ con Nguyễn thị cũng là tên này. Không cần mượn ngoại lực nào, chỉ mình y làm mấy việc này.
“Ngươi đi ám sát Ngưu Hữu Đạo, vì sao lại thành ra làm việc cho Ngưu Hữu Đạo?” Thiệu Bình Ba hỏi.
Lục Thánh Trung không giấu, kể hết chuyện vì một bài thơ mà thất thủ bị bắt ra.
Tô Chiếu nghe vậy suýt thì bật cười, phát hiện vị này xui xẻo thật.
Có điều, nghĩ lại, hình như cũng không thể nói vì người ta không may mắn được, chỉ có thể nói y chọn sai đối thủ, mục tiêu lần nào cũng không đơn giản. Ngưu Hữu Đạo thì không nói, mẹ con Nguyễn thị bên kia thất thủ chắc chắn có quan hệ tới Thiệu Bình Ba. Còn Thiệu Liễu Nhi, chính nàng cũng không ngờ Thiệu Liễu Nhi lại có được thủ đoạn ấy, Lục Thánh Trung bất cẩn thất thủ cũng không lạ.
Thiệu Bình Ba nhìn chằm chằm Lục Thánh Trung, hai mắt lấp lánh, tựa hồ như đã hiểu nguyên nhân Ngưu Hữu Đạo phái người này đi làm việc.
Cùng Tô Chiếu ra ngoài, đi dạo trong đình viện, Thiệu Bình Ba hỏi:
“Ngươi cảm thấy Lục Thánh Trung này thế nào?”

Tô Chiếu cũng đoán được phần nào tâm tư y, nghĩ y muốn mời chào, chỉ trầm ngâm đánh giá: “Y đã thất thủ nhiều lần, nhưng không đánh không biết, xét theo một mặt nào đó, y là một nhân tài!”
Thiệu Bình Ba thở dài: “Nhưng người này có không đáng tin, rất dễ phản bội, không dễ khống chế.”
Tô Chiếu cười nói: “Nếu ngươi thực sự muốn thu nạp y để sử dụng, ta có cách khống chế y. Nhất định sau này y có muốn phản cũng không dám phản. Việc này để ta lo, còn ngươi, rời địa lao lâu quá không ổn đâu, mau về đi.”
“Cũng tốt. Ta giao Lục Thánh Trung này cho ngươi, cần phải mau chóng đào móc người Ngưu Hữu Đạo bố trí trong phủ thành ra cho ta!”
“Được rồi, ta biết nên làm thế nào. Chờ tin của ta!”
Tống Thư và Trần Quy Thạc cũng không biết Thiệu Bình Ba đi từ khi nào, hai người cũng không biết y cso mật đạo ra vào thành.
Hai người về thành, tới đằng sau phủ Lăng Ba, Trần Quy Thạc nói: “Sư thúc, ta đi mua chút rượu và thức ăn.”
“Ừ. Thượng Thanh Tông ở đây, chúng ta cũng không tiện xuất hiện, đi nhanh rồi về sớm!”
“Vâng!” Trần Quy Thạc chắp tay bước nhanh ra ngoài, đi thẳng tới tòa tửu lâu gần phủ Lăng Ba.
Gọi chút rượu và thức ăn, hỏa kế gói lại xong xuôi, khi giao đồ, một tấm giấy lặng lẽ được giấu trong tay hỏa kế.
Mua xong rượu và thức ăn, Trần Quy Thạc rời tửu lâu mà không về ngay, đi lòng vòng sầu lo hoang mang…
Trong một trang viện, trên một gian lầu các, bên cửa sổ mở, Ngụy Đa khoanh chân ngồi tĩnh tọa trong bóng tối, thi thoảng lại mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.
Chợt thấy một trong hai cái đèn lồng treo bên hiên một nhà dân trước cửa sổ trang viên tắt đi.
Ngụy Đa vội thu công đứng dậy rời đi.
Xuống lầu các, đi bộ tới một góc tường, gã nhìn nhìn một cuốn chỉ dưới lòng đất, thi pháp hấp vào tay.
Về lầu các, gã mở cuố chỉ ra, dịch nội dung mật thư, xem xong, hoàn toàn biến sắc.

Gã vội vàng viết một phong mật thư khác, lại đốt một cây đèn đặt trước cửa sổ, sau đó nhanh chóng xuống lầu đi bộ đến góc tường lúc nãy, quan sát xung quanh, thuận lợi ném cuộn chỉ ra ngoài.
Quay lại lầu các, nhìn mãi đến tận khi đèn lồng dưới mái hiên nhà dân kia tắt cả, tức là bên đó đã nhận được tin, gã mới yên lòng.
Thổi tắt đèn trên bệ cửa sổ, Ngụy Đa lại viết phong mật thư thứ hai.
Lát sau, một con kim sí bay ra ngoài cửa sổ.
Trong góc đình viện, trong một gian phòng chứa đồ đen thùi, Tô Phá và Đồ Hán đứng trước cửa sổ cùng nhìn theo kim sí bay đi. Tô Phá than nhẹ: “Gần đây trong thành Bắc Châu xảy ra không ít chuyện, không biết có liên quan đến vị kia không… Xem ra từ đầu tới giờ y vẫn không chịu nhận Đường Nghi làm chưởng môn. Tốt xấu gì nàng cũng là nữ nhi của sư phụ y!”
Đồ Hán nói: “Y chỉ nhận di mệnh của sư phụ, làm việc theo môn quy cũng không sai.”
Tô Phá lắc đầu: “Nhưng vị kia vẫn không có tình cảm gì với THượng Thanh Tông. Ta nghi ngờ vị kia không quan tâm tới sống chết của y, dù có bại lộ cũng không sao. Hay là vị kia cố ý muốn để cho Thượng Thanh Tông và Thiệu Bình Ba nảy sinh mâu thuẫn? Đây là muốn cho Thượng Thanh Tông không không có đất dung thân ở Bắc Châu sao? Ài, ngươi theo dõi y sát sao vào, khi nào cần thiết thì giúp một chút.”
“Ừ!” Đồ Hán gật gật đầu.
Lục Thánh Trung về thành, toàn thân đã tắm rửa sạch sẽ, không thấy có gì lạ, lại đi tới tửu lâu của mình.
Y cũng mua rượu và thức ăn, cũng kín đáo nhét một mảnh giấy vào tay hỏa kế.
Lục Thánh Trông ôm đồ ra ngoài, một thực khách ngồi trong góc tối của tửu lâu cũng chú ý đến phản ứng của hỏa kế kia.
Trong một con ngõ bên đường, Tô Chiếu đi qua đi lại, tùy tùng đứng hai bên.
Lục Thánh Trung đi tới, thở dài: “Đã làm như các ngươi nói rồi đấy.”
Tô Chiếu không hé răng, vẫn đi qua đi lại ở đó.
Chỉ một lát sau, một hán tử mặt thường phục bước nhanh tới thấp giọng bẩm báo: “Hương chủ, hòa kế kia đã đi ra ngoài từ cửa sau tửu lâu.”

Tô Chiếu dừng chân, trầm giọng nói: “Giữ y lại, không được đánh rắn động cỏ. Phi cầm sẵn sàng đuổi theo bất cứ lúc nào, phòng bị đối phương dùng kim sí đưa tin, sẽ phải đuổi theo.”
“Vâng!” Tùy tùng lĩnh mệnh vội vàng rời đi.
Lục Thánh Trung lại lên tiếng: “Đại công tử sẽ không nuốt lời chứ?”
“Đương nhiên sẽ không nuốt lời.” Tô Chiếu quay đầu lại, khẽ mỉm cười, giơ tay ra hiệu.
Thấy người hai bên áp sát, Lục Thánh Tông cả kinh: “Các ngươi muốn làm gì? Ta.. um…um….”
Y bị người ta giữ chặt, pháp lực bị khóa, lại bị thương nặng, không có cơ hội phản kháng.
Miệng bị bóp ép mở ra, một viên thuốc được nhét vào miệng y.
Bên này vừa buông ra, Lục Thánh Trung lập tức móc họng muốn nôn thứ vừa nuốt vào ra.
Người bên cạnh lập tức giữ lấy cổ tay y không cho y nôn.
Lục Thánh Trung nhìn chằm chằm Tô Chiếu đang cười tủm tỉm, hoảng sợ hỏi: “Ngươi cho ta ăn cái gì?”
Tô Chiếu cười: “Cũng là thứ tốt thôi, vô cùng quý giá, người bình thường không được hưởng thụ đâu. Coi như ngươi lời đấy.”
“Rốt cuộc ngươi cho ta ăn cái gì?” Lục Thánh Trung hơi hoảng rồi. Y có thể đoán được thứ này chắc chắn không lành.
Tô Chiếu trả lời chẳng liên quan: “Chắc chắn Đại công tử sẽ không nuốt lời, sau nửa canh giờ, muốn đi hay muốn ở tùy ngươi.”
Sắc mặt Lục Thánh Trung rất phức tạp, hoảng loạn và kinh sợ đan xen lẫn nhau…
Hừng đông hôm sau, trong phủ Lăng Ba, dưới mái hiên, Tô Chiếu nhìn bình minh dần dâng lên phía chân trời xa xa.
“Bên kia vẫn chưa có động tĩnh gì sao?” Tô Chiếu lặng lẽ hỏi. Nàng đã ở đây chờ suốt một đêm.
Nam tử bên cạnh trả lời: “Tên hỏa kế kia đã đặt mật thư vào phòng thờ của một xưởng nhuộm, rồi quay về tửu lâu, hai bên luôn có người theo dõi sát sao, vẫn không thấy có động tĩnh gì, mật thư vẫn ở trong phòng thờ, không có ai đi lấy.”

Tô Chiếu trầm giọng nói: “Vậy không bình thường. Loại tin tức này, nếu xử lý chậm có thể hỏng việc, không thể có chuyện đến giờ vẫn không ai đi lấy. Chẳng lẽ đã lộ tin Lục Thánh Trung bị bắt? Hoặc nói, Lục Thánh Trung không thành thật, đang giờ trò gì đó?”

“Hẳn là Lục Thánh Trung phải biết hậu quả nếu dám động tay động chân, huống chi, y đã uống thuốc của chúng ta, nếu động tay chân sẽ có đáp án nhanh thôi. Ta đang nghi ngờ có người để lộ bí mật. Trong số những người ở hiện trường, người phe chúng ta sẽ không có vấn đề gì, chẳng lẽ là người bên đại công tử để lộ tin tức, hay là vị tiểu thư kia để lộ bí mật rồi?”

Tô Chiếu nhíu mày: “Ta sẽ hỏi.”

Chương 343: Đánh Ta Một Chưởng (2)

Chương 343: Đánh Ta Một Chưởng (2)
Nam tử kia lại nói: “Có lẽ chờ tiếp cũng không có ý nghĩa gì. Theo ta thấy, bắt thẳng hỏa kế kia thẩm vấn thì hơn!”
“Ừ!” Tô Chiếu vừa gật đầu, chợt nghe trong viện có tiếng kêu gào như dã thú, còn có tiếng ném đồ vật.
“Ha ha!” Tô Chiếu cười nhạt, bước nhanh vào trong viện.
Cửa một gian phòng đã bị đánh vỡ, trong đình viện, Lục Thánh Trung khi thì cào tim cào phổi lăn lộn dưới đất, đau đớn không chịu nổi, khi thì đập đầu xuống đất đến chảy máu trán. Vết thương bị phi cầm cào nát sau lưng lại rướm máu đỏ thẫm.
Vô tình thấy Tô Chiếu đi tới, y lăn lộn bò qua, ôm lấy chân nàng đau đớn gào khóc: “Thuốc giải. Thuốc giải. Cho ta thuốc giải!”
Hiển nhiên y đã đoán được viên thuốc tối qua bị ép ăn chính là nguyên nhân.
Tô Chiếu từ trên cao nhìn xuống, nói: “Chúng ta đã làm theo lời ngươi nói, tin tức lại bị gián đoạn, không có người đón, chuyện gì xảy ra?”
Lục Thánh Trung cố gắng lắc đầu quầy quậy: “Ta không biết.”
“Không biết? Vậy ngươi cứ thong thả hưởng thụ đi.” Nàng đá y lăn ra xoay người muốn đi.
“Không muốn!” Lục Thánh Trung gào lên muốn nứt cuống họng, lại vội vàng bò tới, ôm chân nàng, run rẩy đau đớn: “Ta không biết thật!”
Tô Chiếu rủ mi nhìn: “Vậy chờ ngươi biết rồi nói sau!”
Lục Thánh Trung dỗi tay ra đau khổ cầu khẩn: “Thuốc giải, cho ta… cho ta…”
Tô Chiếu đứng im bất động.
Mặc cho y chịu đựng.

Dường như không thể chịu nổi đau đớn giày vò, đột nhiên Lục Thánh Trung đập đầu liên tục xuống đất vang lên ầm ầm đùng đùng, cuối cùng, bất ngờ há miệng cắn vào bắp chân Tô Chiếu.
Tô Chiếu vung chân đá y bay ra ngoài.
“A…” Lục Thánh Trung rơi xuống đất kêu lên đau đớn thê thảm, không ngừng lăn lộn cắn vào tay mình đứt ra một miếng thịt, nuốt sống sờ sờ máu me be bét, vô cùng thê thảm.
Thấy tình hình này, Tô Chiếu lật ngón tay kẹp một viên thuốc đưa ra: “Chắc là y không nói dối đâu. Cho y thuốc đi!”
Nam tử bên cạnh nhận lấy thuốc giải, tránh đi, dẫm một cước lên ngực Lục Thánh Trung, bóp lấy cằm y, bấm ngón tay ấn thuốc giải vào cổ họng y.
Một lúc lâu sau, Lục Thánh Trung như điên dại mới dần yên tĩnh lại, há miệng thở hổn hển.
Nam tử dẫm lên ngực y mới buông chân ra quay lại.
“Ngươi đi làm việc của mình đi.” Tô Chiếu dặn, nam tử kia chắp tay quay người bước nhanh rời đi.
Lục Thánh Trung chậm rãi bò lên, ôm cánh tay chảy máu, lảo đảo đi tới, run rẩy hỏi: “Rốt cuộc ngươi đã cho ta ăn cái gì?”
“Biết là cái gì cũng vô dụng, cần gì hỏi nhiều. Ta đã cho ngươi thuốc giải, hẳn là có thể áp chế ba tháng không phát tác.”
“Ba tháng? Sau ba tháng thì sao?”
“Lại uống thuốc giải tiếp, lại có thể áp chế ba tháng, cứ thế mà tiếp tục.”
Tô Chiếu nhàn nhạt bỏ lại một câu, không nhanh khong chậm rời đi.
Lục Thánh Trung chán nản lảo đảo ngã phịch xuống đất, cười thảm ha ha mãi không thôi.
Trong địa lao phủ Thứ sử, Thiệu Tam Tỉnh lại dẫn Tô Chiếu đội đấu lạp đen đi vào.
Trong lao, Thiệu Tam Tỉnh xoay người nhìn lại.
Cửa lao mở ra, cai ngục đều tránh đi.
“Liễu Nhi không sao chứ?” Tô Chiếu đi vào trong lao, xốc mũ lên hỏi.
Thệu Bình Ba nhắm mắt một lúc mới mở ra, hỏi chuyện khác: “Nói chuyện bên ngươi đi, đã tra ra chưa?”

“Không có, manh mối đứt giữa đường…” Tô Chiếu kể lại đại khái tình hình.
Thiệu Bình Ba nhăn mày: “Chẳng lẽ Lục Thánh Trung động tay động chân?”
“Đã loại bỏ, y không có vấn đề gì.” Tô Chiếu khẽ lắc đầu.
“Hắn là có người để lộ tin tức Lục Thánh Trung bị bắt. Người ngươi mang tới không có vấn đề gì chứ?”
“Người ta mang đến hiện trường không biết Ngưu Hữu Đạo. Ngưu Hữu Đạo cũng không biết họ. Ngươi còn không biết tổ chức chúng ta sao? Có thể có vấn đề gì? Ta còn nghi ngờ người bên ngươi kia. Tống Thư và Trần Quy Thạc kia không có vấn đề gì chứ?”
“Có vấn đề ta đã không thu nhận bọn họ. Ta đã điều tra cẩn thận, hai người bọn họ từng có mâu thuẫn gay gắt rõ ràng với Ngưu Hữu Đạo, không thể là người của hắn!”
“Hiện trường cũng chỉ có những người đó, không phải Liễu Nhi để lộ tin chứ?”
Thiệu Tam Tỉnh bên ngoài phòng lao đáp: “Từ khi về nhà, tiểu thư vẫn bị trông giữ nghiêm ngặt, vẫn ngơ ngác ngồi đó, một giọt nước cũng không uống, nửa câu cũng không nói, ngay cả Thứ sử đại nhân đến hỏi cũng cũng không lên tiếng, không thể để lộ tin tức được.”
Tô Chiếu chần chừ: “Chẳng lẽ là Đàm Diệu Hiển đã thả đi kia?”
Thiệu Tam Tỉnh vội liếc nhìn Thiệu Bình Ba, lại tiếp tục phục tùng rũ mí mắt.
Thiệu Bình Ba bình tĩnh đáp: “Người của ta đã nhìn tận mắt y lên thuyền, sẽ không có ván đề gì.”
Tô Chiếu trầm ngâm: “Vậy thật kỳ quái.”
“Trước khi đi Lục Thánh Trung đã truyền tin ra nói muốn tới nước Tống, để Ngưu Hữu Đạo phái người tới nước Tống tiếp ứng. Bên này biết Lục Thánh Trung đã đi rồi, người liên lạc bèn rút lui… Nghĩ tới nghĩ lui, nếu ngươi xác định người bên đó không có vấn đề gì cũng chỉ có khả năng này.”
Tô Chiếu yên lặng gật đầu: “Hoàn toàn chính xác có khả năng này.”
Trò chuyện một lát, Tô Chiếu rời địa lao quay lại phủ Lăng Ba.

Vừa về nội viện không lâu, tên thủ vệ lúc trước đi ra ngoài làm việc đã tìm tới nàng bẩm báo: “Đã bắt được hỏa kế kia thẩm vấn. Là người ở Bắc Châu, ba đời ở đây rồi, chỉ là nhận tiền rồi làm việc cho người ta thôi, căn bản không biết tình hình gì.”

“Ai…” Tô Chiếu khẽ thở dài, cũng không lạ, coi như chuyện trong dự liệu.

Nhìn tình hình là biết hỏa kế kia chỉ là chân chạy, nào có biết cơ mật gì, muốn tìm hiểu lần mò lên gốc cũng không được rồi, không biết rốt cuộc Ngưu Hữu Đạo sắp xếp bao nhiêu người ở phủ Bắc Châu? Là những ai?

“Đến. Đánh ta!”

Trong sơn cốc, dưới vách đá dựng đứng, Ngưu Hữu Đạo vẫy tay với Hắc Mẫu Đơn.

“…” Hắc Mẫu Đơn còn tưởng mình nghe lầm: “Đánh ngài?”

Ngưu Hữu Đạo cười gật đầu: “Không sai! Đến, đánh ta một chưởng thử xem!”

“Đạo gia, ngài đang làm khó ta sao?”

“Ngươi nghĩ nhiều rồi, ta đang luyện công.:

“Luyện công?” Hắc Mẫu Đơn ngạc nhiên, hỏi thử: “Vậy ta đánh thử một chưởng nhé.”

“Đừng nói nhiều, bảo ngươi đánh thì ngươi đánh đi. Nhanh lên!”

“Được! Đạo gia, vậy ngài cẩn thận đấy!” Hắc Mẫu Đơn nhắc nhở trước, chợt vỗ ra một chưởng.

Ngưu Hữu Đạo lật tay tung một chưởng ra đón.

Hắc Mẫu Đơn liếc mắt, đánh một chưởng lên không trung, bản thân xoay người tránh đi.

Ngưu Hữu Đạo sầm mặt: “Bảo ngươi đánh, ngươi tránh cái gì?”

Hắc Mẫu Đơn cười khổ: “Đạo gia, chưởng lực của ngài rất bá đao, ta đã được chứng kiến từ chỗ Lôi Tông Khang rồi, cũng có nghe Lôi Tông Khang nói rồi, chưởng lực rất đáng sợ.”

Nàng vẫn nhớ mồn một khi ở ngoài Trích Tinh Thành, Lôi Tông Khang đối chưởng với Ngưu Hữu Đạo, nửa người kết sương, nửa người nóng hầm hập, ngẫm lại cũng thấy khó chịu. Nàng không muốn nếm thử tư vị đó.

Ngưu Hữu Đạo liếc mắt: “Ta không đánh trả, chỉ phòng thủ. Nhanh lên, đừng lề mề.”
Luyện càn khôn na di có vài phần tâm đắc, hắn nóng lòng muốn thử.
“Thật sao?” Hắc Mẫu Đơn có vẻ nghi ngờ.
“Ngươi có đánh không?” Ngưu Hữu Đạo hỏi lần cuối.
Hắc Mẫu Đơn bất đắc dĩ, nhắc trước một tiếng: “Được, xem chiêu!”
Nàng lách mình xông đến vỗ ra một chưởng.
Ngưu Hữu Đạo lập tức vỗ ra một chưởng đón lấy.
Ầm! Hai chưởng va chạm, Ngưu Hữu Đạo vung tay kia hất lên, tay áo bay lồng lộng, gió mạnh quạt tứ phía.
Hắc Mẫu Đơn đánh ra một chưởng hơi ngơ ngác, đúng là phòng thủ thật, lòng bàn tay Đạo gia không phát ra tí lực nào.
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày: “Lực đạo quá nhỏ, ngươi không dùng hết pháp lực để tấn công. Lại đến!”
Hắc Mẫu Đơn nào dám xuất thủ vào chỗ chết, thấy vậy, lập tức đánh ra một chưởng nữa.
Ầm! Ngưu Hữu Đạo lại đón thêm một chưởng, lần này gió lớn thổi bốc lên cả một mảng đá lớn trong sơn cốc.
Hắc Mẫu Đơn kinh ngạc. Chưởng này của mình uy lực không nhỏ, Đạo gia không phản kháng, ngạnh kháng một chưởng mà còn thân hhoong động. Tu vi của hai người chênh lệch lớn vậy sao?
Hiển nhiên Ngưu Hữu Đạo đánh sướng nghiện rồi, quát lên: “Bảo ngươi dốc hết toàn lực. Lại đến!”
“Đạo gia, cẩn thận!” Hắc Mẫu Đơn nhắc nhở, lần này không khách khí nữa, đánh ra thêm một chưởng.
Ầm! Một chưởng đón lấy, Ngưu Hữu Đạo vung cánh tay còn lại ra, bốc lên gió lớn gào thét như cuồng phong.
“Lại đến!”
“Nhanh. Liên tục tấn công!”

Chương 344: Trong Núi

Chương 344: Trong Núi
Hắc Mẫu Đơn bay dần lên, liên tục bắn chưởng tấn công.
Ngưu Hữu Đạo vẫn sừng sững đứng đó bất động, đón lấy từng chưởng một.
Hắc Mẫu Đơn càng đánh càng kinh hãi. Đối phương hoàn toàn không phản kháng, thậm chí không phòng ngự, mình liên tục đánh trúng đối phương hoàn toàn, vậy mà hắn co thể cứng rắn chịu được nhiều như vậy, gần như vẫn sừng sững đứng yên bất động.
Nàng cũng nhận ra dị thường. Mỗi một chưởng mình đánh trúng Đạo gia, sau lưng hắn sẽ có một trận gió cực lớn, chỉ là nàng không rõ chuyện gi xảy ra.
Song chưởng nàng tấn công càng lúc càng nhanh, được rèn luyện liên tục, dường như Ngưu Hữu Đạo lại vỡ ra điều gì đó, không cần phải vung cánh tay kia ra nữa, cùng đưa hai tay ra đón.
Song phương giao thủ một lúc lâu, đột nhiên Ngưu Hữu Đạo lách mình tránh đi, khoát tay áo, ra hiệu dừng lại ở đây.
Đứng vững lại, Hắc Mẫu Đơn kinh ngạc ngẩn ngơ.
Ngưu Hữu Đạo hơi bất mãn ngẫm nghĩ lại lắc đầu. Xem ra càn khôn na di của mình còn kém lắm, người ta đánh ra được lực đạo thành hình, mình còn không thể chuyển di thành hình được, tràn ra một cơn gió thì tính là gì? Cơn gió đó tức là lực cản của bản thân hắn phải chịu vẫn còn rất lớn, đụng phải người có tu vi cao thâm chắc chắn ăn thiệt.
.....
[Càn khôn vận chuyển, vô thủy vô chung, vạn vật hưng suy, ngã tự bất diệt].
Càn Khôn Na Di là tâm pháp tối cao nằm trong Càn Khôn Quyết. Đoạn văn này lại là đoạn văn cuối cùng của bản tâm pháp tối cao đó, cũng là

đoạn văn kết thúc của cả bản Càn Khôn Quyết, có thể nói là mang trọn ý nghĩa quan trọng của bản tâm pháp.
Ngay từ đầu, Ngưu Hữu Đạo cũng không hiểu lắm đoạn văn này có ý nghĩa gì. Nhưng từ lúc hắn chiếu theo công pháp đó tu hành, hắn rốt cuộc đã hiểu ra.
Ý đại khái của nó là: [Mặc kệ Thiên Địa Càn Khôn vận chuyển như thế nào, ta vẫn có thể đứng ở trung tâm, không bị bắt đầu và kết thúc quấy nhiễu. Mặc kệ mọi thứ xung quanh mạnh đến cỡ nào, ta vẫn đứng ở đó.]
Sau khi Ngưu Hữu Đạo hiểu ra, hắn phát hiện điều này rất thú vị, ý nghĩa quan trọng của Càn Khôn Quyết chính là đạo cân bằng, tâm pháp tối cao không phải là công mà là thủ.
Tóm lại, bất kể thế nào, Ngưu Hữu Đạo cũng biết hắn còn cách cảnh giới [Càn khôn vận chuyển, vô thủy vô chung, vạn vật hưng suy, ngã tự bất diệt] rất xa.
Thấy Hắc Mẫu Đơn đang hoài nghi nhìn mình, Ngưu Hữu Đạo mỉm cười khua tay: “Được rồi, ngươi đi làm chuyện của ngươi đi, để ta yên tĩnh một mình.”
“Vâng!” Hắc Mẫu Đơn lên tiếng đáp một câu, sau đó nhẹ nhàng rời đi.
Ngưu Hữu Đạo khoanh chân ngồi tĩnh tọa ngay tại chỗ, lẳng lặng suy nghĩ quá trình vừa nãy.
Trong lúc hắn đang cảm ngộ, Viên Phương bay đến, kêu lên: “Đạo gia!”
Ngưu Hữu Đạo lấy lại tinh thần, quay đầu liếc y một cái, biết y nếu không có việc gì sẽ không đến quấy rầy hắn.
Viên Phương cũng không nói gì nhiều, chỉ ngồi bên cạnh đưa cho hắn một bản mật tín có nội dung [tin tức Bắc Châu].
Ngưu Hữu Đạo đưa tay nhận lấy, sau khi xem qua nội dung, hắn cau mày nói: “Lục Thánh Trung bị bắt rồi sao?”
Viên Phương tức giận vung tay: “Y làm phản rồi, ta đã sớm thấy tên đó không đáng tin mà.”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Tên yêu quái này, ngươi rộng lượng chút đi, cần chi phải tính toán chi ly chuyện này. Ta cũng không cảm thấy ngoài ý muốn khi y làm phản. Người ta không nhận được lợi lộc gì từ mình, người ta cũng chẳng có lý do gì vì mình mà chết cả. Sâu kiến còn ham sống mà huống chi là con người, tự vệ cũng có thể hiểu. Điều làm ta

cảm thấy kỳ quái chính là, bởi vì tiếc mệnh, cho nên tên khốn đó mới bảo vệ bản thân, tại sao lại không cẩn thận để bị bắt như vậy? Y đã bắt Thiệu Liễu Nhi và Đàm Diệu Hiển, để cho hai phàm phu tục tử trốn thoát thì không nói, chính bản thân y lại bị người ta bắt một cách dễ dàng, nhất định là y đã gặp biến cố bất ngờ nào trong đó."
Viên Phương nói: "Cũng may mà Ngụy Đa kịp thời biết được manh mối bị mất, nếu không, Ngụy Đa chắc chắn đã gặp phiền phức."
Ngưu Hữu Đạo thầm nhủ: "Việc này cũng bởi vì Đường Nghi mà ra. Ta không biết gây ra chuyện như vậy, Đại Thiền Sơn có để cho Thượng Thanh Tông tiếp tục ở lại Bắc Châu hay không…"
Con ngươi Viên Phương đảo một vòng, tiện thể hỏi một câu: "Nghe nói Thiệu Bình Ba đang đuổi theo ai đó. Đạo gia, có phải ngài cố tình muốn cho Đại Thiền Sơn đuổi Thượng Thanh Tông ra khỏi Bắc Châu hay không?"
Ngưu Hữu Đạo quay sang, lặng lẽ liếc xéo: "Tự vả miệng mình!"
Bốp! Viên Phương lập tức tát cho mình một cái thật nhẹ, sau đó cười một cách bỉ ổi: "Là ta nói bậy, là ta nói bậy."
"Đúng là trộm thì có não của trộm, có giỏi thì nên dồn nhiều sức lực cho việc tu hành, gia tăng tu vi của mình thì tốt hơn. Bây giờ, ngươi có được điều kiện tu hành tốt như vậy, người khác cầu còn không được, ngươi suốt ngày đi lo chuyện bao đồng làm gì?"
"Ta biết rồi, ta nhất định sẽ chịu khó tu luyện. Gần đây tu vi của ta tiến bộ không ít, đoán chừng không bao lâu nữa sẽ đột phá Trúc Cơ kỳ."
Ngưu Hữu Đạo biết tốc độ tu hành của gã nhanh, nhưng vẫn có chút ngoài ý muốn. Hắn phát hiện tên yêu tinh kia nghe Phật nhiều năm ở chùa Nam Sơn, từ đó ngộ ra công pháp tu hành đúng là không bình thường. Trước kia, y không có tài nguyên để tu hành thì nhìn không ra. Bây giờ có tài nguyên tu hành rồi, tốc độ chân chính đột nhiên tăng mạnh.
Hắn đã hỏi qua tình huống, tên yêu tinh kia nói cũng chẳng rõ ràng, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng đưa ra một thuyết pháp mà y hết lòng tin theo, Phật Tổ phù hộ.
Điều này khiến Ngưu Hữu Đạo không phản bác được. Mạng sống của yêu tinh kia là do đệ tử Phật môn nhặt về, lại nghe được Phật âm mà tiến

vào con đường tu đạo, ai có thể nói không phải Phật tổ phù hộ?
Cho dù là vậy, Ngưu Hữu Đạo sợ y kiêu ngạo, vẫn phải đả kích y: “Ngươi ít làm ra vẻ đi. Ngươi cho rằng ta không biết thời gian ngươi cùng đám Hòa thượng kia tụng kinh niệm Phật còn nhiều hơn thời gian ngươi tu luyện sao.”
Viên Phương cúi đầu chọc chọc cục đá trên mặt đất: “Nhưng niệm kinh tụng Phật, tu luyện mới nhanh mà.”
Đối với tín ngưỡng của y, Ngưu Hữu Đạo cũng không cách nào chỉ trích. Nói mãi cũng không rõ, hắn chuyển sang chủ đề khác: “Ngươi đi thông báo cho người của ba phái, đến nước Tống tiếp ứng người trở về.”
Trước khi Lục Thánh Trung ra tay ở Bắc Châu, trước đó y đã phát ra tin tức tiếp ứng, yêu cầu ba phái bên này phái nhân thủ sang bên đó.
Bây giờ hiển nhiên không cần thiết phải tiếp ứng nữa, chỉ có thể đưa người trở về.
“Vâng!” Viên Phương nhanh chóng rời đi.
Ngưu Hữu Đạo cũng đứng dậy rời khỏi sơn cốc. Khi đi ngang qua một sườn núi, hắn liền dừng lại, chỉ thấy trên một khu đất bằng dưới núi đang có hai trăm thiếu niên mặc đồng nhất quần áo màu xám, xếp hàng thẳng tắp, đứng dưới ánh mặt trời thiêu đốt.
Viên Cương chắp tay đứng đằng trước đội ngũ, nhìn bốn người Phong, Lâm, Hỏa, Sơn đang trợ giúp uốn nắn tư thế cho đám thiếu niên kia. Trong lúc vô tình nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo đang đứng giữa sườn núi, Viên Phong chạy đến trước mặt Viên Cương, chỉ chỉ ra đằng sau, không biết nói thứ gì. Viên Cương nhìn lại, thấy Ngưu Hữu Đạo, lập tức quay người bước đến.
“Đạo gia.” Viên Cương đến gần, lên tiếng chào hỏi.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nghe nói ngươi đã về được một khoảng thời gian rồi?”
Viên Cương: “Ta nghe ngài đang tu luyện, nên không dám đến quấy rầy.”
Ngưu Hữu Đạo hất cằm xuống dưới núi: “Đây là người mà ngươi đã luyện ra được?”
Viên Cương gật đầu nói: “Vốn định để đám người Đại Bổng dạy một trăm người, nhưng tìm kiếm khắp nơi, có thể vì dinh dưỡng không theo

kịp, người kế tục thích hợp lại khó tìm, thà thiếu chứ không ẩu được, mỗi người chỉ tìm được tám mươi người mà thôi.”
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả: “Viên Phương rất có ý kiến với ngươi đấy, lúc nào cũng lải nhải với ta, nói ngươi đang dạy đám tiểu tử này nấu ăn thì có.”
Viên Cương đáp: “Huấn luyện cường độ cao, dinh dưỡng không theo kịp là không được. Đám hòa thượng dưới tay y, không cất rượu thì cũng tụng kinh, lúc nào cũng vây quanh bên cạnh Đạo gia. Với lại, phải chăm lo chuyện cơm nước cho nhiều người như vậy, chắc chắn sẽ rất bận, để bọn chúng tự chăm bản thân cũng tốt. Lát nữa, ta sẽ để cho bọn chúng xuống hạ du khai khẩn đất hoang để trồng trọt, làm chuồng trại chăn nuôi heo. Mấy bã rượu cũng đừng lãng phí, cứ đưa hết cho ta, để ta nuôi heo. Ta tin rằng không bao lâu nữa, bọn chúng có thể tự cung tự cấp cho mình.”

Chương 345: Bỏ Đi Oan Ức (1)

Chương 345: Bỏ Đi Oan Ức (1)
Khóe miệng Ngưu Hữu Đạo giật giật vài cái: “Ngươi đúng là người đi đến đâu cũng không quên trồng rau. Nghe nói người còn thường xuyên lên lớp dạy học cho bọn chúng?”
Viên Cương biết hắn đang lo lắng chuyện gì: “Ngài yên tâm đi, bây giờ ta chưa dạy cho chúng những thứ có thể gây phiền phức cho bên này, chỉ là có một số đứa trẻ nhà nghèo chưa từng đi học, những kiến thức căn bản vẫn phải dạy, dốt quá cũng không tốt. Tối thiểu cũng phải biết đọc biết viết, nếu không, đi ra ngoài người ta viết gì cũng không biết thì sao được?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta biết ngươi là người tốt, nhưng cũng đừng quá chú tâm đối với đám tiểu tử này. Bên ngoài vẫn còn nhiều thứ đáng chú ý hơn, vạn nhất có việc thì cũng biết cách đối phó. À, việc thu thập và chắt lọc thông tin tình báo ở Ngũ Lương Sơn, ta đã giao cho ngươi đấy nhé.”
Viên Cương gật đầu: “Yên tâm đi, ta vẫn không lơ là chuyện này.”
“Ngươi tự nắm chắc tiến độ là được, chúng ta qua chỗ Ngũ Lương Sơn xem một chút đi.” Ngưu Hữu Đạo vỗ vai hắn ta, sau đó quay người đi.
Hắn đúng là có chút bó tay với Viên Cương. Trong thế giới tu sĩ vi tôn, hắn ta lo làm mấy chuyện thất loạn bát tao đó làm gì? Tinh lực chẳng đặt đúng chỗ gì cả.
Viên Cương thủ thế với đám người bên dưới, để bọn họ tự tập luyện, còn hắn ta thì đi theo đằng sau Ngưu Hữu Đạo.
Có rất nhiều hang động được mở ra trên một vách núi, chính là địa bàn của Ngũ Lương Sơn, thỉnh thoảng nhìn thấy có đại bàng bay ra bay vào.
Chưởng môn Ngũ Lương Sơn Công Tôn Bố bước ra đón tiếp. Ngưu Hữu Đạo có ý muốn dạo quanh xem một chút, Công Tôn Bố liền dẫn

hắn đi tham quan.
Ngưu Hữu Đạo không quan tâm đến khu sinh hoạt lẫn tu luyện của bổn phái, cái mà hắn muốn xem chính là phương diện tình báo.
Trong hang động có mấy gian phòng nuôi đại bàng. Ngưu Hữu Đạo đã tốn rất nhiều tiền để mua một lượng lớn đại bàng, thỉnh thoảng có đệ tử Ngũ Lương Sơn gửi tin tức đến.
Tin tức truyền đến sẽ được đưa đến một gian thạch thất khác. Sau khi tin tức được ghi chép lại rõ ràng, chúng sẽ được chuyển đến một gian thạch thất khác nữa để tiến hành chọn lọc và cất giữ, dễ dàng cho việc tìm đọc.
Viên Cương quản lý nơi này. Quy trình tình báo cũng do một tay hắn ta định ra. Hắn ta biết Ngưu Hữu Đạo muốn cái gì.
Sau khi cùng với Công Tôn Bố rời khỏi sơn động, Ngưu Hữu Đạo bỗng nhiên nói một câu: “Lục Thánh Trung đã bị Thiệu Bình Ba bắt ở Bắc Châu rồi, chuẩn bị áp giải về bên này.” Hắn chỉ nói đại khái tình huống, bởi vì có một số việc cũng không cần bên này phải biết.
Công Tôn Bố nghe xong, mặt đen lại. Trong môn liên tiếp có đệ tử phản bội, bảo ông ta làm sao mà chịu được.
“Để ta phái người đi thanh lý môn hộ.” Công Tôn Bố tức giận nói một câu.
Ngưu Hữu Đạo khoát tay nói: "Không cần đâu, quan sát cẩn thận rồi nói sau. Huống chi Bắc Châu có Đại Thiền Sơn, Ngũ Lương Sơn của ngươi chẳng làm gì được người ta đâu, có đến cũng tự rước lấy nhục mà thôi. Ta nói với ngươi một tiếng, chính là để ngươi hiểu rõ. Chuyện này tạm thời ngươi đừng nói cho người khác biết, ta muốn xem tình huống như thế nào.”
“Đạo gia, gia có gia pháp, môn có môn quy.” Công Tôn Bố nhắc nhở một câu.
Người bên này đều gọi Ngưu Hữu Đạo là “Đạo gia”, Ngũ Lương Sơn phụ thuộc người ta, xưng hô khác dường như không quá phù hợp. Ông ta cũng theo người ta mà sửa lại, chỉ là tuổi tác của ông đã cao, lại gọi hắn một tiếng “Đạo gia”, đúng là có chút là lạ, khó gọi quá.
“Môn quy cũng chỉ vì muốn tốt cho môn phái. Chỉ cần có lợi cho Ngũ Lương Sơn, cớ sao mà không làm?”
Công Tôn Bố im lặng.

Đúng lúc này, Hắc Mẫu Đơn bay đến, bước nhanh về phía trước, bẩm báo: “Đạo gia, nhóm người Vương gia đến, muốn gặp ngài.”
Ngưu Hữu Đạo liền cáo từ, nhanh chóng rời đi. Hắn không muốn để Thương Triều Tông chờ lâu.
Đám người Thương Triều Tông đang đứng gần sân huấn luyện của thuộc hạ Viên Cương.
Lúc này, một đám tiểu tử đang chạy vượt chướng ngại vật, nhảy qua bức tường cao làm bằng ván gỗ, nhảy vào hố sâu rồi leo ra, băng qua cầu độc mộc, bò qua mấy tấm lưới…
Mông Sơn Minh cũng đến, đang ngồi trên xe lăn nhìn chăm chú tình hình huấn luyện trên sân, biểu hiện dần dần ngưng trọng.
Ánh mắt Thương Triều Tông cũng hiện lên sự chú tâm.
Hai người xuất thân thống binh dường như đã nhận ra được manh mối nào đó.
Lam Như Đình và Thương Thục Thanh vẫn ổn. Trên thực tế, một trong những nguyên nhân có thể khiến cho Mông Sơn Minh ngồi xe lăn đến đây là vì nghe Thương Thục Thanh bên này nói, Viên Cương nuôi một đám thiếu niên, dường như đang luyện binh, chỉ là không thao luyện đao thương, càng không tập luyện trận pháp, phương thức luyện binh có chút kỳ lạ.
Tại sao lại có phương pháp cổ quái như vậy? Vì thế Mông Sơn Minh đã cố ý chạy đến xem.
“Mông bá bá, người đã từng nhìn thấy kiểu luyện binh như thế chưa?” Thương Triều Tông hỏi một câu.
Mông Sơn Minh lắc đầu: “Ta chưa từng thấy qua.”
Thương Triều Tông nói: “Nếu không, chúng ta cũng lựa một vài người sang hỗ trợ cho bên này một chút?”
Hắn ta không dám khinh thường cách làm của bên này, cảm giác cách làm đó có thể mang lại tác dụng mới mẻ.
Mông Sơn Minh nói: “Chúng ta cũng không biết bọn họ luyện để làm gì. Luyện pháp này không thích hợp ra chiến trường trùng sát cứng đối cứng giữa hai bên địch ta. Động tác của đám tiểu tử đó còn rất vụng về, hiển nhiên bọn chúng chỉ vừa mới bắt đầu, cũng chỉ thao luyện cơ bản,

còn không biết về sau có tác dụng gì nữa hay không?” Ông chỉ nhìn lướt qua đã nhìn thấy rất nhiều điểm yếu trong đó.
Thương Thục Thanh đang nhìn chung quanh, đột nhiên lên tiếng: “Ca, Đạo gia đến.”
Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ngưu Hữu Đạo đang dẫn một số người đi đến.
“Vương gia giá lâm, tại hạ không tiếp đón từ xa. Mông tiên sinh, Lam tiên sinh.” Ngưu Hữu Đạo hành lễ. Về phần Thương Thục Thanh thì thôi, ngày nào y cũng ở đây, cũng không cần khách sáo.
Hai bên chào hỏi nhau một phen, Thương Triều Tông hỏi Viên Cương: “Viên huynh, ngươi đang luyện binh sao?”
Viên Cương: “Cứ xem là thế.”
Thương Triều Tông cười nói: “Thật ra đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy phương thức luyện binh này. Nếu không, để ta phái một số người đến đây để học hỏi một chút?”
Viên Cương đáp: “Vương gia, ta chỉ luyện chơi thôi, không thích hợp va chạm ngoài chiến trận. Chiến trận chém giết, còn không bằng thao luyện bên kia của Vương gia. Nói đến đây, Mông tiên sinh là người trong nghề, có cơ hội ta còn muốn nhờ Mông tiên sinh chỉ điểm đám tiểu tử này vài đường.” Ánh mắt Viên Cương hiện lên sự chờ mong, bởi vì hắn ta đã nghe uy danh của vị tướng này.
Viên Cương không dám khinh thường một đại danh tướng dày dặn kinh nghiệm sa trường. Loại người như vậy, tất nhiên có chỗ độc đáo của mình. Ở một số phương diện, hắn ta không cho rằng kinh nghiệm đời trước của mình có thể so sánh được với vị này.
Mông Sơn Minh khẽ gật đầu: “Chỉ cần ngươi không chê lão già tàn phế ta là được.”
Lúc này, Viên Cương khó có lúc ôm quyền, chắp tay cúi đầu cảm ơn.
Một đám người đẩy xe lăn chở Mông Sơn Minh dạo bước chung quanh sân thao luyện, vừa đi vừa trò chuyện.
“Vương gia đến đây, không biết có gì phân phó?” Ngưu Hữu Đạo hỏi một câu.
Lam Nhược Đình đáp thay: “Đạo gia, là như vầy, ngươi cũng đã từng đến bí địa bên kia, lão tiên sinh Công Tôn Thiết Ngưu mang theo một

đám đệ tử rời núi, muốn chế tạo binh khí cho Vương gia. Đất trống ở đây của Đạo gia còn nhiều, pháp sư cũng không ít, có thể chiếu cố một chút, cũng tương đối an toàn. Cho nên, chúng ta muốn chọn một nơi ở đây để khai lò, không biết ý của Đạo gia như thế nào?”

“Ta thì không thành vấn đề.” Ngưu Hữu Đạo đồng ý ngay: “Không biết việc huấn luyện Anh Dương Vũ Liệt Vệ bên phía Vương gia tiến triển như thế nào?”

Sau khi thành lập đường dây liên lạc trực tiếp với Hải Như Nguyệt, người phụ nữ đó luôn hỏi về việc này. Cho dù bà ta không hỏi, hắn cũng có chút chú ý, nhưng dường như không thấy động tĩnh nào lớn.

Chương 346: Bỏ Đi Oan Ức (2)

Chương 346: Bỏ Đi Oan Ức (2)
Thương Triều Tông đáp: “Ta có thể nói chỉ mới bắt đầu sơ bộ mà thôi, vẫn còn đang chiêu mộ và chọn lựa binh lính thích hợp. Nhưng vấn đề bây giờ chính là, kỵ binh nhiều thì cần chiến mã nhiều, mà việc mua sắm chiến mã lại là một rắc rối. Thiên Ngọc Môn đã phái người đi mua chiến mã dư của nước Tề, chỉ là…” Hắn ta lắc đầu nói.
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Không đủ tiền?”
Lam Nhược Đình đáp thay: “Trong chuyện này, tiền chỉ là vấn đề tiếp theo. Chiến mã đối với bất kỳ một quốc gia nào mà nói, cũng đều là tài nguyên quân sự quan trọng. Không có quốc gia nào không chú ý đến việc vận chuyển chiến mã đến nước khác, trên đường đi sẽ thiết lập các trạm. Vấn đề lớn nhất ở đây, nước Tề sẽ đích thân khống chế việc quản lý vận chuyển chiến mã sang nước khác, tương đối nghiêm khắc. Điều này khá phiền toái. Bên phía Thiên Ngọc Môn truyền đến tin tức, bọn họ dường như đang gặp phải trở ngại không nhỏ, sợ hoàn thành không được. Còn tình huống cụ thể, Thiên Ngọc Môn không có nói rõ.”
“Ừm!” Ngưu Hữu Đạo gật đầu, ra vẻ đã hiểu, cũng không hỏi gì thêm. Thiên Ngọc Môn kiếm được không ít tiền của bên này, cũng nên để bọn họ vất vả một chút.
Công vụ của đám người Thương Triều Tông bề bộn, quận Thanh Sơn còn có rất nhiều việc còn chưa hoàn thành, cần phải xử lý, cũng không rảnh rỗi như Ngưu Hữu Đạo. Cho nên, bọn họ cũng không ở đây quá lâu, sau khi nói vài câu liền cáo từ.
Nhưng bọn họ vừa mới nhắc Thiên Ngọc Môn, người của Thiên Ngọc Môn đã đến.
Bành Hựu Tại đích thân đến, cũng không đến quận thành mà trực tiếp chạy đến đây luôn.

Thiên Ngọc Môn đến cũng không nằm ngoài dự liệu của Ngưu Hữu Đạo, bởi vì hắn đã cho ngừng cung cấp rượu.
Hai bên gặp nhau trên vách núi. Vừa gặp, Bành Hựu Tại đã mắng: “Tiểu tử, ngươi ngừng cung cấp rượu là có ý gì? Ngươi muốn đổi ý hay sao?”
Rượu bán rất tốt. Tiền này đang dễ kiếm, ai nghĩ đến bên này đột nhiên ngừng cung ứng. Nên biết rằng, Thiên Ngọc Môn đã nhận tiền đặt cọc của một số khách hàng. Đến lúc đó không có rượu giao ra, đắc tội cũng không phải một hai người. Người có thể mua rượu với giá đắt như vậy cũng không phải người bình thường, sẽ rất phiền phức.
Ông ta lập tức dẫn người đến đây giải quyết vấn đề. Dựa vào nhân thủ bên này, cũng không có cách nào dùng sức mạnh với Ngưu Hữu Đạo. Người của ba phái Lưu Tiên Tông ở đây cũng không phải ngồi không. Nhắc đến chuyện rượu, đám người Phí Trường Lưu đứng bên cạnh đều biết rõ, Ngưu Hữu Đạo đang tranh thủ lợi ích cho bọn họ.
“Bành chưởng môn đừng gấp, trước uống ngụm trà giải nhiệt đã.” Ngưu Hữu Đạo ra hiệu mời dùng trà.
“Ngươi bớt làm bộ đi.” Bành Hựu Tại vung tay: “Ta chỉ hỏi ngươi một câu, đàm phán lúc trước có còn hiệu lực hay không?”
Ngưu Hữu Đạo quét mắt nhìn Bạch Diêu bên cạnh: “Chẳng lẽ Bạch Diêu không báo lại cho quý phái điều kiện của ta sao?”
Bành Hựu Tại đáp: “Ngươi bớt nói nhảm đi, ngươi đã nói giá bao nhiêu thì trả giá bấy nhiêu, ai cho phép ngươi muốn đổi thì đổi?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Tuy là nói như vậy, dù sao các ngươi ăn thịt cũng phải để người khác húp miếng canh chứ? Bọn họ cũng vì làm việc cho Vương gia…”
Bành Hữu Tại nhìn đám người Phí Trường Lưu, lập tức cắt ngang: “Bọn họ làm chuyện gì cho Vương gia? Lấy được địa bàn, chết cũng là đệ tử của Thiên Ngọc Môn ta. Bọn họ chạy đến kiếm lời còn chưa tính, chuyện chấn nhiếp bên ngoài cũng do Thiên Ngọc Môn chúng ta phụ trách. Ngươi hỏi bọn họ đã làm gì cho Vương gia? Cái gì cũng chẳng làm, nhưng một nửa quận Thanh Sơn đã đưa cho bọn họ. Thiên Ngọc Môn ta nói lời giữ lời, chuyện đã đồng ý thì phải thực hiện. Bây giờ ngươi muốn kiếm thêm? Thiên hạ có đạo lý như vậy sao?”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Giúp Vương gia trấn thủ địa bàn, hiệp trợ Thiên Ngọc Môn ngươi, chẳng lẽ không tính là việc?”
“Haha!” Bành Hữu Tại cười giễu, ngồi xuống bàn, tay vỗ lên đùi một cái: “Được, nói ba cái lý thuyết với ngươi cũng chẳng có ý nghĩa gì, chi bằng lấy ra hành động thực tế. Bây giờ, bên phía Dung Bình quận vương cần rất nhiều chiến mã và trâu cày. Nước Tề là một nước có nhiều thảo nguyên, thứ không thiếu nhất chính là trâu ngựa. Phí chưởng môn, nếu các ngươi có thể mua được trâu ngựa, cũng coi như các ngươi làm việc. Chúng ta nhường lại cái lợi này cũng không nói gì. Phí chưởng môn, Hạ chưởng môn, Trịnh chưởng môn, các ngươi nghĩ sao?”
Ngưu Hữu Đạo im lặng. Hóa ra, vị này đến đây không phải hưng sư vấn tội mà là đến ném oan ức.
Lúc trước hắn nghe đám người Thương Triều Tông nói người của Thiên Ngọc Môn đang gặp rắc rối về vấn đề này. Bây giờ xem ra, đúng là độ khó không nhỏ. Nếu không, Thiên Ngọc Môn sao có thể dễ dàng nhường lại món hời như vậy chứ.
Nhưng nói đến chuyện này, làm sao ba phái có thể từ chối. Không chịu làm việc còn muốn chia tiền? Nếu như vậy, đúng là không thể nào nói nổi.
Ngưu Hữu Đạo thầm mắng, hắn bị hố rồi.
Hắn không nghĩ đến Thiên Ngọc Môn lại chơi chiêu này. Gần đây hắn chú tâm tu luyện, không để ý chuyện khác, lúc này mới bị lọt hố. Không nắm giữ được tình huống cụ thể, hắn nhất thời không có biện pháp ứng đối, bị đánh trở tay không kịp.
“Bành chưởng môn, Thiên Ngọc Môn gặp thua thiệt ở nước Tề sao?”
Ngưu Hữu Đạo cười nhưng không cười nói một câu, đồng thời nhắc nhở ba phái.
Bành Hựu Tại nhìn hắn một chút. Thiên Ngọc Môn đúng là gặp thua thiệt không nhỏ ở nước Tề, tốn không ít tiền mua một đống chiến mã, còn chưa đưa ra khỏi nước Tề đã bị người ta cản lại, trước sau còn có hơn một trăm đệ tử bị giết chết, có thể nói là tổn thất to lớn.
Cơn giận này, muốn báo thù cũng không cách nào báo thù. Thiên Ngọc Môn muốn chạy đến nước Tề giương oai còn thiếu một chút hỏa hầu. Môn phái của nước Tề cũng không phải loại người ăn chay.

Vừa lúc bên phía Ngưu Hữu Đạo muốn nâng giá, cao tầng trong môn phái thương lượng với nhau, quyết định ném oan ức này cho ba phái. Chuyện mà ngay cả Thiên Ngọc Môn không làm được, bọn họ cũng không cho rằng ba phái có thể hoàn thành.
“Chuyện không liên quan đến ngươi, sẽ tự các môn phái thương lượng với nhau. Ngươi ngồi bên cạnh xem đi, để ta nói chuyện với ba phái. Bọn họ đồng ý, Thiên Ngọc Môn ta sẽ nhường lại lợi ích. Không đồng ý, dựa vào cái gì mà khổ cực thì Thiên Ngọc Môn ta gánh, còn chỗ tốt thì bọn họ lấy?” Bành Hựu Tại nói một câu, gạt Ngưu Hữu Đạo sang một bên.
“Haha!” Ngưu Hữu Đạo cười lạnh, tiếng cười tràn ngập sự khinh bỉ. Lúc này, da mặt Bành Hựu Tại dày vô cùng, làm như không thấy, bưng chén trà lên nhấp một ngụm.
Ba người Phí, Hạ, Trịnh đều cau mày. Mặc dù bọn họ chưa từng đụng đến chuyện chiến mã của nước Tề, nhưng bọn họ cũng biết nó rất khó. Tuy nhiên, Thiên Ngọc Môn đã nhượng bộ như vậy, bọn họ không cách nào từ chối.
Bọn họ tạm thời tránh qua một bên, thương lượng với nhau.
Sau khi trở lại, Phí Trường Lưu nói: “Vương gia cần, chúng ta tất nhiên sẽ hết sức nỗ lực làm việc này, chỉ là ai sẽ chi tiền cho việc mua trâu ngựa?”
Bành Hựu Tại chỉ Ngưu Hữu Đạo: “Hắn đồng ý bỏ tiền ủng hộ Vương gia khôi phục dân sinh, Thiên Ngọc Môn ta há có thể ngồi nhìn, cũng đã đồng ý với Vương gia ủng hộ tiền mua chiến mã và trâu cày, chỉ cần các người có thể làm được, tiền sẽ do Thiên Ngọc Môn ta xuất.”
Điều này ông ta không nói ngoa. Đầu tiên, lợi nhuận từ rượu cũng đủ cho bọn họ có khả năng bỏ vốn. Có tiền tất nhiên là ra tay hào phóng rồi. Không có con đường gia tăng tài lộ thì làm sao bỏ số tiền đó ra được. Tiếp theo, cũng là quan trọng nhất, Thiên Ngọc Môn muốn chiếm Nam Châu làm của riêng, cũng chính là muốn có thu hoạch lớn hơn.
Nói cho cùng, mặc kệ sự việc có thể thành công làm được hay không, Thiên Ngọc Môn cũng là kẻ thu lợi, không bị ăn thiệt. Nếu không, cũng sẽ không dễ dàng nhượng bộ đối với ba phái như vậy.

Ba người Phí Trường Lưu nhìn nhau, cuối cùng gật đầu: “Được, cứ quyết định như vậy đi.”
Hai bên đã bàn xong, dưới sự yêu cầu của Thiên Ngọc Môn, tất cả cùng nhau ký hiệp nghị.
Cũng không còn cách nào, ba phái đã đồng ý, Ngưu Hữu Đạo cũng chỉ có thể dỡ bỏ lệnh ngừng cung cấp rượu mà thôi.

Chương 347: Đệ Tử Quỷ Y

Chương 347: Đệ Tử Quỷ Y
Chưởng môn Bành đích thân đến một chuyến, dễ như trở bàn tay làm xong việc này, cũng lười ở lại, mang thẳng rượu đi.
Sau khi nhìn đám người Thiên Ngọc Môn mang rượu đi, Ngưu Hữu Đạo khẽ thở dài: “Gánh chuyện mà Thiên Ngọc Môn không giải quyết được, chỉ sợ lần này các ngươi phiền phức rồi.”
Hạ Hoa cười khổ: “Chúng ta cũng biết là phiền phức. Ông ta nói như vậy, chúng ta từ chối như thế nào được?”
Trịnh Cửu Tiêu thở dài: “Chúng ta chỉ cố làm hết sức thôi. Không làm được, chúng ta cũng chẳng còn cách nào.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi bọn họ: “Các ngươi đã từng xử lý chuyện mua chiến mã chưa?”
Ba người đều lắc đầu. Phí Trường Lưu nói: “Ta đại khái có nghe qua, biết có chút phiền phức, đồng thời ta cũng chưa từng giải quyết việc này.”
Ngưu Hữu Đạo trầm ngâm một chút rồi nói: “Vậy chúng ta sẽ xử lý chuyện này trước. Vương gia sớm muộn gì cũng phải giải quyết chuyện chiến mã, các ngươi cứ sang nước Tề tìm hiểu tình huống cụ thể trước cũng tốt. Thật sự không được, chúng ta lại nghĩ cách sau.”
Nói “chúng ta” không phải là hắn muốn lấy lòng ba phái, mà việc này cũng có liên quan đến lợi ích của hắn.
Không nói đến bây giờ ba phái là trợ lực của hắn, hàng năm, ít nhất hắn phải cung cấp năm mươi vạn kim tệ cho Ngũ Lương Sơn, không phải cho một lần mà năm nào cũng phải cho. Năm nay đã cho, tiền còn lại trong tay không đủ cho sang năm, hắn cần có một nguồn tài chính ổn định mới được.

Lợi nhuận từ rượu cung cấp cho Thiên Ngọc Môn quá lớn, nhưng cũng không còn cách nào. Hắn không có thực lực kinh doanh. Nếu không dựa vào cường quyền che chở, hắn sẽ bị ăn ngay cả mảnh xương vụn cũng không chừa.
Xảy ra nhiều chuyện như vậy, hắn còn có thể an toàn ở lại đây, xét theo trình độ nào đó, thật ra Thiên Ngọc Môn chính là ô dù, lợi nhuận của rượu chính là phí bảo hộ.
Trong nhà lao, Thiệu Tam Tỉnh phất tay ra hiệu thủ vệ nhanh lên.
Cửa nhà lao mở ra, Thiệu Ba Tỉnh bước vào, chắp tay cười nói: “Đại công tử, không sao rồi, Thích Sứ đại nhân đã hạ lệnh, ngài có thể ra ngoài.”
Thiệu Bình Ba vẫn đang ngồi đằng sau bàn xử lý công vụ, nghe xong khẽ giật mình: “Ta dự tính phải bị nhốt một tháng, tại sao nhanh như vậy lại thả ta ra ngoài? Có phải là có chuyện gì rồi hay không?”
Thiệu Tam Tỉnh nói: “Đại Thiền Sơn không kiên trì nổi nữa, Đại công tử tất nhiên có thể đi ra.”
Thiệu Bình Ba: “Không đúng, nhất định là có chuyện gì. Nếu không, Đại Thiền Sơn sẽ không nhanh như vậy mà thả ta ra ngoài.”
Thiệu Tam Tỉnh do dự một chút, vung tay ra hiệu cho thủ vệ lui ra ngoài, sau đó mới nói: “Bất luận là Băng Tuyết Các hay là Ngưu Hữu Đạo đều không có động tĩnh gì. Đại công tử phán đoán hiển nhiên là chính xác, cho nên Đại Thiền Sơn không có lý do gì giam giữ Đại công tử mà không thả.”
Gác bút, Thiệu Bình Ba đứng dậy bước tới: “Đại Thiền Sơn khẳng định muốn quan sát nhiều hơn mới yên tâm. Ngươi nói đi, rốt cuộc bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?”
Biểu hiện của Thiệu Tam Tỉnh không biết có nên nói ra hay không.
Thiệu Bình Ba nhìn biểu hiện của gã, suy nghĩ một chút rồi cười nói: “Ta xem ra cũng chẳng phải chuyện gì tốt, chắc chắn là nhắm vào ta. Bên ngoài không phải đang xuất hiện lời đồn, nói ta sát hại Nguyễn Thị sao?”
Thiệu Tam Tỉnh ngạc nhiên ngẩng đầu: “Tại sao Đại công tử lại biết?”
Thiệu Bình Ba nheo mắt: “Còn phải nói nữa sao? Ngưu Hữu Đạo biết rất rõ việc này, hắn sao có thể bỏ qua cơ hội dội nước bẩn lên người ta? Lời

đồn xuất hiện, tướng lĩnh trên dưới tất nhiên muốn tìm tòi hư thực rồi. Ta bị nhốt ở đây không xuất hiện, chẳng khác nào là bằng chứng chứng minh lời đồn là thật. Hậu quả của việc ở đây là gì? Như vậy, tướng lĩnh trên dưới tất nhiên phải cân nhắc một việc, ta đã xảy ra chuyện. Phụ thân đứng trước cục diện không người kế tục, tương lai ai sẽ tiếp nhận vị trí Thích Sứ Bắc Châu chứ? Đến lúc đó lòng người dao động, trận sóng ngầm tranh quyền đoạt lợi tất sẽ dâng lên. Bây giờ Bắc Châu nhiễu loạn, tạo cơ hội cho người ta lợi dụng, tuyệt đối không phải là điều mà Đại Thiền Sơn muốn thấy. Làm không tốt, bên dưới đã có người đang lấy lòng Đại Thiền Sơn, hy vọng có thể thay thế phụ thân, khiến cho Đại Thiền Sơn cảm nhận được áp lực. Đại Thiền Sơn biết, bây giờ không ai có đủ uy tín để thay thế phụ thân ở Bắc Châu. Đối với việc người khác chấp chưởng Bắc Châu, ai có thể phục ai chứ? Bắc Châu tất loạn, đây chỉ sợ là nguyên nhân mà ta được thả ra sớm."

Thiệu Tam Tỉnh chắp tay, gương mặt bội phục nói: "Đại công tử minh giám, lời đồn xuất hiện, tướng lĩnh các nơi ở Bắc Châu vội vã chạy đến phủ thành, muốn gặp Thích Sứ đại nhân, dĩ nhiên là muốn tìm hiểu sự thật. Bây giờ, các chư tướng đều đang có mặt trong Nghị sự đường. Thích Sứ đại nhân gọi ngài đến đi cùng."

Thiệu Bình Ba gật đầu, biểu hiện đã biết.

Nhưng Thiệu Tam Tỉnh do dự một chút rồi bồi thêm một câu: "Đại công tử, theo báo cáo, tất cả tin đồn nhắm vào công tử đã được lan truyền đến các nước khác."

Gương mặt Thiệu Bình Ba căng lên, che miệng ho khan hai tiếng, ngoài cười nhưng trong không cười: "Ta hẳn phải nên cao hứng mới đúng."

Thiệu Tam Tỉnh ngạc nhiên hỏi: "Cao hứng?"

Thiệu Bình Ba nói: "Điều này nói rõ ta cũng đã tạo ra được áp lực cho Ngưu Hữu Đạo. Đây chính là sự tán thành của Ngưu Hữu Đạo đối với ta. Hắn cảm thấy ta có năng lực phát triển an toàn, cho nên muốn ngăn cản và bóp chết ta. Xem ra, Chiếu tỷ nói không sai." Dứt lời, y bước ra khỏi nhà lao.

Thiệu Tam Tỉnh gật đầu đồng ý, sau đó nhanh chóng đuổi theo, tiếp tục bẩm báo: "Đại công tử, Đại Thiền Sơn ra lệnh cưỡng chế Thượng Thanh Tông rời khỏi Bắc Châu."

Trên lối đi nhỏ bên trong địa lao, Thiệu Bình Ba ngừng lại, quay đầu hỏi:”Ngươi nói vậy là có ý gì?”
Thiệu Tam Tỉnh đáp: “Đại Thiền Sơn cho rằng nguyên nhân gây ra ân oán giữa ngài và Ngưu Hữu Đạo chính là Đường chưởng môn. Bọn họ cho rằng chỉ cần Đường Nghi còn ở đây, ngài và Ngưu Hữu Đạo sẽ còn tiếp tục giày vò nhau, sẽ gây ra bất lợi cho Bắc Châu. Vì thế, bọn họ đã bức Thượng Thanh Tông ra khỏi Bắc Châu.”
Thiệu Bình Ba cau mày: “Hồ nháo! Người khác không biết, chẳng lẽ ngươi còn không biết sao? Cha của Đường Nghi và Triệu Hùng Ca xuất cùng một sư, giao tình không ít. Từ việc Thượng Thanh Tông gặp nạn kinh động đến việc Triệu Hùng Ca phải ra mặt là có thể thấy được. Thượng Thanh Tông có tác dụng rất lớn đối với ta, không thể bị đuổi ra ngoài được.”
Thiệu Tam Tỉnh thở dài: “Đại Thiền Sơn nhất định làm như vậy, còn có thể làm gì được chứ?”
Thiệu Bình Ba im lặng, sau đó bước nhanh: “Không phải do bọn họ quyết định, việc này ta sẽ tự xử lý.”
Hai người trước sau ra khỏi nhà lao, thẳng đến nội trạch bái kiến Thiệu Đăng Vân.
Hai cha con gặp mặt nhau, biểu hiện của Thiệu Bình Ba vẫn rất bình tĩnh.
Sắc mặt Thiệu Đăng Vân vô cùng ảm đạm, thấy con trai vẫn bình tĩnh như vậy, ánh mắt ông ta hiện lên sự phức tạp lạ thường.
Ông ta đứng dậy, không nói một câu, đi thẳng ra bên ngoài. Thiệu Bình Ba nhanh chóng tránh sang một bên, hơi khom người thể hiện kính ý, sau đó bước nhanh theo đằng sau phụ thân.
Vừa ra khỏi cửa, ánh mắt và sắc mặt của Thiệu Đăng Vân đã khôi phục bình thường, bước đi hiên ngang oai vệ.
Thiệu Bình Ba đi theo đằng sau vẫn mang biểu hiện của một Đại công tử ngọc thụ lâm phong.
Nghị sự đường, hai cha con trước sau bước vào. Tướng lĩnh hai bên đồng thời đứng lên chào hỏi lẫn quan sát.
Thiệu Đăng Vân ngồi xuống chiếc ghế ở vị trí cao nhất. Thiệu Bình Ba đứng ở một bên.

Chính sự của quân Bắc Châu bắt đầu triển khai thảo luận. Thiệu Bình Ba vẫn như trước đây, thỉnh thoảng chen vào hỏi thăm và đưa ra đề nghị, nhìn không ra đã từng bị giam giữ.

Sau khi nghị sự hoàn tất, sắp sửa tan họp, khi Thiệu Đăng Vân nói lời kết thúc, ông quét mắt nhìn mọi người một vòng, cao giọng bồi thêm một câu: “Gần đây ta nghe bên ngoài có rất nhiều lời đồn đại, rõ ràng có người quấy rối. Ở Bắc Châu này, ai là người có lợi nhất thì chính người là người đã tung tin đồn. Theo ta thấy, nước Yến và nước Hàn có hiềm nghi rất lớn. Đây là gian kế, chư vị hãy cảnh giác cao độ.”

Chương 348: Thuốc Đắng Dã Tật (1)

Chương 348: Thuốc Đắng Dã Tật (1)
Ầm! Ông đột nhiên vỗ bàn một cái, thiếu chút nữa dọa mọi người nhảy dựng.
“Ăn ngủ đái ị là chuyện thường tình của con người, khó mà tránh khỏi. Là con người thì phải có tư tâm, cái này ta có thể hiểu. Tư tâm để trong lòng, ta cũng không so đo. Nhưng ở đây ta xin nói, chúng ta đều là huynh đệ cùng nhau vào sinh ra tử, ta không muốn mọi người khó xử. Nếu ai dám thừa cơ làm loạn, đập bể chén cơn của các huynh đệ, đừng nói là ta không đồng ý, các huynh đệ khác cũng không đồng ý.” Thiệu Đăng Vân trợn mắt quát, lời nói như sấm sét nổ vang trong Nghị sự đường, khí thế chẳng khác nào hiệu lệnh thiên quân vạn mã, chấn nhiếp những người đang có tâm tư, khiến một đám tướng lĩnh hơi cúi thấp đầu, cũng không biết là đang chỉ ai.
Trong lòng Thiệu Bình Ba thở phào một cái. Y không thể nào có được khí thế thống soái như cha của y, nhất thời không phải nói học là có thể học được.
Phía dưới chợt có tướng lĩnh hô to: “Ai dám bất kính đối với Đại tướng quân, lão tử chính là người đầu tiên không buông tha cho gã.”
“Đúng, lão tử cũng là người đầu tiên không đồng ý.”
Tiếng hò hét của các tướng lĩnh vang lên liên tiếp, còn người thật sự có tư tâm trong lòng liền căng thẳng, nhìn tình huống cũng biết chuyện của mình khó làm, không thể không ảm đạm dập tắt chút tư tâm kia.
Chung Dương Húc ngồi trên chiếc ghế tại một góc cuối cùng cũng đã yên tâm, biết lòng người Bắc Châu đã định, nội ưu đã giải.
Ông ta cũng không thể không cảm khái. Bây giờ Bắc Châu cũng chỉ có một mình Thiệu Đăng Vân mới có thể đè ép được. Chỉ cần Thiệu Đăng Vân còn, Bắc Châu mà ông ta phụ trách sẽ không xảy ra nhiễu loạn lớn.

Sau khi mọi người giải tán, Thiệu Bình Ba mời Chung Dương Húc ở lại.
“Đại công tử có việc gì sao?” Đứng dưới mái hiên, Chung Dương Húc hỏi một câu, ánh mắt nhìn Thiệu Bình Ba cũng rất phức tạp.
Thiệu Bình Ba hỏi: “Bá phụ, nghe nói Đại Thiền Sơn muốn đuổi Thượng Thanh Tông ra khỏi Bắc Châu?”
Chung Dương Húc nói: “Là chuyện này à? Sao, ngươi có ý kiến gì?”
Thiệu Bình Ba cung kính chắp tay nói: “Không dám, nhưng Thượng Thanh Tông không thể bị đuổi đi được.”
Chung Dương Húc nheo mắt: “Xem ra ý kiến của Đại Thiền Tông đối với ngươi chẳng có tác dụng gì. Ngươi có phải bị bắt đến nghiện rồi không? Ta khuyên ngươi, chuyện gì cũng phải chừa chỗ trống cho mình, không thể được một tấc lại muốn tiến một thước.”
Thiệu Bình Ba vội nói: “Bá phụ hiểu lầm rồi, nhưng chuyện lần này hẳn bá phụ cũng đã hiểu rõ. Ánh mắt của Băng Tuyết Các chỉ sợ vẫn đang nhìn vào cừu gia của Ngưu Hữu Đạo. Thượng Thanh Tông có liên quan đến Ngưu Hữu Đạo, Đường Nghi và Ngưu Hữu Đạo có quan hệ cũng chẳng phải chuyện bí mật gì. Bây giờ lời đồn nổi lên bốn phía Bắc Châu, trong lúc mọi người đang chú ý, lại đuổi Thượng Thanh Tông đi, vạn nhất thu hút sự chú ý của Băng Tuyết Các, cũng không phải là chuyện tốt. Xin bá phụ nghĩ lại.”
Chung Dương Húc nhướng mày, trầm ngâm không nói.
Kim Châu, phủ Thứ Sử, dưới mái hiên nội trạch, ánh mắt Hải Như Nguyệt mong đợi, thỉnh thoảng nhìn về phía lối vào nguyệt môn.
Lê Vô Hoa đứng bên cạnh lườm bà một cái: “Người đi tới đi lui làm gì vậy?”
Hải Như Nguyệt dừng bước: “Tại sao còn chưa đến? Không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?”
Lê Vô Hoa cau mày: “Quỷ Y thần long thấy đầu không thấy đuôi, ngay cả Vạn Động Thiên Phủ của thần còn tìm không được, chỉ biết có người như vậy thôi. Người biết được diện mạo của ông ta rất ít, càng không nghe nói ông ta có đệ tử nào cả. Người xác nhận là đệ tử Hắc Ly?”
Hải Như Nguyệt khinh thường nói: “Ta làm sao mà biết. Người bên dưới trong lúc vô tình phát hiện được thôi. Mặc kệ là thật hay giả, mời đến thử một chút cũng không sao.”

Lúc này, một đệ tử của Vạn Động Thiên Phủ bước đến, bẩm báo với Lê Vô Hoa: “Sư bá, Chu quản gia dẫn một thầy thuốc đến gặp Trưởng công chúa, chúng ta muốn hạ cấm chế lên người gã, nhưng gã không chịu rồi bỏ đi. Chu quản gia vội giữ gã ở lại, bảo ta phá lệ một lần, chúng ta phải làm sao bây giờ?”
Hải Như Nguyệt nói với Lê Vô Hoa: “Người có bản lĩnh thật sự đều có tính cách cậy tài khinh người. Các ngươi nhiều người như vậy, sợ cái gì chứ, phá lệ một lần thì có sao?”
Lệ Vô Hoa im lặng. Ông cũng muốn gặp đệ tử Quỷ Y trong truyền thuyết một lần, liền phất tay một cái.
Không bao lâu sau, chỉ thấy Chu quản gia cung kính dẫn một người đàn ông trung niên bước vào, sau lưng người đàn ông đeo một cái rương, mặc áo vải thanh sam, nhìn rất đơn giản.
“Minh tiên sinh, vị này chính là Trưởng công chúa.”
Chủ khách gặp nhau, Chu Thuận dẫn kiến.
Người đàn ông trung niên được gọi là Minh tiên sinh chẳng thèm coi ai ra gì: “Ta đến không phải gặp Trưởng công chúa, ta đến gặp bệnh nhân.”
Lệ Vô Hoa hỏi: “Ngươi chính là đệ tử Quỷ Y Hắc Ly?”
Minh tiên sinh nhướng mắt: “Ai nói ta là đệ tử Quỷ Y?”
“Không có, không có.” Hải Như Nguyệt vội khoát tay, đồng thời trừng mắt với Lệ Vô Hoa một cái, có vẻ như oán trách, ý muốn nói người ta đã không thừa nhận, ngươi còn nói ra làm gì? “Bệnh nhân đang ở bên trong, mời Minh tiên sinh vào.”
Trong lòng Lệ Vô Hoa buồn bực vô cùng, ánh mắt lạnh lẽo, cũng không lên tiếng. Ông định cứ xem xong rồi hãy nói, nếu ông ta không thể hiện được bản lĩnh gì, ông nhất định sẽ cho tên giả mạo này đẹp mắt.
Nói thật, ông vẫn không tin người trước mắt là đệ tử Quỷ Y.
Nhưng đây cũng là điều khiến ông cảm thấy khó hiểu. Nếu nói là giả, dám chạy đến nơi này để lừa bịp, ông ta không khỏi chán sống rồi.
Chỉ cần không phải kẻ ngốc, ông ta chắc chắn phải biết, giả mạo đệ tử Quỷ Y, không phô diễn được phương pháp trị liệu nào sẽ có hậu quả gì.
Nhưng nói đi thì cũng nói lại, người ta cũng không nói mình là đệ tử Quỷ Y, chỉ vô tình bị bắt gặp ở Kim Châu mà thôi. Người ta từ đầu đến cuối vẫn không hề thừa nhận.

Nhưng chẳng lẽ chỉ dựa vào cái này, ông ta làm không tốt thì có thể nói rằng ông ta đâu phải đệ tử Quỷ Y? Lê Vô Hoa cười lạnh trong lòng, sau đó bước vào trong xem xét.
“Minh tiên sinh, là người này.”
Hải Như Nguyệt đưa tay chỉ Tiêu Thiên Chấn đang ngồi trên giường.
Biểu hiện của Tiêu Thiên Chấn vẫn rất thờ ơ, dường như đã quen với cảnh chữa trị như thế này.
Minh tiên sinh cởi cái hòm đằng sau lưng xuống, một cái ghế dài được mang đến đặt bên cạnh giường, Chu Thuận đưa tay ra hiệu mời ngồi.
Minh tiên sinh vuốt râu, nhìn chung quanh Tiêu Thiên Chấn một chút, sau đó đưa tay ra: “Ngươi đưa tay cho ta.”
Tiêu Thiên Chấn vẫn thờ ơ, giống như không phải đang chữa bệnh cho mình, cũng chẳng có ý định đưa tay, chính bản thân y cũng không ôm hy vọng gì.
Chu Thuận vội đỡ Tiêu Thiên Chấn nằm xuống, đặt bàn tay của y sang bên cạnh.
Ngón tay Minh tiên sinh đặt lên mạch tượng của Tiêu Thiên Chấn, một tay vuốt râu, khẽ lắc đầu, ánh mắt nheo lại.
Một lúc sau, mọi người nghe ông ta lẩm bẩm một tiếng: “Đúng là Thiên Âm Tổn Mạch.”
Lê Vô Hoa âm thầm khinh thường. Tiêu Thiên Chấn bị quái bệnh Thiên Âm Tổn Mạch cũng chẳng phải bí mật gì.
Những người bên cạnh đều đứng nhìn. Ánh mắt của Hải Như Nguyệt tràn đầy chờ mong. Lúc này, mặc kệ là thầy thuốc nào đến, bà cũng đều như vậy, từ đầu đến cuối đều ôm hy vọng, chờ đợi kỳ tích xuất hiện.
Mà vị Minh tiên sinh này dường như không giống với những người khác, bắt mạch rất lâu, lại còn giống như ngủ thiếp đi, nhắm mắt ngồi không nhúc nhích.
Ngay cả Tiêu Thiên Chấn vẫn đang dửng dưng nằm trên giường cũng không nhịn được có chút hiếu kỳ, chậm rãi quay sang nhìn vị thầy thuốc đang bắt mạch cho mình.
Còn đám người bên cạnh vẫn đứng chờ.
Mất cả nửa canh giờ, Minh tiên sinh mới mở hai mắt, ngón tay rời khỏi mạch tượng của Tiêu Thiên Chấn, sau đó đứng dậy.

Hải Như Nguyệt vội hỏi: “Minh tiên sinh, như thế nào rồi?”
Minh tiên sinh cũng không để ý lời bà hỏi, quay sang nói với Tiêu Thiên Chấn: “Ngươi há miệng ra.”
Chu Thuận vội nói với Tiêu Thiên Chấn: “Thiếu gia, mau há miệng ra.”
Tiêu Thiên Chấn chậm rãi há miệng ra.
“Miệng há nhỏ như vậy chờ bú sữa sao? Mở lớn lên.” Minh tiên sinh khiển trách một câu.

Chương 349: Thuốc Đắng Dã Tật (2)

Chương 349: Thuốc Đắng Dã Tật (2)
Tiêu Thiên Chấn liếc mắt một cái, nghe lời há to miệng, ai ngờ đối phương nhanh chóng ra tay, hai ngón tay nắm thẳng đầu lưỡi y, kéo đầu lưỡi ra bên ngoài, lật qua lật lại xem xét.
Tiêu Thiên Chấn mở to mắt nhìn ông ta.
Minh tiên sinh buông lỏng đầu lưỡi của Tiêu Thiên Chấn, rồi lại nhìn hai má của y, chợt bước đến cuối giường, chỉ vào hai chân Tiêu Thiên Chấn, nói: “Người đâu, mau cởi vớ của cậu ta ra.”
Chu Thuận tất nhiên mau chóng làm theo, vội vàng lột vớ của Tiêu Thiên Chấn ra.
Minh tiên sinh đưa tay cầm lấy bàn chân của Tiêu Thiên Chấn, xem xét kỹ càng.
Bàn chân của Tiêu Thiên Chấn hoàn toàn khác với người bình thường, gân xanh nổi lên rất rõ.
Nói thật, ngay cả Hải Như Nguyệt cũng đã rất nhiều năm không nhìn kỹ bàn chân của con trai bà. Bình thường rửa chân cho con trai cũng không cần bà động tay.
Lúc này, bà đến gần xem xét, mới phát hiện bàn chân của con trai dường như khác với người bình thường.
Mọi người không khỏi chú ý đến phản ứng của Minh tiên sinh, bao gồm cả Lê Vô Hoa. Ai nấy đều phát hiện vị thầy thuốc này xem bệnh không giống người khác.
Chính bởi vì không giống, cảm giác hy vọng trong lòng Hải Như Nguyệt lại càng tăng lên không ít.
Xem xong bàn chân, Minh tiên sinh lại nhìn từng đầu ngón chân của Tiêu Thiên Chấn, không ngừng gật đầu, dường như đã nhìn ra được cái gì đó.

Bỏ bàn chân Tiêu Thiên Chấn ra, ông ta lại tiếp tục nắm lấy hai bàn tay của Tiêu Thiên Chấn quan sát, vạch từng đầu ngón tay để xem cho kỹ. Sau khi chính thức kiểm tra xong toàn diện, ông ta vừa vuốt râu vừa nhìn Tiêu Thiên Chấn gật đầu, có vẻ như đã tìm hiểu rõ ràng.
“Minh tiên sinh, như thế nào?” Hải Như Nguyệt lại hỏi.
Minh tiên sinh xoay người nói: “Ta sẽ không chữa bệnh không công cho người này, trước bàn giá cho tốt rồi mới nói đến chuyện chữa bệnh.”
Hải Như Nguyệt và Lê Vô Hoa không khỏi nhìn nhau, giọng điệu này đúng là của Quỷ Y trong truyền thuyết.
Quỷ Y trong truyền thuyết, khi trị bệnh cho người, nếu đồng ý chữa sẽ ra giá với người bệnh trước. Được giá, ông ta mới trị; không được giá, ông ta không trị.
Đối tượng trị liệu còn phải xem có thuận mắt hay không. Không thuận mắt thì cũng không trị, ai bức cũng vô dụng. Tục truyền, có một vị nào đó trong cửu đại Chí tôn đã từng bức Quỷ Y chữa bệnh nhưng cũng không thành công. Thuận mắt, mặc kệ nghi nan tạp chứng nào, phải tốn công ra sao, chỉ cần trả một đồng ông ta cũng đồng ý ra tay chữa trị. Còn về phần ra giá bao nhiêu cũng tùy tâm trạng. Có lúc một đồng ông ta cũng ra tay chữa trị, cũng có khi yêu cầu cái giá trên trời cũng có. Nếu trả bằng tiền thì còn dễ xử lý. Nghe nói Quỷ Y cũng thường lấy nhân mạng làm giá, một mạng đổi một mạng.
Cũng bởi vì điều này, rất ít người dám chọc Quỷ Y. Đắc tội với ông ta, không chừng một ngày đẹp trời cái mạng nhỏ của mình trở thành cái giá giao dịch của Quỷ Y, đột nhiên xuất hiện một cao thủ nào đó đuổi theo giết mình.
Hải Như Nguyệt thăm dò: “Không biết tiên sinh muốn ra giá bao nhiêu?”
Minh tiên sinh đưa một ngón tay: “Việc ta chữa bệnh không được phép nói cho bất cứ kẻ nào biết. Nếu không, ta có thể trị hết nhưng cũng thu lại cái giá gấp bội đấy.”
Hải Như Nguyệt vội vàng gật đầu. Mấy năm qua, bà lúc nào cũng nghe ngóng về Quỷ Y, tất nhiên bà cũng biết quy củ này của ông ta, không nghĩ đến đệ tử của ông ta cũng có quy củ đó.

Chính bởi vì có quy củ này, cho nên không ai có thể đoán ra được Quỷ Y ở đâu, đoán chừng đây cũng là phương pháp bảo vệ bản thân mình của ông ta.
Từng có người được chữa khỏi đã không giữ được miệng, đem việc được Quỷ Y cứu chữa ra khoe khoang, kết quả bị diệt cả nhà.
“Cầu tiên sinh cứu chữa, tất cả sẽ theo quy củ của tiên sinh.” Hải Như Nguyệt đồng ý.
Tay phải Minh tiên sinh lại duỗi ra một ngón: “Mười vạn kim tệ. Đồng ý thì trị, không đồng ý thì coi như xong. Bà cho ta một câu trả lời chắc chắn.”
Hải Như Nguyệt nhẹ nhàng thở ra. Đòi tiền thì tốt rồi bởi vì bà đã từng nghe qua chuyện Quỷ Y cứu con trai mà lại muốn cái mạng của mẹ già.
Thấy phản ứng của Hải Như Nguyệt, Lê Vô Hoa nói: “Mười vạn kim tệ cũng không phải là con số nhỏ. Nếu ngươi trị không hết thì làm sao bây giờ?”
Minh tiên sinh nói: “Thiên hạ không có bệnh nào là trị không hết. Chỉ cần có tiền, trị không hết, ta sẽ ở lại đây trị cho hết. Mấy lời nói nhảm thì không cần nói, chỉ cần nói được hay không. Không được thì ta đi, cũng không cần lãng phí thời gian của ta ở đây.”
“Được.” Hải Như Nguyệt lên tiếng đồng ý, sau đó quay sang nói với Chu Thuận: “Đi lấy tiền đến đây.”
“Rõ!” Chu Thuận vội vàng rời đi.
Khi ông ta quay trở lại, trên tay cầm mười tờ ngân phiếu trị giá một vạn kim tệ, hai tay đưa đến trước mặt Minh tiên sinh.
Lê Vô Hoa đột nhiên nhướng mày, phát hiện sau khi vị Minh tiên sinh này nhìn thấy kim phiếu, biểu hiện trở nên rất hưng phấn. Đệ tử Quỷ Y còn thiếu tiền tiêu sao? Trong lòng ông ta đột nhiên dâng lên cảnh giác cao độ.
Sau khi cất kim phiếu vào trong áo, Minh tiên sinh cũng không dài dòng, mở cái hòm mà ông ta mang theo, bên trong là một đống chai chai lọ lọ. Ông ta cầm mấy cái chai lên, mở nắp bình, sau đó đặt sang một bên ghế. Khi ông ta lấy cái bình bạc cuối cùng ra, nắp bình vừa mở, rất nhanh một mùi hương thơm tràn ngập cả căn phòng, mọi người không khỏi hít một hơi.

Ông ta lấy mấy cái bình kia đổ một chút bột vào trong cái bình bạc, rồi dùng một cây ngân châm thật dài cắm vào trong bình, nhanh chóng khuấy đều.
Khi mùi thơm càng lúc càng đậm, Minh tiên sinh ngồi bên cạnh giường, nói với Tiêu Thiên Chấn: “Há miệng ra.”
Tiêu Thiên Chấn có chút hiếu kỳ nhìn quái nhân trước mặt, sau đó há miệng ra.
Trong lúc Minh tiên sinh định đem thứ trong bình bạc đổ vào miệng Tiêu Thiên Chấn, Lê Vô Hoa đột nhiên lên tiếng: “Khoan đã.”
Mọi người quay đầu lại, Lê Vô Hoa trầm giọng nói: “Ta làm sao biết được thuốc của ngươi là độc dược hay là thuốc chữa bệnh.”
Đây là một vấn đề khiến người ta phải khó xử.
Ánh mắt của Tiêu Thiên Chấn dấy lên hy vọng. Người đến xem bệnh cho y thì nhiều, nhưng ít có người có thể kê được thuốc.
“Nó nằm ở đây.” Minh tiên sinh thản nhiên nói một câu, sau đó chậm rãi đổ thứ dung dịch như cháo trong cái bình bạc ra, xanh xanh đỏ đỏ, mơ hồ có hồng quang ẩn hiện.
Lê Vô Hoa trở nên ngơ ngác. Thuốc này có hồng quang ẩn hiện, nhìn ra không phải là thuốc bình thường.
Thuốc được đổ vào trong miệng của Tiêu Thiên Chấn. Tiêu Thiên Chấn nhăn mày. Hương vị hỗn tạp cái gì vậy? Vừa thơm, vừa ngọt, vừa chua lại vừa đắng. Khẩu vị khiến người ta không chịu được. Y đang định ngậm miệng, Minh tiên sinh đã trút hết đống bột nhão trong bình bạc vào miệng y.
“Thuốc đắng dã tật, khó uống là chuyện bình thường, nuốt xuống đi.” Bình bạc được lấy ra khỏi miệng Tiêu Thiên Chấn, Minh tiên sinh nói một câu.
Tiêu Thiên Chấn cau mày, biểu hiện khó chịu, cố gắng nuốt xuống, sau đó kêu lên: “Nước.”
Chu Thuận vội hỏi: “Minh tiên sinh, có thể uống nước được không?”
Minh tiên sinh gật đầu, sau đó đứng dậy, bắt đầu thu dọn đồ đạc, bỏ hết tất cả chai lọ vào trong hòm.
Thấy ông ta đã làm xong, Hải Như Nguyệt vội hỏi: “Minh tiên sinh, như vậy là xong sao?”

Minh tiên sinh nhìn Tiêu Thiên Chấn đang cau mày ngồi uống nước trên giường, nói: “Ngày mai và ngày mốt còn phải uống thêm hai lần thuốc. Ta mệt rồi, chuẩn bị cho ta một gian phòng để nghỉ ngơi.”
“Được.” Thấy ông ta tạm thời không đi, cũng hợp ý Hải Như Nguyệt, bà liền phất tay, ra hiệu Chu Thuận đi sắp xếp.
Nhìn theo Chu Thuận dẫn người đi, Lê Vô Hoa vẫy tay gọi đệ tử, dặn dò: “Mau giám sát, không được để người chạy thoát.”
“Rõ!” Gã đệ tử nhanh chóng rời đi.
Hải Như Nguyệt đến bên cạnh Lê Vô Hoa, nhẹ giọng hỏi: “Trưởng lão cảm thấy như thế nào?”
Lê Vô Hoa không khỏi trầm ngâm: “Khó mà nói được, nhưng người này phối thuốc đúng là không tầm thường.”
Trong một trạch viện yên tĩnh, Chu Thuận dẫn người đến phòng dành cho khách, sau đó dặn dò nếu có chuyện gì thì cứ phân phó lại.

Chương 350: Đơn Thuốc Điều Dưỡng

Chương 350: Đơn Thuốc Điều Dưỡng
Minh tiên sinh phủi phủi tay, ra hiệu không nên quấy rầy. Đợi Chu Thuận đi xong, ông ta liền đóng cửa phòng lại, dựa lưng vào cửa, tay vỗ lên ngực: “Làm ta sợ gần chết, làm ta sợ gần chết, cũng đừng hại ta mà.” Sau đó ông ta móc đống kim phiếu trong áo ra, sau khi kiểm tra qua một lần, trong bụng ông ta như nở hoa, dáng vẻ đạo mạo thanh cao đã không còn.
“Phu nhân, thiếu gia có chút không ổn.”
Hải Như Nguyệt và Lê Vô Hoa đang đi dạo trong vườn hoa, chợt có người hầu đến cấp báo.
Hai người giật mình, vội vàng chạy đến chỗ Tiêu Thiên Chấn. Vừa bước vào phòng, đã thấy đám người Chu Thuận đang vây quanh giường, tay chân luống cuống.
Hai người gạt đám người hầu sang một bên, chỉ thấy Tiêu Thiên Chấn không ngừng đạp hai chân, hai tay cũng không ngừng giật quần áo trước ngực, liên tiếp rên rỉ: “Nóng…nóng quá…” Thấy Hải Như Nguyệt, y khó chịu kêu lên: “Nương, con nóng quá.”
Lê Vô Hoa vội vàng cầm tay của y kiểm tra, một lát sau liền chậm rãi buông ra.
Hải Như Nguyệt vội hỏi: “Thế nào?”
Lê Vô Hoa lắc đầu: “Bên trong cơ thể không có triệu chứng trúng độc, là do dược hiệu phát huy.”
Hải Như Nguyệt có chút yên tâm: “Nhưng nó như vậy…”
Lê Vô Hoa chỉ vào chậu than trong phòng: “Mấy thứ này đừng dùng nữa, mau cất hết đi, mở cửa sổ ra để thông khí. Bây giờ, tiểu Thứ Sử cũng không cần mặc mấy bộ quần áo dày nữa. Nóng quá, cơ thể của cậu ấy sẽ không chịu nổi.”

Dựa theo phân phó của ông, bọn người hầu nhanh chóng làm theo, cất chậu than, mở cửa sổ, cởi bớt quần áo trên người Tiêu Thiên Chấn. Nhưng khi cởi chỉ còn một chiếc áo mỏng, Tiêu Thiên Chấn vẫn còn kêu nóng.
“Nó không sao chứ?” Hải Như Nguyệt không khỏi lo lắng.
Lê Vô Hoa bắt mạch cho Tiêu Thiên Chấn, chăm chú quan sát một hồi, phát hiện những lỗ chân lông đã đóng rất lâu trên người Tiêu Thiên Chấn đang mở ra, tỏa ra nhiệt khí.
Lê Vô Hoa bỏ tay ra, nói: “Không có chuyện gì đâu. Bây giờ là lúc dược hiệu đang bộc phát rất mạnh trong bụng của nó. Nhìn tình huống, chỉ cần cậu ấy chịu được qua đêm nay, hẳn mọi việc sẽ ổn hơn.”
Hải Như Nguyệt vẫn không yên lòng, lại cho người đi mời vị Minh tiên sinh kia đến. Sau khi Minh tiên sinh kiểm tra cho Tiêu Thiên Chấn xong, giải thích cũng không khác gì Lê Vô Hoa, dặn người hầu cứ cách một khoảng thời gian lại cho Tiêu Thiên Chấn uống nước, còn lại thì cũng không có vấn đề gì.
Hai người đều nói không có việc gì, khiến Hải Như Nguyệt yên tâm không ít.
Sau khi Minh tiên sinh rời đi, Hải Như Nguyệt lại hỏi Lê Vô Hoa: “Thuốc của ông ta có tác dụng thật sự hay không?”
Lê Vô Hoa không dám xác nhận: “Bây giờ còn chưa nói chính xác được, còn phải xem tình hình rồi nói sau. Người còn có công vụ cần xử lý, cũng không nên quá chú tâm vào việc này. Người cần làm việc gì thì đi làm đi, để ta phái đệ tử trong môn ở lại chú ý tình huống của cậu ấy.”
Nửa đêm, Lê Vô Hoa lại đến. Sau khi kiểm tra cho Tiêu Thiên Chấn xong, Lê Vô Hoa kinh ngạc phát hiện, luồng khí lạnh trong kinh mạch của Tiêu Thiên Chấn dường như đã biến mất, mơ hồ còn có dấu hiệu sinh cơ.
“Vị Minh tiên sinh kia có đến kiểm tra qua chưa?” Buông mạch Tiêu Thiên Chấn ra, Lê Vô Hoa hỏi một tiếng.
Đệ tử vẫn luôn canh giữ bên cạnh đáp: “Thưa, vẫn không thấy.”
Lê Vô Hoa nói thầm trong lòng. Lòng tin của ông ta đúng là đủ lớn. Kê thuốc xong thì mặc kệ. Ông ta có lòng tin với thuốc của mình hay là với y thuật của mình?

Như ông ta đã dự đoán, sáng hôm sau, nhiệt độ trên người Tiêu Thiên Chấn đã khôi phục lại bình thường. Tiêu Thiên Chấn đã rất yếu rốt cuộc đã ngủ mê.
Giữa buổi sáng, Minh tiên sinh có đến một chuyến. Sau khi kiểm tra cho Tiêu Thiên Chấn xong, Hải Như Nguyệt ở một bên hỏi: “Minh tiên sinh, thế nào rồi?”
Minh tiên sinh nói: “Sức khỏe của y đang rất yếu, cứ để y ngủ. Khi nào y tỉnh lại thì gọi ta, ta lại cho y uống thuốc thêm lần nữa.”
“Được.” Hải Như Nguyệt liên tục gật đầu.
Đợi Minh tiên sinh đi xong, Lê Vô Hoa lại tiến lên kiểm tra cho Tiêu Thiên Chấn lần nữa. Sau khi kiểm tra xong, ông im lặng bước ra khỏi cửa.
Hải Như Nguyệt đi theo ra ngoài: “Trưởng lão, như thế nào rồi?”
Lê Vô Hoa đứng chắp tay dưới mái hiên, nhìn lên trời, trầm ngâm một chút rồi nói: “Y thuật người này quả nhiên bất phàm. Tất cả danh y khắp thiên hạ đều thúc thủ trước căn bệnh này, nhưng ông ta lại chữa dễ như trở bàn tay, chẳng khác nào diệu thủ hồi xuân, cũng có khi ông ta là đệ tử Quỷ Y thật.”
“Thật sao?” Hai mắt Hải Như Nguyệt sáng lên.
Lê Vô Hoa khẽ gật đầu.
Từ lúc nửa đêm, Tiêu Thiên Chấn ngủ một giấc đến chiều hôm sau mới tỉnh, mọi người lập tức mời Minh tiên sinh đến.
Ông ta mở cái hòm, lấy ra mấy cái chai lọ, sau đó pha một bát chất lỏng đen sì.
Tiêu Thiên Chấn vừa nghe mùi lạ liền không muốn uống. Sau khi nếm thử một miếng, y buồn nôn, vội vã quay mặt sang chỗ khác.
Hải Như Nguyệt khiển trách: “Thuốc đắng dã tật, thuốc có khó uống đến cỡ nào con cũng phải uống. Uống đi.”
Đối với bà mà nói, hy vọng đang ở trước mắt. Cho dù vị Minh tiên sinh bảo con trai bà ăn cứt, bà cũng không chút do dự mà làm theo.
Tiêu Thiên Chấn cũng không biết y đã bằng cách nào uống hết chén thuốc. Mấy lần muốn ói nhưng đều được tu sĩ bên cạnh thi pháp áp chế xuống.

Chạng vạng tối hôm sau, Minh tiên sinh lại điều chế một bát chất lỏng màu huyết hồng.
Lần này màu sắc nhìn không thuận mắt nhưng lại dễ uống vì nó ngọt.
Tiêu Thiên Chấn uống một hơi cạn sạch.
Sau khi tận mắt nhìn thấy y uống xong, Minh tiên sinh thu dọn cái hòm, sau đó đeo lên lưng, nói với Hải Như Nguyệt: “Cũng đã đến lúc ta phải đi rồi.”
“Cái này…” Hải Như Nguyệt chỉ con trai của mình, có vẻ như muốn hỏi, vậy là tốt rồi sao?
Minh tiên sinh nói: “Bệnh căn đã trừ, sẽ không còn gì đáng ngại. Nhưng mấy năm qua xương cốt của y phát triển không bình thường, mặc dù bệnh căn không còn, nhưng cơ thể vẫn còn rất suy yếu, nửa năm tới chú ý điều dưỡng. Ta thấy bên cạnh bà có không ít tu sĩ. Ta nghĩ ta không cần phải nói thêm cái gì, bọn họ tất nhiên biết nên xử lý như thế nào.”
Hải Như Nguyệt nói: “Trời cũng đã tối rồi, tiên sinh cần chi vội vã đi như vậy. Có gì ngài nghỉ lại thêm một đêm, ngày mai hãy nói.”
Dù sao mười vạn kim tệ cũng không phải con số nhỏ. Bà vẫn muốn giữ đối phương ở lại quan sát bệnh tình con trai nhiều hơn một chút.
Minh tiên sinh lắc đầu: “Ta đã ở đây khá lâu rồi, ta còn có việc.” Ông ta nói xong liền nghênh ngang rời đi, không coi ai ra gì.
Từ trên xuống dưới, bao gồm Lê Vô Hoa, quả thật không ai dám ép ông ta ở lại.
Nguyên nhân rất đơn giản, nếu ông ta thật sự là đệ tử của Quỷ Y, đừng nói Lê Vô Hoa ông không thể chạm vào, ngay cả Vạn Động Thiên Phủ cũng trêu chọc không nổi.
Nào có chuyện trùng hợp gặp được đệ tử Quỷ Y như vậy? Ngay từ đầu, Lê Vô Hoa đã không tin. Bây giờ ông ta không thể không tin. Chính mắt ông ta đã nhìn thấy hiệu quả trị liệu của Thiên Âm Tổn Mạch, đây không phải nói giả mạo là làm được.
Bây giờ vị Minh tiên sinh này xuất hiện, ngay cả Lê Vô Hoa ông cũng không khỏi cung kính vài phần.
Cũng không còn cách nào, Hải Như Nguyệt muốn đích thân tiễn ông ta ra khỏi thành, nhưng vị Minh tiên sinh muốn khiêm tốn, không muốn để người khác chú ý liền từ chối.

Hải Như Nguyệt đành phải để cho quản gia Chu Thuận đưa tiễn.
Thấy ông ta đã rời đi, Hải Như Nguyệt lo lắng hỏi Lê Vô Hoa: “Ông ta chắc không lừa dối chứ?”
Lê Vô Hoa lắc đầu: “Không biết nữa. Bệnh căn Thiên Âm Tổn Mạch nhìn thì giống như trừ tận gốc, hai ba ngày rồi cũng không tái phát. Đây là điều mà không phải người nào cũng có thể làm được. Cho đến bây giờ, chúng ta cũng chưa nhìn thấy một ai có thể ngăn chặn căn bệnh cho tiểu Thứ Sử được nửa canh giờ, huống chi là hai ba ngày trời. Kinh mạch của tiểu Thứ Sử cũng đã khôi phục lại sức sống, điều này không giả. Mà có thể làm được nó, cho dù là giả, cũng phải là người có y thuật bất phàm.”

Chương 351: Đen Ăn Đen (1)

Chương 351: Đen Ăn Đen (1)
Hải Như Nguyệt nói: “Căn bệnh di truyền hai đời của cha con họ đã được chữa khỏi rồi sao? Ta làm sao cũng không thể tin được?”
Trước khi trị liệu thì ôm hy vọng, bây giờ đã được chữa khỏi, bà ngược lại có cảm giác nằm mơ, không khỏi cảm thấy có phải quá dễ dàng rồi không.
Lê Vô Hoa hiểu tâm trạng của bà: “Chữa căn bệnh này, nói khó không khó, nói không khó cũng khó, còn phải xem có dùng đúng phương pháp hay không. Có thể trùng hợp gặp được người này, chỉ có thể nói mệnh con của người còn chưa đến tuyệt lộ.”
Hải Như Nguyệt nói: “Chúng ta có nên phái một số người đi theo, nói không chừng còn có thể tìm được Quỷ Y trong truyền thuyết.”
Lê Vô Hoa nhìn bà, hiểu được bà đang nghĩ gì, nhưng vẫn có chút không yên lòng: “Quỷ Y là ai chứ? Người cũng đã chú ý nhiều năm như vậy, hẳn cũng phải hiểu rõ chút ít chứ. Phái người theo dõi đệ tử Quỷ Y? Người cảm thấy không có pháp chỉ sư môn, ta dám làm như thế không?”
Ngoài thành, Chu Thuận thấy Minh tiên sinh sắp sửa ra khỏi thành, muốn tiễn thêm vài dặm đường nữa, Minh tiên sinh không chịu.
Chu Thuận đành phải thôi, chắp tay nói: “Tiên sinh đi đường cẩn thận.”
Minh tiên sinh cầm một phong thư trong ngực, đưa cho quản gia: “Vừa rồi ta quên đưa cho Trưởng công chúa. Đây là đơn thuốc điều dưỡng, bảo Trưởng công chúa căn dặn bệnh nhân làm theo. Bút tích của ta không thể để lộ, chỉ cho phép một mình Trưởng công chúa xem. Sau khi xem xong, bà ấy nhất định phải đốt, tránh bút tích của ta bị tiết lộ ra ngoài.”
“Được, nhất định sẽ theo lời tiên sinh phân phó.” Chu Thuận tiếp nhận phong thư, cung kính nói. Ông có thể nói là cung kính thật sự. Nhìn thấy

gương mặt của Thiếu gia có huyết sắc, Tiêu gia trọng chấn có hy vọng rồi.
Minh tiên sinh quất roi ngựa, lưng đeo cái hòm, dần dần đi xa dưới ánh tà dương, có chút tiêu dao thoải mái.
“Đúng là kỳ nhân.” Chu Thuận lắc đầu cảm thán một câu. Cho đến khi không còn nhìn thấy người nữa, ông mới quay về nội thành.
Trong phủ Thứ Sử, Hải Như Nguyệt đang cho con trai ăn cơm.
Trong phòng cuối cùng đã không cần chậu than, không cần đóng cửa sổ nữa. Con trai dường như cũng ăn cơm nhiều hơn. Gương mặt hồng nhuận khiến Hải Như Nguyệt cười như hoa.
Chu Thuận bước vào, dâng phong thư, nói: “Phu nhân, đây là đơn thuốc Minh tiên sinh đưa cho phu nhân, dùng cho thiếu gia điều dưỡng.” Ông nói.
Nghe Chu Thuận nói, Hải Như Nguyệt gật đầu: “Cũng xem như ông ta còn có mấy phần y đức.”
Sau khi xé mở phong thư, rút trang giấy bên trong, bà chỉ thấy bên trên trang giấy chỉ viết mấy dòng chữ: “Thuốc chính là quả Xích Dương Chu, trộm ở Đại Tuyết Sơn. Bà không được lộ ra, phải cố che giấu.”
Không xem thì thôi, sau khi xem xong, Hải Như Nguyệt biến sắc, có thể nói là dọa tâm can phát run, cả người như nằm mộng.
Sau khi lấy lại tinh thần, dường như sợ người khác nhìn thấy, bà cất phong thư vào trong ngực, đứng dậy hỏi: “Thư này thật sự là Minh tiên sinh đưa cho ngươi?”
Chu Thuận ngạc nhiên: “Đúng vậy, tất cả mọi người ngoài thành đều nhìn thấy, là Minh tiên sinh tự tay giao cho ta.”
“Lửa!” Hải Như Nguyệt quả quyết nói một câu.
Chu Thuận nghe không hiểu là có ý gì: “Phu nhân nói cái gì?”
“Ta nói lửa, đem lửa đến đây cho ta.” Hải Như Nguyệt rốt ruột nói một câu.
Chu Thuận thấy bà bối rối, vội vàng ra ngoài mang lửa đến. Sau khi đốt lửa lên, chỉ thấy Hải Như Nguyệt cuộn phong thư thành ống, sau đó đốt trên ngọn lửa.
Phong thư xoắn lại, đốt sạch vị trí có chữ viết. Khi lửa chạm đến tay, bà mới thả phong thư xuống đất cho nó tiếp tục đốt.

Biểu hiện của Hải Như Nguyệt ngẩn ra.
Chu Thuận hỏi một câu: “Phu nhân, ở trên viết cái gì vậy?”
Ông ta cảm thấy nội dung trong thư có thể biến phu nhân thành dạng như vậy, khẳng định là không tầm thường, chắc chắn không phải đơn thuốc điều dưỡng.
Hải Như Nguyệt cười khổ: “Đúng là đơn thuốc điều dưỡng, là đơn thuốc bảo mệnh cho mẹ con ta.”
Mẹ con? Chu Thuận không hiểu, không biết trong thư rốt cuộc viết cái gì.
Đúng lúc này, Lê Vô Hoa tới, nhanh chân tiến vào trong nội đường, vừa thấy mặt liền hỏi: “Nghe nói Minh tiên sinh có để lại một đơn thuốc điều dưỡng, hãy cho ta xem để ta mở mang kiến thức một chút.”
Hải Như Nguyệt miễn cưỡng cười, chỉ đống tro trên mặt đất: “Trưởng lão đến chậm một bước rồi, ta vừa mới đốt xong.”
Lê Vô Hoa nghe xong, rõ ràng có chút không vui.
Hải Như Nguyệt vội an ủi: “Minh tiên sinh đã dặn không được để chữ viết của ông ấy lộ ra ngoài, xem xong là phải đốt ngay, là ta nhất thời sơ sẩy tưởng thật.”
Lê Vô Hoa hỏi: “Ông ta viết thứ gì?”
Hải Như Nguyệt đáp: “Cũng không viết cái gì, ngược lại cảnh cáo ta.”
“Cảnh cáo?” Lê Vô Hoa cau mày: “Có ý gì?”
Hải Như Nguyệt thở dài: “Vẫn giống như trước đây, bảo ta không được đem chuyện ông ấy chữa bệnh tiết lộ ra ngoài.”
Lê Vô Hoa nhìn bà, nửa tin nửa ngờ, nhưng thư thì đã bị đốt, cho dù người ta không nói thật, ông cũng không làm gì được, đành phất tay rời đi.
Nhìn Lê Vô Hoa rời đi, Hải Như Nguyệt âm thầm nghiến răng. Không phải bà không nói, mà là bà không dám nói. Nếu để cho Vạn Động Thiên Phủ biết, chỉ sợ bọn họ sẽ giết chết con trai bà ngay, đoán chừng ngay cả bà cũng khó mà thoát khỏi. Nguyên nhân rất đơn giản, sẽ không để lại chứng cứ dùng quả Xích Dương Chu để chữa trị.
Cảnh tượng Đại tổng quản Băng Tuyết Các Hàn Băng đích thân đến như thế nào, bà vẫn còn nhớ rõ mồn một trước mắt. Chuyện có thể kinh động đến Hàn Băng, mức độ nghiêm trọng là có thể nghĩ.

Vạn Động Thiên Phủ nào dám mạo hiểm, tất sẽ ra tay hạ sát hai mẹ con bọn họ. Chỉ khi nào con trai bà chết đi, mới không tồn tại cái gọi là dùng quả Xích Dương Chu để chữa bệnh, mà đã giết con trai của bà rồi, sao có thể để bà sống chứ, sẽ bí mật mai táng bà cùng một chỗ.
Nhìn con trai đang ăn uống ngon lành, Hải Như Nguyệt không còn cười nổi nữa. Bà quay lại chỗ ngồi, đống tro tàn theo tà váy lay động mà bay đi.
Bà đang nghĩ rốt cuộc là ai đã làm, đã muốn trị bệnh cho con trai của bà, nhưng lại không chịu bại lộ thân phận.
Mục tiêu đầu tiên mà bà nghĩ đến chính là Ngưu Hữu Đạo. Lời đồn kinh động đến Hàn Băng cũng chỉ có Ngưu Hữu Đạo mà thôi, mà Ngưu Hữu Đạo đích thật đã đến Đại Tuyết Sơn.
Nếu là Ngưu Hữu Đạo, bà quả thật không thể tưởng tượng được hắn có thể lấy được quả Xích Dương Chu. Băng Tuyết Các là chỗ nào chứ? Tại sao hắn lại trộm được quả Xích Dương Chu? Điều này không quá tin cậy rồi.
Nhưng nghi ngờ thì nghi ngờ, bà lại không có bất kỳ bằng chứng nào. Bây giờ bà rất muốn phái người đuổi theo Minh tiên sinh, muốn tìm hiểu xem người đứng đằng sau là ai, nhưng bà lại không dám. Đuổi theo Minh tiên sinh đồng nghĩa với việc trị liệu bị bại lộ, nguy hiểm và phiền phức cũng sẽ đến. Bà thật sự tiến thoái lưỡng nan trong chuyện này.
Ngoài thành, Minh tiên sinh vọt vào khu rừng cách nội thành hơn mười dặm. Ông ta leo xuống ngựa, cởi cái hòm đằng sau lưng, tiện tay ném xuống đất rồi quan sát chung quanh.
Chờ một lát, một bóng người từ sâu trong rừng chạy ra, không phải ai khác, chính là Đoạn Hổ. Gã hớn hở chào một tiếng: “Vạn huynh.”
Minh tiên sinh nhảy xuống, lắc đầu nói: “Việc này thật nguy hiểm. Ta sợ không qua được.”
Đoạn Hổ cười nói: “Vạn huynh là lão làng trong việc lừa gạt, còn sợ cái này sao?”
Minh tiên sinh hừ một tiếng: “Ngươi khen ta hay là mắng ta đấy? Hai việc này giống nhau sao? Đó là phủ Thứ Sử Kim Châu, trong phủ còn có không ít cao thủ của Vạn Động Thiên Phủ, mấy người bình thường trước

có thể so với bọn họ được sao? Ngươi có quan sát đằng sau không có ai theo chứ?”
Đoạn Hổ nói: “Đã quan sát, không có ai theo dõi. Ngươi yên tâm đi, chỉ cần bọn họ xem ngươi là đệ tử Quỷ Y, thuốc phát huy được công dụng thì đã có thể chấn nhiếp được bọn họ. Bọn họ không dám làm loạn đâu.”
Minh tiên sinh lấy hai tờ kim phiếu trị giá một vạn, đưa cho Đoạn Hổ: “Ta đã lấy được hai vạn, trước đó chúng ta đã nói xong việc mỗi người một nửa, ta đã đủ thành ý chưa?”
Đoạn Hổ kiểm tra một chút, sau đó cất vào trong ngực, cười nói: “Phát tài rồi.”

Chương 352: Đen Ăn Đen (2)

Chương 352: Đen Ăn Đen (2)
Minh tiên sinh cười thầm trong lòng. Gã đúng là không nhìn đó là chỗ nào sao, là phủ Thứ Sử Kim Châu đấy. Chỉ bỏ có hai vạn, không khỏi keo kiệt quá rồi.
Hai người trước đó đã giao ước lừa hai vạn, sau khi xong việc sẽ chia đôi. Bây giờ ông ta giữ lại tám vạn, chỉ đưa một vạn cho Đoạn Hổ. Nhưng ông ta cũng có lý do của mình. Mạo hiểm cũng là ông ta gánh, ông ta tất nhiên phải kiếm thêm một chút.
“Được, như ngươi đã nói, quả Xích Dương Chu giả đó chỉ có thể áp chế được bảy tám ngày. Thời gian trôi qua nhanh lắm, chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây.” Minh tiên sinh khoát tay, chuẩn bị nhảy lên ngựa rời đi.
Đoạn Hổ giữ ông ta lại: “Chỉ cần đưa thư cho Hải Như Nguyệt, đem quả Xích Dương Chu ra hù bà ta, bà ta không dám làm loạn đâu. Quan trọng là, ngươi không để bại lộ chứ? Nếu bại lộ, chúng ta đừng làm quan nữa, chuẩn bị chạy đến hoang sơn dã lĩnh để trốn đi.”
Minh tiên sinh nói: “Ngươi yên tâm đi, nếu làm theo kế hoạch của chúng ta, chắc chắn sẽ không xảy ra sơ hở. Ta có thể nắm chắc điều này. Đi nhanh thôi, tìm đối tượng kế tiếp. Ngươi có nhắm được đối tượng kế tiếp là ai không?”
Đoạn Hổ cười nói: “Nếu không phải ngươi còn nhớ đến đối tượng kế tiếp, Vạn huynh ngươi còn đến tìm ta sao? Chỉ sợ ngươi đã sớm một mình ôm hết tiền chạy mất rồi.”
“Này, ta là loại người như vậy sao?” Minh tiên sinh làm bộ tức giận, chợt ngẩn người, hoài nghi hỏi: “Ý của ngươi là không có đối tượng tiếp theo?”
Đoạn Hổ gật đầu: “Có, còn cách đây không xa, đã có sẵn tài lộ.”

Ánh mắt Minh tiên sinh sáng lên: “Là ai vậy? Ngươi nói ta nghe một chút đi. Trên đường đi chúng ta cũng có thể mưu tính trước.”
Đoạn Hổ gằn từng tiếng: “Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.”
Minh tiên sinh nhìn chằm chằm Đoạn Hổ, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, ý thức được đối phương muốn đen ăn đen, vội lắc mình một cái, nhanh chóng bay đi.
Trong lúc ông ta không kịp đề phòng, một bóng người xuất hiện phía trước, một đạo kiếm khí bổ tới, chính là Lôi Tông Khang.
Minh tiên sinh kinh hãi, lúc này mới hiểu ra Đoạn Hổ không hành động một mình, mà đã sớm thiết lập một cái bẫy chờ ông ta.
Ông ta thật sự hối hận, hận vì mình tham tài, sau khi đắc thủ ở thành Kim Châu, ông ta phải lập tức rời đi mới đúng.
Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, nếu không tham tài, ông ta tội gì phải đến phủ Thứ Sử Kim Châu gánh nguy hiểm lớn như vậy. Đây chính là một cái bẫy đã được thiết kế tỉ mỉ từ trước.
Đoạn Hổ rút kiếm chém tới.
Bên cạnh lại có một bóng người nhảy ra tham chiến, chính là Ngô Tam Lưỡng.
Nhìn thấy nguy hiểm khó mà chống đỡ được, Minh tiên sinh lớn tiếng nói: “Các vị, không phải các ngươi chỉ cần tiền thôi sao? Bao nhiêu tiền trên người ta cho các ngươi hết. Các ngươi giơ cao đánh khẽ, cho ta một con đường sống.”
Đoạn Hổ cười lạnh: “Chúng ta chẳng có hứng thú đối với tiền, chúng ta chỉ cảm thấy hứng thú với cái mạng nhỏ của ngươi mà thôi.”
Sau khi theo Ngưu Hữu Đạo, khẩu khí nói chuyện của đám người này cũng thay đổi. Trước kia, nếu đen ăn đen, nhất định bọn họ sẽ nói tiền cũng muốn mà mạng cũng muốn, làm gì có cái chuyện không có hứng thú với tiền.
Ba người vây quanh Minh tiên sinh ác chiến một trận, cây cối rầm rầm ngã xuống, theo đó còn có Minh tiên sinh.
“Họ Đoàn kia, lão tử có làm quỷ cũng không tha cho ngươi, ta…”
Ngã trên mặt đất, Minh tiên sinh gào lên, nhưng lời còn chưa dứt, ông ta đã bị một kiếm của Lôi Tông Khang đâm xuyên qua tim, cất lên một tiếng nghẹn ngào dưới họng kiếm.

Lôi Tông Khang dùng chân đá văng thanh kiếm của Minh tiên sinh, sau đó rút thanh bảo kiếm đẫm máu của mình ra, quay đầu lại hỏi Ngô Tam Lưỡng: “Lão Ngô, ngươi không sao chứ?”
Trước ngực Ngô Tam Lưỡng là một vết máu thật dài, thiếu chút nữa là bị chém, lắc đầu nói: “Không sao đâu, chỉ cần chệch một chút là hỏng ngay.” Gã cắm kiếm trên mặt đất, chậm rãi cởi quần áo ra.
Lôi Tông Khang tra trường kiếm vào bao, giúp gã xử lý vết thương.
Đoạn Hổ ngồi xuống bên cạnh thi thể Minh tiên sinh, tiến hành lục soát, rất nhanh tìm được một xấp kim phiếu mệnh giá lớn: “Các ngươi nhìn xem, xấp kim phiếu này chắc chắn là của ông ta. Con số này chưa phải là số cuối. Ừm, tám tờ, đoán chừng ông ta đã đòi mười vạn. Ông ta nhanh chóng đưa cho ta một vạn, ta liền biết tên này không rộng rãi như vậy, nhất định là có giữ làm của riêng. Đúng là không ngoài sở liệu.”
Sau đó, mọi người đào một cái hố, chôn thi thể Minh tiên sinh xuống, tránh để bại lộ quá sớm.
Ngô Tam Lưỡng đã xử lý xong vết thương, thay bộ quần áo khác. Ba người nhanh chóng biến mất trong rừng sâu.
Một buổi sáng của mấy ngày sau, ba người đã đứng bên ngoài một sơn cốc ở quận Thanh Sơn.
Bên trong một gian nhà tranh, Ngưu Hữu Đạo mở cửa bước ra, nhìn thấy ba người liền mỉm cười: “Các ngươi trở về rồi sao?”
“Đại gia.” Ba người cùng nhau chắp tay chào hỏi.
Ngưu Hữu Đạo cười hỏi: “Mọi việc làm như thế nào rồi?”
“Chúng ta đã theo phân phó của Đạo gia mà làm, cũng không xảy ra sự cố, rất thuận lợi.” Đoạn Hổ nhẹ gật đầu, sau đó lấy ra một tờ kim phiếu đưa lên: “Số tiền này hẳn là của họ Vạn, ngoài ra còn có mười vạn nữa, chắc là của Hải Như Nguyệt, tổng cộng mười vạn ba ngàn.”
Bọn họ không có dự định nuốt số tiền này, huống chi cũng khó mà nuốt. Ngày nào Đạo gia và Hải Như Nguyệt cũng nói chuyện, rất có thể hắn sẽ biết.
Ngưu Hữu Đạo cũng không nhận: “Mọi người vất vả rồi, số tiền này mọi người cứ giữ đi.”
Ba người nhìn nhau cười một tiếng. Bọn họ cũng biết cách làm người của Đạo gia. Đạo gia đã cho, bọn họ cũng không cần khách sáo.

Đúng là một khoản thu nhập không nhỏ. Mặc dù trước kia bọn họ cũng thường xuyên làm chuyện đen ăn đen, nhưng chưa từng có thu hoạch lớn như thế. Sau khi theo Đạo gia, mọi chuyện đã khác, động tay một chút đều tính bằng tiền vạn.
Đầu tiên, đối tượng ra tay cũng không giống trước kia. Trước kia, bảo bọn họ ra tay với phủ Thứ Sử Kim Châu, đánh chết bọn họ cũng không dám.
Còn bây giờ, ngay cả Băng Tuyết Các mà bọn họ còn lừa qua, còn chuyện gì dám hay không dám nữa. Gan lớn, bọn họ khinh thường làm mấy chuyện cỏn con. Có Đạo gia sau lưng, bọn họ cũng có được sức mạnh.
Chỉ cần Đạo gia còn, cho dù thất thủ bại lộ, bọn họ tin rằng Hải Như Nguyệt sẽ không làm gì bọn họ. Đây chính là lực lượng.
“Sắc mặt của lão Ngô không ổn, ngươi bị thương à?” Ngưu Hữu Đạo nhìn mặt Ngô Tam Lưỡng, hỏi một câu.
Ngô Tam Lưỡng cười khổ: “Bị một vết ngoài da, cũng không có gì đáng ngại.”
Đoạn Hổ nói: “Chúng ta đã đánh giá thấp họ Vạn. Không nghĩ đến ba người chúng ta liên thủ vây công, vẫn để cho ông ta đã thương được lão Ngô. Lão Ngô thiếu chút nữa bị một kiếm của ông ta giết chết, đúng là quá mạo hiểm.”
“Về sau, các ngươi nên cẩn thận chuyện này một chút, có thể không mạo hiểm thì tận lực đừng mạo hiểm. Được rồi, mọi người cũng đã vất vả, mau trở về nghỉ ngơi đi.” Ngưu Hữu Đạo phất tay nói.
“Rõ!” Ba người chắp tay cáo lui.
Dạo gần đây ba người không có ở đây vì bị Ngưu Hữu Đạo phái đi làm việc. Chuyện này cũng không tiện giao cho người khác, chỉ cần đi xử lý người trộm quả Xích Dương Chu, cũng không nên mở rộng phạm vi.
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi dạo bước đến vách núi, đưa mắt nhìn mấy người xuống núi.
Đúng lúc này lại có người đến, là Thương Thục Thanh.
Hai người gặp nhau, Thương Thục Thanh bước đến bên cạnh hắn, giọng nói vẫn êm tai như cũ: “Đạo gia.”

Đó là một gương mặt thật xấu xí. Khi không ra ngoài, nàng sẽ không mang khăn che mặt. Dung mạo của nàng thật sự khiến cho người ta không dám lấy lòng, gương mặt lúc ẩn lúc hiện khiến cho người ta không dám nhìn thẳng nhưng cũng không thể né tránh, sợ nàng suy nghĩ nhiều.

Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Quận chúa có việc gì sao?”

Thương Thục Thanh nói: “Ta mới từ quận thủ phủ trở về, nghe anh ta nói, anh ta nhận được tin tức của Hải Như Nguyệt, nói muốn đích thân xem tình huống của Danh Dương Vũ Liệt Vệ. Bà ấy dường như đã xuất phát, đang trên đường đến đây. Anh Dương Vũ Liệt Vệ còn chưa bắt đầu, đến lúc đó không có đồ cho người ta xem, sợ là không dễ nói chuyện. Anh ta bảo ta đến hỏi ý của Đạo gia ngài một chút.”

Chương 353: Ôi Chao

Chương 353: Ôi Chao
Nàng sở dĩ nhắc đến chuyện này là bởi vì Ngưu Hữu Đạo trước đó đã nói, chuyện của Hải Như Nguyệt cứ giao cho hắn xử lý, không cần Thương Triều Tông quan tâm.
Ngưu Hữu Đạo đứng chắp tay, quay đầu nhìn về ngọn núi đằng xa, ánh mắt hiện lên chút ý tứ, nhếch miệng cười quỷ quyệt: “Xem ra bà ta quá nôn nóng, không còn chờ được nữa.”
Thương Thục Thanh phát hiện nụ cười quỷ dị của hắn, nghi ngờ hỏi: “Nôn nóng? Không còn chờ được nữa? Vạn Động Thiên Phủ gây áp lực cho bà ta?”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, cười nói: “Nhờ Quận chúa chuyển cáo cho Vương gia, Vương gia yên tâm đi, cứ theo chuyện đã định sẵn mà làm. Chuyện liên quan đến Anh Dương Vũ Liệt Vệ, cứ tùy tiện ứng phó một chút là được. Bà ta đến không phải vì chuyện của Anh Dương Vũ Liệt Vệ, mà là vì ta, sẽ không để cho Vương gia khó xử đâu.”
Thương Thục Thanh gật đầu ghi nhớ. Nàng rất có lòng tin với Ngưu Hữu Đạo. Ngưu Hữu Đạo đã nói như vậy, nàng cũng yên tâm hơn, nhưng vẫn không nhịn được mà hỏi: “Bà ta đến là vì Đạo gia?”
Ngưu Hữu Đạo chỉ cười mà không nói. Sau khi biết chuyện, người đầu tiên mà bà ta hoài nghi chính là hắn.
Mấy ngày sau, Hải Như Nguyệt dẫn đầu một đội người ngựa đi vào Kim Châu, trực tiếp tiến vào quận thành Thanh Sơn.
Không thấy được kết quả mong muốn, tránh không khỏi bỗng nhiên phát hỏa với Thương Triều Tông, để Thương Triều Tông tăng nhanh tốc độ, cũng chỉ có thể cho ra kết quả này.
Thật ra đối với cá nhân Hải Như Nguyệt mà nói, con trai khỏi bệnh rồi, tầm quan trọng của việc có được Anh Dương Võ Liệt vệ hay không đã

giảm bớt, chỉ là Vạn Động Thiên Phủ tương đối chờ mong mà thôi, bà tìm lý do này, Vạn Động Thiên Phủ lập tức chấp nhận.
Không ngoài dự đoán của Ngưu Hữu Đạo, không thấy được thứ muốn thấy, hôm sau lộ trình của Hải Như Nguyệt đã đến ngoài thành bên này.
Sáng sớm hôm sau, Ngưu Hữu Đạo rửa mặt đổi mới hoàn toàn đích thân đứng ở cửa vào sơn cốc nghênh đón.
Đám người Hải Như Nguyệt xuống ngựa, bên này chỉ cho phép Hải Như Nguyệt mang theo mấy tùy tùng tiến đến, tất cả những người khác thì bị cản ở bên ngoài.
"Trưởng công chúa đang nhìn gì vậy?"
Lúc cùng đi vào sơn cốc, Ngưu Hữu Đạo thấy ánh mắt của bà cứ không ngừng nhìn về phía hắn bên này, cười hỏi một câu.
Hải Như Nguyệt đáp: "Chắc không phải ngươi không cho người khác nhìn sơn cảnh nơi này đó chứ?"
Bà đang nhìn người, tìm xem không biết có vị Minh tiên sinh kia ở đây không, nếu có, tất cả nghi ngờ tự nhiên dễ giải quyết.
Bà tin rằng, nếu chuyện này thật sự là do Ngưu Hữu Đạo làm, tuyệt đối sẽ không tùy tiện để người khác đi làm, chắc chắn phải là do thân tín của Ngưu Hữu Đạo ra tay.
"Sao dám! Xin Trưởng công chúa cứ tự nhiên." Ngưu Hữu Đạo cười ha ha, rõ ràng là đang tìm người, không phải đang nhìn sơn cảnh gì đó.
Lúc đi về phía chỗ ở của Ngưu Hữu Đạo, Hải Như Nguyệt vẫy lui những người khác, không cho họ đi theo.
Gương mặt của hộ vệ tùy tùng Lê Vô Hoa có vẻ hơi bất mãn, nhưng ở ngay trước mặt rất nhiều người, ông ta cũng không tiện nói gì.
Leo lên giữa sườn vách núi, thấy một ngôi nhà tranh, Hải Như Nguyệt kinh ngạc, "Ngươi bán mạng vì Thương Triều Tông như vậy, mà lại ở cái chỗ chết tiệt thế này?"
Câu tiếp theo bèn chuẩn bị nói, có muốn suy xét đến chỗ ta bên này không?
Ngưu Hữu Đạo chỉ về phía đỉnh núi xéo ở đối diện, "Có nơi tốt, nhưng đang thi công, trong thời gian ngắn không xong được, chắc là năm nay đừng mơ vào đó ở."

Hải Như Nguyệt thuận thế nhìn lại, thấy có hình dáng đình đài lầu các ẩn hiện, thợ xây dựng đang tới lui trên núi dưới núi, gật đầu cũng không nói gì.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay mời bà ngồi xuống trước bàn đá bày bên ngoài nhà tranh, Hắc Mẫu Đơn dâng nước trà lên.
"Chúng ta tâm sự riêng đi." Hải Như Nguyệt liếc mắt nhìn Hắc Mẫu Đơn, nhàn nhạt một tiếng.
Ngưu Hữu Đạo phất tay ra hiệu cho Hắc Mẫu Đơn lui xuống, cầm ấm châm trà cho bà, có vẻ như thuận miệng hỏi một câu, "Sức khỏe của lệnh lang vẫn còn tốt chứ?"
Mí mắt Hải Như Nguyệt giật giật, bà đang không biết phải mở miệng nói chuyện này thế nào, nhỡ đâu không phải gia hỏa này làm, vạch trần ra quả thực là tự nhiên đưa nhược điểm lên cho người ta nắm.
Bà đến đây chính là vì muốn xác minh chuyện này, chuyện này không thể coi thường, khiến bà như nghẹn nơi cổ họng, trằn trọc, ngày đêm không được yên bình, trong lòng không chắc mà nói, thường xuyên nơm nớp lo sợ, nếu không cũng sẽ không vội vàng chạy đến.
Vì thế, bà nghĩ đủ mọi cách để Vạn Động Thiên Phủ bên kia giúp đỡ giữ bí mật, giữ kín bí mật chuyện bệnh nan y của con trai mình đã được trị lành.
Thật đúng là theo như nội dung viết trên tờ giấy kia vậy: Chớ lộ ra, tự mình che giấu!
Loại cảm giác bị người nắm mũi dắt đi trong lúc vô hình này, rất khó chịu.
Từ từ bưng trà, hừ lạnh một tiếng, nói: "Nhờ hồng phúc của ngươi, rất tốt!" Có ý riêng.
Ngưu Hữu Đạo cười, chợt lại thở dài: "Chuyện Xích Dương Chu Quả, ta rất xin lỗi, có điều ta thật sự đã cố gắng đến Băng Tuyết các, chắc hẳn bà cũng biết sơ qua tình huống rồi, xém chút là xảy ra chuyện, thất bại tan tác mà quay trở về, không mặt mũi đến gặp trưởng công chúa."
"Phốc… Khụ khụ…" Hải Như Nguyệt bị sặc nước trà liên tục ho khan, bà còn muốn hỏi việc này, ai ngờ còn chưa kịp mở miệng, gia hỏa này đã trực tiếp phủ nhận.

Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc: "Trưởng công chúa uống từ từ, nếu cảm thấy trà này dễ uống, chỗ này của ta còn có một ít, quay đầu đưa cho trưởng công chúa mang về là được."
Buông chén trà xuống, Hải Như Nguyệt lấy một cái khăn tay từ trong tay áo ra lau môi, sau khi hơi thở đều đặn trở lại, đưa mắt nhìn hắn, nhìn chằm chằm rất lâu.
Đối phương trực tiếp phủ nhận việc này, càng khiến bà thấy hoài nghi, mới mở miệng bèn hỏi đến sức khỏe của con trai bà, tiếp đó còn phủ nhận chuyện Xích Dương Chu Quả, liên quan như này, kêu bà không nghi ngờ cũng khó.
Ngưu Hữu Đạo sờ lên mặt mình, "Đẹp ư?"
Hải Như Nguyệt gật đầu: "Rất đẹp, không bằng ngươi theo ta đi, làm trai lơ cho ta cũng tốt."
Ngưu Hữu Đạo cười hì hì nhìn bà, biết đối phương như đùa giỡn mà cũng không phải đùa giỡn.
Từ khi hiểu rõ về chuyện trong cung của bên này về sau mới biết được, sau khi công chúa các quốc gia lấy chồng rồi, khó nhịn cô đơn đặc biệt nuôi trai lơ mua vui chỉ là chuyện rất bình thường, quả thực là bí mật công khai, tục truyền có công chúa còn không chỉ nuôi một trai lơ thôi.
Dưới tình huống bình thường, cũng không có nhiều nam nhân có thể so sánh được với bối cảnh gia thế và quyền thế của công chúa, người làm chồng đều phải nhìn sắc mặt, nào dám quản, thêm nữa áo cơm không lo, lại không có chuyện gì làm, bụng no thì nghĩ đến XX cũng rất bình thường, bên cạnh cũng có nhiều nam nhân khom lưng nịnh nọt tính toán vuốt mông ngựa, củi khô gặp lửa, cùng nhau lăn giường là chuyện rất bình thường.
Chỉ cần không đi quá giới hạn, cũng sẽ không có ai la hét vạch trần.
Đương nhiên, nếu gả cho người chồng tay cầm quyền cao thì tình hình sẽ khác, chắc chắn phải hơi thu liễm lại.
Mà bây giờ Tiêu gia là do vị này cầm quyền, không bị quản thúc gì, thêm nữa còn thủ tiết, có thể nói thẳng ra lời này cũng không tính là kỳ quái.
"Ta còn trẻ, không thích hợp." Ngưu Hữu Đạo trêu chọc đáp lời.

Hải Như Nguyệt thấy thẹn quá hóa giận, bà tự nhận mình bảo dưỡng cũng tạm được, đối phương rõ ràng là muốn nói tuổi tác bà quá lớn.
Nhìn về một bên xì một tiếng, lại tiếp tục trở lại chủ đề chính: "Cám ơn ngươi mấy ngày trước đã phái người đến chỗ ta."
Ngưu Hữu Đạo vô cùng ngạc nhiên: "Phái người? Phái ai cơ? Ta không có phái người nào cả!"
Hải Như Nguyệt thầm cắn răng, cười lạnh nói: "Ngươi cũng đừng giả bộ hồ đồ, trừ ngươi ra còn có thể là ai chứ.”
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc: "Trưởng công chúa, ta ngược lại càng nghe càng hồ đồ rồi, cuối cùng là xảy ra chuyện gì vậy?”
Hải Như Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn, hỏi như vậy kêu bà mở miệng trả lời thế nào, vẫn là câu nói kia, nhỡ đâu thật không phải tên gia hỏa này làm, nói ra là tự tìm rắc rối cho mình.

Chương 354: Lửa Xém Lông Mày (1)

Chương 354: Lửa Xém Lông Mày (1)
"Cuối cùng ngươi muốn làm gì?" Hải Như Nguyệt oán hận hỏi.
Ngưu Hữu Đạo vô cùng kinh ngạc, "Ta có làm gì đâu, trưởng công chúa, cuối cùng bà đang nói gì vậy?”
Hải Như Nguyệt bưng trà từ từ uống vào, ánh mắt lập lòe không yên, cuối cùng buông chén trà xuống, nói: "Nói thật, qua chỗ ta bên này giúp ta đi, thế lực của ta không phải Thương Triều Tông có thể so sánh được, ta có thể cho ngươi, Thương Triều Tông cũng không cho được. Muốn tiền, muốn vật, hay là muốn nữ nhân, ta đều có thể cho ngươi, điều kiện tùy ngươi đưa ra!"
Bất kể có phải vậy hay không, bà chuẩn bị trước tiên kéo người về bên cạnh mình mới thỏa đáng.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, trực tiếp từ chối, "Không cần thiết làm vậy, ý tốt của trưởng công chúa, lòng ta xin nhận."
Hải Như Nguyệt: "Thương Triều Tông có cái gì tốt?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta không thích nhặt thứ có sẵn, quả đào phải do chính mình trồng ăn mới ngọt."
Hải Như Nguyệt trầm giọng hỏi: "Không thể thương lượng sao?"
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: "Bây giờ rất tốt, không cần thương lượng."
"Được!" Hải Như Nguyệt gật đầu, "Ngươi không đến cũng được, cho ta một người!"
Lần này Ngưu Hữu Đạo thật sự kì quái, hỏi: "Bà muốn ai?"
Hải Như Nguyệt: "Viên Cương!"
"…" Ngưu Hữu Đạo sửng sốt, phát hiện nữ nhân này thật sự có ánh mắt, thế mà nhìn ra Viên Cương có thể giúp bà, lắc đầu nói: "Chuyện của y ta không làm chủ được."
Hải Như Nguyệt: "Y không phải thủ hạ của ngươi ư?"

Ngưu Hữu Đạo cười khổ: "Chuyện này ta thật sự không làm chủ được, nói như vậy, nếu như y chịu đi, ta sẽ không ngăn cản y, nếu y không muốn đi mà nói, ta cũng sẽ không miễn cưỡng."
Hải Như Nguyệt nhìn chung quanh, hỏi: "Người đâu? Sao lại không thấy y, ngươi gọi y tới, ta nói chuyện với y một lát."
Ngưu Hữu Đạo đứng dậy, đi đến bên vách núi hạ tay xuống, Hắc Mẫu Đơn rất nhanh bay vút tới.
"Kêu Viên Cương tới đây một lát." Ngưu Hữu Đạo căn dặn một tiếng.
"Không cần, đưa ta tới tìm y là được rồi, đang muốn tìm con đường quen thuộc thăm thú cảnh tượng xung quanh đây." Hải Như Nguyệt cũng đứng dậy.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay xin cứ tự nhiên, để Hắc Mẫu Đơn dẫn bà đi, hắn không cho rằng Viên Cương có thể đi cùng bà.
Đứng bên vách núi, đưa mắt nhìn nữ nhân này xuống núi, Ngưu Hữu Đạo cười.
Hắn không có khả năng thừa nhận chuyện này, để đối phương biết Tiêu Thiên Chấn dùng chính là Xích Dương Chu Quả trộm từ Băng Tuyết các là đủ rồi, nếu không không đáng quanh co lòng vòng chữa bệnh cho Tiêu Thiên Chấn…
Nhìn mỹ nhân bên cạnh, Viên Cương hơi buồn bực, Đạo gia thế mà lại kêu y đi dạo cùng bà ta? Xem chừng Hắc Mẫu Đơn cũng không có khả năng nói dối.
Đối với Hải Như Nguyệt y cũng chưa tới mức nói là phản cảm, nhưng cũng chưa thể nói là có hảo cảm.
Không ghét là bởi vì biết nữ nhân này không dễ dàng, không có hảo cảm là vì không thích nữ nhân này có bệnh xấu hở một tí là lại dựa sát vào người ngươi.
"Thật sự không suy xét một lần ư? Ngươi không cần lo lắng Ngưu Hữu Đạo, hắn đã đồng ý, chỉ thiếu cái gật đầu của ngươi thôi.”
Đi lại trên con đường nhỏ ở trong núi, lúc dạo bước, Hải Như Nguyệt dùng đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Viên Cương nói ra.
"Đầu óc hắn có bệnh mới chịu đồng ý." Viên Cương lạnh lùng một câu.
Hải Như Nguyệt sửng sốt một lát, có thể nói Ngưu Hữu Đạo như vậy, xem ra thật đúng là không giống như thủ hạ của Ngưu Hữu Đạo, bèn

tiếp tục khuyên: "Ta có thể cho ngươi, nơi này có thể không cho ngươi được."
Viên Cương: "Ta muốn bà không cho được!"
Đôi mắt Hải Như Nguyệt sáng lóe lên, "Không ngại nói nghe thử xem sao."
Viên Cương lắc đầu: "Nói bà cũng không cho được, có nói cũng không có ý nghĩa gì." Cúi đầu đưa mắt nhìn váy của bà, "Trưởng công chúa, chi bằng về đi, bà ăn mặc như vậy, không thích hợp đi đường núi."
"Được!" Hải Như Nguyệt cười gật đầu, vừa mới xoay người, đột nhiên thân hình nhoáng lên một cái, "Ôi chao" một tiếng, tỏ vẻ đứng không vững.
Viên Cương vô thức tiến lên đỡ bà, hỏi: "Sao rồi?"
"Đau chân." Mặt Hải Như Nguyệt lộ vẻ đau đớn.
Viên Cương đỡ bà ngồi xuống trên một tảng đá, rồi ngồi xuống nắm chân đau của bà lên, vuốt ve xem xét.
"Đau… Đau…" Hải Như Nguyệt liên tục kêu đau.
Không kiểm tra được gì, cách da thịt, mình cũng sẽ không thi pháp kiểm tra được, Viên Cương cau mày nói: "Bà chờ một lát, ta kêu người tới nhìn giúp bà xem sao.”
Hải Như Nguyệt nhìn trái nhìn phải một cái, "Ngươi cứ như vậy ném ta lại đây? Nhỡ đâu có kẻ xấu đến thì làm sao bây giờ?"
Viên Cương: "Bà yên tâm, nơi này có mấy tu sĩ các phái trấn giữ, người ngoài không dễ trà trộn vào như vậy."
"Nhỡ có dã thú hoặc rắn đến thì làm sao bây giờ? Ta ở một mình rất sợ hãi, hay là ngươi cõng ta xuống núi đi!"
"Huýttt…" Viên Cương vươn ngón tay đặt lên miệng, thổi ra một tiếng huýt sáo rõ to.
Phía sau "Huýt" một tiếng, xém chút nữa làm Hải Như Nguyệt nhảy lên một cái rồi, nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên toàn thân treo cỏ đột nhiên xông ra, hóa ra nơi này vẫn luôn có người ẩn nấp, mình đi qua thế mà không nhìn thấy.
Không chỉ một người này, phạm vi xung quanh tiếp tục nhảy ra ba bốn thiếu niên, đều chạy tới, vẻ mặt Hải Như Nguyệt im lặng.

Bà không khỏi may mắn, cũng may vừa rồi nhẫn nại không rục rịch, không có dựa vào trên người Viên Cương, nếu bị nhiều người nhìn thấy như vậy, sẽ rất khó khăn!
Bốn thiếu niên lung tung lộn xộn đồng loạt đứng ở trước mặt Viên Cương.
Viên Cương chỉ chỉ vào Hải Như Nguyệt, "Các ngươi trông chừng bà ấy, ta đi một lát rồi về ngay."
"Dạ!" Bốn thiếu niên vâng dạ.
Hải Như Nguyệt chột dạ không thôi, đây nếu như đi mời người nào tới kiểm tra xem mình có trẹo chân thật không sẽ rất xấu hổ, vội nói: "Thôi, ta đi từ từ, chắc là cũng đi được." Nói xong bèn đứng dậy, thử đi mấy bước, cười nói: "Vẫn được."
Viên Cương lạnh lùng nhìn bà chằm chằm…
Cuối cùng, Hải Như Nguyệt mang theo phiền muộn sâu sắc rời đi.
Trong xe ngựa lắc lư, một tay cầm tấm gương so sánh, một tay khẽ vỗ về gương mặt của mình, đang cẩn thận tìm kiếm tì vết trên mặt mình?
Già ư? Không già mà! Từ những thứ che giấu trong mắt đám nam nhân xung quanh nhìn về phía mình bà có thể xác nhận, bà rất quen thuộc đối với ánh mắt ấy, biết đám nam nhân kia muốn làm gì với bà, đó là khát vọng muốn cởi sạch quần áo của bà.
Nhưng bất kể là Viên Cương nói lời lạnh nhạt, hay là Ngưu Hữu Đạo nói lời châm chọc, trong ánh mắt của hai người này lại không tìm thấy ánh mắt bà hi vọng nhìn thấy, điều này khiến bà rất không có cảm giác an toàn.
Không sai! Không có dục vọng xâm phạm bà, ngược lại khiến bà không có cảm giác an toàn.
Thả tấm gương trong tay xuống, nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, bất an trong lòng lúc đến, vẫn còn chưa bình phục lại, Ngưu Hữu Đạo không thừa nhận là hắn làm.
Bây giờ bà, sớm đã không phải thiếu nữ năm đó có thể vì Thương Kiến Bá yêu chết đi sống lại nữa, không tin trên đời này có người vô duyên vô cớ trợ giúp lớn như vậy mà không cần báo đáp, không tìm được đáp án chính xác, bà luôn cảm thấy sau lưng có lỗ đen to lớn, giống như muốn nuốt chửng lấy bà bất cứ lúc nào…

Tiễn khách đi, Ngưu Hữu Đạo trở về, nhìn thấy Công Tôn Bố đứng ở bên ngoài nhà tranh.
"Có chuyện gì không?" Ngưu Hữu Đạo cười hỏi.
Công Tôn Bố hỏi: "Còn chưa có tin tức về Lục Thánh Trung sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Hoặc là bị Thiệu Bình Ba giết rồi, hoặc là quy thuận Thiệu Bình Ba, tóm lại Thiệu Bình Ba không có khả năng thả y trở về nữa."
Nói đến đây, thần sắc hắn hơi có vẻ nặng nề, sau đó nghĩ lại, có lẽ mình đã bỏ qua cơ hội cuối cùng quyết định cứu vãn Lục Thánh Trung.
Không nên kết thúc người của ba phái đến Tống quốc liên hệ với Lục Thánh Trung, Thiệu Bình Ba bên kia không gặp được người liên hệ, lập tức biết đã lộ tẩy, không có khả năng thả Lục Thánh Trung trở về, nếu không nói không chừng Thiệu Bình Ba còn có thể sẽ lợi dụng Lục Thánh Trung làm phản gián (chống địch bằng kế ly gián).
Công Tôn Bố nói: "Chết là tốt nhất."
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, từ chối cho ý kiến…

Chương 355: Lửa Xém Lông Mày (2)

Chương 355: Lửa Xém Lông Mày (2)
Lại thêm giữa hè một năm nữa, đảo mắt đã là một năm sau.
Thác nước đổ xuống từ trên vách núi, trên tảng đá dưới thác nước, một bóng người đắm chìm vào trong màn nước không nhúc nhích.
Hắc Mẫu Đơn phi thân đến, quát lên, "Đạo gia!"
Bóng người trong màn nước đột nhiên chớp động, bắn lên thuận theo dòng nước đổ xuống.
Đi ngược dòng nước, tốc độ rất nhanh, không làm nổi lên bất cứ bọt nước dị thường nào.
Người trong màn nước rút kiếm, ầm! Trên thác nước bọt nước nổ tung, một bóng người rút kiếm chỉ lên trời, xông ra khỏi dòng nước.
Lăng Không Cuốn, trường kiếm trở vào vỏ, người lại chuyển hướng tung bay xuống, rơi vào bên cạnh Hắc Mẫu Đơn.
Hắc Mẫu Đơn sững sờ, dòng nước đổ xuống khổng lồ như thế, sao lại cảm thấy như không có sức cản gì với vị này.
Trên người bốc lên khí nóng hừng hực, Ngưu Hữu Đạo cầm kiếm hỏi: "Chuyện gì?"
Hắc Mẫu Đơn trả lời: "Chuyện mà ngài kêu ta đi hỏi, không phải thám tử gì đâu, mà là bây giờ nhân khẩu của quận Thanh Sơn tăng đột biến, khách thương tụ tập, bên này cách quận thành không tính quá xa, thỉnh thoảng có người xông nhầm tới là rất bình thường. Vương gia nghe nói quấy rầy Đạo gia thanh tu, đã sai người gấp gáp chế tạo ra một số bi văn cấm thông hành, quay đầu sẽ cho người đứng gác xung quanh."
Thì ra là thế! Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, trước đó nghe Viên Cương đề cập tới, nói luôn có người có ý đồ xâm nhập bên này, hắn bèn hỏi thử xem sao.

"Nghe ngươi nói vậy, bây giờ quận Thanh Sơn rất sầm uất ư?" Ngưu Hữu Đạo hỏi.
"Sầm uất lắm!" Hắc Mẫu Đơn gật đầu đáp: "Quả thực rất sầm uất ạ, trước sau một năm khác biệt quả thực là khác nhau một trời một vực."
"Sau khi Vương gia áp dụng tân chính, lưu dân bốn phương nghe hỏi mà đến, nhân khẩu hai quận bỗng gia tăng bảy tám lần, đất cày bỏ hoang trước kia ở quận Thanh Sơn phần lớn đã được khai khẩn trở lại. Vương gia giữ lại lưu dân, vì để lưu dân yên ổn cuộc sống thực sự cư ngụ lại ở hai quận, chẳng những phân chia ruộng đồng, còn cố ý thông qua 10 vạn kim tệ, triệu tập một số lượng lớn người đọc sách về làm tiên sinh dạy học, thành lập trường học miễn phí ở các nơi trong hai quận, để tất cả lưu dân đều có đất đai trồng trọt, tất cả đám nhỏ của lưu dân cũng có thể đi học. Bây giờ xung quanh vị trí đồng ruộng và trường học, từng thôn xóm nhanh chóng hình thành ngay tại đó, theo như nói của Lam Nhược Đình, chỉ cần gia nghiệp ở đây, nếu không bị buộc bất đắc dĩ, những lưu dân này sẽ không tuỳ tiện rời khỏi hai quận nữa."
"Mà số lượng lớn nhân khẩu tụ tập, thêm nữa là thuế thương được miễn giảm, hấp dẫn thương hộ bốn phương tụ tập đến, ngược lại thương hộ còn thuê mướn một số lượng lớn lưu dân về làm việc. Bây giờ quận Thanh Sơn thật sự là xưa đâu bằng nay, nội thành quá náo nhiệt, có điều cũng có phiền phức, quá nhiều người, cửa hàng không đủ dùng, những thương hộ kia lại có nhu cầu. Lam tiên sinh đang đàm phán với những thương hộ kia."
"Đàm phán?" Ngưu Hữu Đạo hơi sửng sốt, "Đàm phán chuyện gì?"
Hắc Mẫu Đơn: "Vương gia chuẩn bị xem quận thành hiện tại như nội thành, lấy nội thành làm trung tâm, tiếp tục mở rộng ra ngoài năm dặm xung quanh, rồi xây dựng một tòa thành khác bên ngoài."
Mở rộng ra ngoài năm dặm xung quanh? Ngưu Hữu Đạo hơi kinh ngạc, "Y lấy đâu ra tài lực lớn như vậy chứ?”
Hắc Mẫu Đơn: "Cho nên Lam tiên sinh mới phải đàm phán với đám thương hộ kia, chuẩn bị cung cấp miễn phí đất đai ngoại thành cho những thương hộ kia xây dựng cửa hàng, chẳng qua điều kiện tiên quyết chính là, muốn những thương hộ kia bỏ vốn ra xây dựng tu sửa tường thành ngoại thành, căn cứ vào độ dài của tường thành xây dựng được, để

suy xét lấy được nhiều hay ít đất đai miễn phí trong thành, làm như vậy có thể sắp xếp ổn thỏa cho những lưu dân trong thời gian ngắn không cách nào sắp xếp ổn thỏa được, giúp họ tìm được công ăn việc làm nuôi sống gia đình. Nghe nói cũng gần xong xuôi rồi, chỉ còn một số mâu thuẫn xung đột về mặt ích lợi vẫn còn đang thương thảo."
Ngưu Hữu Đạo hỏi: "Đây đều là chính kiến của Lam Nhược Đình à?"
Hắc Mẫu Đơn gật đầu: "Hình như là vậy, chuyện về nội chính, hình như Vương gia đều uỷ quyền cho Lam Nhược Đình, Vương gia chủ yếu vẫn nắm bắt về mặt quân vụ."
"Lam Nhược Đình này quả thật là một nhân tài, bút tích lớn thật!" Ngưu Hữu Đạo hơi xúc động một tiếng, suy nghĩ lại bay đến Bắc Châu bên kia.
Hắn tĩnh tu trong này, gần như chưa từng hỏi đến chuyện của hai quận, ngược lại hắn hơi chú ý đến chuyện của Bắc Châu bên kia.
Theo tin tức báo về, bút tích của Thiệu Bình Ba bên kia ngày càng lớn, trắng trợn lôi kéo kẻ sĩ thông thái và thợ khéo, trong loạn thế này lại muốn khơi thông thủy lợi rõ ràng cho toàn bộ Bắc Châu, nghe nói trong thời gian hơn một năm ngắn ngủi, hiệu quả phi phàm, nhân khẩu cũng gia tăng đột biến giống như vậy.
Có vẻ như Thiệu Đăng Vân đã giao cho Thiệu Bình Ba quyền lực càng lớn, khiến cho Thiệu Bình Ba ít đi rất nhiều cản trở.
Bây giờ Thiệu Bình Ba để ý quân vụ bên trên, bên dưới làm chủ nội chính, năng lực phi phàm, dựa vào thủ đoạn cao siêu và năng lực quản lý, hơn một năm ngắn ngủi gần như khiến toàn bộ Bắc Châu hoàn toàn thay đổi, thực lực của toàn bộ Bắc Châu đang lấy phương hướng của quả cầu tuyết nhanh chóng tăng lớn, gần như là trực tiếp hấp dẫn nhân lực và tài lực xung quanh về lợi dụng, khiến cho mấy châu xung quanh rất khổ sở và rất khó chịu, nhưng lại không có cách nào tóm được Bắc Châu.
Về phương diện năng lực này, bản thân Ngưu Hữu Đạo cũng không thể không thừa nhận, hắn kém xa Thiệu Bình Ba.
Chính vì vậy, việc Bắc Châu thay đổi làm cho Ngưu Hữu Đạo mơ hồ thấy lo lắng, thực lực Bắc Châu càng mạnh, thì có nghĩa là Thiệu Bình Ba có thể sử dụng thế lực của giới tu hành càng lớn.

Bắc Châu bên kia truyền tin về nói, năng lực của Thiệu Bình Ba làm cho Đại Thiền sơn vô cùng coi trọng, tăng thêm cao thủ bảo vệ Thiệu Bình Ba.
Lấy lại tinh thần, mắt nhìn Hắc Mẫu Đơn thuật lại đến tinh thần phấn chấn, Ngưu Hữu Đạo nhếch miệng lên mỉm cười một cái, phát hiện nữ nhân này không giống với lúc trước, dần dần quan tâm tới những thứ này, nếu không không thể nói một cách rõ ràng có đạo lý như vậy.
"Viên Cương đâu?" Ngưu Hữu Đạo hỏi một tiếng.
Hắc Mẫu Đơn: "Hình như đến xưởng khí tượng bên kia rồi ạ, gần đây y rất chăm chỉ tới chỗ Công Tôn Thiết Ngưu bên kia."
Ngưu Hữu Đạo im lặng một lát, chợt xua tay nói: "Rất lâu không có rời núi, đi, đến quận thành nhìn xem."
Hắc Mẫu Đơn lập tức đến ba phái mời một số cao thủ đến hộ vệ.
Vừa đến gần quận thành quận Thanh Sơn, Ngưu Hữu Đạo đã lâu không rời núi lập tức cảm nhận được bầu không khí khác biệt.
Trên đường người lui tới nối liền không dứt, xe ngựa kéo nườm nượp qua lại chỗ nào cũng có, có tiểu lại đang đo đạc ở ngay ngoài thành, phác họa, đánh cọc gỗ định vị, xem ra chuyện mở rộng thành đã là lửa sém lông mày.
Tiến vào thành, tùy tiện đi tới, đầu đường khắp nơi rộn rộn ràng ràng, tiếng ồn ào không dứt bên tai, so với đường phố vắng vẻ lúc đầu, Ngưu Hữu Đạo xém chút cho rằng mình đi lộn chỗ.
Mặc dù rất nhiều người quần áo rách rưới không có thân phận, thậm chí còn có rất nhiều người cầm bát ăn xin, nhưng thật sự rất khác biệt so với lúc trước.
Khắp nơi đều là người, khiến Ngưu Hữu Đạo thanh tu đã lâu không thích ứng lắm, cũng mất hứng thú tiếp tục đi thăm thú xung quanh, trực tiếp đến thủ phủ quận.
Thân vệ của Thương Triều Tông biết hắn, kêu thủ vệ cản đường lui ra, đích thân đưa Ngưu Hữu Đạo đi vào.
Đi vào bên ngoài Nghị Sự đường, nghe thấy tiếng thảo luận của Thương Triều Tông và Lam Nhược Đình ở bên trong.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay ngăn cản một cái, kêu thân vệ tạm dừng thông báo, ở bên ngoài nghiêng tai lắng nghe.

Bên trong vang lên tiếng của Lam Nhược Đình, "Vương gia nhìn chỗ này, mặt phía Nam của hải cảng đúng là ưu thế của chúng ta, nếu gặp phải tình huống bị phong tỏa xung quanh, là đường tắt để đưa vật tư vận chuyển vào thành theo đường biển, đối với thương khách mà nói cũng là thuận lợi rất lớn, đề nghị đồng bộ phương thức mở rộng thành cùng với hải cảng bên này, xây dựng một tòa thành gần bên cạnh hải cảng, thuận tiện cho thương hộ dễ dàng vận chuyển và dự trữ vật tư…”

Chương 356: Nam Châu Bắc Châu (1)

Chương 356: Nam Châu Bắc Châu (1)
"Khụ khụ." Thân vệ bên cạnh đột nhiên ho khan một cái, hắn ta thật sự cảm thấy để cho người ta nghe lén Vương gia nói chuyện thật là không thích hợp, không để ý Ngưu Hữu Đạo ngăn cản, bẩm báo một tiếng, "Vương gia, Đạo gia tới."
Ngưu Hữu Đạo nhìn hắn ta cười cười, đi vào nhà.
Thương Triều Tông và Lam Nhược Đình cũng đi ra, đều thấy ngoài ý muốn, vị này chính là quanh năm suốt tháng cũng không thấy lộ mặt một cái nữa.
"Đạo gia, sao ngài lại tới đây?" Thương Triều Tông chắp tay, hỏi: "Có chuyện gì không?"
Ngưu Hữu Đạo và bọn họ cùng tiến vào Nghị Sự đường, liếc mắt bèn thấy được trong phòng treo bản đồ, đi đến trước bản đồ nhìn xem, "Không có gì, vừa rồi đứng ở ngoài nghe vài câu, sao thế, xung quanh đang phong tỏa chúng ta ư?"
Lam Nhược Đình: "Tạm thời còn chưa tới mức ấy, có điều tiến độ bên này, đã khiến cho xung quanh cảnh giác, phong tỏa thương lộ bên này là chuyện sớm hay muộn, không ai chịu bằng lòng ngồi nhìn bên này lớn mạnh. Phòng ngừa chu đáo, phải nhanh chóng xây dựng đường biển bên này cho tốt, biển cả vô biên vô hạn, khắp nơi đều là đường, thế lực đất đai xung quanh chỉ có thể chặt đứt đường bộ, muốn chặt đứt đường biển không dễ dàng như vậy. Còn có một chuyện, một khi xung quanh tăng cường phong tỏa, chỉ sợ chiến mã muốn vào thành thì sẽ càng khó khăn hơn, đi đường biển vẫn có thể xem như một biện pháp.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, "Lam tiên sinh cao kiến, nghĩ lâu dài!"
Thương Triều Tông nhíu mày nói câu, "Ba phái và người của Thiên Ngọc môn đến Tề quốc chậm chạp không đưa ra câu trả lời chắc chắn."

Lam Nhược Đình giải thích: "Đạo gia, ý của Vương gia là, tiến độ phát triển của chúng ta không chậm, một khi để người xung quanh cảm thấy uy hiếp to lớn, chỉ sợ không chỉ phong tỏa không thôi, cho nên chúng ta nhất định phải có võ lực to lớn mạnh mẽ chấn nhiếp, nhu cầu cấp bách của chúng ta bên này là chiến mã, nếu không tốc độ điều động binh lực không theo kịp, chỉ có thể chờ ai đó tới đánh! Võ lực bên này càng theo không kịp, cũng càng dễ khiến cho kẻ địch bên ngoài sinh lòng muốn xâm phạm!”
Ngưu Hữu Đạo: "Cũng không thể chỉ trông cậy vào một Tề quốc bên kia, chúng ta bên này không thể nghĩ đến một số biện pháp khác ư?"
Thương Triều Tông: "Ngược lại có thể lần lượt mua một số ngựa từ xung quanh, có hơn ngàn con, có điều chiến mã và ngựa vận chuyển mang vác nặng thông thường vẫn có chênh lệch không nhỏ, có thể nhanh chóng chạy trốn, có thể ra trận chém giết chiếm số lượng quá ít, chiến mã bên này vốn có cũng đang dần dần già yếu, lỗ hổng chiến mã bên này là sách lược quan trọng, trong thời gian ngắn muốn vơ vét về từ xung quanh là rất không có khả năng, trên nông trường Tề quốc lại là lương câu vô số."
Ngưu Hữu Đạo im lặng…
Suy nghĩ một lát, hắn lại hỏi: "Hình như chư quốc đều có ý mua chiến mã từ Tề quốc đúng không? Làm thế nào bọn họ mua về được?"
Lam Nhược Đình hơi khoát tay áo, "Đạo gia, điều đó không giống nhau. Đầu tiên các quốc gia đều có một số ngựa mà mình tự nuôi trong chuồng, tiếp đó giữa các quốc gia với nhau, đều cản trở lẫn nhau sản xuất ra, nếu Tề quốc nắm giữ toàn bộ chiến mã trong tay không bỏ mà nói, chỉ sợ sẽ đưa tới họa diệt quốc, chư quốc tất nhiên sẽ liên thủ vây công, thêm nữa chiến mã vốn là con đường làm ăn lớn nhất của Tề quốc, cũng là căn bản giữ vững quốc lực cho Tề quốc, cho nên hàng năm Tề quốc đều sẽ thả ra hạn ngạch nhất định bán cho chư quốc, trên cơ bản có thể bảo đảm chư quốc đào thải ra chiến mã già yếu, hơn nữa Tề quốc còn trông nom khống chế nghiêm ngặt. Mà hạn ngạch phân đến trên tay Yến quốc, triều đình đương nhiên là chia cho người một nhà, cớ sao phải cho chúng ta?"

Ngưu Hữu Đạo "À" một tiếng, hiểu rõ con đường này, hắn còn định suy nghĩ cách mà chư quốc mua sắm xem sao, giờ xem ra, nghĩ cũng đừng nghĩ.
Ngẩng đầu nhìn bản đồ treo trên tường, "Gần đây xung quanh không có việc gì chứ?"
Lam Nhược Đình: "Chúng ta bên này và Kim Châu cùng dựa và giúp đỡ lẫn nhau, duy trì cân bằng vi diệu, tạm thời không có việc gì. Có điều tiến độ phát triển của chúng ta bên này ít nhiều gì vẫn dẫn tới xung quanh bất an."
Ngưu Hữu Đạo thỉnh giáo: "Giải thích thế nào?"
Lam Nhược Đình chỉ vào trên bản đồ giải thích: "Hai quận phổ biến tân chính, mặc dù phát triển nhanh, nhưng người sáng suốt đều biết, hấp dẫn chính là tài lực và nhân lực xung quanh, hấp dẫn tài lực và nhân lực xung quanh về, đương nhiên là sẽ dành thời gian phổ biến. Kim Châu bên kia đã rất bất mãn đối với chúng ta, vì duy trì thế cục cân bằng không bị phá vỡ, chúng ta bên này chủ động phong tỏa tài nguyên chảy vào Kim Châu bên kia, dùng cách này hóa giải sự bất mãn của Kim Châu."
"Kim Châu bên kia còn tốt, dù sao vị trí thực sự của cả hai quận cũng đều năm trong đất Nam Châu, trước mắt thực sự thu hút tài nguyên vẫn là của Nam Châu, đã tạo thành không ít nơi hoang vắng ở Nam Châu, khiến cho Chu Thủ Hiền kinh hoảng, cũng dẫn tới triều đình cảnh giác. Nhận được tin tức kinh thành bên kia, Chu Thủ Hiền đã thượng tấu lên triều đình, xin triều đình phát ngân sách, chuẩn bị bắt chước hình thức của chúng ta bên này, dùng nó làm chống lại."
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày: "Nói vậy, há chẳng phải phiền phức rồi sao? Đất đai của hai quận há có thể cạnh tranh với toàn bộ Nam Châu?"
"Không phải vậy!" Lam Nhược Đình khoát tay áo, cười, "Chu Thủ Hiền cũng vì không có cách nào khác, chỉ có thể dùng cách này để tự vệ thôi, chuẩn bị tương lai có cái bàn giao với triều đình. Thật ra trong lòng Chu Thủ Hiền cũng tự rõ ràng, Nam Châu không có cách nào làm theo hình thức của chúng ta, triều đình cũng sẽ không phát ngân sách cho ông ta."
Ngưu Hữu Đạo kỳ quái, "Vì sao?"

"Đạo lý rất đơn giản, nếu triều đình phát ngân sách xuống, môn phái tu hành đứng sau Nam Châu tất nhiên sẽ nhúng tay, thực sự có thể có bao nhiêu người ở Nam Châu được sử dụng? Khác biệt chính là, một khi Nam Châu lặp lại hình thức của chúng ta, ngược lại hấp thụ tài nguyên của những châu khác, những châu khác có thể chấp nhận ư? Chỉ sợ vây công trên triều đình cũng có thể khiến Chu Thủ Hiền chịu không nổi. Mặt khác, những châu khác cũng hướng về triều đình đưa tay xin ngân sách như thế, cho Nam Châu không cho những châu khác, chẳng lẽ có thể bất công như vậy? Trong triều đình quá nhiều bộ tự mình cản trở, cho nên triều đình không có khả năng phát ngân sách xuống cho Nam Châu."

"Triều đình không phát tiền, Nam Châu muốn phổ biến loại hình thức miễn giảm thuế má như chúng ta căn bản là không có khả năng, không có thuế má, thì con đường tiền tài của môn phái tu hành đứng phía sau sẽ bị cắt ngang, những môn phái kia sẽ không đồng ý, Chu Thủ Hiền không chịu nổi áp lực đó, cứng rắn làm mà nói, chỉ sợ cái ghế châu mục kia Chu Thủ Hiền không làm được mấy ngày sẽ phải xuống đài, nói không chừng ngay cả mạng cũng phải vứt bỏ."

"Muốn lặp lại loại hình thức như chúng ta vậy, chắc chắn phải chiếm được điều kiện nhất định, không nói những thứ khác, đầu tiên hoàn cảnh lớn phải cho phép. Vị trí địa lý của hai quận chúng ta, cùng dựa và giúp đỡ lẫn nhau với Kim Châu Triệu quốc, triều đình không dám tùy tiện đụng đến chúng ta, hơi động vào có thể sẽ gây lớn chuyện, cho nên mới có không gian cho chúng ta phát triển. Không có nhiều chư hầu có thể có điều kiện này, Thiệu Đăng Vân chiếm đoạt Bắc Châu xem như một ví dụ, Bắc Châu mượn thế của Hàn quốc và Yến quốc, lợi dụng hai bên cản trở lẫn nhau, triệt tiêu uy hiếp, bản thân mới có thể ở giữa thở dốc."

"Hình thức phát triển bây giờ của Bắc Châu thật ra cũng không khác gì chúng ta, Thiệu Đăng Vân này không đơn giản, trước kia lúc ở bên cạnh Ninh Vương, thật đúng là nhìn không ra."

Nói đến Bắc Châu, Ngưu Hữu Đạo không khỏi nghiêng qua nhìn ông ta một cái, xem ra bên này cũng chú ý tới Bắc Châu, trong lòng không khỏi thầm than một tiếng, không phải Thiệu Đăng Vân gì đó không đơn giản, mà là Thiệu Bình Ba con trai của Thiệu Đăng Vân mới đúng!

Chương 357: Nam Châu Bắc Châu (2)

Chương 357: Nam Châu Bắc Châu (2)
Hai mắt Thương Triều Tông sáng ngời hữu thần mà nhìn chằm chằm vào bản đồ, "Điều này cũng phải có ranh giới cuối cùng, một khi đột phá ranh giới cuối cùng triều đình có thể khoan nhượng, triều đình tất nhiên phải hi sinh lợi ích để quốc gia khác kiềm chế Triệu quốc các loại, sau đó ngang nhiên phát động tấn công về phía chúng ta. Cho nên võ lực nhất định phải nhanh chóng đuổi kịp, chỉ có lớn mạnh đến mức khiến triều đình khó có thể chịu đựng được động võ mang đến tổn thất, triều đình mới không dám hành động thiếu suy nghĩ. Kỵ binh rất quan trọng, nếu không triều đình một khi xuất kích, đại quân dựa vào hai cái đùi là không chạy nổi bốn cái chân, người ta đánh xong, viện quân của chúng ta còn đang ở trên đường mà nói, cuộc chiến này là không có cách nào đánh được."
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày, lượn quanh một vòng, vấn đề lại quay về trên chiến mã.
Bây giờ hắn xem như hiểu rõ vì sao Thiên Ngọc môn lại chịu bỏ tiền ra mua chiến mã, đầu tiên là trên tay có tiền, tiếp đó chắc hẳn Thiên Ngọc môn cũng cảm nhận được uy hiếp lửa sém lông mày này, bên này lúc để Thiên Ngọc môn chuẩn bị chiến mã chắc chắn cũng đã nói tới vấn đề này.
Giống như vậy, vấn đề lửa sém lông mày này cũng làm cho Ngưu Hữu Đạo cảm nhận được uy hiếp, một khi Thương Triều Tông chiến bại, thì hắn cũng sẽ mất đi hoàn cảnh tu luyện an tâm này.
Cũng không có cách nào tiếp tục an tâm tu luyện, Ngưu Hữu Đạo mang theo một bụng tâm sự im lặng quay trở về…
Bắc Châu, phủ Thứ Sử.

Thiệu Bình Ba đã dời xa khỏi phủ Lăng Ba, sau khi ba mẹ con Nguyễn thị chết, y bèn chuyển về phủ Thứ Sử.
Đầu tiên là thuận tiện xử lý sự vật quân chính, tiếp đó là tập trung hai cánh bảo vệ mình lại cùng một chỗ cũng càng thêm an toàn.
Từ khi bên này bị Ngưu Hữu Đạo náo loạn một lần về sau, đã tăng cường phòng ngự bảo vệ.
Mà sau khi Thiệu Bình Ba thiếu đi cản trở bắt đầu buông tay xử lý sự vật quân chính, cục diện Bắc Châu có thể nói là thay đổi oanh oanh liệt liệt, khiến cho Đại Thiền sơn mừng rỡ.
Đại Thiền sơn thấy được năng lực của Thiệu Bình Ba, hiểu rõ Thiệu Bình Ba có ý nghĩa như thế nào đối với Đại Thiền sơn, đã đề cao biện pháp bảo vệ đối với Thiệu Bình Ba ngang cấp với Thiệu Đăng Vân.
"Đại công tử, Tô tiểu thư tới."
Thiệu Tam Tỉnh tiến vào thư phòng thông báo một tiếng.
Thiệu Bình Ba để bút xuống, "Mau mời!"
Chỉ chốc lát sau, Tô Chiếu người mặc áo choàng đen có mũ đi vào, vén mũ lên, lộ ra dung nhan kiều mỵ sáng chói.
"Lại để nàng bôn ba một chuyến, vất vả. Khụ khụ…" Thiệu Bình Ba đứng lên cười một tiếng, chợt lại nắm tay bên miệng ho khan.
Tô Chiếu nhìn y, thấy vị Đại công tử phong thần như ngọc này lại có mấy phần tiều tụy, hai bên tóc mai vậy mà lại thêm mấy sợi bạc, thấy dáng vẻ ho khan có việc gì trong người của y, nhìn mà lòng người chua xót, không khỏi nhíu mày: "Sao vẫn còn ho vậy? Ta đã sớm nói với ngươi, tim phổi ngươi bị hao tổn, không nên vất vả nữa, kêu ngươi đừng hao phí tâm thần, an tâm tĩnh dưỡng một khoảng thời gian, có chuyện gì chờ thân thể tốt hơn rồi hẵng nói cũng không muộn. Ngươi cứ tiếp tục như này mãi, cho dù linh đan diệu dược tốt cách mấy cũng không chịu nổi ngươi tự mình hại mình!"
Tiếp đó bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Thiệu Tam Tỉnh, nổi giận nói: "Quản gia nhà ngươi là làm thế nào đấy hả, ngay cả chăm sóc người cũng không biết làm ư?"
Thiệu Tam Tỉnh bị nàng mắng đến cúi đầu, trong lòng thầm nói, ta có thể làm sao, Đại công tử mỗi ngày trăm công ngàn việc, ngay cả thời gian ngủ cũng ít nữa là.

"Chuyện không liên quan tới ông ấy." Thiệu Bình Ba khoát tay áo, "Cục diện trước mắt của Bắc Châu, thời gian không đợi người, thật sự là khó rời tay được."
Tô Chiếu trợn mắt nói: "Bắc Châu rời ngươi thì sẽ không xoay chuyển nổi nữa hay sao? Không phải ta nói gì ngươi, một người có năng lực mạnh hơn, thì có thể làm bao nhiêu? Lúc nên buông tay thì phải buông tay, phải học được cách dùng người, nếu không ngươi cứ tiếp tục thế này mãi, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ mệt chết thôi! Ngươi đó, nhìn người đâu thể ai cũng lấy bản thân mình ra so sánh được, ai mà không có chút tì vết chứ, dùng người là dùng lâu dài, đừng luôn cảm thấy cái này không được cái kia không được…"
Thiệu Bình Ba thở dài: "Nàng nói ta đều biết, tình huống của Bắc Châu thế nào không phải nàng không biết, Yến quốc coi là phản quốc, Hàn quốc coi là mưu đồ làm loạn, thanh danh của ta còn bị Ngưu Hữu Đạo kia liên tiếp làm cho bại hoại, thêm nữa còn bị kẹp ở giữa hai thế mạnh, không được người xem trọng, nào có người tài ba gì đó tìm tới, người có thể dùng về mặt chính vụ quá ít, ta chỉ có thể mời chào một số kẻ sĩ thông thái tới rèn luyện, hy vọng có thể tìm được vài người có thể gánh tránh nhiệm một phương ngay trong số bọn họ, sau này nếu nàng phát hiện được nhân tài nào có thể dùng được thì hãy tiến cử tới đây.”
Tô Chiếu thực sự không biết nên nói y cái gì mới tốt, chẳng qua thấy dáng vẻ y thế này lại thấy đau lòng.
"Không nói chuyện này nữa, trong lòng ta nắm chắc. Nói chính sự đi."
Thiệu Bình Ba phất tay mời ngồi, đợi sau khi dâng trà lên, mới nói:
"Tình huống của Bắc Châu bây giờ, đã làm cho Hàn quốc và Yến quốc bất an, về mặt võ lực nhất định phải đề cao sức chấn nhiếp, phải làm hai nước không dám hành động thiếu suy nghĩ, nếu không sớm muộn gì hai nước này cũng sẽ liên thủ đối phó Bắc Châu, tâm huyết của ta chắc chắn sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát. nhu cầu cấp bách của Bắc Châu là chiến mã, chỗ nàng bên kia thế nào rồi?"
Tô Chiếu đáp: "Có thu hoạch, cũng có phiền phức, thu hoạch là, những năm này đả thông quan hệ, hơi hoạt động, chắc là có thể gom góp năm vạn chiến mã cho ngươi…"

"Tốt!" Thiệu Bình Ba mừng rỡ, dùng sức đập vào tay vịn thành ghế, "Năm vạn con là đủ rồi!"
Tô Chiếu lắc đầu: "Đừng cao hứng quá sớm, đưa năm vạn con chiến mã ra khỏi Tề quốc tuy không thành vấn đề, nhưng vấn đề là lặn lội đường xa, phải băng qua nước khác, quốc gia nào có thể bỏ qua một khoản chiến lược quân nhu lớn như vậy khi không đi qua nước mình mà không thèm thuồng? Ngược lại thật ra ta từng suy xét đến phương thức con kiến dọn nhà, nhưng từ Tề quốc đến Bắc Châu khoảng cách xa như vậy, ngươi cũng không có khả năng để ngựa vẫn luôn chạy không ngừng, nhưng vừa đi vừa nghỉ, trên đường ít nhất cũng phải mất thời gian mấy tháng. Đây không phải mấy trăm con, mà là số lượng mấy vạn con, còn không thể tập trung di chuyển trên đường để tránh bị chú ý, phải hao phí bao lớn nhân lực, vật lực và tài lực chứ? Đó là rắc rối rất lớn."
"Chuyện này ta đã sớm có chuẩn bị, nàng đến xem này." Thiệu Bình Ba đứng dậy, đi đến trước một tấm bản đồ, đợi Tô Chiếu đến gần, chỉ vào bản đồ nói: "Một lần vận chuyển về mấy vạn con chiến mã là không thực tế, ngược lại phải chia thành từng nhóm để vận chuyển. Nàng nhìn xem, không đi đường bộ, đi đường biển, dùng thuyền vận chuyển, đi từ phía Bắc Tề quốc ra biển, đi vòng theo phía Bắc của Hàn quốc, từ đầu sông Giang Duyên này đi xuống, có thể chạy suốt đoạn giao nhau giữa hai đầu sông lớn của Bắc Châu và Hàn quốc, đương nhiên cũng sẽ đưa về tay của ta."
Tô Chiếu nhíu mày: "Hàn quốc bên này đâu phải mù lòa, sao có thể bỏ qua nhiều thuyền sang sông như vậy mà không điều tra?"
Thiệu Bình Ba: "Nếu ta đã sớm có chuẩn bị, đương nhiên cũng đã suy xét đến vấn đề này, những năm này, ta vẫn luôn bí mật kinh doanh đường thủy ở Hàn Quốc này, chính là vì chuẩn bị cho hôm nay, chỉ cần thuyền tới, ta tự nhiên có biện pháp bảo vệ thuyền bè không có trở ngại. Chỉ cần nàng có thể có biện pháp đưa chiến mã ra khỏi Tề quốc, để chiến mã lên thuyền ra biển, thì ta sẽ có biện pháp tiếp ứng ở Hàn quốc bên này, nàng không cần lo lắng vấn đề này đâu!"
Nhìn chằm chằm bản đồ suy nghĩ một lát, Tô Chiếu chậm rãi gật đầu, hình như nhẹ nhàng thở ra, "Ngươi đã có chuẩn bị về phương diện này, vậy ngược lại vấn đề không lớn."

Chương 358: Tề Quốc Là Cái Hố To

Chương 358: Tề Quốc Là Cái Hố To
Thiệu Bình Ba: "Được, Tề quốc bên kia phải xem nàng rồi, thế cục bức bách, việc này không nên chậm trễ, càng nhanh càng tốt."
"Sao thế?" Tô Chiếu ngoái lại nhìn, giễu giễu nói: "Ta vừa mới trở về, cứ như vậy không chờ kịp muốn đuổi ta đi?"
Thiệu Bình Ba cười, "Lời này của nàng, biết rõ ta không có ý như vậy."
Thấy hai người bắt đầu tán tỉnh nhau, Thiệu Tam Tỉnh cúi đầu, lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài, không tiện quấy rầy.
Không có người ngoài, đôi mắt của Tô Chiếu lập tức lóe sáng hơi dính người, ẩn ý đưa tình, từ từ tới gần Thiệu Bình Ba.
Thiệu Bình Ba hơi ngã người ra sau, hình như muốn né tránh hiềm nghi, chẳng qua cuối cùng vẫn đưa tay bắt lấy eo mềm của nàng, mỉm cười.
Tô Chiếu thuận thế nhẹ nhàng dựa sát vào ngực của y, hai người ôm lấy nhau, thân mật cùng nhau.
"Chàng sẽ không ghét bỏ ta, sẽ lấy ta đúng không?" Tô Chiếu ở trong ngực y nỉ non hỏi.
Thiệu Bình Ba: "Ta đã nói rồi, không phải nàng thì không cưới, nhưng nàng phải biết, bây giờ không phải lúc, nếu ta không có đủ thực lực, nàng cũng không có cách nào thoát khỏi tổ chức của các nàng cả, tất cả những chuyện chúng ta làm bây giờ, đều là vì ta, cũng là vì nàng, và cũng là vì tương lai của chúng ta."
Tô Chiếu khẽ thở dài: "Chỉ mong là vậy!"
Thiệu Bình Ba: "Hình như nàng không tin ta cho lắm."
"Không có!" Tô Chiếu nhẹ nhàng lắc đầu, nhắm mắt lại, có chuyện nàng vẫn muốn hỏi cũng muốn làm, nhưng nàng cố kỵ thân phận của mình không thể mở miệng được, sợ bị coi thường.

Yên lặng ôm nhau một lúc, Thiệu Bình Ba bỗng ho khan, đẩy nàng ra, sau khi kiềm nén tiếng ho, hỏi: "Tình huống của Ngưu Hữu Đạo bên kia thế nào rồi?"
Tô Chiếu nhìn y lắc đầu, "Chàng đó! Ta thấy Ngưu Hữu Đạo đã thành tâm bệnh của chàng rồi, vừa nghĩ tới hắn, lửa trong lòng chàng lập tức dâng lên, rồi không nhịn được ho khan."
Thiệu Bình Ba quay đầu bắt lấy chén trà nhấp một ngụm trà thấm giọng, "Nàng suy nghĩ nhiều."
Tô Chiếu: "Quận Thanh Sơn bên kia, ta đã phái người ở bên kia nhìn chằm chằm, căn bản chưa từng gặp qua bóng của Ngưu Hữu Đạo. Nơi hắn ẩn nấp, đề phòng sâm nghiêm, tu sĩ mấy môn phái đều tập trung ở đó, căn bản không có cách tiếp cận được, cũng không biết hắn trốn ở trong đó làm gì. Xem chừng, có lẽ hắn tự tại hơn chàng nhiều lắm, không có chuyện thế tục phiền nhiễu, hình như vẫn luôn một mực trốn ở trong núi thanh tu. Hắn co đầu rút cổ không ra kiểu này, không lộ ra chút sơ hở nào, ta cũng không làm gì được hắn."
Thiệu Bình Ba im lặng không nói gì, phát hiện mình ăn thiệt thòi là ăn thiệt thòi ở chỗ này, những chuyện linh tinh đã có Thương Triều Tông quản lý, một tu sĩ như Ngưu Hữu Đạo, vừa không thống lĩnh quân đội, vừa không chủ trì chính vụ, coi như ngươi muốn học người ta thả ra loại đồn đại gì, cũng là hắt nước bẩn lên người Thương Triều Tông, đối với Ngưu Hữu Đạo mà nói căn bản không có ảnh hưởng gì.
Bây giờ người ta ngay cả bọt cũng không bốc lên, ngươi càng tìm không thấy sơ hở để ra tay.
"Vẫn còn canh cánh trong lòng?" Tô Chiếu hỏi một tiếng, vừa động viên an ủi: "Chàng yên tâm đi, hắn không có khả năng vĩnh viễn trốn tránh không ra, rồi sẽ có lúc phải lộ diện, thể nào cũng sẽ tìm được cơ hội ra tay."
Thiệu Bình Ba thề thốt phủ nhận, "Không có, ta đang nghĩ, tình huống của Thương Triều Tông bên kia và tình huống của Bắc Châu gần như tương tự, có thể nói là đồng mệnh tương liên, vấn đề chiến mã này chỉ sợ bọn họ cũng cần, nàng không ngại để ý xem sao."
"Ừ!" Tô Chiếu gật đầu suy nghĩ.

Hít sâu một hơi, Thiệu Bình Ba hỏi tiếp: "Đúng rồi, Lệnh Hồ Thu kia, có thể giới thiệu gặp mặt giúp ta không?"
Y vẫn luôn cảm thấy hứng thú đối với người này, muốn nhờ Tô Chiếu giúp đỡ mời chào, nhưng mà Tô Chiếu cũng không có biện pháp gì, cho nên y muốn gặp mặt Lệnh Hồ Thu một lần, muốn nhìn xem có thể tự mình ra tay giải quyết không.
Tô Chiếu cười khổ, buông tiếng thở dài, "Nói chàng đừng giận nhé."
"Giận ư?" Thiệu Bình Ba kinh ngạc, "Chẳng qua chỉ là giới thiệu gặp mặt không thành, làm sao đến mức làm ta nổi giận?"
Tô Chiếu: "Tìm hắn ta, để cho người ta chào hỏi với hắn ta, nói chàng muốn gặp hắn ta một lần. Hắn ta lại nói, phàm phu tục tử như chàng vậy có gì hay mà gặp. Hắn ta nói hắn ta chỉ liên hệ cùng người trong giới tu hành, hắn ta còn cố ý nhấn mạnh, nói có quen biết với chưởng môn Hoàng Liệt của Đại Thiền sơn, nói Hoàng Liệt ít nhiều gì vẫn sẽ cho hắn ta vài phần mặt mũi. Còn nói cái gì trong thiên hạ nhiều người như vậy, mỗi người đều muốn quen biết hắn ta mà nói, cũng không quen biết hết."
"…" Thiệu Bình Ba nghẹn họng im lặng, ẩn ý trong lời nói của vị kia rất rõ ràng, chướng mắt phàm phu tục tử như y.
Nhắc tới Hoàng Liệt, thì ẩn ý càng rõ ràng hơn, chẳng qua người chỉ là chó săn của Đại Thiền sơn, ta và chủ tử sau lưng ngươi có quen biết là đủ rồi, cần gì phải kéo quan hệ với ngươi nữa?
Thiệu Bình Ba cười lạnh một tiếng, trong lòng mơ hồ có lửa giận, chẳng qua nghĩ lại cố nén xuống, nghĩ lại, người ta nói cũng chẳng sai, không cần lôi kéo làm quen với kẻ thế tục này làm gì, nếu có chuyện gì, người ta trực tiếp tìm thế lực sau lưng kẻ thế tục là được rồi, thế lực sau lưng đã lên tiếng, ngươi dám không nghe ư?
"Xem ra không có cơ hội gì, là ta nghĩ nhiều rồi." Thiệu Bình Ba nhàn nhạt một tiếng.
Tô Chiếu thở dài: "Người này đều có giao tình cùng với người của các bên, bối cảnh phức tạp, ta cũng không biết rõ mạng lưới quan hệ của hắn ta, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Theo ý ta, xem tình huống thế nào rồi tính cũng không muộn, không cần phải gấp gáp nhất thời làm gì."

Thiệu Bình Ba hừ lạnh, "Một ngày nào đó, sẽ có lúc hắn ta phải đến cầu xin ta, ngược lại ta muốn xem xem hắn ta làm sao nuốt lại những lời này!”
Tô Chiếu hơi cười khổ khẽ lắc đầu, phát hiện vị này cái gì cũng được, chỉ là lòng dạ có hơi kém thế đấy, quá đa nghi tâm cao khí ngạo, nếu không làm sao đến mức bị tức đến phun máu…
Từ quận thành trở về, Ngưu Hữu Đạo về tới trang viên trong núi.
Một trang viên không tính lớn, cũng không tính là xa hoa, đơn giản thanh lịch, hoa cỏ cây cối tô điểm, xây trên đỉnh núi, địa thế tương đối cao, có thể nhìn sơn cảnh xung quanh, có thể trông thấy hình dáng quận thành quận Thanh Sơn từ phía xa.
Trang viên này hoàn thành vào ba tháng trước, Ngưu Hữu Đạo vào ở đã hơn tháng.
Nhân viên có liên quan cũng cùng vào ở theo, Thương Thục Thanh cũng đi theo tiến vào chỗ này, ngươi cũng không tiện để quận chúa người ta tiếp tục ở lại nhà tranh đúng không, Thương Thục Thanh cũng bá chiếm một đình viện nho nhỏ rất lịch sự tao nhã.
Tiến vào trang viên, Ngưu Hữu Đạo đầy bụng tâm sự đi tới thuận miệng dặn dò Ngô Tam Lưỡng một tiếng, "Đi mời chưởng môn ba phái tới một chuyến."
"Dạ!" Ngô Tam Lưỡng vâng dạ, bước nhanh rời đi.
Ngưu Hữu Đạo khoanh một tay tản bộ đến một đình đài lầu các, chỗ này chính là nơi tuyệt hảo để thưởng thức sơn cảnh xung quanh, dựa vào thành lan can có thể nhìn thấy tất cả sự hùng tráng và tú lệ của dãy núi chập trùng.
Biết chưởng môn của ba phái sắp tới, Hắc Mẫu Đơn vội vàng đi chuẩn bị nước trà.
Không bao lâu, Phí Trường Lưu, Trịnh Cửu Tiêu và Hạ Hoa các dẫn theo mấy người tới, đệ tử trong môn dừng bước ở bên dưới lầu các, ba người thì phi thân bay lên trên ban công.
Xoay người rơi vào bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, Hạ Hoa nhìn chung quanh một vòng, "Mặc dù không phải nơi chung linh dục tú gì, nhưng cũng có một phen tình thú đặc biệt, nơi này xem như không tệ.”

Ngưu Hữu Đạo quay đầu cười nói: "Nhà của ba người các người xây dựng cũng gần xong rồi nhỉ."
Hạ Hoa: "Còn thiếu chút nữa."
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha: "Ai bảo các người nhất định phải làm lớn như vậy."
Hạ Hoa: "Không đơn giản như ngươi vậy, chỗ này của ngươi có bao nhiêu người, tùy tiện xây thế nào cũng được, nhưng trong môn bọn ta nhiều đệ tử như vậy, không thể vẫn luôn đi tới đi lui ở trong sơn động chứ, dù sao cũng phải có chỗ đặt chân mới được."
Phí Trường Lưu hỏi một câu, "Mời bọn ta đến có chuyện gì?”

Chương 359: Lệnh Hồ Thu (1)

Chương 359: Lệnh Hồ Thu (1)
Lúc này, Hắc Mẫu Đơn bưng nước trà đi lên, Ngưu Hữu Đạo xoay người: "Để mấy vị đứng đấy không phải đạo đãi khách, mời ngồi vừa uống vừa nói."
Mấy người ngồi xuống, Hắc Mẫu Đơn ở bên cạnh châm trà.
Lần lượt uống qua mấy hớp, Ngưu Hữu Đạo buông chén trà xuống nói: "Một năm qua ta vẫn luôn bế quan tu luyện, chưa từng hỏi qua chuyện gì bên ngoài. Vừa rồi ta đến quận thành, hơi hỏi tới xem sao, mới biết nhu cầu về chiến mã của Vương gia bên kia như lửa sém lông mày, việc này liên quan đến an nguy của hai quận, các người lại chậm chạp không cho câu trả lời chắc chắn, Vương gia lại không tiện bức bách các người, mời chư vị tới là muốn hỏi xem sao, cuối cùng chuyện mua chiến mã là thế nào?"
Nói đến đây, sắc mặt ba người rõ ràng hơi chùng xuống.
Hạ Hoa lắc đầu: "Tình huống không ổn, rất phiền phức, tương đối rắc rối, bên kia dù sao cũng cách xa, chúng ta lại là thế lực từ bên ngoài đến, hành động ở Tề quốc bên kia hơi khó khăn. Bọn ta cộng thêm Thiên Ngọc môn, bốn nhà đã hao tổn năm sáu trăm tên đệ tử, tổn thất nặng nề!"
Ngưu Hữu Đạo: "Rắc rối dầu sao cũng phải có cách giải thích chứ! Ta nói các người nghe, nếu không giải quyết việc này, một khi đất đai hai quận không nằm trong sự khống chế của chúng ta, chúng ta đều phải trở thành chó nhà có tang, chớ đừng nói tới cái gì mà an tâm tu luyện, đều chuẩn bị chạy trối chết đi thôi!"
Trịnh Cửu Tiêu: "Làm sao bọn ta lại không muốn nhanh chóng giải quyết việc này chứ, việc này ngày nào chưa giải quyết, thì ngày đó

Thiên Ngọc môn không được lợi, trên dưới ba phái nhiều người như vậy đều phải xài tiền, ngươi cho rằng bọn ta không gấp sao?"
Ngưu Hữu Đạo gõ gõ ngón tay lên bàn, "Đừng có tố khổ với ta, đều là tự chuốc lấy, giờ phải hỏi, mấu chốt của vấn đề nằm ở đâu?"
Phí Trường Lưu: "Một đống vấn đề đấy, đầu tiên là Tề quốc bên kia. Phần lớn đất đai của Tề quốc đều là thảo nguyên nông trường, lương câu vô số, cho nên tới Tề quốc mua sắm chiến mã thật ra không thành vấn đề, mấu chốt của vấn đề chính là làm thế nào để vận chuyển chiến mã ra khỏi Tề quốc."
Hạ Hoa oán hận nói: "Tề quốc này chính là cái hố to, hố chết người không đền mạng, nội bộ bỏ mặc chuyện mua bán ngựa, để cho ngươi vui vẻ đi mua, nhưng cuối cùng ai cũng đừng mơ tuỳ tiện vận chuyển chiến mã ra khỏi biên giới. Địa thế của Tề quốc, bên ngoài phần lớn đều bị sa mạc mênh mông vây quanh, muốn vận chuyển chiến mã ra khỏi sa mạc mênh mông này, cơ bản là không có khả năng. Còn bởi vì nguyên nhân địa thế, không có nhiều thông đạo đi ra bên ngoài lắm, bên kia đã phái trọng binh canh chừng cẩn thận cửa ra vào của một vài thông đạo, ai cũng đừng mơ tuỳ tiện trộm đưa chiến mã ra khỏi biên giới.”
Trịnh Cửu Tiêu thở dài: "Chiêu này của Tề quốc thật quá độc ác, để cho ngươi dùng tiền mua ngựa, nhưng lại không thể vận chuyển ngựa ra ngoài, cuối cùng, tiền của ngươi cũng là của bọn họ, ngựa vẫn là của bọn họ.”
Thật ra tình huống cũng rất đơn giản rõ ràng, tùy tiện nói thì sẽ hiểu, Ngưu Hữu Đạo nhíu mày suy nghĩ một lát, chầm chậm hỏi: "Chẳng lẽ ngoại trừ con đường tắt bình thường giữa các quốc gia kết giao mua bán ra, thì không ai có thể tự mình vận chuyển ngựa ra ngoài sao?”
Phí Trường Lưu: "Cũng không phải là không có, hoàn toàn ngăn chặn là không thể nào, điều kiện tiên quyết là ngươi có thể đả thông quan hệ về phương diện này, thật sự có thể khơi thông quan hệ, đương nhiên là có thể vận chuyển ra. Rắc rối là rắc rối ở phương diện này, phương hướng quản chế trọng điểm của Tề quốc, không dễ dàng đả thông quan hệ như vậy. Cho dù có thể đi ra, còn có một vấn đề, đường xá xa xôi, cửa ải của các quốc gia dọc trên con đường này cũng cần khơi thông quan hệ, haizzz! Thiên Ngọc môn cũng đau đầu việc này lắm."

Ngưu Hữu Đạo kêu Hắc Mẫu Đơn lấy bản đồ đến, rồi treo ở trong các, chắp tay đứng trước bản đồ nhìn chằm chằm, cau mày.
Đúng lúc này, Ngô Tam Lưỡng đến báo: "Đạo gia, bên ngoài có người đến đây bái phỏng, nói là Lệnh Hồ Thu của Tấn quốc, cũng không biết là thật hay giả!"
Nghe thấy tên Lệnh Hồ Thu, Phí Trường Lưu, Trịnh Cửu Tiêu và Hạ Hoa đều nhìn nhau ngạc nhiên, hình như thấy không dám tin.
Ngưu Hữu Đạo cũng thấy kì quái, nghe được vấn đề trong lời Ngô Tam Lưỡng nói, cái gì gọi là không biết là thật hay giả? Quay đầu lại hỏi: "Lệnh Hồ Thu? Rất nổi danh ư?"
Ngô Tam Lưỡng liên tục gật đầu, "Rất nổi danh đấy ạ, chỉ nghe tên, chớ vô duyên nhìn thấy, cho nên không biết người tới là thật hay giả."
Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên quay đầu nhìn về phía ba vị chưởng môn ở đây, có vẻ như đang hỏi các người có biết hay không?
Hạ Hoa đứng dậy mở miệng, "Lệnh Hồ Thu chính là danh sĩ Tấn quốc, người này giao thiệp rất rộng, bạn bè khắp thiên hạ, từng nghe qua đại danh của hắn ta, nhưn chưa bao giờ từng gặp mặt.”
Trịnh Cửu Tiêu nói: "Người này là lái buôn nổi danh trong giới tu hành, mặc dù bản thân không có thế lực nào, nhưng quan hệ nhân mạch rất lớn, không thể khinh thường…”
Phí Trường Lưu: "Nghe nói người này đều có giao tình với người của các mặt trong giới tu hành, nói là cái gì mà bạn bè khắp thiên hạ, đi đến đâu cũng có bạn bè…”
Từ những gì ba người này nói, Ngưu Hữu Đạo đại khái hiểu ra Lệnh Hồ Thu là người như thế nào, đây là lần đầu tiên hắn nghe nói về người này, ở trong «Thượng Thanh Thập Di Lục» của Thượng Thanh tông thế mà chưa từng thấy miêu tả.
Chính vì vậy, hắn ngược lại thấy hơi buồn bực, hỏi Ngô Tam Lưỡng, "Ngươi xác nhận là tới bái phỏng ta, chớ không phải tới bái phỏng bọn họ?" Ngón tay chỉ về phía ba người Phí Trường Lưu.
Ngô Tam Lưỡng trả lời: "Hắn ta chỉ đích danh là tới bái phỏng Đạo gia ngài."
Ba người Phí Trường Lưu cũng nhìn nhau, xem dáng vẻ này, Ngưu Hữu Đạo căn bản không biết Lệnh Hồ Thu kia, nếu thật là Lệnh Hồ Thu,

chạy tới bái phỏng Ngưu Hữu Đạo làm gì? Chẳng lẽ muốn làm quen với Ngưu Hữu Đạo à?
Nếu thật vậy mà nói, trong lòng ba người thấy hơi khó chịu, điều này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ Lệnh Hồ Thu người ta cho rằng Ngưu Hữu Đạo có sức ảnh hưởng hơn bọn họ chứ sao.
Ngưu Hữu Đạo vẫn thấy khó có thể tin, nhìn về phía ba người bọn họ, hỏi: "Không phải tới bái phỏng các người, mà tới bái phỏng ta? Các người cảm thấy vị này là có ý gì?"
Hạ Hoa chợt vui mừng nói: "Hình như cũng không khó giải thích."
Ngưu Hữu Đạo: "Giải thích thế nào?"
Hạ Hoa hơi giễu giễu nói: "Ba môn phái bọn ta cũng không có danh khí lớn như vị 'Đạo gia' ngài, làm không tốt Lệnh Hồ Thu này ngay cả nghe cũng chưa từng nghe nói tới tên của ba phái bọn ta, ngươi thì khác, giết sứ thần Yến quốc, huyên náo oanh oanh liệt liệt, đó là cả thiên hạ đều biết còn gì! Còn có lời đồn về Băng Tuyết các kia nữa, đoán chừng muốn chưa từng nghe nói đến ngươi cũng khó."
"…" Ngưu Hữu Đạo á khẩu không trả lời được, chợt ha ha một tiếng, cười tự giễu: "Nếu thật như vậy, vậy thật đúng là chuyện tốt không ra khỏi cửa tiếng dữ đồn xa ngàn dặm. Nói thật, các người có ai từng nhìn thấy hắn ta chưa, nếu không ai biết người tới là thật hay giả?"
Hạ Hoa và Phí Trường Lưu lắc đầu, đều tỏ vẻ mình chưa từng thấy bao giờ.
Trịnh Cửu Tiêu nói: "Ta ngược lại thật ra từng gặp hắn ta hai lần, có điều chỉ là đứng nhìn từ xa, chưa từng bắt chuyện bao giờ, cho nên không thể nói là nhận ra được, chẳng qua nhận ra hay không cũng không thành vấn đề, có phải người thật hay không, gặp một lần sẽ biết."
"Khách quý đến nhà, tại sao lại đến đây? Ta không tin cái gì mà từ xa chạy tới chỉ để làm quen với người kết thành bằng hữu, chuyện này nhàm chán cỡ nào…" Ngưu Hữu Đạo có vẻ như tự lầm bầm một tiếng.
Hạ Hoa khoanh hai tay lại, "Nhưng người này nổi danh là thích kết giao bằng hữu, thật sự là hắn có cái miệng dẻo quẹo, không có lý do ngoại lệ với ngươi đâu."
"Thật hả? Người này hơi thú vị nhỉ…" Khóe miệng Ngưu Hữu Đạo vểnh lên, hắn cũng là người thích kết giao bạn bè, hai người có thể nói là có

chỗ tương đồng, thứ đồ chơi ‘đồng đạo đồng lòng’ thú vị đáng giá này, nhưng so ra vẫn kém hơn trình độ biến thái của tên kia, không khỏi từ từ quay đầu, vừa nhìn về phía bản đồ, ánh mắt vừa lập lòe, sau khi suy nghĩ một lúc, hỏi: "Mấy người tới?”

Chương 360: Lệnh Hồ Thu (2)

Chương 360: Lệnh Hồ Thu (2)
Ngô Tam Lưỡng: "Chỉ có ba người, ngoại trừ bản thân hắn ta, bên cạnh còn có hai nữ tử sinh đôi xinh đẹp cùng đi theo."
Trịnh Cửu Tiêu nói: "Vậy thì càng không sai đâu, ta từng gặp hắn ta hai lần, bên cạnh hắn ta hoàn toàn chính xác có đi theo hai nữ tử sinh đôi rất đẹp, nghe nói thị nữ thiếp thân của hắn ta, hình như tên là Hồng Tụ, Hồng Phất gì đó."
"Ba người…" Ngưu Hữu Đạo lại nói thầm một tiếng, giơ tay lên một cái, "Cho mời!"
"Dạ!" Ngô Tam Lưỡng vâng dạ sau đó nhanh chóng rời đi.
Thấy Ngưu Hữu Đạo khoanh một tay đứng trước bản đồ không có phản ứng, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, ba người Phí Trường Lưu nhìn nhau, Trịnh Cửu Tiêu nói: "Trước mặt người này không tiện khinh thường, tự mình đến nhà, có phải chúng ta nên ra nghênh đón người ta hay không?"
"Ừm, cũng đúng, không nên thất lễ." Ngưu Hữu Đạo xoay người, cười nói: "Đi, cùng ra nghênh đón vị danh sĩ Tấn quốc này đi."
Mấy người ra khỏi trang viên, đứng ở cửa ra vào chờ đợi.
Chỉ chốc lát sau, mấy bóng người phi thân lên núi, người dẫn đầu chính là Ngô Tam Lưỡng, nhìn thấy đám người Ngưu Hữu Đạo đứng ở cửa ra vào chờ đợi, dẫn theo ba người sau lưng rơi xuống trước cửa ra vào.
Tân khách gặp nhau, đều đang quan sát lẫn nhau.
Khách đến mặc áo bào xanh, búi tóc cài trâm gỗ, mày rậm mắt to, hai mắt có thần, nhìn ít nói chỉnh tề, còn cho người ta cảm giác không bị trói buộc.
Hai nữ tử sau lưng có dáng dấp giống nhau như đúc, đều là toàn thân áo trắng như tuyết, xinh đẹp hào phóng, chỉ là một người có dáng vẻ lạnh

như băng, một người thì trên mặt từ đầu đến cuối đều mang ý cười nhàn nhạt. Nhìn hai nữ tử này thì biết ngay là tỷ muội song sinh. Nói là nữ tử, thật ra tuổi tác cũng không còn nhỏ, trông bề ngoài đã là phụ nhân luống tuổi.

Ba vị khách đến thăm vừa rơi xuống đất, Ngưu Hữu Đạo bèn nghiêng qua Trịnh Cửu Tiêu một cái, Trịnh Cửu Tiêu khẽ vuốt cằm, tỏ vẻ không sai, quả thật chính là Lệnh Hồ Thu.

Ánh mắt Lệnh Hồ Thu nhìn quét qua mấy người, cũng lập tức rơi vào trên người Ngưu Hữu Đạo đứng giữa mấy người, hình như liếc mắt một cái bèn nhận ra chính chủ, trong lòng thầm nói một tiếng, lời đồn đãi không giả, quả nhiên trẻ tuổi!

"Đạo gia, vị này chính là danh sĩ Tấn quốc Lệnh Hồ Thu tiên sinh." Ngô Tam Lưỡng tiến lên giới thiệu thay Ngưu Hữu Đạo.

Ngưu Hữu Đạo lập tức tiến lên chắp tay cười nói: "Kính đã lâu kính đã lâu, tại hạ Ngưu Hữu Đạo, mến đại danh của Lệnh Hồ tiên sinh đã lâu, hôm nay được gặp, tam sinh hữu hạnh!"

Lệnh Hồ Thu cười ha ha, "Nói quá sự thật rồi, chẳng qua chỉ là một tán tu mà thôi, không nhắc tới cũng được! Ngược lại là Ngưu huynh đệ, đây mới thực sự là anh hào danh dương thiên hạ, sứ thần một nước mà cũng coi như bình thường, tiện tay tàn sát, còn có thể toàn thân trở ra, hào hùng như thế, Lệnh Hồ là tuyệt đối không dám có!"

Hai người tâng bốc lẫn nhau một phen, Ngưu Hữu Đạo lại giới thiệu đám người Phí Trường Lưu bọn họ.

Lệnh Hồ Thu lập tức tỏ vẻ kinh ngạc không thôi, "Kính đại danh của ba vị chưởng môn đã lâu, không ngờ lại gặp nhau ở đây, hân hạnh, hân hạnh.”

Ba người Phí Trường Lưu đương nhiên cũng khách sao một phen, trong lòng lại thấy rõ ràng, người ta chỉ là khách sáo mà thôi, thiên hạ có nhiều môn phái như vậy, chỉ sợ chưa hẳn đã nghe nói đến bọn họ.

Trên thực tế đúng là như thế, ba người hiểu rõ ràng, trong lòng cũng thừa nhận, thật muốn bàn về thanh danh mà nói, chắc chắn không bằng Ngưu Hữu Đạo, như lời Lệnh Hồ Thu đã nói, người ta là giết sứ thần Yến quốc mới danh dương thiên hạ, thiên hạ thật đúng là không có mấy người dám lấy loại phương thức này để dương danh.

"Không biết hai vị giai lệ này là?" Ngưu Hữu Đạo nhìn về phía tỷ muội sinh đôi kia, biết rõ còn cố hỏi một tiếng.
Lệnh Hồ Thu cười cười, nghiêng người tránh ra.
Hai phụ nhân kia lập tức tiến lên, nhẹ nhàng hành lễ: "Tiểu tỳ Hồng Tụ, Hồng Phất, ra mắt công tử, ra mắt ba vị chưởng môn."
Nếu biểu lộ là thân phận hạ nhân, mấy người cũng bèn không tiện quá khách sáo, gật đầu tỏ ý đáp lại.
Chào hỏi khách sáo hai câu ở cửa ra vào là được rồi, đây không phải nơi để nói chuyện, Ngưu Hữu Đạo tự nhiên mời khách vào trang viên.
Đám người đi vào trên đài ngắm cảnh lần nữa, đồ uống trà bày trên bàn trước đó đã dọn xuống, Hắc Mẫu Đơn chuẩn bị dâng nước trà lên lần nữa.
Năm người ngồi vây quanh bàn uống trà ở trên lầu các nhìn sơn cảnh, Lệnh Hồ Thu mở miệng khen, "Nơi tốt."
Ngưu Hữu Đạo cười hỏi: "Không biết Lệnh Hồ tiên sinh đến đây có gì chỉ giáo?"
"Chưa nói tới chỉ giáo, lúc trước Ngưu huynh giết Yến sứ, lúc thanh danh vang dội, ta đã muốn đến kết bạn, ai ngờ sau này Ngưu huynh lại đến Băng Tuyết các dương danh, lời đồn ầm ĩ, khiến cho ta thấy hơi kiêng kị, ta cũng không dám trêu chọc vào Băng Tuyết các, cho nên tạm thời quan sát, đợi tình thế lắng xuống rồi, vừa lúc băng qua nơi đây, thuận đường tới chơi."
Lệnh Hồ Thu nói ngược lại là lời nói thật, Ngưu Hữu Đạo giết Yến sứ danh dương thiên hạ, làm cho không ít người kinh ngạc nghe ngóng 'Ngưu Hữu Đạo' là ai, vậy mà lại có lá gan lớn như thế, cũng dẫn tới sợ chú ý của hắn ta, lúc ấy hắn ta đã có suy nghĩ muốn đến làm quen kết làm bạn bè.
Có điều khi đó Ngưu Hữu Đạo ẩn nấp khắp nơi không để lộ hành tung, cũng không phải ai muốn tìm thì có thể tìm được, nếu không Ngưu Hữu Đạo đã sớm bị triều đình Yến quốc ra tay xử lý. Đợi đến khi Ngưu Hữu Đạo xuất hiện tung tích ở Băng Tuyết các, triều đình Yến quốc thế mà lại không thể làm gì Ngưu Hữu Đạo, càng dẫn tới hứng thú của hắn ta nhiều hơn.

Làm một người thích đến mức muốn kết làm bạn bè, biết rõ, có một số người muốn làm quen phải tranh thủ thật sớm, thật sự chờ đến tương lai, chỉ sợ có thể sẽ không với cao nổi.
Ai ngờ người còn đang ở trên đường, Băng Tuyết các bên kia đột nhiên lại xuất hiện lời đồn gây bất lợi cho Ngưu Hữu Đạo, Lệnh Hồ Thu đổ một giọt mồ hôi, loại tình huống này mà kết giao là tự tìm phiền phức, Băng Tuyết các há lại dễ trêu như vậy. Hắn ta đành phải tạm thời dằn xuống tâm tư kia, chuẩn bị tạm thời quan sát tình huống rồi hẵng nói.
Tròn một năm trôi qua, cũng chưa thấy Băng Tuyết các có thể làm gì Ngưu Hữu Đạo, hắn ta biết đầu ngọn gió chắc đã đi qua rồi, thế là lại chạy tới.
Chuyện đại khái là như vậy.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu liên tục khoát tay nói: "Lệnh Hồ tiên sinh treo việc này ở ngoài miệng, thật sự làm ta xấu hổ, nếu không vì bất đắc dĩ, ta cũng sẽ không mạo hiểm như vậy."
"Làm còn có thể sống được, chính là như vậy!" Lệnh Hồ Thu giơ ngón tay cái lên, lại cười hỏi những người khác, "Các người nói có đúng hay không?"
"Ha ha!" Đám người Phí Trường Lưu hoặc cười cười từ chối cho ý kiến, hoặc khẽ gật đầu.
Ngưu Hữu Đạo đổi chủ đề, "Tiên sinh nói là băng ngang qua nơi đây, không biết muốn đi phương nào?"
Lệnh Hồ Thu chỉ vào dãy núi, phóng khoáng nói: "Người như ta đây không có mục đích gì, đi xung quanh du lịch thôi."
Ngưu Hữu Đạo: "Nghe nói tiên sinh có bạn bè ở khắp thiên hạ, nhân mạch cực lớn, không biết là thật hay giả?"
Lệnh Hồ Thu khoát tay: "Chưa nói tới nhân mạch gì đó, vài người bạn nể mặt, cho mấy phần mặt mũi thôi."
Ngưu Hữu Đạo lập tức hỏi: "Không biết tiên sinh có người bạn nào ở Tề quốc không?"
Lời này vừa nói ra, ba người Phí Trường Lưu lặng lẽ nhìn nhau, dường như đoán được tính toán của hắn, cũng đều nghi ngờ không biết có phải đoán sai rồi không, vừa gặp mặt còn chưa tán gẫu được mấy câu, đôi bên

còn chưa quen thuộc với nhau, đã trực tiếp kêu người ta giúp đỡ làm chuyện đó?
Lệnh Hồ Thu hơi sửng sốt, nghiêng đầu đưa mắt nhìn tấm bản đồ treo lơ lửng trong các, cũng mơ hồ nghi ngờ suy nghĩ của Ngưu Hữu Đạo, không dám xác nhận, vô thức bưng trà từ từ nhấp hai hớp, chừa lại ít thời gian cho mình suy nghĩ phản ứng.
Buông chén trà xuống, mỉm cười trả lời: "Cũng có quen vài người bạn ở đó, Ngưu lão đệ có việc gì ư?"
Ngưu Hữu Đạo: "Lệnh Hồ tiên sinh quả nhiên anh minh, có một chuyện muốn nhờ tiên sinh giúp đỡ, không biết tiên sinh có thể bằng lòng giúp đỡ một lần không?"

Chương 361: Đó Là Khẩu Vị Của Ta

Chương 361: Đó Là Khẩu Vị Của Ta
Lệnh Hồ Thu hơi cảnh giác nói: "Không ngại thử nói xem xem là chuyện gì trước đã."
Ngưu Hữu Đạo đưa tay nhấc ấm trà, đích thân châm trà cho hắn ta, "Trước mặt tiên sinh, ta sẽ không quanh co lòng vòng, ta cống hiến cho Dung Bình Quận vương của Yến quốc, bây giờ nhu cầu cấp bách của Vương gia là chiến mã, ta há có thể ngồi yên không đếm xỉa đến? Tề quốc thừa tuấn mã, kính xin tiên sinh vui lòng giúp đỡ!”
Ba người Phí Trường Lưu từng người từ từ bưng chén trà lên, từ từ uống, dáng vẻ coi không nghe thấy gì hết.
Lệnh Hồ Thu im lặng nhìn Ngưu Hữu Đạo, trong lòng thầm nói, đây là ai vậy, bộ chúng ta thân quen lắm sao? Vừa gặp mặt đã kêu ta giúp ngươi làm việc, ngươi thật đúng là không khách khí nhỉ.
Ngưu Hữu Đạo cũng không tị hiềm ánh mắt của y, cái kiểu nhìn như thể “xem ngươi có thành tâm hay không”.
“Ta và Chưởng môn Bành Hựu Tại có quen biết với nhau.” Lệnh Hồ Thu im lặng một chút rồi nói.
Ba người Phí Trường Lưu ngẩng đầu lên nhìn y, Ngưu Hữu Đạo cũng vậy.
“Thât ra năm ngoái Bành chưởng môn có đến tìm ta, cũng là vì việc này. Nhưng đây không phải là việc nhỏ, mà nó có liên quan đến quốc sách nước Tề. Nếu là việc nhỏ, ta còn có thể tìm bạn bè hỗ trợ khai thông một chút, mọi người mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng nhu cầu của các ngươi thật sự quá lớn, bên phía nước Tề không ai dám đứng ra gánh trách nhiệm này. Quan trọng là ta không thể để liên lụy đến người khác. Cho nên, ta cũng đành xin lỗi Bành chưởng môn.” Lệ Hồ Thu nói chuyện này, chính là hy vọng Ngưu Hữu Đạo biết khó mà lui.

Ai ngờ Ngưu Hữu Đạo lại hỏi: “Không biết cái một chút mà Lệnh Hồ tiên sinh lấy được là bao nhiêu?”
Lệnh Hồ Thu giật mình, phát hiện người này đúng là không thức thời, cau mày nói: “Chỉ mấy trăm thớt mà thôi.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi con số cụ thể: “Là mấy trăm?”
Lần này Lệnh Hồ Thu im lặng. Nhìn ánh mắt chờ đợi của Ngưu Hữu Đạo, y ngập ngừng một chút rồi nói: “Khoảng ba bốn trăm, tối đa không quá năm trăm. Con số này đối với các ngươi mà nói thì không thể tạo thành quy mô gì, cũng không có tác dụng gì lớn. Thậm chí con số mấy trăm này cũng không tiện đưa ra một lần, phải chia thành nhiều đợt. Bằng không, muốn qua cửa ải của các nước khác cũng không dễ dàng gì.”
Thật ra, mấy trăm chiến mã, nói tiền thì cũng không đáng bao nhiêu. Quan trọng là phiền phức. Y muốn để Ngưu Hữu Đạo tự mình phỏng đoán, vì mấy trăm con chiến mã hại ta phiền phức như vậy, ngươi cảm thấy thích hợp sao? Bành Tại Hữu cũng vì nguyên nhân này mà bỏ cuộc, cũng không thể vì mấy trăm con chiến mã mà giày vò người khác.
Ngưu Hữu Đạo lại gật đầu, vui vẻ nói: “Có năm trăm con là đủ rồi.”
Phí Trường Lưu, Hạ Hoa, Trịnh Cửu Tiên đều quay sang nhìn hắn. Năm trăm thớt ngựa là đủ sao?
Lệnh Hồ Thu ngạc nhiên, cho là mình nghe nhầm: “Năm trăm thớt ngựa là đủ? Bành Tại Hữu nói ít nhất phải cần một vạn thớt ngựa. Hai người các ngươi nói con số có phải là chênh lệch quá nhiều hay không?”
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Không nhiều, không nhiều, cũng không sai đâu. Lệnh Hồ tiên sinh chắc cũng không rõ, chỗ dựa chân chính Thiên Ngọc Môn chính là Vương gia, Thiên Ngọc Môn tất nhiên là phải xuất lực vì Vương gia. Thiên Ngọc Môn chỉ tặng cho Vương gia có năm trăm thớt ngựa, không khỏi quá ít rồi. Haha, nhưng ta thì khác, chỗ tốt mà ta nhận được từ chỗ Vương gia kém hơn so với Thiên Ngọc Môn, có thể mua được năm trăm thớt ngựa cũng đã là tâm ý của ta rồi. Mặc dù ít một chút, nhưng ít ra có thể chứng minh ta nhận chỗ tốt không uổng phí.”
Hắn nói xong, liền đứng lên chắp tay, khom người nói: “Việc này khẩn cầu Lệnh Hồ tiên sinh tương trợ.”

Ba người Phí Trường Lưu nhìn nhau, không biết hắn rốt cuộc muốn giở trò quỷ gì.
Nhưng nói đi thì cũng nói lại, đám người Băng Tuyết các cũng coi như nhìn thấu năng lực của hắn. Nếu không, làm sao có thể chịu phục Ngưu Hữu Đạo chứ?
Gương mặt Lệnh Hồ Thu biến ảo nhiều lần. Có mấy lời đã nói ra thì không thu về được. Y đã nói y có thể làm được, nếu đổi ý không chịu làm, lần này y khỏi cần đến, bằng hữu cũng không cần kết giao.
Y có cảm giác lấy đá đập chân mình. Sớm biết như vậy, y sẽ không nói ra mấy trăm con ngựa. Nói xong rồi không làm được chẳng phải sẽ không xong sao.
Sau nghĩ một chút, y cười khổ: “Lão đệ đã nói đến mức như vậy, nếu ta còn không đồng ý, dường như có chút cạn tình quá. Ngươi ngồi xuống đi, có việc gì từ từ nói, không cần phải hành lễ như vậy.”
Ngưu Hữu Đạo đứng thẳng người: “Vậy ta xin cảm ơn trước.”
“Ngồi xuống nói, ngồi xuống nói.” Một tay Lệnh Hồ Thu liên tục ra hiệu ngồi xuống.
Sau khi ngồi xuống, Ngưu Hữu Đạo lại hỏi: “Không biết khi nào ta mới có được năm trăm chiến mã đó?”
Lệnh Hồ Thu thở dài: “Nếu chỉ là năm trăm thớt ngựa, ta thấy cũng không cần thiết phải chạy đến nước Tề. Đường đã xa, đến đó cũng nhiều gặp nhiều rắc rối. Ngươi chỉ cần năm trăm con, ta cũng có quen biết một số người trong nước Yến bọn họ sẽ chuẩn bị cho ngươi. Mà không được, cảnh nội nước Yến không ổn, về sau đại quân hai nước đánh nhau, ta sợ trong ngoài không phải người. Nước Triệu đi, nước Triệu ở kế bên, cũng gần với các ngươi. Trong vòng một tháng, ta sẽ đưa cho ngươi năm trăm chiến mã từ nước Triệu, ngươi xem thế nào?” Lệnh Hồ Thu cười nói.
Ngưu Hữu Đạo vui mừng đáp: “Vậy thì tốt rồi, ta không sợ phiền phức ở phía nước Tề. Mấy chuyện phiền phức đó ngươi cứ giao cho ta làm. Năm trăm thớt ngựa của nước Triệu, năm trăm thớt ngựa của nước Tề, ta có thể nộp đủ một ngàn chiến mã, đúng là không thể nào tốt hơn.”
Ba người Phí Trường Lưu liền bừng tỉnh, rốt cuộc hiểu rõ ý đồ của Ngưu Hữu Đạo. Cả ba ngồi im chẳng khác nào Nê Bồ Tát, không lên tiếng, ánh mắt đảo qua đảo lại hai người Ngưu Hữu Đạo.

Lệnh Hồ Thu không cười nổi nữa, khóe miệng co quắp, ngẩng đầu nhìn trời, cười ha hả một tiếng, sau đó cúi xuống hỏi Ngưu Hữu Đạo: “Nghe ý của lão đệ, nếu ta lấy ngựa từ quốc gia khác, lão đệ vẫn không vừa lòng, vẫn muốn để ta đến nước Tề một chuyến để lấy năm trăm thớt ngựa cho ngươi. Ngươi đã không khách sáo sai bảo ta như vậy, ngươi không sợ ta mệt chết sao?” Giọng điệu của y giống như đang nói đùa.
Ngưu Hữu Đạo nói một cách chân thành: “Giá tiền có thể thương lượng là được.”
Lệnh Hồ Thu nói: “Ta kiếm năm trăm thớt ngựa cho ngươi ở nước Triệu, cũng không có ý định lấy tiền của ngươi. Cứ xem như quà ra mắt.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Một con ngựa vẫn là một con ngựa. Chiến mã là cho Vương gia cũng không phải cho ta. Phải trả bao nhiêu tiền thì cứ trả bấy nhiêu, không thể để cho Lệnh Hồ tiên sinh tốn kém được.”
Lệnh Hồ Thu bực mình. Ngươi hồ đồ thật hay là đang giả bộ hồ đồ.
“Không đúng, Vương gia đáng cho ta phải làm mấy chuyện mua chiến mã này sao? Ta chỉ là nể mặt lão đệ nên mới giúp chuyện này. Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta vì mấy trăm con chiến mã chạy tới chạy lui là vì để kiếm tiền?”
“Tiên sinh!” Hồng Tụ đứng sau lưng y, gương mặt tươi cười tiến lên hai bước, cúi người nói thầm bên tai Lệnh Hồ Thu: “Tiên sinh, vừa nãy công tử cũng đã nói, hắn không sợ phiền phức ở nước Tề. Nếu tiên sinh có chuyện gì phiền toái, cứ giao cho hắn đi làm là được.”
Ngưu Hữu Đạo như cười như không nhìn nàng. Hồng Tụ mỉm cười với hắn, hơi hạ thấp người, sau đó chậm rãi lui về chỗ cũ.
Lệnh Hồ Thu được nhắc nhở, giống như bừng tỉnh, đưa tay vỗ đầu: “Đúng rồi, lão đệ ngay cả tính mệnh của Yến sử cũng không để vào mắt, sao có thể để mấy trăm con chiến mã vào mắt chứ. Không có hơn vạn chiến mã, chỉ sợ sẽ không thỏa mãn được khẩu vị của lão đệ. Đúng là ta hồ đồ quá rồi.”
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo đảo qua đảo lại trên mặt hai cô gái sinh đôi, chậc chậc một tiếng: “Lệnh Hồ tiên sinh quả nhiên có phúc lớn. Tư vị được hưởng cả hai chị em song sinh đúng là làm cho người ta phải ao ước, ta đây mà còn tim đập thình thịch. Nếu Lệnh Hồ tiên sinh thật sự

muốn tặng quà gặp mặt cho ta, không biết có thể từ bỏ những thứ mình yêu thích hay không?”

Chương 362: Xin Hãy Có Lòng Tin Với Đạo Gia (1)

Chương 362: Xin Hãy Có Lòng Tin Với Đạo Gia (1)
Lệnh Hồ Thu cười ha hả, quay đầu lại nói: “Ngưu lão đệ coi trọng chị em ngươi, đó chính là phúc khí của các ngươi. Các ngươi không ngại suy tính một chút chứ.”
Hồng Phất làm mặt lạnh, xem như đáp lại Ngưu Hữu Đạo. Hồng Tụ mỉm cười, hạ thấp người nói: “Chị em chúng ta tuổi tác đã lớn, nhan sắc cũng đã giảm. Công tử vẫn còn đang trẻ trung, chúng ta không dám khinh nhờn công tử.”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói: “Ngươi nói sai rồi, người nào cũng có khẩu vị riêng của người nấy.” Hắn đưa tay chỉ Hắc Mẫu Đơn bên cạnh. “Đây chính là khẩu vị của ta.”
Hắc Mẫu Đơn im lặng, thiếu chút nữa trừng mắt với hắn. Ngươi ngại tuổi tác của lão nương quá già rồi sao?
Ba người Phí Trường Lưu quay sang nhìn hắn, cũng không biết hắn đang chơi trò gì. Quen biết hắn lâu như vậy, bọn họ đều biết hắn không phải dạng người háo sắc.
Thương Thục Thanh vừa lúc đi lên lầu, nghe nói có khách đến, cũng muốn nhìn xem là ai, ai ngờ trùng hợp nghe được câu nói của Ngưu Hữu Đạo, liền cắn môi, im lặng đứng ở bậc cầu thang.
Lệnh Hồ Thu bưng chén trà lên nhấp một ngụm, ý cười trên mặt như có như không, không lên tiếng, biểu hiện vô cùng bình tĩnh.
Hồng Tụ cười khanh khách: “Chị em ta chỉ là tỳ nữ bên cạnh tiên sinh, không so sánh được với mấy con chiến mã kia.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Chiến mã là cho Vương gia, còn ta thì muốn chị em các ngươi.”

Hồng Tụ cũng không tức giận, che miệng cười nói: “Khẩu vị của công tỷ, chị em chúng ta không đáp ứng nổi. Khẩu vị của chị em chúng ta rất bình thường.” Sau đó quay sang nhìn Lệnh Hồ Thu đang chậm rãi uống trà, rõ ràng muốn nói tuổi tác mà bọn họ thích không khác Lệnh Hồ Thu.
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Lệnh Hồ tiên sinh, bọn họ là tỳ nữ của ngươi, xem ra vẫn phải do ngươi mở miệng. Chỉ cần ngươi đồng ý, chắc hẳn bọn họ không có lời nào để nói.”
Lệnh Hồ Thu bưng chén trà, cười tủm tỉm: “Lão đệ thật sự thích bọn họ?”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Có lẽ là ta đã quá đường đột nhưng thật sự tim của ta đập rất nhanh, nhất định phải có được bọn họ. Ta nguyện ra giá một trăm vạn kim tệ xem như bồi thường, không biết ý ngươi như thế nào?”
Lệnh Hồ Thu chỉ cười nhưng không nói.
Ngưu Hữu Đạo nói tiếp:” Ta ra giá năm trăm vạn kim tệ, mời Lệnh Hồ tiên sinh nhường lại những thứ mình yêu thích.”
Lệnh Hồ Thu nói: “Lão đệ, vẫn nên nói chuyện chính sự đi.”
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm hai cô gái, gằn từng chữ: “Một ngàn vạn.”
Hắn vừa ra giá, mọi người đều chấn động, ánh mắt Hồng Tụ, Hồng Phất đều hiện lên sự kinh ngạc.
Ngay cả Thương Thục Thanh đã đến chỗ lan can cũng nhịn không được mà quay đầu nhìn lại.
Lệnh Hồ Thu vô thức nhìn chung quanh một chút. Mấy lời của Ngưu Hữu Đạo, nghe qua sao giống như hôm nay không giao hai thị nữ cho hắn thì không thể rời khỏi chỗ này. Nghĩ đến hắn ngay cả Yến sử cũng dám giết, trong lòng y không khỏi sinh ra kiêng kỵ.
Nhưng ngoài mặt lại cười ha hả: “Một ngàn vạn, cho dù là một nước cũng không tùy tiện xuất ra. Không phải ta không tin lão đệ, mà ta chỉ muốn hỏi một câu, lão đệ có thể bỏ ra nhiều tiền như vậy sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Tiền mặt thì không bỏ ra nổi, nhưng vẫn có cái đủ để thay thế một ngàn vạn.”
Lệnh Hồ Thu cười hỏi: “Thứ gì có thể đáng tiền như vậy?”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Trên đường ta đến Băng Tuyết các, có kết giao với một số người bạn. Khi chia tay ở Băng Tuyết các, bọn họ có tặng cho ta một tọa kỵ phi hành. Giá trị của tọa kỵ đó chỉ sợ còn hơn một ngàn vạn. Nhưng ngươi cũng biết, nếu muốn bán vật kia, nhất thời cũng không dễ dàng bán đi như vậy. Ta lấy tọa kỵ phi hành đổi hai người bọn họ với Lệnh Hồ tiên sinh, ngươi cảm thấy như thế nào? Tiên sinh thích du lịch khắp nơi, có tọa kỵ này là thích hợp nhất.”
Chẳng những Thương Thục Thanh, ngay cả đám người Phí Trường Lưu cũng thầm nói, còn có việc này sao?
Lệnh Hồ Thu có vẻ kinh ngạc: “Người nào có thể ra tay hào phóng, đem tọa kỵ phi hành tặng cho ngươi?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Nói thật, bọn họ cũng không lộ ra thân phận thật cho ta biết, chỉ nói sau này nếu ta có việc, cứ đến kinh thành nước Tề tìm bọn họ. Một người họ Hạo, một người họ Bùi. Hạo là họ gốc của nước Tề, ta hoài nghi người đó là Hoàng tộc nước Tề.”
Lệnh Hồ Thu ồ một tiếng, như có điều suy nghĩ, cũng không biết có nên tin hay không, giọng nói hơi chế giễu: “Hoàng tộc lấy tọa kỵ phi hành tặng người, điều này đúng là hiếm thấy. Dù sao giá trị của nó cũng không nhỏ.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Bọn họ coi trọng đồ của ta, nên dùng nó làm thứ trao đổi.”
Lệnh Hồ Thu lại hỏi: “Dùng cái gì để trao đổi?”
“Ta không tiện nói.” Ngưu Hữu Đạo quay sang nhìn Hồng Tụ, Hồng Phất, chép miệng nói: “Chỉ cần tiên sinh đồng ý nhường lại hai người bọn họ cho ta, ta tất nhiên sẽ nói ra ta đã dùng thứ gì để trao đổi.”
Thấy hắn cứ quấn mãi chủ đề này không buông, nhắm vào hai thị nữ của mình không chịu nhả, Lệnh Hồ Thu mỉm cười nói: “Bọn họ không phải thị nữ bình thường, tu vi đều là cảnh giới Kim Đan, cũng được xem là hộ pháp đi chu du bốn phía với ta, không phải tiền nhiều tiền ít là có thể cân nhắc được.”
“Thì ra là thế.” Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc, làm ra vẻ đáng tiếc.
Lệnh Hồ Thu cười nói: “Ta đã có thể đến đây, chính là muốn thành tâm kết giao, lão đệ không cần phải vòng vèo nữa. Ngươi đơn giản chỉ vì chuyện chiến mã mà muốn ta đi cùng với ngươi đến nước Tề.”

Ngưu Hữu Đạo đưa tay ra hiệu: “Là ta càn rỡ, Lệnh tiên sinh uống trà đi.”
Sự việc như lửa nóng lúc trước, nói qua liền qua.
Lệnh Hồ Thu khoát tay: “Ngươi gọi tiên sinh nghe khách sáo quá. Ta thành tâm kết giao bạn bè. Nếu ngươi không chê, chúng ta có thể gọi nhau như huynh đệ.”
Ngưu Hữu Đạo mừng rỡ nói: “Nếu tiên sinh cũng không chê, ta nguyện kết bái làm huynh đệ với tiên sinh, được chứ?” Ánh mắt hắn tràn ngập chờ mong.
Lệnh Hồ Thu im lặng.
Hồng Tụ, Hồng Phất nhìn nhau.
Biểu hiện của ba người Phí, Trịnh, Hạ hơi có chút đặc sắc, phát hiện vị “Đạo gia” này đúng là quá nhiều việc. Thời gian vừa mới trôi qua bao lâu đâu, những việc đùa giỡn cứ tiếp nối nhau.
Lệnh Hồ Thu mỉm cười, gật đầu: “Được.”
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn Hắc Mẫu Đơn: “Ngươi đi bày hương án đi.”
“Rõ!” Hắc Mẫu Đơn rời đi.
Không bao lâu sau, Thương Thục Thanh dựa vào lan can bên trên lầu các, nhìn hai người đang quỳ song song trước bàn hương án dưới lầu trong đình viện, ánh mắt hiện lên sự không yên.
Ba người Phí, Trịnh, Hạ đứng một bên làm chứng, thấy hai người quỳ lạy xong đứng lên cầm tay nhau xưng huynh gọi đệ, chẳng khác nào đang xem tuồng. Lệnh Hồ Thu mới tới chưa được bao lâu, hai người vốn không quen biết đã dập đầu bái làm huynh đệ, lại còn làm như tiếc nuối vì gặp nhau quá muộn. Chuyện này là sao?
Nhưng nói đi thì cũng nói lại, mặc kệ hai người có phải gặp dịp thì chơi không, nhưng trên danh nghĩa, Danh sĩ nước Tấn Lệnh Hồ Thu đã kết bái huynh đệ với Ngưu Hữu Đạo.
“Hắc Mẫu Đơn, đi nói với Viên Phương, huynh trưởng của ta đến, bảo y chuẩn bị rượu và thức ăn ngon nhất Nam Sơn.” Ngưu Hữu Đạo đang cầm tay Lệnh Hồ Thu, chợt quay đầu nói, biểu hiện cao hứng lạ thường.
“Vâng!” Hắc Mẫu Đơn lĩnh mệnh rời đi.

Sau đó, Ngưu Hữu Đạo đích thân dẫn Lệnh Hồ Thu tham quan trang viên của hắn.
Ba người Phí Trường Lưu đứng trước cửa trang viên đưa mắt nhìn nhau, chợt nghe tiếng bước chân truyền đến. Ba người quay đầu nhìn lại, thấy là Thương Thục Thanh, đều hơi hạ thấp người biểu đạt kính ý: “Quận chúa!”
Thương Thục Thanh đáp lễ, sau đó cùng với tùy tùng xuống núi.
Hạ Hoa nói: “Sợ là nàng ta đến quận thành đem chuyện kết bái nói lại cho Vương gia biết.”
Hai người Phí, Trịnh đều gật đầu. Điều này là chắc chắn rồi. Ánh mắt Phí Trường Lưu nhìn theo bóng hai “huynh đệ” đi đằng xa, khẽ thở dài: “Nghe nói người này vốn là Chưởng môn Thượng Thanh tông, bị ghét bỏ vì kinh nghiệm quá ít ỏi, nên bị gạt ra khỏi Thượng Thanh tông. Nếu để cho hắn tiếp tục làm Chưởng môn Thượng Thanh tông, dựa vào năng lực của hắn, Thượng Thanh tông bây giờ đã là một tình huống khác rồi. Thượng Thanh tông đã đánh mất một nhân tài có thể dẫn dắt bọn họ phục hưng. Ta dám chắc, Thượng Thanh tông sớm muộn gì cũng sẽ hối hận.”

Chương 363: Xin Hãy Có Lòng Tin Với Đạo Gia (2)

Chương 363: Xin Hãy Có Lòng Tin Với Đạo Gia (2)
Họ Hạ và họ Trịnh vốn là người của Tống gia, ban đầu cũng muốn giết chết Ngưu Hữu Đạo, cho nên đối với tình huống của Ngưu Hữu Đạo ở Thượng Thanh tông tất nhiên là có hiểu biết, cho nên cũng hiểu lời của Phí Trường Lưu là có ý gì.
Trịnh Cửu Tiêu cũng gật đầu, thở dài phụ họa theo: “Lệnh Hồ Thu chạy đến đây, chắc cũng không nghĩ đến sẽ có tình huống này. Ban đầu, chúng ta còn không hiểu vị “Đạo gia” này của chúng ta quay tới quay lui là muốn làm gì, bây giờ xem như đã rõ. Lệnh Hồ Thu liên tục biểu hiện khó xử trong chuyện chiến mã, hắn lập tức dây dưa việc muốn người ta giao ra thị nữ, giá cả đề ra cũng tăng lên. Khi Lệnh Hồ Thu từ chối, hắn lại lập tức yêu cầu kết bái huynh đệ với người ta. Vừa gặp mặt đã từ chối hai lần, lần này nếu từ chối nữa, còn nói gì là kết giao bằng hữu. Đây còn không tính là bị hắn bức kết bái huynh đệ sao? Vị “Đạo gia” này của chúng ta lợi hại thật.”
Ba người không giống Công Tôn Bố của Ngũ Lương Sơn. Thực lực môn phái bày ở chỗ này, mà hình thức phụ thuộc lại không giống nhau, bình thường cũng sẽ không như Công Tôn Bố gọi Ngưu Hữu Đạo là “Đạo gia”. Bây giờ có thể gọi “vị Đạo gia này của chúng ta”, xem như bọn họ đã thật sự bội phục.
Hạ Hoa cũng gật đầu: “Lệnh Hồ Thu đã không đồng ý ngay từ ban đầu, bây giờ kết bái huynh đệ, huynh đệ kết bái có phiền phức nhờ hỗ trợ, Lệnh Hồ Thu là đại ca kết bái, chỉ sợ không tiện từ chối. Nói tới nói lui, lượn quanh một vòng cũng là chuyện chiến mã, nhưng vì đạt được mục đích, đảo mắt điều chỉnh lại phương pháp mà thôi.”

Phí Trường Lưu nói: “Một người muốn đánh, một người muốn bị đánh. Vì sao Lệnh Hồ Thu lại không đến bái phỏng chúng ta? Ngưu Hữu Đạo giết Yến sử lan truyền khắp thiên hạ, y chú ý cũng là chuyện tất nhiên, nhưng ta nghĩ y còn có suy nghĩ khác.”
Hai người khác đều hiểu ý trong lời nói của y. Lệnh Hồ Thu chắc chắn đã nhìn trúng một giá trị nào đó của Ngưu Hữu Đạo. Nếu không, y sẽ không đến nhà, cũng không dễ dàng kết bái.
Trịnh Cửu Tiêu nói: “Nhìn ý của Ngưu Hữu Đạo, chuyện chiến mã đã như lửa cháy sém lông mày, cục diện cân bằng đã bị đánh vỡ, cũng không còn cách nào tiếp tục trốn tránh. Hắn rốt cuộc đứng ngồi không yên. Nếu không, hôm nay cũng không gọi chúng ta đến bàn việc này. Xem ra, hắn muốn đích thân ra tay.”
Hạ Hoa cười nói: “Là chuyện tốt. Người của chúng ta liều chết liều sống ở nước Tề, người này ngược lại tốt rồi, trốn ở đây một lòng thanh tu, không màng thế sự. Bên phía nước Tề muốn dựa vào man lực để giải quyết sự việc là không thể nào. Nếu hắn có thể rời núi, đây cũng là điều mà ta chờ mong. Các ngươi cũng thấy rồi đấy, thủ pháp làm việc của hắn rất lợi hại.”
Ánh mắt Phí Trường Lưu nhìn về hướng quận thành: “Không bao lâu nữa, Thiên Ngọc Môn chắc chắn cũng sẽ biết việc hắn kết bái với Lệnh Hồ Thu, xem như hắn đeo thêm một quả cân nữa. Thiên Ngọc Môn sẽ không dám tùy tiện động đến hắn.”
Hạ Hoa cười một tiếng: “Chuyện này cũng là chuyện tốt đối với chúng ta. Ít ra, bây giờ hắn đang đứng cùng một phe với chúng ta chống lại Thiên Ngọc Môn. Một khi lợi ích bên này mở rộng, đấu tranh lợi ích nội bộ sẽ không cách nào tránh khỏi. Thiên Ngọc Môn có chỗ dựa là Quận vương Dung Bình, mà người này lại có ảnh hưởng không nhỏ đối với Quận vương, chúng ta đoàn kết cùng một chỗ là rất cần thiết.”
Hai người nghe xong đều gật đầu, biểu hiện sự đồng ý.
Mọi người đều biết rõ, muốn đặt chân ở đây, bức bách ngược trở lại Thiên Ngọc Môn cường thế, ba phái không thể rời khỏi Ngưu Hữu Đạo có lực ảnh hưởng đối với Thương Triều Tông. Chỉ cần Ngưu Hữu Đạo còn, Thương Triều Tông không có khả năng tùy tiện nghe theo Thiên

Ngọc Môn loại đi ba phái. Mà Ngưu Hữu Đạo cũng không thể rời khỏi sự ủng hộ của ba phái, hắn cần ba phái cung cấp sự bảo vệ an toàn. Tương tự, bọn họ tin rằng Thương Triều Tông cũng cần có Ngưu Hữu Đạo cầm đầu bên này để cân bằng lực ảnh hưởng của Thiên Ngọc Môn. Không có một thế lực thế tục nào có thể tiến hành đối kháng với thế lực tu hành, ngay cả triều đình của các quốc gia cũng không thể không lợi dụng các đại môn phái cản tay nhau. Nếu cản được, bọn họ đã không làm như vậy. Bây giờ, chỉ sợ ngay cả Hoàng đế cũng phải ăn bữa nay lo bữa mai.

Trên thực tế, Ngưu Hữu Đạo đã phát huy tác dụng, tiến hành áp chế nhất định đối với lực ảnh hưởng của Thiên Ngọc Môn. Nếu không, hai quận sẽ không có cục diện như ngày hôm nay.

Bây giờ không thể so sánh với khi phụ thuộc vào Tống gia. Ba phái ở Tống gia là quan hệ cạnh tranh, mà ở đây là lợi ích nhất trí, không thể không đoàn kết với nhau, sớm bỏ qua những mâu thuẫn trước kia.

“Haha, Vương gia, xem ra Đạo gia muốn xuất sơn, chuẩn bị đích thân ra tay trong chuyện chiến mã rồi.”

Bên trong quận thủ phủ, sau khi nghe Thương Thục Thanh báo lại, Lam Nhược Đình có chút hưng phấn nói với Thương Triều Tông.

Thương Triều Tông đang xem bản đồ, hai mắt cũng tỏa sáng, gật đầu nói: “Không nghĩ đến lại nhanh như vậy. Vừa mới nói chuyện, Đạo gia đã ra tay ngay chỗ Lệnh Hồ Thu. Nhìn tình huống, Đạo gia muốn đích thân đến nước Tề. Bổn vương thật sự rất chờ mong.”

Nghe xong, Thương Thục Thanh bên cạnh khó hiểu hỏi: “Ca, các người có phải đã nói gì với Đạo gia hay không?”

Thương Triều Tông và Lam Nhược Đình nhìn nhau. Thương Triều Tông quay sang, thở dài nói với em gái: “Thanh nhi, muội cũng biết tình huống rồi đấy. Các môn phái kéo dài lâu như vậy, vẫn chưa đưa ra được câu trả lời chắc chắn về chuyện chiến mã, vẫn một mực suy đoán mập mờ. Ta biết bọn họ đang gặp khó khăn. Đưa được chiến mã ra khỏi nước Tề sao dễ dàng như vậy chứ. Bọn họ không chịu nói rõ, chính là không muốn nói mình vô năng. Chuyện này ta có thể hiểu.”

“Nhưng, Thanh nhi, mọi việc không thể kéo dài được nữa. Ta và tiên sinh đã suy tính qua, dựa theo thế cục này, cùng lắm cũng chỉ kéo dài

được hai năm. Phiền phức lớn chắc chắn sẽ đến. Thật ra, ta vẫn luôn muốn tìm Đạo gia để nói chuyện này, nhưng Đạo gia vẫn luôn bế quan tu luyện, không để cho người ta tùy tiện quấy rầy, nên ta vẫn không có cơ hội thích hợp để mở miệng. Hôm nay Đạo gia đích thât chạy đến, ta và tiên sinh tất nhiên phải tố khổ rồi. Uy hiếp sắp đến, cũng sẽ ảnh hưởng đến thanh tu của hắn, tin rằng hắn sẽ để việc này trong lòng, chỉ là ta không nghĩ đến hắn lại phản ứng nhanh như vậy thôi."
Thương Thục Thanh cũng không nghĩ đến chuyện bên trong lại như vậy, có vẻ sốt ruột: "Ca, Thiên Ngọc Môn phí hết sức lực, ba phái cũng xuất thủ, bốn nhà liên hợp lại, thực lực mạnh như thế, có khó khăn nào mà không giải quyết được chứ, tại sao mọi người lại để cho Đạo gia làm? Chẳng lẽ mọi người không biết để Đạo gia đến nước Tề làm việc sẽ rất nguy hiểm sao? Chư hầu thiên hạ muốn chiến mã của nước Tề nhất định không chỉ có một nhà chúng ta. Nước Tề chính là nơi sóng gió tụ hợp, xoay vần, để Đạo gia đến đó, quá nguy hiểm rồi."
Lam Nhược Đình trầm ngâm nói: "Nếu không khó, các phái đã làm xong rồi. Nếu không khó, chúng ta cũng không mong Đạo gia rời núi. Quận chúa, các phái vẫn không cho chúng ta được tin tức chính xác, điều này nói rõ bọn họ vẫn chưa có đầu mối, khiến chúng ta không thể thực hiện kế hoạch tiếp theo. Tình thế bức bách, không thể kéo dài được nữa. Chúng ta cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi. Cho dù hôm nay Đạo gia không đến, ta và Vương gia cũng chuẩn bị khi mọi việc được khuếch trương thì đến tìm Đạo gia nói chuyện. Ý của Mông soái cũng chính là như vậy."
"Haiz, đến nước Tề cố nhiên nguy hiểm rồi, nhưng Quận chúa cũng đừng xem thường Đạo gia. Ta và vương gia ký thác hy vọng vào Đạo gia cũng không phải là không có nguyên nhân. Chúng ta từ kinh thành thoát hiểm đến nay, sau đó cưới được Vương phi, mượn binh quận Quảng Nghĩa, đặt chân lên huyện Thương Lư, liên hợp với Kim Châu, đánh xuống quận Thanh Sơn, lấy được đại quyền của hai quận, khiến cho Thiên Ngọc Môn đồng ý giảm thuế để phát triển hai quận, còn có những chuyện khác nữa. Bổn sự và năng lực mà Đạo gia thể hiện, chắc không cần ta phải nói nhiều nữa. Nếu như nói mấy phái không giải quyết được chuyện này, chúng ta không gửi hy vọng cho Đạo gia thì biết gửi cho ai

nữa đây? Tìm thế lực khác tham gia vào, chỉ sợ Thiên Ngọc Môn là người đầu tiên không đồng ý.”

Chương 364: Rùa Đen Nhỏ Rúc Đầu Muốn Đích Thân Nhúng Tay

Chương 364: Rùa Đen Nhỏ Rúc Đầu Muốn Đích Thân Nhúng Tay
“Đạo gia hắn có thủ đoạn hô mưa gọi gió, nếu cứ ẩn cư thâm sơn không màng thế sự thì không khỏi đáng tiếc. Bất bình trong thiên hạ, hắn không muốn quấn vào, nhưng có thể tránh được bao lâu chứ? Sớm muộn gì cũng phải ló mặt ra để quyết tranh hơn thua với ẩn sĩ trong thiên hạ. Đạo gia cũng hiểu rõ điều này, bằng không, với loại người như hắn, cũng không phải vì hai ba câu của chúng ta đả động mà làm đâu. Nói cho cùng, vẫn là do hắn quyết định. Quận chúa, xin hãy có lòng tin với Đạo gia.”
Một câu “đã sớm quấn vào” khiến cho Thương Thục Thanh có chút buồn bã.
Nàng không khỏi nghĩ đến chuyện Viên Cương nói với nàng ở chùa Nam Sơn, Đạo gia quan trọng hơn so với tu vi của hắn ta.
Sự thật chứng minh chính là như vậy, có thể nói là không khoa trương chút nào. Một tay Đạo gia kéo huynh muội nàng ra khỏi con đường mạt lộ, tiến vào con đường đại đạo rộng lớn. Bây giờ, nhờ Đạo gia cân bằng Thiên Ngọc môn, huynh muội nàng mới ít bị cản tay mà phát triển.
Nàng nghĩ hết biện pháp để Đạo gia ở lại, cũng không phải nàng muốn Đạo gia bị quấn vào, mà là nàng có chút tự trách.
Người ta giúp huynh muội nàng nhiều như vậy, giúp đỡ bọn họ rất nhiều, bây giờ bảo hắn vì bọn họ mà mạo hiểm, nàng thật sự rất áy náy.
Nàng chạy đến chải đầu cho Ngưu Hữu Đạo là vì cái gì? Không phải vì tình yêu nam nữ, mà chỉ vì hai huynh muội nàng thiếu nợ người ta, không thể báo đáp được thì làm chút chuyện gì đó trong khả năng thôi.

Nàng không tin anh trai và Lam tiên sinh không biết việc nàng đến chải đầu cho Ngưu Hữu Đạo, chỉ là bọn họ mắt nhắm mắt mở. Sở dĩ bọn họ không nói ra, cũng không phải là vì không thể báo đáp, mà để cho Quận chúa làm chút chuyện lấy lòng Ngưu Hữu Đạo, hắn có thể bất mãn sao?
Thương Thục Thanh lắc đầu: “Hắn mạo hiểm vì chúng ta, chúng ta chẳng làm được gì cho hắn. Thứ chúng ta muốn, hắn ngược lại có thể lấy được, còn chúng ta có thể cho hắn cái gì? Chúng ta có tư cách gì mà bắt hắn tiếp tục mạo hiểm vì chúng ta?”
Lời này khiến cho Thương Triều Tông và Lam Nhược Đình im lặng không nói.
Sau đó, nàng còn bồi thêm một câu: “Muội chỉ có thể làm mấy chuyện chải đầu giặt quần áo cho hắn. Cho dù muội đồng ý lấy thân báo đáp, hắn cũng cảm thấy chướng mắt loại phụ nữ xấu xí như muội. Nếu hắn cần phụ nữ, nữ đệ tử bên trong ba phái có thể tùy cho hắn lựa chọn. Cho nên, mọi người cũng đừng nghĩ chuyện sẽ tiến thêm một bước nào.”
Một câu nói rõ tâm tư của hai người đàn ông, khiến cho cả hai có chút xấu hổ.
“Thanh nhi, ta không có ý gì khác...” Thương Triều Tông ngượng ngùng nói, nhưng nói được một nửa thì không biết nên tiếp tục nói như thế nào.
Y thật lòng vui mừng nếu em gái của y có thể thành đôi với Ngưu Hữu Đạo. Dù sao em gái cũng đã đến tuổi này, để nó tùy tiện gả cho một thương gia quyền thế, y thật sự không muốn em gái mình chịu thiệt thòi. Em gái y là người rất có lòng tự trọng, tuyệt không đồng ý lấy loại người như vậy.
Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, nếu không gả vào nhà thương gia quyền thế, đàn ông nào chịu lấy em gái của y đây? Diện mạo của nó đủ để dọa người ta bỏ chạy.
Mà Ngưu Hữu Đạo, bất luận xét từ phương diện nào, y cũng đều cảm thấy hắn hợp với em gái của mình. Nếu hai người có thể kết hợp, quả thật không còn gì có thể tốt hơn.
Y hy vọng, qua thời gian nữa, Ngưu Hữu Đạo có thể nhìn ra được chỗ tốt của em gái y, hy vọng hai người có thể lâu ngày sinh tình, cho nên mới mắt nhắm mắt mở như vậy.

Nhưng, ẩn sau lời giải thích, có thể nói y không có tư tâm, không muốn dùng quan hệ thông gia để trói chặt Ngưu Hữu Đạo sao?
Nhưng y dựa vào cái gì để hy vọng Ngưu Hữu Đạo có thể cưới một người phụ nữ xấu xí? Thử hỏi y vì sao lúc trước y lại cưới Phượng Nhược Nam?
Cho nên, có một số chuyện không cách nào giải thích được. Có chột dạ cũng không giải thích được.
Lam Nhược Đình tất nhiên cũng có che giấu tâm tư này, không nghĩ đến Quận chúa lại biết rõ, càng không nghĩ đến Quận chúa lại nói thẳng trước mặt như vậy. Quả thật ông xấu hổ vô cùng.
Thương Triều Tông ngại ngùng nói: “Thanh nhi, nếu không có việc gì, muội về phòng đi.”
Thương Thục Thanh thở dài: “Muội quang minh lỗi lạc, không sợ người ta nhìn vào thế nào. Muội ở bên kia, cũng dễ dàng giúp cho bên này câu thông, cũng cho thấy sự coi trọng của đại ca với hắn, cần chi phải vẽ vời thêm chuyện, để người khác hiểm lầm thái độ của huynh muội chúng ta có sự thay đổi?”
Thương Triều Tông im lặng không nói.
Lam Nhược Đình sờ mũi, nói tránh đi: “Quận chúa, gần đây Vương phi hay nhắc đến người. Người nên đến đó thăm nàng ấy một chút. Vương phi nói chuyện với người sẽ hợp hơn.”
Có một số việc rất thực tế. Trước kia, cứ hở Phượng Nhược Nam giở tính trẻ con, thường hay bảo Thương Triều Tông biến đi, hoặc ra tay đánh Thương Triều Tông mặt mũi bầm dập, còn không chịu chung phòng với y. Thương Triều Tông cố gắng nhịn được bao nhiêu thì nhịn. Bây giờ, tính tình đó của Phượng Nhược Nam đã không còn tác dụng. Thương Triều Tông không còn sợ Phượng gia, tất nhiên sẽ không cần nhìn sắc mặt của Phượng Nhược Nam nữa.
Bây giờ, Phượng gia còn phải nhìn sắc mặt của y. Thương Triều Tông muốn Phượng gia áp bách con gái chịu thua, nhưng với tính tình cứng rắn của Phượng Nhược Nam, làm sao mà chịu thua chứ.
Thương Thục Thanh biết trong phòng của anh trai đã có thêm một mỹ nhân nữa để thị tẩm, chính là muốn cho chị dâu đẹp mặt.

Có một số việc nàng cũng không còn cách nào. Nàng cũng biết, nếu không phải vì Chưởng môn Thiên Ngọc môn Bành Hựu Tại, chỉ sợ với tính tình của chị dâu, anh trai đã sớm viết hưu thư bỏ vợ rồi.
Chị dâu không chịu thua, ông ngoại là Bành Hựu Tại cũng không biết nói cái gì. Cháu ngoại của ông ta có khi nào để đàn ông lên đầu đâu, hở một tý là đánh cho chồng mình mặt mũi bầm dập, còn hờn dỗi không chịu ở chung phòng, chuyện gì có thể xảy ra chứ? Tình huống bây giờ, Thiên Ngọc môn cũng không cho phép chị dâu ra tay độc ác với anh trai nữa. Không nói anh trai thống soái một phương, cần uy tín trước mặt thuộc hạ, vạn nhất đánh nhau rồi xảy ra bất trắc, gây ra chuyện lớn cho Thiên Ngọc môn, chỉ sợ Bành Hựu Tại không cách nào ăn nói với nội bộ Thiên Ngọc môn.
Khi Bành Hựu Tại đến quận Thanh Sơn cũng đã nói chuyện với chị dâu nhưng chị dâu lại không nghe. Nhà nào cũng có cái khó xử của nhà đó. Pháp lực Bành Hựu Tại cao thâm đến đâu, ông ta cũng chẳng biết phải làm thế nào?
Hai quận bây giờ cần anh trai, cho nên có một số việc vì lợi ích của Thiên Ngọc môn, Bành Hựu Tại cũng không thể không mắt nhắm mắt mở.
Nàng cũng biết Bành Hựu Tại âm thầm cho người đến đưa tin cho anh trai, anh trai có muốn chơi đùa mỹ nhân như thế nào cũng không sao, nhưng trưởng tử đời kế tiếp của Thương gia, nhất định phải do Phượng Nhược Nam sinh. Đây là giới hạn cuối cùng của Bành Hựu Tại.
Có Thiên Ngọc môn làm chỗ dựa cho chị dâu, nàng biết anh trai của mình không có cách nào hái hoa theo ý của mình nữa.
Có một số việc, nàng cũng không biết mình nên đồng tình với chị dâu hay là đồng tình với anh trai. Nhà nào cũng có cái lý của nhà đó, rất khó nói được ai đúng ai sai.
Thương Thục Thanh im lặng gật đầu, quay người đi tìm Phượng Nhược Nam.
Thương Triều Tông và Lam Nhược Đình nhìn nhau.
“Chúng ta có cần đi tìm Lệnh Hồ Thu hay không? Nghe nói người này giao tiếp rộng rãi. Khi ta ở kinh thành cũng có nghe thấy tên.” Thương Triều Tông hỏi.

Lam Nhược Đình lắc đầu: “Mặc dù lời đồn là như vậy, nhưng ta không tin có người chạy loạn khắp thiên hạ chỉ vì muốn kết giao bằng hữu. Giao tiếp rộng thì tất có nhiều người. Người này quá phức tạp rồi. Thực lực của chúng ta không đủ, có nhiều thứ ép không được. Không biết rõ nội tình mà mạo muội tiếp xúc chưa chắc là chuyện tốt. Đạo gia không phải người hồ đồ, nên làm cái gì, Đạo gia đã có nắm chắc, chúng ta không cần nhúng tay vào. Khi nào cần chúng ta gặp mặt, Đạo gia tất sẽ sắp xếp, Vương gia nên chừa chút đường lui cho mình.”

Chương 365: Sợ Ta Vương Víu Ngài Sao? (1)

Chương 365: Sợ Ta Vương Víu Ngài Sao? (1)
Thương Triều Tông khẽ gật đầu.
Trời mưa, trong làn mưa phùn của màn đêm, mọi vật đều im ắng.
Lệnh Hồ Thu người đầy rượu quay về đình viện mà Ngưu Hữu Đạo đã cho người an bài.
Cửa mở, ba người bước vào căn phòng đã được thắp sáng. Lệnh Hồ Thu cao hứng ngồi xuống, tiếp nhận chén trà mà Hồng Phất đưa sang, nhấp một ngụm, hỏi hai cô gái: “Mùi vị đồ ăn và rượu ở đây như thế nào?”
Hồng Tụ cười đáp: “Đời này của tiểu tỳ chưa từng ăn qua đồ ngon như vậy, có thể nói là ngon nhất thiên hạ. Thật sự tiểu tỳ không nghĩ đồ ăn ở đây lại ngon như thế, tiểu tỳ thiếu chút nữa nuốt luôn lưỡi của mình. Lần này đúng là không uổng công, ngay cả muội muội...”Nàng quay sang nhìn Hồng Phất, nhịn không được che miệng cười.
Hồng Phất lạnh lùng nói: “Tiểu tỳ hôm nay ăn nhiều hơn một chút, tướng ăn có chút bất nhã.”
Lệnh Hồ Thu khoát tay: “Khó có dịp ăn được đồ ăn ngon như thế này, ăn nhiều cũng là chuyện hợp tình hợp lý thôi mà. Haiz, lần này vừa đến, ta có cảm giác mấy năm qua ta sống vô dụng rồi. Rượu ngon thức ăn ngon bao no, ăn đến mức ta không muốn đi. Hóa ra Thiên Ngọc môn bán loại rượu có nguồn gốc ở chỗ này. Dựa theo số lượng bán ra trên thị trường, hôm nay chỉ sợ ta đã uống hơn một vạn kim tệ tiền rượu rồi. Lại còn có một đám hòa thượng hầu hạ, luận điệu có thể nói là ưu nhã. Chậc chậc, lão đệ của ta đúng là biết hưởng thụ. Những gì chúng ta ăn trước kia đúng là trò cười.”

Hồng Tụ cười nói: “Không muốn đi cũng không được rồi. Tiên sinh không muốn đi, Đạo gia sợ là sẽ gấp lên mất.”
Bây giờ Ngưu Hữu Đạo đã kết bái huynh đệ với gia nhà mình, hai người hạ nhân bọn họ cũng phải sửa lại miệng, gọi Ngưu Hữu Đạo là Đạo gia.
Lệnh Hồ Thu biết nàng ta nói là có ý gì: “Về sau đừng nhắc lại chuyện ngựa nữa nhé.”
Hồng Tụ nói: “Tiểu tỳ cũng không muốn quấy rầy nhã hứng của tiên sinh, nhưng đã kết bái, nếu hắn mở miệng, tiên sinh tiện từ chối sao? Đạo gia đã nói, không bắt tiên sinh gánh phiền phức. Mấy chuyện đó cứ giao cho hắn. Hắn nhìn trúng mạch quan hệ của tiên sinh, tiên sinh có thể không đi cùng hắn một chuyến đến nước Tề được à?”
Lệnh Hồ Thu hơi nheo mắt: “Tiểu lão đệ của ta đúng là không đơn giản, chuyện lần này ngược lại có giá trị.”
Hồng Phất đang giúp y xoa bả vai, lạnh lùng nói một câu: “Lúc trước hắn để mắt đến hai chúng ta không chịu nhả, có phải là đã nhìn ra được cái gì hay không?”
Lệnh Hồ Thu lắc đầu: “Cũng không đến mức đó đâu, cùng lắm là hắn nhìn thấy các ngươi không giống con gái bình thường. Hắn chỉ thăm dò mà thôi. Hắn biết ta không có khả năng đem người phụ nữ của mình cho hắn, nên cố ý nói mò, chủ yếu là chuyện kết bái phía sau thôi. Nếu ta cái nào cũng từ chối hết, vậy thì không thể nào nói nổi rồi. Lão đệ của ta đúng là bất phàm.”
Hồng Tụ bước sang ngồi một bên, nói khẽ: “Đông Quách Hạo Nhiên có tham dự vào chuyện năm đó hay không còn chưa nhất định.”
Lệnh Hồ Thu nói: “Theo điều tra, hắn chính là người cuối cùng gặp Đông Quách Hạo Nhiên.”
Hồng Phất nói: “Dựa theo thực lực của Thượng Thanh tông, cho dù dốc hết toàn lực, cũng không có khả năng mang đồ đi trong tình huống đó.”
Lệnh Hồ Thu thở dài: “Ta đương nhiên biết điều này, chỉ là Đường Mục của Thượng Thanh tông và Đông Quách Hạo Nhiên đều qua đời trong cùng một năm, còn tổn thất rất nhiều đệ tử tinh anh. Bản thân của sự việc đã dấy lên sự hoài nghi, cũng không nghe nói năm đó Thượng Thanh tông có ân oán gì với bên ngoài hay không. Chúng ta cũng đã điều tra bối cảnh của hắn, đồng thời cũng chú ý đến tình huống này.

Chuyện năm đó thật sự quá kỳ lạ. Rốt cuộc là món đồ đó đã đi đâu? Haiz, dù sao cũng là chuyện tiện làm, kết bái với hắn cũng không chỉ chuyện này không thôi. Các người suy nghĩ nhiều rồi…”
Màn đêm càng lúc càng sâu. Quận Thanh Sơn hiện tại đang có mưa, còn trên bầu trời Thiên Ngọc môn thì đầy sao.
Lúc này Bành Hựu Tại đang ngồi trong sơn đình nói chuyện với mấy vị Trưởng lão, chung quanh có mấy người đẹp đang nhẹ nhàng nhảy múa, khung cảnh rất đẹp.
Một đệ tử bước vào trong đình, hai tay dâng lên mật báo: “Tin tức của Bạch sư huynh quận Thanh Sơn đến.”
Bành Hựu Tại nhìn qua, khóe miệng co quắp.
Thấy thần sắc của ông ta không được tự nhiên, Trần Đình Tú hỏi: “Bên quận Thanh Sơn đã xảy ra chuyện?”
Bành Hựu Tại lắc đầu: “Chuyện chiến mã, đoán chừng tên tiểu rùa đen rúc đầu Ngưu Hữu Đạo muốn đích thân nhúng tay vào.”
Trần Đình Tú cười ha hả: “Đây không phải là chuyện tốt sao? Năm ngoái không phải Chưởng môn sư huynh còn nói tên nhóc này gian trá à? Còn muốn cho hắn đi thử một chút xem sao?”
“Vậy thì ngươi xem đi.” Bành Hựu Tại đưa tờ mật báo cho gã.
Sau khi xem qua nội dung trong thư, Trần Đình Tú xem như bó tay. Ngưu Hữu Đạo đã kết bái huynh đệ với Lệnh Hồ Thu.
Y ngẩng đầu nhìn Chưởng môn, xem như đã hiểu vì sao biểu hiện của Chưởng môn lại có chút mất tự nhiên như vậy.
Vì chuyện chiến mã, trước khi Thiên Ngọc môn ra tay đã biết mọi chuyện rất phiền phức. Bởi vậy, đệ tử được phái đến nước Tề đều là những đệ tử có khả năng được lựa chọn cẩn thận, nhưng kết quả hoặc là chết, hoặc thất bại tan tác mà quay trở về.
Có lẽ tu vi, kinh nghiệm và lịch duyệt của cao tầng Thiên Ngọc môn cao hơn các đệ tử tinh anh, nhưng cũng không đại diện cho khả năng làm việc của họ mạnh hơn các đệ tử tinh anh. Có một số vấn đề, chỉ dựa vào vũ lực của Thiên Ngọc môn mà đến nước Tề thì không cách nào giải quyết được. Chuyện mà đệ tử tinh anh không làm được, cao tầng Thiên Ngọc môn cũng chưa chắc làm được. Cao tầng trong môn được phái đến nước Tề cũng thất thủ, đã hoàn toàn chứng minh được điều này.

Nhưng sự việc cũng nên nghĩ biện pháp mà giải quyết. Tuy nhiên, đối mặt với cục diện phức tạp, phái người nào đi cũng là một vấn đề. Về sau Chưởng môn nói một câu, trong môn vẫn còn thiếu những người có năng lực như Ngưu Hữu Đạo, đề nghị mọi người sau này thu nhận đệ tử cũng nên để ý đến phương diện này một chút.
Mọi người hiểu ý của Chưởng môn. Trải qua quá trình quan sát một số chuyện, Ngưu Hữu Đạo hoàn toàn có được năng lực khống chế cục diện phức tạp. Chưởng môn muốn Ngưu Hữu Đạo đi một chuyến, nhưng Ngưu Hữu Đạo lại không phải là đệ tử của Thiên Ngọc môn, để hắn đi, mặt mũi Thiên Ngọc môn sẽ để vào đâu, chẳng khác nào thừa nhận họ vô năng?
Không có cách nào để mở miệng, tốt nhất nên giữ lại chút mặt mũi.
Khi thảo luận, đủ loại ý kiến được đưa ra.
Có người phủ nhận, không thật sự coi trọng Ngưu Hữu Đạo. Lý do được đưa ra, nếu quả thật hắn có năng lực, tại sao lại bị Thượng Thanh tông thanh lý khỏi môn hộ, như chó nhà có tang chạy ngoài đường?
Quan điểm này có chút khuynh hướng gièm pha.
Có người còn đưa ra ý kiến, không biết có nên nhận Ngưu Hữu Đạo vào Thiên Ngọc môn hay không, sau đó có thể thuận lý thành chương cử Ngưu Hữu Đạo đi làm việc.
Quan điểm này có khuynh hướng qua sông đoạn cầu.
Trong lúc đó, Ngưu Hữu Đạo lại có một yêu cầu, muốn Thiên Ngọc môn nhường lại một phần lợi nhuận khi bán rượu cho ba phái. Bọn họ biết Ngưu Hữu Đạo có quan hệ rất mật thiết với ba phái, vì thế sau khi thương nghị đã thuận thế vung nồi, ai ngờ Ngưu Hữu Đạo vẫn trốn tránh để thanh tu, căn bản không có ý định ngoi đầu lên.
Cho đến bây giờ, sau khi xem xong mật báo, biết Ngưu Hữu Đạo rốt cuộc đã không kềm chế được, nhưng ai cũng không nghĩ đến Lệnh Hồ Thu lại chủ động tìm Ngưu Hữu Đạo, lại còn kết bái huynh đệ với nhau.
Lúc trước, Chưởng môn đã từng nhờ Lệnh Hồ Thu giúp đỡ, Lệnh Hồ Thu uyển chuyển từ chối không giúp. Lúc này, Ngưu Hữu Đạo đã kết bái với Lệnh Hồ Thu, Lệnh Hồ Thu cũng đã ra tay giúp đỡ, làm sao Chưởng môn có thể chịu nổi?

Trần Đình Tú đem mật tín đưa cho các vị Trưởng lão khác truyền tay nhau xem. Sau khi xem xong, bọn họ đều im lặng.
Kéo thêm một ngày nữa ở quận Thanh Sơn, Ngưu Hữu Đạo cuối cùng đã mở miệng nhắc đến chuyện chiến mã lần nữa.

Chương 366: Sợ Ta Vương Víu Ngài Sao? (2)

Chương 366: Sợ Ta Vương Víu Ngài Sao? (2)
Huynh đệ với nhau thì dễ nói chuyện hơn. Lệnh Hồ Thu sảng khoái đồng ý, đồng thời cũng ước định hành trình.
Thấy Lệnh Hồ Thu đồng ý một cách dễ dàng trên bàn rượu, Hồng Tụ và Hồng Phất âm thầm nhìn nhau.
Có một số việc trong lòng hai người đều biết rõ, nhưng do nể mặt Lệnh Hồ Thu nên không nói thẳng ra. Chuyện kết bái chẳng qua chỉ là vì chuyện của Đông Quách Hạo Nhiên, đồng thời một câu "nhất định phải được" của Ngưu Hữu Đạo khi nói với hai người bọn họ đã phát huy tác dụng, trong lời nói có ngụ ý không cho thì trở mặt. Người dám giết Yến sử, lời nói của người đó tất nhiên là có phân lượng.
Nhưng thái độ của Ngưu Hữu Đạo cũng không cứng rắn như vậy, vẫn cho tiên sinh bậc thang, chuyển sang thành việc kết bái huynh đệ, thế là tiên sinh đã vui vẻ đồng ý.
Nhưng hai người cũng tin rằng, tiên sinh giao thiệp bốn phía, chỉ cần có người đưa ra lời đề nghị kết bái, tiên sinh cũng sẽ không từ chối, chỉ là trước kia không ai nói mà thôi. Thủ đoạn của vị Đạo gia này vừa mềm dẻo lại cứng rắn, có khả năng bức tiên sinh phải khuất phục.
Thấy vị Đạo gia này ân cần chiêu đãi, chữ "huynh trưởng" cứ treo trên miệng, nở nụ cười dường như vô hại, đúng là đủ nể mặt.
Thế nhưng tình huống lúc đàm phán lại rõ mồn một trước mặt hai người. Người này nói chưa được vài câu đã trực tiếp đề cập đến chuyện chiến mã. Tiên sinh biểu hiện khó xử, kết quả hắn thuận thế đồng ý mấy trăm con ngựa cũng được, khiến cho tiên sinh không thể không đồng ý. Ai ngờ, vừa đồng ý chuyện kia xong, hắn lại nói đến chuyện tăng giá. Tăng

giá bàn không xong, hắn không đề cập đến chuyện đó nữa mà nhảy sang yêu cầu hai chị em họ thành người của hắn. Lệnh Hồ Thu không chịu, hắn lại tăng giá để có hai nàng cho bằng được, còn âm thầm uy hiếp, không để ngươi cảm thấy khó chịu, nhưng để ngươi biết được suy nghĩ của hắn mà lập tức chuyển sang chủ đề kết bái.
Bây giờ, chuyện kết bái đã làm xong, còn được ăn ngon uống ngon, chuyện gì giữa hai huynh đệ cũng để từ từ. Hiện tại, chủ đề lại trở về chuyện chiến mã, quay tới quay lui cũng trở về điểm xuất phát, cuối cùng hắn đã đạt được mục đích.
Hai nàng vẫn hoài nghi, nếu chuyện kết bái không diễn ra, không biết vị Đạo gia này còn làm ra chuyện gì nữa hay không.
Tại một hồ nước trong khe núi, nơi này vốn được xem là cấm địa của Viên Cương. Viên Cương không cho phép bất luận một ai tự tiên xông vào.
Ngưu Hữu Đạo đương nhiên là ngoại lệ. Hắn chậm rãi bước lên sườn núi, nhìn tình huống trong khe núi, chỉ thấy mặt hồ lấp loáng, nhìn kỹ sẽ phát hiện mặt nước có thứ gì đó đang hoạt động. Từ trên cao nhìn xuống, mơ hồ có thể phát hiện có một đám người đang di chuyển dưới nước.
Khi đến gần bờ, từng bóng người yên lặng không một tiếng động trồi lên mặt nước, chậm rãi bước lên bờ.
Bỗng nhiên, trong bụi cỏ trên bờ có một đám người đang mai phục xông ra, một trận đấu kịch liệt được triển khai.
Trong nước, địch ta đấu với nhau, trên bờ ta địch không chịu thua kém. Hai bên vật lộn với nhau, không ngừng có người ngã xuống rồi lại bò lên.
Thời gian hơn một năm, nhờ sự cung cấp dinh dưỡng đầy đủ và huấn luyện cao độ, đám thiếu niên đó đã thay đổi rất nhiều. Bất luận là khí chất hay dáng người, tất cả đều đã trưởng thành.
Ngưu Hữu Đạo quay sang nhìn, chỉ thấy Viên Cương chậm rãi từ dưới sườn núi đi tới. Ngưu Hữu Đạo quay đầu tiếp tục nhìn tình huống chiến đấu.
Viên Cương đứng song song với hắn, hỏi: “Ngài muốn đi nước Tề?”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Ngày mai.”

Viên Cương gật đầu: “Để ta đi chuẩn bị một chút.” Sau đó hắn ta xoay người rời đi.
Ngưu Hữu Đạo gọi lại: “Ngươi không cần đi.”
Viên Cương quay người lại, ánh mắt sáng rực nhìn hắn, chờ giải thích.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Thế lực lần này không đơn bạc so với trước kia nữa. Bên người phải có đầy đủ nhân thủ, vì thế ở đây phải cần người đủ tin cậy ở nhà, ta mới có thể tránh lo lắng được.”
Viên Cương nói: “Đây không phải là lý do. Ngài sợ ta làm ngài vướng víu?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đúng, ngươi cũng biết, ở đây bây giờ không giống như trước kia nữa. Chỗ mà ngươi có thể phát huy không nhiều.”
“Cho ta một mục tiêu là được. Ta sẽ không đồng hành với ngài.” Viên Cương nhìn đám người ven hồ, nói: “Ta không thể cứ ngồi nhà tập luyện mãi, cần ra ngoài để lấy thêm kiến thức. Nếu không trải qua nguy hiểm thật sự, sẽ không hiểu được ý nghĩa của việc huấn luyện.” Nói xong, hắn ta quay người bỏ đi.
Ngưu Hữu Đạo cau mày. Hắn đã yêu cầu giấu diếm chuyện này, tại sao lại để cho tên này biết chứ?
Trong xe ngựa lắc lư, Ngưu Hữu Đạo và Thương Thục Thanh ngồi đối diện nhau, cùng trở về quận Thanh Sơn.
Bầu không khí trong xe vô cùng im lặng, một lát sau, Thương Thục Thanh hỏi một câu: “Ngươi muốn cáo từ anh của ta sao?”
Ngưu Hữu Đạo đặt tay lên chuôi kiếm, cười nói: “Ở nhà khó chịu quá, cũng nên ra ngoài hít thở không khí.”
Thương Thục Thanh im lặng.
Chiếc xe ngựa đi vào cửa sau quận thủ phủ. Hai người lần lượt xuống xe, tiến vào trong phủ.
Lam Nhược Đình có công vụ cần xử lý nên không có ở nhà. Trước giờ vẫn do Thương Triều Tông nghênh đón.
Thương Triều Tông tất nhiên là nhiệt tình chào đón, còn Bạch Diêu thì đứng một góc nhìn ra xa.
Mọi người ngồi xuống trong phòng khách. Thương Triều Tông tự mình châm trà, Ngưu Hữu Đạo vội vàng đứng dậy, nói một tiếng không dám.

Hai bên lại ngồi xuống lần nữa. Thương Triều Tông hỏi: “Đạo gia, lần này ngươi đến đây rốt cuộc có gì dặn dò?”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười: “Chuyện chiến mã, ta định đến nước Tề xem tình huống như thế nào.”
“Bên kia sợ là không quá an toàn. Đạo gia có thể tọa trấn chỉ huy ở đây, không cần đến đó để mạo hiểm.” Thương Triều Tông lo lắng nói một câu, nhưng khi chạm vào ánh mắt của em gái, không hiểu sao lại có chút chột dạ và xấu hổ.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta không hiểu rõ tình huống của người bên đó, làm sao mà tọa trấn chỉ huy? Ta vẫn nên đi một chuyến thì tốt hơn.”
Thương Triều Tông nói: “Ta đã liên hệ với Thiên Ngọc môn, để Thiên Ngọc môn phái thêm cao thủ hộ tống.”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Không cần hộ tống đâu, ta tự có sắp xếp của mình. Nhưng ta muốn Vương gia nói một câu với Thiên Ngọc môn, vạn nhất có việc, nhờ người của Thiên Ngọc môn ở bên kia phối hợp toàn lực với ta.”
“Được.” Thương Triều Tông gật đầu đồng ý, lại hỏi: “Khi nào thì ngươi xuất phát?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngày mai.”
Chạng vạng tối, một đám thanh niên đứng thẳng một hàng, người thẳng như thương.
Viên Cương bước ra từ một căn nhà gỗ ven hồ. Viên Phong, Ngưu Lâm, Viên Hỏa, Ngưu Sơn lần lượt giơ mấy giỏ đồ ra.
Đứng đối diện đám thanh thiếu niên, Viên Cương trầm giọng nói: “Tất cả đã ăn no chưa?”
“Ăn no rồi!” Thanh âm đồng loạt vang lên.
Viên Cương nghiêng đầu nói ra đằng sau: “Phân phát đồ đi.”
Viên Phong vâng một tiếng. Lúc này, đám thiếu niên thay phiên nhau tiến lên nhận đồ vật trong tay bốn người như bản đồ, tiền xu, dao găm và bao.
Sau khi nhận đồ xong, đám thiếu niên trở về chỗ đứng của mình.
Viên Cương lớn tiếng nói: “Mỗi người một trăm đồng, một con dao găm, một cái bao, trong bao có lương khô một ngày và quần áo để thay. Đây chính là tiếp tế trong vòng mấy tháng cho các ngươi. Trên đường ăn có

no bụng hay không thì phải xem bản lĩnh của các ngươi, chết đói ráng chịu.”
“Tất cả mọi người chia nhau hành động, năm người một tổ nhỏ. Mỗi một tổ nhỏ sẽ có một tấm bản đồ, trên bản đồ đánh dấu sẵn mục đích. Về phần đi hay chạy hay như thế nào đó thì tùy các ngươi, tự các ngươi nghĩ biện pháp. Tóm lại phải trong thời gian quy định mà chạy đến địa điểm. Không chạy đến kịp, không ai chờ các ngươi đâu.”
“Sau khi chuẩn bị xong thì về phòng nghỉ ngơi, chuẩn bị tốt tinh thần. Qua giờ Tý đêm nay, đúng giờ bí mật xuất phát đằng sau núi, có nghe rõ không?”
“Nghe rõ.” Âm thanh lại đồng loạt vang lên.
Gương mặt Viên Cương không chút biểu hiện, lạnh lùng quay người rời đi.
Bốn người Phong, Lâm, Hỏa, Sơn tiến hành tổ chức tất cả mọi người, dặn dò những điểm cần chú ý.
Như Viên Cương đã nói, qua giờ Tý, một đám người trốn vào phía sau núi, không chút tiếng động biến mất nơi núi rừng.

Chương 367: Thông Minh Quá Thường Chết Sớm

Chương 367: Thông Minh Quá Thường Chết Sớm
Viên Cương cũng nằm trong đội ngũ đó, xuất phát còn sớm hơn so với Ngưu Hữu Đạo.
Tu sĩ của ba phái ẩn trong khu rừng cũng đã quá quen thuộc với hình ảnh này, cũng không có liên tưởng gì khác.
Hừng đông, khi ánh mặt trời chiếu xuống, trong một viện tử của Lưu Tiên tông, năm cao thủ của Lưu Tiên tông, Phù Vân tông và Linh Tú sơn đều tập trung ở đây.
Công Tôn Bố đi theo đằng sau Ngưu Hữu Đạo. Lần này, Ngưu Hữu Đạo muốn ông ta đi cùng. Góp mặt còn có năm đệ tử Ngũ Lương sơn, người nào cũng đều mang theo một lồng chim đại bàng trên lưng.
Phí Trường Lưu, Trịnh Cửu Tiêu và Hạ Hoa cũng chờ ở đây.
Hai bên chạm mặt, Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Mọi người đã chuẩn bị xong chưa?”
Phí Trường Lưu chỉ mười lăm người, nói: “Một trưởng lão của các phái dẫn đội, tất cả đều phải là hảo thủ của ba phái. Người bên phía nước Tề cũng sẽ phối hợp với ngài.”
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu ra hiệu. Công Tôn Bố gật đầu, để lại hai đệ tử cho Ngưu Hữu Đạo, còn mình thì mang ba người đến trước mặt mười lăm vị cao thủ của ba phái, chắp tay nói: “Chư vị, mời đi theo ta.”
Mười lăm người kia mở to mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo rồi lại nhìn Phí Trường Lưu, có chút nghi ngờ.
Phí Trường Lưu hỏi: “Bọn họ phụ trách bảo vệ ngươi, có cần đi theo ngươi không?”

“Không cần đi theo ta đâu.” Ngưu Hữu Đạo nói một câu, sau đó quay sang nhìn đám người kia: “Các ngươi đi cùng y, nên làm gì, y sẽ nói cho các ngươi biết.”
Mấy người đó cũng không biết hắn định làm cái quỷ gì, thần thần bí bí chẳng chịu giải thích. Cuối cùng, một đám đi theo Công Tôn Bố, cũng không đi đường cái mà là đi bằng đường rừng.
Sau khi nói vài câu với đám người Phí Trường Lưu xong, hai bên chào tạm biệt, Ngưu Hữu Đạo rời khỏi chỗ này, chạy thẳng đến lối ra vào sơn cốc.
Lệnh Hồ Thu, Hồng Tụ và Hồng Phất đang chờ ở chỗ này. Hắc Mẫu Đơn và Đoạn Hổ cũng có mặt. Lần này, hai người đi cùng với hắn, Ngô Tam Lượng và Lôi Tông Khang ở lại giữ nhà.
Khi mọi người lên ngựa, Lệnh Hồ Thu hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, cười hỏi: “Lão đệ mang người theo có phải ít quá rồi không? Ta nghe nói ngươi gây ra không ít thù hằn.”
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Không cần đâu. Có một số người của các môn phái đang ở nước Tề, huống chi còn có huynh trưởng, ai dám động đến đệ chứ? Có phiền phức, đệ liền báo tên huynh trưởng ra.”
Tên nhóc này không phải đến đâu cũng oang oác việc kết bái huynh đệ với y chứ? Trong đầu Lệnh Hồ Thu suy nghĩ vòng vòng, khóe miệng co quắp, mỉm cười gượng gạo, từ chối cho ý kiến.
Đứng trên sườn núi, Thương Thục Thanh nhìn một đám người rời đi, cho đến khi bóng người đã khuất, nàng vẫn đứng im tại chỗ, thật lâu sau vẫn không động đậy, gương mặt dưới ánh mặt trời càng có vẻ dữ tợn. Cái bớt trên mí mắt khiến cho thị giác của người nhìn sinh ra sự sai lầm, có cảm giác một mắt lớn một mắt nhỏ.
Một đám người bay ra khỏi sơn cốc, sau khi chạy lên đường cái, Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ hướng quận thành, rồi dẫn người chạy đi.
Lệnh Hồ Thu kinh ngạc kêu lên: “Huynh đệ, ngươi có việc vào thành sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Huynh trưởng đến còn chưa có dịp đi dạo quận Thanh Sơn, lần này đệ mang huynh trưởng đi chơi.”
Lệnh Hồ Thu nói: “Không cần đâu, trước kia ta cũng đã có đến một lần rồi, chen chúc quá, không thích hợp để tham quan, chúng ta vẫn nên lên

đường thôi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Vậy chúng ta đi mua một chút gì đó để đi đường.”
Cứ như vậy, mấy con ngựa chạy khắp nơi trong thành. Hắc Mẫu Đơn tùy ý mua sắm vài món, sau đó cả nhóm rời khỏi thành, tiếp tục rong ruổi.
Trên đường đi, Lệnh Hồ Thu thỉnh thoảng nhìn Ngưu Hữu Đạo, có cảm giác vừa rồi Ngưu Hữu Đạo vào thành không phải là để mua đồ.
Y để ý món đồ mà Hắc Mẫu Đơn mua. Trên đường có dịch trạm, mấy món đồ này cũng không nhất thiết phải mua trong thành. Bản thân Ngưu Hữu Đạo cũng có những thuộc hạ có năng lực, rất có thể đã có sự chuẩn bị, còn đợi sau khi xuất phát mới đi mua sao?
Chỉ mua một số thứ nhưng lại đi dạo một vòng lớn trong thành. Y có cảm giác Ngưu Hữu Đạo dường như cố ý đi trong thành, nhưng lại nhìn không ra Ngưu Hữu Đạo có ý đồ gì.
Bắc Châu, phủ Lăng Ba, Thiệu Bình Ba nhận được thông báo, đích thân đến để đưa tiễn Tô Chiếu.
Vừa chạm mặt Tô Chiếu trong nội trạch, Thiệu Bình Ba đã hỏi: “Có phải là có chuyện gì hay không? Tỷ vừa đi vừa về một chuyến cũng chẳng dễ dàng gì. Nếu như không có gì quan trọng, tỷ hãy nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa.”
Tô Chiếu thở dài: “Không có việc gì là thế nào? Đệ cả ngày bề bộn công việc, cho dù ta có lưu lại, đệ cũng không có thời gian ở với ta.”
Thiệu Bình Ba áy náy cầm tay nàng, cười khổ nói: “Tạm thời đệ không có thời gian rảnh, chờ sau này...”
Ngón tay Tô Chiếu chặn môi của y, không muốn y nói thêm câu nào: “Đệ đừng hứa hẹn với ta nữa, tự đệ tính lại đi, đệ nói như vậy đã biết bao nhiêu lần rồi, nhưng có lần nào mà đệ thực hiện không? Nhiều năm như vậy rồi, đệ có bao giờ ở được với ta một ngày thật sự chưa? Không bị nhốt trong thiên lao thì cũng bận rộn công vụ.”
Thiệu Bình Ba thở dài: “Hãy cho đệ thêm vài năm nữa.”
Tô Chiếu sờ gương mặt của mình: “Nếu đợi thêm mấy năm nữa, ta sợ mình đã là hoa tàn ít bướm, lúc đó đệ nhìn còn vừa mắt không?”
“Chiếu tỷ...”
Tô Chiếu lại chặn miệng của y, cười nói: “Ta đùa với đệ thôi, ta có việc thật. Ta muốn đích thân đi bố trí chuyện của đệ.”

Ánh mắt Thiệu Bình Ba sáng lên: “Chiến mã?”
Tô Chiếu lắc đầu: “Tin tình báo ở quận Thanh Sơn báo lại, Ngưu Hữu Đạo co đầu rụt cổ trong núi lâu như vậy, rốt cuộc đã rời khỏi núi, nhin qua dường như muốn rời khỏi quận Thanh Sơn. Lần này, ta sẽ giúp đệ nhổ đi cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.”
Thiệu Bình Ba mừng rỡ, nhưng rồi biểu hiện lại ngưng trọng: “Tên này rất khó đối phó, Chiếu tỷ không được chủ quan.”
Tô Chiếu khẽ gật đầu: “Đúng là rất khó đối phó. Ta nghĩ, muốn ra tay chỉ sợ sẽ có chút phiền phức.”
Thiệu Bình Ba hỏi: “Tỷ phát hiện được gì sao?”
Tô Chiếu nhìn thẳng vào mắt y, muốn nói rồi lại thôi.
Thiệu Bình Ba hỏi: “Chẳng lẽ tỷ có chuyện không tiện nói với đệ sao?”
Tô Chiếu thở dài: “Là Lệnh Hồ Thu. Lệnh Hồ Thu đến quận Thanh Sơn, ở chỗ của đám người Ngưu Hữu Đạo mấy ngày. Lần này Ngưu Hữu Đạo rời núi, Lệnh Hồ Thu cũng ở bên cạnh hắn, nên ta không tiện ra tay. Lần trước ta có gặp Lệnh Hồ Thu, bị tổ chức phát hiện. Bên phía tổ chức còn cố ý thông báo cho ta biết, nói bối cảnh của Lệnh Hồ Thu phức tạp, cảnh cáo ta không được trêu chọc.”
Gương mặt Thiệu Bình Ba hiện lên sự căng thẳng, chợt che miệng không ngừng ho khan, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.
Tô Chiếu vội vàng áp tay sau lưng y, thi pháp giúp y bình phục khí tức: “Đệ đó, ta biết là không nên nói chuyện này mà. Khi nói ra, đệ nhất định sẽ bị kích thích. Ngưu Hữu Đạo chính là tâm bệnh của đệ.”
Sau khi ổn định hơi thở, không còn ho khan, Thiệu Bình Ba oán hận nói: “Hắn có cùng suy nghĩ với ta, cũng đánh chủ ý lên người Lệnh Hồ Thu, nhưng lại bị hắn nhanh chân đến trước. Khụ khụ, ta nhiều lần thua hắn chỉ một nước cờ, lần này cũng như thế, đúng là khó chịu thật.”
Tô Chiếu nói: “Đệ yên tâm đi, một Lệnh Hồ Thu không gánh nổi hắn đâu. Ta sẽ tìm cơ hội để ra tay, giúp đệ diệt trừ mối họa lớn trong lòng.”
Thiệu Bình Ba hỏi lại: “Kẻ này tiềm ẩn rất lâu, lần này không phải vô duyên vô cớ rời núi, nhất định là có mục đích, không biết là hắn định làm gì?”
Tô Chiếu trợn mắt nói: “Ta làm sao mà biết được?”
Thiệu Bình Ba hỏi: “Thế tin tình báo có nói hắn đi hướng nào không?”

Tô Chiếu vừa gật đầu, Thiệu Bình Ba lập tức quay người rời đi.
Tô Chiếu sững sờ, không biết y định làm gì, vội vàng đuổi theo y đến thư phòng.
Thiệu Bình Ba đứng trước tấm bản đồ trên vách tường trong thư phòng, Tô Chiếu nhìn y, bất đắc dĩ lắc đầu, ngón tay chỉ lên tấm bản đồ, nói: ‘Hướng Tây Bắc quận Thanh Sơn có một con đường, chính là đi hướng Tây Bắc này.”

Chương 368: Đường Dài Dằng Dặc (1)

Chương 368: Đường Dài Dằng Dặc (1)
“Hướng Tây Bắc....” Thiệu Bình Ba nhìn chằm chằm tấm bản đồ, rơi vào trạng thái trầm tư, bàn tay chầm chậm chạy dài trên tấm bản đồ: “Hướng Tây Bắc chính là hướng ngược lại quận Quảng Nghĩa, vì thế có thể loại trừ hắn đến quận Quảng Nghĩa. Mấy năm qua hắn ẩn cư không xuất hiện, có thể kiêng kỵ triều đình nước Yến, hoặc kiêng kỵ ta bên này. Cho nên, hắn sẽ không tùy tiện chạy loạn. Nơi mà hắn có thể đi cũng sẽ không quá nhiều. Hướng Tây Bắc rất có khả năng đến Kim Châu. Tai mắt của tỷ bên đó có thể điều tra được hắn có mang theo đại bàng đưa tin hay không?”
Tô Chiếu gật đầu:” Có, có hai người đồng hành với hắn mang theo hai lồng đại bàng, tổng cộng sáu con. Người của Lệnh Hồ Thu thì mang theo hai con.”
“Lệnh Hồ Thu chạy khắp nơi, mang theo đại bàng bên người để thuận tiện liên lạc cũng không có gì lạ. Việc y mang theo đại bàng không cần để ý đến. Sáu con...” Ngón tay Thiệu Bình Ba chỉ vào Kim Châu: “Quận Thanh Sơn và Kim Châu gần nhau, nếu đến Kim Châu cũng không cần thiết phải mang theo nhiều đại bàng như vậy. Cho nên, chúng ta có thể loại trừ việc hắn đến Kim Châu. Vậy rốt cuộc hắn muốn đi đâu?”
Y cúi đầu suy nghĩ, bỗng ngẩng đầu, ánh mắt nhìn một nước nào đó ở hướng Tây Bắc, trầm giọng nói: “Hắn rất có khả năng đến nước Tề.”
Tô Chiếu kinh ngạc: “Làm sao đệ biết hắn muốn đến nước Tề?”
Thiệu Bình Ba cắn răng nói: “Chiến mã.”
Tô Chiếu kinh ngạc nói: “Ý của đệ là hắn cũng muốn đến nước Tề mua chiến mã?”
Thiệu Bình Ba chậm rãi bước đến vị trí của nước Tề trên tấm bản đồ, nhìn chằm chằm vào nước Tề, nói: “Thật ra, tình huống hai quận của

Thương Triều Tông không khác gì Bắc Châu, đều đứng trước nguy cơ giống nhau. Ta không tin Thương Triều Tông nhìn không ra. Cho nên, nhu cầu cấp bách nhất chính là chiến mã. Cho dù Thương Triều Tông nhìn không ra, Lam Nhược Đình nhất định có thể nhìn ra."
"Năm đó, Lạc Thiếu Phu bên cạnh Ninh Vương có tài năng kinh thiên động địa, nhưng tại sao lại ngoài ý muốn chết một cách oan uổng như vậy? Lam Nhược Đình có thể được Lạc Thiếu Phu nhận làm đệ tử nhập thất truyền thụ thao lược, tuyệt đối không tầm thường. Nếu không, ông ta nhất định sẽ không được Lạc Thiếu Phu để vào mắt. Nếu Lam Nhược Đình kể cả điều này mà nhìn không ra, Thương Triều Tông khó mà thoát khốn ở kinh thành. Ta đã biết Thương Triều Tông từ nhỏ. Y tòng quân ngay từ nhỏ, chưa từng tiếp xúc qua nội chính. Hai quận của Thương Triều Tông có thể phát triển nhanh chóng như vậy, hắn là kết quả của Lam Nhược Đình."
"Dựa vào mưu lược của Lam Nhược Đình, không có khả năng không dự đoán được nguy cơ sau này. Ông ta đã sớm để Thiên Ngọc môn đến nước Tề để lo chuyện chiến mã, nhưng vẫn chưa nghe nói có kết quả hay không, chắc là đã gặp phải khó khăn. Ngưu Hữu Đạo đang sống yên ổn ở hai quận, hắn sao có thể chịu ngồi yên không màng đến chứ? Lệnh Hồ Thu đến gặp hắn, trong khi ta và Thiên Ngọc môn đã từng đánh chủ ý lên y, nhưng vẫn không có kết quả. Tình thế bức bách, hắn sao không cần nguồn nhân mạch của Lệnh Hồ Thu chứ?"
Y đưa tay lên chỉ vào bản đồ: "Nguy cơ đã như lửa sém lông mày, trốn tránh hồi lâu cũng phải rời núi. Hắn đi theo hướng Tây Bắc, nhất định không phải đến Kim Châu. Lệnh Hồ Thu cũng đích thân đi theo. Các manh mối đều liên tiếp nhau, cho dù không thể xác định, nhưng khả năng bọn họ đến nước Tề lo chuyện chiến mã vẫn rất lớn. Trừ phi có tình huống nào ngoài ý muốn mà chúng ta không biết, nhưng chắc chắn sẽ rất ít. Hắn đã có ý định lánh mặt, trong lúc lánh mặt đương nhiên sẽ không gây ra mấy chuyện phiền phức gì. Cho nên, việc hắn rời núi để giải quyết vấn đề khác sẽ không lớn, khả năng hắn đến nước Tề để xử lý chuyện mua chiến mã vẫn cao hơn."
Y bỗng nhiên quay đầu nhìn Tô Chiếu, trầm giọng nói: "Tỷ hãy cho người mai phục trên đường đến nước Tề. Theo như ta suy đoán, cơ hội

có thể ngăn hắn ở đó sẽ rất lớn.”
Tô Chiếu im lặng không nói, tán thành suy nghĩ của Thiệu Bình Ba. Mặc dù nàng biết biểu đệ của mình rất thông minh, nhưng vẫn có chút chấn động. Chỉ từ một điểm nhìn chẳng có liên quan gì hết, nhưng vẫn có thể đoán ra được Ngưu Hữu Đạo muốn đi đâu, muốn làm gì, thật sự khiến nàng không biết nói cái gì cho phải.
Thậm chí nàng còn có cảm giác Ngưu Hữu Đạo trêu chọc một đối thủ như vậy, thật sự có chút đáng sợ.
Nàng nhịn không được, thở dài nói: “Đệ đấy, lo lắng quá nhiều rồi. Ta đã điều tra được tung tích của hắn, tất nhiên sẽ có biện pháp tìm được hắn, không cần đệ phải quan tâm nhiều như thế. Nếu đệ cứ tiếp tục như vậy, bệnh của đệ khi nào mới có thể lành được chứ?”
Thiệu Bình Ba mỉm cười: “Xem ra là đệ quá lo lắng rồi, nhưng đệ vẫn nói câu nói kia, người này rất nguy hiểm. Hắn đã rời núi, nhất định sẽ có sự chuẩn bị, tuyệt không dễ dàng đối phó. Tỷ cần phải cẩn thận.”
Tô Chiếu nhìn thẳng vào y, nói: “Bình Ba, thế tục có một câu nói, tỷ muốn tặng cho đệ.”
Thiệu Bình Ba mỉm cười: “Đệ xin rửa tai lắng nghe.”
Gương mặt Tô Chiếu hiện lên sự lo lắng, nói: “Thông minh quá thường chết sớm.”
Thiệu Bình Ba run lên, chợt cười nói: “Đệ không sao đâu, tỷ giữ lại để tặng cho Ngưu Hữu Đạo đi.”
Tô Chiếu lắc đầu: “Đệ không giống hắn. Hắn biết lúc nào co lúc nào giãn. Điều này có thể nhìn ra được từ việc hắn có thể co đầu rụt cổ tu luyện lâu như vậy mà không chịu xuất hiện. Ngoài ra, hắn là tu sĩ, biết cách điều tiết khí huyết, bách bệnh bất xâm, đệ không thể so được với sức khỏe của hắn.”
Nàng đưa tay ấn vào vị trí trái tim của Thiệu Bình Ba: “Nhớ kỹ, muốn thắng thì phải giữ gìn sức khỏe. Ai ngã xuống trước, người đó mới thua. Chỉ có người còn ở lại mới có thể là người cười cuối cùng.”
Tay của Thiệu Bình Ba cũng áp vào ngực, đặt lên mu bàn tay của nàng, nói:”Sức khỏe của đệ, đệ còn quý nó hơn so với tỷ.”
“Vậy là tốt rồi, nhưng ta vẫn muốn hỏi đệ một câu, giết Ngưu Hữu Đạo quan trọng hay là chuyện chiến mã quan trọng. Ta nên đi giải quyết

Ngưu Hữu Đạo trước hay là đi giải quyết chuyện chiến mã?” Tô Chiếu nhìn y, hỏi.
Thiệu Bình Ba im lặng, dường như có chút lưỡng lự: “Hai chuyện có mâu thuẫn với nhau sao?”
Tô Chiếu nói: “Đương nhiên rồi, nếu giết Ngưu Hữu Đạo quan trọng hơn, ta sẽ đích thân đi xử lý chuyện này. Còn chuyện chiến mã quan trọng hơn, ta sẽ đến nước Tề tọa trấn, sau đó sắp xếp người đi xử lý chuyện Ngưu Hữu Đạo.”
Ánh mắt Thiệu Bình Ba lấp lóe, chậm rãi nói: “Đương nhiên là chuyện chiến mã rồi. Chiến mã đang là chuyện quan trọng nhất hiện nay. Nếu chuyện chiến mã xảy ra vấn đề, nó sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ Bắc Châu. So với tầm quan trọng của chiến mã, chuyện của Ngưu Hữu Đạo có thể hoãn lại. Huống chi, mục đích chủ yếu của chuyến đi này của Ngưu Hữu Đạo cũng có thể là chiến mã. Hắn tạm thời không rảnh để bận tâm đến chuyện bên này của đệ. Trì hoãn một chút cũng không thành vấn đề.”
“Được!” Tô Chiếu gật đầu mỉm cười, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.
Thật ra hai chuyện này đối với nàng mà nói cũng chẳng xung đột với nhau. Nàng chỉ muốn thăm dò một chút. Nàng sợ chấp niệm của y quá sâu, xem Ngưu Hữu Đạo còn quan trọng hơn toàn bộ Bắc Châu.
Nhưng nàng không biết, trong lòng Thiệu Bình Ba, y nhận định Ngưu Hữu Đạo chính là muốn uy hiếp lớn nhất của Bắc Châu y trong tương lai.
Nước Yến, nước Quốc, thậm chí là Đại Thiền Sơn, thật ra chẳng đáng cho y để vào mắt. Dây dưa cả mấy năm, đối phó với mấy người này, y xem như đã xe nhẹ đường quen. Y có thể đặt chân ở Bắc Châu, sự thật đã chứng minh được điều này. Trước mắt mà nói, khiến y ăn thiệt nhiều lần, khiến cho y phải kiêng kỵ cũng chỉ có Ngưu Hữu Đạo, mà y cũng biết Ngưu Hữu Đạo cũng sẽ không bỏ qua cho y.
Có một số việc nói ra chưa chắc người khác sẽ tin. Chỉ khi nào hai bên là kỳ phùng địch thủ của nhau, không cần nói vẫn có thể hiểu đối phương nghĩ gì.
Nếu có thể cam đoan tuyệt đối Tô Chiếu có thể diệt trừ Ngưu Hữu Đạo, y nhất định sẽ yêu cầu Tô Chiếu đi giải quyết Ngưu Hữu Đạo trước, nhưng y không cho rằng Tô Chiếu có thể dễ dàng đắc thủ như vậy.

Chương 369: Đường Dài Dằng Dặc (2)

Chương 369: Đường Dài Dằng Dặc (2)
Như những gì y nói với Tô Chiếu, Ngưu Hữu Đạo đã dám xuất đầu lộ diện, nhất định sẽ có chuẩn bị trước.
Y lo lắng Tô Chiếu và Ngưu Hữu Đạo có mâu thuẫn với nhau. Tuy nói tổ chức đằng sau Tô Chiếu rất mạnh, nhưng người của Ngưu Hữu Đạo cũng quá nguy hiểm, tuyệt không phải là kẻ vớ vẩn. Một khi bị Ngưu Hữu Đạo quấn vào, Tô Chiếu chỉ sợ sẽ gặp phiền phức. Một khi Tô Chiến xảy ra chuyện, làm không tốt, sẽ ảnh hưởng đến chuyện chiến mã của y.
Cẩn thận cân nhắc lại, y tất nhiên sẽ chọn phương thức ổn thỏa hơn.
Tô Chiếu đeo mũ trùm màu đen, sau đó từ cửa hông rời đi.
Thiệu Bình Ba chỉ tiễn Tô Chiếu đến cửa hông, cũng không có ý định đưa ra ngoài, sợ người ta sẽ chú ý.
Sau khi nhìn thấy Tô Chiếu dẫn thuộc hạ rời đi, Thiệu Tam Tỉnh đến bên cạnh Thiệu Bình Ba, hỏi: “Đại công tử, ngài về phủ Thứ Sử không?”
Thiệu Bình Ba quay người trở lại thư phòng, nhìn chằm chằm tấm bản đồ, rồi đưa tay chỉ vào nước Hàn: “Đường thủy này đã bắt đầu dùng được rồi. Những yếu điểm ven đường thủy này có thể bảo đảm không có vấn đề gì không?”
Thiệu Tam Tỉnh nghiêm mặt nói: “Đại công tử yên tâm đi, chuyện thu mua đã bí mật phái người giải quyết rồi, cũng đã phái người kiểm tra, hẳn là không có vấn đề gì.”
“Hẳn là?” Thiệu Bình Ba bỗng nhiên quay đầu, trầm giọng nói: “Đừng nói với ta cái gì là “hẳn là”. Một khi bắt đầu, tuyệt không cho phép có bất kỳ điều gì sơ suất. Một khi bị nước Hàn bắt được, nước Hàn không có khả năng trả cho chúng ta đâu. Con đường thủy này bị lộ ra ngoài, sẽ

không có khả năng tái sử dụng. Điều này đối với chúng ta mà nói, chính là một đả kích rất lớn, nhất định phải đảm bảo vạn vô nhất thất.”
“Rõ!” Thiệu Tam Tỉnh đáp lại: “Để thuộc hạ phái người đi kiểm tra lại.”
Thiệu Bình Ba quay lại nhìn tấm bản đồ: “Chẳng những phải kiểm tra, mà còn phải dùng thử một chút. Ngươi hãy sắp xếp một đội thuyền đi một chuyến, xem có vấn đề gì hay không?”
Thiệu Tam Tỉnh nói: “Thuộc hạ sẽ sắp xếp.”
“Chi tiết nhất định phải cẩn thận. Việc này ngươi không được để xảy ra bất kỳ sơ suất nào.” Thiệu Bình Ba quay sang nhìn Thiệu Tam Tỉnh: “Nếu xuất hiện vấn đề, lập tức giải quyết ngay tại chỗ. Ngươi phải cam đoan con đường thủy này phải thông suốt, không được để xảy ra vấn đề.”
“Thưa rõ!” Thiệu Tam Tỉnh gật đầu đồng ý, nhưng rồi có chút do dự: “Nếu thật sự gặp phải vấn đề cần giải quyết, muốn nhanh chóng xử lý mà không gây ra bất cứ động tĩnh gì, tốt nhất là nên có tu sĩ phối hợp. Đại công tử có thể yêu cầu Đại Thiền Sơn phái nhân thủ cho thuộc hạ hay không?”
“Hồ đồ!” Thiệu Bình Ba quát lớn: “Vì sao ta lại giấu diếm Đại Thiền Sơn việc này ngay từ đầu chứ? Đại Thiền Sơn lúc nào cũng chìa tay đòi tiền ta, ta vẫn hay than không có tiền, ngươi không phải không biết. Nếu để Đại Thiền Sơn biết việc này, bọn họ tất nhiên sẽ biết ta muốn làm gì, đến lúc đó ta còn che giấu như thế nào nữa?”
“Một khi để bọn họ biết trên tay ta còn có một khoản tiền lớn để mua chiến mã, ngươi bảo ta giải thích như thế nào? Nếu Đại Thiền Sơn bảo ta phải đưa tiền cho bọn họ đi xử lý, ta còn có thể từ chối sao? Việc này chỉ khi nào ván đã đóng thuyền, đem tiền tiêu hết, ta mới có thể tìm được lý do mà giải thích, lại không làm hỏng việc. Nếu không, bị bọn họ hút sạch máu cũng còn không biết.”
“Huống chi, tai mắt của Đại Thiền Sơn rất nhiều. Một khi bị Đại Thiền Sơn truyền ra, ai dám cam đoan bí mật sẽ không bị tiết lộ? Con đường thủy này tuyệt không thể để bại lộ được.”
“Nhưng...” Thiệu Tam Tỉnh khổ sở nói: “Thượng Thanh tông và Ngưu Hữu Đạo có quan hệ không rõ ràng, cũng không tiện nhờ vả. Nếu không, chúng ta tìm mấy môn phái nhỏ để ra tay?”

Thiệu Bình Ba trầm ngâm nói: “Ta nhắc lại, việc này phải cẩn thận, thật sự cẩn thận. Nội tình không rõ ràng, ngươi tuyệt đối không được để bất kỳ ai tham gia vào. Như vậy đi, Tống Thư và Trần Quy Thạc, hai người này đều không có vấn đề gì, có thể yên tâm sử dụng. Ta sẽ bảo hai người bọn họ nghe theo lệnh của ngươi.”
Thiệu Tam Tỉnh cau mày: “Đại công tử, nếu quả thật có vấn đề, chỉ hai người bọn họ, thuộc hạ sợ không ứng phó nổi. Thực sự không được, ngài hãy mời Tô tiểu thư hỗ trợ.”
Thiệu Bình Ba nói: “Việc này ta tự có cân nhắc, nhưng tổ chức đằng sau Chiếu tỷ quá phức tạp, ngay cả bản thân tỷ ấy cũng không mò ra được sâu cạn. Hỗ trợ làm một số chuyện thì còn được, nhưng vẫn phải giữ một khoảng cách thích hợp, không thể giao toàn bộ át chủ bài cho bọn họ được. Vì thế, trước khi chuyện bên phía nước Tề được giải quyết, tuyệt đối không được tiết lộ con đường thủy này cho bọn họ. Ta cũng đã thông báo cho Chiếu tỷ luôn rồi.”
“Vấn đề nhỏ thì tìm Tống Thư và Trần Quy Thạch giải quyết. Nếu theo lời ngươi nói, bố trí trước đó hoàn toàn không có vấn đề gì, hai người bọn họ ứng phó là đủ. Nếu thật sự gặp được vấn đề gì bọn họ không thể giải quyết, ta sẽ tìm lý do để phái người đi. Chỉ cần không được để lộ toàn bộ con đường, chỉ xem nó như một sự việc đơn giản, trong tình huống còn chưa nắm chắc, những người khác sẽ không đoán ra chúng ta muốn làm gì.”
“Vâng, đại công tử yên tâm, thuộc hạ đã biết nên làm như thế nào.”
Thiệu Tam Tỉnh gật đầu đồng ý.
Mặt trời chiều ngã về tây, năm con ngựa dừng lại trước một dịch trạm. Sau khi đổi mấy con ngựa khác, mọi người lại lao ra khỏi dịch trạm, tiếp tục rong ruổi.
Đằng trước đang có một chiếc xe ngựa chiếm đường. Năm người nhanh chóng chạy thành một hàng dọc, lướt qua xe ngựa, sau đó thay đổi đội hình, biến thành một hàng ngang. Người không thay đổi chính là Viên Cương vẫn ở vị trí chính giữa.
Viên Phong, Ngưu Lâm, Viên Hỏa, Ngưu Sơn ở hai bên trái phải.
Viên Hỏa kêu to: “Cương tử ca, trời sắp tối rồi, chúng ta chạy suốt hai ngày không ngủ, tất cả mọi người đều đã mệt, chúng ta nên tìm một dịch

trạm để nghỉ ngơi.”
Những người bước ra từ miếu thôn nhỏ cũng đã có sự thay đổi. Nếu là lúc trước, y sẽ không nói đến dịch trạm nghỉ ngơi. Khi còn ở miếu thôn nhỏ, y nghĩ cũng không dám nghĩ.
Viên Cương quay sang hỏi: “Cho ngươi bốn canh giờ để nghỉ ngơi có đủ hay không?”
Viên Hỏa cười hắc hắc: “Đủ rồi, đủ rồi, bốn canh giờ là đủ.”
Viên Cương nói: “Vậy khi nào trời tối không còn nhìn thấy đường đi, chúng ta sẽ nghỉ ngơi. Sáng mai lên đường sớm, tận lực dành thời gian để đi đường.”
“Được.” Viên Hỏa gật đầu đồng ý, nhưng vẫn có chút kỳ quái: “Cương tử ca, chúng ta đi như thế này, Đạo gia chắc chắn sẽ không theo kịp chúng ta, chúng ta có cần phải đi nhanh như vậy không?”
Viên Cương nói: “Ta hoàn toàn không yên tâm trước tình huống thất loạn bát tao như bây giờ. Chúng ta nhất định phải nhanh chóng chạy đến chỗ mục tiêu trước, tranh thủ thời gian loại bỏ các tình huống gây bất lợi cho Đạo gia, đồng thời cũng an bài tốt tiền trạm cho các huynh đệ khác. Nếu không, tất cả rối bù tại một nơi lạ lẫm, nhất định sẽ xảy ra chuyện.”
Nghe hắn ta nói như vậy, thần sắc bốn người liền nghiêm lại, không ý kiến gì nữa.
Ngưu Lâm bắt đầu chỉ trích Viên Hỏa: “Nhìn biểu hiện của ngươi kìa, ngại mệt mỏi à? Chúng ta cưỡi ngựa đi đường, trên đường cũng có ăn có uống, ngươi nên nghĩ đến các huynh đệ khác, ít tiền lại ít thức ăn. Với điều kiện của bọn họ mà muốn chạy đến chỗ mục tiêu cho kịp thời gian, hoàn toàn phải liều mạng.”
Ngưu Sơn nói: “Chuyến đi này của bọn họ chẳng khác nào đi đày.”
Viên Cương nhìn quanh một chút, sau đó nói: “Mặc dù tàn khốc, nhưng chỉ cần một lần huấn luyện dã ngoại này, bọn họ có thể buông tay buông chân mà phát triển. Các loại trắc trở trên đường đi chính là sự trui rèn tốt nhất cho bọn họ, cũng giúp cho bọn họ có thể thu được tài phú quý giá cho mình. Có được kinh nghiệm, bổn sự của bọn họ sẽ được nâng cao, đạt được mục đích sẽ trực tiếp nhận nhiệm vụ.”
“Đối với mỗi người trong số bọn họ mà nói, đây cũng là quá trình cho thấy tính cách của từng người. Thấy được kết quả, hiểu rõ quá trình,

đồng thời cũng giúp cho chúng ta hiểu biết thêm về họ, trong tương lai mới biết được bọn họ thích hợp làm gì, để dễ dàng phân phối nhiệm vụ thực chiến.”

Chương 370: Có Người Muốn Xuống Tay Với Ngưu Hữu Đạo

Chương 370: Có Người Muốn Xuống Tay Với Ngưu Hữu Đạo
“Hơn một năm trời được huấn luyện cường độ cao, đã dạy cho bọn họ không ít bản lĩnh. Chỉ cần không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tất sẽ không có vấn đề gì. Nếu bọn họ học được nhiều thứ như vậy, nhưng ngay cả việc đi đường cũng không ứng phó được, sớm nên bị đào thải ra ngoài thì tốt hơn, tránh mất đi tính mạng trong tương lai. Nếu có người không chịu được khổ sở, ý chí không kiên định, nửa đường bỏ cuộc, cũng nên bị loại sớm. Tập thể này của chúng ta không dung nạp được loại người như thế.”
Biểu hiện của bốn người nghiêm lại, nói: “Rõ”.
Móng ngựa phát ra tiếng cộc cộc trên mặt đất. Một dãy núi chập chùng đằng trước xuất hiện, chạy thẳng vào trong núi. Viên Cương quát: “Đằng trước là địa hình gì vậy?”
Viên Phong nhanh chóng lên tiếng: “Tên của nó là núi Đại Mãn. Theo như trên bản đồ thể hiện, con đường này kéo dài chừng mười lăm dặm. Địa hình phức tạp, có khu vực hẹp và dài, rất dễ cho việc bố trí mai phục.”
Viên Cương vung đao Trảm mã trong tay, hai chân đạp vào bụng ngựa, tăng tốc xông lên phía trước nhất.
Bốn người hai bên nhanh chóng cầm liên hoàn nỏ được chế tạo từ thép tinh luyện, tra cung tên vào trong nỏ, biến ảo trận hình, tạo thành nhạn trận, gia tăng đề phòng, đi theo đằng sau Viên Cương vọt vào trong núi.
Trong rừng cây có chút động tĩnh khác thường, roạt một tiếng, nỏ trong tay Viên Hỏa vang lên một tiếng, một con gà rừng nấp sau rừng cây bên dốc nuối uỵch một tiếng rơi xuống đất.

Cả nhóm đảo mắt nhìn vài cái rồi không hề dừng lại.
Viên Cương đi trước mở đường, bốn người cảnh giác xung quanh, tiếng vó ngựa kịch liệt đi thẳng vào sâu trong rừng núi.
Tên nỏ trong tay bốn người đang sử dụng là do Viên Cương thiết kế, có thể ráp lại cũng có thể tháo ra để mang theo, từng bộ phận lắp ráp là do Công Tôn Thiết Ngưu chế tạo.
Lúc đầu việc này Công Tôn Thiết Ngưu cũng chẳng coi ra gì, giao cho đệ tử của mình hoàn thành, ai ngờ đệ tử của y không cash nào hoàn thành được, nói chính xác là không đạt được yêu cầu của Viên Cương, nguyên nhân do Viên Cương yêu cầu quá cao.
Viên Cương rất rõ những người mình huấn luyện là người có tính chất như thế nào, có đôi lúc vũ khí tiện mang vác lại dễ che giấu vô cùng cần thiết, có đôi lúc khi ra vào nơi nào đó thậm chí có để người ta nhìn cũng không nhận ra là vũ khí. Nếu không cõng vũ khí sáng loáng chạy khắp nơi, rất có thể ngay cả vài thành trì cũng không thể vào được.
Cho nên hắn ta cần tên nỏ phải có thể tháo ráp bất cứ lúc nào để có thể mang theo và che giấu, còn muốn lúc cung nỏ bị hư hỏng có thể thay đổi linh kiện khác của cung nỏ bất cứ lúc nào, thứ này đồng nghĩa tất cả các bộ phận lớn nhỏ của cung nỏ trên cơ bản đều phải nhất trí.
Đối với thợ rèn chế tạo thủ công mà nói yêu cầu này quá cao, các bộ phận được tạo ra hết lần này đến lần khác không được Viên Cương chấp nhận, cuối cùng Công Tôn Thiết Ngưu đích thân ra tay, nhờ vào tay nghề cực kỳ cao siêu mới đạt được yêu cầu của Viên Cương.
Công Tôn Thiết Ngưu vốn cho rằng Viên Cương đang cố ý gây chuyện, vô cùng tức giận bảo Viên Cương cút nhưng Viên Cương vẫn đi tìm Mông Sơn Minh ra mặt mới thuyết phục được Công Tôn Thiết Ngưu ra tay.
Nhưng tốc độ chế tạo không được nhanh, những người khác không được, chỉ dựa vào mình Công Tôn Thiết Ngưu tình hình có thể đoán ra được.
Hơn một năm trôi qua Công Tôn Thiết Ngưu mới chế tạo cho Viên Cương được mấy chục bộ phận tên nỏ, đến giờ vẫn chưa thể nào thỏa mãn được nhu cầu trang bị cho hai, ba trăm người của Viên Cương.

Lúc đầu Viên Cương còn định làm vài khẩu súng, không phải súng như bây giờ mà là loại súng kiếp trước hắn ta quen sử dụng.
Kết quả ngay cả tạo ra cung nỏ quy cách thống nhất cũng thành vấn đề, hắn ta càng không thể ôm hy vọng có thể tạo ra súng.
Dựa vào mức độ quen thuộc của hắn đối với câu tạo súng ống kết hợp với kỹ thuật rèn của Công Tôn Thiết Ngưu chế tạo ra một cây súng để ứng phó không thành vấn đề, nhưng đạn lại là vấn đề lớn. Quy cách đầu đạn có yêu cầu độ chính xác cực cao, nếu đầu đạn làm ra lớn nhỏ không đều, lúc bắn không cẩn thận không giết được người khác mà ngược lại còn tự giết chính mình. Hơn nữa phần điểm lửa của đạn cấu tạo cực kỳ tinh vi, hắn ta càng không ôm ấp hy vọng, bắn hai phát mà một phát không ăn, vào thời khắc mấu chốt sẽ trở thành chuyện trí mạng, như vậy còn không bằng cầm dao phay đi cho đỡ lo.
Đương nhiên hắn ta biết vấn đề ở đâu nhưng hắn ta lại không hiểu rõ chuyện của ngành công nghiệp chế tạo. Phương diện chế tạo công nghiệp Đạo gia cũng không am hiểu, mặc dù biết ra tay từ đâu nhưng cần giải quyết hắn ta vẫn cần phải tốn rất nhiều thời gian để nghiên cứu. Cho nên có vài suy nghĩ không thiết thực hắn ta chỉ có thể tạm thời từ bỏ.
Còn về chuyện huấn luyện cưỡi chiến mã, Viên Cương lại tìm Mông Sơn Minh để chỉ điểm.
Kiếp trước hắn biết cưỡi ngựa nhưng kỹ thuật còn lâu mới đạt tới trình độ ngồi trên lưng ngựa chinh chiến chém giết, phương diện kỹ xảo thua xa kỵ binh thời đại này. Hắn ta biết rõ thời đại này khống chế tiến mã có tầm quan trọng rất lớn, không biết lái ô tô, máy bay, xe tăng không sao, nhưng khống chế chiến mã nhất định phải thành thạo, cho nên hắn ta lại tìm Mông Sơn Minh chỉ điểm.
Người có thể luyện ra được Anh Dương, Vũ Liệt vệ uy chấn thiên hạ chắc chắn rất giỏi huấn luyện kỵ binh.
Sự thật cũng chứng minh hắn ta không sai, Mông Sơn Minh đã giúp đỡ hắn ta rất nhiều, khiến hắn ta mở rộng tầm mắt, bổ túc khuyết điểm của hắn ta.
Trong thời gian hơn một năm nay, mỗi ngày của hắn ta trôi qua rất phong phú, bản thân hắn ta cũng gọi đây là đang làm việc có ý nghĩa,

còn luôn khoanh chân ngồi tĩnh tọa một mình như Ngưu Hữu Đạo, đối với quan niệm của hắn ta mà nói không thể nào quen cho được!
Khu vực rừng núi trong mười mấy dặm, năm người cưỡi ngựa xông ra, giải trừ cảnh giới, tiếp tục lộc cộc tiến lên dưới ánh tà dương...
Dịch trạm lúc hoàng hôn, nhóm Ngưu Hữu Đạo tiến vào, nhảy xuống ngựa, ngựa tự có người quản lý.
Cả nhóm vào ngủ lại, sau khi rửa mặt xong, hai huynh đệ kết bái cùng ngồi ăn uống.
“Haizz, lão đệ, ăn đồ của đệ mấy ngày, ăn lại mấy thứ này là đồ dành cho người ăn sao?” Đặt chén rượu xuống Lệnh Hồ Thu mặt mày đau khổ.
Ngưu Hữu Đạo: “Cũng được mà, là huynh trưởng quá khó tính rồi.”
Lệnh Hồ Thu liếc mắt: “Ta khó tính, về điều kiện ăn uống ta với đệ rốt cuộc là ai khó tính? Ta đoán chắc khắp thiên hạ không có người thứ hai khó tính trong chuyện ăn uống như đệ! Hay là đệ dạy lại tay nghề nấu nướng cho Hồng Tụ, Hồng Phất đi?”
Ngưu Hữu Đạo: “Không phải ta không muốn dạy, huynh trưởng cũng thấy rồi đấy, những chiêu bài trong bếp kia là của “Nam Sơn tự”, cũng là tuyệt học của Nam Sơn tự, không dễ dàng truyền ra bên ngoài, căn bản không thể để người ta vào trong quan sát, ta cũng không tiện phá hỏng quy củ của người ta, muốn người ta làm việc thì phải tôn trọng người ta đúng không nào?”
Sau bữa thịt kho tàu và kỳ ngộ với Thiệu Bình Ba, ra ngoài hắn cũng không dám tiếp tục khoe khoang lung tung nữa. Huống hồ hắn đã đồng ý với Viên Phương không truyền lung tung cho người khác. Còn Viên Cương dạy những tên nhóc kia hắn không quản được, Viên Phương thì càng không quản được Viên Cương. Viên Cương có thể nghe lời Viên Phương mới lạ. Đối mặt với Viên Cương, Viên Phương cũng chỉ có thể đứng bên ai oán thôi.
Lệnh Hồ Thu sờ cằm chậc chậc nói: “Một đám hòa thượng trong chùa mà lại có tay nghề này, vận khí lão đệ đúng là tốt thật!”
Ngưu Hữu Đạo ha ha nói: “Đúng thế, nếu không ta cũng đâu cần thiết đem theo cả đám hòa thượng đi cùng cho rắc rối!”

Lệnh Hồ Thu ngẫm lại cũng đúng, cũng chỉ có thể lắc đầu hâm mộ:
“Đây là một đường tài lộ đấy!”
Ngưu Hữu Đạo cười không nói, hắn cũng không cho rằng là tài lộ gì vì hắn hiểu rất rõ tình hình bên trong, đây không phải thứ có kỹ thuật cao gì, đồ ăn làm ra lại không thể bảo quản được lâu, khó vận chuyển đường dài, muốn có được tài lộ nhất định phải mở các cửa hàng khắp nơi, một khi cửa hàng mở rộng thì căn bản không thể nào giữ bí mật, sớm muộn cũng sẽ bị khuếch tán ra.

Chương 371: Thuận Lợi Cái Rắm (1)

Chương 371: Thuận Lợi Cái Rắm (1)
Giống cất rượu, rượu ủ ra có thể bảo quản lâu dài, chỉ cần khống chế nguồn vận chuyển là được, có thể làm ra được một đường tài lộ ổn ổn. Còn đường tài lộ nấu nướng không dễ thực hiện lắm. nếu Thương Triều Tông có thể nhất thống thiên hạ, có thể quản lý cả thiên hạ, cũng có thể coi như đường tài lộ để kinh doanh, còn bây giờ thì không thể.
Thiên hạ bây giờ, rất nhiều bách tính ngay cả ấm no cũng thành vấn đề, chỉ cầu có cái nhét đầy bụng, hắn không nghĩ giờ khuếch tán những tay nghề này có ý nghĩa gì, chỉ có thể để những kẻ giàu sang hưởng thụ mà thôi. Mà đa phần những thứ thỏa Xem ảnh 1 mãn dục vọng cho kẻ giàu sang đều sẽ mang đến tai nạn cho bách tính bình thường.
Lấy ví dụ như cất rượu, bách tính bình thường uống một ngụm cũng không nổi, để thỏa mãn chuyện ăn uống của giới quyền quý lại lãng phí một lượng lương thực lớn, với những bách tính ấm no còn khó khăn kia mà nói không phải là chuyện tốt. Thời đại này làm loại chuyện chưng cất rượu này là nghiệp chướng!
Cho nên có nhiều thứ tạm thời vẫn nên giữ lại trong tay làm đồ hiếm thì hơn, có những thứ này trong tay đem ra đãi khách khiến khách vui vẻ cũng rất tốt.
“Nghe nói sư phụ lão đệ là Đông Quách Hạo Nhiên Thượng Thanh tông?” Lệnh Hồ Thu nâng đũa chợt hỏi.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười: “Có thể coi là vậy.”
Lệnh Hồ Thu: “Thế nào là có thể coi? Ta và lệnh sư từng gặp mặt một lần, cũng quen biết, thật sự là người không tệ, sao có thể khiến đệ không coi trọng vậy?”
Ngưu Hữu Đạo: “Huynh trưởng hiểu lầm rồi, mặc dù ông ấy nhận ta làm đồ đệ nhưng vẫn chưa truyền nghề. Sau khi ta đến Thượng Thanh tông,

vì nội bộ Thượng Thanh tông nội bộ tranh quyền đoạt lợi đã giam lỏng ta vài năm, mấy năm đó không hề cho ta bước ra khỏi cửa, cái gọi là tu luyện cũng chỉ là ném vài quyển sách để ta tự học, còn nhiều lần hạ độc thủ ta, suýt chút nữa mưu hại ta cho nên ta không có hảo cảm gì với Thượng Thanh tông."
Hắn không muốn để người ngoài nghĩ hắn và Thượng Thanh tông có quan hệ rất sâu nên đối với bất kỳ ai cũng đều phủi sạch quan hệ.
Lệnh Hồ Thu kinh ngạc nói: "Đông Quách Hạo Nhiên đã thu đệ làm đồ đệ vì sao không truyền nghề, hắn là xảy ra điều gì ngoài ý muốn?"
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: "Chuyện không vui, không đề cập tới cũng được."
Thấy hắn không muốn nhiều lời, Lệnh Hồ Thu muốn thử thăm dò cũng không hỏi nhiều, biết giao tình không sâu, hiện tại không nên truy tường tận, còn nhiều thời gian, cũng không nhất thời vội vã, kịp thời ngừng lại đề tài này, nói tránh đi: "Sau khi nghỉ ngơi ở dịch trạm này đi tiếp coi như đã ra khỏi Kim Châu. Lão đệ kiếm chiến mã trở về e phải đi qua Kim Châu, mặc dù Kim Châu kết minh với Thương Triều Tông nhưng nếu có một lượng lớn chiến mã đi ngang qua không chừng vẫn vì lòng tham khó đè nén mà bị giữ lại bớt, đệ không thuận đường khơi thông chút sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Nếu thật sự như vậy vậy dọc đường đã phải khơi thông ở rất nhiều nơi rồi, chuyện khơi thông cứ giao cho Thiên Ngọc môn bọn hắn xử lý, ta có thể cố gắng ở Tề quốc đã không tệ rồi, những nơi khác không phải việc ta cần quan tâm, ta cũng không quan tâm."
Thật ra chỉ cần có thể lấy được chiến mã hắn căn bản không định đi đường bộ, vùng đất hai quận sát biển, điều kiện có lợi như vậy mà không đi đường biển thì chắc bị ấm đầu rồi. Nghe đám Phí Trường Lưu nói, thực ra bên Thiên Ngọc môn cũng có ý này, chỉ cần có thể lấy được chiến mã sẽ vận chuyển đường biển, nếu không sẽ không cách nào đưa chiến mã ra khỏi quốc cảnh Tề quốc...
Giữa trời trăng sáng, một con kim sí đáp xuống bay vào trong cửa sổ một gian phòng của dịch trạm.
Hồng Phất đưa tay đón kim sí, lấy mật tín trong ống dưới chân kim sí ra, đưa cho Hồng Tụ rồi mình thì đi sắp xếp cho kim sí.

Sau khi Hồng Tụ mở mật tín đọc nội dung bên trong liền đi tới trước đèn, đốt mật tín thành tro rồi chợt đi đến bên cạnh giường, thấp giọng nói với Lệnh Hồ Thu đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa“Tiên sinh, chúng ta bị người của Hiểu Nguyệt các để mắt.”
Lệnh Hồ Thu chậm rãi thu công, mở mắt nhìn nàng như hơi nghi hoặc: “Người Hiểu Nguyệt các theo dõi ta?”
Hồng Tụ: “Nói chính xác là theo dõi Ngưu Hữu Đạo, có người muốn xuống tay với Ngưu Hữu Đạo!”
Lệnh Hồ Thu nhíu mày: “Là ý của ai?”
Hồng Tụ: “Không phải ý của ai cả, có người tự tiện quyết định, người đó trước kia từng có quan hệ với người, chính là nữ nhân tên Tô Chiếu, chính là bà chủ thanh lâu lần trước chủ động kết giao với người.”
Lệnh Hồ Thu hồ nghi nói: “Sao nàng ta lại xích mích với Ngưu Hữu Đạo? Nữ nhân kia cũng là người Hiểu Nguyệt các sao?”
Hồng Tụ: “E là vậy, nếu không sao có thể sử dụng nhân thủ của Hiểu Nguyệt các, có thể có chút địa vị thân phận trong Hiểu Nguyệt các, cụ thể là thân phận gì trong mật tín không nói.”
Lệnh Hồ Thu ha ha cười lạnh một tiếng: “Làm cái quỷ gì? Lập tức đưa tin, cho người ngăn nàng ta lại!”
Hồng Tụ lắc đầu: “Không tiện ngăn lại rất dễ khiến người ta nghi ngờ thân phận của người. Ý của bên trên là người không cần rời khỏi Ngưu Hữu Đạo, nàng ta cũng không dám làm loạn, đã cảnh cáo rồi!”
“Đừng rời khỏi hắn?” Lệnh Hồ Thu tức giận nói: “Ta có thể ngủ chung giường chung gối với hắn sao?”
Hồng Tụ che miệng cười một tiếng, biết y đang nói nhảm.
Lệnh Hồ Thu sau khi suy nghĩ xong thì lại lầm bầm: “Nữ nhân kia ở Tề quốc, Ngưu Hữu Đạo xuất đạo cũng không lâu, nữ nhân kia có thù gì với Ngưu Hữu Đạo chứ?”
Hồng Tụ: “Cái này không tiện nghe ngóng bên trên, quy củ tiên sinh biết mà...”
Đảo mắt hơn tháng trôi qua.
Phủ thứ sử Bắc Châu, dưới ánh trăng, Chung Dương Húc chắp tay đứng trong đình viện ngẩng đầu ngắm trang.

Thiệu Bình Ba được thông báo vội vàng từ trong thư phòng đi ra, bước nhanh đến trước mặt gã, chắp tay chào nói: “Thế bá, sao người lại tới đây, có gì cần phân phó ạ, khụ khụ...” Lời còn chưa dứt đã đưa tay che miệng liên tục ho khan.
Chung Dương Húc lật tay lấy ra một viên thuốc: “Nghe nói ngươi ho khan dữ dội, Đại Thiện sơn đã mua cho ngươi linh đan diệu dược!”
Thiệu Bình Ba vội vàng nhận bằng hai tay, khách khí nói: “Thế bá sai người đưa tới là được, sao dám phiền Thế bá đích thân đi một chuyến.”
Chung Dương Húc: “Uống đi, là thứ tốt bổ dưỡng ích khí lưu thông máu, tốn ngàn vàng mới mua được đấy!”
“Vâng!” Thiệu Bình Ba bóp lớp sáp viên thuốc bên trong liền lộ ra một viên thuốc như bạch ngọc, lập tức ngửi thấy hương thơm ngào ngạt. Hắn ta chậm rãi đặt vào miệng, nó hòa vào nước bọt cùng nuốt xuống.
Thiệu Tam Tỉnh bên cạnh lập tức vào nhà rót bát nước đưa cho hắn ta, Thiệu Bình Ba nhận lấy uống ừng ực.
Chung Dương Húc ở cạnh nhìn, trong lòng cảm khái.
Gã vừa thấy Thiệu Bình Ba liền nhớ tới cảnh mẫu tử Nguyễn thị bị độc chết. Gã đã coi người này là hạng tâm ngoan thủ lạt, sài lang hổ báo, kẻ này càng cung kính với mình, mình càng không được tự nhiên.
Loại người này, nói thật, gã không thích lắm, vì kiêng kỵ, lo bị phản lại! Nhưng hiện thực là, năng lực của thằng này thật sự phi phàm, tất cả mọi người không phải mù lòa, tốc độ phát triển của Bắc Châu rõ như ban này, trên dưới Đại Thiện sơn mừng rỡ.
Đợi hắn ta giáo chén trà xong, Chung Dương Húc lại phất tay ra hiệu, xoay người: “Ta thi pháp giúp ngươi điều trị thân thể một chút.” Sau đó một chưởng dán sau lưng Thiệu Bình Ba.
Một cỗ khí lưu lưu chuyển trong kinh lạc cơ thể, Thiệu Bình Ba thoải mái hơi híp mắt lại.
Đợi sau khi khí đi được một chu mới thu tay lại, Thiệu Bình Ba cảm thấy cả cơ thể mình thoải mái hơn rất nhiều, mệt mỏi đã bị quét sạch đi.
“Tạ Thế bá!” Thiệu Bình Ba quay người chắp tay cám ơn.
Chung Dương Húc nói: “Cơ thể này của ngươi không nên mệt mỏi tinh thần quá độ, phải tĩnh dưỡng nghỉ ngơi nhiều nếu không miệng vết

thương sẽ lại hở ra, bệnh căn khó dứt, cho dù thuôc tốt thì cũng không bù đắp được ngươi tự hại mình!”

Thiệu Bình Ba cười khổ.

Chung Dương Húc trầm mặc, phát hiện những lời của mình chỉ là nói nhảm. Với tình hình của Bắc Châu bây giờ, thằng nhãi này cũng không thể nghỉ ngơi được. e là Đại Thiện sơn cũng không muốn hắn ta nghỉ ngơi, gã nghiêng đầu nói với Thiệu Tam Tỉnh: “Ta sẽ cho người mỗi ngày đều thi pháp điều trị cơ thể cho Đại công tử, về mặt thời gian ngươi nghĩ cách sắp xếp đi.”

Chương 372: Thuận Lợi Cái Rắm (2)

Chương 372: Thuận Lợi Cái Rắm (2)
“Rõ!” Thiệu Tam Tỉnh cung cung kính kính đáp.
“Nghỉ ngơi sớm chút đi!” Chung Dương Húc nhìn thư phòng vẫn còn sáng đèn liền vứt lại một câu, quay người bước đi.
Thiệu Bình Ba đích thân tiễn người ra cửa sân lại chắp tay đứng ngoài cửa viện đưa mắt nhìn bày tỏ sự tôn kính!
Đợi bóng dáng Chung Dương Húc biến mất, Thiệu Tam Tỉnh thấp giọng một câu: “Đại công tử.”
Thiệu Bình Ba quay đầu nhìn một chút.
Hắn ta nhận ra có việc liền quay người dẫn lão trở vào.
Trở lại thư phòng, Thiệu Tam tới sát bên cạnh hắn ta, nhẹ giọng bẩm báo nói: “Tô tiểu thư đưa tin về, tạm thời vẫn chưa ra tay, nói Lệnh Hồ Thu kia rất đáng ghét, đi theo cạnh Ngưu Hữu Đạo một tấc không rời, mãi vẫn chưa tìm được cơ hội hạ thủ.”
“Hừ!” Thiệu Bình Ba khẽ thở ra một hơi, tiếc hận: “Biết ngay tên kia đã chuẩn bị trước không dễ dàng đắc thủ... Một tấc cũng không rời? Trong thư hồi âm của Chiếu tỷ dùng từ này để hình dung sao?” Hắn ta liếc mắt nhìn sang.
Thiệu Tam Tỉnh gật đầu: “Đúng!”
Thiệu Bình Ba ngạc nhiên nói: “Chưa từng nghe nói Lệnh Hồ Thu có giao tình gì với hắn, theo lý, trước kia hai người không hề có giao tế gì mới đúng? Một tấc cũng không rời? Quan hệ của Lệnh Hồ Thu và hắn thân cận vậy sao? Ngươi không cảm thấy quá đột ngột sao? Sao ta cứ cảm giác có vấn đề?”
Hắn ta cau mày, vừa đi qua đi lại trong thư phòng như đang suy nghĩ gì đó.

Một lúc sau hắn ta dừng chân lại, chậm rãi tự nhủ: “Nếu ta nhớ không nhầm, Chiếu tỷ từng nói, lúc tỷ ấy tiếp xúc Lệnh Hồ Thu bị tổ chức phát hiện, tổ chức đã cảnh cáo nàng, nói bối cảnh Lệnh Hồ Thu phức tạp, bảo Chiếu tỷ không nên trêu chọc... Việc này rất kỳ quặc!”
Thiệu Tam Tỉnh: “Bối cảnh của Lệnh Hồ Thu thực sự phức tạp, quan hệ rất rộng, tổ chức thần bí phía sau Tô tiểu thư không muốn bại lộ, bảo Tô tiểu thư không nên trêu chọc cũng là chuyện hợp tình hợp lý, chẳng lẽ có vấn đề gì sao?”
“Vấn đề nằm ở chỗ
Thiệu Tam Tỉnh sửng sốt, cười khổ nói: “Lão nô ngu dốt, không nhìn ra có vấn đề gì!”
Thiệu Bình Ba hỏi lại: “Lúc trước Chiếu tỷ chỉ và tiếp xúc với Lệnh Hồ Thu đã bị tổ chức cảnh cái, Lệnh Hồ Thu và Ngưu Hữu Đạo trên đường bôn ba, Chiếu tỷ có thể phát hiện hai người bọn họ một tấc cũng không rời, lực lượng giám thị sử dụng không cần nghĩ cũng biết, ngươi cảm thấy chuyện này có thể giấu được tổ chức thần bí sau lưng Chiếu tỷ sao?”
Thiệu Tam Tỉnh như có điều suy nghĩ.
“Lệnh Hồ Thu này cũng khá thú vị…” Thiệu Bình Ba híp mắt lầm bầm, đi tới lui hai bước, lại tiếp tục dừng bước trước mặt Thiệu Tam Tỉnh: “Hồi âm cho Chiếu tỷ, hỏi thăm nàng, lúc giám thị nhóm Lệnh Hồ Thu có bị tổ chức cảnh cáo lần nữa không. Tiện thể nhắc nhở nàng một câu, nếu tổ chức không cảnh cáo thì bảo nàng sau này đối mặt với Lệnh Hồ Thu này nên cẩn thận một chút.”
Thiệu Tam Tỉnh xin chỉ thị: “Đại công tử có ý gì?”
Ánh mắt Thiệu Bình Ba lộ tia suy tư: “Lệnh Hồ Thu này nói không chừng là người cùng tổ chức với Chiếu tỷ, Lệnh Hồ Thu ở cạnh bên Ngưu Hữu Đạo một tấc không rời rất có thể là vì biết Chiếu tỷ muốn động vào Ngưu Hữu Đạo, làm như vậy là không muốn cho Chiếu tỷ có cơ hội hạ thủ... Như vậy từ góc độ nào đó đã giải thích rõ vì sao Lệnh Hồ Thu lại đi cùng với Ngưu Hữu Đạo.”
Thiệu Tam Tỉnh bổ sung nói: “Có phải tổ chức kia biết Tô tiểu thư ra tay tự có chừng mừng, biết sẽ không làm hại đến Lệnh Hồ Thu nên đã cảnh cáo Tô tiểu thư một lần, tự nhiên không cần cảnh cáo lần thứ hai?”

Thiệu Bình Ba hừ lạnh: “Chỉ có thể nói là có thể như vậy, còn thật sự có như vậy hay không, có lẽ trong lòng Chiếu tỷ hiểu rõ hơn chúng ta cho nên mới muốn ngươi gửi tin nhắc nhở Chiếu tỷ. Mặt khác, nếu quan hệ của Lệnh Hồ Thu và Ngưu Hữu Đạo thật sự tốt như vậy, một khi có người tập kích Ngưu Hữu Đạo, ai có thể cam đoan Lệnh Hồ Thu sẽ không ra tay cứu? chỉ cần tổ chức kia không nhắc nhở Chiếu tỷ, Lệnh Hồ Thu kia trong tổ chức tám chín phần là tồn tại bí mật, cho dù không phải người của tổ chức kia thì chắc chắn cũng có quan hệ không cạn!”
Thiệu Tam Tỉnh: “Nếu thật sự như vậy, chuyện Ngưu Hữu Đạo có cần nhắc Tô tiểu thư dừng tay?”
“Không!” Thiệu Tam Tỉnh khoát tay: “Nếu Lệnh Hồ Thu thật sự là người của tổ chức kia, lúc này không cảnh cáo Chiếu tỷ là vì không muốn để lộ thân phận Lệnh Hồ Thu, từ đó có thể thấy tổ chức có mức độ bảo mật rất cao với thân phận của Lệnh Hồ Thu. Chiếu tỷ nếu biết rồi e là sẽ tự gây phiền toái cho mình. Nói với chiếu tỷ bảo nàng nên làm thế nào thì làm thế ấy, nên giả vờ như không biết gì, chỉ cần nắm chắc tâm lý là được.”
“Vâng, đã hiểu, lão nô sẽ gửi tin cho Tô tiểu thư.” Thiệu Tam Tỉnh gật đầu đáp.
Đợi trong phòng chỉ còn một mình, Thiệu Bình Ba vẫn không ngừng đi qua đi lại trong phòng, cuối cùng đi đến trước ngọn đèn thì dừng lại, đầu ngón tay không ngừng gõ trên án, nhìn chằm chằm ánh lửa tự nói: “Một tán tu có thể có ngày hôm nay, chả trách... Hiểu Nguyệt các... Xem ra luôn có ý đồ với bên này... Ta phải xem thử ai có ý đồ với ai...”
Cả nhóm người cùng nhau đi, càng đi càng hoang vu.
Cuối cùng, cả nhóm đi tới một tiểu trấn bụi bặm nhìn ra xa, cả tiểu trấn làm cho người ta có cảm giác giống như một vùng đất màu vàng, tầm mắt vượt qua tiểu trấn, đằng xa phía sau tiểu trấn có một dãy núi vắt ngan.
“Biển cát vô biên vô tận phía sau có chặn một dãy núi, muốn đi qua phải vứt tọa kỵ.” Lệnh Hồ Thu ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa chỉ chỉ dãy núi phía trước rồi lại chỉ tay về phía một con đường đi thông ra ngoài tiểu trấn: “Lão đệ thực sự không định đi thẳng Tề quốc mà muốn đổi đường đi Vô Biên các sao?”

Vô Biên các là một tồn tại giống Trích Tinh thành và Băng Tuyết các, khác biệt là nằm ở trong sa mạc mênh mông, bởi vì bốn bên là biển cát vô biên vô hạn, cho nên được gọi là Vô Biên các.
Ngưu Hữu Đạo: “Vượt qua biển cát cũng có thể đến Tề quốc, về thời gian hình như cũng chẳng chênh lệch mấy nhỉ?”
Hồng Tụ cười nói: “Về thời gian đúng là không chênh lệch lắm nhưng một bên là ngồi trên lưng ngựa, một bên là phải hao phí pháp lực để đi, Đạo gia không thương tiếc mấy nữ nhân chúng ta sao? Hơn nữa, Đạo gia đi Vô Biên các chắc chắn phải lưu lại, về thời gian chắc chắn sẽ có chênh lệch.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nghe qua đại danh của Vô Biên các nhưng chưa được đến, đã tới đây rồi thì cũng thuận đường mở mang kiến thức, nếu không cứ đi lướt qua há không đáng tiếc sao, dù sao muốn đến một chuyến cũng không dễ dàng.”
Lệnh Hồ Thu ha ha nói: “Lão đệ, nói gì mà cần chiến mã gấp, ta thấy dọc chặng đường này đệ lúc nên đi thì đi, lúc nên nghỉ thì nghỉ, không hề vội vàng, trông chẳng giống đang gấp gì cả!”
Ngưu Hữu Đạo nhìn bốn phía một vòng, khóe miệng nở nụ cười ý vị sâu xa: “Có nhiều thứ gấp cũng không gấp được, cũng không tiện thúc giục huynh trưởng đi vội, sợ huynh trưởng vất vả quá, may là cả chặng đường này rất bình an. Nói thật, từ sau khi ta rời khỏi Thượng Thanh tông lúc ra ngoài chưa từng được thuận lợi, kiểu gì cũng sẽ gặp phải nguy hiểm, đây là lần đầu thuận lợi như vậy.”
Hồng Phất lạnh như băng liếc mắt nhìn hắn, Hồng Tụ mỉm cười.
Trong lòng Lệnh Hồ Thu nói thầm, thuận lợi cái rắm, còn không phải ta cản lại cho ngươi ngươi thử thuận lợi cho ta xem đi!
Ngoài mặt thì cười haha nói: “Thế chẳng lẽ không tốt?”
Ngưu Hữu Đạo: “Có điều nói đi thì phải nói lại, dù có phiền phức cũng chẳng sợ, chỉ cần báo đại danh huynh trưởng ra chắc chắn có thể trừ tà!”
“Nói còn êm tai hơn hát.” .” Lệnh Hồ Thu lắc đầu, đánh ngựa chậm rãi đi vào tiểu trấn: “Được rồi, đừng nói nhảm nữa, muốn đi Vô Biên các thì cũng đừng lề mề ở đây nữa, đến Vô Biên các hẵng nghỉ ngơi cũng không muộn.”

Cả nhóm tiến vào tiểu trấn nghỉ một chút, ăn uống một ít rồi lại ra khỏi tiểu trấn, bỏ tọa kỵ lại, trên người có thêm một bình nước da dê.
Bóng người bay nhanh như cướp trên sa mạc hoang nguyên, đến dưới chân dãy núi lại bay thẳng lên, lên đến đỉnh núi rồi lại bay giữa các đỉnh núi.

Chương 373: Vô Biên Các

Chương 373: Vô Biên Các
Sắc thái rất đơn giản, khu vực rất hoang vu khiến cả đám tu sĩ tự tin có thể tung hoành giữa trời đất cảm thấy mình nhỏ bé.
Mấy người nhìn nhau, khẽ gật đầu, chợt lần lượt thả người nhảy vọt ra.
Gió đang gào thét bên tai, cả đám đang lướt đi giữa những đỉnh núi giống như những con kiến cánh giữa trời đất, họ đáp xuống một cồn cát rồi lại nâng người bay lượng tiếp.
Cả đám người không ngừng lên lên xuống xuống trong biển cát mênh mông, nhanh chóng bay vào sâu trong sa mạc.
Sau hai canh giờ, Lệnh Hồ Thu đưa tay ra hiệu một chút: “Không vội, nghỉ ngơi một chút, khôi phục chút pháp lực, đừng để pháp lực tiêu hao quá nhiều không gặp phải phiền phức sợ là khó ứng đối.
Y suy nghĩ như vậy không phải không có nguyên nhân, y biết rõ có người để mắt tới Ngưu Hữu Đạo, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.
Nơi này chỉ có y và hai thị nữ có tu vi Kim Đan, bên Ngưu Hữu Đạo toàn bộ đều tu vi Trúc Cơ kỳ.
Lệnh Hồ Thu lấy bình nước da dê ra, ra hiệu hai thị nữ cảnh giới, còn mình mở bình ra chậm rãi uống nước.
Mấy người Ngưu Hữu Đạo cũng đều lần lượt lấy bình ra nước uống nước, đồng thời ngắm nhìn xung quanh.
Ngoài trời xanh mây trắng và cồn cát, bốn phía đều không nhìn thấy gì, xung quanh trống trải vắng vẻ, chợt có một trận gió thổi đến khiến những hạt cát trên cồn cát lăn lộn xuống dưới.
“Các ngươi từng tới Vô Biên các chưa?” Ngưu Hữu Đạo buông bình nước xuống hỏi Hắc Mẫu Đơn và Đoạn Hổ.
Hai người gật đầu, Hắc Mẫu Đơn nói: “Chúng ta đã kết nhón đến ba lần.”

Ngưu Hữu Đạo khẽ vuốt cằm.
Sau đó mấy người đều lần lượt ngồi xếp bằng trên mặt cát nóng hổi, lấy linh nguyên đan ăn vào, điều tức khôi phục.
Lệnh Hồ Thu cũng vậy, Hồng Tụ và Hồng Phất cảnh giới xung quanh cho mọi người.
Khoảng nửa canh giờ sau, một động tĩnh cực kỳ dị thường truyền đến, cả nhóm đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa lần lượt mở mắt cùng nghiêng đầu nhìn về phía một cồn cát cách đó không xa. Họ lập tức nhìn thấy năm con bọ cạp cơ thể to lớn đang lắc đầu vẫy đuôi trên đồi cát.
Thứ này Ngưu Hữu Đạo đã từng thấy được miêu tả trong “Thượng Thanh thập di lục”, tên là Sa Hạt, có thể nói là quái vật sống trong vùng sa mạc này, lui tới như gió trong sa mạc, tốc độ bò cực nhanh, lớp vỏ cứng rắn, gai độc phần đuôi có kịch độc, kiến huyết phong hầu, lực công kích rất cường hãn, có nhược điểm, sợ nước!
Nghe nói lớp vỏ cứng rắn bên ngoài của Sa Hạt một khi gặp nước, lập tức sẽ mềm hoá, cho nên e ngại nước.
Cho dù đã từng đọc miêu tả nhưng đây vẫn là lần đầu Ngưu Hữu Đạo nhìn thấy loài bò cạp to bằng con nghe thế này, toàn thân trừ con mắt màu trắng xám những vị trí khác có màu sắc như hòa thành một khối với sa mạc, nếu như ẩn nấp trong sa mạc rất không dễ nhìn ra.
Nghe nói Sa Hạt càng lớn cho dù không tính chiều dài của đuôi thì cơ thể cũng dài hơn một trượng.
Năm con Sa Hạt lắc đuôi kịch liệt như đang phát ra tín hiệu công kích đang vù vù chạy từ trên cồn cát xuống.
Không sai, không phải leo xuống mà nhờ vào cấu tạo đặc biệt phần bụng như ván trượt xoẹt một cái tuột xuống, chân tay còn có thể làm cán chèo tăng tốc vì vậy tốc độ cực nhanh.
Đáng sợ hơn là, phần bụng kề sát đất có thể trượt, phần bụng cách mặt đất có thể bật lên, chân tay bắn ra, nhảy lên một cái đã lao xuống cồn càn.
Bàn tay Hồng Tụ, Hồng Phất xoay liên hồi, nhanh chóng cách không bổ ra từng chưởng lực đánh cho Sa Hạt bay ra ngoài.
Năm con Sa Hạt căn bản không cách nào tới gần được cồn cát bên này. Nhưng chúng dù chết không sờn lòng, vẫn tiếp tục lao tới.

Ngưu Hữu Đạo đưa tay bắt lấy chuôi kiếm.
Lệnh Hồ Thu đang chú ý xem vội đưa tay ra ngăn cản, nói: “Không phải không giết nổi bọn chúng mà là những quái vật này sớm đã thích ứng với hoàn cảnh sa mạc, kiếm đồ ăn trong hoàn cảnh ác liệt, khứu giác bẩm sinh linh mẫn, một khi ngửi thấy mùi máu tươi, Sa Hạt trong vòng phương viên trăm dặm cũng có thể chạy đến. Thứ này trải khắp sa mạc, vài con còn đối phó được, một khi lít nha lít nhít chạy tới từ bốn phương tám hướng thì chẳng khác nào rơi vào trong đại quân, không giết hết được, càng giết càng nhiều, không cẩn thận còn có thể trúng chiêu, đến lúc đó chúng ta cũng chỉ có trốn chạy. Cho nên chỉ có thể đánh lui nó, không thể đánh chết, đợi lúc bọn chúng thấy ăn không trôi tự nhiên sẽ rút lui.
Phương diện này Ngưu Hữu Đạo biết, trong “Thượng Thanh thập di lục” có từng miêu tả, cầm kiếm chẳng qua chỉ để đề phòng vạn nhất.
“Nghe nói dưới vùng sa mạc này có một tòa cổ thành?” Ngưu Hữu Đạo hỏi một tiếng.
Lệnh Hồ Thu gật đầu: “Đúng là có lời đồn như vậy, tương truyền rất lâu trước đây, ở đây vẫn là một vùng đất cây cỏ xanh um, sau khi trời đất dị biến cát vàng mới vùi lấp nơi này, tòa thành cổ kia cũng táng thân ở đó. Có vài người cũng bất ngờ gặp được thành cổ kia, có điều cho dù có gặp được chẳng chẳng có ý nghĩa gì.”
Dường như để chứng minh lời của Lệnh Hồ Thu, năm con Sa Hạt kia đúng là bị đánh cảm thấy ăn không trôi, thấy từ đầu đến cuối chẳng làm được gì bên này cuối cùng cũng lần lượt quay đầu bỏ đi, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt mọi người.
Đám người nên làm gì lại tiếp tục làm đó, Lệnh Hồ Thu đứng dậy, đổi cho Hồng Tụ, Hồng Phất điều tức khôi phục.
Lệnh Hồ Thu chắp tay nhìn về phương xa, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy phía xa có vài bóng người bay lượn tới lui, không cần phải nói, chắc chắn đều là tu sĩ lui tới Vô Biên các.
Cả nhóm một lần khởi hành lên đường, lần này nghỉ ngơi giữa đường đã đủ rồi, sau đó thì trực tiếp đi thẳng đến Vô Biên các.
Trong sa mạc đột nhiên có một hòn núi đá màu đen cực lớn đứng sừng sững, đỉnh núi có từng cái hồ lớn nhỏ giống như những viên minh châu

lớn nhỏ đựng trong cái nâm lớn phản chiếu trời xanh mây trắng khiến người ta thoải mái tinh thần.
Nơi này gần như không có mưa, nhưng nước trong hồ trên núi này lại có thể duy trì quanh năm, chưa hề giảm đi, khá là thần kỳ.
Lệnh Hồ Thu nói như vậy, Ngưu Hữu Đạo liền hiểu rõ nguyên lý trong đó, không hề cảm thấy có gì thần kỳ.
Từ sau khi nơi này bị tu sĩ phát hiện, những kỳ phong quái thạch lớn nhỏ sừng sững trong hồ đều được cải tạo, tạo thành những đình đài lầu các và động phủ, trở thành cửa hàng của các môn các phái.
Trên hồ khắp nơi là những cầu đá cao cao thấp thấp, lên lên xuống xuống, người không quen thuộc tới đây, không lạc đường mới là chuyện lạ.
Cũng chính vì vậy nơi đây không cho phép đánh nhau, một khi phát hiện, chắc chắn nghiêm trị. Có quy củ này cũng có thể lý giải được, một khi tu sĩ đánh nhau một vài cây cầu e sẽ không chịu được sự giày vò của tu sĩ.
Ở đỉnh cao nhất trong hồ, có một nơi mái cong chạm trổ đẹp đẽ nhất, có thể nói là hoành tráng nhất nơi này, đó chính là Vô Biên các.
Dưới trướng Vô Biên các có khách sạn, gọi là khách sạn Thiên Hồ!
Dĩ nhiên nhóm Ngưu Hữu Đạo muốn vào ở khách sạn Thiên Hồ. Mấy người Hắc Mẫu Đơn cũng quen rồi, Đạo gia này nếu có thwr có lựa chọn tốt thì chắc chắn sẽ không bạc đãi bản thân.
Lúc đi trên cầu đá giao thoa, Ngưu Hữu Đạo chợt thấy mặt nước sóng ngầm cuồn cuộn liền dừng chân đưa mắt quan sát, thấy bên dưới có vài bóng đen mờ mờ đang lộn qua lộn lại.
Lệnh Hồ Thu đi theo bên cạnh dừng bước, cười nói: “Là sủng vật của các chủ Vô Biên các, giao long trong Thiên Hồ, nghe nói chỉ cần cơ duyên phù hợp là có thể tiến hóa thành rồng thật trong truyền thuyết. Đây cũng chính là một cảnh sắc của Vô Biên các, mỗi khi đêm đến trăng sáng thường nghe được rồng ngâm, có điều rất ít người có thể nhìn thấy được diện mạo thật sự của bọn chúng!”
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, cái này hắn cũng từng thấy có ghi lại trong “Thượng Thanh thập di lục”.

Nói là nơi đây vốn là một đầm nước đọng, khi đó Vô Biên các vẫn chưa tồn tại, tu sĩ lui tới đều đến đây để lấy nước, sau đó không biết trong nước xảy ra chuyện gì đột nhiên xuất hiện hai con giao long, cũng không biết từ đâu đến, nghe đồn là từ trong lòng đất chui ra, một đực một cái, gây ra sóng gió, khiến không ít tu sĩ tử thương.

Chương 374: Đều Để Mắt Tới (1)

Chương 374: Đều Để Mắt Tới (1)
Sau đó Lam Đạo Lâm một trong cửu đại chí tôn nghe tin liền giá lâm, hàng phục hai con giao long này, sau đó Lam Đạo Lâm liền tự chia vùng này cho mình, sáng lập Vô Biên các ở đây, Các chủ Vô Biên các chính là Lam Ninh nhi tử Lam Đạo Lâm!
Về sau trong Thiên Hồ lại xuất hiện một tiểu giao long, mọi người đoán hẳn là do một đực một cái giao long kia sau khi giao phối sinh ra.
Giao long trong truyền thuyết dĩ nhiên Ngưu Hữu Đạo cũng muốn nhìn thấy diện mục thật của chúng một lần, nhưng dù thế nào cũng chỉ nhìn thấy bóng đen lướt qua dưới nước, dù đứng im chờ một lúc lâu vẫn không thấy chúng hiện thân nữa, ngay cả hình dáng đại khái cũng không nhìn thấy rõ khiến hắn không khỏi hơi tiếc nuối.
Sau khi vào ở trong khách sạn Thiên Hồ, Ngưu Hữu Đạo đẩy cửa sổ ra, những chỗ có vị trí hơi cao bên ngoài đa phần đều là cửa hàng.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm người qua người lại trên cầu đá bên ngoài, lại nhìn chằm chằm đầm sâu sóng biếc bên dưới liền quay đầu nói với Hắc Mẫu Đơn: “Cửa hàng ba môn phái cô đi làm quen đường chút đi, lỡ có chuyện gì cũng tiện liên hệ kịp thời.”
Hắc Mẫu Đơn đứng trong phòng xem xét, khi đặt phòng là do nàng tự ý quyết định, thuê cùng một gian với Ngưu Hữu Đạo, có thể nói là sẽ phải ở chung một chỗ.
Nàng không để ý, Ngưu Hữu Đạo cũng chẳng quan tâm người ngoài nhìn thế nào.
“Rõ!” Hắc Mẫu Đơn đáp một tiếng, quay người rời đi.
Đoạn Hổ mau chóng tiến vào, tiếp việc của Hắc Mẫu Đơn, cẩn thận kiểm tra từng góc trong gian phòng, sau đó nhóm lò pha trà.

Lúc Hắc Mẫu Đơn trở về đã đem theo chưởng quỹ cửa hàng ba phái tới gặp Ngưu Hữu Đạo.
Hai bên nói chuyện một hồi lâu, Ngưu Hữu Đạo hỏi không ít vấn đề, chủ yếu là liên quan đến tình hình Vô Biên các.
Tới đây rồi thì không thể tránh khỏi đi lòng vòng ngắm nhìn mở mang tầm mắt, Lệnh Hồ Thu một mực đi cùng.
Cả nhóm đi dạo đến khi trời tối muộn mới trở về phòng riêng của mình.
Ngưu Hữu Đạo vừa đi đến trước cửa sổ bưng tách trà nhỏ ngồi xuống ngắm trăng, một con kim sí lướt đến trong bầu trời đêm, trực tiếp chui vào trong cửa sổ.
Hắc Mẫu Đơn đưa tay đón kim sí, lấy mật tín trong ống ở chân ra, tìm bút mực giấy nghiên, dịch nội dung trong mật tín ra đi tới trước cửa sổ dâng lên: “Đạo gia,Bắc Châu đưa tin.”
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn, nhận mật tín xem xét.
Hắn vừa xem đã biết Trần Quy Thạc gửi tin tới, nội dung trong thư khiến hắn nhíu mày, xem mà không hiểu có ý gì, chính Trần Quy Thạc cũng không biết có ý gì.
Dù sao đột nhiên bị Thiệu Bình Ba điều đi làm việc, quá mức đột ngột, trong lúc nhất thời bị cắt đứt liên lạc với người đưa tin ở Bắc Châu, lại không tiện mượn tay người khác truyền lời cho nên mãi khi trở về phủ thành Bắc Châu mới có thể truyền tin đi.
“Địa đồ Hàn quốc!” Ngưu Hữu Đạo buông tách trà đứng dậy.
Hắc Mẫu Đơn lập tức lấy địa đồ hắn muốn xem từ trong bao ra, mở ra trên bàn.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm địa đồ một lát, lại yêu cầu bút than, so sánh với nội dung trong mật tín, tìm được đường thủy Trần Quy Thạc nói tới, nối các đoạn đường thủy được ký hiệu lại với nhau.
Chỉ riêng địa danh, Hàn quốc nhiều địa danh như vậy, nhiều dòng sông như vậy có quỷ mới biết là đang làm gì, sau khi ký hiệu ra, tất cả đều lập tức rõ ràng hơn nhiều.
“Bắc Châu thông ra cửa biển... cửa biển thông với Bắc Châu...” Ngón tay vẽ trên lộ tuyến hai lần, Ngưu Hữu Đạo như có điều suy nghĩ, khóe miệng dần dần nhếch lên, lộ ra một nụ cười quỷ quyệt, nói thầm một tiếng: “Chiến mã!”

Hắc Mẫu Đơn thử hỏi: “Bắc Châu muốn vận chuyển chiến mã từ đường biển?”
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm địa đồ trên bàn khẽ gật đầu: “Ngoại trừ chiến mã ta không nghĩ ra còn có thứ gì khiến hắn mạo hiểm lén lút ở cảnh nội Hàn quốc như vậy.”
Hắc Mẫu Đơn hỏi: “Làm từ Tề quốc sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Hoàn cảnh lớn không thay đổi, khó khăn lớn mọi người phải đối mặt dĩ nhiên cũng chẳng khác nhau nhiều, về mặt phương hướng lớn thực ra cũng chẳng có bao nhiêu lựa chọn. Chiến mã hai quận của vương gia cần phải trông cậy vào Tề quốc, nhu cầu của địa bàn Bắc Châu lớn như vậy càng không không có lựa chọn nào khác.”
“Con đường này gần như xuyên qua khắp Hàn quốc, lá gan Bắc Châu lớn thật!” Hắc Mẫu Đơn nhìn chằm chằm địa đồ chậc chậc thán phục một tiếng.
“Lá gan không lớn có thể nuốt được Bắc Châu sao?” Ngón tay Ngưu Hữu Đạo gõ gõ vị trí Bắc Châu, cười hì hì nói: “Đây chính là kẻ vừa bắt đầu đã dám đối kháng cả Hàn quốc và Yến quốc, mượn tạm đường thủy Hàn quốc dùng một chút đối với người ta mà nói căn bản chẳng là gì. Con đường thủy này cũng không phải trong thời gian ngắn có thể khơi thông, cũng không dám để Hàn quốc biết, chỉ có thể lặng lẽ làm từ từ, xem ra đã sớm bỏ sức trên con đường thủy này. Nói cách khác, người ta đã có kế hoạch từ sớm, ngay từ đầu chưa hề sợ hãi, quả thực coi Hàn quốc to lớn kia như chỗ không người vậy!”
Hắc Mẫu Đơn ngẩng đầu hỏi: “Nói vậy, Đại Thiện sơn chắc chắn có thể lấy được chiến mã từ Tề quốc?”
“Chỉ e không chỉ Đại Thiện sơn, sau lưng hắn có thể có thế lực lớn hơn, thần bí hơn...” Ngưu Hữu Đạo híp mắt tự nói.
Ngưu Hữu Đạo có phán đoán này không phải không có nguyên nhân. Trong sự kiện Lục Thánh Trung, Ngưu Hữu Đạo đã gửi báo động khẩn cấp, sau đó lúc nhàn rỗi đã bẩm báo lại tường tận sự việc.
Có báo cáo chính xác của Trần Quy Thạc, chính mắt thấy bên cạnh Thiệu Bình Ba xuất hiện một đám người thần bí, Lục Thánh Trung vốn không dễ dàng sa lưới như vậy chính vì có sự xuất hiện của đám người này mới khiến Lục Thánh Trung nhanh chóng bị bắt.

Khỏi cần phải nói, chỉ dựa vào ba con tọa kỵ phi hành đủ để khiến Ngưu Hữu Đạo âm thầm kinh hãi.
Giá của tọa kỵ phi hành không thấp, một con đã hơn ngàn vạn kim tệ, Đại Thiện sơn không thể dùng được thứ xa xỉ như vậy.
Thế lực có thể sử dụng tọa kỵ phi hành ngoại trừ triều đình các nước, trên cơ bản chỉ có mấy thế lực có vị trí trong liên minh giới tu chân "Phiễu Miễu các", có tư cách thảo luận trong "Phiễu Miễu các" mới có được.
Huống hồ không phải chỉ có một tọa kỵ phi hành mà một lúc có đến ba con!
Sau chuyện đó hắn đã nhận thức sâu sắc, sau lưng Thiệu Bình Ba còn ẩn giấu một thế lực thâm bất khả trắc.
Hắc Mẫu Đơn kinh ngạc: "Đạo gia, người nói sau lưng Thiệu Bình Ba còn có thế lực lớn hơn Đại Thiện sơn? chuyện này không thể nào. Nếu thật sự có tồn tại như vậy, bề mặt Bắc Châu không thể không có chút động tĩnh gì, há có thể để đth một mình độc chiếm địa bàn Bắc Châu? Sau lưng Thiệu Bình Ba nếu thật sự có thế lực lớn như vậy, Đạo gia đối nghịc với hắn, sao thế lực đó lại ngồi yên không để mắt đến?"
Ngưu Hữu Đạo trầm ngâm nói: "Cho nên ta mới cho rằng cỗ thế lực này rất thần bí, dường như không dám trồi ra ngoài. Tóm lại chắc chắn có cỗ thế lực này tồn tại nhưng tình hình ta biết được còn ít, chỉ cảm thấy quan hệ giữa thế lực này với Thiệu Bình Ba có gì đó không ổn, chính như cô nói, ta cũng không biết rõ có chuyện gì xảy ra."
Sự tồn tại của thế lực thần bí này Hắc Mẫu Đơn không hiểu hắn làm thế nào biết được liền không kìm được nhìn mật tín trên tay hắn, không biết tin tức này đến từ cùng một người với người đứng sau mật tín này không.
Nàng vô cùng tò mò về chuyện này. Nàng không biết Ngưu Hữu Đạo đã cắm mạng lưới thám tử trí mạng như vậy bên cạnh Thiệu Bình Ba từ khi nào, những thám tử này quả thực đã cắm vào chỗ yếu hại của Thiệu Bình Ba.
Nguyên nhân rất đơn giản, Thiệu Bình Ba mưu đồ con đường thủy bí mật ở Hàn quốc chắc chắn là chuyện tuyệt mật, không phải người Thiệu Bình Ba tin tưởng thì không thể nào đi kiểm tra con đường thủy này.

Có thể tiếp xúc được thế lực thần bí sau lưng Thiệu Bình Ba dường như cũng có thể nói thông rồi.
Chính vì vậy, Hắc Mẫu Đơn đột nhiên âm thầm mừng rỡ, như vậy tức Đạo gia đã thực sự coi nàng là người của mình, nếu không sẽ không để nàng biết được sự tồn tại của thám tử tuyệt mật này.

Chương 375: Đều Để Mắt Tới (2)

Chương 375: Đều Để Mắt Tới (2)
Trong nháy mắt, tâm trạng Hắc Mẫu Đơn đột nhiên trở nên cực tốt!
Có điều nàng lại nghe Ngưu Hữu Đạo tiếp tục nói: “Con người Thiệu Bình Ba, lần đầu tiếp xúc với hắn ta đã hiểu rõ hắn là ai, tuyệt đối không phải kẻ vớ vẩn, mặc kệ cỗ thế lực kia lớn chừng nào, thần bí chừng nào, Thiệu Bình Ba chắc chắn sẽ không để mặc cho người ta tùy ý bài bố, sớm muộn gì hai bên cũng phải phân cao thấp!”
Hắc Mẫu Đơn đột nhiên cười phì một tiếng.
Ngưu Hữu Đạo sững sờ, không kìm được vui vẻ nói: “Tâm trạng của cô không tệ nhỉ!”
Hắc Mẫu Đơn liếc mắt đưa tình với hắn: “Ta đang rất vui, mật thám bên cạnh Thiệu Bình Ba là ai? Người yên tâm, có đánh chết ta cũng không nói ra đâu!”
Cuối cùng Ngưu Hữu Đạo đã hiểu nàng vui vẻ chuyện gì, đổi đề tài: “Cái này cũng đáng để cô bật cười sao?”
Hắc Mẫu Đơn khinh bỉ một chút, lúc không có người ngoài, nữ nhân này cũng hơi làm càn với Ngưu Hữu Đạo, chẳng hạn chơi vài trò mập mờ, đây chính là ưu thế của nữ nhân, nam nhân mà dùng mị nhãn như vậy với Ngưu Hữu Đạo chắc đã bị đánh chết rồi.
Thấy hắn không nói, Hắc Mẫu Đơn cũng không ép hỏi nữa, biết rõ có một vài việc không tiện nói ra liền buông tiếng thở dài nói: “Ta chỉ cảm khái một chút, người và Thiệu Bình Ba không phải đối thủ một mất một còn sao, ban nãy nghe người nói vậy, ta có một cảm giác.”
Nàng là người tham gia vào việc phát tán bài đồng giao, biết mối thù của Ngưu Hữu Đạo và Thiệu Bình Ba, chuyện Băng Tuyết các không nói tới nàng cũng biết hai bên là tử thù của nhau.
Ngưu Hữu Đạo hồ nghi: “Cảm giác gì?”

Hắc Mẫu Đơn than thở nói: “Tại sao ta cảm thấy hai người các người là đối thủ một mất một còn nhưng đều để mắt đến thế lực thần bí kia, giống như đều không nhuận mắt nó vậy!”
Ngưu Hữu Đạo cũng vui vẻ: “Có sao?”
Hắc Mẫu Đơn gật đầu: “Thiệu Bình Ba ta không biết, dù sao ta cũng chắc chắn là người không vừa mắt với thế lực thần bí kia!”
“Tình hình hiện tại thế nào còn chưa biết, chẳng có gì thuận hay không thuận mắt, đối phương không công khai giúp Thiệu Bình Ba đối phó ta, chắc chắn là có chỗ kiêng kị, khả năng sau này công khai đối phó ta cũng không lớn.” Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, ánh mắt lại rơi xuống địa đồ: “Thế lực Đại Thiện sơn có thể dễ dàng lấy được chiến mã từ Tề quốc vậy sao? Ta chỉ lo lắng thế lực thần bí kia sẽ giúp Thiệu Bình Ba một tay.”
Hắc Mẫu Đơn nói: “Cái này không phải rất đơn giản sao? Chắc chắn Hàn quốc phải đề phòng ngoại địch thần tốc tiến quân vào bụng mình, vị trí đường thủy quan trọng chắc chắn có sắp đặt cửa ải kiểm tra, chắc chắn có trú quân, muốn ngăn cản Thiệu Bình Ba đắc thủ rất dễ dàng, chỉ cần lộ tin tức cho triều đình Hàn quốc chắc chắn Bắc Châu sẽ khổ không thể tả! Ta cũng không tin thế lực thần bí kia có thể để mặc Bắc Châu như vậy, nếu thật sự có thể nhẫn nại thì cũng chẳng quả chỉ giả vờ thần bí mà thôi.”
Ngưu Hữu Đạo hơi có vẻ trầm mặc, lúc đầu đúng là hắn có ý tưởng này nhưng đã rất nhanh bị chính hắn phủ định, một khi làm như vậy, Trần Quy Thạc rất có thể sẽ bại lộ!
Trong lòng hắn rất rõ, ở mức độ nào đó, hắn và Thiệu Bình Ba là cùng một loại người.
Khi người vừa người đối mặt với vấn đề, khác biệt lớn nhất thực sự là tư duy logic khi đối mặt với vấn đề, có người sẽ suy nghĩ từng điểm từng điểm của vấn đề, có người sẽ dùng phương thức tư duy hình quạt, hắn và Thiệu Bình Ba đều là người có tư duy logic hình mạng nhện, chỉ cần có chút côn trùng chạm vào sẽ lập tức có phản ứng.
Lục Thánh Trung xảy ra chuyện, bên Ngụy Đa lập tức chặt đứt manh mối không để Thiệu Bình Ba cắn được. lần này nếu để chuyện đường thủy bại lộ, e là Thiệu Bình Ba sẽ lập tức có thể khóa chặt mục tiêu phản

bội. Dù có nhiều người hơn nữa dính vào, dù có nhiều người có thể tiết lộ bí mật hơn nữa cũng vô dụng, đều không thể che giấu được, Ngưu Hữu Đạo tin Thiệu Bình Ba có năng lực đó.
Muốn cắm người nằm vùng bên cạnh Thiệu Bình Ba rất không dễ, loại người này tính cảnh giác quá cao, năng lực tư duy logic quá mạnh, thậm chí có thể dùng từ kinh khủng để hình dung. Đến giờ hắn vẫn chưa nghĩ ra làm sao Thiệu Bình Ba có thể nhanh chóng đoán ra hắn muốn đi Băng Tuyết các tìm Xích Dương Chu quả.
Ở khách sạn Thải Hồng bị Sở An Lâu làm nhục có thể là do Thiệu Bình Ba ban tặng!
Hắn trầm mặc hồi lâu, trăm phương ngàn kế trở tay một kích, ai ngờ lại bị Thiệu Bình Ba dùng thủ đoạn không tưởng giết mẫu tử Nguyễn thị tránh thoát một kiếp!
Đối phó loại người này, hắn biết rõ, muốn đưa tồn tại thứ hai như Trần Quy Thạc đến cạnh hắn ta thực sự có khả năng cực kỳ nhỏ.
Ân oán của Trần Quy Thạc và Ngưu Hữu Đạo hắn bắt nguồn từ lúc nào, là bắt đầu từ Thượng Thanh tông, khi đó hắn còn chưa quen Thiệu Bình Ba, sau đó đến Nam Sơn tự, hắn vẫn chưa quen Thiệu Bình Ba, lại đến Kim Châu, hắn vẫn chưa quen Thiệu Bình Ba.
Cho dù Thiệu Bình Ba có là thần tiên cũng không thể ngờ rằng ân oán ở Thượng Thanh tông là bày bố vì hắn ta, cũng không thể cho rằng vụ chặn giết ở Nam Sơn tự là bày bố vì hắn ta, càng không thể nghĩ rằng chuyện giết Yến sứ Kim Châu lớn như vậy là bày bố vì hắn ta.
Ân oán của Trần Quy Thạc và Ngưu Hữu Đạo hắn cùng nỗi cùng chìm với Tống gia, buộc chung với Tống gia, mãi đến khi Tống gia diệt môn mới cùng Tống gia tìm đến Thiệu Bình Ba nương tựa. Nội tình của Trần Quy Thạc đơn giản không có kẽ hở, hoàn mỹ đến mức không chê vào đâu được, dù có suy nghĩ thế nào cũng không thể ngoài nghi.
Giờ xem ra, tác dụng Trần Quy Thạc phát huy được cũng rất lớn.
Nếu không phải Trần Quy Thạc truyền tin về, hắn căn bản không thể biết sau lưng Thiệu Bình Ba còn có thế lực thần bí như vậy, không biết điều này sau này có thể sẽ thiệt thòi lớn!
Nếu không phải Trần Quy Thạc truyền tin về, hắn cũng không thể nắm được tin tức đường thủy tuyệt mật của Thiệu Bình Ba, lúc nào cũng có

thể cho Thiệu Bình Ba một đòn nặng nề!
“Không được!” Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Trong tình huống cần thiết, ta tình nguyện để Thiệu Bình Ba có được một lượng lớn chiến mã chứ không thể để lộ đường thủy kia của hắn!”
Hắc Mẫu Đơn giật mình: “Vì sao? Đạo gia, người có biết một khi Thiệu Bình Ba có được một lượng lớn chiến mã, có vũ lực cường đại uy hiếp Bắc Châu rất dễ dàng phát triển an toàn!”
Ngưu Hữu Đạo vẫn lắc đầu: “Không cần thiết! Không thể chỉ cân nhắc ngắn hạn được!”
“...” Hắc Mẫu Đơn im lặng, cơ hội tấn công đối thủ nặng nề như vậy mà lại từ bỏ!
Có một số việc Ngưu Hữu Đạo không tiện giải thích với nàng, thực ra đạo lý rất đơn giản, hắn không cho rằng Thiệu Bình Ba đi những chiến mã kia sẽ có thể vạn kiếp bất phục, với năng lực của Thiệu Bình Ba hoàn toàn có khả năng đông sươn tái khởi.
Còn hắn, hiện giờ không cách nào hạ bệ hoàn toàn Thiệu Bình Ba, trên thực tế lần nào ra tay với Thiệu Bình Ba cũng đều thất bại.
Với hắn mà nói, chỗ nguy hiểm nhất của Thiệu Bình Ba không phải là để ý Thiệu Bình Ba có được bao nhiêu chiến mã, nguy hiểm nhất chính là con người Thiệu Bình Ba!
Không tìm được cơ hội một kích trí mạng hắn không thể tùy tiện để Trần Quy Thạc bại lộ.
“Đạo gia, người sợ mật thám bên đó bại lộ?” Hắc Mẫu Đơn vẫn không kìm được tận tình khuyên bảo: “Lúc xảy ra chuyện hoàn toàn có thể sắp xếp cho mật thám thoát thân!”
Ngưu Hữu Đạo khoát tay nói: “Được rồi, không nhắc tới việc này nữa, cắn chặt trong lòng đi. ta không phải gỗ, ta biết hắn muốn làm gì há có thể ngồi yên để hắn đạt được ý đồ. Chỉ cần chiến mã vẫn còn trên địa bàn Tề quốc sao đến phiên Hàn quốc lấy được!”
Hắc Mẫu Đơn sững sờ, mắt chợt sáng lên, đúng vậy, Tề quốc cũng không phải người chết!
Ngưu Hữu Đạo chắp tay nhìn ra ngoài cửa sổ, chầm chậm trầm ngâm nói: “Giang hồ cưỡi ngựa, gió cũng tốt, mưa cũng được! Ta giờ đang

buồn bực là sao khách của chúng ta còn chưa tới, kỳ lạ, chẳng lẽ Lệnh Hồ Thu thực sự có sức uy hiếp lớn vậy sao?”

Chương 376: Giao Long Khiếu Nguyệt

Chương 376: Giao Long Khiếu Nguyệt
Hắc Mẫu Đơn: “Đạo gia, có Lệnh Hồ Thu ở đây, Đại Thiện sơn thực sự không dám làm loạn đâu.”
Ngưu Hữu Đạo đưa lưng về phía nàng nói: “Cho dù không có Lệnh Hồ Thu, Đại Thiện sơn cũng sẽ không dám làm loạn với ta. Không nói đến chuyện của ta với Hoàng Liệt ở Băng Tuyết các, Đại Thiện sơn cũng sẽ không vì thù riêng của Thiệu Bình Ba mà nhớ mãi không quên. Đổi lại là Thiên Ngọc môn cũng sẽ không vì thù riêng của vương gia mà giày vò. Những môi phái đó, không thực sự đụng chạm đến lợi ích của bọn hắn bọn hắn sẽ không đi rước chuyện phiền phức linh tinh đâu. Huống hồ như cô đã nói, Đại Thiện sơn ít nhiều cũng phải cho hắn chút thể diện.
Hắc Mẫu Đơn lại khẽ giật mình, nàng cứ nghĩ Đạo gia bày bố để ứng phó Đại Thiện sơn, không ngờ không phải Đại Thiện sơn, nàng không khỏi hỏi: “Vậy khách Đạo gia nói là ai?”
Ngưu Hữu Đạo: “Vẫn là câu nói kia, ta lo lắng thế lực thần bí kia sẽ ra tay giúp hắn. Đại Thiện sơn cũng không dám vọng động, khả năng Thiệu Bình Ba dùng các thế lực nhỏ khác ra tay rất thấp vì khả năng đắc thủ không lớn. Hắn đã từng thua thiệt trong tay ta nên sẽ không dễ dàng làm những chuyện chưa nắm chắc đâu.”
“Cho nên, chỉ cần có khách đến, khả năng rất lớn là thế lực thần bí kia. Thế lực thần bí kia nếu thật sự giúp hắn làm loại chuyện này, chuyện chiến mã càng không cần phải nói, thế lực thần bí kia hắn cũng sẽ tham dự... Sai rồi, không phải hắn là, mà chắc chắn! Chiến mã cực kỳ quan trọng với Thiệu Bình Ba, cái giá thất bại rất lớn!”
Nói đến đây, hắn cười lạnh một tiếng: “Không biết những kẻ bên cạnh Thiệu Bình Ba này là ai, địch tối ta sáng, ta sẽ rất bị động! Ngỗng qua

lưu tiếng, người qua lưu vết, nếu đối phương án binh bất động, ngay cả kẻ địch là ai ta cũng không biết, ta sẽ không có chỗ ra tay, chỉ cần đối phương có hành động thì chắc chắn sẽ để lại dấu vết. Ta muốn xem thử rốt cuộc thế lực thần bí kia là những kẻ nào!”
Hắc Mẫu Đơn: “Quan hệ giao thiệp của Lệnh Hồ Thu thật sự rất có thể làm đối phương kiêng kỵ.”
Ngưu Hữu Đạo đưa lưng về phía nàng lắc đầu: “Lệnh Hồ Thu cũng không đến mức khiến thế lực thần bí kia cũng kiêng kỵ đâu.”
Hắc Mẫu Đơn thắc mắc: “Sao biết được?”
Ngưu Hữu Đạo im lặng không đáp, trong lòng hắn biết rõ, thể diện Lệnh Hồ Thu chưa đến mức không gì không làm được, có lẽ là còn có sức ảnh hưởng với Đại Thiện sơn, nhưng đối với thế lực có thể tùy tiện sử dụng ba tọa kỵ phi cầm mà nói, chỉ nói là có chỗ cắm dùi ở Phiêu Miễu Các vẫn chưa đủ, chưa chắc người ta đã để loại lái buôn như Lệnh Hồ Thu này vào mắt chứ càng không cần nói tới kiêng kỵ.
Thấy hắn không nói nguyên nhân, Hắc Mẫu Đơn là người bên cạnh mà nói có nhiệm vụ đưa ra ý kiến tham khảo, nàng nhắc nhở: “Đạo gia, người đừng quên, người cũng biết chiến mã cực kỳ quan trọng với Thiệu Bình Ba, giờ chuyện chiến mã mới là khẩn thiết, nói không chừng tinh lực chủ yếu của Thiệu Bình Ba cũng đang dồn ở chiến mã, tạm sẽ không phân tâm đối phó người.”
Ngưu Hữu Đạo xoay người sang thở dài: “Hắn muốn diệt trừ ta là tất nhiên, ta ẩn nấp hơn năm nay không lộ diện, hắn mãi chưa tìm thấy cơ hội hạ thủ, vất vả lắm ta mới xuất hiện một lần, một khi ẩn nấp một lần nữa, hắn muốn tìm cơ hội ra tay chỉ e không biết phải chờ tới năm nào tháng nào, hắn có thể không quan tâm sao?”
“Ta có thể chú ý đến bên Bắc Châu, sao hắn không thể chú ý đến quận Thanh Sơn. Ta không tin hắn không thể cắm tai mắt ở quận Thanh Sơn. Ta cố ý đi dạo trong thành, ta không tin hắn không biết ta rời núi rồi.”
“Sở dĩ trên đường đi ta không vội vàng, sở dĩ đang chờ khách đến, chính là muốn xem thử thế lực thần bí kia là ai. Nếu trong lòng không hiểu được ngọn nguồn, chúng ta muốn hành sự ở Tề quốc sẽ khó khăn chồng chất. Thế lực thần bí ẩn nấp phía sau bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay với ngươi, chuyện sẽ càng phiền phức hơn...

Cuối cùng hắn thở dài một tiếng.
Hắc Mẫu Đơn có thể phát hiện hắn trông bình tĩnh nhưng thực ra rất lo lắng. Nghe hắn nói vậy nàng hơi hiểu ra dụng tâm lương khổ hắn bố trí khi rời núi, cũng hiểu chuyện Đạo gia kiếm chiến mã còn khó khăn, nguy hiểm hơn Thiên Ngọc môn.
Trong lòng nàng không khỏi lo lắng theo.
“Thu dọn chút đi.” Ngưu Hữu Đạo giao mật tín sau lưng cho nàng đồng thời chỉ chỉ địa đồ.
Hắc Mẫu Đơn lập tức tiêu hủy mật tín, địa đồ ký hiểu đường thủy cũng phải xử lý sạch sẽ.
“Gừ... gừ... gừ...”
Đúng lúc này ba tiếng gầm rít vang vọng bên ngoài, âm thanh không lớn lắm nhưng rất có lực xuyên thấu, giống như muốn xuyên thủng chín tầng mây.
Hai người nhìn nhau nhanh chóng vọt đến trước cửa sổ nhìn ra xa.
Ánh trăng như thủy ngân chiếu xuống Vô Biên các cũng khiến sóng nước trong hồ lấp loán, nhìn về phía phát ra tiếng gầm thì thấy trên mặt nước xuất hiện ba cây cột hai lớn một nhỏ đang quẩy lên gợn sóng trên mặt nước.
Hai cơ thể lớn như hai cây già tráng kiện mạnh mẽ, cơ thể nhỏ nhỏ hơn cơ thể lớn một nữa.
Cơ thể được bao phủ lân giáp dưới ánh trắng lóe lên tia sáng giống như vầng sáng mông lung đang bao trùm.
Động tác có vẻ như đang ngửa mặt lên trời gào thét với ánh trăng, giao long khiếu nguyệt!
Tiếc là ở trung tâm hồ khoảng cách hơi xa, lại thêm là ban đêm cộng thêm ánh trăng chiếu xuống nước khúc xạ sáng tối nên căn bản không nhìn rõ bộ dạng.
Ngưu Hữu Đạo vung tay lên, đang định chỉ huy nguyệt điệp bay tới chiếu sáng để nhìn cho rõ hơn.
Ai nghĩ đã có người không kịp chờ đợi, trên một cầu đá bắt ngang qua đã có người chỉ huy nguyệt điệp nhanh chóng bay tới.
Ngay lúc nguyệt điệp sắp đến gần thì soạt một tiếng cực lớn, trong nước vẩy ra một cái đuôi lớn, mặc dù đuôi lớn nhưng tốc độ cực kỳ nhanh

chóng, vừa lóe lên đã trực tiếp đập cho nguyệt điệp kia biến mất.
“Haha...” Bên ngoài lập tức truyền đến những tiếng cười nhạo.
Ngưu Hữu Đạo sững sờ, không thể không dẫn nguyệt điệp của mình lại.
“Gừ... Gừ... Gừ...”
Trên mặt hồ lại là ba tiếng rồng ngâm, tiếp tục kéo dài hấp dẫn ánh mắt của đám người.
Dưới ánh mắt của bao người, ba con giao long lắc đầu ra khỏi nước chậm rãi chìm xuống cuối cùng hoàn toàn biến mất trong mặt nước cuồn suộn sóng quang.
Lệnh Hồ Thu cũng đang đứng trước cửa sổ ngắm cười haha, khi ngẩng đầu nhìn về phía trăng sáng giữa trời đêm, bên ngoài lại vang lên tiếng đập cửa “cộc cộc”.
Hồng Tụ đi mở cửa, chỉ thấy ngoài cửa xuất hiện một hán tử phúc hậu, mở miệng liền hỏi: “Lệnh Hồ tiên sinh có đó không?”
Hồng Tụ nghi ngờ nói: “Ngươi là?”
Hán tử phúc hậu không kiêu ngạo không tự ti nói: “Hỏa kế Khí Vân tông, Phiền chưởng quỹ của chúng ta và Lệnh Hồ tiên sinh là chỗ quen biết cũ, nghe nói Lệnh Hồ tiên sinh tới, sai ta tới bái kiến.”
“Chờ một lát!” Hồng Tụ khách khí một tiếng, không dám thất lễ với người của Khí Vân tông, nhanh chóng xoay người đi thông báo cho Lệnh Hồ Thu.
Lệnh Hồ Thu không lo lắng gì, ở đây không sợ có kẻ làm loạn, vội nói: “Cho mời.”
Hán tử phúc hậu rất nhanh được mời vào: “Lý Chân hỏa kế cửa hàng Khí Vân tông gặp qua Lệnh Hồ tiên sinh.”
“Lý Chân?” Lệnh Hồ Thu đánh giá từ trên xuống nói: “Trông có vẻ hơi lạ mặt, hình như lúc trước ở cửa hàng Khí Vân tông chưa từng gặp ngươi.”
Hán tử phúc hậu Lý Chân cười nói: “Ta ở đây đã rất nhiều năm cũng chưa từng thấy tiên sinh tới.”
“Có thể là vừa vặn không gặp.” Lệnh Hồ Thu cười ha ha, thực ra đã rất nhiều năm rồi y của chưa tới đây, những lời ban nãy chỉ là thăm dò, nếu vừa gặp đã nói chưa từng gặp đối phương lại trả lời kiểu vừa mới đến thì

mới thật sự là có vấn đề. Y cười hỏi: “Phiền chưởng quỹ có phân phó gì sao?”
Lý Chân nói: “Chưởng quỹ mời Lệnh Hồ tiên sinh di giá đến cửa hàng, có chuyện quan trọng cần thương lượng với tiên sinh.”
Lệnh Hồ Thu do dự một chút, hỏi: “Chuyện gì?”
Lý Chân lắc đầu: “Cái đó ta không biết, chuyện chưởng quỹ không nói ta cũng không tiện hỏi nhiều, tiên sinh cứ đi tự nhiên sẽ biết.”
Lệnh Hồ Thu khẽ gật đầu, chưởng môn Khí Vân tông là người có chỗ cắm dùi trong Phiễu Miễu Các, người Khí Vân tông đưa lời mời y không thể không đi.

Chương 377: Không Vào Hang Cọp Làm Sao Bắt Được Cọp Con

Chương 377: Không Vào Hang Cọp Làm Sao Bắt Được Cọp Con
Nhưng y lại lo bên Ngưu Hữu Đạo, nếu y không có mặt sợ sẽ có người làm loạn, có điều nghĩ lại, cho dù người đó gan có lớn cũng không thể dám làm loạn ở đây, liền trả lời: “Lý huynh về trước, ta thu thập một chút lập tức đến ngay.”
Lý Chân cau mày nói: “Vậy mời Lệnh Hồ tiên sinh nhanh lên, đừng để chưởng quỹ đợi lâu.”
“Dĩ nhiên rồi.” Lệnh Hồ Thu miệng cam đoan.
Lý Chân chắp tay, cáo từ.
Đợi gã vừa đi, Lệnh Hồ Thu gần như ra ngoài ngay sau đó, nói thu thập gì đó chỉ là giả, không yên lòng bên Ngưu Hữu Đạo mới là thật.
Y dẫn Hồng Tụ, Hồng Phất sang chỗ Ngưu Hữu Đạo, gõ cửa bước vào.
Kết bái huynh đệ đi chung một đoạn đường, hai bên coi như đã quen thuộc, mấy lời khách sáo đã không còn cần thiết, Ngưu Hữu Đạo trực tiếp hỏi: “Huynh trưởng có việc?”
Lệnh Hồ Thu ừ một tiếng: “Có chút việc, có một lão bằng hữu gọi ta đến gặp mặt, ta phải qua đó một chuyến.”
Ngưu Hữu Đạo lập tức hứng thú: “Là muốn dẫn ta đi làm quen sao?”
Lệnh Hồ Thu khoát tay, cười khổ nói: “Bối cảnh đối phương ta không tiện mạo muội dẫn người đến, ta tới là muốn hỏi đệ, đệ có việc gì cần ra ngoài không?”
Ngưu Hữu Đạo sửng sốt một chút: “Ta có thể có chuyện gì, đến canh giờ này dĩ nhiên là muốn nghỉ ngơi rồi, ra ngoài làm gì? Có muốn đi dạo thì cũng để sáng mai hẵng tính.”

Lệnh Hồ Thu gật đầu: “Vậy là tốt rồi, nghe nói kẻ thù của đệ không ít, tu vi của mấy người các đệ ta cũng thật sự không yên lòng, lúc không có mấy người bọn ta ở đây đệ cố gắng đừng chạy lung tung là tốt nhất.”
Ngưu Hữu Đạo ha ha nói: “Khiến huynh trưởng phí tâm, huynh trưởng yên tâm, sẽ không chạy lung tung đâu, huynh trưởng cứ việc đi gặp bằng hữu đi.”
“Được!” Lệnh Hồ Thu gật đầu, chỉ cần người ở khách sạn Thiên Hồ hắn sẽ không có chuyện gì, y cũng yên tâm rời đi.
Tới gần một lầu các lờ mờ không ánh sáng gần khách sạn Thiên Hồ, một hán tử thân hình cao gầy chắp tay đứng trước cửa sổ, nhìn chằm chằm cửa ra vào của khách sạn Thiên Hồ không chớp mắt.
Sau đó tiếng mở cửa vang lên, một hán tử phúc hậu đi vào, chính là Lý Chân vừa rồi đi gặp Lệnh Hồ Thu, gã đến bên hán tử cao gầy thấp giọng nói: “Hắn đồng ý.”
Hán tử cao gầy thản nhiên nói: “Phản ứng của hắn như thế nào, có nghi ngờ không?”
Lý Chân nói: “Phản ứng bình thường, hắn không có gì nghi ngờ, trong cảnh nội Vô Biên các căn bản không cần phải lo xảy ra chuyện gì, đi gặp chưởng quỹ cửa hàng Khí Vân tông thì có thể có chuyện gì chứ? Hoàn toàn không có lý do để nghi ngờ!”
Hán tử cao gầy lại nói: “Lúc ngươi đi thông báo cho hắn, hắn không ở cùng với mục tiêu à?”
“Không! Lúc nô tài vào không thấy có mục tiêu.” Lý Chân nói, âm điệu bỗng nhiên thấp xuống: “Ra rồi!”
Mắt hán tử cao gầy sáng lên, nhìn chằm chằm về phía Lệnh Hồ Thu và Hồng Tụ, Hồng Phất đang ra khỏi khách sạn Thiên Hồ, đưa tay ra hiệu.
Lý Chân lập tức rút cái hộp kim loại nhỏ như ngọc bội bên hông, triệu nguyệt điệp không ngừng bay ra.
Nguyệt điệp nhẹ nhàng nhảy múa, căn phòng đen như mực bỗng nhiên sáng ngời.
Hai người lần lượt bay ra khỏi cửa sổ.
Chờ một lát sau, ánh sáng trong phòng biến mất, một cửa sổ khác được đẩy ra, hai người lại xuất hiện bên cửa sổ khác, đưa mắt nhìn ba người Lệnh Hồ Thu rời đi.

“Ngươi lập tức rời khỏi đây, đừng lộ diện nữa, lập tức đi đi!” Hán tử cao gầy nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ nặng nề một tiếng.
“Rõ!” Lý Chân đáp, hiểu rõ ý đối phương, bước nhanh ra khỏi lầu các, nhanh chóng trốn vào trong bóng đêm...
Tiếng gõ cửa “cốc cốc” vang lên, Hắc Mẫu Đơn mở cửa ra ngoài xem, nam nhân để ba sợi râu dài ngoài cửa khiến nàng hơi bất ngờ: “Phan chưởng quỹ!”
Người đến chính là chưởng quỹ cửa hàng Lưu Tiên tông ở Vô Biên các, trước đó nàng từng mời đối phương đến, chưởng quỹ ba phái cùng gặp mặt Ngưu Hữu Đạo.
“Đạo gia ở đây sao?” Phan chưởng quỹ cười nói.
Trong phòng vang lên giọng Ngưu Hữu Đạo: “Phan chưởng quỹ tới sao?”
Hắc Mẫu Đơn vốn còn muốn bẩm báo một tiếng, Ngưu Hữu Đạo đã lên tiếng nàng liền biết không cần phải ngăn lại nữa, hoàn toàn mở rộng cửa nhường cho đối phương tiến vào rồi lại duỗi đầu ra ngoài cửa nhìn quanh một chút rồi mới lui vào phòng đóng cửa lại.
“Đạo gia!” Phan chưởng quỹ đi vào chào.
Ngưu Hữu Đạo phất tay ra hiệu Hắc Mẫu Đơn dâng trà, cười hỏi: “Phan chưởng quỹ có việc gì?”
Phan chưởng quỹ vội khoát tay với Hắc Mẫu Đơn, ý không cần, đáp: “Thực sự có chuyện quan trọng, người trong môn được phái đi xử lý chuyện chiến mã ở Tề quốc đến, nói là mang tin tức quan trọng đến, muốn gặp Đạo gia.”
Ngưu Hữu Đạo lập đạo: “Người đâu? Sao không thấy tới, đang ở cửa hàng sao?”
Phan chưởng quỹ lắc đầu: “Không có, nói là ở Tề quốc xảy ra chút chuyện nên đã trốn đến đây, sợ bị người ta để mắt nên không dám vào Vô Biên các, chỉ cho người đến nhờ ta truyền lời. Nói tin tức mang về rất quan trọng, tình hình cụ thể thế nào thì không chịu nói cho ta, nói sư môn dặn chuyện chiến mã phải liên hệ với người, hắn chỉ chịu gặp người, không gặp được người sẽ không chịu lộ diện, hẹn Đạo gia gặp mặt ngoài Vô Biên các.”

Vẻ mặt Hắc Mẫu Đơn nghiêm lại, không biết đã xảy ra chuyện gì mà làm ra vẻ nghiêm trọng như vậy.
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Nơi gặp mặt cụ thể ngươi biết không?”
Phan chưởng quỹ: “Biết, nói chỉ cần người tới hắn sẽ tự lộ diện.”
Ngưu Hữu Đạo: “Được! ngươi ở ngoài cửa chờ để ta thay bộ y phục dễ dạ hành đã!”
“Được!” Phan chưởng quỹ hơi hạ thấp người, đi ra ngoài trước.
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh đưa mắt nhìn, đợi vừa đóng cửa, lập tức nghiêng đầu thấp giọng nói: “Phát tín hiệu!”
Hắc Mẫu Đơn sững sờ: “Đạo gia hoài nghi Phan chưởng quỹ?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta không phải hoài nghi Phan chưởng quỹ, mà là trên đường Lệnh Hồ Thu đi theo quá sát, ta muốn tạo cơ hội cho khách cũng khó, Lệnh Hồ Thu vẫn luôn như hình với bóng.”
Hắc Mẫu Đơn hơi không hiểu ý hắn: “Liên quan gì đến chuyện trước mắt sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Trên đường đi chưa từng tách ra, Lệnh Hồ Thu vừa rời đi bên này liền có chuyện tìm ta, còn muốn hẹn ta ra ngoài gặp mặt, không phải quá trùng hợp sao?”
Hắc Mẫu Đơn: “Vậy người vẫn hoài nghi Phan chưởng quỹ.”
Ngưu Hữu Đạo: “Lệnh Hồ Thu không tìm ta dặn dò một tiếng, không biết hắn rời đi e là ta sẽ không nghĩ nhiều. cho dù Lệnh Hồ Thu không đến dặn dò, cẩn thận một chút không bao giờ sai, cẩn thận một chút thuyền dùng được vạn năm! Đừng lề mề.” Nghiêng đầu ra hiệu một chút.
Hắc Mẫu Đơn dạ, vẫy nguyệt điệp tới, đưa đến cửa sổ, điều khiển nguyệt điệp bay vòng vòng trong cửa sổ.
Mãi đến khi cửa sổ nào đó phía xa xa trước mặt cũng xuất hiện nguyệt điệp bay vòng vòng, Hắc Mẫu Đơn mới thu nguyệt điệp lại, quay người khẽ gật đầu với Ngưu Hữu Đạo.
Nàng ra hiệu đã xong rồi.
Ngưu Hữu Đạo đi tới vách tường một bên, lấy áo khoác trùm đầu màu đen treo trên tường xuống.
Áo khoác trùm đầu màu đen không phải của hắn đem đến mà của khách sạn chuẩn bị sẵn, mỗi phòng có hai cái, để chuẩn bị cho nhu cầu giữ bí

mật của khách, chuẩn bị cho vài khách muốn ra vào khách sạn mà không để lộ khuôn mặt thật.
Áo choàng tung lên mặc lên người, cột dây trước ngực, mặc xong!
Một cánh tay đưa ra từ trong áo choàng, năm ngón tay nắm vào hư không một cái, bảo kiếm gác trên kệ cách không dính vào trong tay cùng với cánh tay biến mất trong áo choàng rộng.
Thấy Hắc Mẫu Đơn cũng lấy áo choàng trên tường, Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói: “Cô lưu lại, không cần đi theo.”
Hắc Mẫu Đơn sửng sốt: “Đạo gia đi một mình?”
“Ừm!” Ngưu Hữu Đạo gật đầu, đưa tay xốc mũ phía sau đội lên đầu, che nửa gương mặt lại.
Hắc Mẫu Đơn lập tức lo lắng, đè thấp giọng sốt ruột nói: “Không phải người nghi ngờ có người muốn xuống tay với người sao? Lỡ thật sự là thế lực thần bí kia thì sao? Mưu tính ra tay với người lâu như vậy, không ra tay thì thôi, vừa ra tay tất nhiên là một kích trí mạng!”
Ngưu Hữu Đạo: “Nếu thật sự là thế lực thần bí kia, cô đi có tác dụng gì?”
Hắc Mẫu Đơn lo nghĩ: “Thêm một người dù sao cũng tốt hơn không!”

Chương 378: Khát Máu (1)

Chương 378: Khát Máu (1)
“Thêm vướng víu à?” Ngưu Hữu Đạo vừa nói vừa đi.
Hắc Mẫu Đơn vội vàng tiến lên, đưa tay ngăn cản hắn: “Đạo gia, người không thể mạo hiểm như vậy, đã nghi ngờ có vấn đề thì không nên đi!”
“Những gì nói với cô trước đó đều vô ích sao? Có vấn đề mới phải đi! Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, tránh ra!”
“Đạo gia, người không thể đi, ta và Đoạn Hổ đi là được rồi!”
“Mục tiêu của người ta là ta, các ngươi đi làm được cái gì? Tránh ra!”
“Đạo gia, người không thể như vậy, nếu người xảy ra chuyện gì, ta cùng đám Đoạn Hổ, còn cả ba phái sẽ không thể nào có đất đặc chân ở chỗ Dung Bình quận vương.”
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên duỗi một tay búng lên chóp muỗi nàng, thuận tay trượt lên eo nàng, một tay trực tiếp ghìm nàng vào lồng ngực mình.
Hành động đột ngột của hắn dọa Hắc Mẫu Đơn suýt giật mình.
Hắc Mẫu Đơn thấp hơn hắn ngẩng đầu lên, thấy rõ nụ cười như có như không dưới mũ của hắn không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, lúc này thế mà còn có tâm trạng trêu đùa nàng.
Nàng dứt khoát giang hai cánh tay ôm chặt hắn: “Đừng đi, ta bồi người ngủ, chuyện kia của ta khá tốt, đảm bảo người sẽ hài lòng!”
Ngưu Hữu Đạo thấp giọng nói bên tai nàng: “Cô làm giỏi liên quan gì đến ta? Biết rõ núi có hổ vẫn đi lên núi hổ, cái dựa vào không chỉ lá gan, ta chỉ muốn nói với cô, tu sĩ từ Nguyên Anh kỳ trở xuống, không ai có thể tuỳ tiện giết chết ta!”
Điều này tuyệt đối không phải nói ngoa, Truyền pháp hộ thân phù Đông Quách Hạo Nhiên truyền cho hắn trên người hắn vẫn còn chín đạo!
Tất nhiên Hắc Mẫu Đơn không tin nhưng Ngưu Hữu Đạo không có thời gian nói nhảm với nàng, một tay hắn đẩy nàng ra tiện tay “chát” một

tiếng vỗ mông nàng một cái.
Trong lúc lơ đãng, phong phạm “Đạo gia” trước kia lại xuất hiện.
Hắc Mẫu Đơn tiện tay xoa mông một cái lại không cảm giác, vẫn muốn ngăn cản.
Ngưu Hữu Đạo vén mũ lên, mặt mày nghiêm túc, ánh mắt lạnh lẽo, một tay chỉ về phía nàng: “Không hiểu quy củ thì đi tìm Hầu Tử để hắn dạy dỗ cô cho tốt! Còn dám nói nhảm thì cút đi cho ta!”
Đúng là nói trở mặt liền trở mặt, vừa rồi còn đùa giỡn, giờ trở mặt còn nhanh hơn lật sách, vẻ mặt ngoan lệ, vô cùng dọa người!
Gương mặt Hắc Mẫu Đơn ngưng trọng, đứng cứng ngắc tại chỗ.
Ngưu Hữu Đạo bước nhanh đi, mở cửa, ra ngoài, đóng cửa.
Trên hành lang bên ngoài, Phan chưởng quỹ đang đi qua đi lại ngẩng phắt đầu lên, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo ra, lập tức xông tới: “Đạo gia!”
“Đi thôi!” Ngưu Hữu Đạo thuận tay kéo mũ sau lưng che lên đầu.
“Ừm...” Phan chưởng quỹ nhìn sau lưng hắn, không khỏi nghi ngờ nói: “Chỉ một mình người?”
Ngưu Hữu Đạo thắc mắc nói: “Không phải ngươi nói hắn chỉ chịu gặp ta sao? Vậy chắc chắn là có chuyện gì bí mật trọng đại, đi nhiều người để làm gì?”
“...” Phan chưởng quỹ sửng sốt một chút, lại liên tục gật đầu: “Vâng vâng vâng.” Tranh thủ đưa tay mời.
Hai người nhanh chân bước đi rất mau chóng ra khỏi khách sạn Thiên Hồ, lúc đi đến một cây cầu hình vòm, Phan chưởng quỹ khẽ gật đầu với một lầu các đen nhánh cách đó không xa, dù sao Ngưu Hữu Đạo đã đội mũ che đầu lớn như vậy trên đầu, tầm mắt không thể nào nhìn thấy được.
Nam tử cao gầy đứng ở cửa sổ nhìn thấy cảnh này, quay người, đốt đèn đuốc trong phòng, chụp chụp đèn lên trên.
Trong phòng sáng sủa lên, bản thân gã lại mở cửa rời đi...
Trong cửa hàng Khí Vân tông, Lệnh Hồ Thu khoanh tay đi qua đi lại, chờ đợi.
Một lúc lâu sau, một nam tử cả người mặc đồ trắng tinh vân đạm khinh phong bước tới, chính là Phiền chưởng quỹ quản sự cửa hàng này.

Lệnh Hồ Thu đang đi qua đi lại lập tức dừng bước, chắp tay cười nói từ xa: “Phiền chưởng quỹ! Nhiều năm không gặp phong thái càng hơn trước kia!”
Phiền chưởng quỹ dừng bước, đánh giá y từ trên xuống dưới, lãnh đạm hỏi: “Lệnh Hồ huynh tìm ta có việc?”
Trong giọng nói không hề khách khí là mấy, với địa vị của Khí Vân tông trong giới tu hành, gã không cần thiết phải coi Lệnh Hồ Thu ra gì.
Đạo lý rất đơn giản, nếu thật sự gặp phải phiền phức ngay cả Khí Vân tông cũng không giải quyết được, tìm danh sĩ Tấn quốc như Lệnh Hồ Thu cũng vô ích. Mà Khí Vân tông thật sự muốn tìm Lệnh Hồ Thu làm việc gì đó, e là Lệnh Hồ Thu cũng khó từ chối.
Lệnh Hồ Thu sững sờ: “Không phải Phiền chưởng quỹ tìm tại hạ sao?”
Lông mày Phiền chưởng quỹ hơi nhướn lên: “Ta tìm ngươi?”
Ánh mắt Lệnh Hồ Thu đông lại, sắc mặt biến đổi, lại hỏi: “Lý Chân của quý cửa hàng có ở đây không?”
Chân mày Phiền chưởng quỹ cau lại: “Lý Chân nào? Trong cửa hàng chúng ta không có người này. Lệnh Hồ Thu, ngươi đang giờ trò gì vậy, ta không rảnh chơi với ngươi!”
Lệnh Hồ Thu lập tức đổi khuôn mặt tươi cười, liên tục chắp tay nói: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, xem ra ta hiểu lầm rồi, ta đã hiểu nhầm một người tên Lý Chân là người của cửa hàng quý phái, thật đáng chết! Phiền chưởng quỹ, là ta bất kính, ngài cứ làm việc của ngài đi, không cần phải để ý đến ta, ta cáo từ trước!”
Dứt lời lập tức quay người liếc mắt ra hiệu với Hồng Tụ, Hồng Phất, nhanh chân bước ra ngoài.
Sau khi Hồng Tụ, Hồng Phất phúc thân hành lễ với Phiền chưởng quỹ cũng nhanh chóng quay người rời đi.
Phiền chưởng quỹ đứng chắp tay chậm rãi thả tay ra, ngón tay ngoắc một cái, lập tức một hỏa kế bước tới gần chờ phân phó.
“Sao ta có cảm giác có gì đó không bình thường, phái người đi nhìn chằm chằm tên này xem thử đang giở trò quỷ gì!” Phiền chưởng quỹ mặt không thay đổi lạnh nhạt nói.
“Rõ!” Hỏa kế kia cấp tốc rời đi.

Khách sạn Thiên Hồ, Lệnh Hồ Thu dẫn thị nữ vội vàng trở về, đi thẳng đến cửa phòng Ngưu Hữu Đạo gõ cửa "cốc cốc" liên tục.
Hắc Mẫu Đơn mở cửa, thấy là y, vẻ mặt như bình thường khách khí một tiếng: "Tiên sinh!"
Thấy nàng vẫn ở đây, Lệnh Hồ Thu thở phào một hơi, liếc mắt vào phòng: "Huynh đệ kia của ta nghỉ ngơi chưa? Ta tìm hắn có việc."
Hắc Mẫu Đơn: "Không khéo rồi, ban nãy có người tìm Đạo gia, Đạo gia ra ngoài rồi."
Sắc mặt Lệnh Hồ Thu biến đổi cực lớn: "Ra ngoài rồi? Sao ngươi còn ở đây? ngươi không đi cùng hắn sao?"
Hắc Mẫu Đơn: "Đạo gia không cho ta đi theo."
Lệnh Hồ Thu lập tức đẩy cửa đi vào, cũng mặc kệ Hắc Mẫu Đơn có đồng ý hay không, nhìn khắp nơi trong phòng, quả nhiên không thấy Ngưu Hữu Đạo.
Hồng Tụ, Hồng Phất theo vào hai mặt nhìn nhau.
"Người nào tìm hắn?" Lệnh Hồ Thu bỗng nhiên quay đầu lại hỏi.
Hắc Mẫu Đơn nói: "Ta không biết." Nàng thật sự không tiện nói, lỡ như Phan chưởng quỹ không có vấn đề gì, nói lung tung có thể sẽ lộ bí mật.
Lệnh Hồ Thu trầm mặc một hồi, lại đổi sang tươi cười nói: "Vậy được rồi, ngươi nghỉ ngơi sớm đi, sau khi huynh đệ kia của ta về bảo hắn sang tìm ta, ta có chút việc cần tìm hắn."
"Được!" Hắc Mẫu Đơn đáp.
Ba người quay người rời đi, Hắc Mẫu Đơn tiễn ra tận cửa: "Tiên sinh đi thong thả."
Nàng lại đứng ở cửa nhìn ba người trở về phòng riêng của mình.
Sau khi đóng cửa về lại trong phòng, bề ngoài bình tĩnh của Hắc Mẫu Đơn bị cuốn đi, thay vào đó là vẻ lo lắng, lo lắng đi qua đi lại.
Lệnh Hồ Thu quay trở về phòng mình cũng đi qua đi lại, cuối cùng chậm rãi ngồi xuống ghế "bộp" một tiếng đấm một đấm lên bàn, oán hận: "Tiện nhân! Không cần đoán, chắc chắn là chuyện tốt tiện nhân kia là!"
Không có người ngoài, cuối cùng y không nhịn được phát tác rồi.
Ở cửa hàng Khí Vân tông, y khó mà nói có người giả mạo người Khí Vân tông, kéo Khí Vân tông dính vào, chắc chắn sẽ chọc Khí Vân tông

đi điều tra xem kẻ giả mạo người Khí Vân tông là ai, nếu làm không tốt còn sẽ kéo cả bên mình cùng nhức trứng.
Trước mặt Hắc Mẫu Đơn y không tiện nói hết ra, không tiện nói có người muốn gây bất lợi cho Ngưu Hữu Đạo, nếu không đối phương sẽ nghi ngờ vì sao y biết có người muốn gây bất lợi cho Ngưu Hữu Đạo.
Thậm chí y không thể đi truy tìm tung tích Ngưu Hữu Đạo, nếu đuổi kịp, gặp kẻ gây bất lợi cho Ngưu Hữu Đạo thì phải đánh hay không đánh?
Quả thực là khó lòng phòng bị, cả đường y luôn theo sát, không ngờ ở nơi khó xảy ra chuyện ngoài ý muốn nhất lại bị người ta chui lọt.

Chương 379: Khát Máu (2)

Chương 379: Khát Máu (2)
Y cũng hận mình chủ quan, nếu không phải mình cho rằng ở đây không thể xảy ra chuyện... Rõ ràng, đối phương đã lợi dụng tâm lý này của mình.
Giờ điều khiến y buồn bực là, Ngưu Hữu Đạo bị dụ ra ngoài đã xảy ra chuyện gì?
Nhưng mà chuyện này tạm thời chỉ có thể kìm nén, không thể cứ kéo lấy Hắc Mẫu Đơn để hỏi cho rõ ràng.
Trước mắt cũng chỉ có thể chờ, chờ có kết quả cuối cùng mới đưa ra quyết định.
Biết rõ chuyện gì xảy ra nhưng lại không dám lên tiếng, chỉ có thể nghẹn một bụng đầy lửa giận!
Hồng Tụ và Hồng Phất biết tiện nhân y nói hắn là Tô Chiếu kia, lý do đơn giản, vì bên này bị dụ đi cho nên có vài việc trong lòng đã hiểu rõ.
“Tiện nhân làm hỏng việc của ta, các ngươi lập tức báo tin lên trên, nhất định phải nói chuyện rõ ràng với ta!” Lệnh Hồ Thu lại tức giận một tiếng, có thể nói hận đến nghiến răng.
Hai nàng nhìn nhau im lặng, nói chuyện rõ ràng? Đối phương hắn không biết bối cảnh thân phận của ngươi, nói chuyện rõ ràng thế nào đây? bảo người ta nói chuyện rõ ràng với ngươi, thân phận và bối cảnh của ngươi sẽ bại lộ, bên trên rất không có khả năng làm như vậy.
Hai người biết y đang nói nhảm, việc này chỉ có thể báo cáo, còn nói chuyện rõ ràng thì không thể, người có thể dùng đến nhân thủ của Hiểu Nguyệt các, trong Hiểu Nguyệt các không thể không có chút chỗ dựa nếu không sẽ không có lá gan lớn như vậy...
Tinh không mênh mông, biển cát vô ngần.
Hai bóng người đi khỏi Vô Biên các đi đến cồn cát lớn nhất.

Ngưu Hữu Đạo bị bao phủ trong áo choàng mũ đen vẫn nhìn xung quanh, hỏi: “Là ở đây sao? Người đâu?”
“Hắn nói nhìn thấy Đạo gia tự nhiên sẽ lộ diện, lúc này hắn là trốn ở đâu đó quan sát!” Phan chưởng quỹ nói.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay vén mũ ra để lộ dung nhan để người ta dễ dàng nhìn thấy.
Nhưng biến cố lập tức xảy ra, mắt Phan chưởng quỹ đứng bên sáng lên, sát cơ đột nhiên xuất hiện, đột ngột đánh ra một chưởng vào ngực Ngưu Hữu Đạo.
Tốc độ đó cực nhanh, Ngưu Hữu Đạo căn bản không thể né tránh.
Ngưu Hữu Đạo dường như không kịp phản ứng cơ thể khẽ nhúc nhích nhưng không tránh mà dưới lớp áo choàng kiếm “keng” một tiếng, một đạo hàn quang vạch ra từ trong áo choàng với khí thế sét đánh không kịp bưng tai.
Đây là đấu pháp lưỡng bại câu thương, chí ít Phan chưởng quỹ cho là như vậy.
Phan chưởng quỹ cũng không sợ hãi, đạo lý rất đơn giản, mình đánh đòn phủ đầu, chỉ cần mình đánh trúng một chưởng, không nói có thể lập tức đánh chết Ngưu Hữu Đạo thì cũng sẽ một chưởng đánh Ngưu Hữu Đạo bay ra ngoài, ít nhất cũng có thể đánh cho Ngưu Hữu Đạo trọng thương.
Một kiếm kia của Ngưu Hữu Đạo có xuất thủ cũng muộn, không thể đả thương được mình.
Vào thời khắc một chưởng đánh vào ngực Ngưu Hữu Đạo, Phan chưởng quỹ đang nhe răng cười trong mắt đột nhiên lộ ra tia kinh ngạc, cơ thể vội vàng né tránh.
Rõ ràng một chưởng đã đánh lên người Ngưu Hữu Đạo nhưng lại nghi ngờ là ảo giác của mình, gã cảm thấy chưởng lực của mình đánh lên người Ngưu Hữu Đạo không hề tốn sức.
Cảm giác giống như một dòng nước lũ rõ ràng có thể phá hủy một cây cột, ai ngờ cây cột đột nhiên biến thành một con cá. Dòng lũ xông về phía con cá kia, con cá kia cũng xông vào trong dòng lũ, trong dòng lũ mênh mông với con cá này mà nói cũng là nơi có thể vùng vẫy tự nhiên.
Theo tin tức đáng tin, tu vi của mình hơn Ngưu Hữu Đạo không chỉ một chút, chênh lệch trọn vẹn một cảnh giới.

Nhưng cảm giác này rất quỷ dị, trong đầu lóe lên cảm giác, dù tu vi của gã có cao hơn nữa thì cũng suýt nữa bị dọa cho hồn bay phách tán, đạo kiếm quang kia từ thấp đến cao lao đến muốn chém gã ra làm đôi.
Tu vi hai bên chênh lệch quá xa, Càn Khôn Na Di của Ngưu Hữu Đạo không cách nào di chuyển toàn bộ lực đạo của đối phương, cương phong cuồng bạo sau lưng thổi cho cát bay điên cuồng khiến cả người chấn động lảo đảo lui lại mấy bước.
Mặc dù vậy vẫn không thể khiến hắn mặt lộ vẻ ngoan lệ từ bỏ công kích của một kiếm kia.
Phan chưởng quỹ kịp phản ứng lại vội vàng né tránh nhưng vẫn chậm một chút, tốc độ xuất kiếm của đối phương rất nhanh, rất sắc bén, kiếm quang lướt lên người gã mang theo hoa máu bay tán khắp nơi, một cánh tay với non nửa bả vai tách khỏi cơ thể gã cùng với những đóa hoa máu bay tán loạn dưới ánh trăng.
Người mang theo hoa máu lật người trên không, tránh thoát một đòn trí mạng nhất, kiếm quan chặt đi bả vai y gần như đã sượt qua gò má gã, suýt chút nữa thì đã chém nửa đầu gã rồi.
Ngưu Hữu Đạo quét ra một kiếm liên tiếp lui về phía sau, lui vào trong bão cát điên cuồng phun trào sau lưng.
Phan chưởng quỹ vai phun ra máu tươi rơi xuống đất lảo đảo, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệt, thân hình lung lay nhanh chóng đưa tay bịt lại vai.
Miệng vết thương quá lớn, nửa bả vai gần như đã không còn, có điểm lên vài huyệt vị cũng khó cầm được máu, chỉ là giúp máu ngừng chảy ra điên cuồng thôi. Máu tuôn ra từ trong lồng ngực khó dừng lại hơn, gã phải liều mạng thi pháp áp chế, mới cầm được máu tươi đang không ngừng trào ra ngoài.
Cát bụi nổ tung nhanh chóng rơi xuống, những hạt bụi nhỏ bay theo gió, lộ ra bóng người lui vào trong cát bụi, những hạt cát rơi xuống như mưa phùn đánh lên người bóng người.
Ngưu Hữu Đạo một thân áo choàng đen nghiêng kiếm nơi tay, sắc mặt lạnh lẽo, áo choàng tung bay trong gió, khát máu!
Ánh trăng khiến sa mạc càng thêm thần bí.

Cồn cát lên lên xuống xuống như sóng, chỗ lên như sóng rõ, chỗ xuống như bóng ngầm, sóng rõ khắp nơi, bóng ngầm khắp nơi, quỷ quyệt.
Sau một đợt âm thanh cuồng bạo trôi qua, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng gió.
Ngưu Hữu Đạo nâng kiếm trong tay chỉ về phía đối phương, dùng kiếm tra hỏi!
Lúc đầu hắn còn tin rằng đối phương cùng lắm là bị người ta lợi dụng trong hoàn cảnh chưa hiểu rõ tình hình, không ngờ đối phương lại ra tay với hắn, không ngờ còn đánh lén hắn, thế này không khác nào phản bội sư môn.
May mắn là mình luôn duy trì cảnh giác cao độ nếu không một chưởng ban nãy đã có thể lấy đi mạng của mình!
Vừa rồi trong nháy mắt đó, lúc xảy ra chuyện không hề có chút dấu hiệu gì, rất mạo hiểm!
Hai người đứng trên cồn cát, một người đằng đằng sát khí, một l người còng lưng ôm lấy chỗ bị thương trên vai.
Phan chưởng quỹ cười haha, trên mặt mang ý tự giễu: “Từng nghe đại danh Ngưu Hữu Đạo ám sát Yến sứ, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền, có bản lãnh này, khó trách, là ta đánh giá thấp ngươi. Có điều thân thủ này của ngươi hình như cũng không giống đến từ Thượng Thanh tông.”
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên lắc kiếm bổ xuống, soạt, một đạo kiếm khí bỗng nhiên bắn ra chém thẳng vào đối phương.
Phan chưởng quỹ lập tức đấm ra một quyền, keng! Một đạo quyền cương đánh kiếm khí bổ tới nổ tung, nhưng máu tươi đến từ trong lồng ngực lại phun ra một ngụm lập tức bị gã thi pháp ngăn chặn.
Kiếm trong tay Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ vai gã: “Có phải đến từ Thượng Thanh tông không không quan trọng, vấn đề là thương thế của ngươi rất nghiêm trọng, đã không phải là đối thủ của ta, tiếp tục đánh nữa, không cần ta động thủ, Sa Hạt trong sa mạc này cũng có thể tới lấy mạng ngươi. Nói đi, ai sai ngươi tới, nói ra, ta tha cho ngươi một mạng!”
Phan chưởng quỹ ha ha nói: “Tha ta một mạng? Ta không thể tái chiến được nhưng nếu ta muốn rời đi, tốc độ của ngươi cũng chẳng ngăn được

ta! Huống hồ, cũng không cần đến ta động thủ.” Đang nói gã nghiêng đầu nhìn về một phía.
Ngưu Hữu Đạo thuận thế liếc mắt, chỉ thấy năm bóng người đang bay đến đáp xuống cồn cát cách đó không xa.
Năm người nhìn chằm chằm về phía này, người cầm đầu là hán tử cao gầy trốn ở lầu các gần khách sạn Thiên Hồ trước đó.
Cảnh giằng co này khiến năm người hơi kinh ngạc, rõ ràng Phan chưởng quỹ đã chịu thiệt, nên biết vị Phan chưởng quỹ này là tu sĩ Kim Đan, sao lại thua trong tay Ngưu Hữu Đạo được?
Ngưu Hữu Đạo, giờ ngươi thử nói xem, là ai tha ai một mạng?” Phan chưởng quỹ cười hỏi.
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Thành tàn phế cười đã chưa?”
Phan chưởng quỹ lập tức không cười được nữa, trong mắt lóe lên tia khổ sở khó tả, trên mặt lộ vẻ dữ tợn: “Dù sao vẫn còn hơn người chết như ngươi!”

Chương 380: Truy Sát Dưới Mặt Đất

Chương 380: Truy Sát Dưới Mặt Đất
“Ta cam đoan, ngươi chạy không được đâu!” Ngưu Hữu Đạo vẻ mặt bình tĩnh cho trả lời chắc chắn, chợt ngửa mặt lên trời thi pháp, phát ra một tiếng gần như tiếng sói tru: “Hú...”
Cùng với tiếng hú, Phan chưởng quỹ biến sắc, kết hợp với lời đối phương gã liền ý thức được có gì không bình thường.
Năm người đang kinh ngạc kia cũng ý thức được có gì không bình thường lập tức lách mình lao về phía này.
Ngưu Hữu Đạo trên cồn cát cũng lật tay huy kiếm quét ngang ra một đạo kiếm khí ngăn cản, chợt nhún người nhảy lên bay lượn, chạy sâu vào trong sa mạc.
Tiếng keng keng liên tục vang lên, năm người phá vỡ kiếm khí bổ tới, đang đồng thời bay lên cồn cát cao cao, phía sau liên tục truyền đến những tiếng thét dài giống như đang đáp lại tiếng thét dài của Ngưu Hữu Đạo.
Mấy người quay đầu lại nhìn thì thấy một vài bóng người bay lượn đến, nhìn tốc độ phi hành, tu vi đều không thấp.
Sắc mặt mấy người thay đổi, tình huống này có chút không bình thường. Theo bao cáo, trên đường Ngưu Hữu Đạo chỉ có vài người, sao đột nhiên lại mọc ra mấy cao thủ này?
Chẳng những có người đến mà Sa Hạt bốn phía cũng bắt đầu ào ào kéo đến, hình như ngửi thấy mùi máu tươi nên đang tập trung về phía này.
“Lưu người hộ tống hắn! Những người còn lại theo ta đuổi theo Ngưu Hữu Đạo.” Hán tử cao gầy hét lên, vung tay, mang theo ba người bay lượn đi, tiếp tục đuổi giết Ngưu Hữu Đạo.
“Tiểu tử kia khá tà môn, cẩn thận một chút!” Phan chưởng quỹ hét lên, còn chưa dứt lời đã bị người hộ tống kéo tay bay lượn sang một bên.

Mười lăm tu sĩ Kim Đan của ba phái đuổi theo đột nhiên chia ra năm người chạy theo phía hai người bỏ trốn.
Hai người bỏ trốn quay đầu nhìn một cái, lập tức âm thầm kêu khổ.
Hán tử cao gầy truy sát Ngưu Hữu Đạo quay đầu sang nhìn cảm thấy tình hình không ổn. Người tới mặc kệ sống chết của Ngưu Hữu Đạo còn phân tán lực lưởng truy đuổi người sao?
Tình huống trước mắt rất nằm ngoài dự tính của bọn họ.
Bây giờ bọn họ muốn quay trở lại cũng không ổn, một khi để những người kia cuốn lấy, chắc chắn Ngưu Hữu Đạo sẽ chạy mất, đến lúc đó đêm hôm khuya khoắt muốn tìm Ngưu Hữu Đạo trong sa mạc mênh mông không khác gì mò kim đáy biển.
Bọn họ nhận nhiệm vụ xử lý Ngưu Hữu Đạo, bốn người chỉ có thể mau chóng đuổi theo Ngưu Hữu Đạo đang trốn về phía xa.
Mười cao thủ ba phái phía sau vội vàng đuổi theo sau lưng họ.
Cả đám người này đuổi người kia, ngoài Ngưu Hữu Đạo chạy trốn phía trước tiên thì toàn bộ đều là cao thủ cảnh giới Kim Đan.
Bởi vậy có thể thấy để giết một Ngưu Hữu Đạo Trúc Cơ kỳ, người dự mưu đỏ bỏ vốn lớn cỡ nào, đây rõ ràng không giết chết Ngưu Hữu Đạo không được.
Đồng thời cũng có thể thấy, để giữ mạng Ngưu Hữu Đạo cũng dùng tài nguyên cực lớn, điều động hơn mười tu sĩ Kim Đan của ba phái bảo hộ!
Chênh lệch tu vi hai bên quá lớn, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp.
Lúc Ngưu Hữu Đạo đáp xuống đất đột nhiên đánh một chưởng xuống mặt đất, ầm, những hạt cát nổ tung, hắn từ trên trời giáng xuống, chui vào trong bụi cát nổ tung.
Những hạt cát đồng thời ào ào rơi xuống, hán tử cao gầy dẫn đầu cách mấy người phía sau một khoảng kiếm lớn lăng không rút kiếm, lăng không bổ ra một đạo kiếm khí sắc bén vào giữa nơi Ngưu Hữu Đạo biến mất.
Trong mưa cát bay tán loạn đồng thời rơi xuống, người trong đất cát huy kiếm về phía mặt đất bổ một mạch những kiếm khí sắc bén ra bốn phương tám hướng.
Sau khi những hạt cát rào rào rơi xuống, gã rút kiếm nhìn bốn phía nhưng làm gì còn có thể thấy bóng dáng Ngưu Hữu Đạo nữa.

Gã nhanh chóng một tay cất kiếm sau lưng quỳ một chân trên mặt đất, một chưởng ấn lên mặt đất thi pháp cảm ứng, lông mày nhướn lên một cái, một chưởng xoay vòng trên mặt đất, gầm thét một tiếng: “Mở!”
Pháp lực bành trướng khuấy động nhanh chóng khuấy ra một cái hố trên mặt cát sau đó trực tiếp rút kiếm xông vào, cửa hang cũng sụp đổ theo.
Sau đó ba người từ trên trời giáng xuống dường như hơi cạn lời. Tuy mọi người cùng là tu sĩ Kim Đan nhưng chênh lệch giữa tu sĩ Kim Đan và tu sĩ Kim Đan cũng rất lớn, mỗi người đều có công pháp tu luyện riêng, phương thức phát huy tác dụng và khống chế pháp lực cũng khác biệt.
Bọn hắn không có bản lĩnh chui xuống dưới sa mạc chạy loạn khắp nơi.
Lần trì hoãn này, mười người phía sau đã đuổi đến, cao thủ ba phái vây quanh ba người, điên cuồng tấn công!
Ba người dĩ nhiên dùng hết sức phản kháng, cuộc chém giết trong nháy mắt tiến vào gay cấn!
Xung quanh hán tử cao gầy đã thâm nhập xuống lòng đất, cương khí kịch liệt đang xoay trong mãnh liệt làm quanh thân gã từ đầu đến cuối luôn duy trì một không gian nhất định, cương khí xoay tròn quanh người lại như một mũi khoan mở đường.
Hán tử cao gầy rút kiếm nơi tay trực tiếp chạy dưới lòng đất, đuổi thẳng tới nơi mục tiêu ẩn nấp.
Lúc này bản thân Ngưu Hữu Đạo đang hãm mình trong cát, hắn không giống hán tử cao gầy có thể mở ra không gian sâu trong cát mấy chục mét nhưng hắn lại không sợ lực ép cường đài dưới lòng đất, hắn có thể tìm được điểm cân bằng áp lực vi diệu kia.
Hắn nhắm mắt ngưng thần hòa làm một thể với những hạt cát quanh thân, im lặng!
Ngưu Hữu Đạo phát giác được có gì đó nhanh chóng tới gần, động tĩnh mở đường ù ù của quân địch quá rõ ràng, muốn không phát hiện cũng khó. Lông mày Ngưu Hữu Đạo khẽ giật, âm thầm kinh hãi, là ai tới vậy? Lại dùng cao thủ như vậy suy sát mình sao!
Lần này đến phiên hắn âm thầm kêu khổ, đã biết rõ sẽ gặp nguy hiểm, còn dám đơn độc tới sa mạc này gặp mặt cũng là vì có bản lĩnh này làm chỗ dựa, không ngờ lại đụng phải cao thủ thật sự!

Đây chắc chắn không phải là cao thủ Kim Đan, tuyệt đối là cao thủ thực sự trong cảnh giới Kim Đan!
Trong lòng hắn thăm hỏi mười tám đời tổ tông Thiệu Bình Ba, sao còn dám lưu lại, Càn Khôn Na Di vận chuyển, người như cá bơi trong cát, nhanh chóng chạy trốn, trốn sâu vào trong lòng đất.
Hắn muốn xem thử năng lực kháng lực ép của đối phương có thể hơn được mình không, một khi đối phương không chịu nổi, mình sẽ có cơ hội thoát thân.
Một kẻ bơi trong cát, một kẻ dùng pháp lực cường đại mở đường truy sát.
Sau khi lao đi vài chục mét, Ngưu Hữu Đạo suýt chút nữa chửi mọe nó, xuống thêm nữa hết đường rồi, là đá rồi.
Đá sao mà hắn bơi vào được. Càn Khôn Na Di của hắn có thể đùa giỡn trong nước và đất cát một chút, đụng phải loại mặt đất bình thường thì không dùng được chứ đừng nói đến đá cứng.
Lại chạy ngang thêm mấy chục mét, phát hiện phía dưới vẫn là đá cứng. Không còn cách nào khác, dưới mặt đất không chui được nữa thì chỉ có thể trốn ngang.
Nhưng tốc độ đuổi theo của đối phương quá nhanh, hai bên càng lúc càng gần nhau.
Mắt thấy sắp tới gần, hán tử cao gầy đang đuổi giết đột nhiên huy kiếm chém điên cuồng.
Trong đất cát động tĩnh to lớn cuồng bạo đánh tới, Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng vung tay đẩy ra một chưởng, một hồng quang dâng lên trong lòng bàn tay.
Hắn bây giờ đã không còn là tiểu tử không biết khống chế pháp lực như trước kia, đối với hắn hiện nay mà nói, hắn đã có thể trực tiếp thi pháp khống chế Truyền pháp hộ thân phù trong cơ thể hộ thể.
Ầm! Chưởng lực cuồng bạo và kiếm khí sắc bén đụng vào nhau lập tức nổ tung kịch liệt.
Rắc! Ngay sau đó một âm thanh dị thường truyền đến, Ngưu Hữu Đạo có thể cảm giác được những hạt cát đang nhanh chóng chảy xuống, hắn không khỏi vui mừng. Tảng đá trên mặt đất dường như đã bị chấn tung, phía dưới dường như còn có không gian.

Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng chui xuống theo cát chảy.
Dòng cát hơi chảy xuống rồi dường như lại dừng lại, Ngưu Hữu Đạo xông ra từ trong cát phát hiện bên cạnh trống rỗng, mặc dù đã chạy ra khỏi cát nhưng xung quanh vẫn một màu đen kịt, dường như trống rỗng.
Thi pháp tìm kiếm xung quanh, hắn phát hiện hình như là một thông đạo dưới lòng đất.
Một vệt sáng lóe lên, hắn triệu nguyệt điệp ra xem, đúng là một thông đạo dưới lòng đất bằng đá kiên cố.
Còn có gì để nói nữa, để ý nó là chỗ nào làm gì, chỉ cần có đường trốn thoát là được, hắn lập tức bay lượn trong thông đạo, nguyệt điệp bay theo chiếu sáng.

Chương 381: Cuồng Bạo

Chương 381: Cuồng Bạo
Còn hán tử cao gầy trong cát đã kinh hãi đến cừng đờ, uy lực vụ nổ của trận va chạm kịch liệt ban nãy đã nổ tan cương khí lượn vòng quanh người gã, gã lập tức bị cát quanh người chôn vùi.
Áp lực cực lớn đột nhiên đè lên người suýt chút nữa đè nát lục phủ ngũ tạng của gã, gã liều mạng thi pháp để chống đỡ.
Biến dị đột nhiên nhất thời suýt chút nữa khiến gã thất thủ tại đây, may là gã phản ứng nhanh, kịp thời thi pháp chống đỡ nếu không thật sự có thể bị ép thành thịt muối rồi.
Điều khiến gã kinh ngạc là, cú va chạm có uy lực lớn vừa rồi là chuyện gì? Chẳng lẽ tiểu tử kia xa xỉ sử dụng “Bạo kích phù” sao?
Có thể đánh tổn thương Phan chưởng quỹ đã khiến gã ngạc nhiên, còn có thể chạy tới chạy lui dưới mặt đất có sức ép khía này đã đủ gặp quỷ rồi, giờ lại là một đòn bạo kích như vậy, suýt chút nữa đã giết chết được gã!
Pháp lực quanh thân một lần nữa ấp ủ xoay tròn, nhanh chóng mở ra một không gian thêm lần nữa. Lúc này gã mới thở phào nhẹ nhõm, cũng may, may là Ngưu Hữu Đạo kia không biết tình hình của gã ban nãy, nếu nhân tình hình của gã ban nãy để ra tay, gã chắc chắn phải chết trên tay đối phương rồi!
Tuy mình không phải cao thủ đỉnh cấp trên Đan bảng nhưng dầu gì cũng là cao thủ thuộc hàng đầu trên Đan bảng, nếu chết trong tay một tu sĩ Trúc Cơ thì đúng là thành trò cười. Dù không chết trong tay đối phương nhưng để một tu sĩ Trúc Cơ chạy trốn dưới mắt, đó cũng đủ trở thành trò cười rồi!
Tạm thời loại bỏ tạp niệm, gã tiếp tục thi pháp đuổi về phía trước.

Lúc truy kích thực ra gã cũng đã giẫm lên mặt đất bằng đá, nhưng vừa chạy được mấy bước gã liền phát hiện không đúng, gã thấy mặt đất bằng đá dưới chân nứt ra một lỗ hỗng lớn.
Hơi do dự một chút, gã cũng chui vào.
Rất nhanh lại đụng phải mặt đất bằng đá, có điều áp lực cực lớn quanh người đã giảm đi không ít.
Lại xông về một phía, lại đụng phải tường đá, gặp quỷ rồi!
Lại đổi phương hướng, quanh người trống rỗng, gã phát hiện mình đã tiến vào một vùng không gian tối tăm từ trong cát.
Bốn phía tối như mực, sau khi cương khí xoay tròn quanh người dừng lại có thể cảm giác được dòng cát phía sau chảy xuôi xuống chôn mất hai chân mình.
Gã thi pháp thăm dò bốn phía, cũng thả nguyệt điệp ra mới phát hiện đã tiến vào một thông đạo dưới lòng đất.
Không biết mình đã đi vào nơi nào, gã nhìn đống cát sau lưng lại nhìn nhìn thông đạo tối đen như mực, nhìn lớp bụi trên mặt đất có dấu chân, gã lập tức lách mình đuổi đi...
Trên bề mặt sa mạc, dưới vây công của mười người, trong ba người đã có một người ngã xuống.
Nguyệt luân của Lưu Tiên tông dưới ánh trăng xoẹt xoẹt lượn vòng, dưới ánh trân phát huy ra được uy lực mạnh mẽ nhất không ngừng khúc xạ ánh trăng chiếu vào mắt đối thủ.
Ba tu sĩ Phù Vân tông đối mặt trực diện hai người, bốn đệ tử Linh Tú sơn dùng sợi roi dài kim loại trợ công bên ngoài. Ba tu sĩ Lưu Tiên tông dùng nguyệt luân ở ngoài lấy ánh trăng gây rối địch, đánh cho hai tên sát thủ chỉ có thể dùng hết sức chống đỡ.
Xung quanh mấy con Sa Hạt lục tục ngo ngoe chạy tới, không ngừng bị chém giết!
Ở một trận đấu khác thì lại có tình hình khác, một lượng lớn Sa Hạt ngửi thấy mùi máu
Phan chưởng quỹ đã bị một đệ tử Lưu Tiên tông một châm giẫm trên mặt đất, sau đó giận dữ mắng mỏ: “Phản đồ!”
Nếu không phải Ngưu Hữu Đạo nói phải bắt sống, y hận không thể thiên đao vạn quả với gã, mặt mũi Lưu Tiên tông đều mất hết rồi.

Một sát thủ khác đang kêu rên trong không trung bị hai đệ tử Phù Vân tông vây công, chặt đứt một cánh tay, sau lưng bị chém một kiếm, một sợi roi dài kim loại cuốn lấy chân gã kéo gã xuống.
Một người xông lên nhanh chóng ra tay áp chế gã.
Sa Hạt bên cạnh liều mạng lao sang không phải bị chém chết ngay tại chỗ bị cũng bị đánh bay.
Năm người bắt sống hai người, nhanh chóng bàn luận việc tiếp viện, cuối cùng quyết định hai người đưa hai sát thủ về Vô Biên các, ba người khác gấp rút tiếp viện bên Ngưu Hữu Đạo.
Không còn cách nào khác, Ngưu Hữu Đạo đã ba lần bảy lượt dặn dò, bắt bọn họ cả đường chịu tội, màn trời chiếu đất bí mật đi theo còn bản thân Ngưu Hữu Đạo hắn không tiếc xả thân làm mồi vì một mục đích quan trọng đó là muốn yếu thế dụ địch, bắt sống chúng!
Ý của Ngưu Hữu Đạo rất đơn giản, chỉ cần một hắn động thủ thì chắc chắn phải bắt sống được một tên!
Lần này bắt được hai tên coi như có thể giao nộp rồi.
Hai người nhấc hai sát thủ vút không lao đi, ba người khác nhanh chóng đằng không lao lên, vượt qua đám Sa Hạt đang dựng thẳng gai độc, bay lượn về phía Ngưu Hữu Đạo bỏ trốn...
Dưới mặt đất, hán tử cao gầy đứng trước một ngã ba đường, không biết nên đi theo hướng nào, nguyệt điệp trên đầu chiếu xuống ba lối thông đạo không hề thấy có dấu chân.
Hán tử cao gầy thầm mắng giảo hoạt, Ngưu Hữu Đạo kia chắc phát hiện trên mặt đất sẽ dấu chân nên đã chân không chạm đất, mượn vách tường hoặc nóc nhà để bay đi.
Chính lúc gã đang mày mò quán sát bỗng lỗ tai nhúc nhích, gã lờ mờ nghe thấy tiếng đánh nhau truyền đến.
Cẩn thận phân biệt nơi truyền đến động tĩnh, nó truyền đến từ trong thông đạo phía trước. gã vô cùng mừng rỡ nhanh chóng tiến lên.
Có điều gã lại hơi nghi hoặc. Cho dù Ngưu Hữu Đạo ở trước thì cũng không nên phát ra động tĩnh đánh nhau mới đúng, như vậy chẳng phải để lộ hành tung rồi sao? Chẳng lẽ phía trước có cạm bẫy đang chờ mình?
Lúc nhiệm vụ được giao đã có người ba lần bảy lượt dặn dò, Ngưu Hữu Đạo này cực kỳ xảo trá, phải vô cùng cẩn thận.

Nghĩ đến đây, gã không khỏi giữ vững cảnh giác cao độ, chậm rãi tiến lên, cẩn thận tiếp cận.
Gã không biết, với Ngưu Hữu Đạo mà nói, đột nhiên đi vào nơi quỷ quái xa lạ này, ngay cả tình hình còn không biết, dưới tình thế cấp bách có thể làm ra cạm bẫy cứt chó gì.
Hắn đi thẳng vào một con đường trong ba ngã đường là vì hắn có kinh nghiệm, không thẻ nhìn xem kiếp trước hắn làm nghề gì, với những kiến trúc dưới lòng đất hắn có ánh mắt rất độc đáo.
Trên đường xem xét, hắn liền hiểu, đây có lẽ là kiến trúc trên mặt đất đã từng bị cát chôn, nếu không nhầm có khi liên quan đến cổ thành trong truyền thuyết kia.
Gặp phải chuyện này, tốt nhất là đi đường chính, con đường chính giữa có lẽ có thể thông đến bốn phương tám hướng, đi đường bên cạnh tính khả năng lựa chọn chắc chắn không bằng đường chính, rất có khả năng sẽ đi vào tử lộ, trong lúc chạy trốn sao có thể đi vào con đường có thể bị chặt đầu chứ.
Kế hoạch như thế nào cũng không bằng thay đổi. Hôm nay vận may không tốt, liên tiếp gặp phải chuyện ngoài ý muốn.
Hắn vốn cho rằng chỉ cần dựa vào bản lĩnh có thể chạy trong cát, một mình đi đến đây gặp chỗ nào cũng có thể lượn một vòng được, ai ngờ lại đụng phải một cao thủ chân chính, vì thế mới có chuyện chui xuống đất nhưng lại phải chật vật chạy trốn.
Hắn cho rằng mình đã chọn được một con đường thích hợp, nhưng không ngờ lại gặp phải phiền phức.
Bây giờ hắn đang ở trong một cung điện cực lớn dưới lòng đất, bị Sa Hạt đi thành từng đàn chặn mất đường đi. Sa Hạt lít nha lít nhít, tầng tầng lớp lớp, lắc lư cái càng của mình, vểnh cái đuôi chứa đầy nọc độc, khiến người ta nhìn thấy mà tê cả da đầu, dọa con Nguyệt Điệp không dám bay thấp xuống, cứ vỗ cánh mãi trên đỉnh cung điện.
Xung quanh đều là những pho tượng Phật to nhỏ đứng hoặc ngồi, diện mục của pho tượng hoặc trang nghiêm, hoặc từ bi hoặc dữ tợn.
Nhìn Phật điện quy mô như vậy, Ngưu Hữu Đạo đoán chừng đây là một di tích Phật giáo thời kỳ hưng thịnh Vũ triều trong truyền thuyết.

Nhưng di tích Phật môn này lại trở thành hang ổ của Sa Hạt. Nhìn những con Sa Hạt to bằng con thỏ chạy loạn đầy đất, hắn biết rằng hắn trong lúc vô tình đã xông vào hang ổ của Sa Hạt.
Hang ổ bị người ta xâm nhập, Sa Hạt lập tức náo loạn, bắt đầu chạy chồng lên nhau, phủ kín một con đường phía sau Phật điện, giơ cao mấy cái càng uy hiếp, dường như muốn ngăn cản kẻ địch tiến vào trong.

Chương 382: Cuồng Bạo (2)

Chương 382: Cuồng Bạo (2)
Đồng thời, rất nhiều Sa Hạt từ các con đường khác xông ra, hợp nhau tấn công.
Ngưu Hữu Đạo vốn định lui về đường cũ, nhưng nghĩ đến khả năng sát thủ đang từ phía sau đuổi đến, bây giờ lui lại chẳng khác nào muốn chết
Trong nháy mắt, hắn lượn vòng một cái, kiếm quang vung liên tục, kiếm khí tung hoành, đánh cho đám Sa Hạt đang tấn công bay tán loạn.
Hắn nhanh chóng vọt sang một bên, nện một cái vào vách tường, vách tường nổ tung. Hắn lập tức phát hiện đằng sau vách tường là một tầng đất cứng rắn, như vậy hắn không cách nào trốn vào trong cát mà thoát đi.
Hắn xoay người đánh bay một đám Sa Hạt đang vây công, từ trong đống chi chít đó chạy thoát ra ngoài, bay thẳng lên nóc nhà, đặt chân lên xà nhà bằng đá trên cao.
Oành! Hắn lại đập xuống một quyền vào nóc nhà. Mấy hòn đá trên nóc nhà nặng nề rơi xuống, cũng không biết nó làm bằng chất liệu gì, xây chéo nhau để gia tăng độ chắc, dày vô cùng.
“Đại gia ngươi…” Ngưu Hữu Đạo mắng thầm một câu.
Đám Sa Hạt bên dưới nhảy không được cao như vậy, nhưng chúng lại leo lên mấy vách tường xung quanh và trụ đá, muốn bao vây toàn bộ phần phía trên.
Tình thế không cho phép hắn chậm trễ nữa. Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng quan sát địa hình xung quanh, sau đó từ xà nhà vọt đến phía trên hành lang đường cũ, dụ Nguyệt Điệp tới, vội vàng thu lấy Nguyệt Điệp.
Bên trong đại điện chìm vào bóng tối. Rất nhiều Sa Hạt chen chúc chạy đến, chặn cửa vào bên này, đồng thời tiếp tục leo lên.

Ngưu Hữu Đạo núp trên xà nhà ở góc tường. Khi hắn phát hiện một đám Sa Hạt đang bò tới, đang định thi pháp dùng cương khí hộ thể đập chúng một phát.
Đúng lúc này, oành một tiếng, một đạo kiếm khí mạnh mẽ từ lối vào đánh tới, chém bay đám Sa Hạt ngay cửa ra vào.
Lối vào cũng xuất hiện ánh sáng do Nguyệt Điệp vỗ cánh. Một bóng người cao gầy vọt vào, rất nhiều Sa Hạt nhanh chóng tấn công gã ta. Nguyệt Điệp cũng đậu xuống bờ vai của gã.
Thân hình người này khẽ động, kiếm khí hỗn loạn, đám Sa Hạt vây công bị đánh gãy tay gãy chân, nhưng cũng vì vậy mà càng thu hút đám Sa Hạt đến tấn công.
Nhân lúc người cao gầy này đang quần đấu với đám Sa Hạt, âm thanh loạn xạ, Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng lao xuống, từ lối vào bị Sa Hạt phủ kín trước đó nhưng đã được người cao gầy kia mở ra, vội vàng theo đường cũ thoát đi.
Hắn tin rằng, nơi này tập trung nhiều Sa Hạt như vậy, khẳng định là có cửa ra vào cho Sa Hạt từ sa mạc vào đây.
Nhưng nhất thời có trời mới biết cửa ra vào nằm ở vị trí nào. Quan trọng đằng sau đang có sát thủ truy sát. Hắn không có nhiều thời gian để đi qua đi lại tìm kiếm lối ra, cộng thêm đám Sa Hạt này phát ra động tĩnh rất lớn, khó mà tránh khỏi bị sát thủ phát hiện. Đoạn đường này đúng là quá nguy hiểm.
Cho nên, hắn nhanh chóng đưa ra quyết định, theo đường cũ trở về cho bớt việc. Chắc chắn bên ngoài đang có cao thủ ba phái ngăn cản, tranh thủ thời gian cho hắn thoát đi.
Điều hắn muốn chính là tạo ra khoảng cách chênh lệch về thời gian giữa hắn và gã sát thủ kia.
Hắn vừa xông ra hành lang đường cũ, lập tức thu hút đám Sa Hạt khác tấn công.
Đang chống lại đám Sa Hạt, người cao gầy kia vẫn lạnh lùng tìm kiếm bóng dáng Ngưu Hữu Đạo. Nghe được động tĩnh, gã ta bỗng nhiên quay đầu. Mặc dù vẫn chưa nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo, nhưng gã ta cũng đã ý thức được điều gì đấy, không khỏi vừa bực mình vừa cười lạnh một tiếng.

Dám chơi trò đó trước mắt gã ta, đủ cho thấy mục tiêu tru sát này khi gặp chuyện không hề hoang mang, lại còn vô cùng tỉnh táo, can đảm, hoàn toàn không phải người bình thường có thể so sánh.
Cương khí quanh thân đột nhiên bạo phát, mạnh mẽ xoay tròn. Người đàn ông kia không dây dưa với đám Sa Hạt nữa, mạnh mẽ đánh xuống.
Cạch cạch cạch! Những con Sa Hạt xông lên bị đụng vào lập tức bay tán loạn. Người đàn ông kia đã vọt vào hành lang, nhanh chóng đuổi theo.
Ngưu Hữu Đạo cấp tốc chạy đi trong bóng đêm, khí cơ của hắn đã cảm nhận được một đống cát trong đống sụp đổ trước đó. Hắn đánh tới một chưởng, đất đá bay lên, một mảng lớn lưu sa tràn vào, hắn liền thừa cơ vọt vào bên trong đống cát.
Khi hắn chui vào trong lỗ thủng, một ánh sáng phát tới.
Người đàn ông cao gầy có con Nguyệt Điệp đậu trên vai đã đuổi tới, một kiếm chém xuống đống cát. Mặc kệ Ngưu Hữu Đạo có ra ngoài hay không, trước chém một kiếm, phòng có mai phục.
Đống cát nổ tung. Người đàn ông kia nhanh chóng bỏ con Nguyệt Điệp vào trong hộp tùy thân, sau đó nhảy vào trong đống cát, chạy theo hướng âm thanh truyền đến mà đuổi theo.
Gã ta đã nhận ra ý định quay lại đường cũ của Ngưu Hữu Đạo, tất nhiên là muốn đồng bọn của hắn chặn đường gã ta, để hắn có cơ hội chạy thoát.
Gã ta làm sao có thể để cho Ngưu Hữu Đạo đạt được mục đích. Cương khí quanh thân vận chuyển, dùng tốc độ cao nhất để đuổi theo.
Ngưu Hữu Đạo phát hiện đằng sau có người đuổi theo, âm thầm kêu khổ. Lần này hắn đụng phải cao thủ khó chơi rồi.
Một khắc tiếp cận được mục tiêu, người đàn ông lại bổ ra một kiếm.
Đã đến lúc liều mạng, Ngưu Hữu Đạo không còn gì để nói, vận chuyển phù truyền pháp hộ thân bên trong cơ thể, một chưởng đánh ra một luồng ánh sáng màu đỏ.
Kiếm khí cuồng bạo đụng vào năng lượng cuồng bạo của tu sĩ Kim Đan cảnh.
Oành! Sức mạnh cường đại tác động xung quanh. Ngưu Hữu Đạo cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, vội dùng Càn Khôn Na Di trợ lực, đồng thời

đánh ra một lá bùa năng lượng truyền pháp hộ thân, sau đó nhanh chóng thoát đi.
Một chưởng bổ sung này đối với người đàn ông cao gầy mà nói, cũng giống như tai họa ngập đầu.
Khi sức mạnh chạm vào nhau lần đầu tiên, hoàn toàn không khác gì so với trước lúc truy sát, không gian quanh thân gã ta nhanh chóng sụp đổ.
Tình huống này khiến gã ta giật nảy mình, trong lòng kinh nghi, không biết rốt cuộc tên kia có bao nhiêu bùa bạo kích.
Cũng may đã có kinh nghiệm một lần, gã ta vội vàng tranh thủ thi pháp ứng phó lại.
Nhưng điều khiến cho gã ta nằm mơ cũng không nghĩ đến chính là, một đường đánh tới rất kịch liệt, gã ta vẫn liều mạng kháng cự được. Nhưng một kích này đánh tới, thiếu chút nữa dọa gã ta hồn phi phách tán.
Lúc này, gã ta đang bị vây trong đống cát, không cách nào động đậy, tránh cũng không tránh được, đành phải thi pháp tiếp nhận và ứng phó một kích trí mạng này.
Tình thế bất đắc dĩ, gã ta chỉ có thể ứng phó một kích trí mạng này trước.
Oành! Chống đỡ một kích, thân hình người đàn ông bị chấn động đến lắc lư, lực phản chấn ép tới suýt chút nữa biến gã ta thành thịt muối.
Cũng nhờ pháp lực bản thân rất mạnh, gã ta mới miễn cưỡng chống đỡ được.
Gương mặt gã ta hiện lên sự đau khổ, toàn thân rúng động, gã ta cố gắng dốc hết pháp lực mở một không gian xung quanh. Trong nháy mắt, gã ta cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, sau đó phun ra một ngụm máu tươi.
Đúng là liều mạng mà.
Gã ta biết mình đã bị trọng thương, nếu còn không ra ngoài, chỉ sợ sẽ vĩnh viễn mai táng trong sa mạc này.
Trên mặt đất, trận chém giết đã kết thúc. Mười đệ tử của ba phái đã giết chết hai tên sát thủ, bắt sống một người.
Ngưu Hữu Đạo đã dặn dò, phải bắt sống được một người.
Khi tu sĩ ba phái đi giải quyết ba tên Phan chưởng quỹ quay lại, cuộc chiến đã kết thúc, cũng không cần thiết phải tham dự nữa, ngược lại

cùng với người bên này đối kháng với rất nhiều con Sa Hạt đang chạy đến.
Sa Hạt tập trung càng lúc càng nhiều. Bọn họ không biết có nên đi hay không, Ngưu Hữu Đạo không thấy, cũng không biết sống hay chết.
Nếu bọn họ bỏ đi, vạn nhất Ngưu Hữu Đạo cần bọn họ viện thủ thì làm sao bây giờ?
Nhất thời, bọn họ khó mà lựa chọn, chỉ có thể tạm thời đối phó với đám Sa Hạt mà thôi.
Đột nhiên, dưới mặt đất truyền đến âm thanh trầm đục, ngay sau đó là một âm thanh lớn khác.
Tu sĩ ba phái đang chống cự Sa Hạt nhìn nhau, vừa mừng vừa sợ. Sợ vì không biết rốt cuộc tình huống bên dưới như thế nào, vui vì còn có động tĩnh, chứng tỏ Ngưu Hữu Đạo còn sống.
Ầm! Đống cát cách đó không xa nổ tung. Một bóng người từ dưới đất phóng lên, mũ che màu đen bay phần phật dưới ánh trăng.

Chương 383: Bị Ngưu Hữu Đạo Giết

Chương 383: Bị Ngưu Hữu Đạo Giết
“Ngưu Hữu Đạo…” Có người vui mừng kêu lên một tiếng.
Đám Sa Hạt bật lên, bao vây Ngưu Hữu Đạo đang ở trên không.
Một kiếm của Ngưu Hữu Đạo chặt đứt cái đuôi của một con Sa Hạt, sau đó đạp mạnh một cái, mượn lực lướt đến đám người ba phái.
Đúng lúc này, mặt đất lại nổ tung. Một người cao gầy cũng từ đống đất bên dưới vọt ra.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngăn gã ta lại.”
Mười mấy người ba phái nhanh chóng bay đến chặn đánh.
Người đàn ông kia lăng không đánh ra một chưởng đánh bay đám Sa Hạt rơi xuống đất, máu me đầm đìa.
Nhìn thấy một đám tu sĩ Kim Đan vọt tới, gương mặt gã ta lộ ra vẻ bi phẫn, đột nhiên giang hai tay, một thân pháp lực cuồng bạo tuôn ra, phạm vi xung quanh lấy gã ta làm trung tâm rung lên như cái sàng.
“A!” Người đàn ông cao gầy đột nhiên vung tay, ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, miệng mũi tuôn ra máu tươi.
Oành! Một diện tích lớn đất nổ tung. Cát, còn có Sa Hạt bị sức mạnh cuồng bạo xé nát, bay thẳng đến hơn mười tu sĩ đang xông đến.
Người đàn ông cao gầy huy kiếm, chém ra một luồng kiếm khí ác liệt.
Đất và thi thể Sa Hạt rơi xuống, ngay cả hơn mười tu sĩ xông đến cũng chẳng khác gì. Có người lảo đảo, nhưng cũng có hai người bị kiếm khí ác liệt chém thành hai đoạn.
Những người may mắn thoát khỏi công kích cuồng bạo này thì sắc mặt trắng bệch, ánh mắt hoảng sợ nhìn người đàn ông cao gầy đang giơ kiếm, không nghĩ đến người này lại khủng bố như vậy.
Ngưu Hữu Đạo đang chuẩn bị chạy thoát, khi quay người nhìn lại cũng bị chấn động. Nếu nhiều người cũng không chống đỡ nổi một kích của

gã ta, hắn trốn được cái rắm gì chứ.
Nhưng sau một khắc, người đàn ông cao gầy lại lảo đảo, miệng mũi tiếp tục chảy máu.
Bạch. Ngưu Hữu Đạo quyết định ra tay, kiếm trong tay đột nhiên chém mạnh, hóa thành một luồng ánh sáng, quyền cước đồng thời đánh ra, gạt đám Sa Hạt đang vây công sang một bên.
Người đàn ông cao gầy giơ kiếm ngăn cản luồng ánh sáng đang đánh tới, nhưng lại bất lực ngăn cản, đủ để cho thấy gã ta đã suy yếu.
Phụt một tiếng, luồng ánh sáng đâm xuyên qua ngực, chỉ còn chừa đuôi kiếm. Đằng sau lưng bắn ra một luồng máu, còn có thân kiếm bóng loáng.
Người đàn ông cao gầy lảo đảo lui lại mấy bước, thanh kiếm trong tay chống đất, bất lực quỳ gối trên đống cát.
Hơn mười tu sĩ ba phái sợ ngây người. Một người khủng bố đến như vậy nhưng lại bị giải quyết như thế?
Áo bào đen lóe lên, Ngưu Hữu Đạo bay đến, rơi xuống trước mặt người đàn ông cao gầy, nhìn kỹ trên dưới rồi hỏi: “Ngươi đã bị thương?”
Hắn hỏi không phải là mỉa mai, cũng không phải biết rồi còn cố hỏi. Hắn hỏi là vì muốn biết phải chăng trước kia gã ta đã bị thương trong đống cát rồi hay không. Bằng không, hắn không tin mình có thể giải quyết nhân vật như vậy một cách dễ dàng đến thế.
Khóe miệng trào ra máu tươi, người đàn ông cao gầy chậm rãi ngẩng đầu nhìn Ngưu Hữu Đạo. Gã ta vừa rồi đã biết mình bất lực tái chiến, vốn định dùng một kích toàn lực chấn nhiếp đám người kia, bọn họ sẽ không dám tùy tiện mạo phạm, sau đó gã ta sẽ tranh thủ thời gian chạy đi. Ai ngờ Ngưu Hữu Đạo căn bản không cho gã ta cơ hội, thấy sơ hở liền quả quyết ra tay, chặn mất đường sinh lộ của gã.
Gã ta nâng một tay chỉ vào Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi…”
Bàn tay nâng lên lung lay hai lần rồi bất lực buông thỏng xuống, đầu vô lực cúi xuống trước ngực, một tay đỡ kiếm, cơ thể chưa ngã ra đằng sau, cứ như vậy mà quỳ gối trong đất cát, trong gió. Máu tươi từ miệng như những hạt châu mất dây không ngừng tí tách rơi xuống.
Biển cát vô biên, nhưng vẫn quỷ quyệt trong bóng đêm như cũ.

Trăng sáng tịch liêu, chiếu vào áo bào đen đang bay phần phật trong gió của Ngưu Hữu Đạo, còn có người đỡ kiếm quỳ trước mặt hắn.
Gương mặt Ngưu Hữu Đạo vẫn bình thản như cũ, không biết rốt cuộc người kia muốn nói gì, thật lâu sau vẫn còn đứng nhìn.
Dù Sa Hạt đang chen chúc mà đến, hắn cũng thờ ơ.
Người còn sống của ba phái vọt đến, có người dàn ra xung quanh để đối kháng lại với mấy con Sa Hạt, không cho chúng đến gần.
Có người nhìn người đàn ông cao gầy đang quỳ, rồi lại nhìn Ngưu Hữu Đạo đang đứng im lặng, có chút không thể tin được.
Chỉ cần người nào không ngốc đều có thể biết được, thực lực của người cao gầy này rất mạnh. Mặc dù một kích cuối cùng đã dùng hết toàn bộ sức mạnh mới khủng bố như thế, nhưng đủ để chứng minh thực lực của người này, cho dù một đám liên thủ lại cũng chưa chắc ngăn được.
So với thực lực của gã ta, trên dưới ba phái bao gồm luôn Chưởng môn và Trưởng lão, đoán chừng cũng tìm không ra người có thể địch nổi.
Cũng khó trách gã ta thấy có nhiều viện thủ như vậy đuổi tới cũng không trốn, vẫn muốn truy sát Ngưu Hữu Đạo, có được một thân bản lãnh như thế, đúng là không cần sợ.
Chính vì vậy, mọi người mới không thể tin nổi, một cao thủ mạnh như thế lại dễ dàng bị giết như vậy?
Bọn họ tất nhiên biết, gã chết cũng không phải vì bọn họ hợp kích với nhau. Thậm chí vừa rồi bọn họ còn không cách nào đến gần đối phương đã bị đối phương đả thương, thậm chí còn có hai người bị chặt thành hai đoạn, có thể hình dung được thực lực người này khủng bố như thế nào.
Hiển nhiên, trước khi người này chui lên khỏi mặt đất đã bị trọng thương.
Nguyên nhân bị thương nặng cũng không khó tưởng tượng. Ánh mắt bọn họ nhìn Ngưu Hữu Đạo đầy kinh ngạc và khó hiểu. Dựa vào thực lực của Ngưu Hữu Đạo, có thể đánh bị thương người này sao? Đúng là không thể tưởng tượng nổi.
Nhưng ngoại trừ nguyên nhân này, mọi người nghĩ không ra còn có nguyên nhân nào khác.
“Phái người này đi chính là muốn đưa ngươi vào chỗ chết. Ai có thể phái ra cao thủ như vậy để truy sát ngươi chứ?” Có người hỏi một câu.

Ngưu Hữu Đạo nghe hỏi một đằng nhưng trả lời một nẻo: “Các ngươi có ai biết người này không?”
Mọi người đều lắc đầu, có người nói: “Mặc dù không phải cao thủ cao cấp, nhưng dựa vào thực lực của người này, tuyệt không phải hạng người vô danh. Nếu xếp vào Bảng Đan, cũng có thể xếp vào vị trí ba trăm thứ hạng đầu.”
Ngưu Hữu Đạo đưa tay rút thanh kiếm ra khỏi người gã đàn ông cao gầy, thuận tay chém một kiếm xuống đầu đối phương, sau đó ngẩng đầu nhìn trăng, chậm rãi nói: “Mang thủ cấp về, để mọi người nhìn qua, xem có ai biết hay không. Nơi này không thể ở lâu, thu dọn một chút rồi đi thôi.”
Hắn lau trường kiếm dính máu, sau đó tra vào vỏ kiếm bên trong áo bào đen rộng lớn.
Mọi người nhanh chóng thu dọn hiện trường. Nhìn thấy có người đang thu lấy thi thể của hai đệ tử ba phái, Ngưu Hữu Đạo nhìn quanh số người xung quanh, thấy thiếu mất mất người, liền hỏi: “Chúng ta tử thương như thế nào?”
Người nhặt xác thở dài đáp: “Ban đầu không có ai tử thương, nhưng vừa rồi người kia xuất hiện, một kích đánh ra, giết mất hai người của chúng ta, những người còn lại thì chỉ bị thương nặng hoặc nhẹ.”
Ngưu Hữu Đạo nhìn xung quanh lần nữa, hỏi: “Tù binh đâu? Có bắt được người nào không?”
Người nhặt xác đáp: “Vừa rồi bắt được một người, nhưng vì đối phó với tên kia, nên không ai để ý đến gã nữa, bỏ mặc trên mặt đất cho Sa Hạt làm thịt. Nhưng ngài cũng không cần lo lắng, trước đó chúng ta cũng đã bắt được hai người đem về Vô Biên các.”
Ngưu Hữu Đạo nhẹ nhàng thở ra. Mạo hiểm lớn như vậy, trả một cái giá cũng khá lớn, cuối cùng cũng đạt được mục đích.
Rất nhanh, một đám người mang ủng lướt qua phía trên đám Sa Hạt, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.
Những thi thể còn sót lại bị mấy con Sa Hạt giành ăn, ngay cả thi thể đồng loại cũng không buông tha, xương cốt cũng muốn nhai nát. Qua một đêm, khu vực này sẽ không còn lưu lại dấu vết gì, cũng xem như chưa có gì phát sinh ở vùng sa mạc này.

Ngưu Hữu Đạo đã đạt được mục đích, mọi người cũng không cần che giấu hành tung, nhưng không ai dám để Ngưu Hữu Đạo một mình mạo hiểm nữa, kết thành đoàn bay thẳng lên đỉnh núi, đến Vô Biên các.
“Đại gia, ngài không sao chứ?”
Công Tôn Bố vẫn luôn lo lắng chờ ở trong đình, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo, vội vàng tiến lên hỏi thăm.
“Về rồi hãy nói.” Ngưu Hữu Đạo trong chiếc mũ đen trùm đầu nói một câu.

Chương 384: Bài Danh Hai Trăm Sáu Mươi Bảy Bảng Đan (1)

Chương 384: Bài Danh Hai Trăm Sáu Mươi Bảy Bảng Đan (1)
Mọi người nhanh chóng chạy đến Vô Biên các. Không ít người qua đường chú ý đến một người đội mũ trùm đầu màu đen được một đám người chen chúc nhau bảo vệ.
Mọi người đến trước cửa hàng của Lưu Tiên tông. Khi tiến vào bên trong, ai nấy đều sửng sốt, bao gồm cả Ngưu Hữu Đạo cũng xốc mũ trùm đầu lên.
Chỉ thấy một Phan chưởng quỹ không hề bị tổn hao gì đang ngưng trọng chắp tay, nói: “Đạo gia, ta đã nghe nói qua mọi việc, có người giả mạo ta.”
Ngưu Hữu Đạo không nhịn được nhìn xuống cánh tay của ông ta. Hắn nhớ là lúc trước hắn đã chém đứt một cánh tay của “Phan chưởng quỹ”.
Một tu sĩ áp giải tù binh trở về, nói: “Đúng là có người giả mạo, kỹ thuật dịch dung rất cao siêu, ngay cả người quen cũng nhìn không ra, đúng là dĩ giả loạn chân. Bọn chúng thật không tầm thường. Chúng ta đã bắt được người giả mạo đó.”
“Mau dẫn ta đi xem.” Ngưu Hữu Đạo khoát tay ra hiệu.
“Mời!” Phan chưởng quỹ vội vàng đưa tay mời.
Mọi người tiến vào hậu đường, bước vào bên trong một gian phòng, chỉ thấy một người không còn bả vai và một người bị mất cánh tay đang được canh giữ và chữa thương.
Nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo xuất hiện, hai người bị thương không khỏi giật mình sửng sốt, dường như không thể tin được Ngưu Hữu Đạo còn sống.

“Đạo gia, người này chính là người đã giả mạo Phan chưởng quỹ.” Một tu sĩ chỉ vào một người đàn ông trung niên không còn bả vai, sau đó giật mặt nạ da người trên mặt ông ta xuống, lộ ra một gương mặt khác.
Ngưu Hữu Đạo muốn nhìn xem chiếc mặt nạ một chút, phát hiện nó được chế tạo cực kỳ tinh xảo, hừ lạnh một tiếng: “Đúng là có bản lãnh, trong thời gian ngắn như thế lại có thể chế tạo được món đồ tinh xảo như vậy. Nói, các ngươi là ai?” Nói xong, hắn ném cái mặt nạ trở lại.
Phan chưởng quỹ giả cười ha hả: “Ngươi đúng là mạng lớn, trong trường hợp như thế mà ngươi cũng có thể tránh thoát được một kiếp.” Giọng điệu khi nói chuyện cũng thay đổi, hắn là giọng thật.
“Mau đưa thủ cấp của người kia cho ông ta xem.” Ngưu Hữu Đạo nói.
Đằng sau có người lập tức tiến lên, đưa ra một cái đầu người cho hai người kia nhìn.
Hai người kia không khỏi chấn kinh. Phan chưởng quỹ giả thất thanh nói: “Chỉ dựa vào các ngươi, đúng là không có khả năng.”
Hai người hoàn toàn không tin người đàn ông cao gầy đó lại thất bại trong tay Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo cũng không nói nhảm với hai người này, quay người rời đi.
Trên đường trở lại hậu đường, Ngưu Hữu Đạo dừng lại, ôm ngực ho khan hai tiếng, sau đó phun ra một ngụm máu.
Trước đó bị Phan chưởng quỹ giả đánh lén, không phải một chút vấn đề cũng không có. Tu vi hai bên chênh lệch với nhau không nhỏ, bị đánh lén trong khoảng cách gần như vậy đã khiến cho hắn bị thương nhẹ. Về sau, khi cứng đối cứng với người cao gầy hai lần dưới lòng đất, hắn lại bị chấn thương liên tiếp. Nếu không nhờ có cát làm giảm xóc lực đạo, chỉ sợ hắn sẽ bị thương còn nghiêm trọng hơn.
Nhưng hắn vẫn cố gắng áp chế, không đến nơi an toàn thì không để lộ dấu hiệu hắn bị thương. Lúc này, hắn thật sự không chịu nổi nữa, đành phải nôn ra.
Người hai bên giật mình, vội vàng đỡ lấy hắn: “Ngài bị thương rồi sao?”
“Không sao đâu, chỉ là vết thương nhỏ thôi.” Ngưu Hữu Đạo thoát khỏi tay người đỡ, sau khi ho vài cái, hơi thở thông thuận lại không ít. Hắn nói: “Nước.”

Phan chưởng quỹ vội vàng đi lấy nước cho hắn. Ngưu Hữu Đạo nhấp một ngụm nước, dằn lại ngụm máu muốn trào lên. Khi nào về đến phòng hắn sẽ nôn ra, tránh cho người ta nhìn thấy manh mối gì.
Đưa chén nước lại cho Phan chưởng quỹ, hắn nói: “Tách hai người kia ra, cần phải thẩm vấn bọn chúng cho kỹ càng. Còn nữa, không cho phép bất luận người nào tùy tiện tiếp cận bọn họ, ngay cả người nhà cũng phải kiểm tra thực hư nghiêm ngặt. Kỹ thuật dịch dung của đám người đó rất cao siêu, đừng để bọn chúng lợi dụng sơ hở giết người diệt khẩu.”
“Rõ!” Người hai bên đáp lại.
“Mang thủ cấp người kia theo. Lệnh Hồ Thu kiến thức rộng rãi, chắc có thể nhìn ra được người này là ai.” Ngưu Hữu Đạo quay sang nói với Công Tôn Bố, sau đó rời đi.
Mọi người không cần che giấu tung tích nữa. Công Tôn Bố và ba phái đều phái một người đi theo Ngưu Hữu Đạo đến khách sạn Thiên Hồ.
Nhìn mọi người đã rời đi, những người còn lại trở về cửa hàng Lưu Tiên tông, Phan chưởng quỹ hỏi một người bên cạnh: “Sư huynh, đó là thủ cấp của ai vậy. Ngưu Hữu Đạo dường như rất coi trọng nó. Mà phản ứng của hai người bị bắt cũng không bình thường.”
Vị sư huynh tham gia hành động tối nay thở dài: “Thực lực người này rất mạnh, trên dưới Lưu Tiên tông chúng ta đoán chừng cũng không phải là đối thủ của gã ta. Chúng ta còn sống trở về đã là may mắn lắm rồi.”
Phan chưởng quỹ giật mình: “Người nào có bản lĩnh lấy được thủ cấp của gã ta vậy?”
“Bị Ngưu Hữu Đạo giết.” Sư huynh trầm giọng đáp một câu.
“Ngưu Hữu Đạo có thể giết gã ta?” Gương mặt Phan chưởng quỹ hiện lên vẻ khó tin.
“Tình huống cụ thể thì ta không rõ, nhưng chính xác là chết trong tay Ngưu Hữu Đạo. Ngươi nãy ghi nhớ tình huống, sau đó báo tin về cho sư môn…” Sư huynh đem chuyện lúc đó thuật lại một lần.
Cửa khách sạn Thiên Hồ, Hắc Mẫu Đơn không thể ngồi trong phòng, cứ đứng ngoài cửa mong mỏi nhìn ra.
Nhìn thấy Công Tôn Bố, rồi nhìn người đang đội mũ có rèm che, tảng đá trong lòng Hắc Mẫu Đơn như rơi xuống, nhanh chóng tiến lên: “Đạo gia, ngài không sao chứ?”

“Hãy mau sắp xếp cho bọn họ ở sát phòng chúng ta.” Ngưu Hữu Đạo chỉ những người đi theo, dặn dò Hắc Mẫu Đơn một tiếng rồi nhanh chân bước vào phòng của mình.
Hắc Mẫu Đơn đành phải đưa đám người Công Tôn Bố đến quầy đăng ký phòng.
Trở lại phòng của hắn, Ngưu Hữu Đạo vội đóng cửa rầm một cái, ngay cả áo choàng cũng không kịp cởi, bước vào căn phòng nhỏ bên trong, thả Nguyệt Điệp chiếu sáng ra, sau đó liên tục ho khan vào trong một cái chậu đồng, nôn ra những bọt máu.
Đợi hơi thở bình ổn, hắn lấy ra một viên thuốc trị thương, bóp nát rồi bỏ vào trong miệng nuốt xuống, sau đó yên lặng thi pháp điều tức.
Cửa bên ngoài mở ra, Hắc Mẫu Đơn đã quay lại, nhìn thấy gian phòng nhỏ sáng đèn, nàng vội tiến vào. Khi ngửi được mùi máu tươi, nàng liền bước lên xem, con ngươi đột nhiên co lại, hô to: “Đạo gia, ngài bị thương rồi sao?”
Ngưu Hữu Đạo im lặng không nói, đợi một lát sau hắn mới mở mắt: “Ngươi không cần ngạc nhiên, chỉ là chút vết thương nhỏ thôi. Có thể còn sống trở về đã là tốt lắm rồi.”
Nhớ đến tình huống bị người đàn ông cao gầy kia đuổi theo không bỏ, nhớ đến cảnh gã ta chỉ dùng một chiêu đã làm cho hơn mười tu sĩ Kim Đan phải bị thương, trong lòng hắn nhiều ít cũng có chút sợ hãi.
Hắn biết có người giấu mặt muốn đưa hắn vào chỗ chết, nhưng không nghĩ đến vì muốn đối phó hắn, người kia lại xuất động đối thủ cấp bậc như vậy.
“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?” Hắc Mẫu Đơn hỏi.
Ngưu Hữu Đạo tạm thời không giải thích, bảo nàng mang nước súc miệng đến. Sau khi súc sạch máu tanh trong miệng, hắn đưa tay cởi áo choàng, thuận tay đưa cho Hắc Mẫu Đơn, sau đó bước ra khỏi gian phòng nhỏ, tháo bảo kiếm trên lưng gác lên kệ, lại hỏi: “Lệnh Hồ Thu đã về hay chưa?”
Khoác áo choàng của Ngưu Hữu Đạo lên tường xong, Hắc Mẫu Đơn mới trả lời: “Ngài vừa đi được một lát thì y trở về. Y đã từng đến tìm ngài, biểu hiện có chút không bình thường, còn dặn sau khi ngài trở về thì đến tìm y, nói là y đang có chuyện tìm ngài.”

Ngưu Hữu Đạo bước đến cạnh cửa sổ, nhìn khung cảnh yên tĩnh bên ngoài, chậm rãi nói: “Ta đã từng nói, theo lý Lệnh Hồ Thu không đủ để chấn nhiếp thế lực thần bí kia. Lần này động thủ với ta, còn có chuyện điều Lệnh Hồ Thu đi trước đó, Xem ra, việc y đến quận Thanh Sơn tìm ta, và việc bị truy sát trên đường đi này hoàn toàn có vấn đề. Cho dù Lệnh Hồ Thu không có quan hệ với thế lực thần bí kia, nhưng tám chín chục phần trăm, y nhất định biết được điều gì đó.”
Hắc Mẫu Đơn đưa tay bắt mạch của hắn, thi pháp kiểm tra thương thế cho hắn, xác nhận không có gì đáng ngại, mới nhẹ nhàng thở ra, hỏi lại: “Nếu quả thật như vậy, Lệnh Hồ Thu nhất định có mưu đồ với ngài, nhưng y đang toan tính việc gì chứ?”

Chương 385: Bài Danh Hai Trăm Sáu Mươi Bảy Bảng Đan (2)

Chương 385: Bài Danh Hai Trăm Sáu Mươi Bảy Bảng Đan (2)
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Đúng vậy, đây cũng chính là điều mà ta không nghĩ ra. Y đang toan tính gì với ta chứ? Trên người ta có cái gì đáng cho y mưu đồ?”
Hắc Mẫu Đơn đáp: “Không nói đến vấn đề này nữa. Người ngài đang bẩn, để ta đi chuẩn bị nước nóng để ngài ngâm mình một chút. Ngài hãy nghỉ ngơi cho khỏe, chờ chữa thương xong rồi nói sau.”
Ngưu Hữu Đạo quay lại hỏi: “Ngươi không phải muốn nói ngươi sống tốt, tối nay muốn bồi ta ngủ sao?”
Hắc Mẫu Đơn liếc mắt nhìn hắn: “Ta không tin ngươi nghe không ra lời nói tốt xấu, bị thương còn không thành thật. Ta không làm mấy chuyện ôm ấp để người ta xem thường đâu.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Có cốt khí.”
Hắc Mẫu Đơn xì một tiếng: “Ta còn không rõ đàn ông các người sao? Ngày nào ta cũng lắc lưu bên cạnh ngài, ngài chắc chắn sẽ có lúc huyết khí phương cương không nhịn nổi, ta chờ ngài chủ động đấy.”
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả, chuyển sang đề tài khác: “Từ từ hãy tắm, không phải Lệnh Hồ Thu muốn tìm ta sao? Ta muốn xem y định chơi chiêu gì đây. Ngươi đi tìm Công Tôn Bố, bảo ông ta đem thủ cấp đến đây.”
“Thủ cấp?” Hắc Mẫu Đơn có vẻ nghi hoặc, nhưng vẫn lĩnh mệnh mà đi. Sau khi lấy thủ cấp xong, hai người bước đến cửa phòng Lệnh Hồ Thu, đưa tay gõ cửa.
Hồng Tụ mở cửa. Nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo, nàng ta có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn mở rộng cánh cửa, đồng thời quay đầu kêu lên: “Tiên

sinh, Đạo gia đến.”
Lệnh Hồ Thu từ giữa phòng bước nhanh đến, quan sát Ngưu Hữu Đạo từ trên xuống dưới.
“Huynh trưởng, nghe nói huynh có việc tìm đệ.” Ngưu Hữu Đạo cười chắp tay.
Lệnh Hồ Thu vỗ vai Ngưu Hữu Đạo, rồi bảo hắn vào phòng. Sau khi ngồi xuống, y làm ra vẻ tự trách: “Chẳng lẽ đệ không biết cừu gia của đệ rất nhiều sao? Một mình đệ ra ngoài nguy hiểm lắm có biết không? Thấy người của đệ có vết bẩn, chuyện gì xảy ra vậy?”
“Khiến huynh trưởng lo lắng, là đệ không phải.” Ngưu Hữu Đạo xin lỗi một câu, chợt thở dài lắc đầu: “Nhưng quả thật đã bị huynh trưởng nói trúng, đúng là đã xảy ra chút chuyện.”
Biểu hiện của Lệnh Hồ Thu nghiêm lại, hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Có người giả mạo Chưởng quỹ cửa hàng Lưu Tiên tông, kỹ thuật dịch dung có thể nói là siêu phàm, đã lừa được cả đệ, dụ đệ ra khỏi Vô Biên các, sau đó ra tay hạ sát đệ. Đệ còn sống trở về gặp huynh trưởng đã là may mắn lắm rồi.”
Lệnh Hồ Thu thầm mắng tiện nhân trong lòng, nhưng ngoài mặt lại nghiêm nghị, biết rồi còn hỏi: “Đệ có biết là ai làm không?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Việc này rất kỳ lạ. Đệ không biết hung thủ là ai, đệ cũng đang cảm thấy khó hiểu không biết là ai làm. Cho nên đệ đến đây là để thỉnh giáo huynh trưởng.”
Lệnh Hồ Thu hỏi: “Chuyện này là thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo quay người lại nói: “Mau mang đến cho huynh trưởng ta xem.”
Hắc Mẫu Đơn cầm bao vải tiến lên, sau đó đặt lên bàn, mở túi bao vải ra, lộ ra một cái thủ cấp bên trong. Nàng nhìn kỹ, cũng không biết là ai, liền chuyển thủ cấp đến đối mặt với Lệnh Hồ Thu.
Đồng thời Ngưu Hữu Đạo cũng chú ý đến phản ứng của Lệnh Hồ Thu. Nhìn thấy gương mặt của thủ cấp, Hồng Tụ, Hồng Phất nhìn nhau, ánh mắt có chút giật mình, còn Lệnh Hồ Thu thì nhìn chằm chằm thủ cấp, bờ môi căng cứng.
Ngưu Hữu Đạo nhìn mặt mà nói chuyện: “Thực lực người này rất mạnh. Trước đó, người lợi hại nhất mà đệ đã từng gặp chính là Bạch Diêu của

Thiên Ngọc môn, nhưng Bạch Diêu so với người này vẫn còn kém hơn không ít. Từ lúc đệ rời khỏi nhà tranh đến nay, đây là lần đầu tiên gặp được cao thủ lợi hại như vậy. Chắc chắn người này không phải hạng người vô danh, không biết huynh trưởng có biết người này không?”
Lệnh Hồ Thu im lặng, cuối cùng chậm rãi gật đầu: “Ta biết người này, cũng đã từng gặp gã ta một lần.”
Ngưu Hữu Đạo ồ một tiếng, hỏi tiếp: “Không biết người này là cao nhân môn phái nào?”
Lệnh Hồ Thu lắc đầu: “Người này tên Trác Siêu, không môn không phái, cũng là tán tu giống bọn ta, nhưng không phải tán tu bình thường. Tám trăm Kim Đan có thể vang danh thiên hạ, những người được lọt vào ba trăm vị trí đầu của bảng Đan, có thể nói đều là các cao thủ nhất lưu thiên hạ. Trác Siêu bài danh thứ hai trăm sáu mươi bảy, thực lực là có thể nghĩ.”
Trác Siêu? Vị trí hai trăm sáu mươi bảy? Ngưu Hữu Đạo im lặng ghi nhớ, ngoài mặt thì gật đầu: Khó trách!”.
Hắc Mẫu Đơn nghe xong liền hãi hùng khiếp vía. Cao thủ nằm trong ba trăm vị trí đầu tiên của bảng Đan?
Tuy nói rất nhiều cao thủ chưa chắc có mặt trên bảng Đan, nhưng cao thủ có tên trên bảng Đan đều là hàng thật giá thật, được trải qua kiểm nghiệm.
Nàng có thể tưởng tượng khi đối đầu với loại nhân vật này khủng bố đến mức nào. Bây giờ, nàng nhiều ít đã có thể cảm nhận được vì sao Ngưu Hữu Đạo nói còn sống trở về được đã là may mắn lắm rồi.
Lệnh Hồ Thu kỳ quái nói: “Lão đệ và gã ta có thù hay sao? Thực lực của gã đạt đến trình độ như vậy, cũng sẽ không vì chút tiền lẻ mà làm việc, tại sao gã ta lại ra tay với đệ chứ?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đệ nào biết. Trước đó đệ và gã ta vốn không quen biết nhau, đây là lần đầu tiên đệ nghe nói về gã ta, làm sao có thể có thù hằn gì chứ?”
“Không đúng!” Lệnh Hồ Thu lắc đầu, chỉ vào thủ cấp: “Dựa vào thực lực của Trác Siêu, gã ta muốn ra tay với đệ, đệ sợ rằng sẽ khó mà tránh thoát được một kiếp, tại sao đệ chẳng những không bị gì, mà còn dễ dàng lấy được thủ cấp của gã ta? Cũng không phải là ta khinh thường

lão đệ, mà là một đống lão đệ cộng lại cũng không phải là đối thủ của gã.”
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Đúng như lời huynh trưởng đã nói, cừu nhân của đệ rất nhiều. Đệ đã dám ra ngoài, sao có thể không chuẩn bị trước. Động thủ với đệ không chỉ có một mình Trác Siêu, mà còn có bốn tu sĩ Kim đan. Cuối cùng không một ai chạy thoát, bị chặt đầu toàn bộ.”
Hắn không nói đến việc bắt sống được hai người.
Trong phòng yên tĩnh, tất cả đều nhìn hắn. Lệnh Hồ Thu hỏi một câu: “Bên cạnh lão đệ còn có những người khác?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Trên đường đi còn có người của ba phái âm thầm bảo vệ.”
Lệnh Hồ Thu lắc đầu: “Thứ cho ta nói thẳng, môn phái như Lưu Tiên tông, cho dù ba phái dốc hết toàn bộ lực lượng cũng khó mà đấu lại Trác Siêu, đừng nói chi đến việc lấy thủ cấp của gã. Người có thực lực giết chết Trác Siêu, cao thủ đỉnh phong của Thiên Ngọc môn còn có khả năng có mấy người.”
“Nhưng theo lý, cao thủ như vậy chính là lực lượng chấn nhiếp của một môn phái. Muốn bồi dưỡng được một người phải đầu tư rất nhiều tài nguyên, được xem là trụ cột để chèo chống cả một môn phái, cũng là mấu chốt khiến cho các môn phái khác không dám hành động thiếu suy nghĩ, không đứng trước một vấn đề quan trọng, sẽ không tùy ý vận dụng. Thiên Ngọc môn có thể phái ra loại người như vậy để bảo vệ lão đệ?”
“Huống chi có một số việc không phải chỉ dựa vào chém giết là có thể giải quyết. Nước Tề cũng không phải là nơi mà Thiên Ngọc môn muốn làm gì thì làm. Phái một hai cao thủ như vậy, chỉ sợ cũng không làm nên được chuyện gì. Đệ xuất động người nào, đối thủ cũng sẽ xuất động hạng người đó đến đối phó. Thiên Ngọc môn có thể phái ra nhân thủ như vậy để mạo hiểm sao? Tổn thật một hai cao thủ như vậy, chỉ sợ Thiên Ngọc môn sẽ đại thương nguyên khí.”
Ngưu Hữu Đạo từ chối cho ý kiến, chỉ cười mà không nói có hay không có, tùy tiện tìm lý do thoái thác.
Sau khi Ngưu Hữu Đạo và Hắc Mẫu Đơn rời đi, Lệnh Hồ Thu vẫn ngồi im trong phòng.

“Xem ra chúng ta đã quá lo lắng rồi. Phía sau tên tiểu tử này nhất định có cao thủ nhất lưu bảo vệ. Bởi vậy ta cứ khó hiểu tại sao hắn dám tùy tiện mang theo mấy người ra ngoài chạy loạn như vậy.” Lệnh Hồ Thu dừng bước dưới ngọn nến, thì thầm một mình.

Hồng Phất lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ Trác Siêu đó là người của Hiểu Nguyệt các?”

Hồng Tụ nói: “Có thể làm ra chuyện này, chỉ sợ chính là bọn họ. Ngay cả Trác Siêu cũng dùng đến luôn, xem ra bọn họ nhất định phải lấy được tính mạng của Ngưu Hữu Đạo. Bây giờ thất thủ, xem họ làm sao mà giao nộp.”

Chương 386: Lấy Đạo Của Người Trả Cho Người

Chương 386: Lấy Đạo Của Người Trả Cho Người
Lệnh Hồ Thu khẽ thở dài: “Người bình thường sao có thể vận dụng loại nhân vật như Trác Siêu chứ? Nội bộ Tô Chiếu hẳn có bối cảnh quan hệ không nhỏ, ngược lại có thể chống đỡ được sự khiển trách của nội bộ, nếu không, sao nàng ta dám làm như vậy? Chúng ta có thể làm, cũng chỉ có thể báo cáo lại tình hình…”
Ngày hôm sau, cùng với hộ vệ của ba phái đi cùng, Ngưu Hữu Đạo một lần nữa đến cửa hàng Lưu Tiên tông.
Đám người Phan chưởng quỹ nghe Ngưu Hữu Đạo đến, liền bước ra chào hỏi.
Hai bên đến hậu đường, Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Có khai ra chưa?”
Phan chưởng quỹ lắc đầu: “Rất mạnh miệng, nói rằng có khai ra cũng không sống được, vì thế chết sống cũng không chịu mở miệng.”
“Đi xem một chút đi.” Ngưu Hữu Đạo khoát tay ra hiệu.
Khi mọi người tiến vào bên trong phòng, chỉ thấy Phan chưởng quỹ giả bị cột vào một thân cây, bị tra tấn rất nhiều, máu me khắp người. Vốn ông ta đã bị trọng thương, bây giờ đã hoàn toàn suy yếu.
Nhìn thấy đám người Ngưu Hữu Đạo, Phan chưởng quỹ cười to lên.
“Đừng giết chết, cứ chậm rãi thẩm vấn, tra cho đến khi ông ta chịu mở miệng.” Ngưu Hữu Đạo chỉ nhìn qua một lát, tận mắt xác nhận, sau đó ném lại một câu rồi rời đi.
Sau khi mọi người trở về hậu đường ở cửa hàng, Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Người bị nhốt ở cửa hàng Phù Vân tông có khai gì không?”
Tu sĩ Phù Vân tông đi theo đáp: “Chắc là không có. Nếu có, chắc chắn đã thông báo lại rồi.”

Ngưu Hữu Đạo cau mày. Bỏ ra cái giá lớn đến như vậy, không thể để cho tù nhân bị bắt không khai báo chuyện gì đã xảy ra. Không nói đến mấy chuyện chết chóc, vì chuyện này thôi hắn đã lãng phí ba miếng bùa hộ thân truyền pháp. Hắn liền mở miệng hỏi: “Ngay cả chuyện này mà ba phái còn làm không xong, ba phái không có ai nữa sao?”
Hắn nói lời này, chẳng khác nào làm nhục ba phái, sắc mặt của đệ tử ba phái không khỏi có chút khó coi.
Phan chưởng quỹ biểu hiện sự không phục: “Đạo gia, không thể nói như vậy được, chúng ta đã dùng hết thủ đoạn, đối phương chết cũng không mở miệng, chúng ta có thể làm gì? Cộng thêm ông ta bị thương nặng như vậy, có thể chết bất cứ lúc nào nếu tra tấn quá nặng, chúng ta chỉ có thể chậm rãi thẩm vấn, từ từ nghĩ biện pháp tìm chỗ đột phá. Vừa rồi không phải ngài cũng nói chậm rãi thẩm vấn sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ý của ngươi là, chúng ta nên ở lại đây, chờ ngươi tìm rõ đối thủ là ai, chúng ta mới xuất phát đến nước Tề?”
“Không dám làm chậm trễ đại sự, là chúng ta vô năng.” Phan chưởng quỹ tự giễu một câu, sau đó chắp tay nói: “Xin hỏi Đạo gia có cao kiến gì để cho bọn họ mở miệng hay không?”
Những người khác cũng nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, đều hiểu dụng ý tự giễu của Phan chưởng quỹ, ám chỉ Ngưu Hữu Đạo chỉ biết ngồi chỉ tay năm ngón.
Sư huynh Phan chưởng quỹ vội quát lớn một câu: “Sư đệ, không được vô lễ.”
Dù sao sư môn cũng đã bàn giao, phải phối hợp với Ngưu Hữu Đạo, nhưng lời của Ngưu Hữu Đạo nói hoàn toàn khiến ba phái cảm thấy không thoải mái. Cái gì là ba phái không còn ai nữa?
Hắc Mẫu Đơn giận dữ, phóng ra từ sau lưng Ngưu Hữu Đạo, muốn lên tiếng trách cứ một câu, nhưng Ngưu Hữu Đạo đã đưa tay cản nàng lại.
Ngưu Hữu Đạo lười so đo với đối phương. Bây giờ không phải là lúc nội chiến mà là lúc phải giải quyết vấn đề, tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra. Hắn hỏi: “Phan chưởng quỹ, ngươi xác nhận ngươi đã dùng hết mọi biện pháp?”
Phan chưởng quỹ nói: “Ít ra trước mắt ta đã sử dụng hết mọi biện pháp.”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Được, vậy ta sẽ nói ra một biện pháp, ngươi nãy dùng thử xem.”
Phan chưởng quỹ chắp tay lần nữa: “Ta xin rửa tai lắng nghe.”
Ngưu Hữu Đạo khoát tay, ra hiệu ông ta đi theo hắn, đến một gian phòng trống, lúc đó mới quay người nhìn thẳng vào Phan chưởng quỹ, gằn từng chữ: “Lấy đạo của người trả cho người.”
Phan chưởng quỹ sững người, không hiểu cách vận dụng phương pháp “lấy đạo của người trả cho người” là như thế nào. Ông ta hỏi lại: “Tại hạ ngu muội, xin Đạo gia chỉ rõ.”
Ngưu Hữu Đạo ra hiệu ông ta bước đến gần, sau đó ghé vào lỗ tai ông ta thấp giọng nói mấy câu.
Phan chưởng quỹ nghe xong, ánh mắt sáng lên, nhưng rồi lại do dự: “Nếu chẳng may đánh nhau, ta sẽ không cách nào ăn nói với Vô Biên các, mà đánh chẳng ra bộ dạng gì, làm sao khiến người ta tin tưởng.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không cần đánh nhau đâu…” Rồi lại thì thầm bên tai ông ta mấy câu.
“Ta hiểu rồi, nhưng gấp quá, kỹ thuật dịch dung của chúng ta không thể dĩ giả loạn chân được.”
“Này Phan chưởng quỹ, cách thì ta đã cung cấp cho ngươi rồi. Người sống còn bị nghẹn nước tiểu mà chết mà. Nếu ngươi không làm được dĩ giả loạn chân thì thay đổi cách thức cũng được…”
Nghe Ngưu Hữu Đạo dặn dò, Phan chưởng quỹ liên tục gật đầu, gương mặt hơi đổ mồ hôi: “Ta hiểu rồi, ta bắt đầu làm thử một lần xem sao.”
Ngưu Hữu Đạo dặn dò: “Để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, việc này ngươi nên bí mật an bài, tạm thời đừng để tin tức lọt ra ngoài. Còn nữa, ngươi hãy liên lạc với cửa hàng Phù Vân tông, nói cho bọn họ biết cách xử lý, để bọn họ bí mật làm theo. Hai bên ra tay cùng một lúc, hy vọng sẽ có một tên mở miệng.”
“Vâng, Đạo gia yên tâm đi, ta sẽ đi sắp xếp.” Phan chưởng quỹ chắp tay, thái độ rõ ràng có sự thay đổi, dường như chịu phục không ít.
Bên trong phòng giam, Phan chưởng quỹ giả bị cột vào thân cây, khóa sắt quấn quanh, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt đờ đẫn, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Hai tên đệ tử Lưu Tiên tông vẫn luôn canh gác, thỉnh thoảng trò chuyện khuyên nhủ hai ba câu. Khuyên nhủ chính là nhiệm vụ mà bên trên giao xuống cho gã.
Cho đến trước mắt, không ai biết tên thật của Phan chưởng quỹ này là gì, cũng không có cách nào mang thủ cấp của người cao gầy ra ngoài nghe ngóng được.
“Ta nói ngươi đấy, cần chi phải cứng đầu như vậy. Chưởng quỹ của chúng ta đã cam đoan với ngươi, chỉ cần ngươi khai ra, chúng ta sẽ tha cho ngươi một con đường sống.”
“Đúng đấy, ngươi đừng nghĩ cho mỗi mình ngươi. Ngươi có vợ con không? Dù không suy nghĩ cho mình, ngươi cũng nên nghĩ cho người nhà của ngươi một chút, đúng không nào?”
“Cần chi phải chịu tội thay như thế. Ngươi chết ở đây, có ai thèm nhớ đến ngươi không?”
“Ngươi bị nhốt ở đây, ngươi cũng biết, trong thiên hạ có mấy ai dám sử dụng vũ lực cứu ngươi ra khỏi Vô Biên các chứ. Chẳng lẽ ngươi cứ muốn tiếp tục như vậy?”
Mặc kệ hai người này nói cái gì, Phan chưởng quỹ giả cũng không đáp lại, cũng không rên một tiếng nào.
Ngoài cửa vang lên tiếng gõ. Một người bước ra mở cửa, sau đó mỉm cười: “Triệu sư đệ, lại đưa thức ăn đến sao?”
Triệu sư đệ có diện mạo xấu xí mang hộp cơm bước vào.
Một đệ tử khác cười nói: “Triệu sư đệ, có mang đến, người ta cũng chưa chắc cảm kích đâu.”
Triệu sư đệ nhìn chằm chằm vào Phan chưởng quỹ giả đang bị cột, không nhanh không chậm nói: “Ông ta không lĩnh tình cũng không sao nhưng người không thể chết trên tay chúng ta được. Ông ta không ăn thì đút cho ông ta ăn. Đây là ý của Phan sư thúc.”
Đệ tử canh gác thở dài: “Biết rồi.”
Đặt hộp cơm trước mặt phạm nhân, Triệu sư đệ quay người rời đi. Trước khi bước ra cửa, y quay lại nói một câu: “Mau đút cho ông ta ăn đi.”
“Được rồi, được rồi, không cần ngươi dông dài nữa.” Một đệ tử khua tay nói.

Triệu sư đệ đóng cửa rời đi. Một người ngồi xổm trước mặt hộp cơm, chậm rãi mở hộp cơm ra, ồ một tiếng: “Cơm này không tệ.” Sau đó, y ngẩng đầu nhìn Phan chưởng quỹ giả: “Ngươi hãy nhìn đi, chúng ta tốt với ngươi như thế nào. Ăn ngon uống ngon còn chưa tính, chúng ta lại còn phải hầu hạ ngươi nữa đấy.”

Phan chưởng quỹ giả cụp mắt xuống, vẫn không lên tiếng.

Trong lúc đệ tử canh gác đang đút cho phạm nhân ăn, ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ. Gã đệ tử còn lại bước ra mở cửa, chỉ thấy bên ngoài có người mang cơm đến, liền cười ha hả nói: “Làm phiền Cung sư đệ mang cơm đến cho chúng ta.”

Cung sư đệ nói: “Sư huynh, đây là để cho phạm nhân ăn. Các người muốn ăn, đợi lát nữa sẽ có người đến thay ca với các ngươi.”

Chương 387: Xếp Hạng Của Ta Tăng Lên Một Bậc (1)

Chương 387: Xếp Hạng Của Ta Tăng Lên Một Bậc (1)
Phan chưởng quỹ giả đang bị cột vào thân cây đưa mắt nhìn sang.
Hai sư huynh đệ trong phòng trố mắt nhìn nhau. Gã đệ tử đang đút cơm cho phạm nhân ăn quay đầu lại nói: “Cung sư đệ, Triệu sư đệ vừa mới đưa cơm đến, ngươi lại đưa thêm tiếp một phần, chuyện gì xảy ra vậy?” Sau đó chỉ vào hộp cơm trước mặt.
Cung sư đệ ngạc nhiên nói: “Không phải Triệu sư huynh bận việc, huynh ấy nhờ ta mang thức ăn đến sao?”
Hai đệ tử canh gác nhìn nhau. Người đi ra mở cửa nói: “Đây là hộp cơm mà Triệu sư đệ vừa mới đưa tới.”
Cung sư đệ gãi đầu nói: “Triệu sư huynh cũng thật là, trở về cũng không nói một tiếng. Được rồi, hai vị sư huynh tiếp tục đi.” Y lắc đầu một cái, sau đó mang hộp cơm rời đi.
Cửa phòng giam đóng lại, một người cầm muỗng, múc một muỗng canh, nói với Phan chưởng quỹ giả: “Dù sao cũng là máu thịt, không phải ngoại lệ. Làm gì cũng phải lo cho mình. Ngươi ăn một chút đi.”
Phan chưởng quỹ mím chặt môi, hai mắt nhìn chằm chằm vào hộp cơm trong tay y, ngực có chút phập phồng.
Đệ tử bưng cơm xì một tiếng: “Được rồi, ta biết ngươi mạnh miệng. Sư huynh, mau giúp ta cạy miệng ông ta ra.”
Một người khác bước đến, đưa tay định làm theo, ai ngờ Phan chưởng quỹ bỗng quay đầu sang một bên, không phối hợp, lại còn lên tiếng: “Thứ này không thể ăn.”
Sư huynh đến phối hợp không thèm để ý, bóp mặt ông ta quay lại.
Phan chưởng quỹ gấp lên, kêu một tiếng: “Có độc.”

Sư đệ bưng cơm thở dài: “Bây giờ ngươi là đại gia, ngay cả ăn cơm cũng phải do chúng ta hầu hạ, nào dám hạ độc hại chết ngươi chứ. Chúng ta còn ước ngươi sống tốt nữa là. Ngươi còn sống thì mới đem mọi chuyện nói ra, cho nên ai dám giết chết ngươi chứ. Ngươi yên tâm đi, thức ăn của chúng ta đều đã được kiểm tra. Sư huynh, cạy miệng của ông ta ra để đệ đổ vào.”
Sư huynh dùng tay nặn miệng Phan chưởng quỹ ra.
Phan chưởng quỹ giả kêu ô ô, nói mấy câu không rõ: “Ta khai, ta khai.”
Hai sư huynh đệ sững sờ. Sư huynh buông lỏng miệng của ông ta ra, hỏi: “Ngươi vừa mới nói cái gì? Ta không nghe rõ, ngươi lặp lại lần nữa đi.”
Phan chưởng quỹ giả lắp bắp nói: “Ngươi không cảm thấy việc vừa rồi có vấn đề sao? Triệu sư đệ của các ngươi không có ở đây, tại sao lại chạy đến đây đưa thức ăn?”
Sư huynh trợn mắt nói: “Ngươi muốn đùa ta đúng không?”
Phan chưởng quỹ giả vội vàng nói: “Triệu sư đệ đến trước đó là người khác giả mạo, không phải là Triệu sư đệ của các ngươi, đến đây để giết ta diệt khẩu. Không tin, các ngươi kiểm tra lại hộp cơm này đi.”
Sư đệ thở dài nói: “Cho dù ngươi không muốn ăn, cũng đừng nói như thế chứ. Sư đệ của chúng ta, chúng ta còn không biết sao? Sư huynh, đừng nhiều lời với ông ta nữa. Người này nhiều vấn đề lắm, cứ cạy miệng ông ta đổ vào là được.”
Sư huynh đang định đưa tay, Phan chưởng quỹ giả vội la lên: “Ta có thể giả mạo chưởng quỹ của các ngươi, tất nhiên sẽ có người giả mạo được sư đệ của các ngươi. Khi ta giả mạo Chưởng quỹ của các ngươi, có ai phát hiện ra không?”
Ông ta vừa nói xong, hai sư huynh đệ kia nhìn nhau dò xét.
Phan chưởng quỹ lại nói: “Các ngươi kiểm tra lại cơm canh một chút đi. Nếu như không có vấn đề, không cần các ngươi đút, ta tự há mồm ăn ngay. Các ngươi hãy kiểm tra lại một lần đi.”
Ánh mắt hai sư huynh đệ nhìn chăm chú vào hộp cơm, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, dường như đang trao đổi.
Sư huynh lấy một cái bình sứ nhỏ trong ngực ra, mở nắp bình, còn sư đệ thì giơ hộp cơm canh lên.

Đổ một chút bột màu trắng vào bên trong cơm canh, sư đệ dùng thìa quấy quấy, cơm canh rất nhanh biến đổi, trở thành màu đen như mực. Hai sư huynh đệ trợn mắt há mồm, đưa mắt nhìn nhau, biểu hiện chấn kinh.
Sư đệ trầm giọng nói: “Sư huynh, huynh canh chừng ở đây, để ta đi báo Phan sư thúc.” Y ném hộp cơm canh xuống đất, sau đó chạy nhanh ra ngoài.
Sư huynh rút hai thanh Nguyệt Luân đang cắm ở eo cầm trên tay, bảo vệ Phan chưởng quỹ giả đằng sau, cảnh giác nhìn cánh cửa phòng giam.
Phan chưởng quỹ giả nhìn hộp cơm canh đen như mực đang vứt trên mặt đất, gương mặt hiện lên sự bi phẫn. Vừa rồi, nếu không phải ông ta phản ứng nhanh, nếu không phải ông ta cái khó ló cái khôn, sợ là đã bị hai thằng ngu kia cưỡng chế nhét thức ăn vào miệng rồi. Tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì đúng là rất khó tưởng tượng.
Bên ngoài rất nhanh vang lên tiếng bước chân liên tiếp, đồng thời truyền đến giọng nói của Phan chưởng quỹ: “Xem người còn ở trong cửa hàng hay không. Mỗi một góc đều không được bỏ qua, phải tra cẩn thận cho ta.”
Cửa mở, một đám người xông vào, ánh mắt chăm chú nhìn hộp cơm canh đen như mực trên mặt đất. Phan chưởng quỹ bưng hộp cơm đưa lên mũi hít hà.
Sắc mặt của ông ta triệt để trầm xuống, quay người đối mặt với đám người, đưa tay chỉ chỉ: “Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, bốn người các ngươi ở lại đây canh gác. Về sau, mỗi lần đưa thức ăn vào đều phải kiểm tra một lần.”
Sau đó, ông ta dẫn người ra ngoài. Ở bên ngoài còn nghe được giọng nói giận dữ không kềm chế được của ông ta: “Bắt đầu từ bây giờ, phàm là đệ tử bản môn, bất kể là ai, bao gồm cả ta, khi ra vào hậu đường, tất cả đều phải được kiểm tra nghiêm ngặt.”
“Rõ!” Bên ngoài truyền đến một tiếng người đáp lại, bầu không khí trong nháy mắt khẩn trương lên.
Phan chưởng quỹ giả đang bị cột trên cây ngửa đầu nhắm mắt, gương mặt hiện lên sự bi phẫn…

Chạng vạng tối, đám người Phan chưởng quỹ lại từ phòng giam bước ra. Trên đường về, mấy sư huynh đệ nhìn nhau, đều như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng thở ra.
Tên Phan chưởng quỹ giả mạo kia rốt cuộc đã chịu khai.
“Sư huynh, bây giờ ta đã hiểu vì sao Ngưu Hữu Đạo lại đến đây chủ trì đại cục, cũng hiểu được vì sao sư môn lại bảo chúng ta phối hợp với Ngưu Hữu Đạo. Người này đúng là có bản lãnh.” Phan chưởng quỹ thành tâm cảm phục một câu.
Sư huynh hỏi: “Đây là biện pháp của hắn?”
Phan chưởng quỹ chắp tay bồi tội: “Cũng không phải là đệ muốn giấu diếm sư huynh, mà bởi vì trước đó Ngưu Hữu Đạo đã dặn dò phải giữ bí mật. Sư môn cũng đã nói, chỉ cần hắn không phải làm loạn, tất cả đều nghe theo hắn phân phó.”
Có thể nói ra lời này nói lên ông ta ngay từ đầu đã công nhận biện pháp của Ngưu Hữu Đạo, cho nên mới giữ kín bí mật.
Sư huynh vỗ vai ông ta, nói: “Ta hiểu mà, không cần giải thích.”
Phan chưởng quỹ lại cảm thán một câu: “Chuyện mà chúng ta không còn cách nào, hắn lại tiện tay mà làm. Tuổi còn trẻ đã có được thủ đoạn như vậy, khó trách lại có thể dừng chân ở hai quận.”
Sư huynh gật đầu đồng ý: “Trên đường đi phải chịu cảnh màn trời chiếu đất, lại còn phải che giấu hành tung, còn phải tùy thời gấp rút tiếp viện hắn, thật sự dày vò chúng ta quá nhiều. Trên đoạn đường không hề thấy tình huống mà hắn nói xuất hiện, ban đầu tất cả mọi người đều oán giận, cuối cùng sự thật đã nói rõ điều mà hắn dự đoán là đúng. Một loạt tình huống trước mắt đều đã chứng minh sự thật hắn rất có năng lực, cũng chứng minh một điều có một số tình huống ngoài ý muốn đều nằm trong sự khống chế của hắn. Đây không phải là chuyện xấu mà là chuyện tốt, đồng thời cũng hy vọng hắn có thể tiếp tục giữ vững trạng thái này. Chuyện liên quan đến tiền đồ và vận mệnh của đệ tử trên dưới Lưu Tiên tông, nếu việc có thể thành, Toàn sư đệ cũng không tính là hy sinh vô ích.”
Trước đó, ở sa mạc, một trong hai tu sĩ Kim Đan bị người đàn ông cao gầy giết chết là đệ tử của Lưu Tiên tông.

Phan chưởng quỹ gật đầu, thở ra một hơi, nói: “Sư huynh, chúng ta nên đi gặp hắn thôi. Hắn còn đang chờ tin tức của chúng ta bên này.”
Hai người bước ra cửa hàng, thẳng đến khách sạn Thiên Hồ. Khi gõ cửa phòng Ngưu Hữu Đạo, hai người phát hiện Ngưu Hữu Đạo và Hắc Mẫu Đơn đều không có ở trong phòng.
Đoạn Hổ tiếp đãi hai người, nói Ngưu Hữu Đạo đã bồi Lệnh Hồ Thu ra ngoài uống rượu ăn cơm, bảo bọn họ chờ một lát.
Tả chưởng quỹ của Phù Vân tông đã đến trước đó, cũng đang chờ trong phòng.
Hai bên mỉm cười nhìn nhau. Có một số chuyện mọi người đều biết ở trong lòng. Có thể gặp nhau ở đây, hiển nhiên bên phía Phù Vân tông cũng đã có kết quả.

Chương 388: Xếp Hạng Của Ta Tăng Lên Một Bậc (2)

Chương 388: Xếp Hạng Của Ta Tăng Lên Một Bậc (2)
Đoạn Hổ mời hai bên dùng trà.
Cứ như vậy, chờ hơn nửa canh giờ, Ngưu Hữu Đạo và Hắc Mẫu Đơn mới trở về.
“Đạo gia!” Mọi người cùng nhau đứng lên, khách sáo chào nhau một tiếng, biểu hiện tôn kính không ít.
Có nhiều chuyện, sự thật chứng minh hết thảy. Có thể xuất ra bản lĩnh thật sự, tất nhiên có thể nhận lấy sự tôn kính.
Hắc Mẫu Đơn lấy một cái ghế dựa đặt đằng sau Ngưu Hữu Đạo. Ngưu Hữu Đạo đưa tay mời mọi người ngồi xuống, hắn cũng tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế của mình, quen với sự hầu hạ của Hắc Mẫu Đơn.
“Có kết quả rồi chứ?” Ngưu Hữu Đạo hỏi một câu.
“Có” Phan chưởng quỹ và Tả chưởng quỹ đều đồng loạt lên tiếng. Hai người sững sờ nhìn nhau, sau đó đưa tay ra: “Ngươi trước, ngươi trước…”
“Không vội, từng người nói là được.” Ngưu Hữu Đạo chỉ vào Phan chưởng quỹ: “Ngươi nói trước đi, người giả mạo ngươi nói gì.”
Thế là hai người lần lượt đem tình huống nói ra một lần.
Tên của Phan chưởng quỹ giả mạo là Diệp Tam Lang, còn người rơi vào tay Phù Vân tông thẩm vấn tên là Đan Thường Thành, còn có hai người đã chết, bốn người đều là thủ hạ của Trác Siêu. Bọn họ trên danh nghĩa đều là tán tu, là người của tổ chức sát thủ Hiểu Nguyệt các tiếng tăm lừng lẫy trong giới tu hành.
Hai người cũng không biết tại sao lại phải giết Ngưu Hữu Đạo. Tất cả đều nghe theo lệnh của Trác Siêu. Còn nhận mệnh của ai, dựa theo quy

củ của tổ chức, Trác Siêu không thể nói cho bọn họ nghe. Bọn họ cũng sẽ không đi nghe ngóng, thành ra bọn họ đều không biết rõ.
Về phần bên trong Hiểu Nguyệt các có bao nhiêu người, nội tình ra sao, bọn họ hoàn toàn không biết. Nội bộ tổ chức cũng sẽ không để cho bọn họ biết điều này.
Trước mắt, bọn họ chỉ biết thủ hạ của Trác Siêu có sáu người, bao gồm Trác Siêu nữa là bảy, hiện tại bị bắt là năm người.
Bình thường, bọn họ cũng không biết đối phương ẩn thân ở đâu, ngay cả những người khác tên gì cũng không biết, hàng ngày đều dùng danh hiệu để xưng hô, ngay cả Trác Siêu chịu trách nhiệm làm đầu mối liên hệ cũng ít thấy mặt, chỉ khi nào có nhiệm vụ mới mới có thể nhìn thấy. Khi nhiệm vụ kết thúc, ai nấy đều lặng lẽ rời đi. Lần này cũng là Trác Siêu triệu tập, bọn họ mới tập trung lại với nhau.
Sau khi trải qua hành động lần này, tình huống cơ bản mà hai người kia cung khai cũng chỉ có nhiêu đây. Lời khai của hai người có thể nói là trùng khớp với nhau.
Nghe hai người nói xong, Ngưu Hữu Đạo im lặng hồi lâu, sau đó nói: “Nói cách khác, hai người này hoàn toàn không hiểu biết nhiều về tình huống trong Hiểu Nguyệt các, thậm chí có thể nói là cái gì cũng không biết.”
Phan chưởng quỹ nói: “Đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Các thế lực của Hiểu Nguyệt các trải rộng các nước. Nhân thủ để làm những chuyện không thể để lộ ra ngoài ánh sáng nhất định không ít. Nếu làm không tốt, rất dễ dàng để lộ bí mật. Nếu ai cũng có thể nắm được nội tình của Hiểu Nguyệt các như lòng bàn tay, tổ chức sát thủ này cũng không cách nào thần bí như vậy được.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, lại hỏi: “Bảy người, nhưng chỉ có năm người bị bắt, còn lại hai người làm gì, bọn họ đều không biết sao?”
Tả chưởng quỹ nói: “Bọn họ nói tất cả đều có sự phân công. Dựa theo quy củ của tổ chức, ai nấy đều hoàn thành nhiệm vụ của riêng mình, không cho phép nghe ngóng nhiệm vụ lẫn nhau, thậm chí còn không biết hai người đó có đến Vô Biên các hay không.”
Phan chưởng quỹ cũng gật đầu, biểu hiện chuyện chính là như vậy.

Ngưu Hữu Đạo im lặng. Hắn vốn muốn hỏi nhiệm vụ này có liên quan đến Lệnh Hồ Thu hay không, ví dụ như trước đó tại sao Lệnh Hồ Thu lại bị điều đi. Bây giờ xem ra, đáp án này không cách nào nghiệm chứng được.

Hiện tại nghĩ lại, Trác Siệu chết không khỏi có chút đáng tiếc. Trác Siêu là đầu lĩnh của những người này, tình huống biết được chắc chắn còn nhiều hơn.

Hắn rất muốn biết trong tin tức tình báo Trần Quy Thạc truyền về, “biểu tỷ” tên Thiệu Liễu Nhi, hay “Chiếu tỷ” mà Thiệu Bình Ba hay gọi rốt cuộc là ai.

Trên thực tế, cho dù không có tin tức tình báo mà Trần Quy Thạc truyền về, hắn cũng đã âm thầm để Thương Triều tông phái người đi điều tra quan hệ thân thích của Thiệu Bình Ba.

Sau khi nhận được tin tức tình báo của Trần Quy Thạc, hắn lại càng muốn điều tra hơn.

Nhưng cũng không tra ra được tình huống hữu dụng nào. Tình huống điều tra ra được cũng không khác biệt gì so với Thương Triều tông, Lam Nhược Đình đã biết.

Thiệu Đăng Vân trước kia là tướng lĩnh dưới trướng của Ninh vương Thương Kiến Bá. Thương Kiến Bá không có khả năng không nắm giữ tình huống gia đình các tướng lĩnh quan trọng dưới trướng của mình.

Anh chị em ruột thịt của Thiệu Đăng Vân đã sớm chết trong chiến loạn.

Vợ cả của Thiệu Đăng Vân dường như có một người chị, nghe nói cũng đã sớm qua đời, hoàn toàn không nghe nói có quan hệ họ hàng gì với Thiệu Bình Ba.

Theo tình huống đã biết, nếu như có thì cũng là thuộc về phía Nguyễn Thị. Nhưng toàn bộ gia tộc của Nguyễn Thị đã bị diệt tộc. Mẹ con Nguyễn Thị lại vừa chết, gia tộc Nguyễn Thị có thể nói là chết không còn một mống. Theo lý, cho dù bên phía Nguyễn Thị vẫn còn người, cũng không có khả năng giúp Thiệu Bình Ba. Nếu Nguyễn Thị có quan hệ lợi hại như vậy, tại sao Thiệu Bình Ba lại dám có hành động thiếu suy nghĩ với Nguyễn Thị chứ?

Bởi vì chiến loạn, rất nhiều manh mối đều bị mất, muốn dựa vào nó để điều tra, cơ hội cực kỳ nhỏ bé.

Nhưng hắn cũng không còn cách nào. Thực lực của Trác Siêu thật sự khiến người ta cảm thấy đáng sợ. Nếu không nắm bắt ngay cơ hội ra tay, ai cũng không dám cam đoan tình huống gì sẽ xảy ra.
Im lặng một hồi, hắn nói: “Như vậy đi, các người trở về, chậm rãi thẩm vấn tiếp. Không nhất định là chuyện lần này, cứ hỏi trước kia bọn họ đã từng chấp hành nhiệm vụ gì, có phát hiện chuyện gì đáng ngờ hay không, tất cả hãy hỏi bọn họ. Hiểu biết thêm về tình huống cũng không có gì xấu.”
“Vâng!” Cả hai bên đều lên tiếng đồng ý.
Mọi người rời đi, trong phòng không còn người ngoài, Ngưu Hữu Đạo ngồi im, cau mày, thỉnh thoảng thì thầm một câu: “Hiểu Nguyệt các, Hiểu Nguyệt các…”
Hắn đã từng nghe nói về Hiểu Nguyệt các, cũng đã từng đọc ghi chép của tổ chức này ở Thượng Thanh tông. Hắn thậm chí có chút ngoài nghi mình đã từng đụng độ người của Hiểu Nguyệt các ở núi Độ Vân.
Nhưng hắn thật sự không nghĩ đến, tổ chức thần bí như vậy lại ra mặt vì Thiệu Bình Ba.
Nhưng như vậy cũng đã ấn chứng suy đoán của hắn lúc trước, chính là có một tổ chức thần bí giúp Thiệu Bình Ba, nhưng không công khai ra mặt vì Thiệu Bình Ba. Cho nên, hắn mới cảm thấy có chuyện gì đó kỳ lạ. Bây giờ hắn dường như đã tìm được đáp án. Đặc điểm của tổ chức Hiểu Nguyệt các chính là không dễ dàng lộ ra ngoài ánh sáng.
Hắn có thể tưởng tượng, chỉ dựa vào “biểu tỷ” mà Tống Thư và Trần Quy Thạc đã từng gặp qua, theo phong cách làm việc của Hiểu Nguyệt các, nhất định sẽ giết hai người diệt khẩu. Bây giờ hai người này vẫn chưa bị đụng đến, là bởi vì hai người này vẫn còn được Thiệu Bình Ba tin tưởng. Một khi hai người này có điều gì bất thường, kết quả chỉ có con đường chết.
Đụng tới sự tồn tại này, hắn có chút đau đầu, bởi vì hắn biết, tổ chức có kết cấu như vậy khác với các môn phái khác. Người trong môn phái đó mà khóa chặt một ai thì người đó sẽ không chạy thoát. Nếu ngươi bắt được bất kỳ ai của tổ chức sát thủ này, bọn chúng cũng chỉ tổn thất một chút nhỏ, rất khó liên lụy hay đả kích đến toàn bộ.

Nếu không cần thiết, hắn không muốn là địch với thế lực to lớn trong bóng tối như thế.
Hắc Mẫu Đơn ở bên cạnh cũng lo lắng: “Đạo gia, Hiểu Nguyệt các rất đáng sợ. Lúc này trêu chọc bọn họ, chúng ta sợ là sẽ có phiền phức lớn.”
Ngưu Hữu Đạo dừng bước bên cạnh nàng, đứng quay lưng về phía nàng, nói: “Ngươi suy nghĩ nhiều quá rồi. Ta ngược lại không cho rằng Hiểu Nguyệt các muốn đối phó ta. Nếu Hiểu Nguyệt các thật sự muốn xuất thủ, chúng ta cũng sẽ không đến được chỗ này. Lệnh Hồ Thu cũng chẳng bảo vệ được ta. Thiệu Bình Ba không thể hiệu lệnh cho toàn bộ Hiểu Nguyệt các được. Nếu không, chỉ bằng suy nghĩ muốn giết ta của Thiệu Bình Ba, ta đã sớm chạy trối chết rồi, nào có chuyện an tâm tu luyện ở hai quận chứ.”

Chương 389: Nghi Ngờ Xếp Hạng

Chương 389: Nghi Ngờ Xếp Hạng
“Vậy chuyện của người Hiểu Nguyệt các là chuyện gì?” Hắc Mẫu Đơn nghi hoặc.
Ngưu Hữu Đạo cũng không trả lời. Sự việc khó bề phân biệt, khiến người ta không thể nhìn ra, hắn cũng không có cách nào giải thích. Nhìn qua thì không giống Hiểu Nguyệt các muốn ra tay đối phó hắn, cũng có khi nguyên nhân chỉ nằm ở vị “biểu tỷ” kia, nhưng hắn khó mà tưởng tượng được Hiểu Nguyệt các lại không biết chuyện của vị biểu tỷ đó làm. Nếu như không biết, tổ chức sát thủ này không khỏi quá thất bại đi. Theo lý, chỉ cần không đắc tội cao tầng, hoặc uy hiếp hay xâm phạm đến lợi ích của tổ chức, tổ chức sát thủ này sẽ không tồn tại hận thù riêng tư. Nói cho cùng, vẫn là hắn hiểu biết quá ít về tổ chức sát thủ này. Chân tướng của sự việc có lẽ chỉ nằm ở chỗ Thiệu Bình Ba và vị biểu tỷ của Hiểu Nguyệt các kia.
Nhưng có một điều mà hắn biết. Nếu Hiểu Nguyệt các thật sự muốn đối phó hắn, hắn có muốn tránh cũng tránh không được.
Nghĩ thông suốt điều này, Ngưu Hữu Đạo cười lạnh: “Nếu muốn đến thì cứ đến, ta tiếp hết là được.”
Quận thành ngoại thành quận Thanh Sơn đã oanh oanh liệt liệt được xây thêm.
Quận thủ phủ, bên ngoài Anh Vũ đường, một thân vệ kêu lên: Vương gia!”
Thương Triều Tông và Lam Nhược Đình đang đứng trước một tấm bản đồ thương lượng chuyện gì đó, nghe tiếng gọi liền ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Bạch Diêu đang đứng ở cửa ra vào.
Anh Vũ đường là nơi để mưu đồ chuyện quân cơ quan trọng, không cho phép bất cứ người nào được tự tiện xông vào. Nhìn tình huống này, thân

vệ hiển nhiên không thể ngăn cản được Bạch Diêu.
Thương Triều Tông vẫy tay ra hiệu thân vệ lui xuống. Bạch Diêu bước đến, Thương Triều Tông và Lam Nhược Đình cũng bước nhanh về phía trước, chắp tay hỏi: “Pháp sư có việc gì sao?”
Mặt Bạch Diêu không chút thay đổi, nói: “Bảng xếp hạng bảng Đan có biến đổi.”
Hai người Thương, Lam nhìn nhau, có chút nghe không hiểu. Bảng Đan có thay đổi hay không thì liên quan gì đến bọn họ. Y xông vào trọng địa quân cơ chỉ để nói chuyện này?
Lam Nhược Đình hỏi: “Chắc là xếp hạng của pháp sư có sự thay đổi?”
Bạch Diêu lạnh nhạt nói: “Đúng là có sự thay đổi. Xếp hạng của ta đã được tăng lên một bậc.”
Chỉ vì điều này mà xông vào Anh Vũ đường? Hai người Thương, Lam đều im lặng, cảm thấy người này không đến mức nông cạn như vậy, nhưng hai người vẫn chắp tay cười nói: “Chúc mừng, chúc mừng!”
Bạch Diêu nói: “Không có gì đáng vui mừng cả. Ta cái gì cũng không làm, vị trí xếp hạng liền tăng lên một bậc.”
Hai người Thương, Lam rốt cuộc không hiểu người này muốn nói điều gì. Có một số người không thích nói chuyện nhiều, chỉ ngẫu nhiên nói vài lời, lời ít mà ý nhiều thì có thể hiểu, nhưng nói ra mà không hiểu thì là không ổn rồi.
Hai người đều trông mong nhìn y, chờ y nói tiếp.
Bạch Diêu bổ sung một câu: “Chẳng những điều ta nói là đúng, bảng xếp hạng từ vị trí hai trăm sáu mươi bảy trở xuống, toàn bộ đều tăng thêm một hạng, còn có một người được bổ sung vào trong bảng.”
Lam Nhược Đình nghi ngờ hỏi: “Thế có liên quan gì đến chúng ta?”
Bạch Diêu nói: “Người xếp hạng hai trăm sáu mươi bảy tên Trác Siêu đã bị người ta giết, bị Ngưu Hữu Đạo giết.”
Hizz! Thương, Lam hít sâu một hơi. Mặc dù hai người không phải người trong giới tu hành, nhưng nhiều ít cũng chú ý đến bảng Đan. Ai mà không muốn mời người có tên trên bảng Đan về cho mình dùng chứ? Cho nên, hai người rất rõ ràng người có thể xếp ở vị trí hơn hai trăm đó có ý nghĩa gì. Đó chính là một cao thủ nhất lưu, trong khi Bạch Diêu còn đang xếp ở vị trí khoảng sáu trăm.

Thương Triều Tông có chút không dám tin, hỏi: “Đạo gia có thể giết chết vị cao thủ xếp ở vị trí hơn hai trăm trên bảng Đan sao? Điều này dường như không có khả năng.”
Bạch Diêu nói: “Trong tình huống bình thường mà nói, hoàn toàn không có khả năng, nhưng tu sĩ có lợi hại đến cỡ nào cũng không ngăn được âm mưu quỷ kế. Ngưu Hữu Đạo dường như lại khá am hiểu chuyện này.”
Hai người Thương, Lam nhìn nhau. Hai người hoàn toàn không phủ nhận điều này. Nói dễ nghe một chút, Đạo gia đích thật là thủ đoạn cao minh. Nói khó nghe, còn không phải là âm mưu quỷ kế sao!
Thấy y xông vào Anh Vũ đường chỉ để nói chuyện này, Thương Triều Tông liền hỏi: ‘Việc này ảnh hưởng rất lớn sao?”
Bạch Diêu đáp: “Nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Không lớn bởi vì người chết trên bảng Đan rất bình thường, bị xóa tên ra khỏi bảng cũng chẳng có gì lạ. Không nhỏ là vì Trác Siêu chết một cách không bình thường. Trong tình huống bình thường, ai đánh bại ai, người đó sẽ bổ khuyết vào vị trí bị trống. Nhưng có thể vì tu vi, Ngưu Hữu Đạo vẫn chưa có tư cách tiến vào bảng Đan, bởi vậy vị trí của một đám người phía sau được đẩy lên một bậc.”
Hai người Thương, Lam đổ mồ hôi hột. Nói như vậy, có vẻ ảnh hưởng đến không ít người. Bảng Đan vì Đạo gia mà thay đổi vị trí xếp hạng của hơn năm trăm cao thủ. Mấy người này nên nói lời cảm ơn Đạo gia hay như thế nào đây?
Chỉ một chút mà ảnh hưởng mấy trăm cao thủ trên bảng Đan, việc này….
Lam Nhược Đình hỏi: “Chuyện này trước kia đã từng phát sinh chưa?”
Bạch Diêu đáp: “Từng có một lần, nhưng lần này thì không giống. Bảng Đan được sáng lập, thời gian nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn. Lần trước là vì có người hết tuổi thọ mà về cõi tiên thôi. Quan trọng hơn, Ngưu Hữu Đạo không phải hạng người vô danh. Việc giết Yến sử đã giúp cho hắn dương danh thiên hạ. Lúc này, hắn lại càng dương danh thiên hạ.”
Thương Triều Tông vì Ngưu Hữu Đạo mà đổ mồ hôi lạnh, cũng có chút vì hắn mà chột dạ, liền hỏi lại: “Việc này có phải sai lầm hay không?”

Bạch Diêu nói: “Bảng xếp hạng trên bảng Đan chưa chắc là chính xác, bởi vì rất nhiều người cũng chưa từng giao thủ với nhau, nhưng Băng Tuyết các đối với việc điều chỉnh danh sách xếp hạng chưa từng xảy ra sai lầm, tất nhiên là phải xác minh độ chính xác thì mới dám công bố với tu sĩ trong thiên hạ, cũng sẽ không mạo muội điểm tên Ngưu Hữu Đạo là người đã giết Trác Siêu. Độ tin cậy của Băng Tuyết các là vẫn phải có.”
Nhìn biểu hiện của hai người Thương, Lam, nói như vậy, đích thật Đạo gia đã làm chuyện tốt.
Lam Nhược Đình hỏi: “Pháp sư đến đây nói chuyện này là có ý gì?”
Bạch Diêu nói: “Mua chiến mã không phải là việc nhỏ, tại sao Ngưu Hữu Đạo lại có tâm tư làm ra động tĩnh lớn như thế? Việc này kinh động đến sư môn, nên lệnh cho ta đến hỏi cho rõ, muốn biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Nhìn biểu hiện của Vương gia và Lam tiên sinh, dường như còn chưa biết chuyện gì xảy ra. Sư môn đang chờ câu trả lời của ta, làm phiền hai người có thể hỏi ba phải một chút hay không. Bọn họ phái người xuất phát cùng với Ngưu Hữu Đạo, nhiều ít chắc phải biết được nội tình.”
Chuyện lớn như vậy xảy ra, hai người cũng muốn biết rốt cuộc là chuyện gì, tất nhiên là phải đồng ý.
Chuẩn bị một chút, hai người dẫn Bạch Diêu rời khỏi quận thủ phủ, một đám người dưới sự hộ vệ vội vàng ra khỏi thành, thẳng đến ngọn núi ngoài thành.
Người trong núi tất nhiên phải ra đón. Vừa lúc Thương Thục Thanh đang ở gần, cũng đến tham gia, có chút kinh ngạc hỏi: “Ca, có việc gì sao?”
Đám người Thương Triều Tông rất ít khi đến bên này. Chuyện bên kia đã rất bận rộn, vì thế nơi này không cần y phải quan tâm. Tiếp theo, nơi này là địa bàn của Ngưu Hữu Đạo, căn cứ của tu sĩ, cũng không cần y can thiệp vào.
Cho nên, nàng biết anh trai bình thường sẽ không vô duyên vô cớ chạy đến chỗ này, mà đã đến tất nhiên là có việc.
“Đạo gia đã làm ra một số việc….” Thương Triều Tông đem tình huống đại khái nói cho nàng nghe.

Thương Thục Thanh càng nghe càng mờ mịt, ngay cả Thương Triều Tông cũng không biết chuyện gì xảy ra, nàng tất nhiên lại càng không biết.

Ba vị Chưởng môn của ba phái là Phí Trường Lưu, Hạ Hoa và Trịnh Cửu đến, vốn muốn mời Thương Triều Tông vào trong núi ngồi, nhưng việc đến tông môn của các phái xác thực không tiện đi bộ, Thương Triều Tông biểu hiện chỉ cần ngồi trong đình là được.

Rất nhanh trở lại chuyện chính. Thương Triều Tông thuật lại những gì mà Bạch Diêu đã nói, cuối cùng hỏi một câu: “Ba vị Chưởng môn, các vị có biết chuyện gì đã xảy ra không?”

Chương 390: Lo Lắng

Chương 390: Lo Lắng
Ba người có vẻ im lặng. Bọn họ tất nhiên cũng chú ý đến sự thay đổi trên bảng Đan. Nhân thủ mà ba phái sắp xếp ở Trích Tinh thành cũng không phải để chưng cho đẹp, nguyên nhân trong đó bọn họ cũng rõ ràng nhất. Bọn họ cũng đang cảm thấy khó hiểu vì việc này. Việc vốn được giữ bí mật, tại sao Băng Tuyết các lại biết được tin tức nhanh như vậy rồi làm ra sự điều chỉnh trên bảng Đan? Nhất là họ dựa vào lý do nào để chỉ chính xác Ngưu Hữu Đạo giết Trác Siêu?
Hiện tại, ba phái có chút hoài nghi, không biết nội bộ của ba phái có nội gián của Băng Tuyết các hay không? Hay là ở khâu nào đã xảy ra vấn đề?
Nhưng đây cũng chỉ là hoài nghi mà thôi, bọn họ làm sao dám điều tra. Ngươi điều tra tai mắt của Băng Tuyết các là có ý gì?
Mặc dù Băng Tuyết các có tồn tại một quy củ, sẽ không dễ dàng nhúng tay vào một số chuyện, để mọi người yên tâm, nhưng cũng không đại diện là vĩnh viễn sẽ không nhúng tay. Nghĩ đến trong nội bộ của mình khả năng có tai mắt của người khác, ai mà cảm thấy dễ chịu chứ? Nhưng vẫn không thể làm gì được.
“Trước kia Ngưu Hữu Đạo xuất phát đã có dự đoán, liền bí mật an bài ba phái bố trí một số nhân thủ, kết quả quả nhiên có người ra tay ở Vô Biên các…”
Hạ Hoa đem tình huống thuật lại. Cho đến bây giờ, những nhân thủ bí mật đi theo Ngưu Hữu Đạo đã công khai ra ngoài, cũng không cần giấu nữa.
Nhưng liên quan đến Hiểu Nguyệt các và hai người bị bắt, Ngưu Hữu Đạo đã yêu cầu giữ bí mật. Bởi vì Ngưu Hữu Đạo không muốn Hiểu Nguyệt các biết có người đang rơi vào tay hắn.

Chuyện đã xảy ra, khiến mọi người nghe đến hãi hùng khiếp vía, ngay cả Bạch Diêu dự thính cũng nghiêm mặt lại. Lại có người dám giả mạo chưởng quỹ cửa hàng Lưu Tiên tông hạ sát Ngưu Hữu Đạo, thậm chí còn phái cao thủ như Trác Siêu ra tay với hắn. Quả thật muốn đưa Ngưu Hữu Đạo vào chỗ chết mà.

Hạ Hoa chỉ nói đại khái, trong lời nói vẫn còn che giấu nhiều chuyện, Lam Nhược Đình liền hỏi điểm quan trọng: “Trác Siêu là bị liên thủ giết chết hay là bị Đạo gia giết chết?”

Hạ Hoa cười khổ nói: “Ở biển cát đại mạc, một trận kịch chiến đã diễn ra. Trác Siêu đuổi theo Ngưu Hữu Đạo không bỏ, một lòng muốn giết chết Ngưu Hữu Đạo, căn bản không quản người của ba phái chúng ta, mà người của ba phái thì đối phó với thủ hạ của ông ta. Đợi đến khi người của ba phái giải quyết xong thủ hạ của Trác Siêu, trận chiến giữa ông ta và Ngưu Hữu Đạo đã đến hồi kết. Mặc dù Trác Siêu đã bị trọng thương, nhưng đệ tử ba phái của chúng ta vẫn không có biện pháp đến gần ông ta. Ông ta chỉ đánh một kích, khiến cho mười cao thủ Kim Đan của chúng ta liên thủ với nhau bị thương, thậm chí còn có hai đệ tử chết thảm dưới kiếm của ông ta. Trong thời khắc quan trọng, Ngưu Hữu Đạo đã quả quyết đánh ra một kích, một kiếm giết chết Trác Siêu. Trác Siêu quỳ dưới chân Ngưu Hữu Đạo mà mất mạng, bị Ngưu Hữu Đạo chặt lấy thủ cấp.”

Trịnh Cửu Tiêu gật đầu nói: “Từ đầu đến cuối, đệ tử ba phái chưa hề chính diện đối kháng với Trác Siêu, càng không cần phải nói đến việc giết chết ông ta. Đánh Trác Siêu bị thương là Ngưu Hữu Đạo, cuối cùng đâm ông ta một kiếm mất mạng cũng là Ngưu Hữu Đạo. Việc giết Trác Siêu chẳng có liên quan gì đến ba phái, chuyện gì cũng là Ngưu Hữu Đạo làm. Tình huống đại khái chính là như vậy.”

Mặc dù chỉ thuật lại một cách giản lược, nhưng mọi người có mặt đều im lặng. Trác Siêu bị trọng thương nhưng vẫn có thể dùng một kích đả thương cao thủ ba phái. Thực lực của ông ta khủng bố đến mức nào là có thể nghĩ.

Mặc dù hiện trường không thảm khốc như bọn họ đã nghĩ, nhưng trong đầu bọn họ lại nghĩ đến một hình ảnh thảm khốc vô cùng. Trong sa mạc

mênh mông đã diễn ra một cuộc huyết chiến truy sát, Ngưu Hữu Đạo bị một cao thủ như Trác Siêu đuổi theo giết chết.
Bạch Diêu lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Dựa vào thực lực của Ngưu Hữu Đạo, làm sao có thể đánh Trác Siêu trọng thương, lại còn có khả năng giết chết Trác Siêu chứ? Ta không tin. Các ngươi có phải đã che giấu tình huống như thế nào rồi phải không?”
Thật sự là y không tin Ngưu Hữu Đạo đơn đấu với Trác Siêu lại có thể giết chết được ông ta? Quả thật là đang nói đùa mà. Ngay cả bản thân y đối đấu với Trác Siêu, chỉ sợ cũng phải chạy trối chết, Ngưu Hữu Đạo làm sao có thể?
Phí Trường Lưu nói: “Nói thật, chúng ta cũng không tin, cũng hoài nghi bên trong có nội tình gì đó. Tình huống lúc đó, Trác Siêu truy sát Ngưu Hữu Đạo, hai người đánh nhau từ trên mặt đất xuống dưới lòng đất của sa mạc, còn cụ thể như thế nào thì chúng ta không biết, chỉ biết khi hai người đó chui ra từ dưới đất, Trác Siêu đã bị trọng thương. Ngưu Hữu Đạo không nói cho chúng ta biết nội tình bên trong, vì thế chúng ta cũng không biết rõ ràng. Nhưng Ngưu Hữu Đạo cũng đã bị Trác Siêu đánh bị thương.”
“Đạo gia không sao chứ?”
Vừa nghe nói Ngưu Hữu Đạo bị Trác Siêu đả thương, Thương Triều Tông, Lam Nhược Đình và Thương Thục Thanh đều đồng loạt lên tiếng hỏi. Trong suy nghĩ của bọn họ, bị cao thủ như Trác Siêu đả thương như vậy, không biết kết quả sẽ như thế nào?
Phí Trường Lưu lắc đầu nói: “Chỉ bị chút vết thương nhẹ, không có gì đáng ngại. Bây giờ Ngưu Hữu Đạo đã rời khỏi Vô Biên các. Tính toán thời gian, sợ là đã tiến vào cảnh nội nước Tề.”
Thương Thục Thanh nói: “Các ngươi không phải người đi bảo vệ Đạo gia sao? Vì sao không ngăn cản Trác Siêu mà bỏ mặc Đạo gia huyết chiến với cao thủ như Trác Siêu vậy?” Nàng chỉ thiếu điều không nói ra “các ngươi không làm tròn trách nhiệm của mình.”
Nghe thuật lại tình huống truy sát, có thể tưởng tượng được tình huống lúc đó của Ngưu Hữu Đạo nguy hiểm đến cỡ nào. Sống mũi của nàng có chút cay cay.

Nghe Ngưu Hữu Đạo bị đánh bị thương, nàng thiếu chút nữa đã khóc lên, nhưng vẫn cố nén, khiến hốc mặt đều đỏ.
Người ta vốn không muốn liên quan đến anh em nàng, là nàng đã kéo người ta vào trận chiến này.
Trước kia thì không nói, nhưng lần này hắn vì anh em nàng mà rời núi, vừa rời núi đã gặp nguy hiểm, bị một cao thủ đáng sợ như vậy truy kích. Còn chưa đến nước Tề đã gặp phải nguy hiểm như vậy, về sau sẽ còn nguy hiểm không cách nào tưởng tượng được.
Hắn là vì anh em nàng mà liều mạng.
Thiên Ngọc môn là thế lực lớn nhất để anh em nàng dựa vào, nhưng với thực lực như Thiên Ngọc môn mà còn không giải quyết được, dựa vào cái gì lại bắt Ngưu Hữu Đạo có thực lực kém hơn Thiên Ngọc môn ra ngoài liều mạng như thế. Ngưu Hữu Đạo thế lực đơn bạc, bọn họ muốn Ngưu Hữu Đạo chịu chết sao?
Dựa vào cái gì để cho Ngưu Hữu Đạo có thực lực yếu ớt đi gánh vác gánh nặng cho bọn họ?
Ngay cả bản thân Thiên Ngọc môn cũng không có ý định mở miệng.
Nội tâm nàng cảm thấy áy náy, tự trách, thật sự rất khó chịu.
Thương Triều Tông và Lam Nhược Đình cúi đầu không nói, thần sắc ngưng trọng.
Lần này Ngưu Hữu Đạo rời núi, không thể nói không có liên quan gì đến bọn họ, là hai người bọn họ đã tỉ tê trước mặt Ngưu Hữu Đạo.
Hai người cũng sớm biết sẽ có khả năng gặp nguy hiểm, nhưng không nghĩ đến nguy hiểm lại như vậy, người còn chưa đến nước Tề đã bị cao thủ truy sát.
Hai người cảm thấy áy náy thì không nói, quan trọng hơn bọn họ lo lắng không biết chuyến đi này của Ngưu Hữu Đạo có thành công hay không.
Phí Trường Lưu giải thích: “Quận chúa, tất cả kế hoạch đều do Ngưu Hữu Đạo tự mình bố trí, đệ tử ba phái cũng nghe theo hắn điều khiển. Mà hắn đã bố trí, đệ tử ba phái có muốn ngăn cũng không có cơ hội. Về sau, hắn lại chui xuống đất chiến đấu với Trác Siêu, đệ tử ba phái có muốn giúp hắn một tay cũng không được. Bởi vì chúng tôi không có năng lực độn địa như hai người bọn họ. Đợi cả hai từ dưới đất chui lên,

đệ tử ba phái lập tức ra tay ngay. Hai đệ tử Kim Đan vì thế mà mất mạng, sao có thể nói là bỏ mặc không quan tâm?”

“Quận chúa!” Lam Nhược Đình lên tiếng nhắc nhở một câu, ngăn không cho Thương Thục Thanh nói thêm gì nữa. Bởi vì sự việc đã phát sinh, có dây dưa cũng không có ý nghĩa. Cứ chỉ trích ba phái mãi cũng không thích hợp. Ba phái vì chuyện chiến mã ở nước Tề mà tổn thất cũng không nhỏ.

Chương 391: Chiếu Tỷ Chủ Quan

Chương 391: Chiếu Tỷ Chủ Quan
Bạch Diêu lại lên tiếng: “Phí chưởng môn, ngươi nói Ngưu Hữu Đạo và Trác Siêu đều có bản lĩnh độn thổ?”
Phí Trường Lưu im lặng một lát rồi nhẹ nhàng gật đầu: “Ngưu Hữu Đạo chạy xuống đất trước, Trác Siêu truy sát đằng sau.”
Dưới ánh nắng mặt trời gay gắt, đường sông khô cạn, một đám người giống như những con kiến đang bận rộn bên cạnh dòng sông giữa hai ngọn núi, người đào đất, người đem đi đổ.
Đứng trên bờ là một đám người. Có hai tên quan lại địa phương đang cầm tấm bản đồ, giải thích và so sánh địa hình trước mặt cho Thiệu Bình Ba nghe.
Một người đàn ông vác một thúng bùn đất chậm rãi đi lên bờ, bàn chân đột nhiên trượt ngã, ngã sấp xuống bờ sông, cái thúng rơi xuống, một người làm cùng vội vàng buông gánh của mình đến hỗ trợ.
Động tĩnh này khiến cho Thiệu Bình Ba đang chăm chú nhìn tấm bản đồ phải ngẩng đầu nhìn, rồi lại nhìn cái dù che nắng trên đỉnh đầu, bỗng nhiên hất tay một cái, hất cái dù mà viên quan lại đang dùng để che nắng rơi xuống đất, lạnh lùng nói: “Bách tính phải khổ cực dưới nắng mặt trời, ngươi còn đứng ở đây giả vờ giả vịt che dù, ngươi có ý đồ gì vậy? Muốn bách tính nhìn ta như thế nào?”
Viên quan lại che dù bị dọa, vội vàng quỳ xuống đất, cuống quýt dập đầu: “Đại công tử, là tiểu nhân hồ đồ, là tiểu nhân hồ đồ.”
Thiệu Bình Ba quay đầu lại nhìn người đàn ông khuân vác đang bị ngã, lạnh lùng hỏi: “Vì sao ông ta lại bị ngã?”
Một quan lại bên cạnh đáp nhỏ: “Chắc là lớn tuổi, đi đứng không thuận tiện.”

Ánh mắt Thiệu Bình Ba lạnh lẽo, nhìn gã ta chằm chằm: “Ngươi khẳng định không cắt xén khẩu phần lương thực, khiến nhân công ăn không đủ no nên mới không có sức chứ?”
Gã quan lại kia vội giải thích: “Tuyệt đối không có việc này. Đại công tử đã có nghiêm lệnh, cho dù ti chức có một vạn lá gan cũng không dám lơ là kiểm tra.”
Thiệu Bình Ba nói: “Ta lặp lại lần nữa, người đang ở trên đất của chúng ta, người không giữ được thì đất cũng không giữ được, nhân tài là tài phú lớn nhất của Bắc Châu chúng ta. Ta biết mọi người khó khăn như thế nào, nhưng công nhân làm công việc tốn thể lực, nếu ăn không đủ no thì làm sao mà làm việc? Ta không yêu cầu các ngươi không cho bọn họ ăn cơm khô, nhưng một hai bữa là đủ rồi, đừng để chạm đến ranh giới cuối cùng. Nếu có người cấu kết phú hộ cắt xén lương thực cung cấp, nếu có người chết đói, con sông này chính là nơi táng thân của cả gia đình người đó. Vẫn là câu nói kia, phát hiện một người, xử lý một người, tuyệt không dễ dãi.”
“Vâng, vâng, vâng.” Gã quan lại dùng tay áo xoa mồ hôi trên trán: “Đại công tử yên tâm, hết thảy đều chiếu theo phân phó của Đại công tử mà làm.”
Thiệu Bình Ba lại khoát tay, chỉ ra giữa hai ngọn núi: “Trước mùa mưa, tuyến đường sông này nhất định phải được mở xong. Nếu không, đường sông ngập nước, sẽ không cách nào thi công được nữa. Kỳ hạn công trình sẽ phải chậm thêm một năm. Toàn bộ tưới tiêu của bình nguyên sau núi đều trông cậy vào nơi này, ảnh hưởng đến thu hoạch của rất nhiều khu vực trong một năm, từ đó tác động không nhỏ đến khẩu phần lương thực của rất nhiều người, dẫn đến người dân không thể an cư lạc nghiệp, trách nhiệm của ngươi rất lớn đấy.”
Gã quan lại kia nói: “Đại công tử yên tâm, hạ quan nhất định sẽ đả thông được con đường trước mùa mưa.”
Thiệu Bình Ba liếc mắt một cái: “Nói thì dễ nghe lắm, ngươi làm cách nào cam đoan với ta?”
Gã quan lại nhắm mắt nói: “Hạ quan sẽ tìm thêm công nhân trong số các lưu dân, tăng thêm nhân thủ đẩy nhanh tốc độ.”

Thiệu Bình Ba nói: “Công nhân tăng, ngươi làm sao đảm bảo khẩu phần lương thực cho họ?”
Gã quan lại đáp: “Mương nước xây xong, tưới vào ruộng của ai, tự người đó sẽ phải xuất tiền, ra lương. Hạ quan sẽ tìm đám phú hộ để nói chuyện.”
Thiệu Bình Ba nói: “Nói rất có lý, nhưng ta có hai yêu cầu. Đầu tiên, ngươi không được để xảy ra tình trạng công nhân chết đói. Tiếp theo, ngươi không thể ngang ngược, vô lý với đám phú hộ kia, phải giảng đạo lý, nói rõ cho bọn họ hiểu. Nếu ngươi dọa người ta bỏ chạy, gây ra ảnh hưởng ác liệt, khiến các phú hộ phải lui bước, ảnh hưởng đến đại kế Bắc Châu ta, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.”
Gã quan lại gào thét trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn phải gật đầu đồng ý: “Hạ quan sẽ nhớ kỹ.”
“Tiến độ của công trình, cứ ba ngày phải báo lại một lần. Ta chờ tin tức của ngươi ở Bắc Châu.”
“Rõ!”
Ánh mắt Thiệu Bình Ba đảo qua đám quan lại, chậm rãi nói: “Chư vị ở đây vì mưu sinh của bách tính Bắc Châu, ta sẽ không bạc đãi chư vị.”
Sau đó, y quay sang nói với gã tướng lĩnh đang đứng một bên: “Tướng quân Từ, mau tập trung gia quyến của quan viên lớn nhỏ trong khu vực lại, dẫn bọn họ đến bố trí ở phủ thành Bắc Châu. Ta sẽ chăm sóc gia quyến cho bọn họ, để bọn họ yên tâm làm việc ở đây.”
Tướng quân Từ ôm quyền lĩnh mệnh: “Rõ!”
Thiệu Bình Ba lại nói với đám quan viên: “Trước mùa mưa, các vị cần phải đồng tâm hiệp lực đả thông mương nước này. Ta ở Bắc Châu chờ tin chiến thắng của các vị. Đến lúc có được tin tức tốt, ta sẽ đích thân đưa gia quyến của các vị trở về, vì mọi người mà mở tiệc mừng công.”
Trong lòng tất cả đều sợ hãi. Y muốn đem gia quyến của tất cả quan lại làm con tin.
Vị Đại công tử này quá hung ác. Nếu bọn họ không hoàn thành nhiệm vụ, hậu quả là có thể nghĩ.
Mọi người không thể không cùng nhau đồng ý: “Tạ Đại công tử.”
Đợi mọi người tản đi hết, Thiệu Tam Tỉnh vẫy tay ra hiệu những người bên cạnh Thiệu Bình Ba tránh mặt, sau đó hỏi: “Đại công tử, bắt gia

quyến của những quan viên này làm con tin, có phải có chút không ổn hay không?”
Những sợi tóc mai màu trắng hai bên mặt Thiệu Bình Ba dưới ánh mặt trời cực kỳ dễ nhìn. Y nhìn chằm chằm những người công nhân đang bận rộn lao động, khẽ thở dài: “Làm sao ta không biết là không ổn chứ, nhưng đang trong thời buổi loạn thế, lòng người rất dễ nghiêng ngả. Ta nhất định phải vừa khoan dung vừa nghiêm khắc. Có khi để bọn họ sợ ta, bọn họ mới có thể nhanh chóng thực hiện nhiệm vụ, đó cũng không phải là chuyện xấu.”
Thiệu Tam Tỉnh im lặng một lát, sau đó hỏi: “Đại công tử, Tô tiểu thư đã thất bại trong việc đối phó Ngưu Hữu Đạo.”
Thiệu Bình Ba bỗng nhiên quay đầu lại: “Chuyện gì xảy ra vậy?”
Việc này một hai câu cũng không thể nói rõ được. Thiệu Tam Tỉnh móc một mật tín trong tay áo dâng lên.
Sau khi đọc qua nội dung trong mật tín, Thiệu Bình Ba nói: “Thất bại cũng chẳng có gì lạ. Ta đã sớm dặn dò Chiếu tỷ, Ngưu Hữu Đạo chắc chắn đã có sự chuẩn bị, không nên mạo muội động thủ.”
Dứt lời, y nhìn chằm chằm tờ giấy trong tay, cau mày trầm tư, thì thầm: “Cao thủ như vậy mà cũng thất bại… Bên cạnh hắn đột nhiên xuất hiện một đám người…”
Một lúc lâu sau, y đưa lại tờ giấy cho Thiệu Tam Tỉnh, dặn dò: “Ngươi hãy đưa tin cho Chiếu tỷ, ta muốn biết một cách rõ ràng những gì mà Ngưu Hữu Đạo trải qua sau khi rời núi. Ta muốn biết thật chi tiết.”
“Rõ!” Thiệu Tam Tỉnh lên tiếng.
Khụ khụ…Thiệu Bình Ba lại ho khan kịch liệt.
Mấy ngày sau, phủ thành Bắc Châu, trong phủ Thứ Sử, thư phòng, Thiệu Bình Ba ngồi dưới ngọn đèn xem công văn, phấn bút phê chỉ thị.
Thiệu Tam Tỉnh bước vào, lại đưa lên một tờ mật tín khác: “Đại công tử, Tô tiểu thư đã hồi âm.”
Thiệu Bình Ba cũng không ngẩng đầu lên, đợi phê xong một phần công văn, y mới buông bút, cầm tờ mật tín trong tay, cẩn thận đọc qua.
Sau khi xem xong mấy nội dung trong mật tín, Thiệu Bình Ba chậm rãi đặt tờ giấy lên trên bàn, nhìn chằm chằm ngọn đèn một hồi lâu, sau đó thở dài: “Chiếu tỷ chủ quan quá rồi. Bây giờ, có lẽ Ngưu Hữu Đạo đã

biết được sát thủ đến từ Hiểu Nguyệt các, đồng thời cũng đã hoài nghi thân phận của Lệnh Hồ Thu.”
Thiệu Tam Tỉnh hỏi: “Tại sao ngài lại nói như vậy?”
Thiệu Bình Ba đưa tờ mật tín sang: “Ngươi hãy xem đoạn đầu của mật tín, có miêu tả cảnh Ngưu Hữu Đạo rời núi.”
Thiệu Tam Tỉnh cầm tờ mật tín trong tay, nhưng không xem: “Lão nô đã xem qua, mở đầu chính là miêu tả Ngưu Hữu Đạo rời núi, sau đó dẫn người vào quận Thanh Sơn để mua sắm vài thứ…” Nói đến đây, ông ta dừng lại, chợt tỉnh ngộ: “Đại công tử, ý của người là, Ngưu Hữu Đạo cố ý tiết lộ hành tung?”

Chương 392: Tính Là Quan Hệ Gì? (1)

Chương 392: Tính Là Quan Hệ Gì? (1)
Thiệu Bình Ba dựa lưng vào ghế, gật đầu nói: “Chỉ là mấy món đồ bình thường, có cái nào cần hắn phải đích thân đi mua chứ. Còn nữa, bên cạnh hắn đột nhiên xuất hiện một đám cao thủ của ba phái, không phải đột nhiên xuất hiện đâu, rõ ràng là đã sớm chuẩn bị. Hắn muốn lấy thân làm mồi, cài một cái bẫy, muốn dụ người gây bất lợi cho hắn cắn câu. Ngay cả cao thủ như Trác Siêu cũng không giết được hắn, có thể thấy được hắn đã chuẩn bị rất đầy đủ.”
“Có bản lĩnh tự vệ như vậy, vì sao lại còn phái người bí mật đi theo chứ, vì sao lại muốn thể hiện thế lực yếu kém của mình ra bên ngoài? Không phải cố ý muốn dụ cho người có ý đồ gây bất lợi cho hắn ra tay thì còn là cái gì? Cố ý tìm phiền phức cho mình, hắn muốn như thế nào? Điều này cũng không khó giải thích. Chuyến đi này của hắn đến nước Tề rất quan trọng, nắm trong tay kẻ muốn gây bất lợi cho mình, về sau cũng dễ làm việc hơn. Cho nên, hắn nhất định sẽ bắt sống vài người, thăm dò xem là ai muốn ra tay với hắn, từ đó làm ra ứng đối. Hiểu Nguyệt các chỉ sợ có người đã rơi vào trong tay của hắn.”
Thiệu Tam Tỉnh nói: “Tô tiểu thư cũng đã nói trong thư, việc này nàng ấy đã bị Hiểu Nguyệt các răn dạy. Khi Hiểu Nguyệt các răn dạy nàng, cũng đã nói năm người ra tay đã mất mạng toàn bộ, hắn không có người nào sống sót lọt vào tay Ngưu Hữu Đạo.”
Thiệu Bình Ba cười lạnh: “Điều này ngược lại chứng minh Lệnh Hồ Thu chính là người của Hiểu Nguyệt các.”
Thiệu Tam Tỉnh ngạc nhiên, ông ta thật sự không theo kịp mạch suy nghĩ của công tử.
“Ngưu Hữu Đạo tính trước làm sau, trước khi ra tay thì không để cho người đi theo mình bại lộ ra ngoài. Ngưu Hữu Đạo rốt cuộc vận dụng

bao nhiêu người phục kích, làm thế nào để giết Trác Siêu đến nay vẫn là một câu đố. Chiếu tỷ và Hiểu Nguyệt các đều không tham gia trận chiến, thành viên tham gia ám sát không một ai trở về, vì sao Hiểu Nguyệt các lại biết rõ tình huống tử thương một cách cụ thể như vậy?”
“Nhóm của Trác Siêu có bảy người, một người phụ trách dụ Lệnh Hồ Thu đi, một người phụ trách quan sát động tĩnh ở Vô Biên các, năm người phụ trách động thủ. Đây chính là hành động đại khái. Trước đó, Lệnh Hồ Thu với Ngưu Hữu Đạo vẫn như hình với bóng, sau khi chuyện xảy ra, ngươi có cảm thấy Ngưu Hữu Đạo sẽ hoài nghi Lệnh Hồ Thu hay không? Nếu bấy nhiêu chuyện này vẫn không khiến Ngưu Hữu Đạo hoài nghi, Ngưu Hữu Đạo có phải là Ngưu Hữu Đạo mà chúng ta quen không. Đã hoài nghi Lệnh Hồ Thu, Ngưu Hữu Đạo sẽ không có khả năng nói cho Lệnh Hồ Thu biết chuyện hắn có bắt được tù binh nào hay không. Sau khi chuyện xảy ra, Ngưu Hữu Đạo tất nhiên sẽ nói cho Lệnh Hồ Thu biết, năm tên thích khách đã mất mạng toàn bộ. Vì thế, Hiểu Nguyệt các cũng cho rằng năm tên thích khách đều đã chết.”
“Ngưu Hữu Đạo trăm phương ngàn kế thiết lập một cái bẫy, chính là một bắt sống vài người, ngay cả Trác Siêu cũng chết trong tay hắn, ngươi có cảm thấy độ khó của việc hắn muốn bắt sống một người có khó không?”
Thiệu Tam Tỉnh bừng tỉnh, nhưng vẫn hoài nghi hỏi:”Thủ đoạn xử lý phản đồ của Hiểu Nguyệt các rất tàn khốc, cũng không phải trò đùa. Cho dù có bị sa lưới, người kia cũng biết hậu quả phản bội là như thế nào, có thể dễ dàng cung khai không?”
Thiệu Bình Ba cười lạnh: “Ngươi quá coi thường Ngưu Hữu Đạo rồi. Ngưu Hữu Đạo không phải là loại người tự cho là đúng trong giới tu hành, hay là loại thất phu chỉ biết chém chém giết giết. Với thủ đoạn của hắn, trừ phi là người chết, nếu không, chỉ cần rơi vào tay hắn, kết quả sẽ không nằm ngoài ý muốn của ta. Rất nhiều người không lọt khỏi tay của hắn, mặc cho hắn dày vò. Hắn nhất định có biện pháp cạy miệng đối phương. Hắn có thể rời khỏi Vô Biên các, điều này nói rõ hắn đã đắc thủ.”
Thiệu Tam Tỉnh nói: “Nói như thế, hắn nhất định biết chúng ta có quan hệ với Hiểu Nguyệt các?”

“Điều này chưa thể xác nhận, vì hắn sẽ nghĩ nếu ta thật sự có thể vận dụng được thế lực lớn như vậy, làm sao hắn có thể sống đến tận bây giờ? Tất cả những người có thù với hắn đều sẽ trở thành đối tượng hoài nghi của hắn. Hắn khẳng định có nghi ngờ ta, nhưng chưa thể xác nhận.”
Thiệu Bình Ba đứng lên, bước ra khỏi bàn: “Ngươi hãy liên lạc với Chiếu tỷ, hỏi tỷ ấy một chút xem có bao nhiêu người tham gia hành động lần này. Theo lý, dựa theo cách làm việc của Hiểu Nguyệt các, đám sát thủ kia rất có khả năng không biết về nhau quá nhiều. Như vậy là tốt nhất. Nếu không, Ngưu Hữu Đạo sợ là sẽ phán định ta có quan hệ với Hiểu Nguyệt các. Đối phó với loại người này, để hắn không biết rõ mới là biện pháp tốt nhất để đối phó hắn.”
“Còn nữa, ta không biết Lệnh Hồ Thu và Ngưu Hữu Đạo qua lại với nhau rốt cuộc là có mục đích gì, nhưng tất sẽ có lý do. Nếu Lệnh Hồ Thu thật sự là người của Hiểu Nguyệt các, Hiểu Nguyệt các sẽ biết được nguyên nhân. Trước đó, bọn họ sợ bại lộ thân phận của Lệnh Hồ Thu nên không tiện ngăn cản, lần này sẽ mượn cớ tổn binh hao tướng để cưỡng chế Chiếu tỷ, không cho tỷ ấy nhúng tay vào nữa. Ngươi hãy hỏi Chiếu tỷ, Hiểu Nguyệt các có lấy cớ nào bắt tỷ ấy dừng tay hay không. Nếu không, với đủ loại nhân tố có liên quan, Lệnh Hồ Thu chắc chắn là người của Hiểu Nguyệt các.”
“Trước khi còn chưa tìm hiểu được làm thế nào Ngưu Hữu Đạo giết chết được Trác Siêu, vọng động không phải là hành động sáng suốt. Nếu Hiểu Nguyệt các có lệnh, yêu cầu Chiếu tỷ không được hành động thiếu suy nghĩ nữa, bảo tỷ ấy tuân mệnh, đừng trong thời điểm này mà chọc giận Hiểu Nguyệt các, trước giải quyết cho xong chuyện chiến mã, đừng làm lỡ chuyện lớn.”
“Ngoài ra, sự thật bây giờ đã chứng minh phán đoán trước kia của ta là đúng. Ngưu Hữu Đạo chắc chắn đến nước Tề để xử lý chuyện chiến mã. Ngươi hãy nói cho Chiếu tỷ biết, trong điều kiện tiên quyết đừng ảnh hưởng đến chúng ta bên này, có thể ngăn cản Ngưu Hữu Đạo thành công giải quyết chuyện chiến mã thì tận lực ngăn cản, nhưng cần phải nhắc nhở tỷ ấy, nhất định phải lấy việc không ảnh hưởng đến chúng ta làm điều kiện tiên quyết, ngàn vạn lần không thể làm loạn…”

Trong thính đường một đình viện, đèn đuốc sáng trưng, có mấy người đang ngồi khoanh chân trên bồ đoàn. Đường Nghi ngồi ở trên, La Nguyên Công, Tô Phá, Đường Tố Tố ngồi hai bên trái phải.
Đường Tố Tố đã khôi phục vị trí Trưởng lão.
Bầu không khí trong điện hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều im lặng.
“Không thể nào, làm sao Ngưu Hữu Đạo có thể đánh bại Trác Siêu.”
Đường Tố Tố lên tiếng phá vỡ sự im lặng.
Tô Phá nhướng mắt, hỏi: “Sư muội cảm thấy Băng Tuyết các sẽ nói hươu nói vượn trong trường hợp này sao?”
Đường Tố Tố hừ lạnh một tiếng: “Kẻ này rất gian trá, hắn nhất định đã sử dụng thủ đoạn gian lận nào đó.”
Tô Phá lười tranh cãi với bà. Đường Nghi và La Nguyên Công cũng không lên tiếng, biết tranh luận cũng không có ý nghĩa.
Mọi người sở dĩ im lặng là vì tin tức này. Sau khi xác nhận nhiều lần, bọn họ biết đây không phải lời đồn, đích thật là Băng Tuyết các đã công bố điều chỉnh xếp hạng trên bảng Đan.
Đồng thời cũng chỉ rõ nguyên nhân điều chỉnh chính là Ngưu Hữu Đạo giết Trác Siêu.
Điều này khiến cho tâm trạng đám người đã từng tước đoạt chức Chưởng môn của Ngưu Hữu Đạo, đồng thời trục xuất hắn ra khỏi Thượng Thanh tông trở nên phức tạp.
Năm đó, tất cả đều cho rằng Ngưu Hữu Đạo còn quá trẻ, không đủ để đảm đương chức trách lớn, vì thế bọn họ đã làm trái môn quy, tổ huấn mà tổ sư gia đã định, đoạt chức Chưởng môn của Ngưu Hữu Đạo.
Bây giờ, chẳng những người ta đứng vững gót chân, nghe nói còn sống không tệ lắm., ngay cả ba phái lúc trước phụ thuộc Tống gia cũng đều nghe theo lệnh của hắn, Thiên Ngọc môn cũng phải nể mặt hắn mấy phần. Nhớ ngày đó, Thượng Thanh tông cũng phụ thuộc Tống gia, còn thực lực của ba phái, bất luận phái nào cũng mạnh hơn Thượng Thanh tông.
Người ta ngay cả ba phái cũng có thể khống chế, còn nói người ta tuổi trẻ không đủ chấp chưởng Thượng Thanh tông dường như đã trở thành trò cười.

Chương 393: Tính Là Quan Hệ Gì? (2)

Chương 393: Tính Là Quan Hệ Gì? (2)
Sau khi thoát khỏi trận đuổi giết ở chùa Nam Sơn, hắn đã đoạn tuyệt quan hệ với Thượng Thanh tông, về sau giết Yến sử dương danh thiên hạ, lại còn an toàn trở ra từ Băng Tuyết các, bây giờ ngay cả cao thủ nhất lưu trong bảng Đan cũng bị hắn xử lý.
Dựa vào những việc mà mọi người đều biết này, thử hỏi có ai ở Thượng Thanh tông có thể làm được không, có ai có bản lĩnh như thế? Những chuyện này, chỉ sợ Thượng Thanh tông ngay cả đụng cũng không dám đụng vào, nhưng hết thảy lại do một đệ tử đã từng bị Thượng Thanh tông trục xuất chiến thiên đấu địa làm.
Quan trọng, đệ tử bị trục xuất đó vốn phải là Chưởng môn Thượng Thanh tông, cuối cùng đã bị bọn họ dùng âm mưu thủ đoạn lật đổ.
Quận vương Dung Bình mà Thượng Thanh tông chướng mắt, bây giờ đã phong sinh thủy khởi, khiến triều đình nước Yến phải thúc thủ vô sách.
Đệ tử bị Thượng Thanh tông trục xuất cũng một đường phong vân, khiến Thượng Thanh tông phải thua chị kém em.
Tống gia mà Thượng Thanh tông phụ thuộc đã bị suy sụp, bị diệt môn.
Từ tin tức nghe được từ Thiệu Bình Ba, việc Tống gia bị diệt môn cũng do Ngưu Hữu Đạo làm.
Thượng Thanh tông chuyển đến Bắc Châu, bây giờ tình cảnh gian nan, thiếu chút nữa bị Đại Thiền Sơn đuổi ra khỏi Bắc Châu, may mà Thiệu Bình Ba ra sức bảo vệ, nhưng không thể tránh khỏi bị Đại Thiền Sơn bóp chặt tài nguyên. Số tài nguyên ít ỏi có thể nhận được chỉ đủ để làm mấy việc vặt.
Suy nghĩ lại một chút, Triệu Hùng Ca bị trục xuất khỏi sư môn trước kia, bây giờ cũng đã là cao thủ thành danh trên bảng Đan, chỉ dựa vào một cái tên cũng đủ chấn nhiếp đạo chích trong thiên hạ.

Ngẫm lại những việc này, Tô Phá không khỏi thở dài trong lòng. Mấy năm gần đây, khi cao tầng làm ra quyết sách, từng quyết sách đều xảy ra sai lầm, khiến Thượng Thanh tông càng lúc càng sa sút.
Tình cảnh trước mắt, đệ tử môn hạ của Thượng Thanh tông đã bắt đầu có dị nghị, chỉ là tạm thời còn chưa có người dám công khai nói ra mà thôi. Đã có người bắt đầu âm thầm oán trách những thủ đoạn không bình thường được sử dụng để đoạt chức Chưởng môn của Ngưu Hữu Đạo trước kia.
Tất cả mọi người đều nghe thấy, cũng đã nghe nói Ngưu Hữu Đạo dương danh thiên hạ, ngay cả ba phái như Lưu Tiên tông đều đi theo Ngưu Hữu Đạo lăn lộn. Ngưu Hữu Đạo có thể nâng ba phái lên như vậy, để Thượng Thanh tông tốt hơn lúc trước một chút cũng không thành vấn đề.
Đối với những ngôn luận này, đám người Đường Nghi biết rõ trong lòng, nhưng còn có thể nói cái gì chứ? Con người thì đều thực tế, tài nguyên trong tay các đệ tử càng lúc càng ít, dù sao cũng phải nghĩ biện pháp sinh tồn khác chứ? Người lãnh đạo vô năng, còn không cho người ta oán trách hai ba câu sao?
Lúc trước, mọi người đều cho rằng Ngưu Hữu Đạo vô năng, cảm thấy Ngưu Hữu Đạo chướng mắt, nhất trí phế bỏ Ngưu Hữu Đạo. Bây giờ nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo phong sinh thủy khởi, lại có người bắt đầu nhớ đến hắn.
Lần này, mọi người ngồi ở đây, cũng là do trong môn có một số đệ tử cùng nhau đưa ra vấn đề, hướng cao tầng Đường Nghi đặt câu hỏi.
Hỏi cái gì? Hỏi quan hệ giữa Đường Nghi và Ngưu Hữu Đạo, hỏi Đường Nghi và Ngưu Hữu Đạo có giải trừ quan hệ vợ chồng hay chưa.
Đường Nghi không biết nên trả lời như thế nào. Khi Ngưu Hữu Đạo thất thế, nàng có thể nói hai người vẫn còn là vợ chồng. Bây giờ Ngưu Hữu Đạo phong quang, nàng nói như vậy, Ngưu Hữu Đạo không thừa nhận, bảo nàng làm sao mà chịu nổi.
Vẫn là Tô Phá thay mặt trả lời, nói Chưởng môn và Ngưu Hữu Đạo vẫn còn là vợ chồng.
Thế là các đệ tử lại bàn tán, nói là vợ chồng đã chính thức bái thiên địa, nhưng Thượng Thanh tông cũng không công khai tuyên bố đã trục xuất

Ngưu Hữu Đạo ra khỏi tông môn, vợ chồng không qua lại với nhau cả đời thì thật là không thể nói nổi. Đệ tử Thượng Thanh tông cũng không phải là không để ý đến đạo lý sư môn.
Nói tới nói lui, cũng không thấy đề cập đến vì sao mọi người lại nhất trí phế bỏ Ngưu Hữu Đạo, cũng không nói Ngưu Hữu Đạo phạm tội gì để sư môn phải thanh lý môn hộ.
Nói nhiều cũng vô ích. Thượng Thanh tông còn có năng lực thanh lý môn hộ với người như Ngưu Hữu Đạo sao? Huống chi, lúc trước Tống gia phát ra lời đồn cũng gây bất lợi cho mối quan hệ giữa Thượng Thanh tông và Ngưu Hữu Đạo, sau đó ầm ĩ lên. Ngưu Hữu Đạo trên danh nghĩa chiếm thượng phong, không thèm để ý đến Thượng Thanh tông.
Đường Nghi biết, mấy vị Trưởng lão cũng biết suy nghĩ của những đệ tử đó, chính là muốn Đường Nghi hạ mình đi tìm Ngưu Hữu Đạo.
“Ý của các đệ tử, chắc hẳn các vị Trưởng lão đều hiểu, thế ý mọi người thì sao?” Đường Nghi hỏi.
La Nguyên Công hỏi: “Chưởng môn, lúc trước Ngưu Hữu Đạo viết thư bỏ vợ, người đã thật sự chấp nhận?”
Đường Nghi im lặng. Bởi vì Thiệu Bình Ba theo đuổi, nàng muốn cắt đứt một số suy nghĩ của một số người trong môn, nên nói đã chấp nhận thư bỏ vợ của Ngưu Hữu Đạo.
Nhưng bây giờ, nàng đã nói ra sự thật: “Ta không chấp nhận, đốt ngay trước mặt hắn.”
Mọi người im lặng. Chuyện gì xảy ra vậy? Người đã đốt? Người đốt trước mặt người ta, nhưng không thể nói là người thu hồi, vậy quan hệ giữa hai người tính là gì?
Đường Tố Tố mừng rỡ: “Người ta không nhận, nói không chừng người ta thu lại lời. Chúng ta có thể hiểu suy nghĩ của các đệ tử trong phái, nhưng cũng không thể để chưởng môn chịu nhục được. Với lại, Thượng Thanh tông cũng không thay đổi được tình huống trước mắt. Thiệu Bình Ba bất luận xét về diện mạo hay nhân phẩm đều là người tuyển chọn tốt nhất. Huống chi, y còn có tình cảm sâu nặng với Chưởng môn. Chưởng môn vẫn cứ độc thân đến tận bây giờ, đúng là không hợp với lẽ thường. Bây giờ ta nghĩ chúng ta không ngại tiến hành cân nhắc chuyện này.”

Bà không muốn chấp nhận chuyện Ngưu Hữu Đạo trở về Thượng Thanh tông. Không nói cái gì khác, chỉ dựa vào việc bà ta là người muốn Ngưu Hữu Đạo chết nhiều nhất, nếu Ngưu Hữu Đạo trở về, bà ta làm sao mà đối mặt?

Tô Phá nói: “Ta phản đối. Có diện mạo và năng lực thì thế nào? Nhân phẩm thì tính sao đây? Loại người giết anh, giết mẹ, đáng để cho Chưởng môn phó thác chung thân?”

Đường Tố Tố nói: “Sư huynh, giết anh giết mẹ chỉ là lời đồn, sao có thể dễ tin như vậy? Nếu đúng như lời sư huynh nói, huynh chướng mắt nhân phẩm của người ta, vậy chuyện chúng ta ăn nhờ ở đậu thì nói như thế nào?”

“Được rồi!” Đường Nghi lên tiếng cắt ngang, nhìn chằm chằm Đường Tố Tố, hỏi: “Cô mẫu hy vọng ta bán mình cầu vinh, hay Trưởng lão hy vọng Chưởng môn ta vì Thượng Thanh tông bán mình cầu vinh? Nếu hành động như vậy để đổi lấy một chữ “vinh”, Thượng Thanh tông ta còn mặt mũi để hưởng thụ? Có thể đối diện với liệt tổ liệt tông Thượng Thanh tông không?”

Đường Tố Tố giải thích: “Nếu là tình đầu ý hợp, sao có thể nói là bán thân cầu vinh?”

Đường Nghi nói: “Đời này ta không nghĩ đến chuyện tái giá. Việc này không cần bàn lại nữa.”

Đường Tố Tố cau mày.

La Nguyên Công chậm rãi nói: “Chưởng môn đã khăng khăng như vậy, có phải là đã có quyết định gì rồi?”

Bầu trời mênh mông, gió thổi cỏ lay, dê bò đang ung dung gặm cỏ trên thảo nguyên.

Trời xanh thẳm như một miếng bảo thạch, những đám mây bồng bềnh trắng nõn như sợi bông tô điểm trên bầu trời, khiến cho tinh thần của mọi người trở nên thanh thản.

Thảo nguyên trải dài thăm thẳm, cỏ xanh theo gió dập dờn.

Hơn hai mươi người cưỡi ngựa rong ruổi trên thảo nguyên, lướt qua những đàn dê bò.

Phía trước là một đàn ngựa chạy nhanh, tối thiểu cũng phải có đến mấy trăm con, bờm ngựa bay phần phật trong gió, vô câu vô thúc, tiêu sái

phiêu dật.
Người chăn thả ngựa vung roi, thúc vào con ngựa yếu ớt liều mạng đuổi theo đằng sau.
Lướt qua đàn ngựa, đám người Ngưu Hữu Đạo tiếp tục hướng về phía trước. Ở cái nơi thảo nguyên mênh mông này, tâm trạng cũng theo đó mà thả lỏng.
Mọi người đã thay quần áo của dân du mục, Ngưu Hữu Đạo còn đội một cái mũ da.
Con sông uốn lượn chảy dài về phía trước, không cần lo lắng việc mất phương hướng, cũng không cần quan tâm đến việc đổi ngựa. Dân du mục sống trên các nguồn nước, chỉ cần chạy dọc theo bờ sông, cách một đoạn đường là sẽ gặp một hàng rào của dân chăn nuôi du mục, bỏ ra một ít tiền là có ngựa cho ngươi thay đổi.

Chương 394: Bạch Vân Gian

Chương 394: Bạch Vân Gian
Về phương diện này, chỉ cần tiến vào cảnh nội nước Tề, tất cả sẽ thuận lợi hơn so với các quốc gia khác.
Các nước khác khan hiếm ngựa, nhưng ở đây, nó lại là thứ không thiếu nhất.
Bởi vì sinh sống cạnh nguồn nước, thành trì trên thảo nguyên mênh mông này tất nhiên cũng phải được xây dựng bên bờ sông.
Muốn đi, cứ thuận theo con sông mà đi thẳng, tất sẽ không sai đường.
Ngựa chạy đã mệt, mọi người dừng lại tại một khu vực có người dân chăn nuôi. Tất cả nhảy xuống ngựa, bỏ ra một số tiền, đổi lại sự chiêu đãi nhiệt tình của chủ nhân.
Nhìn mọi người lựa chọn ngựa để thay thế, Ngưu Hữu Đạo có chút thất thần.
Trên đường đi, hắn cũng có nghe qua chuyện trên bảng Đan. Điều này khiến cho hắn chấn động lẫn kinh ngạc. Băng Tuyết các biết được chuyện hắn giết Trác Siêu. Bọn họ làm sao mà biết được?
Tình huống chém giết lúc đó, sát thủ người thì chết, người thì bị bắt, sự việc không thể nào bị tiết lộ ra ngoài được.
Bản thân hắn tất nhiên không ăn nói lung tung. Như vậy, nơi để lộ tin tức cũng chỉ có hai chỗ, hoặc là tu sĩ của ba phái tham gia, hoặc là sau khi đệ tử ba phái truyền tin tức về tông môn, nội bộ ba phái đã có người để lộ tin tức ra ngoài.
Hắn thậm chí hoài nghi bên trong Hiểu Nguyệt các cũng có tai mắt của Băng Tuyết các. Từ một bên nhận được tin tức, lại từ bên khác tiến hành xác nhận. Dù sao, tin tức mà Băng Tuyết các công khai tuyên bố trên toàn thiên hạ cũng không phải là trò đùa.

Hắn lập tức phát tin tức trở về, để ba phái nghiêm túc điều tra, nhưng ba phái đã phản hồi lại, bọn họ không dám điều tra.
Đối với câu trả lời chắc chắn này, hắn cũng đành chấp nhận. Hắn biết ba phái e ngại, không dám điều tra người của Băng Tuyết các.
Hắn không khỏi cảm thấy may mắn. Lúc trước, khi hắn đánh chủ ý lên quả Xích Dương Chu, để sự việc được giải quyết một cách ổn thỏa, hắn không dùng người của môn phái nào mà chỉ dùng một số tán tu bên cạnh.
Điều khiến hắn lo lắng chính là, không biết chuyện hắn đánh nhau với Thiệu Bình Ba, bên phía Đại Thiền Sơn có người nào để lộ tin tức hay không?
Hắc Mẫu Đơn dắt con ngựa đã được gắn yên sẵn sàng đến, hỏi một câu: “Đạo gia, ngài đang suy nghĩ chuyện trên bảng Đan sao?”
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Băng Tuyết các quả nhiên lợi hại, không cách nào nhận biết được.”
Hắc Mẫu Đơn nói: “Điều này cũng không khó giải thích. Dựa vào thế lực của Băng Tuyết các, muốn cài tai mắt ở các môn phái, bọn họ rất dễ dàng tìm được người tình nguyện. Một nhân tố khác chính là, cũng chưa hẳn là do tai mắt của Băng Tuyết các ở ba phái. Bảng Đan rất được một số vị Chí tôn ở các thế lực ủng hộ. Nếu không, cũng sẽ không tồn tại cho đến bây giờ. Cho nên, tin tức cũng chưa chắc là do Băng Tuyết các tự mình tìm được, cũng có thể là do các thế lực khác cung cấp. Tóm lại, trong tình huống bình thường, chỉ cần tuân thủ quy tắc trò chơi của bọn họ, đừng trêu chọc trên đầu bọn họ, cứ để bọn họ đứng ở trên cao mà bao quát chúng sinh, cũng không nhúng tay can thiệp vào bất cứ chuyện gì, như vậy cũng không tính là chuyện nguy hiểm.”
Không nguy hiểm? Ngưu Hữu Đạo cau mày. Việc này ngược lại đã mang đến cho hắn một lời nhắc nhở, về sau làm việc phải cẩn thận hơn.
“Nếu Băng Tuyết các muốn ngươi làm cơ sở ngầm cho bọn họ, ngươi có đồng ý hay không?” Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại hỏi.
Hắc Mẫu Đơn thở dài: “Nếu bọn họ tìm ta, ta làm sao mà từ chối? Ta không có cách nào đối kháng, cũng không cách nào cự tuyệt. Nhưng ta có thể bảo đảm, nhất định sẽ lén lút thông báo cho ngài.” Dứt lời, nàng lại cười một tiếng.

Ngưu Hữu Đạo bật cười, sau đó ngẩng đầu nhìn đàn chim đang bay trên bầu trời, cảm thán một câu: “Bảng Đan thật lợi hại! Chẳng những có thể khiến cho người ta chém giết lẫn nhau, lại còn đủ lực để chấn nhiếp rất nhiều người, khiến cho người ta không dám xâm phạm lợi ích của mấy vị kia.”
Lúc này hắn đã bị dọa sợ một phen. Trải qua chuyện lần này, hắn không dám tùy tiện dựa vào mấy người kia nữa. Ngẫm lại chuyện quả Xích Dương Chu, hắn quả thật không rét mà run.
Thảm cỏ lay động như một tấm thảm. Một con Kim Sí từ trên trời lao xuống, rơi xuống tay một đệ tử của Ngũ Lương Sơn.
Sau khi rút tờ mật tín ra, Công Tôn Bố đưa tới: “Đạo gia, trong nhà truyền đến tin tức bên kia.”
Ngưu Hữu Đạo nhận lấy, sau khi nhìn qua, hắn im lặng một lát rồi nói: “Chuyển cáo lại trong nhà, nếu không có chuyện gì, bảo bọn họ cút đi.”
Công Tôn Bố hỏi: “Cứ như vậy mà cho đi sao?”
Ông ta cũng có chút hiếu kỳ. Hôm nay ông mới biết mấy lời đồn kia là thật. Người trước mặt vốn phải là Chưởng môn Thượng Thanh tông. Ngay cả ông ta cũng không khỏi âm thầm cảm thán. Thượng Thanh tông này đúng là có mắt không ngươi.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đưa lại cho Thượng Thanh tông bốn chữ, nước đổ khó hốt.”
“Vâng!” Công Tôn Bố quay người rời đi.
Hắc Mẫu Đơn hiếu kỳ hỏi: “Thượng Thanh tông tìm đến cửa?”
Ngưu Hữu Đạo đưa mật tín cho nàng.
Hắc Mẫu Đơn tiếp nhận. Hắn có thể đưa cho nàng, tất nhiên là nàng có thể xem. Sau khi xem xong, nàng không nhịn được mà lắc đầu.
Bên trong mật tín có nói, Thượng Thanh tông phái Đồ Hán đến quận Thanh Sơn, mang theo lá thư mà Chưởng môn Thượng Thanh tông đích thân viết. Bên trong lá thư, Đường Nghi có ý muốn thoái vị, đem chức Chưởng môn Thượng Thanh tông nhường lại cho Ngưu Hữu Đạo.
Về phần có gì sai lầm trước đó, Đường Nghi nói, nàng đồng ý gánh chịu một mình, gánh lấy bất cứ hậu quả gì mà Ngưu Hữu Đạo muốn.
Hắc Mẫu Đơn âm thầm cảm thán. Trong tay nắm đại quyền Chưởng môn, nhưng chủ động từ bỏ, dùng lễ tạ thần để gánh chịu trách nhiệm.

Chỉ dựa vào điểm này, nàng có thể hiểu được Đường Nghi làm cũng không dễ dàng gì.
Bây giờ, nàng ngược lại coi trọng Đường Nghi hơn một chút.
Nàng vò nhẹ tờ mật tín trong tay, thi pháp hóa nó thành bột mịn, đồng thời quan sát phản ứng của Ngưu Hữu Đạo, nhắc nhở một câu: “Đường Nghi là đại mỹ nhân, Đạo gia có thể từ bỏ như vậy được sao?”
Ngưu Hữu Đạo quay sang hỏi: “Thế không có ngươi ta sống được không?”
Hắc Mẫu Đơn liếc mắt, phủi phủi đống bột giấy trong tay, biểu hiện khinh bỉ.
Ngưu Hữu Đạo bật cười một tiếng. Trên đường nhàm chán, ngẫu nhiên tìm một hai chuyện vui để nói cũng không có gì sai, quan trọng là hắn không muốn nhắc chuyện Đường Nghi với nàng.
Nhưng Hắc Mẫu Đơn lại nhìn ra được, hắn dường như không thoải mái như ngoài mặt hắn thể hiện, hình như vẫn còn lo lắng chuyện của Thượng Thanh tông.
Ngưu Hữu Đạo chắp tay nhìn trời. Đúng là hắn có chút lo lắng. Trước kia thì bình thường, nhưng sau khi trải qua chuyện ở Vô Biên các, Thượng Thanh tông tìm đến cửa khiến hắn có chút phiền lòng.
Hắn sẽ không quay trở lại Thượng Thanh tông, cũng chẳng còn hứng thú với nó. Cho dù loại trừ yếu tố tình cảm cá nhân, hắn cũng không có khả năng quay về Thượng Thanh tông bắt đầu lại từ đầu, mà tiến cử Thượng Thanh tông với Thương Triều Tông lại càng không thực tế. Bởi vì ảnh hưởng chuyện cũ mang đến, Thượng Thanh tông thật sự không nên cuốn cùng một chỗ với người trong mạch Thương Kiến Bá. Nếu không, hậu quả gì cũng có thể phát sinh.
Ngoài ra, không sai, Thượng Thanh tông có lỗi với hắn, cũng không truyền thụ bất cứ thứ gì cho hắn, nhưng hắn lại nợ ân tình của Đông Quách Hạo Nhiên. Tu vi của hắn là do Đông Quách Hạo Nhiên tặng cho. Lần này đối đầu với Trác Siêu, có thể nói nhờ tinh hoa tu vi Đông Quách Hạo Nhiên ngưng tụ đã cứu mạng của hắn.
Đông Quách Hạo Nhiên đã chết, hắn muốn trả ân tình cũng không cách nào trả được.
Những chuyện bây giờ khiến hắn có chút rối bời.

Trong thảo nguyên mênh mông là một dãy núi uốn lượn theo hình vòng cung trải dài.
Ba con sông chảy vào một lưu vực, biến thành sáu con sông quanh co khúc khuỷu. Chính giữa lưu vực là một tòa thành rất lớn, là tòa thành duy nhất tọa lạc trên thảo nguyên, giống như một viên minh châu. Vì thế, người trên toàn bộ thảo nguyên gọi nó là thành Minh Châu.
Kinh thành của nước Tề tọa lạc ở lưu vực này. Bốn phía là núi, được xem là những tấm bình phong thiên nhiên, dễ thủ khó công.

Chương 395: Không Phân Biệt Cao Thấp, Giàu Nghèo

Chương 395: Không Phân Biệt Cao Thấp, Giàu Nghèo
Là đế đô của một nước, mức độ phồn hoa trong thành không cần phải bàn cãi. Người đến người đi trên đường, nhà cửa san sát nhau, lại còn có đình viện u tịch.
Đế đô phồn hoa tất chẳng thiếu bướm hoa. Bạch Vân Gian được xưng là nơi tầm hoan tác nhạc đệ nhất kinh thành nước Tề. Chỉ cần nhìn bức tường màu đỏ, ngói màu xanh lá cây, rường cột chạm trỗ bên ngoài là đủ thấy mức độ xa hoa của nó. Khách tới tìm hoan có thể nói là không dứt, những cô gái oanh oanh yến yến trang điểm lộng lẫy nghênh đón bên ngoài. Bên trong đèn sáng cả ngày lẫn đêm không bao giờ tắt.
Ở sâu bên trong lại là một đình viện nhỏ, yên tĩnh, dường như xa rời khỏi trần thế náo nhiệt.
Một tiếng đàn u sầu, buồn bã vang lên từ ngôi lầu các thấp thoáng giữa mấy hàng cây xanh.
Tô Chiếu một thân cung trang ngồi đánh đàn một mình, mười ngón tay lướt một cách tự nhiên trên cây đàn, gương mặt xinh đẹp nhưng lại không có biểu hiện gì.
Nàng đã thay quần áo khác, tư thái cũng thướt tha hơn.
Một người phụ nữ quần áo diễm lệ, vóc người có chút nở nang, trang điểm đậm nghe tiếng đàn mà bước đến. Bà ta đứng lặng im bên ngoài đình viện một lát, sau đó thở dài, chậm rãi bước vào trong đình, đến bên cạnh chiếc đàn, nói: “Nếu Đông gia không vui, cũng đừng đàn nữa.”
Bên ngoài, Tô Chiếu là bà chủ của Bạch Vân Gian, nhưng có một số nhân sĩ trong kinh biết chuyện, đều biết rằng phía sau Đông gia của

Bạch Vân Gian là một vị Vương gia nào đó. Mà Tô Chiếu là người được vị Vương gia đó âm thầm độc sủng.
Còn người phụ nữ nở nang này chính là tú bà của Bạch Vân Gian, tên Tần Miên.
Đúng như lời bà nói, hai ống tay áo của Tô Chiếu rũ xuống, buông hai tay đứng dậy không đàn nữa. Nàng bước đến dựa vào lan can nhìn cá bơi trong ao.
Tần Miên bước đến bên cạnh nàng, hỏi: “Đông gia còn canh cánh trong lòng chuyện mà Bạch tiên sinh nói?”
“Chuyện mà ta không làm tốt, sư phụ răn dạy là điều hiển nhiên, ta chỉ cần nghe theo là được.” Tô Chiếu lạnh lùng nói một câu, tâm trạng khó mà thoải mái lại.
Cũng không phải vì bị sư phụ mắng, mà là vì những lời phân tích của Thiệu Bình Ba, nàng biết được thật ra Lệnh Hồ Thu chính là người của Hiểu Nguyệt các, sư phụ rõ ràng đang gạt nàng. Xét theo một góc độ khác, có phải người không tin tưởng nàng hay không?
Tần Miên cười ha hả: “Nếu Đông gia cảm thấy không vui, không ngại ra ngoài giải sầu một chút. Ta biết có một chỗ bán đồ ăn rất ngon, ta sẽ đưa Đông gia đến đó nếm thử, như thế nào?”
Tô Chiếu lạnh nhạt nói: “Ăn thì ăn chỗ nào chẳng được, còn có món gì ngon để ăn chứ?”
Tần Miên cười nói: “Vậy thì không nhất định. Phía nam thành mới mở một quán tên Đậu hũ, bên trong quán rất thú vị, tuyệt không thể tả.”
“Quán Đậu hũ?” Tô Chiếu có chút nghi ngờ, quay đầu lại hỏi: “Cái tên này nghe là lạ, có ý nghĩa gì?”
Tần Miên đáp: “Theo lời người của quán nói, các món ăn đều được làm từ đậu nành, cho nên mới được gọi là Đậu hũ.”
Tô Chiếu có chút không tin: “Ta cũng không phải chưa từng ăn đậu nành, còn có thể làm ra món gì được nữa chứ?”
Tần Miên cười khanh khách: “Đông gia, người đừng để bị lừa. Buôn bán của quán đó đang rất đắt, bây giờ muốn ăn còn phải xếp hàng đấy.”
“Ồ?” Tô Chiếu bắt đầu có hứng thú, gật đầu nói: “Cũng được, chúng ta đến đó xem một chút.”

Thế là hai người bước ra khỏi đình viện. Trên đường đi, Tần Miên ngoắc tay hai bên phải trái, bốn gã đàn ông mặc trang phục hạ nhân xuất hiện đi theo.
Cửa sau Bạch Vân Gian thông ra một con sông. Sau khi mọi người bước ra, liền leo lên một con thuyền được trang trí lộng lẫy, trên thuyền còn treo đèn lồng có chiêu bài Bạch Vân Gian.
Người chèo thuyền bắt đầu chèo đi, con thuyền lắc lư một cái rồi ung dung lướt đi.
Tô Chiếu ngồi trong một khoang thuyền lịch sự, tao nhã, cách một tấm rèm châu nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ, có chút hoảng hốt, cũng không biết đang suy nghĩ chuyện gì.
Con thuyền đi vòng quanh thành, cũng không biết bao lâu đã đến phía nam thành.
Khi con thuyền vẫn còn đi trên sông, Tần Miên đã chỉ một chỗ có vài cọng liễu đang rung rinh ở đằng xa: “Đông gia, thấy không, cái nơi mà có hàng người rồng rắn xếp hàng chính là quán Đậu hũ.”
Tô Chiếu thuận hướng nhìn theo, chỉ thấy một dòng người chắc khoảng mấy trăm đang xếp hàng. Người mua được đồ thì rời đi, rồi lại có thêm người mới xếp vào hàng. Khách có thể nói là nối liền không dứt.
Tô Chiếu có chút kinh ngạc. Sau khi nhìn thấy tận mắt cái gọi là buôn bán đắt đỏ mà Tần Miên đã nói, vẫn không khỏi cảm khái: “Đậu nành mà cũng có thể bán đắt như vậy, chúng ta phải xếp hàng bao lâu mới có thể mua được?”
Vị trí bên cạnh hồ Minh này khá ngược hướng, nhưng có thể kinh doanh một cách thuận lợi như vậy, điều này khiến cho nàng sinh ra hứng thú với cái món gọi là Đậu hũ, có chút không thể chờ đợi được mà muốn nếm thử mùi vị của món ăn, để biết tại sao nó lại có thể hấp dẫn nhiều người đến như vậy.
Tần Miên cười nói: “Nhìn dòng người xếp hàng thì có vẻ dài, nhưng cũng rất nhanh ngắn lại. Đông gia có thấy trên tay họ cầm bát không? Tất cả đều là đồ đựng do bọn họ tự mang đến. Sau khi trả tiền xong thì đi ngay, thời gian rất nhanh. Đương nhiên, bởi vì khách đến không dứt, cho nên nhìn người ta xếp hàng vẫn thấy rất nhiều. Buôn bán của tiệm

này có thể nói là từ lúc mở cửa cho đến khi đóng cửa, khách vẫn không ngừng, đúng là đắt khách hiếm thấy.”
Tô Chiếu có chút khó hiểu: “Chẳng lẽ bọn họ không cung cấp chỗ ngồi cho khách ăn tại chỗ sao?”
Tần Miên đáp: “Ta cũng cảm thấy tò mò khi nghe qua nơi này. Lúc mới bắt đầu, bọn họ cũng thiết kế chỗ ngồi, nhưng về sau buôn bán tốt quá, nếu để cho khách ngồi ăn tại chỗ, chỉ sợ Bạch Vân Gian của chúng ta cũng chứa không hết nhiều người như vậy. Cuối cùng, không còn cách nào, bọn họ đành đưa ra quy định như vậy. Đương nhiên, bên trong quán vẫn còn nơi để khách ngồi thưởng thức món ăn, nhưng có thiết kế thêm một cánh cửa, cần bỏ thêm một khối ngân tệ mới có thể ngồi đó được. Như vậy, ngoại trừ kẻ có tiền không muốn phiền phức vào trong đó, người bình thường tất nhiên là tình nguyện xếp hàng.”
Tô Chiếu gật đầu, lại hỏi: “Món ăn bán có đắt không?”
Tần Miên lắc đầu: “Đắt hay không là do người. Nói đắt thì đắt, nói không đắt thì không đắt. Nói không đắt là một phần mười đồng, đại đa số người muốn ăn thức ăn tươi thì có thể ăn được. Nói đắt thì chính là số lượng quá ít, chỉ có một chén mà thôi. Nói tóm lại, chỉ có một chén mà đến tận mười đồng. Nghe nói, khi mới mở ra, họ chỉ bán có năm đồng một chén.”
Tô Chiếu cười nói: “Bây giờ lại biến thành hắc điếm, thấy buôn bán tốt thì nâng giá tiền gấp đôi.”
Tần Miên đáp: “Chủ quán giải thích cũng không phải là không có lý. Ông ta nói bởi vì làm số lượng nhiều, giá đậu nành trong thành lại tăng, tiền vốn tăng, giá bán bắt buộc phải tăng theo.”
“Ừm!” Tô Chiếu gật đầu: “Cũng chỉ là một lý do mà thôi. Mấy người buôn bán đậu nành vốn không cần đầu tư nhiều. Bán đắt như vậy, tất nhiên bọn họ chỉ muốn tăng giá. Nhưng, bọn họ buôn bán tốt như thế, không sợ có người muốn nhúng tay vào sao?”
Tần Miên đáp: “Chỗ dựa phía sau của bọn họ chính là gia tộc Hô Diên. Không có bối cảnh, có buôn bán tốt cỡ nào cũng phải xảy ra chuyện. Không nói đến việc quấy rối, chỉ cần người ngang ngược chút cũng đã không chịu xếp hàng rồi. Bây giờ bọn họ có thể quy củ như vậy, tất nhiên là có người có thể trấn trụ cục diện.”

Tô Chiếu kinh ngạc hỏi: “Gia tộc Hô Diên chịu mở một cửa tiệm tại một nơi hẻo lánh như thế này sao?”
Tần Miên đáp: “Lúc đó ta cũng cảm thấy kỳ quái nên đi điều tra một chút. Chỗ dựa chân chính ở đây chính là con trai út của Thượng tướng quân Hô Diên Vô Hận, Hô Diên Uy. Toàn bộ đại trạch đằng sau là do Hô Diên Uy lấy được. Nghe nói, trước đó có người của quan nha đến đòi tài sản, kết quả bị Hồ Diên Uy đánh cho tàn phế.”
Trong lúc mọi người nói chuyện, thuyền đã cập bờ.
Tần Miên hỏi: “Đông gia, chúng ta bỏ tiền ra mua chỗ ngồi để nếm thử, hay là bảo người xếp hàng để mua.”

Chương 396: Không Phân Biệt Cao Thấp, Giàu Nghèo (2)

Chương 396: Không Phân Biệt Cao Thấp, Giàu Nghèo (2)
Tô Chiếu do dự một chút, nàng vốn định vào trong quán xem thử, nhưng cuối cùng vẫn thở dài: “Thôi thì mang lên thuyền đi.”
Tần Miên có thể hiểu. Với sắc đẹp của Tô Chiếu, nếu xuất hiện ở những chỗ này, chắc chắn sẽ làm cho người ta phải chú ý, bị một đám đàn ông nhìn chằm chằm, sợ là ăn cũng không được tự nhiên, sẽ làm mất nhã hứng và làm giảm khẩu vị.
Trên thuyền không thiếu dụng cụ ăn uống. Tần Miên lấy ra một cái bát canh có nắp sứ trắng, bước ra ngoài cửa khoang, dặn dò một tỳ nữ đi xếp hàng mua.
Như Tần Miên đã nói, đội ngũ xếp hàng dài như vậy nhưng ngắn đi cũng rất nhanh. Không bao lâu sau, tỳ nữ đã bưng bát trở về.
Nhưng biến cố đã xảy ra ngay lập tức. Có ba tên thanh niên từ ven hồ phóng ngựa ra, xếp thành một hàng, khiến tỳ nữ đang bưng bát đậu hũ không chỗ nào tránh được, bị dọa đến thét lên.
Trong khoang thuyền, Tô Chiếu và Tần Miên bỗng nhiên quay đầu lại. Bốn tên người hầu ngoài khoang thuyền cũng nhìn vào phía trong khoang thuyền, chờ phản ứng của Tần Miên. Một khi bà ta ra hiệu, bọn họ sẽ ra tay ngăn cản ngay.
Nhưng Tần Miên vẫn không có động tác nào, không muốn trong trường hợp này làm bại lộ thân phận tu sĩ ra ngoài.
Một con ngựa nhanh chóng ngừng bên cạnh, móng ngựa chuẩn bị đá vào đầu tỳ nữ.
Cạch cạch! Một âm thanh giòn vang, tỳ nữ bị dọa đến mức đánh rơi cái bát xuống đất, đậu hũ văng tung tóe dưới đất, còn mình thì lảo đảo lui

lại.
Hai con ngựa còn lại cũng xông lên.
Móng ngựa đang dựng đứng rơi xuống đất. Người trên lưng ngựa là một thanh niên trẻ tuổi mình đầy rượu, tay cầm bầu rượu lẫn cầm cương nhìn chằm chằm tỳ nữ, rồi lại nhìn thuyền hoa trên sông. Sau khi nhìn thấy đèn lồng có ký hiệu Bạch Vân Gian, lập tức cười ha hả, sau đó nhảy xuống, đưa tay nhéo vào mặt phấn nộn của tỳ nữ một cái, nói: “Muội muội trắng trẻo như vậy, tại sao trước đây ta chưa từng thấy ngươi ở Bạch Vân Gian?”
Tỳ nữ lui lại một bước, xoay người rời đi, nhưng lại bị hai tên từ trên hai con ngựa kia nhảy xuống cản lại, cuối cùng cô gái bị cả ba vây quanh đùa giỡn.
Tần Miên chỉ ra ngoài, ra hiệu cho người hầu bên ngoài khoang thuyền một chút, rồi lại khoát tay, ý bảo không được gây chuyện.
Hai tên người hầu lập tức lên bờ, giải vây cho tỳ nữ.
“Ta nhìn trúng muội muội này rồi. Hôm nay ta hưởng, ngày mai trả lại cho các ngươi, tiền sẽ không thiếu một xu.” Gã thanh niên dẫn đầu tháo túi tiền ném cho một tên người hầu.
Người đó hai tay đưa trả lại túi tiền, khách sáo nói: “Thưa công tử, nha đầu này vẫn chưa được dạy dỗ tốt, tạm thời không tiếp khách, mời công tử báo phủ đệ ở đâu, phường chúng tôi sẽ chọn một cô gái tốt nhất đến cho ngài.”
“Thôi đừng nhắc đến đám tô son điểm phấn đấy nữa. Ta thấy nàng ta còn xanh non, chưa được dạy dỗ cũng không sao. Ta thích là được.”
Gã thanh niên không nhận túi tiền, cánh tay ôm lấy tỳ nữ định kéo lên ngựa. Tỳ nữ vừa kinh vừa sợ, khóc toáng lên.
Hai tên người hầu bị hai người kia ngăn cản, không thể không quay lại nhìn về hướng cửa sổ thuyền, muốn xin bước chỉ thị kế tiếp.
Đúng lúc này, một người thanh niên cao lớn bên đường bước đến, đưa tay ngăn đằng trước, không cho gã thanh niên kia ôm tỳ nữ lên ngựa, nặng nề nói một câu: “Mau buông người ta xuống.”
Người đến không phải ai khác, chính là Viên Cương.
Viên Cương đột nhiên xuất hiện, khí thế đáng sợ của hắn ta hù dọa gã thanh niên kia, khiến gã ta vô thức bỏ tỳ nữ xuống.

Nhưng thấy quần áo được dệt thủ công từ vải của Viên Cương, ống tay áo lại còn xắn lên, áo trên người còn có vết bẩn, rõ ràng là làm mấy công việc tốn sức, gã thanh niên lập tức rống lên: “Cái thứ không có mắt này từ đâu xuất hiện vậy?”
Viên Cương bình tĩnh đáp: “Ngươi đang cướp đoạt dân nữ một cách trắng trợn đấy.”
Ba gã thanh niên sửng sốt một chút, chợt cười ha hả. Gã thanh niên cầm bầu rượu chỉ tay vào tỳ nữ vẫn giữ chặt bên cạnh không thả, hỏi: “Ả ta mà cũng được xem là dân nữ? Ả ta là người của Bạch Vân Gian, là loại chỉ để đem ra bán. Ta dùng tiền của mình tìm thú vui, tại sao lại biến thành cướp đoạt dân nữ một cách trắng trợn?”
Viên Cương hỏi tỳ nữ: “Ngươi đồng ý đi cùng gã sao?”
Tỳ nữ sợ hãi lắc đầu, muốn rút cánh tay lại, nhưng vẫn bị gã thanh niên kia túm chết không buông.
Viên Cương nói: “Ngươi cũng thấy rồi đó, người ta không đồng ý, mà chuyện này cũng không thể miễn cưỡng.”
Gã thanh niên hỏi lại: “Ngươi nói với ta, ta không thể miễn cưỡng loại tiện nhân đem ra bán này?”
Viên Cương nói: “Con người sinh ra đều bình đẳng, không phân biệt cao thấp giàu nghèo. Nàng ấy cũng chẳng phải tiện nhân. Nếu được lựa chọn, nàng ấy sẽ không lựa chọn làm nghề này. Nàng ấy đã không đồng ý, xin công tử giơ cao đánh khẽ buông tha cho nàng ấy.”
Trong khoang thuyền, Tô Chiếu hờ hững bưng chén trà lên nhấp một ngụm. Đối với nàng mà nói, giải quyết việc này cũng chẳng tính là việc khó, cũng không đáng cho nàng để trong lòng.
Nhưng lời nói của người ngoài khoang thuyền khiến trong lòng tỳ nữ chợt run lên một cái, nàng ngơ ngẩn, vội quay đầu nhìn lại, ánh mắt nhìn thẳng vào người Viên Cương.
“Haha….”Mấy gã thanh niên trẻ tuổi nhịn không được bật cười ha hả. Những lời Viên Cương nói, theo quan niệm của bọn họ, quả thật là chuyện nực cười. Nhân sinh đủ loại khác biệt, ai dám nói chúng sinh không phân biệt cao thấp, giàu nghèo. Đấy không phải trò cười thì là cái gì?

“Có thể nói ra lời này cũng chỉ là dân đen.” Gã thanh niên cầm bầu rượu trong tay chỉ Viên Cương, không ngừng cười ha hả, bỗng vung tay quát lên: “Tránh ra!” Đồng thời kéo tỳ nữ đến gần con ngựa, muốn đẩy Viên Cương ra.
Viên Cương đột nhiên chộp vào tay gã thanh niên, bắt trúng cổ tay, bóp chặt một cái, gã thanh niên đau đến nhe răng nhếch miệng, vô thức buông lỏng tỳ nữ ra.
Thả cánh tay của gã thanh niên ra, Viên Cương thuận tay kéo tỳ nữ kia đến, bảo vệ nàng về lại gần chiếc thuyền.
Thấy Viên Cương động thủ, hai đồng bọn của gã thanh niên sao có thể ngồi nhìn được, lập tức quất roi ngựa vọt tới, sau đó vung roi điên cuồng.
Viên Cương thuận tay ngăn tỳ nữ sau lưng, mặc cho ba gã kia quất tới cũng không hoàn thủ.
Gã thanh niên bị bóp cổ tay nổi giận lao đến, bình rượu trên tay đập vào trán Viên Cương.
Bình rượu vỡ vụn, nước rượu chảy dài trên mặt Viên Cương.
Viên Cương đột nhiên đưa cánh tay đập tới, nhưng không phải đánh đối phương, mà là nện vào một cây liễu to bằng cánh tay cạnh bờ sông.
Rắc! Cây liễu bị bẻ ngang, một nửa rớt xuống hồ bên cạnh.
Tần Miên trong thuyền nói thầm một câu: “Sức mạnh thật lớn!”
Ba gã thanh niên đang định đánh tiếp đột nhiên sợ ngây người, bàn tay giơ lên không dám động đậy.
“Đừng ép ta phải động thủ.” Viên Cương lạnh lùng nói một tiếng.
Đúng lúc này, âm thanh cọc cọc truyền đến. Hơn mười con ngựa đang vọt đến bên này. Khi đến nơi, tất cả ghìm ngựa dừng lại, dẫn đầu là một người thanh niên dáng người khôi ngô, mặt mọc đầy râu quai nón, quát lớn hỏi Viên Cương: “An huynh, chuyện gì xảy ra vậy?”
Trong khoang thuyền, Tần Miên nhắc nhở Tô Chiếu: “Hô Diên Uy đến rồi.”
Khí thế của đám người cưỡi ngựa rõ ràng không tầm thường. Ba gã thanh niên dường như cũng nhận ra đám người này, thấy người đến lại xưng huynh gọi đệ với cái tên không thức thời trước mặt, cả ba đều luống cuống, tay đang nâng lên vội hạ xuống. Gã thanh niên trắng trợn

cướp đoạt tỳ nữ cuống quýt chắp tay: “Công tử Hô Diên, hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm thôi.”
Nhìn động tác của ba người vừa rồi, rồi lại nhìn quần áo rách rưới đầy vết roi của Viên Cương, ánh mắt Hô Diên Uy mở to như con báo. Ai quan tâm ngươi hiểu lầm hay không hiểu lầm, cũng mặc kệ chuyện gì xảy ra, y chỉ tay, phẫn nộ quát: “Đánh cho ta, đánh cho đến chết cho ta.”
Bảy tám người sau lưng y lập tức xông lên.
“A!” Thanh niên đang xin lỗi hét thảm, bị người ta đạp một cái lăn xuống đất, hai người khác cũng bị đánh ngã.
Một đám người vây quanh ba người, kêu một cái là đấm đá huých đánh loạn lên, đánh cho ba người kêu cha gọi mẹ, thực sự là đánh cho chết.
Cách đó không xa, bách tính tụ tập xem trò vui, có người thầm thở dài hít hà, có người không đành lòng nhìn thẳng.

Chương 397: An Thái Bình

Chương 397: An Thái Bình
Viên Cương bảo vệ tỳ nữ kia cũng không hé răng kêu ngừng, nếu không phải đang bận việc quan trọng, không tới phiên người khác ra tay, y đã phế luôn ba vị này rồi.
Chỉ có Hô Diên Uy là bạnh cằm nhìn thủ hạ đánh người.
Đằng sau, một người tiến lên bên cạnh y, thấp giọng nhắc: “Tam công tử, dạy bảo một chút là được rồi, ta đã thấy người nói câu “Hiểu lầm” kia, là cháu ngoại trai của Giám sát tả sử.”
Hô Diên Uy hơi nhướn mày. Giám sát tả sử là một trong những Ngự sử trung thừa, là trợ thủ của Đại tư đồ, tuy không có đại quyền, nhưng có trách nhiệm và quyền hạn kết tội bách quan, nếu đánh chết thật, sợ là sẽ gặp phiền phức. Y bèn quát lên: “Vứt xuống hồ nuôi cá đi!”
Bảy tám người vây đánh nghe vậy mới dừng tay, khiêng ba người kia ném thẳng vào trong hồ đánh tùm một cái, bọt nước văng lên tung tóe. Ba ngươi lóp ngóp dưới nước một hồi cũng không dám lên bờ, chỉ chật vật chạy trốn gần bờ.
Hô Diên Uy nhảy xuống ngựa, đi tới bên cạnh Viên Cương, hỏi: “An huynh, xảy ra chuyện gì vậy?”
“Không có gì…” Viên Cương kể lại đại khái chuyện vừa rồi. Hiện giờ ở nước Tề, tên của hắn ta là An Thái Bình.
“…” Hô Diên Uy trợn mắt há mồm, dở khóc dở cười chỉ chỉ tỳ nữ sau lưng hắn ta: “Chỉ vì một nữ tử thanh lâu, đáng sao? Người ta bỏ tiền ra mua nụ cười, ngươi cản người ta làm gì?” Y quay lại nhìn ba người đang liều mạng lết trong hồ, thở dài: “Xem ra vừa rồi ta sai thật rồi!”
Theo quan niệm của y, cũng không thể nói là của y, là quan niệm của phần lớn người thời này, nữ tử thanh lâu vốn là để làm chuyện này mà, hầu hạ người ta là thiên kinh địa nghĩa, nói cái gì tôn nghiêm không phải

là chuyện cười sao? Chuyện như vậy mà cản người ta, y cảm thấy mình vô lý thật, là mình có lỗi với ba vị kia, đánh người ta lại càng vô lý.
Viên Cương cũng lười lý luận với y. Hắn biết, thế giới quan khác nhau quá xa, không thể nói thông được.
Hô Diên Uy cũng lười lý luận với hắn ta: “Được rồi, An huynh là người thẳng thắn, nói cái này với ngươi cũng vô dụng.”
Viên Cương quay người lại nói với tỳ nữ kia: “Nếu không muốn làm nghề này thì đừng có làm.”
Tỳ nữ kia có vẻ vẫn còn sợ hãi, ngơ ngác nhìn Viên Cương.
Viên Cương lại bổ sung thêm một câu: “Ta chuộc thân cho ngươi, tiền chuộc thân hết bao nhiêu?”
Hắn ta nói vậy là vì vừa rồi thấy nàng không muốn bán da thịt vì tiền, nếu nàng đã có tự trọng, hắn ta cũng đành lòng nhìn nàng trong hố lửa.
Hô Diên Uy không biết chuyện, nghe vậy sững sờ, hồ nghi hỏi: “An huynh, ngươi thích cô nương này sao?”
Trong khoang thuyền, Tô Chiếu và Tần Miên cũng nhìn nhau.
Tỳ nữ kia không biết trả lời Viên Cương thế nào, Hô Diên Uy đã nói chen vào: “An huynh, ngươi nói chuyện chuộc thân với nàng thì có ích lợi gì, a….” Y liếc nhìn chiếc thuyền có treo đèn lồng ghi chữ “Bạch Vân”: “Đến tìm Tần ma ma nói mới được.”
Y vừa nói xong, một nữ từ cầm quạt tròn xuất hiện ở đầu thuyền uyển chuyển hỏi: “Ai gọi ta đó?”
Mọi người quay đầu lại, Hô Diên Uy cười ha ha: “Nhắc đến Tần ma ma, Tần ma ma liền tới. An huynh, huynh nói chuyện chuyện chuộc thân với nàng ta đi.” Y vỗ vỗ vai Viên Cương, chỉ chỉ Tần Miên phe phẩy quạt đứng trên đầu thuyền.
Dứt lời, y đi trước, nhảy thẳng lên thuyền, giữa ban ngày ban mặt, trước mặt bao nhiêu người, đưa tay sờ sờ mông Tần Miên, có thể thấy y cũng là khách quen của Bạch Vân.
Tần Miên cười khanh khách uốn éo thân thể, đưa quạt tròn chặn lại, không chút biến sắc mà tách ra: “ Tam thiếu gia, sao ngài rảnh rỗi chạy đến đây chơi vậy?”
Hô Diên Uy không chiếm được tiện nghi không chịu bỏ qua, Tần Miên hết cách, cuối cùng đành để cho y bóp mông mấy cái mới đẩy ra.

Sờ được tú bà, Hô Diên Uy mới nhíu mày nói: “Ta nói này, Tần ma ma, người của ngươi gặp phiền phức ngươi không ra mặt, còn trốn xem trò vui là sao? Ngươi mà đứng ra, mấy tên kia dám không nể mặt ngươi sao?”
Tần Miên thở dài: “Người có tiền đều là đại gia, ngài bảo ta làm sao bây giờ?”
“Dễ làm!” Hô Diên Uy chỉ chỉ Viên Cương dưới thuyền: “Huynh đệ này của ta muốn chuộc thân cho cô nương kia, ngươi ra giá đi!”
Tần Miên lắc đầu: “Đây là nha hoàn trong nhà, không bán!”
“Vậy là ngươi không nể mặt ta rồi! Tần ma ma, nếu hôm nay ngươi không đưa người cho người ta, ta sẽ không đi đâu.” Hô Diên Uy bỏ lại một câu, nghênh ngang xoay người đi vào trong khoang thuyền, xem chừng chắc chắn hôm nay sẽ ăn vạ ở đây.
Y vừa vào trong khoang thuyền, toàn thân lập tức cứng lại. Viên Cương thấy vậy cũng đi vào theo, thấy trong khoang thuyền có một nữ tử mặc áo trắng đang cầm sách ung dung lật xem, có vẻ rất tập trung, nhàn tĩnh, thân thể đầy đặn mềm mại, khuôn mặt kiều mị, da thịt trắng như sứ phủ men, là một mỹ nhân thực sự.
Tầm Miên đi vào, gọi: “Đông gia, khách tới.”
Tô Chiếu ngẩng đầu nhìn, đôi mắt sáng như nước nhìn Viên Cương, thân thể và khí chật của người nam nhân trước mắt này khiến cho nàng có cảm giác gì đó khó mà nói ra được.
Hô Diên Uy cười gượng chắp tay chào: “Hóa ra là Tô lão bản, không ngờ Tô lão bản đang ở trên thuyền, tự tiện xông vào, quấy rối nhã hứng của Tô lão bản rồi, thực mạo muội.”
“Hóa ra là tam thiếu gia Hô Diên gia. KHông sao, không sao.” Tô Chiếu mỉm cười gật đầu, lại nhìn sang Viên Cương hỏi: “Vị này thật lạ, không biết là đại thiếu nhà ai?”
Hô Diên Uy vội giới thiệu: “Đây là huynh đệ ta, An Thái Bình!”
Tô Chiếu “Ồ” một cách sâu xa, hỏi: “Hai vị công tử lên thuyền có chuyện gì muốn dặn dò?”
“Cái này…” Hô Diên Uy gãi gãi đầu, ấp úng.
Viên Cương hơi kinh ngạc liếc nhìn y.

“Bọn họ muốn chuộc thân cho Quyên Nhi…” Tần Miên lại gần kể lại đại khái chuyện vừa rồi.
Tô Chiếu gật đầu, cười nói: “Đây là nha hoàn được dạy dỗ để dùng, không có chuyện chuộc thân, sợ là khiến cho tam thiếu gia mất hứng rồi.”
“Không sao, không sao, không thích hợp thì thôi. A, Tô lão bản bận bịu, chúng ta không quấy rầy nữa. Cáo từ!” Hô Diên Uy xua tay, kéo cánh tay Viên Cương lôi hắn ta đi.
“Tần ma ma, tiễn hai vị công tử giúp ta.”
“Vâng!” Tần Miên đi theo ra ngoài.
Rời thuyền, Hô Diên Uy không nhịn được mà hỏi: “Tần ma ma, sao Tô lão bản lại đến đây rồi?”
Tần Miên thở dài, nhìn sang quán đậu hũ chép miệng: “Không phải nghe nói có thứ đồ hay mới lạ muốn đến thử sao. Ai biết nháo thành ra như thế.” Bà ta chỉ xuống một đống nát bét dưới đất.
Hô Diên Uy vỗ ngực nói: “Cái này thì dễ thôi, Tần ma ma cứ vào nhắn Tô lão bản chờ một lát, sẽ có người đưa thứ này đến cho Tô lão bản. Chỉ cần Tô lão bản không chê, coi như ta mời khách.”
Tần Miên cười khanh khách: “Vậy cũng được sao? Vậy ta xin cám ơn trước!”
Hô Diên Uy cũng vui cười hớn hở kéo Viên Cương đi, chỉ thủ hạ dặn tới quán lấy một suất đậu hũ đến.
Đi xa một chút, Viên Cương hỏi: “Hô Diên huynh, sao ta thấy ngươi có vẻ sợ nữ nhân trên thuyền?”
“Không phải sợ, mà là không muốn trêu chọc vào nàng. Người đẹp như thế, lại có thể kinh doanh thanh lâu lớn nhất Kinh thành có thể là người bình thường sao? Nữ nhân này không phải nam nhân nào cũng chạm vào được đâu, là Tây Viện Đại Vương độc chiếm, ai dám làm xằng bậy với nàng thường đều chết mà không rõ nguyên nhân. Nếu nàng không đồng ý cho chuộc thân thì thôi, ngươi cũng đừng cố chấp, không dễ trêu đâu.” Hô Diên Uy thấp giọng nhắc nhở vài câu.
Viên Cương còn muốn nói gì đó nữa, nhưng nghĩ đến muc đích của chuyến đi này, lại nhớ lại vừa rồi người trong thuyền nói nàng kia chỉ là nha hoàn, không phải bán mình, cũng chỉ đành trầm mặc.

“Ngươi không sao chứ?” Hô Diên Uy chỉ chỉ mấy chỗ quần áo bị đánh rách trên người hăn ta.
“Không sao!”
“Cũng phải, ngươi da dày thịt béo!”
Trong khoang thuyền, cách bức rèm che, Tô Chiếu nghiêng mắt nhìn theo bóng lưng Viên Cương rời đi.
Tần Miên quay lại, đi tới bên cạnh, cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, chẹp miệng: “Thân thể này đúng là nam nhân mà.”
Bà ta nói vậy giống như nói nam nhân khác đều không giống nam nhân vậy.
“An Thái Bình!” Tô Chiếu lẩm bẩm, nói: “Tra người này một chút!”
Tần Miên đáp: “Thuộc hạ chưa gặp người này bao giờ, nhưng tên tuổi cũng đã điều tra!”

Chương 398: Mối Mua Bán Của Thiếu Gia

Chương 398: Mối Mua Bán Của Thiếu Gia
Tô Chiếu quay đầu lại hỏi: “Lai lịch ra sao?”
Tần Miên đáp: “An Thái Bình, là ông chủ quán đậu hũ này, khi kiểm tra quán đậu hũ không thể không kiểm tra hắn ta.”
“Người này vốn là quân sĩ trong quân, là quân sĩ cố thủ biên quan, khi có người lén lút đưa ngựa xuất quan đã xảy ra xung đột với vị trí trú quân của hắn ta. Một đám người gần như bị giết sạch, chỉ còn có hắn ta và mấy người may mắn chạy trốn thoát được. Chuyện này vốn là có vấn đề, có người cấu kết trên dưới vận chuyển chiến mã xuất quan, còn muốn diệt khẩu. Mấy người này coi như nhặt lại được một cái mạng lại bị coi là đào binh, có người muốn giết họ. Kết quả, họ không phục, thực sự làm đào binh, trốn đến Kinh thành, chặn Hô Diên Uy lại, nhờ Hô Diên Uy tìm lão cha là Hô Diên Vô Hận, cũng có tin đồn là bắp ép Hô Diên Uy. Nói chung, cuối cùng là được Hô Diên gia hỗ trợ, mấy người được khai trừ quân tịch, giữ lại được một mạng, sau đó kinh doanh quán đậu hũ này ở Kinh thành.”
“Ồ!” Tô Chiêu như ngộ ra điều gì, khẽ gật đầu: “Lá gan không nhỏ, cũng coi như mạng lớn! Nói vậy, thân phận hắn ta chắc không có vấn đề gì!”
Tần Miên cũng gật đầu: “Dằn vặt ra chuyện như vậy trên dưới đều tra cả, lai lịch thân phận đều không có gì đáng nghi ngờ.
Đang nói chuyện, bên ngoài có người đưa tới một bát đậu hũ, bát đựng bằng gốm thô màu đen khá đẹp.
Nhấc nắp lên, hương đậu lan tỏa, Tô Chiếu tò mò hỏi: “Thứ này làm từ đậu tương sao?”

“Không giả đâu.” Tần Miên cười ha ha, tự mình kiểm tra một lần mới múc cho nàng một chén nhỏ, đưa lên: “Mời đông gia nêm thử.”
Tô Chiếu cầm thìa, nhẹ nhàng múc một miếng, đưa vào trong miệng, hương đậu thơm nức mũi, trơn mềm thơm ngát, chậm rãi nuốt xuống, lại nghiêng đầu nhìn ra quán đậu hũ bên ngoài qua cửa sổ có vẻ đăm chiêu, nhẹ nhàng nhận xét: “Ngọt!”
Trong sân sau của quán đậu hũ, nhìn Viên Cương tự dỡ một túi đậu tương từ trên xe xuống, Hô Diên Uy thở dài: “Phụ thân muốn ta chuyển lời, nói ngươi trời sinh chính là nhân tài chiến đấu trên sa trường, ngươi làm việc này chỉ uổng phí đại tài, muốn ngươi nghĩ lại chút nữa, quay lại tòng quân sẽ ở ngay dưới trướng ông ấy. Ông ấy đảm bảo tiền đồ cho ngươi!”
Quay lại tòng quân? Viên Cương không nói gì. Hắn ta vất vả lăn lộn mãi mới có được thân phận này, làm sao có thể bỏ đi.
Hắn ta vừa đưa bốn người Phong, Lâm, Hỏa, Sơn vào cảnh nội nước Tề, đúng lúc biên quân nước Tề có dị biến, cứu được mười binh sĩ bị đuổi giết từ cõi chết trở về. Sau khi biết được chút thông tin, Viên Cương quả quyết quyết định lợi dụng, để năm người mình chọn năm thân phận có bối cảnh gia thế thích hợp để mạo danh thay thế, hấp dẫn truy binh giúp các binh lính kia, giúp họ rời khỏi nước Tề
Năm thân phận giả kia cũng không tệ, đều là tiểu tốt vô danh, ngoài đội nhân mã bị diệt kia thì không ai nhận ra, với những người khác, hoặc với thượng quan, chỉ là năm cái tên trên danh sách.
Nhưng để cho ổn thỏa, khi dẫn truy binh đuổi theo, hắn ta không tiếc mạo hiểm xuất đầu lộ diện mấy lần cho truy binh quen mặt.
Sau đó, hắn ta ôm một bụng đầy “oan khuất” chạy đến Kinh thành nước Tề.
Đến Kinh thành, hắn ta cũng không tùy tiện tìm người kêu oan, mà thăm dò tình hình ở Kinh thành trước, xác nhận Thượng tướng quân Hô Diên Vô Hận là đối tượng tương đối thích hợp để kêu oan, bèn quả quyết bắt nhi tử của Hô Diên Vô Hận, cũng chính là Hô Diên Uy trước mắt, đưa con tin đến trước mặt Hô Diên Vô Hận kêu oan.
Ai ngờ, Hô Diên Vô Hận đã đồng ý rồi, đến lúc nhi tử an toàn đột nhiên lại hạ lệnh bắt họ lại.

Nhưng hơn trăm người cùng xông lên lại bị năm người đánh cho thất điên bát đảo.
“Dừng tay!” Thấy cung nỏ thủ xuát hiệ, Hô Diên Vô Hận đưa tay ngăn cản pháp sư tùy tùng bên cạnh quát lên một tiếng, đuổi lui đám người vây công, đầy thưởng thức khen: “Bảo sao có thể chạy trốn đến được Kinh thành!”
Lúc này Viên Cương mới hiểu thì ra vị Thượng Tướng quân này đang thử mình, kiểm tra năm người mình dựa vào cái gì mà có thể chạy trốn đến Kinh thành khi bị truy sát trùng điệp.
Nhưng sau đó ông ta vẫn giam lỏng bọn họ, đến tận mấy ngày sau mới có một só người tới nhận mặt họ, chính là các quân nhân trong đội quân truy sát họ.
Viên Cương biết, Hô Diên Vô Hận còn đang xác minh thân phận mình, cũng thầm kinh dị với năng lực của vị Thượng tướng quân này, nhanh như vậy đã tìm được người đã từng thấy mặt minh.
Sau đó, bọn họ được giải trừ giam cầm, Hô Diên Vô Hận muốn điều họ tới làm thủ hạ dưới trướng của mình.
Nhưng năm người từ chối, nói rằng mình đã nản lòng thoái chí, chỉ muốn làm bách tính bình dân.
Hô Diên Vô Hận cũng không ép họ, đồng ý, cũng dặn bọn họ hãy suy nghĩ thật kỹ, nếu đổi ý, lúc nào cũng có thể quay lại, nên mới có cảnh trước mắt này.
Thấy y không nói gì, Hô Diên Uy thúc giục: “An huynh, ngươi nói gì đi!”
Viên Cương duỗi tay nắm lấy một cái bao bố giữ nó lại, nói: “ Tam thiêu gia, Huynh đệ chúng ta nhặt lại cái mạng này thế nào ngươi cũng biết, thật sự không muốn lại bị cuốn vào bè lũ xu nịnh kia, chuyện của các vị đại nhân bên trên quá phức tạp, chúng ta không thể hiểu được, cũng không làm được, vất vả lắm mới thoát thân, chỉ mong an an ổn ổn sống sót. Ý tốt của Thượng tướng quân, chúng ta tâm lĩnh, nhưng thực sự không muốn quay lại!”
Số đậu nành này là hắn ta mới mua về, ai ngờ vừa hay gặp chuyện này.
Hô Diên Uy khẽ thở dài, có thể hiểu được tâm tình của hắn ta, nhưng vẫn khuyên nhủ: “Chuyện liên quan đến lợi ích không tránh được sẽ có

vài thứ khiến người ta buồn nôn, thấy ngươi đối mặt như vậy, trốn tránh cũng không phải biện pháp hay. Phụ thân ta có thể thưởng thức ngươi như vậy, có hội như thế, bao nhiêu người cầu còn không được, thật sự ngươi nguyện ý chỉ làm một thương nhân cả đời?”
“Làm thương nhân cũng khoogn có gì không tốt. Giờ đây ta rất ổn!”
Hô Diên Uy im lặng. Nói tới đây, y phát hiện ra hình như phụ thân mình đã tính sai.
Mới đầu phụ thân dự định muốn để cho mấy người này đối mặt với hiện thực khi sống ở thế tục, cho bọn họ đụng đầu vào vài tảng đá, tự sẽ biết nên chọn thế nào, nên không miễn cưỡng, cũng không cho rằng mua chút này bán chút kia lại có thể sống tốt hơn. Ai ngờ, chỉ có một món này thôi, mà mấy người này kinh doanh rất tốt, rất biết kiếm tiền, khiến cho phụ thân bó tay. Chuyện đã đồng ý không thể đổi ý, chỉ có thể dặn y ba ngày hai lần đến khuyên nhủ.
Nhưng từ một góc độ khác, hành vi của mấy vị này cũng loại bỏ một vài lo lắng của phụ thân.
Không cần lo lắng người này có mưu đồ gì, căn bản người ta không muốn làm quan, chỉ muốn làm một bách tính bình dân, đương nhiên ông ta không cần lo lắng họ là thám tử trà trộn trong quân.
Lại xem bên này, cả cái bao tải to nặng mấy trăm cân mà người ta có thể nhẹ nhàng vác đi, khí lực đó, người khác nhìn cũng ê răng. Y nhớ lại khi mình bị cưỡng ép, tọa kỵ của mình bị vị này đấm một quyền đổ nhào, thực quá hung mãnh!
Sau đó, họ được phụ thân nhìn trúng, phụ thân nói họ là nhân tài mãnh tướng thống lĩnh biên quân, nhưng lại bị một lũ xu nịnh chôn vùi!
Loại người thà gãy chứ không cong này rất dễ đắc tội với cấp trên, bị chôn vùi như vậy, phụ thân lại cảm thấy là chuyện hợp tình hợp lý.
Nhưng phụ thân rất thích họ, muố mời chào, có điều, hết lần này đến lần khác, biến khéo thành vụng, biến thành dạng này!
“Ai!” Hô Diên Uy buông tiếng thở dài, thấy hắn ta vẫn không đồng ý, chỉ có thể đổi đề tài hỏi: “Hôm nay bán được bao nhiêu suất?”
Viên Cương chuyển đồ xong, cao giọng hô: “Cao chưởng quỹ!”
Rất nhanh, một tiểu lão đầu từ trong tiệm ăn chạy ra, hành lễ chào: “Tam thiếu gia, đông gia!”

Viên Cương nhìn sắc trời đang tối dần, hỏi: “Hôm nay bán được bao nhiêu?”
Cao chưởng quỹ cười ha hả: “Có thể bù với hôm qua đóng cửa rồi, còn chưa tính, nhưng đã bán được mười hai thùng!”
Viên Cương hất cằm với Hô Diên Uy, ý là, ngươi nghe rồi đấy.
Hô Diên Uy ngơ ngác hỏi: “Một thùng là bao nhiêu phần?” Bình thường y nào có quan tâm đến chuyện này.

Chương 399: Hoàn Khố Đệ Tử (1)

Chương 399: Hoàn Khố Đệ Tử (1)
Cao chưởng quỹ cười đáp: “Thưa tam thiếu gia, một phần không nhiều, thực ra chỉ là một muôi nhỏ. Một thùng được khoảng hơn một ngàn phần, mười hai thùng, nhất định phải được hơn vạn phần.”
Hô Diên Uy há hốc miệng không khép lại được, thầm tính toán trong bụng, mười đồng tiền một phần, một vạn phần là mười vạn đồng tiền, tức là mười mai kim tệ, trừ tiền vốn cùng lắm chỉ khoảng hai mai kim tệ, lãi ròng này, sợ là phải đến tám mai kim tệ.
Mỗi ngày có thể kiếm tám mai kim tệ, lợi nhuận này tuyệt đối không thể coi là nhỏ, ở đây có không ít cửa hàng cửa hiệu, xem tốc độ phát triển thế này, lãi mười mai kim tệ cũng rất đơn giản.
Trước kia y không bao giờ ngờ được đến chuyện này, ngay từ đầu, Viên Cương có nói mình ở biên quân làm chút đậu nành nuôi ngựa, vô tình làm ra thứ quà vặt này, muốn đem ra buôn bán, y còn chê đó.
Viên Cương nói nhờ vào sự ủng hộ của y, lại cho tìm sân bãi, coi như cho y một nửa cổ phần, sau này tiền lời sẽ chia đôi, y còn nói “không cần, không cần!” Nói trắng ra là chê ít, không cho rằng món này có thể kiếm ra tiền gì, đoán chừng dù có kiếm được cũng không đủ cho y nhét kẽ răng.
Nhưng mà, Viên Cương vẫn quả quyết muốn chia cho mình, y thấy không chối được nên đồng ý.
Ai ngờ được, không ai có thể ngờ được, chỉ một món ăn nho nhỏ này có thể bán đắt hàng như thế, tiền này kiếm nhanh vượt sức tưởng tượng của y.
Trước mắt y cũng chỉ có một cái chức như có như không trong quân đội, có thể lãnh chút bổng lộc, trong nhà cũng cấp cho y một khoản chi tiêu.

Cũng chẳng có cách nào khác, sinh ra trong gia đình thế này, không thể tránh được phải lui tới với một số người, mà người lui tới đều không phải người thường, muốn tiết kiệm cũng không được, chút bổng lộc của y không đủ dùng, ước tính trừ đi bổng lộc, trong nhà cũng phải đưa thêm cho y một ngàn kim tệ để chi tiêu hàng năm.
Muốn nhiều hơn thì không thể, nhà đông người, không phải chỉ nuôi một mình y, cũng phải liệu cơm gắp mắm.
Huống hồ Hô Diên Vô Hận kia cũng không phải loại người quơ tay tứ phía kiếm tiền, làm người tương đối chính trực, Hô Diên gia không có nguồn tiền nào khác.
Nhưng một ngàn kim tệ mỗi năm này cũng không phải con số nhỏ, với bách tính phổ thông, chừng đó là một ngàn vạn đồng tiền đó. Rất nhiều bách tính liều mạng cả đời cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy.
Chỉ cần không xảy ra loạn lạc, một ngày hai ba mai kim tệ cũng đủ để mời bằng hữu ăn uống chơi bời ở Kinh thành này rồi, coi như khoái hoạt sung sướng, mỗi lần tiêu mấy mai kim tệ đã coi như là xa xỉ.
Cũng không thể ngày nào cũng chơi bời sung sướng được, mình còn có công việc, bình thường ăn uống trong nhà cũng không cần bỏ tiền, cho nên một ngàn kim tệ là đủ, đã coi như là mức chi tiêu của tử đệ nàh giàu rồi.
Kết quả thì sao, quán nhỏ bán thứ đậu hũ “không cẩn thận làm ra” này, chỉ sau nửa tháng, đã bán buôn càng ngày càng tốt.
Quán đậu hũ làm ngon nổi tiếng, mấy hôm trước các Huynh đệ tỷ muội trong nhà tập trung đều không nhịn được hỏi thăm tiền lời, kết quả, cả đám đều ghen tị, nói rằng lão tam phát tài, kiếm ra tiền rồi!
Để cho rõ ràng, Viên Cương để chưởng quỹ của Hô Diên Uy phái tới quản sổ sách bên ngoài. Ban đầu Hô Diên Uy không thèm, sau đó biết có thể thu về số tiền rất lớn, lại thêm Viên Cương liên tục yêu cầu, y cũng không chối nữa, Cao chưởng quỹ này là người của y.
Đến cuối tháng sẽ được chia tiền, nhưng y còn chưa đắc ý được bao lâu đã bị phụ thân tìm tới, hỏi khoản tiền này là y độc chiếm hay tính chung vào sổ sách trong nhà?
Hô Diên Vô Hận có ý là, tiền y kiếm được từ quán đậu phụ sẽ được giữ một phần, còn lại sẽ tính cả vào tiền của Hô Diên gia, sau đó, trong nhà

sẽ vẫn phụ tiền cho y như thường lệ.
Phụ thân đã nói vậy, y còn có thể làm sao? Chỉ có thể đồng ý!
Cho nên hôm nay y mới chạy đến đây, chẳng mấy khi chủ động quan tâm hỏi thăm buôn bán thế nào, dù y chỉ có thể nhận được một phần trong số phân nửa tiền lời của quán, còn lại phải giao nộp, nhưng nếu bán tốt hơn, chẳng phải y cũng sẽ được chia càng cao hơn sao?
Đứng ở góc độ cá nhân, Viên Cương buôn bán tốt như vậy, y càng không hy vọng hắn ta sẽ tòng quân. Nhưng tính toán của phụ thân là xuất phát từ một tầm cao khác, y cũng không thể làm trái, chỉ có thể tới thuyết phục giúp phụ thân.
Tính toán một chút, Hô Diên Uy ngẫm nghĩ, lẩm bẩm: “Nói vậy một ngày tám thùng là đủ.”
Viên Cương và Cao chưởng quỹ nhìn nhau, không biết y đang lẩm bẩm cái gì.
“Tam thiếu gia, tám thùng là có ý gì?” Viên Cương hỏi.
“Hắc hắc. Có nhớ hôm qua ta cho người tới mua một suất không? Hôm qua ta cố ý tìm một vị quản sự trong cung để khơi thông, nhờ ông ta hiến mấy vị quý nhân trong cung thử xem, phản hồi không tệ, đều khen ăn ngon.
Y vỗ tay, vui mừng báo: “Việc này thành công! Trong cung truyền ra muốn chúng ta mối sáng, trưa, chạng vạng tối và nửa đêm đưa đậu hũ vào, cung cấp cho các quý nhân trong cung có thể dùng bất cứ lúc nào. Mỗi tháng sẽ trả cho chúng ta mờ ngàn kim tệ!”
Viên Cương và Cao chưởng quỹ sửng sốt. Bán ở đây một ngày cũng chỉ có thể kiếm được mười mai kim tệ, tính ra, một tháng cũng chỉ có thể bán được ba bốn trăm kim tệ, còn đây là một ngàn kim tệ?”
Viên Cương hỏi: “Nhiều như vậy, trong cung ăn hết sao?”
Hô Diên Uy sờ sờ râu quai nón, cười gian: “Nên mới nói, tám thùng là đủ, sáng, trưa, chạng vạng tối, đêm, mỗi lần đưa hai thùng vào cung là được.”
Viên Cương nói: “Tám thùng cũng không ít, trong cung có bao nhiêu quý nhân, có thể ăn hết sao? Bỏ đi thì tiếc lắm!”
Hô Diêu Uy khoát tay nói: “Không có bỏ đi đâu. Thứ này đưa vào cung, chỉ cần có thể đủ cho các quý nhân cần lúc nào có lúc nấy, số còn lại,

đương nhiên sẽ có người chia nhau. Có ai có thể ngăn các quản sự nếm một chút? Trong cung có rất nhiều người ăn vụng uống trộm, bề trên cũng mở một mắt nhắm một mắt, sẽ không nói gì. Thứ này không để được lâu, dù sao cũng tốt hơn là để cho hỏng đi.”
“Nhưng có điều này ta phải dặn trước, một ngàn kim tệ chỉ có thể là con số trong sổ sách, ta bù lại hai trăm kim tệ cho người cai quản việc này trong cung. Đây cũng là tiền ta hứa hẹn với người ta từ trước, nếu không, sẽ không thể thuận lợi như vậy, cũng coi như của đi thay người, về sau có thể bớt chút phiền phức.”
Cao chưởng quỹ nghi ngờ hỏi: “Mỗi ngày tám thùng, một ngàn kim tệ một tháng, chênh lệch với giá bán hiện tại của chúng ta quá lớn rồi phải không?”
Hô Diên Uy khinh bỉ nói: “Một năm cũng chỉ có một vạn kim tệ, trong cung có lẽ nào thiếu chút tiền ấy?”
Viên Cương hỏi: “Giá tiền trong ngoài chênh lệch như vậy, ngươi không sợ trong cung phát hiện sẽ làm gì mình sao?”
Hô Diên Uy trừng mắt: “Đồ ăn trong cung có thể giống với bên ngoài sao? Nhất định đồ ăn trong cung phải là đồ tốt nhất, thứ thấp kém bán bên ngoài có thể xứng cho quý nhân trong cung ăn sao?”
“Ta chỉ làm được thế này thôi, muốn bán cũng chỉ có thể bán loại này, ta không làm được đậu hũ cao quý hơn đâu.”
Hắn ta sẽ không dồn tinh lực vào việc nghiên cứu làm ra món đậu hũ thượng phẩm, sẽ chỉ bán món óc đậu này thôi, vốn hắn ta cũng không có dự định này.
“…”Hô Diên Uy im bặt, phát hiện ra vị này đúng là chỉ có toàn cơ bắp.
“Ha ha!” Cao chưởng quỹ cũng không nhịn được bật cười, tựa như cũng hiểu ý của Hô Diên Uy.
Hô Diên Uy kéo Viên Cương lại sát vai, gật gù đắc ý giải thích: “Ta nói này, Huynh đệ, Hoàng đế Bệ hạ không ngốc đâu, món ăn bán công khai thế này, tăng giá vô lý không lừa được Bệ hạ đâu, sớm muộn gì người cũng biết. Nhưng khoản tiền này phải xem là ai kiếm. Phụ thân ta làm quan bái lên đến Thượng tướng quân, chưa từng vơ vét loạn, so với đám người động một tí là cào được mười vạn trăm vạn, kiếm chút tiền trinh này, sẽ không ai nói gì hết. Bệ hạ sẽ càng không nói gì.”

Chương 400: Hoàn Khố Đệ Tử (2)

Chương 400: Hoàn Khố Đệ Tử (2)
“Ta nói thẳng, ngươi từ biên quân tới cũng biết, một số kẻ liên thủ trên dưới bán chiến mã ra ngoài trục lợi, còn muốn giết người diệt khẩu đó phải to gan chừng nào? Đó mới là kiếm tiền không sợ chết, chúng ta chỉ buôn bán hợp lý, kiếm c hút tiền trinh thôi, sẽ không ai ngứa mắt, sẽ không ai tìm ta gây phiền phức đâu. Chưa kể, dựa vào cái gì mà dám tìm ta gây phiền phức? Bên ngoài bán giá thấp, trong cung bán giá cao hơn cũng là chuyện bình thường, khẳng định đồ ăn cung ứng trong cung phải tốt hơn bên ngoài chứ, ai dám nói là không phải?”
“Ta cũng không cần ngươi làm ra đậu hũ cao sang hơn, chỉ cần thứ ngươi đưa vào trong cung tươi mới hơn, vừa ra lò là đưa đi ngay, khi làm sạch sẽ cẩn thận hơn, chuyên chú hơn, chúng ta bỏ thêm nhiều tinh lực, dùng thêm nhiều nhân công, đương nhiên sẽ làm ra được thứ tốt nhất, giá tiền bán cao hơn cũng là hợp tình hợp lý, ai có thể nói cái gì? Nếu ngươi yêu cầu bán giống bên ngoài, mới thực không hợp lý. Ta khơi thông quan hệ cũng phải tốn tiền, làm thế, không những không có lãi, mà còn phải bù thêm tiền vào trong cung sao? Ý ta ngươi hiểu chứ”
Viên Cương không ngốc, nói đến thế rồi còn không rõ sao? Quay tới quay lui, nói tới nói lùi, thực ra đồ bán vào trong cung chẳng khác gì đồ bán bên ngoài, chỉ là nói cho hay hơn thôi, đồ đưa vào trong cung là tốt nhất!
Nhưng ánh mắt hắn ta nhìn Hô Diên Uy vẫn hơi là lạ. Hắn ta phát hiện có vẻ vị này rất tích cực với việc bán đậu hũ, bình thường không hỏi thì thôi, nhúng tay vào một cái, bán một cái là bán thẳng vào hoàng cung. Con đường này, không phải ai cũng có thể đi.
Đương nhiên Hô Diên Uy phải tích cực rồi. Trong nhà lấy tiền của y được chia sung công, bản thân chỉ giữ lại được một phần, đương nhiên y

phải tìm cách bán buôn khá hơn một chút rồi, đương nhiên sẽ nhìn tới cái nhà giàu nhất nước là hoàng cung kia.
Với người bình thường, hoàng cung rất thần bí cao xa, nhưng với y, y biết rất nhiều người trong cung, chuyện tiện tay dễ làm vì sao không làm, tiền kiếm hợp tình hợp lý, vì sao không kiếm?
Viên Cương lại hỏi: “Ngươi làm vậy, Thượng tướng quân có biết không?”
Hắn ta tới tìm Hô Diên gia “kêu oan” là vì nghe nói nhân phẩm Hô Diên Vô Hận không tệ, nếu không cũng sẽ không dám tìm tới Hô Diên gia.
Hô Diên Uy lại hỏi: “Biết cái gì? Đồ ăn ai cũng khen ngon, ai có thể nói người trong cung không thể ăn? Trong cung tới tìm ta, muốn ta tiến cống, ta có thể không nghe sao?”
Được rồi, Viên Cương hiểu rồi, nhất định đây là lời gia hỏa này sẽ dùng để trả lời lão tử nhà mình, đoán chừng Hô Diên Vô Hận cũng không thể làm gì khác.
Xem ra hắn ta hiểu được phần nào nguyên nhân Hô Diên Vô Hận chỉ cho đứa nhi tử này một chức quan nhàn tản không cho thực quyền, ước chừng ông ta biết phẩm tính nhi tử, cho nó quyền lực càng lớn, nhất định có thể gây ra chuyện càng lớn.
Cao chưởng quỹ cười cười chen lời: “Thực ra đậu hũ này tiêu hao lớn nhất vẫn là đường, đưa tiến vào cung có thể bớt đường đi. Trong cung không thiếu đường, khẩu vị khác nhau, là ngọt hay mặn, muốn dùng thế nào có thể tự thêm, chúng ta có thể giảm được một khoản giá thành!”
Mấy năm nay đúng là đường không có rẻ.
Hai mắt Hô Diên Uy sáng lên, dựng ngón cái khen ngợi: “Lão Cao, ta không nhìn lầm ngươi, không hổ là họ Cao!”
Viên Cương hơi nhíu mày, phát hiện ra, quả nhiên vật họp theo loài, trách không được hai người này có thể làm chủ tớ.
Cao chường quỹ cười hắc hắc, như thể muốn nói “Quá khen quá khen”, chợt bổ sung thêm: “Tam thiếu gia, gần đây có không ít người của đại hộ nhân gia tới hỏi xem chúng ta có thể đưa hàng tới không, ý tứ cũng giống như hình thức ngài đưa hàng vào cung ấy, nhưng cũng không cần nhiều như trong cung, hy vọng chúng ta có thể đưa một lượng nhất định đến cửa.”

Hô Diên Uy cười ha ha nói: “Có vài bằng hữu cũng tìm tới ta nói tới việc này, nói rằng sáng sớm ăn chút đậu hũ này cũng không tệ, muốn ta đưa một lượng nhất định đến nhà cho họ mỗi ngày. Ta đang muốn nói chuyện này với các ngươi, để các ngươi thu xếp.”
Cao chưởng quỹ lại nói: “Tam thiếu gia, ta còn một ý tưởng.”
“Nói!” Hô Diên Uy phất ống tay áo thoải mái ra lệnh, y đang rất vui, kiếm được tiền mà.
“Ta có quan sát, Kinh thành lớn như vậy, quán của chúng ta lại nằm ở ngoài rìa, thực ra phần lớn người vẫn phải đi xa mới mua được, rất phiền phức! Thứ này chúng ta có thể vận chuyển bằng thùng. Ta đề nghị cứ mỗi một khu vực của Kinh thành chúng ta đặt một cửa hàng, mỗi ngày cho người đưa một hai thùng đến bán. Kinh thành lớn như thế, nhiều tửu lâu như thế, sẽ bán được rất nhiều.”
Hai mắt Hô Diên Uy sáng rực lên, mơ màng nói: “Nếu cả Kinh thành được ăn đậu hũ của chúng ta, một năm kiếm mười vạn không khó!” Y quay phắt đầu lại, gào lên: “Chuyện tốt như vậy, mua bán hợp lý hợp pháp như thế, có tiền không kiếm là kẻ ngốc. Các ngươi còn lề mề cái gì, mau mau đi xử lý đi! Các ngươi có biết chậm trễ một ngày sẽ tổn thất bao nhiêu tiền không?”
Tựa như chính y cũng không thể chờ được.
Viên Cương buồn bực, sao hắn ta cảm thấy vị này khá giống Viên Phương.
Cao chưởng quỹ nói: “Tam thiếu gia, người của chúng ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng ứng phó được với cục diện hiện tại, muốn đưa hàng vào trong cung phải thuê thêm người rồi, đừng nói đến chuyện bán khắp Kinh thành, càng cần nhiều người hơn.”
“Có thể thuê thêm người mà!” Hô Diên Uy nói một cách đương nhiên, như thể “chuyện này còn cần ta dạy các ngươi sao?”: “Chúng ta muốn kiếm nhiều tiền, còn tiếc mấy đồng tiền công sao?”
Viên Cương lên tiếng: “Việc này ta sẽ thu xếp!”
Thực không ngờ, đây cũng chính là mục đích hắn ta bán đậu hũ. Hắn ta cũng cần phải sắp xếp cho nhân thủ của mình vào dần, cần phải có thân phận hợp lý, cần phải bố trí khắp các nơi trong Kinh thành một cách phù hợp, kịp thời nắm được các biến động, dù chỉ là chút gió thổi cỏ lay.

Tóm lại, dù Đạo gia có cần hay không, hắn ta cũng phải chuẩn bị sẵn sàng cho trường hợp vạn nhất Đạo gia cần đến, chuẩn bị trước một chút luôn không sai.
Hắn ta vẫn muốn tìm cơ hội nói ra, ai ngờ Cao chưởng quỹ lại nói ra trước mình rồi, thế càng tốt hơn!
Thực ra mới đầu y cũng không nghĩ món đậu hũ này lại bán đắt hàng đến thế.
Hô Diên Uy lại hỏi: “Sân bãi có đủ không? Ở đây là ngoài rìa, giá tiền rẻ, nếu không đủ ta sẽ cho người quanh đây chuyển đi, mua lại toàn bộ phòng ở xung quanh. Tiền vốn ta có thể ứng trước ra cho ngươi, sau này có tiền rồi trả.”
Cao chưởng quỹ gật đầu: “Ta thấy có thể. Đông gia, theo ngài thì sao?”
Viên Cương lặng lẽ gật đầu, sau này người của hắn ta đến cũng cần chỗ đặt chân.
“Được. Việc này cứ để cho ta xử lý, mai ta sẽ cho người tìm đến các nhà xung quanh nói chuyện, tranh thủ hoàn thành trong vòng ba ngày, các ngươi không cần lo.” Hô Diên Uy vung tay lên nhận lấy việc này, lại hỏi: “Còn có vấn đề gì khác không?”
Viên Cương nhắc nhở: “Tam thiếu gia, gần đây người ta không trồng nhiều đậu nành, nếu chúng ta muốn cung cấp đậu hũ cho cả kinh thành, chắc chắn không đủ đậu nành.”
Hô Diên Uy vỗ ngực: “Việc này để ta xử lý, sau này ta sẽ cho người tới các nơi khác liên hệ mua đụa nành, nếu thực sự không đủ, cứ cố gắng ứng phó qua năm nay đi, sang năm ta sẽ cho quản gia trong nhà sắp xếp người chuyên môn trồng đậu nành, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, ta không tin tiền đưa ra còn có người không chịu nhận. Chút chuyện này không đáng gì, còn có có khăn gì nữa không? Còn việc gì nói luôn đi, xử lý luôn một thể, ta không có thời gian để chạy đến đây hàng ngày đâu!”
Cao chưởng quỹ nhắc nhở: “Tam thiếu gia, có chuyện không thể không phòng, giá đậu hũ của chúng ta không cao, bán nhiều mới kiếm được nhiều tiền, nên phải giữ bí mật cách làm đậu hũ này! Đừng để cho người khác trộm đi, cướp mối làm ăn của chúng ta!”
“Dám! Không sợ chết thì thử xem!” Hô Diên Uy trừng mắt hổ, đầy sát khí đe dọa: “Đậu hũ của chúng ta bán cả vào trong hoàng cung, có ai

không biết đậu hũ này là độc quyền của nhà chúng ta. Tên vương bát đản nào dám cướp mối làm ăn của chúng ta thử xem. Ra một nhà ta đánh một nhà. Làm tặc trộm đồ còn nói lý sao? Hô Diên gia ta luôn nghiêm khắc kỷ cương, chưa bao giờ quơ tay vơ loan, làm chút việc buôn bán hợp lý hợp pháp, ai dám chặn đường kiếm tiền của ta? Thử xem! Hôm nay ta nói luôn, món đậu hũ này, cả nước Tề chỉ có một Hô Diên gia ta làm, kẻ nào không biết sống chết dám mạo hiểm thử xem, tưởng thiết kỵ Hô Diên gia ăn chay sao?”

Viên Cương nhìn y, hoàn khố đệ tử, ác thiếu Kinh thành điển hình!

Chương 401: Thong Thả

Chương 401: Thong Thả
Mọi chuyện vậy là quyết định xong.
Ngoài kiếm tiền, Hô Diên Uy chẳng có hứng thú gì với nơi này, y có rất nhiều việc cần giao tiếp, người của Hô Diên gia đều rất biết tự hạn chế mình, y là người linh hoạt nhất trong số các Huynh đệ tỷ muội trong nhà, còn muốn tới chợ xã giao, nên cáo từ.
Cũng vì y thường xuyên qua lại bên ngoài, cho nên trước kia mới bị Viên Cương bắt lấy.
Nhưng vừa ra đến cửa, y đã gãi gãi ót quay lại hỏi: “An Huynh, có chuyện này.”
Viên Cương hỏi: “Chuyện gì?”
“Ha ha, phụ thân ta nói món này ngon, nương ta cũng thích ăn, không có lý gì mà có thể đưa tới cửa nhà khác mỗi ngày mà nhà mình lại không ăn được đồ mình bán, về sau cứ mỗi sáng sớm lại đưa một thùng mới đến nhà ta nhé. Như vậy ta cũng nở mày nở mặt trong nhà, nhất định nương ta ăn một lần sẽ lại khen ta một lần.”
Viên Cương gật đầu: “Được, không cần tiền. Muốn ăn bao nhiêu có bấy nhiêu. Nể mặt ngươi.”
“Ha ha, vậy được, thôi, các ngươi làm việc đi… Tốt xấu gì cũng là đông gia, cũng nên đổi bộ y phục rách này đi.” Hô Diên Uy cười vỗ vỗ cánh tay hắn ta, chỉ chỉ quần áo bị đánh rách, rồi nghênh ngang bỏ đi.
Trong nhà đứng hàng nhỏ nhất, áp lực và trách nhiệm đều không đến lượt y phải chịu, sống khá phóng túng.
Trong Thủy Các hậu viên Bạch Vân Gian, thuyền hoa cập bờ, bọn người Tô Chiếu xuống thuyền đi vào.
Quay lại đình, ngồi xuống cạnh đàn, Tần Miên bưng trà lên cười nói: “Đông gia, nói không sai chứ? Đậu hũ kia ăn được phải không?”

Hớp một chút đậu hũ, đặt chén xuống, Tô Chiếu bình thản đáp: “Cũng được.”
Tần Miên nói: “Nếu ngài thích mỗi ngày thuộc hạ sẽ mua tới một chút.”
“Không cần, ăn ngon cũng chỉ đến vậy thôi, ngày nào cũng ăn chẳng có ý nghĩa gì. Lúc nào muốn ăn thì đi cũng được, sẽ thấy ngon hơn nhiều.”
Ánh mắt nàng như hơi thất thần.
Lúc này, một hạ nhân đi tới dâng lên một phong mật thư, Tần Miên cầm lấy, phẩy tay đuổi hạ nhân đi, cẩn thận đọc nội dung bên trong rồi bẩm báo: “Đông gia, Ngưu Hữu Đạo đã đến thành Đại Nha, xem hướng đi có vẻ như muốn đến Kinh thành, chắc sẽ tới trong vòng mười ngày thôi.”
Tô Chiếu lấy lại tinh thần, hơi cau mày nói: “Gia hỏa này không chút hoang mang, chậm rãi thong thả đến nước Tề, lề mề suốt mấy tháng mới đến nơi, không biết hắn muốn làm gì. Nếu bình thường chỉ mấy ngày cũng đủ vừa đi vừa về. Lúc trước còn có thể giải thích hắn dụ ta ra tay, vào đến cảnh nội nước Tề rồi vẫn còn chậm, thậm chí còn chậm hơn cả lúc trước, vừa đi vừa nghỉ, còn có tâm tư du sơn ngoạn thủy, là có ý gì? Chờ hắn thong thả đi tới, dù có mượn được chiến mã, nhưng đến lúc hắn đưa được chiến mã về, sợ là đã qua năm sau, chẳng lẽ hắn không gấp chuyện chiến mã sao?”
Không chỉ nàng không nghĩ ra, mà khi báo tin cho Thiệu Bình Ba, nhờ Thiệu Bình Ba phân tích giúp, y cũng không hiểu được.
Tần Miên hỏi: “Có phải hắn chưa từng đến thảo nguyên nên bị cảnh sắc thảo nguyên hấp dẫn không?”
Tô Chiếu liếc mắt: “Ngươi cảm thấy có thể sao? Lâu như vậy còn chưa ngắm đủ sao? Kẻ này cực kỳ xảo trá, làm vậy nhất định có mục đích, có trời mới biết rốt cuộc trong hồ lô của hắn có thứ gì.”
Tần Miên hồ nghi hỏi: “Có phải vừa đi vừa đả thông các điểm chuẩn bị cho lúc đưa chiến mã về không?”
Tô Chiếu hỏi lại: “Trên đường đi, có thấy hắn bái phỏng người nào không? Có dạng đả thông thế này sao?”
“Vậy có phải hắn đến đây cũng không phải vì chiến mã không? Sau khi gặp Lệnh Hồ Thu hắn mới rời núi, tới nước Tề có phải còn có mục đích gì khác?”

Tô Chiếu cũng nghi ngờ điều này, nhưng bên kia Thiệu Bình Ba đã kết luận Ngưu Hữu Đạo đến là vì chiến mã, còn bảo nàng cố gắng ngăn cản. Bây giờ Ngưu Hữu Đạo đang du sơn ngoạn thủy kia kìa, chẳng liên quan gì đến chuyện chiến mã, ngăn cản cái gì?
Thiệu Bình Ba vẫn còn nghi ngờ rất nặng, liệu có phải Lệnh Hồ Thu đã khẳng định có thể kiếm được chiến mã về cho hắn nên hắn mới không chút hoang mang, thực ra là cố ý che mắt người khác không?
Bởi vậy, Thiệu Bình Ba dặn nàng theo dõi Lệnh Hồ Thu chặt chẽ một chút.
Trên đường, nàng có giao thủ với Ngưu Hữu Đạo một lần nhưng thất bại, mất một thủ hạ tốt, rước lấy một trận giận dữ mắng mỏ của bên trên. Người còn chưa tới, vẫn đang đi đường đã khiến cho người ta không hiểu nổi. Đối đầu với loại người này, Tô Chiếu dần dần cảm thấy khó chơi, thậm chí cảm giác hơi bất lực.
Theo ý nàng, tốt nhất là dùng vũ lực giải quyết Ngưu Hữu Đạo đi, nhưng bề trên đã hạ nghiêm lệnh cấm nàng.
Còn một vấn đề nữa, Trác Siêu chết rất kỳ lạ khiến cho người ta không hiểu được rốt cuộc bên cạnh Ngưu Hữu Đạo còn ẩn tàng thực lực thế nào, cũng không dám mạo muội ra tay. Dùng đến Trác Siêu coi như nàng đã phá hỏng quy định của tổ chức rồi, nêu không phải sư phụ ra mặt đè xuống, sợ là mình đã chọc tới phiền toái lớn. Nếu còn muốn dùng người mạnh hơn Trác Siêu, không phải chỉ cần nàng thuyết phục là được.
Nghĩ không ra, Tô Chiếu đau đầu thở dài: “Được rồi, tới đâu tính tới đó đi, xem xem rốt cuộc hắn muốn gì đã, chúng ta cứ tập trung vào việc của mình đi. Chiến mã chúng ta tìm không có vấn đề gì chứ?”
Tần Miên đáp: “Cái này ngài có thể yên tâm, mấy năm nay, chỗ nào còn khúc mắc đều đả thông hết rồi, ba vạn thớt đều là chiến mã trẻ khỏe cường tráng, đã được chọn lựa cẩn thận, trong đó có một ngàn thớt ngựa cái, lúc nào cũng có thể xuất phát.”
Nước Tề khống chế ngựa càng nghiêm ngặt hơn, dù là cưỡi ngựa xuất cảnh cũng không cho phép có ngựa cái. Cho dù nước Tề có đồng ý cho bán ra để đối ngoại cũng chỉ bán ngựa đực, tất cả ngựa cái giống tốt đều

bị giữ lại trên thảo nguyên nước Tề, không cho một con nào xuất cảnh, nếu không sẽ là tội chết!
Tô Chiếu lại hỏi: “Thuyền chuẩn bị thế nào rồi?”
“Thuyền thì hơi phiền toái, mấy trăm chiếc thuyền lớn quá nổi bật, không dám kiếm ở nước Tề, cũng không dám tìm ở bất kỳ nước nào, chỉ có thể tập hợp mỗi nước một ít, góp gió thành bão mới không khiến cho người ta nghi ngờ. Bây giờ đã có trên trăm chiếc thuyền lớn cập bến ở hải đảo bí mật, cải trang xong xuôi.”
Tô Chiếu lập tức đứng dậy rời đi, Tần Miên đi theo.
Hai người cùng đi đến khuê phòng của Tô Chiếu, nàng nhìn chằm chằm vào tấm bản đồ treo trên tường: “Hải đảo ở đâu?”
Tần Miên chỉ vào một vùng hải vực phía tây nam nước Tề: “Đại khái là ở đây. Không có thuyền chuyên môn vận chuyển chiến mã, neo thuyền nhỏ ngoài khơi quá xa rất nguy hiểm, gặp sóng lớn dễ bị lật, chỉ có thể dùng thuyền hàng lớ. Một chiếc thuyền hàng có thể vận chuyển một trăm con chiến mã, thuyền hàng cũng được cải tạo để vận chuyển ngựa, nếu không sẽ chẳng dùng được. Tát cả thuyền phải ghé qua nơi này để vận chuyển trước mới ổn.”
Tô Chiếu nghiêm nghị hỏi: “Tâp hợp nhiều thuyền như vậy, hòn đảo này có đảm bảo bí mật không đấy?”
“Đông gia yên tâm, từ hòn đảo này tới ven biển nước Tề ít nhất cũng phải mất một ngày, mà hải vực nơi này có rất nhiều đá ngầm, thuyền bè lui tới đều phải tránh vùng biển này đi, không có ai muốn tới gần. Mấy tháng trước thuộc hạ đã bí mật an bài một nhóm công tượng và vật tư từ nước khác lên đảo, trên đảo cũng có người trông coi. Trước khi chuyện thành sẽ không cho phép công tượng nào rời đi hết, tới khi đồ được vận đến Bắc Châu mới thả cho họ đi.”
“Tổng cộng chuẩn bị năm trăm con thuyền, ba trăm chiếc dùng để chở ngựa, hai trăm chiếc để vận chuyển vật tư theo cùng, đã có đủ người chèo thuyền, người chăm ngựa cũng sẽ hộ tống ngựa lên thuyền. Một khi lên thuyền, liền có thể đi thẳng đến đích không cần tiếp tế! Có tình huống gì ngoài ý muốn cũng có thể để cho tàu tiếp tế cập bờ, sẽ không để người ta phát hiện có ngựa.”
Tô Chiếu lại hỏi: “Còn bao lâu nữa mới chuẩn bị xong xuôi?”

Tần Miên đáp: “Đã chuẩn bị một ngàn công tượng ở trên đảo, ngụy trang xong là sẽ đi ngay. Nhưng vấn đề là không thể tập trung thuyền ở đảo ngay được, phải gom từ các nước đến, mà đến đảo rồi, để giữ bí mật lại không thể đến trước đi trước, cũng không biết số thuyền sau thế nào. Phải chờ tất cả thuyền đến đông đủ, quản lý tập trung, sau đó mới có thể sắp xếp ổn định lần cuối, đoán chừng cũng phải mất khoảng ba tháng, ít nhất cũng phải hơn hai tháng mới có thể chuẩn bị thỏa đáng hoàn toàn.”

Chương 402: Còn Chuẩn Bị Cái Rắm!

Chương 402: Còn Chuẩn Bị Cái Rắm!
“Nhớ kỹ, chiến mã lên thuyền rồi nhất định phải tách thuyền ra, tuyệt đối không thể trùng trùng điệp điệp đi trên biển thu hút sự chú ý của người khác.”
“Chuyện này không cần đông gia phân phó, thuộc hạ đã biết. Khi ngụy trang thuyền, cứ mỗi hai con thuyền sẽ cập bờ ngụy trang một lượt, xong xuôi gọn gàng liền xuất phát. Mỗi hai con thuyền cùng một tàu tiếp tế là một biên đội, ba thuyền là một tiểu đội. Trên biển cần tính tự chủ cao, chắc không có vấn đề gì, mấu chốt là từ lúc tiến vào cảnh nôi nước Hàn đến Bắc Châu, đoạn đường này quá nguy hiểm.”
“Chỉ cần đưa đến nước Hàn, còn lại không cần ngươi quan tâm nữa. Bên kia sẽ có người cẩn thận tỉ mỉ hơn ngươi quan tâm, đối phương sẽ an bài thỏa đáng, đảm bảo vạn vô thất nhất.”
Tần Miên gật gù: “Vậy là tốt rồi. Chúng ta đã chuẩn bị suốt mấy năm, tất cả các chi tiết đều chuẩn xác, sẽ không có vấn đề gì đâu.”
Ban đêm thành Đại Nha, đèn đuốc lốm đốm.
Ngưu Hữu Đạo hết rẽ đông lại rẽ tây đi qua thảo nguyên Phục Sức ngắm hết cảnh đẹp cảnh lạ khắp nơi, khiến cho Lệnh Hồ Thu đi cùng phát hoảng.
“Lão đệ, ngươi vừa đi vừa chơi suốt cả quãng đường rồi, đến cảnh nội nước Tề lại càng thảnh thơi hơn, không giống người đi làm việc!”
Trong một tác phường làm gốm, Ngưu Hữu Đạo nhìn người làm gốm nặn đất, rồi lại đến trước hầm lò to nuốt người ngắm lửa, Lệnh Hồ Thu bước lại gần nói.
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Không vội, khẳng định người giết ta trên đường khong phải ngẫu nhiên, trước khi làm chính sự phải dọn sạch phiền phức, không phải ta nên tạo cơ hội cho kẻ muốn giết ta sao?”

Tạo cơ hội? Lệnh Hồ Thu nhìn quanh một lượt, ghé sát vào tai hắn thì thầm: “Lão đệ, ngươi nói thật đi, lần trước ngươi xử lý Trác Siêu thế nào vậy?”
“Sau này ngươi sẽ biết. Nếu ngươi muốn biết luôn cũng được, để Hồng Tụ, Hồng Phất hầu ta một đêm ta sẽ nói cho ngươi biết.”
Lệnh Hồ Thu trừng mắt.
Đi loanh quanh lung tung một vòng trong thành, nhóm người về khách sạn.
Ngưu Hữu Đạo về phòng, phát hiện Công Tôn Bố đã chờ mình bên trong.
Hắn đặt kiếm trong tay xuống, Hắc Mẫu Đơn lập tức ra ngoài sắp xếp người. Khách sạn phổ thông này, vách tường rất mỏng, có thể mọc tai đó.
Hắc Mẫu Đơn quay lại khẽ gật đầu rồi Công Tôn Bố mới lên tiếng: “Đạo gia, đằng trước truyền tin đến, vẫn vậy, không phát hiện có thuyền nào khả nghi xuất hiện ở bờ biển. Các đệ tử tập trung ở nước Tề vẫn đang tiếp tục điều tra.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không phát hiện, có phải là có gì che giấu không?”
Hiện giờ hắn không vội đến Kinh thành nước Tề ngay, hắn đang chờ tin tức, cố tình bày nghi trận, không nắm được tình huống nhất định, đến Kinh thành cũng không biết nên ra tay thế nào. Phát giác thân phận Lệnh Hồ Thu có vấn đề, hắn không dám hoàn toàn trông cậy vào y nữa, đã chuẩn bị hạ đao theo cách của mình.
“Sợ là không che giấu được.” Công Tôn Bố lắc đầu.
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Lý do?”
“Ta đã đi thăm dò theo như dặn dò của ngài, vẫn không phát hiện ra chuyện gì. Ngai lại chắc chắn đối phương sẽ dùng thuyền lớn đến vận chuyển, môn hạ đệ tử đã hỏi qua không ít ngư dân nhiều kinh nghiệm ở ven biển, vì nước Tền cấm bán chiến mã ra ngoài cảnh nên chưa từng nghe nói có thuyền chuyên môn vận chuyển ngựa.”
“Không có thuyền chuyên vận, lẽ nào thuyền hàng cũng không có?”
Công Tôn Bố lắc đầu: “Chúng ta cũng có hỏi chuyện này, nhưng lão nhân có kinh nghiệm giải thích thuyền hàng bình thường không chở được ngựa. Không phải vì không chứa được, mà đại thể là ngựa đã quen

sống trên đất bằng, lênh đênh trên biển sẽ không quen, sẽ bị bệnh, nhét ở chung sẽ có vấn đề, nên cần phải tách từng con ra, có người nuôi ngựa nhiều kinh nghiệm chăm sóc. Nếu muốn vận chuyển với số lượng lớn, cần phải cải tạo lại thuyền hàng mới dùng được."
"Mấy người chúng ta kiểm tra một vài thuyền đáng nghi ven biển, không phát hiện có cải tạo gì. Theo như lời giải thích của Đạo gia ngài, sợ là không phải vài con thuyền, cần phải có một lượng thuyền lớn mới đủ được. Không thể đặc biệt chế tạo một con thuyền mới vì số ngựa này chứ? Làm ra một con thuyền hàng loại lớn có thể ra biển cần phải có thuyền tượng chuyên môn chèo thuyền, cũng không thể chế tạo ra trong một thời gian ngắn được, thuyền càng lớn, độ khả thi càng thấp, huống chi cũng không phát hiện có thuyền mới giống vậy."
"Người của chúng ta đã kiểm tra một dọc ven biển, ngoài những nơi thuyền không thể cập bến, còn lại tất cả những nơi thuyền có thể cập bờ đều phái người chia khu ra kiểm tra hàng ngày. Nhân thủ không đủ, nếu ít thuyền còn có thể để sót, nhưng nếu là số lượng lớn thì phải phát hiện ra ngay chứ. Vì lẽ đó, nên mới nói rằng, vẫn chưa phát hiện ra tình huống mà Đạo gia ngài nói."
"Đạo gia, có thể nào là tin tức của ngài sai lầm rồi không?"
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc suy tư. Dù Thương Triều Tông muốn thành lập đội kỵ binh đặc biệt nhưng địa bàn Bắc Châu lớn như vậy, số chiến mã cần thiết chắc chắn phải lớn hơn số chiến mã Thương Triều Tông cần đi. Thiệu Bình Ba đã có đường kiếm ra, con số sẽ không thể nhỏ được. Với dã tâm của tên kia, phỏng chừng ít nhất cũng phải hơn vạn thớt mới phải.
Cân nhắc một lát, hắn hỏi: "Công Tôn, ta chưa từng tiếp xúc với hải thuyền các nước, ngươi áng chừng giúp ta xem, mười ngàn thớt chiến mã cần bao nhiêu thuyền mới chứa hết?"
Công Tôn Bố còn đang suy nghĩ, Hắc Mẫu Đơn lại xen vào trả lời: "Đạo gia, trước kia mấy tán tu chúng ta thường phải ra ngoài hải ngoại tìm kiếm linh thảo, đã từng bôn ba không ít ngày trên biển, cũng biết đại khái một chút về thuyền bè."
Ngưu Hữu Đạo "À" lên một tiếng, quay sang hỏi nàng: "Vậy ngươi nói một chút xem."

“Mười ngàn thớt… vậy phải xem là thuyền lớn hay thuyền nhỏ. Đi đường dài trên biển rất nguy hiểm, tình hình trên biển thay đổi thất thường, đụng phải sóng lớn, thuyền nhỏ rất dễ bị lật úp. Mà ngựa thì không phải hàng hóa, không thể chồng chất lên nhau, nhất định phải để ra không gian cho chúng, thuyền nhỏ cũng không chở được mấy con. Vì thế, có lẽ không có khả năng họ sẽ dùng thuyền nhỏ chở nhiều chiến mã như vậy.”

Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Nói có lý! Thuyền lớn có thể chở bao nhiêu?”

“Loại hải thuyền lớn nhất ta đã từng thấy phỏng chừng có thể chở được hai trăm con một lượt cũng không thành vấn đề. Có điều, loại thuyền này ở các nước cũng không nhiều. Nếu muốn vận chuyển hơn vạn thớt chiến mã, khả năng lớn nhất là họ sẽ dùng loại hải thuyền tầm trung chở được hơn trăm con đi. Loại thuyền này, ở các nước không nhiều lắm, nhưng cũng sẽ không quá ít.

Ngưu Hữu Đạo nhìn sang Công Tôn Bố xác nhận. Công Tôn Bố gật đầu: “Mẫu Đơn muội muội nói không sai. Đúng là có chuyện như vậy, trước đây ta rất ít ra biển, về mặt này kinh nghiệm của ta có thể còn không bằng Mẫu Đơn muội muội.”

Ngưu Hữu Đạo chần chừ nói: “Nói cách khác, ít nhất phải một trăm chiếc thuyền lớn mới được.”

“Phải!” Hắc Mẫu Đơn gật đầu: “Ít nhất phải một trăm chiếc, vận chuyển nhiều ngựa sống đường dài như vậy sẽ có rất nhiều trường hợp bất ngờ xảy ra, cần phải chuẩn bị đầy đủ, nếu không, chỉ sợ đến đích rồi cũng chẳng còn mấy con sống được. Nếu tính luôn cả vật tư tiêu hao trên đường, khẳng định không chỉ là một trăm thuyền. Ta nghĩ, bọn họ vận chuyển nhiều ngựa như vậy, sẽ không thể có chuyện thi thoảng lại cập bờ tiếp tế chứ?”

Ngưu Hữu Đạo nghi ngờ nói: “Chừng trăm chiếc thuyền lớn khó chế tạo lắm sao? Các ngươi nói xem, có phải bọn họ đã trốn vào góc nào đó bí mật chế tạo không?”

“Không thể!” Hắc Mẫu Đơn và Công Tôn Bố gần như đồng thanh phủ nhận.

Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn hai người, hỏi: “Giải thích đi!”

Hắc Mẫu Đơn nói: “Đúng như Công Tôn huynh vừa nói, muốn chế tạo thuyền lớn có thể ra biển, thợ thủ công bình thường không thể làm được, mấy thợ làm thuyền đánh cá bình thường không thể so dược. Người có thể chế tạo ra loại thuyền này nhất định phải là công tượng chế tạo thuyền biển có kinh nghiệm ở vùng duyên hải!”

“Nhìn lại, với phàm phu tục tử, biển cả bao la vẫn luôn đáng sợ, ngoại trừ các thương nhân vì kiếm tiền mà mạo hiểm kia, đại đa số người ta vẫn cường điệu vận tải đường biển. Ngư dân đánh cá kiếm sống ở vùng duyên hải cũng sẽ không dùng thuyền lớn như vậy, cũng không mua nổi. Dù có mua được, muốn dùng thuyền lớn như thế cũng phải mất mười, hai mươi người chèo thuyền. Ngươi định đi bao xa để đánh cá đây? Đi xa quá, đánh cá về được đến nhà thì cá cũng chết, ngư dân đánh cá gần biển có cần dùng đến thuyền lớn như vậy để đánh cá sao?”

Chương 403: Thu Nhỏ Phạm Vi (1)

Chương 403: Thu Nhỏ Phạm Vi (1)
“Nhu cầu không cao, trong thời loạn lạc, sẽ không có mấy ai cần loại thuyền này, đương nhiên sẽ không có nhiều thợ thuyền chế tạo thuyền này. Cứ coi như là một trăm thuyền đi, với bất kỳ quốc gia nào, muốn chế tạo một trăm hải thuyền lớn như thế, chỉ sợ có dốc hết quốc lực cả năm cũng khó mà làm được. Thợ dạng này cũng có nghề riêng, dù ngài có kéo cả đống tu sĩ đến giúp cũng vô dụng, việc này không phải chỉ cần pháp lực cao thâm là làm được.
“Đạo gia, ta thấy vừa rồi Công Tôn huynh nói không sai. Khả năng cải tạo khoang thuyền là rất lớn, thợ mộc bình thường cũng có thể làm được, bớt dùng sức, cũng bớt phiền phức. Tạo ra thuyền lớn như vậy, mà nhiều như thế, chỉ hơi không để ý một chút thôi sẽ dễ dàng gây nên động tĩnh lớn, cẳn bản không thể giữ bí mật được. Đối phương hẳn sẽ không làm như vậy.”
Công Tôn Bố gật đầu: “Chính là lý do này!”
Ngưu Hữu Đạo lặng lẽ gật đầu. Hắn cũng cảm thấy Hắc Mẫu Đơn nói có lý. Hắn cũng hiểu chút đạo lý, chỉ là chưa từng tiếp xúc với thuyền biển nên không chắc chắn, nên mới cẩn thận hỏi kỹ thôi.
Giờ nghĩ lại, lúc trước mình chỉ nghĩ dùng hải vận vận chuyển chiến mã khá chắc chắn, không ngờ lại có nhiều chuyện phức tạp rắc rối như vậy. Hắn còn tưởng dễ tìm thuyền lắm.
Nghĩ một lát, hắn lại hỏi: “Các ngươi thấy các nước có được bao nhiêu thuyền lớn như vậy?”
Công Tôn Bố đáp: “Cái này khó nói. Phỏng chừng tu sĩ bình thường sẽ không ai quan tâm đến điều này, có điều, ta có ấn tượng ở nước Vệ loại hải thuyền này tương đối nhiều.”

Hắc Mẫu Đơn tán thành: “Xét về vị trí, một sa mạc và một cao nguyên khó có thể vượt qua chia bảy nước ra làm hai, bốn nước Tống, Hàn, Triệu, Yến một nửa, ba nước Tấn, Tề, Vệ một bên. Trong bảy nước, bốn nước thứ nhất khá nghèo, ba nước sau khá giàu có, mà trong đó, xem như nước Tấn là nghèo nhất trong ba nước, có điều, nước Tấn có ưu thế rèn đúc binh khí dài, có vũ lực cường hãu nhất, phong trào thượng võ rất nồng đậm, cũng là nước mạnh nhất trong bảy nước, nhưng quốc lực vẫn không bằng hai nước Tề và Vệ, vẫn bị hai nước liên thủ áp chế. Nếu tách riêng ra, không quốc gia nào xứng là đối thủ của nước Tấn.”
Ngưu Hữu Đạo không nhịn được mỉm cười. Điều này hắn nhận ra được, không cần nàng phải nói. Nhưng hắn phát hiện ra từ khi đến quận Thanh Sơn, thấy được vài thứ, nữ nhân này đã thay đổi thực sự khá nhiều, bèn cười ngắt lời: “Chuyện này có liên quan đến nước Vệ sao?”
Hắc Mẫu Đơn đáp: “Đương nhiên là có. Nước Tề khá giàu có, là vì các nước khác cần chiến mã của họ, năm nào cũng đem một đống tiền tài vật tư sang trao đổi chiến ãm. Nhưng nước Tề cũng không dám bán nhiều. Tương tự như vậy, nước Tấn cũng không thể bán quá nhiều vũ khí cho các quốc gia khác tránh họ uy hiếp mình. Chỉ có nước Vệ. Địa thế và khí hậu của nước Vệ được trời cao ưu ái, lương thực gieo xuống gần như không cần chăm sóc, một năm cũng có thể thu được ba vụ.”
“Hàng năm, nước Vệ bán rất nhiều lương thực cho các nước khác đổi lấy tiền tài. Bốn nước Tống, Hàn, Triệu, Yến nếu không được nước Vệ cung cấp lương thực, chỉ bằng hoàn cảnh bản thân mình, chỉ sợ đã đổ bại từ lâu. Nước Vệ chỉ cần cắt đứt nguồn cung lương thực hco họ, bốn nước sẽ lập tức tan tành. Đương nhiên nước Vệ cũng không dám làm vậy, bằng không, bốn nước không còn đường sống, nước Vệ chính là kẻ xui xẻo đầu tiên.”
“Đương nhiên, tuy nước Vệ giàu nhưng bách tính lại chẳng tốt đẹp gì, cũng chỉ có mấy môn phái tu hành cướp bóc sau lưng là giàu thôi…”
Ngưu Hữu Đạo nghe mà hai mắt giật gaiajt, sao cảm giác nữ nhân này càng nói càng xa.
“Khụ khụ!” Công Tôn Bố cũng không nghe được tràng thao thao bất tuyệt này, vội ho khan ngắt lời: “Đạo gia, ý của Mẫu Đơn muội muội là,

nước Vệ thường dùng hải thuyền vận chuyển lương thực đến các nước khác, nên ở nước Vệ tương đối nhiều hải thuyền loại này!”
Ngưu Hữu Đạo “À” lên một tiếng, hỏi lại: “có khoảng bao nhiêu?”
Công Tôn Bố lắc đầu: “Cái này thực sự không quan tâm, nên ta cũng không rõ.”
Hắc Mẫu Đơn nói: “Ít nhất nước Vệ có cả ngàn chiếc thuyền lớn như vậy, các nước khác gộp lại chưa chắc đã nhiều bằng nước Vệ. Có điều, ta phỏng chừng Bắc Châu cũng không thể mua cả hàng trăm thuyền lớn từ nước Vệ như vậy. Hơn trăm hải thuyền lớn, xuất phát cùng một nơi, quá nổi bật đi.”
“Có con số như vậy xem ra muốn mua cũng không khó, nói vậy, khả năng cải tạo rất lớn….” Ngưu Hữu Đạo xoa xoa cằm lẩm bẩm.
Hắc Mẫu Đơn hỏi: “Đạo gia, nói đến đây, nếu chiến mã của chúng ta muốn đi đường biển, sợ là phải chuẩn bị chuyện thuyền vận chuyển sớm thôi.”
Ngưu Hữu Đạo vừa bực mình vừa buồn cười mắng: “Chuẩn bị? Chuẩn bị thế nào? Lan man mãi vậy giờ mới nói đến chính sự sao. Nếu bây giờ nhân của chúng ta mới lặng lẽ chuẩn bị thuyền không biết đến khi nào mới xong. Còn chuẩn bị cái rắm! Huống hồ, không biết có kiếm được chiến mã không nữa. Chuyện này là do ta, lúc trước ta không để ý, khi ra quyết định đã tính sót, độ khó đã vượt qua tính toán của ta.”
Hắc Mẫu Đơn hỏi: “Lẽ nào là đi đường bộ? Chỉ sợ sẽ còn phiền phức hơn, các điểm cần khơi thông sẽ càng nhiều.”
Ngưu Hữu Đạo không trả lời, chỉ chắp tay đi qua đi lại hai bước cân nhắc, chợt chìa tay ra với Hắc Mẫu Đơn: ”Địa đồ!”
Hắc Mẫu Đơn lập tức lấy địa đồ ra, mở rộng, treo trên tường.
Ngưu Hữu Đạo đứng trước địa đồ, lẩm bẩm lời hung ác: “Ta không tin, nhiều thuyền như vậy còn có thể ẩn thân sao? Trước hết cứ mặc kệ chuyện khác đi đã, nhất định phải đào móc ra vị trí thuyền của Bắc Châu cho ta. Sống phải thấy thuyền, chết phải thấy xác. Ta không chiếm được, Bắc Châu cũng đừng mong sờ vào!”
Lời độc ác ai cũng nói được, nhưng hiện thực khiến Công Tôn Bố hơi khó xử: “Đạo gia, thế Tề quốc lớn như vậy, với tình hình lục soát hiện này, lặp đi lặp lại hẳn cũng chỉ có kết quả như vậy, muốn tăng thêm lực

độ thì cần nhân thủ. Nhân thủ trong số đệ tử chúng ta căn bản không đủ dùng, có thể mời ba phái và Thiên Ngọc môn điều động nhân thủ đến giúp đỡ?”
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm địa đồ khoát tay: “Mấy nhà đó người đông phức tạp, phương diện khác có lẽ còn dùng được một chút, làm việc này ta không yên lòng, việc này ta có ý định khác, tạm thời không thể kinh động bọn hắn, cố gắng giữ bí mật đi.”
Công Tôn Bố và Hắc Mẫu Đơn nhìn nhau, không phải ngươi muốn quấy loạn Bắc Châu sao? Động tĩnh làm cho thật lớn khiến cho Bắc Châu không thể đắc thủ không tốt sao?”
Hắc Mẫu Đơn: “Đạo gia, Công Tôn huynh nói không sai, với chút nhân thủ trước mắt của chúng ta muốn đào chút manh mối ở nơi lớn như vậy đúng là thật sự không đủ dùng, việc này đối phương chắc chắn cũng muốn hành sự bảo mật, sẽ không để cho người ngoài tuỳ tiện phát hiện.”
“Tìm manh mối?” Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn về phía Hắc Mẫu Đơn: “Manh mối lớn nhất chúng ta đã nắm giữ, biết bọn hắn muốn âm thầm làm chuyện gì, biết bọn hắn muốn dùng phương thức hành sự vận chuyển đường biển, đây chính là manh mối lớn nhất! Chúng ta đã nắm giữ tiên cơ, địch sáng ta tối, không có lý do gì không tìm thấy bọn hắn, nhiều thuyền như vậy có thể bay đi được sao? Chỉ cần kế hoạch của bọn hắn không thay đổi, ta không tin không tìm thấy bọn hắn.”
Công Tôn Bố chần chờ nói: “Có phải bọn hắn đã đắc thủ, thuyền đã xuất phát rồi không?”
Ngưu Hữu Đạo: “Không thể nào! Chúng ta biết được tin tức về đường thủy Hàn quốc ở Vô Biên các, bên kia bọn hắn vừa mới đi kiểm tra xác nhận đường thủy, trước khi xác nhận đường thủy có an toàn không, bên kia không thể nắm chắc mà vận chuyển nhiều chiến mã như vậy được, chẳng lẽ nhiều tiền quá không có chỗ xài sao? Chúng ta nắm được tình hình, lập tức sắp xếp nhân thủ tiến hành kiểm tra loại bỏ tuyến đường ven biển Tề quốc, nghe những gì các ngươi vừa nói ban nãy, ta càng có lý do tin rằng, mớ chiến mã kia vẫn chưa rời khỏi cảnh nội Tề quốc.”
Tay hắn gõ gõ địa đồ: “Giờ chúng ta căn cứ vào tình hình đã có để lần manh mối chứ đừng nên nói một đống những lời vô ích làm rối tầm nhìn của mình, làm cho thật rõ manh mối,phương hướng mục tiêu của chúng

ta dĩ nhiên có thể rõ ràng. Theo các ngươi nói, không có khả năng là tự tạo thuyền, chỉ có thể cải tạo thuyền. Vậy trước tiên chúng ta xuống tay từ thuyền bè, ta hỏi các ngươi, các ngươi cảm thấy bọn hắn cải tạo thuyền có thể để ở nơi như thế nào nhất?”

Chương 404: Thu Nhỏ Phạm Vi (2)

Chương 404: Thu Nhỏ Phạm Vi (2)
Hắn thân là người cầm đầu, trong tình huống phức tạp bắt buộc phải làm rõ mạch suy nghĩ cho người bên dưới, thân là người cầm đầu phải có năng lực như vậy.
Công Tôn Bố trầm ngâm nói: “Vừa rồi Mẫu Đơn muội cũng đã nói, nhiều thuyền như vậy không thể bắt nguồn từ một nơi, như vậy quá bắt mắt, có thể là bí mật điều động từ các quốc gia.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Có phải cải tạo sẵn ở những nơi có thể ra biển của các nước không?”
Hắc Mẫu Đơn: “Khả năng không lớn.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Sao nói vậy?”
Hắc Mẫu Đơn: “Đạo gia, có thể người không biết, như trước đó ta đã nói, người bình thường sẽ không dùng thuyền lớn như vậy, người có thể dùng thuyền lớn như vậy hầu hết đều không phú thì quý, chắc chắn sẽ không phải bách tính bình thường, đặc biệt là chủ thuyền có thể tiến hành mua bán xuyên quốc gia thì đằng sau ít nhiều đều có thế lực nhất định. Không được chủ thuyền đồng ý, người không thể tự tiện cải tạo thuyền của người ta, cả tạo thuyền hàng thành thuyền có thể vận chuyển chiến mã, bên trong rõ ràng phải dùng hàng rao để ngăn thành từng gian.”
Công Tôn Bố cũng gật đầu: “Không sai, nhiều thuyền như vậy lại không thể xuất ra từ một nơi, để chủ thuyền các nơi phát hiện ra điều dị thường này, sau lưng các chủ thuyền có bối cảnh như thế nào, chỉ cần những lời đồn tản ra rất dễ để lộ tin tức. Từ đó chỉ có thể có một khả năng, thuê những con thuyền này trước, không để chủ thuyền biết công dụng thật sự trước.
Ngưu Hữu Đạo híp mắt suy nghĩ những lời của bọn họ.

Hắc Mẫu Đơn cũng thuận theo mạch suy nghĩ này: “Vậy cũng chỉ có một khả năng, bọn hắn nhất định phải di chuyển thuyền đi, sau đó đưa dến một nơi bí mật tiến hành cải tạo. Một khi thuyền đến đích bị khống chế rồi, thuyền có chấp nhận cải tạo hay không e không thể do những thuyền viên kia quyết định nữa.”
Ngưu Hữu Đạo từ từ nói: “Nếu nói vậy, những thuyền kia tạm thời chưa biết phải làm gì.”
Hắc Mẫu Đơn: “Hắn là như vậy, cũng rất dễ làm được, thuyền chỉ để vận chuyển mua bán, chỉ cần khách trả tiền trước rồi, dĩ nhiên người ta phải đưa thuyền tới đích đến theo ý của người thuê. Cũng không thể nào sẽ để họ biết rõ tình hình, nếu không rất dễ rò rỉ tin tức.”
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo một lần nữa nhìn chằm chằm về phía địa đồ: “Địa điểm cải tạo có thể ở nơi nào?”
Ánh mắt hai người cũng nhìn theo về phía địa đồ, Công Tôn Bố nói: “Cải tạo nhiều thuyền lớn như vậy quá bắt mắt. Thuyền rất không thể để ở bờ biển trên đất liền. Với suy đoán thế này, những nơi trước kia chúng ta đi kiểm tra có thể sai rồi, rất có thể đối phương đặt địa điểm cải tạo ở một hải đảo không dễ bị ai phát hiện.”
“Hải đảo?” Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Chẳng lẽ không đặt ở bờ biển hẻo lánh nào đó sao?”
Công Tôn Bố nói: “Tuyến đường ven biển của cả Tề quốc đệ tử trong môn đều chia khu đi một lượt nhưng không hề phát hiện ra điều gì khác thường.”
Ngưu Hữu Đạo: “Có phải đặt ở tuyến đường ven biển của quốc gia khác không?”
“Rất không có khả năng.” Hắc Mẫu Đơn lắc đầu phủ định.
Ngưu Hữu Đạo lại hỏi: “Sao nói vậy?”
Hắc Mẫu Đơn: “Đầu tiên là nhiều thuyền như vậy rất không thể tập trung thành một đội tàu khổng lồ để đi, quá bắt mắt, muốn không bị người ta nghi ngờ cũng khó. Tiếp theo, tình hình đột phát trên biển quá nhiều, nếu đội tàu phân tán làm việc rất khó đảm bảo mỗi một chiếc thuyền đều có thể đến nơi đóng hàng đúng giờ. Một khi khoảng cách quá xa, giờ giấc trên biển không chính xác, có khi không phải chỉ chậm trễ

chút thời gian. Tình hình đột phát trên biển nếu ông trời hỉ nộ vô thường thì tu sĩ cũng không thể nào khống chế được.”
“Một khi đối phương đã tập trung ngựa đến rồi chắc chắn phải đảm bảo có thể đóng lên thuyền đúng giờ, nếu không một lượng ngựa lớn dừng lại trên bờ biển quá lâu rất dễ xảy ra sơ suất, rất dễ dàng bị phát hiện. chuyện kín đáo như vậy, nơi đóng hàng chính là một trong những điểm mấu chốt, nguy hiểm về mặt thời gian há không suy xét đến?”
“Cho nên đặt ở các nước xa xôi là rất không thể, chắc chắn bọn hắn phải đảm bảo một khi chuẩn bị thỏa đáng rồi bất cứ lúc nào cũng có thể đóng lên thuyền chở đi. Ở trên biển muốn khống chế thời gian, về khoảng cách chắc chắn có yêu cầu, hắn là sẽ không đặt ở nước khác, khẳng định vẫn ở Tề quốc. cho nên ta tán thành phán đoán của Công Tôn huynh, chắc chắn là ở hải đảo nào đó trên hải vực Tề quốc.”
Ngưu Hữu Đạo giúp bọn họ làm rõ mạch suy nghĩ, xác minh phương hướng xong, chuyện không có manh mối dĩ nhiên trở nên đơn giản hơn rất nhiều, hai người có căn cứ để phán đoán và biến thành có lý, dường như đã tiếp cận được với mục tiêu mọi người muốn tìm.
Không còn cách nào khác, Ngưu Hữu Đạo không rõ tình hình phương diện này lắm, không cách nào tự đưa ra phán đoán chính xác được, chỉ có thể dẫn dắt, điều động năng lực của người bên cạnh, hợp mưu hợp sức cùng nhau giải quyết vấn đề.
“Được, mục tiêu đã được rút nhỏ phạm vi, ta tin vào phán đoán của các ngươi, ở hải đảo hải vực Tề quốc!” Ngưu Hữu Đạo gật đầu tán thành, có điều ngón tay lại gõ gõ lên hải vực Tề quốc: “Nhân thủ chúng ta không đủ, cho dù nhân thủ đủ, hải vực Tề quốc lớn như vậy, có thêm bao nhiêu người nữa cũng quá sức, dựa trên cơ sở này chúng ta lại thu nhỏ loại bỏ phạm vi.”
Hắc Mẫu Đơn vẫn câu nói kia: “Vì phải nắm chắc thời gian ở khâu đóng hàng, vị trí hải đảo chắc chắn không cách quá xa tuyến đường ven biển Tề quốc.”
Công Tôn Bố trầm ngâm nói: “Nếu trên hải đảo, vậy chắc chắn hải đảo kia là nơi không dễ bị người ta phát hiện.”
Hắc Mẫu Đơn chần chờ: “Không xa lắm, lại không quá dễ dàng bị người ta phát hiện chắc chắn là tuyến đường biển không có quá nhiều tàu

thuyền qua lại.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Thỏa mãn những yếu tố này, sẽ là tình huống như thế nào?”
Hắc Mẫu Đơn hơi không quá khẳng định nói: “Không xa lắm, lại không quá dễ dàng bị phát hiện, vậy chắc chắn là tình hình hải vực phức tạp, gặp nguy hiểm khiến thuyền lui tới nhất định phải đi vòng. Còn phải tình huống khác hay không thì ta cũng không dám khẳng định.”
Ngưu Hữu Đạo lại nhìn về phía Công Tôn Bố đang nhíu mày suy tư: “Có phải ngươi muốn bổ sung gì không?”
Công Tôn Bố chần chờ nói: “Vấn đề trên biển Mẫu Đơn muội nắm rõ hơn ta, ta cảm thấy hắn là tình hình đúng như nàng nói.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Còn có thể thu nhỏ loại bỏ phạm vi thêm chút nữa không?”
Bởi vì hắn rất rõ, hắn không nắm được quá nhiều tình hình bên Thiệu Bình Ba, rốt cuộc là ai đang xử lý chuyện chiến mã cho Thiệu Bình Ba, bên này căn bản không biết.
Hắn nghi ngờ không biết có liên quan đến Hiểu Nguyệt các không, nhưng dù là Hiểu Nguyệt các, hắn cũng không hiểu gì về tình hình Hiểu Nguyệt các.
Cuộc sống bên Tề quốc cũng không hiểu, những phương diện khác trong lúc nhất thời hắn không thể xuống tay, điều duy nhất nắm giữ được bây giờ là vận chuyển đường biển, trong tình hình không nắm giữ được động huống của người vậy hắn chỉ có thể nhìn chằm chằm vào hướng thuyền bè để đột phá.
Hắc Mẫu Đơn và Công Tôn Bố ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, suy nghĩ sau một lúc, đều chậm rãi lắc đầu.
“Được, vậy loại bỏ cho ta theo mạch suy nghĩ này!” Ngưu Hữu Đạo vỗ tay lên hải vực Tề quốc, đưa ra kế hoạch.
“Trước hết bảo đệ tử môn hạ của ngươi đi nghe ngóng những người thường xuyên đi biển xem thử hải vực nào phù hợp tình hình vừa nói, đồng thời phải nghe ngóng xem có những nhân tố khác tạo nên hải vực không dễ bị người ta phát hiện không.”
“Trước tiên dựa vào những thứ để tìm ra hải vực có thể tồn tại, rồi phái người đi lòng vòng hoặc ngồi chờ ở những hải vực này, muốn theo dõi

đường biển hay làm thế nào ta mặc kệ, làm sao thuận lợi thì làm, chỉ cần phát hiện ra những con thuyền phù hợp với điều kiện đi về phía không nên đi, lập tức đi theo kiểm tra, chú ý không nên đánh rắn động cỏ!”

“Về mặt nhân thủ, nhân thủ ở những nơi khác tạm thời không tiện sử dụng, ngươi lập tức hạ lệnh triệu tập thám tử Ngũ Lương sơn ở mấy nước bên này, bí mật chấp hành nhiệm vụ này trước, ta muốn thấy kết quả nhanh một chút để ta còn định ra kế hoạch tiếp theo! Nhớ kỹ, hành động phải bí mật, phương diện này phải nghiêm khắc yêu cầu nhân thủ bên dưới!”

Chương 405: Hải Đảo

Chương 405: Hải Đảo
“Rõ!” Công Tôn Bố gật đầu: “Cái này ta sẽ đi làm!”
Hắc Mẫu Đơn tiễn gã rời đi, lúc chia tay ở cửa hai người nhìn nhau cười, trước đó còn cảm thấy là chuyện không có manh mối nhưng giờ hình như lại cảm thấy đã rõ ràng hơn rồi.
Còn chuyện có thể thành hay không, không ai dám cam đoan, hai người khẽ gật đầu với nhau, đóng cửa lại.
Hắc Mẫu Đơn trở lại bên trong, thấy Ngưu Hữu Đạo vẫn còn đang nhìn chằm chằm địa đồ không kìm được tiến đến hỏi một câu: “Đạo gia, ở Vô Biên các không phải người nói, chiến mã còn ở bên Tề quốc chưa đến phiên Hàn quốc cản sao? Trực tiếp để người của triều đình Tề quốc đi thăm dò chẳng phải chúng ta sẽ bớt việc à?”
Ngưu Hữu Đạo có vẻ như nói một mình: “Xem thử tình hình hẵng nói sau.”
Trong khe núi nước sông cuồn cuộn chảy ngang, thuyền trên sông qua lại.
Trên một chiếc thuyền hàng, một thương nhân mặc thanh sam đứng ở đầu thuyền đón gió phá sóng nhìn về phía xa xa trước mặt rồi quay đầu nhìn về phía khoang chở hàng, vỗ vỗ hoàng hóa dưới tấm vải dầu, kiểm tra hàng hóa một lần nữa, xác nhận không có gì sai sót, tâm trạng rất tốt.
Hỏa kế đi tới đi lui trông coi cười nói: “Thuyền này đến kinh thành rồi, đông gia kiếm được không ít nhỉ?”
Thương gia thanh sam cười nói: “Yên tâm, không thiếu phần cho mọi người đâu. Đợi hàng bán đi rồi sẽ mời mọi người ăn chơi vui vẻ.”
“Chờ câu nói này của đông gia.” Đám người cười ha ha.
Có người cười hỏi: “Đông gia, đưa chúng ta đi Bạch Vân mở mang kiến thức đi?”

“Cút! Ngươi nghĩ tiền của ta là nhặt được đấy à?” Thương nhân thanh sam phất tay giận dữ mắng mỏ một tiếng.
“Ha ha...” Lại là một trận cười.
Thương nhân thanh sam cũng mang theo gương mặt tươi cười trở về trong thuyền, bước xuống dưới khoang đáy của thuyền, nói với tám hán tử đang ra sức trèo thuyền trong bóng tối: “Mọi người tăng sức một chút, qua được khe núi này là đến kinh thành rồi.”
Năm thanh niên trong tám người nhìn nhau, sắc mặt vui mừng.
Đúng như lời y nói, thuyền rời khỏi khe núi đã nhìn thấy kinh thành Tề quốc to lớn trước mặt.
Dòng nước cũng dần chậm rãi hơn, thuyền dần dần dừng lại sát một bến tàu ngoài thành.
Trên bến tàu có không ít thuyền đang neo lại, bên này vừa dừng thuyền thì cả đám người lần lượt xuống thuyền.
Bằng hữu của thương nhân trên bến tàu đang đợi, thương nhân thanh sam lên bờ tụ họp với bạn bè, nói cười vui vẻ.
Năm thanh niên chèo thuyền cũng xuống thuyền, đến bên cạnh thương nhân thanh sam, một người chắp tay nói: “Đông gia, tiền công của chúng ta có phải nên trả cho chúng ta rồi không?”
Thương nhân thanh sam hơi thiếu kiên nhẫn, quay đầu kêu một hỏa kế: “Kết hết tiền công cho bọn hắn đi.”
Hỏa kế kia lập tức ngoắc họ nói: “Đến đây cả đi.”
“Tạ đông gia.” Sau khi năm thanh niên chắp tay cám ơn liền đi về phía hỏa kế.
Có điều không lâu sau tất cả đều quay trở lại, trong tay ai cũng cầm một ngân tệ, một thanh niên nói: “Đông gia, không phải đã nói mỗi người năm trăm tiền sao? Sao chỉ có một trăm tiền?”
Thương nhân thanh sam nói: “Trên đường đi các ngươi ăn uống không tính tiền sao?”
Thanh niên hoảng sợ nói: “Không phải đã nói bao ăn ở sao?”
“Ta nói mấy tiểu tử các ngươi có phải muốn gây chuyện không?”
Thương nhân thanh sam chắp tay cười lạnh một tiếng, bảy tám hỏa kế trên thuyền lập tức xông cả xuống, có người trong tay cầm dao, rõ ràng đang đe dọa.

Năm thanh niên dường như tức giận nhưng không dám nói gì, cuối cùng dưới sự uy hiếp chỉ đành mặt mày căm giận cúi đầu xám xịt rời đi, rước lấy một trận cười chế giễu.
Đợi cách xa đám người, năm tên thanh niên lại nhìn nhau cười một tiếng, một người nhìn về phía tường thành cao lớn của kinh thành phía xa, hưng phấn nói: “Cuối cùng đã tới rồi!”
Một thanh niên ở giữa nói: “Mọi người đi đến trước khu rừng kia thì giải tán, tách ra đi vài chỗ ngoài cổng thành xem thử, mở to mắt xem ký hiệu bọn lão đại lưu lại.”
Đúng như y nói, cả đám đi đến cạnh khu rừng trước mặt thì giải tán, thanh niên phát hiệu lệnh kia lưu lại rừng cây đợi mọi người trở về gặp nhau.
Chưa đợi được bao lâu, ở phía xa truyền đến tiếng vó ngựa cộc cộc, thấy năm người đang nhanh chóng phóng đến.
Lúc năm người cưỡi ngựa đi xẹt qua bên này, mắt thanh niên sáng lên, đứng lên cao giọng hò hét nói: “Đại Dũng! Đại Dũng...”
Năm thanh niên cưỡi ngựa xông qua lập tức quay đầu lại nhìn, lần lượt siết dây cương dừng lại rồi lại xoay đầu ngựa chạy ngược trở về, vọt tới cạnh rừng cây thì nhảy xuống, hai bên reo hò một lúc, ôm nhau, vô cùng hưng phấn.”
Cách đó không xa có đội xe đi tới, thanh niên trước đó lập tức suỵt liên tục ra hiệu mọi người khắc chế, đứng để người ta nhận ra điều gì khác thường.
Tiểu thanh niên tên Đại Dũng vỗ vai y hỏi: “Triệu Mãn Thương, ngươi tới đây sớm hơn chúng ta có phải là lão đại bảo ngươi tưới đón chúng ta không?”
Triệu Mãn Thương chê cười nói: “Tổ chúng ta cũng vừa mới đến, những người khác đang đi tìm ký hiệu.”
Đại Dũng quay đầu nhìn xung quanh:
“Đã có người đi tìm rồi vậy chúng ta ở đây chờ vậy.”
Triệu Mãn Thương nhìn tọa kỵ của bọn hắn, thắc mắc nói: “Các ngươi cưỡi ngựa tới? Ngựa ở đâu ra vậy?”
Đại Dũng lại kỳ quái nói: “Trên thảo nguyên này ở đâu mà chẳng nhìn thấy ngựa, ngươi nói ở đâu ra? Chẳng lẽ không cưỡi ngựa mà đi bộ

sao?”
Triệu Mãn Thương: “Cưỡi ngựa sao giờ mới đến?”
Một người lầm bầm: “Đừng nói nữa, ở cảnh bội Triệu quốc bị một đống quan binh bắt lại, bắt chúng ta đi lính, về sau phải nghĩ đủ cách mới thoát ra được, chậm trễ không ít thời gian nếu không đã đến lâu rồi.” Lại hỏi: “Mãn Thương, sao ngươi cũng vừa mới đến?”
Triệu Mãn Thương ngắc ngứ không nói.
Kết quả cả đám phải lao đến ép bức y mới không thể không trung thực khai: “Trên đường đi tìm một thương đội tiện đường làm việc giúp, tiện đường đi ké tới đây.”
Có người khinh bỉ nói: “Còn giúp người ta làm việc, dư sức quá không có chỗ để làm à, biện pháp này ngu ngốc thật đấy.”
Triệu Mãn Thương lập tức giải thích: “Đây chẳng phải để ổn thỏa sao, chúng ta chưa quen với cuộc sống nơi đây, thương đội đã thường xuyên qua lại, người ta quen lối quen đường, gặp vài cửa ải cũng có cách khơi thông. Chúng ta trên đường cũng bị gặp bắt làm lính nhưng nhờ có thương đội khơi thông giúp nên không phải sợ bị bắt đi.”
Cả đám người đứng cạnh khu rừng líu ríu một hồi lâu, có người có dò đường trở về, nhìn thấy đám người lại reo hò một trận, sau đó thông báo có ký hiệu ở phía đông cổng thành.
Đại Dũng lập tức cho ba người cưỡi ngựa đi đến ba khu cổng thành khác, tìm những người khác trở về để tránh đi tìm kiếm khắp nơi nữa.
Đợi sau khi hai nhóm người gặp mặt thì cùng đi đến cổng đông ngoài thành, trên một cục đá nhìn thấy có bức ảnh chim bay đơn giản, chính là ký hiệu đã hẹn, hướng chim nay chỉ về phía cổng thành đông.
Cả đám người để tránh gây chú ý đã tách ra vào thành, trên đường đi dọc theo ký hiệu chỉ dẫn tìm được một trạch viện hoang phế ở khu vực vắng vẻ trong thành.
Đẩy cửa vào kết quả phát hiện Viên Phong bày một cái ghế dựa ngồi đó ung dung uống trà, trong tay cầm một chiếc quạt bồ hương đang phe phẫy.
“Phong đội!” Cả đám vừa nhìn thấy liền vui mừng.
“Ồn ào cái gì, sợ người khác không biết à?” Quạt bồ hương trong tay Viên Phong chỉ về phía cửa lắc lắc: “Đóng cửa!”

Bên này lập tức có người đóng cửa, Đại Dũng tiến đến trước mặt Viên Phong cười đùa tí tửng nói: “Phong đội, chúng ta tới thứ mấy vậy, có đứng hạng đầu không?”
Chát! Quạt bồ hương của Viên Phong đập lên đầu y: “Trên đường bên ngoài có ít nhất mười mấy cặp mắt nhìn thấy các ngươi tới, bên trong có hơn một trăm người chờ ngươi, ngươi nói có đứng hạng đầu không, còn có mặt mũi hỏi nữa à?”
Cả đám người lập tức ỉu xìu.
“Nhớ kỹ, đến nơi này, không có Phong đội gì nữa, tự động não suy nghĩ đi!” Quạt bồ hương của Viên Phong lại chỉ chỉ vào trong: “Ở trong, tìm bọn hắn lấy bút mực giấy nghiên, viết rõ tình hình của mình khi đến...”
Đậu hũ quán, trong phòng bếp nóng hôi hổi, Viên Hỏa và Ngưu Sơn đang làm đậu hũ.
Viên Cương ở một bên nhìn xem.
Ngưu Lâm ở ngoài phụ trách mài đậu hũ kiêm cảnh giới gõ cửa bước vào: “Lão đại, Cao chưởng quỹ tìm huynh.”

Chương 406: Thăm Dò Của Tô Chiếu (1)

Chương 406: Thăm Dò Của Tô Chiếu (1)
Viên Cương quay người bước ra, đi thẳng ra ngoài cửa, nhìn thấy Cao chưởng quỹ đang đi qua đi lại trước cửa hỏi: “Có việc gì?”
Trong tay Cao chưởng quỹ là một mới kim tệ, có mười đồng: “Tần ma ma của Bạch Vân Gian vừa rồi có đến nếm đậu hũ, ngoài trả tiền còn cho thứ này.”
Viên Cương: “Có ý gì?”
Cao chưởng quỹ: “Nàng nói, sau này các cô nương Bạch Vân Gian cũng sẽ thường đến đây ăn, nhưng đây là nơi đông người, các cô nương đến không tiện, bảo chúng ta làm một nhã gian cho các nàng. Nàng đưa mười kim tệ nói các nàng bỏ tiền phí nhân công.”
Viên Cương từ chối: “Không được!” Quay đầu bỏ đi.
Cao chưởng quỹ kéo tay hắn ta lại, cười khổ nói: “Ta cũng cảm thấy không ổn, thế nhưng là Tam thiếu gia lúc đi chơi ở Bạch Vân Gian, Tần ma ma đã cố ý đánh tiếng với Tam thiếu gia. Tam thiếu gia đã đồng ý, nói xung quanh bên này của chúng ta phải thu dọn lại để tiện làm một cái nhã gian cho các nàng, nói cũng không có gì khó khăn lắm. tam thiếu gia ngươi còn không biết sao? Là người ưa thể diện, chuyện đã đồng ý trước mặt một đám nữ nhân và bằng hữu mà lại không làm được, ngươi bảo hắn biết để mặt mũi ở đâu?”
Viên Cương trầm mặc: “Tự ngươi xem rồi xử lý đi, có điều ngươi nghe cho rõ điểm này, đừng quấy nhiễu chúng ta bên này.”
Thấy hắn ta chịu nhường, Cao chưởng quỹ lập tức cười thoải mái, liên tục gật đầu: “Hiểu hiểu hiểu, phương pháp của chúng ta không thể để người ta tùy tiện đánh cắp, đông gia yên tâm, ta sẽ an bài thật tốt!”
Viên Cương quay đầu bước đi.

“Uầy...” Cao chưởng quỹ im lặng, còn muốn hỏi hắn ta chuyện nhận người nhưng tính tình vị đông gia này đâu giống người làm ăn chứ, lão đành lắc đầu rời đi, nghĩ đợi lần sau gặp hẵng hỏi lại.
Biển rộng mênh mông, sóng biếc vô biên.
Một hán tử đội mũ rộng vành đang đạp sóng trên mặt biển bay lượn, khi thì dừng lại trên mặt biển quan sát bốn phía, mãi đến khi phía trước xuất hiện một tảng đá ngầm trồi lên mặt biển, gã vọt tới, phi thân đáp lên trên.
Diện tích đá ngầm to bằng năm sáu cái bàn, lúc thủy triều chắc là sẽ bị nước biển nuốt mất.
Với tình hình này đối với những thuyền đi qua đi lại trên mặt biển mà nói rất nguy hiểm, lúc đá ngầm chìm dưới nước, mặt nước không nhìn thấy, thuyền một khi đụng vào rất dễ thuyền hủy người vong.
Hán tử đội mũ rộng vàng đứng trên đá ngầm mắt nhìn ra xa bốn phía, thỉnh thoảng lại lấy bầu rượu bên hông uống hai ngụm.
Phía xa, một con thuyền loáng thoáng xuất hiện, hán tử sững ra một chút, quan sát một lát, sau khi xác định đi tới vùng này liền mau chóng cúi người nấp sau đá ngầm chờ.
Khi không có đá ngầm nhìn thấy có thuyền, gã sẽ lập tức chui vào trong nước tránh né.
Đợi một lúc lâu, con thuyền biển lớn đã đi cách đá ngầm trăm trượng, lái thẳng về phía trước.
Hán tử trốn sau đá ngầm đưa mắt nhìn hướng thuyền đi, nhanh chóng tháo mũ rộng vành trên đầu xuống, đặt bầu rượu xuống, đứng im lặng mượn đá ngầm yểm hộ, rui ra mặt biển sau lưng, lặn vào trong nước, thi pháp đi nhanh trong nước.
Lúc ngoi đầu lên gã đã ở phía dưới đuôi thuyền lớn, vịn đuôi thuyền. Gã không lên thuyền, duy trì cảnh giác, dán trên đuôi thuyền đi theo con thuyền, thỉnh thoảng lại lò đầu lên từ hai bên đuôi thuyền lặng lẽ dò xét phía trước thuyền.
Lúc chạng vạng tối, mặt biển sóng nước lấp loáng, thỉnh thoảng có thể nhìn vài tảng đá ngầm đứng giữa mặt biển, phía trước có một hải đảo.
“Đây là nơi quái quỷ gì?”
“Người ta đưa tiền, chúng ta kiếm tiền, để ý nó là nơi quái nào làm gì?”

“Ta nói nơi này quá nhiều đá ngầm, không cẩn thận có thể đụng chìm thuyền chúng ta đấy.”
“Không phải không sao rồi à, lộ tuyến người ta đưa lúc trước vẫn hữu dụng đấy chứ.”
Trên thuyền có người đang nói chuyện, hán tử sau đuôi buông lỏng tay, lặn vào trong nước đến sau một tảng đá ngầm rồi lại ngoi đầu lên, lặng lẽ quan sát tình hình trên đảo. Gã thấy xung quanh hải đảo cột buồm san sát, ngừng rất nhiều thuyền lớn, trong lúc nhất thời đếm không hết là bao nhiêu chiếc.
Nguyên nhân gã rời khỏi thuyền là gã để ý thấy trên đảo có rất nhiều tu sĩ bay qua bay lại kiểm tra.
Lúc này nhìn sang, trên đào hình như có không ít người đưng khiêng gỗ đi đến từng chiếc thuyền.
Quan sát tình hình một chút, thấy sắc trời dần tối, gã quyết định tới gần điều tra, một lần nữa lặng lẽ lặn vào trong nước.
Nguyên nhân dám tới gần điều tra là vì đây là vùng biển sóng lớn, nếu là mặt hồ ở đất liền gã đã không dám tới gần, gây ra gợn sóng trên mặt nước rất dễ bị người ta phát hiện, ở đây thì có thể nhanh chóng bị gợn sóng giấu đi.
Lúc đến gần hải đảo, đáy nước truyền đến tiếc “lộc cộc hoặc cộc cộ” lộn xộn, gã lần theo âm thanh đi tới dưới đáy một chiếc thuyền, một lần nữa lặng lẽ thò đầu ra ở đuôi thuyền, lỗ tai không cần dán lên thân thuyền cũng có thể nghe thấy tiếng gõ “cộc cộc” trên thuyền, còn cả tiếng cưa gỗ.
Không chỉ một chiếc thuyền mà không ít những chiếc thuyền xung quanh đều truyền đến âm thanh làm nghề mộc.
Gã muốn lên thuyền quan sát một chút, vì lý do an toàn, cuối cùng vẫn từ bỏ ý nghĩ này.
Sau khi lục lọi trong nước một trận, gã lại trốn xa khỏi hải đảo, ở xa thỉnh thoảng thò đầu ra, quay đầu nhìn xung quanh hải đảo, kiểm kê số lượng thuyền.
Sau khi nắm được số lượng đại khái, gã lại lặn vào nước nhanh chóng trốn khỏi đây.

Một hơi lặn ra xa mới lấy hơi tiếp, mãi đến khi hoàn toàn cách xa nơi này, xác định người trên hải đảo không còn có thể thấy được mình nữa thì mưới thò đầu ra khỏi mặt nước quan sát đi quan sát lại xung quanh, lúc này mới nhảy ra khỏi mặt biển đạp sóng bỏ đi, bay lượn trên mặt biển trở về...

Đại Khảm thành, đây chính là tòa thành cuối cùng ở gần kinh thành Tề quốc nhất trên lộ tuyến này của Ngưu Hữu Đạo.

Vẫn như trước đây, Ngưu Hữu Đạo lại đi lòng vòng xung quanh thành, đi dạo được nửa đường, một đệ tử Ngũ Lương sơn xuất hiện, nhân lúc không ai chú ý ở xa khẽ gật đầu với Ngưu Hữu Đạo.

Hắc Mẫu Đơn không giống Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo thật sự đang đi dạo khắp nơi còn Hắc Mẫu Đơn đi bên cạnh Ngưu Hữu Đạo không phải đi chơi thật mà có trách nhiệm quan sát bốn phía. Đây là chuyện trước kia Viên Cương hướng dẫn nhắc nhở, thậm chí đã tiến hành huấn luyện ở trình độ nhất định với người ở bên cạnh Ngưu Hữu Đạo.

Đừng nói tu sĩ hay không tu sĩ, có vài việc tu sĩ còn không bằng nhân sĩ chuyên nghiệp.

Khi Viên Cương huấn luyện những người này đã chứng minh rõ điều này. Đạo gia chính là người lái tàu, là thủ lĩnh của mọi người, an toàn của Đạo gia là hàng đầu. Đạo gia không xảy ra chuyện gì, một khi Đạo gia xảy ra điều gì ngoài ý muốn, mọi người ai cũng đừng mong sống tốt, thân là người ở bên cạnh Đạo gia đều có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho Đạo gia, kịp thời bổ sung nhắc nhở những chuyện Đạo gia không chú ý.

Dù sao, Đạo gia cũng chỉ là một con người, chỉ có một đôi mắt và một đôi tai, không thể lúc nào cũng để ý tất cả tình hình xung quanh.

Đặc biệt là lúc ra ngoài.

Hắc Mẫu Đơn khẽ gật đầu hiểu ý, đệ tử Ngũ Lương sơn kia lại nhanh chóng rời đi.

Nhân lúc Ngưu Hữu Đạo dừng lại bên đường ngồi xổm ngắm một bức tranh gỗ công tượng điêu khắc, Hắc Mẫu Đơn cúi người, khẽ cười nói với Ngưu Hữu Đạo rồi chợt thấp giọng thì thầm bên tai Ngưu Hữu Đạo: “Công Tôn mời về.”

Ngưu Hữu Đạo khẽ vuốt cằm, biểu thị đã biết rồi cứ ngồi xổm ở đó không có ý định đứng dậy, chậm rãi thưởng thức đủ bức tranh gỗ trưng

bày kia rồi mới chậm rãi ung dung đứng dậy.
Lệnh Hồ Thu cũng chắp tay sau lưng thưởng thức bức tranh gỗ được treo. Vốn y không có nhã hứng này nhưng đụng phải con rùa chậm rãi Ngưu Hữu Đạo thì cũng dần mài giũa tính tình, cũng dần nhẫn nại được, thưởng thức thì thưởng thức, dù sao cũng không có việc gì, nhàn rỗi cũng nhàn rỗi rồi.
“Huynh trưởng, ta có việc về khách sạn trước, huynh tiếp tục ở đây thưởng thức sao?” Ngưu Hữu Đạo đến bên cạnh Lệnh Hồ Thu hỏi.
Lệnh Hồ Thu ngạc nhiên quay đầu, nghĩ thầm, ngươi trở về, ta còn cần phải thưởng thức mấy thứ rách này sao?

Chương 407: Thăm Dò Của Tô Chiếu (2)

Chương 407: Thăm Dò Của Tô Chiếu (2)
“Vậy cùng về đi!” Lệnh Hồ Thu phất tay ra hiệu một chút.
Vừa về tới khách sạn, nhìn thấy ngoài phòng của Ngưu Hữu Đạo có người canh gác đề phòng những người khác tới gần, Lệnh Hồ Thu, Hồng Tụ, Hầu Tử trao đổi ánh mắt lòng dạ biết rõ, chắc lại có chuyện này.
Bên này mặc dù không biết rõ Ngưu Hữu Đạo muốn làm gì, nhưng đều biết cả đoạn đường chậm rãi này của Ngưu Hữu Đạo chắc chắn không hề đơn giản.
Ngưu Hữu Đạo vào phòng, Hắc Mẫu Đơn nhanh chóng đóng cửa, Công Tôn Bố chờ trong phòng đứng lên, trên mặt mang theo vẻ hưng phấn: “Đạo gia, nơi cải tạo thuyền tìm được rồi.”
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc: “Nhanh như vậy sao?”
Mới cách lúc đưa ra quyết định năm ngày, cần biết kim sí đưa tin đi đưa tin về cũng cần thời gian, điều phối nhân thủ, còn phải xác định hải vực phù hợp yêu cầu, tất cả đều cần có thời gian, vậy mà đã có kết quả nhanh như vậy?
Công Tôn Bố gật đầu nói: “Đúng vậy, nhân thủ quốc gia khác còn đang trên đường, nhân thủ nhận nhiệm vụ ở hải vực Tề quốc chấp hành trước, kết quả có người ngày đầu tiên chấp hành nhiệm vụ đã tìm thấy, cái này là nhờ chúng ta đã xác định được phương hướng điều tra, nếu không tàu thuyền cứ qua qua lại lại trên biển ai có thể khẳng định chắc chắn có liên quan đến mục tiêu chúng ta muốn tìm chứ.”
“Tốt!” Ngưu Hữu Đạo cũng mừng rỡ: “Ở vị trí nào?”
Công Tôn Bố đưa tay mời Hắc Mẫu Đơn, Hắc Mẫu Đơn nhanh chóng lấy địa đồ mở ra treo ở trên tường.
Công Tôn Bố nhìn chằm chằm địa đồ kiểm tra một chút, ngón tay chỉ vào một hải vực phía tây nam Tề quốc. “Vị trí đại khái ở đây, là một hải

đảo, vùng biển này rất nhiều đá ngầm, tàu thuyền không rõ tuyến đường không dám đi qua đây, cho dù biết đây là lộ tuyến an toàn, thuyền bình thường cũng sẽ không đi qua đi lại chỗ này, nơi này hoàn toàn phù hợp với phán đoán chúng ta trước đó.”
Ngưu Hữu Đạo: “Xác nhận sao?”
Công Tôn Bố: “Xác nhận, số lượng thuyền cụ thể neo xung quanh đảo này không tiện tiếp cận kiểm kê, trên đảo có tu sĩ tuần tra nhưng nhân viên đi kiểm tra loại bỏ đoán số thuyền chừng hai trăm chiếc, toàn bộ đều là thuyền lớn như phán đoán của chúng ta. Mặc dù nhân viên kiểm tra không dám lên bờ có điều đã lặn xuống dưới thuyền điều tra, có thể xác định là đang tiến hành cải tạo thuyền.”
Ngưu Hữu Đạo lại hỏi: “Thuyền lái đến tuyến đường ven biển Tề quốc mất bao lâu.”
Công Tôn Bố: “Phù hợp với phán đoán của Mẫu Đơn muội, đại khái trong vòng một ngày.”
“Hai trăm chiếc? xem ra không chỉ một vạn con chiến mã!” Ngưu Hữu Đạo hắc hắc cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm Công Tôn Bố trịnh trọng thông báo: “Cho người theo dõi chặt, một khi phát hiện thuyền có dấu hiệu di chuyển, lập tức trở về báo! Nhớ kỹ, không cần các ngươi làm bất kỳ việc dư thừa gì, cũng không cần mạo hiểm, nhìn chằm chằm là được, tóm lại tuyệt không thể đánh rắn động cỏ!”
“Rõ!” Công Tôn Bố lập tức lĩnh mệnh chấp hành.
Hắc Mẫu Đơn tiễn Công Tôn Bố đi rồi quay lại, thấy Ngưu Hữu Đạo đi qua đi lại trong phòng suy tư liền yên lặng đứng bên không quấy rầy.
Ngưu Hữu Đạo chợt dừng bước, quay đầu về phía nàng: “Đã không cần thiết lưu lại đây nữa rồi, lập tức khởi hành lên đường đi kinh thành Tề quốc, ngươi đi thông báo Lệnh Hồ Thu thử xem hắn có ý gì.”
Lệnh Hồ Thu còn có thể có ý gì, vốn đến đây là giúp hắn nên dĩ nhiên lập tức xuất phát theo rồi...
Hiệu suất làm việc của Hô Diên Uy cực cao, nói là phải dỡ những căn phòng xung quanh Đậu hũ quán xuống là cho dỡ xuống ngay, trong vòng ba ngày tuyệt đối không kéo dài đến ngày thứ tư.
Sát vách Đậu hũ quán, trên một lầu các cách một ngõ nhỏ, trong một nhã gian, Tần Miên đứng trước cửa sổ gần con ngõ nhỏ quan sát bên ngoài.

Trước bàn trong phòng, Tô Chiếu một thân tố y đang chậm rãi thưởng thức bát tào phớ nóng hổi.
“Đến rồi.” Tần Miên chợt quay đầu nhẹ nhàng nói.
Tô Chiếu buông thìa xuống, chậm rãi đứng dậy, dịch bước đến trước cửa sổ, ánh mắt nhìn về phía con ngõ nhỏ ngoài cửa sổ thì thấy Viên Cương từ trong hẻm sâu đi ra.
Tần Miên thì đi đến cửa sổ đối diện minh hồ bên ngoài phất khăn.
Góc rẽ ngõ nhỏ một tiểu cô nương áo quần bẩn thỉu cầm bát đậu hũ xuất hiện, không biết có phải vì đột nhiên gặp Viên Cương không mà tay khẽ buông, chén sành xoảng một tiếng vỡ nát trên mặt đất.
Nhìn đậu hũ đổ đầy trên mặt đất, tiểu cô nương dẩu môi, bộ dạng tủi thân, nước mắt không ngừng tuôn xuống, chậm rãi ngồi xuống có vẻ định nhặt lên.
Viên Cương dừng chân trước mặt nàng, hán tử cao to khom lưng vì cô bé, chậm rãi ngồi xuống trước mặt nàng, nói: “Hỏng rồi, bỏ đi.”
Tiểu nữ hài tủi thân thút thít nói: “Mua cho bà nội.”
Viên Cương đưa tay đỡ nàng dậy lau nước mắt giúp nàng, trên gương mặt ít nói hiện lên dịu dàng hiếm có: “Không sao, mua lại phần khác đi.”
Tiểu nữ hài lắc đầu thút thít nói: “Không có tiền.”
Viên Cương lấy ra một vốc tiền cho nàng, tiểu nữ hài lắc đầu lui về sau một bước, rõ ràng không dám nhận tiền lung tung của người xa lạ.
“Ta biết bà ngươi...” Viên Cương nói, đưa tay cầm lấy tay tiểu nữ hài, bóng lưng một lớn một nhỏ rời khỏi ngõ nhỏ.
Một lúc sau, Tần Miên đứng ở cửa sổ chính nhìn về phía trước cửa hàng Đậu hũ quán kia rụt đầu lại, thấp giọng cười nói: “Tên to con đó đúng là mua cho tiểu nha đầu một phần, còn mua phần lớn hơn.”
Tô Chiếu đang im lặng lại chậm rãi đi đến cửa sổ bên này thì thấy trong tay tiểu nữ hài đã có thêm một bình gốm đã được dùng dây gai buộc chặt, rất tiện cầm nắm, không cần phải bưng nữa vui sướng rời đi.
Tô Chiếu chậm rãi về tới trước bàn, nhìn tào phớ trong chén, tâm trạng khó yên, trong đầu là hình ảnh dịu dàng bóng lưng một lớn một nhỏ nắm tay nhau như bóng ma hồi lâu khó tan.
Hôm đó, khi An Thái Bình kia nói ra câu “phân biệt cao thấp giàu nghèo”, nàng vừa nghe thấy trong lòng đã chấn động.

Sở dĩ chấn động là vì không ai biết được sự dày vò trong lòng nàng, nàng khát khao có được một kết cục đẹp đẽ với nam tử năng lực mạnh mẽ, ngọc thụ lâm phong, tài trí hơn người kia, nhưng nàng thân phận gì? Gái lầu xanh, hơn nữa ai cũng biết nàng được vương gia nào đó độc chiếm, thanh danh này vĩnh viễn không cách nào xóa đi.
Đối mặt với thế đạo này, nàng không chỉ một lần hỏi mình, cũng không chỉ một lần hỏi Thiệu Bình Ba, hắn ta thật sự sẽ lấy nàng sao?
Cho dù Thiệu Bình Ba đã cho câu trả lời chắc chắn nhưng trong lòng nàng vẫn rất khó diễn tả, nàng đang nghĩ, một khi Thiệu Bình Ba thật sự công thành danh toại cao cao tại thượng, Thiệu Bình Ba thật sự có thể cưới nữ nhân có thanh danh như nàng sao?
Với thế đạo này mà nói, lời của An Thái Bình khó tránh hơi kinh thế hãi tục, đừng nói mấy thanh niên gây chuyện kia, ngay cả nàng nghe thấy cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cho dù nó đã chạm vào sự yếu đuối trong lòng nàng.
Nhưng sau đó, thậm chí An Thái Bình kia đã dùng thân mình chắn trước mặt tiểu tỳ thanh lâu, ngăn cản đòn roi cho tiểu tỳ thanh lâu kia.
Nàng nghi ngờ An Thái Bình kia chỉ làm bộ nên muốn thử xem lần nữa. Muốn xem thử An Thái Bình này lúc không ở trước mặt nhiều người, ở sau lưng không ai trông thấy sẽ như thế nào.
Có một số việc không cần biểu hiện quá nhiều, một động tác, một ánh mắt là có thể nhìn ra manh mối.
Nhưng tình hình vượt xa sự thăm dò của nàng, sự dịu dàng đối với một tiểu nữ hài nghèo khó khiến nàng cảm thấy da đầu tê dại, khiến nàng ý thức sâu sắc, trong lòng nam nhân này không có phân biệt cao thấp giàu nghèo, nam nhân này không hợp với thế đạo này, nam nhân này thật sự sẽ không để ý đến xuất thân thanh lâu gì đó!
Tần Miên thì như đang xem trò hay, cười cười quay về từ cửa sổ, ngồi trước bàn, cười hỏi: “Chủ nhân, người thăm dò hắn thế này có cảm thấy hắn có vấn đề gì không?”
Tô Chiếu lạnh nhạt nói: “Chẳng qua là cảm thấy người này hơi dối trá, nói gì mà không phân biệt cao thấp giàu nghèo, Bạch Vân Gian nam nhân ra ra vào vào, tên nào chẳng không vào áo mũ chỉnh tề, sau khi đi

vào biến cầm thú, có điều muốn khiến hắn hiện hình, xem hắn có trước mặt mọi người thì khác sau lưng thì khác không thôi.”

Chương 408: Tam Thiếu Gia Tuyển Người

Chương 408: Tam Thiếu Gia Tuyển Người
Tần Miên trầm mặc, chần chờ nói: “Chủ nhân, ta cảm thấy người này có thể thật sự hơi khác, tình hình ban nãy không giống đang giả vờ... Trên đời này không phải nam nhân nào cũng thế, nam nhân tốt vẫn có, chẳng qua là ít thôi.”
Tô Chiếu cầm thìa múc một muỗng nhỏ cho vào miệng: “Bảo ngươi an bài hắn đi Bạch Vân Gian chơi, an bài thế nào rồi?”
Tần Miên cười khổ: “Ta mượn cớ nhắc với Hồ Diên Uy, nói là ta đã ăn không đậu hũ ở đây nên bảo Hồ Diên Uy dẫn hắn đến Bạch Vân Gian để ta được làm chủ nhà đãi khác, nhưng Hồ Diên Uy nói An Thái Bình chưa từng đi những nơi phong hoa tuyết nguyệt hưởng lạc, không cần gọi, gọi tới cũng tự làm mất mặt.”
Lông mày Tô Chiếu khẽ giật giật: “Trên đời này có mèo chê mỡ sao? Hắn là ghét bỏ những chỗ như chúng ta?”
Tần Miên: “Không biết, dù sao Hồ Diên Uy cũng nói hắn không phải người ra vào chốn ăn chơi, nói An Thái Bình này chỉ có cơ bắp. theo thông tin tìm hiểu được, hình như người này thực sự có chút cơ bắp, nghe nói rất giỏi bỏ, ở biên quân không được cấp trên thích nếu không với bản lĩnh của hắn đã lăn lộn được nửa chức quan ở biên quân lâu rồi, không đến mức vô danh tiểu tốt thế này.”
“Nói đi thì nói lại, nếu không phải toàn cơ bắp, cũng sẽ không chạy tới kinh thành đòi công đạo, há không biết quan lại bao che nhau, người dám buôn lậu chiến mã phía trên há có thể không có chút bối cảnh! Có điều đầu óc của người này cũng không đần, biết tìm Hô Diên Vô Hận, nếu tìm những người khác e đã phải chết không có chỗ chôn rồi!”

Tô Chiếu chậm rãi ăn uống nói: “Ngươi đi tìm hắn, bảo hắn lên đây một chuyến, cứ nói ta tìm hắn.”
Tần Miên không biết nàng đang có ý đồ gì, tuân mệnh rời đi.
Có điều chưa đi được bao lâu đã một mình trở về, cười khổ nói: “Hắn không chịu tới.”
Tô Chiếu: “Không nói ta tìm hắn?”
Tần Miên thở dài: “Ta nói rồi, hắn nói có gì không hài lòng thì tìm chưởng quỹ, còn chuyện khác thì bảo chúng ta đi tìm Hồ Diên Uy.”
Tô Chiếu đảo thìa trong chén: “Xem ra vẫn xem thường gái lầu xanh như chúng ta.”
Tần Miên ha ha nói: “Có thể là vậy.”
Ven hồ bên ngoài, Viên Phong đang kéo xe ngựa chở hàng dừng lại, Viên Cương tiến đến kiểm tra hàng hóa gã kéo về.
Sau khi buộc xong dây cương, Viên Phong tới giúp, Viên Cương thấp giọng hỏi: “Đến bao nhiêu rồi?”
Đợi sau khi người đi đường sau lưng đi qua, Viên Phong thấp giọng đám: “Trước mắt chỉ tới 233 người.”
Viên Cương: “Ngày mai bắt đầu thuê bọn họ, ngươi sắp xếp cho tốt đấy.”
Viên Phong: “Cách thời gian quy định còn nửa tháng, không đợi người đến đông đủ sao?”
Đội viên dưới trướng tổng cộng có 292 người, mới tới 233 người, nói cách khác còn gần 60 người chưa tới cũng không biết lúc nào mới có thể tới.
Viên Cương: “Bán đậu hũ sốt như vậy trước kia ta không dự liệu được, giờ ở đây người không đủ cộng thêm Hồ Diên Uy đột nhiên nhúng tay vào chuyện kinh doanh, muốn giao hàng cho những người bạn kia của hắn, còn phải để mắt bên hoàng cung, kéo dài thêm nửa tháng nửa không thực tế.
Kế hoạch có biến, thực thi trước, những người chưa đến kia xem tình hình rồi tính!”
“Rõ!” Viên Phong đáp.
“Lát bàn giao rõ ràng sổ sách mua hàng với Cao chưởng quỹ.” Viên Cương ném lại một câu quay người rời đi.

“Rõ!” Viên Phong vui vẻ đáp một tiếng, ra khỏi thôn miếu nhỏ lâu như vậy, lại ở quận Thanh Sơn một thời gian dài đến thế, lại rất thường xuyên gặp vương gia, quận chúa,cho dù tầm nhìn hay tâm tính đều không phải tiểu tử lúc từng ở thôn nhỏ kia có thể so sánh được, gã đã hoàn toàn nhảy ra khỏi thôn miếu nhỏ.
Viên Cương không thường xuyên lộ diện ở mặt tiền phía trước của Đậu hũ quán, lúc hắn ta đang định đi vòng qua thì Cao chưởng quỹ chạy tới, kéo tay hắn ta lại: “Chủ nhân, người bên chúng ta thật sự không đủ, rốt cuộc lúc nào người định nhận người vậy?”
Viên Cương đang muốn an bài việc này, hỏi: “Ngươi cảm thấy lúc nào nhận người phù hợp?”
Cao chưởng quỹ nghiêm mặt nói: “Vậy dĩ nhiên là càng nhanh càng tốt!”
Viên Cương: “Được! hôm nay ta cho người dán bố cáo, ngày mai tuyển người, ngươi cảm thấy thế nào?”
Cao chưởng quỹ như trút được gánh nặng, liên tục gật đầu: “Tốt tốt tốt!”
Viên Cương: “Ngươi nhớ thông báo Tam thiếu gia một tiếng, bảo hắn ngày mai tới.”
“Uầy...” Cao chưởng quỹ không hiểu: “Không biết bảo Tam thiếu gia tới làm gì?”
“Dĩ nhiên là để Tam thiếu gia nhận người!” Viên Cương ném lại một câu rồi đi.
“...” Cao chưởng quỹ im lặng, để Tam thiếu gia nhận người, uổng cho ngươi nghĩ ra được.
Gã rất muốn hỏi hắn ta, ngươi cảm thấy Tam thiếu gia là người đi làm loại việc này sao?
Nhưng gã đã quen với tính tình vị này, không thích nói nhảm, tính tình nói một là một hai là hai, đã sắp xếp việc cho ngươi thì ngươi cứ ngoan ngoãn đi làm là được, chẳng có gì để cò kè mặc cả, nếu không sẽ lại đòi Tam thiếu gia thay người, đợi về gã không bị Tam thiếu gia cho ăn vài đạp mới lạ...
Đậu hũ quán ven Minh Hồ thành nam tuyển hỏa kế, tiền công kết từng tháng, mỗi tháng năm trăm tiền, bao ăn bao ở, yêu cầu có thể chịu được cực khổ chịu được vất vả.

Tin tức vừa đưa ra đã gây nên một vụ chấn động.
Tiền công không thể nói cao, nhưng cũng không tính thấp, vấn đề là bao ăn bao ở, tính cả cái này vậy coi như đãi ngộ cũng không tệ, tiền công kiếm được trên cơ bản có thể đem hết về nuôi gia đình.
Bởi vậy sáng sớm hôm sau, trên bãi đất trống vinh tây của ven Minh Hồ đã đầy ắp người. Bố cáo nói tuyển ba trăm người, giờ hiện trường tối thiểu ba ngàn người, nhìn tình hình có vẻ còn có người liên tục chạy tới, hiện trần chen lấn chật như nêm cối, còn có không ít phụ nhân mong mỏi và trông mong, hy vọng có thể được tuyển dụng.
“Ta nói này Cao chưởng quỹ, đây là kinh thành, các ngươi làm ra động tĩnh lớn như vậy thì đừng để xảy ra chuyện gì, nếu không ta đảm đương không nổi!”
Hiện trường tuyển người, nha dịch quan phủ điều đến không ít người canh chừng, một quan lại lôi kéo Cao chưởng quỹ liên tục cảnh cáo, thật sự lo lắng xảy ra chuyện.
Nếu không phải biết đây là nơi của Tam thiếu gia Hô Diên gia thì e đã không nói năng dễ nghe như vậy.
Vẻ mặt Cao chưởng quỹ rất đặc sắc, việc này chủ nhân căn bản không thương lượng với gã gì mà năm trăm tiền một tháng, còn cái gì bao ăn bao ở, tốn tiền uổng phí như vậy làm gì? Chủ nhân nói làm là làm, gã cũng sau khi xem bố cáo mới biết, giờ thì hay rồi, làm nhiều người đến như vậy đúng là không sợ lớn chuyện!
Chuyện đã rồi, gã phải chùi đít giúp. Gã lấy hai kim tệ, kéo tay quan lại kia lặng lẽ nhét vào lòng bàn tay đối phương: “Vất vả rồi, vất vả rồi!”
Quan lại kia không nhìn thứ trên tay, ước lượng phân lượng hai đồng trong lòng liền hiểu rõ, mắt sáng lên quát thủ hạ: “Nhìn cho kỹ, không cho phép chen lấn!”
Cao chưởng quỹ định theo đường cũ ra ngoài nhưng căn bản không ra được khỏi hiện trường đành phải nhảy lên một con thuyền trong hồ, bảo người chèo thuyền chở gã đi một đoạn rồi ném mấy đồng tiền leo lên bờ, chạy tới Đậu hũ quán.
Gã chạy tới nội viện sau Đậu hũ quán thì thấy Viên Cương còn đang khiêng hai tảng đá lớn đứng trung bình tấn, lập tức sốt ruột: “Ta nói này chủ nhân, người bên tây vịnh tụ tập đông đến mức có thể tụ chúng tạo

phản rồi, nếu cứ tiếp tục thế này chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, ngài còn có tâm tư ở đây luyện công sao?”
Viên Cương không biến sắc, nói: “Tam thiếu gia có tới không?”
Cao chưởng quỹ: “Vẫn chưa, nhưng ngài phải đến hiện trường giám sát chứ!”
Viên Cương: “Hắn nói tới sao?”
Cao chưởng quỹ ngẩng đầu nhìn thái dương đã bò dậy, vị Tam thiếu gia kia không đúng giờ rồi, thở dài: “Hắn nói không muốn tới, nhưng ngài cứng tay quá, không tới không được, nhưng nhìn tình hình này chẳng biết bao giờ ngài ấy mới có thể tới.”
Xem như gã đã nhận ra, người nào người nấy đều không chút hoang mang không sợ xảy ra chuyện, chỉ có gã là lo lắng nhất.
Không lo không được, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, Tam thiếu gia không sao, cũng sẽ không để vị chủ nhân này có sao, chắc chắn là để chưởng quỹ gã đây gánh chuyện rồi.
Bên này đang nói, trong ngõ nhỏ bên ngoài truyền đến tiếng vó ngựa, mắt Cao chưởng quỹ sáng lên: “Hắn là tới rồi!” Quay đầu bỏ chạy.

Chương 409: Ta Nói Nhân Phẩm Của Ngươi Đi Đâu Mất Rồi?

Chương 409: Ta Nói Nhân Phẩm Của Ngươi Đi Đâu Mất Rồi?
Quả nhiên, Hồ Diên Uy nghênh ngang tới, thấy Viên Cương hai tay mỗi bên đều ôm một tảng đá lớn đứng trung bình tấn, nhớ tới chuyện tên này một quyền đánh chết tọa kỳ của mình, lời oán hận ra đến ngoài miệng lại nuốt xuống.
Không còn cách nào khác, vị này là loại cơ bắp điển hình, thực sự chọc giận chuyện gì mà không dám làm chứ? Trong nhà có quyền thế thì đã sao, là nhi tử thượng tướng quân thì nghĩ người ta không dám đánh sao? Cũng không phải chưa từng đánh, thậm chí còn dám bắt cóc nhi tử Thượng tướng quân nữa kìa!
Loại đi ngang như y sợ nhất đụng loại điên khùng này, huống hồ tên này lại rất được cha y yêu thích, thực sự khiến y không còn cách nào khác.
Y chỉ có thể cười khổ nói: “Ta nói An huynh này, chuyện tuyển người ta đâu có hiểu, ngươi bảo ta tuyển người thế nào, ngươi xem rồi tự làm chẳng phải được rồi sao!”
Thịch! Thịch! Hai tảng đá lớn lăn từ cánh tay Viên Cương xuống, nhẹ nhàng linh hoạt rơi xuống đất, khiến mặt đất truyền tới hai lần chấn động.
“Phù!” Viên Cương thở phù một hơi đứng lên: ““Tam thiếu gia, Cao chưởng quỹ nói ngươi còn không đến sẽ xảy ra chuyện.”
Cao chưởng quỹ im lặng, ta có nói lời này sao? Có điều nghĩ lại hình như cũng chẳng khác ý này là mấy.
Hồ Diên Uy trừng hai mắt một cái: “Tình huống như thế nào? Có người dám gây rối ở chỗ ta sao?”
Viên Cương: “Giờ chưa có, đợi thêm lát nữa có không không biết.”

“Ta muốn xem thử ai lại có gan lớn như vậy, đi xem thử nào!” Hồ Diên Uy lập tức giống như uống ba chén máu gà, biến thành chọi gà, bộ dạng thiếu gia ăn chơi kia lập tức biến mất.
Ra ngoài gọi người lên bảo Cao chưởng quỹ chạy bộ trước dẫn đường còn mình dẫn hơn mười tùy tùng cưỡi con ngựa cao to bước đi.
Vừa đến hiện trường, Hồ Diên Uy ghìm chặt dây cương, có chút kinh hãi, ở đây chắc chừng trên vạn người, mỗi người nhổ một bãi nước bọt cũng đủ nhấn chìm y rồi. Bị nhiều người như vậy chỉ trỏ, khí thế vênh vang đắc ý kia hơi méo đi, gương mặt đầy râu quai nón hơi méo lại.
“Tình huống gì thế này?” Hồ Diên Uy hỏi Cao chưởng quỹ một tiếng, được biết đều là đến ứng tuyển hỏa kế thì hơi thở phào, nghe Viên Cương nói còn tưởng rằng nhiều người như vậy đến phá địa bàn của y, dọa y suýt nhảy thọt.
Viên Cương không chút hoang mang nhanh chân đi đến, Hồ Diên Uy nhảy xuống ngựa lập tức kéo hắn ta lại: “Sao động tĩnh lớn vậy? Trong kinh thành ngư long hỗn tạp, tụ chúng như vậy nếu để kẻ mưu đồ bất chính nhảy vào kích động rất dễ xảy ra chuyện.”
Tuy là thiếu gia ăn chơi nhưng dòng dõi xuất thân như vậy có một số việc vẫn phân rõ nặng nhẹ, cũng không hồ đồ.
Kinh thành không thể loạn được, thật sự gây ra náo loạn lớn gì đó dưới mắt hoàng đế, y không gánh nổi trách nhiệm đó.
Viên Cương: “Chúng ta tuyển hỏa kế đều tìm những người nghèo đang tìm việc kiếm sống, việc chưa mất thì sẽ không xảy ra chuyện đâu.”
Hồ Diên Uy lại không cho rằng như vậy, vẻ mặt nghiêm túc hơn nhiều, vẫy một tùy tùng tới, dặn dò đến binh doanh dưới trướng đại ca y điều một đạo nhân mã tới, để phòng vạn nhất.
Người kia nhảy lên ngựa cấp tốc chạy đi.
Lúc này Hồ Diên Uy lại hỏi: “Ta nói An huynh này, nhiều người như vậy, chúng ta đây định tuyển bao nhiêu người?”
Viên Cương quay đầu nhìn chằm chằm y, nghĩ thầm, vị này có phải quá vô tâm không, nhiều người biết động tĩnh như vậy, ngươi ngay cả nhà mình cần tuyển bao nhiêu người cũng không biết?”
“Thế nào? Bộ râu này ta mới sửa đấy, ai cũng nói đẹp, làm khuynh đảo biết bao tiểu nương tử đấy, tối qua còn có người liều mạng nhào lên

người ta.”
Hồ Diên Uy còn tưởng hắn ta đang thưởng thức “bộ râu đẹp” này của mình nên đắc ý đưa tay đẩy đẩy bộ râu quai nón trên mặt mình.
Viên Cương lạnh lùng nói: “Tuyển ba trăm người.”
Hồ Diên Uy kinh ngạc: “Tuyển ba trăm người sao nhiều người chạy tới vậy?”
Y chưa từng thấy nơi nào một lúc tuyển vài trăm người, cửa hàng bình thường tuyển người rất hiếm khi xuất hiện tình huống một lúc tuyển vài trăm người, y không thấy cần tuyển quá nhiều người mà chẳng qua chỉ cảm thấy người tới quá nhiều.
Cao chưởng quỹ rất muốn nói một câu, đãi ngộ tốt, bao ăn bao ở đấy!
Viên Cương lại trả lời khác: “Chứng tỏ Tề quốc có nhiều người nghèo quá, nếu ai cũng có thể được ăn no mặc ấm thì còn ai chạy tới đây nhìn với ánh mắt trông chờ thế này?”
Lời vửa nói ra khiến Hồ Diên Uy hơi cúi đầu suy ngẫm, lại nghiêng đầu nhìn Viên Cương với ánh mắt thâm ý, vỗ vỗ bả vai y: “Huynh đệ, lựa chọn của ngươi, ta đã hiểu. Có điều có vài lời nói trước mặt ta một chút thì được chứ đừng nói lung tung trước mặt người ngoài, có vài người không thích nghe như vậy “
Viên Cương: “Tam công tử, bắt đầu nhận người đi!”
Hồ Diên Uy mờ mịt, hơi cảm thấy không biết xuống tay ở đâu, hỏi: “Tuyển thế nào?”
Viên Cương: “Nhiều người như vậy mặc người chọn, người muốn chọn ai thì chọn nấy, cứ chọn đủ ba trăm người là được!”
Cao chưởng quỹ đổ mồ hôi, có kiểu tuyển người như vậy sao? Ít nhất cũng phải xem có hợp hay không chứ, tâm của hai vị này đúng là đủ lớn.
Dù Hồ Diên Uy không hiểu cũng cảm thấy lời này không đúng, hồ nghi nói: “Tùy tiện chọn? Vậy ông cụ thiếu chân chống gậy kia, ngươi dùng cả những người như vậy à?” Y đưa tay chỉ về phía đám người.
Viên Cương: “Chỉ cần phù hợp, người nào cũng có thể dùng.”
Vừa nói xong lời này lại lờ mờ nhớ ra, lời này hình như trước kia Đạo gia từng nói, có điều là mang một tầng ý nghĩa khác.
Hồ Diên Uy liếc mắt đánh giá hắn ta một cái, dường như muốn nấp xa hắn ta một chút: “Ta nói này An huynh, ngươi đừng làm rộn, ngươi

không cần thể diện chứ ta cần, ta đích thân chạy tới tuyển người, cuối cùng tuyển cả người thọt chân vào tiệm chẳng phải sẽ làm trò cười cho người khác. Đứng đắn một chút có được không hả? Ta còn đang trông cậy Đạu hũ quán kiếm tiền về đấy, ngươi đừng có làm loạn!”
Giờ y đã cảm thấy y đến đây là để tuyển người cứ không phải đến xem, để vị này tuyển về một đống vớ va vớ vẩn, chẳng phải mình sẽ bị đám bằng hữu cười chết sao?
Thấy vị này lên tiếng, Cao chưởng quỹ cũng vội vàng phụ họa uốn nắn: “Đúng đúng đúng, chủ nhân, Tam thiếu gia nói không sai, chúng ta tuyển người là để ngày ngày gánh hàngchạy qua chạy lại trong thành. Vị này thiếu chân, bảo hắn gánh đồ không tiện đâu!”
Vẻ mặt Viên Cương không thay đổi: “Vậy tuyển trẻ tuổi một chút, tinh anh, có sức lực, Tam thiếu gia cảm thấy tiêu chuẩn này thế nào?”
Tiêu chuẩn này tốt, Hồ Diên Uy sợ hắn ta toàn cơ bắp làm loạn, vội vàng gật đầu nói: “Tốt tốt tốt, tiêu chuẩn này không tệ, theo tiêu chuẩn này đi.” Rồi nháy mắt với Cao chưởng quỹ ở bên.
Cao chưởng quỹ cũng vội vàng gật đầu đồng ý theo: “Không sai, không sai!”
Viên Cương: “Vậy thì bắt đầu đi!” Đưa tay ra hiệu với Hồ Diên Uy.
Hồ Diên Uy chưa từng làm việc này, hỏi: “Làm thế nào?”
Viên Cương: “Tam thiếu gia tùy tiện chọn người, xem ai thuận mắt hợp tiêu chuẩn thì chọn người đó!”
Lại tùy tiện chọn? Ngươi có thể đáng tin cậy hơn một chút không?Hồ Diên Uy sợ hắn ta rồi liền quay đầu nhìn về phía Cao chưởng quỹ hỏi ý kiến: “Như vậy được không?”
“Cũng được, có điều chọn tùy tiện, về mặt nhân phẩm không biết như thế nào, lỡ như chọn phải kẻ hết ăn lại nằm, tay chân không sạch sẽ...”
Còn chưa dứt lời lại phát hiện Viên Cương lặng lẽ nhìn sang, ánh mắt đã mang theo sát khí có thể giết người, vô cùng đáng sợ. Cao chưởng quỹ lập tức đổi giọng: “Có điều... nô tài thấy có thể thực hiện được, có thể dùng thử trước, thích hợp thì lưu lại dùng tiếp, không thích hợp có thể sa thải bất cứ lúc nào. Nhiều người như vậy nếu thật sự muốn hỏi rõ từng người chỉ e mấy ngày cũng làm chưa xong.”

Nghe mấy ngày cũng làm chưa xong, mình có thể phải tốn mấy ngày làm cái chuyện giẻ rách này, Hồ Diên Uy lập tức không muốn làm, vội nói: “Biện pháp của An huynh không tệ, cứ làm thế đi, bắt đầu, bắt đầu, nhanh bắt đầu!”

Chuyện tổ chức cụ thể dĩ nhiên do Cao chưởng quỹ làm.

Viên Cương thờ ơ lạnh nhạt, quan sát thế cục, một khi bất lợi có thể tham gia điều chỉnh bất cứ lúc nào.

Chương 410: Vật Họp Theo Loài (1)

Chương 410: Vật Họp Theo Loài (1)
Hồ Diên Uy thì chắp tay đi tới đi lui, thỉnh thoảng lại nhìn trời nhìn đất, thật sự không kiên nhẫn.
Cao chưởng quỹ gọi người quan phủ đến giúp duy trì trật tự, bảo người đến ứng tuyển phải xếp thành hàng.
Chuyện còn lại thì đơn giản rồi, Hồ Diên Uy nhìn từng người đi đến trước mặt mình, chỉ cần phù hợp tiêu chuẩn đề ra, roi ngựa trên tay y chỉ một cái: “Ngươi, ra!”
Sau khi người này đi ra thì đi đến trước một cái bàn ghi danh bên cạnh, xem như đã được thuê.
Cứ làm đi làm lại như vậy, thực sự với Viên Cương mà nói, Hồ Diên Uy chọn người như vậy chẳng qua chỉ là nhìn thấy ai thuận mắt thì chọn kẻ đó, kẻ vớ va vớ vẩn nhìn ngứa mắt y không thích thì sao có thể chọn để thuê.
Mọi chuyện gần như không vượt khỏi dự đoạn của Viên Cương. Những người kế tục hắn ta tỉ mỉ lựa chọn huấn luyện qua hơn một năm huấn luyện, phương diện tinh khí thần người bình thường không thể so sánh được. chỉ cần đến trước mặt Hồ Diên Uy gần như đều được Hồ Diên Uy chọn không ngoại lệ.
Người cứ thế xếp hàng đi đến, cuối cùng là ông cụ chống gậy thiếu chân kia cũng không thể tránh khỏi xuất hiện trong đội ngũ.
Ánh mắt Hồ Diên Uy lóe lên thoáng chốc rồi trực tiếp nhảy tới.
Ai ngờ Viên Cương chỉ tay một cái, chọn lão đầu một chân kia: “Ngươi qua đây.”
Lão đầu chống gậy bước ra, Hồ Diên Uy trợn trắng cả mắt, không phải chứ, ngươi thật sự muốn gây cho ta \câu chuyện cười à!

Y vội vàng đưa tay ngăn đội ngũ tiến lên, chụp cánh tay Viên Cương: “Huynh đệ, chúng ta không phải đã bàn xong rồi sao, để ta tuyển người, ngươi không thể nói mà không giữ lời!”
Viên Cương: “Ta chỉ muốn hỏi thử tình hình của ông ấy.”
Hồ Diên Uy bày tỏ sự hoài nghi: “Có cái gì tiện hỏi hay không chứ, người đáng thương trong thiên hạ rất nhiều, có chiếu cố được không?”
Có thể nói ra lời này chứng tỏ y hiểu tâm tư Viên Cương.
Tuy con người hắn ta tuy nói chuyện khó nghe nhưng thường đều đúng với đạo lý.
Viên Cương chụp lấy cổ tay y, Hồ Diên Uy đau đến nhe răng, nhếch miệng nói: “Được được được, sức ngươi lớn, ngươi hỏi, ngươi hỏi đi!”
Cổ tay buông lỏng, lập tức rụt trở về, y vội vàng xoa nhẹ mấy lần.
Cao chưởng quỹ đứng bên nhìn, âm thầm thổn thức, vị này thật sự không khách khí với Tam thiếu gia.
Viên Cương hỏi lão đầu kia: “Lão tiên sinh xưng hô như thế nào?”
Lão đầu cung kính nói: “Công tử khách khí, tiểu lão nhân Nguyên Đại Hồ.”
Viên Cương lại hỏi: “Cái chân này của lão tiên sinh là như thế nào?”
Lão đầu thở dài: “Không ai trời sinh đã có một chân, trước đây ta cũng là một thành viên trong thiết kỵ Tề quốc, hai mươi năm trước vì ngăn cản xâm lấn của Tấn quốc, trong trận chiến trên Hắc Thiết sơn đã bị thương, là như vậy đấy.”
Viên Cương: “Ngươi như vậy, người trong nhà yên tâm để ngươi đến ứng tuyển sao?”
Lão đầu cười khổ nói: “Người nhà đã không còn lâu rồi, lúc ta bị thương vẫn chưa thành thân, ta thành ra thế này, trong quân ngũ không dung được, sau khi trở về cuộc sống riêng cũng không tiện, mọi người đều không dễ dàng gì, không có cô nương nào bằng lòng gả cho ta cũng là điều dễ hiểu. đi đứng không tiện, tìm việc thực sự khó khăn, mấy năm nay cứ sống như vậy. Công tử, người đứng thấy ta thiếu một chân, chỉ cần là việc không cần đến hai chân ta đều có thể làm được, tiền công ít đi một chút cũng không sao, chỉ cần có ăn là được rồi!”
Lão đầu này ăn nói cũng có chút kiến thức, Viên Cương trầm mặc một lát, chỉ tay về phía bàn đăng ký: “Đi đăng ký đi!”

Lão đầu còn chưa kịp cảm tạ, Hồ Diên Uy đã lập tức nổi điên, hai mắt trừng lớn như chuông đồng: “Ta nói này An huynh, nhân phẩm, ta nói nhân phẩm của ngươi đi đâu rồi? Ngươi không thể nói không giữ lời như vậy, không phải ngươi nói chỉ hỏi thử tình hình thôi sao? Sao giờ đã tuyển luôn vậy?”
Viên Cương: “Ta có nói không tuyển sao?”
“...” Hồ Diên Uy á khẩu không trả lời được, nghĩ cũng đúng, hình như đối phương không nói không tuyển, sau khi tức giận một hồi nói: “Ngươi chơi xấu!”
Viên Cương sắc mặt không đổi nói: “Sẽ không để hắn làm việc trong tiệm đâu, ta cần dùng vào chỗ khác.”
Hồ Diên Uy chỉ mũi hắn ta: “Đây là ngươi tự nói đấy nhé! Được, vậy nể mặt ngươi vậy!” không nể cũng không được, nếu tên toàn cơ bắp này đã muốn, y biết mình không ngăn được bèn quay đầu phân phó Cao chưởng quỹ: “Ngươi nhớ kỹ, không cho phép lão nhân này làm việc trong tiệm, ta không gánh nổi người đó!”
Cao chưởng quỹ khúm núm một tiếng, lén nhìn Viên Cương.
Lão đầu biết người ta ngại mình thọt chân nhưng đối mặt với vấn đề sinh tồn, tôn nghiêm này dường như không còn quan trọng nữa. Lão vội chống gậy liên tục cúi đầu cảm tạ, sau đó hơi do dự rời đi đăng ký không chút vội vã.
Viên Cương hỏi: “Lão tiên sinh có vấn đề gì?”
Lão đầu nhìn về phía đám người, nói: “Năm đó bị thương trở về cùng ta có năm người, giờ chỉ còn sống... còn một lão hỏa kế, cũng muốn làm việc cho công tử, nếu công tử tiện thì...”
Hồ Diên Uy bỗng nhiên quay đầu: “Ta cho ngươi biết, đừng có nể mặt rồi còn không biết đủ!”
Lão đầu mặt mày ngượng ngùng, rất xấu hổ.
Viên Cương nói: “Kêu đi xem thử.”
Hai mắt Hồ Diên Uy trừng lớn, Viên Cương căn bản không thèm để ý, nói với lão đầu: “Kêu ra đi!”
“À!” Lão đầu cúi người đáp, quay đầu gọi lớn với đám đông: “Lão Cốc, ra đi, mau tới đây!”
Rất nhanh, một lão đầu gầy còm bị đẩy ra, đến hành kiến lễ!

Hồ Diên Uy nhìn, được rồi, vị này thiếu một cánh tay, kết hợp với người trước đúng là một cặp!
Viên Cương vừa nhìn, chỉ mắt đối mắt với đối phương đã dứt khoát quyết định: “Đi đăng ký đi!”
Lúc này hai lão đầu liên tục cảm tạ.
Hồ Diên Uy nổi trận lôi đình, có dấu hiệu phát điên.
Viên Cương rất bình tĩnh nhìn chằm chằm y, chậm rãi nói: “Lão binh không chết, chỉ tàn phế! Những người bị thương vì nước không có lý do gì không sống nổi, hai người kia ta cần!”
“Ngươi...” Hồ Diên Uy bị chận không nói nên lời.
Hai lão đầu đã bị cuộc sống dày vò cho tê liệt đột nhiên lệ nóng lưng tròng, bờ môi run rẩy rơi lệ, cảm thấy kích động khó khống chế!
“Đi đăng ký đi!” Viên Cương nghiêng đầu ra hiệu với hai lão đầu.
Hai lão đầu kích động nói không nên lời, dùng hành động cúi người thật sau với hắn ta rồi đi tới bàn đăng ký.
Trong đám đông, những đội viên Viên Cương mang tới ai nấy đều rất chân thành nhìn hắn ta.
“Ta...” Hô Diên Uy hấy roi, rất muốn nói chuyện này không thể nào làm được nữa, muốn bỏ của chạy lấy người.
Nhưng y nghĩ lại, ngay cả thiếu tay cụt chân còn tuyển, mình vừa đi không chừng còn sẽ tuyển những người nào nữa, nếu thật sự khiến Đậu hũ quán mình luôn đem ra dương dương tự đắc trước mặt bằng hữu nhận một đống vớ va vớ vẩn, những bằng hữu kia nhìn thấy e là sẽ đem mình ra làm trò cười không chỉ một lần, vậy mình có còn sống được nữa không?
Y quyết tâm giữ vững tinh thần, tiếp theo phải lựa chọn thật kỹ mới được.
Y quay đầu lại nổi giận gầm lên với đám người xếp hàng: “Nhìn cái gì, các ngươi đi hết đi!”
“Công tử, nam nhân ta chết trận, người nhận cả ta đi...”
Trong đám đông, còn cả những người trước đó đã xếp hàng nhưng không được tuyển chợt liên tục vang lên những lời thỉnh cầu, cũng không biết là thật hay giả đều xông về phía Viên Cương.
Chát! Hô Diên Uy hất roi lên: “Gào cái quỷ này!”

Viên Cương thờ ơ với lời kêu than của những người này, mặc kệ thật giả, hắnta giúp không hết.
May là lúc này, hai trăm kỵ binh cùng một ngàn bộ tốt ào ào chạy tới, chính là nhân mã trước đó Hô Diên Uy cho người đi mời tới.
Nhân mã vừa tới, Hô Diên Uy chào hỏi hai tiếng với lĩnh đội, binh mã vừa đến lập tức tiến hành tăng cường giữ trật tự hiện trường, mau chóng ép bạo động vừa nổi xuống.
Chuyện này giày vò mãi đến nửa trưa mới tuyển đủ ba trăm người.
Nói chính xác là 302 người, không biết Hô Diên Uy hờn dỗi hay thế nào mà nhất định phải tự tuyển cho đủ ba trăm người, hai lão đầu chắc là để lại cho Viên Cương ăn.
Trong lòng Viên Cương im lặng kiểm kê lại nhân số, đội viên của mình còn hai mươi mấy người không trúng tuyển, không phải Hô Diên Uy chướng mắt, mà là nhân số đã đủ, những người còn lại phía sau không cần xếp hàng nữa, hai mươi mấy người ở sau cùng cũng không thể xếp hàng lên được.

Chương 411: Vật Họp Theo Loài (2)

Chương 411: Vật Họp Theo Loài (2)
Hô Diên Uy la hét bảo giải tán còn mình thì vung tay đi trước, lúc đi dường như vẫn chưa hả giận, không thèm chào hỏi Viên Cương.
Viên Cương im lặng lắc đầu với một đội viên trong đám người, vị kia ngầm hiểu ngầm chào hỏi với những người khác rồi lục tục rút lui.
Sở dĩ Viên Cương tuyển ba trăm người cũng là cách che giấu, không phải người của hắn thì cũng để Hô Diên Uy tuyển đến hẵng nói, thật sự không cần, sau này muốn đá ra còn chẳng phải chỉ là chuyện một câu nói của hắn ta sao. Huống hồ cũng thực sự là cần có vài người khác để che giấu.
Hắn ta cũng không có ý định mang hết toàn bộ người của mình bên cạnh, trong tối cũng cần có người làm việc...
Bạch Vân Gian, Tô Chiếu đứng trên ban công nhìn mấy cô nương đang múa trong sân.
Tần Miên leo lên ban công, đi đến bên cạnh nàng nói: “Người cử đi điều tra đã về, tuyển người kết thúc rồi.”
Tô Chiếu: “Một Đậu hũ quán tuyển nhiều người như vậy làm gì, có bận rộn hơn nữa cũng không đến mức phải tuyển ba trăm người chứ?”
Tần Miên: “Nói là muốn mở từng điểm ở cả kinh thành để bán.”
Tô Chiếu lắc đầu: “Nhà quyền quý đúng là nhà quyền quý, bán quà vặt mà cũng làm lớn như vậy. Xem ra một năm Hô Diên Uy cũng kiếm được không ít. Tuyển người thế nào?”
Tần Miên cười nói: “Nhận người địa phương nhưng náo nhiệt lắm, nghe nói là có hơn vạn người, vì tuyển người, An Thái Bình và Hô Diên Uy còn gây ra chút mâu thuẫn.”
Tô Chiếu nghiêng đầu nhìn, hiếu kỳ nói: “Xảy ra chuyện gì?”

“Vì hai cái lão đầu, một người thiếu chân, một người thiếu tay...” Tần Miên thuật lại tình hình.
“Lão binh không chết, chỉ tàn lụi...” Tô Chiếu tự lẩm bẩm, đôi mắt sáng dường như rơi vào một loại cảm xúc nào đó.
Tần Miên cười nói: “An Thái Bình này toàn nói ra những lời kỳ lạ nhưng có cảm giác tiếp xúc được tâm hồn người khác.”
Tô Chiếu tự nhủ: “Là một nam nhân tình cảm.”
Tần Miên: “Đừng nói chủ nhân, ta cũng cảm thấy An Thái Bình này càng ngày càng thú vị. Ta cũng muốn tiếp xúc giao lưu với hắn, để ta tìm cơ hội tiếp xúc thử.”
Tô Chiếu: “Thử đi thăm dò hai người thiếu tay cụt chân kia đi.”
“Ừm!” Tần Miên gật đầu. “Đã sắp xếp người đi điều tra rồi.”
“Chuyện thuyền thế nào rồi?”
“Trước mắt tất thảy đều thuận lợi.”
Hô Diên phủ, trong hoa viên, một nam tử cơ thể cường tráng đang kéo cung bắn tên, một mũi tên rơi vào vị trí hồng tâm ở phía xa.
Ánh mắt nam tử sáng ngời có thần, gương mặt râu quai nón có điều có pha lẫn vài sợi bạc, không giận tự uy, chính là thượng tướng quân Hô Diên Vô Hận Tề quốc.
Phong cách dân tộc du mục trên người ông vẫn không có gì thay đổi, vẫn một thân trang phục dân tộc.
Cho dù trước kia vì Thương Tụng nhất thống thiên hạ, khiến thiên hạ đại đồng, cũng khiến trang phục chư quốc trên cơ bản không khác nhau mấy nhưng dân tộc du mục bên Tề quốc này sau khi đoạt được một góc thiên hạ thành lập Tề quốc, phục sức thiên hạ đại đồng thành thường phục, phục sức dân tộc du mục lại thành trang phục chính thức, cũng coi như khác biệt giữa Tề quốc với các nước khác.
Phục sức dân tộc du mục trên cơ bản là trang phục vĩnh viễn của Hô Diên Vô Hận.
Quản gia Tra Hổ nước nhanh vào, đến gần lại thả bước đi chậm lại.
Vụt! Sau khi Hô Diên Vô Hận bắn ra một mũi tên, bên Tra Hổ cười nói: “Tướng quân, Tam công tử trở về.”
Hô Diên Vô Hận vốn định bắn thêm mũi tên nữa liền đưa cung ra sau lưng, nhìn mục tiêu phía xa, lẩm bẩm: “Lão binh không chết chỉ lụi tàn!

Lão binh không chết chỉ lụi tàn...”
Tùy tùng bên người Hô Diên Uy đều là người của Hô Diên gia, bên cạnh Hô Diên Uy xảy ra chuyện gì đều không giấu được lỗ tai và con mắt ông.
Tra Hổ: “Hình như tướng quân rất cảm khái.”
“Đúng vậy!” Hô Diên Vô Hận cảm khái thở dài: “Không phải xuất thân quân ngũ không thể nói ra được những lời như thế này. Những hoài nghi cuối cùng của ta với hắn coi như đã tan hết. Chỉ là đáng tiếc thôi!”
Tra Hổ: “Thực ra cũng chẳng có gì đáng tiếc hay không đáng tiếc, có thể nói ra lời này chứng tỏ một bầu nhiệt huyết chưa lạnh, nếu có việc vẫn có thể trực tiếp điều động, không cần quan tâm đến những cái khác!”
“Một bầu nhiệt huyết chưa lạnh, nói rất hay!” Hô Diên Vô Hận khen, cung trong tay lại cầm về phía trước, lại rút mũi tên gắn lên dây cung, nhắm chuẩn: “Bảo lão tam đến gặp ta!”
“Rõ!” Tra Hổ rời đi.
Không lâu sau, Hô Diên Uy tới, sau khi hành kiến lễ liền đứng bên cạnh nhìn phụ thân bắn từng mũi tên.
Hai cha còn đều để râu quai nón, còn dài rất giống nhau.
Đợi một hồi lâu, Hô Diên Vô Hận vừa bắn vừa hỏi y: “Nghe nói tuyển người gây động tĩnh không nhỏ, con tuyển người như thế nào?”
Hô Diên Uy mặt mày bất mãn: “Đừng nhắc nữa ạ, chút chuyện nát đấy phiền lòng lắm. phụ thân, An Thái Bình kia đúng là toàn cơ bắp, còn tuyển hai lão đầu thiếu tay cụt chân, người nói như vậy giống làm ăn sao? Nếu là con, á...” Lời vừa nói được một nửa liền cứng đờ.
Y phát hiện Hô Diên Vô Hận đã kéo dây cung nhắm chuẩn đang liếc nhìn y.
Điều này khiến tim y căng ra, mỗi lần phụ thân nhìn y như vậy hình như đều không có chuyện gì tốt.
Vụt! Hô Diên Vô Hận mắt nhìn phía trước, sau khi bắn xong một mũi tên liền kêu lên: “Người đâu, mang xuống, đánh mười quân côn!”
Hô Diên Uy hơi sững ra, đánh ai? Đánh ta sao? Nhìn chung quanh một chút, đoán chừng cũng rất không có khả năng đánh quản gia Tra Hổ.
Cũng không để y kịp nghĩ nhiều, hai tên quân sĩ đi lên hai bên kẹp lấy tay y kéo đi.

Hô Diên Uy kinh hô: “Phụ thân, thế này là sao? Phụ thân, con không phục, con không phục, dù đánh con cũng phải có lý do chứ?”
Hô Diên Vô Hận vứt một câu: “Lão tử nhìn ngươi không vừa mắt chính là lý do, lý do này có đủ không?”
“Đây cũng coi là lý do sao?” Hô Diên Uy hoảng sợ kêu to, nhưng mà quân sĩ chấp hành quân lệnh mặc kệ, thiết diện vô tình, lúc này y khóc lóc kêu gào: “Nương, cứu mạng a! Nương, mau tới cứu con.. A! A! A!...”
Cây gậy to bằng cánh tay trẻ con vung mạnh lên, Hô Diên Uy bị nhấn xuống mặt đất kêu thảm từng tiếng, bộ dạng thê thảm bán sống bán chết.
Hô Diên Vô Hận thờ ơ tiếp tục bắn tên, có điều lại có phân phó khác: “Cố ý điều tra hai người kia có vấn đề gì không? Đi điều tra hai người thiếu tay cụt chân thử.”
“Rõ!” Tra Hổ lĩnh mệnh.
Hô Diên Uy hất hai quân sĩ đỡ mình ra, nước mắt nước mũi chảy dài, ướn bụng thu mông, khập khễnh đi từng bước, mặt mày đau khổ nghẹn ngào: “Con trêu ai ghẹo ai, thấy ngứa mắt là có thể đánh người sao? Hỗ dữ còn không ăn thịt con, thế này có còn thiên lý không...
Tra Hổ đi đến bên cạnh y nhắc nhở: “Tam thiếu gia, vẫn không rõ mình sai ở đâu sao?”
Hô Diên Uy quay đầu nhìn gã: “Hôm nay ta có làm gì đâu? Không nên điều động binh mã của đại ca sao?”
“Xem ra mười quân côn còn chưa đánh tỉnh được người mà, người trở về tự ngẫm nghĩ cho kỹ, không nghĩ ra thì vẫn còn bị đánh nữa!” Tra Hổ vứt lại một câu, chát! Tiện tay còn vỗ mạnh lên mông y một cái, cười bỏ đi.
“A...” Hô Diên Uy kêu lên thê thảm, suýt chút nữa là nhảy lên...
Ban đêm, Tra Hổ đi tới thư phòng, Hô Diên Vô Hận đang cầm sách đọc dưới đèn đêm.
“Tướng quân, hai người kia đã tra rồi, người thiếu chân là Nguyên Đại Hồ, người thiếu tay là Cốc Hữu Niên. Thân phận hai người không có vấn đề, đã sống ở kinh thành khoảng hai mươi năm, rất nhiều người đều quen biết bọn họ, không thể giả. Có điều...”
“Sao ngươi cũng trở nên ấp a ấp úng rồi?”

“Họ là người của “Hắc Phong kỵ”, đã điều tra rõ trong quân tịch không sai!”
Ba chữ “Hắc Phong kỵ” vừa thốt ra, Hô Diên Vô Hận đang cầm sách vẻ mặt chấn động, trong đầu nhanh chóng hiện lên một hình ảnh, một nhóm kỵ binh mặc áo đen miệng gào to “Phong! Phong! Phong! Sau đó như một cơn gió phóng về phía quân địch.
Hắc Phong kỵ được xưng là đệ nhất kỵ binh của Tề quốc năm đó, cũng được xưng là kỵ binh đệ nhất thiên hạ. Về sau phụng mệnh bôn tập, chặn đánh năm mươi vạn đại quân Tấn quốc xâm lấn trên Hắc Thiết sơn, toàn quân ba vạn thiết kỵ bị diệt nhưng cũng chặn được thế công của quân xâm lấn Tấn quốc, chống cự được đến lúc viện quân tới.

Chương 412: Ngưu Hữu Đạo Tới

Chương 412: Ngưu Hữu Đạo Tới
Khi đó ông vẫn chưa phải Thượng tướng quân gì mà chỉ là một thành viên trong viện quân chạy tới, chính mắt nhìn thấy toàn quân ba vạn thiết kỵ Hắc Phong kỵ bị tiêu diệt, chính mắt nhìn thấy chủ tướng Hắc Phong kỵ không chịu rút lui, xung phong cho viện quân, suất lĩnh vài trăm người cuối cùng gào thét xông về phía quân định rồi bị nuốt chửng!
Sau đó, Anh Dương, Vũ Liệt vệ của Yến quốc được xưng là đệ nhất kỵ binh thiên hạ, Kiêu Kỵ quân mà ông xây dựng hiện tại cũng được xưng đệ nhất thiên hạ!
Hô Diên Vô Hận chậm rãi quay đầu nhìn về phía gã.
Tra Hổ tiếp tục nói: “Năm người trở về đều tàn tật, tất cả những người còn sống khác tạm thời không rõ, hiện tại chỉ biết có hai người này!”
Hô Diên Vô Hận gấp sách lại, đặt trên bàn, trầm mặc hồi lâu, từ từ nói: “Quả nhiên là vật họp theo loài!”
Tra Hổ thử hỏi: “Có cần phải đi coi sóc gì đó không ạ?”
“Không cần! Gió ngừng rồi... Giống như tên toàn cơ bắp nói, lão binh không chết, chỉ tàn lụi, không cần người ta đồng tình, người khác cũng chẳng có tư cách đồng tình!”
Tra Hổ bừng tỉnh đại ngộ, hiểu rõ ý ông.
Hai vị thiếu tay cụt chân kia sau khi xuất ngũ nếu tự nói mình là người của Hắc Phong kỵ, có lẽ không đến mức bên này bây giờ mới biết. Bây giờ mới biết tức là sau khi trở về hai vị không muốn nói với người ngoài mình là người của Hắc Phong kỵ, ý nghĩa của nó rất sâu xa.
“Đúng là không cần người ta đồng tình, giờ mới nghĩ đến chăm sóc gì đó hình như quá muộn rồi. Bọn họ không có tiền đồ và tương lai, An Thái Bình tuyển họ làm thuê, để họ tay làm hàm nhau là kết quả tốt nhất.” Tra Hổ khẽ gật đầu.

“An Thái Bình, an đắc thái bình!” Hô Diên Vô Hận khẽ thở dài: “Vốn cho rằng đều đã chết sạch không ngờ vẫn có người còn sống. Lão Hổ, ngươi đi thăm dò thử người các nơi có trong quân tịch Hắc Phong kỵ, xem thử có ai còn sống không, nếu có tất cả đều sắp xếp xử trí theo cách của An Thái Bình, đừng rêu rao!”
“Rõ!” Tra Hổ đáp, cũng hiểu rõ cái ông gọi là không rêu rao, tướng quân không muốn dùng việc này để đánh bóng thanh danh của mình...
Ngày hôm sau, trong viện được tu chỉnh lại một chút, toàn bộ 302 nhân viên mới tuyển của cửa hàng đều đến đúng giờ, ngày đầu không ai dám chậm trễ.
Ngày đầu tiên bắt đầu công việc, có không ít người vừa chờ mong lại vừa căng thẳng, tụ tập đứng chung với nhau chờ đợi.
Viên Cương không giống Hồ Diên Uy, tuyệt đối là người đúng giờ, không để cho mọi người đợi lâu, hắn ta nhanh chóng xuất hiện trước mặt mọi người, cũng không hề nói nhảm, trực tiếp đi vào chủ đề chính: “Giờ tiến hành phân công, ai có gia thất đứng sang một bên!” Hắn ta chỉ tay về phía một khu đất trống.
Cả đám người bắt đầu chen nhau tách ra, có khoảng hơn bốn mươi vị hán tử đứng ở bên đất trống kia.
“Nếu đã có gia thất, nếu ép buộc yêu cầu ở lại đây cũng không khỏi quá đáng, sau khi tan việc có thể để bọn hắn về nhà, những người này cho làm ở sảnh trước, giao hết cho ngươi phụ trách sắp xếp!” Viên Cương quay đầu nói.
Cao chưởng quỹ gật đầu nói: “Được!”
Viên Cương: “Sảnh trước chừng này người có đủ không, không đủ thì phát thêm cho ngươi vài người nữa.”
Cao chưởng quỹ vội nói: “Đủ rồi đủ.”
Nói thật, gã cảm thấy tuyển ba trăm người quá nhiều, chỉ cần trăm người là được rồi. Tuyển nhiều người như vậy đúng là không thèm nhìn giá thành, thế này thì còn buôn bán thế nào nữa?
Những người còn lại, Viên Cương đi tới, chỉ từng người, chọn hết những người mình nhìn trúng ra, có vẻ đều là những kẻ tinh anh trẻ tuổi, thực ra toàn bộ đều là đội viên của mình.

“Những thằng nhóc này trông có vẻ tương đối tinh anh, để ta an bài.” Viên Cương nói.
Cao chưởng quỹ khẽ gật đầu, phát hiện đúng là như thế, bọn tiểu hỏa tử này đứng chung một chỗ nhìn đúng là rất thoải mái, Tam thiếu gia không đứng đắn lắm có điều ánh mắt nhìn người vẫn không tệ.
Sau khi phân chia an bài nhân viên xong, Cao chưởng quỹ tiến đến trước mặt Viên Cương, thấp giọng nói: “Chủ nhân, hai vị thiếu tay cụt chân an bài thế nào? Người đã đồng ý không để làm việc trong tiệm rồi.”
Ánh mắt Viên Cương nhìn về phía hai người, vẫy hai người qua. Rõ ràng hai người đều thấp thỏm, thứ trong lòng vĩnh viễn tồn tại nhưng cuộc sống bên ngoài thì họ chỉ là hai tiểu nhân vật hèn mọn.
“Bắt các người làm những công việc không có thể diện lắm có làm được không?” Viên Cương hỏi.
Hai người nhìn nhau, Nguyên Đại Hồ cười: “Chỉ cần không phải việc gì không thể nhìn mặt người khác thì đều làm được.”
Cốc Hữu Niên khẽ gật đầu phụ họa, là một người trầm tĩnh ít nói.
“Được!” Viên Cương lập tức quay đầu nói với Cao chưởng quỹ: “Không phải ngươi nói hai vị trí bán hàng ở cửa không đủ dùng cần mở rộng thêm vị trí bán sao?”
Cao chưởng quỹ gật đầu.
Gã chờ, không biết hắn ta sẽ nói gì tiếp.
Viên Cương: “Xếp hàng nhiều rất dễ loạn. Ta không để họ làm việc trong tiệm, để họ ở ngoài tiệm duy trì trật tự xếp hàng.”
“...” Cao chưởng quỹ á khẩu không trả lời được, hóa ra ngài nói không cho làm trong tiệm là thế à? Tam thiếu gia là người sĩ diện, ngươi thì hay rồi, trực tiếp bày ra bên ngoài còn gây chú ý hơn nữa. “Chủ nhân, Tam thiếu gia...”
“Tam thiếu gia có ý kiến gì, bảo hắn tới tìm ta.” Viên Cương vứt lại một câu chặn miệng gã lại, quay đầu nói với hai lão đầu: “Ngoài ra, con đường trước quầy hàng, các ngươi phải kiêm luôn giữ gìn sạch sẽ. Thấy có ai ném rác thì nhặt lên, dọn dẹp một chút, để bên ngoài của chúng ta luôn giữ được gọn gàng sạch sẽ. Nơi bán hàng ăn uống để người ta thấy sạch sẽ gọn gàng sẽ không thiệt đâu. Chỉ có điều không biết tay chân các ngươi như vậy làm việc này có phiền phức không?”

Nguyên Đại Hồ vội nói: “Không phiền phức, không phiền phức, làm được, làm được. chúng ta nhất định sẽ giữ cho con đường ngoài cửa hàng sạch sẽ.”
Cốc Hữu Niên cũng khẽ gật đầu.
Viên Cương nhìn cơ thể họ: “Thiếu tay thiếu chân không sao nhưng cái gì có thể thay đổi vẫn nên thay đổi. Quần áo rách nát quá người ta lại tưởng ngoài Đậu hũ quán có hai ăn mày. Cao chưởng quỹ, trang phục thống nhất của Đậu hũ quán đưa họ hai bộ để thay ra thay vào, đứng bên ngoài chính là mặt tiền của chúng ta rồi.”
Hai lão đầu bị nói cho hơi xấu hổ, người ta chỉ nói hơi thẳng thắn nhưng không hề nói sai.
Không quanh co lòng vòng, chỉ vài lời đã nói thẳng ra hết càng khiến hai người an tâm.
“Rõ!” Cao chưởng quỹ đáp, trong lòng thầm than, gã bó tay với Viên Cương rồi, có Tam thiếu gia làm chỗ dựa cũng vô dụng, vị này mà không hài lòng vẫn dám đuổi việc gã như thường.
Viên Cương nói với hai lão đầu: “Ở ngoài duy trì trật tự không tránh được sẽ gặp những kẻ không tuân theo quy củ. Chỗ này của chúng ta có vài trăm người, gặp kẻ nào không nói lý, không cần nén giận, trở về gọi người là được, đối phương muốn thế nào chúng ta tùy thời phụng bồi! Nhớ kỹ, đừng tưởng rằng thiếu tay thiếu chân tìm việc sẽ không dễ dàng nên muốn chịu nhục cầu toàn, nếu như vậy các ngươi nên rời đi sớm đi, ta không cần loại người này, bởi vì ta không phải loại người này.”
Đội viên thủ hạ đã vào vị trí, Viên Phong, Viên Hỏa, Ngưu Sơn được giải thoát khỏi việc làm đậu hũ.
Qua một ngày chuẩn bị, sáng hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng Nguyên Đại Hồ và Cốc Hữu Niên đã dậy sớm, dùng thùng nước chủ động đi múc nước bên hồ rửa sạch con đường ngoài cửa hàng.
Hôm qua đã cho họ ăn mấy bữa no, còn cho chỗ ở sạch sẽ, dĩ nhiên hai người vô cùng trân trọng công việc này, họ làm còn hơn yêu cầu của Viên Cương, không chỉ đơn giản là quét dọn mà còn vừa sáng sớm đã rửa sạch đoạn đường này, như vậy có thể tránh ảnh hưởng đến khách.
Một trận bước chân dày đặc từ trong ngõ hẻm chạy ra, hai người đang dọn rửa đường sửng sốt thì thấy hơn hai trăm thanh niên được Ngưu

Lâm dẫn đầu chạy ra.
Hai người không biết những người này muốn chạy đi đâu, muốn làm gì.
Viên Cương là người cuối cùng chạy ra từ ngõ hẻm, đưa mắt nhìn đội ngũ rời đi, cũng chỉ thản nhiên nhìn qua hai người đang làm việc rồi lại quay đầu trở về.
Về sau, hai lão đầu mới hiểu ra, hơn hai trăm thanh niên kia đang chạy quanh Minh Hồ, trời chưa sáng đã chạy bộ rồi.

Chương 413: Không Lưu Lại Một Kẻ Sống Nào (1)

Chương 413: Không Lưu Lại Một Kẻ Sống Nào (1)
Cả đám thanh niên chạy xong trở về ăn rồi đẩy từng chiếc xe đã chứa đầy đậu hũ làm sẵn đến các điểm bán ở kinh thành.
Cũng bắt đầu từ hôm nay, trong kinh thành Tề quốc độ nhiên có thể mua được đậu hũ ở khắp nơi, trong vô cùng mới mẽ. số lượng bán được ngày đầu rất nhiều, có vài người khi nghe nói chưa từng được thử không khỏi tiện thể nếm thử cho biết.
Hai lão đầu thiếu tay cụt chân ngoài Đậu hũ quán cũng làm người ta cảm thấy mới mẻ. Khách nhân cũng kinh ngạc phát hiện, mặt đường lát đá bên ngoài Đậu hũ quán rất sạch sẽ, đường trước cửa hàng khác đầy bụi bẩn, duy chỉ có đường ngoài Đậu hũ quán sạch sẽ chói mắt.
Sau khi màn đêm buông xuống, chuyện buôn bán ở Đậu hũ quán dần vơi đi, một đám thanh niên lại cởi quần áo ở ven hồ nhảy xuống nước ta rượt ngươi đuổi bơi dưới nước.
Hai lão đầu hai mặt nhìn nhau, thật sự chẳng lẽ đúng như chủ nhân nói, muốn huấn luyện những người này?
Không sai, dù đến kinh thành Tề quốc, Viên Cương cũng không cho những người này lười biếng, vẫn đang thao luyện bọn họ.
Hắn ta cứ thế công nhiên kéo người đến kinh thành Tề quốc huấn luyện.
Với Viên Cương mà nói, cái nên làm đã làm, ai cảm thấy có vấn đề với cách làm này của hắn ta thì chỉ có thể trực tiếp nói rõ với hắn ta, nếu không ai cảm thấy có vấn đề, hắn ta sẽ tiếp tục, chẳng có gì mà phải giấu giấu diếm diếm, đây là phong cách của hắn ta.
Cả đám đội viên đều có ảo giác chẳng khác gì lắm với quận Thanh Sơn, cũng không nguy hiểm như tưởng tượng, chẳng qua chỉ đổi nơi huấn

luyện mà thôi.
Họ thật tình không biết đám Viên Cương chạy tới trước đã sắp xếp xong hết nền tảng cho họ rồi.
Cao chưởng quỹ ngồi trong cửa hàng nhìn tình hình bên ngoài mắt hơi trợn tròn...
Hô Diên phủ, trong thư phòng, Hô Diên Vô Hận và Tra Hổ một đứng một ngồi cũng mắt lớn trừng mắt nhỏ.
“Hắn định làm gì đây?” Hô Diên Vô Hận hỏi.
Tra Hổ cười khổ: “Không hiểu rõ, cá nhân nô tài cảm thấy hình như bất mãn với triều đình, bắt đầu tự thao luyện nhân mã của riêng từ con số không. Người này hoàn toàn có khả năng làm ra chuyện như vậy.”
Hô Diên Vô Hận không còn gì để nói, từ từ nói: “Tốt nhất đừng động đao động thương! Cảnh cáo hắn, lòng dạ không thuận muốn chơi chơi có thể, nhưng đừng quá giới hạn nếu không tội danh thao luyện tư binh ở kinh thành sẽ không gánh nỗi, và cũng chẳng ai bảo vệ được hắn đâu!”
Tra Hổ khẽ gật đầu, lại lắc đầu: “Hắn toàn làm ra những chuyện mới mẽ, chắc mọi người cũng đang chờ xem náo nhiệt, chút người này ở kinh thành đều chẳng thể làm được trò trống gì, đều bày rõ rang ra đó, có lẽ chẳng ai để tâm đâu.”
Mặt trời ló dạng, cửa thành rộng mở, lúc giữa trưa, đám Ngưu Hữu Đạo tiến vào thành.
Nội thành không cho phép phi ngựa nước đại, cả nhóm lắc lư trên lưng ngựa hết nhìn đông tới nhìn tây.
Một mùi thơm quen thuộc xộc vào mũi, ánh mắt Ngưu Hữu Đạo lộ ra tia nghi hoặc nhìn xung quanh, chú ý thấy vài người đang mua gì đó ở góc rẽ đầu đường.
Bởi vì mùi thơm quá quen thuộc, Ngưu Hữu Đạo muốn nhìn cho thật rõ, kết quả sau khi thấy rõ mặt người bán đồ liền ngẩn người, đội viên thủ hạ Hầu Tử?
Lúc có người bưng đồ mua xong đi ngang, hắn nhìn đồ trong chén người ta, lập tức trợn tròn mắt, tào phớ?
Hầu Tử dẫn người đến đây bán tào phớ sao? Tâm trạng Ngưu Hữu Đạo hơi chìm xuống, chạy tới đây bán thứ này không sợ để lộ thân phận của mình sao?

Có điều hắn biết Viên Cương không phải người làm loạn cho nên tâm trạng vẫn có thể ổn định lại, cũng không sốt ruột nữa.
Ánh mắt người bán đồ thỉnh thoảng dò xét xung quanh, cũng phát hiện ra Ngưu Hữu Đạo, ánh mắt vui mừng nhưng lại nhanh chóng giấu tia mừng rỡ đi.
Hắc Mẫu Đơn cũng nhận ra người bán đồ, nghiêng đầu nhìn phản ứng của Ngưu Hữu Đạo.
“Bán gì vậy? Trước kia đến sao không thấy nhỉ?” Sau khi Lệnh Hồ Thu chú ý tới cũng không kìm được tò mò nói.
Bạch Vân Gian, Tần Miên vội vàng bước vào gõ cửa phòng Chu Thủ Hiền, đi vào cấp báo: “Chủ nhân, Ngưu Hữu Đạo tới, đã vào thành!”
Tô Chiếu ngồi khoanh chân tĩnh tọa trên gường chậm rãi mở mắt, lộ ra vẻ mặt như trông chờ đã lâu: “Nghe đại danh đã lâu, mãi chưa gặp mặt, đã sớm nhớ mong hắn, giờ ta đã được gặp thử rồi, ta xem thử hắn dám đến đầm rồng hang hổ này có phải là ba đầu sáu tay không!”
Tần Miên nghe vậy sắc mặt lo lắng: “Chủ nhân, đừng quên cảnh cáo của Bạch tiên sinh!”
Tô Chiếu thả hai chân xuống, đứng dậy đi qua đi lại nói: “Phân phó của sư phụ dĩ nhiên ta sẽ nghe theo, cũng không cần dùng đến nhân thủ của tổ chức, kinh thành Tề quốc chính là nơi sóng gió xoay vần, tới đây rồi có thể đi hay không phải xem vận mệnh của hắn!”
Tần Miên một lần nữa nhắc nhở: “Chủ nhân, Thiệu công tử cũng đã nói, bảo người tạm thời không nên chọc vào hắn, nên bớt gây ra chuyện thì hơn!”
Tô Chiếu xoay người, giang hai tay: “Ta đâu trêu chọc hắn, nếu có người khác trêu chọc hắn thì liên quan gì tới ta chứ. Hắn ở đâu?”
Tần Miên: “Vừa vào thành, ở đâu vẫn chưa xác định.”
Tô Chiếu: “Người này ta luôn muốn gặp, xem thử rốt cuộc là người như thế nào, nghe danh không bằng gặp mặt, ngươi nghĩ cách sắp xếp một chút đi.”
Tần Miên nhíu mày: “Chủ nhân, ta không tán thành chuyện này. Với thân phận của người không nên chủ động đối mặt với hắn! Từ lời của Thiệu công tử cộng thêm vài chuyện có thể thấy, người này thật sự rất nguy hiểm. Người chủ động tiếp cận hắn rất dễ xảy ra chuyện ngoài ý

muốn, lỡ có bất trắc rất có thể sẽ bại lộ thân phận của người! Chuyện Vô Biên các đã đánh rắn động cỏ, chắc chắn hắn đang trong cảnh giác cao độ, bất kỳ điều gì khác thường cũng có thể khiến hắn hoài nghi! Cái chết của Trác Siêu rất khả nghi, trước khi chuyện làm rõ ta không tán thành người tiếp cận hắn!”
Tô Chiếu hơi trầm mặc, không nhắc đến chuyện này nữa, dùng cách ngầm thừa nhận này để tiếp nhận đề nghị của Tần Miên.
Nàng cũng chuyển chủ đề: “Hắn tới vì chiến mã, ta ở đây, hắn đừng mơ đạt được!”
Thấy Tần Miên lại định nói gì, nàng đưa tay ngăn cản: “Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, việc này không cần đến chúng ta ra mặt, người sợ nổi danh heo sợ mập, giết Trác Siêu dẫn đến thay đổi Đan bảng làm hắn lần này đã dương danh thiên hạ. Chỉ e không ai tin hắn có thực lực có thể xử lý Trác Siêu. Người dám khiêu chiến Trác Siêu không nhiều nhưng kẻ dám khiêu chiến tu sĩ Trúc Cơ hắn e là không ít.”
“Hắn trốn ở quận Thanh Sơn, có Thiên Ngọc môn không ai chọc hắn, tới nơi này sợ là không phải do hắn quyết định nữa, giết người giết chết Trác Siêu, cơ hội dương danh tốt vậy, chắc hắn có rất nhiều người không muốn bỏ lỡ cơ hội này! Lập tức thả phong thanh nói Ngưu Hữu Đạo ám sát Yến sứ đến rồi!”
Sau khi Tần Miên nghe thấy liền mỉm cười, vuốt cằm nói: “Biện pháp này tốt, cũng có thể thừa cơ đo thử cân lượng của hắn xem có thật sự bức chết được Trác Siêu không, xem thử có phải sau lưng hắn có cao nhân khác không!”
Khu vực phồn hoa kinh thành trong ồn ào có yên tĩnh, ở một đại trạch viện sâu trong đình viện.
Lệnh Hồ Thu dẫn Ngưu Hữu Đạo đi dạo một vòng trong viện tử, hỏi: : “Lão đệ, nơi này thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo liên tục gật đầu: “Trong khu vực phồn hoa sẽ không ai dám gây chuyện ở đây, một khi quấy nhiễu dân chúng chắc chắn sẽ kinh động tu sĩ trấn thủ kinh thành của triều đình. Quan hệ nhân mạch của huynh trưởng quả nhiên lợi hại, vừa đến đã có thể tìm được chỗ ở tốt như vậy.”

“Bớt giả vờ đi!” Lệnh Hồ Thu khinh bỉ một chút: “Nghiêm chỉnh mà nói, tiếp theo ngươi định làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo: “Đường dài bôn ba, mọi người cứ nghỉ ngơi một ngày trước đã, cũng để ta có thể tìm hiểu tình hình một chút.”
“Được, vậy nghỉ ngơi trước đã. Đệ nhiều người, trạch viện chính nhường cho đệ, có việc đến Tây viện tìm ta.” Lệnh Hồ Thu vứt lại câu này rồi mang theo Hồng Tụ, Hồng Phất rời đi.
Sau khi bên này cũng bố trí xong cho những người tùy hành, cả đám giải tán, Ngưu Hữu Đạo hỏi Cố Thanh Sơn: “Tình hình đại khái của bên này đã có chưa?”
Công Tôn Bố: “Thám tử bên kinh thành đã chuẩn bị xong, đã biết nơi chúng ta dừng chân rồi thì hắn sẽ đưa đến ngay thôi.”

Chương 414: Không Lưu Lại Một Kẻ Sống Nào (2)

Chương 414: Không Lưu Lại Một Kẻ Sống Nào (2)
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu.
Đợi Công Tôn Bố lui ra Hắc Mẫu Đơn nói: “Ta đi chuẩn bị nước nóng.”
Nàng biết thói quen sinh hoạt của Ngưu Hữu Đạo, vừa đặt chân đến chắc chắn phải ngâm bồn tắm.
Ai ngờ Ngưu Hữu Đạo hơi lắc đầu: “Ngươi đi ra cổng chờ, người của Hầu Tử hẳn sắp đến rồi, ngươi đi tiếp ứng một chút.”
Đúng như lời hắn nói, rất nhanh đã có người đến cửa, là Viên Phong cải trang tới.
Hắc Mẫu Đơn dẫn Viên Phong đến thư phòng chính trong nội trạch, Ngưu Hữu Đạo đang ở trong chờ.
“Đạo gia!” Sau khi Viên Phong hành lễ gặp mặt liền nói: “Lão đại bị người của “Bạch Vân Gian” để mắt nên bảo ta đến gặp ngài.”
Hắc Mẫu Đơn nhanh chóng nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, quả nhiên, Ngưu Hữu Đạo mặt trầm xuống: “Bạch Vân Gian là cái quỷ gì?”
Viên Phong: “Bạch Vân Gian là thanh lâu lớn nhất kinh thành Tề quốc.”
“Thanh lâu?” Ngưu Hữu Đạo sửng sốt, hồ nghi nói: “Hầu Tử không phải người đi thanh lâu, sao lại bị người của thanh lâu để mắt, tình huống như thế nào?”
“Bản thân lão đại cũng không rõ, chắc liên quan đến lần ra tay giúp người kia...” Viên Phong nói lại tình hình hôm Viên Cương cứu tiểu kỳ kia: “Lão đại là người rất cảnh giác, Đạo gia ngày cũng biết, muốn theo dõi lão đại mà không bị lão đại phát hiện rất khó, sau ngày đó, lão đại liền phát hiện có người đang theo dõi hắn, về sau đã bố trí người phản trinh sát biết được nơi đối phương ra vào là Bạch Vân Gian. Mà hình

như người của Bạch Vân Gian cũng cố ý tiếp cận lão đại, lão đại tạm thời vẫn chưa hiểu rõ ý đồ của bọn hắn.”
Ngưu Hữu Đạo: “Có thể kinh doanh chốn ăn trơi lớn nhất kinh thành không thể không có chút bối cảnh, tình hình Bạch Vân Gian này như thế nào?”
Viên Phong: “Bà chủ Bạch Vân Gian là Tô Chiếu, là hàng riêng của đại vương Tây viện Hạo Vân Thắng Tề quốc, điểm này đã được Hô Diên Uy xác nhận, chắc chắn không sai.”
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày, tại sao lại mọc ra một đại vương Tây viện Tề quốc, tại sao theo dõi Hầu Tử? Tô Chiếu bà chủ Bạch Vân Gian...
Lông mày đột nhiên run rẩy kịch liệt, trong đầu hiện lên từ “Chiếu tỷ”. Có điều suy nghĩ này lại bị hắn phủ định, không thể nào. Với hiểu biết của hắn về Thiệu Bình Ba, nếu thật sự biết được thân phận Viên Cương không thể còn có ý đồ tiếp cận, chẳng lẽ sợ bên này không biết sao?
Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi nói với Hầu Tử, nếu có cơ hội thích hợp thử tiếp xúc với Tô Chiếu này, tìm hiểu rõ ngọn nguồn của nàng ta, ngoài ra nhớ kỹ diện mạo nàng ta, ta có chỗ cần dùng!”
Viên Phong gật đầu: “Được! Đạo gia, như không có phân phó khác, ta đi trước.”
“Không vội!” Ngưu Hữu Đạo trầm mặt xuống: “Người của các ngươi bán tào phớ ở đầu đường là thế nào?”
“Đây là lão đại an bài...” Viên Phong nói kỹ chuyện này.
Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, trong lòng Hắc Mẫu Đơn thầm chậc chậc lấy làm lạ, phát hiện Viên Cương kia trâu thật. Hắn ta đã dùng phương thức này trực tiếp mang nhiều người như vậy đánh thẳng vào kinh thành Tề quốc, gan đủ lớn đấy. To gan hơn nữa là, dám vừa đến đã trực tiếp bắt cóc nhi tử Thượng tướng quân Tề quốc.
Ngưu Hữu Đạo mặt mày căng thẳng, chuyện tào phớ tạm thời gác lại nhưng một chuyện khác đã khiến hắn trợn tròn mắt. Hầu Tử đã mang nhiều người như vậy đến Tề quốc công nhiên thao luyện, thật đúng là không sợ xảy ra chuyện. Trầm giọng nói: “Cho dù thân phận của các ngươi qua ải nhưng hơn hai trăm người kia thì sao? Lai lịch thân phận có thể qua cửa trót lọt sao?”

Viên Phong nói: “Đạo gia, vấn đề thân phận lão đại đã sắp xếp hết, đều qua được kiểm tra!”
Nếu đã nói vậy, Ngưu Hữu Đạo tin Hầu Tử không phải người hồ đồ, thực sự khiến hắn lo lắng là chuyện khác: “Các ngươi mạo danh thay thế thân phận năm biên quân, vậy mười mấy biên quân đi kêu oan cứu được đâu?”
Nói đến chuyện này, Viên Phong vò đầu: “Ở khu vực biên cảnh Triệu quốc, chúng ta đã chuẩn bị một nơi bí mật, một khi có gì ngoài ý muốn người sẽ phân tán rời đi gặp nhau ở đó. Lão đại để bọn hắn ẩn nấp ở đó, chờ chuyện chúng ta bên này kết thúc, oan khuất của bọn hắn tự nhiên cũng rửa sạch, không cần lo bị diệt khẩu, lúc đó để bọn hắn tự do cũng không muộn.”
Ngưu Hữu Đạo mặt không chút thay đổi nói: “Các ngươi không sợ bọn họ để lộ bí mật?”
Viên Phong: “Lúc đầu chúng ta cũng lo lắng như vậy, lão đại nói bọn hắn sợ bị diệt khẩu, không còn dám về Tề quốc, không cần lo bị lộ bí mật.”
Ngưu Hữu Đạo lại hỏi thăm kỹ càng vị trí cứ điểm bí mật, Hầu Tử là hạng người gì hắn hiểu rất rõ, hắn ta có một mặt tâm ngoan thủ lạt nhưng cũng có một mặt tâm từ nương tay, cần phải xem đối với hạng người gì, trong tình huống bất ngờ, chuyện lo lắng nhất vẫn sẽ phát sinh.
“Hầu Tử từng công khai lộ mặt bên cạnh ta, bên này không chừng có người biết hắn, bảo hắn cẩn thận, cố gắng ít xuất đầu lộ diện.”
“Đạo gia yên tâm, bên Đậu hũ quán lão đại giờ trên cơ bản đã không cần đích thân ra mặt quản lý nữa.”
Đợi Viên Phong rời đi, Ngưu Hữu Đạo nhắm mắt đứng yên tại chỗ, hồi lâu không động đậy.
Hắc Mẫu Đơn tiễn khác trở về, Ngưu Hữu Đạo chậm rãi nói: “Chỗ ẩn thân của mười mấy biên quân kia ngươi cũng vừa nghe thấy rồi đấy, bảo Công Tôn Bố cử người đi giải quyết hết!”
Hắc Mẫu Đơn sửng sốt, do dự nói: “Kỳ thật Viên gia nói không sai, bọn hắn lo lắng diệt khẩu, tất không dám tùy tiện ra ngoài!”
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói: “Nghe kỹ, một người sống cũng không được lưu lại, dù cho chỉ một kẻ chạy thoát cũng phải lập tức báo cho ta

biết, lập tức đi làm!”
“Rõ!” Hắc Mẫu Đơn chỉ có thể đồng ý, quay người rời đi làm theo.
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi mở mắt đi qua đi lại trong thư phòng, có lẽ phán đoán của Hầu Tử đúng, nhưng chuyện này có rất nhiều nhân tố không thể dự đoán. Lỡ như có người nhớ quê đột nhiên chạy về trước thì sao? Một khi xảy ra điều gì ngoài ý muốn, Hầu Tử sẽ đột nhiên rơi vào hiểm cảnh không thể đoán được.
Có một số việc Hầu Tử sẽ không làm, vậy thì hắn đành phải làm, dù sao hắn cũng không nghĩ mình là người tốt lành gì.
Không lâu sau, Công Tôn Bố đưa đến một chồng giấy, đều là những chuyện liên quan đến kinh thành Tề quốc mà hắn muốn biết.
Ngâm mình trong nước nóng Hắc Mẫu Đơn đã chuẩn bị sẵn, cầm từng trang giấy chậm rãi xem...
Tới giữa trưa, trong ngôi đình giữa đình viện, Ngưu Hữu Đạo vẫn đang ngồi trong đó ngẫm nghĩ những nội dung ghi trên trang giấy.
Hắc Mẫu Đơn thì ngồi cạnh hai chân bắt chéo, đang nhìn nội dung Ngưu Hữu Đạo đã đọc trước mặt, thỉnh thoảng lại nhìn Ngưu Hữu Đạo, phát hiện người này khi nghiêm túc trông cũng rất được đấy.
Lúc này Công Tôn Bố đi vào, bẩm báo nói: “Đạo gia, chuyện người đến kinh thành không biết ai công bố, ngay cả địa chỉ của người cũng bị lộ. Thám tử nghe được chút phong thanh, có không ít tu sĩ đang tìm nơi dựa dẫm ở khắp nơi kia dường như đều muốn tìm người khiêu chiến.”
Hắc Mẫu Đơn cười lạnh: “Xem ra có vài người không biết sống chết muốn mượn danh Đạo gia để nổi bật rồi.”
Dứt lời, lại phát hiện Ngưu Hữu Đạo vẫn đang nhìn thứ trong tay, chẳng hề có ý định ngẩng đầu lên.
“Đạo gia, tin người bí mật vào kinh thành Tề quốc đã có người để lộ ra ngoài...” Công Tôn Bố nghĩ hắn không nghe thấy, thuật lại lần nữa.
Ngưu Hữu Đạo vẫn không ngẩng đầu lên, có điều có đáp lại, nhàn nhạt một tiếng: “Biết rồi.”
Bộ dạng căn bản không thèm để ý của hắn khiến hai người hai mặt nhìn nhau.
Lúc này, giọng Lệnh Hồ Thu truyền đến: “Lão đệ, đang làm gì đấy?”

Thấy Lệnh Hồ Thu tới, Ngưu Hữu Đạo đứng dậy, cười nói: “Xem chút tình hình kinh thành.” Tiện tay đưa đồ trong tay cho Hắc Mẫu Đơn.
Lệnh Hồ Thu liếc mắt nhìn chồng giấy, nếu thật sự là tình hình bên Tề kinh cũng không phải không thể lý giải, bởi vì y biết nhân thủ của Thiên Ngọc môn và những môn phái kia đã tới đây trước, có sưu tập được chút tin tức liên quan cũng không có gì lạ.
Ngưu Hữu Đạo lại nhìn chằm chằm ba bình rượu con màu trắng trên tay y, hỏi một tiếng: “Rượu?”
Lệnh Hồ Thu nhấc bình rượu lên mỉm cười nói: “Quận Thanh Sơn các ngươi sản xuất đây, đắt kinh người, cá nhân ta không nỡ mua, vừa có người tặng ta vài bình, uống hai chén chứ?”

Chương 415: Tìm Tới Cửa Khiêu Chiến

Chương 415: Tìm Tới Cửa Khiêu Chiến
“Được!” Ngưu Hữu Đạo gật đầu, phất tay ra hiệu một chút, Hắc Mẫu Đơn nhanh chóng lấy mấy thứ ấm trà, chén trà trên bàn đá đi.
Dĩ nhiên đối phương đã có chuẩn bị mà đến, Hồng Phất đặt hộp đồ ăn xuống bàn bày mấy món điểm tâm ra.
Uống rượu một chén, Lệnh Hồ Thu nói vài câu tào lao xong liền nhắc đến chuyện muốn nói: “Vừa nghe được chút tin tức, chuyện đệ bí mật đến Tề kinh bị người ta lộ ra, nơi này cũng đã bại lộ.”
Ngưu Hữu Đạo: “Vừa nghe nói.”
Lệnh Hồ Thu: “Nơi này không phải phạm vi thế lực Thiên Ngọc môn, sợ là đệ sẽ gặp chút phiền phức. kinh thành các quốc gia khó tánh có vài tu sĩ tụ tập muốn tìm tiền đồ, thanh danh không rõ ràng sẽ không có chỗ dựa dẫm, còn lão đệ thì dương danh thiên hạ. Nếu có thể đánh bại đệ thì được cả danh lẫn lợi!”
Ngưu Hữu Đạo: “Danh sĩ nhiên hạ nhiều lắm, chẳng hạn như huynh trưởng, sao cứ phải nhìn chằm chằm ta không buông, có phải vì muốn chọn quả hồng mềm dễ bóp không?”
“Họ đều biết tu vi của đệ mới Trúc Cơ kỳ mà!” Lệnh Hồ Thu nói, trong lời nói có ý công nhận chọn quả hồng mềm dễ bóp.
Ngưu Hữu Đạo ha ha nói: “Vừa đến Tề kinh đã có người tặng ta một phần lễ gặp mặt, đúng là nơi vi diệu, huynh trưởng có biết phần lễ này ai tặng không?”
Trong lòng Lệnh Hồ Thu biết rõ, đã suy đoán ra đối tượng nhưng lại lắc đầu: “Đệ đi tới đâu chả có một đám người nhìn chằm chằm muốn làm chuyện bất lợi với đệ.”
“Chỉ là việc nhỏ không đáng nhắc đến, uống rượu!” Ngưu Hữu Đạo nâng chén mời.

Lệnh Hồ Thu khó chịu hớp một ngụm đặt chén rượu xuống lại thở dài một tiếng.
Ngưu Hữu Đạo giương mắt nhìn: “Huynh trưởng cớ gì thở dài?”
Lệnh Hồ Thu có vẻ như cảm khái vạn phần nói: “Cùng lão đệ đi vào Tề kinh này không khỏi nhớ tới lệnh sư Đông Quách Hạo Nhiên, nhớ năm đó ta và lệnh sư cũng gặp nhau ở Tề kinh...”
Y liên miên lải nhải cảm khái chuyện cũ, Ngưu Hữu Đạo chỉ nghekhông lên tiếng, đang suy nghĩ tên này đã ba lần nhắc đến Đông Quách Hạo Nhiên trước mặt hắn.
Bên này đang nói chuyện, Đoạn Hổ bước nhanh tới, bẩm báo nói: “Đạo gia, trưởng lão Phong Ân Thái của Thiên Ngọc môn tới.”
Lệnh Hồ Thu chỉ có thể dừng lại, Ngưu Hữu Đạo hơi trầm mặc, Phong Ân Thái này hắn biết, chính là người phụ trách chiến mã Thiên Ngọc môn phái đến đây, hắn giơ tay lên: “Cho mời!”
Lệnh Hồ Thu không khỏi nhìn Ngưu Hữu Đạo thêm một cái, bên này còn chưa đặt vững chân, đệ tử ba phái đã tụ tập tới đây. bây giờ trưởng lão Thiên Ngọc môn còn đích thân đến bái phỏng, xem ra mấy môn phái bên quận Thanh Sơn thật sự đã ký thác kỳ vọng vào huynh đệ kết bái này.
Rất nhanh, một lão già béo mặt mày hiền hòa cười tủm tỉm đi tới, chính là Phong Ân Thái, sau lưng còn có hai đệ tử Thiên Ngọc môn đi theo.
Ngưu Hữu Đạo và Lệnh Hồ Thu đã ra cửa nghênh đón, Lệnh Hồ Thu chắp tay cười nói trước: Phong huynh, nhiều năm không gặp!”
“Ôi chao, Lệnh Hồ huynh.” Phong Ân Thái cũng nhiệt tình ôm quyền.
Hóa ra hai người quan nhau! Trong lòng Ngưu Hữu Đạo thầm nói.
Hắn cũng chắp tay: “Ngưu Hữu Đạo gặp qua Phong tiền bối, vốn nên đến bái kiến tiền bối, lại để tiền bối chủ động tới, thật sự thất lễ.”
Phong Ân Thái liếc mắt đánh giá hắn, tiến đến cản cái ôm quyền khách sáo của hắn, giữ cổ tay hắn chậc chậc nói: “Không cần chú trọng thế, ai chủ động gặp ai chẳng vậy. Nghe đại danh đã lâu, quả nhiên tuổi trẻ tài cao, gọi tiền bối gì đó khách khí quá, nếu không chê ta già hay nói thì hãy gọi ta một tiếng lão ca đi.”
Ngưu Hữu Đạo khách khí: “Thế thì ngại quá!”

Phong Ân Thái vỗ vỗ mu bàn tay hắn: “Khách khí quá, đều là người một nhà, quyết định như vậy đi.”
Thế là trong đình lại tăng thêm một chén rượu, ba người cùng ngồi với nhau.
Chưa khách khí được mấy câu, Phong Ân Thái nói: “Tiểu huynh đệ, nhận được tin sư môn ta luôn chờ đệ tới, đáng tiếc hành trình của đệ bí mật, đoạn đường này đệ đi chậm thật đấy, khiến người ta đợi lâu lắm rồi! Lần này nếu không phải nghe được chút phong thanh biết đệ ở đâu, ta còn chẳng biết đệ đã đến. Đúng rồi, tin tức bên ngoài khá bất lợi cho đệ đấy...”
Lão nói ra vài tình hình, đơn giản cũng chỉ nói có người để lộ bí mật Ngưu Hữu Đạo đến Tề kinh, chuyện có người muốn khiêu chiến.
Kết quả lời vừa dứt, Đoạn Hổ từ ngoài bước nhanh vào bẩm báo: “Đạo gia, bên ngoài có một nữ nhân tự xưng Huyền Tử Xuân muốn gặp ngài, và hạ chiến thư với ngài!” Hai tay gã dâng lên một tấm thiếp mời.
Ánh mắt mấy người đồng thời rơi xuống tấm thiếp, chỉ thấy có ba chữ viết trên đó “Thư khiêu chiến” thì không khỏi hai mặt nhìn nhau, vừa nói chuyện này nó đã đến ngay rồi.
Ngưu Hữu Đạo nâng chén rượu lên bên môi dừng một lát, lại từ từ buông xuống, khóe miệng lộ ra một nụ cười trêu tức: “Tốc độ nhanh thật đấy, ta vừa mới đến, vừa mới có lời đồn truyền ra đã lập tức có người tìm tới cả rồi.” Hắn đưa tay cầm thư khiêu chiến lên xem.
Phong Ân Thái nhíu mày: “Cũng không khó lý giải, đơn giản là sợ người giác giành trước, nếu đã nắm chắc có thể làm sớm phải tranh thủ làm thôi.”
Lệnh Hồ Thu: “Xem ra quả nhiên không ít người để mắt đến lão đệ!”
“Xùy!” Ngưu Hữu Đạo nhìn chiến thư cười lạnh một cái, nhìn sang hai người, tiện tay đưa cho bọn hắn và quay đầu hỏi Đoạn Hổ: “Chỉ một mình nàng ta sao?”
Đoạn Hổ đáp: “Bện cạnh còn có hai bằng hữu đến làm chứng.”
Ngưu Hữu Đạo: “Đi là đường, giao là bằng hữu, đã có bằng hữu tới cửa, vậy thì đi mời vào cả đi!”
Rõ!” Đoạn Hổ bước nhanh rời đi.

Phong Ân Thái và Lệnh Hồ Thu thay phiên nhau xem chiến thư, ai nấy lắc đầu, bên trong chẳng nói gì, chỉ đơn giản là những lời khiêu chiến, còn có hai câu nội dung khiêu khích, cái gì mà nếu không nhận lời khiêu chiến thì chẳng bằng nữ nhân, cái gì mà không dám tức công khai thừa nhận không bằng nàng ta.
Nhìn bức thư khiêu chiến, mấy người đều thấy được cảm xúc nóng lòng ra mặt ẩn sau bức thư khiêu chiến này, rõ ràng là muốn giẫm lên đầu Ngưu Hữu Đạo.
Không lâu sau, Đoạn Hổ dẫn ba người tiến vào, một nữ hai nam, nữ dáng người cao gầy, trông dáng vẻ cũng được, có lẽ là Huyền Tử Xuân gửi thư khiêu chiến kia.
Bọn Ngưu Hữu Đạo ngồi ngay ngắn trong đình không hề có ý định đứng dậy đón khách.
Đoạn Hổ đưa tay chỉ một chỗ bảo ba người đứng ngoài đình.
Ba người nhìn xung quanh phát hiện bên này có không ít tu sĩ, vẻ mặt hơi căng cứng nhưng lại cố gắng bình tĩnh.
“Cô là Huyền Tử Xuân?” Ngưu Hữu Đạo hất cằm về phía nữ nhân, cười nhạt hỏi một tiếng.
“Đúng vậy!” Huyền Tử Xuân ưỡn bộ ngực đầy đặn, lấy hết dũng khí hỏi lại: “Ngươi chính là Ngưu Hữu Đạo giết chết Trác Siêu?”
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu: “Là ta.”
Huyền Tử Xuân: “Thư khiêu chiến cũng xem rồi?”
Ngưu Hữu Đạo: “Xem thì sao, không xem thì sao?”
Huyền Tử Xuân: “Chỉ hỏi một câu, có dám chấp nhận khiêu chiến của ta?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta ngay cả ngươi là ai cũng không biết, đến từ môn phái nào, tu vi gì, ngươi khiêu chiến ta, trưởng bối sư môn đã từng đồng ý chưa? Trả lời rõ ràng từng câu rồi nói chuyện khác sau?”
Tư thế từ trên cao nhìn xuống này khiến Phong Ân Thái và Lệnh Hồ Thu nhìn nhau cười một tiếng, cùng nâng chén mời nhau, từ từ uống.
Huyền Tử Xuân vẻ không sợ hãi nói: “Tu vi Kim Đan, không môn không phái, tán tu, không cần những người khác đồng ý, tự ta có thể quyết định.”

Ngưu Hữu Đạo bưng chén rượu trong tay lên, chỉ hai người phía sau nàng ta: “Hai người này là ai?”
Huyền Tử Xuân: “Bằng hữu của ta, đến đây làm chứng.”
Ngưu Hữu Đạo: “Chỗ này của ta không phải nơi ai cũng có thể tự tiện xông vào, nói rõ thân phận lai tịch đi.”
Huyền Tử Xuân: “Giống như ta, đều là tán tu, hẳn là rất xem thường chúng ta.”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta cùng chư vị không oán không cừu, cũng chưa từng gặp mặt, các ngươi đột nhiên chạy đến tìm ta gây phiền phức, các ngươi cảm thấy ta có nên để mắt đến các ngươi không?”
Huyền Tử Xuân: “Hà cớ gì phải dài dòng như vậy, ta chỉ hỏi một câu, có dám chấp nhận lời khiêu chiến không?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Ta muốn hỏi một câu, dựa vào cái gì mà ta phải chấp nhận, ngươi là cái thá gì?”

Chương 416: Ứng Chiến, Phong Ba

Chương 416: Ứng Chiến, Phong Ba
Huyền Tử Xuân bị vẻ mặt khinh bỉ làm cho sắc mặt hơi khó coi nhưng vẫn dùng lời khiêu khích: “Vậy tức là không dám rồi.”
Ngưu Hữu Đạo: “Cảm giác không có được thứ mình muốn nên muốn giành được ta có thể hiểu, nhưng tốt nhất vẫn nên lý trí một chút. Ta nhắc nhở ngươi lần cuối, cũng coi như cho ngươi thêm một cơ hội, ngươi bây giờ đi còn kịp, một khi ta thật sự đồng ý lời khiêu chiến của ngươi, cái mạng nhỏ của ngươi khó mà giữ được, ngươi không phải là đối thủ của ta!”
Thế này là muốn dọa mình rút lui sao? Huyền Tử Xuân lập tức bị ép cho sốt ruột: “Có phải đối thủ không cũng phải giao thủ rồi mới biết được!”
Ngưu Hữu Đạo uống rượu trong chén, đặt sang một bên, để mặc Lệnh Hồ Thu như cười như không rót rượu giúp: “Muốn ta đồng ý ngươi cũng được, ta cho ngươi một cơ hội mượn ta để dương danh nhưng ta muốn biết, ta được lợi gì, không được lợi ích gì dựa vào cái gì mà ta phải đồng ý với ngươi?”
Huyền Tử Xuân: “Ngươi muốn lợi ích gì?”
Ngưu Hữu Đạo đánh giá nàng ta từ trên xuống: “Ta thấy ngươi cũng chẳng bỏ ra nỗi được lợi ích gì cho ta, thế này đi, nếu ngươi thua, bản thân ngươi mặc ta xử trí.”
Huyền Tử Xuân: “Được, một lời đã định!”
Ngưu Hữu Đạo: “Nói miệng ai chả nói được, sao ta biết sau này ngươi có nuốt lời hay không, thế này đi, đưa hai bằng hữu bên cạnh ngươi ở lại làm con tin.”
“Cái này...” Huyền Tử Xuân hơi do dự, nhìn bằng hữu bên cạnh.
Hai nam tử kia ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều không ngờ Ngưu Hữu Đạo lại để mắt tới hai người bọn họ.

Ngưu Hữu Đạo: “Nếu ta thua, ngươi đem ta làm con tin đổi lại hai người họ, không cần lo ta nuốt lời. Nếu không đồng ý, chỗ này của ta cũng không phải ai muốn đến thì đến, ai muốn đi thì đi, cứ để mạng lại đi!”
Dứt lời, phất tay ra hiệu với Hắc Mẫu Đơn, chung quanh lập tức xuất hiện mười tu sĩ vây ba người chính giữa.
Ba người vội vàng tựa lưng vào nhau cảnh giác bên ngoài, Huyền Tử Xuân lớn tiếng nói: “Ngưu Hữu Đạo, nơi này không phải quận Thanh Sơn Yến quốc, đây là kinh thành Tề quốc, nghiêm cấm tự mình đánh nhau nhiễu dân, kinh động đến tu sĩ thủ hộ ngươi sẽ không chịu nổi đâu.”
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi nâng chén bên môi: “Ta bóp chết ba người các ngươi như bóp chết ba con kiến, chỉ bằng ba người các ngươi không xứng để ta không chịu nổi. Ta thật sự hoài nghi sao ngươi có thể sống đến tu vi Kim Đan kỳ. Ta hỏi lại lần cuối, đồng ý không?”
Ba người tựa lưng vào nhau căng thẳng cao độ, dường như đã không còn lựa chọn nào khác, liều mạng phản kháng xông ra ngoiaf sao? Dám sao?
“Tử Xuân, phải trông cậy vào cô rồi.” Một nam tử buông kiếm trong tay xuống.
“Tử Xuân, chúng ta tin tưởng cô.” Một nam tử khác cũng buông vũ khí xuống, không tin cũng không được, không có lựa chọn nào khác.
Rõ ràng, bản thân hai nam tử cũng đồng ý làm con tin.
Ánh mắt Huyền Tử Xuân lộ ra tia bi phẫn nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, cắn răng chấp nhận. Mình vội vã tìm đến cửa như vậy là hy vọng ngày nào đó mình cũng có được một thế lực giống Ngưu Hữu Đạo, cũng có thể từ trên cao nhìn xuống, cũng có thể vênh váo hung hăng như vậy sao?
“Được!” Huyền Tử Xuân lớn tiếng nói: “Một lời đã định, ta đáp ứng! Sáng mai, một trận chiến ở Phi Bộc đài núi bắc ngoài thành, có dám không?”
“Cứ quyết như vậy đi!” Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, khua tay nói: “Thả nàng đi!”
Đám người vây quanh mở ra một con đường, Huyền Tử Xuân đi ra khỏi vòng vây rồi lại quay người lại, chậm rãi lui ra sau vừa nhìn đồng bọn của mình.

Những người vây quanh trực tiếp bước lên tước binh khí của hai nam tử, trực tiếp hạ cấm chế lên người hai con tin rồi nhốt slaij.
Hai nam nhân cũng không phản kháng, đã đồng ý làm con tin thì cũng không cần thiết phải phản kháng nữa chỉ đưa mắt nhìn Huyền Tử Xuân lùi đi.
Cuối cùng, Huyền Tử Xuân dứt khoát quay đầu, bước nhanh rời đi.
Lệnh Hồ Thu cùng Phong Ân Thái nhìn nhau, sao cảm thấy là lạ, cảm thấy hình như trận khiêu chiến này đã đổi vị, rõ ràng là Huyền Tử Xuân đến đây khiêu chiến, sao lại cảm thấy giống như đổi thành Ngưu Hữu Đạo ép Huyền Tử Xuân khiêu chiến vậy?
Phong Ân Thái lên tiếng nói: “Đệ đồng ý người này sẽ còn có người tiếp theo, khiêu chiến kiểu này e là sẽ không chấm dứt được!”
Ngưu Hữu Đạo: “Không đồng ý cũng sẽ có người tìm đến cửa không dứt.”
Lệnh Hồ Thu: “Đệ cũng không thể nhận khiêu chiến mãi như vậy được?”
“Nếu ngay cả chút chuyện nhỏ này đều không giải quyết được, ta cũng không cần ra ngoài lăn lộn nữa.” Ngưu Hữu Đạo ngoài cười nhưng trong không cười một tiếng, chợt ra hiệu với ngoài đình ngăn mấy người đang áp giải hai nam nhân đi.
Cả đám dừng bước nhìn lại, không biết hắn lại phân phó gì.
Ai ngờ Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt nói: “Chặt đầu hai người bọn hắn xuống, ngày mai mang theo đưa cho Huyền Tử Xuân kia!”
Cả đám sững sờ.
Hai nam tử bị giải đi chấn kinh.
Một người gầm thét: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi nói không giữ lời!”
Một người khác kinh hô: “Ngưu Hữu Đạo, lật lọng là tiểu nhân!”
Vừa la lên liền bị người ta điểm huyệt câm, chúng ở đó liều mạng giãy dụa cũng vô cụng, thật sự đúng là liều mạng giãy chết.
Ngưu Hữu Đạo mặt không biểu cảm, hờ hững nâng chén rượu chậm rãi nhấm nháp, không nhìn ra ngoài thêm nữa.
Thế là cả đám xác nhận ý của hắn không phải là dọa dẫm mà là muốn giết thật.

Hai nam tử lập tức bị đẩy lên trước vườn hoa, hai vệt sáng lạnh lẽo, tay giơ lên chém xuống, máu tươi phun vào bụi hoa, mấy nhánh hoa bị máu tươi vẩy lên mà làm cho cành cây lay động trong máu tươi tí tách, hai cái đầu rơi xuống đất.
Lệnh Hồ Thu và Phong Ân Thái nhìn nhau im lặng, còn tưởng rằng lưu lại hai người thật sự là muốn làm con tin, ai ngờ là muốn đầu hai người, mà hai người ngay cả phản kháng cũng không cách nào phản kháng.
Lưu lại, mất mạng, chỉ đơn giản như vậy!
Trước đó còn nói cái gì đánh nhau sẽ kinh động pháp sư thủ hộ kinh thành, căn bản đâu có chuyện đánh nhau. Dăm ba câu của Ngưu Hữu Đạo đã nhẹ nhàng gặt đầu hai người, không hề nổi chút gợn sóng nào.
Hôm nay Lệnh Hồ Thu và Phong Ân Thái coi như đã được lĩnh giáo thủ đoạn độc ác không cần tốn nhiều sức nay, tên này đúng là giết người không chớp mắt nhưng tay không hề dính giọt máu tươi.
Họ đều có cái nhìn mới về Ngưu Hữu Đạo, trông tuổi còn trẻ nhưng hình như trên tay dính máu tanh không biết bao nhiêu người.
Sau khi trải qua chuyện này họ đều có cảm giác, hình như Ngưu Hữu Đạo này không có thiện niệm gì, ai dám chọc hắn sẽ giết người không khách khí!
Lệnh Hồ Thu liếc mắt hiện trường được thu dọn bên ngoài, nhàn nhạt nhắc nhở: “Lão đệ, đệ giết hai người bọn họ, ngày mai làm sao giải thích với Huyền Tử Xuân kia?”
“Ta cùng bọn hắn không oán không cừu, bọn hắn lại chạy đến tìm ta gây phiền phức, dám làm phì phải chuẩn bị sẵn tâm lý.” Ngưu Hữu Đạo nâng chén mời y, cười hỏi: “Cần giải thích sao?”
Hắc Mẫu Đơn lặng lẽ nhìn Ngưu Hữu Đạo thêm hai cái, đã bị chấn nhiếp trong vô hình!
Đoạn Hổ tiễn Huyền Tử Xuân quay về nhìn thấy hiện trường thanh lý nhặt xác ít nhiều cũng sững sờ, có điều vẫn bước nhanh vào trong đình, lại dâng lên một tiếp mời: “Đạo gia, lại có người tới khiêu chiến.”
Lệnh Hồ Thu cùng Phong Ân Thái nhìn nhau lắc đầu, cười khổ.
“Không xem.” Ngưu Hữu Đạo không nhận thiếp mời mà đưa thư khiêu chiến trên bàn cho Đoạn Hổ: “Ta không rảnh rỗi đi ứng phó với bọn hắn, cầm thư khiêu chiến này ra cổng cản khách. Nếu lại có người đến nói

với bọn hắn, ta đã đồng ý với Huyền Tử Xuân ngày mai đấu ở Phi Bộc đài núi bắc ngoài thành. Muốn khiêu chiến chờ ta với Huyền Tử Xuân đánh xong hẵng tính, bảo bọn hắn đừng gấp, cứ đến từng kẻ một!”
“Rõ!” Đoạn Hổ đáp, nhận thư khiêu chiến của Huyền Tử Xuân rồi đi.
Phong Ân Thái hỏi: “Đệ thực sự định ứng chiến từng tên một à?”
Ngưu Hữu Đạo: “Chỉ cần có người khiêu chiến.”
Phong Ân Thái: “Vậy đệ còn thời gian quan tâm chuyện chiến mã sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Gặp núi mở đường, gặp nước bắc cầu, giải quyết từng vấn đề một, có gấp cũng không gấp được.”
Lệnh Hồ Thu im lặng, trên đường đi chậm rãi dạo chơi, bây giờ rảnh rỗi ứng khó từng kẻ khiêu chiến, vị này giống đến đây vì chiến mã sao? Không hiểu tên này rốt cuộc muốn làm gì? Đáng tiếc miệng hắn quá kín, chuyện không muốn nói ngươi có hỏi cũng không hỏi được.

Chương 417: Nữ Tế Hoàng Đế Vừa Mắt (1)

Chương 417: Nữ Tế Hoàng Đế Vừa Mắt (1)
Phong Ân Thái cũng buồn bực, nhìn chung quanh một chút, hỏi: “Nơi này còn chỗ ở không, lưu lại cho ta một chỗ.”
Bên Thiên Ngọc môn đưa tin cho lão nói Ngưu Hữu Đạo này có chút năng lực, chuyện liên quan tới lợi ích của Thiên Ngọc môn ở cả Nam Châu, chỉ cần có thể lấy được chiến mã, khi cần thiết cần phải xem tình hình phối hợp với Ngưu Hữu Đạo.
Kết quả trái chờ không tới, phải chờ không tới, mãi mới chờ được tới, xem lại không hiểu. lão muốn ở lại xem rốt cuộc tên này định làm cái quái gì.
“Có.” Ngưu Hữu Đạo cười nói với Hắc Mẫu Đơn: “Cô sắp xếp giúp Phong lão ca một chút.”
Với hắn mà nói, chưa quen cuộc sống nơi đây, bên người nhiều cao thủ thêm một chút cũng không phải việc gì xấu.
“Rõ!” Hắc Mẫu Đơn đáp...
Không ngoài sở liệu, quả nhiên liên tiếp có người đến nhà khiêu chiến, bên này lấy Huyền Tử Xuân ra làm cái cớ liên tục từ chối, tin tức lập tức truyền đi khắp giới tu sĩ kinh thành, gây nên sóng to gió lớn.
“Có nghe nói không, Ngưu Hữu Đạo kia vừa đến đã nhận khiêu chiến, sáng mai sẽ ứng chiến ở Phi Bộc đài núi bắc ngoại thành.”
“Biết rồi, Huyền Tử Xuân, nữ nhân đó ta biết, trước đó muốn đầu quân vào phủ tướng quân bị tu sĩ phủ tướng quân sỉ nhục rất khó chịu.”
“Ta vừa nghe tin cũng chạy tới ngay để quẳng thư khiêu chiến, ai ngờ lại chậm một bước, bị nhân này chiếm được tiên cơ.”

“Ta nói các ngươi nghe, Ngưu Hữu Đạo kia dễ chọc sao? Tên đó có thể giết được sứ thần Yến quốc trong cả đám tu sĩ, còn có thể xử lý Trác Sieue, có thể dễ đối phó vậy sao?”
“Ai từng nghe hắn giỏi võ lực? Có quỷ mới tin hắn có thể xử lý Trác Siêu, trong chuyện này chắc chắn có nguyên nhân khác.”
“Nếu không phải hắn giết TRác Siêu thì đã chả ai tìm hắn, tu vi chỉ mới Trúc Cơ kỳ, cơ hội này hiếm có lắm, có cơ hội ai chả muốn thử một chút?”
“Huyền Tử Xuân kia hôm nay e phải trốn đi rồi, nếu không cẩn thận sợ là có người sẽ chặn đường nàng ta, đánh bại nàng ta đấy.”
“Cứ đứng ở khu vực phồn vinh của kinh thành thì ai dám động thủ lung tung ở kinh thành? Có điều đầu gió thì chắc chắn phải tránh rồi.”
‘Ta nói các ngươi nghe, Huyền Tử Xuân kia nếu đánh bại Ngưu Hữu Đạo thì sao chứ? Không sợ sau này lại có người tìm nàng ta khiêu chiến sao?”
“Nói nhảm, giết Yến sứ là Ngưu Hữu Đạo, giết Trác Siêu cũng là Ngưu Hữu Đạo, đánh bại Ngưu Hữu Đạo và đánh bại Huyền Tử Xuân, gián tiếp và trực tiếp có thể giống nhau sao? Hơn nữa, Ngưu Hữu Đạo là Trúc Cơ kỳ, Huyền Tử Xuân là Kim Đan kỳ, ngươi nói đánh ai nắm chắc hơn? Không phải người ta khi dễ Ngưu Hữu Đạo tu vi không cao nên mới đi khiêu chiến sao?”
“Ta còn cảm thấy Ngưu Hữu Đạo kia không dễ đối phó, không tin ngày mai đi xem thử là biết ngay.”
Ở một vùng đồi núi trong thành, một tiểu lâu trên sườn núi, đường không dễ đi, người đến phần lớn là tu sĩ, nơi này cũng là nơi các tu sĩ kinh thành tụ tập giao lưu, lúc này đang bàn luận ầm ĩ.
Bạch Vân Gian, Tần Miên đi ra từ sâu trong hoa lâu, đi vào hậu viện yên tĩnh, bước nhanh vào khuê phòng Tô Chiếu.
Tô Chiếu đang tắm rửa trong thùng nước nóng hôi hổi, Tần Miên đóng cửa đến gần, cười nói: “Chủ nhân, không ngoài sở liệu, quả nhiên có người đến khiêu chiến Ngưu Hữu Đạo.”
Tô Chiếu quay đầu lại hỏi: “Hắn ứng chiến không?”
Tần Miên cười khanh khách nói: “Ứng chiến, người chúng ta luôn ở đó theo dõi, kẻ đầu tiên đến cửa hạ thư khiêu chiến Ngưu Hữu Đạo đã chấp

nhận rồi. Sau đó lần lượt có người đến khiêu chiến, Ngưu Hữu Đạo công khai đáp, cứ lần lượt đến từng người đi!”
Tô Chiếu hưng phấn, vặn người nhìn nàng ta, hỏi: “Người khiêu chiến thực lực như thế nào?”
Tô Chiếu hơi trầm tư: “Là tán tu tên Huyền Tử Xuân, tu vi không yếu, tu vi Kim Đan kỳ, còn thực lực thì cũng hơi nằm dưới một chút, cũng chẳng có mấy thực lực.”
Tô Chiếu cười: “Xem ra người muốn mượn ánh sáng của Ngưu Hữu Đạo không ít, không có thực lực không sao, không phải còn có những người khác tới sao?”
Tần Miên: “Chủ nhân, ta cứ cảm thấy tên Ngưu Hữu Đạo này không bình thường. Người ta vừa đến cửa khiêu chiến, hắn đáp ứng, có phải đáp ứng hơi nhanh quá không? Có cần gửi tin cho Thiệu công tử xem hắn nói thế nào về việc này không?”
Tô Chiếu khoát cánh tay đang đẫm nước lên xoa xoa cơ thể: “Việc này chúng ta không trực tiếp tham dự vào, không liên quan gì đến chúng ta, không có chuyện gì, đừng nói cho hắn, bằng không hắn rất có thể sẽ ngăn cản, một chút chuyện nhỏ không cần hắn phí công. Hơn nữa, đợi kim sí đi đi về vè Bắc Châu, bên này đã có kết quả thắng bại rồi. Cứ im lặng theo dõi kỳ biến ngày mai đi. Ngươi đi sắp xếp một chút, mai ta cũng đi xem, tiện thể xem thử Ngưu Hữu Đạo kia như thế nào.
Ban đêm, hoàng cung, to lớn, tĩnh mịch.
Ở trên đình đài lầu các hoặc ở chỗ tối tăm có không ít tu sĩ đang ẩn nấp theo dõi, cảnh giác đề phòng, giữ gìn bình yên cho hoàng cung.
Ở chỗ sáng, từng đội từng đội binh sĩ người mặc chiến giáp tay cầm đao thương đi tuần tra, đề phòng sâm nghiêm.
Trong một đình viện đèn đuốc sáng chói, một nữ tử trẻ tuổi phục sức dân tộc du mục cầm kiếm trong tay, lắc những bím tóc nhỏ đầy đầu lao ra khỏi phòng.
Phía sau lưng đang đuổi theo nữ tử hét lên: “Công chúa, công chúa, người không thể đi ra ngoài!”
Một phụ nhân tố y lách mình ngăn trước cổng, giọng nói mang theo khiển trách: “Công chúa, đã trễ thế này còn muốn đi đâu?”

Một nữ tử trẻ tuổi làn da trắng như sứ, đôi mắt trầm tĩnh, sáng lấp lánh vô cùng xinh đẹp động lòng người, trong sự cao quý mang theo tia yêu kiều chu bờ môi căng mọng, hếch cái cằm cao ngạo: “Tam nương, người thành thật nói ta biết đi, có phải ngoài cung xảy ra chuyện gì thú vị không? Có phải người cố ý giấu ta đúng không?”

Đương nhiên Ngưu Hữu Đạo nhận ra hai người đang nói chuyện kia, chính là hai người lần trước hắn gặp khi tới Đại Tuyết Sơn, chính là hai nữ nhân cưỡi phi cầm rời đi, người giả nam trang là Hạo Thanh Thanh, phụ nhân mặc váy tím là Bùi nương tử.

Bùi nương tử vẫn như vậy, Hạo Thanh Thanh lại khác nhiều, mặc trang phục của tộc mình, mái tóc dài như thác nước được tết thành bím, khiến cho nàng càng thêm hoang dã và tùy hứng, nhưng vẫn mỹ lệ, phong tình cũng rất khác nhau.

Hạo Thanh Thanh chính là một trong các công chúa của nước Tề, tuy cùng là nữ nhi của Hoàng đế nước Tề nhưng xuất thân của nàng cao quý hơn các công chúa khác. Nương của nàng là đương kim Hoàng hậu, nàng là nữ nhi Hoàng hậu sinh ra, lại là duy nhất, có thể hình dung được nàng được sủng ái yêu chiều chừng nào.

Nghe vậy, Bùi nương tử lạnh lùng nhìn nữ tu sĩ đuổi theo Hạo Thanh Thanh, người đằng sau hơi cúi đầu, có vẻ thấp thỏm.

Công chúa có vẻ thích nghe chuyện ngoài cung, vừa nãy nàng ta chỉ nói với nàng một vài chuyện bên ngoài, ai ngờ nàng phản ứng rất lớn, truy hỏi vài câu đã không chịu được la hét đòi xuất cung.

Có một số chuyện nàng ta không biết, nhưng Bùi nương tử biết, phất tay cho nàng ta lui ra, bắn tay Hạo Thanh Thanh, kéo Hạo Thanh Thanh vào trong nhà.

“Tam nương, thả ta ra!” Hạo Thanh Thanh giãy dụa phản kháng.

Kéo nàng vào trong phòng, Bùi nương tử mới thả cánh tay nàng ra: “Công chúa, đừng nghịch.”

Hạo Thanh Thanh trợn mắt: “Tam nương, có phải Ngưu Hữu Đạo đã đến Kinh thành nước Tề?”

Bùi nương tử đáp: “Đến rồi thì sao? Có quan hệ gì tới ngài?”

Hạo Thanh Thanh hỏi: “Viên Cương có tới không?”

“…” Bùi nương tử không nói gì. Nàng biết nha đầu chết tiệt này đang nghĩ đến chuyện gì, đều là chuyện vớ vẩn. Đường đường là Trưởng công chúa nước Tề, vừa thấy một người đàn ông xa lạ, chẳng biết lai lịch của người ta thế nào đã thích ra mặt, ngoại trừ vị này ra, phỏng chừng thiên hạ không có nữ nhân thứ hai nào có thể làm ra được chuyện bừa bãi như thế.

May là lúc đó người ngoài không ai biết thân phận vị này, nếu không, nước Tề không còn mặt mũi nào nữa, quay về mình cũng không biết báo cáo thế nào, vì vậy, bèn quả quyết tiếp ứng đưa người về, chỉ sợ tiếp xúc thêm nữa sẽ xảy ra chuyện.

“Ta khuyên ngài nên bỏ hẳn ý định này đi. Ngài và Viên Cương kia không thể đến đâu, ngài còn nhớ tới Hoàng hậu chứ?”

Chương 418: Nữ Tế Hoàng Đế Vừa Mắt (2)

Chương 418: Nữ Tế Hoàng Đế Vừa Mắt (2)
“Ôi dào, dài dòng quá, ta chỉ hỏi Viên Cương có tới hay không thôi mà?”
“Không tới!”
“Thật hay giả?”
“Thần dám nói dối ngài sao?”
“Nghe nói có rất nhiều người muốn khiêu chiến với Ngưu Hữu Đạo, hơn nữa hắn cũng đã đồng ý, sáng sớm ngày may sẽ đối chiến ở Bắc Sơn phi bộc đài ngoài thành, có thật không?”
“Phải thì sao? Liên quan gì tới ngài?”
“Ta muốn đi xem. Chuyện đặc sắc như vậy mà ngươi không muốn xem sao? Tên bại hoại kia, ta rất muốn xem hắn bị người ta đánh cho rơi răng đầy đất!”
“Không được!”
“Không phải Viên Cương không đến sao, ngươi còn sợ cái gì? Lại nói, ở Kinh thành, chúng ta còn có thể xảy ra chuyện gì nữa hay sao? Yên tâm, sẽ không sao đâu.”
“Ngài nói những điều này với thần cũng vô dụng. Thần không thể quyết được chuyện ngài có thể xuất cung không.”
“Được rồi, ta sẽ đi xin mẫu hậu, chỉ đi dạo quanh Kinh thành thôi, nhất định mẫu hậu sẽ đồng ý!”
“…”
Hôm sau, ba chiếc xe ngựa có vẻ phổ thông dừng ngoài cửa hông bên ngoài tường hoàng cung.

Đổi thường phục, Hạo Thanh Thanh lại giả nam trang nghênh ngang từ trong cửa đi ra, Bùi nương tử là hộ vệ theo nàng xuất hành, Lưu Phong Hải, Sài Phi đi theo.
Cân nhắc đến tình huống phức tạp ở Kinh thành, đặc biệt là lần này không biết sẽ có chuyện gì xảy ra, không chỉ có ba hộ vệ đi theo Công chúa mà còn có thêm sáu tu sĩ nữa cùng rời cung.
Giống như Hạo Thanh Thanh, chín pháp sư tùy tùng cũng đều cải trang.
Hạo Thanh Thanh cùng Bùi nương tử, Lưu Phong Hải, Sài Phi cùng ngồi chiếc xe ngựa đi giữa, sáu người khác chia đôi ra ngồi vào hai chiếc xe trước sau.
Xe ngựa lăn bánh, không bao lâu sau, Hạo Thanh Thanh ngồi trong xe ngựa đã sốt ruột không chờ được nữa: “Sao chậm thế? Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút. Đến trễ sẽ không tìm được vị trí tốt.”
Bắc sơn phi bộc đài, thực cũng giống tên, một thác nước cực lớn phi thẳng từ trên trời xuống, khí thế kinh người.
Trên thác nước có một mặt núi đá cực kỳ hùng vĩ bằng phẳng, nên được gọi tên là Phi Bộc Đài.
Đã có không ít người tập trung xung quanh, có rất nhiều người vẫn chưa lộ bộ mặt thật, thi thoảng lại nhìn trời, có không ít người đang châu đầu ghé tai thì thầm.
Ở một nơi có địa thế cao hơn tương đối thích hợp quan chiến, Hô Diên Uy cũng ở đó, người đứng ở đây đại khái đều là người có thân phận địa vị.
“Mặt trời lên cao lắm rồi, sao người còn chưa tới?”
Hô Diên Uy lẩm bẩm tự hỏi, thi thoảng lại chống hai tay vào lưng, có vẻ không thoải mái, cái chính là mông y còn chưa lành hẳn.
Đáng lẽ không có chuyện gì của y, thậm chí là y không biết đến việc này. Vừa vặn y đang bị thương, phải ở nhà, không thể chạy loạn, chán rũ người bèn tán gẫu với các pháp sư trong nhà, vô tình nghe nói đến chuyện này. Được biết các pháp sư trong nhà cũng muốn đi xem chuyện gì xảy ra, còn y thì nhàn đến phát chán, liền mặt dày mày dạn cầu pháp sư đưa mình tới xem giải sầu.
“Hoành thúc, những người kia đều là pháp sư sao?” Từ trên cao nhìn xuống, Hô Diên Uy chỉ chỉ đám đông xung quanh, hỏi.

Hoành Thiên Đoạn, là nhân vật số hai trong số các pháp sư trong phủ Hô Diên Tướng quân, lúc này cũng cải trang.
“Đại khái là vậy!” Hoành Thiên Đoạn gật đầu.
Hô Diên Uy hỏi: “Không ít người cũng đeo mặt nạ giống Hoành thúc, có phải đều là pháp sư trong các cao môn đại viện trong Kinh thành?”
“Không biết nữa, nhưng cũng có không ít người như vậy đến.”
Đúng lúc này, mấy chục tu sĩ ở chỗ cao hơn rối loạn tưng bừng.
Diện tích chỗ này có hạn, không chứa được quá nhiều người, đột nhiên lại có thêm mười người nữa chen vào, có mấy người đứng đây từ nãy tránh ra nhường ra vị trí quan chiến tốt nhất.
Mười người chen lên chính là mấy người Hạo Thanh Thanh, Bùi nương tử có thân phận hộ pháp đại nội, kín đáo lộ ra thân phận, đương nhiên sẽ có người nhường chỗ ngay.
Hô Diên Uy quay đầu liếc nhìn sang, sửng sốt hỏi:”Sao ngài lại tới?”
Hạo Thanh Thanh cũng sửng sốt, không ngờ Hô Diên Uy lại cũng đến chỗ các tu sĩ tập hợp này, trợn mắt hỏi: “Đây không phải nhà ngươi, sao ta không thể tới?”
Hô Diên Uy khinh thường phất phất tay, nghiêng đầu quay sang chỗ khác.
Hạo Thanh Thanh a một tiếng, đột nhiên đá ra một cái trúng mông Hô Diên Uy, muốn đạp y xuống núi.
“A…” Bị đá trúng chỗ đau, suýt nữa Hô Diên Uy nhảy dựng lên.
Mấu chốt là y đang đứng ở vách núi, trúng một đạp này, y lảo đảo suýt nữa ngã xuống.
May sao có Hoành Thiên Đoạn ở bên cạnh, đưa tay bắt lấy tay Hô Diên Uy kéo lại, cũng quay đầu nói: “Công chúa, xin tự trọng!”
“Công chúa!” Bùi nương tử nhẹ nhàng quát lên một tiếng, cũng kéo Hạo Thanh Thanh lại, cùng Sài Phi chắp tay hành lễ: “Sư huynh!”
Hoành Thiên Đoạn ừ một tiếng, quay đầu đi, không nói gì nữa.
Bọn họ đều là tu sĩ phái bảo Hoàng, hơn nữa còn là sư huynh đệ đồng môn của phái bảo Hoàng.
Vì Hô Diên gia không phát triển thế lực trong giới tu hành, Hô Diên Vô Hận không làm việc cướp tiền tài trắng trợn nên không có tài lực phát

triển thế lực ở mảng này. Có điều, Hoàng đế lại thích điều này, chính ông ta còn tự phái pháp sư đến Hô Diên gia bảo vệ.
Hạo Thanh Thanh hừ lạnh, rõ ràng có vẻ không vừa mắt với Hô Diên Uy. Nhưng điều thực sự khiến nàng bất mãn, vừa thấy Hô Diên Uy đã nổi giận là vì phụ hoàng lại muốn gả mình cho tên hỗn đản thường lăn lộn chốn thanh lâu này.
“Ồ…” Chợt Hạo Thanh Thanh phát hiện ra chuyện gì rất đáng mừng, chỉ chỉ Hô Diên Uy, sung sướng cười nói: “Khóc kìa! Hô Diên Uy, chỉ một đá nhẹ như vậy, dẫm còn kiến còn không chết, ngươi lại khóc? Ngươi có phải nam nhân không?”
Một đám người đồng thời nhìn sang Hô Diên Uy. Đúng là hai mắt y đang ngấn lệ, những ai không biết y đang bị thương ở mông đều khá kinh ngạc.
“Ngươi…” Hô Diên Uy cực kỳ bi phẫn, một tay che mông, một tay chỉ vào Hạo Thanh Thanh.
Y là kẻ câm ăn hoàng liên, đắng mà không kêu được, không thể nói với mọi người rằng mình bị lão tử đánh mông, nhưng đối phương lại là Công chúa, mình không thể đánh lại.
Y cũng từng nghe nói Hoàng đế có ý định gả cô Công chúa điêu ngoa này cho Hô Diên gia, có ý thông gia với Hô Diên gia. Nhưng hình như thái độ của phụ thân khá trung lập, có vẻ không muốn làm thông gia với Hoàng gia, bị cuốn vào Hoàng gia là dính vào cả đống thị phi. Mà y cũng không muốn làm phò mã cả đời không đứng thẳng lưng được, lại thêm Hạo Thanh Thanh điêu ngoa ghê gớm, y rất ghét. Nữ nhân này, cưới về nhà, mình còn sống nổi sao?
Hoàng Thiên Đoạn cũng không thèm nhìn tới, giơ tay đè cánh tay của Hô Diên Uy đang chỉ Hạo Thanh Thanh xuống.
Bùi nương tử cũng giữ Hạo Thanh Thanh lại, ra hiệu nàng nên yên phận. Trên thực tế, mấy sư huynh muội đều hiểu, có một số việc, không phải Hô Diên gia cứ khéo léo từ chối là có thể chối được. Hoàng đế chắc chắn phải kết thân với Hô Diên gia rồi, chỉ là thấy Hô Diên Vô Hận khéo léo từ chối như vậy, nên ông ta vẫn chờ cơ hội thích hợp thúc đẩy mà thôi.

Công chúa này được giữ đến tận tuổi này chưa gả, nói trắng ra là chuẩn bị cho Hô Diên gia. Sợ là sớm muộn gì đôi oan gia này cũng phải trở thành phu thê!
Nguyên nhân rất đơn giản. Hô Diên gia nắm đội thiết kỵ mạnh nhất nước Tề thậm chí là mạnh nhất cả thiên hạ, mà Hô Diên Vô Hận chính là quân hồn của Kiêu Kỵ Quân, không phải ai cũng có thể thay thế được. Hạ bệ Hô Diên Vô Hận, không còn quan hồn, thêm vô số nhân tố khác tác động, sợ là Kiêu Kỵ Quân đệ nhất thiên hạ sẽ không còn tồn tại nữa. Việc này có quan hệ đến quốc lực nước Tề, không thể làm bậy.
Thử hỏi, dưới tình huống như vậy, làm sao Hoàng đế có thể thả lỏng thân cận với Hô Diên gia? Chuyện kết thông gia là buộc phải làm!
Lão đại và lão nhị Hô Diên gia đều đã đón dâu từ lâu, đương nhiên Hoàng đế đã nhìn trúng Hô Diên Uy.
Mà đến giờ Hô Diên Uy cũng coi như trưởng thành rồi vẫn chưa có lão bà, không phải là vì không đủ điều kiện, mà là ai cũng hiểu, ai dám cướp nữ tế Hoàng đế vừa mắt chứ?
Hai người có ngứa mắt với nhau cũng vô dụng. Hô Diên Uy ngươi mang ô danh thường lăn lộn điên rồ chốn thanh lâu cũng vô dụng. Hoàng đế sẽ không quan tâm đến chuyện này. Đại thế còn đó, đôi oan gia này sớm muộn gì cũng thân bất do kỷ mà phải hợp lại cùng nhau.

Chương 419: Cái Thứ Không Biết Trời Cao Đất Rộng

Chương 419: Cái Thứ Không Biết Trời Cao Đất Rộng
Hạo Thanh Thanh xuất hiện khiến cho Hô Diên Uy khá mất hứng, không muốn ở lại nữa, tức giận nói: “Rốt cuộc Ngưu Hữu Đạo kia có tới không?”
Hạo Thanh Thanh đang nhìn tứ phía, theo bản năng đáp lại: “Vẫn chưa đến.”
Hô Diên Uy quay lại nhìn nàng: “Sao ngươi biết hắn không tới? Ngươi nhận ra hắn sao?”
Hạo Thanh Thanh lại vui sướng khiêu khích hất cằm dương dương đắc ý nói: “Có ai như ngươi, bại hoại, tầm nhìn thấp kém, ngoài mấy tiện nhân ở thanh lâu ngươi còn có thể nhận ra được ai? Không sai, ngươi nghe kỹ cho ta, ta biết Ngưu Hữu Đạo này, còn cùng ăn cơm với hắn kia. Ngươi có ghen tỵ không?”
Thật hay giả? Hô Diên uy sửng sốt, rồi phì cười. Nữ nhân này làm sao quen Ngưu Hữu Đạo chứ? Y châm chọc: “Chịu phục, đương nhiên chịu phục. Ngươi là Công chúa, ta dám không phục sao?”
Nhưng thái độ của y chẳng chịu phục chút nào, rõ ràng đang châm chọc.
Hạo Thanh Thanh lại nổi điên xù lông lên mắng: “Đồ râu mép kia, ngươi ăn nói kiểu gì đấy?”
“Ha ha!”
“Không được cười!”
“Có điều nào trong Vương pháp quy định ta không thể cười?”
Hạo Thanh Thanh rút chủy thủ bên hông ra muốn đánh y: “Để ta cạo lông mép giúp ngươi nhé!”

Nhưng Bùi nương tử sao có thể để cho nàng làm được điều này, chỉ ấn lên vai nàng một cái, nàng đã không thể động đậy rồi.
Mấy người cũng quen nhìn đôi oan gia này cãi cọ rồi, người quen ai cũng biết, hai vị này vừa gặp nhau đã cãi nhau.
Đương nhiên, thường thường vẫn là Hô Diên Uy chịu thiệt. Hết cách rồi, người ta là Trưởng Công chúa đó. Ngươi không thể mắng lại, là tội sỉ nhục Hoàng thất, càng không thể đánh lại, đương nhiên là phải chịu thiệt.
Đâu đó bên dưới, Tô Chiếu đã cải trang cũng được mấy người vây quanh bảo vệ.
Thi thoảng nàng lại nhìn mặt trời đang bay lên cao dần, thấp giọng hỏi Tần Miên cũng cải trang bên cạnh: “Sao còn chưa tới?”
Tần Miên đáp:”Không biết, có phải hắn đổi ý rồi không?”
Tô Chiếu không nói gì. Cũng không khẳng định được, chỉ có thể nói là có khả năng…
Trong đình viện vẫn còn vết máu hôm qua.
Lệnh Hồ Thu và Phong Ân Thái thấp thỏm chờ ở chính điện, thit hoảng lại nhìn trời. Mặt trời lên cao lắm rồi còn chưa thấy Ngưu Hữu Đạo đâu, có nên tới phi bộc đài nhận khiêu chiến không?
Một lúc lâu sau, mấy người Ngưu Hữu Đạo mới từ trong viện đi ra.
Thấy hai vị đang chờ bên ngoài, hắn chắp tay chào.
Lệnh Hồ Thu trách: “Lão đệ để chúng ta chờ thật lâu đó.”
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc: “Chờ ta làm gì?”
Lệnh Hồ Thu lườm y: “Không phải ngươi muốn tới Phi bộc đài đối chiến với Huyền Tử Xuân sao? Bọn chúng ta đang muốn xem lão đệ đại triển hùng phong đó!”
“Ha ha, hóa ra là muốn xem trò vui!” Ngưu Hữu Đạo cười cợt, quay sang dặn Đoạn Hổ cầm đầu mấy người sau lưng: “Các ngươi đi trước đi, cẩn thận một chút.”
“Vâng!” Đoạn Hổ đáp lại, cầm hai cái bao lên, dẫn theo mười cao thủ ba phái rời đi.
Cho thủ hạ đi trước sao? Phong Ân Thái không hiểu, hỏi: “Khi nào ngươi lên đường?”
“Đương nhiên ta đi bây giờ. Hai vị muốn đi cùng ta sao?”

“Đương nhiên!” Hai người một đáp lại một gật đầu xác nhận.
“Được, vậy cùng đi.” Ngưu Hữu Đạo đa tay ra mời, dẫn đầu đoàn người nhanh chóng đi qua đình viện, ra cửa.
Ngoài cửa, tọa kỵ đã chờ sẵn, mấy người xoay mình lên ngựa, tiếng vó ngựa không nhanh không chậm gõ lộc cộc ở nơi Kinh thành phồn hoa.
Một lúc sau, Phong Ân Thái đi tới một chỗ rẽ phát hiện ra không đúng đường.
Thời gian y tới Kinh thành không ngắn, xem như tương đối quen thuộc địa hình nơi này, nên hỏi: “Tiểu lão đệ, đây không phải đường ra thành bắc. Ngươi muốn đi đâu vậy?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Đương nhiên là đi bái phỏng quý nhân trong thành.”
Lệnh Hồ Thu lại ngửa đầu nhìn trời, quay lại hỏi: “Giờ là giờ nào rồi ngươi còn có lòng thảnh thơi đi bái phỏng người? Sợ là bên phi bộc đài đã chờ sốt ruột lắm rồi.”
Phong Ân Thái cười ha ha: “Tiểu lão đệ đang làm bộ, cố ý muốn bỏ mặc Huyền Tử Xuân kia chờ sao? Nếu vậy, may là chúng ta không tới đó trước, nếu không không biết sẽ phải đợi đến khi nào.”
Ai ngờ Ngưu Hữu Đạo lại hỏi ngược lại: “Không phải hai vị thực sự cho rằng ta sẽ chạy đến phi bộc đài ứng chiến thật chứ?”
Hắn hỏi vậy khiến cho hai người kia cùng há hốc mồm, hai bên trái phải kinh ngạc cực độ quay sang nhìn hắn, cực kỳ khó tin, như thể mình vừa nghe lầm vậy.
Phong Ân Thái hỏi: “Ngươi không tới?”
Ngưu Hữu Đạo phẩy tay: “Chẳng lẽ lão ca thấy ta rảnh rỗi vậy sao? Tại sao ta phải đi? Một kẻ nào đó chạy đến khiêu khích ta, ta còn chẳng biết là ai, đầu có bệnh mới đi.”
Con mẹ nó! Chuyện gì thế này? Quá không giống lẽ thường đi! Tâm tư Lệnh Hồ Thu hơi rối loạn, hơi cao giọng hỏi: “Vậy ngươi đồng ý với người ta làm gì? Ngươi đồng ý nhận lời khiêu chiến của người ta để làm bia đỡ cho việc lâu nay ngươi ngươi từ chối lời khiêu chiến của bao nhiêu người, giờ tin tức này công khai rồi, sợ là tất cả giới tu hành trong Kinh thành đều biết. Với tiếng tăm hiện giờ của ngươi, lúc này, ta dám cam đoan, thế lực khắp nơi trong Kinh thành đều có người tới phi bộc

đài quan sát đấy. Nếu ngươi hủy, không khác nào tự vả vào mặt mình trước mặt mọi người, sợ là sau này sẽ cực kỳ bất lợi với danh tiếng của mình. Sau này, dù đi tới đâu cũng sẽ bị người ta châm chọc!”
Ngưu Hữu Đạo nhoẻn cười: “Sau đó ta sẽ nói với người ta, Lệnh Hồ huynh là huynh đệ kết bái của ta, chúng ta có nạn cùng chịu! Có người châm chọc ta, ngươi nhớ giải thích thêm giúp ta!”
Kết bái huynh đệ? Phong Ân Thái sững sờ, nhìn qua nhìn lại khuôn mặt hai người. Y còn không biết hai người đã kết bái, cũng không nghe Thiên Ngọc Môn nói gì.
Lệnh Hồ Thu giật giật khóe miệng, không thể tin nổi: “Ta đang nói chuyện tử tế ngươi lại không nghiêm túc. Ngươi không đi thật sao?”
“Ta tới làm gì? Không phải ngươi không biết ta còn phải làm việc lớn, nào có hơi đâu đi chơi cùng mấy kẻ kia!”
Lệnh Hồ Thu chỉ phía bắc: “Khẳng định đang có rất nhiều tu sĩ tập hợp ở bên đó, trong đó nhất định có không ít nhân vật có máu mặt. Ngươi lừa hết tất cả bọn họ một trận, trêu cho họ bực mình, sau này ngươi còn muốn bay nhảy làm việc ở Kinh thành nữa không?”
Nhưu Hữu Đạo nhún nhún vai: “Ta có đi xin bọn họ đâu, có thể trách ta sao?”
Lệnh Hồ Thu triệt để không nói được gì nữa rồi, chỉ chỉ chỉ hắn, xem như ngươi lợi hại!
Phong Ân Thái lại quan tâm đến vấn đề khác: “Hai người các ngươi đã kết bái huynh đệ sao?”
“Không giống à?” Ngưu Hữu Đạo lắc lư trên lưng ngựa hỏi ngược lại, lại trêu: “Không phải cùng cha mẹ sinh ra, ngoại hình không giống nhau cũng dễ hiểu.”
Hắc Mẫu Đơn đi sau nhoẻn cười.
Lệnh Hồ Thu cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gật gật đầu với Phong Ân Thái xem như thừa nhận, lại quay sang nói với Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi đừng có lảng sang chuyện khác nữa. Nói chuyện chính đi. Ngươi lừa nhiều người như vậy thì thôi, mấy người khiêu chiến không thấy ngươi đến sẽ càng cho rằng ngươi sợ hãi không dám ứng chiến. Đến lúc ấy, ta thấy người đừng mong làm được việc gì nữa!”

Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Huynh trưởng lo xa rồi. Việc này không đáng lo, ta tự có cách xử lý!” Hắn vung nhẹ ống tay áo , tay áo bay lên, lại xếp vào nếp.
Vừa nháo vừa đi, tới trước cừa một trạch viện, trên cửa có biển ghi hai chữ “Tả phủ”,, đoàn người ngựa dừng lại đứng ở cửa. Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu nhìn tấm biển, lại quay sang Hắc Mẫu Đơn hỏi: “Xác nhận chứ?”
Hắc Mẫu Đơn đáp: “Xác nhận, hiện Tả lão đại nhân đang ở nhà.”
Ngưu Hữu Đạo phất tay ra hiệu, Hắc Mẫu Đơn nhảy xuống ngựa, tới phòng gác cổng, đưa bái thiếp lên.
Lệnh Hồ Thu và Phong Ân Thái nhìn nhau. Hóa ra không phải nói chơi, là tới bái phỏng quý nhân thật.
Phong Ân Thái trầm giọng nói: “Đây là phủ đệ của Đại hành lệnh nước Tề Tả Đức Tụng. Ngưu Hữu Đạo, ngươi đang muốn giở trò gì?”
Ngưu Hữu Đạo chỉ cười không nói, nhảy xuống tọa kỵ, đừng chờ bên cạnh Tả phủ…
Phí bộc đài, mấy người Đoạn Hổ bay lên núi, không thèm để ý mấy người đang ồn ào, xông thẳng tới bãi đất trống để so đấu.
Bọn họ vừa xuất hiện, rất nhiều người chờ đến sốt ruột bỗng phấn chấn, cả đám người rối loạn cả lên.

Chương 420: Trưởng Công Chúa Nợ Tiền Ngươi? (1)

Chương 420: Trưởng Công Chúa Nợ Tiền Ngươi? (1)
Từ trên cao, Hô Diên Uy cũng hào hứng.
Đáng lẽ, vì có Hạo Thanh Thanh ở đây, y không muốn ở lại nữa, nhưng Hoành Thiên Đoạn ở đây không thể chiều theo y mặc cho y đòi đến thì đưa đến, muốn đi thì đưa đi, Hoành Thiên Đoạn còn muốn xem tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nên y chỉ có thể tiếp tục ngốc ở đây.
Giờ thấy có người lên sân khấu,y cũng rất muốn gặp nhân vật dám giết sứ thần một nước trong truyền thuyết này, vội hỏi: “Ngưu Hữu Đạo là ai? Là người đi đầu kia sao?”
Hoàng Thiên Đoạn cũng đang quan sát xem ai là Ngưu Hữu Đạo, không dám trả lời chắc chắn.
Hạo Thanh Thanh nhìn người đến, phát hiện không có Viên Cương, khá bất mãn xì một tiếng: “Người đến không có Ngưu Hữu Đạo, đi đầu là thủ hạ của Ngưu Hữu Đạo tên Đoạn Hổ. Ngưu Hữu Đạo trẻ hơn gã nhiều!”
Đám người bên cạnh nhìn theo tay nàng, Hô Diên Uy cũng vậy, không ngờ nàng còn có thể gọi ra tên người vừa tới, kinh ngạc hỏi: “Ngươi nhận ra Ngưu Hữu Đạo thật sao?”
“Hừ!” Hạo Thanh Thanh hất cằm kiêu ngạo, có vẻ cực kỳ xem thường.
Hoành Thiên Đoạn nghe vậy nhìn sang Bùi nương tử. Bùi nương tử khẽ gật đầu, ý là Hạo Thanh Thanh nói không sai.
Bên dưới, đám người Tô Chiếu cũng đang thấp giọng hỏi Tần Miên bên cạnh: “Người đi đầu là Ngưu Hữu Đạo sao?”
Tần Miên ngờ vực hỏi: “Ta cũng chưa từng gặp, nhưng có vẻ không phải, nghe bên dưới tả thì trông Ngưu Hữu Đạo phải rất trẻ mới đúng.”

Lúc này, bốn phía xôn xao, hầu như chỉ hỏi một câu như vậy.
Đoàn người mới tới đứng trên tràng, Đoạn Hổ lạnh mắt nhìn bốn phía, đột nhiên thi pháp quát lên: “Huyền Tử Xuân ở đâu?”
Từ giữa đám người, một phụ nữ đột nhiên lắc mình lướt ra, hạ xuống trước mặt Đoạn Hổ, đưa tay gỡ mặt nạ, chính là Huyền Tử Xuân.
Nàng đã cung kính bồi tiếp đã lâu, sao vẫn chưa thấy Ngưu Hữu Đạo hiện thân.
Lúc này, Huyền Tử Xuân rất kích động. Có bao nhiêu người đang nhìn nàng như vậy, biết đâu nàng có thể công thành danh toại ngay hôm nay.
Nhưng chi có đám người Đoạn Hổ xuất hiện, không có Ngưu Hữu Đạo.
Nhưng với nàng, dù Ngưu Hữu Đạo không xuất hiện, không dám ứng chiến, hôm nay danh tiếng của nàng cũng đại chấn, sau này người trong thiên hạ nói đến Ngưu Hữu Đạo tất sẽ nhắc đến Huyền Tử Xuân nàng, đều sẽ nói, Ngưu Hữu Đạo sợ nàng, không dám ứng chiến!
Huyền Tử Xuân nhìn tứ phía, có rất rất nhiều người đang quan tâm đến mình, cả đời này nàng chưa bao giờ được nhiều tu sĩ quan tâm như vậy.
Tình cảnh này khiến cho cảm xúc của nàng dâng trào, nhiệt huyết sôi sục, lớn tiếng hỏi: “Vì sao Ngưu Hữu Đạo không đến? Là sợ chết không dám tới ứng chiến!”
Đoạn Hổ xem thường ra mặt, chỉ ném hai cái bao tới trước mặt nàng, cười lạnh nói: “Tự mình xem đi!”
Huyền Tử Xuân nghi hoặc, một chưởng cách không đập trúng, hai cái bao rách tan, vải vun tung bay như hồ điệp, hai cái đầu người thình lình xuất hiện trước mặt mọi người.
Thấy rõ hai cái đầu kia là của ai, Huyền Tử Xuân tái mặt, kinh sợ đến mức lảo đảo lùi lại hai bước.
Trong đám người có người nhận ra, kinh ngạc thốt lên: “Là hai đồng bạn của Huyền Tử Xuân!”
“Các ngươi…” Huyền Tử Xuân ngẩng phắt đầu, tuy nàng không biết đối phương có ý gì nhưng cũng nhận ra được nguy hiểm.
“Đạo gia há là người mà người có thể trêu chọc? Cái đồ không biết trời cao đất rộng, tự mình muốn chết, không thể trách người khác!” Đoạn Hổ cười lạnh phất tay ra hiệu, mười tu sĩ Kim Đan kỳ sau lưng loạt soạt lướt ra, chớp mắt, đồng loạt ra tay với Huyền Tử Xuân.

Vừa ra tay đã không có lưu tình nói chuyện, vừa ra tay chính là sát chiêu!
Vừa ra tay là muốn mạng của Huyền Tử Xuân!
Mười người này đều là tinh nhuệ của ba phái phái tới bảo vệ Ngưu Hữu Đạo, thực lực của Huyền Tử Xuân không so nổi với bất kỳ ai trong số họ.
Bị mười cao thủ tập kích!
Thậm chí Huyền Tử Xuân còn không đối chiến với Ngưu Hữu Đạo như trong tưởng tượng, chỉ sợ hãi hết hồn hoảng hốt bỏ chạy, không trốn không được, có đánh được đâu!
Nhưng bất ngờ như vậy Huyền Tử Xuân muốn chạy cũng không kịp nữa, hoảng hốt vung kiếm chống lại.
Keng! Hai kiếm chạm nhau, thực lực chênh lệch lớn, Huyền Tử Xuân vừa nhảy lên chạy trốn liền bị chấn cho rơi xuống đất lảo đảo.
Một bóng roi lao vút lên quấn lấy cổ chân nàng, kéo lại. Nàng lảo đảo, bị lật sấp.
Thất kinh rơi xuống, nàng vung kiếm muốn phản kháng lại thì bị một cây roi cuốn vào cánh tay.
Hai roi liên hợp, chớp mắt đã quăng nàng lên không trung, mấy nguyệt luân trên không trung đang lượn vòng chém tới.
Vèo vèo vù vù, nguyệt luân liên hợp hai roi xé ra một chùm mưa máu giữa không trung.
Nguyệt luân vẩy máu quay lại tay đệ tử Lưu Tiên Tông, đệ tử Linh Tú Sơn quật roi thu lịa.
Huyền Tử Xuân mới lúc trước sôi trào ý chí chiến đấu hiện giờ chỉ còn là mấy mảnh đẫm máu rơi xuống đất.
Từ lúc giao thủ đến khi kết thúc chỉ bằng vài cái chớp mắt, đối tượng bị vây công không có sức hoàn thủ.
Tình huống bất ngờ xảy ra này khiến cho mọi người trở tay không kịp, còn chưa kịp phản ứng mọi chuyện đã kết thúc!
Đoạn Hổ chậm rãi nhìn một vòng, ánh mắt túc sát, thần sắc lạnh lùng.
Chưa bao giờ gã dám nghĩ tới mình có thể có được như ngày hôm nay, có thể suất lĩnh một đám tu sĩ Kim Đan kỳ đăng tràng giương oai trước

mặt tu sĩ trong thiên hạ, cũng làm sao dám ngờ được mình có thể vênh mặt trước bao người!
Nhờ danh khí Đạo gia, tất một màn này sẽ lưu truyền sôi sùng sục trong giới tu sĩ, mà gã, đương nhiên, sẽ được nhờ.
Những kẻ từng coi gã thấp kém, những kẻ từng xem thường gã đều sẽ biết, Đoạn Hổ gã không còn là Đoạn Hổ trước kia nữa. Không phải là Đoạn Hổ phải chạy khắp nơi khép nép cầu xin người khác nữa!
Đệ tử ba phái vừa ra tay vừa buồn bực lại vừa ngổn ngang trăm mối cảm xúc. Buồn bực là vì nhiều người như vậy, trước mặt bao người khi dễ một nữ nhân yếu đuối, thắng được cũng có đẹp mắt lắm sao? Trăm mối cảm xúc ngổn ngang chính là, ba phái chưa bao giờ đắc ý trước mặt bao người như vậy, mấy người đã được trải qua hình như đã nghiện.
“Đi!” Đoạn Hổ hô lên một tiếng, dẫn mười người bay vút đi.
Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn theo đám người bất ngờ tới liên thủ làm thịt Huyền Tử Xuân dám khiêu chiến Ngưu Hữu Đạo rồi bất ngờ bỏ đi.
Đến đi đều vội vàng, tất cả mọi người không kịp phản ứng, người tới đã giết người xong xuôi!
Đợi nửa ngày, Huyền Tử Xuân khiêu chiến Ngưu Hữu Đạo kết thúc rồi sao?
Đám người ngạc nhiên nhìn nhau, cuối cùng lại nhìn vũng máu cùng vài đoạn tay gãy chân gãy ở hiện trường, một nữ nhân vừa rồi còn sống sờ sờ hăng hái nhảy ra đăng tràng lại bị cắt nhỏ như vậy sao?
“Đi thôi!” Hoành Thiên Đoạn nghiêng đầu nói với Hô Diên Uy.
Hô Diên Uy còn đắm chìm trong cảnh vừa rồi vẫn chưa tỉnh lại được, sững sờ nhìn chằm chằm cảnh máu me dưới đó, hỏi: “Hoành thúc, vậy là xong rồi sao? Ngưu Hữu Đạo còn chưa tới mà!”
Hạo Thanh Thanh chỉ cau mày quay đầu đi, tựa hồ như không đành lòng nhìn cảnh máu me tàn bạo này, nghe Hô Diên Uy nói vậy, khinh bỉ quay sang mắng: “Ngu xuẩn! Huyền Tử Xuân đã bị giết rồi, còn đến làm gì? Đến nhặt xác sao?”
Hô Diên Uy trố mắt gật gật đầu, cảm thấy nàng nói có lý.
Hạo Thanh Thanh quay sang nói với Bùi nương tử: “Tam nương, không gì gì hay để xem, Ngưu Hữu Đạo kia vẫn cứ xấu xa như thế, hoàn toàn

vẫn thích bắt nạt nữ nhân. Một đám nam nhân đường hoàng bắt nạt một nữ nhân trước mặt bao người, cũng chỉ có hắn là làm được, đúng là không biết xấu hổ!”
Nàng cũng là nữ nhân, cũng từng bị Ngưu Hữu Đạo bắt nạt, lời này nói ra rất có cảm xúc.
Còn vấn đề nàng chạy đến đây để xem náo nhiệt lại không xem được gì, cảnh tượng quá máu me, còn diễn ra quá nhanh, không gặp được Viên Cương, cũng không thấy Ngưu Hữu Đạo, người ta chỉ phái mấy người đến làm việc loáng một cái là xong, với nàng mà nói, hoàn toàn không đáng gì.
Bùi nương tử cũng nói: “Đi thôi, chúng ta trở về.”
Hạo Thanh Thanh ôm cánh tay nàng: “Tam nương, Ngưu Hữu Đạo không tới đây, đã lâu không gặp, chúng ta đi tìm hắn được không?”
Bùi nương tử nhíu mày: “Đừng gây chuyện!”
Hô Diên Uy nghển cổ sang hỏi: “Công chúa, ngài biết Ngưu Hữu Đạo thật sao?”

Chương 421: Trưởng Công Chúa Nợ Tiền Ngươi? (2)

Chương 421: Trưởng Công Chúa Nợ Tiền Ngươi? (2)
“Liên quan gì đến ngươi!” Hạo Thanh Thanh quay lại mắng, thiếu chút nữa thì phun cho y một bãi nước bọt.
Hô Diên Uy cười gian: “Ta đi cùng ngài đi, chúng ta cùng đi thăm, ngài đưa ta đi làm quen một chút?”
Đợi nửa ngày không thấy Ngưu Hữu Đạo, y rất tò mò với vị gia hỏa nổi danh mà không gặp được này, cộng thêm cảnh tượng vừa rồi, y rất muốn xem thử xem Ngưu Hữu Đạo này là người thế nào.
“Quỷ mới cần ngươi cùng… cùng….cùng..” Hạo Thanh Thanh quay sang mắng, được nửa câu, tiếng nói nhỏ dần, hai mắt xoay tròn. Phụ hoàng vẫn hy vọng nàng tiếp xúc lui tới với gã nam nhân đê tiện này nhiều một chút, nếu nói là đi chơi cùng y, khẳng định phụ hoàng sẽ ủng hộ.
Nghĩ xong xuôi, nàng cười hì hì với Bùi nương tử: “Tam nương, Hô Diên Uy cũng mở miệng rồi đó, ngươi cho ta đi chơi cùng y đi.”
Sắc mặt Bùi nương tử trầm xuống. Làm sao không biết tâm tư quỷ củ nàng.
Người tụ tập xem náo nhiệt ở đây đã giải tán dần, có người bay đi, có người chậm rãi vừa đàm luận vừa đi xuống núi.
“Hai cái đầu kia là hai đồng bạn của Huyền Tử Xuân sao?”
“Đúng vậy! Ta đã từng gặp, không sai đâu, nếu không, người ta cũng không cần ném hai cái đầu đó cho Huyền Tử Xuân!”
“Ai chà, Ngưu Hữu Đạo này ác thật, giết Huyền Tử Xuân thì thôi, trước khi giết nàng ta còn phải nhổ cỏ tận gốc, đồng bọn của nàng ta cũng không tha!”

Phần lớn người ở đây không biết chuyện Ngưu Hữu Đạo bắt hai đồng bạn của Huyền Tử Xuân làm con tin, còn cho rằng hắn tới chậm là vì bận đuổi theo giết hai người đó, khiến cho không ít người muốn khiêu chiến phải hãi hùng khiếp vía.
“Đông gia, kết thúc rồi, đi thôi!”
Thấy Tô Chiếu vẫn còn đứng yên trầm mặc ở đó, xung quanh không còn ai, Tần Miên gọi.
“Ừm!” Tô Chiếu gật đầu, chậm rãi quay đi.
Khi nhóm người đến giữa sườn núi, có người bay tới bẩm báo: “Đông gia, Ngưu Hữu Đạo không đến phi bộc đài mà tới phủ Đại Hành Lệnh đưa thiếp mời.”
Tô Chiếu, Tần Miên, hai người nhìn nhau, không hiểu Ngưu Hữu Đạo muốn làm gì…
Tả phủ, trong đình viện, Tả Đức Tụng tóc mai điểm bạc cầm bái thiếp đi qua đi lại suy ngẫm.
Tả Đức Tụng là chủ nhân Tả phủ, quan cư chức Đại hành lệnh, chưởng quản việc kết giao với các nước của nước Tề.
Nhi tử của y, Tả An Niên, hiện đang làm sứ thần ở nước Triệu, cũng coi như có quen biết với Ngưu Hữu Đạo.
Pháp sư tọa trấn Tả phủ Tiền U bước nhanh vào hỏi: “Tả công tìm thuộc hạ?”
“Ngươi xem cái này xem, Ngưu Hữu Đạo này có phải Ngưu Hữu Đạo đã giết sứ thần nước Yến không?” Tả Đức Tụng đưa bái thiếp cho y xem.
Tiền U nhận thiếp xem qua, gật đầu: “Xem nội dung thì đúng là hắn!”
Tả Đức Tụng hỏi: “Không phải hắn đang ở phi bộc đài tiếp nhận ai đó khiêu chiến sao? Không phải Trần Biệt còn tới xem sao? Sao lại chạy đến bái kiến ta?”
Trần Biệt cũng là pháp sư trong phủ y.
Tiền U cũng không hiểu, trầm ngâm, nói: “Để thuộc hạ tự mình đi xem sao.”
Lát sau, y đã xuất hiện ngoài cửa Tả phủ, những người khác không biết nhưng thấy Lệnh Hồ Thu thì y hơi sững sờ, cau mày hỏi: “Lệnh Hồ Thu?”

Lệnh Hồ Thu chắp tay chào: “Tiền Huynh!”
Tiền U giơ bái thiếp lên, nhìn Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Ai là Ngưu Hữu Đạo?”
Ngưu Hữu Đạo chắp tay cười nói: “Chính là tại hạ! Tại Kim Châu nước Triệu tại hạ có từng quen biết với Tả Huynh. Tả Huynh từng mời ta đến kinh thành nước Tề du ngoạn, lần này đã đến, ta cũng nên đến nhà bái phỏng!
Tiền U cũng không biết có chuyện này không. Tả An Niên còn đang ở nước Triệu, hiện giờ y cũng không thể xác nhận được. Nhưng y vẫn phải xác nhận thân phận Ngưu Hữu Đạo, bèn hỏi Lệnh Hồ Thu: “Hắn là Ngưu Hữu Đạo thật sao?”
Lệnh Hồ Thu vội nói: “Không thể giả được. Ta có thể bảo đảm!”
Tiền U lại hỏi Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi không tới phi bộc đài tiếp nhận khiêu chiến của Huyền Tử Xuấn ao?”
Ngưu Hữu Đạo phát hiện, Huyền Tử Xuân này nổi tiếng thật rồi, ngay cả ở đây cũng có thể mở miệng ra là nhắc đúng tên, bèn cười đáp: “Không có lý do ai khiêu chiến ta là ta phải ngoan ngoãn tới tiếp.”
“Chờ một lát!” Tiền U bỏ lại một câu, đầy nghi ngờ bước nhanh quay vào.
Lát sau, y quay ra, sảng khoái nói: “Tả công đã đồng ý gặp ngươi, nhưng Lệnh Hồ Huynh đã báo quy củ nơi này với ngươi chưa?”
Lệnh Hồ Thu mới thì thầm vài câu, Ngưu Hữu Đạo gật đầu.
Theo quy củ, bên này chỉ có thể cho hai người Ngưu Hữu Đạo và Lệnh Hồ Thu vào phủ, còn hạ cấm chế trên hai người, phòng ngừa họ sẽ làm ra chuyện nguy hiểm bất ngờ nào đó trong Tả phủ, những người khác bị ngăn ở bên ngoài.
Hai người vào phòng khách Tả phủ, chờ thêm một lát, có người dâng trà đãi khách.
Không bao lâu sau, Tả Đức Tụng và Tiền U đi vào.
Tả Đức Tụng vào phòng khách liền cười hỏi: “Vị nào là anh hùng hảo hán ám sát sứ thần nước Yến đây?”
Hai vị khách đến thăm liền vội vàng đứng dậy thi lễ, Ngưu Hữu Đạo trả lời: “Anh hùng hảo hán thì không dám, bị buộc phải làm thôi, chẳng có cách nào khác, khiến Tả đại nhân chê cười rồi.”

Tả Đức Tụng ngồi xuống ghế chủ nhà, cười nói: “Ta cũng có nghe nói đến chuyện khiêu chiến ở phi bộc đài, vì sao ngươi không đi, sợ sao?”
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh đáp: “Ta không so đo với người chết!”
Tả Đức Tụng ngạc nhiên hỏi: “Vì sao lại nói vậy?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Người khiêu chiến đã chết, đương nhiên ta không cần phải tới.”
“A!” Tả Đức Tụng hiểu ra, chắc Ngưu Hữu Đạo đã sớm hạ độc thủ giết người khiêu chiến, lại hỏi: “Không biết tại sao hảo hán lại tới đây?”
“Ở Kim Châu, tại hạ có quen với Tả Huynh…”
Tả Đức Tụng dứt khoát khoát tay ngắt lời: “Ta còn có công vụ cần xử lý, không cần nói những lời vô nghĩa. Là Dung Bình Quận Vương nước Yến cầu lấy chiến mã mà đến phải không?”
Ngưu Hữu Đạo thầm khen, không hổ là đại thần chưởng quản ngoại sự của nước Tề, nhưng hắn lắc đầu: “Tả đại nhân nói quá rồi, nếu nước Tề có thể cho ta chiến mã, đương nhiên ta sẽ vui sướng không kìm nổi, nhưng ta cũng biết cân lương của mình, chuyện này ta không đủ khả năng. Tả đại nhân đã hỏi rõ, ta cũng không cần che giấu gì nữa, không dối gạt Tả đại nhân, lần này ta đến để đòi nợ!”
“Đòi nợ?” Tả Đức Tụng sững sờ, nhưng vẫn bình tĩnh hỏi: “Đòi nợ gì? Là nhi tử ta nợ tiền ngươi sao?”
Lệnh Hồ Thu cũng mờ mịt. Y vẫn đi theo Ngưu Hữu Đạo lâu như vậy, quả thực không mò ra được đường hướng của hắn, không biết giờ hắn đang định chơi trò gì.
“Cũng không phải! Hạo Thanh Thanh, chắc Tả đại nhân không xa lạ gì?”
Tả Đức Tụng hơi nhướn mày: “Trưởng Công chúa? Ngươi nói là Trưởng Công chúa nợ tiền ngươi?”
“Đúng vậy!” Ngưu Hữu Đạo gật đầu. Hắn đã đến tận đây, há có thể không biết thân phận của Hạo Thanh Thanh, rồi thở dài: “Ta không vào được hoàng cung đại nội, cho nên đành nhờ Tả đại nhân thông báo với trưởng Công chúa giúp một tiếng, nên trả tiền nợ ta rồi!”
Dù sao Tả Đức Tụng cũng hơi kinh ngạc: “Không thể nói lung tung được, làm sao Trưởng Công chúa lại nợ tiền ngươi được?”

Tuy nói vậy nhưng trong lòng y vẫn nghĩ, đối phương đã tìm đến tận nhà nói vậy, hẳn là sẽ không nói hươu nói vượn.
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Năm ngoái Trưởng Công chúa cải trang tới Băng Tuyết Các du ngoạn đã thiếu nợ.”
Chuyến du lịch lần ấy của Hạo Thanh Thanh là bí mật tiến hành, hơn nữa còn được bảo mật nghiêm ngặt, không tuyên bố công khai ra ngoài, nếu công khai ra có thể hình dung được mức độ nguy hiểm, vì vậy, Tả Đức Tụng cũng không biết việc này, nhưng cũng biết là nó có thể xảy ra, chỉ hỏi: “Nợ ngươi bao nhiêu tiền? Có đáng để ngươi chạy từ nước Yến đến nước Tề đòi nợ không?”
Ngưu Hữu Đạo duỗi hai ngón tay: “Không nhiều, hai triệu kim tệ!”
“…” Tả Đức Tụng không nói gì. Hai triệu kim tệ còn không nhiều? Vậy bao nhiêu mới gọi là nhiều?
Tiền U bên cạnh nghe vậy cũng không nhịn được mà xem phản ứng của Tả Đức Tụng.
“…” Lệnh Hồ Thu cũng dại mặt ra. Làm sao Trưởng Công chúa nước Tề có thể nợ kẻ này nhiều tiền như vậy được?
Vừa nãy nghe Ngưu Hữu Đạo nói mục đích đến đây không phải vì chiến mã, y còn nghĩ rằng hắn đang khéo léo mượn cớ thôi, giờ nghe con số nợ này lại nghi ngờ. Suốt cả quãng đường kẻ này không chút hoang mang, không giống người đi làm chính sự, sẽ không phải chỉ lấy chiến mã làm cớ, lợi dụng mấy phái trợ lực, được bảo vệ tốt, chạy đến nước Tề đòi nợ chứ?

Chương 422: Không Phải Mãnh Long Đừng Qua Sông

Chương 422: Không Phải Mãnh Long Đừng Qua Sông
Y nghi ngờ vậy đương nhiên vì con số món nợ này. Hai triệu kim tệ. Thương Triều Tông có thể lấy ra nhiều tiền như vậy cho Ngưu Hữu Đạo sao? Nếu Ngưu Hữu Đạo lấy được số tiền kia còn cần phải bán mạng cho Thương Triều Tông sao?
Tả Đức Tụng hoàn hồn lại, hỏi: “Vì sao Trưởng Công chúa lại nợ ngươi nhiều tiền như vậy?”
“Nguyên nhân ta không tiện nói rõ, tránh cho Trưởng Công chúa khỏi phải lúng túng. Việc này, pháp sư tùy tùng của Trưởng Công chúa có thể làm chứng, Tả đại nhân chỉ cần hỏi là biết.”
Tả Đức Tụng hơi trầm ngâm, hai mắt lấp lóe, hỏi: “Có giấy ký nợ không?”
“Ban đầu có giấy nợ, nhưng ta đã trả lại cho Trưởng Công chúa, vì ta tin tưởng hoàng thất nước Tề không phải tiểu nhân xù nợ.”
Tả Đức Tụng cười ha ha: “Hai triệu kim tệ không phải con số nhỏ, ngươi không có chứng cứ liền đến nói người khác nợ ngươi tiền, bảo người ta làm sao tin cho được? Nếu ai cũng làm như ngươi, chẳng phải thiên hạ sẽ đại loạn?”
“Công đạo tự tại lòng người, nếu Trưởng Công chúa không trả, ta cũng không thể nói gì được, vì lẽ đó, chỉ xin Tả đại nhân hỗ trợ báo lại với Trưởng Công chúa một tiếng, ta đến rồi, có thể trả tiền nợ ta rồi.”
Tả Đức Tụng vuốt râu lắc đầu: “Ta không biết chuyện này là thật hay giả. Dù Trưởng Công chúa có nợ ngươi thật, nhưng chuyện của hoàng thất chính là việc nhà của hoàng gia, ngoại thần chúng ta không thể nhúng tay loạn. Ta chỉ có thương chứ không giúp được gì. Tây Viện

quản việc của hoàng tộc, kiến nghị ngươi đến Tây Viện tìm người làm chủ…”
Một phen đạo lý đến là thuận miệng đẩy xong việc đi, làm sao y có thể tham gia chuyện như vậy được? Đây có phải chút tiền lẻ thôi đâu, đường đường là đại sự giúp người ngoài tìm hoàng thất đòi nợ đó.
Y có thể ngồi đây trò chuyện với Ngưu Hữu Đạo coi như là nể mặt hắn rồi, bằng không, với thân phận địa vị của mình, căn bản không cần nhìn tới hắn, có thể trò chuyện như vậy cũng vì hắn nổi tiếng quá, y muốn xem thử xem hắn nhân vật dạng gì.
Nói theo một cách nào đó, đôi khi, tiếng tăm là thứ tốt. Có thanh danh vang dội, có phải hư sĩ không cũng không quan trọng, có thể dễ dàng lôi kéo sự chú ý của người ta rồi có được các lợi ích khác. Thí dụ như Huyền Tử Xuân mạo hiểm cũng muốn khiêu chiến với Ngưu Hữu Đạo không phải chỉ vì muốn có danh tiếng thôi sao? Chuyện đời, thường thường có tiếng tăm mới có lợi.
Sau đó, đương nhiên là lấy cớ bận rộn muốn đuổi Ngưu Hữu Đạo đi.
Ngưu Hữu Đạo cũng không ở ỳ nơi này, cũng chẳng muốn ở, bị người ta đuổi khéo ra ngoai cũng khó chịu, đứng dậy cáo từ, lại khẩn cầu lần thứ hai: “Tả đại nhân, thiếu nợ trả tiền là thiên kinh địa nghĩa, ta tìm tới Tả đại nhân là vì hy vọng có thể kết một đoạn thiện duyên với Tả đại nhân. Với nhân vật như Tả đại nhân, hỗ trợ chuyển lời giúp một tiếng cũng không phải việc khó gì!”
Tả Đức Tụng mỉm cười nói: “Ta đã nói rất rõ rồi, ta chỉ phụ trách chuyện bên ngoài, chuyện hoàng tộc do Tây Viện phụ trách. Tiền U, tiễn khách!”
“Xin mời!” Tiền U lập tức đưa tay xin mời.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay ra ý xin chờ một chút: “Chính vì Tả đại nhân phụ trách chuyện bên ngoài nên ta mới tới tìm Tả đại nhân.”
Tả Đức Tụng “À” lên một tiếng, hứng thú hỏi: “Lão phu nguyện nghe kỳ tưởng, chẳng lẽ ngươi là mật sứ của nước nào sao?”
Ngưu Hữu Đạo giải thích: “Ta cũng không tiện làm gì người trong nước Tề, nhưng người ở ngoài nước Tề, không được thế lực cường đại của nước Tề che chở sẽ xảy ra chuyện gì thì ta không dám hứa chắc, ví dụ như lệnh lang Tả An Niên hiện đang đi sứ nước Triệu, còn có rất nhiều

thủ hạ của đại nhân ở bên ngoài. Ta nghĩ đại nhân cũng không hy vọng nhìn thấy thủ hạ của mình ở bên ngoài xảy ra chuyện!”
Lời này thực sự là đầy mùi vị giang hồ.
Lệnh Hồ Thu hết hồn. Y không ngờ Ngưu Hữu Đạo lại bất ngờ nói ra lời không biết trời cao đất dày này, vội giật ống tao áo của hắn: “Nói cẩn thận!”
Con ngươi của Tả Đức Tụng hơi co lại.
“Lớn mật!” Tiền U quát lên.
Tả Đức Tụng hơi đưa tay lên ngăn lại, mỉm cười nói: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi có biết ngươi đang nói cái gì không? Ngươi đang uy hiếp ta sao? Hắn ta là tu sĩ nước ngoài đầu tiên dám chạy đến phủ đệ uy hiếp y.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta có ý tốt.”
“Ý tốt đều dễ khiến người ta hiểu lầm.” Tả Đức Tụng chắp tay ra sau lưng, hỏi ngược lại: “Nếu ngươi chọc lão phu bực mình, lão phu cũng không dám hứa chắc ngươi còn có thể sống sót rời khỏi nơi này không. Tốt nhất là ngươi nên nói vài câu khiến lão phu cảm thấy hài lòng đi, bằng không, sợ là hôm nay ngươi không đi được.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Thật sao? Tả đại nhân không ngại hỏi Tiền U xem, hộ vệ trong phủ so với Trác Siêu thế nào? Nếu ta xảy ra chuyện trong Tả phủ, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!”
Tiền U vội vàng đứng ra trước cửa đánh giá một chút, ánh mắt đầy cảnh giác.
Tả Đức Tụng híp mắt nhìn hắn.
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục nhắc nhở: “Không phải mãnh long sao dám sang sông? Nếu ta đã dám đến, sẽ không thể không chuẩn bị!”
Tả Đức Tụng đe dọa: “Ngươi đừng quên, nơi này là Kinh thành nước Tề, không phải ai cũng có thể tùy ý làm bậy!”
Ý tứ của lão rất đơn giản, dù ta có thả ngươi ra khỏi Tả phủ, ngươi cũng không thể rời khỏi Kinh thành nước Tề.
Ngưu Hữu Đạo đáp lại gay gắt: “Tả đại nhân cũng không nên quên, thiên hạ nhìn thì như do các nước phân trị, nhưng thực ra là do tu sĩ không chế chứ không phải triều đình nào hết!”
Lời ấy vô cùng mạnh mẽ vang dội, khiến cho Tả Đức Tụng cũng phải chấn động trong lòng.

Hai người nhìn nhau, Tả Đức Tụng khoát tay áo: “Hai người các ngươi ra ngoài trước đi.”
Ngưu Hữu Đạo cũng khẽ gật đầu với Lệnh Hồ Thu. Lệnh Hồ Thu và Tiền U nhìn nhau, không biết một già một trẻ này muốn nói chuyện gì mà cần họ lánh đi, chỉ chậm rãi quay người rời sảnh chính.
Tới khi không còn ai, Tả Đức Tụng mới hỏi: “Ta giúp ngươi chuyển lời có lợi ích gì?”
“Con người ta thích kết bạn, vẫn cho rằng có nhiều bạn hữu sẽ có nhiều đường để đi hơn. Ta biết Tả đại nhân ngồi ở vị trí cao, chưa chắc đã để ý đến thất phu chỉ biết đánh đánh giết giết như ta, cũng không hẳn đã đồng ý kết giao. Có điều, hôm nay ta có thể gửi lời ở đây, sau này nếu Tả đại nhân có việc gì cần mà ta có thể làm, cứ mở miệng dặn dò, ta sẽ làm hết sức! Bên Dung Bình Quận Vương ở nước Yến ta vẫn có vài phần sức ảnh hưởng, không chừng một ngày nào đó Tả đại nhân có thể dùng tới. Ta hứa hẹn như vậy, chưa chắc Tả đại nhân đã chịu tin, nhưng với Tả đại nhân, ngài cũng không tổn thất gì, thử một lần xem, mất gì đâu?”
Đôi mắt quỷ quyệt của Tả Đức Tụng khẽ lóe lên, đột nhiên cười ha hả, giơ tay vỗ vỗ vai Ngưu Hữu Đạo: “Người trẻ tuổi suy nghĩ khá hay!”
Ngưu Hữu Đạo cũng cười: “Chỉ là, không biết Tả đại nhân có ý thế nào?”
“Người trẻ tuổi có lòng nhiệt huyết, có bốc đồng, ta thích!” Tả Đức Tụng chỉ vào mũi hắn cười gật đầu: “Không thể giúp ngươi đòi nợ, nhưng ta cũng có thể nhắc nhở trong cung một chút giúp ngươi về chuyện này. Còn chuyện trogn cung có trả tiền cho ngươi không thì ta không thể chi phối.”
Ngưu Hữu Đạo nhoẻn cười đáng yêu: “Tiền tài là vật ngoài thân, có thể làm quen với Tả đại nhân mới là quan trọng nhất. Nếu Tả đại nhân nói món nợ này không thể đòi, ta sẽ lập tức coi như cặn bã, đảm bảo không nhắc lại về món nợ này của Trưởng Công chúa!”
“Nợ của ngươi có đòi được không là chuyện của ngươi, hai triệu kim tệ, một khoản tiền lớn như vậy, ai dễ dàng bỏ được?” Tả Đức Tụng khoát tay áo, vỗ vỗ tay hắn: “Sau này nếu muốn tới Tả phủ ngồi một chút lúc nào cũng có thể đến. Với bên ngoài cứ lấy danh nghĩa đại diện Dung Bình Quận Vương đến đi!”

Ngưu Hữu Đạo hiểu ý y. Không phải ai cũng có thể tùy ý ra vào phủ đệ của Đại hành lệnh nước Tề, đừng nói là thường xuyên đến, dù là tình cờ đến cũng có thể dễ dàng bị người ta nắm đuôi!

Lấy danh nghĩa của Thương Triều Tông đến thì khác. Bên Thương Triều Tông, ở một góc nào đó, thì có thể coi như nước Yến. Lấy danh nghĩa Thương Triều Tông chẳng khác nào là sứ thần mà chư hầu Thương Triều Tông lén phái tới. Mà Tả Đức Tụng chưởng quản ngoại giao của nước Tề, lui tới là chuyện đương nhiên.

Chương 423: Cho Ngươi Mười Vạn Con Ngựa Có Đủ Không?

Chương 423: Cho Ngươi Mười Vạn Con Ngựa Có Đủ Không?
Đương nhiên, dù là lấy danh nghĩa Thương Triều Tông đến cũng không phải muốn gặp là gặp được. Người ta nói lúc nào cũng có thể đến chẳng khác nào đã đồng ý kết bằng hữu với ngươi, còn là qua loa hay là thực lòng thực lợi thì chỉ có trong lòng đối phương hiểu.
“Được, Tả đại nhân công vụ bề bộn, không tiện quấy rầy quá lâu, tại hạ xin cáo từ trước!” Ngưu Hữu Đạo chắp tay cáo biệt.
Tả Đức Tụng gọi với ra bên ngoài: “Tiễn khách!”
Tiền U nghe vậy bước nhanh đến, đưa tay mời Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo ra ngoài gặp lại Lệnh Hồ Thu, khi hai người rời đi, có một người đi lướt qua họ, chính là tu sĩ trong phủ tên Trần Biệt đã từng đến phhi bộc đài quan chiến.
Trần Biệt bước một bước quay đầu lại ba lần, không biết Tiền U tiễn người nào đi, bước nhanh lên bậc thang, tới bên cạnh Tả Đức Tụng dưới mái hiên: “Tả công, hai vị này là người nào?”
Tả Đức Tụng đáp: “Ngưu Hữu Đạo, Lệnh Hồ Thu, ngươi không lạ gì hai cái tên này chứ?”
“Ngưu Hữu Đạo?” Trần Biệt kinh ngạc: “Ngưu Hữu Đạo đến nơi này sao?”
Y thực sự không ngờ Ngưu Hữu Đạo không đến phi bộc đài ứng chiến mà lại chạy đến Tả phủ.
Tả Đức Tụng hỏi: “Có gì không thích hợp sao?”
“Bên phi bộc đài, hắn phái một đám cao thủ đến, làm thịt Huyền Tử Xuân rồi…” Trần Biệt kể lại chi tiết chuyện vừa tận mắt nhìn thấy ở phi bộc đài.

Tả Đức Tụng sửng sốt, còn tưởng Ngưu Hữu Đạo sợ nên tránh đi, hạ sát thủ với người khiêu chiến trước, ai ngờ lại là như thế. Ngưu Hữu Đạo kia ở đây bái phỏng mình, lại phái người sang bên kia công nhiên giết người, thủ đoạn một văn một võ song song này khiến cho y phải suy nghĩ sâu sắc hồi lâu, cuối cùng, chầm thậm thở dài: "Được lắm, không phải mãnh long không dám sang sông. Đây là muốn gây sóng gió sao?"
Trần Biệt nghi hoặc còn muốn hỏi gì đó.
Tả Đức Tụng khoát tay áo một cái, không nói gì nữa, chắp tay bỏ đi.
Không phải y không sợ uy hiếp của Ngưu Hữu Đạo, trên thực tế, uy hiếp này của Ngưu Hữu Đạo cũng không có ý nghĩa gì, mới đầu suýt nữa y cũng cho rằng Ngưu Hữu Đạo đang đe dọa mình, sau đó mới phát hiện là vô nghĩa.
Rất đơn giản thôi, chỉ nhờ y chuyển lời thôi, tự chủ là ở y, chuyển hay không chuyển, đối phương cũng đâu có biết.
Trên thực tế, đối phương cũng đã nói rồi, tiền tài là vật ngoài thân, người ta đến không phải vì đòi nợ, mà là nhằm vào y.
Hắn uy hiếp như vậy chỉ vì hy vọng y không tiễn khách sớm, chỉ là đang cố ý muốn gây mâu thuẫn, hy vọng có thể thâm nhập sâu hơn vào quan hệ của hai người.
Uy hiếp như vậy càng như thể đối phương đang bày ra thực lực của mình. Ngươi xem, Trác Siêu ta còn có thể giết đấy! Lần này đến đây biểu thị đối phương vẫn còn có giá trị lợi dụng. Đối phương vẫn chưa đòi hỏi bất kỳ thứ gì có ý nghĩa thực tế, trái lại, còn cho y một đống hứa hẹn, khi có thể dùng đến Ngưu Hữu Đạo, cứ mở miệng!
Nói chung có thể tổng kết ý đồ của Ngưu Hữu Đạo bằng một câu. Ngưu Hữu Đạo nói vậy, Tả Đức Tụng y cũng không tổn thất chút gì, không chừng còn có lợi ích bất ngờ, thử xem có giá trị gì không?
Dùng văn đàm để làm quen với y, đồng thời, dùng vũ lực giết chóc ở phi bộc đài, Tả Đức Tụng chắp tay sau lưng đi dạo phát hiện ra điều này.
Ngưu Hữu Đạo này quả thực không hề đơn giản, nói không chừng một ngày nào đó sẽ có lúc dùng đến…
Tiếng vó ngựa gõ trên đầu đường, Phong Ân Thái ghé sát vào Ngưu Hữu Đạo, thấp giọng hỏi: "Đến phủ Đại Hành Lệnh làm gì vậy?"
Ngưu Hữu Đạo cười đáp: "Nơi này không phải chỗ nói chuyện."

Phong Ân Thái nhìn xung quanh, bên đường người đến người đi, quả thực không phải chỗ nói chuyện.
Lệnh Hồ Thu cũng nhìn quanh, thi thoảng đánh giá sắc mặt của Ngưu Hữu Đạo. Y cũng rất muốn biết sau khi Tả Đức Tụng đuổi mình và Tiền U ra ngoài thì đã nói những gì với Ngưu Hữu Đạo.
Nhưng đây cũng không phải nơi để hỏi, càng ngứa ngáy hơn là, phỏng chừng chưa chắc Ngưu Hữu Đạo sẽ tự nói với mình.
Có một số việc cũng có thể hiểu. Bản thân y cũng rõ, cả hai đều hiểu mình kết bái huynh đệ có mấy phần thật tâm. Bản thân y không có thành ý tín nhiệm với Ngưu Hữu Đạo, đừng mong Ngưu Hữu Đạo nói bí mật gì cho mình.
Có điều, lần này thực sự đã khiến y phải sợ hết hồn. Ngưu Hữu Đạo đột nhiên uy hiếp Tả Đức Tụng, hoàn toàn khiến cho y không kịp ứng phó, khiến cho y bối rối lúng túng, phát hiện vị huynh đệ tiện nghi này thực sự đủ điên.
Lúc ấy hai người đều bị hạ cấm chế không thể sử dụng pháp lực. Đối phương muốn giết bọn họ dễ như trở bàn tay, may là cả hai đều sống sót rời Tả phủ.
Thi thoảng Hắc Mẫu Đơn lại nhìn sang gáy Ngưu Hữu Đạo, nàng cũng không biết mục đích thật sự hắn đến Tả phủ là gì, cũng muốn biết bên Tả phủ đã nói gì.
Ngưu Hữu Đạo lắc lư trên lưng ngựa, vẫn bình tĩnh, như thể chưa có chuyện gì xảy ra, ánh mắt vẫn bình thản nhìn thẳng.
Với hắn, Tả Đức Tụng chỉ là một lần đầu tiên hắn thử nông cạn ở Kinh thành nước Tề, hắn không bị điên, sẽ không vô duyên vô cớ chạy đến Tả phủ tìm một kẻ thù lớn.
Tả Đức Tụng có thể chuyển lời giúp hắn hay không cũng không quan trọng, cũng không hy vọng y sẽ làm “bằng hữu” gì với mình, cũng không có yêu cầu có ý nghĩa thực tế gì với y. Hắn chỉ muốn đặt một bước đầu tiên mà thôi, đợi hắn thể hiện ra thực lực, hoặc bày ra được giá trị lợi dụng, đương nhiên Tả Đức Tụng sẽ coi mình là “bằng hữu”.
Không chỉ là một Tả Đức Tụng, dù xây lầu cao vạn trượng, trước hết vẫn phải đặt móng nhà, đầu tiên phải giăng lưới toàn diện, sau đó coi tình hình mà định…

Bạch Vân gian, cầm đài an tĩnh, Tô Chiếu quay lưng dựa vào lan can cầm đài, nhìn cá trong ao tung tăng bơi lội, xuất thần suy nghĩ.
Chuyện xảy ra ở phí bộc đài khiến cho tinh thần nàng căng thẳng, như thể tận mắt nhìn thấy lưỡi đao của Ngưu Hữu Đạo!
Đây không phải lần đầu tiên nàng giao chiến với Ngưu Hữu Đạo, khi Thiệu Bình Ba giao chiến với Ngưu Hữu Đạo, nàng chỉ tham dự gián tiếp, có một số việc, đứng ở góc độ người quan sát sẽ không cảm nhận được cảm giác sâu sắc như thế, chí ít cũng không thể cảm nhận được sâu sắc như Thiệu Bình Ba. Bao lần phục kích thất bại cũng chỉ khiến cho nàng không mò ra được nội tình của Ngưu Hữu Đạo, đến giờ nàng vẫn không biết Trác Siêu chết thế nào.
Nhưng lần này thì khác, Ngưu Hữu Đạo tới trước mắt nàng, bị nàng ra tay
Nhưng kết quả thế nào? Nàng đã tận mắt nhìn thấy!
Muốn dùng biện pháp như thế ép Ngưu Hữu Đạo không thể tự đắc tự tại, quả thực là chuyện cười, người ta phẩy tay một cái liền hóa giải xong.
Khiêu chiến? Người ta thoải mái đồng ý, mọi người đều biết đến trận chiến này. Ngưu Hữu Đạo lai phái một đám cao thủ đến quần ẩu, quần ẩu một cách công khai trước mắt mọi người, xé vụn người khiêu chiến là Huyền Tử Xuân. Đến nhanh, giết nhanh, giết xong liền đi!
Hiện tại, bên ngoài đang lưu truyền, Huyền Tử Xuân khiêu chiến Ngưu Hữu Đạo, không những bản thân mình chết thảm, mà tất cả đồng bọn của nàng ta hắn cũng không tha, tâm ngoan thủ lạt!
Nàng còn hy vọng, mặc kệ Ngưu Hữu Đạo có đến đánh hay không, sau này sẽ luôn có người tìm đến cửa, ép cho Ngưu Hữu Đạo khó chịu không cách nào làm chính sự. Hiện tại, phỏng chừng không ai dám tìm hắn nữa. Còn muốn tìm Ngưu Hữu Đạo, vậy không phải khiêu chiến nữa mà là phải chuẩn bị tinh thần khai chiến với thế lực của Ngưu Hữu Đạo. Huyền Tử Xuân chính là dẫm phải vết xe đổ, chết rồi, còn không có ai đi kêu oan giúp!
Khi nàng đang chờ ở phi bộc đài, Ngưu Hữu Đạo chậm chạp không đến, dù hắn không xuất hiện nàng cũng vui vẻ, lừa nhiều người như vậy, vui lắm sao?

Kết quả, Ngưu Hữu Đạo không xuất hiện nhưng có lẽ vẫn có thể cho tất cả mọi người đến xem trò hay không cảm giác mình bị Ngưu Hữu Đạo lừa, ngược lại còn khen hắn xử lý thật thỏa đáng!
Hiện giờ, bình tĩnh ngẫm lại chuyện đã qua, thì ra không phải mình giăng bẫy để lừa Ngưu Hữu Đạo vào tròng, mà quả thực là đã tác thành cho sức ảnh hưởng của hắn rồi. Ngưu Hữu Đạo thuận thế là vì có ý định thúc đẩy lần khiêu chiến này, nhờ đó, hung hăng tuyên cáo với tất cả mọi người rằng: Ta đến rồi!

Chương 424: Công Chúa Quỵt Nợ (1)

Chương 424: Công Chúa Quỵt Nợ (1)
Dường như hắn cũng đang tuyên cáo với người trong hậu trường là nàng rằng: Cứ việc phóng ngựa tới!
Thấy một phần mà nhìn rõ toàn cảnh, thấy đốm mà nhận ra là báo, chỉ một chuyện có vẻ nhỏ này, nàng đã thực sự lĩnh giáo được sự lợi hại của Ngưu Hữu Đạo, rốt cuộc, nàng đã sâu sắc cảm nhận được vì sao Thiệu Bình Ba lại kiêng kỵ Ngưu Hữu Đạo này như vậy. Vì sao Thiệu Bình Ba cứ dặn mình phải cẩn thận mãi!
Giờ thì nàng đã rõ, dùng trò vặt này đối phó với Ngưu Hữu Đạo chỉ vô dụng, một phiền toái lớn với người khác, với hắn, chẳng đáng gì.
Nàng không biết có phải là do ảo giác không, nhưng Ngưu Hữu Đạo khiến cho nàng cảm thấy hắn là kẻ đã quen nhìn sóng to gió lớn!
Hai người còn chưa gặp mặt thực sự, Ngưu Hữu Đạo ở ngoài sáng, bản thân mình ở trong tối, kết quả hai lần giao chiến đều là mình rơi xuống thế hạ phong!
Tần Miên bước nhanh vào đình đài, bẩm báo: “Đông gia, Ngưu Hữu Đạo vừa từ Tả phủ đi ra, xem hướng đi hắn là quay về nơi ở.”
Tô Chiếu quay lại hỏi: “Có biết hắn tới Tả phủ làm gì không?”
Tô Miên lắc đầu: “Cái này không biết ngay được.”
“Đến ý đồ của hắn còn không biết, còn ứng đối ra sao? Nghĩ cách thăm dò đi!”
“Được!” Tần Miên gật đầu đáp.
Tô Chiếu trầm giọng nói: “Tiếng tăm tốt chưa chắc đã là chuyện tốt. Thả ra phong thanh đi, nói rằng Ngưu Hữu Đạo đến vì chiến mã. Hắn khiến người ta chú ý như thế, ta xem ai dám giúp hắn!”
Tần Miên thở dài: “Đông gia, người khác đến Kinh thành nước Tề, dù chúng ta không thả ra phong thanh, e là ai cũng có thể đoán được hắn

đến là vì chiến mã. Phần lớn các tu sĩ các nước tụ tập tại Kinh thành nước Tề chúng ta không phải đều vì mục đích này sao?”
Ngoài cửa lớn trạch viện, đám người Hạo Thanh Thanh đi tới, Hô Diên Uy khá mong chờ nhìn Sài Phi hỏi han thủ vệ.
“Đạo gia không có ở đây, ra ngoài rồi!” Thủ vệ không vào thông báo mà khẳng định chắc chắn.
Mấy người đứng ngoài cửa nhìn nhau, Sài Phi hỏi lại: “Khi nào hắn quay về?”
“Không biết ngày về. Chúng ta làm sao có thể biết được khi nào Đạo gia quay lại!”
Hạo Thanh Thanh vung tay lên: “Đi vào trong chờ hắn!” Dứt lời, nàng định xông vào.
Hai thủ vệ ở cửa lập tức giơ tay ngăn lại.
Hạo Thanh Thanh trừng đôi mắt sáng: “Dám cản ta! Có biết ta là ai không?”
“Đừng làm loạn!” Lại là Bùi nương tử kéo nàng lại.
Đúng lúc này, từ bên kia đường có tiếng vó ngựa vang lên, mọi người quay sang nhìn. Chính là mấy người Ngưu Hữu Đạo quay về.
Thấy hắn, Hạo Thanh Thanh hưng phấn, từ xa đã vẫy tay gọi: “Ngưu Hữu Đạo, là ta. Có nhận ra không?”
Ngưu Hữu Đạo sững sờ, nhận ra mấy người Bùi nương tử, hơi cười cười. Lúc nãy còn nói bừa với Tả Đức Tụng là tới đòi nợ, không ngờ giờ con nợ đã chủ động tìm đến cửa.
Phong Ân Thái liếc nhìn nữ nhân giả nam trang đang ồn ào kia, hỏi Ngưu Hữu Đạo: “Ai thế?”
Hắn đáp: “Trưởng công chúa nước Tề!”
Lệnh Hồ Thu không nói nổi gì nữa, chỉ chậm chậm quay lại nhìn hắn. Kẻ này thực sự có quen với Trưởng Công chúa nước Tề đó!
Phong Ân Thái tò mò hỏi:”Ngài biết Trưởng Công chúa nước Tề sao?”
Tinh thần y cũng rung lên. Công chúa chủ động tìm đến cửa, có quan hệ này, có phải việc mua chiến mã sẽ dễ hơn một chút không?
Mấy người đến cửa, nhảy xuống ngựa, Ngưu Hữu Đạo chắp tay cười nói với mấy người Bùi nương tử: “Chư vị, đã lâu không gặp, rất nhớ nhung!”

“Ngưu huynh đệ!” Bùi nương tử lên tiếng chào hỏi, mấy người quen cũng cười chắp tay đáp lễ.
Hô Diên Uy râu quai nón chăm chú đánh giá Ngưu Hữu Đạo từ trên xuống dưới, thầm nghĩ: “Trẻ tuổi thật!”
Hạo Thanh Thanh cướp lời trước: “Chúng ta vừa tới phi bộc đài xem chiến, ngươi không xuất hiện mà chạy đi đâu rồi?”
Ngưu Hữu Đạo cười đáp: “Có chút việc bận, phải đi làm thôi.”
Hạo Thanh Thanh vỗ ngực hứa hẹn: “Đến nơi này rồi, có chuyện gì cứ tìm ta, ta sẽ giúp ngươi!” Dư quang liếc qua Hô Diên Uy.
Ngưu Hữu Đạo bắt luôn lấy câu này: “Muốn mua một ít chiến mã, ngươi có thể giúp ta không?”
Hạo Thanh Thanh hất cằm: “Chuyện nhỏ. Muốn bao nhiêu? Đưa ngươi mười vạn con có đủ không?”
Ngưu Hữu Đạo há hốc mồm. Hắn nói đùa thôi, ai ngờ lại nhận được câu trả lời chắc chắn như thế. Thật hay giả đây?
Mười vạn thớt? Hai mắt Phong Ân Thái sáng rực lên. Không ngờ Ngưu Hữu Đạo có quan hệ mạnh như thế. Xem ra bên sư môn nói để kẻ này đi thử xem không phải không có nguyên nhân.
Mấy người Bùi nương tử thì mặt mũi đen thui. Công chúa vừa nói cái gì thế này? Chiến mã có quan hệ tới quốc sách nước Tề, một Công chúa như nàng há có thể can thiệp? Còn nói một câu đưa ra mười vạn thớt? Thật là hào phóng quá đấy! Ngươi nghĩ là ngươi đưa cái gì thế?
Mười vạn thớt? Hô Diên Uy cũng chấn kinh. Dù là công tử bột y cũng biết mười vạn thớt chiến mã đáng giá bao nhiêu. Y kinh ngạc kích động nhìn Hạo Thanh Thanh như thấy tiên nhân, trong lòng hạ quyết tâm, có bị đánh chết cũng không cưới nữ nhân này!
“Nói mò gì vậy?” Bùi Nương Tử không kìm được kéo Hạo Thanh Thanh một cái.
Không phải là không nể mặt công chúa trước mặt mọi người mà là vị công chúa này mồm miệng chẳng ngăn lại được.
Ngưu Hữu Đạo lại nhìn chằm chằm Hạo Thanh Thanh cười hì hì truy vấn: “Công chúa, người nói lời có giữ lời không?”
“Đương nhiên giữ lời, ta...” Hạo Thanh Thanh còn chưa nói xong đã bị Bùi Nương Tử kéo ra sau lưng.

Bùi Nương Tử nói: “Ngưu huynh đệ, ngươi đừng đùa nàng nữa.”
“Haha, không sao, không sao, nàng ta thường nói lời không giữ lời, ta cũng đã quen rồi.” Ngưu Hữu Đạo cười đưa tay mời: “Cổng không phải nơi để nói chuyện, mời chư vị vào trong.”
“Ai nói lời không giữ lời?” Hạo Thanh Thanh trợn mắt kêu gào.
Nhưng đã không có ai để ý đến nàng ta. Ngưu Hữu Đạo đi trước dẫn bọn Bùi Nương Tử đi vào, hai bên trò chuyện với nhau.
“Ngươi biết thân phận của công chưa?”
“Công chúa sớm đã nói tên thật với ta, đến đây nếu còn không biết thân phận công chúa thì chi bằng ta đập đầu chết cho rồi.”
Đi vào đại sảnh đãi khách, sau khi giới thiệu hai bên với nhau, dĩ nhiên đám Bùi Nương Tử không quá để bọn Phong Ân Thái và Lệnh Hồ Thu vào trong mắt nhưng cũng khách khí hai câu, sau đó trong lời lẽ ngầm ám chỉ, ra hiệu đám Lệnh Hồ Thu tránh đi một chút.
Người ta đúng là hoàn toàn có tư cách này, người có thể hộ pháp trong hoàng cung, bối cảnh sư môn có thể đoán được, thực lực sư môn cũng có tên tuổi trong cả giới tu hành. Thiên Ngọc môn ở Yến quốc còn được chứ ở bên này không là gì cả.
Lệnh Hồ Thu được gọi là giao thiệp rộng nhưng cũng phải xem là đối với người nào, những đại môn phái thật sự cũng sẽ không để Lệnh Hồ Thu vào trong mắt.
Bọn hắn chướng mắt, cũng không muốn có giao tình gì với đám Lệnh Hồ Thu và Phong Ân Thái, cảm thấy bọn hắn không có tư cách tham gia vào cuộc nói chuyện của họ. Chuyện của công chúa Tề quốc các ngươi có thể nghe sao?
Nói khó nghe một chút, trong mắt Bùi Nương Tử, Lệnh Hồ Thu và Phong Ân Thái còn chẳng bằng Hắc Mẫu Đơn. Bùi Nương Tử còn trêu đùa với Hắc Mẫu Đơn hai câu, người quen mà.
Nếu không phải ban đầu đi đường có giao tình với Ngưu Hữu Đạo, cộng thêm những chuyện phát triển phía sau của Ngưu Hữu Đạo đủ có tiền vốn để họ coi trọng thêm vài phần, sau khi cáo biệt ở Băng Tuyết các chưa hẳn mấy người Bùi Nương Tử đã muốn gặp lại Ngưu Hữu Đạo chứ đừng nói đến chuyện chủ động tìm tới cửa.

Mấy người Lệnh Hồ Thu, Phong Ân Thái cũng thức thời, chủ động cáo lui.
Trong phòng khách không có những người khác, Ngưu Hữu Đạo nhìn Hô Diên Uy thêm hai cái bởi vì biết vị này hay qua lại với Viên Cương. Trước đó hắn chỉ nghe nói, không ngờ lại được gặp nhanh như vậy. Hắn chủ động bắt chuyện vài câu, muốn hiểu thêm vị này một chút.
Lúc đầu Hô Diên Uy còn hơi cẩn thận, dù sao vị này cũng là người dám giết Yến sứ, màn huyết tinh ở Phi Bộc đài y cũng đã thấy, cho rằng Ngưu Hữu Đạo không dễ kết dao, ai ngờ Ngưu Hữu Đạo rất dễ nói chuyện, còn chủ động nói đùa với y nên y cũng dần thả lỏng hơn.
“Ngưu huynh, ta đã ngưỡng mộ đại danh của huynh đã lâu, nếu đã tới Tề kinh thì hãy cho huynh đệ một cơ hội tận nghĩa chủ nhà.” Trong lúc vui vẻ Hô Diên Uy nhiệt tình mời.

Chương 425: Công Chúa Quỵt Nợ (2)

Chương 425: Công Chúa Quỵt Nợ (2)
“Cái đó dễ thôi!” Ngưu Hữu Đạo gật đầu đồng ý.
Thấy hai người vừa gặp mặt còn thân thiết hơn cả nàng, trong lòng Hạo Thanh Thanh rất khó chịu, cũng không nhìn nổi Hô Diên Uy đắc ý trước mặt nàng nên nghe đến đây cuối cùng cũng phát tác. “Hô Diên Uy, ta ở đây, kinh thành từ lúc nào đến lượt ngươi là chủ rồi? Ngưu Hữu Đạo ngươi đừng nghe hắn, hắn ngoài thích dạo chơi thanh lâu, ngoài dẫn ngươi đến những nơi dơ bẩn kia thì chẳng đưa ngươi đi được chỗ khác đâu.”
Hô Diên Uy vừa định phát tác, ai ngờ Ngưu Hữu Đạo lại gật đầu nói: “Thanh lâu tốt, thanh lâu tốt, không biết cô nương nơi này phong tình như thế nào, Hô Diên huynh, nghe nói kinh thành có “Bạch Vân Gian” rất được, rất nổi tiếng, không biết tên tuổi và sự thực có tương xứng không?”
Chát! Hô Diên Uy đùi vỗ, mặt mày hớn hở đảm bảo: “Ngưu huynh yên tâm, đi Bạch Vân Gian đi, hôm nào ta sẽ sắp xếp!”
Hạo Thanh Thanh lập tức đầy vẻ khinh bỉ, Bùi Nương Tử bưng chén trà không nói, hai nam nhân công nhiên thảo luận chuyện đi chơi thanh lâu trước mặt các nàng nên nghe không hề thoải mái. Hắc Mẫu Đơn thì mỉm cười không nói, vì nàng biết Ngưu Hữu Đạo căn bản không phải loại người như vậy.
Ngưu Hữu Đạo nghe vậy thì lập tức nói với Hắc Mẫu Đơn: “Về sau Hô Diên huynh đến đây không được cản lại, bất kỳ lúc nào cũng có thể gặp ta!”
Hắc Mẫu Đơn cười trả lời: “Vâng, nhớ kỹ rồi!”
Hô Diên Uy lập tức cười thoải mái, y là người thích sĩ diện, lần sau phải để đám bằng hữu kia của mình mở mang kiến thức, Ngưu Hữu Đạo giết

yến sứ là bằng hữu của y, thế này thì quá có thể diện rồi, lần trước sứ thần Yến quốc tại Tề quốc kia hình như còn mạnh miệng cãi mình!
Hạo Thanh Thanh miễn cưỡng chen vào: “Ngưu Hữu Đạo, vì sao Viên Cương không đến?”
“Công chúa!” Bùi Nương Tử lập tức quát, ngay trước mặt Hô Diên Uy, nàng không muốn Hạo Thanh Thanh kéo chuyện Viên Cương vào, đồng thời ném cho Ngưu Hữu Đạo một ánh mắt.
Ngưu Hữu Đạo hiểu ý, hắn cũng nghe Hắc Mẫu Đơn nói chuyện Hạo Thanh Thanh thổ lộ với Viên Cương. Mặc kệ lời Hạo Thanh Thanh nói có phải thật lòng không thì hắn vẫn nghĩ hai người không phù hợp. Đầu tiên Viên Cương không thích loại nữ nhân này, tiếp đó chênh lệch thân phận địa vị của hai người thật sự không thích hợp ở cạnh nhau, nếu miễn cưỡng ở cạnh chỉ có hại cho Viên Cương, hắn vẫn mong nữ nhân này cách xa Viên Cương một chút.
Hắn liền nói tránh đi: “Công chúa, nhắc đến chuyện này ta mới nhớ ra một chuyện, tiền cô còn nợ ta có phải nên trả rồi không?”
Phụt! Hô Diên Uy đang bưng chén trà liên tục ho khan, ngẩng đầu hỏi: “Ngưu huynh, nàng thiếu tiền huynh sao?”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu.
Hô Diên Uy lại hỏi: “Thiếu bao nhiêu?”
Khuôn mặt Hạo Thanh Thanh đỏ lên, lập tức hét lên với hắn: “Tên mặt lông cặn bã, liên quan gì đến ngươi!”
Ngưu Hữu Đạo: “Cũng không nhiều, hai trăm vạn kim tệ nhỉ!”
Nhiều như vậy mà còn không nhiều lắm? Hô Diên Uy chấn kinh, ánh mắt khó tin nhìn về phía Hạo Thanh Thanh rồi lại bưng chén trà lên trộm mừng, giống như đang nói chuyện với chén trà: “Cả đời lão tử còn chưa từng thấy nhiều tiền như vậy, thiếu nhiều tiền như vậy, cũng không biết ai là cặn bã!”
Hạo Thanh Thanh lập tức bắt chén trà trên bàn hắt một chén trà về phía Hô Diên Uy ngồi đối diện.
Hoành Thiên Đoạn luôn lặng lẽ đứng bên hất tay áo lên, nước trà hắt đến ngoặt giữa không trung, bay ra ngoài cửa.
Hạo Thanh Thanh không dám nổi khùng với Hoành Thiên Đoạn, lại quay sang quát Ngưu Hữu Đạo: “Ở đâu ra hai trăm vạn, ngươi còn chưa

đưa ta vào Băng Tuyết các, căn cứ theo cá cược là ngươi thua, phải trả ta một trăm vạn, trừ trước cấn sau, chúng ta không ai nợ gì ai cả.”
Ban đầu ở Băng Tuyết các không hiểu rõ, giờ nàng đại khái đã hiểu hai trăm vạn kim tệ có ý nghĩa như thế nào.
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Công chúa, cô đang quỵt nợ đấy à, là do cô chạy trước, sao cô có thể trách ta không dẫn cô vào? Được thôi, ta chạy làng thì thôi vậy, nhưng dù sao một trăm vạn vẫn phải trả chứ nhỉ?”
“Làm sao ta biết ngươi có thể dẫn ta vào hay không?”
“Công chúa, cô nói vậy là không có lý rồi, chẳng lẽ cô quên, giấy nợ hai trăm vạn cô đã viết cho rồi, là ta có lòng tốt trả lại cho cô.”
Bên này hai người đấu võ miệng, Hạo Thanh Thanh tức thở hổn hển còn Ngưu Hữu Đạo vẫn mang vẻ trêu tức.
Hô Diên Uy phấn chấn tinh thần, nghiêm túc nghe chuyện xấu liên quan đến Hạo Thanh Thanh, chuẩn bị cho tương lai.
Bùi Nương Tử cũng không để ý, mặc kệ Ngưu Hữu Đạo có phải đang nói đùa hay không, số tiền kia không thể trả cho Ngưu Hữu Đạo. Tiền của hoàng thất Tề quốc đâu dễ lừa vậy? Chạy đến kinh thành Tề quốc đòi nợ, bản thân Ngưu Hữu Đạo phải ước lượng hậu quả một chút.
Người cũ gặp mặt, lại quen thêm người mới, hai bên cũng không trò chuyện quá lâu, bên Bùi Nương Tử liền cáo từ, từ chối bữa tiệc của Ngưu Hữu Đạo mời.
Ngưu Hữu Đạo đích thân tiến đám người ra cổng. Lúc sắp cáo biệt Hô Diên Uy liên tục nói hôm khác sẽ đến tìm hắn.
Sau khi tiễn khách đi, Lệnh Hồ Thu và Phong Ân Thái nhanh chóng bu lại.
“Công chúa kia nói chuyện chiến mã như thế nào?” Phong Ân Thái vội hỏi.
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Một công chúa không có thực quyền, huynh cho rằng nàng ta có quyền phá hỏng quốc sách Tề quốc đưa ta mười vạn chiến mã sao?”
Lúc đầu hắn chưa kịp phản ứng, vì hắn biết Hạo Thanh Thanh không phải người nói dối, suýt chút nữa đã bị mấy lời lung tung của Hạo Thanh Thanh lừa tưởng thật, còn muốn đánh chủ ý với Hạo Thanh Thanh, kết quả Bùi Nương Tử âm thầm nhắc nhở hắn mới phản ứng lại. Hạo Thanh

Thanh không nói dối, đơn thuần chỉ là những lời nói mò không suy nghĩ bằng đầu thôi.
“Hầy...” Phong Ân Thái im lặng, tỉnh ngộ, chợt tiếc hận nói: “Nói đùa thôi à!”
Với chuyện chiến sự, thật ra lão là người sốt ruột nhất trong đám người này. Lão mang người đến Tề quốc từ sớm, đến giờ không thể bàn giao lại với gia môn!
Lệnh Hồ Thu lại hỏi câu khác: “Lão đệ, nghe nói đệ cử một đám người đi làm thịt Huyền Tử Xuân trước mặt mọi người?”
Lúc trước luôn đi bên cạnh Ngưu Hữu Đạo nên y không biết tình hình, mãi lúc nãy vừa hồi phủ mới nhận được tin tức bên Phi Bộc đài kia.
“Tình hình như thế nào?” Phong Ân Thái ngạc nhiên. Đệ tử Thiên Ngọc môn dưới tay lão đều biết chuyện nhưng nhất thời chưa có ai vội vàng báo với lão, đều cho rằng lão ở cạnh Ngưu Hữu Đạo hẳn đã biết việc này.
“Ừm!” Ngưu Hữu Đạo gật đầu thừa nhận, cứ thế bước đi.
Đợi sau khi hỏi rõ tình hình từ miệng Lệnh Hồ Thu, Phong Ân Thái im lặng hồi lâu, cuối cùng lắc đầu cười khổ...
Trên con đường rừng ven hồ, một nam tử áo trắng lưng hùm vai gấu đang dạo bước, trên áo trắng có thêu long vân màu trắng, khí chất cao quý, có khí thế như mơ hồ, không giận tự uy, chính là hoàng đế Tề quốc Hạo Vân Đồ.
Tả Đức Tụng đã thay trang phục ngồi bồi tiếp nói chuyện bên cạnh, Hạo Vân Đồ đột nhiên muốn hỏi tình hình nước nào đó nên y lập tức được vời tới.
Sau khi nói xong chuyện chính sự, lúc định cáo từ, Tả Đức Tụng chợt cười nói: “Bệ hạ, hôm nay trong nhà thần xảy ra chút chuyện thú vị.”
Hạo Vân Đồ: “Chuyện thú vị gì nói thử nghe nào.”
Tả Đức Tụng: “Dung Bình quận vương Yến quốc Thương Triều Tông cử người tới, lúc đến nhà thần bái kiến thần đột nhiên nhắc đến một chuyện, nói trưởng công chúa thiếu hắn hai trăm vạn kim tệ, còn hỏi thần có thể giúp hắn hỏi trưởng công chúa lúc nào trả tiền cho hắn, thần cảm thấy rất buồn cười nhưng cũng không để ý lắm.”

Hạo Vân Đồ dừng bước, chuyện nữ nhi thiếu nợ trước kia hình như ông đã từng nghe nói, sau khi hơi suy tư, hỏi: “Là nhi tử Thương Kiến Bá phái người tới? Tên là gì?”
Tả Đức Tụng: “Ngưu Hữu Đạo, chính là Ngưu Hữu Đạo giết Yến sứ.”
“Ồ!” Hạo Vân Đồ khẽ gật đầu tiếp tục tiến về phía trước.
Tả Đức Tụng quan sát phản ứng của ông, không nhận ra được bất kỳ manh mối gì bèn cáo lui.
Sau khi Hạo Vân Đồ đi dạo ven hồ thì cũng đổi hướng, trở về hậu cung, trực tiếp tới tẩm cung hoàng hậu.
Hoàng hậu nghe tin liền ra ngoài nghênh đón, sau khi hai vợ chồng tùy viện nói vào câu liền ngồi xuống, Hạo Vân Đồ hỏi: : “Thanh Thanh đâu?”

Chương 426: Con Nợ Cha Trả

Chương 426: Con Nợ Cha Trả
Hoàng hậu cười nói: “Nó nói Ngưu Hữu Đạo ám sát Yến sứ tới, muốn đối chiến với người ta ở Phi Bộc đài thành bắc, người còn không biết nữ nhi người sao, la hét đòi đi xem náo nhiệt nên sáng sớm đã chạy đi rồi.”
Hạo Vân Đồ liên tiếp nghe được cái tên “Ngưu Hữu Đạo” này lông mày hơi giật giật, vẻ mặt không thay đổi: “Bảo Bùi Tam Nương ở bên Thanh Thanh đến một chút.”
Vợ chồng nhiều năm, hoàng hậu đã nhận ra điểm dị thường, thử hỏi một tiếng: “Thanh Thanh lại làm sai chuyện sao
“Nàng nghĩ nhiều rồi!” Hạo Vân Đồ vứt lại một câu rồi đứng dậy bỏ đi, lúc nào tìm được người còn chưa biết, ông không thể cứ ngồi đây chờ Bùi Nương Tử về.
Vừa lúc này nhóm Hạo Thanh Thanh sắp trở về, cho dù Hạo Thanh Thanh vừa ra khỏi cung không muốn về quá sớm.
Người còn ở ngoài cung Bùi Nương Tử đã bắt gặp người hoàng đến phái đi tìm kiếm liền trở về cung sớm hơn Hạo Thanh Thanh một chút.
Lúc nhìn thấy Hiên Viên Đạo, Hiên Viên Đạo đang ngồi trong điện xử lý công vụ.
“Tham kiến bệ hạ!” Bùi Nương Tử tiến vào chắp tay chào.
Hạo Vân Đồ đặt quyển sách trong tay xuống, nhướn mắt nhìn lên, hỏi: “Thanh Thanh lại chạy đi xem náo nhiệt rồi?”
Bùi Nương Tử cung kính trả lời: “Đúng thế.”
Hạo Vân Đồ: “Nha đầu kia vĩnh viễn chưa trưởng thành. Kết quả Phi Bộc đài như thế nào??”
Bùi Nương Tử: “Huyền Tử Xuân khiêu chiến bị Ngưu Hữu Đạo phái một đám người giết...” Nàng nói lại tình hình lúc đó, bao gồm cả chuyện sau đó Hạo Thanh Thanh đi tìm Ngưu Hữu Đạo.

Hạo Vân Đồ cười, dường như rất hứng thú. Có điều hưng phấn không phải là ở chỗ Ngưu Hữu Đạo giết người như thế nào mà là phương diện khác: “Thanh Thanh và Hô Diên Uy cùng đi chơi sao?”
Bùi Nương Tử biết ông đang hứng thủ với điều gì, có vài lời cũng không biết có nên nói hay không. Đứng từ góc độ nữ nhân nàng ta khá phản cảm với Hô Diên Uy nhưng có mấy lời không phải nàng ta nên nói, nàng ta bèn nói một câu có hàm ý nhắc nhở: “Hô Diên Uy thích đi chốn phong nguyệt,công chúa rất ghét điều này, gặp Hô Diên Uy cũng chẳng nói lời nào dễ nghe.”
Hạo Vân Đồ hơi có vẻ trầm mặc, nói: “Nam nhân mà, có thể lý giải, Hô Diên Uy hiện tại cũng không có việc gì làm, đang tuổi trẻ, khó tránh khỏi có chút hoang đường, đợi khi thành gia lập nghiệp, hiểu rõ trách nhiệm phải gánh vác tự nhiên sẽ thu liễm lại. Tình huống gia đình bọn hắn cũng không cho phép hắn phóng túng mãi được. Tam nương, ngươi là người bên cạnh Thanh Thanh, có vài đạo lý ngươi phải nói nhiều với Thanh Thanh, ngươi hiểu rõ ý quả nhân chứ?”
“Rõ!” Bùi Nương Tử đáp, nàng ta chẳng thèm đi nói những đạo lý mà ngay cả bản thân nàng ta cũng không đồng ý với Hạo Thanh Thanh, chỉ làm những việc trong phận sự của mình là được rồi.
Hạo Vân Đồ nhìn chằm chằm Bùi Nương Tử, trong ánh mắt có chút thâm trầm, câu chuyện lại quay về chủ đề trước: “Ban nãy ngươi nói tu sĩ quan chiến ở Phi Bộc đài rất nhiều, có bao nhiêu?”
Bùi Nương Tử suy tư một chút: “Hồi bệ hạ, cụ thể là bao nhiêu không rõ nhưng ít nhất phải có mấy ngàn người quan chiến.”
“Mấy ngàn người...” Hạo Vân Đồ nói thầm một tiếng, lại hỏi: “Đều là tu sĩ sao?”
Bùi Nương Tử đáp: “Có lẽ đều là tu sĩ, chỗ đó người thường không dễ lên được.”
Hạo Vân Đồ trầm mặc, vừa trầm mặc vừa phất phất tay.
Bùi Nương Tử ôm quyền khom người, lui lại mấy bước, sau đó quay người rời đi.
Trong điện an tĩnh lại, Hạo Vân Đồ chậm rãi dựa vào ghế lưng, từ từ nói: “Bộ Tầm, ngươi cảm thấy tiền nha đầu Thanh Thanh kia nợ nên trả hay không?”

Một lão thái giám cơ thể hơi mập tóng bạc trắng đứng bên, chính là Bộ Tầm trong lời hoàng đế nói: “Chỉ là chuyện đùa, không thể coi là thật.”
Hạo Vân Đồ: “Vậy hôm nay nha đầu Thanh Thanh kia lại hứa hẹn với người ta mười vạn chiến mã thì sao?”
Bộ Tầm khẽ cười một tiếng: “Công chúa ngây thơ, không rành thế sự, mười vạn con chiến mã thì càng không thể coi là thật.”
Hạo Vân Đồ nghiêng đầu nhìn về phía hắn ta: “Phi Bộc đài có mấy ngàn tu sĩ quan chiến, ngươi thấy thế nào?”
Làm bạn nhiều năm, không nói gì mà tâm ý tương thông nhưng cũng có thể hiểu rõ tâm tư đối phương. Bộ Tầm dường như hiểu ra chút gì đấy, đáp: “Cái này không chỉ ở Phi Bộc đài, tu sĩ ở kinh thành không ở Phi Bộc đài không biết là có bao nhiêu.”
Hạo Vân Đồ: “Đúng vậy! Đây chỉ mới là số đi Phi Bộc đài, số người ở kinh thành không biết có bao nhiêu. Nhiều tu sĩ tụ tập ở kinh thành như vậy là định làm gì?”
Bộ Tầm: “Có lẽ đều là thế lực khắp nơi đến để cầu chiến mã.”
“Tụ tập như vậy có phải hơi nhiều quá không? Chỉ tùy tiện tụ tập xem chút náo nhiệt đã có mấy ngàn tu sĩ vây xem, nếu xảy ra chuyện hơi lớn một chút thì thế sao? Võ đài đã đánh tới tận cửa nhà quả nhân rồi! Nhiều kẻ có ý đồ xấu như vậy đang dạo chơi xung quanh nhà quả nhân.
Một khi có biến, một khi chúng tụ tập gây chuyện, hộ vệ cung thành của quả nhân e cũng chẳng cản được, cũng nên thanh lý dọn dẹp rồi.”
Hạo Vân Đồ nói xong đứng dậy, đi vòng ra trường án, bước ra cửa, đứng dưới mái hiên cửa cung điện.
Bộ Tầm đi từng bước phía sau, đang quan sát sắc mặt để nói chuyện.
Hạo Vân Đồ nhìn chằm chằm phía trước, ánh mắt có chút thâm trầm từ từ nói: “Đường đường trưởng công chúa Tề quốc há có thể nói không giữ lời! Nữ nhi bảo bối của quả nhân nợ tiền quả nhân phải trả giúp nàng, đồ nữ nhi quả nhân hứa, quả nhân phải thực hiện giúp nàng, ai bảo quả nhân là cha nàng...”
Đình viện tĩnh mịch, đèn đuốc le lói, nguyệt điệp nhẹ nhàng vỗ cánh dưới ánh trăng, Ngưu Hữu Đạo đứng trong cảnh đẹp này ngẩng đầu ngắm trăng.

Hắc Mẫu Đơn cầm vài tờ giấy trên tay bước vào: “Đạo gia, đây là tình hình mấy nhà ngày mai người muốn đi bái phỏng.”
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo thu lại từ bầu trời đêm, cầm tờ giấy trong tay, Đoạn Hổ lại bước nhanh chân đến vội vàng bẩm báo: “Đạo gia, Bùi Nương Tử đến đây bái phỏng.”
Ngưu Hữu Đạo hiếu kì: “Công chúa thiếu đầu óc kia đêm hôm khuya khoắt chạy tới làm gì?”
Đoạn Hổ nói: “Công chúa không đến, chỉ có Bùi Nương Tử và Sài Phi.”
Ngưu Hữu Đạo hơi giật mình, nói: “Cho mời!”
Rất nhanh, Bùi Nương Tử cùng Sài Phi bước đến, được mời vào phòng khách ngồi.
Sau khi trà nước dâng lên, Ngưu Hữu Đạo vẫn tò mò hỏi: “Hai vị không biết có gì cần phân phó?”
Bùi Nương Tử mỉm cười: “Phân phó không dám nhận, chúng ta cũng là phụng ý chỉ Hoàng đế bệ hạ đến đây gặp Ngưu huynh đệ.”
“Hoàng đế?” Ngưu Hữu Đạo hồ nghi: “Hoàng đế Tề quốc có ý chỉ cho ta?”
Bùi Nương Tử: “Ngươi cũng không phải người Tề quốc, sao có ý chỉ gì cho ngươi, bệ hạ bảo chúng ta đến tìm Ngưu huynh đệ đàm phán.”
“Đàm phán?” Ngưu Hữu Đạo và Hắc Mẫu Đơn nhìn nhau, đều mờ mịt, Ngưu Hữu Đạo lại hỏi: “Đàm phán chuyện gì?”
Bùi Nương Tử: “Bệ hạ nói, đường đường trưởng công chúa Tề quốc không thể nói mà không giữ lời, nếu đã nợ tiền người ta, vậy thì phải trả. Nếu đã hứa gì thì phải thực hiện. Trưởng công chúa nợ Ngưu huynh đệ hai trăm vạn kim tệ, còn cả mười vạn chiến mã trưởng công chúa hứa hẹn cho Ngưu huynh đệ, tất cả đều được bệ hạ thực hiện thay trưởng công chúa, con nợ cha trả!”
“...” Ngưu Hữu Đạo cùng Hắc Mẫu Đơn đều á khẩu không trả lời được, có cảm giác như bị đánh một gậy làm ngớ ngẩn cả rồi.
Niềm vui này tới quá đột ngột, hơn nữa có cường liệt, hai trăm vạn kim tệ, mười vạn con chiến mã?
Ngưu Hữu Đạo có chút không thể tin được: “Hoàng đế bệ hạ Tề quốc không nói đùa đấy chứ?”
Bùi Nương Tử: “Quân vô hí ngôn!”

Ngưu Hữu Đạo hồ nghi nói: “Đã muốn làm tròn lời hứa, còn nói đàm phán là có ý gì?”
Bùi Nương Tử: “Là như vậy, Ngưu huynh đệ, ngươi cũng là người hiểu chuyện có lẽ cũng nhìn ra, bình thường công chúa nói chuyện đều không dùng đầu óc, bệ hạ cũng đau đầu. Ngày nào đầu óc công chúa ấm lên nói tặng Tề quốc cho người khác bệ hạ cũng không thể cũng giúp nàng thực hiện được? Cho nên nói, bắt bệ hạ trực tiếp trả hai trăm vạn kim tệ cùng mười vạn con chiến mã giúp công chúa để làm tròn lời hứa căn bản không thực tế, Ngưu huynh đệ, ngươi nói sao?”

Chương 427: Quân Tâm Khó Dò

Chương 427: Quân Tâm Khó Dò
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả, bưng trà chậm rãi nhấp một hớp, âm thầm phỏng đoán ý đồ đến của đối phương, nhất thời hắn cũng không tiện nói những thứ đồ lớn đó hắn không cần nữa, càng không tiện nói các ngươi nhất định phải thực hiện.
“Vậy ý của bệ hạ là?” Ngưu Hữu Đạo thử hỏi một câu.
Bùi Nương Tử: “Mười vạn con chiến mã không thể nào đưa cho ngươi, chuyện đó không thực tế, điểm ấy chắc hẳn Ngưu huynh đệ cũng hiểu. Còn hai trăm vạn kim tệ kia, bệ hạ đồng ý trả, có điều lập tức trả nhiều tiền mặt như vậy cũng là áp lực đối với quốc khố Tề quốc. Ý bệ hạ là điều hòa một chút!”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Cách điều hòa thế nào?”
Bùi Nương Tử lấy một cuộn da dê trong tay áo đẩy lên trước mặt Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo cầm lấy xem, phát hiện là một chồng văn điệp phê chuẩn xuất cảnh chiến mã, tổng cộng mười tờ, số lượng của mỗi tờ phê chuẩn xuất cảnh là một vạn thớt.
Một vạn thớt! Theo Ngưu Hữu Đạo biết, đây là hạn ngạch lớn nhất trong văn điệp phê chuẩn xuất cảnh chiến mã, mười tờ, tức là mười vạn thớt!
Ngưu Hữu Đạo vô cùng kinh ngạc về phía Bùi Nương Tử, chỉ vào văn điệp, hỏi: “Có ý gì?”
Bùi Nương Tử: “Hai trăm vạn kim tệ không trả nữa, văn điệp phê chuẩn xuất cảnh mười vạn tuấn mã này đủ để gán hai trăm vạn kim tệ, còn tiền mua sắm chiến mã, Ngưu huynh đệ tự nghĩ cách đi. như vậy, lời hứa hẹn hoang đường của công chúa điều hòa một chút là có thể thực hiện được hết, ngươi thấy như thế nào?”

Cái này dĩ nhiên là cầu còn không được, nhưng Ngưu Hữu Đạo không tin có chuyện tốt như vậy, đưa đồ vật trong tay lên, hỏi: “Nếu ta đồng ý, thứ này là của ta?”
Bùi Nương Tử gật đầu: “Vẫn là câu nói kia, quân vô hí ngôn! Đồ vật ta đều mang đến rồi, Ngưu huynh đệ còn gì nghi ngờ nữa. có điều vẫn còn kèm theo hai điều kiện!”
Ngưu Hữu Đạo: “Nguyện rửa tai lắng nghe!”
Bùi Nương Tử: “Đầu tiên, sau này trưởng công chúa có hứa hẹn gì với Ngưu huynh đệ đều sẽ không tính! Thứ hai, sau khi Ngưu huynh đệ nhận đồ, chúng ta cần có văn bản giao nhận rõ ràng, Ngưu huynh đệ phải viết rõ đã nhận được đồ trưởng công chúa đã hứa, sau này không còn nợ gì Ngưu huynh đệ nữa. Sau này Ngưu huynh đệ cũng không được tìm công chúa đòi nợ gì nữa. Còn điều phía trước cũng muốn được viết rõ trong văn thư giao nhận. Ngưu huynh đệ, chỉ đơn giản như vậy, thế này cũng không thể nói chúng ta lấy thế đè ngườ đúng không? Có thể đồng ý, giờ chúng ta chính thức giao nhận, nếu không đồng ý thì quên đi, ngươi thấy thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo cảm thấy khó hiểu, tình hình trong hoàng cung như thế nào hắn không biết, hắn cũng không hề hiểu rõ vị hoàng đế kia, đột nhiên đem lợi ích như vậy nện lên đầu hắn, hắn hoàn toàn không hiểu rõ tình hình gì cả nên không cách nào đưa ra phán đoán chính xác, cho nên hắn hơi sững ra.
Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, đây rõ ràng là lợi ích sáng loáng, cũng chẳng có bất lời với mình, quá chiếm tiện nghi như vậy, thiên hạ nào có chuyện tốt đến thế? Ngay cả hắn còn không coi lời hứa hẹn của Hạo Thanh Thanh là thật, hoàng đế có thể coi là thật sao?”
Ngưu Hữu Đạo chần chờ nói: “Có thể cho ta cân nhắc hai ngày không?”
Bùi Nương Tử lắc đầu: “Ngưu huynh đệ, những lời ta nói sau đây không có ý khác, chỉ nói một sự thật.”
Ngưu Hữu Đạo: “Mời nói!”
Bùi Nương Tử: “Ngươi nên hiểu rõ bản thân ngươi có thân phận địa vị gì, bệ hạ có thân phận địa vị gì, bệ hạ không có thời gian cùng tinh lực từ từ chơi với ngươi. Cơ hội chỉ có lần này, hoặc là ngươi đồng ý điều kiện giao nhận rõ ràng, hoặc là giờ đưa ra thứ chứng minh mình chủ

động từ bỏ tất cả những hứa hẹn của công chúa. Ngươi không có tư cách cò kè mặc cả với hoàng đế, thời khắc này ngươi không có lựa chọn thứ ba. Tối nay sau khi rời khỏi tòa nhà này nếu không thể đưa về câu trả lời bệ hạ muốn, tất cả mọi người trong căn nhà nhà sẽ không nhìn thấy mặt trời ngày mai, điểm này ngươi không cần hoài nghi!”
Lời đối phương mặc dù khó nghe, nhưng Ngưu Hữu Đạo rõ, đối phương nói hoàn toàn là sự thật. Ở kinh thành Tề quốc này, hoàng đế muốn hắn không nhìn thấy mặt trời ngày mai chỉ là chuyện một câu nói.
Ngưu Hữu Đạo lật lật thứ trong tay: “Mẫu Đơn, mời Lệnh Hồ Thu và Phong Ân Thái đến đây một chút.”
“Rõ!” Hắc Mẫu Đơn đáp.
Bùi Nương Tử nói: “Loại chuyện này cần để những người khác tham dự sao?”
Hắc Mẫu Đơn nghe tiếng dừng bước, nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo phất thứ trong tay: “Thứ này ta thấy lần đầu, sao biết là thật hay giả?”
Bùi Nương Tử khẽ cười một tiếng: “Ta đáng phải làm giả thứ này đưa cho ngươi sao? Nếu Hoàng đế bệ hạ thật sự muốn đối phó ngươi, cần phải vòng vèo vậy sao?”
Đây chính là điểm khiến Ngưu Hữu Đạo lo lắng, lợi ích đột nhiên giáng xuống này khiến hắn khó tin. Hắn muốn từ bỏ nhưng lại cảm thấy nếu Hoàng đế bệ hạ đối phó hắn thật sự không cần phải lòng vòng như vậy, ngươi ở ngay trên địa bàn của người ta, muốn thu thập hắn quá dễ dàng. Nếu là mình suy nghĩ nhiều, thứ đồ có giá trị không nhỏ thế này mà từ bỏ không khỏi quá đáng tiếc.
Ngưu Hữu Đạo vẫn phất tay với Hắc Mẫu Đơn, bảo mời hai vị kia đến. Không lâu sau, Lệnh Hồ Thu và Phong Ân Thái đến, hai người nhìn thấy Bùi Nương Tử tới, đều dùng ánh mắt thăm dò nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo thuận tay đưa đồ cho bọn hắn: “Hoàng đế Tề quốc muốn thực hiện lời hứa giúp công chúa, thứ này ta chưa thấy bao giờ, các huynh xem thử là thật hay giả.”
Sau khi hai người nhìn thấy rõ đồ vật trong tay đều giật nảy cả mình, ban ngày chính miệng công chúa kia hứa mười vạn thớt, không ngờ đã

đến thật rồi!
Phong Ân Thái nhìn thấy thứ trong tay càng hưng phấn không thôi hai mắt tỏa ánh sáng.
Nhưng hai người cũng chưa từng thấy thứ này. Trong tình huống bình thường triều đình Tề quốc ký văn điệp xuất cảnh chiến mã đều là giao dịch giữa các quốc gia với nhau, phần lớn tu sĩ đều chưa từng nhìn thấy món này.
Bùi Nương Tử nhìn bộ dạng nghi hoặc của bọn hắn liền lắc đầu nói: "Thật sự không cần nghi ngờ đâu, không thể là giả được, cũng không đáng làm giả lừa gạt các ngươi!"
Lệnh Hồ Thu hỏi Ngưu Hữu Đạo: "Lão đệ, cái này là thế nào?"
"Tiền nợ và đồ công chúa đã hứa với ta, Hoàng đế bệ hạ muốn điều hoà một chút..." Ngưu Hữu Đạo kể lại đại khái tình hình.
Sau khi nghe xong, Phong Ân Thái nói: "Thật sự đòi công chúa hai trăm vạn kim tệ cùng mười vạn con chiến mã không khỏi có chút quá đáng, ta thấy biện pháp điều hòa này có thể chấp nhận."
Ngưu Hữu Đạo đang khó xử, nghe vậy hỏi: "Phong lão ca cảm thấy có thể?"
Phong Ân Thái: "Mặc kệ là thật hay giả, đợi sau này tìm người nghiệm chứng thật giả là có thể biết được ngay, giờ đệ đồng ý cũng không tổn thất gì."
Ngưu Hữu Đạo cũng có suy nghĩ này, nhưng vẫn có chút cảnh giác với lợi ích đến đột ngột này, hắn quay đầu lại hỏi Lệnh Hồ Thu: "Huynh trưởng thấy thế nào?"
Lệnh Hồ Thu chần chờ nói: "Việc này lão đệ tự nghĩ lại cho kỹ."
Chuyện lớn như vậy, y cũng có hoài nghi, cũng không dám tuỳ tiện đưa ra đề nghị.
Không ai biết rõ rốt cuộc hoàng đế có ý gì, mấy người bọn hắn cũng chưa được tiếp xúc với nhân vật cấp bậc hoàng đế. Trong phòng rơi vào yên tĩnh.
Cuối cùng vẫn là Bùi Nương Tử phá vỡ trầm mặc: "Ngưu huynh đệ, vị trong cung không kiên nhẫn, vẫn đang còn chờ tin tức của ta đấy."
Ngưu Hữu Đạo chần chờ khó quyết định.

Phong Ân Thái nói: “Lão đệ, đồng ý đi, đệ chỉ cần giải quyết việc này, nhiệm vụ của đệ ở Tề quốc đã hoàn thành. Chuyện vận chuyển ra ngoại cảnh Tề quốc do Thiên Ngọc môn ta phụ trách.”
Lão biết Ngưu Hữu Đạo e ngại nguy hiểm không dám tùy tiện quyết định.
Ngưu Hữu Đạo sửng sốt, không ngờ lão lại nói ra câu này, quay phắt đầu lại hỏi: “Thái độ của huynh có thể đại diện cho Thiên Ngọc môn sao?”
Cái này hắn nhất định phải hỏi cho rõ ràng, hắn cần dựa vào lợi ích của phân chia rượu để thỏa mãn lợi ích ba phái, còn cần dùng đó để nuôi mạng lưới tình báo Ngũ Lương sơn.

Chương 428: Quân Tâm Khó Dò (2)

Chương 428: Quân Tâm Khó Dò (2)
“Sư môn phái ta đến đây phụ trách, ta có quyền đại diện cho sư môn vào thời điểm này, điểm này đệ hẳn cũng biết, không cần phải nghi ngờ!”
Phong Ân Thái giơ chồng văn điệp trong tay: “Có điều có hai tiền đề, đầu tiên thứ này phải là thật, ngoài ra, thứ này nhất định phải giao hết cho Thiên Ngọc môn ta xử trí.”
Chỉ cần chồng văn điệp phê chuẩn xuất cảnh này là thật, lão muốn tất cả phải cầm về tay!
Thiên Ngọc môn phái lão đến đây chủ trì việc này, tốn nhiều thời gian như vậy, lại hao phí một khoản tiền khổng lồ, lại hao tổn không ít nhân thủ, sau khi trở về đã không còn mặt mũi nào đối mặt với sư môn. Nếu có thể lấy được thứ này về tay, chuyện phía sau sẽ dễ làm hơn nhiều.
Vì sao dễ làm? Đạo lý rất đơn giản! Là dựa vào xấp văn điệp phê chuẩn xuất cảnh mười vạn chiến mã, chỉ cần cầm thứ này để làm điều kiện thông quan trên đường.
Ra khỏi quốc cảnh phía đông Tề quốc chính là Triệu quốc, chỉ cần giải quyết êm đẹp đem chiến mã tặng cho các thế lực ở khu vực vận chuyển ngang qua là được. Văn điệp phê chuẩn xuất cảnh mười vạn chiến mã bỏ ra năm vạn để mở được các ải không đủ sao? Nếu thực sự không được, chỉ cần đưa về hai vạn thớt cũng được, còn tám vạn khác cứ đem tặng người ta để mở được các ải không được sao?
Ai cũng biết, mua sắm chiến mã trong cảnh nội Tề quốc thực ra không mắc, phiền phức mấu chốt là chuyện vận chuyển khỏi quốc cảnh Tề quốc. Đây là cửa ải mà Tề quốc khống chế nghiêm ngặt nhất. Sở dĩ chiến mã đắt hơn phân nửa phí tổn bắt nguồn từ đây. dân chăn nuôi ngựa bán ngựa thực ra chỉ kiếm được một ít, phần lớn đều dâng tặng cho những người quyền thế kia rồi.

Cho nên có điệp phê chuẩn xuất cảnh mười vạn chiến mã trong tay, đây chính là con át chủ bài lớn nhất. Nhưng để Thiên Ngọc môn ra mặt tìm các thế lực phải đi ngang qua trên đường đàm phán, cho họ nhặt không lợi ích, các thế lực đi ngang qua trên đường chẳng có lý do gì không đồng ý.
Chỉ cần phân chia số lượng chiến mã vận chuyển theo từng đợt, để cho dù các thế lực kia biết chuyện đổi ý giữ số chiến mã trước mắt lại thì cũng không được lợi bằng số Thiên Ngọc môn cho, về sau đợi sau khi chiến mã quá cảnh mới thực hiện chỗ tốt dĩ nhiên cả đường sẽ thông suốt.
Cứ vậy, có thế lực khắp nơi suốt chặng đường đảm bảo thực ra còn an toàn hơn đi đường biển, mặc dù cái giá phải trả rất lớn nhưng có điều tiền vốn trả cái giá này cũng có không mà.
Cho dù lão chỉ có thể đem về hai vạn chiến mã nhưng so với một vạn chiến mã Thương Triều Tông cần vẫn lớn hơn rất nhiều, còn có thể tiết kiệm được cho Thiên Ngọc môn một khoản lớn ở Tề quốc, tất cả những phí tổn trước kia như vậy tính ra đều chẳng đáng gì, ngược lại lão còn có công.
Thử hỏi, điệp phê chuẩn xuất cảnh mười vạn chiến mã này bảo làm sao mà lão không động lòng cho được?
Ngưu Hữu Đạo hơi suy nghĩ, trầm ngâm nói: “Phong lão ca đã nói như vậy, ta cũng không thể nói gì hơn. Có điều lão ca, huynh đừng chê ta nói chuyện khó nghe, dù sao huynh cũng Bành chưởng môn, lời nói miệng của huynh không đủ phân lượng, e là phải chứng thực trên giấy tờ mới chứng minh được. hơn nữa ta và huynh phải lập tức cùng truyền tin tức về để người trong nhà biết quyết định của huynh, ta không muốn sau này có bất kỳ cãi cọ gì!”
Thần sắc Phong Ân Thái ngưng trọng chậm rãi gật đầu nói: “Đây là dĩ nhiên, ta đã đưa ra quyết định này dĩ nhiên phải gánh chịu trách nhiệm này!”
Nếu lão đã bằng lòng nhảy ra gánh nguy hiểm vậy thì Ngưu Hữu Đạo cũng thoải mái hơn nhiều, quay đầu khẽ gật đầu với Bùi Nương Tử: “Được! Quyết định như vậy đi, lấy bút mực giấy nghiên tới.”
“Rõ!” Hắc Mẫu Đơn đáp lời bước nhanh đi.

Bút nghiên giấy mực nhanh chóng đem tới, Ngưu Hữu Đạo đề bút thành thư, viết rõ nội dung đàm phán lên, xóa sạch nợ với Hạo Thanh Thanh, sau này bất kể Hạo Thanh Thanh hứa hẹn gì đều không tính.
Phong Ân Thái đứng ngoài quan sát chen lời: “Hắn phải thêm vào một câu, điều kiện tiên quyết là xấp văn điệp phê chuẩn xuất cảnh này là thật mới tính!”
Ngưu Hữu Đạo đang đề bút nhìn về phía Bùi Nương Tử, Bùi Nương Tử gật đầu: “Có thể!”
Thế là Ngưu Hữu Đạo đặt bút thêm vào nội dung Phong Ân Thái nói. Sau khi viết xong, đóng dấu ký kên, rồi dưới sự ra hiệu của Bùi Nương Tử lại ấn dấu chỉ tay và chưởng ấn.
Bùi Nương Tử kiểm tra khế ước, xác nhận không có gì sai sót mới thu lại, lập tức cáo từ: “Chư vị, đã quấy rầy lâu, ta còn phải trở về phục mệnh, xin cáo từ ở đây!”
Tiễn khách xong, Ngưu Hữu Đạo lại ký khế ước với Phong Ân Thái, cuối cùng giao hết mười văn điệp phê chuẩn xuất cảnh cho Phong Ân Thái.
Nói thật, văn điệp phê chuẩn xuất cảnh mười vạn chiến mã mặc dù không phải mười vạn chiến mã thực sự nhưng tuyệt đối có giá trị không nhỏ, đối với những người có nhu cầu bức thiết mà nói thậm chí không phải là chuyện tiền bạc, cứ thế tặng không cho Thiên Ngọc môn, ít nhiều Ngưu Hữu Đạo vẫn cảm thấy hơi tiếc.
Nhưng hắn nghĩ rất thoáng, không làm gì mà có thể lấy được phần trăm rượu về tay, lại có thể bớt đi phiền phức sau này cũng không có gì không tốt, tham quá chưa chắc đã là chuyện tốt...
Ngoài phủ, Bùi Nương Tử và Sài Phi ra khỏi cửa, dưới bóng đêm trực tiếp bay lượn trên bầu trời kinh thành.
Đáp xuống ngoài hoàng cung, trước khi tiến vào cửa cung, Sài Phi không kìm được hỏi một câu: “Sư tỷ, văn điệp phê chuẩn xuất cảnh mười vạn chiến mã này không phải chuyện nhỏ, bệ hạ làm vậy là có ý gì?”
Bùi Nương Tử thở dài: “Ta cũng không biết, tâm tư bệ hạ khó phỏng đoán, chúng ta làm theo là được.”
Hai người đi đến trước cửa cung, đưa ra lệnh bài thông hành đi vào...

Trong căn nhà ban nãy, sau khi Phong Ân Thái và Ngưu Hữu Đạo giải quyết rõ ràng mọi chuyện thì cùng song song thả kim sí về báo tin. Phong Ân Thái cất mười văn điệp rồi cáo từ trước, không còn tâm tư ở lại ứng phó nữa.
Lệnh Hồ Thu đưa mắt nhìn Phong Ân Thái rời đi, miệng lầm bầm nói: "Xem chừng lão sẽ lập tức gửi tiếp một tin cho Thiên Ngọc môn, báo cáo kỹ tính toán của lão để Thiên Ngọc môn tiến hành phối hợp."
Liếc mắt nói với Ngưu Hữu Đạo cau mày bên cạnh: "Đệ cũng không cần lo lắng gì cả, chỉ cần văn điệp phê chuẩn xuất cảnh mười vạn chiến mã này là thật, cho dù có phải trả cái giá lớn để mở đường thì đưa một vạn chiến mã về quận Thanh Sơn cũng quá dễ dàng. Chỉ cần ra khỏi cảnh nội Tề quốc phía sau cơ bản chẳng có vấn đề gì, chắc chắn Phong Ân Thái cũng thấy rõ điểm ấy nên mới đưa ra quyết định này."
"Chỉ hi vọng như thế!" Ngưu Hữu Đạo buông tiếng thở dài, thật sự là việc này thấy thế nào đều không thích hợp, thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không ra Hoàng đế Tề quốc cần gì phải lòng vòng nhắm vào hắn như vậy, hắn chưa đạt đến độ cao như Hoàng đế Tề quốc, tiền căn hậu quả chả biết gì, không có chút tin tức gì để hắn tham khảo khiến hắn không thể đưa ra bất kỳ phán đoán gì.
Cho nên càng nghĩ càng không yên lòng, lại hỏi: "Huynh trưởng, hoàng đế Tề quốc là người như thế nào?"
Lệnh Hồ Thu hiểu ý hắn, cười haha nói: "Ta làm sao có tư cách kết giao với hoàng đế các quốc gia. Ngay cả mặt Hạo Vân Đồ ta còn chưa thấy, cùng lắm chỉ nghe chút phong thanh sao rõ hắn là hạng người gì. Có điều chắn chắn không phải loại hôn quân có thể làm những chuyện hồ đồ như đệ hoài nghi đâu, cũng không phải dạng làm loạn như trưởng công chúa, hơn nữa chắc chắn giỏi hơn hoàng đế Yến quốc. Đệ nhìn cục diện loạn trong giặc ngoài của Yến quốc các đệ, lại nhìn cục diện bình ổn của Tề quốc đi, hôn quân sao có thể khống chế ra cục diện như vậy được?"
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu nói: "Huynh trưởng nói vậy ta chẳng phải càng lo lắng hơn sao?"
"Quân tâm khó dò, chúng ta chẳng có chút đầu mối gì, huống hồ chuyện đã thế này rồi, có nghĩ nhiều cũng vô dụng, nghỉ ngơi trước đi, ta về

trước đây!” Lệnh Hồ Thu vỗ vỗ bả vai hắn, phủi tay áo bỏ đi.
Thật ra, Lệnh Hồ Thu y chỉ là người đứng xem, xảy ra chuyện cũng không liên quan gì đến y nên dĩ nhiên y chẳng có áp lực gì.

Chương 429: Một Đấu Một Vạn

Chương 429: Một Đấu Một Vạn
Còn Ngưu Hữu Đạo muốn không nghĩ cũng khó, nhưng hắn thực sự không nghĩ ra mình có tư cách gì đáng để hoàng đế Tề quốc đích thân ra tay đối phó. Nếu Yến quốc hại hắn, hắn còn có thể lý giải, mình với Tề quốc hắn không thù oán gì.
Tôi này đã định sẵn khiến hắn phải trặn trọc rồi..
“Công chúa, người định đi đâu?”
Mặt trời mọc, Hạo Thanh Thanh hất bím tóc đầy đầu nhảy nhót từ trong phòng ra, lúc ra đến cửa viện bị Bùi Nương Tử đột ngột bước ra cản lại.
Hạo Thanh Thanh hất cằm: “Tìm mẫu hậu.”
Bùi Nương Tử bình tĩnh nói: “Bệ hạ có chỉ, kể từ hôm nay, không có ý chỉ của bệ hạ, công chúa không thể rời khỏi viện này.”
Hạo Thanh Thanh trừng mắt: “Giam lỏng ta? Ta làm gì sai? Ta đi gặp mẫu hậu cũng không được?”
Bùi Nương Tử lắc đầu: “Không được!”
Hạo Thanh Thanh kinh hô: “Dựa vào cái gì?”
Bùi Nương Tử: “Ta cũng không biết, đây là ý chỉ bệ hạ.”
Hạo Thanh Thanh cả giận nói: “Ta không tin, ta tìm phụ hoàng nói rõ lí lẽ.” Rồi nàng định xông ra ngoài.
Bùi Nương Tử kéo tay nàng lại: “Bệ hạ có chỉ, nếu công chúa dám kháng mệnh, trói lại!”
“...” Hạo Thanh Thanh á khẩu không trả lời được.
Sau khi khuyên được nàng trở về, Bùi Nương Tử lại phân phó một nữ tu sĩ theo sát Hạo Thanh Thanh một tấc không rời, tóm lại không để cho Hạo Thanh Thanh rời đi.
Nàng ta vừa trong viện bước ra thì đụng phải Sài Phi.

Sài Phi vừa gặp đã hỏi: “Sư tỷ, có nghe tin gì không? E là Ngưu Hữu Đạo gặp phiền phức rồi.”
“Haizz!” Bùi Nương Tử khẽ thở dài: “Bệ hạ sẽ không để Ngưu Hữu Đạo vào trong mắt đâu, Ngưu Hữu Đạo chỉ vừa lúc đụng phải dao của bệ hạ.”
Sài Phi ừ đáp: “Đúng là hoàn toàn không để hắn vào trong mắt, nói cách khác cũng sẽ không để ý sống chết của hắn.”
Bùi Nương Tử giương mắt: “Ngươi có ý kiến?”
Sài Phi giang tay lên: “Ta có thể có ý kiến gì, ý kiến của chúng ta hữu dụng sao? Bệ hạ ra tay, ngoài ý chỉ bản thân bệ hạ, ai có thể thay đổi chứ? Đồ đao của bệ hạ đã giơ lên nhất định phải có một trận gió tanh mưa máu, chỉ không biết phải chết bao nhiêu người thôi!”
Bùi Nương Tử cười khổ: “Tu vi tu sĩ chúng ta có lúc thực ra cũng chẳng có tác dụng gì, bệ hạ mới thực sự là một đấu một vạn!”
Phủ đệ Đại hành lệnh, Tả Đức Tụng hạ triều trở về, Tiền U đang đi qua đi lại trước cửa phủ bước lên đón, bồi tiếp vào trong, vừa đi cạnh ông vừa nói thầm.
Trong đình viện, Tả Đức Tụng dừng chân, hỏi: “Chuyện khi nào?”
Tiền U: “Tin vừa được truyền ra sáng nay, Tả Công, ngài cảm thấy là thật sao?”
Tả Đức Tụng hỏi lại: “Ngươi cảm thấy trong kinh thành này ai dám ngụy trang bệ hạ công khai tung tin đồn nhảm?”
Tiền U trầm mặc gật đầu: “Cũng đúng, Tả công nói có lý, xem ra thực sự là thật rồi.”
Tả Đức Tụng quay đầu nhìn về phía hoàng cung: “Bảo đồng môn của ngươi an phận một chút, gần đây cố gắng đừng dính vào chuyện gì, những tu sĩ kia khiến bệ hạ bất mãn, bệ hạ muốn giết người!”
Tiền U: “Tả công đang nhắc nhở là, chỉ không ngờ Ngưu Hữu Đạo kia lại thành chỗ hạ đao.”
Tả Đức Tụng cười haha một tiếng: “Không phải mãnh long không qua sông, ta lại muốn xem thử hắn vượt sông như thế nào...”
Phủ đệ Thượng tướng quân Hô Diên, Hô Diên Uy nghênh ngang đi về phía cổng lớn.

Bóng dáng Tra Hổ từ một lầu các bên cạnh đi ra, Hô Diên Uy nhìn thấy chắp tay: “Chào buổi sáng Lão Hổ thúc.”
“Sáng? Người xem thử giờ là lúc nào rồi?” Tra Hổ hất cằm chỉ mặt trời đã treo cao.
Hô Diên Uy cười hì hì: “Ta đây không phải đang bị thương sao?” Ngón tay chỉ vào mông mình.
Tra Hổ cười hỏi: “Thương tích thế nào?”
Hô Diên Uy vỗ ngực: “Mặc dù không phải mình đồng da sắt nhưng dù sao cũng là một hán tử, có thể đi được!”
Tra Hổ: “Khà, ngày đó là ai đau kêu cha gọi mẹ, nước mắt nước mũi ròng ròng?”
“Khụ khụ!” Hô Diên Uy ho khan hai tiếng,
Y hơi lúng túng nhìn chung quanh, thấp giọng nói: “Lão hổ thúc, người thấy chết không cứu thì thôi đi, sao còn ngồi đó châm chọc ta.”
Tra Hổ: “Được, không châm chọc nữa, người định đi đâu?”
Hô Diên Uy lập tức cười hì hì nói: “Mới quen một bằng hữu, đã hẹn là dẫn hắn đi Bạch Vân Gian chơi. Lão Hổ thức, cô nương Bạch Vân Gian không tệ đâu, có muốn cùng đi cho biết không? Ta mời khách!”
Tra Hổ cười nói: “Xem ra đậu hũ quán thật sự kiếm được tiền rồi, còn nhớ mời khách ta nữa.”
Hô Diên Uy cười hì hì: “Quên ai chứ không thể quên được thúc, sau này chỉ cần lão Hổ thúc nói vài lời tốt đẹp với cha ta, sau này có chuyện tốt nhất định nghĩ đến thúc.”
Tra Hổ gật đầu: “Ừm, mời khách cũng không cần đâu, ta cũng chẳng hứng thú với tiền lắm, hay là ta nói với cha người một tiếng, bảo ông ấy đem toàn bộ phần được chia của người ở Đậu hũ quán sung công?”
Hai mắt Hô Diên Uy trừng lớn, bước tới trước ôm lấy cánh tay ông, liên tục cầu khẩn: “Lão Hổ thúc, tiểu chất đã rất thê thảm, ngài không thể bỏ đá xuống giếng được!”
“Người không phải nữ nhân, đừng có ôm ôm ấp ấp chứ?” Tra Hổ liền đẩy ý ra: “Ta muốn nữ nhân thế nào mà không có, cho dù ta có ngủ với bà chủ Bạch Vân Gian, Đại vương Tây viện cũng sẽ chẳng nói gì, không cần người mời khách, ý tốt của người ta xin nhận nhưng ta không hứng

thú với nơi phong nguyệt kia. Đúng rồi, người định mời ai, Ngưu Hữu Đạo sao?”
Hô Diên Uy dựng thẳng ngón tay cái: “Anh minh, không gì có thể giấu được thúc!”
Tra Hổ: “Yên tĩnh một chút, trong khoảng thời gian này cũng đừng ra ngoài lung tung, ngoan ngoãn ở trong nhà, coi như dưỡng thương đi, đây là ý của cha người đấy!”
Hô Diên Uy: “Đừng nha, ta đã đồng ý với người ta, sao có thể nói không giữ lời. Hơn nữa, thương tích của ta đã tốt lắm rồi, ra ngoài đi đây đi đó một chút có thể còn khỏi nhanh lên..” Y đột nhiên phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết.
Vì Tra Hổ đột nhiên đá một cước lên mông y, trực tiếp đá bay y rồi đập thẳng xuống đất.
Tra Hổ phất phất tay, lập tức có hai người tới, ông chỉ Hô Diên Uy nửa sống nửa chết trên mặt đất: “Đưa Tam thiếu gia đưa trở về dưỡng thương, thương tích chưa lành không cho phép hắn đi ra ngoài.”
“Rõ!” Hai người lập tức đỡ Hô Diên Uy trên mặt đất dậy.
Hoành Thiên Đoạn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết liền dừng bước nhìn.
Tra Hổ đi tới, Hoành Thiên Đoạn khẽ khom người.
Tra Hổ lặng lẽ liếc xéo nói: “Gần đây có thể không được yên ổn lắm, bảo đồng môn của ngươi mở to mắt, vểnh tai lên, nhìn trong nhà cho kỹ, nếu có thất trách để người Hô Diên gia xảy ra chuyện, tính tình ta cũng không tốt lắm đâu!”
Lời này không chút khách khí, gương mặt Hoành Thiên Đoạn hơi căng lên, có chút kiêng kỵ liếc nhìn Tra Hổ một chút, hơi hạ thấp người nói: “Sẽ bàn giao xuống dưới.”
Bạch Vân Gian, trong một lầu các, một đám vũ nương nhẹ nhàng nhảy múa, Tô Chiếu đích thân gảy đàn cho các nàng.
Tần Miên đi từ hành lang đến, tới cạnh Tô Chiếu, cúi người thì thầm bên tai Tô Chiếu.
Tiếng đàn liền im bặt, Tô Chiếu bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía nàng, chợt đứng lên, phất tay ra hiệu nhạc công bên cạnh đến đàn tiếp thay nàng.

Tiếng đàn lại vang lên, hai người đi tới nơi hẻo lánh, Tô Chiếu hồ nghi nói: “Trưởng công chúa Tề quốc nợ Ngưu Hữu Đạo hai trăm vạn kim tệ cùng mười vạn con chiến mã? Chẳng lẽ đây chính là mục đích khiến Ngưu Hữu Đạo không hề nóng vội trên đường đi?”
Tần Miên: “Giờ chuyện này còn quan trọng sao?”
Tô Chiếu cười: “Tự Ngưu Hữu Đạo trêu chọc phải phiền phức lớn rồi, có trò hay để xem rồi!”
Lúc này Ngưu Hữu Đạo đang đứng trong phòng ngủ giang hai cánh tay, Hắc Mẫu Đơn đang mặc đồ sửa soạn cho hắn, sắp ra ngoài gặp khách quý, bề ngoài cần phải chỉnh tề một chút.
“Giờ này những đại quan kia có lẽ đều hạ triều rồi?” Ngưu Hữu Đạo hỏi một tiếng.
Hắc Mẫu Đơn: “Hắn là hạ rồi, không trực ban, nên trở về nhà hắn là đều về nhà.”
Ngưu Hữu Đạo: “Tốt! Hôm nay tranh thủ bái phỏng ba đến bốn nhà.”
Bên này thu thập ăn mặc xong chuẩn bị ra cửa thì thấy Lệnh Hồ Thu vội vã đến, từ xa đã kêu lên: “Lão đệ, xảy ra chuyện, xảy ra chuyện!”
Ngưu Hữu Đạo: “Huynh trưởng cớ gì kinh ngạc như thế?”
Lệnh Hồ Thu tới gần trầm giọng nói: “Tối qua thật sự xảy ra chuyện rồi.”

Chương 430: Phong Lão Ca, Lão Phong, Phong Đại Gia

Chương 430: Phong Lão Ca, Lão Phong, Phong Đại Gia
Chuyện tối qua vẫn treo lơ lửng trong lòng Ngưu Hữu Đạo, giờ nghe vậy sắc mặt liền trầm xuống: “Chuyện gì xảy ra?”
Lệnh Hồ Thu: “Chuyện trưởng công chúa Tề quốc nợ đệ, chuyện tối qua sáng này đột nhiên bị truyền ra!”
“Chuyện tối qua, người bên chúng ta biết không nhiều...” Ngưu Hữu Đạo nói được một nửa liền ngẩng phắt đầu lên nhìn y: “Hoàng đế Tề quốc có trong lời đồn không?”
Lệnh Hồ Thu gật đầu: “Trong lời đồn có Hoàng đế Tề quốc, nói rất rõ, hoàng đế Tề quốc trả nợ cho nữ nhi đã cho đệ văn điệp cho phép xuất cảnh mười vạn chiến mã!”
Ngưu Hữu Đạo trong nháy mắt hiểu rõ, tin tức đột nhiên truyền ra, dám tung lời đồn dưới mắt hoàng đến, liên quan đến trưởng công chúa, dám vạch trần chuyện xấu trong nhà hoàng đế, là bên nào tiết lộ tin tức còn phải nói gì nữa sao?
Vẻ mặt Lệnh Hồ Thu ngưng trọng nói: “Văn điệp cho phép xuất cảnh mười vạn chiến mã đấy! Lão đệ, đệ thành mục tiêu công kích, lần này đệ phiền phức lớn rồi!”
Ngưu Hữu Đạo vừa bực mình vừa buồn cười: “Hoàng đế Tề quốc này có ý gì, chút chuyện của ta và nữ nhi hắn mà cũng không dung được, không tiếc bôi đen nữ nhi mình để hố ta sao? Hắn muốn thu thập ta mà đáng phiền phức vậy sao?”
“Haizz!” Lệnh Hồ Thu dậm chân chỉ hắn: “Lão đệ, đệ hơi coi trọng bản thân quá thì phải. Đến giờ đệ còn tưởng rằng nhằm vào đệ sao? Đương nhiên, và rồi lúc nghe được tin ta cũng tưởng rằng nhằm vào đệ, nhưng

nghĩ lại, không đúng rồi, hắn nhằm vào những tu sĩ mang theo ý đồ xấu xa với chiến mã đến Tề quốc đấy. Văn điệp cho phép xuất cảnh mười vạn chiến mã, đó không phải chuyện tiền, nó sẽ kinh động thế lực khắp nơi, sẽ khiến người ta tranh đoạt bể đầu, phải mất bao nhiêu mạng, chảy bao nhiêu máu mới có thể giải quyết được chuyện lần này! E là trong lòng hắn đã sớm bất mãn với tu sĩ các phương tụ tập ở kinh thành này, đệ vừa lúc đâm phải đao của hắn, vừa lúc dâng một cái cớ động thủ cho hắn mà thôi!”

Hắc Mẫu Đơn vừa nhíu mày sắc mặt vừa thay đổi.

“Sịt!” Ngưu Hữu Đạo hít sâu một hơi, trong chớp mắt, chuyện khó hiểu tối qua cuối cùng đã có đáp án.

Giờ này khắc này, hắn mới phát hiện tầm mắt của mình so với tầm mắt nhìn khắp thiên hạ của hoàng đế vẫn có tính hạn chế.

Hắn chỉ nghĩ không có lý do gì đối phó hắn, cũng không sai, hoàng đến đúng là không có lý do gì đối phó hắn.

Hắn cứ nghĩ chỉ cần bên này không để lộ bí mật, hắn bên hoàng đế cũng sẽ không để lộ bí mật, Hoàng đế sẽ không để cho người ngoài biết nữ nhi của mình không đáng tin đến mức nào, chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài mà!

Ai có thể ngờ, mình thực ra chỉ là kíp nổ, là một con cờ không quan trọng mà thôi. Hoàng đế muốn đối phó với một đám tu sĩ, muốn cả đám tu sĩ hạ độc thủ, muốn số tu sĩ đếm không hết kia tự giết lẫn nhau.

Hắn chỉ nhìn chằm chằm được mất và nguy hiểm của bản thân, không nghĩ đến chuyện muốn giết nhiều tu sĩ như vậy, mạch suy nghĩ không hề hướng lên trên đó.

Làm tu sĩ lâu như vậy, bất tri bất giác đã dính cái tính tự cho mình là giỏi của tu sĩ, chưa từng nghĩ rằng người trong thế tục dám ra tay với nhiều tu sĩ như vậy, nhưng trên thực tế thật sự có người có khí thế thôn tính sơn hạ thực sự có người dám làm như vậy!

Như thế, với hoàng đế mà nói, chuyện xấu trong nhà căn bản không tồn tại, trong mắt người ngoài, không có chuyện xấu trong nhà, chỉ có thủ đoạn của hoàng đế thôi!

So sánh được mất, nợ của Hạo Thanh Thanh với hắn, hoàng đế cũng tiện tay trả sạch giúp nữ nhi rồi.

Nếu như mình nhất định phải suy nghĩ nhiều, dám trêu đùa nữ nhi người ta? Lần này người ta cũng tiện thể thu thập ngươi luôn.
Mình chỉ nhìn chằm chằm được mất của mấy người bên mình, hoàng đế người ta nhìn chằm chằm cả một đám người bao gồm cả số ít bọn hắn, chẳng trách hắn nghĩ tới nghĩ lui đều không cho rằng Hoàng đế có lý do gì đối phó mình. Hoàng đế người ta căn bản không chỉ giới hạn ở đối phó hắn mà đồng thời đối phó rất nhiều người trong đó có hắn.
Tầm nhìn này thực sự đã phân cao thấp rồi!
“Hạo Vân Đồ này khá thú vị đấy!” Ngưu Hữu Đạo ngoài cười nhưng trong không cười một tiếng, bị người ta dùng biện pháp vô hình đâm một dao, ngươi không thể không tức giận được.
Lệnh Hồ Thu lườm hắn một cái: “Ai bảo đệ trêu chọc nữ nhi người ta, cảm thấy nữ nhi người ta dễ đùa. Lần này đá phải hòn đá cứng chưa?”
Ngưu Hữu Đạo đưa hai tay lên: “Liên quan gì đến ta chứ, văn điệp cho phép xuất cảnh mười vạn chiến mã kia ta đã chuyển nhượng rồi, khế ước chuyển nhượng đang ở trên tay ta, ta sẽ không có chuyện gì đâu.” Trong lòng hắn đang nghĩ, giờ chắc Phong Ân Thái muốn đi đập đầu chết rồi. Hôm qua hắn cảm thấy lợi ích này hơi bất thường, Phong Ân Thái vẫn sống chết muốn hắn lấy, giờ thì hay rồi.
Lệnh Hồ Thu hỏi lại: “Đệ đang nói Thiên Ngọc môn? Ha ha, đệ nghĩ nhiều rồi, lời đồn bên ngoài không liên quan gì đến Thiên Ngọc môn, chỉ nói văn điệp cho phép xuất cảnh đang ở trong tay Ngưu Hữu Đạo đệ, không hề nhắc đến Thiên Ngọc môn một chữ.”
“Có ý gì?” Ngưu Hữu Đạo đột nhiên hỏi lại.
Lệnh Hồ Thu: “Ta làm sao biết là có ý gì?”
Ngưu Hữu Đạo hơi mù mờ: “Hôm qua rõ ràng bọn Bùi Nương Tử tận mắt thấy thứ đó đã đưa cho Thiên Ngọc môn mà.”
Lệnh Hồ Thu: “Đệ đi hỏi Bùi Nương Tử ấy, đệ hỏi ta, ta đi hỏi ai đây? Ta nói chuyện này, đệ nhanh chóng xử lý cho tốt đi. Nếu đệ không xử lý tốt, đệ đừng trách ta ghét bỏ đệ, ta phải tranh thủ chạy lấy người đây, ta không chịu nỗi đâu, sẽ chết người đấy, đệ thích đi tìm chết chứ ta vẫn còn muốn sống thêm mấy năm.”
“Haha, thú vị, hoàng đế này đúng là muốn tiện thể giúp con gái lấy lại chút thể diện với ta!” Ngưu Hữu Đạo vui vẻ.

Hắn cũng hiểu ý trong lời nói của Lệnh Hồ Thu, cũng không phải là mặc kệ hắn mà muốn hắn lấy văn thư giao nhận với Thiên Ngọc môn ra chứng minh trong sạch, chứng minh đồ trên người Thiên Ngọc môn, có người muốn gây chuyện thì cứ đi tìm Thiên Ngọc môn đi.
Đúng lúc này, Công Tôn Bố cùng người ba phái gần như chân trước chân sau đến, bẩm báo lời đồn bên ngoài. Bọn hắn không biết chuyện tối qua nên tới hỏi thật giả.
“Không cần nói, ta đều biết rồi.” Ngưu Hữu Đạo khoát tay chỉ chỉ Lệnh Hồ Thu, biểu thị Lệnh Hồ Thu đã nói cho hắn.
Ô Thiếu Hoan một tay mặt đầy lo lắng, lão được Lưu Tiên tông phái tới phụ trách đệ tử Lưu Tiên tông ở đây, hỏi: “Tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”
Ngưu Hữu Đạo: “Chính là chuyện trong lời đồn đấy.”
Hắn không nói ra chuyện giao nhận với Phong Ân Thái, một khi để ba phái biết lợi ích mình muốn tranh thủ đã về tới tay, e là ba phái sẽ lập tức rời đi, ba phái sẽ không đi gánh chịu nguy hiểm lớn như vậy vì Thiên Ngọc môn, mục đích đã đạt được rồi thì sẽ không tiếp tục ở lại Tề quốc mạo hiểm nữa.
Lệnh Hồ Thu liếc nhìn Ngưu Hữu Đạo, dĩ nhiên nhận ra Ngưu Hữu Đạo cố ý giấu diếm.
“Các ngươi yên tâm, không có việc gì đâu...” Ngưu Hữu Đạo khuyên nhủ rồi đuổi bọn hắn đi.
Sau khi thờ ơ lạnh nhạt đưa mắt đám người rời đi, Lệnh Hồ Thu nói: “Lão đệ, không phải đệ muốn cõng việc này lên người đấy chứ? Ta đã nhắc nhở đệ rồi, việc này đệ không gánh nổi đâu!”
Ngưu Hữu Đạo không nhìn y mà nhìn xung quanh: “Phong Ân Thái đâu? Ba phái đều biết, Thiên Ngọc môn hắn không thể không biết?”
Lệnh Hồ Thu cười lạnh: “Nếu như hôm nay đệ đưa đồ cho hắn, đánh chết hắn cũng sẽ không nhận, giờ e là hắn đang hối vận vì tối qua đã tự quyết định thay Thiên Ngọc môn, chắc là muốn đi tự tử luôn rồi. Việc này hắn sẽ chẳng thể nào giao nộp lại với Thiên Ngọc môn.”
“Đi! Đi xem một chút.” Ngưu Hữu Đạo lời ra khỏi miệng, người cũng muốn đi.
“Đạo gia!” Hắc Mẫu Đơn bỗng nhiên kêu lên.

“Có thể nói với người vài lời không?”
Ngưu Hữu Đạo hơi bất ngờ, liếc mắt nhìn Lệnh Hồ Thu. Thế này là có lời không tiện nói trước mặt Lệnh Hồ Thu sao?
Lệnh Hồ Thu cũng liếc mắt nhìn Hắc Mẫu Đơn, mỉm cười nói: “Không sao, các ngươi nói đi, ta đến bên lão Phong xem thử trước.”

Chương 431: Phong Lão Ca, Lão Phong, Phong Đại Gia (2)

Chương 431: Phong Lão Ca, Lão Phong, Phong Đại Gia (2)
Ngưu Hữu Đạo cùng Hắc Mẫu Đơn vào trong nhà, hỏi: “Có chuyện gì không thể nói trước mặt Lệnh Hồ Thu?”
Hắc Mẫu Đơn: “Đạo gia, còn nhớ rõ lời Lệnh Hồ Thu vừa nói không? Hắn nói hắn không muốn tìm chết.”
Ngưu Hữu Đạo: “Cô muốn nói cái gì? Đã vào thời khắc mấu chốt rồi còn cần phải lòng vòng với ta sao?”
Hắc Mẫu Đơn: “Đạo gia, không phải người luôn lo Lệnh Hồ Thu có mưu đồ sao, đây chính là cơ hội danh chính ngôn thuận hất hắn đi. Chi bằng người giả vờ ôm lấy việc này để hắn biết khó mà lui.”
Ngưu Hữu Đạo cười: “Điểm này cô không bằng Hầu Tử rồi, ta biết tâm ý của cô nhưng cô lại không biết tâm ta ý.”
Hắc Mẫu Đơn ngạc nhiên: “Đạo gia không muốn để cho hắn đi?”
Ngưu Hữu Đạo hắc hắc một tiếng: “Lên thuyền của ta há cho phép hắn muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, thuyền này của ta không dễ xuống vậy đâu!”
Hắc Mẫu Đơn: “Hắn ở bên cạnh Đạo gia cũng chưa từng thấy Đạo gia bảo hắn giúp đỡ gì, Đạo gia lưu lại hắn có dụng ý gì có thể chỉ rõ không? Bằng không hắn ở ngay sát bên cạnh chúng ta, ta không chắc có thể có chừng mực khi ở cùng hắn.”
“Có một số việc không cần quá rõ.” Ngưu Hữu Đạo đưa tay nâng cằm nàng trêu ghẹo bị đối phương hơi giận hờ đẩy ra, liền cười nói: “Nể tiểu nương tử vũ mị như vậy, được, hôm nay ta dạy cô một khóa, dạy cô dùng người thế nào. Dùng người không thể thiện ác quá mức rõ ràng, cũng không thể để nhân tổ tình cảm mình thích chi phối, dùng người thì

không nghi ngờ người, nghi người cũng muốn dùng, mấu chốt phải nhìn rõ được chỗ hữu dụng!”
“Lấy ví dụ như cô, ta đối với cô là dùng người thì không nghi ngờ người! Mà đối với hắn, cho dù biết khả nghi, dùng cũng không sao, cứ nắm chắc mức độ ta được. cô cũng biết, hắn có mưu đồ với ta, hắn cho rằng hắn có mưu đồ với ta, vậy há có thể ngăn ta không có mưu đồ với hắn? Ta không để ý hắn có mưu đồ gì, hắn ở bên cạnh ta thân thiết như vậy đơn giản là muốn lấy lòng tin ở ta. Ta sẽ khiến hắn dần dần hiểu rõ, như thế muốn lấy được lòng tin vẫn chưa đủ, muốn lấy được lòng tin của ta thì phải bỏ ra thành ý. Thành ý là gì? Có chuyện thích hợp ta sẽ cho hắn đi làm, để lấy lòng tin của ta, chắc chắn hắn sẽ bỏ hết sức, chờ hắn càng lún càng sâu, chờ hắn không cách nào tự kiềm chế được, hắn dĩ nhiên sẽ là người của ta, ý đồ hắn đến tự nhiên ta cũng sẽ biết!”
“Có một số việc gấp không được, phải có kiên nhẫn. Có câu bọ ngựa bắt ve, ve không phải ve, hoàng tước ở sau, đã hiểu rõ chưa?”
“...” Hắc Mẫu Đơn á khẩu không trả lời được, toát mồ hôi lạnh thay Lệnh Hồ Thu.
“Sững ra cái gì, đi?” Ngưu Hữu Đạo đưa tay khẽ vỗ mông nàng, rất đàn hồi, cảm giác không tệ.
Hắc Mẫu Đơn vô thức đưa tay cản ở mông, chậm một bước, Ngưu Hữu Đạo vỗ xong chân như bôi nhớt đã lẩn đi, chạy nhanh như trôm khiến nàng trợn mắt, mắng: “Bạc tình bạc nghĩa” .
Có điều giữa hàng lông mày lại có ý cười, Ngưu Hữu Đạo đã dần dần táy máy tay chân với nàng, quan hệ rõ rang đã gần gũi hơn trước khá nhiều, đây là điềm tốt...
“Tình hình thế nào rồi?”
Ngưu Hữu Đạo đi tới tiểu viện đệ tử Thiên Ngọc môn ở, nhìn Lệnh Hồ Thu chắp tay đi qua đi lại, đến gần hỏi một tiếng.
Lệnh Hồ Thu hất cằm về phía một gian phòng cửa sổ đóng chặt: “Lão Phong giam mình trong phòng không chịu ra kìa, chắc đang nhìn tường hối lỗi.”
“Huynh còn tâm tư nói đùa.” Ngưu Hữu Đạo khinh bỉ một tiếng, đưa tay gọi một đệ tử Thiên Ngọc môn tới: “Bảo sư bá của ngươi ra đi!”

Đệ tử kia nói: “Không biết sao sư bá không chịu ra, bảo chúng ta đừng làm phiền hắn.”
Ngưu Hữu Đạo chắp tay, hét lớn: “Phong lão ca, chúng ta đến từ giã huynh, chúng ta về quận Thanh Sơn trước, huynh bảo trọng.”
Lệnh Hồ Thu không kìm được bật cười, chỉ chỉ Ngưu Hữu Đạo, có vẻ nói ngươi thật xấu xa!
Nhưng lời la hét này có hiệu quả rất tốt, cửa phòng két mở ra, Phong Ân Thái lách mình ra trong nháy mắt, lớn tiếng nói: “Lão đệ, vì sao vội vã rời đi như vậy?”
Dung nhan của lão bây giờ thực sự không dám khen, hai mắt hiện đầy tơ máu, râu ria và tóc rối bù, tâm trạng lo lắng đến mức độ nào vừa nhìn đã biết.
Lệnh Hồ Thu và Ngưu Hữu Đạo nhìn nhau, có thể hiểu được lo lắng trong lòng Phong Ân Thái.
Ở mức nào đó Ngưu Hữu Đạo còn hiểu hơn cả Lệnh Hồ Thu. Phong Ân Thái được Thiên Ngọc môn phái đến chủ trì chuyện chiến mã, mãi chưa lập được công, cũng tổn thất không nhỏ. Lúc này Thiên Ngọc môn mới nghĩ cách để ba phái và Ngưu Hữu Đạo đến. Bây giờ, chuyện chưa thành, trợ lực Thiên Ngọc môn cung cấp cho lão cũng bị phá hủy rồi. Bên này có được lời hứa chia lợi ích từ rượu của Thiên Ngọc môn rồi, hoàn toàn có thể rời đi, còn Phong Ân Thái lão thì phải làm sao bây giờ? Trước kia mãi không giải quyết được, giờ có thể giải quyết được sao? Giờ chuyện làm không tốt khiến Thiên Ngọc môn sẽ tổn thất vô ích là chuyện khác, làm không tốt có khi còn khiến Thiên Ngọc môn rước lấy họa diệt môn, phiền phức lớn rồi chắc chờ khi Thiên Ngọc môn nhận được tin sẽ lột sống da lão mất.
Phong Ân Thái đưa tay kéo cánh tay Ngưu Hữu Đạo, vô cùng sốt ruột nói: “Đều nghe hiệu mệnh của Dung Bình quận vương, chuyện chưa thành bỏ lại Thiên Ngọc môn ta mà đi không phải hơi quá đáng sao?”
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Không phải tối qua huynh đã nói, đồ đưa cho huynh nhiệm vụ của ta coi như hoàn thành sao, lão ca hẳn là muốn đổi ý? Giấy trắng mực đen vẫn còn đấy.”
Phong Ân Thái nặn ra nụ cười, nói: “Lão đệ đừng đi vội, tối qua là ta hồ đồ gây ra sai lầm lớn, đệ xem, văn điệp cho phép xuất cảnh mười vạn

chiến mã kia ta trả lại cho đệ, thế nào?”
Lời này vừa nói ra, đệ tử Thiên Ngọc môn bên cạnh giật nảy cả mình, thứ trong lời đồn bên ngoài kia đã chuyển đến tay Thiên Ngọc môn rồi sao? Món đồ bỏng tay như vậy sao sư bá cũng dám nhận?
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Phong lão ca, lão Phong, Phong đại gia, huynh đang nói đùa sao? Huynh cho rằng ta điếc hay mù, cho rằng ta không biết chuyện bên ngoài sao? Huynh làm như vậy không khỏi khinh người quá đáng!”
“Ngàn sai vạn sai, đều là lỗi của ta.” Phong Ân Thái vứt bỏ thể diện, liên tục chắp tay bồi tội, năn nỉ nói: “Lão đệ, là thế này, bên ngoài đồn đồ trong tay đệ, khế ước kia đệ có thể tạm hoãn công khai, tạm thời chịu trách nhiệm trước không...”
Ngưu Hữu Đạo cắt ngang: “Nói dài dòng cũng vô ích, trong lòng huynh và ta đều biết rõ, lúc này bên ngoài chỉ e có vô số cặp mắt đang nhìn chằm chằm, chỉ thiếu đến tận cửa cướp. Nếu đây không phải kinh thành Tề quốc đã không biết có bao nhiêu kẻ giết vào rồi, huynh muốn đi sẽ đi được sao? Giờ trong viện này bất kỳ là ai cũng đừng mong dễ dàng thoát thân, đều rất có khả năng sẽ bị bắt đi làm con tin giữa đường.”
“Được rồi, chuyện này coi như ta tạm thời gánh lấy, để các ngươi tạm thời thoát thân, ta đây, ta làm sao bây giờ? Sau đó sẽ không biết có bao nhiêu người muốn tìm ta yêu cầu này nọ, ta có thể chọi cứng sao? Vậy sẽ đắc tội bao nhiêu người? Nếu ta không muốn sống thì còn tạm được. Chỉ cần ta lộ ra chứng cứ chứng minh đồ trên tay Thiên Ngọc môn các huynh, số người đếm không hết kia sẽ bao vây chặn đánh, huynh cảm thấy các huynh nắm chắc được bao nhiêu khả năng trở về Thiên Ngọc môn?”
“Lão ca, nghe ta một câu, giờ huynh ra ngoài, trước mặt tất cả mọi người đưa đồ này cho người khác đi! Chỉ cần đưa ra ngoài, chúng ta sẽ thanh tịnh, nếu không lưu lại thứ này trong tay sẽ thật sự chết người đấy, Thiên Ngọc môn huynh có bao nhiêu đệ tử cũng không đủ cho ngoài đó giết đâu!”
Phong Ân Thái mặt mày khổ sở nói: “Thứ này ta có thể làm chủ lấy được chứ không thể làm chủ đưa cho người khác.”

Ngưu Hữu Đạo thắc mắc: “Không phải ban nãy huynh vừa nói trả lại cho ta sao?”
Phong Ân Thái chột dạ một câu: “Đưa cho đệ là đưa cho đệ, sao có thể giống đưa người khác?”

Chương 432: Hoàng Đế Này Giỏi Bẫy Người Ta Thật

Chương 432: Hoàng Đế Này Giỏi Bẫy Người Ta Thật
Mọe kiếp! Ngưu Hữu Đạo hiểu rõ ý lão gia hỏa này, đây là muốn đẩy trách nhiệm lên người hắn. Nếu hắn đưa thứ này cho người khác, chuyện chia lợi nhuận rượu chắc chắn Thiên Ngọc môn dễ nói hơn nhiều, Phong Ân Thái có thể coi như chuyện tối qua chưa từng xảy ra. Không khỏi cười lạnh nói: “Lão Phong, huynh tính toán hay thật đấy, huynh muốn lừa ta đấy à!”
Phong Ân Thái cười khổ nói: “Không phải lừa đệ, văn điệp cho phép xuất cảnh mười vạn chiến mã đấy, sức mạnh của thứ này cả ta và đệ đề rõ, cứ như vậy đưa cho người khác, đệ bảo ta ăn nói sao với sư môn? Ta hiểu ý lão đệ nhưng chuyện lớn như vậy ta thật sự không làm chủ được, phải chờ sư môn quyết định.”
“Huynh đang đùa đấy à?” Ngưu Hữu Đạo vung tay chỉ ra ngoài: “Kim sí đưa tin, tin đi tin về phải hai ba ngày, người nhìn chằm chằm bên ngoài chờ được lâu vậy sao? Huynh có tin đợi lúc nữa sẽ có người tìm đến cửa, bức huynh cho câu trả lời đấy!”
Phong Ân Thái thở dài: “Lão đệ, cho nên ta hi vọng trước đó đệ tạm thời gánh vác chuyện này, đừng công khai khế ước giữa chúng ta, chờ tin sư môn đến mới quyết định.”
Ngưu Hữu Đạo hắc hắc một tiếng: “Lão Phong, huynh có còn biết xấu hổ không? Tối hôm qua là ai nhất định muốn ta đồng ý, có lợi là của huynh, có phiền phức giao lại cho ta, huynh có còn nói lý nữa không vậy?”
Phong Ân Thái: “Không phải ta vẫn đang thương lượng với đệ sao?”

Ngưu Hữu Đạo: “Cần thương lượng sao? Không cần thương lượng, ta chắc chắn sẽ không đồng ý!”
Phong Ân Thái ai thán, cũng tự biết vô lý, trầm trầm nói: “Đưa bao nhiêu?”
Ngưu Hữu Đạo: “Cái gì cần đưa bao nhiêu?”
Phong Ân Thái: “Mười văn điệp cho phép xuất cảnh, đệ cảm thấy nên đưa bao nhiêu thì phù hợp?”
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc: “Huynh còn muốn giữ lại à? Đã bị để mắt rồi, tờ nào cũng là phiền phức, tặng hết cả đi!”
Phong Ân Thái chấn kinh: “Không giữ lại tờ nào? Tặng hết đi? như vậy sao được?”
Ngưu Hữu Đạo coi như đã lĩnh giáo dụng ý hoàng đến, nhìn dáng vẻ Phong Ân Thái liền hiểu. tình hình thế này rồi còn không muốn nhả ra, những người khác không nghĩ cũng biết, đều bị lòng tham quấy nhiễu cả rồi.
Nói đi thì nói lại, hắn sao lại không động lòng tham, nếu không tối qua chắc chắn sẽ quả quyết cự tuyệt, tóm lại việc này ai tham kẻ đó không may.
Chuyện cho tới bây giờ, chắc ai cũng có thể nhận ra văn điệp cho phép xuất cảnh mười vạn chiến mã này là mồi nhử, mồi nhử sáng loáng nhưng vẫn có người muốn cắn câu, nếu nói mọi người có thể bỏ mặc bọn hắn mang theo những vật này thuận lợi rời đi ngay cả chính bọn hắn cũng không tin.
“Được, huynh thích làm sao thì làm, tóm lại chuyện không liên quan đến ta.” Ngưu Hữu Đạo phất ống tay áo một cái định đi.
“Lão đệ!” Phong Ân Thái giữ chặt cánh tay hắn.
Ngưu Hữu Đạo bỗng nhiên quay đầu lại nói: “Huynh muốn thế nào? Muốn giết ta diệt khẩu hay muốn cướp khế ước? ta cho huynh biết, động thủ chưa hẳn các người đã chiếm tiện nghi lớn đâu. Còn nữa, huynh đừng quên đây là kinh thành Tề quốc, vừa có động tĩnh các người cũng đừng mong tốt lành.”
Lệnh Hồ Thu lúc này quả quyết lên tiếng nói: “Lão Phong, ta khuyên huynh tốt nhất chớ làm loạn, hắn là huynh đệ kết bái của ta đấy!”

“Đây là lúc đồng tâm hiệp lực, ta giết đệ diệt khẩu làm gì?” Phong Ân Thái kiên quyết phủ nhận có này ý đồ, nghiêm mặt nói: “Lão đệ, đệ nên biết, đây không chỉ là chuyện của riêng Thiên Ngọc môn ta. Thiên Ngọc môn mà sụp, Dung Bình quận vương sẽ tự vệ thế nào? Ba phái Lưu Tiên tông có góp lại cũng chẳng bằng được đâu, đến lúc đó lão đệ tự xử lý như thế nào? Lui một vạn bước nói, lão đệ không muốn cùng chung hoạn nạn với Thiên Ngọc môn ra, sau này Thiên Ngọc môn ta sao có thể chung phú quý với lão đệ?”

Ngưu Hữu Đạo hất lão ra, có kích động muốn chửi thề, lúc trước vì sao hắn không nói cho ba phái chân tướng, vì sao phải chạy đi khuyên nhủ chính là bởi vì cái này, Thiên Ngọc môn sụp đổ, Thương Triều Tông cũng phải xong đời, hắn cũng đừng mong tốt đẹp.

Chuyện xảy ra, hắn biết mình sẽ bị kéo xuống nước.

Lúc này hắn đã là châu chấu cùng một sợi thừng với Thiên Ngọc môn. Mặc dù vậy hắn vẫn cười lạnh nói: “Lão Phong, huynh đây là đang uy hiếp ta sao?”

Phong Ân Thái vội vàng khoát tay nói: “Tuyệt đối không có ý này, chỉ đang trần thuật sự thật, lão đệ là người thông minh nên ta

Ngưu Hữu Đạo: “Ta bảo ngươi tặng đồ cho người ta ngươi không chịu thì còn có gì để thương lượng nữa?”

Phong Ân Thái chợt thấp giọng nói: “Đệ xem thế này như thế nào, đệ ra mặt ổn định tình hình trước, ở đây ta âm thầm đào địa đạo, chúng ta lặng lẽ trốn khỏi nơi này.”

Ngưu Hữu Đạo: “Hòa thượng chạy được miếu không chạy được, chỉ e chúng ta còn chưa thoát khỏi cảnh nội Tề quốc đã có người tìm Thiên Ngọc môn ngươi tạo áp lực rồi.”

Phong Ân Thái: “Cho nên mới cần đệ tạm thời chống đỡ, đợi Thiên Ngọc môn chuẩn bị xong con đường vận chuyển chiến mã, đợi chiến mã ra khỏi cảnh nội Tề quốc, mười văn điệp cho phép xuất cảnh kia đã rơi đều các nhà, ván đã đóng thuyền còn ai có thể chạy đến Triệu quốc chặn đường chiến mã được nữa, những người khác cũng chỉ có thể bỏ qua mà thôi.”

Ngưu Hữu Đạo: “Cách này không tệ, nếu không chúng ta đổi lại chút đi, Thiên Ngọc môn các ngươi chống đỡ, con đường vận chuyển chiến mã

ta khơi thông, thế nào?”
Hắn không thể nào đồng ý điều kiện này, hắn có ngốc đến hồ đồ mới lưu lại đây hấp dẫn hỏa lực, sau này cho dù Thiên Ngọc môn xong chuyện rồi, hắn đùa nhiều người như vậy, hắn còn có thể sống được rời đi sao?
“...” Hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ.
Lệnh Hồ Thu hơi buồn cười, khóe miệng cố nín ý cười, phát hiện huynh đệ kết bái này của mình rất khó dây dưa, không hề dễ lừa gạt.
Phong Ân Thái: “Tặng hết những thứ này cho người ta thì không thể, ta không cách nào ăn nói với sư môn. Nếu không thế này, bán hết toàn bộ thứ này lấy về một khoản tiền lớn, ta cũng tiện có cái ăn nói với sư môn.”
Ngưu Hữu Đạo rất muốn hỏi thử lão có phải thèm tiền không thèm mạng đúng không nhưng lời đến miệng đành nuốt lại: “Được, ta tán thành ngươi làm vậy, nếu không có ý kiến gì khác thì cứ quyết định vậy đi. Ta đi công khai đồ đã ở trong tay các người, các người đang chuẩn bị bán đồ nhé!” Nói xong chắp tay cáo từ.
“Chờ một chút!” Phong Ân Thái gọi hắn lại: “Vẫn chưa phải lúc công khai, giờ vẫn chưa quyết sư môn quyết định như thế nào, ta thật sự không thể lại phạm thêm sai lầm nữa!”
Ngưu Hữu Đạo ha ha một tiếng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Nghe ý trong lời của ngươi có phải vẫn cần ta chống đỡ trước một thời gian không?”
Phong Ân Thái chắp tay cầu xin: “Lão đệ, thời khắc trước mắt nên đồng tâm hiệp lực, nội bộ chúng ta không thể xảy ra nội chiến được!”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Được, Phong lão ca đã nói đến mức này, cũng lui một bước, như vậy đi, ta có thể chống đỡ cho các người một thời gian, đợi tin của Thiên Ngọc môn đưa tới mới quyết định cuối cùng, có điều mười văn điệp cho phép xuất cảnh phải giao cho ta, do ta bảo quản, nếu không các người lén chạy đi ta biết tìm ai?”
Chỉ cần lấy lại văn điệp hắn có thể bỏ của chạy lấy người bất cứ lúc nào, tạm chống đỡ trước cũng không phải không thể chấp nhận.
Phong Ân Thái: “Chẳng lẽ lão đệ không tin ta?”
Ngưu Hữu Đạo: “Là ngươi không tin ta chứ? Chỉ cần ngươi không chạy, đồ vật để ở tay ta thì đã sao?”

Phong Ân Thái: “Đệ sẽ không lén bán đi chứ?”
Ngưu Hữu Đạo: “Lén bán không để người ta biết đồ đã rời khỏi tay? Đầu óc ta có bệnh thích đem rắc rối về người còn tạm được, ngươi thử lén đi bán một cái cho ta xem thử nào?”
Phong Ân Thái cười khan một tiếng, cũng đúng, thứ này chỉ có thể quang minh chính đại rời khỏi tay, nếu không bán hay không bán có gì khác biệt.
“Nếu ngươi thực sự không tin ta, vậy thì có thể phái người theo dõi ta, ta chắc chắn sẽ không đào đất bỏ chạy đâu.” Ngưu Hữu Đạo nói xong duỗi tay, để lão giao đồ ra.
Phong Ân Thái đưa tay vào ngực do dự một chút, lại rụt tay về: “Lão đệ, vẫn nên viết một biên lai, lỡ như lão đệ không thừa nhận, ta cũng chẳng cách nào giải thích.”

Chương 433: Ý Đồ Không Rõ

Chương 433: Ý Đồ Không Rõ
Ngưu Hữu Đạo chế nhạo nói: “Lão Phong, giờ đã biết ai không tin ai rồi chứ?”
Tuy là nói như vậy, Ngưu Hữu Đạo vẫn viết biên lai, có vài việc đem tin hay không tin ra cân nhắc không khỏi buồn cười, hai bên không có tình cảm sâu đậm như vậy.
Cuối cùng, hai người một tay giao văn điệp, một tay giao biên lai.
Phong Ân Thái đưa mắt nhìn đám Ngưu Hữu Đạo rời đi, cúi đầu nhìn biên lai trong tay quả thực là khóc không ra nước mắt, vòng vèo một vòng, gây ra một mớ phiền phức trong tay thừa thêm thứ này.
Về tới viện của Ngưu Hữu Đạo, Lệnh Hồ Thu hỏi: “Lão đệ, thứ này cho dù có bán, ai nấy đều biết có món tiền khổng lồ tồn tại, tiền này e không dễ mang đi! Nếu nói không ai ngấp nghé, ta không tin, ta đề nghị vẫn nên trực tiếp tặng người ta đi!”
Ngưu Hữu Đạo: “Xem thử Thiên Ngọc môn quyết định như thế nào đã. Nếu Thiên Ngọc môn nhất định muốn số tiền này, muốn tiền không cần mạng là chuyện của họ, không liên quan gì tới ta.”
Lệnh Hồ Thu: “Thứ này thật sự là phỏng tay, công khai tặng người ta, người ta chưa chắc đã dám nhận, bán, cũng không ai dám công khai mua, ai cũng biết mặc kệ ai công khai cầm thứ này đều sẽ phiền phức ngập trời, thứ này nhất định phải để người ta lén lút chém giết tranh đoạt!”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Tổ chức một buổi đấu giá thì sao? Công khai bán, người có ý mua âm thầm, người mua mua trong âm thầm rồi âm thầm rời đi.”
Lệnh Hồ Thu: “Âm thầm rời đi? Rõ ràng Hạo Vân Đồ muốn gây ra một trận gió tanh mưa máu, đệ cảm thấy hắn sẽ để cho mọi chuyện diễn ra

lặng lẽ sao? Đệ cảm thấy hắn sẽ tặng không đệ mười vạn chiến mã sao? Nơi này là địa bàn của hắn, mặc kệ ai âm thầm mua vật tới tay, đệ cảm thấy sẽ che được con mắt hắn sao? Hắn sẽ không ngồi yên không để ý, nhất định sẽ âm thầm trợ giúp, tám chín phần mười là sẽ bại lộ!”
“Lão đệ, ta nhắc nhở đệ một câu, chỉ cần nhận quân cờ của Hạo Vân Đồ thì chỉ có thể dựa theo ý của hắn để đi. theo ý hắn, để hắn hài lòng, đệ có thể giữ mạng, làm trái ý hắn, khiến hắn mất mặt, đệ đừng mong sống sót rời khỏi Tề quốc! cho nên ta khuyên đệ tốt nhất đừng đối nghịch hắn, đệ không có thực lực đó!”
Lời nhắc nhở này rất kịp thời, vẻ mặt Ngưu Hữu Đạo nghiêm lại, hắn lại có thêm một nhận thức khác về tầm nghiêm trọng của sự việc, không đơn thuần là những tu sĩ nhìn chằm chằm vào, cặp mắt trong hoàng cung kia cũng ngó chừng. Phong Ân Thái muốn đào địa đạo mang đồ bỏ chạy đúng là trò cười!
“Hoàng đế này giỏi hố người ta thật!” Ngưu Hữu Đạo không kìm được buông tiếng thở dài.
Hai người tán gẫu vài câu, chờ Lệnh Hồ Thu đi, Hắc Mẫu Đơn hỏi:
“Đạo gia, chúng ta còn cần đi bái phỏng những quý nhân kia nữa không?”
“Còn bái với phỏng cái gì, Hạo Vân Đồ đã làm như vậy, cho dù đến nhà quỷ cũng sẽ không gặp ta.” Ngưu Hữu Đạo lắc đầu buông tiếng thở dài, lại tiếp tục quay đầu lại nói: “An bài người ra ngoài thăm dò sâu cạn, nhìn xem tình huống bên ngoài như thế nào.”
“Rõ!” Hắc Mẫu Đơn đáp, quay đầu đi an bài...
Quận Thanh Sơn, mặt trời mới mọc, ánh nắng chói chang chiếu tầng tầng lên rừng núi.
Bước chân Thương Thục Thanh nặng nề leo lên một đỉnh núi, đến bên ngoài đền thờ tông môn mới xây của Lưu Tiên tông, thở hồng hộc ngẩng đầu nhìn chữ trên đền thờ, nâng tay áo lau mồ hôi trước trán.
Phí Trường Lưu nghe tin mau chóng chạy ra, đích thân nghênh đón, chắp tay chào: “Quận chúa sao lại tới đây?”
Thương Thục Thanh cười nói: “Phí chưởng môn, có tin gì mới của Ngưu Hữu Đạo chưa?”

Phí Trường Lưu nói: “Nơi đây quận chúa lui tới không tiện, có tin tức mới nhất ta tự nhiên sẽ đến thông báo.”
Ánh mắt quét lên lớp mồ hôi rịn trên trán nàng. Chỗ ba phái vừa xây tông môn tu sĩ lui tới không sao nhưng đối với phàm nhân mà nói đúng là hơi dốc đứng hiểm trở, leo lên đúng là hơi khó khăn.
Thương Thục Thanh: “Ca ta tương đối quan tâm đến tin tức của Đạo gia bên kinh thành Tề quốc cho nên ta đến hỏi một chút.”
Bản thân nàng thực sự cũng rất chú ý, hôm qua vừa nhận được tin bên kinh thành Tề quốc có người cố ý ngáng chân Ngưu Hữu Đạo. Hắn vừa tới kinh thành Tề quốc đã rước lấy một đống người tới cửa tìm phiền toái, nói ngày hôm sau phải quyết chiến trên Phi Bộc đài gì đó.
Nghe được tin này, nàng cả đêm trằn trọc không ngủ được, trời vừa sáng đã đi tìm hiểu tin tức.
Bên Thương Triều Tông không có đường dây liên lạc trực tiếp với phía Ngưu Hữu Đạo, truyền tin của Thiên Ngọc môn đ không trực tiếp truyền cho Thương Triều Tông mà trực tiếp truyền về tông môn cho Thiên Ngọc môn. Trên núi này có thể liên lạc trực tiếp với đệ tử ba phái, dĩ nhiên Thương Thục Thanh phải đến tìm người ba phái nghe ngóng tin tức trước tiên.
Phí Trường Lưu vuốt cằm nói: “Ta cũng rất chú ý đến việc này, có điều trước mắt chưa có tin gì. Quận chúa yên tâm, tin tức vừa đến, ta sẽ sai người thông báo quận chúa đầu tiên.”
“Vẫn chưa tới à?” Thương Thục Thanh hơi có vẻ thất vọng hỏi một tiếng.
Phí Trường Lưu khẽ lắc đầu: “Vẫn chưa, theo tính toán thời gian hắn là có kết quả rồi, tin tức cũng sắp đến. Quận chúa, mời vào trong dùng trà.” Lão nghiêng người nhường đường, đưa tay mời.
Thương Thục Thanh dịu dàng cười một tiếng: “Không cần, ta không vào quấy rầy nữa, cáo từ.”
“Được!” Phí Trường Lưu gật đầu, vừa phất tay gọi người tới, chuẩn bị bảo đệ tử đưa Thương Thục Thanh xuống núi, đằng sau có người bước nhanh tới, cầm trang giấy trong tay dâng lên: “Chưởng môn, kinh thành Tề quốc có tin.”
“Ồ!” Phí Trường Lưu lập tức lấy ra xem.

Thương Thục Thanh cũng dừng ý định quay người rời đi lại, ngón tay nhẹ nhàng lau mồ hôi trên cằm, trơ mắt nhìn lão.
Trên mắt Phí Trường Lưu dần lộ ý cười, đưa tờ giấy trong tay ra: “Ngưu Hữu Đạo chính là Ngưu Hữu Đạo, xuất thủ bất phàm, trông có vẻ là phiền phức dây dưa không dứt vậy mà bị hắn tiện tay hóa giải, quận chúa mời xem, có thể mời vương gia yên tâm.”
Thương Thục Thanh đón tờ giấy trong tay xem kỹ nội dung đã dịch ra, trong đó nói Ngưu Hữu Đạo không tiếp nhận khiêu chiến mà là phái một đám người trực tiếp xử lý người khiêu chiến trước mặt mọi người, chấn nhiếp đám đạo chích bốn phương, đã không còn ai dám đi khiêu chiến Ngưu Hữu Đạo nữa.”
Tạ Phí chưởng môn, ta đi bẩm báo ca ta đã.” Thương Thục Thanh hai tay trả lại trang giấy trong tay.
Phí Trường Lưu nhận lại, phất tay với một nữ đệ tử bên cạnh: “Đưa quận chúa xuống núi.”
“Vâng, quận chúa, mời!” Nữ đệ tử đưa tay mời.
Phí Trường Lưu đưa mắt nhìn thân hình yểu điệu của Thương Thục Thanh xuống núi, có chút tiếc rẻ buông tiếng thở dài: “Ai! Một nữ tử tốt có phẩm tính và tư thái tuyệt hảo, xuất thân cũng không kém, lại có khuôn mặt đáng sợ, niên hoa tươi đẹp thật sự bị hủy trên khuôn mặt này. Nam nhân bình thường một chút ai dám cưới một gương mặt như vậy? Đời này khó tránh khỏi cô đơn, là người mệnh khổ!”
Giờ lão đã quen với gương mặt Thương Thục Thanh, lúc lần đầu nhìn thấy thực sự khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng. Không phải vấn đề tướng mạo đẹp hay không, bình thường hoặc thậm chí xấu một chút cũng thôi đi, bộ dạng nàng lại cực kỳ dọa người. Một người đang tốt lành, sao lại mọc một cái bớt đáng sợ như vậy trên mặt chứ? Đúng là làm người ta thổn thức.
Đường núi dốc đứng, Thương Thục Thanh bước từng bước cẩn thận xuống núi thỉnh thoảng trong mắt hiện lên vẻ lo âu.
Tuy nói nguy cơ Đạo gia gặp phải lại một lần nữa hóa giải thuận lợi nhưng trên đường đi vẫn sẽ gặp phải cao thủ chặn giết.
Vừa tới kinh thành Tề quốc đã có người hại, nếu nói về sau sẽ thuận buồm xuôi gió nàng không thể tin. Sau này không biết còn bao nhiêu

chuyện nguy hiểm đang chờ Đạo gia, nguy cơ trập trùng vừa nghĩ đủ khiến nàng lo lắng...
Trong sườn núi cây cối dày đặc, Hô Diên Vô Hận người mặc áo tơi, đầu đội mũ rộng vành lẳng lặng nhìn vách núi đối diện.
Trên vách núi đột nhiên có động tĩnh, xuất hiện một loạt bóng người, vung tay quẳng ra một loạt dây thừng leo từ đỉnh núi xuống.
Dây thừng còn lắc lư trên vách núi đá, hơn mười tiểu tử động tác nhanh nhẹn trên vách núi trực tiếp nhảy từ đỉnh núi xuống, ai nấy đều giẫm lên vách đá thẳng đứng nhanh chóng hạ xuống.

Chương 434: Viên Cương, Tô Chiếu (1)

Chương 434: Viên Cương, Tô Chiếu (1)
Cảnh này khiến con ngươi Hô Diên Vô Hận co rút, nhìn chằm chằm.
Tra Hổ ở bên chậm rãi quay đầu nhìn chằm chằm phản ứng Hô Diên Vô Hận.
Hết nhóm tiểu tử này đến nhóm tiểu tử khác nhảy từ trên đỉnh núi xuống.
Trên mặt sông là mấy bè gỗ, mấy chục người đứng trên bè gỗ, Viên Cương đứng giữa đám đó đột nhiên gõ dùi trống, một tiếng thùng nện lên mặt trống.
Mấy chục người từ trên bè gỗ lập tức nhao nhao nhảy xuống nước, liều mạng bơi đến sườn núi, nhóm tiểu tử từ trên vách núi nhảy xuống sau khi tháo nút bên hông liền quay đầu nhảy xuống nước, bơi về phía bè gỗ.
Đám tiểu tử ướt sũng bò lên bờ nhanh chóng bắt lấy dây thừng treo ở vách núi, nhanh chóng leo lên vách núi.
Đám tiểu tử bơi tới bên cạnh bè gỗ nhanh chóng đứng vững trên bè gỗ đang trôi, đẩy bè gỗ ngược dòng nước liều mạng bơi lên thượng du.
Trên bè gỗ chỉ có một mình Viên Cương đứng thẳng tắp, dần ngược dòng bơi ra xa.
Trên vách núi dựng đứng, nhóm người leo lên vách núi cuối cùng nhanh chóng rút dây thừng, sau khi dây thừng rủ trên vách núi biến mất, bóng dáng đám tiểu tử trên vách núi cũng biến mất ở vách núi khác, không biết đi đâu.
“Phù!” Lúc này Hô Diên Vô Hận mới thở phù một hơi.
Nghe nói Viên Cương mang theo hỏa kế trong tiệm lên núi giày vò nên không nhịn được đến xem xét, muốn thử xem đang chơi trò gì, mấu chốt là người báo cáo cũng không nói rõ là đang chơi cái gì. Tới đây xem rồi, không ngờ lại nhìn thấy cảnh này, cảnh đám tiểu tử kết thành từng đội

nhanh chóng lao xuống khiến ông chấn động không nhẹ, chưa từng nghe thấy cũng chưa từng nhìn thấy.
Trên trăm người, lên núi thì lên núi, xuống nước thì xuống nước, có điều chỉ trong chốc lát đã biến mất tăm, vô cùng thần tốc đã thực sự để lại ấn tượng sâu sắc với ông.
Tra Hổ cười hỏi: “Tướng quân cảm thấy như thế nào?”
Hô Diên Vô Hận: “Binh quý thần tốc! Kì binh! Không phải cưỡi thiết kỵ mà vô cùng kỳ quái! Thử nghĩ nếu có người dựa vào sức mạnh địa thế đóng quân, không ngờ rằng đằng sau có kỳ binh từ trên trời rơi xuống thừa lúc đêm tối tập kích bất ngờ tất nhiên sẽ bị đánh cho không kịp trở tay, lại dựa vào tiến công chính diện, quân địch tất bại!”
Tra Hổ: “Trên thảo nguyên hình như phương thức này không có đất dụng võ!”
Hô Diên Vô Hận: “Kì binh! Hắn huấn luyện căn bản không phải là nhân mã để cứng rắn đối chọi trên chiến trường mà là kỳ binh thích hợp thâm nhập, tuần tra, tập kích mô hình nhỏ.”
Tra Hổ: “Cho dù không phải ở thảo nguyên mà đưa vào cảnh nội nước khác, trên chiến trường có tu sĩ tham gia cảnh giới, cách thâm nhập, điều tra này của bọn hắn hình như cũng chẳng có đất dụng võ.”
Hô Diên Vô Hận khẽ vuốt cằm: “Cũng không biết hắn huấn luyện như vậy để làm gì, có điều... Chỉ vài ngày mà có thể thao luyện một đám người ra thế này thật sự không thể tưởng tượng được, những người này không có vấn đề gì sao?”
Tra Hổ: “Cũng không phải ngay từ đầu đã lưu loát như vậy, mấy ngày nay bọn họ luôn tập leo lên leo xuống. Lúc bắt đầu động tác rất vụng về, giờ dần dần đã ra hình ra dạng rồi. Còn những người này, nô tài đều đã tra xét, về mặt thân phận không có vấn đề gì, những người này cũng đều là hỏa kế do tam thiếu gia đích thân lựa chọn trong vạn người. Nô tài đích thân hỏi tam thiếu gia, An Thái Bình có bất kỳ hình thức quấy nhiễu tam thiếu gia tuyển người gì không, tam thiếu giá nói chỉ tùy tiện chọn, người An Thái Bình thực sự tham gia lựa chọn là hai vị thiếu chân cụt tay kia.”
“Sau đó An Thái Bình lại tỉ mỉ chọn ra gần hai trăm tiểu hỏa tử cường tráng trong số ba trăm người, sau khi nhận người liền trực tiếp thao

luyện, ban ngày một nửa làm việc, một nửa được hắn thao luyện, giao ban thay phiên. Chắc hắn cũng không vấn đề gì. Tướng quân thử nghĩ, nếu thật sự có vấn đề gì An Thái Bình dám trắng trợn như vậy sao? Hơn nữa, chỉ có vài người này, đối mặt với pháp sư thủ hộ kinh thành cũng chẳng thể gây ra sóng gió gì. Nếu hai trăm tu sĩ, thế thì thật sự phải cẩn thận một chút."

"Tướng quân, có chuyện này thực sự hơi kỳ quái, theo chưởng quỹ Đậu hũ quán nói, vị ở Bạch Vân Gian kia hình như cố ý tiếp cận An Thái Bình."

Hô Diên Vô Hận nghiêng đầu nhìn sang: "Vị kia?"

Tra Hổ: "Tô Chiếu, chính là nữ nhân Đại vương Tây Viện nuôi ở Bạch Vân Gian ấy."

Hô Diên Vô Hận kỳ quái: "Ý đồ gì?"

Tra Hổ: "Không rõ ý đồ."

Hô Diên Vô Hận: "Đừng có để xảy ra chuyện tình yêu nam nữ gì đó, tính cách vị Tây Viện kia cổ quái, ta không tiện nói gì, ngươi đánh hắn thành tàn phế, hắn sợ ngươi nên ngươi nhìn sát một chút, đừng để An Thái Bình xảy ra chuyện."

Tra Hổ nén cười nói: "Nếu thật như tướng quân nói, lỡ như An Thái Bình coi trọng nàng ta thì làm sao? Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, nữ nhân kia bề ngoài không tệ."

Hô Diên Vô Hận xoay người chắp tay sau lưng, thuận đường núi gập ghềnh đi xuống: "An Thái Bình chỉ cần điều giáo thêm sẽ là mãnh tướng, lòng dạ ngay thẳng, giữ vững được bản tâm, ở thời loạn thế này rất hiếm có. Đây là khí khái, khí khái của một sư trưởng bách chiến cần có, cũng là người Kiêu Kỵ quân ta cần! Ngàn quân dễ có, một tướng khó cầu, còn có tiền đồ tốt đẹp đang chờ hắn, với nước với dân, cái gì nhẹ cái gì nặng? Không thể để cho nữ tử lầu xanh kia hủy hoại thanh danh hắn, lúc cần thiết, giết đi!"

Đậu hũ quán.

Viên Cương cưỡi ngựa từ ven hồ chạy tới, quẹo vào ngõ nhỏ, vừa trở lại hậu viện nhảy xuống ngựa, Cao chưởng quỹ liền chạy tới: "Chủ nhân, bà chủ Bạch Vân Gian tới, vẫn chỉ đích danh muốn gặp người!"

“Không gặp!” Viên Cương trực tiếp từ chối, có điều lông mày khẽ động, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, tay buộc dây cương dừng lại, lại nói: “Chờ một chút!”
Cao chưởng quỹ vừa xoay người định đi chuyển lời quay người lại nhìn hắn.
Buộc xong dây cương, Viên Cương quay người ra ngoài, lúc đi lướt qua Cao chưởng quỹ vứt lại một câu: “Ta đi gặp nàng ta.”
“Rõ!” Cao chưởng quỹ cười ha ha.
Cửa hàng sát đường, trên tiểu lâu, Tô Chiếu đang thưởng thức bát đậu hũ trơn mềm nhìn du thuyền ngoài cửa sổ, tâm trạng không tệ.
Tâm trạng nên không tệ, Ngưu Hữu Đạo lại gặp phiền toái, đây không phải là nàng làm, chỉ ở bên xem náo nhiệt như tâm trạng cũng không tệ, thoải mái, hài lòng hả giận, thế là lại có tâm trạng tới đây.
Tiếng gõ cửa cốc cốc vang lên, Tần Miên ở gần cửa sổ quay đầu nói: “Mời vào!”
Viên Cương đẩy cửa vào, ánh mắt hai nữ nhân một đứng một ngồi trong phòng đều tập trung về phía hắn.
Ánh mắt Viên Cương đảo qua Tần Miên, rơi lên mặt Tô Chiếu, chăm chú nhìn Tô Chiếu rồi bước tới đứng trước mặt Tô Chiếu.
Tô Chiếu bị người ta đứng từ trên cao nhìn xuống như vậy có cảm giác áp bức nên chậm rãi đứng dậy.
Vì nguyên nhân chênh lệch chiều cao, Tô Chiếu phải khẽ ngẩng đầu mới có thể mặt đối mặt với đối phương, hai người bốn mắt nhìn nhau.
Đôi mắt Tô Chiếu lóe lên ý cười.
Hai mắt Viên Cương như biển sâu trời sao, không ham sắc, thâm thúy bằng phẳng.
Khi bốn mắt đối nhau Tô Chiếu hơi không cười nổi, khí tức giống đực tỏa ra trên người đối phương nàng gần như cảm nhận được rõ ràng.
Trước kia trên thuyền hoa cách xa không thấy gì, giờ đứng ở khoảng cách gần, cho dù là cơ thể tráng kiện mang tính áp bức của Viên Cương hay đôi mắt bình tĩnh, hoặc là khí tức giống đực khiến giống cái phải thuần phục kia đều được Tô Chiếu cảm nhận rõ.
Đứng cùng Viên Cương Tô Chiếu mới phát hiện sự khác biệt rõ ràng giữa giới tính. Lần đầu tiên nàng ý thức rõ mình là nữ nhân như vậy, đối

phương là nam nhân, nam nhân chân chính!
Loại cảm giác này vô cùng mãnh liệt đến mức khiến tim nàng hơi hỗn loạn, đôi mắt sáng hơi tránh né, không còn dám nhìn thẳng vào hắn.
Nàng có thể gọi Viên Cương tới trong lòng vốn có cảm giác ưu việt cao cao tại thượng. Giờ phút này nàng mới phát hiện phàm phu tục tử có ánh mắt bình tĩnh không sợ hãi này đủ nghiềm ép hết thảy cảm giác ưu việt, từ ánh mắt người ta nhìn nàng đủ để có thể nhận ra, hắn ta căn bản chẳng coi thứ nàng cho là cao cao tại thượng ra gì.
“Cô nương là bà chủ của Bạch Vân Gian? Tên Tô Chiếu?” Viên Cương không chút lo sợ hỏi.

Chương 435: Viên Cương, Tô Chiếu (2)

Chương 435: Viên Cương, Tô Chiếu (2)
Đột nhiên đối mặt với một nam nhân khiến người ta có cảm giác cường liệt này, trong lòng Tô Chiếu hơi luống cuống, đôi mắt sáng nhanh chóng dời đi, ngoài mặt cố gắng duy trì bình tĩnh, hơi nghiêng người, tránh nhìn thẳng hắn, bình tĩnh nói: “Là ta!”
Viên Cương: “Bà chủ Tô không hài lòng về Đậu hũ quán?”
Tô Chiếu: “Cũng tạm.”
Viên Cương: “Vậy cớ sao nhiều lần tìm ta?”
Tô Chiếu buồn bực, sao cảm thấy mình trở thành phạm nhân bị thẩm vấn rồi. Sao mình phải sợ hắn ta, thế là nàng xoay sang đối mặt: “Lần trước ông chủ An bảo vệ tỳ nữ của ta, mãi vẫn chưa tới cảm tạ nên dĩ nhiên là phải đến trực tiếp bày tỏ lòng cảm ơn rồi.”
Viên Cương: “Chỉ tiện tay thôi, không cần khách khí.”
Tô Chiếu cười nói: “Cũng không phải tiện tay thôi, ta tận mắt chứng kiến ông chủ An chịu không ít roi để bảo vệ tỳ nữ của ta.”
Viên Cương nhìn chằm chằm mặt nàng, hỏi: “Vì sao ngươi muốn cảm tạ?”
Tô Chiếu bị hắn ta nhìn khiến toàn thân không được tự nhiên, nhin như muốn ghi nhớ kỹ gương mặt mình vậy, trong lòng nàng hơi thẹn quá hóa giận muốn đưa hai ngón tay đâm mù mắt hắn ta, có kiểu nhìn người ta như vậy sao?
Tần Miên ở bên cạnh cười nói: “Ông chủ An, ngươi cứ nhìn chằm chằm cô nương gia như vậy thích hợp sao?”
Viên Cương chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía nàng ta, đáp: “Khuôn mặt khá đẹp muốn nhìn nhiều hơn một chút.
“...” Tần Miên bị lời này của hắn ta chặn cho nghẹn họng, phát hiện vị này đủ thành thật quá, không hề quanh co lòng vòng. Nàng ta dở khóc

dở cười: “Có đẹp hơn nữa ngươi cũng không thể nhìn vậy chứ, cô nương gia sao chịu được?”
Viên Cương lại quay đầu nhìn chằm chằm về phía Tô Chiếu, trực tiếp hỏi: “Không thể nhìn sao?”
“...” Tô Chiếu cũng cạn lời, quay trở lại chủ đề trước: “Ngươi muốn cảm tạ như thế nào?”
Viên Cương: “Thật sự muốn cảm tạ sao?”
“Đương nhiên!” Tô Chiếu gật đầu: “Chỉ cần ta đủ khả năng.”
Viên Cương: “Bạch Vân Gian rất nổi tiếng ở kinh thành nhưng ta vẫn chưa từng đến.”
“Ồ...” Sắc mặt Tô Chiếu hơi phức tạp, liếc hắn ta từ trên xuống dưới: “Ông chủ an Cũng muốn thử sự nhiệt tình của cô nương Bạch Vân Gian sao?”
Viên Cương: “Sự nhiệt tình của cô nương Bạch Vân Gian thì đã biết rồi.”
Tô Chiếu cùng Tần Miên hai mặt nhìn nhau, Tần Miên tiến lên thử hỏi: “Ông chủ An đã từng đến Bạch Vân Gian chúng ta?”
Trong lòng nàng ta thắc mắc, vị này từng đến Bạch Vân Gian sao mình không biết? Lẽ nào là chuyện trước kia.
Viên Cương: “Không có.”
Tần Miên lại càng thắc mắc: “Ngươi chưa từng đi sao đã biết rồi?”
Viên Cương nhìn chằm chằm Tô Chiếu: “Bà chủ Tô chẳng lẽ không phải cô nương Bạch Vân Gian sao? Bà chủ Tô nhiều lần tìm ta, sự nhiệt tình ta đã biết rồi.”
Hai nữ nhi bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra là nói cái này, nếu nói như vậy thì thành ra trong lòng hai nàng xấu xa, đã nghĩ đến chuyện nam nữ rồi.
Đổi thành người khác nói lời này, hai nàng e đã nổi giận, vì nói Tô Chiếu cũng là cô nương Bạch Vân Gian thật sự chẳng khác gì nói Tô Chiếu cũng bán thân như những cô nương Bạch Vân Gian khác. Nhưng lời này nói ra từ miệng Viên Cương, hai nàng không hề cảm giác bị sỉ nhục.
Không cần nói gì khác, Viên Cương ra mặt chịu đánh vì tiểu tỳ thanh lâu các nàng đã tận mắt nhìn thấy.

Tần Miên: “Ý ông chủ An là muốn đi Bạch Vân Gian chúng ta xem thử?”
Viên Cương: “Đúng! Có thể không?”
Tô Chiếu cười nói: “Hoan nghênh người đến, ông chủ An muốn đến lúc nào cũng sẽ được hoan nghênh.”
Viên Cương: “Ta biết có thể đến bất cứ lúc nào, ý ta là kiểu không tốn tiền kìa, ta chỉ đi xem thử thôi.”
“Phụt!” Tần Miên không kìm được che mặt nén cười.
Tô Chiếu cũng không kìm được trừng mắt: “Hiểu ý ngươi rồi, không nói ngươi đi tìm cô nương, biết ngươi chỉ muốn đi xem thử, không cần phải đặc biệt nhấn mạnh vậy đâu. Ta đã nói lúc nào cũng hoan nghênh là nói lúc nào cũng hoan nghênh ngươi đến tham quan Bạch Vân Gian!”
Ánh mắt Viên Cương nhìn cái chén trên bàn, hỏi: “Bà chủ Tô ăn xong chưa?”
Tô Chiếu nói: “Ăn xong thì sao, chưa ăn xong thì sao?”
Viên Cương nghiêng người nhường đường, đưa tay mời nói: “Ăn xong thì có thể đi rồi.”
Tô Chiếu cười haha nói: “Ông chủ An, thế này là đuổi khách sao?” Dứt lời liền phất nhẹ ống tay áo, chậm rãi ngồi xuống, độ dạng “Ta bỏ tiền đến đây ngươi có thể đuổi ta đi được sao”?
Viên Cương: “Ý ta là đi Bạch Vân Gian, không phải ngươi nói có thể đi bất cứ khi nào sao?”
“...” Hai người Tần, Tô một lần nữa cạn lời, lần này coi như đã có thể nhìn ra, nói chuyện với vị này cứ nhìn thẳng ý nghĩa trên mặt chữ là được, nghĩ quá nhiều là tự hại mình.
Có câu thế nào nhỉ, thông minh quá sẽ bị thông minh hại!
“Bây giờ sao?” Tô Chiếu hỏi ngược lại.
Viên Cương: “Nếu các ngươi còn muốn ngồi thêm lát nữa vậy các ngươi cứ ngồi đi, có gì cần có thể trực tiếp tìm Cao chưởng quỹ.” Dứt lời quay người bỏ đi.
Chờ một chút.” Tô Chiếu đứng lên. “Ta nói lời giữ lời, ông chủ An, mời!”
Ba người nhanh chóng ra khỏi cửa, ra khỏi cửa hàng chưa được mấy bước liền leo lên thuyền hoa ven hồ.

Thuyền chạy, Tô Chiếu vào trong thuyền lại tháo nón lá khăn sa che dung nhan xuống, Tần Miên đích thân dâng trà cho khách.
Viên Cương đi lại trong khoang thuyền nhìn nhìn, thỉnh thoảng còn gõ nhẹ ngón tay nghe thử âm thanh.
Ánh mắt Tô Chiếu ngồi bên di chuyển theo từng cử động của hắn ta, hỏi: "Ông chủ An đang nhìn gì vậy?"
"Trang trí tinh xảo, con thuyền này tốt hơn cả của cửa hàng chúng ta."
Viên Cương đáp, cũng đi trở về, ngồi xuống một bên, nhìn thẳng vào mắt Tô Chiếu, lại hỏi: "Ta có nghe được chút chuyện liên quan đến bà chủ Tô."
Tô Chiếu mỉm cười: "Phương diện nào?"
Viên Cương: "Quan hệ của ngươi và đại vương Tây viện, nghe đồn ngươi là nữ nhân của hắn."
Trong khoang thuyền yên tĩnh, Tần Miên thật sự tương đối cạn lời, những lời đồn liên quan đến phương diện này dĩ nhiên nàng ta cũng biết, có điều đây là lần đầu có người hỏi ngay trước mặt Tô Chiếu.
Mí mắt Tô Chiếu cụp xuống, chậm rãi bưng chén trà nơi tay, như cười như không nói: "Liên quan đến ngươi sao?"
Viên Cương: "Có liên quan."
Tô Chiếu giương mắt, có chút không hiểu.
Viên Cương giải thích:"Nếu lời đồn là thật, chúng ở ngồi chung thế này có thể bị Đại vương Tây viện hiểu lầm không? Ta không thể trêu vào hắn."
Tô Chiếu nhẹ nhàng hớp ngụm trà: "Nếu chỉ là lời đồn, ngươi tin không?"
Viên Cương: "Chính vì không biết mới hỏi ngươi."
Tô Chiếu: "Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, yên tâm đi, hắn sẽ không hiểu lầm."
Khi nói lời này ngữ khí nàng lạnh lẽo, mí mắt lại cụp sâu xuống, một lúc lâu mưới nâng lên, không biết đang nghĩ gì, tâm trạng và sự hưng trí dường như không còn nhiều nữa.
Thế là trong khoang thuyền lại rơi vào yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy âm thanh mái chèo vẩy nước.

Sắc trời hoàng hôn, thuyền cập thủy các, đã đến phía sau Bạch Vân Gian.
Lúc mấy người xuống thuyề, Viên Cương quay đầu nhìn con đường thủy: “Mỗi lần bà chủ Tô đều phải đi xa như vậy chỉ vì ăn bát đậu hũ sao?”
Tô Chiếu: “Không được sao?”
Viên Cương: “Theo ta được biết, chúng ta có đặt các điểm bán, cách Bạch Vân Gian không xa có một chỗ, cớ gì bỏ gần tìm xa?”
Tô Chiếu: “Biết, nhưng mà đầu đường người đến người đi, thùng chứa ở đó, ngoài đường những người buôn bán nhỏ vây xem, ồn ào hỗn loạn, thậm chí nước miếng văng tung tóe, ngươi cảm thấy sạch sẽ sao?”
“Thì ra là thế.” Viên Cương khẽ gật đầu, đi bộ vào trong đình viện yên tĩnh, phóng mắt bốn phía nhìn: “Chỗ tốt, ta có thể tham quan không?”
“Xin cứ tự nhiên!” Tô Chiếu đưa tay mời, đích thăm đi ngắm cùng.
Nơi phong hoa tuyết nguyệt phía trước đã đèn hoa sáng chói, quần áo khinh bạc oanh oanh yến yến thiên hình vạn trạng, liếc mắt đưa tình với khách tất nhiên không cần phải nói, còn cả ôm người ta cười đùa không kiêng nể, còn cả vị hào khách vung từng nắm tiền để rước lấy sự reo hò của đám đông, mùi son phấn hỗn loạn.
Khó nghe thanh âm truyền đến, Viên Cương quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt, lại dựa vào lan can nhìn những chỗ reo hò dưới lầu.
Hình như hắn thích những nơi yên tĩnh hơn, xem hết phía trước lại đi ngắm phía sau.
Có điều có nhiều chỗ không cho hắn vào, ở một cửa tiểu viện, Tần Miên đưa tay cản lại: “Ông chủ An, bên trong là nơi riêng tư của nữ nhân, nam nhân không tiện vào.”

Chương 436: Có Ý Gì?

Chương 436: Có Ý Gì?
Nhưng sau khi đi qua, trong viện truyền đến tiếng “ục ục” hỗn loạn, Viên Cương hơi liếc mắt, mặt không đổi sắc tiếp tục bước về phía trước.
Tô Chiếu bồi tiếp Viên Cương đi ra, Tần Miên lại dừng bước, quay người tiến vào trong viện, đưa tay vẫy một người tới, hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”
Người kia nói: “Không biết chuyện gì xảy ra, kim sí trong lồng đột nhiên trở nên xao động bất an.”
Tần Miên cùng gã đi xem thử...
“Đạo gia, bên ngoài đưa đậu hũ tới.”
Hắc Mẫu Đơn nâng bát tiến vào, lên tiếng nhắc nhở Ngưu Hữu Đạo đang nằm chợp mắt trên ghế.
Ngưu Hữu Đạo đứng dậy, Hắc Mẫu Đơn mở cái bát đóng chặt ra, thấy dưới nắp không có thứ gì liền cầm thìa quấy trong chén, lấy ra một túi vải dầu nhỏ.
Mở túi vải dầu ra, bên trong có hai trang giấy, một trang tương đối lớn, là địa đồ cả Bạch Vân Gian.
Ngưu Hữu Đạo mở địa đồ ra nhìn, chậc chậc hai tiếng: “Cái tên Hầu Tử này làm việc nhanh gọn, chỉ trong mấy ngày đã có được địa đồ chi tiết trong Bạch Vân Gian rồi.”
Hắc Mẫu Đơn xích lại gần xem, đúng là vậy, trên địa đồ ngay cả sâu trong nội trạch không để người ngoài vào cũng vẽ ra, đường đi cũng vẽ rất rõ ràng, không khỏi kỳ quái nói: “Nội trạch Bạch Vân Gian người dùng tiền vào chơi có thể vào đi dạo sao?”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, cũng không rõ Viên Cương làm thế nào lấy được.

“Mấy chỗ ký hiệu hư ảnh này là có ý gì?” Hắc Mẫu Đơn đưa tay chỉ vài vị trí trên địa đồ.
Ngưu Hữu Đạo buông địa đồ xuống, lại cầm một trang giấy đầy chữ khác lên xem.
Chữ bên trên rất kỳ lạ, Hắc Mẫu Đơn nhìn không hiểu, Ngưu Hữu Đạo vừa nhìn đã biết Viên Cương viết vì là chữ giản thể hai người rất quen thuộc.
Nội dung bên trên biểu thị, Viên Cương đã tiếp xúc với Tô Chiếu, đích thân đi Bạch Vân Gian xem xét.
Bạch Vân Gian này không đơn giản như bề ngoài, trong bóng tối nội trạch đều có người nhìn chằm chằm, có vài hạ nhân hình như cũng không đơn giản. Viên Cương dùng vài tiểu xảo kiểm tra, nghi ngờ trọng địa nội trạch có không ít tu sĩ, từ một vài phản ứng thính giác và động tác lúc kiểm tra, Viên Cương hoài nghi Tô Chiếu và Tần Miên đều là tu sĩ.
Quan hệ của Tô Chiếu và Đại vương Tây viện có phải như lời đồn không rất đáng nghi ngờ!
Còn nữa, trong sân nào đó của nội trách có lẽ có một số lượng kim sí lớn. Nuôi vài con kim sí đưa tin có thể hiểu được, nuôi cả một đống rất đáng nghi ngờ. Mặc dù Viên Cương không tận mắt nhìn thấy nhưng Viên Cương phụ trách xử lý sự vụ tin tức bên Ngũ Lương sơn mấy năm, tiếp xúc một lượng lớn kim sí, vừa nghe động tĩnh đã có phán đoán đại khái.
Lúc bắt đầu những kim sí Ngũ Lương sơn nuôi cũng có phản ứng mãnh liệt với Viên Cương, về sau quen thuộc biết vô hại mới không có phản ứng gì. Kim sí Bạch Vân Gian nuôi dĩ nhiên vẫn chưa quen Viên Cương đến gần.
Từ đủ các chi tiết và dấu hiệu kết hợp lại, Viên Cương đưa ra phán đoán là, trong nội bộ Bạch Vân Gian hình như là một cứ điểm bí mật.
Đương nhiên, Viên Cương cũng nói đây là nghi ngờ sơ bộ của hắn ta, vẫn chưa thể xác định chắc chắn.
Còn về phần tình hình Tô Chiếu như thế nào, lần đầu tiếp xúc vẫn chưa hiểu nhiều lắm. ý Viên Cương là cần thời gian để tiếp xúc từ từ, hắn sẽ từ từ nghĩ cách.

Những vị trí hư ảnh trên bản vẽ là những nơi Viên Cương chưa tiếp xúc được, nói chính xác là những nơi Bạch Vân Gian không cho hắn ta tới gần, trong đó có nơi nuôi kim sí.
Viên Cương nói dung mạo Tô Chiếu hắn ta đã nhớ kỹ, có điều không có hoa tay đến mức đó, bên cạnh cũng không có nhân thủ như vậy nên không cách nào dựa vào ký ức vẽ ra được.
Ý Viên Cương là lúc nào đó sẽ gặp mặt Ngưu Hữu Đạo một lần, hắn ta dùng lời thuật lại, Ngưu Hữu Đạo sẽ vẽ.
Cuối cùng, Viên Cương nhắc nhở hắn, nói xung quanh chỗ Ngưu Hữu Đạo ở có rất nhiều người không rõ thân phận đi qua đi lại, hỏi hắn có phải đã xảy ra chuyện gì không.
Viên Cương cũng thực sự không biết xảy ra chuyện gì, có vài việc trông động tĩnh không nhỏ nhưng ngoài vài người có thân phận địa vị, phàm phu tục tử bình thường không dễ dàng biết được cái này, có biết cũng sẽ không đi đồn lung tung. Hô Diên Uy dễ tìm hiểu tin tức cũng bị cấm túc, nếu không e là hắn ta đã có thể biết chút tình hình.
Còn Ngưu Hữu Đạo cũng không muốn để hắn ta biết việc này, không muốn hắn ta dính vào.
So sánh nội dung trên thư, lấy địa đồ ra đối chiếu một lát, Ngưu Hữu Đạo híp mắt nói thầm: “Tu sĩ... có thể là tu sĩ...”
Sau khi để đồ xuống, Ngưu Hữu Đạo chắp tay đi qua đi lại suy nghĩ.
Nếu thật sự đúng như Viên Cương nghi ngờ, Tô Chiếu là tsm vậy quan hệ giữa Tô Chiếu và Đại vương Tây viện kia thật sự đáng để nghi ngờ.
Nếu là nữ nhi bình thường thì cũng thôi đi, với thân phận địa vị như Đại vương Tây viện độc chiếm một nữ tu sĩ cũng chẳng có gì quá đáng, thế nhưng độc chiếm một nữ tu sĩ không nói, còn để nữ tu sĩ đi kinh doanh thanh lâu thì khó tránh hơi quá.
Hắc Mẫu Đơn không hiểu nội dung trong thư, lại nghe Ngưu Hữu Đạo lầm bầm, thử nhắc nhở một tiếng: “Quy củ Phiễu Miễu Các, tu sĩ không được phép kinh doanh trong thế tục.”
Ngưu Hữu Đạo thuận miệng đáp: “Nếu nói là sản nghiệp của Đại vương Tây viện, bọn họ chỉ là pháp sư tùy tùng là được rồi.”
“Nếu có tu sĩ trông coi, sao Viên gia có thể vào được yếu địa nội bộ Bạch Vân Gian? Sao có thể vẽ bức họa cặn kẽ như vậy?”

Hắc Mẫu Đơn vẫn tò mò, Viên Cương kia là phàm nhân nhưng dưới con mắt của nàng có nhiều khả năng không thể tưởng tượng được.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, không đáp, đang nghĩ đến chuyện Viên Cương nói muốn gặp hắn. Tình hình hắn bây giờ bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, sao có thể gặp Viên Cương đây.
Đúng lúc này, Công Tôn Bố xuất hiện ở cửa. “Đạo gia!”
Ngưu Hữu Đạo quay đầu, vẫy gã vào.
Công Tôn Bố bẩm báo: “Đạo gia, bên hải đảo kia số thuyền lớn tụ tập đã gần ba trăm chiếc! đây chỉ là số thuyền trống cải tạo, tiếp đó vẫn còn một số thuyền lớn đi vào, những thuyền này nước ngập tương đối sâu, hình như thuyền chưa đầy hàng, tụ tập sát với nhau, không có ý cải tạo.”
“Đúng là một khoản lớn, xem ra số lượng vượt xa tưởng tượng của ta. Người làm việc này xem ra có năng lực không nhỏ! Có thể kiếm được nhiều chiến mã như vậy!” Ngưu Hữu Đạo hắc hắc một tiếng, lại tiếp tục dặn dò: “Nhớ kỹ, không cần bọn hắn làm gì, nhìn chằm chằm là được, không nên đánh rắn động cỏ!”
“Rõ!” Công Tôn Bố lĩnh mệnh rời đi.
Ngưu Hữu Đạo đi đến trước bàn một lần nữa nhìn địa đồ Bạch Vân Gian, khắc sâu ấn tượng trong đầu sau đó đốt hai thứ này đi.
Nhìn ánh lửa trong chậu, trong miệng hắn lầm bầm nói: “Tin của Thiên Ngọc môn còn chưa tới sao?”
Đợi tin thế này hắn hơi sốt ruột. Lệnh Hồ Thu nhắc nhở rất đúng, Hoàng đế là sẽ không để cho hắn cứ dây dưa mãi, còn kéo dài như vậy, một khi chọc hoàng đế ra tay lần nữa, tình cảnh của hắn sẽ rất nguy hiểm.
Chuyện lần này bản thân hắn cũng cảm thấy thực sự bị hoàng đế làm cho hết cách, mức độ động thủ không giống nhau. Hoàng đế người ta vừa động thủ đã gây ra thế, dùng thế ép người, dưới đại thế khiến ngươi muốn tránh cũng không tránh được.
Có chuyện trong lòng hắn đại khái đã hiểu rõ. Hắn hoàng đế nghe từ miệng đám Bùi Nương Tử hắn bị Sở An Lâu làm nhục, biết quan hệ giữa hắn và Băng Tuyết các không phải giống như hắn ra vẻ, nếu không hoàng đế ít nhiều sẽ kiêng kỵ, không dám làm thế này với hắn.
Hắc Mẫu Đơn: “Để ta đi hỏi lại thử.”

Ngưu Hữu Đạo khoát tay nói: “Không cần, chỉ cần tiếp cận đám Phong Ân Thái là được, cùng lắm ta chỉ chờ thêm được hai ngày, nếu tin tức còn chưa tới, vậy lão tử chỉ có thể bảo vệ bản thân trước.”
Hắc Mẫu Đơn nhìn ngoài cửa: “Bên ngoài nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, nhiều người muốn lấy được đồ như vậy vì sao vẫn đợi hai ba ngày mà không thấy có ai đến nhà đòi?”
Bên này đã cử người ra ngoài thử, vừa ra đã bị người ta tóm lấy soát người, xác nhận trên người không mang đồ đó mới thả về, sự thực chứng minh là bọn họ đang bị theo dõi rất sát.

Chương 437: Nổi Trận Lôi Đình

Chương 437: Nổi Trận Lôi Đình
Ngưu Hữu Đạo cười lạnh một tiếng: “Đòi? Cô vẫn chưa hiểu sao? Thứ này ai dám công khai đòi, chỉ có thể âm thầm cướp, ai dám ngoi đầu lên cầm thứ này lập tức sẽ trở thành mục tiêu công kích. Điểm ấy trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, cho dù có người bước vào cánh cổng này ra ngoài cũng sẽ bị lục soát kỹ.”
Hắn vừa ngồi trở lại trên ghế nằm chưa năm được một lát bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, giọng Phong Ân Thái từ xa truyền đến: “Lão đệ, Ngưu lão đệ!”
Ngưu Hữu Đạo bỗng nhiên đứng dậy, thấy Phong Ân Thái dẫn hai đệ tử bước nhanh đến. Lệnh Hồ Thu cũng đi theo sau, chắc hẳn vẫn luôn ở bên đó trông chừng Phong Ân Thái.
Phong Ân Thái bước vừa cửa liền chụp cánh tay Ngưu Hữu Đạo nói: “Lão đệ, sư môn có tin.”
Ngưu Hữu Đạo lập tức hỏi: “Có quyết định rồi?”
“Đã có quyết định!” Phong Ân Thái gật đầu lại lắc đầu cười khổ: “Không tránh khỏi phê bình ta một trận.”
Ngưu Hữu Đạo: “Mắng huynh là chắc rồi, đổi lại là ta, có khi đã trục xuất huynh khỏi sư môn...”
Phong Ân Thái: “Cái tên này...”
Ngưu Hữu Đạo gỡ ngón tay lão ra: “Lão Phong, không cần nói nhảm nữa đâu, còn kéo dài nữa hoàng đế không chờ được sẽ có kẻ mất mạng đấy. Bất cứ lúc nào người ta cũng có thể tìm lý do để đuổi chúng ta ra khỏi đây, thậm chí đuổi chúng ta ra khỏi thành, vậy coi như chúng ta vui rồi. Nói đi, tình hình như thế nào, Thiên Ngọc môn có ý gì?”
Phong Ân Thái: “Ý của sư môn rất đơn giản, ở ngoài tầm với, thế lực Thiên Ngọc môn không vươn sang được đây, chưởng môn trực tiếp hạ

lệnh từ bỏ, văn điệp cho phép xuất cảnh mười vạn chiến mã không giữ tờ nào, từ bỏ hết, xử trí thế nào cũng được, tóm lại phải để người ngoài biết đồ đã được chuyển nhượng, đã không còn trên tay chúng ta.”
Ngưu Hữu Đạo chế nhạo nói: “Không phải huynh muốn bán lấy tiền sao? Lòng vòng một hồi, treo lâu như vậy hóa ra vẫn cùng một ý với ta!”
Phong Ân Thái chắp tay cầu xin tha thứ: “Lão đệ, coi như lão ca ca ta sai rồi, đệ cũng đừng giễu cợt nữa, bắt đầu chính sự nào!” Chụp lấy tay Ngưu Hữu Đạo, vỗ vỗ mu bàn tay hắn: “Chính sự quan trọng! Như lời đệ nói, chờ thêm nữa e là hoàng đế sẽ đuổi chúng ta ra khỏi thành, sẽ chết người đấy!”
Lệnh Hồ Thu nhẹ nhàng thở ra: “Đã sớm nên làm như vậy.”
Phong Ân Thái quay đầu: “Lệnh Hồ huynh, khó xử của ta, huynh cũng phải hiểu, văn điệp cho phép xuất cảnh mười vạn chiến mã đấy. Không được sư môn đồng ý, ta dám nói vứt là vứt sao? Ai gánh nỗi trách nhiệm này!”
“Còn may, Thiên Ngọc môn coi như sáng suốt, không hám lợi đen lòng.” Lệnh Hồ Thu ha ha một tiếng, phủi phủi tay: “Nhanh xử lý đi!”
Ngưu Hữu Đạo lập tức quay đầu khẽ gật đầu với Hắc Mẫu Đơn, Hắc Mẫu Đơn đi ra sau lấy mười văn điệp được giấu ra giao cho Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo đếm đồ, chụp tay Phong Ân Thái, ném vào tay lão: “Không thiếu tờ nào đâu, huynh kiểm tra cẩn thận đi.”
“Không cần kiểm tra!” Phong Ân Thái lại đẩy trở về: “Lão đệ cứ xử lý là được.”
Ngưu Hữu Đạo: “Huynh bớt mơ đi, ta không rảnh đi kiếm chuyện đâu.”
Phong Ân Thái đẩy ra: “Không phải ý ta, là ý sư môn.”
Ngưu Hữu Đạo trợn mắt nói: “Huynh nói cho rõ ràng xem nào, có ý gì?”
Phong Ân Thái phất tay gọi, nhận tờ giấy một đệ tử đưa đến, chuyển giao cho Ngưu Hữu Đạo: “Mật tín vừa phiên dịch ra, ý của Thiên Ngọc môn không sót một chữ, tất cả bên trong, ta không dám dấu một chữ, lão đệ cứ xem sẽ biết.”
Ngưu Hữu Đạo lập tức cầm thư, càng xem sắc mặt càng đen.
Lệnh Hồ Thu cũng vội bu lại duỗi cổ sang xem.

Vừa bắt đầu thư quả nhiên là chửi mắng Phong Ân Thái, nói chờ chuyện bên Tề quốc chấm dứt sẽ xử trí Phong Ân Thái.
Nội dung sau đó có ý là, Thiên Ngọc môn bảo Phong Ân Thái giao chuyện này cho Ngưu Hữu Đạo xử lý. Mặc kệ Phong Ân Thái ký khế ước gì đều lệnh Phong Ân Thái bảo Ngưu Hữu Đạo lập tức giao ra và hủy đi. Thiên Ngọc môn muốn phủi sạch quan hệ hoàn toàn với việc này, bất chấp cuối cùng sự việc xử lý như thế nào đều để Ngưu Hữu Đạo và ba phái gánh.
Lý do là, Ngưu Hữu Đạo xảo trá, Phong Ân Thái rất có thể là trúng Ngưu Hữu Đạo gian kế.
Cho dù Phong Ân Thái có lỗi gì, sự tình đều là vì Ngưu Hữu Đạo mà ra, Thiên Ngọc môn sẽ không giúp Ngưu Hữu Đạo chùi đít lần này.
Sau khi đồ giao cho Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo cứ tự giữ lấy, tặng người ta cũng được, bán lấy tiền cũng được, Thiên Ngọc môn tất thảy không hỏi, mặc cho Ngưu Hữu Đạo xử trí, tóm lại không thể để Thiên Ngọc môn lại có bất kỳ liên quan gì đến việc này.
Nếu Ngưu Hữu Đạo không đồng ý, khiến Thiên Ngọc môn khó sống, Ngưu Hữu Đạo hắn cũng đừng mong tốt hơn. Lợi ích rượu kia có tổn hại hay không, Thiên Ngọc môn cũng không để ý, sẽ lập tức phái người chạy tới quận Thanh Sơn, tiêu diệt ba phái và tất cả thế lực của Ngưu Hữu Đạo đang có.
Đương nhiên, Thiên Ngọc môn không phải người nói lời không giữ lời, nhưng điều kiện tiên quyết là không thể để bản thân Thiên Ngọc môn nguy hiểm. chỉ cần Ngưu Hữu Đạo đồng ý, chuyện Phong Ân Thái cam kết, đồng ý chia lợi nhuận rượu cho ba phái, Thiên Ngọc môn sẽ thực hiện. Bành Hựu Tại lấy thân phận chưởng môn ra cam đoan, quyết không nuốt lời!
Cuối cùng, trong thư nói rõ với Phong Ân Thái đưa thư này cho Ngưu Hữu Đạo xem!
Nội dung trong thư, cho dù Lệnh Hồ Thu nìn thấy cũng ngứa răng.
Vẻ mặt Ngưu Hữu Đạo lại hết sức bình tĩnh, trả thư lại cho đối phương.
Phong Ân Thái nhận thư giao cho đệ tử bên cạnh, cười nói với Ngưu Hữu Đạo: “Lão đệ đã thấy rõ rồi chứ?”

Ngưu Hữu Đạo vân đạm phong khinh nói: “Phong lão ca, quên nói cho ngươi, ta xuất thân sơn dã, thực ra có rất nhiều chữ không biết, đọc không hiểu, cũng lười đọc. Haizz, hôm nay khí trời tốt thật.” Hắn chắp hai tay sau lưng, định đi.
“Khụ khụ!” Lệnh Hồ Thu nắm tay vội ho một tiếng, nín cười đến cực khổ.
“...” Phong Ân Thái trợn tròn mắt tại chỗ, không biết chứ? Đây là lý do quái gì? Lão vội vàng níu hắn lại, lại cướp thư từ tay đệ tử, nhét vào tay Ngưu Hữu Đạo: “Lão đệ, đệ xem lại đi.”
“Xem cái gì, ta nói ta không biết chữ, không cách nào xem được, các ngươi cứ từ từ xem đi.” Ngưu Hữu Đạo từ chối nhận.
“Đừng!” Phong Ân Thái cứ kéo lấy hắn không thả: “Đệ không hiểu thì ta đọc cho đệ nghe có được không?”
Ngưu Hữu Đạo bỗng nhiên quay người, một tay cướp thư về, chỉ vào mũi Phong Ân Thái mắng: “Họ Phong kia, chuyện này như thế nào ngươi hiểu rõ hơn bất kỳ ai khác, thế nào gọi là lão tử xảo trá? Thế nào gọi là ngươi trúng kế của ta? Ngươi thành thật nói ra đi, ngươi muốn đẩy trách nhiệm nên đã báo lên trên cái chó gì!”
“Làm càn!” Đệ tử Thiên Ngọc môn một bên đứng ra, ngăn cản Ngưu Hữu Đạo vô lễ với sư bá của mình.
“Muốn đánh đúng không? Hắc hắc! Ta rất mong chờ đây, ta đang muốn làm lớn chuyện lên một chút!” Ngưu Hữu Đạo cười lạnh một tiếng, lại hét lên một tiếng: “Người đâu!”
Rầm rầm! Bên ngoài lập tức xông vào một đám tu sĩ, trong phòng lập tức có vẻ hơi chen chúc.
“Ngươi là cái thá gì, lúc nào đến phiên ngươi ra mặt?” Ngưu Hữu Đạo chỉ vào tên đệ tử Thiên Ngọc môn kia nói: “Đến đi. động tay cho ta xem thử nào, ngươi tin ta sẽ làm thịt ngươi không, ngươi chết cũng chỉ vô ích thôi, chắc chắn Bành Hựu Tại cũng chẳng rên một tiếng đâu!”
Đệ tử kia lập tức thẹn quá hoá giận, tay cầm chuôi kiếm.
“Xuống dưới, cút ra ngoài, không phải chuyện của ngươi, làm loạn cái gì!” Phong Ân Thái lôi đệ tử ra, phất tay ra hiệu những kẻ không liên quan cùng lui xuống.
Hắc Mẫu Đơn nhẹ gật đầu, đệ tử ba phái lần lượt đi ra.

Đệ tử Thiên Ngọc môn kia không thể không ngậm nhục rời đi.
Ngưu Hữu Đạo lại giữ lại: “Đừng đi, ta nhìn Thiên Ngọc môn các ngươi không vừa mắt, môn hạ Bành Hựu Tại sao đều là phế vật như vậy?”
Đệ tử kia bỗng nhiên quay đầu lại nhìn, Phong Ân Thái lại khoát tay, bảo gã rời đi nhanh một chút rồi lại cười nói với Ngưu Hữu Đạo: “Lão đệ, đệ đâu cần phải bực bội với hắn chứ? Đệ thế này là cố ý kiếm chuyện đấy!”

Chương 438: Nổi Trận Lôi Đình (2)

Chương 438: Nổi Trận Lôi Đình (2)
Ngưu Hữu Đạo hì hì nói: “Ta đúng là đang chủ tâm kiếm chuyện, ta không vừa mắt Thiên Ngọc môn, chửi Thiên Ngọc môn hai câu thì có làm sao, ngươi có ý kiến sao?”
“Không có ý kiến, không có ý kiến, lão đệ bớt giận, lão đệ bớt giận.”
Phong Ân Thái vỗ mu bàn tay hắn trấn an: “Chính sự quan trọng, giải quyết chính sự quan trọng!”
Ngưu Hữu Đạo: “Quan trọng ngươi còn không tranh thủ thời gian giải quyết?”
Phong Ân Thái: “Giả không biết chữ cái gì.
Nội dung đệ cũng thấy rồi, môn có lệnh, việc này giao cho đệ giải quyết, ta không dám không nghe theo!”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta giải quyết? Ngươi thử nói xem ta giải quyết như thế nào?”
Phong Ân Thái vội ho một tiếng nói: “Trong thư không phải viết rất rõ sao, đồ đệ giữ lại cũng được, tặng người ta cũng được, đem bán lấy tiền cũng được.” Nói ra lời này bản thân lão cũng chột dạ.
Ngưu Hữu Đạo: “Ơ! Nói đơn giản như vậy, vậy ngươi xử lý và ta ta xử lý khác nhau ở chỗ nào? Lão Phong à, ngươi vô năng thế nào, khiến Thiên Ngọc môn không an tâm đến mức nào mà để chuyện đơn giản như vậy cũng không dám để ngươi xử lý! Thiên Ngọc môn phái ngươi tới làm gì?”
Tướng mạo Phong Ân Thái hơi mập mạp hòa ái, cũng rất có thể nhịn nhục. Lão thở dài: “Lão đệ, ta thừa nhận ta không bằng đệ được rồi chứ? Đệ nên tranh thủ xử lý đi! Không thể kéo dài nữa đâu.”
Ngưu Hữu Đạo: “Xử lý như thế nào? Ta giữ lại? Đồ các ngươi không dám giữ bắt ta giữ? Ta chán sống hay muốn tìm chết thì còn được! Tặng

người ta? Làm sao tặng? Tặng ai? Công khai tặng ai dám nhận? Âm thầm đưa thì có ích gì, cho dù âm thầm đưa ra ngoài chỉ e đối phương là người đầu tiên muốn giết lão tử diệt khẩu! Đem bán lấy tiền? Ai dám công khai mua? Bên ngoài một đám người nhìn chằm chằm, ngươi nói ta bán cho ai đây? Ngươi dạy cho lão tử bán thế nào đi? Cho dù ta công khai hủy trước mặt mọi người, Hoàng đế sẽ là người đều tiên gây rắc rối cho ta, là người đầu tiên muốn giết ta đấy!”

“Họ Phong, ta nói ngươi được lắm, phiền phức do ngươi gây ra, giờ lại muốn ta giúp ngươi chùi đít? Ngươi để bảo lão tử ổn định trước giúp ngươi, giờ ổn ra kết quả thế này à? Thiên Ngọc môn cho ta cái gì vậy? Ta tín nhiệm ngươi như vậy, ngươi báo đáp lão tử thế sao?” Hắn vỗ thư trên tay chửi một trận.

Phong Ân Thái lúng túng nói: “Nếu không phải đệ trêu chọc phải trưởng công chúa kia lấy đâu ra phiền phức này.”

Ngưu Hữu Đạo ha ha nói: “Vậy được, đại lộ chỉ lên trời, ai đi đường nấy, mọi người ai tự giải quyết phiền phức riêng của mình, không thể cùng giải quyết được! Quận Thanh Sơn Thiên Ngọc môn các ngươi muốn làm sao thì làm, lão tử không về quận Thanh Sơn được không hả? Ta cũng không tin rời khỏi Thiên Ngọc môn ngươi ta không sống được.”

“Haizz!” Phong Ân Thái giữ chặt hắn: “Lão đệ bớt giận, lão đệ bớt giận, là ta thất ngôn, là ta thất ngôn! Ý của ta là, còn có thể suy nghĩ thử vài cách.”

Ngưu Hữu Đạo: “Vậy được, ngươi nghĩ cách giúp ta đi, chỉ cần ngươi có thể nghĩ ra được cách hay, việc này ta ra mặt cũng không phải không được.”

Phong Ân Thái thở dài: “Ta có biện pháp đã sớm nói cho đệ biết rồi, còn cần chờ đến bây giờ sao? Đệ thế này chẳng phải đang làm khó ta sao?”

“Được!” Ngữ điệu của Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng thay đổi, trở nên bình tĩnh hơn: “Ta cũng không làm khó ngươi, gặp gỡ các ngươi coi như ta không may, như vậy đi, các ngươi đi đi, việc này ta gánh, có được không?”

Bọn Lệnh Hồ Thu, Hắc Mẫu Đơn lập tức đồng loạt nhìn về phía hắn.

Phong Ân Thái ngạc nhiên: “Thật?”

Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Không thể giả, các ngươi đi đi.”

Phong Ân Thái: “Vậy thì tốt, đưa khế ước ta viết cho ta trước đã.”
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu chỉ vào chậu than, chỉ tro tàn lưu lại sau khi thiêu thứ Viên Cương đưa trước đó: “Đốt rồi!”
“Đốt rồi?” Phong Ân Thái khó tin, lập tức chạy đến bên chậu than xem thử, trong nháy mắt thần sắc run rẩy, phát hiện tro kia không đúng, lão chỉ viết một tờ giấy mỏng, sao có thể đốt ra được nhiều tro như vậy, lão đứng thẳng dậy: “Lão đệ, đệ đang đùa với ta đấy à?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta không đùa, các ngươi có đi hay không? Các ngươi không đi, chúng ta có thể đi.”
“Lão đệ, đệ mắng thì mắng rồi, làm loạn cũng loạn rồi, lão ca ta sai rồi, nhịn rồi, cũng nhận rồi, nhưng giờ ta không có đường lui, dù đệ có giết ta cũng vô dụng.” Phong Ân Thái lẩm bẩm hai câu, khoanh tay ngẩng đầu nhìn nóc nhà, bộ dạng ăn vạ.
Đi cái gì mà đi? Lão không thể đi được, không lấy được thứ mình viết thì đi thế nào? Lát mình vừa đi, bên này đưa ra bằng chứng nói đồ đã đưa cho Thiên Ngọc môn, nhiều người bao vây chặn đánh như vậy lão có thể chạy khỏi quốc cảnh Tề quốc sao? Cho dù có chạy thoát, phiền phức đem đến cho Thiên Ngọc môn giải quyết sao đây?
Ngưu Hữu Đạo không chịu giao thứ lão đã viết ra, lão không thể buông tha cho Ngưu Hữu Đạo.
Nhân lúc Phong Ân Thái không chú ý, Ngưu Hữu Đạo liếc mắt ra hiệu Lệnh Hồ Thu một cái.
Lệnh Hồ Thu hiểu ý tiến lên kéo Phong Ân Thái ra ngoài: “Lão Phong, ngươi đi ra ngoài trước, ta sẽ giúp ngươi khuyên nhủ.”
“Ngươi đừng lừa gạt ta, hắn chạy, ta tìm ai?”
“Lừa gạt cái gì, ngươi cho người trông coi không được sao.”
Phong Ân Thái bị lôi đi, trong phòng cũng yên tĩnh, Ngưu Hữu Đạo ban nãy còn nổi trận lôi đình lập tức vẻ mặt bình tĩnh, đi tới ngồi cạnh bàn nhìn mật tín của Thiên Ngọc môn và mười văn điệp trên bàn, nhíu mày không nói.
“Đạo gia, làm sao bây giờ? Định bỏ quận Thanh Sơn thật à?” Hắc Mẫu Đơn tiến lên nhẹ nhàng hỏi một tiếng.
“Haizz!” Ngưu Hữu Đạo than nhẹ: “Vương gia ký thác kỳ vọng vào ta, quận chúa cao quý ngày nào cũng làm tỳ nữ chải đầu búi tóc cho ta, tình

nghĩa này há có thể nói vứt bỏ là có thể vứt bỏ. Nếu thật sự làm như vậy thì ta thành tiểu nhân bội bạc mất rồi. Bên kia đã dựng xong nền tảng, vứt đi cũng tiếc, kẻ vứt chủ có đi nơi khác bắt đầu lại thì người khác cũng coi thường ngươi trước, sau chưa chắc đã tín nhiệm. đương nhiên cũng sẽ không có ai đối đãi với chúng ta rộng rãi như vương gia và quận chúa. Chuyện Thiên Ngọc môn mặc dù làm có quá đáng nhưng trước mắt Thiên Ngọc môn với chúng ta mà nói cũng thật sự không thể xảy ra chuyện, chúng ta vẫn cần Thiên Ngọc môn che chở."
Hắc Mẫu Đơn: "Vậy ban nãy người đối xử với Phong Ân Thái..."
"Cảm thấy ta nóng giận mắng khó nghe quá sao?" Ngưu Hữu Đạo ha ha cười nói: "Cho hắn biết ta thực sự khó khăn mới có thể ép hắn nhượng bộ, mới có thể ép Thiên Ngọc môn nợ chúng ta, chuyện này nếu ôm quá nhanh há không khiến bọn hắn nghĩ ta làm trâu làm ngựa cho bọn hắn là chuyện đương nhiên sao?"
Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, tiếng trò chuyện trong phòng ập tức dừng lại.
Lệnh Hồ Thu sải bước đi tiến đến, trực tiếp ngồi bên cạnh Ngưu Hữu Đạo: "Đệ bảo ta đưa lão ra ngoài là có ý gì? Hắn là đệ thực sự định ôm việc này đúng không?"
Ngưu Hữu Đạo: "Chuyện tới nước này, đi bước nào tính bước đó. Huynh trưởng, trước mắt cần huynh giúp ta một tay."
Lệnh Hồ Thu cười khổ: "Đệ cũng đừng làm khó ta, chút nhân mạch kia của ta chẳng qua chỉ nói cho dễ nghe thôi, thực ra ta chỉ là một lái buôn dắt mối, không có bản lĩnh lớn như các đệ tưởng tượng đâu, với thế lực của hoàng đế Tề quốc muốn chạy ngược sóng trong tay hắn ta chỉ e là không đủ nhét kẽ răng hắn. Lão đệ, việc này ta thật sự không làm gì được!"
Ngưu Hữu Đạo: "Huynh trưởng trước hết nghe ta nói hết lời hẵng cự tuyệt cũng không muộn."
Lệnh Hồ Thu: "Đệ nói đi!"
Ngưu Hữu Đạo: "trên ngọn núi xung quanh đây có người của ba môn phái kia, huynh biết không?"
Hắn nói chính là những ngọn núi chung quanh kinh thành.

Nước Tề là một quốc gia thảo nguyên. Những nơi có núi cao bốn phía như kinh thành là rất hiếm. Đại Khâu môn, Huyền Binh tông và Thiên Hỏa giáo là ba môn phái tập trung trên các ngọn núi bao quanh kinh thành. Mỗi phái chiếm cứ một vùng đất thiêng, bảo vệ kinh thành, thực lực được xem là hàng đầu trong số các môn phái tu hành của nước Tề, là đại môn phái ít có trong thiên hạ, ngay cả Phiếu Miễu các cũng có một chỗ cắm dùi.

Chương 439: Ba Người Kết Nghĩa

Chương 439: Ba Người Kết Nghĩa
Đại nội hộ pháp của hoàng cung là người đến từ ba môn phái này. Đám người Bùi Nương Tử là đệ tử của Đại Khâu môn.
Lệnh Hồ Thu trầm ngâm nói: “Ta có quen vài người của ba phái, ngươi định làm như thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Huynh trưởng cũng biết tình huống bây giờ. Như ta đã nói với Phong Ân Thái trước đó, thứ này muốn đẩy đi cũng khó. Ở đây, dám nhận chúng cũng chỉ có ba phái.”
Lệnh Hồ Thu hỏi: “Ngươi muốn đẩy món đồ đó cho ba phái?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Nếu bán chúng đi, ta sẽ kiếm không ít tiền. Tặng không cho bọn họ cũng không đến mức bị ghét bỏ chứ?”
Lệnh Hồ Thu thở dài: “Chỉ sợ chưa hẳn. Với lực ảnh hưởng của ba phái đối với nước Tề, muốn viết văn điệp đưa chiến mã ra ngoài biên cảnh cũng chỉ bằng một câu nói, cũng không quá cần món đồ trong tay ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không thử một chút làm sao biết. Nếu bọn họ thật sự không muốn, vậy thì mời bọn họ phối hợp một chút, đem mấy tấm văn điệp này ra đấu giá. Ta không lấy một xu tiền đấu giá, toàn bộ đưa hết cho bọn họ.”
Gương mặt Lệnh Hồ Thu lộ ra vẻ khó xử.
“Xin huynh trưởng giúp cho ta.” Ngưu Hữu Đạo đứng dậy, chắp tay cúi đầu nói.
Lệnh Hồ Thu vội vàng đỡ lấy, bất đắc dĩ cười khổ: “Được, để ta đi thử một lần xem sao, chỉ có thể nói là cố hết sức.”
“Tạ huynh trưởng!”
“Khi nào thì lên đường?”
“Càng nhanh càng tốt.”

“Ngươi có muốn đi cùng không?”
“Người đang nhòm ngó nơi này nhiều lắm, ta tạm thời chưa thích hợp lộ diện. Một khi sự việc không thành, người nhận biết ta nhiều quá, hy vọng thoát thân sẽ trở nên xa vời. Ta phải chừa đường lui cho mình. Ta bảo Đoạn Hổ đi cùng với huynh, như thế nào?”
“Được.” Lệnh Hồ Thu gật đầu đồng ý, lại cười khổ: “Lần đi này chỉ sợ tránh không được bị người ta chặn lại lục soát, cũng không biết sẽ bị lục soát mấy lần.”
Ngưu Hữu Đạo chắp tay, làm ra vẻ có lỗi: “Để huynh phải chịu khổ rồi.”
“Đúng rồi, lão Phong bị ta quát ra ngoài thì tính như thế nào?” Lệnh Hồ Thu chỉ chỉ ra bên ngoài.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đương nhiên sẽ không để huynh trưởng khó xử. Mẫu Đơn, gọi ông ta vào đây.”
“Vâng!” Hắc Mẫu Đơn lĩnh mệnh rời đi. Không bao lâu, nàng đã dẫn Phong Ân Thái đến.
Phong Ân Thái nhìn Lệnh Hồ Thu, thấy ông ta không phản ứng, liền nghiêm mặt bước đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo, cẩn thận hỏi: “Lão đệ, ngươi có đồng ý hay không?”
Ngưu Hữu Đạo liếc xéo một cái: “Nể mặt huynh trưởng kết bái của ta, việc này ta nhận. Cái mạng này xem như ta không thèm đếm xỉa đến.”
Phong Ân Thái vui mừng, chắp tay cảm tạ Lệnh Hồ Thu, sau đó quay sang an ủi Ngưu Hữu Đạo: “Không đến mức đó, không đến mức đó. Dựa vào đôi tay của lão đệ, nhất định có thể gặp dữ hóa lành.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đừng nói mấy thứ vô dụng đó nữa, phiền phức là do ngươi gây ra, ta chống đỡ việc này chẳng khác nào liều mạng giúp ngươi. Sống hay chết ta nhận, nhưng dù sao ngươi cũng nên có lời giải thích chứ?”
Giải thích? Phong Ân Thái hoài nghi hỏi: “Thế lão đệ muốn giải thích gì?”
Ngưu Hữu Đạo gõ tay xuống mặt bàn: “Việc của ta, các ngươi sẽ không bỏ đá xuống giếng chứ?”
Phong Ân Thái nghiêm mặt nói: “Chuyện này sao có thể kéo chân ngươi được.”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta đã kinh qua cách làm người của Thiên Ngọc môn các người. Cho dù không kéo chân, ai dám cam đoan các ngươi sẽ không qua sông đoạn cầu?”
Hai tay Phong Ân Thái chắp lại: “Nếu mọi chuyện có thể cho qua thì cho qua, làm sao có chuyện qua sông đoạn cầu chứ?”
Ngưu Hữu Đạo nhắc nhở: “Chắc ngươi biết tại sao ba phái lại mạo hiểm đến đây, và mạo hiểm vì cái gì. Trước đây, khế ước mà ngươi ký kết với ta, Thiên Ngọc môn nói đổi ý là đổi ý, còn đem an nguy của ba phái ra áp chế. Ta làm sao biết được các ngươi có đổi ý hay không sau chuyện này chứ?”
Việc này nói ra cũng khiến người ta phải lúng túng. Thiên Ngọc môn là người đưa ra quyết định, nhưng Phong Ân Thái lại bị người trong cuộc phê bình, xấu hổ nói: “Tình thế bất đắc dĩ, trước khác nay khác. Chưởng môn đã đích thân cam đoan, đương nhiên sẽ không nuốt lời.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngay cả giấy trắng mực đen mà còn có thể đổi ý. Ngươi cảm thấy ta còn tin mấy lời nói miệng này nữa không?”
Phong Ân Thái than thở: “Lão đệ, ngươi cứ quấn mãi việc này là có ý gì? Ngươi muốn thế nào thì nói thẳng, nhưng có một việc ngươi cần phải biết rõ, ta không có quyền sửa đổi lập trường của Thiên Ngọc môn.”
Ngưu Hữu Đạo nhìn thẳng vào ông ta, chậm rãi nói: “Nếu ngươi không chê, chúng ta kết bái làm huynh đệ khác họ, như thế nào?”
Phong Ân Thái ngẩn người, còn tưởng rằng mình nghe nhầm: “Lão đệ, ngươi nói cái gì?”
Lệnh Hồ Thu cũng sửng sốt.
Ngưu Hữu Đạo nói: ”Ta nói chúng ta kết bái làm huynh đệ khác họ.”
Tuổi của ta lớn hơn ngươi, lại đi kết bái với một tên trẻ con như ngươi?
Phong Ân Thái dở khóc dở cười: “Cái này...lão đệ, ngươi đang tính chơi chuyện gì vậy.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Việc Thiên Ngọc môn ngươi có nuốt lời hoặc hối hận hay không, trải qua chuyện lần này, ta không dám chắc chắn. Nếu các ngươi muốn đổi ý, ta cũng không còn cách nào với các ngươi. Điều duy nhất có thể trông cậy vào lúc này cũng chỉ là đạo nghĩa. Nếu Phong lão ca muốn làm người bội bạc, ta cũng chỉ có thể nhận thua.”

Phong Ân Thái than thở: “Lo gì chứ, Chưởng môn đã tự mình lên tiếng, sao có thể nói mà không giữ lời?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngươi biết Thiên Ngọc môn chắc chắn qua sông đoạn cầu, muốn làm người bội bạc, cho nên mới không chịu đồng ý?”
“Ta không có ý này. Chỉ là...” Phong Ân Thái quay sang nhìn Lệnh Hồ Thu: “Lệnh Hồ huynh, huynh phân xử giùm đi.”
Gương mặt Lệnh Hồ Thu không chút biểu cảm, ngẩng đầu nhìn nóc nhà: “Các ngươi tự xem mà xử lý.”
“Ái chà!” Phong Ân Thái lắc đầu bất đắc dĩ, khoát tay nói: “Thôi, thôi, lão đệ, chỉ cần ngươi đồng ý chống đỡ chuyện này, ta sẽ kết bái làm huynh đệ khác họ với ngươi, ngươi hài lòng chưa?” Ông ta nghĩ thầm trong lòng, xem như hy sinh cho Thiên Ngọc môn. Nếu hắn không đồng ý, ông ta cũng không cách nào bàn giao lại.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta muốn mời đệ tử Thiên Ngọc môn ở đây cùng làm chứng.”
“Ngươi...” Phong Ân Thái muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng nhắm mắt gật đầu: “Được, được, được, theo ý ngươi hết.”
Sự việc cứ như vậy mà định ra. Hắc Mẫu Đơn lập tức bận rộn, ra ngoài bảo người chuẩn bị hương án.
Đợi đến khi hương án được chuẩn bị xong, hơn mười đệ tử của Thiên Ngọc môn cũng tập trung lại. Không ít đệ tử cảm thấy phiền muộn. Sư bá trở thành huynh đệ của Ngưu Hữu Đạo, vậy đời này phải xưng hô như thế nào?
Hết thảy đã xong, Ngưu Hữu Đạo đốt nhang, sau đó đưa ba cây cho Phong Ân Thái, rồi đưa ba cây cho Lệnh Hồ Thu: “Huynh trưởng, huynh vốn là huynh đệ kết bái với ta. Sau khi ta và Phong lão ca kết bái xong, hai người cũng được xem là huynh đệ, huynh không ngại cùng nhau bái lại chứ?”
“Hahah!” Lệnh Hồ Thu gượng cười, lẩm bẩm trong lòng. Ngươi kết bái huynh đệ như vậy có phải là quá dễ dàng rồi không?
Thấy Ngưu Hữu Đạo động một chút lại kết bái, ông ta có chút hoài nghi không biết Ngưu Hữu Đạo có còn huynh đệ kết bái nào khác nữa không. Thấy tất cả mọi người đều nhìn mình, mà lời của Ngưu Hữu Đạo cũng rất có lý, cũng không tiện từ chối, Lệnh Hồ Thu chỉ có thể miễn cưỡng

bước lên phía trước, cầm lấy ba cây nhang.
Hắc Mẫu Đơn hướng dẫn mọi người bái lễ. Già, trung niên, trẻ ba người quỳ gối trước hương án, đọc to lời thề đối với thiên địa, có thể nói là nghĩa chính ngôn từ.
Đọc xong, cả ba lần lượt tiến về hương án để cắm nhang, sau đó ngoài cười trong không cười bưng ly rượu, chắp tay lẫn nhau, xưng hô phân cao thấp.
Phong Ân Thái là đại ca, Lệnh Hồ Thu là nhị ca, Ngưu Hữu Đạo thành lão tam.
“Đại ca, sau việc này, chắc hẳn đại ca sẽ không bỏ mặc, không thèm để ý đệ chứ?” Khi mời rượu, Ngưu Hữu Đạo hỏi Phong Ân Thái một câu.
Phong Ân Thái thở dài: “Tam đệ lo lắng quá rồi. Nhưng chuyện nào ra chuyện đó, quyết định mà Thiên Ngọc môn đã quyết, mong rằng tam đệ sẽ làm theo, đừng để ta khó xử.”
“Dễ thôi.” Ngưu Hữu Đạo sảng khoái đồng ý.
Ba người uống rượu kết bái. Ngưu Hữu Đạo lập tức bảo Hắc Mẫu Đơn đem tờ khế ước ra, tự tay hoàn trả.

Chương 440: Hai Tay Chuẩn Bị

Chương 440: Hai Tay Chuẩn Bị
Phong Ân Thái tiếp nhận, cẩn thận kiểm tra. Sau khi xác nhận đây là khế ước mà mình đã viết, vội cầm đến trước ngọn nến, đốt tờ khế ước thành tro trước mặt mọi người, còn bản thân ông ta thì thở phào một hơi. Cuối cùng cũng qua rồi.
Nhưng bàn hương án trước mắt lại khiến cho ông ta có chút chán ngấy, hy vọng sư môn hết lòng tuân thủ lời hứa, đừng đổi ý nữa. Bằng không, ông ta khổ rồi. Hơn nữa, có nhiều đệ tử đồng môn tận mắt nhìn thấy. Một khi Ngưu Hữu Đạo vì chuyện này mà gặp nguy hiểm, ông ta sẽ mặc kệ sao? Thiên Ngọc môn có lẽ sẽ không đếm xỉa đến, bản thân ông ta cũng bỏ mặc luôn, đệ tử đồng môn sẽ nghĩ như thế nào về ông ta?
Việc này không nên chậm trễ. Lệnh Hồ Thu còn có việc cần xử lý, sau khi chuẩn bị sơ qua, ông ta cùng Đoạn Hổ rời đi.
Sau khi mọi người giải tán, Phong Ân Thái hỏi Ngưu Hữu Đạo định xử lý việc này như thế nào, Ngưu Hữu Đạo liền nhắc đến chuyện hắn nhờ Lệnh Hồ Thu đi làm.
“Chỉ mong có thể hoàn thành.” Phong Ân Thái thở dài, cảm thấy hy vọng quá xa vời.
Nhưng trước mắt mà nói, cũng không còn biện pháp nào khác, mọi người chỉ có thể ở đây, chờ tin tức của Lệnh Hồ Thu.
Chờ đến đêm mới thấy Lệnh Hồ Thu và Đoạn Hổ trở về.
Phong Ân Thái là người đầu tiên đứng dậy, hỏi Lệnh Hồ Thu: “Nhị đệ, như thế nào rồi?”
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo cũng hiện lên sự chờ mong.
“Haiz!” Lệnh Hồ Thu bước vào trong đình, đặt mông ngồi xuống, khoát tay ra hiệu với Đoạn Hổ: “Các người hãy hỏi gã đi. Gã đã tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình, và ta cũng đã tận lực rồi.”

Lời vừa nói ra, Phong Ân Thái và Ngưu Hữu Đạo nhìn nhau, chợt cảm thấy không ổn.
Đoạn Hổ thuật lại tình huống một cách cặn kẽ. Lệnh Hồ Thu đúng là đã tận lực, muốn nghĩ biện pháp tìm người quen bắt cầu dắt mối với Đại Khâu môn, Huyền Binh tông, Thiên Hỏa giáo, gặp được cao tầng của ba phái, nhưng tình hình lại không đơn giản. Mặc cho ngươi thỉnh cầu như thế nào cũng vô dụng, người ta cũng không muốn lấy văn điệp xuất cảnh chiến mã, cũng chẳng cần tiền của ngươi.
Cuối cùng, vẫn là một người quen của Lệnh Hồ Thu tiết lộ cho ông ta biết, thật ra cũng chưa nói đến cái gì lộ hay không lộ. Sự việc đã đến nước này, ý đồ của Hoàng đế nước Tần đã quá rõ ràng.
Người quen của Lệnh Hồ Thu báo lại, tu sĩ tập trung tại kinh thành nước Tề thật sự quá nhiều, chẳng những Hoàng đế kiêng kỵ, mà ngay cả ba phái cũng cảm thấy không thoải mái. Nơi này cũng được xem là địa bàn của ba phái. Thế lực bên ngoài tập trung càng nhiều thì lại càng dễ sinh chuyện, cũng cần phải dọn dẹp một chút.
Quan trọng hơn, Hoàng đế đã ra thông báo với ba phái, ba phái cũng đã phái người tham gia việc này, sao có thể lấy đá ném chân mình, tất nhiên là không đồng ý rồi.
Người đó bảo Lệnh Hồ Thu nên tự trọng, sớm rời khỏi chốn thị phi này, đừng để bị cuốn vào những chuyện gây phiền phức cho mình.
Tình huống chính là như thế.
“Giữ không được, đưa không được, bán cũng không được. Không cho con người ta đường sống sao?” Phong Ân Thái thở dài, xin lỗi Ngưu Hữu Đạo: “Lão đệ, việc này ta thật có lỗi với ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Bị Hoàng đế nước Tề để mắt đến, cho dù có từ chối, đoán chừng cũng từ chối không được. Huynh không đồng ý, ông ta sẽ có biện pháp buộc chúng ta nhận lấy.”
Lệnh Hồ Thu khuyên: “Chúng ta nên nghĩ biện pháp rời khỏi chỗ này.”
Phong Ân Thái hỏi lại: “Đi như thế nào? Bên ngoài đang có rất nhiều người nhìn vào, mặc kệ ai ra ngoài cũng sẽ bị điều tra, hoàn toàn chạy không thoát.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nhị ca, việc này chắc phải nhờ huynh đi thêm một chuyến nữa.”

Lệnh Hồ Thu cười khổ: “Thái độ của ba phái đã rất rõ ràng, ta có đi mấy chuyến cũng vô ích thôi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không phải tìm ba phái mà là tìm Hoàng đế. Mấu chốt của vấn đề là nằm trên người Hạo Vân Đồ. Việc này phải cần Hạo Vân Đồ nhả ra mới được. Ta muốn nói chuyện với Hạo Vân Đồ.”
Lệnh Hồ Thu vỗ trán, đau đầu nói: “Lão tam, không phải ta không muốn giúp ngươi, nhưng Hoàng đế không phải là người mà ngươi muốn gặp là gặp. Giúp ngươi bắc cầu dắt mối gặp Hoàng đế, ta không có bản lãnh đó, mà người ta cũng chưa chắc sẽ chịu gặp ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Bùi Tam Nương! Nhị ca, huynh hãy nghĩ cách giúp ta liên hệ với Bùi nương tử, để ta nói chuyện với bà ấy, nhờ bà ấy chuyển lời cho Hoàng đế.”
Phong Ân Thái nói: “Việc này là ý của Hoàng đế, ngay cả sư môn của Bùi Tam Nương cũng không đồng ý, Bùi Tam Nương có thể giúp ngươi sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Chỉ cần ta có thể gặp được Bùi nương tử, ta sẽ có cách để Hoàng đế thay đổi mệnh lệnh.”
Lệnh Hồ Thu hỏi: “Nếu bà ấy không muốn gặp ngươi, ngươi sẽ làm sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nhị ca, huynh chỉ cần nghĩ cách liên lạc với bà ấy là được, giúp ta chuyển lời cho bà ấy, bà ấy chắc chắn sẽ đến gặp ta.”
Nghe xong, Lệnh Hồ Thu ngược lại cảm thấy hứng thú: “Chuyển lời gì cho bà ấy?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Huynh nói với bà ấy, ta hiểu ý của Hoàng đế, ta đồng ý phối hợp, nhưng ta muốn gặp mặt bà ấy để nói chuyện. Nếu bà ấy không đến, làm hỏng chuyện của Hoàng đế, bà ấy cũng không thoát khỏi trách nhiệm.”
Lệnh Hồ Thu nghi ngờ hỏi: “Như thế được không?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: ”Không có vấn đề gì đâu.”
Lệnh Hồ Thu có vẻ do dự, cuối cùng đứng lên: “Được, ta sẽ đến Đại Khâu môn một chuyến, để người quen của ta ở Đại Khâu môn giúp ta liên lạc Bùi Tam Nương, nghĩ cách chuyển lời cho ngươi. Nhưng bà ấy có đến gặp ngươi hay không, ta không dám chắc.”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Nhị ca, huynh đừng nói mấy lời ủ rũ như vậy. Mặc kệ huynh dùng thủ đoạn gì, cho dù là hãm hại hay lừa gạt, tóm lại cần phải nghĩ cách kéo bà ấy đến gặp ta.”
“Ta sẽ cố hết sức.” Lệnh Hồ Thu gật đầu đồng ý, sau đó quay người rời đi.
“Haiz!” Phong Ân Thái lắc đầu thở dài.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đại ca, ta có việc cần nhờ huynh giúp đỡ.”
Phong Ân Thái quay người lại: “Ngươi cứ nói, chỉ cần ta có thể giúp được, ta sẽ giúp.”
Ngưu Hữu Đạo trầm giọng nói: “Đào địa đạo!”
“Đào địa đạo?”Phong Ân Thái ngạc nhiên.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không sai. Huynh mang theo đệ tử của Thiên Ngọc môn, đào một địa đạo từ trong viện các người đào ra. Lối ra gần khu vực ẩn núp là được. Nhớ, động tĩnh phải nhỏ, không nên đánh rắn động cỏ, cần phải giúp ta chuẩn bị địa đạo thật kỹ trước buổi trưa ngày mai.”
“Sau khi đào địa đạo xong, người của Thiên Ngọc môn nhất định phải rút lui bằng cửa chính một cách bình thường, còn việc khác cứ để ta ứng đối.”
Phong Ân Thái nói: “Không phải ngươi muốn đàm phán với Hoàng đế sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đàm phán thì nhất định phải đàm phán, nhưng cần phải chuẩn bị hai tay. Ta không thể đem toàn bộ hy vọng ký thác lên người Hoàng đế được, phải lưu lại đường lui cho mình. Một khi đàm phán không thành, ta sẽ lập tức rời đi ngay.”
Phong Ân Thái ít nhiều có chút áy náy, cũng biết chuyện lần này Thiên Ngọc môn làm không được quang minh chính đại cho lắm, khiến Ngưu Hữu Đạo lâm vào hiểm cảnh. Hơn nữa, mặc kệ có thích hay không thích, dù sao cũng đã kết bái huynh đệ với Ngưu Hữu Đạo, có rất nhiều đệ tử đồng môn nhìn thấy. Nếu bỏ mặc Ngưu Hữu Đạo không quan tâm, ông ta không thể nào nói nổi, không khỏi có chút lo lắng: “Lão tam, Hoàng đế đã giăng sẵn lưới, sợ là bốn phía đều có tai mắt dày đặc, muốn thông qua địa đạo mà thoát đi, chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy.”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Điều này ta biết, ta tự có tính toán. Điều huynh cần làm bây giờ là lập tức giúp ta chuẩn bị địa đạo bí mật cho kỹ càng.”
Phong Ân Thái than thở: “Được thôi. Ngươi cứ yên tâm chuyện địa đạo, trưa mai nhất định sẽ giúp ngươi chuẩn bị thật tốt.”
“Nhớ phải làm nhanh.”
“Được.”
Sau khi Phong Ân Thái rời đi, Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng gỡ một tấm ván gỗ trên nóc nhà xuống, bắt đầu cắt ra. Một con dao nhỏ trên tay, vụn gỗ bay tán loạn.
Hắc Mẫu Đơn có chút hiếu kỳ không biết hắn đang làm gì, vội bước đến gần xem xét, phát hiện hắn đang khắc hoa. Nàng không biết Ngưu Hữu Đạo có khả năng này, không khỏi hỏi: “Đạo gia, ngài đang làm gì vậy?”

Chương 441: Uy Bức Lợi Dụ (1)

Chương 441: Uy Bức Lợi Dụ (1)
Ngưu Hữu Đạo cũng không để ý, chuyên tâm điêu khắc.
Không bao lâu sau, một khối mộc điêu cỡ bằng bàn tay đã được khắc xong, trên đó có hình hoa nở phú quý.
Ngưu Hữu Đạo để Hắc Mẫu Đơn dọn dẹp, còn hắn thì nhanh chóng làm cũ miếng gỗ. Hắn rất thành thạo và lành nghề trong lĩnh vực này.
Cuối cùng, khối mộc điêu cũng đã được chuẩn bị xong. Ngưu Hữu Đạo đưa cho Hắc Mẫu Đơn, căn dặn: “Ngươi đưa đến quầy hàng bán đậu hũ bên ngoài, đừng để người ta phát hiện.”
Hắc Mẫu Đơn nhìn khối mộc điêu tinh mỹ trên tay mình, có chút nghi ngờ: “Đạo gia, đây là...?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không cần phải hỏi nhiều như vậy, lập tức chấp hành.”
“Vâng, ta sẽ đi sắp xếp ngay.” Hắc Mẫu Đơn đồng ý, sau đó cầm vật trong tay rời đi.
Trong màn đêm, quán đậu hũ, một người bước vào hậu viện, tìm được Viên Cương, sau đó dâng khối mộc điêu lên: “Lão đại, Đạo gia bên kia đưa tới.”
Dưới ánh đèn, Viên Cương cầm khối mộc điêu lật qua lật lại, nhận ra được thủ pháp của Đạo gia, trầm giọng nói: “Giấy, than củi.”
Giọng nói có chút ngưng trọng. Hắn ta hiểu rất rõ Ngưu Hữu Đạo. Nếu không phải thật sự gặp phải phiền toái, Đạo gia sẽ không dùng thủ pháp như vậy liên hệ với hắn ta.
Đám thủ hạ không biết hắn ta cần giấy và than củi làm gì, nhưng vẫn nhanh chóng đưa đến.
Khối mộc điêu được đặt trên bàn, giấy trắng che phía trên. Viên Cương cầm than củi bôi lên tờ giấy trắng. Tờ giấy dần dần hiện lên hình vẽ trên

khối mộc điêu.
Sau khi vẽ xong, hắn ta cầm tờ giấy lên, xem nó dưới ánh đèn, chỉ thấy bên trên hình vẽ có chữ viết xiêu vẹo, chữ viết của Đạo gia mà chỉ có hắn ta quen thuộc: “Đêm mai, đốt đèn, hỏa thiêu thành, mở cửa thành, tạo hỗn loạn, trợ thoát thân.”
Gương mặt Viên Cương trở nên ngưng trọng. Có thể viết ra ba chữ “Hỏa thiêu thành”, đủ biết mọi việc phiền phức đến cỡ nào. Ngưu Hữu Đạo muốn hắn ta tạo nên hỗn loạn ở kinh thành nước Tề, như vậy Đạo gia mới có thể thoát thân.
Hắn ta xé tờ giấy, sau đó bóp nát khối mộc điêu trong lòng bàn tay, trầm giọng nói: “Bản đồ!”
Rất nhanh, một tấm bản đồ chi tiết kinh thành nước Tề do chính bọn họ vẽ ra được đặt lên bàn. Viên Cương dưới ánh đèn cẩn thận nhìn tấm bản đồ.
Một lúc lâu sau, Viên Cương quay đầu lại, thấp giọng dặn dò Viên Phong gần đó: “Bảo các huynh đệ đến các hiệu thuốc mua toàn bộ diêm và lưu huỳnh, chú ý giữ bí mật...”
Trong màn đêm, trên một cây đại thụ, Hắc Mẫu Đơn đứng trên ngọn cây nhìn ra xa, sau đó mới nhảy xuống, đi thẳng vào đình viện mà Ngưu Hữu Đạo đang đứng.
Ngưu Hữu Đạo đang đứng chắp tay, ngẩng đầu ngắm trăng trong viện. Hắc Mẫu Đơn đến gần, nhỏ giọng nói: “Bên ngoài tiệm đậu hũ ven đường có treo một chiếc đèn lồng màu trắng.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, điều này biểu hiện Viên Cương đã nhận được tin tức của hắn, đồng thời cũng biểu đạt với hắn không thành vấn đề. Hỏa thiêu kinh thành nước Tề sẽ khiến cho rất nhiều người không còn nhà để về, nhưng không đến vạn bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn làm như vậy. Nhưng nếu bị Hạo Vân Đồ ép đến không còn đường lui, hắn cũng chỉ có thể tạo ra hỗn loạn thật lớn ở kinh thành, để rất nhiều người phải chạy tị nạn, khi đó hắn mới có thể xen lẫn với đám người mà thoát đi.
Chỉ có nhiều người chạy thoát, mới có thể phòng ngừa người ta phát hiện hướng đi của hắn. Nhiều người kêu loạn chạy tứ tán, ai có thể biết

hắn đi đâu? Có như thế, hắn mới có thể thuận lợi thoát khỏi kinh thành. Đang bị nhiều người theo dõi, căn bản chẳng cách nào thoát thân.
Về phần Hạo Vân Đồ có đoán được là hắn làm chuyện này hay không, sau đó có đến thu thập hắn hay không, hắn hoàn toàn không để ý đến. Nếu ngay cả cái trước mắt mà còn không qua được, không lo được tính mạng, về sau còn nói chuyện gì được nữa.
Cứ vượt qua chuyện trước mắt, chuyện sau này để sau này nói.
Hắn không muốn làm như vậy, nhưng nếu Hạo Vân Đồ không cho hắn đường sống, hắn chỉ có thể cắn ngược trở lại Hạo Vân Đồ.
Đẩy hắn vào đường cùng, làm cho hắn chó cùng rứt giậu, lại còn không cho hắn đập Hạo Vân Đồ đầu đầy bụi đất sao?
“Đến Thiên Ngọc môn xem tình huống như thế nào.” Ngưu Hữu Đạo nhìn ánh trăng trên bầu trời, thản nhiên nói một câu.
Hắc Mẫu Đơn lập tức rời đi, một lát sau trở về, thấp giọng bẩm báo: “Tiến độ đào địa đạo rất nhanh. Phong Ân Thái đã định lối ra tại một gian nhà chứa đồ cũ bên trái cách viện một căn nhà.”
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu: “Nếu đêm nay Bùi nương tử không đến, hoặc đàm phán không ổn, ngày mai các ngươi và Thiên Ngọc môn rút lui cùng một chỗ.”
Hắc Mẫu Đơn lập tức hỏi: “Đạo gia, vậy còn người?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Ta ở đây làm mồi nhử, thu hút sự chú ý của người bên ngoài.”
Hắc Mẫu Đơn gấp lên: “Như vậy sao được. Một khi có việc, sẽ không có ai bên cạnh ngài để giúp đỡ.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta không lưu lại, các ngươi sẽ không đi được. Chỉ có ta ở đây, để bọn họ biết đồ vẫn còn trên tay ta, các ngươi mới có thể thoát thân. Người bên ngoài sẽ không cho rằng ta cao thượng, ở lại làm mồi nhử như vậy. Bọn họ chỉ nghĩ rằng các ngươi bỏ ta mà đi chỉ vì muốn tránh tai họa. Ta sẽ tận lực kéo dài thời gian giúp các ngươi. Nhớ kỹ, sau khi rời khỏi nơi này, các ngươi và người của Thiên Ngọc môn phải tách ra, đi càng xa càng tốt, đến vùng biển phía Tây, tụ họp với đám người Công Tôn Bố, sau đó ta sẽ sang bên đó gặp các ngươi. Nếu kế hoạch có biến, ta sẽ cho người truyền tin cho các ngươi.”
Hắc Mẫu Đơn nói: “Đạo gia, không được, ta...”

Ngưu Hữu Đạo đưa tay ngăn lại: “Đừng nói nữa, ý ta đã quyết. Bảo các ngươi đi, không chỉ vì các ngươi mà còn vì ta nữa. Chúng ta ở cùng một chỗ, quá chói mắt, rất khó thoát thân. Các ngươi ở lại chỉ có thể là gánh nặng của ta. Một mình ta dễ dàng chạy thoát hơn. Xét theo một khía cạnh nào đó, các ngươi rời đi cũng là thu hút sự chú ý, giúp cho ta thoát thân. Ngươi yên tâm đi, ta đã bố trí xong, muốn bắt ta cũng không dễ dàng đâu. Giang hồ tẩu mã, mưa gió nào mà ta chưa từng trải qua. Ta có thể lăn lộn đến ngày hôm nay cũng không phải là ngồi không.”
Hắc Mẫu Đơn vẫn lo lắng: “Đạo gia, dù sao cũng phải lưu lại một người chạy việc bên cạnh ngài chứ.”
“Có Hầu tử rồi. Điều này không cần ngươi quan tâm. Có một số phương diện, gã còn chuyên nghiệp và mạnh hơn các ngươi nhiều, Huống chi...”
Khóe miệng Ngưu Hữu Đạo nhếch lên nụ cười quỷ quyệt: “Không phải còn có Lệnh Hồ Thu sao.”
Nhắc đến Lệnh Hồ Thu, Lệnh Hồ Thu đã đến. Bên ngoài vang lên tiếng bước chân.
Lệnh Hồ Thu bước vào đình viện đầu tiên, sau đó nghiêng người sang một bên, đưa tay ra ngoài làm thế mời.
Hai người trong đình nghe tiếng vội quay lại, chỉ thấy một người bước đến dưới ánh trăng, là Bùi Tam Nương.
Thái độ của Lệnh Hồ Thu đối với Bùi Tam Nương rất cung kính. Trước đó, ông ta cũng không khách sáo như vậy khi gặp Bùi Tam Nương, có thể thấy được mời người này đến hoàn toàn không dễ dàng gì.
Muộn như vậy mới mời được người ta đến, đích thật là quá khó. Ông ta không thể trực tiếp liên hệ với hoàng cung, cũng không vào được hoàng cung, chỉ có thể tìm Đại Khâu môn, trước tìm đồng môn của Bùi Tam Nương, nhờ đồng môn này liên hệ với Bùi Tam Nương, nhắc đến hoàng cung với Bùi Tam Nương mới có thể gặp mặt.
“Dâng trà!” Ngưu Hữu Đạo quay sang dặn dò, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm. Bùi Tam Nương có thể đến, sự việc cũng đã thành công một nửa.
“Vâng!” Hắc Mẫu Đơn nhanh chóng quay vào trong để chuẩn bị nước trà.

Ngưu Hữu Đạo bước nhanh về phía trước, chắp tay nói: “Đêm hôm khuya khoắt quấy nhiễu đại tỷ, là tội của ta.”
Gương mặt Bùi Tam Nương không hề có sự thay đổi: “Ngươi có chuyện gì thì nói nhanh một chút.”
“Sao có thể để khách quý ở đây nói chuyện được, mời vào bên trong.”
Ngưu Hữu Đạo nghiêng người nhường đường, đưa tay mời.
Bùi Tam Nương chẳng hề khách sáo, nhanh chân bước vào phòng trong.
Sau đó, Ngưu Hữu Đạo nhìn Lệnh Hồ Thu, chắp tay cảm ơn.
Lệnh Hồ Thu lắc đầu cười khổ. Tư vị cầu người đúng là không dễ tiếp nhận, còn bị người ta châm chọc. Người ta hỏi ông ta, có phải ông ta cảm thấy mình rất có mặt mũi hay không. Cũng may mà vuốt mặt thì nể mũi, cuối cùng cũng mời được người đến.

Chương 442: Uy Bức Lợi Dụ (2)

Chương 442: Uy Bức Lợi Dụ (2)
Ba người tuần tự bước vào. Hắc Mẫu Đơn dâng trà, Bùi Tam Nương dường như cũng không có ý định dùng trà, hỏi lại lần nữa: “Có chuyện gì thì mau nói đi, ta còn có việc. Nếu muốn Bệ hạ hạ thủ lưu tình, các ngươi tìm nhầm người rồi. Ta không có mặt mũi lớn như vậy đâu.”
Ngưu Hữu Đạo cũng không nói nhiều, rút một tờ giấy từ trong tay áo ra, đẩy đến trước mặt bà ta: “Bùi đại tỷ không ngại xem trước một chút rồi hãy nói.”
“Thứ gì vậy?” Bùi Tam Nương hỏi một tiếng.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Thứ đã ép ta vào con đường chết.”
Một tờ giấy mà có thể ép người vào đường chết? Bùi Tam Nương cảm thấy nghi hoặc, đưa tay cầm tờ giấy, bắt đầu đọc.
Lệnh Hồ Thu hiếu kỳ nhìn đến, đại khái nhận ra đó là cái gì, là mật tín của Thiên Ngọc môn gửi đến, do Phong Ân Thái đưa cho Ngưu Hữu Đạo. Ông ta không biết Ngưu Hữu Đạo đưa cái này cho Bùi Tam Nương là có ý gì.
Nhìn qua nội dung trên lá thư, Bùi Tam Nương có thể hiểu được sự khó xử của Ngưu Hữu Đạo. Bà đã tận mắt nhìn thấy chuyện đêm đó, đồng thời cũng chính tai nghe được, biết Ngưu Hữu Đạo sở dĩ tiếp nhận vật này là vì Phong Ân Thái. Khi bà bẩm báo lên trên cũng đã nhắc đến chuyện này, nhưng Hoàng đế bệ hạ đang bất mãn chuyện Ngưu Hữu Đạo đùa giỡn Trưởng công chúa, khi truyền tin tức ra bên ngoài cũng không nhắc đến Thiên Ngọc môn.
Trên đường đến Đại Tuyết Sơn, Ngưu Hữu Đạo rất nể mặt bà. Hai người nhiều ít cũng có chút giao tình, nhưng thánh ý khó phạm, có một số việc bà không thể làm chủ, chỉ có thể cảm khái trong lòng. Dù sao việc này cũng chẳng liên quan đến bà. Bà và Ngưu Hữu Đạo chưa nói đến là tình

nghĩa sâu nặng, cũng chẳng cần thiết vì Ngưu Hữu Đạo mà liều mạng. Bà cũng biết, chỉ dùng lời lẽ nhẹ nhàng của người một nhà thì rất khó thay đổi thái độ của Hoàng đế. Huống chi việc này còn liên lụy đến thái độ của sư môn, bà cũng không còn cách nào.

"Có liên quan gì đến ta?" Bùi Tam Nương đặt tờ giấy xuống, rồi đẩy trở lại.

Ngưu Hữu Đạo nói: "Ta đã liên lạc với sư môn quý phái..."

Bùi Tam Nương ngắt lời: "Ta đã nghe nói. Ngươi chắc cũng biết thái độ của sư môn ta. Chuyện gì mà sư môn ta đã quyết định, ngươi tìm ta có thể làm được gì?"

Ngưu Hữu Đạo đáp: "Bùi đại tỷ, quý phái không cho ta con đường sống, Thiên Ngọc môn cũng không, Hoàng đế bệ hạ cũng không. Như vậy, người bên ngoài cũng không cho ta đường sống. Ta đã cùng đường mạt lộ, tỷ nói ta nên làm cái gì?"

Bùi Tam Nương im lặng, cuối cùng khẽ thở dài: "Ngưu huynh đệ, ta và ngươi quen biết nhau, cũng xem như đã nhận ân tình của ngươi. Không phải ta thấy chết không cứu. Có thể giúp ngươi, ta không nói hai lời. Ta nghĩ ngươi cũng biết, ta hoàn toàn không giúp được ngươi."

Ngưu Hữu Đạo nói: "Ta mời Bùi đại tỷ đến đây, chỉ hy vọng Bùi đại tỷ chuyển lời của ta đến Hoàng đế bệ hạ."

Bùi Tam Nương hỏi: "Có cần thiết không? Ta xin nói một câu, mong ngươi đừng giận. Bệ hạ hoàn toàn không để ngươi vào mắt. Bệ hạ chính là chủ một phương, càn cương độc đoán. Ông ấy muốn làm gì, bây giờ chắc ngươi cũng biết. Ông ấy sẽ không tùy tiện vì bất cứ người nào mà thay đổi quyết định. Quân vô hí ngôn, sao có thể thay đổi xoành xoạch được. Ông ấy sẽ không dễ dàng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

Ngưu Hữu Đạo nói: "Bùi đại tỷ trước cứ nghe ta nói hết, khi đó từ chối cũng không muộn."

Bùi Tam Nương bưng chén trà lên: "Ta đã đến, nghe ngươi nói cũng không sao."

"Bùi tỷ đại lượng rồi." Ngưu Hữu Đạo chắp tay cảm ơn, sau đó nghiêm mặt nói: "Bùi tỷ, tỷ cũng biết tình cảnh của ta, để Bùi tỷ ra mặt cũng rất đơn giản. Ta muốn nhờ Bùi tỷ nói cho Hoàng đế biết, ta đồng ý phối hợp với ý định của Hoàng đế, giúp ông ta nhấc lên trận gió tanh mưa máu

này. Cái mà ta cầu, chẳng qua chỉ là muốn xin ông ta giơ cao đánh khẽ, tha cho ta một mạng. Ta chỉ cần mạng sống mà thôi.”
Nhấp mấy ngụm trà, Bùi Tam Nương đặt chén trà xuống, hỏi: “Giơ cao đánh khẽ như thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta đã không cách nào thay đổi được quyết định của Đại Khâu môn, Huyền Binh tông, Thiên Hỏa giáo, nhưng Hoàng đế thì có thể. Chỉ cần Hoàng đế nói một câu với ba phái, không phải là chuyện lớn gì, ba phái nhất định sẽ nể mặt Hoàng đế. Từ ba phái tùy ý phái ra một phái, giúp ta tổ chức một buổi đấu giá, để ta bán món đồ trên tay đi, tiền bán được ta sẽ dâng toàn bộ cho môn phái đã phối hợp với ta, không lấy một xu.”
“Đấu giá?” Bùi Tam Nương lắc đầu:”Ngươi cảm thấy ai sẽ dám công khai mua vật này chứ?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Cho nên ta muốn nhờ người của ba phái phối hợp, chọn một khu vực thích hợp, cũng có thể cung cấp một nơi để mọi người lặng yên rời đi. Chỉ cần có điều kiện thích hợp, tất sẽ có người che giấu diện mạo ra tay. Vật trên tay ta ra đi, ta sẽ thoát thân, nhặt lại được cái mạng của mình.”
Bùi Tam Nương nói: “Ngươi cảm thấy phân lượng của ngươi đáng cho Hoàng đế vì ngươi mà gánh phiền phức như vậy không? Đã có sẵn đường tắt lại không đi, ngược lại còn tìm phiền phức cho mình, ngươi cảm thấy Bệ hạ sẽ vì ngươi mà vẽ vời cho thêm chuyện?”
Ngưu Hữu Đạo gằn từng chữ: “Ta đã không còn đường lui.”
Bùi Tam Nương nói: “Ngươi còn đường lui hay không, không phải là điều mà Bệ hạ quan tâm. Bệ hạ thật sự chẳng để ý chuyện này. Nếu không, làm sao có chuyện như vậy xảy ra?”
Ngưu Hữu Đạo cầm mật tín trên bàn, lung lay tờ giấy: “Cho nên ta mới nhờ Bùi tỷ nói cho Hoàng đế biết, nếu xung quanh ta chỉ còn một con đường chết, vậy thì ta đành để cho bệ hạ mất hết mặt mũi.”
“Chỉ bằng ngươi?” Bùi Tam Nương cười lạnh một tiếng: “Ngưu huynh đệ, có phải ngươi đã quá đề cao mình rồi không?”
Ngưu Hữu Đạo nói lớn: “Nếu như ta làm hỏng văn điệp xuất cảnh chiến mã trước mặt mọi người thì sao?”
Bùi Tam Nương lạnh lùng nói: “Vậy thì ngươi muốn chết.”

Ngưu Hữu Đạo giang hai tay: “Ta không còn đường lui, trước sau gì cũng chỉ một lần chết, ta còn có thể lựa chọn sao? Chẳng lẽ tỷ muốn ta phối hợp với Hoàng đế tự tay giết chết mình? Hoàng đế muốn giết ta, lại còn bắt ta phải ca tụng công đức của ông ta? Trước khi ta chết, ta không được cắn ông ta một cái? Ta cắn không được ông ta, thì cứ để cho thủ đoạn mà ông ta tự cho là đúng trở thành trò cười. Hoàng đế nước Tần gây ra trò cười, mặt mũi làm sao mà dễ nhìn?”
Bùi Tam Nương cau mày.
Lệnh Hồ Thu bừng tỉnh, ánh mắt nhìn chằm chằm vào phong mật tín, rốt cuộc cũng hiểu được dụng ý Ngưu Hữu Đạo lấy ra phong thư, trong lòng chậc chậc vài tiếng. Lão đệ này quả nhiên không đơn giản. Đã bị đẩy vào tuyệt cảnh mà còn có thể tìm được hy vọng sống. Đây chính là tìm đường sống trong chỗ chết.
Bùi Tam Nương lại bưng chén trà lên, chậm rãi nhấp mấy ngụm, suy nghĩ một lát rồi nói: “Ngươi cũng đã quá rõ ràng ý đồ của Bệ hạ. Nếu ba phái chuẩn bị khu vực đấu giá cho ngươi, để ngươi có cơ hội mang theo vật phẩm đấu giá chạy thoát, mục đích của Bệ hạ không đạt được, chẳng phải cũng sẽ mất mặt sao? Chẳng lẽ ngươi còn muốn Bệ hạ trước mặt người trong thiên hạ lật lọng văn điệp xuất cảnh vô hiệu à? Như vậy, ngươi cảm thấy Bệ hạ có còn tất yếu giơ cao đánh khẽ ngươi không?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta đã nghĩ ra hạ sách này, tất nhiên cũng đã nghĩ kỹ cách đối phó với Bệ hạ.”
Bùi Tam Nương nói: “Hãy nói ta nghe một chút.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Khi ta còn ở Trích Tinh thành, đã từng bị một người truy sát. Sau này ta mới phát hiện, có một thứ có tên là Tầm Hương Điểu”. Chỉ cần lấy nó bôi vào trong văn điệp, từ đầu đến cuối đều sẽ tìm được mục tiêu, sợ còn ổn thỏa hơn so với việc bị người ta đoạt mất đồ trên tay. Như vậy, ta chẳng những có thể thoát thân, mục đích của Bệ hạ cũng đạt được, văn điệp đưa mười chiến mã xuất cảnh cũng có thể đổi lấy một khoản tiền, một công ba việc, cớ sao mà không làm? Bùi tỷ, đường đường là kinh thành nước Tề, không đến nỗi chút việc đó cũng làm không được?”
Lệnh Hồ Thu hơi buồn cười. Đây chính là uy bức lợi dụ, chắc hẳn Hạo Vân Đồ không có lý do gì mà không đồng ý. Trách không được trước đó

hắn nói, chỉ cần hắn gặp được Bùi Tam Nương, hắn sẽ có biện pháp bắt Hoàng đế thay đổi quyết định. Đây đích thật là biện pháp tốt, tìm đường sống trong chỗ chết.

Chương 443: Quên Mình Vì Người

Chương 443: Quên Mình Vì Người
Buông chén trà xuống, Bùi Tam Nương đứng lên: “Còn chuyện gì nữa không? Nếu không, ta phải về.”
Ngưu Hữu Đạo đứng dậy theo, chắp tay nói: “Bùi tỷ, huynh đệ ta có thể tránh thoát một kiếp này hay không, toàn bộ dựa vào tỷ. Nếu có thể tránh thoát được kiếp nạn, về sau tất có hồi báo.”
“Ta hiểu ý của ngươi, nhưng đêm nay ta không thể giúp ngươi truyền lời được rồi.”
“Vì sao?”
“Đây là lúc Bệ hạ nghỉ ngơi, không thích hợp để quấy rầy. Sáng mai, ta sẽ giúp ngươi truyền lời. Về phần Bệ hạ có đồng ý hay không, ta không dám cam đoan.”
“Chỉ cần Bùi tỷ có thể giúp ta truyền lời cho Bệ hạ, ta đã vô cùng cảm kích, nào dám có yêu cầu xa vời, chắc hẳn Bệ hạ cũng sẽ không nóng lòng động thủ với ta trong đêm hôm khuya khoắt như thế này.”
“Sáng ngày mai, nếu có tin tức, tất nhiên ta sẽ đến thông báo cho ngươi biết. Nếu ta không đến...xem như ta đã hết lòng giúp đỡ. Ngưu huynh đệ, ngươi tự cầu phúc đi.” Bùi Tam Nương nói xong liền bỏ đi, không có ý định ở lại.
Ngưu Hữu Đạo tiễn khách ra về.
Sau khi trở về phòng, Lệnh Hồ Thu vỗ vai Ngưu Hữu Đạo, cười ha hả: “Lão đệ đúng là hảo thủ đoạn, vô cùng cao minh, tuyệt đối là bản lĩnh tìm đường sống trong chỗ chết. Lão đệ dùng cái chết để bức bách, muốn Hạo Vân Đồ mất hết mặt mũi, Bùi Tam Nương tất không dám giấu diếm. Chắc chắn, sau khi Hạo Vân Đồ biết được, cũng khó mà từ chối. Lão đệ nhất định có thể thuận lợi tránh thoát kiếp nạn này. Xem ra ta không cần lo lắng chuyện trốn đi nữa.”

Hắc Mẫu Đơn mím môi, lộ ra ý cười, ánh mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo lóe sáng, hơi có ý ngưỡng mộ.
“Chỉ mong là vậy” Ngưu Hữu Đạo khiêm tốn, lắc đầu cười khổ, làm ra vẻ bất đắc dĩ.
Sáng sớm, đại nội hoàng cung.
Sau buổi lên triều, hai vị đại thần dạo bước cùng với Hạo Vân Đồ, quân thần đàm luận, liễu rũ ven hồ, ánh sáng lấp lóe.
Bùi Tam Nương đang đứng khoanh tay dưới một gốc liễu rũ, nhìn quân thần nghị sự, cũng không tiến lên quấy rầy.
Hạo Vân Đồ chỉ liếc mắt nhìn bà một cái, sau đó đi lướt qua.
Bùi Tam Nương nhìn thấy Tổng quản đại nội Bộ Tầm bước đi đằng sau, khẽ gật đầu ra hiệu.
Bộ Tầm bước chậm lại, đến bên cạnh Bùi Tam Nương. Bùi Tam Nương ghé vào tai ông ta nói thầm vài câu.
Bộ Tầm cau mày, phất tay một cái, Bùi Tam Nương liền bước theo bên cạnh, cùng nhau đi đằng sau quân thần đang dạo bước.
Đợi đến khi quân thần nói chuyện xong, hai vị đại thần chắp tay cáo từ, Bộ Tầm tiến lên, bẩm báo Hạo Vân Đồ một phen, sau đó vẫy tay gọi Bùi Tam Nương đến.
Sau khi làm lễ chào hỏi, Bùi Tam Nương bẩm báo lại chuyện gặp gỡ Ngưu Hữu Đạo tối qua.
Hạo Vân Đồ nghe xong, liền quay sang nhìn Bộ Tầm, không hề tức giận, ngược lại còn có vẻ rất hứng thú.
Bộ Tầm mỉm cười, hạ thấp người nói: “Đúng là gan chó lớn.”
Hạo Vân Đồ cười lạnh: “Một tu sĩ nho nhỏ mà dám uy hiếp trên đầu quả nhân.”
Bùi Tam Nương cúi đầu, cũng không lên tiếng. Bà chỉ bẩm báo chi tiết, còn lại thì không bàn luận gì.
“Nói với hắn, quả nhân chuẩn.” Hạo Vân Đồ nói một câu, sau đó quay người rời đi.
Bộ Tầm cười như không cười nhìn Bùi Tam Nương, đồng thời quay người đi theo người đằng trước.
Ngưu Hữu Đạo cùng với Phong Ân Thái tiến vào viện tử. Trong đình viện có thể ngửi rất rõ mùi của bùn đất. Bùn đất chất đống trong mấy

gian phòng, đủ để tạo thành một bức tường bùn thật dày chung quanh tường viện.
Một loạt đệ tử Thiên Ngọc môn đứng dưới mái hiên, nhìn Phong Ân Thái dẫn Ngưu Hữu Đạo đến.
Nói tóm lại, đình viện vẫn rất sạch sẽ. Phong Ân Thái dẫn Ngưu Hữu Đạo đến một cái giếng: “Cửa vào bên trong.”
Ngưu Hữu Đạo nhìn xuống, chỉ thấy nước giếng đục ngầu, trên vách giếng còn có một cửa hang.
Phong Ân Thái đi xuống trước, chui vào trong hang. Ngưu Hữu Đạo theo sau, Hắc Mẫu Đơn canh giữ bên ngoài.
Cửa hang chỉ đủ một người vào. Hành lang trong hang cũng hẹp như thế, chỉ để một người qua lại, có chút ẩm ướt.
Phong Ân Thái thả ra Nguyệt Điệp, đi trước dẫn đường. Đi được một trăm trượng, đến cuối hành lang thì ngừng lại. Chỗ này rộng rãi hơn một chút, có thể chứa được hai ba người.
Sau khi Ngưu Hữu Đạo đến, Phong Ân Thái chỉ chỉ lên trên. Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy một tảng đá hình nón trên đỉnh.
“Phía trên chính là nơi chứa đồ linh tinh của một trạch viện. Để tránh đánh rắn động cỏ, bước cuối cùng vẫn chưa thực hiện. Chờ khi nào lão đệ cần, có thể dễ dàng đâm thủng.” Phong Ân Thái nhắc nhở một câu.
Ngưu Hữu Đạo im lặng suy nghĩ về con đường dưới mặt đất này. Hắn được xem là người trong nghề đối với việc tính toán vị trí huyệt đạo bên dưới, chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể đoán ra được phương vị đại khái của mình. Xem ra đối phương nói cũng không có sai, liền gật đầu: “Làm phiền huynh rồi, chúng ta trở về thôi.”
Trên đường trở về, Phong Ân Thái nói bằng giọng có lỗi: “Lối đi hơi hẹp, chỉ vì khi đào không dám phát ra động tĩnh, rất cẩn thận, vì thế tốc độ hơi chậm. Lão đệ yêu cầu hoàn thành trước buổi trưa, tạm thời cũng chỉ có thể làm đơn sơ như vậy.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không sao, chỉ là thông đạo dùng tạm một lát, không cần phải làm quá tốt.”
Hai người bước đi, từ trong giếng chui ra. Ngưu Hữu Đạo nói với Phong Ân Thái: “Đại ca, các người đi đi, thu dọn một chút rồi mau chóng rời đi.”

Phong Ân Thái kinh ngạc nhìn hắn, biểu hiện khá phức tạp. Đối phương đang hy sinh bản thân gánh trách nhiệm cho Thiên Ngọc môn sao.
Nhất thời ông ta không biết nên nói cái gì cho phải, cuối cùng chắp tay, khom người thật sâu: “Pháp chỉ tông môn, thật sự khó vi phạm. Huynh đệ, lần này xem như lão ca ca có lỗi với ngươi.”
Ông ta không biết chuyện Ngưu Hữu Đạo nhờ Bùi Tam Nương khuyên Hoàng đế giơ cao đánh khẽ.
Đám đệ tử đào địa đạo của Thiên Ngọc môn đại khái cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Thấy vậy, lần lượt có người chắp tay cúi đầu với Ngưu Hữu Đạo, cuối cùng, tất cả đệ tử Thiên Ngọc môn đều chắp tay cúi đầu.
Hai tay Ngưu Hữu Đạo nâng Phong Ân Thái lên, cười nói: “Đại ca không cần làm như vậy. Lúc này mà ta có thể nhặt được cái mạng về, ta sẽ nhớ kỹ ân tình của đại ca. Hay đi thu xếp đi.” Hắn cũng không nói quá nhiều, quay người cùng với Hắc Mẫu Đơn rời đi.
Nhìn Ngưu Hữu Đạo rời đi, rồi nhìn đệ tử Thiên Ngọc môn đang đứng dưới mái hiên, Phong Ân Thái nhẹ nhàng thở ra.
Trở lại viện của mình, Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu, thấy mặt trời đã sắp không thấy đâu, nhưng vẫn chưa thấy Bùi Tam Nương đến, tâm trạng có chút nặng nề.
Bước vào nội viện, hắn dừng bước, quay lại nói với Hắc Mẫu Đơn: “Ngươi lập tức thu dọn, gọi Công Tôn Bố và người của ba phái tập trung cùng một chỗ, sau đó cùng với người của Thiên Ngọc môn rút lui.”
Hắc Mẫu Đơn lo lắng nói: “Đạo gia, hay để ta và Đoạn Hổ ở lại bên cạnh ngài. Dù sao cũng phải có hai trợ thủ bên cạnh ngài chứ.”
Loại trừ các nhân tố khác, nàng thật sự không muốn nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo xảy ra chuyện. Có Ngưu Hữu Đạo ở đây, mấy người bọn họ có phải tán tu hay không cũng không sao. Nếu không có Ngưu Hữu Đạo, mấy người bọn họ rất nhanh sẽ bị đánh về nguyên hình, trở thành tán tu không nơi nương tựa như trước kia.
Bản thân ba phái còn khó bảo đảm, sẽ nhận ba người ngoài như bọn họ sao? Thiên Ngọc môn cũng không thiếu tu sĩ như ba người, không đáng để Thương Triều Tông lưu người ngoài. Bọn họ không có Ngưu Hữu

Đạo, Thương Triều Tông cũng chẳng vì bọn họ và Thiên Ngọc môn mà cố gắng đến cùng.
Sự việc chưa đến bước này, khả năng còn cảm thấy tốt đẹp. Chân chính đến lúc sinh ly tử biệt, ngươi mới phát giác ra, ngươi chỉ còn cách một bước sẽ trở lại tình huống ở bên ngoài khách sạn Yêu Nguyệt trông mông cầu người.
Vấn đề càng lớn hơn chính là, bây giờ có rất nhiều người biết bọn họ là người của Ngưu Hữu Đạo, bao gồm cả kẻ thù của hắn. Nếu phải trở về như trước kia, chỉ sợ chưa chắc được tự tại như bây giờ. Có một số con đường, một khi bước lên, sẽ khó mà quay đầu lại.

Chương 444: Mưa Gió Sắp Đến (1)

Chương 444: Mưa Gió Sắp Đến (1)
Mặc dù Ngưu Hữu Đạo có lẽ cũng là tán tu, nhưng tán tu người ta lăn lộn rất tốt, có một số việc không phục không được. Năng lực giữa người và người, có những lúc chênh lệch rất lớn. Rất nhiều chuyện nhìn thì đơn giản, giống như chỉ cách một tầng giấy mỏng. Nói lý thuyết thì đơn giản lắm, chỉ cần xuyên qua là được. Nhưng tầng giấy mỏng đó lại là đại diện cho sự chênh lệch giữa người và người, giống như ngày và đêm, thậm chí quyết định vận mệnh của một người.
Mấy người bọn họ ở quận Thanh Sơn, đối với quan hệ với Thương Triều Tông, ba phái và Thiên Ngọc môn còn không làm gì được, chứ đừng nói chi đến cái khác.
Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng cảnh cáo: “Bây giờ không phải là lúc ta giảng đạo lý với ngươi, mà là bắt ngươi chấp hành.”
Hắc Mẫu Đơn nói: “Đạo gia, không phải ngài đã nhờ Bùi Tam Nương đi tìm Hạo Vân Đồ sao? Chờ thêm một lát nữa đi, chờ Bùi Tam Nương đến. Nếu trước khi trời tối Bùi Tam Nương còn chưa đến, chúng ta đi cũng không muộn.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngươi cảm thấy Hạo Vân Đồ sẽ quan tâm đến sống chết của ta sao? Một Hoàng đế nước Tề trước đó chưa từng tiếp xúc đột nhiên ra tay với chúng ta, dưới tình huống chẳng có chút manh mối nào, khiến tay chân luống cuống, chúng ta đã chịu thiệt không rõ ràng một lần dưới tay Hạo Vân Đồ. Nếu còn không nhận ra bài học đó, đó mới thật là muốn chết. Một người không quan tâm sống chết của ta, cao cao tại thượng, một câu nói có thể đưa ta vào chỗ chết, ngươi cảm thấy ông ta có thể chấp nhận uy hiếp của ta sao? Một khi không còn giá trị lợi dụng, ông ta chưa chắc đã buông tha ta.”

Hắc Mẫu Đơn giật mình: “Đã biết như thế, vì sao Đạo gia còn muốn tìm Bùi Tam Nương?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Trái phải đều đã lâm vào khốn cảnh, trước mắt còn chưa hiểu rõ tình huống Hạo Vân Đồ, ta chỉ có thể cố sức thử một lần, cũng như ôm một tia hy vọng, nhưng cũng không thể đem toàn bộ hy vọng ký thác vào Hạo Vân Đồ, cần phải chuẩn bị hai đường. Nếu ông ta giơ cao đánh khẽ, vậy thì tốt rồi. Nếu ông ta không chịu buông tha ta, kết quả ta và ông ta chỉ có thể trở thành cừu nhân.”
Nói đến đây, hắn mỉm cười, đưa tay bóp cằm Hắc Mẫu Đơn, trêu chọc: “Ngươi yên tâm đi, ta không chết dễ dàng như vậy đâu. Lần này, nếu có thể bình yên quay lại quận Thanh Sơn, ta sẽ tặng cho ngươi một món quà lớn.”
“Đạo gia...”
Hắc Mẫu Đơn vừa mở miệng, ngón tay của Ngưu Hữu Đạo đã ấn xuống môi nàng, một tay đỡ vai của nàng, đẩy nàng hướng ra ngoài cửa, người cơ hồ dán sát phía sau lưng của nàng, thổi hơi vào bên tai nàng, nói: “Hãy bảo trọng, bởi vì sau này vẫn còn có chuyện cần các ngươi làm. Hãy nghe lời ta, đừng chọc ta tức giận. Đi, đừng nên quay đầu lại. Ta không có ở bên cạnh các ngươi, có thể đến được vùng biển phía Tây hay không thì phải nhìn vào các ngươi. Hãy nói cho Phong Ân Thái biết, đừng lãng phí thời gian nữa. Đi!”
Bàn tay hắn chạm vào mông nàng, nhẹ nhàng đẩy một cái.
Hắc Mẫu Đơn cắn môi không nói, khó khăn bước từng bước ra cửa. Khi hỏi thăm những người cùng rút lui, nàng gặp Phong Ân Thái và Lệnh Hồ Thu cũng đeo tay nải đến.
Thấy đám người Hắc Mẫu Đơn, bọn họ tất nhiên muốn biết chuyện gì xảy ra. Được biết đám người Hắc Mẫu Đơn cũng muốn rút lui, ai nấy đều kinh ngạc.
“Đại gia, Đạo gia yêu cầu chúng ta đi ngay lập tức.” Hắc Mẫu Đơn đưa tay cản Phong Ân Thái muốn hỏi thăm.
Cuối cùng, chỉ có Lệnh Hồ Thu vội vàng chạy vào trong viện tử của Ngưu Hữu Đạo, thấy hắn đang ngồi một mình trong phòng, ông ta gấp giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao người bên cạnh ngươi đều đi hết? Hạo Vân Đồ từ chối rồi sao?”

“Không, nhưng vẫn chưa nhận được tin tức của Bùi Tam Nương.”
“Vậy ngươi để bọn họ rời đi là có ý gì?”
Ông ta không lo lắng không được. Nếu thật sự có vấn đề, ông ta không thể chết cùng Ngưu Hữu Đạo, chắc chắn phải chạy lấy người. Huynh đệ kết bái đại như vậy không cần cũng được.
Ngưu Hữu Đạo cầm bình trà trên bàn, chậm rãi châm trà cho ông ta:
“Chỉ là để cho bọn họ rời đi trước. Mọi người cũng không thể ở cùng một chỗ như vậy được. Để bọn họ rời khỏi nơi này trước chính là có bố trí khác, phòng ngừa chẳng may có việc xảy ra thì có thể kịp tiếp ứng.”
“Lão đệ này, ngươi đừng gạt ta nhé.”
“Nhị ca, huynh nói như vậy, chẳng lẽ ta sống không thể kiên nhẫn được hay sao? Huynh cảm thấy ta vĩ đại đến mức có thể làm chuyện vì người quên mình?”
Nghe lời này, Lệnh Hồ Thu ngẫm lại thấy cũng đúng, hơi an tâm một chút, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh, cầm chén trà uống từ từ, trên mặt có điều suy nghĩ.
“Nhị ca, huynh nhìn xem, bên cạnh ta ngay cả một người phục vụ cũng không có, bên cạnh huynh có hai cô gái, Hồng Tụ và Hồng Phất, có thể chia cho ta một người không?”
“Ngươi ít đánh chủ ý xấu lên bọn họ đi. Chẳng lẽ ngươi không hiểu đạo lý vợ bạn không được cướp sao? Huống chi còn là người đàn bà của huynh đệ ngươi nữa.”
“Nghe huynh nói như vậy, chẳng lẽ ta là loại người như vậy sao?”
“Haha, ngươi đánh chủ ý lên người bọn họ ít sao? Trên đường đi, không biết bao nhiêu lần ngươi muốn qua đêm cùng bọn họ, ngươi tự suy xét lại xem.”
“Đến lúc này rồi, ta còn có thể có ý đồ xấu gì, chỉ muốn lưu lại một trợ thủ thôi.”
“Cho ngươi một người cũng được...không phải cho luôn, mà chỉ tạm thời để một trợ thủ giúp ngươi mà thôi. Ta cảnh cáo ngươi, đừng làm loạn. Nếu không, đừng trách ta trở mặt.”
Ngưu Hữu Đạo liếc mắt nhìn Lệnh Hồ Thu, trong lòng cảm thấy kỳ quái. Người này rốt cuộc muốn lấy cái gì trên người hắn. Hắn rõ ràng muốn động vào người đàn bà của ông ta, nhưng ông ta vẫn một mực

không rời không bỏ. Sự việc đến mức như bây giờ, không đến cuối cùng, ông ta cũng vẫn không chịu đi.
Uống xong một chén trà, Lệnh Hồ Thu vung tay rời đi, một lát sau trở về cùng với Hồng Phất.
Vốn ông ta định phân phó Hồng Phất chiếu cố Ngưu Hữu Đạo, nhưng nhìn thấy ánh mắt không có ý tốt của Ngưu Hữu Đạo khi nhìn Hồng Phất, ông ta liền đổi ý, quyết định ở cùng với Ngưu Hữu Đạo, lý do là dù sao viện tử này của Ngưu Hữu Đạo cũng chỉ có một mình hắn.
Ngưu Hữu Đạo cũng không từ chối, lấy ra mười tờ văn điệp xuất cảnh, cầm trên tay bước ra ngoài.
“Ngươi định đi đâu?” Lệnh Hồ Thu hỏi một câu. Nhưng không nhận được câu trả lời chắc chắn, ông ta vội đặt tách trà xuống, nhanh chóng bước theo.
Hồng Tụ đang canh gác ngoài cửa chính. Ở đây không có người nào khác, chỉ có thể là nàng hoặc Hồng Phất thay phiên nhau canh cửa mà thôi.
Ngưu Hữu Đạo lướt qua người nàng ta, đi thẳng ra ngoài cửa, bước xuống bậc thang, sau đó đứng chính giữa đường, giơ cao mười tờ văn điệp trong tay.
Một khắc hắn xuất hiện, có vẻ như người đang đi đường đều lần lượt nhìn về phía hắn. Sau khi nhìn thấy đồ trong tay hắn, tất cả đều đứng im. Ba chủ tớ Lệnh Hồ Thu cũng kinh ngạc đứng ngay cửa nhìn hắn.
“Các người có muốn thứ này không. Ai dám thì đến đây lấy, ta tặng không.” Ngưu Hữu Đạo đột nhiên đề khí hét lớn.
Mọi người đứng im, hai mắt nhìn nhau.
“Có người nào muốn không? Có người nào muốn không?” Ngưu Hữu Đạo hô vài tiếng, chậm rãi quay người, giơ đồ trong tay nhìn chung quanh.
Bốn phía yên tĩnh, không ai lên tiếng, cũng không có ai hành động, chỉ có tiếng ồn ào từ con đường cách xa đó truyền đến.
Đúng lúc này, con đường trở nên hỗn loạn. Một đám người xuất hiện, Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn lại, thấy là Bùi Tam Nương, đi theo đằng sau là đám người Sài Phi.

Nhìn thấy Bùi Tam Nương, Lệnh Hồ Thu nhẹ nhàng thở ra. Bởi vì Bùi Tam Nương có nói qua, nếu Hoàng đế đồng ý giơ cao đánh khẽ, bà ấy sẽ đến báo tin. Nếu không đồng ý, bà ấy sẽ không đến. Ông ta hy vọng đừng có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Ngưu Hữu Đạo hạ tay xuống, khoanh tay nhìn đám người Bùi Tam Nương đi tới.

Bùi Tam Nương bước đến trước mặt hắn, liếc mắt nhìn món đồ trong tay hắn, sau đó chậm rãi quay người bước vào trong trạch viện.

Ngưu Hữu Đạo lại giơ món đồ trong tay, lắc lắc với đám người xung quanh đang nhìn hắn, sau đó chắp tay sau lưng, cầm đồ bước vào trong trạch viện.

Trong đại sảnh, Lệnh Hồ Thu phân phó Hồng Phất đi pha trà.

Chương 445: Mưa Gió Sắp Đến (2)

Chương 445: Mưa Gió Sắp Đến (2)
Bùi Tam Nương nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo đang từ bên ngoài bước vào, hỏi: “Vừa rồi ngươi đang làm gì vậy?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta chờ mãi cũng không thấy tỷ đến. Con người ai mà chẳng muốn tự vệ. Người bên cạnh ta đã bỏ ta mà đi, bây giờ chỉ còn lại người huynh đệ kết bái này, tỷ nói ta còn có thể làm gì?”
“Huynh đệ kết bái của ngươi?” Bùi Tam Nương quay sang nhìn Lệnh Hồ Thu. Đến bây giờ bà mới biết Ngưu Hữu Đạo và Lệnh Hồ Thu là huynh đệ kết bái.
Khóe miệng Lệnh Hồ Thu giật giật vài cái.
Bùi Tam Nương quay lại, lạnh lùng nói: “Ngưu huynh đệ, bệ hạ đồng ý thỉnh cầu của ngươi. Chỉ cần ngươi làm xong mọi việc, ngài ấy sẽ cho ngươi một con đường sống.”
Lệnh Hồ Thu nghe xong liền mừng rỡ, nháy mắt ra hiệu với Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay, ra hiệu mời ngồi, cũng là mời đám người Sài Phi ngồi luôn. Sau khi Bùi Tam Nương ngồi xuống xong, hắn hỏi: “Tại sao bây giờ tỷ mới đến? Vừa rồi tỷ cũng thấy đấy, nếu tỷ đến chậm một bước, ta xem như đã làm hỏng đồ trước mặt mọi người rồi.”
Bùi Tam Nương nói: “Có một số việc phải thông báo cho sư môn được biết, lại còn phải chuẩn bị thứ mà ngươi muốn.” Bà ta lấy ra một cái bình sứ nhỏ, đưa đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo: “Hôm nay sẽ truyền tin tức, buổi đấu giá được định vào buổi sáng ngày mai. Sáng mai sẽ có người của Đại Khẩu môn đến đón ngươi, đưa ngươi đến buổi đấu giá. Bên trong này có mười viên thuốc sáp, đã được điều phối. Bên ngoài vô sắc vô vị, sau khi bóp nát thì có thể dùng. Ngươi hãy nhớ kỹ, trước khi

xuất phát vào ngày mai, ngươi hãy bôi thứ này lên trên văn điệp. Một viên chỉ có thể bôi một tấm.”
Ngưu Hữu Đạo cầm bình sứ, mở nắp ra, đổ viên thuốc trong bình sứ ra lòng bàn tay. Quả nhiên có mười viên thuốc sáp.
Hắn đổ mấy viên thuốc vào lại bình, gật đầu nói: “Ta nhớ rồi, cảm ơn Bùi tỷ đã tương trợ. Đại ân đại đức của tỷ, trong tương lai ta sẽ báo.”
“Ngươi tự giải quyết cho tốt đi.” Dứt lời, Bùi Tam Nương đứng dậy, chén trà trên bàn cũng không đụng tới.
Ngưu Hữu Đạo đứng dậy, hỏi một câu: “Bệ hạ có còn phân phó gì khác không?”
Bùi Tam Nương dừng bước ngay cửa ra vào, hơi nghiêng đầu sang: “Không có.” Sau đó cất bước ra ngoài, đám người Sài Phi đi theo đằng sau.
Lệnh Hồ Thu đích thân tiễn mọi người đi. Sau khi trở lại, ông ta nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo cầm bình sứ trên tay, biểu hiện thất thần, liền bước lên cười ha hả: “Lão đệ, đây chính là tìm đường sống trong chỗ chết. Chỉ cần qua được cửa ải ngày mai, hắn sẽ không có chuyện gì xảy ra.”
“Chỉ hy vọng như thế.” Ngưu Hữu Đạo than nhẹ một tiếng, ẩn chứa nhiều cảm khái.
Ngoài thành, trên thảo nguyên mênh mông được dãy núi vờn quanh, một đám người bịt mặt đang bao quanh đám người Phong Ân Thái.
Bọn họ bị ngăn lại kiểm tra, sau khi giải trình hợp lý với đám người cản đường, bọn họ cũng không phản kháng gì nữa.
Sau khi tìm được thứ mà mình muốn, đám người bịt mặt cũng không làm khó đám người Phong Ân Thái, cứ thế mà đi.
Sau khi đám người bịt mặt biến mất, mọi người nhìn chung quanh, thấy không có thêm ai xuất hiện, tất cả đều nhẹ nhàng thở ra. Đây đã là lần thứ tám bị cản đường kiểm tra của bọn họ.
“Hình như không ai cản trở nữa.” Hắc Mẫu Đơn đánh giá chung quanh, trong lòng ít nhiều cũng có chút chán ngấy. Một cô gái mà bị người ta sờ soạng trên người đến mấy lần.
Phong Ân Thái nói: “Trước rời khỏi chỗ thị phi này, có gì nghe ngóng tin tức cũng không muộn.”

Hắc Mẫu Đơn nói: “Phong gia, chúng ta chỉ đồng hành với các vị đến đây thôi.”
Phong Ân Thái kinh ngạc hỏi: “Các ngươi muốn đi đâu?”
Hắc Mẫu Đơn nói: “Theo ước định của Thiên Ngọc môn và Đạo gia, Đạo gia chống đỡ việc này, nhiệm vụ của chúng ta và ba phái đã hoàn thành, chúng ta tất nhiên là quay về quận Thanh Sơn, chắc hẳn Thiên Ngọc môn sẽ không bội ước chứ?”
Phong Ân Thái cau mày: “Các ngươi không chờ Ngưu Hữu Đạo sao?”
Hắc Mẫu Đơn nói: “Đây là ý của Đạo gia.”
Phong Ân Thái muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng quyết định không nói. Ông ta vốn muốn khuyên một câu, nếu Ngưu Hữu Đạo xảy ra chuyện mà mất mạng, các ngươi trở về thì có ích gì. Không có Ngưu Hữu Đạo có lực ảnh hưởng rất lớn với Thương Triều Tông, Thương Triều Tông sẽ vì các ngươi mà ngăn cản Thiên Ngọc môn đá các ngươi ra khỏi thế cục sao? Ngưu Hữu Đạo không có ở đây, các ngươi còn muốn chia lợi ích của việc bán rượu? Các ngươi mặc kệ Ngưu Hữu Đạo, chỉ sợ Thương Triều Tông sẽ là người đầu tiên nổi trận lôi đình.
Nhưng có mấy lời, ông ta thân là đệ tử Thiên Ngọc môn cũng khó mà nói ra miệng, khó mà nói Thiên Ngọc môn sẽ đổi ý. Có môn phái nào không vì lợi ích của mình mà cân nhắc chứ. Các ngươi lại là một lực lượng không ra gì, mấy trăm vạn kim tệ một năm dựa vào cái gì mà cho không các ngươi?
“Được rồi, chúng ta còn phải lo chuyện chiến mã, vậy chúng ta mỗi người một ngả thôi.” Phong Ân Thái nhàn nhạt nói một câu.
“Phong gia bảo trọng, chúng tôi cáo từ.” Hắc Mẫu Đơn chắp tay nói.
Phong Ân Thái ôm quyền, nói: “Thuận buồm xuôi gió.”
“Đi!” Hắc Mẫu Đơn nhảy lên ngựa, thét to một tiếng, dẫn một đám người mau chóng chạy đi.
Sau khi chạy được một khoảng cách, Ô Thiếu Hoan quất ngựa chạy lên, đuổi đến bên cạnh Hắc Mẫu Đơn, nói: “Hắc Mẫu Đơn, bỏ mặc Ngưu Hữu Đạo như vậy có chút không ổn.”
Hắc Mẫu Đơn quay đầu lại hỏi: “Tại sao lại nói như thế?”
Ô Thiếu Hoa đáp: “Các ngươi, còn có lợi ích ba phái chúng ta đều cột vào người Ngưu Hữu Đạo. Các ngươi hẳn cũng biết giao tình giữa

Vương gia và Ngưu Hữu Đạo, ngay cả Quận chúa cũng ở bên cạnh hầu hạ cho hắn. Một khi Ngưu Hữu Đạo xảy ra vấn đề, để Quận vương Dung Bình biết chúng ta bỏ mặc Ngưu Hữu Đạo, Quận vương sẽ rất tức giận. Vương gia vốn nhìn chúng ta không vừa mắt, quận Thanh Sơn cũng không phải thiếu chúng ta thì không làm gì được. Thiên Ngọc môn muốn nuốt lợi ích bán rượu một mình. Dưới tình huống đủ loại vấn đề, Thiên Ngọc môn rất dễ sinh lòng xấu xa. Đến lúc đó, quận Thanh Sơn sợ rằng không dung chúng ta được nữa. Chúng ta không thể cứ như vậy mà trở về."

Lúc trước ông ta dẫn người muốn diệt Thượng Thanh tông, xuất sư bất lợi tự chặt một cánh tay, sau đó lại dẫn người chạy đến Băng Tuyết các muốn giết Ngưu Hữu Đạo. Bây giờ ông ta lại lo lắng cho an nguy của Ngưu Hữu Đạo, có thể nói là thế sự vô thường, nhân sinh như một vở kịch, đều là lợi ích cho phép.

Hắc Mẫu Đơn cười nói: "Trưởng lão Ô nói rất đúng, chúng ta tất nhiên không thể trở về như thế này. Chúng ta đi về phía Đông chẳng qua chỉ là che mắt. Đợi thoát khỏi tai mắt, chúng ta sẽ thay đổi tuyến đường đến chỗ khác."

Ô Thiếu Hoan nói: "Ngươi có thể nói rõ hay không?"

"Không thể. Đây là sắp xếp của Đạo gia, tạm thời giữ bí mật." Hắc Mẫu Đơn từ chối, sau đó quay sang hỏi Công Tôn Bố: "Công Tôn huynh, ngươi có cần lưu lại một ít người ở đây, thuận tiện cho Đạo gia liên lạc với chúng ta?"

Công Tôn Bố nói: "Đạo gia đã sớm có sắp xếp, người Ngũ Lương sơn ở kinh thành vẫn chưa bị bại lộ. Đạo gia biết người ở đâu, khi có việc sẽ chủ động liên lạc."

Ánh mắt Hắc Mẫu Đơn lấp lóe, trách không được lúc trước kêu người này xuất phát, người này ngay cả ý cáo từ Đạo gia cũng không có, xem ra Đạo gia đã âm thầm nói với ông ta.

Giữa trưa, một tin tức đột nhiên truyền ra trong giới tu sĩ kinh thành: "Trưa mai, Ngưu Hữu Đạo vì muốn thoát khỏi khốn cảnh, muốn tổ chức buổi đấu giá ở đảo Nguyệt Lượng hồ Thiên Kính cách kinh thành năm mươi dặm về phía Bắc, đấu giá văn điệp xuất cảnh mười vạn chiến mã."

Ngồi dưới mái hiên, Ngưu Hữu Đạo tiếp nhận tờ giấy Lệnh Hồ Thu đưa tới. Nội dung bên trên chính là tin tức này.

Sau khi đọc qua, Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Nhị ca, huynh đúng là người không ra khỏi cửa cũng biết chuyện thiên hạ. Ta không thấy các người ra ngoài tìm hiểu tin tức, càng không thấy các người có thêm người nào, nhưng vẫn có thể nắm giữ được tin tức bên ngoài.”

Lệnh Hồ Thu gượng cười: “Ta vẫn có quen biết với một số người ở kinh thành nước Tề.”

Ngưu Hữu Đạo đưa trả lại tờ giấy, hỏi: “Tình huống của hồ Thiên Kính như thế nào? Có thích hợp để đấu giá không?”

Chương 446: Ngạo Giả

Chương 446: Ngạo Giả
Lệnh Hồ Thu trầm ngâm nói: “Có lẽ thích hợp. Phương viên hồ Thiên Kính là một trăm dặm, giữa hồ còn có một hòn đảo nhỏ tên là đảo Nguyệt Lượng. Nếu người hữu tâm muốn lấy đồ vào tay, tin tức công khai ra ngoài, người hữu tâm hoàn toàn có thể phái nhân thủ sớm chuẩn bị trước. Phạm vi hồ rất lớn, sau khi lấy được đồ, chạy trốn bằng đường thủy, cũng không dễ dàng xác định được họ sẽ lên bờ ở chỗ nào, và rời đi từ chỗ nào. Nếu như có một số nhân thủ phối hợp đeo mặt nạ, rất khó làm rõ ai là người đã lấy đồ đi, và đi từ đâu.”
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu: “Như vậy, người tham gia đấu giá ngày mai sẽ không ít. Mưa gió sắp đến rồi. Không biết sẽ có loại người nào tham gia đấu giá.”
Lệnh Hồ Thu nói: “Cũng có thể là các môn phái hạng trung mà thôi. Đại phái chân chính có thể chi phối một nước, muốn chiến mã sẽ trực tiếp thương lượng với triều đình nước Tề, khinh thường làm mấy việc tranh đoạt ta sống ngươi chết này. Nếu đến cạnh tranh, đoán chừng cũng chỉ là chư hầu một phương như Thương Triều Tông.”
“Nói như thế...” Ngưu Hữu Đạo nói thầm một tiếng.
“Cái gì?” Lệnh Hồ Thu hỏi.
Ngưu Hữu Đạo giải thích: “Ý của ta là, bối cảnh thế lực không lớn, một nhà không nuốt nổi mười vạn chiến mã, xem ra phải tách ra đấu giá.”
Lệnh Hồ Thu nói: “Không cần thiết phải quan tâm chuyện này, cứ nhìn xem Hoàng đế bên kia sắp xếp như thế nào.”
Dù sao cũng không có chuyện gì xảy ra, nhưng cũng không cách nào yên tâm tu luyện, hai người liền bàn luận chuyện trên trời dưới đất. Chạng vạng tối, Hồng Phất chuẩn bị rượu thịt cho hai người. Sau khi dùng xong, sắc trời đã tối hẳn.

Ngưu Hữu Đạo bảo Hồng Phất làm ít bột nhão, sau đó đến thư phòng tìm mấy tờ giấy làm từ cây hồng bì, tháo một ngọn đèn lồng từ mái hiên xuống, dán giấy hồng bì lên trên, áng sáng phát ra từ đèn lồng trở nên vàng hơn.
“Treo lên gốc cây kia đi, để người đi ngoài đường có thể nhìn thấy.”
Ngưu Hữu Đạo chỉ vào gốc cây cao nhất đằng trước viện, dặn dò một câu, sau đó đưa đèn lồng cho Hồng Phất.
Hồng Phất cầm lấy đèn lồng, bắt đầu làm theo.
Lệnh Hồ Thu sóng vai đứng dưới mái hiên, hỏi: “Lão đệ, ngươi định truyền tín hiệu cho ai vậy?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Cho đám người Hắc Mẫu Đơn.”
Lệnh Hồ Thu kinh ngạc:” Không phải bọn họ đã rời đi rồi sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Có an bài khác.”
Thật ra tín hiệu là truyền cho Viên Cương. Nếu hôm nay Bùi Tam Nương không đến, hắn sẽ treo đèn lồng trắng, biểu hiện có thể ra tay. Đèn lồng vàng biểu hiện tạm ngừng ra tay.
Hắn muốn gặp Viên Cương, nhưng tình huống trước mắt lại không quá thực tế. Người đang giám sát hắn quá nhiều. Một khi để Viên Cương bại lộ, sẽ đẩy Viên Cương vào hiểm cảnh.
Hắn mau chóng đuổi đám người Hắc Mẫu Đơn đi, xét theo một trình độ nào đó, chính là một sự bảo vệ cho Viên Cương. Một khi hỏa thiêu kinh thành, nói không chừng mọi sự hoài nghi sẽ đổ lên đầu hắn ta. Còn bây giờ, đám người Hắc Mẫu Đơn đã biến mất sẽ trở thành đối tượng bị hoài nghi đầu tiên. Chỉ cần cho Viên Cương đầy đủ thời gian, hắn tin rằng Viên Cương sẽ có năng lực tự bảo vệ mình, dọn sạch tai họa ngầm.
Núi cao, bầu trời đầy sao giống như đang ở trước mắt, khiến cho người ta có cảm giác đưa tay ra là có thể hái được.
Một bên núi là kinh thành với nhà nhà đốt đèn, một bên khác là thảo nguyên với bầu trời đầy sao, gió nhẹ phất phơ.
Một người đàn ông mặc áo đỏ đứng chắp tay trên vách núi, nhìn kinh thành phía xa và đèn đuốc sáng rọi cả bầu trời.
Người đàn ông có dáng ngọc thụ lâm phong, gương mặt tuấn nhã, bên trong ánh mắt có mấy phần cao ngạo. Mà y thật sự có đủ vốn liếng để

cao ngạo. Côn Lâm y chính là một trang tuấn kiệt trong số thế hệ trẻ của Thiên Hỏa giáo, không ai trong số thế hệ cùng lứa có thể bằng y.
Một cô gái mặc váy đỏ xinh đẹp bay đến, nhẹ nhàng từ trên cao rơi xuống bên cạnh Côn Lâm, tư thái thướt tha, ánh mắt lóe sáng nhìn chằm chằm Côn Lâm, nhẹ nhàng hỏi: “Sư huynh, huynh đang suy nghĩ chuyện gì đấy?”
Nàng tên Nhiếp Vân Thường, được người ta gọi là Hỏa Phượng Hoàng, cũng là đệ tử kiệt xuất trong số các đệ tử thế hệ này, là quan hệ vợ chồng với Côn Lâm. Hai người đã đính hôn.
Côn Lâm quay sang nhìn nàng ta một cái, mỉm cười, lại tiếp tục quay đầu nhìn về phía kinh thành sáng choang: “Nghe nói tu vi của Ngưu Hữu Đạo vẫn chỉ là Trúc Cơ kỳ, nàng cảm thấy, ta và hắn, ai mạnh hơn?”
Hỏa Phượng Hoàng cười nói: “Hạng người vô dụng như vậy, sao có thể so sánh với sư huynh. Tu vi của sư huynh muội chúng ta sắp đột phá đến Kim Đan kỳ, làm sao hắn có thể so sánh với chúng ta.”
Côn Lâm nói: “Vậy muội cảm thấy tiền bối bổn môn có thể thắng được Trác Siêu có bao nhiêu người?”
Hỏa Phượng Hoàng ngạo nghễ nói:
“Trong cái gọi là bàng Đan đó, sư huynh thấy những người trong môn phái có chỗ cắm dùi ở Phiêu Miễu các cũng chỉ trên danh nghĩa mà thôi. Hạng người như Trác Siêu sao có thể so sánh. Người của Thiên Hỏa giáo có thể thắng được Trác Siêu tất nhiên là vô số kể.”
Côn Lâm nói: “Vậy muội cảm thấy nếu ta khiêu chiến Ngưu Hữu Đạo, có khả năng thắng hay không?”
Hỏa Phượng Hoàng sửng sốt, chợt nhắc nhở: “Sư huynh, huynh đừng làm loạn. Hoàng đế muốn lợi dụng Ngưu Hữu Đạo dọn dẹp chướng khí mù mịt ở kinh thành. Đối với Thiên Hỏa giáo chúng ta cũng có chỗ tốt. Quá nhiều người thượng vàng hạ cám, sẽ liên lụy đến tinh lực của Thiên Hỏa giáo chúng ta. Làm hỏng chuyện, mặt mũi Hoàng đế thì không tính, làm cho sư phụ không vui mới là không hay.”
Lâm Côn nói: “Cái này ta biết, Ta chỉ muốn gặp Ngưu Hữu Đạo đã giết Trác Siêu một lần. Ta đã đến Phi Bộc đài nhưng không gặp. Hồ Thiên Kính ngày mai, hy vọng ta không thất vọng nữa.
“Sư huynh...”

Hỏa Phượng Hoàng chưa nói xong, Lâm Côn đã đưa tay cắt ngang: “Ta chỉ đi xem một chút thôi. Sư phụ bảo ta chú ý buổi đấu giá ngày mai. Một khi có việc, cũng có thể kịp thời báo tin tức về cho sư môn.”
Hỏa Phượng Hoàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Sư huynh, ngày mai hãy đem muội đi cùng.”
Côn Lâm quay đầu lại, mỉm cười nhìn nàng, nhẹ nhàng cầm lấy tay của nàng.
Hỏa Phượng Hoàng chậm rãi tựa đầu vào vai y, biểu hiện hy vọng: “Còn phải đợi nửa năm nữa.”
Côn Lâm biết nàng đang nói về hôn sự giữa hai người, mà trong đầu của y thỉnh thoảng lại hiện lên tình hình trong hoàng cung hôm nay.
Hoàng đế trở về, vừa lúc gặp y, hỏi người giết Trác Siêu có thực lực như thế nào?
Y trả lời y chưa từng gặp, khó có thể đánh giá.
Hoàng đế lại hỏi y, so với y thì như thế nào?
Y trả lời, chưa từng giao thủ qua nên chưa biết.
Hoàng đế hỏi, y so với Trác Siêu như thế nào?
Lúc đó y im lặng. Y chưa nhìn thấy Trác Siêu, cũng chưa từng giao thủ với Trác Siêu. Mặc dù Thiên Hỏa giáo không để Trác Siêu vào mắt, nhưng cao thủ nhất lưu trên Đan Bảng cũng không phải trò đùa. Nhiều ít cũng phải có bản lĩnh thật sự. Y không dám nói bừa y có thể là đối thủ của Trác Siêu. Huống chi, tu vi chênh lệch vô cùng rõ ràng.
Thấy y im lặng, Hoàng đế quay người rời đi. Nhưng trước khi đi lại cảm thán vài câu, nghe nói Trác Siêu chính là cao thủ nhất lưu trên Đan Bảng, nhưng không phải đối thủ của Ngưu Hữu Đạo, chắc hẳn trong giới tu hành thế hệ trẻ, không ai là đối thủ của Ngưu Hữu Đạo. Nếu có thể vì quả nhân mà bán mạng, chẳng phải là chuyện đáng vui sao.
Nghe nói Ngưu Hữu Đạo còn rất trẻ, y lại lớn hơn Ngưu Hữu Đạo đến mười tuổi. Y không biết y và Ngưu Hữu Đạo có được tính là người cùng thế hệ hay không, nhưng Hoàng đế lại khiến cho y cảm thấy không thoải mái.
Bùi Tam Nương nói người của Đại Khâu môn sẽ đến đón Ngưu Hữu Đạo, quả nhiên sáng sớm đã đến. Hơn mười tu sĩ ghìm ngựa ngoài đường, cũng không tiến vào bên trong.

Bùi Tam Nương một mình một ngựa tiến vào con hẻm, sau đó bước vào trạch viện, một lát sau cùng với đám người Ngưu Hữu Đạo bước ra.
Khi ra ngoài con hẻm, Ngưu Hữu Đạo chắp tay chào một đám đệ tử Đại Khâu môn, nhưng không ai để ý đến hắn, chỉ lạnh lùng liếc xéo.

Chương 447: Tôm Tép Nhãi Nhép (1)

Chương 447: Tôm Tép Nhãi Nhép (1)
Sự đón tiếp lạnh lùng như vậy khiến Ngưu Hữu Đạo có chút xấu hổ, cũng may Ngưu Hữu Đạo không quá quan tâm chuyện này, nếu không thì đúng là sượng mặt thật.
Hắn cũng biết rõ, nếu không gặp chuyện như vậy, hắn làm gì có tư cách để Đại Khâu môn đến đón hắn.
Bùi Tam Nương chỉ con ngựa cho Ngưu Hữu Đạo, còn một con cho Lệnh Hồ Thu. Bà đoán được Lệnh Hồ Thu sẽ đi theo, vì người ta là huynh đệ kết bái mà.
Nhưng cũng chỉ chuẩn bị có hai con, không có cho Hồng Tụ, Hồng Phất.
“Đi thôi!” Một người đàn ông cưỡi ngựa dẫn đầu nói một câu, sau đó thúc ngựa tiến lên.
“Các ngươi không cần đi theo, ở lại đây đi.” Lệnh Hồ Thu nói với Hồng Phất và Hồng Tụ, rồi cùng với Ngưu Hữu Đạo lên ngựa.
Mọi người đưa mắt nhìn theo.
Thấy Đại Khâu môn đích thân xuất hiện hộ tống, không ít tu sĩ không rõ thân phận đầu đường cuối ngõ ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.
Trong thành nhiều người nên không tiện cưỡi ngựa nhanh. Sau khi rời khỏi thành, một nhóm bắt đầu phóng ngựa, chạy về phía Bắc của thành, trên đường đi hình như có người theo dõi.
Đại nội hoàng cung, trong một cung điện chuyên xử lý chính vụ, Hạo Vân Đồ đang phê duyệt công văn, biểu hiện rất chăm chú.
Ngoài cửa, Tổng quản đại nội bước nhanh vào, sau khi hành lễ thì bước đến bên cạnh bàn, nói bên tai Hạo Vân Đồ: “Bệ hạ, nô tài vừa mới nhận được tin tức, người của Đại Khâu môn đã đến đón Ngưu Hữu Đạo xuất phát. Phía đảo Nguyệt Lượng, Côn Lâm cũng đã đến.”

Hạo Vân Đồ đưa mắt nhìn ra ngoài cung điện, hừ lạnh một tiếng: “Tự cao tự đại! Quả nhân biết y nhất định sẽ đi.”
Bộ Tầm nói: “Bệ hạ, lợi dụng người của Thiên Hỏa giáo có ổn hay không? Thật ra, sau khi thả ra phong thanh, nói Ngưu Hữu Đạo vì tự vệ mà tổ chức buổi đấu giá này, mấy môn phái bị lỗ vốn đều muốn tìm Ngưu Hữu Đạo để tính sổ.”
Hạo Vân Đồ nói: “Chỉ là một tu sĩ nho nhỏ, đáng để quả nhân gánh tiếng qua sông đoạn cầu sao? Nhưng Ngưu Hữu Đạo này dường như có chút năng lực. Có thể không chính diện gây thù thì tận lực đừng làm, có thể không gây mâu thuẫn thì đừng gây. Có ai có thể nói rõ việc sau này chứ. Cho nên, có thể giải quyết được vấn đề trước mắt thì đừng nên kéo về sau. Côn Lâm tâm cao khí ngạo, lúc nào cũng tự cho là đúng, không coi ai ra gì, ngay cả con trai của quả nhân mà cũng dám đánh, hoàn toàn không để quả nhân vào mắt. Y sẽ không nói lại cho sư môn của y về việc này. Ngưu Hữu Đạo cũng nổi tiếng từ lâu. Thanh danh của hắn có phải là giả hay không, cứ để Côn Lâm thử xem, cũng chẳng có gì là không ổn.” Dứt lời, ông ta lại tiếp tục cúi xuống xử lý công văn.
“Vâng!” Bộ Tầm khom người lên tiếng, hiểu rõ ý định của Hoàng đế bệ hạ.
Một người dám đánh Hoàng tử, một người dám đùa giỡn Công chúa, Hoàng đế đang cố ý cho hai người chó cắn chó.
Côn Lâm thua, không chết cũng sẽ mất hết thể diện. Ngưu Hữu Đạo thắng, Thiên Hỏa giáo sẽ không chịu nổi sự mất mặt, tất nhiên sẽ gây bất lợi cho Ngưu Hữu Đạo.
Cách kinh thành năm mươi dặm là một hồ nước mênh mông. Phóng mắt nhìn lại, hồ nước giống như một vùng biển rộng lớn vô biên, nhưng lại yên tĩnh hơn biển cả nhiều lắm. Mặt hồ xanh thẳm, chẳng khác nào một tấm gương lớn, trời xanh mây trắng ẩn hiển bên dưới. Đó cũng chính là nguyên nhân hồ có tên là hồ Thiên Kính.
Một đám người ghìm ngựa lại, sau đó phi thân lên, bay thẳng về phía sâu hồ Thiên Kính.
Cho đến khi không còn nhìn thấy dấu hiệu của lục địa, một hòn đảo xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Một đám người rất nhanh hạ xuống đảo.

Đảo có hình trăng khuyết, bóng rừng dày đặc. Trên đảo có một trang viện được xây dựng, là một nơi để nghỉ dưỡng rất tốt.
Vốn là một vùng đất ít ai lui tới, vô cùng yên tĩnh, nhưng lúc này trên đảo lại kín người, đoán chừng cũng có ít nhất mấy ngàn người tụ tập, muôn hình muôn vẻ, tất cả đều nhìn chằm chằm đám người Ngưu Hữu Đạo bước vào, ai nấy cũng đeo mặt nạ, hoàn toàn không lộ ra diện mạo thật.
Cũng không nói nhiều, người của Đại Khâu môn trực tiếp dẫn Ngưu Hữu Đạo đến một sườn đồi. Đã có mấy người đang đứng trong một lầu các chờ sẵn. Có hai người mặc áo choàng màu đen, còn có một nam một nữ, một người mặc áo đỏ, một người mặc váy đỏ, chính là Côn Lâm và Hỏa Phượng Hoàng.
Lệnh Hồ Thu thấp giọng nói bên tai Ngưu Hữu Đạo: “Người mặc áo đen chính là người của Huyền Binh tông, người mặc áo đỏ là người của Thiên Hỏa phái.
Sau khi một nhóm tiến vào trong lầu các, Côn Lâm chợt nhìn Ngưu Hữu Đạo, sau đó lên tiếng: “Ngươi chính là Ngưu Hữu Đạo?”
Khi nói chuyện, biểu hiện rất có hương vụ cao cao tại thượng.
“Sư huynh!” Hỏa Phượng Hoàng ở một bên kéo nhẹ tay áo của y, ám chỉ y đừng làm loạn.
“Chuyện gì?” Ngưu Hữu Đạo dừng bước, quay đầu nhìn y: “Chính là tại hạ, không biết các hạ là...?”
Côn Lâm ngạo nghễ nói: “Thiên Hỏa giáo, Côn Lâm.”
“À!” Ngưu Hữu Đạo vội chắp tay cười nói: “Nghe danh đã lâu, không biết ngươi có gì chỉ giáo?”
Trên thực tế, hắn chưa từng nghe qua người này, có trời mới biết y là ai. Đây là lần đầu tiên hắn nghe nói và cũng là lần đầu tiên gặp mặt.
Nhưng thế gian này có người mạnh hơn người, không muốn tìm chết thì phải thu liễm, khách sáo một chút. Đừng nên mất kiên nhẫn khi lúc nào cũng tức giận. Mà hắn lại không phải là người hay đánh cược vận khí.
Côn Lâm nói: “Ta cũng đã nghe danh ngươi từ lâu.” Ngưu Hữu Đạo đang định khách sáo, y đã nói tiếp: “Có chuyện gì thì lát nữa hãy nói, ngươi đi làm chuyện của ngươi đi.”

“Được!” Ngưu Hữu Đạo vui vẻ gật đầu, quay sang hỏi Bùi Tam Nương bên cạnh: “Bùi tỷ, không biết chủ sự lần này là vị cao nhân nào?”
Bùi Tam Nương chỉ vào người đàn ông dẫn đầu của Đại Khâu môn: “Đại sư huynh của ta, Tần Dung.”
Ngưu Hữu Đạo tiến lên xin chỉ thị: “Tần tiền bối, tiếp theo nên làm như thế nào?”
Lâm Côn nhìn thấy, vô cùng khinh thường thái độ hèn mọn của Ngưu Hữu Đạo.
Tần Dung bình thản đáp: “Đây là chuyện của ngươi, ngươi muốn đấu giá như thế nào cũng được, chúng ta không quan tâm. Nhưng ngươi hãy tiến hành nhanh lên, chúng ta không có thời gian ở đây với ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo sửng sốt, rồi liên tục nói phải. Hắn quay người nhìn Lệnh Hồ Thu, sau đó bước xuống bậc thang ngoài đình, trước mặt mọi người rút văn điệp xuất cảnh từ trong tay áo ra, bắt đầu phân phát văn điệp cho từng người.
Người của ba phái trong đình nhìn nhau, không biết hắn đang làm cái quỷ gì.
Người nhận được văn điệp cũng có chút mơ hồ, cũng không biết hắn đang làm gì.
Sau khi phát xong, Ngưu Hữu Đạo quay trở lại bậc thang, chắp tay nói với mọi người: “Cao nhân của Đại Khâu môn có nói, để ta tiến hành nhanh chóng, ta không muốn lãng phí thời gian của mọi người. Đầu tiên, ta xin cảm ơn mọi người đã đến động viên, tiếp theo, đồ đã được phát xong cho mọi người, mời mọi người nghiệm chứng thật giả.”
Hiện trường có chút sôi nổi hẳn lên. Người có được đồ trong tay thì lật qua lật lại, hoặc châu đầu ghé tai với người bên cạnh.
Người có thể nhìn thấy văn điệp xuất cảnh chiến mã thật ra không nhiều, có không ít người không biết rõ thật giả, nhưng chắc hẳn là không giả.
Người của ba phái đều ra mặt, nếu muốn làm giả đồ để lừa gạt mọi người là không thể nào.
Ngưu Hữu Đạo đứng chờ trên bậc thang, không sợ người cầm được đồ chạy trốn. Nếu thật sự có người dám, hắn còn ước gì chuyện này xảy ra. Khi đó sẽ không còn chuyện của hắn nữa.

Kết quả khiến cho hắn có chút thất vọng. Không ai có gan dám đoạt đồ trước mặt ba phái, ngược lại còn lần lượt đưa trả về.
Cầm mười tờ văn điệp, Ngưu Hữu Đạo lại bước xuống bậc thang, trước mặt mọi người chia làm ba phần. Hai phần theo thứ tự là ba tờ một xấp, một phần là bốn tờ một xấp, dùng ba cục đá để chặn lại.
Sau khi đứng dậy, hắn lui về bậc thang, chỉ về phía ba món bên dưới:
“Ba tờ, ba tờ, bốn tờ. Nói một cách ngắn gọn, đấu giá bắt đầu từ ba tờ đầu tiên bên trái. Giá là một trăm vạn kim tệ. Người nào trả giá cao thì có thể giao tiền rồi cầm đồ rời đi. Già trẻ không phân biệt. Lần gọi đầu tiên, giá quy định một trăm vạn kim tệ. Cứ năm vạn thì kêu giá một lần, có người ra giá không?”

Chương 448: Tôm Tép Nhãi Nhép (2)

Chương 448: Tôm Tép Nhãi Nhép (2)
Đợi cả nửa ngày, không thấy ai lên tiếng, cũng không thấy ai tiến lên.
Ngưu Hữu Đạo lại hô: “Không muốn lên tiếng thì giơ tay cũng được.”
Người giơ tay cũng không có. Ngưu Hữu Đạo chú ý một chút, phát hiện có không ít ánh mắt người phía đối diện đang nhìn về phía sau của hắn.
Hắn cũng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người của ba phái đang đứng bên trong đình đằng sau hắn, mặt không biểu hiện gì, hơi dọa người một chút.
Hắn liền hiểu ra, người của ba phái hộ tống hắn đến chính là muốn điều này, muốn người đấu giá cảm thấy có gánh nặng trong lòng.
“Hạ giá!” Ngưu Hữu Đạo hô to, chỉ vào xấp thứ nhất, hét lên: “Giá quy định một vạn kim tệ. Một vạn kim tệ tăng giá một lần, có ai muốn ra giá hay không? Muốn giơ tay hay không?”
Đệ tử ba phái phía sau đều im lặng, còn Bùi Tam Nương thì trợn trắng mắt.
Lệnh Hồ Thu hơi run rẩy, phát hiện giá này có chút tàn nhẫn. Từ một trăm vạn hạ xuống một vạn. Chỉ vì muốn đồ rời khỏi tay mình, đúng là không từ thủ đoạn.
Văn điệp xuất cảnh ba vạn chiến mã chỉ có giá một vạn kim tệ. Đây quả thật mang tiền cho người ta. Mọi người nói không động tâm là giả.
Không ít người bắt đầu châu đầu ghé tai, xì xào bàn tán.
Có người hướng người nào đó nháy mắt một cái, người kia gật đầu, sau đó giơ tay lên.
Ngưu Hữu Đạo vui mừng, cũng không hỏi có ai tăng giá hay không, chỉ sợ đối phương đổi ý, lập tức chỉ thẳng, lớn tiếng nói: “Thành giao. Xấp đầu tiên đã thuộc về ngươi.”

Ánh mắt mọi người đều nhìn theo hướng ngón tay của hắn. Người bị chỉ cũng nhìn trái nhìn phải. Gã ta không nghĩ đến mình giơ tay đã thành giao, nhanh đến mức ngay chính bản thân gã cũng phải giật mình. Nhiều người nhìn như vậy, áp lực rất lớn.

Ngưu Hữu Đạo kích động bước xuống bậc thang, cầm vật được đấu giá lên, trực tiếp bước đến, tách đám đông ra, đến trước mặt đối phương, nhét mạnh xấp văn điệp vào tay gã ta, sau đó xè tay ra: “Đưa tiền đi, một vạn kim tệ.”

Người kia sững sờ ngay tại chỗ, không phản bác được.

Mặt Ngưu Hữu Đạo trầm xuống: “Bằng hữu, đổi ý là không được đâu nhé. Ngươi đến phá quán à?” Hắn rõ ràng muốn mượn ba phái, cáo mượn oa hùm để dọa người.

Lệnh Hồ Thu đưa tay xoa mặt, có chút chịu không nổi vị huynh đệ kia. Tại sao ông ta lại có cảm giác vị lão đệ này đang ép mua ép bán?

Người kia cũng cảm thấy bất đắc dĩ, thấy người trong đình nhìn mình chằm chằm, liền đưa tay vào trong ngực lấy kim phiếu ra.

Ngưu Hữu Đạo cũng không lề mề, giật phắt lấy, lật qua lật lại kiểm tra tờ kim phiếu. Xác nhận không có vấn đề gì, hắn lớn tiếng tuyên bố: “Tiền thanh toán đã xong.”

Hắn vui vẻ quay người trở lại bậc thang, chỉ vào xấp đấu giá thứ hai, lớn tiếng nói: “Giá quy định vẫn là một vạn kim tệ, có người nào muốn hay không?”

Trong đám người, người đầu tiên đã có được món đồ trong tay, nhanh chóng chui ra khỏi đám đông, đồng thời có vài chục người bước theo ra, rõ ràng là bảo vệ cho người kia. Khi đến trước vách đá, bọn họ phi thân lên, nhảy vào hồ nước rồi biến mất không thấy, không rõ hướng đi là chỗ nào.

Nhìn tình hình, đám người này rõ ràng là cùng một bọn, cảm thấy lấy được văn điệp xuất cảnh ba vạn chiến mã đã đủ rồi, sợ rước họa vào thân, tranh thủ thời gian đi trước người khác.

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn, chờ một hồi, cũng không thấy mặt hồ có bất kỳ điều gì lạ thường, hiển nhiên là đã mang đồ đi thật rồi. Bầu không khí tham gia bán đấu giá đột nhiên thay đổi, trở nên sinh động, có thể nhìn thấy người nháy mắt lẫn nhau.

Rất nhanh có người giơ tay.
Ngưu Hữu Đạo cao hứng chỉ thẳng đến: “Được, ngươi...”
Nói còn chưa dứt câu, Tần Dung bên trong đình đột nhiên ngắt lời: “Ngưu Hữu Đạo, nếu là đấu giá, dù sao ngươi cũng phải cho người khác cơ hội cạnh tranh chứ.”
Lời nói trước đó xem như mặc kệ, chính là nói Ngưu Hữu Đạo muốn gọi sao thì gọi.
Nhưng, theo tình huống trước mắt, ông ta không ngăn cản Ngưu Hữu Đạo không được. Ngưu Hữu Đạo rõ ràng nóng lòng muốn tống khứ đồ đi, nhưng Đại Khâu môn của ông ta thì khác, bởi vì tiền đấu giá được sẽ thuộc về ba phái, Ngưu Hữu Đạo không lấy một xu.
Nếu Ngưu Hữu Đạo cứ tiếp tục như vậy, với số tiền đấu giá mười văn điệp xuất cảnh chiến mã, đừng nói là ba phái, ngay cả phí bọn họ cực khổ chạy đến đây một chuyến cũng không đáng.
Mặc dù lần đấu giá này có mục đích khác, nhưng không phải theo kiểu như Ngưu Hữu Đạo đã làm. Bây giờ ông ta nhìn không nổi nữa, không thể không ôm trán lên tiếng cắt ngang.
Côn Lâm đứng trong đình hừ một tiếng, lộ ra thần sắc mỉa mai, nói thầm một câu: “Tôm tép nhãi nhép.”
Ngưu Hữu Đạo quay sang nhìn Tần Dung, rồi lại nhìn mọi người, sau đó đổi giọng: “Có ai tăng giá hay không? Một vạn kim tệ một lần.”
Vừa dứt lời, lập tức có người giơ tay, hắn vội hô to: “Hai vạn kim tệ, có còn ai tăng giá hay không?”
“Ba vạn kim tệ...”
“Được, có người ra giá bốn vạn kim tệ...”
Giá tiền một đường lên cao. Ngưu Hữu Đạo có chút hối hận không nên nói một lần tăng giá một vạn.
Cũng may khi đến hai trăm vạn kim tệ, không còn ai giơ tay nữa.
Cũng không phải nó chỉ đáng giá bấy nhiêu, mà tất cả mọi người đều lo lắng, ban đầu bỏ ra rất nhiều tiền, về sau có thuận lợi mang đồ đi hay không còn là một vấn đề. Tiếp theo, trước mặt bao người lộ ra tiền tài trên người quá nhiều cũng là một việc nguy hiểm.
Ngưu Hữu Đạo mặc kệ, biểu hiện thành giao, quay sang ngoắc Lệnh Hồ Thu: “Nhị ca, huynh hỗ trợ lấy tiền.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Lệnh Hồ Thu.
Ngưu Hữu Đạo cố ý bại lộ quan hệ giữa hai người trước mặt mọi người, cũng cố ý lôi Lệnh Hồ Thu xuống nước. Cơ hội lộ mặt tốt như vậy, tất nhiên không thể bỏ qua.
Khóe miệng Lệnh Hồ Thu co quắp, cũng không cách nào từ chối, cũng vô pháp phủ nhận quan hệ giữa hai người, đành phải ngoài cười trong không cười bước ra khỏi đình hỗ trợ lấy tiền, kiểm tra số tiền nhận được trước mặt mọi người.
Sau khi nhận được tiền, ông ta gật đầu với Ngưu Hữu Đạo. Ngưu Hữu Đạo lập tức lớn tiếng lần nữa: “Một phần cuối cùng, văn điệp xuất cảnh bốn vạn chiến mã, giá quy định hai trăm vạn, tăng giá mười vạn kim tệ một lần.”
Lại một đám người nhanh chóng rời khỏi hiện trường đấu giá. Xem ra là cùng một bọn.
Sau khi nhìn thấy đám người này nhảy xuống vách núi rồi biến mất trong hồ, mọi người quay đầu lại, lập tức có người giơ tay.
“Được, hai trăm vạn, còn có ai tăng giá không...”
Giá tiền một lần nữa một đường tăng cao, không biết có phải vì đây là xấp cuối cùng hay không, mà giá lên đến bốn trăm vạn mới dừng lại.
Ngưu Hữu Đạo cũng không nói gì, lập tức nhận tiền trao hàng.
Người đấu giá thắng trả tiền rồi mang đồ rời đi, lại một đám người nhảy từ vách núi xuống hồ rồi biến mất.
Thấy Lệnh Hồ Thu cầm tiền trở về, Ngưu Hữu Đạo lập tức chắp tay với mọi người đằng trước, nói: “Cảm ơn mọi người đã đông viên, đấu giá kết thúc, mọi người cứ tự nhiên.”
Hiện trường, người thì đi, người thì lưu lại quan sát phản ứng của người trong đình, không biết có ý đồ gì.
Ngưu Hữu Đạo mặc kệ, cầm một xấp kim phiếu vào trong đình, hai tay dâng cho Tần Dung: “Tần tiền bối, mời ngài kiểm tra lại.”
Tần Dung nghiêng đầu ra hiệu một chút. Bùi Tam Nương bên cạnh liền bước lên tiếp nhận xấp kim phiếu, bắt đầu kiểm tra.
“Văn điệp xuất cảnh ba vạn chiến mã bán với giá một vạn kim phiếu mà ngươi cũng làm được.” Tần Dung hừ một tiếng với Ngưu Hữu Đạo.

Ngưu Hữu Đạo tự có lý do, cười khổ chắp tay: “Tiền bối, ngài cũng thấy tình huống vừa rồi, không bán đổ bán tháo để cho người ta nhìn thấy hiệu quả, ai mà dám đấu giá chứ?”
Tần Dung cũng lười dông dài: “Chuyện không liên quan đến ngươi nữa, ngươi có thể biến.”
“Vâng, vãn bối xin cáo từ.”Ngưu Hữu Đạo lập tức chắp tay chào tạm biệt. Hắn ước gì đi sớm một chút. Chuyện về sau hắn chẳng muốn tham dự. Tin rằng sau khi người ba phái tìm được người đấu giá trúng, tất sẽ có biện pháp để người khác biết phương hướng mà đuổi theo.

Chương 449: Không Dám Tìm Đường Chết

Chương 449: Không Dám Tìm Đường Chết
Bùi Tam Nương tay cầm một xấp kim phiếu liếc mắt nhìn, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo bị quát tới quát lui không có danh dự như vậy, trong lòng không nói rõ được có nên đồng cảm hay không, trong trí nhớ mơ hồ tình cảnh vô tình gặp gỡ ở trên đường đến Đại Tuyết Sơn, người này khi đó vẫn rất tiêu sái, cho dù là bị Sở An Lâu làm nhục, cũng chưa từng tỏ ra thấp hèn như bây giờ, thật là trước khác nay khác.
Nàng ta khi đó quả thực là từng nhận nhânh tình của Ngưu Hữu Đạo, ccho dù là có lòng giúp đỡ một tay, tình hình hiện tại, nàng ta cũng không tiện đứng ra nói gì.
Lùi một bước mà nói, có thể bảo toàn tính mạng đã coi như là không tệ rồi, cũng không cần phải nói thêm gì nữa, nếu như ngay cả một chút khuất nhục này cũng nhịn không được, có thể sống qua được bây giờ cũng khó mà sống qua được sau này.
Ngưu Hữu Đạo chắp tay với đám người trong đình, sau đó quay người liếc mắt ra hiệu với Lệnh Hồ Thu, người phía sau hiểu ý, lập tức theo hắn ra khỏi đình.
Hai người vừa đi xuống thang, một người đi ra từ trong đám người vây xem ở phía đối diện, giơ tay gỡ mặt nạ trên mặt xuống, mỉm cười với hai người.
Côn Lâm Thụ ở trong đình đang muốn nói chuyện nhìn thấy một màn này, tạm thời nhịn xuống, ngoảnh mặt làm thinh.
Ngưu Hữu Đạo và Lệnh Hồ Thu hai mắt nhìn nhau, người lộ diện không phải ai khác, chính là Phong Ân Thái!

Người này không phải đi rồi hay sao? Tại sao trở về rồi? Trong lúc hai người nhìn nhau cơ hồ tâm tình vô ý thức cùng lúc trầm xuống, nói cái gì mà tình nghĩa huynh đệ, hai người không tin lắm, hai người hoài nghi người này vẫn không hề từ bỏ những những công văn xuất cảnh kia, muốn đổi một cách thức khác để chiếm lấy.
Ngưu Hữu Đạo càng có thể hiểu được tâm tiình của người này, bị Thiên Ngọc Môn phái đến làm việc, không lập nên thành tích không nói, ngược lại gây ra phiền phức, e là vội vã lấy công chuộc tội.
Hắn thật đúng là không đoán sai, ngay từ đầu tâng bốc, người lấy một vạn kim tệ mua lấy công văn xuất cảnh ba vạn chiến mã chính là đệ tử của Thiên Ngọc Môn, kiếm bộn rồi!
Kỳ thực Phong Ân Thái cũng không ngờ đến một vạn kim tệ có thể mua lại, bởi vì Ngưu Hữu Đạo chủ trương đấu giá, biết được Ngưu Hữu Đạo là muốn nhờ vào đó thoát khỏi nguy hiểm, gã tốt xấu gì cũng là đại ca kết bái, nghĩ lại, quay đầu thấy Ngưu Hữu Đạo cũng dễ nói chuyện, liền giúp trận đấu giá của Ngưu Hữu Đạo sôi nổi lên, để cho đệ tử trong môn giơ tay lên hưởng ứng trước tiên.
Tuyệt đối không ngờ đến, Ngưu Hữu Đạo ngay cả cơ hội hét giá của những người khác cũng không cho, liền trực tiếp ép bán rồi, buộc đệ tử Thiên Ngọc Môn ép mua, chuyện này là sao.
Bây giờ lộ diện cũng là lo lắng đợi chút nữa hai người họ lẩn trốn xuống nước chạy trốn rồi khó tìm, gã phải hỏi rõ cuộc đấu giá này là sao để có thể đưa ra quyết định, huống hồ chi ngay cả Lệnh Hồ Thu cũng có thể cuốn vào, cũng cho rằng không có chuyện gì.
Hai người nhanh chóng nghênh đón, Ngưu Hữu Đạo trầm giọng nói: "Đại ca, sao ngươi lại đến đây rồi?"
"Để nói sau." Phong Ân Thái nghiêng đầu tỏ ý một chút, chào hỏi hai người rồi liền muốn rời khỏi.
Hai người cố nghi ngờ cũng không tiện ở đây hỏi, cũng đang muốn đi theo gã, ai ngờ đến trong đình lại truyền đến thanh âm nhàn nhạt của một người: "Ngưu Hữu Đạo!"
Ngưu Hữu Đạo ngừng bước, quay người, nhìn về phía Côn Lâm Thụ: "Côn huynh, có gì dặn dò?"

"Sư huynh!" Hỏa Phượng Hoàng kéo tay áo của Côn Lâm Thụ, vẫn như cũ ra hiệu hắn ta đừng làm loạn.
Côn Lâm Thụ nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay của nàng, nói khẽ: "Việc hắn nên làm hắn đã làm xong rồi, chuyện của hắn không phải là đã qua rồi sao."
Ngụ ý là, trước đây hắn ta không can dự gì, chính là không muốn làm hỏng việc, bây giờ đối với hoàng đế và tam phái mà nói, Ngưu Hữu Đạo đã không còn giá trị lợi dụng gì nữa rồi.
Nói xong thuận tay đẩy tay của Hỏa Phượng Hoàng ra.
Hỏa Phượng Hoàng muốn nói lại thôi, nàng lo lắng Côn Lâm Thụ xảy ra chuyện, tuy nói Thiên Hỏa giáo sẽ không đem Trác Siêu để vào mắt, nhưng Trác Siêu dù sao cũng là cao thủ hạng nhất trên Đan Bảng, sư huynh chưa chắc đã là đối thủ của Trác Siêu, mà Ngưu Hữu Đạo thế nhưng có thể giết Siêu Trác, trước khi giết Siêu Trác đã rất có tiếng, dưới cái thanh danh vang dội cũng không phải ai ai cũng là hạnh người lừa đời lấy tiếng, e là không có đơn giản như vậy.
Nàng cho rằng giờ đây Ngưu Hữu Đạo thấp hèn rất có khả năng là do tình thế trước mắt bức bách, không dám tìm đường chết!
Nhưng mà khi ở ngay trước mặt mọi người nàng ta cũng không tiện tranh luận gì với sư huynh, hai người nếu như chỉ là quan hệ sư huynh muội trái lại còn dễ nói, nhưng hai người sau này sẽ trở thành phu thê, trước mắt bao người làm nam nhân mất mặt, phu vi thê cương*, sau này khiến người khác nhìn như thế nào?
(*) Phu vi thê cương: nằm ở nghĩa gốc trong “Tam cương ngũ thường” của Nho giáo: quân vi thần cương, phu vi thê cương, phu vi tử cương. Ý nghĩa là người trên (quân, phu, phu) phải chăm sóc, bảo vệ, bao dung người dưới (thần, thê, tử), còn người dưới phải kính nhường, yêu thương, phục tùng và biết ơn người trên.
Côn Lâm Thụ dạo bước tới trước bậc thang, ở trên cao nhìn xuống Ngưu Hữu Đạo, hỏi: "Nghe nói ngươi đã giết Siêu Trác?"
Người ở trong đình, người ở ngoài đình, ánh mắt đồng loạt nhìn chằm chằm về phía hắn.
Một cơn gió thổi đến, Côn Lâm Thụ một thân hồng bào tay áo phiêu phiêu, thêm vào tướng mạo ngọc thụ lâm phong, lộ ra khá là khí phách.

Khí phách này khiến cho không ít người ngoài đình thầm khen, không hổ là con cháu của thế gia vọng tộc.
Chẳng lẽ người này là thân bằng hảo hữu của Trác Siêu? Ngưu Hữu Đạo sửng sốt một chút, theo bản năng muốn phủ nhận, nhưng mà đây là kết luận đổi mới Đan Bảng Băng Tuyết Các, hắn không tiện ở trước mặt mọi người nói Băng Tuyết Các là đang làm loạn, chỉ có thể khéo léo nói: "Ta làm sao có thể giết Trác Siêu, thực tế là ngay từ đầu Trác Siêu không biết đã bị người nào đánh cho trọng thương, để cho ta nhặt được tiện nghi mà thôi!"
Lệnh Hồ Thu nghe vậy nhìn Ngưu Hữu Đạo, người này hình như không có nói như vậy với mình.
Côn Lâm Thụ thầm nghĩ thì ra là vậy, đã nói rồi, người này làm sao có thể giết chết Trác Siêu? Ngoài mặt lại lạnh nhạt nói:" Khiêm tốn rồi, dưới sự bao vây trùng điệp giết sứ giả nước Yến chẳng lẽ cũng là nhặt được tiện nghi hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo không hiểu rõ người này rốt cuộc là có ý gì, đáp: "Côn huynnh anh minh, thật đúng là chiếm được tiện nghi, thật ra thì, sứ giả nước Yến nhìn như là do ta giết, kỳ thực là chết ở trong tay sứ giả nước khác, có một số sử giả của một số nước có khả năng có chút tranh chấp với sứ giả nước Yến, cố ý ngăn chặn pháp sư tùy tùng của sứ giả nước Yến, mới để cho ta nhặt được tiện nghi này."
Lời hắn nói cũng là sự thật, không có đuược sự tương trợ của người khác, tình huống lúc đó hắn căn bản giết không nổi Tống Long.
Mà nghe hắn vừa nói như thế, không chỉ là Côn Lâm Thụ, kể cả những người khác ngẫm nghĩ cũng cảm thấy có khả năng, tranh chấp lẫn nhau giữa sứ giả các nước với nhau, hãm hại gài bẫy lẫn nhau gì đó quá bình thường rồi, sứ giả các nước thân ở kinh thành nước Tề không phải là như vậy hay sao.
Nhưng mà Côn Thụ Lâm lại không nói như vậy, hắn ta hôm nay đến, là quyết định chủ ý muốn để Tề Hoàng hiểu rõ chút gì đó: "Ngưu Hữu Đạo, quá khiêm tốn nhưng chỉ là dối trá."
Ngưu Hữu Đạo vội nói: "Không phải khiêm tốn, thực sự là không có bản lĩnh đó."

Côn Lâm Thụ: "Là khiêm tốn hay là dối trá, so tài xem hư thực, nghe nói tu vi ngươi là Trúc Cơ Kỳ, ta cũng là tu vi Trúc Cơ Kỳ, ngươi có bằng lòng tiếp nhận thách đấu của ta?"
Đám người kinh ngạc, bao gồm cả Ngưu Hữu Đạo trong đó, đều không ngờ đến sẽ xuất hiện chuyện này.
Người của Đại Khâu Môn và người của Huyền Binh Tông hai mặt nhìn nhau, không biết Côn Lâm Thụ làm cái trò quỷ gì, đường đường danh môn môn đại phái ở trước mặt mọi người làm như vậy mà nói, có phải là có hiềm nghi ỷ thế hiếp người hay không?

Chương 450: Chỉ Có Thể Thua, Không Thể Thắng

Chương 450: Chỉ Có Thể Thua, Không Thể Thắng
Lại nói, ngươi cho dù là đánh thắng Ngưu Hữu Đạo thì có lợi ích gì chứ, dưới con mắt của người ngoài, đệ tử của Thiên Hỏa Giáo đánh thắng Ngưu Hữu Đạo không phải là chuyện không nên sao, huống hồ chi là làm chuyện phí sức không có kết quả tốt kia.
Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Côn Lâm Thụ là người của Thiên Hỏa Giáo, cũng không đến lươtj người của hai phái bọn họ quản.
Bối Tam Nương âm thầm kêu thảm thay Ngưu Hữu Đạo, Côn Lâm Thụ là người như thế nào nàng quá rõ rồi, nhân tài kiệt xuất trong lứa đệ tử này của Thiên Hỏa Giaó, tâm cao khí ngạo, kia là người dám động thủ giáo huấn hoàng tử, người này nếu như mở lời rồi, e là không cho phép Ngưu Hữu Đạo cự tuyệt, cự tuyệt vị này xem ra chính là tiêu hủy mặt mũi của hắn.
Nàng vừa rồi còn cho là Ngưu Hữu Đạo tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục tránh thoát được một kiếp, không ngờ đến lại xảy ra chuyện này.
Nàng ta và Ngưu Hữu Đạo ít nhiều gì cũng có giao tình, cho nên trong lòng ngược lại có một ít tâm nguyện nhắc nhở Ngưu Hữu Đạo, để cho Ngưu Hữu Đạo ứng chiến, đối đầu với người này không ứng chiến là không được sau đó thống khoái mà thua trận, bằng không làm mất mặt mũi của Thiên Hỏa Giáo, Thiên Hỏa Giáo cũng sẽ không bỏ qua cho hắn, tất nhiên là phải giết hắn để cứu vãn thể diện.
Nhưng mà nàng lại không tiện ở trước mặt mọi người nhắc nhở, thêm vào đó Ngưu Hữu Đạo lại đang đối mặt với Côn Lâm Thụ, cũng không nhìn nàng ta, nàng ta ngay cả cơ hội đưa mắt ra hiệu cũng không có.

Ngưu Hữu Đạo đối mắt với Côn Thụ Lâm, trong nháy mắt ánh mắt có thần sắc sắc bén lóe qua, chẳng qua lại nhanh chóng trì hoãn, chắp tay nói: "Không dám không dám, tại hạ há lại là đối thủ của Côn huynh!"
Côn Lâm Thụ: "Đừng có mà mở miệng ngậm miệng nói 'Côn huynh' gì đó, nếu mà không dám ứng chiến, ngươi là cái thá gì, có tư cách gì xưng huynh gọi đệ với ta, một câu nói, tiếp nhận thách đấu của ta hay không?"
Lời này là làm cho nhục nhã một cách trần trụi, Ngưu Hữu Đạo không hề bị lay động, chắp tay nói: "Tại hạ thật sự không phải là đối thủ của Côn tiên sinh, tại hạ nguyện ở trước mặt tất cả mọi người nhận thua."
Nói rồi quay người, đối mặt với đám người lớn tiếng nói: "Tại hạ Ngưu Hữu Đạo, thừa nhận thực lực không bằng Thiên Hỏa Giáo Côn Lâm Thụ Côn tiên sinh, ở trước mặt mọi người đây nhận thua!"
Nói rồi lại quay người, chắp tay khom lưng với Côn Lâm Thụ, thoải mái tiếp nhận dáng vẻ nhận thua.
Hiện trường không biết cố bao nhiêu người âm thầm khóc thút thít, cũng có thể lý giải được hành vi bảo vệ tính mạng của Ngưu Hữu Đạo.
Nói đi cũng phải nói lại, thừa nhận không bằng nggười của Thiên Hỏa Giáo, dưới cách nhìn của mọi người, cũng không tính là việc quá mất mặt.
Côn Lâm Thụ lạnh nhạt nói: "Là thật tâm nhận thua sao?"
Ngưu Hữu Đạo lần nữa khom lưng: "Đích thực xuất phát từ đáy lòng, thành tâm nhận thua."
Côn Lâm Thụ: "Lòng người khó dò, ngoài miệng nói thật tâm cũng vô dụng, lấy chút thành ý ra đi! Như vậy, ngươi tự mình chặt đứt một cánh tay, ta coi nhưu là ngươi thật tâm."
Lời này vừa nói ra, sắc mặt của không ít người biến đổi, đám người Tần Dung của Đại Khâu Môn và người của Huyền Binh Tông nhìn nhau, đều cảm thấy Côn Lâm Thụ hôm nay làm có chút quá đáng rồi, Ngưu Hữu Đạo người ta cũng đã như vậy rồi, ngươi lại hùng hổ hăm dọa như thế, khó tránh khỏi có chút hiếp người quá đáng, Thiên Hỏa Giáo tốt xấu gì cũng là môn phái trên hình thức, làm sao đến mức như vậy!
Bên này đã mơ hồ có chút hoài nghi, Côn Lâm Thụ có phải là có thù hận gút mắc gì đó không để cho người khác biết hay không?

"Sư huynh, nếu người ta đã nhận thua rồi, thì thôi đi." Hỏa Phượng Hoàng tiến lên trên, khẽ khuyên Côn Lâm Thụ một câu.
Côn Lâm Thụ đột nhiên quay đầu nhìn nàng, hai người bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Hỏa Phượng Hoàng thư phục, răng ngà hơi cắn cắn môi, lui xuống!
Tâm tình nàng có chút phức tạp, trước đây khi hai người vẫn chưa đính hôn, nàng thấy không vừa mắt vẫn có thể tùy tiện chỉ trích sư huynh, sư huynh cũng có thể vui vẻ nhận, chưa từng dùng ánh mắt như thế nhìn mình!
Thân hình Ngưu Hữu Đạo khom lưng có chút cứng đầu, chầm chậm thẳng lưng lại, ánh mắt va chạm cùng lúc với ánh mắt Côn Thụ Lâm chiếu tới, trầm mặc một hồi, chầm chậm nói:" Thân thể tóc da thuộc về cha mẹ, không dám tùy tiện chịu tổn hại, càng huống hồ chi là một cánh tay, vẫn mong Côn tiên sinh giơ cao đánh khẽ tha cho ta một mạng!"
Côn Lâm Thụ cứng rắn một câu: "Ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi có chặt hay là không?"
Ánh mắt hai người giằng co, mặt Ngưu Hữu Đạo chầm chầm nở nụ cười, nói: "Xem ra hôm nay ta không ứng chiến không được rồi!"
"Lão đệ..." Lệnh Hồ Thu và Phong Ân Thái dường như đồng thanh, có ý ngăn cản.
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên giơ tay chặn đứng ời nói của hai người: "Chẳng qua chỉ là giao đấu, lại không phải là lấy mạng để cược, Côn tiên sinh, ngươi nói xem có phải hay không?"
Côn Lâm Thụ mỉm cười, sải bước chậm rãi đi xuống bậc thang, chỉ về phía Lệnh Hồ Thu và Phong Ân Thái: "Nếu như không muốn tỉ thí nhiều người, thì mau tránh ra!"
Sắc mặt Phong Ân Thái có chút khó coi, hối hận không nên xuất hiện vào lúc này, trong lòng gã hiểu rõ, Côn Lâm Thụ nếu như xảy ra chuyện gì, gây tổn hại đến thể diện của Thiên Hỏa Giáo, Thiên Hỏa Giáo sẽ không để cho trò cười này tiếp tục kéo dài, chắc chắn sẽ làm cho trò cười này kết thúc nhanh chóng, thử hỏi làm sao có thể bỏ qua cho Ngưu Hữu Đạo?
Cùng là người trong môn phái, do đồng cảm, cho nên có một số đạo lý gã vẫn hiểu!

Gã không nhịn được nhìn sang Lệnh Hồ Thu ở bên cạnh, nếu như không phải gặp vị này ở đây, gã đã không lộ diện, bởi vì gã cũng không tin Lệnh Hồ Thu vì nhớ tới tình cảm huynh đệ với Ngưu Hữu Đạo mà cùng đi đến đây, có lẽ là cho rằng sẽ không có chuyện gì nên mới đến đây!
Sắc mặt của Lệnh Hồ Thu cũng khó coi, hắn ta quả thực là cho rằng sẽ không có chuyện gì mới cùng nhau đến, bằng không chắc chắn núp xa xa, ai ngờ dến sẽ xảy ra chuyện này, cũng không biết là Côn Lâm Thụ này rốt cuộc đã uống lộn thuốc gì nữa!
Côn Lâm Thụ đã dám thách đấu, hai người cảm thấy hắn ta nhất định đã nắm chắc, cảm thấy khả năng Ngưu Hữu Đạo thua là rất cao, nhưng mà rốt cuộc Ngưu Hữu Đạo làm sao giết được Trác Siêu cũng không ai biết rõ, việc này làm cho trong lòng hai người không chắc chắn, Ngưu Hữu Đạo thấp kém vừa nãy là không sai, nhưng gia hỏa này ai biết rõ được, khi còn là đệ tử Thượng Thanh Tông đã dám giết cháu trai của Tống Cửu Minh, tiếp sau lại giết sứ giả nước Yến, gia hỏa này nổi cơn giận, rất khó cam đoan sẽ không làm ra chuyện gì mất lý trí hay không.
Một khi Côn Lâm Thụ xảy ra chuyện, mối quan hệ của hai người trong mắt mọi người thân thiết như thế, rất khó đảm bảo Thiên Hỏa Giáo sẽ không giận cá chém thới sang bọn họ.
Bị Côn Lâm Thụ cưỡng chế tránh ra, Lệnh Hồ Thu đi ngang qua người Ngưu Hữu Đạo, nhanh chóng thấp giọng nói bên tai một câu: "Chỉ có thể thua, không thể thắng!"
"Lão đệ, chỉ có thể thua, không thể thắng!!" Phong Ân Thái cũng dặn dò một tiếng y chang.
Hia người ân cần chỉ bảo, Ngưu Hữu Đạo không có bất kỳ phản ứng nào, có nghe theo lời nói của bọn họ hay không cũng không biết được.
Hai người lui ra, người vây xem bên vách núi cũng lui ra rồi, nhường lại không gian, việc không liên quan đến mình, đều mang theo ý muốn xem náo nhiệt.
Bầu trời lúc này, mây đen kéo tới che cản ánh mặt trời, nháy mắt làm cho ánh sáng trở nên tối đi không ít, dường như báo hiệu cho một trận dị biến.
Côn Lâm Thụ dừng bước ở trước mặt Ngưu Hữu Đạo, hỏi: "Chuẩn bị xong chưa?"

Ngưu Hữu Đạo hỏi: "Côn tiên sinh muốn tỉ thí như thế nào?"
Côn Lâm Thụ: "Tay không đánh một trận!"
Ngưu Hữu Đạo khẽ vuốt cằm, liếc hắn ta trên dưới một lượt: "Côn tiên sinh không dùng vũ khí sao?"
Côn Lâm Thụ: "Đệ tử Thiên Hỏa Giáo trước giờ không dùng vũ khí, người chính là vũ khí tốt nhất!"

Chương 451: Chỉ Có Thể Thua, Không Thể Thắng (2)

Chương 451: Chỉ Có Thể Thua, Không Thể Thắng (2)
Ngưu Hữu Đạo nhấc tay bên hông, tháo bội kiếm xuống, tiện tay ném sang một bên, Lệnh Hồ Thu bên đó giơ tay lên tiếp lấy.
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi lùi về sau, cách xa Côn Lâm Thụ một đoạn, duy trì một ít không gian xung động, nơi để dừng bước.
Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong lúc giằng co.
Tinh thần Côn Lâm Thụ dần dần ngưng trọng, đối phương vậy mà dám ứng chiến, hắn ta cũng không dám khinh thường.
Có thể trở thành nhân tài kiệt xuất trong lứa đệ tử này của Thiên Hỏa Giáo , đương nhiên có chỗ hơn người của nó, hắn ta tuy rằng kiêu ngạo, coi thường đối phương thì coi thường đối phương, nhưng từ trước tới nay khi đối diện với bất kỳ đối thủ nào cũng không dám khinh địch, tất nhiên đều là xốc lên trăm phần trăm tinh thần để đối mặt!
"Khinh người như thế, ta ngược lại muốn xem thử ngươi có bản lĩnh gì!"
Ngưu Hữu Đạo chợt gầm thét một tiếng, thân hình đột nhiên động một cái, xuất thủ trước, một quyền đánh về phía Côn Lâm Thụ.
Côn Lâm Thụ cũng đột nhiên một chưởng xuất chiêu.
Quyền chưởng va chạm, ầm một tiếng vang dội, chỉ thấy chỉ thấy trên người Ngưu Hữu Đạo kéo theo một trận cuồng phong, người như diều đứt dây bay ra ngoài.
Người vây xem cũng sợ hãi không ít, không ngờ đến một chưởng của Côn Lâm Thụ lại mạnh đến như vậy, chỉ một chưởng liền dễ dàng đánh bay Ngưu Hữu Đạo, từ trận gió sụp đổ trên người Ngưu Hữu Đạo liền có thể thấy được.

Mọi người thật sự không ngờ đến chênh lệch thực lực của hai người lại cách xa nhau đến như vậy, khó trách Côn Lâm Thụ lại tự tin thách đấu đến như vậy, Thiên Hỏa Giáo này quả nhiên là danh bất hư truyền!
Đam người Tần Dung xem trận đấu ở trong đình ít nhiều cũng giật mình, thực lực của Côn Lâm Thụ có chút vượt quá tưởng tượng của bọn họ.
Đến cả Hỏa Phượng Hoàng cũng kinh sợ, không ngờ đến sư huynh lại che giấu thực lực cường hãn đến như vậy, bản thân cư nhiên không biết!
Ngưu Hữu Đạo phụt một tiếng, rơi xuống đất, "Phụt" một tiếng phun ra một ngụm máu, một tay chống đất, một tay ôm lấy ngực, máu tươi nơi khóe miệng nhỏ tí tách.
Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, chỉ một chiêu, Ngưu Hữu Đạo liền thua, xem ra nếu nói giết Trác Siêu cũng thật là có vấn đề.
"Lão đệ, lão tam!" Lệnh Hồ Thu và Phong Ân Thái lách mình lên trước, hai bên nâng cánh tay đỡ Ngưu Hữu Đạo dậy, đều lắng hỏi thăm: "Thế nào?"
Ngoài mặt quan tâm, nhưng trong lòng hai người lại thở phào một hơi, thua là tốt, thua rồi thì tốt!
"Phi!" Ngưu Hữu Đạo nhổ ra một búng máu bọt, thở hổn hển, nói với Côn Lâm Thụ ở phía đối diện: "Côn tiên sinh thực lực phi phàm, Ngưu mỗ tài không bằng người, thua tâm phục khẩu phục, xin hãy giơ cao đánh khẽm tha cho ta một mạng!"
Trong lúc Côn Lâm Thụ còn đang sửng sốt giơ một cánh tay vẫn chưa buông xuống, nghe thấy lời này, tỉnh táo lại, gương mặt căng cứng, trong mắt ẩn chứa lửa giận tỏa ra.
Ban nãy lúc quyền chưởng va chạm, hắn ta cứng chọi với cứng là muốn cân nhắc một chút căn cơ của Ngưu Hữu Đạo như thế nào, nhưng mà vừa giao thủ, hăn cơ hồ bị dọa giật mình, phát hiện một chưởng của mình đánh trúng đối phương, vậy mà lại giống như trúng ruột bông rách, chưởng lực của mình đánh trên người Ngưu Hữu Đạo vậy mà lại giống như đá chìm đáy biển!
Trong đầu hắn ta khi đó liền lóe qua một ý nghĩ, gặp phải cao thủ rồi!
Hắn ta đã chuẩn bị toàn lực phản kích, ai ngờ được đối phương căn bản không cho hắn ta cơ hội phản kích.
Vị cao thủ này vậy mà bị một kích của hắn ta đánh bay rồi!

Tình huống gì vậy? Chưởng lực mà mình đánh ra căn bản không có tí lực nào, làm sao có thể đánh bay đối phương được? Còn làm cho đối phương thổ huyết?
Tình huống quỷ dị như vậy, hắn ta cũng là lần đầu gặp phải, nhất thời có chút chưa hoàn hồn lại, đợi đến khi Ngưu Hữu Đạo gọn gàng nhanh chóng nhận thua, hắn ta bỗng nhiên hiểu ra!
Đối phương không phải bị hắn ta đánh ngã, rõ ràng là đang thừa nước đục thả câu, đang cố ý thua hắn ta!
Người tâm cao khí ngạo, tự nhiên có nguyên nhân để tự kiêu, bắt đầu từ ngày đầu tiên bước vào Thiên Hỏa Giáo, bất luận là tỉ thí kiểu gìm hắn ta cũng đều thắng một cách đường đường chính chính, từ lúc nò cần phải lợi dụng giống như kẻ trộm như vậy?
Đối với hắn ta mà nói, điều đáng hận nhất là, ngay từ đầu Ngưu Hữu Đạo còn hét một câu gì mà "Khinh người như thế, ta trái lại muốn xem thử ngươi có bản lĩnh gì!", sau đó bộ dáng muốn liều mạng, kết quả bị một chưởng của hắn ta đánh bay, sau cùng còn thêm việc ngã xuống đất thổ huyết?
Hắn ta rất muốn hỏi Ngưu Hữu Đạo, ngươi làm tu sĩ gì vậy, sao không đi diễn kịch luôn đi?
Điều này đối với hắn ta mà nói, quả thực là xem hắn ta như kẻ ngốc mà đùa giỡn, thực sự là nhục nhã vô cùng!
Nếu như hiện trường có người nhìn thấu mánh khóe, nếu như ngày nào đó chân tướng sự việc truyền ra rồi, nếu như bây giờ mình coi như thắng rồi, sau này chẳng phải sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ hay sao?
Côn Lâm Thụ tức đến run lẩy bẩy, tay chỉ Ngưu Hữu Đạo: "Ngươi quả nhiên là cao thủ, cao thủ diễn kịch, đem thực lực thực sự của ngươi ra, bằng không hôm nay ngươi đừng hòng sống sót mà rời khỏi!"
Mọi người giật mình, lời này là có ý gì?
Ngưu Hữu Đạo được đỡ, còn đang ở đó lau máu tươi nơi khóe miệng sửng sốt, chầm chậm ngẩng đầu nhìn đối phương.
Không sai, hắn cố ý thua, hắn cũng không ngốc, cũng không cần Lệnh Hồ Thu và Phong Ân Thái nhắc nhởm biết không thể thắng, chỉ có thể thua, bằng không nếu bị Thiên Hỏa Giáo gây khó dễ, hậu hoạn vô cùng!

Thế là hắn một chiêu liền bại, một chiêu là đánh bay rồi, còn tự mình thi pháp ép bản thân thổ ra huyết!
Nói chung chính là muốn ở trước mặt mọi người chứng minh bản thân quả thực tài không bằng người, muốn cho Côn Lâm Thụ thể diện, ngươi muốn thể diện ta cho ngươi, ngươi muốn giẫm lên ta để nôi danh ta cũng nhường cho ngươi!
Vừa rồi giao thủ một chiêu kia, hắn cũng là có ý để cho Côn Lâm Thụ biết mức độ, để cho Côn Lâm Thụ biết ngươi không thể dễ dàng đánh bại ta đến thế, để Côn Lâm Thụ biết là đang cho hắn ta thể diện, bản thân cũng nhận thua rồi, nếu Côn Lâm Thụ thông minh thì có lẽ nên biết tốt xấu, thì nên tha cho hắn một lần!
Ai ngờ đến, Côn Lâm Thụ vậy mà lại không thức thời, cư nhiên tự mình vạch trần!
Mấu chốt ở chỗ Ngưu Hữu Đạo không hiểu Côn Lâm Thụ tí nào, nếu như biết thái độ làm người của Côn Lâm Thụ, nhất định sẽ không làm ra việc khiến người khác nổi giận.
Bị Côn Lâm Thụ làm thành như vậy, trò vui này dường như có chút không thể tiếp tục nữa rồi!
Mọi nười vẫn còn đang mờ mịt không hiểu, Lệnh Hồ Thu và Phong Ân Thái cũng đang một trái một phải mang theo nghi ngờ trên mặt dò xét Ngưu Hữu Đạo.
Côn Lâm Thụ ngay lúc này lại chầm chậm giang hai cánh tay, không khí dao động, nhiệt độ ở vùng lân cận đột nhiên tăng cao.
Chỉ thấy hắn ta mở ra song chưởng của hai tay đột nhiên hướng lên trời, lòng bàn tay trong nháy mắt bốc lên hai đám lửa, hai tay hơi run rẩy, hai đám lửa bốc cháy, nháy mắt nuốt lấy, cả người giống như thiên thần, đứng ở trong ngọn lửa thiêu cháy hừng hực.
Tình cảnh này, rất là kỳ lạ, là thần hay là tiên? Đủ để được chúng sinh quỳ lạy.
Đồng tử Ngưu Hữu Đạo chợt co lại, mở mang một màn thần kỳ trong Vạn Thiên Đại Pháp, Lăng Không Ngự Hỏa!
Vừa nhấc cánh tay bị ngọn lửa thiêu đốt, chỉ về phía Lệnh Hồ Thu và Phong Ân Thái, phẫn nộ quát: "Không có chuyện của các ngươim không muốn chết thì cút sang một bên cho ta!"

Nghe hắn ta nói không có chuyện của bọn họ, có câu nói này là đủ rồi, Lệnh Hồ Thu và Phong Ân Thái nhìn nhau, đều chầm chậm buông cánh tay Ngưu Hữu Đạo ra, sau đó nhanh chóng lui ra.
Bây giờ cho dù là ai cũng đều nhìn thấy, Côn Lâm Thụ dường như thật sự tức giận rồi!
Côn Lâm Thụ ở tron ngọn lửa lại chỉ về phía Ngưu Hữu Đạo, tức giận nói: "Ta nói lại lần nữa, không đem thực lực thực sự của ngươi ra, hôm nay ngươi đừng hòng có thể sống sót mà rời khỏi đây."
Ngưu Hữu Đạo trầm giọng nói: "Côn tiên sinh, ta đã thua, cũng đã thừa nhận tài không bằng người, đã nhận thua, vì sao còn muốn dồn ép không tha?"

Chương 452: Sinh Tử Do Mệnh

Chương 452: Sinh Tử Do Mệnh
"Còn dám mạnh miệng, muốn chết!" Côn Lâm Thụ thẹn quá hóa giận, gầm thét một tiếng: "Ta xem ngươi có thể giấu đến khi nào!"
Hai tay vung lên, hai con hỏa long thành hình, thủ thế chờ đợi, muốn tức giận đánh về phía Ngưu Hữu Đạo!
"Khoan đã!" Ngưu Hữu Đạo đột nhiên mở rộng bàn tay quát bảo ngưng lại: "Nếu như người thật sự muốn đánh, thì trước tiên hãy nói rõ, không vạch ra quy định, ta chỉ có thể nhận thua!"
Thế tấn công của hỏa long tạm hoãn, bắt đầu giống như du long lượn vòng quanh người Côn Lâm Thụ, nhiệt độ không ngừng khuếch trương bốn phía.
Côn Lâm Thụ đứng ở trong lửa, lạnh lùng nói: "Có lời thì mau nói, có rắm thì mau thả, đừng có mà trì hoãn!"
"Cái đồ cho thể diện mà không muốn, ngươi cho rằng ta sợ ngươi hay sao!" Ngưu Hữu Đạo chợt giận tím mặt, thanh âm cực lớn, âm vang mạnh mẽ, một tiếng gầm thét giống như sấm sét giữa trời quang, khiến cho tất cả mọi người có mặt ở hiện trường đều chấn động trong lòng.
Hắn đột nhiên bạo phát như vậy, nháy mắt khiến cho bầu không khí ở hiện trường biến đổi!
Mọi người lại nhìn dáng vẻ nổi giận phừng phừng của hắn, với dáng vẻ thấp hèn lúc trước quả thực là như hai người khác nhau!
Mọi ngừoi lúc này mới thực sự ý thức được, người này ban nãy hình như thực sự là cố ý thua cho Côn Lâm Thụ, diễn còn rất giống, vậy mà không nhận ra!
Không ít người âm thầm phấn khở, xem ra thật sự có cảnh tượng náo nhiệt lớn để xem rồi!

Lệnh Hồ Thu và Phong Ân Thái lại âm thầm hãi hùng khiếp vía, từng người một âm thầm hô, lão đệ, ngươi ngàn vạn lần không thể làm càn a!
Tiếng lòng Hỏa Phượng Hoàng trở nên căng thẳng, nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo.
Đám người Tần Dung ở trong đình hai mặt nhìn nhau, Ngưu Hữu Đạo trước đó giả bộ thua trận?
Mọi người không ngốc, suy xét một chút liền hiểu rõ, Ngưu Hữu Đạo muốn giả thua để rời đi, không muốn rước phiền phức, đây là bị Côn Lâm Thụ dây dưa không còn cách nào khác rồi!
Ở trước mặt mọi người bị nhục mạ, hỏa thế trên người Côn Lâm Thụ tăng vọt!
Ngưu Hữu Đạo vẫn chưa bỏ qua, bởi vì hiện tại hắn nhìn ra vẻ kiêu ngạo của tên Côn Lâm Thụ này, tức giận giơ tay chỉ: "Ta nhịn ngươi, nhường ngươi, là bởi vì ta kính trọng Thiên Hỏa Giáo, không muốn khinh nhờn Thiên Hỏa Giáo! Ta cũng tự biết không thể trêu vào Thiên Hỏa Giáo, mới nhượng bộ ngươi một lần lại một lần, nhưng lại không ngờ đến Thiên Hỏa Giáo lại có loại người không biết tốt xấu như ngươi, ngươi muốn đánh phải không? Nếu như ngươi dựa vào Thiên Hỏa Giáo ỷ thế hiếp người, ta cam chịu nhận thua, nếu như ngươi lấy thân phận cá nhân của ngươi để thách đấu, ta sẵn sàng phụng bồi!"
Côn Lâm Thụ tức giận đáp: "Không liên quan đến chuyện của Thiên Hỏa Giáo, là lấy thân phận cá nhân của ta!"
Ngưu Hữu Đạo gầm thét: "Dựa vào cái gì để chứng minh? Dựa vào đâu để cam đoan rằng người thua rồi Thiên Hỏa Giáo sẽ không tìm ta gây phiền phức? Ngươi ngoài miệng nói là cá nhân ngươi thách đấu với ta, trên thực tế sau lưng lại có cả Thiên Hỏa Giáo đứng đó tạo áp lực cho ta, ngươi thua rồi đồng môn của ngươi liên tục xuất hiện không dứt, đây coi là thách đấu cá nhân cái gì chứ? Đâu có thể nói là công bằng? Ta nhận thua để ngươi thắng còn không đủ hay sao? Biết rõ ta không dám đắc tội Thiên Hỏa Giáo, còn nói cái gì mà đánh một trận tay không, còn bảo ta lấy thực lực thực sự ra, cố làm ra vẻ như thế, gặp qua vô sỉ, nhưng chưa gặp qua kẻ nào vô sỉ như ngươi, ngươi để người trong thiên hạ phân xử thử, có đạo lý nào như thế hay không!"

Những lời này câu nào câu nấy đều tạo thành vết thương trong lòng, Côn Lâm Thụ tức đến lạnh run, nhưng người ta nói có lý, càng làm cho hắn không lời nào để phản bác.
Dưới cơn giận dữ, Côn Lâm Thụ vung cánh tay lên, ngọn lửa trên người nháy mắt biến mất, bỗng nhiên quay đầu: Ở đây đều có thể làm chứng, kính xin đệ tử Đại Khâu Môn và Huyền Binh Tông cùng nhau làm chứng, đây là thách đấu cá nhân của ta và Ngưu Hữu Đạo, thắng bại không liên quan đến Thiên Hỏa Giáo!"
Lại quay đầu chỉ về phía Ngưu Hữu Đạo: "Lần này ngươi hài lòng rồi chứ?"
Ngưu Hữu Đạo hỏi: "Đệ tử Đại Khâu Môn và Huyền Binh Tông có nguyện đại diện cho hai phái đứng ra bảo đảm?"
Đệ tử hai phía ở trong đình ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, trong lòng đều đang lẩm bẩm, chúng ta đảm bảo như vậy có thích hợp hay không? Còn đại diện cho hai phái? Ngộ nhỡ Côn Lâm Thụ xảy ra chuyện, Thiên Hỏa Giáo vì ngươi ra mặt, chẳng phải là khiến cho những người làm chứng cho hai bên là người có lỗi?
Thậm chí có người còn nghĩ trong lòng, trực tiếp làm thịt Ngưu Hữu Đạo chẳng phải xong rồi sao, hà tất phải dài dòng như vậy, còn kéo cả bọn họ xuống nước, vẻ quái đản của tên Côn Lâm Thụ này thực sự khiến người khác không thể chịu được!
Hỏa Phượng Hoàng vẻ mặt khó xử nói: "Sư huynh, ngươi tha cho hắn một lần đi?"
Tần Dung nhéo nhéo trán: "Côn Lâm Thụ, quên đi thôi, hà tất phải tính toán với loại người như vậy."
Hai người nói ra lời này, khiến cho người khác có cảm giác tựa như cũng không coi trọng mình, làm cho Côn Lâm Thụ vô cùng tức giận, không chỉ là Hoàng Đế, chẳng lẽ trong mắt mọi người mình cũng vô dụng đến như vậy?
Ngưu Hữu Đạo đưa tay chỉ vào trong đình: "Ngươi cũng nhìn thấy rồi đó, không người nào đồng ý đứng ra bảo đảm, đơn thuần là ỷ thế hiếp người, một trận giao đấu không công bằng, còn đấu cái gì nữa chứ? Ta nhận thua, coi như ngươi thắng!"

Côn Lâm Thụ xoay đầu quay người: "Ta đã nói rõ, là chuyện cá nhân của ta, không liên quan đến Thiên Hỏa Giáo, không cần các ngươi gánh vác bất kỳ trách nhiệm nào, chỉ là bảo các ngươi làm cái bảo đảm nói câu công đạo mà thôi, không có cái gì không được! Tần huynh, Hồ huynh, chẳng lẽ khinh thường Thiên Hỏa Giáo ta, cảm thấy Thiên Hỏa Giáo ta sẽ nói không giữ lời?"
Tần huynh chính là Tần Dung của Đại Khâu Môn, Hồ huynh chính là Hồ Thiên Hàn của Huyền Binh Tông.
Lời nói xem thường cũng nói ra rồi, hai người nhìn nhau, rất bất đắc dĩ, Hồ Thiên Hàn nghiêng đầu hỏi Hỏa Phượng Hoàng: "Hỏa Phượng Hoàng, Côn Lâm Thụ bây giờ không tỉnh táo, hắn ta là sư huynh của ngươi, cũng là vị hôn phu của ngươi, ngươi đại diện cho Thiên Hỏa Giáo tỏ thái độ trước đi! Nếu như ngươi nói được, chúng ta liền làm người đảm bảo, nếu như người không đồng ý, vậy thì việc làm người đảm bảo này chúng ta cũng không tiện làm."
Vị hôn thê? Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn Hỏa Phượng Hoàng.
Bầu trời bay xuống mưa phùn, Côn Lâm Thụ đứng dưới mưa, nhìn sư muộn của mình.
Hỏa Phượng Hoàng cắn môi không nói,
Không việc Ngưu Hữu Đạo giết chết Trác Siêu làm trong lòng nàng có chút kiêng kỵ, hai người còn có hôn ước, không muốn sư huynh xảy ra điều bất trắc gì.
Côn Lâm Thụ bước chập chững, từ từ đi vào trong đình, đứng ở trước mặt Hỏa Phượng Hoàng: "Sư muội!"
Hỏa Phượng Hoàng cúi đầu, không muốn đối mặt, cũng không muốn gật đầu.
Hồ Thiên Hàn vội ho khan một tiếng: "Ta thấy chuyện này bỏ qua đi thôi, mọi người cũng giải tán đi!" Quay người làm như muốn đi, không muốn liên lụy vào mấy chuyện bổ xẻ này.
Côn Lâm Thụ có chút nóng nảy, nói nặng lời ngay tại chỗ: " Sư muội không một lòng với ta hay sao?"
Hỏa Phượng Hoàng đột nhiên ngẩng đầu, đối mặt với nhau, hốc mắt đỏ lên, ngấn lệ, dần dần lộ ra ý cười miễn cưỡng: "Được thôi, ta đồng ý!"

Trái tim Côn Lâm Thụ bị bóp chặt một cách mạnh mẽ, nhưng lập tức quay đầu gọi người của hai phái lại: "Hồ huynh, Tần huynh!"
Tần Dung và Hồ Thiên Hàn khá là bất đắc dĩ, người sau nói: "Tần huynh, ngươi có ý gì?"
Tần Dung thở dài: "Nếu như Thiên Hỏa Giáo khăng khăng như vậy, vậy thì chúng ta cung kính không bằng tuân mệnh!"
"Được!" Hồ Thiên Hàn gật đầu, nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo ở bên ngoài, quát to: "Ngưu Hữu Đạo, ngươi cũng nghe thấy rồi chứ?"
Ngưu Hữu Đạo: "Hai phái cho hắn ta thể diện như thế, ta bây giờ ngược lại có chút lo lắng, , nếu như ta thắng rồi, hai phái sẽ không vì hắn ta mà ra mặt gây phiền toái cho ta chứ?"
Hồ Thiên Hàn nổi giận: "Tiểu tử ngươi làm gì mà lắm lời vậy, không dám đánh thì không dám đánh, bớt kiếm cớ đi, bọn ta cần gì phải ra mặt giùm hắn ta chứ?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta có thể xem như đây là lời đảm bảo của hai phai hay không?" Ánh mắt nhìn về phía Tần Dung.

Chương 453: Thảm Bại (1)

Chương 453: Thảm Bại (1)
Hai mắt Tần Dung hơi híp lại, tại sao lại có cảm giác tên này đang thận trọng từng bước, dười như đang cắt đứt đường sống của Côn Lâm Thụ, chuẩn bị đường lui cho bản thân, đay là đang muốn hạ độc thủ với Côn Lâm Thụ, hai là có mưu đồ khác?
Hồ Thiên Hàn vung tay lên: "Ngươi yên tâm, Huyền Binh Tông của ta sẽ không can dự vào mấy chuyện mổ xẻ của các ngươi, sẽ không ra mặt cho hắn ta, ngươi muốn đánh cứ đánh!"
Tần Dung liếc hắn ta một cái, từ từ nói: "Điều kiện tiên quyết là ngươi sẽ không ở nội cảnh nước Tề làm loạn!" Đã làm người bảo đảm, ở mức độ nào đó lại giúp Hồ Thiên Hàn bù đắp lỗ hỏng, nếu dám ở trong nội cảnh nước Tề làm loạn, Đại Khâu Môn vẫn sẽ ra tay.
Côn Lâm Thụ quay người ra khỏi đình, lại lần nữa đứng song song với Ngưu Hữu Đạo: "Bây giờ có thể đme thực lực thực sự của ngươi ra rồi chứ?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta ra tay không có chừng mực!" Từ từ quay đầu nhìn về phía Lệnh Hồ Thu và Phong Ân Thái: "Đại ca, nhị ca, sinh tử do mệnh, thành bại tại thiên, ta nếu như có chết trong tay đối phương, nhặt xác ta là được, không cần vì ta báo thù!"
Phong Ân Thái và Lệnh Hồ Thu nhìn nhau không nói gì, chúng ta vì ngươi báo thù? Nói đùa cái gì vậy? Chunngs ta có bản lĩnh đó hay sao?
Mí mắt Tần Dung lại giật mạnh một cái, càng ý thức được ẩn ý giết người trong lời nói của Ngưu Hữu Đạo, cảm giác Ngưu Hữu Đạo đã thăm dò mạch môn của Côn Lâm Thụ, lo lắng cho con đường của Ngưu Hữu Đạo.
Nhưng mà lo lắng cái gì thì xuất hiện cái đó, quả nhiên, Côn Lâm Thụ cũng hét lớn theo: "Đây là ân oán cá nhân giữa ta với Ngưu Hữu Đạo,

không liên quan đến Thiên Hỏa Giáo, sinh tử do mệnh thành bại tại thiên!"
Thách đấu làm sao lại thành quyết đấu sinh tử? Hỏa Phượng Hoàng cũng đột nhiên giật mình nhận ra gì đó, đột nhiên hét: "Sư huynh..."
Côn Lâm Thụ chờ đợi đã lâu, sớm đã khao khát đánh một trận, đã không nghe lọt lời khuyên, hai tay run lên, ngọn lửa khắp người lần nữa bốc cháy, mưa phù từ trên trời rơi xuống vừa tiếp cận liền hóa thành sương, quát: "Nhặt vũ khí của ngươi lên, để tránh cho nói ta thắng không vẻ vang!"
Ngưu Hữu Đạo vẻ mặt mỉa mai: "Dựa vào ngươi? Đối phó vớ loại người tự cho là đúng, không biết nhục như ngươi, không cần dùng đến vũ khí!"
Côn Lâm Thụ giận dữ, cũng không khách khí nữa, vung tay một con hỏa long đánh về phía Ngưu Hữu Đạo.
Thân ảnh Ngưu Hữu Đạo vù một tiếng bắn lên trên không, tránh thoát sự đuổi giết của hỏa long ở dưới chân, thân hình thẳng tắp phóng thẳng tận trời, nháy mắt đã đến độ cao vài chục trượng trên không trung.
Hỏa long lượn vòng, Côn Lâm Thụ trong ngọn lửa cũng phóng lên trời, giống như hỏa cầu lưu tinh đuổi theo Ngưu Hữu Đạo trên không trung.
Ngưu Hữu Đạo trên không thế đã kiệt, thân hình lộn mèo, đầu dưới chân trên, giang hai cánh tay cân bằng, xông về phía Côn Lâm Thụ xông ngược lên.
Hai cánh tay Côn Lâm Thụ xông lên trời vung liên tục, trên người từng con hỏa long bắn ra, giống như một con nhện to mọc ra từng cái chân dài, từng con hỏa long đánh tung về phía Ngưu Hữu Đạo.
Cảnh tráng lệ hung vĩ, không ít người thầm thán phục, Thiên Hỏa Giáo này quả nhiên là không tầm thường.
Lệnh Hồ Thu và Phong Ân Thái thầm lo lắng thay cho Ngưu Hữu Đạo, Côn Lâm Thụ nói là không dùng vũ khí, trên người lại toàn là vũ khí, bây giờ Ngưu Hữu Đạo dường như đã không thể tránh khỏi!
Không ít người cảm thấy quyết sách đối chiến của Ngưu Hữu Đạo là sai lầm, không nên lên không trung, nơi có thể di chuyển để tránh né trên không trung trái lại càng ít.
Toàn bộ người trong đình đã lách mình ra ngoài, ngẩng đầu nhìn trận giao chiến trên không trung.

Một con hỏa long gầm trước mặt, Ngưu Hữu Đạo không tránh không né, một chưởng hứng lấy, đập lên trên con hỏa long, chỉ trong nháy mắt này, toàn thân quá tải, ngọn lửa lập tức bao lại người hắn từ đầu tới chân.
Đám người ngẩng đầu quan sát ở bên dưới âm thầm kêu hỏng bét thay Ngưu Hữu Đạo!
Nhưng mà sự lo lắng của mọi người là dư thừa, Càn Khôn Quyết vốn là âm dương hòa hợp chi thuật, Ngưu Hữu Đạo vốn không sợ lửa, bằng không sao dám ầm ĩ quyết một trận tử chiến!
Điều thật nảy sinh sự uy hiếp đối với Ngưu Hữu Đạo không phải là ngọn lửa, mà là đạo lực công kích của Côn Lâm Thụ kèm theo trên ngọn lửa.
Cho nên cũng không xuất hiện tình trạng ngọn lửa đốt người, hỏa long đâm vào bàn tay của Ngưu Hữu Đạo, lập tức luôn lên trên người hắn, dẫn xuống dưới chân, giống như pháo hoa bắn ra bốn phía tản đi, giống như dưới chân hắn nở ra những đóa hoa lửa, sau đó tan biến ở nơi thăm thẳm.
Từng con từng con hỏa long đánh trúng Ngưu Hữu Đạo, từng ngọn lửa nở rộ ở trên không, một màn huyễn lệ này tô điểm cho bầu trời u ám thêm hoa lệ rực rỡ.
Côn Lâm Thụ giật nảy mình, ngọn lửa vốn chịu sự khống chế của hắn ta, nhưng lại phát hiện ngọn lửa sau khi công kích Ngưu Hữu Đạo, pháp lực bám trên ngọn lửa lập tức tan vỡ, ngọn lửa liền không chịu sự khống chế của hắn ta nữa.
Hỏa Phượng Hoàng quan sát trận chiến sắc mặt biến đổi, Tần Dung trầm giọng nói: "Không ổn, Thiên Hỏa Huyền Công của Thiên Hỏa Giáo không có ảnh hưởng đối với kẻ này."
Nháy mắt biến hóa quá nhanh, tốc độ giao thủ của hai bên cũng nhanh, đợi đến khi mọi người phản ứng kịp, hai bên giao chiến trên không trung, hai người một trên một dưới đã đánh chính diện vào nhau.
Ngưu Hữu Đạp đã vọt vào trong quả cầu lửa bọc lấy Côn Lâm Thụ, Càn Khôn Chưỡng đã một chưởng đánh tung!
Côn Lâm Thụ không tránh kịp, bị Ngưu Hữu Đạo tiếp cận người, trong lúc vội vã đã không còn nhiều lựa chọn, dùng hết tu vi toàn thân, cũng toàn lực đánh ra một chưởng, hai bên chưởng đối chưởng liều mạng!

Ầm! Một tiếng vang dội trên không trung, ngọn lửa trên người Côn Lâm Thụ như gợn sóng tản ra khếch tán giữa không trung, như từng vòng kim cang lửa đánh ra.
Qủa cầu lửa đầu tiên là đánh văng ra như vòng kim cang, sau vòng kim cang lại tan vỡ thành những hình tròn bên lề, hóa thành từng vòng tròn bên lề rồi tiêu tan, hình ảnh này lộng lẫy rực rỡ.
Chớp mắt lúc đối chưởng, Côn Lâm Thụ đã thấy không ổn. Cảm giác quỷ dị sau một chưởng trước đó đánh trúng Ngưu Hữu Đạo lại xuất hiện, giống như chưởng lực của y đánh vào người Ngưu Hữu Đạo không hề có lực, không khác gì đánh vào không khí.
Cảm giác vô cùng hoang đường!
Rõ ràng là đánh trúng!
Rõ ràng đứng ngay trước mặt mình!
Mà lực truyền về tay mình lại là vừa lạnh vừa nóng đan xen, hình thành thế thiêu đốt.
Y lập tức thi pháp hóa giải. Luồng lực nóng bỏng kia không khiến y sợ, cấp tốc bị Thiên Hỏa huyền công của y hòa tan. Khi y dùng Thiên Hỏa huyền công áp chế luồng lực rét lạnh còn lại, may là âm dương tương khắc, tụ tập nhiệt năng hóa giải luồng lực lạnh căm căm kia không phải khó khăn.
Nhưng giao chiến mau chóng trong nháy mắt, đâu ra thời gian cho y từ từ hỏa giải.
Một trên một dưới lướt qua nhau, Ngưu Hữu Đạo sao có thể chỉ đánh một chưởng, một chưởng khác đã nối tiếp ngay sau.
Côn Lâm Thụ giận dữ vung một cánh tay khác đón đỡ, nhưng lại một chưởng nữa của Ngưu Hữu Đạo lách qua chọc tới tới.
Côn Lâm Thụ trúng một chiêu Càn Khôn chưởng vẫn còn chưa hóa giải xong, động tác cứng ngắc, tốc độ phản ứng không thể theo kịp, nào còn có thể chặn được ba chưởng liên tiếp của Ngưu Hữu Đạo.
Ầm! Một chưởng của Ngưu Hữu Đạo xuyên qua giữa hai tay đang vung vẩy của y, khảm vào ngực y!
Côn Lâm Thụ trợn mắt, quai hàm bạnh ra, toàn thân chấn động mạnh, bay ra sau.

Ầm! Song phương đan xen rồi tách ra trong chớp mắt. Ngưu Hữu Đạo bay trên không bù thêm một cước, đạp vào lưng Côn Lâm Thụ!
"Sư huynh!"
Còn chưa thấy cước kích sau cùng, Côn Lâm Thụ vừa trúng một chưởng vào ngực, Hỏa Phượng Hoàng bên dưới đã thốt lên bi thương.
Ngực chịu một chưởng tập trung đủ pháp lực đã khó chịu nổi, sau lưng lại thêm một đòn nghiêm trọng, pháp lực hộ thể trên người Côn Lâm Thụ đã bị phá tan, dường như còn có tiếng xương cốt răng rắc gãy. Bị lực đạo khổng lồ xộc tới, tinh lực của y đã không thể khống chế mà phát tiết ra.

Chương 454: Thảm Bại (2)

Chương 454: Thảm Bại (2)
"Phụt!" Côn Lâm Thụ giữa trời phun mạnh một ngụm máu, văng ra xa. Quá trình hai bên lướt qua nhau giao chiến xảy ra rất nhanh, cầu lửa bị đánh tán ra thành vòng tròn vàng kim còn chưa tán hết. Côn Lâm Thụ bị đánh văng đi lập tức rơi vào tàn dư của ngọn lửa tán loạn, quần áo bắt lửa bốc cháy. Bị ngọn lửa của chính mình đốt ngược lại, có mùi vị chơi lửa bị lửa đốt.
Trước đó, khi đôi bên hẹn nhau chiến một trận đã nói rõ sống chết có số, là do tự lựa chọn. Về lý mà nói, người khác không tiện nhúng tay.
Nhưng Hỏa Phượng Hoàng phía dưới đã không thể nào ngồi yên, không thể nào trơ mắt nhìn Côn Lâm Thụ chết, người đã lao lên không trung, xông về phía Côn Lâm Thụ, gấp gáp cướp tới.
Từ trong ngọn lửa khuếch tán như sóng triều lao xuống, Ngưu Hữu Đạo giương hai tay, chuyển hướng lướt về phía nóc đình, lăng không bay lên. Hắn giậm chân lên nóc nhà, đảo mắt một cái lại xông ra ngoài, tiếp tục nhào tới Côn Lâm Thụ. Ánh mắt hắn nhìn thẳng về phía mục tiêu, gương mặt đầy sát khí, vẻ hung ác không cần nghi ngờ!
Mọi người còn chưa khôi phục tinh thần sau cơn khiếp sợ, đã thấy Ngưu Hữu Đạo không chịu dừng tay mà lại xuất kích, đều nhận ra điều gì.
Rõ ràng đã đãnh trọng thương Côn Lâm Thụ còn muốn đánh tiếp, Ngưu Hữu Đạo muốn hạ sát thủ!
Gương mặt Lệnh Hồ Thu và Phong Ân Thái giật giật, điên rồi sao?
Hôm nay hai người mới biết tính tình tiểu lão đệ này, không ra tay thì thôi, vừa ra tay là phải làm đến cùng.
Hai người giờ mới rõ vì sao Ngưu Hữu Đạo muốn ba phái bảo đảm, đó là bị Côn Lâm Thụ chọc giận, không nhịn được muốn giết người rồi!

Thân thể bắt lửa cháy sáng rực, Côn Lâm Thụ vặn vẹo rơi từ trên trời xuống. Hỏa Phượng Hoàng bay tới ôm tay y. Ngọn lửa trên người y chớp mắt bắt sang quần áo của Hỏa Phượng Hoàng.
Phía sau lại có động tĩnh, Hỏa Phượng Hoàng quay đầu nhìn lại, thấy Ngưu Hữu Đạo đang đánh tới lần nữa. Trên người nàng ta tuôn ra lửa, ngọn lửa hóa thành chim lớn, vung mạnh hai cánh, cấp tốc lao sang bên tránh né truy sát.
Ngưu Hữu Đạo giang rộng hai tay, khí tụ thành cánh lan tỏa, tựa gió bay lượn. Thân thể hắn đảo một cái, mau chóng đuổi theo chim lửa.
Đúng lúc này, hàn quang vèo vèo bắn tới. Từng lớp lưỡi đao gió như những mảng vảy giáp được xâu chuỗi lại bằng những sợi chỉ vô hình, bện thành một đại trận xoay tròn, lại như một tấm khiên xoay tròn được dựng đứng trong không trung, chia tách Ngưu Hữu Đạo đang truy sát và Hỏa Phượng Hoàng bỏ chạy.
Ngưu Hữu Đạo cấp tốc nghiêng người bay vòng qua, tránh khỏi. Không rõ tình huống, không dám liều.
Hỏa Phượng Hoàng đã ôm Côn Lâm Thụ hạ xuống đất.
Họ đáp xuống ngoài đình.
Hồ Thiên Hàn kéo áo choàng đen xuống, hai tay vỗ đùng một tiếng hợp trước người. Đại trận vảy giáp trên không tăng cường xoay tròn, được hút trở về như kéo chuỗi.
Y phục trên người hắn ta rõ ràng được chế tạo đặc biệt. Vảy bay trở về, vèo vèo đính lên người hắn ta.
Đến mảnh vảy giáp cuối cùng, trên người Hồ Thiên Hàn như đang mặc một bộ giáp vảy. Đây chính là vũ khí của Huyền Binh tông!
Sở dĩ hắn ta ra tay cấp cứu là vì hắn ta là người bảo đảm. Nếu thật sự Côn Lâm Thụ chết trong khi hắn ta đang bảo đảm, trở về sẽ thành lúng túng. Mà tình huống đã rõ, ngay cả Côn Lâm Thụ cũng không phải đối thủ của Ngưu Hữu Đạo, Hỏa Phượng Hoàng lại càng không kham nổi, cho nên hắn ta mới phải khẩn cấp ra tay.
Đương nhiên, Ngưu Hữu Đạo không hẳn có thể đuổi theo Hỏa Phượng Hoàng, nhưng Hỏa Phượng Hoàng ôm một người khẳng định không nhanh. Côn Lâm Thụ có vẻ cần cấp cứu, để Ngưu Hữu Đạo tiếp tục đuổi giết thật sự không thích.

Với tu vi của Ngưu Hữu Đạo, dùng pháp lực kết thành cánh khí không thể nào lơ lửng trên không mãi, vẫn phải hạ mình đáp xuống, bộp một tiếng đạp đất.
Tần Dong lao tới chặn giữa Hỏa Phượng Hoàng và Ngưu Hữu Đạo. Hồ Thiên Hàn đã ra tay rồi, gã cũng phải tỏ vẻ một chút.
Ngưu Hữu Đạo trầm giọng nói:
"Có ý gì? Chẳng lẽ lời hứa hẹn của người bảo đảm ba phái các ngươi không đáng tiền, muốn hiệp đồng đối phó với ta sao?"
Gương mặt hắn ngập sát khí, nào còn dáng vẻ yếu ớt lúc trước. Hắn cũng biết, nếu ba phái muốn hợp tác đối phó với hắn, lúc này tỏ vẻ đáng thương đã không còn ý nghĩa gì, cho nên thẳng thắn tháo xuống lớp ngụy trang.
Lệnh Hồ Thu và Phong Ân Thái chạy tới, đứng hai bên kéo tay Ngưu Hữu Đạo, liên miệng khuyên:
"Lão đệ, quên đi, quên đi!"
Tần Dong lắc đầu nói:
"Ngưu huynh đệ, chúng ta đương nhiên không nuốt lời, chỉ là muốn khuyên một câu, nên khoan dung độ lượng. Đuổi tận giết tuyệt không có lợi cho ngươi!"
Dứt lời, gã nghiêng người tránh ra, tay chỉ Côn Lâm Thụ đã hôn mê trong ngực Hỏa Phượng Hoàng đang quỳ dưới đất.
"Tỷ thí đã kết thúc, y đã bị ngươi đánh trọng thương, không còn sức tác chiến. Đã thua, trận chiến này kết thúc đi!"
Lệnh Hồ Thu thầm thổn thức, nhớ lúc trước Tần Dao quát bảo Ngưu Hữu Đạo cút, nói cái gì "Ngưu huynh đệ". Tên này, không hay không biết đã trở nên thực tế như thế, thực lực bản thân mới là căn bản để người khác phải tôn kính.
Lúc này Côn Lâm Thụ đã bị cháy gần sạch tóc trên đầu, lông mày cũng không còn, nửa gương mặt dường như còn bị đốt cháy đen. Mí mắt y như bị lửa đốt bỏng, chỉ có thể khép hờ, đã bị hủy dung. Y phục trên người y cũng bị đốt cháy khét quá nửa, dáng vẻ vô cùng thê thảm. Miệng mũi y vẫn không ngừng có máu tuôn ra. Con mắt chỉ có thể khép hờ của y nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo, ngực chập chùng gấp gáp, hơi thở to mà đứt quãng, bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở.

Thân thể trúng Càn Khôn chưởng không ngừng run rẩy.
"Y thua rồi, thua, không đánh nữa, ngươi thắng!"
Mắt ngập nước, Hỏa Phượng Hoàng liên tục hô chịu thua thay Côn Lâm Thụ. Thương thế của Côn Lâm Thụ rất nặng, còn hao tổn nữa có thể mất mạng bất cứ lúc nào, cần được cấp cứu, nào còn có thể đánh với Ngưu Hữu Đạo nữa. Nàng ta gấp gáp nhận thua.
Đệ tử hai phái đứng ngoài xem đều thầm than. Một nam nhi ngọc thụ lâm phong chỉ đảo mắt đã thành người than, quả thực đúng với câu chơi lửa có ngày tự đốt mình.
Nếu không như vậy, cùng lắm bị thương nặng, không đến nỗi bị hủy dung.
Sát khí trên mặt Ngưu Hữu Đạo chưa tiêu. Thực sự Côn Lâm Thụ khinh người quá đáng, nhất định dồn hắn vào chỗ chết. Hắn cũng không định buông tha đối phương, cho nên đã hạ sát thủ. Nhưng nhìn tình huống hiện nay, hắn cũng biết không thể ra tay nữa, chỉ đành dừng tay.
Chẳng qua là, hắn gườm gườm nhìn Côn Lâm Thụ đang kéo dài hơi tàn, cười lạnh nói:
"Nói cái gì sinh tử do mệnh, đúng là trò cười. Mệnh ngươi tốt hơn mệnh ta nhiều lắm. Nếu đổi lại là ta thua, e rằng chết cũng không có chỗ chôn, sẽ không có ai ra tay ngăn cản ngươi giết ta! Hiện giờ ngươi đã rõ vì sao ta phải nhường nhịn ngươi chưa? Hiện giờ ngươi phải hiểu, không phải là ngươi ghê gớm bao nhiêu, mà là ngươi dựa hơi Thiên Hỏa giáo mà thôi! Nên khoan dung độ lượng? Nói hay lắm, Tần huynh nói câu này, ta trả lại cho ngươi. Nhớ kỹ, cái mạng của ngươi là ta cho!"
Côn Lâm Thụ rõ ràng có chút kích động, thân thể kịch liệt co giật.
"Sư huynh!" Hỏa Phượng Hoàng cất tiếng đau buồn, nước mắt rơi như mưa.
Ngưu Hữu Đạo nhìn về phía Đại Khâu môn và Huyền Binh tông, hỏi:
"Ta có thể đi chưa?"
"Ai da, nói nhảm gì vậy, đi thôi đi thôi."
Hồ Thiên Hàn liên tục xua tay đuổi hắn đi. Hôm nay xảy ra việc này đã đau lòng lắm rồi. Sớm biết Côn Lâm Thụ không đỡ nổi một đòn như thế, có quỷ hắn ta mới làm cái chức trách bảo đảm này, sau đây chỉ sợ còn

phải giải thích với sư môn một phen, xui xẻo có khi còn bị không công chửi bới một trận.
"Cáo từ!"
Ngưu Hữu Đạo ném lại một câu, hai tay vung lên, thoát khỏi Lệnh Hồ Thu và Phong Ân Thái, lấy lại kiếm trong tay Lệnh Hồ Thu, xoay người bay qua đầu mọi người, nhanh chóng rời đi.
Lệnh Hồ Thu và Phong Ân Thái liên tục chắp tay thi lễ với người của ba phái, sau đó cũng cấp tốc đuổi theo.
Người khác quan chiến còn đang thầm cảm thán, phát hiện thực lực của Ngưu Hữu Đạo sâu khó lường. Côn Lâm Thụ vừa đối mặt đã thua trong tay hắn. Đối chiến với Ngưu Hữu Đạo lại không có một chút lực chống đỡ còn dám hùng hùng hổ hổ khiêu chiến, thật thảm bại, đúng là náo một trận lại thành chuyện cười!

Chương 455: Lần Này Ngươi Chơi Lớn Rồi

Chương 455: Lần Này Ngươi Chơi Lớn Rồi
Hiện giờ mọi người liên tưởng tới lời đồn về cái chết của Trác Siêu, hôm nay xem ra, có lẽ Trác Siêu chết trong tay Ngưu Hữu Đạo e không phải không có nguyên nhân.
"Nhìn cái gì, còn chưa cút!" Hồ Thiên Hàn rống lên.
Đám người quan sát lập tức tan tác chim muông, dồn dập bay khỏi đây.
Dưới bầu trời mưa phùn, mấy người Hỏa Phượng Hoàng đưa Côn Lâm Thụ vào trong đình cấp cứu...
Hồ Thiên Kính, ba bóng người gấp gáp bay trên mặt hồ.
Lại nghĩ đến chuyện lúc trước, Lệnh Hồ Thu không nhịn được nói:
"Lão đệ, thực lực của đệ thật bất phàm. Ta có từng nghe nói tới Côn Lâm Thụ này, là nhân vật kiệt xuất nhất đời này của Thiên Hỏa giáo, kết quả vừa đối trận đã bại trong tay đệ. Lần này e rằng đệ không chỉ nổi tiếng rồi, mà sợ là sẽ chân chính bị người của các môn phái lớn kia chú ý tới!"
"Ta tình nguyện không nổi tiếng!"
Ngưu Hữu Đạo tự giễu, quay lại nhìn Phong Ân Thái.
"Đại ca, không phải đại ca đi rồi sao?"
Lệnh Hồ Thu cũng quay lại nhìn:
"Đúng, ngươi chạy tới xem náo nhiệt làm gì?"
Phong Ân Thái than thở:
"Chuyện chiến mã, dù sao ta cũng phải cho sư môn một câu trả lời. Có cơ hội bán đấu giá này, làm sao ta có thể không tới xem xem?"
Lệnh Hồ Thu: "Chẳng lẽ huynh không biết đồ bán đấu giá lần này khó nuốt sao?"

Phong Ân Thái: "Có ai không biết? Mà biết thì sao? Đến nước Tề kiếm chiến mã, cho dù không tham gia bán đấu giá thì cũng có mấy ai được thuận lợi? Có ai không mạo hiểm? Có mấy người không cần đánh đánh giết giết? Có cơ hội dù sao cũng phải thử xem, bằng không sao có nhiều người tới như vậy. Ta nói hai người, có phải đã sớm biết trước chuyện bán đấu giá không, sao trước đó không nói cho ta?"
Lệnh Hồ Thu: "Không nói cho huynh cũng vì muốn tốt cho huynh, không muốn huynh cuốn vào, miễn cho huynh rơi vào tình thế khó xử. Đúng rồi..."
Lệnh Hồ Thu nhìn quanh một chút: "Vì sao không thấy người khác, Thiên Ngọc môn chỉ có mình huynh tham gia đấu giá sao?"
Phong Ân Thái: "Đã đi trước."
Lệnh Hồ Thu: "Trở về? Chỉ mình huynh tới chỗ mua ngựa? Không thể nào?"
Phong Ân Thái: "Ta muốn nói là họ đã mang theo đồ đấu giá đi rồi. Xong chuyện, ta còn phải chạm trán với họ, hi vọng lần này thuận lợi!"
"Món đồ đấu giá?" Lệnh Hồ Thu và Ngưu Hữu Đạo thay đổi sắc mặt, song song đứng trên mặt hồ, trơ mắt nhìn Phong Ân Thái bay qua trước mặt.
Đáp xuống mặt hồ phía trước, Phong Ân Thái quay lại nhìn, lại đạp nước bay về, hỏi:
"Có ý gì?"
Ngưu Hữu Đạo trầm giọng hỏi: "Đại ca lấy được mớ văn điệp xuất cảnh kia?"
Phong Ân Thái vui vẻ nói:
"Phần thứ nhất chính là chúng ta thắng được. Nói đến lại phải cảm ơn lão đệ đã cố nhét cho chúng ta mười nghìn đồng vàng kia, có thể nói đã bớt cho chúng ta không ít việc, quả thực không khác gì tặng không. Tiếp theo nên cân nhắc làm thế nào tránh né phiền phức. Đệ yên tâm, nếu có thể thuận lợi kiếm chiến mã về, công lao này không thiếu được đệ. Ta nhất định sẽ nói chuyện giúp đệ."
Lệnh Hồ Thu và Ngưu Hữu Đạo á khẩu không trả lời được, ngơ ngác nhìn hắn ta. Vẻ mặt của hai người giống như hận không thể đánh hắn ta một trận tơi bời khói lửa.

Phong Ân Thái ngờ vực hỏi: "Hai ngươi làm gì nhìn ta như vậy?"
Ngưu Hữu Đạo cắn răng nghiến lợi nói: "Phần thứ nhất là do đại ca làm ra?"
Phong Ân Thái cười khổ: "Ta thực sự không định lấy phần thứ nhất vào tay, ai mà ngờ lão đệ đúng là thẳng thắn. Người của chúng ta giơ tay ra, đệ đã cố gắng nhét tiền cho chúng ta. Ban đầu ta còn nghi ngờ có phải là đệ nhìn thấu thân phận của chúng ta mới cố ý làm vậy, giờ xem ra không phải."
Cơ mặt Lệnh Hồ Thu co giật, nói: "Ta nói này lão Phong, huynh có biết thứ này phiền phức hay không mà còn dám chiếm lấy?"
Phong Ân Thái:
"Chẳng phải do ta thấy không có ai hưởng ứng lão tam bán đấu giá sao... Ta biết rõ lão tam cần nhờ vào lần bán đấu giá này để thoát thân, sao có thể ngồi yên không quan tâm đến, tất nhiên giúp hắn áp tràng một phen. Phiền phức tất nhiên là có, nhưng ta cũng đã chuẩn bị đầy đủ, lúc trước đã mò mẫm dưới hồ một phen, xác nhận bên dưới không có người mai phục. Hồ Thiên kính này rộng lớn như vậy, ai biết chúng ta bò lên từ đâu, chỉ cần không bị ai nhìn vào thì không hắn không có cơ hội. Nếu không có phần chắc chắn, ta lại dám chiếm lấy chắc?"
Ngưu Hữu Đạo ngửa mặt lên trời thở dài ra một hơi: "Phòng ngày phòng đêm, cướp nhà khó phòng. Ta phục đại ca rồi!"
Đùng! Lệnh Hồ Thu cũng vỗ trán cái độp: "Xong rồi xong rồi, ta nói này lão Phong, lần này huynh đùa lớn rồi."
Phong Ân Thái nghi ngờ không thôi nói: "Các ngươi phản ứng như vậy là cớ làm sao?"
Lệnh Hồ Thu buông tay khỏi trán, liên tục gõ mu bàn tay:
"Lão đại ơi là lão đại, ta phục huynh rồi. Thiên Ngọc Môn cũng không biết có phải bị rút gân rồi không mà lại phái huynh đi mua chiến mã. Huynh không sợ đệ tử Thiên Ngọc môn chết sạch hả? Một tên lính, một con gấu, thành một ổ (*), hôm nay xem như ta đã hiểu rõ ràng đạo lý này rồi. Ta nói huynh, huynh biết rõ có vấn đề còn chạm vào nó làm gì? Lão tam đã giúp huynh chống đỡ, con mẹ nó huynh còn ôm đồm chuyện về. Huynh đang muốn làm chúng ta tức chết!"
Ngưu Hữu Đạo cúi đầu thở dài nói:

"Nhị ca, huynh đừng nói nữa. Hiện giờ ta còn muốn tự thắt cổ mà chết, hoặc là đâm đại ca mười nghìn đao cũng được. Ta còn chưa muốn chết, nếu không ta cũng không cần đánh với tên Côn Lâm Thụ kia một trận. Cho ta mượn đao tự dùng đi."
Lệnh Hồ Thu: "Đao ta không có, kiếm trên tay đệ được rồi. Đệ yên tâm, ta đảm bảo không ngăn đệ, đâm đi!"
Thấy Ngưu Hữu Đạo thật sự hận không thể rút kiếm làm thịt mình, Phong Ân Thái cấp tốc nhảy lên, tránh ra một khoảng:
"Hai đệ, nói rõ ràng ra cho ta!"
"Ái dà!" Lệnh Hồ Thu hai tay che mặt nói: "Lão đại, huynh còn chưa hiểu sao? Cái văn điệp xuất cảnh kia có vấn đề!"
Phong Ân Thái nghi hoặc nói: "Giả?"
Lệnh Hồ Thu rất muốn khóc, nhăn mặt, dở khóc dở cười nói:
"Giả cái gì mà giả, trên văn điệp xuất cảnh bị động tay động chân, bôi một thứ lên đó. Chỉ cần văn điệp kia ở trên người, huynh có chạy đằng nào cũng vô dụng, đều có thể tìm đến huynh, đều có một đám đông được chỉ dẫn vây đuổi, chặn đường huynh. Huynh nói xem, bản thân huynh đã làm ra chuyện gì?"
Phong Ân Thái bối rối, chợt bày ra dáng dấp khiến người ta giận sôi, chỉ vào hai người, cả giận nói:
"Các ngươi khai thật ra, có phải các ngươi đã sớm biết việc này, vì sao gạt ta?"
Lệnh Hồ Thu: "Giấu cái gì, cũng vì để huynh thuận lợi thoát thân, bọn ta mới phải mạo hiểm đến đây, huynh còn thể diện trả đũa?"
"Không được không được!" Phong Ân Thái lo lắng bất an, đã biết mình dính phải phiền phức lớn, không chừng mình còn làm cho đệ tử Thiên Ngọc môn đi cùng tới đây chết sạch.
Lệnh Hồ Thu: "Cái gì không được?"
Phong Ân Thái giậm chân lên mặt nước, bọt bắn tung tóe:
"Còn gì không được. Ta phải mau tìm tới đệ tử trong môn, nhanh chóng thông báo cho họ, để họ tiêu trừ mầm họa trên văn điệp. Các đệ thích giấu ta, từ từ mà giấu đi, ta không chơi nữa, cáo từ!"
"Chờ đã!" Ngưu Hữu Đạo khẩn cấp giang tay gọi hắn ta lại.
"Tiêu trừ mầm họa trên văn điệp? Đại ca định làm sao?"

Phong Ân Thái: "Còn làm sao? Tất nhiên là trừ đi mùi dẫn trên văn điệp, hoặc là tìm thứ gì đóng kín hoàn toàn lại để mùi không thể bay ra, tránh lộ hành tung cho truy binh đuổi theo. Không nói nhảm với các đệ nữa, ta phải mau xử lý, bằng không sẽ xảy ra chuyện lớn!"
Hắn ta vừa mới xoay người, Ngưu Hữu Đạo đã lao tới, kéo ta hắn ta: "Vậy ta phải làm sao bây giờ?"
"Đệ muốn làm sao thì cứ làm thế. Ta nói đệ đấy, đệ giả vờ thất bại một lần thôi, giả vờ bại một lần thì sao, cần gì phải hạ tử thủ với người ta? Đệ lại không sợ phiền phức, vậy đệ cứ chơi đi thôi, còn hỏi ta phải làm sao, ta không quản được đệ."
"Ý đại ca là để ta đường hoàng ra vẻ bị tên Côn Lâm Thụ kia đánh te tua mới gọi là bại? Chỉ bằng cái thói kiêu ngạo của tên kia, không vặt ít thứ từ trên người ta xuống để chứng tỏ thắng lợi tuyệt đối, đại ca nghĩ y sẽ dễ dàng dừng tay hay sao? Lão Phong, huynh còn là đại ca kết nghĩa của ta sao?"

Chương 456: Thật Là Đại Trượng Phu (1)

Chương 456: Thật Là Đại Trượng Phu (1)
"Các ngươi nói đi đâu rồi? Không vội đúng không?" Lệnh Hồ Thu giơ tay dừng hai người.
Ngưu Hữu Đạo lập tức kéo câu chuyện trở về:
"Lão đại, ta hỏi huynh, huynh tiêu trừ mầm họa trên văn điệp rồi, ta làm sao bây giờ?"
Phong Ân Thái:
"Đệ cũng quẳng đi rồi, còn mắc mớ gì đến đệ?"
Lệnh Hồ Thu nhìn hắn ta từ trên xuống một lượt:
"Lão đại, huynh thành thật nói cho ta biết, chuyện Thiên Ngọc môn mua chiến mã, có phải người khác đều từ chối cho nên mới đến lượt huynh bị phái đi?"
"Làm sao đệ biết?" Phong Ân Thái sửng sốt một chút.
Lần này đến lượt Ngưu Hữu Đạo không nhịn được vỗ trán, còn Lệnh Hồ Thu nghiêng mặt nhìn chung quanh cười "Ha ha".
Phong Ân Thái dường như cảm thấy, nói vậy là do sư môn làm không thỏa đáng, trầm ngâm nói:
"Thực ra cũng không thể nói là mọi người cùng chối từ, chỉ là đều biết việc này khó làm, nhất thời không có ai tỏ thái độ. Dù sao cũng phải có người đi làm việc, là do ta chủ động yêu cầu."
Ngưu Hữu Đạo híp mắt, nhỏ giọng nói:
"Bành Hựu chắc chắc đã khuyên huynh suy nghĩ một chút nữa."
Phong Ân Thái lần này thực sự là chấn kinh rồi:
"Chuyện này mà đệ cũng đoán được?"
Lệnh Hồ Thu muốn nói lại thôi, cuối cùng uyển chuyển nói:

"Kỳ thực, Bành chưởng môn muốn phái người khác đi, không muốn huynh nhận cái tội này, nhưng huynh đã chủ động tỏ thái độ, Bành chưởng môn không dễ cưỡng ép những người tỏ thái độ nên mới khuyên huynh. Ngươi không đi, người khác mới bị phái đi."
Phong Ân Thái than thở:
"Ta và chưởng môn đi ra từ cùng một thầy. Quan hệ giữa hai ta xem như tốt. Sư huynh muốn tốt cho ta, ta biết, chình vì vậy, đến lúc quan trọng, ta mới chịu đứng ra phân ưu cho sư môn!"
"Phân ưu? Ha ha, ta đoán Bành Hựu còn muốn đâm huynh hai đao cũng nên." Ngưu Hữu Đạo ngửa mặt lên trời thở dài.
Phong Ân Thái: "Ngươi nói quái gở vậy là có ý gì?"
Lệnh Hồ Thu vội vã giảng hòa:
"Lão đại, trừ người tham dự gian lận, không ai biết chuyện động tay động chân trên văn điệp. Ba tấm văn điệp trên tay huynh đã làm đứt đoạn mất manh mối, huynh đoán họ sẽ hoài nghi ai? Người đầu tiên họ hoài nghi sẽ là lão tam. Không nói Hoàng đế sẽ tính sổ với lão tam, chỉ bằng việc lão tam đánh tên Côn Lâm thụ kia thành như vậy, có lẽ sẽ vì hứa hẹn lúc trước mà không gây phiền phức cho lão tam, nhưng lại thêm việc này nữa, chẳng phải để cho Thiên Hỏa giáo dồn lão tam vào chỗ chết?"
"Chuyện này..."
Phong Âm Thái cau mày, chần chờ nói:
"Hiện giờ lão tam có thể đi. Đệ rời khỏi lãnh tổ nước Tề..."
Ngưu Hữu Đạo mắt trợn trắng nói:
"Lại còn đợi ta đi rồi tiến hành truy sát ta hay sao? Hay huynh đi thương lượng với họ giúp ta một chút?"
Lệnh Hồ Thu: "Lão đại, chuyện này cũng vì muốn tốt cho huynh thôi. Bên cạnh lão tam không có bao nhiêu người, huynh còn xuất hiện ở chỗ đấu giá. Một khi bị người ta hoài nghi lên đầu lão tam, có thể không hoài nghi cả người của Thiên Ngọc môn như huynh sao? Người ta đã khóa chặt mục tiêu, huynh trừ mùi thì có lợi gì? Trong cảnh nội nước Tề vẫn có thể truy sát Thiên Ngọc môn của huynh như thường!"
Ngưu Hữu Đạo: "Huynh cầm văn điệp kia thì có thể dẫn chiến mã ra khỏi biên giới sao? Mang ra khỏi biên giới rồi, nước Tề người ta mà

dùng toàn bộ quốc lực để đối phó với huynh, huynh đi đường bộ cũng không thoát nổi. Người ta tùy tiện đánh tiếng với nước láng giềng, không nói gì khác, chỉ lấy chiến mã làm điều kiện, bất cứ lúc nào cũng có thể sai bảo các thế lực mà các huynh đi qua bài trừ các huynh."
Lệnh Hồ Thu lại bù một câu:
"Còn về đường biển, chúng ta không cần nói nhảm nữa. Lão đại, người ta nắm trong tay phương hướng của bảy tấm văn điệp khác. Còn lại ba tấm, nếu họ muốn nhằm vào, huynh cầm cũng chẳng phát huy được tác dụng, còn gây phiền toái cho mình, cần gì chứ?"
Hai người ta một câu, ngươi một câu khuyên bảo, khiến cho Phong Ân Thái loạn mất, rầu rĩ nói:
"Vậy phải làm sao bây giờ?"
Ngưu Hữu Đạo than thở nói:
"Còn có thể làm sao? Nín vào, đừng hé răng. Nếu có người cướp thì nhanh nhẹn vứt cho người ta mau mau vào. Có thể trốn bao xa thì trốn bấy nhiêu xa. Nói chung, còn muốn sống tiếp ở nước Tề thì không được đối nghịch với triều đình nước Tề trong việc này. Về chuyện chiến mã, chúng ta nghĩ cách khác!"
Phong Ân Thái tiếc hận nói:
"Văn điệp xuất cảnh của ba vạn thớt chiến mã đó! Lại uổng phí mất mười nghìn đồng vàng!"
Lệnh Hồ Thu chắp tay nói:
"Lão đại, hiện giờ đừng quan tâm chuyện này nữa. Nói không chừng, người ta đã bắt đầu triển khai truy sát đệ tử Thiên Ngọc môn của huynh rồi. Huynh đúng là muốn để người ta giết sạch đây!"
Phong Ân Thái cả kinh:
"Việc này không nên chậm trễ, ta đi trước!"
Ném lại một câu, hắn ta vèo một tiếng bay đi mất.
"Ai!" Lệnh Hồ Thu ôm cánh tay lắc đầu, nhìn theo.
"Chúng ta cũng đi thôi!" Ngưu Hữu Đạo cũng nhảy lên, bay đi.
Hai người mau chóng đi đường, rời khỏi hồ Thiên Kính liền hạ xuống đất, tiếp tục chạy tới kinh thành.
Nhận ra hướng đi Lệnh Hồ Thu khó hiểu hỏi:

"Đệ muốn đi kinh thành sao? Gặp phải chuyện như vậy, chúng ta nên tránh né nhìn tình huống trước thì hơn."
Ngưu Hữu Đạo: "Ta uy hiếp Hạo Vân Đồ, đã sớm nghi ngờ Hạo Vân Đồ sẽ không bỏ qua cho ta. Tên Côn Lâm Thụ này tuy có phần ngông nghênh, nhưng xưa nay ta và y không có thù oán gì, lúc trước chưa chắc gì y đã để ta vào mắt. Chắc chắn y sẽ không vô duyên vô cớ quấn lấy ta không dứt, đặc biệt là lần này, cho nên tất phải có nguyên nhân!"
Lệnh Hồ Thu lộ vẻ suy tư, cân nhắc một chút, hỏi:
"Đệ nghi là Hạo Vân Đồ giở trò quỷ?"
Ngưu Hữu Đạo: "Không có chứng cứ."
Lệnh Hồ Thu kinh nghi nói:
"Việc này còn cần chứng cứ gì. Nếu đệ nghi gã ta muốn hại đệ, sao còn không né ra, còn chạy tới kinh thành làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo: "Xác nhận một phen! Huống hồ, lúc này chạy đi chưa chắc đã an toàn bằng đi kinh thành!"
Lệnh Hồ Thu quay đầu nhìn ngó chung quanh, không thấy dấu hiệu bị người theo dõi, hỏi:
"Đi kinh thành an toàn hơn?"
Ngưu Hữu Đạo không hề trả lời. Hắn còn chưa hiểu rõ nguồn cơn sự việc, sẽ không tiết lộ ra với bất kỳ người nào khác.
Đạo lý rất đơn giản, nếu Hoàng đế muốn giết hắn, nào có thể dễ dàng thả hắn chạy thoát trước mắt bao người. Vậy hậu chiêu mà hắn để lại kinh thành có thể phát huy tác dụng. Vì vậy, hắn phải nhanh chóng chạy về kinh thành một chuyến.
Chỉ khi hắn quay về kinh thành mới có thể di dời, loại bỏ đi những lực lượng đang nhằm vào hắn, mới có thể hấp dẫn những sự chú ý tập trung vào hắn về phía kinh thành. Một khi xảy ra chuyện bất trắc, kinh thành sẽ lập tức đại loạn, mà ngoài thành vừa vặn không có lực lượng nào nhằm vào hắn. Lúc đó, hắn mới có cơ hội bỏ chạy xa khỏi kinh thành. Còn về việc sau này phải đối mặt với truy sát là việc của sau này, cần xem tình huống lại nghĩ biện pháp ứng đối.
Ở đây, thực lực không bằng người, thế lực càng không bằng người, nhiều tình huống lại không biết rõ, vừa mới đến đã từng bước kinh tâm.

Đối với hắn mà nói, hiện tại mỗi lần đưa ra lựa chọn là một lần đang mạo hiểm, giống như đang khiêu vũ trên mũi đao, không cho phép hắn kéo dài, do dự không quyết!
Đại nội hoàng cung, trong cung điện, trong ánh mắt theo dõi của Hạo Vân Đồ, một phi tử xinh đẹp múc một chén canh từ trong bát lớn ra, hai tay dâng lên, hiền dịu nói:
"Bệ hạ, đây là canh mà nô tì vừa nấu cho bệ hạ. Bệ hạ nếm thử xem mùi vị ra sao."
"Nàng có lòng rồi." Hạo Vân Đồ nhận chén canh nếm mấy ngụm, gật gật đầu bày tỏ mùi vị ngon.
Phi tử kia lập tức cười tươi như hoa, đứng một bên đàm luận về canh này, nói là dùng nguyên liệu gì, mất bao nhiêu thời gian nấu.
Tổng quản đại nội Bộ Tầm đi tới, thấy thế liền không tiếp tục tiến lên quấy rối mà chắp tay đứng sang bên. Hạo Vân Đồ quét mắt sang, ông ta hơi cúi người ra hiệu.
Uống cạn chén canh, Hạo Vân Đồ đưa chén ra. Phi tử xinh đẹp nhận lấy, cười nói:
"Bệ hạ thích thì uống nhiều thêm chút."
"Không cần, quả nhân còn có công vụ phải xử lý, lui ra đi." Hạo Vân Đồ vô cảm phất phất tay.

Chương 457: Thật Là Đại Trượng Phu (2)

Chương 457: Thật Là Đại Trượng Phu (2)
Nụ cười trên mặt phi tử xinh đẹp cứng lại, có điều vẫn ngoan ngoãn vâng dạ, sau đó mau chóng thu dọn bát chén, cất về trong hộp thức ăn, xin lùi ra ngoài.
Lúc này, Bộ Tầm mới đi tới, móc trong tay áo ra một phần mật báo, trình lên:
"Hội đấu giá đã kết thúc, không ngoài dự liệu của bệ hạ, Côn Lâm Thụ quả nhiên khiêu khích Ngưu Hữu Đạo."
Hạo Vân Đồ "à" một tiếng, cười hỏi:
"Kết quả làm sao?"
Bộ Tầm đáp:
"Côn Lâm Thụ bị Ngưu Hữu Đạo đánh trọng thương."
Hạo Vân Đồ kinh ngạc:
"Côn Lâm Thụ không phải là đối thủ của Ngưu Hữu Đạo?"
Bộ Tầm lắc đầu:
"Quả thực không phải là đối thủ của Ngưu Hữu Đạo, chỉ vừa đối mặt đã bị đánh trọng thương. Y đối chiến với Ngưu Hữu Đạo hầu như không có lực chống đỡ. Nếu chẳng phải có người của ba phái đứng ra ngăn cản Ngưu Hữu Đạo, cái mạng của Côn Lâm Thụ đã không còn. Trước khi tin tức truyền về, Côn Lâm Thụ còn đang phải cấp cứu, quả thực bị thương rất nặng."
Có việc không thể dùng đôi lời mà nói rõ được, Hạo Vân Đồ mau chóng mở mật báo, kiểm tra tường tận.
Chuyện xảy ra sau hội đấu giá, Côn Lâm Thụ khiêu khích ra sao, Ngưu Hữu Đạo nhường nhịn thế nào, sau đó hai người lại ra tay làm sao.

Cho đến tận khi Côn Lâm Thụ trọng thương được che chở, trong mật báo đều trần thuật rõ ràng.
Sau khi xem xong, khép mật báo lại, Hạo Vân Đồ yên lặng suy tư một hồi lâu, cuối cùng mới từ từ nói:
"Dưới thanh danh vang dội không có kẻ vô dụng, quả nhân đúng là vẫn coi thường tên Ngưu Hữu Đạo này."
Lại mở mật báo, xem xét kỹ một lượt, y vuốt cằm nói:
"Không động thì thôi, tựa tiềm long ẩn trong ao, động thì như sấm sét, khí tràn bốn phương, coi quần hùng như không! Có lý có chứng, thận trọng từng bước, khi cần quyết đoán thì quyết đoán, tuyệt không dây dưa dài dòng, mà lại co được dãn được, thực là một hảo hán, quả nhiên một đại trượng phu!"
Trong mắt người như y, kẻ bị khuất nhục cũng không trở ngại việc đánh giá cuối cùng đối với kẻ đó của y. Dưới cái nhìn của y, cõi đời này làm gì có ai không bị sỉ nhục. Ngay cả bản thân y cũng không ngoại lệ. Theo y, kẻ mà gặp chuyện gì cũng cứng đối cứng mới là ngu xuẩn.
Cách xem người của y quả thực có góc độ riêng.
Bộ Tầm cười cười, hỏi:
"Kế tiếp, bệ hạ dự định làm gì với Ngưu Hữu Đạo này?"
Hạo Vân Đồ ném mật báo xuống, đứng dậy, đi ra phía sau bàn làm việc, đến trước một bản đồ lớn được treo trên tường, tới gần lãnh thổ nước yến. Ngón tay y lần tìm châu Nam, cuối cùng chỉ vào vị trí quận Thanh Sơn, hỏi:
"Bộ Tầm, khanh nói xem, vì sao hắn lại tới nước Tề chúng ta?"
Bộ Tầm tới cạnh y nói:
"Tu sĩ tới đây đại khái đều vì chiến mã trong lãnh thổ của bệ hạ, mà chỗ dựa lớn nhất của quận vương Dong Bình, Thương Triêu Tông, là Thiên Ngọc môn cũng cử người tới. Năm gần đây, Thương Triêu Tông kinh doanh hai quận ở đó rất sinh động, đoán rằng có chút tài lực. Thế nhưng cầu sinh trong kẽ hở, chỉ có tài lực còn chưa đủ, thiếu vũ lực chính là tảng mỡ dày trên thớt gỗ, cho nên phát triển vũ lực hắn là chuyện lửa xém lông mày. Chắc hẳn Ngưu Hữu Đạo cũng vì chiến mã mới đến."
Hạo Vân Đồ phóng tầm mắt toàn bộ lãnh thổ nước Yến.

"Nếu Thương Kiến Bá vẫn còn, không biết Anh Dương Vũ Liệt vệ của ông ta lợi hại, hay Kiêu Kỵ quân của quả nhân lợi hại hơn?"
Bộ Tầm:
"Tất nhiên là bệ hạ càng hơn một bậc!"
Hạo Vân Đồ cười tà với ông ta, tự giễu nói:
"Nịnh hót hết mức, song phương chưa từng giao chiến, sao khanh biết quân đội của quả nhân lợi hại hơn?"
Bộ Tầm lắc đầu:
"Lão nô không nịnh hót, mà nói sự thực."
Hạo Vân Đồ "À" một tiếng, tỏ vẻ rất thích thú:
"Sự thực ở đâu? Nếu không nói ra được một, hai nguyên nhân, mà người trong mắt quả nhân không cho phép đều là lũ chỉ biết a dua nịnh hót, nhất định phải phạt ngươi thật nặng!"
Bộ Tầm trước tiên cúi người thật thấp, bái một cái, sau đó đứng thẳng dậy từ tốn nói:
"Lý do rất đơn giản, Hô Diên Vô Hận không phải Thương Kiến Bá, bệ hạ càng không phải Yến hoàng Thương Kiến Hùng. Thương Kiến Hùng không có lòng độ lượng, khoan dung, không tha cho Thương Kiến Bá, cản trở khắp nơi. Chủ soái bị quản chế, Anh Dương Vũ Liệt vệ làm sao còn chinh chiến? Lợi hại đến đâu cũng chỉ có thể cản địch trong biên giới quốc gia, không có khả năng xuất kích sang nước khác."
"Thương Kiến Bá chết rồi, Thương Kiến Hùng càng một tay làm tan rã cả đội quân Anh Dương Vũ Liệt vệ uy chấn thiên hạ. Thêm nữa, nước Yến nội ưu ngoại hoạn, mưa gió bấp bênh, cả quốc thổ bị địch quốc luân phiên tranh cướp. Nếu Thương Kiến Bá vẫn còn, Hàn Quốc Yên dám xâm phạm nước Yến?"
"Nhưng bệ hạ thì khác. Bệ hạ hùng tài đại lược. Từ khi bệ hạ kế vị đến nay, chăm lo việc nước, quốc lực nước Tề dần dần hưng thịnh. Những môn phái cản trở nước Tề cũng bị bệ hạ cân bằng, sai khiến. Trái lại, Thương Kiến Hùng có được năng lực này? Bằng không làm sao đến mức khiến cho nước Yến trở thành như ngày nay? Hai nước giao chiến, nói cho cùng là so quốc lực. Cho dù Anh Dương Vũ Liệt vệ có mạnh hơn Kiêu Kỵ quân thì đã sao? Quốc lực nước Yến không bằng nước Tề,

nội bộ bộc phát loạn tượng, đối đầu với quân đội của bệ hạ chắc chắn thất bại không thể nghi ngờ. Đương nhiên, bệ hạ cao hơn một bậc!"
Hạo Vân Đồ chỉ ông ta, cười ha ha nói:
"Tên xảo quyệt nhà ngươi. Quả nhân bảo ngươi đánh giá hai nhánh quân, ngươi lại nhìn trái nhìn phải thành ra so quốc lực của hai nước."
Tuy nói như vậy, nhưng nụ cười trên mặt y xuất ra từ nội tâm.
Bộ Tầm hạ thấp người nói:
"Là lão nô ngu dốt."
Ánh mắt Hạo Vân Đồ rơi vào quận Thanh Sơn:
"Hổ phụ không sinh khuyển tử, không thể không thừa nhận, Thương Kiến Bá đúng là sinh được đứa con trai tốt, giờ xem ra đúng là ra dáng! Chỉ là, với tình hình nước Yến hiện nay e là không chịu được quá lâu. Chiếu theo tình huống này, nếu còn không thay đổi, sợ rằng không chống đỡ được quá mười năm!"
Ánh mắt Bộ Tầm cũng hướng về bản đồ:
"Một khi cơ hội đến, nước Hàn, nước Triệu, nước Tống tất nhiên sẽ cùng tấn công, phân cương cắt đất, dẫm vào vết xe đổ của nước Tần!"
Ánh mắt Hạo Vân Đồ nhìn xa hơn về phía khác, chăm chú nhìn vào quốc gia làm y nghiến răng nghiến lợi, giọng căm hận:
"Nước Tấn hung hăng, cực kỳ hiếu chiến, nhiều lần có lòng xâm phạm ta; hai nước Tề, Vệ hợp tác mới có thể kiềm chế được nước Tấn. Một khi nước Yến đại loạn, nước Tề ta lại không có lực tiến về phía Đông, lẽ nào trơ mắt nhìn các nước phương Đông lớn mạnh hay sao? Một khi lớn mạnh, nước Tề ta chắc chắn sẽ phải thụ địch hai mặt!"
Bộ Tầm không biết y nhắc đến chuyện này là có ý gì, bèn hỏi dò:
"Ý của bệ hạ là?"
Hạo Vân Đồ chắp tay trước bản đồ, suy tư:
"Ngưu Hữu Đạo, người này còn nhỏ tuổi đã có lòng dạ rộng rãi, lại có năng lực như thế, nếu có thể vượt tầng tầng quan ải, tương lai tất là một nhân vật lớn! Người như vậy, một khi kết cừu sâu hơn, lại trừ không xong mà để hắn chạy thoát, tất sẽ thành hậu hoạn. Phóng tầm mắt nhìn lâu dài, quả nhân muốn lấy lòng hắn. Không phải hắn muốn chiến mã sao? Quả nhân cho hắn!"
Bộ Tầm nhìn bản đồ một chút, chần chờ nói:

"Coi như hắn có thể mang chiến mã về, chỉ là Thương Triêu Tông khó có thể cứu vãn xu hướng suy tàn của nước Yến!"
Hạo Vân Đồ dừng bước trước bản đồ nước Yến, nhìn chằm chằm vào bản đồ, chậm rãi nói:
"Coi như nước Yến có sụp đổ, Thương Triêu Tông vẫn khác với các chư hầu khác của nước Yến."
"Chư hầu khác có thể quy thuận phe mạnh để đổi lấy vinh hoa phú quý. Còn Thương Triêu Tông, hắn ta nắm binh quyền của hoàng thất nước Yến, lại là con trai của Thương Kiến Bá, lại có lòng tiến thủ, có thể nói là một chút hy vọng cuối cùng của Thương thị. Nếu hắn ta thất bại, Thương thị sẽ gặp nguy hiểm diệt tộc. Các nước sẽ không có khả năng để cho Thương thị quật khởi trở lại. Nếu hắn ta mạnh mẽ, các nước còn có phần e ngại, sợ Thương Triêu Tông điên cuồng trả thù, nhất thời không dám trắng trợn tàn sát người của Thương thị."
"Vì lẽ đó, về tình về lý, Thương Triêu Tông cũng không thể trơ mắt nhìn nước Yến bị diệt như vậy. Nước Yến diệt vong, nếu có kẻ tử chiến đến cùng, tất nhiên chính là Thương Triêu Tông, chí ít sẽ không dễ dàng quy thuận đầu hàng!"

Chương 458: Đợi

Chương 458: Đợi
"Nếu nước Tề ta không có lực tiến về phía Đông, cho dù đại thế nước Yến khó có thể cứu vãn, cũng không thể để các nước phía Đông quá mức thuận lợi. Nhưng quả nhân lại lo lắng Thương Kiến Hùng. Thương Kiến Hùng đối ngoại không được, đối nội lại không phải kẻ biết nương tay. Nếu Thương Triêu Tông lớn mạnh, Thương Kiến Hùng có thể nhẫn nại không ra tay với Thương Triêu Tông hay sao? Như vậy sẽ sớm gây ra đại loạn cho nước Yến, không phải điều mà hiện nay quả nhân hi vọng nhìn thấy."
Bộ Tầm hiểu rõ ý của y, muốn ủng hộ Thương Triêu Tông, nhưng nếu làm quá lộ liễu lại sợ Thương Kiến Hùng phản công, cho nên muốn ra tay từ Ngưu Hữu Đạo.
"Khanh cảm thấy lời nói của Ngưu Hữu Đạo có trọng lượng ở chỗ Thương Triêu Tông không?" Hạo Vân Đồ bỗng hỏi.
Bộ Tầm nhanh chóng bắt kịp dòng suy nghĩ của y, cân nhắc một thoáng rồi trả lời:
"Từ tin tức mà thám tử bên quận Thanh Sơn truyền về, bây giờ Ngưu Hữu Đạo gần như ẩn cư bên quận Thanh Sơn, rất ít qua lại với Thương Triêu Tông. Có chuyện có thể xác định, từ các dấu hiệu mà suy, Ngưu Hữu Đạo hầu như không nhúng tay vào chuyện quân sự của hai quận nơi đó. Nhìn bề ngoài, Ngưu Hữu Đạo dường như không có ảnh hưởng gì đối với Thương Triêu Tông, nhưng người ngoài không thể tiếp cận với sự việc ở nơi ẩn cư, thế nên cũng khó có thể thăm dò."
"Còn có vài điều đáng để suy ngẫm. Thương Triêu Tông và em gái là Thương Thục Thanh có quan hệ rất tốt. Thương Thục Thanh có sức ảnh hưởng nhất định đối với ca ca Thương Triêu Tông là điều đã được công nhận, mà Thương Thục Thanh đã dọn đến ở nơi ẩn cư của Ngưu Hữu

Đạo. Căn cứ theo phân tích của Giáo Sự đài, tài lộ lớn nhất hiện nay của Thiên Ngọc môn là sản xuất rượu chính bắt nguồn từ nơi ẩn cư của Ngưu Hữu Đạo. Điều kỳ lạ là, căn cứ vào các dấu hiệu, thành viên tham gia sản xuất rượu dường như không có đệ tử của Thiên Ngọc môn. Thử hỏi, tài lộ to lớn của Thiên Ngọc môn làm sao lại có thể không tự mình nắm giữ? Giáo Sự đài nghi ngờ việc sản xuất rượu do ba phái hoặc bản thân Ngưu Hữu Đạo khống chế, hoặc là đôi bên cùng khống chế."
"Còn nữa, chính là châu Kim đã liên minh với Thương Triêu Tông. Chuyện liên minh xảy ra sau khi Ngưu Hữu Đạo xuất hiện ở châu Kim và giết chết sứ thần nước Yến. Ngưu Hữu Đạo giết sứ thần nhưng có thể thoát thân khỏi sự khống chế của châu Kim, thử hỏi nếu không phải châu Kim đã có ý định thả, liệu Ngưu Hữu Đạo có thể thoát thân khỏi châu Kim? Như vậy trong chuyện châu Kim kết minh với Thương Triêu Tông, Ngưu Hữu Đạo tham gia vào đó đã mang đến tác dụng gì, đó là chuyện đáng để suy ngẫm."
"Lại quay về chuyện trước mắt, Thiên Ngọc môn một năm trước tới nước Tề để xử lý chuyện chiến mã của Thương Triêu Tông, Giáo Sự đài đã sớm nắm bắt. Dưới sự can thiệp của Giáo Sự đài, Thiên Ngọc môn nhiều lần thất bại. Sau khi phụ thuộc vào Thương Triêu Tông, Lưu Tiên tông, Thanh Tú sơn và Phù Vân tông đã tăng người tới đây trợ giúp Thiên Ngọc môn."
"Hiện tại, Thương Triêu Tông lại phái ra Ngưu Hữu Đạo. Theo lý mà nói, Ngưu Hữu Đạo gặp phải quá nhiều chuyện, không thích hợp lộ diện công khai, từ việc hắn đánh với Trác Siêu trên đường là có thể thấy được. Nhưng hắn vẫn đến, cho nên có thể thấy được sự coi trọng của Thương Triêu Tông đối với hắn, là tín nhiệm vào năng lực của hắn. Từ trường hợp này mà xét, Ngưu Hữu Đạo hắn là có sức ảnh hưởng nhất định đối với Thương Triêu Tông."
Thân là Tổng quản Đại nội ẩn sâu trong hoàng cung, nhưng lại có thể đàm luận mọi sự cách xa vạn dặm như chuyện trong nhà, không phải là bản thân ông ta lợi hại bao nhiêu, mà là vì Giáo Sự đài phụ trách phương diện tình báo của nước Tề chính là do ông ta quản lý. Vị Tổng quản Đại nội này chính là chưởng lệnh của Giáo Sự đài.

Gần đây Hoàng đế rất quan tâm đến Ngưu Hữu Đạo, ông ta tự nhiên sẽ mau chóng điều tra tình huống liên quan đến Ngưu Hữu Đạo, chuẩn bị Hoàng đế hỏi tới bất cứ lúc nào.
Rất hiển nhiên, chuẩn bị sớm không bao giờ sai, luôn có đất dụng võ.
Hạo Vân Đồ khẽ vuốt cằm, từ từ nói:
"Nếu hắn có lực ảnh hưởng đối với Thương Triêu Tông, vậy thì liên lạc với hắn một lần. Thương Triêu Tông dã tâm bừng bừng, hai quận không thể thỏa mãn được y, sớm muộn gì cũng muốn mở rộng bờ cõi. Hiện tại quả nhân không hi vọng nước Yến đại loạn. Tìm người trung lập có thể nói chuyện bên phía Thương Kiến Hùng tiếp xúc với Ngưu Hữu Đạo một chút, giúp Thương Kiến Hùng và Thương Kiến Bá hòa hoãn quan hệ."
Bộ Tầm hỏi:
"Sứ thần nước Tề trú ở nước Yến thì phải làm sao?"
Hạo Vân Đồ:
"Khanh cảm thấy sứ thần nước Yến sẽ tùy tiện cho chúng ta sắp xếp theo ý của chúng ta hay sao?"
Bộ Tầm khom mình hỏi:
"Bệ hạ đã chọn được người vừa ý?"
Hạo Vân Đồ hỏi ngược lại:
"Ngươi cảm thấy phu nhân Thương Tuyết của Hồng nhi được chăng?"
Y đang nói tới vợ của con trai thứ Hạo Hồng của y. Thương Tuyết không chỉ là vợ của Hạo Hồng mà còn là con gái của Thương Kiến Hùng.
Những năm trước đây, khi nước Yến và nước Hàn đang giao chiến, bị tình thế ép buộc, Thương Kiến Hùng gả một người con gái của ông ta cho con trai của Hạo Vân Đồ để kết giao, đổi lấy sự ủng hộ của nước Tề.
Bây giờ nàng đó đã sinh cho Hạo Vân Đồ một cháu trai và một cháu gái.
Bộ Tầm lập tức hiểu rõ dụng ý của y.
Thương Kiến Hùng gả con gái tới nước Tề chính là muốn con gái tận chút sức lực cho nước Yến. Hiện nay Thương Tuyết còn cần nhà mẹ đẻ chống đỡ mới có chỗ đặt chân, vậy chính là lúc cần Thương Kiến Hùng.
Mặt khác, Thương Tuyết khá có lực ảnh hưởng đối với Thương Kiến Hùng. Bệ hạ lại đang thì tráng niên, vị trí Hoàng trữ nước Tề chưa lập.
Bệ hạ vừa lên tiếng, Thương Tuyết làm sao không nỗ lực? Không vì ai

khác, dù cho chỉ vì bản thân nàng ta và con cái tương lai, Thương Tuyết tất nhiên phải tận lực.
Chỉ e Thương Kiến Hùng cũng hi vọng con gái có thể trở thành phu nhân của Hoàng trữ, như vậy càng có lực ảnh hưởng tới nước Tề, giúp ích cho nước Yến.
Bộ Tầm khẽ mỉm cười:
"Bệ hạ sáng suốt. Lão nô đi thăm dò ý của Ngưu Hữu Đạo trước. Nếu thích hợp, lão nô lại tìm nhị hoàng tử để thương lượng việc này."
Hạo Vân Đồ ừm một tiếng, ánh mắt lại dời đến Bắc bộ của nước Yến, chăm chú nhìn châu Bắc, hỏi:
"Tra ra được lý lịch của người giúp châu Bắc lấy được đám chiến mã kia chưa?"
Bộ Tầm nói:
"Trong Bạch Vân gian (*) đề phòng rất nghiêm, không cách nào tiến vào tìm kiếm. Có điều, căn cứ vào các dấu hiệu, Giáo Sự đài nghi ngờ có quan hệ với Hiểu Nguyệt các."
(*Bạch Vân gian: nhà Bạch Vân, phòng Bạch Vân)
Hạo Vân Đồ chậm rãi quay đầu lại hỏi:
"Hiểu nguyệt các?"
Bộ Tầm: "Phải! Có người của Hiểu Nguyệt các tiến vào Bạch Vân gian chỉ vậy thôi, không có chứng cứ nào khác. Căn cứ theo phong cách hành sự nhất quán của Hiểu Nguyệt các, Bạch Vân gian rất tương xứng. Giáo Sự đài phán đoán, Bạch Vân gian này vô cùng có khả năng là một cứ điểm bí mật của Hiểu Nguyệt các. Hiểu Nguyệt các làm việc quỷ dị, bí mật, ý thức phòng bị rất mạnh. Giáo Sự đài không dám đánh rắn động cỏ, cho nên vẫn không tìm được cơ hội thâm nhập tìm hiểu, tạm thời chỉ nắm bắt được nhiêu đây."
Tuy Hiểu Nguyệt các bí ẩn, nhưng mạng lưới tình báo của nước Tề cũng không phải củ cải trắng. Huống chi, ở trên địa bàn nước Tề, người của Hiểu Nguyệt các hoạt động trước mặt mạng lưới tình báo mạnh mẽ nhất của nước Tề mà không bại lộ bất kỳ một ai là không thể, tiếp xúc với Bạch Vân gian ngay trước mắt nhân viên của Giáo Sự đài tất nhiên là bị phát hiện.

Cùng đạo lý, chiến mã là vật tư chiến lược của nước Tề, tất nhiên được Hạo Vân Đồ khống chế rất nghiêm khắc. Phàm là trại ngựa lớn một chút hầu như đều có nhân viên bí mật của Giáo Sự đài, buôn bán lượng lớn chiến mã không thể thoát khỏi con mắt của Giáo Sự đài.
Còn về việc nên chặn ai, không chặn ai, đều do Hạo Vân Đồ tính toán. Chỉ dựa vào việc này, y đã có thể cân bằng các thế lực tu hành trong lãnh thổ.
Bạch Vân gian cho rằng mình ngầm kiếm được chiến mã là bí ẩn, không biết rằng đã sớm bị Giáo Sự đài phát hiện, đã ẩn trong tối quan sát từ lâu. Khi Tô Chiếu rời nước Tề tới châu Bắc tiếp xúc với Thiệu gia cũng đã rơi vào tầm mắt của Giáo Sự đài.

Chương 459: Là Tự Ngươi Đoán Mò (1)

Chương 459: Là Tự Ngươi Đoán Mò (1)
Lực quản chế của một quốc gia hoàn toàn không phải thứ mà một môn phái tu hành bình thường có thể sánh được. Về mặt này, Ngưu Hữu Đạo đã được lĩnh giáo từ lâu.
"Hừ hừ!" Hạo Vân Đồ một trận cười gằn. "Những năm gần đây, lão ngũ giả điên giả dại rất tốt, lại ngầm cấu kết với người của Hiểu Nguyệt các. Lão ngũ à lão ngũ, ngươi tốt nhất phải tự trọng, bằng không đừng oán người làm ca ca như ta."
Người được y gọi là lão ngũ chính là Hạo Vân Thắng, đại vương Tây Viện của nước Tề.
Bộ Tầm hơi cúi đầu. Ông ta không dễ xen mồm vào chuyện này, chỉ nhắc nhở:
"Xem động thái và những hành động liên tiếp gần đây của những người kia, sợ rằng chiến mã đã sắp xuất cảnh, có cần chặn lại hay không?"
Hạo Vân Đồ giương mắt nhìn chằm chằm bản đồ, lạnh lùng nói:
"Chiến mã, quả nhiên có, không cần để ý tới chuyện đó, giả vờ không biết, cho đi! Thiệu gia châu Bắc bừng bừng dã tâm, sẽ không thần phục Yến, Hàn. Thực lực bên đó mạnh mẽ hơn Thương Triêu Tông, lực kiềm chế cũng sẽ lớn hơn Thương Triêu Tông!"
Y còn ước gì Yến, Hàn, Tống, Triệu nhiều thêm mấy thế lực giống như Thiệu gia trong lãnh thổ kìa...
Bạch Vân gian, trong đình, Tần Miên vung vung tay đối với một người vừa về từ hồ Thiên Kính và bẩm báo quá trình:
"Ngươi lui xuống trước đi!"
"Vâng!" Người kia chắp tay với Tô Chiếu đang ngồi tĩnh tọa trong đình, sau đó rời đi.
Tần Miên xoay người nhìn lại, nhìn Tô Chiếu nói:

"Ngưu Hữu Đạo này vẫn có chút thực lực, không ngờ Côn Lâm Thụ vừa đối mặt với hắn đã không chịu nổi, cũng không biết Thiên Hỏa giáo có thể kiếm hắn gây sự không."
"Ai!"
Tô Chiếu khẽ thở dài.
"Thiên Hỏa giáo là môn phái có máu mặt, tạm thời hắn là không thể gây sự với hắn. Xem ra lần này lại để Ngưu Hữu Đạo thoát được một kiếp. Tên này gặp nạn nhiều lần vẫn có thể thoát thân, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, quả nhiên là khó chơi."
Tần Miên:
"Chuyện bên châu Bắc quan trọng, không thể xảy ra chuyện bất ngờ. Ông chủ, theo ta thấy, tạm thời không nên có động tác gì tới Ngưu Hữu Đạo thì hơn. Người này quả thực khó đối phó, rất dễ sinh ra rắc rối."
Tô Chiếu yên lặng gật gật đầu. Lúc trước nàng ta cảm giác mình có thể bóp chết Ngưu Hữu Đạo bất cứ lúc nào, hiện tại phát hiện lại không thể làm gì được Ngưu Hữu Đạo, tâm tình có phần ủ rũ...
Đầu đường, Ngưu Hữu Đạo và Lệnh Hồ Thu nhìn chung quanh hẻm, đã không thấy những kẻ lộn xộn hay quanh quẩn ở đây đâu nữa.
Hai người nhìn nhau, tiến vào ngõ nhỏ, trở lại trạch viện gõ cửa.
Hồng Tụ mở cửa, thấy là bọn họ, lập tức cho hai người vào, rồi hỏi tình huống.
Lệnh Hồ Thu ra hiệu để nói sau.
Ngưu Hữu Đạo không về phòng mình mà đi tới phòng của Phong Ân Thái lúc trước.
Lệnh Hồ Thu theo cùng vào, thấy chung quanh tường chồng chất bùn đất thì sửng sốt.
Phong Ân Thái đào xong bên này, gã còn chưa tới đây. Tuy rằng ở trong cùng một trạch viện, nhưng lại không hề hay biết Phong Ân Thái làm công trình lớn như vậy từ lúc nào.
Hồng Phất tới gần, nhỏ giọng nói:
"Lối vào đường ngầm ở dưới giếng."
Ngưu Hữu Đạo và Lệnh Hồ Thu đi rồi, nàng và Hồng Tụ dò xét quanh trạch viện đã phát hiện sự dị thường của nơi này, nên phải kiểm tra một phen.

Lệnh Hồ Thu bước nhanh đến miệng giếng nhìn xem, quả nhiên phát hiện miệng lối vào, sau đó quay lại, hỏi Ngưu Hữu Đạo đang đứng dưới mái hiên:
"Phong Ân Thái đúng là đào đường ngầm chuẩn bị bỏ chạy từ trước?"
"Đúng!" Ngưu Hữu Đạo qua loa đáp, sau đó để Hồng Tụ, Hồng Phất nghiêm túc để ý động tĩnh bên ngoài, nếu có điều khác thường lập tức cảnh báo.
Thấy hắn không muốn nói, Lệnh Hồ Thu cũng không hỏi. Hai người ngồi dưới mái hiên uống trà.
"Lão đệ, trở về bên này, tiếp theo đệ chuẩn bị làm sao?"
"Chờ!"
"Chờ?"
"Có việc liền chạy, không có việc thì nói sau."
Chuyện trò vài câu, Lệnh Hồ Thu nói:
"Lão đệ, ta thấy tình huống đệ giao đấu với Côn Lâm Thụ, hình như công pháp tu luyện của đệ không giống công pháp Thượng Thanh tông!"
Ngưu Hữu Đạo hỏi ngược lại:
"Vậy huynh thấy giống công pháp nhà nào?"
Lệnh Hồ Thu:
"Ta làm sao biết. Chẳng phải đệ nói Đông Quách Hạo Nhiên chưa truyền công pháp cho đệ sao? Có phải trước khi Đông Quách Hạo Nhiên lâm chung đã truyền?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Người cũng đã chết, ở đâu ra thời gian truyền thụ công pháp cho ta."
Lệnh Hồ Thu:
"Vậy công pháp của đệ từ đâu ra?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Tự nhiên là người khác cho."
"Người khác cho?" Lệnh Hồ Thu không tin. Thực ra gã rất muốn hỏi trước khi Đông Quách Hạo Nhiên lâm chung có nói hoặc cho ngươi cái gì không, nhưng gã biết Ngưu Hữu Đạo không ngốc, không dám trực tiếp hỏi vấn đề này, sợ làm Ngưu Hữu Đạo hoài nghi, chỉ có thể hỏi thử:
"Ai cho?"
Ngưu Hữu Đạo nâng chén trà chậm rãi lắc đầu:

"Không biết."
Lệnh Hồ Thu trợn mắt:
"Nói bừa, đệ lại không biết người cho mình công pháp là ai sao?"
Ngưu Hữu Đạo nhún nhún vai:
"Ta biết có nói ra huynh cũng không tin. Việc này nói đến chính ta cũng thấy mơ hồ. Đột nhiên từ đâu nhảy ra một người, chẳng nói mình là ai, truyền cho ta một bộ công pháp tu hành xong liền bỏ đi. Ta hỏi người đó là người ở đâu, y cũng không nói, cứ vậy đi luôn. Ta còn muốn biết y là ai đây."
Lệnh Hồ Thu nghi ngờ nói:
"Gặp ở đâu?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Thượng Thanh tông, không lâu ngay sau khi ta bị giam trong Thượng Thanh tông."
"Thượng Thanh tông?" Lệnh Hồ Thu kinh ngạc. "Người của Thượng Thanh tông mà ngươi không quen biết?"
Ngưu Hữu Đạo suy tư:
"Chắc không phải người của Thượng Thanh tông. Đặc điểm của y khá rõ ràng. Nếu như là người của Thượng Thanh tông, ta đã gặp thì chắc chắn sẽ nhận ra. Lúc đó ta bị giam lỏng ở nơi Đông Quách Hạo Nhiên tĩnh tu lúc còn sống, tên là Đào Hoa Nguyên. Người kia xuất hiện vào buổi tối, đột nhiên hiện ra ở Đào Hoa Nguyên, còn bảo ta không được hé răng."
Lệnh Hồ Thu bỗng cảm thấy phấn chấn, đã tin lời này quá nửa, vội hỏi:
"Nếu đặc điểm rất rõ ràng thì không ngại nói ta nghe chút. Ta cũng coi như từng trải rất nhiều người trong giới tu hành. Nói ta nghe xem, không chừng ta đã gặp cũng nên, vừa vặn có thể giải thích cho đệ."
Ngưu Hữu Đạo liếc gã, tỏ vẻ "Ta cần phải nói cho huynh à".
Lệnh Hồ Thu lại nói:
"Lẽ nào đệ không muốn biết người đó là ai?"
Nghe gã vừa nói như thế, Ngưu Hữu Đạo nâng chén trà, tựa như rơi vào hồi ức, chậm rãi kể:
"Lúc đó là buổi tối, trời tối đen, thực ra ta cũng không thấy rõ tướng mạo của y, chỉ dựa vào chút ánh trăng mới thấy được chút đường nét. Đó là một người đàn ông, dáng vẻ lôi thôi lếch thếch, râu tóc mọc lùm xùm.

Người đó đột nhiên xuất hiện trước mặt ta, dọa ta sợ hết hồn. Y bảo ta phải cấm khẩu trước. Nếu huynh muốn hỏi trông y như thế nào, lúc đó ta cũng chỉ thấy được như vậy."
Lệnh Hồ Thu nhíu chặt lông mày, thì thầm:
"Người đàn ông lôi thôi lếch thếch, râu tóc lùm xùm..."
Ngưu Hữu Đạo thỉnh thoảng liếc nhìn phản ứng của gã, bê trà nhấp một ngụm, thầm nghĩ, người này đương nhiên không tồn tại. Chỉ là, hắn không thể dễ dàng nói về thứ mà Đông Quách Hạo Nhiên đã ủy thác trước khi lâm chung. Đông Quách Hạo Nhiên dùng tính mạng ủy thác cho, chỉ định chỉ có thể giao vào trong tay chưởng môn Đường Mục, khẳng định không phải việc nhỏ. Mình đã không nói cho Thượng Thanh tông, sao lại phải nói cho gã biết.
Còn về cái người hư cấu này, hắn nghe nói Triệu Hùng Ca đại khái chính là cái dáng vẻ lôi thôi như vậy, chắc hẳn Triệu Hùng Ca là người có thể gánh vác được.
Suy nghĩ mãi, Lệnh Hồ Thu giương mắt lên hỏi:
"Đệ cho manh mối quá ít, có thấy đường nét khuôn mặt không?"
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu:
"Trời tối, không thấy rõ."
Lệnh Hồ Thu:
"Lúc đó y nói cái gì với đệ?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Cũng chẳng nói gì, chỉ hỏi ta có phải đệ tử của Đông Quách Hạo Nhiên không, còn nói y không có ác ý, bảo ta không cần sợ. Sau đó y đến thắp mấy nén hương cho Đông Quách Hạo Nhiên, truyền cho ta bộ công pháp, còn dặn ta cố gắng tu luyện, nói rằng Đông Quách Hạo Nhiên chỉ còn một đệ tử là ta, dặn ta không nên làm cho Đông Quách Hạo Nhiên trên trời thất vọng... À, trước khi đi, y có tìm di vật của Đông Quách Hạo Nhiên mang theo cùng. Chỉ vậy thôi, huynh nói ta làm sao biết y là ai?"

Chương 460: Là Tự Ngươi Đoán Mò (2)

Chương 460: Là Tự Ngươi Đoán Mò (2)
"Mang đi di vật của Đông Quách Hạo Nhiên?"
Trong mắt Lệnh Hồ Thu tràn ngập nghi ngờ, vuốt cằm suy nghĩ hồi lâu, bỗng hỏi:
"Tên công pháp mà y truyền cho đệ là gì? Nói tên ra, ta cũng có thể biết y là ai."
Ngưu Hữu Đạo:
"Không tên, y truyền công pháp cho ta không có nhắc đến tên. Nếu có tên, ta cũng đã sớm tự mình đi hỏi thăm, còn cần huynh đoán?"
Lệnh Hồ Thu:
"Đệ gia nhập Thượng Thanh tông đến nay cũng không được bao nhiêu năm đã có tu vi như bây giờ, xem ra công pháp tu luyện không hề đơn giản!"
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha:
"Chuyện này thì huynh đoán sai. Y không chỉ truyền công pháp cho ta mà còn độ tu vi cho ta chút. Nếu không như vậy, ta nào có được tu vi như ngày hôm nay. E rằng ta có đột phá Trúc Cơ kỳ hay không cũng là vấn đề."
"Trực tiếp độ tu vi cho đệ?" Lệnh Hồ Thu kinh ngạc, đột nhiên đứng phắt dậy, la thất thanh: "Đại pháp quán đỉnh của Ma tông!"
Ngưu Hữu Đạo vốn chỉ tiện miệng bịa chuyện, ai nghĩ gã lại có phản ứng lớn như vậy, hỏi:
"Cái gì mà đại pháp quán đỉnh của Ma tông?"
"Chính là pháp môn trực tiếp quá độ tu vi đưa cho ngươi, có thể phát ra cho người khác dùng, cũng có thể hóa giải chân khí tai hại dị chủng. Ngoại trừ đại pháp quán đỉnh của Ma tông, ta không nghĩ ra còn có cái gì."

Lệnh Hồ Thu bỗng nhiên hưng phấn vỗ tay nói:
"Lão đệ, ta nghĩ ta biết người truyền pháp cho đệ là ai, là Triệu Hùng Ca!"
Đôi mắt Ngưu Hữu Đạo chớp chớp. Vừa nãy đã châm ngòi miêu tả dáng vẻ, đối phương còn chưa nghĩ tới Triệu Hùng Ca, không ngờ mò mẫm một hồi lại làm đối phương liên tưởng đến Triệu Hùng Ca.
Hắn không nói rõ dung mạo Triệu Hùng Ca, đầu tiên là vì không biết dung mạo của Triệu Hùng Ca, thứ hai là cũng không muốn nói rõ ràng. Hắn muốn giữ lại đường lui cho mình. Ngày nào đó Triệu Hùng Ca đối chất thì hắn cũng dễ phủ nhận, bằng không sẽ đẩy mình vào thế tiến thoái lưỡng nan.
"Huynh nói kẻ bị Thượng Thanh tông ruồng bỏ, Triệu Hùng Ca ở Yêu Ma lĩnh?" Ngưu Hữu Đạo thử hỏi.
Lệnh Hồ Thu vỗ bả vai hắn nói:
"Lão đệ, đệ nghĩ xem. Người có thể xông vào Thượng Thanh tông, tránh né tai mắt Thượng Thanh tông, đến nơi tĩnh tu khi còn sống của Đông Quách Hạo Nhiên, hoặc là người quen thuộc với Thượng Thanh tông, hoặc chính là người mà Thượng Thanh tông cho phép đi? Thượng Thanh tông vì sao phải cho đi? Tất nhiên là người quen! Sau đó là bởi vì ngươi là đệ tử của Đông Quách Hạo Nhiên nên mới truyền pháp cho ngươi, còn độ tu vi cho ngươi, tất nhiên phải có quan hệ không ít với Đông Quách Hạo Nhiên. Phải biết rằng, Đông Quách Hạo Nhiên và Triệu Hùng Ca vốn là sư huynh đệ. Mà nghe nói, bây giờ dáng vẻ của Triệu Hùng Ca vừa vặn là lôi thôi lếch thếch. Điều quan trọng nhất là, Triệu Hùng Ca chính là người biết dùng đại pháp quán đỉnh của Ma tông. Kết hợp các nhân tố, tám chín phần mười người này chính là Triệu Hùng Ca của Yêu Ma lĩnh!"
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc nói:
"Không thể nào! Triệu Hùng Ca đã bị Thượng Thanh tông trục xuất."
Lệnh Hồ Thu:
"Lẽ nào đệ không nghe nói chuyện Lưu Tiên tông chạy tới định tiêu diệt Thượng Thanh tông, kết quả bị Triệu Hùng Ca doạ lui? Ô Thiếu Hoan mất cái tay, chắc đệ đã thấy. Bởi vậy có thể thấy được, Triệu Hùng Ca

vẫn chưa hết tình với Thượng Thanh tông, hoàn toàn có thể đi vào để tế bái sư huynh mình."
Ngưu Hữu Đạo:
"Nếu Triệu Hùng Ca thực sự muốn chăm sóc Thượng Thanh tông, Thượng Thanh tông há có thể bị bức ép đến mức ném lại đất tổ mà phải tha hương? Hơn nữa ta có hỏi Lưu Tiên tông, lần đó đi tiêu diệt Thượng Thanh tông, thực ra người của Lưu Tiên tông không nhìn thấy Triệu Hùng Ca. Kỳ thực, Triệu Hùng Ca chưa hề đứng ra, họ chỉ nhìn thấy một con Kim Mao Hống nên bị dọa sợ mà thôi."
Lệnh Hồ Thu xua tay:
"Lời ấy sai rồi, Triệu Hùng Ca là người nào? Một trong các cao thủ hàng đầu thiên hạ. Chỉ một Lưu Tiên tông nào cần Triệu Hùng Ca phải tự mình đứng ra, có vật cưỡi của Triệu Hùng Ca đã đủ rồi! Mà Triệu Hùng Ca dù sao cũng bị Thượng Thanh tông trục xuất, ông ta không ra mặt cũng hiểu được."
"Lão đệ, không nói chuyện khác, then chốt là đại pháp quán đỉnh Ma tông đã truyền công cho ngươi! Đồn rằng, năm đó Triệu Hùng Ca và Thánh nữ Ma tông mến nhau. Vì hai phe chính tà không cho phép, Thánh nữ Ma tông chết, tu vi Triệu Hùng Ca đột nhiên tăng nhanh như gió, bằng sức một người quét ngang mười mấy môn phái báo thù cho Thánh nữ Ma tông. Ông ta như hóa điên, liên tục tiêu diệt các cao thủ, danh chấn thiên hạ! Lúc đó có người nghi ngờ nguyên tu vi Triệu Hùng Ca đột nhiên tăng vọt có thể là do Thánh nữ Ma tông lợi dụng đại pháp quán đỉnh để độ tu vi toàn thân cho ông ta. Bây giờ ngẫm lại, có lẽ sự thực chính là như vậy!"
"..." Ngưu Hữu Đạo không nói gì. Hắn không biết nhiều về chuyện Triệu Hùng Ca.
Hắn từng đọc 'Thượng Thanh thập di lục', trong đó có không ít chuyện của các tiền bối liên quan tới Thượng Thanh tông, nhưng dường như đã xóa đi tin tức liên quan đến Triệu Hùng Ca, ngay cả đôi câu ba lời cũng không có đề cập đến. Thậm chí, ngay cả trong số các đệ tử mà chưởng môn đời trước thu nhận cũng không có tên Triệu Hùng Ca.
Triệu Hùng Ca quật khởi giống như sao chổi băng ngang trời đêm, óng ánh lóa mắt. Sau khi liên tục đại chiến vang danh thiên hạ, ông ta lại

mau chóng biến mất. Có người nói là ông ta hưởng thọ đầy trăng đã ẩn cư ở Yêu Ma lĩnh. Giới tu hành hầu như đã không còn tung tích của ông ta, chỉ để lại một đoạn truyền thuyết.
Còn về nguồn gốc của truyền thuyết đó, hình như chỉ có người trong cuộc năm đó là rõ ràng, nhưng chỉ sợ thực lực của Triệu Hùng Ca, dường như cũng không muốn gây phiền toái, không muốn nhắc lại.
"Đúng rồi, lão đệ, Triệu Hùng Ca bị trục xuất khỏi Thượng Thanh tông nhiều năm, vì sao phải mang đi di vật của Đông Quách Hạo Nhiên?"
"Ta làm sao biết? Nhị ca, không thể nói lung tung được. Ta lại không nói người kia là Triệu Hùng Ca, là chính huynh đoán mò."
"Được được được, là ta đoán mò. Cho dù không phải ông ta đi, nhưng vì sao phải mang theo di vật. Lẽ nào trong số di vật ấy có thứ gì quan trọng?"
"Làm gì có thứ nào quan trọng."
" Sao đệ biết không có thứ gì quan trọng?"
"Ta một thân một mình ở Đào Hoa Nguyên, trong di vật của Đông Quách Hạo Nhiên có thứ gì, ta lại không biết chắc, quả là không có gì đặc biệt."
"Có di vật gì, không ngại nói ta nghe chút. Ta nghiên cứu giúp đệ."
Trong mắt Lệnh Hồ Thu có một chút khát vọng, thiếu chút nữa là hỏi thẳng trong đó có một cái 'Gương đồng' hay không. Nhưng nếu hỏi thẳng như vậy tất nhiên sẽ khiến Ngưu Hữu Đạo nghi ngờ, cho nên gã chỉ có thể quanh co lòng vòng.
Gã cũng hoài nghi Ngưu Hữu Đạo không biết chiếc gương đồng kia. Nếu có, trước khi Đông Quách Hạo Nhiên lâm chung, chắc chắn sẽ không truyền cho Ngưu Hữu Đạo, khẳng định bảo Ngưu Hữu Đạo giao cho Thượng Thanh tông. Nếu chiếc gương đồng kia thật sự đến tay Thượng Thanh tông, Thượng Thanh tông sẽ không để Ngưu Hữu Đạo sống sót rời đi Thượng Thanh tông.
Khả năng duy nhất là, bao gồm cả Thượng Thanh tông và Ngưu Hữu Đạo đều không biết đồ vật đặc biệt đó tồn tại trong số di vật của Đông Quách Hạo Nhiên.
Đương nhiên, cũng còn một khả năng, chính là Đông Quách Hạo Nhiên căn bản không có vật kia, là do gã cả nghĩ quá. Vì vậy, gã muốn xác

định. Nếu như Triệu Hùng Ca thật sự mang đi một chiếc gương trong số di vật của Đông Quách Hạo Nhiên, vậy thì rất khả nghi.
Gương đồng trong thiên hạ có vô số. Theo gã biết, nếu không biết chuyện trong đó, người ngoài không thể nhìn ra cái gương kia có gì đặc biệt. Triệu Hùng Ca sao phải mang đi một cái gương đồng bình thường như vậy? Nếu thật sự có, vậy thì khẳng định có vấn đề!
Ai biết Ngưu Hữu Đạo hớp ngụm trà, than thở:
"Có gì quan trọng hay không, ta cũng chẳng quan tâm. Nó cũng chẳng phải của ta. Nếu thật sự có đồ quan trọng mà bị Triệu Hùng Ca lấy đi, ta cũng chẳng có năng lực lấy lại từ trong tay ông ta. Còn nói về nó làm gì, không nói nữa cũng được, tránh gây phiền toái. Lại nói tới, cái tông phái lụn bại như Thượng Thanh tông thì có thể có cái gì quan trọng."

Chương 461: Tổng Quản Đại Nội

Chương 461: Tổng Quản Đại Nội
Khó khăn lắm mới sắp xếp được lời nói đến mức này, sao có thể không đề cập tới chứ? Lệnh Hồ Thu bị câu nói kia làm cho khó chịu. Y không cam lòng buông tha, tiếp trục truy hỏi: "Chẳng lẽ đệ không tò mò về thứ đã khiến Triệu Hùng Ca để ý sao?"
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: "Bị giam lỏng mấy năm, mùi vị chốn đào nguyên ấy quả thực là cơn ác mộng với ta, cứ nghĩ tới chuyện cũ là sợ hãi. Nhị ca, ta thật sự không muốn nhớ thêm về chuyện ở chốn đào nguyên nữa. Hầy, cũng không biết bây giờ lão Phong sao rồi, chẳng biết đã kịp thời ra tay với thứ đang nằm trong tay Thiên Ngọc Môn hay chưa, bằng không chỉ e lão ấy gặp nguy hiểm."
Lệnh Hồ Thu suýt bị lời nói của Ngưu Hữu Đạo làm cho nghẹn chết, một câu 'lão Phong' hoàn toàn khiến y khó mà hỏi tiếp được nữa.
Đạo lý rất đơn giản. Dẫu nói thế nào đi nữa, tốt xấu gì Phong Ân Thái cũng là huynh đệ kết nghĩa của hai người. Không quan tâm đến sự sống chết của huynh đệ kết nghĩa mà lại đi để ý di vật của một người đã chết nhiều năm, điều đó thỏa đáng sao?
Y quả thực không biết rằng Ngưu Hữu Đạo muốn nhắc nhở mình.
Dọc đường đi, Lệnh Hồ Thu và hắn như hình với bóng đã khiến hắn sinh lòng nghi ngờ; khi ở Vô Biên Các, có người điều Lệnh Hồ Thu đi để động thủ với hắn; sau đó cả hai bầu bạn suốt cả đoạn đường đến tận nơi đây, vậy mà người của Hiểu Nguyệt Các gần như chưa hề động thủ với hắn, Hiểu Nguyệt Các có lòng tốt đến thế sao?
Một vài chuyện như thế, đối với phần lớn người thì không tính là vấn đề gì, nhưng đối với người như Ngưu Hữu Đạo, làm sao hắn có thể không cảnh giác?

Kẻ có vấn đề lại bầu bạn với người như Ngưu Hữu Đạo, muốn tránh khỏi việc bị đối phương nhạy bén phát hiện là chuyện không có khả năng.
Từ khi bầu bạn đến nay, Ngưu Hữu Đạo đã đoán ra lai lịch của Lệnh Hồ Thu khoảng bảy tám phần.
Trước kia hắn chỉ hoài nghi Lệnh Hồ Thu nhắm tới mặt gương đồng của Đông Quách Hạo Nhiên. Nguyên nhân rất đơn giản, hắn biết chuyện quan trọng thực sự liên quan đến Đông Quách Hạo Nhiên cũng chỉ có mặt gương đồng này. Ngoại trừ vật ấy, hắn quả thực không nghĩ ra trên người hắn ta còn có vật gì đáng để Lệnh Hồ Thu mưu đồ đến thế.
Kết hợp với một vài tin đồn, Ngưu Hữu Đạo sớm hoài nghi mặt gương đồng này có phải là Thương Kính trong truyền thuyết hay không; song, lời đồn đãi quả thực không khớp. Thương Kính đứng đầu tám thần khí trấn quốc trong truyền thuyết, nhưng khi hắn phá giải thì thấy gương đồng này chỉ ghi lại một bộ Khí Cụ Công Pháp Tu Hành mà thôi, dường như chẳng hề khớp với thứ gọi là thần khí.
Nếu nó thật sự là Thương Kính, ắt phải qua tay nhiều người qua hàng mấy năm trước đó mới đúng, chẳng lẽ không ai phá giải được nội dung bên trong sao?
Hay nên nói là ngoài hắn ra, chưa có ai phát hiện và sử dụng Thương Kính?
Lệnh Hồ Thu thật sự nhắm tới thứ này sao?
Mãi đến ban nãy, Lệnh Hồ Thu thăm dò mới khiến Ngưu Hữu Đạo hoàn toàn xác nhận rằng tám chín phần mười là đối phương muốn nhắm tới gương đồng.
Đối với những người khác mà nói, khi nhận ra bên cạnh mình có thứ nguy hiểm tồn tại, ước chừng họ sẽ nghĩ cách vùng vẫy thoát khỏi; song, Ngưu Hữu Đạo lại làm trái ngược, hắn muốn giữ Lệnh Hồ Thu lại bên cạnh, muốn nhắc nhở y, không để y bỏ chạy lấy người.
Hắn biết rõ, một khi để Lệnh Hồ Thu hiểu rõ tình hình, chắc chắn y sẽ tìm cơ hội hoặc cái cớ nào đó để bỏ chạy lấy người, không chừng còn có khả năng y sẽ giết mình, chẳng phải Hiểu Nguyệt Các rất muốn giết mình sao?

Bây giờ làm cho Triệu Hùng Ca không rõ đầu đuôi phải tới đây, nếu xác nhận rồi thì không thể tách rời hắn ta, Triệu Hùng Ca lại không phải kẻ mà loại thông minh siêu việt có thể so sánh. Ngưu Hữu Đạo không tin Hiểu Nguyệt Các dám càn rỡ với Triệu Hùng Ca trong tình huống chưa chắc chắn như vậy, mấy cao thủ dưới cơ Nguyên Anh há có thể dễ chọc đến thế?

Cho dù thế lực Hiểu Nguyệt Các khổng lồ thì khi ở trong tình huống chưa xác nhận rõ mục tiêu, hắn đoán bên đó sẽ không dám trực tiếp xuống tay với Triệu Hùng Ca.

Hắn cũng không sợ kinh động Triệu Hùng Ca đến đối chất, dù sao từ đầu tới đuôi hắn cũng chưa từng nói, chưa từng thừa nhận là Triệu Hùng Ca.

Hiện giờ điều duy nhất làm hắn lo lắng chính là bên cạnh mình không có một ai khác, mọi phương diện ăn xài đều do Lệnh Hồ Thu xử lý. Hắn lo đối phương âm thầm ra tay hạ độc, kế đó lại kìm kẹp mình, bức ép hắn phải nói ra sự thật.

Song, Ngưu Hữu Đạo đã sớm thong thả, quen thuộc với cuộc sống liếm máu nơi đầu đao. Từ trước đến nay, cho dù đối mặt, biết rõ Lệnh Hồ Thu có thể cho mình một kích chí mạng, hắn vẫn múa cùng sói, làm việc cùng sói như cũ.

Nếu không thật sự thoát khỏi nguy hiểm và trở lại quận Thanh Sơn, hắn sẽ không dễ dàng thả Lệnh Hồ Thu rời khỏi mình.

Giống như trước kia hắn từng nói với Hắc Mẫu Đơn rằng, Lệnh Hồ Thu đã lên thuyền của hắn thì đừng hòng dễ dàng xuống thuyền. Trên thực tế, Lệnh Hồ Thu phải theo hắn công khai lộ mặt.

Dần dần khiến y bị cuốn vào chuyện của mình, đó cũng là một trong những mục đích mà hắn tuần tự tiến hành.

Sốt sắng không ăn được đậu hũ nóng, từ từ sẽ tới, cuối cùng sẽ có một ngày hắn khiến Lệnh Hồ Thu không tài nào kiềm chế được!

Lệnh Hồ Thu ấp a ấp úng: "Lão Phong cũng không phải kẻ ngốc. Nói thì cũng đã nói rõ ràng với huynh ấy rồi, ắt huynh ấy biết phải làm thế nào, hắn là không có nguy hiểm gì lớn đâu." Miệng thì nói cho xong, nhưng trong đầu y còn đang suy nghĩ làm sao để đáp lời trôi chảy.

Nhưng đúng vào lúc này, Hồng Tụ bỗng bước nhanh tới, dâng lệnh bài trong tay lên và bẩm báo: "Đạo gia, Tổng quản đại nội Bộ Tầm đến tìm, đang ở ngoài cửa và muốn gặp ngài."
"Bộ Tầm?" Lệnh Hồ Thu kinh ngạc, nhanh chóng đưa tay cầm lấy lệnh bài và xem xét.
Ngưu Hữu Đạo hoài nghi: "Tổng quản đại nội? Tổng quản đại nội nào?"
Lệnh Hồ Thu lật xem lệnh bài rồi trầm giọng nói: "Đại Thái giám bên cạnh Tề hoàng Hạo Vân Đồ, quản lý tất cả mọi thứ trong hoàng cung đại nội, có thể nói hắn chính là quản gia của Hạo Vân Đồ, đồng thời là tâm phúc được Hạo Vân Đồ tín nhiệm nhất. Tục truyền rằng, hắn là kẻ chỉ huy tổ chức gián điệp lớn nhất Tề quốc, mặc dù không nắm quyền to về chính trị và quân sự, nhưng quyền thế tuyệt đối không nhỏ! Đồn rằng hắn đồng thời là tu sĩ, không ai biết được tu vi của hắn sâu cạn đến đâu, những người biết rõ điều đó đều chết cả rồi."
Ngưu Hữu Đạo hơi kinh ngạc, hỏi Hồng Tụ: "Chắc chắn là hắn sao? Không phải ai giả mạo chứ?"
Hồng Tụ nói: "Người này sống sâu bên trong đại nội, ta chưa từng gặp hắn; nhưng Bùi Tam Nương đi theo bên cạnh, ta nhìn ra Bùi Tam Nương rất cung kính với hắn."
Lệnh Hồ Thu đưa lệnh bài trên tay cho Ngưu Hữu Đạo: "Ta chưa từng thấy loại lệnh bài này, chẳng biết có chứng minh được thân phận của hắn hay không; nhưng lệnh bài được chế tác tinh xảo, cực kỳ khéo léo, rất khó giả mạo, hơn nữa không thể bắt chước mà làm ra trong thời gian ngắn."
Ngưu Hữu Đào nhận lấy lệnh bài rồi quan sát. Khí thế phi phàm này, hắn là cho dù tài năng bắt chước cao siêu đến đâu, muốn mô phỏng được thần vận lẫn khí thế của lệnh bài này, quả thực vô cùng khó khăn.
Không nói những cái khác, nhìn con rồng cưỡi mây đạp gió trên lệnh bài kia, cặp mắt nó cứ như vật sống vậy; dẫu nhìn từ góc độ nào, hình như nó cũng nhìn chằm chằm ngươi với vẻ uy hiểm, gây cho người ta cảm giác áp bức, kinh sợ
Song, hắn vẫn có chút nghi hoặc: "Bộ Tầm? Đường đường là Tổng quản đại nội của Tề quốc mà lại tự mình đến cửa gặp ta? Có dụng ý gì?"
Hồng Tụ xen vào một câu: "Không phải tới tìm gia tính sổ chứ ạ?"

Lệnh Hồ Thu bật cười, nói: "Muốn tìm chúng ta tính sổ mà lại dùng cách đích thân tới đây à?"
"Đi thôi, đi đón hắn một chút nào." Ngưu Hữu Đạo đứng dậy vẫy tay, muốn nhìn xem rốt cuộc trong hồ lô đối phương chứa gì; như Lệnh Hồ Thu đã nói, muốn đối phó hắn thì không cần Tổng quản đại nội Bộ Tầm phải đích thân tới, tự mình ra tay đâu.

Chương 462: Người Nước Yến

Chương 462: Người Nước Yến
Trên đường đi, Hồng Tụ thấy trong mắt Lệnh Hồ Thú có ý trách cứ thì âm thầm kinh ngạc, không biết mình đã làm sai điều gì.
Thật ra Hồng Tụ chưa hề làm sai gì cả, chẳng qua nàng ta chạy tới thông báo vào lúc này đây, làm hỏng chuyện của Lệnh Hồ Thu.
Khó khăn lắm mới tìm được chủ đề để mở miệng, nhưng khi hỏi tới thời khắc mấu chốt thì bị quấy nhiễu ngay, nếu quay ngược lại tiếp tục chủ đề ấy thì sẽ có vẻ quá đột ngột, dễ khiến Ngưu Hữu Đạo nảy sinh nghi ngờ!
Nhưng cũng không còn cách nào, Bộ Tầm tự mình tới đây, chẳng lẽ còn có thể để ngươi từ từ tán gẫu đến khi hiểu rõ sự việc rồi mới chịu gặp người ta hay sao?
Nhóm người đi đến ngoài cửa chính, chỉ thấy một chiếc xe ngựa rất bình thường đang ngừng ở đấy, song ở hai đầu ngõ nhỏ rõ ràng có người đề phòng, cửa ngõ đã được người ta bảo vệ, không để kẻ bên ngoài nhìn trộm tình hình bên trong ngõ nhỏ.
"Bùi tỷ." Ngưu Hữu Đạo vừa nói vừa chắp tay chào Bùi Tam Nương một tiếng.
Hắn chưa kịp nói câu thứ hai thì tấm màn xe ngựa đã được vén lên, Bộ Tầm chui ra, xuống xe, nhìn hắn từ trên xuống dưới rồi hỏi: "Ngươi chính là Ngưu Hữu Đạo à?"
Bùi Tam Nương ra hiệu với Ngưu Hữu Đạo một chút, tỏ vẻ vị này là chính chủ.
Ngưu Hữu Đạo cũng nhanh chóng nhìn khuôn mặt mỉm cười của vị này, trong nụ cười che giấu sự cao quý cẩn thận, thân thể hơi béo, là một lão già tóc bạc mặc y phục giản đơn. Hắn chắp tay nói: "Chính là tại hạ, Ngưu Hữu Đạo gặp qua Đại Tổng quản!"

"Quả nhiên là tuổi trẻ đầy hứa hẹn." Bộ Tầm hơi lộ vẻ tán thưởng. Ông ta vuốt cằm khen ngợi, kế đó không đợi chủ nhân cho phép, ông ta trực tiếp xoay người cất bước lên bậc thềm, mang theo khí thế khác hẳn.
Mấy người xung quanh lập tức đi trước, tiến vào cửa lớn trạch viện để mở đường.
Người mở đường dẫn Bộ Tầm đến sảnh chính, ngược lại đã giảm bớt tâm tư của Ngưu Hữu Đạo. Hắn không thể gặp khách trong viện đầy bùn đất kia, bằng không chẳng phải sẽ lộ ra chuyện đào đất sao...
Vừa vào sảnh chính, hộ vệ đã lập tức ra tay ngăn cản đám người Lệnh Hồ Thu và Hồng Tụ, chỉ để Bộ Tầm và Ngưu Hữu Đạo đi vào.
Không chỉ ngăn lại, họ còn đuổi đám người Lệnh Hồ Thu ra xa một chút, đuổi ra ngoài sân chờ, ngay cả Bùi Tam Nương cũng không được phép tới gần sảnh chính. Hình như nàng ta cũng không bực bội, ngoan ngoãn tuân lệnh.
Ngưu Hữu Đạo ở trong sảnh, quay đầu ra xem tình hình bên ngoài.
Bộ Tầm thong thả đi qua đi lại, thưởng thức cách bày biện trong đại sảnh rồi đi tới ghế chủ vị, vung tay áo quét qua ghế một chút rồi mới xoay người ngồi xuống, sau đó đưa tay ra hiệu với Ngưu Hữu Đạo: "Không cần khách khí, ngươi cũng ngồi đi!" Ngôn hành cử chỉ này giống như ông ta mới là địa chủ vậy.
Ngưu Hữu Đạo nghe lời ngồi xuống, hỏi: "Không biết Đại Tổng quản đích thân đến đây có gì dặn dò ạ?"
Bộ Tầm quan sát hắn một chút rồi hỏi: "Nghe nói khi ngươi đối mặt với việc Côn Lâm Thụ khiêu khích thì đê tiện như tiểu nhân, tại sao khi ngươi nhìn thấy ta, ngược lại chẳng hề kiêu ngạo siểm nịnh, ngươi thấy nô tài trong cung như ta không bằng đệ tử danh môn đó sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Cái gọi con cháu danh môn, chẳng qua chỉ tốt mã dẻ cùi, là bọn tiểu nhân cuồng vọng ương ngạnh. Đối với loại tiểu nhân ra vẻ quân tử, tiểu nhân thấy không hiểu, đành phải dùng lễ tiểu nhân để đối đãi. Đại Tổng quản là quân tử, đồng thời là người hiểu chuyện, đương nhiên phải đường đường chính chính dùng lễ quân tử đối đãi, không cần phải hư tình giả ý!"
"Hay cho câu không cần phải hư tình giả ý, có thể nói thật như vậy, xem ra Dung Bình Quận vương có thể phái ngươi tới không phải là không có

nguyên nhân!" Bộ Tầm nở nụ cười, nói với vẻ hơi tiếc hận: "Quả thực là mầm cây tốt, ta vẫn luôn muốn tìm một đồ đệ giỏi để kế thừa, không biết ngươi có hứng thú chăng? Thứ ta có thể cho ngươi, Thương Triêu Tông không thể cho nổi."
Kế thừa ngươi? Ngưu Hữu Đạo hơi đổ mồ hôi, suýt nữa đã nổi da gà. Hắn trả lời: "Ta không thể, không chịu nổi sự ràng buộc ấy; tuy nhiên ta có người thích hợp để đề cử với Đại Tổng quản, nhưng không biết Đại Tổng quản có chào đón hắn hay không."
Bộ Tầm có vẻ hứng thú với lời đề nghị của hắn: "Ồ, có thể khiến ngươi xem trọng, không biết là ai vậy nhỉ, không ngại nói ta nghe một chút."
Ngưu Hữu Đạo: "Nước Yến Bắc Châu, con trai của Thiệu Đăng Vân - Thiệu Bình Ba!"
Cho dù Bộ Tầm ung dung hờ hững đến đâu cũng không kìm được mà sửng sốt. Ông ta chẳng thể nào ngờ Ngưu Hữu Đạo lại đột nhiên kéo Thiệu Bình Ba vào, điều đó quả thực vượt xa dự kiến của ông ta.
Sau khi phản ứng kịp, Bộ Tầm cười nhạt, nói: "Bắc Châu - nước Yến? Không phải Bắc Châu thuộc về nước Hàn sao?"
"Ha ha, Dung Bình Quận vương đã nhận định Bắc Châu thuộc về nước Yến, ta nói theo ngài ấy nên quen rồi." Ngưu Hữu Đạo không hề phân tranh cao thấp với Bộ Tầm về quốc sự, hắn hóa giải một cách xảo diệu, tiện thể quay lại chuyện chính: "Mấu chốt là tên Thiệu Bình Ba ấy thông tuệ, làm đồ đệ của Đại Tổng quản quả là thích hợp hơn ai hết."
Bộ Tầm mỉm cười, nói: "Vua Bắc Châu, vua Bắc Châu, có người đồn rằng ngươi tung tin vịt ấy ra, bây giờ ta thấy hơi tin rồi. Hiện tại, Thiệu Bình Ba là trụ cột của Bắc Châu, lại còn thông tuệ, sao có thể chạy tới nước Tề làm đồ đệ của ta được? Cho dù hắn đồng ý, chỉ e Đại Thiện Sơn không chịu đâu."
Ngưu Hữu Đạo: "Chỉ cần Đại Tổng quản cho Bắc Châu lợi lộc, đủ để dụ Thiệu Bình Ba đến kinh đô nước Tề thì tới lúc đó, có đồng ý hay không chẳng phải do họ quyết đâu!"
Nếu để Thiệu Bình Ba biết vị này (NHĐ) đi đến đâu cũng nhớ thương hắn ta, lại còn bàn chuyện biến hắn ta thành thái giám, không biết hắn ta sẽ có cảm tưởng thế nào.

Bộ Tầm: "Ngươi quả là suy nghĩ giúp hắn, song ta lại chướng mắt tên đó. Người được ta truyền dạy phải làm nhiều chuyện vặt vãnh, lại còn mệt nhọc, cần phải có khí lực cường tráng, không được mắc bệnh khiến công việc bị trì hoãn. Hắn không phải tu sĩ, không được."
"Thì ra là thế, điều này quả là đáng tiếc." Ngưu Hữu Đạo lắc đầu thổn thức một câu, xác nhận rằng Bộ Tầm quả nhiên là tu sĩ.
Bộ Tầm không rảnh để nói mò từng câu với hắn, ông ta hỏi đến chuyện chính sự: "Không biết Dung Bình Quận vương bảo ngươi đến đây để làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo cũng rút lại ý định nói mò, trả lời: "Không dối gì Đại Tổng quản, ta đến đây vì ngựa chiến."
Trong lòng hắn hiểu rõ, đối với người như Bộ Tầm thì những chuyện thế này không nhất thiết phải nói mò, không thể gạt được đối phương. Người ta đã nhắc tới chuyện Thương Triêu Tông phái hắn đến đây, chẳng lẽ lại không biết hắn muốn làm gì sao?
Bộ Tầm không nói nhiều, lấy một tấm lệnh bài trong tay áo ra rồi ném tới.
Lại là một tấm lệnh bài sao? Ngưu Hữu Đạo chụp lấy mà hơi run sợ, tấm lệnh bài này rõ ràng không có khí thế bằng tấm in hình rồng trước đó, một mặt được khắc hình ngựa, một mặt có khắc chữ "Tư".
Hắn thấy khó hiểu, hơi lo lắng đề phòng. Không lẽ vị này thật sự muốn cưỡng ép hắn vào cung làm thái giám? Hắn hỏi dò: "Đại Tổng quản, đây là ý gì?"
Bộ Tầm: "Dựa vào tấm lệnh bài này, ở bất kỳ thời điểm nào cũng có thể vận chuyển một vạn con ngựa chiến ra khỏi bất cứ cửa ải nào thuộc nước Tề. Thương Triêu Tông đóng ở hai quận, một vạn con ngựa chiến là đủ. Ra khỏi nước Tề rồi, về phần ngươi chở đi như thế nào, đó là chuyện của ngươi."
Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ, hoàn toàn không hiểu nổi: "Đại Tổng quản đưa lệnh bài này cho ta, liệu rằng có điều kiện gì không?"
Bộ Tầm nói: "Không có điều kiện gì. Đây cũng không phải là ta đưa, mà là Bệ hạ đưa cho ngươi."

"Bệ hạ đưa cho ta ư?" Ngưu Hữu Đạo vô cùng kinh ngạc. Theo hắn thấy, Hạo Vân Đồ không giết mình là may rồi, sao có thể giao ngựa chiến cho mình?

Bộ Tầm đột nhiên đổi giọng khá nghiêm túc, ông ta gằn từng tiếng một: "Có lý có cứ (căn cứ), từng bước thận trọng, muốn dứt là dứt, tuyệt đối không dây dưa dong dài, co được giãn được mới là trang hảo hán, mới là đại trượng phu! Người này tuổi còn nhỏ mà đã độ lượng khoan dung như thế, lại có năng lực, nếu như vượt qua được trùng trùng cửa ải, mai này tất sẽ là nhân vật có tiếng! Quả nhân xem trọng hắn, không phải hắn cần ngựa chiến sao? Quả nhân cho hắn!"

Chương 463: Người Nước Yến (2)

Chương 463: Người Nước Yến (2)
Ông ta lặp lại y đúc lời của Hạo Vân Đồ, nhưng hơi giản lược, đổi "thèm muốn hắn" thành "xem trọng hắn", ông ta sẽ không để lời nói của Hạo Vân Đồ trở nên khó nghe trước mặt người ngoài.
Ngưu Hữu Đạo nghe mà trố mắt, người dám tự xưng "quả nhân" thì có thể là ai được nữa? Hắn nghi ngờ: "Đây là lời nói của Bệ hạ sao?"
Bộ Tầm lại đổi về giọng điệu của mình, vuốt cằm và nói: "Lời nói nguyên bản của Bệ hạ! Sau khi biết ngươi đánh bại Côn Lâm Thụ, ấn tượng của Bệ hạ về ngươi thay đổi rất nhiều, ngài còn tán thưởng ngươi. Lệnh bài này là chút tấm lòng mà Bệ hạ ban cho đấy."
Ngưu Hữu Đạo không biết ông ta nói thật hay giả. Hắn lật xem lệnh bài trên tay, cảm thấy buồn cười. Nếu đây là sự thật thì cả hai kiếp của hắn vẫn được người ở đẳng cấp như Hoàng đế xem trọng.
Đoán chừng cũng không thể là giả, không ai nhất thiết lấy chuyện này ra đùa với hắn.
Thấy hắn không nói chuyện, Bộ Tầm nói: "Bệ hạ nhật lý vạn ky[1], [1] Nhật lý vạn ky: Thành ngữ - hình dung công việc chăm chỉ đến cực điểm, vốn chỉ Hoàng đế xử lý chính vụ rắc rối mỗi ngày.
nhìn chung ngài rất ít khi để ý người ngoài, cho nên trong thiên hạ, người lọt vào mắt thánh của ngài không nhiều lắm, ngươi sẽ không từ chối chứ?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta không có lý do gì để từ chối ý tốt của Bệ hạ cả."
"Được! Hôm nay xem như ta và ngươi quen biết, sau này có chuyện gì thì cứ tìm ta, thậm chí có thể đến thẳng hoàng cung tìm hộ vệ canh gác ngoài cửa để nhờ họ thông báo thay. Lão nô đầy việc vặt quấn thân nên không tiếp tục quấy rầy ngươi nữa." Bộ Tầm nói xong rồi đứng dậy, Ngưu Hữu Đạo lập tức đứng dậy đưa tiễn.

Chưa đi được mấy bước, Bộ Tầm bỗng ngoắc ngoắc lệnh bài trên tay Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo không hiểu lắm, đưa trả lại cho ông ta, cười khổ: "Không phải giao cho ta sao?"
Bộ Tầm nói: "Lát nữa sẽ có người đưa lệnh bài tới cho ngươi. Ngươi là người nước Yến, tại kinh đô nước Tề còn một vị nữa cũng là người nước Yến. Vị này rời khỏi quê nhà mấy năm, chưa từng trở về, luôn luôn tưởng nhớ cố quốc, nghe nói có người cùng quê nhà đến đây nên muốn gặp ngươi một chút, ngươi không ngại chứ?"
Người nước Yên ở kinh đô nước Tề, không phải 1000 thì cũng khoảng 800 người, có thể khiến Bộ Tầm đề cập tới chắc chắn không phải kẻ bình thường. Ngưu Hữu Đạo tất không kìm được mà hỏi: "Là ai thế?"
Bộ Tầm hơi giơ cao lệnh bài trong tay: "Đợi lát nữa sẽ có người cầm theo lệnh bài đến cửa thăm hỏi, tới lúc đó ngươi sẽ biết được là loại người nào. Bên phía Thiên Hỏa giáo, ngươi không cần phải lo; ngoài kia còn có đệ tử Thiên Hỏa giáo, bên đó sẽ sớm biết chuyện ta tới đây. Biết ta tới gặp ngươi, Thiên Hỏa giáo vốn nể mặt ta nên sẽ không dễ dàng động vào ngươi đâu."
"Đa tạ Đại Tổng quản giải vây."
"Ngoài ra vị huynh đệ kết nghĩa của ngươi đang ở bên ngoài kia, hành vi của hắn ta thường rất kỳ lạ, không phải hành vi bình thường của một tu sĩ, chẳng phải phường gian trá cũng là kẻ trộm cắp, chưa hẳn là người cùng đường với ngươi, tự ngươi phải để ý cho kỹ vào."
Trước khi đi còn nhắc nhở như vậy, xem như Bộ Tầm có ý tốt với Ngưu Hữu Đạo.
Trong lòng Ngưu Hữu Đạo rất cảm động. Rất nhiều người trong giới tu hành không rõ chân tướng, vị này ở sâu trong hoàng cung đại nội mà lòng lại như tấm gương sáng, chẳng biết có phải là người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê không nữa. Có rất nhiều tu sĩ tự cho mình là kẻ cao cao tại thượng, không để người bình thường vào mắt, chẳng biết ai hồ đồ hơn ai.
Song, ngoài mặt Ngưu Hữu Đạo lại tỏ vẻ không đồng ý với những lời ấy.

Thấy hắn như thế, Bộ Tầm cũng không nói thêm gì nữa. Ông ta thả tay xuống, ống tay áo che đi lệnh bài trong tay, bước ra khỏi cửa.
Ngưu Hữu Đạo đi theo hết đoạn đường, tự mình tiễn người ta đến cửa lớn.
Trước khi lên xe ngựa, Bộ Tầm bỗng dừng bước, xoay người lại và nhìn Ngưu Hữu Đạo một cái thật sâu: "Ngươi còn dám chạy về kinh thành, điều đó thật sự khiến ta bất ngờ, lá gan của ngươi đúng là lớn!"
Dứt lời, không để Ngưu Hữu Đạo giải thích câu nào, ông ta xoay người leo lên, chui vào trong xe ngựa, buông màn xuống, che khuất thân hình.
Bùi Tam Nương cũng nhìn Ngưu Hữu Đạo một cái thật sâu, trong đầu nàng ta vẫn còn cảnh tượng hắn đả thương Côn Lâm Thụ, Bộ Tầm tự mình đến tìm hắn cũng khiến nàng ta cảm thấy khó hiểu.
Xe ngựa vừa chạy, đám người Ngưu Hữu Đạo và Lệnh Hồ Thu đồng loạt chắp tay đưa tiễn.
Thấy xe ngựa đã biến mất ngoài cửa ngõ, người phòng bị trong ngõ cũng biến mất, đám người mới quay về viện trạch.
Không có người ngoài, Lệnh Hồ Thu lập tức hỏi: "Lão đệ, chuyện gì vậy?"
"Chuyện gì là chuyện gì?" Ngưu Hữu Đạo không nhanh không chậm, đi vào bên trong.
"Bộ Tầm đó!" Lệnh Hồ Thu tỏ vẻ nghi vấn: "Hắn chạy tới tìm đệ, ắt không vô duyên vô cớ, hắn tìm đệ có chuyện gì thế?"
Ngưu Hữu Đạo: "Thì vừa rồi nói chuyện đó."
Lệnh Hồ Thu: "Vừa rồi nói chuyện? Vừa rồi nói chuyện gì?"
Ngưu Hữu Đạo: "Không phải trước khi lên xe hắn có nói sao? Hắn tò mò tại sao đệ chạy về kinh thành nên hỏi một chút."
Lệnh Hồ Thu hoảng hốt, sợ hãi: "Chỉ vì chuyện đó à? Không thể nào! Đường đường là Đại Tổng quản mà lại tự mình tới tìm đệ chỉ vì chuyện ấy thôi sao? Chút chuyện nhỏ đó còn khiến hắn tự mình tới hỏi ư? Bảo Bùi Tam Nương tới hỏi một câu, không phải sẽ xong ngay sao?"
Ngưu Hữu Đạo thuận miệng đáp cho có lệ: "Đệ cũng cảm thấy lạ!"
"..." Lệnh Hồ Thu không nói gì.
Ngưu Hữu Đạo không quay lại viện mà trước đó Phong Ân Thái từng ở, hắn quay về viện chính, ở trong ấy mà suy tư bồi hồi.

Bỏ qua việc chạy trốn, Bộ Tầm tự mình tới đây, người ta nói chuyện làm việc rất có chừng mực, không nhất thiết phải giả vờ giả vịt với hắn. Mọi chuyện tựa như đã qua, không cần phải trốn chạy nữa.
Nhưng hành vi của vị Hoàng đế lại giống như chìm trong sương mù, khiến hắn không thể tìm được giới hạn. Hắn vốn đã nắm chắc mọi thứ trong tay, chuẩn bị đến lúc người ta không lường trước được thì sẽ lập tức vung nắm đấm trả thù, dấy lên một hồi đại loạn trong kinh thành.
Đối phương tới đột ngột như vậy, làm hắn không tìm được mục đích để ra tay, mọi việc ngầm chuẩn bị đều trở nên uổng phí. Hắn không biết là mình thoát được một kiếp hay Hoàng đế thoát được một đại loạn.
Tóm lại trước mặt vị Hoàng đế đó, hắn có cảm giác mình cần phải chuẩn bị đường lui ở mọi nơi.
"Tiên sinh, Bộ Tầm tìm hắn ắt hẳn có chuyện, chắc chắn hắn không nói thật, nhất định đã gạt chúng ta chuyện gì đó."
Trong đình, Hồng Phất thấy Ngưu Hữu Đạo ngồi quanh quẩn trong đình viện nên nói thầm một câu với Lệnh Hồ Thu.
Lệnh Hồ Thu cũng nhìn ra, nhưng người ta không muốn nói, y có thể làm gì chứ? Ai mà không có chút bí mật của riêng mình, y cũng gạt Ngưu Hữu Đạo một chuyện, y có thể nói ra sao?
Màn đêm buông xuống, trong kinh thành đèn hoa lộng lẫy.
Ngưu Hữu Đạo đứng trên lầu, đắm mình vào trong màn đêm, ngắm kinh thành phồn hoa ở đằng xa. Hắn đến kinh đô nước Tề đã nhiều ngày nhưng vẫn chưa ngắm kỹ nơi đây.
Muốn ngắm nhưng vẫn thân bất do kỷ, đã đi từng bước đến được nơi này, hắn không thể nào tùy tiện phóng túng được.
Lệnh Hồ Thu ngồi dựa vào lan can ở bên cạnh, như hình với bóng.
Thỉnh thoảng y đưa tay lên, khẽ trêu chọc mấy con bướm Nguyệt đang vờn quanh, đôi lúc lại quan sát phản ứng của Ngưu Hữu Đạo.
Hồng Tụ chạy nhanh tới, bay thẳng lên lầu, nhanh chóng liếc mắt ra hiệu với Lệnh Hồ Thu rồi hai tay dâng lệnh bài lên Ngưu Hữu Đạo: "Đạo gia, bên ngoài có người cầu kiến, nói rằng ngài thấy cái này là hiểu. Mặt khác, Bùi Tam Nương đến đây, nàng ta đi cùng vài người, hình như mấy người đó cũng là mấy người đi theo Bộ Tầm vào ban ngày."

Bùi Tam Nương lại tới nữa sao? Ánh mắt Lệnh Hồ Thu chợt lóe lên, y đứng dậy, tự tay cầm lấy lệnh bài rồi xem, lật lên lật xuống. Lệnh bài này không giống đồ của Bộ Tầm, trong lòng y khẽ nói thầm, lại là lệnh bài à!

Ngưu Hữu Đạo cầm lấy lệnh bài xem thử, đây đúng là lệnh bài mà ban ngày Bộ Tầm đã thu lại và dặn dò.

Chương 464: Công Chúa Nước Yến

Chương 464: Công Chúa Nước Yến
Hắn nắm lệnh bài trong tay, thản nhiên nói: "Mời họ vào!"
Hồng Tụ đi khỏi, Ngưu Hữu Đạo khoanh tay xoay người, không nhanh không chậm xuống lầu.
Hắn muốn xem thử rốt cuộc là người nước Yến nào muốn gặp mình.
Trong thoáng chốc, đám người kia đã đi vào, tính cả Bùi Tam Nương.
Bọn họ vây quanh một người mặc áo khoác phủ kín, nhìn cách ăn mặc và thân hình thì người này hẳn là nữ nhân.
Điều đó càng khiến Ngưu Hữu Đạo tò mò, nhưng đối phương trùm đầu như vậy, lại còn cúi thấp đi chậm, hắn chỉ có thể trông thấy vị trí từ mũi trở xuống, không thấy rõ mặt.
Vẫn quy củ như ban ngày, đám người Lệnh Hồ Thu bị cách ly thật xa, chỉ còn lại Ngưu Hữu Đạo và nữ nhân trùm kín áo.
"Mời!" Ngưu Hữu Đạo làm động tác mời nữ nhân thần bí.
Đối phương im lặng, chầm chậm bước theo, đi vào sảnh chính với Ngưu Hữu Đạo.
"Đóng cửa!" Nữ tử thần bí đi vào phòng khách rồi cúi đầu nói một tiếng.
Ngưu Hữu Đạo ngẩn ra, cô nam quả nữ ở chung một phòng, đóng cửa lại thì thỏa đáng sao? Tuy nhiên hắn vẫn làm theo lời đối phương, đóng cửa lớn của sảnh chính lại.
Đóng cửa rồi ư? Đám người Lệnh Hồ Thu ở bên ngoài ngó nghiêng rồi nhìn nhau, không rõ tình huống thần thần bí bí này là sao.
Ngưu Hữu Đạo ở trong phòng cũng không biết nữ tử thần bí là loại người gì, trong một lúc, hắn chẳng biết phải xưng hô với đối phương như thế nào.
Nữ tử thần bí từ từ vươn hai tay ra khỏi áo choàng, vén khăn voan rồi chậm rãi kéo về phía sau, để lộ gương mặt hoa nhường nguyệt thẹn và

dáng điệu dịu dàng mềm yếu. Xem ra tuổi nàng không lớn, hình như còn nhỏ hơn mình, nhưng mặt mày nàng có cảm giác thành thục trước tuổi, hơn nữa còn cả khí chất tôn quý bẩm sinh.
Mặc dù nàng rất đẹp, nhưng Ngưu Hữu Đạo không nhận ra là ai, hắn hỏi với vẻ nghi ngờ: "Cô nương là..."
Nữ tử thần bí hỏi lại: "Đại Tổng quản không nói cho ngươi biết à?"
Ngưu Hữu Đạo: "Không có, ông ta chỉ nói có người nước Yến muốn gặp ta."
Nữ tử thần bí đáp: "Ta họ Thương, tên Tuyết."
Thương? Họ của nước Yến! Ngưu Hữu Đạo lại ngẩn ra, nghĩ tới người có thể khiến Đại Tổng quản Bộ Tầm kia đặc biệt giới thiệu, ắt hẳn không phải người bình thường. Hắn hoài nghi: "Người là Hoàng thất nước Yến ư?"
Thương Tuyết nói: "Trượng phu của ta là Nhị hoàng tử của nước Tề - Hạo Hồng, Hoàng đế bệ hạ nước Yến là cha ta, ta gả đến nước Tề được bốn năm rồi."
Công chúa nước Yến sao? Ngưu Hữu Đạo sửng sốt. Con gái của Thương Kiến Hùng, chẳng phải là có quan hệ đường huynh đường muội với Thương Triêu Tông ư?
Hắn nhìn y phục trang sức trên người đối phương, mặc dù nàng rất đẹp, nhưng y phục trang sức ấy lại phỏng theo kiểu quý tộc nơi thảo nguyên.
Thương Tuyết bồi thêm một câu: "Sao hả? Cảm thấy ta không giống à?"
"Không có, không có. Tham kiến công chúa điện hạ." Ngưu Hữu Đạo lấy lại tinh thần, nhanh chóng chào hỏi rồi cười nói: "Ta chỉ cảm thấy công chúa còn trẻ tuổi, không ngờ đã gả đến nước Tề được bốn năm."
Thương Tuyết cười nói: "Tiên sinh nói quá rồi. Ta không còn trẻ nữa, đã mười chín tuổi và là mẫu thân của hai đứa bé."
"..." Ngưu Hữu Đạo á khẩu đến mức không trả lời được, mười chín tuổi mà lại không còn trẻ sao? Mười chín tuổi mà đã sinh hai đứa bé ư? Nói cách khác, mười lăm tuổi nàng đã gả cho người.
Hắn cố hết sức bình tĩnh mới có thể kéo quan niệm rối rắm kia về lại thời đại này. Thời đại này, nữ nhân mười lăm mười sáu tuổi thành thân là chuyện bình thường, nữ nhân như Thương Thục Thanh - hơn hai mươi tuổi vẫn chưa gả - giống như đã thành nữ nhân già.

Thương Tuyết: "Tiên sinh định để ta đứng mà nói chuyện mãi sao?"
"Hả? À! Thất lễ, thất lễ rồi, mời công chúa ngồi!" Ngưu Hữu Đạo vội vàng đưa tay mời.
Thương Tuyết dời bước tuyết đến vị trí chủ, chậm rãi ngồi xuống, cất tiếng thở dài cảm khái: "Vũ Lịch - năm 520, nước Yến và nước Hàn giao chiến, phụ hoàng gả ta đến nước Tề. Thấm thoắt đã bốn năm, từ đó đến nay ta chưa từng về lại nước Yến. Đối với cố quốc, cảm giác của ta chỉ có thể giống như đi lạc vào cõi tiên, không biết phụ hoàng và mẫu phi bây giờ ra sao rồi."
Dáng vẻ nàng như người trẻ tuổi từng trải.
Yến, Hàn giao chiến? Ngưu Hữu Đạo hiểu ra, vị này hẳn là công chúa hòa thân năm đó, gả đến nước Tề; nghe nói khi ấy Yến hoàng đã gả vài người con gái đi.
"Lần này công chúa gặp ta, không biết có gì phân phó?" Ngưu Hữu Đạo cất tiếng hỏi.
Thương Tuyết: "Ngươi là người của đường huynh ta nhỉ? Nghe nói đường huynh Thương Triêu Tông và phụ hoàng đã xảy ra một chút mâu thuẫn."
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha: "Đây là chuyện nhà của các người, ta không rõ lắm. Ắt hẳn công chúa và vương gia thân thiết với nhau chứ?"
Ngụ ý, chuyện nhà các người thì chính các người hiểu rõ, còn tới đây hỏi ta à?
Thương Tuyết vuốt cằm: "Không thân thiết lắm, phải nói là ta có để ý đến đường huynh, nhưng chưa hẳn đường huynh để ý đến ta. Có nhiều công chúa như vậy, đường huynh không cần thiết để mắt đến từng người; hơn nữa năm đó, đường huynh ở trong quân lâu ngày. Nữ nhân của phụ hoàng rất đông, ta chỉ là con gái của một phi tử, vả lại còn là công chúa, chưa hẳn đã so được với con gái của Ninh vương thúc thúc tay nắm binh quyền to lớn. Công chúa thì rất nhiều, nhưng Ninh vương tay nắm binh quyền to lớn lại chỉ có một người con gái, ai nặng ai nhẹ là biết ngay."
"Nhớ năm đó, mẫu phi thường xuyên cảnh cáo ta, nói rằng phụ hoàng gặp Ninh vương thúc thúc cũng phải nhượng bộ ba phần. Bà ấy dặn ta, khi gặp huynh muội đường huynh thì không được vô lễ, phải hạ thấp tư

thái. Thật ra đâu chỉ có ta, công chúa thứ xuất hễ nhìn thấy đám người đường huynh, chỉ e không ai không dám khách sáo,
trong tay Ninh vương thúc thúc nắm giữ đội quân hùng mạnh nhất nước Yến đấy. Sau này, Ninh vương lâm nạn, tên thuộc hạ Thiệu Đăng Vân làm phản khiến nước Hàn tấn công nước Yến, đồng thời làm ta phải gả đến nước Tề. Giống như lời nói của Ninh vương thúc thúc lúc sinh thời, 'chỉ e vận mệnh của ta lại là một tình cảnh khác'."
Trong mắt Ngưu Hữu Đạo, từ trước tới nay không có ai hoàn toàn tốt mà cũng chẳng có ai hoàn toàn xấu. Có rất nhiều chuyện, lập trường của mỗi người khác biệt, cách nhìn nhận và lý giải vấn đề đúng sai cũng không giống nhau. Hắn có thể hiểu rằng Yến hoàng kiêng kỵ đối thủ là đệ đệ tay nắm binh quyền to lớn, ngay cả đường đường là lão bà, con gái của Hoàng đế cũng phải kẹp đuôi làm người. Ngưu Hữu Đạo hiểu được tâm trạng, lý giải mọi ưu sầu của Yến hoàng. Nhưng nếu đứng ở lập trường của cha con Ninh vương để nhìn nhận Hoàng đế, hắn là trong lòng họ vừa buồn vừa giận.
Song nếu đứng tại lập trường cá nhân, do mình làm chủ, Ngưu Hữu Đạo vẫn giúp Thương Triêu Tông kể khổ: "Trước khi công chúa xuất giá, hình như vương gia đã bị bệ hạ giam vào thiên lão, suýt chút nữa đã mất mạng!"
Ngụ ý, Thương Triêu Tông còn thảm hại hơn cả người.
Thương Tuyết: "Đấy đúng là mục đích ta tới đây. Thiên hạ nhao nhao làm loạn, chư quốc tranh bá, vận mệnh của bao nhiêu con người trên thế gian này cũng vì vậy mà lên lên xuống xuống. Mặc kệ kết quả trước kia thế nào, nói đến cùng chúng ta cũng là người một nhà. Phụ hoàng không hy vọng nước Yến sụp đổ, chẳng lẽ đường huynh thấy thế lại vui mừng sao? Đều là người một nhà, tại sao phải loạn đến độ ngươi chết để sống để người ngoài chiếm hết chỗ tốt chứ? Chỗ phụ hoàng ta sẽ khuyên người, còn bên đường huynh, hy vọng tiên sinh có thể khuyên huynh ấy nhiều hơn, đừng làm những chuyện 'người thân đau nhưng kẻ thù mừng'..."
Hai người nói chuyện rất lâu, mãi đến khi đêm dài kết thúc, Thương Tuyết đưa tín vật cho Ngưu Hữu Đạo rồi mới đứng dậy cáo từ.
Ngưu Hữu Đạo tự mình ra cửa tiễn người.

Trước khi đi, Bùi Tam Nương còn nhìn Ngưu Hữu Đạo bằng ánh mắt chứa đầy ý nghĩa sâu xa, nàng ta không hiểu những sự biến đổi trong đó: Trước tiên là Bộ Tầm tìm tới, sau đó là Vương phi đến gặp.
Tiễn khách xong, quay trở lại phủ, Lệnh Hồ Thu lại như hình với bóng, đuổi theo Ngưu Hữu Đạo truy hỏi: "Người tới đây thần thần thần bí bí, rốt cuộc là người phương nào?"

Chương 465: Bị Kích Động

Chương 465: Bị Kích Động
Ngưu Hữu Đạo: "Vương phi Thương Tuyết."
Lệnh Hồ Thu kinh ngạc nói: "Phu nhân Thương Tuyết của Nhị hoàng tử Hạo Hồng ư?"
"Quả nhiên nhị ca tin tức linh thông." Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười, hỏi: "Trước mắt, tình cảnh của vị vương phi này ở nước Tề như thế nào?"
Lệnh Hồ Thu: "Không để ý nhiều nên không rõ. Ắt hẳn không quá khổ sở, dù sao cũng là con gái của Yến hoàng. Nước Yến là nước lớn một phương, thế lực nhà mẹ lớn như vậy, hẳn là nước Tề không thể ngược đãi. Tuy nhiên Nhị hoàng tử kia lại là người có sức cạnh tranh vị trí Thái tử với Đại hoàng tử nhất. Vị trí kế thừa của nước Tề chưa được định đoạt, đệ có từng nghe nói đến Hoàng thái hậu nước Triệu - Thương Ấu Lan chưa? Một khi Nhị hoàng tử bước lên vị trí đó, không chừng sẽ có ngày nữ nhân kia (Thương Tuyết) trở thành Hoàng hậu nước Tề, có khả năng trở thành Thương Ấu Lan thứ hai đấy!"
Nghe vậy, Ngưu Hữu Đạo tỏ vẻ đăm chiêu.
Thương Tuyết tới bàn chuyện hòa hảo, hy vọng Thương Kiến Hùng và Thương Triêu Tông giảng hòa.
Nhờ đó đã khiến Ngưu Hữu Đạo hiểu ra dụng ý của việc Bộ Tầm tới tìm mình, rõ ràng lúc này đây Hạo Vân Đồ không hy vọng nước Yến đại loạn, phỏng chừng hắn ta đang thông qua mọi con đường để khống chế tình hình, bằng không đã chẳng tìm tới hắn.
Ban đầu, hắn chỉ nghĩ Thương Tuyết tới đây là do ý của Hạo Vân Đồ, không ngờ nàng còn tham gia vào chuyện cạnh tranh vị trí Thái tử của nước Tề!
Bây giờ xem ra, Thương Tuyết hết lòng hết sức khuyên bảo như thế, không đơn thuần là hy vọng nước Yên bên kia ổn định, đồng thời nàng

cũng tự suy tính cho ích lợi của mình ở nước Tề.
Hạo Vân Đồ không hy vọng nước Yến loạn, Thương Tuyết không hy vọng nước Yến loạn, đương nhiên Thương Kiến Hùng càng không hy vọng nước Yến loạn, Thương Triêu Tông càng không hy vọng nhìn thấy cảnh đó.
Song chỉ e có một số việc không phải do Thương Triêu Tông, phỏng chừng đám thủ hạ của hắn ta và cả Thiên Ngọc Môn đều muốn giúp hắn ta đi về phía trước. Về phần có khiến tôn thất Thương gia tương tàn hay không, không phải chuyện mà bọn họ để ý, tất cả mọi người đều cầu mong lợi ích cho bản thân mình.
Ngay cả việc Ngưu Hữu Đạo mạo hiểm chạy đến đây chuẩn bị ngựa chiến là vì cái gì? Hắn cũng hy vọng như họ, thúc đẩy Thương Triêu Tông đi về phía trước. Nếu Thương Triêu Tông dừng lại không tiến, tiểu phú tức an(1), quận Thanh Sơn sớm muộn cũng gặp phải tai họa, điều đó cũng là sự uy hiếp to lớn với Ngưu Hữu Đạo. Phải băng qua dòng nước đục này, quận Thanh Sơn nho nhỏ không thể bảo vệ hắn cả đời, hắn không hy vọng nhìn thấy điều đó.
[1] Tiểu phú tức an: Có được một ít thành tích liền dễ dàng thỏa mãn, không muốn phát triển thêm nữa.
Thương Triêu Tông bước lên con đường này cũng thân bất do kỷ.
Trong lòng Ngưu Hữu Đạo hiểu rõ. Dẫu Thương Kiến Hùng bình an vô sự hay không, một khi có điều kiện, Thương Triêu Tông sớm muộn cũng sẽ công chiếm Nam Châu.
Hắn không tin Hạo Vân Đồ không nhìn ra điều đó, song Hạo Vân Đồ lại một tay giao ngựa chiến cho hắn, một tay bảo Thương Tuyết đến bàn chuyện hòa hảo, chẳng biết y đang làm cái quái gì.
Bố cục của hắn hạn chế, hắn vẫn chưa thể suy xét hết mọi tình hình chư quốc, cho nên cảm thấy có chút không hiểu rõ.
Song trải qua một phen này, ánh mắt của hắn đã không tự chủ mà trở nên cao hơn, tâm tư đã bắt đầu tản qua dạo lại giữa các nước.
"Tuy nhiên đệ khoan hãy nói. Vũ triều đã sụp đổ mấy trăm năm, nhưng dưới ánh mắt và lòng dân thiên hạ thì Thương thị vẫn còn mơ hồ tồn tại địa vị hoàng tộc, giống như trong những năm tháng loạn thất bát tao không thể thống nhất, mọi người nói tới nói lui vẫn luôn nhắc về Vũ

Lịch. Hơn nữa ai nấy đều biết nữ nhân Thương gia có dáng vẻ xinh đẹp, huyết thống Thương gia cường đại, quả thực không ai có thể vượt qua. Đương nhiên, muội muội của vương gia là ngoại lệ. Thêm nữa, năm đó nữ nhân Thương gia là hậu duệ của người đứng đầu thiên hạ, trong lòng mọi người, bọn họ đã vô tình trở thành nữ tử cao quý nhất, vì thế không ít kẻ muốn cưới nữ nhân Thượng thị để được vinh quang về thân phận và địa vị..."
Lệnh Hồ Thu bô bô một hồi, cuối cùng cũng hỏi tới chuyện chính: "Đúng rồi, vị vương phi kia tìm đệ làm gì thế?"
"Cũng không có chuyện gì, nàng rời khỏi nước Yến, đã lâu không về. Nghe nói đệ từ nước Yến tới đây, nàng nhớ nhung cố quốc, với lại vương gia nhà chúng ta là đường huynh của nàng, nàng tìm đệ tán gẫu một chút, hỏi chuyện nước Yến." Ngưu Hữu Đạo liếc y một cái rồi thốt lời.
Cái gì nên nói, cái gì không nên nói, hắn tự có chừng mực. Hắn muốn ngắt lời y, chọn chỗ mấu chốt quan trọng nhất để ngắt.
"..." Lệnh Hồ Thu thất thần tại chỗ nhìn theo, trong lòng thầm mắng, lừa quỷ cũng không tệ đấy! Đường đường là vương phi, đêm khuya tăm tối lại cùng ngươi cô nam quả nữ ở chung một phòng, chỉ để tán gẫu thôi à?
Hồng Tụ bước tới bên cạnh, khẽ nói: "Tiên sinh, Tổng quản đại nội kia rồi tới Vương phi này, chắc chắn bọn họ mưu đồ bí mật gì đó không thể để người khác biết."
"Ôi chao!” Lệnh Hồ Thu thầm than: "Cũng có thể lý giải... Xem ra muốn âm mưu lấy được sự tín nhiệm của người này, trình độ bấy nhiêu còn chưa đủ đâu!"
Hồng Tụ: "Tiên sinh, thật ra không cần thiết phải phiền phức đến vậy."
Lệnh Hồ Thu quay đầu lại nhìn nàng ta, hỏi: "Có ý gì?"
Cặp mắt sáng của Hồng Tụ nhìn ra xung quanh, nàng ta khẽ nói: "Tiên sinh đã hoài nghi hắn có liên quan đến những thứ kia, đại khái thì ngài có thể không chế hắn, ép hắn nói ra, thật sự không cần phải tốn sức hao hơi để ở bên cạnh hắn."
Lông mày Lệnh Hồ Thu khẽ động: "Ép thế nào?"
Hồng Tụ: "Bây giờ việc ăn uống của hắn do chúng ta khống chế, chúng ta hoàn toàn có thể yên lặng giải quyết cho xong việc này. Nếu thật sự

không được thì xin cấp trên một viên "Khổ Thần Đan", chỉ cần hắn ăn vào, cho dù miệng cứng tới đâu cũng phải thốt ra hết tất cả; kế đó chúng ta giết người diệt khẩu, đảm bảo thần không biết quỷ không hay."
Lệnh Hồ Thu bật cười, tự giễu: "Ngươi cho rằng ta không nghĩ tới à? Trước đó ta từng tìm đến hắn, đồng thời cũng đã chuẩn bị một viên "Khổ Thần Đan". Ngay từ đầu, ta đã muốn dùng thứ đó với hắn rồi, nhưng dọc đường đi luôn có kẻ theo sát hắn, bảo vệ hắn, ta hoàn toàn không có cơ hội xuống tay. Khó khăn lắm mới dừng lại ở nơi này, người như hắn cầm tinh phân chó, rước lấy một đống ruồi bọ ta còn chưa nói, thậm chí còn dẫn tới một đống chuyện hư hỏng, sao ta xuống tay được? Hắn không gánh vác, chẳng lẽ muốn ta gánh chịu thay hắn à?"
Hồng Tụ: "Bây giờ thì sao ạ? Bây giờ những phiền toái mà hắn rước lấy gần như đã kết thúc rồi, bên cạnh hắn không còn những kẻ khác nữa."
"Triệu Hùng Ca đó!" Lệnh Hồ Thu cất tiếng thở dài, yếu ớt ỉu xìu: "Tên điên như Triệu Hùng Ca dễ chọc đến thế à? Ma Tông sau lưng hắn ta cũng chẳng dễ chọc đâu! Nếu người truyền công pháp cho Ngưu Hữu Đạo quả thực là Triệu Hùng Ca thì chẳng những truyền công pháp mà còn độ cả tu vi cho hắn đấy, ta không thể không cân nhắc đến độ mạnh yếu trong đó. Bây thì móa... ai cũng ta và hắn là huynh đệ kết nghĩa, ai cũng biết đến ta với hắn, nếu hắn đột ngột biến mất, cuối cùng người ở cùng với hắn là ta sẽ bị nhìn chằm chằm đấy!"
"Ngươi suy nghĩ cho cẩn thận, quan hệ giữa ta với hắn có bị tra xét không? Quận Thanh Sơn đều biết cả, ta đột ngột đến quận Thanh Sơn đã lập tức kết bái huynh đệ với hắn, cho dù ai nhìn cũng cảm thấy kỳ quái. Kế đó hắn lại biến mất khỏi ta một cách không rõ ràng, nếu Triệu Hùng Ca gây khó dễ thì chuyện không nhỏ đâu, những kẻ tinh ranh mà không cảnh giác sao? Không thể bứt dây động rừng được!"
"Chưa nói đến việc Triệu Hùng Ca có tính sổ hay không, bây giờ chỉ có quỷ mới biết hắn và Bộ Tầm đang có mưu đồ bí mật gì. Một khi hắn biến mất, lỡ như thật sự có việc quan trọng, liệu đám người Bộ Tầm có khống chế chúng ta để làm rõ mọi chuyện không?"

Chương 466: Bị Kích Động (2)

Chương 466: Bị Kích Động (2)
Hồng Tụ trầm ngâm nói: "Vậy thì trước mắt không giết hắn, trước tiên cứ cạy miệng hắn ra, sau đó dùng "Khổ Thần Đan" khống chế, tìm cơ hội thích hợp rồi làm hắn biến mất."
Lệnh Hồ Thu than thở: "Khống chế cũng phải phân theo kiểu người; chỉ khi là người mới, không có cách nào thì chúng ta mới khống chế được. Hắn chẳng phải quả hồng mềm, không dễ dàng bị khống chế đến vậy, ngươi tưởng hắn là kẻ ăn chay à? Hắn dám vươn đầu liếm máu nơi đầu đao kẻ khác, ác độc đến mức ngay cả Côn Lâm Thụ mà cũng dám giết! Không thể giết hắn diệt khẩu, ngươi nghĩ rằng có thể khống chế hắn sao? Bất cứ lúc nào hắn cũng có thể tìm một đống người để khống chế chúng ta, đến lúc đó chắc chắn sẽ ép chúng ta giao thuốc giải ra, có thuốc giải thì chúng ta đừng hòng yên ổn, không có thuốc giải thì hắn cũng chết, ngươi cảm thấy hắn sẽ bỏ qua cho chúng ta à?"
"Hồng Tụ, Khổ Thần Đan ấy, một khi đã cầm lên thì không thể dùng lung tung. Nếu ai ai cũng có thể lấy Khổ Thần Đan khống chế người khác, chẳng phải tổ chức của chúng ta sẽ xưng bá thiên hạ hay sao? Một khi vận dụng Khổ Thần Đan mà không thể khống chế mục tiêu, thân phận chúng ta sẽ lập tức bại lộ, đến lúc đó, chúng ta có thể trở thành đồ bỏ, đạo lý đó mà ngươi không rõ hay sao?"
Nghe y phân tích như thế, Hồng Tụ hơi ủ rũ: "Vậy thì phải làm sao đây? Chúng ta cứ phải theo sát hắn như cái đuôi sao? Suốt ngày đi theo hắn mà lo lắng hãi hùng, chưa nói đến chuyển phải gánh chịu sóng gió hiểm nguy cùng hắn, lại còn phải xem hắn như tổ tông để hầu hạ. Ngài thấy đấy, hắn xem tỷ muội bọn ta như kiểu gọi thì đến đuổi thì đi, hơn nữa cứ muốn đánh chủ ý lên tỷ muội bọn ta, đấy gọi là gì chứ?!"

Lệnh Hồ Thu: "Việc này không thể nóng vội, chỉ đành từ từ tính thôi. Đợi trước tiên thăm dò hắn đã, xác nhận không có vấn đề gì rồi xuống tay cũng không muộn!"
Hồng Tụ hỏi: "Nếu cứ mãi không tiện ra tay thì sao? Chúng ta chạy theo sát đít hắn hoài như vậy à?"
"Hầy! Từ từ rồi tính...
Từ từ tính, cuối cùng sẽ tìm được cơ hội mà!" Lệnh Hồ Thu cúi đầu nhìn mặt đất và tự mình thì tào, sau đó ngửa mặt lên trời, than ngắn thở dài.
Bây giờ y hơi hối hận rồi, hối hận rằng không nên chạy tới quận Thanh Sơn và móa nó, kết nghĩa huynh đệ với hắn. Bây giờ hắn mềm không mềm, cứng chẳng cứng, quen không quen, lạ chẳng lạ, ăn không trôi, phun không ra, ép người ta tới nỗi khó chịu.
Còn chuyện cả hai vừa nói: 'Gọi thì đến đuổi thì đi', chỉ cần Ngưu Hữu Đạo ra mặt, quả thực đối với Hồng Tụ 'gọi thì đến đuổi thì đi'.
Trước đó Ngưu Hữu Đạo sai Hồng Tụ treo đèn lồng xanh lên ngọn cây, kế đó lại bảo nàng ta vào thành tìm một người.
Tìm hồi trong thành, tìm trong cảnh tối lửa tắt đèn
Tìm một gã đệ tử của Ngũ Lương Sơn, kèm theo tin tức mà Kim Sí đưa tới, quả nhiên Ngũ Lương Sơn sắp xếp nội gián ở kinh đô nước Tề.
Hiện giờ Ngưu Hữu Đạo muốn điều gã tới bên cạnh mình để sử dụng, đồng nghĩa với việc công khai gã. Không còn cách nào khác, bây giờ hắn cần giữ liên lạc với phía Công Tôn Bố...
Đêm dài thăm thẳm, gần như yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng chó sủa.
Kim Vương phủ, phủ đệ của Hạo Khai - Trưởng hoàng tử nước Tề.
Đèn lồng treo cao trước cửa Vương phủ, có người mò mẫm từ bên cửa hông và tiến vào
Một hán tử gầy gò đi sâu vào trong đình viện, thẳng đến nội đình, bỗng bị một thái giám đang đợi lệnh ở bên trong cản lại.
"Ngụy Trừ tiên sinh, không phải ta không báo cho ngài biết, Vương gia chưa ngủ được một canh giờ, bây giờ quấy rầy thật sự không thỏa đáng. Nếu ngài không có việc gì gấp thì đợi sáng mai Vương gia dậy rồi nói."
Thái giám đợi lệnh kia liên tục chắp tay, mong gã đừng làm hắn ta khó xử.

Hán tử cao gầy được gọi là Ngụy Trừ - gã vuốt chòm râu dê dưới cằm, trầm giọng nói: "Lúc này đây ta tìm Vương gia, đương nhiên là có chuyện quan trọng. Ngươi lập tức đi thông báo, nếu làm trễ chuyện hệ trọng, ngươi không gánh nổi trách nhiệm đâu!"
Thái giám đợi lệnh cảm thấy khó xử: "Ta có thể hỏi xem là chuyện gì hay không, để ta chuyển lời cho Vương gia ấy?"
"Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi, ngươi có báo hay không? Ngươi không báo thì ta đi, sau đó nếu Vương gia hỏi tội thì ngươi tự mà chịu toàn bộ trách nhiệm!" Ngụy Trừ dứt lời, lập tức quay đầu bước đi.
"Ngụy tiên sinh xin dừng bước!" Thái giám đợi lệnh vội vã gọi gã lại, than thở: "Ta báo được chưa? Cùng lắm thì bị mắng một chút thôi, ngài chờ đi." Hắn ta vẫy tay, ra hiệu cho một người bên cạnh để mắt đến Ngụy Trừ, còn mình thì xoay người cất bước đi nhanh.
Ngụy Trừ chần chừ trong nội trạch, gã chợt ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao, chờ đợi.
Gã là tu sĩ được Kim Vương phủ nuôi dưỡng.
Tuy người bảo vệ Hoàng thất, chủ yếu là Đại Khưu Môn, Huyền Binh Tông và Thiên Hỏa Giáo, nhưng đối với Kim vương mà nói, đám người đó đều đứng về phía phụ hoàng. Có một số việc y không thể để ba phái ấy biết nên đặc biệt nuôi dưỡng một ít người dưới cơ để họ cống hiến cho mình, bàn bạc việc riêng với tu sĩ là điều không tránh được.
Đợi như vậy một hồi lâu, thái giám đợi lệnh chạy chầm chậm tới: "Ngụy tiên sinh, Vương gia cho mời ngài."
Đèn đuốc trong phòng đã sáng lên. Hạo Khai tóc tai rối bời, y tùy tiện khoác lớp áo choàng, vừa ngồi vừa ngáp, không ngủ ngon, thần sắc mệt mỏi.
Ngụy Trừ đi vào, thấy vậy liền chắp tay nói: "Tham kiến Vương gia. Đêm hôm khuya khoắt còn quấy rầy Vương gia nghỉ ngơi, thật sự có lỗi."
Hạo Khai xoa hai tay lên mặt rồi phất tay nói: "Không sao, giờ này mà Ngụy tiên sinh vội vàng muốn gặp bổn vương, chắc chắn là có chuyện quan trọng. Nói đi!"
Ngụy Trừ nhìn nhìn xung quanh.

Hạo Khai hiểu ý, bưng trà lên rót vào miệng để lấy tinh thần, sau đó vẫy tay với đám nô bộc, nha hoàn ở xung quanh: "Các ngươi đều lui ra đi."
"Dạ!" Tất cả hạ nhân xung quanh đồng loạt rời khỏi.
Lúc này đây, Ngụy Trừ tiến lên và khẽ nói: "Vương gia, phía Ngưu Hữu Đạo có tin tức."
Hạo Khai gần như tỉnh hẳn trong nháy mắt, y trầm giọng nói: "Đã tra rõ ý đồ của Bộ Tầm khi ông ta qua bên đó chưa?"
Đối với một số người mà nói, hoàng cung đại nội là nơi an toàn nhất; nhưng đối với một vài người, đó cũng là nơi phức tạp nhất.
Lợi ích thiên hạ và nơi trọng yếu đan xen lẫn nhau, thay mặt và xử lý quan hệ lợi ích ở khắp nơi; phàm là địa phương liên quan đến lợi ích, tất nhiên đó cũng là nơi tình hình phức tạp, chẳng biết có bao nhiêu ánh mắt từ trong sáng trong tối cứ nhìn chằm chằm.
Tuy Bộ Tầm yên lặng xuất cung, nhưng không thể gạt được ánh mắt của vị Vương gia này.
Đối với Ngưu Hữu Đạo, y không để hắn vào mắt, điều y thục sự để ý chính là vị Tổng quản đại nội kia có ảnh hưởng khá lớn đến vị trí Thái tử; Ở một mức độ nào đó, hành động của Bộ Tầm thường đại diện cho ý đồ của Hoàng đế, muốn tranh đoạt vị trí kia mà không rõ ý đồ của Hoàng đế thì rất nguy hiểm.
Do đó, hành động bất thường của Bộ Tầm khiến hắn cực kỳ để ý nên đã sớm sai người khác tìm cách tra rõ,
Ngụy Trừ lắc đầu: "Không phải Bộ Tầm, là người của Ngọc vương phủ đến tìm Ngưu Hữu Đạo, Vương gia đoán thử xem là ai?"
Hạo Khai chợt cảnh giác: "Ai? Không phải lão nhị tự mình qua đó chứ?"
Ngụy Trừ: "Không phải Ngọc vương, nhưng cũng chẳng khác gì. Là Ngọc vương phi, nàng ta ở chỗ Ngưu Hữu Đạo khoảng đủ một canh giờ rồi rời khỏi."
Hạo Khai đứng lên, đi qua đi lại, nói với vẻ ngờ vực không rõ: "Nàng ta là nữ nhân, đường đường là vương phi, đêm hôm khuya khoắt chạy đi gặp Ngưu Hữu Đạo là có ý gì?"
Ngụy Trừ: "Vương gia, điểm mấu chốt chính là người hộ tống Ngọc vương phi đi cũng chính là người mà ban ngày hộ tống Bộ Tầm qua đó."

Hạo Khai cả kinh, đột ngột quay đầu lại, ánh mắt lóe lên, nhìn chằm chằm gã với vẻ khó hiểu rồi trầm giọng nói: "Đây chắc chắn là ý của phụ hoàng! Ông ấy muốn làm gì?"
Ngụy Trừ không hé răng. Gã không rõ, không thể nói lung tung, song gã có thể hiểu tâm tình của vị này, chắc chắn y đã bị kích động rất lớn.

Chương 467: Hồng Nương

Chương 467: Hồng Nương
Bình thường Hoàng đế nói gì, hai huynh đệ đều tranh nhau làm, tranh nhau thể hiện, vừa khổ vừa mệt mà cũng ngậm bồ hòn làm ngọt, chỉ vì muốn làm mọi thứ thật tốt để Hoàng đế tán thưởng. Nếu Hoàng đế giao việc cho người này mà không giao cho người kia đi làm, trong lòng người kia tất sẽ khó chịu.
Gã cũng hiểu rằng, nếu như để người ta biết hết chuyện trong lòng thì dễ nói, chỉ e Hoàng đế sai đối phương đi làm chuyện riêng. Đối với hai huynh đệ, chuyện này gần như có ý nghĩa là trong nội tâm Hoàng đế thân cận với người nào hơn.
Nhất là vị trước mặt gã, thân là hoàng tử trưởng, lớn nhỏ có thứ tự, nếu như không giành được vị trí Thái tử thì làm sao mà chịu nổi!
Loại chuyện như thế này, nếu Hạo Khai không hiểu rõ chuyện gì xảy ra, chỉ e cuộc sống ngày ngày khó mà an ổn.
Ngụy Trừ biết bây giờ không thích hợp để thông báo những chuyện như vậy, nếu báo thì chắc chắn sẽ khiến đối phương trằn trọc không yên, chẳng thể ngủ ngon; nhưng nếu không báo kịp thời, vị này tất sẽ giận dữ, trách bọn họ làm việc không tốt, bởi vì y rất để ý!
Hạo Khai quay trở lại chỗ ngồi, khuỷu tay chống trên đùi, cúi thấp đầu, ấp a ấp úng: "Nghĩ cách tra xem bọn chúng muốn làm gì."
Giọng nói Hạo Khai tràn đầy ưu tư không thể nói rõ.
Ngụy Trừ tỏ vẻ khó xử, nói: "Vương gia, chỉ e việc này không dễ làm, phía Ngọc vương ắt sẽ không để lộ, chỗ Bộ Tầm thì chúng ta không dám hỏi, hỏi ra chỉ lo Bộ Tầm sẽ nghĩ ngài đang theo dõi ông ta, gây bất lợi cho ngài. Hơn nữa đi cùng bọn họ là người của ba phái kia, tính tình ba phái thì ngài biết rồi đấy, chúng ta cũng không tiện hỏi."

Hạo Khai nói ấp úng: "Vậy ngươi tìm người nào đó liên quan rồi bảo tới hỏi Ngưu Hữu Đạo."
Ngụy Trừ: "Chúng ta không rõ tình hình, mạo muội tìm hiểu có ổn không ạ? Lỡ hắn báo với Bộ Tầm ở bên kia thì phải làm sao?"
Hạo Khai khẽ ngước đầu lên nhìn: "Ngay cả chuyện ấy còn làm không xong, ta dùng các ngươi làm gì đây hả? Đại Khưu Môn, Huyền Binh Tông, Thiên Hỏa Giáo mà vẫn không bảo vệ nổi sự an toàn của bổn vương sao? Tự mình nghĩ cách đi!"
Ngụy Trừ bị những lời của y làm cho xấu hổ, nhưng gã cũng ngoan ngoãn nhận lệnh: "Dạ! Vương gia ngài nghỉ ngơi trước, ta sẽ nghĩ cách ngay."
Gã chắp tay cáo từ, lúc xoay người đi tới cửa, đột nhiên nghe thấy tiếng nói nặng nề của Hạo Khai truyền từ phía sau đến: "Dưới tình huống cần thiết thì hãy hỏi Ngưu Hữu Đạo rằng hắn muốn đối nghịch với bổn vương phải không?"
Sáng sớm, cả kinh thành từ từ tỉnh giấc.
Khói lên nổi lên khắp bốn phía, bà chủ mỗi nhà bận rộn. Đầu đường đã liên tục xuất hiện người buôn bán nhỏ. Một ngày mới bắt đầu.
Lệnh Hồ Thu đong đưa tay áo, đi tới phòng Ngưu Hữu Đạo, muốn hỏi xem hôm nay hắn chuẩn bị làm gì.
Hồng Phất vội vã chạy tới cản y: "Tiên sinh, Hồng Nương đến chơi, muốn gặp ngài ạ."
"Hồng Nương?" Lệnh Hồ Thu hơi sửng sốt.
Trong giới tu sĩ tại kinh đô nước Tề, Hồng Nương cũng xem như là người có tiếng tăm. Hồng Nương chỉ là biệt hiệu, tên thật của nàng là Quản Phương Nghi. Nàng không khác Lệnh Hồ Thu lắm, cũng là người mối lái.
Bởi vì nàng hay làm chuyện đáp cầu dắt mối (trung gian mối lái) nên được người ta gọi là Hồng Nương.
Mặc dù cùng là người mối lái, nhưng nàng khác với Lệnh Hồ Thu một chút. Lệnh Hồ Thu dạo quanh thiên hạ, còn nàng cơ bản chỉ biến kinh đô nước Tề thành sào huyệt của mình, lăn lộn nhiều năm, am hiểu giao thiệp, mọi thế lực chốn kinh thành đều quen biết nàng.

Nơi này là kinh thành thế tục, đương nhiên có quy tắc của thế cục, không thể nào giống Trích Tinh thành chuyên ngang nhiên mua bán vật tư dùng để tu hành. Nếu thật sự như vậy thì sẽ rối loạn tổng thể; hơn nữa xưa nay tu sĩ không thể mang lượng lớn tài nguyên tu luyện theo bên mình, bất chợt cần tới thì họ sẽ tìm nàng, lúc nào muốn ra tay cũng có thể tìm đến nàng.
Tóm lại nàng có thể giúp khách tìm người muốn mua, cũng có thể hỗ trợ khách tìm người muốn bán, còn nàng thì ở giữa dẫn dắt, làm trung gian giới thiệu.
Ở kinh thành nhiều năm, nàng rất có danh dự, đủ để nàng có cuộc sống thoải mái tại nơi này.
Việc mua bán kiểu này của nàng, không phải ai cứ bắt đầu là làm được. Mấu chốt là nàng tích lũy nhiều đường quan hệ và danh dự qua nhiều năm, khiến nàng gần như không thể thay thế, hầu hết mọi tu sĩ lui tới kinh thành nước Tề chỉ cần một mình nàng dẫn dắt, nàng có thể không thoải mái sao?
Lệnh Hồ Thu cũng từng lăn lộn, được xưng là người mối lái có tiếng, hơn nữa là kẻ cùng nghề, làm sao y có thể không biết đến Quản Phương Nghi của kinh đô nước Tề?
"Ngươi xác nhận là nàng tới tìm ta sao?" Lệnh Hồ Thu quay mặt về phía cửa phòng Ngưu Hữu Đạo đóng chặt, hất cằm: "Không phải tìm hắn à?"
Bởi vì mấy ngày qua, người đến cửa thăm hỏi đều tìm Ngưu Hữu Đạo, gần như không hề tìm y, y cảm thấy chủ tớ ba người toàn chạy việc cho Ngưu Hữu Đạo.
Hồng Phất nói một cách lạnh băng: "Tìm tiên sinh của ngươi (1) - Chỉ đích danh muốn gặp ngài đấy."
[1] Câu trước hình như là câu nói nguyên bản của Hồng Nương.
Hồng Phất vĩnh viễn vẫn là dáng vẻ lạnh như băng, so với vị tỷ tỷ luôn nở nụ cười trên mặt kia thì nhìn tưởng như hai người khác nhau. (câu cuối ám chỉ việc Phất và Tụ là song sinh nhưng nhìn như hai người khác biệt)
"Nữ nhân này tìm ta làm gì nhỉ? Chẳng lẽ có thứ gì đó mà ta muốn mua sao? Tạm thời ta đâu muốn mua gì đâu?" Lệnh Hồ Thu lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu; tuy nhiên y vẫn xoay người cất bước, Quản Phương Nghi

được xem như rắn đầu đàn ở đây, nàng đã tìm tới cửa, nể mặt y biết bao nhiêu.
Một chiếc xe ngựa dừng ở ngoài cửa lớn. Chủ tớ ra cửa, Hồng Phất hất cằm về phía chiếc xe, tỏ ý ra hiệu rằng có người đang ngồi bên trong.
Màn vải nơi cửa xe được vén lên, một phụ nhân trung niên xinh đẹp từ từ xuất hiện, cười tươi như hoa và vẫy tay với Lệnh Hồ Thu, ý bảo y lên xe, thái độ vô cùng thân thiết, khiến người ta vừa nhìn đã thấy gần gũi.
Lệnh Hồ Thu bôn ba bên ngoài nhiều năm, sao có thể bị vẻ ngoài của nữ nhân này mê hoặc được? Trong lòng y hơi cảnh giác, đi đến xe ngựa, vươn tay ra phía trước kéo màn ra, nhìn vào bên trong, chỉ thấy một mình Quản Phương Nghi ăn mặc lộng lẫy, không thấy ai khác, y mới yên tâm một chút.
Song, y không hề lên xe mà lại thả màn xuống, đi tới trước cửa sổ xe, tự tay vén mành cửa sổ nhỏ lên, hỏi người bên trong: "Chuyện gì thế?"
Bộp! Quản Phương Nghi giống như liếc mắt đưa tình, vỗ một phát vào tay y: "Lên xe nói, còn sợ ta ăn ngươi hay sao?"
Lệnh Hồ Thu: "Ta còn có việc, không có thời gian liếc mắt đưa tình với ngươi, nói gì thì nói trước đi."
Quản Phương Nghi: "Có người muốn gặp ngươi."
Lệnh Hồ Thu nghi ngờ hỏi: "Ai vậy?"
Quản Phương Nghi: "Hiện tại không tiện tiết lộ, sau khi gặp mặt, ngươi tự khắc hiểu. Ta bảo ta tự mình đến đây một chuyến đón ngươi, chẳng lẽ ngay cả một chút thể diện mà ngươi cũng không cho ta à?"
Lệnh Hồ Thu cau mày nói: "Không phải ta không nể mặt ngươi, muốn gặp ta thì tìm thẳng tới chỗ ta là được. Tin tức về việc ta ở nơi này đã truyền ra rồi, rất khó tìm sao? Ngươi cần gì tới rồi quanh co lòng vòng như vậy?"
Quản Phương Nghi: "Ngươi ngốc quá, không tiện gặp mặt, đương nhiên có nguyên nhân không tiện. Lên xe đi, ta còn có thể phá bỏ bảng hiệu để hại ngươi hay sao?"
Lệnh Hồ Thu ngẫm lại cũng đúng, đồng thời muốn biết xem rốt cuộc là ai lén lút cần gặp mình; song y vẫn đề phòng đường lui, quay đầu lại ra hiệu cho Hồng Phất báo với Hồng Tụ một tiếng, lỡ như mình có chuyện gì lại không biết tại sao gặp chuyện xui xẻo.

Thấy thế, Quản Phương Nghi cũng không thúc giục, đồng thời cũng hiểu. Nàng vừa dựa vào cửa sổ vừa nói chuyện phiếm với Lệnh Hồ Thu: "Lệnh Hồ, ngươi đã nhiều năm không tới kinh đô nước Tề phải không?" Lệnh Hồ Thu vẫn quan sát xung quanh ngõ nhỏ một hồi rồi cười ha ha, nói: "Ta tới hay không cũng chẳng liên quan hay ảnh hưởng tới việc làm ăn của ngươi."

Chương 468: Nước Trong Quá Ắt Không Có Cá (1)

Chương 468: Nước Trong Quá Ắt Không Có Cá (1)
Quản Phương Nghi: "Ngươi là người được chào đón nhất, ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm, nào có để ý đến kẻ mua bán nhỏ như ta."
"Coi trọng ta quá rồi." Lệnh Hồ Thu hơi tự giễu một câu.
Lúc này Hồng Phất trở về, gật đầu, tỏ vẻ xong xuôi.
Có thế thì chủ tớ hai người mới lên xe ngựa, ngồi xe rời khỏi.
Trong xe ngựa lắc lư, ánh mắt Quản Phương Nghi nhìn khắp người Hồng Phất. Nàng chớp đôi mắt sáng rỡ, cười khanh khách: "Hồng Phất muội tử càng ngày càng đẹp, tỷ muội song sinh trái ôm phải ấp, vẫn là Lệnh Hồ Thu hưởng thụ nhỉ."
Hồng Phất mặt không cảm xúc, không thèm để ý tới.
Lệnh Hồ Thu: "Miệng đúng là không có cửa, ta thấy ngươi đang nảy sinh ý xuân với nam nhân mà nhỉ?"
Quản Phương Nghi đưa tay áo lên che môi, cười khanh khách: "Nam nhân ấy mà, đối với nữ nhân chính là thứ tốt, ta nói chẳng giả chút nào đâu; nhưng thanh danh ta sớm đã thối hoắc rồi, không thể trông cậy vào nam nhân đứng đắn được. Tuy nhiên ta đã nghĩ thông suốt, có tiền mà sợ không có nam nhân sao? Chỉ cần ta vui, một ngày thôi là thay đổi ngay, người ta còn phải dỗ cho ta hài lòng đấy."
Lệnh Hồ Thu nghe xong lắc đầu: "Nhìn bộ dạng này của ngươi, ngươi thực sự tính toán ở lại chốn kinh thành thế tục này cả đời à?"
Quản Phương Nghi: "Có gì không tốt chứ? Ta thích sự phồn hoa của nơi này, thích nơi sầm uất náo nhiệt, thích ăn mặc trang điểm xinh đẹp để người khác thưởng thức, một nữ nhân như trốn trong núi thanh tu là có ý

gì? Dẫu có ăn mặc xinh đẹp thì ai thưởng thức, ai ngắm chứ? Năm đó vì thích nơi này phồn hoa nên ta mới định cư kiếm ăn ở đây, nếu có thể sống được cả đời, ta đây cũng thỏa mãn rồi."
Lệnh Hồ Thu im lặng, khẽ giật đầu: "Ý tưởng này của ngươi cũng không tệ, chỉ mong ngươi có thể như vậy mà đi hết cả cuộc đời, nhưng thế gian này ào ào hỗn loạn, thân ngươi lại ở trong đó, ta hy vọng ngươi sẽ không có ngày thân bất do kỷ."
"Quạ đen, gai mắt khi thấy lão nương sống ổn à?" Quản Phương Nghi giận dữ, trợn trắng mắt rồi hỏi: "Lệnh Hồ, ta nói này, sao ngươi lại ở chung với Ngưu Hữu Đạo kia vậy, nghe nói ngươi còn kết nghĩa huynh đệ với hắn, trải qua bao mưa gió tại nơi này, ngươi đang diễn tuồng gì thế hả?"
Hồng Phất lườm Lệnh Hồ Thu, liếc mắt một cái.
Trong lòng Lệnh Hồ Thu thầm than, có khổ mà chẳng nói được, y đành lảng sang chuyện khác: "Lần này ngươi kiếm được bao nhiêu? Ta phối hợp như vậy, có phải ngươi nên chia cho ta một nửa không?"
Quản Phương Nghi: "Cũng không bao nhiêu tiền, khoảng 100 tiền vàng. Ngươi so đo như vậy, chia cho ngươi một nửa cũng được."
Lệnh Hồ Thu: "Ngươi bớt giỡn đi. Có thể sai ngươi đích thân chạy một chuyến tới đón ta mà trả ít hơn 1000 tiền vàng thì ta chặt đầu ngay."
Quản Phương Nghi liếc mắt đưa tình, đấm một phát vào y: "Đừng ồn ào, chút tiền nhỏ ấy của ta mà ngươi cũng không buông tha..."
Hai người chế nhạo lẫn nhau, mãi đến khi tới bên ngoài một khu vườn thanh tịnh.
Không có cổng và sân, chỉ có một khu vườn yên tĩnh, nơi cửa vào được viết ba chữ "Vườn Phù Phương".
Ngay cửa có lão đầu quét rác. Xe ngựa đi vào, trong vườn đầy bóng cây xanh ngắt khắp nơi, hoa cỏ xum xuê, cầu nhỏ nước chảy, khung cảnh đẹp đẽ mà thanh tịnh, tao nhã.
Xe ngựa dừng lại, đám người xuống xe. Quản Phương Nghi lắc lư vòng eo mềm mại như rắn nước rồi đi trước dẫn đường, đưa mọi người đến một gian phòng có cửa sổ khép chặt rồi đẩy cửa vào.
Trong phòng trống rỗng chỉ có một chiếc bàn trà, bóng lưng gầy gò sáng rõ đang khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, tự mình đưa lưng ra bên ngoài

và uống trà. Người này chính là Ngụy Trừ đang cống hiến cho Kim vương phủ.
Quản Phương Nghi tiến lên cười nói: "Ngụy tiên sinh, người đến rồi."
Ngụy Trừ nhìn lại, vung tay lên một vòng rồi chỉ phía đối diện bàn trà, ý bảo Lệnh Hồ Thu đến ngồi.
Lệnh Hồ Thu không quen gã, y chậm rãi đi đến phía đối diện bàn trà rồi hỏi: "Xin hỏi các hạ là ai?"
Ngụy Trừ lạnh nhạt không nói gì, chỉ cầm bình rót trà cho y, không hé răng.
Quản Phương Nghi nở nụ cười xấu hổ, giới thiệu: "Ngụy tiên sinh Ngụy Trừ, người của Kim vương phủ."
Người của Kim vương phủ ư? Lệnh Hồ Thu sửng sốt, người của Kim vương phủ tìm mình làm gì?
"Các người từ từ nói, ta đây không quấy rầy nữa." Quản Phương Nghi hơi chột dạ, khom người, bước nhanh rời khỏi, đồng thời đóng cửa lại.
Ngụy Trừ rót trà cho Lệnh Hồ Thu xong, gã đưa tay ra, ý muốn mời đối phương dùng trà: "Nghe đại danh của Lệnh Hồ huynh đã lâu, hôm nay mạo muội mời huynh đến, mong huynh không lấy làm phiền lòng. Bên ngoài có người của ta canh giữ, những lời mà hôm nay ta nói với huynh, tuyệt đối không có ai dám tiết lộ một chữ ra ngoài. Lệnh Hồ huynh cứ nói thoải mái."
Lệnh Hồ Thu cầm ly trà lên, chắp tay tạ ơn, hỏi thử: "Ngụy tiên sinh mời ta tới, không biết có gì chỉ giáo?"
Ngụy Trừ nói: "Chưa nói tới chỉ giáo, chỉ muốn biết chút chuyện thôi, mong được Lệnh Hồ huynh chỉ rõ con đường lầm lạc."
Ý nghĩ trong đầu Lệnh Hồ Thu trăm chuyển ngàn xoay, y hỏi: "Có chuyện gì?"
Ngụy Trừ hỏi: "Ngày hôm qua, Tổng quản đại nội Bộ Tầm, ngoài ra còn có Ngọc vương phi, phải chăng bọn họ đến tìm Ngưu Hữu Đạo?"
Lệnh Hồ Thu vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, y im lặng một lát rồi gật đầu: "Đúng là có chuyện như thế, Đại tổng quản đến ban ngày, Vương phi đến vào buổi tối."
Trên mặt Ngụy Trừ nở nụ cười, dường như rất hài lòng về câu trả lời đầy thuyết phục này, gã hỏi: "Họ đã nói những gì với Ngưu Hữu Đạo?"

Trong khoảnh khắc, Lệnh Hồ Thu dần dần hiểu ra ý đồ của đối phương, có chút hơi lo lắng. Có một số việc, một khi bị cuốn vào, phiền phức sẽ ngập trời: “Ngụy tiên sinh, ta không biết việc này.”
Ngụy Trừ nói: “Lệnh Hồ huynh, ngươi là người hiểu chuyện, chắc ngươi cũng đã đoán ra được ta đại diện cho ai đến đây. Nếu ngươi tỏ ra không biết mà qua loa, tắc trách với ta, đối với ngươi cũng chẳng có chỗ tốt.”
Lệnh Hồ Thu cười khổ. Ông ta đương nhiên biết đối phương đại diện cho ai, nếu không cũng sẽ không lo lắng. Người bình thường ai lại đi chú ý vấn đề này?
“Ngụy tiên sinh, ta không phải qua loa tắc trách, mà ta thật sự không biết.”
Sắc mặt Ngụy Trừ trầm xuống: “Nếu ta nhớ không lầm, có người nói ngươi và Ngưu Hữu Đạo là huynh đệ kết bái?”
Lệnh Hồ Thu bất đắc dĩ nói: “Có chuyện như vậy, nhưng ta thật sự không biết bọn họ nói cái gì.”
Ngụy Trừ nói: “Theo ta được biết, bây giờ bên cạnh Ngưu Hữu Đạo có ba người các ngươi, lui tới đãi khách cũng không thiếu sự có mặt của các ngươi. Ngươi là huynh đệ kết nghĩa của hắn, hắn còn có thể giấu diếm ngươi chuyện gì, còn ngươi thì còn có chuyện gì mà không biết chứ?”
Huynh đệ kết bái? Lệnh Hồ Thu thật sự có nỗi khổ khó nói. Ông ta biết rõ làm sao có chuyện kết bái đó, nhưng lại không tiện giải thích ra bên ngoài. Chẳng lẽ ông ta lại đi nói mình chỉ giả bộ kết bái mà thôi?
Ông ta chưa hề rêu rao ông ta và Ngưu Hữu Đạo là huynh đệ kết bái, nhưng lại không chịu nổi sự đắc ý của Ngưu Hữu Đạo khi cứ công khai ra bên ngoài. Bây giờ, hầu như người nào cũng biết chuyện này.
Lệnh Hồ Thu thở dài: “Ngụy tiên sinh, không như ngươi đã nghĩ đâu. Nói thật với ngươi, lúc đó ta muốn đến nghe, nhưng hoàn toàn không có cơ hội để nghe. Đại tổng quản vừa đến, thuộc hạ của Đại tổng quản lập tức phong tỏa khu vực xung quanh, bất cứ người nào cũng không được đến gần, chỉ có Đại tổng quản và Ngưu Hữu Đạo ngồi trong phòng nói chuyện riêng với nhau mà thôi. Buổi tối Vương phi đến thăm cũng là như thế, thậm chí còn giữ bí mật hơn. Đầu đội bồng đen ngay cả mặt còn không lộ, thậm chí còn đóng cửa. Nếu không phải sau đó Ngưu Hữu

Đạo nói người đó là Ngọc Vương phi, ta ngay cả người tới là ai cũng không biết.”
Ngụy Trừ hỏi: “Chẳng lẽ ngươi không tò mò bọn họ nói chuyện gì sao? Sau đó, ngươi không hỏi hắn một câu nào?”
Lệnh Hồ Thu đáp: “Ngụy tiên sinh đoán không sai, ta đích thật có hỏi đến, nhưng Ngưu Hữu Đạo không nói cho ta biết.”
“Hừ!” Ngụy Trừ cười giễu, ánh mắt trở nên lạnh lùng, nhìn chằm chằm Lệnh Hồ Thu phía đối diện, khiến cho Lệnh Hồ Thu cảm thấy không được tự nhiên.

Chương 469: Nước Trong Quá Ắt Không Có Cá (2)

Chương 469: Nước Trong Quá Ắt Không Có Cá (2)
Lệnh Hồ Thu không thể không giải thích: “Lời của tại hạ nói là thật, tuyệt không giấu diếm.”
Ngụy Trừ: “Chẳng lẽ là ta nghe lầm? Vừa rồi ai đã nói, nếu không phải Ngưu Hữu Đạo nhắc người đến là Ngọc Vương phi, ngay cả người đến là ai ngươi cũng không biết. Bây giờ ngươi lại nói với ta hắn hoàn toàn chẳng nói gì với ngươi. Lệnh Hồ Thu, ngươi cho rằng ta ngu hay là cảm thấy ta dễ đùa bỡn? Ngươi cho rằng ta ngu cũng không sao, nhưng ta muốn khuyên ngươi một câu, có những trò đùa đừng nên làm sẽ chết người đấy. Ở kinh thành nước Tề này, có một số người muốn ngươi không nhìn thấy ánh mặt trời vào ngày mai, ngươi nhất định sẽ không nhìn thấy, cũng không cần nghi ngờ về điều này.”
Lệnh Hồ Thu gấp lên, dự định về sau sẽ hỏi thăm người này là ai, tại sao nói chuyện lại phách lối như vậy, coi người của Hiểu Nguyệt các là ăn chay sao?
Nhưng việc này đúng là không tiện giải thích. Ông ta nói là thật, nhưng đối phương lại không tin, ông ta còn có thể làm gì?
Vấn đề là, việc này ngay cả chính bản thân ông ta ngẫm lại cũng cảm thấy mâu thuẫn, nhưng trên thực tế, cái tên khốn kiếp Ngưu Hữu Đạo đã làm như vậy, chỉ nói người đến là ai, còn vấn đề mấu chốt nhất lại không hé răng nửa lời với ông ta. Ông ta biết kêu oan với ai đây?
Hơi suy nghĩ một chút, Lệnh Hồ Thu trả lời: “Ngụy tiên sinh, Ngưu Hữu Đạo chỉ nói cho ta biết người đến là ai, về phần nói chuyện gì, ta thật sự không biết. Hắn giấu rất kỹ, không hề tiết lộ cho ta biết một chữ nào.”

Càng nghe Lệnh Hồ Thu nói như vậy, Ngụy Trừ lại càng muốn biết đó là chuyện bí mật gì: “Lệnh Hồ Thu, ta nhắc nhở ngươi một lần nữa, có mấy lời không thể nói lung tung. Khi trở về, nếu ta biết được tình huống không giống như lời ngươi đã nói, ngươi sẽ không gánh nổi hậu quả đâu.”
Lệnh Hồ Thu đáp: “Ta tuyệt không nói dối. Trên thực tế, bản thân ta cũng muốn biết bọn họ nói chuyện gì. Nếu Ngụy tiên sinh không tin, ta có thể dẫn ngươi đến gặp Ngưu Hữu Đạo, ngươi có thể tự mình hỏi hắn, ta cũng có thể đối chất trực tiếp, để ngươi biết ta không hề nói dối, như thế nào?”
Ông ta nhanh chóng thoái thác tai họa này. Ông ta chẳng có lý do gì để giúp Ngưu Hữu Đạo gánh việc này cả. Có những vụ phân tranh, cuốn vào cũng chẳng phải việc gì tốt. Như đối phương đã nói, sẽ chết người đấy.
Ngụy Trừ im lặng, bưng chén trà lên nhấp một ngụm.
Vì sao ông ta lại không đến gặp Ngưu Hữu Đạo? Bởi vì ông ta muốn tận lực tránh tiếp xúc trực tiếp.
Nhưng nghĩ lại lời người kia giao phó, còn có tâm trạng không kịp chờ đợi muốn hiểu rõ tình hình, do dự một hồi, ông ta liền buông tách trà xuống, đứng lên nói: “Đi thôi!”
Lệnh Hồ Thu lập tức đứng dậy, đưa tay nói: “Mời!”
Hồng Phất vội vàng bước ra mở cửa.
Ba người rời khỏi viện chưa được bao lâu, Quản Phương Nghi đã xuất hiện, mỉm cười hỏi: “Hai vị đã nói chuyện xong chưa?”
“Chuẩn bị một chiếc xe ngựa, nhớ phải giữ bí mật.” Ngụy Trừ dặn dò một câu.
Khi Quản Phương Nghi đi sắp xếp công việc, Lệnh Hồ Thu bước theo bà ta, thấp giọng hỏi: “Ngươi dám hại ta?”
Quản Phương Nghi lườm ông ta một cái: “Không phải ta chơi xấu ngươi, mà đối phương đã biết bối cảnh của ngươi. Thế lực sau lưng người ta không phải ta có thể trêu chọc. Ta còn đang muốn sống ở cái đất kinh thành này, không muốn nghe cũng phải nghe. Người ta tìm được ta, ta lại không cách nào từ chối, cũng chẳng được lựa chọn. Với lại, người ta muốn tìm ngươi, ngươi tránh được sao? Ta không làm, tất

sẽ có người làm, ngươi muốn tránh cũng tránh không được. Huống chi, không phải cũng tốt sao? Mà hai người nói chuyện gì, sao có thể biến thành ta chơi xấu ngươi?”
Lệnh Hồ Thu cười lạnh. Ông ta không tiện tiết lộ nội dung câu chuyện, chỉ có thể nói: “Ta sẽ nhớ kỹ món nợ này.”
Quản Phương Nghi đánh vào mu bàn tay của ông ta một cái: “Quỷ hẹp hòi, thú vị lắm sao? Được, ta thừa nhận ta có nhận một ngàn kim tệ. Ta chia ngươi một nửa, được không?”
“Tiền của ngươi, ngươi giữ lại nuôi đàn ông đi.” Lệnh Hồ Thu khinh thường nói một câu, sau đó quay người bỏ đi.
Một lát sau, một chiếc xe ngựa chạy vào. Ngụy Trừ, bao gồm luôn cả đám người Lệnh Hồ Thu bước vào trong xe, sau đó rời đi.
“Haiz!” Quản Phương Nghi đưa mắt nhìn theo, sau đó thở dài.
Bà ta sợ nhất là mấy chuyện bắc cầu dắt mối này. Dính đến những người có bối cảnh quyền thế cường đại, không cẩn thận sẽ bị lửa dính vào thân. Nhưng một khi mấy chuyện này tìm đến ngươi, ngươi khó mà từ chối được.
Chiếc xe ngựa đi chưa được bao lâu, bà ta cũng vừa quay người rời đi, một tiểu nhị trẻ tuổi chạy đến báo: “Hồng tỷ, có khách đến.”
“Các ngươi tiếp đãi là được.” Quản Phương Nghi không hứng thú cho lắm, khoát tay nói.
Tiểu nhị đáp: “Khách nói muốn gặp tỷ.”
Vừa bước lên cây cầu nhỏ, Quản Phương Nghi dừng bước, than một câu: “Mời đến phòng khách đi.”
“Vâng!” Tiểu nhị nhanh chóng rời đi.
Khi khách đến, Quản Phương Nghi cũng vừa bước vào phòng khách, trên mặt nở nụ cười khiến người ta cảm thấy thân thiết.
Ánh mắt bà ta sáng rực quét qua ba người đàn ông đang bình tĩnh ngồi trong phòng, cười nói: “Để ba vị đợi lâu.”
Sau khi ngồi xuống, bà ta lại hỏi: “Không biết ba vị khách quý cần ta làm chuyện gì.”
Người đàn ông dẫn đầu chỉ những người trong phòng, nói: “Bảo bọn họ tránh mặt một chút đi.”

Quản Phương Nghi cười nói: “Không cần đâu, nếu có việc cũng phải nhờ bọn họ chạy việc, là người có thể tin cậy, các vị cứ yên tâm.”
Người đàn ông lấy một tấm lệnh bài từ trong tay áo ra, đưa ra trước mặt bà ta, nhắc nhở một câu: “Ta cũng chỉ vì muốn tốt cho ngươi.”
Chỉ thấy trên lệnh bài khắc một con diều hâu, cặp mắt ưng khiếp người, con ngươi Quản Phương Nghi đột nhiên co rụt lại, trong lòng hơi hồi hộp, là Giáo Sự Đài.
Sau khi người đàn ông cho Quản Phương Nghi nhìn thấy rõ lệnh bài, tay vừa thu lại, lệnh bài nhanh chóng biến mất trong tay áo.
Quản Phương Nghi cười gượng, phất tay với mấy người trong phòng: “Được rồi, nơi này không có chuyện của các ngươi.”
Mấy tiểu nhị nhìn nhau, sau đó quay người rời đi.
Ba người đàn ông đứng lên, Quản Phương Nghi cũng vội đứng lên theo: “Không biết ba vị đại nhân có dặn dò gì không?”
Người đàn ông dẫn đầu bước đến trước mặt bà ta, mặt không thay đổi, hỏi: “Ngụy Trừ đến đây gặp Lệnh Hồ Thu, nói chuyện gì vậy?”
Quản Phương Nghi than thầm trong lòng, đúng là sợ phiền phức gì, phiền phức đó nhanh chóng kéo đến. Bà ta cười khổ: “Đại nhân, ngài làm ta khó xử quá. Bọn họ ngồi trong phòng riêng nói chuyện, bên ngoài còn có người của bọn họ canh giữ, ta không cách nào đến gần được, nào biết bọn họ nói chuyện gì chứ.”
Người đàn ông gằn từ chữ: “Hãy nghĩ thông suốt rồi trả lời, suy nghĩ thật kỹ.”
Quản Phương Nghi đáp: “Đại nhân, ta không có Thiên Lý Nhĩ, ta thật sự không biết bọn họ nói chuyện gì.”
Người đàn ông vẫn bình tĩnh: “Có phải ngươi muốn ta móc mấy cái ống đồng mà ngươi chôn ra, để người đã từng bàn chuyện bí mật ở chỗ này biết ngươi đã làm chuyện tốt gì, ngươi mới chịu nói?”
Sắc mặt Quản Phương Nghi tái nhợt, vô cùng hoảng sợ. Bà ta không biết tại sao đối phương lại biết bí mật này. Việc này ngay cả người bên dưới bà ta cũng không rõ.
Người đàn ông tiếp tục nói: “Chúng ta chẳng phải vô duyên vô cớ tìm ngươi. Ngươi định tiếp tục giấu diếm hay thành thực khai ra?”

Quản Phương Nghi nuốt nước miếng một cách khó khăn: “Tại sao các ngươi lại biết?”
Người đàn ông nói: “Ngươi hoạt động nhiều năm ở kinh thành như vậy, ngươi thật sự cho rằng tất cả mọi người đều bỏ mặc không thèm quan tâm sao? Chúng ta đã sớm điều tra Phù Phương Viên này của ngươi không biết bao nhiêu lần, có chuyện gì bí mật ở đây, chúng ta đều biết rất rõ. Nước trong quá ắt không có cá, không động đến ngươi là có nguyên nhân. Chúng ta để cho ngươi yên tâm làm ăn, chẳng lẽ ngươi không nên phối hợp với chúng ta hay sao?”
Gương mặt Quản Phương Nghi hiện lên sự khó xử: “Ta làm điều này cũng đâu có ác ý gì, cũng chưa từng nghĩ sẽ hại ai, chỉ là ta không muốn trở thành thịt cá cho người ta thích làm gì thì làm. Nếu chẳng may có ngày đó xảy ra, ta còn có thứ gì đó trong tay để tự vệ, xin đại nhân minh giám.”

Chương 470: Gây Sự Từ Việc Không Đâu

Chương 470: Gây Sự Từ Việc Không Đâu
Người đàn ông nói: “Ngươi kinh doanh, muốn làm gì đó là chuyện của ngươi, không phải là chuyện mà ta cần quan tâm. Bây giờ ta chỉ muốn biết, bọn họ đã nói chuyện gì?”
“Thật ra cũng chẳng có chuyện gì. Ngụy Trừ đến tìm ta, bảo ta mời Lệnh Hồ Thu đến. Ban đầu ta cũng không biết là chuyện gì, về sau nghe bọn họ mật đàm mới biết, Ngụy Trừ muốn biết hôm qua Đại tổng quản và Ngọc Vương phi đến tìm Ngưu Hữu Đạo để nói chuyện gì.” Quản Phương Nghi thành thật đem những gì mình biết nói ra.
Sau khi hỏi rõ tình huống, ba người đàn ông cũng không ở lại, quay người rời đi.
Quản Phương Nghi đứng thẫn thờ trước cửa, sau đó chậm rãi lui lại, cuối cùng ngồi phịch xuống ghế, gương mặt đau khổ. Hôm nay bà ta mới biết, cái mà bà ta tự cho rằng mình giống như cá gặp nước ở kinh thành đều là giả. Đã sớm có người nắm chặt mệnh môn của bà ta, không động đến bà ta chẳng qua chỉ khinh thường làm chuyện đó mà thôi.
Nhớ lại chuyện cũ, bà ta không khỏi rùng mình một cái. Cũng may có một số việc bà ta không tham gia. Nếu không, chỉ sợ đã chết không có chỗ chôn rồi.
Ngưu Hữu Đạo bước từ trong nhà ra, đứng dưới mái hiên duỗi lưng một cái, cầm kiếm trong tay, đầu lắc lư trái phải, hoạt động vai và cổ một chút, sau đó bước xuống bậc thang, đi đến phòng Lệnh Hồ Thu.
“Nhị ca!” Ngưu Hữu Đạo rống họng gọi Lệnh Hồ Thu, gõ mạnh chuôi kiếm vào cánh cửa một cái.

Trong phòng không có tiếng đáp lại. Thẩm Thu đột nhiên xuất hiện: “Đạo gia, ông ta ra ngoài rồi.”
Thẩm Thu chính là người Ngũ Lương Sơn phái đến kinh thành, được gọi đến tối hôm qua.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại, hoài nghi hỏi: “Ra ngoài?”
Thẩm Thu đáp: ”Vâng, ông ta đã ra ngoài từ sáng sớm.”
“Ngươi có biết đi đâu không?”
“Ta không biết.”
Ngưu Hữu Đạo lại hỏi: “Đi hết toàn bộ?”
Thẩm Thu đáp: “Hồng Tụ vẫn còn đang đứng canh ngoài cửa chính.”
“Để một đại mỹ nhân canh cửa, đúng là có chút uổng phí tài năng.”
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả. Ban đầu, hắn còn tưởng đám người Lệnh Hồ Thu bỏ trốn. Nhưng Hồng Tụ vẫn còn ở đây, chứng tỏ bọn họ còn chưa chạy, hắn hỏi tiếp: “Khi tập hợp tin tức ở kinh thành cho ta, ngươi có tham dự không?”
Thẩm Thu đáp: “Là ta chỉnh sửa lại.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta thấy trong tin tình báo có nói, ở đây có một người tên là Hồng Nương tu sĩ, lăn lộn rất khá ở kinh thành nước Tề.”
Thẩm Thu đáp: “Vâng.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Ngươi biết được bao nhiêu về người tên Hồng Nương này?”
Thẩm Thu đáp: “Ta chưa từng tiếp xúc, nhưng ta thường xuyên nghe người ở đây nhắc đến. Muốn mua bán thứ gì đều có thể nhờ bà ta tìm người. Uy tín của bà ta cũng không tệ lắm.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, quay người rời đi, đến chỗ cô gái đang gác cổng chính.
Hồng Tu đang đứng canh cổng lập tức bước ra chào hỏi: “Đạo gia, ngài muốn ra ngoài sao?”
“Nhị ca đã ra ngoài rồi à?”
“Vâng!”
“Huynh ấy đi đâu?”
Hồng Tụ làm ra vẻ hồ đồ: “Ngài ấy không nói cho ta biết.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Ngươi có biết người tên Hồng Nương tu sĩ ở kinh thành này không?”

Trong lòng Hồng Tụ đánh bộp một cái. Chẳng lẽ người này biết hướng đi của tiên sinh? Tại sao tin tức của hắn lại linh thông như vậy?
Nàng ta giả bộ suy nghĩ, sau đó đáp: “Ta đã từng nghe nói qua người này nhưng không quen lắm.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Khi nào thì Nhị ca trở về?”
Hồng Tụ đáp: ”Ta cũng không rõ nữa, ngài ấy không nói với ta.”
Vừa mới dứt lời, bên ngoài truyền đến tiếng vó ngựa. Hồng Tụ nhanh chóng bước ra cửa, từ cửa sổ nhỏ nhìn ra ngoài, sau đó vội vàng mở cửa ra.
Lệnh Hồ Thu bước xuống bậc thang, vừa lúc nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo cầm kiếm đứng ngay cửa, hơi ngạc nhiên một chút.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chiếc xe ngựa ngoài cổng, hỏi: “Nhị ca định đi đâu à?”
Lệnh Hồ Thu vội mời hắn vào phòng: “Huynh đệ, ta có chuyện cần nói với ngươi một chút.”
Nhưng người trong xe ngựa lại không chịu phối hợp. Thừa lúc trên đường không có ai chú ý, Ngụy Trừ trong trong xe ngựa vọt ra, lách mình vào trong cánh cửa, đến bên cạnh hai người. Sau đó, một số người khác chạy đến, bao vây chỗ này lại.
Ngưu Hữu Đạo cầm kiếm trước người nhìn chung quanh, xê dịch chuôi kiếm đến chỗ thuận tay, hỏi: “Nhị ca, đây là ý gì?”
Ngụy Trừ hất cằm lên.
Lệnh Hồ Thu lập tức cười nói với Ngưu Hữu Đạo: “Huynh đệ, nơi này không phải là chỗ để nói chuyện. Chúng ta vào trong hãy nói.”
Mọi người vừa dời bước, Hồng Tụ đã kêu lên: “Tiên sinh.”
Lúc này, Lệnh Hồ Thu ra lệnh cho Hồng Phất dẫn người vào phòng, còn mình thì đứng lại.
Đợi mọi người đi xa, Hồng Tụ thấp giọng nói: “Vừa rồi Ngưu Hữu Đạo đột nhiên chạy đến hỏi thuộc hạ có biết tình huống của Hồng Nương hay không?”
Lệnh Hồ Thu kinh ngạc hỏi: “Hắn biết ta đến gặp Hồng Nương?”
Hồng Tụ đáp: “Thuộc hạ cũng không biết chuyện gì xảy ra. Đang nói chuyện thì ngài trở về.”

Khi đám người Ngưu Hữu Đạo bước vào chính sảnh, Lệnh Hồ Thu cũng rất nhanh quay lại, vội vàng cho người dâng trà.
“Đừng khách sáo, vẫn nên nói chuyện chính thì hơn.” Ngụy Trừ đưa tay cản lại, ra hiệu không cần dâng trà, sau đó phất tay ra hiệu người của mình ra ngoài canh gác.
Ngưu Hữu Đạo vẫn quan sát hành vi và lời nói của người này.
Lệnh Hồ Thu giới thiệu: “Huynh đệ, vị này là Ngụy Trừ Ngụy tiên sinh của Kim vương phủ, ông ấy có chuyện muốn hỏi ngươi.”
“Nghe danh đã lâu, nghe danh đã lâu.” Ngưu Hữu Đạo chắp tay nói.
Thật ra, hắn chưa từng nghe nói qua người này, cũng không rõ ý đồ đến đây của ông ta. Đầu tiên là Bộ Tầm, sau đó là Công chúa, bây giờ lại toát ra một Kim vương phủ. Sự việc liên tiếp nhau như vậy, hắn cũng không biết có phải người này là do Bộ Tầm gọi đến hay không.
Ngụy Trừ nói: “Đừng dài dòng nữa, ngươi hỏi đi.” Ông ta nghiêng đầu ra hiệu với Lệnh Hồ Thu.
Lệnh Hồ Thu đưa tay lên miệng ho khan một tiếng, sau đó cười nói: “Huynh đệ, chính là như vầy, Ngụy tiên sinh muốn biết hôm qua Đại tổng quản và Ngọc vương phi đến tìm ngươi đã nói những chuyện gì.”
Trong lòng Ngưu Hữu Đạo liền dâng lên sự cảnh giác.
Lập tức hắn có hai phán đoán. Ngụy Trừ này hoặc là giả, là một người nào đó Lệnh Hồ Thu tìm đến để dò xét ngọn nguồn của hắn.
Còn nếu là thật, hắn tình nguyện đó là giả. Nếu là thật, ngược lại có chút phiền phức. Người bình thường sẽ không đi hỏi mấy chuyện này. Đối phương đại diện cho ai đến, không cần hỏi cũng biết.
Trong đầu Ngưu Hữu Đạo chuyển động, làm ra vẻ kinh ngạc: “Nhị ca, chẳng lẽ chuyện này mà huynh cũng không biết? Tại sao lại đi hỏi ta? Huynh cứ trực tiếp nói cho Ngụy tiên sinh nghe, chẳng phải xong rồi sao.”
Hồng Phất đang lắng nghe lập tức mắt trợn tròn, không thể tin được nhìn Ngưu Hữu Đạo. Hắn chính là mở to mắt mà bịa đặt.
Gương mặt Ngụy Trừ sầm xuống, nhìn chằm chằm Lệnh Hồ Thu.
Lệnh Hồ Thu chấn kinh, nghẹn họng nhìn trân trối Ngưu Hữu Đạo, có cảm giác muốn bóp chết hắn cho rồi. Ông ta đứng phắt dậy, tức giận nói:

“Lão Nhị ta từ lúc nào biết được chuyện này? Hôm qua ta hỏi ngươi, ngươi đâu có chịu nói, tại sao bây giờ lại biến thành ta biết?”
Ngưu Hữu Đạo nhìn phản ứng của Ngụy Trừ, phát hiện không giống như giả bộ, trong lòng thầm than, sợ là khả năng thứ hai mà hắn không muốn nhìn thấy rồi.
Lại nhìn về phía Lệnh Hồ Thu, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ. Ngưu Hữu Đạo chợt đưa tay vỗ trán: “Ồ, ta nhớ rồi, ta nhớ rồi, là ta nhớ nhầm. Nhị ca, huynh thật sự không biết. Lúc đó ta không có nói cho huynh biết, là ta hồ đồ rồi.”
Lệnh Hồ Thu run lên, rất muốn hỏi hắn, đã thừa nhận ông ta không biết, tại sao hắn còn làm ra vẻ bừng tỉnh như thế, giống như ông ta và hắn thông đồng, đây chẳng phải có chủ tâm khiến người ta hiểu lầm sao?
Quả nhiên, Ngụy Trừ cười giễu: “Hừ, hai người định đem ta ra đùa giỡn à? Lệnh Hồ Thu, ta mặc kệ các ngươi đang diễn kịch gì, các ngươi hãy nói chuyện ngày hôm qua đi.” Ý nói ông ta không có thời gian chơi cùng bọn họ.
Ngưu Hữu Đạo hất cằm với Lệnh Hồ Thu: “Bảo huynh nói kìa.”
Lệnh Hồ Thu nổi giận: “Ta cái gì cũng không biết, ngươi bảo ta nói cái gì?”
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại hỏi Ngụy Trừ: “Ngụy tiên sinh, nếu ngài là người của Kim vương phủ, việc này cứ trực tiếp đến hỏi Đại tổng quản Bộ Tầm chẳng phải xong rồi sao, cần chi phải làm khó chúng ta?”

Chương 471: Chỉ Tiếc Rèn Sắt Không Thành Thép (1)

Chương 471: Chỉ Tiếc Rèn Sắt Không Thành Thép (1)
Ngụy Trừ nói: “Bên phía Đại tổng quản, khi nào hỏi, chúng ta tự nhiên sẽ hỏi. Bây giờ là ta đang hỏi ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, cũng không muốn trêu chọc người này, thoải mái trả lời: “Đại tổng quản và Vương phi đến tìm ta, thật ra cũng chỉ có một việc. Bọn họ hy vọng thúc đẩy việc giảng hòa với Dung Bình Quận vương và triều đình nước Yến.”
Hắn tất nhiên không nói ra chuyện lệnh bài. Vất vả lắm mới tống đống văn điệp kia đi, tại sao lại tìm phiền phức cho mình chứ.
Ngụy Trừ hỏi: “Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?”
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc hỏi lại: “Đây được xem là chuyện đơn giản à?”
Ngụy Trừ nói: “Chuyện hòa giải tất có sứ thần đi làm, cần chi Đại tổng quản và Ngọc vương phi thay phiên nhau đến tìm ngươi?”
Ngưu Hữu Đạo cũng không cách nào giải thích. Hạo Vân Đồ vừa phái Bộ Tầm đến đưa lệnh bài, vừa để Công chúa gấp rút đến thúc đẩy chuyện giảng hòa. Việc này ngay cả hắn còn cảm thấy mơ hồ, làm sao mà giải thích được chuyện gì đang xảy ra, đành cười khổ: “Ngụy tiên sinh, ta chỉ biết những chuyện này, ngài có hỏi thêm, ta cũng chẳng có gì để nói.”
Ngụy Trừ đứng lên, chậm rãi bước đến trước mặt hắn.
Ngưu Hữu Đạo cũng đứng lên. Hai người bốn mắt nhìn nhau.
Ngụy Trừ nói: “Ngưu Hữu Đạo, nói năng lung tung, tất phải gánh hậu quả.”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Cái gì biết ta cũng đã nói, nếu Ngụy tiên sinh không tin, ta cũng không còn cách nào. Nếu ngài không tin, ngài có thể tìm Đại tổng quản hoặc Vương phi để đối chất.”
Ngụy Trừ nói: “Ngươi muốn lấy Đại tổng quản ra để dọa ta sao?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Ta tuyệt không có ý này, chỉ là ta không muốn gây ra hiểu lầm gì.”
Ngụy Trừ chậm rãi đưa tay, một ngón tay đâm vào ngực Ngưu Hữu Đạo, chọc chọc mấy lần: ”Ngươi muốn đối nghịch với Vương gia sao? Ngươi đừng quên đây là chỗ nào. Ở đây là nước Tề, không phải nước Yến, không phải là chỗ mà ai cũng có thể giương oai. Ta khuyên ngươi nên nghĩ cho thông suốt.”
Xét theo trình độ nào đó, động tác này của ông ta là bất lịch sự.
Ngưu Hữu Đạo nhìn ngón tay đang đâm vào ngực mình, bình tĩnh nói: “Ngụy tiên sinh, tại hạ tuyệt đối không dám đối nghịch với Vương gia. Những gì cần nói, không cần nói, ta cũng đã thành thật khai báo.”
Ngụy Trừ dời ngón tay lên vai Ngưu Hữu Đạo, bàn tay đập vào bờ vai của hắn: “Nói như vậy, ngươi không định nói thêm chuyện gì khác?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Ta cũng không thể nói hươu nói vượn lừa gạt Ngụy tiên sinh, đúng không?”
“Haha!” Ngụy Trừ bật cười, dùng sức đập lên vai Ngưu Hữu Đạo thêm mấy cái: “Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi. Chuyện ngảy hôm nay, ta hy vọng không có người khác biết. Nếu không, tự gánh lấy hậu quả.”
Ngưu Hữu Đạo lên tiếng: “Tiên sinh nhắc nhở, ta nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng.”
Ngụy Trừ lạnh lùng thả tay xuống, quay đầu bước đi.
Lệnh Hồ Thu tranh thủ thời gian đi theo.
Ngưu Hữu Đạo cũng bước ra ngoài, cầm kiếm trước người đứng dưới mái hiên, đưa mắt nhìn khách rời đi, chân mày cau lại.
Ngoài cửa lớn, xe ngựa chạy đi. Lệnh Hồ Thu chắp tay nhìn theo. Hồng Tụ, Hồng Phất đứng hai bên.
Đợi đến khi xe ngựa biến mất ngoài ngõ, Lệnh Hồ Thu chậm rãi để tay xuống, quay sang nói với Hồng Phất: “Người này phách lối vô cùng. Ngươi hãy gửi tin tức hỏi bên trên, điều tra lai lịch của Ngụy Trừ này là gì.” Nói xong, ông ta quay người vào trong.

Trở lại chính đường, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo đang đứng dưới mái hiên, Lệnh Hồ Thu bước nhanh đến, cả giận hỏi: “Vửa rồi ngươi có ý gì?” Ông ta nói chính là chuyện Ngưu Hữu Đạo cố ý lừa gạt Ngụy Trừ vừa nãy.

Ngưu Hữu Đạo còn có thể là ý gì. Nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra, hắn sẽ kéo ông ta xuống nước luôn, nhưng ngoài miệng lại hỏi ngược lại: “Huynh hỏi ta? Ta cần phải hỏi huynh là có ý gì? Huynh biết rõ bối cảnh của người này, huynh còn dẫn người ta đến gặp ta. Huynh cố ý tìm việc cho ta đúng không?”

Lệnh Hồ Thu bị lời nói của Ngưu Hữu Đạo chặn lại. Tuy ông ta là người không trọng nghĩa khí trước, nhưng ngoài miệng vẫn than thở: “Ta cũng không muốn gây sự từ việc không đâu. Ngươi cũng biết ông ta có bối cảnh gì mà. Sáng nay, ông ta đột nhiên đến tìm ta, nhất định phải nghe ngóng cho bằng được chuyện hôm qua, ngươi nói ta còn có thể làm sao?”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Huynh nói huynh không biết chẳng phải xong sao, cần chi phải mang đến gặp ta?”

Lệnh Hồ Thu nói: ”Không phải là ta muốn dẫn đến, là ông ta bắt ta dẫn đến, ta có thể từ chối sao?”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Huynh nói ta không có ở nhà chẳng phải là xong à?”

Lệnh Hồ Thu mắt trợn trắng: “Ngươi đang nói mò gì đấy? Người ta ngay cả ngươi gặp người nào cũng biết, ngươi có ở nhà hay không, chẳng lẽ ông ta không biết sao?”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Cho nên huynh bán đứng ta?”

Lệnh Hồ Thu kêu oan: “Sao có thể nói là bán đứng ngươi được? Ta không biết ngươi đã nói chuyện gì với đám người Bộ Tầm, ngay cả lừa gạt cho qua cũng sợ mắc phải sai lầm. Chính ngươi cũng biết nếu lừa gạt, hậu quả sẽ như thế nào. Ta không cách nào từ chối, chỉ có thể dẫn ông ta đến đây. Được rồi, chuyện này đáng cho huynh đệ chúng ta tức giận với nhau sao?”

Ông ta vung tay lên, muốn cho qua việc này, ai cũng đừng truy cứu ai nữa: “Đúng rồi, khi đi, sắc mặt của Ngụy Trừ rất khó coi, hình như ông

ta không quá tin tưởng lời nói của ngươi. Vừa nãy, ngươi nói với ông ta là giả hay thật vậy?”
“Là thật!” Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu nhìn trời, biểu hiện chưa nguôi giận.
Lệnh Hồ Thu cũng nhìn lên trời, thấy chẳng có cái gì cả, lại hỏi: “Tại sao ta lại có cảm giác giống như ngươi đang lừa gạt. Có cái gì đáng cho Bộ Tầm lẫn Vương phi phải thay phiên nhau đến tìm ngươi?” Ông ta cũng nghi ngờ giống như Ngụy Trừ.
Ngưu Hữu Đạo thầm oán trong lòng. Quả nhiên ông ta không tin, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Thỉnh thoảng lại chạy đến một người, bảo ta nói cái gì, ta phải nói cái đó sao? Huynh ngốc hay là ta ngốc vậy? Nhị ca, quan hệ của huynh rộng, chắc huynh cũng biết tình huống của Ngụy Trừ.”
Quả nhiên là lừa gạt! Lệnh Hồ Thu thở dài: “Ta sẽ đi nghe ngóng chuyện của Ngụy Trừ. Lão đệ, ngươi và đám người Bộ Tầm rốt cuộc đã nói chuyện gì, tại sao lại tỏ ra thần bí như vậy? Ta nói cho ngươi biết, tuyệt đối đừng cuốn vào mấy chuyện tranh đoạt ngôi vị Thái tử, phía sau nó không chỉ liên quan đến hoàng quyền thế tục, mà còn dính đến lợi ích của rất nhiều tu sĩ. Phiền phức này ta không thể trêu vào. Xa không nói, ngươi cũng biết Thượng Thanh tông rồi đấy. Ninh vương mất đi đại vị, ngươi cũng nhìn thấy được kết cục của Thượng Thanh tông.”
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại, nghiêm túc nói: “Nhị ca, không nói cho huynh biết chính là muốn tốt cho huynh. Về sau, huynh tất nhiên sẽ biết.”
Ặc! Hỏi mãi không ra, Lệnh Hồ Thu cũng lười hỏi nữa, biết người này đang có tính toán khác, liền chuyển sang chủ đề khác: “Nghe Hồng Tụ nói, ngươi đang hỏi thăm Hồng Nương? Tại sao ngươi lại biết ta đi gặp Hồng Nương?”
Ngưu Hữu Đạo sững sờ: “Huynh đi gặp Hồng Nương?”
Lệnh Hồ Thu kinh ngạc: “Ngươi không biết?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Huynh không nói với ta, ta làm sao biết. Huynh gặp người đó để làm gì?”
Lệnh Hồ Thu cười ha hả, tự giễu: “Không phải ta đi gặp bà ta, là bà ta tự đến tìm ta, dụ ta đến Phù Phương Viên. Đến đó, ta mới biết bà ta bắc cầu

dắt mối cho Ngụy Trừ. Ta cũng là bị bà ta lừa gạt. Nhưng ta có thể thông cảm tình cảnh của bà ta, bị Kim vương phủ tìm đến, cũng là thân bất do kỷ.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nếu nói như vậy, huynh quen với Hồng Nương?”
Lệnh Hồ Thu đáp: “Cũng xem là người quen cũ. Ngươi quan tâm đến bà ta làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Khi ta tìm hiểu tình huống của kinh thành nước Tề, người phụ nữ này cũng khá thú vị, ta tương đối có hứng thú với bà ta. Nhưng tin tức của ta về bà ta lại không nhiều. Nhị ca, nếu huynh đã quen, huynh không ngại nói cho ta nghe một chút, người này như thế nào?”
Lệnh Hồ Thu lắc đầu: “Có nhiều thứ, biết người biết mặt mà không biết lòng. Ta biết cũng không nhiều, chỉ vài ba chuyện bên ngoài, cũng không kết giao quá sâu.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Vậy huynh hãy nói những gì mà huynh biết.”

Chương 472: Chỉ Tiếc Rèn Sắt Không Thành Thép (2)

Chương 472: Chỉ Tiếc Rèn Sắt Không Thành Thép (2)
“Hồng Nương, tên thật là Quản Phương Nghi. Người phụ nữ này nên nói như thế nào nhỉ? Khi còn trẻ, quan hệ nam nữ của bà ta có chút loạn, nhưng bà ta lại rất xinh đẹp, tuyệt sắc hiếm có. Bà ta không có bối cảnh môn phái, không bị quản thúc và ràng buộc, dung mạo lại xinh đẹp, tránh không được những cám dỗ khác nhau, tất sẽ dễ dàng sa ngã.”
“Người phụ nữ này, ở núi rừng sơn dã sao có thể được người ta thổi phồng và nịnh nọt như ở chốn phồn hoa. Bà ta không chịu giới luật thanh quy ước thúc, nên dễ dàng lưu luyến chốn hồng trần phồn hoa. Vì thế, bà ta đã đến kinh thành nước Tề.”
“Khi bà ta còn trẻ tuổi, còn xinh đẹp, đàn ông bên cạnh bà ta rất nhiều, có thể nói là rất phong quang. Rất nhiều người vì tranh giành bà ta mà gây sự với nhau, thậm chí còn vì bà ta mà mấy lần gây ra án mạng. Nghe nói, năm đó bà ta cũng muốn gả cho nhiều người, nhưng thanh danh quá thối, đàn ông vây chung quanh bà ta chơi đùa thì được, nhưng ai dám cưới bà ta chứ?”
“Nghe nói trước kia bà ta cũng đã từng gặp được những người đàn ông mà bà ta rất thích, đã từng đòi sống chết vì người ta. Kết quả, bà ta thiếu chút bị người trong môn phái của những người đó đánh chết, cuối cùng vẫn không gả thành. Nói đi thì phải nói lại, đệ tử danh môn chân chính, tu sĩ có địa vị làm sao có thể lấy bà ta được? Còn tán tu bình thường thì bà ta lại không chịu, cứ như vậy mà kéo đến giờ.”
“Về sau tuổi tác càng lớn, nhan sắc cũng không còn như trước, người vây chung quanh bà ta cũng giảm dần. Nhưng người phụ nữ này cũng xem như có chút đầu óc, không rơi vào kết cục bi thảm như những ả đàn

bà có sắc mà không có não. Bà ta lợi dụng những mối quan hệ mà bà ta đã tạo ra được khi còn trẻ, mới dần dần trở thành “Hồng Nương” có tiếng ở kinh thành nước Tề này. Thành công này của bà ta, người khác cũng khó mà bắt chước được.”

Lệnh Hồ Thu đem những gì mà ông ta biết về Quản Phương Nghi nói ra. Sau khi nói xong, nhìn thấy vẻ mặt hứng thú của Ngưu Hữu Đạo, ông ta không khỏi hỏi: “Lão đệ, ngươi có hứng thú với bà ta là có ý gì? Không phải khẩu vị của ngươi nặng như thế chứ?”

Ông ta hoài nghi, bất luận là Hắc Mẫu Đơn hay là Hồng Tụ, Hồng Phất bên cạnh ông ta, tuổi tác của người phụ nữ này đều lớn hơn rất nhiều. Khẩu vị của Ngưu Hữu Đạo đúng là nặng, huống chi trước kia hắn cũng đã từng thừa nhận qua.

Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Tu vi của bà ấy là gì?”

Lệnh Hồ Thu đáp: “Ta không rõ lắm. Theo lý, tu vi của bà ta nhất định là Kim Đan cảnh. Trước kia, bà ta không thiếu tài nguyên tu luyện bởi vì không biết có bao nhiêu người chắp tay dâng cho bà ta. Nghe nói trước kia, có người còn bỏ ra trăm vạn kim tệ chỉ vì muốn có được một nụ cười của bà ta.”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Tình huống của bà ta có phải chỉ là ngoài mặt thôi không, thật ra phía sau bà ta còn có thế lực khác?”

Lệnh Hồ Thu đáp: “Không thể nào. Nếu thật sự như vậy, chắc chắn là triều đình nước Tề.”

“Ồ, tại sao huynh lại nói như vậy?” Ngưu Hữu Đạo hỏi.

Lệnh Hồ Thu giải thích: “Rõ ràng, khi bà ta còn trẻ, bà ta sống quá loạn, động một chút là đi khiêu khích, bên cạnh lại có một đống người thất loạn bát tao, làm gì đều có người nhìn vào, thế lực nào đứng đằng sau loại người như bà ta không phải tự tìm phiền phức sao? Với tình huống của bà ta bây giờ và những chuyện mà bà ta làm, cộng thêm việc bà ta đã sống một thời gian dài ở kinh thành nước Tề, mà chỗ này lại là trọng địa của nước Tề, triều đình nước Tề không để bà ta vào diện giám sát mới là lạ, thế lực nào dám đứng đằng sau bà ta chứ? Người phụ nữ này từ đầu đến cuối đều quá lộ liễu, không thích hợp làm những chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng.”

Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, giơ kiếm trong tay lên: “Từ lúc ta đến kinh thành nước Tề vẫn chưa có cơ hội đi dạo lần nào. Nhị ca, đi, thuận tiện dẫn ta đến làm quen với vị Hồng Nương này.”
“Ngươi đụng vào bà ta để làm gì? Ngụy Trừ trở về Kim vương phủ, còn chưa biết như thế nào. Ngươi hãy nên nghĩ biện pháp ứng phó thì hơn.”
“Kim vương phủ muốn động ta, trước tiên cần phải cân nhắc đến Bộ Tầm bên kia. Ít ra ở kinh thành nước Tề này, hắn ta còn chưa dám đụng đến ta.”
Ngưu Hữu Đạo thản nhiên nói một câu. Nhưng lời hắn nói là thật. Sau khi Kim vương phủ xác minh tin tức xong, tất sẽ hiểu rõ.
“Chiến mã thì sao? Vất vả lắm mới giải quyết xong phiền phức, chẳng lẽ ngươi không lo đến chuyện chiến mã?”
“Chuyện này không vội được đâu. Cứ ở chỗ này mãi, tìm ra đâu cơ hội chứ. Với lại, đi ra ngoài mới có thể tìm được cơ hội.”
Ngưu Hữu Đạo thật sự không nóng lòng giải quyết chuyện chiến mã. Trong tay hắn đang nắm giữ một con át chủ bài. Một vạn chiến mã có thể xuất cảnh bất cứ lúc nào. Hiện tại, cái mà hắn quan tâm nhất chính là sau khi chiến mã xuất cảnh. Chỉ là hắn không tiện nói việc này cho đối phương biết mà thôi.
Đại nội hoàng cung, Bộ Tầm nhẹ nhàng bước vào cung điện, đến bên cạnh Hạo Vân Đồ đang phê duyệt công vụ, phất tay bảo các Thái giám khác lui xuống, còn mình thì khoanh tay im lặng.
Hạo Vân Đồ cũng không ngẩng đầu lên: “Có việc gì thì nói đi.”
Bộ Tầm hơi hạ thấp người: “Kim vương phái thuộc hạ Ngụy Trừ đến tìm Hồng Nương của Phù Phương Viên mời Lệnh Hồ Thu đến, sau đó cùng với Lệnh Hồ Thu lặng lẽ đến tìm Ngưu Hữu Đạo.”
Động tác của Hạo Vân Đồ ngừng lại, chậm rãi ngẩng đầu lên, hỏi: “Ngươi muốn nói cái gì?”
Bộ Tầm muốn nói rồi lại thôi. Chuyện của Hoàng tử, ông ta vốn không nên nói xấu ai, bởi vì nó rất dễ khiến cho Hoàng đế hiểu lầm khuynh hướng của ông ta. Đứng về phía một đội nào là điều tối kỵ của tâm phúc bên cạnh Hoàng đế, nhưng ông ta sợ người nào đó sẽ làm hỏng việc, như vậy việc ông ta và Ngọc vương phi đến chẳng phải phí công sao? Cho nên, cuối cùng ông ta vẫn phải nói rõ: “Chuyện lão nô và Ngọc vương

phi đi tìm Ngưu Hữu Đạo, Kim vương đã phái người tìm hiểu, muốn biết chúng ta đã nói gì với Ngưu Hữu Đạo.”
Hạo Vân Đồ nghiến răng, đột nhiên vỗ bàn một cái rồi đứng dậy, tức giận mắng to: “Đúng là không có tiền đồ!”
Sau đó ông ta bước ra khỏi bàn, đi tới đi lui trong điện, biểu hiện rất giận dữ.
Bộ Tầm cúi đầu, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn xem.
Ông ta có thể hiểu tâm trạng của Hoàng đế lúc này. Việc khác thì dễ nói, nhưng chuyện liên quan đến con cái, vẫn dễ khiến cho cha mẹ phải tức giận.
Hạo Vân Đồ chợt dừng bước, đứng trước mặt ông ta, gằn giọng hỏi: “Nó muốn biết thì tại sao không dám đường đường chính chính đến đây hỏi? Có thể nói cho Ngưu Hữu Đạo biết, quả nhân lại không dám nói cho nó biết sao? Vì sao lại phải lén lút như vậy? Ngay cả chút đảm lược đó, Trưởng hoàng tử nước Tề cũng không có sao?”
Bộ Tầm tranh thủ giải thích: “Có lẽ ngài ấy cảm thấy chút chuyện nhỏ này không cần làm phiền bệ hạ, xem ra cũng là hiếu tâm.”
“Ngươi ít nói mò với quả nhân đi. Ngươi biết rõ tình huống như thế nào mà. Hiếu tâm? Ta thấy là tư tâm thì có.” Hạo Vân Đồ phất tay, cả giận nói: “Đừng để nó gây ra chuyện xấu, lập tức truyền lại lời của quả nhân cho nó biết.”
Ông ta chỉ ngón tay lên trời, khí thế hào hùng: “Có ý chí như ánh sáng chói chang của mặt trời, mới có thể đẩy lui bóng tối. Nếu chỉ có ý chí âm u như mặt trăng, cũng chỉ khiến cho yêu ma quỷ quái sinh sôi trong bóng đêm mà thôi. Hùng ưng nên bay lượn trên trời cao, sao có thể bò dưới mặt đất được?”
Giọng nói của ông ta vô cùng tức giận, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đối với đứa con trai này.
Vì đó là Trưởng tử của ông ta.
“Vâng!” Bộ Tầm hạ thấp người vâng lệnh.
Kim vương phủ, nghe Ngụy Trừ bẩm báo xong, Hạo Khải nghiêm mặt, chắp tay suy nghĩ một lát, sau đó hỏi: “Giảng hòa? Tìm Ngưu Hữu Đạo để bàn chuyện giảng hòa, một mình Bộ Tầm còn chưa đủ sao? Tại sao

lại còn cần đến Bộ Tầm và Ngọc vương phi thay phiên nhau đến tìm hắn? Ngươi cũng tin vào chuyện hoang đường này sao?”

Chương 473: Không Có Ai Có Khẩu Vị Như Lão Đệ

Chương 473: Không Có Ai Có Khẩu Vị Như Lão Đệ
Ngụy Trừ đáp: “Thuộc hạ cũng đưa ra câu hỏi này, nhưng hắn chết cũng khăng khăng chỉ có bấy nhiêu. Thuộc hạ không dám hành động thiếu suy nghĩ với hắn.”
Hạo Khải dừng bước, quay lại hỏi: “Ngươi có nói với hắn về Bổn vương hay không?”
Ngụy Trừ đáp: “Thưa có. Hắn nói hắn tuyệt không dám đối nghịch với Vương gia ngài, nhưng hắn vẫn thay đổi lời nói của mình.”
“Bên trong nhất định có điều bất thường. Hắn đang che giấu bổn vương chuyện gì đó.” Hạo Khải tức giận nói.
Đúng lúc này, một Thái giám chạy vào, bẩm báo: “Vương gia, thánh chỉ trong cung đến.”
Mặt Hạo Khải nghiêm lại, không dám chậm trễ, nhanh chóng ra ngoài cửa nghênh đón.
Hạo Khải gặp ba vị Thái giám đến tuyên thánh chỉ trong đình viện, vội hạ lệnh cho mọi người cùng tiếp chỉ.
Thái giám dẫn đầu vội ngăn lại: “Vương gia, là khẩu dụ.”
Hạo Khải vội chắp tay: “Nhi thần cung thính.”
Thái giám truyền chỉ nói: “Vương gia, bệ hạ muốn hỏi Vương gia trước một việc.”
Hạo Khải đáp: “Nhi thần xin biết gì nói nấy.”
Thái giám truyền chỉ đường đường chính chính hỏi: “Bệ hạ hỏi Vương gia, có phải ngài đã phái thuộc hạ ra ngoài điều tra chuyện Bộ tổng quản Bộ Tầm và Ngọc vương phi đến gặp người khác vào hôm qua đúng không?”

Sắc mặt Ngụy Trừ và Hạo Khải đều thay đổi. Hầu kết Hạo Khải tuột lên tuột xuống, cuối cùng chắp tay, khó khăn đáp: “Đúng!”
Thái giám truyền chỉ nói tiếp: “Tốt, bây giờ là khẩu dụ của Bệ hạ, Vương gia hãy nghe cho kỹ.”
Hạo Khải cung kính nói: “Vâng!”
Sắc mặt Thái giám truyền chỉ trở nên ngưng trọng: “Có ý chí như ánh sáng chói chang của mặt trời, mới có thể đẩy lui bóng tối. Nếu chỉ có ý chí âm u như mặt trăng, cũng chỉ khiến cho yêu ma quỷ quái sinh sôi trong bóng đêm mà thôi. Hùng ưng nên bay lượn trên trời cao, sao có thể bò dưới mặt đất được?”
Từng câu từng chữ lọt vào trong lỗ tai. Ngụy Trừ đứng bên cạnh vừa kinh ngạc vừa khó hiểu.
Sắc mặt Hạo Khải vô cùng khó coi, ánh mắt tràn ngập thấp thỏm lẫn lo âu.
Ý của Hạo Vân Đồ, còn có khẩu dụ này, chính là muốn nhắc nhở y nên làm đúng vai trò của một Trưởng hoàng tử, nhưng lọt vào tai y, y lại cho rằng đó là sự bất mãn, giận dữ và mắng mỏ của Phụ hoàng đối với y. Phụ hoàng cho rằng y chính là yêu ma quỷ quái sinh sôi dưới ánh mặt trăng, là hùng ưng bò trên mặt đất...
Thái giám tuyên chỉ xong, thấy y vẫn không phản ứng, liền nhắc nhở: “Vương gia, khẩu dụ đã truyền xong.”
“Vâng.” Lúc này Hạo Khải mới lấy lại tinh thần: “Nhi thần tuân chỉ.”
Cho người tiễn Thái giám tuyên chỉ đi, gương mặt Hạo Khải hiện lên sự lo lắng, trong đó xen lẫn chút bi phẫn, nhìn chằm chằm Ngụy Trừ: “Đều là chuyện tốt của ngươi cả. Ngươi đi gặp Ngưu Hữu Đạo, làm cách nào Phụ hoàng lại có thể nhanh chóng khẳng định ngươi đi tìm hiểu chuyện Bộ Tầm và Ngọc vương phi? Chẳng lẽ ngươi không căn dặn Ngưu Hữu Đạo?”
Ngụy Trừ vội vàng giải thích: “Vương gia, thuộc hạ đã dặn dò Ngưu Hữu Đạo, hắn cũng đã đồng ý, nói không dám đối nghịch với Vương gia.”
Hạo Khải hỏi: “Thế thì ai đã để lộ tin tức? Là Phù Phương Viên sao?”
Ngụy Trừ lắc đầu: “Phù Phương Viên không có khả năng tiết lộ chuyện này đâu. Thuộc hạ nói chuyện với Lệnh Hồ Thu trong một gian mật thất,

bên ngoài còn có người của chúng ta canh gác, người ngoài không thể nào nghe được chúng ta nói chuyện. Người biết được việc này có thể đếm trên đầu ngón tay.”
“Người trong cung có thể báo cáo lại với Phụ hoàng trong thời gian ngắn như vậy cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Như vậy, người báo lại tin tức cho Phụ hoàng biết có thể là ai chứ? Phù Phương Viên thì không có vấn đề. Trong thời gian ngắn như vậy có đến trước mặt Phụ hoàng, ngoại trừ Bộ Tầm đến tìm Ngưu Hữu Đạo thì không còn ai khác.” Hạo Khải oán giận nói một câu: “Bổn vương đã biết tặc tử Ngưu Hữu Đạo có chỗ giấu diếm bổn vương, quả nhiên hắn không để bổn vương vào mắt. Trải qua việc này, bổn vương biết hắn và lão Nhị nhất định cấu kết với nhau, cho nên mới không chờ nổi mà bỏ đá xuống giếng. Cẩu tặc, ngươi đúng là khinh người quá đáng, ngươi cho rằng bổn vương không dám đụng đến ngươi hay sao?”
Ngụy Trừ im lặng. Việc này ông ta cũng không dám khẳng định có phải Ngưu Hữu Đạo tiết lộ hay không.
Hạo Khải bỗng nhìn về phía ông ta: “Một tu sĩ nho nhỏ của nước Yến lại dám chạy đến nước Tề giương oai với bổn vương. Ngươi hãy nghĩ cách xử lý hắn đi.”
Ngụy Trừ giật mình, vội vàng khuyên: “Xin Vương gia nghĩ lại. Ngưu Hữu Đạo rõ ràng có quan hệ với Bộ Tầm. Một khi Ngưu Hữu Đạo xảy ra chuyện ở kinh thành, sợ rằng khó thoát khỏi bị Giáo Sự Đài điều tra.”
Hạo Khải nói: “Làm cũng không được, không làm cũng không được. Vậy ngươi nói xem, bổn vương nuôi ngươi có tác dụng gì?”
Ngụy Trừ cũng hiểu tính tình của y, vội nói: “Vương gia, ý của thuộc hạ là, Ngưu Hữu Đạo không thể nào cứ ở mãi kinh thành mà không ra ngoài. Một khi hắn rời khỏi kinh thành, đến lúc đó ra tay cũng không muộn. Ngưu Hữu Đạo đắc tội nhiều người như vậy, chỉ cần chúng ta làm bí mật một chút, ai biết ai là người giết hắn chứ? Chúng ta đừng để lại chứng cứ, ai cũng không dám nói là Vương gia làm. Thuộc hạ cũng chỉ suy nghĩ cho Vương gia mà thôi, không thể để cho Ngọc vương có cơ hội bỏ đá xuống giếng.”
Hạo Khải nghiêm mặt nói: “Đừng để xảy ra sơ hở gì về bổn vương đấy nhé.”

Ngụy Trừ lập tức cam đoan: “Xin Vương gia cứ yên tâm. Thuộc hạ sẽ giết tên cẩu tặc này xả giận cho Vương gia.”
Kinh thành phồn hoa, đối với Ngưu Hữu Đạo mà nói, chẳng khác nào trong mấy quyển cổ họa.
Đến kinh thành nước Tề lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Ngưu Hữu Đạo ra ngoài dạo chơi. Không bị đám tu sĩ kia dây dưa, đúng là thoải mái hơn nhiều.
Về chuyện chiến mã, hắn không giải quyết nữa. Hắn xem như đã lĩnh giáo sự nguy hiểm ở cái nơi sóng gió tụ họp xoay vần này. Đi làm cái việc mà nhiều người đang nhìn vào chằm chằm, chẳng khác nào cửu tử nhất sinh, quá nguy hiểm rồi.
Huống chi, bây giờ trong tay hắn đang nắm giữ hai con át chủ bài. Một là lệnh bài Bộ Tầm cho hắn, còn có hải đảo kia nữa.
Quan trọng là, hắn biết người của Hiểu Nguyệt các đang để mắt đến hắn. Con rắn độc đang trốn đằng sau này không biết khi nào sẽ nhảy ra cắn cho hắn một cái.
Hắn biết rõ thực lực của hắn không thể cạnh tranh với nhiều thế lực cùng một lúc.
Khi đi ngang qua quán hậu hũ ven Minh hồ, Ngưu Hữu Đạo chỉ liếc nhìn một cái mà thôi.
Nơi cuối cùng mà hắn đến chính là Phù Phương Viên.
Trong một gian nhà nhỏ bên trong Phù Phương Viên, Quản Phương Nghi ngồi trước bàn trang điểm, thỉnh thoảng than nhẹ, ngón tay vuốt nhẹ nếp nhăn nơi khóe mắt.
Tinh thần chán nản.
Lão đầu gác cổng gõ cửa bẩm báo.
Sau khi nghe xong, Quản Phương Nghi giật mình, quay sang hỏi: “Lệnh Hồ Thu đã đến, lại còn đi cùng với Ngưu Hữu Đạo?”
Lão đầu gác cổng đáp: “Người kia tự xưng là Ngưu Hữu Đạo, chứ thuộc hạ thật sự không biết.”
Suy nghĩ một chút, Quản Phương Nghi nói: “Ngươi ra ngoài bảo ta không có ở đây.”
“Vâng.” Lão đầu gác cửa vội vàng ra ngoài.

Bà ta đặt cái lược xuống bàn rồi đứng lên, trong lòng có chút lo lắng. Việc Ngưu Hữu Đạo đến khiến bà có chút lo sợ, bất an.
Bà ta không phải sợ Ngưu Hữu Đạo và Lệnh Hồ Thu, mà là sợ Ngưu Hữu Đạo có liên quan đến Bộ Tầm, nói một cách chính xác là sợ thế lực tu hành đằng sau Bộ Tầm.
Việc bà ta nghe lén nội dung câu chuyện giữa Lệnh Hồ Thu và Ngụy Trừ đã bị Giáo Sự Đài biết. Mà lão tổ tông của Giáo Sự Đài chính là Bộ Tầm. Ngưu Hữu Đạo đột nhiên đến đây, có phải là Bộ Tầm đã biết chuyện gì hay không?
Không phải Ngụy Trừ đã đi tìm Ngưu Hữu Đạo sao? Ngụy Trừ có biết ông ta đã bị bà ta bán đứng hay không?
Xét theo khía cạnh nào đó, chỉ cần tuân thủ quy củ ở kinh thành này, Bộ Tầm hoàn toàn không đáng sợ. Bộ Tầm chỉ là người đứng đằng sau giữ gìn quy củ cho kinh thành mà thôi.
Bà ta lăn lộn nhiều năm ở kinh thành nước Tề, biết rõ người nào không thể trêu chọc. Vị ở Kim vương phủ tuyệt đối được xem là một trong số đó. Đó là một người có thù tất báo. Một khi để cho y biết được y bị bà ta bán đứng, y tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bà ta.

Chương 474: Tiểu Ác Ma (1)

Chương 474: Tiểu Ác Ma (1)
Bây giờ bà ta không dám gặp mặt Ngưu Hữu Đạo, sợ người ở Kim vương phủ hiểu lầm.
Sau khi suy nghĩ kỹ, Quản Phương Nghi nhanh chóng ra ngoài, gọi một thuộc hạ đến: “Chúng ta ra ngoài dạo chơi.”
Đợi đến khi leo lên xe ngựa, Quản Phương Nghi lại nói: “Đi cửa hông.”
Tại cửa chính, lão đầu gác cổng chắp tay nói với Ngưu Hữu Đạo: “Để quý khách đợi lâu, không may là Đông gia đã ra ngoài dạo chơi, không ở trong viên.”
Ngưu Hữu Đạo đưa mắt nhìn vào trong, hoài nghi hỏi: “Ngươi vào trong thông báo, sau đó là kết quả này?”
Lão đầu cười nói: “Xin quý khách đừng hiểu lầm, Đông gia đi chủ yếu đều bằng cửa hông. Việc bà ấy đi ra ngoài, lão hủ không biết cũng là chuyện bình thường. Nếu có cần mua bán gì, có thể tìm người khác ở trong viên cũng được.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Việc mua bán của ta chỉ có thể tìm bà ấy. Ngươi hãy cho ta câu trả lời chắc chắn, khi nào thì bà ấy về?”
Lão đầu lắc đầu đáp: “Đông gia đi chơi, mọi người đều biết. Vì thế thật khó xác nhận khi nào bà ấy về.”
“Thôi được rồi, để ta tìm người khác vậy.” Ngưu Hữu Đạo nói xong liền đi thẳng vào trong.
Lão đầu sửng sốt, đành vẫy tay gọi người đến dẫn đường.
Mọi người tiến vào trong viên, ngắm nhìn bốn phía. Cảnh quan trong khu vườn này đúng là tao nhã, cảnh đẹp ý vui, khiến Ngưu Hữu Đạo phải khen một câu: “Hồng Nương đúng là người biết hưởng thụ.”
Lệnh Hồ Thu mỉm cười. Không ham hưởng thụ, người đàn bà đó có cần ở lại kinh thành này hay không?

Mọi người bước vào phòng khách, lập tức có người dâng trà.
Một lát sau, một người đàn ông bước vào, chắp tay nói: “Để mấy vị quý khách đợi lâu. Theo quy củ cũ, không hỏi lai lịch, không hỏi thị phi, mấy vị muốn mua gì bán gì?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Ta muốn mua một lần gặp mặt Hồng Nương.”
Lệnh Hồ Thu và Hồng Tụ nhìn nhau.
Người đàn ông sửng sốt, sau đó đáp: “Đông gia không có ở đây. Bà ấy đã ra ngoài dạo chơi rồi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không sao, ta ở đây chờ bà ấy về cũng được.”
Người đàn ông cau mày: “Bằng hữu, ngươi làm như vậy, hình như có chút không ổn.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta ở đây chờ, chờ cho đến khi bà ấy về mới thôi.”
Thái độ của hắn rất kiên quyết, không cho thương lượng.
Người đàn ông muốn nói rồi lại thôi. Gã biết Quản Phương Nghi vì muốn tránh mặt người này mà ra ngoài, nhưng cũng không dám làm loạn, đành phải bước ra ngoài.
Về sau cũng không ai dâng trà, không ai nói chuyện, cứ để cho bọn họ chờ ở chỗ này. Bên ngoài, thỉnh thoảng lại có người đi ngang qua xem xét.
Trời bắt đầu tối, cũng không thấy Quản Phương Nghi trở về, cũng không ai mang cơm canh đến.
Chờ không nổi nữa, Lệnh Hồ Thu và Hồng Tụ ra ngoài tản bộ trong đình viện.
“Tiên sinh, tên tiểu tử kia có chết cũng phải chờ Hồng Nương, rốt cuộc là hắn muốn làm gì?” Hồng Tụ thấp giọng hỏi.
Chắp tay nhìn màn đêm, Lệnh Hồ Thu hừ một tiếng: “Hắn nói hắn coi trọng với Quản Phương Nghi.”
“Sao?” Hồng Tụ mở to mắt. Vốn muốn nói tuổi tác của Quản Phương Nghi đã cao, nhưng nhớ đến trên đường đi Ngưu Hữu Đạo vẫn luôn ở cùng một chỗ với Hắc Mẫu Đơn, lại thường xuyên có chủ ý với chị em các nàng, không khỏi xì một tiếng: “Biến thái!”
“Khẩu vị của tên lão đệ này, chắc không người nào có.” Lệnh Hồ Thu lắc đầu nói một câu.

Đợi đến nửa đêm, Ngưu Hữu Đạo bước ra, bước vào trong đình mà hai người Lệnh Hồ Thu đang ngồi. Lúc này, Nguyệt Điệp đang phát sáng trong đình.
Hồng Tụ đứng lên, Lệnh Hồ Thu quay lại, một tay xoa trán, thở dài nói: “Lão đệ, hôm nay đến đây thôi, chấp nhất như vậy để làm gì.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Đã trễ như thế này rồi, chẳng lẽ bà ta thường xuyên ngủ qua đêm bên ngoài sao?”
Lệnh Hồ Thu nói: “Phụ nữ bình thường tất nhiên không làm như vậy rồi. Điều này xuất hiện trên người bà ta, lại càng không thể bình thường hơn được nữa.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Không phải huynh và bà ta là người quen cũ sao? Không nể mặt ta thì thôi đi, ngay cả huynh chờ mà cũng không chịu về, huynh cảm thấy bình thường sao?”
Lệnh Hồ Thu ngẩn người, đặt cánh tay xuống, chậm rãi đứng lên, cau mày, cảm giác có chút không được bình thường.
Ngưu Hữu Đạo lại hỏi: “Hôm qua, khi huynh và Ngụy Trừ nói chuyện, huynh khẳng định bà ta không biết?”
Lệnh Hồ Thu hoài nghi hỏi: “Ngươi định nói cái gì?”
Ngưu Hữu Đạo không đáp, chỉ nhìn ông ta, chờ ông ta tự trả lời.
Lệnh Hồ Thu đành phải đáp thay: “Chắc là không biết. Lúc đó, chúng ta nói chuyện trong một căn phòng đơn, bên ngoài còn có người của Ngụy Trừ canh giác. Nói đến chuyện này, Ngụy Trừ giữ bí mật còn không kịp, ông ta không thể nào nói cho bà ta biết được.”
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi xoay người lại, nhìn ra bên ngoài, đột nhiên nói: “Người đâu.”
Một người đàn ông rất nhanh xuất hiện trong bóng đêm, tiến lên chắp tay nói: “Ba vị quý khách muốn đi sao? Để ta tiễn ba vị.”
Ngưu Hữu Đạo cười lạnh: “Đi cái gì mà đi. Ngươi hãy đi thông báo cho Quản Phương Nghi biết, ta mặc kệ bà ta đang tầm hoan ở chỗ nào, có nằm giữa đống đàn ông cũng phải đứng lên cho ta. Ta đợi bà ta thêm nửa canh giờ nữa. Nếu bà ta không xuất hiện, trước khi trời sáng, ta cam đoan sẽ khiến cho Phù Phương Viên này biến mất khỏi kinh thành hoàn toàn.”

Lệnh Hồ Thu và Hồng Tụ nhìn nhau, không biết hắn muốn làm gì. Hai người phát hiện khẩu khí của Ngưu Hữu Đạo thật lớn. Hắn dựa vào cái gì mà khiến cho Phù Phương Viên biến mất khỏi kinh thành? Hắn dám ra tay ở kinh thành này sao?
Khóe miệng gã đàn ông căng lên, không lên tiếng, cũng không muốn dùng sức mạnh với Ngưu Hữu Đạo. Hắn muốn chờ thì cứ chờ đi. Chờ không nổi nữa thì đi thôi.
Gã đàn ông quay người, biến mất trong màn đêm.
“Huynh đệ, ngươi không cần thiết phải tức giận.” Lệnh Hồ Thu ở bên cạnh khuyên can.
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh đáp: “Ta chỉ thử một chút thôi.”
“Thử cái gì? Ngươi...” Lệnh Hồ Thu nói được một nửa thì sửng sốt, dường như đã kịp nhận ra điều gì đó, nghi ngờ hỏi: “Ngươi hoài nghi bà ta biết nội dung cuộc nói chuyện giữa ta và Ngụy Trừ?”
Ngưu Hữu Đạo hất cằm về phía bóng đêm: “Trong vòng một canh giờ, huynh sẽ biết rõ thôi.”
Lệnh Hồ Thu im lặng. Nếu không phải Ngưu Hữu Đạo đã nói quá rõ ràng, cộng thêm vừa rồi hắn nói chỉ thử một chút, ông ta còn không biết vì sao Ngưu Hữu Đạo lại tức giận như vậy. Quả nhiên là nên thử một chút.
Vốn đang chờ không nổi nữa, bây giờ ông ta thật sự có kiên nhẫn rửa mắt mà chờ.
Bên cạnh, Hồng Tụ không hiểu lời nói của hai người là có ý gì, nhưng trước mặt Ngưu Hữu Đạo, nàng không tiện hỏi.
Chưa đầy một canh giờ, chỉ khoảng nửa canh giờ mà thôi, bên ngoài đã truyền đến tiếng vó ngựa. Âm thanh phát ra từ xe ngựa trong đêm khuya vang lên rất rõ.
Ngưu Hữu Đạo cười lạnh: “Đến rồi đấy.”
Lệnh Hồ Thu chậm rãi đứng lên, vẻ mặt nghiêm lại.
Một chiếc xe ngựa dừng lại ven đường. Dưới ánh sáng phát ra từ Nguyệt Điệp, một người phụ nữ váy áo hoa lệ chậm rãi bước xuống. Khi nhìn thấy người bên trong đình, bà ta mỉm cười từ xa rồi bước nhanh đến.
“Là bà ta sao?” Ngưu Hữu Đạo nhàn nhạt hỏi một câu.
Lệnh Hồ Thu ừm một tiếng.

Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Bà ta trở về, ngược lại sự việc đơn giản hơn nhiều. Đây giống như đang buồn ngủ có người đưa gối đến. Đúng là thú vị.”
Lệnh Hồ Thu hỏi: “Ngươi thật sự có hứng thú với bà ta như vậy sao?”
Ngưu Hữu Đạo cũng không trả lời, chăm chú nhìn người phụ nữ đang bước đến.
Bà ta giống như mới bò dậy từ nơi nào đó, tóc tai rối bù, quần áo không ngay ngắn, bộ ngực còn lộ ra hơn phân nửa.
Mặc dù bà ta đã bước vào độ tuổi trung niên, gương mặt đã có nếp nhăn, da thịt hơi nhão, nhưng nét phong tình vạn chủng vẫn còn. Có thể nhìn ra được khi còn trẻ bà ta rất xinh đẹp, hoàn toàn có thể khiến cho một đám đàn ông quỳ dưới gấu váy của bà ta.
“Lệnh Hồ, ngươi đến đòi mạng sao? Ngươi đang làm gì vậy, nửa đêm nửa hôm quấy rầy nhã hứng của ta.” Quản Phương Nghi vừa bước đến đã oán trách Lệnh Hồ Thu một câu, nửa phần ngực lồ lộ dưới ánh sáng của Nguyệt Điệp đúng là hơi chói mắt.
Lệnh Hồ Thu quay sang ra hiệu với Ngưu Hữu Đạo: “Đừng có nhận sai đối tượng như vậy. Không phải ta quấy rầy nhã hứng của ngươi, mà là hắn.” Giọng nói của ông ta hơi lạnh.

Chương 475: Tiểu Ác Ma (2)

Chương 475: Tiểu Ác Ma (2)
Đối phương sợ lời đe dọa của Ngưu Hữu Đạo, trong vòng chưa đầy một canh giờ đã trở về. Điều này khiến cho ông ta hiểu ra, phán đoán của Ngưu Hữu Đạo không sai. Người phụ nữ này quả nhiên đã biết được nội dung cuộc nói chuyện giữa ông ta và Ngụy Trừ.
Quản Phương Nghi đã sớm chú ý đến Ngưu Hữu Đạo, lúc này mới quay sang nhìn hắn: “Vị huynh đệ này chính là Ngưu Hữu Đạo?”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười đáp: “Đúng vậy.”
Quản Phương Nghi lập tức cười khanh khách: “Ngưu huynh đệ giết Yến sử, giết Trác Siêu, đánh bại Côn Lâm, ta đã nghe danh từ lâu. Hôm nay được gặp mặt, quả nhiên là một người đàn ông khí vũ hiên ngang.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Mấy thứ đó toàn là giả, chẳng phải bị ngươi bắt chờ cả nửa ngày sao.”
Quản Phương Nghi làm ra vẻ xấu hổ: “Ái chà, thật không may, hôm nay ta gặp được hai tiểu bạch kiểm, lại biết hầu hạ người khác. Ta bị quấn không thoát thân được, khiến Ngưu huynh đệ chê cười rồi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nam nữ hoan ái, ngươi tình ta nguyện, cũng không phải là chuyện thương thiên hại lý, là việc không thể lộ ra ngoài, cho nên chưa thể nói đến là bị chê cười hay không.”
“Haha...” Quản Phương Nghi bật cười, cười đến run rẩy cả người. Bà ta đột nhiên chạm phải ánh mắt của Hồng Tụ, phát hiện Hồng Tụ đang nhìn bộ ngực của bà ta bằng ánh mắt rất khinh thường, tiếng cười ngưng lại, kéo áo che ngực: “Quần áo không được chỉnh tề đã đến gặp khách, thật sự là thất lễ. Nếu các ngươi không vội, có thể cho ta thời gian để chỉnh trang lại hay không.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Chờ lâu như vậy rồi, cũng chẳng quan tâm chờ thêm một lát nữa. Ta không vội, xin cứ tự nhiên.”

Quản Phương Nghi mỉm cười quay người bước đi, ai ngờ Ngưu Hữu Đạo ở đằng sau bồi thêm một câu: “Dù sao thì ngươi chạy cũng không thoát.”
Thân hình Quản Phương Nghi hơi cứng lại, sắc mặt thay đổi, nói: “Còn không dâng trà cho quý khách?” Sau đó, bà ta cất bước xuống bậc thang.
Rất nhanh có người đưa nước trà vào trong đình.
Ngưu Hữu Đạo nói với người đưa trà: “Phiền ngươi mang cho ta một bộ bút mực giấy nghiên.”
“Vâng.” Người kia lên tiếng, sau đó cầm khay trà nhanh chóng rời đi.
Chờ thêm một lát nữa, giấy mực bút nghiên đã được đưa đến. Ngưu Hữu Đạo ngồi xuống.
Hắn tự tay rót nước mài mực, sau đó trải rộng tờ giấy, cầm bút nhúng vào trong mực rồi viết xuống, chữ viết rất đẹp và ngay ngắn.
Lệnh Hồ Thu và Hồng Tụ bước đến bên cạnh, muốn xem hắn viết cái gì, cũng không biết đêm hôm khuya khoắt như vầy còn viết cái gì được nữa.
Đợi đến khi đọc nội dung trên tờ giấy, Lệnh Hồ Thu và Hồng Tụ nhìn nhau, hoàn toàn không thể tin nổi.
Đợi đến khi Ngưu Hữu Đạo viết xong chữ cuối cùng, Quản Phương Nghi cũng đã quay lại.
Khi bước vào trong đình, quần áo của Quản Phương Nghi đã chỉnh tề hơn, cười hỏi: “Ngưu huynh đệ, đêm hôm khuya khoắt, ngươi viết cái gì vậy?”
Lệnh Hồ Thu và Hồng Tụ đều nhìn bà ta, biểu hiện cổ quái, khiến Quản Phương Nghi có chút nghi ngờ, không biết mình đã chỉnh trang có tốt hay chưa.
“Không có gì, chỉ đem tương lai đến cho ngươi mà thôi.” Ngưu Hữu Đạo đưa tay ra hiệu bà ta ngồi xuống, sau đó cầm tờ giấy lên thổi thổi rồi đưa cho bà ta: “Ngươi xem qua đi, nếu không có ý kiến gì thì ký tên.”
Ký cái gì? Quản Phương Nghi hiếu kỳ cầm lấy tờ giấy cẩn thận đọc qua.
Càng đọc, sắc mặt bà ta lại càng khó coi.
Lệnh Hồ Thu và Hồng Tụ vẫn luôn chú ý đến phản ứng của bà ta.
Hai người đã xem nội dung viết trên giấy, tất nhiên biết nó là cái gì. Nếu không phải đã đọc qua, hai người thật không cách nào tưởng tượng nổi.

Nói trắng ra chính là văn tự bán mình, ý đại khái Quản Phương Nghi tự nguyện đi theo Ngưu Hữu Đạo, tự nguyện làm người hầu. Nếu có hai lòng sẽ phải gặp báo ứng...
Ngực Quản Phương Nghi phập phồng vì giận. Vừa mới gặp mặt, còn chưa kịp hỏi đối phương tìm bà ta có việc gì, ai ngờ đã đọc phải thứ này. Buông tờ văn tự bán mình xuống, Quản Phương Nghi nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo, trầm giọng hỏi: “Ngưu huynh đệ, ngươi đang nói đùa à?”
“Ta không đùa với ngươi. Thế ngươi bảo ta đến tìm ngươi là vì chuyện gì?” Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, đưa bút cho bà ta: “Ký tên, kèm theo huyết ấn.”
Quản Phương Nghi tức giận nói: “Đây chính là tương lai mà ngươi muốn đưa cho ta?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Đó không phải tương lai thì là cái gì? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ngươi có thể lăn lộn ở kinh thành nước Tề với bộ dạng này cả đời sao?”
Mặt Quản Phương Nghi lạnh lại, nói: “Ta chỉ làm công việc bắc cầu dắt mối cho khách, giúp khách buôn bán, chứ không bán tự do của mình.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Chắc ngươi cho rằng ta đến là để thương lượng với ngươi? Ta cần thương lượng với ngươi sao?”
Quản Phương Nghi đứng phắt dậy, nghiến răng nói: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi đừng có khinh người quá đáng.”
Hai ngón tay Ngưu Hữu Đạo vẫn kẹp cây bút, đưa đến trước mặt bà ta: “Không ký, người của Phù Phương Viên sẽ không thấy mặt trời ngày mai. Ký, bọn họ sẽ bình yên vô sự, cũng chỉ một mình ngươi chịu ủy khuất, mất đi tự do mà thôi. Người theo ngươi lăn lộn ở kinh thành này chắc hẳn đều là người mà ngươi tin tưởng, ngươi tội gì liên lụy đến họ?”
“Coi như ta không làm gì ngươi, người của Kim vương phủ cũng chẳng phải kẻ điếc hay mù lòa. Chuyện mà ta biết, bọn họ cũng biết. Nói không chừng ngày mai sẽ ra tay với ngươi. Ở kinh thành này, có người nào sẽ vì ngươi mà đối nghịch với Kim vương phủ? Nhưng ta thì khác. Ta có khả năng bảo đảm cho ngươi, trong lòng ngươi chắc chắn biết điều này. Chỉ cần ngươi trở thành người của ta, Kim vương phủ sẽ không

dám hành động thiếu suy nghĩ với ngươi. Ít ra ở cái kinh thành này, không ai dám tùy tiện đụng đến người của ta.”
“Cho nên, cũng không phải là ta khinh người quá đáng, mà là ta có lòng tốt muốn giúp ngươi. Người có lòng tốt như ta ở kinh thành nước Tề này không có nhiều đâu. Ngươi không còn lựa chọn nào khác, có cần suy nghĩ nhiều như vậy không?” Ngưu Hữu Đạo nắm lấy cổ tay bà ta, nhét mạnh cây bút vào trong tay của bà: “Ngươi yên tâm đi, ta chưa từng bạc đãi người một nhà. Ký đi!”
Lời nói và cử chỉ, nhất là vẻ mặt vui vẻ, như thì thầm thuyết phục người khác của hắn, khiến cho Lệnh Hồ Thu ở một bên cảm thấy lạnh người. Lão đệ rẻ tiền trong mắt ông ta đột nhiên trở thành ác ma, nhai người không nhả xương.
Còn trong mắt Hồng Tụ, Ngưu Hữu Đạo giống như một ác ma đang đẩy một thiếu nữ đáng thương từng bước rơi vào trong vực sâu.
Đến bây giờ, Hồng Tụ còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra, không biết tại sao mọi chuyện lại biến thành như vậy, đây chỉ là lần gặp mặt đầu tiên của hai người mà thôi.
Bàn tay cầm bút của Quản Phương Nghi trở nên run rẩy, ánh mắt nhìn tờ giấy trên bàn tràn ngập bi phẫn, dần dần trở nên trong suốt.
Ở kinh thành nhiều năm như vậy, bà ta lúc nào cũng cẩn thận, có nhiều thứ không dám liều, vẫn luôn né tránh, không để cuốn vào bên trong. Bà ta biết rõ, một khi bị cuốn vào, rất có thể sẽ là vạn kiếp bất phục. Bà ta dùng sắc đẹp của mình mua vui cho người khác nhiều năm, nhìn thì phong quang lắm, nhưng thật ra nó chỉ là hư vô, không chơi nổi.
Kết quả, bà ta vẫn bị cuốn vào.
Đi ven bờ sông nào có chuyện không ướt chân? Bà ta hiểu đạo lý này, chỉ là không nghĩ đến có một ngày bà ta lại rơi vào tình huống đó. Đúng là khó có thể tiếp nhận.
Ngưu Hữu Đạo ở bên cạnh thúc giục: “Ngươi mau ký đi, tránh đêm dài lắm mộng.”
Quản Phương Nghi nhìn Ngưu Hữu Đạo, lặng lẽ rơi lệ: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi và ta chưa từng gặp mặt, ngày xưa không oán, ngày nay không thù, vì sao ngươi lại bức bách ta như vậy?”

Ngưu Hữu Đạo đáp: “Ta đã nói rồi, ta chỉ muốn tốt cho ngươi mà thôi. Ngươi không ký ta cũng không ép. Bây giờ ta có thể đi. Nhưng một khi ta rời khỏi Phù Phương Viên này, người đến sẽ là một nhóm khác. Ngươi có bị gì hay không, không liên quan đến ta. Cơ hội chỉ có một lần, ngươi hãy xem rồi xử lý.”

Nhưng Quản Phương Nghi vẫn khó mà đưa ra lựa chọn, nước mắt rơi xuống càng nhiều.

“Xem ra ta đã ép buộc ngươi rồi. Thôi được rồi, Nhị ca, chúng ta đi thôi.” Ngưu Hữu Đạo phất tay nói một câu, sau đó xoay người rời đi.

Chương 476: Rửa Tay Chậu Vàng

Chương 476: Rửa Tay Chậu Vàng
Thật hay giả? Lệnh Hồ Thu và Hồng Tụ nhìn nhau, thầm nghĩ trong lòng, nhưng cuối cùng vẫn đi theo Ngưu Hữu Đạo.
Ba người vừa bước xuống bậc thang, Quản Phương Nghi ở trong đình đã lên tiếng: “Khoan đã!”
Ba người quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy Quản Phương Nghi cúi đầu đặt bút xuống, sau đó quăng cây bút đi, đưa tay ra trước mặt, miệng phun ra một ngụm máu nhuộm đỏ bàn tay. Bà ta phất tay một cái, huyết thủ in lên văn tự bán mình.
Bàn tay bà ta chống lên bàn, cúi đầu, nước mắt, còn có giọt máu nơi khóe miệng chảy xuống, lắc đầu không chịu nổi.
Ngưu Hữu Đạo quay lại đình, nhấc bàn tay của bà ta lên, cầm lấy tờ văn tự bán mình.
Hắn nhìn tờ văn tự bán mình giống như nhìn một kiệt tác, vừa lẩm bẩm, vừa có vẻ như đang nói cho bà ta nghe: “Trên đời này nào có chuyện kinh doanh mà vĩnh viễn không hỏi lai lịch, không hỏi thị phi như ngươi chứ? Đến bây giờ ngươi vẫn không xảy ra vấn đề gì, chỉ có thể nói là do vận khí của ngươi tốt. Nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì ngươi cũng chọc ra phiền phức không gánh nổi. Sắc tức thị không, không tức thị sắc. Tất cả nụ cười qua đi chỉ còn lại sự trống rỗng và tĩnh mịch. Chỉ sợ lúc này tim của ngươi cũng đã nguội lạnh. Lần này thì ổn rồi, ngươi cứ yên tâm.”
“Sắc tức thị không, không tức thị sắc...” Quản Phương Nghi cúi thấp đầu, tinh thần chán nản, cứ lặp đi lặp lại mỗi một câu.
Câu nói này cũng làm cho Lệnh Hồ Thu và Hồng Tụ kinh ngạc. Từ ngữ mới mẻ của nó khiến cho hai người phải suy ngẫm một chút.

Có thể nói ra những lời như vậy, ánh mắt Hồng Tụ nhìn Ngưu Hữu Đạo đã trở nên khác hẳn, dường như coi trọng hơn một chút.
Cất văn tự bán mình trong tay, Ngưu Hữu Đạo xoay người lại: “Bên kia của chúng ta chẳng có ai trông coi, đó là một vấn đề. Vậy thì qua hết bên này đi. Hồng Tụ, ngươi đi thông báo cho Hồng Phất và Thẩm Thu, bảo hai người đó thu dọn đồ đạc, thuận tiện phát ra tin tức, nói Hồng Nương của Phù Phương Viên gặp được tri kỷ chân chính, chủ động bán mình làm người hầu của ta.”
Phát tin tức ra ngoài ngay trong đêm, đây chính là rèn sắt khi còn nóng, đem gạo nấu thành cơm.
Lệnh Hồ Thu âm thầm choáng váng, khóe miệng co quắp không nói nên lời, trong lòng cảm thấy buồn bực. Như vậy mà cũng được sao?
Hồng Tụ lặng lẽ nhìn phản ứng của ông ta, thấy ông ta không có ý kiến, liền hạ thấp người, nói: “Vâng.”
Sau đó quay người rời đi.
“Huhu...” Quản Phương Nghi ghé vào bàn khóc rống lên. Nhiều năm lăn lộn ở chốn phồn hoa, như hoa trong gương, như trăng trong nước, kết quả trở thành công dã tràng, tự mình bán đứng mình.
Ngưu Hữu Đạo đứng chắp tay dưới mái đình cong vuốt, nhìn trăng sáng trên bầu trời, nghe tiếng thút thít của Quản Phương Nghi.
Lệnh Hồ Thu khoanh tay trước ngực, nhìn trái một chút, nhìn phải một chút.
Người của Phù Phương Viên bị tiếng khóc của Quản Phương Nghi làm kinh động, lần lượt xuất hiện trong đình viện, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, bốn mắt nhìn nhau.
Bọn họ không biết Quản Phương Nghi gặp phải chuyện gì, cũng không biết vì sao bà ta lại khóc. Cho dù bị người ta đánh cũng không đến mức khóc thương tâm như vậy chứ?
Ai nấy đều không biết chuyện gì xảy ra.
“Đông gia, Đông gia, người sao vậy?” Có người bước đến hỏi một câu, sau đó đẩy đẩy bờ vai của bà.
Quản Phương Nghi đang bận thương tâm, chỉ lo khóc, không còn tâm trí để trả lời.

Cuối cùng, Ngưu Hữu Đạo ra hiệu, Quản Phương Nghi được người ta đỡ về phòng nghỉ ngơi.
Trong đình viện không còn tiếng khóc, không khí trở nên thanh tịnh, trăng vẫn chiếu sáng trên bầu trời đêm, ngay góc tường còn có tiếng côn trùng kêu vang.
Thấy nghiên mực và bút vẫn còn chưa thu dọn, Lệnh Hồ Thu bước đến bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, chỉ tay bốn phía: “Từ hôm nay trở đi, có phải Phù Phương Viên sẽ thuộc về ngươi?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Có lẽ là vậy.”
Lệnh Hồ Thu cười một tiếng: “Đúng là một vụ mua bán không cần vốn.”
“Mua bán không cần vốn?” Ngưu Hữu Đạo quay sang nhìn Lệnh Hồ Thu.
Lệnh Hồ Thu tự giễu: “Nếu bà ta không đồng ý, ta xem ngươi làm thế nào cho phải đây.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Thế huynh cho rằng ta đang gạt bà ta?”
Lệnh Hồ Thu nói: “Chẳng lẽ không đúng sao?”
Ngưu Hữu Đạo chỉ cười, cũng không giải thích.
Thật ra, sau khi bị Bộ Tầm tìm đến cửa, hắn liền xem lại tin tình báo có liên quan đến kinh thành do Ngũ Lương Sơn chỉnh sửa.
Đường đường một Tổng quản đại nội nước Tề lớn như vậy, nếu không sử dụng để sinh lợi mà lãng phí hết, chẳng phải đáng tiếc lắm sao?
Xem đi xem lại tin tình báo, bất luận là người trong môn phái hay là người trong triều đình, hắn cũng không tiện ra tay với người nào. Quan trọng là bản thân bọn họ cứng quá. Hắn liền chuyển sang chọn quả hồng mềm mà bóp, mà thịt của tán tu bình thường thì lại rất mềm. Vì thế, Hồng Nương của Phù Phương Viên đã lọt vào mắt của hắn, bị hắn theo dõi.
Hắn vốn định đến gặp Hồng Nương dò xét trước một chút. Nếu thích hợp, hắn sẽ tìm Bộ Tầm xin người. Hắn đoán chừng, nghĩ ra một số biện pháp khiến Bộ Tầm đồng ý cũng không khó lắm. Chỉ cần Bộ Tầm gật đầu, loại người như Hồng Phương sẽ không còn lựa chọn nào khác.
Đừng nói Hồng Nương, chỉ sợ trong kinh thành này không có mấy ai dám đối nghịch với Bộ Tầm.

Ai ngờ tình huống có chút nằm ngoài dự liệu của hắn. Hắn không cần trải qua bước tìm Bộ Tầm, dựa vào năng lực của hắn, trực tiếp ra tay bắt Hồng Nương lại.
Cho nên, xét theo một trình độ nào đó, hắn thật sự không gạt Hồng Nương. Nếu hắn muốn Phù Phương Viên hoàn toàn biến mất khỏi kinh thành cũng chỉ cần một câu nói với Bộ Tầm mà thôi.
Nếu không phải như vậy, hắn cũng chẳng cần đến thằng Phù Phương Viên.
“Huynh còn nhớ rõ vị trí huynh nói chuyện riêng với Ngụy Trừ ở đâu không?” Ngưu Hữu Đạo hỏi một câu.
Lệnh Hồ Thu cau mày gật đầu: “Còn nhớ. Người đã theo ngươi rồi, cái này còn quan trọng nữa không? Với lại, ta nói người phụ nữ này có gì tốt chứ, chỉ có loạn. Giữ hạng người như vậy bên cạnh, ngươi có thể yên tâm sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Một người phụ nữ ở cái chốn thị phi như thế này, bên cạnh còn có rất nhiều người theo bà ta nhiều năm như thế, điều này nói rõ bà ta vẫn có ưu điểm của mình.”
Lệnh Hồ Thu nói: “Chỉ vì điều này thôi sao?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Cái này còn chưa đủ à? Loạn hay không, tốt hay không, xấu hay không cũng chẳng sao. Đối với ta mà nói, trên đời này không có người tốt tuyệt đối, cũng chẳng có người xấu tuyệt đối. Ta nói mình trắng, nhưng mọi người lại cho rằng ta đen. Ta tìm ai để lý luận đây? Hai mắt của chúng ta trắng đen rõ ràng, nhưng trắng và đen vẫn nằm chung trong một hốc mắt. Huynh móc được phần trắng ra, thế thì phần đen có rơi ra luôn không? Cho nên, tại sao cứ phải nói rằng điều đó đúng hay sai. Quá mức so đo cũng không tốt cho bản thân. Ta đã quen với những người chuyên gặp rắc rối. Làm việc với những người này, ta ngược lại cảm thấy yên tâm hơn. Ít ra ta biết được điểm yếu của bà ta. Chỉ có quân tử xấu mới khiến cho người ta khó lòng phòng bị.”
Lệnh Hồ Thu nói: “Lý do này của ngươi đúng là đủ mới.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nếu lý do này còn chưa đủ, để ta nói lý do khác. Bên cạnh huynh có Hồng Tụ, Hồng Phất. Ta thấy, bên cạnh ta cũng phải có người mang chữ Hồng chứ.”
Lý do này khiến cho Lệnh Hồ Thu không phản bác được.

Trong một đình viện khác, Quản Phương Nghi đã ngừng khóc, từ trong phòng bước ra, đứng trên bậc thang dưới mái hiên, gương mặt thất vọng lẫn mất mát. Bà ta phải cho thuộc hạ đi theo mình nhiều năm một lời giải thích vì sao bà ta lại khóc. Nếu không, mọi người còn không biết chuyện gì xảy ra.

Sau khi biết được Đông gia đã bán thân làm người hầu, tất cả đều chấn kinh.

Nhưng mặc kệ mọi người hỏi nguyên nhân cụ thể như thế nào, Quản Phương Nghi cũng không chịu nói. Có một số việc, bà ta không tiện nói ra chân tướng trước mặt người khác.

“Ta không còn lựa chọn nào khác, nhưng mọi người đều có lựa chọn cho mình, đi hay ở tự mình quyết định...”

Thẩm Thu là người đầu tiên đến Phù Phương Viên, về phần Hồng Tụ và Hồng Phất, hai người còn phải đi giúp Ngưu Hữu Đạo phát ra tin tức.

Chương 477: Tâm Hoa Đi Rồi! (1)

Chương 477: Tâm Hoa Đi Rồi! (1)
Đợi đến khi Hồng Tụ và Hồng Phất trở lại Phù Phương Viên, chân trời đã hừng sáng.
Phù Phương Viên nay đã ốc không mang nổi mình ốc, Quản Phương Nghi vẫn còn chưa tiến vào trạng thái người hầu, cũng chưa có giác ngộ đó, tạm thời không ai sắp xếp cho Ngưu Hữu Đạo.
Mọi người tìm đại một gian phòng ở qua một đêm.
Trong một gian phòng, Hồng Tụ, Hồng Phất nhanh chóng thu dọn.
Lệnh Hồ Thu mở cửa sổ, nhìn sắc trời đang sáng hơn phía đằng xa, thở dài nói: “Đừng thu dọn nữa, trời đã sáng rồi.”
Hai cô gái nhìn nhau, sau đó dừng tay, bước đến bên cạnh ông ta. Hồng Tụ hỏi: “Tiên sinh, thuộc hạ vẫn không hiểu, vì sao Hồng Nương lại tùy tiện bán đứng mình như thế?”
Lệnh Hồ Thu lắc đầu: “Bán thì cũng đã bán, cũng không còn lựa chọn nào khác.”
Hồng Tụ hỏi: “Tại sao lại không còn lựa chọn nào khác? Ngưu Hữu Đạo có năng lượng như vậy ở kinh thành sao?”
Lệnh Hồ Thu nói: “Ngươi quên trước đó Ngưu lão tam đã hỏi gì sao? Việc Quản Phương Nghi chậm chạp trở về đã khiến cho Ngưu lão tam hoài nghi. Giống như Ngưu lão tam đã nói, Quản Phương Nghi qua đêm không về, người mà bà ta tránh không phải là ta mà là Ngưu lão tam hắn.”
“Hai người chưa từng gặp mặt, lại không oán không thù, Phù Phương Viên còn là địa bàn của bà ta, Quản Phương Nghi bà ta sợ cái gì mà phải tránh mặt chứ? Quản Phương Nghi làm như vậy, đã khiến cho Ngưu lão tam cảnh giác. Kết hợp với chuyện có sẵn, Ngưu lão tam phản ứng rất

nhanh, lập tức hỏi ta Quản Phương Nghi có biết nội dung cuộc nói chuyện giữa ta và Ngụy Trừ hay không?”
“Hắn hoài nghi như vậy cũng không khó hiểu. Ngoại trừ việc này, còn có thứ gì khiến cho Quản Phương Nghi kiêng kỵ hắn như thế? Ngưu lão tam hoài nghi Quản Phương Nghi đã biết chuyện gì, hắn quyết định lấy quy định một canh giờ ra đe dọa bà ta, chính là muốn thăm dò bà ta. Đạo lý này rất đơn giản. Nếu Quản Phương Nghi biết Bộ Tần đích thân đến cửa tìm Ngưu lão tam, Ngưu lão tam dám nói cứng như vậy, nói muốn Phù Phương Viên biến mất hoàn toàn ở kinh thành nước Tề này, Quản Phương Nghi có thể không sợ sao?”
“Kết quả, Quản Phương Nghi đang tránh mặt vội tranh thủ thời gian trở về, lại còn về trong vòng một canh giờ. Bà ta trở về, đây không phải là vấn đề sợ hãi, mà còn nói rõ bà ta đang chột dạ. Bà ta đã dùng phương pháp không bình thường để nghe lén nội dung cuộc nói chuyện mà không phải Bộ Tầm hay Kim vương phủ nói cho bà ta biết. Nếu có hai chỗ dựa này, bà ta không cần phải sợ. Uy hiếp của Ngưu lão tam cũng chẳng có tác dụng với bà ta. Gian phòng mà ta và Ngụy Trừ nói chuyện chắc chắn là có vấn đề.”
“Ngươi cũng nhìn thấy sự việc phía sau rồi đấy. Ngưu lão tam quyết định ra tay, viết văn tự bán mình cho bà ta, làm cho bà ta không có đường lui, dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tai trực tiếp bắt bà ta lại. Tiếp theo, hắn yêu cầu hai ngươi đi phát tin tức. Chờ có người đến xác nhận, Quản Phương Nghi lại thừa nhận, gạo sống đã nấu thành cơm chín. Mọi người đều biết bà ta thừa nhận, sự việc xem như đã giải quyết, ngay cả sau này bà ta có hiểu ra...Hahah...Ngưu lão tam này đúng là hảo thủ đoạn. Quản Phương Nghi ơi Quản Phương Nghi, thông minh quá sẽ bị thông minh hại. Nếu bà ta không trốn tránh Ngưu lão tam, hắn sẽ không dễ dàng đắc thủ như vậy.”
Hồng Tụ nghe xong liền hiểu ra. Khi nhớ lại tình huống lúc đó, nàng ta rùng mình một cái: “Người này rất đáng sợ! Chẳng lẽ trước đó bị người ta chèn ép đến cùng đường mạt lộ chỉ là giả?”
“Thế thì không đến mức đó. Hạo Vân Đồ có thể xuống tay với hắn, hắn lại không chỗ ra tay với Hạo Vân Đồ. Hạo Vân Đồ vừa ra tay, sự việc liền vượt ra khỏi khả năng khống chế của hắn, là đối thủ không cùng

một đẳng cấp. Hắn chỉ có thể bị động để cho người ta đánh. Có thể gắng gượng qua được chuyện này đúng là không dễ.”
Lệnh Hồ Thu vừa nói vừa nhìn chung quanh rồi nói tiếp: “Tên tiểu tử này quả thật có chút nguy hiểm. Các người cố gắng nhớ lại, trên đường đi chúng ta có lộ ra sơ hở gì không?”
Hai cô gái nhìn nhau. Hồng Phất bình tĩnh đáp: “Chắc là không có. Nếu như có, chỉ sợ hắn đã nghĩ biện pháp hất tiên sinh ra ngoài rồi, nào có chuyện cứ để cho đao gác lên cổ của mình mãi như vậy, càng không để cho tiên sinh tham gia mấy chuyện bí mật này.”
Lệnh Hồ Thu nhẹ thở ra: “Hai người các ngươi, về sau làm việc gì cũng phải cẩn thận.”
Đại nội hoàng cung, sau khi lên triều xong, Hạo Vân Đồ trở về ngự thư phòng, cởi long bào ra.
Thay quần áo cho Hạo Vân Đồ xong, mấy tên Thái giám rời đi, Bộ Tầm cười nói: “Sáng nay, bên ngoài hoàng cung xuất hiện một chuyện rất thú vị.”
Hạo Vân Đồ bước đến bên cạnh thư án: “Chuyện gì khiến cho ngươi phải nói là thú vị?”
Bộ Tầm đáp: “Hồng Nương của Phù Phương Viên sáng nay từ chối tiếp khách, chính thức tuyên bố với bên ngoài rửa tay gác kiếm.”
Hạo Vân Đồ im lặng. Khi ông ta còn trẻ, danh tiếng của Quản Phương Nghi đã lan xa. Khi đó ông ta cũng đã từng cải trang đứng ngoài quan sát. Đây tuyệt đối là một vưu vật phong hoa tuyệt đại. Ông ta đã từng muốn có trong tay, nhưng vì một số kiêng kỵ, ông ta đành phải khắc chế dục vọng của mình.
Bây giờ nghĩ lại, ông ta vẫn không khỏi có chút xúc động. Sau khi ngồi xuống, ông ta cầm tách trà lên: “Không làm nữa, có phải bà ấy đã có kết cục tốt hơn không?”
Bộ Tầm hạ thấp người nói: “Theo Ngưu Hữu Đạo.”
Phụt! Hạo Vân Đồ vừa mới nhấp ngụm nước trà liền phun ra ngoài, bị sặc ngay tại chỗ, không ngừng ho khan.
Bộ Tầm không ngờ Hoàng đế có phản ứng lớn như vậy, giơ tay lên áp lên lưng y, điều hòa khí tức cho y, sau đó cầm một cái khăn mặt lại đây cho y.

Hạo Vân Đồ lau miệng và tay, trả khăn cho Bộ Tầm, nhìn Bộ Tầm lau chùi nước trà phun trên bàn, không nhịn được cười ha ha.
Bộ Tầm quay đầu, kinh ngạc.
Hạo Vân Đồ chậm rãi tựa vào lưng ghế, thở ra một hơi thật sâu, có vẻ buồn bã nói:
"Chỉ chớp mắt, đã bao nhiêu năm qua đi. Ta nhớ mang máng, khi khắp thành tràn ngập cánh hoa, ngươi còn đi cùng quả nhân. Quả nhân và ngươi đứng ở trong đám đông, xem nàng Ỷ Thúy của Hồng lâu kia, là ném tú cầu hả?"
Bộ Tầm cười khẽ:
"Khi đó thực ra tuổi nàng ta đã không còn nhỏ, nhưng chính độ hoa nở. Nàng thích một người đàn ông, yêu chết đi sống lại. Người đàn ông kia đã đồng ý cưới nàng ta, nàng ta cũng đã lẳng lặng may áo đỏ chờ chuyện tốt. Ai biết được, nước đã đến chân, người đàn ông kia còn đổi ý. Trong cơn nóng giận, nàng ta mặc áo đỏ ném tú cầu, bảo là muốn dùng toàn bộ gia sản gả cùng cho người đón được tú cầu kia, muốn cho kẻ bạc tình kia hối hận cả đời. Người dưới Hồng lâu chen đến giọt nước không lọt. Lão nô nhớ, tú cầu rơi xuống chỗ cách bệ hạ chỉ có khoảng hai trượng.
Hạo Vân Đồ ha ha nói:
"Ngươi nhớ kỹ thật! Lần đầu gặp gỡ, quả nhân kinh ngạc như gặp người trời. Phong hoa tuyệt đại, thật đẹp! Lúc đó quả nhân nghĩ, quả thật là một kỳ nữ cương liệt, người phương nào lại nhẫn tâm phụ một kỳ nữ như vậy? Quả nhân quả thực động lòng rồi!"
Bộ Tầm:
"Vâng, bệ hạ khi đó đã khen nàng là cảnh đẹp kinh đô Tề. Có điều, cuối cùng nàng ta cũng đổi ý, cũng không chịu để bản thân chịu oan ức. Tuy tú cầu tung ra, nhưng nàng ta không chịu gả cho người nhận được tú cầu kia, tặng đối phương khoản tiền là xong việc. Nếu nàng ta thật sự gả đi thì thật là một giai thoại truyền kỳ!"
Hạo Vân Đồ cảm khái vạn phần nói:
"Một bên là mỹ nhân như ngọc vừa quen, một bên là giang sơn như họa bị chà đạp. Chiến dịch núi Hắc Thiết, đội quân tinh nhuệ nhất của nước Tề bị tiêu diệt hoàn toàn. Nước Tề phải dùng lực lượng cả nước để

chống đỡ kẻ địch xâm lấn từ bên ngoài. Mỹ nhân và giang sơn, quả nhiên chỉ có thể chọn một trong hai, đáng tiếc!"
Đối với điều này, Bộ Tầm đương nhiên biết rõ. Năm đó vị này đang nhìn chằm chằm vào ngôi vị Hoàng đế, đang vào thời khắc then chốt. Thanh danh của Quản Phương Nghi quá kém, phải gánh cái danh ai cũng có thể làm chồng. Nếu vị này thật sự thu Quản Phương Nghi kia, chỉ e sẽ vô duyên với ngôi vị Hoàng đế. Quả thực là chỉ có thể chọn một trong hai.

Chương 478: Tâm Hoa Đi Rồi! (2)

Chương 478: Tâm Hoa Đi Rồi! (2)
Sau khi leo lên ngôi vị Hoàng đế lại càng không thể thu nhận người phụ nữ có tiếng như Quản Phương Nghi. Khi không tại vị còn có thể cất bước đi nhìn xem, sau khi tại vị cả nhìn cũng không được. Nhất cử nhất động đều có người nhìn vào, không thể có bất kỳ liên quan nào với loại phụ nữ tai tiếng kia.
Thân là Đế vương, nhìn thì quyền khuynh thiên hạ, nhưng có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ và không cho phép.
"Ồ?" Hạo Vân Đồ hình như có buồn bực hỏi: "Quả nhân nhớ người từng nói, người phụ nữ kia đã già?"
Bộ Tầm hạ thấp người đáp:
"Cõi đời này không có hồng nhan nào không già!"
Hạo Vân Đồ hỏi:
Ngưu Hữu Đạo bao lớn?"
Bộ Tầm:
"Dáng vẻ chừng hai mươi."
Khóe miệng Hạo Vân Đồ co giật:
"Hoa già cũng ngắt, khẩu vị của Ngưu Hữu Đạo này cũng thật nặng!"
Bộ Tầm:
"Bệ hạ hiểu lầm, Hồng Nương rửa tay chậu vàng không phải là được người ta thu về phòng, mà là ủy thân làm nô, làm nô tỳ cho Ngưu Hữu Đạo."
Hạo Vân Đồ:
"Chẳng phải thịt bên mép hắn, khác nhau sao?"
"Chuyện này…" Bộ Tầm không biết trả lời ra sao, có điều vẫn nhận ra, vị này còn chú ý tới.

"Quả nhân cho hắn lệnh bài, hắn không nhanh đi về, còn bày trò lung tung gì ở đây?"
Hạo Vân Đồ có phần buồn bực. Bình thường thì không để ý, nhưng đến lúc biết đóa hoa mà mình nhớ nhung đã bị người ta hái mất, trong lòng rốt cuộc vẫn có cảm giác không thoải mái. Điểm khác biệt là, người hái hoa không phải y, dù rằng đó là đóa hoa cúc già cỗi. (*)
(* Hán Việt: Minh nhật hoàng hoa.
Dịch nghĩa: hoa vàng ngày mai, hoa cúc ngày mai, ý là đã lỗi thời.
Tích: Người Trung Quốc xưa có tục ngắm hoa cúc vàng vào dịp Tết Trùng Dương.)
Y cho Ngưu Hữu Đạo lệnh bài, xem trọng Ngưu Hữu Đạo như vậy một mặt là để lấy lòng, sau đó cũng là vì an toàn của Ngưu Hữu Đạo, miễn cho Ngưu Hữu Đạo quá mức mạo hiểm ở đây, để cho Ngưu Hữu Đạo về quận Thanh Sơn phục mệnh sớm một chút.
Bộ Tầm:
"Lấy được lệnh bài đã lập tức quay về cũng không thực tế lắm, hắn là phải có chuẩn bị."
Hạo Vân Đồ hít một hơi nói:
"Người phụ nữ kia bị cô lập nhiều năm như vậy, sao đột nhiên lại đi theo Ngưu Hữu Đạo. Trước đây hai người đó quen nhau sao?"
"Việc này lão nô cũng không rõ lắm, có điều có thể hỏi Ngưu Hữu Đạo xem." Bộ Tầm cũng đang buồn bực về chuyện này.
Hạo Vân Đồ yên lặng một chút rồi bỗng chậm rãi nói:
"Bộ Tầm…"
"Hả?" Bộ Tầm về: "Có lão nô."
Hạo Vân Đồ biểu hiện phức tạp nói:
"Quả nhân muốn nhìn nàng ta một cái, ngươi cảm thấy có thích hợp không?"
Nghe nói như thế, Bộ Tầm có cảm giác như trút được gánh nặng.
Nhiều năm như vậy, Bộ Tầm luôn chờ y nói câu này.
Từ nhỏ, vì lý do bản thân mà Quản Phương Nghi có quá nhiều người đàn ông xung phong làm hộ hoa mà không gặp bất trắc gì lớn. Sau khi xuống sắc, nàng ta còn có thể sống tốt ở kinh đô nước Tề không chỉ vì may mắn và cẩn thận mà thôi.

Đó là vì Bộ Tầm biết người nào đó vẫn luôn tiếc nuối, nói không chừng ngày nào đó máu nóng dồn lên đầu sẽ hỏi tới.
Vì có Bộ Tầm vẫn ngầm quan tâm, là do ông ta đã giải quyết một chút nguy hiểm của Quản Phương Nghi trong lặng lẽ. Đây là một bí mật mà chỉ mình ông ta biết.
Nhìn bề ngoài, dường như vị này đã quên, nhưng Bộ Tầm biết rồng có vảy ngược, quên và không để ý tới là hai việc khác nhau. Nếu thật sự để cho Quản Phương Nghi gặp chuyện bất trắc ở Tề kinh, một khi vị này nhớ lại chuyện cũ, không chừng sẽ nổi giận lôi đình.
Nhiều năm như vậy, Bộ Tầm vẫn chờ đợi ngày này, chờ câu nói này.
Yên lặng giúp y bảo vệ nhiều năm qua, tin rằng vị này cũng có thể nhận ra được. Nhưng vị này vẫn không tỏ thái độ gì, chứng tỏ y là người có thể khắc chế dục vọng của mình.
Không biểu hiện thực ra cũng là một loại thái độ. Xét về mặt nào đó, bảo vệ đóa hoa cúc kia lại không phải Bộ Tầm.
Bây giờ, có việc nên phải chấm dứt.
Ngày hôm nay Bộ Tầm đề cập đến việc này chính là muốn nhìn thái độ của y, xem xem là giữ lại hay buông tay!
Bộ Tầm không khuyên y, chỉ khom mình trả lời:
"Lão nô sẽ sắp xếp!"
Bạch Vân gian,trong đình đầu lầu các, tiếng đàn im bặt, Tô Chiếu nghe được tin tức giống như vậy, đang đánh đàn chợt sững lại.
"Hông nương rửa tay chậu vàng làm nô tỳ cho Ngưu Hữu Đạo? Có phải tin đồn hay không?" Tô Chiếu kinh ngạc.
Tần Miên:
"Thực sự khá khó tin, nhưng đã xác nhận. Hồng nương chính miệng thừa nhận, Ngưu Hữu Đạo cũng đã vào ở Phù Phương viên."
Tô Chiếu vẫn khó tin nói:
"Ngưu Hữu Đạo có tài cán gì mà có thể hàng phục được Hồng nương của Phù Phương viên?"
Bởi biết vì lý do an toàn, Quản Phương Nghì hầu như rất ít khi rời khỏi kinh thành, cho nên cũng khó có người tại kinh thành có thể cưỡng ép nàng ta làm gì. Điều quan trọng là Ngưu Hữu Đạo chỉ là một kẻ tới từ

bên ngoài, ở đây không có thế lực chống lưng nào, có thể bắt được địa đầu xà như Hồng nương?
Mà không phải làm gì khác, là làm nô bộc cho Ngưu Hữu đạo! Quản Phương Nghi có thể đồng ý sao?
Ngưu Hữu Đạo thu phục Quản Phương Nghi lại có ý gì?
Việc này đối với nàng lại là một lần chấn động, lần thứ hai nhận ra sự không tầm thường của Ngưu Hữu Đạo…
Núi cao rừng sâu, trong một căn nhà lớn, Côn Lâm Thụ đang bị vải trắng quấn gần hết thân thể, thậm chí nửa khuôn mặt, đang lẳng lặng nằm trên giường, ngơ ngác nhìn nóc nhà.
Hỏa Phượng Hoàng ngồi bên cạnh nhìn dáng vẻ của y mà sầu não.
Cũng không phải là vì Côn Lâm Thụ bị hủy dung. Thiên Hỏa giáo là chuyên gia chơi lửa, rất sở trường chuyện trị vết bỏng, đã bôi thuốc, tin rằng ảnh hưởng của vết thương sẽ không quá lớn. Đương nhiên, muốn khôi phục giống hệt như ban đầu là không thể.
Điều làm nàng ta thực sự phiền não là, vết thương trên thân thể dễ dàng chữa trị, nhưng vết thương tâm linh chỉ sợ sẽ theo cả đời.
Nàng ta biết sư huynh là người kiêu căng tự mãn, nhưng lần này bị Ngưu Hữu Đao kia triệt để kéo từ trên mây xuống, phần kiêu ngạo kia đã bị Ngưu Hữu Đạo đánh tan tành. Bại rất thảm, bại quá thảm, vừa đối mặt đã thất bại, quả thực bị đánh cho không còn lực đánh trả.
Nàng ta cũng biết sư huynh vẫn tỉnh táo, nhưng không nói một câu, mặc kệ ai hỏi cũng không trả lời.
Sau khi vừa bị thương quay về, bị sư phụ tức giận quát mắng, sư huynh cũng chỉ im lặng không nói gì, như là không nghe thấy.
Lúc đó ngay cả chưởng môn cũng bị kinh động vì việc này, tự mình chạy đến thăm.
Chưởng môn Thiên Hỏa giáo không phải người bình thường. Đó là một người có vị trí ở Phiêu Miểu các. Đệ tử bình thường rất khó gặp mặt ông ta. Đối với nhiều người mà nói, đó là một nhân vật giống như thần tiên.
Chưởng môn cảm thấy việc này kỳ lạ, hỏi sư huynh đang yên đang lành sao lại cắn Ngưu Hữu Đạo không tha, nhưng mà sư huynh căn bản không để ý tới chưởng môn, không chịu nói, chỉ giống như bây giờ, nhìn nóc nhà đờ ra, suýt nữa làm sư phụ tức chết.

Về Ngưu Hữu Đạo đã đánh bại sư huynh kia còn chưa tiêu động tĩnh.
Nàng ta vừa nghe nói hắn lại vừa gây ra một chuyện làm náo động toàn bộ giới tu sĩ của kinh đô. Vị Hồng nương mà ai cũng có thể làm chồng kia rửa tay chậu vàng, làm nô tỳ cho Ngưu Hữu Đạo, thực sự khiến người ta khó mà tin.
Nàng ta ngồi bên giường kể việc này với sư huynh, quả thực sư huynh không có bất cứ phản ứng với chuyện gì khác lại có phản ứng đối với chuyện về Ngưu Hữu Đạo, nhưng cũng chỉ liếc mắt nhìn nàng ta một cái…
Trước cửa Phù Phương viên, một chiếc xe ngựa dừng lại.
Quản Phương Nghi vội vàng đi ra, thấy người trên xe ngựa đi xuống liền hành lễ, cười khanh khách nói:
"Cơn gió nào đưa đại nhân Vương tới đây?"
Bên cạnh xe ngựa, vị đại nhân Vương thân thể khôi ngô hỏi:
"Hồng nương, nghe nói nàng bán cả mình?"
Hai người đứng đó vừa nói vừa cười.
Cách đó không xa, trong một chiếc xe ngựa khác, Hạo Vân Đồ đeo đấu bồng (*) dùng hai ngón tay vén rèm cửa sổ, nhìn người phụ nữ đang đứng trước cửa Phù Phương viên, thỉnh thoảng lại cười đến nhành hoa phải run rẩy.
(*Đấu bồng: Mũ rộng vành có mành che)
Người vẫn là người kia, điều ấy y có thể xác định, chỉ là dáng vẻ đã biết hóa không nhỏ.

Chương 479: Trời Đã Tối

Chương 479: Trời Đã Tối
Vẻ chói lọi, làn da vô cùng mịn màng trong ấn lượng đã có vẻ lỏng lẻo, có nếp nhăn.
Vẻ yểu điệu thướt tha trong ấn tượng dường như đã đầy đà hơn nhiều.
Y nhớ, dáng vẻ của nàng thanh cao mà lãnh diễm, dù tiếng xấu đồn xa như thế nào cũng không để lộ nửa ngực như bây giờ, là dáng vẻ cao cao không thể với tới, làm sao có thể liếc mắt đưa tình, nói nói cười cười với người như hiện tại.
Cho dù phong tình vạn chủng, nhưng luận vẻ đẹp đã kém xa phi tử trong cung của y.
Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý trước, nhưng Quản Phương Nghi khác xa trong ấn tượng của y, biến hóa lớn đến mức khiến y có phần đột ngột, không kịp chuẩn bị.
Bộ Tầm lặng lẽ nhìn phản ứng của y.
Ngón tay vén rèm cửa sổ từ từ thả xuống. Hạo Vân Đồ chậm rãi nhắm mắt lại, than thở:
"Không nên tới gặp, gặp rồi không bằng hoài niệm. Tâm hoa đi rồi! Không cần hỏi thăm Ngưu Hữu Đạo nữa, quả nhân không đành lòng nghe, mặc nàng đi thôi!"
Một câu "Mặc nàng đi thôi" có vẻ vô cùng cảm khái.
Xe ngựa bắt đầu chạy, từ từ rời đi.
Quản Phương Nghi đã sớm chú ý tới chiếc xe ngựa kia, cũng cảm thấy nó có điểm lạ. Nàng ta nhận ra người trong xe ngựa dường như đang nhìn mình, đang âm thầm ngờ vực.
Khi xe ngựa đi qua cửa Phù Phương viên, rèm xe lại được đẩy ra một chút.

Quản Phương Nghi và người trong xe ngựa đối mắt nhìn nhau trong thoáng chốc. Đây là lần đầu tiên hai người đối mắt nhau trong đời này. Người trong xe ngựa ẩn sau đấu bồng, chỉ lộ sau rèm che, không thể nhìn thấy mặt, nhưng có thể cảm giác được tâm tình rất phức tạp trong ánh mắt của đối phương.
Là người quen sao? Quản Phương Nghi hoài nghi, nhưng cảm giác rất xa lạ, không chút ấn tượng. Nàng ta nghi ngờ, nhìn theo chiếc xe ngựa trông có vẻ bình thường kia dần đi xa…
Phía sau quán đậu phụ mở cánh cổng thông đến sân vườn của một căn nhà rộng lớn. Trong vườn cây rậm rạp, một đám trẻ nhỏ ngồi trên ghế băng, trước mặt mỗi đứa đặt một cái bàn, phía trước có một chiếc bảng đen, mỗi đứa cầm một chiếc bút lông ngỗng chép chữ trên bảng đen.
Hô Diên Uy nghênh ngang đi vào.
Nơi này không phải ai cũng vào được, nhưng Hô Diên Uy là ngoại lệ. Gã có thể ra vào bất cứ lúc nào, không ai ngăn cản.
Tìm tới nơi này,nhìn thấy Viên Cương bồi hồi ngồi trong đám đông, gã đang muốn lên tiếng bắt chuyện từ xa lại bị Ngưu Lâm Lan ngăn lại, ra hiệu im lặng.
Hô Diên Uy gật đầu, lòng khó hiểu, chậm rãi đi vào vườn cây, nhìn những gì lũ trẻ đang ghi chép. Gã cảm thấy hứng thú với bút lông ngỗng trên tay chúng, chấm mực một cái là có thể viết ra những dòng chữ nhỏ bé.
Gã hiếu kỳ đi tới trước bảng đen, cầm bút lông ngỗng, chấm chút mực nước, thử một chút, nhất thời cảm thấy vui vẻ. Gã phát hiện bút lông ngỗng này quả là đồ tốt. Phần ống rỗng của lông ngỗng sẽ hút mực, khi viết, mực sẽ từ từ chảy ra từ ống với lượng rất thích hợp.
Không nói hai lời, gã tóm lấy số bút lông ngỗng đã được gia công, kèm theo một bao giấy, muốn nhét vào trong tay áo mình.
Gáy căng lên, Viên Cương kéo cổ áo gã, lôi gã sang bên hỏi:
"Ngươi lén lén lút lút làm gì?"
Hô Diên Uy nâng mấy thứ vừa thuận tay tóm lấy, khà khà nói:
"Một cái lông ngỗng thôi, ngươi sẽ không hẹp hòi thế chứ?"
Một cái lông ngỗng quả thực không nhiều, Viên Cương buông gã ra.
Hô Diên Uy lập tức nhét đồ vào tay áo, hiếu kỳ hỏi:

"Làm sao không cho bọn trẻ dùng bút lông, cũng chẳng tốn mấy đồng. Ngươi không nỡ thì để ta trả tiền, không cần học theo đám học trò nghèo làm chi, truyền ra ngoài để người ta biết đến bút sách mà ta cũng không cho người dưới dùng được, lại phải đi thu gom đống lông ngỗng dùng tạm, thế thì sẽ thành chuyện cười. Ta đâu phải người đến nỗi đó."
Viên Cương:
"Đều xuất thân từ người cùng khổ, chưa từng đọc sách, nội tình quá kém; dùng bút lông lại cần bản lĩnh, cần luyện tập lâu năm, không bằng dùng thứ này học tập càng đơn giản, vừa nhanh vừa tiện. Còn về bút lông, sau này bọn nó có điều kiện mà muốn học thì tự học đi."
Nói cũng đúng, chợt Hô Duyên Uy nghĩ ra điều gì, hồ nghi nói:
"Dường như ta chưa từng nghe cửa hàng nhà ai còn có trách nhiệm dạy hỏa kế đọc sách viết chữ. Ngươi đang làm gì?"
Viên Cương:
"Một quân đội không có văn hóa là quân đội ngu muội, vô tri. Quân đội đầu óc đơn giản chỉ có thể sính cái dũng của thất phu!"
"Dừng dừng!"
Hô Diên Uy duỗi tay ra hiệu ngừng, trịnh trọng nhắc nhở:
"An huynh, huynh chớ làm loạn. Ta cho huynh biết, đây là hỏa kế của cửa hàng chúng ta. Huynh nói mấy lời này trước mặt ta còn được, nếu ra ngoài tuyệt đối đừng nói lung tung, sẽ gây phiền toái cho bản thân. Tội nuôi quân đội tư không phải trò đùa đâu!"
Viên Cương đổi đề tài:
"Được, ta nghe ngươi. Nghe chưởng quỹ Cao nói, ngươi bị người nhà cấm túc?"
"Ai!"
Nói đến chuyện này lại làm Hô Diên Uy lắc đầu liên tục.
"Gần đây kinh thành có một tên trâu bò mới đến. Ta vừa tiếp xúc với y một thoáng, kết quả là bị nhà cấm túc, là vậy đó."
Viên Cương thuận miệng hỏi:
"Người nào?"
Hô Diên Uy khà khà đáp:
"Là một pháp sư, từ nước Yến đến. Vị này to gan vô cùng, từng giết sứ thần nước Yến ở nước Triệu. Nghe nói, lần này trên đường tới đây, hắn

còn giết cao thủ hạng nhất trên Đan bảng. Hài, ta nói với huynh chuyện này làm gì, huynh biết Đan bảng là cái gì không? Nói cho huynh, huynh cũng không hiểu."
Lông mày Viên Cương giật giật, bình tĩnh nói:
"Từng nghe nói, bằng xếp hạng tu sĩ cấp Kim Đan. Người giết sứ thần nước Yến ở nước Triệu tên là Ngưu Hữu Đạo."
"A!" Hô Diên Uy kinh ngạc: "Huynh biết người này?"
Viên Cương:
"Ta đã từng nghe nói việc Ngưu Hữu Đạo giết sứ thần nước Yến khi còn trong quân đội biên giới, giết ở châu Kim của nước Triệu?"
"Ồ!" Hô Diên Uy nghĩ lại thấy cũng đúng. Chuyện này vào thời điểm đó rất huyên náo, biết cũng không lạ.
Viên Cương lại hỏi:
"Một tu sĩ nước Yến sao có thể khiến ngươi bị cấm túc?"
"Chuyện này, khỏi nói đi. Tên kia vừa tới Tề kinh thì đã có người kiếm chuyện với hắn. Nghe nói hắn giết cao thủ trên Đan bảng, một đống người muốn khiêu chiến với hắn…"
Hô Diên Uy nói liên miên không ngừng, kể hết chuyện đã xảy ra. Ước chiến Phi Bộc đài, hẹn Ngưu Hữu Đạo đi chơi Bạch Vân gian, kết quả bị người nhà cấm túc.
Sau đó là văn điệp xuất cảnh của mười vạn chiến mã.
Ngưu Hữu Đạo nguy cơ tứ phía, bán đấu giá ở hồ Thiên Kính. Trong lúc bán đấu giá, hắn đánh trọng thương đệ tử Thiên Hỏa giáo khiêu khích hắn, là Côn Lâm Thụ.
Bình thường gã chẳng quan tâm mấy chuyện này, cũng không ai cố đề cập với gã chuyện này. Vì quen Ngưu Hữu Đạo nên bị cấm túc, gã nhàn nhã ở nhà không có việc gì làm, vừa có người hiếu kỳ hỏi thăm Ngưu Hữu Đạo, cũng muốn biết vì sao mình lại bị cấm túc, cho nên mới hỏi thăm biết được những tình huống này.
Không chú ý thì thôi, càng quan tâm gã lại càng cảm thấy hứng thú. Bên cạnh Ngưu Hữu Đạo này luôn xảy ra việc, chơi thật vui, thật náo nhiệt!
Viên Cương không nghe lọt tai nữa, cảm xúc chập trùng. Hiện tại hắn ta không còn tiếp xúc với tin tức về giới tu hành. Đến hôm nay hắn ta mới

biết Ngưu Hữu Đạo đến kinh đô Tề đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, gặp phải nhiều nguy hiểm như vậy.
Giờ hắn ta có phần hiểu tại sao lúc trước đạo gia lại bảo hắn ta chuẩn bị tốt để hỏa thiêu thành.
"Ngày hôm nay có thể ra được là vì bệ hạ tạo áp lực. Sóng gió quanh Ngưu Hữu Đạo đã qua. Huynh không biết chứ, trước khi ra ngoài hôm nay, ta nghe nói Ngưu Hữu Đạo kia lại gây ra chuyện náo động. Hắn thu phục vị Hồng nương ở Phù Phương viên kia. Hồng nương chính miệng thừa nhận đã bán mình làm nô cho hắn!"
Viên Cương hỏi:
"Hồng nương ở Phù Phương viên là ai?"
Hô Diên Uy ha ha nói:
"Cũng là một tu sĩ, nghe nói là cái tên do các lái buôn tới Tề kinh gọi. Các tu sĩ lui tới Tề kinh đều thích buôn bán với nàng ta. Khi còn trẻ, nàng ta có tiếng đẹp truyền xa. Đương nhiên, khi nàng ta còn trẻ, ta chưa từng gặp. Có điều ta đã từng gặp dáng vẻ bây giờ, quả thực lẳng lơ, ngực to mông vểnh, bước ra một bước là vòng eo vặn một cái. Nghe nói nàng đó đã gần sáu mươi tuổi, nhưng nhìn chỉ mới ba, bốn mươi. Nàng ta hiện giờ còn qua lại với một ít thanh niên mặt trắng. Nếu không phải nghĩ đến tuổi nàng ta đã khá nhiều, lại thêm cha ta luôn cấm ta trêu chọc người tu hành, ta quả thực muốn nếm thử mùi vị ra sao. Chỉ bằng dáng vẻ anh tuấn, tiêu sái này của ta, chẳng lẽ không mạnh hơn lũ mặt trắng đó hay sao?"

Chương 480: Đánh Trước Là Khôn (1)

Chương 480: Đánh Trước Là Khôn (1)
Viên Cương nghe đến đó đã hiểu đại khái. Hắn ta hiểu Ngưu Hữu Đạo, biết Ngưu Hữu Đạo thích thu nhận một số người lung tung, thích giao tiếp với đủ loại hạng người, có thể nhắm vào Hồng nương này cũng không có gì lạ. Hắn ta hỏi:
"Thu phục Hồng nương này cũng gây náo động?"
Hô Diên Uy kinh ngạc:
"Hồng nương này là địa đầu xà trong giới tu hành tại kinh đô Tề. Có người nói, khá nhiều quyền quý thế hệ trước đều có một chân với nàng ta. Còn có lời đồn rằng, một số nhân vật đại danh đỉnh đỉnh trong giới tu hành hiện nay cũng từng là khách hàng của nàng ta ngày trước. Nghe nói, từ nhỏ đã có nhân vật lớn muốn thu nàng ta làm thiếp, nhưng nàng ta chết sống gì cũng không chịu, chỉ muốn làm chính thất, không chịu làm thiếp. Mẹ nó, với thanh danh của nàng ta, ai dám cưới nàng ta làm chính thất, cưới rồi còn có thể ngẩng đầu hay sao? Ngay cả thiếp cũng không chịu làm, lại làm nô bộc cho Ngưu Hữu Đạo. Bông hoa nhiều năm như vậy cũng không bị ai hái, lại bị Ngưu Hữu Đạo hái được, có thể không náo động sao?"
Gã sờ sờ râu quai nón của mình:
"Có điều, Ngưu Hữu Đạo kia có lẽ có mị lực hơn so với ta bây giờ!"
Viên Cương kinh ngạc liếc gã. Có thể khiến tên này công nhận có người mị lực hơn gã quả thực là không dễ. Hắn ta hỏi:
"Ngươi quen Ngưu Hữu Đạo sao?"
Hô Diên Uy:
"Quen thì cũng không quen, nhưng từng gặp. Trên người hắn có mùi vị rất khó tả, rất hấp dẫn người khác. Cảm giác khi ở chung với hắn rất thoải mái, có thể khiến người ta an lòng. Bằng vào kinh nghiệm kết bạn

nhiều năm của ta, người này đáng kết bạn! Hồng nương có thể coi trọng hắn cũng không có gì để nói."
"Có một số việc, nghe thấy và tận mắt thấy cũng chưa hẳn là chân tướng. Hồng nương kia là người có nguyên tắc, không nát như ngươi nghĩ." Viên Cương ném lại một câu rồi xoay người đi.
Hô Diên Uy sửng sốt một chút, lập tức đuổi theo:
"Làm sao huynh biết, huynh lại không quen nàng ta?"
"Cảm giác!"
Trời đã tối.
Phù Phương viên, mấy người Ngưu Hữu Đạo đi dạo trong vườn. Quản Phương Nghi từ cửa khoan thai đi tới, nghênh đón mấy người.
Lệnh Hồ Thu cười nói:
"Không ngừng có khách đến cửa hỏi thăm, hắn ngày hôm nay nàng phải ứng phó quá nhiều."
Mắt thấy sắp đụng với bên kia, Quản Phương Nghi quay đầu đi, xoay người bước vào đường nhỏ.
Ngưu Hữu Đạo gọi:
"Hồng nương, cố ý làm như không thấy ta là lý gì?"
Thân hình Quản Phương Nghi chợt ngừng lại một chút, rồi tiến vào một mái đình gần đó, ngồi xuống.
Mấy người đi tới, vào trong đình. Ngưu Hữu Đạo ngồi một bên hỏi:
"Hôm nay cố ý trốn ta đó hả?"
Quản Phương Nghi quái gở nói:
"Nhờ ơn ngươi, phải ứng phó với câu hỏi của khách, nhưng lại không thể nói rõ ràng. Đây chẳng phải là điều ngươi muốn thấy sao? Buồn quá chừng, đã một thời gian không gặp người, mong chủ nhân thứ lỗi."
Nàng ta đột nhiên khom mình, nửa quỳ thi lễ:
"Nô tỳ ra mắt chủ nhân, không biết có gì sai bảo?"
Đám Lệnh Hồ Thu mỉm cười.
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha:
"Không cần khách khí như thế! Buồn chút cũng được, cũng chỉ lần này thôi, sau này không cần phải tiếp tục đối phó với họ, rốt cuộc được giải phóng rồi, không yên lòng sao?"
Quản Phương Nghi lườm một cái:

"Ngài nói thẳng đi, cắn chặt lấy ta là có ý gì, dù thế nào cũng sẽ không bảo ta ngủ cùng ngài chứ?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Ngươi nhìn ngươi kìa, giống như bị uất ức lắm. Ta có thể nói cho ngươi, người khác muốn đi theo ta, ta còn không nhìn lọt mắt, có thể theo ta chính là phúc của ngươi."
"Ừ!" Lệnh Hồ Thu gật đầu liên tục nói: "Hồng nương, chuyện này ta có thể làm chứng. Chờ ngươi có cơ hội đi tới quận Thanh Sơn, ngươi sẽ phát hiện rượu ngon nhất trần đời ở đó, món ngon nhất trên đời cũng ở chỗ hắn. Sau khi tới đó, ngươi sẽ phát hiện mình sống nhiều năm ở kinh thành là uống phí."
Quản Phương Nghi không tin, khinh bỉ nói:
"Là cái chỗ thôn quê nghèo đói, chiến tranh loạn lạc đó hả?"
Lệnh Hồ Thu chậc chậc lắc đầu:
"Nói rồi, ngươi sẽ không tin. Đi tới đó, ngươi sẽ biết ta không nói láo."
"Chuyện sau để sau hẵng nói."
Quản Phương Nghi tức giận đáp, nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo hỏi:
"Ngươi không đi theo Ngọc vương sao, còn muốn về quận Thanh Sơn?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Không về quận Thanh Sơn thì đi đâu?"
Quản Phương Nghi nhìn chung quanh, thấp giọng hỏi:
"Ngươi còn chưa nói cho hắn biết chuyện Ngụy Trữ đả tham?"
Ngưu Hữu Đạo: "Không có!"
Quản Phương Nghi che mặt, gào lên:
"Ngươi đắc tội ai không được, đắc tội Kim vương làm gì? Xong rồi, lần này ta bị ngươi bẫy chết mất."
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn Lệnh Hồ Thu:
"Kim vương này khó chơi lắm sao?"
Lệnh Hồ Thu trầm ngâm nói:
"Lời đồn nói rằng Kim vương rất hiền lành, nhưng trong lúc tranh vị trí Hoàng trữ có làm ra một số chuyện không đàng hoàng cũng có thể hiểu được."
"Ngươi biết cái đếch gì. Ngươi mới đến kinh đô nước Tề được bao lâu? Đối với các nhân vật to to nhỏ nhỏ ở kinh thành này, ta có thể nói, không

mấy người hiểu rõ hơn ta!"
Quản Phương Nghi thả tay xuống, nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo ai thán nói:
"Kim vương này trước mặt người khác thì tỏ vẻ hiền hòa, bề ngoài rất biết lễ tiết, thực ra chỉ là giả bộ. Rất nhiều người đều bị hành vi bên ngoài của hắn ta mê hoặc. Hắn ta không phải là kẻ có lòng dạ rổng rãi gì, là một kẻ tiểu nhân chân chính có thù tất báo! Ngươi có biết Tề Hoàng vì sao chậm chạp không lập Hoàng trữ? Biết con không ai hơn cha, là vì Hoàng đế muốn lập hắn ta mà có lòng nghi ngờ, không dám hạ quyết tâm. Hoàng đế lại sợ phế trưởng lập ấu sẽ gây nhiễu loạn, cho nên mới thành cục diện Hoàng trữ trống trải như hiện nay. Nếu ngươi không tin, ngươi chờ xem đi. Ngươi đã đắc tội với Kim vương, Kim vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!"
Nghe nàng ta nói nghiêm trọng như vậy, Ngưu Hữu Đạo vẫn có vẻ chưa tin, chờ chờ nói:
"Ta xem Tề Hoàng đế rất rộng rãi, không phải người do dự không quyết đoán. Nếu như ông ta biết bản tính của đứa con trưởng, sao còn dung túng?"
"Không phải dung túng!" Quản Phương Nghi than thở: "Ngài có điều không biết, việc tranh đấu ngôi vị Hoàng đế các đời đều tràn ngập máu tanh. Hạo Vân Đồ thượng vị cũng không ngoài lệ đó. Lúc đó tiên hoàng băng hà, Hoàng từ lập tức triển khai cuộc tranh cướp một mất một còn. Khi đó ta ở ngay Tề kinh, cả nơi này có thể nói là máu chảy thành sông. Hạo Vân Đồ không thể địch lại, bị trọng binh bao vây. Dưới một trận mưa tên, mẹ ruột của Kim vương Hạo Khải đã dùng thân thể đỡ thay cho Hạo Vân Đồ, cứu mạng Hạo Vân Đồ. Bộ Tầm thuyết phục duy trì ba phái trung lập, được ba đại phái chống đỡ, trong lúc cấp bách đã dẫn người chạy tới. Lúc đó mẹ của Kim vương đã bị loạn tiễn bắn như nhím. Hạo Vân Đồ từ dưới thi thể của người phụ nữ đó bò ra. Máu của người đó nhuộm đẫm người Hạo Vân Đồ. Hạo Vân Đồ ôm thi thể người đó khóc lớn. Nếu lúc ấy người phụ nữ đó không liều mạng cứu giúp, nào có Hạo Vân Đồ như ngày nay. Chuyện tới nước này, lựa chọn ra sao, Hạo Vân Đồ quả thực lưỡng nan!"
Ngưu Hữu Đạo chưa từng tưởng tượng được chuyện cũ như thế, hỏi:

"Lẽ nào hắn ta dám đối nghịch với tổng quản Đại nội?"
Quản Phương Nghi cả kinh :
"Cho nên, ta mới khuyên ngài đừng về quận Thanh Sơn gì đó. Cái chỗ không khác gì tổ chim trong núi đó có gì hay mà về, ở lại kinh thành đi. Ngài có Bộ Tầm làm chỗ dựa, là người tuyệt đối có thể ảnh hưởng đến việc Kim vương có thể thượng vị hay không. Trước khi Hoàng trữ chưa được xác định, Kim vương tuyệt đối không dám đắc tội với Bộ Tầm, nhưng nếu ra khỏi kinh thành thì khó mà nói. Lực khống chế của Giáo Sự đài đối với bên ngoài khẳng định không nghiêm ngặt như tại kinh thành. Cho dù có người có thể xuống tay với ngài, ai có thể chứng minh là do Kim vương làm?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Theo như ngươi nói vậy, ta cũng không thể ở lại đây cả đời mà không rời khỏi Tề kinh chứ?"
Quản Phương Nghi:
"Vậy thì có sao? Ta cũng bao nhiêu năm chưa từng ra khỏi thành, có chuyện gì để người dưới đi làm là được rồi."
Ngưu Hữu Đạo:
"Nếu ta vẫn chỉ là tên phế vật thu mình trong thành này, ngươi thấy ta còn có thể được Bộ Tầm chống đỡ sao?"

Chương 481: Đánh Trước Là Khôn (2)

Chương 481: Đánh Trước Là Khôn (2)
"..." Quản Phương Nghi không nói lại được. Lời của đối phương không phải vô lý.
Trên thực tế, nàng ta cũng không rõ quan hệ thực sự giữa Ngưu Hữu Đạo và Bộ Tầm.
Ngưu Hữu Đạo lại hỏi:
"Kim vương có thể điều người của ba đại phái kia không?"
Quản Phương Nghi cân nhắc một thoáng:
"Khẳng định là có thể điều động, nhưng phải xem là chuyện gì. Chuyện đối nghịch với lão cha của hắn ta, ba đại phái chắc chắn sẽ không nghe. Ngài có Bộ Tầm chống lưng, điều động người của ba phái đi đối phó với ngươi là không thể."
Ngưu Hữu Đạo:
"Thủ hạ của Kim vương có tu sĩ của phe nào?"
Quản Phương Nghi:
"Thân là Hoàng tử, hắn ta chưa dám trắng trợn phát triển thế lực ở giới tu hành của riêng mình. Ba đại phái sẽ là rào cản đầu tiên. Bề ngoài là ba đại phái, nhưng ngầm dưới đáy chính là Ngụy Trữ."
Ngưu Hữu Đạo:
"Vậy Ngụy Trữ kia là người của thế lực nào?"
Quản Phương Nghi:
"Ngụy Trữ vốn là một tán tu, không thể nói là người của thế lực nào. Thế nhưng, sau khi bám lấy Kim vương, lợi dụng sức ảnh hưởng của Kim vương, bồi dưỡng sức ảnh hưởng của mình trong giới tu hành, cũng coi như là cống hiến cho Kim vương, người qua lại rất phức tạp."
"Nói cách khác, muốn đối phó ta gần như chắc chắn là tên Ngụy Trữ này?" Ngưu Hữu Đạo hỏi.

"Gần như vậy!" Quản Phương Nghi gật gật đầu: "Ngụy Trữ này tính tình rất bài ngoại. Vì duy trì sức ảnh hưởng của mình đến Kim vương, gã diệt trừ toàn bộ những kẻ khác có ý đồ bám váy Kim vương. Có điều, theo cách nhìn của ta, người này sớm muộn gì cũng chết uổng."
Lệnh Hồ Thu "À" lên một tiếng, hỏi:
"Giải thích thế nào?"
Quản Phương Nghi:
"Đạo lý rất đơn giản. Nếu Kim vương có thể thượng vị, người của ba đại phái sẽ không cho phép những thế lực khác ảnh hưởng và khống chế Kim vương, bằng không sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của ba đại phái, tất nhiên là phải trừ bỏ gã. Nếu Kim vương không thể thượng vị, vậy kẻ thượng vị cũng sẽ gạt bỏ phe cánh của Kim vương, tất nhiên tên Ngụy Trữ này cũng đứng mũi chịu sào. Vì lẽ đó, vận mệnh cuối cùng của Ngụy Trữ hầu như đã được định. Hiện tại gã cũng không thể rời khỏi Kim vương, hành động không khác nào dùng rượu độc giải khát. Đường sống duy nhất chính là xem xem gã có thể chạy thoát khi tai vạ đến nơi hay không!"
Đúng lúc này, một nha hoàn đi tới, mời Quản Phương Nghi đi dùng bữa tối.
Quản Phương Nghi liếc chéo Ngưu Hữu Đạo, uốn éo giọng nói:
"Có muốn ta hầu hạ ngài ăn cơm không?"
"Ta sợ bị ngươi độc chết!" Ngưu Hữu Đạo trêu chọc, phất phất tay, ý bảo nàng ta rời đi.
Nhìn theo nàng ta đi, Ngưu Hữu Đạo quay lại cười:
"Nhị ca, Hồng nương này còn xứng chức hơn người lái buôn như huynh nhiều, biết cũng nhiều hơn huynh."
Lệnh Hồ Thu cười khổ:
"Có thể so sánh sao? Nàng ta sống ở đây suốt mấy chục năm, nếu còn biết ít hơn ta, vậy những năm này nàng ta sống uổng rồi."
Ngưu Hữu Đạo đổi đề tài:
"Nhị ca, huynh thấy Ngụy Trữ này thế nào?"
Lệnh Hồ Thu nghe ra thâm ý trong lời của hắn:
"Đệ có ý gì?"
Ngưu Hữu Đạo đứng lên, đối mặt với gã:

"Muốn mời nhị ca giúp ta một chuyện!"
Lệnh Hồ Thu nghi ngờ nói:
"Gấp cái gì?"
Ngưu Hữu Đạo gằn từng chữ:
"Đánh trước mới là khôn!"
"..." Lệnh Hồ Thu không nói gì, liếc Hồng Phất bên cạnh một cái, do dự hỏi:
"Đệ muốn diệt Ngụy Trữ?"
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu:
"Ý nhị ca như thế nào?"
Lệnh Hồ Thu nghiêm túc nói:
"Kẻ này không dễ động! Gã mượn uy thế Kim vương, khẳng định đã lung lạc không ít cao thủ, muốn giết gã thực không dễ dàng. Một khi thất bại để lộ ra ngoài, giết người của Kim phủ, e rằng cả Bộ Tầm cũng không tiện ra mặt bảo đảm cho đệ."
Ngưu Hữu Đạo:
"Ta muốn thuận lợi rời khỏi đây thì nhất định phải chế tạo ra phiền toái ném cho phủ Kim vương, để phủ Kim vương không để ý tới ta. Giết chết Ngụy Trữ chính là biện pháp không thể tốt hơn. Hồng nương đã kể tình huống rất ràng. Ngụy Trữ nắm giữ thế lực ngầm của Kim vương. Gã vừa chết, Kim vương nhất thời khó tổ chức mạng lưới nhằm vào người của ta. Chúng ta sẽ có đủ thời gian để thoát thân."
Lệnh Hồ Thu dở khóc dở cười:
"Không phải ta không muốn giúp đệ, mà là ta lấy từ đâu ra năng lực này? Đừng nói ta, ở nước Tề này, có mấy người dám động vào người của phủ Kim vương? Đặc biệt là tâm phúc của Kim vương."
"Nhị ca quen biết rộng rãi, khi cần biện pháp có lẽ luôn có thể tìm được người thích hợp. Nếu cần tiền tài, ta có thể nghĩ cách."
Nói đến đây, Ngưu Hữu Đạo cầu khẩn, chắp tay nói:
"Nhị ca, việc đã đến nước này, ta đã không có lựa chọn nào khác. Việc này liên quan đến sự sống còn, hi vọng nhị ca không nên chối từ!"
Lệnh Hồ Thu chưa vội đồng ý, cũng không từ chối, chỉ nói để gã nghĩ lại, nói rằng đồng ý lỗ mãng là không có trách nhiệm với Ngưu Hữu Đạo.

Nhìn theo Ngưu Hữu Đạo rời đi, Lệnh Hồ Thu than ngắn thở dài. Hồng Phất bên cạnh cũng biết gã gặp khó khăn.
Vào lúc này, Hồng Tụ đi tới, dâng một tờ giấy, nhỏ giọng nói:
"Là tình huống về Ngụy Trữ, bên trên đã truyền về."
Lệnh Hồ Thu lấy xem, xong đưa cho Hồng Phất, buông tiếng thở dài:
"Đúng là gần giống như Quản Phương Nghi nói, thậm chí nàng ta nói còn kỹ lưỡng hơn một chút."
Hồng Phất xem xong liền nghiền tờ giấy trong tay thành tro bụi.
Mắt thấy Lệnh Hồ Thu lại thở dài:
"Ai, lúc trước muốn nhường nồi lẩu này cho Ngưu lão tam, hiện giờ Ngưu lão tam lại nhường lại cho ta."
Hồng Tụ kinh ngạc:
"Chuyện gì vậy?"
"Hắn bảo tiên sinh giết Ngụy Trữ…" Hồng Phất thuật lại đại khái tình huống vừa nãy.
Hồng Tụ nghiêm nghị:
"Tâm phúc của Kim vương há lại dễ động vào?"
Lệnh Hồ Thu híp mắt nói:
"Từ tình huống trước mắt mà xem, Ngụy Trữ này không phải là không thể giết. Diệt gã đi, ba đại phái rất khó có khả năng báo thù thay. Sau lưng gã không có thế lực nào khác. Thế nhưng, phải làm đến mức thần không biết quỷ không hay, bằng không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Chém đứt một cánh tay của Kim vương không phải việc nhỏ, sẽ thay đổi cách cục triều đường nước Tề. Chưa nói đến chuyện sẽ dính dáng đến bố trí ngầm bên trong, mà việc này căn bản không phải việc mà chúng ta có thể hoàn thành, chỉ có thể để bề trên ra tay. E rằng, bên trên chưa chắc đã đồng ý làm chuyện như vậy, động vào con của Tề Hoàng rất nguy hiểm!"
Hồng Tụ:
"Vậy phải làm sao?"
"Cũng vì ta thấy khó, mà nếu ta không làm thì càng khó giữ chữ tín với Ngưu lão tam!"
Lệnh Hồ Thu ai thán, quay đầu lại nói:

"Ta rất khó làm chủ chuyện này, đưa tin cho bề trên, để bề trên mau chóng quyết đoán trả lời!"
Một phòng bí mật, đèn đuốc mờ nhạt.
Trong phòng trống rỗng có đặt một chiếc bài dài, hai chiếc ghế dựa, một ngọn nến. Ánh lửa không nhúc nhích.
Quần áo hoa lệ, sắc mặt trầm tĩnh, Ngọc vương Hạo Hồng ngồi tĩnh lặng, nhìn chằm chằm ngọn nến trên bàn như lão tăng nhập định. Ngọn nến đã cháy quá nửa.
Bỗng nhiên không biết gió từ đâu tới thổi ánh nến chập chờn, Hạo Hồng nhìn về một góc tường.
Vù! Mặt tường kia xoay chuyển, một người đeo đấu bồng đen đi vào.
Hạo Hồng đứng dậy. Người đối diện đi tới, xốc mành che mặt, để lộ một gương mặt gầy gò và bộ râu dê, chính là Ngụy Trữ.
"Cậu!" Hạo Hồng chắp tay chào.
"Mời Vương gia ngồi!"
Ngụy Trữ đưa tay ra hiệu. Sau khi hai người ngồi xuống, Ngụy Trữ lại hỏi:
"Thời gian không có nhiều, nói tóm tắt.Vương phi chạy đi gặp Ngưu Hữu Đạo rốt cuộc là vì chuyện gì?"
Hạo Hồng nói:
"Là ý của phụ hoàng, muốn Thương Tuyết ảnh hưởng đến hắn, dựa vào hắn ảnh hưởng tới Thương Triêu Tông, vì xúc tiến song phương!"
"Ồ?" Ngụy Trữ không nhịn được kêu lên một tiếng.
Hạo Hồng hỏi:
"Cậu kinh ngạccái gì ?"
Ngụy Trữ vuốt chòm râu nói:
"Hóa ra Ngưu Hữu Đạo nói thật, không giấu ta… Xem ra cũng thật sự không muốn đắc tội với Kim vương… nhưng Kim vương lại không muốn tha cho hắn."
Hạo Hồng chớp chớp mắt:
"Lão đại muốn giết Ngưu Hữu Đạo?"
Ngụy Trữ gật đầu.
"Không phải lại bảo cậu ra tay chứ? Ngưu Hữu Đạo có quan hệ không rõ ràng với Bộ Tầm, không thể làm loạn. Huống chi, Ngưu Hữu Đạo này

dường như cũng không dễ đối phó."
"Làm được hay không đều tốt cho cháu. Hắn ta càng lộ nhiều sơ hở càng có ích cho cháu. Mấy năm qua ta ở bên cạnh hắn ta chẳng phải chính là để cổ vũ tính khí bất thường của hắn ta hay sao? Bên ta dần đẩy hắn ta tới tuyệt lộ, lại mượn tay hắn ta áp chế những hoàng tử khác. Cháu chỉ cần để ý làm một hiền vương là được. Ai, hắn ta cũng nhờ vào phúc của mẹ hắn ta, nếu không đã sớm bị lật tung lên rồi. Hiện giờ hắn ta cũng chỉ có thể từ từ mưu đồ, để phụ thân cháu từng bước hài lòng với hắn ta. Đúng rồi, Bộ Tầm gặp Ngưu Hữu Đạo làm gì? Sao Bộ Tầm và Vương phi luân phiên ra trận tìm Ngưu Hữu Đạo?"
"Cháu không rõ. Bộ Tầm không nói, cháu cũng không hỏi nhiều."

Chương 482: Người Nói Người Vẽ

Chương 482: Người Nói Người Vẽ
Ngụy Trữ cau mày suy tư, không nghĩ ra, sau đó đứng lên nói:
"Vậy cứ thế đi! Ta về trước."
Hạo Hồng vội đi theo, nói:
"Cậu, nhiều năm nay mẫu hậu vẫn luôn nhớ cậu. Hôm qua mẫu hậu còn lặng lẽ nói với cháu, muốn gặp mặt cậu một lần, để thỏa lòng nhung nhớ đau khổ!"
Ngụy Trữ xua tay nói:
"Không muốn gặp! Trước khi việc lớn chưa thành, quyết không thể gặp lại. Cháu nói cho mẹ cháu, sau này không được nhắc tới ta, coi như người ca ca như ta không tồn tại. Lực khống chế của Giáo Sự đài trong kinh thành không phải thứ mà ta và cháu có thể thăm dò. Một khi lộ ra tiếng gió, toàn bộ lòng căm ghét của phụ thân cháu bao năm qua dành cho Kim vương sẽ trút hết xuống đầu cháu, sẽ coi cháu là kẻ cầm đầu. Hậu quả đó bao lớn, ta và cháu đều không gánh nổi, mẹ cháu cũng không gánh nổi. Tâm huyết bao năm qua sẽ lụi tàn theo lửa, cháu hiểu chưa?"
Hạo Hồng khom người chắp tay, cung kính nói:
"Vâng! Cháu nhớ rồi!"
Mây đen mờ trăng, nửa kín nửa hở. Dế kêu góc tường, khi gần khi xa. Trong sân nhà nơi Quản Phương Nghi ở, ánh sáng đèn lồng chiếu qua song cửa.
Ngưu Hữu Đạo đạp trăng đi tới, bị ngăn lại ở cửa vào. Ngưu Hữu Đạo cười hỏi người chặn đường:
"Có phải vẫn chưa biết chủ của Phù Phương viên này là ai? Muốn ta bảo Hồng nương đá các ngươi ra khỏi Phù Phương viên?"

Bảo vệ ở cửa nhìn nhau, một người đứng lại giữ cửa, một người mau chóng vào bên trong thông báo.
Ngưu Hữu Đạo mặc kệ, cứ thế xông vào. Bảo vệ còn lại không cản được, mà không cản cũng không được.
Ngưu Hữu Đạo không để ý đến tâm tình của người nọ. Vào lúc này, tâm tình của rất nhiều người đang rối loạn, hắn không thể chu toàn hết được.
Người đi thông báo quay lại, đi sượt qua Ngưu Hữu Đạo, rồi quay đầu lại lạnh lùng nhìn theo bóng lưng Ngưu Hữu Đạo.
Trong cửa phòng đóng chặt, một nha hòa cấp tốc đóng cửa, đứng chặn ở ngoài, cuống cuồng nói:
"Tiên sinh, chủ nhân đang tắm, xin ngài chờ một chút."
Ngưu Hữu Đạo hít một hơi, quả nhiên có mùi tắm rửa thơm ngát, hắn là không lừa người. Chỉ là, không biết người phụ nữ đến kỳ này định bắt mình đợi bao lâu, hắn lớn tiếng reo lên:
"Hồng nương, cho ngươi một khắc, một khắc sau ta sẽ xông vào."
(*Một khắc = 15 phút)
Bên trong lập tức vang lên tiếng chửi rủa của Quản Phương Nghi:
"Lão nương vừa mới ngâm vào nước, một khắc không đủ, chờ đó!"
"Ngươi nói không tính!"
Ngưu Hữu Đạo đáp lại, xoay người đi tới đình viện, ngẩng đầu thưởng thức trăng già đang bị mây đen che mất.
"Khốn kiếp..."
Trong phòng lại vang lên tiếng chửi bới nhỏ. Mặc dù không chỉ mặt gọi tên ai, nhưng người bị mắng và người mắng đều biết là ai.
Nha hoàn giữ cửa khẩn cấp nhìn chằm chằm vào Ngưu Hữu Đạo.
Quản Phương Nghi vẫn phải đúng giờ, chưa tới một khắc đã mở cửa đi ra. Hai nha hoàn mang bồn tắm lớn đi ra.
Tóc dài xõa sau lưng, Quản Phương Nghi tới cạnh Ngưu Hữu Đạo đang đứng chắp tay, nhìn hắn ngẩng đầu nhìn trăng mà không động lòng nhìn mình, hỏi:
"Chuyện gì?"
Ngưu Hữu Đạo hơi ngửa ra sau, nghiêng đầu ghé sát vào thân thể nàng ta ngửi một cái:
"Thơm thật, ngửi mùi biết mỹ nhân, dùng hương liệu gì vậy?"

Một câu "Ngừi mùi biết mỹ nhân" đã chọc Quản Phương Nghi cười ha ha, nói:
"Tư ngươi đoán coi."
Ngưu Hữu Đạo:
"Bên quận Thanh Sơn có sẵn các nguyên liệu, chờ về quận Thanh Sơn, ta sẽ chuyển nước hoa cho ngươi, vẩy lên người thơm ngát, đảm bảo ngươi yêu thích."
Quản Phương Nghi không tin, vẻ khinh bỉ nói:
"Chờ ngươi sống sót trở về rồi hẵng nói."
Ngưu Hữu Đạo xoay người, lôi cánh tay xoay nàng ta lại, thuận thế đặt tay lên lưng nàng ta, đẩy nàng ta đi tới:
"Vào phòng nói."
"Đừng táy máy chân tay!" Quản Phương Nghi nghi hoặc xoay người, đẩy tay hắn ra.
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm làm nạng, cười đi trước một bước vào phòng nàng ta. Vào trong phòng, hắn nhìn chung quanh, trong phòng còn thoang thoảng mùi tắm rửa sót lại.
Quản Phương Nghi cùng đi vào:
"Ngươi tốn công như vậy, không phải muốn ngủ cùng ta thật đó chứ?"
Ngưu Hữu Đạo đi dạo một vòng trong phòng nàng ta, nói:
"Tinh xảo thanh nhã, trang hoàng giản dị, rất có phong cách, không hợp với thanh danh của ngươi."
Quản Phương Nghi nhếch môi:
"Đừng lòng vòng, nói rõ đi, vì sao nhắm chằm chặp vào ta không bỏ?"
Ngưu Hữu Đạo đi tới trước nàng ta, chống kiếm trước người, trêu:
"Không phức tạp như thế, đúng là muốn ngủ chung với ngươi."
Quản Phương Nghi xì một tiếng nói:
"Muốn ngủ với ta cũng được, nhưng phải làm theo quy định của ta."
Ngưu Hữu Đạo hứng thú nói:
"Quy định gì, nói nghe thử?"
Quản Phương Nghi:
"Phải có bản lĩnh ngủ với ta."
Ngưu Hữu Đạo:
"Bản lĩnh gì?"

Quản Phương Nghi:
"Nếu ngươi có thể làm cho ta không thể nào từ chối, có thể cứng rắn đẩy ngã ta, đó là bản lĩnh của ngươi. Nếu không có khả năng, dù sao cũng phải đưa ra được mấy thứ. Ta thích nam giới có tài hoa, thí dụ như cầm kỳ thư họa. Nếu có thể làm ta thỏa mãn, ta sẽ tùy ngươi."
Ngưu Hữu Đạo cười hỏi:
"Tiêu chuẩn làm ngươi thỏa mãn là gì?"
Quản Phương Nghi tới giường, xoay người hất mái tóc dài, ngồi xuống, chếch hai chân:
"Tiêu chuẩn của ta phân ra ba bậc thượng trung hạ. Thượng đẳng tất nhiên là ngủ cùng ngươi. Trung đẳng chỉ có thể ngủ dưới đất. Hạ đẳng thì cút ra ngoài."
Ngưu Hữu Đạo như cười như không nói:
"Xem ra tiêu chuẩn tốt hay xấu đều do ngươi nói. Nếu ngươi không muốn để người khác chiếm tiện nghi của ngươi, lại không muốn đắc tội người ta, vậy đại khái chỉ có thể ngủ dưới đất. Nhưng người bên ngoài có ai có thể phân rõ ràng, ngươi nói phải hay không?"
Quản Phương Nghi đột nhiên nhìn hắn.
Ngưu Hữu Đạo xoay người, đi tới cửa, trước tiên đóng cửa lại, sau đó quay lại, ngồi trên giường của nàng ta. Hắn ngồi cạnh nàng ta, nhỏ giọng:
"Trong này nói chuyện, bên ngoài không nghe được chứ?"
"Ta không gọi, tất nhiên không ai nghe được."
Quản Phương Nghi quay sang, đánh giá hắn:
"Ngươi lén lén lút lút vậy là định làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo tung một tờ giấy từ trong tay áo ra, chính là giấy bán thân của nàng ta. Hắn đưa cho nàng ta nhìn, sau đó vò thành cục, bóp thành vụn.
Quản Phương Nghi hơi bất ngờ, nhíu mày nói:
"Đừng tưởng làm như vậy có thể làm cho ta mang ơn. Bây giờ bên ngoài đều biết, có tờ giấy này hay không cũng chẳng có ý nghĩa."
"Chí ít cũng không thể tùy tiện bán đứng ngươi kiếm lợi. Nếu tâm ngươi không ở bên phía ta, giữ tờ giấy này quả thực cũng chẳng có ý nghĩa gì."
Ngưu Hữu Đạo nói xong liền nhìn nàng ta, nghiêm túc nói:

"Trước khi về quận Thanh Sơn, ngủ chung với ta. Đừng hiểu lầm, không phải ngủ cùng giường. Ta không hứng thú với ngươi. Ta có thể ngủ trên mặt đất."
Một câu không hứng thú với nàng ta khiến khóe miệng Quản Phương Nghi giật giật:
"Còn muốn về quận Thanh Sơn, ngươi về nổi sao?"
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
"Nếu ta diệt Ngụy Trữ thì có thể thoát thân không?"
Quản Phương Nghi cả kinh:
"Ngươi điên rồi. Ông ta dễ động vào lắm sao? Không nói ông ta là tâm phúc của Kim vương, mà ông ta sống được đến lúc này sao có thể dễ giết. Đối thủ của Kim vương cũng đã sớm ra tay, chưa tới phiên ngươi. Ta cho ngươi biết, ngươi đừng làm loạn lại lôi ta xuống nước."
Ngưu Hữu Đạo không đề cập tới chuyện này nữa, hỏi:
"Bà chủ của Bạch Vân gian là Tô Chiếu, ngươi có biết không?"
Quản Phương Nghi run lên:
"Ngươi đừng nói sang chuyện khác. Ngươi đừng làm bậy. Ta còn muốn sống thêm mấy năm."
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
"Ngươi có biết Tô Chiếu hay không?"
Quản Phương Nghi:
"Đương nhiên biết, gặp nhiều lần rồi. Ngươi hỏi cô ta làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Ngươi nhớ kỹ dung mạo của cô ta không?"
Quản Phương Nghi:
"Phí lời, ta lại chẳng mù."
Ngưu Hữu Đạo lập tức đứng dậy, tới trước bàn, lấy một quyển giấy trắng trong ống tay, mở trên bàn, tùy tiện cầm một thứ trên bàn làm cục chặn giấy.
Quản Phương Nghi hiếu kỳ, đến gần xem, hỏi:
"Ngươi định làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo lấy một chiếc bút than đã chuẩn bị từ trước:
"Dạng khuôn mặt của cô ta như thế nào?"
"Mặt tròn trứng ngỗng!"

Quản Phương Nghi vừa mới nói xong, Ngưu Hữu Đạo đã loạch xoạch vẽ vẽ, mau chóng vẽ một đường viền trứng ngỗng trên giấy.
Quản Phương Nghi kinh ngạc, lần đầu tiên thấy cách vẽ như vậy, lại nghe Ngưu Hữu Đạo hỏi:
"Bình thường cô ta để kiểu tóc nào?"
Đại khái hiểu ý của hắn, Quản Phương Nghi đáp:
"Là kiểu búi tóc bình thường của phụ nữ , không có gì đặc biệt."
Nàng ta nói, hắn họa, một hỏi một đáp.

Chương 483: Sau Này Ta Ngủ Trên Giường, Ngươi Ngủ Dưới Đất

Chương 483: Sau Này Ta Ngủ Trên Giường, Ngươi Ngủ Dưới Đất
Càng xem càng thấy mới mẻ, sau một lát đã không cần hỏi lại. Nàng ta ở bên cạnh thỉnh thoảng nhắc nhở:
"Lông mi dài hơn chút… Mắt lớn hơn chút… Gò má tròn hơn chút…"
Một lúc sau, không ngừng vẽ vẽ sửa chữa chân dung nữ tử, bức vẽ hoàn thành, chỉ là có vài chỗ bị chùi đen thui không ra dáng.
Ngưu Hữu Đạo kéo một tờ giấy đặt lên trên, lại vẽ một lần nữa. Bút pháp rất mau, nhanh chóng vẽ ra một bức chân dung sạch sẽ.
Vẽ xong, Ngưu Hữu Đạo tránh sang, mời nàng ta lại xem:
"Nhìn xem, thế nào, có giống không, không có nhiều khác biệt chứ?"
Quản Phương Nghi khẽ gật đầu:
"Giống chín phần, đại khái là dáng vẻ này, chỉ thiếu chút thần vận. Ta nói, ngươi dùng cách vẽ gì vậy?"
Hai mắt nàng ta tỏa sáng.
Giống là tốt! Ngưu Hữu Đạo lấy lên ngắm một chút, lòng cảm khái. Vốn là phải gặp Viên Cương rồi mới vẽ, nhưng mà hai người không thể nào gặp, cũng không dám gặp.
Thực ra, coi như không vì bức chân dung, hắn cũng muốn gặp Viên Cương. Hắn tin Viên Cương cũng muốn gặp hắn, nhưng kinh nghiệm bằng máu từ kiếp trước đã cho họ biết, tình huống này không cho phép gặp!
"Sau này ngươi tự vẽ, nhất định có thể bù đắp phần thần vận thiếu kia. Có muốn ta vẽ cho ngươi một bức?"
Ngưu Hữu Đạo miết bức chân dung trong tay, hỏi.
"Muốn!"

Đôi mắt Quản Phương Nghi sáng rực lên, gật gật đầu, bỗng cảnh giác nói:
"Không có điều kiện đấy chứ?"
"Thông minh, hai điều kiện."
"Điều kiện gì?"
"Sau này ta ngủ trên giường, ngươi ngủ dưới đất."
"Ngươi còn có phải đàn ông hay không? Điều kiện thứ hai đâu?"
"Cho người gọi Trầm Thu đến đây."
"Đây là điều kiện thứ hai?"
"Ngươi có đồng ý hay không? Không đồng ý ta không vẽ. Một bức tranh của ta giá trị mười vạn đồng vàng!"
"Trời mới tin!" Quản Phương Nghi lườm hắn, có điều vẫn bước ra mở cửa, cho người gọi Trầm Thu tới.
Chốc lát sau Trầm Thu tới. Ngưu Hữu Đạo gọi anh ta vào, giao bức vẽ chân dung kia cho anh ta, nhỏ giọng dặn:
"Lập tức phát vật này về nhà, bảo trong nhà chuyển tới châu Bắc…"
Căn dặn một phen, Trầm Thu yên lặng gật đầu, sau đó cầm đồ vật mau chóng rời đi.
Quản Phương Nghi khinh bỉ nói:
"Lén lén lút lút, vừa nhìn đã biết là làm chuyện xấu. Ngươi nhằm vào Tô Chiếu làm gì? Ta đã nói với ngươi, sau lưng cô ta có đại vương Tây viện. Vị Vương gia kia thuộc dòng dõi hoàng thất, sức ảnh hưởng cũng không nhỏ."
Ngưu Hữu Đạo đóng cửa, quay lại hỏi:
"Ngươi còn muốn vẽ hay không?"
Quản Phương Nghi lập tức tới bàn trang điểm, ngồi trước bàn, cầm lược:
"Ngươi chờ chút, ta chỉnh trang một chút, tóc tai bù xù như con mụ điên."
"Không cần, cứ vẽ như vậy."
"Như vậy sao được, khó coi chết."
"Ta nói được là được. Ngươi già thì cũng già rồi, dung mạo không còn ý vị phong tình. Tin ánh mắt của ta, không sai đâu."
"Ngưu Hữu Đạo!" Quản Phương Nghi nổi giận, quay đầu lại căm tức la lên.

"Ngươi vẽ hay không? Ngồi lên giường đi, nằm nghiêng…"
Cuối cùng, Quản Phương Nghi vẫn bị hắn dao động, ngồi lên giường, nằm nghiêng.
Dưới sự điều khiển của Ngưu Hữu Đạo, một tay nàng ta chống đầu, co chân, thể hiện tư thái phong tình, trêu đùa khiến người phụ nữ này giận dữ, nhưng dù bất mãn vẫn nghe lời bố trí.
Ngưu Hữu Đạo lại lấy lư hương nhỏ trong phòng tới, nhóm lửa, đặt trước mặt nàng ta, bày dáng vẻ nằm nghiêng thưởng thức mùi hương.
Sau đó bê bàn vẽ tới trước giường, bắt đầu vung bút vẽ.
Nằm nghiêng không động đậy, Quản Phương Nghi ban đầu còn chờ mong, sau một lúc đã chờ đến phát chán, gọi:
"Này, Ngưu Hữu Đạo!"
Ngưu Hữu Đạo đang vẽ, trả lời:
"Có nô bộc dám gọi tên húy của chủ nhân vậy sao?"
Quản Phương Nghi cười gằn:
"Giấy bán thân không còn đâu…"
Ngưu Hữu Đạo:
"Ngươi không sợ ta vẽ ngươi thành bà lão già nua thì cứ thử."
"Ngươi…" Quản Phương Nghi nổi giận.
Ngưu Hữu Đạo:
"Đừng nhúc nhích! Để về nguyên tư thế."
Đang muốn nổi giận, người phụ nữ lập tức kêu ặc ặc, nghiến răng nghiến lợi điều chỉnh tư thế, oán giận nói:
"Sau này gọi ngươi là Ngưu đại gia đã được chưa?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Miễn, gọi như mấy người bên Lệnh Hồ Thu đi, gọi đạo gia là được."
"Xì, như ông cụ non." Quản Phương Nghi cười gằn.
Ngưu Hữu Đạo dừng bút, hỏi:
"Ngươi gọi hay không?"
Quản Phương Nghi eo éo giọng nói:
"Đạo gia, ngươi hài lòng chưa?"
Ngưu Hữu Đạo
"Có thể nói bình thường chút không? Hiền dịu chút."
Quản Phương Nghi lập tức đổi giọng yểu điệu, giễu cợt nói:

"Đạo gia!"
Ngưu Hữu Đạo ha ha lắc đầu:
"Gọi kiểu này đúng là hợp với danh tiếng của ngươi."
"Xì!"
Quản Phương Nghi xem thường, đổi đề tài về việc chính:
"Nói chuyện chính đi, ngươi không được xằng bậy chuyện Ngụy Trữ. Ngươi muốn chết cũng đừng kéo ta xuống nước."
Ngưu Hữu Đạo:
"Ngươi sợ ta thất bại."
Quản Phương Nghi:
"Chỉ bằng các ngươi đã muốn giết ông ta? Đừng đùa nghịch. Kim vương là con trưởng của Hoàng đế, trong triều có rất nhiều đại thần tán thành nguyên tắc trưởng ấu phải theo thứ tự, một lòng hướng về hắn ta. Nếu tự ý ra tay với người của Vương phủ, xảy ra chuyện, Bộ Tầm cũng không bảo vệ được ngươi."
Ngưu Hữu Đạo không dừng tay, hững hờ nói:
"Ta không giết được ông ta, tất nhiên có người có thể."
Quản Phương Nghi ngạc nhiên nghi ngờ, hỏi:
"Ai?"
Ngưu Hữu Đạo không giấu diếm, quả quyết nói:
"Lệnh Hồ Thu!"
"Gã ta?" Quản Phương Nghi ngửa đầu cười lớn. "Ngươi đang đùa? Chỉ với ba người chủ tớ đó có thể làm gì được Ngụy Trữ? Ngươi có tin rằng chỉ tới gần Ngụy Trữ cũng là điều khó khăn hay không? Ngươi cho rằng Ngụy Trữ chỉ đi lại một mình, dễ ra tay lắm?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Nếu là Hiểu Nguyệt Các thì sao?"
"..." Quản Phương Nghi sửng sốt. "Thuê sát thủ của Hiểu Nguyệt các? Ta có thể nói cho ngươi, đơn hàng như Ngụy Trữ là Hiểu Nguyệt các chưa chắc sẽ nhận. Loại người có thân phận như Ngụy Trữ tuyệt đối có cái giá trên trời!"
Ngưu Hữu Đạo thình lình ném ra một câu:
"Lệnh Hồ Thu rất có thể là người của Hiểu Nguyệt các sắp xếp bên cạnh ta."

"..." Quản Phương Nghi chấn kinh, bỗng nhiên bò dậy, khó tin nói:
"Gã là người của Hiểu Nguyệt các?"
Ngưu Hữu Đạo dừng bút, ngẩng đầu lên, vẫy tay ra hiệu:
"Nằm xuống, bày thế như trước."
Lần này, nàng ta quả thực cam tâm tình nguyện, đàng hoàng, không một lời oán giận nằm lại chỗ cũ; kéo quần áo một chút, điều chỉnh vị trí và tư thế như vừa nãy; giọng nói hạ xuống mấy phần:
"Hiểu Nguyệt các xếp người vào bên cạnh ngươi, tình huống này là sao? Ngươi đáng cho Hiểu Nguyệt các hậu đãi như vậy?"
Bút than tiếp tục hạ xuống giấy, vẽ xột xoạt:
"Có vài việc ta chưa thể xác nhận, nhiều lời vô ích, biết quá nhiều không có lợi gì cho ngươi. Hôm nay tìm tới ngươi là muốn nói cho ngươi, ta bảo Lệnh Hồ Thu đi giết Ngụy Trữ, đã ép gã vào tuyệt lộ."
Quản Phương Nghi trừng mắt nhìn:
"Nói vậy là sao?"
Ngưu Hữu Đạo có vẻ như vẫn chú ý vào bức vẽ trên giấy, hờ hững nói:
"Gã không giết Ngụy Trữ thì phải giết ta. Nếu không có cơ hội giết ta, gã cũng chỉ có thể đi giết Ngụy Trữ. Đương nhiên, ta sẽ không cho gã cơ hội đó, cho nên gã chỉ có một lựa chọn. Bắt đầu từ hôm nay, ta phải ngủ cùng phòng với ngươi, dùng chuyện ân ái nam nữ để che giấu. Ngươi và ta có tầng quan hệ này ngoài sáng, sau này hành vi của ngươi mới hợp tình hợp lý."
Quản Phương Nghi ngờ vực, nghĩ mãi vẫn không tin được.
Không chờ nàng ta mở miệng hỏi, Ngưu Hữu Đạo tiếp tục nói:
"Nhớ kỹ, bắt đầu từ hôm nay, ngươi và ta không chỉ phải ngủ chung. Ngươi nhất định phải mang theo người đáng tin đi theo sát ta, không được cho ta lạc đàn đi một mình, không được cho gã cơ hội ra tay. Trong kinh thành này, gã không dám hành động ngang nhiên, chỉ cần bất cứ lúc nào cũng có người bảo vệ bên cạnh ta, gã sẽ không tìm được cơ hội ra tay. Gã không xuống tay được với ta thì cũng chỉ có thể tiếp tục giữ lời với ta. Để đạt mục đích, gã chỉ có thể đi giết Ngụy Trữ!"
Nội tâm Quản Phương Nghi vô cùng chập trùng.
"Ngưu Hữu Đạo… Đạo gia, rốt cuộc tại sao, rốt cuộc các ngươi đang chơi trò gì vậy? Đừng dọa ta, người như ta không chịu nổi sóng to gió

lớn đâu. Ta nghe mà cũng phát sợ!"
Ngưu Hữu Đạo:
"Sau này ngươi sẽ biết. Hiện tại có hỏi thêm cũng vô nghĩa. Ngươi chỉ cần để ý làm theo lời ta là được. Ngươi yên tâm, sau này ta chắc chắn sẽ không bạc đãi ngươi."

Chương 484: Ngươi Không Phụ Ta, Ta Sẽ Không Phụ Ngươi

Chương 484: Ngươi Không Phụ Ta, Ta Sẽ Không Phụ Ngươi
Quản Phương Nghi: "Ngươi dám tín nhiệm ta như thế? Không sợ ta đi mật báo?"
Ngưu Hữu Đạo hơi liếc nàng ta, sau đó lại nhìn xuống tranh vẽ: "Giang hồ ngựa phi, gió cũng được, mưa cũng xong, có lúc thuận buồm xuôi gió, cũng có lúc gió thảm mưa sầu. Ta cũng chỉ có thể thẳng đường mà tiến. Nếu không có ba phần bản lĩnh, ta đã chẳng dám đi đường này. Một mình ta trong hiểm cảnh, đi đến một bước này đã không thể lui được nữa. Bên cạnh ta tạm thời không có có thể dùng được, mà nếu đã tìm đến ngươi thì cũng chỉ có thể dựa vào ngươi, cũng sẽ không cho ngươi có lựa chọn nào khác."
"Hôm nay ta thẳng thắn nói cho ngươi biết, đó là ta đã giao cái mạng này cho ngươi, chờ xem ngươi tận tâm tận lực hoàn thành. Kẻ như ta tuy chẳng phải chính nhân quân tử, cũng không nói cái gì công đạo, nhưng giảng đạo nghĩa! Ngươi giúp ta một chút sức lực, ta trả ngươi một tương lai đẹp đẽ. Nếu ngươi dám phản bội ta, tự ngươi cũng biết ngươi không dám rời khỏi kinh thành này, không sợ Bộ Tầm tìm giết ngươi, vậy ngươi cứ thử xem. Ta bảo đảm, ngươi sẽ chết rất thảm!"
Chuyện cũng giống như hắn nói. Hiện tại hắn thật sự đã một mình hãm hiểm cảnh. Hắn vừa phải nghĩ cách giữ mạng, vừa phải nghĩ biện pháp hoàn thành nhiệm vụ bên quận Thanh Sơn. Nhìn bề ngoài, hắn thảnh thơi nhàn nhã, thong dong dạo phố, còn có nhã hứng đùa giỡn bà già này. Thế nhưng, tình cảnh chân thực của hắn quả là vô cùng gian nan. Từ lúc tới Tề kinh, chuyện này nối tiếp chuyện kia, mỗi chuyện đều không thể do hắn làm chủ, hoàn toàn thân bất do kỷ, bước bước kinh

tâm. Đổi lại là người khác, chắc kẻ đó đã sớm bị giết chết từ đời nào. Bên cạnh có sói ác nhìn chằm chằm, lúc nào cũng có thể cho hắn một nhát trí mạng. Tề kinh này bây giờ với hắn mà nói, nó chưa bại lộ gương mặt dữ tợn chân chính, nhưng cũng đã là một vòng xoáy khổng lồ, không cẩn thận lập tức sẽ bị nuốt sống, có thể nói nội ưu ngoại hoạn. Bên cạnh không có ai có thể giúp đỡ, cũng không ai cho hắn dùng. Năng lực của Viên Cương đối với thế giới tu hành chỉ có hạn, để Viên Cương cuốn vào đó là làm hại hắn ta. Cho nên, hắn chỉ có thể dựa vào bản thân mình để đọ sức.

Chuyện đã đến nước này, không phải là ước nguyện của hắn. Tình cảnh của hắn bây giờ đúng là vô cùng khó khăn, phi thường gian nan.

Hắn có thể tìm đến Quản Phương Nghi không phải là không có nguyên nhân, không phải nhàn đến phát chán.

"Ta trêu chọc ai chứ? Ta không hiểu ngươi muốn làm gì, ngươi đã kéo ta xuống nước. Ngươi tìm ai không được, làm gì cắn vào ta không nhả!"

Quản Phương Nghi bi phẫn.

Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm bức vẽ, tay vung vẩy, ngữ khí ôn hòa:

"Kinh thành này chính là một lồng chim. Ngươi chính là con chim hoàng yến bị nhốt trong cái lồng đó. Nhiều năm nay ngươi không chỉ một lần thử bay lượn tự do, nhưng kinh thành này không cho ngươi cơ hội bay. Ngươi cam tâm vĩnh viễn bị nhốt như vậy cả đời sao? Bây giờ ngươi còn có thể bán nụ cười, còn có thể đung đưa bộ ngực, có thể đong đưa vòng eo, uốn éo bờ mông để lôi kéo ánh nhìn của người ta. Thực sự đến lúc nụ cười không còn, lộ ngực lộ mông cũng không nổi nữa, mà ngươi không có thế lực của mình, đến lúc đó kinh thành này chính là mãnh thú ăn tươi nuốt sống, sẽ không chút lưu tình mà cắn vào cổ ngươi, gặm ngươi sạch sẽ không còn chút cặn. Ngươi cho rằng chút gia sản mà ngươi tích góp có thể là của ngươi? Mỹ nhân xế chiều, anh hùng đầu bạc là thê lương nhất. Cần gì phải chờ đến ngày đó, nhận hết sỉ nhục, khinh bỉ, lại nhớ chuyện năm xưa, phải tính toán sớm đi!"

Quản Phương Nghi cười khổ:

"Tự ngươi cũng khó bảo toàn bản thân, theo ngươi, ngươi có thể cho ta cái gì?"

"Chí ít ta có thể cho ngươi sống tốt, để ngươi không uổng đời này!"

Ngưu Hữu Đạo dứt lời, chớp mắt vứt bút đi, lật giấy, hai tay kéo căng, trải ra cho nàng ta xem tranh
Người phụ nữ trên giường ngơ ngác nhìn chằm chằm vào bức tranh, chậm rãi ngồi dậy, đi tới trước bức tranh, tay run run đụng vào tranh, biểu hiện cực kỳ kích động.
Người phụ nữ trong tranh lười biếng nằm nghiêng bên giường, mái tóc xõa trông rất sống động. Bộ ngực mềm của nàng nửa hở rất quyến rũ, tư thái thoái mái tự do, lười biếng thưởng thức hương thơm, rất có ý cảnh. Nàng giống như nữ thần trong khói hương lượn lờ.
Người phụ nữ trong tranh không nếp nhăn, khí chất, phong vận trẻ trung hơn nhiều, chân chính phong hoa tuyệt đại.
Nổi trên trang giấy là một giai nhân vô cùng sống động!
Sững sờ nhìn mình lúc trẻ, Quản Phương Nghi che miệng, mắt lấp lánh ánh lệ, giọng run rẩy nói:
"Ngươi cố ý vẽ ta lúc trẻ, ta bây giờ có đẹp như thế không?"
Ngưu Hữu Đạo đi tới bên người nàng ta, đặt bức tranh lên bàn, mặc nàng ta thưởng thức, nói bên tai nàng ta:
"Ngươi vốn đã rất đẹp, bức tranh này chính là dựa vào ngươi vẽ ra. Chim nhốt trong lồng, có đẹp cũng chỉ có thể xem nó rụng lông mỗi ngày trong đó, luôn có ngày khiến người ta nhìn phát chán. Cuối cùng nó sẽ thét lên một tiếng trong gầy yếu và ngã xuống trong lồng, trong con mắt của người khác, ngã thật sự rất xấu. Rời khỏi lồng sắt, đi theo ta, bên ngoài trời đất bao la, trời cao biển rộng, non xanh nước biếc, có thể giương cánh bay lượn, có thể cất tiếng ca vui, có thể chết già trong núi, ngã vào khóm hoa rực rỡ, dù chết cũng đẹp! Ngươi không phụ ta, ta sẽ không phụ ngươi. Lời hứa hẹn của ta đáng tin cậy hơn lời nịnh nọt của lũ đàn ông kia!"
Vai run rẩy, Quản Phương Nghi khóc nức nở, nước mắt mơ hồ nhìn bức tranh kia lắc đầu, thì thào:
"Đẹp quá!"
Lã chã rơi lệ, gào khóc...
Ngày mới, một con kim sí xuyên qua ánh bình mình, đáp xuống đình viện.

Chỉ chốc lát sau, Hồng Phất mở cửa đi vào, tới chỗ Lệnh Hồ Thu đang khoanh chân ngồi, nói:
"Tiên sinh, bên trên đã đáp lại chuyện Ngụy Trữ."
Lệnh Hồ Thu khép hờ mắt, gần như đang hồn du thiên ngoài, nhỏ giọng hỏi:
"Nói thế nào?"
Hồng Phất:
"Giết Ngụy Trữ rất phiền phức, liên lụy lớn. Bên trên nói, không tiện. Ý của bên trên là, việc đã đến nước này, không cần kéo dài, trực tiếp dùng Khổ Thần đan, ép Ngưu Hữu Đạo thổ lộ chân tướng!"
Lệnh Hồ Thu mở bừng hai mắt, hai tay xoay tròn, hai tay chắp trước ngực chậm rãi ép xuống dưới:
"Dùng Khổ Thần đan không thể quay đầu. Ngưu Hữu Đạo không dễ khống chế như vậy, chúng ta sẽ bại lộ!"
Hồng Phất:
"Ý của bên trên là, nếu Ngưu Hữu Đạo không có quan hệ với vật kia, dùng Khổ Thần đan xong lập tức diệt khẩu. Nếu Ngưu Hữu Đạo thật sự biết, thu được tin tức xong cũng diệt khẩu! Nói chung, không được người ta biết chuyện có quan hệ đến tổ chức."
Lệnh Hồ Thu:
"Chẳng may thật sự có quan hệ đến Triệu Hùng Ca, ba người chúng ta phải làm sao? Còn về quan hệ giữa hắn và Bộ Tầm cũng chưa rõ ràng."
Hồng Phất:
"Vì vậy không thể để người khác biết chuyện liên quan đến tổ chức. Ý của bên trên là, sau này chúng ta triệt để mai danh ẩn tích, không lộ diện nữa. Nếu đồ vật ở trên tay Triệu Hùng Ca, tổ chức sẽ nghĩ biện pháp ra tay với y, không cần chúng ta bận tâm!"
Lệnh Hồ Thu cười khổ:
"Nói cách khác, qua lần này xong, chúng ta sẽ không còn tác dụng gì. Ngưu Hữu Đạo vừa chết, chúng ta bỏ trốn, không phải chúng ta làm cũng là do chúng ta, sợ rằng khó mà gặp ánh sáng được nữa."
Hồng Phất hiểu tâm trạng của ông ta. Ông ta nói như vậy, chẳng khác nào mất đi tự do, hoàn toàn không có lợi cho ba người bọn họ, nhưng việc này không phải do bọn họ.

“Ở trên khẳng định đã cân nhắc lợi hại, vì thế bọn họ mới đưa ra quyết định này. Huống chi, mọi chuyện còn chưa chắc chắn. Nếu sau này tất cả rõ ràng, hết thảy đều không liên quan đến Triệu Hùng ca. Mối quan hệ giữa Ngưu Hữu Đạo và Bộ Tầm có lợi hại đến cỡ nào đi chăng nữa, chúng ta cũng chẳng cần mai danh ẩn tích. Thiên Ngọc môn cũng không đến mức vì cái chết của người không phải trong môn phái mà sống chết với chúng ta.” Hồng Phất khuyên một câu.

Lệnh Hồ Thu đứng dậy, thở dài: “Thật ra có một số việc ta nghĩ mãi không ra. Ta không rõ vì sao bên trên lại vì cái vật đó mà nhiều năm không buông, chết cũng không thả. Chỉ có một thứ trong tay, có tác dụng gì chứ?”

Chương 485: Cô Nam Quả Nữ (1)

Chương 485: Cô Nam Quả Nữ (1)
Hồng Phất nói: “Tiên sinh, đây không phải là chuyện mà chúng ta có thể quyết định.”
“Bên trên đã đưa ra mệnh lệnh như thế, chúng ta chỉ có thể thi hành.”
Lệnh Hồ Thu chắp tay, bước qua bước lại trong phòng: “Về phần ra tay như thế nào, chúng ta phải suy tính thật cẩn thận. Nếu chúng ta gây ra động tĩnh quá lớn, khiến pháp sư kinh thành nước Tề chú ý, phiền phức sẽ rất lớn đối với chúng ta.”
Hồng Phất nói: “Bây giờ là cơ hội ra tay tốt nhất. Bên cạnh hắn không còn ai, bình thường nói chuyện, giải trí với tiên sinh cũng chẳng phòng bị gì. Chúng ta hạ thuốc hắn trước, sau đó cho hắn dùng Khổ Thần đan, sẽ không gây ra bất cứ động tĩnh gì.”
Nhắc đến việc Ngưu Hữu Đạo hoàn toàn không đề phòng ông ta, xét theo một trình độ nào đó, Ngưu Hữu Đạo tin tưởng ông ta. Bây giờ ông ta lại muốn hạ độc thủ với Ngưu Hữu Đạo, suy bụng ta ra bụng người, Lệnh Hồ Thu ít nhiều có chút áy náy, lắc đầu than nhẹ: “Haiz, lão đệ, ta đành có lỗi với đệ.”
Lúc này, Hồng Tụ bưng chậu rửa mặt đến, nói: “Tiên sinh, rửa mặt đi.”
Nói xong, nàng ta đổ nước vào trong chậu.
Lệnh Hồ Thu hỏi: “Hắn còn chưa ra ngoài sao?”
Hồng Tụ đáp: “Hắn vẫn chưa ra ngoài. Thuộc hạ có thể xác định hắn đã qua đêm trong phòng của Quản Phương Nghi.”
Lệnh Hồ Thu nhăn mặt, khóe miệng co quắp: “Tên nhóc này đúng là có nhã hứng. Khẩu vị nặng thật!”
Hồng Tụ, Hồng Phất nhìn nhau, tất nhiên hiểu Lệnh Hồ Thu có ý gì.
Quản Phương Nghi và Ngưu Hữu Đạo chẳng phải là đứa bé ba tuổi. Cô

nam quả nữ ở chung một phòng, lại còn qua đêm, còn có thể làm gì chứ ngoài mấy chuyện kia chứ.
Thật ra nam nữ hoan ái cũng là chuyện bình thường. Quan trọng là, tuổi tác giữa Quản Phương Nghi và Ngưu Hữu Đạo chênh lệch quá nhiều. Cho dù là ai cũng sẽ cảm giác là lạ.
Vì thế, không ai trong số bọn họ tán thành khẩu vị của Ngưu Hữu Đạo. Vừa nghĩ đến Ngưu Hữu Đạo thường xuyên có ý với hai chị em họ, toàn thân cả hai đều nổi gai ốc.
Động tĩnh bên ngoài khiến cho Quản Phương Nghi đang ngồi khoanh chân tĩnh tọa phải mở mắt ra.
Một tấm mền gấm trải trên mặt đất, bà ta khoanh chân ngồi phía trên, còn Ngưu Hữu Đạo thì khoanh chân ngồi trên giường.
Theo ước định trước đó, bà ta ngủ dưới đất, hắn ngủ trên giường. Một đêm trôi qua, nước sông không phạm nước giếng.
Bà ta đứng dậy, ôm lấy chăn mền, liếc mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo, đột nhiên ném đống chăn đó về phía hắn.
Ngưu Hữu Đạo đang nhắm mắt chợt mở một con, một cánh tay vung lên, đánh văng đống chăn mền.
“Mới sáng sớm mà ngươi nổi điên gì vậy?” Ngưu Hữu Đạo chậm rãi nói một câu, sau đó đứng dậy.
Quản Phương Nghi cười lạnh: “Để phụ nữ ngủ dưới đất, ngươi còn có phong độ đàn ông hay không?”
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Tuổi của ta còn nhỏ, ngươi nhường nhịn cũng là chuyện bình thường mà.”
Ý của ngươi là ta già? Quản Phương Nghi trừng mắt: “Sau này ngươi ngủ dưới đất, ta ngủ trên giường.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Làm người thì phải giữ chữ tín, tại sao ngươi nói mà không giữ lời vậy?”
Quản Phương Nghi hỏi lại: “Ta nói không giữ lời đấy, ngươi làm gì được ta?”
“Vẽ cho ngươi xong, ngươi liền trở mặt. Ngươi tính qua sông đoạn cầu à!” Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, chậc chậc hai tiếng, quay sang nhìn cái giường: “Ta thấy giường này cũng rộng lắm, hai người ngủ chắc không

thành vấn đề. Dù sao ta cũng không chê, nếu không chúng ta chen nhau nằm cũng được?”
“Ngươi nghĩ hay lắm. Đàn ông chẳng có tên nào tốt cả.” Quản Phương Nghi khinh thường nói một câu, nhưng nhớ đến bức tranh tối hôm qua, ánh mắt bà ta hòa hoãn lại không ít, tâm trạng cũng trở nên mềm mại, chỉ là ngoài mặt nhìn không ra.
Bà ta bước đến trước bàn trang điểm, ngồi xuống.
Nhìn vào tấm gương phía đối diện.
Ngưu Hữu Đạo ung dung bước đến sau lưng bà, kiếm đặt trước bụng, nhìn bà trong gương.
“Ngươi nhìn cái gì? Chưa từng thấy phụ nữ sao?” Vừa chải đầu, Quản Phương Nghi vừa châm chọc Ngưu Hữu Đạo trong gương một câu.
Ngưu Hữu Đạo cúi người hít hà bờ vai của bà ta, rỉ vào tai: “Là chưa nhìn thấy phụ nữ nào xinh đẹp như vậy.”
Hắn đồng ý chủ động rút ngắn khoảng cách với bà ta. Có nhiều thứ tính ra cũng rất thực tế. Bây giờ, hắn cần sự trợ giúp của bà ta, không tránh khỏi phải lấy lòng. Phụ nữ mà, ai mà chẳng thích mấy lời lọt lỗ tai.
Quản Phương Nghi bật cười: “Miệng bôi mật chắc chắn là không có ý tốt. Ngươi mau khai đi, tối hôm qua ngươi đã từng có ý xấu với ta đúng không?”
Tối hôm qua, bà ta thật sự không thể yên tâm mà nghỉ ngơi, thỉnh thoảng lại mở mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo.
Đàn ông ở chung phòng với bà ta rất nhiều, nhiều đến mức bà ta đếm không hết. Ở chung nhiều như vậy, cũng chẳng suy nghĩ đến chuyện an tâm hay không, đã sớm biến thành thói quen. Nhưng tình huống tối hôm qua là lần đầu tiên bà gặp phải. Ngưu Hữu Đạo không đụng đến cọng lông của bà ta, thậm chí ngay cả ý định cưỡng bức bà ta cũng không có, ngược lại khiến bà ta không được quen, nên bà ta mới hỏi câu này.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không có, ngươi hoàn toàn có thể yên tâm.”
Quản Phương Nghi quay đầu lại, nhìn phản ứng của hắn.
Ngưu Hữu Đạo nhún vai, biểu hiện hắn không có nói dối.
Quản Phương Nghi quay đầu lại, nhìn mình trong gương, khẽ thở dài: “Ngay cả một tên nhóc huyết khí phương cương mà cũng nhìn ta chán mắt, ta không chịu nhận mình già cũng không được.”

Ngưu Hữu Đạo sửng sốt, sau đó cười khổ: “Phụ nữ các người đúng là.”
“Phụ nữ như thế nào?”
“Ý của ta là, vừa rồi ngươi còn mắng đàn ông chẳng ai tốt, nhưng khi đàn ông không có tâm tư với ngươi, ngươi lại không vui. Ngươi nói xem, rốt cuộc là đàn ông không tốt hay là phụ nữ không tốt?”
“Đương nhiên là đàn ông không tốt rồi.”
“Ta đột nhiên nhớ đến một chuyện cũ.”
“Chuyện cũ gì, ngươi nói nghe thử xem.”
“Vào một đêm mưa, một cặp cô nam quả nữ cùng tránh mưa trong một căn phòng. Căn phòng đó chỉ có một chiếc giường để nghỉ ngơi, những chỗ còn lại đều rất ẩm ướt. Bất đắc dĩ, hai người phải nằm chung một giường. Người nữ rất cẩn thận đề phòng, giăng một sợi dây chính giữa giường, nói ai phạm qua người đó chính là cầm thú. Sáng hôm sau tỉnh lại, người nữ phát hiện người nam hoàn toàn không phạm qua sợi dây, nàng ta liền cho người nam một bạt tai.”
Quản Phương Nghi kinh ngạc: “Không phải nàng ta không bị xâm phạm sao? Vì sao lại đánh người nam?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Người nữ nói, không bằng cầm thú.”
Quản Phương Nghi sửng sốt, sau đó chợt hiểu ra, cười đến run rẩy: “Ngươi đúng là nói hươu nói vượn.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Cầm kỳ thư họa, thượng trung hạ ba bậc, không biết bức họa mà ta vẽ cho ngươi tối hôm qua nằm ở bậc nào?”
Quản Phương Nghi ngừng cười, nhìn Ngưu Hữu Đạo một cách đầy thâm ý: “Thế ngươi có lòng háo thắng không?”
“Điều này có liên quan gì đến háo thắng?”
“Chẳng lẽ ngươi không biết đã từng có biết bao nhiêu người đàn ông thuộc loại thượng đẳng triền miên với ta? Ta có thể nói cho ngươi biết, nhưng cụ thể thì ta không nhớ rõ. Có một số người có tài hoa và phong độ muốn chinh phục ta, và ta cũng đồng ý lấy thân báo đáp. Có một số người là ta yêu đơn phương, muốn thay đổi hiện trạng của mình mà ủy thân. Còn có một số khác, thân phận và bối cảnh của họ quá mạnh, ta muốn từ chối cũng không được, có thể xem là bị ép buộc. Ta không quá bẩn thỉu, nhưng cũng không quá sạch sẽ như ngươi đã nghĩ.”
Ngưu Hữu Đạo im lặng, nhìn người phụ nữ trong gương.

Quản Phương Nghi đưa cái lược ra đằng sau: “Ngươi hãy giúp ta chải đầu đi.”
Ngưu Hữu Đạo cười khổ: “Ta không biết chải.”
Quản Phương Nghi hỏi: “Ngươi ghét bỏ ta sao?”
Ngưu Hữu Đạo thở dài nói: “Không phải là ta ghét bỏ, mà là trước giờ ta chưa từng chải tóc cho phụ nữ, nhất là những kiểu tóc phức tạp như các người...”
Quản Phương Nghi ngắt lời: “Vậy từ giờ trở đi hãy làm như vậy. Hôm qua đầu óc phát sốt, qua một đêm thanh tỉnh lại không ít. Ngươi muốn ta bán mạng vì ngươi, dù sao ngươi cũng phải cho ta một lý do để bắt đầu chứ? Tối thiểu cũng đừng để ta cảm thấy mình quá rẻ mạt, nếu không, ta sẽ không cam lòng.”
“Lý do này của ngươi hay thật.” Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, ném cây kiếm sang một bên, sau đó cầm lược, bắt đầu chải tóc cho bà ta, tay chân có chút vụng về.

Chương 486: Cô Nam Quả Nữ (2)

Chương 486: Cô Nam Quả Nữ (2)
Hắn vừa mới bắt đầu, Quản Phương Nghi không nhịn được bật cười. Tên nhóc này không biết chải đầu thật.
Một lát sau, Quản Phương Nghi lại lên tiếng: “Ta có nghe chuyện trước kia của ngươi. Chưởng môn Thượng Thanh tông Đường Nghi là phu nhân bái đươờng của ngươi?”
“Ngươi đã nghe nói, còn hỏi chi nữa? Chuyện đã qua, đến giờ cũng chẳng còn liên quan.”
“Đường Nghi đúng là ngốc, lại đem nhân duyên ra làm trò đùa. Quá ngu!”
“Ngươi quan tâm nhiều quá rồi.”
“Ta chỉ hơi cảm xúc thôi. Cứ như vậy mà đi theo ngươi, ta thật sự không cam lòng. Ta vẫn luôn chờ đợi. Ta không tin ta không thể gặp được một người đàn ông nào tốt. Ai ngờ, kết quả lại chính là như vậy.”
“Dựa vào tư sắc của ngươi, tại sao lại không tìm được người đàn ông nào tốt với ngươi. Có lẽ do ngươi chưa phát hiện ra, hoặc đã bỏ qua mà thôi.”
“Không phát hiện, tùy tiện bỏ qua, điều này có gì tốt với ta chứ?”
“Mọi người đều có khoảng thời gian vui vẻ. So đo quá cũng không tốt. Không phải bây giờ ngươi đang sống rất tốt sao? Ngươi nhìn đi, chính vì thế ngươi mới chờ ta đến. Nói không chừng, người mà ngươi đang chờ chính là ta.”
“Xì! Nói khoác ít thôi. Ta nghe mấy lời ngon ngọt nhiều lắm rồi, ngươi có thể cưới ta không?”
“Không thể!”
“Nếu như ta trẻ lại mấy chục tuổi thì sao?”
“Nhân sinh không có từ “nếu như”, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.”

“Có phải ngươi chê thanh danh ta quá kém nên không dám cưới?”
“Ngươi lại nữa rồi. Chúng ta nên nói chuyện chính đi.”
“Không được, ngươi hãy trả lời ta, nếu như ta trẻ lại mấy chục tuổi, ngươi có cưới ta không?”
“Hồng Nương, ngươi coi thường bản thân mình, người khác sẽ quan tâm sao? Xem ra ta đã hiểu vì sao ngươi có thể lăn lộn nhiều năm như vậy ở Tề kinh này. Quá bướng bỉnh rồi! Được, ngươi hãy trả lời ta một vấn đề trước.”
“Ngươi hỏi đi.”
“Ngươi hãy nói cho ta biết, ta dựa vào cái gì để cưới ngươi?”
“....” Quản Phương Nghi nghẹn họng, nhất thời không biết trả lời như thế nào. Đúng vậy, người ta dựa vào cái gì để cưới ngươi? Xinh đẹp là một lý do để cưới một người sao?
Bà ta im lặng. Những chuyện bà ta làm mấy năm qua dường như để tìm đáp án cho vấn đề này.
Thấy bà ta không lên tiếng, Ngưu Hữu Đạo giật giật tóc của bà ta, nói:
“Đừng ngây người nữa, nói chuyện chính đi.”
“Giật cái gì mà giật. Nói đi!”
“Ngươi hãy giúp ta tìm một vài người.”
“Ngươi cần loại người nào?”
“Biết giết người nhưng cũng biết giữ bí mật.”
“Thần thần bí bí, ngươi định làm gì?”
“Ta muốn làm gì, ngươi không nên hỏi. Ngươi chỉ cần giúp ta tìm người là được.”
“Không phải ngươi đang nói nhảm chứ? Không biết ngươi muốn làm gì, ai chịu nhận? Làm sao ta tìm được người, rồi ra giá như thế nào?”
“Ta đã nói, chỉ cần người biết chém giết là được. Ngươi làm lái buôn, chắc phải hiểu có một số khách không muốn để lộ bí mật. Chẳng lẽ người ta không nói ra bí mật, ngươi sẽ không nhận?”
Quản Phương Nghi cười giễu: “Ngươi là khách à? Ngươi đang lợi dụng lão nương đây thì có. Lão nương chết thì cũng phải chết cho rõ ràng chứ? Không biết, ta không làm được!”
Ngưu Hữu Đạo im lặng, sau đó lên tiếng: “Ta muốn cướp một số hàng trên biển.”

Quản Phương Nghi mở to mắt: “Ngươi muốn bao nhiêu người?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Ngươi có thể tìm được bao nhiêu?”
Quản Phương Nghi mỉm cười, phun ra ba chữ: “Cướp chiến mã?”
Ngưu Hữu Đạo đang lóng ngóng chải đầu, nhìn người phụ nữ trong gương: “Làm sao ngươi biết?”
Quản Phương Nghi đáp: “Ngươi đến đây làm gì, còn phải hỏi nữa sao? Đệ tử của Thiên Ngọc môn, Linh Tú sơn, Lưu Tiên tông, Phù Vân tông đều đã đến nước Tề. Không phải là ngươi không tìm được người, mà là không đủ người. Ngươi muốn cướp thứ gì trên biển mà cần nhiều người như thế?”
Ngưu Hữu Đạo cúi xuống nhìn người phụ nữ đang ngồi ngay ngắn trước mặt, hờ hững nói: “Cướp chiến mã cần nhiều nhân thủ như vậy sao?”
Quản Phương Nghi nói: “Người của bốn phái ở đây còn không đủ cho ngươi dùng, có thể thấy được số lượng chiến mã mà ngươi muốn cướp cũng không ít. Ngươi nhất định phải ra tay với tất cả các thuyền cùng một lúc. Một khi để một chiếc phát tin tức ra ngoài, ngươi có cướp cũng vô dụng. Người dám vận chuyển số lượng chiến mã lớn như vậy trên biển, năng lực điều động không thể coi thường, tuyệt đối là người có thực lực. Chỉ cần tin tức bị lộ, chỉ sợ ngươi còn chưa kịp chở đồ cướp được về đã gặp phải phản kích trên đường. Việc này không dễ đắc thủ đâu.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nếu ngươi đã nói như vậy, chắc ngươi cũng biết ta cần loại người nào.”
Quản Phương Nghi hiếu kỳ hỏi: “Ai mà xui xẻo như vậy? Ngươi muốn cướp chiến mã của ai?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Tạm thời ta chưa thể nói cho ngươi biết được.”
Đúng lúc này, nha hoàn bên ngoài nói: “Đông gia, Thẩm Thu muốn gặp tiên sinh.”
Ngưu Hữu Đạo giúp Quản Phương Nghi búi tóc, không tiện buông tay, kêu lên: “Bảo hắn ta vào đây.”
Cửa mở, Thẩm Thu bước vào.
Hắn ta biết Ngưu Hữu Đạo qua đêm trong phòng Quản Phương Nghi, bây giờ lại thấy hắn chải đầu cho bà ta, ánh mắt Thẩm Thu nhìn Ngưu Hữu Đạo có chút là lạ.

“Chưởng môn gửi tin đến.” Thẩm Thu lấy ra một tờ giấy.
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Có gấp không?”
Thẩm Thu đáp: “Không gấp!”
Ngưu Hữu Đạo không tiện ngừng lại: “Ngươi bỏ qua bên kia đi.”
Thẩm Thu đặt tờ giấy lên bàn, sau đó quay người bước đi. Vừa ra đến cửa, hắn ta không nhịn được quay đầu nhìn lại, khóe miệng co quắp.
Khi nha hoàn canh cửa bước đến đóng cửa lại, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, không khỏi kinh ngạc.
Sau khi cánh cửa đóng lại, Quản Phương Nghi không nhịn được cười nói: “Chải tóc cho phụ nữ, nhất là cho ta, người khác thấy được, ngươi không sợ bị chê cười sao?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Người nào thích cười thì cứ cười. Nếu cứ quan tâm mấy chuyện đó, ta cần chi sống nữa.”
Vất vả lắm mới búi xong tóc cho Quản Phương Nghi, Ngưu Hữu Đạo cầm tờ mật tín lên xem, còn Quản Phương Nghi thì tiếp tục ngồi trước bàn đeo trang sức.
Quản Phương Nghi lẩm bẩm oán trách Ngưu Hữu Đạo không giúp bà ta chải mái tóc cho tốt, thấy Ngưu Hữu Đạo đang cau mày xem mật tín, nói thầm một câu: “Quỷ tu...”
Mật tín là Công Tôn Bố truyền đến. Người giám sát hải đảo phát hiện có khoảng năm trăm chiếc thuyền đang tập trung đến, đồng thời còn có rất nhiều quỷ tu xuất hiện, không ngoài mục đích bảo vệ thuyền chuyển hàng.
Suy nghĩ một chút, Ngưu Hữu Đạo âm thầm thán phục. Lần này, người giúp Thiệu Bình Ba vận chuyển chiến mã chuẩn bị quá đầy đủ. Đám thuyền viên không nhìn thấy quỷ tu, lại biết bên trong có quỷ tu, không biết có phải mình đã bị để mắt đến, tất nhiên không dám làm loạn.
Như vậy, y có thể tiết kiệm được rất nhiều nhân thủ. Nếu không, số lượng thuyền viên trên năm trăm chiếc thuyền sẽ phải là bao nhiêu?
Đối phương chuẩn bị quá hoàn mỹ, khiến cho hắn nhìn mà phải than thở.
Quản Phương Nghi đang cầm cái gương soi tóc của mình, hỏi một câu: “Quỷ tu gì vậy?”

Ngưu Hữu Đạo bóp nát tờ mật tín: “Đối tượng mà ta muốn ra tay đã tìm rất nhiều quỷ tu đến hộ tống, cũng không biết là tìm từ đâu ra.”
Quản Phương Nghi buông cái gương xuống, tô lại môi son: “Xem ra, ngươi đã biết được tường tận tình huống của đối phương. Đối phương đúng là xui xẻo. Còn việc quỷ tu ở đâu ra, nước Tề có một nơi...” Nói đến đây, Quản Phương Nghi giật mình, cả người cứng đờ, quay đầu nhìn Ngưu Hữu Đạo: “Người mà ngươi muốn cướp chiến mã có quan hệ với bà chủ Tô Chiếu của Bạch Vân Gian?”
Ngưu Hữu Đạo cũng sửng sốt, bước đến bên cạnh bà ta, hỏi: “Tại sao ngươi biết có liên quan đến Tô Chiếu?”
Hắn cũng không nói là không phải. Trên thực tế, Tô Chiếu và chiến mã có liên quan đến nhau hay không, hắn cũng không biết, vì thế hắn không hiểu tại sao người phụ nữ này lại liên hệ Tô Chiếu với chiến mã.
Quản Phương Nghi đáp: “Trước đó ngươi có vẽ ảnh chân dung của Tô Chiếu.”
Ngưu Hữu Đạo nghi hoặc hỏi: “Vẽ ảnh chân dung của nàng ta có liên quan gì đến chiến mã?”
Quản Phương Nghi nói: “Nước Tề có một nơi gọi là Hãm Âm Sơn, là căn cứ hiếm có của quỷ tu trên thế gian. Gia chủ của Hãm Âm Sơn là Quỷ mẫu. Trước đây, một thuộc hạ của Đại vương Tây viên Hạo Vân Thắng vì muốn theo đuổi ta mà khoe khoang gã là tâm phúc của Hạo Vân Thắng, đã từng thổ lộ một bí mật với ta. Nhưng tên khốn đó thật không may, vừa mới rời khỏi chỗ của ta đã bị triều đình bắt lại, cũng không biết là phạm vào chuyện gì, đồng thời cũng có thêm vài thuộc hạ của Hạo Vân Thắng bị bắt. Gã chỉ là một trong số đó. Tuy nhiên, còn chưa kịp thẩm vấn gã, gã đã lăn ra chết vì bệnh. Cái chết đúng là có chút kỳ quặc. Cho nên, ta nhớ rất rõ chuyện mà gã nói với ta khi đó.”

Chương 487: Đồi Phong Bại Tục

Chương 487: Đồi Phong Bại Tục
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Gã đã thổ lộ bí mật gì với ngươi? Có liên quan đến Quỷ mẫu không?”
Quản Phương Nghi đáp: “Quỷ mẫu còn một người thân trên thế gian, là cháu nội trai, tên là Chương Hành Thụy, làm quan dưới trướng Đại vương Tây viện Hạo Vân Thắng. Theo gã nói, người biết được bí mật này chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nghe gã nói xong, ta vừa lúc trở thành một trong số đó.”
“Đại vương Tây viện Hạo Vân Thắng...” Ngưu Hữu Đạo cau mày trầm ngâm.
Quản Phương Nghi tiếp tục nói: “Hạo Vân Thắng độc chiếm Tô Chiếu, Tô Chiếu chắc chắn có quen biết với Chương Hành Thụy. Bây giờ lại xuất hiện một đám quỷ tu, lúc trước ngươi lại cố ý vẽ bức chân dung Tô Chiếu, giữa hai bên không có quan hệ sao?”
Ngưu Hữu Đạo giật mình. Tin tức này thật sự nằm ngoài dự liệu của hắn. Chẳng lẽ trùng hợp như vậy sao? Bà chủ của Bạch Vân Gian Tô Chiếu có lui tới với Viên Cương lại chính là vị Chiếu tỷ kia?
Hắn chỉ lo lắng cho an toàn của Viên Cương. Để phòng ngừa vạn nhất, hắn mới vẽ chân dung Tô Chiếu để Trần Quy Thạc ở bên kia xác nhận. Bây giờ xem ra, nếu điều đó là sự thật, chỉ còn thiếu xác nhận cuối cùng của Trần Quy Thạc mà thôi.
Tô Chiếu tiếp cận Viên Cương là có mục đích gì? Bây giờ, hắn cực kỳ lo lắng cho an toàn của Viên Cương.
Nghĩ lại đúng là không ổn. Nếu nàng ta biết thân phận thật sự của Viên Cương, nàng ta tất sẽ biết được quan hệ giữa hắn và Viên Cương. Người phụ nữ đó không đến mức ngu xuẩn, biết rõ sẽ khiến hắn hoài nghi mà

còn công nhiên tiếp xúc Viên Cương? Thiệu Bình Ba lại càng không ngốc như thế.
Hắn hoàn toàn nghĩ không ra. Việc này khiến cho hắn hồ đồ rồi.
Quản Phương Nghi nhìn thấy hắn không có gì là kinh ngạc, không khỏi nghi ngờ hỏi: “Chẳng lẽ suy đoán của ta là sai?”
Ngưu Hữu Đạo bước đến bên cạnh bà ta: “Xem ra, có được ngươi còn tốt hơn so với tưởng tượng của ta.”
Quản Phương Nghi trừng mắt.
Cơ thể Ngưu Hữu Đạo hơi nghiêng về phía trước: “Ta muốn biết tình huống cụ thể của Chương Hành Thụy, càng chi tiết càng tốt.”
Ngoài viện, Lệnh Hồ Thu dẫn Hồng Tụ đến, nhưng bị người ta ngăn ngoài cửa.
Lệnh Hồ Thu hỏi thủ vệ canh cửa: “Ngươi có ý gì? Là Hồng Nương không muốn gặp ta hay là Ngưu Hữu Đạo không muốn gặp ta?”
Thủ vệ gác cổng đáp: “Đông gia và tiên sinh vẫn còn ở trong phòng, mọi người không nên quấy rầy. Xin Lệ Hồ tiên sinh hiểu cho.”
Lệnh Hồ Thu ngẩng đầu nhìn mặt trời đã dần lên cao, im lặng không nói, rồi lại nhìn vào nội viện. Ông ta rất muốn hỏi đôi cẩu nam nữ kia giày vò nhau như thế nào tối hôm qua, tại sao đến giờ vẫn chưa rời giường?
“Hoang đường!” Lệnh Hồ Thu quay người lẩm bẩm một câu, sau đó khoanh tay đứng chờ ngoài cổng.
Ông ta không biết đôi cẩu nam nữ đó làm cái gì bây giờ, cũng không thể quấy rầy.
Đợi một lúc lâu, đằng sau vang lên giọng nói của Ngưu Hữu Đạo: “Nhị ca, huynh đứng ngoài cửa làm gì vậy?”
Lệnh Hồ Thu và Hồng Tụ quay lại, chỉ thấy Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi cùng nhau bước tới, lại còn khoác tay rất thân mật.
Người sáng suốt nhìn qua liền biết, quan hệ giữa hai người sau khi trải qua một đêm đã trở nên không bình thường. Cặp đôi chênh lệch nhau như thế lại ôm nhau trước mặt mọi người, đúng là đồi phong bại tục.
“Tất nhiên là chờ các người rồi.” Lệnh Hồ Thu mỉm cười, tiếp tục trêu tức: “Ta đang định hỏi tối hôm qua hai người vẫn tốt đấy chứ?”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười không nói.

“Hừ!” Quản Phương Nghi hừ Lệnh Hồ Thu một tiếng, sau đó quay sang nhìn Ngưu Hữu Đạo một cách tình tứ.
Hình ảnh đó khiến chủ tớ đang chờ ngoài cửa có cảm giác nổi da gà.
Quản Phương Nghi nói với người đàn ông bên cạnh: “Lão Lục, từ hôm nay trở đi, ngươi hãy phái thêm người bảo vệ bên cạnh Ngưu huynh đệ. Toàn bộ thức ăn của tiên sinh phải kiểm tra cẩn thận, không được cho bất cứ kẻ nào có cơ hội động chân động tay.”
Lệnh Hồ Thu và Hồng Tụ vô thức nhìn nhau.
“Vâng!” Người đàn ông kia lên tiếng.
Lệnh Hồ Thu thử thăm dò một câu: “Hồng Nương, ngươi nói nghiêm trọng như vậy là có ý gì?”
Ngưu Hữu Đạo sờ mũi: “Hồng Nương, ngươi muốn giám sát ta sao?”
“Giám sát cái gì mà giám sát. Mặc kệ các ngươi tin hay không, ta vẫn nói, Kim Vương là tiểu nhân có thù tất báo. Ông ta không bao giờ buông tha ngươi một cách dễ dàng.” Quản Phương Nghi nhìn Ngưu Hữu Đạo, ánh mắt đưa tình: “Ta không muốn nhìn thấy ngươi xảy ra chuyện. Ngươi đã đồng ý cưới ta rồi mà.”
Lệnh Hồ Thu và Hồng Tụ đều chấn động.
Ngưu Hữu Đạo cũng trợn tròn mắt nhìn thẳng vào người phụ nữ này, rất muốn hỏi bà ta ông đây nói cưới bà ta từ lúc nào? Thương lượng xong cũng không nói như vậy.
Nhưng bây giờ, hắn lại không dễ dàng phủ nhận.
“Ta đang định đi dạo Phù Phương Viên với hắn, tránh việc ngay cả nhà cũng không quen. Các người có muốn đi cùng không?” Quản Phương Nghi vui vẻ hỏi Lệnh Hồ Thu.
Lệnh Hồ Thu cười khan: “Các ngươi muốn đi dạo, chúng ta đương nhiên không quấy rầy nhã hứng của các ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo lảo đảo, bị một cánh tay túm đi.
Hắn bị Quản Phương Nghi túm đi ngay trước mặt mọi người.
Giống như Ngưu Hữu Đạo có đồng ý hay không cũng không quan trọng.
Kéo đi không bao xa, Quản Phương Nghi lại khoác tay hắn, tình chàng ý thiếp.
Lệnh Hồ Thu và Hồng Tụ đứng đằng xa ngây ra mà nhìn, quá muộn để có thể làm gì. Cả hai thật sự chưa tỉnh hồn sau cảnh tượng trước mặt.

Dạo bước trên con đường nhỏ, Quản Phương Nghi nhận ra Ngưu Hữu Đạo có ý định rút tay ra, vội ôm chặt: “Sao vậy? Ngươi ghét ta lắm à?”
Ngưu Hữu Đạo nghiến răng, thấp giọng nói: “Ta nói muốn cưới ngươi từ lúc nào? Mấy lời này có thể nói lung tung sao?”
Quản Phương Nghi cười tủm tỉm: “Ngươi có thể giải thích mà, ta đâu có bịt miệng của ngươi. Ai bảo ngươi không giải thích, bây giờ còn trách ta?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Ta giải thích như thế nào?”
Hai người còn chưa thảo luận xong chuyện này, lấy cách gì mà giải thích. Một người nói có, một người nói không, trăm chỗ sơ hở, ngươi tưởng người khác là đồ đần sao?
Quản Phương Nghi nói: “Biết không tiện giải thích thì tốt. Đã diễn kịch thì phải diễn cho giống. Ta cũng chỉ muốn tốt cho ngươi mà thôi. Lần này, Nhị ca của ngươi tuyệt đối tin tưởng chúng ta có quan hệ với nhau. Ta còn tăng cường bảo vệ ngươi, ông ta sẽ không hoài nghi. Ta chịu khổ như vậy còn không vì ngươi sao, tại sao ngươi làm ra vẻ không biết ơn như thế?”
“Ngươi làm như vậy mà nói là tốt cho ta? Sau này, ta có nhảy vào sông cũng rửa không sạch.”
“Ngươi rửa sạch làm gì? Ngươi qua đêm trong phòng ta, không phải ngươi đã không quan tâm đến thanh danh rồi sao?”
“Ngươi muốn làm gì? Ta cảnh cáo ngươi, đừng có mà làm loạn!”
“Ta làm loạn? Ta trêu chọc ngươi? Ngươi và ta không thù không oán, ngươi cắn ta không nhả, nhất định phải lôi ta xuống nước. Được, vậy chúng ta cùng nhau xuống nước! Bây giờ ngươi chê ta bẩn, hay là sợ ta xuống làm bẩn nước?”
“Ngươi đừng nói sang chuyện khác, bàn chuyện chính đi!”
“Được, vậy thì bàn chuyện chính! Ta dựa vào cái gì mà phải xông pha khói lửa với ngươi? Ngươi rõ ràng đang lợi dụng ta. Nếu ngươi lợi dụng xong, ngươi qua cầu rút ván, ta phải làm sao bây giờ? Ngươi chỉ cần nói vài câu ngon ngọt, mà ta thì đã nghe quá nhiều lời ngon ngọt của đàn ông, chẳng dùng được cái rắm gì, ngươi lấy gì mà bảo vệ ta? Việc không thành, chẳng lẽ ta phải chịu xui xẻo với ngươi? Việc thành, ta rời bỏ Tề

kinh, ngươi lại trở mặt bỏ đi, ngươi bảo ta nên làm gì? Vài câu ngon ngọt dỗ dành thì có thể bù đắp lại cho ta à?”
“Ngươi muốn bảo vệ như thế nào thì ngươi cứ nói, ta cũng không phải là người không nói lý. Chúng ta có thể thương lượng mà.” Ngưu Hữu Đạo lại muốn rút tay ra khỏi tay bà ta.
“Đừng nhúc nhích!” Quản Phương Nghi dùng sức kéo một phát, kẹp chết không thả. Tu vi của bà ta cao hơn Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo có dùng sức đến cỡ nào cũng không rút tay ra ngoài được: “Bảo vệ ta thì thôi đi, ta chỉ muốn một điều! Ngươi muốn ta xông pha khói lửa với ngươi, không thành vấn đề, nhưng dựa vào cái gì mà nước bẩn thì dội lên mình ta, còn ngươi thì đứng trên bờ giữ mình trong sạch? Muốn bẩn thì cùng nhau bẩn, để người trong thiên hạ đều biết, là ngươi đồng ý cưới ta, ta mới đi theo ngươi. Nếu sau này ngươi dám qua cầu rút ván, ngay cả phụ nữ như ta mà cũng dám dùng thủ đoạn để lừa gạt, ta sẽ cho người trong thiên hạ nhìn thấy bộ mặt thật của ngươi. Đương nhiên, ngươi yên tâm đi, ta cũng không cho rằng ngươi sẽ cưới ta. Mấy chuyện này không thể miễn cưỡng, đúng không?”

Chương 488: Dội Nước Bẩn Một Người

Chương 488: Dội Nước Bẩn Một Người
Nghĩ lại thâm ý trong đó, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên cảm thấy lạnh cả người.
Quản Phương Nghi nói đến đây, động tác thân mật vô cùng. Người bên ngoài nhìn vào, còn không cho rằng hai người đang tình chàng ý thiếp sao.
Trở lại đình viện, Lệnh Hồ Thu lắc đầu: “Mới tí tuổi đầu mà đã như vậy, hắn không biết xấu hổ sao?”
Ở lại trông coi Kim Sí, Hồng Phất bước đến, nghe ông ta nói như vậy, không khỏi hỏi: “Tiên sinh, vì sao ngài lại đau đầu nhức óc như thế?”
Hồng Tụ cười khổ: “Ngưu Hữu Đạo muốn cưới Quản Phương Nghi!”
“Cái gì?” Hồng Phất giật mình, không thể tin nổi: “Không phải hắn chỉ chơi thôi sao? Tại sao lại làm thật?”
Bây giờ, ngay cả một người phụ nữ như nàng ta cũng cho rằng Ngưu Hữu Đạo chỉ chơi đùa với Quản Phương Nghi, sao nói đến chuyện cưới xin được?
“Haiz, mấu chốt của vấn đề chính là, Quản Phương Nghi xem Ngưu Hữu Đạo là tâm can bảo bối, sợ Kim vương phủ hạ độc thủ, cho nên bà ta đã phái người đi theo bảo vệ Ngưu Hữu Đạo...” Hồng Tụ thuật lại tình huống một cách đơn giản.
Hồng Phất lập tức ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc. Trong kinh thành không được chém giết, nhưng bên cạnh Ngưu Hữu Đạo lúc nào cũng có người bảo vệ, chẳng phải đồng nghĩa với việc bọn họ cũng không có cơ hội ra tay với Ngưu Hữu Đạo? Ngẩn ra một chút, Hồng Phất hỏi:
“Tại sao lại như vậy?”

Hồng Tụ nhịn không được, thấp giọng chửi: “Người đàn bà Quản Phương Nghi đó đúng là tiện nhân. Ngàn tính vạn tính lại tính sót một ả đàn bà có thể làm vợ cả thiên hạ. Ngưu Hữu Đạo là loại chẳng ra gì, ngay cả loại hàng nát như bà ta mà cũng muốn!”
“Haiz!” Lệnh Hồ Thu lắc đầu thở dài: “Mặc dù ta đã biết trên đời này có một số người thích sự đặc biệt, nhưng không nghĩ đến bên cạnh ta lại có loại người đó. Lão tử còn kết bái huynh đệ với hắn, chuyện này là sao vậy?”
Hồng Tụ nói: “Tiên sinh, đó là chuyện của hắn, chúng ta không xen vào. Quan trọng là Quản Phương Nghi đã nhúng tay vào chuyện này, chúng ta không cách nào hoàn thành được nhiệm vụ mà bên trên giao xuống!”
Lệnh Hồ Thu đưa tay xoa trán. Việc này quả thật khiến ông ta phải đau đầu. Ông ta có nằm mơ cũng không nghĩ đến cảnh tượng này lại xuất hiện. Ông ta khoát tay, nói: “Chúng ta xem tình huống trước, xem có cơ hội ra tay không. Nếu thật sự không ổn, chúng ta báo cáo lại, để bên trên đưa ra quyết định!”
“Thuộc hạ có một cách, cũng có thể giải quyết.” Hồng Phất chậm rãi nói một câu.
Hai người bên cạnh quay lại nhìn. Hồng Tụ hỏi: “Cách gì?’
Hồng Phất nhìn Hồng Tụ, nói: “Sắc dụ!”
Lệnh Hồ Thu và Hồng Tụ im lặng, cũng đoán được ý của nàng ta là gì.
Hồng Phất giải thích: “Không phải hắn đang có hứng thú với chị em chúng ta sao? Nếu bên cạnh hắn phòng thủ quá nghiêm, chị em chúng ta không ngại lấy sắc ra làm mồi, có thể kéo hắn ra khỏi đám bảo vệ bên cạnh. Hắn cũng không đến mức cho người ở bên cạnh nhìn hắn làm chuyện đó chứ? Hắn chắc chắn sẽ đuổi hết đám hộ vệ bên cạnh đi!”
Nàng ta nói một cách thản nhiên, giống như việc này chẳng liên quan đến mình, dùng sắc đi dụ Ngưu Hữu Đạo cũng chẳng phải nàng ta.
Hồng Tụ nhìn Lệnh Hồ Thu. Chị em các nàng chăm sóc cho ông ta, sớm đã trở thành người của ông ta, không biết ông ta có đồng ý chuyện này không.
Lệnh Hồ Thu khoát tay: “Không ổn đâu! Nếu ta còn để cho chị em các ngươi làm chuyện này, cho dù đắc thủ, về sau ta còn mặt mũi nào mà nhìn chị em các ngươi.”

“Tiên sinh biết nghĩ cho chị em thuộc hạ, có câu nói này của tiên sinh cũng đủ lắm rồi. Đời này, chị em thuộc hạ đã là người của tiên sinh, không ủy thân cho người khác.” Hồng Phất hơi hạ thấp người thi lễ: “Thật ra cũng chẳng có gì nguy hiểm. Dựa vào thực lực của chị em thuộc hạ, hắn cũng khó mà dùng sức mạnh với chúng ta. Trước đó, chị em thuộc hạ sẽ dâng rượu thịt trợ hứng, sau hạ thuốc hắn, rồi lại cho hắn uống thuốc kia, thi pháp thúc giục dược tính phát tác sớm hơn. Sau khi đạt được mục đích mà chúng ta muốn, chúng ta sẽ giết chết hắn rồi nhanh chóng rời đi. Chị em thuộc hạ ra vào Phù Phương Viên, chắc chắn không có ai ngăn cản.”

Hồng Tụ gật đầu: “Muội muội nói rất có lý. Tiên sinh, thuộc hạ thấy có thể thực hiện!”

“Cái này...” Lệnh Hồ Thu hơi do dự, trong lòng cảm thấy khó chịu. Bảo người phụ nữ của mình đi làm mấy chuyện này, người đàn ông nào mà không khó chịu. Sau một hồi đắn đo, ông ta vẫn lắc đầu: “Không ổn, không ổn đâu. Hắn đã sớm có ý đồ với các ngươi, ta vẫn luôn từ chối. Bây giờ đột nhiên đồng ý, các ngươi cũng nhìn thấy trí thông minh của hắn rồi đấy, hắn làm sao mà không hoài nghi?”

Hồng Phất nói: “Điều này cũng dễ xử lý thôi! Hắn không phải yêu cầu tiên sinh giết Ngụy Trừ à? Tiên sinh có thể lấy cớ hạ thủ để tạm thời né tránh, cũng có thể nói là đi trước một bước. Hắn đương nhiên sẽ không hoài nghi chuyện này. Chị em thuộc hạ sẽ tùy thời ra tay. Một khi đắc thủ, chúng ta sẽ nhanh chóng đến gặp mặt tiên sinh. Biện pháp này có được cái lợi. Giết Ngụy Trừ không nói thành công hay không, tiên sinh có thể lấy lý do tìm người ra tay, sử dụng thường xuyên cái cớ này, để chị em thuộc hạ có cơ hội để hạ thủ.”

Trong lòng Lệnh Hồ Thu cảm thấy không thoải mái, nhưng ông ta dường như không tìm được lý do nào để từ chối, nhưng cũng không vội đồng ý, trầm ngâm nói: “Chúng ta đừng nên đưa ra quyết định vội. Chúng ta cứ báo lên trên, xem ở trên nói như thế nào.”

Hai nàng biết ông ta đang quan tâm đến hai nàng. Điều này khiến cho cả hai cảm thấy vui trong lòng...

Thời gian sau đó, Ngưu Hữu Đạo trôi qua rất thảnh thơi, thường xuyên tản bộ dạo chơi trong kinh thành, bên cạnh lúc nào cũng có Quản

Phương Nghi đi theo.
Quản Phương Nghi rõ ràng đang cố ý tuyên truyền, để người quen nhìn thấy rồi rao toáng lên Ngưu Hữu Đạo muốn cưới bà ta.
Cách làm của bà ta khiến cho Ngưu Hữu Đạo nhức răng không thôi, toàn thân có cảm giác không được dễ chịu. Nhưng khi người khác hỏi, hắn lại không thể phủ nhận.
Mặc dù không thừa nhận, nhưng có những lúc, không phủ nhận chính là đại diện cho thừa nhận.
Ngưu Hữu Đạo biết, thanh danh của hắn xem như đã bị người phụ nữ này hủy hoại hoàn toàn. Không biết mọi người ở đằng sau nói hắn như thế nào nữa, còn hắn thì có cảm giác gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Nhưng có thể trách được ai chứ? Là do hắn tự tìm!
Bên cạnh hồ nước cạn trong xanh với hàng lá chuối rũ xuống, Quản Phương Nghi tay cầm quạt tròn, tâm trạng dường như không tệ.
Ngay cả thủ hạ bên cạnh cũng phát hiện, tâm trạng của vị đại tỷ này gần đây hình như rất tốt, gặp người không còn nở nụ cười hư tình giả ý như trước mà là nụ cười phát ra từ nội tâm.
Ngưu Hữu Đạo đứng bên hồ nước, hỏi: “Nhị ca, chuyện của Ngụy Trừ như thế nào rồi?”
Lệnh Hồ Thu than thở: “Việc này không thể nóng vội, ta đã nghĩ cách tìm nhân thủ thích hợp, đồng thời tìm cơ hội để ra tay. Chúng ta không thể ra tay với ông ta trong kinh thành, phải tìm biện pháp để ông ta rời khỏi kinh thành, ngươi chờ thêm một thời gian nữa đi!”
Ông ta nói là thật. Ban đầu, ông ta muốn đợi Ngưu Hữu Đạo ra khỏi kinh thành thì mới ra tay. Nhóm người ra tay đầu tiên cũng đã tìm được. Nhưng khi cơ hội còn chưa đến, Ngưu Hữu Đạo kiêng kỵ Ngụy Trừ. Ngụy Trừ không chết, Ngưu Hữu Đạo cứ trốn mãi ở kinh thành không ra.
Bên trên cũng cho phép, cực kỳ tán thành thủ đoạn dùng sắc để dụ của ba người.
Bây giờ, ông ta không phải tìm cơ hội để giết Ngụy Trừ, mà là tìm cơ hội ra tay với Ngưu Hữu Đạo...
Buổi tối, không khí yên tĩnh, Hạo Vân Đồ đột nhiên có nhã hứng leo lên đình đài lầu các, nhìn những ngôi nhà đốt đèn đằng xa.

Ông ta đứng nhìn thật lâu, tay vịn lan can, tình cảm dâng trào, đột nhiên thở dài: “Ta nguyện con dân nước Tề được bình an mãi mãi!”
Bộ Tầm từ đằng sau bước lên, cười nói: “Ước nguyện của bệ hạ nhất định có thể thực hiện được!”
Hạo Vân Đồ khẽ lắc đầu, nở nụ cười tự giễu, sau đó hỏi: “Ngưu Hữu Đạo ở đâu rồi?”
Bộ Tầm im lặng. Ở đâu? Còn có thể ở đâu chứ? Bây giờ hắn đang phong lưu khoái hoạt trong kinh thành kìa.

Chương 489: Nổi Tiếng Bên Ngoài (1)

Chương 489: Nổi Tiếng Bên Ngoài (1)
“Sao vậy? Ngay cả ngươi cũng không nắm được hướng đi của hắn?” Hạo Vân Đồ quay lại hỏi.
Bộ Tầm thật sự không biết nên nói cái gì cho phải. Còn cần phải nắm giữ sao? Hắn gây ra động tĩnh lớn vô cùng, không cần tận lực tìm hiểu cũng có thể biết được.
Sự việc đã sớm truyền ra, chỉ là ông ta không tiện bẩm báo lại cho Hạo Vân Đồ, sợ ảnh hưởng đến tâm trạng của ông.
“Vì sao lại ấp úng như thế?” Hạo Vân Đồ lạnh lùng nhìn chằm chằm Bộ Tầm. Ông ta không thích nhất chính là bị người ta giấu diếm.
Bộ Tầm hơi hạ thấp người, đáp: “Hồi Bệ hạ, người kia còn chưa rời khỏi kinh thành.”
“Hắn còn chưa đi?” Hạo Vân Đồ hơi nghi hoặc, không biết vì sao Ngưu Hữu Đạo vẫn còn ở lại kinh thành. Hắn đến đây vì chuyện chiến mã, ông ta đã giúp hắn giải quyết chuyện này ở phương diện nước Tề, hắn còn ở đây để làm gì? Lúc này, ông ta còn hoài nghi hơn tại sao Bộ Tầm lại do dự như vậy: “Vì sao hắn chưa đi? Bộ Tầm, ngươi đang giấu quả nhân chuyện gì sao?”
Bộ Tầm cười khổ. Ông ta chẳng muốn liên quan đến chuyện này, cho nên đến giờ vẫn không lên tiếng. Bây giờ Bệ hạ hỏi, ông ta không nói không được. Nếu không, đó chính là tội khi quân. Bộ Tầm hạ thấp người lần nữa: “Hồi Bệ hạ, Ngưu Hữu Đạo có chuyện phong lưu quấn thân. Hắn muốn cưới Hồng Nương...”
Hạo Vân Đồ đang dò xét Bộ Tầm đột nhiên ngưng lại, thái độ dửng dưng cũng biến mất: “Ngưu Hữu Đạo muốn cưới Hồng Nương? Ngươi khẳng định? Không phải bà ta là người hầu của hắn sao? Tại sao lại biến thành muốn cưới bà ta?”

Bộ Tầm đáp: “Tin tức truyền ra, người trong cuộc cũng đã xác nhận.”
Hạo Vân Đồ rốt cuộc đã hiểu vì sao Bộ Tầm không đề cập đến chuyện này. Lần trước ông đã nói, ông ta không đành lòng khi nghe chuyện của Hồng Nương, cũng không muốn nhắc lại, càng không nghĩ đến chính là kết quả này.
Quay người, ánh mắt Hạo Vân Đồ nhìn về phía những ngôi nhà đang thắp đèn trong kinh thành, im lặng thật lâu, cũng không biết ông đang suy nghĩ chuyện gì, chỉ biết cảm xúc trong ánh mắt rất phức tạp.
Một lúc lâu sau, ông ta hỏi: “Hắn ở lại kinh thành để chuẩn bị hôn sự sao?”
Bộ Tầm đáp: “Trước mắt còn chưa có dấu hiệu về chuyện này. Hai người bọn họ như hình với bóng, du ngoạn bốn phía, hình như còn chưa tận hứng.”
Khóe môi Hạo Vân Đồ nhếch lên. Ông ta vốn muốn nói, nếu như Ngưu Hữu Đạo tính đến chuyện hôn sự, ông ta sẽ tìm một lý do nào đó để tặng lễ, thể hiện sự rộng lượng của mình, chứng tỏ ông ta đã bỏ qua chuyện cũ, không nghĩ đến người ta vẫn còn ân ái, trong đầu không khỏi hiện lên một người phụ nữ mặc áo đỏ ném tú cầu: “Quả nhân là Hoàng đế nước Tề, không để tư tình nhi nữ ràng buộc. Mười văn điệp xuất cảnh như thế nào rồi?”
Bộ Tầm đáp: “Đang bị tranh đoạt kịch liệt, chết không ít người, nhưng đồ vẫn còn nằm trong tầm khống chế của chúng ta. Có ba đại môn phái âm thầm phối hợp, sẽ không để cho bất cứ một tờ nào rời khỏi nước Tề...”
Buổi tối, đứng dưới núi, bầu trời đầy sao nhìn như có thể chạm tay đến. Nhưng khi trèo lên đỉnh núi, lại phát hiện không thể chạm vào.
Hắc Mẫu Đơn ngước đầu nhìn trời cao, làn váy thỉnh thoảng bị gió thổi bay lên.
Nàng và Công Tôn Bố đã cho người tiềm phục ở đây, chờ kế hoạch kế tiếp của Ngưu Hữu Đạo. Ai ngờ, kế hoạch kế tiếp còn chưa thấy, lại nghe được tin tức Ngưu Hữu Đạo muốn cưới Quản Phương Nghi.
Thẩm Thu truyền tin tức, chứng minh sự việc diễn ra rất đột ngột. Ngưu Hữu Đạo và Bộ Tầm đến tìm Quản Phương Nghi, sau đó qua đêm cùng

một chỗ với bà ta. Ngày hôm sau đã ra quyết định muốn cưới Quản Phương Nghi.
Hắc Mẫu Đơn không biết Ngưu Hữu Đạo đang giở trò quỷ gì, nhưng làm ầm ĩ chuyện kết hôn thì không khỏi quá bất hợp lý.
Nàng ta biết rất rõ, giữa nàng ta và Ngưu Hữu Đạo không tồn tại quan hệ nam nữ, cũng không có bất kỳ tình yêu nam nữ. Nhưng không hiểu tại sao nàng lại cảm thấy bực bội, muốn người nào đó nên bình tĩnh, suy nghĩ việc này cẩn thận một chút.
Nước Tề vẫn còn chìm trong bóng tối, nhưng ở quận Thanh Sơn lại đang vào thời điểm rạng sáng.
Tiếng vó ngựa ầm ầm chạy ra khỏi sơn cốc. Sau khi Thương Thục Thanh cùng với ba vị Chưởng môn Phí Trường Lưu, Trịnh Cửu Tiêu, Hạ Hoa tiễn đám người Thương Triều Tông rời đi, mọi người đưa mắt nhìn nhau.
Thương Triều Tông cũng bị kinh động vì chuyện Ngưu Hữu Đạo muốn kết hôn.
Người bị kinh động đầu tiên là Thiên Ngọc môn.
Nhắc đến chuyện này, Thiên Ngọc môn có chút tức giận.
Ban đầu, bọn họ muốn để Phong Ân Thái trực tiếp hỏi Ngưu Hữu Đạo, nhưng Phong Ân Thái lại không có ở bên cạnh hắn, đem cái thứ vất vả lắm mới quăng ra được ôm trở về. Về sau, cái thứ đó được ném ra lại, cũng có người nhận, nhưng người nhận cảm thấy hành vi của Thiên Ngọc môn quá khác thường, liền truy sát đệ tử Thiên Ngọc môn, muốn giết người diệt khẩu. Cuối cùng, một thế lực khác tham gia tranh đoạt, giúp cho đệ tử Thiên Ngọc môn ở nước Tề thoát khỏi nguy hiểm.
Cho dù là vậy, chuyện này cũng khiến cho Thiên Ngọc môn tổn thất không ít đệ tử tinh nhuệ, thiếu chút nữa làm cho Bành Hựu Tại tức đến thổ huyết.
Đương nhiên, Thiên Ngọc môn vẫn lưu lại đường lui. Có một số đệ tử tiềm phục tại Tề kinh không xuất hiện, cho nên bọn họ đã truyền về tin tức Ngưu Hữu Đạo muốn cưới Quản Phương Nghi. Thiên Ngọc môn lập tức tìm đến Thương Triều Tông để xác minh tình huống.
Kết hôn là chuyện thường tình trong nhân gian, ai cũng không nói ai được gì, nhưng thân phận của Quản Phương Nghi khiến cho người ta

thật sự không nói được lời nào.
Sau khi nghe xong thân phận của Quản Phương Nghi, Thương Triều Tông cũng rất ngạc nhiên, không thể tin được Ngưu Hữu Đạo lại cưới loại đàn bà này, vì thế đã tìm sang bên này để chứng thực.
Nhưng ba phái, bao gồm người của Ngũ Lương Sơn cũng không rõ ý đồ của Ngưu Hữu Đạo, chỉ biết việc này là có thật.
Nhìn đám người kia rời đi, Thương Thục Thanh quay người, hỏi ba vị Chưởng môn: “Vị Hồng Nương kia rất xinh đẹp sao?”
Ba người nhìn nhau. Trước mặt nàng ta nói người phụ nữ khác xinh đẹp hay không, dường như có chút không được thích hợp.
Nhưng hiện thực thì phải đối mặt. Phí Trường Lưu đáp: “Trước kia, khi ta còn chưa tiếp nhận chức Chưởng môn Lưu Tiên tông, đã từng du ngoạn đến Tề kinh. Mặc dù không quen biết với vị Hồng Nương đó, nhưng trước nghe kỳ danh sau gặp mặt. Không thể không thừa nhận, bà ta là một giai nhân tuyệt sắc hiếm có trên thế gian.”
Trịnh Cửu Tiêu gật đầu, nói: “Lúc trước, ta cũng mộ danh bà ta nên đến xem, rất xinh đẹp, nói là phong hoa tuyệt đại cũng không đủ. Có rất nhiều người ái mộ bà ta. Nhưng đó là chuyện trước kia, về phần diện mạo bây giờ như thế nào thì ta không rõ cho lắm.”
“Xì!” Hạ Hoa khinh thường khịt mũi, liếc xéo hai người, gương mặt tràn ngập sự khinh bỉ: “Người đàn bà đó là một ả tiện nhân không biết xấu hổ. Các người còn chạy thật xa đến nhìn bà ta. Nhìn đám đàn ông các người kìa, chỉ có bấy nhiêu mà các người đã như vậy, ta không hiểu sao các người lại trở thành Chưởng môn của một phái.”
Lời nói khiến cả hai có chút xấu hổ.
Phí Trường Lưu giải thích: “Lúc đó ta đi du ngoạn, thuận đường nên xem qua, không đến nỗi tệ như ngươi đã nói.”
Trịnh Cửu Tiêu nói: “Đúng, chỉ đi du ngoạn thôi. Thấy cái gì hay mà không đến xem, có còn được xem là du ngoạn không?”
Thương Thục Thanh ngẩng đầu nhìn trang viên Ngưu Hữu Đạo ở trên đỉnh núi phía xa, sắc mặt hơi ảm đạm. Xem ra, bây giờ tiếp tục chải đầu cho Ngưu Hữu Đạo không còn thích hợp nữa, dễ khiến người ta hiểu lầm. Nàng không thể ở lại chỗ đó.

“Này, trước đó ta cũng đã từng đến Tề kinh, tại sao ta lại không nghe thấy chứ? Quận chúa, đừng để ý đến hai gã đàn ông xấu xa này nữa!”
Hạ Hoa kéo tay Thương Thục Thanh rời đi.
Hiện trường chỉ còn lại Phí Trường Lưu và Trịnh Cửu Tiêu hai mặt nhìn nhau.
Phí Trường Lưu hỏi: “Ngươi cảm thấy việc này thế nào?”
Trịnh Cửu Tiêu đáp: “Ta còn có thể cảm thấy thế nào về việc riêng tư của người khác chứ? Nhưng nói đi thì phải nói lại, người này quả thật lợi hại. Không nói đến thanh danh hay không thanh danh, nhiều năm như vậy, đóa hoa mà nhiều người hái không được, tên kia vừa ra tay đã giải quyết xong. Có thể làm được việc mà người khác không thể, đây chính là bản lãnh!”

Chương 490: Nổi Tiếng Bên Ngoài (2)

Chương 490: Nổi Tiếng Bên Ngoài (2)
Phí Trường Lưu dở khóc dở cười. Liên tiếp những chuyện lớn xảy ra ở Tề kinh, vừa khiêu chiến, lại văn điệp xuất cảnh, rồi đấu giá, đả thương đệ tử Thiên Hỏa giáo. Người bên này, ai cũng vì vị kia mà nơm nớp lo sợ. Cuối cùng thì tốt rồi! Lần này, vị kia làm một cú như thế, đúng là vang danh khắp thiên hạ.
“Bình thường, nhìn hắn làm người rất khiêm tốn, nhưng làm việc thì toàn chuyện không tầm thường, động một chút là những chuyện dương danh thiên hạ, đúng là không phải chuyện mà người bình thường có thể làm được! Ngươi có nhìn thấy không, Quận chúa hình như cũng có ý với Ngưu Hữu Đạo.” Ông ta quay đầu nhìn theo bóng lưng của Thương Thục Thanh.
Gần đây, Ngưu Hữu Đạo thường xuyên gặp phiền phức, mọi người đều chú ý đến phản ứng của Thương Thục Thanh. Nếu còn nhìn không ra, bọn họ sống nhiều năm cũng vô dụng rồi.
Trịnh Cửu Tiêu quay đầu nhìn lại: “Nam nữ trẻ tuổi mà, lâu ngày sinh tình cũng có thể hiểu. Nhưng dù sao, tuy người ta là phụ nữ hiền thục hiếm có, tính cách và các phương diện khác đều không thể bắt bẻ, nhưng gương mặt của nàng ấy, quả thật không dám nhìn, dễ làm người ta sợ, đời này xem như chậm trễ rồi. Haiz, không đề cập đến cũng được, rõ ràng chỉ là tình cảm đơn phương. Việc này ai cũng đừng nhắc đến, nếu không, cả hai bên đều xấu hổ.”
“Điều này không cần ngươi phải nhắc!”
Bắc Châu, trên bờ sông, Thiệu Bình Ba phấn chấn nhìn vòi nước đang xả nước sông cuồn cuộn xuống mương, chảy đến các đồng ruộng rộng lớn.

Gió thổi tới vù vù sau lưng, hun đúc ý chí xây dựng thiên hạ của Đại công tử ngọc thụ lâm phong Bắc Châu.
Một bên, gió thổi tung tay áo của Đường Nghi, sắc mặt nàng ẩn hiện sự buồn bực.
Nam ngọc thụ lâm phong, nữ dung mạo thiên tiên, chẳng khác nào một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ.
Kênh tưới tiêu đã được hoàn thành, bắt đầu đưa vào sử dụng, tâm trạng của Thiệu Bình Ba vô cùng tốt. Y quay sang nhìn Đường Nghi, hỏi: "Muội có tâm sự gì sao?"
Đường Nghi đáp: "Quản lý một môn phái, tránh không được có chút rắc rối."
Thiệu Bình Ba gật đầu:" Từ từ rồi giải quyết, đừng vội!"
Đường Nghi cũng gật nhẹ đầu. Thật ra, bây giờ nàng đang nghĩ đến nàng suất lĩnh Thượng Thanh tông đến Bắc Châu có phải sai rồi không? Vì tiền đồ của Thượng Thanh tông, nàng nghĩ, nếu cứ tiếp tục như vậy, tinh thần của toàn bộ Thượng Thanh tông sẽ suy sụp. Một khi từ trên xuống dưới dưỡng thành tâm thái ngồi ăn rồi chờ chết, tiếp nhận vận mệnh, Thượng Thanh tông rất khó hồi phục lại.
Vì thế, nàng bắt đầu hướng ánh mắt đến Ngưu Hữu Đạo, đồng ý nhường lại chức Chưởng môn cho hắn, nhưng Ngưu Hữu Đạo không chút lưu tình mà từ chối, rõ ràng không muốn nối lại bất cứ quan hệ nào với nàng. Nàng cũng không tìm được lý do oán trách người ta. Là ai có lỗi với ai trước, mọi người biết rõ trong lòng.
Gần đây, nàng liên tục nghe được tin tức, Ngưu Hữu Đạo nhìn qua giống như đang gặp nguy hiểm, nhưng đối với nàng mà nói, nàng biết rất rõ, Ngưu Hữu Đạo càng nguy hiểm, hắn lại càng có tư cách oanh oanh liệt liệt. Thân là Thượng Thanh tông, đại phái đệ nhất nước Yến năm đó, khi lọt vào tay của nàng, dần dần rơi vào trạng thái vô danh.
Ngay cả chính bản thân nàng cũng cảm nhận được, nếu không tận lực nhắc đến, giới tu hành sẽ không còn nhớ đến trên đời này còn có một Thượng Thanh tông tồn tại.
Trong giới tu hành bây giờ, người nào mà không biết Ngưu Hữu Đạo? Đường đường là một môn phái, nhưng tên tuổi còn kém hơn cả một người bị đuổi khỏi sư môn!

Đây không phải là lần đầu tiên Thượng Thanh tông gặp phải chuyện này. Trước đó có Triệu Hùng Ca, bây giờ đến Ngưu Hữu Đạo!
Nàng biết rõ, nếu không có Triệu Hùng Ca, chỉ sợ một nơi sống yên ổn Thượng Thanh tông cũng không có. Triệu Hùng Ca vừa xuất hiện, đã mang lại đường sống cho Thượng Thanh tông.
Nàng hay nghĩ, vì sao Thượng Thanh tông không có được đệ tử có năng lực? Vì sao đệ tử có năng lực đều bị đuổi ra ngoài? Rốt cuộc Thượng Thanh tông đã sai ở chỗ nào?
Gần đây, nàng cũng nghe tin tức Ngưu Hữu Đạo muốn cưới Hồng Nương. Tin tức này đối với nàng, người đã từng bái đường với Ngưu Hữu Đạo mà nói, nói không suy nghĩ là giả, nhưng chỉ có thể đứng nhìn. Người khác có thể nói tại sao ngay cả loại đàn bà như vậy mà Ngưu Hữu Đạo cũng cưới, còn nàng ngay cả tư cách nói cũng không có.
“Gần đây muội có tin tức gì của Ngưu Hữu Đạo hay không?” Thiệu Bình Ba đột nhiên hỏi một câu.
Y hỏi câu hỏi này, cũng không vì cái gì khác, mà vì gần đây y thật sự không nhận được tin tức của Ngưu Hữu Đạo.
Đại Thiền Sơn không quan tâm ân oán cá nhân của y. Chúng ta đã bảo vệ an toàn cho ngươi, ngươi còn muốn như thế nào nữa?
Suy nghĩ của Đại Thiền Sơn rất đơn giản. Năm đó, người nhà của y bị hạ độc, thiếu chút nữa khiến Đại Thiền Sơn bị liên lụy, còn chưa đủ loạn sao? Họ không muốn y và Ngưu Hữu Đạo cứ tiếp tục mâu thuẫn, cũng không muốn nhìn thấy rắc rối nào nữa.
Cho nên, Đại Thiền Sơn sẽ không để lộ bất luận tin tức nào về Ngưu Hữu Đạo cho y biết. Thậm chí còn tiến hành phong tỏa nhất định, sợ y suy nghĩ lung tung, hy vọng y tập trung tinh lực vào việc phát triển Bắc Châu, quản lý Bắc Châu cho tốt.
Bên phía Tô Chiếu, bởi vì không nghe theo sự phân phó của y, che giấu chuyện nàng ta ra tay với Ngưu Hữu Đạo. Cho nên, nàng ta cũng không cung cấp tin tức nào về Ngưu Hữu Đạo cho y biết.
Đối với Thiệu Bình Ba mà nói, mặc dù y rất bận rộn, nhưng vẫn canh cánh Ngưu Hữu Đạo trong lòng. Sau khi Ngưu Hữu Đạo đến nước Tề, y không còn nhận được bất cứ tin tức gì có liên quan đến Ngưu Hữu Đạo.

Y có truyền tin cho Tô Chiếu, hỏi thăm chuyện chiến mã, tiện thể hỏi tình huống của Ngưu Hữu Đạo. Tô Chiếu trả lời lại, nàng ta vẫn đang chú ý đến Ngưu Hữu Đạo.
Từ một góc nào đó mà nói, Tô Chiếu vẫn không cam lòng, còn đang tìm cơ hội ra tay.
Không có được tin tức chính xác về Ngưu Hữu Đạo, Thiệu Bình Ba luôn có cảm giác không nỡ, cảm thấy sắp có chuyện gì đó phát sinh. Càng như vậy, y lại càng chú ý cẩn thận. Khi rút tay lại, y căn dặn Tô Chiếu trước khi chứng thực chuyện chiến mã, đừng có mà trêu chọc Ngưu Hữu Đạo.
Y thậm chí còn nói rõ, tên kia không dễ chọc. Nàng ta không phải là đối thủ của hắn!
Ban đầu, theo lý, nhắc Ngưu Hữu Đạo trước mặt Đường Nghi là không thích hợp, nhưng trong lòng của y, từ trước đến nay, y không lúc nào là không lo lắng. Ngưu Hữu Đạo quá yên tĩnh. Chạy đến nước Tề để giải quyết chuyện chiến mã, nhưng yên tĩnh như vậy khiến cho y cảm thấy không được bình thường, rốt cuộc không nhịn được mà hỏi.
Đường Nghi khẽ lắc đầu, nói: “Ta không quá chú ý tình huống của hắn, tạm thời không nghe nói tin tức gì!”
Trên thực tế, nàng đã nhận được cảnh cáo của Đại Thiền Sơn. Thượng Thanh tông bị ép buộc im miệng!
Nàng ấy không biết sao? Thiệu Bình Ba cảm thấy nghi ngờ, rốt cuộc Ngưu Hữu Đạo đang làm cái gì vậy?
Sau cái lần chọc Băng Tuyết các, y bị Đại Thiền Sơn khống chế nghiêm ngặt, không được tiếp xúc với các thế lực khác trong giới tu hành. Bởi vì Đại Thiền Sơn sợ y phái thế lực khác đi gây sự, vì thế những môn phái nhỏ bên trong Bắc Châu đều bị cảnh cáo.
Y muốn phái Tống Thư và Trần Quy Thạc đi tìm hiểu, nhưng bây giờ lại muốn hai người tập trung giám sát đường thủy. Đây mới là chuyện lớn trước mắt.
Nghĩ đến nghĩ lui, y vẫn quyết định làm trái ý Đại Thiền Sơn, chuẩn bị để Thiệu Tam Tỉnh âm thầm nghĩ biện pháp.
Sau khi có quyết định này, y quay sang nhìn Đường Nghi. Nhìn gương mặt đẹp như tranh vẽ của cô gái trước mặt, trong lòng y bắt đầu gợn

sóng: “Đường Nghi!”
Đường Nghi quay sang, bốn mắt chạm nhau.
Thiệu Bình Ba đưa tay cầm lấy tay của nàng, nhưng ngón tay còn chưa chạm đến, Đường Nghi đã nhanh chóng tránh đi, nói: “Đại công tử, xin tự trọng!” Gương mặt của nàng còn hiện lên sự tức giận.
Nàng không phải là Quản Phương Nghi. Từ nhỏ, nàng đã được dạy dỗ theo quan niệm chính thống. Nếu không có tình cảm nam nữ, phương diện tình dục phải được ước thúc nghiêm ngặt. Nàng không chấp nhận làm trái quy tắc này, cũng không muốn tùy ý.
Thiệu Bình Ba ngươi bình thường hay tỏ thái độ mập mờ thì cũng thôi đi, bây giờ còn dám động tay động chân, y xem nàng là gì? Chuyện này đối với nàng mà nói, chính là một sự sỉ nhục. Vì thế đã chọc giận nàng!

Chương 491: Ăn Bám

Chương 491: Ăn Bám
Thiệu Bình Ba xấu hổ, cười nói: “Ta xin lỗi, ta nhất thời khó kìm lòng được!”
Đường Nghi nói: “Ta là phụ nữ đã có chồng, mong rằng Đại công tử về sau đừng nên nói những lời như vậy. Nếu không, huynh chính là làm nhục ta đấy!”
Nói xong, trong lòng nàng không nhịn được mà chùng xuống. Ngưu Hữu Đạo sắp tái giá, đến lúc đó nàng còn có thể nói như vậy không?
Thiệu Bình Ba kiêng kỵ Triệu Hùng Ca. Nếu muốn làm chuyện gì, Đại Thiền Sơn phải đến quỳ gối trước mặt Triệu Hùng Ca, cũng không dám bức Đường Nghi đến chó cùng rứt giậu. Nàng quay đầu nhìn về phía trước, hơi nheo mắt lại, ánh mắt có chút u ám.
Trong lương đình trên núi, Lệnh Hồ Thu và Hồng Tụ cùng nhìn về phía xa, trơ mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi đi chơi về, sau đó hai người cùng nhau bước vào trong viện của Quản Phương Nghi.
Thời gian đảo mắt đã qua một tháng.
Quản Phương Nghi và Ngưu Hữu Đạo dính nhau quá chặt, khiến bọn họ không tìm được cơ hội ra tay.
Muốn dùng sắc để dụ, điều kiện tiên quyết là không có mặt của Quản Phương Nghi mới được. Quản Phương Nghi ở đây, cho dù Ngưu Hữu Đạo có tà tâm, sợ là cũng phải thu hồi tặc đảm.
“Tiên sinh, nếu cứ tiếp tục kéo dài, bên trên thì dễ nói rồi, nhưng chuyện Ngụy Trừ, Ngưu Hữu Đạo thì không thể kéo dài được nữa!” Hồng Tụ thấp giọng nói.
Lệnh Hồ Thu cau mày. Ngay từ đầu, ông ta đã cảm thấy canh cánh kế hoạch sắc dụ của hai cô gái. Bây giờ, thời gian càng lúc lâu, ông ta lại càng cảm thấy sốt ruột vì hai cô gái không có cơ hội để ra tay: “Như vậy,

ngươi báo tình hình với bên trên, để họ thiết lập ván cục, định thời gian dụ Quản Phương Nghi ra ngoài!”
Bọn họ vốn định ra kế hoạch dụ Quản Phương Nghi đi, nhưng Quản Phương Nghi đã rửa tay gác kiếm, không kinh doanh gì nữa, cũng không gặp khách, đúng là không dễ gì dụ người ra ngoài. Một vấn đề khác, dụ ra ngoài rồi, cũng phải có đủ thời gian cho hai cô gái, không để cho Quản Phương Nghi trở về quá sớm mà làm hỏng mọi chuyện. Vì thế, cũng không phải dụ Quản Phương Nghi ra khỏi Phù Phương Viên là xong.
“Vâng!” Hồng Tụ gật đầu đồng ý.
Trong viện, dưới bóng cây, Ngưu Hữu Đạo nằm nhắm mắt trên ghế. Trong đầu hắn đang suy nghĩ tin tức mà Công Tôn Bố truyền đến. Những chiếc thuyền bên phía hải đảo đoán chừng sắp được sửa chữa xong.
Trong lúc hắn đang suy nghĩ, hắn chợt nghe thấy động tĩnh, liền mở mắt, chỉ nhìn thấy một cái túi nhỏ đang bay đến, rớt xuống bụng của hắn.
Quản Phương Nghi tay cầm quạt tròn, lắc vòng eo mềm mại bước đến. Đồ là do bà ta ném tới.
Ngưu Hữu Đạo mở cái túi ra xem, chỉ thấy bên trong là Linh Nguyên đan, số lượng không ít.
Quản Phương Nghi dùng chân đẩy chiếc ghế tròn rồi ngồi xuống bên cạnh, đung đưa cây quạt trong tay: “Một trăm viên!”
Ngưu Hữu Đạo hoài nghi hỏi: “Có ý gì?”
Quản Phương Nghi đáp: “Ta thấy ngươi tu luyện mà không dùng Linh Nguyên đan, cứ dựa vào công pháp cứng rắn hấp thu linh khí. Ta đau lòng ngươi quá, nên đưa cái này cho ngươi.”
Nghe Quản Phương Nghi nói, Ngưu Hữu Đạo liền nghĩ đến việc này. Truyền Pháp Hộ Thân phù của hắn đã dùng hết một viên, chỉ còn lại năm viên.
Hắn đoán chừng, không bao lâu nữa, hắn sẽ phải dùng Linh Nguyên đan để tu luyện, chỉ là tốc độ tu luyện sẽ chậm hơn không ít.
Ngẫm lại cũng có chút tiếc nuối. Nếu toàn bộ tu vi của Đông Quách Hạo Nhiên đều hóa thành Truyền Pháp Hộ Thân phù cho hắn thì tốt biết mấy. Hắn có thể một đường tu luyện đến Kim Đan cảnh. Nhưng, đó cũng chỉ

là giấc mơ, cũng chẳng phải thực tế. Nếu tu vi của Đông Quách Hạo Nhiên đầy đủ, người ta đã sống tốt rồi, cũng không cần truyền pháp cho hắn.
Hắn giơ cái túi nhỏ trong tay, nói: “Nhưng ta không có tiền cho ngươi!”
Quản Phương Nghi xì một tiếng, cầm cây quạt vỗ vào trong ngực của hắn: “Ngươi hãy dùng lương tâm mà suy nghĩ, lần nào ra ngoài chơi không phải lão nương đây thanh toán chứ, ngươi có bỏ ra một đồng nào không? Ta không thấy ngươi đề cập chuyện tiền bạc với ta, tại sao bây giờ lại đề cập?”
“Haha!” Ngưu Hữu Đạo gượng cười, xin lỗi: “Chỉ là hiểu lầm thôi. Ta không có thói quen mang theo tiền trên người.”
Nếu bà ta không nhắc, hắn thật sự không nghĩ đến chuyện này. Khi du ngoạn ở kinh thành, sau khi tiêu pha phung phí hắn liền rời đi, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện trả tiền. Bên cạnh lúc nào cũng có người, vì thế hắn không có thói quen trả tiền.
Việc này thật ra cũng chỉ là hiểu lầm. Khi đám người Hắc Mẫu Đơn rời đi, bọn họ không nhớ đến việc đưa chút tiền cho hắn. Chính vì thói quen đã dưỡng thành của hai bên, bây giờ hắn rỗng túi ở lại kinh thành. Trước đây, khi ăn gì cũng có Lệnh Hồ Thu chi trả.
Bây giờ nghĩ lại, gần đây hắn giống như ăn bám vào người ta vậy.
Quản Phương Nghi nói: “Yên tâm đi, ta không so đo mấy việc này đâu. Ta cũng quen rồi. Mấy năm qua, ta cũng tiêu không ít tiền cho mấy tên tiểu bạch kiểm, thêm ngươi cũng không nhiều, mà thiếu ngươi cũng vậy thôi.”
Ngưu Hữu Đạo dở khóc dở cười: “Tình cảm của ta biến thành ăn bám sao? Ta không quen ăn cơm chùa!” Hắn trả lại cái túi nhỏ cho Quản Phương Nghi.
Quản Phương Nghi dùng quạt ngăn lại: “Không phải ăn bám, mà là cho ngươi mượn, về sau trả cả gốc lẫn lãi cho ta. Tài lộ của ta đã bị cắt mất, về sau ngươi nhớ phải nuôi ta cho tốt, đừng trở mặt không quen biết là được!”
Đây có thể nói là sớm chiều ở chung nên có chút hiểu nhau.
Bà ta có ánh mắt nhìn người. Hơn một tháng ở chung, bà ta cũng dần dần hiểu Ngưu Hữu Đạo nhiều hơn.

Mặc dù Hô Diên Uy là một người tùy tiện, nhưng gã không ngốc. Như gã nói với Viên Cương, trên người Ngưu Hữu Đạo có mị lực, người này có thể kết giao!
Quản Phương Nghi cũng nhận ra, chàng thanh niên mà bà ta sớm chiều chung đụng, hoàn toàn không giống đám thanh niên mà bà ta đã từng gặp trước kia.
So sánh với đám đàn ông ra vào phòng bà, tối thiểu hắn không giống như đang tận lực làm ra vẻ, cũng chẳng diễn kịch gì với bà ta. Bên trong hắn dường như lắng đọng một phẩm chất cố hữu, đó chính là mị lực nhân cách!
Nhất là khi bà ta tìm hiểu được, Ngưu Hữu Đạo chủ động đuổi hết người bên cạnh mình đi, không để bọn họ chịu mạo hiểm với hắn, một mình ở lại đối phó với nguy hiểm, bà ta thật sự rất kinh ngạc.
Nhưng bản thân Ngưu Hữu Đạo lại không đề cập đến chuyện này.
Từ một giây phút đó, bà ta đã ý thức được, đây là một người xấu đáng để bà ta đầu tư.
Quản Phương Nghi nói đến chuyện làm ăn bị cắt đứt, Ngưu Hữu Đạo im lặng. Một viên Linh Nguyên đan có giá một trăm kim tệ. Một trăm viên là một vạn kim tệ. Đối với tu sĩ bình thường mà nói, đó không phải là số tiền nhỏ!
Vạn đề là, Quản Phương Nghi đã không còn buôn bán, còn phải nuôi mấy chục thuộc hạ, ngoại trừ chi tiêu hàng ngày, còn phải chi phí cho tài nguyên tu luyện. Số tiền cần tiêu rất nhiều.
“Hồng Nương, ngươi còn bao nhiêu tiền?” Ngưu Hữu Đạo hỏi một câu.
Thật ra, lần này hắn đến đây chẳng mang theo đồng bạc nào cả. Trước đó, số tiền mà hắn kiếm được cũng đã tiêu hết. Thiên Ngọc môn không thấy thỏ không thả chim ưng, tiền lời của rượu cũng không chia cho hắn. Về phần mua chiến mã, chỉ khi nào nhìn thấy chiến mã, Thiên Ngọc môn mới đồng ý bỏ tiền.
Quản Phương Nghi ngạc nhiên hỏi: “Sao vậy? Ngươi đã lừa lão nương, bây giờ còn muốn gạt tiền của lão nương?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngươi nhìn ta đi, ta chỉ hỏi một câu thôi mà!”
Quản Phương Nghi nói: “Chuyện cá nhân riêng tư, từ chối trả lời.”

Ngưu Hữu Đạo cười ha hả: “Xem ra mấy năm qua ngươi buôn bán không tệ, đích thật đã để dành được chút gia sản.”
Quản Phương Nghi dựa người vào ghế, lung lay cây quạt trong tay, vừa quạt mát cho bà ta, vừa đẩy mùi thơm trên cơ thể bà ta cho Ngưu Hữu Đạo ngửi thấy: “Ngươi muốn lừa gạt tiền của ta cũng không phải là không được. Ta đã nói qua, chỉ cần người mà ta đồng ý gả, tất cả của ta đều là của hắn, bao gồm gia sản của ta. Nếu không ta chịu thiệt một chút, ngươi đường đường chính chính cưới ta?”
“Oạp! Mệt trong người quá, ta ngủ một chút đây!” Ngưu Hữu Đạo quay đầu sang nhắm mắt lại, dùng phương thức này để từ chối.
Quản Phương Nghi hận đến nghiến răng, dùng sức nhéo cánh tay của hắn một cái.
Người họ Ngưu nào đó lợn chết không sợ nước sôi, một chút cũng không nhúc nhích, chết cũng không mở mắt, không lên tiếng trả lời.

Chương 492: Việc Tư

Chương 492: Việc Tư
Suốt thời gian sau đó, Ngưu Hữu Đạo không bước ra cửa, luôn chú ý cao độ động tĩnh bên phía hải đảo, yêu cầu Công Tôn Bố ngày nào cũng phải thông báo tình huống giám sát.
Mấy ngày sau, Lệnh Hồ Thu tìm đến, đứng dưới bóng cây gọi Ngưu Hữu Đạo: “Huynh đệ!”
Ngưu Hữu Đạo đang liếc mắt đưa tình với Quản Phương Nghi, thấy Lệnh Hồ Thu đeo hành lý, hắn đứng lên hỏi: “Nhị ca muốn ra ngoài sao?”
Lệnh Hồ Thu đáp: “Ta đã tìm được nhân thủ thích hợp, nhưng việc động thủ với Ngụy Trừ không nên để quá nhiều người biết, vì thế ta đã bỏ qua khâu trung gian, muốn đích thân đến gặp mặt đối phương để nói chuyện, xem điều kiện của đối phương như thế nào, còn giá tiền ra sao nữa. Bàn bạc xong xuôi, ta sẽ liên lạc với ngươi. Ngươi chỉ cần lo chuyện tiền là được.”
Ngưu Hữu Đạo vui mừng nói: “Được, không biết lần này Nhị ca đi bao lâu?”
Lệnh Hồ Thu đáp: “Ít thì hai ba ngày, nhiều thì bảy tám ngày.”
Chào một câu xong, Lệnh Hồ Thu chuẩn bị xuất phát. Ngưu Hữu Đạo muốn tiễn ông ta, Lệnh Hồ Thu nói không cần, tránh cho người ta chú ý. Nếu đã nói như vậy, Ngưu Hữu Đạo cũng không khách sáo, chỉ tiễn đến cửa tiểu viện.
Nhìn Lệnh Hồ Thu rời đi, Quản Phương Nghi thuận tay đưa cây quạt lên che mặt, dùng động tác che chắn lơ đãng này hơi nghiêng đầu ném ánh mắt ra hiệu cho một người đứng không xa, lập tức có người lặng lẽ theo dõi Lệnh Hồ Thu rời đi.
Trở lại nội viện, Ngưu Hữu Đạo nằm lên ghế.

Quản Phương Nghi ngồi lên ghế tròn bên cạnh: “Xem ra, rốt cuộc đã như ngươi mong muốn, ông ta muốn đổi hướng sang động thủ với Ngụy Trừ.”
Ngưu Hữu Đạo cười khổ: “Sự việc hơi vượt quá dự liệu của ta. Ta không nghĩ đến ông ta lại kéo dài như vậy. Nếu ông ta còn tiếp tục, có lẽ ta không chịu nổi nữa.”
Nguyên nhân rất đơn giản, bên hải đảo đã có động tác, hắn không thể nào cứ ở lại kinh thành mãi. Hắn ở cũng đủ lâu rồi. Nếu bây giờ còn không đi, chỉ sợ Hạo Vân Đồ sẽ thu thập hắn.
Hai người câu có câu không nói chuyện với nhau. Một lát sau, người đàn ông theo dõi đã trở về. Nhìn vẻ mặt uể oải của Ngưu Hữu Đạo, dường như không biết có nên nói hay không.
Quản Phương Nghi nói: “Người ta cũng đã ngủ với lão nương rồi, ngươi không cần tỵ húy, cứ nói đi!”
Ngưu Hữu Đạo trừng mắt, phát hiện người phụ nữ này thích tư vị trâu già gặm cỏ non đến nghiện, cứ mở miệng ngậm miệng là lôi việc này ra chế giễu hắn.
Người đàn ông bẩm báo: “Đông gia, Lệnh Hồ Thu một mình ra khỏi kinh thành từ cửa Nam. Trước khi rời khỏi Phù Phương Viên, ông ta đã cải trang.”
“Ừm!” Quản Phương Nghi gật đầu, biểu hiện đã biết, quạt tròn trong tay vung xuống.
Người đàn ông kia đang định lui ra, Ngưu Hữu Đạo chợt hỏi: “Lệnh Hồ Thu ra khỏi thành một mình?”
Người đàn ông nhìn Quản Phương Nghi, đáp: “Phải!”
Ngưu Hữu Đạo ngồi dậy: “Hồng Tụ, Hồng Phất đâu? Hai người đó không cùng đi với ông ta sao?”
Người đàn ông sửng sốt một chút: “Không phải hai người bọn họ ở lại Phù Phương Viên sao? Bọn họ chỉ tiễn Lệnh Hồ Thu đến cửa hông thì dừng, cũng không cùng đi chung.”
“Hồng Tụ, Hồng Phất không đi?” Ngưu Hữu Đạo đứng lên, cảm thấy hơi lạ: “Hai người này lúc nào cũng như hình với bóng với ông ta mà.”
Quản Phương Nghi suy nghĩ một chút rồi nói: “Lão Thất, ngươi sang viện tử bên kia xác nhận lại, xem bọn họ còn ở đó hay không.”

“Vâng!” Người đàn ông vâng lệnh rồi lui ra.
Không bao lâu sau, gã quay lại, xác nhận Hồng Tụ và Hồng Phất vẫn còn, chỉ có một mình Lệnh Hồ Thu rời đi.
“Có ý gì đây?” Ngưu Hữu Đạo lẩm bẩm: “Để ta đi xem!” Dứt lời liền bước ra ngoài.
“Ngươi đi nhanh như vậy làm gì? Vội vã đầu thai sao?” Quản Phương Nghi kêu lên, lắc lắc vòng eo mềm mại đi theo, quạt tròn trên tay không ngừng đong đưa.
Hai người vừa ra khỏi viện tử, lập tức có năm sáu người xung quanh đi theo.
Hồng Tụ, Hồng Phất đang ở trong sân phơi đồ, nhìn thấy có người đến, tạm buông đồ trong tay xuống, bước đến hành lễ: “Đạo gia, Phương tỷ!”
Ngưu Hữu Đạo hỏi hai người: “Vì sao hai ngươi không đi cùng Nhị ca?”
Hồng Tụ đáp: “Tiên sinh nói chuyện lần này cơ mật, hai chị em song sinh chúng ta đi cùng dễ khiến người ta chú ý. Người mà tiên sinh gặp cũng rất cẩn thận, không cho phép tiên sinh dẫn theo người. Tiên sinh cũng cố ý giấu diếm thân phận, không muốn đối phương biết, cho nên mới không mang bọn ta theo.”
Trở về viện tử của Quản Phương Nghi, Ngưu Hữu Đạo chắp tay, vừa đi vừa suy nghĩ.
Trên ghế đã đổi thành Quản Phương Nghi nằm uể oải, thỉnh thoảng vặn vẹo cơ thể, quơ chiếc quạt tròn trong tay: “Đừng lúc ẩn lúc hiện như vậy, làm ta hoa mắt quá.”
Ngưu Hữu Đạo dừng lại: “Tại sao ta cứ cảm thấy việc này rất kỳ lạ?”
Quản Phương Nghi nói: “Ngươi ta nói không sai, mang theo một cặp chị em song sinh, người hữu tâm vừa nhìn thì biết ông ta là Lệnh Hồ Thu. Làm việc ổn thỏa một chút cũng đúng mà.”
Ngưu Hữu Đạo ngồi lên ghế tròn, ghé người vào chiếc ghế nằm, rỉ tai Quản Phương Nghi: “Vậy ngươi cảm thấy Lệnh Hồ Thu sẽ tìm người nào ra tay với Ngụy Trừ?”
Quản Phương Nghi nghiêng đầu lại, thổi một luồng hơi vào mặt hắn: “Không phải ngươi nói ông ta là người của Hiểu Nguyệt các sao? Thế lực của Hiểu Nguyệt các rất khổng lồ, cao thủ nhiều như mây, ông ta

muốn giết Ngụy Trừ, tất nhiên là tìm Hiểu Nguyệt các...” Nói đến đây, đột nhiên bà ta cau mày ngừng lại.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Bây giờ ngươi đã hiểu hai người kia có vấn đề chưa? Nếu ta không biết nội tình của ông ta, chắc chắn ta đã bị gạt rồi.”
Quản Phương Nghi nghiêng người, cuộn hai chân lên, mặt đối mặt với hắn: “Người ta chỉ cố tìm người khác mà không phải tìm người của Hiểu Nguyệt các thì sao? Ngoài ra, Hiểu Nguyệt các rất thần bí, nội bộ không bại lộ thân phận lẫn nhau cũng có khả năng.”
“Chỉ mong là vậy!” Ngưu Hữu Đạo thản nhiên nói một câu, chậm rãi ngồi thẳng dậy, ánh mắt lấp lóe.
Hai ngày sau, ngoài phòng Quản Phương Nghi vang lên tiếng gõ cửa. Giọng nha hoàn truyền đến: “Đông gia!”
Đang ngủ say trên giường, Quản Phương Nghi lật qua lật lại.
Ngưu Hữu Đạo đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa dưới giường, nói: “Này, đừng ngủ nữa, đang gọi ngươi đấy.”
Tình huống của hai người trong phòng đã thay đổi, biến thành Quản Phương Nghi ngủ trên giường, Ngưu Hữu Đạo ngủ dưới đất.
Cũng không còn cách nào. Đầu tiên là da mặt người ta dày, tiếp theo hắn có việc cầu người, Quản Phương Nghi lại đùa dai, Ngưu Hữu Đạo không muốn xuống cũng không được.
Quản Phương Nghi ngay cả mắt cũng không mở, thuận tay ném cái gối về phía hắn, có vẻ như chê hắn ồn ào.
Ngưu Hữu Đạo một phát bắt được cái gối đang bay đến.
Trên giường, Quản Phương Nghi hỏi: “Chuyện gì vậy?”
Nha hoàn bên ngoài nói: “Đông gia, Hứa lão lục nói có chuyện gấp.”
Quản Phương Nghi bỗng nhiên mở mắt, hơi tỉnh táo lại, nhìn ra sắc trời chỉ tờ mờ sáng bên ngoài. Bà ta biết, nếu không phải có chuyện gấp, Hứa lão lục sẽ không quấy rầy bà ta lúc này.
Bà ta lập tức ngồi dậy, mang giày vào rồi đứng dậy, khoác chiếc áo khoác, tóc tai bù xù bước ra ngoài.
Ngưu Hữu Đạo ném chiếc gối trở lại giường, cũng đứng dậy, chậm rãi dạo bước ra bên ngoài, nhìn Quản Phương Nghi đang nói chuyện với Hứa lão lục trong đình viện.

Quản Phương Nghi vuốt mái tóc dài, hỏi: “Có chuyện gì mà ngươi gấp như vậy?”
Hứa lão lục trầm giọng đáp: “Lão thập tam xảy ra chuyện rồi. Gã làm một vụ mua bán, kết quả món đồ đó có vấn đề, bị người mua bắt lại. Bây giờ người mua muốn chúng ta giải quyết!”
Mặt Quản Phương Nghi trầm xuống: “Ai bảo gã tự mình tiếp hàng vậy. Lão nương đã rửa tay gác kiếm, không phải cũng đã bảo các ngươi ngừng sao?”
Hứa lão lục nói: “Đại tỷ, ta đã hỏi thăm, chuyện là như thế này. Vụ mua bán lần này kiếm lời rất nhiều, lão thập tam nhịn không được, muốn kiếm bộn một chút, ai ngờ đã xảy ra chuyện.”
Người của Phù Phương Viên xưng hô với Quản Phương Nghi bên ngoài là Đông gia, nhưng bên trong đều gọi Đại tỷ!
Quản Phương Nghi vẫn tức giận. Nhưng bây giờ không phải là lúc tức giận, tức giận cũng không giải quyết được vấn đề: “Người mua là ai?”
Hứa lão lục đáp: “Cũng không rõ nữa. Đối phương không nói, dựa theo quy củ, chúng ta không hỏi.”
Quản Phương Nghi hỏi: “Người bán đâu?”
Hứa lão lục đáp: “Chúng ta tìm suốt đêm cũng không tìm được, chắc là đã chạy rồi.”

Chương 493: Trao Đổi Con Tin (1)

Chương 493: Trao Đổi Con Tin (1)
Quản Phương Nghi nói: “Thế đối phương có ra điều kiện gì không?”
Hứa lão lục đáp: “Hai điều kiện, hoặc bồi thường bằng đồ vật, hoặc bồi thường bằng tiền.”
Quản Phương Nghi hỏi” “Thứ gì, bao nhiêu tiền?”
Hứa lão lục nói: “Ba mươi tám phù triện, giá trị ba trăm vạn kim tệ.”
“Nhiều như vậy sao?” Quản Phương Nghi kinh ngạc, rốt cuộc đã hiểu tại sao lão thập tam lại động tâm.
Hứa lão lục cười khổ: “Đại tỷ đã rửa tay gác kiếm, nếu không phải số tiền quá lớn, chúng ta đã tự mình giải quyết, cũng không kinh động đến Đại tỷ!”
Quản Phương Nghi hỏi: “Người bị bắt đưa đi đâu rồi?”
Hứa lão lục nói: “Trên một chiếc thuyền ngoài thành!”
“Thông báo cho Trần bá chuẩn bị một chút.” Quản Phương Nghi nói một câu, sau đó quay người bỏ đi.
“Vâng!” Hứa lão lục chắp tay đồng ý, cũng quay người rời đi.
Ngưu Hữu Đạo đang đứng dưới mái hiên định hỏi chuyện gì, Quản Phương Nghi đã như một làn gió thơm lướt qua người hắn bước vào phòng.
Ngưu Hữu Đạo đành phải vào theo.
Quản Phương Nghi ngồi trước bàn trang điểm, nhanh chóng chải đầu.
Ngưu Hữu Đạo bước đến hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”
Quản Phương Nghi vừa chải đầu vừa nói: “Người bên dưới tự mình tiếp hàng, xảy ra chút chuyện, bị người mua bắt lại.”
“”Tự mình tiếp hàng?” Ngưu Hữu Đạo nói: “Xem ra người bên cạnh ngươi không quá nghe lời ngươi rồi.”

Quản Phương Nghi nói: “Không biết thì đừng có nói mò. Việc này chắc chắn có người gài bẫy. Một vụ mua bán lớn như vậy, hai bên mua bán sao có thể không kiểm hàng ngay tại chỗ chứ, tự dưng lại đi bắt người ta là chuyện thế nào? Đoán chừng có người nghe nói ta rửa tay gác kiếm, cho ta là tảng mỡ dày nên muốn cắn một miếng!”
Có người gài bẫy? Ngưu Hữu Đạo bỗng cau mày: “Có phải là vì ta không?”
Quản Phương Nghi quay đầu lại hỏi: “Chuyện này có liên quan gì đến ngươi chứ?”
Ngưu Hữu Đạo im lặng. Trong tình huống như lúc này, bên cạnh hắn xuất hiện biến cố gì cũng đều khiến hắn nghi ngờ, không biết có liên quan gì đến hắn hay không.
Hắn hỏi: “Ngươi định xử lý như thế nào?”
Quản Phương Nghi đáp: “Nếu đã bị người ta cắn, tất nhiên cũng phải nhìn xem răng của đối phương có cứng hay không.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngươi đừng làm loạn, đối phương đã dám gài bẫy, tất sẽ có chuẩn bị.”
Quản Phương Nghi nói: “Chuẩn bị? Lão nương làm nghề này, nếu có chút chuyện cũng giải quyết không được, chiêu bài Hồng Nương há có thể treo ở Tề kinh này sao?”
Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng, hứng thú hỏi: “Vậy tại sao ngươi lại tùy ý để ta chế phục?”
“Hừ, đã tiện nghi lại còn khoe mẽ. Toàn bộ nước Tề này, ngoại trừ Hạo Vân Đồ và tam đại phái, con mẹ nó ngươi lại là một trong số ít người dám chọc lão thái giám Bộ Tầm, nhưng ngươi tưởng lão nương sợ ngươi à? Chỉ dựa vào ngươi mà cũng dám tháo chiêu bài của lão nương?”
Quản Phương Nghi oán giận nói. Nhắc đến chuyện này, bà ta lại càng tức.
Quản Phương Nghi hùng hùng hổ hổ, nhanh chóng chải đầu cho xong, sau đó ném Ngưu Hữu Đạo ra ngoài, chuẩn bị thay quần áo.
Trong viện, Hứa lão lục và ông cụ quét rác giữ cửa Phù Phương Viên tên Trần bá đã đến.
Ngưu Hữu Đạo nhìn bên phải xong rồi lại nhìn bên trái.

Không bao lâu sau, Quản Phương Nghi tóc tai đã búi gọn, ăn mặc sạch sẽ mở cửa bước ra, lay động vòng eo, phong tình chọc người.
Ngay bậc thang, Ngưu Hữu Đạo ngăn bà ta lại: “Để ta đi cùng với ngươi!”
“Không cần, ngươi đi còn vướng víu hơn đấy!” Quản Phương Nghi vung tay đẩy hắn ra.
Vướng víu? Ngưu Hữu Đạo im lặng. Hắn có lòng tốt muốn giúp đỡ, bà ta lại cho rằng hắn vướng víu?
Quản Phương Nghi bước đến trước mặt Hứa lão lục, dặn dò một câu: “Ta không có ở đây, các ngươi hãy coi chừng hắn, đừng để người ta có chỗ hở chui vào.” Vừa nói vừa chỉ Ngưu Hữu Đạo.
“Vâng!” Hứa lão lục đáp.
Trần bá tóc bạc trắng đi theo Quản Phương Nghi.
Một chiếc xe ngựa đậu sẵn ngoài cổng, Trần Bá đưa tay đỡ Quản Phương Nghi lên xe, còn mình thì ngồi lên chỗ lái.
Ngưu Hữu Đạo bước đến cửa sổ xe, đẩy màn cửa ra nhìn, thấy bên trong trống rỗng.
Quản Phương Nghi đang ngồi trong xe ngựa, chậm rãi lay động cây quạt, thổi một luồng hơi vào mặt hắn: “Ban ngày cho ngươi nhìn ban đêm cho ngươi nhìn. Cái nào cũng cho ngươi nhìn hết rồi, còn chưa nhìn đủ à?”
Ngưu Hữu Đạo đã quen với giọng điệu ngả ngớn của bà, không để ý đến, hỏi: “Ngươi đi một mình thôi sao?”
Quản Phương Nghi hất mặt về phía trước: “Trần bá không phải người à?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Chỉ hai người các ngươi? Ngươi cũng đoán được đối phương giăng bẫy, cũng đừng chủ quan chứ!”
“Ta biết mình đang làm gì, không cần tên tiểu bạch kiểm ngươi nhắc.”
Chiếc quạt tròn vỗ vào mặt hắn, Quản Phương Nghi kêu lên: “Trần bá!”
Bốp! Trần bá giơ roi quất vào mông ngựa, chiếc xe ngựa lao đi.
Tiểu bạch kiểm? Ngưu Hữu Đạo dở khóc dở cười, phát hiện bề ngoài của hắn đúng là giống với loại ăn bám kia. Hắn quay lại hỏi Hứa lão lục: “Chỉ có Đông gia các ngươi và Trần bá đi thôi sao?”
Hắn không tin lắm.

Hứa lão lục nói: “Tiên sinh yên tâm đi. Trong tình huống bình thường, chỉ cần không có việc gì, không đắc tội với người không đắc tội nổi, người có thể ngăn được Đông gia và Trần bá không nhiều. Đi nhiều người, ngược lại còn khiến Đông gia và Trần bá vướng bận thêm!”
Nghe xong, Ngưu Hữu Đạo giật mình. Chẳng lẽ Quản Phương Nghi là giả heo ăn thịt hổ, thâm tàng bất lộ? Nếu không, Hứa lão lục dựa vào đâu mà dám cuồng ngôn như vậy?
Hứa lão lục chỉ nói đến thế thôi, hỏi vì sao thì lại không nói rõ...
Ngoài thành, tại bờ sông cỏ dại rậm rạp, một chiếc thuyền lớn đang bỏ neo.
Một chiếc xe ngựa chạy đến, không còn đường có thể đi, cũng không cách nào đến gần chiếc thuyền, chỉ có thể ngừng từ xa.
Trần bá bước xuống xe, vén rèm lên, sau đó đưa tay đỡ Quản Phương Nghi xuống xe.
Quản Phương Nghi chậm rãi đong đưa quạt tròn trong tay, nhìn chằm chằm chiếc thuyền đằng xa. Ánh mắt Trần bá lạnh lùng quan sát bốn phía.
Quản Phương Nghi vung quạt tròn lên, san phẳng đám cỏ dại mọc thành bụi đằng trước, lộ ra một con đường có thể đi, sau đó khoan thai đong đưa cây quạt đi thẳng đến.
Một cơn gió lướt qua, bãi cỏ dập dềnh như sóng, chen lấn nhau hướng về phía người phụ nữ vũ mị phong tình đằng trước.
Đinh đinh đinh...
Chợt nghe tiếng đàn như có như không truyền đến, Ngưu Hữu Đạo lười nhác nằm trên ghế mở mắt ra, hỏi một câu: “Là ai đang gảy đàn vậy?”
Phù Phương Viên rộng như vậy, có thể nghe được tiếng đàn, chắc chắn phải từ bên trong phát ra.
Hứa lão lục phất tay, lập tức có người đi tìm hiểu.
Một lát sau, một người trở về, bẩm báo: “Là tiếng đàn phát ra từ trong viện của Lệnh Hồ tiên sinh.”
Ngưu Hữu Đạo nhướng mày, đứng lên, chậm rãi bước ra viện tử, lần theo hướng tiếng đàn.
Tiếng đàn này ngược lại nhắc nhở hắn nên đi hỏi Hồng Tụ và Hồng Phất, xem tình huống của Lệnh Hồ Thu như thế nào.

Bốn người Hứa lão lục đi theo đằng sau.
Trên thuyền, một người đàn ông mặc trang phục hoa lệ, chắp tay đứng trước cửa sổ gian phòng nhỏ, nhìn Quản Phương Nghi và Trần bá cùng nhau đi đến, liền nghiêng đầu hỏi một câu: “Chỉ có hai người bọn họ?”
Tùy tùng một bên trả lời: “Chỉ có hai người bọn họ. Tai mắt của chúng ta xung quanh không phát hiện được những người khác.”
Người đàn ông nói: “Lá gan của người phụ nữ này đủ lớn nhỉ!”
Y quay người bước ra khỏi gian phòng nhỏ, đứng trên boong tàu, từ trên cao nhìn xuống hai người đang đến gần.
Quản Phương Nghi và Trần bá đứng bên dưới, quan sát xung quanh.
Quản Phương Nghi nhìn lên trên nói: “Hồng Nương Phù Phương Viên ôm thành tâm đến giải quyết vấn đề, mời chủ sự ra trả lời!”
Người đàn ông nói: “Ta là người mua, ngưỡng mộ danh tiếng của Hồng Nương Tề kinh đã lâu!”
Quản Phương Nghi ừm một tiếng: “Thất lễ, xin hỏi tôn tính đại danh?”
Người đàn ông đáp: “Cái này không quan trọng, quan trọng là ai sẽ đền bù tổn thất cho ta?” Y đưa tay thủ thế, một đám người xuất hiện trên thuyền. Xung quanh cũng có mười mấy người bay đến, bao vây Quản Phương Nghi và Trần bá chính giữa.
Quản Phương Nghi chậm rãi đong đưa cây quạt tròn, nhìn xung quanh một chút rồi nói: “Cái cần bồi sẽ bồi, cái cần thường sẽ thường, tất cả đều dễ nói chuyện. Người của ta đâu?”
Tách! Người đàn ông búng tay một cái sau lưng.
Rất nhanh, lão thập tam của Phù Phương Viên được đưa ra, quần áo xốc xếch, hiển nhiên đã bị người ta hành hạ một chút.

Chương 494: Trao Đổi Con Tin (2)

Chương 494: Trao Đổi Con Tin (2)
Thấy Quản Phương Nghi đã đến, lão thập tam có chút kích động, há miệng muốn nói nhưng lại nói không được, vùng vẫy hai lần vẫn bị chế trụ, không có sức phản kháng.
Một bàn tay để vào yết hầu của ông ta, có thể lấy mạng của ông ta bất cứ lúc nào.
Quản Phương Nghi nói: “Để gã nói chuyện. Ta phải xác nhận gã thật sự không có việc gì.”
Người đàn ông nghiêng đầu qua, cấm chế trên thân lão thập tam được giải trừ, sau đó lớn tiếng nói: “Đông gia, đây là mưu kế của bọn chúng. Hai bên mua bán tám chín phần mười là cùng một bọn.”
“Bây giờ ngươi muốn đùn đẩy trách nhiệm sao?” Người đàn ông cười lạnh, bây giờ người đang ở trong tay y.
“Im miệng, ngươi nói nhảm nhiều như vậy làm gì. Làm thì cũng đã làm rồi, chỉ có thể trách mình không có mắt.” Quản Phương Nghi nhìn chằm chằm lão thập tam, quát một tiếng, sau đó hỏi: “Ngươi không sao chứ?”
Lão thập tam lắc đầu: “Thuộc hạ chỉ bị vết thương nhỏ, không có việc gì.”
“Vậy là tốt rồi!” Quản Phương Nghi gật đầu, đong đưa cây quạt tròn nói với người đàn ông mặc áo hoa lệ: “Chúng ta đến rồi, mau thả người đi!”
Người đàn ông nói: “Dễ thôi, chỉ cần chúng ta bàn bạc vấn đề bồi thường cho thỏa đáng.”
Quản Phương Nghi gọn gàng nói: “Ngươi nói con số đi.”
Người đàn ông đáp: “Thoải mái nhỉ! Ta tổn thất mất ba trăm vạn kim tệ, ngươi xem rồi liệu mà làm.”
Quản Phương Nghi gật đầu với Trần bá, Trần bá lập tức cởi chiếc túi nhỏ căng phồng đeo trên lưng xuống, đưa cho bà ta.

Quản Phương Nghi mở cái túi nhỏ, giơ lên nói: “Ba trăm vạn kim tệ ở đây, thả người đi!”
Người đàn ông dường như không nghĩ đến Quản Phương Nghi lại thoải mái như vậy, ba trăm vạn kim tệ nói đưa là đưa. Sau khi trao đổi ánh mắt với hai bên xong, y cười ha hả, nói: “Túi Hồng Nương Tề kinh sâu thật. Xem ra, ba trăm vạn này đối với ngươi mà nói không tính là gì. Ba trăm vạn có thể bồi thường cho vụ mua bán, nhưng huynh đệ chúng ta bị giày vò như vậy, món nợ này nên tính thế nào?”
Quản Phương Nghi cười như không cười, hỏi: “Thế ngươi muốn gì?”
Người đàn ông nhìn chăm chú biểu hiện của Quản Phương Nghi, chợt chế giễu: “Ta đã nghe qua diễm danh Hồng Nương Tề kinh, hôm nay nhìn thấy, quả là vưu vật phong tình vạn chúng. Nếu cứ như vậy mà bỏ lỡ, chẳng phải đáng tiếc lắm sao? Như vầy đi, ngươi lưu lại một đêm với ta, coi như bồi thường cho việc chúng ta bị giày vò, như thế nào?”
Lời vừa nói ra, chung quanh vang lên tiếng cười cợt.
Lão thập tam cả giận nói: “Vô sỉ!”
“Im miệng!” Quản Phương Nghi quát một tiếng.
Lão thập tam cắn môi cúi đầu.
Trần bá ngược lại vẫn rất bình tĩnh.
Quản Phương Nghi lắc cây quạt, nhìn người đàn ông, mỉm cười nói: “Đàn ông nào mà lão nương chưa nhìn thấy qua. Thêm ngươi nữa cũng không nhiều, thiếu ngươi cũng không ít. Qua một đêm với ngươi thì không thành vấn đề nhưng ta làm sao biết ngươi còn lôi món nợ nào ra nói nữa hay không?”
Người đàn ông hất cằm, ra hiệu nói: “Ở đây có chỗ cho ngươi cò kè mặc cả sao?”
Quản Phương Nghi không chút hoang mang, nói: “Hồng Nương ta có thể đặt chân ở kinh thành nhiều năm như vậy, tất cũng có quen biết với người có thể phát huy tác dụng. Ta đã dám đến, sao có thể không chuẩn bị chứ? Ngươi có tin khi đánh nhau, lập tức sẽ có người chạy đến đây hay không?”
Ánh mắt người đàn ông quét bốn phía, trong lòng hơi kiêng kỵ. Đây cũng chính là điều mà y cảm thấy kỳ quái. Theo y được biết, Phù Phương Viên cũng có một số nhân thủ, tại sao chỉ có hai người đến đây?

Nếu nói một chút chuẩn bị cũng không có, ngay cả y cũng không tin.
Quản Phương Nghi nói tiếp: “Ta không trực tiếp dẫn người đến chính là không muốn gây chuyện. Chém chém giết giết chẳng tốt cho ai cả, có thể giải quyết hòa bình thì không cần kết thù. Như vậy đi, ngươi thả người, để hai người bọn họ rời đi, ta ở lại qua đêm với ngươi, tiền cũng của ngươi luôn, người của ngươi cũng có thể ở lại, nhưng sáng mai ngươi nhất định phải tuân thủ lời hứa thả ta đi, như thế nào?”
Lúc này, đến lượt người đàn ông nghi hoặc: “Ngươi không sợ ta đổi ý?”
Quản Phương Nghi nói: “Ta đã nói, nếu không có sức, ta đã không dám đến. Ta đã dám đến, tất sẽ không sợ phiền phức. Ngươi và ta tuân thủ lời hứa, tự nhiên sẽ bình an vô sự. Nếu ngươi dám đổi ý, ngươi cũng đừng hòng tốt hơn.”
Người đàn ông có chút do dự, nhìn chung quanh xem ý của người khác.
Quản Phương Nghi khinh thường nói: “Lá gan của ngươi chỉ có bấy nhiêu mà đòi ngủ với ta? Một mình ta ở lại, các ngươi sợ gì chứ? Cho dù có việc phải động thủ, đối phó với một mình ta không tốt hơn đối phó với hai cao thủ sao? Chẳng lẽ các ngươi không hiểu điều này? Ta ở lại làm con tin của các ngươi, các ngươi còn cái gì phải sợ nữa? Dù sao bắt ta làm con tin cũng còn tốt hơn bắt người của ta!”
Người đàn ông suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Được, cứ quyết định như vậy, thả người!” Khóe miệng của y hơi lộ ra nụ cười quỷ quyệt không dễ nhận thấy.
Chỉ cần Quản Phương Nghi rơi vào tay y, mục đích của y đã đạt được, cái khác không quan trọng. Đến lúc đó, xử lý như thế nào không phải do Quản Phương Nghi bà ta quyết định, trước cứ để bà ta tự cho là đúng đi.
Lão thập tam được thả ra, bị đẩy ra bên ngoài, lảo đảo ngã xuống đất một cái.
Quản Phương Nghi nghiêng đầu ra hiệu với Trần bá. Trần bá hơi hạ thấp người, sau đó bước ra khỏi vòng vây.
Trần bá đỡ lão thập tam dậy, giải cấm chế trên người ông ta, sau đó kéo lão thập tam đi.
Người xung quanh lại tiến lên, định bắt Quản Phương Nghi lại.
“Gấp cái gì, người còn chưa đi xa, ta làm sao biết các ngươi có ngăn bọn họ lại hay không.” Quản Phương Nghi đong đưa cây quạt, nói: “Đừng ép

ta chó cùng rứt giậu, ngay cả chút thời gian đó mà cũng không chờ được à?”
Người đàn ông giơ tay, ngăn cản động tác của người bên dưới.
Đợi cho đến khi không còn thấy bóng của Trần bá và lão thập tam đi về hướng kinh thành, người đàn ông từ trên cao nhìn xuống, nói: “Hồng Nương, mời!” Sau đó đưa tay ra hiệu lên thuyền.
Quản Phương Nghi vẫn không động đậy, đong đưa cây quạt tròn, nhìn trái ngó phải, có vẻ thờ ơ: “Ta là người coi trọng bản thân vô cùng. Chiếc thuyền này cũ quá, ta không có hứng thú, các ngươi cứ chậm rãi chơi đi, ta đi trước.” Dứt lời, bà ta định quay người rời đi.
Người đàn ông mặc áo hoa lệ nheo mắt: “Hồng Nương, ngươi đang nói đùa sao?”
“Thế ngươi có nghĩ ta đang nói đùa không?” Ngón tay Quản Phương Nghi lật một cái, một phù triện màu đen xuất hiện giữa ngón tay của bà ta, phía trên phù triện còn có đường vân kiếm ảnh, mơ hồ có ánh sáng di chuyển trên đường vân.
Người đàn ông thất kinh kêu lên: ‘Thiên Kiếm phù!”
Y không ngờ người phụ nữ này lại có trong tay vũ khí giết người lợi hại như vậy.
Nghe ba chữ “Thiên Kiếm phù”, những người bao vây chung quanh đều chấn động, vẻ mặt hoài nghi nhưng không ai dám đến gần, ngược lại còn lui ra xa hơn.
Quản Phương Nghi cười lạnh: “Thiên Kiếm có trong tay, đã đủ giết ngươi chưa?”
Sắc mặt người đàn ông trở nên khó coi, rốt cuộc đã hiểu vì sao y bị người phụ nữ này đùa giỡn. Con tin đã chạy thoát rồi, trong tay y không còn thứ gì có thể uy hiếp được bà ta!
Y nghiến răng nghiến lợi nói: “Ngươi có Thiên kiếm, nhưng một tấm phù triện cũng chỉ dùng được một lần. Chúng ta nhiều người như vậy, ngươi có thể giết được mấy người!”
Quản Phương Nghi xì một tiếng: “Lão nương từ lúc khai trương Phù Phương Viên đến nay, ngươi cho rằng các ngươi là người đầu tiên đến gây phiền phức cho ta à? Ngươi không ngây thơ đến mức cho rằng ta chỉ dựa vào một Thiên Kiếm phù thì có thể giải quyết hết tất cả phiền

phức?” Bà ta giắt quạt tròn vào eo, lật tay một cái, lại một phù triện màu đen xuất hiện trên ngón tay, phía trên còn có hình vẽ sấm sét, đồng thời còn có ánh sáng di chuyển.

“Khai Sơn phù!” Lại có người kinh ngạc kêu lên.

Quản Phương Nghi liếc mắt nhìn người vừa lên tiếng, vặn Khai Sơn phù trên ngón tay một cái, một miếng biến thành ba miếng nằm chồng lên nhau.

Có không ít người bắt đầu run rẩy.

Phù triện phân thành bốn cấp. Màu tím là cực phẩm, màu đen là thượng phẩm, màu đỏ là trung phẩm, màu vàng là hạ phẩm.

Chương 495: Sắc Dụ

Chương 495: Sắc Dụ
Sở dĩ phân ra như vậy là vì chất liệu luyện chế phù triện khác nhau. Dùng vật liệu khác nhau là vì năng lượng ẩn chứa trong các loại phù triện lớn nhỏ không giống nhau. Phù triện cực phẩm ẩn chứa năng lượng mà các vật liệu hạ phẩm không thể chịu nổi.
Phù triện không dễ luyện chế, cho nên giá cả rất đắt.
Người sử dụng nó chẳng khác nào đốt tiền, bởi vì chỉ dùng được một lần. Người bình thường sẽ không dùng nó, vì phần lớn đều không dùng nổi.
Người có chút điều kiện thì có thể giữ một tấm phòng thân trên người, bảo vệ tính mạng trong các thời điểm mấu chốt.
Nhưng người trước mặt lại có một phù triện thượng phẩm.
Người đàn ông nắm chặt hai tay, nói: “Phù Phương Viên giật dây mua bán, lừa gạt người mua, ngươi muốn làm gì?”
Quản Phương Nghi nói: “Đừng làm bộ với ta nữa! Biển chữ vàng Hồng Nương ta sừng sững nhiều năm như vậy, không phải ngọn gió nào cũng có thể thổi ngã! Nếu các ngươi có ý kiến, có thể đến Phiêu Miễu các thỉnh cầu phán quyết. Chưởng môn Thiên Hỏa giáo, Đại Khâu môn, Huyền Binh tông đều là người của Phiêu Miễu các, bọn họ đang ở trước mặt đấy, các ngươi đi tìm bọn họ đi. Cả đám chỉ biết lén lút, các ngươi giỏi lắm sao?”
Người đàn ông nói: “Hồng Nương, cho dù hôm nay ngươi có thể thoát thân, nhưng sau này thì sao?”
“Không có hôm nay, nói chi đến sau này. Ta không có thời gian chơi với các ngươi nữa, ta đi đây! Ai dám cản lão nương, lão nương lấy Khai Sơn phù nổ chết người đó!” Quản Phương Nghi đe dọa xong, lắc mình lao vút đi.

Để lại một đám người đứng im, không ai dám ngăn cản, hai mặt nhìn nhau, rồi đưa mắt nhìn bóng người bay đi xa.
Gương mặt người đàn ông tràn đầy vẻ lo lắng. Mặt mũi hôm nay xem như mất hết, cũng không cách nào bàn giao lại với bên trên.
Y nghĩ không ra trong tay người phụ nữ này lại có nhiều phù triện như vậy. Tại sao y không nghe một chút phong thanh nào cả?
Nhưng nghĩ lại, nếu đổi lại là y, y tuyệt sẽ không nói ra việc hôm nay. Đúng là quá xấu hổ!
“Mau phát tin tức ra ngoài!” Người đàn ông gấp lên.
Nội viện, bên trong một lương đình, Hồng Phất lạnh lùng ngồi đánh đàn, tiếng đàn chậm rãi phát ra từ nơi này.
Hồng Tụ đang ở một bên lắng nghe chợt quay đầu lại, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo bước đến, vội đứng dậy hành lễ: “Đạo gia!”
Tiếng đàn dừng lại, Hồng Phất cũng đứng dậy chào: “Đạo gia!”
“Đàn không tệ, tại sao ngươi không đàn nữa?” Ngưu Hữu Đạo bước vào, cười hỏi.
Hắn vẫn như cũ, vẫn tỏ ra rất có hứng thú với hai chị em. Trước giờ hắn luôn duy trì phong cách này, không phải lúc trước hắn coi đây là cái cớ để ở chung với Quản Phương Nghi sao?
Trước khi sự việc chưa được giải quyết, hắn không thể tiết lộ mối quan hệ chân chính giữa hắn và Quản Phương Nghi. Một khi để Lệnh Hồ Thu phát hiện ra hắn đã biết thân phận của bọn họ, ông ta sẽ không chơi nữa.
Không nói cái gì khác, Ngụy Trừ chính là một mối uy hiếp lớn. Hắn còn muốn mượn tay Hiểu Nguyệt các diệt trừ Ngụy Trừ. Ngụy Trừ không chết, hắn sẽ gặp phiền phức ở cảnh nội nước Tề, rời khỏi kinh thành là nguy hiểm ngay.
Người có thực lực giết chết Ngụy Trừ, trước mắt ngoại trừ Hiểu Nguyệt các, hắn thật sự không tìm được ai khác.
Hồng Phất nói: “Đạo gia chê cười rồi. Thấy trong phòng có đàn, ta tiện tay chơi đùa một chút.”
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả, đổi chủ đề: “Bên phía Nhị ca có tin tức gì không?”
Hồng Tụ đáp: “Hôm qua ta nhận được một tin tức, vẫn còn chưa tìm được người. Hôm nay, đoán chừng tin tức sẽ đến muộn một chút.”

“Vậy à? Vậy các người tiếp tục đi. Nếu Nhị ca có tin tức gì, nhớ thông báo cho ta biết.”
“Vâng!”
Ngưu Hữu Đạo quay người bước ra khỏi đình, dẫn đám người Hứa lão lục rời đi.
Nhưng vừa mới đến cửa, Hồng Tụ đã đuổi theo, kêu lên: “Xin Đạo gia dừng bước!”
Mọi người ngừng lại. Ngưu Hữu Đạo quay đầu hỏi: “Có việc gì sao?”
Hồng Tụ do dự một chút rồi nói: “Đạo gia, có thể sang bên kia nói chuyện được không?” Ánh mắt nàng ta liếc nhìn đám người Hứa lão lục.
Ngưu Hữu Đạo hiểu ý, quay sang nói với đám người Hứa lão lục: “Các người chờ ở đây nhé!”
Hứa lão lục nói: “Đông gia dặn...”
“Không có việc gì đâu.” Ngưu Hữu Đạo biết ông ta muốn nói gì, liền giơ tay cắt ngang, chỉ vào đình nói: “Chỉ nói mấy câu thôi mà!”
Khoảng cách có xa cũng không sao. Hắn không tin Hồng Tụ, Hồng Phất dám ra tay với hắn trước mặt bao người ở Tề kinh. Hai cô gái này không phải tử sĩ, cũng chẳng phải loại người muốn chết.
Hai người quay trở lại đình. Ngưu Hữu Đạo ngồi xuống, Hồng Tụ vội châm trà.
Ngưu Hữu Đạo khoát tay: “Ngươi có chuyện gì mà làm ra vẻ thần bí vậy?”
Hai cô gái nhìn nhau, hơi do dự.
Ngưu Hữu Đạo cảm thấy kỳ lạ, thúc giục: “Có chuyện gì thì các ngươi nói mau đi.”
Cuối cùng, vẫn là Hồng Phất mặt không chút thay đổi nói: “Đạo gia, thật ra thì không ai muốn làm nô tỳ cả đời!”
Ngưu Hữu Đạo sửng sốt. Nàng ta nói vậy là sao? Hắn hỏi: “Các ngươi muốn nói gì?”
Hồng Tụ đáp: “Đạo gia, chúng ta theo tiên sinh đã hơn hai mươi năm. Năm đó, khi tiên sinh mua chị em chúng ta, ông ấy đã từng nói qua, sau mười năm sẽ trả lại văn tự bán mình cho chúng ta, để chúng ta được tự do. Nhưng chớp mắt hai mươi năm đã trôi qua, tiên sinh vẫn không có ý định đó.”

Ngưu Hữu Đạo thầm nhủ, hai cô gái này định làm cái quỷ gì đây?
Hắn nhìn kỹ hai người, hỏi dò: “Ý của các ngươi là bảo ta giúp các ngươi nói chuyện, để Nhị ca trả lại văn tự bán mình cho các ngươi?”
Hồng Phất nói: “Chị em chúng ta biết Đạo gia có ý với chúng ta. Chỉ cần Đạo gia có thể giúp chúng ta năn nỉ một chút, chị em chúng ta sẽ đồng ý!”
Ngưu Hữu Đạo hoài nghi hỏi: “Đồng ý cái gì?”
Hồng Phất đáp: “Chị em chúng ta đồng ý hầu hạ Đạo gia một lần. Đạo gia yên tâm đi, chỉ cần Đạo gia nói giúp chúng ta, không quan tâm việc thành hay không thành, chúng ta sẽ không có lời oán giận.”
Ngưu Hữu Đạo rốt cuộc đã hiểu hai người này đồng ý chuyện gì.
Nét mặt hắn trở nên đặc sắc, nhưng trong lòng lại đánh bộp một cái!
Trong khoảnh khắc này, hắn biết, kéo dài lâu như vậy, Lệnh Hồ Thu đã muốn xuống tay với hắn.
Nếu không biết nội tình của những người này thì thôi, đã biết ngọn nguồn của bọn họ, bọn họ còn nói ra mấy lời như vậy. Đây không phải là đang nói mò sao?
Hai cô gái này khiến cho hắn liên hệ hết thảy mọi chuyện trước đó lại với nhau.
Lệnh Hồ Thu rời đi.
Người bên dưới Quản Phương Nghi đột nhiên xảy ra chuyện.
Quản Phương Nghi cũng đi.
Sau đó là tiếng đàn.
Dụ hắn nghe tiếng mà đến.
Hai cô gái cầu tình, nguyện ý lấy thân báo đáp.
Liên hệ mọi thứ lại với nhau, sống lưng Ngưu Hữu Đạo phát lạnh. Tất cả mọi chuyện đều được thiết kế một cách hoàn mỹ, chính là tạo cơ hội cho hai cô gái này ra tay với hắn.
Bây giờ hắn đã hiểu vì sao Lệnh Hồ Thu kéo dài lâu như vậy mà không động Ngụy Trừ. Bởi vì ông ta còn có cơ hội xuống tay với hắn, có thể ra tay bất cứ lúc nào, cũng không cần thiết phải chọc đến Ngụy Trừ.
Sắc dụ! Hắn không nghĩ đến đám người này lại dùng sắc dụ mà ra tay với hắn.

Bây giờ hắn rất lo cho Quản Phương Nghi. Đối phương mưu đồ đã lâu, muốn tạo thời gian và không gian ra tay cho hai cô gái. Quản Phương Nghi đi rồi, còn có thể về được sao?
“Haha, có được không đấy?” Ngưu Hữu Đạo vừa cười hắc hắc xoa tay, ánh mắt vừa lướt trên người hai cô gái, chẳng khác nào con sói đói không kịp chờ đợi.
Dâm tặc! Hai cô gái mắng thầm, chuẩn bị để cho Ngưu Hữu Đạo nếm thử cái gọi là muốn sống không được muốn chết cũng không xong.
Hồng Phất bình tĩnh nói: “Nếu Đạo gia không tin, chị em chúng ta có thể cho ngài ngay bây giờ.”
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Cái này... Mà các người sẽ không nói lung tung với Nhị ca đấy chứ?”
“Sẽ không! Ta và tỷ tỷ sẽ vào phòng trước chờ ngài!” Hồng Phất hạ thấp người hành lễ. Hồng Tụ cũng thi lễ theo, sau đó cùng nhau rời đi.
Ngưu Hữu Đạo cười không ngừng. Chờ đến lúc không còn nhìn thấy hai cô gái nữa, nụ cười trên mặt hắn tắt đi, bước nhanh đến trước mặt đám người Hứa lão lục, khẩn cấp bàn giao: "Lập tức tập trung cao thủ trong Phù Phương Viên, đến tiếp viện cho Hồng Nương!”

Chương 496: Đâm Lao Thì Phải Theo Lao (1)

Chương 496: Đâm Lao Thì Phải Theo Lao (1)
Hứa lão lục nói: “Tiên sinh quá lo lắng rồi. Đông gia không dễ dàng thất thủ như vậy đâu.”
Ngưu Hữu Đạo đưa tay bóp cổ ông ta, kéo lỗ tai ông ta thấp xuống, ghé miệng thúc giục: “Người ra tay là Hiểu Nguyệt các. Hồng Nương đang gặp nguy hiểm đấy, mau đi nhanh đi!”
Nghe là Hiểu Nguyệt các, Hứa lão lục chấn kinh, vội vàng gật đầu: “Được, chúng ta đi ngay. Đúng rồi, chúng ta đi, tiên sinh phải làm sao?”
“Cứu Hồng Nương quan trọng hơn. Ngươi cứ việc mang hết cao thủ đi đi, chỉ để lại mấy người ở đây là được. Ra tay ở kinh thành này không tiện, ngươi hãy chuẩn bị cho ta một bình rượu độc...” Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng dặn dò.
Sự tình đã đến nước này, hắn không quan tâm đến chuyện có thể bị bại lộ hay không. Hắn lo Quản Phương Nghi đã rơi vào tay đối phương. Bây giờ, hắn chỉ có thể tương kế tựu kế bắt Hồng Tụ và Hồng Phất lại, hy vọng có thể làm con tin để trao đổi, còn có hy vọng cứu Quản Phương Nghi.
Hứa lão lục đại khái đã hiểu được tình huống. Vì cứu Hồng Nương, Ngưu Hữu Đạo muốn ông mang theo tất cả cao thủ đi, còn hắn ở lại đây mạo hiểm.
Hứa lão lục mấp máy môi, ôm quyền khom người bái thật sâu: “Bảo trọng!” Nói xong, ông ta nhanh chóng rời đi, không muốn trì hoãn quá lâu.
Bên trong Phù Phương Viên náo loạn hẳn lên, nhưng Hứa lão lục lại lặng lẽ triệu tập cao thủ.

Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng kéo lão thập nhị mà Hứa lão lục lưu lại cho hắn, dặn dò y chuẩn bị rượu thịt ra làm sao.
Xác nhận lão thập nhị đã ghi nhớ, Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng tiến đến gian phòng của Hồng Tụ, Hồng Phất, không dám để hai người đợi lâu.
Đối với mấy chuyện này mà lề mề, hoàn toàn không phù hợp với biểu hiện nhất quán của hắn với hai cô gái, sợ làm cho họ hoài nghi.
Hiện tại, hắn không dám làm chuyện gì khiến hai người bọn họ nghi ngờ cả.
Phòng của Lệnh Hồ Thu chính là phòng mà hai cô gái hay ở.
Lúc này Hồng Tụ và Hồng Phất cũng có chút khẩn trương. Đây là lần đầu tiên bọn họ làm mấy chuyện sắc dụ, trong lòng cả hai đều lo lắng, bất an.
“Muội không phải nói đi chuẩn bị rượu thịt sao? Rượt thịt mà muội chuẩn bị đâu?” Hồng Tụ nhỏ giọng hỏi, đi lòng vòng trong phòng tìm kiếm.
Hồng Phất lên tiếng: “Không cần rượu thịt!”
Hồng Tụ nói: “Đúng rồi, vậy để ta đi chuẩn bị nước trà!”
Hồng Phất kéo nàng ta lại: “Tỷ tỷ, nước trà cũng không cần!”
Hồng Tụ kinh ngạc hỏi: “Vậy làm sao mà hạ dược?”
Hồng Phất lắc đầu nói: “Ăn uống hàng ngày của Ngưu Hữu Đạo đều được giám sát nghiêm ngặt. Nếu chuẩn bị rượu thịt, nhất định sẽ bị kiểm tra. Chẳng lẽ mang vào phòng rồi hạ dược trước mặt hắn sao? Rất dễ dàng bị bại lộ. Việc này chỉ có thể thành công, không được sơ suất. Dùng phương pháp hạ dược trong rượu và thức ăn là không ổn!”
Hồng Tụ hoài nghi: “Không phải muội nói muốn hạ dược sao?”
Hồng Phất đáp: “Có cần phiền phức như vậy không? Cũng không cần phải mạo hiểm! Khi ôm ấp hắn, thân mật với hắn, chúng ta thừa dịp hắn ý loạn tình mê, chẳng lẽ muội và tỷ tỷ không thể nhân lúc đó lặng lẽ chế trụ hắn sao? Trước đó muội nói hạ dược trong rượu và thịt là nói cho tiên sinh nghe mà thôi. Có một số việc để tiên sinh biết, sẽ khiến tiên sinh mất hết mặt mũi. Dù sao chúng ta cũng là người của ngài ấy, nếu trước mặt ngài ấy mà nói ra mấy chuyện này, tiên sinh làm sao mà chấp nhận?”

Hồng Tụ hiểu ra. Lần này không chỉ là sắc dụ bề ngoài mà là sắc dụ nghiêm chỉnh, mười ngón tay không khỏi đan vào nhau, khẩn trương nói: “Chẳng lẽ để hắn chiếm tiện nghi sao?”
Hồng Phất nói: “Không nói đến chiếm tiện nghi hay không, cùng lắm cũng chỉ bị hắn ôm một chút, hoặc sờ qua hai lần. Trước khi hắn làm ra mấy chuyện khác người, chúng ta sẽ chế phục hắn. Tỷ tỷ, chẳng lẽ chút thiệt thòi đó mà tỷ cũng không chịu được sao? Tỷ không nghĩ lại đi, từ quận Thanh Sơn đến đây, chị em chúng ta bị hắn sai như sai nha hoàn thì không nói, ngay cả tiên sinh cũng phải làm trâu làm ngựa cho hắn. Không lẽ tỷ không muốn chấm dứt sớm chuyện này, còn muốn tiếp tục nữa sao? Không chỉ như vậy, tỷ nhìn đi, Ngưu Hữu Đạo đi đến đâu đều gây ra chuyện đến đó. Nếu cứ kéo dài như vậy mãi, chúng ta sớm muộn gì cũng bị hắn liên lụy!
Hồng Tụ cười khổ: “Tỷ hiểu ý của muội, chỉ là tỷ cảm thấy có lỗi với tiên sinh.”
Hồng Phất nắm tay của Hồng Tụ, nhẹ nhàng khuyên bảo: “Tỷ tỷ, chúng ta cứ nói với tiên sinh là chúng ta hạ thuốc, tránh cho tiên sinh chú ý. Chỉ cần chúng ta không nói việc này với tiên sinh, giết chết Ngưu Hữu Đạo, việc này trời biết đất biết, tỷ biết, muội biết, sẽ không còn người nào biết nữa. Một chút thiệt thòi nhỏ, nhịn một lát là qua thôi. Chúng ta không làm ra chuyện thật sự có lỗi với tiên sinh, tỷ nói có đúng không?”
Hồng Tụ nhẹ gật đầu.
Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, sau đó là tiếng gõ cửa, còn có giọng cười ngả ngớn của Ngưu Hữu Đạo: “Hai người có ở bên trong không?”
Hai cô gái nhìn nhau, Hồng Phất đè tay lên ngực, ra hiệu nàng đã bình tĩnh, sau đó xoay người mở cửa, thấy Ngưu Hữu Đạo đang đứng cười bên ngoài.
“Đạo gia!” Hồng Phất hạ thấp người thi lễ.
“Không cần đa lễ, không cần đa lễ. Ta có thể vào trong không?” Khi Ngưu Hữu Đạo nói ra lời này, lại còn thần bí nhìn chung quanh, có vẻ như bị chột dạ, dường như sợ người ta nhìn thấy.
“Đạo gia, mời!” Hồng Phất nghiêng người mời hắn vào trong, còn mình thì nhoài người ra ngoài, quan sát xung quanh, sau đó mới lui vào đóng

cửa lại, quay người khẽ gật đầu với Hồng Tụ, biểu hiện không có vấn đề gì.
“Đạo gia!” Hồng Tụ hành lễ trong phòng.
Ngưu Hữu Đạo lập tức tiến lên, hai tay đỡ lấy cánh tay của nàng ta, thuận tiện sờ lên mu bàn tay của nàng ta một cái: “Đều là người nhà, không cần đa lễ!”
Bị hắn sờ như thế, Hồng Tụ có cảm giác giống như có côn trùng bò trên da.
Toàn thân Hồng Tụ nổi da gà, cơ thể run lên một cái, thiếu chút nữa rụt tay về. Nàng ta nhìn thấy Hồng Tụ khẽ lắc đầu với mình, nàng ta mới cố nén không rút tay về.
Ngoài mặt thì nhịn được, nhưng trong lòng lại không khỏi buồn nôn.
Thấy nàng ta không phản kháng, Ngưu Hữu Đạo liền nắm lấy tay nàng ta không thả, cừ sờ lấy sờ để, cười hắc hắc hỏi: “Không biết lời nói của hai người lúc trước có còn được tính hay không?”
Hồng Phất bước đến, bình tĩnh nói: “Chỉ cần Đạo gia đồng ý giúp chúng ta, lời nói đó tất nhiên là tính rồi.”
“Được, các ngươi yên tâm đi, việc này cứ bao hết cho ta.” Ngưu Hữu Đạo vỗ ngực cam đoan, sau đó duỗi tay ra, bắt lấy tay Hồng Phất, một tay nắm một bàn tay, hai tay dùng sức kéo một cái, ôm hai cô gái vào lòng, ban tay lần xuống vòng eo, hình ảnh này có thể nói là trái ôm phải ấp.
Hồng Phất muốn kháng cự, nhưng vẫn còn có thể trấn định. Tuy nhiên, sắc mặt của Hồng Tụ rõ ràng có chút chịu không nổi, thỉnh thoảng nhìn em gái, có vẻ như muốn hỏi đã ra tay được chưa.
Ai ngờ Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta đã bảo người chuẩn bị rượu thịt, lập tức sẽ mang đến đây ngay. Chúng ta sẽ uống hai chén trợ hứng trước!”
Thật ra hắn cũng đang lo sợ. Hắn biết rõ hai người này tính dùng cách đó để hại hắn, nhưng lại phải đưa cổ vào con dao, lấy da còn cứng hơn đá phối hợp diễn tiếp với hai người. Thần kinh của hắn kéo căng, độ cảnh giác tăng cao, nói liếm máu trên đầu đao cũng không quá đáng.
Lúc này, Hồng Tụ và Hồng Phất đối với hắn mà nói chẳng khác nào hai con rắn độc. Ôm rắn độc vào ngực, tư vị chẳng dễ chịu chút nào. Chuyện hương diễm như thế lại không cảm thấy khoái hoạt gì cả.

Đối phương có thể ra tay với hắn bất cứ lúc nào. Hắn chỉ có thể dựa vào kế hoạch mà hắn đã ấp ủ trước đó bắt lấy hai người này, hy vọng hai người này đừng làm ra chuyện điên rồ.
Nghe nói sẽ có người đem rượu thịt đến, hai cô gái đang bị hắn ôm vào lòng ngẩng đầu nhìn nhau, hơi sửng sốt.
Lát nữa có đến người, các nàng làm sao ra tay?
Hồng Phất nói: “Đạo gia, không cần rượu thịt đâu.”
“Ài, chuyện tốt như vậy, sao không cần rượu trợ hứng chứ! Ta đã dặn dò xong hết rồi.” Ngưu Hữu Đạo dứt lời, liền cúi đầu hôn lên môi nàng ta một cái.

Chương 497: Đâm Lao Thì Phải Theo Lao (2)

Chương 497: Đâm Lao Thì Phải Theo Lao (2)
Hồng Phất ngay lập tức mở to hai mắt, cơ thể run lên, mắt mở càng lúc càng to. Lúc này, ma trảo của Ngưu Hữu Đạo đã thuận tiện trượt xuống mông của nàng.
Hồng Tụ cũng mở to mắt nhìn cảnh tượng này, hai tay cuống quýt bắt lấy tay Ngưu Hữu Đạo đang trượt vào trong cổ áo mà sờ soạng bộ ngực của nàng ta.
“Sao?” Ngưu Hữu Đạo rời khỏi môi Hồng Phất, quay sang nhìn Hồng Tụ, khiến cho Hồng Phất đang kìm nén có thời gian để thở.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm Hồng Tụ nắm lấy tay mình, rất bất mãn nói: “Ngươi có ý gì vậy? Chẳng lẽ ngươi đổi ý rồi sao?”
Ngực tự dưng có thêm bàn tay đàn ông, mặt Hồng Tụ đỏ lên, nhìn về phía em gái.
Hồng Phất vội giải vây: “Đạo gia, chúng ta không phải đổi ý. Chờ lát nữa có người đưa rượu thịt đến, bị người ta nhìn thấy thì không hay. Đợi sau khi rượu thịt được mang đến xong, chị em chúng ta lại hầu hạ ngài cũng không muộn.” Vừa nói, một tay của nàng ta định đẩy cái tay đang bóp mông của mình.
“Mấy chuyện thú vị như vầy sao có thể dừng lại? Yên tâm đi, không có việc gì đâu.” Ngưu Hữu Đạo cười ha hả nói một câu, hai tay càng ôm chặt, kéo hai cô gái đến cạnh giường, khiến cả hai đều hãi hùng khiếp vía, xem như lĩnh hội được cái gì đâm lao thì phải theo lao.
Nếu nói Ngưu Hữu Đạo không phải là sắc lang, ai mà tin?
Bây giờ hắn chỉ mong người làm mang rượu thịt lên nhanh một chút. Nếu không, hắn sợ hai cô gái này chó cùng rứt giậu.

Trong thành, Hứa lão lục đang dẫn người bước nhanh đột nhiên ngừng lại.
Đối diện là Quản Phương Nghi đang đi tới. Trần bá và lão thập tam cũng dừng bước.
Thấy bà ta không có việc gì, đám người Hứa lão lục nhẹ nhàng thở ra.
Quản Phương Nghi bước đến phía trước, trầm giọng nói: “Ta đã bảo ngươi bảo vệ Ngưu Hữu Đạo, ngươi còn chạy đến đây để làm gì?”
“Ta đã tuân theo lời đại tỷ giao phó, nhưng Ngưu Hữu Đạo nói tỷ đang gặp nguy hiểm, nói người của Hiểu Nguyệt các muốn động tới tỷ...” Hứa lão lục thấp giọng đem chuyện xảy ra kể lại cho bà ta nghe.
Biết được Ngưu Hữu Đạo không tiếc bại lộ, cũng muốn mạo hiểm bắt Hồng Tụ, Hồng Phất để cứu bà.
Vì để cứu bà, thậm chí còn bảo Hứa lão lục mang hết cao thủ của Phù Phương Viên đi.
Để cho Hứa lão lục tranh thủ thời gian đến cứu bà, hắn không tiếc tiết lộ đám người Lệnh Hồ Thu là người của Hiểu Nguyệt các, có thể thấy được hắn đang rất lo lắng.
Quản Phương Nghi cắn môi, trong lòng cảm động vô cùng. Nhưng bà ta không biểu lộ cảm giác khó nói nên lời đó ra ngoài, ngược lại nghiến răng nghiến lợi nói: “Cái tên chết tiệt đó, bản thân khó đảm bảo, lão nương còn cần hắn đến cứu sao? Các ngươi là heo à? Hắn nói cái gì các ngươi nghe theo cái đó?”
Hứa lão lục lo lắng nói: “Đại tỷ, nếu tỷ không có chuyện gì, chúng ta mau trở về đi. Muốn mắng, chúng ta sẽ để tỷ mắng cho sướng miệng, nhưng bây giờ hắn đang gặp nguy hiểm.”
“Vậy ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau đi?” Quản Phương Nghi trừng mắt, mọi người nhanh chóng bước đi, đồng thời phân phó: “Đừng để người nhà xảy ra chuyện, cho người gọi tất cả trở về.”
Sau khi cao thủ của Phù Phương Viên ra ngoài thì không đi cùng nhau. Một đám người đi chung, thật sự quá chói mắt. Bọn họ tách ra ở các con phố, hẹn gặp nhau ngoài thành.
Hứa lão lục nhanh chóng phân phó hai người ra ngoài thành gọi mọi người trở về.

Quản Phương Nghi nhanh chóng bước đi, ánh mắt hiện lên sự lo lắng, hận không thể bay trở về. Nhưng kinh thành có quy củ, không để cho tu sĩ tự tiện gây nhiễu loạn trật tự thế gian.
Một đám người lo lắng chạy về Phù Phương Viên. Cho đến khi đặt chân vào viện tử của Lệnh Hồ Thu, vừa lúc gặp phải lão thập nhi hai tay bưng rượu đi vào.
“Đại tỷ, tỷ trở về rồi sao?” Lão thập nhị vui mừng nói.
Quản Phương Nghi nhìn đồ ăn, hỏi: “Là Ngưu Hữu Đạo bảo mang đến?”
“Vâng!” Lão thập nhị gật đầu.
“Không cần đâu, ném hết đi.” Quản Phương Nghi vung tay lên, xông thẳng vào viện.
Bà ta không trở về thì thôi, nếu đã trở về, sẽ không để rượu độc này phát huy hiệu quả đến mức Ngưu Hữu Đạo bị bại lộ. Bà biết tình cảnh của Ngưu Hữu Đạo bây giờ, hắn muốn mượn tay Hiểu Nguyệt các giết Ngụy Trừ. Nếu không, sau khi Ngưu Hữu Đạo rời khỏi kinh thành, khắp nơi đều là nguy hiểm, làm không tốt, nửa bước cũng khó đi.
Bà ta biết Ngưu Hữu Đạo là vì cứu bà ta mà làm như vậy. Trước mắt thì không nói, nhưng sau này hậu hoạn vô cùng. Bà ta không thể để việc này phát sinh được.
Sau khi tiến vào viện tử, ánh mắt Quản Phương Nghi khẽ động, đưa tay ra hiệu cho người đằng sau dừng bước, còn mình thì nhẹ nhàng bước đến cửa phòng đang đóng chặt kia.
Bà ta ghé tai lắng nghe động tĩnh bên trong một lát, sau đó quay người đá một cước.
Cạch! Tà váy bay lên, trực tiếp đạp bay cánh cửa.
Ba người đang dây dưa trong phòng, đột nhiên một tiếng động vang lên, khiến cả ba có cảm giác thạch phá thiên kinh.
Ngưu Hữu Đạo đang suy nghĩ tại sao rượu thịt còn chưa mang đến.
Hồng Tụ, Hồng Phất thì đang cắn rắng chịu đựng, âm thầm cầu khẩn người mang rượu thịt nhanh nhanh lên.
Không ai nghĩ, trong lúc không có bất kỳ dấu hiệu nào, cánh cửa đột nhiên bị người ta đạp ra như vậy.

Ba người trên giường ngóc đầu nhìn lại, chỉ thấy Quản Phương Nghi đang mỉm cười bước vào, tay cầm chiếc quạt tròn, nhìn dáng vẻ khó coi của ba người, tặc lưỡi lắc đầu.
Cái không nên thấy cũng đã thấy, bà ta còn làm bộ dùng chiếc quạt để che mắt lại.
Có cái nào mà không lọt vào tầm mắt chứ? Hai cô gái đang nằm trên giường, quần áo lộn xộn.
Hai tay Ngưu Hữu Đạo thật bận không chịu nổi, một cái nằm trên ngực Hồng Tụ mà nghiên cứu, còn một cái thì nằm dưới váy Hồng Phất để "tầm bảo".
Tóc tai hai người rối bù, quần áo xộc xệch, áo lót cũng đã được cởi ra ngoài, phơi bày bộ ngực trắng phau pháu.
Hồng Phất còn khó coi hơn, quần đã bị lột xuống dưới chân, lộ ra cặp đùi thon dài trần trùng trục đang ép chặt, làm ra chống cự sau cùng, ngoài miệng thì cầu khẩn người mang rượu thịt đến nhanh nhanh.
Quản Phương Nghi đột nhiên xông vào, dọa hai cô gái suýt chút nữa hồn phi phách tán.
"Á!" Hai cô gái đồng thời hét lên, hận không thể tìm cái lỗ chui vào.
Nhưng lên trời không đường, xuống đất không cửa. Hai cô gái một tay che ngực, một tay với lấy tấm chăn quấn lấy người, liều mạng che lại.
Hai chị em chui vào trong một cái chăn, xấu hổ vô cùng, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, hoàn toàn không còn mặt mũi để nhìn người khác, hận không thể đập đầu chết, thậm chí không còn tâm trạng suy nghĩ tại sao Quản Phương Nghi lại xuất hiện.
Ngưu Hữu Đạo ngược lại nhẹ nhàng thở ra, từ trên giường bò xuống, nhìn Quản Phương Nghi, kinh ngạc hỏi: "Tại sao ngươi lại đến đây?"
"Nghe ngươi hỏi, chẳng lẽ ta đã làm hỏng chuyện tốt của ngươi?" Quản Phương Nghi hừ một tiếng.
Ngưu Hữu Đạo vội ho khan: "Ngươi hiểu lầm rồi. Ta đang truyền thụ cho tỷ muội họ một môn công pháp tu luyện."
Lời này lừa quỷ thì còn nghe được. Hồng Tụ, Hồng Phất hận không thể vùi đầu vào trong chăn.
"À, xem ra là ta đã hiểu lầm." Quản Phương Nghi cúi người, nhặt cái quần dưới đất lên, là của Hồng Phất trong lúc luống cuống làm rơi

xuống, nhìn qua một chút, rồi quay lại nhìn đám người ngoài cửa, quát mắng: “Một đám không biết xấu hổ, nhìn cái gì, chưa bao giờ nhìn thấy quần phụ nữ à?”
Đám người Hứa lão lục rụt cổ, vội vàng quay đầu đi.
Đừng nói là bọn họ, ngay cả biểu hiện của Trần bá cũng có chút đặc sắc.
Quản Phương Nghi lại nhìn cái quần, lắc đầu tặc lưỡi, âm dương quái khí nói: “Tu luyện công pháp gì mà cần phải cởi quần? Hôm nay ta đúng là được mở mang tầm mắt!” Nói xong, Quản Phương Nghi tiện tay ném cái quần trở lại giường.
Bà ta vừa nhấc chân, người cũng đã đứng trên giường, định giật cái mền ra.
Hồng Tụ, Hồng Phất có chút hoảng sợ, chết cũng không chịu thả cái mền. Nếu để một đám đàn ông bên ngoài nhìn thấy, hai người có còn sống được nữa hay không?
Quản Phương Nghi vung tay, hai cái tát giáng xuống.

Chương 498: Bắt Gian Tại Giường

Chương 498: Bắt Gian Tại Giường
Bốp! Bốp! Gương mặt Hồng Tụ, Hồng Phất hiện lên dấu bàn tay đỏ tươi.
Hai cô gái vẫn giữ chặt cái mền không dám buông, có thể nói là cắn răng chịu đựng cái tát.
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc. Tại sao lại động tay luôn vậy?
Hồng Phất ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn chằm chằm Quản Phương Nghi, tức giận nói: “Quản Phương Nghi, ngươi đừng có quá đáng!”
Quản Phương Nghi cười nhạt: “Hai ả tiện nhân không biết xấu hổ, dám dụ dỗ người đàn ông của ta, còn nói ta quá đáng?”
Hồng Phất đối chọi lại: “Nếu luận mất mặt, chúng ta không bằng ngươi. Chúng ta làm sao có thể so sánh bản lãnh dụ dỗ đàn ông của ngươi được. Ai mới là tiện nhân, chắc mọi người đều biết! Hơn nữa, chúng ta không có dụ dỗ Đạo gia, là Đạo gia ép buộc chúng ta!”
Ngưu Hữu Đạo im lặng. Là ta ép buộc?
Quản Phương Nghi cười ha hả: “Xảo ngôn! Được, để ta gọi mọi người đến nhìn xem cái gì mới gọi là tiện nhân!” Bà ta làm bộ muốn kéo cái mền che thân của hai người.
Hai cô gái lại bị dọa. Trong tình huống này, nếu các nàng buông tay, sợ rằng xuân quang sẽ lộ ra hết.
Cũng may Ngưu Hữu Đạo bước đến, kéo Quản Phương Nghi xuống: “Đừng làm rộn nữa!”
“Thả ta ra!” Quản Phương Nghi quay đầu, giận dữ mắng to.
Ngưu Hữu Đạo ra hiệu hai cô gái đang nằm trên giường nhanh chóng mặc quần áo lại, sau đó cứng rắng kéo Quản Phương Nghi ra cửa.
Ra đến bên ngoài, Quản Phương Nghi không vùng vẫy nữa, Ngưu Hữu Đạo cũng buông bà ta ra.

Ánh mắt đám người Hứa lão lục nhìn Ngưu Hữu Đạo có chút là lạ.
Quản Phương Nghi quay lại nhìn vào căn phòng, lớn tiếng nói: “Phù Phương Viên là nhà của ta, không dung người ngoài ở đây giương oai. Các ngươi nghe cho kỹ, lập tức đuổi hai ả tiện nhân không biết xấu hổ kia ra ngoài. Sau này không cho phép hai ả tiến vào Phù Phương Viên ta nửa bước!”
Ngưu Hữu Đạo bừng tỉnh. Vừa rồi hắn còn tưởng bà ta ăn dấm chua là thật, ai ngờ bà ta làm vậy chính là muốn loại trừ mối nguy hiểm bên cạnh ra khỏi Phù Phương Viên.
Dứt lời, Quản Phương Nghi quay sang nhìn Ngưu Hữu Đạo, thấp giọng nói: “Ngươi còn không đi, hay là chờ người ta tìm ngươi cầu tình, mong ngươi giữ lại hay sao?” Dứt lời, bà ta quay người bước đi.
Ngưu Hữu Đạo lật đật đi theo.
Không bao lâu sau, Hồng Tụ, Hồng Phất từ trong viện bước ra, bị đám người Hứa lão lục áp giải ra ngoài.
Bọn họ không cho hai nàng thời gian chỉnh đốn lại trang phục. Lúc này, hai nàng cũng không còn mặt mũi để nhìn người khác, dùng tóc tai bù xù của mình để che lại.
Sau khi thu dọn hành lý xong, bọn họ chỉ kịp mang theo chiếc lồng Kim Sí.
Tâm trạng của hai cô gái lúc này có thể nói là đủ loại cảm giác. Bọn họ chưa từng nghĩ đến sẽ có ngày này trong cuộc đời bọn họ, bị người ta dùng phương thức như vậy đuổi ra ngoài.
Cái gì gọi là ăn trộm gà không được còn mất luôn nắm gạo? Vừa nhớ đến cảnh tượng dây dưa trước đó với Ngưu Hữu Đạo, những hành động mà tên khốn đó đã làm khiến cho hai người nghĩ lại mà kinh!
Nhưng như vậy vẫn còn chưa tính là gì. Kế hoạch của hai người đã bị phá vỡ, bị người ta nhìn thấy, đây mới là chuyện mất mặt nhất. Hai nàng thật sự khắc cốt ghi tâm cảnh tượng kinh hồn lúc đó, cả đời này không quên được!
Các nàng nghĩ không ra, dựa vào thực lực bên trên, bọn họ đã dụ được Quản Phương Nghi ra ngoài, nhưng tại sao lại không giữ được bà ta?
Sự tình loạn đến nước này, các nàng không biết phải bàn giao với bên trên như thế nào, lại càng không biết nên đối mặt và giải thích với Lệnh

Hồ Thu ra sao.
Trong lòng hai cô gái tràn ngập sự sợ hãi và xấu hổ, muốn tìm sợi dây treo cổ cho rồi.
Thẩm Thu ở bên cạnh ngẩn ra nhìn, cũng không biết chuyện gì xảy ra.
Ẩn thân trong lầu các, Quản Phương Nghi và Ngưu Hữu Đạo đứng bên cạnh cửa sổ đưa mắt nhìn Hồng Tụ và Hồng Phất bị đuổi đi.
“Ta làm như vậy, sẽ không làm hỏng việc tốt của ngươi chứ?” Chậm rãi đong đưa cây quạt, Quản Phương Nghi hỏi một câu.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không đâu. Cho dù Lệnh Hồ Thu có trở mặt với ta, ta cũng phải nhẫn. Ngươi làm không sai. Lần này, chỉ cần ta tiếp tục tỏ ý ở lì Tề kinh không đi, bọn họ không muốn ra tay với Ngụy Trừ cũng không được.”
Quản Phương Nghi khó hiểu hỏi: “Trên người ngươi rốt cuộc có thứ gì đáng cho Hiểu Nguyệt các và Lệnh Hồ Thu phải kiên nhẫn đến như vậy?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Không phải bọn họ kiên nhẫn mà là ta không cho bọn họ cơ hội ra tay. Cho dù có kiên nhẫn, Kim vương nhúng tay vào như vậy, làm đảo loạn cục diện của bọn họ, sự kiên nhẫn của bọn họ cũng sẽ chấm dứt. Ngụy Trừ không chết, ta không cách nào rời khỏi Tề kinh. Đến lúc đó, chẳng những Ngụy Trừ muốn đối phó ta, ngay cả Hiểu Nguyệt các cũng sẽ dùng sức mạnh với ta!”
Quản Phương Nghi cau mày nói: “Nếu nói như vậy, cho dù Ngụy Trừ chết, Hiểu Nguyệt các cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi! Giải quyết Ngụy Trừ cũng chỉ vì muốn dụ ngươi ra khỏi Tề kinh, sau đó tiện xuống tay với ngươi!”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nhưng ít ra ta không phải đối mặt với kẻ thù hai bên, cũng chỉ đấu với một bên mà thôi.”
Quản Phương Nghi vỗ vỗ đầu cây quạt: “Ta không chơi việc này đâu, tự ngươi chơi đi, lão nương phụng bồi không nổi!”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, cũng không để ý đến. Có một số việc, không phải nói ai chơi hay không chơi là được.
Hắn cũng đâu muốn chơi đâu. Trước kia, mấy người kia cũng đâu vì hắn nói không chơi mà không tìm hắn gây rắc rối chứ?

Hắn liền nói tránh đi: “Hiểu Nguyệt các bỏ ra tâm tư lớn như vậy dụ ngươi ra ngoài, tất nhiên không thể không có sự chuẩn bị. Ngươi làm thế nào thoát khỏi tay bọn họ vậy?”
Hắn thật sự cảm thấy kinh ngạc về việc này. Nhớ lại lời Hứa lão lục nói, hắn hoài nghi người phụ nữ này thâm tàng bất lộ.
Quản Phương Nghi không muốn hắn biết rõ nội tình của mình, liền lảng sang chuyện khác: ‘Ta làm thế nào thoát thân không quan trọng, quan trọng là đã tạo cơ hội cho ngươi phong lưu khoái hoạt, lại còn giúp ngươi giải quyết phiền phức. Tư vị của hai chị em song sinh kia không tệ chứ?”
Ngưu Hữu Đạo dở khóc dở cười: “Ngươi làm như ta muốn lắm vậy? Ta đây không phải gặp dịp thì chơi sao?”
Quản Phương Nghi cười ha hả: “Nhưng ngươi không khỏi làm quá giống đi.”
Ngưu Hữu Đạo giang hai tay: “Ta không làm giống như thật thì có thể làm thế nào? Vì sao bọn họ lại định dùng sắc dụ với ta? Bọn họ chủ động dẫn dụ ta, chẳng lẽ ta đột nhiên thay đổi thái độ, trở nên nghiêm chỉnh, ngồi nói chuyện đứng đắn với bọn họ? Ta cũng chỉ có thể đùa giả làm thật!”
“Cất tay vô!” Quản Phương Nghi dùng quạt tròn ngăn cản hắn duỗi tay ra, gương mặt ghét bỏ: “Đừng cho là mắt ta bị mù. Làm sao mà ta không biết móng vuốt chó này của ngươi đã sờ qua cái gì. Ngươi không rửa sạch thì đừng duỗi ra trước mặt ta. Nếu không tắm sạch sẽ, đêm nay cũng đừng hòng ngủ ở phòng ta!”
Ngưu Hữu Đạo lập tức lúng túng, cười khan: “Hai người bọn họ đều không có ở đây, đêm nay ta không đến chỗ ngươi làm gì.”
“Này, lời này của ngươi sao có mùi qua cầu rút ván thế.”
“Làm gì mà qua cầu rút ván. Chẳng qua là, có thể không quấy rầy thì tận lực không quấy rầy. Cô nam quả nữ ở chung một phòng, đúng là không tiện.”
“Sai, cô nam quả nữ ở chung một phòng mới tiện.”
“Ngươi đấy, miệng chẳng bao giờ tha cho người khác.”
“Được rồi, đùa với ngươi thôi. Ngươi tưởng ta thích ở chung với ngươi lắm sao, hại lão nương đây tắm rửa thay quần áo không tiện gì cả. Đúng

rồi, ngươi nhớ lời ngươi đã nói đấy nhé, đừng có mà lật lọng. Khi nào Lệnh Hồ Thu trở về, ngươi cũng đừng chui vào phòng của ta.” Quản Phương Nghi nói xong, đong đưa cây quạt tròn, ung dung rời đi.
Ngưu Hữu Đạo đứng im tại chỗ, mắt trợn tròn. Đúng vậy, Hồng Tụ và Hồng Phất đi thôi, Lệnh Hồ Thu sẽ còn quay lại, nhất định sẽ ở lại bên cạnh hắn. hắn còn phải tiếp tục dựa dẫm Phù Phương Viên.
“Hồng Nương!” Ngưu Hữu Đạo kêu lên một tiếng, vội vàng đuổi theo.
Hai người vừa ra khỏi lầu các, vừa lúc gặp phải Thẩm Thu: “Đạo gia, hình như Hồng Tụ và Hồng Phất bị đuổi ra ngoài!”
Haha! Quản Phương Nghi cười đến run cả người, vừa đi vừa châm chọc: “Thẩm Thu à, trong đó phải có nguyên nhân chứ. Ngươi hỏi Đạo gia của ngươi đấy, thú vị lắm!”
Ngưu Hữu Đạo trừng mắt nhìn Thẩm Thu: “Mù mà xem náo nhiệt làm gì, đi làm việc của ngươi đi.” Nói xong, hắn bỏ mặc Thẩm Thu đứng đó, nhanh chóng đuổi theo Quản Phương Nghi.

Chương 499: Cuối Cùng Cũng Có Động Tác

Chương 499: Cuối Cùng Cũng Có Động Tác
Mặt biển đen kịt, mưa to gió lớn, sóng cao qua đầu.
Sau trận mưa to, mây đen tan đi, ánh trăng nhẹ nhàng chiếu xuống mặt biển đã yên tĩnh lại.
Thời tiết trên biển rất kỳ lạ, đến nhanh mà đi cũng nhanh.
Ánh lửa đột nhiên sáng rực trên hải đảo. Từng người cầm đuốc leo lên thuyền, dần dần có thuyền rời khỏi hải đảo.
Bạch Vân gian, trong một gian sương phòng lịch sự, tao nhã và yên tĩnh, Ngụy Trừ đang tĩnh tọa ngồi uống rượu.
Phong hoa tuyết nguyệt, ông ta là khách quen ở đây.
Cửa mở, Tần Miên bước vào, cười nói: “Ngụy gia, gần đây ít thấy ngài đến quá!”
Bà ta quay người đóng cửa, sau đó bước đến ngồi bên cạnh Ngụy Trừ, nụ cười chợt tắt trên gương mặt.
“Có chuyện gì mà gấp rút gọi ta đến gặp mặt vậy?” Ngụy Trừ hỏi.
Tần Miên rót rượu giúp ông ta, hạ giọng nói: “Ngài muốn ra tay giết chết Ngưu Hữu Đạo?”
Ngụy Trừ quay sang hỏi: “Có vấn đề gì không?”
Tần Miên đáp: “Việc này không cần ngài ra tay đâu, bên trên sẽ giúp ngài xử lý. Điều bây giờ ngài cần làm là biến mất một khoảng thời gian.”
Ngụy Trừ cau mày hỏi: “Có ý gì?”
Tần Miên đáp: “Nói đúng ra là muốn ngài giả chết một khoảng thời gian. Nếu ngài không chết, Ngưu Hữu Đạo sẽ không chịu rời khỏi Tề kinh, như vậy chúng ta sẽ không cách nào ra tay.”

Ngụy Trừ hơi im lặng: “Ta giả chết, vậy ta phải ăn nói thế nào với Kim vương?”
Tần Miên nói: “Cái này tự ngài suy nghĩ. Ngài hiểu Kim vương hơn chúng ta mà.”
Ngụy Trừ gật đầu nhưng vẫn có chút không hiểu, nhịn không được liền hỏi: “Tại sao bên trên lại đột nhiên muốn giúp ta giải quyết Ngưu Hữu Đạo?”
Tần Miên lắc đầu: “Ngài cũng hiểu quy củ rồi đấy, chuyện có khả năng liên lụy đến những người khác trong tổ chức và mức độ an toàn, không nên hỏi thì đừng hỏi. Hơn nữa, ta cũng chỉ thay mặt bên trên truyền lời cho ngài, bên trên cũng không nói nguyên nhân cụ thể với ta, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra. Ngài và ta chỉ cần chấp hành là được.”
Bà ta thật sự không rõ vì sao bên trên đột nhiên muốn ra tay với Ngưu Hữu Đạo.
Ngụy Trừ thở dài, chậm rãi nói: “Đến đây đã được nhiều năm, ta vẫn chưa được gặp Hương chủ. Ngươi có thể giúp ta liên hệ, cho ta được bái kiến hay không.”
Tần Miên đáp: “Không được! Liên quan trọng đại đến ngài, bên trên vì để nâng vị trí của muội muội ngài, đem ngài xếp vào Kim vương phủ mà đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết, tuyệt đối không cho phép bất cứ sai lầm nào xảy ra. Thân phận của ngài có thể nói là tuyệt mật, chỉ có thể liên lạc với ta, ngay cả Hương chủ cũng không biết sự tồn tại của ngài. Đây cũng là tốt cho ngài, bảo vệ ngài mà thôi. Ta đã ở Tề kinh nhiều năm mà không đi đâu, chính là để bảo vệ và phối hợp với ngài. Đây là trách nhiệm chủ yếu của ta. Bên trên sẽ không để cho người thứ hai biết được sự tồn tại của ngài!”
Thời gian mà bà ta và Ngụy Trừ đến Tề kinh còn sớm hơn cả Tô Chiếu, nhưng Ngụy Trừ và Tô Chiếu lại không biết thân phận của đối phương.
“Được rồi!” Ngụy Trừ bất đắc dĩ gật đầu, đứng lên nói: “Ta sẽ về suy nghĩ lại việc này, không có chuyện gì khác, ta xin phép đi trước.”
Tần Miên đưa tay nhấn vai ông ta ngồi xuống: “Nếu ngài đã đến, cũng đừng để người khác hoài nghi. Để ta gọi cho ngài hai cô nương, ngài hãy thư giãn một chút.”

Sau khi sắp xếp xong xuôi, Tần Miên trở lại hậu viện, đến thẳng phòng Tô Chiếu.
Tô Chiếu đang thay quần áo, thấy bà ta bước vào, liền hỏi: “Đã chuẩn bị xong hết chưa?”
Tần Miên đáp: “Đã chuẩn bị xong. Đông gia, thật ra người không cần phải đích thân đi. Những gì cần chuẩn bị cũng đã chuẩn bị xong. Người có đi cũng không có ý nghĩa.”
Tô Chiếu nói: “Không được, không tận mắt nhìn thấy đám chiến mã được an toàn lên thuyền, trong lòng ta thật sự không nỡ!”
Hai người bước ra khỏi phòng. Tô Chiếu đã cải trang thành một thanh niên mi thanh mục tú.
Sau khi xuống lầu, hai người bước đến một nơi hẻo lánh. Tần Miên đẩy một ngọn giả sơn, bên dưới lộ ra một cửa hang đầy nước, giống như một cái giếng nước.
Tô Chiếu nhảy xuống, sau đó biến mất.
Tần Miên đợi một chút, mới chậm rãi điều khiển ngọn giả sơn trở lại vị trí cũ, che miệng hang lại.
Trong ngõ nhỏ, tại một tiểu viện nhìn rất bình thường, Lệnh Hồ Thu bước đến cửa tiểu viện nhìn một chút, sau đó đưa tay gõ cửa.
Trong khe cửa có người ghé mắt nhìn ra thăm dò, sau đó cánh cửa mới mở ra. Hồng Tụ xuất hiện, vui vẻ nói: “Tiên sinh, ngài về rồi.”
Lệnh Hồ Thu cũng không lên tiếng, mặt không thay đổi bước vào.
Phản ứng của ông ta khiến Hồng Tụ chột dạ.
“Tiên sinh!” Nghe tiếng, Hồng Phất liền bước ra hành lễ, cũng không nói thêm lời nào, thuận tay tiếp cái lồng Kim Sí Lệnh Hồ Thu đưa tới.
Hai chị em nhìn nhau, sau đó cùng tiến vào nội đường. Hồng Tụ nhanh chóng đi châm trà.
Đợi đến khi mọi người đều ngồi xuống, Lệnh Hồ Thu khoát tay nói: “Không vội, nói chuyện chính đi.”
Hai cô gái bước lên phía trước, cẩn thận nhìn ông ta. Hồng Phất lên tiếng trước: “Tiên sinh, là tỷ muội nô tỳ làm không tốt, nên đã thất bại.”
Ánh mắt Lệnh Hồ Thu đảo qua mặt hai người, trầm giọng nói: “Bên trên nói, việc này là do bên trên sắp xếp không tốt, thất bại lần này cũng

không trách các ngươi được, ngược lại còn làm liên lụy đến các ngươi. Bên trên bảo ta thay họ xin lỗi các ngươi!”
Hai cô gái cùng khom người. Hồng Tụ hỏi: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao bên trên ngay cả Hồng Nương cũng không giữ được? Cho dù Phù Phương Viên dốc hết toàn bộ lực lượng cũng không có khả năng!”
Lệnh Hồ Thu giải thích: “Là sơ suất, nhưng không ai nghĩ đến ả tiện nhân Quản Phương Nghi lại thâm tàng bất lộ như vậy, trong tay có Thiên Kiếm phù thượng phẩm và Khai Sơn phù thượng phẩm. Người được phái đi không thể ngăn cản được bà ta, bị bà ta lừa, nên mới để bà ta chạy thoát.”
Thiên Kiếm phù? Hai cô gái nhìn nhau, ánh mắt tràn ngập kinh ngạc. Hồng Phất hỏi: “Bà ta lấy Thiên Kiếm phù ở đâu ra? Trước đó tại sao chúng ta không nghe chút tin tức nào cả?”
Lệnh Hồ Thu nói: “Cái này có quan trọng không? Tin tức các ngươi truyền ra không rõ ràng. Bây giờ ta chỉ muốn biết, tại sao các ngươi lại bị Quản Phương Nghi đuổi ra khỏi Phù Phương Viên?”
Hồng Phất nói: “Trong lúc chúng nô tỳ gặp riêng Ngưu Hữu Đạo, không nghĩ đến Quản Phương Nghi lại xuất hiện, bị bà ta phá hỏng. Bà ta vì tranh giành tình nhân mà đuổi chúng nô tỳ ra ngoài.”
Lệnh Hồ Thu nói: “Bên trên không rõ tình huống, bản thân ta cũng không rõ sao? Đương nhiên, có một số việc bên trên sẽ không để ý. Quản Phương Nghi là người thường xuyên trải qua chuyện gió trăng, đàn ông nào mà bà ta chưa thử? Chiêu bài Hồng Nương Tề kinh có thể treo lâu như vậy, bà ta làm sao dễ dàng vì một người đàn ông mà tranh giành tình nhân? Chỉ là cuộc gặp gỡ riêng tư bình thường, không làm chuyện gì cả, không nói nể mặt của ta, chẳng lẽ Ngưu Hữu Đạo cũng không cản được? Hai người các ngươi hãy nói thật cho ta biết, có phải các ngươi đã ngủ với Ngưu Hữu Đạo rồi không?”
“Tiên sinh!” Hồng Tụ, Hồng Phất vội vàng xua tay: “Tuyệt đối không có, tiên sinh không nên hiểu lầm!”
Lệnh Hồ Thu nói: “Các ngươi yên tâm đi, các ngươi cũng là vì hoàn thành nhiệm vụ, các ngươi cứ nói thật, ta sẽ không trách các ngươi.”
“Tiên sinh, thật không có mà.”

“Tiên sinh, chuyện đó thật sự không có phát sinh.”
Lệnh Hồ Thu thở dài: “Thế rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với các ngươi, các ngươi cứ nói cho ta nghe. Chẳng lẽ các ngươi chờ ta trở về Phù Phương Viên, để Quản Phương Nghi chỉ vào mũi của ta, đem hết tình huống phát sinh lúc đó thóa mạ ta mới được sao?”
Ông ta nói xong, hai cô gái đều run lên. Bọn họ biết, Lệnh Hồ Thu nhất định sẽ đi tìm Ngưu Hữu Đạo, tránh không được sẽ đụng phải Quản Phương Nghi, cũng đừng hy vọng Quản Phương Nghi sẽ che giấu cho bọn họ.
“Tiên sinh, thật sự không có xảy ra chuyện đó, nhưng lúc đó, Ngưu Hữu Đạo đã vô sỉ hạ lưu, động tay động chân với chúng nô tỳ...” Hồng Phất đem chuyện lúc đó nói ra, nhưng những gì quá mức chịu đựng thì không nói ra.
Cho dù là vậy, hành vi khó coi của Ngưu Hữu Đạo cũng đã khiến Lệnh Hồ Thu tức giận, sắc mặt tái xanh. Sau khi nghe xong, ông ta vỗ bàn một cái, lớn tiếng nói: “Ngưu tặc, ngươi đúng là khinh người quá đáng! Ngươi kết bái với ta, ngay cả người đàn bà của huynh đệ kết bái với mình cũng động tay động chân được, quả thật là súc sinh!”

Chương 500: Chỉ Là Hiểu Lầm (1)

Chương 500: Chỉ Là Hiểu Lầm (1)
Lúc này, ông ta hoàn toàn quên mất chuyện người của ông ta chủ động dùng sắc để dụ Ngưu Hữu Đạo, quên đi việc bọn họ muốn giết hắn.
Thuật lại sự việc hôm đó xong, hai cô gái cũng xấu hổ vô cùng, cúi thấp đầu, trong đầu không khỏi nhớ đến cảnh tượng khó coi lúc đó, và cũng chính vì vậy bọn họ không còn mặt mũi để ra ngoài.
Vất vả lắm mới bình tĩnh lại được, Lệnh Hồ Thu nghiến răng nói: “Sớm muộn gì ta cũng tính món nợ này với hắn. Ta hỏi các ngươi, hắn có nhìn thấu ý đồ của các ngươi hay không?”
Hồng Phất ngẩng đầu lên, đáp: “Theo tình huống lúc đó, hình như hắn không có giả bộ. Nếu hắn ta nhìn thấu được, hắn ta nào dám một mình đến gặp chúng nô tỳ chứ.”
Lệnh Hồ Thu ngồi xuống, im lặng không nói.
Một lúc lâu sau, Hồng Tụ nhẹ nhàng hỏi một câu: “Tiên sinh, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?”
Lệnh Hồ Thu nói: “Nghĩ biện pháp trở về Phù Phương Viên.”
Hồng Phất nói: “Lần này thất bại, cho dù có trở về, sợ là cũng khó có cơ hội ra tay.”
Hai chị em bọn họ thật sự không muốn quay về Phù Phương Viên. Quá mất mặt rồi, bọn họ không thể ngẩng đầu lên được ở đó.
Lệnh Hồ Thu nói: “Điều này không cần chúng ta quan tâm nữa. Bên trên đã sắp xếp người đi giải quyết Ngụy Trừ. Về sau, chúng ta chỉ cần nắm giữ hành tung của hắn là được.”
Phù Phương Viên, Ngưu Hữu Đạo tóc tai bù xù, đang ngồi trên bậc thang dưới mái hiên tắm nắng, tay cầm mật tín.
Xem xong, Ngưu Hữu Đạo nói: “Dặn bọn họ không được đánh rắn động cỏ, chờ tin tức của ta.”

“Rõ!” Thẩm Thu ôm quyền, sau đó quay người rời đi.
Ngưu Hữu Đạo lại cúi xuống nhìn tin tức mà Công Tôn Bố truyền đến từ hải đảo. Bên phía hải đảo đã có động tĩnh. Bắc Châu rốt cuộc đã có động tác vận chuyển chiến mã. Hắn đến Tề kinh đã lâu, chính là chờ ngày này.
“Chó ngoan không cản đường!” Quản Phương Nghi lắc mông từ trong phòng bước ra, mắng một câu cũng không thấy hắn có động tĩnh, liền hỏi: “Ngươi ngây ra đó làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo thuận tay đưa mật tín qua bờ vai, đưa cho Quản Phương Nghi.
Quản Phương Nghi nhìn qua, sau đó bước sang một bên, vuốt tà váy ngồi xuống bên cạnh hắn, hỏi: “Ngươi chuẩn bị cướp đồ sao?”
Ngưu Hữu Đạo cũng không phủ nhận, cầm lấy mật tín bóp nát: “Người của Hãm Âm sơn đã sắp xếp xong xuôi chưa?”
Quản Phương Nghi đáp: “Lão Bát đã vào vị trí của mình, chỉ chờ tin bên này.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Anh vương còn không chịu gặp ta sao?”
Quản Phương Nghi nói: “Không chịu. Ta không hiểu tại sao ngươi cứ cắn lấy hắn ta không buông vậy. Có phải ngươi có quan hệ với Ngọc vương sao? Trực tiếp tìm Ngọc vương là được rồi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Người hiểu rõ đối thủ nhất chính là đối thủ của đối thủ. Ngọc vương phi vừa mới đến gặp ta, Kim vương đã tìm đến cửa, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ mọi cử động của Ngọc vương đều dễ dàng khiến Kim vương chú ý. Mấy loại chuyện không chịu nổi gió thổi cỏ lay này, ta không thể mạo hiểm.”
Quản Phương Nghi thở dài: “Trong số đám con trai của Hạo Vân Đồ, vai trò của Anh vương là thấp nhất. Có việc thì làm, không có thì cũng ít khi lộ diện. Từ trước đến nay, hắn ta không hề tham gia mấy chuyện thất loạn bát tao. Ngươi tìm ai không tìm, tại sao cứ phải tìm hắn ta?”
“Bởi vì hắn ta khiêm tốn!” Ngưu Hữu Đạo đứng lên, quay người bước về phía thư phòng.
Quản Phương Nghi không hiểu, vội đứng dậy đi theo: “Khiêm tốn cũng có chỗ tốt của khiêm tốn, nhưng hắn ta không muốn chọc vào bất cứ phiền phức nào bên ngoài mà triều đình giao phó. Ngươi tìm hắn ta cũng vô dụng thôi.”

“Khiêm tốn cũng có mấy loại. Năng lực có hạn, vô năng, bất đắc dĩ đành phải khiêm tốn; thời cơ chưa đến, xem xét thời thế, bo bo giữ mình mà khiêm tốn; phiền chán đúng sai, không thích lục đục, vì thế mới khiêm tốn.” Ngưu Hữu Đạo vừa đi vừa liệt kê một loạt lý do, sau đó hỏi: “Ngươi cảm thấy vị Anh vương này vô năng đến mức cần phải khiêm tốn? Nếu hắn ta vô năng, tại sao triều đình lại giao việc cho hắn ta làm, không sợ hắn ta phá hỏng sao? Theo lời ngươi nói, trước giờ chưa từng nghe nói hắn ta làm việc gì quá tốt hay quá tệ, ngươi cho rằng duy trì sự cân bằng như vậy dễ lắm à?”

Quản Phương Nghi hiểu ý của hắn: “Ngươi nói Anh vương đang giả vờ khiêm tốn, tại sao ngươi lại biết hắn ta không phải khiêm tốn thật?”

Ngưu Hữu Đạo dứt khoát nói: “Trong hoàng thất, ta không tin một vị Hoàng tử nào lại quá kín đáo, không lộ ra dã tâm đối với hoàng vị. Ta càng tin hắn ta đang trong quá trình phán đoán tình huống, chờ đợi thời cơ. Có đôi khi, không đấu tranh cũng là một loại đấu tranh.”

Quản Phương Nghi suy nghĩ một chút rồi khẽ gật đầu, chợt nhìn hắn từ trên xuống dưới: “Tuổi của ngươi còn trẻ, ngươi học mấy đạo lý quỷ quyệt đó ở đâu vậy? Cho dù ngươi có lý, hắn ta không gặp ngươi, chúng ta cũng chẳng làm gì được hắn ta.”

Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Mục tiêu đã có động tĩnh, bọn họ đã bắt đầu hành động, ta không thể tốn thời gian cho vị Anh vương đó mãi. Ta nhất định phải gặp mặt nói chuyện với hắn ta. Ngươi hãy giúp ta đưa phong thư này cho hắn ta.” Vừa nói, hắn vừa bước vào thư phòng của Quản Phương Nghi.

Tích thủy mài mực, Quản Phương Nghi tự mình mài mực cho hắn, cũng muốn xem hắn định viết cái gì.

Đứng bên bàn sách, Ngưu Hữu Đạo nhắm mắt im lặng. Sau khi mở mắt ra, hắn nâng bút chấm mực, sau đó viết một mạch xuống tờ giấy: “Giang sơn như thử đa kiều, dẫn đến vô số anh hùng phải khom lưng, sao có thể để bọn chuột nhắt đánh cắp được? Được làm vua thua làm giặc, được hay không được chỉ trong một suy nghĩ!”

“Giang sơn như thử đa kiều, dẫn đến vô số anh hùng phải khom lưng! Giang sơn như thử đa kiều...” Quản Phương Nghi đứng bên cạnh cứ lặp

đi lặp lại câu này, có chút ngây ra, cuối cùng nhìn chằm chằm vào mặt Ngưu Hữu Đạo đang viết, ánh mắt hơi phức tạp.
Ngưu Hữu Đạo cầm tờ giấy thổi khô, sau đó đưa cho bà ta.
Quản Phương Nghi cầm lấy nhìn qua, sau đó hỏi: “Ngươi viết mấy chữ này, ngươi chắc hắn ta sẽ gặp ngươi sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Cứ thử một chút xem sao.”
Quản Phương Nghi nói: “Nếu hắn ta vẫn không gặp thì sao?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Trong kinh thành này, ta dám động hắn ta, hắn ta không dám động ta. Ta sẽ mang phiền phức đến cho hắn ta ngay.”
Hai người bước ra khỏi thư phòng, vừa lúc gặp Hứa lão lục bước đến.
“Đại tỷ, Đạo gia!” Hứa lão lục khom người chào hỏi, xưng hô với Quản Phương Nghi cũng không tỵ húy Ngưu Hữu Đạo, mà xưng hô với Ngưu Hữu Đạo cũng đã có sự thay đổi. Từ cái lần bắt gian tại giường kia, xưng hô của người trong Phù Phương Viên đối với Ngưu Hữu Đạo cũng không còn giống như trước.
“Có việc gì sao?” Quản Phương Nghi hỏi một câu.
Hứa lão lục đáp: “Có một đám người của Thiên Ngọc môn đang đứng bên ngoài. Một người tên Phong Ân Thái tự xưng là huynh đệ kết bái với Đạo gia, muốn gặp Đạo gia.”
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Xem ra ông ta vẫn còn sống trở về!”
“Huynh đệ kết bái của ngươi đúng là nhiều.” Quản Phương Nghi cười giễu.
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả: “Nhiều huynh đệ kết bái thì nhiều con đường mà.”
Quản Phương Nghi lại giễu cợt: “Đúng vậy, ngay cả đàn bà của huynh đệ kết bái mà ngươi cũng còn ngủ được, tất nhiên là ước huynh đệ nhiều rồi.”
Phụt! Hứa lão lục vội nén cười.
Ngưu Hữu Đạo làm ra vẻ vô tội: “Ta nói ngươi nhàm chán cũng phải, ta đã ngủ đâu?”
Quản Phương Nghi khoát tay nói với Hứa lão lục: “Để người ta vào đi!”
Không bao lâu sau, Phong Ân Thái dẫn một đám người đến.
Hai huynh đệ gặp lại, không quan tâm hay không thích thì không biết, nhưng ít nhất ngoài mặt phải tỏ ra vui vẻ, tay bắt mặt mừng.

Thấy sắc mặt Phong Ân Thái trắng bệch, đệ tử Thiên Ngọc môn cùng đi cũng bị thương, Ngưu Hữu Đạo liền hỏi: “Đại ca bị thương sao?”
Phong Ân Thái thở dài: “Chỉ là vết thương nhỏ! Chúng ta gặp phải một đám đầu óc có bệnh, đồ đã ném hết cho bọn chúng, bọn chúng sống chết cũng đuổi theo chúng ta không buông, khiến cho những người khác tưởng rằng đồ vẫn còn trong tay chúng ta, một đường truy sát. Thôi, không nói đến vấn đề này nữa.”
Ông ta khoát tay, gương mặt đắng chát.

Chương 501: Chỉ Là Hiểu Lầm (2)

Chương 501: Chỉ Là Hiểu Lầm (2)
Phong Ân Thái quay sang nhìn Quản Phương Nghi, hiển nhiên là đã từng gặp qua, cười nói: “Hồng Nương Tề kinh, ta có nên gọi ngươi là đệ muội hay không?”
Ông ta có thể nói ra từ này, rõ ràng là đã nghe được tin đồn.
Ngưu Hữu Đạo run lên.
Quản Phương Nghi đong đưa cây quạt tròn nhìn Ngưu Hữu Đạo, cười tủm tỉm: “Phong đại ca nên hỏi hắn có muốn hay không muốn.”
Phong Ân Thái lập tức hỏi Ngưu Hữu Đạo: “Tình huống như thế nào vậy?”
“Lời đồn của con người thật đáng sợ, không thể tin được!” Ngưu Hữu Đạo chỉ nói một câu. Việc này quan hệ trọng đại, không thể nói ra chân tướng, bảo bọn họ về nghỉ ngơi trước.
Phong Ân Thái không có ý định đi: “Nơi này không có chỗ đặt chân cho chúng ta sao?”
Quản Phương Nghi không lên tiếng, quay sang nhìn chỗ khác, làm như nghe không hiểu.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không phải bên ngoài có rất nhiều chỗ ở sao? Đây cũng không phải nhà của ta.”
Phong Ân Thái lập tức nắm cánh tay của hắn, kéo hắn sang một bên: “Đệ đừng cho rằng ta vừa trở về nên cái gì cũng không biết. Ta đã nghe hết chuyện của đệ và Hồng Nương. Phù Phương Viên lớn như vậy, tùy tiện cho chúng ta một viện là đủ. Ta nói cho đệ biết, Chưởng môn đã lên tiếng, chuyện có liên quan đến chiến mã, từ giờ trở đi, chúng ta nghe theo sự điều khiển của đệ.”
Chuyện lần này, ông ta đã làm cho Bành Hựu Tại tức giận vô cùng. Phiền phức đã ném ra ngoài rồi, lại bị vị sư đệ này chủ động nhặt về, hao

tổn một đám đệ tử, Bành Hựu Tại cũng không còn tin tưởng ông ta nữa. Đám chủ sự đều không muốn đến đây, ngược lại còn biện hộ cho Phong Ân Thái, muốn cho ông ta thêm một cơ hội.
Nguyên nhân rất đơn giản. Tỷ lệ thành công quá nhỏ. Chuyện không làm được, khi trở về, mặt mũi mất hết, uy tín ở tông môn cũng chẳng còn. Theo môn quy, làm không tốt sẽ bị trừng phạt. Không đến vạn bất đắc dĩ, chẳng ai muốn nhận củ khoai lang nóng bỏng tay này.
Trái lại, Ngưu Hữu Đạo ở Tề kinh gặp đủ chuyện nguy hiểm, nhưng hắn vẫn từng bước một vượt qua, lại còn sống rất tốt, thậm chí còn hái được đóa hoa Hồng Nương ở Tề kinh luôn.
Vì thế, Bành Hựu Tại đã chỉ thị cho Phong Ân Thái phải dính vào Ngưu Hữu Đạo, hết thảy nghe theo sự chỉ huy của hắn.
Cũng coi như xem ngựa chết thành ngựa sống. Ngưu Hữu Đạo có bản lĩnh lấy được chiến mã, dĩ nhiên là tốt rồi. Nếu làm không được, đệ tử Thiên Ngọc môn cũng chỉ nghe theo sự chỉ huy của hắn, trách nhiệm sẽ thuộc về ai chứ? Còn muốn chia lợi nhuận của rượu nữa sao?
Khi hai bên đều có lý giải của mình, chuyện còn lại chỉ là xem nắm tay ai lớn!
Tóm lại, lợi ích hai đầu, Thiên Ngọc môn cũng phải bảo toàn một đầu. Bành Hựu Tại tin rằng Ngưu Hữu Đạo sẽ không dám dẫn đệ tử Thiên Ngọc môn làm loạn, trừ phi hắn không muốn quay lại quận Thanh Sơn.
Ngưu Hữu Đạo cau mày: “Thiên Ngọc môn các ngươi thật sự nghe theo ta điều khiển? Thật hay giả vậy?”
Phong Ân Thái trịnh trọng nói: “Tuyệt vô hư ngôn! Lão Tam, ngươi nói cái gì, chúng ta làm theo cái đó. Đương nhiên, chúng ta làm không được, ngươi cũng không thể dùng sức mạnh!”
Ngưu Hữu Đạo cười lạnh. Hắn đã đoán ra được bảy tám phần tâm tư của Thiên Ngọc môn.
Nhưng cũng không còn cách nào. Dù sao quận Thanh Sơn cũng là địa bàn của Thiên Ngọc môn, không đồng ý cũng không được, đành phải để cho Quản Phương Nghi sắp xếp viện tử cho đám người Thiên Ngọc môn.
Phong Ân Thái vừa đi, Hứa lão lục lại đến: “Đạo gia, Lệnh Hồ Thu đã trở về, Hồng Tụ và Hồng Phất cũng có mặt, có để cho bọn họ vào

không?” Ông ta nói với Ngưu Hữu Đạo, nhưng ánh mắt lại nhìn Quản Phương Nghi.
Gương mặt Quản Phương Nghi hiện lên sự chế nhạo, còn chưa lên tiếng, Ngưu Hữu Đạo đã nói: “Ngươi ra ngoài nói, Hồng Nương không vui, không cho vào!”
Thấy Quản Phương Nghi không có ý kiến, Hứa lão lục quay người rời đi, tất nhiên là làm theo.
Quản Phương Nghi âm dương quái khí hỏi: “Tại sao không cho vào? Sợ Lệnh Hồ Thu tìm ngươi tính sổ?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta còn chưa biết Hiểu Nguyệt các có hạ quyết tâm diệt Ngụy Trừ hay không, ta gặp ông ta làm gì? Chẳng lẽ còn cho ông ta cơ hội ra tay?”
Quản Phương Nghi hỏi: “Nếu Hiểu Nguyệt các hạ quyết tâm rồi thì sao?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Ngươi giúp ta tính một chút, nếu thuê người giết Ngụy Trừ, phải tốn hết bao nhiêu tiền?”
Quản Phương Nghi suy nghĩ một chút rồi đáp: “Tốn không ít tiền, ít ra cũng phải trăm vạn Kim tệ. Với thân phận và bối cảnh của Ngụy Trừ, chào giá mấy trăm vạn cũng còn được.”
Ngưu Hữu Đạo giang tay nói: “Bây giờ ta ngay cả ăn cũng không có tiền để trả, đều là do ngươi móc ra. Giá của ông ta chẳng khác nào sư tử ngoạm, ta nào có nhiều tiền như vậy cho ông ta?”
Quản Phương Nghi sững sờ.
Một lát sau, Hứa lão lục quay lại: “Lệnh Hồ Thu nói, chuyện mà ngươi muốn làm, ông ta đã làm xong, bây giờ muốn gặp ngươi để nói chuyện.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngươi nói cho ông ta biết, nhờ ta cầu tình, Hồng Nương chỉ đồng ý cho một mình ông ta vào. Hồng Tụ và Hồng Phất thì không được!”
“Lão nương trở thành tấm bình phong cho tính phong lưu của ngươi rồi à!” Quản Phương Nghi khinh bỉ, cũng không nói không đồng ý, Hứa lão lục lại quay ra lần nữa.
Một lát sau, Lệnh Hồ Thu bước vào.
Ông ta làm ra vẻ nổi giận đùng đùng, vừa thấy Ngưu Hữu Đạo, lập tức phát tác: “Lão Tam, ngươi có ý gì vậy? Ngươi dám thừa dịp ta không có

ở nhà mà phi lễ Hồng Tụ, Hồng Phất!”
Ngưu Hữu Đạo vội khoát tay: “Tuyệt không có việc này!”
Lệnh Hồ Thu cả giận nói: “Vậy vì sao ngươi lại đuổi hai người bọn họ đi?”
Quản Phương Nghi hừ một tiếng: “Là ta đuổi đấy! Hai ả tiện nhân đó không biết xấu hổ dụ dỗ người đàn ông của ta, ta còn giữ bọn họ hay sao?”
“Dụ dỗ ai? Hắn?” Lệnh Hồ Thu chỉ vào Ngưu Hữu Đạo đang lúng túng, hỏi ngược lại: “Lão Tam, ngươi có ý đồ gì với Hồng Tụ, Hồng Phất, còn cần ta nói sao? Ngươi hãy dùng lương tâm của mình mà ngẫm lại, Hồng Tụ và Hồng Phất có cần dụ dỗ ngươi hay không?”
Ngưu Hữu Đạo cười khan: “Hiểu lầm, hiểu lầm, đều là hiểu lầm.”
Quản Phương Nghi nổi giận, chỉ thẳng vào mũi Ngưu Hữu Đạo mà mắng: “Hiểu lầm cái rắm! Tay của ngươi duỗi vào trong quần áo của người ta, ngay cả quần cũng lột xuống luôn, ngươi cho rằng mắt của ta mù rồi sao?”
Nghe nói ngay cả quần cũng lột, mặt Lệnh Hồ Thu tái lại. Ai ngờ Quản Phương Nghi quay lại, chỉ vào mũi ông ta mà chửi: “Thượng bất chính hạ tắc loạn, có thể nuôi ra hai tiện nhân như thế, ngươi cũng chẳng phải thứ tốt gì, lại còn dám ở chỗ của ta hô to gọi nhỏ. Cút! Chỗ này của ta không chào đón ngươi!”
Lệnh Hồ Thu chỉ vào Ngưu Hữu Đạo, nói: “Hôm nay ngươi nhất định phải cho ta một công đạo về việc này!”
“Ta chẳng làm cái gì cả, công đạo gì chứ?” Ngưu Hữu Đạo đánh chết cũng không thừa nhận.
Hai bên có lý của người đó, không khí lập tức hỗn loạn tưng bừng.
“Người đâu!” Quản Phương Nghi đột nhiên kêu lên, một đám người xông tới. Bà ta chỉ vào Lệnh Hồ Thu: “Đánh lão ta ra ngoài cho ta!”
“Mời!” Đám người Hứa lão lục nghiêm nghị đưa tay mời Lệnh Hồ Thu.
Lệnh Hồ Thu không cam lòng, đám người Hứa lão lục cùng nhau tiến lên, đem Lệnh Hồ Thu đuổi ra ngoài. Nói thật, cả hai bên không dám ra tay đánh nhau ở kinh thành này.
Làm thật sao? Lệnh Hồ Thu gấp lên.

Ông ta hận không thể làm thịt Ngưu Hữu Đạo, nhưng bởi vì có nhiệm vụ trong người, ông ta không thể không nhẫn nại: “Lão Tam, uổng công ta vất vả bôn ba, giúp ngươi làm đủ việc, bây giờ ngươi lại đối xử với ta như vậy, đúng là không có lương tâm!”
Ông ta biết Ngưu Hữu Đạo quan tâm đến việc giết Ngụy Trừ, cho nên mới nhắc nhở hắn.
Quả nhiên, Ngưu Hữu Đạo vung tay lên: “Chờ một chút!”
Đám người Hứa lão lục quay đầu lại. Ngưu Hữu Đạo bước nhanh đến, hỏi: “Nhị ca, chuyện đã làm xong rồi sao?”
Lệnh Hồ Thu chỉ vào đám người Hứa lão lục, nghiêm túc nói: “Ngươi để ta đứng như vầy mà nói chuyện sao?”
Ngưu Hữu Đạo cười khan: “Đệ chỉ sợ Nhị ca nhất thời xúc động thôi!”
Lệnh Hồ Thu nói: “Chỉ là hai tỳ nữ, chẳng lẽ đệ xem ta là người gặp sắc vong nghĩa giống như đệ?”
Ngưu Hữu Đạo mừng rỡ, vỗ tay khen: “Nhị ca nói rất hay, đàn bà như quần áo, huynh đệ như tay chân. Quần áo có thể thay, nhưng tay chân thì không thể đứt. Ta biết Nhị ca sẽ không hiểu lầm ta!”

Chương 502: Đừng Chỉ Nhìn Cái Trước Mắt

Chương 502: Đừng Chỉ Nhìn Cái Trước Mắt
Lệnh Hồ Thu sững người. Đây được gọi là gì nhỉ?
“Ơ, miệng trơn như bôi mỡ nhỉ. Đàn bà như quần áo, nói thuận miệng ghê!” Quản Phương Nghi bước đến, cười giễu, nhưng trong tiếng cười lại có hàn khí bức người.
Nghe Quản Phương Nghi nói, Ngưu Hữu Đạo đổ mồ hôi hột, vội quay lại giải thích: “Ý của ta là tỳ nữ, là tỳ nữ!”
Quản Phương Nghi hỏi: “Hình như ta cũng đã ký văn tự bán mình cho ngươi thì phải?”
Ngưu Hữu Đạo nhướng mày nói: “Nhưng ngươi thì khác!”
Quản Phương Nghi lại giả vờ không hiểu: “Ngươi định khi nào thì cưới ta? Ngươi chẳng cho thời gian cụ thể gì cả. Muốn chứng minh ta khác, nếu không, bây giờ chúng ta nên định việc kết hôn luôn đi?”
Người phụ nữ này làm loạn cái gì thế nhỉ? Ngưu Hữu Đạo thầm nhủ, cũng không bàn tiếp chủ đề này, quay sang nói với đám người Hứa lão lục: “Mọi người nhường một chút, nhường một chút đi.” Sau đó dẫn Lệnh Hồ Thu ra.
Sau khi đám người Hứa lão lục rời đi, Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Nhị ca, huynh thật sự tìm được người sao?”
Lệnh Hồ Thu chỉnh lại quần áo bị xộc xệch, tức giận nói: “Tất nhiên là thật, có khi nào ta lừa ngươi không?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nhị ca, việc này sợ rằng huynh phải phí công một chuyến rồi. Chuyện Ngụy Trừ xem như chấm dứt. Huynh bảo người chuẩn bị ra tay với ông ta ngừng lại đi, coi như chuyện này chưa từng phát sinh.”

Lệnh Hồ Thu sửng sốt, khó hiểu hỏi: “Vì sao? Chẳng lẽ ngươi không biết nếu Ngụy Trừ không chết, ngươi sẽ khó rời khỏi kinh thành sao?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Mấy ngày qua được Hồng Nương thuyết phục, ta cảm thấy ta không muốn quản chuyện của quận Thanh Sơn nữa, chi bằng sau này ở lại kinh thành nước Tề thì hay hơn.”
Lệnh Hồ Thu ngẩn người, quay sang nhìn Quản Phương Nghi, không biết người đàn bà này đã nói những gì với Ngưu Hữu Đạo.
Quản Phương Nghi đong đưa cây quạt tròn, nói: “Ta đã nói rõ ràng với hắn, chỉ cần hắn cưới ta, tất cả những gì của ta là của hắn. Toàn bộ gia sản của ta cũng là của hắn. Thứ mà Thương Triều Tông có thể cho hắn làm sao so được với ta. Công việc kinh doanh phát triển, sau này sẽ không thiếu tài nguyên tu luyện. Hơn nữa, quận Thanh Sơn chỉ là thôn quê nghèo đói, có cái gì tốt chứ. Ta quen ở kinh thành phồn hoa này rồi, mấy chỗ rách nát ta sống không quen, không đi cũng được.”
Chắc chắn là người đàn bà này dở trò quỷ! Lệnh Hồ Thu nghiến răng. Việc đã đến nước này, làm sao ông ta có thể để Ngưu Hữu Đạo dừng tay được. Ông ta nói: “Lão Tam, ngươi đùa ta hơi quá rồi. Người ta đã tìm, tiền thuê ta cũng đã trả, bây giờ ngươi lại không chơi?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Huynh trả tiền rồi à? Bao nhiêu tiền?”
Lệnh Hồ Thu nói: “Không nhiều cũng không ít, một trăm vạn kim tệ.”
Ngưu Hữu Đạo giật mình: “Việc còn chưa hoàn thành, huynh đã trả người ta một trăm vạn kim tệ?”
Lệnh Hồ Thu nói: “Trước chỉ đưa một nửa, sau khi chuyện thành, sẽ đưa nốt nửa còn lại. Ta đã thanh toán tiền đặt cọc một nửa rồi!”
Ngưu Hữu Đạo im lặng, quay sang nói với Quản Phương Nghi: “Hồng Nương, số tiền này không thể để Nhị ca chịu được. Như vậy đi, ngươi lấy năm mươi vạn trả lại cho Nhị ca!”
“Ta đưa tiền cho ông ta? Để ông ta nuôi hai con tiện nhân kia sao? Nghĩ hay thật!” Quản Phương Nghi xì một tiếng rồi quay đầu sang chỗ khác.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Thì xem như cho ta mượn! Không phải trước kia đã nói như vậy sao?”
Quản Phương Nghi không chút khách sáo đáp lại: “Trước kia là trước kia, bây giờ thì không có!”
Bà ta tỏ vẻ mình đang tức giận Hồng Tụ, Hồng Phất.

“Huynh đệ, có thể sang bên kia nói chuyện không!” Lệnh Hồ Thu kéo Ngưu Hữu Đạo sang một bên, thấp giọng hỏi: “Chẳng lẽ ngươi định ở chỗ này ăn bám sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Tại sao huynh lại nói khó nghe như vậy, về sau ta nuôi bà ấy còn không được à?”
Lệnh Hồ Thu hỏi: “Ngươi ở kinh thành này, chẳng có đường kiếm ăn, lấy cái gì mà nuôi? Người đàn bà này tiêu xài phung phí đã quen, người bình thường nuôi không nổi đâu, ngươi đừng nhất thời xúc động như vậy.”
“Haiz!” Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Nhị ca, không giấu gì huynh, ta đã thật sự tận lực ở quận Thanh Sơn rồi. Phong lão đại trở về, chắc là đã ăn thiệt. Huynh có biết huynh ấy nói gì với ta không? Huynh ấy nói huynh ấy đã không còn cách nào giải quyết chuyện chiến mã nữa, sau này sẽ dựa vào ta. Bành Hựu Tại truyền tin cho huynh ấy, nói chuyện chiến mã, về sau huynh ấy sẽ nghe theo sự điều khiển của ta. Thế huynh bảo đây là ý gì?”
Lệnh Hồ Thu cau mày.
Ngưu Hữu Đạo nói tiếp: “Ta không ngại nói thật với Nhị ca. Nhị ca, huynh cũng thấy bên kia ta sản xuất rượu, nhưng toàn bộ lợi nhuận lại bị Thiên Ngọc môn khống chế. Lưu Tiên tông, Phù Vân tông, Linh Tú sơn, còn ta nữa, sở dĩ đến đây mạo hiểm là vì Thiên Ngọc môn đã đồng ý, sau khi chuyện thành công sẽ phân chia lợi nhuận bán rượu với chúng ta. Bây giờ, Thiên Ngọc môn ném quyền chủ động cho ta, huynh bảo bọn họ đang định làm cái gì?”
Về chuyện lợi nhuận bán rượu, trước kia vì văn điệp xuất cảnh mười vạn chiến mã, Lệnh Hồ Thu cũng biết được một chút. Ông ta cau mày nói: “Một khi sự việc thất bại, toàn bộ trách nhiệm sẽ đổ lên đầu ngươi, sợ rằng các ngươi sẽ không nhúng tay vào lợi nhuận bán rượu được nữa.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Chính là như vậy! Huynh nghĩ xem, bây giờ ngay cả Thiên Ngọc môn cũng không chịu nhúng tay, ta mạo hiểm ở đây làm gì? Ai dám cam đoan chuyện chiến mã nhất định thành công? Ngay cả chỗ tốt dành cho ta, Thiên Ngọc môn cũng đã chuẩn bị cắt đứt, ta ở đây tiếp tục mạo hiểm, chỉ khi nào đầu óc ta có bệnh mới làm như vậy! Nghĩ đến nghĩ lui, Hồng Nương có tình có nghĩa, ta cần chi phải liều mình

vào chuyện không đáng tin cậy chứ? Nhị ca yên tâm đi, chờ sau khi Hồng Nương giao lại việc coi ngó sản nghiệp cho ta, ta sẽ trả lại huynh năm mươi vạn kim tệ. Tạm thời bây giờ xem như ta thiếu huynh!”
Lệnh Hồ Thu im lặng, cố gắng nén giận. Chuyện Ngụy Trừ ta cũng đã chuẩn bị xong cho ngươi, hai tỳ nữ của ta cũng bị ngươi dụ dỗ, bây giờ ngươi lại nói không chơi nữa?
Ông ta không thể bỏ mặc được. Không nói ông ta nuốt không trôi cục tức này, mà ông ta còn không thể bàn giao lại với bên trên.
“Lão Tam, đây không phải là chuyện tiền bạc. Tuy ta không có nhiều tiền, nhưng ta có thể nghĩ ra cách để lấy lại số tiền này. Ngươi không cần lo lắng tiền nong làm gì, ta sẽ giúp ngươi nghĩ biện pháp.”
“Nhị ca, như vậy làm sao được. Huynh không cần lãng phí một nửa số tiền kia.”
“Lão Tam, ngươi nghe ta nói, mặc kệ trước đó mọi người có suy nghĩ như thế nào trước khi kết bái, nhưng dù sao chúng ta cũng là huynh đệ cùng chiến tuyến. Huống chi người trong thiên hạ đều biết ta và ngươi kết bái huynh đệ với nhau. Nếu như ngươi gặp phiền phức mà ta lại bỏ mặc, sau này ta làm sao mà nhìn người khác? Nói thẳng ra, bởi vì năm trăm vạn kim tệ mà làm hỏng danh dự, về sau ta dựa vào đâu để buôn bán nữa chứ? Điều này Hồng Nương là rõ nhất. Chúng ta làm nghề này, cái dựa vào chính là chữ tín. Ngươi hiểu ý ta chứ?”
“Ta hiểu ý của Nhị ca. Nhị ca tuyệt không hy vọng nhìn thấy ta xảy ra chuyện.”
“Cho nên ngươi hãy nghe cho kỹ, những gì ta nói đều là muốn tốt cho ngươi. Ngươi có nghĩ tới không? Ngươi đắc tội Kim vương, trốn ở kinh thành, bây giờ y không động vào ngươi, nhưng sau này thì sao? Y muốn gây rắc rối cho ngươi, chắc chắn sẽ có lúc nắm chặt bím tóc của ngươi. Ở đây là địa bàn của y, y nhất định sẽ tìm cơ hội thu thập ngươi!”
“Có Bộ Tầm ở đây, ít nhiều y cũng sẽ có chút kiêng kỵ.”
“Ta không biết rốt cuộc ngươi và Bộ Tầm có quan hệ gì, nhưng Bộ Tầm có thể bảo vệ cho ngươi được bao lâu? Bộ Tầm cũng đã lớn tuổi, còn có thể sống được nhiêu năm nữa? Trừ phi ông ta đột phá đến Nguyên Anh cảnh, nhưng ngươi cảm thấy có khả năng này sao? Hơn nữa, Kim vương là trưởng Hoàng tử, nếu chẳng may y kế thừa hoàng vị, Bộ Tầm cũng

chẳng bảo vệ được ngươi. Lão đệ, ngươi là người thông minh, đừng chỉ nhìn cái trước mắt mà không nhìn cái lâu dài?”
“Nhị ca, nếu chuyện chiến mã không giải quyết xong, ta trở về quận Thanh Sơn cũng không còn ý nghĩa.”

Chương 503: Vắt Chày Ra Nước

Chương 503: Vắt Chày Ra Nước
“Lão Tam, ngươi yên tâm đi, ta đã nói, ta sẽ không bỏ mặc ngươi gặp phiền phức. Thiên Ngọc môn không chịu xuất lực thì còn có ta. Bành Hựu Tại còn phải cầu ta nữa mà. Ta nhất định sẽ vận dụng tất cả các mối quan hệ giúp ngươi giải quyết việc này.”
“Nhị ca, huynh nắm chắc được bao nhiêu phần trăm?”
“Trước giải quyết chuyện Ngụy Trừ đã. Sau khi rời khỏi Tề kinh, ngươi lập tức quay về quận Thanh Sơn để đảm bảo an toàn, chuyện còn lại cứ giao hết cho ta.”
“Thật hay giả vậy? Vậy tại sao khi ta cầu xin huynh giúp một tay ở quận Thanh Sơn, huynh lại từ chối?”
“Trước khác nay khác, khi đó người trong thiên hạ còn chưa biết chúng ta là huynh đệ kết bái với nhau. Ta có đáng phải làm như vậy không?”
“Nhị ca, huynh đủ âm hiểm nhỉ.”
“Đừng nói nhảm nữa. Nếu ngươi còn xem ta là Nhị ca, lúc này hãy nghe theo sự sắp xếp của ta.”
“Nhị ca, huynh đã nói như thế, ta còn có thể nói cái gì được nữa. Được thôi!”
“Tốt, như vậy mới là huynh đệ tốt của ta chứ. Việc này cứ quyết định như vậy đi.” Lệnh Hồ Thu vui vẻ vỗ vai Ngưu Hữu Đạo, kề sát lại nói: “Lão Tam, ngươi nói thật đi, có phải ngươi đã ngủ với Hồng Tụ, Hồng Phất rồi không?”
Thật ra ông ta rất để ý việc này, bây giờ là lúc để thăm dò.
Ngưu Hữu Đạo vội xua tay: “Không có, không có, thật sự không có chuyện này đâu!”
Lệnh Hồ Thu nói: “Ngươi yên tâm đi, ta không có ý gì khác. Nếu như ngươi đắc thủ, ta sẽ làm chuyện tốt đến cùng, tặng hai người đó cho

ngươi.”
Làm sao có chuyện Ngưu Hữu Đạo để cho hai người đó ở bên cạnh mình chứ, muốn chết thì còn tạm được, tất nhiên liên tục phủ nhận: “Nhị ca, huynh nói như vậy, nếu ta thật sự làm, ta sẽ thuận nước đẩy thuyền nhận hai người đó. Nhưng Nhị ca quá tốt với ta, nếu ta nói hươu nói vượn thì không khỏi quá đáng. Ta thật sự không có ngủ với hai người đó, chỉ là chiếm chút lợi lộc bằng tay mà thôi. Đương nhiên, ta cũng không phải chính nhân quân tử. Nếu Hồng Nương đến chậm một chút, có khả năng ván đã đóng thuyền. Ta tuyên bố trước, không phải ta chủ động làm loạn, mà là bọn họ chủ động. Bọn họ nhờ ta giúp đỡ, nói huynh đã đồng ý trả lại tự do cho bọn họ nhưng đến giờ vẫn không thực hiện...”
Hắn thuật lại tình huống một cách giản lược.
“Hai con tiện nhân này, lòng dạ sâu kín nhỉ, thiếu chút nữa làm ta nghĩ xấu cho huynh đệ của mình. Ngươi chờ ta tìm cơ hội thích hợp, ta sẽ xử lý việc này.” Lệnh Hồ Thu nói.
Khi hai người quay lại chỗ Quản Phương Nghi, Ngưu Hữu Đạo vì Lệnh Hồ Thu mà cầu tình nhưng Quản Phương Nghi vẫn không đồng ý: “Hai con tiện nhân kia còn không biết mất mặt, lại còn dám mắng ta. Trong nhà của ta làm sao có thể dung loại người đó chứ!”
Tóm lại, Quản Phương Nghi chết sống cũng không để cho Hồng Tụ, Hồng Phất trở lại Phù Phương Viên.
Sau khi Lệnh Hồ Thu rời đi, Quản Phương Nghi tiếp tục đong đưa cây quạt tròn, hỏi: “Có tiết kiệm được tiền thuê không?”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Có, ông ta nói ông ta sẽ chi trả một trăm vạn, chuyện chiến mã ông ta cũng ôm luôn.”
Quản Phương Nghi xì một tiếng: “Quỷ ma! Bọn họ muốn ra tay với ai còn cần trả tiền thuê sao? Ta đoán không sai mà, ông ta nói ra số tiền chắc chắn không chỉ một trăm vạn, bị ngươi chọc một đao, vội vàng hạ giá xuống. Nhưng ngươi cũng chẳng phải kẻ tốt lành gì, đã bắt người ta làm việc, lại còn vắt chày ra nước!”
Lệnh Hồ Thu cũng không rời khỏi Phù Phương Viên. Sau khi biết được Phong Ân Thái đã quay lại, ông ta đến tìm Phong Ân Thái hỏi thăm vài câu, thuận tiện quanh co chứng thực lời nói của Ngưu Hữu Đạo. Khi biết

được đúng như lời Ngưu Hữu Đạo đã nói, Thiên Ngọc môn đã đem toàn bộ mọi chuyện ném cho Ngưu Hữu Đạo, ông ta mới mang gương mặt căng thẳng của mình rời đi...
Anh vương phủ, trong một thư phòng đơn giản.
Anh vương Hạo Chân đang ngồi sau án thư, hai tay lồng vào trong tay áo, biểu hiện rất nhàn nhã.
Hắn ta không có khí chất quân lâm thiên hạ như cha Hạo Vân Đồ, không có thịnh khí như Đại ca Hạo Khải, cũng không có khí khái hào hùng như Nhị ca Hạo Hồng. Nhìn hắn ta giống như một ông cụ non, hoặc một công tử ăn no mặc ấm, chẳng có tinh thần phấn chấn gì cả.
Trên thư án đặt một tờ giấy, chính là lá thư mà Ngưu Hữu Đạo đã viết cho hắn ta. Chỉ mấy câu ngắn ngủi nhưng lại làm cho hắn ta phải ngẫm thật lâu.
Có ba người đang đứng đối diện án thư. Xa Bất Trì của Đại Khâu môn, Tạ Long Phi của Huyền Binh tông, Cao Tiệm Hậu của Thiên Hỏa giáo, là ba người của ba phái phụ trách an toàn cho Hạo Chân.
Một bên khác là Thái giám tổng quản Vương phủ Mộc Cửu, gương mặt lúc nào cũng treo nụ cười nhàn nhạt, lưng hơi còng xuống.
“Giỏi cho một giang sơn như thử đa kiều, khiến cho vô số anh hùng phải khom lưng. Rốt cuộc hắn có ý chí như thế nào mới viết ra được mấy chữ này.” Hạo Chân cảm thán một câu, nhìn những người đằng trước: “Các ngươi nghĩ gì về bức thư này?”
Xa Bất Trì đáp: “Hướng gió thay đổi, vị trí thay đổi.”
Tạ Long Phi nói: “Giống nhu đang uy hiếp.”
Cao Tiệm Hậu nói: “Được làm vua thua làm giặc phụ thuộc vào một suy nghĩ của Vương gia, chẳng khác nào đang phát tối hậu thư cho ngài.”
Hạo Chân hỏi: “Các ngươi cảm thấy Bổn vương có nên gặp hắn không?”
Xa Bất Trì đáp: “Người này quá càn rỡ. Thần cũng có biết về hắn. Khi còn ở Băng Tuyết các, hắn bị chưởng quỹ khách sạn Thải Hồng Sở An Lâu làm mất mặt, đoán chừng hắn đang cáo mượn oai hùm, mượn chuyện bị Băng Tuyết các dạy dỗ mà cho người ta thấy hắn đang cố làm ra vẻ có quen biết với bên đó. Vương gia hãy kiên định với sách lược của mình, đừng để ý đến hắn. Hắn chẳng làm gì được Vương gia đâu.

Nếu hắn có can đảm quá phận, tự có ba người chúng thần thu thập hắn. Nơi này còn chưa đến phiên hắn tỏ ra uy phong.”
Hạo Chân nói: “Giết Yến sử Tống Long, giết Trác Siêu, đánh bại Côn Lâm, chấn nhiếp đạo chích Phi Bộc đài, đấu giá hồ Thiên Kính, những chuyện này nên giải thích như thế nào? Theo Bổn vương thấy, người này thật sự có chút bản lĩnh.”
Xa Bất Trì hỏi: “Thế Vương gia muốn gặp hắn?”
“Bổn vương cũng đang do dự.” Hạo Chân thở dài, quay sang một bên, hỏi: “Mộc Cửu, ngươi cảm thấy thế nào?”
Mộc Cửu hạ thấp người: “Vương gia tự có quyết đoán!”
Hạo Chân nói: “Ở đây đều là người một nhà, có cái gì thì nói cái đó. Ngươi hãy nói ra để mọi người nghe qua, rồi cùng nhau suy nghĩ.”
“Vâng!” Mộc Cửu một lần nữa khom lưng, sau đó nói một câu: “Đại tổng quản Bộ Tầm đã đích thân đến nhà bái phỏng hắn.”
Hạo Chân nói: “Đây chính là điểm khiến Bổn vương khó xử. Ta không biết quan hệ giữa hắn với Phụ hoàng là như thế nào, cũng không biết hắn gặp Bổn vương là có ý đồ gì. Nếu không, Bổn vương cũng không cần để ý đến hắn.”
Mộc Cửu nói tiếp: “Gần đây, lão nô đã cẩn thận lưu ý chuyện quá khứ của Ngưu Hữu Đạo. Người ta nói, khi hắn còn niên thiếu, hắn đã bị Thượng Thanh tông giam lỏng mất năm năm. Sau khi rời khỏi Thượng Thanh tông, hắn bị đệ tử của Thượng Thanh tông chặn giết, nhưng đã bị hắn giết chết. Chẳng lẽ khi Thượng Thanh tông giam lỏng hắn, còn không giết được hắn sao? Vì sao phải đợi hắn rời khỏi Thượng Thanh tông mới ra tay? Điều này nói rõ người này cực kỳ có tính nhẫn nại, không cho Thượng Thanh tông có cơ hội hạ thủ mình khi còn ở tông môn.”
“Trong buổi đấu giá ở hồ Thiên Kính, Côn Lâm liên tục bức bách hắn. Hắn vẫn chịu nhục trước mặt mọi người, cũng có thể nói là im hơi lặng tiếng, tỏ ra thấp kém, chủ động nhận thua, còn làm bộ bị đánh bại. Cho đến khi bị Côn Lâm bức đến không còn đường lui, hắn mới trải tốt đường lui cho mình, quả quyết ra tay hạ sát. Nếu không nhờ người khác ngăn cản, Côn Lâm chắc đã không còn mạng. Việc này cũng chẳng khác gì chuyện ở Thượng Thanh tông. Ngay từ đầu hắn vẫn luôn nhẫn nại.

Một khi hắn không thể lui được nữa, hắn sẽ ra tay không chút lưu tình! Bởi vậy, có thể thấy được, người này chẳng những có thể nhẫn nại, mà còn là hạng người mãnh hổ!”

Chương 504: Bế Quan Mười Năm

Chương 504: Bế Quan Mười Năm
“Thượng Thanh tông đối nghịch với hắn, bây giờ sống có tốt không? Côn Lâm làm khó hắn, kết quả của y bây giờ là gì? Yến sử Tống Long làm khó dễ hắn ở nước Yến, lập tức mất mạng trong tay hắn ở Kim Châu. Nước Yến vận dụng rất nhiều tai mắt ẩn núp ở các nước cũng không tiêu diệt được hắn, ngược lại còn khiến quốc gia trọng thương. Về sau, Đinh Úy Tống Cửu Minh của nước Yến còn ngầm bị truất xuống đài.”
“Bây giờ Tống gia ở đâu? Đã bị diệt môn! Nước Yến tức giận, nhưng có làm gì được hắn? Băng Tuyết các gây ra mưa gió, nhưng có tổn thương được hắn chút nào không? Lưu Tiên tông, Phù Vân tông, Linh Tú sơn vốn phụ thuộc Tống gia, bây giờ quay ngược lại bảo vệ hắn, điều này có kỳ lạ không.”
“Trác Siêu của Vô Biên các ngăn cản hắn, bây giờ hài cốt cũng không còn! Khi hắn đến Tề kinh, đạo chích khiêu khích, ba nhân mạng ở Phi Bộc Đài đủ để chấn nhiếp! Bệ hạ ra tay làm khó dễ, nhưng cũng chẳng tổn hại được hắn, về sau Đại tổng quản Bộ Tầm còn phải tìm đến nhà bái phỏng hắn, lại còn có Ngọc vương phi. Hồng Nương phong hoa tuyết nguyệt Tề kinh nhiều năm, nhưng cuối cùng mới quen đã thân với hắn, chậu vàng rửa tay.”
“Đủ chuyện xảy ra, lão nô thấy người này rất có thủ đoạn, bản lĩnh hô mưa gọi gió, thấy núi mở núi, gặp nước lấp cầu, là người không từ thủ đoạn, không đạt được mục đích thì không bỏ qua. Bây giờ hắn để mắt đến Vương gia, Vương gia nhiều lần từ chối gặp mặt, hắn vẫn dây dưa không thả. Vương gia cảm thấy, nếu ngài không gặp hắn, hắn sẽ buông tay sao?”
Cửu Mộc phân tích, tất cả mọi người trong thư phòng đều im lặng.

Hạo Chân lên tiếng đầu tiên: “Các ngươi thấy thế nào?
Tạ Long Phi đáp: “Nghe Tổng quản phân tích như vậy, nếu Vương gia có thể kết giao với hắn, chưa chắc đã là chuyện xấu.”
Xa Bất Trì nói: “Kết giao cũng phải nhìn xem nó có ích hay không có ích. Chúng ta không ngại gặp hắn một lần, xem hắn muốn làm gì. Nếu không hợp ý, Vương gia cũng không cần dùng sức mạnh với hắn. Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, cứ trực tiếp tâu lên Bệ hạ, nói thẳng với Bệ hạ. Có chuyện gì, tự có người ở trên giải quyết.”
Mộc Cửu khen: “Xa tiên sinh nói rất có lý.”
Hạo Chân quét mắt nhìn Cao Tiệm Hậu vẫn đang im lặng, mỉm cười hỏi: “Bây giờ Côn Lâm của quý phái như thế nào rồi?”
“Y vốn tâm cao khí ngạo, nhưng sau khi bị Ngưu Hữu Đạo chơi cho một vố, ngạo khí xem như không còn. Thần có trở về thăm một lần, cơ thể không có việc gì, nhưng sau cái lần đấu giá đó, y một câu cũng không nói, bước vào trạng thái cực đoan. Đối với người có tính cách cực đoan, về sau còn không biết y sẽ làm ra chuyện gì nữa.” Cao Tiệm Hậu thở dài, cũng hiểu ý Hạo Chân. Hắn ta không phải thật sự quan tâm đến Côn Lâm, mà là quan tâm đến thái độ của y. Ông ta nói tiếp: “Vương gia không cần quan tâm đến suy nghĩ của thần. Chuyện của sư môn là chuyện của sư môn, chuyện Vương gia là chuyện của Vương gia. Vương gia muốn làm gì, ngài cứ việc buông tay mà làm. Thần có thể đứng trong thư phòng này, Vương gia đã biết được tâm ý của thần.”
Hạo Chân khẽ gật đầu, rút tay ra khỏi ống tay áo, cầm tờ giấy trên bàn: “Giang sơn như thử đa kiều, khiến vô số anh hùng phải khom lưng! Bổn vương cũng muốn nhìn xem hắn tìm Bổn vương có chuyện gì. Mộc Cửu, ngươi đi sắp xếp việc này đi.”
Đã có ý gặp, Anh vương phủ và Phù Phương viên nhanh chóng liên lạc với nhau. Ý của Anh vương phủ muốn đường đường chính chính gặp mặt, nhưng Ngưu Hữu Đạo không chịu, không muốn công khai cho người ta biết, chỉ muốn gặp riêng Hạo Chân mà thôi. Vì thế, bên phía Anh vương phủ lại càng tỏ ra nghi ngờ, khiến cả hai bên tốn thêm nhiều nước bọt.
Trên núi cao, cây xanh râm mát, Hỏa Phượng Hoàng mang hộp cơm lên núi. Nàng ta bước vào gian phòng trong rừng tiểu trúc nhưng không thấy

ai trong phòng.
Hỏa Phượng Hoàng kinh ngạc. Từ trước đến nay, sư huynh vẫn luôn dưỡng thương ở đây. Cho dù sau khi khỏi bệnh, huynh ấy cũng không ra ngoài nửa bước, tại sao bây giờ lại không thấy người?
Nàng ta buông hộp cơm xuống, tìm kiếm trong phòng một lần nhưng vẫn không thấy ai, đành phải ra ngoài tìm người.
Vừa bước ra, nàng ta nhìn thấy một thanh niên bay đến. Thấy nàng, người kia lên tiếng: “Sư tỷ, Côn sư huynh đã xảy ra chuyện!”
Sắc mặt Hỏa Phượng Hoàng trở nên trắng bệch, run giọng hỏi: “Sư huynh thế nào?”
Người thanh niên trả lời: “Sư huynh đến cấm địa bế quan rồi!”
Hỏa Phượng Hoàng giật mình, chợt thở ra. Thì ra là huynh ấy đến cấm địa, nàng ta còn tưởng rằng sư huynh nghĩ quẩn đi tìm cái chết chứ.
Nàng ta không nói hai lời, nhanh chóng bay thẳng đến cấm địa sau núi.
Hai người một trước một sau bước vào cấm địa, phát hiện sư phụ Bàng Trác và sư bá canh giữ cấm địa Điền Nhân đang cãi nhau đến đỏ mặt tía tai, chỉ trích đối phương thất trách.
“Sư phụ, chuyện gì vậy?” Hỏa Phượng Hoàng bước lên hỏi thăm.
Thấy nàng ta bước đến, cả hai người lập tức im bặt.
“Vân Thường, sư huynh hồ đồ của con đã tiến vào động Vô Quang rồi.” Bàng Trác đau lòng nói.
Hỏa Phượng Hoàng đưa mắt nhìn cửa hang tối đen như mực, tảng đá lởm chởm đằng trước.
Nàng ta biết tiến vào bên trong động Vô Quang có ý vị như thế nào.
Động Vô Quang là cấm địa bế quan của Thiên Hỏa giáo. Bế quan nơi đây không giống như mấy loại bế quan khác. Tiến vào động Vô Quang không phải trò đùa, mà là làm thật. Một khi tiến vào, ít nhất phải ở ba năm.
Trong ba năm này, người bế quan không được tự tiện có bất kỳ tiếp xúc nào đối với bên ngoài. Bên trong lại tối tăm, hoàn toàn không có ánh mặt trời.
Mặc kệ ngươi bế quan thật hay bế quan giả, mặc kệ ngươi có tu luyện được thành tựu gì hay không, ở cái nơi không có ánh sáng mặt trời những ba năm trời, không phải người bình thường nào cũng có thể chịu

được. Bên trong không có ai trò chuyện, cảm giác như thế nào là có thể nghĩ.
Nhưng nói đi thì cũng nói lại, chỉ cần ngươi có thể ở cái nơi tối tăm không có ánh mặt trời kia ba năm, đệ tử có nghị lực lớn như vậy, Thiên Hỏa giáo sẽ toàn lực ủng hộ, ngươi cứ yên tâm mà tu luyện!
Tất cả tài nguyên tu luyện, bao gồm ăn uống, Thiên Hỏa giáo sẽ cung cấp cho ngươi. Bên ngoài cấm địa sẽ có người bảo vệ, không cho ai quấy rầy ngươi tu luyện!
Sắc mặt Hỏa Phượng Hoàng có chút thay đổi. Còn chưa đến nửa năm nữa, hôn sự giữa nàng ta và sư huynh sẽ diễn ra. Dựa theo môn quy, một khi tiến vào, ít nhất phải ở ba năm, như vậy hôn sự của nàng ta sẽ bị trì hoãn. Nàng ta cười gượng: “Không sao, với tâm trạng của sư huynh hiện giờ, tiến vào động Vô Quang để bình tĩnh lại cũng không phải không tốt.”
“Tên súc sinh kia nói, khi nó bế quan, nó muốn cắt đứt hết mọi tục niệm, không muốn làm trễ nãi con...” Bàng Trác lấy ra một phong thư, vừa phẫn nộ vừa không đành lòng nhìn Hỏa Phượng Hoàng: “Con xem trước cái này đi!”
Hỏa Phượng Hoàng ngẩn người, vội cầm bức thư nhanh chóng mở ra xem. Sau khi xem xong, sắc mặt nàng ta thay đổi, kêu lên thất thanh: “Mười năm!”
Thư là Lâm Côn viết cho nàng ta, nói muốn cắt đứt thất tình lục dục, dốc lòng bế quan tu luyện, nói cái gì là có lỗi với nàng ta, không muốn làm trễ nãi cuộc đời nàng ta, y muốn hủy hôn!
Một tờ giấy khác chính là giấy từ hôn!
Vừa từ hôn vừa bế quan trong động Vô Quang mười năm, điều này đã chứng tỏ quyết tâm của Côn Lâm khi bế quan lớn đến nhường nào.
Vấn đề là, cho dù thực lực Thiên Hỏa giáo có mạnh, tài nguyên hùng hậu đến đâu, cũng sẽ không bị ràng buộc cung cấp tài nguyên tu luyện đến mười năm, cũng không có khả năng nuôi không ai đến mười năm!
Đương nhiên, nếu là người có công lớn đối với Thiên Hỏa giáo thì khác. Ngươi có cống hiến với bổn phái, môn phái sẽ nuôi ngươi, người từ trên xuống dưới sẽ không ai dám có ý kiến!

Sau ba năm bế quan trong động Vô Quang, khi xuất quan sẽ phải làm việc cho sư môn, cũng là kiểm nghiệm tiến độ bế quan của ngươi.
Bế quan năm năm, nuôi không ngươi đến những năm năm, nhiệm vụ giao cho ngươi sẽ rất quan trọng.
Bế quan mười năm, nuôi không ngươi đến mười năm, đầu tư cho ngươi số lượng tài nguyên rất lớn. Một khi xuất quan, nhiệm vụ mà ngươi phải đối mặt, không cần nói cũng biết.
Từ lúc Thiên Hỏa giáo khai tông lập phái đến nay, chỉ có tổ sư khai sơn là bế quan mười năm, về sau không còn ai nữa. Côn Lâm chính là người thứ hai.

Chương 505: Mật Hội

Chương 505: Mật Hội
Nhưng tổ sư khai sơn cũng đã nhường lại chức Chưởng môn khi tuổi thọ của ông gần kết thúc.
Trên thực tế, tổ sư khai sơn cũng không bế quan tròn mười năm. Ông cảm thấy khó mà đột phá, đồng thời thọ hạn cũng sắp đến. Sau chín năm, ông đã xuất quan, bàn giao hậu sự rồi trở về cõi tiên.
Đối với thanh niên trai tráng như Côn Lâm, lấy ra mười năm thanh xuân của mình, cầm tù trong sự cô độc tối tăm, đối với người bình thường mà nói, đây là chuyện khó mà tưởng tượng được.
Nhìn tờ giấy từ hôn, hai mắt Hỏa Phượng Hoàng đẫm lệ.
Nàng ta thật sự bị tổn thương. Hai người đã đính hôn, hôn sự cũng sắp đến, bây giờ sư huynh lại ném ra tờ giấy từ hôn, bảo nàng ta làm sao mà chịu nổi? Sau này, nàng ta còn mặt mũi nào mà gặp người khác?
Điều làm cho nàng ta thương tâm nhất chính là, nàng ta không biết mình trong mắt của sư huynh rốt cuộc là cái gì? Là cái có cũng được, không có cũng không sao?
“Sư phụ, tại sao người lại đồng ý cho sư huynh vào động Vô Quang bế quan mười năm chứ?” Hỏa Phượng Hoàng vừa khóc vừa chất vấn sư phụ.
Vào động Vô Quang bế quan, không phải ai muốn cũng vào được. Nếu ai cũng làm như vậy, còn ai làm việc cho Thiên Hỏa giáo nữa? Thiên Hóa giáo có cần tồn tại nữa hay không?
Người bế quan phải có được sự đồng ý của sư phụ mới được. Ngươi không thể trong lúc sư môn có việc cần ngươi làm, lại chạy đến đây để thanh tĩnh.
“Vân Thường, lần này là sư phụ sơ suất. Tên súc sinh kia đến tìm ta, nói muốn tiến vào động Vô Quang để bế quan. Ta thấy nó như vậy, sợ nó cứ

tiếp tục mãi sẽ hỏng, liền đồng ý. Ta nghĩ rằng nó bế quan vài năm cũng chẳng phải chuyện xấu, nên mới đưa phù lệnh của ta cho nó. Nhưng ta có điều kiện, nó phải hỏi ý kiến của con trước. Ai ngờ tên súc sinh lại viết thứ này đưa cho lão hồ đồ kia!”
Nhắc đến lão hồ đồ, Bàng Trác chỉ vào Điền Nhân An: “Lão hồ đồ này cũng không thèm suy nghĩ, Thiên Hỏa giáo có ai bế quan mười năm chứ? Cứ như vậy để nó khắc chữ trên “Tam Tư Bích” làm chứng, rồi để nó tiến vào trong động!”
Người bước vào bế quan bên trong sẽ khắc chữ trên vách đá bên cạnh cửa hang để làm chứng, xem như di nguyện. Sở dĩ gọi là “Tam Tư Bích” chính là muốn ngươi nghĩ lại cho kỹ, không thể tùy tiện ghi xuống. Một khi lưu lại lời thề, ngươi nhất định phải thực hiện, không được đổi ý! Trên Tam Tư Bích có rất nhiều chữ viết đệ tử Thiên Hỏa giáo khổ tu để lại. Trải qua mưa gió, chữ viết chen lẫn rất nhiều, được hậu bối chiêm ngưỡng, xem là hình mẫu!
Điền Nhân An nghe xong, lập tức kêu lên: “Ngươi trách ta? Ta chỉ theo môn quy mà làm việc, làm sao biết tình huống như thế nào? Y cầm phù lệnh của ngươi, ai nghĩ đến người làm sư phụ như ngươi ngay cả chuyện cũng không hỏi, đã đưa phù lệnh cho y. Tự ngươi nghĩ lại đi, rốt cuộc là ai mới hồ đồ?”
Côn Lâm đến, giao ra phù lệnh, nói muốn bế quan mười năm, ông ta thật sự rất kinh ngạc. Nhưng Điền Nhân An chỉ nghĩ rằng Côn Lâm đang tức giận, muốn phấn đấu mà thôi. Ông ta có thể hiểu tâm trạng của Côn Lâm, cũng không suy nghĩ gì nhiều, đồng thời cũng có chút cảm khái. Trước khi Côn Lâm nhập quan, y đã đưa phong thư cho ông ta, nhờ ông ta chuyển cho Hỏa Phượng Hoàng.
Đối với chuyện Côn Lâm bế quan mười năm, Điền Nhân An cũng muốn hỏi Bàng Trác nghĩ như thế nào, liền cầm phong thư đi tìm Bàng Trác. Sau khi Bàng Trác cảm kích, ông ta liền giật mình, và sau đó là như thế này.
“Ngươi không xác minh tình huống, cứ như vậy mà cho người vào động, ngươi còn mồm mép nữa?”
“Trong này chẳng có bảo bối gì mà sợ người ta vào trộm, tất cả chỉ là những người tự nguyện vào trong chịu khổ. Chỉ cần quá trình hợp quy là

có thể vào, ngươi nói cho ta xem có môn quy nào bắt ta phải xác minh không? Bản thân ngươi hồ đồ, ngay cả mình còn không làm rõ, còn muốn đổ trách nhiệm lên đầu ta?”
Hai người lại bắt đầu cãi lộn với nhau.
“Sư phụ!” Hai mắt đẫm lệ, Hỏa Phượng Hoàng đột nhiên quỳ xuống, khiến hai người đang cãi lộn phải ngừng lại. Bàng Trác kinh ngạc hỏi: “Vân Thường, con đang làm gì vậy?”
Hỏa Phượng Hoàng nức nổ: “Xin sư phụ cho đệ tử vào trong bế quan luôn!”
“Không được!” Bàng trác phản đối. Đây không phải là bế quan mà là vào trong tìm câu trả lời. Cấm địa là nơi để lấy ra làm trò đùa sao?
Đúng lúc này, một ánh lửa chiếu rọi trên bầu trời. Một đám chim lửa bay đến.
Chim lửa rơi xuống đất, ánh lửa thu lại, hiện ra một đám người được ánh lửa bao phủ. Dẫn đầu là một người mặc áo màu đỏ, dáng vẻ đạo mạo, khí chất lãng du. Đây chính là Chưởng môn Thiên Hỏa giáo Vũ Văn Yên. Đi đằng sau là một đám trưởng lão cao tầng.
Bế quan mười năm trong động Vô Quang, ngoại trừ tổ sư khai sơn, còn lại thì không ai có hành động này. Côn Lâm làm như vậy, nhất định đã kinh động đến cao tầng Thiên Hỏa giáo.
Mọi người giật mình, ngay cả Hỏa Phượng Hoàng và Bàng Trác cũng vậy, vội vàng hành lễ: “Tham kiến Chưởng môn!”
Vũ Văn Yên đưa tay, ra hiệu miễn lễ, thản nhiên hỏi: “Nghe nói Côn Lâm đã lập di nguyện, muốn nhập động bế quan mười năm?”
Bàng Trác và Điền Nhân An đều cùng nhau trả lời: “Đúng là có việc này!”
Vũ Văn Yên nhìn về phía cửa hang, khẽ gật đầu: “Không ai có thể thuận buồm xuôi gió mãi, cũng không có ai chưa từng trải qua thời điểm khuất nhục? Biết hổ thẹn mà đứng lên, có nghị lực, có quyết tâm như vậy, lo gì mà không rửa được nhục. Thiên Hỏa giáo chúng ta có người kế tục như thế cũng là chuyện tốt!”
Hỏa Phượng Hoàng lại quỳ xuống, cầu sư phụ không được, lại cầu qua Chưởng môn.

Vũ Văn Yên biết chuyện gì xảy ra, nhìn người đang quỳ, lạnh lùng nói: “Đây là cấm địa, không phải là nơi các ngươi động phòng. Y đã cắt đứt tục niệm để bế quan, ngươi tiến vào, tục niệm như bóng với hình, y làm sao mà bế quan được nữa? Ta hiểu tâm trạng của ngươi, nhưng y đã lập xuống di nguyện mười năm, điều này rất không dễ dàng. Nhân sinh khổ đoản, có mấy cái mười năm để lãng phí chứ? Ngươi đừng khiến cho y phạm sai lầm!”

Dứt lời, ông ta quay người, ánh lửa lóe lên, ngọn lửa càng lúc càng lớn, một lần nữa hóa thành chim lửa bao lấy người, vỗ cánh bay đi.

Đám cao tầng Thiên Hỏa giáo còn ở lại nhìn Hỏa Phượng Hoàng, người thì nét mặt vẫn bình thường, người thì lộ vẻ thương hại, đồng tình, sau đó cả đám lần lượt bay đi.

Hỏa Phượng Hoàng bất lực ngồi quỳ trên mặt đất, vẻ mặt thất thần. Nàng ta biết, nếu Chưởng môn đã nói như vậy, sợ là không ai dám cho nàng ta vào nữa.

Địa đạo chật hẹp chỉ đủ cho một người đi qua. Hai con Nguyệt Điệp một trước một sau chiếu sáng. Quản Phương Nghi đi đằng trước, Ngưu Hữu Đạo đi đằng sau.

“Địa đạo này là ngươi dùng để chạy trốn khi xảy ra sự cố à?” Ngưu Hữu Đạo hỏi.

Quản Phương Nghi than thở: “Trước kia, ta đúng là có suy nghĩ như vậy, nhưng bây giờ nghĩ lại, địa đạo này rất có thể đã bị Giáo Sự đài nắm giữ!”

Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc nói: “Giáo Sự đài biết đường hầm chạy trốn này của ngươi?”

“Đi thẳng rẽ trái là nơi thông đến phía dưới phòng tiếp khách, nhất mạch tương liên. Giáo Sự đài biết căn phòng bí mật đó, làm sao không biết chỗ này chứ? Đương nhiên, bọn họ cũng có khả năng tìm không ra cửa vào, chỉ phát hiện được vấn đề từ phòng đơn kia mà thôi.”

“Ngay cả phòng đơn kia của ngươi, Giáo Sự đài cũng biết?”

“Này, đừng có mà giả bộ hồ đồ với ta. Việc này ngươi dám nói ngươi không biết?”

“Ta giả bộ hồ đồ? Ta làm sao biết chuyện của Giáo Sự đài?”

Quản Phương Nghi đang đi đằng trước đột nhiên dừng bước, quay đầu lại, hỏi: “Vậy tại sao ngươi lại biết ta biết được nội dung cuộc nói chuyện giữa Ngụy Trừ và Lệnh Hồ Thu? Không phải Bộ Tầm nói cho ngươi sao?”

“Là do ngươi có tật giật mình thôi, ta chỉ thăm dò một chút là biết...” Ngưu Hữu Đạo đem chuyện thăm dò bà ta đêm hôm đó nói ra.

Quản Phương Nghi mở to mắt, nhìn Ngưu Hữu Đạo chằm chằm, giống như gặp quỷ: “A!” Bà ta chợt hét lên, hai tay ôm đầu ngồi xuống, biểu hiện hối hận đến phát điên.

Lúc trước, Giáo Sự đài tìm đến cửa, cảnh cáo ép buộc bà ta nói ra chuyện Ngụy Trừ và Lệnh Hồ Thu. Ngưu Hữu Đạo vốn không quen biết lại tìm đến, bà ta còn tưởng rằng Ngưu Hữu Đạo là được Bộ Tầm cung cấp thông tin nên mới tìm tới. Sau khi bị uy hiếp, bà ta đang ẩn núp bên ngoài phải vội quay về.

Chương 506: Thương Triều Tông Có Phúc Khí Hơn So Với Bổn Vương (1)

Chương 506: Thương Triều Tông Có Phúc Khí Hơn So Với Bổn Vương (1)
Bây giờ bà ta hiểu ra, là bà ta làm việc không chu toàn, thông minh quá bị thông minh hại.
Bà ta cứ như vậy mà mơ mơ hồ hồ ký vào văn tự bán mình, sau đó đi theo tên tiểu tử này. Bây giờ hiểu ra, bà ta mới biết được đối phương đã lừa bà ta ngay từ đầu. Bà ta đã trúng gian kế của hắn, hận không thể đập đầu chết đi!
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả: “Việc cũng đã qua rồi, tính toán làm gì. Bây giờ không phải rất tốt sao!”
“Ngươi đừng nói nữa!” Quản Phương Nghi đang ngồi xổm dưới đất đẩy ra một chưởng. Nếu không biết sự thật thì cũng thôi đi, một khi biết rồi, ngược lại không chịu được đả kích.
Bà ta hối hận vô cùng. Nhưng sự thật lại tàn nhẫn như vậy. Bà ta thật không nên hỏi, cứ tiếp tục hồ đồ còn tốt hơn, như vậy trong lòng sẽ dễ chịu hơn một chút. Bây giờ, việc này chỉ sợ sẽ trở thành nỗi nhục cả đời của bà ta. Bà ta đã quá qua loa, bán đứng chính mình.
Buồn chán xong, Quản Phương Nghi đột nhiên đứng dậy, quay người nhanh chân bước đi. Bà ta đã hiểu được cảm giác lấy nước mắt mà rửa mặt. Bây giờ đã leo lên thuyền giặc rồi, có hối hận cũng đã muộn.
Ngưu Hữu Đạo đã từng hỏi bà ta, tại sao Giáo Sự đài lại biết được bí mật phòng đơn kia.
Được biết chuyện xảy ra cùng ngày Giáo Sự đài đi tìm Quản Phương Nghi, Ngưu Hữu Đạo mới bừng tỉnh, hiểu được vì sao Quản Phương Nghi lại chán nản.

Cũng vì Quản Phương Nghi chán nản mà hắn mới hiểu ra được một việc. Lúc đó Quản Phương Nghi hiểu lầm hắn tìm tới cửa là có liên quan đến Bộ Tầm, mới chịu không được dọa mà đầu hàng. Nếu không, sợ là người đàn bà này không dễ dàng bị khuất phục như vậy, hắn sẽ phải tốn nhiều công hơn!

Ngược lại, việc này cũng khiến cho Ngưu Hữu Đạo phải cảnh giác. Hắn không nghĩ đến Giáo Sự đài lại thần thông quảng đại như vậy, ngay cả bí mật phòng đơn kia của Quản Phương Nghi cũng đào ra được. Xem ra sau này hắn làm việc phải cẩn thận hơn.

Cửa ra vào địa đạo, cách hai trăm trượng bên ngoài, khi hai người chui ra, cả hai đã đến một tiểu viện nho nhỏ.

Chủ nhân của viện này là một cặp vợ chồng bình thường, làm nghề đánh xe, là do Quản Phương Nghi bí mật sắp xếp ở đây.

Trong nhà vừa lúc có xe ngựa. Sau khi chuẩn bị xe ngựa xong, hai người chui vào, cánh cổng mở ra, người chồng đánh xe ngựa chở hai người rời đi.

Xe ngựa đi nửa vòng trong thành, cuối cùng dừng lại trước hậu viện của một ngôi nhà yên tĩnh. Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi xuống xe, nhanh chóng leo qua bức tường.

Cao Tiệm Hậu của Thiên Hỏa giáo đang ở bên trong, tận mắt nhìn thấy hai người leo tường xuất hiện trước mặt mình.

“Người của Anh vương, đệ tử Thiên Hỏa giáo Cao Tiệm Hậu.” Quản Phương Nghi thấp giọng thì thầm với Ngưu Hữu Đạo. Mặc dù bà ta chưa từng tiếp xúc với Anh vương, nhưng cũng đã tìm hiểu về tình huống của Anh vương và tùy tùng của hắn ta.

Cao Tiệm Hậu cũng đã từng gặp Quản Phương Nghi. Người đàn bà này tiếng lành đồn xa, thân ở Tề kinh nhiều năm, làm sao mà không biết.

Ông ta quay sang hỏi Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi chính là Ngưu Hữu Đạo?”

“Đúng vậy!” Ngưu Hữu Đạo chắp tay.

“Đi theo ta.” Cao Tiệm Hậu quay người bước đi.

Trong vườn có một thủy các. Cao Tiệm Hậu dẫn hai người đến, gõ cửa, nói vào bên trong: “Vương gia, người đến rồi.”

Trong phòng, Hạo Chân và Mộc Cửu đều có mặt. Hai người nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi đang bước vào.
Ngưu Hữu Đạo cũng đánh giá hai người. Người già nhất định không phải là Anh vương, còn một người trẻ tay cứ lồng vào trong ống tay áo, biểu hiện lười biếng, nhìn qua chẳng giống Vương gia chút nào, hắn không khỏi đưa mắt nhìn Quản Phương Nghi.
Quản Phương Nghi khẽ gật đầu. Lúc này, Ngưu Hữu Đạo mới dám xác nhận người không giống Vương gia trước mặt đích thật là Anh vương.
Cao Tiệm Hậu cũng bước vào bên trong, thuận tay đóng cửa lại, canh giữ ngay cửa.
Phía trên lầu các, đằng sau hai cánh cửa sổ được mở rộng, Xa Bất Trì và Tạ Long Phi đứng mỗi người một bên, quan sát bên ngoài.
“Ngưu Hữu Đạo, Quản Phương Nghi, xin ra mắt Vương gia!” Hai người cùng nhau chắp tay chào hỏi.
Anh vương Hạo Chân mỉm cười ôn hòa: “Bổn vương ngưỡng mộ danh tiếng của hai người đã lâu. Mời ngồi!”
Hắn ta đưa tay ra mời, chủ khách ngồi xuống quanh một cái bàn. Cửu Mộc khoanh tay đứng bên cạnh Hạo Chân.
“Có chuyện gì mà ngươi nhất định phải gặp Bổn vương?” Hạo Chân hỏi.
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo đảo xung quanh, ý bảo có người ngoài ở đây, hắn nói có tiện hay không?
Hạo Chân nói: “Ngươi cứ nói, đừng ngại.”
Đã như vậy, Ngưu Hữu Đạo cũng không quanh co, lòng vòng: “Ta có chuyện muốn nhờ Vương gia hỗ trợ.”
Hạo Chân đáp: “Nếu Bổn vương có thể giúp đỡ, Bổn vương nhất định sẽ giúp.”
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc. Hắn không nghĩ đến đối phương lại sảng khoái như vậy, nhưng sau đó đối phương lại bồi thêm một câu: “Nhưng việc làm trái quốc sách, Bổn vương sẽ không làm, ví dụ như chuyện chiến mã!”
Hiển nhiên, Hạo Chân cũng đoán được Ngưu Hữu Đạo đến nước Tề là vì chuyện chiến mã. Hắn ta hoài nghi Ngưu Hữu Đạo tìm hắn ta là vì chuyện này.

Ngưu Hữu Đạo đáp: “Bệ hạ đã cho ta chiến mã, không nhọc Vương gia phải quan tâm!”
Gạt người! Vẻ mặt Quản Phương Nghi không thay đổi nhưng trong lòng lại mắng thầm.
“Ngươi nói phụ hoàng đã cho ngươi chiến mã?” Hạo Chân nghi ngờ hỏi một câu.
Ngưu Hữu Đạo lấy ra một tấm lệnh bài trong tay áo, nhìn Hạo Chân phía đối diện: “Xuất cảnh chiến mã, đối với ta mà nói, đều không thành vấn đề. Việc này mong Vương gia giữ bí mật.”
Nhìn tấm lệnh bài trong tay Ngưu Hữu Đạo, Hạo Chân “ừm” một tiếng, khẽ gật đầu, nhưng trong lòng lại kinh ngạc, vội đánh giá quan hệ giữa Ngưu Hữu Đạo và cha của hắn ta.
Cửu Mộc phía đối diện tất nhiên cũng nhìn thấy lệnh bài, ánh mắt lấp lóe.
Hạo Chân nói: “Nếu đây là ý của phụ hoàng, Bổn vương không gặp để hỏi, tất nhiên không biết chuyện này. Nhưng Bổn vương xin hỏi một câu, hôm nay ngươi đến gặp Bổn vương, rốt cuộc là ý của ngươi hay là ý của phụ hoàng?”
Đứng ngoài cửa, Cao Tiệm Hậu cũng muốn nhìn lệnh bài trên tay Ngưu Hữu Đạo, nhưng làm sao cũng không nhìn thấy.
Quản Phương Nghi cũng muốn nhìn, nhưng Ngưu Hữu Đạo vừa giơ lệnh bài lên xong đã thu vào trong tay áo, bà ta chỉ nhìn được cạnh lệnh bài.
Hành động của hắn khiến Quản Phương Nghi nghiến răng. Nhìn ý tứ của Hạo Chân, lệnh bài trên tay Ngưu Hữu Đạo dường như đã phát huy tác dụng. Tên khốn kiếp kia chưa hề tiết lộ chuyện này cho bà ta biết.
Bà ta cảm thấy nghi ngờ, đã có át chủ bài có thể lấy được chiến mã, cớ sao còn phiền phức đi đánh cướp chiến mã của người ta như vậy?
Ngưu Hữu Đạo nói: “Điều này không liên quan đến bệ hạ, là việc của cá nhân ta.”
Hạo Chân nói: “Có chuyện gì phụ hoàng làm không được mà cần đến Bổn vương xử lý?” Ý của hắn ta là, ngươi đã có thể trực tiếp liên hệ với Hoàng đế, còn cần tìm đến Vương gia là hắn ta làm gì?
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Hoàng đế bệ hạ sẽ không giúp ta việc này.”

Hạo Chân hỏi: “Việc gì?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Ta muốn nhờ Vương gia giúp ta bắt một người, một quan viên triều đình, sau đó đưa người đó cho ta.”
Hạo Chân nhanh chóng quay sang nhìn Mộc Cửu, rồi quay lại hỏi Ngưu Hữu Đạo: “Tự mình bắt quan viên triều đình, ngươi đang nói đùa à?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không phải trò đùa. Nếu không, ta sẽ không đến tìm Vương gia.”
Hạo Chân hỏi: “Không biết vị quan triều đình kia đã làm gì khiến Ngưu huynh đệ không vui?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Thủ hạ Đại vương Tây viện, tên Chương Hành Thụy.”
Chương Hành Thụy? Hạo Chân cau mày, hoàn toàn không có ấn tượng với cái tên này, nhất định không phải đại quan. Bằng không, hắn ta không thể không có ấn tượng như thế. Hắn ta quay sang nhìn Mộc Cửu: “Thủ hạ của hoàng thúc có người này sao?”
Mộc Cửu hạ thấp người đáp: “Thưa có, là quan viên phụ trách đăng ký sản nghiệp hoàng tộc, quan tam phẩm, rất bình thường, chẳng có gì thu hút.”
Hạo Chân càng cảm thấy kỳ lạ, quay sang nhìn Ngưu Hữu Đạo: “Một quan viên khiêm tốn, chẳng có gì thu hút, vì sao lại khiến cho Ngưu Hữu Đạo vang danh khắp thiên hạ phải ghi nhớ như vậy?”
Ngưu Hữu Đạo cười: “Vương gia cũng khiêm tốn như vậy đấy.”

Chương 507: Thương Triều Tông Có Phúc Khí Hơn So Với Bổn Vương (2)

Chương 507: Thương Triều Tông Có Phúc Khí Hơn So Với Bổn Vương (2)
Hạo Chân bình tĩnh hỏi lại: “Bổn vương có cái gì khiêm tốn chứ?”
Ngưu Hữu Đạo cũng không cần thiết đi sâu vào chuyện này. Có mấy lời nói đến đây là ngừng, mọi người biết rõ trong lòng là được.
Hắn quay lại chủ đề chính: “Không biết Vương gia có từng nghe qua Quỷ mẫu Hãm Âm sơn không?”
Hạo Chân nói: “Có nghe qua, chẳng lẽ lại có liên quan đến Chương Hành Thụy?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Chương Hành Thụy là hậu nhân thế tục, là cháu trai của Quỷ mẫu!”
Lời vừa nói ra, Hạo Chân, Mộc Cửu, Cao Tiệm Hậu, còn có Xa Bất Trì và Tạ Long Phi đang nghiêng tai lắng nghe trên lầu phải kinh hãi.
Gương mặt đang căng ra của Hạo Chân dần dần thư giãn, ánh mắt trở nên thâm thúy, lộ ra một khí thế khác: “Đại vương Tây viện có biết không?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Biết, vì thế ông ta mới giữ bí mật đến giờ. Bởi vậy có thể thấy được, Chương Hành Thụy nhìn thì rất khiêm tốn, thật ra đây chính là một cách bảo vệ cho gã. Người có thể để cho Đại vương Tây viện phải chiếu cố và bảo vệ như thế, có thể thấy được Quỷ mẫu rất coi trọng người cháu trai này!”
Hạo Chân im lặng, trong đầu suy nghĩ rất nhiều chuyện, sau đó lên tiếng: “Mặc kệ Chương Hành Thụy có phải là cháu trai của Quỷ mẫu hay không cũng không quan trọng. Quan trọng gã là quan viên triều

đình. Bắt quan viên triều đình, trách nhiệm này không phải ai cũng có thể gánh nổi. Bổn vương lại càng không!”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta sẽ không để cho Vương gia phải khó xử. Ta chỉ giam lại một thời gian, sau đó ta sẽ trả gã lại một cách lành lặn cho Vương gia. Ta xin cam đoan, bất luận Đại vương Tây viện hay Quỷ mẫu, không ai dám tiết lộ ra, hoàn toàn không ảnh hưởng đến Vương gia.”
Hạo Chân hỏi: “Ngươi cam đoan? Ngươi lấy cái gì mà cam đoan? Đơn giản chỉ là sự hoang đường!”
“Vương gia có thể nói chuyện riêng với ta không?” Ngưu Hữu Đạo đứng lên, đưa tay chỉ ra ngoài.
Hạo Chân nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo, cuối cùng chậm rãi đứng dậy.
Cửa mở, hai người bước ra khỏi thủy các, qua cầu, lên bờ, sau đó sóng vai nhau đi trong viện.
Những người khác đứng bên thủy các nhìn sang bên này, không biết hai người kia nói chuyện gì. Tóm lại, chỉ thấy Hạo Chân nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo, giật mình không ít.
Hai người dừng lại bên cạnh bờ nước, Hạo Chân chắp tay, thở dài nói: “Chuyện này có không ít người tài giỏi để làm, vì sao lại để mắt đến Bổn vương?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nhìn thì rất nhiều, nhưng thật ra lại không nhiều. Sau lưng Chương Hành Thụy là Quỷ mẫu và Đại vương Tây viện. Người bình thường không ai dám đối đầu với bọn họ, sợ bị báo thù. Nhưng Vương gia thì khác. Quỷ mẫu không có gan đối phó với Vương gia. Chỉ cần Vương gia ra tay, Quỷ mẫu biết mình không làm gì được Vương gia, vì sự an toàn của Chương Hành Thụy mà không dám lộ ra ngoài. Trước khi chuyện thành, ta không muốn lộ ra bất cứ phong thanh nào, đành phải nhờ Vương gia hỗ trợ.”
Hạo Chân nói: “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì Quỷ mẫu?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta không thể tiết lộ chuyện này với Vương gia, nhưng ta có thể cam đoan với Vương gia hai điều. Thứ nhất, sau khi chuyện thành công, ta sẽ đưa Chương Hành Thủy bình an trở về, sẽ không để Vương gia khó xử. Vương gia chỉ cần tìm cớ hợp lý điều gã đi

đâu một khoảng thời gian. Thứ hai, ta cam đoan việc này không xâm phạm lợi ích của nước Tề.”
Hạo Chân im lặng, sau đó nói: “Không phải ngươi có quan hệ với Nhị ca ta sao? Vì sao không tìm huynh ấy? Thực lực của huynh ấy thích hợp làm việc này hơn ta.”
Khác với lý do đã nói với Quản Phương Nghi, Ngưu Hữu Đạo tìm một lý do khác: “Bởi vì ta càng xem trọng Vương gia hơn. Ta muốn kết giao với Vương gia. Ta nghĩ Dung Bình quận vương sẽ có lúc liên hệ với nước Tề trong tương lai. Ta nghĩ ta và Vương gia đều nhìn về tương lai, về cái lâu dài!”
Hạo Chân mỉm cười: “Chương Hành Thụy là thủ hạ của hoàng thúc, làm như thế nào không khiến người ta nghi ngờ, việc này của ngươi đúng là không dễ làm!”
“Nếu dễ làm, ta đâu tìm Vương gia làm gì, nhưng ta tin rằng chuyện này không làm khó được Vương gia.” Ngưu Hữu Đạo chắp tay nói.
Có thể tìm hắn ta, Ngưu Hữu Đạo cũng đã nghĩ kỹ đến hậu quả về sau.
Về phần Tô Chiếu, sau khi được Trần Quy Thạc xác nhận, nàng ta chính là vị Chiếu tỷ của Thiệu Bình Ba, kết hợp với tin tức mà Quản Phương Nghi cung cấp, hắn có thể kết luận một trăm phần trăm, người giúp Thiệu Bình Ba giải quyết chuyện chiến mã chính là Tô Chiếu, mà đằng sau thậm chí có thể là Hiểu Nguyệt các!
Bắt cóc Chương Hành Thụy, điều kiện đầu tiên chính là không được kinh động Đại vương Tây viện. Nếu không, sẽ kinh động đến Tô Chiếu, thậm chí là Hiểu Nguyệt các. Kể từ đó, hắn có thể khẳng định, một khi kinh động Đại vương Tây viện, cho dù chiến mã đến tay, cũng không thuận lợi đưa về quận Thanh Sơn.
Hạo Chân quay sang nhìn Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi cam đoan như vậy cố nhiên là tốt, nhưng Bổn vương cũng không dám tùy tiện áp chế người khác. Nói cho cùng, thật ra ta cũng không có lợi ích gì.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nhưng Vương gia không thể phủ nhận một điều, một khi Vương gia có việc, ta không dám thấy chết mà không cứu. Nếu không, chính là ta muốn chết! Vẫn là câu nói kia, chỉ cần Vương gia giúp ta lần này, sau này, phàm là chuyện mà ta đủ khả năng, ta nhất định sẽ hết sức giúp Vương gia!”

Hạo Chân nói: “Ngươi đã xem trọng Bổn vương như vậy, chi bằng sang bên này giúp Bổn vương đi!”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Vương gia đã có người của tam đại phái giúp đỡ. Ta sang, chẳng tính là gì trước mặt tam đại phái, còn phải nhìn sắc mặt của người ta. Đây không phải là điều mà ta muốn.”
Hạo Chân nói: “Chẳng lẽ Thiên Ngọc môn lại dễ nói chuyện như vậy sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ít ra Thiên Ngọc môn không làm gì được ta?”
“Ngươi không định suy tính một chút à?”
“Dung Bình quận vương đối xử với ta không tệ!”
“Haiz, Thương Triều Tông còn có phúc khí hơn cả Bổn vương, hy vọng ngươi hãy nhớ kỹ lời hứa của mình!” Hạo Chân thở dài, thủ thế với bên hướng thủy các. Bốn người Mộc Cửu nhanh chóng lướt đến. Hạo Chân quay người nói: “Đi thôi!”
Khi cả bốn lướt qua Ngưu Hữu Đạo, ai nấy đều dùng ánh mắt đánh giá hắn.
Bốn người rất muốn hỏi Ngưu Hữu Đạo một chút, Ngưu Hữu Đạo đã nói chuyện gì, nhưng bọn họ biết, Hạo Chân muốn nói, tất sẽ nói cho bọn họ nghe. Còn không, cũng không cần thiết phải hỏi.
Ngưu Hữu Đạo chắp tay, đưa mắt nhìn theo.
Quản Phương Nghi lặng yên đến bên cạnh: “Hắn ta có đồng ý không?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Cũng được xem là đồng ý.”
Quản Phương Nghi kinh ngạc. Trước đó bà ta phản đối Ngưu Hữu Đạo đến tìm Anh vương, cảm thấy đối phương không có khả năng đồng ý chuyện này. Vừa rồi bà ta cũng nhìn thấy thái độ của đối phương, hoài nghi hỏi: “Ngươi đã nói gì với hắn ta mà hắn ta đồng ý vậy?”
“Thành tâm kết giao bằng hữu mà thôi!”
“Ngươi ít nói mò với ta đi!”
Có một số việc sẽ không dễ dàng nói cho những người khác biết. Ngưu Hữu Đạo nhìn theo bóng lưng của Hạo Chân, chuyển sang chủ đề khác: “Ba người còn lại là ai vậy?”
Quản Phương Nghi liếc mắt, biết có hỏi nữa cũng như không: “Tổng quản thái giám Anh vương phủ Mộc Cửu, hai người kia là Xa Bất Trì của Đại Khâu môn, Tạ Long Phi của Huyền Binh tông.”

“Anh vương này quả nhiên không đơn giản!”
“Ngươi suy nghĩ nhiều rồi. Bên cạnh hoàng tử luôn có người của tam đại phái bảo hộ.”
“Là ta suy nghĩ nhiều sao? Tuy bên cạnh Kim vương có người ba phái bảo vệ, nhưng bản thân chỉ dám dùng Ngụy Trừ. Còn người này lại biến người của ba phái thành tâm phúc của hắn ta.” Ngưu Hữu Đạo nhẹ thở ra một hơi, xoay người nói: “Đi thôi!”
Nghe xong, Quản Phương Nghi bừng tỉnh, nhưng thần sắc lại đăm chiêu.
Xe ngựa vẫn đợi ở ngoài tường viện như cũ, hai người nhanh chóng leo tường ra ngoài chui vào trong xe ngựa.
Tiếng roi vang lên, xe chạy.
Trong xe, Quản Phương Nghi đột nhiên nhích người, dán người ngồi sát Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo vừa quay đầu lại, vừa đúng lúc Quản Phương Nghi sáp mặt lại gần, hai người mặt đối mặt gần nhau, mặt gần như chạm vào nhau, ccó thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau, bốn mắt nhìn nhau sửng sốt.
Mùi hương cơ thể của đối phương trực tiếp chui vào mũi, Ngưu Hữu Đọ ngửa người ra sau, hoài nghi hỏi: "Ngươi sáp vào gần như vậy để làm gì?"

Chương 508: Bị Ám Sát

Chương 508: Bị Ám Sát
Quản Phương Nghi không khỏi nổi nóng, hỏi ngược lại: "Ngươi tránh cái gì? Sợ lão nươnng ăn thịt ngươi, hai là chê lão nương?"
Ngưu Hữu Đạo: "Mùi son phấn trên người ngươi quá nồngm mũi của ta chịu không được!"
" Bớt đi!" Quản Phương Nghi duỗi tay ra: "Lệnh bài kia đưa ta xem xem."
Ngưu Hữu Đạo giả vờ hồ đồ: "Lệnh bài gì!"
Quản Phương Nghi lập tức đưa tay nắm lấy tay áo mà hắn cất giấu lệnh bài.
Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng vung tay tránh, cả người Quản Phương Nghi nhào tới, ôm lấy hắn, đè ép hắn, cạy cánh tay đó của hắn ra.
Đối với Quản Phương Nghi mà nói, đồ vật có thể ở trên người hắn, xin hỏi đàng hoàng không được, nhưng lại có thể miễn cưỡng cướp đoạt.
"Đừng cướp, ta cho ngươi xem." Ngưu Hữu Đạo vẻ mặt buồn bực dưới bộ nực đầy đặn của bà ta không ngừng ô ô, cái cánh tay kia vươn ta ngoài cửa xe đung đưa.
Quản Phương Nghi cũng ý thức được sự khiếm nhã ở phần ngực, nhanh chóng rút trở về, mắng: "Chiếm tiện nghi của lão nương!"
Ngưu Hữu Đạo muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là quên đi, lười tranh cãi với nữ nhân này làm gì, móc ra lệnh bài trong tay áo ném cho bà ta.
Quản Phương Nghi nhận lấy lệnh bài cầm trên tay lật xem một hồi, xem không hiểu, hỏi: "Đây là lệnh bài gì?"
"Ta làm sao biết được?"
"Ngươi không nói phải không? Được, lệnh bài này ta giữ giùm ngươi!"
"Được!" Ngưu Hữu Đạo gật đầu, vẻ mặt cổ quái nói: "Lệnh bài này là do ngươ chủ động đề nghị giữ giúp ta, ta không ép ngươi!"

Vẻ mặt Quản Phương Nghi nhất thời cảnh giác, lật xem lệnh bài trên tay thêm một lần nữa, chợt tiện tay ném trở về: "Ai mà thèm chứ."
Từ từ cất lệnh bài trở về, Ngưu Hữu Đạo đung đưa trong xe nhắm mắt dưỡng thần...
Bờ biển, trời tờ mờ sáng.
Ba chiếc thuyền lớn dừng sát bên bờ, cuối cùng mấy chục con chiến mã đuổi kịp thuyền, lập tức có người dỡ bỏ cầu gỗ.
Sau khi tất cả mọi người trèo lên thuyền, bên cạnh thuyền có một hàng người đứng, giơ lên sào trúc, cùng nhau chống lên bờ dùng lực, ba chiếc thuyền chậm rãi rời xa bờ.
Cách buồm nhanh chóng được kéo lên, một loạt mái cheò hai bên thuyền lớn chìa ra chuẩn bị cùng nhau chèo, thuyền từ từ đi ra biển lớn.
Trên bãi đá ngầm bên bờ biển, có ba người che đấu bồng đen đứng đó, người cầm đầu chính là Tô Chiếu.
Đưa mắt nhìn tất cả chiến mã thuận lợi lên thuyền, đưa mắt nhìn ba chiếc thuyền lớn cuối cùng thuận lợi xuất phát, Tô Chiếu cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.
Mãi cho đến khi ba chiếc thuyền lớn trở thành điểm đen trên biển lớn, Tô Chiếu quay người nhìn về phía mặt trời đã mọc lên nơi chân trời, giơ tay lên một cái.
Hai người ở trái phải phi thân lên, đáp xuống chỗ chiến mã lên thuyền, thi phép dẹp tan vết tích lộn xộn trên mặt đất...
Phù Phương Viên, một con Kim Sí hạ cánh, không bao lâu, Thẩm Thu bước đi vội vàng vào bên trong nhà, một phong mật thư đưa đến tay Ngưu Hữu Đạo.
Sau khi cầm mật thư xem qua, Ngưu Hữu Đạo chầm chậm từ trong nhà đi ra, đứng ở dưới mái hiên, híp mắt trông về phía xa...
Phủ thứ sử Bắc Châu, một đám quan viên ở trong điện vây quanh Thiệu Bình Ba nghe chỉ thị.
Thiệu Tam Tỉnh đi đến cửa điện chờ, đợi đến khi đám quan viên tản đi, ông mới nhanh chân bước tới quay người lật xem công văn trên bàn ở bên cạnh Thiệu Bình Ba, thấp giọng nói: "Đại công tử, Tô tiểu thư gửi thư đến, ba vạn chiến mã của thanh niên trai tráng chính trực, trong đó có một ngàn con ngựa cái, đã thuận lợi sắp xếp lên thuyền rời khỏi nội

cảnh nước Tề, Tô tiểu thư xin bên phía chúng ta làm tốt công tác chuẩn bị tiếp ứng!"
Thiệu Bình Ba đang cúi đầu xem đồ đột nhiên quay đầu, vỗ tay, tinh thần phấn chấn nói: "Tốt! Quá tốt rồi!"
Đồ vật cũng ném xuống không xem nữa, hưng phấn đến đi tới đi lui trong điện, khó khăn lắm mới ổn định lại tâm tình, giơ tay gọi Thiệu Tam Tỉnh tới, thấp giọng nói: "Lập tức đưa tin cho Chiếu tỷ, nói với nàng, cần phải làm việc theo ước định đã định sẵn, bên phía bên này của chúng ta phải luôn giữ liên lạc với bên đội thuyền, bảo với đội thuyền vận chuyển nửa ngày liên lạc với ta một lần, vị trí đại khái của đội thuyền mỗi ngày ta đều phải nắm chắc!"
"Vâng!" Thiệu Tam Tỉnh gật đầu đáp lại.
"Còn có, đường thủy bên phía nước Hàn kia lại kiểm tra kỹ một lần cho ta, không cho phép có bất kỳ sai sót nào, phát hiện bất cứ dị thường gì, không được phép che giấu, lập tức bẩm báo cho ta! Ai dám phá hoại đại sự của ta, ta tru di cửu tộc của kẻ đó!"
"Vâng!" Thiều Tam Tỉnh chắp tay lĩnh mệnh rời khỏi.
Trong điện trống rỗng, Thiệu Bình Ba chợt giang hai cánh tay, nhắm mắt ngửa mặt lên trời, thần thái trên mặt giống như say sưa uống rượu ngon...
Bên trong hoàng cung Tề kinh, Bộ Tầm cất bước đi vào trong ngự thư phòng, phất tay tỏ ý một chút, hai tên thái giám bên trong khom người lui lại, tiếp đó xoay người rời khỏi ngự thư phòng.
Bộ Tầm đi đến bên cạnh ngự án, đợi đến khi Hạo Vân Đồ viết xong đồ trên tay gác bút xong, mới nói: "Bệ hạ, bên phía Kim Vương phủ kia xảy ra chút chuyện, tu sĩ trong hội ở kinh thành dẫn đến không ít kinh động!"
Hạo Vân Đồ nghiêng đầu, ánh mắt đột nhiên nhìn, đợi lời nói phía sau của ông ta.
Bộ Tầm khom người, tiếp tục nói: " Tên Ngụy Trừ thủ hạ của Kim Vương, hôm qua sau khi rời kinh, ở trên đường gặp phải phục kích, bị người giết rồi!"
Hạo Vân Đồ híp mắt hỏi: "Ai cả gan như vậy, dám động đến trên đầu của con trai của trẫm, là người của tam đại phái làm hay sao?"

Bộ Tầm biết ẩn ý trong lời nói của ông, đáp lại: "Trước mắt không rõ tình hình, không biết hung thủ là ai, Kim Vương phẫn nộ, đã tìm người của tam đại phái đề nghị giúp đỡ tra ra hung thủ, lão nô ở đây cũng tra rồi, xin Hiệu Sự Đài giúp đỡ lùng bắt hung thủ!"
Hạo Vân Đồ lạnh như băng nói ra một chữ: "Tra!"
Phù Phương Viện, dưới bóng cây, trên ghế nằm, Ngưu Hữu Đạo nghiêng người co ro, dường như đang ngủ mê.
Quản Phương Nghi phe phẩy quạt tròn chậm rãi đi đến phía trước xem, hơi giật mình.
Bà ta không biết có phải là ảo giác hay không, người cuộn tròn trên ghế nằm trước mắt, hình như cảm thấy rất lạnh, dường như mang đến cho người khác cảm giác không nơi nương tựa.
Loại cảm giác này, bà ta xúc cảm rất sâu, là một loại cô độc, nhiều năm như vậy, bà ta tuy rằng thân ở nơi phong hoa tuyết nguyệt, nhưng loại cảm giác này vẫn luôn như hình với bóng, khi bà ta một mình thường hay co ro như vậy.
Người nằm trên ghế trước mắt, trong an bình trầm tĩnh dường như còn lộ ra một cỗ ý vị mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần.
"Có việc?" Ngưu Hữu Đạo đang nhắm mắt ngủ say đột nhiên hỏi một tiếng nhàn nhạt.
Quản Phương Nghi nhấc chân đá đá chân của hắn: "Làm gì, giữa ban ngày ở đây giả chết, đứng dậy!"
Ngưu Hữu Đạo cười, lật người, giang tứ chi ra, duỗi người một cái, thân thể ưỡn lên, mở mắt ngồi dậy.
Quản Phương Nghi nhấc chân câu ghế ngồi tròn ở một bên tới, hai tay vuốt phía sau váy ngồi xuống, hai chân bắt chéo vênh lên nói: "Ngụy Trừ chết rồi, có lẽ là người Lệnh Hồ Thu tìm đắc thủ rồi!"
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn chằm chằm bà ta: "Ngươi làm sao biết được?"
Quản Phương Nghi: "Tin tức tu sĩ trong hội phía kinh thành truyền ra rồi, nói là hôm qua lúc Ngụy Trừ rời kinh, trên đường bị ám sát bỏ mình, chuyện này huyên náo rất xôn xao!"
"Xôn xao?" Ngưu Hữu Đạo hoài nghi, hỏi: "Loại chuyện này, chẳng lẽ thích khách còn có thể nói với bên ngoài hay sao? Hay là nói có người

sau khi thoát hiểm nói với bên ngoài?"
Quản Phương Nghi: "Nghe nói tin tức là do động tĩnh bên phía tam đại phái gây nên, sau khi Ngụy Trừ xảy ra chuyện, Kim Vương tìm người của tam đại phái tra tìm hung thủ."
Ngưu Hữu Đạo à một tiếng, nghi ngờ mới biến mất, thì thầm trong miệng một tiếng: "Chuyện hôm qua, Lệnh Hồ Thu sao còn chưa tới?"
Quản Phương Nghi lại nói: "Còn có, Anh Vương xuất kinh rồi, mục tiêu một nhà bốn người đi theo."
Ngưu Hữu Đạo lập tức tinh thần tỉnh táo: "Nhanh như vậy? Xác nhận chưa?"
Quản Phương Nghi: "Xác nhận rồi, bên phía Anh Vương phái người qua đây thông báo, nhận được tin tức, ta cũng lập tức cho người dò la kiểm chứng rồi, hôm qua trên triều đình, đột nhiên có người đả kích trong hoàng tộc có người tự mình buôn lậu chiến mã ra nước ngoài, Tây Viên Đại Vương tiếp quản sự vật hoàng tộc phản biện, hai bên nháo nhào một đoàn, sau có đại thần kiến nghị Anh Vương thanh tra sản nghiệp của hoàng tộc ở các nơi. Lời khước từ của Anh Vương không thể thoái thác, việc phải làm cuối cùng vẫn là rơi lên đầu của Anh Vương, sau đó Anh Vương ở bên phía Tây Viện Đại Vương chọn vài người thích hợp, mục tiêu ở ngay trong đó, sáng nay xuất phát."

Chương 509: Đầu Của Ngụy Trừ Ở Đây

Chương 509: Đầu Của Ngụy Trừ Ở Đây
"Ngươi khoan hãy nói, Anh Vương này giả vờ cũng khá giống, dường như đang cho Hạo Văn Thắng thể diện, tự mình dẫn nữ quyến đi theo, còn cho nhân viên đi theo thanh tra dẫn theo gia quyến, bày ra dáng vẻ du sơn ngoạn thủy, lúc rời khỏi thành, Hạo Vân Thắng còn đích thân ra mặt đưa tiễn hắn ta nữa, nói đến, vị vương gia này thật lợi hại, thoạt nhìn như thân bất do kỷ, ung dung thản nhiên liền làm xong việc rồi, Hạo Vân Thắng bị hắn ta bán rồi, còn đang giúp hắn ta đếm tiền, sau khi sự việc xảy ra nếu như biết được chân tướng, Hạo Vân Thắng còn không phải tức chết!"
Ngưu Hữu Đạo khẽ mỉm cười: "Người nghĩ nhiều rồi, hắn ta nếu dám làm, nhất định chắc chắn không rước họa vào thân, hắn ta sẽ không vì chuyện của ta làm cho bản thân tiến thoái lưỡng nan."
Quản Phương Nghi vẫn như cũ hiếu kỳ hắn làm sao khiến cho Anh Vương đáp ứng giúp đỡ chuyện này, lại lần nữa dò hỏi.
Ngưu Hữu Đạo đổi chủ đề, chỉ chỉ hai chân của bà ta: "Hồng nương, ta nói ngươi thân là nữ nhân, đoan trang một tí có được hay không?"
"Đoan trang? Ta trước đây muốn bao nhiêu đoan trang thì có bấy nhiêu, sau này bênh cạnh có một đám người muốn bao nuôi, lại lạnh mặt với người khác còn làm ăn gì nữa? Thời gian lâu dài, dần dần biến thành người mà ngay cả bản thân cũng nhận không ra..."
Hai người đang trò chuyện, Hứa lão lục đến báo, nói Lệnh Hồ Thu đến rồi.
Trong chốc lát, Lệnh Hồ Thu bước nhanh đi vào, trong tay trong tay xách bao vải.
"Nhị ca!" Ngưu Hữu Đạo đứng dậy đón chào.

Quản Phương Nghi thờ ơ liếc xéo, bộ dạng nhìn Lệnh Hồ Thu không thuận mắt.
Lệnh Hồ Thu cũng không nhiều lời, đi đến trước mặt hai ngươi, bao vải trong tay vừa để xuống, mở ra, bên trong lộ ra một cái hộp, lại mở hộp ra, rõ ràng là một cái đầu người được xử lý qua.
"Chuyện đã thành, thủ cấp Ngụy Trừ ở đây, xin mời tam đệ kiểm chứng!" Lệnh Hồ Thu đứng dậy chỉ điểm, vẻ mặt hưng phấn.
Ngưu Hữu Đạo trở tay cách không trung bắt một cái, bảo kiếm sau lưng tựa vào ghế nằm tới tay, vươn vỏ kiếm, gẩy gẩy thủ cấp trong hộp: "Nhìn hình như phải."
Lệnh Hồ Thu tức giận nói: "Gì mà hình như phải, nhất định phải, ta đã nghiệm chứng kỹ càng qua rồi, tuyệt đối sẽ không có sai!"
Vỏ kiếm trong tay Ngưu Hữu Đạo gẩy một cái, đóng hộp lại, cảm khái nói: "Loại bỏ được tai hại này, như trút được gánh nặng, nhị ca cực khổ rồi!"
Lệnh Hồ Thu: "Mầm họa đã trừ, việc này không nên chậm trễ, tam đệ nên nhanh chóng rời kinh!"
Kiếm chọc trước người, Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: "Tạm thời vẫn không đi được."
Lệnh Hồ Thu mở to hai mắt nhìn, khó có thể tin nói: "Lúc này không đi thì chờ đến khi nào? Tranh thủ bây giờ Kim Vương không để ý đến ngươi, nên lập tức rời đi, đợi đến khi Kim Vường dành ra tâm tư, đến khi đó ngươi muốn đi e là đi không được, chúng ta bận rộn một phen chẳng phải là uổng công>"
Ngưu Hữu Đạo: "Nhị ca có điều không biết, trước đây Bộ Tầm phái người đưa tin cho ta, nói để ta mấy ngày này chuẩn bị một chút, nói là Hạo Vân Đồ muốn gặp ta!"
"...." Lệnh Hồ Thu nghẹn lời im lặng một hồi lâu, cuối cùng hỏi một câu: "Có chuyện gì muốn gặp ngươi?"
Ngưu Hữu Đạo thở dài :"Có quỷ mới biết chuyện gì, ta cũng đang buồn bực!"
Quản Phương Nghi ngồi ở đó làm thinh lấy quạt tròn cản lại kiếm, không nhịn được nhìn biểu tình như nuốt phải ruồi của Lệnh Hồ Thu, thiếu chút nữa là bật cười.

Quán đậu hũ, bên trong gian phòng, trước mặt Ngưu Hữu Đạo bày biện một chén đậu hũ, ngồi đó từ từ thưởng thức.
Gian phòng là do Tô Chiếu yêu cầu chuẩn bị.
Ngưu Hữu Đạo cũng cải trang thành một nam tử râu quai nón, tự mình cải trang, lặng lẽ đi qua mật đạo của Quản Phương Nghi.
Lúc từ lối ra của mật đạo đi ra, thậm chí không dám kinh động đến gia đình kia, không dám để gia đình kia biết được.
Bởi vì Quản Phương Nghi không thể xác định Giáo Sự Đài có biết mật đạo kia không, nếu như mà biết, gia đình kia có vấn đề hay không không ai dám bảo đảm.
Hắn thà để Giáo Sự Đài biết được hắn bí mật gặp mặt Anh Vương, cũng không thể để Giáo Sự Đài biết hắn và An Thái Bình của quán đậu hũ có quan hệ, trước mắt cũng không thể để Quản Phương Nghi biết.
Hắn cũng không muốn hẹn Viên Cương ở bất cứ nơi nào ở bên ngoài để gặp mặt, sợ Viên Cương bị người khác để mắt tới.
Đứng dưới góc độ của hắn, đối với Viên Cương mà nói, nơi an toàn nhất để gặp mặt, ngược lại là quán đậu hũ của Viên Cương.
Cót két, cửa mở ra, Viên Cương mở cửa đi vào, nhìn chằm chằm hắn một hồi, sau khi nhận ra người cải trang là Ngưu Hữu Đạo, thuận tay đóng cửa, đi đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo ngồi xuống, lên tiếng chào hỏi: "Đạo Gia."
"Hương vị quen thuộc này khiến người khác hoài niệm a." Ngưu Hữu Đạo bưng bát lên, một hơi uống sạch, đặt bát xuống buông tiếng thở dài: "Ngươi nói xem chúng ta chết thêm một lần, liệu có thể quay trở về hay không?"
Viên Cương hỏi: "Ngài muốn thử?"
"Ha!" Ngưu Hữu Đạo cười lắc đầu: "Có nghĩ tới, nhưng mà không dám, mạng nhỏ không thể lấy ra để đùa giỡn. Chỗ này có thích hợp để nói chuyện không?"
Viên Cương: "Mỗi một xó xỉnh trong nhà này đều kiểm tra qua, bên ngoài có huynh đệ trông chừng... Ngài bình thường sẽ không hỏi ta những vấn đề này, tiếng lòng của ngài rất căng thẳng!"
Ngưu Hữu Đạo khẽ mỉm cười: "Mãi vẫn chưa gặp mặt, có nhưng lời nói cũng không có cơ hội để nói, ngươi ở bên này như thế nào, có an toàn

hay không?"
Viên Cương: "Có Hô Diên gia làm chỗ dựa cho ta, chỉ cần Hô Diên gia không đụng đến ta, người dám đụng đến ta ở kinh thành này cũng không nhiều, ta tạm thời sẽ không có chuyện gì, ngược lại bên phía ngài, ta cảm thấy ngài vẫn luôn có phiền phức quấn quanh người."
Ngưu Hữu Đạo: "Tạm thời vẫn đang trong khả năng chỉ phối của ta, sẽ không có chuyện gì."
Viên Cương: "Hồng Nương kia là như thế nào, nghe nói ngài muốn cưới bà ta?"
Thu phục Quản Phương Nghi hắn ta có thể hiểu, cưới Quản Phương Nghi khiến hắn ta có chút kinh ngạc.
Ngưu Hữu Đạo cười: "Cưới hay không không quan trọng, do người khác nói đi. Chẳng qua người phụ nữ đó có chút thú vị, so với tưởng tượng của ta càng thích hợp hơn, có lẽ là so với tuổi tác trước đây của ta cũng không kém nhiêu, trong lòng cũng dễ gần hơn, đối với ta mà nói, so với Hắc Mẫu Đơn càng thích hợp hơn, so với Hắc Mẫu Đơn cũng thành thục hơn, nam nhân a, nếu bên cạnh đều là nam nhân, quá dương cương rồi, có nữ nhân bên cạnh sẽ hài hoà hơn, làm việc gì có nữ nhân bên cạnh cũng thuận tiện, tâm tình cũng vui vẻ. Ha ha, ở cùng với bà ta, ta muốn đứng đắn cũng đứng đắn không nổi, khá ầm ĩ, tự ta cũng cảm thấy bản thân trẻ ra không ít."
Viên Cương: "Lời này của ngài nếu như để Hắc Mẫu Đơn nghe thấy, sợ là sẽ không vui.
"Làm như ngươi hiểu nữ nhân lắm vậy." Ngưu Hữu Đạo khinh thường một tiếng, ngón ta ở trên mặt bàn nhẹ nhàng đập: "Vừa ý thì vừa ý, nhưng vẫn khiến ta không an tâm bằng Hắc Mẫu Đơn, bối cảnh của Hắc Mẫu Đơn đơn giản dễ làm rõ, quá khứ của người phụ nữ này quá phức tạp, ta cũng không dám bảo đảm sẽ không có vấn đề, còn có những người bên cạnh bà ta, phải xem những việc trước mắt có thuận lợi hay không, nếu nhưng có thể thuận lợi quay về quận Thanh Sơn mới an tâm."
Viên Cương hiểu ý của hắn, đây là vẫn chưa xem Hồng Nương là người của mình, cũng đồng nghĩa gián tiếp giả lời rằng không thể cưới Quản

Phương Nghi, có điều việc hắn ta quan tâm là Ngưu Hữu Đạo nói rằng có thể thuận lợi quay trở về hay không, hỏi:" Rất nguy hiểm hay sao?"
"Nguy hiểm ở nơi nào cũng có." Ngưu Hữu Đạo một lời cắt ngang, giương mắt nhìn chằm chằm hắn ta, từ từ nói: "Có lẽ ta sẽ không nán lại ở đây lâu, nếu như không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, rất nhanh sẽ rời khỏi đây. Hôm nay qua đây, là muốn hỏi ngươi, ngươi thì sao, có dự định gì?"
Viên Cương: "Ngài muốn ta phải làm sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Quay về! Nhanh chóng quay về! Ban đầu ta không tán thành ngươi qua đây, ngươi lại cứ khăng khăng, ta cũng không tiện nói nhiều làm gì, nhưng ngươi có lẽ hiểu, thường bơi ở trong sóng, sớm muộn gì cũng bị sặc nước, dễ bị chết đuối nhất, đều là những người tự cho mình biết bơi. Ngươi đã từ lộ mặt ở bên cạnh ta, sớm muộn gì cũng bị người khác nhận ra, đối với ngươi mà nói, chỗ này quá nguy hiểm rồi!"

Chương 510: Ngưu Hữu Đạo, Ngươi Nói Xem Ta Có Nên Hận Ngươi Hay Không?

Chương 510: Ngưu Hữu Đạo, Ngươi Nói Xem Ta Có Nên Hận Ngươi Hay Không?
Hôm nay hắn cố tình chạy qua đây, là vì nói chuyện này.
"Chuyện bện này, không cần ta làm gì nữa hay sao?"
"Chuyện nên làm ngươi đều làm giúp ta hết rồi, lần trước ngươi chuẩn bị đã giúp ta dàn xếp rất nhiều đường lui, chuyện đằng sau không cần ngươi lại đi mạo hiểm nữa."
"Nhưng ta vốn không có ra tay."
"Hầu Tử, có lẽ ngươi hiểu, nơi này với thế giới mà chúng ta quen thuộc vốn không giống nhau, thế giới này là do tu sĩ khống chế, bản lĩnh của ngươi ở nơi này phát huy có hạn, theo sự khuếch trương thế lực của Thương Triều, tầng lớp tu sĩ mà ta tiếp xúc tất nhiên sẽ càng ngày càng cao. Hầu Tử, quay về đi! Đi vào phía sau màn, phía trước hãy để cho ta!"
Hai tay Viên Cương đặt lên bàn, cúi đầu.
Hắn ta hiểu ý của Ngưu Hữu Đạo, thực lực hiện giờ của hắn theo không kịp tiến độ của Đạo Gia, nói thực tế một chút, nếu lại làm như vậy, sẽ trở thành gánh nặng cho Đạo Gia.
Có những chuyện bày rành rành ra đó, không cần phải nghi ngờ điều gì, hắn ta quá hiểu Đạo Gia rồi, biết rằng bản thân, biết rằng bản thân một khi xảy ra chuyện, Đạo Gia sẽ không thể nào bỏ đó không lo.
Một câu "Đi vào phía sau màn, phía trước hãy để cho ta!", khiến cho tâm tình hắn ta trở nên cực kỳ phức tạp, ở kiếp trước, Đạo Gia có bất kỳ chuyện gì cũng để cho hắn ta ra mặt, những chuyện nguy hiểm như đánh

đánh giết giết, trước giờ vẫn là do hắn ta xông ở phía trước, bây giờ, hắn ta cảm thấy bản thân đã trở thành phế vật vô dụng!
"Đạo Gia, ngài trở về đi, ta muốn ở một mình thử xem."
Nghe thấy lời này, gương mặt Ngưu Hữu Đạo co rút mạnh mẽ một cái, vươn tay đến trước mặt hắn ta gõ bàn một cái, giọng nói mang chút giận dữ nói: "Được, ta đã từng hứa với ngươi, một ngày nào đó khi ngươi không muốn ở bên cạnh ta nữa, bất kỳ lúc nào ngươi cũng có thể rời khỏi, nhưng tình hình hiện tại không giống như vậy! Hầu Tử, ta tuy rằng không muốn can thiệp tự do của ngươi, nhưng ta không muốn thấy ngươi xảy ra chuyện, lý tưởng này, tuy là thứ tốt, cũng rất đẹp, nhưng ít nhiều cũng phải chú ý đến thưc tế một chút, một mực đánh nhau, sẽ hại đến những thủ hạ của ngươi, ngươi nên suy nghĩ một chút vì những huynh đệ dưới trướng của ngươi!"
Viên Cương vẫn cúi đầu như cũ: "Đạo Gia, hãy để ta thử một chút đi."
"Ngươi..." Ngưu Hữu Đạo đột nhiên đứng dậy, chỉ hắn ta, chỉ rất lâu, cuối cùng phất tay áo đi khỏi.
Nhưng vào thời khắc đi đến cửa chuẩn bị mở cửa, hắn lại dừng bước, quay lưng nói: "Vẫn là câu nói đó, một ngày nào đó khi ngươi không muốn ở bên cạnh ta nữa, bất kỳ lúc nào ngươi cũng có thể rời khỏi, cho nên ta tôn trọng quyết định của ngươi! Chỉ có điểu có chuyện gì không muốn chống đỡ, hai đời làm người, một đời huynh đệ, có chuyện nhớ liên lạc!" Dứt lời mở cửa rời đi.
Viên Cương ngẩng đầu, đột nhiên đứng dậy, đuổi theo ra ngoài, hét một tiếng: "Đạo Gia!"
Bóng dáng Ngưu Hữu Đạo biến mất ở góc rẽ dưới cầu thang, không dừng bước, cũng không quay đầu lại.
Bở vì hắn hiểu rõ Hầu Tử là người như thế nào, nghĩ thông sẽ nghe lời hắn mà rời khỏi, nghĩ không thông nói nhiều thêm cũng không ích gì, việc Hầu Tử không muốn làm, hắn ép không được, cũng sẽ không ép.
Ầm! Viên Cương đột nhiên ra quyền, đá gỗ bay loạn, một quyền đánh ra một lỗ trên tường.
Lúc đám người Viên Phong ở bên dưới chạy lên, hai tay Viên Cương chống lên tường, cúi đầu nhắm mắt...

"Lần trước lén lút ra ngoài làm gì rồi, tâm tình gần đây của ngươi có chút không đúng!"
Phù Phương Viên, Quản Phương Nghi đi đến dưới bóng cây hỏi.
"Có sao?" Ngưu Hửu Đạo ngồi dưới bóng cây ngẩng đầu.
Quản Phương Nghi vươn tay lấy bầu rượu đặt một bên ở trên ghế, giơ bầu rượu lên ngửa đầu, một dòng nước vẽ ra đường vòng cung, rót vào miệng bà ta.
Ngưu Hữu Đạo nằm trên ghế ngẩng đầu nhìn bà ta, thưởng thức động tác ưu nhã ẩn hiện chút phóng khoáng của người phụ nữ này, chợt sững sờ.
Quản Phương Nghi nuốt ừng ực mấy ngụm đột nhiên vung tay áo phất một cái, đem hũ rượu ném vào trong hồ nước ở phía xa, ngâng tay áo lau miệng, ngồi xuống bên cạnh: "Người đã đến tay rồi, Ngô Lão Nhị đã mang người đi."
Ngưu Hữu Đạo cũng cảm thấy tâm tình bà ta có chút không đúng, hỏi: "Vẫn thuận lợi chứ?"
Suýt chút nữa xảy ra chuyện! Lão bộc bên cạnh Chương Hành Thuỵ lại là tu sĩ âm thầm bảo vệ, thực lực cường hãn, nếu như không phải ta trước đó đã cho Ngô Lão Nhị bọn họ một đạo phù triển đề phòng vạn nhất, lần này e là đã phá nát rồi. Còn có, trên người Chương Hành Tuỵ có một tấm Bạch Cốt làm hộ thân phù, chỉ cần hộ thân phù trên người hắn ta, Mẫu Quỷ bất cứ lúc nào cũng có thể tìm ra vị trí của hắn ta, mà chỉ cần mở tấm hộ thân phù đó ra, Mẫu Quỷ liền biết hắn ta xảy ra chuyện."
Nét mặt Ngưu Hữu Đạo ngưng trọng: "Mẫu Quỷ biết rồi?"
Quản Phương Nghi: "May mắn! Chương Hành Thuỵ chưa từng gặp qua chuyện này, nhất thời khẩn trương, không thuận lợi mở tấm phù đó, bị Ngô Lão Nhị bọn họ kịp thời khống chế rồi, hành vi Chương Hành Thuỵ cũng dẫn đến sự hoài nghi của Ngô Lão Nhị bọn họ, cạy miệng của hắn ta ra, mới biết Quỷ Mẫu vậy mà lại biết loại tà thuật này! Có thể khẳng định người của tam đại phái cũng không biết Quỷ Mẫu biết loại tà thuật này, chí ít đệ tử tam đại phái bên cạnh Anh Vương không biết, bằng không nhất định sẽ nhắc nhở Ngô Lão Nhị bọn họ. Quá hiểm rồi, Ngô

Lão Nhị bọn họ bị doạ đến đổ mồ hôi lạnh, nếu như không biết rõ tình hình, bị Quỷ Mẫu tìm dến, bọn họ đâu còn mạng để sống!"
Nguy hiểm thật! Quả thật là quá nguy hiểm! Ngưu Hữu Đạo cũng khẩn trương theo, vô cùng nhẹ nhõm thở phào một hơi, một khi để Quỷ Mẫu biết Chương Hành Thuy xảy ra chuyện, bên này lại không thể kịp thời liên lạc với Quỷ Mẫu, Quỷ Mẫu nhất định sẽ liên lạc với Tây Viện Đại Vương Hạo Vân Thắng hỏi tình huống gì, sự việc lập tức bại lộ, vạn nhất nếu như đối phương tương kế tựu kế, vậy thì không phải là chuyện có thể cướp chiến mã của ta hay không rồi, mọi người làm không tốt tất cả đều mất mạng.
"Chúng ta cũng nên đi rồi, người của Phù Phương Viên bắt đầu chuyển đi đi!" Ngưu Hữu Đạo đứng dậy nói.
Quản Phương Nghi đứng dậy theo, đôi mắt sáng nghiêm túc nhìn chằm chằm hắn, cũng chân thành nói: "Ngưu Hữu Đạo, tôi lần này nếu như theo ngươi đi rồi, nhưng dù là mang tài sản sinh mệnh giao lên người ngươi, ta có thể tin ngươi không?"
Ngưu Hữu Đạo dường như hiểu tâm tình không đúng của bà ta từ đâu mà ra: "Vẫn là câu nói đó, ngươi không phụ ta, ta sẽ càng không phụ ngươi! Huống hồ ngươi hiện tại cũng chỉ có thể tin tưởng ta, ngươi đã không còn đường lui rồi, ngươi hiện tại hối hận có ích không? Đừng nói chuyện khác, ngươi biết quá nhiều rồi, cũng tham dự quá sâu rồi, ta một khi xảy ra chuyện bại lộ, có chút bí mật, ngươi nói ngươi không biết, ngươi cảm thấy Hiểu Nguyệt Các sẽ tin ngươi sao?"
Quản Phương Nghi không trả lời hắn, mà từ từ xoay người, nhìn quanh Phù Phương Viện này, ánh mắt mơ màng, trong miệng lẩm bẩm: "Nhiều năm như vậy, vẫn luôn ở nơi này, có quá nhiều hỉ nộ ái ố đều trút hết ở nơi này, cuối cùng phải rời khỏi nơi này, có nằm mơ cũng không nghĩ đến sẽ rời khỏi nơi đây kiểu này! Ngưu Hữu Đạo, ngươi nói xem ta có nên hận ngươi hay không?"
"Có nên hận ta hay không, ta nói không được tính, để cho thời gian trả lời."
Đây là câu trả lời Ngưu Hữu Đạo cho nàng.
Sau đó Ngưu Hữu Đạo cho người gọi Phong Ân Thái sang, gọi đến thư phòng của Quản Phương Nghi, mời đến trước bản đồ.

"Trở về quận Thanh Sơn?" Phong Ân Thái kinh ngạc, cũng giật mình: "Chuyện chiến mã vẫn chưa sắp xếp, chúng ta cứ như vậy trở về?"
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: "Không phải chúng ta, là các ngươi, là đệ tử Thiên Ngọc Môn các ngươi quay về, chuyện chiến mã để ta xử lý."
Vẻ mặt Phong Ân Thái nghiêm túc nói: "Như vậy sao được, ta ngươi là huynh đệ, loại chuyện này, đại ca ta đây làm sao có thể đem trọng trách ném cho một mình ngươi!"
Lời này, ông ta cũng chỉ là khách khí nói, nếu như có sự lựa chọn, ông ta cũng không muốn tiếp tục dông dài như vậy.
Ngưu Hữu Đạo: "Đại ca, ngươi từng nói, chuyện chiến mã nghe theo sự điều khiển của ta!"

Chương 511: Quỷ Mẫu

Chương 511: Quỷ Mẫu
"Này....." Phong Ân Thái do dự, hoài nghi nói: "Ngươi ở lại chỗ này chuẩn bị làm như thế nào?"
"Không cần hỏi, các ngươi đi trước, hơn nữa phải lặng lẽ đi, phải giữ bí mật..." Ngưu Hữu Đạo dặn dò cặn kẽ một phen.
Phong Ân Thái không hiểu được hắn rốt cuộc đang muốn làm cái gì, nhưng quyền chủ động đang nằm trên tay của đối phương, không lay chuyển được hắn, thêm nữa cũng không cần làm cái gì, chỉ là để bọn họ quay về quận Thanh Sơn mà thôi, cuối cùng đáp ứng.
Sau khi Phong Ân Thái rời khỏi, Ngưu Hữu Đạo đứng ở trước bản đồ nhìn chằm chằm bản đồ không nói.
Chỉ có trong lòng hắn là rõ ràng nhất, cái chết của Nguỵ Trừ là Hiểu Nguyệt Cát muốn dụ hắn rời khỏi kinh thành, một khi hắn rời khỏi, đã không còn là Lệnh Hồ Thu muốn ra tay với hắn nữa hay không, mà là Hiểu Nguyệt Các nhất định sẽ ở trên đường ra tay với hắn, hắn không thể để Hiểu Nguyệt Các biết phương hướng đi của bản thân.
Đệ tử Thiên Ngọc Môn chẳng qua chỉ là một nhánh nhân mã dùng để che mắt người.
Một khi Hiểu Nguyệt Các phát hiện hắn trốn khỏi kinh thành, thế nào cũng sẽ tiến hành lục soát toàn diện. Hắn không biết thế lực của Hiểu Nguyệt Các ở kinh thành lớn mạnh đến cỡ nào, cũng không biết đệ tử Thiên Ngọc Môn mà Phong Ân Thái dẫn đầu có thể tránh thoát sự lục soát của Hiểu Nguyệt Các hay không, dù sao một đoàn người lớn như vậy, rất dễ dẫn đến sự chú ý của người khác, mặc dù hắn đã dặn dò Phong Ân Thái phải dịch dung, phải lặng lẽ rời đi.
Cho dù Hiểu Nguyệt Các không phát hiện ra hành trung của đệ tử Thiên Ngọc Môn, hắn cũng sẽ làm bại lộ hành tung của đám Phong Ân Thái,

phải dịch chuyển sự chú ý của Hiểu Nguyệt Các, phải cố gắng hết sức khiến Hiểu Nguyệt Các tập trung lực lượng ở nước Tề truy sát Phong Ân Thái bọn họ, như thế có thể giảm bớt áp lực và mạo hiểm lớn nhất cho bản thân hắn, tranh thủ thời gian để bản thân rút lui.
Hắn biết như vậy không khác nào để đệ tử Thiên Ngọc Môn đi chịu chết, cũng không khác nào để Phong Ân Thái đi chịu chết.
Đối đầu với quái vật khổng lồ như Hiểu Nguyệt Các, Ngưu Hữu Đạo rất rõ ràng, mọi người muốn toàn bộ toàn vẹn rút lui không tổn thất là không thể nào, tránh không khỏi việc có người phải an nghỉ ở nội cảnh nước Tề, hi sinh ai, là quyết định vô cùng khó khăn.
Bên phía Quỷ Mẫu, còn cần sự giúp đỡ của Quản Phương Nghi, hi sinh người của Phù Phương Viên, Quản Phương Nghi sẽ là người đầu tiên không đồng ý.
Hắc Mẫu Đơn và Công Tôn Bố bọn họ, còn có đệ tử của Lưu Tiên Tông, Phù Vân Tông và Linh Tú Tông, đã cách xa bên này nên không nói, hơn nữa đều là người đứng về phía bên này, kết quả là, đối tượng hi sinh đầu tiên là ai dường như cũng không khó lựa chọn.
Phù Phương Viên, đệ tử Thiên Ngọc Môn đã nhanh chóng rút lui, chia thành tốp nhỏ, sau khi hoá trang dịch dung, từng người một lặng lẽ rời khỏi Phù Phương Viên.
Nhân viên của Phù Phương Viên cũng phân lượt rời khỏi, sau khi hoá trang dịch dung, đi qua mật đạo của Quản Phương Nghi rời đi, rất nhiều nhân viên của Phù Phương Viên tới lúc này mới biết Phù Phương Viên lại có một mật đạo như thế.
Mà Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi thì lại kết giao ở kinh thành du ngoạn, thu hút sự chú ý để mọi người rời khỏi....
Hãm Âm Sơn, cấm khu của dân du mục ở thảo nguyên,
Ở nơi đây cũng không có cách nào chăn thả, không biết vì lí do gì, quanh năm bị mây đen che phủ, lâu dài có sét đánh sấm chớp xuyên qua mây đen, thỉnh thoảng sẽ có sấm sét đánh xuống răng nanh xen kẽ gầy trơ xương ở trên núi, ở giữa sơn cốc truyền vang tiếng vọng.
Ít ánh mặt trời, không có một ngọn cỏ, vậy làm sao có thể chăn thả?
Vùng trung bộ gầy khô quỷ dị lại u ám, khí tức âm u quanh năm phun trào, tụ hợp vào trong mây đen ở trên không, vùng đất âm khí dâng trào

giống như một cái phễu khổng lồ trên mặt đất, địa thế trong cái phễu phức tạp, quanh co khúc khuỷu, con đường từ trên xuống dưới cũng không thể xem như là đường, đi về đủ loại hang động âm u to nhỏ hình thù kỳ quái.
Một cơn dông, lại khiến nước mưa bốn phía ào ào chảy về giữa cái phễu, chảy về con sông dưới đất.
Trên con thuyền lấy hài cốt cự thú làm xương ức, từ đầu tới cuối một vị quỷ tu sắc mặt tái nhợt lái thuyền, Lão Bát đứng ở giữa hết nhìn đông tới ngó tây, gã ta cũng là quay về nơi này trước.
Gã ta ở gần Hãm Âm Sơn đợi đã lâu, sau khi nhận được tin của Phù Phương Viên, lập tức chạy đến.
Bốn phía thỉnh thoảng bốc lên từng đoàn ma trơi xanh mơn mởn bay bổng, hình chiếu trong nước thành đôi.
Còn có quỷ hồn chưa ra hồn kia, đang bồng bềnh, đang vung vẩy ống tay áo uyển chuyển nhảy múa, đang yếu ớt ca hát, như khóc như kể.
Phía trên như ngọn măng đảo ngược, giọt nước nhỏ xuống hoà vào trong nước, tiếng ting tong trong veo lại có lực xuyên thấu, giống như có sức mạnh thần bí đánh vào trong tâm hồn.
Thuyền bạch cốt cập bến, một tên quỷ tu bước lên bậc thềm, mời Lão Bát theo hắn ta đi.
Bậc thềm dài đằng đẵng hai bên, hoả lô đồng thiếc, ánh lửa lập loè, từng đôi sắp xếp cách nhau nối thẳng lên miệng của bộ xương khô màu đen.
Người dẫn đầu dừng bước ở trước bộ xương khô to lớn, chỉ có một mình Lão Bát tiếp tục đi về trước, đi vào một địa cung.
Đi qua một đoạn tối om, phía trước xuất hiện ánh lửa xanh mơn mởn, đi đến cuối, đã ở trong cung điện.
Trong cung điện có chín hoả lô, trái phải xung quanh có bốn cỗ, ở giữa có một cỗ lớn nhất, thiêu đốt ma trơi xanh mơn mởn, khiến cho tất cả xung quanh điện đều phủ màu xanh quỷ dị, lực thẩm thấu ánh sáng xanh mạnh, khiến người khác nhìn không rõ hoa văn điêu khắc trên bức tường ở xung quanh.
Lão Bát dừng bước ở trong điện ngắm nhìn bốn phía, không có một ai.
"Chương Hành Thuỵ không thể nào cho người mang thư tới đây, nói đi, ai bảo ngươi tới đây."

Tiếng nói của một người phụ nữ, trống rỗng âm u vang vọng trong điện, trong ngữ điệu băng lãnh có ý vị cao cao tại thượng.
Lão Bát nhanh chóng quay một vòng, vẫn là không thấy người, cũng không biết tiếng nói từ đâu đến.
Lão Bát đánh giá xung quang rồi tra lời: "Quỷ Mẫu minh giám, quả thật không phải là Chương Hành Thuỵ bảo ta mang thử đến, thoái thác ta mang thư đến là người khác. Đối phương đã nói, Quỷ Mẫu ít giao du với bên ngoài, ta chỉ có thể nói ra Chương Hành Thuỵ, mứi có thể gặp Quỷ Mẫu. Thư ở đây!" Từ trong ngực móc ra phong thư, hai tay dâng lên.
Vù!
Tiếng gió trong điện nổi lên, gió lạnh từng cơn, ma trơi xanh mơn mởn trong hoả lô ở xung quanh tăng vọt, hoá thành tám con hoả long xanh biếc, đánh trúng vào trong hoả tôn ở chính giữa. Ma trơi ở trong hoả tôn ở chính giữa lập tức dâng trào, che mất hoả tôn, mở rộng ra bên ngoài, đến gần trước người Lão Bát, khiến Lão Bát nhanh chóng lùi về sau mấy bước.
Trong ngọn lửa, một người phụ nữ hắc y đẹp lạnh lùng từ trong hoả tôn bước ra, đi ra từ trong ngọn lửa xanh lục hừng hực cháy, giống như đi xuống mười bậc, chậm rãi đi đến trước mặt Lão Bát.
Người phụ nữ hắc y dừng bước, lục diễm quỷ hoả nhanh chóng co rút lại, mang theo tóc dài của phụ nữ áo choàng tung bay.
Hoả quỷ trong chính con hoả tôn khôi phục nguyên dạng, tóc dài của người phụ nữ phất phơ cũng nhẹ nhàng hạ xuống.
Người phụ nữ hắc y xinh đẹp lạnh lùng, ca gầy thướt tha, làn da trắng nõn hơn cả tuyết, ngón tay thon dài vươn ra, móng tay dài nhọn điểm vào trán của Lão Bát, chầm chậm trượt lên gương mặt của Lão Bát.
Đầu ngón tay lạnh băng, Lão Bát cảm giác giống như là một khối băng đang trượt trên mặt mình.
Ngón tay trên mặt của Lão Bát thu về, chầm chậm điểm lên trên phong thư kia, nắm lấy, lấy được phong thư trong tay Lão Bát.
Người phụ nữ hắc y chầm chậm mở phong thư trong tay ra xem, mặt không cảm xúc, nhìn không ra trên mặt nàng ta có bất kỳ sự thay đổi cảm xúc nổi, nhưng mà trong mắt nàng dần dần toát ra ánh sáng xanh, biểu lộ rõ tâm tình tức giận của nàng ta.

Vù!

Tiếng gió ở lỗ trống lại lần nữa vang lên trong điện, quỷ hoả ở trong hoả tôn ở bốn phía lại lần nữa tăng vọt, hoá thành tám con rồng cùng nhau phẫn nộ bắn về phía Lão Bát.

Chương 512: Lệnh Hồ Thu Sa Lưới (1)

Chương 512: Lệnh Hồ Thu Sa Lưới (1)
Hai tay Lão Bát vung lên, thi triển Pháp Cương Hộ Thể.
Ầm! Tiếng quỷ hoả va chạm, ngọn lửa xanh biếc vây khốn thiêu đốt quả cầu vô hình.
Lão Bát cảm thấy Pháp Cương Hộ Thể của mình dưới sự dày vò của quỷ hoả tiêu hao dữ dội, không gian bảo vệ đang nhanh chóng thu nhỏ lại, không khỏi gấp gáp nói: "Ngươi giết ta rồi, bọn họ cũng sẽ không giết Chương Hành Thuỵ, nếu như ta không thể sống sót quay trở về, bọn họ chỉ chém cánh tay của một nhà bốn người Chương Hành Thuỵ mà thôi!"
Tóc dài của phụ nữ hắc y tung bay, tức giận, thư trong tay dưới ngọn lửa xanh lục đã hoá thành tro bụi, tiện tay từ trong ngọn lửa màu xanh rút ra một cây giáo giống như thạch anh màu xanh, sưu một tiếng đâm ra.
Ầm! Pháp Cương Hộ Thể của Lão Bát vỡ vụn, nổ tung lục diễm, cả người phun máu bắn ra, rơi đập xuống đất nôn ra máu, hơi tàn!
Tiếng kim loại ma sát khiếp người vang lên, mũi giáo của cây giáo màu xanh ở trên mặt đất kéo ra tia lửa màu xanh, cuối cùng chạm vào tim của Lão Bát.
Lão Bát thở hổn hển và người phụ nữ từ trên cao nhìn xuống mặt không cảm xúc nhưng ánh mắt đầy lửa giận nhìn nhau, cười: "Một chút dịu dàng ở nhân gian, Chương Hành Thuỵ, con trai, con gái, phu nhân của Chương Hành Thuỵ..."
Trên giường, thời gian vừa tới, cấm chế tự động giải trừ, một đôi vợ chồng trông coi lối ra mật đạo giúp Quản Phương Nghi chậm rãi tỉnh lại.
Nam nhân nhanh chóng chạy ra cửa, chạy đến bên cạnh chuồng ngựa, chỉ thấy lối ra mật đạo đã hồi phục như cũ, nhìn không ra bất kỳ manh mối nào.

Quay người, nhìn về phía mặt trời mọc lên, phát hiện đã là một đêm qua đi.
"A Sơn." Phụ nữ trong nhà kêu một tiếng.
Nam nhân nhanh chóng chạy về, trên tay phu nhân cầm tấm giấy, còn có một túi tiền.
Nam nhân nhận lấy xem xét, trong túi tiền tràn đầy kim tệ, mà tờ giấy là một phong thư, là phong thư mà Quản Phương Nghi để lại cho vợ chồng bọn họ, trong thư nói rõ, một túi kim tệ kia là để lại cho vợ chồng bọn họ, đề nghị bọn họ rời khỏi nơi này...
Ngọc Vương Phủ, nha hoàn mở ra một cái hộp, ngọc bội đẩy tới đing đang, nhang nhung tinh xảo trước mặt Ngọc Vương Phi.
Trong hộp đặt khế nhà và khế đất, còn có một phong thư.
Ngọc Vương Phi mở phong thư ra xem, là thư Ngưu Hữu Đạo để lại cho nàng ta, uỷ thác nàng ta bán Phù Phương Viên, tiền bán đi qua tiền trang chuyển tới quận Thanh Sơn cho hắn.
Trong viện cách Phù Phương Viện không xa, Lệnh Hồ Thu cũng nhận được một phong thư, mở ra xem nội dung, vẻ mặt từ từ co rúm.
Thư cũng là Ngưu Hữu Đạo gửi cho y, Ngưu Hữu Đạo nói bản thân tôn trọng ý kiến của y quay trở về quận Thanh Sơn trước rồi. Nói lý do không từ mà biệt, là sợ trên đường nguy hiểm, không muốn tiếp tục liên luỵ y, đã làm phiền y đủ rồi. Chuyện chiến mã, Ngưu Hữu Đạo bảo ylượng sức là được, tiền thuê sát thủ sẽ nhanh chóng nghĩ cách kiếm cho y.
"Ta đi Phù Phương Viện xem xem!" Lệnh Hồ Thu thuận tay ném thư cho Hồng Tụ, Hồng Phất, bản thân nhanh chóng rời đi.
Khi nhanh chóng chạy đến Phù Phương Viện, cửa lại mở đến cả người trông cửa cũng không có, trong viện vô cùng yên tĩnh.
"Tam đệ! Đại ca! Lão Tam..." Lệnh Hồ Thu một đường nhìn đông ngó tây, hét, đi đến trong viện, tiếng hét im bặt, nhìn thấy một dáng người khôi ngôi đang quay lưng về phía y.
Người đó chậm rã quay người lại, lạnh lùng, từ cách ăn mặc nhìn ra, là một thái giám khôi ngôi.
Lệnh Hồ Thu đột nhiên quay người nhìn xung quanh, chỉ thấy một đám người xuất hiện, đệ tử tam đại phái xông tới.

Lui không thể lui, chạy không thể chạy!
Lệnh Hồ Thu nghi ngờ không thôi, trong lòng đủ loại ý nghĩ thoáng qua, không dám xác định là chuyện gì xảy ra, điều duy nhất có thể xác định là, bản thân có khả năng gặp phiền phức lớn rồi!
Những người trước mắt này, là thế lực lớn nhất ở nước Tề, y không thể chống lại được, cũng không thể chống lại.
Đối diện với những người này, phản kháng không có tác dụng, y cũng biết bản thân chỉ có hai lựa chọn, hoặc là tự vẫn, hoặc là nghe lời!
Khép lại, sau khi bao vây y, đệ tử tam đại phái ngưng áp sát.
Dưới tình huống ngay cả tình hình cũng không làm rõ, Lệnh Hồ Thu làm sao có thể dễ dàng tự vẫn, quay ngưới đối diện với thái giám kia chắp tay nói:" Xin hỏi tôn tính đại danh của nội thị đại nhân?"
Thái giám khôi ngô ngữ điệu âm trầm nói: "Ta là ai không quan trọng."
Lệnh Hồ Thu chỉ người vây quanh bốn phía: "Nhưng mà tại hạ đã phạm tội gì?"
Thái giam khôi ngô: "Ngươi có phạm tội hay không, ta không biết."
Lệnh Hồ Thu: "Vậy tại hại không hiểu có ý gì, chẳng lẽ trong kinh thành không còn phép tắc hay sao?"
Thái giám khôi ngô: "Ngươi tuân thủ phép tắc là được, ta làm việc không cần phép tắc gì, chỉ cần nghe theo lệnh là được!"
"...." Đối phương nói như vậy, Lệnh Hồ Thu còn có thể nói gì, xem động tĩnh của đối phương như vậy, y mơ hồ linh cảm được đối phương đang đợi điều gì.
Ngoài cửa viện, một tên thái giám trẻ tuổi xuất hiện, gật đầu với bên này.
"Có chút chuyện phải hỏi ngươi, đi với chúng ta một chuyến đi!" Thái giám khôi ngôi ra dấu tay.
Trong đám người vây quanh lập tức có hai người đi ra đến gần Lệnh Hồ Thu.
Lệnh Hồ Thu được gọi là tình thế khó xử, phản kháng cũng không được, không phản kháng cũng không được.
Trong lúc đang do dự, hai người tiến lên đột nhiên ra tay, khống chế y, áp giải y đi ra ngoài.
Cứ như vậy bó tay chịu trói, trong lúc trong đầu Lệnh Hồ Thu còn đang suy nghĩ đối sách, chỉ thấy trước mặt lại xuất hiện một đám người, kéo

hai người đi trới, hai người phụ nữ hôn mê, chính là Hồng Tụ và Hồng Phất!
Lệnh Hồ Thu giật nảy mình, ầm! Sau gáy đột nhiên chịu đòn nghiêm trọng, mắt tối sầm lại, nháy mắt mất đi ý thức.
Thái giám khôi ngô nhìn chằm chằm Lệnh Hồ Thu cúi đầu suy nghĩ, hờ hững nói: "Bí mật tạm giam, không được để lội tin tức!"
Thảo nguyên mênh mông, chập trùng bất định, Ngưu Hữu Đạo, Quản Phương Nghi, Hứa Lão Lục, Trần Bá, Thẩm Thu, một nhóm năm ngựa phi ầm ầm.
Những người khác của Phù Phương Viên, Ngưu Hữu Đạo không cho Quản Phương Nghi mang theo bên mình, nhiều người quá chói mắt, tụ tập một chỗ chưa chắc đã an toàn, nên đánh lẻ rồi, nói cho chỗ cần đến, bảo bọn họ chia ra đi đến quận Thanh Sơn.
Mà năm người bọn họ cũng dịch dung rồi, Ngưu Hữu Đạo lại biến thành hán tử râu quai nón kia, Quản Phương Nghi cũng cải trang thành nam nhân.
Lệnh Hồ Thu mỗi ngày đều chạy đến Phù Phương Viên hỏi thăm việc khi nào gặp Hạo Vân Đồ, hôm qua sau khi gặp mặt Lệnh Hồ Thu lần cuối, chạng vạng tối trước khi đóng cửa thành, bọn họ liền lẳng lặng rời khỏi thành.
Mấy người bọn họ cũng có thể nói là những người cuối cùng rời khỏi Phù Phương Viên, vì thu hút sự chú ý để những người khác thuận lợi rời đi.
Hoàng hôn ngày hôm qua rời khỏi thành cho đến bây giờ, năm ngựa một đường bôn ba không ngừng, đi đường suốt đêm, sớm đã rời xa Tề kinh.
Thảo nguyên này và những nơi khác không giống nhau, khắp nơi là đường, bây giờ còn muốn dễ dàng tìm ra hướng đi của bọn họ, không dễ dàng!
Một đêm đến bây giờ, Quản Phương Nghi dường như không nói gì, có thể thấy được, cứ như vậy rời khỏi Tề kinh, rời khỏi Phù Phương Viên, đối với tâm tình của Quản Phương Nghi ảnh hưởng rất lớn.
Ngưu Hữu Đạo ngoại trừ dọc đường chỉ huy, cũng không nói gì, tâm tình của hắn cũng không vui, bởi vì Viên Cương!

Bọn họ không biết bên phía T kinh có phải quang đãng hay không, sắc trời ở trước mắt u ám, càng ngày càng ảnh hưởng đến tâm tình của người khác.
Một con Kim Sí từ trên trời hạ xuống, Thẩm Thu giơ tay đón lấy, rút ra mật thư xem qua, nhanh chóng tiến lên phía trước bẩm báo cho Ngưu Hữu Đạo.
Một nhõm xông lên sườn núi, chỉ thấy phía trước đã là biên giới Ô Vân, từng cây cột sáng từ trong khe hở Ô Vân chiếu xuống mặt đất, cỏ xanh lay động theo gió như sóng, một dòng sông uốn lượn như băng gấm phát sáng, ẩn ẩn có dê bò thành bầy tô điểm, phong cảnh tráng lệ, có lực đánh vào thị giác của người khác cực lớn!
Ánh mắt Quản Phương Nghi lộ ra kinh ngạc, phong cảnh tráng lệ trước mắt, còn có phần bao la vô tận kia, dường như nháy mắt lôi kéo bà ta từ trong tâm tình u ám ra ngoài, lại khiến cho bà ta mơ hồ có chút kích động!

Chương 513: Lệnh Hồ Thu Sa Lưới (2)

Chương 513: Lệnh Hồ Thu Sa Lưới (2)
Bao nhiêu năm rồi! Ở Tề kinh ngây ngốc biết bao nhiêu năm, đã quên mất bao nhiêu năm rồi chưa thấy qua cảnh đẹp hùng vĩ tự nhiên như thế! Vào giờ phút này, bà ta mới thật sự cảm nhận được lời nói Ngưu Hữu Đạo từng nói với bà ta, bà ta là một con chim, cuối cùng thoát khỏi cái lồng kia rồi, trời cao đất rộng, có thể tự do bay lượn.
"A....." Quản Phương Nghi đột nhiên giang hai cánh tay, cao giọng hô to!
Trần Bá và Hứa Lão Lục hai mắt nhìn nhau, nhóm người cứ như vậy hô to theo bà ta xông xuống sơn khâu!
Ngưu Hữu Đạo đi bên cạnh cũng chịu sự lây nhiễm của bà ta, nhìn phong cảnh bao la phía trước, dường như hiểu được cảm giác của bà ta. Lại nhìn tư thế người phụ nữ mắt ngọc mày ngài này cưỡi trên con ngựa cao to khoẻ mạnh mà màu lông phát sáng, hiện tại mới phát hiện người phụ nữ này thay đổi nam trang lại có một cỗ phong tình khác, không biết nguyên nhân có phải là biết người này là phụ nữ.
Có một chút, Ngưu Hữu Đạo cũng không thể không cảm thán, từ dáng vẻ bây giờ của bà ta, có thể cảm nhận được bà ta ngày trước, không biết người phụ nữ này thời còn trẻ mỹ mạo như thế nào, được bao nhiêu nam nhân vây quanh bên cạnh bà ta.
"Đừng có kêu khóc om sòm nữa, tiếp tục hét nữa, sẽ dụ sói đến đấy." Ngưu Hữu Đạo nhắc nhở một tiếng.
"Đi!" Quản Phương Nghi xì một tiếng, vung roi quất, bị Ngưu Hữu Đạo vung roi ngựa trêu chọc.
"Ha ha!" Hứa Lão Lục và Thẩm Thu cười ra tiếng, ngay cả người ăn nói ý tứ như Trần Bá cũng mỉm cười, đều cảm thấy tâm tình vui sướng của Quản Phương Nghi.

"Này, bây giờ có thể nói được chưa!" Quản Phương Nghi dường như đã có tinh thần quan tâm những chuyện khác.
Ngưu Hữu Đạo không hiểu: "Nói cái gì?"
Quản Phương Nghi: "Bộ Tầm a, trong bức thư ngươi gửi Bộ Tầm viết cái gì?"
Ngưu Hữu Đạo thở dài: "Y bất nhân, cũng đừng trách ta bất nghĩa, nhưng dù sao cũng là một hồi huynh đệ, chỉ cần không triệt để vạch mặt ở trước mặt, ta cũng hi vọng có thể cho y một con đường sống, hi vọng có thể cứu y một mạng!"
"Lệnh Hồ Thu?" Quản Phương Nghi kinh ngạc.
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc, Lệnh Hồ Thu ngoài mặt cũng sẽ không phòng bị việc ăn uống ở bên này, thực ra hắn có rất nhiều cơ hộ ra tay với Lệnh Hồ Thu, nhưng vẫn là xin Bộ Tầm giúp đỡ khống chế Lệnh Hồ Thu, cũng là giúp cho bản thân tranh thủ chút thời gian để rời khỏi, không để cho Hiểu Nguyệt các có thể kịp thời phản ứng!
Hắn chỉ có rời xa Tề kinh càng xa, phạm vi tìm kiếm mới có thể càng lớn, càng có thể tạo khó khắn cho việc tìm kiếm của Hiểu Nguyệt các. Hắn không biết thế lực của Hiểu Nguyệt các ở Tề kinh lớn đến cỡ nào, nhưng hắn nhất định phải chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất, chuẩn bị nhiều cho phương diện này!
Trước tiên âm thầm chạy trốn. lại lợi dụng Lệnh Hồ Thu kéo dài thời gian phản ứng của Hiểu Nguyệt các, cuối cùng lợi dụng Thiên Ngọc môn thu hút lực lượng truy sát của Hiểu Nguyệt các, tiết lộ một bước, lại kéo dài một bước, từng tầng một kéo dài, dùng hết khả năng làm giảm đi nguy hiểm phía bên này, bên này mới có thể an toàn thoát thân!
Tâm tư xoay chuyển trên người Lệnh Hồ Thu, lại chuyển lên đầu Phong Ân Thái, không biết Hiểu Nguyệt các đuổi kịp đệ tử Thiên Ngọc môn sau khi phản ứng có buông tay hay không!
Nghĩ đến dưới hoàn cảnh cảnh rắc rối phức tạp này bảo vệ bản thân, hắn cũng khó....
Đại nội hoàng cung, trong đình ven hồ, Hạo Vân Đồ chầm chậm thưởng thức một chén canh, mặt hồ sóng nước lăn tăn.
Bộ Tầm từ bên ngoài bước vào, đi vào trong đình, cười hỏi: "Bệ hạ, có hợp khẩu vị không?"

"Cũng được!" Hạo Vân Đồ đáp lại, lại hỏi: "Đem người đến rồi?"
Bộ Tầm lập tức nghiêng đầu tỏ ý với người hầu trong đình một chút, sau khi đợi những người khác lui xuống, mới trả lời: "Đã giam lại rồi."
Hạo Vân Đồ: "Không phải huynh đệ kết bái sao, sao không giữ lại y, y không thể rời khỏi?"
Bộ Tầm: "Không rõ, muốn hỏi cũng không có cơ hội, thư đến bên này, hắn đã chạy rồi, tên này vô cùng quỷ dị, hắn chỉ nói hi vọng có thể giam Lệnh Hồ Thu lại, có thể giam giữ bao lâu thì giam giữ bấy lâu, cả đời cũng được! Có điều người bên dưới ngược lại từ trên người đám người Lệnh Hồ Xung lục soát được thứ này!"
Từ trong ống tay áo lấy ra một hộp gỗ nhỏ, mở ra, bày trên bàn cho Hạo Vân Đồ xem, chỉ thấy bên trong có hai viên thuốc lẳng lặng nằm đó, một đỏ một đen!
Hạo Vân Đồ: "Thứ gì?"
Bộ Tầm chỉ vào giải thích: "Đã cho người thử nghiệm qua, màu đỏ là Khổ Thần đan, màu đen là thuốc giải! Người dùng Khổ Thần đan, nghe nói một khi dược hiệu phát tác, nỗi đau đó ngay cả thần tiên cũng không chịu được, cho nên mới gọi là Khổ Thần đan. Thậm chí tác dụng hoá giải của thuốc giải này cũng không triệt để, chỉ có thể hoá giải trong ba tháng, bả tháng sau nhất định lại phải dùng thuốc giải lần nữa. Thứ này là độc môn bí phương dùng để không chế người khác của Hiểu Nguyệt các!" Câu cuối cùng ý tứ thâm sâu.
Hạo Vân Đồ giương mắt nhìn:" Ngươi nói là, Lệnh Hồ Thu này là người của Hiểu Nguyệt các?"
"Bây giờ nghĩ lại hành vi trước đây của Lệnh Hồ Thu này, ngược lại hoàn toàn có khả năng."
"Ha! Chuyện này có chút thú vị, Hiểu Nguyệt các vậy mà lại phái người đặc biệt canh giữ bên cạnh tên Ngưu Hữu Đạo kia, xem tình hình này, Ngưu Hữu Đạo dường như đã biết thân phận của tên Lệnh Hồ Thu này! Hắn đã lặng lẽ chạy mất, đã thoát khỏi tên Lệnh Hồ Thu này, lại còn mượn tay của quả nhân giam giữu người lại, là có ý này?"
"Hoặc là muốn cho Lệnh Hồ Thu một con đường sống, hoặc là không muốn gánh tiếng xấu giết hại huynh đệ kết bái, hoặc là cả hai ý!"
"Ồ? Nói như thế nào?"

"Đạo lý rất đơn giản, Lệnh Hồ Thu có lẽ không biết Ngưu Hữu Đạo đã biết được thân phận của y, bằng không sẽ không có việc không một chút cảnh giác mà sa vào lưới! Như vậy, đã nói rõ Ngưu Hữu Đạo có cơ hội ra tay với Lệnh Hồ Thu, nhưng hắn lại không làm vậy! Thế của Ngưu Hữu Đạo không thể so sánh thế với của bệ hạ, Lệnh Hồ Thu rơi vào tay của hắn đối với Hiểu Nguyệt các mà nói không có bất kỳ ảnh hưởng gì, nhưng rơi vào tay của bệ hạ lại không giống như vậy, Hiểu Nguyệt các sẽ lo sợ! Kể từ khi Lệnh Hồ Thu rơi vào tay bệ hạ, thân phận của Lệnh Hồ Thu ở trong Hiểu Nguyệt các đã bị phế bỏ, Hiểu Nguyệt các đã không tha cho hắn, sẽ chặt đứt tất cả các mối liên hệ với hắn, Lệnh Hồ Thu ở trong tay bệ hạ còn có một con đường sống, Hiểu Nguyệt các dù sao cũng không thể ở nơi này của bệ hạ tuỳ ý làm loạn!"
"Hiểu Nguyệt các đã biết Lệnh Hồ Thu lọt lưới hay chưa?"
"Bí mật bắt giữ, không thể xác định được là biết hay chưa, có điều Kim Sí truyền tin mà Lệnh Hồ Thu nắm giữ đã rơi vào tay chúng ta."
"Ngươi có ý nghĩ gì?"
"Ý tưởng của lão nô là, tự thân Hiểu Nguyệt các tất nhiên sẽ có biện pháp đề phòng nguy hiểm, bây giờ tốn trời gian hành hạ những người khác kỳ thực cũng không quá cần thiết. Có một số chuyện có thể nhắm một mắt mở một mắt giả vờ như không biết, để dành đến lúc có ích, về phần đã bại lộ, thì nên cho dạy cho một chút bài học, để bọn họ biết được, nước Tề không phải là nơi mà Hiểu Nguyệt các muốn làm gì thì làm. Lão nô cho rằng, nên lập tức thả Kim Sí, phái phi cầm đuổi theo tung tích phía trước, không để bọn họ có thời gian phản ứng, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai một đường mò tới, khẩn cấp triệu tập nhân thủ vây quét!"
Hạo Vân Đồ duỗi ngón tay ra vê viên thuốc màu đỏ ở trước mắt ngắm nghía, hờ hững lên tiếng: "Giết! Có thể giết bao nhiêu hay bấy nhiêu!"
Năm ngựa ở trên thảo nguyên vội vã, một con Kim Sí từ trên trời hạ xuống, trượt, đuổi theo mấy người rong ruổi.
Hứa Lão Lục vươn tay tiếp lấy Kim Sí hạ xuống, lấy ra một phong mật thư xem, sau đó nhanh chóng chạy lên trên, đuổi theo Quản Phương Nghi bẩm báo: "Đại tỉ, tin tức huynh đệ ngồi chờ truyền đến, ba người chủ tớ Lệnh Hồ Thu có lẽ đã bị người của triều đình dẫn đi rồi."

Quản Phương Nghi đột nhiên quay đầu nhìn Ngưu Hữu Đạo: "Ngươi để người ngồi chờ là vì đợi tin tức này?"

Chương 514: Ngọc Thương Tiên Sinh

hương 514: Ngọc Thương Tiên Sinh
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu nhìn, hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Truyền tin tức cho huynh đệ ngồi chờ, hai ngày sau bí mật thả ra tin tức, cứ nói ta và Lệnh Hồ Thu đều bị triều đình bí mật giam giữ rồi!"
Quản Phương Nghi hỏi: "Có ý gì?"
Ngưu Hữu Đạo trầm giọng nói: "Có những chuyện không cần mọi người đều hiểu rõ, đó không phải là chuyện tốt lành gì, muốn an toàn theo ta trở về quận Thanh Sơn, thì cứ y theo mà làm!"
Đây ngược lại nhắc nhở Quản Phương Nghi, bà ta như có điều suy nghĩ, quay đầu nói với Hữu Lão Lục: "Chiếu theo những gì hắn nói mà làm!"
"Vâng, đại tỷ!" Hứa Lão Lục đáp lại, nhanh chóng ghìm cương ngừng cưỡi ngựa, nhảy xuống sắp xếp thông tin cần truyền đạt, sau đó lại đuổi theo!
Mà Quản Phương Nghi thì lại dùng ánh mắt cổ quái đánh giá Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo thỉnh thoảng quan sát xung quanh một chút trong lúc vô ý đụng phải ánh mắt của bà ta, ngạc nhiên nói: "Làm gì mà nhìn ta như vậy?"
Quản Phương Nghi cảm khái lắc đầu nói: "Ta bây giờ coi như đã hiểu rồi."
Ngưu Hữu Đạo: "Hiểu cái gì?"
Quản Phương Nghi: "Cuối cùng cũng hiểu ngươi giết chết sứ giả nước Yến tại sao nước Yến lại không làm gì ngươi, ngươi nói xem ngươi trẻ tuổi như vậy, đâu ra nhiều tâm tư quỷ quyệt đến như vậy? Một bộ rồi lại mootj bộ, làm cho ông tơ của ta cũng dựng cả lên rồi, ta thật sợ ngày nào đó bị ngươi bán rồi còn giúp ngươi đếm tiền!"
"Ngươi như vậy là khen ta sao, hay là đang mắng ta?"

"Ngươi nói xem?"
"Nơi tĩnh tu của Thượng Thanh tông Lăng Hạo Nhiên tĩnh tu khi còn sống, tên là Đào Hoa Nguyên, nơi đó có một có một cây hoa đào ngàn năm, bốn mùa hoa nở không ngừng, rực rỡ như ráng mây, đẹp vô cùng, ta ở lại đó năm năm!"
"Biết rồi, bị giam lỏng năm năm, ngươi là muốn nói ngươi sỡ dĩ như vậy, là không muốn bị người khác giam lỏng đúng không ? Lấy cớ! Đầu óc sinh ra sai lệch chính là sai lệch!"
"Ta từng ở Đào Hoa Nguyên làm một bài thơ!"
"Ách? Ngươi còn biết làm thơ?"
"Đào hoa ổ lý đào hoa am, đào hoa am lý đào hoa tiên. Đào hoa tiên nhân chủng đào thụ, hựu trích đào hoa hoán tửu tiền. Tửu tỉnh chỉ tại hoa tiền toạ, tửu tuý hoàn lai hoa hạ miên. Bán tỉnh bán tuý nhật phục nhật, hoa lạc hoa khai niên phục niên. Đãn nguyện lão tử hoa tửu gian, bất nguyện cúc cung xa mã tiền..."(1)
(1)Trích bài thơ Đào Hoa Am Ca:
Trong thành hoa đào có am hoa đào
Trong am hoa đào có tiên hoa đào
Người tiên hoa đào trồng cây hoa đào
Lại hái hoa đào thay cho tiền mua rượu
Tỉnh rượu, thấy một mình ngồi trước hoa
Say rồi lại nằm ngủ dưới hoa
Nửa say nửa tỉnh ngày lại ngày
Hoa rụng hoa nở năm này qua năm khác
Thà chết già trong rượu và hoa
Chứ không chịu quỵ luỵ trước xe ngựa
Trần Bá và Thẩm Thu đi theo sau lưng hai người cũng nhìn chằm chằm hắn.
Quản Phương Nghi cũng sửng sốt nhìn chằm chằm, chỉ cảm thấy bài thơ này vô cùng có cảm giác hình ảnh, không kì lòng được đi vào trong ý cảnh thảnh thơi kia.
Quản Phương Nghi dường như hiểu được ý của hắn, đang dùng thơ để biểu đạt tình cảm, đang nói bản thân như lo lắng mạo hiểm không như mong muốn của bản thân.

Bà ta trầm ngâm hỏi: "Bài thơ này có lẽ vẫn còn thiếu một nữa, đừng đọc một nửa, đọc hết một lượt!"
"Hết rồi." Ngưu Hữu Đạo nhún nhún vai.
"Người như ngươi thật nhàm chán!" Quản Phương Nghi trợn trắng mắt.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu thở dài nói: "Đã như thế rồi, thật sự hết rồi!"
Một đám người chỉ còn lại tiếng vó ngựa, trong lúc Quản Phương Nghi trầm mặc, lẩm bẩm tự nói: " Tửu tỉnh chỉ tại hoa tiền toạ, tửu tuý hoàn lai hoa hạ miên. Bán tỉnh bán tuý nhật phục nhật, hoa lạc hoa khai niên phục niên..." Chợt lớn tiếng nói với Ngưu Hữu Đạo: "Có cơ hội, ta nhất định phải đi Đào Hoa Nguyên xem thử, ngươi dẫn ta đi!"
Ngưu Hữu Đạo cười, không có trả lời bà ta, trong miệng ngược lại ngâm xướng một giai điệu cổ quái: "Ngã bản thị ngọa long cương tán đạm đích nhân, bằng âm dương như phản chưởng bảo định càn khôn...."(2)
(2) Ca từ trong kinh kịch "Không Thành Kế": Ta vốn là Ngoạ Long Cương tiêu dao tự tại, dựa vào âm dương như trở bàn tay bảo vệ vững chắc càn khôn.
Chạng vạng tối, ở một nơi khác trên thảo nguyên lại là một phong cảnh khác.
Một quan đạo đến từ một nơi xa xôi dẫn đến một nơi xa xôi khác, đi qua một dãy nũi hiếm thấy trên thảo nguyên.
Trên thảo nguyên tuy nói là khắp nơi đều có thể làm đường, nhưng một số quan đạo nối thẳng dù sao cũng là tận lực tu sửa qua, cũng bằng phẳng, tiện bề cho xe ngựa nhanh chóng qua lại, từ nơi này đến nơi khác cố gắng hết sức đi đường thẳng cũng có thể rút ngắn khoảng cách.
Hồng Nhạn bay thành hàng trên trời, trên quan đạo trong dãy núi cũng có năm hán tử cưỡi tuấn mã phi ầm ầm.
Vào thời điểm sắp chạy ra khỏi dãy núi, một con Kim Sí từ trên không trung sơn lâm bay tới, lao thẳng tới năm ngựa, người cầm đầu vươn tay đón lấy.
Nhưng khi mở ống tre dưới chân Kim Sí xem, lại phát hiện bên trong trống rỗng, nhưng không có bất kỳ thư từ nào.
Thời khắc người đó đang nhíu mày, trái phải có người nghiêm nghị nói: "Cẩn thận!"

Người đó bỗng nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy vùng đất nhấp nhô ở sơn lâm phía trước, năm con phi cầm cỡ lớn sưu sưu lướt tới, thuận theo sơn lâm bay đến.
Mười lăm bóng người từ trên năm con phi cầm bắn tới, năm con phi cầm lật người phóng lên trời.
Năm trên đệ tử Huyền Binh Tông lăng không một nắm gỡ bỏ áo choàng trên người, lộ ra một thân chiến giáp loá mắt, lân phiến bên trên chiến giáp sưu sưu như thoi mãnh liệt bắn tới.
Năm người trên chiến mã nhanh chóng bắn ra, đằng không bay lên.
"Hí hí hí....." Năm con chiến mã lao nhanh phát ra tiếng rên lật nghiêng người, mặt đất bị lân phiến như mưa to gió lớn "Sưu sưu sưu sưu sưu" tàn phá bụi mù nổi lên bốn phía, năm con chiến mã lật ngã trên mặt đất run rẩy, toàn thân đều là máu, đã bị đánh thành cái sàng.
Lân phiến sưu sưu nổi lên lại phá tan mặt đất, bắn xuống mặt đất lại từ mặt đất bắn lên, bắn lên không trung, tụ tập đan xen như năm con con ngân long, đuổi theo hướng năm người đằng không bay lên.
Năm ngọn lửa bay lên trời nổ tung, hoá thành năm con hoả điểu, vỗ cánh xông về phía năm người trên không.
Năm người chạy trốn bay bổng loạn kiếm điên cuồng chém, từng đường kiếm khí sắc bén bổ về phía bốn phương tám hướng ngăn cản địch!
Hoả điểu xông đến đánh ra từng quả cầu lửa, như cuồng oanh loạn tạc, ánh lửa không trung bắn ra bốn phía!
Mà những lân giáp sắc bén đếm không hết kia mới là trí mạng, từ các phương hướng khác nhau bắn đến, thêm vào lại có năm con hoả điểu tiến công, dưới sự luống cuống tay chân, trên người năm trên chạy trốn bị xước qua từng đường máu bắn tung toé.
Một người vừa mới liều mạng xông ra trùng vây lân giáp bị bắn chết, ý muốn xông vào sơn lâm lẩn trốn, chỉ nghe một tiếng quát khẽ: "Kiếm xuất như sơn, lực phá thiên quân!"
Một đường kiếm cương hung hồn, gần như có khuôn như thực xuất hiện, như một cây cột to lớn oanh tới.
Người đó hoảng hốt quay người , tránh cũng không thể tránh, hai tay giơ kiếm đỡ, va chạm với kiếm cương hùng hồn.

Ầm! Kình phong bốn phía, người đó bị đánh bay ngay tại chỗ, ngửa mặt lên trời phun mạnh một ngụm máu tươi, rơi đập xuống mặt đất co giật.
Trên không trung một con Kim Sí chạy trốn, bị một con ác điểu đuổi theo, nắm một cái, tóm gọn, Kim Sí phát ra một tiếng rên rỉ giữa trời...
Một trận ác chiến đột nhiên đến, đến nhanh mà đi cũng nhanh, năm con ác điểu lượn vòng giữa trời cũng nhao nhao vỗ cánh rơi xuống đất.
Khi đang dọn dẹp hiện trường, ở góc rẽ đầu đường trước mặt, xuất hiện một đội nhân mã, năm chiếc bốn ngựa đi song song kéo xe ngựa to, hơn mấy chục người bảo vệ, dừng ở đầu đường, nhìn hiện trường sau khi đánh nhau.
Mấy tên đệ tử tam phái tiến lên trước, quát: "Ai?"
Bên cạnh xe ngựa dẫn đầu, một người đẩu toạ kỵ, đến bên cạnh cửa sổ xe, nói với của sổ che bức màn: "Tiên sinh, là đệ tử Đại Khâu môn, Huyền Binh tông và Thiên Hoả giáo."
Trong xe có người không chút rung động nào "Ừm" một tiếng.
Người thông báo lập tức nhảy xuống ngựa, vươn tay vén mảnh vải cửa xe lên.
Trong xe một nam tử trắng nõn ngồi ngay thăng, đứng dậy mấy bước, khom người chui ra, lẳng lặng đứng ở trên càng xe, ở trên cao nhìn xuống, bình tĩnh xem kỹ đệ tử tam phái ngăn cản ở trước mặt.
Nam tử một thân bạch y nho nhã, dáng vẻ không nhiễm bụi trần, khoé mắt có vài nếp nhăn khắc sâu, ánh mắt bình tĩnh sâu xa, trong râu tóc xen lẫn một vài sợi bạc, dáng người cao gầy, dáng vẻ hiên ngang, phong thái ung dung đó vừa nhìn liền biết không phải là người bình thường.
Nhìn thấy người này xuất hiện, trong đệ tử tam đại phái có vài người sửng sốt một chút, biết người này là ai, sau đó triệu tập đồng môn đến, đứng thành một hàng, cùng nhau chắp tay hành lễ nói: "Đệ tử Đại Khâu môn, Huyền Binh tông, Thiên Hoả giáo, bái kiến Ngọc Thương tiên sinh!"

Chương 515: Không Tiếc Bất Cứ Giá Nào (1)

Chương 515: Không Tiếc Bất Cứ Giá Nào (1)
Từng người cung kính lễ độ, không dám có một chút dáng vẻ bất kính, Kỳ thực không cung kính cũng không được, đừng nói là bọn họ, cho dù là chưởng môn tam đại phái gặp người này cũng phải khách khí.
Người này là Ngọc Thương tiên sinh, vốn là cao thủ xếp hàng thứ năm trên Đan Bảng, càng là bác học uyên thâm, cũng là binh pháp đại gia, các nước dường như đều là học trò của ông ta làm tướng, ngay cả thượng tướng quân nước tề Hô Diên Vô Hận cũng từng đến tận cửa lắng nghe chỉ điểm của ông ta.
Khi Tấn, Vệ, Tề ba nước đại chiến, người này từng ra mặt hoà giải cho ba nước, ở các nước rất có uy danh.
Điều khiến vị Ngọc Thương tiên sinh này được người khác ca ngợi nhất chính là, nghĩa khí vô song, sau khi huynh đệ kết nghĩa bệnh qua đời để lại mẹ goá con côi, vẫn luôn là ông ở bên cạnh chiếu cố, nghi nói khi gặp đệ muội bên cạnh luôn có người để tránh hiềm nghi, khi trả lời đệ muội tuyệt đối không ngẩng đầu nhìn thẳng, khiến người khác tán thưởng.
Đây là người có thể ở triều đình bàn chuyện thiên hạ với quân vương, có thể ở trong sơn dã luận đạo với chưởng môn các phái.
Nghe nói hàng năm mang theo một đám đệ tử chu du các nước, đệ tử tam phái không ngờ đến sẽ đụng phải ông ta ở đây.
Ngọc Thương tiên sinh giơ tay lên một cái, ý tỏ không cần đa lễ, lại chỉ chỉ đống bừa bộn sau trận tranh đấu, hỏi: "Các ngươi ở đây để làm gì?"
Một đệ tử Đại Khâu môn nói: "Phụng mệnh truy bắt tội phạm chạy trốn! Không biết Ngọc Thương tiên sinh đây là muốn đi nơi nào?"

Ngọc Thương tiên sinh nói: "Đang muốn ở lại Tề kinh, không ngờ gặp các ngươi làm việc, nếu như quấy rầy, chúng ta quay đầu đi đường vòng là được!"
Đệ tử Đại Khâu môn kia vội nói: "Không cần không cần, là chúng tôi quấy rầy tiên sinh rồi, sự việc đã xong, tiên sinh cứ việc đi qua, không cần vòng đường xa!" Sau đó kêu đồng bọn.
Đệ tử tam đại phái nhanh chóng hành động, đem chiến mã ngã té từ trên đường dời ra, những chỗ lồi lõm đánh vỡ ra trên mặt đường cũng nhanh chóng thi pháp san bằng.
Đội ngũ năm chiếc xe ngựa lại lần nữa chuyển động đi về phía trước, đệ tử tam đại phái né tránh sang bên đường chắp tay đưa tiễn.
Màn che hai bên của xe ngựa dẫn đầu đều treo lên, Ngọc Thương tiên sinh ngồi ngay ngắn trong xe liếc mắt hìn bên đường ngoài cửa sổ, ánh mắt khẽ lược xuống năm người trọng thương hơi tàn trên mặt đất, còn có lồng chim chứa Kim Sí tịch thu được trên tay đệ tử tam phái, năm con phi cầm hình thể to lớn kia càng làm người khác chú ý.
Hộ vệ trên ngựa bên trái phải đoàn xe cũng chỉ thản nhiên quét mắt, dường như không ai coi ra gì.
Sau khi đệ tử tam phái đưa mắt tiễn đoàn xe đi xa, mới lần lượt thả tay xuống, nhịn không được bàn tán vài câu.
"Ngươi nói xem trong năm chiếc xe ngựa này có mẹ goá con côi kia không?"
"Có lẽ là có, nghe nói Ngọc Thương tiên sinh đi đến đâu cũng đều mang theo bên mình để chăm sóc."
"Những hộ vệ đi theo kia đề là đệ tử của Ngọc Thương tiên sinh sao?"
"Có một số thì phải, có một số ta cũng chưa gặp qua, nhìn tuổi tác không giống."
"Quan tâm chuyện này làm gì, mọi người nhanh nhẹm một chút, trước tiên xử lý xong mấy chuyện trong tay đã."
Đội xe từ trong dãy núi chạy ra, lại xông vào thảo nguyên mênh mông. Nắng chiều chiếu sáng một nhóm.
Trong xe ngựa dẫn đầu, một tay Ngọc Thương tiên sinh vươn ra ngoài cửa sổ, năm ngón tay thon gọn đón gió, ở dưới ánh tà dương hiện lên kim quang lờ mờ, ưu mỹ, nhẹ nhàng gõ bê cửa sổ...

Phía trên vùng đất rộng lớn, có thể cảm nhận rõ ràng được màn đêm đang bao phủ, đệ tử ba phái đang ở trên không trung điều khiển năm con chim vẫn tắm mình trong ánh sáng từ đường chân trời, còn ở phía dưới mặt đất có lẽ một nửa đã bị bóng tối bao phủ.
Đằng trước có một con Kim Sí Điểu đang bay, ở đằng xa kia năm con chim đang bay theo.
Bên trên vùng đất rông lớn xuất hiện một con Ngọa Long to lớn, uốn lượn ở dãy núi.
"Phía dưới!" Ở một cảnh cửa lớn, đột nhiên có đệ tử phát ra báo động, đám người nhanh chóng nhìn xuống.
Mấy bóng đen từ dãy núi ở dưới nhảy lên, càng ngày càng rõ ràng, bất ngờ năm con chim cỡ lớn vọt lên, trên mỗi con chim có ba người mặc y phục đen bịt mặt, tổng cộng là mười năm người như thế!
"Người nào!" Có người bên trong đám đệ tử ba phái lạnh lùng lớn tiếng!
Chếch phía bên trên chỗ năm con chim vọt lên, đều có một người xoay tay xuất hiện ra một cây cùng lớn, tất cả đưa tay ra sau rút ra ba mũi tên từ ống đựng tên đặt vào cây cung rồi nhanh chóng kéo cung!
Dây cung đen sì như dây thừng lớn cũng không biết làm từ cái gì, lập tức được kéo căng ra thì bắt đầu có chút sương mù xuất hiện xung quanh.
Vút! Vút! Vút! Mười năm mũi tên đều bắn ra.
Đệ tử của ba phái lớn đều tự mình thi triển pháp thuật, sẵn sàng phòng ngự, nhưng mười năm mũi tên kia bắn đi lại giống như đá chìm đáy biển, gặp nước thì chìm xuống không thấy đâu.
Mười năm mũi tên, từ mũi tên đầu tiên đều đột nhiên tiêu tan trong không khí.
Từ mũi tên đến đuôi tên, cứ như vậy tự nhiên tiêu biến như một làn khói trắng mỏng.
Đệ tử ba phái rất nhanh đã phản ứng lại, không phải là tan biến mà là tan rã, mỗi mũi tên đều hóa thành rất nhiều ngưu mao châm!
Mười năm mũi tên hóa thành một trận mưa châm bao phủ toàn bộ!
"Thiên Cơ Phá Cương Tiễn, cẩn thận!" Trong nhóm đệ tử ba phái, có người hoảng sợ gào lên.

Vô số ngưu mao châm kia chỉ cần phóng ra tất cả uy lực, dựa vào sự nhỏ bé và sắc bén của châm, nó có thể đâm xuyên cương khí hộ thể, khó mà đề phòng được!
Thiên Cơ Phá Cương Tiễn dùng để đánh lén nên cực kì tàn độc, nhưng chế tạo lại không hề dễ chút nào.
Một mũi Thiên Cơ Phá Cương Tiễn rất hiếm thấy, đệ tử ba phái nằm mơ cũng không nghĩ tới, thế mà có người một lần bắn ra mười năm mũi tên chỉ để đối phó bọn họ!
Chờ đến khi nhìn thấy ngưu mao châm ở trước mắt thì phòng ngự là cái gì, hơn nữa cũng chẳng còn kịp phản ứng lại nữa rồi!
Một khoảng diện tích không gian lớn chìm trong trận mưa ngưu mao châm.
Đệ tử ba phái liều mạng vung vũ khí cũng không có cách nào ngăn chặn được.
"Hự!"
"A!"
Có người, thân thể trúng trăm cái ngưu mao châm, đau đớn kêu gào!
Có người ở phía dưới sơ sẩy, hai mắt đều bị trúng chiêu, trên mặt cắm đầy châm nhỏ, hai mắt chảy máu, đau đớn kêu rên!
Trong tiếng leng keng, đệ tử Huyền Binh tông điều khiển lân giáp tạo thành tấm chắn phòng ngự xung quanh, mặt bên ngoài của tấm chắn bắn ra lấm tấm đốm lửa.
Cho dù bảo vệ chỗ quan trọng, nhưng phản ứng có chút hấp tấp nên trên người ít nhiều gì cũng bị trúng ngưu mao châm.
"" Năm con chim giữa trời rít gào, ngay cả chính bản thân đệ tử ba phái cũng không phòng ngự được, tình huống của bọn nó lập tức có thể tưởng tượng ra được.
Năm con chim vô cùng nhốn nháo, ở trên không trung bay loạn lên!
Mười năm người của ba phái nhanh chóng phi lên, ngoại trừ vị bị mù mặt kia ngự khí phi hành trượt ngã xuống mặt đất ra thì những người còn lại đều cùng tấn công kẻ địch phía trước.
Mặc dù Thiên Cơ Phá Cương Tiễn ác độc nhưng cũng có nhược điểm, uy lực không đủ lớn!

Bời vì châm quá mức nhỏ bé, uy lực tổn thương có hạn, không giống như bị đao kiếm chém một nhát lập tức sẽ chết!
Khi châm đâm vào thân thể bọn họ, ngay lập tức bị bọn họ thi pháp kiềm chế lại rồi đảo ngược thi pháp đẩy tên ra ngoài.
Nhưng mà những người bịt mặt mai phục kích kia, sau lần bắn tên đó, lập tức điều khiển con chim rời khỏi đây, căn bản không tiếp tục công kích đệ tử ba phái nữa.
"Có độc!" Một đệ tử của Thiên Hỏa giáo sợ hãi, trên mặt hắn bị kim đâm, cái châm nhỏ bé màu đỏ đã biến thành màu đen, chấm đen nhỏ trên mặt nhanh chóng lan rộng ra.
Những người khác cũng đã nhận ra độc tính của ngưu mao châm, chỗ bị trúng châm có cảm giác tê liệt, cảm giác này nhanh chóng khuếch tán khắp cả cơ thể.
Đây chính là muốn lấy mạng mà!
Làm sao còn có suy nghĩ truy sát những tên đó, có thể giữ được tính mạng cũng đã là quá tốt rồi, đệ tử ba phái nhanh chóng phi xuống mặt đất.

Chương 516: Không Tiếc Bất Cứ Giá Nào (2)

Chương 516: Không Tiếc Bất Cứ Giá Nào (2)
Đợi đến khi bọn họ xuống mặt đất, ai cũng đi lảo đảo, loạng choà loạng choạng.
Có nhiều người bị trúng nhiều châm nên ngay cả hạ xuống mặt đất cũng không làm được, nên rơi tự do, ngã xuống đất máu thịt be bét.
Năm con chim mở cánh đáp xuống đất, bóng của mười năm người vút qua nhanh, chém từng đường kiếm khí sắc bén.
Đệ tử ba phái, có người đầu bay, có người bị chém đứt đôi, có người bị chém đứt ngang, máu bắn tung tóe.
Ngã xuống giống như ngả rạ, không hề chống đỡ được, từng người từng người ngã xuống trong vũng máu.
Ầm! Từ trong tay người nào đó hạ xuống đất, lồng chim vỡ nát, mấy con Kim Sí Điểu bên trong đều bị một đường kiếm khí sắc bén chém thành máy thịt be bét.
Cũng có người trước khi chết đã mở lồng sau lưng, thả mấy con Kim Sí Điểu bên trong ra.
Mấy đường kiếm khí đuổi theo lên tận không trung giết Kim Sí Điểu tạo thành một trận mưa máu, lông vũ bay toán loạn.
Ba phái lớn mười năm đệ tử toàn bộ đều bị giết chết, không còn còn ai sống sót!
Người theo bên cạnh đưa tin tới Kim Sí Điểu cũng không có con nào chạy thoát được!
Mười năm người bịt mặt nhanh chóng đứng ở một bên, tụ lại với nhau đều nhẹ gật đầu.

Một người ngẩng đầu gào lên, trong màn đêm năm con chim bay lượn vòng quanh lập tức phi xuống mặt đất, bay thành một hàng, bay liệng áp sát mặt đất nhắm tới mười năm người này.
Đến gần thời khắc, mười năm người tung người nhảy lên, chia đều vào các con chim.
Năm con chim giống như gió quét qua mặt đất, vỗ cánh bay lên, chở mười năm người bịt mặt nhanh chóng biến mất trong màn đêm tối...
Hừng đông, đại nội của hoàng cung.
Sáng sớm, Hạo Vân Đồ rửa mặt thay long bào chuẩn bị vào triều.
Bộ Tầm bước vào trong phòng, cho thái giám đang hầu hạ lui xuống, tự tay giúp Hạo Vân Đồ chỉnh quần áo, đồng thời bẩm báo: "Ba phái lớn đã phái ra mười năm người truy sát, đã mất liên lạc với toàn bộ đệ tử."
Hạo Vân Đồ nhìn ông ta: "Hôm qua không phải còn truyền đến tin tức là đã đắc thủ rồi đấy sao?"
Bộ Tầm: "Lần kia truyền tin tức đó về, nói là đang tìm hiểu nguồn gốc, sau đó thì chẳng còn tin tức gì nữa. Đệ tử ba phái lớn liên thủ hành động, mỗi người cứ cách ba canh giờ sẽ truyền tin tức về một lần, nói cách khác, mỗi canh giờ chắc chắn sẽ có môn phái có thể nhận được tin tức, nhưng cho tới bây giờ không thể liên lạc được."
Hạo Vân Đồ: "Xảy ra chuyện rồi sao?"
Bộ Tầm: "Tám, chín phần là xảy ra chuyện, ba phái lớn đã phái người đi dọc theo con đường kia để kiểm tra! Hơn nữa ba phái lớn kia bắt được năm người sống, đoàn đi trước áp tải năm người kia cũng đã mất liên hệ, đoán không chừng cũng đã xảy ra chuyện, năm người sống kia chỉ sợ cũng đã bị cướp đi rồi!"
Hạo Vân Đồ kéo căng đai lưng, hừ lanh nói: "Hiểu Nguyệt Các! Quả nhân thật đúng là coi thường bọn họ rồi!"
Bộ Tầm: "Ba phái lớn lần này sợ là có chút nổi nóng, Bạch Vân Gian ở con đường kia, có nên cung cấp cho bọn họ hay không?"
Hạo Vân Đồ hờ hững nhìn ông ta: "Cái kia cần thiết lắm sao? Cho bọn họ, quả nhân được lợi gì? Chỉ vì giúp bọn họ báo thù rửa hận? Trên tay phải để lại con át chủ bài, không thể cái gì cũng đều tiết lộ cho bọn họ, bây giờ coi như ngươi cho bọn họ, ngươi cho là bọn họ sẽ ghi nhớ ân tình này của ngươi, cho rằng ngươi rất tốt? Bọn họ sẽ chỉ cho rằng là

phải như vậy. Bộ Tầm ơi Bộ Tầm, ham muốn của con người sẽ không bảo giờ thỏa mãn được, lúc cho không bọn họ, chúng ta sẽ gặp phiền lức đó!"
"Nắm trong tay cả một quốc gia lớn như thế, thế lực khắp nơi quấy nhiễu, cần phải cân bằng, ngươi ta đều không có tư cách yêu ghét rõ ràng. Đứng ở vị trí này của chúng ta, không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có kẻ thù vĩnh viễn. Nếu như ba phái lớn làm việc quá phận, đến thời điểm thích hợp quả nhân sẽ kết bằng hữu với Hiểu Nguyệt Các cũng không có gì không tốt. Còn nếu Hiểu Nguyệt Các làm càn quá mức, trên tay quả nhân cũng phải có vật, khiến cho bọn họ hiểu rõ, quả nhân không phải là không động được vào bọn họ, mà là không thèm động vào Các, để cho bọn họ biết chúng ta nắm giữ ít nhiều thứ, bọn họ mới sợ hãi..."
Bạch Vân gian, nơi hẻo lánh yên lặng, hòn non bộ dịch chuyển, lộ ra thủy động dưới mặt đất, Tô Chiếu đi ra, lần nữa dịch hòn non bộ về vị trí ban đầu.
Vừa trở lại cửa khuê phòng của mình, Tần Miên đã nhanh chân đi vào: "Đông gia, cuối cùng ngươi cũng trở về rồi."
Hai người cùng bước vào trong nhà, Tô Chiếu đi đến bàn trang điểm rồi ngồi xuống, tháo búi tóc, bây giờ cô vẫn đang giả nam.
Tần Miên đi tới bên cạnh rồi hỏi một câu: "Chuyện chiến mã vẫn thuận lợi chứ?"
"Khá ổn!" Tô Chiếu nhẹ gật đầu: "Hi vọng phần sau cũng thuận lợi."
Tần Miên cũng chẳng có hứng thú lắm với việc này, nghe rằng nó thuận lợi thì không hỏi gì nữa, trầm giọng nói: "Phía trên truyền đến tin tức, nói Lệnh Hồ Thu chính là người của chúng ta!"
Rút trâm cài tóc ra, mái tóc xõa ra, Tô Chiếu sửng sốt, nhìn mình trong gương, ánh mắt lấp lóe.
Việc này nàng đã sớm biết rồi, Thiệu Bình Ba đã sớm nhắc nhở nàng, chỉ là ban đầu còn nửa tin nửa ngờ, bây giờ suy nghĩ khĩ một chút phán đoán của Thiệu Bình Ba, không thể không âm thầm cảm thán, thật đúng là bị ý đoán trúng, giữa người với người sao lại có sự khác biệt lớn như vậy?

Mái tóc vắt ở trên vai, Tô Chiếu kinh ngạc quay đầu lại nói: "Làm sao có thể?"
Chuyện giữa nàng và Thiệu Bình Ba sẽ để cho Tần Miên biết một ít thôi.
Tần Miên: "Phía trên đã nói như vậy, tất nhiên sẽ không sai được đâu!"
Tô Chiếu nghi ngờ: "Phía trên để Lệnh Hồ Thu ở bên cạnh Ngưu Hữu Đạo là có ý gì?"
Tần Miên: "Việc này phía trên không nói, nhưng bây giờ cũng không phải là lúc quan tâm tới chuyện này, ý tứ của phía trên là Lệnh Hồ Thu đã bị bại lộ, rất có thể sẽ rơi vào tay triều đình Tề quốc."
Vẻ mặt Tô Chiếu nghiêm túc một chút, bắt đầu khẩn trương: "Chẳng lẽ sẽ liên lụy đến chúng ta hay sao?"
Tần Miên xua tay: "Sẽ không liên lụy đâu, Lệnh Hồ Thu và chúng ta là hai đầu chiến tuyến, cho nên ngay từ đầu không nói cho chúng ta biết."
Tô Chiếu lập tức hỏi: "Ngưu Hữu Đạo ở đâu?"
Nàng nghi ngờ rằng chuyện Lệnh Hồ Thu bại lộ có liên quan đến Ngưu Hữu Đạo, bởi vì Thiệu Bình Ba đã sớm nghi Ngưu Hữu Đạo đã khám phá ra thân phận của Lệnh Hồ Thu, nhưng chẳng qua chỉ là khi đó đang ẩn giấu suy nghĩ muốn đối phó Ngưu Hữu Đạo, bên này đang cố ý giả vờ hồ đồ, cũng không để phía trên biết được.
Bây giờ nàng có chút chột dạ, nếu thật sự là Ngưu Hữu Đạo làm bại lộ thân phận của Lệnh Hồ Thu thì nàng chẳng khác gì đã phá hỏng chuyện của bên trên.
Tần Miên: "Ngưu Hữu Đạo không thấy đâu."
"Không thấy? Đi đâu?"
"Không biết, nói là đi thôi. Ta nhận được tin tức từ phía trên thì lập tức phái người đi Phù Phương viên điều tra, ở đấy đã không còn ai, Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi bọn họ đều không thấy đâu. Ngọc Vương Phủ bên kia đã đi tìm người mua Phù Phương Viên, nói là được Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi nhờ giúp. Mà đây chính là phái trên nói cho chúng ta biết nguyên nhân cuả việc này, phía trên ý muốn lực lượng chúng ta lập tức hành động, tìm kiếm tung tích của Ngưu Hữu Đạo và Lệnh Hồ Thu! Trước đó không biết Đông gia lúc nào mới trở về nên ta tự ý làm chủ, đã hạ lệnh để người khu vực này bắt đầu tìm kiếm!

Ý phái trên là chỉ cần bọn còn trong địa bàn của chúng ta thì không tiếc bất cứ giá nào cũng phải tìm được bọn họ!"
"Không tiếc bất cứ giá nào?" Tô Chiếu hoảng hốt.
Tần Miên khẽ gật đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.
Có một số việc nàng ta biết nhiều hơn Tô Chiếu, Ngụy Trừ là giả chết, Lệnh Hồ Thu bại lộ thân phận Hiểu Nguyệt Các, nhất định Ngưu Hữu Đạo phải chết, nếu không Ngụy Trừ không có cách nào có thể lộ diện được, mà thật sự Ngụy Trừ có sự liên can rất lớn!
Bây giờ Tần Miên mới biết chuyện Ngụy Trừ giả chết và chuyện của Lệnh Hồ Thu có liên quan đến nhau, trước đó phía trên vẫn không hề nói cho nàng ta.
Hiện tại ngay cả nàng ta cũng không thể không âm thầm trách cứ phía trên hồ đồ, Ngụy Trừ quan trong như vậy, làm sao có thể dễ dàng cuốn vào trong chuyện này được?

Chương 517: Bất Ngờ Lớn! (1)

Chương 517: Bất Ngờ Lớn! (1)
Thật tình nàng ta không biết, phía trên cũng không muốn làm như vậy, nhưng mà dùng hết thủ đoạn cũng vô dụng, Ngưu Hữu Đạo chính là lẩn trốn co đầu rụt cổ không xuất hiện, ở kinh thành này căn bản là không có cách nào ra tay với Ngưu Hữu Đạo được, thậm chí Hồng Tụ, Hồng Phất dùng sắc dụ cũng không được, cuối cùng bất đắc dĩ mới dùng Ngụy Trừ giả chết làm kế tạm thời.
Vốn là muốn sau khi dụ Ngưu Hữu Đạo ra khỏi kinh thành để giải quyết, Ngụy Trừ sẽ lấy lí do may mắn tránh thoát được kiếp nạn nhặt được mạng về để xuất hiện, đến lúc đó giải thích thế nào cũng được, dù sao người ngoài cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.
Nhưng mà chẳng ai ngờ rằng ngay tại thời điểm này thân phận của Lệnh Hồ Thu bị bại lộ, cũng không kịp ngờ tới triều đình đột nhiên nhúng tay vào, chuyện xảy ra quá nhanh khiến người ta không kịp trở tay.
Ở bề ngoài xem ra, khả năng rất lớn là Ngưu Hữu Đạo giở trò, nếu thật sự là như thế, Lệnh Hồ Thu đã tặng thủ cấp của Ngụy Trừ cho Ngưu Hữu Đạo rồi, sau này Ngụy Trừ còn có thể sống sót sao? Nếu như muốn sống lại, chẳng phải sẽ chỉ rõ rằng Lệnh Hồ Thu và Ngụy Trừ là chung một phe, thông đồng với nhau sao, chỉ sợ muốn Ngưu Hữu Đạo không nghi ngờ thân phận của Ngụy Trừ là điều không thể nào.
Chuyện ẫm ĩ thành như thế này, việc lui một bước mà nói, Lệnh Hồ Thu rơi vào tay triều đình không đáng sợ, bởi vì Lệnh Hồ Thu cũng không biết tình hình chi tiết của Ngụy Trừ, cũng không biết là Ngụy Trừ giả chết, không uy hiếp được Ngụy Trừ, nhưng lại uy hiếp được Ngưu Hữu Đạo.
Chỉ cần Ngưu Hữu Đạo còn sống một ngày, Ngụy Trừ không có cách nào có thể "sống lại"!

Thử hỏi Hiểu Nguyệt Các làm sao có thể tha cho Ngưu Hữu Đạo đây? Lúc này không tiếc bất cứ giá nào cũng phải giết được hắn!
Ngưu Hữu Đạo cũng không biết phía sau chuyện này còn có những bí mật được che giấu phức tạp như vậy!
"Tại sao?" Tô Chiếu hỏi một câu.
Tần Miên lắc đầu: "Đông gia, người cũng biết quy củ mà, cái gì nên nói, phía trên tự nhiên sẽ nói cho chúng ta biết, nếu không nói cho chúng ta thì chúng ta cũng không cần phải hỏi đến."
Trong tay Tô Chiếu cầm lược chải mái tóc dài, im lặng, trước kia là phía trên bắt nàng không được phéo động vào Ngưu Hữu Đạo, bây giờ thì ngược lại biến thành phía trên vội vàng bắt hành động, cũng không biết rốt cuộc bên trong ẩn giấu chuyện gì...
Biển rộng mênh mông, trăng sao lóng lánh, giữa trời đất giống như một không gian kỳ ảo!
Ba chiếc thuyền lớn duy trì khoảng cách hai đến ba mươi trượng đang đi rẽ sóng dưới bầu trời đầy sao!
Bên trong khoang thuyền, treo một ngọn đèn đang lung lay, còn có một chiếc lồng chim đang lay động.
Một nam tử áo đen, sắc mặt trắng bệch.
Chắp tay đứng trước lồng chim, nhìn chằm chú mấy con Kim Sí Điểu bên trong lồng, dường như những con Kim Sí Điểu này không quen sự lay động trên biển này.
Một bên, có một cái bàn thấp bị lật đổ, thịt rượu văng đầy mặt sàn, có một hán tử không mặc ngoại bào chỉ mặc áo trong đang quỳ rạp trên mặt đất thở hổn hển, thỉnh thoảng lắc đầu, dường như muốn cho bản thân mình thanh tỉnh lại.
Cuối cùng hán tử kia cũng ngẩng đầu lên, nhìn nam tử áo đen kia, cố sức nói: "Lục Ly Quân, ngươi muốn làm gì?"
Nam tử áo đen quay đầu nhìn, bước đến, nhấc chân, giẫm lên lưng hán tử, rất dễ dàng đã giẫm hán tử nằm bẹp xuống.
Xoạt! Cửa khoang mở ra, hai tên quỷ tu đi vào, một người gật đầu nói: "Tam gia, phía trước có tin tức, đội tàu từ trên xuống dưới, người đại vương Tây Viện đều khống chế được, rất thuận lợi, người chúng ta không có bất kì thương vong nào."

"Cũng có thể là thuận lợi." Nam tử áo đen nhìn chằm chằm người quỳ dưới mặt đất hờ hững nói một câu.
Việc này vì giữ bí mật, một mặt không dám dùng nhiều nhân thủ, sợ không đáng tin sẽ để lộ tin tức, trên cơ bản ba con thuyền thì mỗi con chỉ phái một tu sĩ trông coi, sử dụng nhiều nhân thủ nhất vẫn là Hãm Âm Sơn. Hơn nữa đối phương lại không hề đề phòng bọn họ, bên này dễ dàng có thể khống chế đội tàu.
"Truyền lệnh xuống, tất cả thuyền quay đầu, theo đường cũ trở về điểm xuất phát!"
Nam tử áo đen ra mệnh lệnh, đồng thời cũng đạp người quỳ dưới chân một cước văng ra, bước nhanh ra khỏi phòng trọ, đến khoang thuyền, đứng một mình trên mũi tàu đón gió và tắm mình trong ánh trăng.
Đội tàu của ba chiếc thuyền bắt đầu điều chỉnh cánh buồm, ở trên biển rông mênh mông chuyển hướng đi.
Sau khi xác nhận đã bắt đầu trở về, nam tử áo đen nghiêng đầu nói: "Thuyền bên cạnh, hướng phía đất liền, treo đèn lồng lên!"
"Rõ!" Quỷ tu đi theo bên cạnh lập tức lui xuống thực hiện mệnh lệnh.
Trong chốc lát, đèn lồng dưới mái hiên của buồng nhỏ trên tàu đồng loạt được thắp sáng.
Tên quỷ tu kia quay lại: "Xong rồi, tam gia. Tam gia, chúng ta đi tới đi lui, rốt cuộc là đang làm gì vậy? Hiện tại chúng ta đang khống chế người của đại vương Tây Viện, có thể xảy ra chuyện gì hay không?"
Nam tử áo đen nói: "Đại đương gia sai chúng ta làm như vậy, tất nhiên là có lí do của ngài, cứ nghe theo là được!"
"Tam gia, người nhìn!" Đột nhiên quỷ tu kia giơ tay chỉ một hướng trên biển, lập tức thấy phía xa có ba đốm sáng.
Nam tử áo đen xoay người đi đến mạn thuyền nhìn ra phía xa đó, chợt nghiêng đầu nói: "Tắt hết đèn lồng đi!"
Rất nhanh, hàng đèn lồng dưới mái hiên buồng lái đã dập tắt.
Ngay sau đó, ba đốm sáng phía xa kia cũng tắt theo.
"Tam gia, có người tới gần!" Quỷ tu ở bên cạnh khẩn trương nhắc nhở.
"Không cần hoảng, là người của ta!" Nam tử áo đen hờ hững nói.
Chỉ chốc lát sau, một nhóm bóng người bay đến, phần lớn là đứng ở phía xa trên mặt biển, chỉ có mười mấy người phi xuống, Hắc Mẫu Đơn và

đám người Công Tôn Bố đứng ở đầu thuyền.
"Vị nào là Lục Ly Quân?" Hắc Mẫu Đơn lên tiếng hỏi.
"Là ta!" Nam tử áo đen đáp lời rồi hỏi: "Ngươi chính là Hắc Mẫu Đơn?"
Hắc Mẫu Đơn chắp tay kính chào, hỏi: "Tình hình thế nào?"
Lục Ly Quân: "Rất thuận lợi, tất cả đều bị khống chế, không có ai chạy thoát để lọt tin tức!"
Hắc Mẫu Đơn hỏi: "Hàng không có việc gì chứ?"
Lục Ly Quân giơ tay ra hiệu, dẫn một đám người vào buồng nhỏ trên thuyền, theo từng bậc thang dẫn đến đáy khoang thuyền.
Dưới khoang thuyền ánh đèn lờ mờ, bên trong tràn ngập mùi của súc vật bị nhốt ở đây.
Dưới ánh đèn lay động, bên trong từng gian hàng rào gỗ, từng con tuấn mã bị ngăn cách nhau, thỉnh thoảng truyền đến tiếng ngựa hí.
Ngựa không ăn thêm cỏ vào buổi tối thì ngựa không thể nào mập được, có người chăm ngựa đi theo thuyền đang lấy cỏ khô chia cho mỗi con ngựa, còn có người đang dọn dẹp phân và nước tiểu.
Trưởng lão Ô Thiếu Hoan của Lưu Tiên tông bước chạy vào lối đi nhỏ giữa hai bên hàng rào, nhìn trái nhìn phải, còn thỉnh thoảng duỗi tay vuốt ve một con ngựa, sau khi thật sự xác nhận đây không phải là ảo giác, ông ta quay lại cười ha ha, vung vẩy tay cụt rồi trở về, kinh ngạc vô cùng, nói: "Ngựa! Đều là tuấn mã thượng hạng đó!"
Người ba phái cũng đều rối rít đi vào bên trong nhìn một chút, ai cùng đều kinh ngạc và vui mừng, bất ngờ vô cùng!
Thật sự là nằm ngoài sức tưởng tượng của bọn họ, trong khoảng thời gian này, thật sự là bọn họ nhịn gần chết rồi.
Dưới yêu cầu của Ngưu Hữu Đạo, lén lén lút lút chạy trước, lại ở một chỗ lặng lẽ ẩn núp một hồi lâu.
Bọn họ là phụng mệnh của sư môn đến để xử lí việc chiến mã, kết quả là cũng không dám gặp người, cả ngày ăn uống ngủ nghỉ, thậm chí ngay cả khi liên hệ với bên ngoài cũng bị kiểm soát chặt chẽ, nếu không phải Ngưu Hữu Đạo có thể trấn áp được người của ba phái, Hắc Mẫu Đơn bọn họ đã sớm không khống chế nổi những người này.
Lần này, đột nhiên khởi hành, bọn họ cũng không biết tới đây để làm gì, mãi đến giờ phút này, mới hiểu được, Ngưu Hữu Đạo đã chuẩn bị xong

chiến mã rồi!
Chẳng những chiến mã đã chuẩn bị xong, trước mắt rất rõ ràng, vẫn chuyển và các loại bán phân phối cũng đều chuẩn bị ổn thỏa!
Chuyện này ba phái ở Tề quốc bận rộn gần một năm cũng không gặp được, bây giờ dường như toàn bộ đã thỏa đáng, làm sao có thể không kinh ngạc và vui mừng!
Mà dường như bọn họ chẳng phải làm chuyện gì cả, cũng không phải trải qua bất kí nguy hiểm nào!

Chương 518: Bất Ngờ Lớn! (2)

Chương 518: Bất Ngờ Lớn! (2)
Hắc Mẫu Đơn và Công Tôn Bố cùng đi vào kiểm tra, gặp mặt cùng một chỗ, đều nhìn nhau cười một tiếng.
Trong lòng hai người có nhiều hơn là sự sợ hãi và thán phục, ban đầu còn tưởng rằng việc này sẽ tạo ra một mối nguy hiểm cực kì lớn, xảy ra một trận đánh người chết ta sống, chém giết nhau sợ là không tránh được, ai mà ngờ chẳng những là chiến mã, ngay cả thuyền và đội tàu mang vận đều được giải quyết hết rồi, không phải hao tổn một binh một tốt nào cả!
Dựa vào tin tức Thẩm Thu truyền đến, người của Đạo gia vẫn đang kẹt lại ở kinh thành, bề ngoài cũng không có hành động gì, mỗi ngày đều cùng Hồng Nương kia liếc mắt đưa tình, sống phóng túng với nhau, thật sự là không có cách nào tưởng tượng nổi, không biết ở ngầm bên trong Đạo gia làm như thế nào, đây mới chân chính là bày mưu nghĩ kế chiến thắng ở ngàn dặm!
"Người không có tài thì đi bằng chân gãy, người có tài thì hạ bút thành văn!" Công Tôn Bố vừa vuốt bờm con ngựa, vừa nhẹ cảm thán một tiếng.
Lúc này hắn ta thật sự tâm phục khẩu phục Ngưu Hữu Đạo, nhiều hơn nữa là cảm thấy Ngũ Lương Sơn dùng đúng người, hắn ta bắt đầu thấy được viễn cảnh, Ngũ Lương Sơn sẽ trở nên hưng thịnh khi ở tỏng tay hắn.
Quay trở lại chỗ Lục Ly Quân, Hắc Mẫu Đơn hỏi: "Tổng cộng có bao nhiêu con?"
Lục Ly Quân: "Thuyền chứa ngựa có ba trăm chiếc, mỗi thuyền một trăm con, có hai trăm thuyền tiếp viện!"

Nói cách khác, tổng cộng có ba mươi ngàn con chiến mã, Bình Quận Vương - Viễn Siêu Dung muốn mười ngàn con! Trưởng lão ba phái nhìn nhau cười một tiếng, vẻ mặt mừng rỡ khó mà che giấu, Ô Thiếu Hoan càng cười to hơn, nói: "Đạo gia không hổ là Đạo gia, Ô mỗ tâm phục khẩu phục, phục sát đất!"
Rốt cuộc ông ta cũng đã thay đổi cách xưng hô!
Hai vị khác cũng đều cười gật đầu, không nghĩ tới Ngưu Hữu Đạo lặng lẽ không tiếng động tạo ra một bất ngờ lớn như thế đối với bọn họ.
Bọn họ thân là trưởng lão ba phái, tất nhiên biết điều này có ý nghĩa là gì, chỉ cần đưa nhóm chiến mã này trở về, Thiên Ngọc Môn không có lý do gì để không chia chén rượu lợi ích cho bọn họ, điều này có nghĩa là còn đường tiền tài sau này của ba phái sẽ được dài lâu!
Một năm trước ba phái chạy tới giày vò, chết nhiều người như vậy còn chẳng làm nên trò trống gì, kết quả là Ngưu Hữu Đạo vừa đến, đệ tử ba phái không phải tốn một người nào, dưới trạng thái nghỉ ngơi, chuyện bất tri bất giác hoàn thành, làm sao có thể không khiến bọn họ bội phục đây?
Ngựa còn chưa trở về đối với Hắc Mẫu Đơn mà nói, bây giờ vẫn chưa phải là lúc để vui mừng, nàng không biết chắc Ngưu Hữu Đạo có kiểm soát không, lần nữa hỏi Lục Ly Quân: "Những người kia liên lạc với bên ngoài bằng hình thức nào vậy, các ngươi đều nắm giữ hết sao?"
Lục Ly Quân: "Một ngày liên hệ hai lần!"
Hắc Mẫu Đơn: "Mật ngữ liên hệ các ngươi nắm giữ sao?"
Lục Ly Quân: "Không, chuyện liên hệ đó trước kia không phải là do chúng ta quản, nhưng nhiều người như vậy, tất cả đều nằm trong tay chúng ta, nghĩ môt chút phương pháp, chắc chắn sẽ có người mở miệng."
"Được rồi, Công Tôn huynh, việc này làm phiền huynh và Lục huynh phối hợp." Hắc Mẫu Đơn quay lại nói với Công Tôn Bố.
"Được!" Công Tôn Bố gật đầu đáp ứng.
Ô Thiếu Hoan nói với hai vị trưởng lão kia: "Tin vui này chúng ta mau chóng gửi tin về sư môn thôi, cũng là để cho sư môn yên lòng."
"Đúng vậy!" Hai vị khác cười đồng ý.

"Không được!" Hắc Mẫu Đơn nghe được liền cự tuyệt ngay, bỗng nhiên quay lại nói: "Trước khi mọi chuyện đạt được mục đích, tất cả liên hệ bên ngoài Kim Sí đều nhất định phải được kiểm soát chặt chẽ, bất kì ai cũng không được tự mình truyền đi bất kì tin tức gì!"
Ô Thiếu Hoan nhíu mày: "Hắc Mẫu Đơn, ngươi đây chính là không tin tưởng bọn ta sao? Chẳng lẽ chúng ta nói cho ba phái tông môn biết, họ sẽ để lộ bí mật này ra ngoài hay sao? Đây chẳng phải chính là tự bê đá đập chân mình hay sao? Chúng ta cũng đã lâu rồi không liên hệ với tông môn."
Hắc Mẫu Đơn trầm giọng nói: "Đây chính là ý của Đạo gia, Đạo gia nói, chỉ cần hắn chưa cho phép, bất kì ai cũng không được liên lạc với bên ngoài, người chống lại lệnh và để lộ bí mật, giết không tha!"
Thứ uy tín này, là do ảnh hưởng từ chuyện cụ thể mà ra, trước mắt nhìn thấy chiến mã chính là một ví dụ.
Thấy Hắc Mẫu Đơn nhắc đến Ngưu Hữu Đạo, ba vị trưởng lão nhìn nhau, cũng không nói gì nữa, ba phái bọn họ cũng phải nghe theo sự điều khiển của Ngưu Hữu Đạo.
Nhưng nói đi cũng phải nói lại, dựa vào sức ảnh hưởng của Ngưu Hữu Đạo tới ba phái, bọn họ tốt nhất là không nên phản đối, nhưng nữ nhân Hắc Mẫu Đơn này, bọn họ vẫn không thèm để vào mắt, cho Hắc Mẫu Đơn mặt mũi cũng chỉ là vì nể Ngưu Hữu Đạo mà thôi.
Xuất thân của Hắc Mẫu Đơn, bọn họ cũng không rõ lắm, là một đứa ăn mày tán tu ở thành Trích Tinh mà thôi, nếu không phải theo Ngưu Hữu Đạo, ngay cả tư cách đứng trước mặt bọn họ cũng không có, như vậy là không hề để mặt mũi cho bọn họ trước mặt mọi người mà uy hiếp trắng trợn, ít nhiều cũng khiến trong lòng người của ba phái có chút khó chịu.
"Giết không tha? Ngươi có thể giết ai? Hắc Mẫu Đơn, nếu thật sự là mệnh lệnh của Ngưu Hữu Đạo, chúng ta cũng không thể nói gì hơn, nhưng mà chúng ta cắt đứt tin tức với thế giời bên ngoài, cũng chỉ là lời ngươi nói, có thật sự là lời của Ngưu Hữu Đạo nói hay không, chúng ta cũng không biết, ngươi tốt nhất đừng có nói bừa bãi!" Ô Thiếu Hoan cảnh cáo một câu.
Biết đối phương không có khả năng giở trò, nhưng ở trước mặt đệ tử trong môn, cũng là muốn lấy lại một chút mặt mũi.

Công Tôn Bố vội nói: "Ô trưởng lão, tin tức này được truyền lại lúc đó ta có ở đấy, ta có thể chứng minh đó thật sự là ý của Đạo gia."
Hắc Mẫu Đơn có chút bốc hỏa, nhưng vẫn khách khí nói: "Chu vị chỉ nhìn thấy chiến mã trước mắt, nhưng lại không biết gia ở bên ngoài bỏ ra rất nhiều tâm huyết, muốn mang chiến mã từ Tế quốc ra ngoài, đâu có dễ dàng như thế, nói không chừng Đạo gia phải trải qua nguy hiểm gì cũng nên, chủ là chúng ta không biết mà thôi, Đạo gia dặn dò như vậy tất nhiên là cũng có nguyên do của nó. Chuyện đến mức độ này, mọi người ai cũng không muốn lại phải chứng kiến chuyện bất trắc nảy sinh, ta cũng tuyệt đối không hi vọng nhìn thấy tâm huyết của Đạo gia thất bại trong gang tấc. Nếu như ta nói có gì đó không phải, cũng xin chư vị thứ lỗi, trước chúng ta cứ làm theo lời của Đạo gia mang tuấn mã về đã, mọi người có ý kiến gì với ta, sau khi trở về ta sẽ nhận lỗi với chư vị, bây giờ mong chư vị cùng cố gắng phối hợp!"
Nàng nhượng bộ, mấy người Ô Thiếu Hoan cũng nhượng bộ, không nói gì nữa.
Sau đó, đệ tử ba phái nhanh chóng tiến hành điều phối.
Tới đây không chỉ có những người trước mắt này, nhân thủ của ba phái ở Tề quốc trên cơ bản đều tập hợp lại, mấy trăm người phần lớn đều đang ở trên biển chờ lấy hàng.
Ba thuyền của Lục Ly Quân vốn là đi ở sau, sau khi đổi hướng, lại trở thành thuyền xung phong, đệ tử ba phái vung tay điều phối đội tàu phía sau...
Một cái cống ngầm, Ngưu Hữu Đạo trực tiếp nhảy qua, sau khi hạ xuống lại là một con đường để tiếp tục đi về phía trước, bốn người cưỡi ngựa đằng sau cũng đi theo như thế.
Đi đường bất kể ngày đêm, từ lúc mặt trời mọc cho đến lúc mặt trời lên cao, năm người sau khi dịch dung thì một đường phi nhanh không ngừng trên thảo nguyên.
Ngoại trừ lúc đến nơi đổi ngựa,
Hoặc khi thoảng dừng chân ăn uống, năm người không ngừng cưỡi tuấn mã phi nước đại, một đường long đong vất vả.
Ngưu Hữu Đạo rất rõ rằng chỉ cần người còn ở đất Tề quốc, nguy hiểm vẫn còn tồn tại, mà chỉ cần ra được biển rộng mênh mông thì muốn tìm

được hắn không còn là chuyện dễ dàng như vậy.
Cho dù tìm được, trong lòng hắn tự biết rõ mình tu luyện công pháp, chỉ cần ở trong nước, khi hắn gặp phải nguy hiểm thì tỉ lệ thoát hiểm cũng tương đối lớn, muốn giết hắn cũng không dẽ dàng đâu, Trác Siêu chết, sau này có lẽ hắn cũng hiểu ra nguyên nhân của nó.

Chương 519: Mệnh Định Sẵn Sẽ Làm Vương

Chương 519: Mệnh Định Sẵn Sẽ Làm Vương
Bởi vậy, trên đường đi không thể ngừng, hắn phải nhanh chóng cùng tụ hội trên biển với đội tàu.
"Bẩn quá đi, tìm chỗ nào để lão nương tắm một cái!"
Quản Phương Nghi có thói quen sạch sẽ thỉnh thoảng sẽ thốt ra hai câu oán trách, Ngưu Hữu Đạo lại không có thời gian để ý, khăng khăng mau chóng lên đường.
Chuyến này, năm người dường như đi hết hơn nửa chiều ngang lãnh thổ của Tề quốc, đường dài đằng đẵng...
Bạch Vân, tiếng đàn quanh quẩn giữa đình đài lầu các bỗng dưng dừng lại, Tô Chiếu ngồi gảy đàn ngẩng đầu , kinh ngạc nói: "Ngưu Hữu Đạo không bị triều đình bắt lại ư?"
Tần Miên gật đầu: "Bên ngoài xác thực là có truyện như thế này, nói hắn, Lệnh Hồ Thu và người của Phù Phương Viện, đồng thời bị người của triều đình bí mật bắt được."
Tô Chiếu đứng lên, hỏi: "Có khả năng này sao?"
Tần Miên: "Không thể loại trừ khả năng này, dù sao hai người đều mất tích trong cùng một khoảng thời gian. Hơn nữa chính là phía trên phân tích, trước đó khả năng Ngưu Hữu Đạo biết thân phận của Lệnh Hồ Thu là không lớn, nếu không thì khi biết sự tồn tại nguy hiểm này, không có khả năng hắn sẽ để Lệnh Hồ Thu bên cạnh mình lâu như vậy, mà người biết thân phận của Lệnh Hồ Thu trong tổ chức chỉ đếm trên đầu ngón tay, không có khả năng tiết lộ bí mật được, cho tới nay Lệnh Hồ Thu ở bên cạnh hắn cũng không làm chuyện gì có thể tiết lộ thân phận cả. Sau khi biết được tin tức này, phía trên hoàn toàn có lý do để tin tưởng, quả

thực có thể là không biết từ nguyên nhân gì mà triều đình bắt hai người lại!"
Nghe thấy lời ấy, Tô Chiếu âm thầm kêu khổ, Thiệu Bình Ba đã sớm đoán được thân phận của Lệnh Hồ Thu, Thiệu Bình Ba cũng đã sớm suy đoán Ngưu Hữu Đạo rất có thể đã biết thân phận của Lệnh Hồ Thu, bên này cho rằng Ngưu Hữu Đạo không có khả năng để mối nguy hiểm tồn tại bên cạnh mình, nhưng hết lần này đến lần khác Ngưu Hữu Đạo đều làm như vậy!
Nhưng mà nàng không có cách nào nói ra chân tướng, nếu không phía trên thế nào cũng truy cứu trách nhiệm, sớm biết vậy mà sao không nói? Hiện tại nàng cũng không chuyện của Lệnh Hồ Thu đã liên lụy tới nhiều chuyện lớn, thực sự là có nỗi khổ khó nói.
Bây giờ , nàng có chút hối hận, hối hận không kịp trao đổi tin tức với Thiệu Bình Ba, không nên giấu diếm Thiệu Bình Ba làm càn, cái gì gọi là phía trên phân tích? Giờ nàng mới chính thức mờ hồ ý thức được, có thể cùng Ngưu Hữu Đạo phân cao thấp, chắc chỉ có mình Thiệu Bình Ba mà thôi, nếu như Thiệu Bình Ba kịp thời nắm chắc được tình hình, Ngưu Hữu Đạo chỉ sợ là không thể dễ dàng đùa bỡn mọi người trong lòng bàn tay hắn được.
"Phía trên có ý gì?" Tô Chiếu hỏi một câu.
Tần Miên: "Ý phía trên là bảo chúng ta lập tức tập trung tai mắt ở kinh thành, thăm dò xem có địa điểm giam giữ không, sau đó sẽ tùy thời hành động!"
Tô Chiếu: "Phần lớn nhân thủ, đều phái ra để đi tìm tung tích của Ngưu Hữu Đạo?"
Tần Miên: "Kinh thành bên này, có thể thăm dò địa điểm giam giữ người, những tên chỉ thuần túy là chém chém giết giết cũng không có đất dụng võ, người cho những liên quan và có quan hệ chính thức với người rút về là được, như vậy cũng không cần phải rút về hết, cũng coi như là chuẩn bị đôi đường!"
Bây giờ, gần như Tô Chiếu có thể khẳng định là Ngưu Hữu Đạo đang giở trò quỷ, hơn nữa tám chín phần là biết Hiểu Nguyệt Các đang muốn đối phó hắn, không khỏi thầm mắng Ngưu tặc âm hiểm, đây rõ ràng chính là nghĩ cách kiềm chế lực lượng truy sát của Hiểu Nguyệt Các, tối

thiểu cũng là muốn phân tán tinh lực của Hiểu Nguyệt Các, vì thoát thân nên tạo ra chút cơ hội cho mình!
Nàng lập tức tìm lý do ngăn cản: "Ngộ nhỡ Ngưu Hữu Đạo thật sự rời đi, những người kia có thể sử dụng các mối quan hệ chính thức, càng dễ tìm hướng đi của Ngưu Hữu Đạo hơn, nếu không thì mù quáng tìm kiếm khắp nơi, ở đây thảo nguyên mênh mông có gì khác mò kim đáy biển không? Hơn nữa, đến lúc này đi đi lại lại thích hợp sao?"
Tần Miên: "Đông gia, người đang chất vấn quyết định của phía trên sao? Sự lo lắng của ngươi, chẳng lẽ người phía trên không hiểu sao? Cứ cho là hắn chạy đi thì đã sao, hắn có thể chạy đi đâu? Trừ khi hắn cả đời không lộ diện! Trở về Thanh Sơn quận thì như thế nào? Phía trên muốn động đến hắn, Thiên Ngọc Môn bảo vệ được hắn sao?"
"..." Tô Chiếu im lặng.
Nội viện Đậu Hủ quán, đang chia tiền!
Hô Diên gia mang sổ sách tới, đang cho người kiểm tra, đối chiếu sổ sách.
Hô Diên Uy cũng không tránh được phải tới, nhưng hắn ta đối với những thứ này không hề có hứng thú, dù sao cũng không có phần của hắn ta, hắn ta tin chắc rằng trong nhà cũng chẳng có phần nào của mình.
Viên Cương đối với thứ này cũng không có hứng thú gì, ngồi ở một bên nhìn, Hô Diên Uy ngồi bên cạnh hắn ta miệng nói không ngừng, đều là nói những chuyện Viên Cương không có hứng thú.
Nói tới nói lui, Hồ Diên Uy lại chuyển chủ đề về Ngưu Hữu Đạo, nói cái gì là mình không phải là người không giữ lời, bản thân đã đạ ứng dẫn Ngưu Hữu Đạo đi Bạch Vân gian chơi, ai ngờ Ngưu Hữu Đạo lại phải đi, nên hứa hẹn này chỉ có thể tạm thời nợ.
Sau đó lại sụt sịt, nói cái gì Ngưu Hữu Đạo cũng mang theo Hồng Nương đi theo, nói cái gì trong kinh thành có rất nhiều người cảm khái, đóa hoa Hồng Nương kia cuối cùng cũng có người hái được.
Hô Diên Uy lại khoe khoang, nói mình vẫn có mắt nhìn, hắn ta nhìn người quả nhiên không sai được, nếu không sao có thể bắt cóc được Hồng Nương các kiểu con đà điểu...
Viên Cương vẫn im lặng, hắn ta so biết nhiều hơn Hô Diên Uy một chút, Ngưu Hữu Đạo trước khi đi đã để lại tin tức cho người bán đậu hũ đầu

đường báo cho hắn ta, xem như là cáo biệt! Cũng coi như đề phòng ngộ nhỡ ra, sợ hắn ta nghe được tin tức sai mà làm càn, cố ý nhắc nhở hắn ta, nếu như nghe được tin tức Ngưu Hữu Đạo hắn bị thì đừng coi đó là thật...
Cho đến khi bên này coi như xong việc, Hô Diên Uy lên tiếng chào hỏi rồi đi, Viên Cương vẫn ngồi ở phiến đá dưới mái hiên vẫn chưa hoàn hồn.
Đạo gia thật sự rời khỏi Tề Kinh rồi! Hắn ta biết lần này Đạo gia rời đi là có ý gì, là người của hai thế giới, huynh đệ nhiều năm như vậy, lần này cuối cùng hai huynh đệ cũng mỗi người đi một ngả!
Là hắn chủ động yêu cầu tách ra, bởi vì câu kia khiến hắn "đi vào phía sau bức màn".
Hắn ta hiểu được, Đạo gia là người lý trí, Đạo gia nói như vậy cũng không có gì sai, cũng là vì tốt cho hắn ta, nhưng trong lòng hắn ta lại không nói ra được là cảm giác gì!
Rời khỏi Đậu Hủ quán, đứng ở ven hồ, trong lòng vẫn không yên.
Một chiếc thuyền nhỏ lướt qua trước mặt, Viên Cương chợt giơ tay vẫy: "Nhà đò!"
Thuyền cập bờ, hắn ta lên thuyền, ném một đồng bạc cho người chèo thuyền, thuyền chở hắn ta từ từ lắc lu rời đi...
Lúc đến nơi đã là gần tối, hắn ta đi cửa sau vào Bạch Vân Gian.
Thuyền rời đi không bao lâu thì Tô Chiếu tới.
Nghe nói Viên Cương đột nhiên chủ động đến đây tìm nàng, nàng có chút bất ngờ, tự mình ra đón.
Tần Miên không xuất hiện, vì giờ này chính là lúc Bạch Vân Gian đang đông khách, Tần Miên cần phải chào hỏi một ít khách quý.
"Ngọn gió nào đưa An huynh tới đây vậy? Mời vào trong!" Tô Chiếu nâng tay áo mời vào.
Viên Cương bước vào cửa nhưng vẫn chưa nói câu nào, giống như là tới nhà mình, tự mình đi vào, đường đi ở đây hắn ta vẫn còn nhớ rõ.
Tô Chiếu bước theo nhanh ở phía sau, không biết hắn ta muốn làm gì.
Điều khiến Tô Chiếu không hiểu là Viên Cương cư nhiên lại đi thẳng tới khuê phòng của nàng, cũng chẳng cần nàng mở miệng đồng ý, lập tức đẩy cửa bước vào.

"Dùng bữa tối chưa? Để ta sai người chuẩn bị cho ngươi một chút rượu và đồ ăn." Quan sát ánh mắt của hắn ta, Tô Chiếu thử hỏi một tiếng.
Viên Cương im lặng đứng ở kia không hề lên tiếng.
Tô Chiếu lại thử hỏi: "Ngươi có tâm sự? Có phải là xảy ra chuyện gì hay không? Có chuyện gì cứ nói ra, xem ta có thể giúp được ngươi không, nếu có thể giúp được ta nhất định sẽ giúp. Cũng không đúng nha, sau lưng ngươi có Hô Diên gia, ở cái kinh thành này, ai dám không nể mặt mũi Hô Diên gia chứ..."

Chương 520: Là Ta Tự Nguyện (1)

Chương 520: Là Ta Tự Nguyện (1)
Còn chưa dứt lời, nàng sửng sốt, cúi đầu nhìn tay mình, Viên Cương ở bên cạnh đột nhiên giơ tay ra nắm tay của nàng.
Nàng còn chưa ngẩng đầu, Viên Cương chợt dùng sức kéo một cái, đã ôm cả người nàng vào trong ngực hắn ta.
"An lão bản..." Tô Chiếu ngẩng đầu, Viên Cương cúi đầu hôn vào đôi môi của nàng.
Hai mắt Tô Chiếu trợn lên khiếp sợ!
Đôi tay cường tráng của nam nhân này có lực thật lớn, trong đầu còn đang do dự có nên để lộ tu vi mà phản kháng lại hắn ta không.
Nhưng mà suy nghĩ này rất nhanh sắp biến thành ý loạn tình mê, không hiểu, mùi của giống đực trên cơ thể của nam nhân khiến thể xác và tinh thần của nàng run rẩy, cảm thấy chân tay không có sức lực, giống như gặp phải người mạng định sẵn sẽ làm vương, nhất định khiến nàng thư phục, nhất định sẽ chinh phục nàng!
Roẹt! Viên Cương một tay kéo quần áo trên người nàng xuống, thoáng chốc cảnh xuân lộ ra.
Rời khỏi nơi xa hoa đồi trụy, Tần Miên trở về nơi hậu viện thanh tịnh của mình.
Trừ một ít khách quý ra thì nàng ta cũng không cần phải lúc nào cũng xuất hiện ở tiền đường, khách bình thường thì người phía dưới ứng phó là đủ.
"Tần tỷ!" Một hán tử canh giữ ở hậu viện lên tiếng chào.
Tần Miên đứng ở viện nhìn xung quanh, hỏi: "Đông gia đâu?"
"Về phòng rồi!" Hán tử trả lời, sau đó tiếp tục nhắc nhở: "An Thái Bình của Đậu Xem ảnh 1 Hũ Quán tới, cũng đi vào phòng Đông gia."

Một nam nhân bên ngoài bước vào khuê phòng của Tô Chiếu? Tần Miên ngẩn ra, bỗng quay người đi.
Nàng ta thấy rằng hai người này là muốn nói chuyện gì đó nên trốn tránh, muốn đi xem rốt cuộc là chuyện gì.
Một đường đi đến cửa khuê phòng của Tô Chiếu, đang định đưa tay lên gõ cửa nhưng phòng truyền ra tiếng động, khiến tay nàng ta giơ lên để gõ cửa cừng đờ.
Tần Miên cho rằng mình đã nghe lầm rồi, thậm chí nhìn xung quanh một lượt, còn nghĩ là mình đi nhầm phòng.
Bởi vì tiếng động bên trong thật sự khiến nàng ta không thể tin được.
Nhưng mà sự thật đã chứng mình nàng ta không đi nhầm chỗ, trong phòng truyền ra tiếng động khó nghe mà nàng ta đã quá quen thuộc, ở trong Bạch Vân Gian nhiều năm như vậy, thật sự là quá quen thuộc, nàng ta nghe xong thì lập tức biết bên trong đang làm gì, hơn nữa còn rất dữ dội!
Càng khiến nàng ta khó có thể tin chính là, bên trong thỉnh thoảng có tiếng Tô Chiếu say mê nói mớ vang lên, ngẫu nhiên nói ra một hai câu không giống như là bị ép buộc, mà mơ mơ màng màng như người say rượu thì đúng hơn, khiến vẻ mặt Tần Miên co rúm lại.
Tần Miên giơ tay lên định đẩy cửa ra, nhưng cuối cùng vẫn hạ xuống, chậm rãi quay người, đứng dưới mái hiên.
Nhìn màn đêm đen tối, nghe tiếng động bên trong căn phòng sau lưng rất lâu vẫn chưa ngừng lại, vẻ mặt nàng ta nghiêm nghị vô cùng...
Mưa tạnh mây tan, trong phòng yên tĩnh trở lại.
Trên giường, hai người trần truồng, nam nhân nằm thẳng, nữ nhân mái tóc rối loạn nghiêng người quay lưng lại.
Viên Cương kinh ngạc nhìn trần nhà, mông lung, càng nhiều hơn là sự phiền muộn và hối hận, hắn ta không nghĩ rằng mình cư nhiên có thể làm được chuyện như vậy.
Cảm xúc hỗn loan dưới sự kích thích, thật sự là hắn ta tới là có mục đích nào đó, nhưng sau sau khi tỉnh táo lại, hắn ta thật sự hối hận, mình sao có thể làm ra chuyện như vậy?
Tô Chiếu nghiêng người cuộn mình, đường cong cơ thể uyển chuyển, da thịt trắng nõn như tuyết, mái tóc rối xù với gương mặt mê loạn.

Răng ngà cắn môi rất lâu không nhả ra.
Vừa mới nãy nàng cho rằng mình sắp bị Viên Cương giày vò đến chết mất, giống như đang ở trên thiên đường đột nhiên rơi xuống địa ngục, thiếu chút nữa là hồn phi phách tán.
Bây giờ tỉnh táo, cũng ý thức được mình vừa rồi đã trải qua chuyện gì.
Nàng cũng mờ mịt, chẳng biết tại sao có thể như vậy, mình rõ ràng có thể cự tuyệt, nhưng bị nam nhân này ôm rồi hôn một cái, dường như mùi của giống đực cường hãn kia trong nháy mắt biến mình thành tiểu nữ nhân, trong nháy mắt cảm mình bị chìm đắm vào trong đó, lý trí và cảm xúc tranh đấu, cuối cùng thì lý trí cũng bại dưới tay cảm xúc, thế là càng hãm sâu vào trong đó!
Đầu óc cô bây giờ lúc thì tỉnh táo lúc thì hỗn loạn.
Tỉnh táo là bởi vì nàng biết đã xảy ra chuyện gì, hỗn loạn là bởi vì trong đầu khi thoảng sẽ xuất hiện hình bóng của Thiệu Bình Ba, cảm giác mình đã làm ra chuyện có lỗi với Thiệu Bình Ba.
Nàng và Thiệu Bình Ba đã hứa bên nhau cả đời, nàng cho rằng cuối cùng mình và Thiệu Bình Ba ở bên nhau là chuyện đương nhiên.
Sau khi trải qua giấc mộng này, có một số việc đột nhiên nàng dường như hiểu rõ, chuyện ở bên Thiệu Bình Ba là chỉ có mình nàng cho là điều hiển nhiên, người nam nhân khiến mình thực sự phải lòng thật ra lại người đang nằm bên cạnh đây, chỉ là tự nàng lừa dối bản thân mình mà thôi, khiến cho bản thân không phân biệt rõ ràng được.
Bây giờ suy nghĩ một chút, nàng rõ ràng nhận thức được, từ lần đầu tiên gặp nam nhân này nàng đã có cảm giác, sau này mới có thể cố ý thăm dò, mới có thể cố ý tiếp cận, giờ đây nàng đã hiểu rõ suy nghĩ của mình lúc đó, chỉ là nàng coi nhẹ nó mà thôi.
Sau khi trải qua việc này, nàng nghĩ rằng bản thân vừa mê mang vừa tỉnh táo.
Kỳ thật trong tiềm thức của nàng biết, mình tiếp xúc và hiểu Thiệu Bình Ba, biết rõ Thiệu Bình Ba là hạng người gì, Thiệu Bình Ba coi trong gian sơn hơn bất kì thứ gì, sau khi công thành danh toại, y cũng sẽ không lấy nữ nhân có thanh danh như nàng đâu.
Thật ra nàng luôn nhận biết được điều này, vẫn luôn biết, nhưng lại vẫn ôm hy vọng.

Nam nhân đang ở bên cạnh này đã hoàn toàn chặt đứt chút hy vọng này của nàng, nó cũng đã tạo cho nàng lý do và quyết tâm để thanh tỉnh lại. Nàng không biết mình vừa rồi làm theo hắn ta, có phải là đại biểu trong tiềm thức mình có một suy nghĩ nào đó.
"Thật xin lỗi!" Viên Cương nhẹ nhàng nói, hiện tại hắn ta cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể nói lời xin lỗi.
Cũng không dám nhìn nàng, bây giờ mới biết phi lễ chớ nhìn.
Tô Chiếu bỗng nhúc nhích, vẫn không quay lại, hỏi: "Tại sao lại nói xin lỗi?"
Viên Cương không biết nên giải thích như thế nào, cả người chống lên, đang muốn ngồi dậy.
Tô Chiếu vươn cánh tay về phía sau, chạm vào lồng ngực rắn chắc của hắn ta: "Không cần phải xin lỗi, là ta tự nguyện."
Ở mức độ nào đó mà nói, thật ra cũng là nàng tự nguyện, nếu không thì Viên Cương cũng chẳng ép được nàng.
Viên Cương chậm rãi nghiêng đầu nhìn nàng.
Tô Chiếu từ từ quay người lại, thân thể bại lộ trước ánh mắt của hắn ta, khiến nàng thẹn thùng e lệ vô cùng, dứt khoát nhào tới, ôm Viên Cương, áp đảo hắn ta, nằm ở trên ngực hắn ta, hai người bốn mắt nhìn nhau.
"Ngươi bây giờ đã biết, ta không phải là nữ nhân của Tây Viện Đại Vương - Hạo Vân Thắng." Tô Chiếu nhắc nhở hắn ta một câu, dường như ẩn ý muốn nói, người phải chịu trách nhiệm với ta!
Viên Cương im lặng, không biết nên nói cái gì!
Tô Chiếu: "Có một số việc hiện tại không có cách nào có thể giải thích với ngươi được, trong lúc này cũng không thể nào nói rõ được, tóm lại ngươi không nên ở trong phòng ta quá lâu, đi thôi, đi nhanh một chút, lập tức rời khỏi nơi này, cũng không cần phải nói với bất kì ai, hôm nào đó ta sẽ đến tìm ngươi, sẽ cho ngươi một lời giải thích thỏa đáng."
Gương mặt như vẽ, gò má ửng hồng, trong sự xinh đẹp của nàng, chậm rãi cúi đầu, đôi môi anh đào chạm nên môi Viên Cương, nụ hôn chủ động giống như chuồn chuồn lướt qua vậy: "Mặc kệ ngươi nghĩ gì, ta cũng không hối hận!"
Dứt lời nhanh chóng đứng dậy, lấy chăn gấm trên giường đắp lên thân thể của mình, quay đầu sang một bên, không dám nhìn thân thể cường

tràng rắn chắc như đá kia, nghĩ lại đều đỏ mặt, lần nữa thúc giục: "Đi, Đi mau!"
Viên Cương nhanh chóng bò dậy, nhặt y phục của mình, cấp tốc mặc vào, cũng không quay đầu lại, giống như chạy trốn mở cửa đi luôn.
Lúc đi đến cửa hậu viện, một hạ nhân đưa tay tiễn: "An lão bản, đi thong thả!"
Nhưng ngay lúc Viên Cương đi qua người tên hạ nhân, tên đó đột nhiên ra tay, điểm một huyệt trên lưng Viên Cương.
Suy nghĩ Viên Cương đang hỗn loạn, chính là thời điểm sự cảnh giác của hắn ta thấp nhất.

Chương 521: Là Ta Tự Nguyện (2)

Chương 521: Là Ta Tự Nguyện (2)
Bên cạnh xuất hiện thêm một người phối hợp, im lặng không tiếng động, chế ngự được Viên Cương.
Rất nhanh, Viên Cương hôn mê bị hai người xốc lên, nhìn về phía đình đài lầu các, Tần Miên đang lạnh lùng đứng đó.
Tần Miên quơ quơ tay áo, hai tên hạ nhân lập tức lôi Viên Cương đi.
Tần Miên quay người đi tới cửa phòng Tô Miên.
Lần này, nàng ta không gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa bước vào luôn.
Trong phòng, Tô Chiếu đang mặc quần áo, bị Viên Cương dày vò quá sức, động tác có chút bất tiện, đột nhiên có người xông vào, có tật giật mình, nàng càng hoảng sợ.
Thấy là Tần Miên, Tô Chiếu che ngực tức giận nói: "Còn có chút quy củ nào không vậy, không biết gõ cửa sao?"
Dứt lời, chính nàng cũng ý thức được từ hành động khác thường của Tần Miên, lập tức có chút có chút bối rối, thậm chí nảy ra ý định giết người diệt khẩu, nhưng trong lúc nhất thời lại không tiện hạ thủ!
Tần Miên xoay người, nhặt những mảnh ý phục bị xé rách lên, chậm rãi đi đến bên cạnh giường, mắt nhìn thấy những đốm máu đỏ thắm, cắn răng hỏi: "Là hắn ta ép buộc ngươi?"
Tô Chiếu lặng yên một lúc mới nói: "Hắn ta có thể cưỡng ép ta sao? Là ta tự nguyện!"
Lập tức, Tần Miên đau lòng nhức óc, nói: "Hồ đồ, quá hồ đồ!"
Tô Chiếu cố gắng bình phục lại cảm xúc, tiếp tục mặc y phục, chậm rãi nói: "Đây là việc riêng của ta, sẽ không ảnh hưởng đến tổ chức, chính ta sẽ tự giải quyết tốt hậu quả của chuyện này, không cần ngươi quan tâm! Nhớ kĩ, ngươi không nên nhúng tay, nhớ đó không nên nhúng tay vào!"

Tần Miên: "Bạch tiên sinh bảo ta chăm sóc ngươi, nếu như ngươi xảy ra chuyện gì, thì ta làm sao ăn nói với Bạch tiên sinh đây?"
Tô Chiếu: "Bên sư phó, tự ta sẽ giải thích, không cần ngươi nói!"
Tần Miên quăng miếng ý phục rách rưới ra, chỉ những chấm đỏ trên giường: "Ngươi nói? Ai cũng biết ngươi là nữ nhân của Tây Viện đại vương, ngươi sẽ nói như thế nào? Sau lưng An Thái Bình là Hô Diên gia, sẽ có phiền phức đấy! Bản thân ngươi vốn đã ở trong hoàn cảnh này, thân thể sạch sẽ mới là minh chứng tốt nhất, thân thể không sạch sẽ, ngươi ăn nói sao với Thiệu Bình Ba đây? Ngươi đây chính là tự hủy hoại tương lai của mình!"
Tô Chiếu quay lại nhìn: "Tại sao ta phải nói với Thiệu Bình Ba? Ta và y ngay cả danh phận cũng không có, cũng không có hứa hôn, tại sao ta phải nói cho y?"
Tần Miên: "Chính miệng ngươi đồng ý với Bạch tiên sinh, ngươi quên rồi sao?"
Tô Chiếu: "Công là công, tư là tư, không ai quy định ta phải giao cả đời mình cho Thiệu Bình Ba, chuyện nên làm ta vẫn sẽ làm tốt, không cần ngươi lo lắng! Vẫn là câu nói kia, ngươi không nên nhúng tay vào, cũng đừng nhúng tay, đừng có tự mình đi tìm phiền phức!" Ánh mắt liếc xéo hiện lên sự lạnh lùng.
"Ngươi..."
"Được rồi, ta mệt lắm!"
Tần Miền nắm thành quyền, gương mặt nghiêm túc, quay người rời đi.
Sau khi mặc xong y phục Tô Chiếu ngồi ở trước bàn trang điểm, nhìn mình trong gương, yên lặng ngồi một lúc lâu, nghĩ lại từng chuyện phát sinh khiến người ta phải xấu hổ vừa rồi, khắc sâu trong đầu không có cách nào xóa đi, tất cả giống như nằm mơ vậy.
Nhưng mà sau khi tỉnh mộng, vẫn phải đối mặt với hiện thực, việc này Tần Miên biết, chỉ sợ là sắp phải đối mặt với phiền phức.
Bỗng nhiên, vẻ mặt Tô Chiếu chấn động, dường như nghĩ tới điều gì, nếu Tần Miên biết, sẽ còn để An Thái Bình rời khỏi đây sao?
Trong lòng có chút lo lắng, nhanh chóng đứng dậy, chạy ra ngoài.
Tóc tài bù xù chạy ra ngoài, tìm một hạ nhân, vội hỏi: "Tần Miên đâu rồi?"

Hạ nhân có chút kinh ngạc khi nàng có dáng vẻ không chỉnh tề, chỉ một hướng nói: "Đến phòng tối bên kia!"
Nghe nói phòng tối, Tô Chiếu càng lo lắng hơn, vội vàng rời đi.
Bên trong phòng tối, ánh đèn lờ mờ, Viên Cương hôn mê đang bị trói trên giá hình phạt.
Tần Miên xuất hiện từ trong bóng tối, đứng trước mặt Viên Cương, quan sát kĩ càng Viên Cương đang hôn mê, đưa tay bóp cằm Viên Cương, cạy miệng hắn ta, tay kia kẹp một viên thuốc màu đỏ, bắn vào trong miệng hắn ta, thi pháp đưa viên thuốc xuống bụng Viên Cương, rồi lại tiếp tục thi pháp để tiêu hóa được viên thuốc...
Cạch! Tô Chiếu như gió đẩy cửa xông vào, thấy Viên Cương đang hôn mê, cũng thấy được động tác của Tần Miên.
Tần Miên quay đầu nhìn nàng, bàn tay kia còn đang thi pháp trên người Viên Cương.
"Buông hắn ta ra!" Tô Chiếu vọt tới, một tay hất Tần Miên ra, sau đó nhanh chóng kiểm tra thân thể Viên Cương, nhưng cũng chưa phát hiện ra cái gi dị thường cả, đột nhiên quay đầu, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tần Miên: "Ngươi đã làm gì hắn ta vậy?"
Tần Miên: "Bạch tiên sinh cho ta viên khổ thần đan, ta đã thưởng cho hắn ta!"
"Tiện nhân đáng chết!" Tô Chiếu mắng chửi, hiện tại cũng không có thời gian đôi co với nàng ta, bàn tay nhấn vào phần bụng của Viên Cương, chuẩn bị thi pháp để Viên Cương phun viên thuốc ra.
Tần Miên: "Ngươi tới chậm rồi, ta đã giúp hắn ta luyện hóa!"
Tô Chiếu làm phép kiểm tra bụng Viên Cương nhưng vẫn không phát hiện sự tồn tại của Khổ Thần đan, dường như nó thật sự đã bị luyện hóa.
Nàng xù lông ngay tức khắc, thẳng tay túm lấy cổ Tần Miên rồi ghì chặt nàng ta vào vách tường, rõ ràng nổi lên ý định giết người.
Tô Chiếu hiểu quá rõ Khổ Thần đan là món đồ chơi gì. Một khi phát tác độc tính, không phải ai cũng có thể chống cự nổi cảm giác thống khổ mà nó mang lại.
Mặc dù có thuốc giải, nhưng cái gọi là thuốc giải cũng chỉ có thể giảm bớt ba tháng một lần, hoàn toàn không tiêu trừ tận gốc. Một khi đã dùng, tức là vĩnh viễn không thể thoát khỏi sự khống chế của Khổ Thần đan.

Tô Chiếu không ngờ nam nhân vừa cá nước thân mật với nàng, vừa bày tỏ khiến nàng động chân tình lại bị Tần Miên hạ độc ngay tức khắc!
Dù thế nào nàng cũng không ngờ được Tần Miên sẽ cho Viên Cương ăn thứ đồ độc địa đó!
Trước kia khi đút Khổ Thần đan cho những kẻ khác ăn, nàng không có cảm giác gì quá lớn, nhưng lần này lại thật sự lo lắng. Nàng biết về sau Viên Cương sẽ phải chịu thống khổ ra sao, đến lúc đó nàng phải giải thích với hắn thế nào đây?
"Nói với ta rằng đó không phải là sự thật!" Tô Chiếu hung dữ chất vấn, nàng vẫn ôm một chút hy vọng.
Tần Miên bị nàng bóp cổ nên nghẹn đỏ mặt. Nàng ta chỉ vào tay nàng, ý bảo nàng bóp cổ như vậy, nàng ta không thể nào nói chuyện được!
Tô Chiếu buông nàng ta ra, mặt đầy sát khí!
"Khụ khụ!" Tần Miên ho khan mấy tiếng. Trước đó nàng ta còn ôm một chút hy vọng, hy vọng Tô Chiếu có thể bỏ qua, kết quả Tô Chiếu lại vì Viên Cương mà ra tay với nàng ta, nàng ta liền hiểu vị đông gia(1) này thật sự thích nam tử kia rồi. Tần Miên thất vọng nói: "Đông gia, người tự hỏi lòng mình xem, mấy năm qua ta đối với người như thế nào? Dù là tư lịch hay tư cách, vị trí hương chủ này vốn nên thuộc về ta, cấp trên vốn cũng hướng về ta, chính Bạch tiên sinh mong muốn ta nhường lại cho người, ta không nói hai lời lập tức đồng ý; hơn nữa, ta luôn tuân theo lời Bạch tiên sinh dặn dò, hết lòng hết dạ chăm sóc người. Chúng ta ở cùng nhau, làm việc chung nhiều năm như vậy, người lại vì một kẻ ngoài mà ra tay với ta hay sao?"
(1) Đông gia: Một cách gọi khác dành cho chủ nhân.
Khóe miệng Tô Chiếu căng ra. Nàng không thể không thừa nhận rằng mấy năm qua, sự chăm sóc của Tần Miên đối với nàng quả thật là không còn lời nào để nói, nhưng có một số việc không thể so sánh như vậy, nàng hỏi lại: "Ta có nói với ngươi là đừng nhúng tay vào những việc không nên không? Cho dù vị trí hương chủ vốn thuộc về ai, chẳng lẽ quan hệ giữa cấp trên cấp dưới trong tổ chức mà ngươi cũng không để vào mắt sao? Ta đã nghiêm lệnh cấm, ngươi lại dám chống lệnh?"
Tần Miên tranh cãi kịch liệt: "Ta cũng vì muốn tốt cho người, lỡ như người xảy ra chuyện, ta biết ăn nói với Bạch tiên sinh thế nào đây!"

Tô Chiếu: "Ngươi có gì bất mãn với ta thì khiếu nại lên cấp trên, ai cho phép ngươi tự tiện sử dụng Khổ Thần đan? Chẳng lẽ ngươi không biết rằng thứ đó không được phép dùng lung tung? Chẳng lẽ ngươi không biết rằng bất kỳ kẻ nào muốn dùng thì trước đó phải được cấp trên đồng ý sao? Ta có đồng ý không? Ai cho ngươi tự tiện làm chủ?"

Chương 522: Đêm Nay Khó Ngủ

Chương 522: Đêm Nay Khó Ngủ
"Khiếu nại lên cấp trên? Hương chủ, người có biết người phạm phải điều gì không? Hắn phá hỏng quan hệ giữa người và Đại vương Tây Viện, người biết rõ mà còn cố phạm vào, làm hỏng thể diện cấp trên, người cảm thấy cấp trên sẽ bỏ qua cho hắn hay bỏ qua cho người?" Tần Miên quay ngược lại chỉ tay chất vấn đôi nam nữ này.
Sắc mặt Tô Chiếu khó coi. Nàng im lặng một hồi, vẫn cắn răng hỏi tiếp: "Rốt cuộc ngươi có từng cho hắn dùng thuốc không?"
Tần Miên nói với vẻ vô cùng đau đớn: "Hương chủ, ta làm thế cũng vì cứu người đấy! Nếu không kịp thời bù lại bằng việc này, không ai bảo vệ người nổi đâu! Người ngẫm lại cẩn thận xem, sau lưng hắn là Hô Diên gia. Nghe nói Thượng tướng Hô Diên Vô Hận cực kỳ yêu thích hắn, lúc nào cũng muốn kéo hắn vào đội kỵ binh dũng mãnh. Cho hắn dùng thuốc rồi, chúng ta giải thích với cấp trên rằng làm vậy để đưa hắn tới bên cạnh Hô Diên Vô Hận. Có lý do như vậy, lại thêm Bạch tiên sinh ra mặt giúp người chịu trách nhiệm thì sẽ không sao nữa!"
"Hương chủ, người ngẫm lại đi, hắn thích người đến thế sẽ không để ý nữa đâu, chẳng lẽ người muốn hắn phải chịu tra tấn lâu dài hay sao? Chúng ta mà thiếu thuốc giải cho hắn à? Chỉ cần hắn đồng ý đối đãi với người thật tình, có uống thuốc hay không cũng chẳng có gì khác nhau, vẫn có thể sống cuộc sống như người bình thường! Hương chủ, ta làm vậy cũng vì thành toàn cho hai người. Người thật lòng thích hắn, chỉ cần có thể ăn nói với cấp trên, sau này không cần phải lo lắng sợ hãi nữa, người thật sự có thể ở bên cạnh hắn rồi."
Nghe thấy mình thật sự có thể ở bên cạnh hắn, Tô Chiếu khẽ cắn môi. "Hương chủ, ta biết người lo lắng điều gì, người lo sau khi hắn tỉnh lại sẽ không thể nào chấp nhận được hiện thực, ắt sẽ nói lời oán hận. Người

yên tâm, hắn vừa bước ra khỏi phòng đã rơi vào tay ta, rõ ràng việc này không phải chủ ý của người. Xem như người không biết gì hết đi, chỉ cần đừng để người ngoài biết quan hệ của cả hai, người nguyện ý âm thầm lui tới với hắn thế nào cũng được, những chuyện khác sẽ do ta sắp xếp, ta nhất định xếp đặt ổn thỏa để người được đền bù ước nguyện, không xảy ra chuyện gì nữa. Ta đã đồng ý với Bạch tiên sinh rằng sẽ chăm sóc tốt cho người, tuyệt đối không làm xằng làm bậy, bằng không Bạch tiên sinh sẽ không bỏ qua cho ta..."

Màn đêm phủ xuống kinh đô nước Tề. Trên thảo nguyên có năm người cưỡi ngựa chạy về phía Tây, ruổi theo ánh tà dương của buổi trời chiều. Phía chân trời đỏ rực một mảng, bao la lộng lẫy!

Hí hí hí!!! Một tiếng hí vang, bụi mù cuồn cuộn, tuấn mã mất móng, té lăn ra ngoài, Ngưu Hữu Đạo phi thân khỏi lưng ngựa đang ngã xuống. Bốn người cưỡi ngựa kia cũng lục tục dừng lại.

Trước mặt Ngưu Hữu Đạo là thanh kiếm rơi xuống cắm thẳng vào đất, hắn quay đầu nhìn về phía kinh đô nước Tề, nhìn chăm chú rất lâu.

Tuấn mã lăn lộn làm bụi mù tung bay trong gió. Ngưu Hữu Đạo áo quần phần phật, đứng thẳng người trong gió. Dưới ánh tà dương, bóng hắn như được kéo ra rất dài, ánh mắt hắn nhìn kinh thành đầy vẻ chăm chú mải miết.

Ngựa cưỡi mất móng không phải là điềm gì tốt, điều đó khiến hắn bất an trong lòng, bỗng nhiên nảy sinh ý nghĩ nhìn về phía kinh thành.

Bốn người cưỡi ngựa vọt tới rồi vòng lại, Quản Phương Nghi phong trần mệt mỏi, nhảy xuống ngựa và nói: "Không được rồi, ngựa cưỡi ăn không tiêu, phải dừng lại nghỉ ngơi một chút!"

Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn con ngựa đang vùng vẫy bò dậy, rõ ràng chân cẳng nó đã hơi nhũn ra. Hắn lại nhìn sang mấy con ngựa khác đang thở dốc kịch liệt. Đoạn đường này quá dài, giữa chừng không gặp dân du mục, chẳng thể nào đổi ngựa được, sức khỏe chúng lại ăn không tiêu, chỉ e nếu chạy tiếp, cả đám đều sẽ ngã lăn quay!

"Nghỉ ngơi một chút!" Ngưu Hữu Đạo chỉ tay vào triền núi chắn gió...

Viên Cương tỉnh dậy giữa cơn đau đớn kịch liệt.

Sau khi tỉnh lại, hắn ta phát hiện mình đang nằm trên mặt đất lạnh băng. Chưa kịp phát hiện thêm điều gì khác, vừa mới thanh tỉnh một hồi, hắn

ta lập tức bị cơn đau tận xương tủy cắn xé, nuốt chửng.
Viên Cương không thể nào hình dung được cảm giác đau đớn này, giống như trải qua lóc xương róc thịt, tựa như bị thả vào chảo dầu sôi, trong cơ thể như có vô số sâu trùng cắn xé, ngay cả linh hồn cũng giống như bị giày vò trong lửa.
Sắc mặt Viên Cương biến đổi ảo diệu. Hắn ta lăn lộn trên mặt đất, hai tay ôm lấy đầu, bất chợt dùng nắm đấm đập thật mạnh xuống đất, tự đấm vào đầu mình, cất tiếng rên rỉ thống khổ.
Quần áo trên người cũng nhanh chóng bị hắn ta xé nát, trước mắt hắn ta chỉ nhìn thấy một người... chính là Tần Miên, Tần Miên đang từ trên cao nhìn xuống mình.
Bởi vì quá đau đớn, trong mắt hắn ta, Tần Miên có đến năm sáu bóng dáng trong một lúc.
Viên Cương chộp lấy không khí vài lần, hắn ta lảo đảo bò dậy, vung nắm đấm tới.
Tình trạng như hắn ta đã chùn tay mềm chân, làm sao đánh trúng người khác chứ? Tần Miên dễ dàng tránh được, trơ mắt nhìn Viên Cương gặp trở ngại, ngã xuống đất quằn quại.
Thấy hắn ta không la lên thống khổ, hơn nữa còn phản kích mình, Tần Miên không kìm được mà chậc chậc mấy tiếng: "Đúng là một hán tử, quả nhiên kiên cường như sắt thép. Được! Ngược lại ta muốn xem thử ngươi có thể chịu được bao lâu mới cầu xin ta tha thứ!"
Nhưng bên ngoài lại có người không liên quan đập 'thùng thùng'! Có người nghe thấy động tĩnh trong phòng nên dùng sức đập cửa mấy tiếng.
Tần Miên quay đầu lại nhìn, không để ý đến.
Thùng thùng! Cửa lại bị đập rầm rầm mấy cái.
Tần Miên khá là bất đắc dĩ, nếu lề mề chỉ e vị kia sẽ lộ mặt chạy ra, nàng ta đành phải tiến lên đạp cho Viên Cương một phát rồi nhét viên thuốc màu đen vào miệng hắn ta...
Viên Cương cũng không biết mình tỉnh lại như thế nào. Lúc tỉnh dậy, hắn ta phát hiện cả người đầy mồ hôi, giống như vừa mới ngâm nước vậy, cơ thể cũng hơi suy yếu, còn quần áo thì đã bị xé nát bươm.
Trước mắt hắn ta có làn váy nữ nhân, vừa chuyển tầm mắt qua, hắn ta lại thấy Tần Miên đang từ trên cao nhìn xuống mình.

Viên Cương dùng sức, chống người ngồi dậy. Bây giờ ngẫm lại, cảm giác trước đó vẫn khiến hắn ta sởn cả óc gáy. Hắn ta ý thức được mình nên nói gì.
Tần Miên ngồi xổm bên cạnh hắn ta, lạnh lùng nói: "Lá gan của ngươi không nhỏ, Đông gia nhà ta mà ngươi cũng dám chiếm lấy. Đông gia hồ đồ, nhưng ta chưa hồ đồ! Sở dĩ Bạch Vân có thể sống yên ở kinh đô nước Tề là nhờ tên tuổi của Đại vương Tây Viện, cho dù Đông gia và Đại vương Tây Viện có gì hay không, nếu việc này truyền ra ngoài, ngươi bảo Đại vương làm sao mà chịu nổi? Ngươi thoải mái chiếm lấy người ta, đối với Đông gia là chuyện có thể mất mạng đấy, đối với chúng ta càng là tai họa ngập đầu. Ngươi làm ra chuyện tốt như vậy, ngươi nói xem ngươi phải giải thích thế nào đây?"
Viên Cương im lặng. Cảnh tượng hô mưa gọi gió kiều diễm với Tô Chiếu lại xuất hiện trong đầu hắn ta, việc này quả thực khiến hắn ta áy náy...
Cuối cùng, phía bên này vẫn thả Viên Cương đi.
Thấy bóng dáng hắn ta đã biến mất khỏi cửa sau, Tô Chiếu mới bước ra từ bóng tối, cặp mắt sáng rỡ tràn đầy sự tự trách.
Tần Miên chậm rãi đi tới bên cạnh nàng, nói từ từ: "Không khó nói lắm, cũng coi như là nam nhân. Hắn nói hắn sẽ chịu trách nhiệm với người, hơn nữa cũng không tự xem lại bản thân mình, còn nói muốn dẫn người đi khỏi đây! Ta không đồng ý, bảo hắn có năng lực thì hãy nói câu đó, bằng không thì thối lắm!"
Tô Chiếu nở nụ cười, bật khóc, từng giọt lệ lăn xuống gò má...
Đêm nay, nàng nhất định khó ngủ.
Nàng để chân trần, quỳ gối dựa vào cạnh giường, đầu ngón tay đùa giỡn bướm đêm, cả người vẫn cứ mất hồn.
Khi trời sắp hừng đông, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa. Tần Miên đi vào, bước vội tới, nhỏ giọng cấp báo: "Đông gia, Bạch tiên sinh tới rồi, ngài ấy rất tức giận!"
Tô Chiếu cả kinh, vội vàng bò dậy, hoảng loạn nói: "Chẳng phải ngươi truyền tin ra chưa được mấy canh giờ sao? Tại sao lại tới nhanh như vậy?"
Tần Miên sốt ruột nói: "Ta cũng không biết."

Tô Chiếu vội vã mặc đồ xong, hai người bước nhanh ra ngoài, đi tới căn phòng u ám mà trước đó đã giam giữ Viên Cương.

Chương 523: Vượt Vạn Núi Ngàn Sông Đến Bái Sư (1)

Chương 523: Vượt Vạn Núi Ngàn Sông Đến Bái Sư (1)
Dưới ánh đèn lờ mờ, một bóng người trùm áo đen đưa lưng về phía cả hai.
Hai người tiến vào, Tô Chiếu bước tới hành lễ: "Đại bá!"
Bóng người quay lưng kia chậm rãi nói: "Tại sao không nhớ lâu vậy, đã nói mấy lần rồi, sau này không được kêu đại bá!"
Tô Chiếu vội sửa lại lời: "Sư phụ!"
Bóng người quay lưng đột nhiên xoay lại, vung tay giáng một cái tát.
Bốp! Tô Chiếu ngã xuống đất, ôm mặt, máu tươi chảy ra từ khóe miệng nàng.
Tần Miên bước tới phía trước đỡ Tô Chiếu, kết quả lại bị người trùm áo đen giơ ngón tay chỉ thẳng, động tác của nàng ta lập tức cứng đờ, nơm nớp lo sợ lui về phía sau.
Người nọ lại chỉ tay về phía Tô Chiếu đang ngã ngồi trên đất, nổi giận nói: "Ngươi còn coi ta là sư phụ của ngươi sao? Không biết xấu hổ, dám hầu ngủ nam nhân ở thanh lâu, vậy mà ngươi cũng dám làm, ngươi thật sự coi nơi này là thanh lâu cho ngươi tiếp khách à? Bao thế hệ tổ tiên Bạch gia ta đều bị ngươi làm mất mặt hết rồi! Thứ vô sỉ, đồ hạ lưu..."
Hoàng cung đại nội, Hạo Vân Đồ đang thả câu bên hồ.
Bộ Tầm xách hộp đồ ăn đi tới bên cạnh, bày các món điểm tâm lên chiếc bàn nhỏ rồi cất tiếng nói: "Hoàng hậu nương nương tự mình làm ạ."
Hạo Vân Đồ ừm một tiếng, quay đầu nhìn điểm tâm, cầm lấy một miếng bỏ vào miệng.
Đợi y nuốt vào rồi, Bộ Tầm dâng trà cho y. Sau khi y thả cốc trà xuống, ông ta mới nói: "Ngọc Thương tiên sinh sắp tới, Hô Diên Tướng quân đã

tự mình đến cửa thành Nam nghênh đón."
Hạo Vân Đồ khẽ vuốt cằm: "Hô Diên từng được ông ta chỉ dạy, Ngọc Thương cũng như một nửa lão sư của Hô Diên. Đệ tử ra cửa nghênh đón, xem chừng cũng là chuyện hợp tình hợp lý..." Nói đến đây, tựa như nghĩ tới điều gì đó, y chậm rãi nghiêng đầu qua: "Thanh Thanh đang làm gì?"
Bộ Tầm không hiểu tại sao suy nghĩ của y đột ngột nhảy tới chỗ Thanh Thanh rồi, song ông ta nhanh chóng nhận ra điều gì đó nên cười đáp lại: "Hoàng hậu nương nương đang dạy Trưởng công chúa thêu hoa ạ!"
"Thêu hoa? Nó thêu hoa à?" Quả nhiên Hạo Vân Đồ rất hiểu con gái mình, y cười ha ha: "Hoa thêu nó thì đúng hơn!"
Bộ Tầm: "Sáng nay Trưởng công chúa muốn lén chạy ra khỏi cung để tìm Ngưu Hữu Đạo chơi, kết quả bị nương nương bắt về trừng phạt."
"Hóa ra là trừng phạt. Con nhóc đó bị quả nhân chiều hư rồi, không biết mai này nam nhân của nó có cưng chiều nó như quả nhân hay không?"
Hạo Vân Đồ lắc đầu, lại hỏi: "Xác nhận là Ngưu Hữu Đạo đi rồi à?"
Bộ Tầm: “Xác nhận ạ. Bọn hắn đổi vật cưỡi mấy lần ở trại nuôi ngựa, người của Giáo Sự đài trong trại nuôi liên tục quan sát cẩn thận, chắc chắn rằng đó là đám người Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi đã dịch dung. Một hàng năm người vẫn chạy một mạch về hướng Tây."
Hạo Vân Đồ: “Lệnh Hồ Thu kia vẫn chưa xuất chiêu sao?"
Bộ Tầm: “Hắn ta cắn chặt lấy Ngưu Hữu Đạo, đến chết cũng không tha, nói rằng chỉ khi đối phương tìm tới thì mới xuất chiêu được, trông hắn ta có vẻ hận chết Ngưu Hữu Đạo!"
“Ha ha, huynh đệ kết nghĩa đấy!" Hạo Vân Đồ tỏ vẻ châm chọc: "Không vội, từ từ rồi sẽ tới, trái lại quả nhân muốn xem thử bên cạnh Ngưu Hữu Đạo có người của Hiểu Nguyệt các không."
Bộ Tầm nói: “Lão nô đã thiết lập cạm bẫy xong xuôi, cho dù kẻ nào đó đến diệt khẩu hay cứu hắn, chỉ cần xuất hiện là chạy không thoát nổi!"
Hạo Vân Đồ: “Sao quả nhân cứ cảm thấy Ngưu Hữu Đạo mong muốn quả nhân và Hiểu Nguyệt các túm lấy nhau nhỉ?"
Bộ Tầm: "E rằng ý hắn là thế, tên này rất xảo trá."
“Xảo trá một chút cũng tốt. Nếu bên cạnh Thương Triêu Tông toàn những kẻ vô dụng, vậy thì chiến mã của quả nhân xem như tặng không

cho người ta rồi..."
Cửa thành Nam. Trên tường thành, Tra Hổ phóng tầm mắt ra xa. Sau khi thấy một hàng xe ngựa xuất hiện, hắn lập tức phất tay ra hiệu cho các tướng lĩnh.
Theo hiệu lệnh ấy, binh mã trong thành lao ra, tiến hành khống chế cả cửa thành Nam ngay tức thì, cấm cản người ta đi qua đi lại.
Hô Diên Vô Hận bước ra khỏi lầu các. Hắn đi cùng Tra Hổ và cao thủ hộ vệ đến từ ba phái, đi ra khỏi thành lũy, yên lặng đứng chờ hàng xe ngựa kia.
Xe ngựa đi vào và dừng lại, rèm trên chiếc xe đi đầu được vén lên, lộ ra Ngọc Thương tiên sinh đang ngồi ngay ngắn bên trong.
Hô Diên vô hận chắp tay nói: “Tham kiến Ngọc Thương tiên sinh.”
Ngọc Thương tiên sinh ở bên trong xe, cười nói: "Thượng tướng quân khách sáo rồi, không bằng lên xe nói chuyện đi!"
Hô Diên Vô Hận lập tức lên xe, còn Tra Hổ thì vẫy tay cho một đám người lên ngựa, đẩy mấy người bên cạnh Ngọc Thương tiên sinh lui về phía sau, để đám bên này tiếp quản việc bảo vệ xe ngựa.
Đoàn xe lại khởi động, chầm chậm vào thành.
Bên trong xe ngựa, Ngọc Thương ngồi cùng Hô Diên Vô Hận, nhìn xem tình hình trong thành qua khung cửa sổ. Sau một hồi khách sáo với nhau, Hô Diên Vô Hận hỏi: "Tiên sinh có nơi nào dừng chân trong thành chưa ạ? Học trò đã chuẩn bị tân quán, nếu tiên sinh không chê..."
Ngọc Thương xua tay cắt ngang lời hắn: "Không cần phiền toái vậy đâu Thượng tướng quân, ta đã mua một trạch viện ở đây rồi."
Hai người ôn chuyện suốt dọc đường. Đoàn xe đi mãi đến phía ngoài Phù Phương viên thì dừng, Hô Diên Vô Hận mới biết trạch viện mà Ngọc Thương mua - hóa ra chính là Phù Phương viên. Trước đó Ngọc Thương đã cho người quét dọn sạch sẽ, vừa vào là ở được ngay.
“Không đi vào ngồi một chút à?” Ngọc Thương mời hắn.
Hô Diên Vô Hận vẫn khéo léo từ chối, cứ như vậy mà xuống xe rời khỏi.
Ngọc Thương cười không nói, cũng không miễn cưỡng. Ông ta mỗi người đều có chuyện khó xử, Hô Diên Vô Hận có thể công khai đón ông ta, công khai lộ diện, nhưng không thể lén gặp ông ta được. Dù sao hắn

cũng là Thượng tướng quân, tay nắm trọng binh nước Tề, còn ông ta lại có vài học trò là kẻ địch nước Tề.
Đợi Hô Diên Vô Hận rời khỏi, đoàn xe mới chạy thẳng vào trong Phù Phương viên.
Sau khi vào trong sân, xe ngựa dẫn đầu dựa sang một bên, Ngọc Thương xuống xe, đứng chắp tay khom người ngay bên đường, nhìn bốn chiếc xe ngựa còn lại chạy về sân chủ nhà, nơi đó vốn là sân nhà của nữ chủ nhân Quản Phương Nghi.
Đợi bốn chiếc xe ngựa rời khỏi, Ngọc Thương mới đứng thẳng người, đi một vòng quanh Phù Phương viên, thưởng thức khung cảnh thanh nhã tinh tế trong sân, không khỏi cất lời tán thưởng: "Quả là một nơi tốt lành, tốn không ít tâm tư. Hóa ra Hồng Nương của kinh đô nước Tề là một người rất biết hưởng thụ, bán nơi này đi đúng là đáng tiếc."
Đệ tử của ông ta là Quách Hành Sơn đi theo bên cạnh, cười nói: "Ắt hẳn bà ta cũng miễn cưỡng bán đi."
Ngọc Thương đang dạo quanh xem xét nơi này thì bên ngoài đột nhiên có người tới thông báo, bảo rằng trong cung phái người đến: Hoàng đế Hạo Vân Đồ đang mở tiệc trong cung, Chưởng môn Đại Khâu môn - Tam Thiên Lý, Chưởng môn Huyền Binh tông - Bắc Huyền và Chưởng môn Thiên Hỏa giáo - Vũ Văn Yên đều đang ở đấy.
Trận này buộc Ngọc Thương không thể từ chối, nếu không đi tức là không nể mặt. Ông ta dẫn theo hai gã đệ tử, rời khỏi Phù Phương viên rồi chạy mau đến hoàng cung.
Ngoài cửa cung sớm đã có người chờ nghênh đón. Tổng quản đại nội Bộ Tầm tự mình đón khách ngay tại cửa, đương nhiên là đi thẳng một đường thông suốt.
Trong Ngự Hoa viên, Hoàng đế mở tiệc. Đệ tử của Ngọc Thương phải dừng bước dưới Lăng Tiêu các, chỉ có một mình ông ta theo Bộ Tầm lên lầu.
Trên lầu, đệ tử thuộc ba phái lớn đang canh giữ chặt chẽ.
Khách khứa gặp nhau trên lầu cao - nơi có thể ngắm gió mây và cảnh vật kinh thành.
“Bệ hạ, Thiên Lý huynh, Bắc Huyền huynh, Vũ Văn huynh!"

“Ngọc Thương tiên sinh, Ngọc Thương huynh, Ngọc Thương huynh, Ngọc Thương huynh!”
Đôi bên chào hỏi ngồi xuống, ngồi trên chiếu. Năm chiếc bàn dài được ghép lại để năm người ngồi xung quanh, không phân cao thấp. Hạo Vân Đồ mặc thường phục, phất tay sai người bưng rượu và thức ăn lên.
Sau đó, những ai không liên quan đều lui ra, chỉ chừa lại một mình Bộ Tầm phụ trách việc thêm rượu và thức ăn ngay tại chỗ. Bọn họ yêu cầu cái gì, Bộ Tầm sẽ lập tức sai cung nhân mang tới bàn.
Qua một hồi khách sáo với nhau, Chưởng môn Đại Khâu môn - Tam Thiên Lý mới hỏi: "Nghe nói Ngọc Thương huynh mua lại Phù Phương viên nhỉ?"

Chương 524: Vượt Vạn Núi Ngàn Sông Đến Bái Sư (2)

Chương 524: Vượt Vạn Núi Ngàn Sông Đến Bái Sư (2)
Ngọc Thương: “Ta cũng vì nghe nói khu vườn đó không tệ, vừa thấy nó được bán là mua ngay. Trước đó vốn định đến Phù Phương viên gặp người, nào ngờ lại vụt mất, quả thực tiếc nuối!"
Mấy người kia nhìn nhau, tỏ vẻ ngoài ý muốn, Tam Thiên Lý thấy kỳ lạ nên hỏi lại: "Ngọc Thương huynh muốn gặp ai?"
Ngọc Thương: “Ngưu Hữu Đạo! Không dối gạt chư vị, ta tới chuyến này để gặp Ngưu Hữu Đạo, không ngờ ta đến hắn đã đi rồi, quả thực vô cùng tiếc nuối."
Bốn người kia càng thấy lạ, Vũ Văn Yên nói: "Tuy Ngưu Hữu Đạo có chút danh tiếng, nhưng hắn là chưa đến mức khiến Ngọc Thương huynh đệ đây vượt ngàn núi vạn sông tới gặp chứ?"
Ngọc Thương thở dài: “Cũng không phải ta muốn gặp, mà là đệ muội nhà ta muốn gặp hắn, muốn cháu trai ta bái Ngưu Hữu Đạo làm thầy!"
Bốn người kia lại ngạc nhiên, càng không rõ đệ muội mà ông ta nói là ai. Hạo Vân Đồ quay đầu sang nhìn Bộ Tầm. Thấy Bộ Tầm lắc đầu tỏ vẻ không biết, y mới nghi ngờ đặt câu hỏi: "Tiên sinh là người học rộng, học vấn uyên thâm. Thiên hạ này không biết có bao nhiêu người muốn bái tiên sinh làm thầy, có thứ gì mà tiên sinh không thể dạy được cháu nhà, lại còn phải bái Ngưu Hữu Đạo làm thầy?"
Ngọc Thương xua tay: “Bệ hạ nói câu này sai rồi. Tam nhân hành tất hữu ngã sư(1), Ngưu Hữu Đạo làm thơ dân gian, đệ muội nhà ta cực kỳ tán thưởng lời thơ của hắn, ta cũng tự thấy mình không bằng. Về phương diện thơ ca, Ngưu Hữu Đạo đủ khả năng làm sư phụ cháu ta. Người làm

mẫu thân, hy vọng tìm được thầy hiền cho con mình, âu cũng có thể lý giải tâm tình muội ấy."
(1) Tam nhân hành tất hữu ngã sư: Trong ba người cùng đi, chắc có người là thầy của ta (Trích Luận Ngữ của Khổng Tử)
Đám người kia giống như đang nghe chuyện nghìn lẻ một đêm, Bắc Huyền hoài nghi hỏi: "Ngưu Hữu Đạo còn trẻ, nói thơ hắn làm là thơ dân gian, chỉ e nói quá lời rồi. Thứ lỗi cho ta kiến thức hạn hẹp, sao ta chưa từng nghe qua thơ hắn làm nhỉ?"
“Ha ha!” Ngọc Thương ngửa mặt lên trời cười vang, cười rồi nâng chén, đối ẩm trầm ngâm: "Đào hoa ổ lý đào hoa am, đào hoa am hạ đào hoa tiên. Đào hoa tiên nhân chủng đào thụ, hựu trích đào hoa hoán tửu tiễn. Tửu tỉnh chích tại hoa tiền tọa, tửu túy hoàn lai hoa hạ miên. Bán tỉnh bán túy nhật phục nhật, hoa lạc hoa khai niên phục niên. Đãn nguyện lão tử hoa tửu gian, bất nguyện cúc cung xa mã tiền...”(2)
(2) Trích trong bài thơ Đào Hoa Am Ca của Đường Dần (Đường Bá Hổ). Bản dịch nghĩa (thivien.net):
Trong thành hoa đào có am hoa đào
Trong am hoa đào có tiên hoa đào
Người tiên hoa đào trồng cây hoa đào
Lại hái hoa đào thay cho tiền mua rượu
Tỉnh rượu, thấy một mình ngồi trước hoa
Say rồi lại nằm ngủ dưới hoa
Nửa say nửa tỉnh ngày lại ngày
Hoa rụng hoa nở năm này qua năm khác
Thà chết già trong rượu và hoa
Chứ không chịu quỵ luỵ trước xe ngựa...
Trước mặt mọi người, Ngọc Thương ngâm nga bài thơ hoa đào của Ngưu Hữu Đạo.
Ngâm nga xong, ông ta hỏi họ: "Chư vị cảm thấy bài thơ này thế nào?"
Mọi người im miệng cân nhắc.
Hạo Vân Hồ là người đầu tiên lấy lại tinh thần, cất tiếng hỏi: "Bài thơ này do Ngưu Hữu Đạo làm ư?"
Ngọc Thương cười mà không nói, nâng chén uống cạn, cầm bình rót rượu, từ từ ngâm nga thêm một bài nữa: "Cổn cổn trường giang đông thệ

thủy, lãng hoa đào tẫn anh hùng. Thị phi thành bại chuyển đầu không. Thanh sơn y cựu tại, kỷ độ tịch dương hồng. Bạch phát ngư tiều giang chử thượng, quán khán thu nguyệt xuân phong. Nhất hồ trọc tửu hỉ tương phùng. Cổ kim đa thiểu sự, đô phó tiếu đàm trung!"(3)
(3) Trích trong bài thơ Lâm Giang Tiên của Dương Thân. Bản dịch thơ của Điệp Luyến Hoa (thivien.net):
Trường Giang cuồn cuộn về đông,
Bao nhiêu thế hệ anh hùng cuốn trôi.
Đúng sai phải trái cũng rồi,
Non xanh còn đó, mấy hồi tà dương.
Ngư tiều tóc bạc trên sông,
Quen nhìn thu nguyệt xuân phong xoay vòng.
Gặp nhau rượu đục vui cùng,
Xưa nay bao chuyện, ung dung luận đàm.
Lời thơ vừa dứt, mọi người ở đây đều chấn động.
Tam Thiên Lý vỗ bàn ngợi khen: "Hay cho câu 'Trường Giang cuồn cuộn về đông - Bao nhiêu thế hệ anh hùng cuốn trôi..."
Bắc Huyền cũng khẽ lắc đầu: "Non xanh còn đó, mấy hồi tà dương..."
Vũ Văn Yên híp mắt phụ họa theo: “Ngư tiều tóc bạc trên sông - Quen nhìn thu nguyệt xuân phong xoay vòng. Cách biệt như thế, chính là khí phách của tu sĩ chúng ta!"
“Trường Giang cuồn cuộn về đông..." Hạo Vân Đồ cũng âm thầm thưởng thức.
Ngọc Thương nâng chén, mời mọi người cùng uống.
Mọi người nâng chén với nhau. Hạo Vân Đồ đặt chén rượu xuống và nói: "Quả là thơ hay, nhưng không khỏi quá mức tiêu cực. Tiên sinh, đây đều là thơ của Ngưu Hữu Đạo hay sao?"
Ngọc Thương gật đầu: “Không sai. Ta chỉ biết được hai bài này, về phần hắn còn tác phẩm nào xuất sắc hay không thì ta không biết tồi; song, hắn chỉ nhìn qua một vài nét mà hiểu hết toàn bộ sự vật, có nền tảng ấy, tuyệt đối không kém đâu."
Tam Thiên Lý tấm tắc: "Thảo nào Chung phu nhân không tiếc ngàn núi trăm sông để giúp con mình bái sư. Quả thật không thể ngờ rằng Ngưu

Hữu Đạo thâm tàng bất lộ, tài hoa như vậy. Sớm biết thế thì đã gọi hắn tới gặp rồi!"
Hạo Vân Đồ vuốt chòm râu dưới cằm, trong lòng nổi lên ý nghĩ, có nên bảo hắn làm lão sư cho con cháu mình không?
“Đệ muội nhà ta đi đường mệt mỏi, lần này không gặp, lần tới không biết phải bôn ba đến khi nào." Ngọc Thương cất tiếng thở dài, chợt nhìn sang Hạo Vân Đồ rồi hỏi: "Bệ hạ, không biết Ngưu Hữu Đạo đã đi đâu, hắn có thông báo nơi hắn đi chăng?"
Hạo Vân Đồ cười ha ha: "Nghe nói là bỏ trốn cùng với Hồng Nương kia, đi đâu thì quả nhân không rõ lắm, chắc là về nước Yến đấy."
Ngọc Thương nhìn Bộ Tầm ở đằng trước, cười như không cười rồi nói: "Lời này của Bệ hạ, e là đang nói một đằng làm một nẻo nhỉ! Trên địa phận nước Tề, một mục tiêu rõ ràng như vậy, chỉ cần Giáo Sự đài muốn tìm, ắt hẳn cũng không phải là việc khó, chỉ cần xem thử Bệ hạ có lòng hay không thôi."
Ngụ ý nói: Ngài có nể mặt ta hay không đấy.
Bộ Tầm rũ mắt, không dám hé răng. Hạo Vân Đồ cười ha ha rồi chuyển đề tài, hỏi: "Nghe nói lúc tiên sinh vào thành, chính Hô Diên tướng quân tự mình đến nghênh đón."
Ngọc Thương nói: "Thượng tướng quân khách khí rồi."
“Ôi dào!” Hạo Vân Đồ xua tay: "Tiên sinh từng chỉ dạy Hô Diên tướng quân, tướng quân dùng lễ của đệ tử để nghênh đón cũng là lẽ thường tình. Ôi, nhắc tới Hô Diên tướng quân, quả nhân cũng đang vì chuyện giữa tiểu bối hai nhà mà đau đầu đây, vừa khéo tiên sinh mới tới, thật ra quả nhân có một chuyện muốn nhờ tiên sinh."
Ngọc Thương hơi hạ thấp người: "Bệ hạ cứ nói thẳng ra, đừng ngại."
Hạo Vân Đồ: "Con gái của quả nhân là Hạo Thanh Thanh đã đến lúc đợi gả, nhà Hô Diên tướng quân cũng có đứa con tới tuổi cưới hỏi, vừa khéo xứng đôi. Quả nhân định nhờ tiên sinh làm mai, không biết ý của tiên sinh thế nào?" Ánh mắt y tỏ vẻ rất chờ mong.
Y vừa dứt lời, Tam Thiên Lý, Bắc Huyền, Vũ Văn Yên lập tức nhìn nhau, đại khái đã hiểu ý đồ mà Hoàng đế kéo bọn họ tới đây.
Tuy Ngọc Thương có danh vọng, hơn nữa còn là cao thủ đứng hạng năm trên bảng xếp hạng, nhưng đi theo bọn họ thì vẫn có sự chênh lệch

không nhỏ.
Ba người bọn họ đều có vị trí nhỏ tại Phiêu Miểu các, mà Phiêu Miểu các mới là nơi nắm giữ toàn bộ thiên hạ, có thể nhìn ra sự chênh lệch trong đó, cho nên Ngọc Thương không đáng để ba người phải ra mặt tiếp đãi. Ồn ào cả buổi như vậy, hóa ra Hoàng đế cũng vì hôn sự của Trưởng công chúa!
Ba người đều biết chuyện này, đội quân hùng hậu, tinh nhuệ nhất nước Tề do Hô Diên Vô Hận nắm giữ, kỵ binh dũng mãnh nhất cũng do Hô Diên Vô Hận một tay tạo nên. Trong đội kỵ binh dũng mãnh đó, không ai có thể thay thế được địa vị và uy tín của hắn. Chỉ cần hắn không muốn, dù triều đình phái ai đi chăng nữa cũng không thể ngồi nổi vị trí thống soái của đội kỵ binh dũng mãnh.
Những chuyện thế này, không phải ngươi cứ phái mấy tu sĩ "bảo vệ" Hô Diên Vô Hận, bất cứ lúc nào cũng muốn lấy mạng hắn là được, Hoàng đế dám mạo muội sát hại hắn sao?
Cho dù muốn giết, Hoàng đế cũng phải hỏi xem ba phái lớn có đồng ý hay không. Giết chết Hô Diên Vô Hận, đội kỵ binh dũng mãnh tất sẽ náo loạn, nếu làm không tốt sẽ dẫn đến một hồi binh biến oanh oanh liệt liệt. Một khi thế lực bên ngoài nhân lúc loạn lạc mà xâm nhập sẽ gây ảnh hưởng đến lợi ích của ba phái lớn, người thuộc ba phái đó không thể cứ ngồi nhìn như thế!
Vì vậy, nói khó nghe một chút chính là lỡ như một ngày nọ, Hô Diên Vô Hận đột nhiên tỏ thái độ muốn ủng hộ một vị vương gia nào đấy, ba phái lớn cũng phải thận trọng cân nhắc ý kiến của hắn. Nếu quả thật có ngày đó, chỉ e ngôi vị của Hạo Vân Đồ sẽ gặp nguy hiểm.
Đừng tưởng rằng nước Tề này thái bình một vùng, đừng tưởng rằng không ai dòm ngó ngôi vị Hoàng đế của Hạo Vân Đồ.
Vì thế, đương nhiên trong lòng Hạo Vân Đồ luôn canh cánh về Hô Diên Vô Hận.

Chương 525: Hô Diên Uy Khóc

Chương 525: Hô Diên Uy Khóc
Nhưng Hô Diên Vô Hận lại không bất trung với nước Tề, cũng không bất trung với Hạo Vân Đồ, y chỉ ngại vì nguyên nhân nào đó không muốn mà phải dùng đến chiêu lấy con gái mình ra liên hôn.
Song, Hạo Vân Đồ không yên tâm, thiên hạ này có rất nhiều nguyên nhân khó xác định, chuyện tương lai ai dám nói rõ ràng, y cần phải cột chặt mình và Hô Diên gia lại với nhau!
Hiện giờ Ngọc Thương đến khiến Hạo Vân Đồ có cơ hội, Ngọc Thương cũng được xem như là lão sư của Hô Diên Vô Hận. Thân là sư trưởng, so với những người khác thì ông ta khuyên nhủ tốt hơn.
Đối với việc này, ba vị chưởng môn cũng không dám nói gì.
Ngọc Thương nghe vậy thì hơi im lặng, danh tiếng của ông ta cũng không uổng phí, tất nhiên hiểu ra một vài chuyện.
Ý đồ của Hoàng đế đã quá rõ. Đừng nói Hô Diên Vô Hận, dẫu là kẻ ngoài cuộc cũng hiểu được. Một khi đứa con nào đó của Hô Diên Vô Hận cưới công chúa, Hoàng đế tất sẽ can thiệp vào chuyện nhà Hô Diên; không phải can thiệp chuyện nhà gì, mà là ai cưới công chúa, Hoàng đế sẽ nâng đỡ người đó. Người được nâng đỡ tất sẽ trở thành gia chủ tương lai của Hô Diên gia, Hạo Vân Đồ nhất định cho người đó thăng quan tiến chức, liệu có bao nhiêu kẻ ngăn lại được?
Mấu chốt chính là e rằng Hạo Vân Đồ không chỉ nâng đỡ đơn giản như vậy, vì khi nâng đỡ một người, làm không ổn thỏa sẽ thành chèn ép những đứa con trai khác của Hô Diên Vô Hận.
Rõ ràng là Hô Diên Vô Hận không muốn bàn tay Hoàng đế thò vào nhà mình, điều đó sẽ khiến nhà hắn thêm loạn, chuyện nhà và chuyện nước gộp chung lại, đối với Hô Diên gia tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt.

Nếu Hô Diên Vô Hận dễ dàng đồng ý đến thế, có lẽ Hạo Vân Đồ đã không nhờ tới Ngọc Thương rồi.
Ngọc Thương cũng hiểu ý Hạo Vân Đồ, y có ý trao đổi: Ngươi giúp ta thúc đẩy hôn sự, ta sẽ giúp ngươi tìm được Ngưu Hữu Đạo!
Ngọc Thương trầm ngâm nói: “Ta cũng có nghe nói đến đứa con nhỏ của Hô Diên gia, hắn là một tiểu tử bướng bỉnh, ăn chơi trác táng, chỉ e không xứng với Trưởng công chúa!"
Hạo Vân Đồ nói: "Nếu quả thật là bùn nhão không trát nổi thành tường, quả nhân đã không nhắc tới chuyện này rồi. Quả nhân vẫn luôn chú ý đến tiểu tử đó, ngoài thô trong kỹ, tuyệt đối không hề quá quắt như vẻ bề ngoài. Huống hồ, con gái của quả nhân từ nhỏ đã bị chiều hư, cũng là một đứa nhóc khiến người ta đau đầu, gả đến đâu cũng không ổn, đứa trẻ ngoan không xứng với nó, cần một nam nhân dám quản giáo nó! Một đứa đợi gả, một đứa đợi cưới, hai đứa nó chính là một đôi do trời đất tạo thành!"
Nếu Hạo Thanh Thanh nghe được lời này, có lẽ sẽ phát điên ngay, lão cha dám nói con gái mình như vậy đấy.
Ngọc Thương: “Nói không chừng vẫn còn người hợp với Trưởng công chúa hơn."
Hạo Vân Đồ: “Quả nhân lại thích tiểu tử Hô Diên kia!"
Nói đến nước này, Ngọc Thương im lặng một hồi rồi chậm rãi gật đầu: "Được! Trai lớn cưới vợ, gái lớn gả chồng, đây cũng là chuyện tốt đẹp. Sau khi xuất cung, ta sẽ đến nhà Thượng tướng quân để tác hợp!"
“Làm phiền tiên sinh rồi!” Hạo Vân Đồ mừng rỡ, hai tay nâng chén và nói: "Quả nhân kính tiên sinh!"
Ngọc Thương đáp lễ.
Ba vị chưởng môn nhìn nhau, không nói câu nào, hơn nữa cũng không định nhúng tay vào chuyện này. Chuyện giữa Hoàng đế và Hô Diên Vô Hận, bọn họ có giúp cũng không thích hợp cho lắm.
Đặt chén rượu xuống, Hạo Vân Đồ lập tức quay đầu nói với Bộ Tầm: "Chung phu nhân từ xa vượt ngàn núi vạn sông tới bái sư, cực kỳ mệt mỏi, sao có thể để Chung phu nhân bôn ba vậy được? Ngươi lập tức phái người đi tìm, phải mau chóng tìm được tung tích của Ngưu Hữu Đạo ngay bây giờ!"

“Dạ!” Bộ Tầm khom người đáp lại.
Về hướng đi của Ngưu Hữu Đạo, Bộ Tầm sớm đã nắm được, đương nhiên ông ta hiểu ý của Hạo Vân Đồ.
Trước đó y nói không biết, đảo mắt một cái đã tự vả miệng. Nếu Ngọc Thương có thể tác hợp hôn sự của Trưởng công chúa, đương nhiên bên này cũng có thể tìm được tung tích của Ngưu Hữu Đạo; nếu chuyện tác hợp không thành thì sẽ là kết quả khác, bên này cũng chẳng dễ chơi.
Mà Ngọc Thương cũng xem như hết lòng tuân thủ lời hứa. Trước khi tiệc rượu kết thúc, ông ta nói mình xuất cung rồi sẽ đi thẳng tới nhà Thượng tướng quân Hô Diên để bàn chuyện hôn sự.
Hạo Vân Đồ mừng rỡ, lập tức sai Bộ Tầm chuẩn bị xe ngựa đưa Ngọc Thương tới đó...
“Gần đây tâm trạng lão đại có vẻ không đúng."
Trong quán Đậu Hũ, đám người Ngưu Lâm ra ngoài huấn luyện rồi trở về, phát hiện Viên Cương ngồi một mình trong đình, dựa vào cột, ôm một vò rượu mà uống. Bọn họ không khỏi nói thầm với nhau đôi câu.
Hai ngày qua, Viên Cương không tham gia huấn luyện cùng bọn họ, hắn ta cứ buồn bã, một mình ở nhà; mà hắn ta lại không phải kiểu người uống rượu hỏng việc, nên tình cảnh hắn ta ôm vò rượu không buông như thế, mọi người chưa từng nhìn thấy bao giờ.
"Hu hu…”
Kế đó có người khóc nức nở chạy tới, mọi người vừa quay đầu lại là thấy ngay, bọn họ trợn mắt há mồm ngay tức khắc, thấy Hô Diên Uy vừa khóc sướt mướt vừa chạy vào.
Viên Cương quay đầu nhìn lại, ngây ngẩn cả người, khó mà tưởng tượng được kẻ mặt dày mày dạn, ăn chơi trác táng như Hô Diên Uy lại khóc.
Hô Diên Uy chạy đến bên cạnh Viên Cương, đoạt lấy vò rượu trong tay hắn ta rồi ngửa đầu tu ừng ực ừng ực, rượu chảy hai bên khóe miệng xuống làm ướt cả quần áo.
Bỏ vò rượu xuống, Hô Diên Uy đặt mông ngồi, ngửa mặt lên trời rơi lệ, tỏ vẻ đau lòng muốn chết.
“Tam thiếu gia, muốn khóc thì ra ngoài mà khóc." Viên Cương lên tiếng khiển trách, hắn ta vốn đã phiền lòng, bây giờ lại nhìn một nam nhân cao lớn khóc nức nở, trong lòng càng phiền thêm.

Hô Diên Uy nâng tay áo lau nước mắt, quay đầu nhìn hắn ta: "Huynh đệ sắp sống không nổi nữa, huynh không hề có một chút đồng cảm sao?"
Viên Cương: “Vừa mới được cho một khoản tiền lớn, sao lại sống không nổi nữa?"
“Tiền tính là cái rắm gì!" Hô Diên Uy căm phẫn, giương nanh múa vuốt: "Chỉ cần huynh có thể giúp ta giải quyết chuyện phiền toái này, mỗi tháng ta sẽ cho huynh toàn bộ số tiền!"
Quái thật, ngay cả tiền cũng không cần, chẳng hề giống với Tam thiếu gia Hô Diên Uy mà mình quen một chút nào! Viên Cương nhìn hắn rồi hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"
Không hỏi thì tốt, vừa hỏi xong, Hô Diên Uy khóc rống lên ngay tức khắc: "Trong nhà bảo ta phải cưới Trưởng công chúa!"
Nói đến Trưởng công chúa, Viên Cương lại nghĩ đến nữ nhân kia ở Băng Tuyết các ngẩng đầu ưỡn ngực kiêu ngạo nói rằng thích mình, đó là một nữ nhân rất có cá tính. Hắn ta không khỏi cảm thấy lạ: "Chẳng phải cha ngươi vẫn luôn phản đối ngươi cưới nàng ấy ư? Tại sao lại đột nhiên đồng ý thế?"
Hô Diên Uy vừa mở miệng đã mắng: "Tất cả cũng tại lão bất tử mù quáng thích xem náo nhiệt gì đó, đời này của lão tử coi như bị hỏng trong tay ông ta rồi, làm sao ta lấy con tiện nhân Hạo Thanh Thanh kia được? Cưới nó về rồi, lão tử đây còn đường sống à?"
Hắn vừa mắng lão sư của cha mình là lão bất tự, vừa mắng Trưởng công chúa là tiện nhân, có thể thấy tâm trạng hắn phẫn uất đến độ nào.
Thật ra Ngọc Thương tìm tới cũng không quá miễn cưỡng Hô Diên Vô Hận, ông ta chỉ nói là Hoàng đế nhờ mình mai mối, sau đó đề nghị Hô Diên Vô Hận hoặc là buông bỏ binh quyền, hoặc là bảo con trai cưới Trưởng công chúa. Nếu không thì cứ tiếp tục như vậy cũng không có biện pháp, trừ phi ngươi muốn cậy vào binh quyền trong tay mà trở mặt với Hoàng đế!
Tuy nhiên, Ngọc Thương cũng trịnh trọng nhắc nhở Hô Diên Vô Hận: Nếu ngươi chịu buông bỏ binh quyền, đồng thời không chịu để con trai cưới Trưởng công chúa, vậy tức là đắc tội Hoàng đế quá mức, khiến thể diện Hoàng đế bị mất sạch. Không có binh quyền che chở, chẳng khác

nào bỏ đi ảnh hưởng đối với ba phái lớn kia, sớm muộn Hoàng đế cũng tìm Hô Diên gia các ngươi tính sổ!
Hô Diên Vô Hận làm sao mà không rõ đạo lý này, hắn chỉ đang kéo dài, vẫn luôn kéo dài, cố tình phóng túng cho con trai ăn chơi đàng điếm, hy vọng Hoàng đế có thể thay đổi ý định, nhằm bảo vệ Hô Diên gia vững vàng.

Chương 526: Người Của Giáo Sự Đài (1)

Chương 526: Người Của Giáo Sự Đài (1)
Ngọc Thương tìm tới cửa. Ngay cả Chưởng môn ba phái lớn mà Hoàng đế cũng mời ra, lại nhờ lão sư của mình tới làm mai, Hô Diên Vô Hận liền biết đây là quyết tâm của Hoàng đế, bám lấy con hắn không buông, nếu hắn không đồng ý thì e không ổn!
Có một số việc, nếu như cuối cùng không thể tránh khỏi, hắn đành phải thuận nước đẩy thuyền, cho lão sư một lời thuận nước giong thuyền, đồng ý với hôn sự này!
Sau khi hỏi tình hình chung chung, Viên Cương cũng thổn thức không thôi, có một chút thông cảm với Hô Diên Uy. Chức Phò mã này không hề dễ làm, có lẽ người khác sẽ nghĩ 'thấy kẻ sang bắt quàng làm họ', nhưng đối với Hô Diên gia mà nói, đây chưa chắc là chuyện tốt, nhà họ không cần thiết phải cưới một vị tổ tông về.
Viên Cương cất lời khuyên giải, an ủi: “Có lẽ Trưởng công chúa hơi điêu ngoa, nhưng vẫn không đến mức tỏ ra uy phong ở Hô Diên gia đâu..."
“Hừ!” Hô Diên Y hừ một tiếng, cắt ngang lời hắn ta: "Đó mà là chuyện tỏ ra uy phong à? Huynh tưởng ta khờ thật sao? Huynh cho rằng ta không biết lý do mà Hoàng đế muốn ta cưới con gái hắn ư, còn không phải do hắn nhìn trúng binh quyền trong tay cha ta à? Đó mới thật là mục đích kết thân đấy, nếu ta thật sự cưới con tiện nhân kia, Hô Diên gia sẽ không được yên bình! Hoàng đế muốn chèn ép hai ca ca ta, mai này huynh đệ bọn ta làm sao mà ở chung được đây? Mẹ nó, Hạo Vân Đồ, thứ lòng lang dạ sói..."
Viên Cương ngắt lời hắn: “Tam công tử nói năng cẩn thận!”
“An huynh, nếu huynh thật sự xem ta là huynh đệ thì cho ta mượn một ít tiền đi!" Hô Diên Uy lau nước mắt, vươn tay đòi tiền.

Viên Cương ngạc nhiên: “Quán vừa mới phát tiền cho ngươi, chưa đủ cho ngươi tiêu xài sao?"
“Ta đã như vậy rồi mà còn không cho ta chơi gái thoải mái nữa! Huynh có cho hay không hả?" Hô Diên Uy cứ mãi duỗi tay ra.
Chuyện đã thành thế rồi, Viên Cương có thể làm gì đây. Hắn ta rất thông cảm, bảo Hô Diên Uy viết giấy rồi cho hắn mượn ba nghìn đồng vàng! Hô Diên Uy cầm tiền, lau nước mắt rồi bỏ đi rất dứt khoát kiên quyết, không thèm ngoảnh lại.
Viên Cương cũng cho rằng hắn chỉ muốn chơi cho thoải mái, mãi đến khi đã qua nửa đêm, cả quán Đậu Hũ bị một đám người ngựa bao vây; mãi đến khi Hô Diên gia tự mình điều động binh mã tới bắt Hô Diên Uy, Viên Cương mới hiểu ra mục đích mà hắn vay tiền.
Hô Diên Uy bỏ trốn, ngay từ đầu thằng nhóc này đã không tính đến việc trả tiền, lại còn đào hôn!
Bị giày vò như vậy, đêm nay ai cũng đừng hòng thanh thản.
Ngày hôm sau, Cao chưởng quỹ đến hậu viện tìm được Viên Cương. Ông ta chịu đựng một đêm, tỏ vẻ mệt mỏi, cười khổ: "Chủ nhân, đã tìm được Tam thiếu gia rồi ạ, mọi người có thể an tâm."
Hôm nay Viên Cương không đến đúng giờ quán Đậu Hũ khai trương. Hắn ta vẫn luôn ở bên Hô Diên gia để chờ tin tức, dù sao thì phí chạy trốn của Hô Diên Uy cũng do hắn ta cấp cho.
Viên Cương hỏi: “Tìm được ra sao?"
Cao chưởng quỹ: “Ôi, chạy cũng không quá xa, bắt được ở nơi cách đây hơn hai trăm dặm. Nghe nói là bị truy đuổi nên trốn vào đống cỏ khô ở bãi chăn nuôi, rồi bị lục soát nên bắt được, sáng hôm nay đã áp giải về rồi. Ôi trời ơi, cả người ngài ấy thảm hại, người đầy cỏ vụn, tội gì phải thế!"
Viên Cương im lặng, không biết làm sao để nói tốt cho Hô Diên Uy. Hắn cũng quá vô dụng, mới đó đã bị bắt lại, không có bản lĩnh còn chạy trốn làm gì?
Viên Cương không ngờ, ngay từ đầu Hô Diên gia thật sự chẳng biết Hô Diên Uy chạy hướng nào, nhưng chuyện này lại kinh động tới Hoàng đế. Làm sao Hạo Vân Đồ có thể để hắn chạy chứ, y lập tức lệnh cho Giáo

Sự đài phải tìm được người, rất nhanh đã theo dõi được Hô Diên Uy đi vào một bãi chăn nuôi đổi ngựa dọc đường.
Giáo Sự đài vẫn chưa trực tiếp bắt người, Hạo Vân Đồ cũng có sĩ diện đấy chứ, sao có thể hung hăng tóm lấy nam nhân không muốn cưới con gái mình, bắt hắn về để cưới con mình chứ.
Dù sao thì cũng đã có người lặng lẽ truyền tin tới Hô Diên gia, bảo người bên Hô Diên gia tự mình hành động.
Hô Diên gia lập tức phát lệnh, điều động đội kỵ binh dũng mãnh vây bắt Hô Diên Uy ở gần hướng mà hắn chạy trốn.
Mấy ngàn quân tinh nhuệ quét ngang qua chỉ để bắt một mình Hô Diên Uy, hơn nữa vị trí mục tiêu rõ ràng như vậy, lại thêm tu sĩ phối hợp ra tay, Hô Diên Uy chỉ là một con chó chết chủ lẻ loi thì chạy hướng nào được? Mới đó họ đã bắt hắn về rồi!
Cao chưởng quỹ lấy ra ba tờ chi phiếu trị giá 1000: "Chủ nhân, Tam thiếu gia mượn tiền của ngài, Thượng tướng quân bảo ta trả lại cho ngài để Tam thiếu gia hết nợ."
Viên Cương nhận lấy, giấy nợ vẫn còn trong người hắn ta, hắn ta thuận lấy ra giao cho Cao chưởng quỹ rồi hỏi: "Người đã bị bắt về rồi sao nữa?"
Cao chưởng quỹ thở ngắn than dài: "Phải nói là vô cùng thê thảm đó, Thượng tướng quân ra lệnh một tiếng là dùng gia pháp để xử, đánh đến khi Tam thiếu gia quỷ khóc sói gào, nói sau này không dám nữa. Chắc là trong thời gian ngắn, Tam thiếu gia không thể xuống giường được chứ đừng nói tới chuyện chạy trốn. Ôi chủ nhân ơi, không có chuyện gì thì ta có chuyện đi trước đây."
Viên Cương lặng lẽ gật đầu...
Không bao lâu, tin tức truyền ra khiến toàn bộ kinh đô nước Tề chấn động.
Người ta đồn rằng lúc lâm triều, Thượng tướng quân Hô Diên Vô Hận cầu thân với Hoàng đế ngay trước mặt bá quan, cầu hôn Trưởng công chúa Hạo Thanh Thanh cho con trai Hô Diên Uy. Trước mặt bá quan, Hoàng đế mở miệng nói đồng ý.
Miệng vàng lời ngọc, vua không nói chơi, ván đã đóng thuyền.

Về phần đương sự, cho dù là nhà trai hay nhà gái cũng không có quyền từ chối!
Nhưng đối với một số người, điều họ để ý không phải chuyện này.
Trong Bạch Vân Gian, Tô Chiếu và Tần Miên đứng trước một tấm bản đồ. Ngón tay Tần Miên men theo con đường phía Đông, khoa tay múa chân: "Nhìn tuyến đường này, rõ ràng là rời nước Tề, trở về nước Yến!"
Phía bên này nhận được tin tức: có người qua đường vô tình nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo cải trang giả dạng và đệ tử Thiên Ngọc môn. Sau khi bên này biết tin, lập tức sai người ở vùng đó điều tra, quả nhiên phát hiện có đệ tử Thiên Ngọc môn cải trang giả dạng.
“Ta đã biết tên giặc đó xảo trá mà!" Tô Chiếu cắn răng, không dám nói mình sớm đã hoài nghi, bây giờ kết quả đã chứng minh điều nàng suy đoán, nàng kiên quyết nói: "Lập tức liên hệ với cấp trên, nhờ người phối hợp ở mọi ngả đường, nếu không thì bằng mọi giá phải chặn hắn lại! Một khi hắn trốn về quận Thanh Sơn, về tới địa bàn của hắn, nếu động vào nữa thì tổ chức của chúng ta trả giá không nhỏ đâu, ta quyết không thể để hắn trốn về được!"
Nàng sớm đã muốn diệt trừ Ngưu Hữu Đạo, lần này được bên trên cho phép, đương nhiên phải làm hết sức.
“Dạ!” Tần Miên đáp lời, nhanh chóng rời đi.
Nhưng đi ra ngoài không bao lâu, nàng ta lại vội vàng quay về, mở miệng nói: "Tên giặc họ Ngưu gian trá, đi hướng Đông để khiến chúng ta sai đường, ngược lại hắn đi hướng Tây." Nàng ta giở phần thư mật trên tay ra: "Trên đây có nói tên giặc họ Ngưu đã rời xa khu vực chúng ta quản lý, người của chúng ta có chạy tới cũng không kịp nữa rồi, bảo chúng ta đừng hành động thiếu suy nghĩ để tránh bại lộ!"
“Đi về hướng Tây?" Tô Chiếu kinh ngạc: “Chắc chắn chứ?"
Tần Miên: “Cấp trên có thể trực tiếp ra lệnh cho chúng ta, đương nhiên nắm giữ tin tình báo rất đáng tin cậy, nếu không thì đã chẳng trực tiếp bảo chúng ta ngưng hẳn hành động!"
Tô Chiếu lại nhìn bản đồ một lần nữa: "Đi hướng Tây, tới vị trí nào?"
“Cấp trên không báo cho chúng ta tình huống cụ thể, chỉ nói nguyên nhân để chúng ta ngừng hành động. Tuy nhiên nếu nói hắn đã rời xa khu vực chúng ta quản lý, nói chúng ta có cho người chạy tới cũng không kịp

nữa, hắn là tên giặc đó sắp tới bờ biển rồi. Một khi hắn trốn tới bờ biển, chỗ nào cũng có thể tránh được cả, dù chúng ta tìm tới hắn, cơ bản cũng không có hy vọng." Tần Miên vươn tay chỉ khu vực biển thuộc kinh đô nước Tề.

Chương 527: Người Của Giáo Sự Đài (2)

Chương 527: Người Của Giáo Sự Đài (2)
Vừa nghe nói Ngưu Hữu Đạo tới bờ biển, Tô Chiếu hãi hùng khiếp vía ngay tức khắc, nàng lo hắn sẽ ra tay với số chiến mã kia.
Song ngẫm lại thì mình đã lo quá nhiều rồi, số chiến mã bên Bắc Châu đã sớm ra biển, bây giờ Ngưu Hữu Đạo chạy tới có ích gì chứ? Huống hồ, đội tàu biển vẫn luôn liên hệ với bên này, cả đội đã vòng theo hướng Bắc mà đi, trước mắt thì vị trị đã sớm cách xa bờ biển nước Tề rồi.
Còn nữa, Ngưu Hữu Đạo không thể nào có khả năng biết chuyện chiến mã. không quá khả năng biết kia phê chiến mã sự.
Vả lại, Ngưu Hữu Đạo đã biết hiểu Nguyệt các muốn đối phó hắn, biết thế lực Hiểu Nguyệt các khổng lồ, dù đi đường bộ thế nào cũng không an toàn, định đi đường biển để thoát thân.
Nghĩ thông suốt chuyện này, Tô Chiếu thở ra nhẹ nhàng hơn nhiều, nhưng vẫn hận đến mức ngứa răng: "Bán đứng Lệnh Hồ Thu, tự mình lén trốn đi, làm chúng ta không rõ tại sao lại thế này, tung ra tin tức mình và Lệnh Hồ Thu rơi vào tay triều đình để hấp dẫn sự chú ý của chúng ta hòng tiếp tục che giấu việc mình chạy trốn. Bây giờ lại còn chạy theo hướng Đông, nhưng thực tế lại thoát khỏi bằng hướng Tây, tên giặc này đúng là vô cùng gian trá!"
Tần Miên thở dài: “Đúng vậy! Mưu kế liên hoàn của tên giặc ấy, trông thì đơn giản, thật ra cực kỳ cao minh, các phân đoạn đều được bố trí tỉ mỉ, mọi mặt đều được che giấu vô cùng tốt. Hắn chuồn khỏi chúng ta lâu như vậy, thế mà chúng ta chưa hề nhìn thấu hắn, lại còn bị hắn nắm mũi trâu kéo tới kéo đi, náo loạn như thể lọt vào trong sương mù, đến nỗi không tài nào tập trung lực lượng để tiến hành đuổi giết hắn. Lần này, nếu không nhờ cấp trên nắm được tình hình đúng lúc, chúng ta cứ tập

trung lực lượng chạy đến phía Đông rồi đuổi giết, đợi đến khi phá được trận này, chỉ e hắn đã sớm bỏ trốn mất dạng trên biển rồi."
Nàng ta ngước mắt nhìn bản đồ: "Hắn là hắn sắp tới bờ biển, hy vọng lần này cấp trên có thể tới kịp, bằng không thì sẽ phiền phức lớn!"
Tô Chiếu cười lạnh một tiếng: “Trái lại thì phiền phức cũng không lớn lắm đâu, cùng lắm chỉ khiến hắn đắc ý một lúc thôi!"
Tần Miên im lặng không nói, quả thực can hệ quá lớn, nàng ta không có cách nào nói chuyện Ngụy Trừ giả chết cho Tô Chiếu biết.
Tại sao cấp trên không tiếc trả giá lớn, muốn bóp chết Ngưu Hữu Đạo ngay trong cảnh giới nước Tề?
Nguyên nhân rất đơn giản, ngay cả Lệnh Hồ Thu cũng không biết. Trước mắt, đương nhiên không ai biết Ngụy Trừ giả chết. Ngụy Trừ là người của Kim vương, chỉ cần Ngưu Hữu Đạo còn ở trong cảnh giới nước Tề, Ngụy Trừ sẽ không dám tùy tiện lộ ra, nhưng một khi Ngưu Hữu Đạo rời khỏi nước Tề, rời khỏi phạm vi thế lực Kim vương, ai dám đảm bảo hắn sẽ không đề cập chuyện này với người khác? Đến lúc đó Ngụy Trừ còn sống lại được sao?
Mặt trời lặn trên thảo nguyên là cảnh tượng huy hoàng nơi cuối chân trời.
Dân du mục ngồi trên lưng ngựa, tay quất gậy dài, xua trâu dê và ngựa thành một vòng.
Xa xa, năm người cưỡi ngựa rong ruổi chạy đến, chạy về phía bên này, đó là năm người Ngưu Hữu Đạo.
Tốc độ ngựa cưỡi dần dần chậm lại, hòa vào đàn trâu đàn dê, họ hỏi thăm chủ nhân của trại chăn nuôi, đương nhiên là muốn đổi ngựa mới.
Một tiểu cô nương chỉ tay vào ông cụ đang đứng trên bục gỗ ở phía trước hàng rào, đó chính là chủ nhân của trại chăn nuôi này.
Năm người cưỡi ngựa chầm chậm qua đó, một hán tử cầm gậy dài và phóng ngựa chạy tới, chặn ngang gậy để cản họ lại.
Năm người ghì cương nhìn gã, gã cũng cẩn thận quan sát năm người bọn họ.
Ngưu Hữu Đạo cười hỏi: “Vị bằng hữu này, cớ gì lại cản chúng ta?"
Ánh mắt hán tử nhìn chằm chằm đối phương rồi nói: "Nếu ta không nhìn lầm, hắn ngươi là Ngưu Hữu Đạo."

Gã vừa dứt lời, vẻ ngoai của năm người tựa sóng nước chẳng xao, nhưng trong lòng lại chấn động.
Ngưu Hữu Đạo sờ gương mặt râu quai nón của mình, nheo mắt hỏi: "Vị bằng hữu này nói gì, chúng ta không hiểu."
Hán tử đưa tay vào trong ngực, lấy ra một tấm lệnh bài, đưa ra trước mặt năm người, trên lệnh bài có khắc một con diều hâu u ám, cặp mắt ưng kia trông thật khiếp người.
Quản Phương Nghi hơi co rút khóe miệng, nhìn xem phản ứng của Ngưu Hữu Đạo, thấy hắn giống như không quen biết, bà ta mới ruổi ngựa đến gần, khẽ nói: "Người của Giáo Sự đài."
“Nói vậy vị này chính là Hồng Nương nhỉ!" Hán tử hỏi rõ, thu lại lệnh bài trên tay, bỗng dưng cất tiếng nặng nề: "Bệ hạ có chỉ, mời năm vị ở lại nghỉ ngơi, ngày mai trở về kinh thành, có chuyện quan trọng cần phải thương lượng!"
Chuyện tới bây giờ, đối phương đã nói đến nước này, Ngưu Hữu Đạo đã hiểu rõ. Hắn cho rằng hành tung của mình bí ẩn, thật ra vẫn luôn nằm trong lòng bàn tay Hạo Vân Đồ. Ngưu Hữu Đạo hỏi từ từ: "Không biết có chuyện gì quan trọng cần thương lượng vậy?"
“Bên trên chưa nói, cũng không phải điều ta nên hỏi. Ta đã chuẩn bị xong chỗ nghỉ cho các vị, mời!" Hán tử đưa tay ra mời, sau đó quay đầu ngựa cưỡi rồi dẫn đường phía trước.
Bốn người xung quanh nhìn sang Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo hai gót chân một bụng ngựa đuổi kịp đối phương, đồng thời quan sát khung cảnh xung quanh.
Bốn người nhìn nhau, cũng chỉ biết đuổi kịp.
Bọn họ đi vào trong trại chăn nuôi, quả nhiên lều trại đã được chuẩn bị xong để họ nghỉ ngơi, việc ăn uống trong lều cũng được chuẩn bị tốt, rõ ràng không chỉ nắm giữ hướng đi của họ, thậm chí họ đi đến đâu người ta cũng tính được.
Ngưu Hữu Đạo kiểm tra đồ ăn thức uống một lần, sau khi xác nhận không có vấn đề, hắn mới im lặng ăn uống.
Hắn không ngờ rằng đã đi tới đoạn đường cuối rồi, cùng lắm chỉ cần nửa ngày là có thể tới được mục tiêu, luôn cho rằng có thể thuận lợi thoát

thân, ai ngờ người của Giáo Sự đài lại nhảy ra bảo cả bọn dừng lại. Lúc này đây, trong đầu hắn suy nghĩ rất nhiều chuyện.
Quản Phương Nghi thì đang lẩm nhẩm oán trách ở đằng kia, lại phải quay về rồi, vất vả cực nhọc trốn chạy nhiều ngày vô ích như thế.
Đợi đến khi ăn uống xong xuôi, Ngưu Hữu Đạo mới dùng mắt ra hiệu cho Quản Phương Nghi. Bà ta chui ra khỏi lều với hắn, cùng nhau đi chầm chậm tới chỗ tắm gội trong trại chăn nuôi dưới ánh nắng hoàng hôn.
Có người khiêng túi nước bằng da dê đổ lên người súc vật, hai mắt Quản Phương Nghi tỏa sáng ngay tức khắc: “Dơ muốn chết, ta đi tìm nguồn nước chính để tắm gội một phen đây."
Ngưu Hữu Đạo lên tiếng ngăn cản: “Để Hứa lão lục và Trần bá ở lại đây, nếu không có tu sĩ thì không có ai cản trở chúng ta chuẩn bị đường rút, đợi trời tối rồi thì lập tức bỏ chạy lấy người!"
Mới vừa đi ra hai bước, Quản Phương Nghi dừng lại xoay người, ngạc nhiên nói: “Ngươi muốn kháng chỉ à?”
Ngưu Hữu Đạo: “Kháng chỉ? Ngươi không ở kinh đô nước Tề nên ngu hắn đi rồi à?"
Quản Phương Nghi hiểu rõ ý hắn, hỏi lại: "Ngươi tưởng ngươi đắc tội Hạo Vân Đồ mà có thể an toàn rời khỏi nước Tề à?"
Ngưu Hữu Đạo cũng hỏi lại bà ta: “Ngươi cho rằng lễ vật do Thiên Ngọc môn dâng lên không có tác dụng gì với các thế lực lớn nước Yến sao? Ngươi tưởng các thế lực lớn thuộc cảnh giới nước Yến sẽ để mặc tu sĩ nước khác xông tới, muốn làm gì thì làm à? Hắn là ngươi hiểu rõ, giữa nước này với nước kia chính là ranh giới phân chia ích lợi của các thế lực lớn trong giới tu hành!"
Quản Phương Nghi: “Ngươi nói thì ta hiểu, nhưng ngươi cũng phải hiểu rằng nếu như Hạo Vân Đồ thật sự muốn gây áp lực với Thiên Ngọc môn, Thiên Ngọc môn rất có khả năng sẽ ra tay đối phó ngươi, sức ảnh hưởng của Hạo Vân Đồ tuyệt đối làm được!"
Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi nghĩ ta nán lại quận Thanh Sơn chỉ để du sơn ngoạn thủy à? Ngươi cho rằng ta vì cái gì mà phải liều mạng qua đây để mưu cầu công danh cho hai quận? Ta đây sẽ nói cho ngươi biết, tất cả những gì thuộc về quận Thanh Sơn và quận Quảng Nghĩa đều do ta định

đoạt!" Hắn chỉ vào chóp mũi mình, ngụ ý: Nếu Thiên Ngọc môn dám chọc tới ta, hai quận đấy sẽ thoát khỏi sự khống chế của chúng.
Quản Phương Nghi kinh ngạc, hỏi: "Sức ảnh hưởng của ngươi đối với Thương Triêu Tông lớn đến vậy sao?"
Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi cảm thấy trước mắt, thực lực của Thương Triêu Tông có thể thoát khỏi sự chống chế của Thiên Ngọc môn không?"

Chương 528: Đốt Trại Chăn Nuôi

Chương 528: Đốt Trại Chăn Nuôi
“Vậy ngươi muốn chỉ rõ điều gì?"
“Ta chỉ rõ cái gì cũng không quan trọng, quan trọng nhất chính là ngươi đến quận Thanh Sơn, nơi đó có thể bảo vệ ngươi bình an!"
“Bảo vệ ta bình an? Hạo Vân Đồ tuyệt đối có khả năng gây ảnh hưởng đến triều đình nước Yến, chỉ cần y mở miệng, ngươi cảm thấy tầm quan trọng của mình có thể khiến triều đình nước Yến không nể mặt Hạo Vân Đồ sao? Có nước Tề ủng hộ việc ổn định các nước, ngươi tưởng triều đình nước Yến không dám tấn công quận Thanh Sơn ư?"
“Ngươi không những chuyện bé xé to mà còn xé cho xa, Hạo Vân Đồ không tới nỗi vì ta mà gây động tĩnh lớn đến thế đâu, đối với người ta mà nói sẽ không đáng! Tóm lại ngươi yên tâm, nếu ta không thể tự bảo vệ mình thì sẽ không trốn ở quận Thanh Sơn."
“Lý do!”
“Không cần lý do, sau này ngươi sẽ hiểu." Ngưu Hữu Đạo nói cho có lệ. Bây giờ hắn sẽ không nói cho bà ta biết rằng phủ Vạn Động Thiên và Hải Như Nguyệt đã sớm bị hắn âm thầm kéo xuống nước.
Bây giờ hắn sẽ không nói cho bà ta biết rằng hắn tuyệt đối có sức ảnh hưởng đối với Kim Châu nước Triệu. Cho dù là triều đình nước Yến hay Thiên Ngọc môn, nếu ai dám ép buộc không cho hắn dừng chân lại quận Thanh Sơn, ép hắn không còn đường sống, Kim Châu chỉ có thể liều mạng bảo vệ hắn, đến lúc đó nước Triệu cũng không tài nào khống chế được cục diện!
Triều đình nước Yến cân nhắc hậu quả nếu Kim Châu xuất binh xâm phạm, Thiên Ngọc môn cân nhắc hậu quả nếu hàng xóm to con ở cách vách - quận Thanh Sơn trở mặt!

Đương nhiên, trước mắt ngay cả phủ Vạn Động Thiên và Hải Như Nguyệt đều không biết điều này. Nếu không gặp chuyện bất đắc dĩ, Ngưu Hữu Đạo hắn sẽ không để lộ ra!
Trước mắt hắn nói điểm đến cho Quản Phương Nghi chỉ vì muốn bà ta yên lòng. Ngay cả hai chữ kháng chỉ cũng dám thốt ra, có thể thấy trong lòng bà ta đầy vẻ sầu lo!
“Với lại, ở đâu ra mà kháng chỉ chứ? Ý chỉ đâu?" Ngưu Hữu Đạo tay ra, tỏ ý muốn đòi đồ.
Quản Phương Nghi: “Trong lòng ngươi tự hiểu, người ta có thể nắm rõ hành tung của ngươi, thân phận người của Giáo Sự đài không thể giả được, người bên Giáo Sự đài cũng sẽ không giả truyền ý chỉ!"
Ngưu Hữu Đạo: “Ta không hiểu! Một kẻ tùy tiện chạy tới nói mình có ý chỉ, ta phải tin sao? Dựa vào cái gì? Ta thấy đúng là giả mạo!"
Quản Phương Nghi trợn trắng mắt, hắn cứ một mực nói đùa như vậy, chẳng lẽ mình phải nói rõ ra hay sao?
“Cần phải mau chóng rời khỏi!" Ngưu Hữu Đạo cất giọng kiên quyết, chậm rãi xoay người, nhìn đàn gia súc ở đằng xa đang được chăm sóc, thỉnh thoảng hắn lại nhìn sang người của Giáo Sự đài, từ từ nói: "Có quỷ mới biết Hiểu Nguyệt các xâm nhập vào Giáo Sự đài hay không! Lúc này đây, ngoại trừ người nhà thì ta chẳng tin kẻ nào hết, tuyệt đối không thể giao tính mạng mình vào tay người khác! Đừng nói là Hoàng đế nước Tề, cho dù đó là ý chỉ của lão Thiên vương, ta cũng không thèm để ý!"
Bây giờ hắn không thể nào nói cho Quản Phương Nghi biết chuyện liên quan đến Thương Kính, chuyện hắn và Lệnh Hồ Thu mập mờ lâu như vậy đã bị phá vỡ, trong lòng hắn hiểu rõ lần này Hiểu Nguyệt các có bao nhiêu quyết tâm muốn động tới mình. Quay về kinh đô nước Tề sao? Nói giỡn à! Rút dây động rừng ép hắn phải chạy thoát nhanh hơn thì có!
Quản Phương Nghi im lặng, không thể không thừa nhận, quyết định của Ngưu Hữu Đạo ít nhiều gì cũng có chút lý lẽ...
Trong lều trại, Ngưu Hữu Đạo đứng trước bản đồ, nhìn chằm chằm hồi lâu.
Quản Phương Nghi quanh quẩn ngay bên cạnh.
Thẩm Thu canh gác bên ngoài.

Màn cửa được xốc lên, Trần bá và Hứa lão lục đi vào, Quản Phương Nghi hỏi ngay: "Tình hình sao rồi?"
Hứa lão lục nói: “Đại tỷ, ta đã thử tiếp xúc, đồng thời dò xét nơi này một lần, không hề có tu sĩ tồn tại!"
Quản Phương Nghi lập tức nhìn sang Ngưu Hữu Đạo: "Đùa kiểu gì thế này?"
Ngưu Hữu Đạo cũng không quay đầu lại: “Thẩm Thu!”
Thẩm Thu xốc màn cửa rồi chui vào, đi đến trước mặt hắn: "Đạo gia!"
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Có biết thuyền đang ở đâu chờ chúng ta không?"
Thẩm Thu lắc đầu: “Không biết ạ, Chưởng môn chỉ nói thuyền đang chờ chúng ta ở địa điểm đã hẹn."
Hắn ta thật sự không biết địa điểm đã hẹn chính là nơi hẹn nhau gặp mặt của Hắc Mẫu Đơn, Công Tôn Bố và Ngưu Hữu Đạo. Trên thư mật cũng chỉ nói là "địa điểm đã hẹn", không để bất kỳ ai khác biết nơi đó cụ thể ra sao.
Bây giờ đoàn thuyền trở về - trên cơ bản đã nhanh chóng cách xa khu vực biển nước Tề, chỉ chừa lại một con tàu ở địa điểm được chỉ định gặp nhau bí mật, chờ Ngưu Hữu Đạo tới.
“Trần bá, Hứa lão lục.” Ngưu Hữu Đạo gọi hai người đó qua, chỉ tay vào vị trí đại khái hiện giờ của mọi người trên bản đồ, vẽ một đường cong rồi nói: "Chúng ta đang ở đây, hai người và Thẩm Thu hợp lại, thay đổi lộ trình rồi đi đường vòng, vòng vào cảnh giới nước Tấn. Chúng ta hẹn gặp nhau ở hòn đảo kia thuộc khu vực biển nước Tấn."
Ba người nhìn nhau, Quản Phương Nghi hỏi ngay: "Ngươi có ý gì?"
Ngưu Hữu Đạo: “Lúc này đây chỉ có thể xem như bại lộ, chúng ta phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất mới được. Nếu có kẻ gây bất lợi cho chúng ta, hắn kẻ đó đã nắm được số người bên phe mình. Năm người ở cùng nhau, mục tiêu quá rõ ràng, cần phải tách ra ngay. Lỡ như gặp chuyện cũng giữ lại được niềm hy vọng lớn hơn, không đến mức tất cả đều gặp nạn!"
Quản Phương Nghi nổi giận: "Ngươi muốn đưa họ ra làm mồi dụ địch tới à? Ta không đồng ý!”
Ngưu Hữu Đạo bỗng nhiên xoay người, nhìn chằm chằm bà ta, trầm giọng nói: "Chia làm hai tốp, không ai là mồi cả. Nếu nói mồi thì cả hai

tốp đều là mồi. Nếu quả thực có kẻ muốn gây bất lợi cho chúng ta, chỉ cần không phải kẻ ngốc là biết ngay chúng ta muốn ra biển, kẻ đó sẽ chạy tới bờ biển - trái lại nơi đó sẽ thành chỗ nguy hiểm nhất, đi vòng quanh sẽ an toàn hơn hẳn! Nếu ngươi không muốn thì hai người chúng ta đi vòng, còn bọn họ thì đi thẳng tới biển!"
Quản Phương Nghi bĩu môi, không cãi nữa, đồng nghĩa với việc bà ta tin lời Ngưu Hữu Đạo nói.
Đầu tiên là vì Ngưu Hữu Đạo nói có lý lẽ, sau đó là vì có vết xe đổ của hắn ngay tại đây, trước hết phải để người bên cạnh mình thoát khỏi hiểm cảnh, còn mình thì ở lại hiểm cảnh mà vòng quanh.
Hứa lão lục xen mồm vào nói: "Đại tỷ, Đạo gia nói có lý. Như vậy đi, chúng ta ra bờ biển, tỷ và Đạo gia đi đường vòng!"
“Không được!” Quản Phương Nghi lập tức đổi ý, tị tử bất thị tị tử, nhãn tinh bất thị nhãn tinh(1) mà liếc Ngưu Hữu Đạo một cái, tức giận nói: "Dựa theo lời hắn mà làm đi!"
(1) Mũi không phải mũi, mắt không phải mắt, ý nói nhìn với vẻ không vừa mắt. (zhidao)
Trần bá nói: “Chủ nhân, hay là chúng ta tới bờ biển đi ạ!"
“Các ngươi thật sự tin lời nhảm ruồi của hắn sao? Các ngươi cảm thấy hắn là kẻ chán sống à? Đường hắn đi chắc chắn an toàn hơn thế nữa!"
Quản Phương Nghi trợn mắt, lập tức đưa ra quyết định ngay tại chỗ: "Được rồi, cứ làm như thế đi!"
Ngưu Hữu Đạo cũng không sải bước theo bọn họ, hắn nói với Thẩm Thu: "Lập tức đưa tin cho sư phụ của ngươi. Trời vừa sáng, tàu sẽ lập tức rời khỏi chỗ hẹn gặp mặt, dựa theo đường thủy trước đó mà xuất phát!"
Thẩm Thu sửng sốt một chút: "Ngài không đợi chúng ta sao ạ?"
Phải biết rằng khống chế tàu một lần nữa, nói thì đơn giản, nhưng nếu chi tiết thì có thể xảy ra rủi ro bại lộ hành tung.
Ngươi chẳng thể tùy tiện cản tàu rồi bắt người ta phải chạy tới quận Thanh Sơn xa xôi như thế, tàu nhỏ không thể đi xa, tàu lớn đều thuộc về mấy hộ có tiền, tất cả đều có Kim Sí liên lạc. Chủ tàu mất liên lạc với tàu của mình, tất sẽ bị hỏi thăm, phần lớn người đi biển - vừa nhìn thấy tàu đối phương đã biết đó là nhà ai. Nếu tìm người lái tàu trên lục địa

hoặc chỉ sắp xếp tàu bè, đồng nghĩa với việc ở lại trên lục địa một thời gian dài. Chẳng phải Đạo gia nói lục địa nguy hiểm, phải nhanh chóng thoát khỏi lục địa hay sao?

Ngưu Hữu Đạo: “Đừng hỏi nhiều, cứ làm theo đi!"

Đối với hắn mà nói, nếu trước hừng đông ngày mai mà hắn chưa thể đến được địa điểm hẹn nhau gặp mặt thì tàu không cần thiết phải chờ ở đó nữa.

“Dạ!” Thẩm Thu đáp lại.

Ngưu Hữu Đạo lại quay đầu hạ lệnh: "Đốt trại chăn nuôi, tạo cơn hỗn loạn..."

Chương 529: Tự Tiện Chủ Trương (1)

Chương 529: Tự Tiện Chủ Trương (1)
Một đám hắc y nhân che mặt bay vút dưới màn đêm, tên cầm đầu đứng trên gò cao, ngây ngẩn cả người, nhìn ánh lửa bập bùng thiêu đốt ở đằng xa.
Những tên còn lại lục tục kéo lên gò cả, tất cả đều sửng sốt.
“Là chỗ mà mục tiêu đang ở sao?"
“Tại sao lại bốc cháy?"
Đám người này đúng là đội quân tinh nhuệ nhất của Hiểu Nguyệt các trong khu vực này, bọn chúng vâng mệnh tới gần, bao vây diệt trừ Ngưu Hữu Đạo.
Vốn định đến gần mục tiêu rồi tiến hành bí mật bao vây bố trí, nào ngờ vừa tới đã thấy một màn này...
“Lửa kìa!”
“Cháy rồi!”
“Hàng rào! Trâu dê!"
“Ngựa! Ngựa chạy!"
Thảo nguyên vừa được bao phủ trong màn đêm, đống cỏ khô trong trại chăn nuôi đã bốc cháy tạo nên trận lửa rừng rực, rất nhiều lều trại bị cháy, dân du mục khóc lóc kêu la, thét đến chói tai vì cứu hỏa!
Không biết tại sao mà hàng rào vây quanh bỗng sụp xuống, từng bó cỏ rực lửa cháy sáng giáng xuống từ trời, rơi vào giữa đám súc vật, trâu dê ngựa sợ hãi kêu lên khắp bốn phía.
Hán tử thuộc Giáo Sự đài, trước hết gã xông vào lều của đám người Ngưu Hữu Đạo, kết quả phát hiện lều trại đã bị ngọn lửa lớn nuốt chửng. Gã lại chạy tới chiếc bàn giản đơn được dựng trong trại chăn nuôi, nhưng đâu còn nhìn thấy hướng người đi nữa, chỉ thấy trâu dê ngựa chạy loạn mà thôi.

Song dưới ánh trăng, gã mơ hồ thấy một con ngựa chạy tới. Sau khi nó đến gần, có thể thấy rõ trên lưng ngựa có một nam tử mặc hắc y, dáng vẻ nho nhã thư sinh.
Hán tử thuộc Giáo Sự đài lập tức nhảy xuống, vớ lấy loan đao, nhảy lên ngựa rồi phóng tới ngăn cản đối phương, vung đao quát lên: "Ai đó?"
Nam tử nho nhã chắp tay nói: “Cho hỏi Từ Đức Hải có ở đây không?"
Hán tử thuộc Giáo Sự đài quan sát hắn từ trên xuống dưới: "Tìm Từ Đức Hải có chuyện gì?"
Nam tử nho nhã nói: "Tại hạ là Từ Dung, đệ tử của Ngọc Thương tiên sinh, hiện đang du ngoạn ở vùng này, đột ngột nhận được thư sư phụ gửi tới, dặn tại hạ đến đón Ngưu tiên sinh Ngưu Hữu Đạo về kinh. Trong thư sư phụ nói rằng sẽ có người từ triều đình đến đây tiếp ứng, cùng họ với tại hạ, tên là Từ Đức Hải, không biết các hạ có thể giúp tại hạ hỏi thăm một chút không?"
“Hóa ra là Từ Dung tiên sinh, tại hạ chính là Từ Đức Hải!" Hán tử thuộc Giáo Sự đài chắp tay đáp lễ: "Người tiếp ứng tiên sinh đúng là tại hạ, chỉ là trước mắt có hỏa hoạn, tâm trạng không tốt nên mới mạo phạm tiên sinh ít nhiều, xin hãy bao dung!"
“Không sao không sao!” Từ Dung xua tay, nhìn chằm chằm đám cháy và nhíu mày hỏi: "Được lắm, tại sao lại bị hỏa hoạn?"
Từ Đức Hải quay đầu lại nhìn hắn, trầm giọng nói: "Hắn là có kẻ âm mưu phóng hỏa!"
Từ Dung lập tức truy hỏi: “Ngưu Hữu Đạo đâu?”
“Không thấy, tám chín phần là đám người bọn hắn phóng hỏa, quả thực buồn cười!" Từ Đức Hải cất tiếng oán hận. Hàng năm gã đều canh ở chỗ này, ít nhiều gì cũng có cảm tình với trại chăn nuôi, nào ngờ nó lại bị người ta dùng lửa đốt cháy, gã vui được mới lạ.
Nghe vậy, Từ Dung lập tức vòng ngựa mấy vòng, phóng tầm mắt quan sát mọi nơi...
Trăng sáng mọc trên biển, sóng lớn qua đầu.
Một bóng đen đứng sừng sững trên mặt biển, là một tảng đá ngầm cực lớn. Cách đó không xa, một chiếc thuyền lớn chạy qua.
Chiếc thuyền lớn này không chỉ chạy qua không thôi mà còn chạy đi chạy về nhiều lần.

Trong mắt người ngoài, có lẽ là một chiếc thuyền nào đó đi qua nơi này. Nhưng thật ra, cứ chạy đi chạy về nhiều lần, cũng không dễ dàng làm cho người ta cảm thấy chiếc thuyền đang lưu lại trên vùng biển này.
Đây là chiếc thuyền mà Ngưu Hữu Đạo có hẹn gặp mặt, cũng không phải thuyền chở chiến mã, chỉ là một trong số hai trăm chiếc thuyền chở đồ tiếp tế.
Thuyền chở chiến mã đã sớm đi rồi. Ngưu Hữu Đạo cũng không ngốc nếu cứ để thuyền chở chiến mã ở lại đây. Như vậy quá nguy hiểm. Một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, rất dễ dàng bại lộ chuyện cướp chiến mã của hắn.
Một thuyền chở đồ tiếp tế, khi gặp chuyện, giải thích thế nào cũng được.
Trên boong thuyền, Hắc Mẫu Đơn đứng sóng vai Công Tôn Bố nhìn ra biển.
“Tại sao ngài ấy còn chưa đến?” Hắc Mẫu Đơn có chút lo lắng.
Nàng ta lo lắng không phải là không có nguyên nhân. Mặc dù không biết Ngưu Hữu Đạo rốt cuộc đã làm gì ở kinh thành, nhưng từ tin tức Thẩm Thu truyền đến, mọi người biết được Phù Phương Viên đã đuổi Hồng Tụ, Hồng Phất ra ngoài, về sau lại thoát thân khỏi Lệnh Hồ Thu, khi đó nàng ta đã ý thức được Đạo gia tám chín phần mười đã vạch mặt với Lệnh Hồ Thu.
Trước đó nàng ta đã biết rõ ràng chuyện giữa Ngưu Hữu Đạo và Lệnh Hồ Thu, cũng biết được thân phận của ông ta. Vạch mặt với Lệnh Hồ Thu, cũng đồng nghĩa phải đối mặt với Hiểu Nguyệt các.
Mặc dụ nàng ta đã sớm biết Ngưu Hữu Đạo và Lệnh Hồ Thu không có khả năng cứ tiếp tục như vậy mãi, sớm muộn gì cũng ngả bài thôi.
Nhưng khi ngày đó đến, nàng ta vẫn không nhịn được mà cảm thấy sợ hãi. Hiểu Nguyệt các đáng sợ đến cỡ nào, không phải nàng không biết.
Công Tôn Bố an ủi: “Yên tâm đi, dựa vào tin tức trước đó mà phán đoán, hắn cách nơi này không xa đâu.”
Đúng lúc này, một con Kim Sí vạch phá bầu trời đêm, bay thẳng đến chiếc thuyền, chui vào bên trong một cánh cửa sổ một căn phòng nhỏ trên thuyền.
Hai người nhìn nhau, nhanh chóng rời khỏi boong thuyền bước vào trong khoang thuyền, đến chỗ Kim Sí đang đậu để lấy tin tức.

“Là tin tức Đạo gia bên kia gửi đến sao?” Công Tôn Bố đóng cửa, sau đó hỏi.
Hai đệ tử đang canh giữ bên trong khoang thuyền vội lấy ra mật tín, song song đứng dậy, một người trả lời: “Vâng, là tin tức Đạo gia gửi đến.”
Công Tôn Bố nói: “Mau dịch ra đi.”
“Vâng!” Một đệ tử lên tiếng, nhanh chóng dịch ra nội dung, viết lên trên một tờ giấy rồi đưa cho Công Tôn Bố.
Hắc Mẫu Đơn cũng duỗi đầu sang đọc nội dung mật tín. Sau khi đọc xong, hai người nhìn nhau.
Công Tôn Bố cau mày: “Chuyện gì xảy ra thế? Không phải gặp mặt nhau ở đây sao? Tại sao lại bảo chúng ta xuất phát vào sáng sớm ngày mai, là có ý gì?”
Hắc Mẫu Đơn nghiêm túc nói: “Nhất định là có chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Ngài ấy không muốn chúng ta bị bại lộ. Hãy mau gửi tin hỏi rõ tình huống!”
Công Tôn Bố gật đầu, lập tức hạ lệnh: “Gửi tin tức, hỏi rõ tình huống!”
“Rõ!” Hai tên đệ tử vội vàng chấp hành.
Không bao lâu sau, một con Kim Sí được thả ra ngoài.
Sau đó, Công Tôn Bố và Hắc Mẫu Đơn vừa chờ đợi vừa lo lắng. Lúc thì đi qua đi lại trong khoang thuyền, lúc thì đi qua đi lại trên boong thuyền. Song thời gian chờ đợi lần này cũng không quá dài. Sau hai canh giờ, hai người nhìn thấy một con Kim Sí đang bay trở về.
Hai người một lần nữa bước vào căn phòng nhỏ trên thuyền. Công Tôn Bố hỏi lại câu hỏi kia: “Là tin tức của Đạo gia bên kia sao?”
“Phải!” Một đệ tử cung kính trả lời.
Công Tôn Bố chỉ vào mật tín: “Các ngươi mau dịch ra đi.”
Ông ta quay lại nhìn Hắc Mẫu Đơn: “Từ thời gian Kim Sí bay đi và bay vế, tính một chiều, cùng lắm chưa đến nửa ngày là hắn sẽ đến. Xem ra Đạo gia nói trước khi trời sáng lái thuyền đi cũng không phải là không có lý.”
Hắc Mẫu Đơn nhếch môi. Thật ra, trong lòng hai người cũng chẳng lạc quan cho lắm. Đạo gia bảo bọn họ rời đi vào lúc sáng sớm, cũng không nói sẽ đến đây gặp bọn họ vào lúc sáng sớm.

Sau khi xem nội dung đã được dịch xong, Công Tôn Bố và Hắc Mẫu Đơn đều im lặng.
Hai người không tiện nói quá nhiều trước mặt đệ tử Ngũ Lương Sơn, tránh để cho bọn họ lo lắng, vội rời khỏi căn phòng nhỏ.
Sau khi ra khỏi căn phòng, Hắc Mẫu Đơn gõ cửa phòng Đoạn Hổ, sau đó ngoắc Đoạn Hổ ra hiệu một chút.
Công Tôn Bố nhìn Hắc Mẫu Đơn, cũng không biết nàng ta gọi Đoạn Hổ ra ngoài là có ý gì. Mấy chuyện khiến người ta lo lắng này, càng ít người biết càng tốt.
Đoạn Hổ nhanh chóng bước ra, ba người cùng nhau bước ra boong thuyền. Đoạn Hổ hỏi: “Đại tỷ, sắc mặt của tỷ không tốt, có chuyện gì vậy?”
Hắc Mẫu Đơn đưa mật tín cho gã xem.
Sau khi Đoạn Hổ nhìn qua xong, hơi khó hiểu, hỏi: “Không phải ngài ấy bảo gặp mặt ở đây sao? Tại sao lại bảo chúng ta đến hải đảo nước Tấn, có ý gì vậy?”

Chương 530: Tự Tiện Chủ Trương (2)

Chương 530: Tự Tiện Chủ Trương (2)
Hắc Mẫu Đơn đáp: “Thẩm Thu nói rất rõ ràng, hành tung bại lộ, Đạo gia đang gặp nguy hiểm. Cho nên năm người mới chia thành hai nhóm.”
Đoạn Hổ nhìn Công Tôn Bố rồi lại nhìn Hắc Mẫu Đơn: “Gặp nguy hiểm sao? Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?”
Hắc Mẫu Đơn hỏi: “Ngươi đi với ta một chuyến. Ta và ngươi sẽ giúp Đạo gia thoát khỏi nguy hiểm. Ngươi có sợ hay không?”
Đoạn Hổ ưỡn ngực: “Tỷ không sợ, ta có gì phải sợ?”
Công Tôn Bố giật mình, nói: “Mẫu Đơn muội tử, giúp Đạo gia thoát khỏi nguy hiểm gì chứ? Muội đừng nói giỡn! Mặc dù Đạo gia còn trẻ tuổi, nhưng so với những người mà ta đã gặp qua, luận trí óc và bản lĩnh, không ai qua được hắn. Đạo gia đã sắp xếp xong, chúng ta cứ theo lời Đạo gia mà làm, không cần các ngươi đi giải cứu làm gì!”
Nhưng Hắc Mẫu Đơn lại biết rõ tình huống trong lòng, cũng hiểu Ngưu Hữu Đạo hơn so với những người khác. Tình huống lần này không giống, người đối đầu rất có thể là Hiểu Nguyệt các!
Cho dù không phải Hiểu Nguyệt các, vẫn sẽ có tình huống cực kỳ nguy hiểm xuất hiện. Nếu không đi chung, hắn sẽ không trong thời điểm chuẩn bị gặp mặt lại chia thành hai nhóm làm việc. Theo lý, nhân thủ nhiều hơn, khả năng thành công khi đối đầu với nguy hiểm vẫn cao hơn.
Hắc Mẫu Đơn nói: “Công Tôn huynh, thật ra ta và ngươi đều biết rõ trong lòng, trước mắt Đạo gia chia mọi người thành hai nhóm, nói rõ một khi có việc, nhiều người cũng không dùng được.”
Công Tôn Bố nói: “Chính vì vậy, các ngươi lại càng không thể đi. Biết rõ sẽ gặp nguy hiểm mà còn chạy đến, nếu ngay cả Đạo gia cũng ứng phó không nổi, các ngươi đến thì có tác dụng gì?”

Hắc Mẫu Đơn nói: “Công Tôn huynh, chúng ta theo Đạo gia lâu như vậy, Đạo gia vốn đang trong tình huống phức tạp, nhưng ngài ấy có bạc đãi qua người nào trong chúng ta không? Ngài ấy luôn chiếu cố chúng ta rất tốt. Quận Thanh Sơn cũng vì nể mặt Đạo gia mà tạo điều kiện cho chúng ta. Trong tình huống chúng ta không có uy tín và bản lĩnh, thế lực khắp nơi sẽ không để chúng ta vào mắt. Chỉ có uy tín và bản lĩnh của Đạo gia mới có thể trấn trụ các phương. Đạo gia trời sinh là người cầm lái. Rời khỏi ngài ấy, ta không ổn, huynh không ổn, tất cả chúng ta đều không ổn. Khi chúng ta bị tách ra, Ngũ Lương Sơn huynh sẽ đi theo con đường nào? Cho nên, cho dù là vì chúng ta, Đạo gia tuyệt đối không thể xảy ra chuyện!”

Công Tôn Bố than thở: “Không cần muội nói đạo lý đó, ta cũng biết. Các ngươi định làm gì?”

Hắc Mẫu Đơn đáp: “Có cách chứ! Không phải Đạo gia và Hồng Nương chung một chỗ sao? Ta và Đoạn Hổ vừa vặn cũng tạo thành một cặp!”

Công Tôn Bố hiểu ý của nàng ta, nhưng gương mặt vẫn do dự.

Hắc Mẫu Đơn an ủi tiếp: “Huynh yên tâm đi, tình huống chưa chắc đã xấu như chúng ta đã nghĩ, có thể là do chúng ta sợ bóng sợ gió. Về sau, nếu gặp phải nguy hiểm gì, khả năng đối phương nhận ra hai chúng ta sẽ không cao. Vừa nhìn là biết chúng ta không phải Đạo gia và Hồng Nương, chúng ta hoàn toàn có thể giả bộ hồ đồ mà đi qua. Còn nữa, một khi hai chúng ta hành động xong, lập tức thoát thân ngay, không chờ đối phương đến tìm chúng ta.”

Công Tôn Bố khuyên: “Đừng làm rộn. Đạo gia nói trời sáng, chúng ta phải xuất phát ngay. Các ngươi cũng biết quy củ của Đạo gia rồi, không thể chờ được!”

Hắc Mẫu Đơn nói: “Nếu trước khi trời sáng mà chúng ta còn chưa trở về, huynh cứ việc theo ý của Đạo gia mà rời đi. Chúng ta sẽ đến chỗ của Thẩm Thu gặp mặt mọi người.”

Công Tôn Bố nói: “Muội tử, muội đừng tự tiện chủ trương như thế, chúng ta nên liên lạc với Đạo gia, nghe Đạo gia quyết định đi.”

Hắc Mẫu Đơn nói: “Bên cạnh Đạo gia không có Kim Sí truyền tin, làm sao mà liên lạc?”

Công Tôn Bố im lặng.

Cuối cùng, Công Tôn Bố đành phải trơ mắt nhìn Hắc Mẫu Đơn và Đoạn Hổ bay khỏi thuyền.
Ông ta có ngăn cũng không được. Bây giờ, phụ trách chỉ huy là Hắc Mẫu Đơn. Trong tình huống không có Ngưu Hữu Đạo, Hắc Mẫu Đơn chính là đại diện cho Ngưu Hữu Đạo. Nàng ta nói làm sao thì làm như vậy.
Bóng đêm mông lung trải dài khắp thảo nguyên. Hai bóng đen lướt đi trên thảo nguyên, sau đó dừng lại bên ngoài một nông trường, gọi người gác cổng.
“Hai vị có việc gì không?”
Người gác cổng nông trường hoài nghi hỏi một câu, đánh giá một nam một nữ trước mặt. Đêm hôm khuya khoắt, hai người này lại còn mang theo nón lá.
“Ta muốn mua hai con ngựa!” Người nữ lấy ra một tờ kim phiếu.
Có tiền thì dễ nói chuyện rồi. Người bên trong nông trường nhanh chóng hoạt động, chuẩn bị ngựa cho khách mua.
Hai con ngựa được dắt đến. Người nữ kiểm tra một chút, sau đó nói với người nam:”Đạo gia, được rồi!”
Hai người nhảy lên lưng ngựa, chạy vào trong màn đêm.
Vừa ra khỏi nông trường, người nam hỏi: “Như vậy có được không?”
Người nữ đáp: “Chắc là được. Nếu đối phương muốn tìm kiếm, nhìn thấy nông trường chắc chắn sẽ nghe ngóng.”
Lửa rốt cuộc cũng đã được dập tắt. Nông trường cũng toàn là tro tàn. Đám dân du mục bắt đầu tìm kiếm súc vật bị thất lạc khắp nơi dưới ánh trăng.
Từ Dung đang đứng bên cạnh đống tro bỗng nhiên ngẩng đầu, đột nhiên thấy được mấy con chim lớn xẹt qua bầu trời.
Chưa đầy một lát, một con Kim Sí bay đến, rơi vào tay Từ Đức Hải. Từ Dung thấy vậy, vội vàng bước nhanh đến.
Nhìn qua mật tín một lần, Từ Đức Hải liền bất mãn.
Từ Dung đến gần, hỏi: “Thế nào?”
Từ Đức Hải đáp: “Bên trên có trả lời, hình như đã phát hiện được tung tích của Ngưu Hữu Đạo ở hướng Cửu Đạo Xuyên.”
Từ Dung hỏi tiếp: “Vì sao lại là hình như?”

Từ Đức Hải nói: “Trong thư không nói rõ nguyên nhân. Bên trên bảo chúng ta chuyển lời cho Từ tiên sinh, cứ kiên nhẫn chờ tin tức. Nếu phía kinh thành lên tiếng, bọn họ sẽ cố hết sức, phái người gần đó đuổi theo.”
Dưới bầu trời đầy ánh trăng, hai bóng người bay lượn trên mặt biển, rơi xuống một hòn đá ngầm cao ngất, nhìn chung quanh một lát, sau đó lướt đến chỗ con thuyền thấp thoáng đằng xa.
Hai người không phải ai khác, chính là Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi.
Hạ thấp xuống thuyền, Ngưu Hữu Đạo lấy thanh kiếm đánh ra một chiêu thức.
Cửa khoang thuyền mở ra, Công Tôn Bố xuất hiện, nhưng đối phương đứng chỗ khuất, ông không dám xác nhận.
Nhìn thấy Công Tôn Bố, Ngưu Hữu Đạo lột râu quai nón xuống.
Công Tôn Bố mừng rỡ vô cùng, chắp tay nói: “Đạo gia, rốt cuộc ngươi cũng đã đến!”
Ngưu Hữu Đạo nhìn xung quanh, thở phào một hơi, nói: “Đúng vậy, cuối cùng ta cũng đã đến. Đi thôi, lái thuyền!”
“À...” Công Tôn Bố khó xử: “Đạo gia, Hắc Mẫu Đơn và Đoạn Hổ đã lên bờ, vẫn còn chưa trở lại.”
Ngưu Hữu Đạo đang định bước vào căn buồng nhỏ, lập tức ngừng lại, quay đầu nhìn vào bờ: “Lên bờ?”
Công Tôn Bố thở dài: “Hắc Mẫu Đơn lo ngươi gặp nguy hiểm, đã cùng với Đoạn Hổ lên bờ, nói giúp ngươi thoát khỏi nguy hiểm.”
“Giúp ta thoát khỏi nguy hiểm?” Ngưu Hữu Đạo nheo mắt, quay hẳn người lại, nhìn thẳng vào Công Tôn Bố, quát lớn: “Tình huống như thế nào?”
Tiếng quát này khiến cho Lục Ly Quân phải nhìn lại.
“Trước đó, chúng ta nhận được tin tức yêu cầu chúng ta phải xuất phát vào lúc sáng sớm. Hắc Mẫu Đơn đoán rất có khả năng Đạo gia đang gặp nguy hiểm...” Công Tôn Bố đem tình huống lúc đó thuật lại rõ ràng.
Quản Phương Nghi chớp mắt, trong lòng thổn thức. Mặc kệ Hắc Mẫu Đơn làm đúng hay sai, không thể phủ nhận nàng ta là một thuộc hạ trung thành. Trong thế đạo bây giờ, người như vậy rất khó có được!

“Hồ nháo!” Ngưu Hữu Đạo mắng to, đập thanh kiếm mấy lần xuống boong thuyền: “Ta không cho thuyền cập bờ chính là muốn các ngươi chờ trên biển, bọn họ còn chạy lên bờ làm gì? Ai bảo các ngươi chạy lên bờ?”

Câu hỏi này khiến Công Tôn Bố không biết trả lời như thế nào? Nhưng Công Tôn Bố cũng đã nhìn ra, có thể khiến cho Ngưu Hữu Đạo tức giận như vậy, nguy hiểm là có thật, trong lòng không khỏi lo lắng cho Đoạn Hổ và Hắc Mẫu Đơn.

Sắc mặt Ngưu Hữu Đạo vô cùng khó coi, đi qua đi lại trên boong thuyền, thỉnh thoảng nhìn lên bờ, ánh mắt hiện lên sự lo nghĩ.

Trước đó hắn đã cảm thấy rất lạ. Sau khi thoát thân khỏi nông trường, hắn đi đường rất thuận lợi, hoàn toàn không cảm nhận được dấu hiệu bị theo dõi.

Chương 531: Gặp Nạn

Chương 531: Gặp Nạn
Hắn còn cho rằng là do hắn quá lo lắng, chứ hoàn toàn không có tình huống mà hắn lo sợ xuất hiện, một chút lực cản cũng không có.
Bây giờ xem ra, hoặc là do hắn quá lo lắng, hoặc là nhờ Hắc Mẫu Đơn phát huy tác dụng, giúp hắn dụ đám người truy lùng sang hướng khác.
Đạo lý rất đơn giản. Từ nguy hiểm tồn tại kia, từ thời gian chênh lệch, còn có trạng thái địch ta, hắn đã có thể đưa ra phán đoán nhất định.
Chỉ mong là do hắn suy nghĩ quá nhiều, và hy vọng nguy hiểm sẽ không tồn tại.
“Bọn họ có mang theo Kim Sí hay không?” Đứng trên mép thuyền, Ngưu Hữu Đạo quay lại hỏi một câu.
Công Tôn Bố trả lời: “Không có!”
Ngưu Hữu Đạo hỏi tiếp: “Bọn họ có nói đi hướng nào không?”
Công Tôn Bố lắc đầu: “Không có, chỉ nói nếu chẳng may không chờ được, bọn họ sẽ đến chỗ đám người Thẩm Thu, và gặp mặt chúng ta ở đó.”
Đùng! Ngưu Hữu Đạo lại chọc thanh kiếm trong tay xuống boong thuyền, tức giận đến không chỗ phát tiết.
Không có Kim Sí, hắn không thể liên lạc được với hai người Hắc Mẫu Đơn, không biết bọn họ đi đâu, cũng không cách nào tìm được bọn họ.
Lục địa lớn như vậy, chỉ dựa vào mèo mù đụng chuột chết thì chẳng khác gì mò kim dưới đáy biển, hoàn toàn không thực tế.
“Đạo gia, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?” Công Tôn Bố hỏi một câu, ý là có cần lái thuyền đi nữa hay không?
Ngưu Hữu Đạo cả giận nói: “Còn có thể làm sao? Chờ!”
Quản Phương Nghi vốn muốn đùa giỡn một câu. Khi nhìn thấy địa điểm gặp mặt này, bà ta có chút không vui, cảm thấy Ngưu Hữu Đạo quá quỷ

quyệt, ngay cả đám người Trần bá cũng không chịu tiết lộ, rõ ràng là đang đề phòng.
Nhưng bây giờ nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo tức giận như vậy, bà ta đành phải nén lại.
Một dãy núi kéo dài, vô cùng hiểm trở có tên Cửu Đạo Xuyên.
Dưới chân núi, hai con tuấn mã đang rong ruổi.
“Đại tỷ, không ổn rồi!”
Đoạn Hổ đang ngồi trên lưng ngựa, thỉnh thoảng quan sát bốn phía, đột nhiên kinh hô một tiếng.
Hắc Mẫu Đơn quay đầu nhìn theo hướng Đoạn Hổ nói, chỉ thấy dưới bầu trời đầy ánh trăng, liên tiếp mấy bóng đen lướt qua, rõ ràng là loại chim cỡ lớn.
Sắc mặt Hắc Mẫu Đơn thay đổi. Sự việc đã vượt ra khỏi dự liệu của nàng ta. Nàng ta muốn gây ra động tĩnh, sau đó chạy trốn vào nơi hiểm yếu, muốn dựa vào địa lợi để dễ dàng thoát thân, nhưng nàng ta thật sự không nghĩ đến đối phương lại vận dụng phi cầm cỡ lớn để đuổi theo, thậm chí còn rất nhiều.
Theo nàng ta được biết, một con phi cầm cũng có giá trên trời, hoàn toàn không ngờ sẽ có người vận dụng phi cầm cỡ lớn để đuổi bắt như vậy.
Trước đó, nàng ta cảm thấy hy vọng thoát thân rất lớn, nhưng bây giờ đối phương sử dụng phi cầm cỡ lớn đuổi theo, tốc độ phản ứng nằm ngoài dự đoán của nàng, chưa được bao lâu đã đuổi kịp, không còn thời cơ để thoát thân nữa.
Nàng ta không cho rằng những con phi cầm cỡ lớn này chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua, không phải nhằm vào bọn họ.
Nàng ta biết lần này phiền phức rồi, nguy hiểm thật rồi!
“Đi!” Hắc Mẫu Đơn la lên một tiếng, lao ra khỏi yên ngựa, bay thẳng lên trên núi.
Đoạn Hổ cũng phi thân đuổi theo. Hai người bỏ lại ngựa, ném luôn chiếc nón lá trên đầu, lộ ra gương mặt, hoảng hốt đào thoát.
Trên không trung, năm con phi cầm chia ra xung quanh tìm kiếm, chợt cao chợt thấp.
Một con phi cầm bay sát mặt đất, lướt qua hai con ngựa không còn thấy người, sau đó nghiêng người sải cánh bay lên không trung, đuổi theo hai

người đang chạy lên núi.
Éc! Phi cầm kêu lên một tiếng bén nhọn cảnh báo.
Bốn con phi cầm đang bay trên không trung lập tức chuyển hướng, vỗ cánh tăng tốc độ đuổi theo.
Rất nhanh, Hắc Mẫu Đơn và Đoạn hổ đã chạy lên đỉnh núi. Một bên là một hạp cốc, bên trong là dòng nước chảy xiết.
Một con phi cầm xoay quanh trên đỉnh đầu hai người. Hai con thì vây quanh người, một con bay xuống hẻm núi đối diện, còn một con thì bay qua bay lại bên trên dòng nước trong hạp cốc.
Trên năm con phi cầm có ba người đang điều khiển, người nào cũng đội bồng đen che nửa mặt, hoàn toàn không nhìn thấy rõ gương mặt.
Nhưng từ bộ râu ria và nếp nhăn trên gương mặt bọn họ, xem ra tuổi tác cũng không nhỏ.
Con đường chạy trốn đã bị cắt đứt hoàn toàn, đồng thời còn bị bao vây, trong lòng Hắc Mẫu Đơn và Đoạn Hổ vô cùng khẩn trương lẫn lo lắng.
Nói bọn họ không sợ chính là giả.
Một người điều khiển một con phi cầm bay xuống đối diện hai người, nhìn kỹ dung mạo cả hai.
Đối với người có kinh nghiệm mà nói, hai người này vừa nhìn là biết không có dịch dung.
Rất rõ ràng, bất luận màu da và tư sắc của Hắc Mẫu Đơn hoàn toàn không hợp với Quản Phương Nghi. Mà tuổi tác của Đoạn Hổ cũng không phù hợp với Ngưu Hữu Đạo, còn lớn hơn hắn, không thể nào là Ngưu Hữu Đạo được.
Hắc Mẫu Đơn trầm giọng nói: “Các ngươi là ai? Vì sao lại đuổi theo chúng ta không buông?”
“Các ngươi không phải Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi. Các ngươi giả mạo bọn họ là muốn dụ chúng ta đi. Nói, Ngưu Hữu Đạo ở đâu?” Người kia quát hỏi.
Hắc Mẫu Đơn nói: “Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì!”
“Ngươi còn dám mạnh miệng!” Người kia lật tay đánh ra một chưởng.
Chưởng ảnh màu xanh to như mặt bàn đánh ra.
Hai người kinh hãi, tránh cũng không thể tránh. Đối phương vừa ra tay, hai người đã biết thực lực của ông ta cao hơn mình.

Nhưng hai người liên thủ xông xáo giới tu hành nhiều năm, cũng coi như phối hợp ăn ý.
Hắc Mẫu Đơn dốc hết tu vi, song chưởng đánh ra.
Hai tay Đoạn Hổ áp vào lưng Hắc Mẫu Đơn, dùng hết một thân tu vi để trợ lực, chống đỡ công kích của đối phương.
Oành! Chưởng ảnh màu xanh công phá phòng ngự liên thủ của hai người.
Hai tay Hắc Mẫu Đơn bị hất ra, có thể nghe được âm thanh xương cốt đứt gãy, nàng ta ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu tươi.
Ầm! Đoạn Hổ đằng sau cũng bị dư chấn của Hắc Mẫu Đơn, cũng phun ra một ngụm máu, nhưng đa phần lực công kích đều bị Hắc Mẫu Đơn tiếp nhận, Đoạn Hổ vẫn còn tốt hơn rất nhiều.
Hai bóng người bị một chưởng đánh bay, tuần tự rơi xuống dòng nước xiết bên trong hạp cốc.
Phi cầm đang bay lượn bên trong hạp cốc liền bay đến. Một người phi thân ra, lật tay lấy một viên Dạ minh châu, chui tọt vào trong nước đuổi bắt hai người.
Đoạn Hổ vừa mới rơi vào trong nước, vội ôm chầm lấy Hắc Mẫu Đơn đã mất đi sức chiến đấu, liều mạng thuận theo dòng nước xiết mà trôi đi. Gã biết con sông này có lẽ là hy vọng thoát thân duy nhất của cả hai.
Sau lưng dường như có một luồng ánh sáng đang đuổi theo, khiến Đoạn Hổ luống cuống.
Trong lúc hoảng loạn, tìm được bất cứ cơ hội nào, gã cũng sẽ không bỏ qua. Đây chính là bản năng cầu sinh. Tay của gã chạm đến một nơi không biết là cửa hang hay là lỗ hổng của vách đá, chỉ chui được một người. Đoạn Hổ cũng không quản nhiều như vậy, một tay kẹp lấy Hắc Mẫu Đơn đẩy vào bên trong.
Thấy Hắc Mẫu Đơn có thể chui hẳn vào trong, nói rõ bên trong còn có không gian, gã cũng vội chui vào.
Sau khi tiến vào, gã phát hiện đây chính là một thủy động, cũng không biết rộng bao nhiêu, vội ôm lấy Hắc Mẫu Đơn núp vào một chỗ, không dám có bất kỳ cử động nhỏ nào, một tay che miệng Hắc Mẫu Đơn, để mùi máu tươi từ miệng và mũi của nàng ta không bốc ra ngoài.

Sau khi ánh sáng bên ngoài đã mất hút, Đoạn Hổ vội vàng lui về sau để thăm dò, lại phát hiện có một cái lỗ nhỏ.

Ngay từ đầu, gã không để ý đến cái lỗ nhỏ này, cứ ôm Hắc Mẫu Đơn bơi về phía không gian rộng lớn hơn. Khi hai người nổi lên khỏi mặt nước, gã cũng không biết không gian bên trong rộng lớn bao nhiêu.

Gã định ôm Hắc Mẫu Đơn lên bờ, nhưng nghĩ lại, lại lặn xuống nước, tìm đến lỗ nhỏ trước đó. Gã phát hiện không gian bên trong có thể chứa được ba bốn người, vội nhét Hắc Mẫu Đơn vào trước, sau đó ôm một tảng đá lớn trong thủy động để sẵn bên ngoài. Khi gã chui vào, gã liền kéo tảng đá chặn ngay cửa hang nho nhỏ này.

Dòng nước chảy xiết ánh lên ánh sáng của Dạ minh châu. Một người ló đầu ra khỏi mặt nước, lắc lắc viên Dạ minh châu, sau đó lại lặn xuống lần nữa.

Trên không lập tức có mười người phi thân xuống, người nào cũng lấy Dạ minh châu ra, bắt đầu chia nhau tìm kiếm bên dưới.

Chương 532: Người Của Đạo Gia

Chương 532: Người Của Đạo Gia
Hai con phi cầm chở một người tới lui kiểm tra bên trên con sông.
Trên không còn có hai con chở một người tuần tra trong núi.
Gã áo đen đã ra tay trước đó đứng trên một con phi cầm đậu trên vách núi.
Có người phát hiện được cửa hang mà Đoạn Hổ ẩn thân, liền cầm Dạ minh châu chui vào.
Đoạn Hổ đang trốn trong một cái lỗ nhỏ cạnh cửa hang lập tức khẩn trương. Gã có thể nhìn thấy có ánh sáng truyền qua khe hở của tảng đá đang che lỗ nhỏ.
Trong tình huống cấp bách, quyết định mà Đoạn Hổ làm đã hoàn toàn chính xác. Người tới không để ý đến cái lỗ nhỏ này. Sau khi chui vào trong động, người đó đã bỏ qua tảng đá đang đặt ở một góc hẻo lánh, tiến hành kiểm tra khắp nơi bên trong, nhưng không ngờ tới có người đang ẩn núp ngay tại cửa vào.
Người tới nổi lên trên mặt nước, leo lên bờ, giơ viên Dạ minh châu dò xét không gian sâu hơn mười trượng bên dưới lần nữa, không bỏ qua bất cứ một động to động nhỏ nào bên trong.
Kiểm tra qua một lần, không thấy có ai, người này mới nhảy xuống nước, bơi ra khỏi động, chui vào dòng nước chảy xiết, tiếp tục tìm kiếm nơi khác.
Trốn trong cái lỗ nhỏ, Đoạn Hổ nhìn thấy ánh sáng chợt lóe lên bên ngoài.
Gã biết người kia hẳn đã đi, nhưng gã không dám vọng động, vẫn tiếp tục trốn tránh.
Cho đến khi cảm nhận được Hắc Mẫu Đơn đang hôn mê trong ngực sắp tắt thở, gã mới không thể không mạo hiểm đẩy tảng đá ra, kéo Hắc Mẫu

Đơn chui ra ngoài, nhẹ nhàng ngoi lên mặt nước, sau đó ôm Hắc Mẫu Đơn lên bờ.
Gã thi pháp khống chế không cho nước rơi xuống, bắt đầu tìm kiếm một không gian ẩn núp bên trong, lúc này mới tiến hành cấp cứu cho Hắc Mẫu Đơn.
“A....”
Người áo đen trên vách núi ngửa mặt hét dài một tiếng. Âm thanh vang vọng khiến con phi cầm bên cạnh phải kêu lên một tiếng “éc” sợ hãi.
Một lát sau, một đám người đang tìm kiếm dưới dòng nước bắt đầu ngoi lên, bay đến bên này. Người trên phi cầm cũng từ trên không nhảy xuống.
Mười lăm người tập trung cùng một chỗ.
Người áo đen vừa mới thét dài hỏi: “Có tìm được không?”
Một người đáp: “Địa thế nơi này phức tạp, bên dưới có không ít lỗ hổng bị dòng nước ăn mòn, tìm kiếm rất phiền phức.”
Người áo đen nói: “Ta đã tính sai rồi.”
Ông ta có hút hối hận vì đã đánh hai người kia rơi xuống nước. Ai không có việc gì sẽ không chạy đến nơi này. Không ai biết địa hình nơi này cả. Nếu biết sớm, ông ta sẽ không ra tay đánh người, bây giờ ngược lại tự gây phiền toái cho mình.
Thấy mọi người đều lắc đầu, biểu hiện không tìm ra, người áo đen nói: “Hai người kia không quan trọng, quan trọng là Ngưu Hữu Đạo. Nếu chúng ta vì hai người đó mà tốn thời gian ở đây, chúng ta mới thật sự trúng bẫy của Ngưu Hữu Đạo. Nơi này cách bờ biển không xa, nếu còn lãng phí thời gian ở đây, Ngưu Hữu Đạo sẽ chạy mất.”
Một người hỏi: “Hai người này rất có khả năng biết Ngưu Hữu Đạo ở đâu, chẳng lẽ cứ như vậy mà bỏ qua?”
Người áo đen nói: “Lưu lại một tổ tiếp tục tìm kiếm ở đây, những người còn lại bắt đầu đi tìm Ngưu Hữu Đạo, không thể ở lại đây toàn bộ được.”
Lời này nói rất có lý, những người khác cũng không phản đối, chỉ để lại một tổ, bốn tổ còn lại nhảy lên phi cầm nhanh chóng rời khỏi.
Đưa mắt nhìn đồng bọn biến mất trong bầu trời đêm, ba người còn lại chia nhau ra, hai người phi thân bay đi, tiếp tục tìm kiếm. Một người còn

lại điều khiển phi cầm ở trên không quan sát xuống.
Bọn chúng không biết Đoạn Hổ đang núp tại một chỗ cách bọn chúng không xa. Bọn chúng cho rằng chỗ đó đã tìm rồi, không cần thiết phải tìm lại lần nữa.
Lúc này, nấp trong một hang động, Đoạn Hổ đang nôn nóng vô cùng.
Hắc Mẫu Đơn chịu một chưởng của gã cao thủ kia, thương thế quá nặng, rất nhiều kinh mạch bên trong cơ thể đã bị đứt thành từng khúc, ngũ tạng lục phủ cũng bị thương nặng.
Nhờ cấp cứu, Hắc Mẫu Đơn từ trong hôn mê tỉnh lại, phun ra thêm mấy ngụm máu.
Đoạn Hổ lấy thuốc trị thương bỏ vào trong miệng Hắc Mẫu Đơn, thi pháp giúp nàng ta uống thuốc, rồi giúp nàng luyện hóa.
Nhưng thương tích của Hắc Mẫu Đơn thật sự quá nặng. Thuốc trị thương bình thường không mang lại hiệu quả gì, cái cần nhất bây giờ chính là linh đan kéo dài tính mạng.
“Không ổn rồi, Đại tỷ, thương thế của tỷ quá nặng, không thể kéo dài được nữa.” Đoạn Hổ đưa tay muốn ôm người lên.
Hắc Mẫu Đơn kêu lên một tiếng đau đớn, lắc đầu: “Không được, bọn chúng nhất định đang ở bên ngoài tìm chúng ta. Bây giờ chúng ta không thể ra ngoài.”
“Nhưng thương thế của tỷ không thể kéo dài được nữa.” Đoạn Hổ cuống đến phát khóc.
Hắc Mẫu Đơn yếu ớt nói: “Thực lực của những người kia quá mạnh, chúng ta ra ngoài cũng không có cách nào thoát khỏi. Một khi rơi vào tay bọn chúng, sẽ tạo thành phiền phức cho Đạo gia.”
Đoạn Hổ nói: “Tỷ là người của Đạo gia, Đạo gia mà biết được, cũng không muốn nhìn thấy tỷ xảy ra chuyện. Nếu tỷ xảy ra chuyện gì, ta làm sao ăn nói với Đạo gia!”
“Người của Đạo gia....” Hắc Mẫu Đơn thì thầm, rồi mỉm cười. Xem ra tất cả mọi người đều hiểu lầm, nhưng hiểu lầm này đối với nàng ta mà nói, thật sự rất đẹp. “Đoạn Hổ, ngươi nghe ta nói đi, người bên ngoài rất có thể là người của Hiểu Nguyệt các. Trận chiến này chắc chắn là Hiểu Nguyệt các bày ra. Người của Hiểu Nguyệt các luôn giữ bí mật. Một khi chúng ta rơi vào tay bọn họ, bọn họ sẽ không để một ai còn sống. Đến

lúc đó, hai chúng ta không thể sống nổi, ôm hy vọng sống sót chỉ là lừa mình dối người, hơn nữa còn rước lấy phiền phức cho Đạo gia. Chắc ngươi cũng đã nghe thấy thủ đoạn cạy miệng của Hiểu Nguyệt các rồi chứ. Qua được trận này, hai người chúng ta còn có thể tiếp tục sống, tiếp tục bảo vệ Đạo gia. Ngô tam Lưỡng, Lôi Tông Khang mới có đường để đi. Đoạn Hổ, ngươi làm rất tốt, có thể thoát khỏi ánh mắt của bọn họ. Ngươi đã cố hết sức rồi...”

Trời sáng.

Con thuyền vẫn lênh đênh trên mặt biển như cũ. Ngưu Hữu Đạo cầm kiếm không hề nhúc nhích, đứng bên mép thuyền nhìn lên bờ.

Quản Phương Nghi luôn miệng châm chọc hắn cũng im lặng. Bà ta biết, thời gian kéo càng dài, đồng nghĩa với khả năng hai người kia gặp nạn càng lớn. Lúc này bà ta không yên phận mà lên tiếng, chẳng khác nào tìm rắc rối cho mình.

Công Tôn Bố thỉnh thoảng cũng nhìn lên bờ, rồi thỉnh thoảng lại nhìn bóng lưng sừng sững của Ngưu Hữu Đạo, một bóng lưng phong trần mệt mỏi.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, ông ta muốn nói rồi lại thôi. Lời muốn hỏi trời đã sáng rồi, có cần lái thuyền đi hay không đã không nói ra.

Lục Ly Quân đang khoanh tay tựa cửa khoang thuyền lẳng lặng nhìn cảnh tượng đằng trước, như có điều suy nghĩ.

Cho đến khi mặt trời đã ra đến đường chân trời, phát ra ánh sáng vô hạn, Công Tôn Bố mới bước đến sau lưng Ngưu Hữu Đạo: “Đạo gia, trời đã sáng rồi, có cần đến chỗ Hắc Mẫu Đơn đã nói hay không?”

Mặt Ngưu Hữu Đạo vẫn không thay đổi, trầm giọng nói: “Chờ!”

Với hắn mà nói, Hắc Mẫu Đơn và Đoạn Hổ chỉ có hai kết quả, hoặc không có việc gì, hoặc đã gặp nạn.

Cho đến lúc này, hai người vẫn chưa trở lại, cũng chỉ có hai kết quả, hoặc gặp nạn, hoặc đã đến chỗ Thẩm Thu chờ bọn họ.

Nếu là kết quả sau, có chờ thêm nữa cũng không có tác dụng.

Nếu là gặp nạn, hắn tin rằng, nếu Hiểu Nguyệt các bắt được hai người, sẽ không vội giết chết, sẽ còn ép hỏi hai người hắn đang ở đâu. Nghe đồn Hiểu Nguyệt đan có Khổ Thần đan không gì là không khai ra được.

Sau khi Hiểu Nguyệt các khai thác được tin tức từ hai người, tất sẽ dẫn hai người đến xác minh.
Hắn vẫn còn ở đây, nhất định sẽ có cách đối phó với Hiểu Nguyệt các.
Trong tay hắn đang có một con át chủ bài, có thể có cơ hội cứu hai người kia.
Nếu hắn không ở lại, không quan tâm sống chết của hai người kia, tình huống của Hắc Mẫu Đơn và Đoạn Hổ sẽ gặp nguy hiểm. Giá trị lợi dụng quá thấp, đối phương sẽ giết chết hai người.
Nhìn tình huống bây giờ, Hắc Mẫu Đơn và Đoạn Hổ giống như rơi vào tay Hiểu Nguyệt các, cũng chỉ có hắn mới có khả năng cứu hai người bọn họ.
Nhưng rốt cuộc là tình huống như thế nào, không ai biết rõ. Cũng chính vì tình huống không rõ, mới khó nhận biết. Chỉ khi nào nhận biết được tình huống, hắn mới có cách hạ thủ đối phương.

Chương 533: Thuyền, Đạo Gia Đang Chờ Chúng Ta!

Chương 533: Thuyền, Đạo Gia Đang Chờ Chúng Ta!
Hai mươi mốt người từ trên trời rơi xuống bờ biển, xếp thành một hàng, người nào cũng đội bồng đen. Bảy con phi cầm cỡ lớn đang xoay quanh trên không trung, ánh sáng chiếu xuống.
Không bao lâu sau, lại có thêm ba con bay đến. Mười con xoay quanh trên không trung, sau đó bay xuống chín người, gia nhập vào đội hình.
“Có phát hiện gì không?”
“Không có!”
“Hắn rõ ràng muốn thoát thân bằng đường biển. Đã mấy canh giờ trôi qua, khoảng cách ngắn như vậy, hắn đã xuống biển, không còn khả năng ở trên bờ nữa.”
“Biển rộng mênh mông, làm sao chúng ta tìm được? Với thân phận của chúng ta, cũng không thể cản hết tất cả các thuyền đang qua lại trên biển để kiểm tra. Không có phương hướng mục tiêu, với số người ít ỏi bây giờ của chúng ta, bay tới bay lui chẳng có mục đích trên biển như thế này, chạy gãy chân cũng vô dụng. Hơn nữa, người ta cũng chưa chắc lên thuyền.”
“Cho dù lên thuyền cũng vô dụng thôi. Tiểu tặc kia không cảnh giác mới là lạ. Chỉ sợ chúng ta lộ diện, còn chưa tiếp cận, còn chưa phát hiện ra hắn, hắn đã chui xuống biển rồi.”
“Haiz, có tìm tiếp cũng không có ý nghĩa. Tiếp tục gióng trống khua chiêng sẽ kinh động đến các thế lực khác. Ngươi hãy truyền tin về báo cáo lại tình huống!”
“Chạy đoạn đường thật xa, huy động nhân lực, chỉ để có kết quả như thế này?”

“Là chúng ta đến muộn thôi! Cũng không biết bên trên nghĩ như thế nào, người ta đã chạy đến biển, mới bảo chúng ta hỗ trợ chặn đường!”
“Còn nông trường bị hỏa thiêu kia nữa. Dụ hết nhân thủ đang ẩn núp trong khu vực ra, ta đã sớm biết phong thanh đã bị tiết lộ. Mà cũng thôi đi, tập trung nhân thủ xong, lại còn đánh rắn động cỏ, sợ hắn chạy mất. Kết quả, hậu phương trống rỗng, mặc cho hắn muốn chạy sao thì chạy, ngay cả người cản còn không có, không biết bên trên đang giở trò quỷ gì nữa?”
“Khẳng định là có nguyên nhân. Bây giờ nói điều này cũng không có ý nghĩa. Đi thôi!”
Mười con phi cầm cỡ lớn lao xuống, đón ba mươi người bên dưới, sau đó vỗ cánh bay đi.
Một ngày bằng một năm cũng không đủ để hình dung tâm trạng của Đoạn Hổ lúc này. Đối với gã mà nói, mỗi một giây một phút đều là sự giày vò vô tận.
Hắc Mẫu Đơn bị thương như thế, gã chỉ biết canh giữ một bên, trơ mắt nhìn sinh mệnh của Hắc Mẫu Đơn trôi qua từng chút một, nhưng rồi lại bất lực. Nhớ lại mọi người ở chung với nhau đã nhiều năm, gã là một người đàn ông, nhưng đã khóc không biết bao nhiêu lần trong bóng tối thế này.
Hắc Mẫu Đơn bảo gã chờ, chờ cho đến khi kẻ địch đi rồi mới có thể ra ngoài. Chờ càng lâu càng tốt. Nếu không, chẳng những không cứu được nàng ta, tính mạng của hai người cũng khó mà giữ!
Bàn tay đang giữ lấy vạt áo của gã, không cho gã hành động thiếu suy nghĩ đang dần buông lỏng ra. Đoạn Hổ vội đưa tay bắt lấy, năm ngón tay Hắc Mẫu Đơn quả nhiên đã buông ra.
“Đại tỷ!” Đoạn Hổ khẩn trương kêu một tiếng.
Hắc Mẫu Đơn cũng không trả lời, Đoạn Hổ nhanh chóng kiểm tra, phát hiện Hắc Mẫu Đơn đã hôn mê.
Đoạn Hổ nghiến răng, rốt cuộc không quản được nhiều như vậy, không thèm quan tâm, nhanh chóng nhảy vào nước.
Khi ngoi đầu lên tại một góc hẻo lánh, gã mới phát hiện trời đã sáng. Nhìn chung quanh không có động tĩnh, gã vội leo lên vách núi, từ vách đá thò đầu ra thăm dò bốn phía, cuối cùng đứng trên vách núi phóng

nhãn nhìn ra xa.
Không còn ai tìm kiếm hai người nữa, cũng không biết là đã đi đâu.
Đoạn Hổ hối hận giậm chân. Nếu sớm biết như thế, gã nên ra ngoài tìm hiểu tình huống mới đúng. Gã hận gã đã lãng phí biết bao nhiêu sinh cơ của Hắc Mẫu Đơn.
Gã quay lại, trực tiếp nhảy từ trên vách núi xuống, sau đó ôm Hắc Mẫu Đơn từ dưới nước lên.
Leo lên đỉnh núi, gã vác Hắc Mẫu Đơn sau lưng. Hai cánh tay của Hắc Mẫu Đơn đã gãy, cứ như vậy mà đong đưa.
Đoạn Hổ vội quá, sau khi mang Hắc Mẫu Đơn ra ngoài, gã mới ý thức được không biết đi hướng nào.
Người trên thuyền đã nói hừng đông sẽ xuất phát, bây giờ là giờ gì rồi? Đến gặp mặt Thẩm Thu? Không thực tế, Hắc Mẫu Đơn sao có thể kiên trì đến đó được.
Bây giờ đi đâu đây? Thảo nguyên mênh mông, đi đến chỗ nào mới có thể tìm được nơi cứu Hắc Mẫu Đơn?
Không biết có phải cảm nhận được ánh nắng kích thích hay không, Hắc Mẫu Đơn lặng lẽ mở mắt. Chờ một lát, nàng ta dường như thấu hiểu được tâm tư của Đoạn Hổ, yếu ớt nói: “Thuyền, Đạo gia đang chờ chúng ta!”
Đoạn Hổ không biết nàng ta dựa vào đâu mà kết luận Đạo gia đang chờ bọn họ. Bây giờ gã tìm không thấy đường ra, chỉ có thể còn nước còn tát, nghe theo lời nàng ta mà ôm lấy một tia hy vọng cuối cùng, vội cõng nàng ta trên lưng chạy ra biển.
Trên đường đi, thỉnh thoảng máu từ mũi và miệng Hắc Mẫu Đơn chảy ra, thấm ướt bờ vai Đoạn Hổ...
Mặt trời treo trên cao đã hơi lệch hướng Tây một chút. Chiếc thuyền vẫn đi qua đi lại trên biển, còn Ngưu Hữu Đạo thì vẫn đứng im bên mạn thuyền.
“Đạo gia, nhìn kìa!”
Trên thuyền, Công Tôn Bố vội vàng hét lên, chỉ tay ra biển.
Ngưu Hữu Đạo nhìn theo, con ngươi đột nhiên co lại, nhìn chằm chằm vào bóng người đang lao vùn vụt trên mặt biển.

Khi đến gần, thấy rõ Đoạn Hổ đang cõng một người trên lưng, Công Tôn Bố giật mình, lập tức lách mình bay xuống tiếp ứng.
Quản Phương Nghi nhìn Ngưu Hữu Đạo vẫn đang đứng bất động, nhìn gương mặt căng thẳng của hắn, nhìn bàn tay nắm chặt chuôi kiếm, xương ngón tay bóp chặt đến mức trắng bệch.
Cho dù là vậy, ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo vẫn liếc nhìn lên bờ, vô cùng cảnh giác.
Tâm trạng của hắn rõ ràng kích động vô cùng, nhưng vẫn có thể duy trì tỉnh táo, Quản Phương Nghi nhịn không được hừ một tiếng, đúng là đủ biến thái mà!
Đoạn Hổ dường như rất mệt mỏi, một phần pháp lực còn lại tiêu hao không còn, nhưng vẫn nghiến răng liều mạng, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về.
Gã thấy thuyền vẫn còn, thấy Công Tôn Bố chạy ra đón, thấy Ngưu Hữu Đạo đang đứng bên mạn thuyền.
Đại tỷ suy đoán không sai. Thuyền còn chưa đi, Đạo gia quả nhiên đang chờ bọn họ.
Đến giờ phút này, gã vốn không ôm hy vọng, nhưng Đạo gia thật sự vẫn đang chờ bọn họ.
Biết rõ có người đang lùng bắt, nhưng hắn vẫn tiếp tục chờ ở đây, gánh vác nguy hiểm đến cỡ nào!
Nước mắt của Đoạn Hổ trào ra, miệng run rẩy, tâm trạng kích động khó mà nói nên lời.
Gã cõng Hắc Mẫu Đơn đã bất động trên lưng, gần như chạy trên mặt biển.
Công Tôn Bố chạy đến, một tay đỡ gã, mắt nhìn Hắc Mẫu Đơn sắc mặt trắng bệch đang hôn mê đằng sau, biểu hiện ngưng trọng, vội tranh thủ kéo hai người lên thuyền.
Ba người vừa lên thuyền, Công Tôn Bố lập tức đỡ lấy Hắc Mẫu Đơn, để Hắc Mẫu Đơn nằm thẳng xuống.
Đoạn Hổ dường như rất mệt mỏi, đặt mông ngồi phịch xuống sàn, nước mắt nước mũi chảy xuống: “Đạo gia, mau cứu tỷ ấy. Đạo gia, mau cứu tỷ ấy giùm...”

Không cần gã nói, gần như đồng thời mấy cái tay duỗi về phía Hắc Mẫu Đơn, xem xét thương thế của nàng ta, ngay cả Quản Phương Nghi cũng nhịn không được.
“Cảnh giới! Lái thuyền!” Ngưu Hữu Đạo quay sang nói với Công Tôn Bố.
Công Tôn Bố lập tức rút tay trở về, đứng lên, cảnh giới bốn phía.
Ông ta biết Ngưu Hữu Đạo lo lắng không phải là không có lý. Hai người trở về, rất dễ dàng bị người ta theo dõi.
Ông ta đồng thời thủ thế với Lục Ly Quân, ra hiệu xuất phát.
Lục Ly Quân quay người tiến vào trong khoang thuyền.
Rất nhanh, chiếc thuyền quay đầu, tăng tốc độ, theo gió vượt sóng mà đi!
Sắc mặt Quản Phương Nghi vô cùng ngưng trọng, bàn tay đang đặt trên người Hắc Mẫu Đơn chậm rãi thu lại, rồi đứng lên, nhìn chăm chú Hắc Mẫu Đơn đang hôn mê, trong lòng thầm than. Cô gái này không cứu được nữa rồi!
Sắc mặt Ngưu Hữu Đạo rất khó coi, đột nhiên ngẩng đầu gầm lên: “Có ai có linh đan kéo dài tính mạng không? Có ai có linh đan kéo dài tính mạng không?”
Không ai lên tiếng, chỉ có tiếng nghẹn ngào tự trách của Đoạn Hổ.
Ngưu Hữu Đạo bỗng nhiên nhìn Quản Phương Nghi đang đứng bên cạnh: “Ngươi luôn cẩn thận bảo vệ mình ở Tề kinh, làm lái buôn bắt cầu dắt mối giúp người ta buôn bán rất nhiều thứ. Nếu gặp đồ tốt, lại trong tình huống đủ khả năng, ngươi khẳng định sẽ không bỏ qua. Trên người ngươi nhất định có thuốc trị thương rất tốt đúng không?”

Chương 534: Sóng Biếc Vô Biên

Chương 534: Sóng Biếc Vô Biên
Quản Phương Nghi thở dài: “Không sai, ta có Thiên Tế đan, theo lý loại thuốc này rất có công dụng với vết thương của nàng ấy. Nhưng thương thế của nàng ấy kéo dài quá lâu, sinh cơ đã tiêu hao hết, cộng thêm kinh mạch của nàng ấy bị đứt thành từng khúc, ngũ tạng lục phủ cũng bị tổn hại. Dược hiệu được luyện hóa cũng không cách nào thông qua mạch lạc để truyền đi, khó mà phát huy tác dụng cho toàn bộ cơ thể. Ngươi cảm thấy, cơ thể của nàng ấy còn có thể đợi đến khi Thiên Tế đan phát huy công hiệu chữa trị kinh mạch cho nàng ấy,, rồi mới phát huy dược hiệu cho toàn bộ cơ thể không? Thương thế của nàng ấy kéo dài quá lâu, cứu không được đâu. Bây giờ, nàng ấy chỉ còn lại một hơi, không cần thiết bắt nàng ấy tiếp nhận sự thống khổ của dược hiệu.”
Ngưu Hữu Đạo nghiêm túc nói: “Ngươi không thử làm sao biết cứu không được? Mau lấy ra đi.” Hắn nửa ngồi nửa quỳ đưa tay ra.
Quản Phương Nghi trừng mắt nhìn hắn: “Lão nương đã bỏ ra rất nhiều tiền để mua nó, có cho hay không là do lão nương tự nguyện, ngươi hung hăng với ta làm gì? Lão nương cũng vì muốn tốt cho nàng ta, mắt ngươi bị mù à?”
Ngưu Hữu Đạo lại đưa tay lần nữa, cả giận nói: “Bao nhiêu tiền, ta sẽ trả cho ngươi gấp đôi, lập tức lấy ra cho ta.”
“Mẹ kiếp, giống như lão nương thiếu nợ ngươi vậy!” Ngoài miệng thì tức giận nói như thế, nhưng Quản Phương Nghi vẫn tháo cái túi đeo sau lưng xuống, móc ra một cái bình sứ con, đổ ra một viên thuốc. Khi đưa đến, ánh mắt bà ta vô tình nhìn gương mặt Hắc Mẫu Đơn, vội sửng sốt.
Ngưu Hữu Đạo lập tức cúi xuống.
Có lẽ vừa rồi bị tiếng quát của hắn đánh thức, Hắc Mẫu Đơn yếu ớt mở mắt ra, ảm đạm vô thần nhìn hắn, lại còn khẽ cười.

Thời gian trôi qua lâu như vậy, gặp lại hắn, nàng ta liền biết hắn đã không bỏ mặc nàng.
Khi nàng ta được Đoạn Hổ vớt từ dưới nước lên, nhìn thấy vị trí mặt trời, nàng ta biết đã sớm qua thời gian thuyền rời đi.
Nhưng nàng ta cũng biết, chỉ cần Đạo gia thuận lợi trở về thuyền, biết nàng ta không có ở đây, nhất định sẽ đợi nàng ta trở về. Nàng ta đã không nhìn lầm, Đạo gia đang chờ nàng ta!
Vừa rồi, Ngưu Hữu Đạo vì nàng ta mà tức giận lẫn phẫn nộ, nàng ta đều thấy hết, cũng nghe hết.
“Đạo gia, ta không có nhìn lầm người.” Hắc Mẫu Đơn mỉm cười yếu ớt, sắc mặt trắng bệch.
Câu “không nhìn lầm người” khiến khóe miệng Quản Phương Nghi nhếch lên, nhìn Ngưu Hữu Đạo một chút, chợt dùng sức đập viên thuốc vào tay Ngưu Hữu Đạo.
Còn Hắc Mẫu Đơn vừa nói, khóe miệng lại có vết máu chảy ra.
Ngưu Hữu Đạo vội bóp nát viên thuốc, bên trong lộ ra một viên thuốc màu đỏ, mùi hương như thấm vào ruột gan lan tỏa vào trong không khí.
Không nói hai lời, Ngưu Hữu Đạo lập tức đặt viên Thiên Tế đan vào trong miệng Hắc Mẫu Đơn, sau đó dùng thi pháp trợ giúp nàng ta uống thuốc, rồi nhanh chóng giúp nàng ta luyện hóa.
Dược hiệu rất nhanh phát huy. Bên trong cơ thể toàn là nội thương, dược hiệu phát huy công dụng, khiến gương mặt Hắc Mẫu Đơn hiện lên thần sắc khổ sở.
“Ngươi cố gắng nhịn một chút rồi sẽ qua!” Ngưu Hữu Đạo nhẹ nhàng an ủi.
Quản Phương Nghi lại trợn trắng mắt. Đây là lần đầu tiên bà ta nhìn thấy tên khốn này nói chuyện với người ta ôn hòa như vậy.
Bên tai nghe được tiếng khóc quen thuộc, Hắc Mẫu Đơn cố gắng mở mắt, nói: “Đoạn Hổ, đừng khóc!”
Đoạn Hổ nhanh chóng bò tới, nức nở nói: ‘Đại tỷ, ta xin lỗi, là ta vô dụng.”
Hắc Mẫu Đơn nói: “Đừng khóc, ta rất vui, thật sự rất vui, chưa từng được vui như vậy.”
Trán Đoạn Hổ chạm vào khoang thuyền, vẫn cứ thút thít.

“Đạo gia...”
“Ngươi đừng nói nữa, không nên lãng phí tinh lực. Ngươi hãy nghỉ ngơi thật tốt, chẳng mấy chốc ngươi sẽ khỏe lại.”
“Không nói, về sau sẽ không còn cơ hội để nói.”
Hai tay Ngưu Hữu Đạo nắm chặt thành quyền trong tay áo. Mặc dù hắn rất muốn cứu Hắc Mẫu Đơn, đã buộc Quản Phương Nghi lấy ra Thiên Tế đan, nhưng kết quả chữa trị cuối cùng như thế nào, thật ra trong lòng hắn đã có đáp án.
“Thuyền lái đi chưa?” Hắc Mẫu Đơn hỏi một câu, muốn ngẩng đầu lên nhìn một chút.
Ngưu Hữu Đạo bế nàng ta lên boong thuyền, đến gần đầu thuyền.
Hắn ôm nàng ngồi đầu thuyền, cùng nhau nhìn con thuyền lớn theo gió vượt sóng, một đường hướng về phía trước. Một làn gió thổi tới, sóng biển xanh biếc, vô biên vô hạn.
Đoạn Hổ vẫn quỳ dưới sàn thuyền mà khóc.
Công Tôn Bố vừa cảnh giác nhìn bốn phía, vừa thỉnh thoảng nhìn hai người áo bay phần phật trên đầu thuyền.
Lục Ly Quân trốn ở một chỗ tối trong khoang thuyền, khoanh tay dựa tường, nhìn hai người đằng trước.
Quản Phương Nghi đeo tay nải lên, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, dường như có chút nhàm chán, cuối cùng cúi người nhặt thanh bội kiếm mà Ngưu Hữu Đạo vứt trên boong thuyền, chậm rãi đến đầu thuyền, ngồi trên mạn thuyền, có vẻ ngắm phong cảnh, nhưng lại không ngừng liếc Ngưu Hữu Đạo và Hắc Mẫu Đơn.
Nhìn cảnh biển, ánh mắt dần dần đờ đẫn, Hắc Mẫu Đơn hỏi: “Ở trên biển lâu như vậy, bây giờ ta mới biết nó thật tốt. Đạo gia, ngài có bao giờ thích ta không?”
Âm cuối gần như không có.
Ôm Hắc Mẫu Đơn, Ngưu Hữu Đạo cúi đầu nhìn nàng ta một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn phía trước, biểu hiện bình tĩnh, dáng vẻ thờ ơ.
Quản Phương Nghi đợi một hồi, mông xê dịch trái phải, vội ho khan một tiếng: “Ngươi điếc à, nàng ấy hỏi ngươi có thích nàng ấy không kìa?”
Ngưu Hữu Đạo vẫn không lên tiếng, biểu hiện vẫn bình tĩnh như cũ, nhìn về phía trước, còn Hắc Mẫu Đơn cũng không có phản ứng.

Quản Phương Nghi đột nhiên run lên, đứng phắt dậy tiến lên thăm dò, mới phát hiện hai mắt của Hắc Mẫu Đơn đã nhắm vĩnh viễn.
Quản Phương Nghi bịt miệng của mình, quay đầu nhìn về phía xa, hốc mắt đỏ lên!
Ba người đứng trên đầu thuyền, một người ôm, một người được ôm, một người đứng.
Mãi cho đến khi mặt trời lặn ở đằng tây, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên gọi lớn: “Đoạn Hổ!”
Đoạn Hổ mắt đỏ bừng bước đến: “Đạo gia!”
Ngưu Hữu Đạo vẫn bình tĩnh, ôm Hắc Mẫu Đơn đã bất động, đưa lưng về phía gã, nhàn nhạt hỏi: “Ngươi hãy nói cho ta nghe, chuyện gì xảy ra vậy?”
“Ban đầu, chúng ta nhận được tin tức mà ngài gửi đến...” Đoạn Hổ đem đầu đuôi câu chuyện nói qua một lần.
Sau khi nghe xong, Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm biển cả bao la:
“Xem ra, đúng là người của Hiểu Nguyệt các!”
Đoạn Hổ nói: “Ta cũng không xác định, nhưng đại tỷ nói chắc chắn là người của Hiểu Nguyệt các!”
“Hiểu Nguyệt các quả nhiên danh bất hư truyền!” Ngưu Hữu Đạo không chút rúng động, chỉ tán dương một câu.
Quản Phương Nghi liếc qua một cái, phát hiện thái độ của hắn bình tĩnh đến mức khó tin.
Trăng sáng nhô cao.
Ở sâu trong Phù Phương Viên, tiếng đàn yếu ớt vang lên, âm vị nhuốm màu tang thương.
Thương Ngọc ngồi một mình trước cây đàn, mười ngón tay hạ xuống dây cung, mắt không nhìn đàn, chỉ nhìn chằm chằm đằng trước, dường như vừa đánh đàn vừa nghĩ vấn đề gì đó.
Đệ tử Độc Cô Tĩnh bước nhanh đến, cúi người ghé vào lỗ tai của ông ta thấp giọng thì thầm.
Tưng! Dây đàn vang lên âm thanh giòn tan, bị đứt đoạn.
Thương Ngọc cúi xuống nhìn cây đàn.
Độc Cô Tĩnh liếc mắt ra bên ngoài, thần sắc nghiêm lại, vội cúi đầu lui sang một bên.

Thương Ngọc nhìn lại, chỉ thấy hai nô tỳ đã có tuổi cầm đèn lồng, đi cùng với một người phụ nữ xinh đẹp, mỹ miều từ trong rừng trúc bước đến.
Thương Ngọc nhanh chóng đứng dậy rời khỏi bàn đánh đàn, cung kính chắp tay hành lễ: “Nương nương!”
Quý phụ phu nhân đảo mắt nhìn cây đàn đã bị đứt dây cung, thở dài: “Quốc sư có tâm sự sao?”
Thương Ngọc hạ thấp người nói: “Một việc nhỏ thôi, không ảnh hưởng đến toàn cục.”
Quý phụ phu nhân ngoắc tay một cái, nô tỳ liền đem hộp cơm đặt lên bàn. Bà ta nói: “Quốc sư vất vả rồi, ta tự tay nấu chút canh, xin đừng chê!”
Thương Ngọc nói: “Không dám!”
Quý phụ phu nhân quay người nhìn bầu trời đêm đầy ánh trăng, buồn bã nói: “Tần thời minh nguyệt, chiều nay chiếu sáng người nào trong thiên hạ?”
Thương Ngọc đáp: “Lòng người, tự có lúc thuận theo thiên địa!
“Ngươi không mệt sao?”
“Cúc cung tận tụy đến chết mời dừng!”
“Ta mệt rồi!”
Quý phụ phu nhân nói xong, sau đó quay người đi.
Thương Ngọc chắp tay, bước đến chỗ lan can. Độc Cô Tĩnh chậm rãi bước đến bên cạnh ông ta. Hai sư đồ đưa mắt nhìn bóng lưng rời đi.

Chương 535: Mang Nàng Về Nhà (1)

Chương 535: Mang Nàng Về Nhà (1)
Đại nội hoàng cung Tề kinh, bên ngoài quảng trường triều đình, xe ngựa chở đầy lễ vật xếp thành một hàng dài, đều là sính lễ Hô Diên gia đưa tới.
Hoàng đế, Hoàng hậu xuất hiện cùng một lúc, dạo một vòng quanh hàng xe sính lễ thật dài. Hạo Vân Đồ mỉm cười, nhìn ra được ông ta thật sự cao hứng lẫn hài lòng.
Sau khi nhìn qua danh mục quà tặng, Hoàng hậu cau mày, nói: “Bệ hạ, thần thiếp có câu này không biết có nên nói hay không.”
“Nàng muốn nói thì cứ nói, không muốn nói thì đừng miễn cưỡng.” Hạo Vân Đồ vỗ vào một cái rương bên trên một chiếc xe ngựa.
Nhưng Hoàng hậu vẫn nói: “Hô Diên gia có chút vô lễ rồi.”
Bộ Tầm đi bên cạnh không khỏi quay sang nhìn bà ta.
Hạo Vân Đồ giật mình, quay đầu lại hỏi: “Sao nàng lại nói như vậy?”
Hoàng hậu cầm danh mục quà tặng, đáp: “Không phải thần thiếp chê lễ vật nhẹ, chỉ là con gái chúng ta tốt xấu gì cũng chỉ là Trưởng công chúa, lại gả cho Hô Diên gia bọn họ, nhưng thần thiếp nhìn kỹ lại lễ vật, nhìn thì như không ít, nhưng thật ra chẳng có thứ gì đáng giá, chỉ sợ còn không bằng sính lễ của một đại phú gia bình thường. Thần thiếp không phải tham tài, nhưng chẳng lẽ Hô Diên gia ngay cả làm dáng cũng không chịu làm sao? Hay là bọn họ cảm thấy làm vậy là thiệt thòi cho nhà bọn họ?”
“Nàng suy nghĩ nhiều quá rồi. Quả nhân biết rõ vốn liếng của Hô Diên gia hơn so với nàng, đúng là chưa chắc có thể so sánh với mấy hộ đại phú gia.” Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng tay Hạo Vân Đồ vẫn cầm lấy danh mục quà tặng ngó qua. Chính vì ông biết vốn liếng của Hô

Diên gia, cho nên ông ta muốn nhìn xem thành ý của nhà bọn họ như thế nào.
Ánh mắt ông ta lướt nhìn danh mục quà tặng. Khi nhìn thấy một danh mục không đáng chú ý xếp cuối, ông ta khẽ gật đầu, chỉ vào danh mục đó rồi hỏi: “Hoàng hậu, nàng có biết lai lịch cây đao này không?”
Hoàng hậu nghiêng đầu nhìn xem: “Triêu Dương đao? Không phải là đao dành cho gia đình võ thuật sao? Hay còn có giải thích nào khác cho nó?”
“Đúng là cách nhìn của đàn bà! Đao này không phải sính lễ của mấy đại phú hộ trong mắt nàng có thể so sánh được.” Hạo Vân Đồ chỉ tay về phía hoàng cung: “Đao này đủ để chống đỡ cả hoàng cung của quả nhân!”
Hoàng hậu chấn động.
Hạo Vân Đồ nói: “Bộ Tầm, mang đao đến đây.”
“Vâng!” Bộ Tầm quay người bước đi.
Rất nhanh, hai tên thái giám mang thanh trường đao đến, trên đao có rất nhiều vết cắt, nhìn qua chẳng có gì thu hút. Bên trên có cột lụa đỏ, chứng minh đây là sính lễ.
Một tay Hạo Vân Đồ cầm lấy thanh đao. Đông! Chuôi đao đánh thẳng xuống mặt đất. Ông ta đưa tay sờ vết tích trên thân đao, chậm rãi nói: “Năm đó, Hô Diên Vô Hận chỉ là một tiểu tướng suất lĩnh ba ngàn nhân mã đóng quân ngoài biên cương mà thôi. Đúng lúc gặp phải nước Tấn đột nhiên xâm lấn, biên quân báo nguy, viện quân đầu tiên của bổn quốc không cách nào đuổi đến kịp. Hô Diên Vô Hận đã dùng kế, dụ rất nhiều tu sĩ hộ vệ bên cạnh chủ soái quân địch ra ngoài, sau đó đào sông thả nước, nhấn chìm đại quân quân địch, lại thừa dịp đại quân quân địch đang lui về phía sau, phối hợp với một số tu sĩ, đích thân dẫn một ngàn kỵ binh đuổi theo tận mười dặm, xông vào mấy vạn tàn binh đang mệt mỏi của quân địch, tự tay chém chết chủ soái của bọn chúng, là Thượng tướng nước Tấn Điền Tử Tín! Trận chiến này chấn động thiên hạ, nâng cao uy danh của nước ta, còn ba mươi vạn đại quân của nước Tấn thì sụp đổ, khiến cho nước Tấn nguyên khí đại thương, nhiều năm sau đó cũng không dám xâm lấn lần nữa!”

Trường đao vung lên, lưỡi đao nằm ngang mặt Hoàng hậu. Hoàng hậu bị hù dọa, vội vàng lui lại vài bước.
“Chém rơi thủ cấp Điền Tử Tín chính là thanh đao này! Hô Diên Vô Hận nhất chiến thành danh, Tiên hoàng đích thân triệu kiến, mượn thanh đao này của ông ta, múa đao trợ hứng trước mặt mấy chục vạn đại quân, tán dương đây chính là bảo đao trấn quốc, đồng thời hạ chỉ trọng thưởng, Hô Diên Vô Hận tổ kiến Kiêu Kỵ quân. Kiêu Kỵ quân ngày nay được ra đời như vậy đấy. Hoàng hậu, bảo đao vì Đại Tề chúng ta xông pha chiến đấu, ngăn cản ngoại đích, chém giết thủ lĩnh quân địch, mấy sính lễ của đại phú hộ trong mắt nàng sao có thể sánh được? Không có thanh đao này, sẽ có bao nhiêu đại phú hộ cửa nát nhà tan? Sính lễ của một vạn đại phú hộ cũng không bằng! Đây chính là bảo vật gia truyền của Hô Diên gia, ngay cả bảo vật gia truyền cũng lấy ra làm sính lễ, đây mới là thành ý thật sự, nàng còn ngại lễ vật nhẹ sao?”
Hoàng hậu thật sự không biết chuyện này, hơi lúng túng nói: “Bệ hạ nói đúng, là kiến thức thần thiếp hạn hẹp!”
Nhìn thanh đao trước mặt, Hạo Vân Đồ hỏi: “Bộ Tầm, Thượng tướng quân sao có thể không có đao?”
Bộ Tầm sững sờ, không biết Hạo Vân Đồ có ý gì, cũng không biết phải làm thế nào, đành phải chờ ông ta nói tiếp.
Hạo Vân Đồ quay sang nhìn Bộ Tầm: “Thượng tướng quân lấy bảo đao trấn quốc làm sính lễ, quả nhân cũng phải có quà đáp lễ chứ? Mau triệu tập thợ thủ công lành nghề đến đây. Quả nhân một rèn một thanh bảo đao đệ nhất thiên hạ tặng cho Thượng tướng quân. Quân thần vĩnh bất tương phụ!”
“Vâng!” Bộ Tầm lên tiếng, đồng thời tiếp lấy thanh đao Hạo Vân Đồ đưa đến, sau đó chuyển cho hai thái giám đằng sau cất giữ.
Khi rời khỏi hàng xe sính lễ, Hoàng hậu lại hỏi: “Bệ hạ, người nên dành thời gian trông chừng Hạ Thanh Thanh. Con bé gây chuyện quá lớn, thần thiếp khuyên không được!”
Hạo Vân Đồ nói: “Vậy thì tiếp tục khuyên thôi. Quả nhân ngay cả sính lễ của Hô Diên gia cũng đã nhận, không dung loại không biết hối cải. Có một số việc có thể bỏ qua cho con bé hồ nháo, nhưng có một số việc không phải nó có thể quyết định. Quả nhân không hy vọng ngày đại hôn

nó lại gây ra trò cười nào nữa. Hoàng hậu, nàng trông coi hậu cung, cũng phải cố hết sức. Nàng hưởng phúc của Hoàng hậu, phải gánh trách nhiệm và nghĩa vụ của một Hoàng hậu. Nếu nàng không muốn gánh vác nữa, có thể nói với quả nhân!”
Câu nói hời hợt như vậy nhưng lại khiến Hoàng hậu khẽ run lên. Bà ta gượng cười: “Thần thiết biết rồi. Thần thiếp nhất định không để cho bệ hạ phải thất vọng.”
“Được, quả nhân còn có việc. Hôn sự cụ thể, cứ tìm Bộ Tầm để thương lượng.” Hạo Vân Đồ nói xong liền bỏ đi.
Bộ Tầm khom người trước Hoàng hậu, sau đó đuổi theo.
Trên đường, một Thái giám vóc người khôi ngô đang chờ ở một ngã rẽ, chính là Thái giám đã bắt Lệnh Hồ Thu trước đó.
Bộ Tầm dừng bước. Sau khi nghe người kia thấp giọng bẩm báo, ông ta chỉ dặn dò vài câu, sau đó nhanh chóng đuổi kịp Hạo Vân Đồ, đi bên cạnh báo cáo: “Bệ hạ, Ngưu Hữu Đạo không tuân mệnh hồi kinh mà lại chạy đi. Bây giờ chắc hẳn đã rời khỏi nước Tề.”
Hạo Vân Đồ giật mình, quay người hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”
Bộ Tầm cười khổ: “Tại một nông trường phía Tây, người của Giáo Sự đài có cản Ngưu Hữu Đạo lại. Thoạt đầu hắn còn hợp tác, ai nghĩ đến khi trời tối, hắn đột nhiên đốt sạch nông trường chỉ bằng một mồi lửa, thừa dịp hỗn loạn mà chạy mất, hướng đi không rõ.”
Khóe miệng Hạo Vân Đồ co quắp lại. Ngưu Hữu Đạo chạy là chuyện nhỏ, nhưng chuyện mà ông ta đã đồng ý với Thương Ngọc tiên sinh đã không hoàn thành, hơi bị mất mặt. Mặc dù đối phương chưa chắc sẽ truy cứu, nhưng nhiều ít vẫn có chút kỳ lạ: “Hắn chạy cùng với chiến mã?”
Ông ta đã hạ chỉ với Ngưu Hữu Đạo. Ông ta biết gọi một tu sĩ ngoại cảnh đến đây có chút không được hợp tình hợp lý. Gọi hắn về cũng là để có chỗ cậy vào. Ngưu Hữu Đạo vì chuyện chiến mã mà đến đây. Chỉ cần chế trụ chiến mã của Ngưu Hữu Đạo, hắn tất nhiên sẽ ngoan ngoãn nghe lời.
Bộ Tầm cũng cảm thấy lạ: “Hắn dường như không đặt tâm tư vào chuyện chiến mã. Các nông trường ngựa gần nhất cũng không có cái gì khác thường, cũng không bị hao hụt khỏi tầm khống chế.”

Hạo Vân Đồ nói: “Chứ hắn đến đây không phải vì chuyện chiến mã sao?”
Bộ Tầm đáp: “Theo lý, hắn đến đây là vì chiến mã. Với tình huống trước mắt, xem ra chỉ có hai khả năng. Hoặc hắn đã sớm âm thầm góp gió thành bão, chuẩn bị xong một đám chiến mã. Nhưng để nuôi một lượng lớn chiến mã như vậy, rất khó giấu được tai mắt của Giáo Sự đài ở các nơi. Hàng ngàn hàng vạn con ngựa không phải một bãi cỏ nhỏ là có thể nuôi nổi, phải cần một khu vực lớn để chăn thả, lại còn phải trữ rất nhiều cỏ khô. Trừ phi hắn đã sớm chuẩn bị trước đó, nếu không, bỗng dưng trữ hàng nhiều như vậy, muốn không bị phát giác cũng khó. Còn có một khả năng nữa, đó chính là hắn bỏ trốn chứ không phải rời đi. Hắn còn phải chuẩn bị một số chuyện cho chiến mã!”

Chương 536: Mang Nàng Về Nhà (2)

Chương 536: Mang Nàng Về Nhà (2)
Hạo Vân Đồ hỏi: “Vì sao hắn lại chạy?”
Bộ Tầm đáp: “Hành vi gần đây của hắn có chút kỳ quặc. Liên quan đến thân phận Hiểu Nguyệt các của Lệnh Hồ Thu, thần đang tự hỏi việc lần này có liên quan đến Hiểu Nguyệt các hay không? Lệnh Hồ Thu là người của Hiểu Nguyệt các, ông ta ở lại bên cạnh Ngưu Hữu Đạo là có ý gì? Lệnh Hồ Thu chắc chắn đã biết một thứ gì đó, và ông ta không muốn nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo sống chết cũng không chịu mở miệng. Lão nô cân nhắc, không biết ông ta đã dùng Khổ Thần đan với Ngưu Hữu Đạo hay chưa.”
Nói đến Hiểu Nguyệt các, Hạo Vân Đồ hỏi: “Có tìm ra được kẻ giết đệ tử của tam đại phái không?”
Bộ Tầm đáp: “Vẫn như cũ mà thôi, chỉ tìm được thi thể và di vật, toàn bộ đều bị diệt khẩu, ngay cả Kim Sí đi cùng cũng chưa thả qua, cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì không ai biết. Mười lăm đệ tử thì không nói, chỉ dựa vào ba con phi cầm chết bất đắc kỳ tử, lần này tam đại phái tổn thất không nhỏ rồi.”
Trên biển đêm đầy sao, một con thuyền đang rẽ sóng hăm hở tiến về phía trước.
Quản Phương Nghi gõ cửa phòng Ngưu Hữu Đạo, sau đó bước vào. Bà ta nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo đang đứng chắp tay nhìn ra biển cả đằng xa, trên giường là di thể của Hắc Mẫu Đơn.
Có mấy lời Quản Phương Nghi không biết có nên nói hay không, nhưng đã mấy ngày rồi, bà ta quyết định vẫn nên nhắc nhở một chút.
“Đạo gia!” Quản Phương Nghi lưu loát gọi một câu. Bà ta ít khi nào gọi hắn là Đạo gia một cách nghiêm túc.
Ngưu Hữu Đạo cũng không quay đầu lại: “Chuyện gì, nói đi!”

Nhìn di thể của Hắc Mẫu Đơn đằng trước, Quản Phương Nghi thở dài: “Ta nói ngươi nghe này, ta biết chuyện của Mẫu Đơn cô nương khiến ngươi rất khó chịu...”
Ngưu Hữu Đạo cắt ngang: “Ta khó chịu cái gì?”
Quản Phương Nghi hỏi lại: “Ngươi không khó chịu sao? Con người đều có thất tình lục dục, đều có giận có buồn, cho dù ngươi nói ngươi khổ sở, cũng không ai cười ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Giang hồ tẩu mã gió cũng tốt, mưa cũng được, chuyện sinh ly tử biệt thấy đã nhiều, sớm đã thành thói quen. Ta cũng không phải là không vượt qua được, có khổ sở cũng không có ý nghĩa. Nếu như nhất định phải khổ sở, có lẽ là lúc ta gặp nạn và chết đi.”
“Được, chúng ta không thảo luận vấn đề này nữa. Chỉ là, đường đến quận Thanh Sơn vẫn còn rất xa, không biết sẽ phải ở trên biển bao lâu, cứ để Mẫu Đơn cô nương ở đây cũng không phải là biện pháp.”
“Ngươi muốn nói cái gì?”
“Trước khi Mẫu Đơn cô nương lâm chung cũng đã nói, được tung bay trên biển cũng rất tốt, nàng ấy rất thích. Có phải ngươi nên cân nhắc, thỏa mãn tâm nguyện của nàng ấy hay không. Xem biển cả như điểm đến cuối cùng cũng chưa hẳn là chuyện xấu.”
Bà ta nói lời này tương đối uyển chuyển, nhưng thật ra là đang nhắc khéo Ngưu Hữu Đạo mai táng Hắc Mẫu Đơn xuống biển. Có một số việc phải đối mặt với hiện thực. Khoảng cách xa như vậy, thi thể sẽ bị thối rữa, đến lúc đó sẽ buồn nôn như thế nào, nhưng nói trắng ra thì không tiện cho lắm.
Ngưu Hữu Đạo quay người lại, bước đến trước giường, nhìn chăm chú vào gương mặt an tĩnh của Hắc Mẫu Đơn, bình thản nói: “Ngươi sai rồi, nàng không thích tung bay trên biển. Cả đời này nàng ấy đã bay quá nhiều rồi. Sau khi theo ta, vất vả lắm mới có ngôi nhà đặt chân, quận Thanh Sơn chính là nhà của nàng. Khi còn sống đã tung bay, tại sao sau khi chết rồi lại còn bắt nàng ấy tung bay nữa. Ta muốn đem nàng về nhà, ai cũng đừng cản ta, có muốn cản cũng cản không được. Ta muốn dẫn nàng về nhà, mang nàng về nhà!”
Quản Phương Nghi nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo, cắn môi. Đối phương đã nói như vậy, bà ta không thể nói gì được nữa, một chữ cũng

không nói ra được.
Cuối cùng, bà ta đành im lặng rời đi.
Ngưu Hữu Đạo ngồi xuống bên giường, một bàn tay nhẹ ấn vào ngực Hắc Mẫu Đơn, thi triển Càn Khôn quyết. Gương mặt Hắc Mẫu Đơn vốn đang có một tầng sương lạnh, bây giờ lại duy trì gương mặt an tường như lúc mới ra đi.
Bước ra khỏi căn phòng nhỏ trên thuyền, Ngưu Hữu Đạo chào Công Tôn Bố một câu, sau đó bước lên đầu thuyền. Hắn nhìn thấy dưới bầu trời đầy sao, Quản Phương Nghi đang cuộn tròn chân, nửa dựa nửa ngồi, một mình nhìn ngắm tinh hải vô biên vô tận, ngắm đến xuất thần, tà váy cứ bay bồng bềnh trong gió.
Ngưu Hữu Đạo không nghĩ bà ta lại ngồi ở đây.
Nghe được động tĩnh, Quản Phương Nghi quay đầu lại nhìn, đột nhiên hỏi một câu: “Nhà của ta ở đâu?”
Ngưu Hữu Đạo cũng không trả lời câu hỏi này, hắn hỏi Công Tôn Bố: “Có tra rõ thân phận của những người trên đội tàu kia không? Có phải là người của Hiểu Nguyệt các?”
Công Tôn Bố đáp: “Không ai thừa nhận mình là người của Hiểu Nguyệt các, nhưng thân phận, bối cảnh của bọn họ đều rất phức tạp. Dám tổ chức một đám người bối cảnh phức tạp làm việc này, không loại trừ Hiểu Nguyệt các muốn che giấu thân phận.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không chịu nói cũng đừng lãng phí thời gian với mấy con tôm này, giữ lại cũng chỉ phí đồ ăn. Truyền lệnh cho các đội tàu, chém hết toàn bộ!”
“Sao?” Công Tôn Bố khẽ giật mình: “Giết sạch hết ba trăm người sao? Có cần lưu lại một số để cẩn thận kiểm tra lại không? Nói không chừng còn có thể tra ra được cái gì đó.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nếu thật sự là người của Hiểu Nguyệt các, bọn họ ở đây đã nhiều năm mà không bị bại lộ, tất nhiên sẽ có biện pháp đề phòng. Bây giờ chúng ta không nên có động tác nào cả. Chờ đến khi bọn họ phát hiện đội tàu bị cướp, những người bị đẩy lên tuyến đầu này cũng sẽ bị giết chết, giữ lại cũng chẳng có tác dụng gì đâu. Cứ giết chết hết đi, xem như đưa tiễn Hắc Mẫu Đơn.”

Một câu cuối cùng khiến Công Tôn Bố không chần chừ nữa, chắp tay nói: “Rõ!”
Ngưu Hữu Đạo lại bồi thêm một câu: “Đừng để thi thể bị bại lộ trên biển, toàn bộ chặt thành từng khúc cho cá ăn. Bảo Đoạn Hổ đến gặp ta!”
Ba trăm người toàn bộ bị chặt thành từng khúc? Khóe miệng Quản Phương Nghi rút lại, quay đầu nhìn hắn.
“Rõ!” Công Tôn Bố lại đáp.
Không bao lâu sau, Đoạn Hổ đến. Mấy ngày nay, tâm trạng của gã rất tệ.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đoạn Hổ, tuy nói người chết như đèn hết bấc, nhưng thế gian khó tránh khỏi lưu lại tiếc nuối. Có chút thị phi cần phải chấm dứt. Khi nàng ấy còn sống, nàng ấy không muốn nói ra một số chuyện thương tâm, và ta cũng không hỏi nhiều. Chồng trước của nàng ấy đã bỏ nàng ấy mà đi hưởng phúc khác. Còn nữa, Hắc Mẫu Đơn đã từng nói với ta một việc, nói nàng ấy đã từng biến thành món đồ chơi cho một người đàn ông nào đó, từng phải chịu sự thiệt thòi quá lớn, thiếu chút nữa bỏ mạng. Việc này chắc ngươi cũng biết. Nói cho ta biết, hai người kia là ai, ở đâu?”
Đoạn Hổ đang cúi đầu chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn bóng lưng sừng sững đứng ở đầu thuyền, đối mặt với tinh không.
Trong màn đêm, con thuyền vẫn trôi một cách tự do, không hề đốt đèn. Rèm châu nửa cuốn lên, nhờ ánh trăng có thể nhìn thấy Tần Miên đang ngồi trước cửa sổ, tay bưng chén trà, chậm rãi nhấp một ngụm.
Hồ nước gợn sóng, một người nhảy lên thuyền, tiến vào căn phòng nhỏ bên trên, nhẹ nhàng ngồi đối diện với Tần Miên, là Ngụy Trừ.
Tân Miên cầm bình trà rót cho ông ta một chén trà.
Ngụy Trừ cảm ơn.
Tần Miên hỏi: “Kim vương, Ngọc vương đã nói chuyện xong hết chưa?”
“Đã nói chuyện rõ ràng.” Ngụy Trừ gật đầu, cơ thể hơi nghiêng về phía trước: “Ta không rõ ta tốt ở chỗ nào, đem ta đổi như vậy có hợp không?”
Tần Miên giải thích: “Đổi ngươi tất có nguyên nhân. Lần này, Các chủ tự mình điểm tên của ngươi, muốn điều ngươi đến bên cạnh ngài ấy. Ta đoán, Các chủ muốn có động tác với bên này. Ngài ấy cần người biết quyết đoán như ngươi.”
Ngụy Trừ kinh ngạc hỏi: “Điều ta đến bên cạnh Các chủ?”

Tần Miên gật đầu: “Sau này ngươi chính là người bên cạnh Các chủ. Ngươi và ta tương giao nhiều năm, ta tự thấy mấy năm qua không làm gì có lỗi với Ngụy huynh ngươi, mong rằng sau này Ngụy huynh ở bên cạnh nói tốt cho ta nhiều hơn với Các chủ.”
“Ngươi nói quá lời rồi, quá lời rồi.” Ngụy Trừ lập tức khiêm tốn, gương mặt không che giấu được sự hưng phấn, nhưng rồi lại lộ ra thần sắc khó xử, bưng chén trà lên nhấp mấy ngụm, hỏi: “Hành động này có tổn hại đến em gái của ta và Ngọc vương không?”

Chương 537: Vòng Xoáy

Chương 537: Vòng Xoáy
Tần Miên đáp: “Không nên hỏi thì đừng hỏi, ta cũng không biết. Nếu có hành động gì, khi ngươi đến bên cạnh Các chủ, ngươi sẽ biết nhiều hơn ta, không cần hỏi ta đâu.”
Ngụy Trừ suy nghĩ lại.
“Hai vị Vương gia kia có gì nhắn nhủ hay không? Đừng để người tiếp nhận sau khó làm.”
“Cũng không có gì, một số việc quan trọng ta đã báo lên, còn một số chuyện nhà, người tiếp nhận biết hay không cũng không quan trọng.”
Dưới ánh trăng, trong thuyền, hai người ngồi đối diện nhau trò chuyện.
Trò chuyện một chút, Ngụy Trừ chợt cảm thấy cơ thể của mình hơi tê tê, lỗ mũi hình như có chất lỏng chảy ra. Ông ta đưa tay lên chùi, ngón tay dính đầy máu.
Ngụy Trừ giật mình, đột nhiên đứng lên, chỉ vào người đối diện:
“Ngươi...” Cơ thể không ngừng lay động.
Soạt! Ông ta đụng lật cái ghế, lảo đảo chạy ra ngoài, cơ thể run lên, khó mà duy trì cân bằng.
Ông ta còn chưa chạy ra khỏi căn phòng nhỏ, cơ thể đã cứng đờ. Ông nhìn xuống trái tim của một, một thanh kiếm xuyên qua trái tim, máu tươi chảy xuống.
“Vì sao?” Ngụy Trừ khổ sở hỏi.
Ông ta nằm mơ cũng không nghĩ đến Tần Miên lại ra tay hạ sát ông ta. Bởi vì ông ta biết rõ vị trí của ông ta quan trọng bao nhiêu. Chỉ cần ông ta cẩn thận chú ý, ai cũng không có khả năng động lên đầu ông ta. Theo lý, ông ta phải là đối tượng được bảo vệ cẩn thận mới đúng.
“Ngụy huynh, ngươi và ta tương giao nhiều năm, ta cũng không muốn làm như vậy. Có thể nói, ngươi quá quan trọng, quan trọng đến mức

không cho phép xảy ra bất kỳ một sai lầm nào, một chút xíu cũng không được. Cho nên, ngươi không thể lộ diện ở thế giới này. Biện pháp ổn thỏa nhất chính là để ngươi hoàn toàn biến mất.” Tần Miên thấp giọng thì thầm vài câu sau lưng ông ta, sau đó rút thanh kiếm ra.
Ngụy Trừ ngã xuống đất, co quắp nhìn Tần Miên. Ông ta không rõ, thật sự nghĩ mãi mà không rõ.
Bởi vì ông ta không biết Lệnh Hồ Thu là người của Hiểu nguyệt các, cũng không biết ông ta giả chết là có liên quan đến Lệnh Hồ Thu. Dưới sự bức bách của Ngưu Hữu Đạo, cao tầng của Hiểu Nguyệt các đã có quyết định sai lầm. Bây giờ cần phải có người gánh chịu trách nhiệm, chỉ có thể đem mạng của ông ta ra mà vá lại lưới.
Nhưng Tần Miên từ trên cao nhìn xuống lại biết nhân quả trong đó. Ngưu Hữu Đạo rất có thể đã trốn khỏi nước Tề. Nếu đã không giết chết được Ngưu Hữu Đạo ở nước Tề, cũng chỉ có thể giết chết Ngụy Trừ để tuyệt hậu hoạn.
Bạch Vân gian, khuê phòng Tô Chiếu.
Viên Cương đang đánh giá căn phòng. Đây là lần thứ hai hắn ta bước vào khuê phòng Tô Chiếu. Lần đầu tiên là hắn ta chủ động, lần này là Tô Chiếu chủ động mời hắn ta.
Không giống như lần thứ nhất, gian phòng lần này dường như đã được trang trí tỉ mỉ. Đồ vật bày biện rất chỉnh tề, lại còn thêm mấy chậu hoa tươi tô điểm, thỉnh thoảng lại có mùi thơm bay lên.
Hai người cùng nhau ngồi trong phòng, rất dễ khiến cho người ta nhớ đến chuyện lần trước. Gương mặt Tô Chiếu không khỏi nóng lên, hai tay sờ gò má, sau đó đưa tay ra hiệu: “Ngồi đi!”
Viên Cương không ngồi, hỏi: “Có chuyện gì sao?”
“Không có việc gì.” Tô Chiếu thấp giọng đáp một câu.
“Bên quán đậu hũ còn có việc, ta phải về trước.” Viên Cương xoay người rời đi, bỗng ngừng bước lại.
Tô Chiếu ôm eo hắn ta từ đằng sau, mang theo sự ngượng ngập: “Không có chuyện thì không thể tìm ngươi sao?”
Viên Cương yên lặng một lát rồi đáp: “Chuyện lần trước, thật sự xin lỗi.”
“Nói xin lỗi có tác dụng gì không? Ta đã nói là ta tự nguyện mà.”

“Ta còn phải trở về, để người khác nhìn thấy sẽ không hay.”
“Quan hệ giữa chúng ta, người trong viện này có thể biết đều đã biết, không thể biết thì không ai biết được, ngươi không cần lo lắng.”
Lông mày Viên Cương bỗng nhiên nhúc nhích. Hắn ta biết rõ thân phận của Tô Chiếu. Bằng không, lần đó hắn ta sẽ không đụng vào nàng ta như vậy. Ngưu Hữu Đạo điều tra được thân phận của Tô Chiếu, đã vội thông báo cho hắn ta, sợ hắn ta xảy ra chuyện.
Hắn ta hiểu cái gì gọi là ai biết thì đều đã biết. Hiểu Nguyệt các đã biết, đã chấp nhận hắn ta. Với suy nghĩ hồ đồ của hắn ta ngay từ lúc ban đầu, hắn ta muốn lẻn vào Hiểu Nguyệt các cũng có thể. Mặc dù hắn ta rất hận cách làm này của mình, vi phạm nguyên tắc làm người của hắn, nhưng lúc đó đầu óc giống như phát sốt, đã làm chuyện không nên làm.
Thấy hắn ta mãi mà không lên tiếng, Tô Chiếu lại nói: “Có phải ngươi cảm thấy chỗ của ta không thích hợp? Ta hiểu suy nghĩ của đàn ông các ngươi. Hãy cho ta chút thời gian, ta sẽ nghĩ cách thoát khỏi chỗ này. Có một số việc, về sau ngươi sẽ rõ.”
Trong lúc nói, hơi thở đàn ông của Viên Cương khiến cho nàng ta có chút mê đắm, cũng có chút động tình, kìm lòng không được.
Nàng ta kéo Viên Cương quay lại, bốn mắt nhìn nhau, hai tay nàng ta ôm cổ hắn ta, ngẩng đầu, chậm rãi hôn lên môi của hắn.
Trở về dưới ánh trăng, Tần Miên đến bên ngoài khuê phòng Tô Chiếu, kết quả động tĩnh trong phòng khiến cho tay bà ta đang chuẩn bị gõ cửa phải hạ xuống, khe khẽ lắc đầu, rồi nhẹ nhàng quay người rời đi.
Sắc trời đã sáng, qua một đêm xuân, Viên Cương mới từ phòng Tô Chiếu bước ra.
Nhưng khi ra đến cửa sau, hắn ta bị Tần Miên cản lại.
Viên Cương dừng bước, Tần Miên thản nhiên nói: “Ta có chuyện cần nói.” Dứt lời, bà ta yên lặng bước đến một góc vắng người.
Viên Cương suy nghĩ một chút rồi đi theo.
Hai người tiến vào một gian lầu các, quay người đối diện nhau, Tần Miên hỏi: “Đông gia không giống mấy cô nương kia, chắc ngươi cũng đã hiểu. Bây giờ ngươi định làm gì?”
Viên Cương cũng không lên tiếng, nhất thời khó xử. Một bước đi nhầm, bây giờ hắn ta cũng tiến thoái lưỡng nan.

Đợi cả nửa ngày cũng không thấy phản ứng, Tần Miên lấy ra một viên thuốc đưa cho Viên Cương: “Lần trước ta hạ độc ngươi, Đông gia không biết. Ở cái nơi Bạch Vân gian này, đàn ông nào mà ta chưa thấy qua. Chẳng có một tên đàn ông nào tốt cả, ta cũng chỉ vì muốn tốt cho Đông gia thôi. Ta cảnh cáo ngươi, đừng làm chuyện có lỗi với Đông gia. Nếu không, ta sẽ không buông tha cho ngươi. Trong cơ thể của ngươi còn độc, khi nào cảm thấy không thoải mái, cứ uống nó vào...”
Phủ Hô Diên Thượng tướng quân, Hô Diên Vô Hận đứng trên lầu các, dựa vào lan can nhìn ra một góc trong phủ. Một ngôi đình viện đang được tu sửa, chuẩn bị cho ngày đại hôn của con trai.
Tâm trạng của ông rất phức tạp. Một khi con trai cưới Trưởng công chúa, rất nhiều chuyện Hô Diên gia sợ là thân bất do kỷ, có một số việc khó mà giữ được trung lập. Ngươi nghĩ trung lập, người khác chỉ sợ sẽ không nghĩ như vậy. Một số minh đao ám tiễn một chút cũng không dám đắc tội với ông trước kia, sợ rằng bây giờ sẽ bắn tới Hô Diên gia.
Không nói những cái khác, chỉ nói Trưởng công chúa và Ngọc vương đều do Hoàng hậu sinh ra. Lúc này, Kim vương chỉ sợ đã hận Hô Diên gia thấu xương. Ngươi nói ngươi sẽ không thiên vị, Kim vương sẽ tin sao? Những hoàng tử đang có dã tâm có thể tin sao? Đây chính là một trong những nguyên nhân lớn nhất ông không muốn Trưởng công chúa làm con dâu của mình.
Ông tin rằng bệ hạ nhất định sẽ biết, nhưng hiển nhiên, so với sự vững chắc của hoàng quyền, những cái khác đối với bệ hạ mà nói đều là thứ yếu, người khó xử nhất cũng chỉ là Hô Diên gia.
Tra Hổ bước lên lầu, nói: “Tướng quân, An Thái Bình lại qua đêm tại Bạch Vân Gian.”
Hô Diên Vô Hận hỏi: “Y có làm gì không?”
Tra Hổ đáp: “Tình huống bên trong không rõ, chúng thuộc hạ không tiện tiến vào nên không biết.”
Hô Diên Vô Hận nói: “Hôn lễ sắp đến, ngươi mời pháp sư của tam đại phái đến đây. Từ hôm nay trở đi, người trong nhà muốn ra ngoài, bên cạnh phải có pháp sư bảo vệ.”
“Vâng!” Tra Hổ gật đầu, nhìn ánh mắt của chủ nhân, y biết ông đang lo lắng điều gì. Hô Diên gia cuối cùng vẫn bị cuốn vào trong vòng xoáy đó.

Đối với chuyện hôn sự, hoàng cung lại càng sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn hơn. Ngày diễn ra hôn lễ đang đến rất gần.
Càng gần đến ngày hôn lễ, chuyện vui lớn đến như vậy, hầu như tất cả người trong kinh thành đều biết, có người vui có người buồn.
Bách tính đều chờ đợi, theo lệ cũ, Hoàng đế rất có thể cho mọi người dính chút ánh sáng, có thể là miễn thuế...

Chương 538: Hình Xăm Ma Vương (1)

Chương 538: Hình Xăm Ma Vương (1)
Nhưng đối với trăm quan trong kinh thành mà nói, bọn họ lại nhìn thấy một con sóng ngầm mãnh liệt. Hô Diên gia tay cầm binh quyền Kiêu Kỵ quân kết thông gia với Hoàng đế, thế cục triều đình sẽ thay đổi toàn bộ. Em gái ruột thịt cùng một mẹ sinh ra sắp lập gia đình, Ngọc vương phủ tất nhiên là rất vui, xuất tiền xuất lực thể hiện tâm ý, vì em gái mà sắm thêm đồ cưới, sưu tầm mấy thứ quý hiếm. Hạ nhân trên dưới Ngọc vương phủ lại càng vui hơn, đều hiểu được đạo lý nước lên thì thuyền lên, đều biết Ngọc vương đã tìm được chỗ dựa lớn. Cho dù Hô Diên Vô Hận không tỏ thái độ, nhưng Ngọc vương cũng đã chiếm ba phần tiên cơ. Cho nên, từ trên xuống dưới, bọn họ đều chạy vắt chân lên cổ, để hôn sự của công chúa diễn ra một cách hoàn mỹ nhất.
Kim vương phủ, Kim vương đập nát một số thứ, chửi mắng Hô Diên gia, có vẻ như hận không thể tru di cửu tộc Hô Diên gia.
Không ít quan viên ra vào phủ các vị Vương gia, không ngừng hỗ trợ trù mưu hoạch sách. Có nhiều thứ cũng không còn cách nào. Rất nhiều quan viên trước kia nhìn mặt mà leo lên. Chờ đến chân chính thượng vị, nhìn rõ được một số thứ, bắt đầu hối hận cũng đã muộn. Một số chuyện đã làm không quay đầu lại được, chỉ có thể tiến thẳng một đường.
Hoàng thất cũng giống như vậy. Đã đứng thành một đội, có một số việc đã xảy ra, muốn thay đổi đoàn đội khác cũng không dễ dàng như vậy. Ngay cả nội bộ tam đại phái cũng bị hôn sự này làm xáo trộn lòng người. Không ít quan viên nắm giữ đại quyền ở thế tục bắt đầu tiếp xúc với tam đại phái, đều phát lực vì người đứng sau, huống chi không ít đệ tử trong tam đại phái đang làm pháp sư tùy tùng trong nhà của các quan viên.

Anh vương phủ vẫn bình tĩnh như trước, chỉ bận rộn chuẩn bị hạ lễ có thể mang đến mà thôi.
Sứ giả các nước khác cũng cuống cuồng chuẩn bị lễ vật.
Quán đậu hũ, Cao chưởng quỹ bước vào nội viện, nhìn thấy Viên Cương đang cởi trần đu trên bức tường, trong lòng nhịn không được mà thầm than. Cơ thể rắn chắc như thế, đoán chừng có thể lên núi đánh hổ. Ông ta có nằm mơ cũng không mơ được thân hình như vậy.
“Đông gia.” Cao chưởng quỹ ngẩng đầu, nhìn lên trên chắp tay, cười nói.
Viên Cương đang leo phía trên cúi xuống, hỏi: “Chuyện gì vậy?”
Thấy hắn ta không có ý định nhảy xuống, Cao chưởng quỹ đành phải ngẩng đầu đáp: “Đông gia, là như vầy, đến ngày đại hôn của Tam thiếu gia, quán đậu hũ của chúng ta sợ là không thể kinh doanh trong mấy ngày.”
Viên Cương hỏi: “Đại hôn của Tam thiếu gia, chẳng lẽ còn muốn mời tất cả tiểu nhị trong tiệm đi uống rượu mừng hay sao?”
Cao chưởng quỹ cười ha hả: “Đông gia nói đùa, Tam thiếu gia và Trưởng công chúa kết hôn, Đông gia đi uống rượu mừng thì còn được, hạ nhân thô bỉ và tiểu nhị như chúng ta nào có tư cách uống rượu mừng của Công chúa chứ. Có thể bao một cái tiệm ăn để mọi người đi theo tham gia náo nhiệt cũng không tệ rồi. Là như vầy, ý của phủ tướng quân, khi Tam thiếu gia kết hơn, quán đậu hũ của chúng ta không mở cửa buôn bán trong vòng ba ngày. Chúng ta không bán ra bên ngoài, nhưng phải phát miễn phí đậu hũ trong ba ngày cho dân chúng trong thành, xem như quà mừng. Đương nhiên, tiền thì cũng phải tính. Toàn bộ chi phí đều tính hết cho Tam thiếu gia. Tiêu hết bao nhiêu, sau này Tam thiếu gia sẽ trả. Đông gia, ngài thấy thế nào? Nếu được thì để ta đi trả lời đồng ý.”
Bộp! Viên Cương đột nhiên thả tay rơi xuống đất, thân hình hơi lắc lư một chút.
Cao chưởng quỹ kêu lên một tiếng, mau bước đến đỡ hắn ta: “Đông gia, ngài cẩn thận một chút, cẩn thận một chút.”
Viên Cương nhắm mắt, dùng sức lắc đầu, sau đó mở mắt ra, chậm rãi nói: “Được, cứ theo ý của phủ tướng quân mà xử lý.”
“Vâng, ta biết rồi. Để ta quay lại báo.”

“Chờ một chút, ngươi vừa nói bao một tiệm ăn... Vậy thì trong ngày Tam thiếu gia đại hôn, chúng ta nghỉ ba ngày, bao mấy quán rượu ăn mừng một chút, để tiểu nhị trong quán có thể ăn uống miễn phí trong ba ngày. Đúng rồi, nếu trong nhà có vợ con thì cứ mang theo hết, thịt rượu muốn uống muốn ăn bao nhiêu cũng được, không cần phải tiết kiệm.”
“Ừm Đông gia, quán chúng ta có hơn mấy trăm người lận. Ăn uống tận ba ngày, tốn không ít tiền đấy.”
“Cứ lấy trong tài khoản của ta, đừng dông dài nữa, cứ làm như vậy đi.”
“Vâng, ta biết rồi, ta sẽ đi sắp xếp.”
Sau khi Cao chưởng quỹ rời đi, Viên Cương cố nén sự khó chịu, thân hình lại lảo đảo một cái. Hắn ta vịn vào cọc gỗ bên cạnh, dùng sức lắc đầu lần nữa, hô hấp dần dần nặng hơn, cảm giác khó chịu ngày càng mãnh liệt. Cảm giác quen thuộc này khiến cho hắn ta nhớ đến tình huống bộc phát trong phòng tối ở Bạch Vân Gian.
Cũng nhớ đến hôm đó, Tần Miên đã cho hắn ta một viên thuốc, bảo khi nào hắn ta khó chịu thì uống vào.
Hắn ta lập tức ổn định thân hình, bước nhanh vào trong phòng của mình. Đợi khi hắn ta vào đến nhà, cơ thể đã không còn vững nữa, lảo đảo mấy cái, vất vả lắm mới mở được ngăn kéo tìm được viên thuốc kia.
Trong lúc hắn ta muốn bóp viên thuốc, đùng, hắn ta bỗng dùng sức đấm vào đầu, ném viên thuốc trở lại trong ngăn kéo, đóng ngăn kéo cái cạch, chệch choạng lui lại, dựa lưng vào vách tường, miệng thở hổn hển.
Đồ của Hiểu Nguyệt các đưa mà cũng uống sao? Hắn ta không cho rằng Hiểu Nguyệt các có lòng tốt như vậy, không hề cố kỵ mà giúp hắn ta giải độc. Thuốc này nhất định có điều bất ngờ trong đó.
Nhưng cảm giác đau đớn càng lúc càng nhiều, khiến cho hắn ta trong nháy mắt như muốn sụp đổ.
Hai tay của hắn ta ôm đầu, cả người thuận theo vách tường ngã xuống mặt đất, sau đó cuộn mình rồi mở rộng, kềm chế không để cho mình lăn lộn, tận lực không phát ra âm thanh đau đớn, nhưng toàn thân lại run lẩy bẩy, mồ hôi rớt xuống như mưa, hai má và vành mắt có chút tái xanh.
Chống cự được một hồi, dường như chịu không nổi nữa, hắn ta bò trên mặt đất, bò đến ngăn kéo kia, đưa tay sờ ngăn kéo.

Sờ không được, với không tới, hắn ta cầm lấy nắm tay ngăn kéo, dùng sức bò lên, sau đó kéo ngăn kéo kia ra, bắt đầu sờ soạng trong ngăn kéo một trận, bàn tay run rẩy cuối cùng cũng mò được viên thuốc.
Sau khi lấy viên thuốc ra khỏi ngăn kéo, hắn ta đột nhiên buông tay trở lại, dùng tay đẩy ngăn kéo đóng vào.
Ý thức nói cho hắn ta biết, hắn ta không thể uống thứ Hiểu Nguyệt các đã đưa.
Trên thực tế, lần này độc phát tác cũng có chút kỳ lạ. Người bình thường trúng Khổ Thần đan, cứ ba tháng mới phát tác một lần. Còn lần này của hắn ta cách lần trước cũng chỉ hai tháng.
“Ư...” Hắn ta đóng ngăn kéo lại, hai tay vịn ngăn tủ ngửa mặt lên trời phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, trên cổ nổi gân xanh, gương mặt hoàn toàn méo mó, giống như linh hồn sắp bị xé rách, người ngoài không cách nào tưởng tượng được.
Hắn ta run rẩy vịn ngăn tủ ngồi xổm xuống kiểu trung bình tấn, hai chân cứ như sắp ngã, hai tay phải chống vào hộc tủ mới giữ vững được thân hình.
Hắn ta nhớ, mỗi lần luyện khí công, khi bị đánh sẽ không có cảm giác đau đớn.
Lần đau này, hắn ta không còn lựa chọn nào khác, không thể tìm được những cách khác để làm dịu, chỉ có thể thử cách này.
Viên Cương bắt đầu điều tiết hô hấp, tiếng hít thở cũng đứt quãng vì run rẩy, sự đau đớn khiến cho hắn ta khó điều chỉnh được tiết tấu hít thở của mình.
Cũng may hắn ta luyện khí công lâu dài cũng không phải công cốc. Khi đã có ý thức được một chút, cơ thể của hắn ta bắt đầu theo bản năng vận chuyển công pháp, dần dần giúp hắn ta ổn định lại tiết tấu hô hấp.
Chức năng điều chỉnh hoạt động cơ thể vừa xuất hiện, Viên Cương lập tức hoài nghi có phải hắn ta đang bị ảo giác hay không, giống như hắn ta vừa mới uống thuốc giảm đau liều cao. Chỉ trong một khắc, cảm giác đau đớn trong nháy mắt đã thối lui như thủy triều, giống như một đống lửa đang cháy đột nhiên bị dội một chậu nước, thoáng chốc bị dập tắt, chỉ còn lại khói xanh lượn lờ, khiến cho người ta nhất thời không cách nào lấy lại tinh thần.

Điều chỉnh cơ thể khiến cho động tác trung bình tấn của hắn ta cũng trở lại động tác tiêu chuẩn khi luyện tập bình thường, hai tay đang nắm hộc tủ cũng đã nắm thành quyền, chậm rãi đặt bên eo.

Chương 539: Hình Xăm Ma Vương (2)

Chương 539: Hình Xăm Ma Vương (2)
Phù... phù....
Tiếng hít thở như ống bễ, lỗ mũi bắt đầu phun ra khói màu trắng, lượn lờ bên ngoài một vòng, sau đó lại được hắn ta hút vào trong miệng.
Cứ lặp đi lặp lại như vậy, phần bụng bắt đầu nhô lên như mặt bán cầu, dần dần nhấp nhô theo hô hấp của hắn ta, cứ lặp đi lặp lại như vậy.
Mũi phun ra khói trắng, miệng hút vào, âm thanh như ống bễ, còn có mặt bán cầu nhấp nhô trên bụng, nhìn rất kỳ lạ.
Càng kỳ lạ hơn chính là, huyệt vị toàn thân của hắn ta xuất hiện một luồng khí xoáy nhỏ bé, cả người giống như một cái chong chóng gió, giống như có thứ gì đó đang nhô ra từ trong cơ thể, lại còn có thứ gì đó giống như từ cõi u minh nhanh chóng tiến vào trong cơ thể hắn.
Nếu có tu sĩ nào mở ra pháp nhãn, tất sẽ nhận ra thứ đang nhanh chóng chui vào trong cơ thể hắn ta chính là linh khí thiên địa.
Lỗ chân lông toàn thân bắt đầu chảy máu. Không bao lâu sau, tơ máu chậm rãi biến sắc, biến thành màu lam.
Lam ti (tơ xanh) từ trong lỗ chân lông rỉ ra rất lâu, da thịt của Viên Cương giống như bị sơn một lớp sơn màu xanh. Dưới sự gia tốc của lốc xoáy, lớp sơn màu xanh này hình thành từng đường vân vòng tròn chạm vào nhau.
Khi huyết xanh xuất hiện, trong phòng xuất hiện một mùi hôi thối.
Sau nửa canh giờ, khói trắng mà miệng và mũi Viên Cương đang hấp thu bắt đầu nhạt đi. Âm thanh ồ ồ cũng nhỏ dần, bán cầu nhấp nhô trên phần bụng cũng từ từ xẹp xuống.
Hắn ta mở mắt, thu lại trung bình tấn, chậm rãi đứng thẳng người.
Cảm giác đau đớn đã không còn, thay vào đó là cảm giác dễ chịu toàn thân.

Hắn ta nhìn hai tay của mình, rồi lại nhìn lớp sơn màu xanh trên cơ thể. Trước kia, hắn ta chưa bao giờ nhìn thấy tình huống này trong lúc tập luyện.
Hắn ta kéo ngăn kéo, nhìn viên thuốc bên trong, sau đó đóng ngăn kéo lại, một lần nữa nhìn người của mình.
Hắn ta quay người bước đến trước gương đồng, nhìn mình trong gương, rồi quay người lại, nhìn phần lưng phía sau của mình.
Lớp sơn màu xanh bên ngoài cơ thể hắn ta tạo thành rất nhiều hình vẽ quỷ dị, giống như có quy tắc, rồi lại giống như không có quy tắc, toàn thân như hiện đầy hình xăm mặt quỷ, khiến cho cả người hắn ta lộ ra vẻ dữ tợn dọa người, phối hợp với dáng người rắn chắc, hắn ta giống như Ma vương từ Địa ngục bước ra.
Vừa rồi, ý thức của hắn ta vẫn còn mơ hồ, cũng không biết mấy hình vẽ dọa người này làm thế nào mà hình thành.
Chờ một lát, hắn ta ngửi được một mùi không bình thường trong phòng. Có lẽ vừa rồi quá quen thuộc, lúc này mũi đã thở lại bình thường, hắn ta không khỏi cau mày. Mùi của xác chết!
Hắn ta từng tiếp xúc với mộ huyệt trong một thời gian dài, không thể không quen với mùi của xác chết. Không sai, trong phòng này, thậm chí là trên người hắn ta đang tản ra mùi của xác chết.
Hắn ta lập tức mở cửa, chuẩn bị tẩy sạch mấy thứ trên người.
Cũng không biết có phải bị trúng độc mà tiêu hao rất nhiều năng lượng hay không, khi đi đường, Viên Cương có cảm giác nhẹ bẫng.
Nhưng hắn ta lại cảm thấy không mệt mỏi, ngược lại thể xác tinh thần lại nhẹ nhõm. Khi bước đi, hắn ta có thể cảm nhận được sự nặng nhẹ trong bước đi của mình.
Cảm giác khó chịu trong cơ thể giống như đã bị tẩy rửa hết.
Cảm giác yếu ớt này khiến cho hắn ta có chút không quen. Cơ thể nhẹ nhàng giống như mất hết sức mạnh. Khi hắn ta bước đến chỗ mái hiên, cơ bụng thu lại, cơ ngực kéo căng, hai tay đang nắm đột nhiên mở ra, toàn thân dâng lên một luồng lực đạo.
Một lát sau, một dòng điện mang theo sức mạnh bành trướng lan tràn khắp tứ chi.

Ầm! Một âm thanh vang lên, lớp sơn màu xanh bên ngoài cơ thể trong nháy mắt bị bắn bay. Quần bên dưới cũng bị xé rách tơi tả.
Cả người hắn ta trần truồng đứng trên bậc thang, mở rộng hai tay, cơ bắp cuồn cuộn khiến người ta phải kinh tâm động phách nổi lên, xương khớp toàn thân nổ lốp bốp như rang đậu.
Cảm nhận được sức mạnh tràn ngập toàn thân, Viên Cương vô cùng kinh ngạc, nhất là lực đạo của hắn ta lại có thể sinh ra khí bạo.
Có rất nhiều thứ hắn ta hoàn toàn không hiểu, cũng không được các bậc tiền nhân truyền thụ kinh nghiệm, vẫn tự mình tìm hiểu lấy, cho nên hắn ta thật sự không biết chuyện gì đã xảy ra.
Mấy huynh đệ đang cảnh giới nghe đùng một tiếng, ai nấy đều kinh hãi, lập tức chạy đến xem.
Mọi người thấy lão đại của mình đang trần truồng đứng trên bậc thang, chẳng ai biết đã xảy ra chuyện gì.
Nhưng cũng không ai cảm thấy xấu hổ cho Viên Cương. Bọn họ sống trong một tập thể, chuyện mọi người cởi hết quần áo tắm chung một phòng là chuyện rất bình thường.
Tuy nhiên, điều khiến cho mọi người cảm thấy kỳ lạ chính là, tại sao làn da của lão đại lại trở nên hồng hồng?
Viên Cương mình trần bước xuống bậc thang, đến bên cạnh giếng nước trong viện, ngồi lên một băng ghế nhỏ: “Giúp ta múc ít nước để ta tắm một chút.”
Mọi người lập tức chạy đến, liên tục múc nước từ giếng lên, một thùng lại một thùng, bắt đầu cọ rửa cơ thể Viên Cương.
Viên Cương cúi đầu im lặng, suy nghĩ chuyện gì đã xảy ra vừa nãy, mặc cho nước trút xuống đầu của mình.
Tắm xong, Viên Cương cũng ý thức được sự bất thường. Trước đó, làn da của hắn ta chỉ là hơi đỏ đỏ, bây giờ bị nước lạnh xối vào, nó cũng không thay đổi chút nào, vẫn giống như bị bỏng nước sôi.
Phủ thứ sử Bắc Châu, Thiệu Bình Ba bước vào thư phòng, nhìn Thiệu Tam Tỉnh đang đứng trước tấm bản đồ.
Thiệu Tam Tỉnh đứng trên ghế, rút mấy cây ngân châm trên tấm bản đồ, dịch chuyển về vị trí phía trước một chút rồi cắm vào lần nữa. Vị trí ngân châm chính là vị trí đại khái của đội tàu trên biển. Cứ nửa ngày sẽ

tiến hành điều chỉnh một lần. Nếu sự điều chỉnh không thông một đường, đồng nghĩa với việc đội tàu tiến lên không thuận lợi.
Người ngoài bước vào phòng, người không biết chuyện sẽ rất khó hiểu được ý nghĩa của mấy cây ngân châm nho nhỏ trên tấm bản đồ kia.
Thiệu Tam Tỉnh từ trên ghế nhảy xuống, chắp tay nói: “Đại công tử!”
Thiệu Bình Ba nhìn chằm chằm vào tấm bản đồ, giọng nói ngưng trọng: “Sắp đến cửa biển tiến vào nước Hàn rồi. Nhiệm vụ của Chiếu tỷ xem như hoàn thành, tiếp đến phải trông vào chúng ta.”
Thiệu Tam Tỉnh đáp: “Đại công tử yên tâm đi, chúng ta kinh doanh đường thủy đó nhiều năm rồi, sẽ không có vấn đề gì đâu.”
Thiệu Bình Ba quay người ngồi xuống đằng sau án thư. Thiệu Tam Tỉnh thừa dịp y còn chưa bắt đầu công việc, từ trong tay áo móc ra một tờ mật báo: “Tin tức của tu sĩ bí mật được phái đến Tề kinh gửi đến”
Để tránh tai mắt của Đại Thiền Sơn, bọn họ đã tốn không ít tâm tư, chú ý rất cẩn thận, bởi vì không cẩn thận cũng không được. Đại Thiền Sơn nghiêm cấm ngươi làm việc này, ngươi còn muốn qua mặt Đại Thiền Sơn để làm. Nếu để bọn họ phát hiện, ngươi tiêu rồi.
“Ừm!” Thiệu Bình Ba đang cảm thấy vui, liền cầm mật tín mở ra xem. Mới xem được một chút, lông mày của y đã cau lại.
Y khép tờ mật tín, im lặng một hồi mới lên tiếng: “Ngưu Hữu Đạo gây ra nhiều chuyện ở Tề kinh như vậy, nhưng Chiếu tỷ lại không nói cho ta biết. Chiếu tỷ đang có gì đó giấu diếm ta.”
Sau khi xem xong nội dung trên tờ mật tín, Thiệu Tam Tỉnh cũng ý thức được điều này: “Có thể Tô tiểu thư vẫn không nhịn được, muốn ra tay đối phó Ngưu tặc. Chuyện khiêu chiến ở Phi Bộc đài, theo lão nô cảm nhận, tám chín phần mười là do Tô tiểu thư làm.”
Thiệu Bình Ba khẽ gật đầu: “Ngưu Hữu Đạo xuất phát từ quận Thanh Sơn, hành tung của hắn, Chiếu tỷ nắm rất rõ. Sa mạc đường tắt mênh mông, người bình thường không có khả năng và sức lực theo dõi liên tục như vậy. Kết quả, khi Ngưu Hữu Đạo vừa đến Tề kinh, lập tức có người tìm hắn gây sự. Xét từ việc theo dõi và những việc lén lút đã xảy ra, ngoại trừ Chiếu tỷ, đoán chừng khó có thể là người khác.”
Thiệu Tam Tỉnh nói: “Nhưng Tô tiểu thư cũng không làm gì được, lần nào cũng bị Ngưu tặc dễ dàng hóa giải.”

“Thật ra cũng nằm trong dự liệu thôi. Chút chuyện nhỏ này sao có thể làm khó được hắn. Nếu dễ dàng đắc thủ, Ngưu Hữu Đạo có nổi tiếng đến mấy cũng không sống được đến ngày hôm nay. Chiếu tỷ không nghe theo lời ta sắp xếp gì cả!” Thiệu Bình Ba thở dài, lại mở mật tín trong tay xem qua mấy lần.

Chương 540: Đối Thủ Cũ

Chương 540: Đối Thủ Cũ
“Giết Trác Siêu của Vô Biên các... Chấn nhiếp đạo chích Phi Bộc đài... Đánh bại Côn Lâm ở hồ Thiên Kính... Hái đóa hoa ở Phù Phương Viên. Hắn bình định chướng ngại trên con đường của hắn không ai cản nổi, có thể làm việc người khác không làm được. Đây mới chính là đối thủ của ta.” Sắc mặt Thiệu Bình Ba hơi ngưng trọng.
Thiệu Tam Tỉnh nói: “Nhưng cuối cùng còn không phải đã rơi vào tay triều đình nước Tề sao? Lệnh Hồ Thu và hắn đã bị bắt.”
Thiệu Bình Ba nói: “Nhưng ta luôn có cảm giác không đúng. Mục tiêu của hắn rất rõ ràng. Sau khi rời khỏi quận Thanh Sơn, hắn một đường vượt mọi chông gai, chính là vì chuyện chiến mã. Nhưng vì sao hắn lại cứ tiêu dao ở Tề Kinh với Hồng Nương? Chúng ta giao thủ với hắn lâu như vậy, hắn là hạng người gì chúng ta còn không biết sao, sao có thể là người vì nữ sắc mà lầm chính sự. Hành động của hắn giống như đang che giấu tai mắt người khác, hoặc có thể nói là đang chờ đợi thờ cơ. Nếu như không nắm chắc an toàn, hắn đã dám dạo chơi ở Tề kinh, tại sao đột nhiên lại bị triều đình nước Tề bắt lại?”
Thiệu Tam Tỉnh hỏi: “Vậy theo ý của ngài, ngài cho rằng chuyện gì đã xảy ra?”
Thiệu Bình Ba lắc đầu. Không hiểu tình huống, y cũng vô pháp đưa ra phán đoán: “Tóm lại việc này không ổn. Dựa vào năng lực của Ngưu Hữu Đạo, hắn không dễ dàng bị bắt như vậy. Còn nữa, Lệnh Hồ Thu là người của Hiểu Nguyệt các, Ngưu Hữu Đạo chắc chắn cũng biết thân phận này của ông ta. Hai người kết bạn lăn lộn ở Tề kinh lâu như vậy, đoán chừng người nào cũng có mục đích riêng của mình, chẳng ai có ý tốt với đối phương. Lệnh Hồ Thu bị bắt, chắc chắn có vấn đề trong đó.”

Thiệu Tam Tỉnh hỏi tiếp: “Ngưu Hữu Đạo biết Lệnh Hồ Thu là người của Hiểu Nguyệt các, hắn còn dám động sao?”
“Hiểu Nguyệt các là cái thá gì chứ! Hắn ngay cả Băng Tuyết các mà cũng dám âm thầm ra tay, ngươi cảm thấy hắn có cái gì mà không dám chứ? Chỉ cần có cơ hội, Phiêu Miểu các cũng bị hắn lật lên.” Thiệu Bình Ba khinh thường nói một câu, mắt nhìn tờ mật tín trong tay: “Lập tức truyền tin cho Chiếu tỷ, báo cho tỷ ấy biết tin tức mà chúng ta đang nắm giữ, hỏi tỷ ấy đang giấu diếm chúng ta bao nhiêu chuyện. Không, cái gì cũng không cần nói, bảo tỷ ấy mau chóng đến đây một chuyến. Ta phải trực tiếp hỏi tỷ ấy rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.”
Sau một trận mưa to gió lớn, kinh đào hãi lãng, gió đã giảm dần, sóng cũng không còn lớn nữa. Vẻ u ám trên bầu trời cũng từ từ biến mất.
Quản Phương Nghi đi theo Ngưu Hữu Đạo bước ra khỏi căn phòng nhỏ, bước lên boong thuyền ướt sũng.
Nhìn biển cả sau một trận cuồng nộ, Quản Phương Nghi nói: ‘Thời tiết trên biển đúng là hỉ nộ vô thường.”
Lúc này, Công Tôn Bố cũng chui ra từ khoang thuyền, nét mặt nghiêm túc: “Đạo gia, đội tàu đằng trước truyền tin tức, có sáu chiếc thuyền bị lật, trong đó có bốn chiếc là chở ngựa. Mọi người đã cứu được một số, nhốt trong khoang giữ ngựa trên thuyền, còn lại thì cùng với thuyền chìm xuống đáy biển.”
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, biểu hiện đã biết. Đây không phải là lần đầu tiên hắn đụng phải chuyện như thế.
Trên thuyền, các thuyền viên đều bận rộn. Sau khi tránh được cơn bão, cánh buồm đã hạ xuống một lần nữa được kéo lên, nhờ sức gió để đẩy thuyền đi.
Dạo một vòng bên ngoài, Ngưu Hữu Đạo trở lại khoang thuyền. Đệ tử Ngũ Lương Sơn vừa mới gửi tin tức đến.
Trên vách tường trong căn phòng nhỏ có treo một tấm bản đồ, biểu hiện hướng đi của đội tàu, lấy bút son tô thành điểm đỏ, tạo thành một đường chấm chấm.
Ngưu Hữu Đạo chỉ vào một điểm đỏ đến cửa một nhánh sông nước Hàn, hỏi: “Nếu tính toán thời gian, chúng ta muốn đến cửa sông này phải mất bao lâu?”

Công Tôn Bố đáp: “Khoảng nửa tháng.”
Ngưu Hữu Đạo lại dời tay xuống dưới, điểm một điểm lên bờ biển quận Thanh Sơn: “Chúng ta còn bao lâu nữa mới về đến quận Thanh Sơn?”
Công Tôn Bố đáp: “Theo những người có kinh nghiệm lái thuyền nói, tối đa một tháng.”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Không được đâu. Với khoảng cách của con đường bên trên, thuyền của chúng ta nhất định phải đến quận Thanh Sơn trước. Như vậy, lộ tuyến phía trên mới có thể ra đến cửa biển. Thiệu Bình Ba không phải là loại lương thiện gì, nhất định sẽ có nhân thủ tiếp ứng tại cửa biển, đến lúc đó gửi tin tức đến, lại không nhìn thấy thuyền, chúng ta sẽ bị lộ tẩy. Chênh lệch nửa tháng đối với chúng ta mà nói là quá nguy hiểm. Hiểu Nguyệt các có thể tổ chức nhân thủ đến chặn đường chúng ta trên biển bất cứ lúc nào.”
Công Tôn Bố nói: “Ta hiểu rồi, chúng ta có thể lấy lý do gặp bão liên tục trên biển làm chậm trễ hành trình.”
Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng, biểu hiện có thể.
Quản Phương Nghi tò mò hỏi: “Dựa vào cái gì Thiệu Bình Ba kia không thấy chiến mã sẽ cho rằng ngươi đã lấy, và cho người chặn đường ngươi?”
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Nếu đổi ngược ta là y, ta không thấy chiến mã của ta, người đầu tiên ta hoài nghi cũng sẽ là y. Ta sẽ tổ chức nhân thủ đến biển quận Thanh Sơn để chặn, không cần phải dựa vào cái gì.”
Quản Phương Nghi có chút không hiểu.
Công Tôn Bố mỉm cười. Chỉ có người của Ngưu Hữu Đạo mới biết được hai người này là đối thủ cũ.
Ngưu Hữu Đạo nhắc nhở: “Hồng Nương, Thiệu Bình Ba không đơn giản đâu, rất nguy hiểm. Nếu sau này ngươi gặp y, nhất định phải cẩn thận.”
Quản Phương Nghi hừ một tiếng, khinh thường nói: “Có thể nguy hiểm bao nhiêu chứ?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Có thể một tay kéo Bắc Châu ra khỏi nước Yến, còn có lực kháng nước Hàn và nước Yến. Bị kẹp giữa hai nước, nhưng hai nước này vẫn không làm gì được y, đồng thời phát triển Bắc Châu một đường thẳng tiến, lại còn có người của Hiểu Nguyệt các giúp y lo

chuyện chiến mã. Hạng người như vậy, ngươi cảm thấy có thể đơn giản sao?”
Quản Phương Nghi hỏi: “Tướng Bắc Châu không phải Thiệu Đăng Vân à?”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Thiệu Đăng Vân là thuộc hạ cũ của Ninh vương Thương Kiến Bá. Thuộc hạ cũ của Ninh vương đều biết ông ấy rất rõ. Thượng Đăng Vân là một tướng tài, trên chiến trường thì có lẽ được, nhưng tuyệt đối không có bản lãnh tung hoành giữa các chư quốc. Hết thảy mọi thứ bây giờ đều do con trai của ông ta gầy dựng nên. Cục diện Bắc Châu hiện tại đều do một tay Thiệu Bình Ba thúc đẩy. Thiệu Đăng Vân cũng chỉ bị đẩy lên mặt bàn mà thôi. Bên trong thế lực chư quốc, người có thể thắng được y chỉ đếm được trên đầu ngón tay.”
Quản Phương Nghi cả kinh.
Ngưu Hữu Đạo quay sang nói với Công Tôn Bố: “Chuyện Tề kinh lần này, ta đoán chừng y sẽ không ra tay. Nếu không, chiến mã của chúng ta cũng không dễ dàng đắc thủ như vậy, đồng thời khó mà thoát thân. Không biết có phải vì chuyện Lệnh Hồ Thu bị Hiểu Nguyệt các chế trụ hay là vì nguyên nhân nào khác, cũng có thể là bị Đại Thiền Sơn cảnh cáo một lần, đồng thời tiến hành quản chế và can thiệp, nhưng ta cảm giác, lần này tin tức của y rất bế tắc. Nếu không, có một số việc sẽ không gạt được y đâu. Y nhìn thấy được cơ hội, nhất định sẽ bỏ đá xuống giếng với ta. Ta thậm chí đã làm tốt việc giao thủ với y, nhưng ta lại không thấy y phát lực, để Đại Thiền Sơn tránh thoát được một kiếp. Thật đáng tiếc!”
Công Tôn Bố cũng hiểu được đại khái ý của Ngưu Hữu Đạo. Hắn muốn dựa vào một số việc phế đi Đại Thiền Sơn đằng sau Thiệu Bình Ba. Kết quả, Đại Thiền Sơn không cho hắn cơ hội ra tay.
Quản Phương Nghi trầm ngâm nói: “Nghe ngươi nói như vậy, Thiệu Bình Ba này sợ rằng không thể lưu lại. Ngươi đoạt chiến mã của y, dễ thành hậu hoạn. Ngươi nhất định phải nghĩ biện pháp diệt trừ mới được.”
Ngưu Hữu Đạo nhún vai, tỏ vẻ không có gì.
Công Tôn Bố mỉm cười.

Thấy biểu hiện của hai người như vậy, Quản Phương Nghi hỏi: “Có ý gì vậy? Ta nói sai sao?”
Công Tôn Bố nhỏ giọng nói bên tai Quản Phương Nghi: “Không phải là không muốn diệt trừ, mà là trừ không được. Thiệu Bình Ba cũng muốn tiêu diệt Đạo gia. Ngươi tưởng Đạo gia thích náo ra danh tiếng lớn như vậy ở Băng Tuyết các sao? Với lại, ngươi nghĩ Thiệu Bình Ba đồng ý gánh cái tiếng giết mẹ giết anh à?”
Quản Phương Nghi sửng sốt, chợt bừng tỉnh, hóa ra hai người này là đối thủ cũ.

Chương 541: Thượng Tướng Quân Đến

Chương 541: Thượng Tướng Quân Đến
Tề kinh đang chìm trong bầu không khí vui mừng, đầu đường cuối ngõ đều giăng đèn kết hoa.
Quán đậu hũ cũng không ngoại lệ, đêm đã khuya nhưng vẫn còn bận rộn, chuẩn bị đậu hũ cho ngày mai. Ngày mai, bọn họ phải cung cấp miễn phí đậu hũ trong ba ngày. Số lượng cung cấp nhất định rất lớn. Người dân bình thường vốn ăn không nổi đoán chừng sẽ chen chúc đến.
“Ngày mai, sẽ có rất nhiều chỗ cung cấp thức ăn miễn phí. Theo ta được biết, trong cung cũng đang bận rộn làm bánh mì để chuẩn bị phát miễn phí vào ngày mai. Còn nữa, Ngọc vương phủ cũng sẽ giăng lều phát thức ăn miễn phí. Rất nhiều nhà quyền quý đều hưởng ứng hoạt động này. Chỉ cần chịu khó mất mặt chút, toàn bộ bách tính trong kinh thành sẽ được ăn chùa trong mấy ngày này.”
Cao chưởng quỹ vừa rót rượu cho Viên Cương vừa nói.
Hôm nay hắn ta không về nhà, chuẩn bị ở lại đây mấy ngày. Mấy ngày tới nhất định sẽ rất bận. Hai người vừa nói đến chuyện phát miễn phí đậu hũ, vừa nhìn người làm bận rộn trong hậu viện.
Viên Cương nói: “Tăng số lượng lên nhiều một chút đi.”
Cao chưởng quỹ than thở: “Đông gia, ta hiểu ý tốt của ngài. Nhưng ta sợ tốt quá sẽ sinh ra phản tác dụng. Ngài nghĩ xem, người có thể chạy đến ăn chùa như thế này, phần lớn đều là người quá cực khổ. Có người ăn không hết cũng sẽ lấy để dành, ước chi mình được nhận thêm nhiều một chút, về sau sẽ ăn dần dần. Ngày mai, quan phủ sẽ rất bận, không cắt cử người trông coi đậu hũ cho chúng ta. Chúng ta cũng không biết được người nào đã nhận rồi người nào chưa nhận. Kinh thành có nhiều người như vậy, có thể biết mặt được hết sao?”

“Đông gia, đậu hũ của chúng ta không thể so với mấy loại bánh bột ngô được. Chúng không thể để lâu, rất dễ bị biến chất, cho nên không thể mở rộng cung ứng, nhất định phải khống chế số lượng. Nếu không, để mọi người ăn đau bụng, sẽ lớn chuyện trong ngày đại hỉ. Người ta không nhận ý tốt của chúng ta thì không nói, chiêu bài quán đậu hũ của chúng ta cũng bị đập luôn.”
“Đông gia, ta xin nói một câu không dễ nghe, thế cục bây giờ đã thay đổi. Trước kia, Thượng tướng quân duy trì trung lập, tất cả mọi người đều muốn lôi kéo Thượng tướng quân, tối thiểu thì không ai muốn đắc tội ngài ấy. Nể mặt phủ tướng quân, ai cũng không dám đụng vào chúng ta. Nhưng sau này thì khác rồi. Có một số người đang lo không nắm được thóp của chúng ta, việc nhỏ cũng có thể biến thành chuyện lớn. Ngài nói, lúc đó bên trên sẽ theo nếp mà xử lý hay là vẫn làm trái pháp luật? Chỉ sợ, ngay cả Tam thiếu gia về sau cũng phải thu liễm lại mấy phần ở kinh thành. Bên phía phủ tướng quân cũng đã căn dặn chúng ta phải cẩn thận.”
Viên Cương suy nghĩ một chút rồi khẽ gật đầu: “Cao chưởng quỹ nói rất có lý, cứ theo lời ngươi nói mà làm. Đúng rồi, ngươi đã lo xong việc bao quán rượu ngày mai chưa?”
Cao chưởng quỹ cười nói: “Đều đã làm xong, Đông gia không cần lo lắng, cứ việc đến phủ tướng quân uống rượu mừng, bên này đã có ta trông chừng rồi.”
Viên Cương bình tĩnh nói: “Ta không tham gia tiệc rượu mừng ở phủ tướng quân đâu, ở lại đây bồi mọi người còn hay hơn.”
Cao chưởng quỹ vội nói: “Rượu mừng đó cũng không phải ai cũng có tư cách uống được đâu. Người có thể đến đều là người có thân phận và địa vị. Có rất nhiều phú gia trong kinh thành này muốn tham gia cũng không được, chỉ có thể đứng nhìn. Những người có thể tham dự không giàu thì quý. Cơ hội lộ mặt này không phải ai muốn cũng được. Mấy vị công tử nhà Tướng quân đều quan hệ tốt với Đông gia, xưng huynh gọi đệ. Đông gia đến đó, để mọi người nhìn thấy, về sau ai cũng phải nể mặt Đông gia ở kinh thành này. Tra quản gia đã chính miệng bàn giao ta phải gọi ngài đến đó uống rượu mừng. Mặt mũi này, tâm ý này, Đông gia ngài không thể không lĩnh tình.”

Viên Cương nói: “Chính bởi vì người đến đó không phú thì quý, mới không phải là chỗ mà ta nên đến. Ta ở đây giúp Tam thiếu gia chiêu đãi người bên dưới cũng như vậy thôi.”
Hắn ta yêu cầu bao quán rượu cũng chính là vì không muốn đi uống rượu mừng, sợ bị đám người Hạo Thanh Thanh bên kia nhận ra.
Cao chưởng quỹ chỉ hỏi một câu: “Với giao tình giữa tam thiếu gia và ngài, trong ngày đại hôn của ngài ấy, ngài không muốn đi sao? Về tình về lý, đúng là không thể nào nói nổi.”
Viên Cương im lặng, sau đó hỏi lại: “Bên kia chỉ đích danh Nguyên Đại Hồ và Cốc Hữu Niên đi với ta đến uống rượu mừng rốt cuộc là có ý gì?”
Cao chưởng quỹ cười khổ: “Đông gia, ngài có hỏi bao nhiêu lần nữa ta cũng không biết. Ta cảm thấy rất khó hiểu về chuyện này, nhưng đây là việc đích thân Tra quản gia đã nói...”
Bạch Vân gian, nửa đêm, cánh cửa đóng mở không phân biệt ngày đêm đột nhiên “ông” một tiếng đóng lại.
Đại hôn của Trưởng công chúa, tất cả những nơi kinh doanh trong kinh thành đều phải đóng cửa ngừng buôn bán trong ba ngày.
Đứng trên lầu các, Tô Chiếu và Tần Miên nhìn những ngọn đèn đang được dập tắt bên trong thính đường, nhìn các cô nương lần lượt rời đi, chỉ còn lại một số người quét dọn.
Hai người cũng quay người biến mất khỏi chỗ sâu hành lang. Khi đến hậu viện, Tô Chiếu ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, chợt hỏi: “Ngươi nói đã phái người đuổi theo Kim Sí đến quận Thanh Sơn, có tìm được Ngưu Hữu Đạo ở đâu chưa?”
Tần Miên cười khổ: “Liên quan đến công vụ và quân vụ quận Thanh Sơn, không biết có bao nhiêu Kim Sí bay đến, cũng chẳng ai biết cái nào là liên quan đến Ngưu Hữu Đạo. Muốn điều tra, ít nhất phải phái ra phi cầm cỡ lớn mới được. Nhưng kiểu giống trống khua chiêng như vậy, muốn không bị phát hiện cũng khó, có thể làm được gì chứ. Hơn nữa, nói không chừng Ngưu Hữu Đạo đã về đến quận Thanh Sơn.”
Tô Chiếu cũng muốn có suy nghĩ này. Cứ như vậy mà để Ngưu Hữu Đạo trốn thoát dưới mắt, nàng ta nuốt không trôi cục tức.
“Đông gia, dù sao mấy ngày tới cũng thanh tịnh, có cần ta phái người gọi An Thái Bình đến ở với ngài không?” Tần Miên trêu ghẹo một câu.

Mặt Tô Chiếu hơi nóng lên, liếc nhìn bà ta một cái.
Ngày kế tiếp, phủ Hô Diên Thượng tướng quân rất náo nhiệt. Trưởng công chúa được gả vào Hô Diên gia, không náo nhiệt, không phô trương mới là lạ.
Viên Cương cùng với hai người cụt tay cụt chân cũng không xuất hiện. Cho đến khi đèn hoa treo lên, tiệc cưới bắt đầu, ba người mới tìm một nơi vắng người ngồi xuống.
Viên Cương không muốn ngồi cùng một chỗ với đám người không phú thì quý kia. Theo yêu cầu của hắn ta, Hô Diên gia dường như cũng hiểu, sắp xếp cho hắn ta một vị trí tương đối vắng người.
Nguyên Đại Hồ và Cốc Hữu Niên cụt tay cụt chân cũng có suy nghĩ như vậy. Bọn họ thật sự cảm thấy nơi này không phải là nơi bọn họ nên đến, trốn ở một góc vẫn tốt hơn.
Khi mọi người lần lượt kéo đến, cả ba nhìn thấy những người này đều mặc chiến giáp, bọn họ biết đến uống rượu mừng trong nội viện này đều là quân quan của quân Kiêu Kỵ.
Ba người Viên Cương không mặc chiến giáp, rất dễ thu hút sự chú ý của người khác.
“Người mặt đỏ chót và hai lão đầu cụt tay cụt chân là ai vậy?”
“Người mặt đỏ trước kia không bị đỏ, là ông chủ của quán đậu hũ. Còn hai người bị cụt tay cụt chân chính là người canh cửa, quét rác của quán đậu hũ.”
“Chuyện gì vậy nhỉ? Tại sao ngay cả người canh cửa, quét rác trước quán đậu hũ cũng chạy đến đây?”
“Này, ngươi quản nhiều như vậy làm gì. Nếu có thể đến đây, nhất định là có nguyên nhân.”
Sau mấy câu nhiều chuyện, mấy vị quan quân dần dần thả lỏng, không khí bắt đầu náo nhiệt hẳn lên, nâng ly cạn chén hô tới quát lui.
Viên Cương, Nguyên Đại Hồ và Cốc Hữu Niên chỉ khiêm tốn ngồi một góc ăn uống.
“Thượng tướng quân đến.”
Một người hô to, tất cả mọi người đều đặt ly rượu xuống. Có người đội mũ giáp vào, âm thanh mặc chiến giáp lạch cạch vang lên, tất cả mọi người đều đứng dậy.

Hô Diên Vô Hận cùng mấy vị tùy tùng bước vào, ánh mắt không giận mà uy đảo qua mọi người.
“Chúc mừng Thượng tướng quân, Chúc mừng Thượng tướng quân!”
Mọi người chắp tay, lớn tiếng chúc mừng, liên tiếp không ngừng.
Hô Diên Vô Hận khoát tay, tất cả đều im lặng. Ông phất phất bàn tay, chư tướng cùng nhau ngồi xuống, lưng ai cũng thẳng, không hề nhúc nhích.
Kỷ luật nghiêm minh như vậy, khiến trong lòng Viên Cương hơi run lên.

Chương 542: Không Có Tin Tức

Chương 542: Không Có Tin Tức
Tra Hổ thấp giọng nói bên tai Hô Diên Vô Hận vài câu.
Hô Diên Vô Hận nhìn sang, sau đó bước đến bàn Viên Cương, đến trước mặt hai người Nguyên Đại Hồ và Cốc Hữu Niên, khiến hai người đều rất khẩn trương.
Hô Diên Vô Hận đưa tay sang bên cạnh, lập tức có người đặt lên tay ông một chén rượu ngon.
“Hai vị lớn tuổi hơn ta, tòng quân cũng sớm hơn ta. Hai vị có thể nể mặt đến uống một ly rượu mừng, ta rất vui. Ta xin kính hai vị một chén trước.” Hô Diên Vô Hận hai tay nâng chén rượu lên trước.
Chuyện gì vậy? Chư tướng đều đồng loạt nhìn sang bên này, ai nấy đều không hiểu nổi.
Đừng nói những người khác, ngay cả Viên Cương cũng kinh ngạc, cũng không biết chuyện gì xảy ra.
Nguyên Đại Hồ và Cốc Hữu Niên luống cuống đứng dậy, vội nói không dám.
“Chúng ta uống trước rồi nói!” Hô Diên Vô Hận ngửa đầu uống một hớp, sau đó đưa chén rượu đã được uống cạn cho hai người thấy.
Hai người vội vàng bưng chén rượu, lắp bắp nói câu chúc mừng Đại tướng quân, sau đó tranh thủ uống. Nguyên Đại Hồ uống nhanh quá nên bị sặc, ho liên tục.
Hô Diên Vô Hận lại nhìn mặt Viên Cương, hỏi: “Tại sao mặt ngươi lại đỏ như vậy?”
“Do luyện công ạ!” Viên Cương thành thật đáp.
“Bày ở trong miếu chỉ có thể làm tượng nặn!” Hô Diên Vô Hận giễu cợt một câu, cũng không để ý, xoay người lại, cầm một chén rượu mới, nhìn mọi người chung quanh.

Mọi người cùng nhau cầm chén rượu đứng lên.
“Chư vị đều là huynh đệ vào sinh ra tử với ta. Ta cũng không quanh co lòng vòng với chư vị nữa. Hàng ngày, lão tam nhà ta cứ lêu lổng mãi, ít ngày nữa ta sẽ ném nó vào quân Kiêu Kỵ. Nguyên nhân thì có người biết có người không. Tóm lại, nếu ai khách sáo với nó, chính là hại nó. Còn nữa, hôm nay mọi người đến uống rượu, đừng nói quân quy, cứ thoải mái mà uống. Mời!” Một tiếng cuối cùng âm vang hữu lực, Hô Diên Vô Hận lại uống trước.
Mọi người lập tức cùng nhau cạn chén.
Buông ly rượu xuống, Hô Diên Vô Hận bước nhanh qua đám người, long hành hổ bộ, nhìn thẳng đằng trước, giọng nói trầm bổng: “Người tại triều đình, thân bất do kỷ. Bên ngoài còn có khách khác, không thể đắc tội. Ta không thể phân thân, đành phải lạnh nhạt anh em của mình. Thịt rượu bao no, ta không thể bồi tiếp. Uống xong đừng mượn rượu làm càn, thành thật cút về hết cho ta!” Nói xong, ông phất tay một cái.
“Rõ!” Mọi người cùng đồng loạt hưởng ứng, đưa mắt nhìn ông rời đi.
Sau đó, Nguyên Đại Hồ và Cốc Hữu Niên trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người, tất cả đều muốn biết hai người là ai, lại có thể được Thượng tướng quân đích thân mời rượu.
Bây giờ không ai dám khinh thường hai người nữa. Tướng lĩnh ngồi cùng bàn không nhịn được liền hỏi: “Thì ra hai vị cũng xuất thân quân ngũ, không biết thuộc đội quân nào?”
Nguyên Đại Hồ và Cốc Hữu Niên không muốn nhắc đến, nhưng bây giờ được mọi người hỏi, cũng không tiện nói dối, cuối cùng nói ra ba chữ Hắc Phong Kỵ.
Kết quả, Viên Cương phát hiện ánh mắt chư tướng nhìn hai người đã thay đổi, tất cả đều hiện lên sự tôn kính.
Hai người trả lời xong, một đám người chạy đến mời rượu.
Trận rượu này khiến hai lão đầu uống say mèm, trở về như thế nào cũng không biết.
Vài ngày sau, sau khi biết Hắc Phong Kỵ là gì, hai lão đầu bị Viên Cương lôi ra ngoài, hỗ trợ huấn luyện đám người của quán đậu hũ.
Phủ Thứ sử Bắc Châu, Thiệu Bình Ba và Thiệu Tam Tỉnh người trước người sau tiến vào thư phòng.

Đợi Thiệu Bình Ba ngồi xuống xong, Thiệu Tam Tỉnh dâng lên nước trà, sau đó bẩm báo: “Tô tiểu thư gửi tin tức đến, thời gian này là đại hôn giữa Trưởng công chúa và con trai Thượng tướng quân nước Tề, hoạt động vui chơi rất nhiều. Đại vương Tây viện có thể gọi ngài ấy đến bất cứ lúc nào, cho nên không thể đến đây được.”
Thiệu Bình Ba nghe xong, lập tức im lặng. Mặc dù lý do này không thể bắt bẻ, nhưng y nhạy cảm phát hiện được, thái độ của Tô Chiếu đã thay đổi.
Trước kia, Tô Chiếu vừa nghe y có việc, tỷ ấy sẽ dùng mọi biện pháp để chạy đến. Lần trước, khi giết mẹ con Nguyễn thị, Tô Chiếu còn không tiếc sử dụng của công làm việc tư, vận dụng phi cầm của Hiểu Nguyệt các đến giải vây.
Lúc này, y không biết có phải y đang bị ảo giác hay không.
Nhưng ngoài miệng lại nói: “Sau hôn lễ, đối với quốc nội nước Tề, Hạo Vân Đồ sẽ không cần lo lắng trong một khoảng thời gian tương đối dài. Hạo Vân Đồ vẫn luôn là trung hưng chi chủ của nước Tề!”
Đối với chuyện Hạo Vân Đồ và Hô Diên Vô Hận kết thông gia với nhau, y đã sớm nhận được tin tức. Đại Thiền Sơn cũng không đến nỗi ngay cả tin tức này cũng không cho y biết.
Cũng không cần bàn sâu việc này, Thiệu Bình Ba nhìn bản đồ: “Gần đây tiến độ của đội tàu quá chậm.”
Thiệu Tam Tỉnh đáp: “Gần đây, đội tàu liên tiếp gặp bão, tổn thất hết mấy chiếc thuyền, bởi vậy tốc độ mới chậm. Trước mắt, chúng ta đã tổn thất mười hai chiếc thuyền, hơn ngàn chiến mã.”
Ba vạn chiến mã, đi đường bộ cũng không tránh khỏi tổn thất, huống chi là đi đường biển, nhưng Thiệu Bình Ba lo lắng không phải cái này. Y đứng dậy, bước đến trước tấm bản đồ, chắp tay nói: “Ban đầu rất thuận lợi, vì sao khi càng gần đến nơi thì lại càng gặp bất trắc, có phải có vấn đề gì hay không?”
Thiệu Tam Tỉnh biết bất cứ dị thường nào cũng dễ dàng khiến cho vị công tử này nghi ngờ: “Khí hậu trên biển rất vô thường, khó tránh khỏi việc gặp bất trắc, là chuyện rất bình thường mà.”
“Nhưng việc liên tiếp gặp bất trắc như vậy... chẳng lẽ đội tàu đã đi vào khu vực phong bạo?” Thiệu Bình Ba quay đầu lại hỏi.

Thiệu Tam Tỉnh im lặng. Chuyện trên đất liền còn chưa biết hết, làm sao biết rõ chuyện trên biển được. Ông ta cũng không phải nhà bác học, liền cười khổ: “Lão nô cũng không rõ lắm.”
Thiệu Bình Ba nói: “Ngươi hãy tìm người hay đến vùng biển đó hỏi thăm một chút đi.”
“Vâng!” Thiệu Tam Tỉnh đáp.
Quận Thanh Sơn, mấy chục con ngựa chạy vào thành.
Bên ngoài quận thủ phủ, đám người Thương Triều Tông nghe vậy liền đích thân ra nghênh đón. Chưởng môn Thiên Ngọc môn Bành Hựu Tại tự mình suất lĩnh cao tầng chạy đến.
Phong Ân Thái đã sớm trở về từ nước Tề cũng có mặt, một đám người tiến vào phủ Thứ sử.
Sau nửa canh giờ, đám người này lại lần lượt chạy ra, bao gồm đám người Thương Triều Tông, cả bọn thẳng đến sơn cốc ngoài thành.
Nhận được tin tức, Phí Trưởng Lưu, Trịnh Cửu Tiêu, Hạ Hoa cũng chạy đến cửa sơn cốc nghênh đón, sau đó cùng với đám người Bành Hựu Tại tiến vào.
Trong lúc đám người Phí Trường Lưu mời Bành Hựu Tại đến môn phái nghỉ chân, Bành Hựu Tại khoát tay nói: “Không cần khách sáo, cứ nói ngay tại chỗ này đi.” Ông ta chỉ vào chỗ cất rượu trước mặt, sau đó dẫn đầu đi tới.
Ở đây ông ta là lớn nhất, mọi người chỉ có thể nghe theo lời ông ta mà làm.
Bên ngoài động cất rượu không cho phép bất cứ kẻ nào tùy tiện tiến vào. Mọi người chỉ có thể đứng ngoài sơn động.
Ngửi được mùi rượu, Bành Hựu Tại nhìn chằm chằm cửa động, sau đó hỏi: “Đã qua hai ba tháng rồi, cũng không nhận được tin tức gì của Ngưu Hữu Đạo. Vương gia cũng không. Ba vị Chưởng môn, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”
Ba người Phí, Hạ, Trịnh nhìn nhau. Phí Trường Lưu lắc đầu: “Chúng ta cũng không biết được. Nếu có tin tức, chúng ta đã sớm báo cáo lại Vương gia rồi.”
Bành Hựu Tại nói: “Các ngươi đang nói đùa à? Đệ tử môn hạ ba phái các người có người đi theo Ngưu Hữu Đạo, chẳng lẽ đệ tử môn phái

nhiều như vậy cũng không liên lạc với các người cả mấy tháng trời? Có khả năng này à?”
Hạ Hoa nói: “Bành chưởng môn, chúng ta còn nôn nóng việc này hơn so với ngài. Mấy trăm đệ tử tinh nhuệ mà ba phái chúng ta phái đi đã mất liên lạc, chúng ta đều muốn biết chuyện gì xảy ra, nhưng thật sự chúng ta không liên lạc được.”
Nói đến đây, Thương Thục Thanh ở bên cạnh cũng rất lo lắng. Tất cả mọi người đều nghĩ, không biết đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Nếu không, tại sao một chút tăm hơi cũng không có?
Bành Hựu Tại hỏi: “Ba phái các ngươi và Ngưu Hữu Đạo đuổi đệ tử Thiên Ngọc môn chúng ta trở về, ôm lấy chuyện chiến mã, bây giờ lại không có lời giải thích, làm trễ nãi đại sự, các ngươi gánh nổi trách nhiệm sao?”

Chương 543: Trước Khống Chế Đám Hòa Thượng Này Lại

Chương 543: Trước Khống Chế Đám Hòa Thượng Này Lại
Chưởng môn ba phái âm thầm nghiến răng. Đây rõ ràng là quyết định của Ngưu Hữu Đạo. Hắn nhất định phải đem ba phái cột chung, đúng là đáng chết.
Trịnh Cửu Tiêu chắp tay với Phong Ân Thái, hỏi: “Phong huynh, huynh và Ngưu Hữu Đạo kết bái huynh đệ, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với hắn, huynh hắn rõ hơn so với chúng ta chứ?”
Bành Hựu Tại nghe xong, liền liếc mắt nhìn sư đệ của mình. Mặt Phong Ân Thái vẫn không thay đổi, đáp: “Chúng ta bị bọn họ đuổi về trước, nào biết chuyện gì xảy ra chứ? Ta nên hỏi các ngươi mới đúng.”
Bành Hựu Tại hỏi tiếp: “Ba vị chưởng môn, bên phía kinh thành nước Tề có lời đồn, nói Ngưu Hữu Đạo và Lệnh Hồ Thu bị triều đình nước Tề bắt, có phải thật như vậy không?”
Phí Trường Lưu lập tức chắp tay nói với Thương Triều Tông: “Vương gia, đây tuyệt đối là lời đồn. Sau khi lời đồn xuất hiện, Ngưu Hữu Đạo còn truyền tin tức về một lần, bảo chúng ta kiên nhẫn chờ đợi, việc này ngài cũng biết mà? Nếu bị bắt, sao hắn có thể gửi tin tức cho chúng ta được chứ?”
Bọn họ biết, cho dù Ngưu Hữu Đạo có xảy ra chuyện, bọn họ cũng sẽ không thừa nhận. Một khi thừa nhận, Thiên Ngọc môn sợ rằng không phải đến chơi.
Sắc mặt Thương Triều Tông ngưng trọng. Lần này Thiên Ngọc môn lai giả bất thiện, rõ ràng là muốn thừa cơ gây sự.
Bành Hựu Tại nói: “Nghe nói người của Hồng Nương Tề kinh đã đến đây, mau gọi họ ra hỏi một chút đi.”

Đi đường bộ nhanh hơn so với đi đường biển. Phù Phương Viên phân tán người làm việc. Ngoại trừ người có nhiệm vụ khác, những người khác cũng đã bí mật chạy đến bên này.
Nghe Bành Hựu Tại gọi, Trương lão tam của Phù Phương Viên lập tức chạy đến.
Một người đàn ông tương đối chất phác chắp tay chào hỏi tất cả mọi người.
Sau khi nghe rõ câu hỏi, Trương lão tam bình tĩnh đáp: “Chư vị ngày nào cũng hỏi ta cùng một câu hỏi, vẫn là câu nói kia, ta cũng không liên lạc được với đám người Đông gia. Cáo từ!” Ông ta nói xong, liền xoay người rời đi.
Trưởng lão Thiên Ngọc môn Trần Đình Tú lập tức quát lớn: “Đây là thái độ gì của ngươi vậy?”
Trương lão tam hoàn toàn không để ý, tiếp tục bước đi.
“Ngươi...” Trần Đình Tú muốn phát tác nhưng Bành Hựu Tại đã đưa tay cản lại.
“Viên Phương đâu? Hắn ta chính là tâm phúc của Ngưu Hữu Đạo, hắn ta nhất định phải biết chứ? Mau gọi hắn ta đến đây.” Bành Hựu Tại lại ra lệnh một tiếng.
Một lát sau, Viên Phương đã bị người ta gọi đến. Nghe xong việc này, hắn ta than thở: “Các người không phải biết rồi còn cố hỏi sao? Các người không phải không biết, mấy ngày qua, ta ngày nào cũng nôn nóng, nhưng ta cũng chẳng liên lạc được với đám người Đạo gia!” Nói thật, hắn ta rất sốt ruột về chuyện này.
Bành Hựu Tại lạnh lùng nhìn hắn ta: “Việc này không phải trò đùa, ngươi không thể nói lung tung được. Nếu nói lung tung, ngươi sẽ phải chịu trách nhiệm.”
Viên Phương trừng mắt: “Bành chưởng môn, ta chẳng uống nhầm thuốc, việc này đáng cho ta phải nói lung tung sao?”
Bành Hựu Tại gật đầu: “Được, ngươi dám chịu trách nhiệm cho lời nói của mình không?”
Viên Phương vỗ ngực: “Ta đương nhiên chịu trách nhiệm. Ta không cần thiết phải nói lung tung.”

Bành Hựu Tại phất tay ra hiệu: “Người đâu, trước khống chế đám hòa thượng này lại.”
Hai bên lập tức có người lóe ra, khống chế Viên Phương chưa kịp trở tay.
Bị áp chế, Viên Phương tức giận quát: “Bành Hựu Tại, ngươi có ý gì?”
Bành Hựu Tại đáp: “Đợi chứng minh được ngươi không có nói dối, ta tất nhiên sẽ thả ngươi.”
Mỗi ngày, đệ tử Thiên Ngọc môn đều phân tán đi bắt đệ tử Nam Sơn mình, Viên Phương lập tức thét to với Thương Triều Tông: “Vương gia, Vương gia, chuyện gì đang xảy ra thế?”
Thương Thục Thanh đang định tiến lên nói đỡ một câu, Lam Nhược Đình bên cạnh lập tức đưa tay ngăn lại, khẽ lắc đầu với nàng ta, ra hiệu nàng ta đừng vọng động.
Thương Triều Tông vẫn bình tĩnh, trầm giọng nói: “Bành chưởng môn, hình như chuyện ngài làm không được ổn cho lắm?”
Bành Hựu Tại quay đầu lại nói: “Vương gia, chuyện chiến mã kéo dài đã lâu, còn định kéo dài thêm bao lâu nữa? Ngưu Hữu Đạo tốn nhiều thời gian như thế, đột nhiên bặt vô âm tín, còn đuổi đệ tử Thiên Ngọc môn trở về. Nếu hắn cứ như vậy mà chạy trốn, chẳng lẽ đệ tử Thiên Ngọc môn phải chạy đến nước Tề bắt đầu lại từ đầu sao? Châu mục Nam Châu Chu Thủ Hiền đã bắt đầu rục rịch, một khi xảy ra chuyện, dù sao cũng phải có người gánh trách nhiệm chứ? Nếu Ngưu Hữu Đạo chạy mất, chẳng lẽ chúng ta để cho người bên dưới của hắn chạy luôn sao?”
Gương mặt Thương Triều Tông căng cứng. Y rất muốn hỏi, nếu toàn bộ trách nhiệm của chuyện chiến mã đổ hết lên đầu Ngưu Hữu Đạo, vậy Thiên Ngọc môn nhận lợi ích to nhất để làm gì?
Nhưng có mấy lời không cách nào nói ra miệng, chỉ là trứng chọi đá mà thôi.
Một đám hòa thượng Nam Sơn tự không phải là đối thủ của tu sĩ Thiên Ngọc môn. Rất nhanh, toàn bộ đã bị bắt, ngay cả Viên Phương đang chửi bậy cũng bị bắt câm miệng.
Sắc mặt ba người Phí, Trịnh, Hạ đều nghiêm lại, nhưng không dám đối cứng với Thiên Ngọc môn.

Bây giờ, cho dù là ai cũng đã nhìn ra, mọi chuyện chỉ là giả. Thiên Ngọc môn chạy đến đây chính là vì đám hòa thượng này. Bởi vì trong tay Viên Phương đang nắm giữ bí phương cất rượu.
Phí Trường Lưu lên tiếng: “Bành chưởng môn, bây giờ tình huống của Ngưu Hữu Đạo như thế nào còn không biết, ngài bắt người của hắn có chút không thích hợp. Chi bằng, cứ giao đám hòa thượng này cho ba phái chúng ta canh giữ. Chúng ta cam đoan sẽ không để bọn họ chạy mất. Nếu như để bọn họ chạy mất, ba phái chúng ta sẽ chịu trách nhiệm.”
“Đúng vậy!” Trịnh Cửu Tiên và Hạ Hoa đều cùng lên tiếng.
Bành Hựu Tại nói: “Không cần, các người có quan hệ mật thiết. Nếu các người chạy hết, ta biết tìm ai?”
Phí Trường Lưu nói: “Ngài làm như vậy, Ngưu Hữu Đạo trở về, chúng ta biết ăn nói như thế nào với hắn? Bành chưởng môn đừng quên, trong tay Ngưu Hữu Đạo cũng nắm giữ bí phương cất rượu. Chọc giận hắn, hắn công bố bí phương ra ngoài thì sao. Tài lộ sẽ bị cắt hết, thật không đáng giá!”
Bành Hựu Tại nói: “Các ngươi suy nghĩ nhiều rồi! Thiên Ngọc môn ta cũng không phải là người không biết nói đạo lý. Mười ngày, ta cho các ngươi mười ngày liên lạc với hắn. Trong mười ngày này, các ngươi có thể đến bất cứ ngóc ngách nào trong thiên hạ để đưa tin. Chỉ cần các ngươi liên lạc được với hắn, bảo hắn giải thích, ta lập tức thả người ngay. Nếu cứ liên lạc không được, chẳng lẽ tất cả mọi người đều phải ngồi chờ hắn sao, còn có bao nhiêu việc cần làm nữa. Trong mười ngày vẫn không cho ta được câu trả lời chắc chắn, Thiên Ngọc môn ta sẽ phái đệ tử đến Tề kinh xử lý chuyện chiến mã. Chư vị tự trọng, không phụng bồi. Vương gia, chúng ta cùng nhau về.” Nói xong, ông ta đưa tay làm động tác mời với Thương Triều Tông.
Những người này đến cũng nhanh, đi cũng nhanh, ngay cả đám người Viên Phương cũng bị áp giải đi.
Sắc mặt Chưởng môn ba phái vô cùng khó coi, còn Thương Thục Thanh thì cắn môi không nói.
Hạ Hoa tức giận nói: “Bọn họ đến đây là vì bí phương, muốn nắm trọn bí phương trong tay. Sau đó, cho dù Ngưu Hữu Đạo có trở về, thành

công giải quyết chuyện chiến mã, về phương diện phân chia lợi nhuận, sợ là cũng không còn cách nào tiến hành theo tỷ lệ chia như lúc ban đầu.”

Mọi người đều hiểu ý của bà ta. Đến lúc đó, cho dù Ngưu Hữu Đạo có cầm bí phương công khai đến uy hiếp, đối phương cũng có thể tìm được lý do dùng vũ lực uy hiếp người bên này, bức hắn phải một lần nữa bàn lại việc phân chia. Ngươi đồng ý nhận chút chỗ tốt để dàn xếp ổn thỏa, hay là cá chết lưới rách, cái gì cũng không có?

Nếu Ngưu Hữu Đạo thật sự xảy ra chuyện không về được, Thiên Ngọc môn đã nắm được bí phương trong tay cũng chẳng tổn thất gì, có thể hất cẳng mọi người bên này, chiếm được tiện nghi như thường.

Phí Trường Lưu cắn răng nói: “Bây giờ người ta đã thừa cơ nắm được sơ hở, chiếm lý đầy đủ, chúng ta có thể làm được gì chứ?”

Mấy người đều hiểu, Thiên Ngọc môn đột nhiên làm vậy chắc chắn là vì phát hiện Ngưu Hữu Đạo và bên này đã hoàn toàn cắt đứt liên lạc, tìm được cơ hội danh chính ngôn thuận ra tay.

Chương 544: Một Ngày Nữa

Chương 544: Một Ngày Nữa
Mười ngày? Đây là chắc chắn trong vòng mười ngày, Ngưu Hữu Đạo không thể đưa chiến mã về được, cho dù Ngưu Hữu Đạo có thể trở về, cũng sẽ về tay không, cho nên trước tiên cứ khống chế đám Viên Phương trong tay rồi tính sau.
Người ta lý lớn lý nhỏ đều chiếm, ngươi có thể nói người ta nói sai sao? Chuyện chiến mã thực sự không thể kéo dài thêm được nữa. Người ta cũng đã nói rồi, nếu bên các ngươi không làm được, bọn hắn sẽ phá đệ tử chạy đến Tề Quốc chuyến nữa, người ta cũng cho ngươi đủ thời gian liên hệ, người ta chỉ cần Ngưu Hữu Đạo cho một lời giải thích thôi, có lời giải thích rồi sẽ lập tức thả người, như vậy quá đáng lắm sao?
Người ta suy nghĩ vì đại cục, chẳng ai có thể nói được gì cả. Nắm đấm của người ta cứng thì vốn nói gì cũng có lý cả!
Trịnh Cửu Tiêu trầm giọng nói: “Vì kế hoạch hôm nay, cứ liên hệ, liên hệ rồi liên hệ, hy vọng có thể nhanh chóng liên hệ với Ngưu Hữu Đạo, không được cũng phải thử xem thế nào!”
Phí Trường Lưu và Hạ Hoa đều lặng lẽ gật đầu, cũng chỉ có thể như vậy.
Thương Thục Thanh thử hỏi một câu: “Đạo gia sẽ xảy ra chuyện gì sao?”
Hạ Hoa cười khổ: “Quận chúa, việc này thật sự khó nói. Theo lý, hắn bảo người của Phù Phương Viên tới đây, chắc chắn là có dự mưu. Nhưng, nhiều người như vậy mà mấy tháng trời không hề có chút tăm hơi, chẳng ai biết được tình hình như thế nào.”
Thương Thục Thanh mặt mày sầu lo.
Hạ Hoa đỡ vai nàng, thở dài: “Quận chúa, gần đây người đã gầy đi rất nhiều! Không nên lo lắng quá, không thể không thừa nhận tên nhãi Ngưu Hữu Đạo kia cũng có chút bản lĩnh, sẽ không có chuyện gì đâu.”

An ủi thì an ủi, nhưng hiện thực sau đó ba phái phải đối mặt vẫn rất lạnh lẽo, Kim sí thả ra bay vòng vòng giữa không trung một lát rồi quay trở lại.
Thử đi thả lại, cứ lặp đi lặp lại như vậy nhưng vẫn không hề liên lạc được...
Trong phủ Quận thủ, Thương Triều Tông đang đi qua đi lại trong phòng, nói Thiên Ngọc môn quá mức ngang ngược càn rỡ.
Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăng là một thính giả yên lặng, sau khi nghe xong, nhàn nhạt đáp: “Vương gia chớ nóng, ai đều có lợi ích của người nấy, người ta cũng chẳng làm gì sai cả.”
Lam Như Đình vê râu nói: “Nói cho cùng, bên chúng ta vẫn còn thiếu một môn phái có thể khống chế được Thiên Ngọc môn. Có điều nói đi phải nói lại, giờ bên chúng ta cũng không thể nuôi nổi quá nhiều môn phái, nói chuyện cân bằng với bọn hắn vẫn còn sớm quá, giờ đang là lúc cần được Thiên Ngọc môn ủng hộ. Vương gia, vẫn nên nhẫn nại, đợi khi có lợi ích đầy đủ tự nhiên có thể phát triển được sức mạnh có thể cân bằng được.”
Thương Triều Tông đặt mông ngồi lại trên ghế.
Dựa vào lưng ghế, y ngửa mặt lên trời thở dài: “Đạo lý ta hiểu, nhưng nếu Ngưu Hữu Đạo trở về, ta chỉ trừng mắt nhìn người của hắn bị bắt đi mà mặc kệ, ta phải ăn nói với hắn như thế nào? Người ta dốc hết tâm huyết vì bản vương, ở ngoài liều mạng, còn ta ngay cả người của hắn cũng không giữ nổi, ta biết phải làm sao?”
Mông Sơn Minh lắc đầu: “Vương gia lo lắng nhiều rồi, Ngưu Hữu Đạo là một người lý trí, đương nhiên hắn hiểu, bản thân hắn gây ra lỗ hổng lớn như vậy khiến người ta chiếm được lý, vương gia bên này không cách nào ngăn cản, cũng không thể ngăn cản được. Vấn đề bây giờ là, bên Ngưu Hữu Đạo rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu thật sự đã xảy ra chuyện thì giờ vương gia người có trở mặt với Thiên Ngọc môn thì có ý nghĩa gì? Nếu Ngưu Hữu Đạo thật sự không thể trở về được, vương gia người cũng chỉ có thể đứng bên phía Thiên Ngọc môn, chẳng lẽ còn có thể đứng chung với ba phái kia đối nghịch với Thiên Ngọc môn sao? Đầu tiên bản thân ba phái cũng không có dũng khí đó, nếu không cũng sẽ không trơ mắt nhìn người ta bắt người đi ngay dưới mí mắt mình!”

Thương Triều Tông: “Nếu Ngưu Hữu Đạo trở về thì sao?”
Mông Sơn Minh: “Lâu như vậy chẳng lẽ vương gia còn chưa nhìn ra sao? Xa không nói, chuyện xảy ra ở Tề quốc kia, Ngưu Hữu Đạo là loại lương thiện sao? Là kẻ ai cũng có thể dễ dàng đối phó sao? Ngay cả Tề hoàng Hạo Viên Đồ cũng chẳng thể làm gì được hắn, hắn sẽ sợ Thiên Ngọc môn sao? Thần quan sát đã lâu, Thiên Ngọc môn nhìn có vẻ cường đại nhưng thực sự lại không dám đối đầu với Ngưu Hữu Đạo, cho tới nay chưa hề làm được gì Ngưu Hữu Đạo, nếu không cần gì phải lén lút như vậy? Môn phái lớn như vậy vì sao không dám trực diện áp chế Ngưu Hữu Đạo? Chỉ với điểm này đã đủ nói rõ vấn đề, có lẽ bản thân Thiên Ngọc môn cũng không ý thức được, vẫn còn tự cho mình là đúng. Vương gia yên tâm, Ngưu Hữu Đạo không về thì thôi, nếu thật sự trở về, chuyện vật tay với Thiên Ngọc môn không cần vương gia ra mặt, ai thắng ai thua còn chưa chắc đâu.”
Lam Như Đình gật đầu: “Mông soái nói có lý!”
Thương Triều Tông trầm mặc, dần dần bình tĩnh lại...
Trên đình đài lầu bác bên ngoài, Bạch Diêu ôm kiếm đứng đó, nhìn về phía xa, trong lòng khá phức tạp.
Chuyện lúc trước, lão cũng ở bên nhìn cả quá trình, ở mức độ nào đó mà nói, bản thân lão cũng không thể không thừa nhận, thủ đoạn này của sư môn hơi hèn hạ, không quang minh.
Nhưng lão cũng hiểu, có một vài việc không có đúng sai, chẳng lẽ ba phái nghĩ mọi cách cắt thịt trên người Thiên Ngọc môn là đúng? Tầng quyết sách của Thiên Ngọc môn để bảo vệ lợi ích Thiên Ngọc môn là sai sao? Thực sự cầu thị mà nói, đệ tử Thiên Ngọc môn cần người như vậy để giữ gìn lợi ích của mọi người.
Có một vài việc, lão cũng chỉ có thể thở dài một hơi, tâm trạng hơi bực bội...
Hải âu kêu “chít chít”, biển rộng mặc cá bơi.
Ngưu Hữu Đạo quần áo bay phật phật đứng ở đầu thuyền chắp tay đón gió, nhìn những con cá đuổi theo hai bên thuyền thỉnh thoảng nhảy lên mặt nước, cảnh này đã từng có trong ấn tượng của hắn.
Quản Phương Nghi nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo chạy đến đâu theo tới đó.

Giờ liên lạc với bên ngoài của bà ta bị khống chế, lại bị kéo xuống nước đắc tội với Hiểu Nguyệt các, lỡ như Ngưu Hữu Đạo có ý định bảo chạy, bà ta biết tìm ai? Cho nên bà ta theo dõi rất sát.
Có điều bà ta cũng khá thảnh thơi, bày một cái ghế ra, hai chân bắt chéo, bưng một tác trà, vui vẻ ngồi trong gió biển, váy bay theo gió.
Ở Tề kinh bao nhiêu năm rồi, nhìn thấy cảnh này, tâm trạng cũng không tệ lắm.
Công Tôn Bố ra khỏi khoang tàu, nhanh chân đi đến, khẽ gật đầu với Quản Phương Nghi, Quản Phương Nghi liếc mắt hắn ta, khiến hắn ta cười khổ.
“Đạo gia, thuyền trưởng nói cùng lắm một ngày nữa là đến quận Thanh Sơn.” Công Tôn Bố bẩm báo.
Nhanh như vậy đã đến rồi? Đôi mắt sáng của Quản Phương Nghi chớp chớp, vô cùng mong chờ. Bà ta nhớ mang mang Lệnh Hồ Thu từng nói ở nơi đó tốt nhường nào.
Bà ta cũng từng hỏi Công Tôn Bố, Công Tôn Bố cũng nói, cái khác không tiện nói, riêng ăn, Sơn trang của Đạo gia mà là thiên hạ đệ nhị thì chẳng ai dám nhận đệ nhất.
“Một ngày...” Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, suy ngẫm về chênh lệch thời gian, đợi kim sí bên này quay về, cho dù có lộ chút tin tức, tin của các bên đối địch có liên quan truyền về thì cũng không thể phản ứng kịp.
“Truyền tin với đội tàu phía trước, lần lượt giảm tốc độ, đợi tập kết với thuyền phía sau.”
“Tuyền tin cho vương gia, Lưu Tiên tông, Phù Vân tông, Linh Tú sơn, còn cả người trong nhà, nói chiến mã đến rồi, bảo bọn họ đến nghênh đón, triệu tập trọng binh dọn dẹp hiện trường, triệu tập tu sĩ các phái cảnh giới!”
Hai mệnh lệnh liên tiếp được đưa ra để đề phòng tin tức truyền về có sai sót, còn phải đồng thời gửi tin cho vài nơi.
“Rõ!” Công Tôn Bố đáp rồi tiếp tục hỏi: “Tuyến tàu giả phía bắc có cần tiếp tục truyền tin không?”
“Truyền! Vì sao không truyền? Chờ chúng ta đến nơi hẵng dừng lại!”
Khóe miệng Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười quỷ quyệt, suy nghĩ trong phút

chút lại nhớ đến Thiệu Bình Ba, khá đồng cảm với áp lực mà Thiệu Bình Ba sắp phải chịu!

“Rõ!” Công Tôn Bố gật đầu cười, thấy hắn không dặn dò thêm gì liền quay người đi chấp hành.

Quản Phương Nghi thảnh thơi uống trà, uể oải buông một câu: “Cuối cùng cũng sắp đến rồi, lắc lư cả ngày, rồi bay lên bay xuống, xương cốt của ta sắp gãy hết cả rồi.”

Chương 545: Chiến Mã Đến Rồi!

Chương 545: Chiến Mã Đến Rồi!
Bà không biết rõ bên Bắc Châu và quận Thanh Sơn này sắp xảy ra áp lực gì, không biết Bắc Châu mất đi đám chiến mã này sẽ có ý nghĩa gì với Thiệu Bình Ba...
Ban đêm, năm con kim sí lần lượt bay đi từ một hướng, bốn con lần lượt bay đến Ngũ Lương sơn, Phù Vân tông, Lưu Tiên tông, Linh Tú sơn còn một con nhanh chóng lướt về quận thành Thanh Sơn.
“Chưởng môn! Chưởng môn! Ngưu Hữu Đạo đưa tin!”
Ngoài một gian tĩnh thất, một đệ tử Lưu Tiên tông kích động hô lớn.
Két! Cửa mở, Phí Trường Lưu mở cửa lao ra, một con nguyệt điệp cũng bay theo cùng.
“Ngưu Hữu Đạo gửi tin về!” Đệ tử hai tay dâng mật tín lên, biết chưởng môn đang chờ tin tức này từ rất lâu, ngày nào cũng đến hỏi.
Những đệ tử hơi sáng suốt một chút đều biết, một khi Ngưu Hữu Đạo không về, cả tông môn có thể sẽ bị Thiên Ngọc môn đá ra khỏi quận Thanh Sơn, đệ tử trên dưới ai nấy đều bất an lo sợ.
Người không trải qua sự việc không hiểu, không trải qua sự việc thể phân được cao thấp, người trước kia coi thường Ngưu Hữu Đạo, trải qua lần này cũng thật sự hiểu rõ ai là người có thể trấn trụ được nơi này!
Uy tín, được hình thành trong vô thức như vậy!
Phí Trường Lưu xé thư ra, sau khi đọc xong, phấn chấn nói: “Lấy được chiến mã rồi! Tốt! Tốt! Tốt! Lão đệ này quá giỏi, quả nhiên không để chúng ta thất vọng!”
Lão ngẩng đầu, chỉ đệ tử kia nói: “Đi! Thông báo cho hai nhà kia. Còn nữa, lập tức phái người đến phủ quận thủ của vương gia thông báo, tập kết nhân mã đến hải cảng hộ tống!”
Lão tưởng những người khác vẫn chưa biết.

“Rõ!” Đệ tử chắp tay lĩnh mệnh, chạy trước rời đi.
Phí Trường Lưu vừa lớn tiếng quát: “Người đâu! Lập tức tập kết đệ tử trên dưới Lưu Tiên tông cho ta!”
Gần như đồng thời, hai đỉnh núi khác cũng ồn ào náo nhiệt, rất nhiều nguyệt điệp bay lượn.
Đệ tử ba phái ngoại trừ người ở lại giữ tông môn đều lần lượt hội hợp ở sơn cốc, hơn ngàn tu sĩ tụ tập, nguyệt điệp bay lượn đẹp mắt.
Ba người Phí, Trịnh, Hạ vui vẻ gặp nhau rồi lần lượt quay đầu lại, nhìn thấy Thương Thục Thanh đi cùng với hai đệ tử Ngũ Lương sơn đang chậm rãi bước đến.
Hạ Hoa cười nói: “Quận chúa, Ngưu Hữu Đạo mang theo chiến mã trở về, ngày mai tới nơi.”
Thương Thục Thanh gật đầu cười nói: “Ta đã biết, pháp sư Ngũ Lương sơn đã nói với ta, ta cùng các ngươi cùng đi nghênh đón Đạo gia.”
Hạ Hoa chần chờ nói: “Đoạn đường bôn ba này cũng không gần, quận chúa cứ chờ ở đây đi, hẳn ngày mai Đạo gia có thể đến đây rồi.”
Thương Thục Thanh: “Không sao, ta cũng đâu phải dạng nữ tử yếu đuối, cưỡi ngựa chút khoảng cách ấy có là gì.”
Ba vị chưởng môn nhìn nhau, cũng không nói thêm gì.
Phí Trường Lưu nói: “Chúng ta đi gặp vương gia trước xem sắp xếp như thế nào!”
Phủ quận thủ, Thương Triều Tông cầm mật tín ngửa mặt lên trời cười điên cuồng: “Chiến mã! Chiến mã của bổn vương tới rồi! Anh Dương, Vũ Liệt vệ của bổn vương đã ở trong tầm tay! Đạo gia quả nhiên không phụ kỳ vọng của bổn vương!”
Mông Sơn Minh và Lam Như Đình cũng mặt đầy ý cười, cũng khá thổn thức cảm khái, chuyện Thiên Ngọc môn và ba phái bỏ nhiều tinh lực như vậy mà không hoàn thành được lại thật sự để Ngưu Hữu Đạo hoàn thành đủ để thấy việc này không hề dễ dàng, chắc chắn phải trải qua không ít gian khổ.
Ngoài cửa, Phượng Nhược Nam đứng ở cửa nghe lén, dĩ nhiên nàng biết chiến mã có ý nghĩa thế nào với hai quận, cũng biết Ngưu Hữu Đạo đi làm chuyện chiến mã đã thật sự thành công, điều này khiến nàng ta cũng cảm khái không thôi.

Nàng ta không khỏi hồi tưởng lại tình hình lúc mới gặp Ngưu Hữu Đạo, chỉ chớp mắt, đúng là giật mình như nằm mộng!
Trong đường, Mông Sơn Minh hỏi: “Vương gia, Ngưu Hữu Đạo có nói bao nhiêu chiến mã không?”
“Ầy...” Thương Triều Tông sững sờ, nhìn xuống mật tín: “Chuyện này thì không nói...”
Lam Như Đình cười nói: “Đạo gia người này làm việc ổn định, đã nói chiến mã lấy được, vương gia cần một vạn thớt hẳn là sẽ không ít hơn đâu.”
Thương Triều Tông liên tục gật đầu: “Không sai!”
Mông Sơn Minh khẽ vuốt cằm: “Cũng đúng. Vương gia, tập kết nhân mã chuẩn bị đi!”
“Được! Truyền lệnh xuống, đại quân tập kết!”
Trong một trạch viện khác đối diện mặt sau Phủ quận thủ, đám cao tầng Thiên Ngọc môn đồng loạt nhìn Bành Hựu Tại, nhìn Bạch Diêu từ bên phủ Quận thủ đem thư tín bên Thương Triều Tông dâng lên.
Bạch Diêu nói, Ngưu Hữu Đạo đã về, còn mang cả chiến mã trở về!
Cũng vì vậy ánh mắt mọi người đều đang nhìn chằm chằm Bành Hựu Tại.
Trên mặt bhd không hề có biểu cảm gì, sau khi đọc xong mật tín thì hơi trầm mặt, thuận tay đưa mật tín cho vị kế tiếp, buông tiếng thở dài: “Mọi người xem thử đi.”
Nội dung trong mật tín không nhiều, vừa đọc lướt qua đã hết.
Cả đám đều lần lượt đọc qua, dần trầm mặc, hoặc có người thì kinh ngạc.
Trong đó Phong Ân Thái là đau đầu nhất, huynh đệ kết bái của ông ta, lão tam nhà ông ta đã làm ra chuyện tốt rồi.
Ánh mắt Bành Hựu Tại quét qua mọi người, đoán tất cả mọi người đều không ngờ, ban ngày vừa mới bắt người của Ngưu Hữu Đạo, tối đã nhận được tin của Ngưu Hữu Đạo, người sắp về, không khỏi trùng hợp quá.
Trần Đình Tú đột nhiên hỏi: “Phong sư đệ, ngươi tốt xấu gì cũng là đại ca kết bái của hắn trên danh nghĩ, ngươi ở bên cạnh hắn lâu như vậy, hắn làm chuyện chiến mã mà ngươi không hề nghe được chút phong thanh nào sao?”

Phong Ân Thái buồn bực nói: “Không phải đệ không hề nghe được phong thanh, mà là hắn căn bản không lộ phong thanh với đệ.”
Trần Đình Tú: “Làm mấy chuyện này, Thiên Ngọc môn ta đồng ý bỏ sức hỗ trợ hắn không cần, lại đẩy mấy người ác ngươi về, Ngưu Hữu Đạo này có ý gì? Lẽ nào không tin tưởng Thiên Ngọc môn ta? Chẳng lẽ Thiên Ngọc môn ta còn có thể làm hỏng việc của mình sao?”
Phong Ân Thái cười khổ nói: “Có lẽ là chúng ta bên này nhiều lần lật lọng, làm hắn không dám tin tưởng nữa.”
Trần Đình Tú nhíu mày. “Phong sư đệ, lời này của ngươi, sao ta có cảm giác ngươi đang có ý kiến chưởng môn vậy?”
Phong Ân Thái: “Trần sư huynh, huynh đừng chụp mũ lung tung, đệ chỉ đang đứng trên góc độ của hắn suy bụng ta ra bụng người thôi...”
“Được rồi. Đừng ồn ào nữa.”
Bành Hựu Tại lên tiếng cắt ngang, đứng lên, than thở nói: “Vô thanh vô tức làm xong mọi việc, không thể không phục, đáng tiếc không phải đệ tử Thiên Ngọc môn ta. Cũng đáng tiếc cho những đệ tử trước kia đã hao tổn ở Tề quốc vì việc này. Biết trước thế này, ngay từ đầu đã để cho thằng nhãi này đến Tề quốc xử lý việc này rồi.”
Cả đám im miệng không nói, việc này ai có thể ngờ chứ? Trước khi Ngưu Hữu Đạo đi ai dám đảm bảo hắn chắc chắn có thể hoàn thành, đây không phải vì thực sự không còn cách nào khác, cộng thêm chuyện chia lợi nhuận rượu cho nên mới để cho thằng nhãi kia đi sao? Về việc này, trong lòng tất cả mọi người dều biết rõ.”
“Lấy được chiến mã là chuyện tốt, không thể để về đây còn xảy ra chuyện, chúng ta lại vừa vặn đang ở quận Thanh Sơn, xảy ra chuyện ngay dưới mí mắt cũng ta cũng rất khó coi khó ngó, ngẫm lại kiếm được chiến mã cũng là việc rất khó. Tập trung người ở đây lại sắp xếp một chút, chúng ta cũng đi nghênh đón, nghênh đón đại công thần của chúng ta.” Bành Hựu Tại phất tay ra hiệu.
Phong Ân Thái chắp tay nói: “Chưởng môn, người của hắn còn đang bị nhốt trong tay chúng ta, phải làm sao đây?”
Nói đến chuyện này, Bành Hựu Tại chỉ có thể lắc đầu cười khổ, bên này vẫn còn chưa ép được đám Viên Phương giao bí phương ra.

Thiên Ngọc môn tốt xấu gì cũng tự xưng là danh môn chính phái, vì lợi ích sử dụng thủ đoạn là chuyện không thể tránh khỏi, nhưng làm ra chuyện này trước mặt mọi người, không hề để ý đến lý lẽ cũng là một chuyện rất khó giải thích. Còn nói cho thời gian mười ngày, đến giờ còn chưa ép được đám hòa thượng giao ra bí phương.
Giờ có ép cũng chẳng có ý nghĩa gì.
“Dù sao chiến mã vẫn chưa tới, đợi xác định xong rồi thả!” Bành Hựu Tại đưa ra ý kiến cuối cùng.
Phong Ân Thái: “Chưởng môn, việc này có thể đừng trở mặt với bên Ngưu Hữu Đạo không?”
Bành Hựu Tại: “Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, tiểu tử kia là người thông minh, còn cần Thiên Ngọc môn che gió che mưa cho hắn, nếu không lợi ích lớn như vậy sẽ không tới lượt chúng ta, không đến mức vì chút chuyện không tổn hại gì ấy mà trở mặt đâu. Với nội tình của hắn bây giờ, ngươi bảo hắn cứ trở mặt thử xem!”

Chương 546: Nhân Tài Khó Được!

Chương 546: Nhân Tài Khó Được!
Rất nhanh, người của các phái đã tập kết, tính cả lượng nhân mã lớn của Thương Triều Tông đã đi ra bờ biển ngay trong đêm.
Động tĩnh quy mô lớn như vậy, muốn giấu diếm cũng không được, cũng kinh động đến các thám tử các phương đang ẩn nấp ở quận Thanh Sơn lần lượt gửi tin đi trong đêm...
Con thuyền lắc lư trong sóng, mấy con kim sí từ quận Thanh Sơn tới lần lượt xé rách bầu trời đêm lao xuống, bên quận Thanh Sơn rốt cuộc đã có liên lạc được với bên này.
Dựa bên cạnh đèn, tay Ngưu Hữu Đạo cầm một bức mật tín xem qua, ném sang một bên hừ lạnh: “Thiên Ngọc môn này đúng là tặc tâm chưa chết!”
Quản Phương Nghi nhìn qua xong, tức giận: “Tình hình như thế nào? Về quận Thanh Sơn có được không? Ngươi đừng có lừa ta!”
Bên này người còn chưa tới, quận Thanh Sơn bên kia đã loạn lên, có thể không lo lắng được sao?
Ngưu Hữu Đạo hất cằm ra ngoài cửa sổ, chế nhạo nói: “Thật sự không muốn đi, ta không miễn cưỡng, giờ xuống thuyền vẫn còn kịp!”
Rầm! Quản Phương Nghi vỗ bàn một cái, trừng mắt nói: “Ngươi có ý gì, đi cái gì chứ? Hiểu Nguyệt các đã bị lão nương đắc tội rồi, giờ ngươi còn muốn đuổi lão nương đi, lợi dụng xong muốn qua cầu rút ván đúng không?”
Ngưu Hữu Đạo: “Vậy ngươi dông dài cái gì, chỉ hỏi ngươi một câu, có đi theo ta hay không?”
Rầm! Quản Phương Nghi vỗ bàn: “Đợi lão nương xem tâm trạng hẵng nói!” Quay người uốn éo mông rời đi.

Ngưu Hữu Đạo lắc đầu nói thầm: “Nghe đồn trước kia có rất nhiều đàn ông xưng tụng bà ta là nữ thần, chẳng biết là có bao nhiêu đàn ông bị mù mắt nữa.”
Công Tôn Bố bên cạnh không nén được cười...
Bờ biển, bến tàu, trọng binh trấn giữ, tinh kỳ phấp phới trong gió biển.
Bên bờ biển trống trải, tất cả thuyền lớn thuyền nhỏ đều bị đuổi sạch chuẩn bị chỗ cho thuyền chở ngựa sắp đến.
Thương Thục Thanh, Lôi Tông Khang, Ngô Tam Lượng đứng trên bờ, thỉnh thoảng nhìn mặt biển phía xa, Ngưu Hữu Đạo cũng không nói rõ là từ phía nào trở về.
Lôi Tông Khang và Ngô Tam Lượng đi qua đi lại, Thương Thục Thanh chỉ lẳng lặng đứng nhìn mặt biển, đôi mắt sáng móng chờ, tà áo bay trong gió, sóng đang vỗ dưới chân.
Còn những người khác hoặc là ở dịch trạm bến tàu nghỉ ngơi, hoặc ở trong khách điếm, hoặc ở trong kho hàng chờ.
Ngưu Hữu Đạo không nói thời gian cụ thể trở về, chỉ nói hôm nay sẽ tới, cả đám người nửa đêm đã đến đây, kết quả chờ tới hừng đông vẫn chưa thấy bóng người, lại đợi nửa buổi sáng vẫn chưa thấy ai, có trời mới biết canh giờ nào mới tới, cuối cùng ai nấy đều lục đục tìm nơi đợi, tránh cả đám đều bị phơi khô trên bến tàu.
Lôi Tông Khang nhìn mặt trời, đi đến cạnh Thương Thục Thanh nói: “Quận chúa, mặt trời lên cao rồi, chi bằng người quay về phòng nghỉ ngơi trước, thuyền tới ta lập tức thông báo cho người.”
Cả đêm không nghỉ, đường dài bôn ba, trên mặt Thương Thục Thanh có nét mệt mỏi nhưng tinh thần có vẻ không tệ, lắc đầu: “Ta không sao, không mệt.” Đôi mắt lại tiếp tục dò xét trên biển, đột nhiên ánh mắt sáng lên.
Trên mặt biển có một người bay tới, chính là một đệ tử Lưu Tiên tông đang thăm dò mặt biển, người tới bay lên bờ, lớn tiếng nói: “Thuyền tới.”
Thương Thục Thanh vội hỏi: “Từ hướng nào?”
Người tới chỉ về phía tây nam.
Thương Thục Thanh lập tức nhìn về phía tây nam ở xa xa, không hề nhìn thấy gì cả.

Thùng thùng thùng thùng...
Tiếng trống vang dội kịch liệt trên bến tàu phát ra tín hiệu.
Rất nhanh, trong dịch trạm, trong khách điếm, trong kho hàng người lần lượt chạy ra, Thương Triều Tông trên người mặc áo choàng chạy ra bờ biển, hỏi: “Thuyền đâu?”
“Vẫn còn cách một khoảng, giờ vẫn chưa thấy được.” Có người đáp rồi chỉ về một hướng.
Tầng cao ba phái không hề chậm chạp, tầng cao Thiên Ngọc môn cũng tới, Lam Như Đình và Mông Sơn Minh cũng tới, đều ở trên bến tàu nhìn ra xa.
Thương Triều Tông quay đầu quát: “Đốt khói!”
Ù ù vài tiếng, mấy chọc lửa lớn được nhóm lên, khói cuộn lên dày đặc theo gió bay đi, dẫn đường cho thuyền sắp tới.
Không lâu sau, trên mặt biển xuất hiện bóng dáng cánh buồm, rõ ràng có rất nhiều thuyền đến.
Thuyền trên biển càng lúc càng đến gần, những chiếc thuyền lớn đã có thể thấy rõ, có điều quy mô đó, những chiếc thuyền lớn đen sì đang đè ép sang phía này.
Cảnh tượng hùng vĩ như vậy rất ít người được chứng kiến.
Bành Hựu Tại hỏi một tiếng: “Vương gia, người bàn giao cho Ngưu Hữu Đạo kiếm bao nhiêu chiến mã?”
Thương Triều Tông: “Một vạn thớt!”
Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn nói: “Nhìn quy mô này e là có bốn năm trăm con thuyền lớn, một vạn chiến mã hình như không cần nhiều thuyền lớn như vậy.”
Lam Như Đình nói: “Đạo gia làm việc ổn thỏa, có lẽ là để đề phòng vạn nhất nên mới có tàu đi theo tiếp tế.s”
Đám người khẽ gật đầu, ngẫm lại cũng đúng, theo lý một vạn chiến mã đã khó kiếm rồi, rất khó có khả năng tự gây phiền phức cho mình.
Nói chính xác, không phải là chuyện phiền phức, tốn thời gian sức lực không nói, càng kiếm nhiều chiến mã, động tĩnh gây ra càng lớn, nguy hiểm cũng càng lớn.
Có điều sau khi nhìn đội tàu khí thế khổng lồ này ép tới gần, cả đám dường như tỉnh táo hơn rất nhiều.

Cảm giác trước và sau khi tận mắt nhìn thấy hoàn toàn khác nhau. Giờ khắc này mọi người đều hiểu ra, làm được đội thuyền lớn thế này muốn vận chuyển chiến mã ra khỏi Tề quốc, muốn giấu diếm ánh mắt mọi người cần phải tiêu tốn tâm huyết và tinh lực lớn chừng nào, chỉ riêng xử lý những con thuyền này đã rất giỏi rồi.
Đám cao tầng Thiên Ngọc môn ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, trước kia nhận được tin nghe nói trên đường đi Ngưu Hữu Đạo lề mà lề mề, lại chậm chạp không hành động ở Tề kinh, mọi người đều có suy đoán, cũng có chỉ trích.
Lúc này, bọn họ đã tự hiểu ra, Ngưu Hữu Đạo lề mề mãi không phải không có nguyên nhân, không biết ở dưới đáy đã chuẩn bị kỹ càng và kín đáo cỡ nào.
Giờ không ai còn nghĩ Ngưu Hữu Đạo lãng phí thời gian, các vị cao tầng Thiên Ngọc môn vừa đánh giá là trong lòng đã hiểu rõ, nếu việc này đổi lại để Thiên Ngọc môn làm, muốn lặng lẽ làm ra một đội thuyền khổng lồ thế này trong thời gian ngắn như Ngưu Hữu Đạo gần như là không có khả năng, năng lực của hai bên lập tức lộ rõ chênh lệch cao thấp rồi!
Lần này, bọn hắn đã thực sự ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, trước kia Phong Ân Thái trợn mắt hốc mồm, nằm mơ cũng không ngờ Ngưu Hữu Đạo lại có thể làm ra thế trận lớn như vậy ngay dưới mí mắt ông ta, vậy mà ông ta không hề biết chút gì.
Bành Hựu Tại khẽ thở ra một hơi, thở dài: “Ngưu Hữu Đạo này đúng là nhân tài hiếm thấy!”
Mông Sơn Minh khẽ vuốt cằm: “Bành chưởng môn nói có lý, gián điệp tình báo của các quốc giá đều không mù, chỉ với đội thuyền thế này đã không biết hắn phải dốc bao tâm huyết và chịu nguy hiểm lớn nhường nào. Giờ ta đã hiểu ra vì sao hắn phải cắt đứt tất cả liên hệ với ngoại giới, đúng là không thể nào để xảy ra sai xót! Việc này, đúng là làm khó hắn quá rồi!”
Thương Triều Tông và Lam Như Đình đang chăm chú nhìn mặt biển sắc mặt khẽ biến đội.
Những gì nhìn thấy trước mắt, nghe thấy bên tai khiến mũi Thương Thục Thanh hơi cay cay, hốc mắt đỏ lên.

Đội tàu khổng lồ khí thế mạnh mẽ ép đến, trên chiếc thuyền dẫn đầu kia có một hàng người đang đứng thành hình mũi khoan, người đứng đầu vẫn động tác chống kiếm quen thuộc, người quen vừa nhìn đã nhận ra.
Thương Triều Tông quay đầu, cao giọng hạ lệnh: “Đánh trống minh hiệu!”
Những tiếng trống gõ vang, tiếng trống thùng thùng vang cả bến tàu.
Một loạt sừng trâu cũng cùng thổi lên, tiếng tu tu quanh quẩn không dứt.
Tinh kỳ san sát phấp phới, trên bến tàu đang dùng lễ nghi long trọng nghênh đón đội tàu quay về.
Đám người ai nấy đều chú ý đến nữ tử trang phục hoa lệ đứng sát bên Ngưu Hữu Đạo.d
Thương Thục Thanh vành mắt đỏ hoe cũng lẳng lặng quan sát nữ nhân kia.
Ngưu Hữu Đạo đứng ở mũi thuyền quay đầu lại nhìn, mắt thấy qpn vừa mới vội vàng chạy ra khỏi khoang tàu chen tới, phát hiện đã trang điểm kỹ càng, cũng thay bộ trang phục hoa lệ, lại khôi phục cách ăn mặc diễm lệ của Hồng Nương Tề kinh Phù Phương Viên.
“Trốn đi cả ngày trời là để trang điểm sao?” Ngưu Hữu Đạo hỏi một tiếng.

Chương 547: Có Người Muốn So Với Chúng Ta Ai Nhiều Người Hơn

Chương 547: Có Người Muốn So Với Chúng Ta Ai Nhiều Người Hơn
“Sao? Không được à? Lão nương cũng là người cần thể diện, không thể vừa tới đã lôi tha lôi thôi cho đám nông dân các ngươi coi thường được.”
Quản Phương Nghi nhếch miệng, ánh mắt quét lên bờ trước mặt, phát hiện cả một khu vực lớn đều có quan binh trấn giữ, người không có phận sự đừng mơ đến gần bến tàu mà không bị phát hiện liền lên tiếng nói: “Đội hình lớn thật! Tới đón chúng ta sao?”
Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng.
Thuyền giảm tốc cập bờ, Quản Phương Nghi chú ý thấy trên bờ có một nữ nhân nhìn mình chằm chằm. Tướng mạo Thương Thục Thanh muốn người ta không chú ý cũng khó liền thấp giọng hỏi: “Người có sẹo dài trên mặt chính là đứa con gái xấu xí của Ninh vương Thương Kiến Bá trong lời đồn sao?”
Ngưu Hữu Đạo thầm cười khổ, Thương Thục Thanh thật đúng là xấu có tiếng, lại ừm, đồng thời chắp tay đáp lễ với những người trên bờ.
Quản Phương Nghi không kìm được chậc chậc, bề ngoài như vậy thì trong lòng phải kiên cường nhường nào mới dám công nhiên lộ diện, bà ta cũng rất bội phục dũng khí của Thương Thục Thanh.
Thấy trên bờ nhiều người nhìn như vậy, Quản Phương Nghi dần bày ra nghi thái.
Trên bờ chạy ra một đám người, liên tiếp ra hiệu với những chiếc thuyền đang tới gần, chỉ dẫn vị trí cập bến.
Trên thuyền ném dây thừng xuống, người trên bờ nhận được chậm rãi kéo thuyền ép sát vào bờ, buộc dây thừng cố định thuyền.

Dựng cầu ván xong, đám Ngưu Hữu Đạo giẫm lên cầu ván xuống thuyền.
“Đạo gia, vất vả rồi!”
Thương Triều Tông là người đầu tiên chắp tay đón, mặt đầy cảm khái và kích động.
Ngưu Hữu Đạo chắp tay đáp lễ: “Cuối cùng không phụ sự kỳ vọng của vương gia, thuận lợi đưa chiến mã trở về từ Tề quốc.”
Thương Triều Tông liên tục gật đầu: “Tốt tốt tốt!”
“Đạo gia, vất vả vất vả.” Lam Như Đình cùng Mông Sơn Minh ngồi xe lăn cũng lần vượt vấn an hoan nghênh.
“Nên như vậy.” Ngưu Hữu Đạo khách khí đáp lại.
“Đạo gia!” Hạ Hoa tới, trêu đùa gọi, nhếch miệng cười, vô cùng vui vẻ.
Hai người Phí, Trịnh cũng đến tươi cười chào hỏi.
Thương Thục Thanh ở bên trong lòng tràn đầy mong chờ đến phiên nàng nói chuyện với Ngưu Hữu Đạo.
Ai ngờ Ngưu Hữu Đạo vừa khách khí với mấy người trước mặt một chút, ánh mắt bỗng nhiên nhìn chằm chằm về phía đám người Thiên Ngọc môn, nhìn chằm chằm Bành Hựu Tại đang mỉm cười nhìn mình.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay ra hiệu đám Phí Trường Lưu nhường đường, không nhanh không chậm đi đến trước đám người Thiên Ngọc môn khiến Thương Thục Thanh đang định cất lời lại bị bỏ lơ hơi cắn môi.
Ngưu Hữu Đạo và Bách Hoa đoàn mặt đối mặt đứng chung bốn mắt nhìn nhau.
“Ngưu huynh đệ, vất vả rồi.” Bành Hựu Tại mỉm cười chắp tay.
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói: “Vất vả không có gì, chỉ sợ có người làm những việc khiến lòng người rét lạnh thôi.”
Bành Hựu Tại a một tiếng, mắt lóe lên, biết rõ còn cố hỏi: “Cớ gì nói ra lời ấy?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta nghe nói Thiên Ngọc môn muốn xử lý ta, còn bắt người của ta lại, xin hỏi, là đạo lý gì?”
Lời này vừa nói ra, không khí vui mừng ở hiện trường đột nhiên hạ xuống, không ai ngờ Ngưu Hữu Đạo lại làm khó Bành Hựu Tại ngay tại đây, thế này là không hề nể mặt Bành Hựu Tại.
Đám cao tầng trái phải sau lưng Bành Hựu Tại đều sầm mặt lại.

Quản Phương Nghi đong đưa chiếc quạt tròn hờ hững đứng cạnh Ngưu Hữu Đạo, Trần Bá, Hứa Lão Lục và mấy chục người Phù Phương Viên chạy tới đón cũng lập tức đứng sau lưng Quản Phương Nghi.
Đám người bên Thiên Ngọc môn thủ thế, trên trăm đệ tử Thiên Ngọc môn xung quanh lập tức bay đến, giằng co, áp đảo bên này!
Thương Triều Tông muốn tiến lên giải vây, Mông Sơn Minh lại đưa tay hơi ngăn lại, khẽ lắc đầu.
“Công Tôn, có người muốn so với chúng ta ai nhiều người hơn!” Ngưu Hữu Đạo hơi nghiêng đầu một tiếng.
Công Tôn Bố đưa tay lên ra hiệu, trên những chiếc thuyền sau lưng vang lên tiếng hét dài, Lục Ly Quân lộ diện.
Trên mấy trăm chiếc thuyền lớn trên mặt biển từng bóng người bay đến, ít nhất hơn ngàn người tụ tập.
Con ngươi đám Thiên Ngọc môn co rút lại, pháp nhãn cảm nhận được âm khí âm ủ tản ra từ trên người những người này lập tức ý thức được đây đều là quỷ tu, trong lúc nhất thời không thể hiểu được Ngưu Hữu Đạo kiếm đâu ra nhiều quỷ tu như vậy!
Ngưu Hữu Đạo lại nghiêng đầu một tiếng: “Phí chưởng môn, Trịnh chưởng môn, Hạ chưởng môn, ba phái các người có ý gì? Mọi người cùng đi một đường hay mỗi người một ngã?”
Ba người Phí, Trịnh, Hạ nhìn nhau, đều hiểu, thế này là muốn ba phái bọn hắn bày tỏ thái độ, cũng lần lượt phất tay phát hiệu lệnh.
Lập tức, hơn ngàn đệ tử của ba phái cũng bay đến, trực tiếp bao vây mấy trăm người Thiên Ngọc môn.
Thương Triều Tông và Lam Như Đình trao đổi ánh mắt, đều ý thức được, thế lực hai bên thực ra cũng không thay đổi gì, trước đây ba phái đối mặt với Thiên Ngọc môn còn phải nén giận, giờ Ngưu Hữu Đạo trở về lập tức sẽ khác, dưới sự ép bức của Ngưu Hữu Đạo, ba phái không thể không đối nghịch với Thiên Ngọc môn.
Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn cúi đầu chậm rãi sửa sang ống tay áo, lộ vẻ thờ ơ việc này không liên quan gì đến mình.
Trên cả bến tàu lập tức rơi trong không khí giương cung bạt kiếm.
Đối mặt với bao vây trước mắt, Bành Hựu Tại lù lù bất động, lặng lẽ đảo mắt nhìn đám đông, khinh thường nói: “Một đám ô hợp!”

Quản Phương Nghi lên tiếng: “Đây là ai vậy, lão nương vừa đến sao vừa mở miệng đã mắng người rồi?”
Ánh mắt Bành Hựu Tại rơi lên mặt bà ta, mỉm cười nói: “Hồng Nương Tề kinh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu! Thiên Ngọc môn Bành Hựu Tại.”
“Hóa ra là Bành chưởng môn của Thiên Ngọc môn, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu. Ta nói này, ta không hề đắc tội ông, sao vừa gặp đã mắng ta rồi?” Không biết từ lúc nào trên tay Quản Phương Nghi đã lấy ra một phù triện đen nhanh, kẹp giữa ngón tay quạt quạt lên mặt mình.”
Bà ta trông có vẻ bình tĩnh như trong lòng đang mắng cha chửi mẹ, vừa đến đã đánh nhau, tên khốn Ngưu Hữu Đạo này!
Bành Hựu Tại nhìn chằm chằm bùa triện kia mắt lóe lên.
Thiên Kiếm Phù! Vẻ mặt đám Thiên Ngọc môn đều căng thẳng, rơi vào đề phòng cao độ.
Ngưu Hữu Đạo cũng ý thức được phản ứng của đối phương không đúng, liếc nhìn phù triện trên tay Quản Phương Nghi.
Sau đó ánh mắt Bành Hựu Tại lại nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, gằn từng chữ: “Không muốn tìm chết thì đừng gây chuyện, nơi này chưa đến phiên ngươi giương oai!”
Ngưu Hữu Đạo: “Là ai đang gây chuyện trong lòng mọi người đều rõ! Ta không muốn gây chuyện, nhưng huynh đệ thủ hạ ta bị người ta vô duyên vô cớ bắt lại, mọi thứ đều chẳng hề để ý đến chữ lý, ta đòi một lời giải thích không quá đáng chứ? Bành chưởng môn, ông nói ta có thể nhìn huynh đệ thủ hạ mình đi chết mà không ho lấy một tiếng sao? Nếu thật sự như vậy, lòng người của bên phía ta sẽ tan rã. Cho nên người của ta không ai có thể muốn bắt thì bắt được!”
Phong Ân Thái vội chui ra, làm người hòa giải nói: “Lão tam, cái gì mà chết với không chết, đệ hiểu nhầm rồi, không có chuyện gì đâu.”
“Lui ra!” Bành Hựu Tại hét lên.
Bỏ sức mà không được gì, Phong Ân Thái xấu hổ nhưng chỉ có thể chậm rãi lui về.
Bành Hựu Tại: “Ngưu Hữu Đạo, ta có thể giải thích cho ngươi, nhưng chuyện hôm nay, ngươi nhất định phải cho ta một công đạo, nếu không đạo lý có nói thế nào cũng không thông được đâu. Đây là địa bàn của Thiên Ngọc môn, không cho phép những người khác giương oai!”

Ông ta nói vậy cũng không phải hù dọa, hôm nay trên địa bàn của mình, đám cao tầng Thiên Ngọc môn bị người ta bao vây, nếu không có một công đạo thì bảo họ vứt mặt mũi ở đâu?
Nếu đối phương không cho một công đạo, trước mắt có thể tạm thời bỏ qua nhưng trở về nhất định phải triệu tập người Thiên Ngọc môn tìm những người này tính sổ.
Ngưu Hữu Đạo: “Mọi thứ đều không thể bỏ qua được chữ lý, chuyện gì cũng có tuần tự, chỉ cần Bành chưởng môn có thể cho ta câu trả lời, tất nhiên ta cũng sẽ cho Bành chưởng môn một câu trả lời thỏa đáng!”
Bành Hựu Tại từ từ nói: “Đều là người một nhà, Phong sư đệ nói rất đúng, không có chuyện chết hay không chết gì cả, ngươi hiểu làm thôi. Ta khống chế người của ngươi trước là vì sợ ngươi chậm chạp không quay về, lại không có bất kỳ tin tức gì. Bổn tọa lo quận Thanh Sơn xảy ra biến cố, lo có vài người nảy sinh lòng dạ khác, người của ngươi bị trùng vây, bổn tọa không khống chế trước chỉ e sẽ bị người khác bắt đi. Nói trắng ra là bổn tọa đang bảo vệ bọn hắn, cho nên bọn hắn đều rất ổn, được ăn sung mặc sướng, không hề phải nhúc nhích một đầu ngón tay. Ngươi đã về, dĩ nhiên ta sẽ thả họ ra, đảm bảo họ không hề hư hao gì!”

Chương 548: Là Ta Vô Dụng

Chương 548: Là Ta Vô Dụng
Đây là lời giải thích của ông ta, nhưng ba phái Lưu Tiên tông nghe thì thấy buồn nôn không chịu được, đây rõ ràng là đang nói lo ba phái bọn hắn sẽ nảy sinh ý định khác.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Ở trước mặt mọi người, Bành chưởng môn đã đã nói như vậy, ta cũng tin tưởng Bành chưởng môn sẽ không nuốt lời. Ta cũng cho ông một câu cam đoan, chỉ cần người của ta bình yên trở về, chắc chắn ta cũng cho Bành chưởng môn một câu trả lời thỏa đáng.”
“Đều vây ở đây làm gì? Tất cả giải tán.” Bành Hựu Tại quát một tiếng, chắp tay sau lưng, dạo bước đi về phía trước, lướt ngang qua người Ngưu Hữu Đạo, đụng độ với mấy người đến tiếp đón.
Ngưu Hữu Đạo không lên tiếng cũng không ai dám làm gì ông ta, đều kìm lòng không đặng nhường cho ông ta một lối đi.
Ngưu Hữu Đạo phất tay ra hiệu một chút, ra hiệu người bên mình tản ra.
“Ngưu Hữu Đạo.” Bành Hựu Tại chắp tay đứng trên bờ gọi.
Ngưu Hữu Đạo đi tới hỏi: “Bành chưởng môn có gì chỉ giáo?”
Bành Hựu Tại hất cằm về phía những con thuyền lớn tụ tập lít nha lít nhít: “Bao nhiêu chiến mã?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ba vạn thớt...”
“Ba vạn thớt!” Thương Triều Tông đã kinh ngạc cắt ngang, “Ba vạn thớt!” Thương Triều Tông đã
Đừng nói y, Bành Hựu Tại cũng đột nhiên quay đầu lại, kinh ngạc nói khẽ: “Ba vạn thớt?”
Mông Sơn Minh và Lam Như Đình cũng kinh ngạc, trước đó họ còn thắc mắc sao lại có nhiều thuyền lướn như vậy, hóa ra thằng nhãi này một lần đem ba vạn chiến mã về, thằng này đúng là hơi điên cuồng rồi!

Mọi người có mặt đều nghe thấy rõ, ai nấy đều chấn động, cảm thấy hơi khó tin.
Ngưu Hữu Đạo: “Nếu đã phải đường xá xa xôi đi một chuyến, có thể kiếm được nhiều dĩ nhiên phải kiếm nhiều ột chút, đỡ sau này lại phải phiền phức. đáng tiếc, trên đường gặp bão, gió to sóng lớn, lật mười mấy chiếc thuyền, tổn thất hơn một ngàn con khó mà vãn hồi, cộng thêm có vài con ngựa đi biển lâu không chịu được xóc nảy thời gian dài nên đã bệnh chết mấy chục thớt. Có điều vẫn được, một ngàn thớt ngựa cái đều rất ổn, nếu chăm sóc tốt có thể dùng để sinh sôi. Giờ trên thuyền còn hơn 28,000 thớt.”
So với con số ba vạn thớt mà nói, tổn thất khoảng một nghìn thớt không tính là gì, huống hồ thời tiết không thể đoán chắc được, gặp biến cố trên biển thì biết trách được ai.
Điều khiến Thương Triều Tông thật sự vui mừng là việc khác, y không kìm được chụp cánh tay Ngưu Hữu Đạo: “Đạo gia, ngươi nói trong đó có một ngàn thớt ngựa cái?”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Trước mặt Vương gia không dám nói ngoa.”
“Tốt!” Trong lòng Thương Triều Tông đã chẳng còn để ý gì khác, mau chóng quay đầu sai người đi sắp xếp chiến mã dưới thuyền, y đã nôn nóng muốn được nhìn thấy lắm rồi.
Những người khác cũng khá mong chờ được nhìn thấy những chiến mã này.
Bành Hựu Tại không kìm được lườm thêm Ngưu Hữu Đạo hai cái, bên này cần một vạn chiến mã, vậy mà thằng này kiếm được ba vạn thớt, thậm chí ngay cả ngựa cái mà nông trường Tề quốc không dám bán ra cũng kiếm được, năng lực thực sự đã mạnh đến mức không thể nào hình dung được.
Cho dù là với hai quận mà nói, hay đối với Thiết Mạc mà nói, đây rõ ràng là chuyện tốt, nhưng Bành Hựu Tại thực sự cảm thấy trên mặt Thiên Ngọc môn chẳng có chút ánh sáng, có cảm giác như bị đánh vào mặt. Thiên Ngọc môn giày vò hơn năm trời ngay cả sợi lông cũng không cầm về được, sau này bảo từ trên xuống dưới của hai quận này sẽ nhìn Thiên Ngọc môn như thế nào?

“Ngưu Hữu Đạo, có hứng thú gia nhập Thiên Ngọc môn ta không?”
Bành Hựu Tại chợt nhàn nhạt hỏi một tiếng.
“Hả?” Ngưu Hữu Đạo hơi không phản ứng lại kịp ông ta có ý gì.
Bành Hựu Tại: “Trở thành người của Thiên Ngọc môn ta, chuyện vừa rồi coi như cho qua, ta có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.”
Ngưu Hữu Đạo: “Không thích hợp nhỉ?”
Bành Hựu Tại: “Chuyện phân chia lợi ích rượu ngươi không cần lo, nên phân cho ngươi vẫn sẽ phân cho ngươi. Ngươi là huynh đệ kết bái với sư đệ ta, bối phận cũng dễ nói. Thiên Ngọc môn sẽ cho ngươi đặc quyền ở một trình độ nhất định, không quá ước thúc ngươi đâu.”
Ngưu Hữu Đạo hiểu ra, những lời hứa hẹn dễ nghe này rất hấp dẫn, nhưng trên đời này chẳng có lợi ích gì được cho không, hắn sẽ không có căn cơ gì ở Thiên Ngọc môn nên cười haha nói: “Ta rất muốn vậy, nhưng sợ Thiên Ngọc môn không dám nhận ta.”
Bành Hựu Tại: “Vì sao không dám? Chỉ cần ngươi dám đến, ta sẽ dám nhận.”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta đã gây chuyện với Hiểu Nguyệt các rồi.”
“...” Bành Hựu Tại im lặng, không nhắc đến chuyện kéo đối phương nhập môn nữa.
“Hí hí hii hi .... hi....”
Những tiếng ngựa hí vang lên, còn cả tiếng móng ngựa lộc cộc trên boong tàu truyền đến.
Thuyền cập bến.
Hàng rào trong khoang thuyền đã mở, từng thớt ngựa chạy ra, bước lên ván cầu đi xuống, tuấn mã trên hơn mười chiếc thuyền gần như đồng thời bắt đầu nối đuôi nhau xuất hiện.
Vị trí dừng tàu thật sự ở bến tàu, loại tàu lớn này đỗ ngang mười chiếc là đã kín bến tàu. Bờ biển hai bên bến tàu cũng có không ít thuyền đậu ngang, ngựa nhảy trên ván cầu xuống nước, lội qua vùng nước cạn lên bờ, bọt nước bay tung tóe làm ướt người một số quân sĩ hoành thương trấn giữ hai bên.
Trong lúc nhất thời, cục diện rất hấp dẫn sự chú ý của người khác, người đứng trên bến tàu cũng bắt đầu lui về sau một chút, dễ dàng quan sát hai bên.

“Sao có cảm giác những con ngựa này hơi uể oải, màu lông cũng ảm đảm không bóng sáng.” Lam Như Đình nhíu mày một tiếng.
Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn nói: “Hẳn là nhốt trên thuyền lâu, sống trên đất liền đã quen, đột nhiên lênh đênh trên biển lâu như vậy không thích ứng được, cơ thể bị ảnh hưởng, nhìn miệng và hình dáng ngực trước thì đều là ngựa tốt đang lúc thanh xuân. Chuyện này không đáng ngại, chỉ cần nuôi vài ngày là hồi phục thôi.”
Không hổ là người huấn luyện kỵ binh, vừa liếc mắt đã nhìn rõ sự việc.
Lam Như Đình chắp tay, biểu thị thụ giáo.
Lúc này, trên bờ biển dần lan tràn mùi của ngựa nồng nặc, có vài con ngựa được lên bờ liền vui sướng hí lên, cuối cùng cũng được đạp chân lên mặt đất dường như là rất vui.
Lôi Tông Khang và Ngô Tam Lượng đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo, Ngô Tam Lượng hỏi: “Đạo gia, sao không thấy đại tỷ và Đoạn Hổ?”
Công Tôn Bố nghe vậy cúi đầu trầm mặc.
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi quay đầu, nhìn về phía chiếc thuyền mình đi, đúng lúc thấy Đoạn Hổ lộ mặt, sau lưng gã, hai đên tử Ngũ Lương sơn đang khiêng một chiếc cáng cứu thương tạm thời, trên cáng có một người nằm được che kín bằng vải đen.
Nhìn thấy cảnh này, lại thấy Đoạn Hổ ảm đạm cúi đầu, tim Lôi Tông Khang và Ngô Tam Lượng đều siết lại, có dự cảm không ổn.
Nên đối mặt cuối cùng vẫn phải đối mặt, Đoạn Hổ cũng không thể tránh né được nữa nên mới lộ mặt.
Cuối cùng cáng cứu thương cũng được khiêng sang bên này, Đoạn Hổ cúi đầu, không còn mặt mũi nhìn Lôi Tông Khang và Ngô Tam Lượng.
Giọng Lôi Tông Khang hơi run run nói: “Đoạn Hổ, đại tỷ đâu?”
Đoạn Hổ mím môi, cúi đầu không nói.
Ngưu Hữu Đạo từ từ nói: “Trước khi rời khỏi Tề quốc, trên đường chúng ta bị truy sát, để yểm hộ chúng ta rút lui, Hắc Mẫu Đơn và Đoạn Hổ đã giả trang thành ta và Hồng Nương, hấp dẫn sự truy sát của quân địch, quân địch quá mạnh, Hắc Mẫu Đơn bất hạnh gặp nạn, Đoạn Hổ cũng là nhặt được cái mạng trở về.”
Đoạn Hổ rơi nước mắt, đôi mắt đỏ hoe chảy những giọt nước mắt lớn, nghẹn ngào nói: “Là ta vô dụng!”

“A!” Ngô Tam Lượng đột nhiên đạp Đoạn Hổ một đạp ngã trên mặt đất rồi bước đến hai chân liên tục vừa đá vừa đạp, cất tiếng đau buồn giận dữ mắng mỏ: “Vậy sao ngươi còn mặt mũi còn sống trở về?”
Đoạn Hổ ngã trên mặt đất không đánh lại chỉ biết nói mình vô dụng.
“Ngô Tam Lượng!” Ngưu Hữu Đạo đột nhiên trầm giọng hét một tiếng.
Ngô Tam Lượng dừng tay, hai tay siết chặt nắm đấm, cúi đầu thở hổn hển.
Ngưu Hữu Đạo: “Không thể trách Đoạn Hổ, quân địch quá mạnh, chỉ riêng kẻ điều khiển phi cầm cỡ lớn đuổi giết bọn họ đã có năm người, hai người liên thủ không thể đỡ nổi một chiêu của một người bên quân địch, cái mạng này của Đoạn Hổ cũng là nhặt về. Nếu không phải Đoạn Hổ liều mạng cứu giúp, chỉ sợ ngay cả thi thể Hắc Mẫu Đơn cũng không thể tìm thấy.”

Chương 549: 500 Vạn Có Phải Hơi Nhiều Quá Không?

Chương 549: 500 Vạn Có Phải Hơi Nhiều Quá Không?
Đám người Thiên Ngọc môn nghe xong liền run lên, chỉ riêng phi cầm loại lớn đã năm con? Nên biết Thiên Ngọc môn ngay cả một con cũng không có, thế lực phía địch truy sát không cần nghĩ cũng biết nguy hiểm chừng nào, cũng biết đám Ngưu Hữu Đạo có thể trở về khó khăn thế nào.
Đám Thương Triều Tông nghe xong cũng kinh ngạc nhìn Ngưu Hữu Đạo, không thể tưởng tượng được rốt cuộc họ đã trải qua mạo hiểm như thế nào.
Lôi Tông Khang đứng cạnh cáng cứu thương, chậm rãi đưa tay vén tấm vải che mặt, để lộ gương mặt an tường nhắm mắt của Hắc Mẫu Đơn.
Bàn tay vuốt ve gương mặt Hắc Mẫu Đơn, lạnh buốt!
“Đại tỷ!” Lôi Tông Khang một chân quỳ xuống, rơi nước mắt.
Ngô Tam Lượng chỉ nhìn một chút, ngửa mặt lên trời nhắm mắt, nước mắt trượt xuống.
Nhìn thấy gương mặt tối xám của Hắc Mẫu Đơn, nhớ đến nữ nhân đó đã cười thản nhiên với mình, không ngờ từ biệt lại thành vĩnh biệt, Thương Thục Thanh một tay bịt miệng, quay đầu sang một bên, nghẹn ngào khóc.
Đám Thương Triều Tông, Lam Như Đình đều ảm đạm, đều biết Hắc Mẫu Đơn là tâm phúc bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, không ngờ vì đại nghiệp của bọn họ mà hồn đoạn Tề quốc, bọn họ cũng không biết nên nói cái gì cho phải.
Đám Thiết Mạc ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, Bành Hựu Tại cũng rủ mắt xuống, chưa nói gì tới đồng tình, có điều ông ta cũng biết nữ nhân này là

tâm phúc của Ngưu Hữu Đạo, tâm trạng của Ngưu Hữu Đạo ông ta có thể hiểu được.
Phong Ân Thái đi tới cạnh cáng cứu thương, chăm chú nhìn chằm chằm Hắc Mẫu Đơn, nhớ lại khoảng thời gian sống chung ở Tề kinh, "haizz" thở dài một tiếng, đưa tay kéo tấm vải phủ lên mặt Hắc Mẫu Đơn.
"Di thể không nên để lâu, mọi người đưa về nhà trước đi, tìm một chỗ tốt mà an táng!" Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh dặn dò một tiếng.
Tuấn mã trên thuyền vẫn đang xuống thuyền, một đợt thuyền đã cập bờ xong, lại đổi một đợt thuyền khác cập bờ.
Thương Triều Tông đích thân cho người chuẩn bị hai cỗ xe ngựa tốt nhất có thể tìm thấy ở hiện trường để nhóm Lôi Tông Khang đưa Hắc Mẫu Đơn về nhà trước, Thương Thục Thanh cũng trở về chung.
Mãi cho đến lúc chạng vạng tối, thống kê số liệu Lam Như Đình mới tới bẩm báo: "Vương gia, ngựa đã xuống thuyền hết, tổng cộng hai vạn tám ngàn bảy trăm bốn mươi sáu thớt."
"Tốt!" Mông Sơn Minh vỗ tay lên thành xe lăn khen.
Đám Thương Triều Tông không tiện ở lại lâu, chiến mã đã lên bờ rồi, chỗ y tiếp theo còn có không ít việc cần sắp xếp an bài.
Còn về những chuyện vặt vãnh này, các tu sĩ ở hiện trường sẽ không đi lo, họ không biết làm, cũng chẳng hiểu phải làm như thế nào.
Nhìn những cột buồm không đếm hết dưới trời chiều, Bành Hựu Tại vứt lại một câu cho Ngưu Hữu Đạo: "Ta chờ câu trả lời của ngươi!" Dứt lời quay đầu bước đi.
"Bành chưởng môn xin dừng bước!" Ngưu Hữu Đạo kêu lên.
Bành Hựu Tại dừng bước.
Ngưu Hữu Đạo tiến lên: "Bành chưởng môn, còn có chút vấn đề còn lại cần bàn bạc với ông."
"Vấn đề còn lại?" Bành Hựu Tại quay người.
Ngưu Hữu Đạo: "Thiên Ngọc môn đã đáp ứng, chỉ cần có thể đem chiến mã về, tiền chiến mã Thiên Ngọc môn bỏ, không biết lời này có tính không?"
Bành Hựu Tại nghiêng đầu ra hiệu: "Lấy hai trăm vạn kim phiếu cho hắn!"

“Hai trăm vạn?” Ngưu Hữu Đạo đưa tay ngăn người móc tiền lại: “Bành chưởng môn đang nói đùa sao? Ba vạn chiến mã ở đâu có thể tốn hai trăm vạn là mua được?”
Bành Hựu Tại: “Trước đó đã nói cả rồi, hai quận chỉ cần một vạn con chiến mã.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Tốt! Bành chưởng môn nói như vậy, ta cũng không thể nói gì hơn, vậy ta để lại cho hai quận một vạn chiến mã. Còn lại, ta tin xung quanh vẫn có người cần, mong rằng Bành chưởng môn không nên ngăn cản, cũng mời Bành chưởng môn nói với vương gia một tiếng, ta chẳng còn cách nào khác, đám chiến mã này đều mua nợ về đây, một văn tiền cũng chưa thanh toán, đối phương đang chờ tính tiền, khoản nợ này không thể xù được, muốn xù các người xù đi, ta không có bản lĩnh này.” Hắn đưa tay chỉ chỉ đám người của Lục Ly Quân đang ở cách đó không xa.
Bành Hựu Tại quét mắt nhìn đám quỷ tu, hỏi: “Những quỷ tu này lai lịch ra sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Hãm Âm sơn Tề quốc!”
Bành Hựu Tại hơi kinh hãi: “Người của Quỷ mẫu?”
Ngưu Hữu Đạo: “Bành chưởng môn anh minh.”
Bành Hựu Tại hơi do dự, mặc dù vượt ra khỏi một vạn thớt đã nói trước đó, nhưng nhiều chiến mã như vậy đã tới tay hai quận, nếu như đem ra bán một phần lớn thì phương diện nào cũng không thể nói thông được. Ông ta nói: “Ngươi muốn bao nhiêu?”
Ngưu Hữu Đạo duỗi ra một bàn tay: “Không nhiều, năm trăm vạn là được?”
Không ít người bên Thiên Ngọc môn sắc mặt biến hóa, Phong Ân Thái lại chạy ra: “Lão tam, năm trăm vạn có phải hơi nhiều quá không? Ba trăm vạn đệ thấy thế nào?”
Bành Hựu Tại không lên tiếng, cũng vừa ý cái giá này.
“Ba trăm vạn? Đại ca, uổng cho huynh cũng nói ra miệng cho được!” Ngưu Hữu Đạo suýt chút nữa là nhổ vào mặt ông ta, cả giận nói: “Lúc ở Tề quốc, huynh nói huynh gây ra bao nhiêu phiền phức? Cuối cùng tất cả phiền phức đều ném cho ta, ta nể tình chúng ta kết bái, ta nhận! Mãi cho đến cuối cùng rút lui, ta còn bận tâm đến an toàn của đại ca, bảo

huynh mang theo đệ tử Thiên Ngọc môn rút lui trước, không có để Thiên Ngọc môn các ngươi dính lấy chút nguy hiểm, còn chúng ta vì yểm hộ các huynh chết có chết, bị thương có bị thương! Sớm biết như vậy, ta để Thiên Ngọc môn các huynh đi ứng phó truy sát, ta xem thử huynh có thể dẫn được mấy người còn sống trở về!”
Chợt kéo cánh tay Phong Ân Thái, chỉ ra mấy trăm con thuyền lớn bỏ neo bên bờ biển: “Phí tổn của họ có trả không? chìm mười mấy con thuyền, có cần bồi thường không? Vì vận chuyển chiến mã đã cải tiến thuyền của bọn họ, tiền tu sửa rối tinh rối mù có cần trả không? Huynh nói những cái này phải tốn bao nhiêu tiền? Người có thể buôn bán bằng thuyền lớn thế này, có ai là kẻ không có tiền? Người đứng sau những con thuyền này, ai nấy không phú thì quý, dính đến các thế lực chư quốc, Thiên Ngọc môn các huynh dám nợ tiền họ hay là ta dám nợ? Ba trăm vạn, uổng cho huynh dám nói ra miệng, giờ ta biết đi đầu bù vào số còn thiếu chứ? Trên trời có thể rơi xuống hay có thể nhặt được trên mặt đất đây?”
Không nói tới còn đỡ, nói tới chuyện này, cả đám Thiên Ngọc môn liền nhìn về phía những con thuyền kia, phát hiện đây đúng là một khoản chi không nhỏ.
Trước đó bên này có người lên thuyền nhìn thử, cũng tận mắt thấy, trong thuyền chứa ngựa đều đã bị tháo cho rối tinh rối mù, mấy gian nhỏ hay tấm che đều bị tháo hết, toàn bộ đều được làm thành những lồng giam nhốt ngựa, muốn làm lại thành thuyền hàng chắc chắn phải cải tạo lần nữa.
Phong Ân Thái bị nói cho không phản bác được cũng đúng, lý do thuyền phía sau không nói, chuyện trước đó không để bọn họ mạo hiểm là sự thật, nghĩ lại cái chết của Hắc Mẫu Đơn, gì mà năm con phi cầm cỡ lớn truy sát ít nhiều ông ta cũng thấy xấu hổ.
Nói tới nói lui, kết bái mặc dù qua loa, có lẽ là cố kỵ Thiên Ngọc môn không dám để người Thiên Ngọc môn xảy ra chuyện nhưng vị huynh đệ kết bái này cũng được coi là đủ tình nghĩa.
Nếu như ông ta biết bên mình từng bị Ngưu Hữu Đạo làm mồi nhử dụ địch, có điều vận khí tốt bên Hiểu Nguyệt các đã khám phá ra mưu kế

của Ngưu Hữu Đạo mới khiến ông ta tránh thoát một kiếp thì chẳng biết sẽ có cảm tưởng gì.
Cuối cùng, đám cao tầng Thiên Ngọc môn đi trước một bước, năm trăm vạn kim tệ vẫn đưa cho Ngưu Hữu Đạo.
Trên lưng ngựa, Trần Đình Tú hơi bất mãn nói: “Sư huynh, năm trăm vạn không phải con số nhỏ, cứ đưa cho hắn vậy sao?”
Bành Hựu Tại: “Cò kè mặc cả thôi, ba vạn con chiến mã, chi phí cả chặng đường, năm trăm vạn cũng không phải quá nhiều. Nên đưa vẫn phải đưa, để hắn công khai bí phương cất rượu ra, tổn thất của chúng ta sẽ càng lớn hơn. Tình cảnh của hắn bây giờ cũng khó rời khỏi bên này, chỉ cần hắn vẫn ở trong lòng bàn tay chúng ta, lúc nào cũng có thể xử trí hắn, chúng ta muốn là toàn bộ Nam Châu, không thể vì nhỏ mất lớn, năng lực của hắn còn có giá trị lợi dụng với chúng ta. Hơn nữa, tiền này không phải chúng ta bỏ ra, chiến mã cũng không phải chúng ta lấy về, người từ trên xuống dưới của hai quận sẽ nhìn chúng ta như thế nào? Lòng người cũng là thứ đáng tiền. Huống hồ cũng không mất hết năm trăm vạn này, vẫn có thể vãn hồi được một ít từ chỗ khác.”

Chương 550: Quỷ Mẫu Giá Lâm

Chương 550: Quỷ Mẫu Giá Lâm
Mọi người nhìn sang, Trần Đình Tú kỳ quái nói: “Vãn hồi từ đâu?”
Bành Hựu Tại: “Động tĩnh lớn như vậy, nhiều chiến mã đến như vậy, ngươi cho rằng có thể giấu được con mắt của người khác sao? Bên Kim Châu có quân đội riêng cũng cần chiến mã, nghe được tin tức chắc chắn phải tìm chúng ta, minh hữu tìm tới cửa, tránh không khỏi. Sau này chúng ta mở rộng, vẫn cần Vạn Động Thiên phủ và Kim Châu ủng hộ, mấy ngàn con chiến mã chắc chắn cũng phải cho họ, năm ngàn đi, bên này nuôi nhiều chiến mã cũng tốn kém quá. Đợi bọn họ tìm tới cả, bán năm ngàn thớt với giá cao cho bọn hắn.”
Cả đám bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là thế.
Bành Hựu Tại: “Chư vị, dự định tiếp theo của ta mọi người hãy nghe thử và suy nghĩ một chút xem sao.”
“Chưởng môn mời nói.” Trần Đình Tú lên tiếng, cả đám đều nhìn sang.
Bành Hựu Tại: “Chuyện chiến mã đã chứng thực, bên Thương Triều Tông cho người đốc thúc một chút. bước kế tiếp.
Là toàn bộ Nam Châu, điểm ấy tất cả mọi người đều biết. Trước đó, Thiên Ngọc môn cần phải tiến hành chỉnh hợp toàn bộ thực lực, thế lực của chúng ta quá phân tán, mặt khác ba quận phải cùng hai quận hiện nay chỉnh hợp lại với nhau, Thiên Ngọc môn cũng phải di chuyển tất cả đến đây. Bên này có nội tình của Ninh Vương Thương Kiến Bá ủng hộ, phát triển nhanh chóng, lại có bên Kim Châu làm chỗ dựa, chỉnh hợp lại thành một khối sẽ trở thành căn cơ lớn mạnh cho Thiên Ngọc môn ta.”
Phong Ân Thái nhếch miệng: “chưởng môn, có điều ba quận phân tán, cách nhau khá xa, không thể nào chỉnh thành một khối được.”
Bành Hựu Tại: “Có thể tìm triều đình nói chuyện, để triều đình lấy ra địa bàn ba quận Nam Châu đổi với chúng ta. Ba quận phân tán cũng rất

kiềm chế sức mạnh của chúng ta, với triều đình mà nói, cũng sợ loạn lạc khắp nơi, tập trung chúng ta lại một chỗ, bọn hắn cũng tiện đối phó chúng ta, cũng coi là theo như nhu cầu đi. Chỉ cần chúng ta bằng lòng hi sinh một chút lợi ích để triều đình có bậc thang bước xuống, chuyện đàm phán khả năng thành công rất lớn. mười một quận Nam Châu, nếu chúng ta chiếm cứ năm, lại tập trung lực lượng, tất sẽ dọn sạch được chướng ngại không nhỏ trong việc thống nhất Nam Châu trong tương lai. Đánh Nam Châu cần Thương Triều Tông, nhưng không nhất định phải đem Nam Châu giao cho hắn, nhi tử của Thương Kiến Bá, vẫn phải đề phòng một chút, nhân mã ba quận triệu tập lại là lúc cần phải khống chế hắn.
Lời này, tất cả mọi người nghe xong đều cảm thấy đáng suy nghĩ.
Họ đại khái đã hiểu ý đồ của ông ta. Trong một thời gian khá dài Thiên Ngọc môn cũng chỉ có thể miễn cưỡng nắm lấy Nam Châu. Thực lực Thiên Ngọc môn trong một thời gian tương đối dài vẫn chưa đủ để có dã tâm lớn hơn, đệ tử trong môn có thể nhanh chóng mở rộng nhưng tu vi đệ tử muốn đi lên cần phải có một thời gian dàu, nội tình Thiên Ngọc môn vẫn còn kém một chút, phải lượng sức mà làm.
Nhưng dã tâm của Thương Triều Tông chỉ e là không phải mình Nam Châu, người ta làm không tốt còn phải tìm Yến hoàng Kiến Hùng tính sổ, Thiên Ngọc môn thực lực không đủ, rất có thể Thương Triều Tông sẽ dựa vào thế lực khác lớn hơn để cân bằng Thiên Ngọc môn, đây không phải là việc Thiên Ngọc môn hi vọng nhìn thấy.
Trong đầu mọi người lóe lên cái tên “Phượng Lăng Ba”, không khỏi lén nhìn ông ta, không biết có phải chưởng môn định giao Nam Châu cho Phượng Lăng Ba không..
Đưa mắt nhìn đám Bành Hựu Tại rời đi, Quản Phương Nghi nhìn xấp kim phiếu trong tay Ngưu Hữu Đạo, cười nhạo nói: “Ta nói Đạo gia này, ngươi cũng ác thật, cướp chiến mã Bắc Châu bán cho người của mình, đen ăn đen trơn tru quá, nhưng lại không giống loại người hay làm những chuyện này.”
Ngưu Hữu Đạo quay đầu hỏi bà ta: “Không phải ngươi nói ta nuôi ngươi sao? Không có tiền sao nuôi nỗi ngươi?”
Mắt Quản Phương Nghi sáng lên: “Định cho ta bao nhiêu?”

Ngưu Hữu Đạo cúi đầu đếm một trăm tờ kim phiếu ra, lắc lư trước mặt bà ta.
Quản Phương Nghi chụp lấy, ôm trước ngực, mặt mày hớn hở nói: “Cái này còn tạm được, vậy ta nhận đấy.”
Ngưu Hữu Đạo lại đếm một trăm tờ, đưa cho Hứa Lão Lục bên cạnh.
Hứa Lão Lục sững sờ nhận lấy, có chút khó hiểu, xem ra mình cũng nhiều bằng Quản Phương Nghi.
Quản Phương Nghi nhíu mày, lặng lẽ nhìn Ngưu Hữu Đạo, vô cùng nghi ngờ thằng nhãi này đang định châm ngòi ly gián quan hệ của bọn họ, hỏi: “Đạo gia, có ý gì vậy?”
Ngưu Hữu Đạo nói với Hứa Lão Lục: “Bên đội tàu, ngươi giao số tiền này cho bọn họ.”
Quản Phương Nghi sửng sốt: “Cho đội tàu? Chủ thuê đã dự chi một khoản tiền đặt cọc lớn, không còn lại bao nhiêu, chỉ vài chục vạn đã đủ bù tổn thất cho bọn họ rồi. Có phải ngươi gạt đám Thiên Ngọc môn đến choáng váng nên tự gạt cả mình luôn không?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi dẫn người đi hỏi rõ ông chủ sau lưng họ, hỏi rõ liên hệ thế nào, ta là người thích kết bạn, một trăm vạn cho họ hết, mua được bạn về cũng là chuyện vui, sau này có thể sẽ còn liên hệ. Con người ta không muốn để bạn bè phải chịu thiệt thòi, hiểu ý ta không?”
Quản Phương Nghi quay đầu nhìn hải cảng quận Thanh Sơn, như nghĩ ra gì đó, quay đầu nói với Hứa Lão Lục: “Đi đi!”
“Được!” Hứa Lão Lục khẽ gật đầu rời đi.
Ngưu Hữu Đạo đếm ra một trăm vạn, tiện tay đưa cho Công Tôn Bố: “Chi tiêu năm nay.”
Công Tôn Bố lúng túng nói: “Đạo gia, nhiều quá rồi.”
Lúc trước đã nói một năm cho họ năm mươi vạn.
Ngưu Hữu Đạo không nói nhiều, cứng rắn nhét cho gã, sau đó quay người đi về phía đám Lục Ly Quân.
Đến trước mặt Lục Ly Quân, Ngưu Hữu Đạo đưa toàn bộ xấp kim phiếu trên tay: “Hai trăm vạn!”
Lục Ly Quân nhíu mày, hỏi: “Có ý gì?”
Ngưu Hữu Đạo: “Mọi người đi đường vất vả, cũng rất phối hợp, chút tâm ý nho nhỏ thôi.”

“Tiền không cần đâu, ta chỉ cần người!” Một giọng nữ âm trầm phát ra sau lưng Lục Ly Quân.
Lục Ly Quân lập tức nghiêng người tránh sang một bên, đám quỷ tu sau lưng cũng vội tránh sang hai bên, để lộ một phụ nhân cao gầy áo đen thướt tha, làn da còn trắng hơn tuyết, tóc dài phất phới, một đôi mắt sắc bén, trên mặt che bằng tấm khăn đen.
Nhìn thái độ của đám quỷ tu, Ngưu Hữu Đạo mới ý thức được điều gì đó, âm thầm kinh hãi, nữ nhân này lên thuyền lúc nào mà mình không biết?
Chiếc quạt tròn phe phẩy trong tay Quản Phương Nghi cứng đờ, khóe miệng mấp máy, cũng ý thức được nữ nhân này là ai.
Phụ nhân áo đen chậm rãi đi tới, đứng đối diện Ngưu Hữu Đạo, đôi mắt lạnh lùng lờ mờ lục quang, hờ hững nói: “Điều ngươi nói, ta đã làm được, ta hi vọng ngươi cũng có thể nói lời giữ lời, yêu cầu này không quá đáng chứ, người đâu?”
“Đến dịch trạm yêu cầu một gian phòng sạch sẽ.” Ngưu Hữu Đạo quay đầu phân phó một tiếng, chợt đưa tay mời phụ nhân áo đen: “Mời!”
Sau đó, hai người song song đi về phía dịch trạm, đám Thương Triều Tông đang trò chuyện với chưởng môn ba phái chuyện sắp xếp chiến mã nhìn về phía này, không biết phụ nhân áo đen này là ai.
Tiến vào gian phòng dịch trạm chuẩn bị tạm, Ngưu Hữu Đạo chắp tay nói với phụ nhân áo đen: “Gặp qua Quỷ mẫu!”
Phụ nhân áo đen chính là Quỷ mẫu: “Bớt nhiều lời đi, ta cần người!”
“Mời ngồi! Có chuyện gì từ từ ngồi xuống hẵng nói.” Sau khi Ngưu Hữu Đạo đưa tay mời đối phương ngồi xuống, bản thân cũng ngồi đối diện đối phương, đặt xấp kim phiếu trên tay lên bàn, đẩy qua: “Chuyện lần này là ta làm không chính cống, đây là chút tâm ý nhỏ, bày tỏ sự áy náy, xin hãy nhận lấy.”
Quỷ mẫu: “Ta cần người, không phải tiền!”
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nói với nói với Quản Phương Nghi: “Đưa tin cho Ngô lão nhị, đưa người yên ổn trở về cho ta, không được tổn thương chút nào.”
Quản Phương Nghi lập tức gật đầu ra hiệu với Trần Bá, Trần Bá quay người rời đi.

“Người ta đã thả, chút tâm ý này xin hãy nhận lấy.
Ngưu Hữu Đạo chỉ vào xấp tiền.
Quỷ mẫu: “Ta chưa nhìn thấy người đã muốn đuổi ta đi rồi?”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói: “Chỉ e gặp được người, Quỷ mẫu sẽ không dễ dàng buông tha cho ta?”
Ánh mắt Quỷ mẫu không ngừng lóe lên.
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Người vẫn còn ở Tề quốc, không ở đây, có điều ta có thể cam đoan với ngươi, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ vấn đề gì. Vấn đề bây giờ là, Hãm Âm sơn giúp ta tương đương với đắc tội Tây Viện Đại Vương, sau này sẽ chung đụng thế nào đây?”

Chương 551: Đáng Lẽ Đại Tỷ Phải Cảm Tạ Ta Mới Đúng! (1)

Chương 551: Đáng Lẽ Đại Tỷ Phải Cảm Tạ Ta Mới Đúng! (1)
Quỷ mẫu: “Cái này không nhọc ngươi quan tâm, hắn không bảo vệ được bí mật nên bảo vệ thì không có tư cách tìm ta tính sổ.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Ta hiểu, ta cũng có nghe nói, Hãm Âm sơn thích hợp tu luyện quỷ tu, năm đó Quỷ mẫu vì muốn Hãm Âm sơn có nơi sinh sống yên ổn, đúng lúc gặp Tấn quốc tiến đánh Tề quốc, từng đạt ước định với hoàng đế Tề quốc đời trước, ra sức giúp cản địch, cũng đảm bảo tương lai Tề quốc bị nước địch xâm phạm sẽ lại xuất lực, bởi vậy triều đình Tề quốc mới an bài Hãm Âm sơn cho ngươi. Tây Viện Đại Vương Hạo Vân Thắng dĩ nhiên không dám trắng trợn động vào Hãm Âm Sơn.”
Quỷ mẫu: “Biết thì tốt.”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta chỉ hơi tò mò, nhìn bộ dạng Chương Hành Thụy, sinh hoạt tự do, không giống dáng vẻ bị Hạo Vân Thắng áp chế làm con tin. Dường như Hãm Âm sơn không cần thiết làm chuyện bí quá hoá liều. Cả đám quỷ tu, cầu được một chỗ an thân không dễ dàng, chẳng lẽ Quỷ mẫu không biết quốc sách Tề quốc, vì sao còn muốn giúp Tây Viện Đại Vương lén vận chuyển chiến mã xuất cảnh?”
Quỷ mẫu: “Hắn ngươi thật sự cho rằng đám chiến mã này xuất cảnh triều đình Tề quốc không biết?”
Nghe thấy lời ấy, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên nhíu mày, như có điều suy nghĩ.
Quỷ mẫu tiếp tục nói: “Ta ở Tề quốc hơn trăm năm, có vài nội tình ta hiểu rất rõ, nếu triều đình không muốn cho xuất cảnh, lượng chiến mã nhiều như vậy căn bản không thể xuất cảnh được. Hạo Vân Thắng biết

bí mật của ta, lại bằng lòng bỏ tiền, ta cũng chỉ thuận nước đẩy thuyền giúp hắn thôi. Hai bên đã nói trước, hắn có thể vận chuyển chiến mã ra ta mới có thể hỗ trợ, cho nên ngươi yên tâm, cho dù là Hạo Vân Đồ hay Hạo Vân Thắng đều sẽ không truy cứu ngươi, cũng không nhọc ngươi phải lo lắng, giờ ngươi chỉ cần giữ lời hứa giao người cho ta thôi!”
Vỗ tay lên xấp kim phiếu trên bàn: “Nể mặt số tiền này, ta đảm bảo với ngươi, chỉ cần người bình an vô sự, lần này ta không động vào ngươi, tha cho ngươi!”
Cũng thực sự thấy đối phương nhìn thấu tâm tư của bà nhưng không hề quan tâm, chỉ cười cười khiến trong lòng bà không hề nắm chắc, nếu đối phương giữ lời hứa, bà cũng định nhận số tiền kia cho xong chuyện, không muốn vô ý rước thêm phiền phức không cần thiết, dù sao nơi này cũng là Yến quốc.
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi gật đầu nói: “Cảm ơn Quỷ mẫu khoan dung độ lượng, có điều mặc dù Quỷ mẫu bằng lòng tha cho ta, chỉ sợ có người lại không muốn tha cho Quỷ mẫu!”
Ánh mắt Quỷ mẫu đột nhiên lạnh lẽo: “Ngươi muốn thử không?”
“Không, không không! Quỷ mẫu hiểu lầm rồi, không phải ta.” Ngưu Hữu Đạo liên tục khoát tay: “Không muốn bỏ qua cho bà không phải ta, mà là Hạo Vân Đồ Hoàng đế Tề quốc!”
Quản Phương Nghi ở bên tay đong đưa cái quạt tròn, hứng thú nhìn Ngưu Hữu Đạo, cũng muốn xem thử thằng nhãi này muốn làm trò gì.
Nhìn bộ dạng chẳng hề coi trọng của Ngưu Hữu Đạo, bà ta cũng an lòng hơn nhiều, tiếp xúc lâu như vậy ít nhiều cũng biết được chút năng lực của Ngưu Hữu Đạo nên vẫn khá có lòng tin với hắn.
Đương nhiên, trong tay áo bà ta vẫn giấu phù triện, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị bộc phát.
Quỷ mẫu: “Ngươi quan tâm hơi nhiều quá thì phải?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Hắn là bà cảm thấy thế lực của Hạo Vân Đồ không đủ để tiêu diệt Hãm Âm sơn?”
Quỷ mẫu: “Nếu có địch quốc đột kích, Hãm Âm sơn ta bằng lòng giúp hắn một tay, Hạo Vân Đồ không phải kẻ ngu
Ngưu Hữu Đạo: “Vậy cũng phải xem thử là chuyện gì, nếu Hãm Âm sơn uy hiếp hoàng vị của hắn, chỉ e hắn sẽ triệu tập một lượng lớn tu sĩ tiêu

diệt Hãm Âm sơn!”
Quỷ mẫu cười lạnh: “Hãm Âm sơn ta uy hiếp hoàng vị của hắn? Ý ngươi nói Hạo Vân Thắng? Phái người giúp Hạo Vân Thắng hộ tống thuyền lại có thể uy hiếp hoàng vị của hắn? đúng là cậu chuyện cười quá lớn!”
Ngưu Hữu Đạo: “Giang hồ cưỡi ngựa, đi là đường, giao là bằng hữu, quỷ mẫu nếu không chê...
Ta muốn được kết bái làm tỷ đệ khác họ với Quỷ mẫu, không biết ý thế nào?”
Bỗng nhiên đưa ra đề xuất này, mấy người bên cạnh nghe thấy đều sửng sờ.
Quỷ mẫu cũng sửng sốt nửa ngày, cuối cùng châm chọc nói: “Ngươi kết bái với ta? Lúc ta thành danh chỉ e ông nội người còn chẳng biết đang ở đâu, ngươi dựa vào cái gì kết bái với ta?”
“Phụt...” Quản Phương Nghi nghe miệng, cười đến mức cả người run rẩy.
Quỷ mẫu giương mắt nhìn: “Lời ta nói buồn cười lắm sao?”
“Không có không có.” Quản Phương Nghi cố nén ý cười lắc lắc quạt tròn, thật sự không nhịn được cười, bà ta lại nhớ tới huynh đệ kết bái Lệnh Hồ Thu kia của Ngưu Hữu Đạo. Bà ta rất rõ Lệnh Hồ Thu bị ai làm cho vào đại lao.
Vẻ mặt Công Tôn Bố cũng rất đặc sắc, phát hiện Đạo gia rất thích kết bái với người khác.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lạnh lùng nhìn chằm chằm Quản Phương Nghi một chút, thầm trách nữ nhân này không biết phối hợp, lại quay đầu: “Được thôi, nếu Quỷ mẫu chướng mắt tại hạ, bên Tề quốc có một số việc ta cũng không muốn vô duyên vô cớ dính vào.” Đưa tay ra hiệu xấp kim phiếu trên mặt bàn: “Kim phiếu xin cầm lấy, Chương Hành Thụy cũng sẽ được trả về không chút hao tổn, trong vòng vài ngày có lẽ bà sẽ nhận được tin. Nếu bà không yên tâm có thể theo dõi ta sát sao.”
Dứt lời đứng dậy, chắp tay.
Lúc hắn định quay người, Quỷ mẫu ánh mắt lóe lên không yên đột nhiên hỏi một câu: “Ngươi cảm thấy làm loại chuyện kết bái lừa mình dối người này có ý nghĩa sao?”

Quản Phương Nghi thầm nói xong rồi, có thể nói ra lời này chứng tỏ vị Quỷ mẫu này đã bị Ngưu Hữu Đạo lay động rồi. Rõ ràng ít nhiều bà ta vẫn lo Hạo Vân Đồ sẽ gây bất lợi cho Hãm Âm sơn, không biết rõ trong lòng sợ sẽ không chắc chắn.

Ngưu Hữu Đạo: “Có ý nghĩa hay không phải xem ở tương lai, lâu ngày mới rõ lòng người! Không có ý nghĩa với ta hay bà đều chẳng tổn thất gì, cùng lắm thì sau này cả đời không qua lại với nhau.”

Quỷ mẫu: “Ta cảnh cáo ngươi, tốt nhất đừng có đùa ta!”

Ngụ ý rõ ràng, nếu không tồn tại tình huống như ngươi nói, cái gọi là kết bái không ước thúc được ta.

Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Có thể đùa nỗi sao?”

Đã nói đến mức này, Quỷ mẫu cũng dứt khoát: “Vậy thì bắt đầu đi!”

Ngưu Hữu Đạo quay đầu: “Công Tôn, bày hương án!”

Khóe miệng Công Tôn Bố co giật, gật đầu đáp: “Rõ!” Quay người rời đi.

Cây quạt tròn trong tay Quản Phương Nghi đong đưa, ngẩng đầu nhìn nóc nhà, trái xem phải xem, không biết đang tìm cái gì.

Lục Ly Quân đi bên cạnh Quỷ mẫu vẻ mặt cũng đặc sắc, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn Ngưu Hữu Đạo chững chạc đàng hoàng...

Ngoài dịch trạm, hương án dọn xong, hai vị kết bái sóng vai đi tới, có nhang đã được châm xong đưa đến tận tay hai người.

Ngưu Hữu Đạo gọn gàng dứt khoát, vén áo bào, quỳ xuống.

Quỷ mẫu nghiêng đầu nhìn chằm chằm hắn lặng im một lúc, rõ ràng còn có chút do dự.

Ngưu Hữu Đạo cười hỏi: “Thế nào?”

Quỷ mẫu: “Nghe nói Lệnh Hồ Thu kia, còn cả trưởng lão Thiên Ngọc môn gì đấy cũng là huynh đệ kết bái của ngươi?”

Ngưu Hữu Đạo: “Không ảnh hưởng lẫn nhau.”

Sau khi Quỷ mẫu do dự một chút, cuối cùng vẫn quỳ xuống, cùng tế và đọc lời thề kết bái.

Lúc này Ngưu Hữu Đạo mới biết Quỷ mẫu vốn tên Ngô Tuyết Quân.

Động tĩnh bên này dĩ nhiên thu hút không ít tu sĩ đang giới bị cho chiến mã tới xem, Thương Triều Tông, Lam Như Đình, Mông Sơn Minh, Phí

Trường Lưu, Trịnh Cửu Tiêu, Hạ Hoa đều tới, đám Quỷ tu Hãm Âm sơn đều rất bực bội, hầu hết không ai hiểu được tình hình như thế nào.
Ba người Phí, Trịnh, Hạ từng tận mắt chứng kiến Ngưu Hữu Đạo kết bái với Lệnh Hồ Thu rất cảm khái, lần này lại kết bái sao? Còn là nữ quỷ tu nữa.
Cắm hương, nghi thức hoàn thành, Ngưu Hữu Đạo trịnh trọng chắp tay nói với Quỷ mẫu: “Đại tỷ!”
Quỷ mẫu quay người đi, trực tiếp trở về trong dịch trạm.
Ba người Phí, Trịnh, Hạ lập tức tiến tới kéo Ngưu Hữu Đạo đang định vào dịch trạm, Hạ Hoa hỏi: “Ta nói này Đạo gia của ta, ngài đang làm gì vậy, vị kết bái cùng ngài là ai thế?”
“A, quỷ mẫu!” Ngưu Hữu Đạo ném một câu.
“Quỷ mẫu?”
“Là Quỷ mẫu Hãm Âm sơn Tề quốc sao?”

Chương 552: Đáng Lẽ Đại Tỷ Phải Cảm Tạ Ta Mới Đúng! (2)

Chương 552: Đáng Lẽ Đại Tỷ Phải Cảm Tạ Ta Mới Đúng! (2)
“Giới tu hành hình như không có người thứ hai được gọi là Quỷ mẫu?”
Ba người đang gươi hỏi ta, ta hỏi ngươi, đều rất kinh ngạc, không biết tình hình như thế nào, sao Quỷ mẫu Hẫm Âm sơn lại kết bái với Ngưu Hữu Đạo?
Ba người muốn đi vòa xem rõ ngọn ngành nhưng lại bị quỷ tu ngoài dịch trạm cản lại, không cho người không phận sự tiến vào.
Sau khi ba người rời đi, Thương Triều Tông mới hỏi: “Nữ nhân kết bái với Đạo gia là ai vậy?”
Phí Trường Lưu nói: “Vương gia, đây không phải là người, là quỷ tu hiện hình, Quỷ mẫu Hãm Âm sơn Tề quốc, xếp hạng trên Đan bảng cào cao hơn Trác Siêu mà Ngưu Hữu Đạo đã giết.”
“Người này chính là Quỷ mẫu?” Lam Như Đình lấy làm kinh hãi.
Tên người lộ ra trên Đan bảng, ở một mức độ nào đó những người quyền quý như họ đều có thể thấy được, nhân vật đặc biệt như Quỷ mẫu bất kỳ ai sau khi nhìn thấy đều có ấn tượng sâu sắc.
Tóm lại, ba người Thương, Lam, Mông cũng hai mặt nhìn nhau, không hiểu vì sao nhân vật như Quỷ mẫu lại kết bái với Ngưu Hữu Đạo, không hiểu rõ Ngưu Hữu Đạo đang làm gì.
“Vị Đạo gia này của chúng ta rất thích kết bái với người ta!” Hoa chợt dở khóc dở cười nói.
Bạch Diêu phụ trách hộ vệ bên cạnh Thương Triều Tông cũng hơi nhíu mày, Quỷ mẫu lại kết bái với Ngưu Hữu Đạo, tình hình như thế nào vậy?
Trên thực tế với Quỷ mẫu mà nói, kết bái này với bà chẳng có ý nghĩa gì, bà cũng không định có bất kỳ nghĩa vụ gì với vụ kết bái này cho nên

mới hỏi trước kiểu kết bái lừa mình dối người này có ý nghĩa sao?
Về điểm này, dĩ nhiên trong lòng Ngưu Hữu Đạo hiểu rõ.
Đương nhiên, có một điểm Quỷ mẫu biết rõ, Ngưu Hữu Đạo đã yêu cầu kết bái thì chắc chắn sẽ có yêu cầu về mặt lợi ích, chí ít trên danh nghĩa có thể dính chút ánh sáng của bà, còn bà thì muốn biết cái giá sẽ trả cho chuyện này.
Trong gian phòng dịch trạm, Quỷ mẫu ngồi xuống lạnh lùng nói: “Giờ có thể nói rồi chứ?”
Ngưu Hữu Đạo cũng ngồi đối diện bà, hỏi: “Đại tỷ có biết đám chiến mã này ai đưa không?”
Quỷ mẫu: “Không biết, liên quan đến ta sao?”
“Đúng là không liên quan.” Ngưu Hữu Đạo gật đầu, lại hỏi: “Chắc hẳn đại tỷ cũng không biết đám chiến mã này do ai chủ trì tổ chức?”
Quỷ mẫu: “Không phải Tây Viện Đại Vương sao?”
Ngưu Hữu Đạo cười, trước đó đã có suy đoán này, hắn nghĩ bên Hãm Âm sơn không biết tình hình.
Ngay từ đầu hắn tin vào Quản Phương Nghi, cho rằng Tô Chiếu có dính líu với Chương Hành Thụy, nhưng về sau nắm được tình hình của Quỷ mẫu thì phát hiện không đúng.
Hãm Âm sơn và triều đình Tề quốc đã có ước định, không hề có uy hiếp, điều kiện của thiên hạ này cũng không cho phép quỷ tu có hành động lớn, tu sĩ thiên hạ sẽ không cho phép quỷ tu làm bậy trên thế gian. Quỷ mẫu có ngu cũng biết, với thực lực của bà hiện tại không thích hợp để cuốn vào những chuyện không nên cuốn vào. Tình cảnh hiện tại của Hãm Âm sơn là tốt nhất, có điều kiện để dần làm lớn mạnh thực lực Hãm Âm sơn vì sao phải tự đi tìm phiền phức chứ?
Bởi vậy hắn nghi ngờ, Quỷ mẫu căn bản không biết Tây Viện Đại Vương cấu kết với Hiểu Nguyệt các. Mặt khác theo lý thuyết, Hiểu Nguyệt các cũng sẽ không dễ để lộ thân phận của mình với bên ngoài, vận chuyển nhiều chiến mã như vậy tính bất trắc quá nhiều, rất dễ bị bại lộ. Nếu Hãm Âm sơn biết quá nhiều, một khi sự việc bại lộ rất dễ lộ thân phận Tô Chiếu, đây không giống tác phong làm việc của Hiểu Nguyệt các.

Một hệ liệt thăm dò được trước đó khiến hắn xác định, nếu không Quỷ mẫu sẽ không kết bái với hắn, giờ nghe lời Quỷ mẫu nói, trong lòng hắn dĩ nhiên càng hiểu rõ hơn.
Ngưu Hữu Đạo chợt nói với xung quanh: “Làm phiền chư vị tránh đi một chút, ta và đại tỷ có chuyện cần nói riêng.”
Đám Quản Phương Nghi cùng Công Tôn Bố nhìn nhau, đều quay người rời đi.
Hắn không sợ ở riêng, Quỷ mẫu dĩ nhiên càng chẳng có gì phải sợ, cũng nghiêng đầu ra hiệu với nhóm Lục Ly Quân.
Đợi trong phòng chỉ còn lại hai người, Ngưu Hữu Đạo nhắc nhở nói: “Nhóm chiến mã này thật ra do Hiểu Nguyệt các âm thầm tổ chức!”
Lần này Quỷ mẫu thật sự rất kinh ngạc: “Ngươi nói Tây Viện Đại Vương âm thầm cấu kết với Hiểu Nguyệt các?”
Ngưu Hữu Đạo nghiêm mặt nói: “Đại tỷ có biết lúc ta ở Tề quốc, Hạo Vân Đồ đã cử tổng quản đại nội tiếp xúc với ta? Đại tỷ có biết vì sao huynh đệ kết bái Lệnh Hồ Thu kia của ta bị Hạo Vân Đồ bắt lại không? vì Lệnh Hồ Thu là người của Hiểu Nguyệt các! Đại tỷ có biết Tô Chiếu bà chủ Bạch Vân Gian mà Tây Viện Đại Vương độc chiếm kia là ai không? Tô Chiếu cũng là người của Hiểu Nguyệt các! Người sáng suốt vừa nhìn đã biết, Tây Viện Đại Vương không cam chịu cô đơn!”
“Đại tỷ, tỷ bị cuốn vào trong loại chuyện này, tỷ nói tỷ chỉ phái người đi hộ tống đội thuyền thì sẽ không sao sao? Dù tỷ có lấy cái cớ gì, tỷ cũng sẽ chối sạch sẽ sao? Tỷ cảm thấy Hạo Vân Đồ sẽ dễ dàng tin sao? Đại tỷ, tỷ bị cuốn vào chuyện gì không được, sao cứ phải cuốn vào tranh giành hoàng quyền làm gì? Tỷ tuyệt đối đừng nói tỷ không biết rõ, thứ khác đều dễ nói, người uy hiếp hoàng vị của Hạo Vân Đồ, một khi chuyện bại lộ, kết quả ra sao hẳn tỷ hiểu rõ! Ta bắt Chương Hành Thụy, cướp đám chiến mã này là đang hại đại tỷ sao? Đại tỷ nên nhân lúc này đẩy sạch hiềm nghi, phân rõ giới hạn với Hạo Vân Thắng mới đúng. Đại tỷ hẳn nên cảm tạ ta mới đúng!”
"Cảm ơn ngươi?"
Hai mắt Quỷ Mẫu suýt nữa phát hỏa. Hiện tại lo lắng hàng đầu của nàng ta không phải là Tề hoàng sẽ gây bất lợi, mà lo lắng cho Chương Hành Thụy.

"Xảy ra chuyện như vậy, Chương Hành Thụy có thể đi đâu? Chẳng lẽ để cả nhà y đi theo ta vào chốn Hãm Âm sơn vĩnh viễn không có ngày thấy mặt trời sao? Thế lực của Hiểu Nguyệt các sâu không lường được, trốn đến đâu cũng có thể bị tìm thấy, Chương Hành Thụy có thể thoát được truy sát của Hiểu Nguyệt các sao? Cả đời sống trong thấp thỏm lo sợ? Nếu không phải ngươi nhúng tay vào việc này, Chương Hành Thụy sao lại chọc phải phiền phức, ngươi lại còn muốn ta cảm ơn ngươi?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Đại tỷ bình tĩnh đừng nóng. Việc đã đến nước này, thân phận của Chương Hành Thụy đã bại lộ, tất nhiên không thể trở về bên Hạo Vân Thắng, bằng không tất nhiên sẽ bị Hạo Vân Thắng bắt làm con tin để cưỡng ép đại tỷ. Đáng tiếc, bên cạnh đại tỷ luôn có một nhóm tùy tùng đông người, khó có thể tìm chỗ tu hành thích hợp hơn Hãm Âm sơn. Nếu không thì, cũng có thể cùng Chương Hành Thụy tới chỗ của ta."
Quỷ Mẫu cả giận nói:
"Mảnh đất nhỏ của nhà ngươi có thể ngăn cản được Hiểu Nguyệt các sao? Một khi Hiểu Nguyệt các tập trung cao thủ tập kích, Thiên Ngọc môn cũng không ngăn cản được. Bản thân ngươi đã khó tự bảo toàn, còn nói gì bảo vệ y!"
Ngưu Hữu Đạo xua tay:
"Cho nên, ta sẽ không để các người tới nơi này. Ta vừa kết bái làm tỷ đệ khác họ với đại tỷ, chuyện của đại tỷ chính là chuyện của ta. Ta há có thể ngồi yên không để ý tới việc này? Nếu ta thật sự không quan tâm đến, ta đã trả tiền để thả người, chẳng cần liên lụy đến bản thân, cần gì phải tự tìm phiền phức như vậy? Đại tỷ yên tâm. Ta có biện pháp bảo đảm cả nhà Chương Hành Thụy bình an!"
Quỷ Mẫu: "Biện pháp gì?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Ở Tề quốc, chỉ cần có người đứng ra bảo đảm cho Hãm Âm sơn, cũng có thể bảo đảm cho gia đình Chương Hành Thụy, còn có thể khiến Hiểu Nguyệt các không dám manh động, càng có thể làm cho đại vương Tây viện không dám làm càn!"
Quỷ Mẫu ngẩn ra, mắt đảo quanh, nghi ngờ nói:
"Hạo Vân Đồ? Ngươi có thể làm cho Hạo Vân Đồ đứng ra?"

Ngưu Hữu Đạo:
"Đại tỷ quả thực đi guốc trong bụng ta. Nếu đại tỷ tin ta, việc này cứ giao cho ta làm. Ta nhất định sẽ cho đại tỷ một kết quả thỏa mãn…"
Người bên ngoài không biết hai người nói gì ở bên trong. Nói chung, đợi hai người đi ra khỏi dịch trạm, trời đã tối.
Rất nhiều chiến mã đang được chia đội để dời đi, đệ tử mấy phái tham dự hộ tống.
Quỷ Mẫu tìm đến Lục Ly Quân, sắp xếp cho quỷ tu. Nàng ta tạm thời không chuẩn bị rời đi. Ngưu Hữu Đạo chưa cho nàng ta một câu trả lời thỏa mãn, chắc chắn nàng ta không đi.
Lời nói xuông là vô dụng, nàng ta muốn nhìn thấy kết quả thực tế.
Ngưu Hữu Đạo đứng ngoài dịch trạm, Công Tôn Bố tới nói: "Đạo gia, Vương gia sai tôi tới hỏi một tiếng. Chuyện bên ngài còn bao lâu nữa mới kết thúc, có cần cùng quay về hay không?"

Chương 553: Kẻ Có Thể Cười Đến Cuối Cùng Là Anh Hùng Thực Sự

Chương 553: Kẻ Có Thể Cười Đến Cuối Cùng Là Anh Hùng Thực Sự
Ngưu Hữu Đạo: "Nói cho Vương gia, có thể lên đường rồi."
Đối diện dịch trạm có một tiền trang.
Trước cửa tiền trang đang chen một đống người, không ít người bắt đầu thả kim sí bay đi. Hứa Lão Lục và một nhóm người chắp tay chào nhau, sau đó rời đám đông quay lại.
Ngưu Hữu Đạo hất cằm về phía cửa tiền trang, hỏi Hữa Lão Lục:
"Tình huống sao vậy?"
Hữa Lão Lục:
"Đang thanh toán nợ cho những người chạy thuyền kia, cần trả đều trả hết. Họ cầm nhiều tiền nên đều rất mừng. Nhiều tiền như vậy, họ không tiện mang theo người, cho nên đều gửi vào tài khoản của chủ tàu. Họ đang phát tin tức về báo cho chủ tàu, việc này xem như chấm dứt."
Ngưu Hữu Đạo:
"Đã hỏi rõ lai lịch bối cảnh chưa?"
Hữa Lão Lục:
"Hỏi xong, nhớ cả rồi."
Ngưu Hữu Đạo híp mắt nhìn kỹ các thuyền viên đang túm tụm, bàn tán rất náo nhiệt và chuẩn bị đi ăn uống trước cửa tiền trang, nói thầm:
"Trong số bối cảnh của những người này không biết có ẩn dấu thế lực của Hiểu Nguyệt các hay không?"
Quản Phương Nghi bên cạnh xem xét một hồi, không nhìn ra điều gì, quay đầu lại trêu hắn:
"Vừa lấy tới tay năm triệu đồng vàng, chỉ vậy thôi là không còn nữa?"
Ngưu Hữu Đạo không coi là chuyện to tát:

"Không còn thì không còn. Người còn thì tiền còn, người mất thì tiền mất. Còn tiền không bằng còn người!"
Quản Phương Nghi chẹp miệng:
"Ngươi đúng là hào phóng!"
Tuy nói như vậy, nhưng trong mắt nàng ta không giấu được vẻ khe ngợi, nói:
"Lúc quay lại, làm sao báo cáo?"
Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên:
"Cái gì mà báo cáo?"
Quạt tròn trong tay Quản Phương Nghi vỗ vỗ ngực hắn:
"Bành Hựu đó! Ngươi lượn lờ quanh người ta. Người ta muốn ngươi trả lời, ngươi không đưa ra được câu trả lơi, chẳng phải ta sẽ xui xẻo theo ngươi?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Ngươi lo xa quá rồi. Phương pháp ủ rượu nằm trong tay ta. Ta đã sớm nói cho ông ta, ta có giữ lại hậu chiêu. Ông ta ghi nhớ lợi ích của rượu, không dám đụng đến ta, sợ ta công khai phương pháp ủ rượu. Cái gọi là trả lời chẳng qua chỉ là một nấc thang để dễ xuống thôi, tùy tiện đáp lại ông ta một chút là được. Hơn nữa, chỗ ta vừa kết bái một vị đại tỷ, chưa rõ tình huống, ông ta cũng không dám manh động. Bành Hựu không đáng lo."
Thì ra là như vậy! Quản Phương Nghi âm thầm gật đầu, quay đầu lại liếc nhìn Quỷ Mẫu đang dặn dò thủ hạ cách đó không xa, thầm buồn cười, rồi lại hỏi:
"Hiểu Nguyệt các thì sao? Người ta cũng sẽ không thể chịu thiệt mà ngồi yên. Đừng tưởng chạy ra khỏi Tề quốc là người ta sẽ không dám động vào ngươi. Hiện giờ mục tiêu đã sáng tỏ, người của ngươi ngay ở quận Thanh Sơn, lúc nào Hiểu Nguyệt các cũng có thể ra tay với ngươi!"
"Không đáng để lo. Nếu ta đã dám trở về, tất nhiên ta có biện pháp ứng phó!"
Ngưu Hữu Đạo nói xong liền đi, hướng ra phía ngoài thành đón Thương Triêu Tông.
Không bao lâu sau, một đoàn xe ầm ầm xuất phát. Trong đó có một chiếc xe ngựa mà Mông Sơn Minh đang ngồi.

Những người còn lại, bao gồm Thương Triêu Tông và Ngưu Hữu Đạo đều cưỡi ngựa. Quỷ Mẫu dẫn thêm mấy tên quỷ tu đi cùng…
Đêm khuya, đoàn xe đến giao lộ trong núi ở phía ngoài quận thành của quận Thanh Sơn. Thương Triêu Tông cố ý muốn đích thân tiễn một đoạn đường. Thịnh tình không thể chối từ, Ngưu Hữu Đạo không nói được, chỉ đành tùy theo y.
Vào trong sơn cốc, phát hiện tại trường đình trong cốc đang có một nhóm người đang đợi, chính là mấy người Bành Hựu, Viên Phương.
Tới nơi này, mọi người nhảy xuống ngựa. Viên Phương lắc người một cái phóng tới, kích động ôm quyền nói:
"Đạo gia!"
Ngưu Hữu Đạo nhìn hắn ta từ trên xuống một lượt, hỏi:
"Ngươi không sao chứ?"
Viên Phương lắc đầu:
"Không sao, rất tốt, nhưng Hắc Mẫu Đơn, nàng… nàng ấy…"
Mặt Viên Phương âm u, đã biết chuyện Hắc Mẫu Đan lâm nạn.
Ngưu Hữu Đạo nhấc tay, ngăn hắn ta nói thêm. Hắn cũng không muốn nói lại chuyện này. Sự việc đã phát sinh, nói nhiều cũng không có ý nghĩa gì, chỉ càng thêm đau xót. Hắn hỏi:
"Các ngươi không giao phương pháp ủ rượu cho họ chứ?"
Viên Phương ưỡn ngực bảo đảm:
"Không có, tuyệt đối không! Bọn họ chỉ giam chúng tôi lại, không hỏi chuyện bí phương."
"Ừ!" Ngưu Hữu Đạo vỗ vỗ vai hắn ta, đi về phía Bành Hựu.
Bạch Diêu đã chạy tới chỗ Bành Hựu trước, không biết đang nói với Bành Hựu chuyện gì. Có điều, thấy Bành Hựu nhìn về phía Quỷ Mẫu với vẻ nghi ngờ, đại khái cũng có thể đoán được một chút.
Ngưu Hữu Đạo đi tới, chắp tay nói:
"Chưởng môn Bành, cớ gì nghênh tiếp ở đây?"
"Nghênh tiếp?" Bành Hựu nói: "Cần gì đã biết còn cố hỏi?"
Ngưu Hữu Đạo gật gật đầu, xoay người đưa tay, ra hiệu xin mời.
Bành Hựu một mình đi theo hắn.
Cách mọi người xa chút, hai người dừng bước dưới ánh trăng, Ngưu Hữu Đạo nói:

"Lấy được ba vạn chiến mã này, ta chỉ là người chấp hành. Người lập kế hoạch thực sự là Thiên Ngọc môn. Cho nên, tiền mua chiến mã là do Thiên Ngọc môn đưa, lấy về chiến mã cũng là do Thiên Ngọc môn. Ta chỉ là chân chạy, không dám kể công!"
Mí mắt Bành Hựu giật giật, hiểu ý của hắn, là đang nhường công lao cho Thiên Ngọc môn, coi đó như câu trả lời.
Không sai, Thiên Ngọc môn hy vọng được sở hữu công lao này, nếu không thì quá mất mặt. Lăn qua lăn lại suốt một năm, tổn thất quá nhiều người, bỏ ra cái giá lớn lao lại đổi về trắng tay, đường đường Thiên Ngọc môn không sánh bằng một Ngưu Hữu Đạo, làm sao chịu nổi?
Bành Hựu:
"Ngươi cho rằng mọi người đều mù hết hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Có phải người mù hay không thì ta không biết, có điều ta có thể khẳng định, trừ mấy người bên cạnh ta ra, không ai biết chiến mã này từ đâu kiếm được. Trong quá trình chiếm được chiến mã, ta sợ xảy ra chuyện ngoài dự đoán nên vẫn bảo mật cao độ. Vì vậy, những người khác căn bản không biết được tình huống!"
Bành Hựu:
"Vương gia lẽ nào là kẻ ngu si?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Vương gia ngu hay không không phải điều quan trọng. Điều quan trọng là Vương gia sẽ không nói xấu Thiên Ngọc môn với người ngoài. Huống chi, Vương gia quả thực không biết chi tiết về chuyện này. Ta sẽ nói cho Vương gia, rằng việc này đều do Thiên Ngọc môn bày ra toàn bộ. Bắt đầu từ bây giờ, người bên cạnh ta sẽ không nói gì với bên ngoài. Việc này là công lao của Thiên Ngọc môn, người trong cuộc cũng đã nói vậy rồi, người ngoài có thể nói gì chứ?"
Bành Hựu:
"Miệng lưỡi không xương, trái phải ra sao chẳng do các ngươi nói?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Ta đối nghịch với Thiên Ngọc môn chỉ vì chuyện như vậy thì có ích gì, cần thiết không? Thiên Ngọc môn không cần thừa nhận, cũng không cần

thừa nhận, không lên tiếng là được, còn lại để những người trong cuộc như ta nói, làm. Chưởng môn Bành, ngài nói xem?"
Bành Hựu không đồng ý, cũng không phản đối, xoay người đi. Ông ta không đi về bên phía Thiên Ngọc môn mà tới trước Quỷ Mẫu, chắp tay cười nói:
"Tại hạ là Bành Hựu của Thiên Ngọc môn, xin hỏi có phải Quỷ Mẫu pháp giá đích thân tới?"
Quỷ Mẫu âm trầm nói:
"Chưởng môn Bành khách khí."
Bành Hựu:
"Có khách quý phương xa tới, Thiên Ngọc môn phải tận tình địa chủa, nguyện mời vào trong thành…"
"Không cần làm phiền!"
Quỷ Mẫu ngắt lời, đi tới Ngưu Hữu Đạo ra hiệu.
"Ta và tiểu đệ còn có việc cần đàm luận."
"Nếu như thế, vậy thì không quấy rầy."
Nhiệt tình đụng phải cái mông lạnh, Bành Hựu cười ha ha cho qua, quay lại nhìn Ngưu Hữu Đạo, bỗng hỏi:
"Tiền, Ngưu Hữu Đạo có đưa cho ngài?"
Quỷ Mẫu lạnh lùng liếc, hỏi:
"Làm sao? Ngươi muốn thu hồi?"
"Ha ha, tuyệt không có ý này, xin cáo từ!"
Bành Hựu chắp tay, vung tay áo một cái, đi qua đám người bên này. Người của Thiên Ngọc môn thấy thế cũng dồn dập đi theo.
Nhìn theo những người kia rời đi, Thương Triêu Tông lại mời Ngưu Hữu Đạo tới.
Đến bên kia, Ngưu Hữu Đạo hỏi:
"Vương gia có gì sai bảo?"
Thương Triêu Tông cười khổ nói:
"Bọn họ đến vì chuyện bắt người, bản vương thực sự xấu hổ. Bản vương…"
Ngưu Hữu Đạo giơ tay ngăn lại:
"Việc này không cần nói nhiều, trong lòng ta hiểu rõ. Người của ta không ở đây, người của ba phái cũng không dám cản trở bọn họ. Vương

gia một cây chẳng làm nên non, cũng không ngăn được họ. Chỉ là việc nhỏ, vương gia không cần để trong lòng. Ngưu Hữu Đạo không đến nỗi không có được chút lòng dạ ấy. Vương gia chỉ cần nhớ kỹ, hiện nay thế của chúng ta không bằng người, có nhiều việc nhịn được thì nên nhịn. Khi thế của vương gia đã thành, sẽ là lúc họ phải nuốt giận vào bụng. Hiện nay vẫn cần phải dựa vào thế lực của Thiên Ngọc môn, tận lực tránh đối cứng với họ, tạm thời luồn cúi, chờ tương lai. Thế đạo thăng trầm, con đường phía trước của ngài và ta nhấp nhô, không lấy thành bại nhất thời để luận anh hùng, kẻ có thể cười đến lúc cuối cùng mới là anh hùng chân chính!"

Chương 554: Người Thiện Chiến Không Cần Công Lao Hiển Hách

Chương 554: Người Thiện Chiến Không Cần Công Lao Hiển Hách
Trong lúc nói chuyện, Ngưu Hữu Đạo nắm tay Thương Triêu Tông, mà lại nắm rất chặt, lời nói có ý nghĩa sâu xa.
Thương Triêu Tông cảm động, gật gật đầu.
Ngưu Hữu Đạo lại nói:
"Còn có chuyện cần vương gia nhớ kỹ, ba vạn chiến mã này do Thiên Ngọc môn kiếm được, bên chế định kế hoạch thực sự là Thiên Ngọc môn, mà tiền mua chiến mã cũng do Thiên Ngọc môn đưa ra. Ta chỉ là chân chạy."
Thương Triêu Tông kinh ngạc:
"Sao có thể có chuyện đó? Thiên Ngọc môn bỏ ra thời gian dài như vậy cũng không thu hoạch được gì, rõ ràng là công lao của ngươi."
Ngưu Hữu Đạo xua tay:
"Không, tất cả đều do Thiên Ngọc môn lên kết hoạch tốt."
Thương Triêu Tông:
"Tuyệt đối không thể, nếu thật sự là kế hoạch của họ, sao không biết ngươi quay về, vì sao còn chạy tới bắt Viên Phương? Đạo gia, chẳng lẽ Thiên Ngọc môn quá đáng như vậy, ngay cả công lao này cũng chiếm?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Vương gia đã quên lời ta vừa nói rồi sao? Thế của chúng ta không bằng người, khi cần nhịn thì phải nhịn. Huống hồ, Thiên Ngọc môn cần thể diện này hơn chúng ta, mà đối với chúng ta cũng chưa hẳn là điều tốt."
Thương Triêu Tông hiểu, nhưng vẫn khuyên nhủ:
"Đạo gia, bản thân ngươi nhọc nhằn khổ sở dùng mạng đổi lấy công lao, chắp tay dâng cho người ta chẳng lẽ không tiếc sao? Giữ lại còn có thể

tăng mạnh uy vọng của ngài trong giới tu hành!"
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu:
"Tiếng lớn khó nghe, voi lớn vô hình, ta còn hận không làm cho tất cả mọi người không biết đến ta. Nhưng sự không như mong muốn, nhiều chuyện đều thân bất do kỷ, bất đắc dĩ mới dương danh thiên hạ. Thêm nữa, danh vọng còn là trói buộc đối với ta. Hiện giờ ta càn rỡ, tất nhiên sẽ có người đến giết mổ. Thứ như danh vọng này, Thiên Ngọc môn muốn thì cho họ là được rồi. Ta còn ước gì… Vương gia, người thiện chiến không cần công lao hiển hách!"
Thương Triêu Tông sửng sốt, rốt cục nghe hiểu, lòng tích khí một hồi mới thở hắt ra, gật đầu, nhìn chung quanh một lượt rồi hỏi:
"Viên gia đâu? Vì sao không thấy hắn ta cùng trở về?"
"Thế đạo không giống nhau, hắn ta có con đường riêng muốn đi, mặc hắn ta thôi…"
Trời tuy đã tối, nhưng nhiều chiến mã vừa tới, trước đó lại không có chuẩn bị gì, Thương Triêu Tông còn có rất nhiều chuyện cần phải xử lý, không thích hợp ở lại lâu. Mọi người không thể không rời đi.
Ngưu Hữu Đạo dẫn người quay về sơn trang xa cách đã lâu.
Sơn trang xây trên đỉnh núi tất nhiên là không lớn bao nhiêu. Đi lên đỉnh núi, Quản Phương Nghi nhờ ánh trăng ngắm nhìn bốn phía, lòng đã nguội một nửa.
Sơn trang nhỏ này còn không lớn bằng một nửa Phù Phương viên của nàng ta ở nơi tấc đất tấc vàng như Tề kinh, đương nhiên hoàn cảnh cũng không cách nào so sánh được với Phù Phương viên.
Nhìn ra xa xa về phía quận thành quận Thanh Sơn đang sáng đèn đuốc, cũng chỉ có từng mảng từng mảng lốm đốm, còn không bằng một góc Tề kinh.
Núi này cũng không cao.
Không có phong cảnh tráng lệ, chỉ là một vùng núi hoang dã gồ ghề.
Vậy mà tên Lệnh Hồ Thu kia còn mở miệng khen như hoa, nào có tốt như vậy.
"Một đám lừa đảo!" Quản Phương Nghi cắn răng mắng: "Rừng sâu núi xa, có gì hay?"

Ngưu Hữu Đạo biết người phụ nữ này cả đời sống xa hoa quen rồi, nhất thời chưa thích ứng, liền quay lại cười nói:
"Viên Phương!"
"Đạo gia!" Viên Phương lập tức tiến tới.
Ngưu Hữu Đạo:
"Mấy tháng nay vẫn ở lênh đênh trên thuyền, không được ăn món gì ngon. Có khách quý đến nhà, mở mấy bình rượu ngon, thức nhắm mấy món, mang hết chuyên môn của các ngươi ra đi."
"Được rồi!" Viên Phương vỗ ngực bảo đảm, chạy đi.
Bên cạnh sơn trang chính là đỉnh núi, có tiếng leng keng vang lên, còn cả nguyệt điệp rực rỡ, Ngưu Hữu Đạo ra khỏi sơn trang, đi tới.
Dưới gốc cây tùng trên đỉnh núi có một ngôi mộ mới. Trên bia mộ khắc dòng chữ Hắc Mẫu Đơn, trong một tất nhiên chôn Hắc Mẫu Đơn.
Mấy người Đoạn Hổ chuyển đá tảng đến tu sửa, xây ngôi mộ lên, đôi mắt đỏ quạch.
Đôi mắt Thương Thục Thanh cũng đỏ hồng, ngồi trước bia mộ tự tay quét sơn lên từng chữ trên bia.
Ngưu Hữu Đạo từ xa nhìn lại, thần sắc bình tĩnh, ánh mắt sâu lắng, yên lặng nhìn một hồi, sau đó lặng lẽ xoay người trở về, không đến quấy rối họ.
……..
Thủ phủ trong quận, ba người Thương, Lam, Mông ngồi xuống cạnh đèn lồng.
Nghe Thương Triêu Tông kể xong, Mông Sơn Minh than nhẹ:
"Hay cho câu người thiện chiến không cần công lao hiển hách! Có thể nói ra lời ấy, xem ra đã cho Bành Hựu một đáp án thỏa mãn, đôi bên tạm thời sẽ không gây sóng gió."
Lam Như Đình vuốt râu, cũng khẽ than thở:
"Thật là nhân kiệt vậy!"
……
Bên trong sơn trang, Ngưu Hữu Đạo cho nhóm người của Phù Phương viên lựa chọn nơi ở.
Quản Phương Nghi đúng là lược bớt việc, xông thẳng vào nơi ở của Ngưu Hữu Đạo chiếm một gian phòng.

Chờ mọi người đều chọn xong, đình đài lầu các, Viên Phương đã chuẩn bị rượu và thức ăn mang lên.
Nhóm Quỷ Mẫu không tới tham gia tiệc vui, vì tự thân là quỷ tu, món ngon dân gian từ lâu đã cách biệt với họ.
Người của Phù Phương viên vây quanh mấy bàn rượu và thức ăn, vòng đi vòng lại xem xét.
Mọi người sống ở Tề kinh, xem như có kiến thức rộng rãi với việc ăn uống, nhưng nhìn món ăn đầy bàn, hầu như họ đều chưa từng thấy bao giờ, phong phú hơn nhiều.
Đặc biệt là mùi thơm mê hoặc kia, quả thực không thể nuốt ực một cái.
Quản Phương Nghi mắt sáng long lanh nhìn chằm chằm một hồi, ngẩng đầu hỏi Ngưu Hữu Đạo:
"Đây chính là đệ nhất thiên hạ mà Lệnh Hồ Thu nói?"
"Có được hay không, ăn rồi mới biết!"
Ngưu Hữu Đạo giang tay mời mọi người vào chỗ.
"Mọi người tùy tiện thưởng thức."
Có người vừa cầm đũa lên định gắp, Quản Phương Nghi trừng mắt:
"Vội vã đi đầu thai à! Kiểm nghiệm đi đã!"
Người của Phù Phương viên đồng loạt nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo khá bất đắc dĩ nói:
"Ta nói này Hồng nương, ngươi chơi không chán sao, ta hại ngươi có ích gì?"
"Lợi ích cũng có chứ, hoặc là muốn qua cầu rút ván, hoặc nhớ thương tài vật trên người lão ngương. Dáng vẻ của nhà ngươi thế nào, ta cũng được thấy rồi, đồ nham hiểm giả dối. Lão nương phải đề phòng chút."
Quản Phương Nghi không che che giấu giấu chút nào, nói thẳng, rồi quát mấy người:
"Ngu người cái gì thế?"
Lập tức có mấy người lục tục lấy thuốc bột các kiểu, đổ vào thức ăn kiểm nghiệm.
Nghiệm chứng toàn bộ thức ăn và rượu một lượt, Hứa lão lục nói:
"Đại tỷ, không có chuyện gì."
Quản Phương Nghi lúc này mới ừ một câu, biểu thị có thể ăn.

Hứa lão lục hạ đũa trước tiên, gắp viên thịt chiên dầu cho vào miệng, nhai nhai mấy cái, hai mắt lập tức tỏa sáng, đũa lại tiếp tục xoay qua mấy món ăn khác.
Những người khác thấy vậy cũng nối nhau động đũa.
Chưa nếm còn may, vừa ăn vào, mỗi cánh tay đều xoay chuyển loạn lên.
Ngay cả Trần bá thường ngày trầm mặc ít lời, sau khi nếm thử cũng tỏ vẻ kinh ngạc, đũa liên tục vung vẩy.
"Dù sao cũng tới từ kinh thành, chưa từng ăn đồ ngon bao giờ sao? Một lũ đáng xấu hổ!"
Quản Phương Nghi miệng thì mắng, nhưng vẫn không nén được hiếu kỳ cầm đũa lên thử. Vừa nếm một miếng nhỏ, lập tức một chiếc đũa đập bốp vào đũa của Hữa Lão Lục:
"Quỷ đói đầu thai à? Cướp gì mà cướp?"
Hiện trường loạn tưng bừng, không ai thèm ngồi, đứng ăn toàn bộ.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, xoay lại với lấy bầu rượu, đi tới lan can, ngẩng đầu nhìn trăng, rót một chén, vung tay rải xuống.
Rải xuống ba chén rượu, Ngưu Hữu Đạo tự mình nâng chén, chậm rãi uống, một mình đối mặt với trăng sáng trống vắng.
Đợi khi mọi người ăn uống no nê xong, chén đĩa trên bàn thật sự không còn sót một chút cặn. Mấy người hài lòng vỗ bụng, rõ ràng rất thoải mái vì được ăn ngon.
Trên bàn không còn gì, ra tay chậm lại phải bận tâm dáng vẻ, Quản Phương Nghi mạnh mẽ lườm mọi người hết một loạt, không thể không buông đũa xuống, giũ khăn tay, nhẹ nhàng lau môi.
Hiện giờ nàng ta đã hiểu vì sao Lệnh Hồ Thu lại nói thức ăn nơi này xưng đệ nhị thiên hạ, không ai dám xưng đệ nhất.
"Không hổ là người từ kinh thành đến, ngay cả ăn cũng sạch sẽ hơn chúng ta!"
Quay về bàn tập hợp, Ngưu Hữu Đạo thì thầm bên tai Quản Phương Nghi.
Quản Phương Nghi thẹn quá thành giận, lập tức mắng trả:
"Rõ ràng là các ngươi chuẩn bị thiếu!"
Ngưu Hữu Đạo lười đấu võ mồm với người phụ nữ vô lý này, cười cười rồi xoay người rời đi.

Chương 555: Ngưu Tặc! (1)

Chương 555: Ngưu Tặc! (1)
Chờ hắn vừa đi, Quản Phương Nghi lập tức chỉ trỏ mấy người khác mắng chửi:
"Thể diện của lão nương đều bị các ngươi làm mất hết rồi!"
Người bị mắng chỉ biết nhìn nhau, nhìn chén đĩa sạch boong trên bàn mà lúng túng.
Kẻ mắng người lại đuổi theo Ngưu Hữu Đạo, nói chuyện hồi lâu với Ngưu Hữu Đạo mới đi ra…
Phòng vẫn là phòng kia, nhưng đã ít đi một người.
Một chậu nước nóng, Ngưu Hữu Đạo ngâm mình vào trong thùng nước tắm, nhắm mắt lại. Người phụ nữ thường trần truồng tắm rửa với hắn đã vĩnh viễn không còn xuất hiện nữa.
Sau khi hắn tắm rửa xong, tóc tai bù xù ngồi trước bàn làm việc, nhỏ nước mài mực, ánh trăng chiếu xuống lập lòe tỏa sáng.
Trải trang giấy ra, cất bút phân trắng đen, mở đầu rõ ràng là hai chữ "Thái Ất".
Từng chữ được viết thật cẩn thận, mãi cho đến lúc trời sáng tỏ, hắn mới viết xong, đặt bút xuống.
Đẩy cửa ra, phát hiện Thương Thục Thanh ở bên ngoài, quay lưng chờ.
"Quận chúa đến rồi!"
Ngưu Hữu Đạo khẽ mỉm cười, xoay người trở về nhà, ngồi ở trước bàn trang điểm.
Thương Thục Thanh theo vào, cầm lược đứng phía sau hắn, chải vuốt tóc cho hắn.
Ra ngoài lâu như vậy, tình thế bức bách, Ngưu Hữu Đạo đã có thể tự chải tóc cho mình, có điều hắn cũng không từ chối quy tắc cũ giữa mình và Thương Thục Thanh.

Kỳ thực, chia cách lâu như vậy, Thương Thục Thanh cũng có phần thấp thỏm. Nàng không biết Ngưu Hữu Đạo còn có thể tiếp tục để nàng chải đầu hay không, kết quả vẫn còn tốt.
"Đạo gia, phòng của ngài sáng cả đêm không tắt, cả đêm không nghỉ ngơi sao?" Thương Thục Thanh nhẹ nhàng hỏi .
"Ừ, có chút việc."
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm người trong gương, đáp:
"Xem khí sắc của cô, cũng không nghỉ ngơi tốt."
Hai buổi tối không ngủ, khí sắc tốt mới lạ. Thương Thục Thanh nói:
"Vẫn tốt!"
Ngưu Hữu Đạo:
"Quận chúa gầy đi không ít, sắp bị gió thổi bay đi rồi. Ta không có đây, có phải Viên Phương lười biếng, không chăm sóc ăn uống tốt cho quận chúa?"
Thương Thục Thanh cười nói:
"Không có. Thế cuộc hai quận, rồi chiến mã lại chậm chạp không tới, ta lo lắng mà thôi, khẩu vị bị ảnh hưởng. May mà đạo gia trở về đúng lúc."
Ngưu Hữu Đạo cũng nở nụ cười, đùa giỡn chút, giảm bớt sự lúng túng sau bao ngày xa cách mà thôi. Viên Phương theo hắn lâu như vậy, hắn vẫn biết một chút. Tên yêu quái Viên Phương kia còn chưa đến mức như vậy.
Hai người lặng lẽ một lúc, Thương Thục Thanh thử hỏi:
"Người phụ nữ kia chính là Hồng nương nổi tiếng khắp kinh đô nước Tề đó sao? Bên ngoài đồn rằng đạo gia muốn kết hôn với nàng ta?"
"Ta lại không có phúc tiêu thụ nổi người phụ nữ này, chỉ vì ứng phó với thế cuộc lúc đó mới thả ra lời đồn thôi, không coi là thật." Ngưu Hữu Đạo nhắm mắt lại giải thích.
Thương Thục Thanh khẽ cười mỉm, động tác tay linh hoạt hơn, ánh mắt uể oải trở nên có thần thái hơn.
Sau khi chải tóc xong, Ngưu Hữu Đạo đứng dậy, cầm trang giấy đã viết tối qua ra khỏi sơn trang, tới trước ngôi mộ dưới cây tùng trên đỉnh núi. Một tay chống kiếm chỉ xuống đất, một tay vung trang giấy trên tay lên. Vù một cái, trang giấy không lửa tự cháy, mau chóng hóa thành từng đốm tro tàn, theo gió bay đi.

Lúc hắn ở Tề kinh đã nói với Hắc Mẫu Đơn, sau khi trở về sẽ tặng nàng một món quà, chính là bộ công pháp tu hành 'Thái Ất' này. Đáng tiếc, lời hứa này đã không cách nào thực hiện nữa…
"Nàng ta là người phụ nữ của ngươi sao?"
Quản Phương Nghi xuất hiện bên cạnh hắn, nhìn chằm chằm bia mộ hỏi. Đối với người phụ nữ lặng lẽ an táng tại đây, nàng ta cũng có nhiều cảm khái. Đầu tiên là cảm khái sự trung nghĩa của người phụ nữ này, sau đó là cảm khái với câu chuyện mà Đoạn Hổ kể sau khi quay về.
Mà quả thực là do người kia tự ý hành động, nói là gieo gió gặt bão cũng không quá đáng. Thế nhưng, lúc đó Ngưu Hữu Đạo vẫn kiên trì mạo hiểm chờ người phụ nữ kia. Đến lúc thoi thóp, mặc dù biết rằng truyền tin mất thời gian, nhưng nàng ấy vẫn tin chắc Ngưu Hữu Đạo còn đang chờ nàng.
Quản Phương Nghi không biết như vậy có tính là tâm linh tương thông hay không, trước mắt đã âm dương cách biệt, nhưng làm nàng ta tràn ngập cảm xúc.
Ngưu Hữu Đạo:
"Ừ, mà cũng không phải. Nói một cách chính xác thì, là người của ta."
Quản Phương Nghi kinh ngạc:
"Có ý gì? Khác nhau ở chỗ nào sao?"
Ngưu Hữu Đạo không trả lời vấn đề này, quay người sang, ánh mắt vô tình chạm đến nơi gác cao trong sơn trang. Quỷ Mẫu trên lan can đang nhìn về bên này.
Hắn hiểu, là đang nhìn mình không tha. Trước khi chuyện Chương Hành Thụy được giải quyết xong, cô ta sẽ không từ bỏ giám sát hắn.
"Ý của ta tối qua đã được Ngô lão nhị phân phát chưa?" Ngưu Hữu Đạo hỏi.
Quản Phương Nghi:
"Đã phát."
Ngưu Hữu Đạo gật gật đầu, lại hỏi:
"Ngươi có thể liên lạc với Hiểu Nguyệt các không?"
Quản Phương Nghi:
"Làm sao ta có thể liên lạc với họ được? Đám người kia thần thần bí bí ra sao, chẳng lẽ ngươi không biết? Ngươi muốn liên lạc với họ? Vị bên

Bạch Vân gian kia…"
"Nàng ấy không được, hiện giờ chưa để để nàng ấy bại lộ, phải giữ lại cái đuôi này. Hiện giờ chưa thể thu nàng ấy về được."
Ngưu Hữu Đạo ngắt lời Quản Phương Nghi, rồi hỏi lại:
"Hiểu Nguyệt các là tổ chức sát thủ, trong đó khẳng định sẽ có quầy tiếp nhận đơn hàng. Ngươi làm lái buôn ở Tề kinh bao nhiêu năm như vậy, không biết liên hệ với quầy tiếp nhận của họ như thế nào sao?"
Quản Phương Nghi:
"Thực ra ta có biết cách liên lạc với quầy tiếp nhận của họ, nhưng ta cũng chỉ biết bên phía kinh thành nước Tề, nơi khác thì ta không biết."
"Vậy thì được rồi, ngươi đi theo ta."
Ngưu Hữu Đạo nói xong liền rời đi.
Hai người trở lại sơn trang, về phòng của Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo lại bày ra giấy mực, ngồi xuống. Quản Phương Nghi nhìn hoàn cảnh trong phòng một lượt, cười xùy nói:
"Sáng sớm đến tìm ngươi, đứng ở cửa sổ nhìn thấy vài thứ không nên nhìn thấy. Vị quận chúa kia chải tóc giúp ngươi là vì sao?"
"Thì là vì chải tóc."
…
"Chà chà, đường đường quận chúa, con gái của Trữ vương Thương Kiến Bá, chải tóc cho ngươi mà không có ý gì khác?"
"Là ngươi quá cả nghĩ thôi. Ngươi không hiểu thủ đoạn thu mua lòng người của huynh muội Thương thị thu mua lòng người sao?"
Quản Phương Nghi à một cái, bỗng tỉnh ngộ, tỏ vẻ thì ra là như vậy.
Nàng ta nghĩ lại thấy cũng đúng, người phụ nữ xấu như vậy, đàn ông nào lại coi trọng? Không phải loại quan hệ như mình nghĩ mới đúng.
Ngưu Hữu Đạo đưa bút viết mấy dòng chữ, sau đó nhấc trang giấy lên giao cho nàng ta:
"Đưa cho Ngô lão nhị, bảo ông ta nghĩ cách giúp ta đưa đến quầy tiếp nhận của Hiểu Nguyệt các tại Tề kinh."
Quản Phương Nghi nhận trang giấy lên xem xét, nói nhỏ:
"Thứ mà các ngươi muốn đang trong tay ta, ta bằng lòng giao ra. Hãy phái người tới đàm luận. Thương, Ngưu Hữu Đạo!"
Nàng ta ngẩng lên nhìn, tỏ vẻ nghi ngờ hỏi:

"Họ muốn thứ gì trong tay ngươi?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Ngươi biết cũng được, không biết cũng được, nói chung lúc này biết quá nhiều cũng không tốt cho ngươi. Đến lúc đó, tự nhiên ngươi sẽ biết."
Quản Phương Nghi chỉ chỉ trên giấy:
"Vậy cái dòng 'Thương, Ngưu Hữu Đạo' này là sao? Lỡ tay viết hay chỉ huynh muội Thương thị."
"Thứ này không phải cho ngươi xem, là cho Hiểu Nguyệt các xem. Mau gửi đi. Mặt khác, bảo Viên Phương tới gặp ta."
"Qua cầu rút ván..." Quản Phương Nghi hùng hùng hổ hổ rời đi.
Không bao lâu sau, Viên Phương đến, ra vẻ đạo mạo cười khà khà, đi tới hành lễ:
"Đạo gia!"
Ngưu Hữu Đạo:
"Truyền tin cho Trần Quy Thạc, nói cho gã, chỉ cần chúng ta không chủ động liên hệ, mặc kệ bên kia xảy ra chuyện gì cũng không được liên hệ với bên này. Trong vòng một năm không cho phép gã chủ động liên hệ gì với chúng ta."
"Được! Đạo gia còn có chuyện khác không?"
"Lập tức đi làm!"
"Vâng!" Viên Phương đáp lời, nhanh chóng rời đi.
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi dựa vào lưng ghế, cau mày suy tư.
Hắc Mẫu Đơn gặp nạn, Viên Cương đi rồi, một số chuyện cơ mật phải thay đổi người tiếp nhận. Hắn không thể tự mình làm mọi việc được, quá bận rộn. Tinh lực của Viên Phương chủ yếu không ở phương diện này, có nhiều việc không tiện giao cho Viên Phương làm.

Chương 556: Ngưu Tặc! (2)

Chương 556: Ngưu Tặc! (2)
Phủ Thứ sử châu Bắc, trong thư phòng, Thiệu Bình Ba đứng trước bản đồ, mắt nhìn chăm chú lên châm bạc trên bản đồ, sắc mặt dị thường nghiêm túc.
Thiệu Tam Tỉnh lặng lẽ đứng bên cạnh, thỉnh thoảng liếc trộm một cái.
Thiệu Bình Ba quay đầu nhìn, trầm giọng nói: "Vị trí đánh dấu bằng châm bạc đáng ra đã phải đến cửa biển từ ngày hôm qua, vì sao người tiếp ứng còn chưa truyền tin về? Bao nhiêu thuyền tiến vào một cửa biển nhỏ như vậy, cũng không đến mức không nhìn thấy gì chứ?"
Thiệu Tam Tỉnh cúi đầu, có những việc ông ta không dám nói ra!
Thiệu Bình Ba nhận ra điều bất ổn, chậm rãi xoay người lại, từ từ tới trước mặt ông ta, nhìn vào vẻ mặt ông ta, gằn từng chữ:
"Có phải ông có chuyện gì gạt ta hay không?"
Thiệu Tam Tỉnh gian nan ngẩng đầu lên, do dự một lúc lâu mới nói:
"Đại công tử, đã nhận được tin, thuyền… thuyền không thấy đâu, người ở cửa biển báo không nhìn thấy."
Thiệu Bình Ba trợn mắt, giơ tay chỉ vị trí châm bạc: "Chuyện đó là sao? Đội tàu phát tin tới nói rõ đã tới cửa biển, làm sao lại không phát hiện?"
Thiệu Tam Tỉnh dường như không biết trả lời như thế nào.
Thiệu Bình Ba đột nhiên vươn tay, tóm lấy vạt áo của ông ta, nghiến răng nghiến lợi nói:
"Ngươi hẳn phải biết việc này lớn thế nào, ngươi già hồ đồ rồi sao? Chuyện như vậy cũng dám nói hàm hồ với ta?"
Thiệu Tam Tỉnh khó nhọc nói: "Đại công tử, thực sự không phát hiện bóng dáng đội tàu tại cửa biển."
"Vậy ngươi còn ở đây làm gì? Còn không mau đi xác nhận tình huống?"
Thiệu Bình Ba tức giận, đẩy ông ta ra, khiến ông ta lảo đảo suýt ngã

xuống đất, sau đó chỉ vào đối phương: "Đồng thời liên lạc với Chiếu Tả, hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!"
Thiệu Tam Tỉnh lại không có ý cất bước, tỏ vẻ khổ sở nói: "Đại công tử, cơ sở ngầm bên quận Thanh Sơn truyền tin tới, Ngưu Hữu Đạo trở về quận Thanh Sơn."
Thiệu Bình Ba ngẩn ra, chợt cả giận nói: "Ngươi theo ta nhiều năm như vậy vẫn không phân rõ nặng nhẹ vấn đề hay sao? Chiến mã! Chiến mã! Chiến mã! Trước tiên cứ mặc kệ hắn đã, làm rõ chuyện chiến mã trước!"
Thiệu Tam Tỉnh nuốt một ngụm nước bọt, vẫn khó nhọc nói: "Thám tử bên quận Thanh Sơn nói, Ngưu Hữu Đạo mang về một đội tàu khổng lồ, có đến bốn, năm trăm chiếc thuyền. Hắn mang về khoảng ba vạn thớt chiến mã, thật sự có phần ăn khớp với tình huống thuyền của chúng ta…"
Nói xong lời cuối cùng, giọng ông ta thật sự nặng nề.
Ông ta đã nhận được tin này từ lâu, nhưng ông ta không ngốc, nếu không đã chẳng được Thiệu Bình Ba giữ bên người lâu như vậy. Kết hợp với tin tức ở cửa biển, ông ta đã hiểu rõ chuyện gì.
Chính là vì hiểu rõ, ông ta mới không dám báo cáo lên, sợ vị này không chịu được đả kích.
"Ngươi… ngươi…"
Thiệu Bình Ba càng trợn to mắt hơn, sắc mặt trắng bệch, tay giơ lên, run run chỉ ông ta, giọng run rẩy: "Ngươi… ngươi nói gì? Ngươi lặp lại lần nữa!"
Thiệu Tam Tỉnh cúi đầu. Ông ta biết y đã nghe rõ. Với sự thông minh của đại công tử, sao y lại không nghe ra ý trong đó.
Thiệu Bình Ba nuốt nước bọt, từ từ xoay người, lại chỉ bản đồ, chỉ nước Tề, ngực phập phồng kịch liệt, nhịn một hồi lâu mới bùng nổ tiếng kêu bi phẫn: "Tô Chiếu! Rốt cuộc ngươi giấu diếm ta cái gì?"
Lại chỉ Thiệu Tam Tỉnh: "Các ngươi… các ngươi tốt lắm, đều giấu ta!"
Thiệu Tam Tỉnh nhăn mặt: "Đại công tử, thân thể của ngài, không nên sốt ruột phát hòa. Ngài ngàn vạn lần đừng gấp!"
"Ngưu tặc! Thiệu mỗ không đội trời chung với ngươi! A…"
Thiệu Bình Ba đột nhiên che ngực, hét thảm một tiếng, cổ ngay đơ, đầu hất ra sau, ngã xuống đất.

Chờ Thiệu Tam Tỉnh nghe tiếng, ngẩng đầu lên bước tới thì đã chậm. Thiệu Bình Ba đã ngã cắm đầu xuống đất.
"Đại công tử!" Thiệu Tam Tỉnh kinh ngạc thốt lên, vội vàng quỳ xuống, đỡ Thiệu Bình Ba vào ngực.
Thân thể Thiệu Bình Ba căng ra, hai tay nắm chặt, nhắm mắt ho khùng khục, ho đến mức bắn ra từng ngụm máu đỏ tươi, sắc mặt trắng như sợi chỉ.
Thiệu Tam Tỉnh lập tức ngẩng đầu la lên: "Người đâu! Người đâu! Người đâu mau tới đây…"
Mấy người từ bên ngoài cấp tốc chạy vào, là tu sĩ núi Đại Thiện. Cảnh tượng Thiệu Bình Ba nôn ra máu khiến mấy người giật nảy cả mình. Thân là hộ vệ của Thiệu Bình Ba, nếu thật sự để Thiệu Bình Ba xảy ra chuyện, không ai trốn tránh được trách nhiệm. Mỗi người luống cuống tay chân, gấp rút thi pháp cứu giúp Thiệu Bình Ba.
Vị này vừa xảy ra chuyện, toàn bộ cao tầng của phủ Thứ sử đều bị kinh động.
Thiệu Đăng Vân đến, Chung Dương Húc của Đại Thiện sơn phụ trách tọa trấn phủ Thứ sử tới, Thiệu Liễu Nhi cũng tới.
Chung Dương Húc ngồi bên giường cẩn thận kiểm tra cho Thiệu Bình Ba rồi từ từ đứng dậy, nói với Thiệu Đăng Vân: "Thiệu huynh, đại công tử giận dữ đã bị khí huyết công tâm, nếu không có tu sĩ trợ giúp đúng lúc, hơi thở không thông, e rằng đã ra đi."
Thiệu Tam Tỉnh gạt lệ. Ông ta biết không thể nói, nhưng việc có thể giấu được một lúc lại không giấu được lâu dài. Không che giấu nổi, ngày nào đại công tử cũng quan tâm đến tiến độ của đội tàu.
Thiệu Đăng Vân đã đầu tóc hoa râm hỏi: "Tình huống bây giờ ra sao?"
Chung Dương Húc: "Tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là tâm mạch hao tổn nghiêm trọng, cần tĩnh dưỡng!"
Thiệu Đăng Vân hỏi: "Vậy bao giờ thì có thể tỉnh lại?"
Chung Dương Húc nhìn Thiệu Bình Ba đang hôn mê vẫn nắm chặt hai tay:
"Thân thể ốm đâu có thể chữa, tâm bệnh lại khiến người ta bó tay. Bây giờ công tử như đang chìm trong ác mộng, lúc nào tỉnh lại phải xem giấc mộng kéo dài đến bao giờ."

Ông ta quay đầu nhìn Thiệu Thiệu Tam Tỉnh, híp mắt hỏi:
"Ngươi thành thật khai báo, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì mà đại công tử tức giận như vậy?"
Thiệu Tam Tỉnh lau lệ, nói:
"Nhận được tin từ quận Thanh Sơn, Ngưu Hữu Đạo từ nước Tề trở về, mang theo rất nhiều chiến mã, nên… nên…"
Ông ta lắp bắp, không dám nói chuyện ngầm lừa gạt Đại Thiện sơn để chiếm chiến mã từ bên nước Tề.
"Ha ha!"
Chung Dương Húc nghe được lập tức cười gằn, quay đầu nhìn Thiệu Bình Ba hôn mê, cảm khái nói:
"Đại công tử à đại công tử, ngài không chịu được chuyện Ngưu Hữu Đạo giỏi hơn ngài, chỉ vì chút chuyện như vậy đã làm cho bản thân giận đến mức này, sao phải tự làm khổ mình? Lòng dạ của ngài thật quá hẹp hòi. Ngài bảo lão phu phải nói gì với ngài mới được đây? Ai!"
Ông tay phẩy tay áo, quay lưng lại, lắc đầu, mặt bất đắc dĩ đi ra khỏi phòng.
Thiệu Đăng Vân nghiêng đầu nhìn theo, sau đó lại nhìn đứa con trai nhỏ đang nằm trên giường. Đối với đứa con trai này, ông ta thật sự không biết nên nói cái gì cho phải.
Nhưng có điều ông ta không thể phủ nhận, năng lực của đứa con trai này mạnh hơn ông ta nhiều lắm. Châu Bắc bây giờ thay đổi thế nào, ông ta tự nhận bản thân mình không có năng lực làm được như thế.
Không nói gì nữa, Thiệu Đăng Vân xoay người rời đi. Thiệu Tam Tỉnh đi theo đưa tiễn.
Đứng ở phía khác, Thiệu Liễu Nhi yên tĩnh, nhìn người đại ca khiến nàng yêu hận đan xen trở thành như vậy, trong lòng nàng có đủ loại cảm giác khó tả.
Từ nhỏ, người đại ca che chở nàng ra sao, nàng vẫn biết. Nhưng người đại ca này tuyệt tình, làm nàng tổn thương, nàng cũng tận mắt chứng kiến.
Hiện giờ nàng đã rất hiếm khi gặp đại ca, vừa gặp y lại làm nàng nhớ lại chuyện Đàm Diệu.

Lần này vẫn khiến nàng nhớ đến Đàm Diệu, ánh mắt mê man, không biết Đàm Diệu hiện đã trốn đi đâu, cũng không biết Đàm Diệu đang ở nơi nào, sống có tốt không?

"Lão gia đi thong thả." Ngoài phòng, Thiệu Tam Tỉnh chắp tay đưa tiễn.

Thiệu Đăng Vân quay lưng nhàn nhạt nói: "Đi theo ta một lúc."

"Vâng!" Thiệu Tam Tỉnh đáp, đi theo.

Tới một nơi trống trải và yên tĩnh, Thiệu Đăng Vân dừng bước xoay người, nhìn Thiệu Tam Tỉnh, ánh mắt khiến khắp người Thiệu Tam Tỉnh không dễ chịu.

"Nói đi, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì." Thiệu Đăng Vân hỏi.

Thiệu Tam Tỉnh sửng sốt, giả bộ hồ đồ nói: "Lão gia nói chuyện gì?"

Thiệu Đăng Vân: "Trước mặt Chung Dương Húc, ngươi không nói thật."

Thiệu Tam Tỉnh vội đáp: "Lão nô nói câu nào cũng là thật."

Thiệu Đăng Vân nghiêng người về phía trước, mặt suýt nữa dán vào mặt Thiệu Tam Tỉnh: "Ngươi thật sự cho rằng ta đi dưỡng lão rồi đúng không? Tin tức bên quận Thanh Sơn không phải đến hôm nay mới tới."

Chương 557: Cũng Chỉ Có Thể Cướp Đoạt

Chương 557: Cũng Chỉ Có Thể Cướp Đoạt
Thiệu Tam Tỉnh căng thẳng, hiểu ý của Thiệu Đăng Vân. Nếu thật sự vì đố kỵ với quận Thanh Sơn, đại công tử đã không đợi đến hôm nay mới ngã bệnh.
Thiệu Tam Tỉnh vội sửa lời:
"Lão gia, là lão nô sơ xuất, hôm nay mới báo tin về cho đại công tử."
Thiệu Đăng Vân nói:
"Ta còn chưa chết đâu!"
Sắc mặt Thiệu Tam Tỉnh kịch biến, quỳ phụp xuống đất:
"Lão gia bớt giận, đại công tử không cho nói việc này ra ngoài, nếu không Đại Thiện sơn e là sẽ không vui."
Thiệu Đăng Vân vươn tay, chụp một cái đã nhấc Thiệu Tam Tỉnh dậy, không hổ là võ tướng.
"Ta cũng không chọc thủng ra cho Chung Dương Húc biết, ngươi còn chưa hiểu sao? Nói!"
"Đám chiến mã của quận Thanh Sơn sợ là cướp từ châu Bắc chúng ta…"
Thiệu Tam Tỉnh cũng rất bất đắc dĩ, nhưng ông ta cũng hết cách, chỉ có thể đang hoàng nói hết tình huống.
Thiệu Đăng Vân nghe xong, chắp tay ngửa mặt lên trời, thở ra một hơi. Đứa con trai của mình thật ghê gớm, không ngờ đã ngầm làm chuyện lớn như vậy, suýt chút đã thành công rồi, đáng tiếc gặp phải đối thủ, dã tràng xe cát.
"Lại là Ngưu Hữu Đạo, ha ha, rơi vào tay con trai của Trữ vương. Ha ha, báo ứng, báo ứng…" Thiệu Đăng Vân cười thảm, chậm rãi xoay người đi.

Bởi vì Trữ vương một tay dẫn dắt, ông ta mới có ngày vinh hoa phú quý như nay. Vi phạm lời thề với Trữ vương năm xưa, phản bội nước Yến, khiến ông ta vẫn canh cánh trong lòng.
Không bằng con trai mình, ông ta không nảy sinh được chút thù hận nào với hành động của quận Thanh Sơn.
…….
Bạch Vân gian, khuê phòng của Tô Chiếu, Tô Chiếu và Tần Miên đối diện nhau, không nói một lời.
Tần Miên đi vào xong không nói lời nào, chỉ nhìn nàng ta như vậy, mà sắc mặt còn khá khó coi.
"Ngươi sao vậy?" Tô Chiếu phá vỡ trầm mặc: "Có phải là xảy ra chuyện gì?"
Tần Miên khổ sở nói:
"Bà chủ, ba vạn chiến mã vận chuyển về châu Bắc bị Ngưu Hữu Đạo cướp đi rồi!"
Tô Chiếu sợ hãi cả kinh, trầm giọng nói:
"Chuyện gì vậy? Không phải chiến mã đã vận chuyển về nước Hàn rồi sao? Không phải Thiệu Bình Ba đã nói là y tự làm được chuyện còn lại sao?"
Tần Miên vô lực lắc đầu.
Tô Chiếu cắn răng, hỏi:
"Cướp ở nơi nào? Nhiều chiến mã như vậy không thể thoáng cái đã lấy mất, đi không thể nhanh được, hẳn là còn cơ hội cản lại!"
Tần Miên cười khổ:
"Đã đến quận Thanh Sơn, giao vào tay Thương Triêu Tông."
Tô Chiếu khiếp sợ:
"Tuyệt đối không thể nào! Ba vạn chiến mã, dù đi đường bộ hay đường biển đều không thể nhanh như vậy."
Tần Miên:
"Bà chủ, không như việc mà bà chủ đã nghĩ. Tính thời gian, hẳn là chiến mã không xảy ra chuyện bên nước Hàn, chắc hẳn đã thất bại từ bên nước Tề. Ngưu Hữu Đạo và chiến mã cùng về đến quận Thanh Sơn."
Tô Chiếu vẫn khó tin:

"Chiến mã của chúng ta đi rồi, sau đó Ngưu Hữu Đạo mới biến mất khỏi kinh thành, làm sao lại cùng chiến mã về quận Thanh Sơn?"
Tần Miên bất đắc dĩ lắc đầu, thậm chí bi phẫn:
"Ngưu tặc quá giả dối. Hắn ở Tề kinh hắn chỉ là phép che mắt, chỉ để hấp dẫn sự chú ý của mọi người, lén lút phái người ra tay. Đưa Lệnh Hồ Thu vào đại lao, lại bịa đặt là bản thân hắn cũng bị bắt, cố ý giương đông kích tây. Hắn ở kinh thành kéo dài tới lúc chúng ta chở chiến mã đi mới rời khỏi. Chắc là hắn cũng cố ý lừa gạt chúng ta, làm cho chúng ta yên lòng, cho rằng chiến mã đã đi rồi, lầm tưởng chuyện chiến mã sẽ không còn bất kỳ quan hệ gì tới hắn nữa. Sau đó hắn mới tiện ra tay! Đó là lừa đảo! Đólà cái thòng lọng mà hắn đã thiết kế tỉ mỉ! Chúng ta còn ở đây đấu đến đấu đi với hắn, không biết rằng hắn đã lừa hết tất cả chúng ta một lượt! Tên tặc này thật sự thủ đoạn cao minh, quả thực khiến ta giận sôi!"
Tô Chiếu vẫn không chấp nhận tin:
"Sao có thể như vậy? Mỗi chiếc thuyền đều có người của Hãm Âm sơn, còn có người của chúng ta. Hơn một nghìn tu sĩ, hắn làm sao có thể lặng lẽ cướp hết chiến mã mà không gây náo động? Hắn phải điều động bao nhiêu người mới có thể cướp chiến mã đi? Dù gì cũng phải liều cá chết lưới rách, mà thuyền chìm xuống biển rồi cũng không thể để hắn mang về nhiều chiến mã như vậy được!"
Tần Miên nói:
"Bà chủ, không sai đâu. Ta cũng vừa nhận được tin mới biết. Trong đội tàu mà chúng ta tỉ mỉ sắp xếp có thuyền nằm trong tổ chức chúng ta, đội tàu vừa rời nơi này không lâu cũng đã đổi đường đi tới quận Thanh Sơn. Hiện giờ bên trên nói rõ là Hãm Âm sơn động tay động chân, bảo chúng ta tra xem Hãm Âm sơn rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tra xem đại vương Tây viện trở về có vấn đề gì hay không, có thể làm lộ chúng ta hay không. Thử hỏi, bên trên đã nói rõ ràng như vậy, làm sao có khả năng sai lầm?"
Tô Chiếu lảo đảo lùi về sau, sắc mặt dị thường khó coi, va vào ghế, từ từ ngồi xuống.
Trên mặt nàng ta còn có vẻ chưa hoàn hồn, sau đó tràn ngập cảm giác thất bại. Mùi vị thất bại này thật khó có thể chịu thêm.

Đời này chưa từng thua thảm như vậy. Nàng ta muốn giết Ngưu Hữu Đạo, lại không thể giết chết. Ngay cả tổ chức cũng đã ra tay rồi, vẫn để cho Ngưu Hữu Đạo trốn thoát. Từ trên xuống dưới cả tổ chức đều bị Ngưu Hữu Đạo bóp mũi dẫn đi qua đi lại.
Để người ta chạy mất thì cũng thôi, lại còn bị người ta cướp sạch chiến mã mà phải mất mấy năm xoay sở, bố trí rất kỹ lưỡng.
Lúc trước nàng ta còn muốn ngăn cản Ngưu Hữu Đạo thu chiến mã, giờ thì ai ngăn cản ai?
Đây là lần thứ hai nàng ta sâu sắc cảm nhận được lời căn dặn của Thiệu Bình Ba, nói rằng nàng ta không phải đối thủ của Ngưu Hữu Đạo!
Ban đầu, trong lòng nàng còn không phục, hiện giờ tâm phục khẩu phục.
"Lẽ nào để hắn càn rỡ như vậy sao?" Tô Chiếu bỗng ngẩng đầu lên hỏi.
"Tổ chắc ăn phải quả đắng như thế, há có thể giảng hoà, không cần ngươi và ta nhọc lòng. Tổ chức nhất định sẽ tính món nợ này với hắn!" Tần Miên nghiến răng nghiến lợi nói.
Cô ta còn biết nhiều hơn Tô Chiếu một chút, không chỉ là việc trước mắt, không chỉ Lệnh Hồ Thu bị phế bỏ, mà ngay cả quân cờ quan trọng như Ngụy Đa cũng bị Ngưu Hữu Đạo phế bỏ, bên trên liệu có thể không tính món nợ này?
Sau phẫn nộ, Tô Chiếu lại hết sức lo lắng. Bên Thiệu Bình Ba phải làm sao, nàng ta làm sao trả lời cho Thiệu Bình Ba?
Tại chuyện An Thái Bình, nội tâm của nàng ta hổ thẹn với Thiệu Bình Ba bao nhiêu, muốn tận lực giúp Thiệu Bình Ba làm tốt việc này.
Nàng ta biết rõ nhóm chiến mã này quan trọng với Thiệu Bình Ba ra sao. Đây không phải chuyện mất chiến mà thôi, mà là làm lỡ cơ hội tốt để Thiệu Bình Ba tranh thủ cho châu Bắc. Muốn đầu tư một nhóm chiến mã khác cần chờ đến năm nào tháng nào, phải làm sao mới được?
……
Hoàng cung đại nội.
Hạo Vân Đồ ngồi trước bàn dùng bữa đang nhận nước súc miệng từ thái giám hầu hạ, ngậm nước súc miệng, nghiêng đầu nhổ vào chậu bên cạnh, sau đó cầm khăn lau chùi miệng, lại ném khăn đi, đứng dậy rời ghế.
Ra khỏi cửa, y gặp phải Bộ Tầm đang đi lên bậc thang.

Bộ Tầm lập tức đứng sang bên, đợi Hạo Vân Đồ đi xuống mới bước theo. Sau khi bước xuống bậc thang, ông ta bẩm báo:
"Bệ hạ, Ngưu Hữu Đạo đã về tới quận Thanh Sơn, còn mang về gần ba vạn thớt chiến mã!"
Hạo Vân Đồ dừng bước, quay đầu nhìn:
"Ba vạn chiến mã?"
Bộ Tầm:
"Vâng, quận Thanh Sơn truyền tin đến, nói rằng ba vạn chiến mã này đều do Thiên Ngọc môn một tay lấy được từ nước Tề. Ngưu Hữu Đạo chỉ là chân chạy."
Hạo Vân Đồ:
"Quả nhân mặc kệ là ai làm. Quả nhân đưa cho hắn lệnh bài chỉ có thể là một vạn thớt! Chuyện gì vậy? Chỉ một lần đã lấy đi nhiều chiến mã như vậy, Giáo Sự đài của ngươi lại không biết chút nào, giờ mới có phản ứng?"
Bộ Tầm cung kính trả lời:
"Khả năng là sai lầm của Giáo Sự đài, lão nô đã ra lệnh nghiêm tra bên dưới. Nhưng có một khả năng, bây giờ nghĩ lại, thời kỳ này căn bản không có nhiều chiến mã xuất cảnh như vậy. Nếu muốn nói có, cũng chỉ có nhóm ngựa đã chuyển về châu Bắc kia. Điều kỳ lạ là, bất kể về thời gian hay số lượng chiến mã, đến quận Thanh Sơn đều tương xứng với nhóm chiến mã chuyển về châu Bắc, e rằng không phải trùng hợp."

Chương 558: Lo Lắng Hết Lòng (1)

Chương 558: Lo Lắng Hết Lòng (1)
Hạo Vân Đồ hay tay ôm bụng, mắt lấp lóe nói:
"Ý ngươi là, quận Thanh Sơn cướp ngựa của châu Bắc?"
Y đứng ở đại cục xem xét, sẽ không nói gì mà Ngưu Hữu Đạo cướp chiến mã của Thiệu Bình Ba.
Bộ Tầm:
"Nếu thật sự là nhóm chiến mã kia, với tình huống châu Bắc là không thể tặng hoặc bán cho quận Thanh Sơn, cho nên chỉ có thể là cướp! Muốn biết có phải hay không, qua thời gian ngắn nữa tự nhiên sẽ thấy được. Đến lúc đó, châu Bắc không có nhiều chiến mã xuất hiện, vậy chắc chắn là quận Thanh Sơn thành công."
"Ừm!"
Hạo Vân Đồ lại lắc đầu.
"Nếu thật sự như vậy, châu Bắc nguy rồi. Quận Thanh Sơn đang dồn châu Bắc vào chỗ chết! Về chuyện nước Hàn và nước Yến liên minh tấn công châu Bắc, hai bên đó đàm phán thế nào rồi?"
Bộ Tầm:
"Thám tử báo, chưa đàm luận xong. Nguyên nhân chủ yếu là, nước Hàn cho rằng châu Bắc bây giờ vốn là địa bàn của họ, nên họ muốn chiếm nhiều hơn. Nước Yến lại cho rằng châu Bắc vốn thuộc nước Yến. Hai bên còn đang tranh chấp chuyện phân chia châu Bắc như thế nào, mà một nhà hành động lại có nỗi lo về sau. Châu Bắc cũng không ngồi không, dường như đang âm tầm gây cản trở, dựng lời bịa đặt cản trở hai nước, làm cho triều đình hai nước đều không chịu nhượng bộ. Ai dám bảo nhượng bộ chính là kẻ bán nước, không cách nào bàn giao đối nội. Bởi vậy, trong thời gian ngắn, chỉ sợ hai nước khó có thể đám luận xong."

Hạo Vân Đồ hừ hừ cười gằn:
"Tên con trai của Thiệu Đăng Vân quả thực không đơn giản!"
Phù Phương viên.
Trong lâu các, Ngọc Thương đang đặt mình giữa một đống sách vở, nâng một quyển lên quan sát.
Độc Cô Tĩnh đi tới, cách bàn một khoảng, hai tay dâng thư:
"Sư phụ, Ngưu Hữu Đạo gửi tin cho sư phụ."
Ngọc Thương cả kinh, bỗng ngẩng đầu lên:
"Hắn biết thân phận của ta?"
Độc Cô Tĩnh vội đáp:
"Không, tin nhắn được gửi đến quầy tiếp nhận phía dưới, sau mới truyền lên trên. Không ký tên ai cả, nhưng tin nhắn này hắn là gửi cho sư phụ, chỉ có người mới có thể quyết định."
Ngọc Thương ngờ vực, đưa tay nhận tin, mở ra xem, đột nhiên ánh mắt nghiêm túc, nói:
"Hắn lại biết chúng ta đang muốn tìm thứ gì."
Độc Cô Tĩnh:
"Lệnh Hồ Thu bị tóm, chứng minh hắn đã biết thân phận của Lệnh Hồ Thu từ trước, cho nên nói thứ đó ở trên tay Triệu Hùng Ca có lẽ chỉ là nói mò. Đã vậy thì có hai khả năng, một là năm đó Đông Quách Hạo Nhiên quả thực đã giao đồ vật cho hắn. Dù sao hắn cũng là người duy nhất gặp được Đông Quách Hạo Nhiên lúc hấp hối, lâm chung giao phó là điều bình thường. Đây cũng là phương hướng chúng ta nhằm vào ngay từ đầu. Thứ hai, Lệnh Hồ Thu bị bắt đã từng nói, thổ lộ rằng gã ở bên cạnh hắn là vì vật kia, sau đó triều đình nước Tề lại nói cho hắn. Có điều, triều đình nước Tề biết được chuyện như vậy rồi lại nói cho Ngưu Hữu Đạo thực không có nhiều khả năng. Vì lẽ đó, đệ tử nghi ngờ, khả năng rất lớn là đồ vật ở trên tay Ngưu Hữu Đạo."
Ngọc Thương trầm ngâm nói:
"Nếu vật đó thực sự là do Đông Quách Hạo Nhiên giao cho hắn, chắc hắn cũng bảo hắn giao lại cho Thượng Thanh tông. Hắn tới Thượng Thanh tông, ở lại Thượng Thanh tông mấy năm, lại không giao thứ đó cho Thượng Thanh tông, hừ hừ!"
Độc Cô Tĩnh:

"Người này còn trẻ tuổi, nhưng chúng ta đã lĩnh giáo sự giả dối của hắn. Thượng Thanh tông đối xử với hắn như vậy, hắn không giao ra dường như cũng không phải việc quá khó hiểu."
Ngọc Thương:
"Vậy là muốn đám phán với chúng ta đây. Cướp đội tàu, giết ba trăm người của ta, lại còn muốn đàm phán."
Độc Cô Tĩnh không nói, nhìn ông ta.
Ngọc Thương cân nhắc một hồi, lại hỏi:
"Con cảm thấy hắn sẽ thực lòng giao ra thứ đó không? Có thể lừa dối không?"
Độc Cô Tĩnh:
"Kẻ này hết sức giảo hoạt, thủ đoạn không giống bình thường, các khả năng đều có."
Ngọc Thương:
"Vậy phái ai qua đó?"
……
Phủ thứ sử châu Bắc.
Thiệu Tam Tỉnh đang gục xuống bàn ngủ gật, tự mình trông giữ bên cạnh giường bệnh của chủ nhân. Trong lúc ngủ say, bên tai ông ta vang lên tiếng ho khan, khiến ông ta chợt tỉnh giấc.
Ngẩng đầu nhìn lên.
Ông ta phát hiện bệnh nhân trên giường đã không thấy đâu, sau hông lại vang lên tiếng khùng khục, chỉ thấy một bóng người lom khom giơ đèn lồng, ho khù khụ đứng trước bản đồ quan sát.
Thư phòng của Thiệu Bình Ba bày biện giống như phòng ngủ, khắp nơi treo đủ loại bản đồ, dễ dàng cho y sử dụng bất kể lúc nào.
"Đại công tử, ngài tỉnh rồi?"
Thiệu Tam Tỉnh mừng rỡ, không ngờ Thiệu Bình Ba mê man mấy ngày đã tình rồi, vội vàng đứng dậy đi qua. Thấy y dùng khăn tay che miệng ho khan, hai mắt còn nhìm bản đồ chằm chằm, Thiệu Tam Tỉnh vội nhận lấy đèn lồng trong tay y, sốt ruột nói:
"Đại công tử, thân thể ngài đang bệnh, tiên sinh Chung đã dặn ngài phải tĩnh dưỡng, không nên để mệt nhọc, nhanh nằm xuống nghỉ ngơi đi."
Thiệu Bình Ba buông khăn tay ra, xua tay:

"Không sao, có các tu sĩ điều dưỡng cho ta, không chết được."
Thiệu Tam Tỉnh nhìn thấy trên khăn tay mà y bỏ xuống có dấu máu lấm tấm, gấp gáp dậm chân:
"Đại công tử, ngài cũng đã ho ra máu còn nói không sao? Mau mau nằm xuống nghỉ ngơi đi!"
Thiệu Bình Ba ho khùng khục, quay lại nhìn ông ta:
"Hiện giờ thứ thực sự xảy ra chuyện là châu Bắc. Hàn, Yến không dứt tâm đối với châu Bắc ta, ta có thể ngăn cản một lúc, khó ngăn cản lâu dài. Một khi châu Bắc xảy ra sai lầm, Thiệu gia ta lập tức mất đi giá trị đối với giới tu hành. Đại Thiện sơn sẽ ném bỏ Thiệu gia ta như quẳng giày rách. Đến lúc đó mới thật là có chuyện. Thời gian cấp bách, thời gian còn lại cho chúng ta đã không còn nhiều nữa, ngươi bảo ta làm sao nghỉ ngơi?"
Thiệu Tam Tỉnh cất tiếng đau buồn nói:
"Đại công tử…"
Thiệu Bình Ba xua tay ngắt lời, lại che miệng ho khan, nhìn bản đồ không rời:
"Ta nhìn đại thế khắp cả nước, cảm thấy nhất định phải tự mình đi nước Tề một chuyến. Ta muốn đích thân gặp Hạo Vân Đồ."
Thiệu Tam Tỉnh giật mình nói:
"Đại công tử, thân thể ngài sao chịu nổi vạn dặm bôn ba? Nên phái người đắc lực đi thì hơn?"
Thiệu Bình Ba lắc đầu:
"Thời gian của chúng ta thực sự không còn nhiều. Chiến mã đi đường biển bị cướp, nghĩa là đường thủy bên nước Hàn cũng không ổn thỏa. Chuyến này ta phải du thuyết với Hạo Vân Đồ để ông ta cho ta chiến mã,còn phải du thuyết với Triệu hoàng Hải Vô Cực mở cho ta một con đường, như vậy mới có thể mau chóng đưa chiến mã về châu Bắc ta. Đồng thời còn phải tranh thủ kết minh với hai nhác, tạo áp lực với hai nước Hàn, Yến, tranh thủ chút thời gian cho châu Bắc chúng ta. Nếu không, Hàn, Yến biết chiến mã sắp tới rất có thể sẽ ra tay với châu Bắc. Những việc này không kéo dài nổi, ta không tự mình đi thì khó có thể nhanh chóng đạt thành."

Thân thể đại công tử đã như vậy còn phải lo lắng bận tâm hết mực. Hai tay nâng đèn lồng, Thiệu Tam Tỉnh biểu hiện phức tạp. Đặc biệt là khi nhìn thấy tóc Thiệu Bình Ba dưới ánh đèn, ông ta không nhịn được mà rơi lệ chua xót.
Hôn mê mấy ngày, tóc của Thiệu Bình Ba hầu như đã trắng quá nửa, tóc bạc nhiều hơn tóc đen.
"Khục khục!"
Che miệng ho khan, Thiệu Bình Ba lại chỉ tay về Tề kinh:
"Ngươi cảm thấy sau Hạo Vân Đồ, vị hoàng tử nào có khả năng chấp chưởng nước Tề nhất?"
Thiệu Tam Tỉnh nhấc một tay, dùng tay áo lau nước mắt, nói:
"Người đời đều biết, Kim vương Hạo Khải chính là trưởng tử của Hạo Vân Đồ, Ngọc vương Hạo Hồng là trưởng tử của Hoàng hậu hiện nay, hai người tất nhiên phải phân thắng bại. Người thắng sẽ vấn đỉnh hoàng vị nước Tề. Các hoàng tử còn lại đều không có thế lực lớn như hai người này."
"Không phải vậy!"
Thiệu Bình Ba lắc đầu, nhìn chằm chằm Tề kinh hồi lâu, nói:
"Ta cân nhắc đã lâu, ngược lại cảm thấy Anh vương Hạo Chân mới có dấu hiệu của rồng ẩn. Người này không lên tiếng thì thôi, một tiếng hót tất kinh người!"
Thiệu Tam Tỉnh kinh ngạc:
"Vì sao?"
Thiệu Bình Ba không trả lời vì sao, nhìn chằm chằm bản đồ từ tốn nói:
"Đối với nước Tề, Hạo Vân Đồ được xem như hùng chủ một đời. Thế lực chư hầu nước Tề hầu như bị ông ta bình định hết. Chuyện mà các đời Tề hoàng không làm được, ông ta làm được. Tề quốc trong tay ông ta cũng từng bước cường tịnh hơn. Thế nhưng, con người dù sao cũng có lúc thọ tận. Tuy thân thể Hạo Vân Đồ được nhiều tu sĩ hỗ trợ điều trị, nhìn như đang độ tráng niên, nhưng dù sao cũng đã gần lục tuần. Thêm mười năm nữa, tuổi gần thất tuần, một phàm phu tục tử, dù là Đế vương, gần thất tuần có nghĩa thế nào?"

Chương 559: Lo Lắng Hết Lòng (2)

Chương 559: Lo Lắng Hết Lòng (2)
Thiệu Tam Tỉnh trả lời: "Nghĩa là phải chọn người thừa kế."
Thiệu Bình Ba dùng khăn tay che miệng, ho khan: "Không sai! Đến lúc đó rất nhiều chuyện đều không thể do bản thân Hạo Vân Đồ quyết định hết. Các hoàng tử ở dưới đã chờ ông ta quá lâu, đã sớm thiếu kiên nhẫn. Đến cửa ải đó, không ai sẽ chờ đợi nữa, đều sẽ muốn nhảy ra. Hạo Vân Đồ già, những môn phái tu hành kia cũng sẽ bắt đầu xem xét người thừa kế Hoàng quyền, đó là tất nhiên, cũng phải lựa chọn trong số các hoàng tử. Tâm thái của các hoàng tử thay đổi, tâm thái của môn phái tu hành cũng thay đổi, mặc kệ Hạo Vân Đồ hùng tâm bừng bừng, cũng đành thân bất do kỷ, tâm thái cũng biến đổi theo. Ta tính, qua mười năm nữa, nội bộ nước Tề tất nhiên sẽ bộc phát loạn tượng."
Nói xong, y quay đầu lại: "Ngươi liên hệ với Chiếu Tả, nói cho nàng, bảo nàng không tiếc bất cứ cái giá nào, nhất định phải giúp ta diệt trừ Anh vương phi!"
"Anh vương phi?" Thiệu Tam Tỉnh giật mình. "Giết phu nhân của Anh vương Hạo Chân?"
Thiệu Bình Ba nhìn chằm chằm bản đồ không nói lý do, trầm mặc chính là trả lời.
"Vâng!"
Thiệu Tam Tỉnh đáp, rồi lại dò hỏi:
"Có cần tiện thể hỏi việc chiến mã bị cướp là sao không?"
Nói đến đây, Thiệu Bình Ba lại ho khan mãnh liệt, như muốn ho văng cả phổi ra vậy. Khăn tay buông xuống, lại nhiễm đỏ một vùng.
Y phất tay phủ định:
"Chiến mã đã về quận Thanh Sơn, không ai trong chúng ta có cách nào đi quận Thanh Sơn đòi trả chiến mã lại, còn nhắm vào không bỏ là

không cần thiết. Tình huống trước mắt, món nợ bên Ngưu Hữu Đạo chỉ có thể để sang bên, trước tiên giải quyết chuyện lửa xém lông mày đã. Chúng ta còn cần Chiếu Tả hỗ trợ làm việc, hiện tại không phải lúc truy cứu trách nhiệm. Chúng ta cũng không có tư cách truy cứu nàng ta. Chỉ cần nói tình huống cho nàng, câu trả lời mà chúng ta nên được, tự nhiên nàng sẽ nói cho chúng ta. Nếu nàng không nói, hỏi cũng vô dụng. Tạm thời khiến nàng ta áy náy mới có thể khiến nàng tận tâm tận lực giúp chúng ta!"

"Được rồi, lão nô biết nên làm như thế nào." Thiệu Tam Tỉnh đáp lại.

……..

Quận Thanh Sơn, trong sơn tran, Quản Phương Nghi chân thành đi tới lầu các.

Vừa tiến vào, chỉ thấy mấy chục người hầu từ Phù Phương viên của mình đều đã đến đông đủ, đang ngồi trong lầu các, mỗi người một bát cháo hoa, còn cầm một cái que màu vàng óng cắn rôm rốp.

Ngay cả Trần bá và Hứa lão lục cũng không ngoại lệ.

"Ở Tề kinh lại không thấy các ngươi ăn chỉnh tề như thế, mất mặt." Quản Phương Nghi xem thường mắng.

Mọi người nhìn lại, không ít người đều cười hì hì.

Hứa lão lục nuốt thức ăn, cười khan nói:

"Đại tỷ, tỷ đừng nói vậy, cơm canh của đạo gia ở nơi này ngày nào cũng thay đổi, quả khiến người ta chờ mong, mùi vị lại rất tốt. Ở nơi này ăn quen rồi, sau này sợ là không nuốt trôi mấy thứ bên ngoài nữa. Ầy, bánh quẩy, đại tỷ nếm thử đi."

Ông ta chỉ chỉ một đống gậy vàng óng trên bàn.

"Bánh quẩy?" Quản Phương Nghi thì thào, lại một cái tên nàng ta chưa từng nghe tới.

Đã có người múc một bát cháo hoa đặt trước mặt nàng ta. Nàng ta vừa mới cầm bánh lên, chợt thấy Viên Phương dẫn hai hòa thượng gây rối loạn tới, lập tức quay lại hỏi:

"Yêu quái, không hạ độc chứ?"

Viên Phương lập tức trợn mắt nói:

"Thối lắm! Nam Sơn ta tự có bảng hiệu, có khả năng có chuyện đó sao?"

Quản Phương Nghi cười khanh khách, trêu đùa hắn ta xong liền cắn bánh quẩy, phát hiện mùi thơm, vị giòn xốp sảng khoái, càng nhai càng thơm. Mùi vị thức ăn không tệ, nàng ta lại hớp một ngụm cháo hoa, chớp mắt thấy lỗ chân lông toàn thân mở hết ra.
Những người khác cũng cười ha ha theo.
Mọi người đều cảm thấy thú vị. Vị đạo gia kia lại đưa tới một nhóm hòa thượng để hầu hạ, nhìn có phần lạ lẫm, nhưng dường như lại có phong cách riêng. Thỉnh thoảng nhìn thấy đám hòa thượng này qua lại khiến lòng người có phần thư thái hơn.
Nếu những người biết Viên Phương trước kia dẫn tăng chúng của chùa Nam Sơn đi làm gì, e là không còn dám cười nữa, có khi còn phải cẩn thận kiểm tra thức ăn lại một lượt nữa.
Viên Phương ra hiệu cho hai hòa thượng dọn dẹp xong, hừ lạnh, đi về phía viện của Ngưu Hữu Đạo.
Trước bàn trang điểm, Ngưu Hữu Đạo nhắm mắt tĩnh tọa.
Thương Thục Thanh sau lưng tỉ mỉ chải tóc cho hắn, chờ một chút mới nói:
"Đạo gia, người bên châu Kim đã tới, bảo là muốn mua một nhóm chiến mã từ chỗ chúng ta. Ca ca của ta muốn hỏi ý huynh một chút."
Ngưu Hữu Đạo từ tốn nói:
"Ta mặc kệ việc này, bảo Vương gia tìm Thiên Ngọc môn thương lượng."
"Ừm!" Thương Thục Thanh đáp.
"Đạo gia!"
Viên Phương bên ngoài gọi, đi vào, chắp tay chào Thương Thục Thanh, cười nói:
"Quận chúa."
Hắn ta đã quen thuộc với cảnh chải đầu này.
Viên Phương tới cạnh Ngưu Hữu Đạo, cúi người bẩm báo:
"Bên kia đã trả lời, nói là đã biết."
Thương Thục Thanh nhìn hắn ta. Nàng không hiểu hắn ta đang nói gì nhưng cũng không hỏi.
Ngưu Hữu Đạo thì hiểu. Gần đây, hắn đã dặn Viên Phương gửi một tin nhắn cho Trần Quy Thạc.

Có câu trả lời hắn cũng yên tâm. Với hắn, quân cờ Trần Quy Thạc rất quan trọng. Đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn vẫn giữ chặt Quỷ mẫu.
Chiến mã này là cướp được từ nước Tề. Hãm Âm Sơn lại phản bội, giúp hắn một chút việc. Người khác nhìn vào ai cũng sẽ tưởng vấn đề là ở chỗ Hãm Âm Sơn, cho rằng do người này để lộ tin tức, không ai ngờ được vấn đề lại ở chỗ đường thuỷ nước Hàn, cũng sẽ không nghi ngờ đến Trần Quy Thạc. Bên này hắn phải bảo vệ Trần Quy Thạc cho tốt. Dù đã mưu đồ rất ổn thoả, nhưng vì lý do an toàn, hắn vẫn để cho Trần Quy Thạc dừng liên hệ với phe ta, phòng ngừa bất kỳ việc ngoài ý muốn nào có thể xảy ra.
Dọn dẹp sạch sẽ cho Trần Quy Thạc là vì chính mình, cũng là trách nhiệm với y.
“Biết rồi.” Ngưu Hữu Đạo nhàn nhạt thờ ơ đáp lại.
Không có việc gì khác, Viên Phương cũng rời đi.
Lát sau, Đoạn Hổ đi vào, bẩm báo: “Đạo gia, ngoài sơn cốc có người cầu kiến ngài.”
“Người nào?”
“Người tới không tự giới thiệu bản thân, chỉ nói là nhận lời mời của ngài mà tới.”
Đột nhiên Ngưu Hữu Đạo mở hai mắt, nhìn chằm chằm vào ảnh chiếu của mình trong gương, nói: “Khách quý tới, bao nhiêu người?”
“Chỉ có một!”
“Cho mời! Ngoài ra, dặn Hồng Nương chuẩn bị phòng cẩn thận cho người đó! Báo cho nhân thủ ba phái đề cao cảnh giới, phát hiện bất cứ dị thường gì phải báo cho ta ngay lập tức!”
“Rõ!” Đoạn Hổ nhận mệnh rời đi.
Thương Thục Thanh bới tóc nhanh tay hơn, nghe Ngưu Hữu Đạo dặn dò nhiều người như vậy, đương nhiên nàng hiểu có việc gấp.
Ngẫm lại chuyện lúc trước, nàng chỉ có thể thở dài. Nàng vẫn còn nhớ tình cảnh khi mình mời vị này xuống núi.
Vị này bị giam lỏng trong Đào Hoa Nguyên, làm việc gì cũng phải nhìn nét mặt người khác. Nhưng chỉ trong chớp mắt, chẳng biết từ bao giờ, hắn đã có nhiều người dưới quyền như vậy. Có ba môn phái nghe hắn

hiệu lệnh, mà phái nào cũng mạnh hơn Thượng Thanh Tông khi ấy. Còn Thượng Thanh Tông bây giờ thì sao? Chỉ sợ đang hối hận không thôi! Mà lúc trước, hai huynh muội nàng như chó nhà có tang, cũng là được hắn nâng đỡ.

Mỗi lần như vậy, nàng lại nhớ tới câu nói khi ấy của Viên Cương. “Với các ngươi, bản thân Đạo gia quan trọng hơn tu vi của hắn…”

Ngưu Hữu Đạo chuẩn bị xong xuôi liền ra khỏi cửa, thấy Quản Phương Nghi đang bước nhanh tới.

Quản Phương Nghi gật đầu chào Thương Thục Thanh đi theo sau Ngưu Hữu Đạo, rồi quay sang hỏi hắn: “Tình hình sao rồi?”

“Ngươi chuẩn bị Thiên Kiếm Phù đi, người của Hiểu Nguyệt Các tới!”

“A! Nhanh vậy sao?” Quản Phương Nghi hơi bất ngờ, trong lòng hơi căng thẳng.

Thương Thục Thanh nhìn theo bóng lưng hai người khuất sau cửa viện.

Người làm đã chuẩn bị sẵn điểm tâm, đình đài lầu các đã sẵn sàng, Ngưu Hữu Đạo ngồi trong đình uống trà lặng lẽ chờ.

Quản Phương Nghi đứng bên cạnh đề phòng.

Chỉ lát sau, Đoạn Hổ dẫn một người áo đen đi vào trong.

Người tới trùm kín đầu, còn đeo mặt nạ, thong thả ngồi xuống đối diện Ngưu Hữu Đạo.

Ngưu Hữu Đạo phất tay ra hiệu cho Đoạn Hổ lui xuống, tự mình chấp ấm châm trà, đưa tay ra hiệu cho người áo đen đối diện đang chăm chú nhìn mình dò xét: “Mời dùng trà!”

“Không cần!” Người áo đen từ chối, giọng nói khàn khàn, rõ là giọng giả, và vẫn chăm chú nhìn hắn.

Chương 560: Thương Kính

Chương 560: Thương Kính
Làm sao y dám uống trà nơi này, trừ phi chán sống. Với một số người, Ngưu Hữu Đạo không tốt đẹp gì.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười hỏi: “Xin hỏi tôn tính đại danh?”
“Có cần phải biết sao?”
“Ngươi biết ta, ta không biết ngươi, có vẻ hơi thiệt.”
“Đây không phải vấn đề mấu chốt mà ta và ngươi gặp nhau.”
“Cũng phải. Các ngươi vẫn cứ thần thần bí bí không chịu ra mặt.”
“Ta không tới đây để đấu võ mồm với ngươi.”
“Ta không biết thân phận của ngươi, làm sao dám bàn việc với ngươi? Lại làm sao dám đưa đồ cho ngươi?”
Người áo đen lấy một tờ giấy gấp gọn từ trong ống tay áo ra, đặt lên bàn, đẩy tới.
Ngưu Hữu Đạo nhận lấy, phẩy tay mở ra xem. Chính là phong thư mời do chính hắn viết, đương nhiên hắn nhận ra được nét bút của mình.
Người áo đen hỏi: “Đừng lề mà lề mề, đồ đâu?”
Ngưu Hữu Đạo gập lại tờ giấy trong tay: “Nói điều kiện trước đã. Thống nhất được điều kiện, đương nhiên sẽ đưa đồ cho ngươi.”
“Điều kiện gì? Nói!”
“Ân oán trước kia xoá bỏ. Không được tìm ta gây phiền phức nữa.”
Người của Hiểu Nguyệt Các cũng dự tính được điều này. Nguòi áo đen nói: “Được! Chỉ cần đồ là thật, ta có thể đồng ý với ngươi!”
“Đừng nóng vội. Còn nữa. Ba chủ tớ Lệnh Hồ Thu từ nay thoát ly khỏi Hiểu Nguyệt Các, sau này Hiểu Nguyệt Các không được tìm y nữa.”
“Sao ta nghe như chuyện cười thế? Bọn họ là bị ngươi hại. Ngươi đừng có nói là ngươi cứu họ nhé!”

Đừng nói là y, dù Quản Phương Nghi đang hộ pháp bên cạnh cũng hơi kinh ngạc.
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Ngươi không cần quan tâm. Ta chỉ hỏi có đồng ý không?”
Người áo đen hơi do dự: “Chuyện này ta không thể quyết, cần xin chỉ thị bên trên.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Được. Ta chờ câu trả lời chắc chắn của các ngươi. Ngươi có thể tiện thể báo lên hỏi ý thêm hai việc nữa. Một, ta muốn một ngàn vạn kim tệ. Hai, sau này, chỉ cần là người của ta, Hiểu Nguyệt Các không thể động vào!”
Một ngàn vạn kim tệ? Quản Phương Nghi chớp chớp mắt liên tục. Thứ gì mà đắt thế? Còn có thể khiến cho Hiểu Nguyệt Các phải dùng nhiều điều kiện như thế để đổi lấy?
Người áo đen hỏi lại: “Tạm không nói đến những vấn đề khác, nhưng làm sao chúng ta biết người nào là người của ngươi, người nào không phải người của ngươi? Nếu ngươi cố ý muốn gây chuyện, tiện tay chỉ một vài người nói rằng đây là người của mình, chẳng phải chúng ta sẽ bị cản tay khắp nơi không làm được gì sao?”
“Đơn giản thôi. Ta cũng không làm khó các ngươi. Chỉ cần là mọi ngươi đều biết, rõ ràng là người của ta, thì không cho phép các ngươi động vào.”
“Ngươi đưa ra bốn điều kiện, ta chỉ có thể đồng ý với điều kiện đầu tiên. Ba điều kiện còn lại, tạm thời ta không thể cho ngươi câu trả lời chắc chắn.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Được. Ta không vội, chờ ngươi xin chỉ thị cũng không muộn.”
“Đồ đâu? Chí ít ta cũng phải biết đồ có phải hàng thật hay không, có trong tay ngươi không chứ. Nếu không, làm sao ta báo lên trên được?”
Leng keng! Ngưu Hữu Đạo lấy ra một cái gương đồng, ném lên bàn, đưa tay ra hiệu có thể kiểm tra thoải mái.
Người áo đen hơi sửng sốt. Y không ngờ đối phương có thể nhanh nhẹn dứt khoát ném đồ lên bàn như ném một thứ đồ chơi như thế, khiến cho y cũng phải nghi ngờ đây có phải hàng thật không.

Quản Phương Nghi cũng tò mò, chăm chú nhìn vào chiếc gương đồng trên bàn, nghĩ bụng “Gì thế này? Chỉ là một cái gương đồng thôi sao?”
Người áo đen cầm gương đồng trên bàn lên, lật qua lật lại kiểm tra, nghi ngờ hỏi: “Ngươi xác nhận là thật?”
“Có phải là đồ thật không thì ta không biết, nhưng đúng là thứ mà Đông Quách Hạo Nhiên đưa cho ta trước lúc lâm chung. Đông Quách Hạo Nhiên đã bỏ cả mạng vì thứ này, ta nghĩ không phải đồ giả. Lệnh Hồ Thu ở bên cạnh ta lâu như vậy, lăn qua lộn lại, hỏi qua hỏi lại, không phải là vì cái này sao?”
Lăn qua lộn lại hỏi qua hỏi lại sao? Người áo đen thầm mắng Lệnh Hồ Thu ngu như bò. Bảo sao lại bị lộ!
“Nếu là thật, ngươi không sợ ta sẽ cầm đồ bỏ chạy sao?”
Người áo đen vừa dứt lời, Quản Phương Nghi lập tức lấy Thiên Kiếm Phù ra, khiến cho y choáng váng.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói: “Ngươidám cầm đồ bỏ chạy thì cứ thử xem. Ngươi muốn cướp, ta cho ngươi cướp, nhưng ta cam đoan, rất nhanh thôi, người trong thiên hạ đều sẽ biết thứ này nằm trong tay các ngươi. Ngươi không sợ phiền phức thì cứ thử cướp xem. Đây là giao dịch của ta với các ngươi. Các ngươi đồng ý với điều kiện của ta, ta cam đoan sẽ không để lộ việc này ra. Các ngươi cứ tìm ta gây phiền toái, ta không thể chọc vào các ngươi, cũng chẳng thích phiền phức, nếu không, ta cũng sẽ không đưa thứ này cho các ngươi!”
Người áo đen không nói gì nữa, đặt gương đồng lên bàn, lấy ra một cái bao từ trogn ống tay áo, bên trong có hai cái bàn chải nhỏ và một cái hộp con.
Y mở cái hộp ra, bên trong là một thứ gì đó đen như mực. Y cầm một bàn chải lên, chấm chút mực nước, cẩn thận lau lau hoa văn đằng sau gương đồng.
Sau đó, y lại lấy một tờ giấy bao lấy, đổi sang bàn chải sạch, chải chải nhẹ lên phần giấy trùm mặt sau gương đồng.
Một lát sau, y bóc tờ giấy ra, trên đó đã in được hoa văn khắc đằng sau gương đồng.
Sau đó, y lại in hoa văn đằng trước gương.

Ngưu Hữu Đạo cười ha ha: “Thật đúng là có chuẩn bị trước mà! Xem ra các ngươi đã có bản vẽ hoa văn của gương đồng.”
Người áo đen lơ đi, lấy được hoa văn rồi, cẩn thận thổi khô hai bản in, lại cẩn thận gập lại, cất đi.
“Chờ ta xin ý bề trên rồi sẽ lại tới.” Người áo đen đứng dậy bỏ lại một câu nói liền đi.
Ngưu Hữu Đạo nhìn theo, Quản Phương Nghi cầm lấy gương đồng, không ngại bẩn, lật qua lật lại nhìn nhìn, hỏi: “Gương đồng này là cái gì vậy?”
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm Thiên Kiếm Phù trong tay bà ta, chặt chặt lưỡi: “Ta nói này, Hồng Nương, ngươi có cả Thiên Kiếm Phù để dùng, còn kêu nghèo, đòi ta nuôi sao? Ngươi có ý tốt sao?”
Quản Phương Nghi lườm hắn: “Dùng Thiên Kiếm Phù thì có liên quan gì đến việc có tiền không?”
“Xì. Không có tiền có thể mua được thứ xa xỉ như Thiên Kiếm Phù mà dùng sao?”
“Không phải mua. Khi ta còn trẻ, có rất nhiều người tặng quà cho ta. Lúc trước có một tên thuộc Thiên Hành Tông theo đuổi ta, đưa ta chút phù triện, dặn ta giữ lại phòng thân. Thịnh tình không thể chối từ!”
Ngưu Hữu Đạo há hốc miệng kinh ngạc hỏi: “Một chút? Một chút là bao nhiêu? Ta biết Thiên Hành Tông chuyên luyện chế phù triện, nhưng hình như Thiên Kiếm Phù này không dễ luyện chế đâu. Người nào có thể lấy ra Thiên Kiếm Phù thượng phẩm thế này tặng cho ngươi? Hẳn là địa vị của người này ở Thiên Hành Tông không thấp đi, nếu không cũng sẽ không làm được thứ này.”
Có vẻ không muốn nói thêm về việc này, Quản Phương Nghi mắng: “Bớt nói nhảm đi. Thành thật khai báo, rốt cuộc đây là thứ gì?” Bà ta giơ tấm gương đồng trong tay lên.
Ngưu Hữu Đạo nhàn nhạt đáp: “Không có gì, Thương Kính!”
“Cái gì?” Quản Phương Nghi suýt rơi tròng mắt, hoảng sợ hỏi: “Đây là bảo vật đứng đầu bát bảo mà Hoàng đế Thương Tụng - người mở ra nước Vũ - luyện chế ra, Thương Kính sao?”
Ngưu Hữu Đạo chỉ ừ một tiếng, thấy bà ta vẫn thất thần, bèn gọi một tiếng, hỏi: “Ngươi nghĩ là cái gì?”

Quản Phương Nghi vẫn không tin: “Tấm gương cũ rích này xem ra chẳng có gì đặc biệt, sao có thể là Thương Kính thần khí trấn quốc của nước Tần chứ?
Người chưa từng thấy qua sẽ khó mà liên tưởng tấm gương đồng nhìn cực kỳ bình thường này với bảo bối quý giá kia.
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Không phải thứ này, dựa vào cái gì mà ta đặt ra nhiều điều kiện với người ta như thế?”
“…” Quản Phương Nghi vẫn khó mà tin nổi, nhưng cuối cùng vẫn phải chậm rãi tiếp nhận hiện thực.
Đúng như suy đoán lúc trước của bà ta. Một cái gương, làm sao có thể đưa ra nhiều điều kiện với Hiểu Nguyệt Các như vậy?
Cũng như Ngưu Hữu Đạo nói, không phải thứ đó, dựa vào cái gì mà nêu ra lắm điều kiện với người ta như vậy?
Có hai lý do này là đủ cho bà ta tin. Bà ta hỏi thử: “Làm sao ngài có được thứ này? Thật là Đông Quách Hạo Nhiên đưa cho ngươi sao?”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, thở dài đáp: “Tạo hoá trêu ngươi thật! Năm đó, Đông Quách Hạo Nhiên đang bị thương nặng, lúc hấp hối đã đến thôn của chúng ta. Ông ta không thể quay lại Thượng Thanh Tông nữa, vừa lúc gặp ta, bèn thu ta làm đồ đệ, hẳn là vì muốn ta đưa cái gương đồng này về Thượng Thanh Tông!”

Chương 561: Từ Bỏ (1)

Chương 561: Từ Bỏ (1)
Quản Phương Nghi dần dần bình tĩnh lại, giễu cợt: “Ai ngờ ông ta đụng phải một kẻ gian trá, không giao đồ cho Thượng Thanh Tông!”
Ngưu Hữu Đạo liếc xéo: “Ngươi mắng ta?”
“Chẳng lẽ không đúng sao?”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Có một số việc, người ngoài cuộc không hiểu được. Chỉ là ngươi không biết rõ mọi chuyện mà thôi.”
Quản Phương Nghi dò thăm dò: “Là vì Thượng Thanh Tông đã giam lỏng ngài, khắt khe quá quắt với ngài cho nên ngài mới không trả lại sao?”
Ngưu Hữu Đạo vẫn lắc đầu, nhớ lại chuyện cũ mà giải thích: “Không phải như ngươi nghĩ đâu. Có lẽ vì thứ này quá quan trọng, có lẽ vì Đông Quách Hạo Nhiên không tin những người khác trong Thượng Thanh Tông, nên trước khi lâm chung, ông ta đã trịnh trọng dặn ta, nói rằng đồ này chỉ có thể giao cho sư huynh của mình là Đường Mục, quyết không thể rơi vào tay kẻ khác. Ta tới Thượng Thanh Tông đã nhiều lần cầu kiến Chưởng môn Đường Mục, muốn giao vật này cho ông ấy. Ai ngờ, Đường Mục cũng đã chết. Khi ấy ta chẳng biết làm thế nào, giao đồ ra là sai với di mệnh của Đông Quách Hạo Nhiên, không giao ra cũng không ổn, nên vẫn cứ do dự. Tới tận sau đó, ta phát hiện ra mình bị Thượng Thanh Tông giam lỏng, muốn gặp cao tầng của Thượng Thanh Tông rất khó, căn bản không biết tình hình bên ngoài, trước mắt tối đen, nên không dám hành động thiếu suy nghĩ. Thượng Thanh Tông không chỉ giam lỏng lão tử ở Đào Hoa Nguyên trọn vẹn năm năm, sau đó còn muốn giết lão tử. Ha ha, ngươi nói xem, có phải tạo hoá trêu ngươi không?”

“Thì ra là vậy!” Quản Phương Nghi ngẫm nghĩ, khẽ gật đầu. Bà ta cũng có thể hiểu được hành động của Đông Quách Hạo Nhiên, hắn là vì ông ấy không muốn thứ này làm huyên náo ầm ỹ cả Thượng Thanh Tông, chỉ cho một mình Đường Mục biết mới là hợp lý. Bà ta lại hỏi: “Người như ngài ấy, ngài đừng nói mình chưa từng tự nghiên cứu thứ này nhé. Nói thử chút xem, thứ này có gì đặc biệt thế? Vì sao được xếp hàng đầu trong bát bảo? Ta thấy nó rất bình thường mà!”

Lần này Ngưu Hữu Đạo không nói thật: “Ta cũng có nghiên cứu rồi, nhưng chẳng thấy manh mối gì. Xem đi xem lại, cũng chỉ là một tấm gương bình thường, chẳng hiểu sao lại được xếp hàng đầu trong bát bảo!”

Quản Phương Nghi cười lạnh: “Bằng đầu óc của ngài, thứ này rơi vào tay ngài lâu như vậy, còn không bị ngài đào ra cái gì sao?”

Ngưu Hữu Đạo lắc đầu. “Quá khen. Ngươi thử nghĩ xem, nếu thứ này thực sự là thần khí trấn quốc của nước Tấn, nằm trong tay người nước Tần nhiều năm như vậy, vì sao họ không dốc nhân lực vật lực ra nghiên cứu nó? Thứ này nằm trong tay người nước Tần chẳng có tác dụng gì, chỉ có hai khả năng, một là họ cũng giống ta, không phá giải được bí mật, hai là phá giải được cũng không có tác dụng gì.”

Quản Phương Nghi ngẫm thử, cũng có lý. Ngưu Hữu Đạo chỉ có một mình, không thể mạnh hơn cả nước Tần được. Nước Tần cũng không lần ra được manh mối gì, đương nhiên Ngưu Hữu Đạo càng không thể.

Bà ta nhếch miệng chế nhạo: “Ngươi cho ta biết mình có thứ này, không sợ ta lấy mất à?”

Đột nhiên Ngưu Hữu Đạo nhìn bà ta chăm chú đầy chân thành.

Bốn mắt đối nhau một lát, Quản Phương Nghi cũng nổi da gà toàn thân: “Làm gì mà nhìn ta thế hả? Đẹp quá à?”

Ngưu Hữu Đạo vẫn rất chân thành đáp: “Ta với ngươi là thật tâm.”

Quản Phương Nghi hơi sửng sốt, không biết hiểu ra chuyện gì mà thẹn quá hoá giận, nhấc chân đá cho hắn một cái: “Đi chết đi!”

Ngưu Hữu Đạo lách mình tránh, vui tươi hớn hở quay đi.

“Dừng lại!” Quản Phương Nghi gọi hắn lại, bước tới gần hỏi: “Hiểu Nguyệt Các giết Hắc Mẫu Đơn, ngươi thực sự có thể giao thứ quan trọng như vậy cho bọn họ sao?”

Đề tài này khá nặng nề, Ngưu Hữu Đạo không cười nổi nữa. “Không giao cho bọn họ thì sao? Ngươi có thể ngăn cản bọn họ hay ta có thể cản? Với thứ quái vật khổng lồ này, hiện tại ta có thể báo thù cho Hắc Mẫu Đơn sao? Trong trận giao thủ ở nước Tề, bọn họ đã bị thiệt lớn, hẳn là sẽ không bỏ qua cho ta. Hiện tại ta chỉ có thể chịu thiệt, chỉ có thể nỗ lực khiến cho bọn họ vừa lòng mới có thể dỗ được lửa giận của họ nguội đi. Ta chắp tay nhường đồ ra, là không muốn ngươi trở thành Hắc Mẫu Đơn thứ hai, cũng không muốn những người khác bên cạnh theo gót Hắc Mẫu Đơn. Các ngươi đi theo ta, ta sẽ phải chịu trách nhiệm với các ngươi. Nếu không, sẽ còn ai ra sức vì ta nữa?”

Quản Phương Nghi trầm lặng, tiếc nuối thở dài: “Khi giao thủ với bọn họ, ngươi đã biết bọn họ sẽ không bỏ qua cho mình, vậy cần gì phải làm?”

“Các ngươi đi theo ta là vì muốn có cuộc sống tốt hơn, chứ không muốn càng kém hơn. Nguyện vọng của mọi người cũng là trách nhiệm của ta. Nếu ta không cho mọi người thấy có hy vọng, sẽ còn ai đi cùng ta nữa? Ta không thể sợ đầu sợ đuôi mà dậm chân tại chỗ mãi được. Tiến ba bước, lùi hai bước, chí ít cũng vẫn là đi lên phía trước. Cố gắng cũng không phải lùi bước, chỉ là bước sang bên cạnh hai bước tạm tránh phong mang thôi.”

“Chuyện đã đến nước này, ta không cố gắng trả cái giá đắt tương xứng, không làm cho bọn họ vui lòng bọn họ sẽ không dừng tay. Nếu không còn người nào ở lại, giữ lại thứ này có ích gì? Chỉ cần vẫn còn người, tất cả đều còn có thể. Bọn họ đã để mắt tới ta, nhưng ta không có thực lực để gánh nổi. Chờ tới khi ta đủ mạnh, đương nhiên sẽ có cơ hội lấy lại đồ về. Có bỏ mới có được, không bỏ được, sẽ không có cơ hội rảnh tay đi làm việc khác, bỏ được mới có thể cầm lên một lần nữa. Huống chi, hiện giờ thứ này ở trong tay ta cũng không có tác dụng gì, giao ra còn có thể kiếm được chút lời, cớ sao không làm? Thế đạo gian nan, thế cục phức tạp, gánh vác quá nặng, mà chúng ta lại quá yếu, không gánh được. Khi cần thiết thì phải dứt khoát, cái lợi gì cũng muốn giữ là muốn chết đấy.”

Quản Phương Nghi thở dài: “Thứ này thực sự quá quý giá, giao ra như vậy, có hơi… Vừa rồi ngài cũng đã nói, ngay cả nước Tần cũng không thể khám phá. Chúng ta có thể làm giả một cái đưa cho họ không?”

Ngưu Hữu Đạo lập tức gạt đi: “Không được! Không ai biết Hiểu Nguyệt Các có biện pháp phân biệt thật giả hay không, làm đồ giả đưa cho người ta quá mạo hiểu. Nếu bị đối phương biết được, sẽ khó mà lường được hậu quả!”
Hắn không nói với Quản Phương Nghi một nguyên nhân nữa khiến mình quyết định giao đồ cho đối phương, là Hầu Tử.
Hắn hiểu rất rõ Hầu Tử. Nhất định Hầu Tử sẽ không mặc kệ khi thấy hắn gặp khó khăn, nhất định sẽ nghĩ cách tiếp xúc với Bạch Vân Gian, sẽ dùng một cách khác để giúp hắn.
Hầu Tử ở bên cạnh hắn lầu như vậy, có quá nhiều người nhận ra hắn ta. Hiện giờ không bại lộ không có nghĩa là sau này cũng không bại lộ, tiếp xúc với Bạch Vân Gian quá nhiều cũng sẽ khiến cho Hiểu Nguyệt Các cảnh giác, sẽ tra ra được nội tình của Hầu Tử, không chừng sẽ bị bại lộ thân phận. Quá nguy hiểm!
Một khi thân phận của Hầu Tử bị lộ, đương nhiên Hiểu Nguyệt Các sẽ biết hắn ta là người của Ngưu Hữu Đạo.
Hầu Tử rơi vào tay người khác chưa chắc đã bị giết, duy chỉ có rơi vào tay Thiệu Bình Ba và Hiểu Nguyệt Các thì nhất định sẽ. Không nói đến ân oán của Thiệu Bình Ba và hắn ta, cũng không nói đến khúc mắc khác với Hiểu Nguyệt Các, chỉ một điều này thôi, ở trên biển, hắn ta đã giết ba trăm người của Hiểu Nguyệt Các.
Điều kiện cuối cùng mà hắn đưa ra với Hiểu Nguyệt Các là không được động vào người của mình chính là đang chuẩn bị đường lui cho Hầu Tử! Đương nhiên, Hầu Tử cũng không khốc. Nhưng hắn không biết hắn ta sẽ dùng cách gì để tự vệ. Hiện giờ hắn cũng không tiện để lộ thân phận của Hầu Tử với Hiểu Nguyệt Các.
Hắn không tiện nói gì về quyết định của Hầu Tử. Hắn có thể cho Hầu Tử tự do, nhưng cũng không có nghĩa là hắn có thể bỏ mặc Hầu Tử gặp nạn. Hắn phải âm thầm mở một đường lui cho Hầu Tử, mặc kệ sau này Hầu Tử gặp nguy hiểm gì, hắn cũng phải tìm cách tận lực bảo vệ tính mạng cho Hầu Tử!
Ngưu Hữu Đạo đã nói vậy, Quản Phương Nghi cũng không so đo nữa, nhưng vẫn tò mò hỏi: “Sao ngài lại giúp Lệnh Hồ Thu thoát thân?”

Chương 562: Tây Viện Đại Vương

Chương 563: Tây Viện Đại Vương
“Ngươi đi nói lại với ông ta, ông ta phải đảm bảo chịu trách nhiệm. Mau chóng sắp xếp việc đàm phán đi! Trước hết phải lấy được đồ đã, ổn định được Ngưu Hữu Đạo, sau này sẽ tìm cơ hội thu thập hắn!”
“Rõ!”
…
Ánh mặt trời trải khắp con đường cũ, mấy chục kỵ sĩ hộ tống hai chiếc xe ngựa phi thật nhanh.
Thiệu Bình Ba vén màn xe hé khuôn mặt ra, nhìn núi xanh lồng lộng trong ánh ban mai vàng rực rỡ.
Y vẫn đang là thanh tráng vậy mà nửa mái tóc đã bạc, sắc mặt suy tư, xe ngựa xóc nảy khiến y phải bịt khăn ho khan mấy tiếng.
Lần này y bí mật rời đi.
Mà Đại Thiện Sơn đã phái ra rất nhiều cao thủ tinh nhuệ bảo vệ y, thạm chí còn xuất hiện hai cao thủ đỉnh cao không xuống núi để hộ vệ cho y.
Việc này của Thiệu Bình Ba có quan hệ tới lợi ích của toàn Bắc Châu và Đại Thiện Sơn.
Y bày hết khó khăn và tình thế khó xử ra trước mặt Đại Thiện Sơn. Đại Thiện Sơn không còn lựa chọn nào khác, muốn giữ được lợi ích cho mình chỉ có thể phối hợp với y, cũng ký thác hy vọng vào y, hy vọng y có thể hoá giải nguy cơ mà Bắc Châu sắp gặp phải. Chí ít là Đại Thiện Sơn không thể không góp sức.
Thấy y lại ho khan, Thiệu Tam Tỉnh cũng ngồi trong xe rướn lên vỗ vỗ lưng cho y, thấp giọng nói: “Đại côgn tử, Tô tiểu thư còn không biết ngài phải đi, có cần báo cho Tô tiểu thư một tiếng không?”
Thiệu Bình Ba nhẹ nhàng khoát tay: “Không cần, ta không yên tâm với người của nàng ấy, tạm thời không muốn tiết lộ hành tung. Chuyện này

nàng ấy có phản hồi gì không?”
Thiệu Tam Tỉnh đáp: “Có, đang tiến hành.”
…
Trên thảo nguyên mênh mông có vài ngọn lều vải lớn dựng ven hồ, gần đó có dê có bò lảng vảng.
Anh Vương Hạo Chân tĩnh toạ bên hồ thả câu, một tay cầm cần, một tay xoa xoa một khối đá, nhìn thì như câu cá, nhưng chẳng thiết nhìn mồi.
Mấy trăm kỵ sĩ từ đằng xa ầm ầm đuổi tới khiến cho y phải quay sang nhìn.
Phần lớn nhân mã bị hộ vệ ngăn lại, chỉ có mấy người vào được. Người đi đầu mặc áo bào tím, thân thể khôi ngô, khuôn mặt vuông vắn rõ ràng như đao tước búa bổ, tóc dài thả sau vai, trên trán buộc một con chim vàng phản chiếu ánh mặt trời rực rỡ.
Thấy người này, Hạo Chân đứng dậy, chắp tay với hán tử áo tím cưỡi ngựa tới gần: “Hoàng thúc, sao ngài lại tới đây?”
Người tới là Tây Viện Đại Vương Hạo Vân Thắng.
“Hiền chất thật có nhã hứng đó!” Hạo Vân Thắng cười lạnh, xoay người nhảy phắt xuống, một bên đòn chân bằng kim loại rất nổi bật, bước đi hơi khập khiễng.
“Dù sao cũng rảnh rỗi!” Hạo Chân cười đáp.
Hạo Vân Thắng tới thùng gỗ bên cạnh, nhìn vào trong, chỉ có nửa thùng nước, chẳng có lấy một con cá nào.
Lão lướt ánh mắt quét qua mặt hồ, đột nhiên cúi người nhặt lấy cần câu dưới đất lên, kéo mạnh một cái, một con cá dài bằng nửa cánh tay bị lão kéo lên khỏi mặt nước, rơi bạch xuống đất.
Ném cần câu đi, Hạo Vân Thắng nói: “Hiền chất không câu cá được đâu.”
Hạo Chân tâm phục khẩu phục chắp tay nói: “Không bằng hoàng thúc.”
Y lại quay sang chỉ chỉ con cá kia, dặn thủ hạ: “Làm sạch nấu lên đi, vừa vặn để mời hoàng thúc.”
Y quay sang đưa tay mời Hạo Vân Thắng: “Hoàng thúc đi đường dài đến chắc mệt nhọc, mời vào trong trướng nghỉ ngơi.”
Hạo Vân Thắng nhìn bốn phía một lát rồi khập khiễng xoay người đi theo Hạo Chân.

Hai người vào trong trướng, Hạo Vân Thắng phất tay đuổi người không liên quan lui xuống, ngồi vào ghế chủ.
Hạo Chân cười cười tự rót chén trà mời y: “Hoàng thúc tới đây có việc gì sao?”
Hạo Vân Thắng hỏi: “Chương Hành Thuỵ của Tây Viện ta đâu?”
“Y không ở chỗ cháu, đã tới chỗ lục thúc kiểm kê hoàng sản rồi.”
Sắc mặt Hạo Vân Thắng sa sầm xuống: “Sao ta lại nghe nói y đã xảy ra chuyện?”
Hạo Chân kinh ngạc hỏi lại: “Làm sao có thể?”
“Ngươi bớt giả bộ hồ đồ với ta đi. Ta đã hỏi rồi, y không có tới chỗ lão lục. Giao người ra!” Hao Vân Thắng vỗ bàn.
Hạo Chân vẫn khó mà tin được:”Hoàng thúc, sao lại không có?”
Hạo Vân Thắng đứng dậy cả giận mắng: “Y làm việc dưới tay ngươi, chẳng lẽ các ngươi không có thư lui tới sao? Có hay không có, chẳng phải ngươi biết rõ nhất sao?”
Hạo Chân vội khoát tay: “Hoàng thúc bớt giận, thực sự cháu không biết tình hình của y. Thúc cũng biết việc lần này là việc đắc tội với người ta mà vẫn phải làm, những lời hoàng thúc dặn dò khi tiễn cháu vẫn còn văng vẳng bên tai. Hoàng thúc dặn cháu phải mở một mắt nhắm một mắt, quả thực cháu cũng làm đúng như lời hoàng thúc dặn. Chương Hành Thuỵ là người của hoàng thúc, y vẫn một mực không gửi thư cho cháu, cháu còn tưởng đây là ý của hoàng thúc nên không tiện hỏi, cũng không tiện quản. Chỉ cần xong việc y có được kết quả cho cháu là được. Cháu thực sự không biết tình hình hiện tại của y thế nào.”
“…” Hạo Vân Thắng nghẹn lời không nói được gì.
Tây Viện phụ trách quản lý việc của hoàng tộc, hoàng sản cũng nằm trong phạm vi ấy, làm sao có thể không có chút vấn đề chứ. Chuyện mà được tra ra, lão sẽ phải chịu trách nhiệm, thực sự đúng là lão đã kín đáo tỏ ý dặn Hạo Chân nhắm một mắt mở một mắt.
Trước đó lão còn tưởng rằng Hạo Chân chọn người của lão là cố ý, nhưng giờ nghe y nói vậy, có vẻ như mình hiểu lầm thật, vẫn là vị này không muốn dính dáng đến chuyện rắc rối.
“Ngươi thực sự không biết?” Hạo Vân Thắng nghi ngờ hỏi.

Hạo Chân bất đắc dĩ đáp: “Hoàng thúc, cháu thực sự không biết! Thúc không thấy sao, hôm qua cháu còn nhận được ý chỉ của Bệ hạ, trong đó có nói đến chuyện của Chương Hành Thuỵ.”
Hạo Vân Thắng hơi giật mình, hỏi: “Trong ý chỉ của Bệ hạ có nhắc đến Chương Hành Thuỵ? Nói đến thế nào?”
“Để cháu tìm.” Hạo Chân lật một đống văn thư trên bàn lên, lấy một tấm chỉ ý đưa cho lão xem.
Hạo Vân Thắng cầm lấy, vội lật ra xem. Đúng là ý chỉ của Hoàng đế, trên đó ý nói nước Tề có địa vực rộng lớn, Hạo Chân muốn kiểm kê hoàng sản trên toàn quốc sẽ tốn rất nhiều thời gian, để giảm bớt khó khăn, Hoàng đế điều bọn Chương Hành Thuỵ rời Tây Viện, do Hạo Chân quản lý.
Nói cách khác, có ý chỉ này, Chương Hành Thuỵ đã đường đường chính chính là người của Hạo Chân, không thuộc về Hạo Vân Thắng nữa.
Thấy sắc mặt Hạo Vân Thắng đen thui, Hạo Chân ở bên cạnh nói: “Hoàng thúc không biết việc này sao? Điều chuyển người đến chỗ cháu, theo lý thì công văn cũng phải được đưa đến Tây Viện mới phải.”
Hạo Vân Thắng nhắm mắt lại, sắc mặt cứng đanh. Thực sự lão không biết việc này. Hẳn là công văn đã được đưa đến Tây Viện, nhưng lão đi đường không nhận được, không phải chuyện gì gấp gáp, bên Tây Viện sẽ không truyền tin cho lão.
Mấu chốt là phần lớn người bên Tây Viện không biết thân phận thực sự của Chương Hành Thuỵ, bình thường lão cũng không thường đi lại gần gũi với y, chỉ là điều động mấy nhân viên nho nhỏ, có thể báo chậm một chút, hẳn là họ đang để chờ khi nào có việc gì quan trọng cần báo đi sẽ gửi kèm.
Nhưng lão phải ngỡ ngàng và nghi ngờ là ở chỗ, sớm không điều, muộn không điều, đúng lúc này Hoàng đế lại điều Chương Hành Thuỵ cho Hạo Chân là có ý gì? Có phải Hoàng đế đã biết chuyện gì không? Nếu không, làm sao lại trùng hợp như thế? Là ông ta đang cảnh cáo mình sao?
“Sao ta lại nghe nói là do ngươi cầu Bệ hạ xin người?” Hạo Vân Thắng lạnh lùng hỏi lại.

Hạo Chân nghiêm túc đáp: “Hoàng thúc đừng nghe kẻ khác nói hươu nói vượn! Tuyệt đối không có việc này! Nếu hoàng thúc không tin, có thể đi kiểm chứng! Chưa kể, cháu muốn tránh xa rắc rối còn không kịp, còn đòi người của hoàng thúc làm gì? Nhất định là có người đâm thọc rồi, xin hoàng thúc minh giám!”
Hạo Vân Thắng ném ý chỉ trong tay lên bàn: “Đương nhiên ta sẽ phải tra xét rõ ràng!” Dứt lời, lão xoay người rời đi.
“Hoàng thúc!” Hạo Chân đuổi theo ra khỏi lều trại, thấy Hạo Vân Thắng nhảy lên toạ kỵ bèn bước tới ngăn lại: “Hoàng thúc mới tới, còn chưa uống được ngụm trà còn vội đi đâu?”
“Tránh ra, ta còn có việc!”
“Hoàng thúc, ngài nói không thấy Chương Hành Thuỵ, có thật không?”
“Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai? Giờ y là người của ngươi, ngươi tự nghĩ cách đi!” Hạo Vân Thắng thúc ngựa lách qua người Hạo Chân, quất mạnh một roi, phóng vút đi, tuỳ tùng cũng đuổi theo.

Chương 563: Tỷ Muội Vân Cơ

Chương 564: Tỷ Muội Vân Cơ
Rất nhanh, mấy trăm kỵ sĩ lại ầm ầm đi xa.
Hạo Chân nhìn theo, rất bình tĩnh.
Thực ra, đúng là y xin ý chỉ kia của Hoàng đế đấy.
Nhưng y không ra mặt, y cũng sẽ không dễ dàng ra mặt rồi dính vào chuyện này. Sẽ tự có triều thần ra mặt phân tích với Hoàng đế cái lợi cái hại, rồi Hoàng đế đồng ý.
Chuyện như vậy không làm khó được y, cho nên, căn bản là y không thượng tấu chuyện này.
Y quay người đi tới một lều vải khác.
Y vén cửa lều, bên trong có một người đang ngồi làm việc sau bàn.
Chính là Chương Hành Thuỵ.
Hai bên còn có hai tên quỷ tu bảo vệ.
Thấy Hạo CHân, Chương Hành Thuỵ vội vàng đứng dậy hành lễ: "Vương gia!"
…
Một con kim sí từ trên trời sà xuống sơn trang.
Rất nhanh, Lục Ly quân từ một gian phòng lách ra, lên một toà lầu cao, cẩn thận đưa cho Quỷ Mẫu đang dựa vào lan can bằng cả hai tay: "Đương gia, người đã an toàn, đã tới dưới trướng Anh Vương Hạo Chân, cũng đã nhận được ý chỉ từ Kinh thành nước Tề."
Quỷ Mẫu cầm thư mở ra xem, như trút được gánh nặng, nghiêng đầu nói: "Mời Ngưu Hữu Đạo tới một chuyến đi."
Lục Ly Quân thưa vâng rồi rời đi.
Trong một đình đài khác, người áo đen đặt một xấp kim phiếu lên bàn, đưa tay ra với Ngưu Hữu Đạo: "Đồ đâu?"

Ngưu Hữu Đạo cầm kim phiếu, đưa cho Quản Phương Nghi bên cạnh kiểm tra, lấy tấm gương đồng từ trong ống tay áo ra, ném lên bàn như ném một thứ gì bẩn thỉu.
Trên gương đồng vẫn còn dính vết mực từ lần trước, người áo đen cầm lên, nhìn một chút, lại giở bản in lần trước ra cẩn thận so sánh một lượt, cuối cùng mới giơ gương đồng lên khua khua: “Nếu là đồ giả, ngươi biết hậu quả rồi đấy!”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Nói thật, ta còn chẳng biết có phải đồ thật hay không. Nhưng đây đúng là thứ Đông Quách Hạo Nhiên giao cho ta, chắc hẳn không phải đồ giả!”
“Hừ!” Người áo đen đứng dậy.
“Chậm đã!” Ngưu Hữu Đạo gọi y lại, nghiêng đầu ra về phía hai tay Quản Phương Nghi ra ý vẫn còn chưa đếm xong.
Người áo đen lạnh lùng nói: “Yên tâm, không thiếu tiền đâu.”
Quả nhiên, lát sau, Quản Phương Nghi dừng đếm, gật đầu: “Năm trăm vạn không thiếu.”
Lúc đầu Ngưu Hữu Đạo ra giá một ngàn vạn, nhưng song phương đàm tới đàm lui, Hiểu Nguyệt Các đồng ý với ba điều kiện còn lại, nhưng chỉ chịu chi ra ba trăm vạn. Cuối cùng, hai bên cùng lui một bước, quyết định năm trăm vạn!
Người áo đen hỏi: “Ta có thể đi chưa?”
Ngưu Hữu Đạo cười đứng dậy tiễn: “Xin cứ tự nhiên! Nhưng còn mấy lời nhờ ngươi chuyển giúp. Không đánh không quen, chuyện đã qua đều cho qua đi, cũng không nhất định phải làm kẻ địch, thiếu một kẻ địch đi đường cũng dễ hơn. Thật ra, làm bằng hữu cũng là một lựa chọn tốt, ta là người thích kết giao bằng hữu. Thiên hạ này, ai cũng đáng sợ, ai cũng đáng kính, mọi chuyện nên để đường lui, nói không chừng sau này mọi người còn có cơ hội hợp tác. Nếu quý Các không chê, chúng ta có thể thành lập một con đường liên hệ lẫn nhau, phòng ngừa tương lai xảy ra hiểu lầm gì đó. Chỉ có vậy, phiền tiên sinh chuyển lời giúp ta.”
Hai mắt người áo đen sáng lấp lánh, có vẻ như đang nhớ những lời này, nhưng không nói gì, một lát sau quay người đi nhanh.
Chuyện này xong xuôi, Đoạn Hổ ngăn Lục Ly Quân ở ngoài đi vào báo: “Đạo gia, Lục Ly Quân muốn gặp ngài.”

“Cho mời!”
Đoạn Hổ phất tay cho hạ thủ, Lục Ly Quân đi vào trong đình, chắp tay báo: “Đạo gia, đương gia muốn gặp ngài.”
“Được. Ngươi đi về trước, ta ở đây sắp xếp chút việc nhỏ rồi qua ngay.”
Lục Ly Quân khẽ gật đầu quay người đi ra ngoài.
Ngưu Hữu Đạo dặn Đoạn Hổ: “Gọi Công Tôn Bố lại đây.”
“Vâng!”
Ngưu Hữu Đạo quay người lại, không thấy tập tiền trên tay Quản Phương Nghi đâu, bà ta chỉ cầm một cái quản tròn phe phẩy.
Hắn nói: “Lấy hai trăm vạn ra.”
Quản Phương Nghi dùng quạt tròn che ống tay áo của mình lại: “Động một tí là trăm vạn trăm vạn, ngài lấy đâu ra lắm chỗ mà tiêu tiền thế? Ngài tiêu như thế, gia nghiệp lớn nữa cũng bị ngài phá hết thôi. Tiền này ta sẽ giữ giúp ngài trước, kẻo ngài qua sông đoạn cầu. Nam nhân vong ân phụ nghĩa nhiều, nữ nhân phải giữ được chút tiền trong người mới yên tâm, ngài nói có đúng không?”
Tuy nói vậy nhưng cuối cùng bà ta vẫn đếm đủ hai trăm vạn đưa ra.
Một lát sau, Công Tôn Bố đi vào, Ngưu Hữu Đạo đẩy hai trăm vạn trên bàn tới: “Đây là hai trăm vạn, ngươi cầm.”
Công Tôn Bố kinh ngạc: “Đạo gia, đây là sao?”
“Ngươi còn có nhiều người bên dưới, cần chi tiêu nhiều. Nhưng Ngũ Lương Sơn vẫn chưa đủ, phải tìm cơ hội chiêu thêm vài đệ tử đáng tin. Ta cần mạng lưới liên lạc lớn hơn nữa. Ngươi cứ dần dần phát triển thế lực của Ngũ Lương Sơn đi, những việc này đều phải tốn tiền.”
Công Tôn Bố không biết làm sao. Mới mấy hôm trước hắn đã cho một trăm vạn, nay lại đưa thêm hai trăm vạn, y nhận cũng hơi xấu hổ. Nhưng đúng là muốn phát triển nhân thủ cần rất nhiều tiền, cuối cùng, chỉ có thể nhận lấy.
Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ Quản Phương Nghi bên cạnh: “Sau này, chuyện lấy tin bên Ngũ Lương Sơn không được giữ bí mật với bà ta. Bà ta phải tham dự trực tiếp vào. Còn nữa, nhân mạch của bà ta rộng lớn, hiểu nhiều biết rộng, ngươi phải cùng bà ta nghiên cứu thảo luận việc bố trí mạng lưới liên lạc thế nào, có thể hỏi chút ý kiến của bà ta.”

Nghe nói không giữ bí mật chuyện lấy tin với mình, Quản Phương Nghi chớp chớp mắt, đầu lông mày hơi bay lên.
Công Tôn Bố chắp tay với Quản Phương Nghi.
Quản Phương Nghi khẽ gật đầu cười cười.
Không còn việc gì khác, Công Tôn Bố cáo từ.
“Ngài nhìn ta làm gì?” Thấy Ngưu Hữu Đạo nhìn mình, Quản Phương Nghi vội bưng kín ống tay áo, như thể năm trăm vạn vừa rồi là của mình vậy.
“Từ hôm nay người của ngươi tiếp nhận việc bố phòng sơn trang. Tiền này cho ngươi. Việc phòng ngự cũng giao cho ngươi. Ta giao hết tính mạng cả nhà cho ngươi đấy.”
Tín nhiệm lớn thế nào mới được như vậy chứ! Quản Phương Nghi mừng rỡ, nhưng vẫn quay đầu đi, đong đưa quạt tròn, âm dương quái khí nói: “Làm như ta thích phiền phức lắm vậy!”
“Còn nữa, tiền cho ngươi, về sau, chúng ta cần tài nguyên tu luyện gì đều phải tìm ngươi.”
“Làm gì? Coi ta là lão mụ tử sai vặt à?”
Ngưu Hữu Đạo mặc kệ bà ta, quay lưng rời đi.
Hắn đi thẳng đến chỗ Quỷ Mẫu, thấy bà ta trên ban công bèn phi thân lên cười hỏi: “Có việc gì sao?”
Quỷ Mẫu đáp: “Ta chuẩn bị quay về.”
Ngưu Hữu Đạo cười hỏi: “Đã xác nhận được rồi sao? Huynh đệ ta không lừa ngươi chứ?”
Quỷ Mẫu lườm hắn, lạnh lùng nói: “Có thể chi phối ý chỉ của Hạo Vân Đồ, năng lực không nhỏ đâu!”
Ngưu Hữu Đạo hiểu mình vẫn chưa có được năng lực này. Hắn chỉ là một tu sĩ bên ngoài, nếu dám nhúng tay vào việc triều chính nước Tề, Hạo Vân Đồ tuyệt đối sẽ không dung túng, hắn phải kín đáo giao cho Hạo Chân hành động. Hạo Chân đã lặng lẽ hoàn thành.
“Đại tỷ chê cười rồi. Có điều, đột nhiên Hạo Vân Đồ hạ ý chỉ này xuống, dù là Hiểu Nguyệt Các hay Hạo Vân Thắng cũng phải giật mình. Chắc bọn họ đã hiểu, chuyện xảy ra rồi không thể vãn hồi. Hạo Vân Đồ ra mặt bảo vệ cho Chương Hành Thuỵ, nếu xúc động giết Chương Hành Thuỵ chọc giận vào Hạo Vân Đồ thực không đáng. Lại có thêm Anh

Vương che chở, bọn họ sẽ không dám tuỳ tiện động vào Chương Hành Thuỵ đâu. Nhưng với đại tỷ thì không chắc. Dù hiện giờ bọn họ sẽ không dám đánh cược lớn công hãm Âm Sơn, nhưng nếu đại tỷ rơi vào tay họ, hẳn họ sẽ không khách khí với đại tỷ. Nhưng nếu đại tỷ đồng ý công bố ra ngoài chúng ta đã kết bái tỷ đệ, ít nhiều Hiểu Nguyệt Các sẽ nể mặt ta vài phần."

Quỷ Mẫu như thể vừa nghe chuyện cười: "Hiểu Nguyệt Các nể mặt ngươi? Ta công bố chuyện này ra chỉ sợ sẽ càng chết nhanh hơn thôi. Được rồi, chuyện của ta không cần ngươi quan tâm. Sắp tới ta sẽ lên đường."

Ngưu Hữu Đạo giữ lại: "Hay đại tỷ nghỉ ngơi thêm một chút. Gần đây ta bận việc, vẫn chưa kịp khoản đãi cẩn thận."

"Không cần, ta không quen người ở đây."

"Vậy ta cũng không miễn cưỡng. Đường đi vừa xa vừa dài, đại tỷ phải bôn ba qua lại đều do tiểu đệ sai. Xem tình hình của Chương Hành Thuỵ bên kia, tương lai nếu đại tỷ thấy hợp lý, có thể để cả nhà Chương Hành Thuỵ đến chỗ ta, ta sẽ dốc hết sức mà che chở."

Chương 564: Kết Bạn Cũng Là Một Lựa Chọn

Chương 565: Kết Bạn Cũng Là Một Lựa Chọn
Quỷ Mẫu lạnh nhạt nói: “Vốn ta cũng muốn ra ngoài một chuyến, muốn tới Độ Vân Sơn, coi như cũng tiện đường..”
Ngưu Hữu Đạo sững sờ ngắt lời: “Độ Vân Sơn? Là Độ Vân Sơn ở Trích Tinh Thành sao?”
“Chẳng lẽ thiên hạ còn có đến mấy cái Độ Vân Sơn sao?”
“Đại tỷ tới Độ Vân Sơn làm gì?”
“Sơn chủ Độ Vân Sơn Vân Cơ là tỷ muội nhiều năm của ta, ta muốn gặp. Sau này ngươi có qua đó, có việc gì, cứ báo danh ta mà tìm bà ta, có thể bà ta sẽ giúp ngươi. Cớ gì nhìn ta như vậy?” Quỷ Mẫu phát hiện Ngưu Hữu Đạo nhìn mình một cách cổ quái.
Quỷ Mẫu này lại là tỷ muội với Vân Cơ? Khoé miệng Ngưu Hữu Đạo giật giật, mập mờ cười khan: “Không có gì. Thật trùng hợp, ta có quen với nhi tử của Vân Cơ là Vân Hoan.”
“A, vậy xem như ta vẽ vời thêm chuyện rồi.”
“Không có, không có, thâm ý của đại tỷ ta đã nhớ kỹ!”
Người nên đi thì không thể giữ lại được, Quỷ Mẫu không muốn ở lâu, nói đi là đi.
Ngưu Hữu Đạo tự mình đưa tiễn, bọn họ không muốn đi đường sơn cốc mà trốn vào phía sau rừng núi mênh mông, chẳng mấy chốc đã biến mất không thấy tăm hơi.
“Nhìn dáng vẻ của ngươi, dường như rất không muốn Quỷ Mẫu rời đi.” Quản Phương Nghi thấy thần sắc Ngưu Hữu đạo có vẻ bất thường, liền lên tiếng hỏi.
“Haiz!” Ngưu Hữu Đạo than thở.

Không phải hắn không muốn để cho Quỷ Mẫu rời đi, mà là không muốn Quỷ Mẫu đến Vân Sơn, Quỷ Mẫu và Vân Cơ là tỷ muội, hắn và con trai Vân Cơ lại là anh em kết nghĩa, sau đó hắn và Quỷ Mẫu lại kết bái tỷ đệ. Chao ôi! Quan hệ này, mới nghĩ đến thôi đã cảm thấy xấu hổ, nếu để cho Quỷ Mấu biết được, hắn là cũng rất lúng túng...

Hoàng cung Tề Kinh, Hạo Vân Đồ đang phê duyệt tấu chương ngẩng đầu, có chút kinh ngạc: “Thả Lệnh Hồ Thu sao?”

Bộ Tầm đứng ở bên cạnh hơi hạ thấp người: “Đúng vậy, Ngạn Hữu Đạo gửi thư nhờ thần van xin ngài, nói Lệnh Hồ Thu dù sao cũng là huynh đệ kết nghĩa của hắn, hắn không muốn nhìn thấy huynh đệ chịu khổ, khẩn cầu bệ hạ hạ lệnh thả Lệnh Hồ Thu.”

“Không muốn thấy huynh đệ chịu khổ?” Hạo Vân Đồ ha ha cười nhạt hai tiếng: “Người đẩy huynh đệ của mình vào đại lao chịu khổ chẳng phải là hắn sao? Người này hư tình giả ý, cướp chiến mã Bắc Châu, sau lại ra vẻ như lúc này, thật lắm thủ đoạn, rốt cuộc hắn đang giở trò quỷ gì?”

Bộ Tầm nói: “Lão nô cúng hiểu được việc này kỳ quặc. Bệ hạ, vẫn không thả Lệnh Hồ Thu chứ ạ?”

Hạo Vân Đồ để bút xuống bên cạnh, dựa vào lưng ghế, suy nghĩ một hồi, từ từ nói: “Hắn rơi vào tay chúng ta, Hiểu Nguyệt các nên chặt đứt cũng đã chặt đứt, những gì nên chuẩn bị cũng đã chuẩn bị, giữ lại trong tay chúng ta cũng chẳng có ích lợi gì. Thương Triêu Tông bên kia, đến lúc đó còn dùng được. Còn Lệnh Hồ Thu này đã không còn bao nhiêu giá trị, nhiều lắm dụ được hai con mồi quay lại đánh, thật là vô vị, thả đi! Nhưng mà tốt nhất vẫn cứ phải nhìn xem rốt cuộc tên kia đang giở trò quỷ gì, số chiến mã Bắc Châu lớn như vậy mà hắn cũng có thể cướp đi, làm việc rất tốt, phải nhìn xem một chút.”

“Rõ!” Bộ Tầm đáp lời.

Ban đêm, Phù Phương viên, Độc Cô Tĩnh bước nhanh tiến vào một tiểu viện yên tĩnh.

Bên trong tiểu viện, Ngọc Thương đang tâm thần không yên đi qua đi lại, nhìn thấy Độc Cô tĩnh đi tới thì lập tức trở nên mừng rỡ, ánh mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Độc Cô Tĩnh khẽ gật đầu, Ngọc Thương lập tức vẫy tay ý bảo vào trong phòng nói chuyện.
Thầy trò hai người nhanh chóng đi vào trong phòng, cũng nhanh chóng đóng cửa một cái.
Ngọc Thương xoay người, vội vã hỏi: “Đồ đâu?”
Độc Cô Tĩnh thò tay vào trong lòng, lấy ra một túi vải trắng, túi vải mở ra lộ ra gương đồng bên trong, sau đó nâng hai tay dâng lên.
Ngọc Thương đem đồ vật vào trong long bàn tay, lậy qua lật lại xem xét, nhanh chóng đi tới trước bàn, mở ra quyển sách cổ xưa kia, lật tới một tờ có hình vẽ gương đồng, tỉ mỉ so sánh với hoa văn trên gương đồng.
Độc Cô Tĩnh đứng một bên ngưng thần tĩnh khí nhìn.
Sau một lúc lâu, “bốp” một tiếng, Ngọc Thương khép quyển sách lại, ấn gương đồng lên ngực, vẻ mặt vui vẻ thỏa mãn giống như được uống rượu ngon.
Độc Cô Tĩnh có thể nhìn thấy kết quả qua vẻ mặt thất thố của sư phụ, nhưng vẫn không nhịn được xác nhận: “Sư phụ, thế nào?”
Ngọc Thương mỹ mãn mỉm cười nói: “Đúng rồi, đúng rồi.”
"Vậy là tốt rồi!" Độc Cô Tĩnh liên tục gật đầu, cẩn thận một chút nói: "Sư phụ, có thể là giả hay không?"
Ngọc Thương: “Vẫn còn một điều cuối cùng cần xác nhận.”
Độc Cô Tĩnh: "Cần những gì? Đệ tử sẽ đi chuẩn bị ngay."
Ngọc thương liếc nhìn sắc trời ngoài cửa sổ: "Có vài thứ ngươi có thể chuẩn bị, mà cũng có vài thứ ngươi chuẩn bị không được."
Độc Cô Tĩnh chắp tay nói: "Sư phụ nhu muốn cái gì xin cứ việc phân phó, đệ tử không tiếc bất cứ giá nào cũng muốn lấy được."
"Ha ha!" Ngọc thương thoải mái cười to, đưa tay vỗ vỗ bả vai hắn, chỉ ra ngoài cửa sổ: "Không đủ thời gian, ngươi muốn chuẩn bị cũng không chuẩn bị được, buổi tối trăng sáng nhô lên cao là lúc vật đổi sao dời, há ngươi có thể chuẩn bị?"
"Buổi tối?" Độc Cô Tĩnh hồ nghi.
Ngọc Thương lần nữa lật xem gương đồng trong tay, nhiều lần đưa tay lục lọi một trận, cuối cùng giấu vào trong ngực của mình, sau khi cất giữ cẩn thận, Phương Tiếu hỏi: "Giao dịch thì đàm phán như thế nào?"

Độc Cô Tĩnh phục hồi tinh thần lại, trả lời: "Tiết kiệm năm trăm vạn kim tệ."
Ngọc Thương than thở: "Tên kia tốt nhất đừng có động tay động chân gì cả, chỉ cần là thực sự, cho hắn mười triệu thì như thế nào."
Độc Cô Tĩnh nói: “Sư phụ, Ngưu Hữu Đạo muốn nói cho ngài mấy câu.”
Ngọc Thương “a” một tiếng: “Nói nghe một chút.”
“Hắn nói những chuyện không hòa thuận đều đã trôi qua, không nhất định phải làm kẻ thù của nhau, ít nhất cũng từ bỏ làm địch nhân, kỳ thực kết bằng hữu cũng là một lựa chọn...” Độc Cô Tĩnh đem nguyên bản lời nói dâng lên.
Sau khi Ngọc Thương nghe xong, như có điều suy nghĩ, một mình lẩm bẩm một mình: “Người trong thiên hạ, chuyện thiên hạ, người người đáng sợ, người người đáng kính...” Chợt mỉm cười lắc đầu: “Người này có chút thú vị, đích thực là một người thông minh, ngươi thấy ý kiến của hắn như thế nào?”
Độc Cô Tĩnh trầm ngâm nói: “Đệ tử thấy tựa hồ có chút đạo lý.”
Ngọc Thương đi đi lại lại trong phòng, từ từ nói: “Người trẻ tuổi suy nghĩ linh hoạt, chúng ta cũng có vẻ hơi bảo thủ. Đúng vậy, quan hệ hai bên đã đi tới nước này, thay vì phải đấu một trận ngươi chết ta sống, sao không thể chọn cơ hội thích hợp mà hợp tác một phen? Chuyện này đối với tất cả mọi người đều có lợi.”
Độc Cô Tĩnh thử hỏi: “Sư phụ, ý của người là, đồng ý thiết lập liên lạc trức tiếp với hắn ta?”
Ngọc thương dừng bước, ngẩng đầu nhìn trần nhà, than thở nói: "Nói cho cùng, hắn vẫn muốn ổn định chúng ta! Bất quá từ một góc độ khác mà nói, đích thật là một thanh niên có bản lĩnh, những kẻ ngu xuẩn không có tư cách hợp tác với chúng ta... Song phương thành lập liên hệ trực tiếp, đối với chúng ta tựa hồ cũng không có chỗ nào không tốt, ngươi nói xem?" Quay đầu nhìn về phía Độc Cô Tĩnh.
Độc Cô Tĩnh gật đầu: “Vâng, đệ tử sẽ an bài chuyện này.”
Ngọc Thương: "Tiểu tử này là một người thông minh, giao tiếp với người như thế mới có lợi, có giá trị lợi dụng, nhưng đồng thời cũng

mang đến nguy hiểm to lớn. An bài phải thận trọng một điểm, tiểu tử này rất xảo trá, chớ để bị hắn chạm vào."
“Đã hiểu.” Độc Cô Tĩnh đáp lời” Đệ tử nhất định an bài cẩn thận.”
Dứt lời, nội tâm hắn cũng có chút cảm khái, vốn dĩ là một tên nhìn không thuận mắt, hôm nay ngược lại muốn cho bên này cẩn thận coi trọng cao độ đối với hắn.
Làm cho người ta chịu thua thiệt, còn có thể cùng người ta biến chiến tranh thành tơ lụa...
...
Mặt trời lúc xế chiều phủ lên Tề Kinh trong một lớp ánh sáng vàng mênh mông vô tận.
Sâu thẳm trong địa lao, một thái giám khôi ngô xuất hiện ở cửa một gian nhà giam, chính là người đã bắt Lệnh Hồ Thu tới.
Mà nằm trong đám cỏ tranh trong nhà tù chính là Lệnh Hồ Thu đang bị xiềng tay xiềng chân, quần áo tả tơi, đầu tóc rối bù, trên người có không ít vết thương.

Chương 565: Thanh Sơn Quận Diêu Chúc

Chương 566: Thanh Sơn Quận Diêu Chúc
Thái giám khôi ngô nghiêng đầu thông báo vài câu, hai bên lập tức có người tiến lên mở cửa tù ra, cởi xiềng xích trên tay chân của Lệnh Hồ Thu ra, xích sắt lớn bị ném sang một bên, kêu ầm ầm.
Lệnh Hồ Thu được đưa ra ngoài.
Thái giám khôi ngô xoay người đi, Lệnh Hồ Thu bị kéo lại phía sau.
Vừa ra khỏi địa lao, Lệnh Hồ Thu lập tức nahwms mắt lại, lâu ngày không thấy ánh sáng mặt trời, lúc này cảm thấy hết sức chói mắt.
Đợi đến khi hơi có chút thích ứng, bên tai lại truyền đến giọng nói quen thuộc: “Tiên sinh!”
Hắn chậm rãi mở hai mắt ra nhìn lại, thì ra là hai nữ nhân bẩn thỉu rối bù, có thể nhận ra chính là Hồng Tụ và Hồng Phất, hai cô gái đã khó nhịn nước mắt.
Thái giám khôi ngô phất tay ra hiệu.
Lập tức có người tiến lên, động vào ba người mấy cái, trong nháy mắt cấm chế trên người bọn họ được giải trừ.
Pháp lực trong cơ thể đột nhiên khôi phục vận chuyện, làm cho chủ tớ ba người thân thể hư nhược nhất thời khôi phục tinh thần, cảm giác đã lâu không có làm cho ba người nhịn không được thở nhẹ ra một hơi, thật thoải mái!
Hai tay Lệnh Hồ Thu nắm lại thành quyền rồi lại buông ra một chút, nhìn tên thái giám khôi ngô, có chút mờ mịt khó hiểu.
Thái giám khôi ngô trầm giọng nói: “Các ngươi có thể đi. Lệnh Hồ Thu, cấp trên bảo ta thông báo cho ngươi một tiếng, là người huynh đệ kết bái Ngưu Hữu Đạo của ngươi bảo lãnh ngươi!”

Lệnh Hồ Thu có chút khó mà tin nổi: "Hắn bảo lãnh ta?"
Thái giám khôi ngô nói: “Nơi đây không lưu khách lại, nếu không đi ngay thì cũng khỏi cần đi luôn. Nhặt xiêm y lên, lập tức cút!”
Tu sĩ hai bên giương đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm bọn họ.
Khóe miệng Lệnh Hồ Thu hạ xuống, không dám nói nhảm nữa, xoay người túm lấy Hồng Tụ, Hồng Phất, cùng nhau rời đi.
Nơi đây rõ ràng là bên trong một trại lính, có nhiều quân sĩ mặc áo giáp đi qua đi lại tuần tra.
Ba người ra khỏi đại môn quân doanh, phát hiện những người bên ngoài nhìn bọn họ giống như nhìn quái vật.
Ba người tự nhìn lại chính mình cũng có thể hiểu được, bẩn thỉu, quần áo tả tơi, vừa nhìn là biết ngay tội nhân vừa chịu phạt, hơn nữa hai chân còn đeo xích.
May là nơi đây tương đối hẻo lánh, người lui tới không nhiều lắm.
“Hắn không phải bảo vệ chúng ta, rõ ràng là muốn đưa chúng ta vào chỗ chết.” Lệnh Hồ Thu ngửa mặt lên trời cười một cách sầu thảm.
Y quá rõ Hiểu Nguyệt các là loại tổ chức nào, rơi vào tay của triều đình Tề Quốc, triều đình lại vô duyên vô cớ thả bọn họ, bọn họ nói mình không bán đứng tổ chức, tổ chức sẽ tin sao? Chỉ dựa vào việc bọn họ đã bại lộ thân phận, lại biết được một ít bí mật của tổ chức, Hiểu Nguyệt các sẽ không bỏ qua bọn họ.
Hồng Tụ, Hồng Phất theo bản năng nhìn bốn phía, thấp thỏm lo âu, hai người hiểu rõ ý tứ trong lời nói của y.
Đúng lúc này, một tên tiểu đồng chạy tới, đứng trước mặt y, ánh mắt trong suốt như vụt sáng lên, cất giọng nói non nớt lên hỏi thăm: “Ngươi là Lệnh Hồ Thu sao?”
Lệnh Hồ Thu nhìn nó, do dự một hồi, đáp: "Là ta."
Tiểu đồng hai tay đem một phong thơ đưa lên: "Ngưu Hữu Đạo sai ta đem thư giao cho ngươi."
Lệnh Hồ Thu nhận thư, tiểu đồng lập tức xoay người chạy
Lệnh Hồ Thu nhìn chung quanh, không người nào khả nghi, cẩn thận mở phong thư, thần sắc rõ ràng có đề phòng, sau khi xác nhận không có dị thường mới đem thư ra xem.
Chỉ thấy trên đó viết:

“Khi huynh đọc thư này, đệ đã thoát khỏi nguy hiểm, không cần nhọc lòng đưa tiến. Huynh gặp lao ngục tai ương, đệ cũng đã từng. Huynh có từng nghĩ hay không, nếu đệ thật sự muốn hại huynh, huynh làm sao thoát khỏi? Vốn dĩ mỗi người có một cách sống riêng, sớm chiều ở chung, không khỏi tâm hồn nghĩa tình bạc bẽo. Cùng Hiểu Nguyện các một phen triền đấu, huynh may mắn có thể thoát khỏi, Hiểu Nguyệt các và huynh từ nay cắt đứt quan hệ trên giang hồ, không phiền lẫn nhau. Đệ sức hèn lực mỏng, không cầu cảm ơn chỉ xin chớ hận. Đạo bất đồng bất tương vi mưu, từ nay về sau, núi cao sông dài, mong huynh trân trọng, chớ quên tình kết bái! Đệ, Ngưu Hữu Đạo, Thanh Sơn quận Diêu Chúc.”
Đọc thư xong, Lệnh Hồ Thu kinh ngạc, thực sự là thư của Ngưu Hữu Đạo? Ngưu Hữu Đạo thực sự khiến cho Hiểu Nguyệt các lập ra lời hứa hẹn không tìm y gây phiền phức?
“Tiên sinh, thực sự là thư của Ngưu Hữu Đạo sao?” Hồng Tụ người ngợm bẩn thỉu hỏi.
“Tự các ngươi sem đi.” Lệnh Hồ Thu suy nghĩ đến sxuaats thần, tiện tay đưa thư cho các nàng.
Hai nàng nhận thư, lập tực chụm đầu vào cùng nhau kiểm tra, sau khi xem xong thì hai mặt nhìn nhau.
Hồng Tụ cũng có hoài nghi tương tự: “Cấp trên có thể buông tha cho chúng ta?”
“Không biết, ta chết cũng muốn giữ thể diện, phải tìm một chỗ tắm trước đã.” Lệnh Hồ Thu buông tiếng thở dài, đổ ra tấm ngân phiếu trong phong thư, giá trị một trăm.
Người viết thư hiển nhiên đã dự liệu được việc đồ bọn họ bị cướp đoạt không thể đòi về, chừng này tuy rằng không nhiều lắm nhưng thật sự có lòng.
Một nam hai nữ, quần áo tả tơi, đi chân trần.
Sau khi đêm đến, cả ba đã tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo mới và ngồi dùng cơm trong một quán rượu bình dân.
Mặc kệ Ngưu Hữu Đạo nói thật hay giả, nếu Hiểu Nguyệt các quả thật tìm bọn họ gây phiền toái, với tình trạng tứ cố vô thân của ba người hiện tại cũng chạy không thoát.

Mấy tháng rồi mới được ăn uống thật ngon, sau khi no nê, ba người về đến phòng. Mở cửa ra, vẻ mặt sợ hãi cả kinh, chỉ thấy một người mặc áo chàng đen đứng trước cửa sổ, đưa lưng về phía bọn họ.
Ba người trong nháy mắt cảnh giác cao độ, cảnh giác bên trong lẫn bên ngoài gian phòng.
"Vào đi!" Người mặc hắc bào phát ra tiếng nói trầm thấp khàn khàn.
Thanh âm này, ba người đều từng nghe qua, ý thức được là ai tới, trong lòng buộc chặt, khẩn trương
Ba người muốn chạy trốn, thế nhưng dưới chân nặng trĩu, cuối cùng đành chậm rãi đi vào bên trong gian phòng.
Vừa đóng cửa, ngừoi mặc hắc bào từ từ nói: "Từ nay về sau, ba người các ngươi không liên quan tới chúng ta, không muốn tìm cái chết thì hãy quên những việc không nên nhớ đi, lúc này coi như các ngươi mạng lớn, tự giải quyết cho tốt đi!"
Một câu nói như vậy, dứt lời, người cũng từ trước cửa sổ đi ra ngoài một cách nhanh chóng, biến mất hết sức quỷ mị.
Ba người thật lâu không nhúc nhích, sau một hồi mới dần dần dường như giật mình tỉnh giấc từ trong ác mộng.
Hồng Tụ đốt sáng gọn đèn, bọn họ đã không còn nguyệt điệp, sau khi ra khỏi nhà lao chỉ còn lại một thân xiêm y rách nát.
Hồng Phất vội đóng cửa sổ.
Đèn chiếu sáng vào trên mặt ba người, vẫn là dáng vẻ sợ hãi trong lòng.
Hồng Phất phá vỡ sự trầm lặng: “Tiên sinh, xem ra lời Ngưu Hữu Đạo nói là thật.”
Bọn họ biết rất rõ người có thể sống sót sau khi rời khỏi tổ chức đã ít lại càng ít. Nếu không có lý do đặc biệt thì không thể nào.
Lệnh Hồ Thu chậm rãi đi tới trước ngọn đèn, ngồi xuống, sau đó móc ra lá thư của Ngưu Hữu Đạo, kiểm tra lại lần nữa.
Xem một lần nữa, sau khi chắc chắn nội dung trong thư là thật, trong lòng thực sự dâng lên trăm loại tư vị.
Ở trong tù, bất luận sống chết cũng không chịu buông tha, biết mình không còn đường sống, chết cũng phải lôi Ngưu Hữu Đạo chết cùng.
Y càng hận hơn chính là tên súc sinh Ngưu Hữu Đạo kia, thậm chí ngay cả nữ nhân của y cũng dám động vào. Cơn tức này y thực sự nuốt không

trôi, cũng là nguyên nhân y sống chết không chịu nhận tội.
Vậy mà lúc này lúc này, thấy phong thư này, mới biết tình chân ý thiết, mới biết Ngưu Hữu Đạo thật tình muốn bảo vệ tính mạng y, bằng không y đã không còn bất kỳ giá trị gì, Ngưu Hữu Đạo bất luận như thế nào cũng không cần tự tìm phiền toái, hôm nay không chỉ đưa y ra khỏi lao ngục, còn giúp y giải quyết chuyện Hiểu Nguyệt các, có thể thấy được dụng tâm.
Lúc này mới nghiêm túc bình tĩnh nhớ lại một câu trong thư: “Nếu đệ thực sự muốn hại huynh, huynh làm sao thoát khỏi?”
Bình tĩnh hồi tưởng lại, đúng là bên này muốn dùng thủ đoạn sắc dụ hãm hại Ngưu Hữu Đạo mới để cho Hồng Tụ và Hồng Phất chịu nhục, người ta cũng là vì bảo vệ tính mạng mới gặp dịp thì chơi.

Chương 566: Giết Chết Kẻ Nào Dám Vọng Động!

Chương 567: Giết Chết Kẻ Nào Dám Vọng Động!
Một bức thư này hiệu quả phi phàm, thực sự khiến oán khí trong lòng y tan thành mây khói, trong đầu cũng không còn dâng lên ý niệm trả thù.
Đưa tay lên đèn đốt cháy lá thư này, nhìn mảnh giấy hóa thành tro tàn, cười khổ nói: “Hết thảy đều là quá khứ.”
Hắn thực sự buông xuống, nhưng sự việc hai nàng ngày ấy chịu nhục, quả thực nghĩ lại mà kinh, xấu hộ và giận dữ khó nhịn.
Hồng Phất cắn môi hỏi: “Tiên sinh, cứ như vậy mà buông tha cho Ngưu Hữu Đạo sao?”
Lệnh Hồ Thu hỏi lại: “Ngươi còn muốn thế nào nữa? Ngay cả cấp trên cũng không thể bắt hắn ở lại Tề Quốc, ngay cả cấp trên cũng không làm gì được hắn, bên cạnh hắn rất nhiều hộ vệ, chỉ dựa vào ba người chúng ta thì có thể làm gì? Chỉ sợ muốn đến gần hắn cũng không được, lại nói, ngay cả Yến cũng dám giết, còn nhớ Côn Lâm không? Một khi ép hắn, hắn không phải là loại người tốt bụng nương tay đâu.”
Hai nàng buồn bã, ngẫm lại đích thực là như vậy, muốn trả thù Ngưu Hữu Đạo đâu có dễ dàng như vậy, đến Hiểu Nguyệt các cũng không thể làm gì người ta, không muốn thừa nhận nhưng quả thực muốn động đến Ngưu Hữu Đạo thực là hão huyền.
Hồng Tụ: “Tiên sinh, bây giờ chúng ta làm thế nào?”
Lệnh Hồ Thu yên lặng đã lâu, lúc này mới chậm rãi đứng lên, nhìn chằm chằm ngọn đèn dầu, từ từ nói: "Coi như là giải thoát rồi, tự do rồi... Chúng ta ở ngân hàng tư nhân còn có chút tiền để dành, không làm tán tu, chúng ta đi con đường của mình, khai sơn lập phái! Ngưu Hữu Đạo có thể làm được, ta không tin chúng ta không làm được..."

...
Phù Phương Viên, Độc Cô Tĩnh đang yên lặng đứng dưới mái hiên.
Cửa mở, sau khi tắm xong, Ngọc Thương đi ra, đứng trên bậc thang nhìn ra xa, ngắm nhìn trăng sáng trên bầu trời đêm.
Độc Cô Tĩnh nói: “Sư phụ, Lệnh Hồ thu đã được thả ra rồi.”
Ngọc Thương bây giờ không có hứng thú đối với Lệnh Hồ Thu, hỏi: “Xung quanh không có ai chứ?”
Độc Cô Tĩnh nói: “Bốn phía không người, xung quanh đều có người gác, sẽ không để cho bất luận kẻ nào tới gần.”
Ngọc thương lúc này mới đi xuống bậc thang, đi tới trước một hồ nước trong vắt, lần nữa ngẩng đầu lên nhìn trăng, chậm rãi đi vòng quanh hồ nước, tựa hồ như đang tìm kiếm góc độ.
Sau khi đứng vững, ngắm nhìn bốn phía một làn, xác nhận không có người, mới móc tra một tấm gương đồng từ trong tay áo, mặt kính tìm đúng ánh sáng trong không trung, mặt trái hướng về phía hồ nước.
Độc Cô Tĩnh có chút ngờ vực, hai mắt trợn to thêm mấy phần, chỉ thấy trên mặt nước có chín đường sáng lấp lánh, không khỏi ngưng mắt nhìn kĩ.
Tuy nhiên, Ngọc Thương vừa quay ngược chiếc gương, lập tức thu hồi lại, hay tay cầm lấy gương đồng xoa xoa, tâm tình kích động thấp giọng nói: “Là thật, quả nhiên là thật, tìm được rồi, thưucj sự tìm được rồi, thất lạc hơn hai trăm năm, rốt cuộc cũng tìm được rồi.” Trong đôi mắt thấp thoáng như có nước mắt ẩn hiện.
Đợi hắn hơi chút bình phục tâm tình, Độc Cô Tĩnh mới hỏi: “Sư phụ, như vừa nãy là?”
Ngọc Thương thu gương đồng vào trong ngực, thấp giọng lắc đầu nói: "Tình huống cụ thể ta cũng không biết, chỉ biết chỉ cần tìm được nơi mà năm đó Thương Tụng phá trời, vật này chính là chìa khóa mở ra Thiên Môn, bởi vậy mới được liệt vào đứng đầu Bát Bảo. Cụ thể vật này làm thế nào mở ra Thiên môn, ngay cả cửu đại chí tôn nghiên cứu qua cũng không biết, sợ là chỉ có tìm được nơi Thương Tụng xé trời đối chiếu tình hình hiện trường mới có thể tìm được đáp án, chín đường sáng này chắc là then chốt, đáng tiếc nơi thương tụng phá trời ở nơi nào vẫn tìm không được..."

Hoàng cung nguy nga dưới màn đêm lại có vẻ thâm trầm dị thường.
Một trận tiếng bước chân mất trật tự đáng vỡ sự yên lặng, Bộ Tầm đi thẳng đến tẩm cung, những người sau lưng dừng bước ngoài tẩm cung, chỉ có Bộ Tầm bước lên bậc thềm, gõ lên cánh cửa đóng chặt.
"Chuyện gì?" Hạo Vân Đồ đang chìm đắm trong ôn nhu hương bỗng nhiên ngồi dậy, lên tiếng, tựa hồ trong nháy mắt tựu thanh tỉnh lại.
Phi tử bên cạnh có chút mơ hồ.
Hạo Vân Đồ biết, vào lúc này, nếu không có chuyện khẩn cấp chắc chắn sẽ không quấy rầy mình.
Bên ngoài truyền đến giọng nói của Bộ Tầm: Bệ hạ, Anh vương phủ đã xảy ra chuyện.
Rất nhanh, Hạo Vân Đồ tóc tai bù xù mở rộng cửa ra, trên người chỉ tùy tiện khoác một chiếc áo choàng, ánh mắt nghiêm nghị nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”
Bộ Tầm hạ thấp người nói: "Anh Vương phi bị đâm... bỏ mình!" Vài từ cuối cùng rất nặng nề.
Hạo Vân Đồ thần sắc lộ vẻ xúc động, trong nháy mắt tức giận nói: “Đến con dâu quả nhân cũng không bảo vệ được, hộ vệ làm ăn kiểu gì không biết? Hung thủ là người phương nào, đã bắt được chưa?”
Bộ Tầm nói: "Không thấy thích khách, không thấy hung thủ, chỉ có hung khí! Có người tặng một chiếc tráp cho vương phủ, tráp mở, bên trong có những con rối tự động xoay tròn. Vật kì lạ như vậy, Anh vương không ở đó, tự nhiên là đến trước mặt Vương phi, ai ngờ tráp vừa mở, rối chuyển động vài vòng, đột nhiên độc châm như mưa bắn ra bốn phía, trên kim này có kịch độc, đợi đến khi pháp sư cấp cứu thì đã không còn kịp rồi! Đồng thời còn có mấy hạ nhân gặp nạn, ở đây không một ai may mắn tránh khỏi."
Hạo Vân Đồ tức giận nói: "Đồ được tặng vào, chẳng lẽ không biết kiểm tra sao?"
Bộ Tầm trầm giọng nói: “Tráp được luyện chế cực kỳ tinh xảo, trước đó hạ nhân đã kiểm tra một vòng, sau lại kiểm tra một vòng nữa cũng không có chuyện gì, thẳng cho đến khi được dâng lên trước mặt Vương phi mới phát tác, kẻ khác khó lòng phòng bị. May là hai vị vương tử ban ngày mệt mỏi đi ngủ sớm, nếu không hậu quả không dám tưởng tượng.”

Nghe nói cháu mình thiếu chút nữa cũng bị mưu hại, Hạo Vân Đồ cũng sợ không thôi, nổi giận như sấm: “Quả nhân hỏi ngươi, đã bắt được hung thủ chưa, ai làm?”
Bộ Tầm: "Người tặng đồ cũng không có chạy, đã bắt được, có điều xem chừng người tặng đồ tựa hồ cũng là bị lợi dụng."
"Tra! Bắt hung thủ bằng được!" Hạo Vân Đồ rống giận rít gào.
Quân vương giận dữ, toàn bộ Tề Kinh nhất thời gà chó không yên, trong thành đại quân xuất động tìm tòi, khắp nơi đều là đèn đuốc, khắp nơi đều gõ cửa mở rộng cửa lục soát gây ra động tĩnh, bốn phía trên núi bay tới lượng lớn nguyệt điệp, tam đại phái xuất động lượng lớn tu sĩ.
Thủ hộ pháp sư phân tán trong thành, đứng ở trên mái hiên thật cao, ánh mắt lạnh lẽo ngắm nhìn bốn phía.
Trong thành thỉnh thoảng vang lên tiếng kêu thảm thiết, một ít người chẳng biết vì sao chột dạ chạy trốn, thoáng chốc bị một trận mưa tên bắn lật mình.
Một ít tu sĩ tính tình không tốt lắm, bị chém giết tại chỗ.
Bất luận người nào chống cự lục soát đều bị bắt lại, không bắt được thì giết chết không tha, trong lúc nhất thời không biết có bao nhiêu người vô tội chết oan, gió tanh mưa máu tràn ngập Tề Kinh.
Tô chiếu đứng trên lầu các ngửa mặt ngắm trăng sáng, nghe tiếng động rối loạn ở bên ngoài.
Tần Miên bước nhanh lên lầu, ghé bên tai thấp giọng nói: "Ông chủ, đã đắc thủ."
Tô Chiếu khẽ vuốt cằm, nghe động tĩnh bên ngoài là có thể đoán ra tám chín phần mười, hỏi: "Chúng ta bên này triệt để rút lui chưa?"
"Đều sớm an trí xong, chúng ta bên này tra không ra đầu mối gì." Tần Miên báo cáo một tiếng, lại nhắc nhở: "Ta nhận được tin tức từ cấp trên, cấp trên nghiêm lệnh, về sau không được cho phép, bất luận kẻ nào cũng không được vọng động Ngưu Hữu Đạo!"
Tô Chiếu kinh ngạc quay đầu lại: "Có ý gì?"
Tần Miên: "Chưa nói, chỉ nói giết chết kẻ nào dám vọng động!"
"..." Tô Chiếu không nói gì, đơn giản là khó có thể tin, chịu mất mát trên tay Ngưu Hữu Đạo lớn như vậy, còn bị giết mấy trăm người, ấy vậy mà

cấp trên lại tính như thế, lại còn không cho người ta động vào Ngưu Hữu Đạo, đây là đạo lý gì?
Đúng lúc này, một đội nhân mã giơ cây đuốc từ phía trước xông vào, chính là nhân mã triều đình đến lục soát...
Sáng sớm, ven hồ, trên lá cây còn đọng vài gọt sương.
Trướng màn vừa mở, Hạo Chân đi ra tắm mình trong nắng sớm, hít một hơi thật sâu hương thơm cỏ xanh.
Thái giám Mộc Cửu chờ ở ngoài trướng hơi khom người: “Vương gia nén bi thương!”
Xa Bất Trì của Đại Khâu Môn, Tạ Phi Long của Huyền Binh Tông , Cao Tiệm Hậu của Thiên Hỏa Giáo, tất cả đều chắp tay yên lặng.

Chương 567: Mây Khói Tề Kinh

Chương 568: Mây Khói Tề Kinh
Nén bi thương? Người đang giang rộng hai cánh tay, ưỡn ngực đột nhiên ngẩn ra, chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía hắn, chờ đợi.
“Vương gia, nhận được thư nhà, báo tin Vương phi bị đâm ở vương phủ...” Mộc Cửu vẻ mặt trầm trọng, đem tin tức bất hạnh nói ra.
Nghe xong, Vân Hạo vốn dĩ nhu thuận dễ gần đột nhiên như thay đổi thành một người khác, mí mắt mở to, ánh mắt lộ ra hàn khí dáy đặc, có thể cảm giác được một luồng sát khí đến từ khắp nơi trên cơ thể, khí thế bức người!
Anh vương lúc này và Anh vương ngày thường mọi người nhìn thấy, tưởng như hai người khác biệt.
Hạo Chân hai má trắng bệch, mái mới nói ra một câu: “Ai làm?”
Mộc Cửu: "Hiện tại còn không rõ ràng lắm, bệ hạ tức giận, ở kinh thành dấy lên một trận gió tanh mưa máu tra rõ!"
Hạo Chân nói cười nhạt, quát một tiếng chói tai: "Chuẩn bị ngựa, hồi kinh!"
“Chậm đã!” Xa Bất Trì đột nhiên giơ tay lên ngăn cản: “Vương gia, ngài là phụng ý chỉ bệ hạ ra ngoài ban sai, mạo muội hồi kinh không thích hợp! Vương phi gặp nạn đương nhiên khiến ngài đau thương, nhưng Vương gia ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, chẳng lẽ hôm nay đem đổ sông đổ biển? Đây cũng không phải điều mà Vương phi muốn thấy, xin Vương gia suy nghĩ vì đại cục!"
Mộc Cửu khoát tay áo: "Xa tiên sinh, cái gì gọi là ẩn nhẫn? Ẩn nhẫn cũng phân ra lớn nhỏ, nhỏ thì người người có thể nhìn ra, ẩn nhẫn chân chính là làm cho mọi người không hề biết mình đang ẩn nhẫn. Nếu gặp phải chuyện như vậy, Vương gia không hề xung động một hồi, từ bệ hạ cho tới quần thần, sợ là đều có thể nhìn ra Vương gia là một người giỏi

ẩn nhẫn. Vương gia quyết định không sai, nên trở về, phạm chút lỗi cũng không sao, tuy rằng dễ bị người công kích, nhưng lúc này, bệ hạ sẽ khoan dung! Một Vương gia dễ phạm sai lầm mới là một Vương gia làm cho người ta yên tâm!"
Nghe được lời ấy, Xa Bất Trì hơi trầm ngâm.
Tạ Phi Long vuốt cằm nói: “Tổng quản nói có lý, ta cũng tán thành trở lại.”
Cao Tiệm Hậu cũng gật đầu: "Việc Ngưu Hữu Đạo nhờ cậy Vương gia đã xong xuôi, Tề Quốc địa vực rộng, việc thanh tra không mất một năm rưỡi thì hắn không xong, rời kinh thành một thời gian dài chưa chắc là chuyện tốt. Đây chính là chính cơ hội trở lại."
Mộc Cửu chắp tay trước mặt Hạo Chân, lập tức xoay người đi, phân phó người đi chuẩn bị ngựa.
Không bao lâu.
Doanh trướng đóng quân xuất phát, Hạo Cân dẫn đầu một đội nhân mã ầm ầm vội vàng rời đi...
Thanh Sơn quận, Mao Lư.
Cho tới nay sơn trang của Ngưu Hữu Đạo vẫn chưa có tên, Mao Lư là cái tên do Quản Phương Nghi đặt, có ý khinh miệt nơi nghèo khó này. Khinh bỉ thì khinh bỉ, nhưng mà vẫn phải thực đàng hoàng ở lại chỗ này, kỳ thực ở đây phần lớn thời gian đều tự do an nhàn, cũng không cần gặp dịp thì chơi, tiêu diêu tự tại.
Sau khi Ngưu Hữu Đạo nghĩ cái tên “Mao Lư” này không tệ, có thể dùng, thế là treo biển, hắn tự tay viết lên đó hai chữ “Mao Lư”.
Giữa các đình đài lầu các, có một con kim sí từ bên ngoài bay trở về, bay lượn quanh người Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Ngh.
Con kim sí này là do Hiểu Nguyệt các phái người đưa tới, đối phương đã tiếp nhận kiến nghị của Ngưu Hữu Đạo, đồng ý thiết lập đường dây liên lạc với Ngưu Hữu Đạo, khi có chuyện quan trọng có thể dùng con kim sí này để liên hệ. Đương nhiên bên này cũng tặng cho đối phương một lễ vật tương tự.
“Con này không cần đưa tới Ngũ Lương Sơn, để ở đây nuôi đi.” Ngưu Hữu Đạo đoạn tuyệt kiến nghị mà Đoạn Hổ đưa ra.

Nói đến Ngũ Lương Sơn, Công Tôn Bố đã tới rồi, còn mang theo tin tức Anh vương phi bị đâm, chuyện này đã dấy lên một trận phong ba ở Tề Kinh.
“Anh Vương phi bị đâm...” Ngưu Hữu Đạo nói thầm, có chút nghi hoặc, Anh vương Hạo Chân không ở kinh thành, vụ ám sát này rõ ràng là nhằm vào Vương phi.
Giết Vương phi có ích lợi gì? Là ai muốn giết Anh vương phi? Vấn đề này quanh quẩn một hồi trong đầu Ngưu Hữu Đạo.
Vũ lịch năm thứ hai mươi lăm, Tề Quốc Anh vương phi bị giết chết tại phủ, Tề Hoàng Hạo Vân Đồ nổi cơn thịnh nộ, huyết tẩy Tề Kinh, các quan viên vô tội, thương nhân, dân thường, còn có đông đảo tu sĩ đều bị liên lụy. Hàng trăm gia đình bị tịc thu tài sản, hàng nghìn người bị giết hại, hơn vạn người bị phạt sung quân nơi biên ải.
Có một số việc tuy rằng chưa tra rõ chân tướng nhưng ai cũng đừng hòng sống yên ổn.
Hiểu Nguyệt các cũng tổn thất trầm trọng, Tề Hoàng xuất thủ khí thế như sấm chớp, không kịp trở tay. Quân lện vừa được ban ra, tất cả các môn phái tu hành lớn nhỏ trong lãnh thổi nước Tề đều phải phối hợp, dẫn đến không ít cứ điểm của Hiểu Nguyệt các bị nhổ bỏ, không ít căn cứ cấp thấp gặp phải huyết tẩy. Chỉ sợ lúc này không ít người trong Hiểu Nguyệt Các đang nằm dưới sự giám thị của triều đình.
Là phúc thì không phải họa, là họa thì không thể tránh! Quá đáng sợ mà, Hiểu Nguyệt các cũng chỉ có thể tự an ủi như vậy, tuy rằng bị đả kích trầm trọng, tuy rằng tai họa ngầm bạo lộ cũng không phải là chuyện tốt, nhưng cũng không để lại hậu hoạn.
Một trận phong ba dần dần yên tĩnh cũng là chuyện mấy tháng sau.
Cửa hông hoàng cung, một chiếc xe ngựa đi ra, thỉnh thoảng truyền ra một trận tiếng ho khan.
Xe ngựa chạy trong kinh thành, rẽ năm rẽ bảy, đi vào một tòa viện.
Một người mặc áo choàng đen bước xuống xe, cởi chiếc mũ ra, chính là Thiệu bình Ba.
Thiệu Tam Tỉnh đi lên nghênh tiếp, cùng đi về nội viện.
Sau khi vào phòng cởi áo choàng ra, Thiệu Tam Tỉnh mới hỏi: “Đại công tử, có gặp Tề Hoàng không?”

Thiệu Bình Ba gật đầu: “Đã xong việc, mọi việc đều không có vấn đề gì, ngươi lập tức an bài người mua lương thực đi.”
"Thật tốt quá!" Thiệu Tam Tỉnh hưng phấn không thôi, đối vị đại công tử này có thể nói là tâm phục khẩu phục, lần trước ở Triệu Kinh đã làm xong việc của Triệu Hoàng Hải Vô Cực, lần này lại giải quyết chuyện của Hạo Vân Đồ. Ba vạn con chiến mã hoàn toàn có thể tiến quân thần tốc đến Bắc châu, tiết kiệm chi phí vận chuyển, chỉ cần ở Tề Quốc mua lương thực cho chiến mã thì không tốn bao nhiêu tiền.
Hắn chắp tay kính bái nói: "Tài năng của đại công tử, lão nô tâm phục khẩu phục."
Thiệu Bình Ba lại khoong cao hứng nổi, lạnh nhạt nói: “Quá khen, nói cho cùng, bọn họ có thể đáp ứng còn bởi vì nhìn trúng giá trị lợi dụng của Bắc châu, không hi vọng Bắc châu suy sụp nhanh như vậy, ta cũng chỉ thuận thế mà làm thôi, chưa nói tới bản lãnh gì, so với Ngưu Hữu Đạo buôn bán không cần vốn thì còn kém xa.”
Nếu hắn biết Ngưu Hữu Đạo không chỉ buôn bán không cần vốn mà vẫn kiếm lời, nếu biết Ngưu Hữu Đạo còn nhận tiền làm việc cho Thương Triêu Tông, sợ là hắn sẽ thổ huyết mất.
Thiệu Tam Tỉnh vội nói: “Cũng không nên nói như vậy, nếu đổi thành người khác chắc chắn sẽ không làm được, chí ít cũng không thể thuận lợi như vậy, bằng không việc gì đại công tử phải không quản đường xa ngàn dặm tự mình đến đây.”
“Khụ khụ!” Thiệu Bình Ba ho khan hai tiếng, khoát khoát tay áo, ý bảo không cần nói mấy lời nịnh nọt: “Có chuyện này ngươi cần chuẩn bị sớm, ta đã xin Hạo Vân Đồ cầu hôn, Hạo Vân Đồ cũng đáp ứng rồi.”
“Ách...” Thiệu Tam Tỉnh sửng sốt, vẻ mặt không hiểu: “Cầu hôn? Cầu hôn ai?”
Thiệu Bình Ba đi đến trước một tấm địa đồ, xem xét kỹ, sau đó bình tĩnh nói: “Anh vương Hạo Chân để tang thê tử, nhưng cũng không thể cứ như vậy mãi, nhất định sẽ có lúc tái giá, bởi vậy, mới cầu hôn cho Liễu nhi.”
“À!” Thiệu Tam Tỉnh lúc này mới thực sự ý thức được mục đích vị này giết chết Anh vương phi, thì ra là chuẩn bị cho tiểu thư: “Vậy... Vậy... Đại công tử, tiểu thư có đồng ý không?”

Thiệu Bình Ba: “Huynh trưởng như cha, hôn nhân đại sự của nữ nhi trong nhà tất nhiên do ta làm chủ.”
Thiệu Tam Tỉnh vẻ mặt đau khổ nói: “Đại công tử, việc này sợ là không thích hợp, tiểu thư đối với Đàm Diệu Hiển vẫn nhớ mãi không quên, tính tình tiểu thư ngài là biết rồi đấy, nếu thật sự phải gả tới Anh vương phủ, chỉ sợ chuyện tốt cũng phải biến thành chuyện xấu.”
Thiệu Bình Ba: “Tính tình Liễu nhi ta đương nhiên hiểu rõ hơn ngươi, nên làm như thế nào ta cũng biết rõ hơn ngươi, ngươi yên tâm, ta tự có biện pháp làm cho nó vui vẻ gả đi, cũng Anh vương phu xướng phụ tùy, ở chung hòa thuận.”

Chương 568: Hạo Chân Hẳn Nên Cảm Tạ Ta (1)

Chương 569: Hạo Chân Hẳn Nên Cảm Tạ Ta (1)
Thiệu Tam Tỉnh do dự nói: “Dù sao cũng là nữ nhi xuất giá, việc này có cần thương lượng một chút với lão gia hay không?”
Thiệu Bình Ba chậm rãi quay đầu lại nhìn hắn: "Thương lượng? Toàn bộ Thiệu gia chết hết ông ấy mới hài lòng phải không? Việc này ta đã nhận được sự ủng hộ của Đại Thiện Sơn, ông ấy không muốn đáp ứng cũng phải đáp ứng! Mấy vạn con chiến mã cứ như vậy ngang nhiên chuyển đến Bắc châu, xem Hàn quốc và Yến quốc là người mù người điếc sao? Động tĩnh như vậy vừa ra, Yến Hàn hai nước há có thể cho chúng ta cơ hội phát triển an toàn? Có thể hai nước không nhẫn nại được, sớm phát động tiến công đối với Bắc châu chúng ta, nếu vào lúc này Hạo Vân Đồ công bố tin tức đính hôn thì chẳng khác nào hai nước đánh vào mặt Tề quốc, có Hạo Vân Đồ hỗ trợ, Hải Vô Cực mới có thể không buồn phiền mà tỏ thái độ ủng hộ Bắc châu. Ngươi có biết đám hỏi lần này đối với Bắc châu chúng ta quan trọng thế nào hay không?"
Thiệu Tam Tỉnh buồn bã cúi đầu, đạo lý này hắn hiểu, nhưng nói như vậy, thật sự là có chút...
Thiệu Bình Ba nhìn thấu tâm tư của hắn, ho khan hai tiếng, lại chầm chậm nói: “Liễu nhi là muội muội ruột của ta, ta chỉ có một muội muội mà thôi, trước lúc lâm chung mẫu thân đã phó thác muội muội lại cho ta, ta sẽ không hại nó, ta làm tất cả cũng chỉ vì muốn tốt cho nó. Được rồi, việc này ta sẽ cho mọi người một lời giải thích thỏa đáng, ngươi không cần lo lắng, giúp ta thay đổi hình dạng, ta đi gặp Chiếu tỷ.” Dứt lời đi tới trước bàn trang điểm ngồi xuống.
...

Một hồi gió tanh mưa máu đi vào quá khứ, có Tây viện đại vương hậu thuẫn, Bạch Vân Gian vẫn như trước, vô cùng náo nhiệt.
Một chiếc xe ngựa dừng lại, mấy người chui ra, dẫn đầu là một thanh niên tóc nửa trắng đang dừng chân trước cửa Bạch Vân Gian ngẩng đầu nhìn bảng hiệu rồi mới đi vào, chính là Thiệu Bình Ba, có điều, trên mặt y đeo mặt nạ.
Tầm Miên đang đi lại trong tiền đường, thấy đám người Thiệu Bình Ba tiến đến, ánh mắt giật giật, lập tức tiến lên nhiệt tình chào mời, tự mình dẫn mấy người đi lên lầu.
Mọi người đều được sắp xếp, Tần Miên dẫn Thiệu Bình Ba vào một gian phòng, vội đóng cửa, sau đó đẩy ra một ngăn tủ, phía sau lộ ra một cánh cửa ngầm, đứng bên cạnh làm tư thế mời.
Hai người đi vào lối đi ngầm, ngăn tủ kéo lại, che lấp cánh cửa ngầm.
Lúc này Tô Chiếu cũng tâm hoảng ý loạn, Thiệu Bình Ba tới Tề Kinh vậy mà nàng lại không hề hay biết, đột nhiên nhận được tin tức Thiệu Bình Ba muốn đến Bạch Vân Gian dọa nàng kinh sợ một hồi, trách không được nghe nói Thiệu Bình Ba đã lâu không lộ diện tại Bắc châu, thì ra đã đến Tề Kinh.
Nhưng điều thực sự khiến nàng hoảng hốt chính là Viên Cương, nghe nói có khách đến, Viên Cương nhất quyết không chịu rời đi.
Nàng hết lời ngon ngọt, nhõng nhẽo lẫn cứng rắn đều không có tác dụng, Viên Cương không chịu đi, điều này nàng làm thế nào cho cho phải, trở mặt Viên Cương nàng cũng làm không được.
Viên cương ngồi im một bên uống trà.
Hắn ta đương nhiên sẽ không rời đi, làm Tô Chiếu thành như vậy, chẳng phải là muốn dò xét gì sao? Vừa vặn đụng phải, nhìn ra Tô Chiếu có chút kinh hoảng, hắn lập tức ý thưc được người tới đây có thể không bình thường, bởi vậy mới không chịu đi.
Hắn ta đưa ra một lý do khiến Tô Chiếu không còn lời nào để nói: “Có phải là cuộc họp riêng với Tây viện đại vương?”
Không đúng à? Đúng hay không phải để ta xem một chút.
“Ông chủ, Thiệu công tử tới...” Tần Miên dẫn Thiệu Bình Ba vào cửa, mới vừa bẩm báo một tiếng, kết quả nhìn thấy Viên Cương vẫn còn ở đó lại càng hoảng hốt.

Không khỏi nhìn về phía Tô Chiếu, không rõ vị này giở trò quỷ gì? Không rõ vị này sao vẫn còn không cho Viên Cương rời đi? Lại còn để cho Viên Cương an ổn ngồi đây uống trà? Đây là không sợ lớn chuyện hay là muốn khiêu khích Thiệu Bình Ba? Điên rồi sao?
Viên cương tuy rằng chưa từng gặp Thiệu Bình Ba, nhưng một tiếng "Thiệu công tử" với hắn ta mà nói, đã đủ khiến cho hắn ta cảnh giác, Tô Chiếu và Thiệu công tử quen biết? Rất dễ khiến cho người biết nội tình phải liên tưởng.
Tần Miên đến gần Tô Chiếu, ánh mắt trách cứ lẫn thăm dò.
Thiệ Bình Ba đi vào theo không phải người mù, cũng nhìn thấy Viên Cương đang ngồi ngay ngắn dùng trà trong phòng, có chút ngạc nhiên quan sát nam tử mặt đỏ này.
Lại nhanh chóng quét mắt nhìn qua căn phòng, đây là lần đầu tiên hắn tới nơi này, căn cứ vào bày biện trong phòng có thể đoán được đây chính là khuê phòng của Tô Chiếu.
Nam nhân có thể xuất hiện trong khuê phòng của Tô chiếu, hắn có chút kinh ngạc đối với thân phận của người này.
Thiệu Bình Ba hơi gật đầu với Viên Cương, rồi mới nhìn qua Tô Chiếu, cười nói: “Chiếu tỷ.”
Một tiếng “Chiếu tỷ” này khiến cho Viên Cương chậm rãi đứng lên, dường như xác nhận thân phận của đối phương, trong lòng giật mình không nhẹ. Người nọ vậy mà tới đây, người có thể làm cho đạo gia nói là nguy hiểm đủ để hắn ta đề cao cảnh giác.
Hắn ta có thể nhìn ra đối phương đeo mặt nạ để che giấu dáng vẻ thật.
Tô Chiếu cười có chút xấu hổ, nàng trước sau như một vẫn luôn gói Thiệu Bình Ba là “Bình Ba”, trước mặt Viên Cương mà gọi như vậy cũng không tốt, sợ là sẽ bại lộ thân phận của Thiệu Bình Ba.
Viên Cương đang ở đây, nàng gọi cái gì cũng không tiện, chỉ có thể nói với Viên Cương: “An tiên sinh, ta phải tiếp đãi khách, không tiễn.”
Ngụ ý là, ngươi cúng thấy đấy, đây không phải là Tây viện đại vương, ngươi có thể đi được chưa?
Lý do mượn cớ tan vỡ, trong lòng cũng có tính toán riêng, Viên Cương khẽ gật đầu: “Cáo từ!”
Thiệu Bình Ba cũng rất khách khí chắp tay đáp lễ.

Sau khi nhìn thấy Viên Cương rời đi, Tần Miên cũng chủ động lui xuống: “Chủ nhân, Thiệu công tử, các vị trò chuyện, ta vẫn còn một vài khách nhân đang đợi.”
"Làm phiền." Thiệu Bình Ba khách khí một tiếng.
Tần Miên đi ra ngoài, đóng cửa lại.
Lúc này Tô chiếu mới yên tâm, ánh mắt rơi vào trên tóc Thiệu Bình Ba, kinh nghi bất định nói: “Tóc ngươi sao lại trắng thành thế này?”
Chuyện thương tâm, Thiệu Bình Ba không muốn nói thêm, chỉ hỏi lại: “Nam tử mặt đỏ vừa rồi là?”
Tô Chiếu nói một câu: “Đối tượng bề trên.”
Thiệu Bình Ba nhàn nhạt “à” một tiếng.
Tô Chiếu vẻ mặt lúng túng, lại đang đối mặt y, hìn vào là biết không bình thường.
Nười như y, tư duy dị thường nhạy bén, một chút bất thường cũng có thể gây ra cảnh giác, ngay trước mặt y, dưới mi mắt y, chuyện gì cũng khó có thể giấu diếm được ánh mắt của y.
Có điều vẫn chưa nói thêm cái gì, y biết rõ, nếu đã có ý định giấu diếm, có hỏi cũng không có ý nghĩa gì.
Nhưng mà có một số việc cần phải nói rõ: “Nhóm chiến mã kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại rơi vào tay của Ngưu Hữu Đạo? Là bên ta xảy ra vấn đề hay là bên ngươi xảy ra vấn đề? Có phải ngươi để cho Ngưu Hữu Đạo nhận ra sự tồn tại của ngươi?” Liên tiếp đặt ra câu hỏi, chú ý phản ứng của đối phương.
Tô Chiếu cười khổ: "Ngươi hiểu lầm rồi, thuần túy chỉ là chuyện xảy ra ngoài ý muốn, là Hãm Âm Sơn Quỷ Mẫu phản bội, chẳng ai nghĩ tới Ngưu Hữu Đạo sẽ cùng quỷ mẫu cấu kết..." Nàng nói lại đại khái chuyện đã xảy ra.
Nghe nói ngay cả Hiểu Nguyệt các xuất thủ cũng bị Ngưu Hữu Đạo thoát được một kiếp, Thiệu Bình ba than thở: “Ta đã nói với ngươi, Ngưu Hữu Đạo hẳn là đã biết thân phận của Lệnh Hồ Thu, ngươi...” Y cũng không biết nên nói cái gì mới tốt, mọi chuyện đã xảy ra, có chỉ trích cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, chỉ có thể nói như vậy.
Ngược lại còn an ủi: “Nhưng mà cũng tốt, xảy ra chuyện như vậy, cấp trên của ngươi cũng sẽ không buông tha cho hắn, coi như bớt việc.”

Ai ngờ Tô Chiếu vẻ mặt khổ sở nói: “Ta không thể hiểu nổi thái độ của cấp trên.”
Thiệu Bình Ba cảnh giác nói: "Có ý gì?"
Tô Chiếu: "Cấp trên phát ra cảnh cáo, bất luận kẻ nào cũng không được động vào Ngưu Hữu Đạo, người trái lệnh giết!"
“Khụ khụ!” Thiệu Bình Ba sửng sốt một chút, chợt liên tục ho khan, khom người ho khan, sắc mặt cũng chuyển đỏ, lấy ra khăn tay trong tay áo, bụm miệng.

Chương 569: Hạo Chân Hẳn Nên Cảm Tạ Ta (2)

Chương 570: Hạo Chân Hẳn Nên Cảm Tạ Ta (2)
Tô Chiếu vội vàng bước lên phía trước giúp y điều dưỡng khí tức, đợi đến khi y thả khăn tay ra, nhìn thấy màu đỏ sẫm trên khăn tay mà phát hoảng, giật mình nói: “Ngươi xảy ra chuyện gì? Còn chưa khỏe sao?”
"Không có việc gì, không có việc gì." Thiệu Bình Ba khoát tay áo, đi tới bên ghế ngồi xuống, nhắm mắt tĩnh khí, gương mặt cũng căng thẳng.
Y cho rằng xảy ra chuyện như vậy Hiểu Nguyệt các sẽ không bỏ qua cho Ngưu Hữu Đạo, ai ngờ Hiểu Nguyệt các lại phát ra mệnh lệnh bảo vệ Ngưu Hữu Đạo.
Loại chuyện như vậy không hợp với lẽ thường, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ xảy ra, hắn tin tưởng phía sau chuyện này nhất định là Ngưu Hữu Đạo động tay động chân gì đó.
Mấu chốt là trên tay y không có quân bài để đối phó với Ngưu Hữu Đạo, Bắc châu và Nam châu có thể nói là nhất nam nhất bắc, ở giữa bị lãnh thổ yến quốc ngăn cách, muốn trực tiếp xuất binh đánh là không thể nào.
Mà y ở dưới tu hành cũng không có thế lực gì để đối phó Ngưu Hữu Đạo, ở một mức độ nào đó Đại Thiện Sơn có thể ức chế hắn vọng động, y còn tưởng rằng lần này Ngưu Hữu Đạo chọc tới Hiểu Nguyệt các thì rất khỏ thoát khỏi phiền toái, ai biết sự tình thay đổi quá nhanh, hơn nữa còn thay đổi triệt để như vậy.
Hiện tại ngay cả Hiểu Nguyệt các cũng buông tay, khiến y bị đả kích nghiêm trọng, rõ ràng cho thấy Ngưu Hữu Đạo và hiểu Nguyệt Các đã đạt thành ước định nào đó.
Ngưu Hữu Đạo ở tề Kinh liên tiếp giải trừ nguy cơ, chạy thoát khỏi truy sát của Hiểu Nguyệt các, cướp chiến mã của y, hiện tại lại giải quyết

xong chuyện của Hiểu Nguyệt các, mọi loại hành vi y đều không thể tưởng tượng nổi, chậm rãi mở hai mắt ra, ngửa mặt lên trời buông tiếng thở dài: “Người này quá nguy hiểm, quả thật là kình địch của Thiệu mỗ.”
Nói xong lời này, trong lòng lại có một tia bi thương, dưới tình huống thế lực của y không thể khống chế Ngưu Hữu Đạo, y phát hiện so với Ngưu Hữu Đạo, vốn dĩ mình sinh ra đã kém cỏi, y không phải người của giới tu hành, không có tiếng nói trong giới tu hành, không một ai muốn cùng y lui tới. Không giống Ngưu Hữu Đạo có thể mở rộng giao tiếp qua hai giới.
"Người này xác thực rất nguy hiểm." Tô Chiếu thần tình ngưng trọng gật đầu, biểu thị tán thành: "Nhưng mà ngươi cũng không nên quá lo lắng, chuyện chiến mã, cấp trên còn đang nghĩ biện pháp giúp ngươi, việc này dù sao cũng là do chúng ta làm lộ ra ngoài, hơn nữa thái độ cấp trên cũng một cửa ủng hộ ngươi."
"Chuyện chiến mã ta đã giải quyết rồi."
"Giải quyết rồi?"
“Ta tới Tề Kinh cũng là vì chuyện này, ta đã gặp Hạo Vân Đồ, hắn đồng ý để ta đưa ba vạn chiến mã xuất cảnh.”
“Vậy làm sao ngươi đưa về?”
“Ta cũng đã gặp qua Triệu Hoàng Hải Vô Cực, có Hải Vô Cực hỗ trợ, đã chọn lộ tuyến để ba vạn chiến mã đi qua nước Triệu một cách thông suốt.”
"..." Tô Chiếu không nói gì, cũng có thể nói là giật mình, giật mình vì khả năng của vị này, vô thanh vô tức liền giải quyết xong chuyện với triều đình hai nước, tốc độ cực nhanh.
Nàng rót chén trà đưa tới trước mặt hắn: "Lần này là chúng ta gây thêm phiền toái cho ngươi."
“Ngươi đã giúp ta quá nhiều.” Thiệu Bình Ba bưng trà làm dịu cơn ho, đặt chén trà xuống lại nói: “Còn có một việc cần ngươi giúp ta, Liễu nhi ở Tề Kinh không quen biết ai, ta chỗ này cũng không có thế lực nào giúp nàng, nàng về sau, dưới tình huống không có điều gì ảnh hưởng, ngươi tận lực hỗ trợ chiếu cố một chút...”
Tô Chiếu vô cùng kinh ngạc: "Liễu nhi cũng tới Tề Kinh?"

Thiệu Bình Ba lắc đầu: “Còn chưa, nhưng mà cũng sắp rồi, ta đã hương Hạo Vân Đồ cầu hôn, không bao lâu nữa Liễu nhi sẽ gả đến đây thôi.
Tô Chiếu kinh ngạc: "Ngươi muốn gả Liễu nhi làm phi tử cho Hạo Vân Đồ? Cái này... hậu cung của Hạo Vân Đồ giai lệ như mây, ngươi nói Liễu nhi làm sao chịu nổi?"
Thiệu Bình Ba bình tĩnh nói: "Ngươi hiểu lầm, là Hạo Chân, Hạo Chân tái giá!"
"..." Tô Chiếu nghẹn họng không nói gì, cấp trên coi như là ra sức ủng hộ vị này, sự tình không rõ nguyên do cũng nghĩ biện pháp giúp hắn làm, tổ chức trả giá lớn như vậy cũng không nói gì. Hiện tại rốt cuộc cũng hiểu được lí do vì sao vị này muốn giết chết Vương phi của Hạo Chân.
Chính là bởi vì hiểu mới nhịn không được có chút giận sôi nói: “Ngươi điên rồi sao, Hạo Vân Đồ không ngốc, Anh vương phi chân trước bị đâm, ngươi chân sau liền đem muội muội gả qua, chỉ sợ khó mà không nghi ngờ ngươi.”
Thiệu Bình Ba: “Ta là bởi vì con của hắn góa vợ mới cầu hôn, nếu hắn hoài nghi ta cũng không có cách gì khác. Một chút chứng cứ cũng không có, hoài nghi ta thì thế nào? Ngay cả khi biết mọi việc do ta chủ mưu thì làm sao? Ngươi yên tâm, thân là đế vương, chắc chắn sẽ không phân biệt thi phi đúng sai mà chỉ biết nhìn xem có lợi với hắn hay không, có thể nhắm một mắt mở một mắt mà bỏ qua cho chúng ta, ngươi lo lắng dư thừa rồi. Ngươi thấy kết qua rồi đấy, Hạo Vân Đồ đã đáp ứng hôn sự này.”
Tô Chiếu: “Hạo Chân thì sao?”
Thiệu Bình Ba: “Hạo Vân Đồ đã đáp ứng rồi, Hào Chân còn có thể cự tuyệt sao? Hắn dám cự tuyệt sao? So với những hoàng tử khác mà nói, hắn cũng không được Hạo Vân Đồ coi trọng, Hạo Vân Đồ là một vị vua kiệt xuất, có tài trí mưu lược, chỉ coi trọng nhi tử mình yêu thích hoặc có năng lực, Hạo Chân biểu hiện quá mức bình thường, vẫn luôn không lọt vào mắt Hạo Vân Đồ, từ thê tử được chỉ hôn cho Hạo Chân có thể nhìn ra, xuất thân tiểu lại, nhà mẹ đẻ không có chút thế lực nào. Hạo Vân Đồ căn bản không có chút trông cậy nào vào Hạo Chân, cũng không cho

Hạo Chân bất kỳ hi vọng nào, chỉ mong muốn hạo Chân an phận một chút.”
Tô Chiếu lắc đầu: “Ta không tin gươi gả Liễu nhi cho Hạo Chân là do hắn an phận?”
"An phận?" Thiệu Bình Ba ha hả lắc đầu: "Mộc Tú bị Lâm Phong tiêu diệt, Hạo Vân Đồ là vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất, thời trẻ trung khoẻ mạnh, hắn khiến toàn bộ tề quốc cúi đầu xưng thần, có thể hô phong hoán vũ. Trong đám nhi tử, ai có thể chịu đựng uy phong của hắn? Trong lúc các hoàng tử giằng co cạnh tranh, nói cho cùng, là tranh giành quyền lực trong tay Hạo Vân Đồ. Không biết rằng sư tử vương không đến tuổi già lực suy, thì sẽ không giao ra quyền lực."
“Chiếu tỷ, ngươi cho rằng Hạo Chân thực sự hiền lành sao? Đó là một người bất động thanh sắc gây dựng lực lượng, tiến có thể công, lùi có thể thủ, đây mới thực sự là người thông minh, hắn biết rõ bây giờ vẫn chưa phải thời gian phát lực. Vị phu nhân kia của Hạo Chân không thể giúp Hạo Chân bất cứ việc gì, Liễu nhi thì khác, sau lưng nàng có người ca ca này, cưới Liễu nhi, điều đó có nghĩa là hắn có thể can thiệp vào một số tình huống quan trọng, ở một mức độ nào đó còn có thể tác động đến Hạo Vân Đồ. Phu nhân hắn chết, Hạo Chân hắn nên cảm tạ ta, ta đã giúp hắn làm chuyện mà hắn không dám làm.”
Tô Chiếu âm thầm có cảm giác sợ hết hồn hết vía, nhè nhẹ cắn cắn môi: "Có chuyện chẳng biết có nên nói hay không."
Thiệu Bình Ba: "Cứ nói đừng ngại."
Tô Chiếu do dự một chút nói: "Có phải ngươi đã quên rồi không, Liễu nhi và Đàm Diệu Hiển hình như vẫn chưa kết thúc, gả cho Hạo Chân, Hạo Chân có thể hay không?"
Thiệu Bình Ba: “Ngươi quá lo lắng rồi, ta chỉ có một muội muội mà thôi, ta sẽ không bác đãi nàng, chỉ cần ta biểu hiện ra Liễu nhi có sức ảnh hưởng đối với ta, Hạo Chân nhất định sẽ đối xử tử tế với Liễu nhi. Nếu như còn một chút dấu vết nào ta cũng sẽ giải quyết một cách dễ dàng, ta sẽ nghĩ cách giúp Liễu nhi che giấu thật kỹ, sẽ không để cho Hạo Chân có khúc mắc gì.”
Tô Chiếu nhìn y, có chút không biết phải nói cái gì mới tốt.

Nếu nói là giết mẹ con Nguyễn thị vì có lý do bất đắc dĩ, là bị bức bách phải làm thế để giữ mạng thì nàng có thể hiểu được, nhưng hiện tại, nàng lại không muốn nghĩ tiếp nữa.
Nàng cũng không biết có phải vì mình theo An Thái Bình nên mới cảm thấy y có điều biến hóa, có mấy lời muốn nói lại thôi.
Nhưng cuối cũng vẫn không nhịn được mà hỏi: “Ngươi có cân nhắc cảm giác của Liễu nhi không? Chẳng lẽ muốn ép buộc nàng gả đi?”

Chương 570: Mục Tiêu Đã Xuất Phát

Chương 571: Mục Tiêu Đã Xuất Phát
Thiệu Bình Ba bình tĩnh nói: “Loại chuyện như thế này, nếu nàng không muốn ta sẽ không ép.”
Thực sự?” Tô Chiếu vẻ mặt không thể tin nổi.
Thiệu Bình Ba gật đầu, không muốn nhiều lời về chuyện này, tránh đi trọng tâm vấn đề: “Chuyện hôm nây nói, ngươi biết là được, đừng báo cho cấp trên biết.”
Tô Chiếu: "Ngươi lo lắng cái gì?"
Thiệu Bình Ba: "Hiểu Nguyệt các có thể cấu kết với Tây viện đại vương, đã nói lên Hiểu Nguyệt các đã tham gia vào sự vụ nội bộ hoàng tộc Tề quốc, ta không muốn Hạo Chân bên này dự định gây nên xung đột gì với Hiểu Nguyệt các."
Tô Chiếu: “Nguwoi muốn chúng ta bên này ám sát phu nhân Hạo Chân, càng làm cho muội muội gả cho Hạo Chân, bên này khó mà không suy nghĩ gì, trở lại chắc chắn cấp trên sẽ hỏi ta.”
Thiệu Bình Ba: “Có đầy đủ lý do để che đậy, ta cần đám hỏi này để gây áp lực với hai nước Hàn, Yến. Nói như vậy, bọn hon nhất định có thể hiểu. Chiếu tỷ, ta không tin Hiểu Nguyệt các nhưng ta tin ngươi, ta không hề giấu diếm ngươi bất cứ chuyện gì.” Nói xong bỗng nhiên đứng dậy, chậm rãi đi đến gần nàng, hai người đối diện.
Tô Chiếu trước đây đã từng làm như vậy nhưng lần này lại có chút không được tự nhiên, vô ý thức lui về phía sau, ai ngờ Thiệu Bình Ba lại cầm lấy tay nàng.
Tô Chiếu có điểm hoảng loạn, muốn rút tay nhưng mà nghĩ lại lời cấp trên dặn dò, An Thái Bình nói không cho phép nàng đề cập đến chuyện Bắc châu, chí ít phải duy trì mối quan hệ với Triệu Bình Ba.

Trải qua chuyện của An Thái Bình, nàng rót cuộc cũng nhìn ra, cấp trên đã sớm nhìn ra. Ngay cả khi Thiệu Bình Ba cuối cùng thành công cũng chưa chắc sẽ lấy nàng, nhưng đối với chuyện này, cấp trên vẫn nhắm một mắt mở một mắt.
Mà Thiệu Bình Ba cũng có thể đã sớm biết Hiểu Nguyệt các muốn lợi dụng hắn.
Hai bên đều mang ý xấu, nàng chỉ là quân cờ sở giữa mà thôi.
Rất nhiều chuyện, trước đây bị tình cảm với Thiệu Bình Ba che mắt không nhìn ra, có lẽ bị nói cho tỉnh mộng, hiện tại hiểu ra rất nhiều chuyện.
Sau khu cùng An Thái Bình ở một chỗ.
Nàng kỳ thực muốn rút người ra, nhưng điều này cũng không do nàng quyết định, nàng không dám làm loạn. Không nói cấp trên sẽ không bỏ qua cho An Thái Bình. Chỉ bằng một cửa ải giải dược khổ thần đan kia, An Thái Bình cũng không qua được.
Nàng đang do dự, Thiệu Bình Ba lại được một tấc lại muốn tiến một thước, giang hai cánh tay, một tay kéo nàng vào trong lòng.
Tô Chiếu giống như bị rắn cắn, đẩy mạnh y ra, nhanh chóng lui về phía sau mấy bước.
"..." Thiệu Bình Ba sửng sốt, trước kia là nàng chủ động ôm lấy y, mà y từ chối, ngày hôm nay hình như ngược lại.
Tô Chiếu cũng ý thức được điều đó, rất lúng túng nói: "Bình Ba, ở đây không thích hợp."
"Ngươi suy nghĩ nhiều, không sao hết." Thiệu Bình Ba lần thứ hai tiến lên, lại muốn ôm nàng.
Tô Chiếu nghiêng người tránh đi, đi vòng qua một cái bàn, cười nói: “Bình Ba, nơi này là thanh lâu.”
Thiệu Bình Ba đưa mắt nhìn nàng một cái, nở nụ cười, không miễn cưỡng nữa, lúc đó mới thôi.
Y cũng không tiện ở lại đây lâu, sau khi hai bên bàn bạc một hồi liền rời đi.
Ra khỏi Bạch Vân Gian, lên xe ngựa gỡ mặt nạ ra, sắc mặt của y hơi trầm xuống.

Trước đây, Tô Chiếu vẫn muốn cùng y “cùng một chỗ”, y còn chưa đáp ứng, trải qua chuyện chiến mã lần này, y đã nhận ra Tô Chiếu khác thường thường, lần này y mong muốn hoàn thành “chuyện tốt” giữa y và Tô Chiếu, sau đó tiếp tục trói chặt Tô Chiếu, nhưng mà Tô Chiếu lại thay đổi, trở nên bài xích hắn.
So với trước đây, điều này rất không bình thường.
Thấy sắc mặt hắn không ổn, Thiệu Tam thử hỏi: “Đại công tử, làm sao vậy?”
Thiệu bình Ba đưa tay vuốt tóc, hỏi: “Tóc của ta biến thành màu trắng, có phải rất khó nhìn?"
“...” Thiệu Tam nghẹn họng không nói gì, đại công tử trở nên nông cạn như thế từ lúc nào? Sau khi tỉnh hồn lại mới vội vàng đáp: “Tóc bạc há có thể ảnh hưởng đến phong độ của đại công tử, mấy phần tóc bạc lại làm tăng thêm sự tao nhã, sao lại nói xấu xí?”
Thiệu Bình Ba yên lặng một trận, lại nói: “Ngươi trở về bảo người của Đại Thiện Sơn điều tra một người, một hán tử cường tráng mặt đỏ.”
Thiệu Tam Tỉnh hồ nghi: “Hán tử mặt đỏ? Đại công tử, phạm vi này hơi lớn, ở đây cũng không phải địa bàn của chúng ta, có còn đầu mối nào khác không?”
Thiệu Bình Ba: “Một hán tử mặt đỏ có thể ra vào hậu viện Bạch Vân Gian, ta cũng chỉ biết những thứ này. Có điều, ta nghĩ hắn sẽ không chỉ đi mỗi lần này đâu, có thể phái người ôm cây đợi thỏ giám sát.”
“Vâng.” Thiệu Tam Tỉnh gật đầu, biểu thị đã nhớ kỹ.
Nhưng rong lòng hắn vẫn có điều nghi hoặc, kết hợp với chuyện Thiệu Bình Ba vừa hỏi về tóc, hắn mơ hồ có chút hoài nghi...
Hoàng cung đại nội, mặt hồ sóng biếc, trên thuyền rồng, Hạo Vân Đồ dựa vào lan can hóng gió.
Bộ Tầm lướt sóng bay đến, dừng lại trên bong thuyền, bước nhanh lên lầu, đi tới trước người Hạo Vân Đồ, sau khi hành lễ mới tiến lên bẩm báo: “Thiệu Bình Ba lén lút đến Bạch Vân Gian.”
Ánh mắt Hạo Vân Đồ hơi lộ ra vẻ biến hóa kỳ lạ, ha hả cười lạnh: “Xem ra việc con dâu ta bị đâm có liên quan đến Hiểu Nguyệt các.”
Bộ Tầm: “Vì việc hôn nhân của Anh vương?”

Hạo Vân Đồ khoát khoát tay: “Con dâu mới không thể muốn đổi ai thì đổi, đường đường là hoàng tử còn sợ không cưới được vợ sao? Bắc châu lại không thể loạn, Bắc châu cần đám hỏi lần này, trước hết ổn định Thiệu Bình Ba, ổn định Bắc châu, nặng nhẹ khắc biệt, vả lại sau này...”
Quán đậu hũ, nội viện, Viên Cương người trên trần truồng bị treo ngược ở trong sân, hay huynh đệ lấy sắt thép đánh bang bang.
Viên Phong bước nhanh tiến vào bên trong viện, phất phất tay với hai tên huynh đệ, ý bảo hai người lui ra.
Chân của Viên cương bị treo lên, cả người cũng treo ngược, vừa lộn nhào trên không một cái, hai chân đáp xuống đất, cả người đã vững vàng trên mặt đất, đi nhanh vào trong phòng, Viên Phong đi theo sau.
Hai ngườ đi vào đứng ở trước tấm bản đồ, Viên Phong chỉ vào một chỗ: “Người đi ra từ Bạch Vân Gian, sau khi ra ngoài đã đến một tòa nhà ở Tây thành, cách hoàng cung không tính là quá xa. Nghe nói chỗ này gần đây mới cho thuê.”
“Bảo các huynh đệ giám sát trên đường phố xung quanh, không cần có dị động, không nên bại lộ.” Viên Cương nhìn chằm chằm bản đồ mà nói.
Sau khi hắn rời khỏi Bạch Vân Gian vẫn chưa đi thuyền quay về quán đậu hũ mà giữa đường hạ thuyền, giả bộ hỏi chuyện buôn bán của quầy đậu hũ đầu đường, âm thầm đưa ra nhiệm vụ theo dõi.
Người của hắn tuy không nhiều lắm, nhưng ở trên đường phố trong kinh thành cũng hợp thành một mạng lưới, coi như cũng có tác dụng...
Sáng sớm mấy ngày sau, Viên Phong lần thứ hai vội vã chạy về hậu viện quán đậu hũ, lần thứ hai cùng Viên Cương đứng trước tấm bản đồ.
“Mục tiêu đã xuất phát, ngồi xe ngựa đi ra từ cửa Đông thành, hiện nay xem ra đi quan đạo, đã phái huynh đệ thay đổi quần áo theo dõi." Viên Phong chỉ vào bản đồ nói.
Viên Cương: "Đi quan đạo? Người này giả dối, xác nhận mục tiêu thật sự rời đi rồi sao?"
Viên Phong gật đầu: "Xác nhận, đã cho người đóng giả đưa món ăn tới cửa nghiệm chứng qua, trong viện trống không, chỉ có hạ nhân chủ cho thuê nhà phái tới đang dọn dẹp, những hạ nhân kia cũng nói họ vừa rời đi, tận mắt thấy một công tử tóc bạc lên xe."

Viên Cương nhìn chằm chằm bản đồ, ngón tay di chuyển dọc theo lộ tuyến, cuối dừng ở một vùng rừng núi, trầm giọng nói: "Lập tức thông tri người một quầy tập hợp!"
"Rõ!" Viên Phong cấp tốc chạy ra ngoài.
Rất nhanh, người của quán đậu hũ lục tục trở lại.
Đợi được thuộc hạ đến đông đủ, Viên Cương ở đây đã chuẩn bị một đống bọc đồ cùng kích cỡ, phát đồ xong, một đám người cấp tốc rời đi.
Phía bên ngoài viện, Nguyên Đại Hồ và Cốc Hữu Niên ngăn cản Viên Cương, Nguyên Đại Hồ cười hỏi: “Ông chủ, hôm nay còn tiến hành huấn luyện cưỡi ngựa sao?”
"Ừ!" Viên Cương ứng tiếng.
Hai người đang chuẩn bị cùng đi, ai ngờ Viên Cương lại bổ sung một câu: "Các ngươi ngày hôm nay không cần đi."
Nhìn Viên Cương đi nhanh, hai người sửng sốt , ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi một hồi.

Chương 571: Phục Kích

Chương 572: Phục Kích
Mà Viên Cương cũng có thể nói là không che giấu chút nào, dẫn hơn trăm người đi thẳng một đường ra ngoại thành, người ta nhìn thấy cũng chỉ đành ngoảnh đi.
Nhóm người ra khỏi thành, tìm được một trại huấn luyện ngựa thường xuyên cho thuê ngựa, thuê trên một trăm con tuấn mã, mộ đường vội vã ầm ầm rời đi.
Đến khi chạy vào chỗ sâu trong thảo nguyên, bọc đồ của hơn trăm người tập trung trên người năm mươi người, những người còn lại được Viên Hỏa và Ngưu sơn tiếp tục huấn luyện, dùng để che giấu tai mắt người khác, mà Viên Cương thì mang theo năm mươi người trên lưng đeo bao tiếp tục rong ruổi.
Suốt dọc đường tìm trại ngựa, Viên Cương chẳng hề che giấu chút gì, vẫn ngang nhiên gọi thẳng tên họ Hô Diên thay người đổi ngựa.
Gần nửa ngày sau, ở trên quan đạo, hắn ta đã đuổi kịp người huynh đệ đã thay đổi bộ mặt.
“Người đi theo quan đạo sao?” Viên Cương hỏi.
Huynh đệ quay về: “Đúng, ở phía trướcc không xa, Đại Dũng vẫn đang đi theo, nếu không phải là ở quan đạo người đến người đi bình thường, chúng ta thật sự không dám tiếp tục.
“Các ngươi tiếp tục làm việc của mình đi.” Sau khi nói xong, Viên Cương nhanh chóng lấy ra bản đồ, tìm được phương hướng và vị trí chỗ mình đang đứng, tra xét lộ tuyến một chút rồi mới thu lại bản đồ, nói với mọi người: “Đối phương có xe ngựa, không đi được nhanh, chúng ta đi đường tắt ở phía trước, đi!” Nói xong xoay ngựa, dẫn đầu đi xuống quan đạo.
Hơn mười con ngựa lập tức ầm ầm đuổi theo.

Ban đêm, vùng rừng núi, một lão đầu cưỡi ngựa vọt vào quan đạo trong núi rừng, trong miệng thỉnh thoảng “roét roét” như chim hót, nhìn trái nhìn phải.
“Roét… roét...” trong rừng đột nhiên có tiếng chim hót đáp lại.
Lão đầu tức khác xiết chặt dây cương, tìm chỗ dốc thoải xông tới, vẫn chạy tới chỗ sâu trong rừng núi, cột ngựa rồi chạy trở lại.
Chạy đến ven đường trong rừng nhìn xung quanh , một bụi cây cỏ giật giật, bụi cỏ chuyển động, Viên Cương trên mặt jthoa bùn, trên đầu dính cây cỏ lộ diện, hỏi: “Còn bao lâu mới đến?”
Lão đầu không phải ai khác, chính là Đại Dũng, Đại Dũng trả lời: “Tối đa còn khoảng một nén hương.”
Viên Cương nghiêng đầu ý bảo: “Chuẩn bị!”
Đại Dũng nhanh chóng sửa sang lại mặt đất, đạp lên bụi cỏ lui về phía sau, phía sau có người gọi một tiếng, hắn nhìn lại, chẳng biết từ đâu ném ra một cái bọc đồ.
Hắn một mặt nhận bọc đồ lui về phía sau, rút lui vào trong khe nói, mở bao bố ra nhìn thấy một đống đồ vật lỉnh kỉnh gì đó, hắn cấp tốc lấy ra tiến hành lắp ráp, động tác thành thạo, rất nhanh đã lắp thành một bộ cửu tử liên hoàn nỗ, sau đó cấp tốc tự mình ngụy trang.
Đúng như hắn nói, ước chừng nửa nén hương sau, hơn mười người ngựa che chở một chiếc xe ngựa theo quan đạo xông vào trong rừng.
Mắt thấy một nhóm đang phủ phục trên mặt đất, Viên Cương đột nhiên cố sức lôi kéo sợi dây bị vùi lấp dưới mặt đất.
“Ầm!”
Một tiếng nổ động trời vang lên, ánh lửa bạo phun, rừng rung núi chuyển, mặt đất quan đạo nổ lên tận trời, trực tiếp xé rách hai chiếc xe ngựa, trong nháy mắt, người ngã ngựa đổ.
Bùn đất, đá vụn bay loạn lên. Trong núi rừng, trái phải đều có người mai phục nghe tiếng vang làm hiệu, đám người nhảy ra, trên tay mỗi người đều bưng cửu tử liên hoàn nỗ bắn vù vù một trận, hai bên giáp công, gặp người là bắn.
Sóng xung kích cuồng bạo, con đường nhỏ giữa núi hoàn toàn ngập lụt, không ít người bị nổ đến mức máu thịt lẫn lộn, tay đứt chân lìa tán loạn khắp nơi, đại đa số chết ngay tại chỗ.

Lượng thuốc nổ không nhỏ, đều là lúc trước Viên Cương nghe theo yêu cầu của Ngưu Hữu Đạo, muốn chuẩn bị để để gây rối loạn Tề Kinh, nhưng không dùng được ở Tề Kinh mà lúc này toàn bộ được dùng ở đây, chỉ vì muốn một kích trí mạng với mục tiêu.
Khí nổ cuồng bạo, đất đá, chân cụt tay tàn, ngựa xe gỗ vụn, còn có cả máu tươi da thịt đều ầm ầm rơi xuống.
"A!" Người ngã trên mặt đất, có người ôm lấy bắp đùi cụt ngủn, máu chảy đầm đìa kêu lên.
Có người quay cuồng phát ra tiếng kêu thống khổ, rút đinh sắt trên người ra.
Viên Cương cho thêm rất nhiều kim loại mang tính sát thương, đinh sắt linh tinh gì đó vào thuốc nổ, cũng chỉ vì muốn gia tăng lực phá hoại cho một kích chí mạng với mục tiêu.
Ngay cả những nhân vật độ nguy hiểm nổi danh trong đạo gia, Viên Cương cũng động sát tâm, ra tay ngoan độc.
Đột kích, hơn nữa còn là tập kích bất ngờ khiến cho người ta không có chút thời gian nào để phản ứng lại, phần đông đều bị nổ cho người ngã ngựa đổ.
Trong làn sóng không khí bùng nổ, bị tạc chết ngay tại chỗ thì không nói, những người bị đánh bay ngã xuống đất choáng váng không kịp bò dậy, mặc kệ thương tích như thế nào, chỉ cần còn có thể nhúc nhích, hàng loạt tên đã phóng vèo vèo về phía họ.
Từ trên núi lục tục xuất hiện năm mươi chiếc nỏ chín nhánh liên hoàn, Viên Cương tập trung toàn bộ vào lần hành động này, lực bắn xuyên của những chiếc nỏ đặc chế đó, cung tên bình thường không thể so sánh được.
Có người run rẩy, vừa muốn bò dậy đã bị vô số mũi tên ghim chặt xuống đất.
Có người vừa mới lật mình lại, một cây đinh sắt đã “Phốc” một tiếng trực tiếp xuyên qua đầu, người đó trừng to mắt rồi ngã xuống.
Có hai người bỏ chiến mã, theo sóng xung kích phóng lên cao, những mũi tên cũng bay vèo vèo về phía hai người nọ, những người khác trên cơ bản đều đã ngã xuống ở lần đánh bất ngờ này.

Hai người bay lên cao cũng bị đột kích khác thường này nổ cho choáng váng, trong lúc lập tức phản ứng lại phóng lên cao đã cấp tốc thi triển pháp cương hộ thể, chống đỡ mưa tên bắn tới.
Từng cây châm sắt to cỡ chiếc đũa không giống như mũi tên bình thường, lực sát thương và lực công kích trong cự ly ngắn vô cùng mạnh, lại bị pháp cương hộ thể bên ngoài cơ thể hai người kìm lại, không đâm vào được, cũng không rơi xuống.
Tu sĩ nửa người đầy máu, đang ở trên không trung, mũi đột nhiên trào máu tươi, bị tên trên nỏ liên tiếp bắn tới sau đó công phá pháp cương hộ thể, kiếm trong tay khua loạn, tạo ra tiếng kim loại va vào nhau lách cách, tóe ra tia lửa, chặn được phía trước lại không thể kịp thời chặn phía sau, bị bắn thành cái sàng, rơi xuống.
Một tu sĩ khác lăng không, xoay người chui vào bên trong rừng rậm.
“Đuổi theo!” Viên Phong rống lên một tiếng, dẫn hai mươi “thích khách” trên mặt trát bùn, người cầm cỏ ở bên kia cùng xoay người chạy vào trong rừng.
Một đám người, kẻ nào cũng như sói hoang, không để ý tới địa thế và bụi gai cản trở, không muốn lãng phí chút thời gian nào, lập tức mang nỏ điên cuồng như sói nhảy vào rừng.
Tu sĩ kia bay trên ngọn cây, một đám người điên cuồng dưới mặt đất vừa đuổi vừa bắn. Một đám bắn, một đám tranh thủ chóng lắp tên, thay phiên nhau, không cho đối phương cơ hội thở dốc.
Một đám người điên cuồng đuổi theo không tha, một đường đuổi theo bắn giết, bình thường huấn luyện gian khổ, ở trong rừng rậm này thể hiện ra tố chất tương ứng.
Ngay trong lúc Viên Phong dẫn người đuổi giết, Viên Cương cầm Trảm Mã Đao tức giận bước ra, nhằm về phía tu sĩ rơi xuống mặt đất kia.
Trên người tu sĩ kia bị găm tên như nhím, miệng nôn ra máu nhưng vẫn vung kiếm giận dữ bổ ra một đường kiếm khí về phía Viên Cương.
Kiếm khí như một lưỡi dao gió vô hình, gào thét cắt qua không khí.
Viên Cương vung đao chém ngang, ầm một tiếng chấn vang, cậy mạnh cứng đối cứng chém bay kiếm khí kia.
Sóng xung kích bùng nổ, Viên Cương xé đống cây cỏ ngụy trang khoác trên người xuống dưới, thuận thế vung tay ra chém một đao.

Keng! Tu sĩ kia rút kiếm cứng rắn cản lại, kiếm trong tay bị đánh bay, mũi miệng hộc máu tươi, thân thể cắm đầy mũi tên run lên, lien tục lùi về phía sau.
Hai chân Viên Cương giẫm xuống đất lao tới, hai tay giữ đao chém ngang một nhát, chém ra một cơn mưa máu.
Tu sĩ kia lập tức bị cắt làm đôi ngã xuống đất, Viên Cương cũng không quay đầu lại, bước đi như bay, mang Trảm Mã Đao xông vào cánh rừng đối diện, như báo săn ầm ầm xuyên qua khu rừng, đi trong rừng mà như giẫm lên đất bằng, nhánh cây cản đường đều bị hắn ta trực tiếp chém bay.
Hắn ta sợ đám người Viên Phong gặp chuyện, vội vàng chạy tới.

Chương 572: Người Trần Mắt Thịt Có Sức Mạnh Siêu Nhiên

Chương 573: Người Trần Mắt Thịt Có Sức Mạnh Siêu Nhiên
Ở phía khác của khu rừng, hơn hai mươi người đã lao xuống triền núi, có mấy người lập tức bắn thêm vào tu sĩ bị chém đôi, nửa người trên còn nhúc nhích kia, vèo vèo mấy tên ghim đầu tu sĩ đó xuống đất.
Những người còn lại ra dấu tay với nhau, nhanh chóng tra xét hiện trường, gần như đều trao đổi bằng dấu tay, rất ít khi nói chuyện, phát hiện kẻ nào còn khả năng động dậy lập tức bắn vào đầu kẻ đó, không lưu tình chút nào.
Sau khi xác nhận không còn người sống, họ nhanh chóng xử lý chiến trường, tiến hành nhổ tên ở hiện trường, tên đã dùng phải cố gắng mang hết toàn bộ đi, không để dấu vết tác chiến đặc thù của bọn họ lại hiện trường.
Mà ở đầu vào và đầu ra của đoạn đường núi này có người trông chừng, đề phòng có người đi qua.
Viên Cương chạy vào rừng, nhanh chóng đuổi theo đám Viên Phong.
Bọn họ làm mất dấu người kia, đối phương bay trên tán cây, bọn họ truy kích trong rừng gặp phải hoàn cảnh xấu, không theo kịp.
Viên Cương chạy tới, hai bên không dùng ngôn ngữ trao đổi, Viên Phong ra dấu tay, chỉ về phương hướng kẻ địch bỏ trốn.
Viên Cương vèo một cái chạy qua bọn họ, nhanh như gió, đuổi theo phương hướng kẻ địch chạy trốn.
Viên Phong giơ tay, ngăn đám người đang truy kích lại, vỗ vỗ cung nỏ trong tay, chỉ về phía đường quay lại. Một đám đội viên khoác thảm cỏ không thấy rõ mặt trông như người rừng lập tức quay đầu lại nhặt mũi tên đã bắn ra, cố gắng xóa sạch dấu vết mình để lại…

Tu sĩ lao ra khỏi rừng, dừng ở thảo nguyên quay đầu nhìn lại, thấy không có người đuổi theo nữa, chắc là đám thích khách chạy dưới đất kia không thể đuổi theo mình được, chậm chạp chống kiếm lên mặt đất, há miệng thở hổn hển, nhìn thấy trên người mình dính đầy máu.
Cũng không phải bị thương trong lúc đuổi giết, mấy mũi tên kia vẫn chưa tổn thương được đến hắn, mà là vụ nổ đột ngột không có dấu hiệu báo trước kia khiến hắn bị thương nặng, lúc đó quá bất ngờ, hắn gần như không kịp thi pháp chống đỡ, cứng rắn dùng máu thịt chống lại vụ nổ bạo tạc dữ dội kia mà còn sống đã coi như may mắn lắm rồi.
Hai tai đến bây giờ vẫn còn ong ong.
Một mắt mơ hồ, không nhìn rõ mọi thứ, vươn tay lên sờ con mắt kia, phát hiện trong mắt có vật lạ, nhịn đau rút ra, ngay cả nhãn cầu trong hốc mắt cũng bị rút ra, nhìn qua, là một cái đinh.
Hắn có thể cảm nhận được, đột kích không phải là tu sĩ gì cả, trong lòng bi ai không thể hình dung, vậy mà mình lại gục trong tay một đám phàm phu tục tử.
Hắn ném cái đinh đi, tay đặt trên nhãn cầu lòi ra ngoài hốc mắt, lại chịu đựng đau đớn giật con mắt đã hỏng kia xuống ném đi.
Sau đó ưỡn ngực thi pháp, trên người phốc phốc tiếng máu bắn ra, mấy chục vật lạ trong vụ nổ găm vào cơ thể bị hắn mạnh mẽ thi pháp bức ra, bắn lên trên cỏ.
Hắn vừa mới thi pháp che lại miệng vết thương to nhỏ trên người, phía sau đã vang lên tiếng động lạ, hắn nhìn lại, chỉ thấy một tên đàn ông cao lớn mặt trát bùn, trên tay cầm Trảm Mã Đao chạy khỏi khu rừng, vác đao chạy nhanh về phía hắn.
Hắn vừa sợ vừa giận, sợ là thân mình bị thương nặng, giận là đám phàm phu tục tử kia dám một mình đuổi giết tu sĩ là hắn.
Một người thì hắn không sợ, hắn chỉ sợ đám người lợi dụng nỏ mạnh đặc thù kia lại đuổi theo, thân thể hắn bị thương nặng, sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, lúc này không thể kéo dài, không nói hai lời, lắc mình đứng dậy, lao sâu vào trong thảo nguyên.
Người tới không phải ai khác, chính là Viên Cương, thấy đối phương chạy, lập tức dùng tốc độ cao nhất điên cuồng chạy, cây cỏ trên mặt đất bị gạt sang hai bên, mặc hắn ta tàn phá.

Trên thảo nguyên bằng phẳng này không có trở ngại gì, tốc độ chạy càng cuồng dã.
Tu sĩ ở phía trước bay lên rơi xuống lại bay lên, Viên Cương đuổi theo sau, đề đao điên cuồng truy đuổi.
Cảm giác kia như cóc đòi ăn thịt thiên nga, đuổi theo không bỏ, hoặc như một con báo săn điên cuồng rong ruổi trên thảo nguyên, đuổi theo một con chim sợ cành cong.
Tu sĩ thỉnh thoảng quay đầu lại liếc nhìn một cái, càng nhìn tâm càng hoảng, hắn muốn hỏi một câu, kẻ này có phải là người không thế?
Cho tới giờ, hắn chưa từng thấy người nào chỉ dựa vào hai châm mà chạy nhanh như vậy, cũng không biết hôm nay mình gặp xui xẻo thế nào, vậy mà gặp phải mấy chục tên người phàm dám khai chiến với tu sĩ, lại còn chủ động tấn công, bây giờ còn bị một kẻ điên kỳ quái như vậy đuổi theo không bỏ.
Vấn đề quan trọng nhất là, chẳng những hắn bị trọng thương, trên người còn có nhiều miệng vết thương cần thi pháp áp chế như vậy, hắn không có khả năng điểm quá nhiều huyệt vị ảnh hưởng tới thi triển pháp lực, đồng thời lại kéo theo thân thể trọng thương thi pháp phi hành, pháp lực tiêu hao nhanh chóng.
Một chạy một đuổi, khoảng thời gian bay lên hạ xuống của người chạy trốn càng ngày càng ngắn, tốc độ của người đuổi theo không bỏ vẫn chưa từng chậm lại.
Tu sĩ chỉ mong có thể trốn thoát đang lo lắng đề phòng, chưa bao giờ hắn gặp người phàm nào như vậy, có thể chạy với tốc độ nhanh như thế không giảm không nói, dường như còn vĩnh viễn không biết mệt mỏi, thể lực này còn là người sao?
Hai người giằng co một lát, thân thể của tu sĩ thật sự không thể chịu được, thấy Viên Cương vẫn luôn một mình đuổi theo, không thấy những người khác ở phía xa, ngay lúc rơi xuống đất đột nhiên xoay người, quay lại đánh về phía Viên Cương đang đuổi theo.
Một kẻ chạy nhanh tới, một cái phi nhanh lại, hai người lập tức va chạm thẳng mặt.
Tu sĩ lăng không xuất kiếm, bổ ra một đường kiếm khí sắc bén.

Viên Cương đột nhiên nhún người nhảy lên, động tác nhanh chóng, lướt qua kiếm khí sắc bẹn nọ, lực nhảy kinh người, nhảy một cái lên cao ba trượng, hai tay vác đao bổ mạnh về phía đối phương.
Ầm! Mặt đất bị kiếm khí rạch một đường, cỏ cây bùn đất bay tán loạn, Hai người trên không trung lập tức va chạm nhau.
Không ngờ đối phương có thể nhảy cao đến vậy, tu sĩ hoảng sợ, vội vàng vung kiếm ngăn thanh đao đang phá gió gầm gừ bổ tới nọ.
Keng! Chấn vang.
Một lực mạnh kinh khủng truyền từ thân kiếm tới, khí lực này đúng là mạnh đến kinh người, phải biết hắn chính là tu sĩ Kim Đan, tuy hiện tại hắn đang bị trọng thương, nhưng một đao đánh bay kiếm trong tay mình vẫn dọa hắn hồn bay phách tán, không biết mình gặp phải quái thai dạng gì, lần đầu tiên thấy người phàm mạnh như vậy, đây vẫn còn là người thường sao?
Kiếm trong tay bay mất, cánh tay run lên, miệng vết thương trên người không áp chế được, nhất thời đổ máu, người cũng run rẩy ngã xuống mặt đất.
Đao trong tay Viên Cương cũng không tốt hơn bao nhiêu, Trảm Mã Đao bị kiếm của đối phương chặt đứt, chất lượng của thanh Trảm Mã Đao này rõ ràng kém xa thanh kiếm trong tay tu sĩ.
Tu sĩ bị đánh ngã xuống, nhẹ nhàng bay bay rơi xuống đất.
Viên Cương bị đánh văng, ngược lại chạm đất trước, hai chân vừa rơi xuống đất, quay cuồng một lát, hai chân giẫm xuống, lại điên cuồng nhào về hướng đối phương rơi xuống.
Tu sĩ bay xuống, mũi có vết máu chảy ra, người còn chưa rơi xuống đất, thấy Viên Cương lại liều chết xông tới, hai tay mở ra, dung toàn hộ tu vi cả người, song chưởng đánh ra hai khối khí cầu vô hình, giáp công trái phải, điên cuồng bay về phía Viên Cương nổ tung.
Cả người Viên Cương bị đánh bay xuống đất, hai tay giao nhau bảo vệ đầu, cả người như bị pháo bắn, lấy máu thịt cứng rắn chống đỡ quả cầu vô hình từ không khí.
Oành! Oành!
Hai quả cầu không khí kia nổ tung, quần áo trên người Viên Cương rách tung tóe bay tán loạn, lộ ra thân thể đỏ au khỏe mạnh, dây lưng cũng

banh mở.
Luồng khí đánh tới nhổ tận gốc đám cỏ trong phạm vi mấy trượng xung quanh, mặt đất như gợn sóng lan ra bốn phía.
Thế xông tới chậm lại, Viên Cương rơi xuống đất lại nhảy lên.
Cảnh tượng trước mắt cũng dọa tim gan tu sĩ run lên, quái vật nào vậy?
Không né không tránh, lấy máu thịt ra cứng rắn nghênh đỡ một kích mà mình dung hết toàn lực tu vi đánh ra?
Hắn biết trước mắt tu vi của mình bị hao tổn nghiêm trọng, nhưng dùng da thịt đỡ một kích của hắn cũng khoa trương quá rồi đi, thân thể của quái thai này mạnh tới cỡ nào chứ?

Chương 573: Đi, Chúng Ta Bắt Gian!

Chương 574: Đi, Chúng Ta Bắt Gian!
Cũng không để hắn nghĩ nhiều, Viên Cương đã nhào tới trước mặt hắn, thừa dịp chân hắn chưa chạm đất, cầm theo nửa thanh Trảm Mã Đao nhảy dựng lên điên cuồng chém một đao vào đầu.
Tu sĩ nhanh chóng ra tay, hai tay kiẹp lấy chuôi đao hắn ta bổ xuống, hai chân ầm ầm chạm đất, dưới trọng áp, giống như cọc gỗ, oành! Hai chân trực tiếp đâm xuống đất, mặt đất bị lún xuống.
Ầm! Viên Cương thuận thế đánh tới, nghiêng người một cái thúc khuỷu tay vào giữa ngực tu sĩ.
“Phốc!” Tu sĩ ngửa mặt lên trời phun ra một đống máu, có thể nghe thấy tiếng xương ngực cạch cạch gãy giòn vang, một thân tu vi không thể đỡ được đòn đánh nặng nề cuồng bạo này, cả người bay xa mấy trượng, đập xuống đất quay cuồng.
Viên Cương thu cánh tay, tóc dài tung bay theo gió, thân thể to lớn như tạc từ đá, cầm thanh đao gãy trong tay, mặt không chút thay đổi chậm rãi bước từng bước qua.
Tu sĩ chân mềm nhũn lảo đảo bò lên, lật người ngã xuống đất, cuối cùng lại giãy dụa bò lên, máu tươi trên mũi trên miệng tí tách rơi xuống, xoay người lảo đảo đi tới, một tay ôm ngực, ngay cả đi cũng không đi nổi vẫn còn muốn chạy trốn.
Đột nhiên chân sau bị người đá một cái, hai chân mềm nhũn, phịch một tiếng quỳ xuống đất, muốn đứng lên lại, lưỡi của nửa thanh đao đã gác ngang cổ hắn.
Viên Cương đặt đao dưới cằm hắn chậm rãi chuyển tới phía trước, từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống.
Tu sĩ chậm rãi ngẩng đầu, người trước mặt cao lớn, tóc dài tung bay theo gió, giống như chiến sĩ viễn cổ, hắn lộ ra vẻ mặt cười thảm, hỏi:

“Ngươi… Ngươi là kẻ nào?”
Viên Cương lạnh lùng nói: “Thiệu Bình Ba ở đâu? Nói ra, ta tha cho ngươi một mạng!”
Lúc trước ra tay đột kích, hắn ta đã phát hiện không đúng, hộ tống xe ngựa hình như chỉ có hai tu sĩ, những ngừoi khác dường như đều là võ sĩ bình thường, vừa giáp mặt đã không có lực đánh trả bên này. Điều này cực kỳ không bình thường, Thiệu Bình Ba có thể nói đường đường là nhân vật số một Bắc Châu, đến nơi như này, bên cạnh sao có thể chỉ có hai tu sĩ bảo vệ?
Hắn lập tức ý thức được có lẽ mình đã vồ hụt, trúng kế ve sầu lột xác của người ta.
Tu sĩ ha ha cười thảm nói: “Thiệu Bình Ba đi từ mấy ngày trước rồi.”
Viên Cương: “Ta hỏi ngươi người đang ở đâu?”
Tu sĩ thở ra, lắc đầu: “Từ khi đến nước Tề, hành tung của y lúc nào cũng biến hóa, người biết rõ nhất chỉ có bản thân y, những người khác ai cũng không biết. Ta cũng vậy, hôm nay trước khi xuất phát ta mới biết y đã đi trước rồi, ta thật sự không biết y ở đâu. Người anh em, ta và ngươi không thù không oán, ở đây ta còn chút tiền, ngươi cầm đi, giơ cao đánh khẽ thả cho ta một con ngựa được không?” Hắn đưa tay lấy từ trong tay áo ra mấy tờ tiền bên trên ghi giá trị không nhỏ.
Viên Cương vươn tay, một tay cầm tiền trong tay hắn, chỉ nhàn nhạt liếc qua, lại lạnh lùng nhìn tu sĩ trước mắt.
Hầu kết tu sĩ chuyển động, nói: “Người anh em, nếu ngươi cảm thấy không đủ, ta còn gửi chút tiền ở tiễn trang, chúng ta bàn bạc thỏa hiệp một chút, được không?”
Đao buông lỏng khỏi cổ hắn, Viên Cương thả hắn đi.
Tu sĩ quay đầu lại nhìn, thấy hắn thật sự đi rồi, tay chống lên trên mặt đất, cố sức bò dậy.
Viên Cương cất bước đi, cách người phía sau được một khoảng, bỗng nhiên cong mũi chân, nửa thanh đao trên mặt đất bay lên.
Keng! Âm thanh tiếng kim loại chói tai vang lên quanh quẩn.
Viên Cương xoay người vung tay ném đao, đánh bay nửa thanh đao bay lên kia.

Nửa thanh đao hóa thành một tia sáng, như sao bang bay tới phía sau lưng tu sĩ vừa đứng lên kia, lại phốc một tiếng, một chùm máu tươi bắn ra từ trước ngực tu sĩ nọ.
Tu sĩ trừng to mắt, quỳ xuống đất, gục trên cỏ, run rẩy.
Viên Cương cũng không quay đầu lại, cầm theo nửa thanh Trảm Mã Đao bước nhanh rời đi, ánh chiều tà chiếu rọi, hình dáng cơ ngực rõ ràng lại phiếm vàng sáng bóng, tóc dài đen mượt óng ánh, tung bay theo hướng cỏ xanh dưới đất gợn sóng.
Dần dần, hắn ta càng chạy càng nhanh, bắt đầu sải chân, giống như một con báo săn rong ruổi.
Gió thổi cỏ lay, lại không che giấu hắn được một đường đã trúng tên, theo dấu vết này, trở về theo con đường đó dưới trời chiều.
Hắn chạy về tới ngọn núi kia, đi vào trong rừng, khi tới gần quan đạo, chạm mặt với đám người Viên Phong.
Viên Phong thấy trên người hắn ta không có quần áo, ngay cả đao trong tay cũng chỉ còn lại nửa thanh, tiến lên hỏi: “Ngài không sao chứ?”
Viên Cương đập đống tiền giấy không buông ra trên tay vào ngực hắn.
Viên Phong đưa hai tay ôm đống tiền giấy trước ngực.
Viên Cương hỏi: “Có mục tiêu không?”
Viên Phong quay đầu lại bảo một người cầm một mớ tóc giả nửa trắng qua, nói: “Bên trong xe, lúc tìm mục tiêu thì thấy, là giả.”
Viên Cương: “Thu dọn xong hiện trường chưa?”
Viên Phong: “Chỉ có thể xử lý đơn giản, dấu vết vụ nổ rất rõ ràng, trong khoảng thời gian ngắn không thể hoàn toàn phục hồi lại nguyên dạng.”
Viên Cương lập tức sải chân chạy, một đám người cũng lập tức chạy theo.
Viên Cương chạy tới quan đạo trên sườn núi nhìn, đúng là đã xử lý đơn giản, dấu vết đất mới nổ ra cũng thật sự không nhất thời không xử lý sạch sẽ được.
Một đám người đi theo Viên Cương nhảy xuống triền núi, qua quan đạo, chạy vào sâu trong khu rừng bên kia núi.
Mọi người dừng lại ở một dòng suối, rửa mặt qua loa một chút, sau đó mang đám ngựa đã che giấu ra, xoay người lên ngựa, chạy ra khỏi rừng, một đường vang lên tiếng vó cộp cộp…

Trời chiều trên biển tuyệt đẹp, trên một chiếc thuyền lớn, Thiệu Bình Ba đứng ở đầu thuyền đón gí, tuy bạc nửa đầu nhưng vẫn ngọc thụ lâm phong như cũ, ánh mắt bình tĩnh thâm thúy, áo choàng phía sau tung bay phần phật.
Một con chim cánh vàng rạch ngang bầu trời bay tới, chỉ chốc lát sau, Thiệu Tam Tỉnh cầm trênn tay một phong thư mật đi tới, bẩm báo: "Đại công tử, tra ra hán tử mặt đỏ kia rồi. Tên hắn ta là An Thái Bình, chính là ông chủ quan đậu hũ lần trước chúng ta từng ăn thử, mở một quán đậu hũ, nghe nói là góp vốn buôn bán với Hô Diên Uy, con trai của Hô Diên Vô Hận. An Thái Bình này vốn là quân lính biên cương nước Tề, nghe nói bị quan trên vu oan, thiếu chút nữa bị giết người diệt khẩu…" Hắn nói qua về lai lịch của An Thái Bình.
Thiệu Bình Ba: "Một kẻ bán đồ ăn sao có thể ra vào bên trong Bạch Vân, hơn nữa còn là khuyê phòng của Chiếu tỷ?"
Thiệu Tam Tỉnh cười khổ: "Cái này không biết được, tình huống cụ thể, sợ vẫn phải hỏi Tô tiểu thư thôi.
Sau khi im lặng một lát, Thiệu Bình Ba hỏi: "Vậy người trên đường kia còn chưa có tin tức gì à?"
Thiệu Tam Tỉnh: "Đã vài ngày không có tin tức đáp lại."
"Không bình thường, chắc là đã xảy ra chuyện, xem ra thật sự có người ra tay với ta, Ai muốn động vào ta? Tin tức ta tới đây giữ bí mật cực kín, tất cả mọi ngừoi che giấu thân phận, người biết tin không nhiều, ra vào hoàng cung nước Tề cũng che giấu, lúc gặp mặt Hạo Vân Đồ, bên cạnh ông ta chẳng qua cũng chỉ có đại nội tổng quản Bộ Tầm. Hảo Vân Đồ trước mắt không muốn ta gặp chuyện, tin tức ta tới chắc hẳn ông ta sẽ không tiết lộ ra ngoài. Việc này đúng là kỳ quái…" Thiệu Bình Ba lẩm bẩm một phen, khẽ khép hờ mắt, bỗng hỏi: "Quán đậu hũ kia của An Thái Bình mở bao lâu rồi?"
Thiệu Tam Tỉnh giật mình một cái, nhớ lại, đáp: "Theo tin tức của thám tử nghe ngóng được, sau khi hắn ta tới kinh thành được miễn tội liền mở quán đậu hũ kia, chắc là thời gian hơn nửa năm?"
"Hơn nửa năm… Hơn nửa năm… Chắc là không chênh lệch lắm với thời gian Ngưu Hữu Đạo tới Tề Kinh, thời gian mới chỉ hơn nửa năm mà đã có thể ra vào khuê phòng Chiếu tỷ, không tầm thường…" Thiệu Bình

Ba thầm nói, chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía mặt trời lặn trên biển, tâm tư dường như đặt trên việc thưởng thức cảnh đẹp, miệng lại thong thả nói: “Bảo người vẽ chân dung An Thái Bình, gửi tới Bắc Châu, để Lục Thánh xem có quen biết gì không.”

“Vâng!” Thiệu Tam Tỉnh nhận lệnh.

Thiệu Bình Ba lại nói them một câu: “Không đi đường biển, mau chóng cập bờ, đi đường bộ, phá thuyền, trên thuyền không để lại người sống.”

“…” Thiệu Tam Tỉnh ngây người, nhìn về phía bờ biển, nhắc nhở: “Đại công tửu, bây giờ cập bờ đi đường bộ về chỉ sợ phải vượt qua sa mạc ở nước Tề và nước Triệu, đường đó không dễ đi.”

Chương 574: Bại Lộ

Chương 575: Bại Lộ
“Qua sa mạc thì cứ qua sa mạc, để đám người của Đại Thiện Sơn vất vả một chút.”
Quán đậu hũ, trong rừng cây nhỏ ở nội viện, có treo dây thừng bình thường dùng để huấn luyện “đám tiểu nhị”.
Hô Diên Uy an vị trên một sợi dây thừng ở đó, đong đưa, cứ như ngồi trên xích đu.
Viên Cương đi vào, thấy dáng vẻ buồn bực không vui của hắn ta, tiến tới hỏi: “Gần đây ngươi cứ uể oải sao vậy.”
Hô Diên Uy than thở: “Mệt chết, làm việc ở Bát Kinh. Về sau sợ là càng không có cơ hội nào, chắc là không bao lâu nữa ta sẽ bị điều đi làm tùy quân của kiêu kỵ quân, không dễ gì trở lại kinh thành. Có điều đi cũng tốt, trong nhà có một con hổ cái, người ta là tu sĩ, ta đánh không lại người ta, cũng không có ai nói thay ta được lời nào, đúng là thiệt thòi, không thể nào yên bình qua ngày được, ta chẳng muốn ở lại kinh thành phồn hoa nữa, cứ coi như đi tị nạn.”
Viên Cương cầm lấy sợi dây thừng, kéo kéo, dường như đang thử độ bền, hỏi lại: “Bên ngoài đồn ầm lên, nói Anh Vương muốn tái giá, cưới con gái Thiệu Đăng Vân ở Bắc Châu nước Hàn, là thật à?”
“Ừ, thật.” Hô Diên Uy gật đầu, bông cười ha hả tự giễu: “Chúng ta ốc còn không mang nổi mình ốc, còn đi quan tâm người khác nữa à?”
Ngoài quán đậu hũ, một chiếc xe ngựa đi tới, dừng lại ven đường, một cô gái chờ sẵn ở đó nhanh chóng chui vào bên trong xe ngựa.
Bên trong xe, Hạo Thanh Thanh giả trang thành một phụ nhân cầm kiếm trong tay ngồi ngay ngắn.
Sau khi cô gái đi vào lập tức bẩm báo: “Công chúa, xác nhận, Tam gia lại tới quán đậu hũ này.”

Roẹt! Thanh kiếm trong tay Hạo Thanh Thanh đột nhiên rút ra một nửa, nàng ta cười lạnh nói: “Tính tình tên kia ta còn không rõ à? Quán đậu hũ có thể hấp dẫn hắn mới là lạ, trong quán đậu hũ này chắc chắn có giấu nữ nhân, đi, chúng ta bắt gian!” Kiếm lại đút trở về.
Cô gái nhất thời luống cuống, vội vàng đưa tay ngăn nàng ta lại: “Công chúa, ngài không thể làm loạn được!”
“Làm loạn? Ha ha, đừng để ta bắt được, nếu dám trộm léng phéng với nữ nhân sau lưng ta, ta thiến hắn đưa vào cung làm thái giám! Tránh ra!” Họa Thanh Thanh đẩy cô gái ra, trực tiếp chui ra khỏi xe ngựa nhảy xuống.
Hộ vệ đi theo bên ngoài xe ngựa lập tức đuổi kịp.
Cô gái nhảy theo xuống xe ngựa, vẻ mặt sốt sắng, vội vàng không nói lên lời.
Mà khu vực xung quanh quán đậu hũ đều bị Hô Diên Uy mua hết, toàn bộ dùng cho quán đậu hũ, ở giữa có một ngõ nhỏ đi vào khu vực này, có người trông coi.
“Quý khách, xin hỏi ngài tìm ai?” Người trông coi cản lại.
Rầm! Hạo Thanh Thanh không trả lời, nhấc chân lên đạp một cái, đá bay ra ngoài…
Trong rừng cây nhỏ nội viên có trưng một cây Trảm Mã Đao, đao là Hô Diên Uy làm giúp hắn ta, cũng là hắn ta bảo Hô Diên Uy làm giúp.
Lần trước sau khi đao gãy, hắn ta đã muốn có một thanh đao tốt, lần này Hô Diên Uy tới đây cũng là thuận tiện tặng đao.
Thanh Trảm Mã Đao này nhìn không giống bình thường, phong cách cổ xưa, cầm lên nặng tay, phỏng chừng nặng gấp ba lần thanh đao cũ hắn ta dùng.
Sống đao rộng hơn một chút, sống đao là ba con hổ thân thể thon dài đầu đuôi nối nhau, một con leo lên há miệng gào rống, một con mở bốn chân ra chạy, con còn lại ở gần chuôi đao là một con ngọa hổ, dường như đang ngủ say.
Theo cách nói của Hô Diên Uy, đao này tên là “Tam Hống Đao”, nếu lực chém ra đủ mạnh có thể phát ra tiếng như hổ rống, căn cứ vào lực lớn hay nhỏ, có thể kích phát ra ba loại tiếng hổ gầm khác nhau, khi anh dung chiến đấu trên chiến trường, đủ lực uy hiếp!

Hô Diên Vô Hận là võ tướng, trong nhà cất chứa không ít binh khí tốt, thanh bảo đao này chính là một trong những thanh đao Hô Diên Vô Hận cất giấu, nghe nói Viên Cương muốn một thanh đao tốt, Hô Diên Vô Hận bảo Hô Diên Uy đưa thanh đao này tới.
“Tiện tay không? Ta cầm thấy rất nặng.” Hô Diên Uy thấy dáng vẻ yêu thích không muốn buông tay của Viên Cương, hỏi.
Viên Cương vuốt đao gật đầu: “Đao tốt!”
Hai người đang trò chuyện, bên ngoài bỗng truyền tới tiếng đánh nhau ồn ào, ngay sau đó tiếng còi “tuýt tuýt” vang lên, là tín hiệu cảnh báo bên này, Viên Cương bỗng nhiên quay đầu lại, lập tức xông ra ngoài.
Hô Diên Uy đương nhiên cũng nghe thấy tiếng đánh nhau, đứng lên hắc hắc một tiếng: “Mẹ nó, ai chán sống chạy tới nơi này gây chuyện?”
Hắn ta xắn hai bên tay áo, bước nhanh ra ngoài, ý chí chiến đấu sục sôi.
Bên trong ngõ nhỏ, một đám người cầm gậy gộc,
Lưỡi kiếm trong tay Hạo Thanh Thanh đã đặt trên cổ một tiểu nhị trong quán đậu hũ, ép hỏi Hô Diên Uy ở đâu, nhà cửa ở đây san sát, nàng ta cũng biết Hô Diên Uy ở chỗ nào.
Pháp sư đi theo Hô Diên Uy đang ở đó ngăn cản, khuyên Hạo Thanh Thanh đừng làm bậy ở đây.
Pháp sư hỗ trợ Hạo Thanh Thanh cũng khuyên cô đừng xằng bậy, có người âm thầm cảnh cáo cô, thượng tướng quân Hô Diên Vô Hận cực kỳ coi trọng chủ quán đậu hũ này.
Nhưng Hạo Thanh Thanh căn bản không nghe, làm theo ý mình, lưỡi kiếm trong tay đã cứa ra vết máu trên cổ tiểu nhị ở đây, mắt lạnh lẽo nhìn mọi người, cảnh cáo: “Nếu không nói, ta chém đầu hắn!”
Đám người vây quanh bỗng tách ra, Viên Cương để Trảm Mã Đao trên tay hiện thân ở phía sau đám người.
Hạo Thanh Thanh đặt kiếm trên cổ tiểu nhị đưa mắt nhìn lại, lập tức sắc mặt đờ đẫn, môi anh đào khẽ nhếch, trong mắt tràn ngập bất ngờ không tin được, nhìn chằm chằm Viên Cương.
Viên Cương nhìn thấy nàng ta cũng bất ngờ, nhíu mày, thầm nghĩ không ổn, ánh mắt dừng trên người mấy an hem bị đánh ngã dưới đất, nghiêng đầu bảo: “Lui hết ra đi, không có chuyện có mọi người.”

“Ai dám ăn tim hùm mật báo, dám…” Hô Diên Uy hô to gọi nhỏ đi tới, nhưng ngay sau khi thấy người hành hung là ai lập tức im như thóc, vẻ mặt còn khẽ run rẩy, có điều sau khi nhìn thấy Viên Cương bỗng dưng có niềm tin, biết ông già nhà mình coi trọng Viên Cương, lúc này nhân cơ hội nổi bão, chỉ vào Hạo Thanh Thanh cả giận nói: “Nàng làm gì đó?”

Hạo Thanh Thanh kiêu ngạo nâng cằm, có điều vẫn buông kiếm đặt trên cổ tiểu nhị xuống, ánh mắt phức tạp thỉnh thoảng liếc qua Viên Cương.

Một đám tiểu nhị cũng nghe thấy lời Viên Cương nói, đều quay lại hết, hiện trường bị vây kín lập tức thoáng đãng hơn không ít.

“An huynh, đây là tiện nội , từ nhỏ đã điêu ngoa, thích gây chuyện, ngươi đừng để bụng.” Hô Diên Uy nhìn như đang nghĩa hiệp đứng ra nói đỡ cho vợ, thật ra đang tiện thể mắng vốn.

Hạo Thanh Thanh lập tức xuất kiếm: “Ai tiện? Chàng lặp lại lần nữa thử xem!” Nàng ta bước nhanh tới, dáng vẻ như sắp rút kiếm chém người.

“Ta cảnh cáo nàng đừng làm loạn!” Hô Diên Uy ngoài miệng kêu như vậy, cả người lại luống cuống, chạy ra sau Viên Cương trốn.

Hai vợ chồng này đúng là khiến người ta không chịu nổi!

Pháp sư đi theo của hai bên cũng đau đầu, không thể để nàng ta làm gì Hô Diên Uy, đều đứng ra giữa ngăn cản, làm vị công chúa này bớt giận.

Lưỡi đao trên tay Viên Cương hạ xuống, cũng không quản Hô Diên Uy ở phía sau như thế nào, xoay người chậm rãi bước đi.

Ngõ nhỏ sau một trận đánh cãi, Hô Diên Uy ồn ào đòi về tố cáo, dựa vào bên tường vừa lùi vừa chạy.

Pháp sư hộ tống Hô Diên Uy cũng rời đi theo.

“Công chúa, chúng ta cũng trở về đi.” Pháp sư hộ tống bên này cũng khuyên.

Xoẹt! Bảo kiếm trở lại vỏ, Hạo ThanhThanh xoay người đi về sân viện chỗ Viên Cương đi tới.

Một pháp sư hộ tống đưa tay ngăn cản: “Công chúa, chủ nhân nơi này không dễ chọc, nếu khiến tướng quân không vui, chọc giận thượng tướng quân, chỉ sợ ngay cả hoàng hậu nương nương cũng không dễ nói đỡ giúp ngài.”

Hạo Thanh Thanh nói: “Ngươi nghĩ nhiều rồi, ta chỉ muốn hỏi chủ nhân nơi này là tên khốn kia tới đây làm gì…”
Trong rừng cây nhỏ, Tam Hống Đao găm ngang trên một thân cây, một cánh tay của Viên Cương khoác lên trên, trầm mặc.
Hắn ta không ngờ Hạo Thanh Thanh công chúa cao quý lại chạy đến đây, hắn ta biết, Hạo Thanh Thanh chắc chắn nhận ra mình.
Hắn ta cũng biết, bại lộ thân phận, sợ là không nên ở lại đây lâu, cũng không biết Hạo Thanh Thanh có cho hắn ta thời gian chạy trốn không.

Chương 575: Mật Báo (1)

Chương 576: Mật Báo (1)
Tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, Hạo Thanh Thanh đi ngang qua hắn ta, dừng lại ở phía trước, chậm rãi quay người lại, nhìn hắn ta hỏi: "Ngươi chính là An Thái Bình, ông chủ quán đậu hũ?"
Viên Cương: "Đúng!"
Hạo Thanh Thanh: "Binh lính ở biên cương bị vu oan, được tướng quân tán thưởng mà xá tội, ngươi đổi tên đổi họ đến đây là muốn làm gì?"
Viên Cương: "Nghe không hiểu ngươi đang nói gì, có phải ngươi nhận sai người rồi không?"
Hạo Thanh Thanh: "Ngươi cho là làm mặt biến thành đỏ ta sẽ không nhận ra ngươi chắc? Đặc thù của ngươi hoàn toàn khác biệt người khác."
Viên Cương trầm mặc.
Hạo Thanh Thanh bỗng sâu xa nói một câu: "Ngươi gặp lại ta hơi muộn rồi."
Viên Cương vẫn trầm mặc.
Hạo Thanh Thanh: "Ta đã gả cho người khác."
Viên Cương: "Biết."
Hạo Thanh Thanh: "Tất cả đều theo nghi lễ, đêm động phòng hôm đó ta đã viên phòng với Hô Diên Uy rồi."
Viên Cương im lặng, cũng không trả lời lại, với hắn ta mà nói, chuyện này chẳng liên quan gì đến hắn ta cả.
Hạo Thanh Thanh trừng hắn ta một trận, cuối cùng không nhắc tới chuyện lệch khỏi khuôn mẫu kia nữa: "Chuyện trước kia cũng đã qua rồi, ta mặc kệ ngươi tiếp cận nhà Hô Diên có ý đồ gì, nể tình Ngưu Hữu Đạo đã mời ta ăn thịt kho tàu, ta cho ngươi thời gian ba ngày, trong vòng ba ngày phải rời khỏi Tề Kinh, nếu không đừng trách ta không khách khí!"

Viên Cương gật đầu một cái: “Được!”
Hạo Thanh Thanh bước đi, lúc đi ngang qua người hắn ta bỗng dừng lại, nghiêng đầu nhìn sườn mặt góc cạnh như đao gọt của hắn ta, nói: “Mặt đỏ thật khó nhìn.”
Dứt lời nàng ta bước nhanh đi, hốc mắt đã đỏ bừng, ngấn lệ, nước mắt cũng chảy xuống, tiễn đưa những thứ đã mất, lại nâng tay áo hung hăng lau sạch nước mắt.
Tất cả chuyện này, Viên Cương không nhìn thấy…
Quận Thanh Sơn, nhà tranh.
Ngưu Hữu Đạo cầm bình nước tưới hoa, hoa là một gốc mẫu đơn màu đen, cũng không biết Thương Thục Thanh lấy được từ đâu, để trong sân của hắn.
Quản Phương Nghi phe phẩy quạt tròn uốn éo chậm rãi theo sau, ở một bên nhìn bồn hoa kia, không quấy rầy.
“Có việc?” Ngưu Hữu Đạo để bình nước xuống, hỏi.
Quản Phương tiến lên trình một tờ giấy: “Anh Vương Hạo Chân thật sự muốn tái gái, cưới em gái Thiệu Bình Ba, Thiệu Liễu Nhân.”
Ngưu Hữu Câu cầm tờ giấy nhìn nội dung bên trên, sau khi xem xong nhíu mày trầm tư, bỗng cười khổ một tiếng: “Người này theo dõi Anh Vương, xem ra thật đúng là anh hùng suy nghĩ giống nhau. A! Là ba vạn chiến mã đấy, Thiệu Bình Ba đúng là giỏi gây sức ép, làm thế nào cũng không động tới y được. Xem ra con của Anh Vương phi có thể có quan hệ với Thiệu Bình Ba. Hạo Chân ơi Hạo Chân, nếu ngươi thật sự cưới nữ nhân này về, chỉ sợ hai đứa con của ngươi sẽ gặp nguy hiểm.”
Quản Phương Nghi chớp chớp mắt: “Ngài là nói Thiệu Liễu Nhân sẽ giết con của Hạo Chân?”
Ngưu Hữu Đạo: “Thiện Liễu Nhân có làm thế hay không ta không biết, nhưng Thiệu Bình Ba là dạng người gì thì ta biết, Hạo Chân không có được đại vị thì thôi, một khi lên ngôi, Thiệu Bình Ba tám chín phần mười sẽ diệt trừ đứa con của vương phi tiền nhiệm, trải đường cho con ruột của Thiệu Liễu Nhân.”
Quản Phương Nghi: “Không phải ngài nói Thiện Liễu Nhân từng trăng sao với người đàn ông khác à? Sao không báo cho Hạo Chân biết, ngăn cản việc này?”

Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Hạo Vân đã đồng ý rồi, Hạo Chân có đường từ chối chắc? Hơn nữa, có trăng sao với người khác hay không cũng không nói được, có lúc quan trọng, ở vài thời điểm khác lại chẳng quan trọng gì, cưới vợ cũng chỉ vì lợi mà thôi, lúc cần giả bộ hồ đồ vẫn có thể không nhìn tới, Thiệu Bình Ba đây là nhìn xem những người đó muốn làm gì, hoàn toàn là có chỗ dựa nên không lo sợ gì, ta cần gì phải làm tiểu nhân trong việc này. Thiện Liễu Nhân cũng chỉ bất đắc dĩ, ta cũng không cần thiết phải giày vò nữ nhân kia, khiến nàng khổ sở cũng chẳng có lợi gì cho ta cả.”
Quản Phương Nghi: “Ngài có thể thả ba vạn chiến mã kia tới Bắc Châu? Ngài không muốn ngăn cản lại sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Thật ra ta muốn ngăn, nhưng dễ ngăn cản thế sao? Ba vạn chiến mã, có thể ra vào nước Triệu thoải mái, Thiệu Bình Ba chắc hẳn đã thu phục được nước Triệu. Di chuyển đám chiến mã đó há lại có thể không đề phòng người khác giở trò quỷ? Không chừng bên trong còn ẩn giấu cạm bẫy nào đó. Bắc Châu và quận Thanh Sơn xa xôi, lợi ích không xung đột, Thiên Ngọc Môn sẽ không làm loại chuyện đầu rơi máu chảy mà vẫn thấy chết không sờn đó đâu, nếu ngay cả nước Hàn và nước Yến cũng không cản được, ngươi cảm thấy dựa vào Lưu Tiên Tông bọn họ có thể ngăn cản được sao?”
Sa mạc mênh mông, vô cùng hoang vắng.
Một con kim sí từ trên trời bay xuống, một đám người đang đi trên sa mạc tam dừng trên một cồn cát, Thiệu Bình Ba ẩn sau đấu bồng màu trắng đưa mắt nhìn về phía xa.
Sau khi giải đọc mật tín, Thiệu Tam Tỉnh nhanh chóng bước tới bên cạnh Thiệu Bình Ba, vội vàng bẩm báo: “Đại công tử, phán đoán của ngài không sai, An Thái Bình kia quả nhiên có quan hệ với Ngưu Hữu Đạo. Lục Thánh Trung có hồi âm, nói An Thái Bình hắn là tâm phúc bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, tên thật của hắn ta là Viên Cương!”
Viên Cương? Thiệu Bình Ba biết bên cạnh Ngưu Hữu Đạo có người như vậy, nhưng không ngờ người kia chính là Viên Cương, ánh mắt lạnh lẽo liếc qua: “Đã xác nhận chưa?”
Thiệu Tam Tỉnh: “Chắc là không sai được đâu, Lục Thánh Trung nói gã từng rơi vào tay Viên Cương, rất quen thuộc, liếc mắt một cái lập tức

nhận ra.”
“Ngưu Hữu Đạo đã trở về quận Thanh Sơn, để lại thuộc hạ tâm phúc dễ bị bại lộ như vậy là có ý gì?” Thiệu Bình Ba hơi hoài nghi, nghĩ mãi không thông.
Thiệu Tam Tỉnh nhìn trái nhìn phải, thấp giọng hỏi: “Có thể là hướng tiểu thư đi không? Có cần nhắc nhở tiểu thư không?” Hắn đang nhắc tới Tô Chiếu, bên cạnh có người của Đại Thiện Sơn, hắn không tiện để người khác biết bên này có quan hệ với Hiểu Nguyệt Các, sợ người của Đại Thiện Sơn nghe thấy.
Gió thổi qua cuốn theo cát vàng, thổi bay nón bồng che mặt Thiệu Bình Ba, cũng thổi tung áo choàng, bên dưới áo choàng, áo trắng như tuyết.
Thiệu Bình Ba tóc bạc nửa ngẩng đầu đối diện trời cao, nhìn lên bầu trời xanh thẳm, nhớ tới cảnh trong khuê phòng Tô Chiếu ngày đó, vẻ mặt hơi khó chịu, dường như ý thức được việc gì.
“Tâm không ở chỗ ta, không giữ được, thông báo với người bên nàng, trông cậy vào tạo hóa của nàng đi.” Thiệu Bình Ba ngẩng đầu nhìn trời nhàn nhạt nói một câu.
Trong lòng Thiệu Tam Tỉnh run lên, cũng ý thức được ý nghĩa sâu xa trong lời y nói, không phải nhắc nhở Tô Chiếu, mà là muốn nói cho Hiểu Nguyệt Các biết Tô Chiếu đã bại lộ, Hiểu Nguyệt Các xử lý người đã bại lộ như thế nào? Không biết người phía sau Tô Chiếu có thể bảo vệ nàng không.
“Còn nữa, bên kia đừng động đến Ngưu Hữu Đạo, cũng không biết đạt được hẹn ước gì với Ngưu Hữu Đạo, chỉ sợ vừa động đến Viên Cương... Báo cho triều đình nước Tề biết thân phận gian tế của An Thái Bình.” Thiệu Bình Ba lại bồi thêm một câu, đây là muốn đẩy Viên Cương vào chỗ chết.
Áo choàng phía sau lưng y tung bay, cả người giống như một con chim trắng đang vẫy cánh muốn bay lên, khiến người ta có cảm giác sắp bay theo gió…
Phủ thượng tướng quân Hô Diên, một tên thái giám dáng người khôi ngô dẫn mấy người tiến vào.
Thái giám dáng người khôi ngô này chính là kẻ lúc trước bắt Lệnh Hồ Thu, tên là Mạc Chiết, đồ đệ của tổng quản đại nội Bộ Tầm.

Tùy tùng dừng lại trong sân, Mạc Chiết được người mời vào gian chính dùng trà.
Chỉ một lát sau, Tra Hổ và Hô Diên Vô Hận đi vào, Mạc Chiết vội vàng buông tách trà đứng dậy, chắp tay nói: “Nô tài tham kiến thượng tướng quân!”
Hô Diên Vô Hận hỏi: “Không biết bệ hạ có ý chỉ gì?”
Mạc Chiết cung kính đáp: “Ý chỉ thì không có, chỉ là bệ hạ có bảo nô tài chuyển đôi lời cho thượng tướng quân.”
Hô Diên Vô Hận khoanh tay đi tới trước mặt y, bảo: “Nói đi.”
Mạc Chiết nói: “An Thái Bình ở quán đậu hũ, thân phận thật sự là tâm phúc của Ngưu Hữu Đạo quân Thanh Sơn Nam Châu nước Yến, tên thật là Viên Cương.”
Mắt hổ của Hô Diên Vô Hận chấn động, chậm rãi quay đầu lại nhìn Tra Hổ cũng đang giật mình.
Hô Diên Vô Hận nói: “Có phải hiểu lầm ở đâu không, nếu là gian tế, vì sao không chịu vào kiêu kỵ quân?”

Chương 576: Mật Báo (2)

Chương 577: Mật Báo (2)
Mạc Chiết đáp: “Chuyện này nô tài cũng không biết, bệ hạ chỉ bảo nô tài chuyển lời cho thượng tướng quân, tất cả để thượng tướng quân xử trí.”
Hô Diên Vô Hận trầm mặc một lát, chậm rãi hỏi: “Bệ hạ còn dặn dò gì không?”
“Không có, bệ hạ chỉ muốn nhắc nhở thượng tướng quân một tiếng, đừng để bị hại. Nếu thượng tướng quân không có căn dặn gì khác, nô tài phải quay về phục mệnh.” Mạc Chiết chắp tay cáo từ.
Hô Diên Vô Hận nghiêng người nhường đường, đưa tay ra dấu xin cứ tự nhiên, cũng nói với Tra Hổ: “Giúp ta tiễn y.”
“Không cần không cần.” Mạc Chiết vội xua tay.”
Nhưng Tra Hổ vẫn tự mình đưa y ra tới cổng mới quay lại.
Hô Diên Vô Hận yên lặng trong phòng, Tra Hổ quay lại, hỏi: “Tướng quân định xử trí như thế nào?”
Hô Diên Vô Hận vuốt râu trầm tư: “Cố ý tiếp cận nhà Hô Diên là thật, nhưng cũng không giống gian tế, không thấy hắn ta làm ra chuyện gì bất lợi với nhà Hô Diên.”
“Bây giờ chưa làm, không có nghĩa về sau sẽ không làm.” Tra Hổ cười: “Hay là tướng quân còn muốn dùng hắn ta?”
Hô Diên vô hận: “Ngay cả bại tướng của nước địch còn dám dùng, sao lại không dám dùng hắn ta? Chỉ cần hắn ta bằng lòng ở lại! Lão Hổ, ngàn quân dễ có, một tướng khó cầu! Ta tòng quân nhiều năm, nhìn người chưa sai bao giờ.”
Tra Hổ cười mà không nói…
Trạch Viện phía tây vừa mới tu sửa, có thể nói là trạch viện xa hoa nhất phủ thượng tướng quân.

Hô Diên Uy đen mặt trở về, phía sau có hai tu sĩ đi theo, thoạt nhìn giống như áp giải hắn ta về.
“Ê, không gây chuyện đấy chứ?”
Hạo Thanh Thanh vác kiếm từ hoa viên đi ra đúng lúc gặp, nhìn thấy Hô Diên Uy như vậy, không nhịn được trêu chọc một tiếng.
Hô Diên Uy không thèm liếc nhìn nàng ta một cái, vào gian chính, hai tu sĩ canh giữ trong sân.
“Xảy ra chuyện gì?” Hạo Thanh Thanh đi tới trước mặt hai tu sĩ hỏi.
Một tu sĩ cười lắc đầu: “Chúng tôi cũng không biết, thượng tướng quân bảo chúng tôi coi chừng ngài ấy, tạm thời không để ngài ấy liên lạc gì với bên ngoài.”
Hạo Thanh Thanh “A” một tiếng, hơi tò mò, xoay người cũng đi vào gian chính, phát hiện Hô Diên Uy đang ngồi trong phòng buồn bực rót trà.
“Sao thế? Cô nương nhà ai đắc tội chàng à?”
Hạo Thanh Thanh ngồi ở một bên trêu chọc.
Choang! Hô Diên Uy cầm tách trà ném xuống đất, rống lên: “Đừng làm phiền ta!”
Đột ngột như vậy, đúng là dọa sợ Hạo Thanh Thanh, có điều nàng ta cũng chẳng ngồi không, đối phương đập chén, nàng ta bật dậy “keng” một tiếng rút kiếm, đặt ngang cổ Hô Diên Uy: “Oai phong giở trò trên đầu trên cổ ta cơ đấy, chán sống rồi à?”
Hảo hán không chịu thiệt trước mắt, Hô Diên Uy lập tức chịu thua: “Công chúa đừng nói vậy, ta không tức giận với nàng, ta tức giận An Thái Bình kìa, không đúng, hắn ta gọi là Viên Cương mới phải. Mẹ nó, lừa ta thật thảm.”
Đôi mắt linh lợi của Hạo Thanh Thanh đảo quanh, buông kiếm gác trên cổ hắn ta xuống, hỏi: “Nói mau, chuyện là sao?”
Hô Diên Uy lắc đầu: “A, phiền lòng, không muốn nói đến nữa!”
Bốp! Kiếm của Hạo Thanh Thanh đập vào ngực hắn ta: “Nói hay không?”
Nữ nhân này hơi động một chút đã lấy kiếm ra uy hiếp mình, Hô Diên uy nhất thời tức giận: “Sao nào? Ta không nói nàng còn muốn mưu sát chồng à?”

Hạo Thanh Thanh ha ha nói: “Con trai thượng tướng quân, ta nào dám giết, có điều đâm thủng vài lỗ trên người chàng thì ta dám đấy.” Dứt lời, kiếm trên tay phát lực, lưỡi kiếm lập tức rạch thủng quần áo trên người hắn ta.
“Này này này, có chuyện gì cũng từ từ nói, có chuyện gì cũng từ từ nói.” Hô Diên Uy lập tức thay đổi thái độ, cầu xin tha thứ, hắn ta biết nữ nhân điêu ngoa này thật sự chuyện gì cũng làm ra được.
Hạo Thanh Thanh từ trên cao nhìn xuống, lấy kiếm chọc chọc hắn ta đang ngồi trên ghế: “Nói hay không?”
Hô Diên Uy than thở: “Việc này nói ra thật sự buồn lòng, An Thái Bình kia tên thật là Viên Cương, là người của Dong Bình quận vương Thương Hướng Tông quận Thanh Sơn, có khả năng là gian tế. Thời gian lâu như vậy, nhà Hô Diên ta đối với hắn ta cũng không bạc, ta cũng thật lòng coi hắn ta là anh em, vậy mà hắn lại gạ ta. Phụ thân bên kia vừa hỏi ta một vài tình hình liên quan, ta mới biết, phụ thân bên kia đã tiến hành bố trí, chuẩn bị chờ sau khi người của quán đậu hũ dọn quán trở về một lưới bắt gọn. Phụ thân sợ ta xúc động làm lộ nước cờ, cho người canh chừng ta…”
Sau khi nghe xong, Hạ Thanh Thanh khinh thường nói: “Còn tưởng chuyện gì.” Hừ một tiếng, thu kiếm vào bao, xoay người bước đi.
“Tiện nhân!” Hô Diên Uy nhìn theo bóng dáng rời đi của nàng ta, nhỏ giọng mắng, quay lại ngồi hờn dỗi.
Trong thư phòng, Hạo Thanh Thanh bồi hồi, cuối cùng vẫn ngồi xuống chấp bút, viết một phong thư.
Sau khi dán kín thứ, gọi nha hoàn của mình qua, giao thư ra, dặn dò: “Ngươi tới quán đậu hũ, giao phong thư này cho ông chủ An Thái Bình của quán, nhớ kỹ, phải giao tận tay hắn...”
Phù Phương Viên.
Trong mái hiên, Ngọc Thương dựa vào lan can, cầm thư đọc: “Viên Cương! Vậy mà có ý muốn tiếp cận Tô Chiếu, nói cách khác, Ngưu Hữu Đạo đã biết thân phận của Tô Chiếu.”
Độc Cô Tĩnh trả lời: “Chắc là vậy.”
Ngọc Thương: “Chúng ta bên này vậy mà lại để lộ chỗ hở lớn như thế, không khỏi liên quan tới việc Bạch trưởng lão dung túng! Không phải

ông ta nói, một khi có liên lụy gì ông ta sẽ tự tay xử lý sạch sẽ sao? Giao thư này cho ông ta, để ông ta xem!”
“Vâng!” Độc Cô Tĩnh đáp lời.
…
Quán đậu hũ, Viên Cương cũng đang đọc một phong thư, thư chính là do Hạo Thanh Thanh phái người đưa tới.
Xem xong thư, Viên Cương yên lặng hủy nó, tâm tình nặng nề, Hạo Thanh Thanh cho hắn ta thời gian ba ngày để rút lui, không ngờ mới tới hai ngày, thân phận của hắn ta đã bại lộ.
Hắn ta hiểu được ý của Hạo Thanh Thanh khi gửi phong thư này, có lẽ nàng ta muốn chứng minh không phải do mình tố cáo.
Nhìn quanh quán đậu hũ ngày thường giờ đã vắng vẻ không ít, anh em dứoi tay đã sớm rút lui từ sáng hôm nay, lấy danh nghĩa ra ngoài huấn luyện, sáng sớm đã dẫn người bỏ chạy, chuyện trông quán giao cho những tiểu nhị khác mới tuyển dụng.
Người trông quán không đủ, Cao chưởng quầy còn lải nhải một trận.
Mà bản thân hắn ta sở dĩ không rút lui theo, có nguyên nhân khác, hơi chần chừ do dự.
Sau khi đọc được phong thư này, hắn ta đã hiểu ra, không có cách nào dây dưa nữa, phải ra quyết định thôi.
Hắn ta quyết tâm rồi, nhanh chóng quay về phòng thu dọn vài thứ tùy thân, sau đó vội vàng rời khỏi quán đậu hũ, đón một chiếc thuyền ven hồ rời đi.
Một đường dong thuyền lướt sóng, thuyền tới thủy các đỗ phía sau Bạch Vân Gian, Viên Cường rời thuyền đi vào, trực tiếp tìm Tô Chiếu.
Tô Chiếu nghe tiếng ra đón còn không kịp nói gì, Viên Cương ngó Tần Miên đang ở cách đó không xa đang nhìn chằm chằm bên này, thấp giọng nói với Tô Chiếu một tiếng: “Nàng qua đây.”
Tô Chiếu không biết hắn ta muốn làm gì, đi theo, cùng nhau trở về khuê phòng của nàng.
Đi vào cửa, Viên Cương kéo cánh tay nàng, bước nhanh vào trong phòng, nhìn nàng chằm chằm.
“Sao vậy?” Tô Chiếu cảm nhận được hôm nay hắn ta hơi khác thường.

Viên Cương không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi: “Nàng có bằng lòng đi theo ta không?”
Tô Chiếu khó hiểu: “Đi đâu?”
Viên Cương: “Rời khỏi Bạch Vân Gian, theo ta tới quận Thanh Sơn.”
“…” Tô Chiếu ngậm miệng không nói gì, đột nhiên nhắc tới quận Thanh Sơn, chạm tới một khúc mắc của nàng, muốn nói lại thôi.
Viên Cương nói: “Ta vốn tên là Viên Cương, Ngưu Hữu Đạo là đại ca của ta.”
Tô Chiếu khiếp sợ, đẩy tay hắn ta ra, giật mình nói: “Chàng… Chàng chính là Viên Cương?”
Nàng đương nhiên cũng từng nghe nói bên cạnh Ngưu Hữu Đạo có người tên như vậy.
Viên Cương gật đầu: “Ta cũng biết thân phận thật của nàng.”
Tô Chiếu lập tức hiểu ra chuyện gì đó, nhất thời mặt lộ vẻ bi phẫn: “Chàng ở cùng ta chỉ vì muốn lợi dụng ta?”
Viên Cương: “Đúng vậy! Thân phận của ta đã bại lộ, nhà Hô Diên sẽ ra tay với ta, ta phải đi, nàng có bằng lòng đi cùng ta không?”
Răng nanh Tô Chiếu cắn chặt môi, nhìn hắn ta, bi thương nói: “Nếu chàng dối gạt ta, còn dám chạy tới, tưởng ta không dám giết chàng sao?”
Viên Cương: “Thân phận của ta bại lộ, ta đi rồi, sự thật sớm muộn gì Hiểu Nguyệt Các cũng sẽ biết, đồng nghĩa với việc Hiểu Nguyệt Các cũng sẽ biết thân phận của nàng bại lộ, tình cảnh của nàng sẽ rất nguy hiểm.”

Chương 577: Phong Cách Làm Việc Của Thượng Tướng Quân Hơi Thô Bạo

Chương 578: Phong Cách Làm Việc Của Thượng Tướng Quân Hơi Thô Bạo
Không che che giấu giấu gì, một câu khiến Tô Chiếu ngây ngẩn cả người, cũng giúp nàng hiểu ra, đối phương sợ nàng gặp nguy hiểm mới mạo hiểm tới đây tìm mình, nếu không đã chạy đi từ lâu rồi.
Nhất thời, tâm tình của nàng buồn vui lẫn lộn, bi phẫn vì nam nhân này đang lừa gạt lợi dụng nàng, vui sướng là vì trong lòng nam nhân này có nàng.
Hắn ta thẳng thắn thành khẩn, nhưng lại khiến nàng vốn tràn ngập bi thương phẫn nộ mà muốn hận cũng không hận nổi, bởi vì qua tiếp xúc, nàng ít nhiều cũng hiểu hắn ta, biết nam nhân này chính là người như vậy.
“Vì sao muốn tới quận Thanh Sơn? Ngưu Hữu Đạo có thể chấp nhận ta sao?” Tô Chiếu đột nhiên hỏi vậy, có thể nói ra lời này, chứng tỏ nàng đã động lòng.
Viên Cương: “Tình huống trước mắt, một khi nàng rời đi, với năng lực của ta không thể bảo vệ nàng, người ta quen biết, tin tưởng được mà cũng có năng lực đó chỉ có mình Đạo Gia, chỉ có thể tới quận Thanh Sơn tìm Đạo gia. Nàng yên tâm, mặc kệ lai lịch và xuất thân của nàng như thế nào, chỉ cần nàng là nữ nahan của ta, Đạo Gia nhất định chấp nhận nàng, cho dù phải mạo hiểm một phen cũng nhất định sẽ bảo vệ nàng, điều này nàng không phải lo.”
Đúng như lời hắn ta nói, hắn ta cũng thật sự không có cách nào, từ lúc quen biết Đạo Gia đến khi mỗi người đi một ngả cũng không lâu, nếu là

một mình hắn ta, hắn ta sẽ không trở về tạo thêm phiền toái cho Đạo Gia, bất đắc dĩ quay lại quận Thanh Sơn cũng chỉ vì bảo vệ nàng.
Tâm tình Tô Chiếu thật phức tạp, chợt hỏi: “Chàng thích ta chứ?”
Viên Cương không biết nên trả lời nàng như thế nào, bình tĩnh xem xét, hắn ta đối với nàng chưa nói tới thích hay không thích, chỉ là kết quả của việc nhất thời xúc động mà thôi, nhưng hắn ta sẽ chịu trách nhiệm về sai lầm mình phạm phải.
Hắn ta cũng nghe ra hai tầng ý tứ trong lời nàng nói, đi cùng hắn ta hay không, đáp án ở ngay trong câu trả lời của hắn ta.
Trong lòng Viên Cương rối rắm, nhưng vẫn nói ra câu trái lương tâm nọ: “Thích!”
Tô Chiếu vừa cười vừa khóc, lập tức nhào tới, chôn đầu trong lồng ngực hắn ta, ôm chặt, quá vui mà bật khóc: “Được! Cho dù trời sập đất nứt, cũng không quản tương lai như thế nào, ta nguyện gánh hết tất cả hậu quả, ta đi theo chàng!”
Viên Cương vỗ vỗ lưng nào: “Việc này không nên chậm trễ, muộn nữa sẽ không kịp, giờ đi ngay đi!” Đẩy nàng ra, khoác tay nàng, kéo đi.
Mới vừa đi được vài bước, Tô Chiếu bỗng dừng lại, dùng sức kéo hắn ta, không cho hắn ta đi.
Viên Cương quay đầu lại, hơi khó hiểu.
Tô Chiếu lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Không thể đi, không đi được, chúng ta không thể đi.”
Viên Cương xoay người lại hỏi: “Vì sao? Còn lưu luyến chuyện gì, còn việc gì không bỏ xuống được sao?”
“Xin lỗi, thật xin lỗi, là ta lừa chàng, thật ra ta vẫn biết chàng trúng độc.” Tô Chiếu hai mắt đẫm lệ, hai tay ôm lấy má hắn ta hối lỗi, lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Nếu chàng biết ta là người Hiểu Nguyệt Các, chàng cũng biết thuốc độc bọn họ cho chàng uống là thứ gì?”
Viên Cương: “Không biết, cũng không quan trọng.”
Tô Chiếu thống khổ nói: “Khổ Thần Đan! Có thể chàng không rõ, loại độc dược này cứ ba tháng sẽ phát tác một lần, không có thuốc giải chàng sẽ không chịu nổi, bên trên khống chế thuốc giải cực kỳ nghiêm khắc, lúc cần sử dụng, một lần ta cũng chỉ lấy được một viên, về sau không có

thuốc giải phải làm sao? Tư vị khi độc phát chắc chàng cũng biết, chúng ta không đi được.”
Viên Cương lập tức vươn tay vào trong ngực, sờ soạng lôi ra ba viên sáp lúc trước thu dọn ở quán đậu hũ, bóp nát một viên, lộ ra một viên thuốc màu đen, hỏi: “Nàng nói chính là thuốc giải này?”
Tô Chiếu cúi đầu ngửi, lại ngẩng đầu lên, kinh ngạc hỏi: “Ba viên? Thuốc giải này khống chế cực nghiêm, chàng lấy ở đâu ra nhiều thuốc giải như vậy?”
Viên Cương: “Thuốc giải lúc trước các nàng cho ta.”
“…” Tô Chiếu vẫn chưa hiểu ra.
Viên Cương: “Thuốc độc kia không có tác dụng với ta, căn bản không thể khống chế được ta, ta không cần thuốc giải này, giữ lại.”
“Thật sự?” Tô Chiếu vô cùng vui sướng.
Viên Cương: “Ta còn chưa muốn chết, đừng lãng phí thời gian nữa, còn dây dưa tiếp muốn chạy cũng không chạy được đâu.”
Tô Chiếu liên tục gật đầu, nhưng vừa đi tới cửa lại kéo Viên Cương lại, hỏi: “Nếu chàng bị theo dõi, chàng xác định mình còn có thể quang minh chính đại rời đi như thế?”
Viên Cương trầm mặc, không dám cam đoan: “Theo tin tức ta nhận được, bây giờ chắc là sẽ không đánh rắn động cỏ trước đâu, chắc phải chờ tới buổi tối người của ta tập trung lại mới động đến ta, tùy cơ ứng biến sẽ luôn có cách rời đi.”
“Được, vậy nghe ta sắp xếp…” Tô Chiếu dặn dò một phen mới ra ngoài. Ra khỏi phòng, nàng vẫy vẫy tay với Tần Miên đang bồi hồi đứng nhìn từ xa, gọi nàng ta tới, dặn dò: “Có khách quý tới, ngươi tự mình ra cửa sau chờ đón.”
Tần Miên không khỏi tò mò hỏi: “Đông gia, khách quý phương nào vậy?”
Tô Chiếu: “Đừng hỏi nhiều, người đến tự nhiên ngươi sẽ biết.”
“Vâng!” Tần Miên đáp lời, cứ vậy rời đi.
Xác nhận nàng đi rồi, Tô Chiếu nhanh chóng quay về phòng, lấy một ít vật phẩm, sau đó dẫn Viên Cương ra ngoài, tới một nơi vắng vẻ, đẩy ra một tòa núi giả dùng để che giấu, cùng Viên Cương người trước kẻ sau trốn vào thủy động, theo mật đạo ở Bạch Vân Gian rời đi…

Tần Miên bồi hồi ở thủy các phía sau, đợi một lúc lâu, đợi đến tận chạng vạng cũng không thấy khách đến.
Đợi đến khi khách quý thật sự tới, cũng không vào từ của sau mà theo mật đạo tiến vào Bạch Vân Gian, có người thông báo với nàng ta, nàng ta mới biết khách quý đã đến.
Trong phòng tối, một người ẩn sau đấu bồng màu đen đưa lưng về phía nàng ta.
Tần Miên đi vào phòng tối vội vàng hành lễ: “Bạch tiên sinh, không ngờ người Đông gia bảo ta nghênh đón lại là ngài.”
“Gọi Tô Chiếu tới đây.” Bạch tiên sinh ẩn sau đấu bồng màu đen chậm rãi lên tiếng.
“Vâng!” Tần Miên rời đi tìm người.
Nhưng sao còn có thể tìm thấy bóng dáng Tô Chiếu, hỏi qua, không thấy Tô Chiếu và Viên Cương rời khỏi Bạch Vân Gian, nhưng lại có người nhìn thấy hai người đi về phía mật đạo, nhưng không thể xác định có phải thông qua mật đạo rời đi rồi hay không.
Tần Miên quay lại phòng tối, chỉ có thể bẩm báo chi tiết.
Nửa khuôn mặt của Bạch tiên sinh bên dưới đấu bồng khẽ nhăn lại, hỏi: “An Thái Bình cũng đến đây?”
Tần Miên: “Vâng.”
Bạch tiên sinh: “Hai người rời khỏi đây từ mật đạo?”
Tần Miên hơi do dự: “Không thể xác định được, theo lý thuyết, mật đạo sẽ không dễ dàng để An Thái Bình biết được."
Bạch tiên sinh xoay người đi tới: “Tiếp tục tìm.”
“Vâng!” Tần Miên nhận lệnh, xoay người.
Nhưng biến cố xảy ra ngay lập tức, ầm! Bạch tiên sinh đột nhiên đánh một chưởng vào lưng Tần Miên, rõ ràng là đánh lén.
Tần Miên cả người không động đậy, vị trí trái tim trên ngực lại tuôn ra một đống máu, mở to hai mắt, hơi run run chậm rãi xoay người lại, ánh mắt nhìn về phía Bạch tiên sinh tràn ngập khó tin, hỏi: “Vì sao?”
Bạch tiên sinh bình tĩnh nói: “An Thái Bình chính là Viên Cương, tâm phúc dưới tay Ứng Hữu Đạo, Tô Chiến đã bại lộ, ngươi phụ trách con đường đó liên quan rất sâu, không thể để xảy ra chuyện gì nữa, nhất định

phải chấm dứt. Ngươi yên tâm, con ngươi tổ chức sẽ chăm sóc thật tốt, ngươi an tâm mà đi!”
Vẻ mặt Tần Miên bi ai, cả người ầm một tiếng ngã xuống đất, run rẩy, miệng hộc máu tươi, động tác dần dần ngừng lại, chết không nhắm mắt.
Bầu trời tối đen.
Phủ thượng tướng Hô Diên, Tra Hổ bước nhanh vào trong một gian phòng, Hô Diên Vô Hận đang đứng trước bản đồ nước Tấn, cầm trong tay lá cờ hai màu, thỉnh thoảng lại cắm một cây cờ lên.
Cố gắng không quấy rầy suy nghĩ của hắn, Tra Hồ khẩn cấp bẩm báo: “Tướng quân, Ngưu Hữu Đạo có thể chạy mất rồi.”
Hô Diên Vô Hận chậm rãi quay đầu lại: “Không phải luôn giám sát à? Lúc trước không phải còn nói hắn ta đang ở Bạch Vân Gian sao?”
Tra Hồ: “Cho người theo dõi nhìn chằm chằm mà không thấy hắn ta ra khỏi Bạch Vân Gian, còn nữa, đám tiểu nhỉ ra ngoài huấn luyện đến bây giờ còn chưa về. Cho người tới tiếp xúc với chưởng quầy quán đậu hũ, Cao chưởng quầy nói người hôm nay trông quán đều là đám tiểu nhị lúc trước không tham gia huấn luyện, chuyện này cực kỳ bất thường.”

Chương 578: Vừa Khó Coi Vừa Hoang Đường

Chương 579: Vừa Khó Coi Vừa Hoang Đường
Hô Diên Vô Hận xoay người tới cạnh bàn, cầm một lá cờ hai màu ném lên bàn: “Là bên chúng ta để lộ tin tức hay trong cung để lộ?”
Tra Hồ: “Đều có khả năng, cũng có thể hắn ta đã nhận ra điều gì từ trước, đám tiểu nhị từ sáng sớm đã ra ngoài huấn luyện, khi đó chúng ta còn chưa nhận được tin tức trong cung.”
Hô Diên Vô Hận ngồi trên chiếc ghế phía sau bàn: “Thằng nhóc này giỏi lắm, bản thân chậm chạp không đi, xem ra là vì che giấu cho những người khác, hấp dẫn lực chú ý, tranh thủ thời gian cho đám tiểu nhị rút lui. Phong cách làm việc của người này vào ra nhịp nhàng, ngày thường huấn luyện lộ liễu để sau này một đám người quang minh chính đại rút lui khỏi cái bẫy mai phục tốt từ trước, đúng là can đảm, lừa được cả ta.”
Tra Hồ hỏi: “Có cần điều tra Bạch Vân Gian xem hắn ta còn ở đó hay không?”
Hô Diên Vô Hận hừ hừ cười lạnh hai tiếng: “Người trong thiên hạ đều biết Tề Kinh có dâm động Bạch Vân Gian, đúng là danh tiếng tốt, tướng sĩ ở tiền tuyến quên mình, quyền quý bên này ở trong kinh thành lại đắm mình trong dâm động, bảo tướng sĩ trên tiền tuyến làm sao chịu được? Không điều tra gì hết, ta đã sớm nhìn nó không vừa mắt, thừa dịp viện cớ trong cung, dẫn người ngựa tới trực tiếp tịch thu Bạch Vân Gian cho ta! Người có thể đã ra khỏi thành từ lâu rồi, truyền quân lệnh xuống, phái thám tử đi tìm, đồng thời liên hệ với Giáo Sự Thai mở to mắt tìm cho ta, tìm được người lập tức liên hệ đại quân gần nhất chặn lại!”
“Vâng!” Tra Hổ nhận mệnh lệnh, trong lòng cũng hiểu, nếu nhà Hô Diên không cưới trưởng công chúa, vị này sợ là sẽ không dễ gì động tới đại

vương tây viện được, bởi vì không muốn cuốn vào phân tranh hoàng tộc, đây là nhân cơ hội tỏ thái độ…
Quân lệnh vừa ban xuống, kinh thành xôn xao.
Hoàng cung đại nội, Bộ Tầm đi lên gác cao, bẩm báo với Hạo Vân Đồ đang đứng dựa vào lan can: “Hô Diên Vô Hận điều động người ngựa vây quanh Bạch Vân Gian, đang muốn tịch thu nơi đó.”
Hạo Vân Đồ: “Ai cũng biết đó là sản nghiệp của lão ngũ, phong cách làm việc của thượng tướng quân khá thô bạo, đây là tát thẳng vào mặt lão ngũ một cái, lão ngũ còn không tức giận tới giơ chân.”
Bộ Tầm lặng lẽ ngó sắc mặt y, có một số việc trong lòng biết rõ, Hô Diên Vô Hận ngang nhiên trở mặt với đại vương tây viện là vì người cha vợ này…
Đúng như lời Hạo Vân Đồ nói, nghe thấy sản nghiệp của mình đột nhiên bị tịch thu, đại vương tây viện Hạo Vân Thắng vội vàng chạy tới hiện trường.
Lúc tới nơi, Bạch Vân Gian đã bị trọng binh vây quanh, ngã tư đường gần đó đã bị người ngựa giơ đao giơ thương cầm đuốc chặn kín.
Bên trong Bạch Vân Gian loạn thành một mớ, ở trong không ngừng có người bị áp giải ra.
Quản ngươi vương quyền phú quý cái gì, khách nam tới chơi bị bắt quỳ thành một hàng ở ven đường, hai tay ôm đầu.
Oanh oanh yến yến bị giải ra cũng thế, quỳ thành một hàng ở bên kia đường, cách ngã tư đường, đưa lưng về phía khách nam, ở giữa là quân sĩ cầm đao thương đứng canh.
Rất nhiều người quần áo không chỉnh tề.
Một vài khách nam ỷ mình có bối cảnh, một vài oanh oanh yến yến ỷ vào việc Bạch Vân Gian có phía sau chống đỡ bắt đầu tranh cãi ầm ĩ, đến khi biết là kiêu kỵ quân đều thức thời thành thật ngậm miệng lại.
Kẻ không thức thời bị đánh chết ngay lập tức, sau khi mấy cái đầu người máu chảy đầm đìa rơi xuống đất, lập tức dọa sợ mọi người, tất cả đều trở nên thành thật ngoan ngoãn phối hợp.
Kẻ chết cũng không oan, loại người không thức thời này thường bối cảnh cũng chẳng lớn, không biết mình gặp phải người nào cho nên

không biết trời cao đất rộng, sau khi biết sâu cạn rồi còn dám ở phía sau giở trò làm loạn.
Trong Bạch Vân Gian, bất kì một chỗ nào có thể ẩn mình không mở ra được đều bị cưỡng ép phá bỏ như dỡ nhà, không ít mặt tường đều bị đập ra.
Chẳng mấy chốc đã hành hạ bên trong nội bộ hố Tiêu Kim thành một đống vụn nát.
"Tránh ra!"
Một tiếng hét từ trên đường truyền tới, quân sĩ đứng chặn ở đầu đường bị đẩy ra, Hạo Vân Thắng khập khễnh đi tới dưới sự hộ tống của tuỳ tùng.
Đối mặt với vị Tây Viện Đại vương này, không có được quân lệnh, các quân sĩ cũng thấy khó xử, đây chính là em trai ruột của Hoàng đế bệ hạ, không biết là ngăn lại, hay là không ngăn thì tốt hơn, không dám tùy tiện xúc phạm.
Thấy tình hình trước mắt, khuôn mặt Hạo Vân Thắng dưới ánh lửa trở nên u ám, trong mắt là giận dữ khó che giấu.
"Vương gia, oan uổng quá!"
"Vương gia hãy làm chủ cho bọn ta!"
Thấy người chống lưng đã tới, một kỹ nữ đang quỳ dưới đất đột nhiên bò dậy, đẩy quân sĩ canh gác ra, quỳ ở giữa đường cản đường kêu oan.
Âm thanh này vừa vang lên, mấy kỹ nữ khác cũng bò dậy khỏi đám người đang quỳ, cùng nhau cản đường kêu oan.
Mấy oanh yến khác bắt đầu khóc lóc kêu than, đồng loạt hưởng ứng tiếng kêu oan của các kỹ nữ, tất cả đều xoay người quỳ hướng về phía Hạo Vân Thắng, tiếng khóc cao thấp nối tiếp nhau vang lên ở đầu đường.
Đám đàn ông quỳ ở bên kia thì len lén quan sát, ngược lại rất an tĩnh. Thậm chí có người còn trao đổi ánh mắt lẫn nhau, chuẩn bị xem náo nhiệt.
Nhìn một đám người quỳ ở trước mắt, ánh mắt lạnh lùng của Hạo Vân Thắng liếc ra xung quanh, phẫn nộ quát: "Mua bán hợp pháp, ai cho các ngươi quyền làm xằng làm bậy, trong mắt có còn vương pháp hay không? Bảo Hô Diên Vô Hận tới gặp bổn vương!"

Ở đây lời vừa dứt, từng cung tiễn thủ đột nhiên nhảy ra từ cửa sổ ở hai bên đường.
Tiếng vang vèo vèo của cung tên đột ngột vang lên, mưa tên chợt tấn công tới.
Hạo Vân Thắng sợ hết hồn, pháp sư hộ tống ở hai bên lách một cái tiến lên phía trên, làm phép bảo vệ hắn ta.
Nhưng mà những mũi tên kia chỉ hướng về phía Hạo Vân Thắng, mà không hề bắn vào hắn ta, ngược lại người đang quỳ ở trước mặt Hạo Vân Thắng bỗng kêu lên một tiếng thảm thiết.
"A..."
Mười mấy kỹ nữ vừa rồi còn chạy đến khóc kể lể kêu oan giờ đã ngã xuống trong tiếng kêu thảm thiết, người nào cũng bị bắn thành con nhím, nháy mắt ngã xuống trong vũng máu.
Một trận cung vang lên, sau những tiếng kêu gào ầm ĩ, hiện trường rơi vào một mảnh tĩnh mịch, đám oanh yến vừa rồi còn chạy theo khóc lóc phụ hoạ giờ đều run rẩy, có chút cảm giác bị doạ cho hồn bay phách tán, không ai dám kêu ca gì nữa.
Đám đàn ông đang quỳ ở một bên sợ đến đầu óc co rút lại, sắc mặt ai cũng khó coi, cũng có cảm giác sợ mất vía, không còn tâm trạng để xem náo nhiệt nữa, bắt đầu lo lắng quân Kiêu Kỵ liệu có đại khai sát giới hay không.
Hạo Vân Thắng thật sự bị dọa sợ, chỉ trong nháy mắt vừa rồi, thậm chí hắn ta còn nghĩ có người đã nhân cơ hội diệt gọn mình.
Trong lối đi của con hẻm ánh lửa ở trước mặt, không biết từ lúc nào đột nhiên xuất hiện một bóng người, Hạo Vân Thắng còn tưởng rằng mình bị ảo giác hoa mắt, đợi đến khi người kia dần dần qua đây, sau khi thấy rõ là ai, con ngươi chợt co lại.
Tra Hổ đột nhiên hiện thân đi tới, dừng bước cách đám thi thể trên mặt đất, liếc qua cái chân gãy kia của hắn ta: "Đường đường là tôn sư Vương gia, lại hiện thần thành một tay đứng đầu lầu xanh ở trước mặt mọi người, vừa khó coi, lại hoang đường!"
Hạo Vân Thắng phất tay áo chỉ tay, cả giận nói: "Ở trong kinh thành hỗn xược với đại quân, các ngươi muốn tạo phản sao?"

Tra Hổ: "Đừng có đổ thừa lung tung, điều động đại quân đương nhiên có nguyên nhân, Vương gia không có quyền nhúng tay vào quân vụ, tự tiện quấy nhiễu quân vụ là tội chết, xin hãy mau rời đi."
Hạo Vân Thắng: "Bảo Hô Diên Vô Hận tới gặp bổn vương!"
Hai tay Tra Hổ ôm bụng từ từ nói: "Vương gia, Thượng tướng quân có lệnh, kẻ nào cả gan cản trở quân vụ, giết!" Trong lúc nói chuyện ánh mắt lạnh lẽo lướt qua hai tên pháp sư hộ tống ở hai bên, lông mày dần nhướn lên.
Lời này vừa nói ra, cung tiễn thủ ở cửa sổ tầng lầu hai bên đường lại cho tên vào cung, binh khí trái phải đều chuyển hướng nhắm vào Hạo Vân Thắng.
Pháp sư hộ tống của Hạo Vân Thắng và Tra Hổ nhìn nhau một hồi, dường như có chút chột dạ, nói mấy câu bên tai Hạo Vân Thắng.

Chương 579: Bao Vây

Chương 580: Bao Vây
Cuối cùng, Hạo Vân Thắng hất tay áo một cái, nghiêng đầu xoay người đi, sắc mặt rất khó coi.
Con em của Hoàng tộc sở dĩ thích tranh ngôi vị, đôi khi cũng không chỉ là bởi vì quyền thế, mà là người ở dưới quyền thế quá thực tế, không có quyền thế thì không có tôn nghiêm, thí dụ như Hạo Vân Thắng trước mắt ôm đầy xấu hổ giận dữ rời đi, mùi vị chịu nhục ngay trước mọi người không hề dễ chịu.
. . .
Chuông reo!
Một tiếng chuông reo, lần này ngay cả Viên Cương cũng nghe thấy rõ ràng.
Trước mặt mơ hồ nghe được chuông reo, Tô Chiếu lắng nghe, lại không phát hiện bất kỳ dị thường nào, còn tưởng rằng là ảo giác.
Dưới trời đầy sao hai người bay vút, nhanh chóng ghì cương dừng tuấn mã lại, nhìn nhau, song song nhảy xuống khỏi ngựa, đi về nơi tiếng chuông reo lục soát.
Không bao lâu, hai người tìm được một cái chuông ở trên một cái cây nhỏ.
Chuông thì không nói làm gì, mấu chốt là trên chiếc chuông có gắn một sợi dây, Viên Cương nhanh chóng vuốt dọc theo sợi dây, phát hiện sợi dây bị đứt.
Tô Chiếu lập tức phóng ra Nguyệt Điệp, tìm kiếm về phía đoạn đầu sợi dây, rất nhanh kéo ra đầu một dây khác ở vùng cỏ bên kia, cũng vuốt dọc đó, vuốt đến khoảng cách lên trăm trượng nhưng vẫn không thấy điểm cuối.

Nàng không dám trễ nãi thời gian quá lâu, lại vuốt sợi dây lại, hai người cùng nhau, nhìn về phía chiến mã của mình, lại quay đầu nhìn về hướng mà mình tới.
Rất hiển nhiên, sợi dây này bị hai người làm đứt lúc cưỡi ngựa đến, vì vậy đã làm tiếng chuông vang lên.
Như vậy thứ nhất, chứng tỏ tiếng chuông mà Tô Chiếu nghe thấy trước đó không phải ảo giác, chỉ là bởi vì độ xa gần của vị trí chiếc chuông đến vị trí làm đứt sợi dây không giống nhau, cho nên có người nghe rõ, có người không nghe rõ.
Hai người không biết trên đường đã làm đứt bao nhiêu sợi dây, đã vậy buổi tối không nhìn thấy gì, cho dù là ban ngày, sợi dây nhỏ ẩn trong đồng cỏ như vậy bị vó ngựa làm đứt thì ai có thể phát hiện?
Viên Cương rất nhanh ý thức được, đồng cỏ mênh mông, tìm người không dễ, đây rất có thể là là một biện pháp quân sự để quân kỵ binh tìm mục tiêu trên đồng cỏ, rất có khả năng bị người và những động vật khác ảnh hưởng, nhưng quân Kiêu Kỵ nhất định còn có biện pháp khác.
"Hướng đi đại khái của chúng ta có lẽ đã bị quân Kiêu Kỵ phát hiện rồi!" Vẻ mặt Viên Cương nghiêm trọng.
Đạo lý rất đơn giản, người muốn bắt bọn họ không thể nào đi khắp nơi bố trí vật này trong thảo nguyên mênh mông được, có bố trí đơn giản hơn nữa cũng không thể nào chịu được.
Tô Chiếu: "Sao lại xác định là quân đội? Có khả năng là những người khác bố trí hay không?"
Viên Cương cảnh giác nhìn bốn phía nói: "Vật này nhìn như đơn giản, cũng không phải là thứ mà mấy tu sĩ các cô có tu vi cao đến mấy là có thể làm được, muốn phát huy tác dụng của báo động trước phải có hệ thống đồng bộ thao tác trong phạm vi lớn mới được, đây nhất định là biện pháp báo động trước của quân sự, những người khác không có năng lực tổ chức và nhân lực như vậy”
Tô Chiếu như đang suy nghĩ gì đó gật gật đầu, cũng hiểu ra tại sao hắn ta lại xác định là quân Kiêu Kỵ, dĩ nhiên là bởi vì nhà họ Hô Diên, nhưng vẫn không nhịn được nhìn lâu Viên Cương mấy cái.
"Thu Nguyệt Điệp lại, đổi hướng đường, đi!" Viên Cương gọi một tiếng.

Hai người lập tức chạy về phía chiến mã, xoay mình ngồi lên, quay ngựa phi nhanh về một hướng khác.
"Bảo sao có thể giấu được ánh mắt của Hô Diên Vô Hận, ngay cả ta cũng tưởng ngươi xuất thân từ quân ngũ, vì tiếp cận nhà họ Hô Diên, ngươi đúng là tốn không ít công sức!" Tô Chiếu cùng cưỡi ngựa không nhịn được hô lên.
Không đơn thuần là bởi vì chuyện vừa rồi, dọc theo con đường này, vì để cắt đuôi đám truy lùng kia, nàng sớm đã phát hiện Viên Cương dường như có hiểu biết nhất định về quân ngũ.
Viên Cương không giải thích.
Ước chừng sau một nén nhang, sắc mặt hai người đang lao nhanh trong bóng đêm hơi biến đổi, tất cả quay đầu nhìn lại, mơ hồ nghe được nhiều tiếng vó ngựa.
Tiếng vó ngựa gấp gáp như tiếng sấm càng ngày càng gần, hai người xông lên sườn một ngọn núi nhìn lại, chỉ thấy dưới ánh trăng một hàng dài những bóng đen đang đuổi theo, còn có ánh sáng của Nguyệt Điệp.
Nhiều kỵ binh như vậy, muốn không tin là quân Kiêu Kỵ cũng khó.
Viên Cương vội vàng chỉ về một hướng nói: "Cô đi từ bên kia, sau khi đến quận Thanh Sơn, báo cáo tình huống với Đạo gia, Đạo gia làm rõ sai trái sẽ sắp xếp ổn thoả cho cô, nhất định sẽ không bạc đãi!"
Tô Chiếu cuống lên: "Ta không đi, phải đi cùng nhau."
Viên Cương: "Cô rời đi trước, nghĩ cách liên lạc với Đạo gia, Đạo gia ra tay, còn có thể cứu ta. Mục tiêu của bọn chúng là ta, cô đi cùng, thì không ai thoát được hết!"
Tô Chiếu dứt khoát phản đối: "Ta không đi!"
Ở trong mắt nàng, Viên Cương là người phàm phu tục tử, có nàng ở đây còn có thể giúp đỡ bảo vệ, nàng cũng không thể chấp nhận bỏ lại Viên Cương một mình chạy trốn.
Cứ lôi kéo như vậy, hai người có muốn đi cũng không đi được nữa, kĩ thuật cưỡi ngựa của đội ngũ đuổi theo phía sau vô cùng tinh xảo, không phải thứ hai người có thể bì được, không bao lâu đã đuổi kịp bọn họ, thanh thế kia kinh người, khí thế như muốn cuốn tung mặt đất mênh mông.

Đại đội kỵ binh đột nhiên biến ảo đội hình, chia binh hai đường, đánh từ hai phía hình chữ 'V'.
Trong đó có tiểu đội trên trăm người tăng tốc độ xông lên, dưới bóng đêm tựa hồ có thể nhìn thấy được đám ngựa udngf hết sức lao nhanh còn người thì không thấy đâu, toàn bộ hơn trăm người dán vào trên lưng ngựa, hơn nữa còn có thể đốt hoả tiễn dưới tốc độ truy đuổi nhanh như vậy, giây cung chợt vang, một mảnh ánh lửa vèo vèo bắn tới từ một bên.
Mặc dù không bắn trúng hai người, nhưng lại ép hai người không thể không liên tục ra roi thúc ngựa đổi phương hướng, cả một đường dùng hoả tiễn để đồn ép.
Không bao lâu, Viên Cương nhận ra, đối phương không phải muốn đuổi theo giết bọn họ, mà là muốn ép bọn họ đi về một hướng nào đó.
Đến khi kịp phản ứng lại thì đã trễ, dưới màn đêm phía trước, có thể thấy mấy con Nguyệt Điệp lượn lờ, mà bên dưới Nguyệt Điệp là bóng đen kéo dài, giống như một bức tường.
Viên Cương và Tô Chiếu không muốn đi về hướng đó cũng khó, bị thế tấn công gọng kìm đuổi tới.
Bức tường đen kia đột nhiên đốt ngọn đuốc giơ lên, hàng kỵ binh dày đặc chắn ở phía trước.
Trong đám kỵ binh chắn đường, lại có lượng lớn người dựng cung, lên giây, kéo cung tên về phía bên này, bất cứ lúc nào cũng sẽ có một trận mưa tên hạ xuống.
Kỵ binh đuổi theo từ hai phía dần dần thả chậm tốc độ, cuối cùng dừng lại.
Viên Cương và Tô Chiếu bị thanh thế này cuốn theo, tiết tấu bỏ trốn cũng không tự chủ được bị khống chế.
Đến khi hai người bị chặn dừng lại, ngắm nhìn bốn phía , phát hiện mình đã bị đại quân bao vây, xung quanh chỗ nào cũng có kỵ binh giơ đuốc.
Chủ tướng kỵ binh vẫy tay, cung tên đang kéo căng bỗng thả lỏng, mũi tên đang chĩa vào cũng hạ xuống.
Mà ở hai bên chủ tướng, có mấy tên pháp sư tuỳ tùng, nhìn trang phục rõ ràng là tu sĩ của ba phái lớn.
Viên Cương giơ Trảm Mã Đao lên, Tô Chiếu rút bảo kiếm ra, song song cảnh giác bốn phía.

Nhưng kỵ binh bao vây bọn họ không hề có ý tấn công, cũng không có ý thả bọn họ đi, không nói tiếng nào, dường như chỉ muốn bao vây bọn họ, mà cũng như đang chờ gì đó.
Bị vây lại, hai người cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, không biết rõ trình độ của pháp sư đi theo đối phương, nếu chỉ có kỵ binh, bọn họ còn dám xông lên thử xem.
Không chờ bao lâu, xa xa lại có tiếng vó ngựa ầm ầm truyền tới, dưới bóng đêm hàng trăm kỵ binh lao nhanh đến.
Tiếng vó ngựa trở nên chậm dần, đội ngũ bao vây nhường ra một lối đi, hàng trăm con ngựa chầm chậm chạy vào bên trong vòng vây.
Người tới đương nhiên thu hút được sự chú ý của Viên Cương và Tô Chiếu, sau khi thấy rõ người tới là ai, Viên Cương hơi cau mày, không ngờ hắn ta sẽ đến.
Dưới sự soi sáng của mấy con Nguyệt Điệp, dung mạo của người dẫn đầu cả đội không khó nhận biết, chính là tên để râu quai nón Hô Diên Uy, sau lưng là một bộ áo khoác ngoài, dáng vẻ phong trần, có thể thấy được đã bôn ba đuổi theo cả một đường.

Chương 580: Đừng Nên Truy Cứu

Chương 581: Đừng Nên Truy Cứu
Hô Diên Uy và Viên Cương đối mắt nhìn nhau, điều khiển vật cưỡi chậm rãi đi lên trước, dưới thế trận đầy khí thế này lại coi như không có gì, coi đại quân xung quanh như không.
Chính vì vậy, vào giờ phút này Hô Diên Uy dường như không giống với ngày xưa nữa, mà rất có phong độ của một đại tướng!
Đây chính là nội tình gia truyền, những công tử quyền quý ở kinh thành bình thường chưa từng thấy cảnh tượng xơ xác tiêu điều của đại quân nhất định sẽ có chút bức rức, cũng sẽ khó chịu, nhưng hắn ta thì khác, hắn ta từ nhỏ đã chứng kiến cảnh tượng này, đã nhìn quen từng cử chỉ lời nói của cha anh trong tình huống ấy, biến đổi một cách vô tri vô giác từ trong xương đương nhiên sẽ chịu ảnh hưởng một cách tự nhiên.
Trong nhà có sách, con cái dầu gì cũng sẽ lật mấy trang, ít nhiều cũng ngửi được chút thư hương.
Nhà có đao thương, con cái dầu gì cũng sẽ biết động tay động chân mấy cái, ít nhiều cũng nhiễm chút võ vận.
Đây chính là gia phong.
Nhà họ Hô Diên không chỉ mang lại cho Hô Diên điều này, người bình thường gia nhập vào quân Kiêu Kỵ sẽ có quá trình lớn mạnh và được tiếp nhận, mà hắn ta là con trai của Hô Diên Vô Hận, trời sanh đã được quân Kiêu Kỵ coi là người của mình, định trước vừa sinh ra đã vượt qua được một cái hào rộng nào đó.
Hô Diên Uy ghì cương dừng vật cưỡi lại, ngừng bên cạnh Viên Cương, ngồi xuống vật cưỡi đã lặn lội cả đường dài thở hổn hển.
"Sao lại không từ mà biệt vậy?" Hô Diên Uy nghiêm mặt hỏi một tiếng, lười biếng cùng cười đùa cợt nhả mấy ngày trước đã không còn, những

chuyện đã xảy ra cùng với tình huống trước mắt rất khó để khiến người ta cợt nhả thêm nữa.
Viên Cương: "Hỏi cái này có ý nghĩa gì sao?"
Hô Diên Uy lớn tiếng hơn mấy phần, có ý tức giận, "Ta nên gọi ngươi là An huynh hay là Viên huynh?"
Viên Cương: "Quan trọng không?"
Hô Diên Uy: "Nhà họ Hô Diên đối xử với ngươi không tệ, ta coi ngươi là huynh đệ, ngươi lại báo đáp như vậy sao? Cha ta cũng rất coi trọng ngươi, chỉ muốn ngươi nguyện hối cải để cùng ta trở về, sẽ có cả một đống tiền đồ tốt đẹp đang đợi ngươi."
Viên Cương: "Không về."
Hô Diên Uy: "Tại sao? Ta bảo đảm trước mặt huynh đệ của quân Kiêu Kỵ, tất cả đều không tính đến chuyện cũ nữa, có thể coi như chưa xảy ra bất cứ điều gì, dù có chuyện xảy ra thì đều do nhà họ Hô Diên gánh vác, cùng ta trở về!"
Tô Chiếu ít nhiều có chút kinh ngạc, thật sự không ngờ tới, từng nghe nói nhà họ Hô Diên vô cùng tán thưởng Viên Cương, nhưng không nghĩ đến lại coi trọng đến mức này.
Viên Cương: "Nếu như ta tới không có mục đích nào khác, có thể tiếp nhận ý tốt của Thượng tướng quân. Nếu ngươi đã biết thân phận của ta rồi, nên biết rằng, bắt đầu từ ngày đầu tiên ta đến Tề Kinh, đã có sự lựa chọn."
Hô Diên Uy quát lên: "Dù là tan xương nát thịt sao?"
"Nhưng xin không thẹn với lòng!" Viên Cương rất bình tĩnh đáp lời, lại giơ tay chỉ về phía Tô Chiếu, "Bất kể ta có thể chạy thoát hay không, thì cô ấy cũng không liên quan gì đến chuyện này, đều do ta làm liên lụy, xin bỏ qua cho cô ấy."
Tô Chiếu cuống lên: "Viên Cương. . ."
Viên Cương giơ tay lên cắt ngang, "Sống thật tốt, nói cho Đạo gia, ta và nhà họ Hô Diên không thù không oán, đây là lựa chọn của riêng ta, Đạo gia sẽ hiểu."
"Ngươi thật không biết phải trái!" Hô Diên Uy giơ tay chỉ Viên Cương tức giận nói.
Viên Cương nhìn hắn ta, chờ câu trả lời.

Hai bên giằng co rơi vào im lặng, chờ một hồi sau, Hô Diên Uy đưa tay đến bên hông, tháo một tấm lệnh bài xuống, ném tới.
Viên Cương dùng một tay bắt lấy, nhìn nhìn, không hiểu có ý gì.
Hô Diên Uy giải thích: "Trước khi ngươi rời khỏi nước Tề, nếu bị người của triều đình ngăn trở, có thể dựa vào lệnh bài này để thoát thân, nếu gặp rắc rối, cũng có thể dựa vào lệnh bài này tìm kiếm sự giúp đỡ từ người của triều đình."
Vừa dứt lời thì xoay vật cưỡi lại, hai gót chân đụng mạnh vào bụng ngựa, hét lớn một tiếng: "Đi!"
Hắn ta cưỡi ngựa đi trước, dẫn đầu xông ra khỏi vòng vây, áo khoác ngoài tung bay trong gió.
Đám hội vệ đi theo cũng rời đi.
Cùng với một tiếng ra lệnh, lượng lớn kỵ bình vây quanh cũng đồng loạt xoay ngựa, cùng chủ tướng đuổi theo Hô Diên Uy rời khỏi đó.
Tiếng vó ngựa ầm ầm đi xa, đội ngũ bao vây đến đi như cơn gió, trong nháy mắt đã rút lui toàn bộ.
Tô Chiếu ngạc nhiên, nhìn nhìn xung quanh trống rỗng, có hơi mờ mịt, quân kiêu kỵ tốn nhiều công sức như vậy, lại có kết quả như này sao?
Có một số việc, đối với tu sĩ như nàng mà nói, thì không cách nào hiểu nổi.
Viên Cương đưa mắt nhìn đại đội rời đi, cho đến khi không thấy bóng dáng đâu nữa, cho đến khi tiếng vó ngựa hoàn toàn biến mất, hai môi mới mím lại, khẽ siết chặt lệnh bài trong tay, cũng xoay vật cưỡi lại nói: "Đi!"
Một nam một nữ tiếp tục rong ruổi dưới ánh trăng...
Trong hoàng cung, lại là một ngày mới.
Hạo Vân Đồ vừa tỉnh giấc mở cửa ra ngoài, đứng ở dưới mái hiên hoạt động gân cốt, bộ tầm đứng ở cửa vươn tay mời hắn ta dùng bữa.
Trong lúc ấy, bộ tầm bẩm báo: "An Thái Bình đó, cũng chính là Viên Cương, tối hôm qua bị đội ngũ của Thượng tướng quân ngăn lại, nhưng lại được Tam tướng quân thả ra...". Y kể chi tiết chuyện chặn đường tối qua lại cho hắn ta nghe.
Về Tam tướng quân, là tôn xưng của Hô Diên Uy. Hắn ta không phải nhập mạc làm phò mã, mà là đường đường chính chính cưới Hạo Thanh

Thanh, Hạo Thanh Thanh gả cho, là vào cửa nhà họ Hô Diên. Trong này có khác biệt rất lớn, người thành phò mã rồi thì tiền đồ có hạn chế, ngay cả cưới vợ bé các loại cũng bị hạn chế, Hạo Thanh Thanh gả cho thì không có bất kì vấn đề nào về mặt này.
"Điều động thiên quân vạn mã, tạo ra chấn động lớn như vậy để làm gì?" Hạo Vân Đồ có chút kinh ngạc, dừng bước ở trước một cây cột, từ từ nói: "Viên Cương này rốt cuộc như thế nào, mà Thượng tướng quân lại coi trọng như vậy?"
Bộ tầm: "Tai mắt của ta cũng không rõ, chỉ biết người này là thủ hạ thân tín của Ngưu Đạo Hữu, không biết được bất kì sự tích hiển hách hay đặc biệt nào để phán đoán suy xét. Nhưng quả thực có thể nhìn ra, Thượng tướng quân tạo ra chấn động lớn như vậy đồng thời không có ý giết hắn ta, đưa cho lệnh bài rồi thả đi, dường như cũng muốn nói cho Viên Cương đó biết, Thượng tướng quân hoàn toàn có năng lực giết hắn ta, chỉ là không giết mà thôi! Thượng tướng quân để Tam tướng quân tặng một ân huệ cho Viên Cương kia."
Hạo Vân Đồ hỏi: "Lão Đại và Lão Nhị nhà Hô Diên không đi sao?"
Bộ tầm: "Không có."
Hạo Vân Đồ cười: "Xem ra Thượng tướng quân đã có quyết định, đã hạ quyết tâm muốn nâng đỡ người con rể này của quả nhân, rất tốt!"
Bộ tầm khẽ gật đầu, từ tối hôm qua đi qua Bạch Vân Gian đã nhìn ra được Hô Diên Vô Hận đã có lập trường rõ ràng.
"Trong kinh thành động đến vũ khí quả thật có hơi không hợp quy củ, triều hội hôm nay, e là lão Ngũ muốn làm khó dễ Thượng tướng quân, Thượng tướng quân thành tâm đối đãi, quả nhân không thể ngồi khoanh tay nhìn, bên lão Ngũ, ngươi giải quyết đi." Hoạ Vân Đồ vén vén ống tay áo lên, sải bước rời đi, mang theo tâm trạng tốt đi dùng bữa.
Giống như đã nói, trước triều hội, bộ tầm đã chờ ở trong cửa cung.
Hạo Vân Thắng vừa khập khễnh bước vào cửa cung, liền bị bộ tầm mời đi sang một bên, hỏi tới chuyện tối ngày hôm qua, Hạo Vân Thắng dĩ nhiên đầy căm phẫn.
"Vương gia bớt giận, chuyện ở Bạch Vân Gian vẫn đừng nên truy cứu thì hơn."

"Không truy cứu? Bên trong kinh thành mọi việc đều có quy củ, Bạch Vẫn Gian có gì sai, nên bắt, nên giết hay xử phạt đều có quan phủ đến giải quyết, loạn động đại quân thì coi là gì? Chưa qua xem xét gì lại dám lạm sát kẻ vô tội ngay trước mặt bổn vương, nếu như quân đội của kinh thành này không có chút tiết chế, một khi có người dậy lòng xấu muốn tạo phản vậy thì hay rồi? Ngươi đừng nói bệ hạ vì một toà lầu xanh mà dùng đến quân Kiêu Kỵ, vậy thì còn cần đến các phủ nha làm gì?"

Chương 581: Người Mù Đã Tới

Chương 582: Người Mù Đã Tới
"Vương gia, thời gian trước đã có người ngấm ngầm vận chuyển một lượng chiến mã xuất cảnh, ý đồ muốn chuyển cho Thiệu Đăng Vân ở Bắc Châu. Qua điều tra, phía sau màn chính là chủ Bạch Vân Gian, Tô Chiếu, mà Tô Chiếu này còn có một thân phận ẩn giấu nữa, không để quan phủ xét xử, là bởi vì bệ hạ cảm thấy, có một số việc đừng nên để mọi người biết thì hơn. Lời lão nô chỉ đến đây, xin được cáo lui trước!"
Bộ tầm cung kính chắp tay, xoay người rời đi.
Hạo Vân Thắng bỗng đứng tại chỗ, dần dần có loại cảm giác không rét mà run xông vào cơ thể, lúc này mới phát hiện tất cả mọi thứ đều nằm trong tay người nào đó.
Hắn ta đã xúi giục vài quan viên triều đình cùng liên hợp hại làm khó Hô Diên Vô Hận trong triều.
Vừa là vì trút nỗi giận, cũng là bởi vì cơ hội này khó được, thật sự là Hô Diên Vô Hận làm chuyện này hơi quá, khiến không ít đại quan trong triều cảm thấy bất an, sau này nếu như Hô Diên Vô Hận cũng dùng chiêu này với đại quan trong triều, người nắm binh quyền tron tay này thật đáng sợ.
Trên thực tế cho dù hắn ta không xúi giục, những đại quan trong triều muốn làm lớn chuyện, chuyện liên quan đến an nguy và lợi ích của những người đó, ai có thể ngồi nhìn?
Mà bây giờ, đã có người cảnh cáo hắn ta, nếu hắn ta không nghĩ biện pháp để giải quyết những tên đại quan triều đình kia, thì món nợ này đều sẽ đổ lên đầu hắn ta, đến lúc đó Hô Diên Vô Hận không có việc gì, mà người có chuyện sẽ là hắn ta, bất cứ lúc nào cũng có thể danh chính ngôn thuận bắt hắn ta lại.

Bây giờ hắn ta mới hiểu rõ, quyền hành Tây Viện mà hắn ta khổ cực giành được, thực ra không hề thuộc về hắn ta, mà là bị nắm giữ ở trong tay người khác, Đại vương Tây Viện này chẳng qua là một con cờ trên tay người nào đó mà thôi, một khi cần đến, bảo hắn ta đi Đông, hắn ta nhất định không dám đi Tây...
Trong con sông chảy xiết, Tô Chiếu dẫn đầu ló đầu trước, Viên Cương ló theo sau.
Rắc rối nên đến cuối cùng vẫn đến, người của Hiểu Nguyệt Các đã đuổi đến, may là Viên Cương cảnh giác, lúc mua đồ ở thành quách phát hiện có điều kì lạ, kịp thời cắt đứt đám người ở phía sau.
Nhưng mà sau lần lộ hành tung đó, dường như hai người không cách nào thoát khỏi theo dõi nữa, sau này Tô Chiếu kéo hắn ta nhảy vào trong sông, mới một đường trốn đến nơi này.
Tô Chiếu ngâm ở trong nước bò lên bờ vùi đầu xuống, khóc.
Viên Cương hỏi: "Cô sao vậy?"
Tô Chiếu lắc đầu: "Chúng ta chạy không thoát đâu."
Viên Cương nhìn dòng nước chảy xiết xuống dưới: "Đi đường thủy có lẽ sẽ hữu dụng, trước mặt có vẻ hiệu quả."
Tô Chiếu lắc đầu: "Vô dụng thôi, có lẽ là người mù tới rồi, người mù không phát hiện được hướng đi của chúng ta, có lẽ bọn họ đã nhận ra được, hắn đã phái người đến phía trước chặn lại, tiếp tục nữa, nhất định sẽ chạm mặt bọn họ ở trên sông."
Viên Cương hỏi: "Người mù nào?"
Tô Chiếu: "Tên thật là gì, lai lịch thế nào, ta cũng không biết, chỉ biết trời sinh khứu giác nhạy bén, có thể men theo mùi tìm được mọi mục tiêu. Người mù rất quen thuộc với mùi của ta, dọc theo con đường này, tên đó nhất định đã phát hiện được mùi của ngươi và ta ở cùng nhau, chúng ta chạy không thoát đâu, là ta đã hại ngươi."
Nàng không hề biết ước định của Ngưu Hữu Đạo và Hiểu Nguyệt Các, nếu không e là muốn để cho Viên Cương rời đi.
Viên Cương lập tức hỏi: "Chẳng phải cô nói Đạo gia đã thoát được đuổi giết của Hiểu Nguyệt Các sao? Đạo gia đã làm như thế nào? Chẳng lẽ quyết tâm đuổi giết lớn như vậy mà lại không sử dụng người mù mà cô nói?"

Lúc Thiệu Bình Ba giết mẹ con Nguyễn Thị, lúc đó y đang mải mê huấn luyện thủ hạ, bỏ qua thông tin nào đó, nếu không tất nhiên biết nguyên nhân.
Tô Chiếu lắc đầu: "Ta cũng không biết, theo lý thuyết thì là đã sử dụng, cũng có thể là Đạo gia của ngươi quá xảo quyệt, không để lại bất kì một manh mối nào để người mù có thể nhận biết. Nghe nói, sau khi hắn ở lại một nông trường nào đó, đã dùng một ngọn lưa đốt sạch nơi mình từng ở, cẩn trọng như vậy, e là đến người mù cũng hết cách."
Viên Cương biết vì sao nàng lại khóc lóc tuyệt vọng, người có thể ngửi được mùi vị mà người bình thường không ngửi được để truy lùng, đã không phải là thứ đơn giản che giấu có thể giải quyết, đây chính là năng lực có thể phân biệt được, phong toả một loại mùi vị trong hàng ngàn mùi hỗn tạp, chỉ cần trên người ngươi vẫn còn toả ra mùi vị đó thì khó có thể tránh thoát được khứu giác của người nọ.
Người có loại năng lực này e là còn đáng sợ hơn loài chó, chó không có năng lực tư duy logic và tính toán như con người, đối với chó mà nói, một khi mùi bị cắt đứt, rất dễ dàng rơi vào bế tắc.
Hai người cũng không có khả năng ở trong nước nín thở mãi được, rồi cũng sẽ phải hô hấp, mà vừa thở là đã phả ra mùi vị.
Đã gần trốn đến biên giới nước Tề, không ngờ còn gặp chuyện như vậy. Bây giờ rất hiển nhiên, cho dù chạy trốn đến biên giới nước Tề, đối với HIểu Nguyệt Các mà nói không hề có biên giới, có thể đuổi giết như thường. Ở điểm này, Hiểu Nguyệt Các có thể làm được chuyện mà quân Kiêu Kỵ đều không làm được, quân Kiêu Kỵ không dám dùng đại quân vượt biên giới xông vào nước khác đuổi giết.
Hắn ta ngắm nhìn bốn phía, trống trải, không tìm được người hay vật gì sống sót để tới giúp đỡ, nếu không có thể cởi quần áo xuống để người kia mang đi, ít ra có thể làm nhiễu loạn một chút.
Nhưng hắn ta vẫn trầm tĩnh, ánh mắt rất nhanh phong tỏa núi cao phương xa, thấp giọng nói: "Tô Chiếu, chưa đi đến cuối chưa thể nói tử bỏ, đi tìm một môi trường khác nói không chừng có thể nghĩ được cách, đi xem có địa thế đặc biệt nào có thể giúp chúng ta không, tốt nhất có thể tìm được một ít vật liệu ta cần." Hắn ta giơ tay chỉ về phía núi cao xa xa.

Sau đó rào một tiếng ra khỏi nước bò lên bờ, Trảm Mã Đao đeo ở sau lưng rút ra ra cắm lên mặt đất, bọc sau lưng cũng ném xuống, lại đưa tay kéo Tô Chiếu lên bờ.
Quay đầu, hắn ta lại nâng cánh tay ướt nhẹp lên thử hướng gió, sau đó nhanh chóng cúi người nhổ cỏ, buộc thành một mảng cỏ lớn.
"Cởi quần áo, mau!" Viên Cương thúc giục một tiếng, nhanh chóng cởi áo khoác mình xuống, trên người trần chuồng.
"..." Tô Chiếu ngạc nhiên, biết đại khái hắn không phải ý tứ gì khác, nhưng khi nhìn ra xung quanh, bảo một người con gái như nàng cởi quần áo không khỏi có hơi cái đó.
Viên Cương không nói nhiều, kéo lấy nàng trực tiếp động thủ, nhanh chóng giúp nàng cởi áo, cũng cởi sạch hết đồ trên người nàng.
Dù hai người không phải lần đầu tiên trần chuồng gặp nhau, nhưng vẫn khiến nàng ngượng ngùng lấy hai tay che ngực, căng thẳng nhìn bốn phía, trong phút chốc đã làm dịu đi cảm giác tuyệt vọng kia.
Viên Cương không lòng dạ nào thưởng thức cảnh xuân, "Mau thay quần áo trong tay nải vào."
Tô Chiếu lập tức ngồi xuống mở bọc ra, nhặt quần áo cũng ướt như vậy lên, vội vàng mặc vào.
Mà Viên Cương gói lại quần áo của hai người lên mảng cỏ, dùng cỏ siết chặt, thả đám cỏ vào trong nước, để mặc cho nó cuốn theo quần áo dần dần trôi đi.
Bất kể có hữu dụng hay không, mùi phát ra từ hai nơi, ít nhiều cũng có thể làm nhiễu loạn người dựa vào mùi vị để tìm kiếm kia, có thể tranh thủ được một chút thời gian tốt nhất.
Tô Chiếu đã hiểu được việc làm của hắn ta, hỏi: "Ngươi để lại dấu vết rõ ràng trên đất như vậy, chẳng phải muốn bại lộ hành tung sao?"
Viên Cương: "Hư hư thật thật, việc quân cơ không nề dối trá! Nếu như trái phải đều không thể trốn được nữa, thì chẳng quan tâm có bại lộ hay không, thử một chút cũng không sai."
Chờ một hồi, Tô Chiếu lấy quần áo mặc xong, Viên Cương khoác tay nải lên, rút Trảm Mã Đao ra: "Đi!" Dứt lời dẫn đầu vội vả chạy đi, chạy vô cùng nhanh, ngay cả quần áo trên người cũng lười mặc vào, cứ như vậy trần trụi chạy đi.

Tô Chiếu có chút kinh ngạc với tốc độ chạy trốn của hắn ta, nhặt tay nải khoác lên, nâng kiếm cấp tốc đuổi theo.
Sau khi đuổi kịp, với lấy tay Viên Cương một cái, cùng nhau bay vút lên, nhưng tốc độ rõ ràng chậm đi rất nhiều.

Chương 582: Truy Đuổi Và Chạy Trốn

Chương 583: Truy Đuổi Và Chạy Trốn
Người lớn như vậy kéo Viên Cương lại, còn bay ngược chiều gió không bị ảnh hưởng mới lạ, như vậy tốc độ bay của hai người lại không bằng tốc độ chạy trốn của Viên Cương.
"Như vậy không được, ảnh hưởng tốc độ, buông ta ra." Viên Cương nhắc một tiếng.
Tô Chiếu: "Nhìn núi chạy ngựa chết, dựa vào thể lực ngươi có thể chạy bao lâu?"
"Thử là biết!" Viên Cương chỉ nói lời này, không giải thích gì thêm, lúc hạ xuống đất, cưỡng ép vung cánh tay lên hất cái tay của nàng đi, sau đó lại bước dài hai bước bay đi, tốc độ nhanh hơn, như một trận gió táp soạt một tiếng lướt qua đám cỏ.
Cơ bắp khắp người đều chuyển động có nhịp theo động tác lao đi của hắn ta, vô cùng hùng tính mỹ cảm.
Tô Chiếu mới đầu còn tưởng rằng Viên Cương muốn trổ tài, nhưng đi theo được một hồi, dần dần có chút ngạc nhiên, phát hiện Viên Cương dường như không dùng hết thể lực, luôn duy trì tốc độ điên cuồng rong ruổi, không có chút dấu hiệu nào chậm lại.
Thay đổi duy nhất chính là, trong hơi thở của Viên Cương, trong miệng mũi dần dần có hồng vụ tuần hoàn nhàn nhạt.
Tô Chiếu mở mắt thần ra nhìn, lại mơ hồ phát hiện có linh khí trời đất bắt đầu chui vào trong cơ thể Viên Cương, điều này làm nàng có hơi khiếp sợ.
Nếu nói Viên Cương là tu sĩ, nhưng nàng lại rất rõ, Viên Cương căn bản không có pháp lực, nếu không cũng không tất phải dựa vào hai cái chân đi bộ chạy bộ...

Một loài chim khổng lồ bay lờ lờ dọc theo con sông uốn lượn trên thảo nguyên, bên trên có ba người ẩn mình trong nón lá rộng vành màu đen.
Người đứng ở trước, dưới vành mũ là tóc mái để dài, mái tóc xám trắng che đi đôi mắt, thỉnh thoảng mang lỗ mũi khẽ động ngửi mùi vị trong không khí.
Trong lúc lơ đãng, dưới tóc mai bị gió hất lên có thể nhìn thấy con mắt trống rỗng không có con ngươi, mang chút đáng sợ.
Hai người sau lưng thì đeo một mặt nạ màu đen giữa ban ngày ban mặt, ánh mắt trong động nhãn tìm kiếm xung quanh.
Hai người một để râu, một người không có.
Đột nhiên, ánh mắt người có râu ngưng lại, lắc người một cái bay vút xuống từ trên thân chim.
Người không có râu nhanh chóng đỡ cánh tay của người mù, cùng nhau bay lên hạ xuống phía dưới.
Đến phía dưới, người không có râu mới hiểu được việc àm của người có râu, vùng cỏ ở đây rõ ràng có dấu vết đã từng bị người ta nhổ đi.
"Người mù, ngươi hãy cảm nhận nơi này xem." Người có râu lên tiếng.
Người mù cúi đầu nói: "Không cần cảm giác, nơi này đích thị có lưu lại mùi của bọn họ, chỉ là có chút kỳ quái."
Người có râu: "Nói như thế nào?"
Người mù giơ tay chỉ: "Hướng gió ở hướng dòng sông chảy đi cũng có mùi của bọn họ thổi qua đây."
Người có râu nhìn dấu vết cỏ bị nhổ đứt, "Có lẽ đã làm trò gì đó, có thể là làm ổ cỏ để đựng thứ gì đó cho chảy theo dòng nước để làm nhiễu loạn chúng ta."
Người không râu nói: "Bạch trưởng lão, nhưng dấu vết này không khỏi có hơi rõ ràng! Nhìn trước kia, năng lực chống theo dõi của đối phương cực mạnh, như thế nào lưu lại dấu vết rõ ràng như vậy cho chúng ta, có phải cố ý gạt ta hay không? Người học trò kia của ông cũng biết được năng của người mù."
Người có râu nghiêng đầu nhìn về phía dấu vết Viên Cương để lại trên vùng cỏ lúc chạy trốn, ánh mắt thuận theo nhìn về phía núi cao ở phương xa, lại nghiêng đầu nhìn hướng đi của con sông, trầm giọng nói: "Mặc dù đã điều người đến chặn ở phía trước, nhưng vẫn là phải đề

phòng bọn họ giở trò, người cùng người mù tiếp tục đi về phía trước tìm kiếm. Vết nhổ cỏ vẫn còn mới, nếu như từ chạy bên này, chắc chưa chạy quá xa, ta đi theo con đường này xem tình hình, sau đó thuận theo dòng nước chảy đi tìm các ngươi. Nếu bên các ngươi sai, lập tức đi vòng lại tìm dọc theo ký hiệu mà ta để lại”
“Được !” Người không râu gật đầu đồng ý, đỡ cánh tay người mù cùng nhau bay lên trời, hạ xuống con chim lơ lửng trên bầu trời.
Người có râu lần theo dấu vết để lại trên cỏ đuổi theo ...
Như giẫm trên đất bằng, thẳng đến đỉnh núi, tình hình trước mắt khiến trong lòng Viên Cương lạnh đi một nửa.
Trên núi trơ trụi không nói, khoảng cách của một núi như hai thế giới, một bên là đồng cỏ mênh mông, một bên sa mạc không thấy điểm cuối.
Vừa lặn ở trong dòng sông một khoảng thời gian, con sông quanh co khúc khuỷu, cũng không biết đi bao xa, trải qua mấy nhánh sông cũng không biết đã đến vị trí nào, chỉ là dựa vào phương hướng đại khái biết được sắp ra khỏi biên giới nước Tề, lúc này mới phát hiện đã đến bên bờ vùng sa mạc.
Viên Cương vẫn muốn nhìn xem chỗ này còn địa hình phức tạp nào có thể lợi dụng hay không, có thể tìm được một ít vật liệu để làm cánh bay thì càng tốt, có lẽ có thể tận dụng ngọn núi cao này để thoát thân.
Bây giờ mới phát hiện mình có hơi suy nghĩ nhiều, có chút cảm giác bệnh cấp loạn đầu y.
"Trên núi này đến ngay cả chỗ ẩn nấp cũng khó tìm." Viên Cương quan sát bốn phía lên tiếng.
Tô Chiếu cười khổ: "Người mù tới rồi, tốt nhất đừng ẩn núp, ẩn núp chẳng khác nào ngồi chờ chết. . ." Ngừng nói, đột nhiên kéo cánh tay Viên Cương cùng ngồi xuống, chỉ tay về một hướng: "Có người tới."
Ở sau một tảng đá lớn Viên Cương ló đầu ra nhìn xuống dưới núi, thấy xa xa có một điểm đen đang đi về phía này, nếu không phải đối phương mặc quần áo đen thì rõ ràng không dễ gì phát hiện, không khỏi nói: "Hình như men theo đường đi của chúng ta tới đây, là người mù sao?"
Tô Chiếu: "Người mù sẽ không hành động một mình, nhưng chỉ cần là người của Hiểu Nguyệt Các, có thể tìm tới nơi này, chứng tỏ người mù

cách nơi này cũng không xa nữa." Trong giọng nói của nàng tràn đầy sự nóng nảy.
Viên Cương quay đầu liếc nhìn sa mạc sau lưng, "Không thể đợi thêm, có thể trốn bao xa thì đi bao xa, ngồi chờ là không chờ được cơ hội, trên đường đi lại xem xết tình hình tìm cơ hội có lợi. Quả thực không được nữa, thì thử trốn vào trong cát xem xó hiệu quả không."
Hai người cũng không còn lựa chọn nào, sự xuất hiện của một người mù, đã chặt đứt rất nhiều khả năng chạy trốn của bọn họ, chỉ đành còn nước còn tát.
Hai người nhanh chóng trao đổi, không lao thẳng xuống núi xông vào sa mạc, địa thế của nơi này từ cao nhìn xuống rất dễ dàng nhìn rõ được động tĩnh của sa mạc trước mặt.
Tô Chiếu kéo cánh tay Viên Cương, hướng một bên núi bay nghiêng xuống.
Xuống núi không thể so với ở đất bằng phẳng, tốc độ chạy trốn của Viên Cương không thể so với Tô Chiếu mang theo hắn ta bay dọc xuống dưới.
Đến chân núi, cũng không tiến vào sa mạc, mà là bay nhanh dọc theo chân núi, vòng qua bên kia của thế núi cua gấp vào sa mạc, tìm một nơi có thể che được tầm mắt từ đỉnh núi trước đó, chính thức lao vào sa mạc mênh mông vô tận.
Lần này Viên Cương cũng không từ chối để Tô Chiếu mang đi, mặc cho Tô Chiếu mang theo mình bay vút, mỗi lần Tô Chiếu hạ xuống đất rồi bay lên, đều thuận tiện xoá đi vết chân để lại trên cát ...
Một chiếc nón rộng vành cùng với cả người bay lên đỉnh núi, người có râu ngưng mắt nhìn cả sa mạc, không thấy bóng dáng nào.
Dựa theo tuyến đường truy xét, tung người một cái từ trời cao bay thẳng xuống, hạ xuống trước sa mạc, từ không trung cẩn thận quan sát bất kì dấu chân nào có trên cát.
Sau khi hạ chân xuống, trái bay một hồi, phải bay một hồi, lượn quanh một vòng lớn, kết quả không phát hiện bất kỳ dấu hiệu nào.
Hắn ta lại nhanh chóng quay trở về núi, lại từ trên cao nhìn về phía xa, ánh mắt rất nhanh phong toả một bên hướng đi sơn thế che khuất tầm mắt kia, cả người bay lên trời như chim ưng, nhanh chóng vút đi.

Hạ xuống ở trước dãy núi cua gấp vào sa mạc kia, người có râu dõi tầm mắt nhìn về phía xa, lại tung người một cái bay xuống sa mạc.
Ánh mắt lạnh lẽo nhìn vòng quanh một hồi, đột nhiên ánh mắt chợt lóe lên, lập tức nhảy lên cao, cấp tốc đuổi theo hướng bỏ trốn của Viên Cương và Tô Chiếu.
Mặc dù Tô Chiếu đã lấp sạch dấu chân ở trên cát, nhưng qua loa đại khái mà muốn xoá sạch như không có gì cũng khó, ít nhiều vẫn có chút vết tích, chỉ cần cố để ý, đương nhiên có thể phát hiện đầu mối.

Chương 583: Đầu Óc Của Ngài Ấy Rất Nhạy Bén

Chương 584: Đầu Óc Của Ngài Ấy Rất Nhạy Bén
Vừa bay vừa phải mang theo một người, pháp lực tiêu hao quá lớn, sức cản lúc lướt đi trong không trung có thể tưởng tượng lớn đến nhường nào.
Viên Cương nhận ra khoảng cách lên xuống khi bay của Tô Chiếu không còn xa nhưng ban đầu nữa, lúc hạ xuống lần nữa, hô lên: "Dừng một chút!"
Hai người rơi xuống đất, Tô Chiếu không hiểu nhìn hắn ta, Viên Cương nói: "Cô mang theo ta, pháp lực tiêu hao quá lớn, nghỉ ngơi hồi phục chút, nếu không gặp truy binh sẽ rất phiền toái."
Tô Chiếu: "Bây giờ nghỉ ngơi sao được, đợi truy binh đuổi tới sao?"
Viên Cương: "Ta cõng cô."
". . ." Tô Chiếu ấp úng, cười khổ nói: "Không nói đến chuyện có cõng hay không, ngươi chạy ở trong sa mạc rất dễ để lại dấu chân, Hiểu Nguyệt Các đuổi giết nhất định đã điều động rất nhiều loài chim khổng lồ, dấu chân quá rõ rất dễ dàng phát hiện từ trên không trung. Không sao hết, ta vẫn có thể kiên trì thêm một canh giờ nữa."
Trên mặt cười khổ, nhưng trong lòng thì ngọt ngào, có người không rời bỏ nàng, loại cảm giác này thật tốt, sa mạc vắng lặng trước mắt cũng có thể biến thành vườn hoa.
Viên Cương: "Nếu có thể đuổi tới nơi này, có để lại dấu chân hay không không còn quan trọng nữa, giữ được thực lực mới có cơ hội đối mặt, nghe ta."
Có thể nói ra lời như vậy, chứng tỏ ngay cả hắn ta cũng thấy hi vọng thoát thân là rất nhỏ, hôm nay thật sự là còn nước còn tát, có thể trốn bao

xa thì đi bao xa, tìm kiếm chút cơ hội cuối cùng có thể xuất hiện kia.
Nếu nói như vậy, đã làm tốt tâm lý chuẩn bị để đối mặt, Tô Chiếu cũng thản nhiên: "Không cần cõng, ngươi chạy, ta bay."
"Cô mau chóng hồi phục pháp lực đi." Viên Cương không cho từ chối, kéo tay nải đến trước ngực, trực tiếp kéo nàng qua, xoay người cúi xuống, ôm hai chân nàng, cõng ở sau lưng, bước hai bước rồi lập tức phóng như bay trong sa mạc.
Tô Chiếu vừa thẹn vừa mừng, đồng thời cũng lo lắng nói: "Trong sa mạc chạy nhanh rất lao lực, ngươi cõng ta chạy, có ổn không?"
"Có cõng hai người như cô vẫn chạy được!" Viên Cương nói xong, chuyên tâm chạy như bay, trên gò cát bôn ba lên xuống, như giẫm trên đất bằng, tựa như một làn khói, tốc độ chạy trốn vẫn rất nhanh.
Không bao lâu, trong lỗ mũi hắn ta lại xuất hiện hồng vụ như có như không bắt đầu tuần hoàn theo hô hấp của hắn ta.
Tô Chiếu mới đầu còn rất lo lắng, dần dần phát hiện vị này hoàn toàn không biết cái gì là mệt mỏi, thể lực như vô cùng vô tận không bao giờ tiêu hao hết, hơi thở luôn rất trầm ổn, mới dần dần yên lòng, chuẩn bị có cơ hội hỏi hắn ta xem đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.
Giờ thổi vù vù bên tai, thổi lất phất qua người nàng, cảm giác loại gió này thổi qua hoàn toàn không cảm nhận được khi lúc bay cơ thể có pháp lực bao quanh, giống như đang rong ruổi trên lưng ngựa, nhưng lại không cần phân tâm điều khiển, có thể yên tâm.
Nàng lấy ra một viên Linh Nguyên đan bỏ vào trong miệng từ từ nằm lên lưng hắn ta, ngửi hơi thở hùng tính trên người hắn ta, phát hiện người đàn ông này thật rất cường tráng, dần dần an thần làm phép khôi phục pháp lực đã tiêu hao. . .
Trong sa mạc mênh mông bao la, một đường rong ruổi chạy như điên, không bao giờ biết mệt mỏi, nhưng có bất trắc quấy nhiễu.
Lúc vừa cõng người xông về một gò cát, trên sườn gò cát đột nhiên xuất hiện kẽ hở, một con bò cạp có cùng màu với sa mạc đột nhiên chui từ dưới đất lên, bật nhảy về phía Viên Cương.
Con quái vật to như trâu này đột nhiên hiện thân, làm Viên Cương thất kinh, cánh tay đang giữ một chân Tô Chiếu buông lòng, thuận thế vung tay lên chém một đao.

Trước khi nhảy bổ đến con bò cạp kia khí thế hung hăng, nhưng lúc đến gần lại vội vàng đung đưa cái càng, lắc đầu vẫy đuôi, như nghiêng đầu muốn chạy trốn, nhưng quán tính không cho phép, vẫn lao về phía Viên Cương.
"Đừng!" Giọng nói Tô Chiếu ở sau lưng đột nhiên vang lên.
Chuyện xảy ra rất đột ngột, nhắc nhở hơi trễ, một đao vung lên hết sức, Trảm Mã Đao đã chém con bò cạp kia thành hai nửa, phun ra một chùm máu tươi đến nhức mắt, thuận thế bắn lên cả người Viên Cương.
Máu của bò cạp rõ ràng đỏ tươi hơn máu bình thường.
Một đao giải quyết xong con bò cạp, Viên Cương phát hiện quái vật này cũng không tính là khó đối phó, bàn chân vẫn không ngừng, đã xông lên gò cát, tiếp tục chạy về phía trước.
Tô Chiếu rên rỉ thở dài nói: "Ngươi không biết bò cạp trong sa mạc này không thể giết sao?"
"Có vấn đề gì à?" Viên Cương vừa chạy vừa hỏi một câu.
Tô Chiếu thở dài nói: "Xem ra ngươi thật sự không biết, bò cạp trong sa mạc này rất nhiều, gai độc ở phần đuôi có kịch độc, hơn nữa tốc độ bò rất nhanh, di chuyển ở trong sa mạc như gió, năng lực bật nhảy giết chết rất mạnh. Sự thèm muốn về thức ăn ở trong sa mạc này khiến cho bọn chúng vô cùng nhạy cảm với mùi máu tanh, một khi có vật gì bị thương để bọn chúng ngửi được mùi máu tanh, lập tức sẽ kinh động đến bò cạp ở bốn phương tám hướng không thể đếm xuể chạy tới săn mồi, sau khi đồng loại bị thương bọn chúng sẽ làm thức ăn như thường, ngươi đã gây ra phiền phức rồi."
Viên Cương hơi im lặng, đại khái đã hiểu được sự bất lực trong tiếng thở dài của cô.
Hắn ta không thể bay, chỉ có thể chạy nhanh ở trên mặt đất, mà Tô Chiếu lại không thể kiên trì mang hắn ta bay cùng quá lâu, sau đó nhất định sẽ rơi vào vòng vây vô cùng vô tận ở trong sa mạc, chỉ sợ Tô Chiếu mang theo hắn ta cũng chưa chắc có thể chạy ra ngoài.
"Chúng ta quay đầu đi, nếu cứ đi thêm nữa. . . Đối mặt với Hiểu Nguyệt Các có lẽ còn có một đường sống, bầy quái vật này thì không thể nói thông đạo lý." Tô Chiếu cười khổ một tiếng.

Như là chứng thực lời của nàng vậy, lần lượt bắt đầu có mấy con bò cạp lớn lớn bé bé xuất hiện tỏng sa mạc, thấy vật còn sống lập tức hết sức hưng phấn, rối rít nhanh chóng chạy tới.
Tô Chiếu: "Để ta xuống."
"Chờ một chút!" Viên Cương từ chối, trọng điểm ánh mắt nhìn về hướng gió, như muốn kiểm chứng gì đó.
Đám bò cạp nhìn thấy hướng gió thổi tới đều giảm tốc độ tấn công lại, gần như đã dừng lại, ánh mắt Viên Cương sáng lên, nói: "Không sao, cô tiếp tục khôi phục pháp lực, chúng ta có thể có cơ hội thoát thân."
Tô Chiếu không hiểu.
Hướng Viên Cương chạy đã lệch sang bên trái, chạy về hướng gió thổi tới.
Cùng với sự ép tới của hắn ta, cò cạp ở hướng gió thổi dường như vô cùng sợ hãi, ngay lúc hắn ta sắp đến gần, đều rối rít tránh ra hai bên, bò lổm ngổm ở hai bên đường mà Viên Cương chạy, không dám nhúc nhích một chút nào.
Tô Chiếu lập tức kinh ngạc, hỏi: "Chuyện này là sao? Ngươi đã dùng biện pháp gì sao?" Nàng cũng không thấy Viên Cương có động tác gì, không thể hiểu tại sao những con bò cạp này đột nhiên trở nên ngoan như vậy.
"Sau này sẽ giải thích." Viên Cương không phải qua loa lấy lệ với nàng, hoặc là muốn giấu nàng cái gì.
Trên thực tế là, cõng một người ở trong sa mạc chạy nhanh xác không phải là chuyện nhẹ nhàng gì, lải nhải nói một đống lời, ảnh hưởng đến nhịp thở của hắn ta, chỉ có khi hắn ta giữ được nhịp thở đều mới có thể duy trì thể lực để cõng người khác chạy, một vài chuyện không phải một hai câu là có thể nói rõ.
Tô Chiếu vô cùng kinh ngạc với cảnh tượng lạ thường này, thỉnh thoảng quan sát bốn phía, lúc quay đầu nhìn lại, ánh mắt bỗng nhiên ngưng lại, mơ hồ thấy một điểm đen đang mau chóng đuổi về phía bọn họ.
"Người của Hiểu Nguyệt Các đuôi tới rồi, để ta xuống!" Tô Chiếu cắn răng nói một tiếng.
Viên Cương cõng nàng nghiêng người quay đầu liếc nhìn, nhưng không hề ý có để nàng xuống: "Nhìn xem đám bò cạp có cản gã ta lại không."

Tô Chiếu: "Vô dụng thôi, cao thủ Hiểu Nguyệt Các nhiều như mây, nếu gã đã dám một mình đuổi tới đây, thì bò cạp cũng không thể ngăn lại gã."
"Có thể trì hoãn tốc độ đuổi theo của gã cũng được, nghe nói trong sa mạc này có một Vô Biên Các, không ai dám ở đó hành động thiếu suy nghĩ, chỉ cần chạy đến Vô Biên Các, là có thể tìm người liên lạc với Đạo gia, đến lúc đó để Đạo gia nghĩ cách, đầu óc của ngài ấy rất bén nhạy."

Chương 584: Khó Thoát Tai Kiếp

Chương 585: Khó Thoát Tai Kiếp
"Vô dụng thôi. Để ta cản đường trì hoãn, ngươi nghĩ biện pháp đến Vô Biên Các liên lạc với Đạo gia. Cho dù ta rơi vào trong tay Hiểu Nguyệt Các, bọn họ cũng chưa chắc sẽ lập tức giết ta. Ngươi đi tìm Đạo gia, nội bộ Hiểu Nguyệt Các có lời, không được động vào Đạo gia, có thể có bản lãnh này, có lẽ Đạo gia của ngươi đó thật sự có cách cứu ta cũng nên."
"Vô dụng cũng phải thử xem."
Viên Cương ôm chặt hai chân nàng, không chịu buông bỏ, cũng không nói thêm gì nữa, lên tinh thần, tập trung chạy như bay, tốc độ chạy lại nhanh hơn.
Hắn ta rất rõ, lời này của Tô Chiếu rất có thể là đang trấn an mình, nếu hắn ta đã đưa nàng tời khỏi Hiểu Nguyệt Các, thì phải chịu trách với nàng.
"Buông ra tôi!" Tô Chiếu giãy giụa một trận, đập mấy cái vào bả vai hắn ta, sau đó không giãy dụa nữa, sức lực của người đàn ông này thật sự quá lớn!
Cũng biết giãy giụa vô dụng, người đàn ông này hiển nhiên sẽ không vứt mình lại chạy một mình, đã như vậy, giãy giụa thì có ích gì.
Nhìn người đàn ông cõng mình điên cuồng chạy trốn trước mặt, rơi nước mắt, khóc, lại bật cười.
Trước kia nàng còn nghĩ sau này mình sẽ phải bảo vệ tên phàm phu tục tử này, không ngờ trước mắt lại là người phàm phu tục tử này đứng ra bảo vệ mình.
"Đời này chuyện không hối hận nhất, chính là đi cùng ngươi." Tô Chiếu nỉ non một tiếng ở bên tai hắn ta.
Dường như Viên Cương không nghe thấy, chỉ biết chạy như điên.

Người để râu đuổi theo phía sau thực sự đã gặp chút phiền toái, đang lúc bay xuống, một nhóm bò cạp lập tức chen chúc bổ tới bao vây.
Phất ống tay áo một cái, một luồng pháp lực cường hãn đánh bay bò cạp ở bốn phương tám hướng, lại đứng dậy vút qua.
Hành động của Viên Cương khiến ông ta kinh ngạc không ít, tên kia lại có thể dựa vào hai cái chân chạy ở trong sa mạc nhanh như vậy, hơn nữa còn cõng thêm một người. Càng kì lạ là, cả một đường mình đều bị đám bò cạp bám theo, tên kia lại có thể rong ruổi giữa một rừng bò cạp giăng khắp như chốn không người, bò cạp dọc theo đường đi không có một con nào tấn công hắn ta, nhưng lại hết lần này tới lần khác quấn lấy mình không buông, đây là chuyện quái quỷ gì?
Tốc độ Viên Cương cõng một người chạy ở trong sa mạc quả thực không chậm, hắn ta không bị đám bò cạp quấy nhiễu, người để râu vừa rơi xuống đất đã bị bò cạp dây dưa, tốc độ đuổi theo của hai bên lại ngang hàng.
Người để râu sao có thể chuyện nực cười này xảy ra, đang lúc muốn bay xuống, bàn tay dò vào không khí trước mặt túm một cái.
Vù! Một cột trụ cao mấy trượng nhô lên.
Ông lắc mình một cái, lần nữa tung người bay vút đi.
Bay ở độ cao cao hơn, bật lên càng cao, cũng bay xa hơn, mặc dù như vậy rất tiêu hao pháp lực, nhưng có thể tránh được sự quấy nhiễu của bò cạp phía dưới.
Người vừa rời khỏi chiếc cột, trụ cột mất đi chống đỡ của pháp lực, lập tức sụp đổ ầm ầm, đè lên thân đám bò cạp phía dưới.
Cứ lặp đi lặp lại như vậy, rất nhanh đã duổi kịp Viên Cương đang chạy băng băng, từ bầu trời bay vút qua, rơi xuống đất xoay người, chặn trước mặt Viên Cương, trong hắc bào loé lên một tia sắc bén, một bảo kiếm để ngang trong tay cản đường.
Ông cũng không biết nguyên nhân gì, đứng ở cuối chiều gió, bò cạp chung quanh lại bất động, không có ý định tấn công mình nữa.
Viên Cương vội vàng dừng bước, buông Tô Chiếu ra, “Tam Hống Đao” ở trong tay, miệng thở hổn hển.
Tô Chiếu cuối cùng đã hạ xuống đất, ánh mắt quan sát thân hình của đối phương.

Ánh mắt của đối phương dưới mặt nạ, râu dưới mặt nạ của đối phương, còn có bảo kiếm trên tay kia, khiến nàng như nhận ra được gì đó, gương mặt khó tin lắc đầu: "Sư phụ, ngay cả người cũng không bỏ qua cho con sao? Ngay cả người cũng muốn giết con sao?"
Người để râu khua kiếm chỉ vào nàng, đau lòng nói: "Tại sao muốn trốn tránh? Ta tốn nhiều công sức nâng đỡ con, tốn nhiều công sức sắp xếp cho con, có bất kỳ nguy hiểm g cũng có thể chấm dứt trên người Tần Miên, có bất kỳ nguy hiểm gì ta cũng có thể nghĩ biện pháp giữ được con, nhưng tại sao con lại muốn trốn tránh!" Vẻ bi thương trong một câu cuối cùng khó mà nói nên lời.
Cũng như ông ấy nói, ông đã sớm dày công chuẩn bị đường lui cho Tô Chiếu, một khi có chuyện có thể tận lực tránh nguy hiểm đến tính mạng cho nàng, cho nên một vài bí mật quan trọng vẫn không đề cập với nàng, ngược lại Tần Miên biết nhiều hơn, nhìn có vẻ trọng dụng Tần Miên hơn.
Mà chỉ cần Tần Miên lập được công lao, có ông ta ở phía sau chiếu cố, Tô Chiếu đương nhiên cũng muốn được thơm lây.
Nhưng Tô Chiếu ngàn vạn lần không nên trốn tránh, phản bội Hiểu Nguyệt Các có tính chất gì?
Trốn tránh! Đó chính là phản đồ!
Trở thành phản đồ rồi thì không ai có thể bảo vệ nữa, nếu không ông ta cũng không biết ăn nói thế nào với Các chủ, cũng không biết ăn nói thế nào với những người khác, đối với người trên người dưới đều không biết nên ăn nói thế nào.
Biến thành phản đồ, ngay cả Các chủ cũng không bảo vệ nổi!
Mà Các chủ đã hết tình hết nghĩa đối với hai thầy trò bọn họ, ông cũng đã bảo đảm với Các chủ không xảy ra bất kì chuyện gì, nếu có chuyện ông sẽ đích thân ra tay giải quyết.
Kết quả không ngờ, chuyện thật sự đi đến bước này, hôm nay ông phải cho Các chủ một câu trả lời, cũng phải cho người từ trên xuống dưới một câu trả lời!
Cho nên, ông đích thân đuổi theo.
Tô Chiếu cắn môi, gương mặt có mấy phân ảm đạm, biết được ý tứ trong lời nói của sư phụ, đối với phản đồ, Hiểu Nguyệt Các diệt trừ

không tiếc bất cứ giá nào, nhất định không xoá bỏ tiền lệ này, nếu không làm sao có thể chấn nhiếp những người khác, nếu không đối với toàn bộ Hiểu Nguyệt Các mà nói, sẽ để lại tai hoạ về sau!
Nàng nhìn về phía Viên Cương, nhưng lại nói với người để râu: "Sư phụ, ngàn vạn lỗi làm đều là con sai, chỉ cần người để cho hắn ta một con đường sống, con mặc cho mọi người xử trí!"
Viên Cương quay phắt đầu nhìn về phía nàng: "Không cần!"
Người để râu giọng căm hận nói: "Con còn muốn bảo vệ cho hắn ta? Hắn ta có cần con bảo vệ không? Ngưu Hữu Đạo đã sớm lưu lại đường lui cho nó, người mà tổ chức muốn xoá bỏ lần này là con, hắn ta muốn đi thì không ai cản, phía trên cũng nhắc nhở là buông tha cho hắn ta. Ngưu Hữu Đạo đã sớm cho hắn ta một bùa hộ mạng nhằm vào tổ chức, chẳng nhẽ hắn ta không nói cho con biết? Con ngốc nghếch chạy theo hắn ta làm gì, thiên hạ lớn như vậy, kiểu đàn ông nào chẳng có? Vì một tên đàn ông lừa mình mà ngay cả mạng sống cũng không cần, đáng giá không?"
Lời này vừa nói ra, Viên Cương ngơ ngẩn, Đạo gia đã chuẩn bị đường lui cho hắn ta?
Trong phút chốc, tâm tình của hắn ta hết sức phức tạp.
Hắn ta chỉ biết được pháp chỉ cấp cao của Hiểu Nguyệt Các qua miệng của Tô Chiếu, không được vọng động Ngưu Hữu Đạo, không ngờ còn liên quan đến mình.
Nhưng hắn ta tin lời đối phương, hắn ta hiểu rất rõ Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo làm như vậy, hắn ta không hề lấy làm kinh ngạc, hơn nữa Ngưu Hữu Đạo hoàn toàn có thể làm vậy, gặp mưa gió Đạo gia sẽ đứng ra giúp hắn ta chống đỡ.
Tô Chiếu cũng ngây ngẩn nhìn về phía Viên Cương.
Viên Cương quay đầu, nhìn nàng: "Ta không biết chuyện này."
Tô Chiếu cười, gật đầu " Ừ" một tiếng, vô có lý do để tin tưởng.
Viên Cương tự trách nói: "Là ta liên lụy cô."
Tô Chiếu biết ý của hắn ta, nếu sớm biết là như vậy, hắn ta thật sự sẽ không mang theo nàng chạy, một mình hắn ta chạy là được, như vậy thứ nhất hai người cũng không có rắc rối gì, bây giờ hại nàng thành phản đồ của Hiểu Nguyệt Các.

Dày vò lâu như vậy, hóa ra chuyến chạy trốn này hoàn toàn không cần thiết!

Nhưng Tô Chiếu vẫn cười lắc lắc đầu, tỏ ý không sao hết.

Thấy vậy, người để râu kém chút nữa tức hộc máu, coi như đã thấu được cái gì gọi là nữ đại bất trung lưu, coi như đã biết được cái gì gọi là chết cũng không hối cải, khí cơ quang người bắt đầu xoay chuyển, mơ hồ nổi lên gió lốc.

Chương 585: Đúng Thật Là Mãnh Sĩ

Chương 586: Đúng Thật Là Mãnh Sĩ
Viên Cương nhanh chóng chắn đao ở trước người Tô Chiếu, Tam Hống Đao lấp lánh rực rỡ dưới ánh mặt trời, cảnh giác đối phương cao độ.
Mũi kiếm người để râu chỉ vào hắn ta nghiêng nghiêng, "Xoá bỏ môn phái, không phải chuyện của ngươi, không muốn ta lỡ tay làm thương thì lập tức cút!"
Tô Chiếu cuống lên, lôi kéo Viên Cương: "Ông ấy là bá phụ ta, ta sẽ không sao đâu, ngươi đi mau!"
Viên Cương không để ý, nhìn chằm chằm người để râu, "Muốn như thế nào mới chịu bỏ qua cho cô ấy?"
Người để râu nhìn chằm chằm Tô Chiếu, gằn từng chữ: "Phản đồ chỉ có một con đường chết!"
Cánh tay Viên Cương đột nhiên vung mạnh lên, hất Tô Chiếu đang lôi kéo ra, xoạt một tiếng xông ra ngoài, dùng hết sức bùng nổ, giống như giơ đao bắn về phía người để râu, ngang nhiên chủ động tấn công!
"Đừng!" Tô Chiếu hoảng hốt thét lên chói tai, bởi vì nàng biết rõ Viên Cương không thể nào là đối thủ của đối phương.
Người để râu hừ lạnh một tiếng, đất cát dưới chân dấy lên rung động, một khối cầu trào ra từ trong cơ thể rồi lan rộng, giống như một chiếc lồng trong suốt bao lấy ông ta, đây chính là cương khí hộ thể.
Ông ta hoàn toàn không coi Viên Cương ra gì, đứng ở đó không hề nhúc nhích.
"Gào!"
Một tiếng hồ gầm hung mãnh đột nhiên phát ra từ trong Tam Hống Đao, khiến người ta khiếp sợ, khiến người ta có cảm giác như thật sự có một con mãnh hổ đang gầm thét bên cạnh.

Viên Cương vọt tới nhảy lên, từ trên không trung chém thẳng một đao xuống.
Đây là lần đầu tiên hắn ta chém ra tiếng hồ gầm từ Tam Hống Đao, có thể thấy tốc độ ra tay của lần này thật sự rất nhanh, lực độ mạnh mẽ đến nhường nào, dưới ánh mặt trời thân đao như một đường tơ, khí thế kinh người.
Đao tốt! Trong lòng người để râu thầm khen một tiếng, ánh mắt rơi vào trên thân đao, nhìn ra đao này không phải vật thường, cũng nhìn ra sự dũng mãnh phi phàm của Viên Cương.
Đùng!
Một tiếng nổ vang, cương khí hộ thể của người để râu lập tức bị một đao công phá.
Đồng thời phá vỡ vẻ trấn định của người để râu, sắc mặt khẽ biến đổi, không ngờ tên phàm phu tục tử chỉ có thể dựa vào hai cái chân chạy trên đất lại có thể phá tan cương khí hộ thể của ông chỉ bằng một đao.
Tay đã rút kiếm, Tô Chiếu chuẩn bị xông đến trợ thủ cũng chợt giật mình, cũng không ngờ Viên Cương lại có uy lực công kích cường hãn như vậy.
Nàng rất rõ thực lực của người để râu như thế nào, thật không ngờ Viên Cương có thể phá được phòng ngự của ông ta.
Trước đó nàng chỉ biết khí lực lớn của Viên Cương, thể lực tốt, một màn trước mắt có nằm mơ cũng không nghĩ tới.
Đợt khí bùng nổ cuộn tung cát trên mặt đất ra bốn phương tám hướng.
Người để râu thản nhiên lại có ý khinh thường cuối cùng cũng không thể bình tĩnh được nữa, mắt thấy một đao sắp bổ lên đầu mình, làm sao có thể bình tĩnh nổi.
Xoạt! Ánh sáng sắc bén trong tay chợt loé, nhanh như mị ảnh, bảo kiếm để ngang đỉnh đầu.
Keng! Tiếng chấn động kéo dài mang theo tiếng vang của kim loại
Bảo kiếm ngăn cản thế đao bổ xuống bị nhấn xuống mấy phân, xém chút nhấn xuống đầu của người để râu.
Người để râu lại kinh hãi lần nữa, không phải pháp lực, mà là lực mạnh, mới vừa rồi ông còn tưởng Viên Cương giả heo ăn cọp, tưởng rằng Viên Cương cất giấu thân phận tu sĩ của mình.

Bây giờ giao thủ một cái, ông ta mới hiểu ra, không có bất kỳ làn sóng pháp lực nào, cũng không có bất kỳ tác dụng pháp lực, mà là lực mạnh chân chính không hề có chút giả dối.
Thiên hạ lại có người có sức lực lớn đến vậy? Thật là mãnh sĩ! Trong lòng người để râu thán phục không thôi, dưới chân đồng thời dâng lên một luồng gió mạnh mẽ xoay tròn, một tay cầm kiếm hướng lên trời, hất chiếc đao đang ép xuống kia.
Phanh! Một trận gió lớn khếch tán công kích, trong nháy mắt hất Viên Cương bay ngang ra ngoài.
Viên Cương bị đạp xuống ở xa mười mấy trượng xoay người đứng lên, xách đao lên lại điên cuồng lao tới.
Người để râu liếc hắn ta một cái, lần nữa bất ngờ, lại còn cố đánh như vậy, tu sĩ Trúc Cơ kỳ bình thường cũng không thể chống lại một chiêu này, không chết cũng phải trọng thương, người này lại như không có chuyện gì xảy ra, trong nháy mắt đã bò dậy, năng lực chống trả thật sự đáng kinh ngạc!
Đối diện, Tô Chiếu đã cầm kiếm vọt tới.
Người để râu giận tím mặt, nha đầu này uổng công mình nuôi lớn như vậy, uổng phí tâm huyết chăm sóc dạy bảo nhiều năm như vậy, lại cùng người ngoài liên thủ đi đối phó mình, chẳng có lẽ nào lại như vậy!
Ông ta phất ống tay áo một cái, mặt đất bằng phẳng hiện lên một tường cát, ập về phía Viên Cương như dời núi lấp biển.
Tô Chiếu đang chỉ kiếm xông lại, cảnh cáo không có hiệu quả, giậm chân nhẹ một cái, đất bằng phẳng dậy sóng.
Tô Chiếu đang bay vút tới giống như chui vào trong bẫy, đất cát phía dưới vù một tiếng cuộn lên gió lốc mạnh mẽ, cuốn tung đất cát, trong nháy mắt bao vây nàng trong đó.
Tô Chiếu bị bão cát thổi không mở mắt nổi, gió mạnh thổi hất nàng đến choáng váng.
Xoạt! Người để râu vung tay chém một kiếm mạnh vào cơn lốc xoáy.
Đùng! Bão táp trong nháy mắt bị kiếm cương đánh tan.
Tô Chiếu đặt kiếm hộ thể ở trước người “phụt” một tiếng, ngửa mặt lên tời phun mạnh ra một ngụm máu tươi, cả người bay ra như con diều đứt dây.

Đùng! Tường cát bay đi như rời núi lấp biển bị nứt ra một lỗ hổng, trong lỗ hổng vẫn có tiếng hổ “Gào” lên, Viên Cương phá tường bay ra, lần nữa giơ đao đánh tới.
Hắn ta vừa xông ra khỏi tường cát, đúng lúc chính mắt thấy tình trạng Tô Chiếu bị thương nặng.
"Nha!" Viên Cương để trần thân trên điên cuồng tiếng gào lên phẫn nộ, trên cổ, trên cơ thể, gân xanh khắp nơi nổi lên, giống như thú dữ bị chọc giận, tốc độ tấn công lại tăng lên, kéo một ánh đao xông về người để râu.
Bò cạp bốn phía dường như cảm nhận được ý tấn công điên cuồng trong tiếng gào của hắn ta, từng con một đều đung đưa càng, nhẹ nhàng vẫy độc châm ở trên đuôi gai, phát ra tiếng vù vù kỳ diệu, mỗi con đều trở nên nóng nảy.
Tình hình này giống như đợt sóng lan rộng trong sa mạc, bò cạp nhận được tiếng vù vù kỳ diệu ở nơi này đều thi nhau làm theo, từ đó làn truyền ra xa, cứ như đang từng vòng từng từng truyền tin tức đến nơi xa, bò cạp ở xa xa cũng đều rối rít giơ đuôi lên, mạnh mẽ vẫy đuôi với biên độ nhỏ, đều phát ra tiếng vù vù kì diệu kia.
Mà bò cạp ở gần đây đều bắt đầu cử động, dùng hết sức lao về phía nơi giao chiến.
Tình hình này lan rộng từng vòng, truyền ra xa.
Bò cạp từ gần đến xa đều động đậy, rối rít lao về bên này...
Trong không trung ở một nơi xa xôi, một con chim Thái Vũ khổng lồ như một con phượng hoàng rực rỡ, kéo theo chiếc đuôi lộng lẫy mà hoạt bát bay lượn.
Trên thân chim Thái Vũ có một nam một nữ đứng đó.
Nam chính là một người đàn ông trung niên trong vẻ tuất dật mang theo nét tang thương, tóc dài xoã vai, trên người mặc trường sam tối màu giản dị, sau lưng khoác một thanh kiếm, bảng to cổ sơ, thân kiếm rõ ràng lớn hơn rất nhiều so với kiếm thường, vẻ mặt tĩnh lặng.
Nữ mặc trang phục nam màu đen, từ đầu đến chân đều là lối ăn mặc của nam giới, quần áo cũng giản dị, thế nhưng khí chất quý tộc khoan thai trong con mắt đẹp như tranh kia khó có thể giấu đi được.
Trên rái tai có lỗ tai rất rõ, còn có bộ ngực đầy đặn, đều chứng minh nàng là nữ nhân.

Mặc trang phục của nam khiến nàng lộ ra khí chất anh tuấn hiếm gặp, mặc dù không trang điểm, nhưng vẻ xinh đẹp mà đoan trang ngút trời vẫn còn đó, khí chất và dung mạo đều vô cùng chói mắt.
Mặt đất trong sa mạc ồ ạt nứt ra, cảnh tượng kia vô cùng hùng tráng, khiến cho hai người trên không trung không muốn để ý cũng khó.
Ánh mắt hai người nhìn về phía mặt đất, thấy từng con từng con bò cạp chui từ dưới đất lên.
"Bò cạp. . .Theo lời đồn, di chuyển như vậy, có phải ngửi được hơi thở của con mồi?"Người phụ nữ nhìn chằm chằm mặt đất hỏi.
"Có lẽ vậy, ấy!" Đàn ông mới vừa đáp lời, bỗng kêu lên một tiếng kì quái, điều khiển con chim hạ độ cao xuống, nhìn rõ tình huống trên mặt đất hơn nữa, "Có gì đó không đúng, bò cạp săn mồi ta không chỉ thấy một lần, nhưng lần này lại vẫy đuôi mạnh như vậy là ý gì? Cô nhìn xa xa kia, đều điên cuồng chạy về một phía, hơn nữa đều là vẫy đuôi trước rồi mới lao về một hướng."
Vừa mới nói xong, mặt đất đột nhiên ầm một tiếng. Cát bắn tung tóe, một con vật khổng lồ chui từ dưới đất lên.

Chương 586: Bọ Cạp Tấn Công

Chương 587: Bọ Cạp Tấn Công
Đầu tiên là hai cái càng khổng lồ chọc thủng bề mặt sa mạc, tiếp theo là cái đầu bọ cạp to lớn và dữ tợn đẩy lớp cát ra, thân hình khổng lồ vẫy lách bò ra, kéo ra một cái đuôi như cây trụ khổng lồ, gai độc trên đỉnh đuôi và hai cái càng có màu vàng kim.
Thứ này như một ngọn núi nhỏ nằm trên sa mạc, thân hình ngoại trừ cái đuôi ra cũng phải hơn mười trượng, những con bọ cạp to như con nghé ở bên cạnh so với thứ này, lập tức lộ ra vẻ khéo léo nhanh nhẹn.
Nữ nhân kinh ngạc nói: “Bọ cạp lớn vậy?”
Nam nhân ánh mắt nhìn chằm chú nói: “Nghe đồn trong sa mạc này có một con vua bọ cạp và hoàng hậu bọ cạp, nghe nói hoàng hậu bọ cạp sống ở sâu trong lòng đất không bao giờ lộ diện, chịu trách nhiệm sinh con, kích thước vô cùng to lớn, còn lớn hơn kích thước của con vua bọ cạp này, kích thước cụ thể không ai nói rõ được. Kích cỡ của thứ này phù hợp với vua bọ cạp trong truyền thuyết, có lẽ chính là vua bọ cạp trong truyền thuyết.”
Trong lúc nói chuyện, thứ gọi là vua bọ cạp đã di chuyển ầm ầm, chân dài bước dài, động tác mau lẹ, khoảng cách tùy ý di chuyển không phải là thứ mà Bọ cạp bình thường có thể so sánh được, giống như một ngọn núi nhỏ di động nhanh chóng trong sa mạc, rất nhiều Bọ cạp bị nó đụng ngã lăn, đánh bay, để lại dấu vết vô cùng rõ rệt trong sa mạc.
Lại nhìn bốn phía, ở nơi mà thị lực có thể đạt tới, đâu đâu cũng thấy Bọ cạp chạy như điên.
“Có lẽ không phải là săn thức ăn, con mồi nào có thể khiến vua bọ cạp có hứng thú ra ngoài đi săn như vậy?” Nam nhân hơi lắc đầu, lại nhìn về phía nữ nhân nói: “Tướng Công, đi xem một chút thì thế nào?”
Nữ nhân gật đầu: “Được, đi mở rộng tầm mắt!”

Nam nhân vẫy tay, con chim lông sặc sỡ lập tức vỗ cánh, đuổi theo hướng của vua bọ cạp.
Đuổi qua vua bọ cạp đang chạy băng băng trên mặt đất, tiếp tục bay về phía đàn Bọ cạp tập trung, nhanh chóng bay đi xem thử.
Trên đường, còn có thể nhìn thấy không ít Bọ cạp nhỏ hơn con vua bọ cạp này, nhưng lớn hơn nhiều so với Bọ cạp thông thường cũng đang chạy như điên về cùng một hướng.
Bọ cạp trong sa mạc dường như đều đã phát điên, đại quân Bọ cạp ở bốn phương tám hướng cơ hồ đều đang chạy đến bên này, cảnh tượng hùng vĩ không giống bình thường, nam nhân ở trên con chim lông sặc sỡ càng ý thức được, tuyệt đối không chỉ đơn giản là săn thức ăn...
Mắt thấy Viên Cương không cần mạng lao tới, người có râu tức giận quát: “Làm như ta không dám giết ngươi chắc, nơi này giết ngươi cũng không ai biết, là chính ngươi tự tìm cái chết, vậy thì không trách ta được!”
Kiếm trong tay quét qua, một đạo kiếm cương mạnh mẽ ầm ầm chém ra.
Viên Cương dũng cảm không sợ chết xông tới, hai tay nâng đao lên, cả người nổi gân xanh, “ô ngao”, Tam Hống đao điên cuồng hét lên, một đạo Thất Luyện điên cuồng chém ra.
Ầm!
Kiếm cương tan vỡ.
Tam Hống đao chấn động phát ra âm thanh vù vù, Viên Cương ở trong sóng khí điên cuồng bị chấn động trượt về phía sau, tóc bay tán loạn.
Người có râu kinh hãi, một lần nữa được lĩnh giáo toàn bộ sức mạnh thô bạo mà Viên Cương bộc phát ra, sức mạnh thô bạo này thật sự rất dọa người!
Viên Cương vẫn đang trượt về phía sau lại cất bước chạy như điên, nghênh đón cuồng phong xông lên.
“Kẻ quê mùa tự tìm cái chết!” Người có râu cười lạnh một tiếng, kiếm trong tay quét ngang, chém thẳng, liên tục hai đạo kiếm cương nối tiếp nhau tóe ra.
Ầm!
Ô ngao! Một tiếng hổ gầm, lại điên cuồng chém ra một đạo kiếm cương.

Viên Cương lại bị đẩy lùi đối mặt với một đạo kiếm cương nối tiếp khác, đúng là trở tay không kịp, trong lúc gấp gáp không có cách nào phát ra đòn đánh trả thứ hai.
Trong quá trình bị chấn động trượt lùi về phía sau, đặt ngang đao trước người, lưỡi đao lật lại, vắt ngang cánh tay chống đỡ thân đao, nghênh đón đạo kiếm cương thứ hai chém đến, kiên cường ngăn chặn một kích!
Ầm!
Phốc! Kiếm cương tan vỡ, một ngụm máu tươi từ trong miệng Viên Cương điên cuồng phun ra ngoài, cả người hoàn toàn bị đánh bay.
Người có râu đang muốn vọt tới xử lý hắn ta đột nhiên vung kiếm chém về bên cạnh, chém giết một đám Bọ cạp đang nhảy lên đánh tới, đồng thời vung tay đánh bay một đám đang nhào tới ở xung quanh.
Thế nhưng Bọ cạp đã phát động một cuộc tấn công điên cuồng đối với ông ta từ bốn phương tám hướng, đánh bay con ở trước mặt, Bọ cạp ở khắp nơi vẫn con trước ngã xuống, con sau tiếp bước nhào tới.
Bốn phía xông tới, không trung đánh tới, phát động tấn công toàn diện điên cuồng đối với ông ta.
Bọ cạp bốn phương tám hương vọt tới cũng tuôn về phía Tô Chiếu ngã trên mặt đất và ói máu.
Mắt thấy Bọ cạp khua càng và độc gai xông tới, Tô Chiếu không có sức đứng lên, trên mặt lộ ra nụ cười thảm, chậm rãi nhắm mắt lại đợi chết.
Thế nhưng bầy Bọ cạp vọt tới trước mặt nàng đột nhiên lại tách ra hai bên, vòng qua nàng, tiếp tục xông về phía trước.
Hai bên đều là tiếng động bọ cạp sa mạc soạt soạt xông qua, Tô Chiếu lại chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn cả đàn cả lũ Bọ cạp ở bên cạnh lao qua nhưng không chạm đến một li một tí nào vào nàng, có chút kinh ngạc, không biết vì sao đàn Bọ cạp này lại không động đến nàng.
Thật không ngờ, nàng theo sát Viên Cương chạy trốn lâu như vậy, trên người dính đầy mùi của Viên Cương, đây mới là nguyên nhân nàng tránh được một kiếp.
Nằm trong đàn Bọ cạp đang chạy băng băng, thấy Bọ cạp điên cuồng chạy nhanh ở bên cạnh, kinh nghiệm này đúng là trước giờ chưa từng có, Tô Chiếu khó khăn ngẩng đầu lại mệt mỏi gối đầu lên đất cát, hơi tàn, miệng mũi thỉnh thoáng có máu ứa ra.

Nàng bị thương rất nặng, trước đó mắc kẹt trong cơn lốc xoáy không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc, nghe nhìn bị đảo lộn, đợi đến khi đạo kiếm cương kia chém tới, nàng đã không kịp phản ứng, không có cách nào chống đỡ chính diện ngay lập tức.
Mà lúc trước mang theo Viên Cương bay trong sa mạc cũng đã tiêu hao không ít pháp lực, đến khi phải chống đỡ với một kích kia trong trận lốc xoáy, gấp gáp mà pháp lực không ăn thua gì, trong nháy mắt đã bị đạo kiếm cương kia đánh thương!
Pháp lực của nàng không phải thứ mà Viên Cương có thể so sánh được, nhưng mức độ cường hãn của cơ thể Viên Cương cũng không phải thứ nàng có thể sánh bằng.
“Hừ!” Viên Cương nhổ ra một ngụm bọt máu tươi, cựa mình đứng lên khỏi đất cát, thấy Bọ cạp xông về phía Tô Chiếu đang ngã trên mặt đất khó lòng động đậy, hắn ta lập tức chạy tới.
Từ trong đại quân Bọ cạp xông tới, trông thấy Tô Chiếu hơi tàn năm trong đất cát bắn tung tóe, Viên Cương thở phào nhẹ nhõm, quỳ một gối xuống trước người nàng, trong hàng loạt âm thanh soàn soạt đang chạy băng băng, lớn tiếng hỏi: “Cô thế nào rồi?”
“Khụ khụ!” Tô Chiếu ho khan, trong miệng tuôn ra một dòng máu loãng, yếu ớt chớp chớp mắt, đã không nói ra lời nữa.
Nhưng trên mặt lại mang theo một nụ cười nhạt, có chút vui mừng thanh thản, nam nhân này thật sự vượt ngoài dự đoán của nàng, không ngờ lại có thể cứng chọi cứng với sư phụ của mình, dường như còn có bản lĩnh hơn một tu sĩ là nàng.
Viên Cương nhìn ra nàng bị thương rất nặng, quay đầu lại liếc nhìn người có râu đang bị bọ cạp sa mạc ùn ùn kéo lên làm phiền, đã không còn lòng dạ nào liều mạng với đối phương nữa, đưa cánh tay ôm ngang Tô Chiếu lên.
Tô Chiếu lập tức lộ ra vẻ mặt đau đớn, xương ức trước ngực bị đánh gãy, tư thế ôm này là một sự tra tấn đối với nàng.
Viên Cương hiểu được sự đau đớn của nàng, trầm giọng nói: “Chịu đựng một chút!”
Dứt lời ôm Tô Chiếu chạy như điên, tránh bên trái né bên phải lao điên cuồng, tránh né Bọ cạp đang vọt tới.

Ầm! Một đám Bọ cạp bao vây tấn công bị đánh bay, người có râu bay ra khỏi vòng vây đánh, lại đuổi theo phía hai người đang chạy thục mạng, bay liên tục trên người đám Bọ cạp đang nhảy lên, hoặc lấy kiếm đập đánh, liên tục mượn lực vút qua, tiếp tục đuổi giết!

Chỉ dựa vào bản lĩnh này của đối phương, Viên Cương ý thức được, như vậy căn bản không thể chạy thoát.

Hắn ta đột nhiên dừng lại không chạy nữa, “A!” Ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét phẫn nộ.

Chương 587: Vua Bọ Cạp

Chương 588: Vua Bọ Cạp
Bọ cạp vốn chỉ biết xung phong liều chết ở xung quanh đột nhiên thay đổi phương hướng, đánh tới phía hắn ta, rất nhanh đã vùi lấp hắn ta.
Rất nhiều đám Bọ cạp xông tới chồng chất chôn vùi, rất nhanh đã xếp thành núi, bọ cạp chi chít chồng chất, người nhìn thấy mà thấy da đầu ngứa ran.
Núi Bọ cạp càng chất càng cao, nhanh chóng xếp đống.
Viên Cương người ở trong đó vẫn chưa bị chôn vùi, Bọ cạp chất đống chồng chất ở trong đó đã tạo ra một không gian nho nhỏ cho hắn ta.
Nhìn đám Bọ cạp chi chít đang chồng chất ở trước mắt, trong thế giới của Bọ cạp này, Viên Cương dường như đã hiểu ra điều gì đó.
Lúc trước trông thấy Bọ cạp dường như đã nghe theo mệnh lệnh của hắn ta mà bao vây tấn công người có râu, chỉ là hắn ta có hơi hiểu được, nhưng không chắc chắn cho lắm.
Vừa rồi chỉ là bị dồn ép không có đường đi, nếu như dù sao đi nữa cũng khó thoát khỏi một kiếp, chi bằng thử một lần, kết quả đã khiến hắn ta hoàn toàn hiểu ra.
Có lẽ không có cách gì trao đổi trực tiếp với những con Bọ cạp này, nhưng chỉ cần hắn ta có thể biểu đạt tâm tình của mình để những con Bọ cạp sa mạc này cảm nhận, khiến những con Bọ cạp này hiểu được, thì mình có thể ảnh hưởng đến những con Bọ cạp ở xung quanh.
Hắn ta hối hận, dường như bản thân đã lĩnh ngộ ra hơi chậm.
Thế nhưng không trải qua lần sinh tử này, hắn ta cũng rất khó mà lĩnh hội được, sẽ không nghĩ đến điều phía trên.
Tô Chiếu hai mắt mệt mỏi khép mở cũng khó tin nhìn một màn này, không ngờ Bọ cạp lại bảo bệ bọn họ!

Cuối cùng ánh mắt rơi lên trên mặt Viên Cương, kết hợp với tình hình né tránh Bọ cạp lúc trước, nàng đoán được, hẳn là việc này có liên quan đến Viên Cương.
Bên ngoài không ngừng có tiếng động ầm ầm truyền đến.
Đối mặt với núi Bọ cạp càng chất càng khổng lồ ở trước mắt, người có râu gần như phát điên, kiếm cương trong tay điên cuồng chém ra, muốn xua đuổi núi Bọ cạp này để đào ra người ở bên trong.
Thế nhưng mặc cho ông ta chém giết thế nào, những con Bọ cạp này căn bản không quan tâm đến sự sống chết của bản thân, có chết cũng muốn đi xếp núi Bọ cạp này.
Ông ta giết càng nhiều, núi Bọ cạp chất càng cao càng lớn, huống chi vỏ ngoài cứng chắc của những con Bọ cạp này còn có chút sức phòng ngự chống đỡ.
Lại nhìn bốn phía, vẫn còn Bọ cạp liên tục không ngừng kéo đến, hiện tại ông ta căn bản không tìm thấy chỗ đặt chân, toàn bộ mặt đất đều là Bọ cạp lắc đầu vẫy đuôi nhúc nhích.
Ông ta dựa vào pháp lực cao thâm, còn có tốc độ nhanh chóng tránh né, thoát được sự tấn công của những con Bọ cạp này, người ở trong không trung cố gắng hết sức để không rơi xuống đất, mượn lực liên tục lên xuống trên người những con Bọ cạp này, vây quanh núi Bọ cạp điên cuồng tấn công.
Nhưng mà tiếp tục như vậy cũng không phải cách, còn lề mề thế này, sớm muộn gì cũng hao hết pháp lực mà rơi xuống đất, đến lúc đó tu vi của bản thân có uyên thâm đến đâu thì cũng sẽ bị đám Bọ cạp này giết chết.
Nhưng nếu như rút lui như vậy, ông ta cũng không có cách nào báo cáo kết quả nhiệm vụ!
Quái lạ! Ông ta không ngờ lần đầu tiên gặp phải chuyện kì lạ như vậy trong khi đuổi giết, cũng là lần đầu tiên biết Bọ cạp còn có thể làm ra chuyện này, lẽ nào tên kia biết khống chế thú vật sao?
May là, một con chim khổng lồ từ xa bay tới, người mua và người không râu đến rồi.
Hai người đuổi dọc theo dòng sông, phát hiện ra hành vi lừa gạt của Viên Cương, lập tức quay trở lại lần theo dấu vết tới nơi này.

“Nơi này hình như có rất nhiều Bọ cạp tập trung.” Người mù lòa ngửi mùi trong không khí, nói.
Ông ta không nhìn thấy, người không râu thì nhìn rõ tình hình ở phía dưới, đời này đúng là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều Bọ cạp như vậy tập trung, quả thực kinh ngạc.
Lại thấy người có râu vây quanh núi Bọ cạp nhảy về phía trước, không ngừng tiến đánh, không biết đang giở trò quỷ gì.
Trông thấy người mình đã đến, người có râu lập tức bay người lên trên đỉnh núi Bọ cạp, sau khi mượn lực, nhanh chóng vút lên trên không bay tới bên này.
Người không râu lập tức điều khiển con chim đi tới, đón lấy ông ta ở trên không.
Người có râu vừa rơi xuống trên người con chim, người không râu lập tức chỉ xuống phía dưới hỏi: “Việc này, là tình huống gì vậy?”
Người mù lòa hơi nghiêng đầu, lắng tai nghe.
Người có râu nghiến răng nói: “Mục tiêu trốn ở bên trong, tiểu tử kia có thể kêu gọi Bọ cạp tương trợ, quả thực không thể tưởng tượng nổi, ta cũng không làm gì được hắn ta.”
“Kêu gọi Bọ cạp?” Người không râu kinh ngạc, lại nhìn mặt đất: “Thảo nào chạy vào trong sa mạc này.”
Ánh mắt của người có râu lại quăng về phía xa, chỉ thấy một con chim lông sặc sỡ chở hai người bay tới nơi này.
Người không râu cũng nhìn thấy, hai người nhìn nhau, không biết là người nào đến, nhưng lại biết người đến tuyệt đối không đơn giản.
Chim khổng lồ bình thường không phải vật mà người bình thường có thể dùng được, mà loài chim tên “Thái Vân” này lại càng không bình thường, là một chủng loại hiếm có, giá cả đắt đỏ không cần phải nói.
Người mù lòa không nhìn thấy gì cả, đang ngửi, đang nghe.
Người trên lưng con chim lông sặc sỡ rõ ràng cũng chú ý tới con chim đang lượn vòng ở bên này, bay tới, quan sát một chút mấy người bên này, rồi lại lượn quanh, duy trì khoảng cách thích hợp với bên này.
Người không râu nghiêng đầu khẽ hỏi: “Người nào đó, ngươi biết chứ?”
Người có râu trầm giọng nói: “Từng gặp qua, nữ Tướng Công của Vệ quốc.”

“A!” Người không râu kinh hãi: “Sao cô ta lại từ Vệ quốc chạy tới đây, đơn độc như vậy, Vệ quốc không sợ cô ta xảy ra chuyện hay sao?”
Người có râu nói: “Ngươi không nghe nói bên cạnh cô ta có người nào đó bảo vệ sao? Thân phận của cô ta có thể tới nơi này, tám chín phần mười là đi thăm hỏi Các chủ Lam Minh của Vô Biên các!”
Người không râu nhanh chóng nhìn về phía nam tử ở bên cạnh người nữ giả trang nam, lại kinh ngạc nói: “Đệ nhất cao thủ Tây Môn Tinh Không của bảng Đan sao?”
Người có râu khẽ gật đầu: “Chính là người ở bên cạnh cô ta, có hắn ta bảo vệ bên mình, đủ thắng thiên quân vạn mã, người dám động đến cô ta trong thiên hạ có thể đếm được trên đầu ngón tay, nơi nào cũng đi được hết.”
Người không râu nói: “Vậy thì phải làm sao? Liệu bọn họ có nhúng tay làm phiền chúng ta không?”
Người có râu nói: “Thân phận của bọn họ có lẽ sẽ không vô duyên vô cố nhúng tay vào chuyện của người khác, chúng ta cứ xem tình hình rồi quyết định.”
Đôi nam nữ trên lưng con chim lông sặc sỡ cũng đang quan sát tình hình ở phía dưới.
Nữ nhân hiếu kì hỏi: “Bọ cạp xếp thành núi, đây là chuyện gì vậy?”
Nam nhân cau mày lắc đầu: “Thấy những điều chưa từng thấy, nghe những điều chưa từng nghe, ta cũng không biết.” Nghiêng đầu, ánh mắt ném về nơi xa, thoáng thấy vua bọ cạp khổng lồ vọt tới.
Nữ nhân đưa mắt nhìn về phía con chim ở không trung bên kia, hỏi: “Ba người đó là ai, có phải có liên quan đến bọn họ không?”
Nam nhân ngước mí mắt lên, quét mắt: “Không rõ lắm, giữa ban ngày ăn mặc quái lạ, còn đeo mặt nạ, vừa nhìn là biết không phải người đứng đắn, có lẽ là người không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Có thể sử dụng chim bay, chắc cũng là người có lai lịch khá.”
Trên lưng con chim ba người cùng cưỡi, người có râu và người không râu cũng nhìn về nơi bão cát đang cuồn cuộn kéo tới.
Động tĩnh lớn như vậy muốn không chú ý cũng khó.
Đợi sau khi nhìn rõ là vật gì, người có râu và người không râu nhìn nhau thất thanh: “Vua bọ cạp!”

Hai người thật sự kinh hãi, chẳng lẽ Viên Cương kia còn có thể kêu gọi vua bọ cạp hiếm thấy ư?
“Vua bọ cạp? Đâu? Ở đâu?” Người mù lòa nghiêng tai lắng nghe, tinh thần phấn khởi hỏi.
Người không râu trả lời một câu: “Phía đối diện bên phải của ngươi, ta nói, ngươi thấy được sao?”
Người mù lòa: “Ngửi mùi cũng được.”
Hai người lại nhìn nhau, cũng đúng, để người mù lòa nhớ mùi, ngộ nhỡ một ngày nào đó phải tìm vua bọ cạp, nói không chừng có thể dùng được.

Chương 588: Điều Khiển Vua Bọ Cạp

Chương 589: Điều Khiển Vua Bọ Cạp
“Vấn đề hiện tại là, nếu như bọn chúng tiếp tục ẩn núp không ra như vậy, những con Bọ cạp từ bốn phương tám hướng tập hợp tới đây gây ra động tĩnh lớn như thế, không sớm thì muộn cũng sẽ dẫn tới nhiều người xem náo nhiệt hơn, không nói liệu có người quen của đối phương nhúng tay hay không, cứ tiếp tục dây dưa chúng ta cũng rất dễ bị bại lộ thân phận.”
Nhìn chằm chằm vào con vua bọ cạp đang hỏa tốc chạy đến càng ngày càng gần, giọng nói của người có râu ngưng trọng.
Người mù lòa nghiêng đầu lắng nghe, người không râu cúi đầu trầm ngâm, đây đúng là một rắc rối, không còn tâm tư để thưởng thức con vua bọ cạp hiếm có kia nữa...
Bên trong núi Bọ cạp, Viên Cương thận trọng lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài, tiếng động tấn công hình như đã ngừng lại.
Nhưng hiện tại hắn ta không dám tùy tiện rời khỏi thành lũy này, không rõ tình hình bên ngoài, ai biết có phải là kế dụ địch của đối phương hay không?
“Khụ khụ...”
Tô Chiếu ở trong lòng lại ho khan, lần này trong miệng phát ra âm thanh, thì thầm: “Viên Cương...”
Núi bọ cạp chất đống dày đặc, hiện tại bên trong đã không nhìn thấy bất kỳ ánh sáng nào, Viên Cương cũng không nhìn rõ tình hình của Tô Chiếu ở trong lòng, nhưng lại nghe được giọng nói, cúi đầu nói: “Chịu đựng một chút nữa, đợi đến lúc Bọ cạp đủ nhiều rồi, sư phụ của cô không tìm được chỗ đặt chân, pháp lực tiêu hao không chịu nổi nữa, chắc chắn phải rời đi, tôi sẽ lập tức đưa cô đi chữa thương.”
Tô Chiếu lại gọi: “Viên Cương.”

Dường như nàng muốn để hắn ta nghe nàng nói.
Viên Cương lập tức đáp lại: “Cô nói đi, tôi có thể nghe thấy.”
Tô Chiếu: “Tô Chiếu, Chiếu là Minh, ngụ ý ‘Bạch’, tên của tôi đảo lộn lại, Bạch Tô là tên thật của tôi, tôi tên là Bạch Tô, nhớ kỹ tôi tên là Bạch...” Giọng nói ngày càng yếu ớt, cuối cùng hoàn toàn không còn âm thanh nữa.
Viên Cương kinh sợ, gọi lên: “Tô Chiếu! Bạch Tô.”
Không có tiếng đáp lại, Viên Cương lập tức ngồi xổm xuống, dùng hai chân nâng và ôm nàng vào trong lòng, đưa tay thăm dò hơi thở của Tô Chiếu, còn có mạch đập trên cổ, đã rất mỏng manh rồi, Tô Chiếu đã rơi vào trong cơn hôn mê.
Trong ấn tượng của hắn ta, Tô Chiếu là một tu sĩ không yếu, hắn là có thể chịu đựng hơn hắn ta mới phải, hắn ta va chạm mạnh vài cái với người có râu cũng chỉ bị một chút thương nhẹ, cho nên cho rằng tình trạng vết thương của Tô Chiếu chỉ là bị trúng một kích có lẽ không nghiêm trọng lắm.
Hiện giờ mới kinh hãi phát hiện ra, vết thương của Tô Chiếu nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của hắn ta, bị thương đến nỗi có thể khiến cho một tu sĩ hôn mê, sự nghiêm trọng của vết thương có thể tưởng tượng được.
Đến mức này, hắn ta đã không còn quan tâm bên ngoài có phải kế dụ địch của đối phương hay không, cũng không quan tâm ra ngoài có gặp nguy hiểm hay không, cứu chữa cho Tô Chiếu mới là việc quan trọng.
Hắn ta lại ôm Tô Chiếu đứng lên, đang muốn phát ra tiếng hét truyền đi tâm tình của mình cho Bọ cạp, kêu Bọ cạp mở thành lũy phòng ngự để hắn ra ngoài.
Mấy tiếng vang ầm ầm đột nhiên từ bên ngoài truyền tới, hắn ta có thể nghe thấy âm thanh chợt trở nên nóng vội của rất nhiều Bọ cạp.
Mấy tia sáng từ bên ngoài truyền vào, nhờ vào ánh sáng, hắn ta nhìn thấy hai cái càng khổng lồ cắm vào trong thành lũy Bọ cạp, kích thước của mỗi cái càng có thể chống lại rất nhiều con Bọ cạp.
Viên Cương hoảng hốt nhìn, vật gì vậy? Nhìn cái càng hình như là bọ cạp, có Bọ cạp lớn như vậy sao?

Rất nhiều Bọ cạp ở trước mặt đã bị gạt ra, lại có một vật chui vào, một con quái vật khổng lồ chui vào.
Nhờ ánh sáng chiếu rọi, Viên Cương đã nhìn rõ, thứ chen vào là một cái đầu Bọ cạp to như một căn phòng, quả thật khiến hắn ta hết hồn.
Mấy tia sáng như mấy cột sáng chiếu rọi vào trong thành lũy, chiếu vào Viên Cương với cơ bắp rắn chắc, trên người nhuốm máu, cầm đao ôm người, tóc dài xõa vai.
Con Bọ cạp khổng lồ dường như chỉ cần há miệng là có thể nuốt chửng hắn ta, hình như vua bọ cạp đang ngửi mùi trên người hắn ta.
Dưới cảnh tượng này, một lớn một nhỏ đứng song song, cảm giác hình ảnh vô cùng ma huyễn, đặc biệt còn có mấy tia sáng chiếu vào chỗ lồi lõm trên người vua bọ cạp để phụ trợ.
Thấy vô hại, Viên Cương ổn định tâm thần, âm vang mạnh mẽ nói với vua bọ cạp: “Vô Biên các!”
Hắn ta tin con quái vật lớn như vậy nhất định đã sống rất nhiều năm trong sa mạc, chắc chắn sẽ biết Vô Biên các ở đâu.
Hai cái càng khổng lồ giật giật, lại càng giống như xúc một cái về phía trước, cắm vào đất cát, cắm vào phía trước mặt của Viên Cương.
Viên Cương lập tức hiểu ra ý tứ của đối phương, ôm Tô Chiếu bước nhanh lên, trực tiếp lấy càng làm thang, chạy dọc lên theo cái càng, nhảy lên cái đầu to lớn của vua bọ cạp.
Vua bọ cạp rút đôi càng giơ lên đỉnh đầu, giống như ôm đầu, che chắn phía trên Viên Cương đứng, vừa nhấc người lên, lập tức nhấc lên một lượng lớn Bọ cạp.
Cùng với việc nó ngóc đầu lên, Viên Cương tận mắt nhìn thấy rất nhiều Bọ cạp ở xung quanh bị nhấc bay, bản thân một lần nữa được đặt vào trong ánh sáng bên ngoài...
Trên không, trên hai con chim khổng lồ đang lượn vòng, bốn đôi mắt tận mắt nhìn thấy vua bọ cạp đột nhiên đâm vào trong đống Bọ cạp nằm sấp xuống, lại tận mắt nhìn thấy vua bọ cạp đứng thẳng dậy.
Bọ cạp chất đống bị đẩy lật, cũng có không ít con Bọ cạp móc ở trên người của vua bọ cạp, hoặc là treo, hoặc là leo trèo.
Hai cái càng che trên đỉnh đầu của vua bọ cạp buông ra, lộ ra Viên Cương đang đứng sừng sững ôm người.

Nữ nhân trên con chim lông sặc sỡ kinh ngạc chỉ vào: “Nhìn kìa, có người đứng trên đỉnh đầu vua bọ cạp!”
Nam nhân đột nhiên nheo mắt nhìn chằm chằm.
Người có râu cũng đưa tay ra chỉ, chỉ về phía đỉnh đầu của vua bọ cạp, ra hiệu cho người không râu mau nhìn.
Có một số thứ ông ta cũng một để người đi theo nhìn thấy, trở về dễ báo cáo kết quả nhiệm vụ, dễ chứng minh không phải ông ta không tận lực, mà quả thực có nguyên nhân.
Tình hình ở trước mắt hoàn toàn có thể chứng minh lúc trước ông ta không hề lừa gạt nói bậy, người ta đúng là nhận được sự bảo vệ của Bọ cạp.
Người không râu khẽ gật đầu, trong mắt có vẻ ngạc nhiên nghi ngờ.
Người mù lòa liên tục động đậy cánh mũi, đang ngửi mùi trong không khí.
Viên Cương cũng ngẩng đầu nhìn về phía không trung, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào người ở trên hai con chim trên đỉnh đầu, trên mặt, trên lồng ngực rắn chắc của hắn ta có dính vết máu, chiếc quần ở nửa mình dưới rách tung tóe.
Núi bọ cạp chồng chất bắt đầu sụp đổ, hắn ta đứng ôm người trên đỉnh đầu vua bọ cạp là đứng ở nơi cao nhất, giống như đang đứng trên đỉnh núi.
Vua bọ cạp xoay người, cái đuôi gai khổng lồ lay động dữ dội, phát ra tiếng vù vù, chợt mở ra mấy cái chân, lao điên cuồng trong sa mạc, áp đảo và đánh bay không ít Bọ cạp.
Chân dài bước dài, cộng thêm động tác mau lẹ, vua bọ cạp bò ra một bước chính là khoảng cách lớn, bởi vì kích cỡ mà nhìn cồng kềnh vụng về, nhưng trên thực tế tốc độ bò rất nhanh.
Viên Cương đứng vững vàng trên đỉnh đầu vua bọ cạp theo chuyển động lên xuống của vua bọ cạp, như ở trong gió, tóc dài phần phật ở sau lưng, ôm ngang Tô Chiếu ở trong lòng.
Đại quân bọ cạp ở trên mặt đất cũng bắt đầu chạy như điên theo hướng của vua bọ cạp, căn bản không có cách nào đuổi kịp tốc độ của vua bọ cạp, nhưng vẫn tiếp tục đuổi theo.

Bọ cạp ở nơi xa đang lần lượt chạy tới cũng bắt đầu thay đổi phương hướng chạy băng băng, cho người ta cảm giác bên cạnh vua bọ cạp từ đầu đến cuối có rất nhiều Bọ cạp đi theo.
Người có râu trầm giọng nói: “Không thể để cho cô ta chạy, động thủ!”
Ngồi xuống, con chim lập tức chở ba người đuổi theo.
Nam nhân trên con chim lông sặc sỡ hỏi: “Tướng Công, quay về, hay là đuổi theo xem thử?”
Thật ra thì hắn muốn đi xem thử, nhưng vẫn phải hỏi ý kiến của người ở bên cạnh.
Nữ nhân nói: “Kỳ quan khó gặp, mở mang kiến thức một chút cũng không việc gì.”
Con chim lông sặc sỡ lập tức đổi hướng đuổi theo.

Chương 589: Gió Vẫn Tiếp Tục Thổi (1)

Chương 590: Gió Vẫn Tiếp Tục Thổi (1)
Rất nhanh, hai người đã biết ba người trên con chim kia đang đuổi giết người ở trên đỉnh đầu của vua bọ cạp.
Cùng với một cú lao xuống, người có râu và người không râu trên người con chim cùng vung kiếm, song song chém ra kiếm khí mạnh mẽ hướng về phía Viên Cương trên đỉnh đầu vua bọ cạp ở phía dưới.
Viên Cương đang muốn tránh né ứng đối, nhưng lại nhận ra có chút dư thừa.
Mấy con mắt trên người vua bọ cạp hiện lên tia sáng kì dị, dường như nó có cách ứng đối với việc này, biết cái gì là sự đe dọa, hai cái càng như hai cái ô khổng lồ che trên đỉnh đầu, dù sao thì đôi càng cũng không dùng để bò, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, lại bảo vệ Viên Cương lần nữa.
Ầm ầm!
Hai tiếng vang dội, hai đạo kiếm cương mạnh mẽ tàn nhẫn chém lên trên cái càng.
Kiếm cương tan vỡ, cái càng vẫn cứng rắn che chắn ở đó, không chút thương tổn, chỉ là phía trên có nhiều thêm hai vết tích màu trắng.
Người có râu và người không râu kinh hãi, không ngờ vua bọ cạp lại chống đỡ sự tấn công vì Viên Cương.
Việc khiến cho hai người kinh ngạc hơn là, cái đuôi như cột chống trời của vua bọ cạp linh động, đột nhiên trào dâng cuồng phong gào thét, mạnh mẽ quất về phía con chim khổng lồ đang lao xuống.
Sự việc phát sinh đột ngột, chẳng ai ngờ rằng cái đuôi như cây cột lớn của vua bọ cạp lại linh hoạt đến thế.
“Éc!” Con chim đang lao xuống cũng phát ra một tiếng kêu sợ hãi, đối mặt với một cái đuôi khổng lồ đang dấy lên cuồng phong đánh tới đúng là không tránh kịp.

“Đi!” Người có râu kinh hãi quát lên.
Dưới tình thế cấp bách, ba người vội vàng tản ra khỏi người con chim, lúc này tất cả đều quan tâm đến việc bảo vệ tính mạng của mình, không ai quân tâm đến ai, thật sự thì khí thế tấn công kia vừa nhìn là biết có thể lấy mạng người.
Ầm! Mưa máu bay lả tả trong không trung, lông vũ bay lượn, con chim đã bị cái đuôi khổng lồ kia đánh cho vỡ vụn, đến tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra.
Cái đuôi như cột trụ trời sau khi càn quét lại vung một vòng trong không trung, quét tới phía người mù lòa mắt mù không biết phương hướng.
Hướng bay của người mùa lòa chính là hướng vua bọ cạp đang chay băng băng.
Cái đuôi gai màu vàng kim giống như một cái dùi vàng to lớn và sắc bén, vàng rực dưới ánh mặt trời, gào thét đâm tới.
Thính lực của người mù lòa cũng không tệ lắm, nhận ra được nguy hiểm, xoay người vung tay, điên cuồng đánh ra một chưởng, muốn ở trong không trung mượn lực mà thoát thân.
“Lão mù!”
Người có râu và người không râu gần như cùng lúc phát ra một tiếng kêu sợ hãi, sau khi thoát khỏi nguy hiểm hai người mới ý thức được tình huống này có nhiều bất lợi như thế nào đối với người mù lòa mắt không thể nhìn thấy.
Rầm! Cái đuôi gai sắc nhọn màu vàng kim dễ dàng dùi thủng cương khí của một quyền kia, trong nháy mắt phù một tiếng đâm vào lồng ngực của người mù lòa, xuyên qua cơ thể của người mù lòa.
“A!” Người mù lòa treo trên gai độc khổng lồ phát ra tiếng gào thét thảm thiết, lay động tứ chi.
Hai cái càng giơ lên nhận lấy con mồi mà đuôi gai đưa tới, nhét toàn bộ thứ dưới càng vào trong miệng, trước mắt bao người nhai nuốt sống người mù lòa.
Đây gần như là chuyện trong nháy mắt.
Đôi nam nữ trên lưng con chim lông sặc sỡ đi theo trong không trung được chứng kiến lực phòng ngự và lực công kích của vua bọ cạp, nhìn nhau không nói gì.

Vua bọ cạp vẫn điên cuồng lao về phía trước, Viên Cương ôm Tô Chiếu nghiêng đầu trong gió, thân trên rắn chắc để trần dính máu, quay đầu lại nhìn trong mái tóc rối bời phấp phới.
Người có râu và người không râu lên xuống không ngừng trong đám Bọ cạp, tránh né tấn công, sắc mặt rất khó coi.
Người mù lòa đối với Hiểu Nguyệt các, là báu vật, thuộc về đối tượng trọng điểm bảo vệ, giờ đây bởi vì nhiệm vụ lần này mà hi sinh ở nơi này, hai người quay về thật sự rất khó báo cáo kết quả.
May mắn là.
Ra tay giết người mù lòa là vua bọ cạp hiếm thấy, đây là chuyện không thể khống chế, ít nhiều cũng có thể ứng phó giải thích.
Vấn đề hiện tại là, mục tiêu có sự bảo vệ của vua bọ cạp, sức mạnh công kích vừa rồi của vua bọ cạp hai người cũng được chứng kiến, đã vậy hai người thân nằm trong đám bọ cạp, không có chim bay đặt chăn, cứ kéo dài như vậy, một khi pháp lực hết, hai người sẽ phải chết không có chỗ chôn.
Đến lúc đó đừng nói là vua bọ cạp, đến một đám Bọ cạp cũng có thể giết chết bọn họ.
Cuối cùng hai người ngừng đuổi theo, đợi sau khi đại quân Bọ cạp như thủy triều ở phía dưới đi qua, mới hạ xuống dưới đất, đưa mắt nhìn theo những con Bọ cạp lẻ tẻ đang chạy nhanh ở xung quanh để đuổi theo con vua bọ cạp đã đi xa, cả hai đã không còn nhu pháp lực để đuổi theo nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn mục tiêu bỏ chạy...
Trong mái tóc rối bời, Viên Cương cũng ngoảnh lại nhìn, sau đó lại ngẩng đầu nhìn về phía không trung, không biết hai người trên con chim lông sặc sỡ có phải kẻ địch hay không, nhìn rõ cách ăn mặc không giống với với người của Hiểu Nguyệt các truy sát lúc trước.
“Đó rốt cuộc là người nào vậy?” Nữ nhân trên lưng con chim lông sặc sỡ nhìn chằm chằm vào Viên Cương đang ôm người ở phía dưới, hỏi.
Nam nhân cũng đang nhìn chằm chằm, bình tĩnh nói: “Không biết, ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy người có thể điều khiển Bọ cạp, điều khiển vua bọ cạp lại càng là mới nghe lần đầu.”
Nữ nhân hỏi: “Bọn họ muốn đi đâu thế?”
Nam nhân: “Không biết.”

Người trong lòng thoáng cử động, dường như đã được thổi tỉnh bởi cơn cuồng phong đang lao nhanh ở trước mặt trên suốt đường đi, Viên Cương cúi đầu xuống nhìn.
Chỉ thấy Tô Chiếu đã mở hai mắt ra, hai má ửng hồng, hai mắt linh động khác thường, ánh mắt không u ám vô thần như lúc trước.
Một màn này khiến cho trái tim của Viên Cương run lên, hắn ta đã từng chứng kiến tình huống này, giống như là hồi dương vậy.
Tô Chiếu nhìn thấy đại quân Bọ cạp đang lao nhanh, nhưng lại không hiểu mình đang ở trên thứ gì để nhanh chóng đi về phía trước, Viên Cương ôm nàng rõ ràng không hề có động tĩnh gì, không giống như đang chạy nhanh.
Thật sự là thân hình của vua bọ cạp khá lớn, nếu không nhìn ở một khoảng cách nhất định, dưới tình huống không biết rõ chuyện quả thực có chút phản ứng không kịp.
Nàng khẽ hỏi: “Chúng ta đang ở đâu vậy?”
Sự việc một hai câu không thể nói rõ ràng, Viên Cương chỉ có thể khích lệ: “Kiên trì thêm một chút nữa, chúng ta đã thoát khỏi nguy hiểm rồi, rất nhanh là có thể đến được Vô Biên các.”
“Thoát khỏi nguy hiểm rồi?” Đôi mắt sáng ngời của Tô Chiếu chớp chớp, mỉm cười nói: “Tốt quá!”
Đôi mắt sáng vẫn nhìn chằm chằm vào hắn ta, trên mặt mang theo một nụ cười nhạt, khóe miệng lại có vệt máu rỉ ra.
Viên Cương ý thức được gì đó, đột nhiên ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng “a”.
Một hồi tiếng động rầm rầm trong sa mạc, vua bọ cạp chợt ngừng chạy, Viên Cương một chân giẫm trên vị trí nhô lên ở vỏ của vua bọ cạp thì mới không bị phất bay ra ngoài, cố gắng hết sức duy trì sự ổn định của cơ thể, giảm bớt sự đau đớn của Tô Chiếu.
Vua bọ cạp lắc lư mãnh liệt cái đuôi gai, phát ra tiếng vù vù dữ dội.
Đại quân Bọ cạp chạy như điên cấp tốc dừng lại, nhưng không thể tránh khỏi bị đụng ngã lăn rất nhiều.
Con chim lông sặc sỡ bay trên bầu trời lượn một vòng, cũng đã trở lại, lượn vòng ở một khoảng cách an toàn nhất định trên không.

Viên Cương ngửa mặt lên trời lớn tiếng nói: “Có dám xuống đây đối đáp không?”
Nam nhân trên con chim lông sặc sỡ làm phép lên tiếng: “Có gì không dám?”
Dứt lời, con chim lông sặc sỡ đã lượn vòng hạ xuống.
Nữ nhân nghiêng đầu nhìn nam nhân, biết nếu như hắn ta đã dám đến gần như vậy, thì không sợ vua bọ cạp.
Nhưng mà dường như con chim lông sặc sỡ có chút sợ hãi vua bọ cạp, xuống đến một độ cao nhất định liền không dám hạ xuống nữa, “cục cục” trong miệng phát ra tiếng kêu tủi thân.
Nam nhân đưa tay đỡ cánh tay của nữ nhân, lắc mình hạ xuống, rơi thẳng lên người vua bọ cạp.
Con chim lông sặc sỡ lập tức như trút được gánh nặng, lại bay lên không trung.

Chương 590: Gió Vẫn Tiếp Tục Thổi (2)

Chương 591: Gió Vẫn Tiếp Tục Thổi (2)
Nam nhân và nữ nhân đầu tiên cảm nhận cảm giác chân giẫm lên trên vua bọ cạp, giống như đang đứng trên một tảng đá cứng chắc, rồi lại cùng nhìn về phía Viên Cương dò xét.
Nữ nhân nhìn thật lâu vào hai mắt của Tô Chiếu đang nằm trong lòng Viên Cương, sau đó lại quan sát nam nhân thân thể cường tráng tràn đầy hơi thở điên cuồng hoang dã giống như tới từ thời hoang cổ.
Viên Cương cũng quan sát hai người bọn họ, cuối cùng hỏi: “Các ngươi là người của Hiểu Nguyệt các sao?”
Đôi nam nữ lại nhìn nhau, nghe ra được một chút đầu mối từ trong lời nói này, nam nhân nói: “Không phải! Người vừa rồi truy sát ngươi là người của Hiểu Nguyệt các ư?”
Đây là câu trả lời mà Viên Cương muốn, từ trên đỉnh đầu vua bọ cạp đi xuống, ôm Tô Chiếu đi tới trước mặt hai người, nói: “Nàng ấy không gắng gượng được nữa, ta không phải tu sĩ, không có cách nào xử lý vết thương của nàng ấy, hãy giúp ta cứu nàng ấy! Chỉ cần có thể chữa lành cho nàng ấy, chỉ cần là việc ta có thể làm được, ta đều đồng ý với các ngươi, tuyệt đối không nuốt lời!”
Tô Chiếu chớp chớp mắt nhìn hắn ta, trong mắt có ánh lệ, nam nhân này từ đầu đến cuối đều không vứt bỏ nàng.
Trong nụ cười của nàng dâng lên nước mắt, đi theo nam nhân này nàng thật sự không hối hận, cho dù gặp phải kiếp nạn như vậy, thật sự không hối hận.
Nữ nhân ở đối diện cũng chớp chớp mắt, ngưng mắt nhìn Viên Cương.
Nam nhân kinh ngạc nói: “Ngươi không phải tu sĩ sao?”
Viên Cương: “Không phải! Chỉ cần có thể cứu nàng ấy, ta không bàn điều kiện với các ngươi, ta đồng ý tất cả với các ngươi, trước tiên hãy

cứu nàng ấy!” Ý tứ khẩn cầu trong giọng nói khó mà che giấu được.
Nam nhân vẫn luôn rất bình tĩnh lúc này rõ ràng có chút kinh ngạc, hắn ta có phần không thể tưởng tượng nổi, không phải tu sĩ mà lại có thể điều khiển được Bọ cạp, còn có thể chỉ huy vua bọ cạp?
Hắn cũng nhìn ra Viên Cương lúc này không cần phải nói dối mình.
Đồng thời cũng nhìn ra Tô Chiếu quả thực không được rồi, lập tức chỉ xuống phía dưới: “Trước tiên hãy đặt người xuống!”
Viên Cương hạ thấp cơ thể, quỳ một gối xuống đất, cẩn thận từng li từng tí đặt Tô Chiếu lên trên người của vua bọ cạp, sau đó ném con đao đi.
Vứt bỏ binh khí để bày tỏ mình không có ác ý, đưa tay xin mời nam nhân ở trước mặt giúp đỡ cứu chữa.
Nữ nhân nhìn chằm chằm vào Tam Hống đao, chân mày giật giật.
Nam nhân đeo kiếm cũng quỳ một gối xuống, đưa tay kiểm tra tình trạng vết thương của Tô Chiếu, trong lúc trầm tư kiểm tra đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía khuôn mặt của Tô Chiếu, ánh mắt chăm chú.
Mắt của Tô Chiếu đã nhắm lại, nơi khóe mắt có giọt lệ chảy xuống, đầu mệt mỏi nghiêng về một bên.
Tay của nam nhân từ từ rời khỏi cơ thể của Tô Chiếu, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Viên Cương đang nhìn chằm chằm vào Tô Chiếu, buông tiếng thở dài: “Rất xin lỗi, có chút muộn rồi, ta bất lực, nàng ấy đã đi rồi.” Dứt lời chậm rãi đứng lên, lui về phía sau một bước, trở về bên cạnh nữ nhân.
Viên Cương không lên tiếng, hắn ta đã nhìn thấy bàn tay nắm lấy tay hắn của Tô Chiếu vô lực buông lỏng ra, hắn ta hiểu.
Con chim lông sặc sỡ vẫn đang lượn vòng trên không trung.
Đôi nam nữ đứng sóng vai, nhìn hắn ta, thỉnh thoảng lại nhìn đại quân Bọ cạp ở tứ phía đang lẳng lặng ẩn náu trên đất cát, dịu dàng ngoan ngoãn như vậy.
Viên Cương không buồn không vui, quỳ một gối xuống bên cạnh Tô Chiếu, nhìn chằm chằm vào Tô Chiếu một lúc lâu.
Cuối cùng, hắn xé xuống một mảnh vải từ trên chiếc quần rách, lau vết máu trên khóe miệng và hai má của Tô Chiếu.
Có một số vết máu đã khô rồi, lau không sạch.

Nữ nhân khẽ giơ tay lên ra hiệu, nam nhân cởi chiếc túi nước bằng da tinh xảo ở trên hông xuống, ném đến trước mặt Viên Cương.
Viên Cương cũng không khách khí, ném miếng vải rách dính máu trên tay đi, lại xe một mảnh nữa trên ống quần, cầm túi nước bằng da mở nút ra, đổ nước làm ướt tấm vải rách, tiếp tục lau mặt cho Tô Chiếu.
Sau đó, hắn ta lại ôm lấy Tô Chiếu hai tay vô lực rủ xuống, nhìn xung quanh, sa mạc mênh mông, đi đâu?
“A!” Viên Cương đột nhiên ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào thét than khóc, tóc dài vờn bay trong gió.
Đuôi gai của vua bọ cạp lại đong đưa dữ dội.
Đại quân Bọ cạp ở bốn phía phụ họa, chỉ chốc lát sau, lấy nơi này làm trung tâm, Bọ cạp nhao nhao đào hố ngay tại chỗ, ào ào chui vào trong đất cát.
Đại quân Bọ cạp dập dờn như sóng gợn đã biến mất, chỉ để lại vết tích của một cái hố trên nền sa mạc.
Vua bọ cạp lại bắt đầu chuyển động, bắt đầu cấp tốc chạy băng băng, một mình rong ruổi trong sa mạc mênh mông, không còn đồng loại, gió vẫn tiếp tục thổi!
Nữ nhân có phần đứng không vững, nam nhân đưa tay đỡ cánh tay nàng, rồi lại cùng nhìn về bốn phía, cảm nhận cảm giác cưỡi vua bọ cạp rong ruổi trong sa mạc, cơ hội này đúng là một trải nghiệm không phải ai cũng có thể có được.
Tam Hống đao không được người nào chú ý đến, trong sự lên xuống ngẫu nhiên, chậm rãi lướt xuống mép lưng của vua bọ cạp, tâm tư của Viên Cương cũng không đặt vào Tam Hống đao.
Ngược lại nữ nhân đưa tay ra chỉ, năm ngón tay của nam nhân nắm lại, Tam Hống đao bay vút lên không, rơi vào trong tay hắn ta.
Đôi nam nữ hiếu kỳ không biết Viên Cương và vua bọ cạp muốn đưa bọn họ đi đâu.
Không biết đã chạy được bao lâu, vua bọ cạp đột nhiên dừng lại, đôi càng cắm xuống dưới đất cát, mấy chân cùng đào bới, mang theo mấy người ở trên lưng cùng chui vào trong lòng đất cát.
Trong sự lay động, trên người nam nhân tuôn ra pháp cương hộ thể, giữ vững nữ nhân ở bên cạnh.

Thấy Viên Cương cũng đang lắc lư, vung tay lên, pháp cương hộ thể cũng bảo vệ cho Viên Cương.
Bốn phía rất nhanh đã rơi vào trong bóng tối, có thể cảm nhận được âm thanh hạt cát đang trượt chảy ở bốn phía, nam nhân lật tay để lộ ra một viên Dạ Minh Châu, mấy người mới nhìn rõ mình vẫn đang chui vào sâu trong lòng đất cát.
Áp lực trong lòng đất đều do nam nhân chống đỡ, có pháp cương hộ thể của hắn ta gia trì, Viên Cương và nữ nhân đều không cảm thấy bất kỳ áp lực nào.
Vua bọ cạp chợt dừng lại, lòng đất đột nhiên lung lay, truyền đến tiếng vang dội, dường như vua bọ cạp đang đập một cái gì đó.
Có rất nhiều hạt cát ngăn trở, mấy người cũng không thấy rõ vua bọ cạp đang làm cái gì, bốn phía đều bị hạt cát bao vây, chỉ có dưới chân có thể nhìn thấy vẫn đứng trên người vua bọ cạp, đây chính là nguyên nhân ngăn cản pháp lực của nam nhân đeo kiếm.
Đột nhiên “ầm” một tiếng, âm thanh trống rỗng truyền đến, hình như có vật gì đó bị đánh xuyên qua.
Vua bọ cạp cũng dừng lại.
Không còn động tĩnh nữa, đôi nam nữ đưa mắt nhìn nhau, không biết có ý gì.
Vương Cương dường như biết vua bọ cạp đang làm gì, bởi vì hắn ta phát ra mệnh lệnh với vua bọ cạp, hắn ta biết mình bảo vua bọ cạp làm gì.
Biển cát mênh mông, không chỗ an táng, hắn ta bảo vua bọ cạp tìm một nơi tốt để an thân cho Tô Chiếu, cho nên hắn ta biết.
Viên Cương đối mặt với bức tường cát ở phía trước: “Đằng trước, làm phiền tôn giá mở đường.”
Nam nhân bảo vệ nữ nhân tiến lên mấy bước, Tam Hống đao trong tay đâm về phía trước, một đạo đao cương bắn ra, ầm! Xuyên thẳng qua bức tường cát, bàn tay chợt lật lại, Tam Hống đao rời khỏi tay, bay vút lên nhanh chóng chuyển động mang theo đao cương ngưng tụ không tiêu tan quay xung quanh, mở ra một thông đạo tối tăm ở phía trước.
Nam nhân vung cánh tay, thân hình lóe lên, thuận tay thu hồi Tam Hống đao, pháp cương hộ thể bao bọc mấy người vù một tiếng cùng đi vào trong lỗ đen.

Có thể nói mang theo mấy người trong nháy mắt xuyên qua thông đạo tối tăm, có thể thấy được sự cao thâm về pháp lực và năng lực điều khiển pháp lực của nam nhân.
Sau lưng truyền tới tiếng động thông đạo tối tăm sụp đổ vùi lấp.
Dạ Minh Châu lơ lửng ở trước người nam nhân bắn ra, rơi vào mặt đất ở phía trước.
Sàn đá, tường đá khắc hoa văn, là một không gian bí mật không hề nhỏ, hình như là một cung điện dưới lòng đất.

Chương 591: Cô Quen Biết Sao

Chương 592: Cô Quen Biết Sao
Có không ít Bọ cạp lớn nhỏ nhúc nhích trong cung điện dưới lòng đất, đầu tiên là nhanh chóng tuôn ra, vừa tiếp xúc với mùi của Viên Cương, lại tới tấp lùi xuống như nước thủy triều.
Phía sau chìm trong cát, truyền đến tiếng động lăn mình hùng hồn, xa dần, mấy người có thể cảm nhận được dường như vua bọ cạp đã lặng lẽ rời đi.
Lại một tia sáng ánh lên, nam nhân đeo kiếm phóng xuất ra nguyệt điệp, nhẹ nhàng bay lượn, tăng thêm ánh sáng cho cung điện dưới lòng đất.
Đôi nam nữ nhờ ánh sáng mà quan sát bốn phía, nhìn thấy trên cột đá của cung điện dưới lòng đất còn có thạch bích mà khắp nơi trên đó là những hình điêu khắc của Phật gia, trên bức tường chính nơi nguyệt điệp bay đến soi sáng là một bức tượng Phật khổng lồ ngồi xếp bằng trên hoa sen.
Cung điện trong lòng đất này có chút cổ quái, Bọ cạp thì không nói, trên chính vị ở phía dưới bức tường chính, có đặt một hòm quan tài đá ngọc màu đen rất nặng không hề nhỏ, trên quan tài đá có chạm trổ hoa văn đám mây và hoa sen đong đưa trong gió.
Có Phật đà chân giẫm lên hình vẽ đám mây ngũ sắc.
Song trên quan tài đá có vết tích cạy mở, nắp quan tài tan vỡ, một nửa bị lật nằm trên mặt đất, một nửa đậy trên quan tài. Trên mặt đất còn có quần áo rách, phía trên có thêu hoa văn tinh xảo mà cũ kỹ.
Có thể nhìn ra, cung điện dưới mặt đất này không biết đã tồn tại được bao nhiêu năm rồi.
Đôi nam nữ theo sau Viên Cương đi tới bên cạnh quan tài đá, phát hiện ra bên trong trống không, cũng không có thi hài, tích lũy lớp bụi đất.

Từ tình hình bên cạnh quan tài đá có thể nhìn ra, nơi này rõ ràng rất lâu trước đây đã được người ta ghé thăm.
Đôi nam nữ nhìn nhau, dường như hiểu Viên Cương muốn làm gì.
Nữ nhân nghiêng đầu ra hiệu, nam nhân đưa một tay ra, truyền pháp lực vào trong quan tài, bụi đất trong quan tài cuồn cuộn, nhưng không bay ra ngoài, nhanh chóng quay cuồng tụ tập thành một quả cầu màu xám.
Sau khi bên trong quan tài đá được vệ sinh sạch sẽ, nam nhân thuận tay vung lên, quả cầu xám bay ra rơi vào trong một góc của cung điệ dưới lòng đất, vỡ thành tro bụi.
Viên Cương cúi người cẩn thận đặt Tô Chiếu vào trong quan tài đá, sau khi sắp xếp ngăn nắp, đi tới một bên, hai tay ôm một nửa nắp quan tài đang phủ lên trên quan tài đá, cơ bắp toàn thân căng cứng, giơ một nửa nắp quan tài lên, đậy lên trên quan tài đá.
Nữ nhân thì khỏi phái nói, không có nhiều khái niệm về trọng lượng của sự vật.
Nam nhân thì khóe mắt di chuyển, hắn ta nhìn ra Viên Cương không sử dụng pháp lực, mà một nửa nắp quan tài này sợ là nặng hơn nghìn cân, nhưng tên này lại có thể dựa vào sức mạnh thô bạo không tốn công di chuyển.
Hắn ta hiểu rất rõ, đổi lại là hắn ta, không nhờ pháp lực, hắn ta đoán chừng bản thân chỉ sợ đến nhấc một góc lên cũng không làm được, chớ nói chi đến việc di chuyển.
Viên Cương quay đầu lại xê dịch một nửa nắp quan tài còn lớn hơn ở trên mặt đất lên, đậy lên quan tài đá, nối lại như cũ hai mảnh nắp quan tài bị đứt vỡ.
Làm xong những việc này, Viên Cương quay đầu nhìn Bọ cạp ở trong góc của địa cung, lấy lại Tam Hống đao trên tay của nam nhân, lưỡi đao cắt vào lòng bàn tay, lập tức nhìn thấy máu tươi.
Đôi nam nữ ngây người, nhìn chằm chằm vào hắn ta, không biết vì sao hắn ta lại tự hại bản thân.
Bàn tay đầm đìa máu của Viên Cương đập lên trên quan tài đá, lượn một vòng trên đó, dùng máu tươi của mình bôi một vòng lên quan tài đá thì mới thu tay lại.

Sau khi thu tay lại, hắn ta mới chính thức quan sát cảnh vật xung quanh cung điện dưới lòng đất.
Nữ nhân thử hỏi: “Nàng ấy là người yêu của ngươi sao?”’
Viên Cương không trả lời, hắn ta không có thói quen chia sẻ hỉ nộ ái ố của mình với người lạ, người có tư cách chia sẻ hỉ nộ ái ố với hắn ta không nhiều, thế giới này càng không nhiều. “Đi thôi, làm phiền đưa ta ra ngoài.”
Nam nhân nhìn về phía nữ nhân, nữ nhân khẽ gật đầu: “Đi thôi!”
Ba người đi tới nơi bức tường cát, hai ngón tay của nam nhân chọc vào, trên bức tường cát lập tức mở ra một cửa động, thân hình lóe lên, mang theo hai người ở bên cạnh cùng chui vào.
Bề mặt sa mạc ầm một tiếng cát bay tung tóe, ba bóng người chọc thủng mặt đất xuất hiện, rơi lên một gò cát.
Nhìn xung quanh gò cát nhấp nhô, mênh mông bát ngát, không có bất kỳ vật tham chiếu nào, nam nhân nhìn chằm chằm về phía Viên Cương đang lặng im không nói gì, nói: “An táng người ở chỗ này, sau này muốn trở lại tế bái, biển cát mênh mông, muốn tìm được vị trí này sợ là sẽ có chút khó khăn.”
Nữ nhân nói tiếp: “Người khác tìm được nơi này có lẽ khó khăn, nhưng đối với vị bằng hữu này tuyệt đối không thành vấn đề.”
Nam nhân thoáng ngây người, chợt phản ứng lại, cũng đúng, người ta có thể điều khiển vua bọ cạp, vua bọ cạp có thể đưa người ta đến một lần, đương nhiên là có thể đưa tới lần thứ hai, đúng là mình nghĩ nhiều rồi.
Viên Cương không lên tiếng, đưa Tô Chiếu trở lại Thanh Sơn quận, là vì Tô Chiếu, giờ đây Tô Chiếu đã đi rồi, hắn ta đang suy nghĩ mình nên đi nơi nào, hay là quay trở lại Thanh Sơn quận?
Ánh mắt của nữ nhân rơi lên trên cây đao của hắn ta, hỏi: “Vị bằng hữu này, ngươi có quan hệ gì với Thượng tướng quân Hô Duyên Vô Hận của Tề quốc vậy?”
Cái tên Hô Duyên Vô Hận này khiến cho Viên Cương ngẩng đầu lên nhìn, hỏi ngược lại: “Sao cô biết có liên quan đến Hô Duyên Vô Hận?”
Nữ nhân nâng cằm về phía cây đao trên tay hắn ta: “Cao thủ luyện khí đệ nhất Tây Vô Tiên của Khí Vân tông đã từng luyện chế một thanh bảo đao, trên thân đao có ba con hổ, một là con hổ tức giận, hai là con hổ

đang chạy, ba là con hổ đang nằm. Nghe nói người dùng đao chỉ cần có đủ sức mạnh là có thể chém ra tiếng hổ gầm, sức mạnh khác nhau có thể kích phát ra ba loại tiếng hổ gầm. Tây Vô Tiên hình như từng nói, con hổ tức giận dễ gầm rú, con hổ đang chạy im lặng, người có thể khiến con hổ đang chạy gào thét có thể đánh đâu thắng đó, người có thể làm kinh động đến con hổ đang ngủ say phải rít gào sẽ vô địch thiên hạ!"
Lại đưa tay chỉ vào cây đao trên tay hắn ta: "Nếu như ta không nhìn lầm, đao này tên là Tam Hống đao, chính là vũ khí của Thượng tướng quân Điền Tử Tín của Tấn quốc, Điền Tử Tín thua dưới tay Hô Duyên Vô Hận, đao này được Hô Duyên Vô Hận tước đoạt cất kỹ. Trận chiến này, Hô Duyên Vô Hận đánh một trận mà thành danh, loại chiến lợi phẩm này, Hô Duyên Vô Hận sẽ không dễ dàng tặng cho người khác, nếu như đao này thật sự là Tam Hống Đao, chắc hẳn là ngươi quen biết Thượng tướng quân Hô Duyên Vô Hận của Tề quốc nhỉ?"
Viên Cương khá bất ngờ, không phải bất ngờ về truyền thuyết huyền diệu khó giải thích kia, mà không ngờ Hô Duyên Vô Hận lại tặng chiến lợi phẩm thu được từ chủ tướng của quân địch trong trận chiến thành danh của bản thân cho mình, giơ đao lên ngưng mắt nhìn: "Ta không biết lai lịch bối cảnh của cây đao này, nhưng đúng là được Hô Duyên Vô Hận tặng."
Trong mắt nữ nhân có vẻ kinh ngạc, Hô Duyên Vô Hận chính là danh tướng một thời, lại có thể tặng chiến lợi phẩm cho người này, vậy thì người này hoặc là lai lịch phi phàm, hoặc là rất được Hô Duyên Vô Hận tán thưởng, nếu không sẽ không thể dễ dàng tặng cho cây đao này.
Nàng lập tức hỏi: "Xin hỏi vị bằng hữu này có tôn tính đại danh gì, người ở phương nào?"
Viên Cương: "Người Yến quốc, Viên Cương của Thanh Sơn quận."
"Thanh Sơn quận, Yến quốc? Địa bàn của Thương Triêu Tông..." Nữ nhân thoáng ngây người, lại hỏi: "Bên cạnh Thương Triêu Tông có một vị pháp sư đi theo, tên là Ngưu Hữu Đạo, nghe nói bên cạnh Ngưu Hữu Đạo này cũng có một người tên là Viên Cương, trùng tên trùng họ với các hạ, không biết bằng hữu có quen biết Ngưu Hữu Đạo không?"
Viên Cương nghiêng đầu nhìn, không ngờ đối phương lại biết mình, hình như mình không có tiếng tăm lớn như vậy mà nhỉ? Hắn ta bất giác

nói: “Ngưu Hữu Đạo là đại ca của ta, cô quen biết sao?”
Đôi nam nữ nhìn nhau, lời này của đối phương đã chứng minh, đây đúng là Viên Cương kia.

Chương 592: Huyền Vi Vệ Quốc

Chương 593: Huyền Vi Vệ Quốc
Nữ nhân nở nụ cười: “Danh sĩ thiên hạ giết Yên sứ, có người nào không biết chứ? Phán đoán dựa vào thông tin ta nhận được, Thương Triêu Tông sau khi vội vã chạy trốn khỏi Yên kinh có thể có được ngày hôm nay, không phải công lao của Thiên Ngọc môn, sau lưng đều là một tay Ngưu Hữu Đạo giúp đỡ, nghe nói trước đây không lâu Ngưu Hữu Đạo lại vì Thương Triêu Tông thần không biết quỷ không hay vận chuyển ba vạn con chiến mã từ Tề Quốc, giải quyết tình huống cấp bách của Thương Triêu Tông. Dù chưa từng gặp Ngưu Hữu Đạo này, nhưng từ lâu đã ngưỡng mộ đại danh của hắn, có thể nói, trong thiên hạ này, người tài trí có thể thắng được Ngưu Hữu Đạo, không nhiều! Theo ta thấy, nhân tài mà toàn bộ Yến Quốc có thể tán tụng, chỉ riêng hai châu Nam, Bắc mỗi nơi chiếm một người, Thiệu Bình Ba của Bắc châu, Ngưu Hữu Đạo của Nam châu, ngoại trừ hai người này, Yến Quốc không có người tài, luôn là hai người này mỗi người chiếm cứ một phương, có thể than triều đình của Yến quốc không có khả năng dùng người.”
Đương nhiên Viên Cương hiểu rõ năng lực của Ngưu Hữu Đạo, nếu không lúc trước cũng sẽ không tuyên bố với Thương Thục Thanh giữ lại Ngưu Hữu Đạo, chỉ là không ngờ tùy tiện gặp gỡ một nữ nhân cũng có thể nói rõ được, sợ là sẽ làm trái dự tính ban đầu của Đạo gia là không phải vạn bất đắc dĩ sẽ tận lực ít xuất hiện.
Có điều lời phân xét của đối phương khiến cho hắn ta có chút không thoải mái, lại đặt song song Thiệu Bình Ba và Đạo gia, liền thản nhiên hỏi: “Vậy theo ý cô, hai người bọn họ ai hơn một bậc?”
Nữ nhân cân nhắc nói: “Tầm mắt của Thiệu Bình Ba hơn một bậc, mánh khóe của Ngưu Hữu Đạo hơn một bậc, hai người không phân cao thấp.”
Thấy thái độ của Viên Cương hình như không hài lòng, nghĩ tới việc vị

này là người của Ngưu Hữu Đạo, lập tức lại cười bồi thêm một câu: "Đương nhiên, xuất thân bối cảnh của Thiệu Bình Ba không giống, cũng lớn tuổi hơn, nghe nói Ngưu Hữu Đạo mới ngoài hai mươi, bây giờ nói ai mạnh ai yếu thì có phần quá sớm, tương lai còn dài."
Viên Cương thờ ơ nói: "Tôn giá xoi mói người trong thiên hạ, nữ tử như vậy cũng ít thấy, không biết tôn giá là người phương nào?"
Nữ nhân lộ ra vẻ khiêm tốn và thần bí, nói: "Huyền Vi của Vệ quốc!"
Viên Cương ngây người một chút, tới thế giới này lâu như vậy, một số nhân vật lớn tên tuổi lừng lẫy của các quốc gia hắn ta hoặc ít hoặc nhiều cũng được nghe nói đến, từng nghe nói Vệ quốc có một nữ nhân tên là Huyền Vi, cũng không biết có phải vị ở trước mặt hay không.
Hắn ta ngẩng đầu nhìn con chim lông sặc sỡ đang lượn vòng trên bầu trời, đây không phải vật mà người bình thường có thể sử dụng, quay đầu lại nói: "Nghe nói Vệ quốc có một vị trưởng công chúa, cũng là nữ Thừa tướng của Vệ quốc, tên là Huyền Vi, không biết tôn giá có quen biết hay không?"
Nữ nhân gật đầu nói: "Chính là tại hạ!"
Cho dù đã có phán đoán, nhưng sau khi nhận được sự xác nhận của đối phương, trong lòng Viên Cương vẫn kinh ngạc không ít, nghe nói vị này là tỷ tỷ của hoàng đế Vệ quốc, mà hoàng đế Vệ quốc có tiếng là không làm việc đàng hoàng, quyền hành thật sự của Vệ quốc nghe đồn là ở trong tay nữ nhân này.
Viên Cương không biết lời đồn là thật hay giả, nhưng không có lửa thì làm sao có khói, tất phải có nguyên nhân, một trưởng công chúa có thể trở thành Thừa tướng của một nước, đúng là có thể thấy được.
Một nhân vật như vậy lại có thể gặp hắn ta trong tình huống như thế này, khiến cho hắn ta rất bất ngờ.
Viên Cương: "Thừa tướng Vệ quốc sao có thể xuất hiện ở nơi này?"
Huyền Vi có thể nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn ta, Thừa tướng một nước xuất hành, bên cạnh cần phải có rất nhiều người bảo vệ mới đúng, cười nói: "Mới vừa đi viếng thăm Các chủ Lam Minh của Vô Biên các, qua biên giới quốc gia khác tới đây, cũng không tiện phô trương." Lại đưa tay giới thiệu nam nhân ở bên cạnh: "Đây là bằng hữu của ta, Tây Môn Tinh Không."

Như vậy dường như đang nói, có người này bảo vệ là đủ rồi.
Ánh mắt của Viên Cương chợt nhìn chằm chằm về phía nam nhân: "Ngươi chính là đệ nhất cao thủ Tây Môn Tinh Không của bảng Đan?"
Mấy trăm người trên bảng Đan có lẽ hắn ta không nhớ nổi, nhưng cái tên đứng hạng nhất dám chắc là nhớ được.
Tây Môn Tinh Không bình tĩnh nói: "Có một số việc nghe thì hay, nhưng không phải là thật, ta không dám cũng không có sức mạnh tự xưng là đệ nhất, chiếc mũ tâng bốc là do người khác đội lên, bảng Đan xếp hạng như thế nào cũng không phải ta nói là được."
Viên Cương: "Đa tạ đã tương trợ."
Tây Môn Tinh Không: "Không cần tạ ơn, ta cũng không giúp được gì cho ngươi."
Viên Cương không phải là người quá khách khí, người ta nói không cần cảm ơn, hắn ta cũng không lên tiếng nữa.
Thế nhưng Huyền Vi không nhịn được muốn hỏi: "Viên huynh, Tam Hống đao vì sao lại ở trong tay huynh, sao người của Hiểu Nguyệt các lại truy sát huynh?"
Viên Cương: "Một lời khó nói hết!"
Huyền Vi ồ một tiếng, đối phương đây là không muốn nói, nàng cũng không ép hỏi nữa, đổi chủ đề: "Viên huynh có thể chế ngự Bọ cạp sao?"
Viên Cương: "Không đến mức chế ngự, chỉ là phương pháp ta vô tình phát hiện ra trong lúc chạy trốn trước đó."
Đôi nam nữ nhìn nhau, đều cho rằng Viên Cương có bí mật muốn giữ lại không thể nói ra, việc riêng tư của người ta không tiện hỏi nhiều.
Huyền Vi lại đổi chủ đề: "Giờ Viên Cương huynh muốn đi đâu?"
"Đi đâu?" Viên Cương mù mờ, Tô Chiếu vừa chết, hắn ta cũng không biết mình nên đi đâu, lẩm bẩm: "Trở về Thanh Sơn quận vậy!"
Hắn ta không phải người tự đại, trải qua phong ba này, gặp phải trắc trở, chính bản thân hắn ta cũng ý thức được, hắn ta không có năng lực khống chế thế cục phức tạp. Cho dù là Thiệu Bình Ba mà hắn ta chướng mắt, lúc trước cho rằng người ta cũng chỉ là phàm phu tục tử, mình cũng được gọi là phàm phu tục tử, Thiệu Bình Ba có thể sống rất tốt, chẳng lẽ một người có kinh nghiệm của thế giới khác như mình không làm được

sao? Hiện giờ tỉnh táo suy nghĩ, năng lực của mình đúng là không bằng người ta.
Khi ở bên cạnh Đạo gia, rất nhiều chuyện nhìn có vẻ chỉ như vậy, nói thẳng ra cũng chỉ như vậy, nhưng thật ra thì không chỉ như vậy, đó là bởi vì Đạo gia đã thuận theo để hắn ta đi làm.
Theo cách nói của người có râu, lần này nếu không phải Đạo gia trước đó đã để lại một con đường lui cho hắn ta, nếu như người có râu vừa lên liền hạ sát thủ với hắn ta, chỉ sợ không sống đến hiện tại.
Mà lúc trước, hắn ta đã bảo đám Viên Phong chia thành tốp nhỏ trở lại Thanh Sơn quận.
Thấy trong giọng nói của hắn ta dường như mang theo sự không chắc chắn, ánh mắt của Huyền Vi sáng lên, lập tức mời: “Liệu Viên huynh có muốn cùng ta tới Vệ quốc chơi không?”
...
Phù Phương viên, Ngọc Thương đứng dưới rừng trúc, lắng nghe Độc Cô Tĩnh bẩm báo ở bên cạnh.
“Vua bọ cạp đã cứu bọn chúng sao?” Ngọc Thương nghe xong bẩm báo, quay đầu lại hỏi, dường như có chút nghi ngờ.
Độc Cô Tĩnh nói: “Đệ tử cũng nghi ngờ liệu có phải mượn cớ thoái thác trách nhiệm hay không, nhưng mà Bạch trưởng lão nói có nhân chứng, khi đó gặp được Tây Môn Tinh Không và Huyền Vi ở trên đường, hai người đó cũng tận mắt thấy, nói hai người bọn họ có thể làm nhân chứng, nghe ngóng một chút là có thể xác minh.”
Ngọc Thương kinh ngạc: “Huyền Vi tới sa mạc đó sao?”
Độc Cô Tĩnh: “Hiện trường chỉ có Tây Môn Tinh Không và Huyền Vi điều khiển một con chim, Bạch trưởng lão nghi ngờ là đi viếng thăm Lam Minh của Vô Biên các.”
Ngọc Thương đưa tay vân vê râu, suy tư khẽ gật đầu: “Đúng là có khả năng này, thân phận của Huyền Vi, theo lý cũng chỉ có khả năng này, những người khác không đến mức bảo cô ta đường sá xa xôi tự mình chạy tới đó.” Lại hỏi: “Nói cách khác, Bạch trưởng lão không giết chết Tô Chiếu?”
Độc Cô Tĩnh: “Sống chết không biết, có điều Bạch trưởng lão tin chắc đã đánh cho Tô Chiếu bị trọng thương.”

Ngọc Thương: “Lời ông ta đã nói, tự mình phải chịu trách nhiệm, ta mặc kệ ông ta dùng cách gì, nhất định phải xác nhận được sự sống chết của Tô Chiếu.”

Chương 593: Đứa Con Bất Hiếu

Chương 594: Đứa Con Bất Hiếu
Độc Cô Tĩnh: “Dạ, đệ tử hiểu, đây là điểm mấu chốt, thậm chí bằng mọi giá, phản đồ nhất định phải bị diệt trừ, quyết không thể buông tha!”
Ngọc Thương: “Còn có Viên Cương kia, phải giữ chú ý, có thể kêu gọi đại quân Bọ cạp, còn có thể điều khiển vua bọ cạp, chúng ta thật sự đã xem thường hắn ta rồi, không ngờ lại là kỳ nhân dị sĩ, thảo nào có thể nhận được sự coi trọng của Ngưu Hữu Đạo! Loại người này, nếu như có thể, không ngại kéo hắn từ bên phía Ngưu Hữu Đạo tới đây, không phải hắn ta đã dùng Khổ Thần đan sao? Dù làm chuyện gì, nhân tài vẫn là càng nhiều càng tốt.”
Độc Cô Tĩnh gật đầu: “Dạ!”
“Ôi, đáng tiếc là lão mù, chúng ta mất đi một vật quý báu, khiến ta đau lòng mãi!” Ngọc Thương nắm cổ tay thở dài.
Đối với Hiểu Nguyệt các, không nói những người khác, chỉ đối với nội bộ, năng lực thiên phú dị bẩm của người mù lòa đối với một số người trong lòng mang ý xấu chính là nỗi khiếp sợ, có thể khiến người ta không dám tùy tiện phản bội, nếu không trốn đâu cũng có thể bị tìm thấy. Mất đi một nhân tài như người mù lòa này, thật sự là tổn thất không nhỏ.
Nhưng mà làm chuyện đánh đánh giết giết, không ai tránh được điều bất trắc, chỉ có thể tiếc hận mà thôi.
...
Phủ Thứ Sử ở Bắc châu, một đội người ngựa dừng ở ngoài cửa phủ, Thiệu Bình Ba chui ra khỏi xe ngựa, đứng trên càng xe nhìn xung quanh, ngẩng đầu nhìn tấm biển của phủ Thứ Sử, xuống xe ngựa.
Cuối cùng cũng bình an quay lại, cuối cùng lại được công khai lộ diện.

Vừa trở lại trạch viện của mình, y còn không kịp tẩy rửa phong trần, quản gia Dương Song của phủ Thứ Sử đã tới nghe tin.
Thiệu Tam Tỉnh thì cung kính hành lễ với Dương Song, mặc dù quyền lực của Bắc châu đã bị Thiệu Bình Ba âm thầm nắm giữ, nhưng vị này mới là quản gia danh chính ngôn thuận của phủ Thứ Sử, Thiệu Tam Tỉnh trước kia cũng là thủ hạ Dương Song một tay mang ra ngoài, sau đó mới được Thiệu Bình Ba lấy đi.
“Dương thúc vội vã tới đây, có việc gì sao?” Thiệu Bình Ba hỏi.
Dương Song chắp tay nói: “Đại công tử, lão gia cho mời.”
Thiệu Bình Ba: “Toàn thân gió bụi, gặp phụ thân sẽ thất lễ, đợi ta tắm rửa xong sẽ đến bái kiến.”
Dương Song: “Lão gia kêu đại công tử lập tức qua đó.”
Thiệu Bình Ba im lặng một lát, cuối cùng gật đầu, đi với ông ta.
Nhà trong thanh tịnh đẹp đẽ, một căn nhà xây trên mặt nước ở giữa bóng rừng, Thiệu Đăng Vân chắp tay dựa vào lan can, nhìn cá nô đùa trong ao.
Dương Song đi tới bên cạnh bẩm báo một tiếng: “Lão gia, Đại công tử đã đến rồi.”
Thiệu Bình Ba cũng tiến lên hành lễ: “Phụ thân! Nhi tử bất hiếu, khiến phụ thân vất vả rồi!”
“Có hiếu bất hiếu đối với con quan trọng sao?” Thiệu Đăng Vân đứng quay lưng thản nhiên nói một tiếng, khiến cho hai má của Thiệu Bình Ba giật giật, Thiệu Đăng Vân lại hỏi: “Chuyện chiến mã đã có tin tức chưa?”
Thiệu Bình Ba: “Nếu không có bất ngờ xảy ra, trong vòng hai tháng có lẽ sẽ đến trong khu vực Bắc châu. Có lẽ sẽ không xảy ra điều bất trắc, nhi tử đã dày công sắp xếp, còn có sự phối hợp của Triệu Hoàng Hải Vô Cực, trừ khi có thế lực lớn tiến công, bằng không vấn đề không lớn.”
“Tung hoành tách nhập, bản lĩnh tráo trở giỏi thật! Có con như thế, Thiệu Đăng Vân ta tự thấy không bằng!”
Thiệu Bình Ba vội vàng khiêm tốn nói: “Phụ thân quá khen rồi, phụ thân mới là trụ cột vững vàng thật sự của Bắc châu, rời khỏi phụ thân, nhi tử sợ là...” Chợt thấy Thiệu Đăng Vân bỗng nhiên xoay người nhìn lại, ánh mắt tức giận, lời nói phía sau nghẹn lại.

Hai cha con bốn mắt nhìn nhau.
Thiệu Đăng Vân phẫn nộ nói: “Liễu Nhi xuất giá là chuyện gì? Người làm cha này tại sao lại không biết? Đại sự kết hôn của con gái, người làm cha này vẫn còn, từ lúc nào mà đến phiên ngươi quyết định hả? Ngươi không buông tha cho mẹ con bọn chúng, lẽ nào ngay cả muội muội ruột mà ngươi cũng không buông tha sao? Qua một thời gian nữa có phải sẽ chê ta cản trở, đến ta cũng không chịu buông tha đúng chứ?”
Hiện tại, chuyện tái giá của Anh Vương Tề quốc không nói đến việc người trong thiên hạ đều biết, chư hầu các nước dám chắc cũng đã chú ý đến rồi, chuyện lớn như vậy đương nhiên không thể giấu được Thiệu Đăng Vân.
Thiệu Bình Ba biết mình trở về nhất định sẽ phải đối mặt, bình tĩnh nói: “Phụ thân nói quá lời rồi, đại sự cả đời của Liễu Nhi, người làm ca ca là con sẽ không coi là chuyện đùa, nhất định phải nghĩ cho muội ấy.”
Thiệu Đăng Vân vung tay lên: “Bớt nói những lời tình ý giả dối với ta đi, ta hỏi ngươi, trước đó vì sao không nói với ta?”
Tình ý giả dối? Trong lòng Thiệu Bình Ba cũng nổi sóng, song vẫn duy trì vẻ bình tĩnh chậm rãi nói: “Không nói cho phụ thân là bởi vì biết phụ thân nhất định sẽ phản đối, phụ thân xuất thân võ tướng, không ưa việc cầu thân, sẽ không để con gái của mình đi cầu thân.”
Thiệu Đăng Vân gào thét: “Chẳng lẽ bây giờ ta sẽ đồng ý chắc?”
Thiệu Bình Ba bình tĩnh, hiện tại phụ thân đã không còn tư cách từ chối nữa, một loạt các hoạt động, những lợi ích có thể nhìn thấy, phía bên Đại Thiện Sơn đã đồng ý rồi.
Trước khi y đưa ra quyết định này, y đã chuẩn bị chịu đựng lửa giận của phụ thân, kết quả y hiểu rõ, cuối cùng phụ thân vẫn có thể nghĩ thông suốt, sự việc đã đến nước này, chuyện liên quan đến tính mạng bản thân và gia đình của nhiều huynh đệ dưới trướng phụ thân như vậy, cũng không thể tùy theo sự không đồng ý của phụ thân.
“Ta hỏi ngươi, ngươi hãy thành thật nói cho ta biết, cái chết của Anh Vương phi, có phải do ngươi làm hay không?” Thiệu Đăng Vân gần như chỉ vào mũi của y mà chửi mắng.
Dương Song ở bên cạnh thấy cha con như thế, cũng buồn bã, không hiểu một gia đình đang rất tốt tại sao lại biến thành như vậy?

Thiệu Bình Ba bình tĩnh và thẳng thắn nói: “Đúng vậy!”
Thiệu Đăng Vân giọng đau buồn nói: “Ngươi coi người trong thiên hạ đều là kẻ ngốc sao? Ta có thể nhìn ra, người khác không nhìn ra được ư? Ngươi đây là đẩy muội muội của mình vào trong hố lửa đó!”
Thiệu Bình Ba cũng vẻ mặt đau khổ nói: “Phụ thân, xin ngươi hãy tin nhi tử, con có hại ai cũng sẽ không hại người và muội muội.”
Thiệu Đăng Vân: “Ngươi đến cả mẹ kế và đệ đệ đều có thể giết, ngươi kêu ta phải tin tưởng ngươi như thế nào hả?”
Thiệu Bình Ba đột nhiên lớn tiếng nói: “Nguyễn Thị không phải mẫu thân của con, hai tên đó cũng không đệ đệ con, bọn chúng là người nhà của người, không phải người nhà của con! Chính người cũng tận mắt thấy rồi, bọn chúng đã kề đao lên cổ của con, bọn chúng không chết, thì con phải chết, Liễu Nhi sớm muộn gì cũng sẽ chết trong tay bọn chúng, người quan tâm đến bọn chúng nhưng có quan tâm đến con đường sống của huynh muội bọn con không? Có phải người cảm thấy tính mạng của cả nhà bọn chúng quan trọng hơn tính mạng của huynh muội con không? Người hãy nói cho con biết, khụ khụ, người hãy nói cho con biết có phải hay không?” Hai mắt đỏ lên, tâm tình kích động, che miệng ho khan. Một cơn thịnh nộ phát ra từ đáy lòng, từng chữ gây sát thương, khiến cho Thiệu Đăng Vân như bị sét đánh, lảo đảo lùi về phía sau một bước, tựa vào tay vịn.
Thiệu Bình Ba buông tay ra, trong lòng bàn tay có máu tươi do ho ra, thở dốc.
Dương Song đưa tay này, rồi lại đưa tay kia, không biết nên đỡ người nào mới phải.
Thiệu Đăng Vân nhìn nhi tử tuổi còn trẻ tóc đã bạc hơn nửa đầu, nhìn nhi tử ho ra máu, nhìn nhi tử lớn tiếng nặng giọng trước mắt mình, lão dựa vào tay vịnh chậm rãi lắc đầu, không nói nhưng còn hơn nói nhiều.
Thiệu Bình Ba dần hít thở đều đều, chợt nhận ra mình không nnên nói năng như vậy với phụ thân, dịu giọng lại: “Lùi một vạn bước, Thiệu gia đi đến hôm nay đã không có đường lui, cũng không thể lùi bước. Lùim ột bước là vạn kiếp bất phục, ai chịu buông tha cho chúng ta? Yến quốc hay Hàn quốc đều muốn nhổ cro tận gốc Thiệu gia! Nếu Thiệu gia sụp đổ thì phụ thân có tưởng tượng được kết cục của Liễu nhi thế nào

không? Những người đó sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra thả Liễu nhi đi sao? Không lẽ phụ thân muốn thấy Liễu nhi thành kỹ nữ thanh lâu trên phố bị người khinh nhờn? Phụ thân, miễn Thiệu gia còn đó thì không ai đụng vào Liễu nhi được, miễn thế lực sau lưng Liễu nhi vẫn còn thì Hạo Chân phải đối xử tốt với Liễu nhi, dù đó chỉ là giả vờ giả vịt.”

Chương 594: Nàng Sẽ Đồng Ý

Chương 595: Nàng Sẽ Đồng Ý
- Phụ thân hãy nghe nhi tử khuyên đi, gả Liễu nhi cho Hạo Chân không phải chuyện xấu. Nhi tử thật sự nghĩ cho Liễu nhi, dù sau này Thiệu gia có thua mất đi thì miễn Liễu nhi thành vương phi, không nói sau này không lo áo cơm, chết cũng có mặt mũi, không đến mức bị người khinh nhờn. Phụ thân, có một số việc không có cách nào, muốn nói khổ chỉ có thể nói số Liễu nhi khổ, không nên sinh ra trong Thiệu gia. Khi phụ thân là thần tử của Yến quốc, phụ thân hiểu rõ kết cục của Liễu nhi sẽ thế nào nếu không phản bội Yến quốc. Bây giờ cũng vậy, Thiệu gia suy sụp thì Liễu nhi vẫn khó tránh một kiếp. Từ cái này Liễu nhi sinh ra trong Thiệu gia thì nhiều chuyện dã định sẵn phải đối mặt, không phải nhi hại nàng!
Vẻ mặt Thiệu Đăng Vân bi thương nói:
- Lý do! Toàn là lấy cớ! Tại sao ngươi không hỏi xem Liễu nhi có đồng ý không? Ngươi nói cho nàng nghe mớ đạo lý mà ngươi nói đi, để Liễu nhi tự mình tuyển chọn, xem coi nàng có chịu nhận vinh hoa phú quý ngươi đưa không!?
Thiệu Bình Ba nói:
- Liễu nhi không hiểu sự đời, trước mắt không thể làm ra tuyển chọn lý trí, làm người nhà phải có trách nhiệm giúp nàng nắm chắc phương hướng! Nhi tử thà để nàng hối hận một lúc chứ không muốn khiến nàng hối hận suốt đời!
Thiệu Đăng Vân cắn răng nói:
- Ngươi định buộc Liễu nhi gả sang?
Thiệu Bình Ba lắc đầu:
- Phụ thân yên tâm, quyết định là ở Liễu nhi, nhi tử chỉ cho nàng một sự lựa chọn chứ không bức ép nàng. Liễu nhi đồng ý gả thì gả, nếu không chịu thì nhi tuyệt đối không bắt buộc.

Thiệu Đăng Vân, Dương Song nghe vậy ngẩn ngơ, nghi ngờ phải chăng mình nghe lầm? Tính cách của Liễu nhi sao chịu đồng ý gả đi? Vị này đã bàn bạc xong xuôi với bên Tề quốc sẽ chấp nhận xảy ra trục trặc ngoài ý muốn sao?
Thiệu Đăng Vân hỏi dồn:
- Ngươi nói thật không?
Thiệu Bình Ba nói:
- Miễn là phụ thân đồng ý để Liễu nhi tự lựa chọn, không quấy nhiễu quyết định của Liễu nhi thì nhi đồng ý với phụ thân tuyệt đối không ép nàng.
Thiệu Đăng Vân chỉ vào Thiệu Bình Ba:
- Được, đây là chính ngươi nói!
Thiệu Bình Ba nói:
- Quyết không nuốt lời!
Ngay lúc này Thiệu Tam Tỉnh chờ ở bên ngoài bước nhanh vào bẩm báo:
- Lão gia, đại công tử, có tiểu thư chờ bên ngoài cầu kiến.
Thiệu Đăng Vân chỉ hướng Thiệu Bình Ba:
- Đến rồi, người tìm ngươi đã đến, ngươi tự giải thích đi.
Nữ nhi từng khóc đòi Thiệu Đăng Vân giải thích cho ra nhẽ, nhưng lão nào biết chuyện gì xảy ra, không thể giải thích được, để nữ nhi chờ đại ca trở về làm rõ mọi chuyện rồi tính.
Thiệu Bình Ba giơ nắm tay bên miệng ho khan, nghiêng đầu nói:
- Khụ khụ, mời vào đi.
Thiệu Tam Tỉnh rời đi:
- Rõ!
Chốc lát sau Thiệu Liễu Nhi sải bước đi vào.
Mới qua một, hai năm nàng đã trổ mã càng đình đình ngọc lập, trông càng chính chắn hơn, bớt phần ngây thơ hồn nhiên trẻ con.
Thiệu Liễu Nhi chỉ hành lễ với Thiệu Đăng Vân:
- Phụ thân!
Nàng hoàn toàn bỏ qua đại ca, ngược lại hỏi thẳng:
- Đại ca, bên ngoài đồn rằng đại ca định gả ta cho Anh Vương Tề quốc tái giá, có đúng không vậy?

Thiệu Bình Ba móc khăn tay ra lau vết máu bên môi, chậm rãi lau vệt đỏ dính trên bàn tay, bình tĩnh nói:
- Có chuyện đó, khi ta đi Tề quốc vừa lúc Hạo Chân góa vợ nên ta cầu thân thay muội, Tề Hoàng Hạo Vân Đồ đã đồng ý. Lần này trở về, là báo tin vui cho muội biết, không ngờ muội sốt ruột tự tìm đến.
Nghe Thiệu Bình Ba khẳng định làm lòng Thiệu Liễu Nhi lạnh lẽo, tức giận quát:
- Không lẽ đại ca đã quên hứa hẹn với ta?
Thiệu Bình Ba liếc nàng:
- Hứa? Hứa hẹn gì?
Thiệu Liễu Nhi:
- Đàm Diệu Hiển! Đại ca đã hứa cho Đàm Diệu Hiển ba năm, đại ca nói miễn sau ba năm hắn làm ra thành tích gì thì sẽ đồng ý gả ta cho hắn. Thời hạn ba năm chưa đến nhưng tại sao đại ca nuốt lời?
Thiệu Bình Ba cầm khăn lau lòng bàn tay:
- Đàm Diệu Hiển? Liễu nhi, quên người đó đi, hắn không thể nào trở về tìm muội được nữa.
Thiệu Liễu Nhi oán giận nói:
- Đại ca dựa vào cái gì nói hắn như vậy? Ta đã hứa chờ hắn ba năm, thời hạn chưa đến thì ta sẽ không gả cho ai, nếu dám ép ta là ta chết cho xem!
Thiệu Bình Ba nói:
- Đừng nói ba năm, dù chờ ba mươi năm hắn cũng không trở về được. Hôm các ngươi bỏ trốn hắn rời khỏi muội thì ta nhận được tin cái tên thư sinh vô dụng không tích sự đó gặp giặc cướp, tay trói gà không chặt đã chết dưới loạn đao, không về được.
Thiệu Đăng Vân, Dương Song nhanh chóng nhìn Thiệu Bình Ba chằm chằm, chợt hiểu ra điều gì.
Thiệu Liễu Nhi hét lớn:
- Đại ca nói nhảm!
Thiệu Bình Ba nói:
- Là thật, sợ muội đau lòng nên khi đó không nói cho muội biết.
Thiệu Liễu Nhi nhìn Thiệu Bình Ba chằm chằm như muốn xem thấu thật giả từ khuôn mặt y, lát sau nàng nheo mắt hiểu ra điều gì.
Mặt Thiệu Liễu Nhi trắng bệch, run giọng hỏi:

- Giặc cướp từ đâu đến? Là đại ca làm, đại ca làm đúng không?
Thiệu Bình Ba giũ khăn tay chậm rãi nhét vào ống tay áo, bình tĩnh nhìn Thiệu Liễu Nhi, không thừa nhận cũng không phủ nhận.
Nhưng hành động này tương đương với thừa nhận, Thiệu Đăng Vân ngửa đầu nhắm mắt lại.
- A! Ta giết ngươi! Đồ súc sinh! Thiệu Bình Ba! Ta giết ngươi!
Thiệu Liễu Nhi đột nhiên điên cuồng nhào lên bóp cổ Thiệu Bình Ba, siết chặt như muốn nháy mắt bẻ gãy cổ y.
Thiệu Bình Ba không chống cự mặc kệ Thiệu Liễu Nhi bóp cổ, vẫn bình tĩnh nhìn nàng. Ánh mắt gần như nhìn kẻ thù không đội trời chung của muội muội làm lòng Thiệu Bình Ba đau nhói.
Hộ vệ Đại Thiền Sơn đứng phía xa luôn chú ý tình hình bên này thì không thể mặc kệ được, đối với Đại Thiền Sơn thì gá trị của Thiệu Liễu Nhi không bằng môt móng tay Thiệu Bình Ba, sao có thể để y chết vào tay nàng.
Hai tu sĩ lao nhanh đến kiềm chế Thiệu Liễu Nhi kéo ra.
Thiệu Liễu Nhi bị kéo đi vẫn độc ác chửi rủa:
- Thiệu Bình Ba, ngươi không chết tử tế được ...!
Thiệu Bình Ba che cổ ho khan sau đó thả tay xuống phẩy nhẹ, hơi thở bình ổn rồi mới nói
- Khụ khụ... Liễu nhi, có gả đi Tề quốc hay là tự muội quyết định, ta không bắt ép.
Thiệu Liễu Nhi bị kéo đi vẫn phát ra tiếng gào thê lương:
- Thiệu Bình Ba…
Thiệu Bình Ba vất vả mệt mỏi trở về bình tĩnh đứng nhìn theo, trong mắt tràn ngập đau buồn.
Giọng Thiệu Đăng Vân trở nên già nua:
- Bây giờ muội muội của ngươi cũng xem ngươi như kẻ thù, ngươi vừa lòng sao?
Thiệu Bình Ba đưa lưng hướng Thiệu Đăng Vân:
- Đàm Diệu Hiển chỉ là khách qua đường đối với nàng, sẽ là hồi ức không biết là tốt hay xấu khi nàng tuổi già, một đoạn quá khứ không đại biểu cả đời được. Nàng được phụ huynh che chở luôn sống không âu lo, không thấy con đường xa hơn của mình, trước mắt chỉ biết tình yêu nam

nữ, nhi hiểu hết những điều này. Chờ nàng gả đến Tề quốc, khi nàng thật sự trải qua một ít vinh nhục, chờ khi nàng có nhi nữ của mình thì sẽ hiểu thứ mình cần là gì. Khi đó nàng sẽ không hận đại ca này nữa, sẽ cần nhi giúp nàng.

Thiệu Đăng Vân cười phá lên:

- Về sau? Ngươi cảm thấy nàng như vậy còn chịu đồng ý gả đi Tề quốc sao?

Thiệu Bình Ba hỏi ngược lại:

- Ở trong Thiệu gia thì nàng có năng lực báo thù sao? Không hận nhi thì nàng sẽ đồng ý gả qua Tề quốc sao? Nhi nhìn muội muội này từ nhỏ đến lớn, rất hiểu nàng. Nàng sẽ đồng ý, nàng muốn nhờ vào lực lượng của Hạo Chân báo thù. Sau khi gả cho Hạo Chân chắc chắn nàng sẽ hết mực lấy lòng hắn, muội muội của nhi không dễ ăn hiếp, nàng sẽ làm rất tốt, sẽ sống tốt với Hạo Chân. Phụ thân không cần lo nàng ở bên kia khóc nháo, nàng sẽ rất hiểu chuyện. Đêm nay nàng sẽ nghĩ thông, ngày mai tìm đến phụ thân biểu minh đồng ý gả đi Tề quốc. Hy vọng phụ thân giữ lời hứa đừng ngăn cản.

Dương Song trợn mắt há hốc mồm nhìn Thiệu Bình Ba.

Thiệu Đăng Vân xoe tròn mắt, rốt cuộc đã hiểu tại sao Thiệu Bình Ba nói tuyệt đối không bắt ép Thiệu Liễu Nhi, hèn gì dám tự làm chủ cầu hôn với Tề Hoàng.

Thiệu Đăng Vân lo lắng nói:

- Ngươi đã biết nàng muốn báo thù mình thì không sợ tương lai nàng ở bên Tề quốc làm khó dễ hỏng chuyện của ngươi sao?

Chương 595: Tội Và Nghiệt

Chương 596: Tội Và Nghiệt
Thiệu Bình Ba xoay người lại:
- Hạo Chân không phải hạng người tầm thường, rõ ràng chính mình muốn cái gì, phân rõ nặng nhẹ, sao có thể tùy vào Liễu nhi xằng bậy? Chuyện lớn thiên hạ không cho phép Liễu nhi làm càn, vẫn câu cũ, thời gian lâu nàng sẽ dần hiểu ra, sẽ cần đại ca này giúp, khi đó làm gì còn hận? Nếu có một ngày nàng có cơ hội thành mẫu nghi thiên hạ trong Tề quốc, sớm muộn gì nàng phải làm ra lựa chọn tương tự cho nhi nữ của mình, một Đàm Diệu Hiển tầm thường còn quan trọng với Liễu nhi sao? Phụ thân đừng bận tâm chuyện này nữa, việc hôn sự của Liễu nhi cứ giao cho nhi xử lý. Thiệu gia không có đường lui, phụ thân làm người tốt, còn kẻ xấu để nhi làm, tất cả tội và nghiệt để mình nhi gánh vác!
Thiệu Bình Ba nói xong xoay người bước đi.
Thiệu Đăng Vân nhìn nhi tử dã cứng cánh không thể níu giữ nữa, lão thật sự bất đắc dĩ.
Thiệu Đăng Vân bất đắc dĩ mà bi thương nói:
- Ta nhớ khi ngươi còn nhỏ thông tuệ hơn người, ngoan ngoãn nghe lời, tại sao biến thành như bây giờ?
Thiệu Bình Ba dừng bước, im lặng một lúc rồi đứng đưa lưng hướng Thiệu Đăng Vân, hỏi ngược lại:
- Phụ thân nhiều lần hỏi nhi tại sao nhi biến thành như vậy, cho đến nay tại sao không hỏi xem nhi trải qua cái gì?
Thiệu Đăng Vân nói:
- Ngươi từ nhỏ không lo áo cơm, có từng để ngươi gặp chuyện gì không chịu nổi?
- Đó chỉ là thứ phụ thân thấy. Từ khi phụ thân cưới Nguyễn thị, Nguyễn thị sinh nhi tử của mình ra, mụ ta giả vờ rất giỏi trước mặt phụ thân,

nhưng phụ thân không thể tưởng tượng nhi đã trải qua bao nhiêu điều khuất nhục. Năm đó phụ thân theo Ninh vương một mình cứu giá, rất nhiều người nói phụ thân không về được nữa. Nguyễn thị càng đối xử khắt khe, chỉ vì Liễu nhi nhỏ tuổi vô tình làm vỡ một cái bát mà nhi và muội muội bị nhốt vào hầm lạnh lẽo ẩm ướt âm u. Liễu nhi quá nhỏ không hiểu gì, chỉ biết khóc, nhi ôm nàng. Nhi cũng sợ, vì có người ném nhiều con chuột vào hầm. Nhi bịt mắt Liễu nhi lại ngay, nàng la đói, không ai cho chúng ta cơm ăn. Phụ thân có biết nhi và Liễu nhi làm sao sống sót không? Con chuột, dựa vào ăn tươi nuốt sống chuột mới chống chọi tới lúc nghe tin phụ thân trở về.
Con chuột?
Con ngươi Thiệu Đăng Vân nở to. Nguyễn thị có thể làm ra chuyện như vậy? Lão hơi khó tin, nhưng mẫu tử Nguyễn thị đã chết, Thiệu Bình Ba không cần lôi người chết ra đặt chuyện.
Thiệu Đăng Vân hít thở dồn dập hỏi:
- Nếu có chuyện như vậy tại sao khi ta trở về ngươi không nói cho ta biết?
Thiệu Bình Ba vẫn đưa lưng hướng Thiệu Đăng Vân:
- Nói cho ngài? Nói như thế nào? Nhi chưa từng nói với phụ thân về Nguyễn thị sao? Nguyễn thị một câu dạy dỗ như hài tử ruột của mình, lau nước mắt nói kế mẫu khó làm, nói gì mà không răn dạy chúng ta thì bị người nói, dạy dỗ nghiêm khắc cũng bị trách móc. Phụ thân nghe vậy rất đồng ý, hoàn toàn ủy quyền chuyện trong nhà cho Nguyễn thị. Nhi nói với phụ thân có ích gì? Lúc chịu thiệt thòi không chỉ một lần nói cho ngài biết nhưng Nguyễn thị bảo nhi nói dối, đám hạ nhân đều làm chứng rằng nhi nói dối, thế là phụ thân cho rằng nhi không học tốt cố ý nói dối. Phụ thân đã quên khi đó dùng gia pháp dạy nhi thế nào sao? Khi nương còn sống ngài sẽ không làm chuyện như vậy với nhi!
- Lần đó phụ thân trở về rồi nhi hy vọng có người nói chuyện này cho ngài biết, nhưng không một ai nói ra huynh muội chúng ta trải qua chuyện này. Nguyễn thị là chủ mẫu của Thiệu gia, phụ thân hết sức yêu thương mụ, dù mụ làm sai chút gì thì phụ thân sẽ bỏ nàng sao? Không, xong chuyện Nguyễn thị vẫn là chủ mẫu của Thiệu gia, bọn hạ nhâ có ai dám đắc tội mụ? Ai dám nói cho phụ thân biết chúng ta trải qua cái gì?

- Phụ thân không phát hiện sao? Từ khi mẫu thân chết, hạ nhân hầu bên cạnh mẫu thân khi còn sống lần lượt bị Nguyễn thị tìm lý do đá ra ngoài. Trong Thiệu phủ có tìm được một người hầu nào mà mẫu thân của nhi để lại không? Không ai nói giúp cho chúng ta. Nguyễn thị nói nhi sai, mọi người cùng nói nhi sai, vì vậy phụ thân cho rằng nhi thật sự sai.
- Cái lần suýt chết trong hầm làm nhi hoàn toàn hiểu thấu, không có thực lực mà cứ làm ầm ĩ thì có hôm chết thế nào cũng không biết. Trước khi mẫu thân lâm chung dặn nhi phải chăm sóc tốt cho muội muội, nên nhi phải sống sót. Sau đó nhi tỏ ra yéu thế trước mặt Nguyễn thị, nhẫn nhục nhục chịu đựng sống tạm, nịnh hót đủ điều. Thật ra đồ ngu kia không khó nịnh, chẳng qua ban đầu nhi không định rõ tâm thái. Chờ khi nhi có thực lực, có cơ hội thì phụ thân đoán xem nhi làm cái gì?
- Chuyện đầu tiên là nhi gạt bỏ cánh chim bên ngoài làm việc cho Nguyễn thị. Tất cả thành viên gia tộc của Nguyễn thị ngoài Thiệu phủ đều không bỏ sót người nào, nhi nhốt họ vào hầm đặc biệt chế tạo cho họ, rồi thả vô số con chuột đsoi lả vào trong để chúng nó cắn họ thành xương trắng. Sau đó giả bộ điều tra được địa điểm xảy ra vụ án, cho Nguyễn thị tự mình nhận lãnh xác người nhà. Nguyễn thị nhìn thoáng qua liền biết là nhi làm, nhưng mụ không dám nói lý do nghi ngờ ta, không dám nói ra huynh muội chúng ta từng gặp đãi ngộ tương tự.
- Từ ngày đó trở đi nhi thấy nỗi sợ trong mắt Nguyễn thị, thái độ đối với huynh muội nhi có sự thay đổi. Nhưng nhi không tha cho mụ, sẽ không cho mụ có cơ hội phản công! Trước tiên chặt sạch trợ giúp bên ngoài của Nguyễn thị, không có bên ngoài giúp đỡ thì mụ chẳng là gì. Sau đó nhi lập tức thanh tẩy bên trong Thiệu gia, một sự cố đi ra ngoài làm việc giết chết một đám, thiết kế vụ án ăn cắp liên lụy rất rộng xử lý một đám, còn lại số sốt ít thì về sau lần lượt than hlý.
- Từ đấy ba mẫu tử bị nắm chặt trong tay nhi, làm việc phải nhìn sắc mặt của nhi. Nhi vốn nghĩ tình của phụ thân chỉ định cho họ chịu đủ giày vò chứ không giết, ai ngờ bọn họ xuống tay với nhi trước. Nhi không còn cách nào khác là diệt cả ba!
Nghe đến đây Thiệu Đăng Vân đã kchso ròng, hiểu rồi, lão đã hiểu những lộn xộn trong Thiệu gia năm đó là vì sao.

- Phụ thân, khi đó Liễu nhi còn nhỏ không rõ xảy ra chuyện gì, đừng nói cho nàng biết chuyện trong hầm, đừng để nàng biết mình từng ăn cái gì trong đó. Nhi tử cáo lui trước!
Thiệu Bình Ba bỏ lại câu cuối rồi bước đi, từ đầu tới đuôi y đưa lưng hướng hai người, không quay đầu.
Thiệu Đăng Vân khóc nức nở dựa vào cây cột, liên tục đâm cột:
- Dương Song, năm xưa ngươi không phát hiện chút gì những chuyện này sao?
Dương Song cũng khóc:
- Lão gia, có phát hiện một chút nhưng lão gia giao quyền lớn trong nhà cho phu nhân, tất cả chuyện trong nhà một tay phu nhân khống chế, hạ nhân không vừa ý đều bị phu nhân đuổi đi, không ai nói thật với lão nô. Phu nhân là chủ mẫu, lão nô là hạ nhân, chuyện không có chứng cứ thì bảo lão nô nói thế nào? Lão nô chỉ có thể cố gắng che chở đại công tử, tiểu thư một chút tránh cho có người làm quá mức. Nếu không vì thế thì khi đại công tử làm trận thanh tẩy trong Thiệu gia đã không bỏ qua cho lão nô. Chuyện hầm thì lão nô thật sự không biết, năm đó lão gia đi theo Ninh vương cứu giá, lão nô cũng lĩnh gia đinh có thể dùng đi cùng. Lão gia cũng biết lão nô không có trong nhà, nếu không thì phu nhân đã chẳng dám làm quá đáng như thế.
Thiệu Đăng Vân gào khóc liên tục đập đầu vào cột:
- Trời ơi! Ta đã tạo nghiệt gì thế này!
Ngoài sân.
Thiệu Bình Ba thấy Chung Dương Húc đi vào liền hành lễ.
Chung Dương Húc hỏi:
- Nghe nói mới rồi Liễu nhi bị kéo đi, hai phụ nữ kia có chỉ tích ngươi vì việc xuất gái không?
Chung Dương Húc nghe tin chạy tới đây là định khuyên nhủ Thiệu Đăng Vân, dù sao cách làm của Thiệu Bình Ba phù hợp ích lợi của Đại Thiền Sơn.
Thiệu Bình Ba nói:
- Không sao, bọn họ sẽ nghĩ thông, sẽ suy nghĩ vì đại cục. An toàn gần đây của Liễu nhi cần nhờ Đại Thiền Sơn trông chừng, ta lo Yến quốc hoặc Hàn quốc sẽ phá hư cuộc liên nhân này.

Chung Dương Húc nói:
- Chuyện đó thì ngươi yên tâm, sau khi nhận tin tức của ngươi là Đại Thiền Sơn phái thêm người đến đây canh giữ rồi, sẽ không để muội muội của ngươi xảy ra chuyện.

Chương 596: Tội Và Nghiệt

Chương 596: Tội Và Nghiệt
Thiệu Bình Ba xoay người lại:
- Hạo Chân không phải hạng người tầm thường, rõ ràng chính mình muốn cái gì, phân rõ nặng nhẹ, sao có thể tùy vào Liễu nhi xằng bậy? Chuyện lớn thiên hạ không cho phép Liễu nhi làm càn, vẫn câu cũ, thời gian lâu nàng sẽ dần hiểu ra, sẽ cần đại ca này giúp, khi đó làm gì còn hận? Nếu có một ngày nàng có cơ hội thành mẫu nghi thiên hạ trong Tề quốc, sớm muộn gì nàng phải làm ra lựa chọn tương tự cho nhi nữ của mình, một Đàm Diệu Hiển tầm thường còn quan trọng với Liễu nhi sao? Phụ thân đừng bận tâm chuyện này nữa, việc hôn sự của Liễu nhi cứ giao cho nhi xử lý. Thiệu gia không có đường lui, phụ thân làm người tốt, còn kẻ xấu để nhi làm, tất cả tội và nghiệt để mình nhi gánh vác!
Thiệu Bình Ba nói xong xoay người bước đi.
Thiệu Đăng Vân nhìn nhi tử dã cứng cánh không thể níu giữ nữa, lão thật sự bất đắc dĩ.
Thiệu Đăng Vân bất đắc dĩ mà bi thương nói:
- Ta nhớ khi ngươi còn nhỏ thông tuệ hơn người, ngoan ngoãn nghe lời, tại sao biến thành như bây giờ?
Thiệu Bình Ba dừng bước, im lặng một lúc rồi đứng đưa lưng hướng Thiệu Đăng Vân, hỏi ngược lại:
- Phụ thân nhiều lần hỏi nhi tại sao nhi biến thành như vậy, cho đến nay tại sao không hỏi xem nhi trải qua cái gì?
Thiệu Đăng Vân nói:
- Ngươi từ nhỏ không lo áo cơm, có từng để ngươi gặp chuyện gì không chịu nổi?
- Đó chỉ là thứ phụ thân thấy. Từ khi phụ thân cưới Nguyễn thị, Nguyễn thị sinh nhi tử của mình ra, mụ ta giả vờ rất giỏi trước mặt phụ thân,

nhưng phụ thân không thể tưởng tượng nhi đã trải qua bao nhiêu điều khuất nhục. Năm đó phụ thân theo Ninh vương một mình cứu giá, rất nhiều người nói phụ thân không về được nữa. Nguyễn thị càng đối xử khắt khe, chỉ vì Liễu nhi nhỏ tuổi vô tình làm vỡ một cái bát mà nhi và muội muội bị nhốt vào hầm lạnh lẽo ẩm ướt âm u. Liễu nhi quá nhỏ không hiểu gì, chỉ biết khóc, nhi ôm nàng. Nhi cũng sợ, vì có người ném nhiều con chuột vào hầm. Nhi bịt mắt Liễu nhi lại ngay, nàng la đói, không ai cho chúng ta cơm ăn. Phụ thân có biết nhi và Liễu nhi làm sao sống sót không? Con chuột, dựa vào ăn tươi nuốt sống chuột mới chống chọi tới lúc nghe tin phụ thân trở về.
Con chuột?
Con ngươi Thiệu Đăng Vân nở to. Nguyễn thị có thể làm ra chuyện như vậy? Lão hơi khó tin, nhưng mẫu tử Nguyễn thị đã chết, Thiệu Bình Ba không cần lôi người chết ra đặt chuyện.
Thiệu Đăng Vân hít thở dồn dập hỏi:
- Nếu có chuyện như vậy tại sao khi ta trở về ngươi không nói cho ta biết?
Thiệu Bình Ba vẫn đưa lưng hướng Thiệu Đăng Vân:
- Nói cho ngài? Nói như thế nào? Nhi chưa từng nói với phụ thân về Nguyễn thị sao? Nguyễn thị một câu dạy dỗ như hài tử ruột của mình, lau nước mắt nói kế mẫu khó làm, nói gì mà không răn dạy chúng ta thì bị người nói, dạy dỗ nghiêm khắc cũng bị trách móc. Phụ thân nghe vậy rất đồng ý, hoàn toàn ủy quyền chuyện trong nhà cho Nguyễn thị. Nhi nói với phụ thân có ích gì? Lúc chịu thiệt thòi không chỉ một lần nói cho ngài biết nhưng Nguyễn thị bảo nhi nói dối, đám hạ nhân đều làm chứng rằng nhi nói dối, thế là phụ thân cho rằng nhi không học tốt cố ý nói dối. Phụ thân đã quên khi đó dùng gia pháp dạy nhi thế nào sao? Khi nương còn sống ngài sẽ không làm chuyện như vậy với nhi!
- Lần đó phụ thân trở về rồi nhi hy vọng có người nói chuyện này cho ngài biết, nhưng không một ai nói ra huynh muội chúng ta trải qua chuyện này. Nguyễn thị là chủ mẫu của Thiệu gia, phụ thân hết sức yêu thương mụ, dù mụ làm sai chút gì thì phụ thân sẽ bỏ nàng sao? Không, xong chuyện Nguyễn thị vẫn là chủ mẫu của Thiệu gia, bọn hạ nhâ có ai dám đắc tội mụ? Ai dám nói cho phụ thân biết chúng ta trải qua cái gì?

- Phụ thân không phát hiện sao? Từ khi mẫu thân chết, hạ nhân hầu bên cạnh mẫu thân khi còn sống lần lượt bị Nguyễn thị tìm lý do đá ra ngoài. Trong Thiệu phủ có tìm được một người hầu nào mà mẫu thân của nhi để lại không? Không ai nói giúp cho chúng ta. Nguyễn thị nói nhi sai, mọi người cùng nói nhi sai, vì vậy phụ thân cho rằng nhi thật sự sai.
- Cái lần suýt chết trong hầm làm nhi hoàn toàn hiểu thấu, không có thực lực mà cứ làm ầm ĩ thì có hôm chết thế nào cũng không biết. Trước khi mẫu thân lâm chung dặn nhi phải chăm sóc tốt cho muội muội, nên nhi phải sống sót. Sau đó nhi tỏ ra yéu thế trước mặt Nguyễn thị, nhẫn nhục nhục chịu đựng sống tạm, nịnh hót đủ điều. Thật ra đồ ngu kia không khó nịnh, chẳng qua ban đầu nhi không định rõ tâm thái. Chờ khi nhi có thực lực, có cơ hội thì phụ thân đoán xem nhi làm cái gì?
- Chuyện đầu tiên là nhi gạt bỏ cánh chim bên ngoài làm việc cho Nguyễn thị. Tất cả thành viên gia tộc của Nguyễn thị ngoài Thiệu phủ đều không bỏ sót người nào, nhi nhốt họ vào hầm đặc biệt chế tạo cho họ, rồi thả vô số con chuột đsoi lả vào trong để chúng nó cắn họ thành xương trắng. Sau đó giả bộ điều tra được địa điểm xảy ra vụ án, cho Nguyễn thị tự mình nhận lãnh xác người nhà. Nguyễn thị nhìn thoáng qua liền biết là nhi làm, nhưng mụ không dám nói lý do nghi ngờ ta, không dám nói ra huynh muội chúng ta từng gặp đãi ngộ tương tự.
- Từ ngày đó trở đi nhi thấy nỗi sợ trong mắt Nguyễn thị, thái độ đối với huynh muội nhi có sự thay đổi. Nhưng nhi không tha cho mụ, sẽ không cho mụ có cơ hội phản công! Trước tiên chặt sạch trợ giúp bên ngoài của Nguyễn thị, không có bên ngoài giúp đỡ thì mụ chẳng là gì. Sau đó nhi lập tức thanh tẩy bên trong Thiệu gia, một sự cố đi ra ngoài làm việc giết chết một đám, thiết kế vụ án ăn cắp liên lụy rất rộng xử lý một đám, còn lại số sốt ít thì về sau lần lượt than hlý.
- Từ đấy ba mẫu tử bị nắm chặt trong tay nhi, làm việc phải nhìn sắc mặt của nhi. Nhi vốn nghĩ tình của phụ thân chỉ định cho họ chịu đủ giày vò chứ không giết, ai ngờ bọn họ xuống tay với nhi trước. Nhi không còn cách nào khác là diệt cả ba!
Nghe đến đây Thiệu Đăng Vân đã kchso ròng, hiểu rồi, lão đã hiểu những lộn xộn trong Thiệu gia năm đó là vì sao.

- Phụ thân, khi đó Liễu nhi còn nhỏ không rõ xảy ra chuyện gì, đừng nói cho nàng biết chuyện trong hầm, đừng để nàng biết mình từng ăn cái gì trong đó. Nhi tử cáo lui trước!
Thiệu Bình Ba bỏ lại câu cuối rồi bước đi, từ đầu tới đuôi y đưa lưng hướng hai người, không quay đầu.
Thiệu Đăng Vân khóc nức nở dựa vào cây cột, liên tục đâm cột:
- Dương Song, năm xưa ngươi không phát hiện chút gì những chuyện này sao?
Dương Song cũng khóc:
- Lão gia, có phát hiện một chút nhưng lão gia giao quyền lớn trong nhà cho phu nhân, tất cả chuyện trong nhà một tay phu nhân khống chế, hạ nhân không vừa ý đều bị phu nhân đuổi đi, không ai nói thật với lão nô. Phu nhân là chủ mẫu, lão nô là hạ nhân, chuyện không có chứng cứ thì bảo lão nô nói thế nào? Lão nô chỉ có thể cố gắng che chở đại công tử, tiểu thư một chút tránh cho có người làm quá mức. Nếu không vì thế thì khi đại công tử làm trận thanh tẩy trong Thiệu gia đã không bỏ qua cho lão nô. Chuyện hầm thì lão nô thật sự không biết, năm đó lão gia đi theo Ninh vương cứu giá, lão nô cũng lĩnh gia đinh có thể dùng đi cùng. Lão gia cũng biết lão nô không có trong nhà, nếu không thì phu nhân đã chẳng dám làm quá đáng như thế.
Thiệu Đăng Vân gào khóc liên tục đập đầu vào cột:
- Trời ơi! Ta đã tạo nghiệt gì thế này!
Ngoài sân.
Thiệu Bình Ba thấy Chung Dương Húc đi vào liền hành lễ.
Chung Dương Húc hỏi:
- Nghe nói mới rồi Liễu nhi bị kéo đi, hai phụ nữ kia có chỉ tích ngươi vì việc xuất gái không?
Chung Dương Húc nghe tin chạy tới đây là định khuyên nhủ Thiệu Đăng Vân, dù sao cách làm của Thiệu Bình Ba phù hợp ích lợi của Đại Thiền Sơn.
Thiệu Bình Ba nói:
- Không sao, bọn họ sẽ nghĩ thông, sẽ suy nghĩ vì đại cục. An toàn gần đây của Liễu nhi cần nhờ Đại Thiền Sơn trông chừng, ta lo Yến quốc hoặc Hàn quốc sẽ phá hư cuộc liên nhân này.

Chung Dương Húc nói:
- Chuyện đó thì ngươi yên tâm, sau khi nhận tin tức của ngươi là Đại Thiền Sơn phái thêm người đến đây canh giữ rồi, sẽ không để muội muội của ngươi xảy ra chuyện.

Chương 597: Trở Về

Chương 597: Trở Về
Thanh Sơn quận.
Một con chim to bay tới xoay quanh bên trên Nhà Tranh sơn trang dẫn đến tu sĩ vùng này cảnh giác cao độ.
Ngưu Hữu Đạo, Quản Phương Nghi cũng bị kinh động ló mặt ra ngước nhìn.
Con chim lớn xoay quanh rồi giảm thấp độ cao, khi cách mặt đất mấy trượng có một người nhảy xuống, con chim đập cánh bay vút đi xa.
Quản Phương Nghi không biết người đến là ai. Ngưu Hữu Đạo cười bước lại gần, nhóm Đoạn Hổ cũng đi qua thé là Quản Phương Nghi chạy theo xem.
Người đến không ai khác hơn là Viên Cương.
Khi Ngưu Hữu Đạo đi hướng Viên Cương cũng ngước đầu nhìn chim to bay xa.
Đám người Đoạn Hổ chào hỏi:
- Viên gia!
Quản Phương Nghi nghe xưng hô biết đại khái là ai, bà có nghe bên này nói về Viên Cương nhưng chưa gặp mặt bao giờ.
Hứa Lão Lục kéo tay áo Quản Phương Nghi lại nhỏ giọng nói:
- Đại tỷ, ta từng gặp lão bản An Thái Bình của Đậu Hủ quán Tề Kinh.
Phù Phương Viên làm mua bán, việc quan trọng là phải quen biết nhiều người. Sau khi Đậu Hủ quán nổi tiếng ở Tề Kinh thì Phù Phương Viên đi xem ngay, Hứa Lão Lục từng gặp Viên Cương không có gì lạ.
Quản Phương Nghi ngạc nhiên vụt quay đầu nhìn Viên Cương:
- ...
An Thái Bình là Viên Cương? An Thái Bình dược Hô Diên gia xem trọng chính là gian tế Ngưu Hữu Đạo sắp xếp?

Quản Phương Nghi không cần suy nghĩ nhiều cũng đoán ra tội danh biên quân vu hãm Hô Diên Vô Hận chắc chắn là giả.
Viên Cương gật đầu với đám người Đoạn Hổ, sau đó nhìn hướng Ngưu Hữu Đạo:
- Đạo gia!
Ngưu Hữu Đạo khẽ ừ, ngước cằm lên hỏi:
- Ai đưa ngươi đến?
Viên Cương liếc lên trời, đáp:
- Ta cũng không biết là ai.
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi nhìn lại Viên Cương, vẻ mặt nghi hoặc hỏi:
- Ngươi đừng nói cho ta biết người khống chế loài chim như vậy rảnh rỗi đón khách đại ven đường, ngươi có sức hấp dẫn lớn vậy sao?
Viên Cương trả lời:
- Là Huyền Vi của Vệ quốc đưa ta đến Vô Biên các, không biết xếp đâu ra một con chim đưa ta trở về.
Khi Huyền Vi mời đi Vệ quốc vừa lúc Viên Cương hoang mang không biết đi đâu, hơi dao động chút. Nhưng Viên Cương biết rõ thừa tướng một nước sẽ không bỗng dưng đưa ra lời mời, chắc chắn có mưu đồ gì. Khi đụng chuyện, đối mặt người dính líu gút mắt ích lợi chưa chắc Viên Cương ứng đối được, rất có thể sẽ chuốc rắc rối cho Đạo gia, nghĩ thông điều này nên gã từ chối.
Thật ra Huyền Vi không chỉ nhìn trúng Viên Cương còn định qua gã lôi kéo Ngưu Hữu Đạo đi Vệ quốc.
Viên Cương từ chối làm Huyền Vi thấy đáng tiếc, nhưng chuyện tốt làm đến cùng, đưa phật đưa đến tây, thế là vòng về Vô Biên các, đưa Viên Cương đến các rồi cho một con chim đưa gã về. Huyền Vi sẽ không vất vả đường xa tự mình đưa Viên Cương đến Thanh Sơn quận, nàng là thừa tướng một nước, bận rộn giải quyết nhiều việc, phân phối thời gian đều đã sắp đặt kỹ.
Khi chi tay nhau ở Vô Biên các họ mời lẫn nhau khi nào có rảnh thì ghé chơi, sẽ chiêu đãi đối phương nhiệt tình.
Huyền Vi cố ý nhắc Viên Cương nhớ kêu Ngưu Hữu Đạo đi cùng.
Ngưu Hữu Đạo sửng sốt:
- Huyền Vi của Vệ quốc?

Cái tên này vừa lạ vừa quen, Ngưu Hữu Đạo nghi ngờ hỏi:
- Ngươi nói đến không lẽ là nữ thừa tướng của Vệ quốc?
Viên Cương nói:
- Đúng là nàng! Trùng hợp gặp nhau, bên người nàng còn có Tây Môn Tinh Không cao thủ đệ nhất bảng danh sách.
Mọi người ngạc nhiên nghe, ngơ ngác ngó nhau. Người bình thường muốn gặp thân phận như Huyền Vi còn không được chứ đừng nói tình cờ gặp gỡ.
Ngưu Hữu Đạo cũng thấy lạ:
- Sao ngươi gặp được nàng?
Viên Cương nói:
- Việc này nói rất dài dòng.
Có chút chuyện Viên Cương không muốn nói trước mặt nhiều người.
Ngưu Hữu Đạo nhìn Viên Cương từ trên xuống dưới:
- Nếu dài dòng thì lát nữa nói sau, mà sao mặt đỏ vậy?
Viên Cương kéo tay áo lộ ra nguyên cánh tay đỏ rực:
- Cả người đều đỏ, chờ chút nói.
Ngưu Hữu Đạo khẽ ừ, không nói nhiều nữa, vung tay lên:
- Đi tắm trước.
Viên Cương rời đi.
Quản Phương Nghi giơ quạt tròn chặn đường Viên Cương lại, biết rõ còn cố hỏi:
- Trông lạ mặt quá, xưng hô thế nào đây?
Khóe mắt Viên Cương liếc qua, giơ tay đẩy tay bà ra, lười không thèm đáp lại, cõng đại đao sải bước đi.
Quản Phương Nghi xoe tròn mắt sau đó giận dỗi nói:
- Loại người gì vậy? Có biết lễ độ không?
Ngưu Hữu Đạo cười thầm. Viên Cương trở lại làm hắn như trút được gánh nặng, thầm thở phào nhẹ nhõm, trở về là tốt rồi.
Đám người Đoạn Hổ cũng cười. Quản Phương Nghi không biết con người của Viên Cương chứ họ thì rất hiểu. Làm bộ dáng nữ nhân yéu đuối trước mặt Viên Cương là vô dụng, gã không ham.
Chốc lát sau Viên Phương nghe tin chạy đến, cố ý đi thăm Viên Cương sau đó rời khỏi sơn trang, sai người chuẩn bị rượu và thức ăn.

Thương Thục Thanh rất nhanh nhe tin tìm đến. Nhưng Viên Cương đang tắm, nàng không thể giống Viên Phương xông thẳng vào phòng xem.
Quản Phương Nghi đã nhìn ra Viên Cương là nhân vật trung tâm chỗ này từ thái độ người theo bên cạnh Ngưu Hữu Đạo.
Khi Ngưu Hữu Đạo thấy Thương Thục Thanh thì nêu yêu cầu nhỏ:
- Quận chúa cho mượn cầm dùng một chút.
Thương Thục Thanh ngạc nhiên, nàng chưa từng thấy Ngưu Hữu Đạo đụng vào nhạc khí gì, nhưng từng nghe Viên Cương nói hắn biết chơi nhiều loại công cú nhạc.
Thương Thục Thanh hơi thắc mắc về điều này, nàng tưng xem qua hoàn cảnh Đào Hoa Nguyên nhưng không thấy bên trong có nhạc khí gì, thôn miếu nhỏ đó có điều kiện này sao?
Bên họ ôm nhiều thắc mắc về xuất thân của Ngưu Hữu Đạo, Viên Cương. Một người ban đầu tố chất các mặt cao hay thấp liên quan đến hoàn cảnh trưởng thành, thứ hai người hiểu biết hơi khác với lẽ thường.
Mặc dù bất ngờ nhưng Thương Thục Thanh vẫn vui vẻ đồng ý, nàng muốn lĩnh giáo cầm nghệ của hắn, hiếm khi hắn chủ động thế này.
Một cây cầm được ôm đến, Ngưu Hữu Đạo nhận lấy, đi lên tầng đỉnh alàu các.
Chốc lát sau lầu các quanh quẩn một tiếng cầm ‘ting’, tiếng kéo cầm như mở màn nước suối ngày đông.
Thương Thục Thanh nghiêng tai lắng nghe. Quản Phương Nghi loanh quanh trong viện cũng ngừng bước, chậm rãi quay đầu nhìn hướng lầu.
Giai điệu chưa từng nghe, loại đàn cổ này thường chú trọng ý cảnh nhưng tiếng đàn trên lầu thiên hướng dùng tiếng nặng chỉnh tiết tấu ra bài nhạc, tạo cảm giác khác.
Điệu nhạc làm Thương Thục Thanh nhớ đến bài cuồn cuộn Trường Giang đông nước chảy mà năm xưa Viên Cương đọc, phối hợp với nhạc này rất khớp, ý cảnh càng rõ ràng hơn trong lòng nàng.
Quản Phương Nghi nói với Thương Thục Thanh:
- Nghe hay nhưng hơi lạ, không nhìn ra cái tên một bụng ý xấu mà biết cũng có chiêu như vậy.
Thương Thục Thanh chậm rãi niệm theo tiếng đàn cầm:

- Cuồn cuộn Trường Giang đông nước chảy, sóng hoa đào tận anh hùng. Thị phi thành bại quay đầu không. Núi xanh còn đó, mấy độ trời chiều. Người đánh cá tóc bạc lênh đênh trên sông xem trăng thu gió xuân ...
Quản Phương Nghi ngừng phẩy quạt tròn yên lặng nghe Thương Thục Thanh đọc thơ, lắng nghe tiếng đàn trên lầu, kết hợp cả hai lại mới biết đây là lời và nhạc hoàn chỉnh.
Thương Thục Thanh niệm xong im lặng.
Quản Phương Nghi lẩm bẩm:
- Chững chạc, không có tinh thần phấn chấn, không giống như người trẻ tuổi.
Thương Thục Thanh buồn bã. Nghe nhạc thay tiếng lòng, nàng nghe ra vị Đạo gia này không hứng thú với vương hầu bá nghiệp của huynh muội họ, những gì hắn làm không phải là điều hắn mong muốn.
Viên Cương tắm xong rượu và thức ăn cũng bưng vào lầu các.
Viên Phương dựa vào lan can lầu các gật gù nghe nhạc.
Viên Cương lên lầu nhìn bóng lưng Ngưu Hữu Đạo, mím môi. Đã lâu không nghe Đạo gia đánh đàn, gã biết vì gã trở về khiến Đạo gia vui vẻ nên mới có nhã hứng như vậy. Viên Cương nghe hiểu ý bài này, trải qua một số chuyện làm gã huơ ihối hận. Đạo gia là người đánh cá tóc bạc lênh đênh trên sông xem trăng thu gió xuân trong bài nhạc. Viên Cương hối hận lúc trước không nên kéo Đạo gia xuống nước khiến hắn bị cuốn vào những thị phi này.
Viên Cương đến gần Viên Phương, dặn dò:
- Xuống lầu canh chừng, đừng để người ta lên.
Viên Phương nghe lời xuống lầu:
- Rõ!
Trước khi xuống lầu Viên Phương ngoái đầu liếc Viên Cương một cái, không hiểu sao vốn đã sợ Viên Cương, giờ Viên Cương về toát ra khí thế càng nặng nề hơn.

Chương 598: Ngưu Hữu Đạo Kêu Ngươi Đến?

Chương 598: Ngưu Hữu Đạo Kêu Ngươi Đến?
Viên Cương lên tiếng làm tiếng cầm ngừng bặt, Ngưu Hữu Đạo thôi đánh đàn.
Ngưu Hữu Đạo đứng lên đi tới bên bàn bày rượu và thức ăn, ngoắc tay:
- Còn chờ ta mời ngươi sao?
Viên Cương ngồi xuống đối diện Ngưu Hữu Đạo, cầm bình lên rót rượu cho hắn:
- Đạo gia, ta đã sai.
Tiếng xin lỗi này có hai nghĩa, một là vì không nên kéo đối phương xuống nước, hai là không nghe lời khuyên của hắn hại chết Tô Chiếu.
Ngưu Hữu Đạo nói:
- Là ngươi quyết tâm muốn đứng về phía huynh muội Thương thị, ngươi không phải loại người bỏ dở nửa chừng. Chẳng qua ngươi dùng cách của mình cố gắng, ngươi sẽ không bỏ mặc tất cả tại đây, ta biết sớm muộn gì ngươi sẽ trở về. Tóm lại bình an trở lại là tốt rồi, chuyện khác không quan trọng.
Viên Cương nói:
- Là lỗi của ta, Đạo gia vốn nên nhàn vân dã hạc, lúc ở Nam Sơn Tự lẽ ra không nên kéo Đạo gia vào.
Ngưu Hữu Đạo phẩy ta:
- Ngươi nghĩ nhiều quá, ta chỉ muốn sống tự do nhưng trong loạn thế này cứ né tránh mãi thì không được, miễn ta còn dục vọng tu luyện thì không thể thoát khỏi. Muốn làm nhàn vân dã hạc phải có tư cách mới được, sớm muộn gì sẽ bị cuốn vào. Giờ nói những chuyện này không ý nghĩa gì, ta nghe nói Bạch Vân gian bên Tề quốc bị xét tiệm đóng cửa,

Đậu Hủ quán cũng bị bao vây ngay hôm đó. Ta không liên lạc được ngươi, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?
Khi nghe tin tức bên Tề Kinh thì Ngưu Hữu Đạo rất sốt ruột, nhưng nôn nóng vô ích, không cách nào liên lạc với Viên Cương. Giờ thấy Viên Cương tay chân lành lặn trở về Ngưu Hữu Đạo mới nhẹ lòng.
Viên Cương nói:
- Tô Chiếu đã chết.
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc hỏi:
- Ngươi giết?
Viên Cương nói:
- Gần như vậy, bị ta hại chết.
Nghe là lạ, Ngưu Hữu Đạo nhướng mày nói:
- Là thế nào?
- Sau khi Đạo gia đi ta liền tìm đến Bạch Vân gian ...
Viên Cương kể tỉ mỉ mình đi gặp Tô Chiếu, lên giường với nhau, sau đó trúng độc Khổ Thần Đan. Cuối cùng gã gặp nạn trong sa mạc đơn độc trở về.
Biểu tình của Ngưu Hữu Đạo nhiều màu. Uynh đệ này biến Tô Chiếu thành nữ nhân của gã, đây là chiêu mỹ nam kế? Nhưng không giống phong cách của Viên Cương. Khổ Thần Đan không có hiệu quả với gã? Viên Cương tu luyện ngạnh khí công có thể giải được độc của Khổ Thần Đan? Thực lực hiện tại có thể đấu cứng với tu sĩ Kim Đan kỳ truy sát gã? Còn có thể triệu hoán sa hạt khống chế hạt hoàng, thật ảo.
Không ngờ sau khi Viên Cương rời khỏi mình trải qua nhiều chuyện như vậy, Ngưu Hữu Đạo nốc một ly rượu an ủi tim đập nhanh.
Ngưu Hữu Đạo buông ly rượu xuống lại than dài, hắn biết chuyện của Tô Chiếu kích thích đôi chút đến Viên Cương, không biết nên nói cái gì. Nói thật thì nếu Viên Cương không xảy ra quan hệ đó với Tô Chiếu, nếu Ngưu Hữu Đạo có cơ hội chưa chắc sẽ bỏ qua cho nàng ta. Nữ nhân này đi theo Thiệu Bình Ba không làm chuyện tốt gì, trong số những người gây rắc rối cho hắn ở Tè Kinh có phần của Tô Chiếu.
Nhưng Tô Chiếu vì Viên Cương mà phản bội Hiểu Nguyệt các nằm ngoái dự đoán của Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo cười khổ nói:

- Hầu Tử, sức hấp dẫn của ngươi thật lớn. Nói thật cho ta biết đi, có phải Hải Như Nguyệt cũng có dan díu với ngươi? Viết thư qua lại với bên này thường hay quanh co lòng vòng nhắc tới ngươi.
- Không có, hơi có dây dưa chút nhưng ta không hứng thú với nàng. có điều nàng và Ninh vương Thương Kiến Bá có gian díu ...
Viên Cương kể việc Hải Như Nguyệt nói cho gã nghe quá khứ của nàng và Thương Kiến Bá.
Ngưu Hữu Đạo nghe xong càng rõ ràng, nữ nhân này chắc chắn có ý với Hầu Tử.
Ngưu Hữu Đạo cười xòa:
- Mặt đỏ chút cũng tốt, tránh cho được nhiều nữ nhân thích.
Ngưu Hữu Đạo nói thật lòng, Viên Cương mặt đỏ không đẹp trai như xưa, hơi kỳ quặc.
Hai người tán dóc một lúc rồi Ngưu Hữu Đạo giơ tay chỉ một hướng:
- Thấy nấm mồ dưới đỉnh núi bên kia không? Mới thêm.
Viên Cương nhìn theo, trước kia không có mộ đó, thắc mắc hỏi:
- Của ai vậy?
Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt nói:
- Hắc Mẫu Đơn!
Viên Cương giật mình:
- ... Xảy ra chuyện gì?
- Khi từ Tề quốc trốn trở về gặp chút rắc rối ...
Ngưu Hữu Đạo kể lại tình huống khi đó rồi khẽ thở dài:
- Giang hồ cưỡi ngựa, gió cũng vậy, mưa cũng thế, hai ta đã nhìn quen sống chết. Chuyện của Tô Chiếu buông được thì buông, không quên được thì để trong lòng. Người sống và người chết đều không có ý nghĩa gì, như ngươi nói phải làm chuyện có nghĩa, người sống làm chút chuyện có nghĩa cho người chết là tốt hơn hết. Ta tin tưởng ngươi không phải loại người chìm trong bi thương đau xót mãi.
Viên Cương nói:
- Tô Chiếu phản ra Hiểu Nguyệt các vì ta, sợ là sẽ gây rắc rối cho ngươi.
Ngưu Hữu Đạo nói:
- Tô Chiếu đã chết, việc đã trôi qua, ta sẽ nói với bên Hiểu Nguyệt các sau. Chuyện nhỏ bình thường cỡ này ta dàn xếp được, không rắc rối gì.

Hai người nói chút chuyện khác, Ngưu Hữu Đạo đặc biệt hỏi tình huống của Huyền Vi.
Nhóm Viên Phong còn chưa về, tuy Viên Cương rút lui chậm nhưng nhờ Huyền Vi ngược lại về Thanh Sơn quận trước nhất.
Trích Tinh thành, Yêu Nguyệt khách điếm, Lệnh Hồ Thu dẫn Hồng Tụ, Hồng Phất ra khách điếm.
Tuy ba người bị trục xuất Hiểu Nguyệt các nhưng nhiều năm qua có để dành được đôi chút, đủ để ở trong Yêu Nguyệt khách điếm.
Ba người loanh quanh trong trong thành sau cùng đến trước một bức tường chiếu, bên trên viết năm chữ 'bảng Tà Ma Ngoại Đạo', bên dưới rậm rạp viết tên và lai lịch.
Có tên trên bảng danh sách đều là người phá hoại quy định của giới tu hành, tu sĩ trong thiên hạ cùng tru.
Khai sơn lập phái không không dễ, bọn họ có thể lấy ra tiền bạc nhưng muốn hoàn thành nhiệm vụ thì hơi khó.
Ba người vốn định bỏ tiền mua ba mươi nhiệm vụ từ tay người khác, nhưng đám tán tu này không ai chịu, dù sao nhiệm vụ của họ đổi bằng mạng sống, sao có thể dễ dàng bán đi. Quan trọng là Lệnh Hồ Thu muốn có quyền chủ đạo tuyệt đối sau khi sáng lập môn phái, thấy bị người ta cản tay nữa, tuy nhiên điều kiện này rất khó chấp nhận.
Ba người đi Vô Biên các trước, nhưng không thành công, họ đến Trích Tinh thành tìm cơ hội nhưng kết quả giống nhau, hoặc là ra gái cao đến nỗi Lệnh Hồ Thu không chấp nhận được, vượt qua túi tiền của y. Thứ người ta đổi bằng mạng sống tất nhiên sẽ không bán vĩa.
Lệnh Hồ Thu nghĩ tới nghĩ lui quyết định tự tay hoàn thành nhiệm vụ trên bảng Tà ma Ngạo Đạo.
Ở trong Hiểu Nguyệt các nhiều năm, Lệnh Hồ Thu được tài nguyên trong các nâng đỡ không phải không thu hoạch, mấy năm nay cũng kết nối nhiều nhân mạch có thể cung cấp tiện lợi cho việc hoàn thành nhiệm vụ.
Ba người chép hết tên trên bảng rồi về khách điếm sàn lọc nhiệm vụ.
Trên đường đi Hồng Tụ nhỏ giọng nói:
- Tiên sinh, chúng ta bị người theo dõi.

Cơ mặt Lệnh Hồ Thu căng cứng không hé răng, ba người nhanh chóng về khách điếm.
Ai ngờ người theo dõi họ cũng vào theo.
Hành lang ngoài phòng.
Lệnh Hồ Thu bỗng xoay người nhìn người kia, hỏi:
- Bằng hữu có chuyện gì không?
Người kia kéo mặt nạ giả xuống.
Ba người Lệnh Hồ Thu ngây ra, người đến không phải ai khác, là Đoạn Hổ theo bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, họ từng gặp qua người này.
Sau cùng Đoạn Hổ theo họ về phòng.
Trong phòng, không ai bưng trà lên cho khách.
Lệnh Hồ Thu ngồi trên ghế không nóng không lạnh hỏi:
- Ngưu Hữu Đạo kêu ngươi tới?
Đoạn Hổ móc một chiếc túi gấm ra đặt lên bàn:
- Đạo gia biết Lệnh Hồ tiên sinh gặp chút khó khăn nê phái ta dâng vật này lên, hy vọng có thể giúp đỡ tiên sinh.
- Ta không cần hắn giúp gì.
Ngoài miện Lệnh Hồ Thu nói vậy nhưng ánh mắt ba chủ tớ liếc hướng túi gấm đặt trên bàn.
Đoạn Hổ hỏi:
- Sao tiên sinh không mở ra xem thử?
Lệnh Hồ Thu hỏi:
- Cái gì?
Đoạn Hổ nói:
- Mấy huynh đệ chúng ta trước khi đi theo Đạo gia cũng từng có cuộc sống tán tu, từng muốn khai tông lập phái, nhiệm vụ trên bảng, bằng chứng hoàn thành nhiệm vụ đều nằm ở bên trong.
Năm đó bọn họ đi theo Ngưu Hữu Đạo vốn định bán những nhiệm vụ này đi nhưng bị Ngưu Hữu Đạo cản lại.
Ý của Ngưu Hữu Đạo là không cần gấp đổi tiền, thứ đổi bằng mạng sống đừng dễ bán đi, hãy giữ lại, không ngờ giúp cho lần này.

Chương 599: Nên Nhịn Thì Phải Nhịn (1)

Chương 599: Nên Nhịn Thì Phải Nhịn (1)
Ba phái Lưu Tiên Tông đều có cửa hàng của mình trong Vô Biên các, Lệnh Hồ Thu là huynh đệ kết nghĩa với Ngưu Hữu Đạo, giới tu hành đều biết điều này. Tin đồn Lệnh Hồ Thu đi Vô Biên các truyền ngay về cửa hàng ba nhà. Sau khi Ngưu Hữu Đạo biết chuyện thì chú ý xem ba người làm gì, phát hiện ba chủ tớ tiếp xúc với nhữn tán tú. Người của ba phái đến hỏi đám tán tu, Ngưu Hữu Đạo đoán ra ngay ý đồ của Lệnh Hồ Thu là muốn khai tông lập phái bắt đầu lại từ đầu.
Nên Ngưu Hữu Đạo sai Đoạn Hổ mang bằng chứng những nhiệm vụ đến tặng cho Lệnh Hồ Thu, đơn giản vậy thôi.
Hồng Tụ, Hồng Phất liếc nhau.
Lệnh Hồ Thu im lặng một lúc rồi nói:
- Ta xin nhận ý tốt của hắn nhưng ngươi mang về đi.
Đoạn Hổ nói:
- Đạo gia có dặn là thứ này tiên sinh muốn giữ thì giữ, không muốn nhận hãy ném đi. Đạo gia còn dặn nếu cần môn phái dẫn tiến thì Lưu Tiên Tông, Phù Vân Tông, Linh Tú Sơn hay Ngũ Lương Sơn, Thiên Ngọc môn đều nể mặt Đạo gia vài phần, tiên sinh không cần nhờ vả thiếu nhân tình người khác. Đạo gia cũng đã đánh tiếng với cửa hàng của Lưu Tiên Tông, Phù Vân Tông, Linh Tú Sơn ở các nơi, tiên sinh có nhu cầu gì tùy thời đi các cửa hàng lĩnh mười vạn kim tệ dùng gấp.
Hồng Tụ, Hồng Phất liếc trộm Lệnh Hồ Thu.
Lệnh Hồ Thu mím môi, hỏi:
- Còn chuyện gì khác nữa không?
Đoạn Hổ chắp tay nói:

- Đạo gia còn một câu muốn ta chuyển lời cho tiên sinh.
Lệnh Hồ Thu nói:
- Có gì nói mau, lòng vòng!
Đoạn Hổ nhấn mạnh từng chữ:
- Nguyên văn của Đạo gia là khi trốn khỏi Tề quốc Hắc Mẫu Đơn chết trên tay Hiểu Nguyệt các!
Đoạn Hổ chắp tay:
- Không dám quấy rầy nữa, cáo từ!
Hắc Mẫu Đơn đã chết?
Ba chủ tớ Lệnh Hồ Thu ngước đầu nhìn hướng Đoạn Hổ. Ở trong mắt người ngoài hay với ba người thì Hắc Mẫu Đơn ở chung với Ngưu Hữu Đạo, tự nhiên là nữ nhân của hắn.
Đoạn Hổ đã xoay người đi ra ngoài còn tiện tay đóng cửa.
Trong phòng yên lặng.
Lệnh Hồ Thu mở túi gấm trên bàn ra, đổ ra một đống minh bài đặc biệt to cỡ bằng tiền.
Quyền in ấn tiền giấy trong thiên hạ nằm trong tay chín chí tôn, tiền trang trong thiên hạ cũng thuộc quyền chín chí tôn. Người hoàn thành nhiệm vụ trên bảng Tà Ma Ngoại Đạo có thể đến tiền trang gần đó, sau khi xác nhận tiền trang sẽ có một khối minh bài, tập hợp đủ minh bài giao cho nơi giống Yêu Nguyệt khách điếm ở Trích Tinh thành đại biểu cho hoàn thành nhiệm vụ.
Kiểm kê sơ có đủ ba mươi minh bài chế tạo đặc biệt, nghĩa là ba chủ tớ đã hoàn thành nhiệm vụ ải này. Còn về tìm môn phái dẫn tiến thì không biết có nhân mạch, chuyện này không khó.
Làm Lệnh Hồ Thu câm lặng là cái chết của Hắc Mẫu Đơn. Nàng là nữ nhân của Ngưu Hữu Đạo, khi trốn khỏi Tề quốc thì chết trên tay Hiểu Nguyệt các, nói chuyện này không liên quan gì ba người? Nhưng khi đó họ vẫn là người của Hiểu Nguyệt các, còn có ý định mưu hại.
Báo cho họ biết tin cái chết của Hắc Mẫu Đơn tuy không nói ra vì sao nhưng ba người hiểu ý Ngưu Hữu Đạo. Nếu còn ghi hận chuyện Hồng Tụ, Hồng Phất tự chuốc nhục thì Ngưu Hữu Đạo sẽ tính món nợ Hắc Mẫu Đơn lên đầu họ.

Nhưng Ngưu Hữu Đạo không kiếm họ tính sổ còn kéo họ ra lao tù Tề Kinh, dàn xếp rắc rối Hiểu Nguyệt các cho họ, giờ còn muốn nâng lên ngựa tiễn đoạn đường. Người ta hoàn toàn kkhông cần làm như thế, có thể trực tiếp giết họ trong đại lao Tề Kinh chấm dứt tai họa ngầm.
Nhớ lá thư lúc trước Ngưu Hữu Đạo viết cho, lại nhìn đống minh bài trước mắt, nỗi lòng Hồng Tụ, Hồng Phất tràn đầy phức tạp, lặng im.
Lệnh Hồ Thu ngửa đầu buông tiếng thở dài:
- Lão tam trượng nghĩa, ta không bằng hắn!
Lệnh Hồ Thu ở giới tu hành nhiều năm nhưng lần đầu tiên gặp người lấy ơn báo oán như vậy, làm việc khiến người không chọn ra được chỗ sai, làm y không cách nào dấy lên oán hận được, thật sự tâm phục khẩu phục.
Hồng Tụ, Hồng Phất biết tiên sinh lần nữa bật thốt ‘lão tam’ là thật lòng thừa nhận huynh đệ Đạo gia, chuyện trước kia hoàn toàn chấm dứt.
Phủ Thứ Sử Bắc châu, cùng một ngày hai đội đưa dâu một tối một sáng xuất phát.
Hôm sau trong một ngọn núi ngoài thành, ba con chim đáp xuống.
Núi xanh u tĩnh, cây già mọc um tùm.
Thiệu Liễu Nhi quỳ dập đầu trước chân Thiệu Đăng Vân.
Thiệu Đăng Vân khóc rồng.
Thiệu Liễu Nhi được nâng lên thân chim không thèm nhìn Thiệu Bình Ba đứng dưới tán cây đưa tiễn, cưỡi chim bay qua ngàn núi vạn non.
Ba con chim là bên Tề quốc phái đến đón Thiệu Liễu Nhi, hôm qua đội đưa dâu một sáng một tối đều là thủ thuật lừa phòng người bị người chặn lại phá hoại.
Tề quốc hay bên ta đều biết có nhiều người muốn phá hỏng cuộc liên nhân này.
Thiệu Bình Ba nhìn chim bay mất trong tầng mây, mi mắt dần khép, hai nắm tay siết chặt run nhẹ.
Nhớ phó thác của mẫu thân, ngẫm lại qua loa gả muội muội đi, không ai biết tâm tình của Thiệu Bình Ba thế nào, giọt lệ lặng lẽ lăn dài trên gò má.
Thiệu Bình Ba biết muội muội rất hận mình, không phải y không muốn chiều theo ý muội muội gả nàng người mình thích, nếu như Đàm Diệu

Hiển không chết sớm.
Mãi trước khi đợt ngựa chiến mất vào tay Ngưu Hữu Đạo hì Thiệu Bình Ba chưa bao giờ có ý định lấy muội muội hòa thân, rất cố gắng tránh cho ngày này đến. Nhưng thế cục buộc Thiệu Bình Ba không có cách nào, chỉ đành làm ra hành động của kẻ thất bại thế này.
Thiệu Bình Ba lau nước mắt dứt khoát xoay người xuống núi, không dợi phụ thân.
Mấy hôm sau, hai đội đưa dâu một sáng một tối đều truyền tin về họ bị đánh lén, nhiều người tử thương. Thượng Thanh tông bị liên lụy cũng chịu tổn hại nặng.
Năm thứ năm trăm hai mươi sáu Võ Lịch.
Anh Vương Hạo Chân của tề quốc thành thân, chính thứcănới Thiệu Liễu Nhi tái giá. Nhà mẹ đẻ của Thiệu Liễu Nhi không ai đến, chỉ có sứ thần làm đại biểu nhưng điều này không ảnh hưởng không khí vui mừng trong Tề Kinh.
Cùng năm, Yến quốc.
Cuộc đàmp hán giữa Thiên Ngọc môn và triều đình Yến quốc đã có kết quả. Trao đổi địa bàn ba quận của Thiên Ngọc môn ở ba chỗ trong Yến quốc với ba quận Nam châu thuộc triều đình Yến quốc. Người ngựa hai bên lục tục rút lui di chuyển, mãi đến cuối năm mới trao đổi xong xuôi.
Đến đây thì Thanh Sơn quận, Quảng Nghĩa quận, Hồ Tây quận, Võ Dương quận, Thổ An quận trong mười một quận Nam châu đều thuộc về Thiên Ngọc môn, thế lực của họ hoàn toàn tập trung lại. Toàn môn phái dời đến một chỗ non xanh nước biếc ở Hồ Tây quận, một môn phái tu hành vốn cư trú tại đây bị Thiên Ngọc môn mạnh mẽ đuổi xa, cưu chiếm thước sào.
Thừa dịp mừng Thiên Ngọc môn dời chỗ, bốn vị quận thủ trong năm quận chạy tới gặp mặt. Ngưu Hữu Đạo và chưởng môn ba phái Lưu Tiên Tông cũng cùng Thương Triêu Tông đi chúc mừng Thiên Ngọc môn.
Lúc gặp mặt Ngưu Hữu Đạo thấy rõ Hồ Tây quận thủ Mai Lâm Thịnh, Võ Dương quận thủ Ngô Thiên Đãng, Thổ An quận thủ Triệu Hưng Phong có hơi hướm hợp sức đối kháng lại Thương Triêu Tông, chắc vì một mình Thương Triêu Tông bá chiếm địa bàn hai quận.

Miễn không ngốc đều nhận ra mưu tính tiếp theo của Thiên Ngọc môn, đã lấy được Nam châu thì sẽ có một người trong số họ đứng ra thống lĩnh đất này. Thương Triêu Tông chiếm ưu thế về địa bàn và người, dù không đánh chiếm được Nam châu, nếu ba quận không hợp tác đối kháng thì lời nói của họ không nặng ký bằng Thương Triêu Tông.
Trong buổi tiệc ba vị quận thủ hùa nhau gây khó dễ Thương Triêu Tông, đòi cống hiến ngựa chiến, nói gì mà cùng là người một nhà không thể khoanh tay ngồi nhìn họ sống khốn khó. Bên Thương Triêu Tông cãi lại theo lý. Cuối cùng Bành Hựu Tại ra mặt điều hòa bắt Thương Triêu Tông nhường ba ngàn con ngựa chiến chia đều cho ba nhà.
Thiên Ngọc môn tạo áp lực, Thương Triêu Tông đành miễn cường đồng ý.
Đám người Phí Trường Lưu thỉnh thoảng liếc trộm Ngưu Hữu Đạo, hắn không có phản ứng gì, dường như không nghe thấy.
Khá nhiều người làm lơ giống Ngưu Hữu Đạo, ví dụ như nhóm Phượng Lăng Ba.
Lúc tan tiệc bầu trời đã đen, khách khứa giải tán đi nghỉ.
Rời khỏi bữa tiệc Ngưu Hữu Đạo cố ý đi gần Phượng Nhược Nam, thuận miệng hỏi:
- Sao không thấy vương phi nói câu nào với trượng phu của mình?

Chương 600: Nên Nhịn Thì Phải Nhịn (2)

Chương 600: Nên Nhịn Thì Phải Nhịn (2)
Phượng Nhược Nam cắn răng không trả lời, phớt lờ hắn, bước nhanh rời đi.
Đến chỗ cho khách ở, đám người Thương Triêu Tông ở chung một tòa đình viện.
Ngưu Hữu Đạo mới về phòng mình chợt nghe tiếng bánh xe lăn ngoài cửa, sau đó có người gõ cửa.
Ngưu Hữu Đạo nghe tiếng liền biết là ai, mở cửa ra quả nhiên thấy Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăng.
Ngưu Hữu Đạo vươn tay mời vào, Mông Sơn Minh xua tay biểu thị không cần.
Mông Sơn Minh hỏi:
- Đạo gia có nhìn ra cái gì trong yến hội hôm nay không?
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại:
- Mông soái đang ám chỉ ba ngàn con ngựa chiến?
Mông Sơn Minh nói:
- Nếu muốn bảo đảm tổ kiến Anh Dương Võ Liệt vệ thì ba ngàn con không đủ, ít nhất phải đến chín ngàn con.
Ngưu Hữu Đạo cười nói:
- Là Thiên Ngọc môn bỏ tiền ra mua ngựa chiến, Thiên Ngọc môn muốn đưa tặng ai thì tùy thích.
Mông Sơn Minh nói:
- Ngựa chiến là chuyện nhỏ, chỉ e Thiên Ngọc môn có suy nghĩ riêng về người đứng đầu Nam châu. Đạo gia nghĩ sao?
Ngưu Hữu Đạo nói:

- Mọi người đều vì ích lợi riêng mà có suy nghĩ khác nhau là chuyện bình thường, ai chẳng có ích kỷ? Lòng dạ của vương gia đủ rộng lớn chứa hết.
Mông Sơn Minh nói:
- Ích kỷ riêng là một chuyện, luận công phát thưởng không sợ gì, chỉ sợ tướng sĩ bên dưới liều mạng bỏ công sức lớn nhất mà không được thưởng đồng giá, ngược lại bị người ta ăn chặn bớt, vương gia biết nói thế nào với tướng sĩ dưới tay?
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
- Ý Mông soái là thịt chưa vào tay đã định nội chiến?
Mông Sơn Minh nói:
- Đang muốn nghe cao kiến của Đạo gia.
Ngưu Hữu Đạo nói:
- Tuy ta không hiểu chiến sự nhưng ít nhất biết đạo lý. Ưu tiên hàng đầu là đoàn kết năm quận, trước khi việc thành công tuyệt đối không được có nội chiến. Không có Thiên Ngọc môn ủng hộ bằng vào mình vương gia thì khó đánh chiếm Nam châu được. Không nói cái khác, ba môn phái bao trùm bên trên Yến quốc còn cần Thiên Ngọc môn đứng ra dàn xếp, nếu ba phái không đồng ý thì đừng ai mơ cắn được miếng thịt Nam châu. Vì vậy khi nên nhịn hãy ráng nhịn, chuyện sau này thì ... Nếu vương gia ra sức lớn nhất, người khác muốn nhảy ra chiếm lợi ta sẽ là người phản đối đầu tiên.
Những lời khác không quan trọng, điều Mông Sơn Minh muốn nghe nhất là cua cuối của Ngưu Hữu Đạo.
Mông Sơn Minh gật đầu nói:
- Đạo gia nói có lý, ta sẽ chuyển lời của Đạo gia cho vương gia.
Sáng sớm hôm sau, Phong Ân Thái tự mình đến biệt viện tìm Ngưu Hữu Đạo, hôm qua họ đã nói với vai trò chủ nhà nhiệt tình dẫn hắn tham quan địa chỉ mới của Thiên Ngọc môn.
Bạch Dao canh giữ trong biệt viện tiến lên chào hỏi, biết Phong Ân Thái đến tìm Ngưu Hữu Đạo liền nhanh chóng chạy ra, không muốn thấy hắn. Lý do là vì không được tự nhiên, nhớ lúc trước Ngưu Hữu Đạo chẳng là cái thá gì trong mắt Bạch Dao, giờ thì hắn thành huynh đệ kết nghĩa của sư thúc mình, về bối phận cao hơn Bạch Dao một bậc. Khi gặp mặt Bạch

Dao phải khách khí lễ phép gọi Ngưu Hữu Đạo là ‘Đạo gia’, thật tình hết sức mất tự nhiên.
Đệ tử Thiên Ngọc môn bên Thanh Sơn quận có thể không cho Thương Triêu Tông mặt mũi nhưng không thể không nể nang Ngưu Hữu Đạo. Hết cách, người ta là huynh đệ của Phong trưởng lão, không xem mặt tăng cũng phải xem mặt phật, gặp nhau cần lễ phép gọi tiếng Đạo gia. Không biết bao nhiêu người trong lòng bực bội thầm trách Phong trưởng lão hồ đồ, kết bái lung tung làm cái quỷ gì.
Phong Ân Thái tìm đến Ngưu Hữu Đạo rồi cùng ra biệt viện, hai người dạo chơi trong dãy núi phong cảnh đẹp đẽ.
Môn phái ban đầu chiếm cứ chỗ này quy mô dãy kiến trúc không lớn, bây giờ nơi đây bị Thiên Ngọc môn chiếm, số lượng đệ tử đông đúc nên mở rộng quy mô xây dựng.
So với chi tiêu của Thiên Ngọc môn thì số tiền xây dựng mở rộng không đáng gì, cũng không cần môn phái móc tiền túi ra, các nhà đến tặng tiền biếu chúc mừng dời chỗ đã đủ dùng. Một mình Ngưu Hữu Đạo bỏ ra một vạn kim tệ làm hạ lễ, mấy quận thủ khác tất nhiên đưa càng nhiều. Thương Triêu Tông vì bày tỏ tấm lòng đại biểu hai quận tặng mười vạn kim tệ.
Hai người đứng trên một ngọn núi nhìn mặt hồ ở chân núi, mặt trời chiếu khói tím bền hbồng, ngẫu nhiên có cá nhảy chim lướt qua, có chút ý vị cảnh tiên.
Ngưu Hữu Đạo chắp tay sau lưng chép miệng khen:
- Đúng là nơi tốt.
Phong Ân Thái thì không vừa lòng lắc đầu nói:
- Tam đệ còn chưa đi sơn môn cũ của Thiên Ngọc môn nên không biết tốt hơn chỗ này nhiều, trước mắt chỉ làm được bấy nhiêu. Nguyên Thiên Ngọc môn cần tùy theo đại cục, tạm chấp nhận vậy.
Ngưu Hữu Đạo cười xòa:
- Được thế này mà còn ghét bỏ? Môn phái lớn quả nhiên không tầm thường.
Phong Ân Thái bỗng nói:
- Lão tam, ta đã liên lạc với lão nhị.
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi quay đầu nhìn sang.

Phong Ân Thái vỗ vai Ngưu Hữu Đạo, hơi cảm khái nói:
- Lão nhị đã nói hết cho ta nghe rồi, khá lắm.
Ngưu Hữu Đạo cười cười.
Đột nhiên một đệ tử bay tới chắp tay bẩm báo:
- Trưởng lão, sắp bắt đầu yến hội rồi!
Phong Ân Thái gật đầu nói:
- Được, biết rồi.
Phong Ân Thái xoay người làm động tác tay mời Ngưu Hữu Đạo, hai người trở về.
Tiệc rượu ngày hôm qua xem như nghênh khách, còn bữa tiêc hôm nay là tiễn khách, dự tiệc vẫn là những khuôn mặt cũ.
Đối với đám người này thì mục đích của họ không phải ăn uống vui vẻ, bàn chuyện trong khi ăn mới là việc chính.
Mấy ly rượu vào bụng, đề tài bàn đến năm quận cung cấp người ngựa.
Giờ đủ loại người trong năm quận gộp lại với nhau, bao gồm các loại linh tinh khác đã gần sáu mươi vạn người, đây là một cục nợ nặng đối với tài lực của năm quận.
Trọng điểm thảo luận nằm ở có cần nhiều người ngựa như vậy không?
Trước kia mấy quận tách ra, ai làm theo ý nấy, tự mình ứng đối áp lực từ bốn phương tám hướng nên phải nuôi nhiều người. Giờ năm quận tập trung thành một, sau lưng có người làm chỗ dựa, áp lực trên vai giảm mạnh, tùy tiện cắt giảm cái hai mươi vạn người chẳng phải việc đáng lo, giảm bớt gánh nặng cho các quận.
Nhưng sau đó Thiên Ngọc môn nói rõ mục tiêu là Nam châu, khuyến khích mọi người cố chống chọi áp lực. Khi đã đánh chiếm được Nam châu thì rải ra sáu mươi vạn người ngựa đi bố phòng nhìn vậy chứ không nhiều. Thiên Ngọc môn cũng sẽ giảm bớt lượng nhận cung phụng, cố gắng không tăng gánh nặng cho các quận.
Mọi người trong lòng thầm hiểu Thiên Ngọc môn bây giờ có rượu kiếm dư dả nên mới rộng rãi như vậy, thu lợi một năm mấy trăm vạn kim tệ, chỉ riêng mặt này đã lời nhiều hơn trước kia nhận cung phụng từ các quận.
Thổ An quận thủ Triệu Hưng Phong không kiềm được nêu lên:

- Chưởng môn, cách trị lý của Thanh Sơn quận, Quảng Nghĩa quận không tệ, nếu ba quận chúng ta có thể giảm miễn thuế phú. . .
Triệu Hưng Phong chưa nói hết đã bị Bành Hựu Tại đè xuống:
- Thanh Sơn quận, Quảng Nghĩa quận có thể cung cấp nguồn thu khác, ba quận các ngươi cho cái gì? Hay các ngươi nhĩ Thiên Ngọc môn có thể nuốt hết lợi nhuận rượu? Mỗi năm cung phụng Tiêu Dao cung, Tử Kim động, Linh Kiếm sơn không thể ngừng, muốn bắt lấy Nam châu thì chi tiêu cung phụng càng lớn, các ngươi trả được phần tiền này không? Tự Thiên Ngọc môn trả hết. Được rồi, không bàn việc này nữa.
Triệu Hưng Phong hơi lúng túng, chẳng ngờ mới đề nghị một tiếng đã dẫn đến phản ứng lớn vậy, ngượng ngùng khép miệng lại.
Bành Hựu Tại tiếp tục bảo:
- Năm quận làm theo ý mình, bình thường thì không sao nhưng nếu đụng chuyện người ngựa năm quận cần điều khiển thống nhất, việc này phải chuẩn bị từ sớm. Các ngươi cảm thấy do ai thống lĩnh thì thích hợp?
Nghe câu này Ngưu Hữu Đạo và Mông Sơn Minh ánh mắt giao nhau, cứ tưởng chờ tới lúc bắt được Nam châu mới bàn tới chuyện này, ai ngờ bắt đầu từ bây giờ.
Triệu Hưng Phong định lên tiếng nhưng Ngưu Hữu Đạo hắng giọng hấp dẫn sự chú ý của mọi người, hắn nói:
- Tất nhiên là do Bành chưởng môn thống nhất điều khiển thì tốt hơn hết, bàn về uy vọng ở đây có ai sánh bằng Bành chưởng môn sao?
Mông Sơn Minh chậm rãi đặt ly rượu bên môi, biết Ngưu Hữu Đạo đang quấy rối không mong quyền chỉ huy thống nhất rơi vào tay người khác.

Chương 601: Đề Cử Phượng Lăng Ba

Chương 601: Đề Cử Phượng Lăng Ba
Miễn không phải đồ ngốc đều biết bây giờ quyết định ai thống nhất chỉ huy thì tương lai tám chín phần mười sẽ là chủ của Nam châu.
Hắn nêu tên Bành Hựu Tại làm Triệu Hưng Phong nuốt xuống lời muốn nói, bảo là người khác tốt hơn Bành Hựu Tại thì kỳ.
Bành Hựu Tại cười to bảo:
- Ý kiến của lão đệ hay đấy nhưng ta không có tinh lực đó, cũng không quen thuộc quân vụ.
Ngưu Hữu Đạo chỉ trưởng lão Thiên Ngọc môn đang ngồi ở đây:
- Thiên Ngọc môn đông đúc nhân tài, phái đại một đệ tử là đủ đảm nhiệm.
Bành Hựu Tại lắc đầu nói:
- Người tu hành có việc cần làm trong tu hành, ưutiên tu luyện. Không nói đến không có sức lo, cũng không rảnh phân tâm lo việc tục, nếu không thì cần gì các vị quận thủ đang ngồi ở đây? Tuyển chọn người xử lý quân vụ và chọn người trong đệ tử tu hành là hai chuyện khác nhau. Ngưu lão đệ, nghề nào việc đấy, ta thấy nên giao việc này cho người am hiểu thì hơn, ngươi đừng góp vui lung tung.
Ngưu Hữu Đạo cười xòa:
- Bành chưởng môn nói có lý.
Hắn quay đầu nhìn Phượng Nhược Nam, hỏi:
- Vương phi cũng xuất thân từ võ tướng, không biết vương phi cảm thấy do ai thống nhất điều khiển thì thích hợp?
Phượng Nhược Nam thầm cắn răng.
Phượng Lăng Ba lạnh lùng nhìn Ngưu Hữu Đạo. Bành Ngọc Lan nghiến răng ken két, kêu tên nữ nhi của bà ra chẳng phải là muốn đặt nàng lên lửa nướng sao?

Thương Triêu Tông, Lam Nhược Đình, Mông Sơn Minh lấy làm lạ nhìn Ngưu Hữu Đạo. Làm sao Phượng Nhược Nam có thể tự quyết định chuyện này? Không biết vì sao vị này cố tình gây sự với nàng?
Bành Hựu Tại phất tay với mọi người:
- Tu sĩ đừng tham dự vào việc này, giao cho bốn vị quận thủ cùng đề cử đi.
Một câu đè xuống câu hỏi của Ngưu Hữu Đạo, cũng kéo Phượng Nhược Nam ra.
Ngưu Hữu Đạo cười tủm tỉm nâng ly hướng Bành Hựu Tại. Hắn đề nghị là một chuyện, quyền quyết định nằm trong tay người ta, quyền nói chuyện cũng là của người ta, nên thảo luận đề tài như thế nào hoàn toàn do đối phương hướng dẫn, đây là sự thật không cách nào sửa đổi.
Triệu Hưng Phong lại lên tiếng, chỉ hướng Phượng Lăng Ba đang ngồi:
- Trước có Quảng Nghĩa quận mới có Thanh Sơn quận, Phượng Lăng Ba đánh mở cục diện trong Quảng Nghĩa quận mới có hai quận hôm nay. Trong những người làm quận thủ nơi này thì ta chỉ phục Phượng Lăng Ba, ta đề cử Phượng Lăng Ba làm thống thống điều binh mã năm quận.
Ngưu Hữu Đạo nhướng chân mà y chế nhạo nói:
- Triệu quận thủ lấy tên thật tốt.
Mọi người hai mặt nhìn nhau.
Triệu Hưng Phong nghẹn lời. Hắn có ý gì?
Lam Nhược Đình tiếp lời:
- Sao Đạo gia nói vậy?
Ngưu Hữu Đạo chậm chạp nói:
- Thì ý nghĩa là làm mưa làm gió.
Có người nín cười, có người mặt không biểu tình, mặt Triệu Hưng Phong hơi đen.
Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng liếc qua:
- Nhìn sắc mặt của Triệu quận thủ chẳng lẽ có ý kiến gì với lão tử? Nói đùa một chút đừng tin là thật, nếu không thì không hay.
Triệu Hưng Phong chắp tay hướng Bành Hựu Tại muốn nhờ đối phương đứng ra bênh mình.
Bành Hựu Tại nhanh chóng giơ tay ngăn lại không cho Triệu Hưng Phong trở lại với Ngưu Hữu Đạo trước mọi người. Ngưu Hữu Đạo rõ

ràng cố ý sinh sự, nếu để hắn bắt lấy điểm yếu vẽ vời thì Triệu Hưng Phong không chịu nổi. Quan trọng là Ngưu Hữu Đạo đang cầm một con đường kiếm tiền của Thiên Ngọc môn, dù là Thiên Ngọc môn cũng kiêng kị hắn ba phần.
Nên chuyện gì giải quyết bằng đạo lý được thì không cần trở mặt, mọi chuyện chờ tới lúc tính sổ rồi nói.
Bành Hựu Tại lên tiếng cảnh cáo:
- Ngưu huynh đệ, nơi này đang bàn về chính sự, đừng đùa. Nếu cảm thấy ngồi ở đây không thoải mái thì bổn tọa sẽ sắp xếp phòng riêng cho ngươi.
Ngưu Hữu Đạo xua tay:
- Bành chưởng môn quá khách khí, mọi người nghiêm túc quá nên ta muốn làm không khí sống động chút.
Bành Hựu Tại nhìn những người khác.
Hồ Tây quận thủ Mai Lâm thịnh lên tiếng:
- Ta cũng đề cử Phượng Lăng Ba!
Võ Dương quận thủ Ngô Thiên Đãng hùa theo:
- Đồng ý, đề cử Phượng Lăng Ba!
Mắt Phượng Lăng Ba lóe tia vui vẻ, lão đã biết trước việc này. Phượng Lăng Ba liếc sang nữ tế của mình, muốn nhìn xem Thương Triêu Tông có thể làm thế nào.
Bành Ngọc Lan tràn đầy cảm kích nhìn phụ thân của mình, lòng vòng một hồi mới phát hiện phụ thân vẫn thiên vị người nhà. Công nhận phụ thân rất anh minh, bỏ nhỏ lấy lớn, đi một vòng Thương Triêu Tông chỉ là tảng đá kê chân cho nhà mình, thủ đoạn thế này mới thật sự cao minh.
Bành Ngọc Lan nhớ lại lời phụ thân nói đếm qua với mình. Thiên Ngọc môn không phải của Bành gia, làm chuyện gì cũng cần theo cách, nói đạo lý, được mọi người ủng hộ thì dễ làm.
Cao tầng Thiên Ngọc môn mặt không biểu tình, ánh mắt như có như không liếc về phía Thương Triêu Tông. Bọn họ đã bàn trước kết quả này.
Thương Triêu Tông ngắm ly rượu trong tay, im lặng không nói.
Phượng Nhược Nam mím chặt môi.
Đám người Phí Trường Lưu biểu tình trầm trọng.

Khóe mắt Mông Sơn Minh liếc hướng Ngưu Hữu Đạo, hắn nhẹ gật đầu.
Bành Hựu Tại cười hỏi:
- Ý của vương gia thế nào?
Thương Triêu Tông lạnh nhạt nói:
- Ý kiến bản vương còn quan trọng sao?
Bành Hựu Tại rộng rãi nói:
- Cứ nói thảoi mái, làm chuyện gì đều phải nói đạo lý, có cao kiến gì cứ nói ra.
Thương Triêu Tông quét mắt bốn phía, khi ánh mắt giao nhau với Mông Sơn Minh thì y mặt nghiêm túc gằn từng chữ:
- Bản vương tán thành, tán đồng cao kiến của ba vị quận thủ!
Bành Hựu Tại vui vẻ nói:
- Tốt! Bốn vị quận thủ đều giỏi về quân chính trên thống quân dưới quản dân, nếu bốn vị đã cùng nhau đề cử người thì chắc hẳn không sai, quyết định vậy đi. Phượng Lăng Ba!
Phượng Lăng Ba đứng lên, chắp tay nói:
- Có!
Bành Hựu Tại cười nói:
- Không thể từ chối tình cảm nồng nhiệt này, bốn vị quận thủ cùng xem trọng ngươi, sẽ phải gánh áp lực lớn đây, hy vọng ngươi đừng phụ lòng kỳ vọng cao của mọi người. Ngay trong hôm nay do ngươi đảm nhiệm đô đốc binh mã năm quận, khi gặp chiến sự sẽ từ ngươi thống nhất điều khiển binh mã năm quận, khi không có chiến sự thì không được xen vào việc quân chính của năm quận!
Làm điều này không phải cướp quyền lớn quân chính của bốn vị quận chủ, nếu không thì bốn người đã chẳng đồng ý, nếu họ cùng nhau chống đối sẽ rắc rối lớn.
Phượng Lăng Ba nói:
- Tuân lệnh! Nhưng mà ...
Bành Hựu Tại ra vẻ quang minh lỗi lạc nói:
- Tất cả vì tốt cho mọi người, có chuyện gì khó xử cứ nói, có vấn đề gì cùng chia sẻ bàn bạc trước mặt mọi người.
Phượng Lăng Ba nói:

- Trong tay ta không có binh mã gì, chỉ có cái danh đô đốc, không tìm được một thuộc hạ chấp hành quân pháp. Không có người dùng thuận tay lỡ gặp chiến sự xa lạ, không quen binh thì làm sao điều khiển binh mãn ăm quận tác chiến?
Bành Hựu Tại nói:
- Đây đúng là vấn đề, bốn vị quận thủ quen thuộc quân vụ, thấy tình huống này nên giải quyết thế nào?
Triệu Hưng Phong lên tiếng:
- Chuyện này dễ làm, hôm qua còn đang nói người ngựa năm quận quá nhiều tạo gánh nặng lớn cho các quận. Nếu không cần xóa bỏ nó vậy ai có dư nhiều người thì dời một ít cho Phượng đô đốc là xong.
Ngưu Hữu Đạo nhướng chân mày. Ngày hôm qua đám người thảo luận gánh nặng đông người hóa ra vì chuẩn bị cho ngày hôm nay, hắn không quen thuộc việc quân chính nên không nhìn ra đây là cái hố.
Ngưu Hữu Đạo liếc hướng đám người Mông Sơn Minh, bọn họ hơi cau mày dường như không đoan được chuyện này.
Rầm!
Thương Triêu Tông vỗ bàn cái rầm, tiếng động vang vọng đại điện khiến mọi người cùng nhìn.
Thương Triêu Tông đập bàn đứng dậy, nhìn Triệu Hưng Phong chằm chằm:
- Trong tay bản vương có nhiều người nhất, ai muốn lấy cứ lấy!
Thương Triêu Tông quay sang nhìn Bành Hựu Tại:
- Hay là vậy đi Bành chưởng môn, bản vương không cần quyền lớn quân chính hai quận, bản vưng nhường vị cho hiền, nguyện làm người rảnh rỗi núi rừng, ai thích làm thì để người đó làm!
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, câu này nghe rộng rãi vừa làm hắn yên lòng. Thương Triêu Tông dám nói ra câu đó cho thấy y tự tin vào binh mã trong tay mình không phải ai muốn lấy đi là lấy.

Chương 602: Liên Hợp Chèn Ép

Chương 602: Liên Hợp Chèn Ép
Bành Hựu Tại giơ hai tay ấn không khí, cười nói:
- Vương gia đừng nói lời giận dỗi đó, nơ inày không có ai muốn cướp lấy quyền lớn quân chín chủa vương gia, kẻ nào dám làm như vậy thì bổn tọa là người đầu tiên không cho phép. Có chuyện gì mọi người mở ra bàn, có gì nói nấy, có lý phân rõ phải trái, tội gì đập bàn tức giận? Mông soái thấy có đúng không?
Câu cuối nói với Mông Sơn Minh.
Mông Sơn Minh khuyên ngay:
- Hay vương gia ngồi xuống nghe ý kiến của mọi người trước đã.
Thương Triêu Tông nhìn Triệu Hưng Phong chằm chằm, hừ lạnh một tiếng:
- Hừ!
Y phất ống tay áo ngồi xuống.
Hồ Tây quận thủ Mai Lâm Thịnh nói:
- Vương gia bớt giận, Triệu huynh nói khó nghe nhưng ý kiến đáng giá suy xét. Mọi người ngẫm lại xem vương gia có nhiều binh mã nhất, phân phối một chút không có vấn đề gì lớn. Thứ hai là thuộc hạ của vương gia vốn bao gồm nguyên bộ người của Quảng Nghĩa quận, Phượng đô đốc hiểu rõ gốc gác nhiều người bọn họ, điều động họ thì Phượng đô đốc có thể trực tiếp chỉ huy, bớt mất thời gian hòa hợp. Không biết khi nào sẽ xảy ra chiến sự, chưa chắc là chúng ta đánh người ta, phải đề phòng bị người tùy thời đến đây, nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng là tốt nhất.
Lý do này khiến người khó moi ra sai lầm gì. Thương Triêu Tông nâng ly uống rượu giải sầu.
Bành Hựu Tại hỏi:

- Vậy phân phối bao nhiêu người ngựa cho Phượng đô đốc thì thích hợp?
Võ Dương quận thủ Ngô Thiên Đãng nói:
- Dời đi nhiều quá thì không thích hợp, sợ khiến vương gia hiểu lầm. Theo ta thấy binh quý ở tinh chứ không cần nhiều, mấy ngàn người đủ rồi. Dù sao Phượng đô đốc chỉ cần có quyền thống nhất điều khiển vào thời gian chiến tranh, bình thường nắm nhiều binh lực các quận dễ ảnh hưởng phòng ngự của quận. Không biết ta nói như vậy thì Phượng đô đốc thấy ổn không?
Chỉ cần mấy ngàn người?
Thương Triêu Tông nhướng mắt nhìn đối phương.
Yêu cầu này làm Ngưu Hữu Đạo hơi bất ngờ. Chỉ lấy mấy ngàn người? Thương Triêu Tông cầm đại quân hai mươi vạn, chai cho mấy ngàn người đúng là không quá đáng, nếu y không chịu đưa chút ít này thì đúng là quá mức.
Phượng Lăng Ba gật đầu nói:
- Ngô huynh cao kiến, có mấy ngàn người đã đủ. Năm ngàn, ta chỉ cần năm ngàn người ngựa.
Triệu Hưng Phong khẽ ừ:
- Năm ngàn kỵ binh còn gọi là tinh nhuệ.
Cụm từ năm ngàn kỵ binh thốt ra làm thay đổi ngay ý nghĩa, năm ngàn người không đáng gì nhưng năm ngàn ngựa chiến thì ý nghĩa rất nặng.
Thương Triêu Tông hỏi ngược lại:
- Họ Triệu, ngươi cung cấp năm ngàn ngựa chiến sao?
Triệu Hưng Phong nói:
- Nếu vương gia không đưa ta một ngàn con ngựa chiến thì trong tay ta cộng lại chưa đủ năm ngàn con có thể tác chiến, lấy đâu ra năm ngàn ngựa chiến?
Thương Triêu Tông nói:
- Vậy ngươi nói vớ vẩn cái gì? Không phải đồ của nhà ngươi nên nói tặng ai dễ dàng.
Mai Lâm Thịnh lại xen lời:
- Vương gia, cùng là người một nhà đừng phân chia nhà ta nhà ngươi làm gì, phải suy nghĩ cho đại cục.

Thương Triêu Tông đáp trả:
- Người một nhà? Nói rất đúng, vậy có phải thê tử của Mai huynh cũng có thể cùng bản vương tuy hai mà một?
Một câu làm Bành Ngọc Lan sặc rượu suýt phun ra, trợn to mắt khó tin nhìn Thương Triêu Tông. Bành Ngọc Lan không ngờ nữ tế của mình có thể nói ra lời như thế trước mặt bà, bình thường thấy y rất có phong phạm hoàng tộc mà sao mở miệng thốt từ hạ lưu như thế?
Phượng Lăng Ba thì rất thông cảm, ở lâu trong quân ngũ, nếu muốn nói tục thì cũng không ngại miệng gì.
Phượng Nhược Nam luôn giữ im lặng không kiềm được hung tợn liếc xéo Thương Triêu Tông.
Ngưu Hữu Đạo vui vẻ nâng ly hướng Phong Ân Thái, ông bất đắc dĩ giơ ly hướng hắn.
Mai Lâm Thịnh không tiện lấy ngoại tôn nữ của Bành Hựu Tại cũng là thê tử của Thương Triêu Tông ra là cớ, đành thở dài:
- Vương gia, sao có thể gắn người và súc sinh thành một? Thứ lỗ icho ta nói thẳng, lẽ ra mọi người cùng hướng về ích lợi, trong tay vương gia có nhiều ngựa chiến như vậy thì nên đem ra chia sẻ cho tất cả, chia theo tỷ lệ dù vương gia có chiếm phần nhiều chút ta nghĩ mọi người không có ý kiến gì. Nhưng cũng phải suy xét đến nhu cầu tổ kiến Anh Dương Võ Liệt vệ của vương gia, ít nhất phải bảo đảm có một vạn ngựa chiến, mọi người không thể lấn lướt qua được.
Ngô Thiên Đãng gật gù hùa theo:
- Dù vương gia lấy ra năm ngàn con thì trong tay còn một vạn mấy ngàn con, vượt xa các quận khác, đủ tổ kiến Anh Dương Võ Liệt vệ rồi. Không hiểu tại sao một mình vương gia chiếm nhiều chiến mã mặc kệ sự sống chết của các quận là vì sao?
Thương Triêu Tông nói thẳng:
- Không sao cả, chẳng qua gai mắt bộ mặt tiểu nhân của các ngươi thôi. Năm xưa mỗi người ở một góc làm gì? Giờ mới muốn ngựa chiến? Có giỏi thì tự mình kiếm ra ngựa chiến đi, trên đời làm gì có nhiều chuyện ăn miễn phí vậy được?
Ai ngờ Bành Hựu Tại ngồi trên ghế chậm rãi nói:

- Vương gia, Thiên Ngọc môn bỏ tiền ra mua ngựa chiến không phải cho riêng một nhà, nên chia đều cho các phương.
Một câu chặn họng Thương Triêu Tông, cơ mặt căng cứng.
Thương Triêu Tông rất muốn hỏi Bành Hựu Tại thật sự là Thiên Ngọc môn các ngươi kiếm được sao? Có vài thứ muốn bỏ tiền ra mua cũng không được, nếu Thiên Ngọc môn có bản lĩnh như vậy thì sao không sớm thỏa mãn các quận đi, còn cần chờ tới bây giờ chia chác?
Nhưng Thương Triêu Tông không thể khiêu khích làm Thiên Ngọc môn bẽ mặt trước mọi người. Làm chuyện gì cũng phải có chừng mực, một số việc có thể đập bàn nhưng có chuyện không thể được, phải ráng nhịn.
Bành Hựu Tại chốt câu:
- Được rồi, bổn tọa đã nghe ý kiến của mọi người, số ít phục tòng số đông, theo ý kiến số đông. Như hôm qua đã nói, không cần xáo binh mã năm quận. Hai quận Thanh Sơn, Quảng Nghĩa đưa năm ngàn quân sĩ, năm ngàn ngựa chiến cho Phượng Lăng Ba tổ kiến Đốc quân, con đường cung cấp quân lương không thay đổi. Quyết định vậy đi, chúng ta cạn ly!
Bành Hựu Tại nói xong nâng ly cách không khí kính mọi người.
Lời của Bành Hựu Tại chẳng khác gì bảo Thương Triêu Tông cung cấp năm ngàn người ngựa cho Phượng Lăng Ba còn bao gồm cả quân lương.
Phượng Lăng Ba là người đầu tiên nâng ly hưởng ứng, Triệu Hưng Phong,Mai Lâm Thịnh, Ngô Thiên Đãng cũng hùa theo.
Đám người Phí Trường Lưu nhìn hướng Ngưu Hữu Đạo, răm rắp nghe theo hắn.
Ngưu Hữu Đạo dứt khoát bưng ly rượu lên. Đám người Phí Trường Lưu làm theo. NHóm Mông Sơn Minh, Lam Nhược Đình cũng nâng ly.
Ly rượu trong tay Thương Triêu Tông như nặng ngàn cân nhưng y vẫn từ từ nâng lên.
Phượng Nhược Nam nhìn hành động của Thương Triêu Tông, nếu y không nâng ly thì nàng làm vương phi cũng không nâng lên được. Trong lòng Phượng Nhược Nam biết rõ mặc kệ tình cảm phu thê giữa hai người thế nào, lần này là một đám người liên hợp cắt thịt trượng phu của nàng, bao gồm người nhà mẹ đẻ của nàng, bên thu lợi là người nhà mẹ đẻ, nàng thật sự rất khó xử, giúp bên nào cũng không được.
Bành Hựu Tại kính trước:

- Sảng khoái!
Bành Hựu Tại uống cạn xong lật ngược đáy ly cho mọi người xem, lớn tiếng mời:
- Các vị cứ thoải mái hưởng dụng, đừng khách khí!
Một đám người cạn ly xong ngồi xuống, một số người vui, bên Thương Triêu Tông thì cười không nổi.
Người mù đều nhìn ra đám người lấy Thiên Ngọc môn dẫn đầu đã sớm bắt tay nhau cài bẫy bên Thương Triêu Tông.
Thương Triêu Tông có hai vạn tám ngàn ngựa chiến, đã bán năm ngàn con cho bên Kim châu, hôm qua chai đi ba ngàn con, hôm nay lại bị cắt mất năm ngàn con. Ngựa chiến bị ăn mòn dần chỉ còn lại một vạn năm ngàn con, còn phải tặng quân lương cho bên Phượng Lăng Ba. Xem tình hình này dường như Thiên Ngọc môn cố ý kiềm chế thực lực trong tay Thương Triêu Tông, không để y một mình độc lập.
Tiệc rượu tiễn khách kết thúc, mọi người ai về nhà nấy. Theo lễ độ thì phu phụ Thương Triêu Tông còn phải làm theo nghi thức chào từ biệt phu phụ Phượng Lăng Ba.
Đám người Ngưu Hữu Đạo đã đứng chờ ngoài sơn môn.
Mông Sơn Minh đẩy xe lăn tới bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, thuận miệng nói:
- Chúng ta không muốn gây nội chiến nhưng người ta xuống tay trước.
Ngưu Hữu Đạo cười nói:
- Thứ này không thể so sánh, bên cạnh vương gia toàn là người của Thiên Ngọc môn, mạng nhỏ nằm trong tay người ta, không đồng ý không được. Vẫn câu cũ, việc chưa thành công thì ưu tiên đoàn kết năm quận.

Chương 603: Mưa Gió Sắp Đến (1)

Chương 603: Mưa Gió Sắp Đến (1)
Mông Sơn Minh chỉ muốn dò hỏi Ngưu Hữu Đạo có hậu chiêu gì không, không có tin xác thực thì bên mình không yên. Nhưng Ngưu Hữu Đạo rất kín miệng không chịu để lộ nội tình, Mông Sơn Minh đành phải thôi.
Lam Nhược Đình thừa dịp nhắc nhở một tiếng:
- Đạo gia, vương phi cũng có chuyện khó xử, thông cảm chút đi.
Ngưu Hữu Đạo hiểu ý của Lam Nhược Đình ám chỉ mình đã đâm Phượng Nhược Nam vài câu, hắn nói:
- Vì thông cảm sự khó xử của vương phi nên ta mới làm vương phi khó chịu vậy.
Lam Nhược Đình hỏi:
- Nói thế là sao?
Ngưu Hữu Đạo dửng dưng nói:
- Chờ về sau vương gia làm khó nhạc phụ, khiến nhạc phụ mất mặt thì vương phi khó nói được gì đúng không? Ta làm vậy cũng vì nghĩ cho vương gia.
Nghe thế Lam Nhược Đình và Mông Sơn Minh liếc nhau. Chỉ sợ vị này kiêng kị Thiên Ngọc môn không chịu nhúng tay vào ,Thương Triêu Tông bị nắm trong tay Thiên Ngọc môn, nếu vị này mặc kệ thì bên mình không còn đường chống cự chỉ đành nghe theo. Giờ thấy vị này đã chuẩn bị ngáng chân Phượng Lăng Ba, lên kế hoạch rồi mới hành động, biết hắn có một bụng tính toán thế là Lam Nhược Đình, Mông Sơn Minh yên lòng rất nhiều.
Chốc lát sau Phí Trường Lưu, Hạ Hoa, Trịnh Cửu Tiêu với thân phận chưởng môn cao quý chào từ biệt cũng đi tới, Phong Ân Thái đại biểu Thiên Ngọc môn tiễn ba người.

Tiễn ba người ra sơn môn xong Phong Ân Thái kéo Ngưu Hữu Đạo san một bên, nói vài câu đưa tiễn đơn giản, như ba ngàn đại thế giới giờ khoảng cách gần sau này tiện qua lại.
Khách sáo qua đi Ngưu Hữu Đạo cười tủm tỉm hỏi:
- Mời tiệc mà có vẻ không giống tiệc, đại ca định liên hợp đào hố đẩy chúng ta vào sao? Ta không tin đại ca là trưởng lão của Thiên Ngọc môn mà không biết trước tiếng gió, tại sao không tiết lộ chút gì cho ta?
Phong Ân Thái than thở nói:
- Lão tam đừng trách lão ca, vì lão ca cũng có khó xử của mình. Hai chúng ta công và tư tách biệt, không thể vì chuyện tư trộn lẫn vào việc công.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu nói:
- Tốt, ta nhớ kỹ lời của đại ca, công là công, tư là tư. Nếu có cơ hội ta sẽ đưa trả lại câu này cho đại ca, mong đến lúc đó đại ca đừng trách tội.
Phong Ân Thái cười khổ lắc đầu, xua tay không muốn nói nhiều về chuyện này. Có một số việc làm đệ tử của Thiên Ngọc môn thật sự không tiện giúp đỡ người ngoài, nói nhiều vô ích.
Chờ chốc lát Thương Triêu Tông, Phượng Nhược Nam cũng trở lại.
Phượng Lăng Ba, Bành Ngọc Lan phu phụ tự mình tiễn ra.
Đến trước mặt mọi người Bành Ngọc Lan dõng dạc dặn dò nữ nhi phả inghiêm ngặt tuân theo phụ đạo, phải chăm sóc tốt cho trượng phu.
Người ngoài nghe thế đoán là họ biết mình âm mưu giành quyền hơi quá đáng, nói vài lời bùi tai coi như xin lỗi an ủi Thương Triêu Tông?
Phu phụ Phượng Lăng Ba cũng biết bên mình tỏ rõ liên hợp chèn ép ăn hiếp y, mà nữ nhi đã gả cho y, về nhà lỡ Thương Triêu Tông trút giận lên nữ nhi thì cuộc sống sau này sẽ khốn khổ. Nhưng có một số việc không thể băn khoăn nhiều, cần lấy hoặc bỏ. Nữ nhi là gả đi, còn tiền đồ của hai nhi tử ngay trước mắt, phải giành lấy bằng được.
Họ chỉ có thể tự an ủi nhà mình tốt thì có thể chăm scó cho nữ nhi tốt chút.
Lòng Phượng Nhược Nam đắng chát, nhà mẹ đẻ làm như thế khiến nàng biết đút mặt vào đâu? Phượng Nhược Nam thật sự không biết làm sao đối diện Thương Triêu Tông, nếu y muốn muốn nuôi thêm mấy tiểu thiếp thì nàng có thể mạnh miệng phản đối sao?

Phượng Lăng Ba đứng trước mặt Ngưu Hữu Đạo cười nói:
- Ngưu Hữu Đạo, đã lâu không gặp, quả nhiên trưởng thành, bớt phần ngây ngô rồi.
Ngưu Hữu Đạo cười đáp lại:
- Đúng là lâu không gặp, trông Phượng đô đốc cũng tươi sáng hơn năm xưa, thật là người gặp việc vui tinh thần sướng. Nói đến thì ta là ngôi sao may mắn của Phượng đô đốc.
Phượng Lăng Ba hỏi:
- Ngôi sao may mắn thế nào?
Ngưu Hữu Đạo giải thích rằng:
- Phượng đô đốc nghĩ đi, lần đầu tiên ta gặp đô đốc thì đô đốc gả nữ nhi, có thể nói là việc vui lớn. Lần này gặp đô đốc, chứng kiến đô đốc nắm quyền lớn thống điều binh mã năm quận, đây là chuyện vui. Tính ra ta không phải ngôi sao may mắn của Phượng đô đốc thì là gì? Xem ra Phượng đô đốc nên gặp ta nhiều lần hơn.
Ngoài miệng Phượng Lăng Ba cười trong bụng thì rủa thầm. Lúc gả nữ nhi đúng là lão thấy vui vô cùng, quay đầu lại phát hiện mình bị hố, giờ tên này còn có mặt mũi nhắc tới?
Lúc trước Phượng Lăng Ba nghĩ đó là chuyện tốt Lam Nhược Đình bày mưu tính kế ra, sau này loáng thoáng nghe các loại sự tích của Ngưu Hữu Đạo mới nhận ra mình bị hắn lừa bịp. Chuyện đó không phải Lam Nhược Đình làm mà rõ ràng là việc tốt một tay tên này tạo ra.
Hai người nhìn nhau người, mắt tràn đầy ẩn ý.
Đám người từ Thanh Sơn quận đều xuống núi, Phong Ân Thái nể tình đi theo đến chân núi.
Ba vị quận thủ khác không rời đi nhanh vậy, họ ở lại Thiên Ngọc môn khá lâu mới đi.
Khi mấy người đi đã là lúc hoàng hôn, phu phụ Phượng Lăng Ba không đi, sẽ ở lại mấy ngày. Có một số việc cần chờ bên Thiên Ngọc môn làm phối hợp cuối cùng, bàn bạc xong mới bắt tay vào kế hoạch.
Ráng chiều non nước một màu.
Phu phụ Phượng Lăng Ba đi theo sau lưng Bành Hựu Tại cùng lên đỉnh núi ngắm cảnh đẹp.
Bành Hựu Tại nhìn mặt trời đỏ nửa ẩn sau chân trời, nói:

- Sợ là nữ tế của các ngươi sẽ có bất mãn với hai phu phụ.
Bành Ngọc Lan nói:
- Dù phụ thân có hoàn toàn cắt chức của hắn thì hắn chỉ có thể nhận.
Bành Hựu Tại nghiêng đầu liếc bà:
- Nhận?
Bành Hựu Tại nhìn sang Phượng Lăng Ba:
- Hai mươi vạn người ngựa trong tay Thương Triêu Tông nếu để ngươi nhận hết ngay thì ngươi có thể khống chế được sao?
- Cái đó ...
Phượng Lăng Ba hơi do dự sau cùng nói:
- Nếu Thương Triêu Tông chịu phối hợp thì tự nhiên có thể khống chế, nếu hắn không đồng ý ...Thương Triêu Tông đứng vững gót chân trong hai quận, một số bộ hạ cũ của Ninh vương Thương Kiến Bá hoặc bị thất lạc hoặc trốn đi lấy Mông Sơn Minh dẫn đầu lục tục xuất hiện đầu phục hắn. Những người này dều giỏi cầm binh trị quân, tử trung với Thương Kiến Bá, hiện giờ tự nhiên cũng trung với Thương Triêu Tông. Hai mươi vạn người ngựa này không dễ khống chế.
Bành Hựu Tại lại nhìn nữ nhi, ánh mắt như đang nói: Ngươi nghe rõ chưa?
Bành Hựu Tại cười khẩy nói:
- Hai mươi vạn người ngựa không phải một chén cơm, ngươi cho rằng ai muốn ăn là có thể ăn vào sao? Bụng không lớn sẽ bị trướng nứt! Nếu ép buộc chó cùng rứt giậu Thương Triêu Tông nói một câu có thể khiến năm quận đại loạn. Sau lưng hắn còn có Ngưu Hữu Đạo, tên kia không hiền lành gì.
Bành Ngọc Lan nói:
- Nếu đúng như phụ thân nói thì dù đánh chiếm Nam châu rồi chúng ta cũng khó làm gì được Thương Triêu Tông nắm hai mươi vạn người ngựa.
Bành Hựu Tại nói:
- Địa bàn hiện giờ không thi triển được nhiều, không tiện động binh quyền trên tay hắn. Thêm nữa vì bảo đảm tấn công thuận lợi phải dựa vào người ngựa của hắn, đặc biệt là Anh Dương Võ Liệt vệ, cho nên không thể buộc quá mức, phải ổn định hắn. Chờ chiến sự nổi lên, quyền

chỉ huy thống điều binh mã nằm trong tay Lăng Ba, gặp trận đánh ác liệt thì để người của hắn đánh, có thể tiêu hao một phần thực lực trên tay hắn. Chờ kết thúc chiến sự thừa dịp thời gian chiến tranh điều người của hắn đi khắp nơi. Lăng Ba có thể triệu tập người tách người của hắn ra khống chế, miễn cắt nhỏ người của hắn, khống chế không để chúng tụ tập lại gây sự là có thể trừ bỏ binh quyền của hắn.

Bành Ngọc Lan đã hiểu ra.

Bành Hựu Tại xoay người nói:

- Cho nên bây giờ phu phụ các ngươi phải hết sức bình ổn hắn, an ủi làm hắn yên lòng, đừng chọc giận hắn, hạ thấp tư thái, mọi chuyện chờ đánh chiếm Nam châu rồi tính, biết chưa?

Hai phu phụ gật đầu nói:

- Biết!

Phượng Lăng Ba lại hỏi:

- Phụ thân nói Ngưu Hữu Đạo đó không dễ chọc, sau việc này xử trí Ngưu Hữu Đạo thế nào?

Ánh mắt Bành Hựu Tại lạnh lùng nói:

- Chuyện đó không cần ngươi lo, ngươi cứ làm tốt chuyện của mình là được.

Đối với Thiên Ngọc môn thì sau trận chiến bắt lấy Thương Triêu Tông, đại cục đã định, Ngưu Hữu Đạo không ảnh hưởng đến đại cục Nam châu thì dễ giải quyết hắn.

Chương 604: Mưa Gió Sắp Đến (2)

Chương 604: Mưa Gió Sắp Đến (2)
Sau khi phu phụ Phượng Lăng Ba đi, Phong Ân Thái và Trần Đình Tú đi lướt qua hai người.
Phong Ân Thái đến gần Bành Hựu Tại, quay đầu nhìn Phượng Lăng Ba và Bành Ngọc Lan xuống núi, khẽ thở dài:
- Chưởng môn sư huynh, xin phép nói câu làm sư huynh không vui, xét theo lẽ công bằng bàn về năng lực Phượng Lăng Ba chưa chắc bằng Thương Triêu Tông.
Ngụ ý là thật sự muốn giao Nam châu cho Phượng Lăng Ba tọa trấn sao?
Trần Đình Tú khịt mũi:
- Phong sư đệ, sau khi đánh chiếm Nam châu thì chúng ta cần người giữ thành chứ không phải kẻ tràn đầy dã tâm, cực kỳ hiếu chiến như Thương Triêu Tông. Phong sư đệ nên hiểu rõ đạo lý đo.
Năm năm trăm hai mươi bảy Võ Lịch, cuối năm.
Quận thành Thanh Sơn quận, các gia đình dọn dẹp chuẩn bị qua năm cũ đón năm mới đến.
Lại qua một năm tốt đẹp, có Dong Bình quận vương trị lý bách tính ấm no an khang, cả tòa quận thành tràn ngập không khí cuối năm rộn ràng nhộn nhịp.
Người lớn bận rộn, con nít rượt bắt nhau trên đường, người bán kẻ buôn qua lại không ngớt.
Trên lầu các phủ quận thủ, Phượng Nhược Nam thân hình to lớn mặc đồ nữ một mình dựa vào lan can nhìn phía xa. Nàng nghe ngoài phủ ồn ào, dân chúng không ngừng hô to cảm tạ Thương Triêu Tông.
Sắp qua năm mới, hai quận chỉnh sửa toàn diện báo lên trên, phát chút lương thực cho dân chúng hoàn cảnh đặc biệt khó khăn, ít nhất để họ có bữa ăn sung tcú trong năm mới, không cầu đồ ngon nhưng ít ra no bụng.

Địa điểm phát lương thực của quận thành Thanh Sơn quận đặt ngay ngoài phủ quận thủ.
Tiếng cảm tạ bên ngoài không thể xua tan đau thương nơi đầu chân mày Phượng Nhược Nam. Có chuyện nàng không thể ngờ rằng bên nhà mẹ đẻ đưa đôi tỳ nữ xinh đẹp đến tặng cho Thương Triêu Tông.
Trong đình viện, Thương Triêu Tông tự mình đẩy xe lăn, Mông Sơn Minh ngồi trên xe. Thương Thục Thanh, Lam Nhược Đình về nhà ăn Tết cũng đi theo bên cạnh.
Mông Sơn Minh nghe tiếng động bên ngoài, hỏi:
- Vương gia, bên Ngưu Hữu Đạo chưa có động tĩnh gì sao?
Thương Triêu Tông lắc đầu nói:
- Hắn không rời đi, cũng không thấy qua lại với ai bên ngoài. Thanh nhi không nhìn ra hắn có chuẩn bị gì, vẫn giữ câu cũ bảo một người nguyện đánh một người nguyện chịu, dặn chúng ta chiều theo ý của Thiên Ngọc môn.
Mông Sơn Minh khẽ thở dài:
- Vị Đạo gia này nhẫn nhịn thật giỏi, chỉ mong hắn thật sự nhịn giỏi.
Lời này nghe hơi mâu thuẫn nhưng Thương Thục Thanh hiểu ý, nàng lên tiếng:
- Mông bá bá cứ yên tâm đi, Đạo gia đã nói đồng ý hỗ trợ thì sẽ không khoanh tay mặc kệ. Ta cảm thấy hắn không có động tĩnh gì nói lên hắn có nắm chắc, nếu hắn làm động tĩnh lớn thì ta mới thật sự thấp thỏm lo âu.
Mông Sơn Minh nói:
- Quận chúa, không phải không tin tưởng hắn mà là đặt cược tương lai của hai mươi vạn huynh đệ lên niềm tin với hắn chẳng khác nào đánh bạc. Người làm tướng mà liều lĩnh như vậy có thích hợp không? Lẽ ra chúng ta nên chuẩn bị thêm con đường khác, nhưng hắn không cho chúng ta làm gì.
Thương Thục Thanh im lặng.
Nhà tranh, trong đình viện.
Ngưu Hữu Đạo cầm bình tưới nước cho cây mẫu đơn đen trong bồn, lá cây dính tro bụi khiến hắn cau mày sau đó nghiêng đầu nhìn bầu trời xám phía xa.

Quản Phương Nghi lại gần hỏi:
- Sao nhíu mày vậy?
Ngưu Hữu Đạo nói:
- Mảng xám tăng nhiều.
Quản Phương Nghi nói:
- Do Tượng Tác doanh ngày đêm nhóm lửa chế tạo binh khí gấp.
Ngưu Hữu Đạo tưới nước xong buông bình tưới xuống, chậm rãi bước ra sơn trang.
Ngưu Hữu Đạo đứng ngoài sơn trang nhìn hướng sương khói bốc lên, lẩm bẩm:
- Đến cuối năm rốt cuộc không nhịn được nữa sao? Mưa gió sắp đến đây.
Quản Phương Nghi đứng cạnh hắn hỏi:
- Sắp đánh trận sao?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
- Theo thực lực hiện giờ của Thiên Ngọc môn thì hơi khó nuốt vào Nam châu, nhưng đánh chiếm Nam châu thì môn phái tu hành như Thiên Ngọc môn sẽ bước vào đẳng cấp khác. Bành Hựu Tại sẽ trở thành chưởng môn đặt dấu chấm đậm nhất Thiên Ngọc môn từ xưa đến nay, người kế nhiệm trừ phi có thành tựu càng lớn hơn nế uko khó mà phủ nhận công tích của Bành Hựu Tại. Chỉ e Nam châu sẽ bị hậu nhân của Bành gia nhân chiếm cứ thật lâu, đối với Bành Hựu Tại là công tư trọn vẹn đôi đường, nhất định phải làm. Đối với Thương Triêu Tông thì Nam châu là ván cầu phải bước qua để khuếch trương thực lực leo lên vũ đài càng lớn. Thiên Ngọc môn không nhịn được, Thương Triêu Tông cũng không thể kiềm chế.
Quản Phương Nghi buông tiếng thở dài:
- Lửa chiến dấy lên, một số người có thể như ý muốn nhưng không biết bao nhiêu người sắp cửa nát nhà tan.
Ngưu Hữu Đạo chỉ hướng Tượng Tác doanh:
- Cảm thán trong thời loạn thế này không có ý nghĩa gì, đi, đi xem thử.
Hai người nhẹ nhàng xuống núi, sau đó gặp đám người Viên Phong cưỡi ngựa chạy tới. Ngưu Hữu Đạo giơ tay chặn đường đòi lấy hai con cưỡi.

Giờ Thương Triêu Tông dư dả ngựa chiến, để lại mấy trăm con trong núi cho người ở đây dùng. Việc này vừa đúng ý đám người Viên Cương, họ chủ động yêu cầu quản lý, thuộc hạ lâu dài ở trên lưng ngựa để làm quen.
Ngưu Hữu Đạo, Quản Phương Nghi leo lên ngựa, hắn liếc hướng Nguyên Đại Hồ, Cốc Hữu Niên một cái. Hai lão già thiếu tay thiếu chân này được Viên Cương mang đến nên Ngưu Hữu Đạo không hỏi nhiều.
Ngưu Hữu Đạo, Quản Phương Nghi chỉ tiện tay tìm công cụ đi bộ, họ không giục ngựa chạy nhanh mà lững thững cưỡi ngựa ra sơn cốc.
Váy Quản Phương Nghi bay bay, phe phẩy quạt tròn ngồi trên lưng ngựa, mắt đẹp nhìn xung quanh, tiêu sái thảnh thơi.
Đến Tượng Tác doanh, hai người bỏ lại ngựa cho thủ vệ trông chừng còn mình tì đi vào tham quan. Chỉ thấy đao thương bôi dầu chống gỉ trói thành bó, từng xấp chiến giáp ngay ngắn xếp hết lên xe chở ra ngoài.
Trong không khí tràn ngập mùi khói, có thợ mộc lắp ráp xe ném đá dùng để công thành.
Bùm!
Sau núi phát ra tiếng nổ hấp dẫn hai người đi xem.
Ngưu Hữu Đạo, Quản Phương Nghi đến sau núi thấy một hàng nỗ công thành, công tượng đang trắc nghiệm. Một cây trường mâu tinh cương lắp vào lỗ bắn, mấy người gồng sức kéo, đạp chân vất vả cài tên lên dây.
Một công tượng huơ chày gỗ đâp xuống nút bắn, bùm một tiếng trường mâu xé gió bay đi nhắm ngay điểm bắn bôi bằng nước sơn trên vách đá.
Đá vụn rơi rào rào, trường mâu run nhẹ cắm phập vào vách đá, uy lực thật lớn.
Quản Phương Nghi nhìn mà mí mắt co giật, nói:
- Khi đại quân tác chiến thứ này uy hiếp lớn nhất với tu sĩ, tu vi dưới Kim Đan không chịu nổi.
Yến Kinh cũng tràn ngập không khí năm mới, nghèo hoặc giàu đều phải ăn Tết.
Phủ đệ Đại Tư Không. Thứ sử Nam châu Chu Thủ Hiền quỳ dưới đất, trán dát sát đất khóc lóc với Đại Tư Không Đồng Mạch ngồ íau bàn.
Chu Thủ Hiền vốn kéo xe ngựa chở quà năm mới đến tặng, nhưng khi nói tới chỗ khổ sở thì không kiềm được khóc ròng.

Đồng Mạch thở dài:
- Chu huynh, không đến mức như vậy, mau đứng lên đi.
Chu Thủ Hiền ngước đầu lên, nghẹn ngào chỉ ra ngoài cửa nói:
- Tướng gia! Nam châu hạ năm quậnchuẩn bị đã lâu, tích trữ nhiều lương thảo và đao binh, cả ngày sẵn sàng ra trận. Họ đã mài bén lưỡi dao, tên đã lắp trên dây tùy thời xua binh lên bắc nuốt Nam châu! Hạ quan cả ngày nơm nớp lo sợ như trên miếng băng mỏng, nếu triều đình vẫn không ra binh tối viện đến lúc hối hận đã muộn!
Cầu đến chỗ của Đồng Mạch cũng vì bất đắc dĩ, trước khi đến đây thì Chu Thủ Hiền có tới hoàng cung cầu xin hoàng đế trước. Nhưng hoàng đế rõ ràng kiêng kị đại chiến tạo thành nội loạn trong Yến quốc, sẽ bị ngoại địch thừa dịp lẻn vào làm nguyên Yến quốc nguy hiểm, cho nên luôn do dự.
Nữ nhi của Chu Thủ Hiền là quý phi được hoàng đế yêu thương, Chu Thủ Hiền được làm châu mục của Nam châu cũng nhờ nữ nh nói vun vào rất nhiều. Lần này nữ nhi vì Chu Thủ Hiền mà nhiều lần khuyên bảo hoàng đế xuất binh đã chọc giận hoàng đế, đã một thời gian không được gặp mặt rồng.
Đối với Chu Thủ Hiền thì vị trí châu mục Nam châu giờ như giàn hỏa thiêu.
Đồng Mạch biết hình thế nguy cấp nhưng chỉ biết an ủi một câu:
- Chu huynh, sự việc không nghiêm trọng như huynh nghĩ. Có Tiêu Dao cung, Tử Kim động, Linh Kiếm sơn đè, Nam châu hạ năm quậnkhông dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chương 605: Du Thuyết Tiêu Dao Cung

Chương 605: Du Thuyết Tiêu Dao Cung
Chu Thủ Hiền nói:
- Nhưng nếu hứa cho lợi lớn thì chưa chắc ba đại phái sẽ không ảnh ra!
Đồng Mạch nói:
- Chu huynh yên tâm, dù là ta hay bệ hạ sẽ không khoanh tay ngồi xem, ta tự mình đi liên lạc với ba phái cho.
Tiêu Dao cung biển sơn núi mây, nhìn từ xa tựa cảnh tiên.
Dưới núi Tiêu Dao cung có mấy chục con ngựa chạy nhanh ra hiệp cốc thẳng hướng đường cái cho đến khi khuất xa.
Đoàn người này là hai môn phía sau lưng Nam châu, Chân Linh viện và Phi Hoa các. Sắp cuối năm cũng là lúc tiến cống cho Tiêu Dao cung, chưởng môn Chân Linh viện là Kim Vô Quang, chưởng môn Phi Hoa các là Tào ngọc Nhi tự mình dẫn người đi dâng lễ.
Hết cách, Tiêu Dao cung, Tử Kim động, Linh Kiếm sơn là ba môn phái lớn nhất Yến quốc, ba đại phái bao trùm bên trên đất nước. Yến quốc nằm trong phạm vi thế lực của ba phái, môn phái tu hành trong đất nước đều kiếm ăn trên phạm vi thế lực của ba phái, muốn chiếm một góc sống thì phải được ba phái cho phép.
Môn phái trong liệt thổ phong cương Yến quốc đều phải tiến cống ba đại phái, nếu không sẽ có họa diệt môn.
Không chỉ riêng Yến quốc, bảy nước cơ bản đều gặp tình huống này.
Mỗi nước đều có mấy môn phái cứng rắn như vậy được một góc trong Phiêu Miểu các hưởng thụ môn phái khác trong nước cung phụng.
Một số môn phái muốn tiến công cho ba đại phái cũng không tư cách, ví dụ cỡ như Lưu Tiên Tông.
Thế lực đè trên ba đại phái là chín chí tôn.

Chín chí tôn mới thật sự là ở trên chúng sinh. Chín chí tôn không nhận ia cung phụng, không nhận nhân tình từ ai nhưng kiểm soát tất cả tiền trang trong thiên hạ. Thiên hạ chỉ có một tiền trang tên là Thiên Hạ tiền trang, trải rộng các góc thiên hạ, vượt qua hai giới thế tục và tu hành. Trừ Thiên Hạ tiền trang ra không cho phép có tiền trang khác xuất hiện trên đời.
Ví dụ kim phiếu thông dụng cũng là chín chí tôn hợp tác in ấn, không cho phép có loại tiền giấy khác.
Trên đời này người không thiếu tiền nhất có lẽ là chín chí tôn, hết cách, người ta có thể trực tiếp in tiền, khống chế lưu động tiền của người trong thiên hạ.
Nơi có thể buôn bán trong giới tu hành cũng nằm dưới sự khống chế của chín chí tôn.
Người Chân Linh viện, Phi Hoa các đi xa, một đám người khác bước ra từ núi rừng, đó là đệ tử Thiên Ngọc môn đã trốn được một lúc.
Bành Hựu Tại nhìn chằm chằm người phương hướng người hai phái đi xa, phất tay dẫn đệ tử môn hạ xâm nhập ngọn núi đối diện, lao thẳng tới Tiêu Dao cung.
Quỳnh lâu điện ngọc thấp thoáng phồn hoa như gấm, có thể xem núi trập trùng biển mây, cảnh đẹp không sao tả xiết, là nơi đãi khách rất tốt.
Hai vị trưởng lão Tiêu Dao cung và cung chủ Thiệu Liễu Nhi cùng ngồi, gặp khách chỉ có mình Bành Hựu Tại, đệ tử Thiên Ngọc môn khác không có tư cách ở đây.
Được ba vị chấp nhận gặp mặt cũng vì Bành Hựu Tại đến dâng cống.
Cuối năm là chưởng môn các phái sẽ tập trung đến bái phỏng, Long Hưu theo thường lệ lộ mặt gặp gỡ, hỏi han tình huống các nơi.
Hai tay Bành Hựu Tại dâng lên một chồng kim phiếu đặt trên bàn hai trưởng lão ngồi song song, sau đó lùi lại ngồi xuống chỗ cũ đối diện với họ.
Long Hưu và hai trưởng lão cùng nhìn chồng kim phiếu, theo quy định một quận phải nộp lên trên năm vạn kim tệ.
Năm vạn nói nhiều không nhiều, nói ít không ít. Nói không nhiều là đối với Tiêu Dao cung, năm vạn kim tệ thật sự không là gì với họ. Nói không ít là vì năm vạn kim tệ là gánh nặng tài lực không nhỏ cho một

quận. Mỗi quận dù sao còn phải lo cho cuộc sống người dân, nếu ép khô thì làm sao có lần sau ép tiếp?
Huống chi còn phải chia lãi này nọ cho thế lực, môn phái chiếm cứ đất đó, không thể để một mình Tiêu Dao cung ăn hết. Mỗi quận không chỉ nộp cho Tiêu Dao cung còn có Tử Kim động, Linh Kiếm sơn, thuế phú cho triều đình.
Không phe nào được phép bóc lột các quận quá mức, nếu không thì đó là mặc kệ lâu dài tự ném đá chân mình.
Trong Yến quốc có mấy trăm quận, mỗi quận năm vạn kim tệ, tích ít thành nhiều. Không nói tiền thu khác của Tiêu Dao cung, chỉ riêng các phái tiến cống đã cho Tiêu Dao cung sống sướng.
Tính ra năm quận Thiên Ngọc môn phải cống lên hai mươi lăm vạn kim tệ, Thiên Ngọc môn nộp muốn tốt hơn nữa nộp thêm năm vạn nữa tổng cộng là ba mươi vạn kim tệ. Nhưng nhìn độ dày của chồng kim phiếu thì không chỉ có ba mươi vạn.
Một trưởng lão kiểm kê xongg nói với Long Hưu:
- Một trăm vạn!
Long Hưu toát ra khí chất siêu phàm thoát tục ánh mắt lạnh nhạt nhìn Bành Hựu Tại:
- Dư ra bảy mươi vạn hì Bành chưởng môn giải thích thế nào?
Bành Hựu Tại nói:
- Thưa cung chủ, đây chỉ là chút tấm lòng của Thiên Ngọc môn, xin vui lòng nhận cho.
Long Hưu nói:
- Tấm lòng? Bổn tọa nghe nói Nam châu hạ năm quậnsẵn sàng ra trận định nuốt thượng sáu quận. Trước đó Chân Linh viện, Phi Hoa các còn mắng chửi Thiên Ngọc môn có mưu đồ gây rối ngay trước mặt bản tọa, xin Tiêu Dao cung chủ trì công đạo. Không lẽ bị Chân Linh viện, Phi Hoa các nói trúng, ngươi đột nhiên lấy ra số tiền này là muốn thu mua Tiêu Dao cung sao?
Bành Hựu Tại nói:
- Cung chủ nói quá lời, trăm vạn kim tệ tầm thường sao có thể thu mua Tiêu Dao cung? Nếu tại hạ thật sự làm như vậy thì thật là không biết tự lượng sức mình. Nhưng nói đi phải nói lại, Thiên Ngọc môn thật sự

muốn canh giữ một phương vì Tiêu Dao cung, mong cung chủ thành toàn.
Long Hưu nói:
- Dã tâm không nhỏ, Nam châu hạ năm quận không thỏa mãn được khẩu vị của Thiên Ngọc môn ngươi sao?
Bành Hựu Tại nói:
- Không dám che giấu lòng mình, càng không dám nói dối trước mặt cung chủ. Thiên Ngọc môn muốn chiếm lấy lãnh địa của Chân Linh viện, Phi Hoa các là vì Thiên Ngọc môn tự nhận có thể làm tốt hơn hai phái.
Long Hưu hỏi:
- Tốt hơn như thế nào?
Bành Hựu Tại nói:
- Nam châu có mười một quận, chai cho hai phái mỗi năm chỉ có thể tiến cống năm mươi lăm vạn, nếu giao cho Thiên Ngọc môn quản lý thì mỗi năm Thiên Ngọc môn sẽ tiến cống một trăm vạn!
Long Hưu hỏi:
- Ngươi cho rằng Chân Linh viện, Phi Hoa các nếu ôm mười một quận Nam châu thì không thể tiến cống một trăm vạn mỗi năm sao?
Bành Hựu Tại nói:
- Đương nhiên là họ có thể nhưng sẽ không giống như Thiên Ngọc môn. Lấy ra một trăm vạn tiến cống cho ba đại phái tức là ba trăm vạn, họ còn cần chi tiêu cho môn phái mình, chi tiêu cho địa phương. Họ lấy ra số lượng này thì phải tát ao bắt cá trong Nam châu, cứ thế mãi Nam châu sẽ suy sụp.
- Thiên Ngọc môn thì khác, nếu cung chủ có dịp nào hãy chú ý Thanh Sơn quận và Quảng nghĩa quận xem, Thiên Ngọc môn ta nguyện nhường lợi kinh doanh dân sinh, biến hai quận Thanh Sơn, Quảng Nghĩ từ bãi nước lặng thành dòng chảy, thương mậu các nước qua lại tụ tập, dân chúng an khang giàu có. Thuế phú thu hoạch tài lực nhiều gấp mấy lần quận khác, đây là điều thứ nhất!
- Điều thứ hai, tiền tài là chuyện nhỏ, sự ổn định của Yến quốc mới là lớn. Triệu quốc ngay bên cạnh rình rập Yến quốc, từ lâu đã muốn nuốt Yến quốc. Chỉ vì chư hầu trong Triệu quốc kiềm chế, Hải Vô Cực tạm

thời không có sức tiến đông. Nhưng Hải Vô Cực là hạng người chăm lo việc nước, đang từng bước tan rã chư hầu trong Triệu quốc, chờ khi hoàn thành mục đích thì bước tiếp theo là nhằm vào miếng thịt mỡ Yến quốc!

- Thiên Ngọc môn và Vận động Thiên phủ ở Kim Châu đã sớm kết thành đồng minh cùng công thủ. Bất bất đắc dĩ Thiên Ngọc môn thế yếu, Hải Vô Cực mà xuống tay với Kim châu thì Nam châu giúp đỡ có hạn, nên thế cục vạc ba chân trước mắt của Nam châu sẽ làm phân tán thực lực, không giữ được. Kim châu là chướng ngại lớn nhất khi Triệu quốc tiến công Yến quốc. Triệu quốc muốn đánh gục Yến quốc thì phải bình Kim châu trước. Kim châu ủng binh tự trọng là vách tường lớn nhất của Yến quốc, Kim châu không thể có sơ sẩy gì!

Long Hưu nói:

- Nếu Kim châu có biến, đổi lại người khác đồng ý giúp đỡ Kim châu thì Kim châu vẫn sẽ đồng ý kết minh, không bắt buộc phải là Thiên Ngọc môn ngươi.

Chương 606: Dưa Hái Xanh Không Ngọt (1)

Chương 606: Dưa Hái Xanh Không Ngọt (1)
Nếu không phải đối phương đến tiến công, đưa tiện, còn tặng nhiều tiền như vậy thì Long Hưu đã không dễ nói chuyện.
Đương nhiên Bành Hựu Tại chọn du thuyết vào lúc này cũng là trải qua kế hoạch kỹ càng.
Bành Hựu Tại nghe vậy hỏi ngược lại ngay:
- Cung chủ muốn Chu Thủ Hiền ra binh giữ Kim châu hay triều đình phái người khác xuất binh?
Câu này hỏi trúng ngay điểm then chốt. Có vài thứ không tiện chọc thủng nhưng trong lòng mọi người ngầm hiểu. Hiện giờ triều đình Yến quốc giữ cân bằng ba đại phái Tiêu Dao cung rất yếu, không ai chế ngự được lòng ích kỷ của ba phái, cộng thêm triều đình Yến quốc làm sai sót một số quyết sách quan trọng khiến trong nước gió mưa vần vũ, quốc lực hao tổn mạnh. Người biết chuyện đều hiểu rằng không đến lúc bất đắc dĩ Yến quốc không dám chủ động tuyên chiến với nước khác.
Là Chu Thủ Hiền ra binh giữ Kim châu hay triều đình phái người khác đi đều đại biểu Yến quốc tuyên chiến Triệu quốc, bứt dây động nguyên cả cánh rừng.
Bắc châu của Yến quốc thì sao? Vì Bắc châu mà Tiêu Dao cung, Tử Kim động, Linh Kiếm sơn dánh trận ác chiến với mấy môn phái bên Hàn quốc, hai bên tổn thất nặng nề. Cuối cùng thế lực tu hành đứng đầu trong Tề quốc phát động Phiêu Miểu các điều đình.
Long Hưu còn nhớ trận chiến miệng gay gắt trong Phiêu Miểu các.
Thế lực tu hành bên Yến quốc đồng ý ngừng chiến nhưng yêu cầu thế lực tu hành bên Hàn quốc phun Bắc châu ra, trả lại cho Yến quốc.

Hàn quốc thấy thế cục có lợi cho mình nên tất nhiên không chịu trả Bắc châu lại.
Tống quốc, Triệu quốc thiên hướng Hàn quốc, ước gì Yến quốc đại loạn thừa dịp ở gần vói tay vào chia chác.
Tấn quốc có mưu đồ gây rối đề nghị Yến và Hàn tử chiến đến cùng, ai đánh thắng thì Bắc châu thuộc về kẻ đó.
Tề quốc, Vệ quốc không thấy thấy Yến quốc bị phân chia, điều này không phù hợp ích lợi của họ nên yêu cầu hai bên ngừng chiến ngay. Hai nước không cần biết Yến quốc gặp mất mát gì, dù sao không phải họ bị lỗ lã. Tề quốc, Vệ quốc chỉ có một yêu cầu là phải ngừng chiến ngay!
Trên đây là tình huống tranh chấp của thế lực tu hành các nước trong Phiêu Miểu các.
Hàn quốc cắn chặt Bắc châu không nhả, Yến quốc thế yếu không ai trong Phiêu Miểu các nói câu công bằng giùm. Yến quốc chịu áp lực cuối cùng đành chấp nhận điều đình thỏa hiệp, đại quân hai bên ngừng chiến trong khu vực mình chiếm lĩnh, cứ thế mất đi Bắc châu.
Bành Hựu Tại lén quan sát Long Hưu một lúc mới nói tiếp:
- Đương nhiên trong điều kiện ngang nhau thì ai tọa trấn Nam châu đều được, nhưng trong tay Thiên Ngọc môn có ưu thế mà thế lực khác không có, đó là Anh Dương Võ Liệt vệ! Đủ tạo tác dụng chấn nhiếp nhất định đến Triệu quốc. Chân Linh viện và Phi Hoa các không làm được điều này, Nam châu cần thống nhất, xin cung chủ minh giám!
Long Hưu lặng im một lúc rồi hỏi:
- Triều đình mất quyền khống chế với Nam châu sẽ mất mát lớn về thuế phú, triều đình sao chịu bỏ qua?
Bành Hựu Tại nghe hỏi mừng thầm trong bụng, biết đối phương chịu nhả ra, vội nói:
- Nam châu nên nộp thuế phú lên triều đình thế nào thì vẫn sẽ nộp, tuyệt đối không ít hơn trước kia. Ta có thể đại biểu Thiên Ngọc môn tại đây bảo đảm cho cung chủ về chuyện này!
Long Hưu hỏi:
- Ngươi định biến Nam châu thành Bắc châu thứ hai?
Ngụ ý là lỡ ngươi đem theo Nam châu đầu vào Triệu quốc thi sao?
Long Hưu sẽ không hỏi thẳng ra.

Bành Hựu Tại nghiêm túc nói:
- Tuyệt đối không thể nào! Trước không nói Đại Thiền sơn đang khó khăn cầu sinh giữa kẽ hở, Kim châu sao có thể ngồi xem Nam châu đầu vào Triệu quốc khiến hai mặt gặp địch. Nếu Kim châu muốn hại Nam châu thì chẳng khác nào Nam châu tự tìm đường chết.
Năm hai trăm năm mươi tám Võ Lịch, đầu năm.
Nam châu hạ năm quân của Yến quốc bắt đầu âm thầm điều động người ngựa, nhưng có làm việc ẩn đến đâu thì điều động mấy chục vạn đại quân sao có thể qua mắt người cố ý quan tâm?
Trong phút chốc thứ sử Nam châu Chu Thủ Hiền liên tục báo nguy hướng Yến Kinh cầu viện.
Các phương thế lực các nước thoáng chốc chú ý chặt chẽ Nam châu Yến quốc.
Bên ngòi Nhà Tranh sơn trang, Ngưu Hữu Đạo đưa tiễn Thương Thục Thanh.
Đại chiến sắp tới, Thương Triêu Tông phụng mệnh đi trung tâm chỉ huy liên hợp đại quân năm quận, phải phối hợp trợ giúp Phượng Lăng Ba bày mưu tính kế. Lúc này Thương Thục Thanh không thể tiếp tục ở đây nữa, nàng cần đi theo ca ca.
Nhìn Thương Thục Thanh đi xa Ngưu Hữu Đạo ngước đầu xem bầu trời xanh trong. Trời xám cuối cùng trở về màu xanh, vì Tượng Tác doanh đã đi theo quân.
Quản Phương Nghi khẽ thở dài:
- Xem ra không thể tránh khỏi đại chiến.
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói:
- Chúng ta cũng nên di chuyển.
Công Tôn Bố từ xa bay nhanh tới, hai tay dâng lên mật thư phong kín:
- Đạo gia, Tề quốc gửi thư đến!
Ngưu Hữu Đạo không cần xem cũng biết là thư của ai, cầm lên xem quả nhiên là thư của Ngọc vương phi Tề quốc. Ngọc vương phi đã nhiều lần yêu cầu Ngưu Hữu Đạo khuyên bảo Thương Triêu Tông ngừng việc tấn công Nam châu, đây đã là phong thư thứ ba, hắn biết có Hạo Vân Đồ ở phía sau xui khiến.
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày hỏi:

- Nữ nhân này có ý gì? Chẳng lẽ ta nói chưa đủ rõ ràng, cớ gì nhiều lần thỉnh cầu?
Quản Phương Nghi cầm thư xem, ngẫm nghĩ rồi nói:
- Thư này ngữ điệu cầu xin tha thiết hơn trước kia, chắc không phải ý của Hạo Vân Đồ. Có lẽ nàng đứng ở lập trường Ngọc vương muốn hoàn thành việc, không chừng là ý của Ngọc vương muốn biểu hiện năng lực của mình cho Hạo Vân Đồ xem.
Ngưu Hữu Đạo lặng im sau đó nói với Công Tôn Bố:
- Kêu người thu dọn đi, chuẩn bị rút lui.
Công Tôn Bố lên tiếng rồi đi:
- Rõ!
Lúc này ba người từ dưới núi xông lên, là Phí Trường Lưu, Hạ Hoa và Trịnh Cửu Tiêu.
Ba người phong trần mệt mỏi, họ mới từ bên Thiên Ngọc môn chạy về, không trở lại tông môn mà đến bên này trước.
Hai bên chào nhau.
Ngưu Hữu Đạo cười hỏi:
- Thiên Ngọc môn triệu kiến có việc gì sao?
Ba người liếc nhau.
Hạ Hoa thở dài:
- Thì còn chuyện gì khác hơn là yêu cầu ba phái chúng ta tham chiến.
Ngưu Hữu Đạo cười nói:
- Có cần than thở vậy không? Chẳng lẽ không hứa hẹn cho các người chỗ tốt gì?
Khóe mắt ba người liếc nhau.
Phí Trường Lưu nói:
- Hứa là xong việc cho ba phái chúng ta mỗi phái nắm giữ địa bàn một quận, nhưng không biết có thực hiện được không.
Ngưu Hữu Đạo nửa cười nửa không hỏi:
- Nếu thắng trận chiến này thì trong một đoạn thời gian Thiên Ngọc môn sẽ không thất hứa. Thực lực của Thiên Ngọc môn có hạn, muốn khống chế nguyên Nam châu hơi bất lực. Sau cuộc chiến thực lực môn phái ít nhiều bị hao hụt, tìm người hỗ trợ chia sẻ áp lực là hợp tình hợp lý. Còn về chờ khi Thiên Ngọc môn phục hồi lại thực lực sẽ có hậu quả gì thì

chưa biết, trong lòng ba vị nên hiểu rõ những điều này mới đúng, cớ sao biết rồi còn hỏi?
Ba người hơi lúng túng. Mọi người ngầm hiểu lý do tại sao.
Hạ Hoa đứng ra giảng hòa:
- Chúng ta muốn nghe ý kiến của Đạo gia rồi mới quyết định.
Ngưu Hữu Đạo nói:
- Đây là chuyện tốt cho ba phái, đương nhiên nên đồng ý.
Ba người nghi ngờ.
Trịnh Cửu Tiêu hỏi dò:
- Thật sự muốn chúng ta nghe theo Thiên Ngọc môn điều khiển?
Ngưu Hữu Đạo gật đầu nói:
- Đương nhiên!
Hắn lại hỏi:
- Khi nào ba phái xuất phát?
Hạ Hoa nói:
- Yêu cầu người của chúng ta lập tức tập kết nghe theo điều khiển. Khi nào Đạo gia đi?
Ngưu Hữu Đạo trả lời:
- Các ngươi đi trước, ngày mai ta sẽ xuất phát cùng vương gia hội hợp. Phải rồi, các ngươi nhớ chuẩn bị đủ người ta cần.
Ba người liên tục gật đầu, Phí Trường Lưu bảo đảm:
- Chuyện đó thì Đạo gia yên tâm, sẽ không có sai lầm.
Ngưu Hữu Đạo nói:
- Tốt, các ngươi đi làm việc trước đi, sẽ gặp lại sau.
Ba người chắp tay từ biệt:
- Cáo từ!
Quản Phương Nghi nhìn theo ba người đi xa, nhíu mày hỏi:
- Cứ thả họ đi vậy sao? Rõ ràng Thiên Ngọc môn hứa hẹn cho họ lợi, đợi đánh trận xong sẽ xuống tay với Thương Triêu Tông. Ba phái vì ích lợi sẽ khoanh tay đứng nhìn, bên ngươi càng thiếu thực lực chế hoành.

Chương 607: Dưa Hái Xanh Không Ngọt (2)

Chương 607: Dưa Hái Xanh Không Ngọt (2)
Ngưu Hữu Đạo hỏi ngược lại:
- Ta có thể giữ được họ sao? Dưa hái xanh không ngọt. Không chỉ mình Thiên Ngọc môn muốn phát triển, ba phái cũng muốn vươn lên, đã gặp cơ hội này làm sao họ chịu bỏ qua? Nếu tình thế đi tới bước đường đó thì ba phái đứng về phía Thiên Ngọc môn là hợp tình hợp lý, không thể miễn cưỡng người ta được.
Phu quân nói:
- Mỗi năm ngươi chia lãi cho họ để rồi nhận lấy báo đáp như vậy, cam lòng sao?
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói:
- Không có gì cam hay không cam lòng, so đo việc này không có ý nghĩa gì. Tình thế mạnh hơn người, cuối cùng họ đứng về phía nào phải xem chính chúng ta, nếu chúng ta không thể tự bảo vệ mình chẳng lẽ yêu cầu người ta đi theo chôn cùng sao? Nước chảy đến tự nhiên thành đường rãnh.
Quản Phương Nghi trợn trắng mắt:
- Ngươi thật vô tư.
Ngưu Hữu Đạo nói:
- Không lẽ trở mặt với họ vào lúc này? Giờ trở mặt chỉ vô ích, còn đẩy họ hoàn toàn đứng về phía đối phương, khi đó mới nàng khó kéo về. Đây là kết quả chúng ta muốn sao?
Lúc này Lôi Tông Khang bay tới bẩm báo:
- Đạo gia, có người cầu kiến.
Ngưu Hữu Đạo hỏi:

- Ai vậy?
Lôi Tông Khang đến gần nói nhỏ:
- Người của triều đình Yến quốc.
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày hỏi:
- Bao nhiêu người tới? Vì chuyện gì?
Lôi Tông Khang đáp:
- Một nam một nữ, chỉ có hai người, nữ rất đẹp. Không nói đến vì sao, chỉ bảo muốn gặp Đạo gia.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu nói:
- Mời tới đi.
Chờ Lôi Tông Khang rời đi Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu nháy mắt với Quản Phương Nghi ra hiệu giữ cảnh giác.
Chốc lát sau hai người khoác áo choàng đen đi vào Nhà Tranh sơn trang, Lôi Tông Khang đưa hai người đến đình nước.
Ngưu Hữu Đạo, Quản Phương Nghi đã chờ trong đình. Trần bá dẫn theo mấy người theo hầu phía sau, cảnh giác đề phòng.
Hai vị khách trùm áo choàng kín mít không thấy rõ mặt mũi, nhưng khi gặp Ngưu Hữu Đạo thì tự động vén mũ.
Đúng là một nam một nữ. Nam là một nam nhân mảnh khảnh, mặt trắng không râu, hai mái bạc phơ, búi tóc ghim cây trâm ngọc bích, mũi ưng, ánh mắt âm trầm lạnh lùng.
Nữ thì đẹp hoa nhường nguyệt thẹn toát ra quý khí, nét mặt hơi mệt mỏi.
Chủ nhân và khách đến chơi đều đánh giá đối phương.
Nam nhân rút ra một từo giấy trong ống tay áo, giũ tờ giấy ra, bên trong vẽ hình Ngưu Hữu Đạo.
Nam nhân nhìn Ngưu Hữu Đạo sau đó cung kính gật đầu nói với nữ nhân bên cạnh:
- Là hắn.
Ngưu Hữu Đạo nhìn mặt sau trang giấy lờ mờ đoán là tranh vẽ, hắn lộ vẻ hứng thú hỏi:
- Hai vị là ai? Có chuyện gì muốn làm sao?
Nữ nhân giọng trong trẻo tự giới thiệu:
- Bản cung là Chu Thanh.

Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi liếc nhau, đánh giá kỹ nữ nhân này một lần nữa, hắn do dự hỏi:
- Bản cung? Chu Thanh? Thứ lỗi cho tại hạ kiến thức hạn hẹp, có thể nói kỹ hơn không?
Nam nhân hỗ trợ giới thiệu:
- Vị này là quý phi nương nương.
Nữ nhân bổ sung thêm:
- Thứ sử Nam châu Chu Thủ Hiền là phụ thân của bản cung.
Ngưu Hữu Đạo đã phản ứng lại:
- A!
Thì ra là phi tử của hoàng đế, nữ nhi của Chu Thủ Hiền đến.
Ngưu Hữu Đạo đại khái đoán ra bọn họ có ý gì, hắn nhìn nam nhân, hỏi:
- Còn ngươi?
Nam nhân đáp:
- Trung Xa Phủ Lệnh, Ca Miểu Thủy!
Ngưu Hữu Đạo gật gù:
- À.
Ngưu Hữu Đạo chưa gặp mặt nhưng có nghe nói về Ca Miểu Thủy, là thái giám gần thân bên cạnh Yến Hoàng Thương Kiến HÙng. Khi Thương Triêu Tông tấn công Thanh Sơn quận hình như là người này đại biểu triều đình dàm phán.
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
- Ngươi là đồ đệ của tổng quản đại nội Điền Vũ đúng không?
Ca Miểu Thủy lên tiếng:
- Đúng vậy!
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
- Sao ta biết các ngươi có phải là người thật không?
Ca Miểu Thủy ném một tấm lệnh bài ra, Ngưu Hữu Đạo nhận lấy nhìn thoáng qua rồi ném trả.
Ngưu Hữu Đạo vươn tay mời:
- Mời hai vị khách quý ngồi.
Chỉ có Chu Thanh ngồi xuống, Ca Miểu Thủy nghiêm ngặt giữ bổn phận khoanh tay đứng cạnh nàng.

Chu Thanh móc ra một khối ngọc bội đặt trên bàn đẩy hướng Ngưu Hữu Đạo ngồi đối diện:
- Có người nhờ bản cung hỏi thăm sức khỏe pháp sư, nói là pháp sư nhìn thứ này sẽ biết là ai.
Ngưu Hữu Đạo nhìn bàn tay nữ nhân này hơi lâu chút, phát hiện bàn tay của nàng thật đẹp, lần đầu tiên hắn gặp nữ nhân xinh đẹp có bàn tay thon dài đẹp như vậy, nhìn thoáng qua đã khiến người ấn tượng sâu. Sau đó Ngưu Hữu Đạo mới chú ý ngọc bội, cầm lên nhìn sau đó cười lắc đầu.
Ngưu Hữu Đạo có một khối ngọc bội giống hệt cái này, nếu ghép lại sẽ thành một đôi.
Giống như Chu Thanh nói, khi xem ngọc bội Ngưu Hữu Đạo đoán ra người hỏi thăm sức khỏe mình là ai, hắn gật đầu nói:
- Làm phiền quý phi nương nương hỏi thăm sức khỏe Lưu quý phi giùm ta.
Ngưu Hữu Đạo đẩy ngọc bội trở lại.
Hắn nói Lưu quý phi là mẫu thân của Ngọc vương phi Tề quốc Thương Tuyết. Lúc ở Tề quốc vì đàm hòa nên Thương Tuyết đưa cho Ngưu Hữu Đạo một tín vật để hắn tiện liên lạc với bên Yến Kinh, đó là miếng ngọc bội giống cái này. Khi thấy ngọc bội Ngưu Hữu Đạo càng xác nhận ý đồ của đối phương tìm đến.
Chu Thanh nói:
- Chắc pháp sư nên biết bản cung đến đây vì điều gì?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
- Đoán được đại khái.
Chu Thanh nói:
- Công chúa có truyền tin qua nói lúc ở Tề Kinh pháp sư đã hứa với công chúa là cố gắng đàm hòa giữa bệ hạ và Dong Bình quận vương, tránh cho dấy lên xung đột giữa bá điệt. Không biết có chuyện này không?
Ngưu Hữu Đạo sờ cằm, chợt nhận ra chuyện này vừa phức tạp vừa đơn giản. Lưu quý phi đưa tín vật nhưng không đến, ngược lại Chu quý phi đến, hiển nhiên chiến sự dính líu đến phụ thân của Chu quý phi, Chu Thủ Hiền. Cũng dễ hiểu, Chu Thủ Hiền thua trận thì Thương Kiến Hùng và triều đình sẽ không chịu trách nhiệm, phải có người đứng ra gánh,

vậy chỉ có thể là Chu Thủ Hiền đã đánh thua trận. Có thể tưởng tượng quý phi biến thành nữ nhi của tội thần thì cuộc sống trong cung sẽ khó khăn, hai phụ nữ là mối quan hệ gắn bó lẫn nhau.
Xem tình huống này thì Chu Thủ Hiền sau lưng có lực lượng một nước nhưng không mấy tự tin vào chiến sự.
Bên Thương Tuyết thường xuyên gửi thư nhờ Ngưu Hữu Đạo dàn xếp, giờ Chu quý phi lại tới, có thể thấy hai nữ nhân rất cần sự đàm hòa.
Ngưu Hữu Đạo tin tưởng Chu quý phi đến đây là đã được Yến Hoàng Thương Kiến Hùng cho phép, nếu không thì đường đường một quý phi đâu dễ ra cung, huống chi được Trung Xa Phủ Lệnh tự mình đưa đi, Thương Kiến Hùng không đồng ý mới lạ.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu nói:
- Đúng là có chuyện này.
Chu Thanh mỉm cười nói:
- Pháp sư còn nhớ là tốt rồi.
Ngưu Hữu Đạo nói:
- Nhớ chứ, không quên, nhưng ta cũng bất lực.
Chu Thanh nói:
- Pháp sư đã lọt vào mắt Tề Hoàng thì cần gì khiêm tốn như thế? Triều đình luôn chú ý thế cục bên mình, theo triều đình phán đoán pháp sư có đủ sức ảnh hưởng đến Dong Bình quận vương, chỉ cần pháp sư đồng ý tăng thêm ảnh hưởng thì sẽ khó đánh nhau. Không nói đến chiến sự làm sinh linh đồ thán, bách tính gặp họa, bệ hạ và Dong Bình quận vương dù gì là bá điệt với nhau. Huống chi người thu lợi lớn nhất trong chiến sự không phải Dong Bình quận vương mà là Thiên Ngọc môn, cần gì làm chuyện ngốc máu mủ giết nhau để người ngoài vui vẻ vỗ tay>?
Ngưu Hữu Đạo thầm buồn cười, giờ mới biết quan hệ máu mủ, vậy ngày xưa là ai ép Thương Triêu Tông đến đường cùng?
Ngưu Hữu Đạo nhẹ lắc đầu nói:
- Nếu quý phi nương nương đã biết về Thiên Ngọc môn thì nên biết lời nói của vương gia trong Nam châu hạ năm quận không nặng ký. Vương gia chỉ nắm giữ hai quận, có sáu mươi vạn người ngựa thì trong tay vương gia chỉ kiểm soát dược hai mươi vạn.
Chu Thanh nói:

- Miễn vương gia tránh không đánh thì Thiên Ngọc môn hay ba nghịch tặc Mai Lâm Thịnh, Ngô Thiên Đãng, Triệu Hưng Phong đều không đáng lo!
Ngưu Hữu Đạo đầy hứng thú hỏi:
- Dong Bình quận vương có sức uy hiếp lớn vậy sao?
Chu Thanh nói:
- Phụ thân của ta từng ở dưới trướng Mông Sơn Minh, biết danh tướng Mông Sơn Minh không phải thùng rỗng kêu to. Uy của Ninh vương phần nào nhờ có Mông Sơn Minh giúp. Vốn tưởng Mông soái chết sớm ai ngờ luôn ở ẩn, giờ lại xuống núi đi theo Dong Bình quận vương. Không nói chuyện đó, chỉ bàn về binh lực nếu ba nghịch tặc muốn chiến mà thiếu hai mươi vạn người của Dong Bình quận vương hì áp lực bên phụ thân ta sẽ giảm bớt nhiều.

Chương 608: Ngưu Hữu Đạo Mất Tích!

Chương 608: Ngưu Hữu Đạo Mất Tích!
Ngưu Hữu Đạo thầm cảm khái, mới vài năm ngắn ngủi Thương Triêu Tông như chó nhà có tang hốt hoảng chạy trốn khỏi Yến Kinh giờ đã có thực lực buộc Thương Kiến Hùng buông mặt mũi.
Đương nhiên không phải Thương Kiến Hùng e ngại binh lực năm quận, thật tình là vì lo họa trong hoạn ngoài, không dám lấy lực lượng cả nước đại chiến. Nếu không vì điều này Thương Triêu Tông cũng không dám đánh trận, Thiên Ngọc môn bắt ngay điểm yếu này mới dám đánh.
Thương Kiến Hùng chịu buông mặt mũi là vì mất Nam châu thì bách tính Yến quốc sẽ nghĩ sao? Hoàng đế như Thương Kiến Hùng biết ăn nói thế nào? Người ta sẽ cho rằng Thương Kiến Hùng vô dụng không năng lực.
Chu Thanh nói tiếp:
- Bên Thiên Ngọc môn thi không cần lo, miễn Dong Bình quận vương tránh chiến, một khi chiến sự không tốt cho Thiên Ngọc môn cũng là giờ chết của Thiên Ngọc môn. Bệ hạ sẽ phát động ba đại phái xóa sổ Thiên Ngọc môn khỏi đất Yến quốc!
Ngưu Hữu Đạo tin điều này, Thiên Ngọc môn phát động chiến sự mà bị thua nghĩa là khó thể khống chế Nam châu, không có thực lực khống chế Nam châu thì mặc kệ Thiên Ngọc môn đã đàm phán gì với ba đại phái đều sẽ bị xóa sổ ngược lại. Ngươi không chơi nổi thì ai chịu chơi cùng?
- Bệ hạ sẽ không bạc đãi Dong Bình quận vương, quận vương thăng lên thân vương, Nam châu hạ năm quân đều xếp vào đất phong của vương gia.
Ngưu Hữu Đạo nghe xong lắc đầu cười khổ nói:
- Ta thật sự không làm gì được trong chuyện này.
Ca Miểu Thủy đứng một bên lên tiếng:

- Bệ hạ nói thà giao Nam châu cho người trong nhà chứ không để cho giặc ngoài. Nếu Dong Bình quận vương còn ghi hận chuyện cũ thì bệ hạ còn có thể nhường bước, xép nguyên Nam châu vào đất phong của vương gia!
Ý của câu này ám chỉ rõ miễn Thương Triêu Tông không đánh trận, chẳng cần mất một binh một tốt cũng có được Nam châu.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo nghe ra ý đồ độc ác trong đó, hắn nhướng mày nói:
- Nương nương, công công nói nửa ngày hình như triều đình chưa hiểu rõ tình huống, sự việc không như các người nghĩ.
Chu Thanh hơi nghiêng người tới trước:
- Nguyện lắng nghe.
Ngưu Hữu Đạo nói:
- Dong Bình quận vương đã bị Thiên Ngọc môn khống chế, binh quyền bị Thiên Ngọc môn cách ly, bây giờ người trực tiếp điều khiển người ngựa năm quận là Phượng Lăng Ba.
Nói đến đây Ngưu Hữu Đạo mới hiểu ra tại sao Thiên Ngọc môn không tiếc trước đó gây nội chiến trong năm quận, đó là vì sớm phòng bị ngăn chặn sẽ xuất hiện tai họa ngầm. Có thể thấy Thiên Ngọc môn tốn công lên kế hoạch tỉ mỉ cỡ nào vì đánh chiếm Nam châu.
Chu Thanh giật mình kêu lên:
- Cái gì?
Ca Miểu Thủy trầm giọng nói:
- Sao có thể như vậy? Dù Dong Bình quận vương không nhìn thấu nhưng sao Mông Sơn Minh có thể để vương gia dễ dàng cách ly binh quyền? Đường đường là Mông soái làm sao không biết tầm quan trọng củea binh quyền?
Ngưu Hữu Đạo chắc chắn gật đầu nói:
- Sự việc đúng là vậy!
Ngưu Hữu Đạo sẽ không nói đây là đề nghị của hắn, một người nguyện đánh một người nguyện chịu đòn.
Vẻ mặt Chu Thanh hoảng sợ.
Ca Miểu Thủy tái mặt, biết nếu chuyện có thật thì không thể tránh khỏi trận chiến này. Ngẫm lại nhân tố trong ngoài xác suất Thiên Ngọc môn

nâng đỡ Phượng Lăng Ba khá lớn.
Ngưu Hữu Đạo bổ sung thêm:
- Nếu Dong Bình quận vương bị gì thì ta cũng khó chịu, ta có một kế muốn bàn với hai vị, có lẽ còn đường cứu vãn.
Quản Phương Nghi liếc xéo Ngưu Hữu Đạo, không biết tiểu tử này lại nảy ra ý xấu gì.
Chu Thanh hốt hoảng nói ngay:
- Mời nói!
Hai bên mật mưu một phen, Ca Miểu Thủy vàChu quý phi không ở lâu, vội vàng rời đi.
Chuyến đi của hai người không phải không có thu hoạch gì, ít ra biết tình cảnh của Thương Triêu Tông, biết chủ tướng quân địch là ai.
Các đệ tử của Lưu Tiên Tông, Phù Vân Tông, Linh Tú Sơn đều di chuyển trong cùng một ngày.
Ba phái rời đi không lâu sau Ngưu Hữu Đạo cũng dẫn theo người của mình lặng lẽ biến mất trong núi rừng.
Chỗ Thiên Ngọc môn ngụ ở.
Mai Lâm Thịnh, Ngô Thiên Đãng, Triệu Hưng Phong vội vàng đi ra trung xu chỉ huy vội xây dựng tạm thời chưa dời đi, họ được đệ tử Thiên Ngọc môn hộ tống bí mật đi các bộ.
Bành Hựu Tại dẫn theo đám cao tầng Thiên Ngọc môn ra khỏi sân trung xu chỉ huy.
Khi họ đi xuống bậc thang đường núi, có đệ tử chạy lại bẩm báo:
- Nhóm người quận chúa Thương Thục Thanh, đệ tử ba phái Lưu Tiên Tông, Phù Vân Tông, Linh Tú Sơn đã trên đường tới đây!
- Tốt!
Bành Hựu Tại dừng bước, xoay người đối diện các vị trưởng lão, trầm giọng nói:
- Tạm thời đừng đánh rắn động cỏ, chờ người tới rồi mặc kệ những người khác, đợi khi Ngưu Hữu Đạo đến lập tức bí mật bắt hết bọn họ lại.
Tiểu tử này gian xảo nhất, cũng là người khiến bổn tọa không yên tâm nhất. Trước khi bắt đầu chiến sự phải khống chế hắn, không thể để xảy ra biến số gì.

Mọi người nhẹ gật đầu, chỉ cần khống chế đại cục thì chẳng cần bàn bạc ích lợi rượu với Ngưu Hữu Đạo nữa. Bắt luôn người thì ngươi còn thảo luận thế nào được?
Mặt Phong Ân Thái nặng nề, bất đắc dĩ buông tiếng thở dài.
Nhưng khi đám người đến đại điện chính cung lại có đệ tử chạy tới cấp báo:
- Bẩm chưởng môn, Ngưu Hữu Đạo mất tích!
Bành Hựu Tại chưa kịp ngồi xuống giật mình kêu lên:
- Mất tích? Là sao?
Đệ tử nói:
- Người theo dõi sơn trang phát hiện bên trong không có động tĩnh gì, lặng lẽ lại gần quan sát thì phát hiện bên trong đã không có bóng người, trống rỗng. Ngưu Hữu Đạo và những người khác không biết đi đâu.
Bành Hựu Tại vừa kinh vừa giận:
- Cái gì gọi là không biết đi đâu?
Đệ tử khủng hoảng cúi đầu, không biết trả lời thế nào.
Các cao tầng trong điện ngó nhau. Bên ta sợ động Ngưu Hữu Đạo chọc giận Thương Triêu Tông nên luôn chờ, đợi khi cách ly y và binh quyền trong tay, đợi khống chế được y rồi mới chế ngự Ngưu Hữu Đạo.
Ai ngờ khó khăn chờ thời cơ chín muồi đá văng cửa ra thì trong nhà không có người.
Mọi người chợt hiểu ra ngay lúc này người của Ngưu Hữu Đạo mất tích nàng ngẫu nhiên hay ngoài ý muốn gì, bên mình chờ, bên kia cũng đang đợi, hai bên hành động cùng một lúc hiển nhiên đều mưu đồ từ lâu.
Âm mưu lên men lâu này chọc tức Bành Hựu Tại, vẻ mặt giận đùng đùng sải bước đi lòng vòng trong điện.
Nói đúng hơn là Bành Hựu Tại thấy như bị tát mặt, tuy hai bên đều là chủ mưu nhưng ý nghĩa khác hẳn, điều này nói lên ông không biết đối phương có mưu mô gì nhưng người ta thì quá rành dự mưu bên ông.
Vì đối phương hiểu rõ dự mưu bên mình nên Bành Hựu Tại mới thấy lo.
Trước kia mặc kệ Ngưu Hữu Đạo làm ra sự tích gì thì Bành Hựu Tại, Thiên Ngọc môn có cảm giác ưu việt, cao cao tại thượng nhìn xuống hắn. Họ biết Ngưu Hữu Đạo cần Thiên Ngọc môn che chở, kiếm ăn trên địa bàn của họ.

Giờ phút này Ngưu Hữu Đạo đột nhiên biến mất khiến mọi người nhận ra tình hình không ổn.
Bành Hựu Tại cảm thấy bức bối, tim đập chân run. Nếu Ngưu Hữu Đạo thật sự bỏ chạy thì không sao, chỉ sợ tên đó sẽ không ngồi nhìn Thương Triêu Tông chịu thiệt, lỡ hắn nhúng tay vào thì không biết sẽ làm ra chuyện gì.
Bành Hựu Tại ngừng đi loanh quanh, ngửa đầu thở dài. Nếu là người khác thì không đáng lo nhưng Ngưu Hữu Đạo thì ...việc hắn từng làm tạo áp lực lớn cho bên mình, Bành Hựu Tại rầu rụng tóc.
Tâm tình của Phong Ân Thái khá phức tạp, vừa mừng vừa lo. Mừng vì Ngưu Hữu Đạo chạy, ông không phải khó xử. Lo vì sợ Ngưu Hữu Đạo nhắm vào Thiên Ngọc môn, chuyện này quá quan trọng với Thiên Ngọc môn, không thể có sơ sẩy gì.
- Còn đứng ngây ra đó làm gì? Không mau sai người đi tìm!
Tuy biết khả năng tìm ra Ngưu Hữu Đạo rất nhỏ, tên kia có thể trốn thoát Hiểu Nguyệt các truy sát thì thế lực nhỏ như Thiên Ngọc môn không có manh mối mà muốn tìm được người thì càng khó, nhưng Bành Hựu Tại vẫn không nhịn được quát nạt đệ tử đến bẩm báo.
Đệ tử vội đáp, cúi đầu đi nhanh:
- Rõ!
Lặng im một lúc rồi Bành Hựu Tại quay sang nói với tất cả:
- Mọi người hãy bàn bạc chuyện này đi, các người cảm thấy sau khi hắn chạy trốn có nhúng tay vào bên Thương Triêu Tông không? Nếu có thì hắn sẽ làm gì? Tiếp thu ý kiến quần chúng chuẩn bị sớm sẽ tốt hơn.

Chương 609: Hai Cái Túi Gấm

Chương 609: Hai Cái Túi Gấm
- Có lẽ hắn cảm thấy nguy hiểm nên chạy trốn thôi.
- Chưa chắc, tiểu tử này có quan hệ chặt chẽ với huynh muội Thương thị, rất có thể sẽ nhúng tay.
- Vậy ngươi nói xem hắn nhúng tay kiểu gì? Bên Yến quốc có ba đại phái gật đầu đồng ý thì người không liên quan có lá gan tham gia sao? Ngưu Hữu Đạo tìm ai cũng vô dụng.
- Bên Yến quốc không được chẳng lẽ hắn không biết tìm thế lực bên ngoài Yến quốc? Ví dụ bên Kim châu, hình như Ngưu Hữu Đạo có chút quen biết với bên Hải Như Nguyệt, nàng ta từng tự mình đến Thanh Sơn quận. Nếu người bên Kim châu can thiệp vào thì rắc rối.
- Không thể nào! Hải Như Nguyệt đi dến bước đường như hôm nay nên phân rõ lợi và hại, nữ nhân này rất thực dụng, sẽ hiểu rằng bắt tay với minh hữu Nam châu mới có lợi cho Kim châu. Hơn nữa Hải Như Nguyệt không thể tự quyết định chuyện này, Vạn Động Thiên phủ sẽ không ngồi xem ích lợi của mình bị xâm hại, sẽ không để kim châu ra binh trở mặt với chúng ta.
- Ngưu Hữu Đạo và Băng Tuyết các có mối quan hệ không rõ ràng, có khi nào tìm đến Băng Tuyết các không?
- Hắn tìm Băng Tuyết các thì cùng lắm họ che chở hắn thôi, không thể nào phá hoại quy củ nhúng tay vào chuyện như vậy.
Một đám người bàn tán xôn xảo, thảo luận tới lui nhưng không nghĩ ra Ngưu Hữu Đạo chen chân vào kiểu gì.
Phong Ân Thái im lặng nghe, không tiện nói cái gì.
Có người đột nhiên nói một câu:
- Không lẽ hắn có thể trực tiếp chỉ huy điều khiển thuộc hạ của Thương Triêu Tông?

Bành Hựu Tại cảnh giác cao độ ngay:
- Thông báo cho Phượng Lăng Ba khiến người Đốc quân giám sát chặt chẽ, tuyệt đối không thể để Ngưu Hữu Đạo liên lạc với tướng lĩnh thuộc hạ của Thương Triêu Tông!
Biệt viện sườn núi, dưới mái hiên. Mông Sơn Minh ngồi trên xe alưn, Thương Triêu Tông và Lam Nhược Đình đứng, không ai nói tiếng nào.
Phượng Lăng Ba nhân danh quản lý quân kỷ khống chế tất cả kim sí liên lạc thông tin với bên ngoài, chỗ Thương Triêu Tông cũng không ngoại lệ. Nghĩa là bên y liên lạc với bên ngoài phải qua tay người khác, Thương Triêu Tông không thể trực tiếp chỉ huy người của mình. Nơi này cũng bị trông giữ nghiêm ngặt, muốn rời đi là không thể nào.
Mặc dù từ lúc Phượng Lăng Ba được đề cử làm đô đốc là đã nhận ra vài thứ, nhưng khi đối mặt vẫn khó chấp nhận.
Nhưng bên mình không có lựa chọn khác, bên cạnh Thương Triêu Tông có nhiều đệ tử Thiên Ngọc môn bảo vệ, bọn họ vừa là bảo vệ vừa lấy mạng người.
Một thân vệ từ bên ngoài chạy vào, bẩm báo:
- Vương gia, quận chúa đến!
Thương Triêu Tông vui vẻ hỏi:
- Đạo gia có đến không?
Sự việc đến tình trạng này họ không có lựa chọn khác, tất cả nằm trong tầm khống chế của Thiên Ngọc môn, không teo ý họ, chỉ có thể trông chờ vào Ngưu Hữu Đạo.
Khi Thương Triêu Tông hỏi chuyện đã thấy Thương Thục Thanh sải bước đi vào, nàng bước vào mái hiên chào ba người:
- Ca, Mông bá bá, Lam tiên sinh.
Mông Sơn Minh, Lam Nhược Đình cùng hành lễ:
- Quận chúa!
Thương Triêu Tông phất tay ra hiệu thân vệ lui xuống, hỏi dồn:
- Đạo gia đâu?
Thương Thục Thanh lắc đầu nói:
- Đạo gia không đến, bảo là bận việc ngày mai mới tới. a, lúc chia tay Đạo gia tặng cho muội một cái túi gấm, nói là nếu ca hỏi về hắn thì đưa cho ca mở ra xem.

Thương Thục Thanh nói rồi móc một cái túi gấm cột bằng lụa đẻna khỏi ống tay áo.
Thật ra Ngưu Hữu Đạo cho Thương Thục Thanh hai cái túi gấm, nhưng hắn dặn dò nhiều lần tình huống sử dụng túi. Một cái là trong tình huống này lấy ra cho Thương Triêu Tông xem, cái thứ hai phải mở khi thật sự gặp nguy cơ, không được lấy ra trước, không thể để cho ai biết. Nếu để lộ bí mật e rằng sự việc có biến cố.
Chuyện quan trọng dính dáng đến toàn Nam châu và tâm huyết mấy năm nay của nhiều người, Ngưu Hữu Đạo dặn dò hết sức trịnh trọng.
Lần này xem như Thương Thục Thanh nghe lời người ngoài, làm theo lời dặn của Ngưu Hữu Đạo tạm giấu sự tồn tại của cái túi gấm khác.
Ba người trên bậc thang tập trung nhìn vào cái túi gấm.
Thương Triêu Tông nhảy xuống bậc thang vươn tay chộp ngay túi gấm, đang định mở ra xem chợt nghe Lam Nhược Đình nhíu mày hỏi:
- Nếu ngày mai hắn đến thì cần gì tặng túi gấm vào hôm nay?
Một câu đánh trúng điểm yếu, chân mày Mông Sơn Minh co giật:
- Sợ là sẽ không đến.
Thương Triêu Tông nóng nảy, bây giờ còn đang trông chờ Ngưu Hữu Đạo hỗ trợ, hắn mà bỏ chạy là tiêu đời. Thương Triêu Tông vội vàng mở túi gấm ra xem bên trong có cái gì.
Thương Thục Thanh thấy Thương Triêu Tông sốt ruột thì khuyên:
- Ca đừng gấp, Đạo gia không phải loại người đó.
Thương Thục Thanh tin tưởng Ngưu Hữu Đạo, nàng không cho rằng hắn sẽ bỏ mặc họ, huống chi trông không giống như thế, vì nàng còn giữ một cái túi gấm chuẩn bị cho chuyện sau này. Nếu Ngưu Hữu Đạo thật sự muốn bỏ mặc họ thì không cần để lại cái túi gấm thứ hai làm chi.
Thương Triêu Tông mở túi gấm ra, bên trong chỉ có một trang giấy, y mở ra xem, là một phong thư.
Thương Triêu Tông đọc nhanh nội dung trong thư, dần bình tĩnh lại, ra chiều đăm chiêu.
Lam Nhược Đình xuống bậc thang, đến gần hỏi:
- Trong thư viết gì vậy vương gia?
Thương Triêu Tông khẽ thở dài:
- Ài.

Y không nói, thuận tay đưa thư cho Lam Nhược Đình xem.
Lam Nhược Đình cầm thư đọc xong không nói gì.
Nội dung lá thư Ngưu Hữu Đạo viết đại khái là xin Thương Triêu Tông thứ lỗi, hắn đã lánh họa tạm rời đi, vừa lánh họa cho mình vừa vì Thương Triêu Tông. Thiên Ngọc môn đã nổi lòng xấu xa, sự việc liên quan ích lợi lớn của Thiên Ngọc môn, bên mình mặc kệ là ai dám cản đường thì Thiên Ngọc môn sẽ không nương tình. Không cần biết Thiên Ngọc môn có thật sự đụng vào Ngưu Hữu Đạo hay không thì hắn không thể ở lại nữa, nếu không mọi người đều nằm trong tay Thiên Ngọc môn, bọn họ chết sống toàn do Thiên Ngọc môn quyết định. Khi chuyện đã thành công thì Thiên Ngọc môn không băn khoăn gì nữa, không chỉ Ngưu Hữu Đạo có khả năng bị nguy hiểm, Thương Triêu Tông cũng vậy. Hắn phải thoát đi làm Thiên Ngọc môn kiêng dè hì Thương Triêu Tông mới an toàn.
Cuối cùng Ngưu Hữu Đạo vẫn giữ ý cũ, khuyên họ chiều ý Thiên Ngọc môn, giúp Thiên Ngọc môn bắt lấy Nam châu.
Cuối thư kèm dòng chữ đọc thư xong hủy ngay.
Nội dung thư chủ yếu giải thích nguyên nhân Ngưu Hữu Đạo rời đi chứ không nói hắn đi làm gì.
Thư rơi vào tay Thương Thục Thanh, nàng xem xong đưa cho Mông Sơn Minh đọc.
Mấy ngày sau, trung xu chỉ huy tạm ở sườn núi Thiên Ngọc môn, nhân viên liên quan lại gặp mặt nhau.
Bành Hựu Tại dẫn các cao tầng Thiên Ngọc môn có mặt tại hiện trường. lúc này chức của Phượng Lăng Ba lớn nhất, đứng hàng đầu, hai nhi tử mặc chiến giáp đứng hai bên sau lưng ông, uy phong lẫm lẫm.
Thiên Ngọc môn không có kinh nghiệm chỉ huy nhiều người tác chiến nên chỉ có thể đứng một góc.
Phượng Lăng Ba nhìn quét mọi người, dõng dạc nói:
- Phái thám tử ra ngoài đã được một số tình báo mới! Triều đình âm thầm điều động năm mươi vạn đại quân bí mật tập kết hướng Nam châu thượng sáu quận, còn có nhiều lương thảo lén đưa đến, tình huống rất tệ cho chúng ta, không biết các vị có cao kiến gì không?

Mọi người lặng im. Bành Hựu Tại cũng bất lực, ông phỏng chừng Tiêu Dao cung, Tử kim động, Linh Kiếm sơn cũng khó nói gì hành vi của triều đình. Triều đình không thể để mặc Nam châu bị mất mà không làm gì, nếu không thì Yến Hoàng Thương Kiến Hùng không cách nào ăn nói với thần dân của mình.

Ba đại phái không thể nói với triều đình rằng cứ để phản quân chiếm Nam châu đi, triều đình dễ nói chuyện như vậy thì khỏi phải đánh, ba đại phái trực tiếp lên tiếng là được.

Việc rắc rối phức tạp vốn cản tay nhau, triều đình dù gì là thế lực lớn nhất trong thế tục Yến quốc, đụng vào Thương Kiến Hùng sẽ làm cả nước xao động, không tốt gì cho ba đại phái.

Triều đình không không làm lớn chuyện mà âm thầm đối kháng, ba đại phái không tiện ngăn cản nên đành mắt nhắm mắt mở.

Cao kiến? Hiện trường im lặng không ai hé răng.

Bên triều đình đột nhiên xảy ra tình huống này thật ra Thiên Ngọc môn, Phượng Lăng Ba đã biết trước, hai bên lén bàn bạc rồi. Giờ hỏi ý kiến là nói cho nhóm Thương Triêu Tông nghe, ba vị quận thủ Mai Lâm Thịnh đã tự dẫn binh đi rồi.

Chương 610: Đánh Nhanh Thắng Gọn

Chương 610: Đánh Nhanh Thắng Gọn
Phượng Lăng Ba cảm thấy không cần thiết thông báo nhưng Bành Hựu Tại bắt làm vậy. Bành Hựu Tại hy vọng nghe ý kiến của Thương Triêu Tông, hoặc nói chính xác hơn là ý kiến của Mông Sơn Minh.
Không nói thứ khác, bàn về đánh nhau Bành Hựu Tại biết rõ về năng lực của Mông Sơn Minh. Không bàn tới chiến tích năm xưa của Mông Sơn Minh, trận nhỏ hay trận lớn đều dày dạn kinh nghiệm rồi, đặc biệt trong đám người ở đây chỉ mình Mông Sơn Minh có kinh nghiệm chỉ huy tác chiến đông người quy mô lớn. Đưa Phượng Lăng Ba lên chỉ huy nói thật thì trong lòng Bành Hựu Tại không mấy tin tưởng.
Phượng Lăng Ba thấy hơi khó chịu, lão dù gì là tổng chỉ huy trận chiến này. Hơn nữa người ta không ngốc, đã làm tới mức này còn đòi nghe ý kiến của người ta, không sợ bị hố sao?
Thương Triêu Tông, Lam Nhược Đình, Mông Sơn Minh đều không lên tiếng.
Không khí hiện trường hơi lúng túng.
Bành Hựu Tại cười tủm tỉm hỏi: "Mông soái là danh tướng một thế hệ, có cao kiến gì chỉ điểm đôi chút không?"
Mông Sơn Minh nói: "Quá khen, nếu đúng như Bành chưởng môn khen ngợi thì dã không bị người đánh tàn phế ngồi trên xe lăn."
Bành Hựu Tại nói: "Mọi người đều biết nguyên nhân Mông soái bị tàn tật, điều này không tổn hao gì đến ảnh minh của Mông soái. Bàn về đánh nhau thì người nơi này đều là hậu bối của Mông soái, ý kiến và kinh nghiệm của ngài rất quý giá với họ. Nếu đánh thua trận này đều không có chỗ tốt gì cho mọi người, Mông soái thấy có đúng không?"
Trong giọng nói của Bành Hựu Tại chất chứa uy hiếp.

Mông Sơn Minh bình tĩnh nói: "Mặc kệ triều đình có tiếp viện hay không ta chỉ muốn hỏi một câu, có đánh hay không?"
Khuôn mặt Bành Hựu Tại nghiêm túc nói: "Việc đã đến nước này, tên đã trên dây không thể không bắn!"
Bành Hựu Tại không cách nào lùi bước, đã cầu ba đại phái nhả ra, lúc này mà rút lui thì không cần biết người triều đình có thừa dịp tấn công hay không, chỉ biết ba đại phái sẽ ghét Thiên Ngọc môn. Đang dắt mũi chúng ta sao? Không dám chơi mà nhảy nhót cái gì?
Mông Sơn Minh nói: "Nếu vậy thì đánh đi."
Khóe mắt Mông Sơn Minh liếc hướng Phượng Lăng Ba như đang nói cứ để lão chỉ huy đánh.
Bành Hựu Tại hỏi tới: "Mông soái cảm thấy nên đánh thế nào?"
Mông Sơn Minh hỏi Mông Sơn Minh: "Đô đốc chuẩn bị đánh ra sao?"
Phượng Lăng Ba thầm hít sâu, không mấy tự tin khoe khoang năng lực chỉ huy tác chiến trước mặt vị này.
Phượng Lăng Ba xoay người ra hiệu hai nhi tử lùi lại, lão đứng trước bản đồ treo lơ lửng, chỉ vào bản đồ nói: "Từ các đường tình báo cho biết thì Chu Thủ Hiền đã bày bố người ngựa ở dải Bắc Lăng sơn, muốn ngăn đánh đại quân của ta tại đây. Quân ta sẽ phái một phần người ngựa đánh nghi binh, hấp dẫn chủ lực quân địch, sau đó phái hai người ngựa khác từ hai bên Bắc Lăng sơn giáp công..."
Phượng Lăng Ba chưa miêu tả xong Mông Sơn Minh đã không kiên nhẫn ngay, phẩy tay ngăn lại: "Đô đốc định hội chiến với Chu Thủ Hiền ở chỗ Bắc Lăng sơn?"
Phượng Lăng Ba gật đầu nói: "Đúng vậy, hấp dẫn chủ lực quân địch rồi quyết thư hùng với Chu Thủ Hiền ở Bắc Lăng sơn. Ưu thế về khoảng cách cho phe ta lấy nhàn chờ mệt, chủ lực quân địch bôn ba đến viện trợ đã là đội mệt mỏi, có thể một kích đánh tan ngay..."
Mông Sơn Minh ngắt lời: "Nếu chủ lực quân địch không đến viện trợ thì sao?"
Phượng Lăng Ba nói: "Thì chúng ta thừa dịp tiêu diệt người của Bắc Lăng sơn, sau đó đại quân thừa dịp giết ra Bắc Lăng sơn. Lưng dựa Bắc Lăng sơn thì tiến có thể công, lùi có thể thủ. Nếu Chu Thủ Hiền không

đến viện trợ tương đương với tặng đất hiểm Bắc Lăng sơn cho chúng ta."
Mông Sơn Minh hỏi: "Vậy đô đốc định đánh trận này đến khi nào mới kết thúc?"
Phượng Lăng Ba đáp: "Bây giờ sao có thể xác định khi nào kết thúc? Chỉ cần lấy phần thắng trận đầu là sĩ khí phe ta tăng lớn, là lúc thừa dịp dùng binh, tùy theo tình huống chiến cuộc thay đổi điều binh. Với kinh nghiệm sa trường của Mông soái có thể xác định khi nào trận chiến này kết thúc không?"
Đám người Bành Hựu Tại nghe vậy nhìn hướng Mông Sơn Minh.
Mông Sơn Minh nói: "Nếu ta là Chu Thủ Hiền thì ngươi đánh của ngươi, ta đánh phần ta. Đô đốc không dám đốt lửa chiến hướng Lân châu, nếu không sẽ nhiều mặt gặp địch. Lân châu trừ Kim châu ra đều là lãnh địa của Yến quốc, chỉ dựa vào điều này Lân châu đã là đất cứu vãn bên ta, có thể lùi vào Lân châu, tùy ý xuất kích ở tuyến biên cảnh trên dưới nam bắc Nam châu. Ngươi giết đến thì ta lùi lại, ta đổi chỗ khác đánh vào. Ta không cần đấu cứng đánh bại ngươi, tài nguyên tác chiến trong tay ngươi có hạn, một Nam châu tầm thường không cách nào tiêu hao thắng Yến quốc to lớn. Tiêu hao đến khi ngươi kiệt quệ rồi thì không chiến tự nhiên thu, ta cần gì mạo hiểm đấu cứng với ngươi? Kéo dài mệt chết ngươi là được."
Bành Hựu Tại cảm giác sống lưng lạnh toát. Chu Thủ Hiền nếu chơi chiêu đó thì Bành Hựu Tại không chơi theo nổi, chỉ riêng lăn qua lộn lại đủ kéo sụp thực lực năm quận, khi đó Thiên Ngọc môn của ông còn làm gì được? Tất cả mộng đẹp đều thành bọt nước.
Bành Hựu Tại vội xen lời: "Đây là chiến pháp của Mông soái, Chu Thủ Hiền không bằng Mông soái, chắc Chu Thủ Hiền sẽ không đánh như vậy?"
Mông Sơn Minh nói: "Chu Thủ Hiền lăn lộn trong triều đình thậm chí hiến nữ nhi cho hoàng đế, Bành chưởng môn cảm thấy Chu Thủ Hiền là loại người thích đấu cứng sao? Khả năng Chu Thủ Hiền tập trung binh lực quyết tử chiến với bên ta không lớn, khả năng thấy tình hình chiến đấu ở Bắc Lăng sơn có gì không ổn là bỏ chạy thì lớn hơn. Nơi nào an toàn Chu Thủ Hiền sẽ rút vào đó, Lân châu đương nhiên an toàn nhất.

Chờ Chu Thủ Hiền lùi vào Lân châu vừa không thừa nhận mình đánh thua nếu không thì khó ăn nói với bên triều đình, cũng không thể không đánh, Chu Thủ Hiền muốn không đánh trận kiểu như thế cũng không được."
Phượng Lăng Ba thấy lúng túng, chiến lược mà lão đặc biệt lên kế hoạch dường như thành rác, mấy phen muốn nói nhưng không tìm ra lý do phản bác lại. Quan trọng là Phượng Lăng Ba nói có lý, khả năng này rất lớn.
Đám cao tầng Thiên Ngọc môn cau mày, ánh mắt như có như không liếc về phía Phượng Lăng Ba, thầm nghi ngờ không biết lão có lo nổi trận đánh này không.
Thương Triêu Tông nhếch mép châm chọc. Thương Thục Thanh, Lam Nhược Đình vui mừng nhìn Mông Sơn Minh, họ phát hiện Mông soái quả nhiên vẫn là Mông soái danh chấn thiên hạ, đao quý chưa cùn!
Bành Hựu Tại lạnh lùng liếc Phượng Lăng Ba, sắc mặt âm trầm, chửi thầm trong bụng suýt làm hỏng việc lớn của ta, may mắn mình buông sĩ diện hỏi Mông Sơn Minh một tiếng.
Bành Hựu Tại đổi sắc mặt, mỉm cười khiêm tốn thỉnh giáo: "Vậy theo Mông soái thấy đánh trận này như thế nào là thích hợp nhất?"
Ánh mắt Mông Sơn Minh trở nên sắc bén nhìn bản đồ, dõng dạc nói: "Đánh nhanh thắng gọn!"
Phượng Lăng Ba nói ngay: "Ta cũng muốn đánh nhanh thắng gọn, nhưng chiến đấu làm sao giải quyết nhanh được? Làm cách nào?"
Mông Sơn Minh nói: "Làm người chỉ huy cao nhất trong quân phải hiểu chiến vì cái gì, mục đích đánh trận này là vì đâu thì mới chế định ra chiến lược tác chiến rõ ràng được. Chúng ta không đánh với Chu Thủ Hiền mà đánh vì muốn chiếm lĩnh Nam châu. Đừng dây dưa với Chu Thủ Hiền, không cần dằng dai, tập trung ưu thé binh lực đuổi theo Chu Thủ Hiền đánh, mặc kệ xung quanh có cái gì quấy nhiễu mục tiêu của chúng ta chỉ có một, đó là không tiếc mọi giá đuổi đánh Chu Thủ Hiền!"
"Đánh cho Chu Thủ Hiền liên tục thua trận chỉ có thể chạy trốn, tóm lại đuổi theo không thả. Miễn đánh ra kết quả này thì người ngựa gấp rút tiếp viện Chu Thủ Hiền sẽ tan vỡ sĩ khí. Nếu Chu Thủ Hiền trốn ra Nam

châu, chúng ta rút binh quay lại chặn viện binh trong Nam châu, cùng bộ binh bên ta kẹp trước sau Chu Thủ Hiền!"
Mông Sơn Minh phất tay ra hiệu, La An đẩy ông đến trước bản đồ.
Mông Sơn Minh cầm gậy tre từ tay Phượng Lăng Ba chỉ vào vị trí bày binh lực của hai bên: "Cho nên trận chiến này không cần bài binh bố trận, chúng ta không cần chuẩn bị đầy đủ làm gì, cũng đừng cho quân địch có cơ hội chuẩn bị. Cứ đánh lung tung đi, bây giờ ra binh tấn công ngay, nhanh được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Trước tiên dùng trọng binh đánh ra lỗ hổng phần đầu quân địch, đại quân xông vào, mục đích không phải công thành, ném hết đồ quân nhu, tập trung cắn Chu Thủ Hiền trốn ở phía sau..."

Chương 611: Đại Thế Đã Định (1)

Chương 611: Đại Thế Đã Định (1)
Hôm đó nguyên Thiên Ngọc môn di chuyển nhanh, trung xu chỉ huy tác chiến bắt đầu nhào lên.
Mặc dù tổng chỉ huy trận chiến này vẫn là Phượng Lăng Ba nhưng thật ra thành ống loa truyền quân lệnh, người chỉ huy thật sự là Mông Sơn Minh. Từng quân lệnh truyền xuống làm theo lệnh điều khiển của Mông Sơn Minh.
Vì vậy đại chiến buồn cười bắt đầu.
Mông Sơn Minh chỉ huy trọng binh tập kết đánh bất ngờ điểm mỏng manh của quân địch, phá thủng một cái lỗ trong phòng tuyến quân địch.
Nười ngựa tinh nhuệ bất chấp tất cả lao thẳng vào bản bộ Chu Thủ Hiền, người đi sau thì vứt hết đồ quân nhu, mặc đồ nhẹ đuổi theo.
Không đánh? Người phòng tuyến thượng sáu quận ngây người. Quân địch quy mô lớn như vậy mà không mang theo dồ quân nhu, chẳng cần bổ cấp sau đó, mấy chục vạn người ngựa ăn uống kiểu gì? Đây là đánh anh uhay tự sát? Có kiểu đánh vậy sao?
Hướng công kích của hạ năm quận quá rõ ràng, Chu Thủ Hiền nhanh chóng nhận ra họ nhằm vào mình, nhanh chóng triệu tập người vây cản chặn đường quân địch đánh vào.
Người thượng sáu quận không cần trấn giữ phòng tuyến nữa, trong Nam châu hạ năm quận hầu như không có quân địch, quân địch bất chấp sống chết chạy ra mặt sau mình thì còn trấn giữ làm gì? Đại quân phòng thủ quay đầu biến phòng ngự thành truy sát.
Nhưng mới rượt theo chợt phát hiện quân địch đồ nhẹ đi nhanh, bên mình mang đồ quân nhu không bắt kịp người ta, đành ném hết đồ quân nhu đuổi theo.

Hạ năm quận lấy tinh nhuệ của Anh Dương Võ Liệt vệ dẫn đầu chạy đi không đánh với đám người ngăn dường, không công thành, chỉ đi đường vòng. Một người có hai con ngựa, vòng ra sau rồi không thay đổi phương hướng vẫn nhào thẳng vào bản bộ Chu Thủ Hiền.
Vì thế dọc đường đi người thượng sáu quận buộc phải ném đồ quân nhu vội vã chạy về tiếp viện cho Chu Thủ Hiền.
Sau đó đa số người hạ năm quận đồ nhẹ chạy tới nhặt hết đồ quân nhu mà thủ quân ném lại, bổ cấp xong họ không mang theo, đốt hết đồ quân nhu của quân địch.
Người thượng sáu quận vốn trấn giữ phòng tuyến nay cũng đuổi theo về thấy vậy xoe tròn mắt. Quân địch có bổ cấp thì còn tiếp tục chạy đi được, trước mắt họ chỉ có một đống tro tàn.
Sắc trời hơi hửng sáng, một đám người chật vật không chịu nổi chạy xuyên đồng ruộng đến đường cái, leo lên đường cái chạy trốn tiếp.
Chu Thủ Hiền ngồi trên lưng ngựa mặt xanh mét, nhìn người đi theo mình ai nấy kệt quệ, ngựa hết hơi.
Chưởng môn Chân Linh viện Kim Vô Quang, chưởng môn Phi Hoa các Tào Ngọc Nhi cơ mặt căng cứng, biểu tình cực kỳ khó xem.
Mới qua mấy ngày mấy đêm đã loạn, trận này đánh hỗn loạn, loạn đến không cách nào chỉ huy.
Không ai ngờ hạ năm quận mặc kệ chết sống của mấy chục vạn người, lấy Anh Dương Võ Liệt vệ dẫn đầu đa số kỵ binh nhào vào Chu Thủ Hiền. Thiên Ngọc môn, Lưu Tiên Tông, Phù Vân Tông, Linh Tú Sơn tập trung nhiều tu sĩ đi theo phối hợp.
Khi biết đối phương tập trung nhiều tu sĩ như thế Chu Thủ Hiền chỉ đành tạm né mũi nhọn rút lui. Nhưng đối phương cơ hồ toàn là kỵ binh buộc bên ta lệnh cho người bản bộ nghênh đón cản trở, Chu Thủ Hiền dẫn số ít người rút đi trước.
Họ đang trên đường rút nhanh thì hay tin dữ mười vạn người chặn đường đều bị hạ gục.
Tu sĩ của Chân Linh viện, Phi Hoa các không ngăn nổi bốn môn phái Thiên Ngọc môn liên hợp công kích, tử thương vô số. Thật tình không ngăn cản nổi, tu sĩ hai phái sống stó chạy tứ tán.

Bốn phái Thiên Ngọc môn không truy sát tu sĩ của hai phái, bọn họ tiếp tục theo Anh Dương Võ Liệt vệ phối hợp đại quân truy kích Chu Thủ Hiền.
Chu Thủ Hiền thật sự hối hận thắt ruột, hối hận không nên dể bỏ phần đầu mình thì trốn ở hậu phương, quân địch một đường đánh bất ngờ, tinh nhuệ quân địch đánh bất ngờ, điều động từng tầng đại quân phòng ngự mà Chu Thủ Hiền bài bố phần đầu gấp rút vòng ngược về tiếp viện. Quân địch di sau thì chui vào chỗ trống đốt cướp, thiêu cháy đồ quân nhu của đại quân phòng ngự.
Chờ khi Chu Thủ Hiền phản ứng lại chuyện gì xảy ra, hiểu được ý đồ quân địch thì đã muộn.
Mới bắt đầu đánh trận đã mất lương thảo cho mấy chục vạn người ngựa, đây đúng là đùa, còn đánh gì nữa? Đánh được nữa không?
Nói đi phải nói lại ban đầu Chu Thủ Hiền không định liều mạng cùng quân địch, nếu không đã chẳng tốn sau dại quân, vì cho rằng ở hậu phương an toàn hơn, tiện cho rút lui. Kết quả an toàn thật nhưng không ngờ quân địch chơi chiêu này, Chu Thủ Hiền chưa từng thấy kiểu đánh như vậy. Mấy chục vạn quân địch ném hết đồ quân nhu, không mang theo lương thảo cứng rắn xông lên. Ai từng thấy chục vạn người đánh nhau mà không dẫn theo lương thảo không? Đây đúng là đem mạng sống mấy chục vạn người ra đùa.
Nhưng sự thật chứng minh đây không phải trò đùa, có người dám đánh kiểu này, đâm trúng ngay chỗ yếu bố phòng của Chu Thủ Hiền một cách ngoan ổn chuẩn, làm lão khóc không ra nước mắt.
Kim Vô Quang, Tào Ngọc Nhi mặt tối sầm nhớ mang máng lời Chu Thủ Hiền từng nói, gì mà lần này không cầu thắng chỉ cần giằng co với quân địch là chúng ta thắng, còn lại để bệ hạ đi tìm ba đại phái. Triều đình thế lớn, ba đại phái sẽ có áp lực, không thể nào vì một Thiên Ngọc môn mãi không bắt được Nam châu mà hao mòn nguyên Yến quốc, khi đó sẽ là giờ chết của Thiên Ngọc môn.
Khi đó Kim Vô Quang, Tào Ngọc Nhi hết sức đồng ý, kết quả mới khai chiến không lâu đã hỗn loạn, có thể giằng co lâu dài nổi không?
Trong tia ban mai một con kim sí đáp xuống, giây lát một vị tướng giục ngựa tiến lên bẩm báo với Chu Thủ Hiền: “Đại nhân, thám tử báo là

người của quân địch kiệt sức, ngựa hết hơi, đã ngừng truy kích, dừng lại nghỉ ngơi hồi phục.”
Tào Ngọc Nhi vuốt váy bị gió thổi tốc lên, nói với Chu Thủ Hiền: “Quân địch cách chúng ta một khoảng, trong một chốc không đuổi kịp được. Chúng ta cũng người ngựa kiệt quệ rồi, nghỉ ngơi một chút đi.”
Chu Thủ Hiền hỏi tướng lĩnh kia: “Cách Định châu còn bao xa?”
Tướng lĩnh trả lời: “Còn khoảng tám mươi dặm đường.
Chu Thủ Hiền lớn tiếng nói với mọi người: “Sắp đến Định châu rồi, các huynh đệ hãy cố chống chọi một lúc nữa! Đến Định châu là an toàn, phản quân không dám giết vào Định châu!”
Vì thế đoàn người mệt mỏi đi tiếp, tốc độ không mau, tới chạng vạng thì họ vào Định châu.
Định châu đã có người ngựa bày phòng vệ ngay biên cảnh, biết Chu Thủ Hiền đến, thứ sử Định châu Tiết Khiếu tọa trấn ở biên cảnh nhanh chóng đến nghênh tiếp. Hai vị thứ sử cùng nhảy xuống ngựa chạm mặt.
Tiết Khiếu chộp tay Chu Thủ Hiền hỏi dồn: “Cớ gì mà Chu huynh nhanh vậy đã lùi vào Định châu ta?”
Chu Thủ Hiền xấu hổ không biết nên trả lời thế nào.
Tiết Khiếu lại hỏi: “Chu huynh, Định châu ta thầm chi viện hai mươi vạn người ngựa nay ở đâu?”
Chu Thủ Hiền ngoái đầu nhìn người ngựa đi theo mình, lão chỉ dẫn theo ba ngàn người, ba ngàn kỵ binh cận vệ trong quân, ai nấy mệt mỏi chật vật. Những người khác bị Chu Thủ Hiền để lại ngăn truy binh, nếu không thì bọn họ khó trốn thoát.
Tiết Khiếu giật mình kêu lên: “Chu huynh, mới có mấy ngày mấy đêm? Tám mươi vạn người ngựa! Chu huynh đừng nói với ta là nhanh vậy đã chết hết? Dù là tám mươi vạn con heo thì phản quân cũng không giết nhanh vậy đi?”
Chu Thủ Hiền nói: “Cơ bản tám mươi vạn người ngựa còn...”
Chu Thủ Hiền lắp bắp không nó itiếp được.
Chu Thủ Hiền thật sự không biết nên giải thích thế nào, từ chiến báo các đường đưa về thì tám mươi vạn người ngựa đa số còn sống, ít nhất còn có sáu mươi vạn người ngựa người, nhưng đã tán loạn hết.

Chu Thủ Hiền làm chủ soái bỏ chạy, quan trọng là chạy quá nhanh, bản thân lão cũng không thể tưởng tượng đem đến đả kích lớn thế nào cho sĩ khí dưới trướng.
Chu Thủ Hiền bỏ chạy nhanh, người bên dưới không đuổi theo kịp, đã vứt lương thảo nên bây giờ đang đi kiếm ăn khắp nơi, lại có phản quân đánh lén quấy rối, mấy chục vạn người tán loạn trong một chốc khó mà tập kết lại.
Một nơi dựa núi cạnh nước, trong đại trướng trung quân của phản quân. Quân tình các nơi lục tục được đưa về, không ngừng truyền quân lệnh ra ngoài.
Đám cao tầng Thiên Ngọc môn nhóm Bành Hựu Tại ở một bên nhìn Mông Sơn Minh bận rộn.

Chương 612: Đại Thế Đã Định (2)

Chương 612: Đại Thế Đã Định (2)
Một vị tướng đi vào chắp tay: “Báo! Chu Thủ Hiền đã lùi vào Định châu!”
Mông Sơn Minh quay đầu nhìn bản đồ. La An nhanh chóng đẩy xe lăn để Mông Sơn Minh tiện xem bản đồ.
Mông Sơn Minh hỏi: “Anh Dương Võ Liệt vệ nghỉ lấy sức sao rồi?”
Phượng Lăng Ba trả lời: “Lúc trước phụng mệnh ngừng truy kích, đã nghỉ lấy sức ban ngày.”
Mông Sơn Minh cầm lấy gậy chỉ huy chỉ một đường quân địch tập kết quy mô hơi lớn, từ lương thảo bổ sung trong một thạch rồi di chuyển hướng Định châu: “Lệnh cho Anh Dương Võ Liệt vệ xuống nam chặn người ngựa chạy trốn đường này.”
Mông Sơn Minh quay đầu nhìn sang Bành Hựu Tại: “Pháp sư đi cùng phải tập trung lực lượng giết chủ tướng của đường quân địch này. Có tám vạn quân địch, có thể làm được không?”
Bành Hựu Tại gật đầu nói: “Chắc là được.”
Mông Sơn Minh gằn giọng: “Đừng nói chắc là với ta, ta muốn câu trả lời chắc chắn!”
Bành Hựu Tại hơi do dự, nhiều người như vậy cũng tạo uy hiếp khá lớn cho tu sĩ, huống chi chủ tướng quân địch có nhiều tu sĩ bảo vệ.
Nhưng cuối cùng Bành Hựu Tại cắn răng nói: “Được, vì Mông soái, không tiếc mọi giá bắt lấy!”
Mông Sơn Minh gật đầu, nhìn sang Phượng Lăng Ba: “Anh Dương Võ Liệt vệ đánh nghi binh, chờ pháp sư đi cùng giết được chủ tướng quân địch thì Anh Dương Võ Liệt vệ ngay lập tức từ bỏ chặn đường. Nếu sau khi chủ tướng địch chết mà quân địch chưa tán loạn thì Anh Dương Võ Liệt vệ vòng ra hậu phương đại quân địch, một đường truy sát. Nhớ kỹ,

chỉ được truy sát không thể cường công! Tám vạn người ngựa đa số chạy bằng hai chân, không nhanh, chúng ta có ưu thế kỵ binh, một đường đánh lén quấy rối kéo dài tốc độ hành quân không cho bọn họ nghỉ ngơi.”
Gậy gõ vào một vị trí trên bản đồ, Mông Sơn Minh nói tiếp: “Cùng lúc đó lệnh cho Mai Lâm Thịnh tập kết người ngựa lên bắc, chờ đội mình xua người ngựa chạy tới đây thì thành thế hợp vây, buộc hàng, không chịu hàng thì tiêu diệt tại chỗ! Chu Thủ Hiền đã trốn vào Định châu, chúng ta có thể thu lưới ở Nam châu. Lệnh cho một phần người của các phái trấn giữ những con đường quan trọng thông hành các nơi, buộc quân địch tứ tán không có đường đi, ép đám lính rải rác chỉ có thể đi đường núi hoặc gập ghềnh, tiêu hao sĩ khí và thể lực của chúng, cho mệt mỏi không chịu nổi, không dễ tụ tập lại, sau đó bên ta thanh tiễu hết.
“Lệnh cho các bộ tập trung người ngựa chủ yếu vây thành, cưỡng ép quân địch rúc trong thành phải mở cổng đầu hàng. Khi chúng mở cửa đầu hàng thì đại quân khống chế ngày, nghỉ lấy sức. Còn nếu không mở cửa đầu hàng thì tạm thời không công vào, đại quân ngrhi lấy sức ngoài thành đợi đồ quân nhu đến sau, tướng sĩ ăn no nghỉ khỏe rồi tập trung lực lượng đánh hạ từng cái. Phải tránh tấn công cùng lúc, tránh cho tản ra đánh nhiều nơi bị phản phệ, đến bước này cần đánh từng bước vững chắc.”
Xác nhận Mông Sơn Minh không còn gì dặn dò, Phượng Lăng Ba nhanh chóng ra quân lệnh: “Rõ!”
Mông Sơn Minh buông xuống gậy chỉ huy, sắc mặt hơi mệt mỏi.
Bành Hựu Tại tiến lên thân thiết hỏi: “Mông soái một ngày một đêm không chợp mắt, hay là nghỉ ngơi một lúc đi?”
Mông Sơn Minh nói: “Chỉ cần làm việc theo kế hoạch đã định thì Chu Thủ Hiền để lại người ngựa hoảng loạn khó tụ tập, chờ chiếm lĩnh các thành thượng sáu quận là đại thế Nam châu đã định. Còn lại chuyện thanh tiễu không cần lão phu nói nhiều.”
Mông Sơn Minh giơ tay ra hiệu, La An đẩy xe lăn, đám người Thương Triêu Tông đi theo ra ngoài.
Một đám người ôm lòng kính ý đi ra lều tiễn đưa.

Nhìn theo bóng người ngồi xe lăn khuất xa, Bành Hựu Tại buông tiếng thở dài: “Thật là kỳ tài bày mưu lập kế trên sa trường, danh tướng một thế hệ quả nhiên là danh bất hư truyền. Đáng tiếc Yến Hoàng Thương Kiến Hùng tự chặt một tay, nếu giữ người này bên cạnh thì làm gì có cơ hội cho Thiên Ngọc môn ta.”
Bành Hựu Tại nằm mơ cũng không ngờ cái gọi là đánh nhanh thắng nhanh sẽ mau đến mức nay, mới vài ngày đã đánh tan xương cốt tám mươi vạn đại quân của Chu Thủ Hiền, khiến đại thế Nam châu nằm trong tay Thiên Ngọc môn. Chu Thủ Hiền không đáng lo, lão mang theo mấy ngàn người chạy trốn tới Định châu xem như đã phế, không gây sóng gió gì được.
Trong tiếng thở dài của Bành Hựu Tại có tiếc nuối. Mông soái có bản lĩnh như thế nhưng Thiên Ngọc môn không có cơ hội lợi dụng nữa, sau khi lấy được Nam châu thì Thiên Ngọc môn sẽ không gây chiến thêm, thực lực cũng không cho phép họ làm vậy. Ít nhất chờ năm mươi năm, khi Thiên Ngọc môn tích lũy thực lực lên một cấp bậc khác, nhưng chưa chắc Bành Hựu Tại sống tới khi đó, Mông soái thì càng khỏi phải nói. Sau trận chiến này đành để một đại danh tướng châu sáng phủ bụi.
Vẻ mặt Phượng Lăng Ba phức tạp nhìn theo, ban đầu còn hơi bất mãn với Mông Sơn Minh, nhưng thấy tận mắt đối phương chỉ huy tác chiến làm lão phải khen, tâm phục khẩu phục. Phượng Lăng Ba phát hiện mình cách biệt người ta rất lớn, như trời với đất.
Lúc trước Mông soái đánh lung tung nhưng trong hỗn độn có trật tự, điều động người ngựa tiến lùi nề nếp, các bộ khi nào nên nghỉ khi nào nên tiến đều có quy tắc cả. Mấy chục vạn người ở trong tay Mông Sơn Minh thoải mái tự nhiên, lên vài cái đã đánh tám mươi vạn đại quân của Chu Thủ Hiền ngu người hỗn loạn.
Phượng Lăng Ba phải thừa nhận cùng một chiến lược nhưng nếu để lão chấp hành thì không thể làm ra hiệu quả chỉ huy như vậy được, không thể khiến nhiều người như Chu Thủ Hiền ném đồ quân nhu, bị bên mình dắt mũi chạy. Công lực chỉ huy của Mông Sơn Minh thâm sâu, Phượng Lăng Ba khó mà nhìn theo bóng lưng.
Bành Hựu Tại nghiêng đầu liếc Phượng Lăng Ba đứng cạnh, phất tay đuổi người khác đi rồi mới nói: “Sau khi trận chiến này kết thúc không

thể giữ người này lại, tìm cách giải quyết đi.”
Phượng Lăng Ba hơi khó hiểu, cung kính hỏi: “Ý của phụ thân là...?”
Bành Hựu Tại hếch cằm hướng người ngồi xe lăn đi xa.
Phượng Lăng Ba hỏi dò: “Mông Sơn Minh?”
Bành Hựu Tại nhẹ gật đầu.
Lòng Phượng Lăng Ba thít chặt, hỏi: “Tại sao?”
Bành Hựu Tại trả lời: “Người có tiếng là có tài thực, ngươi cũng kiến thức Mông soái thật sự lợi hại, nếu có Mông soái thì dù áp chế Thương Triêu Tông vẫn sẽ có hắn ở bên cạnh cổ vũ Thương Triêu Tông tro tàn lại cháy. Nếu giữa Mông soái và Thương Triêu Tông chỉ có một người sống thì ngươi chọn ai?”
Phượng Lăng Ba hiểu ý của Bành Hựu Tại, nói sao thì Thương Triêu Tông là nữ tế của lão, chuyện lão làm tuy không tốt cho y nhưng không đến đường cùng thì lão không muốn lấy mạng nhỏ của y. Trong tình huống có điều kiện Phượng Lăng Ba cần nghĩ cho bên nữ nhi, cắt cánh chim của Thương Triêu Tông là sự chọn lựa tốt nhất.
Dù đối nội hay đối ngoại ngay cả nữ tế của mình cũng không buông tha thì người ngoài nhìn lão như thế nào?
Nếu cho Phượng Lăng Ba lựa chọn lão sẽ chọn Thương Triêu Tông sống.
Bành Hựu Tại liếc qua, dặn dò một câu rồi xoay người đi: “Để Mông soái lặng lẽ biến mất, đừng gây ra động tĩnh gì.”
Phượng Lăng Ba hơi khom lưng tiễn, ngoái đầu nhìn người ngồi xe lăn khuất xa, trong lòng thổn thức.
Phượng Lăng Ba không ngờ danh tướng Mông Sơn Minh cuối cùng sẽ gục ngã dưới đao của mình, mặc dù cảm khái không nỡ nhưng lão không cách nào mủi lòng nương tay được. Nhạc phụ đại nhân đôi khi nói có lý, Mông Sơn Minh là nhân vật có sức ảnh hưởng nhất định, là phụ tá đắc lực của Thương Triêu Tông.
Ven hồ. Mông Sơn Minh giơ tay ra hiệu, La An ngừng đẩy xe lăn.
Mông Sơn Minh đối diện mặt hồ gợn sóng, núi xanh phía xa dưới ánh chiều tà, ánh mắt ông nhìn phía xa sâu thẳm mà tĩnh lặng, tóc mai bạc nhuộm hoàng hôn trông tiêu điều hơn.Mông Sơn Minh im lặng thật lâu không biết suy nghĩ cái gì.

Mấy người Thương Triêu Tông liếc nhau.
Thương Thục Thanh nhấc làn váy đến gần xe lăn, khuyên: “Mông bá bá đã lâu không chợp mắt, hãy trở về nghỉ ngơi đi.”
Mông Sơn Minh tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn trời lại nhìn mặt Thương Thục Thanh, bỗng thương cảm nói: “Còn chưa được thấy quận chúa thành gia. Quận chúa không còn nhỏ tuổi, nên tìm một người, chắc hẳn tiên vương cũng hy vọng nhìn thấy điều này.”
Thương Thục Thanh hơi khom người nửa ngồi xổm cạnh xe lăn, cười nói: “Thanh nhi đã thói quen một mình, khá tốt, Thanh nhi không muốn gả cho người.”

Chương 613: Tự Tuẫn (1)

Chương 613: Tự Tuẫn (1)
Mông Sơn Minh yêu thương vuốt tóc Thương Thục Thanh, ánh mắt hiền từ: “Nha đầu ngốc, làm gì có nữ nhân nào không lập gai đình, muốn để lại tiếc nuối lớn sống đến hết đời sao? Ta hiểu ý của quận chúa, về sau có dịp gặp Đạo gia sẽ nhắc một chút, xem hắn có cách gì không. Bớt trên mặt quận chúa là Đông Quách tiên sinh gieo, Đạo gia là đệ tử của Đông Quách tiên sinh lại ra từ Thượng Thanh tông, có lẽ hắn có cách hóa giải cho quận chúa.”
Thương Thục Thanh cười nói: “Mông bá bá, không cần, như vậy thật sự rất tốt. Không lẽ Mông bá bá hy vọng Thanh nhi tìm loại nam nhân trông mặt mà bắt hình dong?”
Mắt Mông Sơn Minh tràn đầy hiền từ: “Nha đầu phải nhớ kỹ, chỉ cần tâm chính thì có trông mặt mà bắt hình dong cũng không sao, đây là lẽ thường của con người, có gì sai? Hơn nữa có nữ nhân nào không thích đẹp? Mấy năm nay khổ cho quận chúa. Nha đầu ngốc của chúng ta là bảo bối, ai được trái tim quận chúa là phúc của người đó, tiếc rằng người đời có mắt không tròng. Thật không biết năm xưa Đông Qucsh tiên sinh để lại bớt xấu xí trên mặt quận chúa là giúp hay hại quận chúa.”
Đại quân cuồn cuộn như triều từ mấy đường tụ lại vây thành.
Trong một đường người ngựa giơ cờ chữ ‘Ngô’ đi đâu, Ngô Thiên Đãng mặc giáp sáng choang đi dưới cờ.
Thủ quân đầu tường nơm nớp lo sợ.
Ngô Thiên Đãng đến ngoài thành diễu võ dương oai, bảo kiếm ra khỏi vỏ chỉ hướng đầu tường phía xa, lớn tiếng la mắng: “Tướng thủ trên đầu tướng nghe đây, mở cửa đầu hàng ngay! Đầu hàng thì bỏ qua hết chuyện cũ, nếu ngoan cố chống lại đến cùng, khi thành phá thì giết không tha!”
Lát sau đầu tường thả xuống cái gió, thả một người xuống đàm phán.

Một canh giờ sau cổng thành mở rộng, tướng thủ cởi giáp mình trần đi ra, người trói bằng cành mận gai đến xin tội.
Ngô Thiên Đãng nhận đầu hàng, đại quân vào thành chính thức tiếp quản nguyên tòa thành trì.
Bách tính trong thành cực kỳ khủng hoảng, sau đó phát hiện lính không nhiễu dân mới yên lòng.
Chuyện tương tự lặp lại ở Nam châu thượng sáu quận.
Hoàng cung Yến Kinh đèn đuốc sáng trưng, trong đại điện hùng vĩ, một nam nhân mặc hoàng bào tóc hoa râm bù xù, đi chân trần tới lui.
Nam nhân gầm rống: “Tám mươi vạn đại quân, tám mươi vạn đại quân! Mới qua mấy ngày đã thua tan tác! Chu Thủ Hiền, đồ ngu! Phụ lòng kỳ vọng cao của quả nhân, ngươi lầm quả nhân, ngươi lầm quả nhân!”
Trong điện, Đại Tư Không Đồng Mạch, tổng quản đại nội Điền Vũ, Trung Xa Phủ Lệnh Ca Miểu Thủy cúi gằm mặt, hoặc nét mặt trầm trọng, hoặc buồn bạ, hoặc căng thẳng.
Trong một tòa quân doanh, giáp sĩ tới lui tuần tra, không ngừng có kim sí bay lên và đáp xuống.
Các đường tình báo, quân lệnh đưa đến và truyền xuống tùy theo người ra vào quân trướng. Chu Thủ Hiền đứng trước bản đồ không cởi giáp, sắc mặt tiều tụy, đầy lo âu, thức trắng mấy ngày vành mắt thâm xanh.
Chu Thủ Hiền cố gắng muốn cứu vãn thế cục, trong Nam châu dù gì còn mấy chục vạn người ngựa của lão. Nhưng phản quân chiếm lĩnh Anh Dương Võ Liệt vệ không cho Chu Thủ Hiền cơ hội, phân tán tiêu hao nhốt mấy chục vạn người ngựa của Chu Thủ Hiền trong Nam châu.
Nhóm lớn bị đánh tan, nhóm nhỏ không thể tập kết với nhóm khác, tin tức truyền đến toàn là rít gào xin cầu viện.
Chu Thủ Hiền cũng muốn đến cứu nhưng lão lấy gì đi cứu?
Phản quân từ đầu tới đuôi tiến công từng bước bóp chặt mệnh môn của Chu Thủ Hiền, thực hành chiến thuật chiến lược tiến công hoàn mỹ, hậu quả là tình hình trước mắt, tan rã tám mươi vạn đại quân của lão thành năm bè bảy mảng.
Lại có tình báo đưa đến, Chu Thủ Hiền nhìn xong lảo đảo.
Thứ sử Định châu Tiết Khiếu mặt nghiêm nghị ngồi một bên đứng dậy cầm lấy tình báo từ tay Chu Thủ Hiền.

Không tính là tình báo gì, đây là thư tướng lĩnh thân tín của Chu Thủ Hiền trong Nam châu gửi đến. Hơn năm ngàn người bị nhốt trong núi, chim thú bị giật mình bỏ chạy. Vốn có thể đói thì gặm vỏ cây, khát thì uống nước suối, nhưng bị quân địch chặn đường suối chảy làm đổi hướng, chiếm địa hình có lợi nhưng không tấn công. Bên ta cả ngày không có nước uống, sĩ khí sắp tan vỡ, nếu còn không đến cứu thì tướng lĩnh không ép được người bên dưới muốn đầu hàng, đành có lỗi với triều đình.

Tiết Khiếu hít sâu, trong một ngày lão đã xem hơn mười lá thư báo nguy giống như vậy.

Theo bên cạnh đã lâu, Tiết Khiếu đại khái hiểu tại sao Chu Thủ Hiền thua thảm như vậy.

Tiết Khiếu đặt thư lên bàn, khẽ thở dài: “Chế định chiến lược ngoan ổn chuẩn bóp chặt chỗ yếu của Chu huynh chiến thuật tiến công quỷ quyệt, tiến lùi khống chế tiết tấu chiến trường, kiềm chế tám mươi vạn đại quân của Chu huynh không có chỗ đánh ra. Phải thừa nhận kỹ xảo tấn công của phản quân cực kỳ cao siêu, một vở diễn hoa lệ khiến người mở rộng tầm mắt. Thật không ngờ Phượng Lăng Ba có tài năng quân sự như vậy.”

Chu Thủ Hiền vụt ngẩng đầu rít gào: “Không lẽ đến bây giờ Tiết huynh còn cho rằng người chỉ huy phản quân là Phượng Lăng Ba?”

Tiết Khiếu kinh ngạc hỏi: “Thì triều đình truyền tin bảo binh quyền của Thương Triêu Tông đã bị Phượng Lăng Ba khống chế, Phượng Lăng Ba là đô dốc thống điều chỉ huy người ngựa Nam châu hạ năm quận trong thời gian chiến tranh?”

Chu Thủ Hiền căm hờn nói: “Tiết huynh, triều đình đã lầm ta! Phượng Lăng Ba bàn cứ Quảng Nghĩa quận nhiều năm, ta và binh mã của hắn giao tiếp bấy lâu nay chẳng lẽ ta không rõ ràng con người của hắn, năng lực của hắn thế nào?”

Tiết Khiếu hỏi: “Thương Triêu Tông?”

Chu Thủ Hiền lắc đầu, đau khổ nói: “Chỉ huy sáu mươi vạn người tác chiến mà vẫn thoải mái tự nhiên, Tiết huynh cảm thấy người lần đầu chỉ huy người ngựa đông như vậy có thể làm được sao? Tiết huynh cảm thấy

bên kia có người nào có kinh nghiệm như thế? Phượng Lăng Ba có không? Thương Triêu Tông có không?”
Óc Tiết Khiếu lóe tia sáng, hút không khí lạnh: “Mông Sơn Minh!”
Chu Thủ Hiền giộng hai đấm xuống bàn, cúi đầu khóc nấc: “Nếu sớm biết là Mông Sơn Minh thì ta đã không bài binh bố trận như vậy, đã không thua thảm thế này! Tình báo của triều đình sai lầm, hại ta rồi!”
Tiết Khiếu lặng im, hơi cau mày không đồng ý, nhưng Chu Thủ Hiền đã ở trạng thái này có nói nhiều hơn cũng vô nghĩa.
Sáng sớm hôm sau, Chu Thủ Hiền nằm sấp trên bàn trong quân trướng giật mình tỉnh khỏi ác mộng, bị tiếng ồn ào ngoài lều đánh thức.
Chu Thủ Hiền đứng dậy nhúc nhích thân thể tê dại cứng ngắc, bước nhanh đi ra, vén vải mành lên thấy những khuôn mặt xa lạ ngoài lều, không thấy bóng dáng ba ngàn quân cận vệ của mình đi, đã đổi đám người khác.
Chu Thủ Hiền quát hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”
Không ai trả lời.
Chốc lát sau Tiết Khiếu dẫn một đám người đến, chưởng môn Chân Linh viện Kim Vô Quang, chưởng môn Phi Hoa các Tào Ngọc Nhi cũng có mặt. Hai vị chưởng môn ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn Chu Thủ Hiền.
Tiết Khiếu đứng trước mặt Chu Thủ Hiền, yên lặng nhìn nhau.
Chu Thủ Hiền như nhận ra được gì, cười thảm hỏi: “Tiết huynh, có phải triều đình đưa ý chỉ đến?”
Tiết Khiếu mím môi, chậm rãi nói: “Bệ hạ có chỉ áp giải Chu huynh đi kinh thành, việc trong tay Chu huynh giao lại Tiết mỗ làm thay.”
Chu Thủ Hiền nhìn Kim Vô Quang, Tào Ngọc Nhi, xem sắc mặt của hai người là đoán được muốn bỏ lại lão.
Chu Thủ Hiền hỏi: “Hai vị chưởng môn, có thể qua kia nói chuyện chút không?”
Hai người liếc nhau, nghiêng đầu nhìn Tiết Khiếu, thấy Tiết Khiếu không phản đối mới nhẹ gật đầu.
Ba người lần lượt vào lều.
Mành thả xuống, Chu Thủ Hiền chắp tay vái hai người: “Chu mỗ vô năng, liên lụy Chân Linh viện và Phi Hoa các.”

Tào Ngọc Nhi cười khổ nói: “Việc đã đến nước này không đường cứu vãn, đại nhân đừng tự trách, đã trôi qua. Mong đại nhân thông cảm cho nỗi khổ của chúng ta, không thể bảo vệ cho đại nhân được nữa.”
Chu Thủ Hiền rất hiểu đã đến tình trạng này thì hai phái không thể nào vì giúp lão trốn thoát giam giữ mà chống lại triều đình, dẫn lão chạy đi, họ chỉ có thể buông bỏ lão.
Chu Thủ Hiền lại chắp tay nói: “Nếu được thì hy vọng hai vị nghĩ tình quen biết nhiều năm tiện tay chăm sóc người nhà gài trẻ của Chu mỗ.”
Kim Vô Quang nói: “Bây giờ chưa đến lúc đó, đại nhân rất được niềm tin của bệ hạ, không chừng có đường cứu vãn.”

Chương 614: Tự Tuẫn (2)

Chương 614: Tự Tuẫn (2)
Chu Thủ Hiền lắc đầu thở dài: “Không sống nổi, việc này phải có người gánh tội thay, sau khi thẩm tra thì ta chỉ có con đường chết. Hai vị chờ chút!”
Chu Thủ Hiền đến bên bàn cầm bút viết thư, ký tên, sau đó trở lại trước mặt hai người: “Làm phiền hai vị đưa giùm cho Tiết đại nhân ở bên ngoài báo cho triều đình.”
Hai người mở giấy ra xem, cùng mặt biến sắc.
Tào Ngọc Nhi sốt ruột nói: “Chu đại nhân, không đến mức như vậy!”
Chu Thủ Hiền xua tay: “Bị áp giải đi kinh thành thẩm vấn thì khó tránh buộc tội, ta chết chắc còn liên lụy trong nhà. Chiến thai tự tuẫn còn được tiếng trung thành, triều đình không đến mức liên lụy người nhà của ta, nếu không sẽ khiến tướng sĩ lạnh lòng. Dù sao phải chết, hai vị chưởng môn đừng khuyên nữa, hãy bảo trọng!”
Chu Thủ Hiền vươn tay làm động tác mời.
Kim Vô Quang, Tào Ngọc Nhi không biết làm sao hơn, họ hiểu lựa chọn của Chu Thủ Hiền mới là sáng suốt.
Hai người mang thư xin tội của Chu Thủ Hiền vén mành lên, sau lưng đã vang tiếng keng bảo kiếm ra khỏi vỏ. Kim Vô Quang và Tào Ngọc Nhi ngoái đầu nhìn.
Tiết Khiếu đứng ngoài lều nương mành vén lên thấy động tác của Chu Thủ Hiền, mặt biến sắc vươn tay hét to: “Chu huynh!”
Chu Thủ Hiền mỉm cười quyết tuyệt, lưỡi kiếm xẹt qua cổ, suối máu phun ra.
.....
Nhà ở rừng sâu núi thẳm, cây cối um tùm, dãy vực thẳm đón mặt trời mọc. Dưới một gốc cây tùng già treo đu dây, Quản Phương Nghi ngồi

đung đưa, váy bay bay nhà nhã.
Ngưu Hữu Đạo khoanh chân đả tọa đón ánh mặt trời gần đó.
Công Tôn Bố bay lên núi từ xa kêu lên: “Đạo gia!”
Ngưu Hữu Đạo nghe tiếng thu công, từ từ mở hai mắt ra đứng lên.
Công Tôn Bố lại gần bẩm báo: “Chiến sự Nam châu đã gần kết thúc, nếu không có gì bất ngờ thì Nam châu chắc chắn rơi vào tay Thiên Ngọc môn.”
Ngưu Hữu Đạo hơi lắc đầu, cảm khái: “Còn tưởng sẽ đánh lâu chút không ngờ chấm dứt mau vậy, xem ra phải đẩy nhanh kế hoạch. Báo cho bên Hầu Tử hành động đi.”
Công Tôn Bố lên tiếng, nhẹ nhàng xuống núi: “Rõ!”
Quản Phương Nghi gác chân ngồi trên đu dây đung đưa mạnh thuận thế bay xuống cạnh Ngưu Hữu Đạo, hỏi: “Rốt cuộc thì ngươi muốn làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Có vài thứ không cần hỏi, có hỏi ta cũng không nói, khi nên biết bà sẽ biết. Người bên bà đừng xảy ra vấn đề là được.”
Quản Phương Nghi trừng Ngưu Hữu Đạo một cái, tức giận nói: “Yên tâm, Trần bá tự mình dẫn người đi, sẽ nghe theo tên mặt đỏ của ngươi chỉ huy!”
Kim châu, một chiếc xe ngựa, hơn mười tùy tùng ăn mặc không bắt mắt ra từ cửa thành đông.
Trong xe ngựa, Tiêu Thiên Chấn đã cao hơn nhiều, mặt hồng hào hơn, có vẻ chính chắn hẳn ra. Nhưng mặt mày Tiêu Thiên Chấn ngẫu nhiên lộ nét tối tăm, thỉnh thoảng liếc hướng Viên Cương cùng ngồi trong xe.
Viên Cương nhắm mắt dưỡng thần, mặt không biểu tình, biết Tiêu Thiên Chấn đang đánh giá mình.
Vì biết quan hệ giữa Viên Cương và Hải Như Nguyệt nên Ngưu Hữu Đạo kêu hắn ta đến bên Hải Như Nguyệt.
Kết quả đến bên này làm Viên Cương hơi bất ngờ, Tiêu Thiên Chấn nhiều lần ám chỉ muốn hai người tiếp xúc âm thầm.
Lúc trước Viên Cương không để ý tới, nhưng lần này nhận tin tức của Ngưu Hữu Đạo nên đồng ý cùng Tiêu Thiên Chấn đi săn bắn.
Đoàn người ra khỏi thành mấy chục dặm đi vào mảnh núi rừng, xe ngựa không tiện đi tiếp, người trên xe đi xuống. Tiêu Thiên Chấn, Viên Cương leo lên ngựa, cõng cung tên vào núi mênh mông.

Viên Cương cõng cung tên nhưng không định săn bắn. Tiêu Thiên Chấn kéo mấy tiếng dây cung bắn ra vài phát, chỉ bắn trúng một con thỏ. Tạm không bàn tên pháp của Tiêu Thiên Chấn thế nào, so với năm xưa kéo thân bệnh không thể Vạn Động mạnh thì bây giờ y đã khỏe hơn rất nhiều.
Chỉ bắn trúng một con thỏ nhưng Tiêu Thiên Chấn rất hào hứng, nhờ Viên Cương lột da rửa giùm, y thì nhặt củi khổ đốt lửa trên ngọn núi nhỏ.
Viên Cương cầm con thỏ đã rửa sạch trở về từ khe suối, Tiêu Thiên Chấn ra hiệu hơ lửa nướng thỏ.
Viên Cương ngồi bên đống lửa nướng thỏ, liếc mắt bốn phía, phát hiện hộ vệ đi cùng đã bị Tiêu Thiên Chấn đuổi ra xa chút canh giữ quanh núi nhỏ. Không biết tiểu tử Tiêu Thiên Chấn hẹn Viên Cương đi ra gặp mặt muốn làm gì.
Viên Cương liếc hướng Tiêu Thiên Chấn phát hiện y cũng nhìn mình, ánh mắt đầy ẩn ý.
Viên Cương hỏi: “Thứ sử có chuyện gì không?”
Tiêu Thiên Chấn nói: “Thứ sử? Viên đại ca cảm thấy ta có tư cách làm thứ sử Kim châu sao?”
Viên Cương không hiểu ý Tiêu Thiên Chấn: “Chẳng lẽ công tử không phải thứ sử Kim châu?”
Tiêu Thiên Chấn không hề e dè nói: “Ta chỉ là con rối trên danh nghĩa, người thật sự nắm quyền lớn Kim châu là mẫu thân của ta.”
Viên Cương chốt câu: “Tóm lại là nằm trong tay mẫu tử các người.”
Tiêu Thiên Chấn thản nhiên nói: “Ta đã trưởng thành, lẽ ra nên tiếp chưởng sự vật quân chính, nhưng mẫu thân không chịu giao quyền lại, có lẽ vì có người không hy vọng ta cầm quyền.”
Đề tài dần mẫn cảm, Viên Cương không ngờ Tiêu Thiên Chấn sẽ nói lời như thế với người ngoài.
Chân mày Viên Cương co giật, lật con thỏ sang mặt khác, nói: “Ai không hy vọng công tử cầm quyền?”
Mắt Tiêu Thiên Chấn lóe tia tối tăm, trong óc hiện ra các cảnh khó xem giữa trưởng lão Vạn Động Thiên Phủ Lê Vô Hỏa và Hải Như Nguyệt.

Tiêu Thiên Chấn hít sâu, dời đề tài: “Nghe nói Dong Bình quận vương đã phát động tấn công Nam châu, thế công mãnh liệt, nắm chắc bắt lấy Nam châu rồi.”
Viên Cương nhìn Tiêu Thiên Chấn, không hiểu y có ý gì.
Tiêu Thiên Chấn nói: “Nếu môn phái tu hành có sức khống chế quá mạnh với thé tục thì dù là người tọa trấn ở Nam châu hoặc Kim châu đều khó sống, nếu hai bên hợp tác sẽ rất có triển vọng. Theo ta được biết Ngưu Hữu Đạo có ảnh hưởng không nhỏ đến Thương Triêu Tông, luôn phân ưu cho Thương Triêu Tông. Mong Viên đại ca hỗ trợ gửi một câu đến Ngưu Hữu Đạo, hy vọng được gặp mặt một lần nói chuyện.”
Viên Cương đã hiểu ý của Tiêu Thiên Chấn, y bị bó tay bó chân trong Kim châu, hy vọng nhờ sức mạnh bên ngoài giành quyền.
Viên Cương đồng ý: “Được!”
Viên Cương rút Tam Hống đao từ sau lưng ra, lật đao duỗi tay gác đao lên cổ Tiêu Thiên Chấn.
Tiêu Thiên Chấn ngây người lắp bắp: “Ngươi... ngươi muốn làm gì?”
Viên Cương dùng lưỡi đao nâng cằm Tiêu Thiên Chấn lên, hai người đứng dậy.
Một hộ vệ dưới núi phát hiện, lắc người lao đến, quát to: “To gan!”
Viên Cương thuận tay ném thỏ nướng đi, kéo Tiêu Thiên Chấn lại gần, giơ tay chặt vào cổ y. Tiêu Thiên Chấn trợn trắng mắt xỉu.
Chỉ giây lát Viên Cương đã bắt cóc con tin, lưỡi đao gác ngang cổ y. Sự bình tĩnh lạnh lùng của Viên Cương làm tu sĩ xúm lại gần ném chuột sợ vỡ đồ.
Một tu sĩ quát mắng: “Thả công tử ra ngay! Dám tổn thương một cọng tóc của công tử sẽ cho ngươi chết không có chỗ chôn!”
Đám tu sĩ giật mình, vì trong núi rừng phương xa có một đám tu sĩ che mặt nhảy ra giằng co với họ.
Viên Cương lạnh lùng quát: “Tránh ra!”
Viên Cương cầm con tin, phản ứng nhanh nhẹn tùy thời cảnh giác bốn phía đánh bất ngờ, nên tu sĩ Vạn Động Thiên Phủ không dám hành động lỗ mãng. Bọn họ không có quyền quyết định sự sống chết của Tiêu Thiên Chấn, trong tình huống trên cổ y gác dao bộc họ phải nhường một con đường.

Viên Cương chạm mặt với nhóm tu sĩ bịt mặt, nhanh chóng ném Tiêu Thiên Chấn cho một người rồi cả đám bắt cóc nhanh chóng rút vào sâu trong rừng.
Tu sĩ Vận động Thiên Phủ rượt theo, trong lúc đuổi bắt có kim sí bay nhanh hướng Kim châu báo tin.
Kim ssi bay qua núi sông đến bên trên phủ thành Kim châu, bay vào phủ thứ sử.
Chốc lát sau phủ thứ sử rối ren, một đám tu sĩ lấy trưởng lão Vận động Thiên Phủ Lê Vô Hoa dẫn đầu bay nhanh ra phủ. Bọn họ bất chấ pkinh thế hãi túc nhanh chóng lên xuống nóc nhà dân, lao nhanh ra khỏi thành.
Đám người này rời đi không lâu sau một phong thư được đưa vào phủ thứ sử.
Phong thư nhanh chóng được đưa vào tay Hải Như Nguyệt vẫn xinh đẹp quyến rũ.
Vẻ mặt Hải Như Nguyệt đầy rầu lo đang điều động các đường người ngựa chuẩn bị phong tỏa những con đường hiểm yếu phối hợp cứu nhi tử, không có tâm tình xem thư.
Hải Như Nguyệt phất tay nói với quản gia Chu Thuận: “Để một bên đi.”

Chương 615: Bắt Cóc

Chương 615: Bắt Cóc
Hải Như Nguyệt rất tức giận, Viên Cương dám lợi dụng bà bắt cóc nhi tử của bà, nếu không thì người bình thường không thể đến gần nhi tử chứ đừng nói bắt cóc, giờ bị người dễ dàng công phá từ bên trong.
Vẻ mặt Chu Thuận rầu lo giơ ra chữ viết trên phong thư: “Phu nhân nên đọc đi.”
Hải Như Nguyệt nhìn kỹ, trên phong thư viết hai hàng chữ: Công tử khỏe, gửi trưởng công chúa.
Giây sau Hải Như Nguyệt chộp thư, nhanh chóng rút lá thư ở bên trong ra.
Thư viết mấy hàng chữ: Vừa gặp công tử như quen đã lâu, rất nhớ nên mời đi gặp một lúc, hôm khác sẽ đưa về bình an. Đừng làm rầm rộ, đừng để nhiều người biết, đừng tổn thương hòa khí.
Ký tên cuố ithư: Đệ tử Quỷ Y, Minh tiên sinh kính bái.
Hải Như Nguyệt xem cái tên này thì như gặp sét đánh, sắc mặt khoảnh khắc nhợt nhạt, lảo đảo lùi mấy bước, liên tưởng đến phương thuốc điều dưỡng Minh tiên sinh để lại.
Lúc trước đọc phương thuốc điều dưỡng đó làm Hải Như Nguyệt hết hồn, nàng còn nhớ rõ tình hình khi Hàn Băng của Băng Tuyết các giá đáo.
Mấy năm trôi qua, chuyện đó luôn treo trong lòng Hải Như Nguyệt nhưng mãi không thấy có việc gì, bà hy vọng mãi luôn yên ổn như vậy. Ai ngờ sợ cái gì đến cái đó, kiếm treo trên đỉnh đầu cuối cùng vẫn rơi xuống.
Hải Như Nguyệt bình ổn tâm thần, hận đến nghiến răng nghiến lợi, bà rít qua kẽ răng: “Ngưu Hữu Đạo! Đồ khốn, tồi tệ vô sỉ, tiểu nhân...”

Việc đến hiện giờ nếu Hải Như Nguyệt vẫn không biết người đứng sau lưng đệ tử Quỷ y năm xưa là ai thì thất ngốc. Năm đó Hải Như Nguyệt nghi ngờ Ngưu Hữu Đạo, bất đắc dĩ hắn chết không thừa nhận, bà không có chứng cứ, không dám làm lớn chuyện nên sống chết mặc bây.
Giờ thuộc hạ thân tín của Ngưu Hữu Đạo là Viên Cương bắt cóc nhi tử của bà, ngay sau đó đệ tử Quỷ Y gửi thư đến, nếu chuyện này không phải do Ngưu Hữu Đạo làm mớ lạ.
Biểu tình Chu Thuận nghiêm túc nói: “Phu nhân, tại sao Ngưu Hữu Đạo bắt cóc công tử?”
Quản gia không quá bất ngờ khi biết chuyện này do Ngưu Hữu Đạo làm, vì Viên Cương bắt cóc Tiêu Thiên Chấn. Nhưng Chu Thuận không biết đằng sau chuyện này còn liên quan đến nhiều việc lớn, chỉ có một mình Hải Như Nguyệt biết Xích Dương Chu Quả trị bệnh.
Hải Như Nguyệt không trả lời Chu Thuận, bà làm theo cảnh cáo trong thư đè xuống sóng gió to vốn nổi lên cao.
Trong rừng núi mênh mông, quần anh vút bay, đám người Viên Cương trốn nhanh trong rừng, tu sĩ Vận động Thiên Phủ đuổi theo gắt gao phía sau.
Tiêu Thiên Chấn rơi vào tay đối phương làm Vận động Thiên Phủ ném chuột sợ vỡ đồ không dám lỗ mãng, nhưng không có nghĩa là sẽ để mặc đối phương dễ dàng chạy mất.
Rừng núi phía trước vẫn lượn lờ sương mù mông lung.
Khi đến gần sương mù đám người Viên Cương đang chạy nhanh chóng móc ra một miếng lá nhỏ xanh biếc ngậm trong miệng, cũng nhét một mảnh lá vào miệng Tiêu Thiên Chấn hôn mê.
Loại lá này là vật ở chỗ nhóm Mông Sơn Minh giành nơi ẩn cư, người trong thôn đặt tên là Thanh Tâm. Hướng đám người Viên Cương đi là thôn trang ẩn khuất trong núi mênh mông.
Từ lúc bắt ccó Tiêu Thiên Chấn đến chạy trốn như thế nào đều đã được lên kế hoạch hết.
Đám người nhanh chóng nhảy vào dãy núi mơ hồ.
Trong nhóm tu sĩ đuổi theo có người dồn dập hét lên: “Đất có khí độc!”
Đám tu sĩ Vận động Thiên Phủ đáp xuống đất ngay, dừng bước bên ngoài sương khói mơ hồ không dám vào sâu hơn, trơ mắt nhìn đám bắt

cóc Viên Cương biến mất sâu trong sương mờ.
Tu sĩ ở trong Kim châu đều biết nơi này có tên đất khí độc, dựng dục ra chướng khí ghê gớm hơn chướng khí bình thường, giết người trong vô hình, không ai dám tự tiện xông vào. Chẳng ngờ đám bắt cóc này dám trốn vào, là vì không biết hay không sợ?
Tóm lại đám tu sĩ Vận động Thiên Phủ chỉ có thể đứng đực mặt giương mắt ngó nhau.
Bọn họ không vội rời đi, tản ra bao vây vùng ngoài chướng khí, phòng ngừa đám bắt ccó từ vị trí khác chạy ra.
Chưa đến nửa canh giờ Lê Vô Hoa dẫn theo mấy chục người nhanh chóng đến tiếp viện.
Lê Vô Hoa thấy vậy quát hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Công tử đâu?”
Có người bẩm báo: “Sư thúc, công tử bị bắt vào đất khí độc rồi...”
Lê Vô Hoa biết tình huống cụ thể, đi tới đi lui xem xét vùng ngoài đất khí độc mãi không thấy dấu hiệu kẻ bắt cóc trở ra, đành oán hận dẫn người rời đi.
Trong rừng sâu cách chỗ này không quá xa, đệ tử ba phái nhóm Ô Thiếu Hoan vẫn đang lặng lẽ ẩn giấu dù không ai biết mình đến đây để làm gì.
Thật ra là Ngưu Hữu Đạo sợ bên Viên Cương không suôn sẻ, lỡ sự việc không thuận lợi phải đánh giết, vì ổn thỏa cần chuẩn bị chút người giúp đỡ.
Trước mắt mọi chuyện khá thuận lợi, Viên Cương không phát ra tin tức cần bọn họ tiếp viện ngay, không cần đánh giết.
Viên Cương làm vụ này cũng không ngờ suôn sẻ như thế, cứ tưởng phải mất công rất nhiều mới đưa người ra khỏi phủ thứ sử được, ai biết chẳng mất công sức gì Tiêu Thiên Chấn tự sáng tạo cơ hội nhảy vào tay Viên Cương.
Đoàn người Vận động Thiên Phủ quay về phủ thành Kim châu, dọc đường không thấy có gì khác lạ khiến Lê Vô Hoa thấy kỳ kỳ, đi thẳng đến phủ thứ sử.
Lê Vô Hoa trở về, vừa thấy mặt Hải Như Nguyệt đi loanh quanh trong nhà vội lại gần hỏi dồn: “Trưởng lão, có cứu Thiên Chấn về được không?”

Dù Hải Như Nguyệt biết bên Ngưu Hữu Đạo dám bắt cóc tất nhiên đã chuẩn bị hết, nhưng vẫn ôm hy vọng Lê Vô Hoa tự mình đi thì sẽ có thu hoạch gì.
Chu Thuận mặt đầy mong đợi nhìn Lê Vô Hoa, lão đã qua ba đời nhà Tiêu gia, ủy thác dòng độc đinh duy nhất trong dòng họ cho lão, nên lão lo lắng Tiêu Thiên Chấn không thua gì Hải Như Nguyệt.
Lê Vô Hoa nói: “Không, khi ta chạy đến nơi thì đối phương đã kèm công tử trốn vào đất khí độc.”
Hải Như Nguyệt hét chói tai: “Đất khí độc!?”
Biết nhi tử vào nơi giết người trong vô hình đó làm da đầu Hải Như Nguyệt tê dại, căng thẳng hỏi: “Thiên Chấn chịu nổi không? Có bị gì không?”
Lê Vô Hoa nói: “Đối phương bắt cóc công tử tất nhiên có mưu đồ gì, trước khi chưa đạt tới mục đích sẽ không làm gì, chắc không sao đâu. Ngược lại bên phu nhân chẳng phải nên tiệu tập người đặt chướng ngại ở các nơi sao? Tại sao trên đường về không thấy điều động ai?”
Lê Vô Hoa vừa nói vừa đi lên ghế trên từ từ xoay người ngồi xuống, nhìn chằm chằm nét mặt Hải Như Nguyệt.
Hải Như Nguyệt cố gắng bình tĩnh không để lộ ra sơ hở gì: “Như trưởng lão đã nói, ta cũng cho rằng đối phương bắt cóc Thiên Chấn tất nhiên có mưu đồ gì, tạm thời chắc sẽ không hại Thiên Chấn. Ta sợ ép quá khiến đối phương chó cùng rứt giậu tổn thương Thiên Chấn.”
Giải thích hơi gượng ép, mí mắt Chu Thuận rũ xuống. Chu Thuận biết rõ nhất biến đổi của Hải Như Nguyệt, sau khi nhận phong thư kia bà liền ngừng hành động, chắc chắn có liên quan đến phong thư đó.
Lê Vô Hoa lạnh lùng nhìn Hải Như Nguyệt, phất tay với Chu Thuận: “Ngươi lui xuống trước.”
Chu Thuận liếc Hải Như Nguyệt một cái, thấy nàng nhẹ gật đầu thế là nghe lời cung kính lui xuống.
Lê Vô Hoa đứng dậy chậm rãi đến gần Hải Như Nguyệt, áp sát quá làm bà bản năng lùi một bước.
Lê Vô Hoa siết cằm non mịn của Hải Như Nguyệt: “Phu nhân có chuyện giấu ta.”

Hai tay Hải Như Nguyệt bấu tay Lê Vô Hoa, quyến luyến ngọt ngào nói: “Ta làm sao giấu chàng cái gì được?”
Lê Vô Hoa hất hai tay Hải Như Nguyệt ra, xòe tay đòi: “Bớt giở trò đó đi, thư đâu?”
Tim Hải Như Nguyệt rớt cái bịch hỏi lại: “Thư gì?”
Mặt Lê Vô Hoa dữ tợn nạt: “Bớt giả ngu với ta đi! Ta vừa đi ra liền có người đưa thư đến cho nàng, mau lấy ra!”
Lê Vô Hoa vừa trở về đã được đệ tử Vận động Thiên Phủ canh giữ trong phủ báo cho hay về phong thư.
Hải Như Nguyệt tim đập chân run bị buộc lùi từng bước, Lê Vô Hoa bỗng vươn tay bóp cổ bà. “Làm chuyện lén lút sau lưng Vận động Thiên Phủ, có phải nàng đã chán sống?”
Lê Vô Hoa nhấc tay lên, Hải Như Nguyệt đá đạp hai chân cách ly mặt đất, hai tay đập bàn tay bóp cổ mình, mắt trợn to mặt đỏ rần.
Hải Như Nguyệt hấp hối treo trên tay Lê Vô Hoa khó khăn gật đầu tỏ vẻ đồng ý đưa thư.

Chương 616: Hắn Muốn Làm Gì?

Chương 616: Hắn Muốn Làm Gì?
Lê Vô Hoa nhẹ buông tay, Hải Như Nguyệt rớt xuống, hai chân chạm đất ngồi bệch xuống. Hải Như Nguyệt ôm cổ liên tục ho khan, một lúc lâu sau mới hít thở đều đều, sợ hãi ngước nhìn Lê Vô Hoa.
Lê Vô Hoa phất vạt áo trường bào ngồi xổm trước mặt Hải Như Nguyệt, gặn hỏi: “Thư đâu?”
Hải Như Nguyệt lắc đầu nói: “Đọc thư xong đã đốt.”
Lê Vô Hoa tức giận siết cằm Hải Như Nguyệt.
Hải Như Nguyệt ú ớ vội phân bua: “Thật sự đốt, xem xong đốt ngay!”
Lê Vô Hoa hỏi: “Thư của ai?”
Hải Như Nguyệt ấp úng nói: “Ngưu Hữu Đạo.”
Lê Vô Hoa thả cằm Hải Như Nguyệt ra, nghi hoặc hỏi: “Ngưu Hữu Đạo?”
Hải Như Nguyệt bị Lê Vô Hoa bóp đau đến rướm lệ, giờ phút này óc bà lóe tia sáng, dường như đã hiểu tại sao Ngưu Hữu Đạo bắt cóc nhi tử. Nếu Ngưu Hữu Đạo không bắt cóc thì hai mẫu tử đừng mơ sống, Ngưu Hữu Đạo ngang nhiên bắt người tỏ rõ không định giấu diếm Vận động Thiên Phủ nữa.
Hải Như Nguyệt đã hiểu khúc chiết trong đó, vội nói: “Là Ngưu Hữu Đạo gửi thư đến, chính là hắn bắt cóc Thiên Chấn!”
Lê Vô Hoa kinh ngạc hỏi: “Tên đó bắt cóc nhi tử của nàng làm gì?”
Hải Như Nguyệt nói: “Hắn muốn uy hiếp ta làm chuyện gì.”
Lê Vô Hoa cười khẩy nói: “Buồn cười, hắn muốn uy hiếp liền uy hiếp sao? Tưởng lấy Tiêu Thiên Chấn làm con tin là muốn làm gì cũng được?”
Hải Như Nguyệt hiểu ý của Lê Vô Hoa, một khi uy hiếp đến ích lợi của Vận động Thiên Phủ thì rất có thể Tiêu Thiên Chấn sẽ bị hy sinh.

Hải Như Nguyệt ấp úng cuối cùng cắn môi khai thật: “Lúc trước đệ tử Quỷ Y Minh tiên sinh trị bệnh cho Thiên Chấn là do Ngưu Hữu Đạo phái đến, hắn cố ý giấu diếm.”
Lê Vô Hoa ngạc nhiên, bần thần hỏi: “Trị bệnh là chuyện tốt, chúng ta ghi nhớ nhân tình của hắn, cớ gì che giấu?”
Hải Như Nguyệt kể ra ngọn nguồn: “Ban đầu ta cũng không biết, sau này mới biết không phải đệ tử Quỷ y gì. Thuốc trị bệnh cho Thiên Chấn chắc là Xích Dương Chu Quả trộm từ Băng Tuyết các.”
Con ngươi Lê Vô Hoa nở to, giờ mới nhận ra đã chọc phải rắc rối lớn. Dám trộm đồ của Tuyết bà bà? Vận động Thiên Phủ chỉ là con kiến trong mắt Tuyết bà bà, nói một câu là hoàn toàn xóa sổ Vận động Thiên Phủ khỏi giới tu hành.
Lê Vô Hoa chợt đứng dậy bước đi, ý nghĩ đầu tiên là giết Tiêu Thiên Chấn diệt khẩu, miễn y biến mất trên cõi đời thì chết không đối chứng.
Lê Vô Hoa đi tới cửa chợt ngừng lại, chợt hiểu không thể diệt khẩu, người ta đã đề phòng Vận động Thiên Phủ từ trước cướp mất đối tượng diệt khẩu rồi.
Hải Như Nguyệt vừa bò dậy Lê Vô Hoa lắc người lại gần tát một cái rõ to.
Hải Như Nguyệt té xuống đất miệng mũi chảy máu, đầu lắc lư, bị đánh ngây người.
Lê Vô Hoa tiến lên một bước túm ngực áo Hải Như Nguyệt còn đang ngu ngơ kéo dậy, lạnh lùng nói: “Tiện nhân! Tại sao hôm nay mới nói ra? Sao không nói sớm hơn? Nói, tại sao không nói sớm hả!?”
Hải Như Nguyệt tỉnh hồn lại, khóe môi chảy máu cười thảm. Nói sớm? Lúc trước bà có thể nói sao? Nếu nói ra e rằng Vận động Thiên Phủ đã diệt khẩu hai mẫu tử ngay.
Lê Vô Hoa xô đẩy Hải Như Nguyệt, gầm rống: “Sao ngươi không nói gì!?”
Lê Vô Hoa tọa trấn chỗ này, để xảy ra chuyện như vậy làm sao ăn nói với sư môn của mình? Bây giờ không đơn giản là nói hay không, sơ sẩy một cái sẽ bị diệt môn.
Hải Như Nguyệt sầu thảm nói: “Hắn không dám tùy ý lộ ra, nếu không đã chẳng chờ đến hôm nay, hắn cũng khó sống yên.”

Lê Vô Hoa lạnh lùng nói: “Hắn làm như vậy chắc muốn cái gì. Ngưu Hữu Đạo định làm gì? Muốn gì? Trong thư có viết gì cho nàng không?
Hải Như Nguyệt lắc đầu nói: “Không nói gì, trong thư chỉ ghi là đừng làm lớn chuyện.”
Lê Vô Hoa tức giận quát: “Nàng còn dám giấu ta? Nếu hắn không có yêu cầu gì thì cần chi làm loại việc này!?”
Hải Như Nguyệt thê lương phân bua: “Trong thư của hắn thật sự không nói gì!”
Lúc trước Hải Như Nguyệt không rõ ý đồ của Ngưu Hữu Đạo nên hủy thư, không đưa cho đối phương xem xét chứng minh, giờ thấy Lê Vô Hoa nổi giận động sát khí thì bà đột nhiên nhào qua giang hai tay ôm chặt ông, hôn tới tấp vào mặt, bi thương nói: “Vô Hoa, chàng đã nói chàng là trời của ta, miễn có chàng ở thì ta sẽ không gặp chuyện gì...”
Hoàng cung Tề quốc, quần thần đã chầu triều sớm giải tán ra cửa cung. Anh Vương Hạo Chân lên một chiếc xe ngựa rời đi.
Hạo Chân về phủ Anh Vương, xuống xe ngựa vào nhà, chợt nghe tiếng ngọc va chạm quen thuộc.
Vương phi Thiệu Liễu Nhi mặc áo hoa gấm, trang điểm quý khí đoan trang nghênh đón, mặt mày đẹp như tranh cười yêu kiều nửa khom người hành lễ: “Vương gia đã về.”
Hạo Chân mỉm cười nâng cánh tay Thiệu Liễu Nhi, hai người cùng vào phủ.
Từ sau khi Thiệu Liễu Nhi gả vào phủ Anh Vương, mỗi lần Hạo Chân chầu triều sớm thì mặc kệ sắc trời sớm cỡ nào nàng sẽ tự mình đưa trượng phu tới cửa. Không cần biết Hạo Chân về trễ bao lâu Thiệu Liễu Nhi sẽ ở cửa nghênh tiếp.
Thiệu Liễu Nhi cùng Hạo Chân về thư phòng, tự tay cởi áo khoác cho trượng phu, nàng không hỏi han gì mà khom người rời đi.
Hạo Chân bước tới cửa phòng nhìn bóng dáng yểu điệu đi xa, hơi híp mắt lại.
Tổng quản thái giám Cửu, Đại Khâu môn Xa Bất Trì, Huyền Binh tông Tạ long Phi, Thiên Hỏa giáo Cao Tiệm Hậu cùng nhau đến bên cạnh Hạo Chân. Bốn người nhìn phản ứng của Hạo Chân, cùng nhìn theo tầm mắt thấy vương phi rời đi.

Hạo Chân bỗng hỏi: “Vương phi đối xử thế nào với hai vị vương tử?”
Mộc Cửu hơi khom người nói: “Xem trước mắt thì như ruột thịt của mình, dốc lòng chăm sóc, ngược lại hai vị tiểu vương gia không muốn nhận vương phi làm vương phi chịu nhiều uất ức.
Hạo Chân không nói gì, xoay người vào thư phòng.
Mấy người theo đuôi đi vào.
Đợi Hạo Chân ngồi xuống sau bàn Cao Tiệm Hậu hỏi: “Hôm nay trên triều đình có chuyện gì không?”
Hạo Chân nói: “Cũng không có gì, từ đầu tới đuôi cơ hồ thảo luận về Nam châu của Yến quốc.
Mấy người nhìn nhau.
Tạ Long Phi kinh ngạc hỏi: “Thương Triêu Tông bắt lấy Nam châu đã là kết cục, việc này có gì cần thảo luận?”
Hạo Chân nói: “Ra chút biên cố, điệp báo bên Nam châu truyền tin về nói Thiên Ngọc môn đang cách ly chia nhỏ người dưới tay Thương Triêu Tông. Xem các loại dấu hiệu có lẽ Thiên Ngọc môn đã khống chế Thương Triêu Tông, tám chín phần mười sẽ cướp binh quyền của Thương Triêu Tông, có lẽ nâng đỡ Phượng Lăng Ba.”
Mấy người lặng im.
Xa Bất Trì ngẫm nghĩ, từ tốn nói: “Thiên Ngọc môn làm như vậy không khó hiểu, thực lực của họ có hạn, để Thương Triêu Tông đầy dã tâm tọa trấn Nam châu thì không phù hợp tình cảnh, ích lợi của họ, lo dẫn đến tai họa ngầm.”
Hạo Chân gật đầu nói: “Kết quả phân tích trên triều đình cũng nói như vậy.”
Sau đó Hạo Chân bật cười lắc đầu nói: “Nếu Ngưu Hữu Đạo kiên quyết đứng bên Thương Triêu Tông thì Thiên Ngọc môn chưa chắc được như ý.”
Mấy người nhìn nhau, không tìm được đáp án từ đối phương.
Xa Bất Trí nghi hoặc hỏi: “Thiên Ngọc môn dám nuốt Nam châu tất nhiên được ba phái Tiêu Dao cung ủng hộ. Không nói cái khác, một mình Ngưu Hữu Đạo có thể đối kháng nguyên Thiên Ngọc môn sao? Bản thân Ngưu Hữu Đạo còn phải xem sắc mặt của Thiên Ngọc môn,

dựa vào Thiên Ngọc môn mới đứng vững được, không thì đã sớm bị người giết.”
Hạo Chân lắc đầu nói: “Các ngươi quá coi thường hắn, người này mưu tính sâu xa, sớm để lại hậu chiêu. Thiên Ngọc môn muốn đụng vào hắn không dễ vậy, trong tay hắn cầm thứ có thể kiềm chế Thiên Ngọc môn, chẳng qua hắn giỏi nhẫn nhịn không để người khác biệt.”
Mấy người kinh ngạc.
Cao Tiệm Hậu hỏi dồn: “Trên tay hắn có cái gì kiềm chế Thiên Ngọc môn được? Nếu không để người ngoài biết thì tại sao vương gia biết?”
Hạo Chân phất tay nói: “Không phải không cho các ngươi biết mà là không thể nói ra, có vài thứ biết chưa chắc là chuyện tốt.”
Đại doanh trú địa của Kiêu Kỵ quân tại kinh thành. Sau khi tan triều Hô Diên Vô Hận không về nhà mà đến thẳng quân doanh.
Tra Hổ đi theo bên Hô Diên Vô Hận vào lều trung quân.
Hai tướng lĩnh ở trong lều đang đứng chỉ trò trước tấm bản đồ, hình như bàn bạc chuyện gì. Hai người nghe bên ngoài hô lên ‘thượng tướng quân đến’ thì ngoái nhìn lại.
Hai tướng lĩnh nhanh chóng đứng thành hàng ôm quyền nói: “Tướng quân!”

Chương 617: Quận Chúa, Ta Đã Già

Chương 617: Quận Chúa, Ta Đã Già
Hô Diên Vô Hận khẽ ừ, đến trước bản đồ, mắt nhìn bản đồ Nam châu Yến quốc cố ý treo ở đây. Trên bản đồ đánh dấu đầy tình hình diễn biến quân địch ta.
Hô Diên Vô Hận hỏi: “Đã đánh dấu xong chưa?”
Một tướng lĩnh nói: “Theo tình báo sưu tập từ Nam châu đã biểu thị tình hình chiến đấu từ đầu tới đuôi rồi, dù có khác biệt cũng chỉ khác đôi chút.”
Lúc trước Hô Diên Vô Hận đã dặn phải làm chuyện này.
Đối với người khác có lẽ trận chiến Nam châu Yến quốc chỉ là một trận thắng thua, một cuộc tranh giành ích lợi, nhưng trong mắt tướng lĩnh dẫn quân tác chiến thì khác. Sáu mươi vạn người đấu với tám mươi vạn người ngựa, người sau có hậu cần sung túc cung cấp vậy mà tan vỡ toàn tuyến chỉ trong vài ngày ngắn ngủi.
Chiến cuộc chấm dứt quá nhanh, Hô Diên Vô Hận tin không chỉ có bản thân giật mình, tướng lĩnh các nước đều hết hồn. Miễn có điều kiện thì ai đều chú ý chặt chẽ trận chiến này, tìm đủ cách thu thập tình huống trận chiến để lần mò rõ diễn biến thật trong đó.
Hô Diên Vô Hận nhìn lướt qua bản đồ, hỏi: “Các ngươi thấy trận chiến này thế nào?”
Một vị tướng đáp: “Chưa từng thấy bao giờ, chưa gặp trận chiến mẫu nào giống vậy. Mục đích không phải tiêu diệt quân địch, giảm bớt hao tổn dân sinh cho Nam châu rất nhiều, chỉ một điểm này đã là công đức lớn. Đây là trận chiến kiềm chế cực kỳ cao siêu, dùng cách kiềm chế tan rã quân địch, chỉ dùng một trăm bốn mươi vạn người bám giữ, phức tạp mà không loạn. Nếu không có tài chỉ huy dày dạn thì tùy thời làm chệch

đường, trận chiến này rất kinh điên, có thể làm điển phạm học tập. Chúng ta kết luận rằng không phải Phượng Lăng Ba làm."
Hô Diên Vô Hận quét tới quét lui bản đồ, chậm rãi nói: "Chắc do Mông Sơn Minh làm."
Hai tiếng liếc nhau, bọn họ tính toán tình hình chiến đấu thật lâu mới ra kết luận, không ngờ bị thượng tướng quân một câu nói toạc ra.
Hô Diên Vô Hận lấy tình báo đã chỉnh sửa từ tay tướng lĩnh, giơ tay ra hiệu, chờ hai tướng ra khỏi lều mới đi tới đi lui trước bản đồ, lật xem tất cả tình hình chiến đấu, thỉnh thoảng ngước đầu nhìn dấu hiệu binh lực tiến lên trên bản đồ.
Tra Hổ yên lặng đứng bên cạnh cũng xem bản đồ, nhưng vì không giỏi về mặt này, trạng thái địch ta trên bản đồ quá phức tạp nhìn nhức cả đầu, thế là quay sang nhìn chỗ khác.
Hô Diên Vô Hận xem xong tình báo trên tay thì đứng yên trước bản đồ nhìn thật lâu, suốt hai canh giờ.
Bên ngoài có người tiến vào hỏi có muốn dùng cơm không. Tra Hổ phất tay đuổi đi.
Hô Diên Vô Hận khẽ thở dài: "Haiz."
Tra Hổ lại gần hỏi: "Sao vậy?"
Hô Diên Vô Hận chỉ bản đồ, vô cùng cảm khái nói: "Một bên khai chiến, bộ đội gồm sáu mươi vạn người ngựa vứt hết đồ quân nhu không chút giữ lại tiến lên, sơ sẩy một chút là toàn quân sẽ bị diệt, Mông Sơn Minh thật dám chơi. Một bộ tinh nhuệ theo dõi chặt chẽ chủ soái quân địch, điều động trạng thái nguyên quân địch, các bộ khác thì đánh đường vòng, từ toàn cục bám giữ đa số người của quân địch, phối hợp bộ kia đánh bất ngờ người ngựa tinh nhuệ, dắt mũi tám mươi vạn quân địch, cứng rắn bẻ vụn. Mông Sơn Minh thật là cao thủ, lợi hại, nếu gặp trên chiến trường sẽ là kình địch của ta. Tiếc rằng người này không sống lâu."
Tra Hổ kinh ngạc hỏi: "Sao tướng quân nói vậy? Dù Mông Sơn Minh bị thương bệnh trí mạng nhưng chỉ cần không đến bước đường hết thuốc chữa, có nhiều tu sĩ ở bên cạnh không đến mức không thể chữa lành đi?"
Hô Diên Vô Hận nói: "Triều sớm hôm nay nghị luận thế cục Nam châu Yến quốc, theo tình báo triều đình lấy được thì người ngựa của Thương

Triêu Tông đã bị cắt nhỏ, điều động rải rác khó tụ tập. Xem trạng thái này là muốn cướp binh quyền của Thương Triêu Tông để nâng đỡ Phượng Lăng Ba, rất có thể Thương Triêu Tông đã bị Thiên Ngọc môn khống chế. Mông Sơn Minh là thân tín hai đời của phụ tử Thương gia."
Tra Hổ hỏi: "Ý tướng quân là Thiên Ngọc môn muốn giết Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh?"
Hô Diên Vô Hận nói: "Nếu Mông Sơn Minh không chỉ huy trận chiến này thì còn đường sống, chết người ở chỗ hắn đánh trận này quá tốt, Thiên Ngọc môn không dung chứa hắn được.
Tra Hổ kinh ngạc hỏi: "Không lẽ đánh thắng là sai?"
Hô Diên Vô Hận buồn phiền nói: "Lòng người xấu xa có thể nuốt mãnh hổ. Từ xưa đến nay bao nhiêu tráng sĩ đánh trận cả đời vì nước vì nhà, không chết ở sa trường nhưng ngã dưới tay lòng người ti tiện, nhiều không đếm xuể! Những người trên triều đình phân tích đúng, thực lực của Thiên Ngọc môn có hạn, tiếp theo bước vào thời kỳ thủ thành, Thương Triêu Tông không phù hợp ích lợi của họ nên mới xảy ra tình huống giải trừ binh quyền của y. Thử hỏi đã như vậy thì sao họ có thể bỏ qua không cắt đứt cánh chim đắc tội của Thương Triêu Tông? "Nếu Thương Triêu Tông ngoan ngoãn cúi đầu, dù gì là nữ tế của Phượng Lăng Ba, nữ tế ngoại tôn của Bành Hựu Tại, họ suy xét ảnh hưởng còn giữ mạng lại cho y, nhưng Mông Sơn Minh chết chắc. Nếu giết Thương Triêu Tông thì Mông Sơn Minh cũng phải chết, họ sẽ không cho Mông Sơn Minh có cơ hội đầu vào người khác trở về báo thù. Lần này Mông Sơn Minh chạy trời không khỏi nắng!"
Tra Hổ nghe hiểu, tặc lưỡi lắc đầu.
Hô Diên Vô Hận chắp tay sau lưng nói: "Người làm tướng phải biết thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Cái gì gọi là thiên thời? "
Hô Diên Vô Hận giơ ngón tay chỉ lên trên: "Một tướng lĩnh chỉ biết đánh nhau mà không rõ thiên thời thì đánh trận giỏi đến đâu cũng vô ích. có thể tạo thành đả kích trí mạng thường không phải đối diện quân địch mà là những người bên trên, bề trên không chứa ngươi được thì ngươi đánh giỏi đến đâu cũng thua. Tướng lĩnh có thể đứng trong triều đình không phải vũ phu đơn thuần. Mông Sơn Minh đi theo Thương Kiến Bá liều mạng chiến đấu để rồi rơi vào kết cục tàn tật tối tăm thoái ẩn. Giờ đi

theo nhi tử của Thương Kiến Bá là Thương Triêu Tông càng hung hiểm hơn, đây không phải không nhìn rõ thiên thời thì là gì?”
Tra Hổ nghe vậy nhìn Hô Diên Vô Hận chằm chằm, phát hiện từ mặt nào đó thì câu này cũng đang nói vị này không đơn giản thuần túy này. Chẳng phải Hô Diên Vô Hận cũng là tướng lĩnh đứng vững trong triều đình sao?
Hô Diên Vô Hận đi tới đi lui hai bước, ngoái đầu nhìn bản đồ, lại lắc đầu cảm khái: “Tiếc quá là tiếc.”
Trong một phủ anh thành quách mới chiếm, Phượng Lăng Ba làm xong công vụ đi vào hậu viện.
Bành Ngọc Lan đang cười nói với mấy quý phụ nhân ở cửa hậu viên xoay người nghênh hướng Phượng Lăng Ba, hỏi: “Hết bận rồi?”
Phượng Lăng Ba khẽ ừ, hỏi: “Phụ thân đâu?”
Bành Ngọc Lan trả lời: “Phụ thân đang chờ chàng.”
Bành Ngọc Lan nhỏ giọng nhắc nhở: “Việc lớn đã định, ngày mai phụ thân sẽ mang theo mọi người về trước, đi phủ thành Nam châu. Ngưu Hữu Đạo chạy mất, ích lợi rượu của Thiên Ngọc môn gặp mất mát lớn, không thể thiếu cung phụng cho ba đại phái nên cần vắt chút ít từ những phú hộ phủ thành Nam châu để thỏa mãn cống lên trong năm nay.”
Phượng Lăng Ba nhẹ gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó bước nhanh vào sâu trong trạch.
Bành Hựu Tại đang bàn việc dưới gốc cây to thấy Phượng Lăng Ba đi tới thì phất tay ra hiệu nhóm người lùi ra.
Phượng Lăng Ba lại gần hành lễ.
Bành Hựu Tại hỏi: “Những việc về sau không có vấn đề gì đi?”
Phượng Lăng Ba cười nói: “Phụ thân yên tâm, tất cả đều thuận lợi!”
Bành Hựu Tại gật đầu, bình tĩnh hỏi: “Bên Mông Sơn Minh thì sao?”
Phượng Lăng Ba nhỏ giọng nói: “Mới rồi đã phái người đi chỗ Mông Sơn Minh truyền lời, lây cớ là hắn thiện chiến, có một số việc kết thúc cần hắn phối hợp nên ở lại lâu chút. Nhóm Thương Triêu Tông thì ngày mai theo phụ thân trở về, tách họ ra.”
Bành Hựu Tại lạnh lùng liếc qua: “Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, không được để lộ điểm yếu gì, nếu không thì ngươi biết hậu quả.”

Đương nhiên Phượng Lăng Ba biết hậu quả, bị Thương Triêu Tông biết chuyện gây lớn ra thì sẽ phải khử luôn y, khó mà ăn nói cho nữ nhi. Hơn nữa có một số việc xấu xa, Thiên Ngọc môn tuyệt đối không muốn bị bên ngoài biết mình qua sông đoạn cầu giết công thần, đặc biệt là nhân vật có sức ảnh hưởng nhất định trong quân đội Yến quốc như Mông Sơn Minh, đồn ra ngoài để lại tiếng xấu, ảnh hưởng rất lớn, dễ làm tướng sĩ trên dưới Nam châu lạnh lòng. Họ sẽ nhìn Thiên Ngọc môn thế nào? Không có lợi cho lòng người.

Chương 618: Thắng Thua Chưa Định (1)

Chương 618: Thắng Thua Chưa Định (1)
Phượng Lăng Ba khẽ nói: “Sẽ không để lại điểm yếu, còn chưa thanh tiễu hết dư nghiệt Chu Thủ Hiền, không ai biết lúc này chúng tốn ở đâu, giữa đường nhảy ra đánh lén là bình thường.”
Trong một trạch viện cách phủ anh không xa, viện nhỏ yên tĩnh, trên cây ngẫu nhiên có mấy tiếng chim hót.
Trong sân, Mông Sơn Minh ngồi yên trên xe lăn. Phượng Lăng Ba phái một tướng lĩnh đến cung kính chào, hai tay dâng lên một văn thư có in dấu ấn sau đó từ biệt.
Mông Sơn Minh mở văn thư ra xem.
La Ăn đứng đằng sau đẩy xe lăn lẩm bẩm: “Phượng Lăng Ba còn biết tự hiểu lấy, biết cần Mông soái hỗ trợ chỉ điểm.”
Tướng lĩnh mới ra khỏi cửa viện gặp Thương Thục Thanh đi vào, khách khí chắp tay: “Quận chúa!”
Mông Sơn Minh âm thầm nhét văn thư vào ống tay áo.
Thương Thục Thanh đến gần chào, lấy làm lạ hỏi: “Mông bá bá, người của Phượng Lăng Ba đến đây làm chi?
La An há mồm nhưng bị Mông Sơn Minh chặn họng trước: “Không có gì, đến hỏi thăm thôi, làm bộ dáng cho người xem.”
La An không nói nên lời, không hiểu vì sao Mông Sơn Minh không nói thật. Mông Sơn Minh đã nói như thế thì La An không tiện nói gì khác.
Thương Thục Thanh thay La An đẩy xe lăn vòng quanh sân.
Trời cao mây trắng, Mông Sơn Minh ngắm trời một lúc rồi hỏi: “Bên Đạo gia vẫn không có tin tức sao?”
Thương Thục Thanh lắc đầu nói: “Chưa có.”
Mông Sơn Minh im lặng một lúc, buồn bã cảm thán: “Quận chúa, ta già rồi, thật sự rất muốn nhìn thấy ngày quận chúa gả cho người.”

Tình huống của Thương Thục Thanh mỗi khi bị người nhắc đến gả cho người là lại thấy lúng túng, nhưng Mông Sơn Minh thì khác, nàng biết ông thật sự quan tâm mình chứ không như người khác chuyện chẳng liên quan bản thân lại cứ thích hỏi han ra vẻ lo lắng.
Ở trong mắt Thương Thục Thanh thì Mông Sơn Minh là trưởng bối hay giục thành hôn, nhưng gần đây ông nhắc đi nhắc lại nhiều lần làm nàng phải nghiêm túc trả lời: “Nữ nhi trên thế gian này có mấy người tự quyết định hôn sự của mình? Mông bá bá hãy để ta làm người tự quyết định cuộc đời mình đi!”
Mông Sơn Minh thở dài, không nói gì thêm: “Nha đầu.”
Bắc Châu, phủ thứ sử. Giữa đình đài lầu các, một đám quan viên địa phương và đám học tử trẻ tuổi phân biệt rõ ràng, bọn họ vây quanh Thiệu Bình Ba giao lưu.
Đám quan viên địa phương đều là người có chiến tích kinh doanh địa phương trong một năm qua. Mỗi năm Thiệu Bình Ba sẽ bỏ thời gian ra tự mình tiếp kiến những quan viên này, không phải tiếp kiến bình thường mà y tự mình phát thiệp mời đến.
Giai đoạn ca ngợi thì miễn nói nhiều, với những người này dù Thiệu Bình Ba có thiếu tiền đến đâu cũng không tiếc thưởng mạnh, tốn nhiều công sứ giải quyết khó khăn cuộc sống cho các quan viên.
Còn đám học trẻ trẻ đến từ học phủ Lăng Ba, là Thiệu Bình Ba tự tay xây dựng học phủ, hàng năm tốn công sức chọn lựa một số thiếu niên thích hợp nhập học. Lão sư trong phủ cũng được Thiệu Bình Ba đặc biệt chọn lựa mời từ bốn phương về.
Năm xưa Đại Thiền sơn cảm thấy Thiệu Bình Ba tiêu tiền phung phí, Thiệu Đăng Vân cũng không hiểu y. Thế cục thay đổi nhiều còn rảnh làm chuyện này? Hơn nữa việc học của học tử đã có quan viên lo, ngươi tự xây học phủ tách riêng ra coi sao được? Còn lấy đi một số tướng lĩnh của lão làm lão sư.
Thiệu Bình Ba nói với phụ thân chúng sinh khốn khổ trong loạn thế đã lâu, chết lặng, loạn thế cần nhóm người mới, một nhóm người có suy nghĩ mới và có năng lực. Tương lai của Bắc châu, của Thiệu gia, thậm chí là toàn thiên hạ, tất cả hy vọng nằm trên những người này, mà họ là học sinh của y!

Mới qua bảy, tám năm, sau vài năm bồi dưỡng nhóm học tử đầu tiên vào học đã đi ra. Một số người giỏi quân sự được Thiệu Bình Ba đề cử vào quân đội, còn lại nhóm thanh niên tinh thần phấn chấn trước mắt đây.
Thiệu Bình Ba trò chuyện vui vẻ với đám quan viên một lúc rồi chỉ vào họ, trịnh trọng khuyên đám học sinh bên cạnh mình: “Không như các ngươi học trong sách, cũng không như lão sư học phủ đã dạy các ngươi, những người này mới thật sự là thực hành thực tế, cũng là lão sư tốt nhất cho các ngươi. Sau khi các ngươi đến địa phương sẽ phát hiện thao tác thực tế có nhiều vấn đề khác với trong tưởng tượng của các ngươi, tưởng tượng và tự đối mặt rồi giải quyết vấn đề có khác biệt rất lớn.”
“Trong quá trình sẽ gặp nhiều khó khăn, khó khăn đến mức các ngươi chưa từng tưởng tượng, chưa bao giờ gặp trong học phủ, nhưng ta hy vọng các ngươi sẽ vượt qua được. Học cách quan sát ngọn nguồn khó khăn, học cách giải quyết và vượt qua nó, khi đối diện khó khăn và vấn đề thì mãi mãi giữ lòng tin, can đảm gỡ bỏ rắc rối. Phải vượt chông gai mới không phụ hai chữ Lăng Ba.”
Một đám người trẻ tuổi tin tưởng tràn trề lớn tiếng nói: “Rõ!”
Thiệu Bình Ba vừa cười vừa thận trọng nhắc nhở: “Nói rõ ngoài miệng là vô dụng, ta muốn xem có bao nhiêu người có thể lấy ra thành tích đến gặp ta!”
Thiệu Bình Ba quay sang vươn tay với đám quan viên: “Mời các vị cùng ta đi dùng cơm.”
Đám quan viên khách sáo đi theo.
Mỗi năm đến lúc này Thiệu Bình Ba sẽ tự mình mở tiệc mời đám người đó, cho họ trao đổi ý kiến, y muốn thừa dịp này hiểu biết các mặt Bắc châu.
Lần này còn cần đưa đám học sinh đi theo những quan viên xuất sắc để tôi luyện mình.
Đám người trẻ tuổi chắp tay tiễn.
Đi ra đình đài lầu các ngang qua cửa viện, Thiệu Bình Ba bỗng dừng bước, quan viên cũng đứng lại.
Có hai người hầu cầm hộp cơm đi ra cửa viện.
Giờ này đã ăn cơm?

Thiệu Bình Ba ngớ nhìn sắc trời, lại gần cản hai người hầu lại, hỏi: “Đại nhân đã dùng cơm trưa?”
Một người hầu nói: “Đại nhân say mê bản đồ quên cả bữa sớm, mới đưa thức ăn vào nhưng đại nhân kêu lấy ra.”
Bản đồ?
Thiệu Bình Ba cau mày, y biết gần đây Thiệu Đăng Vân thu thập tin tức tình hình chiến đấu của Nam châu. Thiệu Bình Ba rất hiểu phụ thân chú ý trận chiến này, nhưng bỏ không ăn cơm thì huơ iquá mức.
Thiệu Bình Ba quay đầu phất tay với Thiệu Tam Tỉnh.
Thiệu Tam Tỉnh giơ tay mời đám quan viên đi chỗ bày tiệc trước: “Mời các vị đại nhân đi theo ta.”
Thiệu Bình Ba thì mang theo hai người hầu cầm cơm hộp đi nội viện: “Các ngươi đi theo ta.”
Đến cửa phòng chính, Thiệu Bình Ba thấy Thiệu Đăng Vân quả nhiên đứng trước bản đồ suy tư, thỉnh thoảng cắm cờ như đang thôi diễn giao chiến.
Thiệu Bình Ba lấy cơm hộp từ tay người hầu, bảo họ lui xuống, một mình y bước vào. Thiệu Bình Ba đặt hộp cơm lên bàn, mở nắp ra bưng rượu, cơm canh bày gọn gàng, thấy ánh mắt Thiệu Đăng Vân đã dời khỏi bản đồ nhìn về phía mình.
Thiệu Bình Ba lại gần nói: “Phụ thân, không cần gấp trong một chốc, lấp đầy bụng trước, có rảnh từ từ tham tường sau.”
Thiệu Bình Ba rất hiểu tâm tình của tướng lĩnh thống quân. Tám mươi vạn người ngựa bị giải quyết trong vòng mấy ngày, khi ấy Thiệu Bình Ba cũng hết hồn chứ nói gì tướng lĩnh như phụ thân, chắc chắn sẽ vùi đầu vào tìm hiểu trận này. Hơn nữa đây là trận chiến đầ tiên sau khi Mông Sơn Minh xuống núi, Thiệu Đăng Vân làm bộ hạ cũ của Mông Sơn Minh nên khó tránh khỏi chú ý càng nhiều.
Thiệu Đăng Vân quay đầu nhìn bản đồ, than thở: “Mông soái đúng là Mông soái, gươm quý không bao giờ cùn, trận này quá đẹp, khiến người mở rộng tầm mắt!”
Thiệu Bình Ba thì nhìn thấy điều khác: “Then chốt trận chiến này nằm ở chiến tranh quy mô lớn như vậy, trăm vạn người ngựa hỗn chiến mà không tổn thương chút nguyên khí của Nam châu, dân sinh không bị mất

mát gì, tương đương với giúp Thương Triêu Tông nuốt trọn Nam châu, tiết kiệm mấy năm phục hồi lại. Mông Sơn Minh không uổng uy danh đại tướng.”

Thiệu Bình Ba hơi khó chịu về điều này, tương đương với bên Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với bên Bắc châu, hỏi sao y vui vẻ được.

Thiệu Đăng Vân lắc đầu nói: “Sợ là Thương Triêu Tông không có phần Nam châu, lần này Thương Triêu Tông và Mông soái gặp rắc rối to.”

Thiệu Bình Ba kinh ngạc hỏi: “Sao phụ thân nói vậy?”

Tuy Thiệu Bình Ba chú ý bên Nam châu nhưng không theo dõi chặt chẽ, y lo tập trung vào bên Bắc châu của mình nhiều hơn.

Chương 619: Thắng Thua Chưa Định (2)

Chương 619: Thắng Thua Chưa Định (2)
Thiệu Đăng Vân thuận tay cầm lên gậy đặt bên cạnh chỉ vào bản đồ, giảng giải việc điều động người ngựa của Thương Triêu Tông, sau cùng tổng kết: “Việc điều động người ngựa của Thương Triêu Tông không tầm thường, rõ ràng là cắt nhỏ tách rời khống chế người của Thương Triêu Tông, bản thân hắn sẽ không làm điều đó. Chắc Thiên Ngọc môn muốn qua sông đoạn cầu, Thiên Ngọc môn đã không chấp nhận được Thương Triêu Tông thì sao có thể tha cho Mông soái?”
Thiệu Bình Ba nghe hiểu, y nhìn bản đồ một lúc sau nhanh chóng đoán ra ý đồ của Thiên Ngọc môn. Thiệu Bình Ba mừng rỡ rồi lại cau mày suy tư.
Lát sau Thiệu Bình Ba chậm rãi lắc đầu nói: “E rằng Thiên Ngọc môn sẽ không vừa ý.
Thiệu Đăng Vân khẽ ừ, lão biết năng lực của nhi tử mình, nhi tử đã nói Thiên Ngọc môn sẽ không được như ý muốn thì chắc chắn có lý do.
Thiệu Đăng Vân nhìn sang, hỏi: “Ngươi có ý kiến gì?”
Thiệu Bình Ba nói: “Người khác thế nào thì nhi không biết nhưng rất hiểu về Ngưu Hữu Đạo, trừ phi Thiên Ngọc môn khống chế hắn trước, nhưng nhi nghĩ không thể nào. Thiên Ngọc môn khó mà bắt Ngưu Hữu Đạo, nếu làm được đã sớm xuống tay chứ không chờ tới bây giờ. Nhìn như Thiên Ngọc môn thế lớn nhưng thật ra luôn bị Ngưu Hữu Đạo lợi dụng che chở an toàn cho chính hắn. Đám người Thiên Ngọc môn đánh giết thì còn được chứ đầu óc, thủ đoạn không chơi lại Ngưu Hữu Đạo. Nhi không tin Ngưu Hữu Đạo dễ dàng gục ngã trong tay đối thủ luôn bị hắn đề phòng cảnh giác.”
Thiệu Đăng Vân nói: “Cục diện lớn như vậy làm sao một Ngưu Hữu Đạo tầm thường có thể lật ngược được?”

Thiệu Bình Ba lắc đầu nói: “Phụ thân xem thường hắn quá rồi. Nhi không biết Ngưu Hữu Đạo sẽ lật ngược bàn cờ thế nào nhưng việc làm của Thiên Ngọc môn đã xúc phạm nặng đến ích lợi của hắn. Hiện giờ Thương Triêu Tông là trung tâm ích lợi của Ngưu Hữu Đạo, thế lực của Thương Triêu Tông tan rã thì Ngưu Hữu Đạo kinh doanh bên kia mấy năm nay đều thành bọt nước, hắn sẽ không khoanh tay ngồi nhìn, chắc chắn ra tay can thiệp. Phụ thân chờ xem đi, nhi tuyệt đối không tin Ngưu Hữu Đạo gục trong tay Thiên Ngọc môn, hắn không rơi vào tay Thiên Ngọc môn tức là đã phòng bị từ lâu...”
Thiệu Bình Ba bỗng tạm dừng, mắt hấp háy nhìn bản đồ, lẩm bẩm: “Đã phòng bị thì sao có thể ngồi xem chuyện xảy ra, tại sao không nhúng tay vào từ trước mà chờ đến kết thúc khó gỡ? Hắn không phải loại người ngồi chờ chết...”
Chợt khóe môi Thiệu Bình Ba co giật, rít qua kẽ răng: “Rất có thể hàng này cố ý dung túng lợi dụng lực lượng của Thiên Ngọc môn giúp Thương Triêu Tông cướp Nam châu! Thắng bại chưa định, chắc hắn đám ngu Thiên Ngọc môn đang rất vui, khụ khụ...
khụ khụ...”
Hoàng cung Yến quốc. Trong một tòa cung đình hậu cung, mành mỏng rũ xuống, mành màu trắng mang ý nghĩa hiếu tang.
Chu Thanh Chu quý phi ngồi bên cửa sổ xinh đẹp động lòng người, nhưng mắt đã sưng đỏ vì khóc.
Lúc biết tin phụ thân đánh thau là Thiệu Liễu Nhi biết Chu gia gặp rắc rối, tội lớn như vậy chụp mũ xuống làm sao nàng có thể yên ổn làm quý phi trong cung? Dù không bị liên lụy chịu chết cũng sẽ bị biếm vào lãnh cung.
Ai ngờ phụ thân dùng ‘đánh thua tự tẫn’ giữ gìn tiếng trung thành, bảo vệ nguyên Chu gia, bảo vệ quý phi nương nương như nàng. Chu Thanh không cách nào tưởng tượng khi tự tẫn phụ thân cần can đảm lớn cỡ nào, con kiến còn muốn sống trộm!
Đình viện nơi ở của Chu Thanh bỗng chốc hiu quạnh, ngày thường cái gọi là tỷ muội biết phụ thân của nàng là đại thần thân tín của hoàng đế, biết nhà mẹ đẻ của nàng là chỗ dựa cứng rắn thì họ tới lui như thoi đưa,

còn bây giờ ai nấy trốn xa. Ưu đãi từng có thoáng như ảo mộng trong khoảnh khắc biến mất.
Trong tông miếu, có trăm ngàn ngọn đèn đốt sáng trưng. Bài vị tổ tiên Thương thị xếp sna sát, linh vị của hoàng đế khai quốc Võ triều Thương Tụng đặt chỗ cao nhất trong hàng bài vị tông miếu hoàng thất Yến quốc, cũng là dễ thấy nhất.
Dưới linh vị. Thương Kiến Hùng mặc áo trắng tinh quỳ trong ánh nến sáng tỏ, biểu tình xấu hổ ngước nhìn các bài vị tổ tiên, mắt ngấn lệ lẩm bẩm xin tội cầu nguyện. Thương Kiến Hùng lại làm mất một mảnh đất nước!
Ngoài điện, tổng quản đại nội Điền Vũ, Trung Xa Phủ Lệnh Ca Miểu Thủy bước tới.
Một thái giám đứng ở cửa đi nhanh vào, lặng lẽ tới gần Thương Kiến Hùng đang quỳ.
Thái giám quỳ xuống bẩm báo: “Bẩm bệ hạ, tổng quản đến, nói Nam châu quả nhiên có biến nên đến xin ý chỉ của bệ hạ.”
Thương Kiến Hùng đang sám hối mí mắt co giật, khuôn mặt sáng mừng niềm mong chờ. Thương Kiến Hùng nhanh chóng dập đầu hướng bài vị liệt tổ liệt tông phía đối diện ba cái, hai tay giũ ống tay áo đứng bật dậy, xoay người sải bước ra tông miếu.
Điền Vũ, Ca Miểu Thủy chờ trước cửa cùng hành lễ: “Bệ hạ!”
Thương Kiến Hùng không kiên nhẫn phất tay ra hiệu đừng đa lễ, nhìn Điền Vũ chằm chằm, hỏi: “Xác nhận Nam châu có biến?”
Điền Vũ cung kính nói: “Mấy hôm trước nhận được tin, đã sai người xác nhận nhiều lần. Thương Triêu Tông đúng là đã bị khống chế, người ngựa dưới tay bị tách rời. Đúng như Ngưu Hữu Đạo nói, ý đồ của Thiên Ngọc môn đã rõ ràng, muốn áp chế Thương Triêu Tông nâng đỡ Phượng Lăng Ba, việc này chắc chắn không sai.”
Lúc trước Ca Miểu Thủy, Chu quý phi mang tin tức bên Ngưu Hữu Đạo về triều đình luôn lo có trá, giờ nhận tình huống biến cố bên Nam châu vẫn chưa tin được, lặp đi lặp lại xác nhận rồi mới dám báo lên.
Thương Kiến Hùng ngửa đầu cuồng cười, cười sảng khoái: “Ha ha ha ha ha ha!”

Thương Kiến Hùng chỉ hư không xa xăm, dựng đứng chân mày trợn to mắt quát: “Thương Triêu Tông! Làm tử tôn của Thương thị nhưng hủy cơ nghiệp tổ tông, bày bao nhiêu chuyện cuối cùng làm gả y cho người! Đáng buồn đáng hận, ông trời cũng không chứa ngươi, đây là kết cục của ngươi!”
Thương Kiến Hùng mắng chửi trút giận vào không khí xong đi loanh quanh trước cửa tông miếu.
Một lúc lâu sau Thương Kiến Hùng ngừng bước trước Ca Miểu Thủy, Điền Vũ, do dự hỏi: “Ngưu Hữu Đạo là người của nghịch tử kia nhưng tại sao bày kế cho quả nhân? Nghĩ sao cũng thấy vớ vẩn.”
Điền Vũ nói: “Không khó hiểu, việc đã đến nước này Ngưu Hữu Đạo không cứu vãn gì được. Thiên Ngọc môn làm hỏng chuyện tốt của Ngưu Hữu Đạo, xong chuyện chưa chắc sẽ bỏ qua cho hắn, nếu hắn có cơ hội trả thù thì sẽ không để Thiên Ngọc môn yên.
Ca Miểu Thủy chắp tay nói: “Xin bệ hạ thử nghĩ Thiên Ngọc môn nâng đỡ Phượng Lăng Ba, mà triều đình thì phong Thương Triêu Tông làm thứ sử Nam châu, Phượng Lăng Ba ngồi trên ghế danh không chính ngôn không thuận. Quan trọng là trong Nam châu còn có một, hai chục vạn người ngựa chính quy của Thương Triêu Tông, hạ ý chỉ này sẽ gợi lên mâu thuẫn. Hai bên có mâu thuẫn thì triều đình âm thầm gây xích mích để mở rộng gay gắt hơn, chờ nội loạn nổi lên là cơ hội cực tốt cho triều đình một hơi thu phục Nam châu vào túi. Mặc dù là Ngưu Hữu Đạo ra mưu kế nhưng phải thừa nhận đây đúng là cách tốt. Tệ nhất cũng khiến Nam châu không yên bình, làm Thiên Ngọc môn khó chịu.”
Trăng thanh gió mát, vách núi, bươm trăng lấp lánh đậu trên ngọn cây. Có hai người ngồi đối diện sau bàn đá đặt dưới cây. Ngưu Hữu Đạo và Tiêu Thiên Chấn đánh cờ dưới trắng, phía xa là ngân hà rực rỡ.
Tiêu Thiên Chấn đặt một con cờ rồi lên tiếng phá vỡ yên lặng: “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì với ta?”
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Ta nói rồi, sẽ không làm gì công tử. Ở lâu trong châu phủ phồn hoa, ngẫu nhiên ở trong núi giải sầu, có núi cao nước chảy, trăng thanh gió mát làm bạn, công tử không cảm thấy đây là chuyện nhã sao?

Tiêu Thiên Chấn nói: “Một người bị bắt trói tới sợ là không có nhã hứng thưởng thức cao nhã của Đạo gia. Ta từng biểu minh buồn rầu với Viên Cương, chắc hẳn Viên Cương đã thuật lại với Đạo gia?”
Nghe người nơi này đều xưng hô Ngưu Hữu Đạo là Đạo gia nên Tiêu Thiên Chấn khách khí gọi theo.
Ngưu Hữu Đạo đặt một quân cờ lên bàn, thu tay về nói: “Nói.”
Tiêu Thiên Chấn nhìn chăm chú phản ứng của Ngưu Hữu Đạo: “Không biết ý của Đạo gia thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo cười cười: “Ta không thể tự làm chủ việc này.”
Tiêu Thiên Chấn lắc đầu nói: “Sức ảnh hưởng của Đạo gia đối với Thương Triêu Tông còn cần ta nói nhều sao?”

Chương 620: Tiêu Sắt

Chương 620: Tiêu Sắt
Ngưu Hữu Đạo nói: “Còn trẻ tuổi đừng làm chuyện ngu xuẩn, mẫu tử đồng lòng chung sức không tốt sao?”
Tiêu Thiên Chấn cãi lại: “Đây có phải là vấn đề trẻ tuổi đâu. Đạo gia mười mấy tuổi bị giam lỏng trên Thượng Thanh tông năm năm, đến hai mươi tuổi mới ra đời đã thuyết phục mẫu thân của ta trợ giúp Thương Triêu Tông cướp lấy Thanh Sơn quận, mạo hiểm giết Yến. Về sau càng làm các hành động vĩ đại ở Tề quốc, kiếm ba vạn ngựa chiến cho Thương Triêu Tông. Những việc Đạo gia làm có thể lấy tuổi rabàn cao thấp sao? Đạo gia bị giam lỏng trên Thượng Thanh tông năm năm, ta thì bị người bài bố mười mấy năm, hai ta có điểm chung.”
Tiêu Thiên Chấn ở Kim châu luôn bị kiểm soát nhưng quản gia Chu Thuận sẽ lén lút cung cấp chút tin tức, tình huống cho y biết.
Khóe môi Ngưu Hữu Đạo cong lên hỏi: “Công tử muốn bàn việc hợp tác với ta?”
Tiêu Thiên Chấn lên lạnh lùng nói: “Chuyện tốt cùng có lợi ngại gì nói chuyện một bữa?”
Ngưu Hữu Đạo nhẹ tênh nói: “Công tử lấy cái gì bàn với ta? Công tử có thể làm gì trong Kim châu? Chờ có tư cách bàn với ta rồi nói đi!”
Trong giọng nói tràn ngập xem nhẹ nhưng nhìn đuôi mày Ngưu Hữu Đạo nhướng cao ra vẻ cố ý khích Tiêu Thiên Chấn.
Tiêu Thiên Chấn siết chặt hai nắm tay, sắc mặt hơi đỏ lên, cảm xúc hơ i xấu hổ tức tối.
Tiêu Thiên Chấn không có tâm tình đánh cờ nữa.
Chờ Tiêu Thiên Chấn rời đi Ngưu Hữu Đạo đến bên vách núi, tay áo đón gió bay ra sau. Hắn đứng chắp tay sau lưng, mắt sâu thẳm nhìn trăng sao.

Quản Phương Nghi thướt tha bước tới từ gió đêm, khoanh tay trước ngực thản nhiên nói: “Thế cục Nam châu đã định, bên kia tùy thời có nguy hiểm mạng sống. Cứ tiếp tục chờ thế này coi chừng đùa chết nhóm Thương Triêu Tông.”
Vạt áo tung bay, dưới ánh trăng Ngưu Hữu Đạo nhắm mắt nghe tiếng gió, chậm rãi nói: “Không vội, chờ thêm chút nữa, đào chín rồi ăn mới ngon. Đã để lại cách giải trừ nguy hiểm mạng sống cho họ, không đến mức nguy hiểm mạng sống đến gần mà họ không phát hiện ra.”
Quản Phương Nghi nói: “Ngươi làm việc luôn như lọt vào trong sương mù không lộ ra chút gì, lỡ xảy ra ngoài ý muốn thì làm sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nếu hét lộ gì thì họ không chờ được đến cuối, có lẽ sớm mở túi gấm ra tránh phiêu lưu. Nếu bị Thiên Ngọc môn liên lạc với Vận động Thiên Phủ trước tiên thì ...dù sao cũng nên cho Viên Cương thời gian sung túc để hành động đi? Nếu xảy ra ý muốn thật thì đành trách số họ không tốt.”
Quản Phương Nghi nói: “Giờ họ bị Thiên Ngọc môn khống chế chặt chẽ muốn liên lạc cũng khó, ngươi đã để cái gì trong túi gấm?”
Ngưu Hữu Đạo cười cười.
Sáng sớm, La An đẩy Mông Sơn Minh ngồi xe lăn rời khỏi trạch viện đi phủ nha nơi Phượng Lăng Ba ở.
Bánh xe lăn trên nền gạch gồ ghề phát ra tiếng lộc cộc, biểu tình Mông Sơn Minh bình tĩnh đón tia ban mai.
Mặt trời ló dáng, trong đình viện, đám người Thương Triêu Tông đã gói ghém hành lý lục tục tụ lại chuẩn bị cùng Thiên Ngọc môn về phủ thành Nam châu trước.
Mọi người chạm mặt phát hiện thiếu người, vắng Mông Sơn Minh.
Cả nhóm do dự. Thương Triêu Tông phất tay ra hiệu một thân vệ đi sân của Mông Sơn Minh.
Thân vệ đi một lúc rồi bước nhanh về, bẩm báo: “Vương gia, không thấy Mông soái, hỏi thủ vệ canh cửa thì bảo là Mông soái đã ra ngoài, để lại phong thư cho vương gia.”
Mấy người nhìn nhau. Thương Triêu Tông chộp thư mở ra xem, cau mày.

Trong thư ghi đại khái là không thể ngồi chờ chết mòn mỏi trông Ngưu Hữu Đạo đặt một trứng gà trong giỏ, như vậy là không ổn. Mông Sơn Minh đi tìm người nghĩ cách hóa giải nguy cơ, dặn họ đừng lo, ông sẽ có cách, họ cứ đi trước. Vì sợ họ không chịu nên ông để thư lại, dặn họ đừng kinh động Thiên Ngọc môn.
Thư chuyền từ tay Lam Nhược Đình sang Thương Thục Thanh, hai người đọc xong cau mày. Xem chữ viết đúng là Mông Sơn Minh tự ghi nhưng sao quyết định này không đầu không đuôi?
Thương Triêu Tông nghi ngờ hỏi: “Tìm ai hóa giải nguy cơ? Bên ngoài có đệ tử Thiên Ngọc môn canh gác nghiêm ngặt, Mông bá bá đi ra được sao?”
Lam Nhược Đình chần chừ nói: “Mông soái không phải người lỗ mãng, Mông soái đã nói vậy tất nhiên có nắm chắc.”
Ba người ngơ ngác ngó nhau, bị lá thư làm cho không biết nên xử thế nào. Báo cho bên Thiên Ngọc môn tìm người giùm? Làm vậy là trái với lời dặn cẩn thận của Mông Sơn Minh.
Đột nhiên xảy ra việc này làm đám người không yên.
Không đợi bao lâu Bạch Dao đến thúc giục xuất phát.
Bên mình bất đắc dĩ đành đi ra chạm mặt với đám người Bành Hựu Tại Thiên Ngọc môn, đoàn người cưỡi ngựa ra khỏi thành.
Vì chuyện của Mông Sơn Minh làm đám người Thương Triêu Tông đi không yên lòng.
Cửa thành. Phượng Lăng Ba tự mình tiễn đám người Bành Hựu Tại đi, ngửa đầu thở hắt ra, biết thời đại Nam châu thuộc về mình sắp đến.
Bành Ngọc Lan cùng đến tiễn đưa đẩy Phượng Lăng Ba một cái: “Trở về đi.”
Phượng Lăng Ba gật đầu: “Ừm!”
Phượng Lăng Ba xoay người dẫn dắt đám hộ vệ về thành.
Trở về phủ nha Phượng Lăng Ba bước nhanh vào viện trong, từ xa thấy Mông Sơn Minh và La An đứng sau xe lăn bên đình nước, không ai chạy, lão thở phào.
Trước khi đi Bành Hựu Tại dặn dò nhiều lần đối phương không khờ gì, phải cẩn thận, đừng để xảy ra sai lầm. Đặc biệt là Ngưu Hữu Đạo không

rõ tung tích chẳng biết hắn có làm cái trò quỷ gì không, phải hết sức thận trọng.
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên biến mất thành mối tâm bệnh của Bành Hựu Tại, ông lo hắn sẽ nhúng tay vào, nghĩ nát óc không ra hắn xuống tay từ đâu. Đây là người có thể lấy về ba vạn ngựa chiến từ đất phong vân Tề quốc!
Phượng Lăng Ba cười tươi bước nhanh đến đình nước, chắp tay nói: "Mông soái, được ngài hỗ trợ ổn định đại cục Nam châu là vinh hạnh của vãn bối, sau này mong được Mông soái chỉ giáo nhiều hơn.
Mông Sơn Minh nhẹ gật đầu nói: "Đô đốc khách khí, tất nhiên phải hết sức."
Phượng Lăng Ba không có thời gian hao phí tại đây, khách khí nói: "Tốt! Vãn bối bận nhiều việc vặt, xin cáo từ trước, có gì cần xin hãy sai khiến người hầu.
Mông Sơn Minh lạnh nhạt nói: "Đô đốc cứ kệ ta, đi làm việc đi."
Phượng Lăng Ba bước đi, đến trước cửa nguyệt thì dừng bước ngoái đầu nhìn lão nhân ngồi trên xe lăn cạnh đình nước, mắt lóe tia sáng quỷ quyệt rồi sải bước ra khỏi cửa.
Mông Sơn Minh nhìn cá bơi trong nước, chợt hỏi: "La An, ngươi sợ chết không?"
La An cười nói: "Đại soái, gia đi ra từ Anh Dương Võ Liệt vệ, khi xông pha chiến đấu đã khi nào La An sợ chết?"
Giọng Mông Sơn Minh không lớn nhưng nhấn mạnh rõ ràng: "Tiểu tử nhà ngươi không nhỏ đi?"
La An cười nói: "Lớn được mười tuổi, nhỏ thì bảy tuổi."
Nói rồi La An gãi đầu có vẻ ngượng ngùng nói: "Đại soái, bà nương nhà ta nói chờ thằng cả lớn chút sẽ kính nhờ đại soái dạy giúp."
Mông Sơn Minh nhếch môi cười: "Bà nương của ngươi sẽ không muốn nhi tử tòng quân, cái này là suy nghĩ của ngươi đúng không?"
La An cười gượng: "He he, đều như nhau."
La An hơi lúng túng, đúng là ông có mưu mô trong chuyện này.
Mông Sơn Minh xoay người nhìn La An, vỗ mu bàn tay ông: "Bà nương của ngươi từng nói cho tiểu tử nhà ngươi đi theo Lam Nhược Đình học văn, nàng ấy lên tiếng thì Tiểu Lam sẽ không từ chối. Hãy chiều ý nàng

để tiểu tử nhà ngươi đi theo vương gia trước, vương gia sẽ chăm sóc tốt cho họ, ngươi yên tâm.”
La An iu xìu, nhưng được Mông Sơn Minh vỗ tay an ủi thì không thốt nổi lời phản đối.
Mông Sơn Minh quay người lại dựa vào lưng ghế, nhắm mắt, tay nhẹ vỗ tay vịn, ngâm nga giai điệu tang thương, thân hình khô gầy tiêu sắt.
Trên đường cái, đoàn người Bành Hựu Tại rầm rập chạy đi. Đến một trạm dịch toàn thể đi vào nghỉ ngơi lấy sức.
Đệ tử Thiên Ngọc môn đi nhanh vào kiểm tra, đề phòng trong ngoài.
Thoáng chốc tiếng người tiếng ngựa ầm ĩ bốc lên bụi trần trong trạm dịch.
Bành Hựu Tại nhảy xuống ngựa quay đầu liếc Thương Triêu Tông một cái, đã sớm thấy y dọc đường đi ôm tâm sự.
Bành Hựu Tại mỉm cười hỏi han: “Vương gia đang lo cho Mông soái? Đừng lo, chẳng qua kêu Mông soái tạm ở lại giúp đỡ Phượng Lăng Ba, chờ cục diện Nam châu ổn định Mông soái tự nhiên sẽ về.”

Chương 621: Cái Túi Gấm Thứ Hai

Chương 621: Cái Túi Gấm Thứ Hai
Trước khi Nam châu hoàn toàn ổn định, chưa hoàn toàn xáo tan dung hợp người ngựa của y thì không tiện đụng vào y. Nếu có thể ổn định được Thương Triêu Tông thì Bành Hựu Tại sẽ cố gắng làm, có thể không gây rắc rối gì mà giải quyết được vấn đề là lựa chọn tốt nhất.
Bành Hựu Tại dẫn theo mấy cao tầng đi vào trạm dịch nghỉ tạm, ông không cần loanh quanh nịnh nọt bên cạnh Thương Triêu Tông, nói một, hai câu dễ nghe là đủ.
Bành Hựu Tại không biết Mông Sơn Minh đã chặn đứng tin mình ở lại bên cạnh Phượng Lăng Ba không để nhóm Thương Triêu Tông biết, ông tưởng bọn họ biết rồi chứ không thì đánh chết cũng không nói.
Nhóm Thương Triêu Tông ngây ra, trong một chốc không rõ, chờ khi nghe hiểu lời của Bành Hựu Tại thì tái mặt.
Ngay từ đầu họ đã biết mình bị nguy hiểm mạng sống, biết Thiên Ngọc môn sẽ xuống tay với mình, họ cẩn thận không dám đâm thủng. Khi biết Mông Sơn Minh bị điều đi họ liền hiểu là bắt đầu xuống tay với ông.
Thương Triêu Tông muốn đuổi thay ngay hỏi rõ Bành Hựu Tại.
Lam Nhược Đình chộp cánh tay Thương Triêu Tông, y ngoái đầu, cơ mặt căng cứng giận dữ.
Mắt Lam Nhược Đình chất chứa căm hờn nhưng cố giữ bình tĩnh, nhẹ lắc đầu với Thương Triêu Tông ra hiệu không thể hỏi: “Vương gia, đừng lỗ mãng!”
Răng Thương Thục Thanh cắn chặt môi anh đào, biểu tình buồn bã, hốc mắt đỏ hoe.
Bạch Dao đi ra khỏi phòng thấy sắc mặt ba người là lạ, thầm khó hiểu, ngoài mặt bình tĩnh nói: “Vương gia, đã sửa sang phòng xong rồi, uống

miếng nước rửa mặt tẩy bụi đi. Cố gắng làm nhanh chút, sẽ không nghỉ lâu, sắp tiếp tục đi ngay rồi.”
Lam Nhược Đình sợ Thương Triêu Tông xúc động, vội cười tiếp lời: “Tốt!”
Mấy người vào phòng trạm dịch, một căn phòng cho ba người.
Lam Nhược Đình ra hiệu hai thân vệ đi cùng canh trước cửa, sau đó đóng sầm cửa lại.
Cửa khép, Thương Thục Thanh không kiềm được cảm xúc của mình nữa vành mắt ướt lệ, nàng che miệng nức nở, không dám khóc thành tiếng sợ bị người ngoài nghe thấy.
Khóc cũng không dám khóc lớn, tâm tình và áp lực trong thế cục này khó có người ngoài hiểu thấu, tình cảnh của họ rất khó khăn.
Bộp!
Thương Triêu Tông đấm vào lòng bàn tay trút căm hờn trong lòng.
Lam Nhược Đình nhỏ giọng khuyên hai người, không dám nói lớn: “Vương gia, quận chúa, càng là lúc này càng phải bình tĩnh, chúng ta không thể tự luống cuống.”
Vẻ mặt Thương Thục Thanh không chịu nổi lắc đầu thút thít: “Sau trận chiến Mông bá bá hay nói nhiều, nhưng Mông bá bá không phải loại người thích lải nhải. Hôm qua Mông bá bá còn nói về hôn sự của ta, lẽ ra ta nên sớm nhìn ra, là lỗi của ta, tất cả là lỗi của ta! Mông bá bá nói không tiếc vì chúng ta... vậy mà ta không nhận ra Mông bá bá khác lạ, không thèm để trong bụng, ta có lỗi với Mông bá bá.”
Lam Nhược Đình lại khuyên: “Quận chúa, hiện tại không phải lúc tự nhận lỗi.”
Thương Triêu Tông hít thở dồn dập, ngực phập phồng kịch liệt, tức giận nói: “Một đám chó chết! Ta đi tìm họ, bọn họ dám đụng vào Mông soái thử xem! Cùng lắm ta liều đá ngọc đều nát với chúng!”
Hai tay Lam Nhược Đình ôm chặt cánh tay Thương Triêu Tông không cho đi, sốt ruột nói: “Vương gia! Tuyệt đối không thể lỗ mãng!”
Thương Triêu Tông giận run người: “Buông tay! Bọn chúng muốn xuống tay với Mông soái, không lẽ ngươi muốn trơ mắt nhìn Mông soái chịu chết sao?”

Lam Nhược Đình kiên quyết không buông, cố khuyên nhủ: “Vương gia, sao ta không biết mạng sống của Mông soái chỉ mành treo chuông? Nhưng vương gia ngẫm lại xem tại sao Mông soái giấu diếm chúng ta làm như vậy? Là vì sợ vương gia xung động! Đối phương cố ý tách Mông soái ra là vì chưa muốn đụng vương gia, chỉ muốn gạt bỏ cánh chim của vương gia. Mông soái biết rõ điều đó, cố ý giấu chúng ta là muốn hy sinh bản thân bảo vệ an toàn cho vương gia!”
“Nếu vương gia tìm bọn họ gây lớn chuyện, hai bên xé rách mặt thì chẳng những không bảo vệ được Mông soái, bọn họ chó cùng rứt giậu dù sao chuyện đã vỡ lở, trở mặt rồi thì giải quyết vương gia luôn, trạm dịch này sẽ là nơi chôn thân của vương gia! Mông soái đang hy sinh bản thân tranh thủ thời gian cho vương gia, giành lấy cơ hội lật ngược thế cờ. Nếu vương gia cũng bị kéo vào thì chúng ta hoàn toàn mất cơ hội trở người. Mông soái dùng mạng sống tranh thủ cơ hội cho vương gia, làm sao vương gia có thể bỏ qua?”
Thương Triêu Tông bi thương nói: “Nếu có cơ hội này thì ta cần gì chịu đựng?”
Mắt Lam Nhược Đình đỏ hoe lắc mạnh tay y: “Không chịu được cũng phải chịu! Dù có bị bắt chui qua háng cũng phải làm, nếu không thì vương gia làm sao báo thù cho Mông soái? Vương gia muốn để Mông soái hy sinh uổng phí sao? Vương gia muốn cho Mông soái chết không nhắm mắt?”
Hốc mắt Lam Nhược Đình ngấn lệ vô cùng đau khổ, cảm xúc rất kích động.
Thương Triêu Tông siết chặt hai nắm đấm run rẩy, ngửa đầu khóc ròng. Bị cuốn vào phong vân thiên hạ, gió mây vần vũ, nam nhi có nhiều nước mắt hơn cũng không đáng một đồng. Bao nhiêu anh hùng hảo hán và tráng sĩ, bao nhiêu thiếu vương hầu tướng vùi xác trong phong vân này? Bao nhiêu nhu tình tận xương bị nhấn chìm, có bao nhiêu hào kiệt thiên hạ nhiều phen bất lực?
Thương Thục Thanh chợt nhớ ra điều gì lục lọi ống tay áo, hoảng loạn lẩm bẩm: “Không! Mông bá bá sẽ không bị gì! Còn có cơ hội, chắc chắn còn có cách! Mông bá bá sẽ không sao! Đây, tìm được rồi! trong này, trong này chắc có cách!”

Thương Thục Thanh móc một cái túi gấm ra khỏi ống tay áo hai tay đưa tới trước mắt hai người.
Thương Triêu Tông, Lam Nhược Đình lau dòng lệ trên mặt cùng nhìn túi gấm trong tay Thương Thục Thanh, một cái túi gấm cột bằng dải lụa màu trắng.
Lam Nhược Đình hỏi: “Đây là gì vậy quận chúa?”
Thương Thục Thanh kéo ống tay áo lau nước mắt, nức nở đáp: “Đạo gia, là lúc trước Đạo gia để lại túi gấm cho ta. Đạo gia cho ta hai cái, một cái cột bằng lụa đen, một cái cột bằng lụa trắng. Cái cột lụa đen đã đưa cho ca ca, cái cột lụa trắng thì Đạo gia dặn gặp nguy hiểm mạng sống hãy mở ra ứng cấp.”
Lam Nhược Đình lên tinh thần, mắt lóe tia sáng hy vọng nhìn túi gấp:
Thương Triêu Tông giẫm chân chộp túi gấm, tức giận nói: “Thanh nhi, muội làm cái quỷ gì? Chuyện quan trọng như vậy sao có thể quên? Sao bây giờ mới lấy ra? Hồ đồ!”
Thương Thục Thanh cũng giận mình, khóc ròng nói: “Ca, xin lỗi! Là ta có lỗi với Mông bá bá. Nhưng Đạo gia dặn nhiều lần sự việc liên quan tương lai của Nam châu, liên quan tâm huyết nhiều năm của mọi người. Không thể dễ dàng mở túi gấm này ra, khi nào gặp nguy hiểm mạng sống mới được mở ứng cấp. Ta không biết Mông bá bá sẽ giấu chúng ta hy sinh chính mình...”
Hai tay Lam Nhược Đình ấn không khí giữa huynh muội, nói: “Được rồi! Vương gia, Đạo gia đã dặn như vậy thì tất nhiên có nguyên nhân, không thể trách quận chúa, quận chúa làm theo lời dặn của Đạo gia không có sai. Nhưng tình cảnh hiện giờ của Mông soái đã đối mặt nguy hiểm mạng sống, chắc có thể mở ra. vương gia, việc này không nên chậm trễ, muộn thì không kịp. Mau mở túi gấm ra xem đi, nhìn xem Đạo gia để lại diệu kế gì cứu mạng trong túi!”
Thương Triêu Tông giật dải lụa trắng cột túi gấm, mở miệng túi lấy ra hai tờ giấy gấp.
Mở thư ra, Lam Nhược Đình, Thương Thục Thanh bất chấp quy củ sát đầu lại gần xem nội dung.
Trong thư chỉ có vài chữ: Nếu gặp nguy hiểm mạng sống thì đưa lá thư kèm theo cho Thiên Ngọc môn là sẽ vượt qua nguy cơ.

Ba người ngó nhau.
Thương Triêu Tông giở nhanh rút tờ giấy bên trên ra đọc tiếp tờ bên dưới.
Trên giấy viết: Cấp báo! Kim châu tập kết ba mươi vạn người ngựa muốn đánh Nam châu!
Ngưu Hữu Đạo!
Nội dung thư phụ đơn giản đến làm ba người bần thần.
Thương Triêu Tông nghi ngờ nói: “Muốn dựa vào tin tức giả ứng cấp? Thiên Ngọc môn không ngốc, Kim châu hay Vạn Động Thiên Phủ đều sẽ không xuất binh vì chúng ta. Kim châu và Nam châu đụng độ nhau thì có lợi cho Yến quốc, Triệu quốc. Triệu Hoàng Hải Vô Cực sẽ thừa dịp bắt lấy Kim châu, bên Kim châu sao có thể ra binh tấn công Nam châu? Cái này... Thiên Ngọc môn sẽ tin sao?”
Sắc mặt Lam Nhược Đình ủ rũ, cảm thấy nội dung lá thư không giống trình độ thủ đoạn của Đạo gia. Dựa vào tin tức này cùng lắm lừa được một lúc, đùa giỡn Thiên Ngọc môn kiểu đó như sắp chết vào đường cùng, chờ Thiên Ngọc môn xác minh tin tức sai tương đương với đâm thủng cửa sổ giấy, cho họ biết bên mình không cam lòng cúi đầu, chọc Thiên Ngọc môn dứt khoát xuống tay.

Chương 622: Đúng Là Giống Chữ Viết Của Ngưu Hữu Đạo (1)

Chương 622: Đúng Là Giống Chữ Viết Của Ngưu Hữu Đạo (1)
Giờ Thiên Ngọc môn muốn tiếp nhận Nam châu trong yên ổn, không muốn dùng thủ đoạn quá kịch liệt chọc rắc rối. Bên mình cũng muốn tham sống sợ chết, ít ra giữ cân bằng yếu ớt.
Thương Thục Thanh nhìn thư cũng băn khoăn, nhưng vẫn khuyên: “Đạo gia đã sắp xếp như vậy chắc có mục đích, hay cứ làm theo ý của Đạo gia đi.”
Lam Nhược Đình vuốt râu do dự nói: “Chúng ta đã lĩnh giáo thủ đoạn của Đạo gia nhiều lần, không phải ta không tin tưởng bản lĩnh của hắn nhưng... chiêu này lừa chúng ta còn không được, không thể qua mắt Thiên Ngọc môn!”
Mắt Thương Thục Thanh lóe tia kiên định: “Ca, Lam tiên sinh, ta ở chung với Đạo gia nhiều năm, rất hiểu con người của hắn, cũng tin tưởng hắn. Lùi một vạn bước, chúng ta có cách nào khác cứu Mông bá bá sao? Nếu có cơ hội có thể thử một lần chẳng lẽ chúng ta trơ mắt nhìn Mông bá bá đi chịu chết? Ca, Lam tiên sinh, hãy làm theo lời Đạo gia đi.”
Nói đến cứu Mông Sơn Minh thúc đẩy Thương Triêu Tông đặt quyết tâm, gật mạnh đầu nói: “Được!”
Lam Nhược Đình biết nói cái gì cũng vô nghĩa, khẽ thở dài: “Haiz, vị Đạo gia này làm việc luôn cao sâu khó dò không lộ dấu vết, cứ khiến người phập phồng lo âu.”
Bọn họ vừa rối rắm quyết định xong chợt nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa. Lam Nhược Đình đi qua mở cửa.

Bạch Dao đứng cạnh thủ vệ ngoài cửa, bình tĩnh nói: “Lam tiên sinh, chuẩn bị xuất phát.”
Bạch Dao quét qua mặt Lam Nhược Đình, thấy trên mặt còn dính bụi.
Lam Nhược Đình mỉm cười nói: “Được.”
Bạch Dao tiến lên một bước nhìn Thương Triêu Tông, Thương Thục Thanh ở trong phòng, không nói gì thêm, xoay người đi. Bạch Dao ít nhiều gì biết sư môn định làm gì đám người này.
Lam Nhược Đình nháy mắt với thủ vệ, lùi về phòng đóng cửa lại, chụm đầu cùng huynh muội bàn bạc sơ. Sau đó ba người lấy khăn lông ướt qua loa lau mặt, cùng ra cửa.
Ba người vừa đi ra phòng trạm dịch thì đám người Bành Hựu Tại cũng ra.
Thương Triêu Tông bước tới cản đường Bành Hựu Tại.
Bành Hựu Tại dừng lại, đám người sau lưng ông cũng ngừng, họ nhìn Thương Triêu Tông chặn đường. Tuy y đường đường là Dong Binh quận vương nhưng trong mắt nhóm người này ẩn chứa tia lạnh lùng cao cao tại thượng, miệt thị.
Bành Hựu Tại mỉm cười hỏi: “Vương gia có chuyện gì sao?”
Thương Triêu Tông không nói, giũ lá thư phụ ra đưa cho Bành Hựu Tại.
Bành Hựu Tại nhướng chân mày, không biết y muốn làm gì. Bành Hựu Tại chậm rãi vươn tay nhận thư, xem kỹ Thương Triêu Tông từ trên xuống dưới rồi mới nhìn tang giấy. Nội dung trong thư rất đơn giản, nhìn qua là rõ.
Bành Hựu Tại đọc tin tức trong thư, đặc biệt nhìn kỹ tên ba chữ Ngưu Hữu Đạo làm chân mày ông co giật. Cái tên này xuất hiện trong tình trạng này rất nặng ký với Bành Hựu Tại, tạo áp lực cho ông.
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên biến mất vẫn không thấy mặt, nhưng tên của hắn nằm trên tờ giấy này. Cái tên xúc động dây thần kinh luôn căng thẳng của Bành Hựu Tại.
Mặt Bành Hựu Tại không biểu tình ngước mắt nhìn thẳng Thương Triêu Tông, hỏi: “Vương gia đưa cho bổn tọa xem thứ này là có ý gì?”
Thương Triêu Tông nói: “Ta vừa mới xem.”
Y không nói dối.

Bành Hựu Tại nhìn dâu mực hiển nhiên không phải mới viết, hỏi: “Ở đâu ra?”
Thương Triêu Tông đáp: “Không biết, chúng ta vào phòng thì thấy nó đặt trên bàn.”
Bành Hựu Tại vụt nghiêng đầu quét mắt bốn phía nhưng không thấy ai đáng ngờ. Ông tùy tay đưa thư cho Trần Đình Tú đứng bên cạnh xem qua, nháy mắt ra hiệu.
Trần Đình Tú cúi đầu xem thư, nhướng chân mày sau đó đưa thư cho trưởng lão khác, bản thân xoay người đi nhanh.
Bành Hựu Tại thu lại tầm mắt nhìn Thương Triêu Tông, không nói nhiều, trở vào phòng. Một đám người đi theo.
Đối với bành đại chưởng môn thì sự việc chỉ có hai khả năng, một là đám người Thương Triêu Tông làm giả, hoặc đúng như y nói vào phòng phát hiện lá thư.
Nếu là khả năng thứ hai, nếu đúng là thư do Ngưu Hữu Đạo đưa đến thì rắc rối to.
Thiên Ngọc môn đề phòng nghiêm ngặt như vậy mà Ngưu Hữu Đạo dễ dàng đưa thư vao ngay dưới msi mắt của họ, chọn trúng ngay phòng ngẫu nhiên xếp cho Thương Triêu Tông ở. Điều này có ý nghĩa thế nào? Vấn đề rất nghiêm trọng!
Rất nhanh đệ tử Thiên Ngọc môn hành động, đám người Thương Triêu Tông đứng trong sân thấy tận mắt quan lại nguyên trạm dịch bị khống chế.
Một đám tiểu lại nơm nớp lo sợ, không biết chuyện gì xảy ra.
Thương Triêu Tông và Lam Nhược Đình liếc nhau, hai người thầm hiểu Thiên Ngọc môn sẽ điều tra tất cả nhân viên trong trạm dịch.
Đây là mưu kế của Lam Nhược Đình vừa nãy nghĩ ra, cố ý tạo áp lực cho Thiên Ngọc môn.
Lam Nhược Đình biết nếu là người khác thì Thiên Ngọc môn không tin, nhưng họ đã lính giáo thủ đoạn của Ngưu Hữu Đạo. Trong Tề quốc trải qua nhiều sống gió mà hắn vẫn sống trở về, còn mang theo số ngựa chiến vượt mong đợi là ví dụ vững chắc.
Trong phòng.

Bành Hựu Tại đứng chắp tay sau lưng trước cửa sổ, hờ hững nhìn bên ngoài, không ai biết ông nghĩ gì.
Mấy trưởng lão chuyền tay nhau đọc thư, mặc kệ thật hay giả thì nội dung trong thư khiến lòng họ nặng trĩu. Nếu Kim châu thật sự tấn công Nam châu thì Thiên Ngọc môn sẽ gặp tai họa ngập đầu.
Làm ra chuyện lớn như vậy sẽ không ngồi vững ở Nam châu, không khống chế Nam châu được.
Thiên Ngọc môn không còn giá trị trong mắt ba đại phái, triều đình Yến quốc sẽ thừa dịp buộc ba đại phái tiêu diệt Thiên Ngọc môn. Thiên Ngọc môn không chịu nổi hậu quả này.
Bành Hựu Tại đứng bên cửa sổ đưa lưng về phía nhóm người chậm rãi nói: “Phong sư đệ, hãy xem kỹ thư một lần nữa đi.”
Thư trở lại trong tay Phong Ân Thái, ông nghẹn một lúc rồi hỏi: “Chắc không phải chưởng môn nghi ngờ là ta giở trò này đi? Đúng vậy, ta và Ngưu Hữu Đạo là huynh đệ kết nghĩa nhưng không đến mức bênh người ngoài...”
Bành Hựu Tại xoay người ngắt lời phân bua của Phong Ân Thái: “Ngươi suy nghĩ nhiều.”
Bành Hựu Tại hếch cằm hướng lá thư trong tay Phong Ân Thái: “Ta biết con người của ngươi thế nào, ngươi không đến mức phản bội sư môn. Ta kêu ngươi xem kỹ lá thư là vì ngươi quen thuộc Ngưu Hữu Đạo, muốn ngươi xem có đúng là chữ viết của Ngưu Hữu Đạo không.”
Thì ra là vậy, Phong Ân Thái đã hiểu, trái tim treo cao buông xuống.
Phong Ân Thái cầm thư thư quan sát một lúc, do dự nói: “Ta đã xem nét chữ của Ngưu Hữu Đạo, rất có phong cách riêng, chữ trong thư này đúng là của Ngưu Hữu Đạo, nhưng ta không thể xác nhận có phải tạo giả không.”
Phong Ân Thái biết việc nghiêm trọng, nếu Ngưu Hữu Đạo thật sự vào phòng ngự của Thiên Ngọc môn như chốn không người thì to chuyện.
Bành Hựu Tại quét mắt qua mọi người, hỏi: “Các ngươi thấy sao?”
Có người lên tiếng: “Chưởng môn sư huynh tin thật sao? Làm sao Kim châu tấn công Nam châu được? Vạn Động Thiên Phủ đang yên lành tự nhiên liều mạng với chúng ta thì đúng là bị điên.”

Người khác nói: “Đúng vậy, chúng ta bắt lấy Nam châu thì Kim châu có minh hữu càng mạnh, có lợi cho Vạn Động Thiên Phủ. Ta không nghĩ ra Vạn Động Thiên Phủ có lý do gì tổn hại ích lợi của mình phá hỏng cục diện có lợi này, hoàn toàn không thể xảy ra.”
Mọi người lao nhao đều cảm thấy không thể nào, chỉ có Phong Ân Thái giữ im lặng, thỉnh thoảng xem thư.
Phong Ân Thái cộng sự với Ngưu Hữu Đạo trong Tề quốc lâu như vậy, đã lĩnh giáo năng lực của hắn, nếu thật sự là hắn viết thư thì ông không chắc chuyện này sẽ thế nào.
Bành Hựu Tại chú ý phản ứng của sư đệ, băn khoăn này cũng là nỗi lo của ông. Ngưu Hữu Đạo chuồn trước trận đánh là dấu hiệu không rõ, Bành Hựu Tại luôn lo hắn sẽ ra tay, không biết khi nào đánh tới, quan trọng là năng lực của tên kia không thể coi thường.
Nếu là những năm trước Bành Hựu Tại không bao giờ ngờ một tiểu nhân vật tùy thời có thể bóp chết Xem ảnh 1 mà bây giờ tạo áp lực lớn cho chưởng môn Thiên Ngọc môn như ông.
Có người nói: “Mọi người đừng nghi thần nghi quỷ nữa, nếu thật sự tập kết ba mươi vạn người ngựa tấn công thì bên Kim châu không thể nào không có động tĩnh. Kêu tai mắt bên Kim châu chú ý chút là biết ngay thật giả, mọi người tụ tập tại đây thảo luận lãng phí thời gian vì một phong thư không đầu không đuôi rất vô ích.”

Chương 623: Đúng Là Giống Chữ Viết Của Ngưu Hữu Đạo (2)

Chương 623: Đúng Là Giống Chữ Viết Của Ngưu Hữu Đạo (2)
Nhiều người gật gù đồng ý: “Đúng vậy!”
Bành Hựu Tại nói: “Được rồi, cứ làm vậy đi! Lập tức sai người bên Kim châu hỏi thăm tình huống.”
Bành Hựu Tại hếch cằm với một trưởng lão.
Trưởng lão chắp tay lên tiếng.
Bành Hựu Tại nói: “Khoan trở lại, tạm thời nghỉ lấy sức trong trạm dịch, đợi rõ ràng tình huống rồi tính. Thông báo cho Phượng Lăng Ba khoan hành động thiếu suy nghĩ, giữ Mông Sơn Minh lại.”
Mọi người lặng im, hiểu ý Bành Hựu Tại. Nếu bên Kim châu thật sự uống nhầm thuốc thì bên mình không về được, phải trở lại gấp chỗ Phượng Lăng Ba tọa trấn, giúp đỡ ngăn chặn Vạn Động Thiên Phủ tấn công. Họ không thể bỏ mặc một mình Phượng Lăng Ba chống cự, lão cũng không chống nổi.
Tạm thời không đụng vào Mông Sơn Minh cũng đơn giản, nếu bên Kim châu đánh tới thật thì Thiên Ngọc môn còn cần nhờ vào năng lực siêu đẳng của lão soái đánh tán thế công của Kim châu, tự bảo vệ mình. Nếu đánh thua mất Nam châu, ba đại phái không bóp chết Thiên Ngọc môn mới lạ.
Lùi một bước, nếu có ngoại địch thì giờ không phải lúc gây nội chiến, mấy chục vạn người ngựa không hợp nhau thì đánh cái quái gì.
Thừa dịp bây giờ chưa đụng Mông Sơn Minh, còn chưa trở mặt hãy mau rút tay về, tránh cho khi cần dùng người ta thì lúng túng.
Sau khi xác định tình huống nếu không có việc gì lại xử Mông Sơn Minh cũng không muộn, không thiếu chút thời gian này.

Bạch Dao đi ra từ đại đường trạm dịch, thông báo cho Thương Triêu Tông: “Vương gia, chưởng môn hạ lệnh tạm thời không chạy đi, tạm nghỉ ngơi trong trạm dịch.”
Bạch Dao không nói rõ tại sao tạm ở lại.
Thương Triêu Tông, Lam Nhược Đình, Thương Thục Thanh liếc nhau, thầm hiểu phong thư kia phát huy tác dung. Nội dung trong thư quá kinh sợ, ít nhiều tạo áp lực cho Thiên Ngọc môn.
Nhưng trái tim ba người vẫn treo cao, họ biết đây chỉ là tạm thời. Không biết bên Mông Sơn Minh sao rồi, lòng thầm lo lắng nhưng họ không thể hỏi han, phải ráng nhịn.
Việc đến hiện giờ bọn họ bị Thiên Ngọc môn khống chế nghiêm ngặt, không còn cách nào.
Phượng Lăng Ba ngồi trong phòng công vụ trong phủ nha, tay cầm mật thư, chân mày nhíu chặt.
Sáng sớm mới tiễn đám người Bành Hựu Tại đi, nửa buổi chiều đã nhận được thư kêu bên mình tạm không đụng Mông Sơn Minh, rốt cuộc muốn gì đây?
Bất đắc dĩ thư không giải thích nguyên nhân làm Phượng Lăng Ba khó chịu, treo tim treo gan.
Phượng Lăng Ba ngước đầu nhìn Bành Ngọc Lan đã đưa tin đến, hỏi dò: “Ngọc Lan, chắc không phải phụ thân đổi ý muốn nâng đỡ Thương Triêu Tông đi?”
Bành Ngọc Lan đáp: “Không thể nào! Thương Triêu Tông đầy dã tâm, nâng đỡ hắn chẳng khác nào tìm rắc rối cho Thiên Ngọc môn. Chàng cũng hiểu rõ chuyện này mà.”
Phượng Lăng Ba vuốt thư trong tay: “Vậy tại sao đột nhiên đổi ý?”
Bành Ngọc Lan cũng vắt óc suy nghĩ: “Ta nào biết.”
Phượng Lăng Ba đứng dậy nắm tay Bành Ngọc Lan: “Ngọc Lan, nàng hãy âm thầm liên lạc phụ thân hỏi xem, nếu không hiểu rõ chuyện này thì ta không yên lòng.”
Bành Ngọc Lan gật đầu.
Đột nhiên bên ngoài ồn ào lạ thường.
Bành Ngọc Lan vụt ngẩng đầu nhìn ngoài cửa, lắc mình nhẹ nhàng ra khỏi phòng như chim én đáp xuống đình viện. Bành Ngọc Lan nhìn theo

hướng đệ tử đồng môn canh giữ ngước nhìn, một con chim to xoay quanh trên bầu trời.
Phượng Lăng Ba bước ra theo, ngước đầu lên.
Trong mé viện, La An đẩy xe lăn dừng bước ngẩng lên nhìn. Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn ngước lên nhìn chim xoay quanh trên trời, thấy có ba người thấp thoáng đứng trên lưng chim.
Lại nhìn bốn phía, trên nóc nhà cao đều có đệ tử Thiên Ngọc môn ló mặt ra cảnh giác nhìn bầu trời.
Chim to xoay quanh một lúc rồi lao xuống vị trí nào đó trong thành.
La An nhìn theo hướng chim bay: “Đại soái, hình như là người trong cung.”
Tuy không thấy rõ ai đứng trên lưng chim nhưng La An thấy áo đỏ bên trong áo choáng rất quen mắt. Trước kia La An đi theo bên Ninh vương Thương Kiến Bá, từng thấy nhiều người trong cung mặc đồ kiểu như vậy nên quen thuộc.
Mông Sơn Minh lớn tuổi thị lực không bằng La An, không thấy rõ, nghe xong ra chiều đăm chiêu. Không biết người trong cung đến đây vào lúc này là muốn làm gì.
Chim to mới đáp xuống khối đất trống trong thành thì có mấy chục đệ tử Thiên Ngọc môn bay tới.
Ca Miểu Thủy mặc quan phục trong cung nhảy xuống đất, phất áo choàng đung đưa theo bước chân. Ca Miểu Thủy phớt lờ đệ tử Thiên Ngọc môn như hổ rình mồi, bước nhanh vào trong.
Hai hộ vệ nhảy xuống đi theo, chim đập cánh bay lên trời.
Đệ tử Thiên Ngọc môn vây quanh kiềm chế, đoàn người đi hướng phủ nha.
Phượng Lăng Ba ở trong phủ nha nhận được tin tức nhưng không đi ra, lão đứng trong sân chờ. Đệ tử Thiên Ngọc môn ở trong tối ngoài sáng vây quanh đề phòng.
Phượng Lăng Ba thầm lấy làm lạ, Ca Miểu Thủy chạy tới làm chi? Triều đình đã bất lực với bên này, muốn chuốc khổ sao?
Nói thế nào thì Nam châu vẫn nằm trong Yến quốc, Phượng Lăng Ba là quan viên của Yến quốc. Người của triều đình đến, khi không cần thiết

Phượng Lăng Ba vẫn phải ra gặp mặt, cũng muốn nhìn xem đối phương đột nhiên giá lâm muốn làm gì.
Bên ngoài vang tiếng bước chna, Ca Miểu Thủy đầu đội mũ hoạn quan, kéo áo choàng bước lên bậc thang ngoài cửa dần lên cao, tràn đầy khí thế đi vào, áo đỏ thẫm bên dưới áo choáng thỉnh thoảng lộ ra.
Ca Miểu Thủy không sợ lẻ loi đi vào sẽ gặp nguy hiểm, trừ phi bên này muốn công nhiên tạo phản nếu không chẳng ai dám đụng vào y.
Trước lúc Nam châu hạ năm quận tấn công Nam châu còn biết chụp mũ Chu Thủ Hiền là bình gian nịnh, có thể tìm cớ đã nói lên bên Phượng Lăng Ba không có can đảm tạo phản.
Khách và chủ đứng mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau.
Phượng Lăng Ba mỉm cười chắp tay nói: “Trung Xa Phủ Lệnh đại giá quang lâm, không có từ xa tiếp đón xin thứ tội!”
Ca Miểu Thủy không nói nhiều, phất áo choàng lấy ra cuộn thánh chỉ vải vàng: “Ý chỉ của bệ hạ, lập tức mời Dong Bình quận vương Thương Triêu Tông đi ra tiếp chỉ!”
Phượng Lăng Ba sửng sốt, cười giả lả: “Dong Bình quận vương đã đi dò xét, sợ là tạm thời không thể tiếp chỉ.”
Nhưng chuyện đó không quan trọng với Ca Miểu Thủy, Thương Triêu Tông bị khống chế vốn nằm trong dự đoán, y chỉ cần truyền chỉ đến bên này là được.
Ca Miểu Thủy lạnh lùng hỏi: “Trước mắt do ai chủ sự nơi này?”
Phượng Lăng Ba cười nói: “Tạm thời do hạ quan hiệu lực.”
Ca Miểu Thủy nói: “Nếu Dong Bình quận vương không có mặt vậy nhờ Phượng quận thủ truyền đạt thay đi.”
Phượng Lăng Ba ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Làm vậy không hợp quy củ.”
Ca Miểu Thủy phớt lờ Phượng Lăng Ba, trực tiếp mở chỉ tuyên đọc trước công chúng.
Tuyên chỉ xong Ca Miểu Thủy không ở lại, quay đầu đi thẳng.
Mặt Phượng Lăng Ba xám xịt, mắt đầy sát khí nhìn theo Ca Miểu Thủy rời đi, không thèm nói câu tiễn khách cho phải phép.
Bành Ngọc Lan đứng bên cạnh hỏi: “Lăng Ba, chuyện này là sao? “Còn sao nữa, muốn làm người ghê tởm, định chế tạo mâu thuẫn trong Nam

châu để mưu lợi bất chính. Đám tiểu nhân trên triều đình không có bản lĩnh gì chỉ biết giở loại thủ đoạn này. Yến quốc thua vào tay loại người như họ!”
Phượng Lăng Ba cười lạnh mở thánh chỉ ra nhìn xong ném xuống đất, giẫm đạp.
Phượng Lăng Ba dám đạp lên thánh chỉ nghĩa là không thèm để vào mắt, lão sẽ không vì thánh chỉ này mà đưa tặng đồ đã tới tay. Thánh chỉ như một trò cười với Phượng Lăng Ba.
Nhưng Phượng Lăng Ba cũng hiểu triều đình cố ý làm như vậy, tuyệt đối không đơn giản chỉ là thánh chỉ.
Không nói cái khác, một khi hai mươi vạn người ngựa của Thương Triêu Tông biết thứ sử Nam châu là y nhưng Phượng Lăng Ba chạy ra cầm quyền, vậy người của Thương Triêu Tông nghĩ sao? Những tưởng tượng này vì ích lợi của mình quyết làm cho ra nhẽ, bên trong Nam châu chắc chắn sẽ nội loạn, đủ cho Phượng Lăng Ba ăn trái đắng.
Một đôi giày thêu tinh trí đặt ngay ngắn bên dòng suối dưới vách vực. Quản Phương Nghi ngồi trên tảng đá, đôi chân ngọc đung đưa trong dòng suối mát trong, trông quyến rũ động lòng người.
Ngưu Hữu Đạo lom khom nhặt đá cuội cạnh suối. Quản Phương Nghi thỉnh thoảng quay đầu nhìn Ngưu Hữu Đạo, nàng trực giác hắn không bình tĩnh, không biết đang suy tính trò quỷ gì.
Có một điều Quản Phương Nghi hiểu rằng chuyện Nam châu dính dáng ích lợi của nhiều người, bao gồm đám người Phù Phương Viên của nàng về sau có thể đứng trong Nam châu không. Mặt ngoài Đạo gia bình tĩnh nhưng trong lòng chắc không nhẹ nhàng gì, vì vậy Quản Phương Nghi giữ yên lặng không quấy nhiễu suy nghĩ của hắn.

Chương 624: Một Đống Rắc Rối Tụ Lại

Chương 624: Một Đống Rắc Rối Tụ Lại
Công Tôn Bố từ trên vách núi nhẹ nhàng bay xuống cạnh Ngưu Hữu Đạo, bẩm báo: “Đạo gia, kinh thành nổi tiếng gió nói là triều đình muốn phong vương gia làm thứ sử Nam châu.”
Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười: “Tốt, triều đình đã hành động.”
Lúc trước Ngưu Hữu Đạo còn lo bên triều đình có chịu làm theo kế hoạch của hắn không, dù gì hắn đứng về phe Thương Triêu Tông, giờ đã đội được tin tốt.
Ngưu Hữu Đạo hơi thở ra, quay đầu ném một cục đá cuội rớt xuống trước mặt Quản Phương Nghi, nước bắn tung tóe lên mặt bà.
Quản Phương Nghi nhe răng quát: “Muốn chết hả!?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Truyền tin cho bên lão bát ở Kim châu, khiến người ngựa Kim châu nhanh chóng tập kết bày ra thế công với Nam châu.”
Trạm dịch, chạng vạng có con kim sí đáp xuống.
Một phong mật thư đến từ kinh thành rất nhanh rơi vào tay đám cao tầng Thiên Ngọc môn.
Cao tầng Thiên Ngọc môn tụ tập trong một phòng truyền đọc mật thư, xem xong ai nấy sắc mặt nặng nề.
Bên Yến Kinh đột nhiên lan truyền tin tức khắp kinh thành bảo là triều đình đã sắc phong Thương Triêu Tông làm thứ sử Nam châu, dẫn đến sóng gió lớn mà không thấy triều đình ra mặt bác bỏ tin đồn.
Việc này rõ ràng kỳ lạ, nếu có thật thì Nam châu khó yên ổn.
Trong khi đám người vắt óc suy tư, lại có kim sí từ trên trời giáng xuống đưa mật thư đến nữa.
Là thư của Phượng Lăng Ba.

Bành Hựu Tại xem thư xong biểu tình trầm trọng nhìn mặt trời lặn ngoài cửa sổ.
Đám người sau lưng ông truyền đọc phong thư, nội dung đã xác minh tin tức bên kinh thành. Phượng Lăng Ba đã nhận ý chí của triều đình chính thức sắc phong Thương Triêu Tông làm thứ sử Nam châu.
“Triều đình bụng dạ khó lường, rõ ràng muốn đảo lộn Nam châu để chen vào chỗ trống!”
“Bên kinh thành cố ý thả ra tiếng gió, sợ động tĩnh không lớn. Tin tức sớm muộn gì sẽ truyền vào tai người ngựa của Thương Triêu Tông, không bịt nổi hai mươi vạn đôi tai! Chưởng môn, không thể do dự nữa, phải nhanh chóng xuống tay, không thể để hai mươi vạn người làm loạn!”
“Xuống tay? Xuống thế nào? Đó là hai mươi vạn người ngựa chứ không phải hai mươi vạn cru cải trắng, không lẽ ngươi muốn giết hết? Dù chỉnh đốn cũng khó làm xong trong một chốc.”
“Vậy thì giải quyết Thương Triêu Tông trước, người đã chết rồi mặc bọn họ quấy phá!”
“Giết hắn? Lỡ bên Kim châu muốn tấn công bên này thì làm sao?”
“Không thể nào! Kim châu sẽ không tấn công bên mình!”
Cao tầng Thiên Ngọc môn bàn tán rôm rả nhưng không thảo luận ra cách ứng đối nào.
Cuối cùng có người hỏi Bành Hựu Tại đứng bên cửa sổ đưa lưng hướng họ: “Chưởng môn ra quyết định đi.”
Bành Hựu Tại chậm rãi xoay người nhìn Trần Đình Tú, hỏi: “Điều tra ra người trong trạm dịch có vấn đề gì không?”
Trần Đình Tú trả lời: “Vẫn đang thẩm vấn, trước mắt chưa điều tra ra cái gì. Chưởng môn, việc này có thể điều tra từ từ, nhưng phải lo nghĩ cách ứng đối sắc phong bên triều đình đã, nếu không sẽ tai họa ngầm vô cùng.
Bành Hựu Tại đi tới đi lui: “Hai sự kiện có thể giải quyết riêng lẻ, nhưng chỉ sợ chúng xâu chuỗi lại.”
Trần Đình Tú hỏi: “Chưởng môn nghi ngờ việc triều đình làm cũng do Ngưu Hữu Đạo mà ra?”
Bành Hựu Tại không hé răng, hơi cúi đầu nhìn mặt đất. Bành Hựu Tại thật sự nghi ngờ Ngưu Hữu Đạo giở trò, đối tượng luôn khiến người

nghi ngờ đề phòng một khi xảy ra chuyện sẽ làm người ta liên tưởng đến hắn đầu tiên. Giờ Bành Hựu Tại rất nghi ngờ Ngưu Hữu Đạo ẩn giấu không động tĩnh phải chăng đã ra tay. Huống chi không có chuyện gì thì thôi, vừa xảy ra chuyện đã tụ tập lại một đống, thật sự là trùng hợp sao?
Trần Đình Tú hỏi thêm: “Hắn có thể ảnh hưởng quyết định của triều đình sao?”
Bành Hựu Tại ngước đầu nói: “Kim châu, thăm dò rõ tình huống bên Kim châu trước!”
Lời của Trần Đình Tú nhắc nhở Bành Hựu Tại bây giờ không chỉ lo Ngưu Hữu Đạo có ảnh hưởng quyết định của triều đình được không, càng đáng lo là hắn ảnh hưởng bên Kim châu.
Sáng sớm hôm sau một con kim sí đón ban mai đáp xuống, Kim châu bên Kim châu đến.
Điều làm Bành Hựu Tại lo lắng nhất đã xảy ra, quả nhiên Kim châu khác lạ. Tai mắt bên kia vừa nhận được tin liền điều tra, kết quả phát hiện mấy ngày trước Kim châu lặng lẽ triệu tập người ngựa.
Xem tin xong cao tầng Thiên Ngọc môn xao động: “Sao có thể như vậy?”
“Chẳng lẽ Kim châu thật sự uống nhầm thuốc muốn tấn công Nam châu?”
Tin tức này làm thần kinh mọi người căng thẳng.
Bành Hựu Tại đen mặt im lặng nghe bốn phía ầm ĩ, sau cùng trầm giọng nói: “Lập tức truyền tin hỏi Vạn Động Thiên Phủ xem chuyện này là sao!”
Tin tứcđã đưa đi nhưng Vạn Động Thiên Phủ không trả lời, liên tiếp hỏi tin đều vô dụng. Tóm lại Vạn Động Thiên Phủ không trả lời, điều này không bình thường.
Tai mắt bên Kim châu lại truyền tin bảo người ngựa Kim châu đột nhiên tăng số người tập kết, từ lặng lẽ đổi thành công khai, đại quân đang di chuyển đến gần giao giới Kim châu và Nam châu, không rõ ý đồ.
Một đoàn hơn mười người cưỡi ngựa rầm rập ra trạm dịch.
Lam Nhược Đình đứng trước cửa sổ lấy làm lạ hỏi: “Bành Hựu Tại đã đi? Định đi đâu?”

Thương Triêu Tông đứng cạnh cũng trông thấy, tận mắt thấy Bành Hựu thấy dẫn mười mấy người lên ngựa rời đi nhanh, bỏ lại một đám người. Bọn họ không biết Bành Hựu Tại vội vã dẫn người đi Vạn Động Thiên Phủ ở Kim châu, muốn hỏi ngay mặt, nếu không tìm hiểu rõ chuyện gì thì thật khó chịu, liên quan đến sống còn của Thiên Ngọc môn.
Cốc cốc cốc!
Bên ngoài vang tiếng đập cửa.
Cửa mở, Bạch Dao bước vào thông báo: “Vương gia hãy dọn dẹp đi, xuất phát ngay.”
Bên mình luôn treo tim treo gan, Lam Nhược Đình hỏi ngay: “Đi đâu?”
Bạch Daotrả lời: “Quay về Thượng Bình thành.”
Về chỗ Phượng Lăng Ba?
Ba người trong phòng liếc nhau.
Lam Nhược Đình hỏi tiếp: “Tại sao trở lại?”
Bạch Dao đápL “Không rõ, sẽ không đợi lâu.”
Ý Bạch Dao là mau gói ghém hành lý, sau đó đi ngay.
Bạch Dao không tham gia vào thảo luận cao tầng nên không biết Thiên Ngọc môn đang chuẩn bị hai tay, một là chưởng môn Bành Hựu Tại tự mình đi Vạn Động Thiên Phủ hiệp thương, thứ hai là sẵn sàng ứng biến, nếu Kim châu thật sự tiến công thì bên mình đành đánh trả hòng tự bảo vệ mình.
Tuy Bạch Dao không biết xảy ra chuyện gì nhưng nhìn sắc mặt cao tầng Thiên Ngọc môn là lạ, chắc chắn có chuyện lớn.
Bạch Dao rời đi, ba người trong phòng ngso nhau. Bành Hựu Tại đi vội vàng, những người ở lại thì sắp trở về Thượng Bình thành, chắc chắn phải có lý do gì. Ba người cảm giác sự việc khác lạ.
Thương Thục Thanh hỏi dò: “Có phải vì phong thư của Đạo gia phát huy tác dụng?”
Không biết!
Thương Triêu Tông, Lam Nhược Đình cũng mơ hồ, không thể giải đáp.
Thương Triêu Tông do dự dặn: “Dọn dẹp đi, đi thôi.”
Thiên Ngọc môn kêu y đi đâu thì y phải tới đó, thân bất do kỷ, không có đường lựa chọn.

Gói ghém hành lý xong nhóm người đi ra trạm dịch, đệ tử Thiên Ngọc môn khẩn cấp tập hợp.
Phượng Nhược Nam bước ra, Thương Triêu Tông đi đâu thì nàng theo đó. Phượng Nhược Nam vừa oán giận Thiên Ngọc môn vừa lúng túng không biết nên đối mặt Thương Triêu Tông thế nào, ngăn cách với mọi người, lòng chua xót, hình bóng cô đơn, sống một mình một gian phòng.
Phượng Nhược Nam không ngốc, đến lúc này sao không biết ngoại công, phụ mẫu liên hợp đối phó trượng phu của nàng, nhưng biết làm sao đây? Kêu nàng trở mặt với phụ mẫu sao?
Phượng Nhược Nam chậm rãi đến gần Thương Triêu Tông. Lam Nhược Đình chắp tay chào, vẫn giữ sự cung kính. Thương Triêu Tông lạnh lùng liếc qua, khẽ hừ mũi xem nhẹ.
Phượng Nhược Nam rất khó chịu.
Thương Thục Thanh lại gần hai tay nắm bàn tay nàng, dịu dàng kêu: “Tẩu tử.”
Phượng Nhược Nam cười gượng gạo: “Ừm!”
Đám người Thương Triêu Tông chú ý quan sát thấy sắc mặt cao tầng Thiên Ngọc môn nặng nề, thỉnh thoảng liếc hướng họ với ánh mắt tràn đầy phức tạp.
Ba người càng khẳng định đã xảy ra chuyện gì.
Thiên Ngọc môn phỏng tỏa tin tức vói họ, ba người không biết triều đình đã sắc phong Thương Triêu Tông làm thứ sử Nam châu.
Mọi người đến đông đủ, Trần Đình Tú ra lệnh một tiếng, tất cả leo lên ngựa giục ngựa lao ra trạm dịch, rầm rập chạy theo đường cái trở lại.
Nửa đêm, đầu tường Thượng Bình thành đốt ánh lửa hừng hực, cửa thành tạm mở ra cho đoàn người Thương Triêu Tông giục ngựa chạy vào, phá vỡ yên tĩnh trong thành ban đêm. Nhiều dân chúng trong nhà thắp sáng đèn.

Chương 625: Có Khách Đến Vạn Động Thiên Phủ

Chương 625: Có Khách Đến Vạn Động Thiên Phủ
Vẫn là trạch viện cũ, đám người Thương Triêu Tông lại bị đưa về trạch viện lúc trước giam lỏng họ.
Đêm nay nhiều người khó ngủ, nhóm Thương Triêu Tông càng như vậy, vắt có suy nghĩ rốt cuộc xảy ra chuyện gì.
Đêm trằn trọc, Thương Triêu Tông quanh quẩn trong đình viện dưới ánh trăng, quần áo thấm ướt.
Phượng Nhược Nam ra khỏi phòng, cầm áo choàng đi tới gần Thương Triêu Tông, giũ áo khoác lên vai y.
Thương Triêu Tông quay đầu giật áo choàng xuống hùng hổ ném trả vào ngực Phượng Nhược Nam: “Không dám làm phiền vương phi, không chịu nổi!”
Thương Thục Thanh bước nhanh lại gần lườm Thương Triêu Tông, giọng nói có chút trách móc: “Ca!”
Phượng Nhược Nam cắn răng, ôm áo choàng lầm lũi xoay người đi.
Lam Nhược Đình đứng dưới mái hiên thấy cảnh này không biết nên nói sao.
Thương Thục Thanh nhỏ giọng càu nhàu một câu: “Có liên quan gì đến tẩu tử đâu, tẩu tử cũng không còn cách nào.”
Thương Triêu Tông gắt gỏng: “Từ đầu tới đuôi nàng ta có nói giúp câu nào cho chúng ta không? Ta không yêu cầu nàng ấy giúp đỡ, chỉ đứng ra nói một câu cũng không được sao? Nàng ấy có xem ta là trượng phu của nàng không!? Có xem chúng ta là người một nhà không???”
Tuy Thương Thục Thanh biết ca ca giận dỗi mới nói vậy nhưng việc này khó nói rõ chỉ trong một, hai câu. Thương Thục Thanh không thèm lý

luận với Thương Triêu Tông, nàng đi nhanh vào phòng Phượng Nhược Nam.
Thương Thục Thanh đẩy cửa vào thấy Phượng Nhược Nam đứng cạnh đèn, vẻ mặt đờ đẫn nhìn ánh nến, lặng lẽ rơi lệ.
Thương Thục Thanh đóng cửa lại, xoay người đi tới cầm tay Phượng Nhược Nam, dịu dàng nói: “Tẩu tử đừng khóc, ca giận nên nói lỡ, tẩu tử đừng để trong lòng. Không sao đâu, chờ chuyện qua rồi là tốt đẹp, đừng khóc.”
Thương Thục Thanh đau lòng lau nước mắt cho Phượng Nhược Nam.
Phượng Nhược Nam òa khóc ôm chặt Thương Thục Thanh, tiếng nức nở cố nén, đầy bụng xót xa mà không chỗ trút đều hóa thành nước mắt vô tận.
Thương Thục Thanh ôm phu quân an ủi, cũng khóc: “Không sao mà tẩu tử, thật sự không sao.”
Phượng Nhược Nam thút thít nho nhỏ làm lòng Thương Thục Thanh đau nhói, đã bao giờ thấy tẩu tử khóc như vậy? Đây còn là vị nữ tướng quân anh tư hiên ngang xông pha trong thiên quân vạn mã, bị chém một đao cũng không thèm nhíu mày sao?
Trời sáng, thân vệ từ bên ngoài chạy nhanh vào bẩm báo cho Thương Triêu Tông trong đình viện: “Vương gia, Mông soái đã trở lại!”
Thương Triêu Tông mừng rỡ hỏi: “Ở đâu?”
Bên tai Thương Triêu Tông nghe tiếng bánh xe lăn, nhìn lại thì thấy La An đẩy Mông Sơn Minh chậm rãi đi tới.
Thương Triêu Tông lao qua, Lam Nhược Đình bước nhanh xuống bậc thang. Hai người trước sau xông tới trước mặt Mông Sơn Minh, như điên. “Mông bá bá!”
“Mông soái có sao không!?”
Thương Thục Thanh nghe tiếng động mở cửa bước ra, kéo váy vui mừng chạy tới.
Thương Thục Thanh reo lên: “Mông bá bá!”
Mông Sơn Minh phẩy tay tỏ vẻ không sao, quay đầu ra hiệu, La An liền buông xe lăn đi tới cửa viện canh chừng.
Thương Triêu Tông đau khổ nói: “Mông soái đã biết chuyện vì sao giấu chúng ta? Ngài làm như vậy thì chúng ta làm sao yên lòng?”

Mông Sơn Minh giơ tay ngăn lại: “Đừng nói chuyện này nữa.”
Giờ có trách móc cũng vô nghĩa, mọi người thầm hiểu là được, không cần dây dưa mãi, giờ Mông Sơn Minh quan tâm chuyện khác hơn.
Biểu tình Mông Sơn Minh nghiêm túc hỏi: “Vương gia, tại sao các người trở lại?”
Mông Sơn Minh nhìn sang Lam Nhược Đình: “Lạc Thiếu Phu cả đời anh minh nhưng sao dạy ra học sinh hồ đồ không biết nặng nhẹ như ngươi, tại sao không khuyên can vương gia?”
Mông Sơn Minh không tiếc hy sinh bản thân vì hy vọng bên mình hiểu đại cục, bây giờ chạy về, ông tưởng họ vì mình, trong lòng vừa vui vừa giận, suýt lỡ miệng trách Thương Triêu Tông hồ đồ.
Thương Triêu Tông vội giải thích ngọn nguồn vụ việc: “Mông bá bá hiểu lầm Lam tiên sinh rồi, chúng ta trở về không liên quan đến tiên sinh. Chúng ta cũng không biết có chuyện gì, không rõ có phải liên quan đến Đạo gia không...”
Khi biết Ngưu Hữu Đạo còn để lại túi gấm thì hai thì Mông Sơn Minh ngạc nhiên nhìn Thương Thục Thanh, không ngờ nàng nghe lời hắn như vậy. Có vài thứ Mông Sơn Minh đã nhận ra nhưng lần này càng khẳng định.
Mông Sơn Minh thương tiếc nhìn Thương Thục Thanh, lòng thầm than. Mặt ngoài Ngưu Hữu Đạo bình dị gần gũi, trẻ tuổi nhưng tầm mắt rất cao, khôn ngoan sâu, thủ đoạn bất phàm, loại người này hiếm thấy trong tuấn kiệt, hắn muốn loại nữ nhân gì chẳng được. Nữ nhân bình thường khó lọt vào pháp nhãn của người ta, huống chi nhan sắc như quận chúa, chỉ e nha đầu này đơn phương.
Mông Sơn Minh thầm quyết định nếu vượt qua được việc này thì sẽ tìm Ngưu Hữu Đạo nói chuyện đàng hoàng, để xem có thể tác hợp hai người với nhau không. Nếu hai người thành đôi sẽ là trợ lực lớn cho vương gia.
Thương Thục Thanh bị Mông Sơn Minh nhìn xấu hổ, nàng hiểu lầm ý của ông, nhỏ giọng nói: “Mông bá bá, xin lỗi.”
Mông Sơn Minh phất tay: “Đã qua rồi.”
Mông Sơn Minh chìm trong suy tư lẩm bẩm: “Tại sao Kim châu tấn công Nam châu? Thật sự là Đạo gia ra tay sao?”

Mông Sơn Minh cũng bế tắc tin tức, không biết triều đình đã sắc phong Thương Triêu Tông làm thứ sử Nam châu, Phượng Lăng Ba tuyệt đối không để ông biết chuyện này.
Vạn núi lên xuống tiễn ráng chiều, khói mông lung, lại nghênh trời đầy sao.
Một đoàn người thay ngựa liên tục lao nhanh đi, rốt cuộc đến mảnh đất chung linh dục tú này.
Tiếng vso ngựa lao nhanh trên đường núi ngừng bặt bên vách vực, trên vách đá khắc bốn chữ to cứng cáp dẽ thấy: Vạn Động Thiên Phủ.
Đoàn người Bành Hựu Tại đã đến đây, đệ tử Vạn Động Thiên Phủ ngăn họ lại.
Đoàn người từ trạm dịch Kim châu liên tiếp thay ngựa, không che giấu vừa vào biên cảnh đã kinh động Vạn Động Thiên Phủ. Lúc này có một trưởng lão ra nghênh tiếp.
Đám người bỏ tọa kỵ tiếp tục leo lên núi, đường núi gập ghềnh không cưỡi ngựa được.
Lên đỉnh dãy núi cheo leo, một tòa đại điện nguy nga đứng sững, bươm trăng bay lượn đón khách. Chưởng môn Tư Đồ Diệu và đám đệ tử Vạn Động Thiên Phủ cùng nghênh khách.
Bành Hựu Tại bước lên nấc thang cuối cùng chắp tay chào hỏi Tư Đồ Diệu: “Tư Đồ chưởng môn.”
“Bành chưởng môn.”
Tư Đồ Diệu nghiêng người đưa tay mời vào đại điện: “Được biết Bành chưởng môn đại giá quang lâm đã chuẩn bị bữa tiệc mọn chờ lâu, mời các vị.”
Bành Hựu Tại không có tâm tình uống rượu với Tư Đồ Diệu. Dọc đường đi ông thấy đại quân Kim châu tập kết hướng biên cảnh Nam châu, trong lòng rất lo lắng.
Bành Hựu Tại mỉm cười nói: “Không cần gấp, tiệc rượu đợi sau đi, có thể nói chuyện một lúc với Tư Đồ chưởng môn được không?”
Tư Đồ Diệu và người hai bên liếc nhau, sau đó nâng tay mời hướng đình gần đó.
Hai chưởng môn sóng vai rời đi.

Trước khi đi, nương ánh sáng từ bướm trăng Bành Hựu Tại chú ý thấy sắc mặt cao tầng Vạn Động Thiên Phủ khó xem, không biết có phải vì không quá hoan nghênh nhóm của ông không.
Đến gần tòa đình cổ xưa xây bên vách núi, hai người vào trong mà chắp tay sau lưng đứng song song cạnh vách núi, đưa mắt nhìn trời sao xa.
Khóe mắt Bành Hựu Tại liếc qua, hỏi: “Chắc Tư Đồ huynh đã biết ý đồ đến của Bành mỗ?”
Tư Đồ Diệu giả ngu: “Không rõ lắm, đang định thỉnh giáo.”
Bành Hựu Tại nói: “Tư Đồ huynh, hai phái chúng ta kết minh dựa vào nhau, nên tùy thời liên lạc với nhau mới đúng. Vì sao Thiên Ngọc môn ta liên tiếp truyền tin nhưng không nhận được trả lời? Không lẽ quý phái có ý gì khác?”
Tư Đồ Diệu bỗng hỏi: “Bành huynh có nghe nói triều đình Yến quốc đã sắc phong Thương Triêu Tông làm thứ sử Nam châu chưa?”
Bành Hựu Tại từ từ nghiêng đầu sang bên: “Đúng thì sao?”
Tư Đồ Diệu nói: “Triều đình Yến quốc đã nhường bước, Nam châu danh chính ngôn thuận thuộc về Thiên Ngọc môn rồi thì Thiên Ngọc môn cần gì chống đối triều đình Yến quốc được? Lại gây nên sóng gió không tốt cho bất cứ ai, Bành huynh thấy có đúng không?”
Bành Hựu Tại lạnh lùng nói: “Sự vật thế tục Nam châu do ai chủ trì thì Thiên Ngọc môn ta tự biết, chẳng lẽ Tư Đồ huynh muốn can thiệp vào chuyện nội bộ của phái ta?”
Tư Đồ Diệu xua tay: “Bành huynh hiểu lầm, bên ta cũng rất khó xử.”
Bành Hựu Tại hỏi tới: “Khó xử chỗ nào?”
Tư Đồ Diệu nói: “Thương Triêu Tông là biểu điệt của Hải Như Nguyệt, Bành huynh cũng biết chuyện này rồi. Còn một việc là dạo gần đây ta mới biết. Hải Như Nguyệt từng ân ái với Ninh vương Thương Kiến Bá, tức là phụ thân của Thương Triêu Tông. Hải Như Nguyệt xem Thương Triêu Tông như ruột thịt, không muốn để điệt nhi chịu uất ức. Bành huynh cũng biết nữ nhân dễ làm việc theo cảm tính, ta cũng nhức đầu.”

Chương 626: Quy Củ Này Phải Tạo Ra Cho Họ!

Chương 626: Quy Củ Này Phải Tạo Ra Cho Họ!
Lý do này làm khóe môi Bành Hựu Tại co giật, chậm rãi nói: “Ta không hứng thú với tình sự của nữ nhân Hải Như Nguyệt kia. Tư Đồ huynh, ta chỉ muốn biết là Kim châu tập kết đại quân hướng biên cảnh Nam châu là có ý gì?”
Tư Đồ Diệu lôi Hải Như Nguyệt ra làm cớ: “Thì như ta vừa nói, Hải Như Nguyệt không muốn thấy Thương Triêu Tông chịu khổ, điều động tập kết đại quân là ý của Hải Như Nguyệt.”
Tư Đồ Diệu biết cái cớ này rất vụng về nhưng hết cách rồi, dù sao phải lấy một cái cớ ra. Bảo Tư Đồ Diệu nói thế nào? Nói thẳng với Bành Hựu Tại là Vạn Động Thiên Phủ ta muốn đánh ngươi sao?
Nếu nói thật ra thì hơi khinh người quá đáng, tượng đất còn có ba phần tính tôi, không cần ép buộc chó cùng rứt giậu, mục đích của Vạn Động Thiên Phủ cũng không phải như vậy.
Bành Hựu Tại gặn hỏi: “Ý của Tư Đồ huynh là Hải Như Nguyệt muốn triệu tập người ngựa Kim châu tấn công Nam châu ta vì đòi lại công bằng cho Thương Triêu Tông?”
Tư Đồ Diệu nói: “Chó sủa thì không cắn, chó không sủa mới cắn người. Nữ nhân này lặng lẽ làm ra động tĩnh như vậy thì tám chín phần mười dám làm bậy, nữ nhân thì dễ làm theo tình cảm.”
Bành Hựu Tại nói: “Nếu ta không đoán sai thì Tư Đồ huynh đang nói cho ta biết Vạn Động Thiên Phủ đã không thể khống chế Hải Như Nguyệt, muốn ngồi xem Hải Như Nguyệt phá hoại liên minh hai bên?”
Tư Đồ Diệu nói: “Không thể nói vậy được, vẫn có thể tránh cho điều đó xảy ra.”

Bành Hựu Tại nói: “Ta tự mình đến đây là ôm thành ý tới, có thể hóa giải vấn đề thì tự nhiên là mọi người vui vẻ, nguyện nghe cao kiến của Tư Đồ huynh.”
Tư Đồ Diệu nói: “Ta nghĩ Bành huynh cũng biết ý đồ của triều đình Yến quốc phong Thương Triêu Tông làm thứ sử Nam châu, đơn giản là muốn tạo mâu thuẫn trong Nam châu, làm chặn đệm về sau thu phục Nam châu. Cho nên ta cũng không có cao kiến gì, giải quyết vấn đề rất đơn giản, sự vật thế tục Nam châu giao Thương Triêu Tông chủ trì, mọi vấn đề giải quyết dễ dàng. Khi đó Hải Như Nguyệt lui binh, Nam châu tránh lúng túng công nhiên kháng chỉ, hóa giải âm mưu của triều đình Yến quốc. Nam châu vẫn thuộc về Thiên Ngọc môn, bên ta không cần lo Nam châu và triều đình Yến quốc nổi xung đột nữa. Chuyện tốt một công mấy lợi, đều có lợi cho hai ta, chỉ cần Thiên Ngọc môn có thể buông chấp niệm. Bành huynh, vì cho Phượng Lăng Ba chủ trì Nam châu mà gây ra nhiều rắc rối như vậy, thử hỏi có đáng không?”
Bành Hựu Tại nói: “Bành mỗ cảm ơn ý tốt của Tư Đồ huynh, chuyện của Thiên Ngọc môn biết tự xử lý tốt. Giờ vấn đề nằm ở Kim châu, Kim châu muốn dùng binh với Nam châu ta, nhờ Vạn Động Thiên Phủ kiềm chế nữ nhân Hải Như Nguyệt cho tốt!”
Trong lòng Bành Hựu Tại biết nếu Vạn Động Thiên Phủ không gật đầu thì Hải Như Nguyệt sẽ không làm như vậy, nhưng không tiện đâm thủng, chỉ đành cố nén.
Tư Đồ Diệu nói: “Bành huynh cũng nên thông cảm khó xử của ta. Tiêu gia bàn cứ trong Kim châu nhiều năm, cây to rễ sau, nữ nhân này cứ quyết làm theo tình cảm, nếu cứng rắn đè ép thì dễ chuốc rắc rối cho Kim châu ta.”
Bành Hựu Tại hỏi: “Tư Đồ huynh có su yét đến hậu quả hai chúng ta khai chiến chưa? Không nói bên ta, bên Kim châu chắc chắn sẽ bị Triệu Hoàng Hải Vô Cực thừa dịp chen vào, Vạn Động Thiên Phủ không gánh nổi hậu quả đó!”
Tư Đồ Diệu rũ mí mắt xuống: “Bành huynh, ngọn nguồn rắc rối nằm ở Thương Triêu Tông, giao Nam châu cho Thương Triêu Tông đi.”
Bành Hựu Tại gắt lên: “Tư Đồ huynh không cảm thấy Vạn Động Thiên Phủ làm ra quyết định hoang đường buồn cười sao?”

Tư Đồ Diệu không cãi lại, vẫn một câu cũ: “Giao Nam châu cho hắn đi!”
Bành Hựu Tại nhìn chằm chằm, Tư Đồ Diệu không nhúc nhích, hai người yên lặng dưới ánh sao trăng.
Bành Hựu Tại bỗng hỏi: “Tiểu tặc Ngưu Hữu Đạo đã dùng cách gì khiến Vạn Động Thiên Phủ không tiếc mọi giá?”
Bành Hựu Tại không nghĩ ra vì sao Vạn Động Thiên Phủ làm như vậy, ông liên tưởng ngay đến Ngưu Hữu Đạo.
Từ lúc nhận tin Kim châu ra binh là Bành Hựu Tại đã nghi ngờ Ngưu Hữu Đạo, muốn không nghi hắn cũng không được, phong thư Thương Triêu Tông giao cho ông là chứng cứ.
Nhưng Tư Đồ Diệu sẽ không nói sự thật cho Bành Hựu Tại biết, càng không thổ lộ ngọn nguồn, thậm chí cố gắng giấu diếm, có một số việc tuyệt đối không thể để người khác biết nữa.
Tư Đồ Diệu chậm rãi nói: “Ngưu Hữu Đạo? Đang yên lành sao lôi hắn ra làm gì? Bành huynh nghĩ nhiều, việc này không liên quan gì đến hắn.”
Trong dãy núi, trên vách vực. Ngưu Hữu Đạo xõa tóc dài khoanh chân tĩnh tu đón mặt trời mọc.
Quản Phương Nghi vạt áo bay bay đáp xuống, đi tới bên cạnh hắn, lên tiếng: “Lão bát tưa tin đến. Bành Hựu Tại không ở trong Vạn Động Thiên Phủ lâu, ngay đêm đó đã trở về.”
Vẻ mặt Ngưu Hữu Đạo thờ ơ, nhắm mắt từ từ hỏi: “Bàn bạc thế nào?”
Quản Phương Nghi nói: “Ngươi kỳ cao một bậc, Bành Hựu Tại tay không trở về.”
Quản Phương Nghi chớp mắt sáng hướng Ngưu Hữu Đạo, đáy mắt lóe tia hoang mang.
Quản Phương Nghi thật sự rất tò mò không biết vị này dùng cách gì buộc Vạn Động Thiên Phủ cho phép Kim châu ra binh. Quản Phương Nghi có khờ đến đâu cũng biết sự vật quân chính Kim châu hiện nay do Hải Như Nguyệt chủ trì, bắt cóc một Tiêu Thiên Chấn không thể uy hiếp được Vạn Động Thiên Phủ, huống chi bắt Vạn Động Thiên Phủ đối mặt áp lực mất mát ích lợi lớn đến vậy.

Nhưng mặc cho Quản Phương Nghi hỏi cỡ nào Ngưu Hữu Đạo sẽ không nói cho bà biết nguyên nhân.
Quản Phương Nghi nói thêm: “Phải rồi, Hải Như Nguyệt nhờ lão bát chuyển lời là nếu ngươi dám đụng một ngón tay nhi tử của nàng thì tuyệt đối không tha cho ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo phớt lờ, chậm rãi nói: “Thông báo cho Phí Trường Lưu, Trịnh Cửu Tiêu, Hạ Hoa lập tức dẫn đệ tử tinh nhuệ trong môn đi Thượng Bình thành gặp Thương Triêu Tông, hộ giá!”
Quản Phương Nghi giật mình nói: “Thượng Bình thành tập hợp cao thủ Thiên Ngọc môn, vì áp lực tất nhiên Thiên Ngọc môn sẽ không đụng vào Thương Triêu Tông. Dù Thiên Ngọc môn muốn hại Thương Triêu Tông thì bọn họ có chạy tới cũng không hộ gái được. Bọn họ không rõ ràng tình huống hiện tại, giờ ngươi kêu họ đi hộ giá là ép họ đứng theo đội, cố ý khiến họ khó xử. Lúc trước ngươi đã mặc kệ thì sao bây giờ làm khó họ làm gì? Làm người tốt đến cùng không được không?”
Ngưu Hữu Đạo nhắm mắt bình tĩnh nói: “Có câu gọi là lạt mềm buộc chặt, trong lòng ta biết khi nào nên mặc kệ, khi nào nên thít chặt. Nên ép thì phải ép, chẳng lẽ để ba phái và Thiên Ngọc môn vĩnh viễn thân thiện với nhau sao? Bà cảm thấy như vậy có thích hợp không? Bọn họ phải hiểu trong Nam châu, quyền nói chuyện với Thiên Ngọc môn không nằm trong tay họ, bọn họ chỉ có thể đứng sau lưng chúng ta. Ta sẽ bỏ qua việc lúc trước họ liên lạc với Thiên Ngọc môn lén sau lưng ta, nhưng khi ta đã lên tiếng thì họ phải nghe theo, quy định này phải dựng lên cho họ!”
Quản Phương Nghi trầm ngâm, nhắc nhở: “Thiên Ngọc môn thế lớn, bọn họ không rõ nội mạc, trước kia sự việc chưa rõ ràng e rằng họ không nghe lời ngươi, nếu vậy thì ngươi làm sao? Ngươi phát ra chỉ lệnh này là để mình không xuống đài được?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nếu không nghe theo đã nói lên mấy năm nay ta làm việc không tới chốn, sức ảnh hưởng với họ có hạn, lỗi là ở ta không tại họ. Nhưng bọn họ không thay đổi được kết quả, sự việc đi tới bước này, ích lợi phân phối họ đã bàn trước với Thiên Ngọc môn có được nhận về tay hay không phải hỏi ta có đồng ý không. Bọn họ có thể ở lại Nam châu hay không phải xem ta có vui lòng cho phép, nếu ta muốn đá

họ ra thì trong Nam châu không ai che chở họ được, bọn họ sẽ đến xin ta.”

Quản Phương Nghi đã hiểu ra, biểu tình vặn vẹo trào phúng: “Ta còn tưởng ngươi thật sự rộng rãi thả cho ba phái tự do, thì ra đã sớm giấu hậu chiêu dắt mũi họ. Còn trẻ tuổi mà khôn ngoan sâu như vậy, ngươi làm ta sợ. Ta hỏi ngươi, nếu có ngày nào ta muốn đi thì có phải ngươi cũng sẽ làm như vậy với ta?”

Ngưu Hữu Đạo thản nhiên nói: “Nên đi thì không giữ được, không nên đi sẽ không đi. Ta sẽ không ngăn cản bà, chỗ của ta tự do đi về, miễn bà không hối hận.”

Quản Phương Nghi xì một tiếng: “Nói cũng như không!”

Chương 627: Không Cam Lòng (1)

Chương 627: Không Cam Lòng (1)
Trên Giang hà, Phí Trường Lưu, Trịnh Cửu Tiêu nhìn bên bờ sông sóng cuộn, lặng im.
Một bóng người bay tới, Hạ Hoa là người đến cuối cùng. Hạ Hoa chậm rãi bước lên đứng ngang hàng với hai người.
Trịnh Cửu Tiêu nghiêng người nhìn Hạ Hoa, lạnh nhạt nói: “Hạ chưởng môn làm chúng ta chờ lâu.”
Hạ Hoa khẽ thở dài: “Haiz.”
Phí Trường Lưu hỏi: “Cớ gì thở dài?”
Hạ Hoa nói: “Biết rồi còn hỏi, kêu ta đến gặp mặt chẳng phải vì lòng không nắm chắc sao?”
Ba người và đệ tử ba phái bị Thiên Ngọc môn tách ra các nơi Nam châu giúp đỡ đại quân tiếp nhận Nam châu.
Phí Trường Lưu nói: “Người ngựa của Thương Triêu Tông đã bị đánh tan khống chế, xem tình huống này thì Thiên Ngọc môn thật sự muốn xuống tay với bên Thương Triêu Tông, không biết có giữ lại mạng sống của hắn không.”
Hạ Hoa khịt mũi: “Các ngươi mà lo gì chuyện này, đang do dự nên đứng về phe ai mới đúng đi?”
Trịnh Cửu Tiêu hỏi: “Ngưu Hữu Đạo đi đâu? Đang làm gì? Hắn quá yên lặng, hắn thật sự chắp tay nhường cơ nghiệp không dễ gầy dựng cho người sao? Triều đình sắc phong Thương Triêu Tông làm thứ sử Nam châu là vì sao? Đơn giản là châm ngòi ly gián sao? Có khi nào liên quan đến Ngưu Hữu Đạo không?”
Hiện trường yên lặng chỉ có tiếng gió thổi, sóng vỗ.
Bọn họ đối mặt lựa chọn khó khăn. Thật ra cũng không khó gì, trước đó đã hỏi ý Ngưu Hữu Đạo về việc có nên nghe theo Thiên Ngọc môn điều

khiển không, hắn không ngăn cản, đã đồng ý. Nhưng bây giờ Thiên Ngọc môn giơ búa muốn bứng ổ của Ngưu Hữu Đạo, sau này Nam châu không có chỗ cho hắn nương náu, hắn sẽ nuốt trôi cục tức này sao?
Ngưu Hữu Đạo đồng ý cho họ phối hợp Thiên Ngọc môn đánh chiếm Nam châu phân chia lợi ích, nhưng hắn không đồng ý họ động chạm vào ích lợi của mình. Nếu họ phối hợp Thiên Ngọc môn làm tiếp tức là trở mặt với Ngưu Hữu Đạo.
Có một số việc bọn họ đã dự đoán từ trước, biết cuối cùng sẽ đến kết quả thế này, nhưng vì ích lợi cho môn phái của mình họ tính đi một bước xem một bước.
Nói trắng ra là hy vọng trong quá trình này Thiên Ngọc môn xử luôn Ngưu Hữu Đạo, ai ngờ xong chuyện Thiên Ngọc môn hỏi ngược lại họ có biết hắn đi đâu không?
Thiên Ngọc môn trượt tay, Ngưu Hữu Đạo mất tích?
Từ lúc biết tin tức này là bọn họ rối rắm, càng đến giai đoạn này càng lo sợ không yên. Có nên tiếp tục phối hợp Thiên Ngọc môn làm tiếp không?
Quan trọng là Ngưu Hữu Đạo không dễ chọc, mấy năm nay họ làm bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.
Hạ Hoa cười khổ nói: “Không ngờ bất giác ba phái chúng ta đã kiêng kị Ngưu Hữu Đạo như vậy. Các người nói xem nên làm thế nào?”
Làm sao bây giờ? Có thể làm sao?
Trịnh Cửu Tiêu nói:
“Tự hắn không lộ mặt thì chúng ta biết làm sao? Chúng ta không thể khi không ở chỗ này cản tay Thiên Ngọc môn đi? Chúng ta cản được sao? Hơn nữa sợ là chính hắn cũng không có cách nào, hắn làm gì được Thiên Ngọc môn? Dù chuyện triều đình sắc phong Thương Triêu Tông có liên quan đến hắn nhưng được ích gì? Chỉ gợi lên đôi chút mâu thuẫn.”
Tuy nói vậy nhưng ai đều biết ba phái theo phe Ngưu Hữu Đạo, mấy năm nay hắn không bạc đãi môn phái của họ, thậm chí chủ động trợ giúp số tiền lớn. Giờ bọn họ đi theo Thiên Ngọc môn cắn Ngưu Hữu Đạo về tình về lý đều không nói được.
Hạ Hoa nhìn hướng Phí Trường Lưu, hỏi:

“Ý Phí huynh thế nào?”
Phí Trường Lưu lặng im, sau cùng do dự nói:
“Tình huống đã như vậy, chúng ta cũng có nỗi khó xử, tự hắn không lên tiếng, không để bụng thì không đến lượt chúng ta trở mặt với Thiên Ngọc môn.”
Hạ Hoa nhẹ gật đầu nói:
“Nói có lý.”
Ba người nói chuyện xác nhận thái độ của đối phương, thống nhất với nhau, ổn định nỗi lòng do dự bất an.
Ba người chạm mặt lần này cũng vì việc này, phải cùng nhau tiến lùi. Nếu không rõ ràng ý của hai nhà khác, một mình tự quyết định thì thế mỏng sức yếu, khi không rõ tương lai nên ôm chặt nhau giảm bớt bất an, lỡ có chuyện gì cũng biết ăn nói với môn phái của mình.
Quyết định phương hướng chấm dứt tâm sự rồi Phí Trường Lưu nói:
“Chúng ta không tiện cùng vắng mặt quá lâu, nếu không dễ chọc Thiên Ngọc môn suy nghĩ nhiều gây khúc chiết. Giải tán đi, ai về nhà nấy, tùy thời giữ liên lạc.”
Hạ Hoa gật đầu đồng ý:
“Tốt!”
Trịnh Cửu Tiêu mới chắp tay chào hai người thì một kim sí mang đến tin tức bay tới.
Đệ tử lại gần dâng lên:
“Chưởng môn!”
Hạ Hoa, Phí Trường Lưu liếc nhau, hai người không tiện dòm ngó riêng tư thông tin trong môn phái của Trịnh Cửu Tiêu nên từ biệt rời đi.
Trịnh Cửu Tiêu đọc thư, mặt biến sắc ngước đầu hét lên:
“Hai vị dừng bước!”
Phí Trường Lưu, Hạ Hoa chạm mặt với đệ tử phái mình định đi nghe kêu xoay người lại.
Trịnh Cửu Tiêu giơ thư:
“Ngưu Hữu Đạo gửi thư đến!”
Phí Trường Lưu, Hạ Hoa đứng xa nhìn rồi sải bước trở lại.
Ngay lúc này hai con kim sí sà xuống tay đệ tử hai phái.

Hai người nhận thư chụm đầu xem, trên thư ghi: Lập tức tập kết đệ tử tinh nhuệ của bổn phái đi Thượng Bình thành, hộ giá cho vương gia! Ngưu Hữu Đạo.
Phí Trường Lưu, Hạ Hoa ngẩng đầu lên ngó nhau rồi cùng quay sang nhìn Trịnh Cửu Tiêu mặt cứng ngắc.
Trịnh Cửu Tiêu rất rối rắm hỏi ý của hai người:
“Làm sao bây giờ?”
Phí Trường Lưu, Hạ Hoa không kịp phát biểu ý kiến đã có đệ tử hai phái liên tiếp đưa mật thư phong kín đến.
Trịnh Cửu Tiêu nhìn biểu tình của hai người nghiêm túc xem thư, dường như nhận ra điều gì, gã bất chấp có riêng tư hay không đưa đầu tới trước mặt hai người. Phí Trường Lưu, Hạ Hoa không phản đối Trịnh Cửu Tiêu duỗi đầu nhìn thư trên tay họ.
Trịnh Cửu Tiêu xem xong thở phào, nội dung thư ba nhà giống nhau, làm gã tưởng Ngưu Hữu Đạo chỉ gửi cho mình, nay xem ra gửi thư cho ba nhà cùng lúc.
Đến lượt Hạ Hoa ngước đầu hỏi:
“Làm sao bây giờ?:
Phí Trường Lưu, Trịnh Cửu Tiêu cũng muốn biết phải làm sao, phong thư làm ba người rối rắm.
Lúc trước có tự an ủi mình nói Ngưu Hữu Đạo không lên tiếng, nhưng giờ hắn đã hé răng, còn là kết quả mà họ không muốn đối mặt nhất. Nên nghe lời hay không?
Cơ mặt ba người căng cứng, nội dung trong thư không chút thương lượng mà càng như trực tiếp ra lệnh, mệnh cho họ đi chấp hành, không có đường cãi lại.
Phong thư toát ra sự cứng rắn.
Từ khi ba phái kết bạn với Ngưu Hữu Đạo đến nay chưa từng thấy hắn có thái độ cứng rắn với họ như vậy.
Phủ nha Thượng Bình thành lại đón kim sí đáp xuống, cấp báo lần nữa đưa tới trên bàn Phượng Lăng Ba.
Phượng Lăng Ba ngồi sau bàn không dám xem cấp báo, hiện giờ lão sứt đầu mẻ trán, sốt ruột đỏ mắt. Nhưng Phượng Lăng Ba còn giữ bình tĩnh được, sắc mặt âm trầm.

Lúc trước Phượng Lăng Ba không chắc vì sao đám người Thiên Ngọc môn đột nhiên trở lại Thượng Bình thành, vì sao kêu lão tạm ngừng ra tay với Mông Sơn Minh, giờ thì đã hơi hiểu.
Đoàn người Bành Hựu Tại chạy nhanh tới chỗ Kim châu, dọc đường trưng dụng ngựa trong trạm dịch Nam châu, gây động tĩnh lớn như vậy không thể giấu Phượng Lăng Ba tọa trấn Nam châu.
Nam châu chưa hoàn toàn ổn định, mới được tiếp nhận, chưa hình thành thám tử thăm dò ngoài lãnh địa, trước mắt chủ yếu nhằm vào bên trong nên mới không phát hiện đại quân bên Kim châu tập kết. Mãi khi trú quân biên cảnh Nam châu phái thám tử truyền tin về đại quân Kim châu đã đến gần, Phượng Lăng Ba mới phát hiện khác lạ.
Lúc này đại quân Kim châu đến gần là có ý gì?
Phượng Lăng Ba đã hiểu vì sao Bành Hựu Tại vội vã chạy đến Kim châu.
Triều đình đột nhiên sắc phong Thương Triêu Tông làm thứ sử Nam châu!
Kim châu đột nhiên cử đại quân đến!
Trú quân các nơi bên dưới lại truyền tin là một số đệ tử ba phái chưa được cho phép đã rời khỏi trú quân, một đường trưng dụng ngựa của trạm dịch thay đi bộ. Đệ tử ba phái tụ tập lấy chưởng môn dẫn đầu ép hướng Thượng Bình thành.
Trạm dịch nằm trong kiểm soát của Phượng Lăng Ba, ba phái công nhiên chạy đến không qua mắt lão được, bị nắm giữ chặt chẽ tiến độ lên đường.
Một chuỗi hiện tượng khác lạ liên tục xảy ra, Phượng Lăng Ba chợt nhận ra không ổn, cũng biết tại sao Thiên Ngọc môn ra lệnh tạm ngừng ra tay với bên Thương Triêu Tông.

Chương 628: Không Cam Lòng (2)

Chương 628: Không Cam Lòng (2)
Tin tức xấu thi nhau đổ dồn làm Phượng Lăng Ba thấy áp lực lớn.
Trong lòng Phượng Lăng Ba biết rõ nếu đúng là nguyên nhân đáng lo kia, đối mặt áp lực liên tục ập đến e rằng Thiên Ngọc môn không gánh nổi. Dù Bành Hựu Tại là nhạc phụ của Phượng Lăng Ba nhưng sẽ không lấy ích lợi toàn Thiên Ngọc môn giữ gìn ích lợi cho lão.
Phượng Lăng Ba không nghĩ ra làm sao Thương Triêu Tông có năng lực lớn vậy được?
Hành vi ba phái Lưu Tiên Tông khiến Phượng Lăng Ba liên tưởng đến Ngưu Hữu Đạo. Đúng như Bành Hựu Tại luôn lo lắng hắn đã ra tay?
Ngưu Hữu Đạo có năng lực lớn đến vậy sao?
Quan trọng là Phượng Lăng Ba không nghĩ ra tại sao Kim châu làm chuyện ngu xuẩn như vậy.
Phượng Lăng Ba cũng không hiểu vì sao triều đình Yến quốc sắc phong, lúc trước cho rằng đây là kế ly gián bên Nam châu, nhưng giờ càng như kẻ xướng người bè với Kim châu nâng Thương Triêu Tông lên ghế.
Triều đình Yến quốc sẽ để Thương Triêu Tông chiếm lợi dễ vậy sao?
Ngưu Hữu Đạo chạy thoát rốt cuộc làm cái gì? Hắn làm bằng cách nào?
Rầm!
Phượng Lăng Ba đấm xuống mặt bàn, mắt đỏ ngầu cầm cấp báo lên xem. Lại là tin tức tiến độ đệ tử ba phái áp sát, đã cách Thượng Bình thành ngày càng gần.
Phượng Lăng Ba đứng bật dậy xé nát cấp báo, mảnh nhỏ bay đầy. Hai tay Phượng Lăng Ba chống mặt bàn thở hồng hộc.
Uất nghẹn mấy năm nay, mắt thấy tay nắm quyền to nhưng sắp vuột mất, lão không cam lòng.
Đây là nguyên Nam châu!

Không phải Quảng Nghĩa quận nhỏ bé ngày xưa!
Phượng Lăng Ba chống tay trên bàn lắc đầu, vẻ mặt khó chịu, lão thật sự không cam lòng.
Chẳng lẽ ngồi xem chuyện như vậy xảy ra?
Phượng Lăng Ba chậm rãi ngước đầu lên, đôi mắt dứt khoát kiên quyết lóe tia tàn nhẫn.
Phượng Lăng Ba quát to:
“Người đâu!”
Một thuộc hạ chạy vào phòng, chắp tay nói:
“Đại nhân!”
Phượng Lăng Ba trầm giọng nói:
“Mời phu nhân đến một chuyến.”
Thuộc hạ lĩnh mệnh rời đi:
“Rõ!”
Chốc lát sau, Bành Ngọc Lan có khung xương lớn hơn phụ nhân bình thường đi vào. Phượng Lăng Ba dặn dò thủ vệ bên ngoài khi chưa được cho phép không được để ai đến gần.
Phượng Lăng Ba quay đầu lại, phu phụ yên lặng nhìn nhau.
Mặt Bành Ngọc Lan tiều tụy nhiều, Phượng Lăng Ba cảm giác khác lạ, bà cũng nhận biết nguy cơ đến gần. Vận mệnh phu thê vốn là vinh nhục liền nhau, Phượng Lăng Ba chịu áp lực thế nào thì Bành Ngọc Lan cũng có cảm giác tương tự.
Bành Ngọc Lan không ngờ, thật sự không ngờ thế cục biến đổi nhanh đến vậy, mới vui sướng được bao lâu?
Phượng Lăng Ba lại gần nắm hai tay Bành Ngọc Lan:
“Ngọc Lan!”
Bành Ngọc Lan gượng gạo hỏi:
“Sao vậy? Phải chăng lại có tin không tốt?”
Phượng Lăng Ba trầm giọng nói:
“Chúng ta không thể ngồi chờ họa ập đến, phải chấm dứt tai họa ngầm trước!”
Tim Bành Ngọc Lan rớt cái bịch, hỏi:
“Chàng muốn làm gì?”
Phượng Lăng Ba nói nhỏ vào tai Bành Ngọc Lan:

“Làm Thương Triêu Tông không thể tiếp chưởng Nam châu mới giữ được tâm huyết của chúng ta.”
Dù Bành Ngọc Lan đã lờ mờ đoán được cũng không chịu nổi xoe tròn mắt, hai tay siết chặt tay Phượng Lăng Ba, vội nói:
“Không thể xằng bậy, nếu không sẽ khó ăn nói với bên phụ thân!”
Phượng Lăng Ba nói:
“Đừng lo, miễn là ván đã đóng thuyền cùng lắm phụ thân trách phạt chúng ta một phen, không lẽ phụ thân sẽ giết chúng ta sao?”
Bành Ngọc Lan lắc đầu nói:
“Lăng Ba, ta hiểu ý của chàng, nhưng chàng có nghĩ đến Nhược Nam không? Lúc trước chúng ta làm như vậy đã khiến Nhược Nam khó xử nhường nào, chúng ta làm phụ mẫu còn muốn tự biến nàng thành quả phụ sao? Nếu làm như vậy thì về sau làm sao đối diện Nhược Nam?”
Phượng Lăng Ba cãi lại:
“Vậy nàng có từng nghĩ đến tử tôn của mình? Lúc trước chúng ta làm mấy chuyện đó với Thương Triêu Tông lẽ nào hắn không oán hận? Nếu để Thương Triêu Tông cầm quyền thì hắn sẽ bỏ qua cho chúng ta sao? Chúng ta không ra tay, chờ Thương Triêu Tông làm thì không chỉ mất đi quyền lực, sợ là mạng sống lớn nhỏ cả nhà cũng mất!”
Bành Ngọc Lan vẫn lắc đầu nói:
“Không đâu, còn phụ thân ở, chúng ta cùng lắm lánh nạn vào Thiên Ngọc môn. Có Thiên Ngọc môn che chở Thương Triêu Tông không dám lỗ mãng, cả nhà chúng ta vẫn bình an.”
Phượng Lăng Ba nạt:
“Hồ đồ! Ta nói câu bất kính, phụ thân có thể sống bao lâu? Cùng lắm che chở được thế hệ chúng ta, người đi trà lạnh, sau khi Thương Triêu Tông cầm quyền sẽ có nhiều cách làm Thiên Ngọc môn mắt mở mắt nhắm. Trong loạn thế này người đời có thể yên ổn một thế hệ đã không dễ, chỉ cần nắm giữ Nam châu là bảo đảm mấy đời tử tôn chúng ta bình yên giàu sang. Nàng có nghĩ đến không? Miễn chúng ta còn sống, có Thiên Ngọc môn chống lưng thì Thương Triêu Tông sẽ ngày đêm lo lắng chúng ta ngóc đầu trở lại, nhất định tìm đủ cách xuống tay với chúng ta chấm dứt tai họa ngầm. Nàng nhẫn tâm nhìn mấy tôn tử, tôn nữ

rơi đầu xuống đất sao? Chỉ cần chúng ta nắm giữ Nam châu thì sau này sợ gì không tìm được nhà tốt cho Nhược Nam?”
Nói đến mấy tôn tử, tôn nữ đáng yêu đâm trúng chỗ yếu của Bành Ngọc Lan, bà nuốt nước miếng rối rắm, chần chừ, khó quyết tâm.
Bành Ngọc Lan lắc đầu nói:
“Ta hiểu rõ Nhược Nam, nàng sẽ không mặc kệ trơ mắt nhìn Thương Triêu Tông gặp nạn, chắc chắn sẽ ngăn cản.”
Phượng Lăng Ba nói:
“Chuyện đó không thành vấn đề, tìm đại lý do đuổi nàng đi, quan trọng là đệ tử Thiên Ngọc môn canh giữ bên cạnh Thương Triêu Tông, chuyện này cần nàng phối hợp, những chuyện khác để ta lo.”
Bành Ngọc Lan không biết có nên đồng ý hay không:
“Cái này . . . “
Không phải Bành Ngọc Lan không nhẫn tâm lấy mạng Thương Triêu Tông, việc đến nước này rồi, đấu đá quyền lực dễ bỏ qua tình thân, huống chi liên quan ích lợi cả nhà bà. Bành Ngọc Lan không thèm quan tâm Thương Triêu Tông, quan trọng là không biết xong chuyện làm sao đối mặt phụ thân và nữ nhi.
Nhưng Phượng Lăng Ba đã chọc thủng lỗ hổng vách tường trong lòng Bành Ngọc Lan, ý tưởng như chất độc chảy tràn ra, cộng thêm lão kiên quyết và thuyết phục, có một số việc đã không cách nào tránh khỏi.
Tiếng chân rầm rập, Bành Hựu Tại dẫn đầu mười mấy người cưỡi nhanh trên đường cái từ Kim châu quay về Nam châu.
Mười mấy người cưỡi ngựa lướt qua trạm dịch, mấy người đi hàng cuối ngựa kiệt sức thì quẹo vào trạm dịch đổi ngựa rồi lao ra tiếp tục đuổi theo.
Dọc đường đi họ luân phiên đổi ngựa như vậy.
Một con kim sí từ trên trời giáng xuống, đệ tử đọc mật thư rồi ra roi giục ngựa chạy lên Bành Hựu Tại hàng đầu, lớn tiếng bẩm báo:
“Bên Phượng Lăng Ba truyền tin đã xác nhận người ngựa ba phái đi hướng Thượng Bình thành.”
Những người đi cùng nghe vậy cùng nhìn Bành Hựu Tại.
Mặt Bành Hựu Tại lạnh lùng trầm giọng nói:

“Nam châu không đến lượt ba phái nhảy ra, truyền tin cho Trần trưởng lão không cho người ba phái vào thành. Nếu đối phương cứng rắn xông vào thì giết!”
Đệ tử bẩm lời lĩnh mệnh:
“Rõ!”
Trên vách vực, dưới cây già, Ngưu Hữu Đạo ngồi một mình đun ấm nấu trà.
Công Tôn Bố, Quản Phương Nghi cùng đến.
Quản Phương Nghi ngồi xuống đối diện Ngưu Hữu Đạo:
“Ngô Lão Nhị đã dẫn người chạy tới Thượng Bình thành nhưng tu sĩ không vào thành được, mấy cửa thành đều có đệ tử Thiên Ngọc môn kiểm tra. Bọn họ thi pháp kiểm tra mỗi người ra vào thành, tu sĩ có pháp lực không thể lẻn vào. Trên tường thành có đệ tử Thiên Ngọc môn quan sát, muốn vượt qua mà không bị phát hiện là không thể nào, đừng nói thấy Thương Triêu Tông, muốn tới gần cũng khó.”
Ngưu Hữu Đạo nhấc ấm trà đun sôi lên ung dung châm trà cho mình.
Công Tôn Bố tiếp lời:
“Viên Cương đã dẫn người trà trộn vào thành nhưng cũng không thể gặp vương gia. Nơi giam lỏng vương gia vòng ngoài bố phòng binh mã, bên trong có tu sĩ đề phòng, không cách nào tới gần. Viên Cương liên lạc với Ngô Lão Nhị ngoài thành cũng rắc rối, phải ra vào thành mới được. Thượng Bình thành đang bị giám thị nghiêm ngặt, không tiện sử dụng kim sí.”
Ngưu Hữu Đạo rót trà cho ba người, hỏi:
“Có thể truyền tin cho vương gia không?”
Công Tôn Bố đáp:
“Không được. Viên gia sai người tiếp xúc người hầu trong Phượng gia hỏi thăm, nơi giam lỏng vương gia có tu sĩ trông giữ nghiêm ngặt, cơm canh đưa vào cũng bị kiểm tra nghiêm khắc, không cách nào động tay chân.”

Chương 629: Mật Mưu Trong Phòng Tối

Chương 629: Mật Mưu Trong Phòng Tối
Ngưu Hữu Đạo nghe vậy thở phào, sự việc đi đến bước này hắn lo Phượng Lăng Ba chó cùng rứt giậu. Nghe Công Tôn Bố nói thì Thiên Ngọc môn đề phòng luôn Phượng Lăng Ba, có Thiên Ngọc môn bảo vệ thì tốt rồi, chắc không sao.
Ngưu Hữu Đạo bưng trà lên đặt trước mặt Công Tôn Bố:
“Nói cho Viên Cương, nếu Phượng Lăng Ba muốn đụng vương gia thì Thiên Ngọc môn sẽ không đứng về phía lão, kêu Viên Cương tùy cơ ứng biến, phối hợp tác chiến bảo vệ an toàn cho vương gia.”
Ngưu Hữu Đạo bổ sung thêm:
“Mọi người nhớ ưu tiên an toàn của mình, dặn Viên Cương cẩn thận, nếu không làm được gì thì thôi, đừng cố quá.”
Công Tôn Bố lên tiếng:
“Rõ!”
Quản Phương Nghi hỏi:
“Buồn trong này lâu vậy rồi ngươi định khi nào xuống núi?”
Ngưu Hữu Đạo nghiền ngẫm tự giễu:
“Ta không buồn chút nào.”
Bị Quản Phương Nghi lườm, Ngưu Hữu Đạo cười nói:
“Ta chưa lộ mặt được, chờ thêm chút.”
Phượng Lăng Ba buông cấp báo xuống ngã ra sau tựa vào lưng ghế. Lại là tin tức người ba phái cách Thượng Bình thành ngày càng gần. Điều này làm tâm tình của lão rất lo âu, nếu để người của ba phái chạm mặt với Thương Triêu Tông, có một đám tu sĩ bảo vệ thì Phượng Lăng Ba không có cơ hội xuống tay với y.
Thật ra bây giờ cũng khó tìm được cơ hội, không cách nào điều hết tu sĩ bảo vệ Thương Triêu Tông đi. Bạch Dao canh giữ trong trạch viện của

Thương Triêu Tông không rời một tấc, Bành Ngọc Lan muốn đi đánh bất ngờ cũng khó. Hễ có người đi ngang qua sân là Bạch Dao xuất hiện bên cạnh Thương Triêu Tông ngay.
Bành Ngọc Lan không có cơ hội xuống tay, chiêu hạ độc cũng không có đường.
Càng như vậy Phượng Lăng Ba càng rầu lo hơn.
Bành Ngọc Lan bước nhanh vào phòng.
Phượng Lăng Ba bật Xem ảnh 1 dậy nghênh đón, hỏi:
“Có cách nào điều đệ tử Thiên Ngọc môn bên kia đi không?”
Bành Ngọc Lan khó xử lắc đầu nói:
“Nhiều nhất chỉ có thể điều đi một phần, hầu như không thể điều đi hết để một mình Thương Triêu Tông ở lại.”
Phượng Lăng Ba ngửa đầu thở dài:
“Không lẽ trời bỏ ta?”
Bành Ngọc Lan an ủi:
“Đừng gấp, chúng ta ít nhất còn một ngày, ta mới nhận được tin bên Thiên Ngọc môn, phụ thân đã truyền lệnh cho đệ tử bên này phải ngăn ba phái ngoài thành, không cho phép bọn họ vào thành. Nếu ba phái dám cứng rắn xông vào Thiên Ngọc môn sẽ xuống tay giết. Nên trước khi phụ thân trở về người ba phái không thể nào vào thành chạm mặt với Thương Triêu Tông, chúng ta còn một ngày nghĩ cách.”
Phượng Lăng Ba cảm khái:
“Nói là vậy nhưng . . . “
Phượng Lăng Ba chợt khựng lại, mắt sáng rực hỏi dồn:
“Thật không? Phụ thân thật sự ra lệnh cho đệ tử Thiên Ngọc môn chặn người ba phái vào thành?”
Bành Ngọc Lan nói:
“Đương nhiên là thật, không lẽ ta lừa chàng?”
Phượng Lăng Ba đấm vào lòng bàn tay, hưng phấn đi tới đi lui:
“Tốt! Trời không bỏ ta. Khi người ba phái đến sẽ là cơ hội cho chúng ta ra tay!”
Bành Ngọc Lan kinh ngạc hỏi:
“Sao chàng nói vậy? Chặn người ba phái lại chắc không cần dùng đến đệ tử trông giữ bên Thương Triêu Tông.”

Phượng Lăng Ba ngừng lại trước mặt Bành Ngọc Lan, thì thầm vài câu vào tai.
Bành Ngọc Lan nghe xong nghi ngờ hỏi:
“Làm vậy có được không?”
Mặt Phượng Lăng Ba nanh ác nói:
“Mặc kệ được hay không đều phải thử! Ngọc Lan, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta, nếu bỏ qua lần này chờ khi phụ thân trở về, để Thương Triêu Tông lên chỗ cao, bằng vào những việc chúng ta đã làm với hắn dù cả nhà chúng ta bình an thì đời này tử tôn của mình chỉ có thể co đầu rút cổ trồng ruộng dưới chân núi Thiên Ngọc môn. Ngày nào Thương Triêu Tông không ngã là tử tôn của mình mãi mãi không có ngày vươn lên!”
Bành Ngọc Lan hít thở nặng nề, không nói cái khác, chỉ vì tiền đồ của tử tôn đủ thôi thúc bà quyết định.
Bành Ngọc Lan gật mạnh đầu:
“Được! Thế thì làm vậy đi, chàng hãy âm thầm chuẩn bị cho tốt!”
Phượng Lăng Ba nói:
“Nàng yên tâm, miễn nàng thuận lợi dẫn đệ tử Thiên Ngọc môn đi chỗ khác là một đống người bên ta sẽ giết vào, cung nỏ bắn một lượt, mấy người kia ở bên trong sẽ không cản nổi, nửa khắc là chém đám người Thương Triêu Tông thành thịt nát, không đợi đệ tử Thiên Ngọc môn nghe tin tới cứu được. Chờ khi người Thiên Ngọc môn đến thì ván đã đóng thuyền!”
Bành Ngọc Lan bỏ lại một câu rồi đi nhanh:
“Tốt, ta đi chuẩn bị ngay!”
Sau đó Phượng Lăng Ba triệu tập bốn tướng lĩnh thân tín tới, trưởng tử Phượng Nhược Nghĩa, thứ tử Phượng Nhược Tiết, Đào Diễn, Nông Trường Quảng.
Loại chuyện này phải giao cho người đáng tin, hai nhi tử của lão không thể thiếu phần. Đào Diễn, Nông Trường Quảng là thuộc hạ thân tín của Phượng Lăng Ba khi còn tọa trấn Quảng Nghĩa quận, sau khi lão mất quyền lực thì hai người cũng bị lan đến. Thương Triêu Tông tiếp nhận hai quận rồi không thể nào giao vị trí quan trọng cho thân tín của Phượng Lăng Ba, hai người chịu uất ức đã vài năm.

Phượng Lăng Ba vừa ngoi lên liền triệu hồi hai người về dùng.
Hai nhi tử hay Đào Diễn, Nông Trường Quảng đều là hổ tướng năm xưa dưới tay Phượng Lăng Ba. Khi đó Quảng Nghĩa quận có thể ổn định không suy sụp trong Nam châu có công lao lớn của bốn người này.
Đã là mật mưu trong phòng tối thì thao tác thực tế phải dựa vào những người này, có một số việc Phượng Lăng Ba không giấu diếm họ, kể ra hết nguy cơ đang đối mặt, rồi biểu hiện ý đồ muốn làm thịt Thương Triêu Tông.
Phượng Lăng Ba hỏi:
“Các vị thấy sao?”
Phượng Nhược Nghĩa, Phượng Nhược Tiết liếc nhau. Muốn họ giết muội phu ruột của mình? Hai người hơi do dự, không biết nên trả lời sao.
Đào Diễn, Nông Trường Quảng im lặng nhìn nhau. Mấy năm nay chịu nhiều uất ức, bây giờ khó khăn lắm mới ngoi lên được, hai người không muốn chịu nhục nữa, đâu chịu bỏ qua thành quả thắng lợi đã vào tay, dù liều mạng cũng quyết bảo vệ. Lăn lộn trên sa trường không sợ đánh giết, nhưng dù sao là giết nữ tế của đại nhân, Nông Trường Quảng, Đào Diễn không tiện đồng ý ngay, nếu không thì hơi quá đáng.
Nông Trường Quảng, Đào Diễn quan sát thái độ của Phượng Nhược Nghĩa và Phượng Nhược Tiết, nếu mọi người đều đồng ý thì hai người hùa theo, nếu người ta không chịu thì hai người không hé răng, để Phượng Lăng Ba quyết định là được.
Phượng Lăng Ba lạnh lùng nhìn chằm chằm hai nhi tử, ra tiếng buộc họ tỏ thái độ:
“Điều vi phụ tranh cũng là vì các ngươi!”
Phượng Nhược Nghĩa buông tiếng thở dài:
“Vậy bên muội muội làm sao bây giờ? Muốn cho muội muội thành quả phụ sao? Nhi tử hiểu tính tình của muội muội, nếu chúng ta thật sự xuống tay hạ sát thủ thì muội muội sẽ liều mạng ngăn cản. Có muội muội che đằng trước thì chúng ta nên đánh hay không? Chẳng lẽ đạp trên xác Nhược Nam bước qua sao?”
Phượng Lăng Ba vung tay nói:

“Chuyện đó thì các ngươi không cần lo, nàng là nữ nhi của ta, cũng là bảo bối yêu quý của ta, trước khi hành động sẽ dẫn Nhược Nam đi không cho nàng dấn thân vào nguy hiểm, chắc chắn bảo vệ an toàn của nàng.”
Phượng Nhược Tiết lại hỏi:
“Phụ thân, bên Thiên Ngọc môn sẽ đồng ý sao? Nếu Thiên Ngọc môn không chịu, có những pháp sư bảo vệ thì chúng ta khó xuống tay.”
Phượng Lăng Ba nói:
“Còn cần ngươi dạy ta? Yên tâm đi, bên Thiên Ngọc môn có mẫu thân của ngươi nghĩ cách điều người đi, nếu không làm được điều này thì chúng ta sẽ không ra tay.”
Phượng Nhược Nghĩa cười khổ nói:
“Phụ thân, năm xưa Nhược Nam không chịu gả, là trong nhà ép nàng. Giờ nàng đã gả đi, chúng ta muốn lấy đầu trượng phu của nàng, dù thành công thì xong chuyện làm sao đối diện với muội muội?”
Câu hỏi của Phượng Nhược Nghĩa làm lòng Phượng Lăng Ba chùng xuống, nói bằng lương tâm thật sự làm chuyện như vậy đúng là có lỗi với nữ nhi.
Đào Diễn bàng quan một bên quyết đoán lên tiếng:
“Năm đó khi Thương Triêu Tông cướp quyền lớn của nhạc phụ thì có nhân từ nương tay không? Đại nhân bị hắn che mắt nên mới gả thấp hòn ngọc quý trên tay, không cần làm vương phi này. Đại công tử yên tâm, xong chuyện ta sẽ tìm một nhà khá giả cho tiểu thư, tuyệt đối không để tiểu thư thủ tiết, cứ giao ta lo. Nếu không được, miễn đại nhân không chê thuộc hạ lớn tuổi thì thuộc hạ đồng ý bỏ thê tử cưới tiểu thư, tuyệt đối không để tiểu thư chịu chút tủi nhục nào!”
Lời nói chân thành nhưng làm Phượng Nhược Nghĩa, Phượng Nhược Tiết giật mình nhìn Đào Diễn. Tên già này muốn cưới muội tử nhà họ?

Chương 630: Chó Cùng Rứt Giậu

Chương 630: Chó Cùng Rứt Giậu
Phượng Lăng Ba liếc xéo Đào Diễn, lòng thầm buồn bực. Già khú đế mà muốn cưới nữ nhi của ta, không biết ngượng nói ra miệng, trâu già gặm cỏ non muốn ăn tới trong nhà ta?
Khóe môi Nông Trường Quảng co giật, biết dù Phượng Nhược Nam có gả cũng không thể nào gả cho vị này. Nông Trường Quảng rất muốn mách lại cho phu nhân của Đào Diễn nghe, để xem Đào gia gà bay chó sủa thế nào.
Phượng Lăng Ba dời đi đề tài tránh cho lệch hướng, việc chưa thành đã bàn về nữ nhi gả cho ai, đi xa quá.
“Chuyện đó tính sau đi. Bên người Thương Triêu Tông còn hơn mười thân vệ rất trung thành với hắn, sau đó là lính già ra từ Anh Dương Võ Liệt vệ, kinh nghiệm sa trường không thể coi thường. Lần này không ra tay thì thôi, nếu hành động thì phải với thế sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng bắt lấy, không thể kéo dài. Nếu kéo tới lúc người Thiên Ngọc môn cứu viện thì tất cả không chịu nổi!”
Phượng Lăng Ba nói lời này tương đương với quyết định sẽ ra tay.
Mấy người bí mật bàn bạc xong nhanh chóng giải tán, trở về chọn lựa người tháo vát đáng tin, ưu tiên hàng đầu là không thể để lộ tin tức.
Nên đến rồi sẽ đến. Phượng Lăng Ba tự mình cầm cấp báo đi hậu viện tìm tới Trần Đình Tú, Phong Ân Thái nói chuyện trong đình.
Phượng Lăng Ba trình lên cấp báo:
“Hai vị trưởng lão, mấy trăm người của ba phái cách Thượng Bình thành còn mấy chục dặm đường, đã sắp tới nơi!”
Hai trưởng lão thay nhau xem cấp báo.
Trần Đình Tú phụ trách nơi này đứng dậy nói:

“Phong sư đệ hãy trấn thủ ở đây, ta đi xem bên cửa thành nam coi ba phái có lá gan bao lớn.”
Phong Ân Thái gật đầu đồng ý:
“Tốt!”
Chốc lát sau Trần Đình Tú dẫn dắt đám tu sĩ bay qua các nóc nhà dân lao hướng cửa thành nam.
Hơn một nửa đệ tử Thiên Ngọc môn trông giữ Thượng Bình thành đều đi theo Trần Đình Tú.
Phượng Lăng Ba ra khỏi hậu viên thấy Nam châu chờ dưới mái hiên, lão lại gần nói nhỏ:
“Trần trưởng lão đã dẫn người đi cửa thành nam, mang đi hơn một nửa người.”
Bành Ngọc Lan nhẹ gật đầu nói:
“Chờ ta dẫn người đi thì bên chàng phải ra tay nhanh lên, lỡ gây động tĩnh lớn bọn họ từ cửa thành quay lại không mất bao lâu.”
Phượng Lăng Ba nói:
“Nàng yên tâm, đã dự bị hai ngàn người, chờ nàng thành công dẫn người đi là cả đám giết vào, khoảnh khắc giải quyết vài người Thương Triêu Tông, sẽ không có sai sót.”
“Ta chờ tin của chàng.”
“Ta cũng đợi tin nàng rồi ra tay.”
Hai người lướt qua nhau bỏ lại câu trên rồi đi hai hướng.
Bành Ngọc Lan về đình viện của mình, kêu Thọ Niên lại dặn là đích thân đi mời nữ nhi Phượng Nhược Nam đến.
Phượng Lăng Ba loanh quanh trong chính sự đường, tinh thần phấn khởi, vừa căng thẳng vừa hưng phấn, biết rằng thắng thua là ở đây.
Không lâu sau Phượng Nhược Nghĩa, Phượng Nhược Tiết, Đào Diễn, Nông Trường Quảng đến.
Thấy bốn người tới, Phượng Lăng Ba xua tay ra hiệu không cần đa lễ, lại gần hỏi:
“Đã chuẩn bị ổn thỏa chưa?”
Nông Trường Quảng nói:
“Đại nhân yên tâm, bốn chúng ta chọn lựa năm trăm tinh nhuệ rồi, chỉ cần đại nhân ra lệnh một tiếng là sẽ chạy tới chỗ mục tiêu thay phòng vệ.

Hai ngàn người xông vào thì mấy người kia không có cơ hội sống.”
Phượng Lăng Ba lạnh lùng quét mắt qua mấy người, trầm giọng nói:
“Nhớ kỹ, ra tay thì tốc độ phải nhanh, để đệ tử Thiên Ngọc môn về kịp chẳng những không có cơ hội xuống tay, nghênh đón chúng ta sẽ là rắc rối lớn. Thành công thì chúng ta bình an, trượt tay thì đừng ai mong sống yên.”
Đào Diễn nói:
“Đại nhân yên tâm, cho chút thời gian là tuyệt đối không thất bại được. Hai ngàn đao phủ đều cầm cung tên, nhiều tên cùng bắn, mười, hai mươi người không ngăn được. Huống chi có bốn chúng ta tự mình ra trận chỉ huy, sẽ không trượt tay được.”
Biểu tình của Phượng Nhược Nghĩa, Phượng Nhược Tiết trầm trọng, dù đã đặt quyết tâm nhưng tưởng tượng tương lai lúng túng khi đối diện muội tử của mình làm hai người không vui nổi.
Nhưng Phượng Nhược Nghĩa, Phượng Nhược Tiết biết phụ thân tranh vì bản thân, cũng vì họ, vì nguyên Phượng gia. Tên đã trên dây không thể không bắn, được làm vua thua làm giặc là ngay lúc này!
Phượng Lăng Ba gật đầu nói:
“Vậy thì tốt lắm, chờ tín hiệu hành động của ta, đừng lộ ra manh mối dẫn người nghi ngờ.”
Bốn người chắp tay lĩnh mệnh:
“Tuân lệnh!“
Trạch viện cách phủ nha chỉ một con hẻm vắng, Thọ Niên đi ra từ cửa sau tự mình tìm tới trạch viện này.
Thọ Niên đến, Bạch Dao xuất quỷ nhập thần xuất hiện ngăn trước mặt lão.
Bạch Dao không dám hùng hổ với lão quản gia tóc hoa râm này, về bối phận thì người ta là sư thúc của mình, chẳng qua hồi xưa phạm môn quy bị trục xuất sư môn. Chưởng môn hiện giờ đã xếp Thọ Niên vào Phượng gia tránh cho thành tán tu, nên quản gia này có mối liên quan với Thiên Ngọc môn, tuy bị trục xuất sư môn nhưng còn trong sự che chở, vẫn tính là đệ tử của Thiên Ngọc môn.
Bạch Dao ôm kiếm trước ngực lúc trước lạnh lùng, y thả lỏng tay buông kiếm xuống biểu hiện tôn kính.

Bạch Dao bình tĩnh hỏi:
“Có chuyện gì?”
Thọ Niên nói:
“Phu nhân tìm tiểu thư, kêu tiểu thư đi qua.”
Bạch Dao quay đầu phất tay, một đệ tử đồng môn đi tới. Bạch Dao kêu đệ tử mời Phượng Nhược Nam ra, không cho Thọ Niên vào trong trạch viện.
Hai người đối diện nhau một lúc, đệ tử thông báo dẫn Phượng Nhược Nam sắc mặt hơi tiều tụy đến.
Phượng Nhược Nam hỏi:
“Mẫu thân tìm ta có chuyện gì?”
Thọ Niên mỉm cười nói:
“Phu nhân không nói, tiểu thư đi sẽ biết.”
Phượng Nhược Nam không nghĩ nhiều, nàng cũng muốn gặp người Phượng gia, bất đắc dĩ trong thời gian này người nhà chột dạ tránh né gặp nàng.
Phượng Nhược Nam theo Thọ Niên rời đi, Bạch Dao không ngăn cản, cũng không có lý do ngăn lại.
Bạch Dao quay đầu nhìn Thương Thục Thanh theo ra ngoài, gật đầu với nàng rồi xoay người biến mất.
Thương Thục Thanh nhìn theo Phượng Nhược Nam đi xa, vào trong nhà.
Trong thời gian này Thương Thục Thanh biết tẩu tử bị kẹp ở giữa là khó xử nhất, nên nàng luôn đi theo an ủi, sợ tẩu tử luẩn quẩn trong lòng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.
Suy bụng ta ra bụng người, nàng cũng là nữ nhân, nếu nhà mẹ đẻ làm như vậy với mình thì cũng rất khó chịu.
Đám người rất nhàn nhã, họ bị nhốt ở đây muốn bận rộn cũng khó, lòng thầm lo âu.
Tu sĩ trong trạch viện gần đó tụ tập bay qua gây động tĩnh hấp dẫn họ chú ý, thân vệ trên lầu các theo dõi từ xa báo cáo tình huống.
Mấy người Thương Triêu Tông tụ tập lại, vì hiểu biết có hạn tình huống bên ngoài nên không phân tích được gì, nhưng chắc chắn đám tu sĩ kéo nhau đi bất chấp kinh thế hãi tục thì chắc có chuyện gì.

Thương Thục Thanh đi vào thông báo cho mấy vị:
“Ca, Bành Ngọc Lan mới sai khiến quản gia Thọ Niên đến mời tẩu tử qua.”
Thương Triêu Tông hừ lạnh một tiếng:
“Nàng vốn là người của Phượng gia, có gì lạ.”
Lam Nhược Đình bất đắc dĩ.
Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn khẽ thở dài:
“Vương gia, tính cách của vương phi không xấu, hơi nam tính một chút. Tuy ngày xưa lời ăn tiếng nói hay chọc vương gia không vui nhưng vương phi đã dần thay đổi vì vương gia, chỉ bằng vào điểm này đủ chứng minh tấm lòng của vương phi. Vương gia, có nhiều chuyện vương phi thân bất do kỷ, không ai khổ sở hơn vương phi, vương gia nên thông cảm cho vương phi.”
Mông Sơn Minh lên tiếng xem như bá phụ răn dạy, Thương Triêu Tông mím môi không cãi lại.
Nhưng trong lòng Thương Triêu Tông bực bội. Năm xưa lúc y cướp quyền lớn Quảng Nghĩa quận, Phượng Nhược Nam làm um sùm lên, còn đánh nhau. Giờ Phượng gia hại y thì nàng không kêu một tiếng.
Trong một nhà dân nhỏ bình thường cách nơi này mấy con phố. Viên Cương leo lên tường vây nhìn theo đám tu sĩ bay hướng cửa thành nam. Khuôn mặt đỏ đã bôi thành màu đồng cổ, Viên Cương không ngụy trang thì quá bắt mắt.
Cửa viện nhỏ mở ra, Viên Phong đã cải trang gánh rổ đi vào. Viên Cương ngoái đầu nhìn, nhảy xuống tường vây.
Viên Phong đóng cửa viện buông đòn gánh xuống, sải bước lại gần hỏi:
“Lão đại, mới rồi đám tu sĩ kia gây động tĩnh không nhỏ, có thấy không?”
Viên Cương gật đầu, đi vào phòng:
“Tính thời gian thì chắc do người của ba phái đến.”
Đi vào phòng Viên Cương rút tấm bản đồ dán trong gánh tre dựng bên tường ra, đó là bản đồ dân cư tỉ mỉ trong Thượng Bình thành.

Chương 631: Chó Cùng Rứt Giậu (2)

Chương 631: Chó Cùng Rứt Giậu (2)
Viên Cương trải bản đồ ra bàn, nhìn chằm chằm rồi hỏi:
“Thuộc hạ của Phượng Lăng Ba có động tĩnh gì không?”
Viên Phong trả lời:
“Tạm thời không thấy gì, lão đại, Phượng Lăng Ba thật sự sẽ đụng vào vương gia sao?”
Viên Cương nói:
“Không biết, nhưng Đạo gia đã nói rõ trước mắt Thiên Ngọc môn không dám để vương gia bị gì, cần đề phòng là Phượng Lăng Ba chó cùng rứt giậu.”
Viên Phong hỏi:
“Có mặt Thiên Ngọc môn thì Phượng Lăng Ba còn cơ hội xuống tay không?”
Viên Cương nói:
“Mặc kệ có cơ hội hay không, cứ giám sát thuộc hạ của lão là không sai. Thương Triêu Tông vốn là võ tướng dám xông pha chiến đấu, võ nghệ không kém, đám thân vệ cũng giỏi giang. Trong tình huống không có Thiên Ngọc môn tham dự, trên dưới một trăm người chưa chắc bắt được họ ngay. Nên Phượng Lăng Ba không ra tay thì thôi, nếu hành động chắc chắn không chỉ phái chút người đi. Kêu các huynh đệ giám sát thuộc hạ của Phượng Lăng Ba, có gì khác lạ là báo lại ngay.”
Viên Phong lên tiếng:
“Biết rồi!”
Sau đó Viên Phong rối rắm nói:
“Lão đại, chúng ta chỉ có trăm người mà thuộc hạ của Phượng Lăng Ba chỉ tính trong thành đã có nhiều trú quân, chúng ta đánh với họ, bị đại quân vây công thì không có khả năng thoát được.”

Viên Cương ngước đầu lên hỏi:
“Ngươi sợ?”
Viên Phong cười khổ nói:
“Không phải sợ mà thật sự quá nguy hiểm, dù chúng ta ra tay cũng không cứu vương gia được.”
Viên Cương nói:
“Ta có nói sẽ đánh với họ sao? Ngươi suy nghĩ nhiều, xem tình huống trước rồi tính, ta sẽ không để các huynh đệ làm chuyện biết rõ không thể làm được.”
Cửa thành nam, thủ tướng hét to:
“Đóng cửa thành!”
Dân chúng ra vào bị ngăn cách, binh sĩ canh giữ ngoài thành đều rút về.
Cửa thành dày nặng bị hơn mười người đẩy sầm một tiếng khép kín.
Trần Đình Tú ngồi trong lầu các đi ra, khoanh tay đứng trước tường thành, một đám tu sĩ Thiên Ngọc môn bước ra.
Đám người nhìn phía xa. Đường bốc bụi mù, mấy trăm người cưỡi ngựa lao nhanh, tiếng chân rầm rập dần rõ ràng.
Quân sĩ trên đầu tường tiến vào trạng thái đề phòng cao độ, các trọng nỗ dùng để thủ thành căng dây nhắm bên ngoài.
Mấy trăm người cưỡi ngựa đến gần, tốc độ chậm dần, dừng lại khi cách tường thành mấy chục trượng. Đệ tử tinh nhuệ của ba phái rốt cuộc chạy đến.
Cửa thành đóng kín, nhiều người cầm nỏ đứng trên đầu tường, tu sĩ Thiên Ngọc môn thành đàn. Đệ tử ba phái ngoài thành thấy hết cảnh này.
Phí Trường Lưu, Hạ Hoa, Trịnh Cửu Tiêu xếp ở hàng đầu liếc nhau, không vội vào thành.
Bọn họ sẽ không vì gặp Thương Triêu Tông mà khai chiến với Thiên Ngọc môn, nếu đánh thắng thì còn có thể, quan trọng là ba nhà bắt tay nhau cũng không đánh lại Thiên Ngọc môn.
Ba phái đến đơn thuần là làm cho Ngưu Hữu Đạo thấy, họ nghe lời hắn đến đây. Thiên Ngọc môn cho phép họ gặp Thương Triêu Tông thì gặp, không cho thì thôi, không miễn cưỡng. Sau này có bị Ngưu Hữu Đạo hỏi thì nói là Thiên Ngọc môn ngăn cản, bọn họ thực lực có hạn muốn gặp cũng không thể, không phải chúng ta không nghe lời ngươi.

Ngưu Hữu Đạo kêu chúng ta đến thì đã ngoan ngoãn nghe lời tìm tới, Thiên Ngọc môn không cho gặp, chúng ta thật ngoan không bắt ép. Nói trắng ra là không đắc tội hai bên.
Đây là đối sách mà Phí Trường Lưu, Hạ Hoa, Trịnh Cửu Tiêu đã bàn bạc.
Khi Ngưu Hữu Đạo đột nhiên phát ra tin tức buộc họ đến đây thì ba người biết hắn sắp hành động, muốn chơi tới cùng với Thiên Ngọc môn. Trước khi thấy rõ khuynh hướng thắng thua bọn họ sẽ không nghiêng về phía ai.
Không phải họ thích làm cỏ đầu tường ngã theo chiều gió, thật sự là họ không muốn đắc tội Thiên Ngọc môn hay Ngưu Hữu Đạo. Sợ thực lực của Thiên Ngọc môn, khiếp sợ năng lực của Ngưu Hữu Đạo, họ bị kẹt giữa hai bên rất khó xử.
Đây là nỗi bi ai của môn phái nhỏ phụ thuộc vào người ta, muốn sinh tồn đôi khi không có tôn nghiêm gì.
Thọ Niên vào phòng thông báo một tiếng rồi đi ra, nói với Phượng Nhược Nam chờ trước cửa:
“Tiểu thư, phu nhân ở bên trong đợi tiểu thư.”
Thọ Niên giơ tay mời, bản thân lùi ra.
Phượng Nhược Nam bước qua ngưỡng cửa đi vào phòng, qua rèm châu đung đưa nàng thấy mẫu thân đứng chờ.
Bành Ngọc Lan dịu dàng hiền từ nói:
“Vào đi Nhược Nam.”
Phượng Nhược Nam đến trước rèm châu giơ hai tay vén rèm đi vào, ánh mắt giao nhau với mẫu thân.
Sắc mặt Phượng Nhược Nam tiều tụy nhiều, tim Bành Ngọc Lan đau nhói. Đây còn là nữ nhi anh tư hiên ngang của bà sao? Vì sao nàng bơ vơ, ai oán, sa sút đến như vậy?
Có một khoảnh khắc Bành Ngọc Lan thấy tự trách, nhưng rất nhanh đẩy trách lên người Thương Triêu Tông.
Ngoan ngoãn rời khỏi Thượng Bình thành, bên bà cố gắng cho phu thê nhỏ các ngươi an toàn, về sau có thể rời xa tranh đấu sống chuỗi ngày yên ổn không lo áo cơm, như vậy không tốt sao? Vì sao không cam

lòng? Vì sao muốn trở về tranh cướp? Vừa lầm mạng của mình vừa lầm chung thân của nữ nhi ta!
Phượng Nhược Nam lặng yên nhìn mẫu thân.
Bành Ngọc Lan lại gần hai tay nâng mặt nữ nhi, yêu thương hỏi:
“Sắc mặt không tốt, không nghỉ khỏe sao?”
Phượng Nhược Nam đẩy đôi tay quan tâm yêu thương của mẫu thân ra:
“Phụ mẫu của nữ nhi đối xử với nữ nhi như vậy, trượng phu của nữ nhi vì điều này mà oán hận nữ nhi, thử hỏi nữ nhi có thể ngủ yên giấc sao? Mẫu thân có biết mùi vị sống một ngày bằng một năm không?”
Bành Ngọc Lan cười gượng gạo:
“Nhược Nam suy nghĩ nhiều quá thôi.”
Phượng Nhược Nam nói:
“Nữ nhi không phải tiểu thư khuê các nuôi trong phòng đến lớn, hoàn toàn không biết chuyện bên ngoài. Nữ nhi biết rõ hết, các người làm gì thì trong lòng các người tự hiểu. Nữ nhi biết phụ mẫu và trượng phu của mình tranh cướp thứ gì, loạn thế phong vân, nữ nhi hiểu được, nhưng nữ nhi không rõ các người là phụ mẫu của nữ nhi! Vì sao đối xử như vậy với nữ nhi?”
Bành Ngọc Lan nói:
“Nếu ngươi đã hiểu thì ta không giải thích nhiều. Trượng phu của ngươi lợi dụng Phượng gia chúng ta đứng vững chân, ngược lại cướp quyền lớn Quảng Nghĩa quận của Phượng gia. Hắn làm mồng một thì chúng ta làm mười lăm, không ai trách ai được.”
Phượng Nhược Nam bi thương lắc đầu nói:
“Hắn cướp quyền lớn Quảng Nghĩa quận nhưng có tổn thương ai trong Phượng gia không? Từ tình cảm người thân hay vì mặt mũi Thiên Ngọc môn thì hắn không đụng vào bất cứ ai trên dưới Phượng gia! Nữ nhi cứ nghĩ dù các người thắng cũng sẽ đối xử với hắn như hắn đã đối với Phượng gia. Hắn có lỗi với Phượng gia một lần thì Phượng gia cũng có lỗi lại một lần, cùng lắm huề nhau, nên nữ nhi không lên tiếng, nữ nhi nhận. Nhưng tại sao các người muốn giết Mông Sơn Minh? Mẫu thân đừng nói là các người không biết quan hệ, tình cảm giữa Mông Sơn Minh với huynh muội bọn họ, xin đừng nói là các người chỉ giữ Mông Sơn Minh lại chứ không muốn giết! Nếu các người giết Mông Sơn Minh

thì đối với huynh muội họ không khác gì thù giết phụ thân, các người nói nữ nhi phải làm sao? Các người có nghĩ đến chưa?”
Nói đến đây Phượng Nhược Nam rơi lệ như mưa.
Mắt Bành Ngọc Lan đỏ hoe cầm khăn tay lau nước mắt cho nữ nhi, an ủi:
“Đừng khóc, mẫu thân biết làm khó ngươi. Ngươi hiểu lầm, chúng ta không muốn giết Mông Sơn Minh, đó là ý của Thiên Ngọc môn, phụ mẫu cũng bất lực, ngươi nên hiểu.”
Phượng Nhược Nam hỏi:
“Vậy bây giờ là thế nào? Mang chúng ta về giam lỏng là sao? Không lẽ Thiên Ngọc môn đổi ý không chịu thả Thương Triêu Tông sao?”
Phượng Nhược Nam không biết thế cục bên ngoài thay đổi, nàng cũng bị giấu nhẹm tin tức.
Bên ngoài truyền đến tiếng bẩm báo:
“Phu nhân, lão gia cho mời!”
Bành Ngọc Lan nghiêng tai lắng nghe mắt lóe tia sáng, giang hai tay ôm lấy Phượng Nhược Nam nức nở, an ủi:
“Không phải như ngươi nghĩ, chuyện rất nhanh sẽ qua, sẽ không làm ngươi khó xử nữa, rất nhanh qua đi.”
Bàn tay vuốt lưng Phượng Nhược Nam dời lên gáy, đột nhiên thi pháp bóp gáy nàng.
Phượng Nhược Nam đang khóc ròng chợt trợn trắng mắt xỉu trong ngực mẫu thân.
Bành Ngọc Lan nâng Phượng Nhược Nam nằm xuống tháp, sửa cho nàng nằm thẳng, lau lệ trên mặt nàng:
“Nhược Nam, lần này là Phượng gia có lỗi với ngươi. Nhưng ngươi yên tâm, nương sẽ không để ngươi chịu uất ức thêm nữa, nương hứa với ngươi mọi chuyện sẽ qua!”
Khi vén rèm châu rời đi Bành Ngọc Lan ngoái đầu nhìn Phượng Nhược Nam nằm bình yên trên tháp. Bành Ngọc Lan buông rèm châu, giơ ống tay áo lau nước mắt tràn mi, sửa sang vạt áo, dáng vẻ đoan trang bước nhanh đi.

Chương 632: Hành Động

Chương 632: Hành Động
Bành Ngọc Lan đến chính sự đường thấy Phượng Lăng Ba lòng vòng bên trong, hỏi nhỏ:
“Bên Nhược Nam thế nào?”
Bành Ngọc Lan gật đầu nói:
“Đã sắp xếp ổn thỏa, sẽ không để nàng bị cuốn vào nguy hiểm bên kia.”
Phượng Lăng Ba yên lòng, nói:
“Vậy thì tốt rồi, người của ba phái đã đến, đang giằng co ngoài thành. Hành động ngay, không còn nhiều thời gian. Bên nàng phải mau!”
“Được, ta đưa tin một cái là các người hành động ngay lập tức.”
“Nàng yên tâm, bên ta đã chuẩn bị ổn thỏa, chờ tin của nàng là một hơi xong chuyện!”
Hai phu thê chạm mặt thoáng qua rồi rời đi. Phượng Lăng Ba lại triệu tập Phượng Nhược Nghĩa, Phượng Nhược Tiết, Đào Diễn, Nông Trường Quảng lên kế hoạch lần cuối.
Bành Ngọc Lan ra chính sự đường chạy tới trạch viện hàng xóm, tìm đến Phong Ân Thái.
Phong Ân Thái thấy Bành Ngọc Lan vội vàng chạy tới, ông đứng trong sân hỏi:
“Cớ gì vội vàng đến?”
Bành Ngọc Lan nói:
“Lăng Ba mới nhận được tin gấp ba phái có người bí mật lẻn vào, khu cửa nam rất có thể là vì hấp dẫn sự chú ý của Thiên Ngọc môn ta. Không rõ ý đồ ba phái thế nào . . .”
Chốc lát sau Phong Ân Thái dẫn nhiều tu sĩ đi nhanh đến phòng ngự khu cửa thành bắc và thành đông.

Bành Ngọc Lan lấy lý do bảo vệ an toàn cho Phượng Lăng Ba cầm lệnh bài của trưởng lão Phong Ân Thái, từ bà thống nhất điều khiển đệ tử Thiên Ngọc môn canh giữ. Phong Ân Thái tin tưởng Bành Ngọc Lan sẽ hết lòng bảo vệ Phượng Lăng Ba nên đưa cho lệnh bài không chút nghi ngờ.
Trong trạch viện gần đó, Bạch Dao bay lên nóc nhà, bên này cũng bị động tĩnh phía Phong Ân Thái kinh động.
Bạch Dao nhận thông báo của đệ tử trong môn leo lên nóc nhà nhìn theo đám người Phong Ân Thái rời đi, vẻ mặt thắc mắc.
Rất nhanh Bành Ngọc Lan tới nơi này, dùng lý do tương tự lừa Bạch Dao, nói tình huống rất khẩn cấp, còn lấy lệnh bài của Phong Ân Thái ra hạ lệnh. Bành Ngọc Lan bảo đây là pháp lệnh của Phong Ân Thái, Bạch Dao không có lựa chọn nào khác hơn là nhanh chóng triệu tập người đi phòng ngự cửa thành tây.
Sau đó Bành Ngọc Lan dùng lệnh bài của Phong Ân Thái ra lệnh tập trung tu sĩ canh giữ hai bên, mang họ đi với danh nghĩa tuần thị, bao gồm quản gia Thọ Niên. Bành Ngọc Lan biết quản gia này thật ra là thân tín của phụ thân mình.
Dọc đường đi có người thắc mắc chúng ta bỏ đi như vậy thì an toàn của Phượng Lăng Ba có sao không?
Bành Ngọc Lan lấy lệnh bài áp chế không cho hỏi nhiều, theo dõi đệ tử Thiên Ngọc môn không cho ai đi hỏi ý cấp trên.
Đến đây thì đệ tử Thiên Ngọc môn trấn thủ khu trung tâm Thượng Bình thành đều bị Bành Ngọc Lan đưa đi hết.
Phượng Lăng Ba ở khu vực trung tâm ra lệnh:
“Hành động!”
Một phần trú quân trong thành di chuyển ngay, bốn đội người từ bốn phương nhanh chóng đến gần trạch viện giam lỏng Thương Triêu Tông.
Phượng Nhược Nghĩa lĩnh một đoàn người đứng trước tốp lính phong tỏa đầu phố, trầm giọng ra lệnh cho tướng lĩnh thủ quân:
“Tránh ra!”
Tướng lĩnh ngạc nhiên:
“Tướng quân, đô đốc có lệnh con đường này chưa được cho phép thì không ai được tự tiện xông vào, miễn cho quấy nhiễu thanh tĩnh của các

pháp sư.”
Tướng lĩnh bản năng nhìn người sau lưng Phượng Nhược Nghĩa, thấy họ trang bị tận răng, người người cầm cung nỏ.
Phượng Nhược Nghĩa lấy ra lệnh tiễn của Phượng Lăng Ba, lạnh lùng nói:
“Ngươi muốn kháng lệnh sao?”
Tướng lĩnh lập tức xấu hổ chắp tay nói:
“Rõ!”
Tướng lĩnh quay người lại phất tay, tránh đường cho đoàn người đông đúc đi qua.
Viên Cương lại leo lên tường vây thấy tận mắt tu sĩ ở địa điểm mục tiêu liên tục có hai nhóm đi hướng khác nhau, không hiểu chuyện gì xảy ra.
Cửa viên bị đẩy mở, Viên Phong gánh đồ chạy vào nói:
“Lão đại, trú quân Phượng Lăng Ba có dị động!”
Viên Cương vừa nhảy xuống tường thì cửa viện lại mở ra, Ngưu Lâm khiêng đòn gánh chạy vào cấp báo:
“Trú quân khác lạ!”
Chốc lát sau Viên Hỏa, Ngưu Sơn liên tiếp chạy đến bẩm báo tương tự.
Viên Cương sải bước vào nhà nhanh chóng mở bản đồ ra, hỏi bốn người hướng đi của trú quân.
Viên Cương vẽ tuyến đường, cầm bút than khoanh tròn chỗ Thương Triêu Tông ở, biểu tình trầm trọng nói:
“Đạo gia lo đúng, Phượng Lăng Ba muốn ra tay với vương gia, quả nhiên chó cùng rứt giậu!”
Lúc trước không hiểu tại sao người của Thiên Ngọc môn lục tục đi hướng khác nhau, nay đã biết Phượng Lăng Ba dùng thủ đoạn gì đó điều người đi sáng tạo cơ hội hành động.
Viên Cương lo nghĩ nhiều, biết nguy cơ ập đến với đám người Thương Triêu Tông đã là lửa sém lông mày, nếu không tìm cách thì hết đường cứu vãn. Không chỉ có mạng sống của đám người Thương Triêu Tông, tâm huyết và kế hoạch của Đạo gia cũng đổ sông đổ biển.
Viên Cương quyết đoán ra lệnh:
“Phát tín hiệu triệu tập người!”
“Tuân lệnh!”

Ngưu Lâm chạy ra ngoài, leo lên nóc nhà cắm tấm vải đỏ.
Trong nhà, Viên Cương nhìn chằm chằm bàn đổ trên bàn, mắt quen tới lui.
Viên Phong ở một bên lại nhắc nhở:
“Lão đại nếu muốn cứu người thì xin hãy nghĩ kỹ, trong thành có một đống người của Phượng Lăng Ba, bị kẹt vào đó thì chẳng những không cứu ra vương gia mà chúng ta cũng không có cơ hội thoát đi.”
Viên Cương không hé răng, bút than không ngừng vẽ vời bản đồ, tính toán đường tốt nhất đến địa điểm mục tiêu.
Viên Hỏa nói:
“Lão đại, nếu muốn làm thì mình công thẳng vào phủ nha chỗ Phượng Lăng Ba, thử bắt cóc lão xem?”
Ngưu Sơn phản đối ngay:
“Không được! Bên phủ nha càng có nhiều binh lực phòng ngự, không chờ chúng ta công vào thì đã rơi vào trùng vây. Huống chi phủ nha lớn như vậy, chúng ta không biết cách cục xây dựng trong đó, muốn tìm được Phượng Lăng Ba rất khó, không có thời gian cho chúng ta kiếm từ từ. Không chuẩn bị đầy đủ mà muốn bắt cóc là không hiện thực.”
Viên Hỏa đề nghị:
“Hay mình chế tạo rối loạn hấp dẫn người của Thiên Ngọc môn đến? Hoặc chúng ta đi cửa thành tìm họ ngay, mời họ ra mặt.”
Mấy người nhìn Viên Cương.
Viên Cương xem bản đồ:
“Bây giờ các khu vực trong thành đều có trọng binh, không gây rối loạn được, hơi rối chút là bị trú quân gần đó dập tắt khống chế ngay. Còn mời người Thiên Ngọc môn thì mấy vị trí cửa thành đều có trọng binh của Phượng Lăng Ba, ngươi dám bảo đảm người của lão sẽ không ngăn cản sao? Phượng Lăng Ba đã có dự mưu thì sẽ không cho phép ai dễ dàng liên lạc với người Thiên Ngọc môn, rất có thể đã bài bố kỹ càng, đút đầu vào sẽ bị bắt hoặc khử luôn. Chúng ta có thể trực tiếp liên lạc với người của Thiên Ngọc môn hay không còn chưa biết, hiện giờ không thể cược ăn may được.”
Viên Cương thầm tiếc trong tay không có thuốc nổ, hết cách, điều kiện hạn chế.

Thứ nhất là họ đến Thượng Bình thành không lâu, thứ hai là sau đại chiến trú quân khống chế thuốc trị thương, kiểm soát tất cả hiệu thuốc trong thành, trong một chốc Viên Cương khó tìm được nguyên liệu chế tạo thuốc nổ.
Viên Phong nói:
“Vậy chúng ta tập trung lực lượng cứng rắn xông lên, xung đột với trú quân một cửa thành, ta không tin không kinh động người Thiên Ngọc môn ra.”
Viên Cương ngước đầu lên:
“Chúng ta chạy tới chạy lui mất bao lâu? Xả ra đụng độ với thủ quân cho dù về sau phá tan cản trở liên lạc với Thiên Ngọc môn thì ngươi đã tính đến thời gian chưa? Điểm then chốt bây giờ là vương gia, Phượng Lăng Ba đã hành động, bên cạnh vương gia có bao nhiêu người? Vương gia không chống chọi lâu được!”
Viên Phong sốt ruột gãi đầu:
“Thế thì làm sao bây giờ?”
Viên Cương nói:
“Phải chế tạo rối loạn nhưng cần bảo vệ vương gia trước, ưu tiên giúp vương gia!”
Viên Hỏa hỏi:
“Làm thế nào?“
Viên Cương chỉ vào một chỗ, vẽ một đường thẳng:
“Nơi này! Lập tức tập hợp người ở nơi này, con đường có nhiều khu vực chật chội, không thể tập trung nhiều binh mã, chắc phòng ngự sẽ mỏng, khoảng cách gần. Chúng ta vượt qua chướng ngại vật trên đường cắm thẳng qua, đến địa điểm mục tiêu vừa giúp vương gia chống cự vừa đốt lửa, khói bốc lên, người Thiên Ngọc môn mà thấy nơi giam lỏng vương gia xảy ra chuyện thì sẽ nhanh chóng chạy đến!”
Viên Phong hỏi:
“Nếu khi chúng ta chạy tới mà họ đã thành công thì sao?”
Viên Cương không ngại Viên Phong lải nhải ngược lại khích lệ huynh đệ dưới tay phỏng đoán trước các tình huống.

Chương 633: Kinh Biến

Chương 633: Kinh Biến
Viên Cương trầm giọng nói:
“Chiến đấu trên đường phố trong thành thì đại quân khó dùng, đây là ưu thế của chúng ta. Nếu chuyện không như mong muốn lập tức nương chướng ngại nhà cửa rút lui, rút được bao nhiêu người hay bấy nhiêu.”
Nghe câu này mọi người đều hiểu lần này sẽ có sự hy sinh.
Viên Phong hỏi:
“Nếu người của Thiên Ngọc môn không kịp chạy đến thì sao?”
Hiện trường chìm vào yên lặng, ai đều biết hậu quả. Đại quân vây công thông thường tu sĩ còn phải kiêng dè, bọn họ sẽ không chống cự được lâu.
Viên Cương không im lặng bao lâu:
“An nguy của vương gia liên quan đến ích lợi rất nhiều người, sự việc quan trọng, chúng ta phải làm hết sức. Nếu chúng ta chỉ lo làm chuyện nhẹ nhàng thì mất ý nghĩa tồn tại. Lần này chúng ta cách vương gia gần nhất, nếu không thể bảo vệ được vương gia là có lỗi với tài nguyên mình thường hưởng thụ, giải tán được rồi. Nếu bảo vệ vương gia thành công thì về sau chúng ta mới có chỗ đứng thật sự trong Nam châu, chứ không phải vương gia nể mặt Đạo gia mà cho chỗ. Nói cho các huynh đệ nghe lời ta đã nói!”
Đám người Viên Hỏa lặng im gật đầu.
Viên Cương lại ra lệnh:
“Sắp xếp bốn người đi bốn cửa thành xem thử có thể ra thành không, nếu ra được thì liên lạc với Ngô Lão Nhị ngay, nói cho họ biết tình huống.”
Rất nhanh mấy người đi ra sân, vội mất hút. Vai Viên Cương khiêng khúc gỗ to.

Đầu đường, một thanh niên ngồi xổm bên xe đẩy nhỏ chờ khách đột nhiên đẩy xe đi.
Lão già bày quán bên cạnh mấy ngày nay đã quen với thanh niên hỏi:
“A Phúc, hôm nay dẹp hàng sớm vậy?”
Thanh niên đáp lời, đẩy xe con đi:
“Trong nhà có chút việc.”
Cảnh tượng tương tự diễn ra ở nhiều chỗ, huynh đệ dưới tay Viên Cương nhận tín hiệu lục tục tập kết.
Một ngã rẽ giao nhau, Phượng Nhược Nghĩa dẫn mấy trăm người chạy chậm đến hội hợp với Đào Diễn cũng dẫn theo mấy trăm người.
Hai người ngựa hợp thành một không ngừng chạy bộ đến một ngã rẽ khác, hai người gật đầu với nhau, mang theo người của mình tách ra hai hướng bao vây đình viện giam lỏng Thương Triêu Tông.
Phượng Nhược Nghĩa dẫn người đến cửa lớn.
Đứng đầu thủ quân giữ cửa chắp tay chào:
“Nghĩa tướng quân.”
Phượng Nhược Nghĩa trầm giọng nói:
“Thay canh phòng.”
Thủ lĩnh kinh ngạc hỏi:
“Nghĩa tướng quân, còn chưa đến giờ thay canh phòng. Trước khi đi Bạch tiên sinh đã dặn không có sự cho phép của tiên sinh thì không được tự ý rời cương vị công tác, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sẽ hỏi tội thuộc hạ.”
Phượng Nhược Nghĩa mặc giáp trụ rút lệnh tiễn bên hông ra, trầm giọng hỏi:
“Ngươi dám kháng mệnh?”
Xoẹt!
Tùy tùng cũng mặc giáp theo hai bên Phượng Nhược Nghĩa rút nửa thanh bảo kiếm treo bên hông ra.
Dẫn đầu thủ quân giật nảy mình:
“Thuộc hạ không dám, thuộc hạ lĩnh mệnh!”
Gã phất tay mang theo người mình nhanh chóng rời đi.
Phượng Nhược Nghĩa nghiêng đầu hai bên ra hiệu, thuộc hạ nhanh chóng giữ cửa.

Cùng lúc đó Nông Trường Quảng mang theo một đường người ngựa chạy vào ngõ hẻm bên phải trạch viện mục tiêu.
Đến đây thì cửa chính trạch viện bị Phượng Nhược Nghĩa phong kín, cửa sau bị Phượng Nhược Tiết phong, bên trái có Đào Diễn, bên phải là Nông Trường Quảng.
Đào Diễn, Nông Trường Quảng cùng lộ mặt ở hai bên hẻm, ra hiệu tay với Phượng Nhược Nghĩa ở cửa chính biểu thị sẵn sàng.
Phượng Nhược Nghĩa gật đầu bước tới trước cửa cổng, tay vịn bảo kiếm bên hông, ngẩng đầu nhìn cửa, làm động tác tay.
Hai tiểu tướng lập tức bước lên bậc thang gõ cửa.
Thân vệ của Thương Triêu Tông mở cửa, hỏi:
“Có chuyện gì?”
Một tiểu tướng đến gần giả bộ nói chuyện rồi đột nhiên kẹp cổ thân vệ, bịt miệng đối phương.
Thân vệ phản ứng cực nhanh đấm móc vào chỗ yếu của tiểu tướng, tiểu tướng đau nhăn mặt. Đang là lúc biểu hiện bán mạng nên dù đau gã cũng không buông tay.
Phía sau vang hai tiếng xoẹt xoẹt, hai lưỡi dao lóe tia sáng lạnh độc ác đâm vào người thân vệ chống cự. Tiểu tướng ra tay trước thừa dịp ấn chặt thân vệ lên tường, phía sau liên tục chém từng nhát đao. Thân thể dán tường phun máu tung tóe.
Một tia sáng lạnh cắt đứt cổ thân vệ, thân vệ ngã xuống đất, cửa mở ra.
Một đám người từ cửa xông vào, bên trong có thân vệ nghe tiếng động chạy ra xem lập tức bị một đống tên bắn ngã.
Đường đã mở, Phượng Nhược Nghĩa tay vịn bảo kiếm bên hông mặt nghiêm khắc bước lên bậc thang. Một đám người sau lưng Phượng Nhược Nghĩa ùa vào trong viện.
Thấy Phượng Nhược Nghĩa đi vào, Đào Diễn, Nông Trường Quảng chờ hai bên hẻm ngoài viện biết đã bắt đầu, lập tức xoay người ra hiệu cho người của mình. Người ngựa hai bên trèo tường vào.
Chính đường. Thương Triêu Tông đang bàn bạc với Lam Nhược Đình.
Trong đình viện dưới bậc thang ngoài đường, La An đẩy Mông Sơn Minh tản bộ.

La An bỗng dừng bước, vịn xe lăn. Mông Sơn Minh ngồi trên xe nghiêng tai nghe.
Tiếng dây cung!
Đều là người cả đời đánh trăm trận trên sa trường, nghe tiếng liền biết.
Hai thân vệ ở trên lầu các phụ trách nhìn xa lớn tiếng cảnh báo:
“Địch tập!”
Ngay sau đó có tên bay loạn xạ bắn vào hai người trên lầu các.
Hai người phản ứng rất nhanh đẩy nhau té xuống hai bên, nằm sấp xuống đất. Có tên xẹt qua thân thể hai người, càng nhiều cắm vào xà nhà cây cột, lông đuôi tên rung bần bật đủ thấy sức bắn mạnh cỡ nào.
Hai người nằm sấp trên sàn nhà hét to cảnh báo:
“Địch tập!”
Hai người bò theo mép nương chướng ngại nhìn tình hình bên dưới, rút bội kiếm bên hông ra.
Ngoài viện vang mấy tiếng hét thảm thiết.
Thương Triêu Tông, Lam Nhược Đình ở trong chính đường giật mình chạy ra xem.
Bốn phía không có chỗ chắn, La An nhanh chóng đẩy xe lăn về chính đường, định trốn vào phòng.
Hai bên vọt ra thân vệ cầm vũ khí che sau lưng La An, yểm hộ Mông Sơn Minh rút lui.
Hai bên đằng sau bích chiếu đình viện lao ra nhiều cung tiễn thủ, tiễn dây cung dày đặc.
Mưa tên bắn tới. Thương Triêu Tông chạy ra cửa xem hết hồn giơ chân đá Lam Nhược Đình té sang một bên cửa, y thì thừa dịp ngã ra sau, hai người miễn cưỡng né qua một đợt mưa tên.
Thương Triêu Tông nhanh nhẹn dán sát đất lăn vào sau cửa.
Tên bắn vào trong rào rào, Lam Nhược Đình sợ vã mồ hôi lạnh. Nếu không nhờ vương gia đá một cước thì mạng nhỏ của ông đã mất tại đây.
Bốn thân vệ che sau lưng La An bị bắn thành nhím ngã xuống.
La An dùng thân thể bảo vệ Mông Sơn Minh đẩy xe lăn lên bậc thang lập tức bị lộ ra, lưng trúng mấy mũi tên.
Một bóng người bay ra khỏi xe lăn, vào phút then chốt La An chộp thân hình khô gầy của Mông Sơn Minh ném vào chính đường.

Mông Sơn Minh hét lên:
“La An!”
Mông Sơn Minh bay giữa không trung quay đầu thấy cảnh mình không muốn nhìn nhất.
Miệng La An chảy máu người mềm nhũn ngã trên xe lăn, không đứng vững cùng chiếc xe lăn xuống bậc thang.
La An rống to:
“Mặc kệ ta, đóng cửa!”
La An ổn định thân hình dưới bậc thang đột nhiên đứng dậy, xoay người huơ xe lăn cản tên, xông thẳng tới quân địch đang xông lên, trợn to mắt đỏ ngầu rống:
“Cẩu tặc! Gia gia ở đây, đến đi!”
Không ai đáp lại, cũng sẽ không đáp lại, chỉ có tiến công không tiếng động.
Khi dự mưu việc này người tổ chức đã dặn bên dưới cố gắng không gây tiếng động lớn, nên sẽ không có tiếng rống đánh giết như triều.
Thể tích xe lăn có thể đỡ nhiều tên nhưng La An vẫn bị bắn trúng vào chân, ông lại nhũn chân, xe lăn rớt xuống, ông nằm trên xe.
Nhưng La An không chịu thua, nương lưng xe ngăn tên, ông nằm trên xe đạp chân tàn đảy trục xe lăn điên cuồng xông hướng kẻ địch. Bội đao đeo bên hông rút ra nằm trong tay, miệng La An chảy máu ròng ròng.
Tiếng bực bực dày đặc đánh vò lưng xe lăn, có tên bắn mạnh xuyên qua lưng gỗ như răng nanh âm trầm hiện ra trước mắt La An. Ông vẫn đẩy xe lăn không sợ xông lên, một đường mang theo vết máu.
Trùng kích bị cản lại, La An hất xe lăn, nghiêng người mang theo đao quang đụng vào đám đông.
Đao phong hoặc quét hoặc chém hoặc chặt cực kỳ hung mãnh, giết một chuỗi tiếng hét thảm. Có tiếng dây cung bị chém đứt, cung tiễn thủ xếp hàng đầu bị giết rối loạn trận thế.
Một luồng kiếm quang đâm tới, phập một tiếng đâm vào bụng La An phản ứng không quá mau.
La An chộp thân kiếm không cho đối phương rút ra, thuận thế vung tay chặt đầu đối phương.

Chương 634: Thương Đau

Chương 634: Thương Đau
Mặc dù La An bị thương nặng, gồng một hơi cái dũng thất phu liều mạng làm người xung quanh vây công trong một chốc không làm gì được ông.
Người có thể làm thiếp thân thị vệ bên cạnh Mông Sơn Minh về phần vũ dũng thì miễn bàn.
Không ngờ có người dũng mãnh không sợ chết như vậy, binh sĩ vây công đều sợ. Ai không tiếc mạng? Tất cả bản năng lùi lại.
Phượng Nhược Nghĩa ở trong đám đông mắt lóe tia sáng sắc lạnh, thò tay ra sau chộp trường thương mà thân binh cầm giùm.
Trường thương vào tay, Phượng Nhược Nghĩa mặc giáp trụ đụng mở đám đông, một đường xông tới, ở trong đám người như chém cơn sóng, thấy khe là đâm, một thương tàn nhẫn xuyên qua bóng người ngăn phía trước đâm ra.
Phập!
Không né được, không thể né, La An bị thương đâm xuyên ngực đứt hơi đã gồng, người mềm nhũn.
Phượng Nhược Nghĩa đẩy đám người ngăn trước mặt ra, một cánh tay vung thương, một tay hất La An lên cao. Tay giơ thương không nhúc nhích, sức lực của gã lớn không giống bình thường.
Thương pháp và sức cánh tay của Phượng Nhược Nam không thua gì nam nhân, xem như rất lợi hại trên sa trường, nhưng hai ca ca còn lợi hại hơn nàng.
Từ mặt nào đó thì ba nhi nữ Phượng gia đều kế thừa chút huyết mạch tốt đẹp của Bành Ngọc Lan, thân hình cao lớn, trời sinh có sức mạnh, thích hợp làm võ tướng trên sa trường.
Keng keng keng!

La An bị treo trên thương rời rạc huơ đao, không cam lòng chém thân thương. Mỗi tiếng chém vang tiếng keng to rõ nhưng La An không có sức, năm ngón không siết nổi đao, cuối cùng đao rơi xuống đất.
La An ngẹo cổ chết không nhắm mắt, con ngươi vẫn trợn to trên cao nhìn xuống Phượng Nhược Nghĩa bên dưới.
Máu chảy dọc thân thương tới bàn tay cầm thương của Phượng Nhược Nghĩa, mặt gã lạnh lùng, thờ ơ nhìn Thương Triêu Tông lộ mặt sau cửa chính đường, có ý thị uy.
Sự việc đã đến mức này thì Phượng Nhược Nghĩa không có đường lựa chọn, chỉ có thể thành công, không thể thất bại!
Thấy La An bị thương giơ lơ lửng, hai mắt Thương Triêu Tông đỏ ngầu sắp tóe lửa, vươn một tay ra chỉ hướng Phượng Nhược Nghĩa, rống to:
“Phượng Nhược Nghĩa, ta thề giết ngươi!”
Giữa muội phu và đại cữu ca lần này đối mặt hoàn toàn xé rách da mặt. Đến tình trạng này rồi Thương Triêu Tông bị chặn tất cả tin tưởng nếu không biết ai muốn giết mình trừ phi y ngu. Thương Triêu Tông bị Thiên Ngọc môn khống chế, Thiên Ngọc môn muốn giết không cần làm rầm rộ như vậy, tùy tiện một tu sĩ đến đã đủ giải quyết y, cần gì gây lớn chuyện. Là cả nhà nhạc phụ muốn dồn y vào chỗ chết!
Thương Triêu Tông rất hận, hận mình ngày xưa mềm lòng nương tay không thừa dịp Phượng gia thất thế chặt đứt tai họa ngầm. Khi đó dù Thương Triêu Tông đuổi tận giết tuyệt Phượng gia thì Thiên Ngọc môn làm gì được? Bành Hựu Tại có khó chịu đến đâu nhưng vì ích lợi của Thiên Ngọc môn sẽ không tùy tiện đụng Thương Triêu Tông, trách y mềm lòng uấn nhưỡng hối hận này.
Mông Sơn Minh nhìn La An bị giắt trên cây thương không nhúc nhích, ông chống đất ngồi dậy mắt đỏ ngầu.
Mông soái luôn ung dung bình tĩnh bỗng râu tóc dựng đứng, khóe mắt muốn nứt ra.
Mông Sơn Minh vươn tay ra sau lạnh lùng nói:
“Thương đâu! Đưa thương đến!”
Mông Sơn Minh không chịu mình già, cho rằng còn ở trên sa trường năm xưa, là tướng quân giơ thương có thể xông pha chiến đấu ngay.

Mấy năm nay Mông Sơn Minh luôn ở trong tiếng trống trận, khi tỉnh mộng cũng là từ cảnh mơ liên tục thắng thiên quân vạn mã, chưa từng rời khỏi chiến trận.
Nhưng hiện thực tàn khốc, bây giờ không phải mơ, sau lưng ông không tập hợp người ngựa, không ai đưa thương cho Mông Sơn Minh.
Trong nhà chỉ có Mông Sơn Minh và Thương Triêu Tông, Lam Nhược Đình, hai bên chính đường sắp giá binh khí, trên giá đầy vũ khí nhưng Thương Triêu Tông hay Lam Nhược Đình sẽ không để lão soái bộ dạng như vậy cầm thương bò ra ngoài liều mạng.
Không người hưởng ứng, Mông Sơn Minh trừng mặt ngoái đầu định răn dạy, tình hình trong nhà đập vào mắt như tạt gáo nước lạnh, ông tỉnh lại từ cơn hoảng hốt.
Bi ai vô tận đong đầy trên khuôn mặt già, cảm giác bất lực không nói nên lời. Chinh chiến hơn nửa đời không lẽ ông phải gục ngã dưới kế ti tiện, hạ màn bằng cách này sao?
Trong lòng Mông Sơn Minh không cam đến đâu cũng biết mấy người bọn họ không thay đổi được gì.
Phượng Nhược Nghĩa sẽ không kéo dài, từ lúc xâm nhập trạch viện đến bây giờ quá trình rất nhanh.
Phượng Nhược Nghĩa ném thương, bùm một tiếng La An treo trên cây thương rớt xuống đất phun máu tung tóe.
Máu bắn tung như hoa nở, xác La An nằm yên không nhúc nhích.
Bàn tay đẫm máu huơ thương chỉ, Phượng Nhược Nghĩa trầm giọng quát:
“Giết!”
Tiếng dây cung lại vang, mưa tên bay bao trùm Mông Sơn Minh ngồi dưới đất trong đường.
Lam Nhược Đình kinh kêu:
“Mông soái!”
Thương Triêu Tông từ sau cánh cửa nhào hướng Mông Sơn Minh.
Bóng đen mấy cánh cửa che, mấy thân vệ từ mái hiên hai bên xông tới, bưng mấy thứ như bàn ghế chặn cửa, ngăn cách tên bắn đùng đùng.
Bốn thân vệ nhanh chóng lùi vào chính đường, hai bên vươn tay đóng sầm hai cánh cửa.

Hai người kéo then cài, dùng thân thể chặn cửa, hai người khác nhanh chóng tìm đồ chặn cửa.
Ngoài cửa ngừng tiếng bắn tên, thay thế là nhiều tiếng bước chân rầm rập.
Hậu viện.
Thương Thục Thanh đứng bên hồ, vẻ mặt buồn rầu.
Chợt nghe tiến 'địch tập' làm Thương Thục Thanh giật mình nhìn quanh, thấy một hàng người ló ra từ đầu tường trèo vào, nàng rất ngạc nhiên.
Khi đám người đánh lén đầu tiên nhảy xuống tường, hai thân vệ từ bên cạnh xông đến che chở Thương Thục Thanh:
"Quận chúa trốn mau!"
Thương Thục Thanh kéo váy, ba người nhanh chóng rút ra sau.
Đám người nhảy xuống tường rượt theo, lắp tên cài cung bắn dồn dập.
Nghe tiếng cung tên sau lưng, một thân vệ chạy tới trước cửa nguyệt quay đầu nhìn, giang hai tay che sau lưng Thương Thục Thanh.
Thương Thục Thanh tránh thoát một kiếp, trốn vào cửa nguyệt, thân vệ kia thì ngã xuống vũn máu.
Thương Thục Thanh bi thương hét lên:
"Dương đại ca!"
Thương Thục Thanh chạy ra định kéo thân vệ co giật nằm dưới đất lên.
Phượng Nhược Tiết đứng trên đầu tường hậu viện bỗng ra tay, chộp cung tên người bên cạnh nhanh chóng cài tên vào dây nhanh chóng bắn ra một mũi tên trước khi đợt tên sau kịp chuẩn bị.
Mục tiêu chĩa hướng Thương Thục Thanh chạy ra, tên sắc bén vào một tiếng bay đi.
Phải nói tiễn pháp của tướng quân xuất thân sa trường này rất ngoan ổn chuẩn.
Lần này Phượng gia không chỉ muốn giết mình Thương Triêu Tông, đã làm rồi thì không cần chừa người sống, tránh cho để lại tai họa ngầm gì.
Tất cả người bên cạnh Thương Triêu Tông đều phải chết, huống chi Thương Thục Thanh là muội muội ruột của Thương Triêu Tông, để nữ nhân này sống chờ bị báo thù sao?
Một thân vệ hét to:

“Quận chúa, đi!”
Thân vệ kéo tay Thương Thục Thanh về.
Thương Thục Thanh bị kéo xoay người, phập một tiếng tên bắn trúng xương vai sau lưng nàng, tiếng đâm tận xương, nàng đau đớn nhăn mặt, chân lảo đảo.
May mắn trong bất hạnh là thân vệ ra tay kịp lúc, phản ứng nhanh nên Thương Thục Thanh thoát khỏi một mũi tên trí mạng.
Thân vệ kéo tay Thương Thục Thanh liều mạng chạy nhanh, gã cũng thấy mũi tên bắn trúng sau lưng nàng nhưng không có thời gian lo lắng nhiều, không rảnh trị thương cho quận chúa.
Phượng Nhược Tiết nhảy xuống tường vung tay, bốn thân binh sau lưng bỏ đội sải bước rượt theo gắt gao.
Bốn thân binh xông vào cửa nguyệt thấy bóng người liền giương cung bắn.
Thân vệ kéo Thương Thục Thanh khom người né, nương bồn hoa che giấu lao ra đụng mở cánh cửa nhỏ gần đó, đẩy nàng vào.
Thân vệ vừa thuận tay đóng cửa cài chốt, kéo đổ cái tủ chặn cửa thì nghe sau lưng xoẹt một tiếng, nhìn lại thấy thục nữ Thương Thục Thanh xé rách váy mình lộ ra quần dài bên trong.
Thân vệ chưa phản ứng lại Thương Thục Thanh đã nhảy lên cái bàn, nhảy tới trước quát:
“Trốn mau, từ đây ra ngoài hội hợp với vương gia!”
Xoẹt!
Thương Thục Thanh nương độ cao cái bàn đạp một cước đụng mở một rào gỗ ngăn gió lùa bên trên, thân cành vàng không chút do dự cứng rắn đẩy ra.
Thân vệ phản ứng lại, quận chúa ngại váy vướng víu không tiện chạy nhanh nhảy cao nên xé bớt dễ hành động.
Đùng đùng đùng!
Phía sau vang tiếng đụng cửa kịch liệt, may mắn có đồ chặn không dễ phá cửa.
Thân vệ lập tức nhảy người lên lao ra ngoài giống như Thương Thục Thanh.

Vừa chạm đất đã đến đình viện khác cách một bức tường, nghe nhiều tiếng bước chân chạy nhanh.

Chào mọi người, theo như trước giờ mỗi ngày định mức là 5 chap. Tuy nhiên, để tăng thêm động lực cho các bé đang dịch nhà mình ra chap nhanh hơn, cứ mỗi 10 kim phiếu được ủng hộ tụi mình sẽ up thêm 1 chap vào hôm đó hoặc cộng dồn vào hôm sau. Mong mọi người ủng hộ tinh thần thêm cho nhà Fulybook nha. ^^

Chương 635: Trí Giả Lo Ngàn Bước Hụt Một Bước (1)

Chương 635: Trí Giả Lo Ngàn Bước Hụt Một Bước (1)
Thương Thục Thanh đứng dưới tường chờ thân vệ qua:
“Đi!”
Hai người bước nhanh hướng cửa sau chính đường trước mắt.
Vừa lao vào thân vệ liền đóng cửa sau chặn lại.
Nghe tiếng đám người có người ở phòng trước, Thương Thục Thanh bị tên cắm sau vai cắn môi, biểu tình đau đớn, lưng đã ướt mảng lớn máu đỏ.
Thương Thục Thanh đè chặt bên vai bị thương chạy nhanh đến phòng trước chính đừng, vừa lúc thấy Mông Sơn Minh bị đè ngã hùng hổ đẩy Thương Triêu Tông ra.
Mông Sơn Minh râu tóc dựng đứng làm Thương Thục Thanh sợ, trong ấn tượng của nàng thì Mông bá bá luôn trầm ổn, chưa từng như bây giờ.
Thương Thục Thanh bước nhanh lại kêu lên:
“Mông bá bá.”
Lam Nhược Đình nhìn qua, thấy là Thương Thục Thanh thì lộ vẻ vui mừng. Chuyện xảy ra đột ngột không kịp lo nhiều, ông còn đang lo quận chúa này bị gì ngoài ý muốn, thấy nàng còn sống thì vơi bớt nỗi lo.
Thương Triêu Tông nghe tiếng quay đầu, thấy muội muội còn sống y không nói gì thêm. Bên ngoài có tiếng đụng cửa dồn dập, Thương Triêu Tông không rảnh hỏi han muội muội, y chạy nhanh lại giúp thuộc hạ chặn cửa sổ.
Mông Sơn Minh liếc Thương Thục Thanh một cái, hai tay chống đất bò nhanh:
“Nha đầu, giỏi lắm!”

Hai cánh tay xương già vậy mà sức không già, có điều đôi chân tàn lê dưới đất hơi vướng víu.
Mông Sơn Minh nhanh chóng bò tới trước giá binh khí, rút ra một cây trường thương.
Mắt Thương Thục Thanh đỏ hoe rơi lệ, một đại danh tướng mà lưu lạc đến bước đường bò dưới đất.
Thương Thục Thanh vội chạy tới ngồi xổm xuống dìu Mông Sơn Minh:
“Mông bá bá, giao cho chúng ta đi, ngài hãy ở một bên nghỉ ngơi!”
Mông Sơn Minh nhìn tên cắm sau lưng Thương Thục Thanh, thuận thế kéo cánh tay nàng lại gần xem, không bị tổn thương chỗ yếu, ông giơ ngang thân thương đè sau gáy nàng, gồng sức làm nàng phải khom người cúi đầu.
Keng!
Mông Sơn Minh rảnh tay kia tiện tay rút một thanh kiếm khỏi giá binh khí, kiếm quang dán sát lưng Thương Thục Thanh, tên cắm trên vai nàng bị chém đứt sát gốc.
Tên ghim quá sâu, bây giờ không có điều kiện trị liệu, không thể cứng rắn rút ra đành tạm thời xử lý như vậy. Mông Sơn Minh rất có kinh nghiệm ứng đối tình huống này, biết làm như thế nào trong tình huống như vậy.
Thương Thục Thanh đau đớn nhăn mặt, Mông Sơn Minh ra tay mau nên đau nhanh đi cũng mau, chưa cảm nhận đau nhức nhối thì cơn đau đã qua, chỉ còn từng đợt đau nhói.
Thân thương đè cổ Thương Thục Thanh rút ra, nàng ngước đầu.
Mông Sơn Minh đặt kiếm vào tay nàng:
“Đừng bôi nhọ uy danh của phụ thân quận chúa, nếu lỡ có gì không thể rơi vào tay kẻ địch chịu nhục!”
Thương Thục Thanh cầm kiếm trong tay hiểu ý của Mông Sơn Minh. Kiếm này vừa dùng để ngăn địch nhưng vào phút then chốt cầm nó tự tẫn, lúc này ông nói ra lời như vậy là biết không ôm hy vọng gì với kết quả.
Thương Thục Thanh nói:
“Mông bá bá yên tâm, Đạo gia nhất định sẽ nghĩ cách cứu chúng ta.”

Mông Sơn Minh lạnh lùng liếc nàng, đã lúc này rồi còn nhắc Đạo gia làm gì. Nhưng Mông Sơn Minh không rầy nàng, giờ không phải lúc nói nhiều. Hai tay Mông Sơn Minh chống đất nhanh chóng bò đến cửa sổ xếp đầy đồ, cầm thương canh chừng.
Thương Thục Thanh cầm kiếm chạy tới canh giữ bên kia cửa sổ.
Mông Sơn Minh kêu lên, làm động tác võ với nhóm Thương Triêu Tông:
“Vương gia!”
Thương Triêu Tông chạy ngay tới giá binh khí cầm cây Trảm Mã đao, lại chạy về canh chừng khung cửa sổ khác.
Lam Nhược Đình giắt kiếm bên hông, tay cầm trường thương canh giữ cạnh Thương Triêu Tông.
Năm thân vệ chạy tới giá binh khí bổ sung hàng dài, một người cầm thương canh ở cửa cái xếp đầy đô, bốn người khác canh phía sau.
Tiếng vang chạm đùng đùng không dứt, đồ chất đống bị va chạm không ngừng rơi xuống.
Ngoài phòng, đao phủ thủ chạy tới huơ búa rìu chém vào cửa, thậm chí búa chém vào tường.
Với tình hình này thì phòng tuyến trong nhà không ngăn được bao lâu, chỉ chốc lát sẽ bị công phá.
Bùm!
Một bức tường sụp xuống cái lỗ, một tiểu tướng xông vào.
Mông Sơn Minh canh giữ bên cửa sổ mắt lạnh quay đầu, trường thương ném ngang ra sau.
Bùm!
Tiểu tướng bị đập trúng mặt phun máu ngã ra sau đụng vào người phía sau xông lên. Người phía sau khựng lại, Mông Sơn Minh rút thương về rồi đâm ra, mũi nhọn từ xương sườn đâm vào phổi, phát ra tiếng hét thảm thiết.
Mặt trời nóng cháy, bên vách vực, Ngưu Hữu Đạo khoanh chân nhắm mắt tĩnh tọa dưới bóng cây.
Một làn váy đáp xuống đỉnh núi, Quản Phương Nghi bước đến gần:
“Hiểu Nguyệt các đã trả lời.”
Hai tay Ngưu Hữu Đạo chậm rãi lên xuống thu công, từ từ hỏi:

“Sao lâu vậy mới gửi tin?”
Quản Phương Nghi đáp:
“Bên Hiểu Nguyệt các vừa nhận được tin của ngươi liền liên lạc với Thượng Bình thành, đã kêu người ở khu vực kia xác nhận nhiều lần, nói là việc này hơi rắc rối.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Muốn mặc cả với ta?”
Quản Phương Nghi nói:
“Bên kia đưa ra lý do không hoàn toàn là mặc cả. Hiểu Nguyệt các nói Thượng Bình thành đang tích trữ trọng binh, tụ tập nhiều tu sĩ Thiên Ngọc môn, nguyên Thượng Bình thành hoàn toàn nằm trong sự khống chế của Thiên Ngọc môn và trú quân, có thể nói là thanh tẩy Thượng Bình thành một lần, tu sĩ không liên quan đều bị đuổi ra khỏi thành.”
“Hiểu Nguyệt các nói trong Thượng Bình thành có người của họ nhưng biết tình huống này không cách nào tránh khỏi, người công thành lược đất cẩn thận đề phòng khi thế cục chưa ổn định là chuyện thường, bởi vậy không tra kỹ đã rút đi trước, bây giờ trong thành không có người của họ. Khi nhận thỉnh cầu của ngươi thì họ đã phái người đi nhìn, phát hiện phòng thủ rất nghiêm ngặt, không cách nào vào thành.”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Đây là lấy cớ, trong tay họ có nhiều loài chim, hoàn toàn có thể thừa dịp bóng đêm lẻn vào.”
Quản Phương Nghi nói:
“Nên bên kia trả lời là muốn phái người vào Thượng Bình thành cũng được, có điều nhiều tu sĩ Thiên Ngọc môn trong thành, dù từ trên trời cũng dễ bị phát hiện, rất dễ xung đột ngay mặt với Thiên Ngọc môn. Hiểu Nguyệt các sẽ gánh vác phiêu lưu lớn, đây không phải giúp chút chuyện nhỏ như ngươi nói. Hiểu Nguyệt các hỏi là ngươi có thể cho bọn họ ích lợi gì.”
Ngưu Hữu Đạo mở mắt đứng dậy, biểu tình trầm trọng, hắn phát hiện mình hiểu biết quy tắc của thế giới này quá ít. Ví dụ Hiểu Nguyệt các nói người công thành lược đất điều tra kỹ Thượng Bình thành.
Mấy chuyện đó chưa đủ làm nét mặt hắn nặng nề.

Ngưu Hữu Đạo phái Ngô Lão Nhị dẫn dắt đám người Phù Phương Viên chạy đi Thượng Bình thành, kết quả không vào thành được.
Hắn sai khiến người của ba phái đến Thượng Bình thành, thật ra cũng không ôm mong chờ lớn gì với họ.
Bây giờ Hiểu Nguyệt các cũng Xem ảnh 1 nói khó vào thành.
Đứng ở lập trường tu sĩ, Ngưu Hữu Đạo không ngờ vào một thành quách sẽ khó khăn đến vậy. Ngưu Hữu Đạo chợt nhận ra Thượng Bình thành là lỗ hổng trong kế hoạch của hắn, lỡ như Phượng Lăng Ba thật sự chó cùng rứt giậu thì sao?
Tuy Ngưu Hữu Đạo không cho rằng Phượng Lăng Ba có thể thành công trong sự khống chế của Thiên Ngọc môn, nhưng Thượng Bình thành đã là đoạn yếu nhất không thể kiểm soát trong kế hoạch của hắn, làm hắn rầu lo.
Ngưu Hữu Đạo không phải thần tiên biết bấm độn, hắn không ngờ trung xu đại quân sẽ dời đến Thượng Bình thành trú đóng, khiến hắn không kịp làm chuẩn bị trong thành, có một số biến đổi không thể đoán trước. Không phải cái gì cũng nằm trong khống chế, chi tiết có biến đổi là bình thường, miễn kiểm soát hướng đi đại khái là được. Nên ban đầu Ngưu Hữu Đạo không chú trọng sự biến đổi này, giờ dùng nhiều tu sĩ mà không cách nào vào thành, làm lòng hắn nặng nề, sâu sắc cảm nhận được cái gì gọi là trí giả lo ngàn bước hụt một bước.
Quản Phương Nghi hỏi:
“Trả lời Hiểu Nguyệt các thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Chờ Hiểu Nguyệt các nhận được tin tức rồi sắp xếp thì Bành Hựu Tại đã trở lại Thượng Bình thành, bà cảm thấy còn cần trả lời họ sao?”
Quản Phương Nghi nói:
“Ngươi lo lắng hơi dư thừa, ngươi đã tăng áp lực lớn như vậy cho Thiên Ngọc môn, sự việc liên quan ích lợi của nguyên Thiên Ngọc môn, bọn họ không thể nào để Thương Triêu Tông bị gì được, họ không gánh nổi hậu quả. Thượng Bình thành có nhiều đệ tử Thiên Ngọc môn, dù Phượng Lăng Ba muốn xuống tay cũng không tìm thấy cơ hội, người của Thiên Ngọc môn không phải trưng chơi.”

Chào mọi người, theo như trước giờ mỗi ngày định mức là 5 chap. Tuy nhiên, để tăng thêm động lực cho các bé đang dịch nhà mình ra chap nhanh hơn, cứ mỗi 10 kim phiếu được ủng hộ tụi mình sẽ up thêm 1 chap vào hôm đó hoặc cộng dồn vào hôm sau. Mong mọi người ủng hộ tinh thần thêm cho nhà Fulybook nha. ^^

Chương 636: Trí Giả Lo Ngàn Bước Hụt Một Bước (2)

Chương 636: Trí Giả Lo Ngàn Bước Hụt Một Bước (2)
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi nói:
“Chỉ hy vọng được vậy.”
Nói thật thì Ngưu Hữu Đạo không nghĩ ra Phượng Lăng Ba có cơ hội ra tay thế nào, chẳng qua hắn nhận ra lỗ hổng, lòng lo âu, cảm giác này khiến hắn khó chịu.
Hai binh sĩ canh chừng ở đầu hẻm, phía sau có ba binh sĩ nhàn nhã qua lại, xem như đặt chốt chặn tạm thời điều tra người tới lui khu này.
Viên Cương khiêng khúc gỗ tròn quẹo vào, đi thẳng tới chỗ hai binh sĩ canh gác.
Hai binh sĩ giơ ngang thương ngăn cản, ba người đi loanh quanh phía sau cũng chậm rãi lại gần.
Một người bộ dạng thủ lĩnh kêu lên:
“Làm gì? Nhà ngươi ở bên trong?”
Thủ lĩnh phất tay ra hiệu:
“Soát người!”
Ngoài ngõ bỗng có tiếng người ho khan.
Đây là nhân viên quan sát ở bên ngoài phát ra tín hiệu, tín hiệu có thể hành động, biểu thị tạm thời không có ai đi ngang qua đầu ngõ này, sẽ không bị nhìn thấy.
Gỗ thô trên vai Viên Cương trợt xuống khuỷu tay bỗng đánh tới ngực hai binh sĩ đứng gần, hai người hộc máu bay ra ngoài.
Viên Cương giơ chân đá gỗ thổ, gỗ tròn bay ra.
Bùm bùm mấy tiếng, ba người phía sau chưa kịp cảnh báo đã gục ngã hết.

Viên phong ở đầu ngõ nghe tiếng động thò đầu vào nhìn, làm động tác vẫy tay, gã quẹo vào trong.
Sau đó lục tục có người quẹo vào.
Viên Cương nhặt gỗ tròn lên chạy nhanh, một đám người nhanh chóng chạy vào hẻm.
Người chạy phía sau thuận tay kéo mấy binh sĩ ngã dưới đất tới trước cửa nhà bỏ hoang, ném vào trong.
Một đám người vừa chạy vừa móc đồ trong bao ra, lắp ráp thành cửu tử liên hoàn nỗ, kèm dao găm cột vải da bên hông, cánh tay, đùi.
Chạy đến chỗ chỉ định Viên Cương kẹp khúc gỗ vào khuỷu tay, gỗ tròn nổ, Tam Hống đao rơi vào tay y.
Một đám người gọn gàng trèo tường vào, Viên Cương leo lên cuối cùng.
Đám người nhảy vào trạch viện nhà người ta làm chủ hộ gia gà bay chó sủa.
“Trú quân bắt tặc, câm mồm hết!”
Một câu làm cả nhà chủ hộ nơm nớp lo sợ ngậm miệng.
Chủ nhà thấy nhóm người này đến nhanh đi mau, bên này trèo tường vào đã nhanh chóng trèo qua tường bên kia.
Nhóm người không ngừng trèo tường vào nhà hoặc đi từ cửa trước, cửa sau.
Mở cửa hoặc trèo tường nếu gặp bên ngoài có binh sĩ tuần thị sẽ bắn nỗ trúng chỗ yếu của binh sĩ, đám người đi qua thuận tay ném xác vào nhà kế tiếp.
Một đám người không nhìn các nhà dọc đường đi, một đường thẳng tắp tới địa điểm mục tiêu, không dám dây dưa, chạy nhanh hết sức.
Dù bị binh lính tuần tra gần đó phát hiện, Viên Cương vẫn chỉ nói một chữ, "Đi!"
Hoàn toàn mặc kệ, cả đám người vẫn tiếp tục chạy đi như điên.
Mấy tay binh lính tuần tra lập tức xông vào hộ dân kia kiểm tra đến cùng, kết quả chỉ nhìn theo bóng người leo tường qua, tốc độ leo tường của đối phương quá nhanh, phối hợp ăn ý, khiến mấy tay lính vọt tới góc tường đành bất lực.
Giẫm đạp lên nhau, người này giẫm lên bả vai nằm sấp của người kia xem xét tình huống bên kia bờ tường, nhưng đâu còn thấy bóng người

nào nữa.
Đám người đành tản ra, lập tức phát động nhanh chóng kinh động tới quân đội trú đóng gần đó.
...
Tường đổ mở thành cái động, bụi bay mịt mù, máu còn đọng trên mặt đất.
Một kẻ làm quan cả họ được nhờ, Mông Sơn Minh ngã ngồi dưới đất một tay cầm thương, không ai có thể công kích, đã có vài chục người ngã lăn dưới thương của ông ta, bản thân Mông Sơn Minh cũng ngồi thẳng xuống trên vũng máu đang chảy xuôi.
Thương Thục Thanh phối hợp cắn răng canh giữ bên cái động, kiếm phong mang theo vệt máu, nàng tập kích mấy kẻ tránh né bên góc tường, chẳng qua động tác ảnh hưởng khiến vết thương ở bả vai đau đớn, chỉ có thể cắn răng chống gượng.
Dù biết không chống đỡ được bao lâu, nơi này cũng không có ai thúc thủ chịu trói, hoàn toàn mang tâm tình có thể giết được một người sẽ lợi hơn một chút.
Cửa phía Thương Triêu Tông đã bị phá hủy, máu tươi bắn tung tóe toàn thân, Trảm Mã Đao trong tay bổ xuống liên tiếp đã giết được hơn mười người, y vẫn canh giữ ở cửa không cho bất kỳ ai tiến thêm một bước nào. Lam Nhược Đình thư sinh đứng sau lưng y cũng đã giết người đến đỏ cả mắt, nhìn thấy cơ hội liền đâm đỉnh thương tới, hỗ trợ cho Thương Triêu Tông.
Phượng Nhược Nghĩa đứng trong đình viện nổi giận, mới chỉ vài người đã chặn được công kích nhân mã của gã.
Thấy tường động bị phá vỡ có kiếm quang đánh lén tới, Phượng Nhược Nghĩa tung người nhảy lên đạp rụng cái tường động, thương vung lên đập.
Tang! Một âm thanh vang lên khiến tay cầm kiếm của Thương Thục Thanh run lên, kiếm trong tay không vững rơi ra ngoài.
Phượng Nhược Nghĩa vung thương nhảy lên, thương bay tới rõ ràng hướng về cổ của Thương Thục Thanh.
Một bóng thương vung tới chặn thế công của mũi thương đang bay tới, cán thương hơi đẩy bả vai Thương Thục Thanh, trực tiếp đẩy Thương

Thục Thanh khỏi cửa động ra sau tường, lúc này Thương Thục Thanh cũng đã tránh được một kiếp nạn.
Vào đúng thời khắc mấu chốt Mông Sơn Minh ra tay đã cứu nàng một mạng.
Phượng Nhược Nghĩa ngoài cửa động cầm thương trong tay vung vẩy như phong hỏa luân, xoay tròn liên tục, tạo cơ hội mà nhảy vào.
Trong động thương xuất như long.
Chỉ với một chiêu chém đơn giản đã khéo léo chế trụ thế thương của Phượng Nhược Nghĩa.
Một thương chém tới cán thương của Phượng Nhược Nghĩa, chém vào tay cầm thương của gã.
Phượng Nhược Nghĩa nhanh chóng quay thương ép xuống thế công của đối phương, đối phương bị đạo thương áp chế trong nháy mắt liền thu thương lại, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai đâm thẳng tới ngực gã.
Phượng Nhược Nghĩa chấn động, cả người nhảy lên, xoay tròn trên không trung tránh thoát một kích này, thương mang lướt qua nhau, kéo dài vạch lên giáp của gã.
Phượng Nhược Nghĩa xoay người rơi xuống đất nhảy trở lại bên ngoài đình viện nhìn giáp vai vẫn còn đang lắc lư, áo quần nơi bả vai đã rách nát, vệt máu chảy dài cũng không lo ngại, nhưng một thương hung ác kia vẫn khiến lòng gã đến giờ vẫn thấy sợ hãi.
Gã biết rõ nếu không nhờ phản ứng kịp thời, một thương khi nãy đã lấy mất mạng của gã rồi.
Gã không ngờ lão nhân tàn phế ngã ngồi dưới đất kia còn có thể thi triển thương pháp tinh diệu như vậy, không dong dài chút nào, từng thương xuất ra đều lấy mạng người, nếu là thương pháp thực sự chém giết trên sa trường thì quả thực đẹp mắt khó có thể tưởng tượng được.
Gã hiện giờ đã có hiểu rõ một chút rồi, khó trách lão gia hỏa này thủ ở bên ngoài khiến cả đám người có công cũng không vào được.
Hiện giờ Mông Sơn Minh tuổi đã già, nếu đổi lại là một Mông Sơn Minh cơ thể tráng kiện toàn chỉ sợ gã không hẳn có thể tránh thoát được.
Phượng Nhược Nghĩa chuyển ánh mắt sang nhìn cái cửa động, bỗng nhiên vung một ngón tay lên chỉ, "Bắn chết!"

Một đám cung tiễn thủ từ phía sau vọt tới, kéo căng dây cung, mưa tên đồng loạt bắn tới bao trùm cửa động.
Mông Sơn Minh bên trong vung thương lên dựng một cỗ thi thể chắn trước người, khiên thi thể kia lập tức bị bắn thành con nhím.
Sau một cơn mưa tên lại có người xông vào bên trong, Mông Sơn Minh vung một thương đẩy thi thể ra, đường thương lại đâm tới, tới một người giết một người, đến hai giết cả đôi, hai con mắt lạnh lùng dưới mái tóc muối tiêu nghiêm nghị mang theo vẻ thê lương bi tráng.
Thương Thục Thanh lại nhặt kiếm lên cắn răng phối hợp.
Oanh! Phía hậu đường truyền tới âm thanh đại phá cùng với lượng lớn tiếng bước chân.
Tâm mọi người ở tiền đường chấn động, giờ đã biết phía sau đã bị công phá.
“Rút lui!” Thương Triêu Tông vừa quay đầu lại đã kéo Lam Nhược Đình chạy về hướng Mông Sơn Minh, người đằng sau từ cửa xông tới tiến vào lập tức thừa thời cơ đuổi giết, Thương Triêu Tông liền vung đao chém ngược lại mấy phát.
Bốn gã thân vệ ở hậu đường đã bỏ mình, một thân vệ còn ở lại tiền đường cùng tụ lại với đám người Thương Triêu Tông.
Phần lớn nhân mã nhảy vào liền vây công dồn đám người Thương Triêu Tông đến góc tường.
Thương Triêu Tông vung đao về phía trước, cùng Mông Sơn Minh tạo thành một hướng cùng chống đỡ quần công. Thương Thục Thanh, Lam Nhược Đình cùng với thân vệ kia ở đằng sau trợ công.
Phượng Nhược Nghĩa quát: “Lùi về sau, cung tiễn thủ lên!”
Đám người vây công lập tức lui về phía sau, đám cung tiễn thủ tiến lên phía trước kéo căng dây cung nhắm ngay mấy người phía góc tường.

Chào mọi người, theo như trước giờ mỗi ngày định mức là 5 chap. Tuy nhiên, để tăng thêm động lực cho các bé đang dịch nhà mình ra chap nhanh hơn, cứ mỗi 10 kim phiếu được ủng hộ tụi mình sẽ up thêm 1 chap vào hôm đó hoặc cộng dồn vào hôm sau. Mong mọi người ủng hộ tinh thần thêm cho nhà Fulybook nha. ^^

Chương 637: Đạo Gia Đến Đây

Chương 637: Đạo Gia Đến Đây
Mông Sơn Minh vung thương kéo một cái bàn bị phá chắn trước người, Thương Triêu Tông cũng xoay người lăn một vòng lui về một trường án, dùng trường án chắn trước người.
Mấy người còn lại cũng nhanh chóng giấu người ra phía sau, mặt bàn chắn trước người chỉ chớp mắt đã đầy tên.
Thấy cung tiễn thủ không hề nề hà, cả đám binh lính chen chúc nhau vọt lên, bên kia chiếc bàn vừa được đẩy ra, Mông Sơn Minh và Thương Triêu Tông lại một lần nữa phản kháng chém giết.
Thương Thục Thanh khua kiếm trên tay, còn chưa kịp chém thứ ở phía trước đã lập tức quật bàn trà kéo về phía mình, phòng tránh có thể xuất hiện mưa tên tiếp theo.
Phượng Nhược Tiết quay đầu nói với thủ hạ: “Để người bò từ bên ngoài nóc nhà vào, vạch mái ngói bắn chết từ trên xuống!”
Người bên cạnh lập tức lĩnh mệnh, dẫn theo người bò lên nóc nhà.
“Một đám phế vật, tránh ra!”
Thấy đã như vậy vẫn không công phá được, Đào Diễn phẫn nộ rống một tiếng, vung cán đại đao vọt tới xông lên phía trước nhảy lên bổ xuống, mạnh mẽ bổ một đao về hướng Mông Sơn Minh, có ý dùng một chiêu mạnh nhất bắt nạt lão nhân tàn phế trước mặt này.
“Đào Tướng quân, quay lại!” Phượng Nhược Nghĩa chấn động, hét lên một tiếng, gã đã từng được thử công phu của Mông Sơn Minh, biết bản thân Mông Sơn Minh rất lợi hại, nhưng đã chậm, Đào Diễn đã xuất thủ rồi.
Trong đôi mắt lạnh lẽo của Mông Sơn Minh đang ngã ngồi dưới đất lóe lên hàn quang, không sợ hãi chút nào rung thương đánh tới bổ lên cây đao như lò xo liên tiếp hai cái, chỉ chớp mắt đã đánh gạt cây đao đang bổ

tới ra, ánh thương đánh tới, cùng lúc đó một cây thương bỗng nhiên xuất hiện.
Đào Diễn chớp mắt trừng lớn hai mắt, không kịp trở tay, chỉ đành trơ mắt nhìn một thương xuyên qua cổ họng mình một dòng máu đỏ tươi theo đó chảy ra từ gáy cổ của gã.
Cơ thể Đào Diễn nhảy lên rồi rơi xuống đất, một tay cầm thương của Mông Sơn Minh rút lại, tay còn lại lay động đuôi thương, cán thương đánh một cái lên sườn mặt Đào Diễn.
Âm thanh Đào Diễn ngã xuống đất vang lên, sau đó chỉ còn hình ảnh gã run rẩy trong vũng máu.
Mông Sơn Minh cũng không thèm liếc thêm một cái, thương rung lên một cái rồi lại đối chiến với sự vây công của kẻ khác.
Cũng may Phượng Nhược Nghĩa đã chuẩn bị tâm lý.
Còn Phượng Nhược Tiết thì lại nghẹn họng nhìn trân trối, trong lòng có chút sợ hãi tới ngây người. Một hổ tướng như Đào Diễn lại bị một thương của lão già tàn phế đánh chết sao?
Trong tình thế căng thẳng như vậy mà lại hao tổn được một đại tướng của Phượng gia sao? Phượng Nhược Nghĩa cũng đã không còn gì để nói nữa.
Tới gần một tòa trạch viện, Viên Cương bò lên nóc nhà quan sát tình thế bên này, đúng lúc cũng nhìn thấy được quân sĩ bò lên nóc nhà lập tức ý thức được Phượng Lăng Ba có thể vẫn chưa đắc thủ, cũng hiểu được người trong phòng bị binh lính leo lên nóc nhà bao vây có thể phải chiến đấu rất vất vả, cho nên mới quay đầu lại hạ lệnh: “Phóng hỏa...”
Còn chưa kịp nói với đối phương hết câu phóng hỏa thì nơi này cũng chẳng khác gì đã được phóng hỏa, hi vọng Thiên Ngọc Môn có thể kịp thời nhìn thấy mà chạy tới.
"Lão đại!"
Đám người Viên Phong kinh hô, Viên Cương giao quyền chỉ huy cho bốn đội trưởng bọn họ, bản thân đơn thương độc mã vọt lên phía trước.
Đám người Viên Phong để lại vài người phóng hỏa đốt phòng ở, sau đó dẫn đội viên khẩn cấp gấp rút tiếp viện.
Thấy có người phóng hỏa trong nhà mình, cả gia đình chủ nhà khóc không ra nước mắt, gặp phải mưa tên cướp hỏa mà còn không thể cầu

cứu.
Cũng không cần cầu cứu, một đám người không e ngại gì đánh sâu vào bên trong đã kinh động tới quân đội trú đóng, phần lớn nhân mã đang chạy từ con đường tắt uốn lượn tới.
Bên trong phủ nha.
Sao vẫn chưa nhận được tín hiệu đắc thủ? Phượng Lăng Ba đang lo nghĩ đi qua đi lại bên trong, bất chợt nghe thấy quân phòng thủ bị kinh động đang đứng thủ chạy tới đây, lúc này giận dữ mắng mỏ bẩm báo chính là thủ hạ, "Ai cho vọng động?"
Viên Cương nhảy vào con đường tắt bay thẳng tới cửa chính, một đám lính thủ vệ còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra đã bị Viên Cương vung đao chém một nhát thất linh bát lạc.
Rầm! Một ánh đao chém phá cửa chính, Viên Cương kéo nửa tấm ván cửa theo bên mình vội vã xông tới hướng nóc nhà trước đó đã nhìn thấy người trèo lên có cung tiễn thủ.
Hắn ta điên cuồng xông tới hướng chính đường, tốc độ cực nhanh khiến người khác trở tay không kịp.
"Bắn tên!"
Ra lệnh một tiếng, cả đám chặn lại mưa loạn tên của cung tiễn thủ.
Dùng nửa ván cửa che chắn trước người, ván cửa bị mưa tên chọc thủng vang lên những tiếng động lộp bộp.
Qua một lượt mưa tên, ván cửa tung lên, Viên Cương đã tung người nhảy lên phi vào trong đám người, vung đao giết người huyết nhục mơ hồ, những tiếng kêu gào vang lên thảm thiết.
Bên trong chính đường, đám người Thương Triêu Tông kinh hãi bị đẩy vào góc tường, bên trên có lượng lớn miếng ngói đang rơi xuống tả tơi, có người trên nóc nhà dùng chân nhanh chóng dọn dẹp ngói trên nóc nhà, rõ ràng có thể nhìn thấy một đám cung tiễn thủ ở bên trên giương cung, mục tiêu còn phải nói là ai nữa sao?
Nhưng đúng lúc này cung tiễn thủ trên nóc nhà bỗng nhiên rối loạn, cũng đồng thời vang lên những tiếng kêu thảm thiết, có người còn đập phá khiến mái ngói rơi xuống nội đường, còn có mũi tên kim loại sáng loáng rơi trên người.

Trên tường viện bên ngoài, trên dưới có hai hàng người đang nhanh chóng vọt tới trên tường viện như đang chạy trên một cây cầu độc mộc, cửu tử liên hoàn nỏ bắn tên hướng tới cung tiễn thủ đang bò lên nóc nhà, khoảng cách từ xa bắn chết luôn tinh chuẩn.
Lực chú ý của đám lính quần công Viên Cương xung phong liều chết lúc này mới chuyển sang động tĩnh trên tường viện, có người hô to: "Cung tiễn thủ, trên dưới tường viện!"
Cung tiễn thủ duy trì thế cân bằng trên nóc nhà, người trên dưới nhanh chóng nhảy xuống, tất cả dùng đình lầu hoặc bồn hoa, tường viện tránh né, bảo hộ lẫn nhau.
"Đạo gia đến, là Đạo gia đến!" Bên trong chính đường bị tàn phá bỗng nhiên vang lên tiếng hoan hô vui mừng kinh ngạc của Thương Thục Thanh.
Nàng nhận ra loại tên kim loại rơi xuống người, mũi tên này nàng đã từng thấy, biết là tên đặc chế mà đám người Viên Cương sử dụng kia.
Huống chi lúc này quân trú đóng không thể giết người một nhà, ngoại trừ Đạo gia thì còn có thể là ai đây.
Cộng thêm bên ngoài phòng truyền tới tiếng kêu la chém giết thảm thiết, tinh thần đám người Thương Triêu Tông lại được vực dậy.
Thương Thục Thanh mừng rỡ đến rơi nước mắt, loại tư vị vốn đã bị dồn đến đường cùng bỗng nhiên được cứu viện người ngoài khó có thể lĩnh hội, nàng biết Ngưu Hữu Đạo sẽ không từ bỏ bọn họ, nàng vẫn luôn tin như vậy!
Phượng Nhược Nghĩa kinh hãi, Ngưu Hữu Đạo đến rồi? Ngưu Hữu Đạo sao có thể vào thành được?
Đến lúc này, Phượng gia đã không còn đường thua nữa, Phượng Nhược Nghĩa rống giận, "Tất cả lên hết cho ta, kẻ nào lui về phía sau giết không tha!"
Phượng Nhược Tiết cũng rống giận: "Lên cho ta!"
Hai huynh đệ bất chấp giá nào cũng phải bắt được thủ hạ chất thây thành đống đi lên.
Không gian trong phòng có hạn, một toán binh lính bị ép buộc bất đắc dĩ cầm vũ khí kinh đảm tuôn lên phía trước, dù đằng trước không ngừng có người ngã xuống, nhưng vẫn phải giẫm đạp thi thể xông lên.

Đám binh lính tầng dưới chót đã không còn phân biệt được rõ ràng thế cục gì, không hề hiểu rõ một chút gì, họ chỉ biết nếu không phục tùng mệnh lệnh chỉ có cái chết thảm hơn, bắt đầu gào thét giậm đất xông về phía trước.
Đám người Thương Triêu Tông lập tức khẩn trương hẳn lên, huy vũ đao thương liều mạng chống đỡ, không ngừng bị ép dồn vào góc tường, không có đường mở lui nào.
Ầm! Vài bóng người bay từ bên ngoài phòng vào đụng ngã một đám người khác.
Trong một loạt những tiếng kêu gào thảm thiết, Viên Cương vung đao vọt vào, toàn thân đầy máu, đều do xông giết đám người từ bên ngoài vào, bản thân hắn cũng không biết chính mình đã xông lên giết bao nhiêu người, tóm lại gặp người liền giết, chỉ cần là những kẻ cản đường đều phải tang mệnh dưới đao của hắn.
Sau lưng cắm hơn mười mũi tên, phía trước cũng bị trúng tên nhưng đã rơi xuống, trên người không thiếu vết thương do đao chém hoặc đâm rách thành lỗ.

Chào mọi người, theo như trước giờ mỗi ngày định mức là 5 chap. Tuy nhiên, để tăng thêm động lực cho các bé đang dịch nhà mình ra chap nhanh hơn, cứ mỗi 10 kim phiếu được ủng hộ tụi mình sẽ up thêm 1 chap vào hôm đó hoặc cộng dồn vào hôm sau. Mong mọi người ủng hộ tinh thần thêm cho nhà Fulybook nha. ^^

Chương 638: Không Còn Đường Lui (1)

Chương 638: Không Còn Đường Lui (1)
Ngạnh Khí Công của hắn trước mắt chỉ có thể giúp khiêng vật nện vật, ngay từ đầu khi thấy có nhiều cung tiễn thủ hắn cũng đã suy nghĩ qua cho nên mới giật ván cửa để chống đỡ, sau khi trúng tên mới phát hiện thân thể tuy không gánh được công kích của vũ khí lợi hại, nhưng sức công phá của lợi khí bên ngoài thân hắn đã tan đi mất không ít lực đạo, cơ thể dưới lớp da hoàn toàn có thể kìm hãm mưa tên tiếp tục xâm nhập, cho nên mới buông tay buông chân xông vào giết.
Trúng tên cũng là chuyện không thể tránh khỏi, một người phải đối mặt với nhiều người như vậy, còn có nhiều cung tiễn thủ như vậy nên cũng không có cách nào ngăn cản chu toàn được.
Hùng hổ xông vào trong nhà như sát thần vung đao lại chém thêm mấy người, thấy đám Thương Triêu Tông trong tình thế nguy cấp đã bị ép tới góc tường, Viên Cương nào dám lười biếng, lập tức vung đao múa giết tới mở ra một đường máu, kèm theo đó là những tiếng kêu thảm thiết.
Sức lực của hắn lớn vô cùng, căn bản không ai có thể ngăn cản, đao thương của bên công kích một khi đụng tới đao của hắn cũng lập tức bị đập bay.
Tuy thân người hắn máu chảy dán chặt, nhưng tạng người như vậy đứng trong đám người rất dễ phân biệt, ánh mắt đám người Thương Triêu Tông quét qua liền mừng rỡ, là Viên Cương, Ngưu Hữu Đạo quả nhiên đã tới, đương nhiên sĩ khí những người liều chết bên này cũng đại chấn.
Bỗng nhiên có kẻ tới giải vây xông vào giết người như vậy, huynh đệ Phượng thị sao có thể để Viên Cương thành công giải vây được. Sự việc đã làm tới bước này, Phượng gia đã không còn đường lui, không thể thất bại được.

Phượng Nhược Tiết bỗng nhiên nhảy lên, chân đạp một cây cột trụ, lăng không nhào tới, lướt qua đám người, rung thương hung hăng đâm đầu thương về phía Viên Cương.
Gã đánh sâu bên trong, trên đường bị Viên Cương phẫn nộ vung tay một phát bắt được đầu thương đang đâm tới, thuận tay nắm chặt cán thương kéo xuống, lại mãnh liệt đâm một cái.
Ầm! Đỉnh thương đụng trúng bụng khiến hai mắt Phượng Nhược Tiết trừng lớn như gặp phải chùy nặng ngàn cân, thân người nhô lên rồi điên cuồng phun ra một ngụm máu.
Gã không ngờ sức lực của Viên Cương lại khủng bố đến mức này, nếu không mặc chiến giáp chống đỡ thì gã chắc đã bị đầu thương chọc chết rồi.
Buông cán thương, cả người đụng bay lên nóc nhà, đụng tới xà nhà liền ngã xuống đập lên mấy người phía dưới.
"Lão Nhị!" Phượng Nhược Nghĩa thét lên một tiếng đầy kinh hãi, cũng tung người dậy một cước đạp binh sĩ phía dưới vác thương chạy tới.
Viên Cương vung mạnh thương trong tay một vòng, trong loạt tiếng bang bang vang lên đã quét bay đám lính vây công, người bị quét trúng không thổ huyết cũng gãy xương.
Bước qua tới bên cạnh Phượng Nhược Tiết đang lảo đảo thổ huyết bò dậy, ánh đao trong tay Viên Cương liền chọc tới.
"A!" Phượng Nhược Tiết đang định chạy trốn kêu lên một tiếng thảm, nằm lại trên mặt đất, thân người mặc giáp đã đứt thành hai đoạn, một đao phá giáp.
"Chết đi!" Phượng Nhược Nghĩa trợn tròn hai mắt rống giận nói.
Cán thương trong tay Viên Cương vung lên đánh về phía sau.
Bốp! Hai thương chạm nhau, Phượng Nhược Nghĩa đâm thương tới rời tay bay đi, gang bàn tay phải chịu kình lực to lớn mà bị xé rách, máu trong khe nứt chảy ra, thân người cũng bị thân thương đẩy ngược lại một chút, chấn động lui vào trong đám người.
Viên Cương tạm thời không có tâm để ý tới, nóng lòng muốn giải cứu cho đám người Thương Triêu Tông.
Không gian trong phòng có hạn, người tụ lại lại quá nhiều, không cách nào dễ dàng sử dụng cung tiễn, khiến Viên Cương không cần kiêng kị

bất cứ điều gì, một tay bổ đao, một tay vung mạnh thương cuồng quét, đến mức chạm tới ai kẻ đó liền kêu thảm thiết, nhanh chóng dọn sạch sự vây công mà đám người Thương Triêu Tông phải đối mặt.
Mấu chốt là đối với đám quân sĩ mà nói, Viên Cương này quá kinh khủng, chỉ hơi đụng chút thôi đã không chết cũng tàn phế, trên người cắm nhiều tên như vậy còn có thể như người bình thường không vấn đề gì, đến Phượng Nhược Tiết cũng bị giết.
Binh lính vây công đều sợ hãi, đều hoảng hốt lui ra.
Trong phòng đều là thi thể, máu đọng trên mặt đất, Viên Cương đạp trên thi thể rốt cuộc cũng chạm mặt với đám người Thương Triêu Tông rồi.
Cả đám Thương Triêu Tông đều thở hồng hộc, Thương Thục Thanh vội hỏi: "Đạo gia đâu?"
Viên Cương không trả lời, thấy bọn họ không sao liền quay người tiếp tục vung đao chém giết.
Trong phòng không ai dám đối chiến với hắn, tên bắn không ngã, thương đâm không ngã, đao chém không chết, như vậy cũng hết cách đánh rồi, còn đáng sợ hơn cả so với tu sĩ.
Xét ở mức độ nào đó thì cũng như thế thật. Tu sĩ bình thường tuy có pháp lực, nhưng chắc chắn không có thân thể hung hãn mạnh mẽ như vậy, tu sĩ chỉ khó có thể thương tổn được thôi, nếu thật sự bị thương như Viên Cương, đổi lại là tu sĩ bình thường cũng ăn không tiêu, chỉ sợ đã sớm bị loạn đao chém thành thịt vụn rồi.
Cộng thêm sức lực của Viên Cương vô cùng lớn, dường như còn chưa dùng hết sức mạnh vậy.
Thấy hắn lại giết tới, đám quân sĩ đều hoảng hốt chạy ra khỏi phòng.
Nông Trường Quảng Diệc cũng kéo Phượng Nhược Nghĩa đang rít gào chạy trốn, tạm lánh mũi nhọn.
Viên Cương trước kia cũng không biết bản thân có thể đánh tới như vậy, đây vẫn là lần đầu đánh giáp lá cà với nhiều người như vậy.
Trong phòng trống rỗng, tạm thời an toàn, mục đích của Viên Cương cũng đã đạt được, cũng không tiếp tục đuổi giết, quay trở lại góc phòng, đứng trên đống thi thể hỏi: "Vương gia, mọi người không sao chứ?"
Bọn họ tạm thời không có việc gì, ngược lại nhìn Viên Cương cảm thấy hắn có việc, trên người nhiều vết thương như vậy, sau lưng còn bị nhiều

mũi tên ghim như vậy, khiến người nhìn phải hết hồn.
Thương Triêu Tông hỏi ngược lại: "Viên gia, ngươi không sao chứ?"
"Không sao!" Viên Cương đáp lại, lúc này mới nắm lấy tên sau lưng rút một cây ra.
Mông Sơn Minh ngồi trong vũng máu trụ chút hơi tàn vuốt cằm nói: "Viên huynh đệ thật là cái thế chi dũng, lấy được thủ cấp Thượng tướng trong trăm vạn quân chí dũng không ai sánh được!"
Sau một khoảng thời gian chiến đấu, bộ xương già này của ông ta thật sự thấy quá mệt mỏi rồi, phải đánh giết liên tục quả thật ăn không tiêu mà.
Thương Thục Thanh lại hỏi: “Đạo gia tới rồi sao?”
Viên Cương không nói thêm gì khác, hắn từ đầu tới cuối cũng giữ gìn uy tín cho Ngưu Hữu Đạo: “Đạo gia còn cần chu toàn với Thiên Ngọc Môn, tạm thời không tiện lộ diện, lệnh cho chúng ta tới cứu viện trước!”
Bên ngoài phòng, đám người Viên Phong đang lâm vào tình thế nguy hiểm, đội ngũ quân địch thực sự quá nhiều, mưa tên loạn xạ, có người không kịp né tránh đã ngã xuống hơn mười người, bọn họ chỉ có thể mượn chướng ngại vật thay phiên yểm hộ, không ngừng bắn trả lại, nhưng dù sao tên bọn họ mang tới cũng có hạn, không duy trì được bao lâu.
Ngưu Lâm dẫn đoàn người chạy trốn lên trên gác xép, tên đã dùng hết, đã đánh tới binh khí dài, trú đóng ở cửa trên lầu, phải đối mặt với hàng loạt người xông lên giết không hết, có thể nói khổ không thể tả.
May mắn Viên Cương không bỏ mặc bọn họ, sau khi giao phó với đám người Thương Triêu Tông lại xông ra khỏi phòng giết mấy lần làn địch nghênh đón, dẫn toàn bộ các huynh đệ vào chính đường.
Sau một vòng chém giết, chín mươi người tới chỉ còn lại hơn sáu mươi người, hơn ba mươi người đã chết trận, Ngưu Sơn sau lưng bị hai mũi tên đâm trúng được người ta cõng về.
Không phải bọn họ vô năng, mà là tác dụng của bọn họ vốn cũng không phải dùng để liều mạng chính diện với đại quân, nhất là phải liều mạng trong vòng vây, nếu không phải trong tình thế cấp bách bất lực, Viên Cương cũng sẽ không để các huynh đệ phải mạo hiểm như vậy.
Những người này vừa rút vào trong chính đường lập tức vận chuyển thi thể trong chính đường lấp lỗ hổng, lấy cung tên còn cắm trên thi thể bắn

tới kẻ địch, cộng thêm có một người vũ dũng như Viên Cương cố thủ, chỉ chớp mắt đã đảo ngược lại tình thế khiến kẻ địch không cách nào tới gần được nữa.
Mông Sơn Minh ngồi trong góc tường nói: “Còn tiếp tục bị vây công như vậy nữa cũng không phải cách, một khi đối phương sử dụng tới trọng nỏ, chúng ta căn bản không ngăn cản được, phải nghĩ cách rời khỏi đây, liệu Đạo gia có an bài gì không?”

Chào mọi người, theo như trước giờ mỗi ngày định mức là 5 chap. Tuy nhiên, để tăng thêm động lực cho các bé đang dịch nhà mình ra chap nhanh hơn, cứ mỗi 10 kim phiếu được ủng hộ tụi mình sẽ up thêm 1 chap vào hôm đó hoặc cộng dồn vào hôm sau. Mong mọi người ủng hộ tinh thần thêm cho nhà Fulybook nha. ^^

Chương 639: Không Còn Đường Lui (2)

Chương 639: Không Còn Đường Lui (2)
Viên Cương quay đầu liếc nhìn hàng khói lửa bốc lên bên ngoài cửa sổ, "Đội ngũ quân địch quá nhiều, chắc hẳn cũng đã kinh động, trọng binh tiếp tục vây khốn thì chúng ta càng khó có thể giết đi ra ngoài, hi vọng Thiên Ngọc Môn nhìn thấy khói lửa có thể mau chóng chạy tới áp chế cục diện loạn này."
Lam Nhược Đình một thân mồ hôi hỏi: "Thiên Ngọc Môn còn ở trong thành?"
Đám người Viên Cương không biết rõ tình hình liền hỏi: "Có lẽ không phải Thiên Ngọc Môn muốn giết mọi người, không biết Phượng Lăng Ba dùng biện pháp gì hình như đều hướng người của Thiên Ngọc Môn lên cố thủ tường thành hết rồi."
Lam Nhược Đình lại hỏi: "Người của Thiên Ngọc Môn sẽ tới chứ?"
Viên Cương xách lại đao lên: "Có một số việc nhất thời không nói rõ ràng được, hiện giờ cũng không phải thời điểm nói kĩ được, tóm lại Đạo gia đã gây áp lực cực lớn cho Thiên Ngọc Môn, Thiên Ngọc Môn không dám không đến."
Lam Nhược Đình tiếp tục hỏi: "Nếu người của Thiên Ngọc Môn không đến thì sao?"
"Vậy ta nhiều nhất chỉ có thể mang một người giết đi ra ngoài, có thể ra khỏi thành được hay không cũng không nhất định!" Ánh mắt Viên Cương đảo qua mọi người, liếc tới người Thương Triêu Tông.
Lời nói tuy không dễ nghe, nhưng lại là lời nói thật. Mặc dù hắn có thể đánh, nhưng trước sự vây công của một đại quân, hắn hết cách chu toàn cho quá nhiều người, cũng không thể thu nhỏ họ lại thả vào trong túi áo, hơn nữa bên cạnh là một người lớn còn sống sờ sờ, có thể bảo vệ một người đào thoát đã xem như hết sức rồi.

Ngay tức khắc mọi người liền hiểu ra, nếu vị này thật sự muốn dẫn một người giết xông ra ngoài cũng chỉ có thể là Thương Triêu Tông mà thôi.
Bên trong phủ nha, Phượng Lăng Ba nhanh chóng chạy tới đình viện, chạy thẳng lên lầu các, nhìn về phía đoàn khói lửa đang dâng lên ở khu nhà cửa gần đó, sắc mặt lập tức trắng bệch.
Đến lúc này còn chưa đợi được tin tức, ngược lại đã nhìn thấy động tĩnh lớn như vậy, chẳng phải muốn kinh động tới Thiên Ngọc Môn sao?
Sắc mặt Phượng Lăng Ba dần vặn vẹo, quay đầu quát với thủ hạ:
“Truyền quân lệnh của ta, đội ngũ phụ cận lập tức tiến tới gấp rút chi viện cho hai công tử tiêu diệt kẻ trộm! Bảo với hai vị công tử, không tiếc bất cứ giá nào phải bắt được tặc tử, phải nhanh!”
Thần sắc kia giống như kẻ đã phát bệnh điên rồi.
“Vâng!” Quan truyền lệnh lĩnh mệnh phi nước đại chạy đi.
...
“Đã xảy ra chuyện gì?”
Tu sĩ bị Bành Ngọc Lan lấy cớ đi dò xét ở bên trong bất chợt có người chỉ hướng lên bầu trời.
Ngay lập tức có mấy người từ đầu đường bay lên nóc nhà, kể cả Bành Ngọc Lan ở bên trong cũng đã bay lên nóc nhà nhìn ra xa.
Ngay khi tầm mắt nhìn rõ phương hướng kia, sắc mặt Bành Ngọc Lan lập tức lạnh hẳn, không biết bên kia đã giở trò quỷ gì mà lại để lửa bốc lên, chỉ sợ Thiên Ngọc Môn không biết chuyện gì xảy ra sao?
Nàng ta cũng không biết hiện giờ đã đắc thủ hay chưa.
“Sư tỷ, hình như đã xảy ra chuyện, chúng ta đi xem thử chút chứ?”
Một đệ tử của Thiên Ngọc Môn vừa lên tiếng, Bành Ngọc Lan đã lật tay giơ lệnh bài, lạnh lùng nói: “Tất cả mọi người đứng tại chỗ chờ lệnh, ai làm trái lệnh dùng môn quy nghiêm trị!”
Lời vừa quăng ra, bản thân nàng ta ngược lại cấp tốc bay vút đi, không tiếp tục áp chế đám đồng môn này nữa, nàng ta phải đi tìm hiểu đầu đuôi mọi chuyện ra sao.
Nếu còn chưa đắc thủ, vậy cha nương nhà gái kia của nàng ta cũng chỉ có thể tự tay giết chết con rể mình trước mặt bàn dân thiên hạ, bất chấp thanh danh bị bêu xấu, đã đến nước này cũng đã không còn đường lui nữa rồi.

Nàng ta hiểu rất rõ tự tiện lừa gạt điều động đệ tử của Thiên Ngọc Môn một khi Thiên Ngọc Môn có lựa chọn khác, Bành Hữu Tại cũng không bảo vệ được bọn họ, mà bản thân Bành Hữu Tại cũng không cách nào ăn nói được với Thiên Ngọc Môn.
Bành Ngọc Lan vừa đi khỏi, Thọ Niên vẫn đứng tại chỗ trên nóc nhà dần mở trừng lớn hai mắt, dường như đã nhận ra điều gì đó, nét mặt dần trở nên ngưng trọng...
Đầu tường cổng thành Tây, Bạch Dao quay lưng về phía trong thành, đối mặt với thiên địa mênh mông bên ngoài cùng với một đám đồng môn tĩnh thủ gì đó.
Cổng thành Tây cũng đã đóng, bên này tuy có cảnh giác, nhưng cũng không thấy bên ngoài thành có bất cứ dị thường nào.
Trong lòng Bạch Dao hơi có phần nghi kị trước hành vi của Bành Ngọc Lan, nhưng ngẫm lại lệnh bài trong tay đối phương, lại cảm thấy Phong trưởng lão sẽ không đến mức cho đi lung tung, huống chi bên kia còn có nhân thủ canh giữ, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì cả.
"Nhìn bên kia kìa, hình như là nơi chúng ta đóng giữ."
Bên cạnh truyền tới âm thanh kinh ngạc hô lên của đồng môn, Bạch Dao chậm rãi quay đầu lại nhìn, không nhìn không sao cả, vừa nhìn thấy cảnh tượng kia, hàng lông mày trên gương mặt vốn không cảm xúc bỗng nhiên nhảy kịch liệt, chút nghi kị còn trong lòng như nổ tung.
"Mấy người các ngươi đi theo ta, những người còn lại tiếp tục ở lại trấn thủ." Bạch Dao vung tay lên hạ lệnh.
Một đồng môn tốt bụng nhắc nhở: "Sư huynh, lệnh bài trưởng lão lệnh chúng ta trấn thủ ở chỗ này, tự ý rời đi sẽ bị hiềm nghi là tự tiện rời bỏ vị trí làm việc."
"Xảy ra chuyện gì có ta chịu trách nhiệm, đi!" Bạch Dao quát một tiếng, dẫn đầu bay từ trên đầu thành xuống, tiếp theo đó cũng có mấy người bay theo...
Trên tường cổng thành Bắc, Phong Ân Thái nhíu mày nhìn hướng khói lửa bốc lên trong thành.
Trong lòng thầm suy đoán, yên lặng giương mắt nhìn một hồi, cuối cùng vẫn không yên lòng phân phó những người khác ở lại trấn thủ, một khi

có bất cứ dị thường nào lập tức để người cảnh báo, còn ông ta dẫn theo vài người nhanh chóng chạy tới xem xét...
Đầu tường cổng thành Nam, ba người Phí Trường Lưu, Hạ Hoa, Trịnh Cửu Tiêu đã lên đầu tường, Trần Đình Tú lệnh bắt ba người một mình đi lên gặp ông, hỏi bọn họ có ý nghĩ như thế nào, cũng không miễn cưỡng.
"Trưởng lão, hình như hướng Bạch Dao trấn thủ trong thành cháy rồi."
Một đệ tử tới bẩm báo một tiếng, Trần Đình Tú lập tức quẳng ba vị Chưởng môn ở lại, xoay người đi tới tường lỗ châu mai trông về phía xa trong thành, nhìn vị trí xác thực ở hướng Bạch Dao trấn thủ.
Chẳng qua ông ta cũng không lưu tâm, khu vực đó có lượng lớn quân đang đóng giữ, có Bạch Dao dẫn người trấn thủ, còn có Phong Ân Thái suất lĩnh một đám đệ tử Thiên Ngọc Môn, hẳn sẽ không có chuyện gì.
Ông ta chỉ quay đầu lại phân phó một tiếng, "Hai người qua đó xem đã xảy ra chuyện gì."
...
Bành Ngọc Lan một đường bay vút trên nóc nhà, khi tiếp cận tới mục tiêu liền phát hiện đầu đường cuối ngõ có một lượng lớn đội ngũ đang tập kết về hướng mục tiêu, khiến lòng nàng ta càng thêm trầm trọng, nhìn tình huống này chẳng lẽ thật sự vẫn chưa đắc thủ?
Thân người nàng ta bay thấp tới trong một tòa lầu các trong đình viện đội ngũ nhân mã tụ tập, thấy trưởng tử Phượng Nhược Nghĩa đang chỉ huy đội ngũ hoặc vung rìu chặt cột trụ bên ngoài chính đường, hoặc ném dây thường kéo lay phòng với ý muốn đánh đổ chính đường, hoặc dùng vật nặng và lợi khí đập đổ tường.
Tóm lại mục đích rất rõ ràng, Bành Ngọc Lan chỉ liếc nhìn đã hiểu ra mục tiêu trước mắt chính là phải phá hủy chính đường.
Trong chính đường thỉnh thoảng có tên bắn ra ngoài, dưới mái hiên chẳng những có núi thi thể, còn có máu tươi tụ lại chảy xuôi, trong không khí ngập tràn mùi máu tanh.
Bốn phía chính đường đã điều động một vòng vây cung tiễn trọng nỏ nhắm chờ lệnh, chỉ đợi đến khi chính đường sụp đổ liền phát động công kích trí mạng.
Xa xa trong ngõ nhỏ thậm chí còn có máy ném đá đang được đẩy tới, nhưng dù có làm cách nào thì đường ngõ chật hẹp, mọi người nhanh

chóng vận chuyển tới cũng không quá thuận tiện.
Bành Ngọc Lan phi thân xuống dưới, trực tiếp rơi xuống bên cạnh nhi tử, liếc nhìn giáp vai nhi tử bị phá rách còn có vết thương chảy máu, trầm giọng nói: "Nghĩa Nhi, đã xảy ra chuyện gì?"
Nhìn thấy mẫu thân, Phượng Nhược Nghĩa có chút kích động, "Nương, Nhị đệ... Nhị đệ hắn..." Lúng túng không biết nên mở miệng nói thế nào.
Bành Ngọc Lan dường như nhận ra được không ổn, nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, không thấy tiểu nhi tử, lúc này liền tức giận nói: "Lão Nhị đâu?"

Chào mọi người, theo như trước giờ mỗi ngày định mức là 5 chap. Tuy nhiên, để tăng thêm động lực cho các bé đang dịch nhà mình ra chap nhanh hơn, cứ mỗi 10 kim phiếu được ủng hộ tụi mình sẽ up thêm 1 chap vào hôm đó hoặc cộng dồn vào hôm sau. Mong mọi người ủng hộ tinh thần thêm cho nhà Fulybook nha. ^^

Chương 640: Các Ngươi Tránh Ra!

Chương 640: Các Ngươi Tránh Ra!
Phượng Nhược Nghĩa cúi đầu, cuối cùng vẫn là Nông Trưởng Quảng đứng một bên tiếc nuối thay mặt nói: "Phu nhân xin nén bi thương, thủ hạ bên người Ngưu Hữu Đạo là Viên Cương suất lĩnh tiểu đội nhân mã tập kích, Nhị tướng quân khinh suất bất hạnh bị sát hại trong tay tiểu tặc Viên Cương kia."
Tiết Nhi chết rồi? Bành Ngọc Lan như bị sét đánh, sắc mặt trắng bệch, hô hấp dồn dập, có chút mụ mị.
Nông Trưởng Quảng vội hỏi: "Phu nhân, hiện giờ cũng không phải thời điểm nhi nữ tình trường, Thương Triêu Tông vẫn còn ngoan cố chống lại trong kia, chúng ta không thể kéo dài thêm thời gian nữa, phu nhân tới rất đúng lúc, đây chính là thời điểm báo thù rửa hận cho tướng quân đó, phu nhân!" Gã đã gần như lớn tiếng quát.
Gã biết thực lực của Bành Ngọc Lan cũng không kém tu sĩ, tới đúng lúc thúc giục nàng ta ra tay.
Bành Ngọc Lan bỗng nhiên choàng tỉnh, mang theo vẻ mặt mất nhi tử đau xót rút kiếm trong tay, thân người nhảy lên lướt về phía lầu các, tránh tên xạ kích chính diện, chân đạp lầu các xoay người nhào tới, giáng từ trên trời xuống lăng không xông tới nóc nhà chính đường.
Thấy vậy, Nông Trưởng Quảng hưng phấn nắm hai tay, hai mắt sáng lên, những suy nghĩ tâm trạng lo lắng trước đó đã bị quét sạch.
Trong chính đường, đám người Thương Triêu Tông nhìn từ cánh cửa chính bị phá hại nhìn tình huống bên ngoài, thấy được Bành Ngọc Lan đã tới.
"Không tốt, Bành Ngọc Lan e là muốn chó cùng rứt giậu rồi, nữ nhân này từ tu vi đến thực lực nghe nói không kém Bạch Dao đâu!" Lam Nhược Đình quát lên không ổn, trong giọng điệu cũng không có tôn kính

với trượng mẫu nương Thương Triêu Tông, lúc này ai còn lo lắng đến điều đó nữa.
Mới nói dứt lời đã thấy Bành Ngọc Lan phóng lên trời, thông qua mái ngói vỡ nóc nhà có thể thấy được quỹ đạo đi tới của Bành Ngọc Lan.
"Các ngươi tránh ra!" Viên Cương từ từ lay động thân đao đề phòng.
Múa đao trong tay, hắn ngẩng đầu nhìn chằm chằm phương hướng Bành Ngọc Lan bay tới, gương mặt nghiêm túc, một cỗ khí thế khác lại nổi lên.
"Ta tiến lùi cùng với Viên gia!" Thương Triêu Tông cũng nhấc Trảm Mã Đao lên, phất tay ra dấu đám người Lam Nhược Đình lui ra, trong mắt ngập tràn sự căm tức. Phượng gia bạc tình bạc nghĩa như vậy, y hận không thể nghiền nát xương người trên dưới Phượng gia thành tro, lúc này đã chính thức hận Phượng gia đến thấu lạnh tim gan.
Đừng nói là y, đổi lại bất kỳ kẻ nào trải qua lần sinh tử này, hai bên cũng đầu còn có bất kỳ tình thân nào để nói. Từ xưa đến nay phần lớn cuộc đấu tranh giành quyền thế đều như vậy, ở đây cũng không phải ngoại lệ, rốt cuộc cốt nhục tương tàn cũng không phải số ít.
Ai ngờ y vừa nói ra, Viên Cương đã vung tay đẩy, chân Thương Triêu Tông liền bước lùi lại mấy bước, đứng không vững phải lảo đảo ngã sang một bên.
"Bảo vệ Vương gia!" Viên Cương vừa lên tiếng vừa ngẩng đầu nhìn nóc nhà.
Viên Phong lập tức phát tay để hơn mười huynh đệ vọt tới.
Bành Ngọc Lan lăng không bay xuống dưới đánh một chưởng tới, ầm ầm, chưởng lực đánh sụp nóc nhà.
Trong phòng lập tức xuất hiện gạch ngói vụn loạn tạc bắn tung tóe, xà ngang sụp đổ, bụi mù tán loạn tầm mắt khiến người trong phòng rối thành một nùi.
Duy chỉ có Viên Cương vẫn đứng sừng sững bất động tại chỗ, một tay di chuyển đánh một chưởng chế trụ một trụ xà nhà rơi xuống, phiến đá dưới chân trên mặt đất trong nháy mắt rạn nứt, Viên Cương thu lại cánh tay động thân bay lên, xà nhà vang lên một tiếng lại bắn tới hướng không người rơi xuống.

Tiếng gió rít vọng tới, Bành Ngọc Lan lăng không, một đạo kiếm khí chém tới ầm một tiếng trực tiếp chặt đứt xà nhà kia thành hai đoạn.
Viên Cương nhân cơ hội bật người lên bay thẳng tới nóc nhà, lăng không điên cuồng bổ một đao tới hướng Bành Ngọc Lan, mạch máu toàn thân nổi lên.
"Grào!"
Một tiếng hổ gầm cuồng bạo bỗng nhiên vang lên trong không trung khiến tâm người khiếp đảm, tất cả mọi người trong ngoài phòng đều cả kinh, ở đâu ra tiếng hổ gầm vậy?
Ban đầu Bành Ngọc Lan cũng không đặt Viên Cương vào mắt, dù Viên Cương đã giết con trai của nàng ta, đến khi một đao uy thế kia đánh tới trước mặt, lực đao cuồng liệt kia như lôi đình nhanh mạnh khiến nàng ta bỗng nhiên chấn động, lập tức vội vã huy kiếm ngăn cản.
Choang! Một tiếng vang vang dội.
Hai người giao phong mãnh liệt, gió mạnh nổ tung bụi mù ngập tràn trông có vẻ hữu hình, một gợn sóng hữu hình vòng tròn như được đẩy ra, dưới tia nắng gắt chiếu rọi càng tăng thêm tình cảnh khác thường.
Người trong phòng nghe thấy tiếng nổ vang đều ngẩng đầu nhìn như thấy được một màn huyễn hoặc, hai bóng người đã nối nhau bắn ra hình khí hữu hình.
Thương Triêu Tông ngẩng đầu nhìn, đám người Thương Thục Thanh, Mông Sơn Minh, Lam Nhược Đình phải sợ hãi kinh ngạc, không ngờ Viên Cương có thể nhảy lên cao như vậy, càng không nghĩ tới Viên Cương có thể cứng đối cứng với Bành Ngọc Lan.
Bụi mù trong phòng lập tức bị khí lưu bốn phía mạnh mẽ thổi vọt lên sạch sẽ, mái ngói còn lại trên nóc nhà cũng bị xốc lên sạch.
Trong mắt người ngoài phòng, giữa chính đường rách nát tung ra lượng bụi mù lớn, trong gợn sóng bụi mù nơi nóc nhà rõ ràng trong mắt người ngoài là hai bóng người dập dờn đang đập phá.
Viên Cương vung đao trong tay đang lạc nhịp bước chân, lùi lại vài bước trên xà nhà đã bị tàn phá.
Bành Ngọc Lan vội vã chống đỡ cũng rơi xuống xà nhà bị tàn phá lùi lại vài bước.
Hai người đồng thời bị đẩy lui, lại dường như cùng dừng lại.

Bành Ngọc Lan vung ngang kiếm trong tay, trong mắt ngập tràn vẻ kinh nghi nhưng thần sắc vẫn không cảm xúc nhìn Viên Cương toàn thân đầy máu, thằng nhãi này có thể cậy mạnh cứng đối cứng với mình, trên đời này còn có người có sức lực lớn như vậy sao?
Thậm chí nàng ta còn có chút hoài nghi đây có phải ảo giác của mình hay không, nhưng nàng ta khi nãy rõ ràng cảm nhận được công kích của đối phương không có bất cứ dấu hiệu thâm pháp lực nào trong đó.
Bước chân của Viên Cương hơi trượt ra một chút, ngồi trung bình tấn nghiêng người trên xà nhà, đao trong tay, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Bành Ngọc Lan, trạng thái giống như báo đen bất cứ lúc nào cũng sẽ tấn công vậy.
Phượng Nhược Nghĩa nhìn luôn nuốt nước miếng, không ngờ Viên Cương có thể đấu ngang tay với mẫu thân mình, khó trách lão Nhị chết dưới một kích của đối phương, nghĩ lại nếu khi ấy bản thân xung phong liều chết thì tình hình lúc này... Sau khi ngẫm lại khiến sau lưng gã lạnh cóng, lòng vẫn còn sợ hãi.
Lúc này gã mới biết bản thân đã nhặt được một cái mạng trở về từ trong tay Viên Cương.
Người cả trong lẫn ngoài phòng đều ngừng động tác, sững sờ nhìn hai người giằng co trên nóc nhà.
"Dừng tay!" Một tiếng gầm lên truyền đến.
Hai người Viên - Bành trên nóc nhà đều nghiêng đầu liếc mắt nhìn nhau, từ xa Bạch Dao dẫn theo mấy người bay nhanh tới.
Choang! Bạch Ngọc Lan bỗng nhiên kéo lê một đạo kiếm khí chém về phía Viên Cương, chân đồng thời giẫm xuống rầm một tiếng, thân người bỗng nhiên chìm vào trong nhà.
Bạch Dao dẫn người tới, nàng ta đã chẳng quan tâm đối kháng với Viên Cương nữa, mối thù giết con cũng chẳng quan tâm, trước giết Thương Triêu Tông mới là điều quan trọng nhất, nếu không nhi tử đã phải chết vô ích rồi. Núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt, chỉ cần giết Thương Triêu Tông, chỉ cần Phượng gia nắm giữ quyền thế to lớn ở Nam Châu, không sợ sau này không có cơ hội báo thù.
Viên Cương cũng là người tỉnh táo, càng lâm trận càng lạnh lùng bình tĩnh, không bị kiếm khí của nàng ta mê hoặc, thân người bỗng nhiên

nghiêng một cái, cánh tay nện đứt xà nhà, cũng phi hướng trong phòng, đạo kiếm khí kia như cùng lướt qua hắn.
"Bắn tên!"
Trong phòng còn có một người lâm trận bình tĩnh, Mông Sơn Minh thấy tình thế không đúng bỗng nhiên hét lớn.
Đám người Viên Phong kéo cung thành hình quạt bảo vệ Thương Triêu Tông lập tức bắn loạt tên loạn hướng Bành Ngọc Lan phá nóc nhà rơi xuống.
Tiễn bắn trúng rơi xuống quanh thân dao động cương khí của Bành Ngọc Lan, tên phóng tới lập tức dừng lại trong không trung, mũi tên nhọn sắc bén cách nàng ta chỉ còn khoảng ba thước lại không mảy may tiến thêm được chút nào.
Ngay khoảnh khắc nàng ta vung tay đánh văng tên trước người, Viên Cương rơi từ trên xuống đạp một chân lên xà nhà gỗ nghiêng lệch bắn ra rơi xuống đất thân người ngồi xuống, vững vàng đứng dậy trước thân người đám Thương Triêu Tông, lại vung đao ngăn cản trước mặt.

Chào mọi người, theo như trước giờ mỗi ngày định mức là 5 chap. Tuy nhiên, để tăng thêm động lực cho các bé đang dịch nhà mình ra chap nhanh hơn, cứ mỗi 10 kim phiếu được ủng hộ tụi mình sẽ up thêm 1 chap vào hôm đó hoặc cộng dồn vào hôm sau. Mong mọi người ủng hộ tinh thần thêm cho nhà Fulybook nha. ^^

Chương 641: Một Mũi Tên Toi Mạng (1)

Chương 641: Một Mũi Tên Toi Mạng (1)
Hắn không nhân cơ hội xông lên liều mạng với Bạch Ngọc Lan, mà là thừa dịp tên khiến Bạch Ngọc Lan phải dừng lại đồng thời làm ra động tác đề phòng, sau đó tay còn lại đẩy ra một cái túm lấy Thương Triêu Tông phóng sang một bên, thân hình cao to lực lưỡng đột ngột đụng sụp nghiêng vách tường.
Một tiếng ầm vang lên, tường gạch đổ bay tán loạn.
Viên Cương trực tiếp dẫn theo Thương Triêu Tông đụng thủng tường thoát khỏi hiện trường, không quan tâm sự sống chết của những người còn lại nữa.
Trong lòng hắn hiểu rõ đối chiến với một Bành Ngọc Lan thực lực như tu sĩ kia, bản thân vốn chẳng phải đối thủ của đối phương.
Bản thân cũng có thể cậy mạnh cứng đối cứng một hồi, nhưng nếu thật sự phân cao thấp, tự hắn nhận thấy mười phần nằm trong tay người ta rồi.
Mà đây cũng chỉ trong tình huống bản thân có thể một mình cứng đối cứng, cố gắng còn có thể kiên trì được một chút, nhưng hiện giờ không phải thời điểm hắn dẫn người mạo hiểm xông vào vòng vây. Giao tranh phải trả cái giá lớn như vậy, cứu Thương Triêu Tông mới là mục đích lớn nhất, Thương Triêu Tông không thể xảy ra chuyện gì, nếu không tâm huyết của Đạo gia sẽ đổ sông đổ bể, những huynh đệ kia cũng sẽ hi sinh vô ích.
Chỉ khi Thương Triêu Tông còn sống, những người khác ở đây mới có cơ hội sống sót, Thương Triêu Tông chết đi, những người khác chỉ e cũng đừng nghĩ sống sót rời khỏi sự vây công của một đạo quân.
Nói thẳng ra là trước tình huống Bành Ngọc Lan không dây dưa với hắn mà toàn lực tập kích giết Thương Triêu Tông, thực lực của Viên Cương

hắn căn bản sẽ không bảo hộ được Thương Triêu Tông.
Thấy hai người kia đã chạy thục mạng, Bành Ngọc Lan sao có thể để hắn dẫn Thương Triêu Tông chạy trốn được, trong nháy mắt lách người đuổi theo hướng tường động.
Những người khác trong phòng lập tức được giải thoát trước sự uy hiếp của Bành Ngọc Lan.
"Bắn tên!"
Nhìn thấy Viên Cương dẫn Thương Triêu Tông chạy đi, Nông Trưởng Quảng lập tức hạ lệnh.
Lập rức dây cung đột ngột vang lên tiếng kéo căng, tên bắn ra như mưa.
Viên Cương đã sớm biết bên ngoài có một hàng cung tiễn thủ nhìn chằm chằm, sớm đã chuẩn bị tâm lý, nghe thấy tiếng lập tức dẫn Thương Triêu Tông bổ nhào chạy quay cuồng, loay hoay lấy thi thể trên mặt đất làm yểm hộ, tận lực bảo hộ Thương Triêu Tông an toàn.
Sau đó Bành Ngọc Lan lao ra không kịp chuẩn bị, không ngờ người bên mình sẽ bắn tên về phía mình, vừa đuổi ra tới tường động đã bị dọa hết hồn, hai tay làm phép đẩy, mưa tên rậm rạp ngưng trệ trong không trung.
May mắn trọng nỏ chậm chạp, phản ứng cần chút thời gian.
Phượng Nhược Nghĩa cũng giật mình, nhanh chóng rống giận: "Dừng tay!"
Cung tiễn thủ dừng lại, Viên Cương lại kéo Thương Triêu Tông nhảy lên trực tiếp bay tới nóc nhà.
"Bên trên..." Phượng Nhược Nghĩa phất tay chỉ, lời còn chưa nói tới một nửa, thần sắc vẫn nhìn chằm chằm nóc nhà trong nháy mắt mang thần sắc hoảng hốt.
Bành Ngọc Lan vung hai tay lên đánh bay mũi tên lơ lửng, lách mình phóng lên trên không trung, vừa rơi xuống nóc nhà cả người cũng cứng lại, hai gò má căng cứng.
Bạch Dao xuất hiện trên nóc nhà, Viên Cương lôi kéo Thương Triêu Tông đứng sau lưng Bạch Dao, mấy tu sĩ hộ tống Thiên Ngọc Môn rơi xuống bảo vệ hai người.
Đây chính là mục đích Viên Cương nghĩ đủ mọi người mạo hiểm kéo dài thời gian.

Ngửi thấy mùi máu tươi trong không khí, ánh mắt Bạch Dao lạnh lẽo liếc nhìn phòng ốc bị tàn phá, còn có thi thể chất đầy đất, ánh mắt ngừng trên gương mặt Bạch Ngọc Lan đang tái mét, hờ hững nói: "Ngươi muốn làm gì?"
Bành Ngọc Lan: "Ngươi nên biết chuyện lần này quan trọng với ta và đối với cả nhà ta như thế nào, chớ ngăn cản ta, tránh ra!"
Bạch Dao: "Ngươi có còn là đệ tử của Thiên Ngọc Môn không? Pháp chỉ sư môn có còn hữu dụng đối với ngươi hay không?"
Bành Ngọc Lan: "Chớ ép ta!"
Bạch Dao: "Bây giờ quay đầu còn kịp, nếu dám động thủ với đồng môn, đến cả sư phụ cũng không bảo vệ được ngươi."
Bành Ngọc Lan lắc mình một cái đáp xuống trong sân viện, rơi xuống bên cạnh nhi tử, vung kiếm chỉ hướng nóc nhà, "Trọng nỏ!"
Nông Trưởng Quảng lập tức hạ lệnh, "Nhanh, nhắm vào nóc nhà!"
Phía dưới lập tức giương nỏ bắn tên tới.
Bạch Dao thờ ơ, mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm Bành Ngọc Lan phía dưới.
Trên nóc nhà phía sau đội nhân mã của Bành Ngọc Lan, một thanh âm hùng hậu nặng nề truyền tới, "Ngọc Lan, ngươi có phải ngay cả ta cũng muốn giết hay không?"
Bành Ngọc Lan nghe thấy tiếng lập tức run rẩy, chậm rãi quay đầu, nhìn thấy gương mặt đen của Phong Ân Thái trên nóc nhà.
"Sư thúc!" Bành Ngọc Lan bi thương than một tiếng, kiếm trong tay rơi xuống đất, chậm rãi nhắm hai mắt lại.
Đừng nói không thể xử lý được Phong Ân Thái, cho dù có thể thì nàng ta cũng không dám. Giết chết Thương Triêu Tông, cho dù phải giết Bạch Dao, Thiên Ngọc Môn, vì lợi ích của mình cố gắng còn có thể có cơ hội chuyển mình bên này, nhưng nếu động tới Phong Ân Thái, đến cả trưởng lão Thiên Ngọc Môn cũng dám vọng động thì chính là động tới tất cả lọi ích tầng cao của Thiên Ngọc Môn, hậu quả không cần nghĩ cũng biết.
Phượng Nhược Nghĩa đứng bên cạnh cắn chặt răng, sắc mặt trắng bệch, kiếm trong tay chống xuống, biết đã xong rồi, chỉ hận bản thân vô năng.
Phong Ân Thái bỗng nhiên rống giận: "Còn không cho người rút lui sao?"

Cả đám binh lính ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.
Nông Trưởng Quảng chợt vung tay quát: "Tất cả mọi người bỏ vũ khí xuống, lập tức rút khỏi!"
Phượng Nhược Nghĩa không ngăn cản, tất cả nhân mã nhanh chóng rút khỏi, chỉ để lại thi thể nằm trong vũng máu đầy mặt đất.
Phong Ân Thái đáp xuống đất, giẫm lên mặt đất máu tanh đi tới bên cạnh Bành Ngọc Lan, khi đi tới phất tay ra hiệu một cái, mấy người sau lưng nhanh chóng ra tay chế trụ Bành Ngọc Lan tại chỗ.
Sắc mặt Bành Ngọc Lan như tro tàn, không phản kháng chút nào.
Phượng Nhược Nghĩa làm nhi tử muốn nói lại thôi, cũng không biết nên nói gì cho phải.
Trong phòng, đám người Lam Nhược Đình nhìn ra bên ngoài.
Viên Cương đã dẫn theo Thương Triêu Tông đáp xuống đất, Bạch Dao ở bên cạnh đi tới chắp tay với Phong Ân Thái.
Phong Ân Thái giận dữ nhìn Bạch Dao: "Ngươi coi thủ bên này, sao lại để thành ra như vậy?"
"Sư thúc, sư tỷ cầm lệnh bài của người..." Bạch Dao kể lại đại khái tình huống.
Đám người Viên Cương đứng nghe bên cạnh lúc này mới hiểu được Phượng Lăng Ba bên kia đã dùng thủ đoạn gì.
Sắc mặt Thương Triêu Tông nhìn không tốt, xem như xác nhận, quả thật Phượng gia một lòng muốn đưa mình vào chỗ chết, loại tư vị này chỉ có người trong cuộc như hắn mới hiểu rõ ràng nhất.
Phong Ân Thái run rẩy giận dữ xoay người, nhanh chóng đi thẳng tới hướng Bành Ngọc Lan, vươn tay ra đòi, "Lệnh bài đâu?"
Bành Ngọc Lan chậm rãi lấy lệnh bài từ trong tay áo ra.
Một tay Phong Ân Thái đoạt lấy lệnh bài, lắc trong tay, lạnh lùng nói: "Có phải ngươi điên rồi không?"
Ông ta thật sự không ngờ Bành Ngọc Lan dám cả gan lừa gạt ông, cả gan dám dám làm ra loại chuyện này, như vậy không phải điên rồi sao?
Ông ta không tin Phượng Lăng Ba không tham dự vào chuyện này.
Không có sự cho phép của Phượng Lăng Ba sao có thể điều động được nhiều nhân mã mà không e ngại gì làm ra loại chuyện này như vậy. Hôm nay ông ta mới phát hiện lòng tham cá nhân thật đáng sợ, bất kể ngươi tu

hành môn phái hay không, một kẻ phàm phu tục tử cả gan dám đấu với ông trời.
Bành Ngọc Lan bỗng bạo phát tâm tình, "Là ta điên rồi, ta điên cũng là vì các ngươi ép ta! Lúc trước vì chiếm đóng quận Quảng Nghĩa, người một nhà ta liều mạng thay Thiên Ngọc Môn, mỗi một người con của ta đều phải đánh cược liều mạng xung trận chém giết, lần đó không phải chết thì có ai mà không toàn thân thương tích kia chứ? Không dễ gì đứng vững được gót chân ở quận Quảng Nghĩa, không dễ gì quản lý tốt được quận Quảng Nghĩa, các người nói cho người khác liền cho người khác, hiện giờ không phải lại thêm lần nữa sao? Chúng ta chỉ lấy thứ chúng ta đáng có, điều đó có gì sai?"
Đệ tử Thiên Ngọc Môn hai bên lập tức động thủ giữ chặt cánh tay ấn nàng ta xuống, tránh cho nàng ta làm ra chuyện gì vô lễ với Phong Ân Thái.
Phong Ân Thái hếch mũi hướng nàng ta, "Những lời này của ngươi, đợi cha ngươi trở về, ngươi từ từ nói với ông ta đi!" Dứt lời liền phẩy tay áo bỏ đi.

Chào mọi người, theo như trước giờ mỗi ngày định mức là 5 chap. Tuy nhiên, để tăng thêm động lực cho các bé đang dịch nhà mình ra chap nhanh hơn, cứ mỗi 10 kim phiếu được ủng hộ tụi mình sẽ up thêm 1 chap vào hôm đó hoặc cộng dồn vào hôm sau. Mong mọi người ủng hộ tinh thần thêm cho nhà Fulybook nha. ^^

Chương 642: Một Mũi Tên Toi Mạng (2)

Chương 642: Một Mũi Tên Toi Mạng (2)
Đúng lúc này bỗng nhiên một tiếng cung kéo căng, có tên lạc bay tới.
Phượng Nhược Nghĩ thản nhiên đứng bên cạnh run lên, mở to hai mắt nhìn, một mũi tên không nghiêng lệch cắm trên huyệt thái dương của hắn, thân người hắn lắc lư vài cái, ngửa mặt lên trời ngã đổ rầm xuống đất, thân thể co quắp.
Phong Ân Thái đi tới cửa bỗng nhiên quay đầu lại.
Tất cả mọi người nhìn về hướng dưới mái hiên bị tàn phá, thấy Thương Triêu Tông lạnh lùng đang giương một cây cung.
Tên chính do y bắn ra, y thừa dịp không ai chú ý lặng lẽ đi tới một bên, bỗng nhiên nhặt lên một cây cung quay người bắn mũi tên bắn chết Phượng Nhược Nghĩa.
Y từng nói phải giết Phượng Nhược Nghĩa!
Y biết một khi để Thiên Ngọc Môn chế trụ quản thúc Phượng Nhược Nghĩa, Phượng Nhược Nghĩa dù sao cũng là ngoại tôn của Bành Hữu Tại, một khi để lỡ cơ hội lần này thì sau này rất khó có cơ hội ra tay, vì thế nhân cơ hội này thừa dịp không người chú ý dứt khoát ra tay giết chết, một mũi tên khiến Phượng Nhược Nghĩa mất mạng.
Bạch Dao lắc mình một cái phi tới, dùng một tay đoạt lại cây cung trong tay Thương Triêu Tông.
Có thể nói lúc này Bạch Dao rất tức giận, cũng do y sơ ý lại để Thương Triêu Tông lọt vào chỗ trống dưới mí mắt của y.
Cũng khó trách được y, ai có thể nghĩ tới khi nãy sự chú ý của mọi người đều tụ trên người Phong Ân Thái và Bành Ngọc Lan, Thương Triêu Tông không sợ hãi, Bạch Dao y cũng không nể mặt, không biết nên xử trí như thế nào, Bạch Dao đành quay đầu lại nhìn Phong Ân Thái.

Phong Ân Thái lúc này đã choáng váng, ngoại tôn của Chưởng môn sư huynh lại chết dưới mí mắt của ông ta.
Trong căn phòng bể nát, Thương Thục Thanh che kín miệng mình, không ngờ ca ca lại hạ độc thủ với chính cậu của mình như vậy.
Viên Cương quay đầu nhìn Thương Triêu Tông im lặng không nói gì.
Mông Sơn Minh và Lam Nhược Đình nhìn nhau, cùng than nhẹ một tiếng.
Bành Ngọc Lan mở to hai mắt nhìn, trơ mắt nhìn nhi tử ngã xuống trước mắt mình, bỗng nhiên bộc phát tiếng thét chói tai thê lương: "Nghĩa Nhi!" Vung vẩy cánh tay, tránh thoát bị chế trụ.
Hai đồng môn ép trụ nàng ta cũng choáng váng, dễ dàng để nàng ta tránh thoát, cũng không đuổi theo bắt lại.
Bành Ngọc Lan như không muốn sống vọt tới, dù bị trượt chân cũng vẫn chạy liều mạng bò qua, quỳ trên mặt đất loạng choạng ôm nhi tử, thét lên tiếng hét thê lương, "Cứu nó, sư thúc, xin hãy cứu Nghĩa Nhi!"
Phong Ân Thái nhanh chóng lách mình tới ngồi xổm xuống kiểm tra một chút, biết đã không thể cứu được, đã chết rồi. Một mũi tên của Thương Triêu Tông trúng chỗ hiểm, một mũi tên lấy mất mạng của Phượng Nhược Nghĩa, thần tiên cũng không cứu được.
"A!" Bành Ngọc Lan ôm nhi tử chẳng còn nhúc nhích ngửa mặt lên trời gào thét, khóc đến khiến da đầu người nghe phải tê dại.
Phong Ân Thái chậm rãi đứng dậy, lạnh lùng nhìn chằm chằm Thương Triêu Tông.
Bành Ngọc Lan chợt ném nhi tử đi, nhặt được thanh đao trên mặt đất, như không muốn sống phóng tới Thương Triêu Tông, giống như dã thú điên cuồng gào thét phi tới, "Ta giết ngươi!"
Thương Triêu Tông toàn thân là máu thờ ơ yên lặng đứng nơi đó đợi nàng ta vọt tới.
Nhưng dù vừa xông tới gần, Bạch Dao đã lắc mình đến sau lưng Bành Ngọc Lan, điểm một ngón tay sau lưng Bành Ngọc Lan, Bạch Ngọc Lan lập tức hóa mềm ngã xuống trong ngực y, đã hôn mê.
Phong Ân Thái bồi hồi đứng trong viện, ngửi mùi máu tươi, nhìn thi thể đầy đất, nhìn Bành Ngọc Lan ngất trong ngực Bạch Dao, lại nhìn Thương Triêu Tông toàn thân đầy máu, cuối cùng dừng bước trước thi

thể của Phượng Nhược Nghĩa, chắp tay nhìn chằm chằm, thở dài một tiếng, "Hà cớ phải làm vậy! Cũng đã khống chế lại rồi, đợi Chưởng môn trở về định đoạt!"
Cửa thành Bắc, Nông Trưởng Quảng bay nhanh tới ghìm ngựa ngừng lại, cao giọng hạ lệnh, "Có quân vụ khẩn cấp, lập tức mở cửa thành!"
Cửa thành được mở ra, Nông Trưởng Quảng dẫn mấy tâm phúc bay nhanh ra.
Cách xa thành quách, trong làn gió hiu quạnh, Nông Trưởng Quảng ghìm thúc tọa kỵ nhìn ra xa thành Trường Bình, thở dài: "Nam Châu đã không còn là nơi dừng chân của chúng ta, đi thôi, đi càng nhanh càng tốt, càng xa càng tốt!" Dẫn đầu thúc ngựa vung roi.
Gã biết Phượng Lăng Ba đã hết hi vọng, ở lại không chết cũng không có quả ngon để ăn, Thương Triêu Tông sẽ không dễ dàng bỏ qua cho gã, cho nên sau khi rút lui khỏi trận xung phong liều chết kia cũng không hồi phủ nha Phượng Lăng Ba phục mệnh, mà thừa dịp quân lệnh của bản thân còn hữu dụng dứt khoát lựa chọn rời khỏi thành.
Tiếng vó ngựa ù ù vang, mấy người cưỡi ngựa nhanh chóng đi xa biến mất khỏi cuối đường, tìm con đường mưu sinh khác...
Khói lửa từ dãy nhà bên cạnh đã được dập tắt, chỉ còn lại làn khói xanh lượn lờ, trong những nhà khác lục tục mang thi thể ra.
Phượng Nhược Nam nâng váy chạy vội từ trong ngõ hẻm tới, sĩ tốt bên đường nhường đường, cả đám quay đầu nhìn nàng ta.
Nhìn thấy đại trạch bể nát chỉ còn khói xanh lượn lờ đối diện, lại thấy nơi cửa đại trạch người người đi qua đi lại để lại dấu chân đầy máu.
Sau khi nàng ta được người ta cứu tỉnh không biết đã xảy ra chuyện gì, không biết mẫu thân đã đi đâu, cũng không thấy phụ thân, có tu sĩ Thiên Ngọc Môn ngăn cản khiến nàng ta không đi xem được, chỉ nghe thấy trong phòng phát ra tiếng khóc nức của phụ thân.
Vì vậy nàng ta mới chạy tới đây, nhìn theo dấu chân máu chạy vào sân viện nhỏ, vượt qua tấm bình ngọc đi tới, cuối cùng đứng lẳng lặng, trước mắt chất đống thi thể, nhà chính tổn hại nghiêm trọng, bốn phía khắp nơi đều là dấu hiệu mưa tên bay loạn.
Mê man tỉnh lại, nơi đây đảo mắt đã biến thành như vậy, vừa nhìn đã biết vừa trải qua trận chém giết kịch liệt.

Nhiều quân sĩ chết ở chỗ này như vậy, lại liên tưởng tới mẫu thân gắng hết sức để mình mê man, nàng ta nếu còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra thì những năm làm tướng lĩnh kia cũng đã uổng phí rồi.
Những binh sĩ trong sân lặng lẽ dọn dẹp thi thể nhìn nàng ta, Thọ Niên đến trước một bước cũng quay đầu nhìn nàng ta, ánh mắt phức tạp.
Nàng ta chạy vào trong nhà chính bị tàn phá nhìn tìm kiếm khắp nơi, không thấy thi thể đám người Thương Thiêu Tông đâu.
Lại chạy tới chuyển mắt nhìn sang hai tấm ván gỗ trên khóm hoa, bên trong để hai cỗ thi thể được che vải trắng đặc biệt không giống, cũng đặc biệt thấy được rõ ràng lộ ra đãi ngộ không giống như những cỗ thi thể khác.
Phượng Nhược Nam đi tới vươn tay chậm rãi không cách nào ra tay, cuối cùng mở hai tấm vải trắng ra, không phải thi thể của người khác mà chính là hai thi thể của hai ca ca nàng là Phượng Nhược Nghĩa và Phượng Nhược Tiết.
Nước mắt lặng lẽ rơi xuống, đầu óc trống rỗng rơi lệ...
Đến khi trời tối, đội ngũ ba phái Lưu Tiên tông, Phù Vân tông, Thanh Tú sơn vẫn đợi ở bên ngoài cổng thành Nam luôn bị cự tuyệt cho vào, ba phái cũng không gấp, rất kiên nhẫn chờ ở ngoài thành đến khi trời lặn.
Trong một trạch viện khác ở trong thành, đầu mũi tên trên vai Thương Thục Thanh rốt cuộc được rút ra, cơn đau sâu tận trong xương tủy đương nhiên không cần nói, đến cuối cùng vẫn được trị liệu thỏa đáng.
Tất cả đám người Thương Triêu Tông đều được cứu chữa, nhưng Thiên Ngọc Môn chưa cho bọn họ tự do, để toàn bộ bọn họ ở một chỗ khống chế trông coi nghiêm ngặt, không cho phép sự việc tương tự phát sinh lần thứ hai.
Đám người Thương Triêu Tông rửa mặt xong mặc dù mệt mỏi, nhưng vẫn không có tâm nghỉ ngơi, rốt cuộc cũng có thời gian hỏi thăm Viên Cương rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, bọn họ không rõ tại sao Phượng Lăng Ba bỗng nhiên như bị dồn tới đường cùng như vậy.
Qua lời giải thích của Viên Cương, bọn họ lúc này mới hiểu được sau khi Đạo gia yên lặng biến mất cũng không phải không làm gì, cũng không từ bỏ bọn họ, sau lưng âm thầm bắt đầu khởi động sóng ngầm,

chính thức đánh bàn cờ lớn với Thiên Ngọc Môn, đánh cờ không trên chiến trường.
Một mặt thúc đẩy triều đình công khai sắc phong Thương Triêu Tông làm Thứ sử Nam Châu, một mặt thúc đẩy Kim Châu tập kết đại quân đánh Nam Châu.
Thế cục thôi động lớn như vậy, đám người Thương Triêu Tông không nghĩ ra Ngưu Hữu Đạo làm sao làm được, nhất là thuyết phục Kim Châu dùng vũ lực bức bách Thiên Ngọc Môn, mấy người họ càng không cách nào tưởng tượng được sao Vạn Động Thiên phủ và Kim Châu sao có thể đáp ứng vậy?

Chào mọi người, theo như trước giờ mỗi ngày định mức là 5 chap. Tuy nhiên, để tăng thêm động lực cho các bé đang dịch nhà mình ra chap nhanh hơn, cứ mỗi 10 kim phiếu được ủng hộ tụi mình sẽ up thêm 1 chap vào hôm đó hoặc cộng dồn vào hôm sau. Mong mọi người ủng hộ tinh thần thêm cho nhà Fulybook nha. ^^

Chương 643: Chưởng Môn Trở Về

Chương 643: Chưởng Môn Trở Về
Nhưng Viên Cương chỉ tiết lộ đại khái, chân tướng cũng không lộ ra nửa chữ, có một số việc chẳng những Ngưu Hữu Đạo sẽ không giải thích, Viên Cương và hắn vốn có quan hệ mật thiết, cũng sẽ không tiết lộ sự thật, có một số sự thật không thể để quá nhiều người biết được.
Mặc dù như vậy, đám người Thương Triêu Tông vẫn vừa mừng vừa sợ, cũng biết suy nghĩ của Ngưu Hữu Đạo khi thúc đẩy cục diện lớn như vậy là ý gì, cũng rốt cuộc hiểu được vì sao Ngưu Hữu Đạo vẫn luôn để họ thuận theo Thiên Ngọc Môn, Đạo gia quả thật đã nhọc lòng rồi!
Bởi vậy cũng hiểu được tại sao Phượng Lăng Ba lại như bị dồn tới đường cùng, Đạo gia đã đưa Phượng Lăng Ba vào tuyệt lộ, còn muốn đá Phượng Lăng Ba ra khỏi cửa, Phượng Lăng Ba có thể ngồi yên không vội sao.
Trong mắt Thương Thục Thanh ngồi nghe hiện lên sắc thái vui mừng, nội tâm cũng vui vẻ, nàng vẫn luôn tin tưởng Ngưu Hữu Đạo sẽ không bỏ mặc bọn họ, sự thật chứng minh phán đoán của nàng là đúng.
Giống như lần Hắc Mẫu Đơn lúc trước, trước khi chết vẫn luôn tin tưởng vững chắc thuyền sẽ không đi, từ đầu đến cuối nàng vẫn tin tưởng Ngưu Hữu Đạo sẽ đợi nàng.
Những điều này cũng không phải chỉ vì tư tình nam nữ, mà đều vì đã chung đụng với Ngưu Hữu Đạo một thời gian dài, tin tưởng cách làm người của Ngưu Hữu Đạo, dù Ngưu Hữu Đạo cũng không tính là người tốt lành gì, nhưng sống chung lâu dài mọi người sẽ bất tri bất giác tín nhiệm hắn.
"Khi nào Đạo gia trở lại?"
Thương Thục Thanh ngồi nghe trong nội đường vẫn không kiềm chế được bắt đầu hỏi.

Đây cũng nói ra lời trong lòng đám người Mông Sơn Minh, tất cả mọi người đều biểu đạt cảm xúc muốn gặp Ngưu Hữu Đạo, Đạo gia vì cơn sóng dữ bên này đã thay đổi càn khôn, có cảm ơn thế nào cũng không đủ.
Viên Cương nhìn Thương Triêu Tông, "Điều này phải xem Vương gia bao giờ có thể khống chế Nam Châu!"
Thương Triêu Tông trầm mặc, Mông Sơn Minh như có điều suy nghĩ, Lam Nhược Đình khẽ gật đầu, đều hiểu được ý tứ trong lời nói kia.
Trước khi chưa hoàn toàn khống chế Nam Châu, Đạo gia có lẽ sẽ không lộ diện, đơn giản chỉ cần cuốn cục diện lại thành như vậy, Thiên Ngọc Môn nhất là Bành Hữu Tại chắc hẳn đang hận không thể nghiền xương Đạo gia thành tro ấy chứ.
Chắc hẳn Thiên Ngọc Môn đang chờ Đạo gia lộ diện mà giết chết hắn, chỉ khi bên này nắm giữ được quyền lực Nam Châu mới có thể bảo đảm an toàn cho Đạo gia, có thể thấy đủ uy hiếp với Thiên Ngọc Môn, khiến Thiên Ngọc Môn không chịu được tổn thất lợi ích này sẽ không dám làm ra hành động thiếu suy nghĩ với Đạo gia mới được...
Đêm khuya thanh vắng, trong phòng tạm trú của Viên Cương.
Viên Cương một thân quấn băng vải ngồi trung bình tấn, miệng mũi hô hấp tuần hoàn, bụng hình thể bán cầu hít vào thở ra.
Vết thương khó có thể ngăn chặn lực ngứa kịch liệt khiến Viên Cương thật sự không chịu được, cả cơ thể bỗng nhiên căng cứng, thân người quấn đầy băng vải trong nháy mắt đứt đoạn, hoặc rơi xuống đất hoặc rơi trên người.
Miệng vết thương cũng một lần nữa nứt toác, lại có máu tươi xối ra, nhưng loại cảm giác đau đớn rõ ràng kia thoải mái hơn so với loại cảm giác ngứa kịch liệt, khiến tâm Viên Cương một lần nữa tĩnh lại hít thở.
Viên Cương đang nhắm mắt cũng không nhìn thấy biến hóa bên ngoài thân lúc này.
Miệng vết thương bị nứt toác, một số kinh lạc bị tàn phá ngăn cản tuần hoàn khí huyết bình thường trong cơ thể hắn, khí huyết dưới làn da xung quanh miệng vết thương thoáng như con rắn nhỏ có thể nhìn thấy rõ ràng đang di du về miệng vết thương.

Trong miệng vết thương có biến hóa rất nhỏ, có cục thịt rất nhỏ đang ngọ nguậy, những cục thịt nhỏ ngọ nguậy liên tiếp đang dùng tốc độ mắt thường nhìn thấy được chữa trị vết thương.
Đợi đến khi Viên Cương đã hít sâu một ngụm vào phế phủ, chính thức thu công đứng dậy đoạn vải đứt trên người thì chính hắn cũng phải ngây ngẩn cả người, hai tay nhanh chóng sờ loạn trên người mình.
Hắn còn cho bản thân đã nhìn lầm, nhưng sự thực đã chứng minh hắn không nhìn lần, tất cả lỗ vết thương lớn nhỏ trên người đều biến mất toàn bộ không còn thấy đâu nữa, trên người ngoại trừ mấy vết máu ra thì làn da gần như hoàn hảo như ban đầu...
Trời vừa tờ mờ sáng thì một đoàn người ngựa từ cửa thành Tây đã bay nhanh tới, chính là đoàn người Kim Châu và Bành Hữu Tại.
Cổng thành Tây lập tức được mở ra cho một đoàn người đi vào, đích thân Trần Đình Tú lộ diện nghênh đón cùng quay về, nhắc nhở một câu, "Chưởng môn, người của ba phái còn đang đứng chờ ngoài cổng thành Nam."
"Để họ chờ đi!" Bành Hữu Tại vẻ mặt như đưa đám lạnh lùng lên tiếng.
Tâm tình của ông ta thật sự không tốt, Thiên Ngọc Môn đã xảy ra chuyện lớn như vậy không thể giấu được ông ta, ngay khi truyền tin tức cũng là lúc ông ta nhận được tin trên đường, biết chuyện gì đã xảy ra, nữ nhi cùng với toàn gia con rể của mình rõ ràng đã đối nghịch với Thiên Ngọc Môn, bảo một Chưởng môn Thiên Ngọc Môn như ông ta sao chịu được, khiến tâm tình của ông ta sao có thể tốt được.
Suốt đoạn đường này ông ta vẫn luôn lo nghĩ nên xử trí chuyện này như thế nào.
Trở lại bên ngoài phủ nha, cả đám người nhảy xuống ngựa nhanh chóng đi vào liền thấy Phong Ân Thái xuất hiện nghênh đón.
Bành Hữu Tại dừng bước trước mặt ông ta, nghiến răng nghiến lợi nói: "Đến cả lệnh bài trưởng lão cũng trông giữ không xong, ngươi làm ăn kiểu gì vậy?"
Phong Ân Thái á khẩu không trả lời được, cứng ngắc như muốn nói gì đó. Ông ta xác thực cũng có trách nhiệm, cái nồi này đã gánh trên lưng ông ta, ông ta nào có bậc để nói, nếu Bành Ngọc Lan không lấy được lệnh bài trưởng lão của mình cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Loại chuyện này vừa xảy ra, Phong Ân Thái cũng liền biết đối với Chưởng môn sư huynh sẽ rất khó mà giải quyết được. Xử lý nặng, người ta dù sao cũng là nữ nhi của mình, xử lý nhẹ, trên dưới trong ngoài Thiên Ngọc Môn không nói ra, nhưng trong lòng nhất định cũng không phục, một cái mũ xử sự bất công nhất định phải cài trên đầu Chưởng môn sư huynh rồi.

Bành Hữu Tại cũng không nói thêm gì nữa, phất tay áo hừ lạnh một tiếng đi nhanh vào bên trong, nhanh chóng triệu tập quan viên liên quan muốn hỏi rõ tình huống trước, có một số việc trong thư ngắn gọn không nói rõ hết được, hiểu rõ được tình hình mới có quyết định dứt khoát được.

Đồng thời ông ta cũng muốn nhìn một đám chức cao Thiên Ngọc Môn đàm phán ra kết quả với Vạn Động Thiên phủ, việc này là quan trọng nhất, chậm trễ ứng đối xảy ra nội loạn trong thành là chuyện nhỏ, một khi phía Kim Châu động thủ, đắc thủ được Nam Châu không nói, có thể cả Thiên Ngọc Môn cũng sẽ xong đời.

Cả đám lãnh đạo cấp cao Thiên Ngọc Môn đứng tụ trong một đường, sau đó kể lại chi tiết kĩ càng biến cố lần này, về phần phải xử lý như thế nào, mọi người ai cũng không lên tiếng, chuyện liên quan tới nữ nhi, con rể của Chưởng môn cũng không tiện nói, cùng lắm là thờ ơ lạnh nhạt, xem Bành Hữu Tại xử trí ra sao.

Bành Hữu Tại cũng không nhiều lời, trọng tâm chủ để trực tiếp chuyển tới chuyện đại quân Kim Châu gần kề.

Nghe xong thông báo, một trưởng lão kinh hô: "Vạn Động Thiên phủ rốt cuộc uống nhầm thuốc gì vậy, tình nguyện liều mạng cũng muốn gây khó dễ cho Thiên Ngọc Môn chúng ta sao? Chưởng môn, bọn họ không phải muốn nhân lúc cháy nhà hôi của vớt vát chỗ tốt đấy chứ? Điều kiện có thể đàm phán không!"

Một trưởng lão đi theo tới Kim Châu thở dài: "Vạn Động Thiên phủ không cần chỗ tốt gì cả, chỉ một câu, quyền to trong Nam Châu phải cho Thương Triêu Tông, không đáp ứng thì đánh, không có bất kỳ ý định đàm phán nào!"

"Tại sao có thể như vậy?"

Toàn trường xôn xao ầm ĩ, không nghĩ ra được, cũng thật sự nghĩ mãi không rõ tại sao Vạn Động Thiên phủ làm vậy, quá không bình thường, vì một người ngoài như Thương Triêu Tông bất chấp lợi ích của môn phái mình, như vậy bình thường sao?
Bành Hữu Tại lên tiếng nói: "Mọi người thử nói một chút xem có nên đồng ý điều kiện của Vạn Động Thiên phủ không?"
"Chưởng môn, sức ảnh hưởng của Ngữu Hữu Đạo với bên Thương Triêu Tông càng ngày càng lớn, nhất là khi đã xảy ra chuyện như vậy, còn để Thương Triêu Tông cầm quyền sẽ gây bất lợi cho chúng ta, dễ sinh ra hậu hoạn."

Chào mọi người, theo như trước giờ mỗi ngày định mức là 5 chap. Tuy nhiên, để tăng thêm động lực cho các bé đang dịch nhà mình ra chap nhanh hơn, cứ mỗi 10 kim phiếu được ủng hộ tụi mình sẽ up thêm 1 chap vào hôm đó hoặc cộng dồn vào hôm sau. Mong mọi người ủng hộ tinh thần thêm cho nhà Fulybook nha. ^^

Chương 644: Phế Tu Vi

Chương 644: Phế Tu Vi
"Đúng là bất lợi, quan trọng là Vạn Động Thiên phủ quyết tâm vì điều này mà không tiếc gây chiến, một khi hai bên trở mặt, hậu quả mọi người đều biết, địa bàn Nam Châu chúng ta có còn muốn hay không?"
Vì việc này, cả đám người mỗi người phát biểu ý kiến riêng của mình, thương nghị từ sáng sớm đến giữa trưa sự việc rốt cuộc mới thương lượng ra được một kết quả cuối cùng.
Việc này sau khi được quyết định, Bành Hữu Tại ngồi trên ghế ngửa đầu yên lặng một hồi, từ tốn nói: "Áp giải Phượng Lăng Ba, Bành Ngọc Lan lên đây!"
Trong phòng tĩnh lặng, mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, không ai lên tiếng, nhưng cũng biết Chưởng môn muốn xử trí công đạo trước mặt mọi người rồi đây.
Không lâu sau Phượng Lăng Ba, Bành Ngọc Lan bị giải vào đường.
Trước kia hai người tinh thần phán chấn, trong vòng một ngày thay đổi một trời một vực. Nhìn bộ dạng của hai người khiến mọi người trong đường thổn thức. Đặc biệt là Phượng Lăng Ba bị kéo vào, bộ dạng ngơ ngác dường như chưa ra khỏi cơn đả kích.
Mọi người thông cảm, trộm gà không thành còn mất nắm gạo, mất luôn hai nhi tử.
Mặt Bành Hựu Tại không biểu tình nhìn hai người, cơ mặt căng cứng, trầm giọng nói:
“Ngẩng đầu lên!”
Phượng Lăng Ba không phản ứng gì, giống như đồ khờ, không biết là ngu thật hay giả, tóm lại lão ngơ ngác phớt lờ lời của Bành Hựu Tại.
Bành Ngọc Lan khóc sưng mắt, tia mắt tan rã chậm rãi ngước đầu lên, dường như bà bị giọng nói của phụ thân xúc động:

“Phụ thân!”
Bành Ngọc Lan gào khóc nhào qua quỳ ôm chân Bành Hựu Tại:
“Phụ thân! Nghĩa nhi và Tiết nhi đã chết, Thương Triêu Tông giết Nghĩa nhi và Tiết nhi, phụ thân hãy báo thù cho chúng!”
Cơ mặt Bành Hựu Tại co giật, đương nhiên ông biết hai ngoại tôn đã chết, biết họ chết như thế nào. Nhưng Bành Hựu Tại không chỉ là ngoại công của hai đứa ngoại tôn càng là chưởng môn của Thiên Ngọc môn. Ở trước mặt các cao tầng Thiên Ngọc môn thì thù riêng làm sao có thể lớn hơn tất cả? Sao ông có thể lớn tiếng đòi báo thù riêng trước mặt mọi người?
Bành Hựu Tại giơ chân đá Bành Ngọc Lan văng sang một bên:
“Ngươi to gan lắm, dám lừa dối lấy lệnh bài của trưởng lão điều người Thiên Ngọc môn đi cho ngươi làm bậy!”
Bành Hựu Tại nghiêng đầu ra hiệu.
Trần Đình Tú đứng bên cạnh lập tức đọc từng tội trạng của hai phu phụ, liệt kê những chuyện họ đã gây ra.
Sau khi Trần Đình Tú ngừng đọc, Bành Hựu Tại trên cao nhìn xuống nữ nhi, nữ tế của mình, lạnh lùng hỏi:
“Hai ngươi có lời nào phản đối tội trạng mà Trần trưởng lão nói không?”
Phượng Lăng Ba vẫn giữ bộ dạng ngơ ngác. Bành Ngọc Lan khóc ướt mặt ngạc nhiên chậm rãi ngước đầu nhìn phụ thân biểu tình túc sát, rốt cuộc tỉnh táo nhận ra phụ thân không bênh bọn họ mà lấy thân phận chưởng môn Thiên Ngọc môn tính sổ với họ.
Bành Ngọc Lan la lên:
“Không liên quan Lăng Ba! Tất cả là lỗi của nữ nhi, do nữ nhi sai khiến! Nữ nhi cố ý giấu hắn cùng hai nhi tử làm việc này. Lăng Ba không biết chút gì . . .”
Bành Ngọc Lan nhìn quanh mọi người, vỗ ngực ôm hết tội lỗi vào mình, muốn phủi hết quan hệ với Phượng Lăng Ba.
Bành Ngọc Lan biết rõ nếu để Phượng Lăng Ba gánh trách nhiệm thì ông chết chắc, nếu là bà gánh vác thì khác. Bà dù gì là nữ nhi của chưởng môn, mọi người nể mặt phụ thân cùng lắm trừng phạt bà một chút, sẽ không ai dám đòi xử tử bà. Bành Ngọc Lan không tin phụ thân cứng rắn lòng dạ giết bà.

Bành Ngọc Lan không chối mình vô tội, có một số việc không lừa gạt được.
Bành Ngọc Lan nhận trách nhiệm, mọi người quay sang ngó nhau, cảm thấy hóc búa.
Mặt Bành Hựu Tại xanh mét gật đầu nói:
“Ngươi thích ôm trách nhiệm thì ta cho ngươi ôm, ta chỉ hỏi một câu, ngươi có biết hậu quả khi gánh lấy trách nhiệm?”
Bành Ngọc Lan ngẩn ngơ, nhưng không tin phụ thân sẽ giết mình nên lớn tiếng nói:
“Đệ tử nói mỗi câu đều là thật, là đệ tử sai khiến hết, Lăng Ba không biết chút gì. Đệ tử cam tâm tình nguyện gánh vác mọi trách nhiệm!”
Bành Hựu Tại tức giận cười gằn, gật đầu phất tay ra hiệu:
“Tốt! Bắt lên!”
Đệ tử hai bên do dự không biết nên làm sao.
Bành Hựu Tại quay đầu trừng họ:
“Môn quy ở đâu?”
Hai đệ tử hoảng sợ nhanh chóng tiến lên nâng Bành Ngọc Lan ngã ngồi dưới đất, một người đè một cánh tay của bà.
Bành Ngọc Lan khủng hoảng căng thẳng nhìn Bành Hựu Tại từng bước đến gần.
Phong Ân Thái bỗng lắc người đứng chắn trước mặt hai phụ nữ, ôm quyền nói:
“Chưởng môn, việc này chắc có ẩn tình khác, hay là điều tra rõ rồi xử trí.”
Phong Ân Thái và Bành Hựu Tại cùng theo một sư phụ, là sư huynh đệ thật sự. Khi sư huynh có khó xử Phong Ân Thái phải đứng ra nói chuyện. Đi Tề quốc xử lý ngựa chiến không ra gì làm mất mát nặng nề, Phong Ân Thái vốn nên chịu trách nhiệm nhưng sư huynh tìm hết cách dàn xếp cho ông, còn khiến ông có chút công lao.
Nếu lúc này Phong Ân Thái không dẫn đầu đứng ra nói thì ai đi?
Trong đám trưởng lão có người phụ họa:
“Đúng vậy! Chưởng môn khoan vội quyết định.”
Bành Hựu Tại kiên quyết nói:

“Ta xin nhận ý tốt của các vị, nếu là tử nữ của các vị làm việc này, nghĩ tình các vị cống hiến trong tông môn thì bổn tọa có thể tùy tình huống mà nương tình. Nhưng đây là nữ nhi của ta, nếu nữ nhi của chưởng môn đi đầu làm trái với môn quy thì sau này làm sao phạt đệ tử Thiên Ngọc môn? Chưởng môn làm sai trái đầu tiên thì chấp pháp thế nào? Có công sẽ thưởng có sai phải phạt, quốc có quốc pháp, môn có môn quy, không có quy củ thì không khuôn phép, các vị đừng nói nhiều nữa!”
Bành Hựu Tại đẩy Phong Ân Thái ra.
Phong Ân Thái ở một bên chắp tay cầu xin:
“Sư huynh hãy nghĩ lại!”
Bành Ngọc Lan căng thẳng sợ hãi, cố vùng vẫy nhưng không thoát được:
“Phụ thân!”
Bành Hựu Tại đứng trước mặt bà:
“Đứng ở lập trường phụ thân, ta bảo vệ ngươi thế nào cũng không đủ, nhưng với lập trường chưởng môn Thiên Ngọc môn thì . . . nha đầu, ngươi hồ đồ!”
Chưa dứt lời Bành Hựu Tại bỗng vươn tay ra, hai ngón tay thọc mạnh vào bụng Bành Ngọc Lan.
Bành Ngọc Lan hét lên, trợn to mắt sau đó rên rỉ thê lương, người run bần bật, vùng vẫy, mặt nhăn nhó đau đớn.
Hai đệ tử Thiên Ngọc môn ấn chặt Bành Ngọc Lan không thả.
Mãi đến lúc này mọi người mới biết chưởng môn trừng phạt nữ nhi cái gì. Phong Ân Thái quay đầu đi không nỡ nhìn.
Kình phong tràn ra từ vị trí Bành Hựu Tại chỉ, nếu xem xét bằng pháp nhãn sẽ thấy phần bụng Bành Ngọc Lan có sương mờ tuôn ra. Bành Ngọc Lan nhanh chóng mất sức sống, mái tóc đen nhanh bạc màu.
Bành Hựu Tại rút tay về, Bành Ngọc Lan ngẹo đầu không nhúc nhích, làn da mất đàn hồi, trông già nua nhiều.
Bành Hựu Tại tự mình phá đan điền khí hải của nữ nhi, phế tu vi, đời này bà không thể tu luyện nữa.
Làm tu sĩ đều biết khổ tu nhiều năm chớp mắt thành hư ảo làm người ta khó chịu còn hơn bị giết.

Trừng phạt này rất nặng, nhưng với Bành Hựu Tại có lẽ tàn khốc mà ít nhất còn giữ được mạng sống.
Bành Hựu Tại quay lưng đi, chậm rãi nhắm mắt cố nén bi thương trong lòng, trầm giọng nói:
“Từ giây phút này trừ danh Bành Ngọc Lan khỏi Thiên Ngọc môn, trục xuất Thiên Ngọc môn!”
Mọi người thầm thổn thức, nữ nhi phạm sai hại phụ thân làm chưởng môn tự tay phế tu vi của nữ nhi, còn trục xuất nữ nhi ra sư môn. Sau này toàn Thiên Ngọc môn không ai phàn nàn gì được, xem như cho mọi người một giải thích.
Mọi người rời đi, Bành Ngọc Lan bị kéo đi, Bành Hựu Tại chỉ để lại mình Phượng Lăng Ba trong sảnh.
Bành Hựu Tại đứng trước mặt Phượng Lăng Ba đờ đẫn, bỗng tát lão một cái. Phượng Lăng Ba chảy máu miệng mũi ngã ngồi xuống đất.
Phượng Lăng Ba vẫn đờ đẫn.
Bành Hựu Tại chậm rãi ngồi xổm trước mặt Phượng Lăng Ba, hừ lạnh:
“Giả bộ, cứ tiếp tục giả bộ đi! Một mình Ngọc Lan gánh trách nhiệm, ngươi không bị gì, còn cần giả bộ trước mặt ta sao? Ta biết rõ con người của ngươi, ta làm phụ thân càng hiểu rõ Ngọc Lan. Nếu không có người xui khiến thì Ngọc Lan sẽ không làm một số việc. Năm đó ta không đồng ý nàng gả cho ngươi là vì ta biết ngươi nhìn trúng nàng không phải vì tài mạo, Ngọc Lan không có tài tình hay nhan sắc gì. Ngươi cưới nàng chẳng qua vì bối cảnh của Ngọc Lan có lợi cho ngươi mà thôi. Nhưng Ngọc Lan chết sống đòi gả cho ngươi, bây giờ xem như nàng trả giá cho lựa chọn của mình. Ta cảnh cáo ngươi, sau này không được làm Ngọc Lan chịu uất ức gì nữa, nếu không ta sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là sống không bằng chết!”

Chào mọi người, theo như trước giờ mỗi ngày định mức là 5 chap. Tuy nhiên, để tăng thêm động lực cho các bé đang dịch nhà mình ra chap nhanh hơn, cứ mỗi 10 kim phiếu được ủng hộ tụi mình sẽ up thêm 1 chap vào hôm đó hoặc cộng dồn vào hôm sau. Mong mọi người ủng hộ tinh thần thêm cho nhà Fulybook nha. ^^

Chương 645: Thứ Sử Nam Châu

Chương 645: Thứ Sử Nam Châu
Con mắt đờ đẫn của Phượng Lăng Ba nhúc nhích.
Bành Hựu Tại mặc kệ lão, nói xong đứng lên đi.
Trưa hôm đó Bành Hựu Tại đi gặp Thương Triêu Tông, mang theo thánh chỉ sắc phong của triều đình.
Hai bên thảo luận thật lâu, Bành Hựu Tại rời đi, Thiên Ngọc môn giam lỏng đám người Thương Triêu Tông cũng mất, trả lại hết kim sí truyền tin liên lạc với cấp dưới của y.
Thiên Ngọc môn truyền tin cho Hồ Tây quận thủ Mai Lâm Thịnh, Võ Dương quận thủ Ngô Thiên Đãng, Thổ An quận thủ Triệu Hưng Phong, triệu tập ba người đi Thượng Bình thành ngay.
Thương Triêu Tông truyền tin cho bộ đội của mình.
Kỵ binh người ngựa nhận được tin tức bắt đầu tập kết, Anh Dương Võ Liệt vệ tụ tập lại chạy ngay đến Thượng Bình thành.
Không chỉ có Anh Dương Võ Liệt vệ, những thuộc hạ của Thương Triêu Tông bị tách rời ra lại tập kết bài bố.
Ba vị quận thủ đang trên đường đi không biết những chuyện này.
Nhưng rất nhanh Mai Lâm Thịnh, Ngô Thiên Đãng, Triệu Hưng Phong phát hiện tình huống không đúng, Thiên Ngọc môn nhúng tay vào việc ba người liên lạc với thuộc hạ, họ phát hiện mình đã bị Thiên Ngọc môn khống chế. Mai Lâm Thịnh, Ngô Thiên Đãng, Triệu Hưng Phong hỏi tại sao nhưng đệ tử Thiên Ngọc môn hộ tống không trả lời, chỉ bảo rằng đến Thượng Bình thành sẽ biết.
Sau khi tới Thượng Bình thành, ba vị quận thủ bị Thiên Ngọc môn giam lỏng, làm họ thấy bất an hỏi lý do. Thiên Ngọc môn nói người nhà của họ cũng đang đến đây.

Vài ngày sau quả nhiên Thiên Ngọc môn hộ tống người nhà của ba vị quận thủ đến.
Ngày thứ hai gia quyến đến, ba vị quận thủ mới được chiêu đi phủ nha lộ mặt.
Trong chính đường phủ nha. Bành Hựu Tại dẫn đầu đám người Thiên Ngọc môn có mặt. Tướng lĩnh thân tín dưới tay Thương Triêu Tông cũng có mặt. Y một mình đứng trên cao.
Thương Triêu Tông đứng ở vị trí của Phượng Lăng Ba, nhìn quanh hiện trường không thấy mặt lão đâu làm ba vị quận thủ hoang mang.
Người đã đến đủ, Lam Nhược Đình mở thánh chỉ của triều đình ra dõng dạc tuyên đọc trước mọi người triều đình sắc phong Thương Triêu Tông làm thứ sử Nam châu.
Ý chỉ ra, Thiên Ngọc môn không phản đối, ba vị quận thủ kinh ngạc, thế mới biết người cười đến cuối cùng là Thương Triêu Tông, Phượng Lăng Ba đã thua.
Ánh mắt Mai Lâm Thịnh, Ngô Thiên Đãng, Triệu Hưng Phong đầy thắc mắc, khó hiểu nhìn Bành Hựu Tại.
Ngay sau đó Thương Triêu Tông lấy thân phận thứ sử Nam châu mệnh ba vị quận thủ phối hợp y điều động người ngựa các bộ.
Đến giờ phút này Mai Lâm Thịnh, Ngô Thiên Đãng, Triệu Hưng Phong mới hiểu ý đồ của Thiên Ngọc môn, bọn họ rơi vào kết cục giống Thương Triêu Tông lúc trước. Nhưng hết cách, giống như Thương Triêu Tông trước kia, mạng nhỏ của họ nằm trong tay Thiên Ngọc môn, không dám không nghe.
Thiên Ngọc môn làm vậy cũng bị bất đắc dĩ, cũng không muốn khó xử ba người làm gì, tiếc rằng Thương Triêu Tông không chịu bỏ qua cơ hội mà Ngưu Hữu Đạo sáng tạo, mượn thế đại quân Kim châu đến gần buộc Thiên Ngọc môn thỏa hiệp, thừa dịp đó tan rã người của ba vị quận thủ, khống chế hết.
Thiên Ngọc môn không muốn trong Nam châu xảy ra phân tranh gì nữa. Có triều đình Yến quốc rình rập, để Thương Triêu Tông đấu với ba vị quận thủ không phải chuyện tốt. Mặc dù cho Thương Triêu Tông hoàn toàn cầm quyền là không tốt, nhưng so sánh hai mặt biết chọn bên nào nhẹ. Vì các loại nhân tố nên Thiên Ngọc môn thỏa hiệp, đồng ý cho

Thương Triêu Tông nhanh chóng thống nhất quyền to binh mã toàn Nam châu. Nhưng Thiên Ngọc môn tăng mạnh khống chế an toàn của Thương Triêu Tông, nắm chặt mạng sống của y không thả.
Thương Triêu Tông đồng ý điều kiện của Thiên Ngọc môn, chuyện hộ vệ mình đều giao cho Thiên Ngọc môn, tu sĩ ba phái không được xen vào.
Một đám tướng lĩnh nhận lệnh đi. Mai Lâm Thịnh, Ngô Thiên Đãng, Triệu Hưng Phong buồn bã rời sân. Ba người biết Thương Triêu Tông sẽ thanh tẩy người ngựa dưới trướng họ, tan rã quyền thế của họ.
Sự thật đúng là vậy. Thương Triêu Tông đã chịu thiệt một lần, bị dồn vào đường cùng suýt mất mạng nay còn mới mẻ ngay trước mắt y. Khi đó y tuyệt vọng biết bảo, trải qua một lần nếu không thay đổi tâm thái mới kỳ, nên đợt thanh tẩy sắp đến sẽ mạnh mẽ chưa từng có.
Thương Triêu Tông thậm chí theo dõi mấy tôn tử của Phượng Lăng Ba và Bành Ngọc Lan, giết Phượng Nhược Nghĩa, Phượng Nhược Tiết chưa làm y yên lòng. Miễn nhi tử của hai người này và Phượng Lăng Ba còn sống, Bành Hựu Tại làm chưởng môn của Thiên Ngọc môn tùy thời bỏ sức ra nâng đỡ họ, vẫn có khả năng thay thế Thương Triêu Tông.
Nhìn theo chư tướng rời đi, Bành Hựu Tại đứng nghe nãy giờ tiến lên làm bộ thuận miệng hỏi:
“Vương gia vâng theo ý chí triều đình vinh thăng thứ sử Nam châu, ngày vui lớn như thế tại sao không thấy Ngưu Hữu Đạo đến chúc mừng?”
Bành Hựu Tại luôn đợi Ngưu Hữu Đạo xuất hiện, nhưng mấy ngày nay từ đầu tới đuôi không thấy bóng dáng hắn được. Dù ta không hại ngươi được, mà ngươi cũng lấy lợi rồi, nhưng ít ra ngươi phải ló cái mặt nói rõ ích lợi rượu đi?
Tính sai một bước thì từng bước rơi vào bị động, mùi vị thật khó chịu.
Thương Triêu Tông trả lời:
“Bản vương cũng đang tìm hắn, không biết hắn ở đâu.”
Đây là lời từ chối, mà Thương Triêu Tông đúng là không biết Ngưu Hữu Đạo ở đâu. Thương Triêu Tông cũng muốn gặp hắn, nỗi cảm kích luôn chôn trong lòng y.
Quan trọng là Ngưu Hữu Đạo không giống Thiên Ngọc môn, hắn chưa từng đòi Thương Triêu Tông cái gì, luôn giúp đỡ y, nhiều lần đưa than

trong ngày tuyết. Tuy Ngưu Hữu Đạo cũng là tu sĩ nhưng hai người qua lại như bằng hữu, giao tiếp với hắn có cảm giác an toàn, loại cảm giác này khiến Mông Sơn Minh, Lam Nhược Đình nhắc tới Đông Quách Hạo Nhiên.
Hai người nói hèn gì Đông Quách Hạo Nhiên thu Ngưu Hữu Đạo làm đệ tử quan môn, có phong phạm của sư phụ.
Nếu Ngưu Hữu Đạo nghe lời bình luận này không biết sẽ có cảm tưởng gì.
Cơ mặt Bành Hựu Tại căng cứng, lần này xem như chính thứ lĩnh giáo thủ đoạn của ai đó. Trước kia chỉ là gián tiếp, ông không có cảm nhận gì, lần này có thể nói là trực tiếp giao phong trong âm thầm với tên kia, Thiên Ngọc môn chịu thiệt lớn.
Bành Hựu Tại không thể trút cơn bực tức này ra, tên kia trốn tránh không lộ mặt chỉ đứng sau màn điều khiển.
Trước mắt đối với Bành Hựu Tại thì Thương Triêu Tông không đáng sợ, mạng sống của y nằm trong tay Thiên Ngọc môn. Làm Bành Hựu Tại kiêng kị nhất là Ngưu Hữu Đạo trốn sau màn, đặc biệt sau lần chịu thiệt này, nếu không trừ hắn thì ông luôn lo có ngày vuột mất kiểm soát Thương Triêu Tông.
Thấy Thương Triêu Tông không chịu nói thì Bành Hựu Tại không ép, chỉ nhắc một câu:
“Ân oán giữa vương gia và Phượng gia đã vậy nhưng vương phi vô tội, mong vương gia đối xử tốt với vương phi, đừng khó xử vương phi.”
Họ sẽ không để gia đình Bành Ngọc Lan ở lại đây, không thì rất có thể sẽ bị Thương Triêu Tông hại, vốn định mang Phượng Nhược Nam đi cùng tránh cho bị y ngược đãi.
Nhưng Phượng Nhược Nam thà ở lại bên Thương Triêu Tông chịu tội chứ không muốn theo người Phượng gia. Lần này Phượng gia đã làm tổn thương sâu đến nữ nhi này.
Có một số việc không thể miễn cưỡng, Phượng Nhược Nam không chịu đi, họ không thể bắt cóc nàng nhốt lại.
Thương Triêu Tông nói:
“Chưởng môn yên tâm, bản vương không đến mức trút giận vào nữ nhân. Nhược Nam là phu nhân của bản vương, bản vương nhất định cho

ăn ngon uống tốt, tuyệt đối không khắt khe!”
Bành Hựu Tại nghẹn lời, im lặng một lúc rồi rời đi. Nếu Phượng Nhược Nam thật sự chịu khổ cái gì không lên tiếng, chuyện giữa phu thê thì người ngoài khó xen vào, nói nhiều vô ích.
Một đám người ra chính đường tiễn đưa, nhìn theo đám người Bành Hựu Tại rời đi.
Mưa gió rốt cuộc bình định, Thương Triêu Tông đứng trên bậc thang dưới mái hiên ngửa đầu thở phào, tâm tình trong sáng như rẽ mây thấy mặt trời. Nam châu rốt cuộc rơi vào tay y!
Thương Thục Thanh khẽ nói:
“Không biết khi nào gia trở về.”
Mấy người đều cảm khái. Ngưu Hữu Đạo không chỉ giúp bên mình lấy Nam châu còn giúp họ được triều đình thừa nhận, họ không phải nghịch tặc mà là thứ sử Nam châu danh chính ngôn thuận được triều đình nhâm mệnh. Có danh phận thì bớt nhiều rắc rối, điều này càng khiến mấy người cảm khái.

Chào mọi người, theo như trước giờ mỗi ngày định mức là 5 chap. Tuy nhiên, để tăng thêm động lực cho các bé đang dịch nhà mình ra chap nhanh hơn, cứ mỗi 10 kim phiếu được ủng hộ tụi mình sẽ up thêm 1 chap vào hôm đó hoặc cộng dồn vào hôm sau. Mong mọi người ủng hộ tinh thần thêm cho nhà Fulybook nha. ^^

Chương 646: Chư Hầu Một Phương

Chương 646: Chư Hầu Một Phương
Lam Nhược Đình nói:
“Bắt lấy Nam châu chỉ là khởi đầu, tiếp theo trị lý nó là cả vấn đề. Thiên Ngọc môn sẽ không làm không công, bước tiếp theo họ sẽ đòi lấy tài vật Nam châu, chuyện này hóc búa.”
Mọi người đều hiểu điều đó. Thiên Ngọc môn mạo hiểm lấy Nam châu đơn giản vì muốn tài nguyên càng lớn, Thiên Ngọc môn không thể nào bỏ qua miếng mỡ, chuyện này không tránh khỏi được.
Một thân vệ đi tới đứng dưới bậc thang chắp tay bẩm báo:
“Vương gia, chưởng môn ba phái Lưu Tiên Tông, Phù Vân Tông, Linh Tú Sơn cầu kiến!”
Thương Triêu Tông định nói cho mời nhưng Viên Cương ở một bên ngắt lời:
“Ý của Đạo gia là tạm bỏ qua họ, đừng để ý.”
Mấy người nhìn Viên Cương.
Thương Triêu Tông do dự hỏi:
“Làm vậy có được không?”
Viên Cương nói:
“Đạo gia kêu bọn họ đến hộ giá nhưng bọn họ bằng mặt không bằng lòng co ro do dự bên ngoài thành, suýt hại vương gia gặp nạn! Sau khi Đạo gia biết chuyện thì không vui, không thể nuông chiều họ được. Để họ lăn về Thanh Sơn quận trông nhà cho Đạo gia, chờ khi họ hiểu rõ nên đứng về bên nào rồi tính. Nếu không là người mình thì mặc kệ họ, trời đất bao la tùy họ đi đâu.”
Để người ba phái về Thanh Sơn quận trông nhà cho Đạo gia?
Mắt Thương Thục Thanh hấp háy chứa ý cười, cảm giác Đạo gia nói câu này bá khí.

Mông Sơn Minh, Lam Nhược Đình mỉm cười nhìn nhau. Ngưu Hữu Đạo có thể nó ỉa câu đó chứng minh ba môn phái còn nằm trong tay hắn, năng lực khiến người không nói nên lời. Nhưng nói đi phải nói lại, người có thể kình đấu với Thiên Ngọc môn thì sợ gì ba môn phái này?
Mông Sơn Minh hơi cảm khái:
“Xanh ra từ lam mà hơn cả lam, năm xưa Đông Quách tiên sinh không giỏi bằng đồ đệ này.”
Lam Nhược Đình gật đầu nói:
“Đệ tử quan môn của Đông Quách tiên sinh vậy mà bị Thượng Thanh tông vô tình vứt bỏ. Ài, tiếc cho Thượng Thanh tông bỏ lỡ một nhân tài trùng hưng.”
Bên họ có tình cũ với Thượng Thanh tông, trước kia Thượng Thanh tông luôn giúp đỡ Ninh vương, thấy Thượng Thanh tông xuống dốc làm Lam Nhược Đình tiếc thương.
Mắt Thương Thục Thanh sáng lấp lánh, nhắc tới Thượng Thanh tông làm nàng nhớ đến nữ nhân từng bái đường với Ngưu Hữu Đạo, nàng bản năng không hy vọng hắn trở về Thượng Thanh tông.
Khóe mắt Mông Sơn Minh liếc thấy sắc mặt Thương Thục Thanh, nói:
“Nếu Đạo gia không muốn quay đầu thì chúng ta đừng cưỡng ép. Vương gia cứ làm theo ý của Đạo gia đi.”
Thương Triêu Tông gật đầu nói với thân vệ:
“Cứ trả lời vậy đi, kêu bọn họ về Thanh Sơn quận chờ.”
Thân vệ chắp tay lĩnh mệnh mà đi:
“Tuân lệnh!”
“Truyền lệnh! Chuyển quân đến phủ thành Nam châu!”
Thương Triêu Tông ra lệnh một tiếng, đại quân và tu sĩ đóng giữ ở Thượng Bình thành rầm rộ xuất phát.
Về quy mô thành trì hay vị trí địa lý, các mặt nhân tố thì Thượng Bình thành đều không dược chọn làm thủ phủ. Bắt lấy Nam châu rồi vào phủ thành Nam châu là chuyện tất nhiên.
Ngoài thành, nhìn người ngựa rầm rộ vây quanh đám người Thương Triêu Tông xuất hành, Phí Trường Lưu, Hạ Hoa, Trịnh Cửu Tiêu chờ lâu muốn tiến lên bái kiến nhưng bị người Thiên Ngọc môn duổi đi.

Giờ Thiên Ngọc môn rất gai mắt họ, tạm thời không làm được Ngưu Hữu Đạo, ở trong mắt Bành Hựu Tại thì ba phái là người của hắn nên tất nhiên sẽ không hiền lành với họ.
Thương Triêu Tông thấy Phí Trường Lưu, Hạ Hoa, Trịnh Cửu Tiêu nhưng không muốn gặp, y bỏ lại họ đi mất.
Cảm giác mẫu mẫu không đau, cữu cữu không yêu thật khó chịu, ba vị chưởng môn trơ mắt nhìn đại quân di chuyển, bọn họ rất lúng túng.
Ba vị chưởng môn thật tình bất đắc dĩ, đến giờ họ đã biết tin bên Kim châu xuất binh. Thật không ngờ Ngưu Hữu Đạo có thể thuyết phục được Kim châu trợ giúp Thương Triêu Tông một tay, mưu đồ của Thiên Ngọc môn bị phá hỏng, cuối cùng Nam châu vẫn rơi vào tay y.
Vì thế cách chạy đến mà không đắc tội hai bên của Phí Trường Lưu, Trịnh Cửu Tiêu, Hạ Hoa thành không nịnh được bên nào, cùng đắc tội, chuyện quái quỷ gì đây.
Bọn họ biết trước mắt thực lực của Thiên Ngọc môn có hạn, cần một số môn phái nhỏ hỗ trợ cố thủ Nam châu, có thể đi thần phục Thiên Ngọc môn. Nhưng đã đắc tội Thương Triêu Tông rồi họ có thần phục Thiên Ngọc môn cũng vô dụng. Nếu người ngựa và quan viên địa phương đối nghịch với họ thì ba phái khó đứng vững trong Nam châu.
Hạ Hoa quay đầu hỏi:
“Làm sao bây giờ?”
Trịnh Cửu Tiêu vuốt mũi nói:
“Ngưu Hữu Đạo kêu chúng ta về Thanh Sơn quận chờ, không nói tuyệt tình tức là còn đường cứu. Hắn thế mỏng sức yếu cũng cần chúng ta giúp, hay là về Thanh Sơn quận chờ tin đi.”
Hạ Hoa than thở:
“Ba phái chúng ta cũng có công lao bình định Nam châu thế mà giờ thành ra thế này, cái quỷ gì!”
Mặt Phí Trường Lưu không biểu tình nói:
“Rồi sẽ có lúc từ dâu nhỏ lên làm mẹ chồng, năm xưa Thiên Ngọc môn cũng như thế. Đi thôi, về Thanh Sơn quận gặp Ngưu Hữu Đạo.”
Năm thứ năm trăm hai mươi tám Võ Lịch. Thương Triêu Tông vào ở phủ thành Nam châu Yến quốc, chính thức tuyên cáo với thiên hạ rằng y đã cướp được Nam châu.

Trong hoàng cung Yến quốc vang mấy tiếng cười thảm:
“Kiến Bá, ngươi quả nhiên sinh được nhi tử giỏi!”
Trung Xa Phủ Lệnh Ca Miểu Thủy đứng trên đầu tường hoàng thành, sắc mặt âm trầm, giờ đã biết mình trúng gian kế của Ngưu Hữu Đạo.
Ngoài hoàng cung. Thương Triêu Tông mạnh mẽ vươn lên với tốc độ quá nhanh, cộng thêm Anh Dương Võ Liệt vệ tái hiện khiến bên dưới bình tĩnh là một mảnh náo động.
Nhiều hoàng tộc lúc trước cắt đứt liên lạc với Thương Triêu Tông giờ thì thì ít nhiều gì lén gửi thư qua lại. Có người mặt dày lấy danh nghĩa liên lạc vì vị trí thứ sử Nam châu của Thương Triêu Tông là được triều đình sắc phong. triều đình đãm iễn tội cho ngươi thì hoàng thân với nhau tất nhiên là người một nhà.
Không phải đám hoàng tộc muốn gì với Thương Triêu Tông, thật sự là nhìn sao cũng trông như y cứng rắn vươn lên vì mối hận cứu vãn Ninh vương, sớm muộn gì sẽ xông vào Yến Kinh. Chuyện tương lai nào ai nói rõ được, có thể chừa chút đường lui sẽ tốt hơn, gửi thư làm thân, dâng chút quà không tốn công bao nhiêu.
Các phương thế lực trong thiên hạ nghe tin kinh dị, bởi vì theo tin lúc trước nhận được nhìn sao cũng nên là Phượng Lăng Ba vào ở Nam châu, sao bỗng biến thành Thương Triêu Tông? Không ngạc nhiên mới lạ.
Vào ở Nam châu có ý nghĩa phi phàm đối với Thương Triêu Tông, thành chư hầu một phương thật sự, chính thức làm chư hầu một phương có thể ảnh hưởng cách cục thiên hạ, sức ảnh hưởng nhiều hơn ngày xưa nắm đất hai quận, chín thức đi vào tầm mắt quần hùng thiên hạ.
Trong phút chốc nhiều thế lực phái người mang quà đi Nam châu chúc mừng, sứ thần các nước quang minh chính đại đến. Thương Triêu Tông dược triều đình Yến quốc công khai sắc phong chứ không phải phản thần, không ai phàn nàn gì được, đây là cái lợi khi có danh phận.
Thế lực các phương đi chúc mừng Thương Triêu Tông vinh thăng thứ sử Nam châu là lý do phụ, quan trọng là tiếp xúc với y tạo dựng mối liên hệ.
Phượng Lăng Ba lúc trước được các thế lực khác xem trọng thì thắng làm vua thua làm giặc, đã bị người lãng phí.
Bắc Châu, phủ thứ sử.

Thiệu Tam Tỉnh vào thư phòng đến gần Thiệu Bình Ba dựa vào bàn viết đồ, đứng im không nói.
Thiệu Bình Ba không ngẩng đầu lên:
“Có việc thì nói. “
Thiệu Tam Tỉnh nói:
“Lão gia nhốt mình trong thư phòng cả ngày không đi ra.”
Tay Thiệu Bình Ba khựng lại một chút rồi tiếp tục viết xong một chữ, gác bút sang một bên, hai tay chậm rãi đặt lên bàn, lặng im thật lâu.
Thiệu Bình Ba biết tại sao phụ thân nhốt mình trong phòng. Bên Nam châu Yến quốc truyền tin đến báo Thương Triêu Tông mạnh mẽ vươn lên chiếm hữu Nam châu, từ đó cảm xúc của phụ thân trở nên là lạ.
Thiệu Bình Ba biết phụ thân luôn canh cánh trong lòng chuyện cũ năm xưa, vẫn cho rằng mình phản bội Ninh vương. Hiện giờ nhi tử của Ninh vương lại đại biểu thế lực hệ Ninh vương trỗi dậy, có lẽ phụ thân bị kích động nổi lòng áy náy.
Thiệu Tam Tỉnh cũng biết điều đó, hỏi:
“Hay là đại công tử đi khuyên nhủ lão gia?”
Thiệu Bình Ba lắc đầu.
Thiệu Tam Tỉnh buồn bực nói:
“Cũng lạ, vào phút then chốt mà bên Kim châu hết sức ủng hộ Thương Triêu Tông, không biết Vạn Động Thiên Phủ nghĩ sao. Nếu không như thế thì Thương Triêu Tông đã chẳng làm được gì.”

Chào mọi người, theo như trước giờ mỗi ngày định mức là 5 chap. Tuy nhiên, để tăng thêm động lực cho các bé đang dịch nhà mình ra chap nhanh hơn, cứ mỗi 10 kim phiếu được ủng hộ tụi mình sẽ up thêm 1 chap vào hôm đó hoặc cộng dồn vào hôm sau. Mong mọi người ủng hộ tinh thần thêm cho nhà Fulybook nha. ^^

Chương 647: Không Đi!

Chương 647: Không Đi!
Thiệu Bình Ba cười khẩy nói:
“Đến bây giờ ngươi vẫn chưa nhìn thấu sao? Vạn Động Thiên Phủ bị Ngưu Hữu Đạo uy hiếp mới ra binh, nếu không thì ai chiếm Nam châu đều không đem đến mất mát gì, Vạn Động Thiên Phủ tội gì mạo hiểm lớn như vậy. Điều này chứng minh một việc, gì mà đệ tử Quỷ Y chữa cho Tiêu Thiên Chấn toàn là xạo, rõ ràng là hắn trộm Xích Dương Chu Quả phát huy tác dụng.”
Mí mắt Thiệu Tam Tỉnh co giật, vẻ mặt hiểu ra, khẽ hỏi:
“Sao ta không âm thầm tiết lộ việc này ra ngoài?
Thiệu Bình Ba liếc xéo gã:
“Âm thầm? Ngươi cho rằng tiết lộ âm thầm thì Ngưu Hữu Đạo không biết là ta làm sao? Mặc kệ xảy ra chuyện gì không tốt cho ta thì người đầu tiên ta nghi ngờ là Ngưu Hữu Đạo, hắn cũng giống vậy, có chuyện gì không tốt đến với hắn thì ta là đối tượng bị hắn nghi ngờ đầu tiên. Hay ngươi trông chờ Ngưu Hữu Đạo rơi vào tay Băng Tuyết các sẽ che giấu giùm ta? Hắn sẽ kéo việc năm xưa ta lợi dụng Băng Tuyết các ra làm đệm lưng. Nếu không phải chắc chắn ta không dám để lộ bí mật thì ngươi nghĩ hắn dám làm vậy sao?”
Thiệu Tam Tỉnh á khẩu, buồn bực nói:
“. . . vậy chẳng phải là chúng ta mãi mãi giữ kín bí mật cho hắn sao?”
Thiệu Bình Ba nhìn đầu bút lông gác một bên, khẽ thở dài:
“Tên này có tài mưu tính sâu xa, lật tay là mây trở tay là mưa, sau này sẽ là họa lớn cho ta. Thương Triêu Tông văn có Lam Nhược Đình, võ có Mông Sơn Minh, lại được hàng này làm mưu sĩ dàn xếp mọi rắc rối giới tu hành, thật là như hổ thêm cánh khiến người hâm mộ. Thiệu mỗ cầu

hiền như khát, thế cục Bắc châu đã định nhưng không có hiền sĩ đến đầu vào . . .”
Thiệu Tam Tỉnh buồn bã, bị như vậy có lẽ vì Ngưu Hữu Đạo bôi nhọ danh tiếng của đại công tử.
Ngoài nhà gỗ nhỏ trong núi, Ngưu Hữu Đạo chợp mắt nằm trên ghế dài tắm ánh nắng. Viên Cương cầm thùng nước cẩn thận tưới cho bồn hoa mẫu đơn đen.
Khi rời khỏi Nhà Tranh sơn trang họ không mang đi cái gì nhưng mang theo bồn hoa mẫu đơn đen, một năm rồi lại một năm, hoa tàn lại nở.
Quản Phương Nghi phẩy quạt tròn nhà nhã đi tới, ngồi xuống xích đu đẩy mạnh, cười trộm.
Ngưu Hữu Đạo bị lắc lư kịch liệt mở mắt tỉnh lại, chậm chạp nói:
“Bướng bỉnh!”
Câu này nghe như đang rầy con nít.
Quản Phương Nghi trợn trắng mắt đung đưa xích đu, nói:
“Bên Lão Bát ở Kim châu gửi thư đến.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Người Kim châu đã rút?”
Quản Phương Nghi khẽ ừ:
“Vạn Động Thiên Phủ kêu Lão Bát truyền lời đòi Tiêu Thiên Chấn, nhưng Hải Như Nguyệt ám thị Lão Bát đừng trả Tiêu Thiên Chấn về.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Thế là sao?”
Quản Phương Nghi nói:
“Vạn Động Thiên Phủ đã giam lỏng Hải Như Nguyệt, nàng ta khó khăn lắm mới gặp mặt Lão Bát cho một ám thị. Vạn Động Thiên Phủ khống chế Hải Như Nguyệt, buộc nàng ra lệnh điều chỉnh người trong quân chính, xem ý của Vạn Động Thiên Phủ hình như muốn từ bỏ Tiêu gia, thanh tẩy thế lực thế tục Kim châu đổi đám người khác chấp chưởng. Không biết Vạn Động Thiên Phủ làm rầm rộ như vậy là có ý gì.”
Quản Phương Nghi không hiểu nhưng Ngưu Hữu Đạo thì biết. Vạn Động Thiên Phủ sẽ không mãi mãi bị người kiềm chế, chắc chắn muốn hủy chứng cứ. Hải Như Nguyệt không hy vọng bên họ đưa Tiêu Thiên

Chấn về vào lúc này. Tiêu Thiên Chấn không về thì Hải Như Nguyệt còn đường sống, khi y trở lại là hai mẫu tử đều phải chết.
Ngưu Hữu Đạo thản nhiên nói:
“Trả lời với bên Vạn Động Thiên Phủ là làm theo giao hẹn, chờ vương gia hoàn toàn khống chế Nam châu thì mới đưa Tiêu Thiên Chấn về.”
Quản Phương Nghi khẽ ừ, lấy làm lạ hỏi:
“Nếu Vạn Động Thiên Phủ muốn thanh trừ thế lực của Tiêu gia thì tại sao sốt ruột đòi Tiêu Thiên Chấn? Không cần Tiêu gia thì Tiêu Thiên Chấn có trở về hay không có gì quan trọng?”
Ngưu Hữu Đạo nói trái lương tâm:
“Quỷ biết bọn họ mưu mô cái gì.”
Ánh mắt Quản Phương Nghi nghi ngờ nhìn Ngưu Hữu Đạo, tình nghi hắn không nói thật. Quản Phương Nghi cảm giác trên người Tiêu Thiên Chấn có vấn đề gì, nếu không thì tại sao một mình y có thể buộc Vạn Động Thiên Phủ gánh phiêu lưu lớn như vậy? Cộng thêm hành vi của Vạn Động Thiên Phủ rất lạ.
Tuy nghi ngờ nhưng Quản Phương Nghi đi theo Ngưu Hữu Đạo đã lâu, biết hắn không muốn nói có hỏi cũng vô ích.
Quản Phương Nghi đổi đề tài hớn hở hỏi:
“Nghe nói hiện giờ phủ thành Nam châu rất náo nhiệt, sứ thần các nước, thế lực các phương đều phái người đến chúc mừng vương gia cao thăng. Chắc vương gia rất nhanh sẽ khống chế được Nam châu, có phải chúng ta cũng nên chuẩn bị vào trú trong Nam châu?”
Thời gian ở trong núi tuy nhàn nhã yên ả nhưng Quản Phương Nghi không phải loại người chịu được cuộc sống trong núi rừng, bà thích thế giới phồn hoa nhiều màu hơn. Tưởng tượng cũng biết phủ thành Nam châu phồn hoa hơn nơi quê mùa như Thanh Sơn quận, Quản Phương Nghi đã rục rịch từ lâu.
Ngưu Hữu Đạo nằm, nghiêng đầu nửa cười nửa không nhìn Quản Phương Nghi.
Quản Phương Nghi giơ quạt tròn che mặt, làm duyên làm dáng nói:
“Chưa thấy mỹ nữ sao?”
Ngưu Hữu Đạo cười trêu:
“Đã thấy mỹ nữ nhưng chưa gặp đẹp kiểu này.”

Quản Phương Nghi cười phá lên:
“Ha ha ha!”
Nhưng liếc thấy ánh mắt ghét bỏ của Viên Cương thì bà không cười nổi, hắng giọng lẩm bẩm cái gì đó, chắc là nói xấu y.
Tiếp xúc một đoạn thời gian làm Quản Phương Nghi phải thừa nhận Viên Cương rất có sức hấp dẫn với mình, bà từng cố ý cho y cơ hội ai ngờ y không hiểu phong tình, cứng rắn nói bà là nữ nhân già.
Một câu tổn thương Quản Phương Nghi sâu sắc, từ nay gai mắt Viên Cương.
Không chỉ riêng Quản Phương Nghi gai mắt Viên Cương, y cũng không thích bà.
Hai tay chống tay vịn Ngưu Hữu Đạo đứng dậy khỏi ghế nằm, chắp tay sau lưng chậm rì đi tới mép núi nhìn núi xa, hắn chậm rãi nói:
“Việc Thượng Bình thành bộc lộ ra một vấn đề, năng lực đối ứng nguy cấp của chúng ta quá kém.”
Quản Phương Nghi đi theo hắn, hỏi:
“Vậy thì sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Tất nhiên là phải lấy thừa bù thiếu.”
Quản Phương Nghi hỏi:
“Bù thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo quay đầu cười tươi với bà:
“Gặp chuyện bôn ba đường dài thật rắc rối, chúng ta có nên kiếm mấy tọa kỵ bay nuôi phòng hờ?”
Quản Phương Nghi kinh ngạc nói:
“Tọa kỵ bay? Còn vài con?”
Quản Phương Nghi bản năng lùi một bước cách Ngưu Hữu Đạo xa chút, cảnh giác nói:
“Ta nói cho ngươi biết, ta không có tiền, ngươi đừng nhìn ta!”
Ngưu Hữu Đạo hếch cằm hướng Viên Phương đung đưa hai tay áo dưới chân núi:
“Bà và lão Hùng đúng là tuyệt phối. Yên tâm, không để bà ra tiền. Có hứng thú theo ta đi Tống quốc một chuyến không? Ước chừng Vạn Thú

môn không thiếu thứ này, nếu tiếp xúc một chút không chừng người ta sẽ tặng mấy con cho chúng ta.”
“Tặng mấy con cho ngươi? Mơ đẹp quá, tưởng thứ này là cải trắng sao . . .”
Quản Phương Nghi nói một nửa thì ngây người, chợt nhớ điều gì vụt ngoái đầu nhìn hướng bồn mẫu đơn đen đặt bên cạnh nhà gỗ.
Biểu tình Quản Phương Nghi nghiêm túc quay đầu lại, trầm giọng nói:
“Ta nói này, chắc không phải Đạo gia muốn tìm họ Triều kia chứ? Ta nói cho ngươi biết họ Triều nguy hiểm còn hơn Thiên Ngọc môn, chúng ta không chọc vào hắn nổi.”
Năm xưa chạy thoát khỏi Tề quốc, Hắc Mẫu Đơn bị thương nặng chết trên thuyền, Quản Phương Nghi nghe tận tai đối thoại giữa Ngưu Hữu Đạo và Đoạn Hổ. Ngưu Hữu Đạo hỏi năm xưa người từng lăng nhục Hắc Mẫu Đơn là ai, Đoạn Hổ trả lời đó là đại nhân vật họ Triều của Vạn Thú môn.
Giờ Ngưu Hữu Đạo đột nhiên nhắc tới muốn đi Vạn Thú môn trong Tống quốc khiến Quản Phương Nghi liên tưởng ngay, không cảnh giác không được.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Bà suy nghĩ nhiều, muốn kiếm chuyện cũng không phải lúc này, chẳng lẽ ta đâm đầu vào tìm chết sao? Mục đích là kiếm tọa kỵ bay, không có ý khác.”
Quản Phương Nghi nghi ngờ hỏi:
“Thật không?”
Ngưu Hữu Đạo chốt câu:
“Thật, bà có đi không?”
Quản Phương Nghi từ chối với thái độ kiên quyết:
“Không đi!”
Chớp mắt qua nửa năm.
Nhà Tranh sơn trang. Thương Thục Thanh mặc áo choàng màu tím đứng trên lầu các sơn trang nhìn phương xa.
Qua hơn nửa năm thanh tẩy chỉnh đốn quyền lớn thế tục Nam châu đã hoàn toàn nằm trong tay Thương Triêu Tông, nhưng Ngưu Hữu Đạo vẫn

mất tích, chỉ ngẫu nhiên liên lạc qua thư. Có vẻ hắn không định lộ mặt bên cạnh Thương Triêu Tông, nên Thương Thục Thanh về đây xem thử.

Chào mọi người, theo như trước giờ mỗi ngày định mức là 5 chap. Tuy nhiên, để tăng thêm động lực cho các bé đang dịch nhà mình ra chap nhanh hơn, cứ mỗi 10 kim phiếu được ủng hộ tụi mình sẽ up thêm 1 chap vào hôm đó hoặc cộng dồn vào hôm sau. Mong mọi người ủng hộ tinh thần thêm cho nhà Fulybook nha. ^^

Chương 648: Ngươi Đã Mang Thai Ba Tháng (1)

Chương 648: Ngươi Đã Mang Thai Ba Tháng (1)
Ba phái canh giữ ở đây nói Ngưu Hữu Đạo chưa từng trở về, bọn họ luôn đợi hắn tại đây, chờ mòn mỏi.
Trong nhà gỗ, Ngưu Hữu Đạo ngâm mình trong thùng tắm nóng.
Có người gõ cửa rồi trực tiếp đẩy cửa vào, đó là Viên Cương.
Ngưu Hữu Đạo nheo mắt lạnh nhạt hỏi:
“Vạn Động Thiên Phủ đã nhận được người?”
Bên hắn làm theo lời hứa đưa Tiêu Thiên Chấn về.
Viên Cương khẽ ừ, giọng nặng nề nói:
“Đạo gia nên biết một khi hắn trở lại thì hai mẫu tử không có đường sống.”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Ngươi cũng nên biết có một số việc ta không được lựa chọn, chỉ có thể lo một đầu. Có một số người phải biến mất, Vạn Động Thiên Phủ không giết họ thì ta cũng sẽ làm. Ta không phải chính nhân quân tử gì, ngươi nói mấy chuyện đó với ta không ý nghĩa gì. Được rồi, chuẩn bị dọn dẹp đi, đợi Lão Bát từ bên Kim châu về là chúng ta lên đường.”
Viên Cương hỏi:
“Đạo gia không sợ Vạn Động Thiên Phủ ngược lại cầm Tiêu Thiên Chấn uy hiếp?”
Ngưu Hữu Đạo mở mắt ra lườm Viên Cương:
“Vạn Động Thiên Phủ nhà lớn sự nghiệp lớn, ngươi cảm thấy họ sẽ cược mạng sống nhà mình ra liều mạng với ta sao?”
Hắn đoán vị này nói lảm nhảm nãy giờ là vì trong lòng không nỡ nhẫn tâm.

Quả nhiên Viên Cương nói:
“Đạo gia không thể nghĩ ra cách gì sao? Huống chi nắm điểm yếu này thì chỗ yếu của Vạn Động Thiên Phủ luôn ở trên tay Đạo gia.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi ngược lại:
“Hầu Tử, ngươi lăn lộn trên đường này nhiều năm trong lòng nên rõ ràng đạo lý. Thực lực cách biệt xa thì không có tư cách nuốt lời, nếu không Vạn Động Thiên Phủ sẽ không bao giờ tin tưởng ta nữa. Ta không dám lộ mặt trước Thiên Ngọc môn, nếu chọc giận cả Vạn Động Thiên Phủ thì tình cảnh sau này càng khó khăn.”
Ngưu Hữu Đạo khẽ thở dài:
“Hầu Tử, nhãi ranh kia cũng không phải thứ tốt lành gì, sớm muộn gì sẽ láy oán trả ơn trở mặt với mẫu thân mình. Hải Như Nguyệt không chịu uỷ quyền, mẫu tử rồi sẽ tàn sát nhau, ta không cứu họ được, không ai giúp được họ. Ngươi phải hiểu rằng một Kim châu hỗn loạn không có lợi cho Nam châu!”
Phủ thành Kim châu, mấy chục tu sĩ hộ tống một chiếc xe ngựa vào thành.
Đoàn người ngừng lại trứo cửa lớn phủ thứ sử, màn xe vén lên, Tiêu Thiên Chấn chui ra.
Hải Như Nguyệt chờ ở cửa thấy thế phát ra tiếng reo vui buồn lẫn lộn:
“Chấn nhi!”
Lê Vô Hoa đứng một bên yên lặng nhìn Hải Như Nguyệt kéo váy chạy xuống bậc thang, không ngăn bà lại.
Trước đó họ giam lỏng Hải Như Nguyệt, không cho phép bước ra ngoài cửa một bước.
Quản gia Chu Thuận lã chã rơi lệ, biểu tình đau khổ lắc đầu.
Tiêu Thiên Chấn xuống xe, lễ phép hành lễ:
“Mẫu thân!”
Hải Như Nguyệt bất chấp tất cả ôm lấy nhi tử, nhìn như nhớ nhi tử mà vui muốn khóc, thật ra nói nhỏ vào tai nhi tử:
“Không nên trở về, ngươi thật sự không nên về!”
Tiêu Thiên Chấn không hiểu ẩn ý trong câu nói, vì y không biết sự thật mình lành bệnh. Tiêu Thiên Chấn ngước đầu nhìn Hải Như Nguyệt, mắt lóe qua tia oán hận.

Vơi bớt lòng nhớ nhung rồi Hải Như Nguyệt nắm tay nhi tử bước lên bậc thang.
Chợt một vật xé gió bay hướng Lê Vô Hoa đứng trên bậc thang.
Lê Vô Hoa giơ tay đẩy, vật bay tới lơ lửng dưới mái hiên, nhìn kỹ thì là một tấm lệnh bài.
Nhìn rõ tấm lệnh bài này Lê Vô Hoa mặt biến sắc, năm ngón chộp vào tay, ống tay áo rộng phủ xuống giấu đi. Lê Vô Hoa liếc nhanh nóc nhà đối diện đường cái nơi bắn lệnh bài qua.
Đám người quay đầu nhìn, mẫu tử Hải Như Nguyệt đứng trên bậc thang quay qua xem.
Hai người đứng trên nóc nhà.
Một lão già mặc đồ xộc xệch, không bới búi tóc xám trắng mà để xõa sau lưng, tùy tiện cột lại bằng dải lụa.
Một người trẻ tuổi khuôn mặt điển trai để kiểu tóc tương tự, áo trắng như tuyết, da trắng nõn, biểu tình hờ hững ung dung, phiêu dật tiêu sái, lưng cõng giỏ tre.
Hai người từ nóc nhà bay tới đáp xuống không xa rồi từ từ lại gần.
Thủ vệ tiến lên ngăn lại, quát hỏi:
“Người nào?”
Hai người dừng bước.
Lão nhân mặt cứng nhắc rõ ràng mang mặt nạ phớt lờ thủ vệ, nhìn chằm chằm Lê Vô Hoa, giọng điệu âm trầm hỏi:
“Ngươi muốn ngăn ta lại?”
Yết hầu Lê Vô Hoa lên xuống, sau cùng chậm rãi giơ tay ra hiệu cho thủ vệ.
Đám thủ vệ dạt sang hai bên cho đi.
Một già một trẻ song song đi tới dưới bậc thang, thanh niên đứng lại, lão nhân leo lên thẳng hướng mẫu tử Hải Như Nguyệt.
Tình hình kỳ lạ khiến mẫu tử hơi căng thẳng, thấy rõ Lê Vô Hoa e ngại người này, bà vội bước xuống bậc thang trốn vào mái hiên.
Hải Như Nguyệt hỏi Lê Vô Hoa:
“Đó là ai?”
Lê Vô Hoa không trả lời, nhìn chằm chằm lão nhân đi lên bậc thang.
Lão nhân vẫn đến gần mẫu tử đứng dưới mái hiên.

Cuối cùng Lê Vô Hoa lắc người tiến lên ngăn giữa lão nhân và hai mẫu tử.
Lê Vô Hoa chắp tay hỏi:
“Không biết tôn giá có gì phải làm?”
Lão nhân âm trầm hỏi lại:
“Ngươi muốn ngăn cản ta?”
Lê Vô Hoa nói:
“Đây không phải nơi cho ai cũng tự tiện xông vào, tôn giá rốt cuộc là ai?”
Lão nhân nói:
“Ta là ai không quan trọng, ngươi biết tấm lệnh bài đó là đủ rồi. Hình như ngươi là trưởng lão gì đó của Vạn Động Thiên Phủ? Ngươi không đến nỗi không nhận biết lệnh bài chưởng môn Thanh Nguyên Tử đi?”
Đệ tử Vạn Động Thiên Phủ đứng bên cạnh ngạc nhiên. Thanh Nguyên Tử là chưởng môn đời trước của Vạn Động Thiên Phủ, đã quy tiên. Chẳng phải lệnh bài chưởng môn ở trong tay chưởng môn đương nhiệm sao? Lão già này nói thế là sao?
Đệ tử Vạn Động Thiên Phủ hoang mang.
Lê Vô Hoa nhìn phản ứng đệ tử đồng môn, bọn họ không biết nhưng ông biết chưởng môn đương nhiệm cầm tấm lệnh bài là chế tạo sau lưng, lệnh bài cũ dính dáng đến một đoạn bí ẩn tặng người, hoặc nên nói là bị người ta đòi đi. Vì chuyện này liên quan mặt mũi của Vạn Động Thiên Phủ nên trừ cao tầng ra không cho ai biết.
Lê Vô Hoa giả ngu:
“Ta không hiểu tôn giá nói gì.”
Lão nhân nói:
“Ý của ngươi là Vạn Động Thiên Phủ không giữ lời, muốn hủy lời hứa?”
Lê Vô Hoa vội nói:
“Vạn Động Thiên Phủ ta là danh môn chính phái, tự nhiên nói ra phải thực hiện, nhưng ta cần xác nhận thân phận của tôn giá và ý đồ đến, tôn giá nói xem có đúng không?”
Lão nhân ngước đầu chỉ hướng Tiêu Thiên Chấn, hỏi:
“Hắn là thứ sử Kim châu, Tiêu Thiên Chấn?”

Tiêu Thiên Chấn hơi sợ, sao cứ thấy mục tiêu của khách lạ là mình?
Hải Như Nguyệt bản năng siết chặt tay nhi tử, bà chưa từng thấy Lê Vô Hoa dè dặt với người ngoài như vậy.
Lê Vô Hoa ngoái đầu liếc Tiêu Thiên Chấn một cái rồi quay lại, gật đầu nói:
“Đúng vậy!”
Lão nhân hỏi:
“Nghe nói đệ tử của ta trị thiên âm tổn mạch của hắn, có chuyện này không?”
Một câu làm những người biết chuyện giật nảy mình. Hay nói đệ tử Quỷ Y chữa bệnh trầm kah cho thiếu chủ, không lẽ lão nhân này là Quỷ Y Hình Phương trong truyền thuyết?
Lê Vô Hoa thầm kêu khổ, thật sự là lão quái vật kia đến?
Lúc thấy tấm lệnh bài là Lê Vô Hoa đã đoán ra thân phận của đối phương nhưng không dám xác nhận, ông không thể hỏi đối phương có phải là Quỷ Y trong khi người ta chưa tự thừa nhận thân phận, giờ đã xác nhận gần mười mươi.
Lúc trước Vạn Động Thiên Phủ bị Hải Như Nguyệt che mắt, sự thật là đệ tử Quỷ Y chữa cho Tiêu Thiên Chấn, nhưng ai ngờ là Ngưu Hữu Đạo giở trò sau lưng. Không ngờ làm giả thành thật, lời đồn hấp dẫn Quỷ Y thần long thấy đầu không thấy đuôi, muốn tìm cũng không thấy người đến đây.
Đối phương hỏi làm Lê Vô Hoa khó trả lời, thừa nhận? Nhưng không có chuyện đó, qua mắt ai đều được chứ không thể qua mắt Quỷ Y. Không thừa nhận, nhưng Lê Vô Hoa không dám nói ra sự thật, không thể nói là trộm Xích Dương Chu Quả của Băng Tuyết các chữa lành bệnh đi?
Lê Vô Hoa đành nói khéo:
“Lời đồn, không có chuyện đó.”
Lão nhân âm trầm nói:
“Ngươi tránh ra, ta chỉ muốn bắt mạch cho hắn.”
Mặt Lê Vô Hoa khó xử, sợ đối phương xằng bậy nhưng không dám ngăn lại. Nếu đúng là Quỷ Y, chọc giận lão thì nguyên Vạn Động Thiên Phủ không gánh nổi trách nhiệm.

Lão nhân mặc kệ Lê Vô Hoa có đồng ý hay không, giơ tay đẩy ông ra, tiếp tục leo lên bậc thang. Mẫu tử Hải Như Nguyệt sợ hãi thụt lùi từng bước.

Chào mọi người, theo như trước giờ mỗi ngày định mức là 5 chap. Tuy nhiên, để tăng thêm động lực cho các bé đang dịch nhà mình ra chap nhanh hơn, cứ mỗi 10 kim phiếu được ủng hộ tụi mình sẽ up thêm 1 chap vào hôm đó hoặc cộng dồn vào hôm sau. Mong mọi người ủng hộ tinh thần thêm cho nhà Fulybook nha. ^^

Chương 649: Ngươi Đã Mang Thai Ba Tháng (2)

Chương 649: Ngươi Đã Mang Thai Ba Tháng (2)
Lê Vô Hoa và đám đệ tử Vạn Động Thiên Phủ xúm lại cảnh giác theo dõi lão nhân.
Mẫu tử Hải Như Nguyệt lùi đến không còn đường, bị bức tường cạnh cửa chặn đường. Khi hai người khựng lại thì lão nhân đã chộp lấy cổ tay Tiêu Thiên Chấn, mấy ngón tay đặt lên mạch đập.
Yên lặng một lúc rồi lão nhân dời tay khỏi mạch đập của Tiêu Thiên Chấn, bóp miệng y ra nhìn, sau đó lật mí mắt lên xem.
Lão nhân buông tay xuống lại bắt lấy cổ tay Tiêu Thiên Chấn kéo đi.
Lê Vô Hoa giơ tay cản lại:
“Tôn giả làm vậy là sao?”
Lão nhân âm trầm nói:
“Vạn Động Thiên Phủ nợ ta một mạng, giờ ta đến tính sổ. Trả lệnh bài lại cho các ngươi, ta mang tiểu tử này đi, từ nay với Vạn Động Thiên Phủ các ngươi không ai nợ ai. Tránh ra!”
Mặt Lê Vô Hoa nghiêm túc nói:
“Ta không tự quyết định chuyện này được, chờ ta báo cáo với sư môn rồi mới quyết định.”
Lão nhân nói:
“Đó là chuyện của ngươi, không liên quan gì ta. Ta lặp lại lần nữa, tránh ra! Sẽ không nói lần thứ ba!”
Cơ mặt Lê Vô Hoa co giật.
Thấy Lê Vô Hoa không dám cứng rắn cản người, Tiêu Thiên Chấn căng thẳng cầu cứu Hải Như Nguyệt:
“Mẫu thân!”

Hải Như Nguyệt tiến lên cầu xin:
“Lão tiên sinh, ta chỉ có một nhi tử, xin ngài hãy tha cho nhi tử của ta. Lão tiên sinh cứ nêu điều kiện gì cũng được, miễn ta có thể làm thì nhất định sẽ thỏa mãn ngài!”
Lão nhân quay đầu nhìn mặt Hải Như Nguyệt, quan sát một lúc rồi bảo:
“Nhi tử của ngươi? Trong bụng của ngươi còn có một nhi tử.”
Mọi người nghe ù ù cạc cạc, Hải Như Nguyệt thì tim đập chân run, vội nói:
“Lão tiên sinh nói đùa, nhi tử của ta là thứ sử Kim châu, không thể dễ dàng đi theo người, xin lão tiên sinh đổi điều kiện khác.”
Lão nhân nói:
“Lão phu có chút năng lực nhìn ra ngươi đã mang thai ba tháng, là nam, thai nhi bình thường, sinh ra rồi đổi người làm thứ sử gì đó là được. Nếu không sinh được nhi tử thì ta sẽ trả nhi tử này lại cho ngươi.”
Một câu làm mặt Hải Như Nguyệt hoảng loạn.
Bốn phía liếc trộm, Lê Vô Hoa thì giật mình nhìn Hải Như Nguyệt, biểu tình thay đổi liên tục.
Tiêu Thiên Chấn kinh kêu:
“Mẫu thân!”
Lão nhân cứ thế kéo Tiêu Thiên Chấn đi, không ai ngăn cản.
Mọi người chờ Lê Vô Hoa, ông thì nhìn Hải Như Nguyệt, bà muốn xông hướng nhi tử nhưng bị ông ấn chặt vai, chộp cổ tay bắt mạch.
Hơi thăm dò mạch đập, đúng như lão nhân nói Hải Như Nguyệt thật sự có bầu, mặt Lê Vô Hoa đen thui.
Chu Thuận lao xuống bậc thang cướp người:
“Thiếu gia!”
Lão nhân lôi Tiêu Thiên Chấn đi phất tay ra sau, bùm một tiếng Chu Thuận bị đánh bay ra ngoài.
Lê Vô Hoa quay đầu nhìn lại, lão nhân liếc sơ đã nhìn thấu Hải Như Nguyệt càng chứng minh thân phận của lão, ông không dám ngăn cản nữa.
Lão nhân đi xuống bậc thang, kêu lên:
“Xe ngựa!”

Người trẻ tuổi yên lặng chờ dưới bậc thang lập tức xoay người đi tới gần xe ngựa đậu trước cửa, thái độ hiền hòa mời mã phu nơm nớp lo sợ tránh ra, y kéo dây cương lại.
Tiêu Thiên Chấn đã không phát ra tiếng bị ném vào trong thùng xe, lão nhân cũng chui vào. Người trẻ tuổi ngồi trên càng xe vung roi, xe ngựa của phủ thứ sử cứ thế bị lấy đi.
Xe ngựa chạy qua người đi đường dạt sang hai bên, có hai thanh niên cưỡi con ngựa cao to đằng trước cũng tránh sang bên.
Một thanh niên cưỡi ngựa nhìn người trẻ tuổi điều khiển xe ngựa thì ngạc nhiên phất tay kêu:
“Đàm huynh!”
Thanh niên điều khiển xe ngựa thờ ơ lướt qua họ.
Thanh niên khác trên lưng ngựa lấy làm lạ hỏi:
“Trình huynh quen người này? Huynh còn có bằng hữu ở Kim châu?”
Thanh niên kia quay đầu nhìn theo xe ngựa chạy xa, gãi đầu cười tự giễu:
“Xa phu vừa rồi khá giống bằng hữu cũ của ta ở Bắc châu, nhưng chắc đã nhìn lầm. Bằng hữu cũ của ta là mọt sách bảo thủ, không có khí độ như người ta. Không có gì, đi thôi.”
Lại có mấy người cưỡi ngựa từ phía trước chạy đến lướt qua hai người, từ xa đi theo chiếc xe ngựa.
Bám theo xe ngựa là đệ tử của Vạn Động Thiên Phủ. Tuy Lê Vô Hoa không dám ngăn cản nhưng không thể mặc kệ lão nhân tùy tiện mang người đi, phải phái người đi theo, chờ Vạn Động Thiên Phủ có quyết định cuối cùng.
Trong phòng.
Hải Như Nguyệt lo âu đi loanh quanh, thời gian trôi qua mỗi phút là giày vò bà thêm. Hải Như Nguyệt vừa lo cho nhi tử vừa rầu cho số phận của mình, tay thỉnh thoảng vuốt bụng.
Ngoài cửa có tiếng bước chân, Chu Thuận vịn khung cửa nghiêng ngả bước vào. Chu Thuận bị lão nhân phất tay hất văng, tuy chưa bị thương nặng nhưng ông đã lớn tuổi, không chịu nổi.
Chu Thuận đi đường khó khăn nhưng vẫn cố chống lại đây, đóng cửa trước ánh nhìn của Hải Như Nguyệt, khập khiễng đến trước mặt bà.

Khuôn mặt Chu Thuận mệt mỏi hỏi:
“Phu nhân, chuyện rốt cuộc là sao?”
Hải Như Nguyệt biết Chu Thuận trung thành với Tiêu gia, rất lo cho an toàn của Tiêu Thiên Chấn:
“Ta cũng muốn biết là chuyện gì.”
Chu Thuận nhìn bụng Hải Như Nguyệt vẫn bằng phẳng:
“Phu nhân, Quỷ Y nói có đúng không?”
Hải Như Nguyệt ôm bụng, nhắm mắt lắc đầu, biểu tình xấu hổ không chịu nổi:
“Chu Thuận, ta đã nói cho ngươi nghe về Xích Dương Chu Quả, ngươi nên hiểu tình cảnh của chúng ta. Vạn Động Thiên Phủ đã bắt đầu hành động, chúng ta phải tìm cách tự bảo vệ mình, ta không có cách nào.”
Chu Thuận rùng mình lảo đảo lùi hai bước, run giọng hỏi:
“Của ai?”
Chu Thuận sớm biết Hải Như Nguyệt lăng loàng với với nam nhân khác, không chỉ một người, không chỉ riêng Lê Vô Hoa. Trước kia Hải Như Nguyệt và Lê Vô Hoa chưa tằng tịu với nhau thì bà đã có ám muội với một số nhân vật quan trọng của Kim châu.
Chu Thuận luôn mắt nhắm mắt mở, ông biết Tiêu gia đến tình trạng nào, cô nhi quả mẫu muốn tiếp tục chống đỡ rất khó khăn. Hải Như Nguyệt làm trưởng công chúa Triệu quốc nhưng khó lấy ra cái gì lung lạc lòng người. Triều đình Triệu quốc muốn khống chế Kim châu, sao chịu đưa tài nguyên cho trưởng công chúa lợi dụng? Trưởng công chúa chỉ có một thứ hữu dụng là mỹ sắc.
Chu Thuận cho rằng Hải Như Nguyệt hy sinh vì Tiêu gia, ông vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ, chỉ đành ủng hộ.
Rầm một tiếng cửa phòng bị người đá văng, Lê Vô Hoa sắc mặt âm trầm đứng ngoài cửa lạnh lùng nhìn Hải Như Nguyệt trong phòng.
Lê Vô Hoa báo tình huống khẩn cấp lên trên, sắp xếp xong hết liền chạy tới đây.
Người trong phòng sợ hết hồn.
Lê Vô Hoa sải bước vào, khi lướt qua Chu Thuận thì quát:
“Biến ngay!”
Chu Thuận ủ rũ cúi đầu khập khiễng đi.

Hải Như Nguyệt lùi từng bước, bị Lê Vô Hoa từng bước áp sát. Lê Vô Hoa nhìn bụng Hải Như Nguyệt, bà bản năng hai tay che bụng đụng vào ghế ngã ngồi xuống, biểu tình căng thẳng.
Lê Vô Hoa đứng trước mặt Hải Như Nguyệt, trên cao nhìn xuống hỏi câu tương tự:
“Của ai?”
Hải Như Nguyệt sợ muốn đứt dây thần kinh, cố kiếm đồng tình lã chã nói:
“Chàng nói xem có thể là của ai?”
Cơ mặt Lê Vô Hoa co giật, thật ra ông đã có suy đoán. Hải Như Nguyệt bị giam lỏng hơn nửa năm, trừ ông ra không có nam nhân khác gian díu với bà được.
Tuy biết cục thịt trong bụng Hải Như Nguyệt là của mình nhưng Lê Vô Hoa vẫn rất giật, tát một cái thật mạnh làm bà ngã trên ghế.
“Tiện nhân, có phải ngươi không uống đan dược điều dưỡng thân thể?”
Hải Như Nguyệt che mặt sưng đỏ, chậm rãi ngồi thẳng dậy khóc nói:
“Ta sớm biết đó vốn không phải đan dược điều dưỡng thân thể gì, là dược vật tránh cho ta châu thai ám kết mới đúng!”
Mặt Lê Vô Hoa dữ tợn nói:
“Ngươi cố ý? Ngươi nghĩ làm vậy có thể sống được?”
Lê Vô Hoa âm trầm nhìn bụng Hải Như Nguyệt, một bàn tay chậm rãi co thành nắm đấm.
Hải Như Nguyệt nhận ra Lê Vô Hoa muốn làm gì, hai tay che bụng vội khuyên:
“Ta biết các người muốn giết ta, nhưng chàng cũng thấy tình huống Kim châu hiện giờ. Tiêu gia kinh doanh mấy thế hệ, cây to rễ sâu, quân, chính, thương đều có người dính dáng sâu xa với Tiêu gia. Muốn thanh tẩy hết một lần, dù ta ra lệnh cũng sẽ gây xao động, bên dưới không ai muốn thấy gia nghiệp của mình bị hủy hoại trong một chốc. Việc này dính tới nhiều người như vậy, Vạn Động Thiên Phủ không dám cứng rắn thanh tẩy chỉ có thể làm từ từ, nhưng lam vậy là suy yếu thực lực của Kim châu, có lợi gì cho Vạn Động Thiên Phủ?”

Chào mọi người, theo như trước giờ mỗi ngày định mức là 5 chap. Tuy nhiên, để tăng thêm động lực cho các bé đang dịch nhà mình ra chap nhanh hơn, cứ mỗi 10 kim phiếu được ủng hộ tụi mình sẽ up thêm 1 chap vào hôm đó hoặc cộng dồn vào hôm sau. Mong mọi người ủng hộ tinh thần thêm cho nhà Fulybook nha. ^^

Chương 650: Có Lẽ Là Người Của Ma Giáo

Chương 650: Có Lẽ Là Người Của Ma Giáo
“Chấn nhi bị Quỷ Y mang đi vừa lúc giải quyết tai họa ngầm Xích Dương Chu Quả, chứng minh bệnh của Chán nhi liên quan Quỷ Y. Ai có thể chát vấn Quỷ Y không cách nào chữa khỏi thiên âm tổn mạch? Trước mắt chỉ có ta là nhân tuyển tốt nhất ổn định thế cục Kim châu, trong tình huống Vạn Động Thiên Phủ không cần lo lắng gì vì sao phải suy yếu thực lực Kim châu? Đã có thể gió êm sóng lặng tại sao Vạn Động Thiên Phủ tự chuốc rắc rối cho mình? Chỉ cần chàng cãi theo lý thì Vạn Động Thiên Phủ sẽ suy xét lại!”
“Chàng cũng nghe Quỷ Y nói rồi, trong bụng của ta là nhi tử, là nhi tử của chàng! Chỉ cần ta có thể tiếp tục tọa trấn Kim châu, quyền lớn Kim châu sớm muộn gì là của nhi tử chàng. Nhi tử của chàng là thứ sử Kim châu tương lai! Vô Hoa, cả đời chàng không có con cái, chẳng lẽ không muốn đời này để lại chút nhang khói cho nhà mình sao? Quỷ Y nói trong bụng của ta là nhi tử, chàng không tin vào ánh mắt của Quỷ Y sao? Cục thịt trong bụng ta là nhi tử của chàng!”
Hải Như Nguyệt như bắt lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng.
Lê Vô Hoa siết chặt nắm tay, mắt lấp lóe, sắc mặt liên tục thay đổi.
Lão Bát của Phù Phương Viên đã trở về, về chỗ ẩn thân của Ngưu Hữu Đạo.
Lão Bát ở Kim châu để tiện cho bên mình liên lạc với Kim châu, cũng xem như con tin bị Vạn Động Thiên Phủ giam, nếu không trả Tiêu Thiên Chấn lại thì Lão Bát đừng hòng sống trở về.
Khi bị kẹt trong Âm sơn đàm phán với Quỷ Mẫu thì Quản Phương Nghi phái Lão Bát đi, đến Kim châu vẫn phái Lão Bát, có thể thấy năng lực

của Lão Bát là giỏi về giao lưu và đàm phán.
Ngưu Hữu Đạo ngồi cạnh bàn đá rót trà cho Ngưu Hữu Đạo, kinh ngạc hỏi:
“Quỷ Y? Quỷ Y mang Tiêu Thiên Chấn đi?”
Lão Bát gật đầu nói:
“Đúng vậy, Tiêu Thiên Chấn trở về phủ thành Kim châu chưa bước vào phủ thứ sử đã bị Quỷ Y Hình Phương bắt cóc, là người của Vạn Động Thiên Phủ chính miệng nói cho ta. Vạn Động Thiên Phủ nhờ ta chuyển lời với Đạo gia, vì Đạo gia giữ chữ tín nên không so đo với Đạo gia, nói chuyện dã qua, Đạo gia đừng lôi việc này ra nữa. Đừng tưởng bọn họ không dám trở mặt với bên Nam châu, gây lớn chuyện đều không tốt cho ai, kêu Đạo gia yên tĩnh chút.”
Ngưu Hữu Đạo cau mày, thầm nghi ngờ có phải Vạn Động Thiên Phủ đang giở trò để hắn đừng lấy việc này ra uy hiếp nữa. Nhưng ngẫm lại không đúng, Vạn Động Thiên Phủ không có lý nào mạo hiểm để Tiêu Thiên Chấn sống sót. Tức là năm đó tạo ra chuyện đệ tử Quỷ Y trị bệnh thật sự kinh động người thật tìm đến?
Chuyện này rất có thể, lúc trước Kim châu không tuyên truyền ra ngoài việc đệ tử Quỷ Y trị bệnh, vì phong cách làm việc của Quỷ Y rất Quỷ Y, không thích làm rầm rộ. Mãi đến khi bị bắt buộc ra binh Vạn Động Thiên Phủ mới hơi sợ, thả chút tiếng gió muốn phủi quan hệ, kết quả vời Quỷ Y thật đến.
Không ngờ xảy ra chuyện như vậy, lúc trước Ngưu Hữu Đạo không thể ngờ đến, làm hắn không biết nên nói cái gì.
Quản Phương Nghi ở một bên cũng rất ngạc nhiên. Không ngờ Quỷ Y Hình Phương thần long thấy đầu không thấy đuôi xuất hiện, mục tiêu rõ ràng là nhằm vào Tiêu Thiên Chấn.
Ngưu Hữu Đạo lợi dụng Tiêu Thiên Chấn, Vạn Động Thiên Phủ vì y mà bị bóp chỗ yếu, giờ Quỷ Y cũng đến vì Tiêu Thiên Chấn. Nếu nói Tiêu Thiên Chấn không có vấn đề thì đánh chết Quản Phương Nghi cũng không tin.
Mắt Quản Phương Nghi sáng lấp lánh chớp lia nghi ngờ đánh giá Ngưu Hữu Đạo, nhìn hắn chằm chằm như sắp nở ra hoa.
Viên Cương đứng bên cạnh cau mày, không ngờ xảy ra chuyện như thế.

Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Quỷ Y mang Tiêu Thiên Chấn đi là muốn làm gì?
Lão Bát lắc đầu nói:
“Không biết, ta không nhìn thấy, Vạn Động Thiên Phủ không nói.”
Ngưu Hữu Đạo thầm than:
“Quỷ Y cũng nhúng tay vào, không biết là phúc hay họa.”
Ngưu Hữu Đạo mời Lão Bát uống trà, nói vài câu đã vất vả.
Chờ Lão Bát rời đi Ngưu Hữu Đạo hỏi Quản Phương Nghi:
“Bà biết nhiều tin tức, vậy có tin đặc biệt gì về Quỷ Y không?”
Ngưu Hữu Đạo muốn cố gắng nắm giữ chút thông tin thì mới chuẩn bị tâm lý.
Quản Phương Nghi ngồi bắc chéo chân, phẩy quạt tròn nói:
“Người này xuất quỷ nhập thần, ta làm gì có tin tức của hắn. Giới tu hành có một số tin đồn bóng gió về Quỷ Y, người bình thường muốn tìm cũng khó. À, năm xưa ta nghe có người nói một câu, bảo Quỷ Y có lẽ là người của ma giáo.”
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc hỏi:
“Ma giáo? Là thế nào?”
Quản Phương Nghi nói:
“Nói là người ta tìm đến Quỷ Y thì khó, chỉ có thánh nữ đời trước của ma giáo dễ dàng tìm ra, nói là Quỷ Y răm rắp nghe theo thánh nữ, Quỷ Y nợ nhân tình của thánh nữ nên tham gia vào ma giáo. Sau khi thánh nữ chết Quỷ Y rời khỏi ma giáo. Hết rồi, ta cũng không biết mấy lời này là thật hay giả, người kể cũng nghe từ chỗ khác.”
Thánh nữ?
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Thánh nữ đời trước của ma giáo là thánh nữ dây dưa với Triệu Hùng Ca?”
Quản Phương Nghi hơi giật mình sau đó cười khúc khích:
“Quên mất ngươi đi ra từ Thượng Thanh tông. Đúng rồi, là đồ bỏ Triệu Hùng Ca của Thượng Thanh tông nhúng chàm thánh nữ ma giáo. Về bối phận thì Triệu Hùng Ca là sư thúc của ngươi nhỉ? Nếu ta nghe đồn đúng thì Triệu Hùng Ca rất có thể quen Quỷ Y, hay ngươi tìm Triệu Hùng Ca thăm dò nghe ngóng thử? Chắc chắn chính xác hơn là hỏi ta.”

Ngưu Hữu Đạo bưng trà lên uống. Không hỏi, hắn không thích người ta gắn hắn với Thượng Thanh tông.
Quản Phương Nghi không chịu bỏ qua:
“Ta nói này Đạo gia, Lão Bát nhà chúng ta vì chuyện của ngươi mà đến Kim châu làm con tin, suýt nữa chết như thế nào cũng không biết. Giờ người đã trở lại, ta có nên cho người ta một lời giải thích không? Trên người Tiêu Thiên Chấn che giấu bí mật gì?”
Ngưu Hữu Đạo liếc Quản Phương Nghi:
“Có một số việc không cần giải thích, bà biết cũng không dám nói cho hắn.”
Quản Phương Nghi cười phá lên:
“Chỉ xem ngươi có thành ý không, còn nói với người ta hay không là chuyện của ta.”
Ngưu Hữu Đạo nghiền ngẫm nhìn bà:
“Bà thật sự muốn biết?”
Biểu tình của Ngưu Hữu Đạo làm Quản Phương Nghi như ngồi trên chông, cảm giác đối phương không có ý tốt nhưng bà không kiềm được tò mò.
Quản Phương Nghi dứt khoát nói:
“Muốn!”
Lần này Ngưu Hữu Đạo thành thật giải đáp:
“Tiêu Thiên Chấn mắc phải bệnh khó chữa thiên âm tổn mạch.”
“Cái đó không cần ngươi nói ta cũng biết.”
“Bà biết? Bệnh nan y của Tiêu Thiên Chấn thật ra do ta chữa khỏi.”
“Ngươi? Ngươi có năng lực đó? Không đúng, chuyện này liên quan gì đến chuyện lòng vòng kia?”
“Ta trộm ít vật từ Băng Tuyết các trị bệnh cho Tiêu Thiên Chấn.”
“. . .”
Quản Phương Nghi lặng im, tái mặt, dường như hiểu ra điều gì, bà đứng bật dậy đi thẳng.
Quản Phương Nghi la lớn:
“Hứa Lão Lục, mau gói ghém đồ đạc đi ngay!”
Sông lớn hồ sâu, vùng bỏ hoang hoang tàn, đường lớn đường nhỏ, mặt trời mọc rồi lại lặn, núi lớn trường tồn.

Tiếng vó ngựa vang lên trên con đường lớn, thỉnh thoảng còn xen lẫn tiếng chửi của Quản Phương Nghi.
Kẻ bị chửi cũng không để ý lắm, thỉnh thoảng còn mỉm cười nữa, thế nhưng Viên Cương lại rất khó chịu, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt lạnh lẽo liếc qua.
Cuối cùng thì Quản Phương Nghi vẫn đi, thế nhưng là đi theo Ngưu Hữu Đạo mà thôi.
Một nhóm này cũng không nhiều người, chỉ có mười người cưỡi ngựa đi mà thôi.
Viên Phương không tham dự vào đoàn đi tới Nam Châu nên có vẻ hơi thất vọng, vào lúc này lại nghe nói Ngưu Hữu Đạo muốn đi xa tiếp nên mặt dày theo tới.
Còn Công Tôn Bố lại không sai người đi theo nữa.
Công Tôn Bố nghe theo ý kiến của Ngưu Hữu Đạo rồi mở rộng mạng lưới tình báo, chuyện phải làm cũng dần dần nhiều hơn, cũng không thích hợp chạy nhảy khắp nơi nữa. Chuyến đi nước Tống lần này cũng không cần thiết mang theo người của Ngũ Lương Sơn, bởi vì lúc bình thường thì Viên Cương và Quản Phương Nghi cũng tham gia mạng lưới tình báo của Ngũ Lương Sơn, vẫn biết cách liên lạc với thám tử bên nước Tống.
Đi tới một đoạn đường núi, mấy người chầm chậm dừng ngựa lại, đứng một chỗ giao lộ với đường lên núi, đó chính là đường đi tới thôn nhỏ cũ.

Chào mọi người, theo như trước giờ mỗi ngày định mức là 5 chap. Tuy nhiên, để tăng thêm động lực cho các bé đang dịch nhà mình ra chap nhanh hơn, cứ mỗi 10 kim phiếu được ủng hộ tụi mình sẽ up thêm 1 chap vào hôm đó hoặc cộng dồn vào hôm sau. Mong mọi người ủng hộ tinh thần thêm cho nhà Fulybook nha. ^^

Chương 651: Gặp Lại Triệu Hùng Ca

Chương 651: Gặp Lại Triệu Hùng Ca
Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương nhìn xung quanh một lượt, đã mấy năm rồi chưa trở lại, khi thấy cảnh vật xung quanh thì rất bùi ngùi.
Ngưu Lâm, Viên Hỏa và Ngưu Sơn đi ra ngoài, chắp tay từ biệt: "Đạo gia, chúng ta đi."
Ngưu Hữu Đạo gật đầu rồi cười nói: "Thay ta hỏi thăm sức khỏe bà con."
Ngưu Lâm không nhịn được, hỏi lại: "Đạo gia, ngài thật sự không trở lại nhìn chút hay sao? Phòng cũ của các ngài vẫn ở nơi cũ." Ngưu Lâm suýt chút nữa còn lôi cả mộ tổ ra nói rồi.
Ánh mắt của Quản Phương Nghi sáng lên, nhìn ra xung quanh bằng ánh mắt tò mò, bà ta thật sự muốn đi nhìn cái thôn nhỏ này một chút, để xem tới cùng là nơi nào mới có thể nuôi dưỡng được một tên quái thai như Ngưu Hữu Đạo.
Chẳng những Ngưu Hữu Đạo, mà ngay cả Viên Cương cũng vậy, mặc dù không hợp với hắn ta thế nhưng bà ta vẫn biết được Viên Cương rất không đơn giản, một thôn nhỏ lại có thể nuôi dưỡng được hai nhân vật như vậy, làm sao không để bà ta cảm thấy tò mò được?
Đừng nói là bà ta, ngay cả mấy người Trần bá cũng nhìn chằm chằm vào cái thôn nhỏ ở phía cuối đường kia.
Ngưu Hữu Đạo chỉ cười không nói, có vài vấn đề không cần thiết trả lời.
Viên Cương quát: "Đừng nói nhiều!"
Ba người Ngưu Lâm thấy vậy thì không nói gì nữa, chắp tay rồi quay đầu ngựa, đi thẳng lên đường núi.
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu nhìn qua Viên Cương: "Ngươi không trở lại nhìn chút hay sao?"

Viên Cương không trả lời mà dùng hai chân đạp nhẹ bụng ngựa, dẫn đầu đi về phía trước.
Ngưu Hữu Đạo giục ngựa đuổi theo, một nhóm người lại tiếp tục lên đường.
Từ quận Thanh Sơn tới nước Tề là phải qua thành Trường Bình, sau khi gặp phải một vài chuyện, nhất là sau khi chết hơn ba mươi người huynh đệ thì Viên Cương mới hiểu được tại sao khi trước Ngưu Hữu Đạo lại để hắn ta chuyển tới phía sau màn.
Cũng giống như Ngưu Hữu Đạo đối xử với hắn ta lúc trước vậy, hiện tại hắn ta cũng đã cảm giác được khoảng cách giữa mình và mấy người huynh đệ khá xa, một vài chuyện nguy hiểm, hắn ta có thể vượt qua, thế nhưng những huynh đệ khác nếu cùng xông lên theo thì chắc chắn phải chết.
Tới đây hắn ta mới hiểu, phương thức tư duy của mình và Ngưu Hữu Đạo khác biệt với các huynh đệ ở đây, tiếp tục huấn luyện các huynh đệ cũng không còn ý nghĩa. Chủ yếu đó là giá trị quan khác biệt quá lớn, hắn ta và Ngưu Hữu Đạo có thể đi đây đi đó, bốn biển là nhà, thế nhưng những huynh đệ khác lại có quan niệm phải thành gia lập nghiệp, để nhiều người như vậy đều đi theo hai người trải qua cuộc sống như họ thì cũng không tốt.
Cộng thêm lần trước đã cứu thoát được Thương Triêu Tông, sau đó Thương Triêu Tông lại rất tán thưởng huynh đệ của mình, mà hiện tại Thương Triêu Tông cũng có được toàn bộ Nam Châu, đang trong thời kỳ cần dùng người rất gấp. Thế là Viên Cương thuận tiện giao huynh đệ của mình cho Thương Triêu Tông, để các huynh đệ có thể nở mày nở mặt.
Viên Cương buông tay.
Lần này, ba người Ngưu Lâm trở về, chuẩn bị dời toàn bộ người của thông nhỏ đi. Nam Châu rất lớn, luôn có chỗ cho họ dung thân, có được cuộc sống mới tốt hơn hiện tại.
Thực ra Ngưu Hữu Đạo cũng không hi vọng người trong thôn rời bỏ nơi đó, hắn thật sự không cho rằng người của thôn nhỏ rời khỏi nơi đó sẽ có cuộc sống tốt hơn. Thế nhưng mấy người Ngưu Lâm cho rằng như vậy là tốt hơn, có lẽ những người dân trong thôn cũng nghĩ như họ, cho nên Ngưu Hữu Đạo cũng không phản đối.

Con người đều có lựa chọn của riêng mình, hắn sẽ không miễn cưỡng những người này.
Còn tại sao lần này lại mang theo Viên Cương mà không để Viên Cương tới phía sau màn, đó chính là Viên Cương đã chứng minh được thực lực của mình, có thể chiến đấu với tu sĩ Kim Đan kỳ rồi...
Sơn thủy giao nhau, đưa ánh mắt về nơi xa xa thì thấy có một nơi thật sự là chung linh dục tú. (Chung linh dục tú: nơi linh thiêng sinh ra hiền tài.)
Những nơi phải đi qua trên đường đều đã được Quản Phương Nghi thăm dò trước rồi, bà ta chỉ vào nơi đó mà nói: "Đạo gia, nơi đó chính là Thượng Thanh tông đúng không?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ừ!"
Núi vẫn là núi đó, nước vẫn là nước kia, khi một nhóm người này lao vụt qua nơi đây thì Quản Phương Nghi lại hỏi: "Đạo gia, ngài không tới nhìn một lần sao?"
Ngưu Hữu Đạo không trả lời, nhìn cũng không liếc qua chút nào, lao đi như một cơn gió...
Bắc Châu, có mấy con ngựa phi nhanh ở trên đường lớn, Đường Nghi và Tô Phá đi phía trước, phía sau có mấy đệ tử của Thượng Thanh tông theo sát.
Trong khu vực Bắc Châu có yêu nghiệt quấy phá, một nhóm người này nhận được lệnh của Thiệu Bình Ba tới để diệt trừ yêu quái, sau khi hoàn thành thì trở về báo cáo.
Hiện tại Thượng Thanh tông cũng chỉ có thể làm vài việc cỏn con này mà thôi.
"Rống!" Nơi rừng núi xa xa, truyền ra một tiếng gầm giận dữ, làm cho mấy con ngựa của họ cảm thấy sợ hãi mà không thể điều khiển được.
Mấy người vội vàng khống chế lại ngựa, rồi nhìn về phía tiếng gầm truyền tới với vẻ nghi ngờ, tiếng gầm này có vẻ không giống như tiếng gầm của thú dữ, mà nó hơi kỳ lạ, hình như là hơi quen quen.
"Kim Mao Hống!" Tô Phá nhớ lại chút rồi nói.
"Sư thúc!" Đường Nghi cũng nói ra, gần như cùng thời điểm Tô Phá nói vậy.

Trong nháy mắt, sắc mặt Đường Nghi mừng rỡ, bay lên từ trên lưng ngựa rồi lướt tới khu rừng.
Tô Phá lập tức ra hiệu hai tên đệ tử trông coi ngựa, rồi dẫn những người khác đi theo, cũng không thể để chưởng môn đi một mình được.
Thế nhưng Đường Nghi lại không đồng ý, đứng trên ngọn cây rồi ngăn cản những người đang đuổi tới: "Tô trưởng lão, sư thúc không muốn gặp người của Thượng Thanh tông, chỉ cần để ta một mình đi tới là được rồi."
Thật sự là như vậy nên Tô Phá nói: "Chưởng môn hãy cẩn thận, nếu có điều gì kỳ lạ thì hãy phát ra cảnh báo!"
Đường Nghi gật đầu, rồi bay tới chỗ tiếng gầm truyền tới, thật sự nóng lòng đi gặp mặt chủ nhân của Kim Mao Hống.
Những năm qua, tình cảnh của Thượng Thanh tông làm nàng rất lo lắng, thế nhưng vẫn luôn không tìm ra con đường thoát nào cả. Lại thật sự không ngờ nghe được tiếng của Kim Mao Hống ở đây, nàng rất muốn gặp chủ nhân của Kim Mao Hống, mong người đó nhớ tình xưa mà ra tay giúp đỡ.
Trong con suối chảy từ khe núi, có một con thú có màu lông vàng kim, giống sư tử nhưng không phải sư tử, đang bắt cá, sau khi bắt được thì nhét luôn vào miệng mà nhai. Ở trên một bãi đá cuội bên cạnh có một người đàn ông nhếch nhác nằm xuống, dùng một tay gối đầu, tay còn lại cầm một cái hồ lô rượu, thỉnh thoảng lại rót vào trong miệng một hớp.
Đường Nghi bay từ trên trời xuống, váy áo bồng bềnh như tiên tử, rơi trên bãi đá cuội.
Động tác của Kim Mao Hống dừng lại, quay đầu nhìn lại, sau đó lại chơi đùa trong con suối tiếp.
"Sư thúc!" Đường Nghi chắp tay chào.
Triệu Hùng Ca nấc cụt, sau đó mở đôi mắt say lờ đờ của mình ra, nhìn một lúc rồi nói với giọng bất ngờ: "Là nha đầu con sao? Cũng đừng gọi bậy, ta cũng không phải sư thúc của con. Mà tại sao con tìm được tới nơi đây?"
Đường Nghi có vẻ cảm thấy khi đứng thì nói chuyện không tiện, cho nên nàng khoanh chân ngồi xuống: "Vừa rồi đi qua nơi đây, trong lúc vô tình

lại nghe được tiếng của Kim Mao Hống thì chạy tới xem xét, thật sự là sư thúc ngài nha."
Triệu Hùng Ca tiện tay cầm lên một viên đá cuội, ném vào Kim Mao Hống: "Kêu cái gì mà kêu!"
Kim Mao Hống cũng không quay đầu lại, dùng cái đuôi của mình đập ra, trong nháy mắt đập nát viên đá cuội đang bay tới.
Khi thấy cảnh tượng này thì Đường Nghi hơi kinh ngạc, thật sự không nghĩ tới cái đuôi của Kim Mao Hống chỉ tùy tiện vẩy ra cũng mạnh như vậy, thật sự không trách nó có thể trở thành vật cưỡi của Thánh nữ Ma giáo.
Triệu Hùng Ca ôm hồ lô rượu rồi ngồi dậy, phun ra một hơi rồi nói: "Con ngồi nơi đây làm gì? Người cũng đã gặp, hãy trở về đi, đừng quấy rầy ta."
Đường Nghi chắp tay: "Sư thúc, hiện tại Thượng Thanh tông đang trong tình trạng nguy cấp, đệ tử vô dụng, xin sư thúc nghĩ lại tình cảm với sư tổ mà giúp đỡ Thượng Thanh tông đi.”
Triệu Hùng Ca: “Chuyện của Thượng Thanh tông không liên quan tới ta.” Vừa nói ông vừa đổ rượu vào miệng.

Chương 652: Lòng Người Thay Đổi (1)

Chương 652: Lòng Người Thay Đổi (1)
Đường Nghi cầu xin: “Sư thúc, nếu cứ như thế này thì Thượng Thanh tông sẽ sụp đổ mất, chẳng lẽ sư thúc nhẫn tâm mà nhìn Thượng Thanh tông diệt môn hay sao?”
Triệu Hùng Ca chầm chậm nói: "Con nói chuyện này với một người ngoài như ta làm cái gì? Thượng Thanh tông cũng không phải là không có người tài giỏi, cũng không cần một người ngoài như ta lo lắng."
Đường Nghi cười khổ: "Nhân tài của Thượng Thanh tông đã không còn, làm gì có người tài giỏi chứ. Nếu như có người tài giỏi thì làm sao có thể để Thượng Thanh tông suy tàn như hôm nay, sư thúc..."
Triệu Hùng Ca cắt đứt lời nói của nàng: "Ngưu Hữu Đạo thật sự khá tài giỏi, có vài chuyện ngay cả ở Yêu Ma lĩnh như ta vẫn biết được. Kẻ có thủ đoạn lật tay làm mây, trở tay làm mưa như hắn thì chỉ một cái Thượng Thanh tông nho nhỏ, hắn muốn giúp thì sẽ rất dễ dàng để Thượng Thanh tông phát triển. Aiz, Đông Quách Hạo Nhiên có ánh mắt rất tốt, thu được một người đồ đệ tốt! Nha đầu nhà ngươi, người một nhà thì không cần, lải nhải với ta làm cái gì? Ta là loại người rảnh rỗi như vậy sao?"
Nghe nói như vậy thì Đường Nghi cay đắng mà nói: "Sư thúc, ngài cũng không phải không biết, Ngưu Hữu Đạo đã bị đuổi khỏi sư môn rồi."
Triệu Hùng Ca có vẻ như đã quên: "Có chuyện này sao?"
Đường Nghi: "Đệ tử cũng đã từng tìm hắn ta, thế nhưng hắn lại thề phân rõ ranh giới với Thượng Thanh tông. Ta còn nhường cả chức chưởng môn mà hắn vẫn không chịu trở lại."
"Tuổi mặc dù không lớn, thế nhưng cũng rất ương bướng đây." Triệu Hùng Ca nhủ thầm, rồi liếc mắt nhìn nàng mà nói: "Nếu ta nhớ không lầm thì con và hắn là vợ chồng đã bái đường thành thân đúng không?

Nếu tình đồng môn đã không có thì vẫn còn tình vợ chồng mà, chồng giúp vợ là chuyện đương nhiên, vợ tới cầu xin chồng mình cũng không có gì mất mặt cả, con hãy đi cầu xin hắn đi. Nếu ngay cả chuyện này mà cũng không muốn, chính mình cũng không muốn tự cứu mình, lại muốn nhờ một người ngoài hay sao?"
Sau khi nói xong thì Triệu Hùng Ca nhảy tới trên lưng Kim Mao Hống.
"Grao!" Kim Mao Hống ngửa mặt gào lên, rồi chuẩn bị phóng đi.
Đường Nghi vội vàng đứng lên, hét lớn: "Sư thúc, chẳng lẽ người nhẫn tâm nhìn Thượng Thanh tông diệt môn hay sao?"
"Nha đầu, nhớ kỹ, nếu như ta có năng lực vậy thì những năm đó sẽ không có kết quả thê thảm vậy, một môn phái muốn đứng sừng sững giữa tu chân giới đầy ân oán lợi ích kia thì chỉ dựa vào một người mạnh mẽ là vô dụng. Võ lực của một người mạnh mẽ cũng chỉ có thể bảo vệ môn phái trong thời gian ngắn, muốn dẫn dắt một môn phái phát triển thì cần một người có đầu óc sáng suốt và tài giỏi."
Triệu Hùng Ca vừa nói vừa đổ rượu vào miệng, sau đó ợ một tiếng rồi nói tiếp: "Những năm qua, sự thật đã chứng minh Ngưu Hữu Đạo thật sự có tài năng về phương diện đó, có thể yên tâm mà sử dụng. Ta cũng nghe nói Ngưu Hữu Đạo đang định đi tới nước Tống, mục đích của hắn là Vạn Thú môn. Nha đầu, nếu thật sự muốn Thượng Thanh tông phát triển, thì hãy đi tìm hắn đi!"
Sau khi nói xong thì Kim Mao Hống phóng nhanh đi, làm nước bắn lên tung tóe.
"Sư thúc!" Đường Nghi hét lớn, thế nhưng bóng người đang đi về phía xa cũng không quay đầu lại, làm nàng rất thất vọng.
Sau đó nàng lại trầm tư suy nghĩ, suy nghĩ về những lời của Triệu Hùng Ca vừa nói, chẳng lẽ mình thật sự phải đi tìm Ngưu Hữu Đạo sao?
Chuyện này thật sự làm nàng cảm thấy lúng túng, nàng vẫn có thể nhớ rõ cảnh tượng lúc bái thiên địa, cũng có thể nhớ tới sự miễn cưỡng của nàng tại đêm động phòng hoa chúc, càng nhớ rõ mấy năm liền giam lỏng Ngưu Hữu Đạo tại một nơi, mặc dù trên danh nghĩa là vợ chồng thế nhưng mấy năm đó, cũng không gặp nhau quá mười lần.
Thế nhưng ai có thể nghĩ tới, thiếu niên nhu thuận kia lại là rồng trốn tại vũng nước sâu, khi không lên tiếng thì thôi, một khi lên tiếng thì khiến

cả thiên hạ phải kinh ngạc!
Thiếu niên rời núi, thoát khỏi trói buộc, rồi sau đó cuộc hành trình của hắn đã xuất hiện rất nhiều chuyện gây chấn động, đủ mọi loại sự tích của hắn truyền đi khắp nơi. Chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã trở thành một nhân vật có lực ảnh hưởng tới cả một phương chư hầu, chỉ là Thượng Thanh tông nho nhỏ, đã không thể vào mắt của người ta.
Nếu sớm biết như vậy, năm đó Thượng Thanh tông làm sao lại đối xử với người nhà như vậy chứ.
Nàng cũng biết, người của Thượng Thanh tông vẫn luôn lặng lẽ quan tâm hành động của người kia, đều tưởng tượng nếu như có người đó thì Thượng Thanh tông hiện tại sẽ ra sao, rồi nhìn lại tình cảnh hiện tại của bản thân thì cảm thấy rất sa sút. Chuyện năm đó ép người ta chuyển lại chức chưởng môn Thượng Thanh tông cũng đã trở thành tâm bệnh của toàn bộ Thượng Thanh tông.
Rõ ràng là đã đuổi người ta ra khỏi Thượng Thanh tông, thế nhưng người của Thượng Thanh tông lại có cảm xúc khó tả, giống như vẫn coi Ngưu Hữu Đạo là người một nhà vậy. Mà nàng và Ngưu Hữu Đạo lại có danh nghĩa vợ chồng, làm cho rất nhiều người mong chờ ngày nào đó Ngưu Hữu Đạo vì đó mà trở lại.
Nàng hiểu ý của mọi người, nếu như sau khi đuổi Ngưu Hữu Đạo khỏi Thượng Thanh tông mà Ngưu Hữu Đạo trở thành một tên rác rưởi thì mọi người đã quên Ngưu Hữu Đạo từ lâu rồi.
Thế nhưng thiếu niên bị giam lỏng trong Đào Hoa Nguyên kia đã dùng thực lực của bản thân để chứng minh mình thực sự không quan tâm tới cái chức chưởng môn nho nhỏ kia, dùng thực lực bản thân để chứng minh hắn rời khỏi Thượng Thanh tông cũng chả sao cả.
Đường Nghi đứng lặng ở bờ suối, rồi cười một cách cay đắng, ánh mắt lại nhìn về phía Triệu Hùng Ca vừa rời khỏi.
Còn hỏi nàng làm sao có thể tìm tới ông sao? Nàng cũng không ngốc, đây chính là ý của Triệu Hùng Ca, cố ý muốn dẫn mình tới đây để chỉ dẫn cho mình.
Người sư thúc kia thoạt nhìn thì khá tuyệt tình, có vẻ như muốn xóa sạch quan hệ với Thượng Thanh tông, thế nhưng thực sự thì vẫn chú ý tới

Thượng Thanh tông, chỉ cần người sư thúc này không ngồi nhìn Thượng Thanh tông biến mất, thì nàng còn có gì phải sợ đây?
Sau khi nghĩ rõ ràng thì Đường Nghi bỗng nhiên có được sự dũng cảm để đối mặt với mọi khó khăn!
Thế nhưng nàng vẫn cảm thấy hơi hoang mang, tại sao những người tuân thủ quy củ và ở lại Thượng Thanh tông lại không thể cứu giúp Thượng Thanh tông, mà những người bị Thượng Thanh tông vứt bỏ lại có thể, ví dụ như Triệu Hùng Ca, hoặc là Ngưu Hữu Đạo.
Mang theo sự suy tư, Đường Nghi bay trở lại nơi mấy người Tô Phá đang chờ.
Hai bên gặp nhau trên ngọn cây, Tô Phá quan sát về phía xa xa rồi hỏi: "Chưởng môn, gặp được rồi sao?"
Đường Nghi gật đầu, nói: "Đi thôi!"
Một nhóm người lại bay trở về, thỉnh thoảng Tô Phá còn quay đầu lại quan sát.
Sau khi trở lại đường lớn thì họ lại tiếp tục lên đường.
Nơi này cách phủ thành Bắc Châu không xa, chỉ cần một canh giờ nữa thì nhóm người này có thể vào thành.
Trong tình huống bình thường, họ phải đi tới phủ thứ sử báo cáo với Thiệu Bình Ba, thế nhưng làm cho Tô Phá nghi ngờ đó chính là Đường Nghi lại dẫn đám người mình trở về phủ đệ của Thượng Thanh tông trong phủ thành.
Sau khi phóng ngựa vào cửa hông, nhảy xuống ngựa thì Đường Nghi vừa đi vừa sai bảo: "Triệu tập mấy trưởng lão và đệ tử quản sự tới chính đường họp."
Tô Phá hơi ngơ ngác, ông ta cũng là trưởng lão nên ông đương nhiên là đi theo Đường Nghi.
Hai người tới chính đường chờ đợi không lâu, hai trưởng lão còn lại là La Nguyên Công và Đường Tố Tố cũng đi vào, sau đó hơn mười đệ tử quản sự bao gồm cả Ngụy Đa cũng đi vào bên trong.
Ngoại trừ những người đang trực thì mọi người đã tới đông đủ, La Nguyên Công nói trước: "Chưởng môn vừa trở về đã vội vàng tập trung mọi người lại, không biết cần làm gì?"

Yên lặng một lát thì Đường Nghi lấy lại tinh thần, đảo qua đám người ở đây rồi nói: "Ta chuẩn bị triệu tập toàn bộ môn phái đi tới Vạn Thú môn tại nước Tống, ý kiến của mọi người như nào?"
Sau khi nghe xong thì mọi người đều nhìn nhau, cũng không hiểu tại sao lại như vậy nữa. La Nguyên Công và Đường Tố Tố đều nhìn về phía Tô Phá như muốn hỏi thăm xem tình hình hiện tại là như nào, tại sao chỉ ra ngoài một chuyến mà chưởng môn lại có quyết định này?

Chương 653: Lòng Người Thay Đổi (2)

Chương 653: Lòng Người Thay Đổi (2)
Thực ra thì Tô Phá cũng không biết tại sao nên không thể trả lời được, ông hoài nghi có lẽ chuyện này có liên quan tới Triệu Hùng Ca.
Ngay trước mặt Đường Tố Tố, ông cũng không dám nhắc tới Triệu Hùng Ca, nếu không Đường Tố Tố sẽ nghĩ lại về cái chết của chồng và con trai mình mà phát điên lên mất.
Đường Tố Tố nghi ngờ hỏi: "Chưởng môn nói là toàn bộ môn phái ta đều đi?"
Đường Nghi gật đầu.
La Nguyên Công bổ sung một câu: "Nghe nói Vạn Thú môn sắp tổ chức 'Hội Linh Thú', chưởng môn muốn đi dự Hội Linh Thú hay sao? Nếu như vậy cũng không cần đưa toàn bộ môn phái đi cùng chứ?"
Đường Nghi nói thẳng: "Không phải chúng ta muốn tham dự Hội Linh Thú, mà là muốn đi gặp Ngưu Hữu Đạo. Ta vừa nhận được tin tức rằng Ngưu Hữu Đạo đang đi tới Vạn Thú môn tại nước Tống, lần này đi tới có lẽ sẽ gặp được hắn."
Đám người ngạc nhiên, cũng đã hiểu ý của nàng, mọi người đều kinh ngạc mà yên tĩnh lại.
Đường Tố Tố sầm mặt lại, nói: "Chưởng môn còn muốn kéo Ngưu Hữu Đạo trở lại Thượng Thanh tông hay sao?"
Đường Nghi: "Đúng vậy, ta đang có ý này, vì thể hiện thành ý nên ta sẽ mang theo toàn bộ môn phái đi mời!"
Đường Tố Tố tức giận nói: "Chưởng môn, thái độ của cái tên kia thì người cũng rõ ràng, làm gì còn muốn lao đầu tới? Dù gì thì năm đó Thượng Thanh tông cũng là môn phái lớn nhất của nước Yến, đường đường là chưởng môn của Thượng Thanh tông, người làm sao phải làm những chuyện khiến người ta coi thường như này chứ?"

Đường Nghi hỏi lại: "Trưởng lão làm gì phải tự dối gạt mình chứ? Lưu Tiên tông, Phù Vân tông và Linh Tú sơn, cả ba môn phái đều mạnh hơn Thượng Thanh tông hiện tại. Mà ba phái đó đều nghe lệnh của Ngưu Hữu Đạo, tại sao Thượng Thanh tông lại bị coi thường chứ?"
Đường Tố Tố tức giận nói: "Đã bị đuổi khỏi sư môn rồi, làm sao có thể mời trở về lại nữa chứ!"
Đường Nghi: "Đường trưởng lão, ngài phải rõ ràng rằng, Ngưu Hữu Đạo cũng không bị đuổi khỏi Thượng Thanh tông, kể cả đối nội lẫn đối ngoại thì Thượng Thanh tông đều chưa bao giờ công khai tin tức này, Ngưu Hữu Đạo vẫn là đệ tử của Thượng Thanh tông!"
Đường Tố Tố: "Thế nhưng chính hắn đã công khai thoát khỏi Thượng Thanh tông rồi."
Tô Phá bỗng nhiên chen miệng vào: "Đường trưởng lão, hắn công khai thoát khỏi Thượng Thanh tông là bởi vì khi trước có người muốn giết hắn!"
Tô Phá ám chỉ lúc trước Đường Tố Tố sai người ám sát Ngưu Hữu Đạo, làm sắc mặt Đường Tố Tố đỏ lên, sau đó bà cãi lại: "Lúc trước ai không coi trọng Thương Triêu Tông, rồi coi Ngưu Hữu Đạo như rác rưởi vứt cho Thương Triêu Tông? Tất cả mọi người đều quyết định vậy, ai cũng mong hắn chết sớm. Hiện tại người ta lợi hại rồi thì tất cả trách nhiệm đều thuộc về ta đúng không?"
Sau khi nghe được lời này thì đám người yên lặng, không nói thêm được cái gì, bởi vì Đường Tố Tố nói là sự thật, mặc dù ban đầu chính Đường Tố Tố là người nghĩ ra cái cách này.
Đường Nghi bỏ qua đề tài này, không nhìn tới sự tức giận của Đường Tố Tố rồi nói: "Đồng ý đi tìm Ngưu Hữu Đạo, hãy giơ tay lên!"
Ngụy Đa là người đầu tiên giơ tay, y có vẻ kích động lắm.
Y không nghĩ tới cuối cùng thì Đường Nghi cũng nghĩ thông, trong mắt y, y vẫn cho rằng Ngưu Hữu Đạo mới là chưởng môn của Thượng Thanh tông, luôn mong muốn đi tìm Ngưu Hữu Đạo, cũng mong chờ Ngưu Hữu Đạo trở lại Thượng Thanh tông.
Đám người quan sát một lát, cũng không ai dám dẫn đầu giơ tay lên.
Về phần Ngụy Đa thì không tính, thái độ của Ngụy Đa từ đầu đã như vậy, cho dù đối mặt với áp lực lớn hơn nữa thì thái độ đều chưa từng

thay đổi, cho nên mọi người không coi Ngụy Đa như người dẫn đầu bày tỏ thái độ.
Tô Phá chậm chạp giơ tay lên.
Đường Tố Tố nhìn chằm chằm vào Tô Phá.
Tô Phá không quan tâm tới phản ứng của bà ta, sắc mặt ông bình tĩnh mà nhìn về phía La Nguyên Công, dùng ánh mắt ra hiệu ông ta đồng ý.
La Nguyên Công hiểu ý, cười khổ.
Mặc dù là ông cũng cảm thấy không thoải mái, mặc kệ hiện tại Thượng Thanh tông suy sụp như thế nào, thế nhưng dù sao Thượng Thanh tông cũng đã từng là môn phái lớn nhất nước Yến, làm trưởng lão của Thượng Thanh tông đương nhiên sẽ cảm thấy vinh quang và kiêu ngạo.
Thế nhưng ông vẫn phải tiếp nhận sự thật, tình cảnh bết bát mấy năm nay làm cho lòng kiêu ngạo của ông bị mài sạch sẽ, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa thì Thượng Thanh tông thật sự sẽ sụp đổ.
Thế nhưng ông vẫn hỏi một câu: "Chưởng môn, nếu chúng ta đi tìm hắn, thì hắn có thể trở về sao?"
Đường Nghi: "Kể cả không thành công thì vẫn phải đi!"
Triệu Hùng Ca xuất hiện làm cho lòng dũng cảm của Đường Nghi tăng cao, có người sư thúc kia ở phía sau, cho nàng lòng tin để cố gắng.
La Nguyên Công im lặng một lát rồi thở dài, chậm rãi giơ tay lên.
Hai trưởng lão đã giơ tay lên rồi, Đồ Hán cũng lập tức giơ tay lên, sau đó có hơn mười đệ tử quản sự cũng lần lượt nhấc tay lên.
Khi mỗi một đệ tử quản sự giơ tay lên thì Đường Tố Tố đều trừng mắt nhìn, thế nhưng không ai để tay xuống cả, không ai sợ hãi bà ta, vẫn giữ nguyên như cũ.
Trong chính đường, chỉ còn mỗi Đường Tố Tố là không nhấc tay, còn những người còn lại đều đồng ý làm Đường Tố Tố hận tới nghiến răng.
Đường Nghi quyết định: "Tốt! Quyết định như vậy! Đợi tới khi ta trở về từ phủ thứ sử thì lập tức thu dọn đồ đạc, rời khỏi Bắc Châu!"
"Rõ!" Ngụy Đa là người đầu tiên đồng ý.
"Rõ!" Một đám đệ tử cũng cùng nhau đáp.
Chỉ có Đường Tố Tố là không nói gì, tất cả mọi người đều đồng ý, chỉ có mỗi mình bà là không đồng ý, bà ta biết mình nói thêm cái gì cũng không có tác dụng.

Bắt bà đi cầu xin một tên khi trước bà không để vào mắt, làm bà ta rất khó chịu.
Ánh mắt của Đường Nghi đảo qua mọi người mà cảm thấy hơi đau khổ, bởi vì nàng phát hiện những đệ tử quản sự kia lại hơi hưng phấn, làm nàng phải tự hỏi lại mình, mình vô dụng như thế nào để đệ tử trong môn phái lại khát vọng có thể liên lạc lại với người đã bị đuổi khỏi môn phái kia.
Nàng không nghĩ tới, Ngưu Hữu Đạo lại có thể có sức ảnh hưởng lớn như vậy ở trong Thượng Thanh tông, chỉ mới nói đi tìm hắn trở lại cũng đã có thể ngưng tụ lòng người đang tan rã rồi!
Một người bị cả môn phái liên thủ cướp đoạt chức chưởng môn, bị đuổi ra khỏi Thượng Thanh tông, thế mà lại có sức ảnh hưởng lớn tới Thượng Thanh tông như vậy!
Hiện tại Đường Nghi mới hiểu, Ngưu Hữu Đạo rất dễ dàng có thể lấy lại chức chưởng môn của Thượng Thanh tông, chỉ cần Ngưu Hữu Đạo trở về nói một tiếng ta muốn làm chưởng môn, thì nàng sẽ bị phần lớn người ép từ chức mà thôi!
Thật sự là không nghĩ tới, đệ tử của Thượng Thanh tông mong chờ Ngưu Hữu Đạo trở về từ lâu lắm rồi!
Tới tận lúc ra bên ngoài phủ đệ thì Đường Nghi mới lấy lại tinh thần, bắt đầu lo lắng tới chuyện khác.
Lòng người thay đổi, đệ tử trong môn phái giải quyết rất dễ dàng, thế nhưng muốn để cho Thiệu Bình Ba đồng ý thực sự là không dễ. Nếu Thiệu Bình Ba không cho đi thì toàn bộ Thượng Thanh tông không thể rời khỏi Bắc Châu được.
Nàng cứ nghĩ như vậy rồi đi tới phủ thứ sử, ở bên ngoài chính đường chờ một lát.
Thiệu Bình Ba mỉm cười đi ra, đưa tay ra mời Đường Nghi tới đình nghỉ chân trong đình viện.
Sau khi hai bên ngồi xuống thì hạ nhân dâng trà lên.
Đường Nghi bẩm báo: "Đại công tử, chúng ta đã chém giết hai tiểu yêu kia, hiện tại tới để báo cáo!"
Thiệu Bình Ba ra hiệu dùng trà rồi cười nói: "Ta cũng đã nhận được bản tấu của huyện đó rồi, nàng lại tự mình dẫn người tới, thật sự vất vả."

"Không có gì, đây đều là chuyện chúng ta phải làm." Đường Nghi cũng đáp lại với vẻ khách khí.
Sau khi đối đáp vài câu, Thiệu Bình Ba phát hiện được sắc mặt của Đường Nghi hơi khác thường, hỏi thử: "Có phải là nàng có chuyện gì đó muốn nói với ta không?"
Đường Nghi hơi nghiêm túc, nói một cách bình tĩnh: "Những năm qua, cũng may được đại công tử tiếp nhận và chăm sóc, mà Thượng Thanh tông chỉ có thể ngồi không ăn bám, thật sự quá xấu hổ, cứ tiếp tục như vậy thật sự là không còn mặt mũi khi nhìn tới các tổ sư của Thượng Thanh tông, cũng thẹn với lòng tốt của đại công tử..."

Chương 654: Bái Sư (1)

Chương 654: Bái Sư (1)
Mặt ngoài thì nàng rất bình tĩnh, thế nhưng nội tâm của nàng lại hơi khẩn trương, cũng không biết tại sao trong mấy năm nay, một người tu sĩ như nàng lại sợ một người phàm như Thiệu Bình Ba. Nàng luôn lo lắng nếu như Thiệu Bình Ba không cho đi thì nàng phải làm sao.
Ánh mắt của Thiệu Bình Ba hơi chớp lóe, cũng đã đoán được nàng định nói cái gì nên cười nói, ngắt lời Đường Nghi: "Chỉ cần Thượng Thanh tông tiếp tục ở lại thì đó chính là báo đáp lớn nhất đối với ta rồi. Trước mắt vẫn để Thượng Thanh tông oan ức chút, thế nhưng ta cũng có được kế hoạch lâu dài, sau đó có nhiều nơi vẫn cần tới Thượng Thanh tông, ta cam đoan với nàng, tới lúc đó Thượng Thanh tông sẽ không thiếu tài nguyên tu luyện!"
Tình hình bết bát trước mắt của Thượng Thanh tông tất nhiên cũng có một phần do Đại Thiện sơn, thế nhưng cũng có một phần do Thiệu Bình Ba tạo áp lực nữa, y còn muốn đẩy Thượng Thanh tông vào trong tuyệt cảnh, muốn ép Đường Nghi phải gả cho mình. Chỉ là do Thượng Thanh tông không cảm nhận được sự ác ý từ y, chỉ cho rằng Đại Thiện sơn tạo thành mà thôi, y cũng sẽ không lộ ra ác ý làm cho Đường Nghi phản cảm, những điều xấu hãy cứ để cho Đại Thiện sơn gánh đi.
Y sẽ không để Đường Nghi và Thượng Thanh tông rời khỏi, bởi vì y chắc chắn Triệu Hùng Ca còn không bỏ được Thượng Thanh tông.
Đường Nghi im lặng một lát, nếu như lúc trước nghe được lời này thì khi suy nghĩ tới Thượng Thanh tông không biết nên đi đâu thì có lẽ nàng sẽ hỏi thăm kế hoạch đó là gì và những chuyện có lợi đối với Thượng Thanh tông. Thế nhưng sau khi gặp được Triệu Hùng Ca, được ông chỉ cho một con đường đi thì nàng đã quyết tâm, sẽ không ở lại mà chờ đợi tương lai mờ mịt nữa.

Đường Nghi từ chối: "Cảm ơn ý tốt của đại công tử, thế nhưng đây lại là quyết định của toàn bộ Thượng Thanh tông, hôm nay tới đây để chào từ biệt đại công tử."
Thiệu Bình Ba không nói về chuyện từ biệt mà mỉm cười nói: "Nếu chuyện này là do toàn bộ Thượng Thanh tông quyết định thì hãy để ta gặp mặt các vị pháp sư một lần, chuyện thuyết phục họ hãy giao cho ta, chuyện này sẽ không để nàng phải khó xử." Nói xong y đứng dậy, đưa tay ra hiệu Đường Nghi cùng trở lại Thượng Thanh tông.
Đường Nghi cũng đứng dậy, nói với vẻ khó khăn: "Đại công tử..."
Còn chưa nói xong thì một tiếng "Đại công tử" từ xa truyền tới, Thiệu Tam Tỉnh cũng theo đó vội vàng đi vào, đứng bên ngoài khẽ gật đầu.
"Chờ ta một lát." Thiệu Bình Ba nói, y cũng biết Thiệu Tam Tỉnh sẽ không vô duyên vô cớ quấy rầy mình, rồi quay người đi ra bên ngoài.
Sau khi đi tới một bên thì chủ tớ hai người gặp mặt, Thiệu Tam Tỉnh ghé sát tai Thiệu Bình Ba mà bẩm báo.
Sau khi nghe xong thì sắc mặt Thiệu Bình Ba biến đổi, ánh mắt vô thức liếc tới bóng người thướt tha ở trong đình nghỉ, khóe miệng giật giật.
Tình báo của Thiệu Tam Tỉnh đó chính là cấp báo của quân đồn trú ngoài thành, nói là có quân sĩ trêu chọc một đầu thú dữ ở vùng núi gần đó, thú dữ đuổi vào tận quân doanh, cơ thể nó đao thương bất nhập, làm bị thương rất nhiều binh sĩ. Đệ tử của Đại Thiên sơn đi tới cũng chỉ đuổi thú dữ đi chứ không làm nó bị thương, chỉ nói tên con thú này là Kim Mao Hống, chủ nhân của nó là người bất phàm, không nên đắc tội!
Nghe được là Kim Mao Hống thì Thiệu Bình Ba liên tưởng tới người nào đó, y luôn lưu ý Triệu Hùng Ca, làm sao có thể không biết Kim Mao Hống chính là vật cưỡi của Triệu Hùng Ca chứ?
Cửa đông phủ thành Bắc Châu, có một nhóm mấy trăm người ra khỏi thành, phóng nhanh về phương xa.
Thượng Thanh tông đi, cuối cùng thì tất cả mọi người đều rời khỏi phủ thành Bắc Châu này.
Sau cửa sổ nửa mở phía trên lầu các, Thiệu Bình Ba mặc một bộ áo choàng, yên tĩnh nhìn vào đám người đang đi về phía xa.
Y cũng không muốn thả Thượng Thanh tông rời đi, y cũng có cách để bọn họ đều ở lại, thế nhưng y không dám không thả, cũng không dám để

họ ở lại.
Đường Nghi vừa vào trong phủ thứ sử để chào từ biệt, ngoài thành lại xuất hiện Kim Mao Hống của Triệu Hùng Ca, chuyện này là trùng hợp hay sao? Kim Mao Hống xông vào trong quân doanh làm bị thương rất nhiều binh sĩ của y, chuyện này cũng không phải là thiện ý, y cảm nhận được sự cảnh cáo.
Triệu Hùng Ca không phải là Đường Nghi, thực lực của y hiện tại cũng không đủ để làm chuyện này, ngay cả Đại Thiện sơn cũng không dám trêu vào Triệu Hùng Ca, dưới thực lực tuyệt đối thì âm mưu mấy năm nay đã tan thành tro bụi.
"Khụ khụ..." Nhìn về phương xa, Thiệu Bình Ba ho khan liên tục.
Thiệu Tam Tỉnh vội vàng tiến lên vỗ lưng y.
Sau khi ho xong thì Thiệu Bình Ba lại đứng thẳng tắp, nói: "Để Lục Thánh Trung theo sau, để xem Thượng Thanh tông tới cùng là muốn tới đâu."
Y tò mò không biết Thượng Thanh tông có thể đi đâu được, với thân phận xấu hổ của Triệu Hùng Ca lại có thể giúp Thượng Thanh tông đi đâu chứ?
"Được." Thiệu Tam Tỉnh đáp ứng.
Trên đường chính nổi lên bụi mù, Đường Nghi đi đầu mà rất cảm thán, cuối cùng cũng có thể rời khỏi nơi làm cho họ không thể làm gì, thật sự giống như thoát khỏi đầm lầy vậy, mặc dù con đường phía trước rất mờ mịt thế nhưng lại càng thoải mái hơn.
Chuyện quân doanh ngoài thành bị thú dữ tấn công thì nàng cũng đã được biết, khi biết con thú đó là Kim Mao Hống thì nàng cũng biết được tại sao ngày hôm qua thái độ của Thiệu Bình Ba lại thay đổi nhanh như vậy, là do sư thúc ra tay!
Điều này làm cho nàng cảm thấy hưng phấn, đệ tử xuát sắc nhất trước kia của Thượng Thanh tông cũng không bỏ mặc Thượng Thanh tông.
Mấy năm trước, khi Lưu Tiên tông tới tấn công môn phái, đứng trước họa diệt môn thì Kim Mao Hống đã xuất hiện làm kẻ địch lùi bước!
Hiện tại lại ra lệnh cho Kim Mao Hống dẫn nàng tới, chỉ cho nàng một con đường sáng!

Ngay sau đó lại để cho Kim Mao Hống xuất hiện uy hiếp Thiệu Bình Ba!
Biết được sau lưng Thượng Thanh tông còn có chỗ dựa lớn làm Đường Nghi có tự tin vượt qua mọi gian nan và đau khổ!
...
Trên núi mây mù mờ mịt, có một đám người bay xuống con đường bên cạnh chân núi, những người này là cao tầng của Thiên Ngọc môn, dẫn đầu là chưởng môn Bành Hựu Tại.
Trên đường có mấy chiếc xe ngựa, trên xe ngựa chất đầy rương.
Phong Ân Thái đi tới trước đoàn xe, mở một chiếc rương ra, ở trong có một loạt bình rượu làm bằng sứ trắng. Bành Hựu Tại đưa tay ra cầm lấy một bình, mở nắp ra ngửi hương rượu bên trong.
Phong Ân Thái cũng nói: "Đã kiểm tra, không có vấn đề gì." Rồi lại rút một phong thư từ trong ngực ra, dâng lên.
Bành Hựu Tại để bình rượu trong tay xuống, nhận lấy phong thư rồi đọc luôn.
Rượu là do Ngưu Hữu Đạo tự nhưỡng, sau đó truyền tin cho Phong Ân Thái, để người đại ca kết bái này tới nơi chỉ định lấy về. Thư cũng là thư của Ngưu Hữu Đạo, khi Phong Ân Thái tới nơi chỉ định cũng sẽ nhận được phong thư này.
Trong thư chỉ có vài từ đơn giản: Quy củ không đổi, chỉ mong bình an vô sự!
Bành Hựu Tại hơi nhíu mày, ở trong mấy từ này còn ẩn chứa sự uy hiếp, có vẻ như đang cảnh cáo Thiên Ngọc môn, tốt nhất vẫn là bình an vô sự.
Điều này làm cho Bành Hựu Tại cảm thấy khó chịu, thế nhưng trước khi biết tại sao Ngưu Hữu Đạo có thể điều khiển Vạn Động Thiên Phủ, và rất nhiều yếu tố khác làm cho Thiên Ngọc môn thật sự không dám thực hiện hành vi thiếu suy nghĩ đối với Ngưu Hữu Đạo.
Cùng lúc đó, "Quy củ không đổi" và số rượu trước mắt này cũng chứng minh sự nhượng bộ của Ngưu Hữu Đạo , lợi ích của rượu vẫn sẽ cung cấp cho Thiên Ngọc môn, không để cho Thiên Ngọc môn làm phiền hắn.
Bành Hựu Tại xoa bức thư trong tay thành bụi, rồi nghiêng đầu nói với một trưởng lão: "Sắp xếp người bán số rượu này đi!"
Nhóm người này lại trở về núi.

Sau khi đám người này trở về núi, còn đứng ở ngoài chính điện thì một đệ tử lại dâng lên mật tín đã được dịch, Bành Hựu Tại nhận lấy rồi xem xét, sau đó nhíu mày đưa bức thư này cho những người khác xem.
Sau khi mấy trưởng lão nhìn xong bức thư thì rất kinh ngạc, trưởng lão Lê Vô Hoa của Vạn Động Thiên Phủ lại cười Hải Như Nguyệt!

Chương 655: Bái Sư (2)

Chương 655: Bái Sư (2)
Trong phủ thứ sử Nam Châu, Thương Triêu Tông ngồi phía sau bàn dài cũng nhận được tin tức tương tự.
"Chuyện này là sao?" Sau khi nghe người dưới bẩm báo thì Thương Triêu Tông cảm thấy khó hiểu, hỏi: "Người tại Kim châu phản ứng thế nào?"
Lam Nhược Đình nói: "Nếu như trước đó thì thế lực của Tiêu hệ sẽ có bạo động và bất mãn, thế nhưng sau lần Vạn Động Thiên Phủ ra tay, hoặc thay đổi hoặc giết chết một vài người làm cho người của thế lực Tiêu hệ cảm thấy rất lo lắng. Hiện tại Hải Như Nguyệt đi bước nữa lại được toàn bộ thế lực Tiêu hệ ủng hộ, bởi vì như vậy mới có thể bảo vệ được thế lực của Tiêu hệ. Hải Như Nguyệt cũng thật sự là lợi hại, mượn cơ hội này chuyển cả thế lực Tiêu hệ thành thế lực Hải hệ, về sau toàn bộ Kim châu chắc cũng không còn Tiêu gia nữa rồi."
"Aiz!" Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn buông một tiếng thở dài: "Người phụ nữ này cũng là người đáng thương, vào hôm tuyết lớn năm đó cũng chỉ có một người trốn trong núi, suýt chút nữa thì bị đóng băng mà chết! Chuyện đời thay đổi, thật không nghĩ tới cô gái ngây thơ năm nào, cuối cùng lại đi lên con đường tranh đoạt quyền thế!"
Đối với việc này thì Thương Triêu Tông và Thương Thục Thanh cũng chỉ có thể giữ yên lặng, tình hình của Hải Như Nguyệt và cha của mình làm hai người không tiện nói cái gì cả.
Một thân vệ từ bên ngoài đi vào bẩm báo: "Vương gia, Lý tẩu mang theo hai đứa bé tới."
Người Lý tẩu này tên là Lý Hồng Hoa, là vợ của La An, lúc trước luôn ẩn cư tại thôn nhỏ bí mật kia, lần này mới được mời tới.
Bờ môi của Mông Sơn Minh động đậy.

Thương Triêu Tông lập tức nói: "Mau mời vào!"
Sau đó, một người phụ nữ ăn mặc mộc mạc dẫn theo hai người thiếu niên đi vào, khi thấy Thương Triêu Tông thì vội vàng quỳ xuống.
Thương Triêu Tông vội chạy tới, đưa tay ngăn cản: "Lý tẩu, không cần đa lễ!"
Lý Hồng Hoa chưa từng thấy Thương Triêu Tông bao giờ nên hơi khẩn trương, cuối cùng vẫn phải do Mông Sơn Minh mở miệng: "Hồng Hoa, nghe lời vương gia đi. Hồng Hoa, lần này để ngươi mang theo con của mình tới là muốn hỏi ngươi, ngươi có suy nghĩ gì về tương lai của hai đứa bé này."
Nói tới chuyện này làm hai mắt Lý Hồng Hoa rưng rưng, tin tức La An chiến tử nơi sa trường cũng đã truyền về, mặc dù đã qua thời gian đau khổ nhất, thế nhưng lúc này nhớ lại cũng để nàng đau lòng.
Hai thiếu niên cũng đang lau nước mắt.
Ngay trước mặt Thương Triêu Tông, Lý Hồng Hoa cũng không biết nên trả lời như nào nữa.
Cuối cùng thì cũng lại là Mông Sơn Minh quyết định: "Hay là như vậy, hai đứa bé này cũng là người mà ta nhìn từ bé tới giờ, bản tính của chúng như nào ta cũng biết, chuyện hai đứa này ta sẽ làm chủ thay La An, đứa lớn đi theo ta, đứa nhỏ bái Lam Nhược Đình làm sư phụ, sau đó đi theo tiểu Lam, ngươi cảm thấy sao?"
Lý Hồng Hoa gật đầu, rồi kéo hai đứa bé xuống, ba mẹ con cùng quỳ trước mặt Mông Sơn Minh mà cảm ơn.
Mông Sơn Minh không ngăn cản, chỉ vào đứa nhỏ rồi chỉ tới Lam Nhược Đình, nói: "Đi bái sư đi!"
Đứa nhỏ bò lên, hơi thận trọng đi tới trước mặt Lam Nhược Đình, rồi quỳ xuống...
Đợi cho ba mẹ con được người dẫn đi nghỉ ngơi thì trong đường yên tĩnh lại, từ ba mẹ con kia mà Thương Triêu Tông liên tưởng tới Ngưu Hữu Đạo.
Đám hòa thượng của Nam Sơn tự và vài tu sĩ đột nhiên xuất hiện tại thôn nhỏ bí ẩn kia, đó là được Ngưu Hữu Đạo sắp xếp qua đó, thế nhưng bọn người Ngưu Hữu Đạo lại không biết ở đâu.

Nghĩ tới đây, Thương Triêu Tông thở dài: "Tới nay Đạo gia cũng chưa từng xuất hiện, cũng không biết đi đâu nữa."
Mông Sơn Minh: "Người kia làm việc luôn luôn là bí ẩn không rõ ràng, vương gia cũng không cần suy nghĩ nhiều, hắn là người hiểu chuyện, sẽ không làm chuyện vô nghĩa, cũng không cần chúng ta quan tâm."
Nước Tống là nước đông dân nhất trong bảy nước thiên hạ lúc bấy giờ. Cảnh nội nước Tống bị chi phối bởi tam đại thế lực, theo thứ tự là Lăng Tiêu các, Huyết Thần điện và Liệt Thiên cung. Thế lực lớn nhất ở đây lại tương đối mang tính siêu nhiên, là Vạn Thú môn!
Không phải Vạn Thú môn không muốn chi phối nước Tống, mà là tam đại phái không cho phép. Cũng may Vạn Thú môn tài lực hùng hậu, có thể thu hoạch được đầy đủ tài nguyên tu luyện, không cần trông cậy vào thứ khác.
Hội Linh Thú là thịnh hội mười năm được tổ chức một lần của Vạn Thú môn, mục đích là để cho giới tu hành nhìn thấy Linh thú được thuần hóa trong mười năm qua, mở đường cho việc buôn bán chính thức.
Đối với thịnh hội như vậy, có người đến cổ vũ cho Vạn Thú môn, cũng có người đến xem náo nhiệt, mở mang tầm hiểu biết.
Những lúc như thế, thành Vạn Tượng của Vạn Thú môn sẽ dần dần sôi động hẳn lên.
Thành Vạn Tượng của Vạn Thú môn không bị triều đình quản lý, có quy củ của riêng mình, bình thường rất vắng, chỉ có người dưới trướng Vạn Thú môn mới ở lại mà thôi. Ví dụ như hậu duệ đệ tử trong môn sẽ sinh sống ở đây.
Lúc này, khách từ bốn phương tám hướng đến, các chủ cửa hàng thế tục lập tức mở cửa buôn bán, cũng xem như chào hỏi khách quý giùm Vạn Thú môn. Về phần khách quý chân chính, Vạn Thú môn tất có biệt viện chiêu đãi đặc biệt.
Sở dĩ gọi là thành Vạn Tượng, bởi vì trong thành sừng sững không ít pho tượng, đều là phi cầm tẩu thú thuộc Dị Thú Lục trải rộng khắp nơi, sinh động như thật, còn thật hơn so với hình vẽ bên trong mấy quyển đồ phổ.
Mấy pho tượng này được trưng bày cho khách quý bên ngoài tham quan, hoặc để khách tham khảo. Dù sao hình vẽ bên trên đồ phổ so với vật thật

vẫn còn cách một khoảng cách, người không am hiểu rất dễ bị nhìn lầm, vì thế Vạn Thú môn mới cố ý thiết kế những pho tượng như vậy. Lực lượng của môn phái có hạn, hy vọng nhờ lực lượng của tu sĩ trong thiên hạ tìm kiếm những kỳ cầm dị thú khan hiếm để phát triển sinh sôi.
Ai phát hiện kỳ cầm dị thú tương ứng với pho tượng rồi đưa lại cho Vạn Thú môn, Vạn Thú môn tất có trọng thưởng.
Mặc dù Vạn Thú môn xem đây là cách để mở rộng tài nguyên, nhưng xét theo một góc độ nào đó mà nói, Vạn Thú môn cũng đã mở rộng được số lượng của các kỳ cầm dị thú sắp bị tuyệt chủng, tránh tình trạng bị diệt tuyệt...
Đầu đường thành Vạn Tượng, đám người Ngưu Hữu Đạo mới đến đang ngồi trên lưng ngựa quan sát chung quanh, dò xét từng pho tượng trong thành. Lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy một thành trì hiếm có như vậy.
“Đạo gia, đằng sau có người đang chú ý chúng ta.” Viên Cương thúc ngựa đến gần Ngưu Hữu Đạo, thấp giọng nhắc nhở.
Ngưu Hữu Đạo đang ngồi trên lưng ngựa vẫn không có biểu hiện gì, cũng không quay đầu nhìn lại. Hắn tin vào ánh mắt của Viên Cương. Viên Cương đã nói có người theo dõi, nhất định là có, không cần phải nghi ngờ. Hắn nói: “Tình huống như thế nào?”
Viên Cương đáp: “Cũng không rõ nữa. Chúng ta vừa mới tiến vào thành, mục tiêu đã đi theo đằng sau chúng ta, cũng không có động tác nào khác.”
Ngưu Hữu Đạo không nói gì, xem như chuyện chưa từng xảy ra, chỉ nghiêng đầu ra hiệu Quản Phương Nghi: “Kiểm tra sơ qua tình huống một chút.”
Quản Phương Nghi khẽ gật đầu, thủ thể trái phải.
Khi rẽ qua đầu đường, Trần bá và Hứa lão lục thoát ly khỏi đội ngũ, tiến vào một con hẻm nhỏ.
Không bao lâu sau, Hứa lão lục đuổi kịp Ngưu Hữu Đạo, bẩm báo: “Đạo gia, người đã khống chế được rồi.”
Ngưu Hữu Đạo quay đầu ngựa lại, những người còn lại cũng quay đầu ngựa theo, cả đám tiến vào con hẻm nhỏ, chỉ thấy Trần bá đang đè vai một người, khiến người kia không thể động đậy.

Ngưu Hữu Đạo thúc ngựa tiến lên, ngồi trên lưng ngựa từ trên cao dùng roi chỉ xuống. Trần bá lập tức kéo lớp ngụy trang trên mặt người kia xuống.
Sau khi nhìn thấy rõ diện mạo của người này, Viên Cương sửng sốt một chút, còn Ngưu Hữu Đạo thì cau mày.
Người bị khống chế không phải ai khác, chính là Ngụy Đa của Thượng Thanh Tông.
“Ngươi đến đây làm gì?” Ngưu Hữu Đạo trầm giọng hỏi.
Ngụy Đa ô ô hai tiếng, bị chế trụ, không cách nào đáp lại.
Ngưu Hữu Đạo nói với Trần bá: “Không sao đâu, giải huyệt cho gã đi.”
Trần bá giải khai cấm chế trên người Ngụy Đa, đồng thời cũng buông tay ra.

Chương 656: Gặp Nhau Tại Thành Vạn Tượng

Chương 656: Gặp Nhau Tại Thành Vạn Tượng
Ngụy Đa lập tức chắp tay hành lễ: “Chưởng... “ nhưng nói được một nửa, nhớ đến Ngưu Hữu Đạo ghét nhất gã gọi là Chưởng môn, lúc này liền đổi xưng hô: “Vâng... Đạo gia!”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Ngươi đến đây làm gì?”
Ngụy Đạ đáp: “Tìm ngài!”
Ngưu Hữu Đạo cau mày, miệng hơi nhúc nhích, ánh mắt nhìn ra đám người Quản Phương Nghi đằng sau, lời định nói liền nuốt xuống, di chuyển con ngựa, lạnh lùng ném ra một câu: “Cút!”
Cứ như vậy, một đám người rời khỏi con hẻm nhỏ, chỉ để lại một mình Ngụy Đa trơ trọi.
Quản Phương Nghi giục ngựa tiến lên, nghi ngờ hỏi: “Ai vậy?”
Ngưu Hữu Đạo cũng không trả lời, ghìm ngựa. Quản Phương Nghi thuận theo ánh mắt của hắn nhìn về phía trước, chỉ thấy một cô gái thướt tha đang dẫn theo mấy người ngăn đằng trước.
Cũng giống như Ngụy Đa, mấy người kia rõ ràng cũng đeo mặt nạ ngụy trang, cũng không phải ai khác, chính là đám người Đường Nghi của Thượng Thanh tông.
Ngụy Đa từ con hẻm nhỏ đi ra, đứng đằng sau đội kỵ mã, nhẹ gật đầu với đám người Đường Nghi đằng trước, biểu hiện chính xác là Ngưu Hữu Đạo.
Bởi vì đám người Ngưu Hữu Đạo cũng dịch dung.
Sau khi người của Thượng Thanh tông hỏa tốc đuổi tới thành Vạn Tượng, bọn họ cho rằng Ngưu Hữu Đạo nhất định sẽ đến đây, liền phái

người ra ngoài, hoặc tìm người hoặc ôm cây đợi thỏ ở thành Vạn Tượng, cuối cùng Ngụy Đa trùng hợp gặp được đám người Ngưu Hữu Đạo.
Người khác có lẽ nhận không ra, nhưng Ngụy Đa lại quen biết với Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương, nhất là dáng người vạm vỡ của Viên Cương.
Ngụy Đa liếc mắt một cái liền nhận ra, sau đó bảo đồng môn đi bẩm báo đám người Đường Nghi, còn mình thì đi theo, bởi vậy mới có tình huống như bây giờ.
Ngưu Hữu Đạo trên lưng ngựa quay đầu nhìn thoáng qua phản ứng của Ngụy Đa, rồi lại nhìn người đang ngăn đằng trước. Hắn từ hình dáng của đám người Đường Nghi, dần dần đưa ra phán đoán, đây chính là người của Thượng Thanh tông.
Tay Quản Phương Nghi lặng im bỏ vào trong tay áo, cầm lấy phù triện.
Đám người Trần bá đều cầm vũ khí trên tay, không biết người cản đường là ai. Mặc dù Vạn Thú môn đã đặt quy củ ở thành Vạn Tượng, nhưng ai dám cam đoan sẽ không có việc gì xảy ra.
Người của Phù Phương Viên không biết người cản đường là người của Thượng Thanh tông đang có gút mắc với Ngưu Hữu Đạo, tất nhiên phải giữ vững cảnh giác cao độ.
Đường Nghi cũng nhìn ra được sự không ổn, khẽ giơ tay bước sang một bên, tránh phát sinh hiểu lầm.
Người của Thượng Thanh tông cũng tránh sang một bên nhường đường.
Hai chân Ngưu Hữu Đạo đạp vào bụng ngựa, nhìn thẳng đằng trước không chớp mắt, mang theo người của mình đi lướt qua đám người Thượng Thanh tông.
Ngụy Đa gia nhập đội với đám người Đường Nghi, đi theo đằng sau Ngưu Hữu Đạo.
Người của Phù Phương Viên nhận thấy tình huống của chút kỳ lạ, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn người đằng sau.
“Ai vậy?” Quản Phương Nghi giục ngựa tiến lên, hỏi Ngưu Hữu Đạo một câu.
Ngưu Hữu Đạo im lặng không trả lời. Quản Phương Nghi liếc mắt, biết tên tiểu tử này nếu không muốn nói, có hỏi rát cổ họng cũng chẳng hỏi được gì.
Mọi người dừng lại trước một khách sạn, sau đó vào đặt phòng.

Cách đó không xa, một người cũng dịch dung đứng dưới mái hiên, nhìn đám người Đường Nghi bước vào khách sạn, ánh mắt hơi lo lắng.
Người này chính là Lục Thánh Trung mà Thiệu Bình Ba đã phái đi.
Gã một đường đi theo đám người Đường Nghi đến thành Vạn Tượng, theo dõi chỗ đặt chân của những người khác, cho nên biết rõ đám người Đường Nghi đã dịch dung là ai.
Khi đám người Đường Nghi vừa ra khỏi khách sạn, gã đã lập tức theo dõi. Kết quả phát hiện Đường Nghi đã chạm mặt Ngưu Hữu Đạo.
Cùng giống như Ngụy Đa, trước đây gã đã từng tiếp xúc với Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương, liếc mắt một cái là đã nhận ra Viên Cương, từ đó đoán được người dẫn đầu chính là Ngưu Hữu Đạo.
Điều này khiến cho gã vô cùng bất ngờ, không nghĩ đến Đường Nghi đến đây là vì muốn tìm Ngưu Hữu Đạo.
Trong lòng Lục Thánh Trung cũng có sự e ngại đối với Ngưu Hữu Đạo, biết thủ đoạn của người này không hề thua kém Đại công tử. Cộng thêm những chuyện mà Ngưu Hữu Đạo đã làm trong mấy năm gần đây, lại càng khiến gã kiêng kỵ hơn, nhận rõ Ngưu Hữu Đạo là một nhân vật nguy hiểm. Cho nên lúc nào gã cũng cẩn thận, nếu không cẩn thận sẽ rơi vào tay đối phương.
Gã đi theo Thiệu Bình Ba, biết mình đã phản bội sư môn, phản bội Ngưu Hữu Đạo. Một khi rơi vào tay Ngưu Hữu Đạo, kết quả là có thể nghĩ.
Hành lang khách sạn, tiểu nhị mở cửa, bồi tiếp Ngưu Hữu Đạo vào phòng.
Tiểu nhị cung kính thối lui khỏi phòng, chưa đầy một lát, Hứa lão lục bước vào bẩm báo: “Đạo gia, có người tìm, tự xưng là Chưởng môn Thượng Thanh tông!” Nói xong, ông còn lén lút dò xét phản ứng của Ngưu Hữu Đạo.
Chuyện xưa giữa Ngưu Hữu Đạo và Chưởng môn Thượng Thanh tông, ông nhiều ít cũng có nghe thấy.
Quản Phương Nghi hết nhìn đông rồi lại nhìn tây trong phòng, sau đó chậm rãi quay sang nhìn Ngưu Hữu Đạo, có chút kinh ngạc, ánh mắt vụt sáng, khóe miệng dần dần nhếch lên. Bà ta cũng có nghe qua chuyện giữa Ngưu Hữu Đạo và người phụ nữ kia của Thượng Thanh tông, vẫn

rất hiếu kỳ, không nghĩ đến hôm nay lại gặp được. Bà ta muốn biết đó là nhân vật như thế nào.
Kiếm trong tay chậm rãi đập xuống sàn nhà, Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng "ừ" một tiếng.
Hứa lão lục ra ngoài, rất nhanh ba người tiến vào, Đường Nghi, La Nguyên Công và Tô Phá. Còn có Đường Tố Tố nhưng bà ta không đến. Bà ta không muốn gặp Ngưu Hữu Đạo. Đám người Đường Nghi cũng sợ bà ta không kìm lòng được gây ra chuyện xấu, liền để bà ta ở nhà.
Ba người quan sát thanh kiếm của Ngưu Hữu Đạo, sau đó Đường Nghi dẫn đầu lột mặt na da người trên mặt, lộ ra gương mặt xinh đẹp, ánh mắt sáng nhìn thẳng vào Ngưu Hữu Đạo, thậm chí còn liếc nhìn Quản Phương Nghi bên cạnh Ngưu Hữu Đạo mấy lần.
La Nguyên Công và Tô Phá cũng lần lượt tháo lớp ngụy trang xuống. Gặp lại Ngưu Hữu Đạo, tâm trạng cả hai cực kỳ phức tạp, không còn tâm thái dùng thân phận Trưởng lão đối mặt với tiểu đệ tử trong môn trước kia, khí thế từ trên cao nhìn xuống đã không còn.
Không nghĩ đến lại là đại mỹ nhân! Quản Phương Nghi thầm nhủ trong lòng, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt quan sát Đường Nghi, có vẻ bắt bẻ.
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói: "Ba vị đã lâu không gặp, không nghĩ đến lại có thể gặp nhau ở đây, không biết ba vị tìm tại hạ có việc gì?"
Giọng nói non nớt năm xưa của hắn đã trở nên thành thục, khí độ xứng đôi, càng có phong phạm.
Không thể đợi Ngưu Hữu Đạo tháo mặt nạ nói chuyện với mình, Đường Nghi đành nói: "Dù sao chàng cũng là đệ tử của Thượng Thanh tông, chàng hãy trở về đi. Đối với chàng, chức Chưởng môn lúc nào cũng để trống!"
Nghe xong, trong lòng Ngưu Hữu Đạo cảm thấy chán ngấy. Hắn biết vì cái gì mà bọn họ muốn kéo hắn về. Thượng Thanh tông sắp chịu không nổi rồi, muốn kéo hắn về để thay bọn họ ra mặt. Hắn không chút khách sáo nói: "Ta nhớ ta cũng đã nói rất rõ ràng, ta và Thượng Thanh tông đã không còn bất kỳ quan hệ nào. Tất cả mọi chuyện đã qua, cũng không cần nhắc lại. Còn có chuyện gì nữa không?"

Đường Nghi hỏi: “Chẳng lẽ chàng không còn chút hoài niệm nào với Đông Quách sư thúc sao?”
Ngưu Hữu Đạo rút kiếm quay người, kiếm lại đập xuống đất, đưa lưng phất tay: “Hồng Nương, giúp ta tiễn khách!”
Bị đối đãi như vậy, Đường Nghi ý thức mình đã có chút nóng vội. Thấy Quản Phương Nghi cưỡng ép tiễn khách, nàng cũng không chống cự, đành phải tạm thời rời đi.
Trong phòng không còn những người khác, Ngưu Hữu Đạo nhìn Viên Cương: “Liên lạc với bên Bắc Châu, hỏi bọn họ khi nào thì rời khỏi Bắc Châu.”
Đi theo Ngưu Hữu Đạo nhiều năm, Viên Cương hiểu ý hắn nói. Bọn họ đến rất bí ẩn, nhưng lại bị Thượng Thanh tông vây chặt, đã khơi dậy sự hoài nghi của Đạo gia. Hắn ta biết vừa rồi Đạo gia là cố ý đẩy Quản Phương Nghi ra, lập tức gật đầu quay người rời đi.
Trong phòng yên tĩnh, Ngưu Hữu Đạo im lặng nhắm mắt, một mình cầm kiếm đứng đó, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.
Quản Phương Nghi tiễn khách trở về, thông báo với Ngưu Hữu Đạo: “Người đã đi rồi, để ta bảo lão Lục đi thăm dò chỗ nghỉ chân của bọn họ.”

Chương 657: Không Bằng Giải Quyết Xong Hết Mọi Chuyện

Chương 657: Không Bằng Giải Quyết Xong Hết Mọi Chuyện
Ngưu Hữu Đạo ừ một tiếng.
Quản Phương Nghi đứng đối diện hắn, thấy hắn im lặng nhắm mắt, nhịn không được mà trêu chọc: “Xem ra đúng là tình cũ khó bỏ. Gặp lại tình nhân cũ, trong lòng cảm thấy khó chịu à.”
Ngưu Hữu Đạo mở mắt, cười nói: “Tại sao ta lại ngửi thấy mùi dấm chua trong lời nói của ngươi vậy?”
Quản Phương Nghi nghẹn họng, sau đó mở to mắt hừ một tiếng, khinh thường nói: “Mùi dấm? Ta vì ngươi mà ăn dấm à? Ngươi cho rằng ngươi là ai chứ? Đàn ông quỳ dưới váy lão nương không có một ngàn cũng có tám trăm, làm gì có chuyện ăn dấm vì ngươi chứ? Buồn cười! Ta không nghĩ mức độ tự luyến của ngươi cao như vậy.”
Ngưu Hữu Đạo nhẹ nhàng thở ra: “Ta còn định cưới ngươi, thì ra ta nghĩ nhiều rồi. Thôi cũng được!” Nói xong, hắn quay người sang một bên, thuận tay gác kiếm lên.
Quản Phương Nghi im lặng, chợt tức giận, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng cầm cái chén trên bàn ném về phía Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo co đầu lại, tránh được cái chén. Một tiếng lạch cạch giòn vang, cái chén nện vào bức tường, bể tan tàn.
“Miệng nói ra toàn lời của súc sinh...” Quản Phương Nghi mắng lại.
Mấy ngày sau, cũng không thấy Ngưu Hữu Đạo ra ngoài. Phần lớn người đi cùng đều cho rằng hắn đang tránh Đường Nghi, chỉ có Viên Cương là rõ nhất. Trước khi một số việc còn chưa được rõ ràng, Đạo gia không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nếu không, rất dễ đặt mình vào hiểm cảnh.

Trong một gian phòng tại một khách sạn nào đó, Lục Thánh Trung ngồi trước bàn, chậm rãi mở mật tín trong tay. Sau khi nhìn qua nội dung, không khỏi đắng chát.
Tin tức truyền đến từ Bắc Châu, là Thiệu Bình Ba hồi âm. Gã có chút hoài nghi Thiệu Bình Ba và Ngưu Hữu Đạo là cùng một loại người. Cũng giống như chỉ thị của Ngưu Hữu Đạo năm đó, bây giờ Thiệu Bình Ba cũng bảo gã buông tay phát huy, có thể diệt trừ Ngưu Hữu Đạo thì tốt. Tóm lại, nhất định không được để Ngưu Hữu Đạo yên ổn.
Gã không biết Thiệu Bình Ba cũng chẳng có biện pháp. Trong tay Thiệu Bình Ba không có lực lượng tu hành đối phó Ngưu Hữu Đạo, Đại Thiền Sơn cũng sẽ không giúp y làm mấy chuyện như thế. Trên thực tế, cũng như Ngưu Hữu Đạo lúc trước, dưới sự bảo vệ của Đại Thiền Sơn, Ngưu Hữu Đạo cũng chẳng làm gì được Thiệu Bình Ba.
Bóp nát mật tín trong tay, Lục Thánh Trung bước đến trước cửa sổ, tay đẩy cửa sổ ra, nhìn thành Vạn Tượng bên ngoài, trong lòng rất phiền muộn.
Nói thật, gã không muốn trêu chọc Ngưu Hữu Đạo. Loại người này quá nguy hiểm. Bên cạnh Ngưu Hữu Đạo lại có một đám người, còn gã chỉ có một mình.
Nhưng gã cũng không còn cách nào. Tư vị Khổ Thần đan không phải ai cũng có thể chịu được. Vốn giải dược nằm trong tay cô gái kia, bây giờ thì nằm trong tay Thiệu Bình Ba. Gã không dám không nghe theo Thiệu Bình Ba.
Ánh mắt của gã trong lúc vô tình rơi xuống một pho tượng sừng sững. ngơ ngác một chút, ánh mắt của gã chợt sáng lên. Sau khi suy nghĩ, ước lượng một chút, gã dường như đã có quyết định, lập tức đóng cửa sổ lại, quay người bước ra ngoài.
Một tấm bản đồ bày trước mặt, là của Viên Cương, còn Ngưu Hữu Đạo thì đứng trước bàn. Hắn và Viên Cương đều có thói quen, đi đến đâu sẽ ghi dấu lại chỗ đó.
Ngoài cửa vang lên hai tiếng gõ, Viên Cương đẩy cửa bước vào, sau đó thuận tay đóng cửa lại, bước đến bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, thấp giọng nói: “Bên phía Bắc Châu đã có câu trả lời. Khoảng nửa tháng trước,

Thượng Thanh tông đột nhiên chào từ biệt Thiệu Bình Ba, chính thức thoát ly khỏi Bắc Châu, tất cả cùng nhau rời khỏi Bắc Châu.”
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm tấm bản đồ: “Thiệu Bình Ba không thể nào tùy tiện để Thượng Thanh tông thoát thân như vậy.”
Hai người phối hợp với nhau nhiều năm. Ngưu Hữu Đạo giao xuống việc gì, Viên Cương đều biết xử lý như thế nào. Hắn ta trả lời: “Ta đã hỏi qua, bên kia đã xảy ra một việc, một con Kim Mao Hống đột nhiên xâm nhập quân doanh ngoài thành Bắc Châu, còn đả thương người.”
“Kim Mao Hống!” Ngưu Hữu Đạo nhướng mắt. Tục truyền, Kim Mao Hống chỉ còn một con. Liên quan đến Thượng Thanh tông, cũng không khó đoán chuyện gì đã xảy ra, không khỏi thốt lên: “Triệu Hùng ca... Khó trách!”
Bây giờ hắn đã hiểu vì sao Thiệu Bình Ba lại thả người, đã có người mà Thiệu Bình Ba không chọc nổi ra tay.
“Bản đồ!” Ngưu Hữu Đạo nói.
Viên Cương nhanh chóng đến bên cạnh chiếc bàn, cầm tấm bản đồ treo lên vách tường.
Ngưu Hữu Đạo bước đến trước tấm bản đồ trên vách tường, nhìn thẳng vào vị trí Bắc Châu, một đường hướng đông, sau đó ngừng lại ở thành Vạn Tượng. Hắn bắt đầu suy đoán sơ bộ về trình tự thời gian: “Về thời gian, bọn họ không rảnh đi dạo đông tây, mà thẳng đến thành Vạn Tượng, là vì ta mà đến!”
Viên Cương lạnh lùng nói: “Đạo gia, người bên cạnh chúng ta sợ rằng không quá sạch sẽ.”
Ngưu Hữu Đạo vẫn bình tĩnh. Hắn vừa đến thành Vạn Tượng đã bị người của Thượng Thanh tông chặn lại, hắn đã hoài nghi rồi. Lần này chỉ là xác nhận lại mà thôi. Hắn quay sang nhìn Viên Cương, ý vị thâm trường.
Viên Cương hiểu ý, nhẹ gật đầu.
Ngẩng đầu nhìn nóc nhà, Ngưu Hữu Đạo cảm thấy đau đầu, cũng không phải đau đầu vì Thượng Thanh tông dây dưa, mà là vì Triệu Hùng ca đã ra tay.
Chỉ một chuyện nhỏ, chớp mắt sẽ qua, không tạo thành chấn động, những người khác sẽ không lưu tâm, thậm chí còn có khả năng không

chú ý đến, nhưng hắn và Thiệu Bình Ba thân là người trong cuộc, trong lòng đều biết rõ ràng, tại sao thú cưỡi của Triệu Hùng ca lại vô duyên vô cớ chạy đến quân doanh ngoài thành Bắc Châu đả thương người chứ.
Đối với Thiệu Bình Ba mà nói, đây chính là cảnh cáo. Còn đối với Ngưu Hữu Đạo mà nói, đây chính là lời nhắc nhở. Triệu Hùng ca nói rõ y đứng sau lưng Thượng Thanh tông. Nếu lá gan hai người đủ lớn, cứ việc làm thử một lần.
Thế là, Thiệu Bình Ba hạ mình đầu tiên, ngoan ngoãn thả người.
Lúc này đến phiên Ngưu Hữu Đạo nhức đầu. Thượng Thanh tông tìm hắn, dường như là ý của Triệu Hùng ca. Hắn có thể không để ý đến Thượng Thanh tông, nhưng hắn không thể trêu Triệu Hùng ca!
Hắn chưa từng tiếp xúc với Triệu Hùng ca, cũng không biết tính tình của y như thế nào. Nhưng người có tên, cây có bóng. Đây chính là một tên điên vô câu vô thúc, xen giữa chính tà.
Không phải hắn không muốn nể mặt Triệu Hùng ca, mà là hắn không muốn trêu chọc Thượng Thanh tông.
Quan trọng là, Thượng Thanh tông xen lẫn với ai cũng được, cái chính là không được để Thượng Thanh tông và Thương Triều Tông cùng một chỗ. Vì sao hắn có thể không quan tâm đến Thượng Thanh tông, muốn cực lực rũ sạch quan hệ với Thượng Thanh tông? Nếu hắn cứ quấn cùng một chỗ với Thượng Thanh tông, Thiệu Bình Ba sợ rằng sẽ là người đầu tiên dùng chuyện này bắt thóp hắn.
Triệu Hùng ca xuất thân Thượng Thanh tông, hắn không tin Triệu Hùng ca không rõ quan hệ lợi hại trong đó.
Triệu Hùng ca làm như vậy, chẳng phải mang lại phiền phức cho hắn sao?
Hắn đưa tay lột lớp mặt nạ ra, lộ ra gương mặt thật, khiến Viên Cương bên cạnh có chút ngoài ý muốn.
Ngưu Hữu Đạo thuận miệng giải thích một câu: “Thiệu Bình Ba sẽ không bỏ qua hướng đi của Thượng Thanh tông, sợ là đã biết ta ở đây, cũng không cần che che giấu giấu nữa, ngược lại còn dễ bị người ta lợi dụng.”
Đang nói, ngoài cửa vang lên tiếng gõ, là Viên Phương: “Đạo gia, Thượng Thanh tông lại đến.”

Ngưu Hữu Đạo vẫn ừm một tiếng.
Viên Phương có chút ngoài ý muốn. Mấy ngày qua, đám người Đường Nghi ngày nào cũng đến bái phỏng, nhưng Ngưu Hữu Đạo vẫn luôn tránh không gặp, tại sao hôm nay lại đồng ý.
Đợi Viên Phương rời đi, Ngưu Hữu Đạo quay sang nhìn Viên Cương.
Viên Cương không nói hai lời, lập tức quay người bước ra ngoài.
Một lát sau, Quản Phương Nghi người còn chưa đến tiếng cười đã đến trước. Người phụ nữ này đích thân đưa Đường Nghi đến đây.
Người đến vẫn là ba người kia, Đường Nghi, La Nguyên Công, Tô Phá.
Ba người vào cửa, thấy Ngưu Hữu Đạo đã lộ ra gương mặt thật, Quản Phương Nghi đang cười nói với Đường Nghi có chút bất ngờ, còn ba người Thượng Thanh tông cũng không nhịn được mà đánh giá hắn.
Người này đã hoàn toàn thay đổi so với cậu thiếu niên ở chốn đào nguyên lúc trước. Đừng nói là chốn đào nguyên, chỉ so sánh với lần gặp ngẫu nhiên ở bến tàu mấy năm trước, diện mạo của hắn đã trưởng thành rồi, chân chính trở thành một người đàn ông rất có khí độ.

Chương 658: Trần Bá Có Vấn Đề (1)

Chương 658: Trần Bá Có Vấn Đề (1)
Đường Nghi hơi hoảng hốt, trong đầu không khỏi nhớ lại gương mặt ngây ngô khi vén khăn đội đầu cô dâu của nàng trong ngày động phòng hoa chúc. Bây giờ hắn đã trưởng thành rồi, là trượng phu đã bái thiên địa với nàng.
Ngưu Hữu Đạo bị nàng nhìn như vậy, có chút không được tự nhiên.
“Khụ, khụ!” Quản Phương Nghi ho khan hai tiếng, bước đến bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, làm bộ đưa tay kéo quần áo của hắn một chút, giống như giúp hắn phủi bụi, quan hệ rất thân mật, ánh mắt lại liếc nhìn phản ứng của Đường Nghi.
Đường Nghi cụp mắt xuống, cố ý tránh nhìn cảnh tượng trước mặt, tâm trạng có chút phức tạp.
Ngưu Hữu Đạo lắc vai, đẩy bay cái tay Quản Phương Nghi đang làm loạn, quay sang trừng bà ta một cái, biết rõ người đàn bà này đang cố ý.
Khóe miệng Quản Phương Nghi nhếch lên, cố gắng nín cười thu tay lại.
“Tại sao không thấy Đường trưởng lão? “Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng hỏi một câu.
Đường Nghi đáp: “Cần phải có người ở lại coi nhà...”
Ngưu Hữu Đạo đưa tay cắt ngang: “Mấy lời dối trá thì nàng đừng nói. Nếu Đường trưởng lão không thích, cần chi phải miễn cưỡng. Ta muốn nhìn thấy thành ý trước. Không có thành ý, có cần phải nói chuyện không?”
Một câu khiến Thượng Thanh tông không phản bác được. Người ta nói không sai, lại còn đuổi bọn họ đi dễ như trở bàn tay.
Tiễn khách, Quản Phương Nghi quay lại, thấy Ngưu Hữu Đạo liền xì một tiếng: “Giỏi cho tên lang quân bạc tình bạc nghĩa, hung ác vô cùng, chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.”

Người phụ nữ này vốn tiện như vậy, Ngưu Hữu Đạo cũng chẳng quan tâm, quay người bước sang một bên.
Ngay sau đó, Viên Cương gõ cửa bước vào, đứng ngoài cửa nói một tiếng: “Đại gia, ta đã bảo chủ quán chuẩn bị mấy món mới lạ, mời ngài sang nếm thử.”
Ngưu Hữu Đạo nói với Quản Phương Nghi: “Đã có món mới lạ, vậy thì gọi mọi người cùng đến ăn thử đi.”
Kết quả, sáu người tập trung trong một gian phòng, chỉ có lão thập tam ở lại để trông coi Kim Sí đưa tin.
Trong lúc này, Ngưu Hữu Đạo chợt lên tiếng: “Hầu tử, lát nữa truyền tin cho ba phái, bảo bọn họ điều động một trăm đệ tử tinh nhuệ bí mật đến đây.”
Viên Cương gật đầu, biểu hiện đã rõ.
Quản Phương Nghi nhịn không được liền hỏi: “Gọi đến làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Bị Thượng Thanh tông quấn lấy cũng phiền. Chi bằng xử lý xong hết cho rồi.”
Mọi người đang ngồi đều ngơ ngác ngẩng đầu.
Quản Phương Nghi giật mình, không thể tin nổi: “Ngươi muốn ra tay hạ sát Thượng Thanh tông?”
Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng nói: “Ninh vương Thương Kiến Bá là người như thế nào chứ? Ta không thể trộn cùng một chỗ với Thượng Thanh tông. Bọn họ đã tìm đến cái chết, khuyên cũng không chịu lùi, chẳng trách được người khác.”
Quản Phương Nghi cau mày: “Không cần thiết phải như vậy mà. Để ta giúp ngươi đi nói một chút, để bọn họ biết khó mà lui.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Việc này không cần ngươi quan tâm, cứ để ta xử lý. Ân oán năm đó cũng nên chấm dứt rồi.”
Quản Phương Nghi không thể không nghiêm túc nhắc nhở: “Ngươi hãy nghĩ kỹ đi, Đông Quách Hạo Nhiên là sư phụ danh chính ngôn thuận của ngươi. Mà Đông Quách Hạo Nhiên lại là đệ tử của Thượng Thanh tông! Mặc kệ Đông Quách Hạo Nhiên có truyền thụ cho ngươi cái gì không, dù sao ông ấy cũng không hề có lỗi với ngươi. Nói ra thì hơi hư vô một chút, con người sinh ra trong thế gian này, phải gánh lấy một số danh phận mà mình không muốn. Ngươi muốn làm gì Đường Nghi, đó là việc

riêng giữa ngươi và nàng ấy. Nếu ngươi diệt Thượng Thanh tông, chính là khi sư diệt tổ, vi phạm tối kỵ của giới tu hành.”
“Bọn họ có thể giết ta, ta lại không thể giết bọn họ, đạo lý gì vậy?” Ngưu Hữu Đạo liếc xéo.
“Không sai, bọn họ bất công với ngươi, nhưng trên đời này nào có chuyện công bằng chứ. Người sống trên đời vốn đã phải đối mặt và thừa nhận rất nhiều bất công rồi. Nếu ngươi không bị đạo đức thế gian ước thúc, chỉ lo chăm bẵm cừu hận của mình, ngươi chính là tà ma ngoại đạo trong mắt thế nhân, không ai nói chuyện công đạo với ngươi nữa đâu.”
“Ngươi yên tâm đi, ta làm như vậy tất có lý của mình. Ta đã dám làm, sẽ không để việc này gây ra bất cứ vấn đề gì cho ta.”
Tóm lại, mặc kệ Quản Phương Nghi khuyên như thế nào cũng vô dụng.
Sau bữa ăn, người của Phù Phương Viên tận mắt nhìn thấy Viên Cương đi thực hiện mệnh lệnh của Ngưu Hữu Đạo, lấy Kim Sí chỗ lão thập tam đang canh giữ, truyền tin tức ra ngoài.
Không bao lâu sau, bên ngoài bức tường phía Tây, một bóng người lóe lên, thuận tay vỗ một cái, ấn xuống hình vẽ một con côn trùng màu trắng có hình dáng kỳ quái nơi góc tường.
Nhưng không biết từ lúc nào, hình vẽ con côn trùng bị người qua đường nào đó thuận tay xóa sạch.
Sau khi màn đêm buông xuống, trong số những người qua lại trên đường, có người cầm ba ngọn đèn lồng nhỏ xâu thành một chuỗi chiếu sáng bên ngoài khách sạn, nhìn qua giống như người thế tục trong thành Vạn Tượng, chỉ là ở giữa ba chiếc đèn lồng đã bị rách.
Người đi đường kia dường như không cẩn thận, trong lúc vô tình va vào một người vừa bước vào khách sạn. Người bị đụng quay đầu nhìn lại, là Trần bá.
Còn người cầm đèn lồng thì luôn miệng xin lỗi.
Mặt Trần bá không chút biểu hiện, cũng không so đo với đối phương, bước thẳng vào trong khách sạn.
Người cầm đèn tiếp tục tiến về phía đầu đường.
Một cánh cửa sổ phía đối diện mở ra một khe hở, một ánh mắt từ trong bóng đêm vô tình nhìn thấy cảnh tượng vừa nãy từ đầu đến cuối, sau đó quan sát bên phía khách sạn có ai theo dõi nữa không.

Tường viện phía sau khách sạn lại có bóng người lóe lên, trong chớp mắt leo qua khỏi tường, là Viên Cương đã dịch dung.
Viên Cương tránh đi cửa chính, rời khỏi khách sạn từ cửa sau, bước chân tăng tốc, nhanh chóng xuyên qua từng con đường tắt, vòng qua một con đường khác, cũng chính là cửa chính của khách sạn vừa nãy, sớm đuổi theo người đang cầm khêu đèn đi đằng trước, một thân bồng đen bao phủ hình dáng.
Một lát sau, người khêu đèn lướt qua bên cạnh Viên Cương.
Người khêu đèn đi thẳng hướng Đông, cuối cùng rẽ vào một con hẻm nhỏ, tiến vào một gian tiểu viện.
Sau khi đợi một lúc, một con Kim Sí từ trong tiểu viện bay thẳng lên bầu trời, sau đó khuất dần trong bóng đêm.
Tại một tiểu viện gần đó, một đứa bé đang chơi nhảy dây dưới ánh đèn lồng. Một bóng đen từ nóc nhà lẳng lặng rơi xuống, bàn tay bám vào lỗ hổng cửa thông gió, dùng tốc độ rất chậm nhảy xuống đất, đấu bồng đen vẫn che khuất diện mạo, bước nhanh đi...
Trong khách sạn, Viên Cương không biết trở về từ lúc nào. Khi đi qua hành lang, hắn ta liếc mắt nhìn một cái gương đồng được treo ở chỗ không dễ dàng bị phát hiện trên xà ngang ngay góc rẽ. Đi ngang qua phòng Viên Phương, hắn ta gõ cửa một cái, sau đó đi thẳng đến phòng Ngưu Hữu Đạo.
Trong phòng Viên Phương, Viên Phương đang ngồi cạnh cửa sổ trong bóng đêm, nhìn tấm gương hai mặt, mắt trợn tròn nhìn không chớp vào hình ảnh khúc xạ ánh sáng trong gương.
Bên ngoài mái hiên treo một loạt đèn lồng cũng che giấu một chiếc gương, đối ứng với chiếc gương mà y đang xem. Mặc dù không nhìn rõ là cái gì, nhưng nếu có người nào ra vào cửa sổ, y tuyệt đối có thể phát hiện ra.
Còn có một chiếc gương đối ứng trong hành lang khách sạn. Mặc dù cũng không nhìn rõ được cái gì, nhưng gian phòng nào có người ra vào hay không, đều có thể phát hiện được.
Mấy tấm gương này là do Viên Cương thiết kế, Viên Phương cũng chẳng biết Viên Cương muốn làm gì.

Viên Cương yêu cầu chỉ một điều, nhớ kỹ phòng nào có người ra vào mà thôi.
Được biết Viên Cương đã trở lại, Viên Phương đang ngồi ngay ngắn bất động nhẹ nhàng thở ra, đưa tay vuốt mắt, rồi cúi đầu nhìn những hạt đậu được xếp không theo quy cách nào trên bàn.
Hạt đậu này cũng là do Viên Cương làm, để sau khi Viên Phương phát hiện tình huống, dễ dàng xê dịch hạt đậu để đánh dấu lại.
Y thả Nguyệt Điệp ra, lấy giấy bút, nhìn hạt đậu trên bàn, sau đó viết xuống tình huống người ra vào trong tầng này, đồng thời ghi chú thời gian đại khái.
Viết xong, y nhét tờ giấy vào trong tay áo, thu Nguyệt Điệp lại, đi dưới hành lang có ánh đèn đến phòng Ngưu Hữu Đạo.
Y gõ cửa bước vào. Dưới ánh sáng nhu hòa của Nguyệt Điệp, Ngưu Hữu Đạo đang nằm nghiêng trên giường, một tay đỡ đầu, mắt nhắm lại, giống như đang chợp mắt.

Chương 659: Trần Bá Có Vấn Đề (2)

Chương 659: Trần Bá Có Vấn Đề (2)
Viên Cương đứng một bên.
Viên Phương đóng cửa bước vào, móc tờ giấy trong tay áo đưa cho Viên Cương, thấp giọng nói: “Viên gia, ngài muốn làm gì vậy? Cảm thấy không yên tâm với người của Phù Phương Viên sao?”
“Ngươi nói nhảm nhiều quá rồi!” Viên Cương lạnh lùng đáp lại một câu, sau đó nhìn tờ giấy.
Viên Phương cười hắc hắc, không nói thêm câu nào.
Sau khi xem qua nội dung trên tờ giấy, Viên Cương lại hỏi: “Chỉ có những thứ này, không có ai ra vào nữa sao?”
Viên Phương vội cam đoan: “Không có, ngoại trừ ngươi ra khỏi phòng thì không còn ai nữa. Ta nhớ kỹ lắm, không sai đâu. Với lại, đêm hôm khuya khoắt, người của chúng ta không có việc gì cũng không ra ngoài, ai ra vào là nhớ ngay mà.”
Viên Cương hỏi: “Có phát hiện điều gì bất thường không?”
Viên Phương đáp: “Không có, à... Hồng Nương ở trong phòng Đạo gia rất lâu, có tính không?” Vừa nói, ánh mắt của y vừa quan sát phản ứng của Ngưu Hữu Đạo.
Kết quả, Ngưu Hữu Đạo cũng không có phản ứng gì.
Viên Phương cũng chỉ thuận miệng trêu chọc, ai nghĩ đến Viên Cương lại gật đầu: “Tính chứ! Bất cứ tình huống nào lạ thường cũng đều tính hết.”
Viên Phương im lặng, trong lòng chửi thầm hai câu.
Sau đó, Viên Cương phất tay đuổi y ra ngoài.
Khi ra khỏi cửa, Viên Phương gãi gãi ót, rồi lắc đầu, chẳng biết Viên Cương làm cái trò quỷ gì nữa.

Trong phòng, Viên Cương lại nghiên cứu nội dung trên tờ giấy rồi nhìn người đang nhắm mắt đằng trước: “Đạo gia, không sai, Trần bá đúng là có vấn đề.”
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi mở mắt. Trong một khắc mắt hắn mở ra, một luồng hàn quang lạnh lùng lóe lên.
Hắn bỏ tay ra sau lưng lấy một tờ giấy, trên giấy vẽ hình một con côn trùng kỳ quái, chính là bức họa con côn trùng xuất hiện trên bức tường phía tây bên ngoài khách sạn. Sau khi nhìn qua một lần, Ngưu Hữu Đạo nói: “Bọn người đó dùng ám hiệu liên lạc với nhau, nói rõ hai bên không hề biết nhau trước đó. Việc này đúng là có chút thú vị. Chỉ tùy tiện để lại một ám hiệu liên lạc, lập tức có người phối hợp, làm việc kín đảo, phía sau nhất định là một tổ chức rất có quy mô. Lão già này rốt cuộc là ai? Lại có thể ẩn thân bên cạnh Hồng Nương lâu như thế.”
Hắn không ngờ đến, một lão đầu quét rác ở Phù Phương Viên, tâm phúc của Quản Phương Nghi, chưa hề làm chuyện gì mất lòng người khác, cũng chưa hề gây ra chuyện gì, chỉ yên lặng một mình lại là một gian tế, thật sự nằm ngoài dự liệu của hắn.
Viên Cương nói: “Thượng Thanh tông đến đây là có liên quan đến Triệu Hùng ca, có khi nào là người của Triệu Hùng ca hay không?”
Ngưu Hữu Đạo nheo mắt nói: “Ta cũng cảm thấy khó hiểu về việc này. Theo như lời đồn, Triệu Hùng ca luôn trung lập giữa chính tà, không có thế lực của mình. Nhưng nhìn tình huống lúc này, y không giống như tiểu đả tiểu nháo.” (chỉ làm công việc trong phạm vi nhỏ hẹp, mang ý nghĩa trêu đùa, hài hước).
Viên Cương không thể không nhắc nhở: “Đạo gia, Hồng Nương rất có khả năng cùng một bọn, cũng có thể đây là ý của Hồng Nương.”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Nếu đúng như vậy, tổ chức này thiết lập ở Phù Phương Viên lâu như vậy, nhất định là có tác dụng của nó, sẽ không để cho ta tùy tiện trừ tận gốc đâu. Trong quá trình này, ta cũng không cảm nhận được bất kỳ lực cản nào. Tiếp theo, có thể đi theo bên cạnh ta lâu như vậy mà không lộ ra bất kỳ sơ hở nào, khả năng cũng không lớn. Ta lăn lộn nhiều năm trong giang hồ, mắt cũng không bị mù.”
Đúng là như vậy! Viên Cương suy nghĩ một chút rồi gật đầu, biểu thị sự tán thành.

Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo lóe lên sự quỷ quyệt, chậm rãi nói: “Hơn nữa, cho dù có vấn đề, rồi như thế nào? Ta cũng không muốn trở mặt với thế lực sau lưng bọn họ. Có chuyện gì thì cứ thảo luận với nhau. Nếu bọn họ nhẫn nhục ở bên cạnh ta lâu như vậy, điều này nói rõ ta còn có giá trị đối với họ. Đối phương chắc chắn sẽ đồng ý nói chuyện. Thực lực trước mắt của chúng ta quá yếu, Hồng Nương vẫn có chút nội tình, có thể giữ bọn họ lại hỗ trợ chính là lựa chọn tốt nhất. Người ta đã tìm đến cửa, chúng ta tránh cũng không xong. Nếu như toàn bộ người chung quanh chúng ta đều có vấn đề, cứ phòng bị mãi, chúng ta cũng không chịu đựng nổi. Trong lòng ta có nắm chắc, gọi bà ta đến đây đi.”

Viên Cương không nói hai lời, quay người bước ra ngoài.

Một lát sau, tiếng mở cửa vang lên, Quản Phương Nghi lắc mông bước vào, Viên Cương đi sau đóng cửa lại.

Thấy mình đến, Ngưu Hữu Đạo vẫn nằm trên giường mà ngủ, Quản Phương Nghi tức giận nói: “Gọi ta đến để thăm ngươi giả chết à?”

Ngưu Hữu Đạo nhếch miệng, cũng không mở mắt: “Hầu tử, nói tình huống ra vào cho bà ấy nghe.”

Viên Cương lập tức đưa tờ giấy cho Quản Phương Nghi.

Cái gì vậy? Quản Phương Nghi hoài nghi, tiếp nhận tờ giấy, sắc mặt rất nhanh thay đổi, nhìn Ngưu Hữu Đạo, trầm giọng hỏi: “Ngươi có ý gì? Ngươi đang giám sát chúng ta?”

Giám sát như vậy, chứng tỏ hắn không tin bọn họ.

Sau khi tức giận xong, bà ta lại giật mình. Bọn họ chỉ có hai ba người, nhưng lại nắm giữ tình huống người của bà ta rất kỹ càng. Quan trọng là bà ta lại không phát hiện.

Ngưu Hữu Đạo cũng không đáp lại, chỉ mỉm cười, kéo tờ giấy sau lưng ra: “Ngươi nhìn cái này thử, có quen không?”

Quản Phương Nghi giật lấy, mở ra xem, chỉ thấy bên trên là hình của một con côn trùng nhìn rất lạ. Bà ta lật qua lật lại tờ giấy, thấy trên giấy cũng không có vật nào khác, chỉ vẽ mỗi một con côn trùng. Bà ta lắc tờ giấy: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi có ý gì? Đừng có chơi trò bí hiểm với lão nương. Có chuyện gì thì nói thẳng đi!”

Ngưu Hữu Đạo nhìn Viên Cương, hất hàm về phía Quản Phương Nghi, ra hiệu Viên Cương đem tình huống thuật lại cho bà ta biết.

“Hình vẽ con côn trùng trên tờ giấy này là ta dựa theo ấn tượng, bắt chước Trần bá mà vẽ. Ông ấy đã ấn xuống một con ở bức tường phía Tây ngoài khách sạn...” Viên Cương đem những chuyện mà hắn ta cảm thấy bất thường, Trần bá âm thầm liên lạc với người khác, và việc bọn họ lén lút theo dõi người nói qua một lượt.

Ánh mắt Quản Phương Nghi hiện lên sự bất an, trong lòng bắt đầu có sự nghi ngờ, nhưng ngoài miệng lại không chịu thừa nhận, cả giận nói: “Điều này có thể chứng minh được cái gì? Các người muốn làm gì?”

Ngưu Hữu Đạo trên giường đột nhiên lên tiếng: “Khi chúng ta vừa mới đến thành Vạn Tượng, đã bị người của Thượng Thanh Tông chặn lại, ngươi không cảm thấy có vấn đề sao?”

Quản Phương Nghi chế giễu: “Khả năng có rất nhiều. Ta hỏi ngươi, ngươi sẽ không cho rằng Trần bá có cấu kết với Thượng Thanh Tông chứ?”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Khoảng chừng hai chục ngày trước, Thượng Thanh Tông đột nhiên rời khỏi Bắc Châu. Tính về mặt thời gian, bọn họ căn bản không có đi đường vòng, mà thẳng đến thành Vạn Tượng, sau đó ngăn ta lại. Mục đích của chuyến đi này của ta, ít ra mười ngày trước ngay cả Công Tôn Bố cũng không biết. Trước đó, người biết cũng chỉ có ngươi và Hầu tử, tại sao Thượng Thanh Tông lại biết nơi ta cần đến? Có khi nào ngươi đã tiết lộ mục đích của ngươi cho huynh đệ ngươi biết không?”

Trong lòng Quản Phương Nghi liên tục đưa ra phỏng đoán cho vấn đề này, nhưng ngoài miệng vẫn biện hộ: “Ta đã nói qua, huynh đệ Phù Phương Viên đã đi theo ta nhiều năm, tuyệt sẽ không có vấn đề. Nếu thật sự có vấn đề, cũng không chờ đến ngày hôm nay. Trần bá ở bên cạnh ta cũng đã ba mươi năm, nhiều lần cứu mạng của ta. Ai cũng có khả năng có vấn đề, nhưng ông ấy thì không. Ngươi sẽ không cho rằng ba mươi năm trước Thượng Thanh Tông đã cài người bên cạnh ta chứ?”

Ngưu Hữu Đạo hỏi một đằng, trả lời một nẻo: “Với năng lực của Thượng Thanh Tông, hoàn toàn không thể nào thoát khỏi sự khống chế của Thiệu Bình Ba. Lần này Thượng Thanh Tông có thể rời khỏi Bắc Châu, là có người đã ra tay, chính là Yêu Ma Lĩnh Triệu Hùng ca!”

“Triệu Hùng ca?” Quản Phương Nghi giật mình.

Ngưu Hữu Đạo tiếp tục nói: “Triệu tập một trăm đệ tử tinh nhuệ của ba phái bí mật đến đây, ta chỉ nói đùa, Hầu tử cũng không coi là thật, nhưng bên phía người của ngươi, có khả năng có người tưởng thật.”
Quản Phương Nghi nghẹn họng. Trước đó, bà ta cảm thấy việc Ngưu Hữu Đạo muốn diệt môn Thượng Thanh Tông có chút quá đáng, thì ra chỉ là giả.

Chương 660: Giúp Huynh Phát Tài

Chương 660: Giúp Huynh Phát Tài
Một lát sau, bà ta đã hiểu ra, đó chỉ là một cái bẫy cố ý bày ra, muốn nói cho người bên cạnh bà ta nghe, giả bộ đẩy Thượng Thanh Tông vào nguy hiểm diệt môn, chính là muốn trong tình huống khẩn cấp, gian tế đang tồn tại không thể không ra tay tiết lộ tin tức, sau đó bọn họ mới có cơ hội bắt được gian tế.
Thật sự là Trần bá sao? Quản Phương Nghi khó mà chấp nhận sự thật này, vẫn phản bác: “Không thể nào, nhất định là có hiểu lầm!”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Có thể ở bên cạnh ngươi nhiều năm như vậy mà không bị người ta phát hiện, đúng là ẩn tàng đủ sâu. Ta cảm thấy rất hiếu kỳ, rốt cuộc trên người ngươi có bí mật gì, đáng giá cho người nào đó hoặc thế lực nào đó bỏ ra ba mươi năm trên người ngươi.”
Quản Phương Nghi nhìn hình vẽ con côn trùng trên tờ giấy, cắn răng một cái, bỗng nhiên quay người nói: “Để ta tìm ông ấy đối chất!”
“Dừng lại!” Ngưu Hữu Đạo ngăn cản một tiếng.
Quản Phương Nghi dừng bước, xoay người lại, ánh mắt có chút tức giận: “Có phải ngươi hoài nghi luôn cả ta không?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Chẳng lẽ xảy ra chuyện như vậy, hoài nghi là có lỗi sao? Hồng Nương, trong lòng ngươi chắc cũng rõ, ta vẫn luôn tin tưởng ngươi.”
Quản Phương Nghi nghiêng đầu sang một bên, hừ lạnh: “Có trời mới biết là ngươi nói thật hay nói dối.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Ngươi muốn ta nói thật? Chỉ sợ lời nói thật của ta, ngươi lại không thích nghe!”
Quản Phương Nghi lập tức quay đầu lại nói: “Nói!”
Ngưu Hữu Đạo nói mà chẳng thèm nghĩ: “Đây chính là ngươi bảo ta nói. Đáng tiếc, tuổi ngươi lớn quá, nếu không, ta nhất định sẽ cưới ngươi.”

Quản Phương Nghi trợn tròn mắt, một đôi giày thêu dưới chân trực tiếp đập tới, sau đó bà ta lao thẳng vào Ngưu Hữu Đạo.
Tình huống vô cùng thê thảm. Quản Phương Nghi cưỡi lên người Ngưu Hữu Đạo, hận không thể bóp chết hắn.
Viên Cương đứng bên cạnh cũng không biểu hiện gì, bước sang một bên quan sát tấm bản đồ, mọi việc chẳng liên quan đến hắn ta.
Cho đến khi Ngưu Hữu Đạo trên giường liên tục xin tha, Quản Phương Nghi mới ý thức được bà ta cưỡi lên người hắn hoàn toàn có chút bất nhã, gương mặt không khỏi đỏ lên, vội kéo lại váy áo chỉnh tề, nhặt chiếc giày thêu trên giường mang vào chân, miệng chửi mắng: “Ta sẽ bóp chết tên khốn nhà ngươi!”
Mắng thì mắng, nhưng trong lòng lại thật sự dễ chịu, lòng dạ cũng mềm đi không ít.
Ngưu Hữu Đạo than thở một trận, sau đó ngồi dậy chỉnh trang lại quần áo, thuận tiện nhắc nhở: “Đã buộc ông ấy hiện hình, sự thật có đúng hay không cũng không quan trọng. Ngươi có nghi ngờ gì thì để sau hãy nói. Bây giờ, ngươi đã biết thì tạm thời đừng đánh rắn động cỏ. Ta muốn biết rõ chuyện gì đã xảy ra với Thượng Thanh Tông, không thể mơ hồ tiếp chiêu được, muốn bức người đứng đằng sau Thượng Thanh Tông hiện thân. Nếu bây giờ ngươi phá hỏng, chẳng phải ta uổng phí công sức sao?”
Quản Phương Nghi im lặng, nghĩ lại cũng đúng, nhưng miệng vẫn mắng: “Âm hiểm xảo trá!”
Sau khi mắng xong, bà ta bước đến ngồi xuống bên cạnh giường, gương mặt phiền muộn, trong lòng khó mà tiếp nhận được Trần bá là gian tế.
Ngưu Hữu Đạo ngồi xếp bằng: “Ông ấy đến bên cạnh ngươi bằng cách nào?”
Ánh mắt Quản Phương Nghi lộ ra thần sắc suy tư: “Ta gặp ông ấy trên đường. Lúc đó ông ấy bị trọng thương, ngã gục bên đường, ta đã ra tay cứu ông ấy. Ta có hỏi lai lịch của ông ấy, nhưng lão không chịu nói. Ta thật sự cũng không cầu ông ấy hồi báo, ông ấy vẫn một mực đi theo ta. Khi ta gặp phiền phức, ông ấy đã ra tay cứu ta. Về sau, ông ấy cũng không cầu ta, ta cũng không miễn cưỡng, cứ như vậy mà thuận theo tự nhiên đi theo ta. Chớp mắt đã ba mươi năm trôi qua. Trong khoảng thời

gian đó, ta gặp qua không ít phiền phức, ông ấy nhiều lần liều mình cứu ta, nhưng chưa hề đòi hỏi ta bất cứ điều gì. Sự thật chứng minh ông ấy đến bên cạnh ta không phải vì tư sắc, làm sao có thể là gian tế, là lừa gạt ta cái gì? Ta vẫn cho rằng ông ấy tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo. Nhắc đến cũng lạ, cho đến bây giờ ta cũng không biết ông ấy tên gì, ông ấy cũng không nói...”

Nghe bà ta lải nhải một trận, Ngưu Hữu Đạo cảm thấy nghĩ không ra. Gian tế không phù hợp với lẽ thường, khiến cho người ta khó hiểu thật.

Tại một góc hẻo lánh của một con hẻm, một gian nhà nhỏ phát ra ánh sáng lờ mờ.

Có thể nhìn ra được đây là nơi chứa mấy thứ đồ linh tinh, chỉ có một chiếc giường và một cái bàn vuông bên cạnh chiếc giường, chỗ trống còn lại để di chuyển cũng không nhiều.

Lúc này, trên bàn vuông bày rượu thịt phong phú, chẳng thích hợp với hoàn cảnh nơi này.

Có hai người ngồi đối diện nhau, Lục Thánh Trung đang bồi tiếp một gã đàn ông mặc quần áo rất tồi tàn uống rượu.

Gã đàn ông tên Triều Thắng Hải, là người của thành Vạn Tượng, cũng thuộc tầng lớp nhà nghèo xuống dốc ở đây.

Thời gian trước, Triều Thắng Hải sống cũng rất tốt, có một cửa hàng và một tòa trạch viện, nhưng gã lại đam mê cờ bạc, chẳng những thua sạch tài sản, ngay cả vợ của mình cũng mất luôn. Bây giờ chỉ có thể làm tạp vụ cho người ta, nhưng lại lười biếng. Chẳng ai muốn dùng loại người này, cho nên thời gian qua gã sống tương đối nghèo khó.

Ban đầu, theo lý, loại người này không chết đói ở thành Vạn Tượng thì cũng chẳng còn cách nào sinh sống ở đây. Nhưng vì tổ phụ của gã còn sống, địa vị của ông ấy bên trong Vạn Thú môn không thấp, là Trưởng lão Triều Kính của Vạn Thú môn. Mặc dù người ta không ưa gã cháu này, nhưng chết đói ai cũng không thể để cháu trai của Triều trưởng lão chết đói. Bởi vậy, mọi người đã cho gã một chỗ dung thân nho nhỏ, mỗi tháng đều cung cấp lương thực tối thiểu để qua ngày.

Nếu hỏi vì sao Triều trưởng lão không ra mặt chiếu cố con cháu của mình, để con cháu của mình sống kham khổ như vậy, thật sự cũng rất bất đắc dĩ.

Đầu tiên, một môn phái tất có quy củ của nó. Nhiều ánh mắt nhìn vào như vậy, thân là Trưởng lão, không thể lấy việc công làm việc tư được.
Tiếp theo, Triều trưởng lão cũng khá đa tình, thê thiếp có danh phận hoặc vô danh không ít. Nhiều năm tích lũy lại, con cháu của Triều trưởng lão trong thành Vạn Tượng này cũng có đến mấy trăm. Nếu con cháu nào cũng chiếu cố hết, chỉ sợ cũng chiếu cố không nổi. Ngay chính bản thân ông ta cũng còn không nhận ra hết con cháu của mình.
Nhưng nói đi thì phải nói lại, thân phận của Triều trưởng lão bày ra đó, vô hình lại là một sự chiếu cố đối với con cháu của ông ta. Ví dụ như, Triều Thắng Hải vốn có cửa hàng và trạch viện của cha gã để lại, hoàn toàn có thể cả một đời cơm áo không lo, nhưng đến đời Triều Thắng Hải thì lại quá thất bại.
Bất kể thế nào, bách tính trong thành Vạn Tượng có Vạn Thú môn che chở, một mực an cư lạc nghiệp, so với dân chúng bên ngoài trong thời loạn thế này thì tương đối an nhàn, ít ra cũng không lo lắng đến tính mạng. Triều Thắng Hải được xem là phần tử ngoại lệ kia.
Sau khi Lục Thánh Trung đi dạo nghe ngóng một phen trong thành, về sau lại chọn trúng cái tên nghèo kiết xác này.
Sau khi nâng ly cạn chén, Lục Thánh Trung rót rượu tiếp, ân cần không thay đổi: “Triều huynh, mong huynh nói thêm vài tiếng cho lệnh huynh bên kia nhé.”
Triều Thắng Hải uống đến mặt đỏ đến mang tai vỗ ngực cam đoan: “Ngươi yên tâm đi, ta và Thập Cửu ca chơi với nhau từ nhỏ, việc này cứ bao hết cho ta, ta nhất định sẽ nhờ Thập Cửu ca ra mặt giúp ngươi hóa giải khúc mắc này. Người ở Tống kinh dám không nể mặt Vạn Thú môn cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.”
Triều Thắng Hải khinh thường trong lòng. Gã có thể tìm đến, tất nhiên là đã thăm dò tình huống trước. Trong số các con cháu đông đảo của Triều Kính cũng chỉ có một mình Triều Thắng Hoài, cũng chính là vị Thập Cửu ca này là thích hợp để tu luyện, nhưng thiên phú tu luyện lại có hạn, tiền đồ chưa nói đến quang minh nhưng vì nể mặt Triều Kính, mới kiếm được một địa vị không trên không dưới ở Vạn Thú môn.
Nhưng đây mới là nguyên nhân mà Lục Thánh Trung coi trọng, gã cười lấy lòng: “Vâng, vâng, có mặt mũi của Triều trưởng lão, nhất định sẽ

không thành vấn đề.”
“Ợ!” Triều Thắng Hải ợ lên một hơi rượu, ánh mắt giảo hoạt: “Lý huynh, giúp đỡ thì giúp đỡ, nhưng đạo lý thì phải nói cho rõ ràng. Thập Cửu ca cũng không có khả năng bởi vì bữa tiệc rượu của ta và ngươi mà ngàn dặm xa xôi chạy đến Tống kinh giải quyết mâu thuẫn cho ngươi. Dù sao ngươi cũng phải có một lời giải thích chứ?”

Chương 661: A, Là Ngươi! (1)

Chương 661: A, Là Ngươi! (1)
Mấy lời này nằm trong dự liệu của Lục Thánh Trung. Nếu không, gã cũng không tìm đến. Gã hơi nghiêng về phía trước: “Triều huynh yên tâm đi, sau khi chuyện thành công, nhất định sẽ có hồi báo.” Nói xong, gã lấy ra hai kim tệ, đẩy đến trước mặt đối phương.
Ánh mắt Triều Thắng Hải sáng lên. Đối với tu sĩ mà nói, hai kim tệ chẳng tính là gì, nhưng đối với tình cảnh trước mắt của gã mà nói, nó có thể giúp gã sống được ngày tháng tốt lành. Nhưng gã vẫn chưa lấy ngay, chỉ gật gù nói: “Sau khi chuyện thành công, hồi báo như thế nào vẫn phải nói cho rõ ràng. Nếu cứ mơ hồ, ta không cách nào nói rõ với Thập Cửu ca.”
“Dễ thôi!” Lục Thánh Trung thấp giọng nói: “Ta sẽ giúp huynh phát tài, ta biết chỗ của một con gấu Kim Vương.”
Bước ra khỏi căn phòng âm u, đi bộ trong con hẻm tối, Lục Thánh Trung thi pháp giải rượu, loại bỏ mùi rượu nồng đậm trên cơ thể.
Gã vừa đi vừa tháo tấm mặt nạ xuống, để lộ một tấm mặt nạ khác. Áo khoác trên người cũng cởi ra luôn, bên trong vẫn còn một áo khoác màu sắc khác, cứ như vậy mà tiện tay ném vào rảnh nước bẩn, không thèm quan tâm.
Chỉ cần rời khỏi chỗ này, Triều Thắng Hải cũng chẳng biết gã là ai. Khi chuyện xảy ra, cho dù Vạn Thú môn điều tra, cân nhắc đến trong thành nhiều người như vậy, muốn bắt được gã, nằm mơ đi!
Về phần Triều Thắng Hoài có đắc thủ hay không, đây không phải là chuyện gã cần lo lắng. Có thể đắc thủ thì tốt, không đắc thủ, nhưng khiến cho Ngưu Hữu Đạo phát sinh xung đột với Vạn Thú môn cũng tốt. Gã cũng có thể bàn giao với Thiệu Bình Ba, chứng minh gã đã tận lực.

Lượn quanh một hồi, gã ngừng lại trước lối ra của một con hẻm khác. Xác nhận bên ngoài không có ai đi qua, lúc này gã mới bước ra ngoài.
Đi bộ trên con phố đêm, xuyên qua nửa thành Vạn Tường về đến trạch viện mà gã đã thuê. Khi mở cửa, gã thuận tay tháo một tấm bảng hiệu đang treo ngoài cửa, trên bảng hiệu có viết hai chữ “Cho thuê”.
Bảng hiệu này là do gã treo lên. Không sai, chính gã đã thuê lại trạch viện này, bây giờ lại muốn cho thuê lại.
Đương nhiên, đây chỉ là dự định ban đầu của gã, chỉ để tìm kiếm mục tiêu thích hợp. Sau khi tìm được Triều Thắng Hải, gã không còn ý định treo tấm bảng này nữa.
Sau khi đẩy cửa bước vào, sau lưng gã đột nhiên vang lên tiếng hỏi: “Bằng hữu, trạch viện này thuê bao nhiêu tiền một ngày?”
Lục Thánh Trung quay đầu lại, chỉ thấy một người đàn ông dáng người gầy gò mặc áo đen đang đứng bên đường, liền đáp lại: “Một trăm kim tệ một ngày.”
Trên thực tế, khi gã thuê, chủ trạch viện chỉ đòi mười kim tệ một ngày. Mười kim tệ một ngày đã là giá trên trời, nhưng bình thường thành Vạn Tượng rất vắng vẻ, chỉ khi nào hội Linh thú diễn ra mới tập trung rất nhiều người. Mỗi một kỳ hội Linh thú, bách tính thành Vạn Tượng sẽ có cơ hội phát tài. Nhà ai có điều kiện đều không muốn bỏ lỡ.
Đương nhiên, mấy trạch viện bình thường cũng không quá mười kim tệ một ngày. Nhưng trạch viện này tọa lạc tại một vị trí rất yên tĩnh, mặc dù không lớn nhưng hoàn cảnh xem như không tệ, vì thế mới cho thuê với giá cao như vậy.
Gã không định đầu cơ trục lợi kiếm giá chênh lệch vào lúc này. Nguyên nhân gã cho thuê trạch viện này cũng rất đơn giản. Người đồng ý bỏ ra một trăm kim tệ một ngày để thuê không phải hạng người đơn giản, nhất định sẽ có được thực lực mang đến phiền phức cho Ngưu Hữu Đạo.
Chạy khắp nơi tìm kiếm mục tiêu, rồi chủ động tới cửa tiết lộ tin tức rất nguy hiểm, dễ dàng khiến người ta hoài nghi. Thân là chủ nhà cho thuê, trong lúc vô tình tiết lộ tin tức thì đơn giản và ổn thỏa hơn nhiều.
Về phần cho thuê lại nhà có thể khiến cho chủ nhà cũ vui hay không vui, chuyện này cũng không cần thiết phải lo lắng. Ta muốn xử lý như thế nào là chuyện của ta, ta cũng chẳng chiếm trạch viện, cũng không phá

hư trạch viện của ngươi, lại chẳng mang nó đi đâu, cho nên ta không tính là phạm sai lầm.
Điều lo lắng duy nhất chỉ là có cho thuê được ra ngoài hay không.
“Được!” Người đàn ông áo đen gật đầu: “Một trăm thì một trăm!”
Nghe xong, Lục Thánh Trung chấn kinh quay lại, chăm chú quan sát đối phương một chút. Gã chỉ nói đại mà thôi, không nghĩ đến có người có tiền thuê lại như thế.
Gã không ngại gây thêm phiền phức cho Ngưu Hữu Đạo.
Lục Thánh Trung đứng bên trong cửa, đưa tay ra hiệu mời vào.
Người đàn ông áo đen vỗ tay, trong bóng tối đằng xa truyền đến tiếng vó ngựa. Một người mặc đồ trắng chạy đến.
Thời gian dần trôi, màu trắng càng lúc càng rõ ràng, là một cô gái mặc áo trắng như tuyết, gương mặt được che bởi một chiếc khăn lụa trắng, nhìn cơ thể và hình dáng khá quyến rũ, xem ra nhan sắc không tệ. Sau lưng cô gái còn có bốn con ngựa, một con ngựa trống không và ba con ngựa có người cưỡi, toàn thân đều mặc áo đen giống như người trước mắt.
Bốn con ngựa đậu trước cổng. Ánh đèn lồng trước cửa chiếu xuống gương mặt che nửa của cô gái, ánh mắt nàng ta lạnh lẽo quan sát trạch viện một chút, sau đó cùng với những người kia tung mình nhảy xuống ngựa.
Lục Thánh Trung dẫn đám người này vào bên trong, đầu tiên là dẫn bọn họ đi quan sát hoàn cảnh trạch viện một chút.
Mấy con Nguyệt Điệp được thả ra. Xem xong, cô gái mặc áo trắng nhàn nhạt hỏi: “Không biết tôn tính đại danh của các hạ là gì?”
Lục Thánh Trung trả lời: “Chu Giang!”
Gã trả lời là tên của chủ cho thuê nhà, cũng không báo tên thật của mình.
Sau khi đi vòng trạch viện một vòng, cô gái mặc áo trắng cũng không có ý kiến. Thuộc hạ của nàng ta đại diện nàng đứng ra làm hợp đồng thuê nhà, chuẩn bị trả tiền giao nhận ngay tại chỗ.
Nhìn thấy hợp đồng mà người áo đen đã làm xong, Lục Thánh Trung vừa cười vừa hỏi một câu: “Ta nhìn các vị chắc là đến thành Vạn Tượng để phát tài phải không?”
Người đàn ông gầy gò dẫn đầu hỏi: “Tại sao ngươi biết?”

Lục Thánh Trung cười ha hả: “Khách từ bên ngoài đến đây bán kỳ cầm dị thú cho Vạn Thú môn là chuyện rất bình thường. Rất nhiều người dựa vào công việc này mà phát tài. Vừa nãy ta còn nghe được một câu chuyện rất thú vị, nói phòng chữ Đinh lầu hai khách sạn Thiên Vận trong thành có một con gấu yêu.”
“Chuyện thú vị?” Người đàn ông gầy gò hỏi: “Gấu yêu thì có liên quan gì đến chuyện thú vị?”
Lục Thánh Trung đáp: “Nghe nói đó không phải gấu yêu bình thường, là gấu Kim Vương trong Dị Lục Thú. Người ta nói nó là do lừa gạt mà có. Con gấu yêu đó thật đáng thương, bị người ta lừa gạt cũng không biết. Chỉ sợ đám người kia không phải khách quý chân chính. Nếu không, bọn họ đã được Vạn Thú môn mời đến biệt viện trong núi rồi, sao có thể ở thành Vạn Tượng được, lại càng không thuê một khách sạn bình thường. Thử hỏi ngay cả ta mà còn biết tin tức này, khó tránh khỏi không có người nghĩ cách nhúng tay vào. Dù sao, bán cho Vạn Thú môn ít nhất cũng kiếm được trăm vạn kim tệ! Có cơ hội phát tài như thế, người ta động tâm cũng là chuyện bình thường!”
Gã ám chỉ, Ngưu Hữu Đạo không có thực lực gì, có thể yên tâm mà đoạt.
Người đàn ông gầy gò nhìn cô gái mặc áo trắng, thấy nàng ta cũng đang chăm chú lắng nghe, liền hỏi: “Trên địa bàn của Vạn Thú môn, còn có thể có ai đoạt qua Vạn Thú môn chứ?”
Lục Thánh Trung khoát tay: “Vạn Thú môn chúng ta làm sao có thể làm ra chuyện đen ăn đen chứ? Nếu làm như vậy, một khi thanh danh bị bêu xấu, về sau ai dám đem kỳ cầm dị thú đến cửa nữa?”
Hợp đồng đã được làm xong, Lục Thánh Trung nhìn qua một lần, xác nhận không sai, liền thu tiền thuê nhà. Hai bên ký hợp đồng, xem như mọi chuyện đã xong.
Sau khi làm ra vẻ chủ nhà, bàn giao lại những thứ cần chú ý, mời các vị khách nghỉ ngơi sớm một chút, Lục Thánh Trung liền cáo từ.
Gã đi lần này cũng không có ý định quay lại, tiền đặt cọc đã trả cho chủ thuê nhà cũng chẳng thèm lấy luôn.
Người đàn ông gầy gò tiễn Lục Thánh Trung ra cửa, sau đó đóng cửa quay lại, thấy cô gái áo trắng đứng ngắm trăng sáng dưới mái hiên, liền

chắp tay nói: “Sơn chủ, hãy nghỉ ngơi sớm một chút đi!”

Chương 662: A, Là Ngươi! (2)

Chương 662: A, Là Ngươi! (2)
Cô gái mặc áo trắng chậm rãi nói: “Gã ta không phải Chu Giang!”
Người đàn ông gầy gò kinh ngạc hỏi: “Sơn chủ dựa vào cái gì mà kết luận gã ta không phải?”
Cô gái áo trắng cũng không giải thích: “Việc này có chút kỳ lạ, cử hai người đi giám sát gã đi.”
Người đàn ông gầy gò cũng không hỏi nhiều, phất tay gọi người, có hai người nhanh chóng rời đi.
Cô gái áo trắng bước xuống bậc thang, chậm rãi đi bộ dưới ánh trăng, đánh giá trạch viện, ánh mắt hiện lên hồi ức.
Hỏi nàng vì sao nàng biết người kia không phải Chu Giang, là bởi vì nàng biết tổ tiên Chu Giang.
Tổ tiên Chu Giang chính là Chưởng môn tiền nhiệm của Vạn Thú môn Chu Xích Thành, mà nàng ta năm đó lại là linh sủng của Chu Xích Thành. Chu Xích Thành là chủ nhân của nàng ta.
Đó đã là chuyện của một trăm năm trước. Khi Chu Xích Thành bước vào Điệp Mộng Huyễn Giới, đã một đi không trở lại. Mãi cho đến khi Điệp Mộng Huyễn Giới đóng lại cũng không ra ngoài. Khi Điệp Mộng Huyễn Giới mở ra lần nữa, Vạn Thú môn phái ra rất nhiều đệ tử tiến vào bên trong tìm kiếm, tổn hao binh tướng cũng không tìm được Chu Xích Thành.
Vạn Thú môn không thể không có Chưởng môn. Về sau đã có người thay vào đó. Lúc này, nàng ta vẫn là một cô gái nhỏ, cảm thấy không vui nên gây ra rất nhiều chuyện, không để ý đến tâm trạng của người kế nhiệm. Nể mặt Chu Xích Thành, mặc dù không làm gì nàng ta, nhưng đã trục xuất nàng ta khỏi Vạn Thú môn.

Về sau, nàng ta trưởng thành, đạt được thành tựu trong tu luyện. Mỗi lần Điệp Mộng Huyễn Giới mở ra, nàng ta cũng sẽ giống như hôm nay, chạy vào tìm kiếm.
Về phần hậu nhân của Chu Xích Thành, hiển nhiên không còn phong quang như lúc Chu Xích Thành còn tại vị. Mỗi lần nàng đến, đều sẽ im lặng mà giúp đỡ, có thể là tiền bạc. Lần này cũng giống như vậy, cho nên mới đồng ý trả một trăm kim tệ một ngày để ở lại, thử hỏi làm sao nàng ta không biết chủ đích thật của căn nhà này là Chu Giang chứ?
Cũng không biết nhớ lại chuyện cũ được bao lâu, ánh trăng dần dần mờ nhạt.
Người đàn ông gầy gò quay lại, chắp tay bẩm báo: “Sơn chủ, “Chu Giang đó đúng là có vấn đề, liên tiếp thay đổi dung mạo và hành tung, cuối cùng dừng lại tại một khách sạn. Hồ Tử đang theo dõi bên đó, có cần ra tay bắt gã lại không?”
Cô gái áo trắng lặng lẽ nói: “Tự dưng mang phiền phức đến cho mình làm gì? Thành Vạn Tượng là nơi để chúng ta tùy tiện ra tay sao? Sự việc còn chưa làm rõ, sao có thể mù quáng làm loạn được? Trước theo dõi tình huống rồi nói sau.”
Người đàn ông gầy gò lên tiếng: “Vâng!”
Cô gái áo trắng nói: “Gã cố ý đề cập đến gấu Kim Vương, xem ra là có mưu đồ khác. Ngươi đi thăm dò tình huống, nắm chắc tâm lý, đề phòng bất trắc.”
Sáng hôm sau, Quản Phương Nghi đẩy cửa bước vào, Ngưu Hữu Đạo đang cầm khăn ướt lau mặt.
Quản Phương Nghi vén váy, bắt chéo chân ngồi trên ghế một bên.
Hắn ném khăn ướt vào trong chậu, Viên Phương bưng chậu nước ra ngoài.
Sau khi nhìn mình trong gương, Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Bên Thượng Thanh Tông không có đến sao?”
Quản Phương Nghi đáp: “Không có!”
Ngưu Hữu Đạo chế giễu: “Xem ra vị Đường trưởng lão đó rất cương liệt, không chịu nhận thua. Haha, tốt nhất là thà chết chứ không khuất phục.”

Hắn đoán đám người Đường Nghi đã không thuyết phục được Đường Tố Tố. Nếu không, bọn họ đã sớm tìm đến cửa rồi.
“Đường đường là đàn ông mà soi gương cũng tốn thời gian, chẳng thua gì phụ nữ.”
“Hiểu lầm thôi, chỉ là công phu chải đầu không đến nơi đến chốn.”
Quản Phương Nghi đứng dậy bước đến: “Trong thành dán bố cáo, đêm qua Vạn Thú môn đã xem sao trời, xác định Điệp Mộng Huyễn Giới sẽ mở ra vào giờ Mùi chiều nay. Ngươi có muốn vào trong xem một chút không?”
Xác nhận búi tóc đã hoàn chỉnh, Ngưu Hữu Đạo đứng thẳng người trước gương, cười nói: “Bỏ qua cơ hội lần này, phải chờ thêm mười năm nữa. Chúng ta đã đến rồi, sao có thể không thuận tiện mở mang kiến thức một chút.”
Cái gọi là Điệp Mộng Huyễn Giới, nghe nói là hành cung của Hoàng đế Thương Tụng Vũ triều. Sau khi Thương Tụng biến mất, trước khi Võ hậu Ly Ca biến mất theo, đã thiết lập đại trận phong tỏa Điệp Mộng Huyễn Giới. Nhưng có một điều Ly Ca đã không dự liệu được, cứ mười năm một lần, dưới sự ảnh hưởng của sức mạnh Tinh trận, đại trận phong tỏa sẽ xuất hiện sơ hở, lối vào Điệp Mộng Huyễn Giới sẽ mở ra trong ba ngày.
Cửa vào nằm ngay bên trong Vạn Thú môn. Hội Linh thú cũng sẽ được tổ chức vào khoảng thời gian này, coi như phương thức dùng để chiêu đãi tân khách bốn phía, để khách tới được mở mang tầm mắt.
“Người nào lén lén lút lút đó?”
Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng quát của Viên Cương.
Ngưu Hữu Đạo cau mày, liếc mắt nhìn Quản Phương Nghi.
Đúng lúc này, tiếng của Viên Phương từ bên ngoài truyền vào: “A, là ngươi!”
Ngưu Hữu Đạo lập tức quay người bước ra, cũng muốn xem thử người đó là ai, tại sao Viên Phương lại biết.
Bên ngoài hành lang, một người đàn ông gầy gò đang bị Viên Cương cản lại, đang cùng với Viên Phương đằng sau mắt lớn trừng mắt nhỏ.
Viên Phương dường như không nhớ nổi tên của đối phương, vỗ trán nói: “Ngươi là người ở Vân Sơn, đã từng cản đường cướp đồ của chúng ta.”

Viên Cương đang cảnh giác liền giật mình. Người của Độ Vân Sơn? Mặc dù hắn ta không tham gia vào chuyến đi đến Độ Vân Sơn, nhưng hắn ta biết Ngưu Hữu Đạo có quan hệ với Độ Vân Sơn. Gã đoán đối phương đến đây là tìm Đạo gia.
Người đàn ông gầy gò bị khí thế của Viên Cương trấn trụ. Không hiểu sao khí tức trên người đối phương làm gã có chút e ngại.
Gã quay sang nhìn Viên Phương bước ra từ phòng chữ Đinh, đột nhiên không còn gì để nói. Chẳng lẽ gấu yêu mà tên "Chu Giang" đã nói chính là người này?
Thấy mặt Viên Phương quen quen, chắc là có quen biết nhưng gã lại không nhớ nổi là ai, bởi vì gã và Viên Phương chưa hề giao tiếp với nhau, ngay cả tên của Viên Phương gã còn không biết, chỉ nhìn lướt qua mặt mà thôi. Nếu Hắc Mẫu Đơn còn sống, gã nhất định có thể nhận ra.
Về phần cản đường cướp bóc, đối với người của Độ Vân Sơn mà nói, là chuyện quá bình thường. Gã cũng không nhớ nổi mình đã từng đoạt bao nhiêu món đồ ở Độ Vân Sơn. Bây giờ chỉ nhìn mặt Viên Phương thôi, thật sự gã nhớ không ra.
Điều quan trọng chính là, Viên Phương vừa mới tiết lộ thân phận Độ Vân Sơn của gã.
Khi đến đây, gã không ngụy trang, cũng chính vì sợ người ta hoài nghi. Ai ngờ lại đụng phải người quen.
"Thì ra là Hầu Kình Thiên Hầu huynh đệ." Ngưu Hữu Đạo xuất hiện, liếc mắt một cái là có thể nhận ra người bị ngăn lại là ai, lập tức vui vẻ bước đến.
Hắn cũng có quen biết với một số người ở Độ Vân Sơn. Người này lại càng là người kết giao nhiều nhất, tất nhiên là có ấn tượng.
Người đàn ông gầy gò sửng sốt, miệng há thành hình chữ 0, hoàn toàn im lặng.
Gã có thể không biết Viên Phương, chẳng lẽ Ngưu Hữu Đạo còn không biết sao? Vừa đến Độ Vân Sơn, hắn đã kết bái với chủ nhà, cũng không dễ dàng quên được. Bây giờ, người ta đã là một nhân vật đại danh đỉnh đỉnh trong giới tu hành, ngay cả chủ nhà mỗi lần nhắc đến cũng phải cảm thán, nói cái gì là đánh bậy đánh bạ, không ngờ lại kết bái được với một đại nhân vật.

Chủ nhà còn đề cập đến, không biết vị huynh đệ kết bái kia có thể đến Độ Vân Sơn hay không. Nghe ý tứ trong lời nói, nếu vị huynh đệ kết bái đó đến, nhất định y sẽ nhiệt tình chiêu đãi, không qua loa như lần gặp mặt đầu tiên, đoán chừng sẽ đối đãi với hắn như huynh đệ kết bái thật sự.

Chủ nhà còn cân nhắc muốn đến quận Thanh Sơn, nhưng rồi nghĩ lại danh tiếng của người ta trong giới tu hành quá lớn, trước đó lạnh lùng đối đãi, bây giờ chạy đến rất dễ khiến người ta hiểu lầm, cho rằng nịnh bợ, vì thế mới không thực hiện.

Thật ra gã biết, chủ nhà cũng có ý nịnh bợ, muốn giữ gìn mối quan hệ. Thực lực tu hành của Độ Vân Sơn có lẽ cao hơn người này, nhưng lại không thể so sánh với nhân vật chi phối chư hầu một phương, hoàn toàn là hai khía cạnh khác nhau. Nếu chẳng may ngày nào đó Độ Vân Sơn không còn ở nước Triệu nổi nữa, nếu cố gắng còn có thể đến cảnh nội Nam Châu nước Triệu để yên thân cũng được.

Chương 663: Lại Là Tên Khốn Kiếp!

Chương 663: Lại Là Tên Khốn Kiếp!
Người khiến cho chủ nhà phải lo lắng không nghĩ đến lại bị gã trùng hợp bắt gặp ở đây.
Không sai, gã chính là người của Độ Vân Sơn, tâm phúc của chủ nhà Độ Vân Sơn Vân Hoan, Hầu Kình Thiên.
“Thả người ra đi!” Ngưu Hữu Đạo khoát tay, ra hiệu đám người Viên Cương tránh ra, mỉm cười nói với Hầu Kình Thiên: “Thế nào, ngươi dễ quên đến như vậy sao? Không nhận ra ta à?”
Hầu Kình Thiên vội chắp tay: “Xin ra mắt Đạo gia!”
Thấy cảnh tượng như vậy, những người còn lại nhìn nhau, hóa ra là người quen thật.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Mấy năm không gặp, phong thái của Hầu huynh vẫn như cũ.”
Hầu Kình Thiên vội cung kính: “Đạo gia quá khen, ta không dám nhận.”
Gã cung kính là cung kính thật sự. Năm đó, Ngưu Hữu Đạo bị người truy sát, gã có thể không để vào mắt, nhưng bây giờ thì khác. Đả thương đệ tử Thiên Hỏa giáo, lại có thể toàn thân trở ra, tạo dựng tên tuổi trong giới tu hành. Lực ảnh hưởng trong thế tục càng lúc càng lớn. Thiên hạ có hai trăm châu, có lời đồn người này có thể chi phối một châu. Nói cách khác, hắn đã có lực ảnh hưởng hơn hai trăm phần trong thiên hạ thế tục. Tuy tỉ lệ hơi nhỏ, nhưng tuyệt đại đa số người trong giới tu hành lại không làm được, rất nhiều môn phái tu hành cũng không làm được. Người này đi đến đâu, đều có người muốn kết giao, lực ảnh hưởng không phải Độ Vân Sơn có thể so sánh. Thế cục xem ra đã cách Độ Vân Sơn vạn dặm.
Ngưu Hữu Đạo cười hỏi: “Mấy năm không gặp Vân đại ca, không biết Vân đại ca như thế nào rồi?”

Hầu Kình Thiên cung kính đáp lại: “Hết thảy đều mạnh khỏe!”
Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên hỏi: “Ngươi đến tìm ta sao? Có phải Vân đại ca cũng đến không?”
Hầu Kình Thiên đáp: “Không có. Ta chỉ phụng mệnh rời núi làm ít việc, đi tìm kiếm khách sạn để dừng chân, không nghĩ đến lại gặp Đạo gia ở đây. Thật sự là may mắn!”
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu ra hiệu: “Nếu đã đến rồi thì ở chung một chỗ đi, có gì cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.” Nói thật, hắn cũng muốn hỏi thăm tình huống của Độ Vân Sơn.
Hầu Kình Thiên chắp tay, cảm ơn ý tốt của Ngưu Hữu Đạo: “Đạo gia, ta phụng mệnh làm việc, tạm thời có chỗ không tiện. Đợi ta làm xong việc trước, ta sẽ quay lại bồi tội với Đạo gia.”
Gã đã nói như vậy, Ngưu Hữu Đạo cũng không miễn cưỡng, tùy tiện khách sáo vài câu, rồi mặc cho đối phương rời đi.
Khi xuống lầu, trong lòng Hầu Kình Thiên thầm nhủ, cái gì mà gấu Kim Vương bị lừa gạt chứ. Gã đã từng gặp qua Viên Phương, y là người của Ngưu Hữu Đạo, làm gì có chuyện lừa gạt chứ.
Đứng trên hành lang, Ngưu Hữu Đạo nhìn Viên Cương.
Viên Cương hiểu ý, nói: “Không giống như ngẫu nhiên gặp phải, chắc chắn là gã đến đây điều tra cái gì đó.”
Chạy đến đây điều tra? Ngưu Hữu Đạo nhướng mày. Đối với hắn mà nói, sự việc này chắc chắn có vấn đề.
Hắn là người có tính cảnh giác rất cao, liền quay sang nói với Quản Phương Nghi: “Hãy giám sát cặn kẽ một chút.”
Quản Phương Nghi lập tức dặn dò Hứa lão lục.
Sau khi bước vào phòng của Ngưu Hữu Đạo, Quản Phương Nghi hỏi: “Độ Vân Sơn của nước Triệu? Ngươi có qua lại với Độ Vân Sơn sao?”
Nhắc đến Độ Vân Sơn, Ngưu Hữu Đạo có chút nhức răng.
Trở lại trạch viện, Hầu Kình Thiên đến thẳng phòng cô gái áo trắng, bẩm báo: “Sơn chủ, sự việc ở khách sạn Thiên Vận có chút khác lạ, gặp được người quen.”
Cô gái áo trắng đang tĩnh tọa trong phòng không ai khác chính là sơn chủ Độ Vân Sơn, cũng là mẫu thân của chủ nhà Độ Vân Sơn Vân Hoan, Vân Cơ.

Ánh mắt Vân Cơ hơi liếc qua, chờ gã nói tiếp.
Hầu Kình Thiên nói: “Cái gọi là gấu yêu kia chính là người của Ngưu Hữu Đạo. Năm đó, thuộc hạ đã từng gặp qua bọn họ. Với lại, Ngưu Hữu Đạo đang ở trong khách sạn Thiên Vận, thuộc hạ đã gặp hắn ở đó. Gấu yêu và Ngưu Hữu Đạo đang ở cùng một chỗ.”
Dù Vân Cơ rất bình tĩnh, lúc này cũng không nhịn được mà ngạc nhiên. Ngưu Hữu Đạo? Nhớ đến người này, sắc mặt nàng ta hơi chìm xuống, lại là cái tên khốn kiếp kia!
Lúc trước, sau khi Quỷ mẫu rời khỏi quận Thanh Sơn, đúng là đã đến Độ Vân Sơn. Quỷ mẫu và Vân Cơ là chị em tốt với nhau. Khi chị em gặp mặt, có nói đến tình hình gần đây, biết Quỷ mẫu đã kết bái tỷ đệ với Ngưu Hữu Đạo, nàng ta đã tức giận quá mức. Kết bái với con trai nàng ta chưa đủ, còn kết bái với chị em tốt của nàng ta, khiến cho quan hệ bối phận giữa nàng ta và con trai loạn hết cả lên.
Sau khi cảm kích, Quỷ mẫu đã hiểu ra vì sao khi bà thông báo bà muốn đến Độ Vân Sơn, sắc mặt người kia rất kỳ lạ, đồng thời thóa mạ chưa thấy qua người nào loạn đến như vậy.
Lúc đó, Vân Hoan đang ở bên cạnh cũng vô cùng xấu hổ, nhưng không cách nào yêu cầu người kia ngừng chửi mắng.
Hầu Kình Thiên không biết việc này. Bối phận mẹ con bị người ta làm rối tung lên, mặt mũi mẹ con Vân Cơ cũng không được tốt cho lắm. Gã tiếp tục nói: “Sơn chủ, gã Chu Giang giả kia giống như muốn gây bất lợi cho Ngưu Hữu Đạo. Người có cần bắt gã lại hay không?”
Không được Vân Cơ cho phép, gã không dám tiết lộ với Ngưu Hữu Đạo Vân Cơ đã đến thành Vạn Tương. Vân Cơ rời khỏi Độ Vân Sơn, ngay cả người của Độ Vân Sơn cũng không biết, đồng thời không ai công khai tin tức đến nơi này. Gã không biết Vân Cơ đến đây là để làm gì. Cả đám chỉ đi theo làm tùy tùng mà thôi.
Vân Cơ hừ lạnh, cũng không biết là nhằm vào ai: “Chúng ta không biết đối phương sâu cạn bao nhiêu, nếu ra tay còn chưa biết ai ăn thiệt. Không nên gây ra động tĩnh quá lớn ở thành Vạn Tượng. Chiều nay Điệp Mộng Huyễn Giới sẽ mở ra. Bây giờ không phải là lúc tìm việc cho mình.”

Hầu Kình Thiên hỏi: “Thế có cần thông báo cho Ngưu Hữu Đạo biết một tiếng để hắn cảnh giác không?”
Vân Cơ từ chối cho ý kiến: “Ngươi cứ cho người theo dõi gã Chu Giang kia. Đợi ta xem Ngưu Hữu Đạo là hạng người gì rồi tính tiếp.”
Hầu Kình Thiên hiểu ý của nàng ta. Nếu nàng ta bất mãn với Ngưu Hữu Đạo, chỉ sợ sẽ khoanh tay bỏ mặc Ngưu Hữu Đạo gặp phiền phức.
Không bao lâu sau, Hứa lão lục quay về khách sạn, thấy Ngưu Hữu Đạo, lập tức đem tình huống theo dõi được bẩm báo lại.
Ngưu Hữu Đạo hỏi một câu: “Có biết người nào đang ở trong nhà đó không?”
Sau khi đến khách sạn, hắn vẫn không hề ra ngoài. Khi biết được hành tung của mình đã bị tiết lộ, trong tình huống còn chưa rõ ràng, hắn không thể tùy tiện ra ngoài, ngày nào cũng nghiên cứu bản đồ, thay cho việc đến nhìn tận mắt.
Hứa lão lục nói: “Không biết nữa, chỉ thấy Hầu Kình Thiên tiến vào trạch viện đó. Không rõ tình huống bên trong, ta không dám tự tiện xông loạn.”
Ngưu Hữu Đạo bảo ông chỉ lại vị trí của trạch viện trên bản đồ, sau đó suy nghĩ.
Bên trong quần sơn xanh um tươi tốt, hai ngọn núi đứng vững như thanh kiếm. Mây mù lượn lờ chính giữa, quanh năm không tiêu tan, mang đến cảm giác thần bí.
Chen lẫn với những đám dây leo màu xanh bên trong khu rừng, từng nhóm người tập trung đến, có nhóm hình dáng siêu nhiên, giống như sơn dã phi tiên.
Người đến đều bị sương mù lượn lờ giữa hai ngọn núi thu hút. Khi băng qua hai ngọn núi này, mọi người sẽ tiến vào một sơn cốc tên là Điệp cốc. Một khi đại trận mở ra, cũng chính là lối vào của Điệp Mộng Huyễn Giới.
Trên không trung, đệ tử Vạn Thú môn khống chế những con phi cầm cỡ lớn bay qua bay lại tuần tra.
Đám người Ngưu Hữu Đạo cũng đã có mặt, đang đứng trên một sườn núi.

“Đạo gia, phía sau có một người nữ đi theo chúng ta, mặc áo trắng.” Viên Cương nhắc nhở một tiếng.

Mọi người giả bộ ngắm cảnh nói chuyện, lập tức phát hiện đằng sau quả nhiên có một cô gái mặc áo trắng che mặt, nhưng nhìn qua cũng không khác gì những người khác, nhìn không ra cô gái này cố ý đi theo bọn họ.

Biến thái! Quản Phương Nghi thầm mắng Viên Cương một câu. Bà biết, chỉ cần Viên Cương nói có người theo dõi bọn họ, chắc chắn không bao giờ sai.

Thời gian vừa qua, bà ta xem như lĩnh giáo. Bà ta nhận thấy, Viên Cương từ đầu đến cuối đều đặt an toàn của Ngưu Hữu Đạo lên trên hết. Hắn ta phát hiện hướng nào không ổn, liền ngăn Ngưu Hữu Đạo không đi hướng đó. Cái gã to con này giống như mọc thêm con mắt trên người. Bất cứ dị thường nào gần đó đều không gạt được con mắt của hắn ta. Năng lực này, ngay cả đám tu sĩ bọn họ cũng không bằng.

Chương 664: Lần Đầu Gặp Vân Cơ

Chương 664: Lần Đầu Gặp Vân Cơ
Càng biến thái hơn, có lần đi qua một phiên chợ, mọi người phát hiện được một tên trộm. Cái gã to con này lại có thể chỉ ra được trong số những người chung quanh, ai là đồng bọn của tên trộm này. Người ta không tin, liền ra tay bắt người để xác minh, quả nhiên không sai. Bà ta không thể không thừa nhận năng lực quan sát của gã to con này đủ biến thái.
Quản Phương Nghi cũng thật sự hâm mộ Ngưu Hữu Đạo. Bên cạnh hắn có người như vậy làm tai mắt, chẳng khác nào bảo vật.
Hâm mộ thì hâm mộ, nhưng bà ta rất ghét Viên Cương. Thái độ của Viên Cương đối với bà ta khiến bà ta không thể không nhận ra một sự thật, bà ta không còn trẻ nữa. Điều này làm cho một người luôn muốn mình đẹp như bà ta khó mà chấp nhận được.
Ánh mắt ngắm loạn của Quản Phương Nghi chợt dừng lại. Rất nhanh, đám người Ngưu Hữu Đạo cũng nhìn về một hướng.
Chỉ thấy Đường Nghi dẫn đầu mười người Thượng Thanh Tông bay đến, rơi xuống bên cạnh đám người Ngưu Hữu Đạo. Đường Nghi gật đầu với Ngưu Hữu Đạo trước, sau đó đến lượt La Nguyên Công, Tô Phá. Còn có hai người nữa mà Ngưu Hữu Đạo có quen, Ngụy Đa và độc nhãn què chân Đồ Hán.
Ngưu Hữu Đạo và Đồ Hán nhìn nhau một chút. Đối với Ngưu Hữu Đạo mà nói, khi hắn bị giam lỏng ở Thượng Thanh Tông, hắn chỉ có hảo cảm duy nhất với người đã từng chiếu cố hắn, Đồ Hán. Mãi cho đến khi hắn rời khỏi Thượng Thanh Tông, người này còn lén lút mật báo cho hắn.
Sau khi rời khỏi Thượng Thanh Tông, trải qua mấy năm, đây là lần đầu tiên hai người gặp lại.

Không lên tiếng, nhưng ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo lại hiện lên ý cười, sau đó dừng lại trên người Ngụy Đa một chút rồi nhanh chóng lướt qua. Người làm cho Ngưu Hữu Đạo không chịu được chính là Ngụy Đa. Mỗi lần gã nhìn thấy hắn đều là vẻ mặt “si tình”, khiến cho hắn không được tự nhiên.

Ngưu Hữu Đạo không thấy Đường Tố Tố. Tính cách bướng bỉnh của người phụ nữ này đúng là có thể nghĩ.

Đám người Đường Nghi cũng không nói chuyện gì với Ngưu Hữu Đạo, chỉ lặng yên đứng bên cạnh, có vẻ như cũng muốn tiến vào Điệp Mộng Huyễn Giới.

Thật ra, tiến vào Điệp Mộng Huyễn Giới cũng không phải mục đích của chuyến đi này. Bọn họ chỉ muốn quang minh chính đại theo dõi Ngưu Hữu Đạo. Bọn họ biết Ngưu Hữu Đạo đến đây, đoán chừng sẽ tiến vào Điệp Mộng Huyễn Giới, vì thế mọi người mới cùng nhau chạy đến.

Bọn họ không biết hành động của mình đã làm cho Ngưu Hữu Đạo tức giận.

Ngưu Hữu Đạo muốn rũ sạch quan hệ với Thượng Thanh Tông, nhưng Thượng Thanh Tông lại công nhiên đứng cùng một chỗ với hắn. Ai dám cam đoan trong số những người đang đứng rải rác trong ngọn núi này không có ai biết bọn hắn.

Muốn gạo nấu thành cơm à? Sắc mặt Ngưu Hữu Đạo hơi ngưng lại, hừ một tiếng, vô cùng bất mãn.

Trong lúc không khí đang yên tĩnh, cô gái mặc áo trắng đằng sau đột nhiên có động tĩnh, bay lên rồi rơi xuống bên cạnh, chậm rãi đến gần.

Hành động này của cô gái muốn chứng minh cho đối phương thấy nàng ta không có địch ý, để người bên này có cơ hội đề phòng. Nếu không, nàng ta đã đến thẳng bên cạnh bọn họ rồi.

Dưới sự chú mục của tất cả mọi người, cô gái áo trắng đứng trước mặt Ngưu Hữu Đạo, bốn mắt nhìn nhau.

Cẩn thận đánh giá một chút, mặc dù đối phương che mặt, Ngưu Hữu Đạo vẫn có thể khẳng định hắn chưa từng gặp người này, liền cười hỏi: “Vị bằng hữu này có việc gì sao?”

Quản Phương Nghi biết, bình thường sẽ không có ai công nhiên gây chuyện trên địa bàn Vạn Thú môn, nhưng tay của bà ta không khỏi lần

vào trong tay áo, nắm chặt phù triện, chuẩn bị đề phòng bất trắc.
Đám người Đường Nghi cũng chú ý đến cô gái này. Từ lời nói của Ngưu Hữu Đạo, bọn họ biết được Ngưu Hữu Đạo không quen cô gái đó.
Cô gái áo trắng bình tĩnh nói: “Ta là bạn của Ngô Tuyết Quân!”
Người đến chính là Vân Cơ, nhưng nàng ta không muốn lộ rõ thân phận của mình trước mặt người khác.
Nàng ta vốn định sẽ tiếp tục quan sát Ngưu Hữu Đạo sau khi tiến vào Điệp Mộng Huyễn Giới, nhưng khi nhóm người Thượng Thanh Tông gia nhập, nàng ta phát hiện bên này có quá nhiều người, muốn tiếp tục theo dõi chỉ sợ không dễ dàng, vì thế mới trực tiếp ra mặt.
Trong giới tu hành, ngươi có thể công khai nói mình là bạn của một người nào đó. Trong tình huống bình thường, chắc chắn sẽ là bạn thật sự. Nếu không, không ai dám mượn tên tuổi người khác để tạo hiềm nghi, rất dễ gây ra phiền phức. Người được mượn danh sẽ rũ sạch quan hệ với ngươi. Trong giới tu hành sinh sinh tử tử, nếu chẳng may lần sau ngươi lại mượn tên tuổi của người ta gây chuyện thị phi thì phải làm sao bây giờ?
Nàng ta vừa nói xong, rất nhiều người không biết Ngô Tuyết Quân là ai cả.
Ngưu Hữu Đạo cũng ngẩn ra một lát mới phản ứng kịp, nhận ra đối phương đang nhắc đến Quỷ mẫu.
Quỷ mẫu an phận tu hành một góc, âm dương tương cách, không dám phô trương quá mức, tên tuổi dần dần bị người ta quên lãng. Thời gian trôi qua cũng đủ lâu, người biết tên bà ta cũng không còn nhiều lắm. Danh tự vốn chỉ là danh hiệu để xưng hô. Tất cả mọi người đã quen gọi bà ta là Quỷ mẫu.
Quỷ mẫu cũng đã chính miệng thừa nhận bà chỉ có một người bạn.
Trong đầu Ngưu Hữu Đạo liền hiện lên hình ảnh Hầu Kình Thiên, lập tức cười khổ. Hắn đại khái đoán được người này là ai.
Chỉ là nhất thời hắn không biết xưng hô như thế nào, là Vân đại tỷ, hay là cùng bối phận với Vân Hoan, gọi là bá mẫu?
Cuối cùng, hắn khách sáo chắp tay: “Xin ra mắt tiền bối!”
Vân Cơ thản nhiên nói: “Xem ra ngươi đã biết ta là ai.”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Chỉ là suy đoán mà thôi!”

Hắn đưa tay chỉ vào sương mù giữa hai ngọn núi. Người ngoài có lẽ không hiểu là ý gì, nhưng hai người trong cuộc lại biết rất rõ.
Thấy đối phương không muốn tiết lộ thân phận, hắn cũng không vạch trần, trong lời nói vẫn lưu lại chỗ trống.
“Trách không được ngươi có thể phiên vân phúc vũ như vậy, quả nhiên là người thông minh.” Vân Cơ gật đầu, như một sự khẳng định đối với hắn: “Hình như ngươi rất thích kết bái với người khác.”
Ngón tay đang ấn vào chuôi kiếm của hắn hơi thả lỏng ra, xấu hổ nói: “Giang hồ tẩu mã, vẫn có những thời điểm mơ hồ. Ta là người thích kết giao bằng hữu, thỉnh thoảng sẽ có chút hiểu lầm, mong tiền bối đừng để trong lòng.”
Đối với người bình thường, không nói đến việc thu thập hay không, chỉ sợ Vân Cơ sẽ ra tay dạy cho người đó một bài học. Giữa người và người luôn có sự khác biệt, cho dù là ai cũng không cách nào đối đãi ngang nhau.
Thượng Thanh Tông tay cầm đại quyền Nam Châu, nắm giữ mấy chục vạn hùng binh, có lực ảnh hưởng khiêu động thiên hạ. Cho nên, không phải ai muốn động đến Ngưu Hữu Đạo là động. Ít ra thì không ai dám công khai ra tay với Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo công khai đến đây, nước Tống tất sẽ phái người đến gặp hắn để lấy lòng, nhằm tăng cường lực ảnh hưởng đối với Nam Châu. Trong thời điểm cần thiết, bọn họ vẫn tạo được thế cân bằng với nước Yến. Quan hệ giữa các nước rất phức tạp, ít nhất trong trường hợp triều đình nước Tống còn chưa biết rõ tình huống, tuyệt sẽ không để Ngưu Hữu Đạo xảy ra chuyện ở đây. Nguyên nhân rất dễ hiểu, đắc tội Ngưu Hữu Đạo chính là đắc tội Thương Triều Tông.
Vì sao rất nhiều môn phái tu hành lại muốn nắm giữ một phương? Vì sao Thiên Ngọc môn muốn đạt được Nam Châu? Ngưu Hữu Đạo tận lực giúp Thương Triều Tông là vì cái gì? Xét đến cùng cũng chỉ vì tranh đoạt quyền lợi.
Thiên Ngọc môn và Ngưu Hữu Đạo đánh cờ ở Nam Châu, tranh cũng chính là cái này, không chỉ là tài nguyên Nam Châu, mà còn là quyền lên tiếng ở Nam Châu. Có được quyền lên tiếng, xét theo một ý nghĩa nào đó, bọn họ sẽ có được tài nguyên, không chỉ là tài nguyên cực hạn bên

trong cảnh nội Nam Châu, với lực ảnh hưởng của bọn họ cũng có thể đổi lấy tài nguyên ở các quốc gia khác.
Đệ tử Thiên Ngọc môn hoạt động ở các nước khác rất thuận lợi, được các nước nể nang, được bảo vệ an toàn trên nhiều công việc. Làm việc thuận tiện không phải là tài nguyên sao? Có dùng tiền cũng không mua được. Đây chính là tài nguyên thật lớn, là thứ mà rất nhiều môn phái nhỏ có nằm mơ cũng muốn đạt được, là cơ sở để phát triển một môn phái!

Chương 665: Điệp Mộng Huyễn Giới (1)

Chương 665: Điệp Mộng Huyễn Giới (1)
Bây giờ, nếu Ngưu Hữu Đạo muốn mượn nước Tống một trăm vạn kim tệ, nước Tống sẽ không cho sao? Dễ như trở bàn tay, không trả cũng không sao, chỉ cần ngươi dám mượn!
Có lẽ Thiên Ngọc môn vẫn chưa được hài lòng cho lắm. Họ nâng đỡ Phượng Lăng Ba thất bại, Ngưu Hữu Đạo nâng đỡ Thương Triều Tông thành công. Quyền lên tiếng ở Nam Châu đã bị Ngưu Hữu Đạo lấy đi một nửa.
Đối với Ngưu Hữu Đạo mà nói, dựa vào thực lực trước mắt của hắn, cướp được những thứ này, lại có thể nắm chặt, hắn đã rất thỏa mãn. Chỉ khi nào đứng vững chân thì mới hướng đến lâu dài.
Thử hỏi, đối mặt với người như vậy, chỉ là Sơn chủ của Độ Vân Sơn, nàng ta sao dám công nhiên làm càn. Vân Cơ liền đổi chủ đề: “Ngươi muốn vào Điệp Mộng Huyễn Giới?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Đúng!”
Vân Cơ nói tiếp: “Vậy thì cùng nhau đi.”
Ngưu Hữu Đạo đáp lại: “Được!” Sau đó ra hiệu nhường đường cho Vân Cơ.
Lúc này, Quản Phương Nghi mới đưa tay mời Vân Cơ đứng bên cạnh mình, còn bà ta thì đứng giữa, cách hai người một chút, đề phòng người đàn bà này gây bất lợi cho Ngưu Hữu Đạo.
Người này là ai? Rất nhiều người còn chưa kịp phản ứng, ngay cả Đường Nghi cũng không rõ, không biết giữa hai người này có bí mật gì.
Trên sườn núi bên trái hai ngọn núi, ba người xuất hiện trên một bình đài, là đệ tử Vạn Thú môn phụ trách trấn thủ cửa vào Điệp cốc lần này. Ba người đứng song song, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía đám người Ngưu Hữu Đạo. Bên trái là cháu trai Trưởng lão Vạn Thú môn Triều

Kính Triều Thắng Hoài, chính giữa là sư huynh của Triều Thắng Hoài, Hà Hữu Kiến, bên phải cũng là một vị sư huynh khác của gã, là đệ đệ của Hà Hữu Kiến, Hà Hữu Trường
Gương mặt Hà Hữu Trường hiện lên sự lo lắng: “Sư đệ, tại sao bên cạnh hắn lại xuất hiện thêm nhiều người vậy? Người này rốt cuộc là ai? Chúng ta còn chưa thăm dò rõ ràng, ra tay hạ thủ có thích hợp không?”
Người của Thượng Thanh Tông và Vân Cơ gia nhập, khiến bên này ít nhiều cũng có sự kiêng kỵ.
Triều Thắng Hoài nói: “Chưa được sư môn mời lên núi, chỉ có thể nghỉ lại trong thành dưới núi, ngẫm lại cũng không phải đại nhân vật có thể lên mặt. Hai vị sư huynh, người ta vung tay một cái đã là hai trăm vạn kim tệ, mỗi tháng chúng ta được phát bao nhiêu tiền, phải mất bao lâu chúng ta mới có được số tiền nhiều như vậy? Chúng ta cũng không còn nhỏ nữa, tại sao gặp chuyện lại sợ đầu sợ đuôi chứ?”
Tuy nói đệ tử của Vạn Thú môn có tài lực hùng hậu, nhưng các đệ bên dưới cũng chẳng dư dả bao nhiêu, cùng lắm là phát thêm linh đan tu luyện mà thôi, mấy thứ tiền tài như thế này vẫn có giới hạn. Tuy Triều Thắng Hoài là cháu trai của Triều trưởng lão, cũng chỉ bao no linh đan tu luyện, không phát quá nhiều tiền, rất dễ khiến cho người ta nảy sinh liên tưởng. Thân là Trưởng lão một phái, có một số việc vẫn phải bận tâm đến ảnh hưởng.
Hà Hữu Kiến trầm ngâm một chút rồi nói: “Triều sư đệ, không phải huynh đệ chúng ta đổi ý, mà người của đối phương đột nhiên tăng lên, rất dễ thất thủ. Nếu chẳng may để lộ tin tức, để sư môn biết chúng ta làm mấy chuyện này ảnh hưởng đến thanh danh sư môn, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Làm không tốt, chúng ta sẽ bị trục xuất khỏi sư môn.”
Lợi thì muốn lấy, mà nguy hiểm thì lại không muốn gánh! Triều Thắng Hoài khinh bỉ trong lòng. Nếu không phải một mình gã làm không được, gã sẽ không tìm người khác: “Hai vị sư huynh, các huynh lo lắng hơi thừa rồi. Bọn họ có người, chẳng lẽ chúng ta không có người sao? Các huynh yên tâm đi, nếu không nắm chắc, đệ sẽ không dám làm. Đệ đã đánh tiếng với một số sư huynh đáng tin cậy, nói có cừu nhân muốn đối phó. Nếu chẳng may có việc, có thể nhờ bọn họ đến hỗ trợ, sau đó chúng

ta sẽ lấy ra hai chục vạn để tỏ lòng biết ơn, còn lại chúng ta mỗi người sáu chục vạn.”
Triều Thắng Hoài tiếp tục khuyên: “Nếu ở ngoài, đệ thật sự không dám làm loạn, nhưng ở đây là đâu chứ, là Điệp Mộng Huyễn Giới. Chúng ta chiếm thiên thời địa lợi, chỉ cần lợi dụng điều kiện bên trong thỏa đáng, chúng ta cũng cố gắng không phải ra tay, tất cả sẽ ổn. Hơn nữa, chúng ta có thể nhìn tình huống mà liệu, có cơ hội thì ra tay cũng không muộn. Còn nếu không được, chúng ta thu tay lại, không gặp nguy hiểm, cũng không có gì phải sợ.”
Đã nói đến mức như vậy rồi, huynh đệ họ Hà ngược lại yên tâm không ít, cùng nhau gật đầu, một lần nữa hạ quyết tâm.
Người tập trung bên ngoài Điệp cốc càng lúc càng nhiều, phân bố lẻ tẻ, đoán chừng cũng được mấy ngàn người, hoặc đứng một mình, hoặc tốp năm tốp ba, cũng có thể mười người tập trung một nhóm.
Ngưu Hữu Đạo thỉnh thoảng quan sát bốn phía, lúc này mới nhìn lên trời. Nếu Vạn Thú môn tính toán thời gian không sai, thời gian Điệp Mộng Huyễn Giới mở ra cũng sắp đến gần rồi, liền thuận miệng hỏi: “Nhìn lượng người đến thành Vạn Thú, người đến tham dự hội Linh thú cũng không chỉ nhiêu đây.”
Quản Phương Nghi nói: “Thật ra Điệp Mộng Huyễn Giới cũng chẳng có gì đặc biệt. Người chưa từng đến thì cũng muốn tìm hiểu một chút. Còn loại người như ngươi, đứng nhìn người ta chạy vào mà mình không vào thì cũng chẳng vui.”
Trước đây, bà ta đã từng đến đây, đồng thời cũng có nói cho Ngưu Hữu Đạo biết.
Bà ta vốn không muốn vào, nhưng vì Ngưu Hữu Đạo, bà ta đành phải đi cùng.
Nói đến đây, Ngưu Hữu Đạo không khỏi nhìn Vân Cơ, hỏi: “Tiền bối chưa từng đến sao?”
Vân Cơ đang có tâm sự, cũng không nói thật: “Chưa từng!”
Ngưu Hữu Đạo cũng không hỏi thêm gì nữa, cầm kiếm đứng yên tại chỗ, đầu óc lại chuyển động. Vị Sơn chủ này tồn tại trong giới tu hành lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên đến đây sao?

Hắn nhìn lướt qua bốn phía, không thấy Hầu Kình Thiên, trong lòng lại càng nghi hoặc. Chẳng lẽ xà yêu mới tới kia không đi cùng với thuộc hạ?
Viên Cương đứng bên cạnh, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía sườn núi bên trái. Khoảng cách có chút xa nên nhìn không rõ lắm. Hắn ta luôn có cảm giác có ba đệ tử Vạn Thú môn đang đứng trên sườn núi nhìn sang bên này.
“Khó chịu quá, ta qua bên kia hoạt động một chút.” Viên Cương nói xong liền bỏ đi, sau lưng còn đeo Tam Hống đao được bọc trong miếng vải.
Quản Phương Nghi nhìn Ngưu Hữu Đạo, thấy Ngưu Hữu Đạo không lên tiếng, mặt cũng không thay đổi.
Viên Cương không thích nói nhiều, bình thường cũng chẳng bộc lộ tình cảm gì, nên bà ta cũng không hiểu lắm. Nhưng khi Viên Cương lên tiếng, Ngưu Hữu Đạo cũng không phản ứng, bà ta lập tức nhận ra sự ăn ý giữa hai người đàn ông này. Bà ta đã lĩnh giáo sự phối hợp ăn ý của hai người, liền ý thức được có vấn đề xảy ra, không khỏi chú ý đến động tĩnh của Viên Cương.
Bà ta để ý nhưng cũng không thấy Viên Cương làm gì, chỉ tản bộ trong núi, ngẫu nhiên bắt chuyện với một số tu sĩ, cũng không biết đang làm cái gì.
Tản bộ một vòng, hắn ta quay về bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, ánh mắt Ngưu Hữu Đạo hơi liếc nhìn sang, Viên Cương gật đầu một cách không dễ gì phát hiện được.
Về sau, ánh mắt Viên Cương lại hướng về sườn núi kia. Ngưu Hữu Đạo thuận theo ánh mắt của hắn ta mà nhìn sang, sau đó chuyển sang chỗ khác ngay lập tức, biểu hiện nhàn nhạt, ngón tay đang đặt trên chuôi kiếm lên xuống hai lần, sau đó hai tay để yên trên chuôi kiếm.
Nhìn phản ứng của hai người, Quản Phương Nghi cũng thuận mắt nhìn theo hướng ánh mắt của bọn họ. Bên kia chỉ có đệ tử của Vạn Thú môn, hai người này định làm gì?
Ánh mắt Vân Cơ như có như không liếc nhìn Viên Cương. Không biết tại sao, sau khi nàng ta đến đây, nàng ta có cảm giác có một luồng khí

tức nào đó đang áp chế mình, khiến cho nàng ta hơi hoảng loạn, trong lòng nhịn không được sinh ra cảm giác e ngại mãnh liệt.
Đứng chưa được một lát, nàng ta đã có thể xác nhận luồng khí tức đó đến từ Viên Cương, một luồng khí tức khiến cho linh hồn của nàng ta phải run rẩy, giống như có thứ gì đó từ Hoang cổ xa xôi áp đến, có thể giẫm nát nàng ta bất cứ lúc nào.
Khi gió thổi đảo hướng sang bên này, luồng khí tức kia phủ xuống, lại càng khiến nàng ta hãi hùng khiếp vía, thậm chí còn có cảm giác tay chân như muốn nhũn ra, có suy nghĩ muốn quỳ xuống quy phục.

Chương 666: Điệp Mộng Huyễn Giới (2)

Chương 666: Điệp Mộng Huyễn Giới (2)
Nàng ta biết, nếu không phải nàng ta là Yêu tu đã mở linh trí, có năng lực suy tính, khống chế hành vi của mình, chỉ sợ nàng ta đã phủ phục dưới chân người đàn ông này rồi.
Nếu bị luồng khí tức này bao phủ, nàng ta đoán chừng thực lực của mình còn suy giảm nhiều hơn.
Chính vì có cảm giác sợ hãi như vậy, trong lòng nàng ta không khỏi hoài nghi, không biết người đàn ông này là như thế nào, tại sao lại có thể khiến nàng sinh ra cảm giác bị áp chế mạnh như thế...
Ông! Những người chờ trong núi đột nhiên lung lay, có cảm giác mặt đất khẽ chấn động một chút, dường như phát sinh địa chấn. Gió ngừng thổi, không khí ngưng trệ, chim chóc sợ hãi bay xa.
Ánh mắt mọi người nhìn về phía hai ngọn núi sừng sững như kiếm, chỉ thấy sương mù đang lượn lờ trong núi bắt đầu bồng bềnh, giống như có con quái vật nào đó đang khuấy động bên trong. Mọi người mở pháp nhãn để nhìn, nhưng cũng không nhìn thấy bất cứ vật gì quấy phá.
Rất nhanh, mọi người lại ngẩng đầu nhìn trên không, nheo mắt lại, chằm chằm quan sát bầu trời.
Viên Cương chỉ nhìn lên một chút, sau đó cảnh giác nhìn bốn phía.
Mặt trời đang treo lơ lửng trên không trung dần dần bị che khuất, không biết bị bóng đen xuất hiện từ chỗ nào nuốt chửng, diện tích của bóng đen dần dần mở rộng ra.
Thời gian dần trôi, thiên địa đã tối hẳn, khiến dân chúng đang ngước nhìn có cảm giác mình quá nhỏ bé.
Một quả cầu đen chiếm lĩnh mặt trời, từ xa giống như cặp mắt tà ác nhìn chúng sinh bên dưới. Xung quanh cặp mắt đen như mực đó là một viền vàng lóa mắt.

Đúng lúc này, mây mù chính giữa hai ngọn núi bắt đầu xuất hiện một điểm sáng, giống như một luồng ánh sáng từ hư không xa xôi bắn ra, nhanh chóng lớn dần, chẳng khác nào mạng nhện, rồi lại như một quả thủy tinh cầu gác giữa hai ngọn núi.
Màn sáng gợn sóng phiêu động giữa hai ngọn núi, rất dễ dàng nhìn thấy giữa thiên địa đang bị màn đêm bao phủ, nhìn qua vô cùng tráng lệ và huyền ảo.
Cảnh tượng này khiến cho Viên Cương đang tỉnh táo quan sát chung quanh cũng phải choáng váng. Đối với hắn ta mà nói, cảnh tượng này không theo lý thuyết khoa học nào cả.
Cảnh tượng huyền ảo như vậy cũng giúp cho Ngưu Hữu Đạo được mở rộng tầm mắt, cảm giác chuyến đi này không tệ, không khỏi hít sâu một hơi: “Quả thật thế giới đại thiên không thiếu cái lạ!”
Quản Phương Nghi đáp lại một tiếng: “Cửa vào Điệp Mộng Huyễn Giới đã mở!”
Vòng sáng màu vàng trên không trung biến mất, bóng đen thô to che lấp mặt trời cũng đang dần dần dịch chuyển.
Ánh sáng như bình minh tiến vào trong thiên địa dần dần khuếch trương.
Màn sáng chính giữa hai ngọn núi đã mất đi sắc thái mỹ lệ, biến thành màn nước bình thường, bắt đầu động đậy.
Bóng đen che khuất mặt trời cũng đã biến mất trên không trung. Thiên địa giống như người nằm mộng mới tỉnh, ngay cả người đứng bên dưới cũng có cảm giác mình vừa mới trải qua một giấc mộng dài. Rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy đều nhẹ nhàng thở ra. Dị biến trước đó khiến mọi người lo sợ thiên địa sẽ vĩnh viễn trầm luân trong bóng đêm.
Hơn một trăm con phi cầm cỡ lớn chở người lượn vòng trên không trung.
Đệ tử Vạn Thú môn canh giữ bên ngoài cử một tiểu đội xâm nhập vào bên trong màn sáng, sau đó biến mất.
Chờ một chút lại có người từ bên trong đi ra, biểu hiện có thể đi vào. Từ đó, có rất nhiều đệ tử Vạn Thú môn xông vào trước.
Về sau, tân khách chờ bên ngoài Điệp cốc cũng lần lượt tiến vào, rồi biến mất bên trong màn nước.

Mọi người tập trung trước màn nước giữa hai ngọn núi, tuần tự tiến vào. Có một số người còn hơi do dự một chút.
Ngưu Hữu Đạo nhìn Viên Cương: “Ngươi có muốn chờ bên ngoài hay không?” Hắn lo lắng bên trong không quá an toàn.
Viên Cương đáp: “Vào trong mở mang kiến thức một chút cũng tốt.”
Ngưu Hữu Đạo cũng không miễn cưỡng, đưa tay ra hiệu, một đám người tập trung đến chỗ Điệp cốc.
Khi đến trước màn nước dập dờn, hắn phát hiện diện tích màn nước phải hơn mười trượng vuông. Cửa vào Điệp Mộng Huyễn Giới đúng là lớn, có thể chứa được rất nhiều người tiến vào.
Đường Nghi phất tay, Tô Phá dẫn theo mấy đệ tử biến mất trong màn nước trước. Đối với chuyện giống như đi trước hộ pháp này, Ngưu Hữu Đạo chưa chắc sẽ lĩnh tình.
Sau đó đến lượt Vân Cơ tiến vào, rồi đến Viên Cương.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chung quanh một chút, đảo qua người Triều Thắng Hoài đang canh giữ cửa vào, không hề dừng lại quá lâu.
Cương khí hộ thể tuôn ra, Ngưu Hữu Đạo cất bước bước vào trong màn nước.
Bên trong màn nước có một lực cản không nhỏ. Phàm nhân bình thường rõ ràng không thể tiến vào.
Luồng lực cản này vừa vỡ ra, một bước bước vào, hắn có cảm giác giống như tiến vào một thế giới khác, một thế giới đen như mực. Màn nước giống như cô lập ban ngày và ban đêm.
Trên bầu trời đầy sao, tinh hà sáng chói, thật sự mê người.
Trước mắt là đêm tối, nhưng bầu trời đằng xa lại đầy sao, chiếu sáng rực rỡ khắp nơi.
“Đi mau đi, đừng cản trở người sau tiến vào.”
Người lần đầu bước vào không tránh khỏi phải dừng lại một chút, kinh ngạc nhìn hoàn cảnh chung quanh, khiến cho đệ tử Vạn Thú môn đã vào trước đó không ngừng nhắc nhở.
Khi đám người Ngưu Hữu Đạo tiến vào, lập tức đứng cách cửa ra vào một chút, tránh bị người sau đụng phải.
Bọn họ cũng giống như rất nhiều người vào đây lần đầu, tạm thời dò xét hoàn cảnh chung quanh.

Bên trong Huyễn Giới không có gió, tĩnh mịch, tràn ngập một mùi thơm khiến người ta không cách nào hình dung.
Ngưu Hữu Đạo nhìn sắc cỏ màu mực tàu trên mặt đất, cũng chính là loại cỏ đã phát ra mùi thơm đó.
Tuy đây là lần đầu tiên hắn tiến vào Điệp Mộng Huyễn Giới, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại cỏ này, nhưng hắn đã từng đọc qua quyển Thượng Thanh Thập Di Lục có miêu tả Điệp Mộng Huyễn Giới, đã từng nói loại cỏ này tên là Khu Quang, sinh trưởng trong bóng tối, có khả năng tản ra mùi hương rất kỳ lạ. Hương khí của nó có thể giết chết các loại thực vật khác, là loại cỏ được cấy ghép từ Vạn Thú môn.
Cấy ghép như vậy cũng là có nguyên nhân. Điệp Mộng Huyễn Giới là một thế giới tăm tối, nhưng thực vật sinh trưởng tại nơi này lại có thể phát sáng. Khu Quang có thể khắc chế thực vật ở đây. Nghe nói, ở đây trước đó cũng có rất nhiều thực vật phát sáng, nhưng bây giờ thực vật phát sáng đều bị Khu Quang giết chết.
Cấy ghép vật này cũng không phải vì muốn tiêu diệt những thực vật phát sáng kia, mà là đối phó với vô số bướm La Sát, cũng được xem là chủ nhân nơi này, một loại bướm yêu. Bướm yêu bài xích sinh vật bên ngoài. Nhìn thấy vật sống sẽ giết chết ngay, bao gồm tu sĩ tiến vào bên trong. Cái tên Điệp Mộng Huyễn Giới cũng là vì vậy mà có.
Mùi hương của cỏ Khu Quang có thể khắc chế bướm La Sát. Bướm La Sát ngửi được mùi hương này sẽ không chịu được mà bay thật xa, không dám đến gần.
Cho nên, nơi này vừa an toàn vừa nguy hiểm. Chỉ cần ở trong khu vực có cỏ Khu Quang, ngươi sẽ được an toàn. Một khi bước vào khu vực thực vật phát sáng sinh trưởng, sẽ gặp nguy hiểm ngay, bị bướm La Sát giết không bao giờ hết vây công. Lực công kích của những con quái vật này rất mạnh, còn có thể phi hành rất nhanh, hoàn toàn khó chơi.
Chính vì vậy, những bí cảnh còn lưu lại từ thời Thương Tụng Vũ triều đều bị các đại Chí tôn chiếm lĩnh, chỉ có Điệp Mộng Huyễn Giới là không có, tạo cơ hội cho người khác tiến vào kiếm ăn.
Trước mắt là để cho Vạn Thú môn kinh doanh. Cỏ Khu Quang cũng là do Vạn Thú môn cấy ghép.

Nhưng cho đến nay, khu vực có cỏ Khu Quang cấy ghép so với phạm vi quá lớn của Điệp Mộng Huyễn Giới thì có vẻ hơi nhỏ bé, không cách nào chiếm lĩnh toàn bộ Điệp Mộng Huyễn Giới. Khu vực có cỏ Khu Quang không cách nào chiếm lĩnh được, cũng đồng nghĩa với việc người ngoài không cách nào chiếm lĩnh được nơi đây. Điệp Mộng Huyễn Giới đối với người bên ngoài mà nói vẫn tràn ngập nhiều khu vực chưa được biết đến.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Đầu tiên, cỏ Khu Quang cũng không phải ném xuống đất là có thể sống, mà thời gian Điệp Mộng Huyễn Giới mở ra cũng có hạn, chỉ có ba ngày. Cho dù người của Vạn Thú môn có tọa kỵ phi hành, phạm vi tối đa trồng cỏ Khu Quang cũng chỉ được kéo dài trong vòng một ngày rưỡi. Dù sao cũng phải chừa thời gian trở về nữa chứ.

Chương 667: Mất Dấu (1)

Chương 667: Mất Dấu (1)
Huống chi, Vạn Thú môn cũng không có nhiều tọa kỵ phi hành đặc biệt cung cấp cho việc trồng cỏ.
Vượt khỏi phạm vi ba ngày, cửa vào Điệp Mộng Huyễn Giới sẽ đóng lại. Trước mắt còn chưa có tu sĩ nào có thể sống sót qua mười năm trong điều kiện môi trường như thế. Thức ăn và nước uống chính là một vấn đề. Cho nên, thời gian đóng cửa sắp đến, tất cả mọi người đều phải rời khỏi ngay lập tức.
Có một số nơi có loại đất không phù hợp với việc trồng cỏ Khu Quang, cũng giống như trồng những vật khác.
Mười năm mới mở ra một lần, một lần cũng chỉ có ba ngày, lại có nhiều chỗ không thích hợp trồng. Gộp lại những năm qua, khu vực trồng cỏ không theo quy tắc nào cả, diện tích hoàn chỉnh cũng không quá lớn.
Bởi vậy, khi tiến vào Điệp Mộng Huyễn Giới, muốn đảm bảo an toàn, nhất định phải thành thật hoạt động tại khu vực có cỏ Khu Quang. Vượt quá khu vực này, xảy ra chuyện gì, không ai chịu trách nhiệm.
Cũng có thể nói, tiến vào Điệp Mộng Huyễn Giới, chết sống do ngươi, cũng không ai bức ngươi vào. Trước khi tiến vào phải suy nghĩ cho thật kỹ, Vạn Thú môn tổng không thể phụ trách vấn đề an toàn cho tất cả mọi người được.
Trên trời có tinh quang, có ngân hà xán lạn, nhưng lại không có ánh trăng. Lối vào đen như mực, người người nhốn nháo, cũng không có Nguyệt điệp chiếu sáng.
Không ai mang Nguyệt điệp vào. Nguyệt điệp cũng sợ mùi hương của cỏ Khu Quang. Bởi vì mẫu thể của Nguyệt điệp là sinh ra từ nơi này.
Vạn Thú môn đã bắt mẫu thể của Nguyệt điệp, tốn không ít tâm huyết, nghĩ hết biện pháp mới có thể giúp chúng sinh sôi nảy nở bên ngoài.

Sinh vật ở đây rất kỳ quái, dường như chỉ thích hợp sinh sống tại những khu vực đen tối. Nếu ra ngoài, chúng sẽ dần dần yếu đi mà chết. Mẫu thể của Nguyệt Điệp cũng giống như vậy. Điệp yêu thích khách và sát thủ cũng tương tự. Cho nên, Vạn Thú môn có thể phát triển được Nguyệt Điệp như bây giờ cũng không dễ dàng gì. Tuy nhiên, nó đã trở thành đồ vật thiết yếu của người trong giới tu hành, một trong những nguồn tài lực chủ yếu của Vạn Thú môn.

Nghe nói, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất Vạn Thú môn có thể nắm giữ được nơi này. Có một số người vẫn ôm hy vọng Vạn Thú môn có thể chinh phục được Điệp Mộng Huyễn Giới.

Viên Cương ngẩng đầu nhìn lên không trung. Trên không trung hình như có bóng đen lướt qua, cũng không nhìn rõ là cái gì.

Quản Phương Nghi giải thích: “Là bướm La Sát. Bọn chúng không cách nào đến gần khu vực có cỏ Khu Quang, nhưng chúng ta cũng không cách nào ngăn cản bướm La Sát bay vọt đến. Có đôi khi bướm La Sát sẽ ném đồ tập kích từ trên cao xuống.”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Nghe nói người tiến vào có thể bắt bướm La Sát bán cho Vạn Thú môn?”

Quản Phương Nghi đáp: “Nếu còn sống, bướm La Sát sẽ có bốn loại. Lực công kích yếu nhất có cánh trắng, chỉ có một ngàn kim tệ một con; cánh xanh là năm vạn kim tệ một con; cánh đỏ, hay còn gọi là Huyết La Sát, một con bán cho Vạn Thú môn cũng thu được năm mươi vạn kim tệ. Nhưng cánh đỏ rất khó bắt được, chẳng những hung mãnh, mà tính tình lại rất cương liệt, thà tự vận chết chứ không muốn bị bắt. Đoán chừng Vạn Thú môn muốn phát triển nó giống như Nguyệt Điệp, nhân chủng ra được thứ không thuộc về thế giới bên ngoài. Nhưng loài vật này sau khi mang ra ngoài lại không sống quá lâu, chỉ có thể từ số lượng bỏ công sức mà tìm hy vọng. Cho nên, chỉ cần có người bắt được, Vạn Thú môn đều sẽ mua lại. Mỗi lần Điệp Mộng Huyễn Giới mở ra, Vạn Thú môn cũng sẽ đầu tư một món tiền khổng lồ cho khoản này.”

Bà ta chép miệng nhìn đám người trước mặt: “Những lúc như thế này, chắc chắn sẽ có tán tu vào đây mạo hiểm, đem tính mạng của mình đổi lấy tiền tài. Cho nên, đụng phải loại người đó, tốt nhất là nên cách xa một chút. Bướm La Sát thường hay bị loại người đó chọc giận, đến gần

bọn chúng rất dễ bị tai bay vạ gió. Vạn Thú môn lại mặc kệ việc này. Dù sao cũng không phải người của Vạn Thú môn mạo hiểm. Bọn họ chỉ cần bỏ tiền ra, để người khác bán mạng cho họ là được.”
Viên Cương ở một bên chen vào: “Bốn loại, còn một loại nữa đâu?”
Quản Phương Nghi quay sang nhìn hắn ta: “Còn một loại chỉ tồn tại trong truyền thuyết, tên là Thánh La Sát, nghe nói là vương trong số bướm La Sát, hoàn toàn khác với các loại bướm La Sát khác, chẳng những thực lực rất mạnh, mà còn có thể rời khỏi chỗ này sinh sống ở bên ngoài. Nghe nói, chỉ cần hàng phục được một con, ngươi có thể nhờ nó điều khiển toàn bộ Điệp yêu bên trong Điệp Mộng Huyễn Giới, một đường tung hoành bên trong, nhưng đây chỉ là vật tồn tại trong truyền thuyết, giới tu hành hiện tại chưa người nào được gặp qua. Theo truyền thuyết, bên cạnh Hoàng hậu Ly Ca Vũ triều cũng có một con được xem là linh sủng, là Thương Tụng hàng phục được khi tiến vào Điệp Mộng Huyễn Giới, cũng là nguyên nhân Thương Tụng có thể thành lập được hành cung bên trong Điệp Mộng Huyễn Giới. Nếu ai có thể bắt được Thánh La Sát, tiền bạc không thành vấn đề. Vô giá! Ra giá bao nhiêu tiền cũng sẽ có người mua, sợ là cửu đại Chí tôn cũng sẽ bị ngươi kinh động, từ nay về sau, ngươi sẽ lên như diều gặp gió.”
Sau đó, bà ta cau mày nói tiếp: “Ngẫm lại cũng tốt, món tài này không phải ai cũng có thể phát. Tục truyền, thực lực của Thánh La Sát có thể sánh ngang với tu sĩ Nguyên Anh cảnh. Nếu để cho ngươi gặp phải, tốt nhất là ngươi nên trốn đi. Có thể trốn được, xem như mạng ngươi lớn, cái khác không cần suy nghĩ nhiều.” Trong giọng nói của bà ta có ý trào phúng.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười. Hai người này vẫn nhìn đối phương không vừa mắt.
Hôm nay, Viên Cương cũng chẳng có tâm trạng đấu võ mồm với Quản Phương Nghi. Lực chú ý của hắn ta không phải chỗ này.
Đám người tập trung thăm dò bắt đầu nhiều hơn. Phần lớn đều là người lần đầu tiên tiến vào.
“Nếu đã vào rồi, chúng ta đi một vòng xem sao.” Ngưu Hữu Đạo mỉm cười phất tay.

Ai ngờ, Vân Cơ bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “Vẫn là đường ai nấy đi thì tốt hơn.”
Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên, đang định hỏi nguyên nhân, Vân Cơ đã lách mình bay đi, ngay cả lời giải thích cũng không có.
Mọi người không khỏi hiếu kỳ. Không phải trước đó Vân Cơ đã nói đi cùng nhau sao?
Bọn họ không biết, đúng là ngay từ đầu Vân Cơ muốn quan sát Ngưu Hữu Đạo, không nghĩ đến gặp phải Viên Cương. Nàng ta ở chung một chỗ với Viên Cương không được thoải mái, tay chân cứ nhũn ra. Tư vị bị áp chế như vậy khiến nàng ta rất khó chịu, vội tranh thủ thời gian rời đi.
Thật ra Viên Phương trước kia cũng có cảm giác này, cho nên mới thường xuyên bị Viên Cương đánh, chỉ là bây giờ y không ý thức được.
Y lăn lộn một chỗ với Viên Cương đã lâu, đã thành một cái thói quen. Quen thuộc rồi sẽ trở nên tự nhiên, còn có thể cười đùa, mặt dày mày dạn đứng bên cạnh Viên Cương.
Chỉ khi Viên Cương nổi giận, Viên Phương mới cảm thấy sợ.
Bây giờ, Viên Cương cũng rất ít khi nổi giận với Viên Phương, mà Viên Phương cũng không nghĩ đến việc chạy trốn nữa, lại còn rất nghe lời.
Đối với Ngưu Hữu Đạo mà nói, Viên Phương có lẽ vẫn còn nghi ngờ một chút, nhưng chỉ cần Viên Cương mở miệng, Viên Phương sẽ không nói hai lời, bảo chạy hướng Đông sẽ không dám chạy hướng Tây, đang dông dài cũng phải lập tức ngậm miệng.
Có một số việc trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường. Giữa Viên Cương và Viên Phương vẫn còn chưa ý thức được nguyên nhân chân chính.
Viên Phương chỉ cho rằng Viên Cương tương đối bạo lực, động một chút là sử dụng nắm đấm, mới khiến cho y cảm thấy sợ hãi.
Còn nữa, khi Viên Phương vừa mới bắt đầu tiếp xúc với Viên Cương, khí tức trên người Viên Cương không có tính áp bách như khi Văn Cơ tiếp xúc. Vì thế, Viên Phương mới có quá trình thích ứng theo chất lượng.
Ngưu Hữu Đạo nhìn theo hướng Vân Cơ rời đi, phát hiện Vân Cơ di chuyển rất đúng chỗ trong khu vực tối đen này. Chỗ nào cao, chỗ nào thấp, dường như đã sớm có sự phán đoán, không phải giống như lần đầu

tiên đến đây. Hắn không khỏi nheo mắt lại, sau đó hất cằm, dẫn người đi theo hướng Vân Cơ.
Người đi bên cạnh hắn cũng chỉ có Quản Phương Nghi, Viên Phương và Viên Cương.

Chương 668: Mất Dấu (2)

Chương 668: Mất Dấu (2)
Người của Phù Phương Viên không có ai đi theo. Xảy ra chuyện gian tế, trước khi chuyện của Trần bá còn chưa được làm rõ, bọn họ không dám dẫn Trần bá đi theo. Nội bộ có biến còn đáng sợ hơn bất cứ thứ gì, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nếu chỉ lưu lại một mình Trần bá thôi, sẽ khiến cho Trần bá sinh nghi, cho nên Hứa lão lục cũng lưu lại luôn, lấy lý do nếu chẳng may có việc, bọn họ không ra ngoài được, người bên ngoài cũng có thể báo tin về nhà, đưa ra ứng đối, phụ trách tiếp ứng.
Về phần lão thập tam, ông vốn phụ trách trông coi Kim Sí, vì thế ông phải ở lại thành Vạn thú, không cùng đi theo.
Mười người Thượng Thanh Tông đi theo, Ngưu Hữu Đạo cũng không xem là người một nhà, nhưng Đường Nghi vẫn cứ dẫn người đi bên cạnh.
Dù sao cũng chưa quen thuộc với địa hình nơi đây, không bao lâu sau, bọn họ đã mất dấu Vân Cơ.
Một nhóm đứng ngay tại ngã ba, nhìn chung quanh, bên cạnh thỉnh thoảng có tu sĩ khác đi ngang.
Thật ra đây cũng không được tính là ngã ba, chỉ là bị địa thế trồng cỏ Khu Quanbg ảnh hưởng, tạo thành một dốc đứng, chẳng khác nào cành cây kéo dài, kéo dài ba hướng.
Không biết Vân Cơ đã đi hướng nào. Cả ba con đường lận, khó mà đưa ra được lựa chọn.
Ngưu Hữu Đạo nhìn Viên Cương. Viên Cương là cao thủ có thể căn cứ vào dấu chân mà theo dõi đối phương, thậm chí có thể căn cứ vào đó mà đánh giá được người đó nam hay nữ, chiều cao thể trọng bao nhiêu.
Nhưng lúc này Viên Cương cũng phải lắc đầu. Ở đây ánh sáng không rõ,

Vân Cơ lại bay, muốn trong thời gian ngắn tìm được dấu chân Vân Cơ, đúng là có chút khó khăn.
Quản Phương Nghi hỏi một câu: “Ngươi đi cùng nàng ta làm gì? Người phụ nữ thần thần bí bí đó rốt cuộc là ai?”
Có đám người Đường Nghi đi theo, Ngưu Hữu Đạo cũng không trả lời, tiếp tục nhìn chung quanh. Tìm không thấy Vân Cơ, đồng nghĩa với việc hắn phải lựa chọn một hướng đi khác.
Sau khi trong lòng đã có định hướng, Ngưu Hữu Đạo quay sang nhìn Đường Nghi: “Các ngươi định đi theo ta sao?”
Đường Nghi bước lên phía trước: “Chàng đừng hiểu lầm, chúng ta không có ác ý. Dù sao nơi này vẫn có chút nguy hiểm, chàng xem như chúng ta đang hộ tống chàng.”
“Hộ tống ta?” Ngưu Hữu Đạo cảm thấy buồn cười, châm chọc: “Các người ngay cả bảo vệ mình còn không nổi, còn muốn hộ tống ta? Ta đã dám vào, tất có cách để bảo vệ, không cần các ngươi phải hao tâm tổn trí. Ý tốt của các ngươi, ta xin nhận, không cần dây dưa với ta nữa, lập tức ra ngoài, rời khỏi Huyễn Giới này đi.”
Ngụy Đa cà lăm nói: “Đạo... Đạo gia...”
“Ngươi im miệng đi!” Ngưu Hữu Đạo chỉ tay vào Ngụy Đa: “Nhìn thấy ngươi là ta cảm thấy phiền, lập tức cút ngay cho ta.”
Ngụy Đa á khẩu, không trả lời được.
Đường Nghi dửng dưng nhìn hắn. Đám đệ tử Thượng Thanh Tông cũng dửng dưng, cứ quấn chặt lấy.
Đúng là bực mà! Ngưu Hữu Đạo hơi phục những người này, cuối cùng vẫy tay gọi Đường Nghi.
Đường Nghi bước ra, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, đi theo Ngưu Hữu Đạo bước sang một bên.
Hai người dừng lại cách mọi người một khoảng cách. Ngưu Hữu Đạo quay người hỏi: “Rốt cuộc là nàng muốn làm gì?”
Đường Nghi đáp: “Thượng Thanh Tông có lỗi với chàng, nhưng Thượng Thanh Tông không trục xuất chàng khỏi sư môn, chàng vẫn là đệ tử của Thượng Thanh Tông. Thượng Thanh Tông phạm sai lầm, một mình ta gánh chịu, chàng muốn làm thế nào cũng được, nhưng ta xin chàng nể mặt Đông Quách sư thúc, đừng từ bỏ Thượng Thanh Tông, coi như ta

xin chàng...” Nói xong, thân hình của nàng hơi thấp xuống, giống như muốn quỳ trước hắn.
Ngưu Hữu Đạo cầm một tay của nàng, kéo nàng đứng dậy: “Đừng làm như vậy! Này, Đường chưởng môn, ta và nàng rốt cuộc có bao nhiêu thù hận, tại sao nàng chết sống cũng không buông tha ta, nàng muốn hại chết ta hay sao? Nàng thật sự hồ đồ hay giả bộ hồ đồ vậy? Năm đó, các người ném ta cho Thương Triều Tông, đồng thời phủi sạch quan hệ với Thương Triều Tông. Chẳng lẽ bây giờ các người không biết mình không thể ở cùng với Thương Triều Tông hay sao? Các người cố ý hại ta đúng hay không?”
Cách đó không xa, nhờ ánh sao trời, nhìn hai người dây dưa với nhau, Quản Phương Nghi nhếch miệng, vẻ mặt khinh bỉ.
Nam nữ thụ thụ bất tương thân. Sau khi thành niên, đây là lần đầu tiên nàng bị một người đàn ông nắm cánh tay.
Đường Nghi vô thức muốn hất tay hắn ra. Về tình về lý, đây chính là người đàn ông của nàng. Đàn ông khác không thể chạm nàng, nhưng người này chạm nàng lại hợp tình hợp lý. Trong lòng nàng hơi rung động một chút, cánh tay kéo căng cũng không có phản kháng gì, vội giải thích: “Ta hiểu, Thượng Thanh Tông không phải vì Thương Triều Tông lớn mạnh mà muốn lăn lộn chung một chỗ với y. Chúng ta có thể không dính dáng gì đến y, chỉ cầu chàng đừng từ bỏ Thượng Thanh Tông. Bây giờ ta không còn biện pháp nào khác mới đến cầu chàng. Thượng Thanh Tông do lịch đại tiên sư dốc hết tâm huyết xây dựng nên không thể bại lụi trên tay của ta được.”
Ngưu Hữu Đạo cũng ý thức được sự không ổn, vội bỏ cánh tay Đường Nghi ra: “Thiên hạ ai mà không biết ta và Thương Triều Tông là cùng một bọn. Ta ở cùng với các ngươi, thế thì có khác gì các ngươi ở cùng với Thương Triều Tông đâu? Ta không phải như các ngươi nhìn thấy đâu. Rất nhiều chuyện các ngươi không ở bên trong nên không biết được sự nguy hiểm của nó. Ta không có khả năng dây dưa với các ngươi, cũng đừng ép ta không khách sáo!”
Đường Nghi thật sự không còn đường lui nào khác. Sau khi rời khỏi Bắc Châu, nàng cũng không còn đường để đi. Những nơi khác, không ai muốn nhận Thượng Thanh Tông, cũng không thể mang theo một đám đệ

tử phiêu diêu tứ xứ được. Chỉ cần một đệ tử biết Thượng Thanh Tông không thể dựa vào Ngưu Hữu Đạo, tâm của đệ tử trong môn phái sẽ lung lay. Thượng Thanh Tông sẽ lập tức sụp đổ, ngay cả Bắc Châu cũng không về được.

Thái độ này của Ngưu Hữu Đạo khiến Đường Nghi hết cách. Nàng chỉ có thể nói: “Là Triệu sư thúc bảo chúng ta đến tìm chàng.”

“Ta không biết sư thúc gì cả, ta cảnh cáo các người, về sau đừng làm phiền ta nữa.” Trong lòng Ngưu Hữu Đạo đánh bộp một cái, giả bộ hồ đồ rồi quay đầu bước đi.

Đường Nghi lập tức nói thẳng: “Triệu Hùng Ca Triệu sư thúc bảo ta đến tìm chàng.”

Ngưu Hữu Đạo quay lại, mặt đối mặt, lạnh lùng nói: “Nàng định đem Triệu Hùng Ca ra uy hiếp ta?”

Đường Nghi đáp: “Ta chỉ nói sự thật, đích thân Triệu sư thúc bảo ta đến, ta tuyệt không có lừa chàng.”

Bây giờ, Ngưu Hữu Đạo không có tâm trạng dây dưa việc này với Đường Nghi. Hắn nghiêng về phía trước, Đường Nghi vô thức lui về sau một bước, tránh cơ thể nam nữ chạm vào nhau.

Ngưu Hữu Đạo nắm lấy cánh tay của nàng, đưa miệng đến bên tai của nàng, thấp giọng nói: “Có chuyện gì thì chúng ta ra ngoài nói. Nơi này sắp có chuyện phát sinh, ta có việc cần phải giải quyết. Các người ở lại chỉ làm ta thêm phiền phức mà thôi. Bây giờ, nàng lập tức dẫn người của nàng rời khỏi Huyễn Giới, hiểu chưa?”

Hắn cuối cùng cũng nói ra nguyên nhân đuổi bọn họ đi. Hắn bị quấn đến phát phiền, nhưng muốn hạ độc thủ với Thượng Thanh Tông, hắn làm không được.

Hai người đứng gần như vậy, có thể nghe được hơi thở của nhau. Đây là lần đầu tiên Đường Nghi đứng gần một người đàn ông trưởng thành như vậy, tim đập như hươu chạy. Đây là lần thứ hai nàng đứng gần Ngưu Hữu Đạo. Năm đó, trong đêm động phòng hoa chúc, nàng đã từng cùng với chàng thiếu niên Ngưu Hữu Đạo uống chén rượu giao bôi trong khoảng cách gần như thế.

Ầm ầm! Từ xa truyền đến tiếng đánh nhau. Hai người cùng nhau nhìn về phía một lối rẽ.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Đường Nghi quay đầu lại hỏi.
“Chuyện không liên quan đến nàng, nàng hãy mang người của nàng rời khỏi đây đi.” Ngưu Hữu Đạo hất cánh tay Đường Nghi ra, phất tay chỉ hướng đi, sau đó gọi ba người Viên Cương, cả ba cùng nhau chạy đến chỗ tiếng đánh nhau truyền đến.
Đám người La Nguyên Công bước đến. Tô Phá hỏi Đường Nghi:
“Chưởng môn, chuyện gì vậy?”
Đường Nghi cắn môi không nói...
Lần theo tiếng đánh nhau, đám người Ngưu Hữu Đạo dừng lại trên một sườn núi, từ trên cao nhìn xuống, chăm chú quan sát tình hình giao chiến bên dưới.
Còn tưởng rằng Vân Cơ ở chỗ này xảy ra chuyện gì, ai ngờ không phải như vậy. Hơn mười tu sĩ đang chém giết một đám bướm La Sát.

Chương 669: Bướm La Sát

Chương 669: Bướm La Sát
Đàn bướm La Sát vỗ cánh xuyên thẳng qua rừng cây, đây cũng là lần đầu tiên Ngưu Hữu Đạo nhìn thấy.
Bướm La Sát có hình người, chiều cao cũng không khác gì cho lắm, đực cái đều có, trên người mọc ra đôi cánh tản ra ánh sáng màu trắng nhu hòa, bên trong còn có kết cấu xương cốt hình lưới như bạch ngọc và một vài cặp xương sắc nhọn ở mép cánh. Mặt và thân được nối liền bởi một cơ thể giáp xác. Trán, mũi, ngực, sườn đều là giáp cứng, diện mạo dữ tợn, có răng nanh, tay chân đều là lợi trảo bén nhọn.
Nhờ loài thực vật phát sáng trong rừng, mọi người tay cầm xích sắt trói chặt cánh trắng của ba con bướm La Sát. Những người còn lại cầm vũ khí chống cự đám bướm La Sát đang vây công xung quanh.
Một tu sĩ thối lui về phía sau đột nhiên thất thủ, bị một con bướm La Sát cánh trắng bắt lấy cổ tay túm ra khỏi đội ngũ. Tu sĩ kia thuận tay chém xuống đầu con bướm La Sát cánh trắng. Con bướm La Sát bị mất đầu mở rộng tứ chi quấn chặt lấy gã tu sĩ, một người một yêu từ không trung rơi xuống.
Gã tu sĩ bị quấn chặt vung tay, thi pháp giải khai trói buộc, đột nhiên bị một lợi trảo từ đằng sau đâm thẳng vào trái tim của gã.
Bướm La Sát cánh trắng đánh lén đằng sau mang tu sĩ kia bay lên không, đậu lên một chạc cây, sau đó há miệng bắn ra đầu lưỡi mang theo gai nhọn, đâm thẳng vào miệng của gã tu sĩ rồi hút mạnh, đầu lưỡi giống như ống dẫn hút lấy huyết dịch bên trong cơ thể gã tu sĩ.
Gã tu sĩ bị đè trên tàng cây, từ thân hình sung mãn bắt đầu nhăn nhúm lại bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được.
Một đám tu sĩ nhanh chóng rút lui, cũng không quan tâm ai thoát hay không, mà cũng chẳng kịp quan tâm, chỉ biết nhanh chóng thối lui về

phía sau.
Đám bướm La Sát cánh trắng có lớp giáp sắt rất cứng, có thể ngăn cản đao kiếm chém vào, nhưng lại không chịu nổi lực đạo hung mãnh chặt chém, không ngừng có con bị chém rơi xuống đất, vừa giãy dụa vừa phát ra tiếng rên rỉ chói tai.
Đám người Ngưu Hữu Đạo nhìn nhau, cũng không có ý ra tay giúp đỡ, chỉ ở một bên xem náo nhiệt. Trong rừng cây sáng ngời, đứng từ xa cũng có thể nhìn thấy rõ.
Sự việc rất rõ ràng. Đám tu sĩ này chính là loại người muốn bắt bướm La Sát để đổi tiền mà Quản Phương Nghi đã nói, không phải bướm La Sát chủ động tấn công, mà là đám người này chủ động chạy ra khỏi khu vực có cỏ Khu Quang để bắt bướm La Sát.
“Những người này đúng là không biết sống chết, cũng không nghĩ rằng, nếu dễ kiếm như vậy, Vạn Thú môn còn cần người ngoài làm gì? Cũng không phải bọn họ nhiều tiền không có chỗ tiêu.” Quản Phương Nghi lắc đầu nói.
Ngưu Hữu Đạo cũng không khỏi lắc đầu. Đây chính là sự bi ai của tu sĩ tầng chót. Ở bên ngoài làm loạn chỉ có một con đường chết, còn ở đây, kiếm được thì là kiếm được, chẳng ai quản, đáng để bọn họ mạo hiểm một lần.
Quản Phương Nghi bỗng nhiên lên tiếng: “Mấy người muốn chết kia phiền phức rồi.”
Mọi người thuận theo ánh mắt của bà ta nhìn lại, chỉ thấy từng luồng ánh sáng màu xanh từ đằng xa xuyên thẳng qua khu rừng, đằng sau còn có từng luồng ánh sáng màu trắng.
Tốc độ đến rất nhanh. Khi đến gần, mọi người đều nhìn rõ đó là thứ gì, là một loại bướm La Sát có màu sắc khác. Bướm La Sát cánh xanh bay đến, cũng không biết có phải vì tiếng rên rỉ chói tai kia thu hút hay không.
“Đi!” Đám tu sĩ đang thối lui có người phát hiện được nguy hiểm, khẩn trương hô to một tiếng.
Đám người này ném ra ba con bướm La Sát cánh trắng bị bắt, ý định thoát thân, nhưng đám bướm La Sát cánh trắng đang vây công lại không

chịu bỏ qua cho bọn họ, cứ bao vây thật chặt, không cho người nào thoát thân.
Rất nhanh, hơn mười con bướm La Sát cánh xanh gia nhập vào chiến đoàn vây công đám tu sĩ.
Điều khiến cho đám người Ngưu Hữu Đạo không nghĩ đến chính là, có ba con bướm La Sát cánh xanh đang lao về phía bọn họ, trực tiếp xâm nhập vào khu vực có cỏ Khu Quang phòng hộ.
Mọi người đều nhận ra, mặc dù cỏ Khu Quang có tác dụng khắc chế bướm La Sát, bướm La Sát cũng không chịu nổi mùi của cỏ Khu Quang, nhưng bọn họ đứng cách mép quá gần, bướm La Sát xông vào xông ra trong thời gian ngắn có lẽ không thành vấn đề.
Bọn chúng áp sát đến, không biết có phải hiểu lầm mọi người cùng một bọn với đám người đang chiến đấu với bướm La Sát trong rừng hay không.
Tốc độ của bọn họ không sánh kịp đám quái vậy này, bây giờ lui về tránh cũng không kịp.
Viên Cương đưa tay ra đằng sau, rút thanh Tam Hống đao từ trong miếng vải bọc đen ra, mặt không biểu hiện nắm chặt thanh đao.
Quản Phương Nghi cũng nắm chặt phù triện trong tay.
Hai tay Viên Phương rũ xuống, một đôi giới đao từ trong tay áo rơi ra, rớt xuống tay.
Ngưu Hữu Đạo cầm kiếm, thái độ dửng dưng.
Điều kỳ lạ là, ba con bướm La Sát cánh xanh đang giơ nanh múa vuốt bay đến gần, đột nhiên nghiêng cánh chuyển hướng, bay vòng qua ba người, biểu hiện chỉ sợ không tránh kịp.
Sau khi bay vòng qua, ba con bướm La Sát cánh xanh lượn quanh mọi người một vòng, con ngươi nhìn mọi người dường như hơi e ngại, sau đó vù vù bay đi, gia nhập đám bướm La Sát đang vây công tu sĩ trong rừng.
Tình huống này giống như đã từng quen biết. Ngưu Hữu Đạo chậm rãi quay sang nhìn Viên Cương.
Viên Cương giơ thanh đao trong tay lên, nhìn chằm chằm cánh tay cầm đao của mình, có chút suy nghĩ.

Sau đó nghiêng đầu, mắt đối mắt với Ngưu Hữu Đạo. Hai người nhìn nhau.
Không có việc gì thì tốt rồi. Viên Phương hai tay cầm giới đao nhẹ nhàng thở ra.
Quản Phương Nghi kinh ngạc nói: “Thật kỳ lạ, bướm La Sát hung hãn không sợ chết, gặp tu sĩ có thực lực mạnh hơn cũng không sợ, nhưng bọn chúng lại không công kích chúng ta, tại sao ta lại có cảm giác không được bình thường?”
Khóe miệng Ngưu Hữu Đạo nhếch lên, nở nụ cười thần bí mà quỷ dị, hiển nhiên trong lòng biết rất rõ.
Trong rừng truyền đến tiếng kêu thảm. Bất luận uy lực hay tốc độ công kích, lực phòng ngự của giáp xác, La Sát cánh trắng tuyệt không thể so sánh với La Sát cánh xanh. Trong nháy mắt, đám tu sĩ kia bị đẩy vào tuyệt cảnh.
“Cứu ta với!” Một tu sĩ liều chết lao ra, thấy đám người Ngưu Hữu Đạo, vội lớn giọng kêu cứu, sau đó bay nhanh về phía bên này.
Viên Cương xách đao lên muốn xông ra cứu viện, Ngưu Hữu Đạo liền kéo hắn ta lại, lạnh lùng ngăn cản.
Gã tu sĩ kia còn chưa chạy đến được bên này, đám La Sát cánh xanh đã lao đến, như mị ảnh màu xanh từ trên không trung xuyên thẳng qua, bao vây gã tu sĩ lại. Con thì túm tay, túm chân, kéo bay về phía trên không rừng cây phát sáng.
Một con bướm La Sát cánh xanh đánh tới, ôm đầu gã tu sĩ kia ngay giữa không trung, há miệng, hai răng nanh dài đâm thẳng vào sọ não của gã tu sĩ. Mấy con La Sát còn lại phe phẩy đôi cánh, nhấn gã tu sĩ kia xuống mặt đất, bắt đầu xé rách huyết nhục.
Đám người Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại, chỉ thấy đệ tử Vạn Thú môn bay đến. Không ít người mang bao lớn bao nhỏ. Nhìn những mầm non của cỏ Khu Quang lộ ra khỏi bao, hẳn là được mang đến đây trồng.
Trong rừng khôi phục sự yên tĩnh. Mấy con bướm La Sát móng vuốt và miệng dính đầy máu đứng trên các ngọn cây, phe phẩy đôi cánh màu xanh hoặc màu trắng, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm đám người bên này. Một lát sau, tất cả đều quay người biến mất chỗ sâu trong khu rừng.

Nhìn những thi thể còn sót lại trong rừng, không ít đệ tử Vạn Thú môn lộ ra vẻ trào phúng, cũng không để ý đến đám người Ngưu Hữu Đạo, tiếp tục làm công việc của mình.

Một đợt đến là mấy người. Những người này chưa đi được bao lâu, lại có ba đệ tử Vạn Thú môn tiến vào.

Người đến không ai khác chính là Triều Thắng Hoài và huynh đệ họ Hà.

Ba người nhìn đống cây ngả đông ngã tây ở khu vực đánh nhau, Hà Hữu Kiến hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Ngưu Hữu Đạo đáp: “Có người bắt bướm La Sát bị phản tác dụng thôi.”

“Là đồng bọn của các ngươi?”

“Không phải, chúng ta chỉ đứng xem náo nhiệt thôi mà.”

“Các ngươi là người môn phái nào?”

“Không môn không phái.”

Chương 670: Lão Nương Sớm Muộn Gì Cũng Bị Các Ngươi Hại Chết (1)

Chương 670: Lão Nương Sớm Muộn Gì Cũng Bị Các Ngươi Hại Chết (1)
Ba sư huynh đệ liếc mắt nhìn nhau. Hà Hữu Kiến tiếp tục hỏi: “Lần đầu tiên ngươi đến đây mở mang tầm mắt?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Đúng vậy!”
Triều Thắng Hoài lên tiếng: “Nơi này nói an toàn thì an toàn, nói nguy hiểm thì nguy hiểm, không nên chạy loạn.”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Cảm ơn vì đã nhắc nhở.”
Triều Thắng Hoài làm như có ý tốt: “Nếu lần đầu tiên đến đây, nếu các ngươi không ngại thì đi theo ta, ít ra chúng ta quen thuộc với chỗ này hơn các ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo do dự: “Điều này có tiện không? Có làm chậm trễ việc của các vị không?”
Triều Thắng Hoài nói: “Không sao, chúng ta vào đây là để tuần sát. Người đến đều là khách, chúng ta cũng chẳng muốn có chuyện phát sinh trước mắt của mình, đi theo chúng ta vẫn an toàn hơn. Có chỗ nào đáng để quan sát, chúng ta cũng có thể chỉ điểm cho các ngươi.”
“Nếu như vậy, cung kính không bằng tuân mệnh.” Ngưu Hữu Đạo chắp tay cảm ơn.
Hai bên nói chuyện, Vạn Thú môn làm ra vẻ cao cao tại thượng của một đại môn phái, còn Ngưu Hữu Đạo thì vẫn cung kính và khách sáo.
Cứ như vậy, bốn người đi theo ba người kia.
Cũng không thể không thừa nhận, người của Vạn Thú môn rất quen thuộc với chỗ này. Có rất nhiều khu vực kỳ quang dị cảnh, chẳng khác nào ảo mộng, không hỗ với hai chữ “Huyễn Giới”. Nếu chưa quen mà đi

loạn khắp nơi, có khi chẳng tìm được đường ra, đúng là giúp cho đám người Ngưu Hữu Đạo được mở mang tầm mắt.
Nửa ngày sau, một nhóm người vừa đi vừa nghỉ đã đến một sườn đồi cao ngất.
Sáu người đứng thành một hàng dưới bầu trời đầy sao, phóng mắt nhìn lại, đám người Ngưu Hữu Đạo lại càng kinh ngạc và chấn động hơn.
Dưới vách núi là một khu rừng mênh mông, kỳ quái, hùng tráng, chẳng khác nào bước sang một thế giới khác.
Cây cối trên đường trước đó so với khu rừng dưới vách núi, chỉ có thể dùng từ nhỏ bé và thưa thớt để hình dung. Từ trên cao nhìn xuống, những tàng cây cao chót vót đan xen nhau, mang đến màu sắc rực rỡ và cổ kính. Cũng không biết chúng đã tồn tại bao nhiêu năm rồi, thỉnh thoảng có những điểm sáng như đom đóm chìm nổi trong rừng, phiêu đãng như ngân hà, hình ảnh này so với tinh hà trên bầu trời càng thêm sáng chói.
Viên Cương là người đi sau cùng, đuổi theo mọi người chạy lên vách núi. Khi nhìn thấy hình ảnh bên dưới, hắn ta cũng bị rúng động.
Ba người Triều Thắng Hoài liếc mắt nhìn nhau. Trên đường đi, ba người cũng đã cố tình ước lượng tu vi của những người này, không nghĩ đến trong số đó còn có phàm nhân, mà phàm nhân này dường như không bình thường, có thể một đường đuổi kịp bọn họ, lại còn không biết mệt mỏi, đúng là chuyện lạ!
“Nghĩ không ra thế gian này lại có cảnh tượng hùng vĩ và kỳ ảo đến như thế. Đây chính là Huyễn Giới chân chính.” Ngưu Hữu Đạo cảm khái từ tận đáy lòng.
Triều Thắng Hoài hỏi: “Ngươi chỉ nhìn thấy được vẻ to lớn bên ngoài, trong rừng vẫn còn cảnh tượng kỳ ảo khác, ngươi có muốn đi xuống xem một chút không?”
Ngưu Hữu Đạo nhìn cỏ Khu Quang dưới chân: “Nếu xuống dưới đó sẽ vượt ra khỏi phạm vi phòng hộ của cỏ Khu Quang, không khỏi quá nguy hiểm rồi.”
“Ngươi nhìn đi!” Triều Thắng Hoài đưa tay chỉ ra đằng xa, chỉ thấy trong rừng có hai con phi cầm cỡ lớn chở sáu đệ tử Vạn Thú môn lướt qua. Mấy người này bay về phía khu vực bên trái, nhìn qua hình như là

lối ra, độ cao phi hành rất thấp, gần như dán xuống mặt đất tối tăm, hiển nhiên là độ cao cũng chỉ nằm trong phạm vi có cỏ Khu Quang bao phủ, không dám bay cao.
“Trong rừng đúng là nguy hiểm, nhưng nếu đi theo chúng ta, các ngươi sẽ an toàn. Trong rừng đang có đồng môn của chúng ta trồng cỏ Khu Quang. Người tới là khách, đã cùng với chúng ta đến đây, chúng ta quyết định mang các ngươi đi mở mang tầm mắt một chút. Người bình thường không có cơ hội được nhìn thấy cảnh tượng hùng vĩ trong rừng rậm cổ xưa này đâu.” Triều Thắng Hoài mỉm cười nói: “Ý của Bối huynh như thế nào?”
Bối huynh chính là tên mà Ngưu Hữu Đạo đã bịa ra, muốn thăm dò những người này có biết bọn họ là ai không, kết quả hình như là không biết.
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Nếu Lý huynh đã có thịnh tình như vậy, chúng ta không dám không nghe.”
Hai bên dường như đã quen thuộc với nhau hơn, cũng bắt đầu có giao tình.
Nhưng Triều Thắng Hoài cũng không nói cho Ngưu Hữu Đạo biết tên thật của gã ta, chỉ gật đầu: “An toàn là trên hết, hai vị sư đệ, hai người xuống tìm hiểu trước, xác nhận an toàn rồi chúng ta mới xuống, tránh làm phiền khách. Đây cũng không phải là đạo đãi khách của Vạn Thú môn chúng ta.”
Hai huynh đệ họ Hà gật đầu, sau đó cùng nhau thả người xuống vách núi, nhờ độ cao một đường lướt đi, cuối cùng rơi xuống chỗ sâu trong khu rừng.
Đợi một hồi, Hà Hữu Kiến ngoi đầu lên một ngọn cây đằng xa, sau đó thủ thế với Triều Thắng Hoài bên này.
Đám người Ngưu Hữu Đạo nhìn thấy cũng không hiểu, nhưng Triều Thắng Hoài lại hiểu: “An toàn, bây giờ chúng ta có thể xuống rồi. Nhưng khu vực bổn phái đang trồng cỏ Khu Quang thì không được quấy rầy, chúng ta sang bên kia.” Gã ta đưa tay chỉ sang hướng khác: “Đi theo ta!” Dứt lời liền bay vút ra ngoài.
“Mang Hầu tử đi theo.” Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu, cố ý nhắc nhở Quản Phương Nghi, giọng điệu không thể nghi ngờ.

Mọi người cùng phi thân đuổi theo. Quản Phương Nghi vừa chán ghét vừa nắm lấy cánh tay Viên Cương bay đi.
Khi chuẩn bị hạ xuống, dị biến đột nhiên xảy ra. Hai huynh đệ họ Hà bay đến, cưỡi một con phi cầm, đón lấy Triều Thắng Hoài đang rơi xuống.
Khi đám người Ngưu Hữu Đạo rơi xuống một tàng cây, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn phi cầm chở Triều Thắng Hoài chuyển sang hướng khác.
Triều Thắng Hoài bay lên không, từ trên cao nhìn xuống, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh, rút kiếm bổ ra một luồng kiếm khí ác liệt, chém về phía khu rừng rậm.
Một tiếng ầm vang lên, âm thanh cành cây bị cắt truyền đến, trong rừng truyền ra tiếng động rất lớn.
Triều Thắng Hoài rõ ràng là cố ý.
Bên trên phi cầm đang bay về vách núi, ba người quay đầu nhìn đám người Ngưu Hữu Đạo rơi xuống, Hà Hữu Kiến nói: “Con gấu yêu kia sẽ không bị đám bướm La Sát giết chết chứ? Nếu bị giết chết thì coi như uổng công.”
Bọn họ đã quyết tâm ra tay, tất nhiên là đã xác định nội tình của Viên Phương. Vạn Thú môn có phương pháp có thể phân biệt chân thân yêu tu. Ở phương diện này, Vạn Thú môn được xem là người trong nghề.
Triều Thắng Hoài nói: “Tu vi của Kim Vương Hùng chỉ cần đến Trúc Cơ kỳ là có thể hóa hình thành công, da lông đã hòa thành một thể, đao thương bất nhập. Đám bướm La Sát kia sẽ không cách nào giết chết y trong khoảng thời gian ngắn. Chỉ cần chúng ta kịp thời tham gia, sẽ không có vấn đề gì. Trên điển tịch của sư môn ghi chép không sai đâu, hai vị sư huynh cứ yên tâm.”
Tiếp xúc trên đường, bọn họ đã đoán được tu vi đại khái của Viên Phương.
Gã ta nói không sai, Ngưu Hữu Đạo có thể mang Viên Phương đến đây, cũng bởi vì Viên Phương có thiên phú dị bẩm. Chỉ cần không đụng phải cao thủ có thực lực quá mạnh, Viên Phương có thể nói là đao thương bất nhập.

Hà Hữu Kiến nói: “Điển tịch sư môn có ghi, Kim Vương Hùng trời sinh ngu dốt, linh trí khó mở. Bởi vì quá khờ, cho dù có thân hình cứng cỏi để bảo vệ, cũng khó mà thoát khỏi bị săn giết, nên đã tuyệt tích, không nghĩ đến chúng ta lại gặp được một con. Mà con Kim Vương Hùng này đã mở linh trí tu luyện, cũng không biết là gặp được kỳ ngộ gì mới có được ngày hôm nay. Nếu nó rơi vào Linh hóa cốc của sư môn chúng ta, với hình người sống sờ sờ như vậy, cũng không biết bọn họ có thể xuống tay hay không.”

Triều Thắng Hoài khinh thường nói: “Mấy chuyện tương tự Linh hóa cốc làm còn ít sao? Quá đơn giản, cứ diệt đi linh trí của nó, để nó khôi phục lại hình dáng của gấu chẳng phải xong rồi sao?”

Bọn chúng đi nhưng đám người Ngưu Hữu Đạo thì vẫn ở lại, không thể không rơi xuống một ngọn cây.

Đưa mắt nhìn bóng người bay đi, Ngưu Hữu Đạo đứng trên ngọn cây chập chùng có chút không ngờ được lại bị đám người đó bày mưu rơi vào tròng như thế. Quả nhiên là lên núi kiếm ăn, xuống sông uống nước, giống như Vạn Thú môn dựa vào sự tiện lợi của linh thú vậy.

Chương 671: Lão Nương Sớm Muộn Gì Cũng Bị Các Ngươi Hại Chết (2)

Chương 671: Lão Nương Sớm Muộn Gì Cũng Bị Các Ngươi Hại Chết (2)
Trong rừng đã có "người" thức tỉnh. Một con La Sát cánh trắng từ một hốc cây chui ra, ngẩng đầu nhìn bọn họ, ánh mắt lộ hung quang, hai cánh sau lưng chầm chầm mở ra, vết rạn trên cánh bắt đầu nổi lên ánh sáng trắng.
Quản Phương Nghi kinh hãi. Mấy con này, còn chưa tránh được một con đã có con thứ hai, có trời mới biết có bao nhiêu con đang tồn tại trong khu rừng này.
Bà ta làm sao cũng không nghĩ đến, mọi người không oán không cừu với Vạn Thú môn, tại sao lại bị Vạn Thú môn hại như vậy. Bà ta hét lên: "Đi mau!" Sau đó nắm cánh tay Viên Cương muốn bay đi.
Nhưng Viên Cương hiểu ý của Ngưu Hữu Đạo, tay cong lại không chịu đi. Quản Phương Nghi quay đầu, cả giận nói: "Nếu ngươi không đi, sẽ không còn kịp nữa đâu."
Ai ngờ Ngưu Hữu Đạo lại nói: "Để xem bọn chúng có đến hay không, xuống dưới!"
Hắn nói là làm, tự mình thể nghiệm. Hắn là người đầu tiên xuyên qua ngọn cây, lao xuống mặt đất.
Quản Phương Nghi trợn tròn mắt, muốn mắng hắn có phải điên rồi không.
"Không muốn chết thì đi theo ta. Lão Hùng, xuống!" Viên Cương nói xong, hất cánh tay Quản Phương Nghi ra, thả người nhảy xuống.
Viên Phương như phát mộng. Hai vị đại gia này sống lâu đến mức không còn kiên nhẫn được nữa sao?

Nhưng trước giờ y vẫn luôn nghe lời Viên Cương, cũng kiên trì nhảy xuống.
Quản Phương Nghi phát điên lên, nhưng nhìn biểu hiện bình tĩnh đến không tưởng tượng nổi của hai người kia, bà ta mắng: “Lão nương sớm muộn gì cũng bị các ngươi hại chết.”, sau đó cũng nhảy xuống.
Bạch! Con bướm La Sát cánh trắng vỗ cánh, là con đầu tiên xông về phía Ngưu Hữu Đạo.
Một luồng kiếm quang chợt lóe lên lên biến mất, giống như chỉ vừa lướt qua rồi chui vào vỏ.
Ngưu Hữu Đạo chém con La Sát cánh trắng xong cũng đồng thời rơi xuống, cổ của con La Sát cánh trắng bị đứt một nửa, từ vết nứt chảy ra một dòng chất lỏng màu xanh, vẫn giang hai tay ôm lấy Ngưu Hữu Đạo.
Cương thi trong mộ còn chẳng làm gì được hắn, hình ảnh kinh dị trước mặt cũng chẳng làm hắn sợ.
Kiếm trong tay quét ngang, hai tay con La Sát cánh trắng ôm lấy mũi kiếm, không thể ôm Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo buông kiếm, bóp cằm con bướm La Sát cánh trắng, chậm rãi thưởng thức dáng vẻ của nó.
Rắc một tiếng, cánh tay của hắn đột nhiên bẻ gãy nửa cái cổ còn lại của con bướm La Sát cánh trắng, đồng thời quật nó ngã xuống đất, thuận thế cầm kiếm lại trong tay, mặt không thay đổi chống kiếm mà đứng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn xung quanh.
Sự bình tĩnh, ung dung của hắn khiến người ta cảm thấy rất chậm, nhưng thật ra quá trình lại rất nhanh. Hắn vừa xử gọn một con, Viên Cương mới rơi xuống bên cạnh hắn, sau đó đến lượt Viên Phương và Quản Phương Nghi.
Viên Phương cầm cặp giới đao trong tay đứng bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, biểu hiện nhát gan.
Nhìn bướm La Sát cánh trắng đang co giật trên mặt đất, Quản Phương Nghi cố nén sự tức giận, nói: “Ngươi còn không đi, ngươi điên rồi sao?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Muộn rồi!”
Chung quanh truyền đến tiếng động lạ. Lần lượt những loại “người” quái dị từ đằng sau núi đá hoặc cây cối chui ra. Một lát sau, tổng cộng có

hơn mười con bướm La Sát, con nào cũng dữ tợn nhìn đám người Ngưu Hữu Đạo chằm chằm, chậm rãi mở đôi cánh sau lưng.
Đại đa số vết rạn từ đôi cánh tỏa ra ánh sáng trắng, chỉ có một số ít là ánh sáng xanh, còn có một con tản ra ánh sáng đỏ giống như chảy máu.
Huyết La Sát? Con ngươi Quản Phương Nghi đột nhiên co lại, ngón tay lật ra phù triện: “Tên khốn kia, mau đi nhanh đi. Phù triện trên tay ta có thể hộ tống chúng ta một đoạn đường.”
Ngưu Hữu Đạo quay sang nhìn Viên Cương: “Phải xem ngươi rồi.”
Quai hàm Viên Cương nhúc nhích, cắn nát đầu lưỡi, sau đó há miệng phun ra một ngụm nước bọt có dính máu vào người Ngưu Hữu Đạo.
Ngay cả Viên Phương cũng không thoát khỏi.
Quản Phương Nghi đang kinh ngạc cũng bị phun trúng nước bọt dính máu. Bà ta đưa tay vuốt mặt một cái, bàn tay ánh lên màu đỏ nhàn nhạt.
Bà ta vốn định thi pháp ngăn cản, nhưng thấy Ngưu Hữu Đạo tùy ý để Viên Cương hành động, liền hiểu ra Viên Cương làm như vậy nhất định là có nguyên nhân, vì thế mới để cho Viên Cương phun đầy mặt.
Nhưng khi bị phun trúng mặt, bà ta mới nhận ra đây là nước bọt của Viên Cương, lập tức phát điên lên. Bà ta là phụ nữ thích chưng diện, lúc nào cũng thích sạch sẽ. Bây giờ bị người ta phun một mặt nước bọt, nhất là nước bọt của tên mà bà ta ghét nhất, không khỏi buồn nôn.
Bà ta còn chưa kịp hỏi rõ tình huống, Huyết La Sát đang đứng trên núi đá, mắt lộ hung quang đột nhiên nhe cái miệng máu, lộ ra răng nanh, phát ra tiếng “A” giận dữ...
Đám bướm La Sát xung quanh lập tức bay đến, tiến hành vây công!
Hai tay Ngưu Hữu Đạo vẫn đặt lên chuôi kiếm, trầm ổn bất động, nhưng người ta vẫn cảm nhận được hắn đang vận sức chờ phát động.
Sắc mặt Viên Phương, còn có ánh mắt kia, rõ ràng y đang khẩn trương lẫn sợ hãi.
Từ khi y xuất đạo đến nay, vẫn chưa đường đường chính chính chém giết qua. Ví dụ như, trong trận chiến bên ngoài thành Trích Tinh, y chỉ biết chạy, biết né. Chờ Ngưu Hữu Đạo đánh xong mới dám ngoi đầu lên.
Cho nên, bây giờ y hơi hối hận vì tự dưng quấn lấy Ngưu Hữu Đạo chạy đến đây làm gì, còn bảo là mở mang kiến thức, tốt nhất là nên trốn trong ổ, bên ngoài quá nguy hiểm rồi.

Quản Phương Nghi siết chặt phù triện trong tay, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ra để chống cự.
Viên Cương nghiêng đao, đối mặt với con Huyết La Sát trên núi đá.
Nhưng cảnh tượng chém giết kịch liệt mà Quản Phương Nghi và Viên Phương đã tưởng tượng lại không xuất hiện. Một đám bướm La Sát đang vọt tới lập tức ngừng lại, hai cánh ưỡn ra, sau đó rớt xuống như sung rụng, gương mặt chỉ toàn là sự sợ hãi, chậm rãi lui lại, không biết là đang sợ cái gì.
Quản Phương Nghi đang căng thẳng không khỏi ngạc nhiên. Bà ta nhớ đến cảnh ba con bướm La Sát cánh xanh muốn tập kích bọn họ trước đó cũng tương tự như vậy, cũng nhờ có sự kết hợp giữa Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương. Bà ta quay sang nhìn Viên Cương, cuối cùng cũng ý thức được tình huống lạ thường như thế hẳn có liên quan đến Viên Cương.
Thấy đồng loại của mình lui lại, không tấn công nữa, con Huyết La Sát đứng trên núi đá liền tức giận, giơ móng vuốt về phía đám người Ngưu Hữu Đạo, một lần nữa phát ra âm thanh “A...”, trong tiếng gào tràn ngập sự đe dọa.
Đám bướm La Sát vây quanh một vòng rồi ngừng lại, biểu hiện tiến thoái lưỡng nan, cũng không dám tiến lên phát động tấn công, lại e ngại Huyết La Sát, cũng không dám tiếp tục lui về.
Bạch! Huyết ảnh lóe lên rồi lao tới. Thấy đồng loại không dám động thủ, Huyết La Sát rốt cuộc đã tự mình ra tay trước.
Nhưng tương tự lúc trước, khi còn cách một trượng, phương hướng công kích của Huyết La Sát bị chệch, đánh một vòng qua đám người, rơi xuống một vị trí khác, nhưng nó không giống như đồng loại của mình mà lui lại, chỉ kêu một tiếng “A” với đám người Ngưu Hữu Đạo, cũng không biết nó muốn biểu đạt cái gì.
Viên Cương cầm đao bước ra ngoài, từng bước một đến gần Huyết La Sát.
Lòng bàn tay Viên Phương đổ mồ hôi, phát hiện Viên gia đúng là Viên gia, quá mạnh rồi!
Còn Quản Phương Nghi thì không thể tin nổi.
Viên Cương càng đến gần, Huyết La Sát vô thức lui một bước, nhưng lại nhanh chóng rút chân lại, muốn tỏ ra nó không bị luống cuống, lại còn

rống cổ hét lên một tiếng “A” giận dữ với Viên Cương.
Dường như nó đang muốn uy hiếp hoặc cảnh cáo Viên Cương đừng đến gần.
Huyết La Sát rống một tiếng, Viên Cương lập tức rống lại, từ phản ứng của hắn ta, người ta rõ ràng cảm nhận được nộ khí.
“A....!” Huyết La Sát rống tiếp, hai cánh kích động, móng vuốt chỉ về phía La Sát cánh trắng, giống như đang trần thuật cái gì đấy.
Ngưu Hữu Đạo cau mày, phát hiện không có chuyện như hắn đã nghĩ, mơ hồ cảm nhận được lực uy hiếp của Viên Cương đối với loại điệp yêu cấp bậc như Huyết La Sát không lớn lắm, không khỏi lo lắng cho Viên Cương, bàn tay chậm rãi nắm chặt chuôi kiếm.
Xoẹt....
Đao quang lóe lên, Viên Cương đột nhiên cầm đao bổ ra, thân đao phát ra tiếng nổ như sấm sét giữa trời quang, chấn nhiếp lòng người.

Chương 672: Chấn Nhiếp

Chương 672: Chấn Nhiếp
Huyết La Sát vô thức giơ hai tay giao nhau che trên đầu.
Kình phong phun trào, Tam Hống Đao treo giữa không trung. Lưỡi đao lạnh lẽo cách hai tay của Huyết La Sát chỉ một tấc, cũng không tiếp tục bổ xuống.
Huyết La Sát chậm rãi buông hai tay xuống, còn chưa tỉnh hồn ngẩng đầu lên, nhìn lưỡi đao lơ lửng trên đầu chưa đánh xuống, nhẹ nhàng "A" một tiếng với Viên Cương, hình như không cam lòng.
Rống! Viên Cương rống một tiếng đáp lại, nộ khí lần này còn nhiều hơn.
Huyết La Sát lập tức lui về sau. Sau khi lui mấy bước, nó xoay người vỗ cánh bay lên không. "A" một tiếng, đám bướm La Sát chung quanh vỗ cánh bay theo, đảo mắt đã biến mất khỏi đằng sau núi đá.
Viên Cương cầm đao quay về, khẽ gật đầu với Ngưu Hữu Đạo, biểu hiện vẫn ổn.
Quản Phương Nghi và Viên Phương nghẹn họng, nhìn Viên Cương trân trối. Cảnh tượng vừa rồi làm hai người choáng váng. Nguy hiểm cứ như vậy mà được hóa giải sao?
"Viên gia!" Viên Phương nở nụ cười nịnh nọt nghênh đón Viên Cương, gọi một câu là cúi đầu khom lưng, biểu hiện phục Viên Cương sát đất, hoàn toàn không xứng với vẻ đạo mạo của y.
Trải qua chuyện này, y lại càng coi trọng Viên Cương hơn, cũng như tìm được lý do an ủi cho việc mình yếu thế hơn trước mặt Viên Cương. Viên gia mạnh như vậy, y thành thật một chút cũng là điều nên làm.
"Này to con, ngươi hiểu ngôn ngữ của bướm La Sát?" Quản Phương Nghi nghi ngờ hỏi một câu.
Tình huống vừa rồi trong mắt bà ta chính là sự giao tiếp với bướm La Sát. Bây giờ bà ta đã hiểu vì sao Ngưu Hữu Đạo dám nhảy xuống, hóa ra

là có chuẩn bị mà đến.
“Không!” Viên Cương thuận miệng đáp một câu.
Quản Phương Nghi không tin: “Vừa rồi ngươi còn nói chuyện với con Huyết La Sát kia mà.”
Viên Cương mặc kệ bà ta. Hai người không hợp, cũng chẳng có gì để nói.
Ngưu Hữu Đạo cũng không có cách nào xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Ở trong hoàn cảnh này, hắn muốn hiểu rõ một số tình huống. Trước đó, hắn đã có sự hiểu lầm.
Đã từng trải qua chuyện tuyết bạt trên Đại Tuyết Sơn, nghe qua Viên Cương có khả năng điều khiển Hạt Hoàng, trước đó còn tận mắt nhìn thấy sự e ngại của đám bướm La Sát đối với Viên Cương, hắn cho rằng khí tức trên người Viên Cương có thể chấn nhiếp hết thảy dị thú. Vì thế hắn mới dám đi theo ba đệ tử Vạn Thú môn đến đây, bởi vì hắn cho rằng mình có chỗ cậy vào.
Nhưng đối mặt với Huyết La Sát vừa nãy, hình như hoàn toàn không có chuyện như vậy. Bây giờ nghĩ lại, hắn còn có chút sợ.
Đương nhiên, hắn dám đến đây cũng còn một nhân tố khác khá quan trọng, chính là phù triện trên người Quản Phương Nghi. Quản Phương Nghi hình như có không ít phù triện hộ thân lợi hại. Vốn liếng của người phụ nữ này khiến cho người ta không mò ra được sâu cạn. Vừa rồi, trong lúc cấp bách, Quản Phương Nghi cũng đã nói, phù triện trên người bà ta có thể hộ tống mọi người một đoạn đường, đủ để chứng minh vốn liếng của bà ta rất thâm hậu.
Đây cũng chính là nguyên nhân mà hắn dẫn Quản Phương Nghi theo. Có bảo tiêu tốt như vậy, không mang theo mới là ngu.
“Ngươi có cách giao tiếp với Huyết La Sát sao?” Ngưu Hữu Đạo hỏi một câu.
Ý tương tự, người hỏi khác, phản ứng của Viên Cương cũng khác, hắn ta đáp: “Ta cũng không biết, trước kia không có cảm giác gì, nhưng dần dần ta có thể cảm nhận được biểu đạt cảm xúc của đám quái vật này. Ta cũng có thể đem tâm trạng của mình thể hiện cho chúng biết, còn lại thì ta không rõ lắm.”

Quản Phương Nghi và Viên Phương nghe như vịt nghe sấm, không biết hắn ta đang nói cái gì.
Ngưu Hữu Đạo im lặng gật đầu. Hắn biết Viên Cương tu luyện ngạnh khí công. Khi tiến độ tu luyện ngạnh khí công tăng lên, một số dị thường sẽ xuất hiện.
Hắn có thể hiểu được sự hoang mang của Viên Cương. Viên Cương chưa hề được người có kinh nghiệm chỉ điểm, cho dù chỉ là chỉ điểm một chút. Hết thảy đều do Viên Cương tự mình phỏng đoán, tự mình mò mẫm, chẳng khác nào vác tảng đá qua sông, không biết cũng là chuyện hợp tình hợp lý.
Nhưng sự dị thường phát sinh trên người Viên Cương lại khiến cho Ngưu Hữu Đạo hiếu kỳ về môn ngạnh khí công mà Viên Cương tu luyện. Rốt cuộc ngạnh khí công Xi Vưu Vô Phương là cái gì? Chẳng lẽ có liên quan đến Xi Vưu trong truyền thuyết?
Trong đầu Ngưu Hữu Đạo nhớ lại truyền thuyết về Xi Vưu. Theo truyền thuyết, Vi Vưu là tổ của mãnh thú, không chết thì sẽ không bao giờ dừng lại, vĩnh viễn không ngã xuống, dũng mãnh vô cùng, có thể đối chiến với Thiên thần.
Tạm gác nghi ngờ sang một bên, hoàn cảnh nơi này không cho phép hắn suy nghĩ cái khác. Hắn quay sang nói với Viên Cương: “Ngươi hãy thử một chút xem, xem có thể câu thông với những con bướm La Sát khác không.”
Viên Cương không hiểu: “Câu thông?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không phải vật ở sa hải có thể giúp ngươi sao? Làm ổn thỏa, phòng ngừa vạn nhất thôi!”
Viên Cương gật đầu, hiểu ý Ngưu Hữu Đạo, sau đó quay người chạy về hướng Huyết La Sát biến mất.
Ngưu Hữu Đạo quay lại nhìn hai người kia: “Ba tên tặc tử Vạn Thú môn không chỉ dẫn chúng ta đến đây là xong việc. Dù sao, làm gì cũng phải có mục đích. Giết chúng ta thì cũng phải xác nhận chúng ta có chết hay không. Cho nên, tám chín chục phần trăm là bọn chúng sẽ quay lại, chúng ta cứ tìm một chỗ chờ bọn chúng.”
“Ngươi còn muốn đợi bọn chúng?” Sắc mặt Quản Phương Nghi đen thui: “Ngươi còn muốn tính sổ với bọn chúng? Ở đây là địa bàn của Vạn

Thú môn, đừng có gây phiền phức cho mình. Có thể thoát thân được thì mau thoát thân, lão nương không muốn chịu chết chung với ngươi!”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không đáng sợ như ngươi đã nghĩ đâu. Nếu Vạn Thú môn muốn ra tay đối phó ta, ba người kia cũng không tốn mất cả nửa ngày. Với thực lực của Vạn Thú môn, cũng chẳng cần thiết dụ chúng ta đến đây rồi ra tay, chắc là không có liên quan đến Vạn Thú môn. Ta nhất định phải làm rõ lý do tại sao ba người này muốn hại ta. Nếu ngay cả địch nhân là ai cũng không nắm rõ, đó mới là mối nguy hiểm lớn nhất.”
Trên vách núi, một con chim cỡ lớn đang thu cánh đứng thẳng, hai mắt lấp lánh như vì sao, vô cùng có thần.
Bên cạnh nó, Triều Thắng Hoài và huynh đệ họ Hà đứng song song, phóng tầm mắt tới vị trí nhóm Ngưu Hữu Đạo đáp xuống.
"Grrừ ào..."
Một tiếng gào kinh người vang lên, khoảng cách rất xa, tiếng gào không lớn, nhưng tại khu vực trầm lặng này lại đặc biệt rõ ràng. Con chim kêu cục cục, rụt cổ, duỗi chân nhìn chăm chú theo, cũng có phản ứng.
Ba người nhìn nhau, đều cảm thấy nghi hoặc.
Hà Hữu Trường lấy làm lạ nói:
"Tại sao lại có tiếng hổ gầm?"
Không biết là gì, ba người lại nhìn chằm chằm về hướng đó, quan sát một hồi, không phát hiện động tĩnh mạnh như dự đoán.
Hà Hữu Kiến kinh ngạc:
"Chuyện gì vậy? Làm sao lại không có phản ứng?"
Hà Hữu Trường:
"Lẽ nào Điệp La Sát chém giết quá nhanh, chưa kịp gây ra động tĩnh lớn? Con gấu kia sẽ không bị Điệp La Sát giết chứ?"
Đôi mắt Triều Thắng Hoài lấp lóe:
"Đi, đi nhìn xem."
Hà Hữu Kiến giang tay ngăn lại:
"Không nên lỗ mãng, tại sao ta cảm thấy vậy này có vẻ kỳ lạ?"
Triều Thắng Hoài:
"Sư huynh có cao kiến gì?"
Hà Hữu Kiến trầm ngâm nói:

"Ta luôn cảm thấy tên đầu lĩnh trong số bọn họ có vẻ không đúng. Mặc dù hắn cung kính đối với chúng ta, nhưng khí độ vẫn bình thản thong dong, cảm giác không giống như tán tu. Còn về người phụ nữ kia rõ ràng có tu vi cao hơn những người khác, nhưng cô ta lại giống như là tùy tùng của tên kia. Sư đệ không cảm thấy lạ thường sao? Mặt khác, vừa nãy chúng ta đối xử với họ như vậy, họ làm sao không biết được tình huống có biến? Không thấy họ nhanh chân chạy trốn mà lại hạ xuống dưới như vậy, không đúng!"
Sự tình không phát triển theo hướng mà họ tưởng tượng.
Ánh mắt ba người phiêu hốt, đều hướng về bên trái, thấy mấy đệ tử Vạn Thú môn ẩn hiện trong rừng từ trong rừng đi ra, dường như đang đứng trên ngọn cây quan sát gì đó, hiển nhiên cũng bị tiếng hổ gầm kia làm cho chú ý.
Triều Thắng Hoài nói:
"Sư thúc Mã ở bên kia, ta sẽ mời sư thúc Mã và các vị huynh đệ giúp ta chút sức lực."
Hà Hữu Trường:
"Hay là thôi đi?"

Chương 673: Một Đám Người Kỳ Lạ

Chương 673: Một Đám Người Kỳ Lạ
Triều Thắng Hoài chớp mắt tỏ vẻ tức giận:
"Chuyện đã làm như vậy, sao còn có thể quay đầu? Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, một khi để người ta ra ngoài tố cáo, chúng ta đều không chịu nổi."
Hà Hữu Trường hơi tỏ vẻ tức giận, lòng rất căm tức. Thái độ của vị này như vậy, nào có coi mình là sư huynh. Nhưng mà hết cách, bối cảnh người ta như thế, gã không dễ đắc tội. Gã không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại nói:
"Sư đệ, huynh trưởng của ta nói có đạo lý. Đám người kia quả thực có vẻ không bình thường, có lẽ thật sự ẩn giấu thân phận, khả năng là người có lai lịch không đơn giản."
Triều Thắng Hoài:
"Ta nói này sư huynh, huynh động não nghĩ lại đi. Chính là vì lai lịch của họ có lẽ không đơn giản mới không thể để họ sống sót rời khỏi đây. Người bình thường cáo trạng cũng vô ích, nhưng nếu người nói là kẻ có trọng lượng nhất định mới là phiền phức. Chuyện lộ ra, tất cả chúng ta đều xui xẻo. Không nên do dự, đi!"
Dứt lời, gã ta vỗ tay độp một cái với con chim lớn bên cạnh.
Con chim nhảy xuống núi, đập cánh bay lên. Gã ta là người đầu tiên bay lên.
Biết đối phương có khả năng có lai lịch không đơn giản, lúc trước ngươi còn dám ra tay? Trong mắt Hà Hữu Trường lóe lên sự tức giận, nhưng có mấy lời chỉ có thể nuốt vào bụng.
Hà Hữu Kiến lôi tay áo huynh đệ của mình, lắc đầu, ra hiệu phải nhịn.
Hai người dắt tay nhau nhảy lên, cùng đáp xuống lưng con chim. Ba người điều khiển con chim đi về hướng trái, nơi có đầu người lộ ra.

Nhóm người đang đứng trên tán cây bên kia ngẩng đầu lên nhìn con chim đang bay tới.
Chim nhào xuống, đập cánh đặt chân trên tán cây. Đôi cánh to lớn vung lên làm gió dậy dào dạt, thổi cho cành lá rung động, khiến cho khói xanh lượn lờ từ trong rừng lên bị thổi tản mác.
Phía dưới có vài lư hương lớn đang đốt, khói bốc lên từ những cái lư đó. Mùi của khói chính là mùi của cỏ khu quang, nhưng càng nồng hơn, nồng đến gay mũi.
Ba người đáp xuống trước mặt mấy vị đồng môn, cùng chắp tay chào: "Sư thúc."
Vị sư thúc có thân thể rất phúc hậu tên là Mã Kim, tạm thời phụ trách việc trồng cỏ khu quang trong khu vực này. Ánh mắt ông ta liếc về phía có tiếng động truyền tới, trầm giọng nói:
"Vừa nãy có tiếng động lớn vang lên, có phải có liên quan đến các ngươi?"
Không nghi ngờ cũng khó. Vừa nãy con chim là mượn từ bên này, cho nên ông ta biết ba người kia đã tới bên này.
Triều Thắng Hoài đưa tay ra hiệu mời:
"Sư thúc, có thể nói chuyện riêng một lát chăng?"
Mã Kim không tỏ rõ ý kiến, nhưng nhẹ nhàng nhảy lên một tán cây khác, đứng chắp tay.
Triều Thắng Hoài lập tức nhẹ nhàng nhảy lên theo, cùng trao đổi với Mã Kim.
Ngoại trừ huynh đệ họ Hà, người trên tán cây bên này không biết hai người kia đang thì thầm chuyện gì...
Trên vách núi, một nhóm người ẩn trong bóng tối cuối cùng cũng lộ diện, lục tục đi tới cạnh vách núi, cũng bị cảnh đẹp đồ sộ, kỳ ảo trước mắt hấp dẫn.
"Quả nhiên xứng với hai chữ 'Huyễn giới'." La Nguyên Công thực lòng than thở.
Nhóm người đó chính là người của Đường Nghi bên Thượng Thanh tông. Ngưu Hữu Đạo bảo Đường Nghi dẫn người rời khỏi Huyễn giới, nhưng Đường Nghi không nghe hắn, vẫn mang người lần mò đi theo, dựa vào hoản cảnh tối tăm mới không làm người khác phát hiện.

Ẩn trong tối nhìn nhóm Ngưu Hữu Đạo nhảy xuống núi, vốn định cùng tới xem kết quả, rốt cuộc lại thấy Ngưu Hữu Đạo đi cùng đệ tử Vạn Thú môn trở về, không thể làm gì khác là tiếp tục né tránh, đến lúc này mới lộ diện.
"Rời khỏi khu vực phòng hộ của cỏ khu quang vào đây không sao chứ?" Tô Phá kinh ngạc hỏi.
Đường Nghi chỉ một hướng:
"Nhìn xem, người của Vạn Thú môn cũng ở kia. Vừa nãy hắn đi cùng người của Vạn Thú môn, hắn là đã có chuẩn bị, sẽ không có chuyện gì."
La Nguyên Công đánh giá tình hình:
"Họ có người của Vạn Thú môn giúp đỡ, có thể đi vào khu vực này. Chúng ta không có, cũng không thể đi xuống theo được."
Tô Phá:
"Sắp có chuyện xảy ra, không biết rốt cuộc là chuyện gì. Tên này bây giờ đã đến cấp độ khác, có giao tình với Vạn Thú môn, chúng ta có phần không theo kịp."
Bọn họ lặng lẽ đi theo cả chặng đường, phát hiện đệ tử Vạn Thú môn dẫn dắt Ngưu Hữu Đạo du sơn ngoạn thủy, người khác không hưởng được đãi ngộ này, cho nên lầm tưởng Ngưu Hữu Đạo có giao tình với Vạn Thú môn.
Mà cũng vì Ngưu Hữu Đạo nói sắp có việc xảy ra, Đường Nghi mới không nghe lời. Nàng cũng chỉ vì lòng tốt, chuẩn bị bất trắc xảy ra sẽ mang theo đệ tử Thượng Thanh tông tới giúp đỡ một phen.
Đường Nghi nhìn chung quanhm chỉ một chỗ gồ ghề bên vách núi, dẫn mọi người của Thượng Thanh tông đi tới đó ẩn mình, chuẩn bị nhìn tình huống trước. Họ không dám tiến vào khu vực kỳ ảo dưới vách núi...
...
"Không biết trời cao đất rộng, ngay cả người là ai cũng chưa biết, ngươi cũng dám ra tay? Đúng là hồ đồ!" Mã Kim trừng mắt với Triều Thắng Hoài, mắng một trận.
Triều Thắng Hoài chắp tay nói:
"Sư thúc, đệ tử biết sai, nhưng nếu thật sự để họ quay về tố cáo, ta bị phạt cũng không có gì, chỉ e ông nội của ta sẽ lúng túng."
Ông nội gã ta chính là sư phụ của Mã Kim.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Mã Kim tức thì trầm như nước, lòng kích động muốn tát bay cái mặt của tên này. Tên này không nói với mình thì thôi, vừa nói với mình xong, mình mà ngồi yên không để ý đến rồi xảy ra chuyện, mình có lẽ không phải chịu trách nhiệm, nhưng sư phụ sẽ nhìn mình thế nào? Có những việc còn tàn khốc hơn là sự trừng phạt bên ngoài.
Mã Kim cắn răng:
"Ngươi hẳn phải biết nơi này. Chúng ta liều lĩnh xông vào cũng không kiên trì được quá lâu."
Vậy là đã chấp nhận, Triều Thắng Hoài vui mừng, liên tục gật đầu nói:
"Sư thúc nói đúng lắm, tìm một chút, thực sự không tìm được cũng không có cách nào."
Mã Kim nghiến răng. Nếu thằng này không phải cháu của sư phụ, ông ta không đập cho một trận thì không chịu nổi. Nhưng hết cách, chuyện đã chọc tới chỗ mình, sau này lại quay về báo cáo kết quả cho sư phụ sau. Trước mắt, sự việc này có thể bù đắp hay không là một chuyện, mà có đi làm hay không lại là chuyện khác.
Hai người lắc mình trở lại, Mã Kim cấp tốc triệu tập một chút đệ tử đang có mặt.
Huynh đệ họ Hà nhìn nhau, có thể hiểu được suy nghĩ của nhau. Có hậu trường đúng là tốt, ngay cả sư thúc cũng có thể điều động.
Rất nhanh, bốn con chim chở mười hai người bay lên trời, nhằm về phía nhóm Ngưu Hữu Đạo hạ xuống.
Vừa đến vị trí thích hợp, bốn người ở lại điều khiển bốn con chim, còn lại chín người lần lượt nhảy xuống rừng.
Vừa hạ xuống đất, họ cấp tốc cảnh giác bốn phía. Chín người mau chóng nhìn thấy con Bạch Sí La Sát ngã lăn dưới đất. Mã Kim dẫn ba người Triều Thắng Hoài tới xem, nhìn ra là mất mạng dưới kiếm.
Mã Kim nhìn chung quanh, nói:
"Xem có thể tìm được tung tích hay không."
Mấy người nhận lệnh đi chung quanh kiểm tra, đều rất cẩn thận cảnh giác.
Xa xa, trong một hốc cây to lớn, chứa hơn mười người cũng dư, nhóm Ngưu Hữu Đạo đang trốn ở trong đó.

Có thể chọn nơi này ẩn thân chính là vì đứng ở đây có thể nhìn thấy khu vực bên kia.
Thấy lại có thêm một đám đệ tử Vạn Thú môn tham dự, Ngưu Hữu Đạo hơi cau mày, có phần khó mà hiểu được tình huống. Lẽ nào Vạn Thú môn muốn đối phó với mình? Chải vuốt mọi chuyện từ trước sau, cảm thấy không có khả năng lắm.
Hơi cân nhắc, hắn nghiêng đầu, nhỏ giọng nói:
"Đã bị ép đến cùng thì không cần khách khí nữa. Ta lại muốn xem xem Vạn Thú môn đang giở trò quỷ gì. Tận lực bắt sống ba tên kia mang đi, còn lại... Giết!"
Quản Phương Nghi hãi hùng khiếp vía nói:
"Ngươi điên rồi! Có phải ngươi sống lâu thiếu kiên nhẫn đúng không?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Nếu quả thực Vạn Thú môn muốn đối phó với chúng ta, mà họ lại nắm giữ lối ra vào, ngươi cảm thấy họ có thể cho chúng ta thuận lợi đi ra ngoài sao? Không bằng làm lớn chuyện chút, tốt nhất là có thể dẫn hết tinh nhuệ của Vạn Thú môn lại đây, có cơ hội đục nước béo cò, còn có thể tìm cơ hội chạy ra ngoài."
Quản Phương Nghi sững sở, cơ mặt co giật. Ngày hôm nay nàng ta xem như đã lĩnh giáo bộ mặt liều lĩnh, tàn nhẫn của vị này. Nếu ép hắn cuống lên, hắn dám xử lý bất kỳ ai.

Chương 674: La Sát Triều (1)

Chương 674: La Sát Triều (1)
"Gào..."
"Ái da..."
Quản Phương Nghi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Viên Cương đang giao lưu với con Huyết La Sát kia, liên tục vung tay múa chân.
Hốc cây này vốn là tổ của con Huyết La Sát, có mùi vị là lạ.
"Lão nương ở Tề kinh đang sống khỏe mạnh, gặp hai tên khốn kiếp các ngươi là vận rủi tám đời. Sớm muộn gì ta cũng bị các ngươi hại chết..."
Quản Phương bi phẫn, cũng biết không ngăn cản được, mà then chốt là nàng ta không đề ra được biện pháp tốt hơn, chỉ có thể làu bàu nguyền rủa.
Viên Phương ra vẻ vô tội nhìn quanh, nhưng thực chất cũng rất căng thẳng. Hắn ta cũng sợ, có điều vào lúc này hắn ta không có quyền lên tiếng. Hơn nữa hắn ta có nói gì cũng vô dụng, chỉ có thể vừa quan sát vừa khấn bái phật tổ trên trời, cầu được bình an.
"Thì thào cái gì đấy?" Quản Phương Nghi quay lại, nhỏ giọng hỏi Viên Phương.
Viên Phương yếu ớt nói: "Niệm kinh!"
Quản Phương Nghi không nói gì, lườm hắn ta, phát hiện mình đã rơi vào giữa một đám người kỳ lạ. Thể loại gì thế này?
Mặc dù nơi ẩn trốn cách khu vực bị lục soát khá xa, nhưng nơi này thực sự quá yên tĩnh, tiếng gào tiếng rú phát ra từ hốc cây vẫn bị đám đệ tử Vạn Thú môn bên kia nghe thấy.
"Sư phụ, bên kia có động tĩnh!" Một đệ tử của Mã Kim quay về báo, ngón tay chỉ về phía hốc cây ở đằng xa.
Ánh mắt mọi người nhìn theo. Mã Kim phất tay ra hiệu, mọi người lập tức vây quanh hốc cây đó.

Không đợi họ tới gần, Huyết La Sát đã bay rào rạt ra khỏi hốc cây, đáp xuống cành cây tại cửa động, hai cánh trải rộng, huyết quang từ từ tỏa ra.
Là Huyết La Sát! Các đệ tử Vạn Thú môn lập tức dừng lại. Mã Kim chăm chú quan sát, thần sắc rất nghiêm nghị.
Phật! Hai cánh đang chậm rãi trải rộng chợt mở to ra, huyết quang bừng lên. Huyết La Sát vung vẩy hai cánh, ngửa mặt lên trời rít lên từng tiếng. Chẳng mấy chốc, chung quanh và cả nơi xa xa cũng liên tục vang lên tiếng rít, phạm vi lan ra rất rộng.
Người khác không hiểu, nhưng đệ tửu Vạn Thú môn được đưa vào đây đều đã được huấn luyện về mặt này, vừa nhìn đã biết con Huyết La Sát kia đang gọi đồng bọn của nó.
Âm thanh khuếch tán rất rộng, ngay cả các đệ tử Vạn Thú môn ở khu vực xa xa cũng ngẩng đầu lên nhìn quanh. Ai nấy đều đề cao cảnh giác, mau chóng áp sát vào nhau.
"Tụ lại!" Mã Kim hô lên.
Mấy chục con Điệp La Sát trong vùng chung quanh đã phần phật xuyên tới, bắn về phía nhóm người, lập tức phát động tấn công.
Từng viên thuốc tròn màu xanh sẫm được đệ tử Vạn Thú môn dùng ngón tay bắn ra, ầm ầm nổ tung trước mặt đám Điệp La Sát đang nhào tới. Khói bụi xanh sẫm lập tức khiến đám Điệp La Sát rối rít gào lên, làm rối loạn trận hình công kích của chúng. Có con không chịu được kích thích mà bay loạn lên, có con lại thảng thốt quay đầu lui lại.
Trên không trung của khu rừng, các đệ tử đang điều khiển bốn con chim lớn xoay quanh đều biến sắc mặt. Họ thấy ánh sáng từ những đôi cánh đang đập mạnh không ngừng xuất hiện trong rừng, lập tức hỏa tốc bay tới.
Càng có những con khác đang từ gần đó bay ra, bắn thẳng về phía bốn con chim lớn trên không trung. Mấy con chim kinh hoảng kêu lên.
"Sư phụ, La Sát triều!" Một đệ tử gào lớn về phía khu rừng bên dưới.
Sau khi báo tin, bốn người điều khiển chim cấp tốc lui ra khỏi.
Hết cách rồi, mấy con chim này có giá trị không nhỏ, chém giết trên không cũng không phải đối thủ của Điệp La Sát, không chịu nổi tổn thất. Huống chi, từ tình thế bên dưới, không mau lui lại cũng không được.

Sau khi lui lại, bốn người cũng không ngừng bắn ra những viên thuốc màu xanh sẫm, dùng khói bụi bùng lên để chống lại Điệp La Sát đang đuổi theo, hoặc là tách ra đám Điệp La Sát đang cản đường để mở lối cho mấy con chim. Bốn con chim hoảng loạn kêu lên.
La Sát triều? Mã Kim nghe được cảnh báo bỗng ngẩng đầu lên, sắc mặt thay đổi, không chút do dự quát lên:
"Đi!"
Triều Thắng Hoài cũng hoảng loạn, không ngờ lại khiến La Sát triều bộc phát. Thân là đệ tử Vạn Thú môn, gã ta há không biết sự khủng bố của La Sát triều trong Điệp Mộng Huyễn giới. Tâm tư truy đuổi của gã ta trong chớp mắt đã mất sạch, lập tức cùng sư huynh đệ đồng môn lao thẳng lên không trung, đồng thời nhảy lên trên những cành cây che trời, muốn xuyên qua khu rừng rậm rạp này.
Nhưng phía dưới đã chậm mất một nhịp. Trên trăm con Điệp La Sát từ bầu trời bao trùm xuống, vù vù bắn vào khu rừng bên dưới, vững vàng ngăn cản họ lại.
Khói bụi không ngừng ầm ầm nổ tung đã ép lũ Điệp La Sát đang vọt tới. Nhóm người lao ra khỏi rừng rậm nhảy lên trời, rồi lại bị đống Điệp La Sát kết bè kết lũ đập tới.
Một con Huyết La Sát từ trong rừng lao ra, đập cánh lơ lửng trên không trung, móng vuốt chỉ về phía Triều Thắng Hoài và huynh đệ họ Hà rít lên liên tục.
Điệp La Sát tới càng ngày càng nhiều. Chín đệ tử Vạn Thú môn rơi vào khủng hoảng, dọc đường liên tục dùng thuốc nổ tung làm mở đường cũng vô dụng. Trước mắt bị dồn ép, phía sau còn có thứ đang chờ sẵn, trùng trùng điệp điệp. Nơi này dường như cách khu vực phòng hộ của cỏ khu quang không xa, nhưng cảm giác tưởng gần mà lại xa không thể với tới, khiến họ rơi vào tuyệt vọng.
Số lượng "Tị sát hoàn" mà họ mang theo cũng chỉ có hạn, không chịu nổi tiêu hao liên tục như vậy, chưa chạy được một nửa đường đã sắp cạn kiệt.
Tiếng chém giết bang bang đùng đùng vang lên. Chín người không thể không cầm vũ khí liều mạng chém giết với Điệp La Sát. Không ngừng có Điệp La Sát bị chém tóe máu rơi xuống, nhưng giết mãi không hết,

cũng không xông ra được. Chung quanh có những ánh sáng từ các đôi cánh nhiều không đếm hết đang tấn công tới.
"A..." Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.
Một đệ tử Vạn Thú môn bị móng vuốt bắt lấy gáy, kéo ra ngoài, thoáng cái đã bị mấy con Điệp La Sát kéo lên trời, máu thịt tung tóe.
Nhìn thoáng qua một cái, Triều Thắng Hoài đã sợ mất mật. Chỉ cần hơi mất chú ý, gã ta đã bị một móng vuốt bắt lấy vai, lật tung người lên. Đau nhức trên vai không là gì, đáng sợ hơn chính là không biết bị bao nhiêu cái móng vuốt nhấn xuống, va đụng liên tục vào cành lá bên dưới, chân chính là sợ đến kinh hồn táng đảm, ngay cả lòng hối hận cũng không kịp nảy sinh.
Bị một bầy Điệp La Sát truy đuổi, bốn con chim được sự che chở của "Tị sát hoàn" thuận lợi chạy trốn về phía vách núi, trốn vào khu vực phòng hộ của cỏ khu quang.
Điệp La Sát chỉ đuổi theo vào khu vực phòng hộ một quãng ngắn đã không chịu nổi cái mùi kích thích kia, phải cấp tốc chuyển hướng bay khỏi, từ bỏ truy sát.
Bốn người cưỡi chim nhìn lại, thấy phía trên khu rừng khi không ngừng có những điểm sáng lít nha lít nhít bay lượn, lòng vẫn còn sợ hãi, biết rõ nếu không quyết đoán rút đi, chỉ chậm một chút ngừng lại, chỉ sợ họ đã không thoát đi nổi.
Đang yên đang lành, họ không hiểu nhóm Mã Kim làm gì mà gặp phải La Sát triều.
Họ không tin Mã Kim không biết mệnh lệnh của sư môn, nếu như không cần thiết, không được quá mức khích động Điệp La Sát, bằng không không ai tiêu hóa được.
"Các ngươi nhanh đi cầu viện!" Một tên đệ tử la lên.
Cũng chỉ có thể cầu viện, họ không dám quay lại đó.
Người vừa la lên điều khiển con chim ở tại chỗ kiểm tra tình huống, ba người khác cấp tốc điều khiển chim rời đi.
Trốn trong bóng tối, ẩn mình sau những mỏm núi đá lởm chởm, người của Thượng Thanh tông mắt thấy cảnh tượng đồ sộ ở phía khu rừng kia cũng kinh hãi vô cùng, chưa từng gặp cảnh nào như vậy.

"Đây chính là La Sát triều trong truyền thuyết đó sao?" La Nguyên Công lầm bầm.
Tô Phá hết sức nghiêm túc:
"Hẳn là vậy, nghe đồn các Chí Tôn vốn từng muốn chinh phục nơi này, nhưng gặp phải La Sát triều cũng không thể không né tránh mà phải rút đi."
Một tên đệ tử hỏi:
"Ngay Chí Tôn cũng không phải đối thủ của Điệp La Sát sao?"
Tô Phá đáp:
"Không phải là không đánh lại được, mà vì Huyễn giới là thế giới của Điệp La Sát, số lượng quả thực vô cùng nhiều, giết mãi không hết. Các Chí Tôn không chịu nổi hao tổn, chỉ có thể thất bại lui thân, bằng không nơi này đã không đến phiên Vạn Thú môn quản lý."

Chương 675: La Sát Triều (2)

Chương 675: La Sát Triều (2)
La Nguyên Công nhắc nhở:
"Có phải Ngưu Hữu Đạo cũng ở..."
Ông ta nói một nửa thì dừng. Mọi người nhìn về phía Đường Nghi, chỉ thấy Đường Nghi căng thẳng nhìn chằm chằm.
Ngụy Đa nắm chặt tay, mắt đầy khủng hoảng. Đã thấy Ngưu Hữu Đạo và các đệ tử Vạn Thú môn kia đi vào trong, cũng nghi Ngưu Hữu Đạo tám chín phần mười đang rơi vào tuyệt cảnh La Sát triều.
"Chúng ta không thể chờ mãi, phải nghĩ cách cứu hắn!" Ngụy Đa cấp bách, lại có thể nói được một câu cực kỳ có thứ tự.
Mọi người ngạc nhiên nhìn sang, còn tưởng nghe lầm, nhưng mà y nói không sai.
Tô Phá:
"Làm sao cứu? Chúng ta chỉ cần chạy ra là chết ngay."
"Không thể mặc kệ, ta... ta đi tìm người, cầu người!" Ngụy Đa quay đi.
Tô Phá vội cản:
"Quay lại!"
Ngụy Đa mặc kệ, đã lắc mình lao đi...
Lúc này nhóm Ngưu Hữu Đạo đã chui ra khỏi hốc cây, cũng bị cảnh tượng trên trời làm kinh ngạc, đều đứng trên tán cây, lộ ra nửa người để quan sát.
Sau khi tránh khỏi Điệp La Sát nhiều lần muốn tấn công họ, xác nhận an toàn, mấy người mới yên lòng quan sát.
Cảnh tượng Điệp La Sát bay đầy trời hùng vĩ đến kinh người, cũng vô cùng huyễn lệ. Ánh sáng lung linh tỏa ra đầy trời. Mỗi người đều sững sờ đứng nhìn, ngay cả Viên Cương cũng khó tin được đây là chuyện do hắn ta gây ra?

Viên Phương nhìn Viên Cương đầy sùng bái.
Quản Phương Nghi thỉnh thoảng liếc nhìn Viên Cương thì lại như đang nhìn quái vật, tâm tình coi như tạm thời thả lòng. Có quái vật ở đây, Điệp Mộng Huyễn giới này còn có gì đáng phải lo lắng?
Ngưu Hữu Đạo không nhịn được buông tiếng thở dài:
"May mà có pháp tắc thế gian hạn chế. Nếu bầy Điệp La Sát có thể sinh tồn trong nhân thế, thiên hạ sợ rằng không ai có thể là đối thủ của chúng."
Mấy người đều hiểu ý của hắn. Nói vậy không phải là do một con Điệp La Sát mạnh cỡ nào, trong số các tu sĩ cũng không thiếu người có thực lực cao hơn hắn Điệp La Sát, mà quan trọng là công kích thành bầy như vậy có uy lực vô cùng khủng bố.
Mặt đất ầm ầm vang động. Mã Kim hạ rầm xuống đất, điên cuồng xung phong trong rừng rậm, vừa giết vừa lùi, toàn thân dính đầy máu xanh lục dính nhơm nhớp.
Trên trời căn bản không thể nào ứng phó được với thế tấn công nhạy bén, cấp tốc của lũ Điệp La Sát đang bay lượn, hạ xuống đất còn chiếm được chút ưu thế.
Bản thân ông ta không biết đã giết bao nhiêu Điệp La Sát, nhưng vẫn rơi vào trong vòng vây dày đặc như nêm. Số lượng vây công không hề giảm, giết mãi không xong.
Một thân một mình xung phong, đã không còn có thể để ý tới ai khác, ông ta biết những người khác hẳn đã xong hết.
Vèo vèo vèo, năm con Huyết La Sát tỏa huyết quang lóng lánh đột nhiên cùng nhảy vào đội hình vây công. Một đám La Sát cánh trắng là La Sát cánh lam cùng phối hợp theo.
"A!"
Thân hãm vây công, gần như không nhìn thấy bóng dáng đâu, Mã Kim đột nhiên gào lên đau xót. Ông ta vung kiếm chặt đầu một con Huyết La Sát, mà vuốt trước của con Huyết La Sát kia đã cắm vào cổ ông ta trước, máu đỏ phun ra.
Thoáng cái, mấy vuốt chạm thân, xé Mã Kim máu thịt tung tóe.
Hơn trăm đệ tử ở khu vực trồng cỏ khu quang cũng không may mắn thoát khỏi, không một ai chạy thoát trong La Sát triều...

Tiếng rít chói lọi liên tục vang vọng trong rừng.
Điệp La Sát bay lượn đầy trời bắt đầu tản ra, không bao lâu sau đã biến mất sạch sẽ.
Cánh dài bay khỏe, đến nhanh mà đi cũng nhanh, trời đất lại trở về an tĩnh.
Dưới tán cây, một con Huyết La Sát dẫn đầu ba con La Sát cánh lam bay tới. Ba con La Sát cánh lam đều bắt theo một người bay tới, đáp xuống đất thì đè ba người dưới móng vuốt, chính là Triều Thắng Hoài và huynh đệ họ hà. Ba người quần áo lam lũ, vết thương toàn thân, nhưng còn sống sót.
Nhóm Ngưu Hữu Đạo hạ xuống khỏi tán cây. Viên Cương rít gào giao lưu với Huyết La Sát.
Ngẩng đầu nhìn thấy tình cảnh này, ba người Triều Thắng Hoài sợ hãi, cũng có thể nói là không thể tin được. Những người này lại có thể cấu kết với Điệp La Sát?
"Triều Thắng Hoài, Hà Hữu Kiến, Hà Hữu Trường." Chống kiếm đứng, Ngưu Hữu Đạo cười híp mắt, đọc tên ba người không sai một ai.
Ngoài Huyễn giới, Viên Cương rời đội đi dạo một vòng không phải chỉ đi dạo không, mà đã xác nhận ba người một lượt. Hắn ta lại hỏi thăm các tu sĩ các một phen, biết Triều Thắng Hoài là cháu của Triều Kính, sau khi quay về đã ngầm thông báo cho Ngưu Hữu Đạo.
Mà Triều Thắng Hoài còn điếc không sợ súng, dùng cái họ Lý giả để lừa gạt Ngưu Hữu Đạo.
Quản Phương Nghi trợn to hai mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo, nghĩ ra điều gì. Tên khốn kiếp này đã sớm nhận ra ba người này có vấn đề!
Vấn đề mấu chốt là, đã biết rõ ba tên này lòng mang ý đồ xấu, tên khốn kiếp này còn cố dẫn người ta tới cái hố đào sẵn rồi đẩy xuống, kết quả là làm lớn chuyện. Quản Phương Nghi có cảm giác muốn phát điên.
Viên Phương cũng có cảm giác sắp phát điên, trong đầu thầm gào lên, đạo gia của tôi, ngài chơi lớn rồi á!
Viên Cương lạnh lùng liếc xéo, rất bình tĩnh. Hợp tác với Ngưu Hữu Đạo nhiều năm, hắn ta không còn cảm thấy kinh ngạc. Ngưu Hữu Đạo tự có chỗ khiến hắn ta tâm phục khẩu phục.

Ba sư huynh đệ bị đè dưới đất càng hoảng sợ hơn. Triều Thắng Hoài run rẩy nói:
"Bối huynh, giữa chúng ta có chuyện gì hiểu lầm hay chăng?"
Ngưu Hữu Đạo từ trên cao nhìn xuống, cười không nói.
Hà Hữu Kiến hỏi:
"Ngươi rốt cuộc là ai?"
"Các ngươi muốn làm gì thì cũng làm rồi, giờ mới quan tâm ta là người như thế nào có phải đã trễ không?"
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha, nhìn trái nhìn phải xong lại nhấc tay, ra hiệu mang đi:
"Nơi này không thích hợp ở lâu, người của Vạn Thú môn cũng sắp tới rồi, đi thôi!"
Vừa mới nói xong, con Huyết La Sát kia đã rít lên một tiếng sau lưng mọi người, mặt dữ tợn, đôi cánh có xu thế mở ra, dường như đang nhằm vào món đồ gì.
Mấy người bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ thấy phía sau núi đá phía xa có lưỡi rắn màu đỏ thì thụt ra vào. Một con rắn xanh đầy mình lân giáp chậm rãi thò đầu ra. Đầu nó lớn bằng bắp đùi người, mắt lóe sáng đầy u ám. Còn chưa kịp nhìn rõ con rắn xanh dài bao nhiêu, đầu rắn đã nhanh chóng vặn vẹo rồi hóa thành đầu người, tỏa ra yêu khí.
Đầu rắn hóa đầu người có mái tóc búi cao, nửa mặt phủ lụa trắng, nhưng không giấu được vẻ đẹp như hoa, chính là hình dáng Vân Cơ.
Thân rắn trườn ra cũng từ từ hóa thành thân người. Cuối cùng, một Vân Cơ sống sờ sờ xuất hiện trên núi đá.
Nhóm Ngưu Hữu Đạo đều sững sờ, không đoán được người phụ nữ này lại xuất hiện ở đây, lại một mình chạy vào khu vực bên ngoài phòng hộ cỏ khu quang?
"Két..." Huyết La Sát rít lên, ba con La Sát cánh lam đã trải rộng cánh định tấn công.
Ngưu Hữu Đạo vươn tay, Viên Cương lập tức rống lên với Huyết La Sát truyền lời, nhấn mấy con Điệp La Sát đang định nổi giận xông lên.
Ngưu Hữu Đạo cười hỏi:
"Sao ngươi lại đến đây? Là vẫn ở đây hay vừa tới?"
Vân Cơ:

"Ta vốn sống ở vùng này, các ngươi gây ra động tĩnh lớn như vậy, không dẫn ta tới đây mới khó. Có phải ngại ta nhìn thấy thứ không nên nhìn thấy không? Thật không ngờ, các ngươi lại cấu kết với đám Điệp yêu này."
Ngưu Hữu Đạo:
"Ngươi không sợ ta giết ngươi diệt khẩu?"
Trong lúc hắn nói lời này, mắt hơi híp, miệng cười xán lạn, nhưng nội tâm thực sự động sát cơ. Để người ngoài biết bên hắn có thể nói chuyện với Điệp La Sát quả thực không phải chuyện tốt đẹp gì.
Vân Cơ:
"Có bầy Điệp La Sát kia giúp đỡ, ta quả thực không phải đối thủ của các ngươi. Có điều, nếu ta muốn bỏ chạy trong khu rừng núi này, các ngươi cũng chưa chắc đã bắt được ta. Nếu không phải vậy, ta đã không một mình xuất hiện ở đây, cũng sẽ không chủ động hiện thân. Chắc ngươi cũng từng nghe nói một số chuyện, là tu sĩ nước Triệu từng vây quét ta nhiều lần. Ta vẫn có thể đặt chân trong lãnh thổ nước Triệu không phải không có nguyên nhân. Vì thế, ta khuyên ngươi không nên làm loạn. Một khi trở mặt, không có lợi ích gì cho cả đôi bên."
Ngưu Hữu Đạo:
"Tiền bối chủ động hiện thân không phải vô cớ chứ?"

Chương 676: Hầu Tử, Đánh Cho Ta!

Chương 676: Hầu Tử, Đánh Cho Ta!
Vân Cơ quét mắt một vòng về phía Điệp La Sát sau lưng họ:
"Ta có việc cần các ngươi hỗ trợ. Ngươi yên tâm, không nhờ ngươi làm không công, sẽ có thứ để trao đổi."
"Thứ gì?" Ngưu Hữu Đạo hỏi.
Vân Cơ hỏi ngược lại:
"Ngươi muốn dằng dai ở đây đến lúc Vạn Thú môn cử người đông thế mạnh đến sao?"
Ý nàng ta là ở đây không nên ở lâu.
"Tiền bối nói có lý."
Ngưu Hữu Đạo quay đầu hỏi thăm mọi người, đánh hôn mê ba người Triều Thắng Hoài, miễn cho họ nhìn thấy hoặc nghe thấy thứ gì không nên.
Viên Cương gào lên nói chuyện, ba con La Sát cánh lam quắp lấy ba người Triều Thắng Hoài bay lên. Huyết La Sát bay trước dẫn đường. Viên Cương bắt lấy chân Huyết La Sát bay lên cùng. Những người còn lại bay nhảy theo sau, trốn về phía rừng sâu.
Dọc theo đường đi có rất nhiều những cây cao lớn vô cùng, tất cả đều là cổ thụ cao trăm trượng, như chọc thẳng lên trời, tỏa ra quần sáng dìu dịu. Người bay lượn trong đó chỉ nhỏ bé giống như giun dế. Dây leo già màu xanh lục tỏa sáng màu ngọc bích còn to hơn thân người. Rêu xanh tỏa sáng. Những bông hoa trắng to như bồn tắm, vừa cả người nằm. Đủ loại hoa quả kỳ lạ sáng đủ màu, đủ kiểu, lẳng lặng trôi nổi, phát sáng như những con sứa trong lòng biển sâu.
Nhiều nhất vẫn là loại hồ điệp phát sáng có sải cánh đến cả trượng, kết bè kết lũ bay lượn trong khu rừng rậm rạp này. Từ xa nhìn lại, giống như một dải ngân hà.

Loại hồ điệp này chính là cơ thể mẹ của nguyệt điệp, để phân ra khác biệt với nguyệt điệp thì được gọi là đại nguyệt, cho nên nguyệt điệp còn được gọi là tiểu nguyệt.
Vượt qua một con suối, cũng có các loại sinh vật phát sáng lạ thường trong nước.
Cảnh quan kỳ ảo đẹp không sao tả xiết.
Trên đường, Ngưu Hữu Đạo không nhịn được cảm khái:
"Cảnh đẹp như tiên, quả là nơi tuyệt vời!"
Vân Cơ đi cùng nói:
"Tất nhiên, bằng không năm xưa Thương Tụng đã không xây dựng hành cung ở nơi này."
Ngưu Hữu Đạo:
"Ta thấy Vạn Thú môn đã bắt đầu trồng cỏ khu quang ở nơi này. Một khi cỏ khu quang khuếch tán khắp nơi đây, sợ là tiên cảnh nơi này sẽ bị phá hủy, hình tượng màu sắc lung linh sẽ bị bóng tối nuốt chửng, cảnh đẹp tuyệt tích, thật đáng tiếc."
Vân Cơ:
"Hủy? Ngươi cho rằng Vạn Thú môn mới bắt đầu trồng cỏ khu quang ở đây sao? Hơn ba trăm năm trước, phát hiện cỏ khu quang có thể khắc chế động thực vật nơi này, bọn họ đã bắt đầu trồng ở đây, chỉ là có ẩn tình khác mới chưa công khai ra ngoài thôi. Nhắc tới cũng lạ, cỏ khu quang trồng ở nơi khác không thấy có việc gì, chỉ có cỏ khu quang trồng trong khu rừng cổ xưa này là Điệp La Sát sẽ nghĩ mọi cách phá hủy."
"Mỗi lần Huyễn giới mở cửa, Vạn Thú môn lại tới nơi này trồng cây. Chờ Huyễn giới đóng cửa, Vạn Thú môn lui ra ngoài, Điệp La Sát sẽ tới đây hủy diệt. Liên tục như vậy đã có hơn ba mươi lần. Vạn Thú môn kiên trì không ngừng, nhiều lần thử nghiệm, vẫn muốn chinh phục nơi này, nhưng chưa tìm được biện pháp."
"Từ trước, mấy vị Chí Tôn đã muốn chinh phục nơi này, thậm chí từng thử dùng lửa quy mô lớn, muốn phá hủy thảm thực vật tại đây, đoạn tuyệt vốn sinh tồn của Điệp La Sát, tránh vướng tay vướng chân. Thế nhưng, thực vật ở thế giới này có năng lực kháng hủy diệt cực mạnh, rất khó đốt cháy, căn bản không tồn tại khả năng xảy ra hỏa hoạn, dùng lửa chẳng có tác dụng gì. Mỗi lần lại như vậy, cho nên khu rừng cổ xưa này

mới có thể bảo tồn tới bây giờ, cũng có thể nói được bảo tồn là vì nhân tố bản thân nơi này."
Mọi người lần đầu tiên nghe về chuyện này, ngay cả Quản Phương Nghi kiến thức uyên bác cũng chưa từng biết đến.
Ngưu Hữu Đạo hiếu kỳ:
"Vì sao Điệp La Sát không hủy cỏ khu quang nơi khác, chỉ hủy nơi này?"
Vân Cơ:
"Tình huống cụ thể không rõ ràng, có hai suy đoán. Một là Điệp La Sát dựa vào nơi này hút các loại chất lỏng để sinh sống, có lẽ nơi này là vốn sinh tồn của chúng, nên chúng mới phải bảo vệ. Một suy đoán khác lại có quan hệ với Vũ hoàng đế Thương Tụng. Truyền thuyết có nói, Thánh La Sát là linh sủng của Thương Tụng, có thể hiệu lệnh cho mọi Điệp La Sát trong Huyễn giới. Đồn rằng, trước khi vợ chồng Thương Tụng biến mất đã từng để cho Thánh La Sát quay về Huyễn giới. Người có ý chinh phục nơi này từng nghi ngờ rằng Thánh La Sát có khả năng ở ngay trong hành cung của Thương Tụng. Hành cung của Thương Tụng lại có thể nằm tại khu rừng cổ xưa này. Họ nghi rằng Điệp La Sát được lệnh của Thánh La Sát phải bảo vệ hành cung của Thương Tụng."
"Huyễn giới này đẹp thì đẹp, kỳ thực cũng không thích hợp cho người sinh sống. Thế giới bên ngoài cũng không thích hợp cho Điệp La Sát sinh tồn. Hai bên sống trong hai thế giới khác nhau, thực sự không có mẫu thuẫn để xung đột. Vì lẽ đó, tiêu diệt Điệp La Sát nơi này không có nhiều ý nghĩa. Nói cho cùng, những người đó cũng chỉ muốn tìm được hành cung của Thương Tụng, tìm kiếm cái nơi mà Thương Tụng đã phá trời mà xưa nay không tìm được. Đơn giản là có người sau khi hùng bá thiên hạ vẫn chưa vừa lòng, muốn tìm con đường trường sinh bất tử kia!"
Ngưu Hữu Đạo nhìn mấy con Điệp La Sát vẫn bay dẫn đường, thử hỏi:
"Ngươi cần ta hỗ trợ, không phải là muốn tìm hành cung Thương Tụng chứ?"
Vân Cơ:
"Ta không có hứng thú đối với thứ mà ngay trong truyền thuyết cũng không biết thật hay giả. Muốn trường sinh bất tử phải đạt đến tư cách

trường sinh bất tử trước đã. Mơ tưởng xa vời thực vô nghĩa, ngươi nói có phải không?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Vậy ngươi muốn ta giúp tìm cái gì? Chẳng lẽ không phải vì bên ta có thể điều khiển được Điệp La Sát, lại muốn tìm gì đó trong rừng này, bằng không ngươi cần gì mạo hiểm đi vào khu rừng cổ xưa này?"
Vân Cơ:
"Tìm một người."
Mọi người đang lắng nghe chợt thấy kinh ngạc. Ngưu Hữu Đạo cũng vậy:
"Tìm người? Nơi này có người ngươi muốn tìm?"
Vân Cơ:
"Đừng hiểu lầm, người mà ta muốn tìm cho dù không chết trong móng vuốt Điệp La Sát thì cũng đã sớm đến thọ hạn, chắc đã chết từ sớm. Ta chỉ muốn tìm di hài của ông ta thôi."
Ngưu Hữu Đạo:
"Chồng ngươi?"
Bên Độ Vân sơn có một nhà mẹ con, nhưng không có người chồng, nên hắn có liên tưởng.
Vân Cơ:
"Ngươi cả nghĩ quá rồi, chồng ta đã sớm chết trong tay tu sĩ bên ngoài. Không nói nhiều nữa, nếu có thể tìm được, các ngươi tự nhiên sẽ biết."
Dọc theo đường đi, có Huyết La Sát mở đường, liên lạc với đồng loại, có Điệp La Sát khác bay qua cũng không quấy rầy gì, dọc đường đi rất thuận lợi.
Một canh giờ sau, cả nhóm đến một tòa thụ bảo. Bộ rễ khổng lồ của đại thụ nhô lên không trung. Vân Cơ lên tiếng:
"Gần được rồi, người của Vạn Thú môn dù tới đông đủ cũng khó mà xâm nhập vào quá sâu. Cho dù họ vào được vùng này cũng không thể phái ra nhiều người tìm kiếm, sẽ lại gây ra La Sát triều. Vạn Thú môn dù dốc toàn bộ lực lượng cũng không chịu nổi, hiện giờ hắn đã an toàn."
Ngưu Hữu Đạo nhìn nàng ta một cái, loáng thoáng cảm thấy người phụ nữ này dường như rất hiểu Vạn Thú môn. Có điều có thể xác nhận, người phụ nữ này tuyệt đối không phải lần đầu tới đây.

Ngưu Hữu Đạo có việc xử lý, yêu cầu tạm dừng tiến lên.
Cả nhóm ẩn thân dưới bộ rễ cây, Ngưu Hữu Đạo hất cằm về phía ba người đang hôn mê, nói với Viên Cương:
"Tách ra thẩm vấn, cạy miệng họ, tìm hiểu rõ sự tình."
Viên Cương đánh tiếng với Huyết La Sát mang ba người đi.
Sau khoảng nửa canh giờ, Viên Cương dẫn theo ba người về, gật gật đầu với Ngưu Hữu Đạo, biểu thị đã biết rõ chuyện.
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm, đi tới một bên. Viên Cương đi theo, ở cạnh hắn thì thầm nói chuyện.
Nghe Viên Cương nói thầm, Ngưu Hữu Đạo chậm rãi liếc về phía Viên Phương.
Hai người quay về, thấy Ngưu Hữu Đạo luôn dùng ánh mắt là lạ nhìn mình, Viên Phương lòng sinh cảnh giác. Mỗi lần bị hắn nhìn như vậy dường như không có chuyện gì tốt. Hắn ta lập tức giả bộ đáng thương, đầy vô tội.
Vừa nhìn thấy cái dạng kia của hắn ta, Ngưu Hữu Đạo lại cảm thấy ê răng, nghĩ thầm đã bảo ngươi không được tới, ngươi nhất định phải theo, bây giờ ở đây có ai không phải người vô tội, có ai không phải bị ngươi làm liên lụy? Hắn chỉ chỉ:
"Lão gia ta hôm nay thấy thế nào cũng không vừa mắt, Hầu tử, đánh cho ta!"

Chương 677: Vạn Thú Linh Châu

Chương 677: Vạn Thú Linh Châu
"A..."
Viên Phương vừa hét thảm một tiếng đã bị Viên Cương đột ngột đạp bay. Viên Cương hôm nay quả thực cũng không vừa mắt cái thằng vô đạo đức kia, xông lên lập tức quyền đấm cước đá, đánh tơi bởi, đánh cho Viên Phương gào khóc thảm thiết.
Quản Phương Nghi chưa từng chứng kiến cảnh Viên Cương đánh tơi bời Viên Phương, cho nên lần này thấy có thể đặc biệt đột nhiên, cũng kinh ngạc khó hiểu. Viên Phương rõ ràng là một thành viên thân tín trong đội, bình thường cũng hiền lành nghe lời, nói gì làm đó, không có công lao cũng có khổ lao, làm sao đến mức ngược đãi như vậy?
Ngược lại, Vân Cơ nhìn Viên Phương chịu đòn mà toát ra vẻ suy tư, dường như đoán được gì đó.
Cũng chỉ tùy tiện đánh cho một trận, tuy rằng ra tay khá nặng, nhưng Viên Cương cũng đã thu tay lại.
Viên Phương núp trong góc chậm rãi thả tay đang ôm đầu xuống, thấy Viên Cương đi rồi mới thở phào nhẹ nhõm. Viên Phương lau máu mũi, đẩy gương mặt sưng phù đứng dậy, trốn ở bên than thở, không thấy có ý kiến gì.
Quản Phương Nghi có vẻ khó nhìn nổi. Dù sao Viên Phương thường làm ra món ăn ngon cho nàng ta, xem như là người có quan hệ tốt hơn cả trong những người bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, nên đi tới, có vẻ thấy bất bình liền can thiệp:
"Làm sao ngươi bị đánh?"
Viên Phương bất đắc dĩ:
"Đạo gia không phải đã nói sao, thấy ta không vừa mắt."
Quản Phương Nghi trừng mắt:

"Chỉ vậy?"
Có lý do này còn chưa đủ? Viên Phương oán thầm, lau máu mũi, vẻ nhận mệnh. Quản Phương Nghi không quen, nhưng hắn ta đã quen.
Quản Phương Nghi chỉ tiếc mài sắt không nên kim, nổi giận nói:
"Ngươi cam tâm để hắn tùy tiện bắt nạt như vậy?"
Ngưu Hữu Đạo nghe thấy, quay đầu lại nói:
"Ta nói này Hồng nương, ngươi đừng gây xích mích ly gián trong chúng ta."
Quản Phương Nghi lập tức xoay người đi tới, chỉ ba người Triều Thắng Hoài hôn mê trên đất nói:
"Ngươi còn có thể diện nói ta? Ta hỏi ngươi, có phải ngươi đã biết trước chuyện ba người này, sớm biết ba người có ý đồ hại chúng ta?"
Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười, gật đầu nói:
"Phải!"
Quản Phương Nghi nổi giận:
"Vậy ngươi còn lôi kéo chúng ta nhảy vào hố? Bây giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, kết thúc thế nào?"
Ngưu Hữu Đạo không phản đối, nhún vai một cái:
"Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, chí ít hiện giờ đã hiểu tại sao bọn họ muốn xuống tay với chúng ta."
Quản Phương Nghi tức giận nói:
"Chỉ để biết điều này, ngươi lôi kéo chúng ta mạo hiểm lớn như vậy, biết rõ có hố còn cố kéo chúng ta nhảy xuống?"
Ngưu Hữu Đạo một tay chống kiếm, một tay vẫy vẫy:
"Sự thực chứng minh suy đoán của ta là đúng. Vạn Thú môn căn bản không biết ba người bọn chúng muốn xuống tay với chúng ta, cũng không biết chúng ta là người như thế nào. Chúng ta rất an toàn, chỉ cần tránh khỏi nơi này đến lối ra, Vạn Thú môn cũng không biết chuyện có liên quan đến chúng ta, có thể thuận lợi rời đi."
Còn về tình huống cụ thể...
Viên Cương đã móc miệng được ba người Triều Thắng Hoài. Ba người gạt Vạn Thú môn làm ra việc này. Ngưu Hữu Đạo phán đoán tình huống, quyết định để Điệp La Sát giết chết các đệ tử Vạn Thú môn khác cũng là đúng. Đệ tử Vạn Thú môn biết chuyện đã chết rồi.

"..." Quản Phương Nghi không biết Viên Cương thẩm vấn ra chuyện gì, biết có thể an toàn rời khỏi liền sửng sốt.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại nhìn về phía Vân Cơ. Hiện tại nguy hiểm chân chính ở trên người người phụ nữ kia. Quan hệ kết nghĩa giữa hắn và Vân Hoàn chưa thể dựa dẫm được. Một khi người phụ nữ này tiết lộ chân tướng cho Vạn Thú môn biết, chuyện xấu sẽ tới. So với Vạn Thú môn có một vị trí trong Phiêu Miễu các, Thiên Ngọc môn không thể sánh bằng. Đây chính là một trong các môn phái đỉnh cao ít có trong thiên hạ, Hiểu Nguyệt các cũng không bằng. Ngưu Hữu Đạo hắn căn bản không thể đối kháng với thực lực trước mắt.
Vân Cơ như đoán được tâm tư của hắn, lạnh nhạt nói:
"Xử lý xong việc chưa? Xử lý xong thì đi thôi."
Ngưu Hữu Đạo xoay người, chống kiếm đi tới:
"Tiền bối, không cần thiết chạy lung tung, đã an toàn rồi thì có thể rời đi thôi."
Vân Cơ: "Không giúp ta?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Ta chưa từng đồng ý giúp ngươi. Vật trao đổi của ngươi cũng chưa đưa cho ta, không tính là nuốt lời chứ?"
Vân Cơ:
"Giao dịch có thể tiếp tục."
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu:
"Không cần thiết, còn dùng dằng nữa quá nguy hiểm, rời đây càng sớm càng an toàn. Một thời gian nữa không còn ai khác, chỉ có mấy người chúng ta cuối cùng ra khỏi đây sẽ dễ bị thủ vệ ở cửa của Vạn Thú môn nghi ngờ. Tiền bối, ta không biết di hài của ai đáng cho ngươi coi trọng đến mức không tiếc mạo hiểm tới đây, nhưng đối với chúng ta quả thực không đáng. Chúng ta đã thưởng thức cảnh đẹp kỳ ảo nơi này, nếu tiền bối còn muốn tiếp tục tìm kiếm, chỉ có thể xin tiền bối tùy tiện. Chúng ta không tiếp."
Đối với bên phía Ngưu Hữu Đạo, vừa nãy chuyện Viên Phương bị đánh tơi tả đã bị quên sạch, bất kể Viên Cương hay Quản Phương Nghi, dù là Viên Phương còn đang mặt mày sưng phù, đều dán mắt nhìn Vân Cơ.

Chỉ cần kẻ không ngốc đều biết, nếu không có biện pháp ràng buộc miệng của người phụ nữ kia, hậu hoạn sẽ lớn vô cùng.
Gặp phải uy hiếp từ bên ngoài, mấy người mau chóng đoàn kết thành một khối.
Vân Cơ:
"Không được, không có sự trợ giúp của các ngươi, ta không cách nào mặc sức tìm kiếm trong khu rừng này, tốc độ quá chậm. Nếu ngươi không muốn làm, ta không ngăn cản ngươi, để hắn ta cho ta."
Nàng ta đưa tay chỉ Viên Cương.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại liếc nhìn, lắc đầu nói:
"Ta không thể ném lại huynh đệ mình theo ngươi mạo hiểm."
Vân Cơ:
"Con trai ta chẳng lẽ không phải huynh đệ của ngươi? Ngươi không thể giúp một lần?"
"Giúp người cũng phải phân tình huống."
Ngưu Hữu Đạo nâng kiếm chắp tay, vẫn là không đồng ý.
"Tiền bối tự tiện, chúng ta không bồi tiếp được."
Dứt lời, hắn xoay người muốn đi ngay.
Vân Cơ trầm giọng nói:
"Nếu các ngươi bỏ rơi ta, ta không chắc có thể quản tốt miệng mình. Gặp người của Vạn Thú môn, ta có lẽ sẽ căng thẳng mà nói ra lời không nên nói."
Ngưu Hữu Đạo dừng bước, lạnh lùng liếc sang:
"Ngươi đang uy hiếp ta?"
Viên Cương, Quản Phương Nghi, Viên Phương đều lộ vẻ bất thiện, chặt chẽ theo dõi Vân Cơ.
Vân Cơ liếc mấy người:
"Muốn ra tay sao? Trước tiên không nói ai thua ai thắng, gây ra động tĩnh tranh đấu sẽ dẫn người của Vạn Thú môn tới. Ta nghĩ điều này không phải điều mà các ngươi hi vọng thấy chứ?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Hai chữ 'Đạo nghĩa' trường tồn trong lòng ta, cũng hi vọng ngươi nể mặt con trai ngươi Vân Hoan, đừng nên ép ta."

Lời này vừa nói ra, Quản Phương Nghi và Viên Phương ngạc nhiên, cuối cùng mới đoán được người phụ nữ này là ai. Viên Cương từ trước đã biết được thân phận Vân Cơ từ miệng Ngưu Hữu Đạo.
Có mấy lời chỉ có Viên Cương hỏi, Ngưu Hữu Đạo mới dễ dàng nói.
Vân Cơ:
"Không phải ta muốn làm khó ngươi. Điệp Mộng Huyễn giới phải mười năm mới mở một lần, khoảng cách thời gian quá dài, còn tiếp tục dày vò như vậy nữa, ta cũng không chịu nổi. Vất vả lắm mới đụng được người có biện pháp như các ngươi, cũng coi như cơ duyên tạo hóa của ta. Ngưu Hữu Đạo, giúp ta lần này. Ta cam đoan với ngươi, ta chắc chắn sẽ không để lộ ra nửa chữ. Sau này ngươi cần ta hỗ trợ chuyện gì, ta có thể làm được chắc chắn sẽ không ngồi yên, làm sao?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Ngươi đã dám dùng việc này uy hiếp ta, bảo sao ta có thể tin tưởng lời hứa của ngươi?"
Vân Cơ hất cằm về phía Viên Phương:
"Vừa nãy vô duyên vô cớ đánh hắn ta một trận, nói vậy cũng là vì ba tên kia biết nguyên hình của hắn ta là gầu Kim Vương, vì nhằm vào hắn ta nên mới xảy ra chuyện lớn ngày hôm nay?"
Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương nhìn nhau. Người phụ nữ này làm sao biết được? Họ cũng chỉ biết được chuyện vừa mới đây xong.
Gấu Kim Vương? Quản Phương Nghi nghiêng đầu nhìn về phía Viên Phương, kinh ngạc. Nàng ta biết Viên Phương là hùng yêu, nhưng lại không biết nguyên hình của hắn là gấu Kim Vương.
Thực ra Viên Phương đã không còn là trụ trì chùa Nam Sơn không rõ sự hung hiểm của thế giới tu hành như trước đây. Bây giờ hắn ta sẽ không dễ dàng tiết lộ nguyên hình của mình cho bất kỳ ai, cho nên Quản Phương Nghi không biết.

Chương 678: Vạn Thú Linh Châu (2)

Chương 678: Vạn Thú Linh Châu (2)
"..." Viên Phương cũng kinh ngạc, thậm chí là căng thẳng.
"Xem ra ta đoán đúng. Biết chuyện của hắn ta không chỉ có ba tên này, các ngươi đã bị người khác nhắm vào..."
Vân Cơ thuật lại việc mình gặp được khi thuê nhà, cuối cùng nói thêm:
"Nhóm Hầu Kình Thiên kia đang tập trung ở kinh thành. Chỉ cần giúp ta, sau khi rời khỏi đây, ta có thể giao người cho ngươi xử lý."
Lúc này Quản Phương Nghi mới hiểu ra, khó trách Ngưu Hữu Đạo thấy Viên Phương không vừa mắt mà đánh cho một trận. Tai họa do Viên Phương gây ra, mà hắn ta còn bày ra dáng vẻ vô tội vạ kia, chẳng phải kích thích người ta đánh cho sao.
Ngưu Hữu Đạo hơi híp mắt, suy nghĩ nhanh một lúc, hỏi:
"Làm sao ngươi biết 'Chu Giang' kia là giả?"
Vân Cơ:
"Tổ tiên Chu Giang chính là chưởng môn đời trước đây của Vạn Thú môn, Chu Xích Thành. Thực ra năm xưa ta cũng là một người của Vạn Thú Môn, là linh sủng của Chu Xích Thành. Trăm năm trước, Huyễn giới mở, ta theo Chu Xích Thành đi vào. Chu Xích Thành cũng muốn tìm đạo cung của Thương Tụng, mang theo ta bước vào đây. Kết quả đương nhiên là gặp phải nguy hiểm, bị Điệp La Sát vây công. Lúc đó pháp lực của ta còn kém, chỉ hóa thân thành một đứa bé. Vì ta có tài về thuật độn thổ, Chu Xích Thành bảo ta chạy trốn trước."
"Sau khi ta về Vạn Thú môn, Chu Xích Thành còn chưa trở về. Từ lúc Chi Xích Thành rất lâu còn chưa trở về, cách cục của Vạn Thú môn dần dần xuất hiện biến hóa. Ta trường kỳ nháo chuyện muốn Vạn Thú môn tìm Chu Xích Thành, nói rằng chưa xác nhận Chu Xích Thành đã chết thì người khác không thể tiếp nhận chức chưởng môn. Vì thế ta đắc tội

một số người, ảnh hưởng đến lợi ích của vài người, cuối cùng bị đuổi ra khỏi Vạn Thú môn."
"Thực tế không hề đơn giản chỉ là đuổi ta khỏi Vạn Thú môn. Dù sao ta cũng là linh sủng của Chu Xích Thành, ở Vạn Thú môn có mấy người không tiện đụng tới ta, nhưng vừa ra khỏi Vạn Thú môn đã lập tức bị ám sát. Nếu phải ta am hiểu thuật độn thổ, ta đã mất mạng từ lâu. Sau lần đó, ta vì mạng sống chỉ có thể ẩn cư, đợi đến khi lớn lên, thay đổi hình dạng, mới dám lộ diện, sau đó đặt chân ở Độ Vân sơn."
"Sau này mỗi lần Điệp Mộng Huyễn giới mở ra, ta đều sẽ đi vào tìm di hài của Chu Xích Thành, tiện thể đến trông nom một số con cháu của Chu Xích Thành. Vì vậy ta đều biết con cháu của Chu Xích Thành, có kẻ giả mạo Chu Giang, làm sao ta lại không biết?"
Thì ra là như vậy, mấy người nghe xong đều cảm khái. Không ngờ người phụ nữ này còn có câu chuyện như vậy.
Ngưu Hữu Đạo thử hỏi:
Trăm năm qua, ngươi nhiều lần chạy đến đây mạo hiểm chỉ vì tìm di hài của chủ cũ?"
Có tình có nghĩa thì hắn tin, chỉ là liều lĩnh đến mức bỏ mặc cả thế lực mà bản thân gầy dựng để tới đây mạo hiểm cũng hơi quá rồi. Phương thức biểu đạt tình nghĩa không nhất định phải như vậy. Huống chi, đối phương mở miệng, ngậm miệng lại là "Chu Xích Thành", nếu thật sự quan tâm về mặt tình cảm, gọi thẳng tên húy của chủ cũ như vậy có phần bất kính. Cho nên hắn hoài nghi.
Vân Cơ:
"Ngươi nói không sai. Tìm di hài Chu Xích Thành tất nhiên có một phần là vì tình cảm năm xưa, mà mặt khác chính là vì tín vật truyền thừa của Vạn Thú môn còn nằm trên người Chu Xích Thành, cũng chính là tín vật của chưởng môn Vạn Thú môn. Chưởng môn đời tiếp theo không có tín vật này, hẳn là nó còn nằm cùng với di hài của Chu Xích Thành."
Quản Phương Nghi sáng mắt lên, hốt nhiên nói:
"Vạn thú linh châu?"
Vân Cơ gật đầu tán thành:
"Có kiến thức."
Quản Phương Nghi lườm một cái:

"Tín vật chưởng môn của Vạn Thú môn là Vạn Thú linh châu, không ít người từng nghe nói tới, như vậy đã được cho là có kiến thức? Lẽ nào Vạn Thú linh châu hiện tại trên tay chưởng môn là giả hay sao?"
Trong lời của nàng ta có nghi vấn.
Vân Cơ:
"Ngươi nói không sai, chắc hẳn là giả. Ta rất quen thuộc Vạn Thú môn, căn cứ vào các dấu hiệu, Vạn Thú môn đã rất lâu không sử dụng tới Vạn Thú linh châu, chắc là chưa tìm được di hài của Chu Xích Thành. Vạn Thú linh châu có thể chôn cùng di hài của Chu Xích Thành."
Mọi người nhìn nhau khó tin, đường đường Vạn Thú môn mà tín vật trên tay chưởng môn lại là giả, nếu tin tức này truyền ra ngoài thì sẽ mang đến bao nhiêu kinh hãi?
Vân Cơ:
"Sự việc đã qua nhiều năm, kỳ thực thật hay giả cũng không quan trọng, chỉ cần bản thân Vạn Thú môn công nhận là thật, giả cũng thành thật. Thậm chí, tùy tiện kiếm một cục đá làm tín vật chưởng môn cũng có thể. Chỉ cần trong Vạn Thú môn đạt thành nhận thức chung, thứ gì làm tín vật chưởng môn có quan trọng không?"
Nàng ta nói như thế, mọi người nghĩ cũng thấy đúng. Thứ gì làm tín vật chưởng môn thực không quan trọng, quan trọng là Vạn Thú môn chấp nhận thứ gì.
Ngưu Hữu Đạo:
"Ngươi muốn tìm Vạn Thú linh châu? Vật này có tác dụng gì sao?"
Vân Cơ gật đầu thừa nhận:
"Đúng. Ta muốn có được vật ấy. Vật ấy có sức ảnh hưởng nhất định đối với loài động vật. Vạn Thú môn chính dựa vào vật ấy mà lập nghiệp. Chỉ cần ta tìm được thứ ấy, Độ Vân sơn của ta chưa chắc đã không có cơ hội vùng lên. Vì vậy, vật ấy rất quan trọng đối với ta. Đương nhiên, bài trừ nhân tố tín vật chưởng môn, vật ấy cũng rất quan trọng đối với Vạn Thú môn. Một khi họ biết ta muốn làm gì, lại biết sơn chủ của Độ Vân sơn chính là linh sủng năm xưa của Chu Xích Thành, họ cũng sẽ không bỏ qua cho ta."
Ngưu Hữu Đạo hiểu rõ ràng, đối phương đã nói ra chuyện bí mật như vậy chính là đang phối hợp trước mặt hắn. Thử hỏi làm sao có thể tin

tưởng lời hứa đảm bảo của ngươi?
Chính là chủ động đưa nhược điểm vào tay của hắn. Chỉ cần hắn giúp Vân Cơ, sau này Vân Cơ cũng không dám đổi ý. Người phụ nữ này nhất định muốn lấy bằng bất cứ giá nào.
Nhưng Vân Cơ không nói toàn bộ tình báo thật sự cho hắn, đã giấu đi chuyện quan trọng nhất.
Năm đó quả thực nàng ta và Chu Xích Thành đã đến nơi này. Chu Xích Thành đúng là đã để nàng chạy trốn trước. Có điều trước khi cho nàng đi, Chu Xích Thành lại dặn nàng chuyển lời về Vạn Thú môn, một khi mình không sống sót trở về, bảo nàng báo cho Vạn Thú môn để chưởng môn đời tiếp theo đi lấy di vật của ông ta.
Có thể chuyện phát sinh sau đó làm cho nàng ta có phần đau lòng. Nàng ta không hề báo lại di ngôn của Chu Xích Thành, cảm thấy những người kia không xứng đáng lấy được di vật của Chu Xích Thành. Bản thân nàng ta lặng lẽ đi tìm di vật ẩn giấu của Chu Xích Thành, vừa tìm mới biết, đó là một bí mật mà chỉ các đời chưởng môn của Vạn Thú môn mới biết.
Bí mật quan trọng nhất chính là Vạn Thú linh châu.
Sở dĩ Vạn Thú linh châu có sức ảnh nhất định đối với động vật là vì trong nó ẩn giấu một giọt máu của Phượng Hoàng để lại từ thời kỳ viễn cổ. Sở dĩ, tu sĩ trong thiên hạ đột phá đến Nguyên Anh kỳ là chuyện chỉ đếm được trên đầu ngón tay là vì một đạo ràng buộc tu hành khó mà đột phá. Giọt máu Phượng Hoàng kia quá ít, không có nhiều tác dụng đối với tu sĩ nhân loại, nhưng có thể trợ giúp yêu tu đột phát đạo ràng buộc tu hành kia.
Vân Cơ tim đập thình thịch. Ban đầu làm người còn trong sáng, chưa lấn áp người như bây giờ, cũng là nguyên nhân Chu Xích Thành có thể tin tưởng nàng ta. Sau này trải qua mưa gió, đặc biệt là chồng bị người ta giết, khát vọng có được Vạn Thú linh châu của nàng ta càng thêm mãnh liệt. Đây là lý do tại sao nàng ta nhiều lần đến Huyễn giới tìm kiếm.
"Đây chỉ là lời nói một phía của ngươi, hiện giờ ta cũng không có thời gian xác định. Làm sao ta biết ngươi nói thật hay giả?" Ngưu Hữu Đạo từ tốn nói.
Vân Cơ:

"Là thật hay giả, tìm được đồ sẽ biết! Ta bất kể giá nào, ngươi còn lựa chọn được sao?"
Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng nhìn nàng ta một hồi, chậm rãi quay người sang, đi qua đi lại, đứng trước mặt Viên Cương nói:
"Chu Giang giả kia hẳn là người quen cũ của chúng ta."
Viên Cương lộ vẻ không rõ.
Ngưu Hữu Đạo hất cằm ra hiệu về phía ba người đang hôn mê:
"Hẳn là cùng một kẻ khích gã họ Triều này đến gây sự."

Chương 679: Chỉ Có Hai Người Có Thể Sống Rời Đi

Chương 679: Chỉ Có Hai Người Có Thể Sống Rời Đi
Viên Cương hỏi: "Ai?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Phương thức tư duy của con người dễ sản sinh quán tính, sau đó ảnh hưởng đến thủ đoạn làm việc, cho nên hình thành nên phong cách hành sự cá nhân. Cái kiểu tìm được chỗ đặt chân, ôm lấy một chỗ ôm cây đợi thỏ, ngươi không cảm thấy phong cách này quen thuộc sao?"
Hắn vừa nói ra, Viên Cương như chợt tỉnh. Thủ đoạn tương tự như vậy không trải qua nhiều ở thế giới này, vừa nhớ tới điều này, trong đầu hắn ta lóe lên một cửa hàng tranh chữ của Thương Lư Huyền. Người nào đó cũng luôn dùng phương thức ôm cây đợi thỏ ở cửa hàng đó đợi người mắc câu. Giống như Vân Cơ nói tới kẻ canh giữ trong các căn nhà chờ người mắc câu vậy, phong cách quả thực giống nhau như đúc.
Là ai, trong đầu đã có đáp án, hắn ta bật thốt lên:
"Lục Thánh Trung? Gã còn chưa chết?"
Ngưu Hữu Đạo hơi buồn cười lắc đầu:
"Núp sau lưng không trực tiếp tiếp xúc với người bị hại, nhìn chằm chằm vào đệ đệ của gã họ Triều và muội muội của họ Thiệu, thủ pháp rất tương tự! Ngươi suy nghĩ thêm những nhân tố khác xem, từ châu Bắc có khả năng rất lớn. Xem ra Thiệu Bình Ba là người yêu nhân tài, không giết hắn. Chắc chắn là tên kia, lại chạy tới làm việc cho Thiệu Bình Ba. Nhân tài quả thực là nhân tài, chỉ là xương hơi mềm chút, đáng tiếc."
Viên Cương yên lặng gật đầu, bất thình lình lại hỏi:
"Chính là vận may kém chút."

Ngưu Hữu Đạo cười ha ha, vừa nói như thế mới nhớ ra, vận may của gã kia quả thực hơi kém. Ở Thương Lư Huyền vì một bài thơ mà đụng vào tường, lần này giả mạo Chu Giang lại rơi vào tay Vân Cơ, vận may này rốt cục kém bao nhiêu mới được?
Nhưng hắn vẫn lắc đầu:
"Lấy đâu ra nhiều vận may như vậy. May mắn là do nhiều phương diện đan dệt với nhau mà thành. Bản thân gã thiếu hụt về phương diện nhận thức nguy cơ, có phần quay đầu mà không để ý mông (*), bằng không đã không bị rơi vào tay người nhiều lần."
(*Ý là trông trước trông sau, không cẩn thận)
Quản Phương Nghi nghe hiếu kỳ, quay đầu lại nhỏ giọng hỏi Viên Phương mặt mũi sưng đỏ:
"Lục Thánh Trung là tên nào?"
Viên Phương nhếch miệng cười:
"Một con rệp bị ta nhét vào hầm."
Quản Phương Nghi: "Nói một chút."
Viên Phương khà khà nói:
"Việc này hai câu ba lời cũng không nói rõ được."
Vân Cơ cũng lắng nghe mấy người đối thoại, Ngưu Hữu Đạo lại quay sang ném cho nàng một câu:
"Phiền phức tránh đi một chút."
Vân Cơ hơi trầm mặc, xoay người ra khỏi thụ bảo. Ngưu Hữu Đạo ra hiệu cho Quản Phương Nghi đi cửa động nhìn chằm chằm, sau đó đi tới chỗ ba tên còn đang té xỉu, dùng kiếm gõ gõ vào thân thể ba người mấy cái.
Ba người bị dằn vặn hồi lâu mới tỉnh tỉnh mê mê tỉnh lại, phát hiện tay chân có thể hoạt động, nhưng không thể nào đề khí thi pháp, đành lảo đảo bò lên.
Nhìn người trước mắt, ba người sợ vô cùng. Triều Thắng Hoài sợ hãi nói:
"Các ngươi muốn làm gì? Các ngươi rốt cuộc là ai?"
"Là ai không quan trọng, quan trọng là ngươi làm gì với chúng ta?"
Ngưu Hữu Đạo vung kiếm, ra hiệu cho Viên Phương.
"Cho gã một cây đao."

Viên Phương không hiểu rõ, có điều vẫn đưa giới đao (*) trong tay cho Triều Thắng Hoài.
(*Giới đao vốn là đao của thầy tu, hòa thượng, dùng để cắt đồ vật chứ không dùng sát sinh)
Đối với Triều Thắng Hoài lúc này, cây giới đao này rất nặng, cầm lên cũng phải cố sức, đáng lo hơn là không biết người ta muốn làm gì.
Viên Phương quay về, Ngưu Hữu Đạo lại vung kiếm ra hiệu:
"Cho hai huynh đệ kia một cái."
Viên Phương sững sờ, nhưng vẫn nghe lời, đưa giới đao khác cho Hà Hữu Kiến, sau đó mau mau tránh ra chỗ khác, sợ Ngưu Hữu Đạo lại lôi mình ra trêu đùa.
Quản Phương Nghi canh giữ ở cửa hốc cây cũng thỉnh thoảng quay lại xem, không hiểu Ngưu Hữu Đạo muốn làm gì.
Ngưu Hữu Đạo chỉ xéo kiếm trước mặt ba sư huynh đệ:
"Ta là người không thích đuổi tận giết tuyệt, nhưng cũng không thể coi như chưa xảy ra chuyện gì. Các ngươi chọc vào ta rồi, dù sao cũng phải bắt các ngươi trả giá một chút. Như vậy đi, ta cho các ngươi một cơ hội. Trong ba người các ngươi, chỉ có hai người có thể sống rời đi, còn lại một người để mạng lại đây. Dụng cụ đã đưa cho các người, để mạng ai lại, tự các ngươi quyết đi."
Lời vừa nói ra, ba sư huynh đệ tâm hoảng ý loạn, ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta.
Hà Hữu Kiến bi phẫn nói:
"Các ngươi rốt cuộc là người phương nào?"
Ngưu Hữu Đạo dừng bước, hờ hững quay đầu lại nói:
"Ta nói không đủ rõ ràng sao?"
Hà Hữu Kiến:
"Có điều kiện gì ngươi cứ việc nói, cũng có thể đàm phán."
Ngưu Hữu Đạo:
"Mạng các ngươi cũng đã nằm trên tay ta, có gì đáng nói? Ta cho các ngươi thêm một cơ hội cuối cùng. Ta đếm đến ba, sau đó nếu không ai ra tay, vậy thì toàn bộ để mạng lại đây đi. Một, hai..."
Đếm rất nhanh, căn bản không cho ba người có cơ hội cân nhắc.
Triều Thắng Hoài hầu như vung đao bổ xuống Hà Hữu Trường đầu tiên.

"Ngươi..."
Hà Hữu Trường kinh ngạc thốt lên, lên, lảo đảo tránh né, trên cánh tay bị vạch ra một vệt máu.
Hà Hữu Kiến lập tức múa đao cứu đệ đệ mình, bang bang chiến đấu với Triều Thắng Hoài.
Hà Hữu Trường bị thương ở tay nên nổi giận, trên tay không có thứ gì, đành phải tay không đọ sức, tùy thời giúp huynh trưởng.
Y và Hà Hữu Kiến là huynh đệ ruột, vào lúc này, chỉ có thể sống hai người, tất nhiên hai huynh đệ phải trừ đi Triều Thắng Hoài.
Đối với hai người đao chặt đao chém, ngươi tới ta lui, giới đao trong tay quả thực nặng nề, vung vẩy mất sức, lại thêm có người bị thương, rất nhanh đã mệt thở hồng hộc.
Thừa dịp động tác của Triều Thắng Hoài chậm một nhịp, Hà Hữu Trường bắt được cơ hội lập tức phối hợp huynh trưởng nhào tới.
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm đứng, hờ hững bàng quan, bỗng co ngón tay bắn ra một luồng kình phong trúng huyệt vị của Hà Hữu Kiến, khiến Hà Hữu Kiến ngã khuỵu chân xuống đất.
Thế liên thủ tấn công của hai huynh đệ lập tức bị phá. Hà Hữu Trường tay không nhào tới khác nào tự nhảy vào lưỡi đao, lập tức bị Triều Thắng Hoài chém một đao ngã lăn xuống đất.
"A!" Hà Hữu Trường thét lên đau đớn.
Triều Thắng Hoài không chịu buông tha, nhân cơ hội múa đao chặt luôn, chặt máu tươi tung tóe, một đao chặt đứt cổ Hà Hữu Trường.
"Hữu Trường!" Hà Hữu Kiến lảo đảo bò dậy liền kêu lên đau thương.
Triều Thắng Hoài quay đầu nhìn sang, đã giết đỏ mắt rồi, lại nhân cơ hội vọt tới, múa đao muốn giết luôn cả Hà Hữu Kiến.
Đối với gã ta mà nói, nếu có thể sống trở về, gã ta không hy vọng Hà Hữu Kiến trở về cùng mình.
Ngưu Hữu Đạo lại cong ngón tay búng một cái, một luồng kình phòng hất bay đao trong tay Triều Thắng Hoài, đồng thời ra hiệu cho Viên Cương một cái.
Triều Thắng Hoài chấn động, liên tục lui bước, vừa vặn hướng về phía Viên Cương. Viên Cương phất tay chém một cái vào gáy Triều Thắng Hoài, đánh ngất gã ta xuống đất.

Đệ đệ ruột thịt chết trước mắt, Hà Hữu Kiến mù quáng bò dậy, vọt tới, muốn thừa cơ chém chết Triều Thắng Hoài vừa ngã xuống.
Viên Cương phóng vọt lên, duỗi tay một cái, có tiếng cọt kẹt, rắc rắc vang lên, thẳng thắn dứt khoát bẻ gãy cổ Hà Hữu Kiến.
Có việc Viên Cương sẽ không làm, mà có việc, Viên Cương sẽ ra tay không chút lưu tình.
Hà Hữu Kiến đầu vặn ra sau lưng trừng to mắt, ánh mắt nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, có vẻ bi phẫn, giống như muốn nói Ngưu Hữu Đạo nói lời không giữ lời.
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm đứng cạnh, chẳng thèm nhìn y lấy một cái, hờ hững nhìn chằm chằm cảnh sắc tuyệt đẹp bên ngoài Thụ Bảo, mặt không biểu cảm, lộ vẻ lạnh lẽo vô tình.
Từ sau khi biết Triều Thắng Hoài là cháu của Triều Kính, hắn không định giết Triều Thắng Hoài, giết một Triều Thắng Hoài không có ý nghĩa gì cả. Sở dĩ biết ba người muốn hại mình và vẫn tiến vào huyễn giới là vì Triều Thắng Hoài. Ai bảo Triều Thắng Hoài có Vạn Thú môn làm chỗ dựa, tính mạng của người như vậy luôn đáng giá hơn, sao có thể dễ dàng giết được.
Hà Hữu Kiếm cũng mềm oặt ngã xuống dưới chân Viên Cương, máu chảy ra từ miệng và mũi, co quắp.
Viên Cương đá hai thanh đao dưới đất về phía Viên Phương, Viên Phương đón cặp giới đao, sững sờ nhìn màn trước mặt.
Quản Phương Nghi cũng kinh ngạc nhìn Ngưu Hữu Đạo chống kiếm bước tới.

Chương 680: Thế Không Bằng Người

Chương 680: Thế Không Bằng Người
Ngưu Hữu Đạo đi sượt qua, không hề dừng lại, ngữ khí lạnh nhạt vứt lại một câu: “Chẳng có gì đẹp cả, đi thôi!” Rồi tự ra ngoài trước.
Ánh mắt Quản Phương Nghi nhìn theo hắn quay người đi.
Viên Cương đỡ Triều Thắng Hoài hôn mê trong tay, ra hiệu Viên Phương hủy thi diệt tích hai cỗ thi thể trên mặt đất...
Vũ trụ mênh mông nhìn xuống rừng rậm kỳ ảo và cổ xưa.
Trên vách núi, từng nhóm đệ tử Vạn Thú môn liên tiếp tiến vào, đến cuối cùng là một lão giả nhảy từ trên phi cầm xuống, trái phải là một dãy người vũ khí hiên ngan, đám đệ tử Vạn Thú môn đến trước lần lượt hành lễ, tránh ra hai bên.
Nghe thấy bẩm báo của bốn đệ tử may mắn sống sót, lão giả đứng chắp tay đứng trên vách núi nhìn rừng rậm cỗ xưa phía ra ra, râu tóc đen nhánh như mực, vẻ mặt căng cứng, không giận tự uy, bóng lưng khá to lớn.
Người này không phải ai khác, chính là trưởng lão Vạn Thú môn Triều Kính, nghe nói đệ tử nhất hệ của mình xảy ra chuyện đã cấp tốc chạy đến.
“Những người trồng Khu Quang thảo khác đâu?” Triều Kính nặng nề hỏi.
Bốn đệ tử may mắn sống sót nhìn nhau, một người thận trọng nói: “Người dưới trướng La Sát Triều không ai trở về, có lẽ... chắc là đều gặp bất trắc rồi!”
Triều Kính chậm rãi quay đầu nhìn, ánh mắt liếc về một nhóm không phải đệ tử Vạn Thú môn đứng cách đó không xa, cầm đầu là một nữ tử mỹ mạo, khiến lão không kìm được nhìn thêm hai cái.

Đám người này không phải ai khác, chính là đám người Thượng Thanh tông, một lượng lớn đệ tử Vạn Thú môn đến, bọn họ ẩn nấp ở những chỗ gập ghềnh xung quanh không tránh khỏi bại lộ, bị ép ra ngoài.
Ánh mắt Triều Kính lại dời lên người đệ tử đáp lời: “Sao đám Mã Kim lại chọc đến La Sát Triều?”
Đệ tử kia vẫn cẩn thận đáp: “Đệ tử không biết, Triều Thắng Hoài tìm được sư phụ, hình như... hình như nói gặp phải kẻ thù, thế là sư phụ liền triệu tập vài nhân thủ đến, không ngờ lại kéo cả La Sát Triều đến. Bốn người đệ tử vì phụ trách trông đám phi cầm nhìn thấy La Sát Triều đến kịp thời rút lui, mới may mắn tránh thoát một kiếp.”
Kẻ thù? Triều Kính lập tức hỏi: “Kẻ thù thế nào?”
Đệ tử kia lắc đầu: “Đệ tử không biết, Triều Thắng Hoài thì thầm với sư phụ, chúng đệ tử không nghe thấy, sau đó sư phụ cũng không nói, chúng đệ tử chỉ nghe lệnh làm việc, không thấy kẻ thù nào, chắc kẻ thù kia không thể bước ra từ La Sát Triều.”
Triều Kính quay đầu lại hỏi một đồ đệ tới trước của mình: “Đã tìm thử chưa?”
Đồ đệ chắp tay trả lời: “Sư tôn, đã tìm rồi, không có phát hiện gì lớn, cũng không dám vào quá sâu, lại không dám tìm kiếm quy mô lớn, sợ lại gây sự chú ý của La Sát Triều.”
“Hơn một trăm người biến mất như vậy, lại không phải lần đầu vào Huyễn giới, nên cẩn thận thế nào chẳng lẽ không biết sao? Mã Kim làm ăn kiểu gì vậy?” Triều Kính giận dữ mắng, một lần tổn thất nhiều người như vậy, tất cả đều là đệ tử nhất hệ của lão.
May mắn trong bất hạnh là gặp phải La Sát Triều, có thể dùng từ ngoài ý muốn để giải thích, nếu không lão không biết phải ăn nói với tông môn như thế nào.
Cả đám đệ tử Vạn Thú môn đều lặng im, không dám lên tiếng.
Ánh mắt Triều Kính nhìn về phía rừng rậm cổ quái, đúng như đệ tử kia nói, không dám xâm nhập quá sâu, cũng không dám tìm kiếm quy mô quá lớn, sợ kéo La Sát Triều đến lại tổn thất thêm một phen. Mặc dù khả năng những người trước còn sống không lớn lắm nhưng cũng không thể xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra, lão hơi thu liễm lại hơi thở nặng nề.

Chậm rãi nói: “Lưu lại vài người, số còn lại tiếp tục cẩn thận tìm kiếm, phát hiện điều gì bất thường lập tức rút lui, không được phép liều lĩnh!”
“Rõ!” Đệ tử kia đáp.
Triều Kính quay đầu, vừa nhìn về phía nhóm người Thượng Thanh tông, hỏi: “Những người kia là ai?”
Đệ tử đáp: “Nói là người của Thượng Thanh tông, có điều thấy chúng lén lén lút lút ẩn nấp nên mới giữ lại tra hỏi.”
“Thượng Thanh tông? Thượng Thanh tông của Yến quốc kia?”
“Đúng vậy.”
Triều Kính hơi bất ngờ, các môn phái nhỏ trên thiên hạ rất nhiều, hầu hết những môn phái nhỏ lão đều không biết, nhưng Thượng Thanh tông thì khác. Tuy bây giờ Thượng Thanh tông đã xuống dốc, chẳng tính là gì, nhưng về thanh danh thì những môn phái nhỏ bình thường không thể so được, dù sao cũng từng là môn phái lớn nhất Yến quốc, từng có chỗ cắm dùi trên Phiễu Miễu Các.
Triều Kính hất cằm, lập tức có đệ tử gọi đám Thượng Thanh tông tới. Sau khi tới gần, Đường Nghi đại diện Thượng Thanh tông chắp tay trả lời: “Chưởng môn Thượng Thanh tông Đường Nghi gặp qua Triều trưởng lão.”
Triều Kính lại bị bất ngờ, không ngờ chưởng môn Thượng Thanh tông lại là một mỹ nhân hiếm có, ánh mắt đánh giá, hỏi: “Ngươi chính là chưởng môn Thượng Thanh tông hiện nay?”
Đường Nghi không biết hình dung vị trưởng lão này như thế nào, luôn cảm giác ánh mắt của vị trưởng lão này quá không quy củ nhìn cho nàng thấy toàn thân không được tự nhiên nhưng vẫn khách khí trả lời: “Đúng vậy.”
Triều Kính quét mắt qua đám người Thượng Thanh tông, lãnh đạm nói: “Đường đường là chưởng môn Thượng Thanh tông lại dẫn một đám người tới Điệp Mộng huyễn giới ngắm cảnh?”
Đường Nghi nói: “Là ta chưa từng biết nơi này nên mới muốn đến xem thử, đệ tử trong môn lo lắng, hộ vệ tùy hành.”
Triều Kính: “Đã là ngắm cảnh, vì sao lén lén lút lút ẩn núp?”
Đường Nghi: “Triều trưởng lão hiểu lầm, đột nhiên thấy La Sát Triều đến quả thực làm chúng ta kinh hãi, sợ gặp phải nguy hiểm nên tìm một

nơi lẩn tránh nguy hiểm, đây chính là chuyện thường tình ở đời, sao có chuyện lén lén lút lút?”
Trước đó nàng cũng có nghe về giao tình giữa Ngưu Hữu Đạo và Vạn Thú môn, sau đó ở cạnh nghe thấy nói kẻ thù gì đó nên nàng không dám nói là đến cùng với Ngưu Hữu Đạo.
Ánh mắt của Triều Kính rơi lên gương mặt xinh đẹp của nàng, ngắm bộ ngực đầy đặn và vòng eo nhỏ nhắn thướt tha kia, trong mắt lóe lên tia quỷ quyệt, chậm rãi nói: “Đệ tử trong môn gặp phải kẻ thù, xảy ra chút chuyện bất ngờ, vẫn mong Đường chưởng môn chịu ủy khuất một chút, tạm thời theo chúng ta về Vạn Thú môn một chuyến.”
Đường Nghi giật mình, trầm giọng nói: “Triều trưởng lão cớ gì lại nói vậy, đệ tử quý phái gặp kẻ thù liên quan gì đến Thượng Thanh tông ta?”
Triều Kính: “Các ngươi lén lén lút lút ẩn núp, ta muốn không nghi ngờ cũng khó, nếu trong lòng không có gì đáng hổ thẹn, Đường chưởng môn không cần phải kinh hoảng, chỉ về hỏi vài chuyện, làm rõ sự việc rồi sẽ tiễn xuống núi thôi.” Lão phất tay với đệ tử môn hạ ra hiệu dẫn đi.
Thượng Thanh tông sao có thể dễ dàng khuất phục, La Nguyên Công quát: “Hẳn đây là đạo đãi khách của Vạn Thú môn các người?”
Triều Kính sầm mặt lại: “Khách cũng phân chia tốt xấu, chư vị đừng có rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt.”
Lão vừa dứt lời, mấy trăm đệ tử Vạn Thú môn lập tức vây quanh nhóm Thượng Thanh tông.
Thượng Thanh tông nhanh chóng đề phòng, Đường Nghi vội vàng đưa tay ra hiệu bên Thượng Thanh tông không nên vọng động: “Chúng ta không thẹn với lương tâm cứ đi nói cho rõ ràng, chuyện gì cũng phải quan tâm đến chữ lý!”
Trên mặt đám Tô Phá đầy vẻ nén nhịn, biết đây chỉ là nói cho êm tai, nói cho cùng vẫn là thế không bằng người đối phương mới dám làm càn như thế. Thế nhưng biết Đường Nghi cũng không còn cách nào khác, một khi động thủ, bên này sẽ không có kết cục tốt, căn bản không phải đối thủ của người ta.
Triều Kính nghiêng đầu ra hiệu một chút, đám đệ tử Vạn Thú môn lúc này cùng tiến lên, đám Đường Nghi bị chế trụ toàn bộ.
Đường Nghi vừa sợ vừa giận nói: “Triều trưởng lão, đây là ý gì?”

Triều Kính lạnh nhạt nói: “Trước tiên đưa người về đã.”
“Đây chính là đạo đãi khách của Vạn Thú môn các người sao?”
La Nguyên Công vừa hô lên một tiếng, liền không còn tiếng gì nữa, cả Thượng Thanh tông đều mất tiếng, tất cả đều bị hạ cấm chế thêm lần nữa.
Mắt thấy đám Thượng Thanh tông bị áp giải đi, một đệ tử của Triều Kính tiến lên, thấp giọng nhắc nhở: “Sư tôn, đệ tử nghe đòn mấy năm trước có môn phái nào đó muốn động vào Thượng Thanh tông đã chọc vào Triệu Hùng Ca Yêu Ma lĩnh, Thượng Thanh tông dễ nói nhưng hình như Triệu Hùng Ca kia không phải người nói đạo lý.”
Triều Kính hừ lạnh một tiếng: “Người khác sợ Triệu Hùng Ca, Vạn Thú môn ta phải để hắn vào mắt sao? Thứ chín Đan bảng cái gì, buồn cười!”

Chương 681: Trận Pháp Huyễn Giới (1)

Chương 681: Trận Pháp Huyễn Giới (1)
Đệ tử nói: “Mấu chốt là Triệu Hùng Ca có quan hệ không rõ ràng với đám dư nghiệt Ma giáo, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.”
Khóe miệng Triều Kính nhếch lên một chút, ngữ khí vẫn mềm xuống: “Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, cẩn thận một chút, đừng để người ta biết chúng ta mang người Thượng Thanh tông đi.”
“Rõ!”
“Còn nữa, kẻ thù với không kẻ thù gì đó, không ai nhìn thấy, không có chứng cứ, mấy chuyện không rõ thực hư không nên nói lung tung.”
“Đệ tử hiểu!” Đệ tử kia gật đầu đáp, trong lòng biết ý lão, nếu nói Triều Thắng Hoài vì thù riêng gây ra chuyện lớn như vậy sẽ khó ăn nói với tông môn.
Xác định không còn dặn dò gì khác, gã nhanh chóng xoay người đi bàn giao và sắp xếp...
Trong bóng tối phía xa, nơi có thể nhìn thấy rõ tình hình trên vách núi trong rừng rậm cổ xưa.
Ngụy Đa nhìn thấy đám Thượng Thanh tông bị đưa đi liền không kìm được, vừa định lao ra đòi công đạo liền bị một bàn tay ấn xuống.
Trần Bá nhấn vai gã, thấp giọng cảnh cáo: “Không nên vọng động!”
Trước đó thấy Ngưu Hữu Đạo có thể gặp nguy hiểm, Ngụy Đa cố chấp chạy đi cầu viện nhưng căn bản không gặp được người quen nào, trong lúc nhất thời không biết đi đâu tìm người hỗ trợ, gã cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể ra khỏi huyễn giới tìm Trần Bá và Hứa Lão Lục ở ngoài, hy vọng hai người có thể có cách.
Trần Bá và Hứa Lão Lục nghe thấy thì kinh hãi, nhưng cũng không phải Ngụy Đa nói sao nghe vậy, Hứa Lão Lục ở lại đợi tin, Trần Bá thì cùng Ngụy Đa đi xem tình hình.

Ai ngờ vừa đến thì thấy màn Thượng Thanh tông bị bắt đi, Ngụy Đa chạy đi tìm người lại tránh được một kiếp.
“Ta phải hỏi cho rõ ràng, sao lại bắt người Thượng Thanh tông ta đi.” Ngụy Đa giãy giụa nói, gã thật sự quá sốt ruột nên đã nói năng rành mạch.
Trần Bá: “Hồ đồ! Nếu thật sự có thể nói rõ ràng thì Vạn Thú môn sẽ không bắt người. Chẳng lẽ chưởng môn của ngươi không có miệng sao? Một kẻ cà lăm như ngươi ngay cả tình huống gì cũng chẳng biết, chạy tới có thể nói rõ sao? Bọn hắn sẽ nghe sao?”
Ngụy Đa sốt ruột: “Vậy... vậy phải làm sao?”
“Vạn Thú môn chúng ta không chọc vào được, huống hồ đây là địa bàn Vạn Thú môn, lỗ mãng đụng độ sẽ tự chui đầu vào lưới. Đi, trở về tìm người nghĩ cách.” Trần Bá gần như cứng rắn kéo Ngụy Đa đi...
Sâu trong rừng rậm kỳ ảo, nhóm Ngưu Hữu Đạo dừng lại, lần lượt thả lỏng bắp chân Bướm La Sát đang giữ ra thả người xuống đất.
Quản Phương Nghi lấy khăn tay ra lau tay, bề ngoài của Bướm La Sát thật sự không được đẹp mắt lắm, tiếp xúc da thịt hình như cảm thấy khá buồn nôn.
Thế nhưng không còn cách nào khác, nếu dùng tu vi bay lượn trong rừng rậm này thực sự quá tiêu hao pháp lực, lỡ như gặp chuyện pháp lực bị hao hụt thì sẽ rất phiền phức thế nên đành phải nhờ năng lực phi hành của Bướm La Sát.
Bởi vì có Viên Cương ở đây, nếu không Bướm La Sát người ta thật sự chẳng muốn vất vả như vậy. Có điều cũng còn đỡ, nhóm Bướm La Sát này vừa mệt lại có một nhóm khác thay thế.
So với nói mọi người dừng lại thì trên thực tế là Vân Cơ lại dừng lại, mọi người không thể không cùng bà ta dừng lại.
Đám Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu nhìn lên trên, Vân Cơ lại bay đến một ngọn cây cẩn thận phán đoán địa hình.
Đợi một lát, Vân Cơ lại từ trên bay xuống, chỉ về một hướng nói: “Đi về phía đó xem thử.”
Ngưu Hữu Đạo đưa tay chặn lại: “Ta nói này tiền bối, người có thể xác định phương hướng không vậy? Rừng rậm này phạm vi lớn như vậy, cứ tìm không mục đích thế này đến khi nào mới tìm được? chúng ta vui

lòng phụng bồi nhưng đừng mệt chết Bướm La Sát người ta có được không hả?”
Vân Cơ: “Ta cũng phải tìm ra nơi chia tay với đám Chu Xích Thành lúc đầu mới được, nếu không như lời ngươi nói, phạm vi lớn như vậy cứ tìm không mục đích chẳng khác nào mò kim đáy bể. Chỉ khi tìm được địa điểm chia tay ban đầu mới có thể tìm được di dích đánh nhau giữa Chu Xích Thành và Bướm La Sát năm đó.”
Ngưu Hữu Đạo: “Đã hơn trăm năm trôi qua rồi, người chắc chắn người có thể nhớ rõ địa hình địa điểm chia tay năm đó chứ?”
Vân Cơ: “Chỗ chia tay có một ngọn núi, ta có ấn tượng rất sâu sắc, sẽ không quên được. Ngọn núi kia không cao, thế núi bên cao bên thấp, trên đường mọi người có thể nhìn giúp, thấy chỗ nào tương tự thì nhắc nhở một tiếng.”
“Núi không cao?” Ngưu Hữu Đạo hỏi một tiếng, chợt đưa tay vỗ trán, lắc đầu cười khổ.
Vân Cơ nhìn hắn, không hiểu rõ lắm.
Viên Cương cũng hiểu ra vì sao Ngưu Hữu Đạo cười khổ. Năm đó Đạo gia là người chuyên nhìn núi nhìn sông để phân kim định huyệt, đương nhiên biết vấn đề trong lời nói của Vân Cơ, vội nhắc nhở giúp một câu: “Nếu núi đã không cao, nói một bên cao một bên thấp gì đó căn bản vô ích, đây gọi là nhìn ngang thành dãy nhìn nghiêng thành đỉnh, góc độ đứng khác nhau thì hình thái thế núi nhìn thấy cũng khác, có khả năng chúng ta đi qua ngọn núi đó rồi cũng khó phát hiện. Người có nhớ gì về vị trí phương hướng ngọn núi đó không?”
Không nói thì không nghĩ ra, vừa nghe hắn nói vậy, Quản Phương Nghi và Viên Phương cũng như nghĩ ra gì đó khẽ gật đầu, bày tỏ sự tán thành.
“Cái này...” Vân Cơ do dự nói: “Lúc trước đào tẩu vội vàng không chú ý đến phương hướng. Có điều ta có thể khẳng định, từ những địa hình tương đối quen thuộc nhìn thấy trên con đường phía trước có thể đoán, có lẽ chúng ta đã đến được khu vực đại khái, vị trí có lẽ cách chỗ này không xa đâu.”
Ngưu Hữu Đạo kỳ lạ nói: “Hắn chúng ta đã cách cửa vào Huyễn giới rất xa rồi, năm đó Chu Xích Thành mang một mình người, hai người các

người có thể xâm nhập sâu dưới sự công kích của Bướm La Sát như vậy sao?”
“Vạn Thú Linh Châu!” Thấy mọi người không hiểu, Vân Cơ lại giải thích nói: “Vạn Thú Linh Châu ít nhiều cũng có chút ảnh hưởng với Bướm La Sát, nhất là Bướm La Sát cấp thấp, nhờ và Vạn Thú Linh Châu mới có thể xâm nhập như vậy, sau đó không biết vì sao, Huyết La Sát cấp cao càng lúc càng nhiều nên mới gặp phải nguy hiểm.”
Thì ra là thế! mấy người như nghĩ gì đó, có điều tạm thời chưa thể xác định được những lời nữ nhân này nói rốt cuộc là thật hay giả.
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm đứng đó, than thở nói: “Tốn thời gian bồi người lâu như vậy, giờ quay về giữa đường sẽ lãng phí tinh lực của mọi người. Tiếp tục tìm đi. Có điều tiền bối, đừng nói ta không nhắc nhở người, từ lúc vào Huyễn giới tới giờ đã gần một ngày rồi, đoạn đường chúng ta vòng qua vòng lại sẽ được quy thành một đường thẳng trở về, ít nhất phải chừa lại một ngày đấy. Cũng có nghĩa là, chúng ta cùng lắm chỉ có thể cùng người tìm một ngày, hết giờ rồi lập tức quay lại, đến lúc đó đừng nói chúng ta không giúp người, chúng ta không thể cùng người bị nhốt lại ở đây mười năm được.”
Vân Cơ nhìn sang: “Dĩ nhiên rồi! Nếu lần này không tìm thấy, lần sau Huyễn giới mở ra lại tới tìm.” Ánh mắt liếc Viên Cương, có ý khác, giống như nói, lần sau vẫn cần nhờ năng lực của Viên Cương tới tìm giúp bà.
Ngưu Hữu Đạo ngoài mặt từ chối cho ý kiến.
Nhưng trong lòng thì cười lạnh một tiếng, chuyện mười năm sau không thể nói rõ được, thế sự vô tường, chưa chắc vẫn có thể bà nói là được.
Viên Cương nhìn sang, Ngưu Hữu Đạo hơi lắc đầu, ra hiệu hiện giờ không cần thiết vạch mặt với nữ nhân này, khua tay nói: “Đã vậy mau tranh thủ tìm tiếp đi.”
Cả nhóm lại một lần nữa lên đường, treo dưới người Bướm La Sát tiếp tục tìm kiếm.
Viên Phương cảm thấy nhàm chán, mò kim đáy biển tìm cái gì mà tìm?
Quản Phương Nghi trong lòng thầm mắng, đã sớm ám chỉ với Ngưu Hữu Đạo, có cần dùng Thiên Kiếm phù đánh lén, nói không chừng có thể đánh Vân Cơ một kích trí mạng.

Nhưng Ngưu Hữu Đạo không trả lời, đầu tiên rõ ràng Vân Cơ cũng có đề phòng, lỡ như thất thủ để nữ nhân này độ thổ chạy đi mất là thứ yếu, quan trọng là bất kể hắn và Vân Hoan kết bái có mấy phần thật lòng, giờ chưa phải tình huống vạn bất đắc dĩ, hắn cũng rất khó hạ độc thủ với mẫu thân Vân Hoan, chút ranh giới đạo nghĩa cuối cùng này hắn vẫn tuân thủ nghiêm ngặt.

Chương 682: Trận Pháp Huyễn Giới (2)

Chương 682: Trận Pháp Huyễn Giới (2)
Không nói đến ý nguyện bổn tâm mà nhìn từ góc độ lợi hại, vứt đi đạo nghĩa cũng không phải chuyện gì tốt, người bên cạnh cũng là người, cho dù có phải tâm phúc hay không, tim của con người đều là máu thịt, có vài việc một khi đã làm, người bên cạnh đều sẽ nhìn vào trong mắt, ghi ở trong lòng.
Người có thể tuỳ tiện vứt bỏ ranh giới cuối cùng, người bên cạnh sớm muộn cũng có ngày tuỳ tiện vứt bỏ ranh giới cuối cùng với ngươi, người trên đao dính máu rất dễ gặp phải họa phúc nhân quả...
“Tìm được rồi, chính là ngọn núi kia!”
Khoảng một canh giờ sau, đúng như phán đoán của Vân Cơ, cách vị trí đại khái thật sự không xa, Vân Cơ treo mình bay trên bầu trời rừng rập chỉ vào một ngọn núi bên trái vui mừng kêu to một chuyến, vui mừng đến mức hơi thất thố.
Đám người nhìn sang, quả nhiên thấy thế núi bên thấp bên cao giữa dãy núi chập trùng.
Đám người treo dưới Bướm La Sát lập tức thay đổi hướng bay đến đó. Vân Cơ dẫn đường, mang theo một đám người bay đến cánh phải của dãy núi cao thấp rồi lần lượt đáp xuống.
Một con suối, trên vách núi là một thác nước, độ cao của thác nước còn chẳng cao bằng cây đại thụ bên cạnh. Vân Cơ đứng bên dòng suối chỉ thác nước kia kích động nói: “Không sai, là nơi này, chính là chỗ này!”
Đám người nhìn xung quanh, có không ít bướm lớn phát sáng đang bay múa nên cũng hơi tin vào lời Vân Cơ.
Đúng như Vân Cơ nói, nơi này dường như có không ít Huyết La Sát, Huyết La Sát tới cùng đang không ngừng “ê a” giao lưu với Huyết La Sát vây tới.

Đợi đám Huyết La Sát vây đến lui ra, đám người bên này mới thở phào, nếu thật sự bị đám Huyết La Sát thành đàn này vây công chỉ e mọi người đừng ai mong sống sót rời đi.
Nơi đã tìm thấy, không cần phải nói gì nhiều. Vân Cơ dựa theo nơi chia tay với Chu Xích Thành để tìm kiếm vết tích còn sót lại của Chu Xích Thành.
Quả nhiên, Vân Cơ tìm thấy một núi đá do kiếm khí bổ ra được rêu xanh bao phủ ở cách đó không xa.
Nhưng họ lại nhanh chóng gặp phải phiền phức, hơn trăm năm trôi qua, khắp nơi đều bị rêu xanh và dây leo to lớn bao phủ, muốn tìm vết tích lưu lại từ trăm năm trước rất khó khăn, phải dọn dẹp một lượng lớn chướng ngại che chắn, dù mọi người đều là tu sĩ nhưng làm cũng rất phí sức, diện tích quá rộng.
Dưới sự ra hiệu của Ngưu Hữu Đạo, mọi người vẫn cố gắng tìm giúp, đầu tiên là thuận theo hướng đi đại khái của Chu Xích Thành để tìm kiếm.
Ai ngờ sau khi tìm một lúc thì gặp phải phiền phức lớn hơn.
Một hồ nước!
Mọi người đi đến cạnh hồ nước này!
Lần thứ ba đi tới cạnh hồ nước này.
Lần thứ hai đến nhìn thấy còn tưởng rằng một hồ nước tương tự, có lần thứ hai chú ý để tâm, đến lần thứ ba thì phát hiện ngay cả những đặc trưng ven hồ cũng giống y đúc, mọi người mới thực sự ý thức được điều không bình thường nên đều dừng lại.
Viên Phương kinh ngạc nói: “Hẳn là lạc đường rồi?”
Ngưu Hữu Đạo nhìn bốn phía, chậm rãi nói: “Không phải lạc đường, mà là có người bố trí pháp trận ở đây, chúng ta bị nhốt trong pháp trận.”
Ai có thể bố trí pháp trận ở đây? Mọi người hai mặt nhìn nhau, kinh nghi bất định, trong lòng gần như đều có cùng một suy đoán.
“Chẳng lẽ hành cung của Thương Tụng ở vùng này?” Quản Phương Nghi đi lòng vòng dò xét nói ra suy nghĩ trong lòng mọi người.
Vân Cơ lập tức bay lên bay xuống, tìm kiếm mánh khóe của pháp trận để ra tay giải quyết.
Ngưu Hữu Đạo cũng đang yên lặng dò xét bốn phía.

Một lúc lâu sau, Vân Cơ dừng lại, quay trở về bên cạnh mọi người, mặt mày bi phẫn nói: “Tại sao có thể như vậy?” Hiển nhiên là không tìm được cách phá giải.
Bà khó khăn lắm mới tìm ra nơi này, ai ngờ lại bị pháp trận quấy nhiễu, thời gian huyễn giới mở ra có hạn!
Thấy Vân Cơ cũng như vậy, Viên Phương căng thẳng nói: “Đạo gia, chúng ta còn có thể ra ngoài chứ?”
Ngưu Hữu Đạo quan sát tình hình xung quanh đâng bấm ngón tay suy đoán so sánh địa hình, hắn đang liên tưởng đến gương đồng lấy được trong cổ mộ kia, cũng chính là Thương Kính, nghe đồn Thương Kính do Thương Tụng tạo ra, nếu trận pháp này thật sự có liên quan đến Thương Tụng thì cũng không ngại thử một lần.
Ngưu Hữu Đạo đang suy tính nghe vậy liền lấy lại tinh thần, sau khi hơi trầm tư liền sách từ từ nói: “Không căng thẳng, cứ tìm Vạn Thú Linh Châu trước đã?”
Quản Phương Nghi tức giận nói: “Bị nhốt ở đây không thể đi tiếp được thì còn tìm thế nào?” Trông có vẻ như đang trách Ngưu Hữu Đạo làm việc không tốt.
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói: “Hãy suy nghĩ lại thử xem, theo như dấu vết đoạn đường Chu Xích Thành bỏ trốn có thể thấy, nếu trận pháp này thật sự khó phá giải, tám chín phần Chu Xích Thành sẽ bị nhốt lại ở đây. cho dù Chu Xích Thành là cao thủ phá trận thì chắc chắn cũng phải có thời gian quan sát trận pháp mới được, trừ phi ông ta có thể không cần nhìn kỹ cũng có thể biết cách phá đại trận ở đây. Dưới sự truy sát quấy nhiễu của một đám Huyết La Sát, chỉ e Chu Xích Thành không có thời gian phá giải trận pháp này, nếu ông ta thật sự bị nhốt ở đây, đây rất có thể là nơi táng thân của Chu Xích Thành, mọi người sao không thử cẩn thận tìm kiếm nơi này đi.”
Nghe thấy vậy, Vân Cơ đang sững sờ liền tỏa sáng hai mắt, là người đầu tiên tìm kiếm nơi này.
Những người khác cơ bản cũng tìm giúp, chỉ có Ngưu Hữu Đạo là đang bấm ngón tay, lầm bầm tính toán gì đó.
Không lâu sau, Viên Phương đột nhiên kêu lên: “Nơi này có một bộ y phục, Vân sơn chủ, người qua đây nhìn thử xem.”

Đám người nhìn sang thì thấy Viên Phương lấy được một bộ y phục rách rưới từ một nơi có dây leo bao phủ tới đầu gối, bộ y phục còn hơi lóe sáng.
Ngưu Hữu Đạo sững sờ đứng nguyên chỗ cũ quay đầu nhìn, những người khác lách mình vây lại.
Sở dĩ bộ y phục rách rới phát sáng là vì trong y phục có một thứ như tơ bạc nên bộ y phục mới duy trì được hình dáng ban đầu.
Vân Thường nhanh tay cướp lấy, hai tay dâng lên, giọng run rẩy: “Tơ Vạn Thú Ngân, hơi có tác dụng phòng ngự với đao kiếm, chỉ có chưởng môn Vạn Thú môn mới có tư cách mặc, hắn là áo choàng của hắn.”
Viên Cương, Viên Phương, Quản Phương Nghi nhìn nhau, lập tức lại tiếp tục tìm kiếm ở chỗ cũ.
Thật sự có manh mối? Lông mày Ngưu Hữu Đạo khẽ động, cũng không kìm được bước đến xem thử.
Tìm được quần áo tùy thân, những thứ khác cũng gần trong gang tấc, không đầy một lát lại là Viên Phương kêu lên: “Kiếm!”
Cả đám quay đầu sang, thấy Viên Phương đang vịn thanh kiếm vùi một nửa trong đám dây leo trên mặt đất, lắc lắc lôi ra khỏi bùn đất và dây leo.
Đám người lại đến vây xem, Vân Cơ nhận kiếm về tay, thi pháp chấn bay bụi bẩn trên kiếm, để lộ ra diện mạo thật sự của thanh kiếm.
Một thanh bảo kiếm chế tạo rất tinh xảo, trên thân kiếm dường như được che kín những đường vân lông mao tinh mỹ nửa ẩn nửa hiện, chiếu sáng rạng rõ dưới quang cảnh huyền ảo.
“Thiên Vũ kiếm!Bảo kiếm truyền thừa của chưởng môn các đời Vạn Thú môn, không sai, là đồ của Chu Xích Thành.” Vân Cơ kích động, lại nhìn bộ quần áo rách rưới trong tay.
Mọi người lại nhìn về nơi tìm thấy bộ quần áo và nơi tìm được bảo kiếm thất lạc cách nhau khoảng mười mấy trượng, chủ nhân hai món đồ hắn đã xảy ra chuyện gì bất ngờ, quần áo tùy thân và bảo kiếm mới có thể tách rời. Nhìn từ một góc độ khác, chính xác là rất có thể Chu Xích Thành đã chết ở đây.
Vạn thú linh châu đâu? Mấy người nói gì nhiều, tiếp tục tìm kiếm.

Tìm tới tìm lui, cẩn thận tìm khắp các nơi xung quanh nhưng không phát hiện được di vật nào khác của Chu Xích Thành, không ai biết năm đó đã xảy ra chuyện gì.

Viên Cương đi tới nơi tìm ra quần áo, gỡ dây leo ra, bốc một nắm đất bên dưới lên nhìn, lại để trước mũi hít hà, sau đó chậm rãi đứng dậy, nhìn chằm chằm hồ nước trước mặt.

Ngưu Hữu Đạo đi tới, đứng bên cạnh hỏi: “Có phát hiện gì à?”

Viên Cương nhìn vốc đất trong tay: “Không có phát hiện gì, thời gian quá lâu, lại ở ngoài trời, bên cạnh hồ nước ẩm ướt, rất dễ mục nát, dù có thi hài thì cũng hóa thành bụi đất lâu rồi. Theo lý thuyết có lẽ quần áo phải mặc trên người, giả thiết người thật sự ngã xuống đây thì có thể đồ cũng rơi xuống nước rồi.”

Chương 683: Họa Địa Vi Lao

Chương 683: Họa Địa Vi Lao
Ngưu Hữu Đạo vừa gật đầu thì có bóng người bên trên lướt qua, thân hình Vân Cơ xé nước lao vào, không hề thấy bọt nước gì đã tiến vào trong nước.
Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương nhìn nhau, Viên Phương cùng Quản Phương Nghi đi tới, bốn người đứng thành một hàng ở ven hồ.
Mặt hồ sóng nước lấp loáng, ánh sao chiếu xuống, Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu, ánh mắt từ mặt hồ dịch chuyển lên trời sao như rơi vào suy nghĩ.
Soạt! Thân hình Vân Cơ một lần nữa vọt ra khỏi mặt nước, đám người quay đầu nhìn về phía Vân Cơ đáp xuống đất trên người không hề dính một giọt nước, nhìn một viên châu vàng óng trên tay Vân Cơ to bằng quả trứng gà.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đây chính là Vạn Thú Linh Châu?”
Vân Cơ đã không thể khống chế được cảm xúc, hưng phấn đến mức bàn tay cầm đồ run lên, không trả lời, đưa kim châu lên, bắt đầu đưa pháp lực vào.
Trong giây lát, bên ngoài kim châu dường như phát ra hoa quang, là huyết quang khiến mọi người đều nhìn chằm chằm.
Trong huyết quang dần dần từng sợ huyết vân bay lên, trong huyết quang xinh đẹp càng lộ ra vẻ kỳ ảo cực kỳ.
Viên Phương chợt lắc mạnh đầu, hai tay ôm kín đầu, hình như hơi khó chịu.
Ngưu Hữu Đạo bỗng nhiên quay đầu liếc mắt nhìn hắn ta, tay lập tức bắt lấy chuôi kiếm, nhìn chăm chú về phía Vân Cơ trong ánh mắt tràn đầy đề phòng và cảnh giác.

Vân Cơ hình như cũng chịu ảnh hưởng, nhắm mắt lắc mạnh đầu, pháp lực lập tức thu hồi khỏi kim châu, huyết quang nở rộ và huyết vân tràn ngập lập tức lui về, hạt châu trong tay một lần nữa trở lại bộ dạng bình thản bình thường.
Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Vân Cơ chợt ngửa mặt lên trời cười ha ha, hai tay nâng hạt châu che trước ngực giống như tâm can bảo bối: “Là nó, không sai, chính là nó, bỏ ra nhiều năm tâm huyết như vậy cuối cùng ta cũng tìm được nó rồi.”
Cùi chỏ Quản Phương Nghi khẽ đụng Ngưu Hữu Đạo, đưa tay cầm phù triện trong tay áo, đồng thời nhìn Ngưu Hữu Đạo một cái.
Ngưu Hữu Đạo hiểu ý bà ta, bảo bối ngay trước mắt, có muốn cướp không?
Có điều Ngưu Hữu Đạo vẫn hơi lắc đầu, Quản Phương Nghi liếc mắt, tay thả ra từ trong tay áo.
Sau khi Vân Cơ dừng cười thì đột nhiên vén khăn che mặt lên, nhét viên châu vào trong miệng, nuốt xuống cất giữ, sau đó liếc nhìn Quản Phương Nghi, đặc biệt nhìn tay áo Quản Phương Nghi, trong mắt hơi có thâm ý.
Sau đó lại nhìn lên mặt Ngưu Hữu Đạo: “Đa tạ đã trợ giúp, ta đã tìm được đồ, ngươi yên tâm, ta nói lời giữ lời.
Tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài chuyện của ngươi và Vạn Thú môn.”
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Tiền bối nói như vậy là già mồm quá rồi, người cầm chí bảo của Vạn Thú môn còn dám nói lung tung sao?”
Vân Cơ: “Vậy thì không nói nữa, mau rời khỏi nơi quỷ quái này đi.”
Ngưu Hữu Đạo nhìn xung quanh: “Có người bày trận rất kỳ quặc ở đây, hành cung Thương Tụng rất có thể ở ngay vùng này, tiền bối không muốn tìm thử?”
Vân Cơ: “Thời gian không đợi người, có trận pháp quấy nhiễu, không ai biết khi nào có thể tìm được. Cho dù tìm được thì sao? Chưa thấy hành cung đã gặp đại trận, trong hành cung có phải đất lành không rất đáng suy nghĩ. Với cái gọi là hành cung này chúng ta chẳng hề biết chút gì, mạo muội tiến vào chưa chắc đã là chuyện tốt. Nếu đã đến giờ huyễn giới đóng lại, chúng ta coi như không thể ra được nữa. Nếu đã biết nơi, chỉ cần nhớ kỹ địa điểm, không cần nóng vội nhất thời, chờ khi có thực

lực khi nào đến chẳng vậy. Ngươi không muốn ở đây mười năm đúng không?”
Bà ta lấy được đồ mong muốn đã vừa lòng thỏa ý, không muốn mạo hiểm nữa.
Ngưu Hữu Đạo: “Chúng ta đã bị đại trận nhốt rồi, làm sao ra ngoài đây?”
Vân Cơ: “Ta có thể độn thổ, đi bên trên không được nhưng có thể độn xuống đất rời đi. Có điều tu vi của ta có hạn, mỗi lần độn thổ chỉ có thể mang một người, ta có thể đi về nhiều lần để đón, các ngươi lựa chọn đi, ai theo ta ra ngoài trước?”
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn xung quanh, cười hỏi: ““Các ngươi ai muốn đi với tiền bối trước?”
Viên Cương không lên tiếng, Quản Phương Nghi cùng Viên Phương đều lắc đầu.
Ngưu Hữu Đạo lại nhìn về phía Vân Cơ, mỉm cười nói: “Không an toàn! Xuống đất, tiền bối giở trò gì coi như chúng ta phiền phức rồi.”
Vân Cơ: “Vậy ta cũng không thể hao tổn ở đây với các ngươi?”
Ngưu Hữu Đạo một tay chống kiếm, một tay làm tư thế mời: “Ta muốn giữ cũng không giữ được, tiền bối cứ tự rời đi đi.”
“Đây là các ngươi tự chọn, đừng oán ta.” Vân Cơ quay đầu bước đi, thu thập bảo kiếm và y phục rách trên mặt đất, tìm một nơi, một chưởng bổ xuống, đánh ra một cái hố trên mặt đất chôn hai thứ đồ này.
Làm một cái mộ chôn di vật và quần áo đơn giản, không để danh tính, Vân Cơ quỳ trước mộ, hốc mắt đỏ hồng, tự lẩm bẩm: “Thanh nhi tới chậm...” Nơi xa mấy người cũng nghe không rõ bà nói cái gì, chỉ thấy bà cúi người dập đầu ba cái rồi đứng dậy, xoay người đi, cả người cứ thế không duyên cớ chui vào lòng đất biến mất, mặt đất phốc một tiếng rồi lại bằng phẳng, rất thần kỳ.
“Thanh bảo kiếm kia có lẽ đáng ít tiền, chúng ta có cần đào nó lên không?” Viên Phương chợt nhẹ nhàng nhắc nhở mọi người một tiếng.
Quản Phương Nghi nổi giận, rốt cuộc hiểu rõ vì sao yêu gấu này lại nên đánh: “Ngươi nghĩ cái gì vậy? Người ta đã nhớ tình cũ, vì sao không đem ra ngoài làm mộ? bởi vì không tiện đem ra ngoài, vì ở cửa có người của Vạn Thú môn trấn giữ, mang theo bảo kiếm truyền thừa của Vạn

Thú môn ra ngoài rất dễ lộ tẩy, muốn tham cái này, có phải ngươi chán sống không? Hơn nữa, giờ có ra ngoài được không cũng là vấn đề, ngươi còn nhớ thương cái này?”
Viên Phương rụt rụt đầu, gượng cười.
Quản Phương Nghi quay đầu lại trách cứ Ngưu Hữu Đạo: “Bà ta có cách đưa chúng ta ra ngoài, sao cứ dễ dàng thả bà ta đi như vậy? Không phải ngươi giỏi dùng thủ đoạn sao? Sao không nghĩ cách giữ bà ta lại?”
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói: “Dù sao Vân Hoan cũng kết bái với ta, bà ta chưa từng bất nhân, ta há có thể bất nghĩa, cứ để bà ta đi đi.”
“Không ngờ ngươi cũng có lúc cổ hủ.” Quản Phương Nghi khinh bỉ, bực tức: “Giờ chúng ta bị nhốt ở đây thì làm sao? Vừa đến giờ, huyễn giới đóng lại, lão nương không phải bị ngươi lừa chết rồi à.”
Bà ta là người thích chưng diện, vừa nghĩ dáng vẻ bẩn thỉu của mình khi bị nhốt ở đây cũng có chút không rét mà run.
Bẩn thỉu là thứ yếu, thuộc tính của đồ đạc nơi này không giống bên ngoài, không hợp với người bên ngoài ăn uống, giống như đám Bướm La Sát khó mà sống được bên ngoài vậy. Tu vi của mọi người vẫn chưa đến được bước thoát khỏi cơ thể huyết nhục trong truyền thuyết, cơ thể huyết nhục không ăn không uống có thể chống đỡ được mười năm sao?
Ngưu Hữu Đạo không để ý đến sự bực bội của bà ta, vẫn đánh giá hoàn cảnh xung quanh.
Viên Cương lên tiếng nói: “Đạo gia, người là người trong nghề tìm núi tìm đường, họa địa vi lao* có lẽ không làm khó được người, có phải trong lòng người đã có tính toán rồi không?” Ngụ ý là, cho nên ngươi mới thả Vân Cơ rời đi.
(*) Họa địa vi lao: là một thành ngữ, ý là vẽ một vòng tròn trên mặt đất tượng trưng cho ngục giam. Cụm từ này ý chỉ một khu vực bị phong tỏa, chỉ có thể hoạt động trong phạm vi được định sẵn đó.
Quản Phương Nghi nghe vậy lỗ tai dựng lên, Viên Phương lập tức ôm hi vọng.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Dù sao địa phương khác biệt, không dám hứa chắc, có điều cũng có chút manh mối, ta phải thử xem sao.”
Quản Phương Nghi lấy lại tinh thần: “Vậy mau thử đi, ngươi thật sự định dây dưa đến lúc huyễn giới đóng lại sao?”

“Địa thế thấp, không cách nào quan sát.” Ngưu Hữu Đạo chỉ vào một ngọn núi phía xa ven hồ: “Lên đó xem thử.”

Không có gì để nói, mấy người lập tức đi theo hắn, sau khi lên xuống vài lần, bốn người đáp lên đỉnh núi kia, đã có thể nhìn đại khái thế núi xung quanh.

Ngưu Hữu Đạo chống kiếm đứng đó quan sát xung quanh rồi ngắm bầu trời, chân mày hơi nhíu, hình như khó hiểu.

Quản Phương Nghi và Viên Phương cũng nhìn xung quanh nhưng không nhận ra manh mối gì, bởi vậy đều nhìn phản ứng của hắn, vẻ mặt thay đổi của hắn cũng khiến hai người lo lắng.

Chương 684: Âm Dương Nghịch Chuyển (1)

Chương 684: Âm Dương Nghịch Chuyển (1)
Bầu trời sao không có dấu hiệu gì, ánh mắt Ngưu Hữu Đạo lại rơi lên hồ nước nhìn chằm chằm một lúc. Không lâu sau, lông mày hắn dần dần giãn ra, trầm ngâm lầm bầm hai câu: “Âm dương thuận nghịch diệu nan cùng, nhị chí hoàn quy nhất cửu cung. Nhược năng liễu đạt âm dương lý, thiên địa đô lai nhất chưởng trung. (Âm Dương xuôi ngược diệu vô cùng. Hai Chí (Đông chí và Hạ Chí) xoay vần trải chín cung. Nếu hiểu âm dương, cùng lý lẽ. Trời đất trong tay chẳng lạ lùng).” Quay đầu lại hỏi Viên Cương: “Đã từng bảo ngươi thuộc lòng, còn nhớ chứ?”
Viên Cương gật đầu: “Nhớ, Yên Ba Điếu Tẩu Ca.”
Hai người Quản, Viên nhìn nhau, không hiểu hai người đang nói cái gì.
Ngưu Hữu Đạo nhấc kiếm lên, chỉ về phía mặt hồ: “Nhìn kỹ đi, có phải mặt hồ có sáu điểm phát sáng không?”
Ba người lập tức mở to hai mắt nhìn sang, đáy nước có thực vật phát sáng, có ánh sáng đâu phải chỉ có sáu điểm phát sát.
Nhưng được nhắc nhở, sau khi cẩn thận phân biệt ba người đều tìm ra điểm khác biệt, trong hồ đúng là có sáu vị trí có ánh sáng khác, dường như phản chiếu ánh sáng sao trời chứ không phải ánh sáng của thực vật dưới đáy hồ, nếu không được nhắc nhở rất dễ bị nhầm thành một, khó phân biệt được.
Viên Cương: “Có người động tay động chân trong hồ, trồng thực vật phát sáng để che thứ gì đó, tạo ra sáu khu vực hắc ám, vì thế có thể phản chiếu tinh quang.”
Hai người Quản, Viên bừng tỉnh ngộ, khẽ gật đầu, biểu thị tán thành.

Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi nhìn lại vị trí đổ bóng của tính quang sáu nơi thấy giống cái gì?”
Viên Cương kiếp trước cùng Ngưu Hữu Đạo làm việc nhiều năm, tuy không thông nhưng thấy nhiều cũng quen mắt, cũng có chút ảnh hưởng, vài thứ căn bản vẫn biết, sau khi nhìn cẩn thận một chút, kêu lên: “Vị trí hơi giống Thất Diệu, Thái Âm, có điều không thấy Thái Dương.”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, nhắc nhở: “Ngôi sao này vốn không có Thất Diệu lấy đâu ra Thái Dương? Trên trời không có Thái Dương, mặt đất có, có người thiết kế Thái Dương trên mặt đất.”
Viên Phương không kìm được chen mồm vào: “Trên mặt đất làm gì có Thái Dương? Trên mặt đất sao giấu được Thái Dương?” Rồi ngạc nhiên nhìn xung quanh.
Quản Phương Nghi khinh bỉ: “Đồ ngốc ngươi, là ý kia kìa.”
Ngưu Hữu Đạo: “Âm dương thuận nghịch diệu nan cùng, nhị chí hoàn quy nhất cửu cung. Có người đảo ngược âm dương, còn bố trí thất diệu trên mặt đất.”
Viên Cương: “Chỉ thấy lục diệu, Thái Dương đâu?”
“Bên ngoài Huyễn giới có Thái Dương...” Ngưu Hữu Đạo dừng lại, hơi suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: “Âm dương đảo ngược, phạm vi trận này rất lớn, chỉ e vượt quá sự tưởng tượng của chúng ta. Khi ở ngoài Huyễn giới xuất hiện nhật thực, cánh cửa Huyễn giới sẽ mở ra, cánh cửa Huyễn giới mở ra rất có thể liên quan đến trận này. Thất diệu trên mặt đất cũng chính là ngôi sao trên đất, trận này nói không chừng chính là mượn sức của trời sao trong truyền thuyết, nếu đúng như vậy, dưới cản trở của sức mạnh trời sao, e là Vân Cơ chưa chắc đã có thể độn thổ rời đi được.”
Ánh mắt mấy người trên đỉnh núi cùng nhìn về nơi Vân Cơ độn thổ rời đi.
Viên Cương: “Thế gian thật sự có trận pháp thần kỳ vậy sao?”
“Tình hình mở ra của cánh cổng Huyễn giới chẳng lẽ không thần kỳ sao? Giống như pháp lực bình thường có thể làm được sao?” Ngưu Hữu Đạo hỏi ngược một câu.
Viên Cương trầm mặc, sau khi tiến vào thế giới này, rất nhiều thế giới quan vốn có lần lượt bị phá vỡ, nghĩ kỹ lại, có lẽ là do bản thân vô tri.

Quản Phương Nghi không kìm được chen vào: “Đừng nói mấy chuyện đó nữa, thực tế chút đi, chúng ta phải làm thế nào để rời khỏi đây mới là chuyện chính, thời gian không còn nhiều, đừng uổng phí nữa.”
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm mặt hồ nói: “Thái dương bên ngoài là thật. Thái dương ở đây là giả.”
Viên Cương hỏi: “Thái dương bị thiếu kia ở đâu?”
Ngưu Hữu Đạo đánh giá xung quanh: “Nấp rồi.”
“Nấp rồi?” Viên Cương nghi hoặc.
“Nhìn từ thế núi xung quanh, có người bày trận sơn thủy di chuyển, bày Cửu Cung Bát Quái trận.” Ngưu Hữu Đạo chỉ lên trời lại chỉ mặt hồ: “Bố trí tam tài, trời là thiên bàn, hồ quang phản chiếu là cửa, xuyên qua âm dương, hồ là môn bàn, đất là địa bàn. Âm dương thuận nghịch diệu nan cùng, nhị chí vẫn quy về cửu cung. Có người đảo ngược âm dương, điên đảo càn khôn, trời biến thành địa bàn, đất biến thành thiên bàn, hồ thì không thay đổi, vẫn là môn bàn. Vì thế thất diệu ở trên đất, nhìn xuyên qua môn bàn. Ẩn một trong thất diệu, mất thái dương, Thiên bàn ở mặt đất có người thiết kế thuật pháp kỳ môn độn giáp.”
Quản Phương Nghi và Viên Phương hoàn toàn không hiểu hắn đang nói gì, chủ yếu là thuật ngữ mà họ chưa từng nghe thấy.
Viên Cương nghe thì có thể hiểu được một chút, kinh ngạc: “Kỳ môn độn giáp?”
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo sáng rực, phóng mắt gật đầu: “Độn giáp chính là chí tôn trong thập can, ẩn mà không lộ, Thái dương trong thất diệu hắn được giấu trong đó, tìm được Thái dương là tìm được nhãn trận, cũng có thể mở ra cửa sinh của trận này rời đi. đạo lý có lẽ dùng loại với Thái dương bên ngoài, tìm được Thái dương, sản sinh nhật thực, Huyễn giới sẽ khởi động cửa sinh. Không biết người phong tỏa Huyễn giới năm đó coi thường sự tồn tại của nhật thực hay là cố ý.”
Cuối cùng đã nghe hiểu hắn đang nói gì, Quản Phương Nghi hưng phấn nói: “Nghe không hiểu, có điều nghe ngươi nói có vẻ cũng rất có lý, hắn không phải chỉ là võ mồn, mau tìm đi, tìm Thái dương ra đi.”
Ngưu Hữu Đạo hơi cười một tiếng, chỉ tay về phía hồ nước: “Hồ là môn bàn, cửa vào ở trong hồ.”
Quản Phương Nghi kinh ngạc: “Phải lặn xuống đáy hồ sao?”

Ngưu Hữu Đạo lắc đầu nói với Viên Cương: “Thất diệu chỉ đường!”
Viên Cương khẽ gật đầu, dường như hiểu ra.
Nhưng vào lúc này, ven hồ cách đó không xa vang lên tiếng phịch, một âm thanh vang lên, có một người từ mặt đất nổ ra, bước lảo đảo, cả người đầy bùn đất, tóc tai bù xù, quần áo tả tơi, chật vật không chịu nổi, khóe miệng còn có vết máu.
Người bay ra khỏi mặt đất chẳng phải ai khác, chính là Vân Cơ, mạng che mặt đã chẳng còn nữa, để lộ ra gương mặt bẩn thỉu.
Vân Cơ thở hổn hển nhìn xung quanh, nhìn thấy mộ tưởng do mình làm ra, dường như thở phào, có vẻ thấy rất may mắn.
Sau đó lại nhanh chóng nhớ ra gì đó, đám Ngưu Hữu Đạo đâu? Vân Cơ nhanh chóng quan sát xung quanh, cuối cùng nhìn thấy mấy người đứng trên đỉnh núi dưới ánh sao.
Bà ta lập tức phi thân lên, sau vài lần bay lên đáp xuống cũng bay xuống đỉnh núi, vừa gặp mặt đã nói một câu: “Dưới mặt đất không ra được!”
Mấy người không kìm được đánh giá vị này thì thấy giày trên chân cũng đã mất, đang đi chân trần, ngay cả cặp đùi trắng tuyết dính bùn đất cũng lộ ra, ngực cũng lộ ra khá nhiều, đặc biệt là nửa bộ ngực căng đầy rất hấp dẫn sự chú ý của người khác.
Chú ý tới ánh mắt của mấy người, Vân Cơ cúi đầu nhìn, hai tay vô thức ôm lấy ngực, cả giận nói: “Nhìn cái gì?”
Ba người đàn ông lập tức xấu hổ, cùng nghiêng đầu nhìn qua nơi khác.
Quản Phương Nghi cùng là nữ nhân, cũng không cần né tránh, nhưng có điều ánh mắt đầy cổ quái, không ngờ Ngưu Hữu Đạo đã dự đoán đúng, thật sự không chạy được.
“Không mang theo quần áo dư, trên người ai có áo choàng cho mượn một chút?” Vân Cơ cũng ngại ngùng đưa ra thỉnh cầu.
Ngưu Hữu Đạo vội ho một tiếng: “Hầu Tử, mượn cái trên người Triều Thắng Hoài ra dùng đi.”
Viên Cương xuống núi, tìm Huyết La Sát trông coi Triều Thắng Hoài, lột áo ngoài và giày của gã về, ném cho Vân Cơ.
Vân Cơ quay lưng lại với mấy người mặc vào, kết quả phát hiện quần áo Thượng Thanh tông cũng rách rưới, có điều so ra vẫn tốt hơn của bà, có

thể giấu được những nơi phát ra xuân quang là được, không có điều kiện cũng chỉ có thể chấp nhận.
“Được rồi!” Vân Cơ lên tiếng.
Lúc này ba người đàn ông mới xoay người lại, ánh mắt vẫn cổ quái, vị trước mắt lúc này khác một trời một vực với vẻ cao nhã đoan trang lúc đầu, quý nhân và ăn mày cách biệt có thể không lớn sao? Cuối cùng cũng lộ gương mặt thật với mọi người, có điều hơi bẩn một chút.
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Tiền bối sao biến thành thế này?"
Vân Cơ: “Dưới mặt đất có sức mạnh kỳ lạ giảo sát, vô cùng quỷ dị, ta cũng nghĩ hết cách nhưng không thể phá ra được, suýt chút nữa mất mạng dưới lòng đất, may là ta am hiểu độn địa nếu không khó thoát một kiếp, có thể nói may mắn đào thoát được.”

Chương 685: Âm Dương Nghịch Chuyển (2)

Chương 685: Âm Dương Nghịch Chuyển (2)
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, tao ngộ của đối phương tương đương chứng minh phán đoán của hắn, trận này quả nhiên là mượn sức mạnh trời sao, từ đó hắn cảm thấy có thêm chút tự tin.
Những người khác cũng thầm kêu may mắn, may là không đi với vị này, nếu không ngay cả người độn thổ còn thành ra thế này, người theo cùng còn mạng được sao?
“Không sao là tốt rồi.” Ngưu Hữu Đạo trấn an một câu.
Vân Cơ không chịu từ bỏ như vậy: “Dưới mặt đất không được, vậy xem ra phải thử trên trời, trước đó sao chúng ta không nghĩ tới việc nhờ đám bướm La Sát mang chúng ta bay ra ngoài?”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Nếu như ta đoán không nhầm, bay ra từ không trung cũng không được, người không thấy đám bướm La Sát gặp ở đây cấp bậc tương đối cao sao? Hắn là do bị nhốt lại ở đây khá lâu, có điều với bướm La Sát mà nói, nơi này có đồ ăn thích hợp của chúng, ở trong này cũng sống được. Từ đó, phàm những bướm La Sát xông vào nơi này đều trở thành hộ pháp của nơi này.”
Vân Cơ: “Ngươi không thử một chút sao biết được?” Bà ta đã đạt được bảo vật, nóng lòng rời đi.
Ngưu Hữu Đạo không rảnh rỗi dông dài mấy lý luận trận pháp vừa chỉ điểm cho Viên Cương ban nãy với bà ta thêm lần nữa: “Trong phút chốc không thể nói rõ với người được, nói thế này nhé, ta có hiểu sơ về trận pháp, ban nãy quan sát kỹ, phát hiện trận này điên đảo càn khôn, có sức mạnh của trời sao gia trì, trên mặt đất không khác gì bầu trời sao. Trời sao mênh mông, chỉ dựa vào hai cánh của bướm La Sát có bay gãy cánh

cũng không bay được bao xa, cộng thêm sự vặn vẹo của sức mạnh trời sao, bay tới bay lui cũng không thể bay ra được, chắc chỉ bay qua bay lại ngay tại chỗ.”
Vân Cơ nhất thời không hiểu rõ hắn nói cái quái gì, có điều có thể hiểu được một điểm: “Ngươi đã nhận ra áo bí của trận này? Nghĩ được cách có thể rời khỏi đây?”
“Có thể thử xem sao.” Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, quay đầu nói với Viên Cương: “Âm dương nghịch chuyển, Thất Diệu chỉ đường, đi ngược vị trí sắp xếp.”
Viên Cương gật đầu, chạy xuống núi nhấc Triều Thắng Hoài đang hôn mê lên, tạm thời bỏ qua sự hỗ trợ của bướm La Sát, ném Triều Thắng Hoài cho Viên Phương khiêng, bản thân tìm Quản Phương Nghi: “Mượn sức.”
Quản Phương Nghi lập tức nâng cánh tay hắn ta, song song bay xuống núi, Viên Cương chỉ hướng, đi trước dẫn đường, những người còn lại đi theo.
Ngưu Hữu Đạo cũng ở phía sau nhìn, không phải để Viên Cương đi trước mạo hiểm mà theo thói quen xưa nay, cố ý dạy bảo Viên Cương, để Viên Cương tự mình ra tay cho quen.
Viên Cương sai sử Quản Phương Nghi dẫn hắn ta tìm ra vị trí Thái âm của sáu điểm sáng trong hồ, lúc đầu là theo trình tự đảo ngược từ dưới lên. Nhưng nghe Ngưu Hữu Đạo nhắc nhở, muốn âm dương nghịch chuyển nghịch hành thì lấy Thái âm làm đầu, lộ tuyến phải ngược lại.
Quản Phương Nghi dẫn theo Viên Cương bay lượn, đáp thẳng xuống vị trí Thái Âm trên mặt hồ.
Ngưu Hữu Đạo ở sau nhắc nhở Viên Phương: “Theo đúng vị trí hắn hạ xuống, đừng đạp lung tung.” Cũng là đang nhắc nhở những người khác.
Viên Phương đang vác Triều Thắng Hoài liên tục gật đầu, lên xuống theo sát vị trí Viên Cương.
Cả đám quẹo đông quẹo tây trên mặt hồ, dựa theo chỉ điểm phương hướng cuối cùng, lần lượt đáp xuống bờ.
Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương còn đỡ, những người khác vừa đáp xuống mặt đất liền kinh ngạc, vội ngắm nhìn xung quanh, phát hiện mình đã đứng giữa một vách núi dốc đứng.

Từ lúc nào bên hồ đã có vách núi này? Trước đây căn bản không hề nhìn thấy?
Cả đám nhìn sang, càng giật mình hơn, hồ nước lớn như vậy đã không thấy đâu, sau lưng là một rừng núi.
Lúc này Ngưu Hữu Đạo tiến đến, nhìn vách núi chắn ngang không có đường đi trước mặt, lầm bầm nói: Đáng tiếc không có la bàn.”
Không có la bàn, hắn đành phải bấm ngón tay, kết hợp địa hình xung quanh, dựa vào quẻ số để suy đoán hướng đi.
Chờ một lát sau Ngưu Hữu Đạo lại quay đầu lại nói: “Đi theo ta!”
Cả đám cùng gật đầu, vách núi đột nhiên xuất hiện trước mặt đã chứng minh, tất cả mọi người đã tin phục, ngoan ngoãn nghe theo.
Ngưu Hữu Đạo nhắm vị trí phía trước bên trái, bắt đầu giẫm bước tiến lên, mấy người theo sát phía sau chẳng sao, người sau cùng còn chưa bước đi thì đã thấy Ngưu Hữu Đạo sau khi bước được mấy bước liền biến mất, trong lòng run lên, may là người phía trước vẫn còn đó nên vội đi theo.
Cả nhóm nối đuôi đi theo nhau, người sau theo sát người trước tiến lên, đi về trước mấy bước, bỗng lại bước sang phải mấy bước, cứ di chuyển qua lại như vậy.
Cuối cùng, tất cả mọi người lại xuất hiện trước mặt mình, cả nhóm đứng trước vách đá.
Ngưu Hữu Đạo bấm tay tính một lúc nhìn chằm chằm về phía một kẽ hở nhỏ bé trên vách núi, cất bước bước vào, biến mất trong hư không trước mặt tất cả mọi người.
Viên Cương bước theo, cũng biến mất.
Có kinh nghiệm trước đó, cả đám lần tung vào tường, còn chưa tung vào tường thì phía trước lại mở rộng, chân đã bước vào trong một hẻm núi rộng lớn.
“Mọi người không cần căng thẳng, đến đây là có thể tự do đi về phía trước rồi.” Ngưu Hữu Đạo vừa đi vừa nhắc nhở một tiếng.
Viên Cương vác người chạy tới bên cạnh hắn, cảm thấy vẫn là ở cạnh Đạo gia an toàn hơn một chút, vừa đi một bên vừa cười hì hì nói: “Đạo gia, vì sao trận pháp này thần kỳ vậy, vừa bước một chân vào kẽ hở đã biến thành một hẻm núi rồi?”

Ngưu Hữu Đạo ha ha nói: “Nói thần kỳ cũng thần kỳ, nói không thần kỳ cũng không thần kỳ, đó là xem ngươi lý giải thế nào. Trận này mượn sức mạnh trời sao, giống như đạo lý bướm La Sát không thể bay ra ngoài được, khoảng cách nhìn như ngắn ngủi nhưng có lẽ lại cách bầu trời sao xa xôi, không tìm được đường tắt ngươi sẽ chẳng thể nào đến được. ngược lại, khoảng cách cũng có thể ảnh hưởng đến thứ mắt có thể nhìn thấy. Mặc ngươi bay tới bay lui trên không trung cũng không thể nhìn thấy sự tồn tại của sơn cốc này.”
Viên Phương: “Đạo gia nắm được phương pháp này, vì sao khôn bày trận này trong nhà tranh chúng ta ở, sau này không phải chúng ta có thể gối cao không lo lắng nữa sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta không hiểu bày trận, hoàn toàn là người ngoài ngành.”
Viên Phương kinh ngạc: “Làm sao có thể như vậy? Đạo gia nói đùa?”
Ngưu Hữu Đạo: “Biết nhìn và biết làm là hai chuyện khác nhau. Giống như một ngôi nhà, ngươi biết cửa ở đâu, vào trong vừa nhìn bố cục là biết nên đi thế nào, biết từ đâu đi xuyên qua đâu, từ trên lầu nào xuống lầu nào nhưng không có nghĩa là ai cũng có thể xây được ngôi nhà như vậy như thợ xây. Biết nhìn biết nói thì dễ, thực sự làm ra tuyệt đối không dễ dàng như vậy. Đặc biệt là người bố trí trận này, có thể dời núi dời nước làm cục, không phải chuyện người bình thường có thể làm được, còn có thể mượn sức của trời sao sử dụng, rất không đơn giản, là cao thủ trận pháp thật sự, ta khó mà theo kịp nên không dám tự đại!”
“Coi như ngươi cũng tự biết mình đấy.” Ngoài miệng Quản Phương Nghi châm chọc một câu nhưng trong lòng thầm chậc chậc.
Vốn bà ta nghĩ Ngưu Hữu Đạo này chỉ giỏi thủ đoạn, không ngờ thật sự có chút thực học. Đạo lý rất đơn giản, nếu nơi này thật sự dễ dàng bị người ta nhìn thấu như vậy, cũng không đợi đến phiên Ngưu Hữu Đạo nhàn nhã bước ra, điều này không phải chỉ dựa vào hai chữ “vận khí” là có thể giải thích, gặp được cơ hội không có năng lực nắm lấy thì lấy đâu ra vận khí?
Trên đường tới đây Vân Cơ nhìn thấy mọi thứ, cũng âm thầm kinh ngạc, hỏi một câu: “Chúng ta đang ra ngoài hay đi đâu?”
Viên Phương quay đầu ha ha nói: “Tìm Thái dương?”

“Thái dương?” Vân Cơ ngạc nhiên, cho là mình nghe lầm.
Quản Phương Nghi lãnh đạm giải thích: “Chính là tìm nhãn trận, tìm ra nhãn trận mới có thể tìm được cửa sinh rời đi.”
“À!” Vân Cơ gật đầu hiểu ra.
Trong nháy mắt cả nhóm ra khỏi hẻm núi, tình hình trước mắt lại biến đổi, một tòa cung điện to lớn xuất hiện khiến mọi người không kịp phòng bị, nó cứ thế đột ngột xuất hiện trước mắt mọi người, hẻm núi sau lưng đã biến mất dạng, quay đầu nhìn lại chỉ có một mảnh rừng núi.
Cung điện trên cơ bản đã bị năm tháng vùi lấp, rêu xanh phát sáng bám đầy, dây leo phát sáng quấn quanh, nửa lộ ra bức tường, mái đình cong cong, hình dáng cung điện hiện ra khá rõ, rộng rãi to lớn.

Chương 686: Hành Cung Của Thương Tụng

Chương 686: Hành Cung Của Thương Tụng
Tất cả đều yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng có vài con bướm phát sáng vỗ cánh lên xuống, ngay cả bướm La sát cũng không thấy đâu.
Tất cả mọi người đều sững sờ nhìn một lúc, Vân Cơ chợt hoảng sợ nói: “Cái này chẳng lẽ chính là hành cung Hoàng đế Vũ triều Thương Tụng trong truyền thuyết sao?
Quản Phương Nghi chậc chậc nói: “Trừ cái đó e là không có nơi thứ hai đâu.”
Viên Phương hết nhìn đông lại ngó tây: “Thái dương đâu?”
Viên Cương nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, hỏi: “Cung điện này e chính là Thái dương kia?”
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, chính hắn cũng hơi bất ngờ, độn giáp giấu mà không lộ, chí tôn trong thập can, Thái dương ẩn nấp trong thất diệu chính là tòa cung điện này.
Có điều ngẫm lại cũng không phải không thể lý giải, nếu thật sự là trận pháp do Thương Tụng hoặc Ly Ca đặt ra thì dùng hành cung của mình đặt ở vị trí chí tôn cũng rất bình thường.
Nói cách khác, tòa cung điện này chính là nhãn trận của cả đại trận.
“Làm sao bây giờ?” Quản Phương Nghi quay đầu lại hỏi Ngưu Hữu Đạo bước kế tiếp.
Ngưu Hữu Đạo chưa nhiều lời, sau khi cẩn thận nhìn kỹ xung quanh một lượt, lách mình bước ra, lên xuống mấy cái đáp thẳng trước cửa cung nguy nga.
Những người khác cũng theo đến, cùng hắn nhìn xung quanh rồi bước vào trong cửa cung, tất cả đều yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của mấy

người.
Cung điện huy hoàng đã bị tuế nguyệt che giấu vết tích, lộ ra vẻ đìu hiu và thê lương nhưng vẫn khiến người ta cảm nhận được khí phái từng có.
“Không phải có rất nhiều người muốn tìm hành cung này sao? Đã tới, mọi người không định tham quan mở mang kiến thức một chút sao?”
Thấy mọi người bộ dạng cẩn thận theo sát mình một tấc không rời, Ngưu Hữu Đạo cười khan một tiếng chọc.
Quản Phương Nghi mắng: “Mạng quan trọng hay ngắm cảnh quan trọng? Đừng làm rộn nữa, thời gian không còn nhiều, trước khi Huyễn Giới đóng lại mau chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này đi, mau tìm nhãn trận mở ra cửa sinh đi!”
Ngưu Hữu Đạo ha ha một tiếng, ánh mắt rơi lên cung điện to lớn phía trước, dẫn đám người đi tới trước điện chính của cung điện.
Không leo lên bậc thang, Ngưu Hữu Đạo phi thân lên, trực tiếp đáp xuống nóc nhà, cũng là nơi cao nhất trong cả cung điện.
Ngắm xung quanh, bấm ngón tay tính toán một hồi, cuối cùng ánh mắt Ngưu Hữu Đạo rơi vào chính giữa cung thành.
Nơi đó có một cung điện dạng ống tròn chiếm cứ, phất tay chỉ chỉ: “Nếu không nhầm, đó chính là nhãn trận.”
Bản thân bay đi trước, cả đám đi theo.
Lần lượt đáp xuống ngoài cung điện dạng ống tròn thì phát hiện tòa cung điện này không chỉ có một cánh cửa, hình như hơi kỳ lạ nên không ai dám tự tiện xông vào.
Cung điện này rõ ràng cũng không có kiến trúc kết cấu gạch đá như những cái khác mà hình như đều kết cấu bằng kim loại.
Ngưu Hữu Đạo dẫn mọi người đi quanh một vòng, phát hiện có tám cánh cửa, cầu thang nối đến tám cánh cửa cũng làm rất cẩn thận, mỗi cách cửa đều đóng chặt, hình như không thấy có cửa sổ.
“Bát Quái!” Viên Cương nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo nói.
Ngưu Hữu Đạo hơi gật đầu, lại lách mình phóng lên, đáp lên đỉnh cung điện dạng ô xòe, chậm rãi đánh giá xung quanh, bấm ngón tay tính toán phương hướng, đợi một lát lại đáp xuống một bên khác.
Đám người vội vàng chạy sát đến bên đó, có thể nói theo sát Ngưu Hữu Đạo, cũng không dám chạy loạn, trước đó ký ức lúc theo sát mà người

vẫn đột nhiên biến mất không thấy đâu mọi người vẫn còn nhớ rất kỹ.
“Càn khôn đảo ngược!” Ngưu Hữu Đạo chỉ vào đồ án cửa khó trên bậc thang nói.
Viên Cương lập tức nhảy lên bậc thang, đến trước cánh cửa, sau khi chậm rãi nhìn kỹ đồ án trên cánh cửa khó, năm ngón tay nhấn lên trên, thử chuyển động một chút, khóa cửa truyền đến tiếng rắc khẽ. Xác nhận thật sự có thể chuyển động, Viên Cương lập tức không do dự nữa, răng rắc răng rắc chuyển động đồ án trên cửa bị khóa.
Sau khi sắp xếp lại hoàn chỉnh bức đồ án chuyển động trên cánh cửa khóa, cả khung cửa dường như cũng chấn động “ầm” một cái, cả cánh cửa hơi nhích vào trong một chút.
Hai tay Viên Cương đẩy trên cửa, tiếng kim loại nặng nề phát ra, cánh cửa chậm rãi bị đẩy lùi ra sau.
Viên Cương bước một bước vào trong xem thử mới quay đầu khẽ gật đầu với đám Ngưu Hữu Đạo đang đợi dưới bậc thang.
Ngưu Hữu Đạo cất bước lên bậc thang, những người còn lại cũng vội lên theo, cẩn thận tìm kiếm trong điện.
Cung điện không có cửa sổ nhìn ra ngoài nhưng trong điện không hề tối tăm như tưởng tượng, dường như có những điểm sáng xuyên vào trong, trên nóc nhà chạm khảm không ít tinh thạch, chiết xạ ánh sao lên tám trụ đồng trong cung điện khiến tám trụ đồng đầy những đường vân lộ ra cảm giác âm u, thần bí.
Keng! Lúc Ngưu Hữu Đạo chống kiếm một tiếng vang giòn phát ra, cúi đầu nhìn thì thấy mặt đất là kim loại, trên mặt đất cũng có đường vân. Suy nghĩ trong nháy mắt trở về cổ mộ gặp nạn kia, một cảm giác quen thuộc lờ mờ ập tới.
“Sững ra gì vậy?” Quản Phương Nghi hỏi.
Ngưu Hữu Đạo lấy lại tinh thần, dò xét bốn phía, phát hiện trong điện trống rỗng gần như không có gì khác, chỉ có tám trụ đồng và một đình bát giác dạng kín chính giữa tám trụ đồng, không biết bên trong chứa thứ gì.
Hắn bước tới, kiếm chống trong tay cũng phát ra tiếng keng keng, có thể nghe được hư thực dưới mặt đất kim loại.

Đi quanh tám trụ đồng một vòng, phát hiện bát giác đình chính giữa cũng có tám mặt đối với tám với tám khóa mật đồ văn bàn xoay.
Lúc đi vòng thứ hai, Ngưu Hữu Đạo lại bấm tay tính phương hướng, cuối cùng dừng lại ở một phương hướng, nhìn chằm chằm một đồ văn trên khóa đồ văn ở một mặt, từ từ nói: “Càn khôn quy vị!”
Viên Cương lập tức đi về phía mặt khóa kia, bắt đầu chuyển động bàn quay đồ văn, khi chuyển động đến càn khôn quy vị trên đồ văn, cả đình bát giác đột nhiên phát ra tiếng “rắc rắ” chuyển động khiến Viên Cương nhanh chóng lùi ra sau.
Ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm.
Đình bát giác không nhanh không chậm xoay một vòng rồi ngừng lại, đột nhiên nứt ra mấy khe hở, cả đình bát giác như đóa sen nở rộ, chậm rãi lật ra sau.
Vù! Một cỗ kình phong toát ra từ trong đình vỡ ra khiến cả tòa cung điện như cuồng phong gào thét, cả đám cảnh giác lui lại.
Ầm! Bên dưới cả tòa cung điện rơi vào chấn động, đám người đột nhiên cảm thấy một cỗ sức mạnh tối tăm mênh mông đang lan ra.
Trong điện vẫn còn khá ổn, ngoài điện thì như biển gầm, tiếng sóng ầm ầm lan ra bốn phương tám hướng khiến người ta có cảm giác long trời lở đất.
Cả đám lập tức đến cổng quan sát tình hình bên ngoài như thế nào thì thấy những thực vật phát sáng đều bị xé nát, bay múa điên cuồng trong bụi mù, bụi mù cuồn cuộn bay ra bốn phương tám hướng.
Chẳng biết tại sao lại xuất hiện dị tượng như vậy, Ngưu Hữu Đạo lách mình ra, nhanh chóng bay lượn đến một nóc nhà tương đối cao quan sát, những người khác cũng đi theo bay tới quan sát.
Ở trên cao nhìn ra xa hơn, vị trí của bọn họ như ở trung tâm của vụ nổ, bụi mù đang lan ra theo hình tròn xé rách những thực vật phát sáng rồi như làn sóng lan nhanh. Cơn sóng tấn công tới đâu, rêu xanh và dây leo che đậy cung thành đều bị quét sạch sành sanh.
Cả cung thành như gặp phải một trận tẩy rửa triệt để,trong nháy mắt cơn sóng tấn công đến cung điện đã trở lại diện mạo thật sự, tất cả những vật bám đều bị quét sạch, trả lại hình dáng ban đầu cho cung thành.

Không chỉ như thế, cơn sóng tấn công lao ra khỏi cung thành, lại tiếp tục gột rửa dãy núi, giống như muốn xé bỏ tất thảy ngụy trang. Nơi bụi mù của sóng tấn công đi qua, núi non biến dạng, núi rừng vốn cao ngất biến mất, khu rất trống vốn bằng phẳng xuất hiện từng dãy núi.

Bụi mù đi xa, dần dần biến mất, tiếng ầm ầm cũng như tiếng hành quân dần lặng lẽ.

Xung quanh khôi phục yên tĩnh, chỉ có hình dạng mặt đất dãy núi bên ngoài là hoàn toàn thyay đổi, hoàn toàn khác biệt địa thế từng thấy lúc trước.

Nhìn cung thành được rửa sạch như mới, lại nhìn địa thế thay đổi ngoài cung, cả đám im lặng.

Sau một lúc lâu, Quản Phương Nghi mới sững sờ hỏi một tiếng.

“Chuyện gì xảy ra?”

Ngưu Hữu Đạo cau mày từ từ nói: “Trận phá rồi! hắn là đã khôi phục lại địa hình vốn có bị đại trận thay đổi, cửa sinh hắn đã mở, hắn có thể rời đi rồi.”

Chương 687: Thánh La sát

Chương 687: Thánh La sát
Vân Cơ không kìm được thở phào một hơi: “Vậy chúng ta thử xem có thể ra ngoài được không đi.”
Đúng lúc này một tiếng “ưm” yếu ớt mà lười biếng như có như không truyền đến, mặc dù âm thanh không lớn nhưng nơi này rất yên tĩnh nên mọi người vẫn nghe thấy rõ ràng.
Mọi người cùng quay đầu lại nhìn về phía cung điện dạng ống tròn, âm thanh dường như truyền ra từ đó, hình như là âm thanh của con người.
Nhưng mọi người gần như đều ở đây, không thiếu ai, Viên Cương chợt hỏi Viên Phương: “Triều Thắng Hoài đâu?”
Viên Phương sửng sốt một chút, chỉ về phía cung điện dạng ống tròn: “Ban nãy nhất thời tiện tay đặt hắn xuống rồi.”
Viên Cương: “Đi mang tới đây.”
Viên Phương gật đầu, lập tức bay xuống nóc nhà, lao thẳng đến cung điện tròn.
Nhưng vừa tới cửa cung điện tròn, Viên Phương đột nhiên dừng bước ở trước cửa, ngay sau đó, trong điện có chút ánh sáng màu bạc thẩm thấu mà ra, Viên Phương không biết đang nhìn thứ gì, chậm rãi lui ra sau, dường như không dám tiến vào.
Dị thường như vậy khiến Ngưu Hữu Đạo lách người đến đầu tiên, cảm đám đều bay tới, muốn xem thử rốt cuộc là gì.
Ngưu Hữu Đạo vừa rơi xuống bên cạnh Viên Phương, ánh mắt nhìn vào trong điện, cả người liền ngẩn ra.
Viên Cương chạy tới cuối cùng đến bên cạnh đám Quản Phương Nghi, chỉ nhìn một chút, ai nấy đều đứng cứng ngắc không nhúc nhích trước cửa ra vào.

Triều Thắng Hoài đang nằm một bên trong điện, vẫn bất tỉnh, xung quanh có xảy ra chuyện lớn đến mấy cũng vẫn không nhúc nhích.
Bị chế trụ, không ai giải trừ cấm chế nên vẫn chưa tỉnh lại.
Mấu chốt của vấn đề không phải Triều Thắng Hoài còn sót lại trong phòng mà cái đình bát giác giữa tám trụ đồng như đóa sen nở rộ đã hoàn toàn mở ra trên mặt đất, thứ trong đình bát giác lộ hẳn ra trước mặt mọi người.
Một cái ghế, một cái ghế bạch ngọc, lấp lánh dưới ánh sao chiếu xạ trong điện, điêu khắc rất tinh mỹ, giống như vương tọa.
Có lẽ trên ghế vốn nên có một người ngồi, có lẽ người ngồi trên ghế hẳn bị phong bế ngủ say trong đình bát giác.
Cũng hoàn toàn chính xác là có một người, một người trần như nhộng, đối mặt vương tọa, lưng tựa vào tay vịn vương tọa, đưa lưng về phía đám người ngoài cửa.
Người kia tư thái yểu điệu, không một mảnh vải, vòng eo mềm mại tinh bế, bờ mông tròn trịa mê người, một đôi chân dài, màu da tuyết trắng, bóng lưng phong tình vô hạn, hình như là một mỹ nhân.
Có điều sau lưng hình như có xương cứng như ngân giáp hình chữ “phi” bám trên lưng, trên xương cứng ở vị trí hai bả vai có hai vết rạn, ánh sáng màu bạc đang thẩm thấu ra từ hai vết rạn này, lóe lên quang mang.
Một mái tóc bạc như thủy ngân dài ngắn không đều, trên ngón tay khoác lên vương tọa là năm móng nhọn màu bạc, xương cứng trên bắp tay nhỏ gầy cùng với cánh tay như cơ thịt lộ rõ đường cong, đôi chân thon dài cũng vậy, tràn đầy mỹ cảm đáng sợ.
Người trần truồng vịn vương tọa chậm rãi ngẩng đầu, không nhìn rõ dung nhan chính diện ngửa mặt lên trời “a...” một tiếng ngột ngạt mà xa xăm, không biết truyền đạt tin tức gì làm chấn động lòng người.
Thời khắc âm thanh trầm trầm này vang lên, mái tóc bạc không gió mà bay, hơi rối mà phiêu diêu, mê loạn.
Quang mang ngân sắc trong hai khe hở trên vai cũng mạnh hơn, giống như có thứ gì đang từ từ mọc ra.
Đám người ngoài cửa nhanh chóng nhìn rõ mọc ra thứ gì, hai cánh, hai cánh bướm đang chậm rãi mọc ra, chậm rãi giãn ra, phát ra ánh sáng mê người.

"Thánh La Sát..."
Quản Phương Nghi lẩm bẩm ra suy đoán trong lòng mọi người.
Từ thời khắc bắt đầu nhìn rõ thứ gì, tất cả mọi người đều ý thức được, quái nhân tóc bạc có lẽ chính là vương giả của Điệp Mộng Huyễn Giới trong truyền thuyết, hắn là Thánh La Sát trong truyền thuyết. Nhất là thời khắc mọc ra cánh bướm thì càng khẳng định hơn.
Không ai ngờ tới, bao gòm Ngưu Hữu Đạo cũng không ngờ Thánh La Sát trong truyền thuyết lại bị phong ấn ở nhãn trận của đại trận.
Trước đó luôn cẩn thận đề phòng, nhưng chạy tới chạy lui cũng không thấy, đều cho rằng dù truyền thuyết là thật nhưng vài trăm năm trôi qua rồi, kẻ gọi là Thánh La Sát gì đó hắn đã chết, có nằm mơ cũng không ngờ vẫn còn sống, lại nấp trong nhãn trận mở ra.
Trước đó còn luôn tin rằng mở được nhãn trận có thể mở ra đường sống, giờ tìm được nhãn trận mở ra đường sống rồi, có điều không biết là mở ra đường sống của ai.
Mở ra đường sống cho bọn hắn hay mở ra đường sống cho Thánh La Sát được giải phong ấn?
Với Ngưu Hữu Đạo mà nói, đại trận này cho hắn một cảm giác tương đối may mắn, không phải đại trận sát cơ khắp nơi, không phải loại trận pháp nhất định phải đưa người vào chỗ giết chóc, chỉ cần không miễn cưỡng làm bừa, cùng lắm chỉ bị nhốt, không có dấu hiệu gì là không chết không tha.
Bây giờ mới phát hiện mình bị mê hoặc, trong nháy mắt mở ra đường sống lại để lộ ra một quái vật Nguyên Anh kỳ trong truyền thuyết đang được cất giấu ở đây. mình đã tự tay thả ra một quái vật như vậy, cuối cùng là người mở ra đường sống... đường sống đâu, hay là ép người mở ra đường sống vào đường chết?
Ngưu Hữu Đạo liếc mắt nhìn Triều Thắng Hoài nằm hôn mê trên mặt đất trong điện, không để ý tới hắn, thấp giọng ra hiệu: “Đi!”
Đối mặt với quái vật hoàn toàn không rõ nội tình này chẳng thể đưa ra được bất kỳ phán đoán gì, trước khi xác đỉn rõ nông sâu của quái vật này hoặc có phải bạn bè hay không, Ngưu Hữu Đạo không dám đặt cược lung tung.

Vẫn nên nghĩ cách tránh đi rồi tính sau, làm sáng tỏ tình huống rồi hẵng đưa ra dự định khác cũng không muộn.
Cả đám nhẹ nhàng thối lui, cố gắng không phát ra động tĩnh.
Hơi lui xa, Ngưu Hữu Đạo ra hiệu Quản Phương Nghi dìu Viên Cương, mấy người nhanh chóng bay đi, chuẩn bị rời khỏi cung thành này trước hẵng nói.
Soạt! Một đạo ngân hoa lướt qua đỉnh đầu của đám người, tốc độ nhanh chóng, chớp mắt bay qua làm cả đám người kinh hãi đáp xuống không dám đi về phía trước nữa.
Nữ nhân tóc bạc mọc cánh kia đã phất đôi cánh rắc tia sáng bạc nhẹ nhàng đáp xuống đất, bên cạnh một ao nước.
Nước trong ao là nước động chảy ra từ trong núi, tích lại lâu năm.
Cô gái tóc bạc đáp xuống bên ao nước ngoảnh sang nhìn mặt nước, mái tóc bạc bay loạn trong gió, một móng tay nhẹ nhàng tiếp xúc gương mặt mình, bộ dạng nhìn vào mặt nước xót phận mình.
Lúc này, mọi người mới thấy rõ chính diện của nàng ta, những vị trí quan trọng của cơ thể gần như đều mọc ra ngân giáp cứng rắn phòng hộ.
Khuôn mặt của nàng ta trông khá kiều diễm, gương mặt nhọn hình trứng ngỗng, trán và mũi đều là xương cứng ngân giáp, hai răng nanh lộ ra ở miệng dưới, khuôn mặt có đường vân ngân sắc. dưới ánh sáng của cánh chiếu rọi, những đường vân ngân sắc trên mặt trông như thủy ngân lưu động, do đó càng thêm hương vị yêu dị dày đặc, còn có khí chất tà mị.
Nàng khiến người ta có cảm giác, đây là tướng mạo của yêu ma.
Tách! Một tiếng giọt nước rơi truyền đến.
Hình như vị Thánh La Sát này đang khóc, ít nhất có thể nhìn thấy lệ rơi, một giọt nước mắt tách rơi xuống mặt nước trong ao, nhẹ nhàng dấy lên gợn sóng.
Đám Ngưu Hữu Đạo ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều không rõ vì sao Thánh La Sát này thút thít, vì nhốt mấy trăm năm rốt cục thoát được nên vui mừng đến phát khóc sao?
Thánh La Sát nhìn mình trong nước xong, bàn tay nhẹ nhàng lật một cái, lòng bàn tay năm móng vuốt đón lấy giọt nước mắt rơi bên gò má kia, nước mắt lóng lánh trong lòng bàn tay, dưới quang mang hai cánh chiếu rọi, giọt nước mắt kia chiếu sáng rạng rỡ.

“Ai có thể nói cho ta biết, vì sao ta lại rơi lệ không?”
“Ai có thể nói cho ta, trong lòng ta vì sao lại khó chịu?”
Giọng nói như đến từ không, thanh âm thanh thúy dễ nghe như đang quanh quẩn trong cả cung thành.
Mấy người nhìn chung quanh một lần, chỉ có Thánh La Sát đứng bên cạnh ao nước mở miệng nói chuyện, đầu ngón tay nhẹ nhàng đụng lên vết nước mắt trên mặt, ánh mắt lộ ra sự mơ hồ, như đang cố gắng nhớ gì đấy.
Vị Thánh La Sát này có thể nói tiếng của con người sao? Mấy người hai mặt nhìn nhau, nhưng không ai trả lời được câu hỏi của đối phương.

Chương 688: Thử Xem Sao

Chương 688: Thử Xem Sao
Ngưu Hữu Đạo phất tay ra hiệu, mấy người chậm rãi lui sang bên phải, thử thăm dò phản ứng vị đứng cạnh ao kia.
Sau khi xác nhận đối phương không có phản ứng mấy người lập tức quay đầu quay người, bay lượn đi.
“Đây là thành của ta sao?”
“Ta có ấn tượng, hình như thành của ta, vì sao xâm nhập thành của ta?”
Mấy người đang ở không trùng, dường như thanh âm quanh quẩn trong cả cung thành kia cũng đang quanh quẩn trong tai họ.
Một đạo ngân quang lóe lên trong không trung, Thánh La Sát vỗ hai cánh chậm rãi đáp xuống tường của cung, đối mặt với mấy người đang bay tới.
Xuất phát sau mà đến trước, trong nháy mắt đã vượt qua đám người, cản đường đi của mấy người, nhìn chằm chằm mấy người căng thẳng đáp xuống đất, trong mắt dần nổi lên hung quang, lại phát ra âm thanh quanh quẩn dường như không phát ra từ miệng nàng ta kia: “Dị loài, vì sao xâm nhập thành của ta?”
Thái độ của đối phương rõ ràng dần dần trở nên bất thiện, khiến mấy người căng thẳng cao độ.
Ngưu Hữu Đạo đang suy nghĩ cách đối phó, ai ngờ Vân Cơ chợt lớn tiếng nói: "Đây không phải ngươi thành!"
“Không phải thành của ta?” Trên gương mặt Thánh La Sát đứng trên tường thành cao cao tại thượng lộ ra nghi hoặc, hỏi: “Vậy là thành của ai?”
Vân Cơ: “Là thành của Thương Tụng, là hành cung của Thương Tụng!”
“Thương Tụng?” Thánh La Sát cúi đầu trầm ngâm, suy tư một lúc, nỉ non nói: “Hình như từng nghe đến cái tên này, Thương Tụng là ai?”

Nàng nhìn Vân Cơ hỏi.
Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương trao đổi ánh mắt, cảm giác ký ức của yêu nghiệt này hình như có chút vấn đề?
Vân Cơ lớn tiếng nói: “Thương Tụng là chủ nhân của ngươi, còn cả Ly Ca, bọn họ đều là chủ nhân của ngươi, chúng ta là bằng hữu của chủ nhân ngươi.”
Rõ ràng bà ta cũng nhận ra ký ức của đối phương có vấn đề nên muốn lẫn lộn cho qua chuyện.
Ai ngờ lời này vừa nói ra, ngữ khí của Thánh La Sát trở nên lạnh lẽo: “Chủ nhân? Ai có thể làm chủ nhân của ta? Ngươi đang lừa gạt ta!”
Trong lòng mọi người hơi lo lắng, ý thức được ngạo khí tận trong xương tủy của bướm yêu vương này, cũng ý thức được lời của Vân Cơ có thể làm hỏng việc.
Vân Cơ lập tức thấp giọng: “Không thể bị nhốt ở đây cả được, xin lỗi, ta đi trước, cố gắng dụ nàng ta đi cho các ngươi.”
Vừa dứt lời, trước mắt soạt một tiếng trở nên sáng ngời, đám Ngưu Hữu Đạo giật mình, sợ hãi lui ra.
Thánh La Sát từ trên thành cung bay xuống, đảo mắt đứng trước mặt Vân Cơ làm mọi người không kịp phòng bị.
Vân Cơ chậm rãi ngẩng đầu, nhìn yêu ma trước mắt ở khoảng cách gần, thử chậm rãi lui về sau một bước.
Thánh La Sát : “Ngươi đang lừa gạt ta.”
“Ta không lừa ngươi, ta cho ngươi xem một vật, ngươi sẽ biết.” Vân Cơ dứt lời, yết hầu cổ động, phun ra một viên kim châu trong lòng bàn tay, chính là Vạn Thú Linh Đan trước đây không lâu đạt được đã nuốt vào bụng.
Đám Ngưu Hữu Đạo chậm rãi lui ra sau, biết Vân Cơ muốn thi triển uy lực của Vạn Thú Linh đan để ảnh hưởng Thánh La Sát nhằm thoát thân.
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu với ba người xung quanh. Hiểu rõ ý hắn, một khi Vạn Thú Linh đan thật sự có ảnh hưởng với Thánh La Sát, mọi người sẽ lập tức nhân cơ hội rời đi.
Vạn Thú Linh đan trong lòng bàn tay Vân Cơ dần tản ra hồng quang, từng huyết vân tụ tập phiêu đãng trong ánh sáng đỏ lướt về phía Thánh La Sát đối diện.

Thánh La Sát nhìn chằm chằm huyết vân chậm rãi bay tới quấn quanh mình, vẻ mặt không hề có chút gì dị thường.
Vân Cơ thì tự thu hồi ảnh hưởng Vạn Thú Linh đan, lắc mạnh đầu.
Thánh La Sát đưa tay, móng vuốt chụp lấy lòng bàn tay Vân Cơ, ngay cả Vạn Thú Linh đan cũng bị chụp lại, hai móng vuốt móc lấy Vạn Thú Linh đan trong lòng bàn tay Vân Cơ, cướp đi Vạn Thú Linh đan vào tay, nói: “Thứ này làm cho ta không thoải mái, ngươi cho ta xem, là của ta sao?”
Đồ vừa rời khỏi lòng bàn tay Vân Cơ liền mất đi điều khiển pháp lực, huyết quang và huyết vân lập tức rút vào trong Vạn Thú Linh đan.
Đám Ngưu Hữu Đạo im lặng, Vạn Thú Linh đan không thể ảnh hưởng gì yêu vương bướm yêu này, kế hoạch nhân cơ hội bỏ trốn đã thất bại.
Nhưng đúng lúc này, Vân Cơ đột nhiên đánh lén, một quyền đánh vào ngực Thánh La Sát, có thể nói một kích toàn lực, muốn thừa dịp đối thủ không đề phòng lấy mạng đối thủ.
Ầm! một quyền rất đúng lúc, cũng đúng là đánh vào Thánh La Sát không hề chuẩn bị.
Kình phong bốn phía, Thánh La Sát lảo đảo lui ra sau, thân mình hất lên, cánh sau lưng như cuồng phong gào thét đập vào Vân Cơ.
Binh! Vân Cơ nhất thời như diều đứt dây, phun ra một ngụm máu rồi bị đánh bay ra ngoài.
Nhưng thời khắc nữ nhân này sắp rơi xuống mặt đất, một chưởng vỗ về phía mặt đất đầy phiến đá.
Phiến đá vỡ nứt, đất đá bay tán loạn, thân hình Vân Cơ uốn éo trực tiếp lao xuống dưới mặt đất, độn thổ, biến mất tăm trong nháy mắt.
Một đạo ngân quang như lưu tinh chợt lóe lên, mặt đất ầm vang một tiếng rồi cũng chui xuống dưới mặt đất.
Đánh lên tảng đá, đất cát bắn tung tóe, ào ào rơi xuống.
Ngay sau đó, liên tiếp vài chỗ trên mặt đất đều nứt ra, dưới mặt đất vang lên tiếng ầm ầm liên tục, gần đó có một tòa nhà do chấn động này mà bị sụp đổ.
"Đi!" Ngưu Hữu Đạo khẩn trương nói một tiếng.
Lúc này không đi thì chờ đến khi nào, mấy người nhanh chóng bay vút đi.

Nhưng vừa bay qua bức tường của hoàng cung thì lập tức kinh sợ, trước mắt có rất nhiều bướm La Sát.
Phải nói là vô số bướm La Sát ở phía xa xa vây quanh tòa hành cung này thành một vòng tròn lớn, chỉ cần vỗ cánh hồng quang Huyết La Sát thì sẽ không biết có bao nhiêu nữa, ở đó vẫn không ngừng có bướm La Sát bay tới đây.
Nhưng cũng không hề đến gần hành cung, phần lớn bướm La Sát bay hoặc đậu ở bên ngoài, cách hành cung khoảng trăm trượng, dường như là đang chờ mệnh lệnh.
Sô lượng bướm La Sát khổng lồ như vậy, lại còn nhiều Huyết La Sát, khiến đám người Ngưu Hữu Đạo cảm thấy da đầu run lên.
Lúc đầu Ngưu Hữu Đạo có nói chia nhau chạy vì tự nhiên hắn nảy ra một ý nghĩ như này, Thánh La Sát không thể nào có khả năng đồng thời truy sát nhiều hướng thế được, nếu phân tán đi có thể tăng thêm xác suất chạy trốn. Nhưng cuối cùng lại loại bỏ ý nghĩ này đi, bởi vì vết máu trên người Viên Cương dường như khó mà ảnh hưởng đến Huyết La Sát được, hắn thì không nói rồi, còn đối với Quản Phương Nghi và Viên Phương thì quá nguy hiểm, cuối cùng vẫn quyết định để Viên Cương dẫn đầu đội.
Một màn trước mắt này, sa vào sự bao vây của đại quân bướm La Sát thì càng không có tâm tư mà chia nhua chạy, chỉ có thể cả đội xông lên phá vây.
"Hầu Tử, có làm được không?" Ngưu Hữu Đạo gào to một tiếng với Viên Cương.
"Thử xem sao!" Đây chính là câu trả lời của Viên Cương.
Hắn ta cũng không có cách nào, thu phục một con Huyết La Sát còn có chút khó khăn, đối mặt với nhiều Huyết La Sát như vậy, ngoại trừ thử xem cũng chẳng còn cách nào khác.
Ngưu Hữu Đạo cười gượng, cũng chỉ có thể thử xem sao, bằng không còn có thể làm gì đây, Vân Cơ tập kích đã chọc giận Thánh La Sát, còn có thể tin tưởng bọn họ sao? Bên này chí ít đối với sức ảnh hưởng của Viên Cương có thể ôm chút hy vọng.
Về phần khí tức trên người của Viên Cương ảnh hưởng đối với Thánh La Sát, Ngưu Hữu Đạo cũng chẳng trông cậy vào đó, vẫn là câu nói kia,

thu phục một con Huyết La Sát còn có chút khó khăn, nếu nói có thể chấn áp được Thánh La Sát, chỉ sợ ngay cả Viên Cương cũng không dám nghĩ.
"A!"
Một tiếng thét giận dữ, vang dội trong không gian.
Mấy người quay đầu nhìn, chỉ thấy con Thánh La Sát từ mặt đất bay lên, đang vỗ cánh lơ lửng phía trên hành cung, ánh sáng bạc rực rỡ.
Tiếng động đánh nhau đã ngừng lại, bên này cũng không biết Vân Cơ đã tránh được một kiếp hay là mất mạng rồi.
Tiếng của Thánh La Sát vang lên, tất cả Bướm La Sát bên ngoài đều phục tùng, cử chỉ đều trở nên cung kính.
Nhìn thấy tình hình này, dùng cái mông cũng có thể nhận ra được sức ảnh hưởng của Thánh La Sát đối với Bướm La Sát, Ngưu Hữu Đạo lập tức lo lắng rằng Thánh La Sát sẽ triệu tập đại quân Bướm La Sát tấn công.

Chương 689: Đồng Đội Ngu Như Lợn

Chương 689: Đồng Đội Ngu Như Lợn
Sự thật có chút bất ngờ, đại quân Bướm La Sát bay qua đám người Ngưu Hữu Đạo coi như không thấy, không có bất kì phản ứng gì, ánh mắt nhìn chăm chú vào nữ vương phía trên hành cùng đang rạng ngời rực rỡ!
"Đi!" Ngưu Hữu Đạo hô lên một tiếng, tiếng gọi mọi người tiếp tục tiến lên có chút lo lắng do dự, tiếp tục phá vòng vây của Bướm La Sát.
Một nhóm người trong đám Bướm La Sát đi xuyên qua tạo ra dao động nhẹ, nhưng những Bướm La Sát này cũng không hề để ý đến bọn họ, cơ bản vẫn hướng về nữ vương ở đó.
Nhiều Bướm La Sát như vậy, tình cảnh này cũng là lần đầu tiên mấy người Ngưu Hữu Đạo nhìn thấy, ở một góc độ khác cũng đã chứng minh địa vị của Thánh La Sát ở Bướm Mộng Huyễn Giới, khiến cho người ta cảm thấy Thánh La Sát không lên tiếng thì những con Bướm La Sát không dám nhúc nhích.
Mấy người vừa xông ra khỏi vòng vây của Bướm La Sát, phát hiện phía trước có Bướm La Sát bay tới có gì đó không đúng, hướng cũng không đúng. Nhìn lại, phát hiện vòng vây Bướm La Sát đằng sau cũng thay đổi hướng, phía trên không của hành cung không thấy Thánh La Sát đâu.
Trong lòng mọi người có chút hồi hộp, ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên, thấy Thánh La Sát đang vỗ đôi cánh chiếu sáng rạng rỡ, đã đuổi kịp bọn họ, đang bay trên đầu bọn họ.
Nhân gia cũng không có ý định tiếp tục chơi nữa, đột nhiên vỗ cánh tăng tốc, lóe lên ánh bạc, bay lên phía trước ngăn cản bọn họ lại.
Mấy người lập tức chuyển sang hướng khác, lại lóe lên ánh bạc, Thánh La Sát lại từ trên không xuất hiện ngăn cản trước mặt bọn họ, giọng nói trong trẻo vang vọng: "Ngoại tộc, lừa đảo, muốn chạy sao?" Trọng giọng nói mang theo sự phẫn nộ.

Mấy người bắt buộc phải dừng lại trên mặt đất, Ngưu Hữu Đạo nhìn chăm chú Thánh La Sát, chợt quát lên: "Hồng Nương, dẫn hai người bọn họ đi, ta đi thu hút ả?"
Sở dĩ gọi đến Hồng Nương là bởi vì tu vi Hồng Nương thích hợp dẫn theo Viên Cương không biết phi hành, hơn nữa phù triện trên người Hồng Nương kết hợp với khí tức trên người Viên Cương thì phải rời khỏi nơi này mới có hy vọng chạy thoát.
"Đạo gia!"
"Đạo gia!"
"Đạo gia!"
Gần như đồng thời ba người đều kinh ngạc kêu lên, trong lòng có chút cảm động.
Cũng may Viên Cương biết Ngưu Hữu Đạo là hạng người nào, lúc cần phải hy sinh bản thân hắn chưa từng do dự, đây cũng chính là nguyên nhân hắn ta cam nguyện đi theo Ngưu Hữu Đạo.
Trong lòng Quản Phương Nghi và Viên Phương đều thật sự xúc động, Ngưu Hữu Đạo vì bảo vệ bọn họ mà hy sinh bản thân hắn!
Lúc này, trong lòng hai người đều chua xót không có cách nào hình dung được.
Có vài người, lúc thật sự gặp phải chuyện gì đó mới có thể thấy rõ được bản chất, nhất là những lúc gặp nguy hiểm.
"Đi mau!" Ngưu Hữu Đạo quay đầu phẫn nộ quát một tiếng, nhỏ giọng nói: "Yêu Vương này suy nghĩ không được rõ ràng, ta sẽ ứng phó. Mấy người ở đây sẽ thành gánh nặng cho ta khiến ta cũng không thể nào giao chiến với ả. Hầu Tử dẫn bọn họ đi mau!" Có một số việc hắn cũng không nắm chắc.
Viên Cương mím môi lại có vẻ căng thẳng, chợt quát lên với Quản Phương Nghi và Viên Phương: "Đi!"
"Nhân lúc ả suy nghĩ không để ý, vẫn chưa phát động tấn công, đi mau!" Ngưu Hữu Đạo lại thúc giục một câu.
"Đi!" Viên Cương lôi Viên Phương chạy trước.
"Đạo gia!" Quản Phương Nghi khó khăn hô lên, chưa từng hô lên một tiếng chân thành như thế bao giờ, nhưng dưới cái nhìn giận dữ của Ngưu

Hữu Đạo, cuối cùng bà ta cũng đuổi theo Viên Cương, hạ xuống nhấc Viên Cương bay lên cùng, Viên Phương lập tức cũng bay lên.
"Ngươi biết ta là ai không? Có biết đồ vật trong tay ta là cái gì không?"
Thấy ánh mắt Thánh La Sát nhìn theo hướng đào tẩu của ba người Viên Cương, Ngưu Hữu Đạo lập tức lớn đặt câu hỏi, đồng chỉ về phía bàn tay đang cầm Vạn Thú Linh Châu, thu hút sự chú ý của Thánh La Sát.
Hình như Thánh La Sát cũng nghi hoặc về chuyện này, chậm rãi cúi đầu nhìn kim châu trong lòng bàn tay mình.
Nhưng đúng lúc này, xảy ra biến động, lúc Viên Cương bị Quản Phương Nghi lôi theo đi qua một con Bướm La Sát, đột nhiên rút đao chém, điên cuồng gào lên trực tiếp chém chết một con Bướm La Sát đang bay, nó hét thảm một tiếng.
Quản Phương Nghi và Viên Phương đều kinh hoàng, Bướm La Sát đã không động đến chúng ta là tốt lắm rồi, ngươi lại tự tìm phiền phức vậy, chán sống rồi sao?
Thánh La Sát đang chìm trong suy nghĩ đột nhiên bừng tỉnh, bỗng nhiên quay đầu nhìn, đả thương đồng loại của nàng ta, dường như trong nháy mắt lại chọc giận nàng ta, hai cánh đập liên tục, trong nháy mắt bay đến.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại, hai mắt thiếu chút thì tóe lửa, trước đó không rõ tình tình, Vân Cơ đã liều lĩnh động thủ chọc giận Thánh La Sát, khiến bản thân không có đường lui, bây giờ lại đến lượt Viên Cương, không khác gì động thủ giết người của đối phương, thế thì thương lượng làm cái quái gì!
"Đạo gia, người đi mau!" Viên Cương vừa vung đao chém đột nhiên hét lớn một tiếng.
Rốt cuộc, Quản Phương Nghi và Viên Phương cũng hiểu rõ ý đồ hắn ta đột nhiên động thủ, cũng giống như ý đồ của Ngưu Hữu Đạo, chẳng qua là nghĩ hi sinh bên nay để Ngưu Hữu Đạo có đường thoát mà thôi.
Hai người cũng không biết nên khóc hay nên cười, có chút cảm giác khóc không ra nước mắt.
Không cần Viên Cương nói, chỉ cần nhìn hành động của hắn ta, Ngưu Hữu Đạo cũng biết hắn ta định làm gì.
Lúc này, Ngưu Hữu Đạo có một ý nghĩ muốn bổ đôi đầu Viên Cương ra xem trong đầu hắn ta chứa cái quái gì, đến lúc này cũng không biết nên

hành động theo cảm xúc hay lý trí, ta không thể chấn áp Huyết La Sát, ta đi mau? Đi đâu đây?
Hiện tại Viên Cương chẳng còn tia lý trí nào, chỉ có bầu nhiệt huyết đang tràn đầy, bởi vì vậy mới xử trí theo cảm xúc.
Hắn ta chỉ biết bằng bản lĩnh của Đạo gia, chỉ cần tạo ra cơ hội, Đạo gia lập tức sẽ có thể thoát thân.
Keng! Ánh kiếm lóe lên, kiếm trong Ngưu Hữu Đạo đã ra khỏi vỏ, vẻ mặt lạnh lùng, nhanh chóng bay đến chỗ Viên Cương.
Hắn đã từng nói, hắn không thích chém chém giết giết.
Dưới tình huống có thể không động thủ, hắn sẽ không ra tay, rất ít khi phải rút kiếm để chiến đấu, rất ít khi bộc lộ năng lực của mình.
Nhưng một khi hắn rút kiếm ra, kiếm không được nếm máu thì sẽ không trở lại bao!
Dường như Thánh La Sát vẫn chưa quen với việc ra lệnh với Bướm La Sát, mà lúc Bướm La Sát đối mặt với nàng ta, hình như không có mệnh lệnh của nàng bọn nó không dám hành động thiếu suy nghĩ, ngoan ngoãn thuận theo, dù là bị Viêm Cương giết chết một đồng bạn của mình, những con khác vẫn ngoan ngoãn như cũ, cũng không ra tay ngăn cản Viên Cương.
Nhưng mà Thánh La Sát đã đuổi tới, tự mình ngăn cản.
Kỳ thật chính nàng ta cũng không hiểu vì sao khi nhìn thấy Bướm La Sát bị giết liền phẫn nộ, giống như phán đoán của Ngưu Hữu Đạo, bây giờ suy nghĩ của nàng ta đang hỗn loạn, không biết rõ mình là ai, nhìn thấy đồng loại bị giết nên phẫn nộ, thực chất đó chính là phản ứng vô thức.
Hết Vân Cơ liều lĩnh lại đến Viên Cương làm bậy, hoàn toàn chặt đứt khả năng lợi dụng điểm ấy để nói rõ ràng với Thánh La Sát, Ngưu Hữu Đạo mới thật sự là khóc không ra nước mắt kìa. Lúc này, cảm nhận của Ngưu Hữu Đạo chỉ có một câu: không sợ kẻ địch mạnh như hổ chỉ sợ đồng đội ngu như lợn!
"Tránh ra!"
Mắt thấy Thánh La Sát đuổi theo, so với tốc độ của đối phương thì mình không thể chốn đi đâu được, Quản Phương Nghi một tay ném Viên Cương bay ra ngoài, đồng thời gào lên với Viên Phương!

Nắm trong tay một Thiên Kiếm phù, bay vút lên cao xoay người, phất tay phóng ra một vệt hào quang đến chỗ Thánh La Sát.
Một đạo kiếm ảnh phóng lên trời như ảo giác, lại giống như một vật bằng thạch anh, kiếm ảnh rộng khoảng một trượng, dài đến hơn mười trượng.
Vù! Không khí chấn động, kiếm ảnh tỏa sát khí lạnh lẽo như thế sét đánh bắn ra, chém thẳng vào Thánh La Sát.
Bỗng nhiên đôi cánh của Thánh La Sát thu lại, bay vút lên cao vung vuốt, ngân huy trảo ảnh cũng như tia chớp, nghênh đón công kích của kiếm ảnh.
Ầm! Va chạm giữa không trung vang dội giống như sấm sét giữa trời quang, Thánh La Sát xuyên phá kiếm ảnh tiến công.
Chuẩn bị tụ lực giống như Vân Cơ bị tập kích bất ngờ mà không hề phòng bị, khí thế như hai người khác nhau.

Chương 690: Không Có Chiêu Nào Có Thể Chống Đỡ Được (1)

Chương 690: Không Có Chiêu Nào Có Thể Chống Đỡ Được (1)
Phi thân vào bên trong sóng ảnh, Quản Phương Nghi lại bị sức mạnh thật lớn, hai tay liêm tục điểm, dẫn dắt phù triện bên trong trào xông ra bộc lộ uy lực, chém ra từng đạo Xung Thiên Kiếm Cang, mười hai đạo kiếm cương Thiên Kiếm Phù chém liên tục vào một mục tiêu, Thánh La Sát!
Nhưng lực phòng ngự của Thánh La Sát cường hãn vượt qua sự tưởng tượng của mọi người, chẳng trách với tu vi của Vân Cơ nhân cơ hội đánh lén một kích toàn lực cũng không thể đả thương nàng ta.
Uy lực công càng kinh sợ hơn, trảo ảnh hai tay mạnh mẽ đánh tan từng đạo kiếm cang, dễ như trở bàn tay ngang nhiên xuyên phá từng đạo kiếm cang bắn tới.
Tiếng vang phá tan kiếm ảnh giống như tiếng sét đánh liên hoàn, thanh thế kinh người.
Nếu như mở mắt thần nhìn, có thể thấy được yêu khí cuồn cuộn trên người Thánh La Sát, cũng có thể thấy được sức mạnh của Quản Phương Nghi đang cuộn trào như cơn sóng cực quang dị sắc.
Thế tấn công của Thánh La Sát giống như đánh bay Thiên Ngoại Lưu Tinh tào thành từng cơn sóng lớn, đánh tan, xé rách, bóp nát và tiêu diệt sạch sẽ cực quang dị sắc kia.
Khí thế tấn công như vậy, Quản Phương Nghi cảm thấy bị dọa sợ tới mức hồn phi phách tán.
Nhưng Thiên Kiếm Phù vừa mới thi triển, uy lực không hao hết thì căn bản sẽ không dừng lại, bà ta bị nguồn năng lượng lớn vây quanh, đã là

thân bất do kỷ, không có cách nào thoát khỏi sự trói buộc của năng lượng này, chỉ có thể tiếp tục tấn công mà thôi.
Không công kích cũng không được, đối phương cường hãn như thế, lại nhằm vào ngươi, nên tránh sao?
Lúc này, bà ta mới chính thức lĩnh giáo được cái gì gọi là so sánh với cao thủ Nguyên Anh kỳ.
Mấy năm nay trong tay cầm Thiên Kiếm Phù, cho dù là không thi triển nhưng chỉ cần kẻ địch xuất hiện, tu sĩ Kim Đan nào lại không bị Thiên Kiếm Phù làm cho khiếp sợ chứ?
Nhưng người trước mắt này đâu có sợ Thiên Kiếm Phù, ngay cả tránh cũng không thèm tránh, còn không thèm nhìn, mặc kệ hàng vạn thiên kiếm giống như sét đánh mà vẫn dám đấu lại thì còn gì phải sợ?
Mười hai đạo kiếm cương Thiên Kiếm Phù, không cần Quản Phương Nghi vung kiếm chém lần thứ bảy, một quyền của Thánh La Sát giống như sao rơi đánh tan vầng sáng quanh thân Quản Phương Nghi, với đánh thế sét đánh không kịp bưng tai hóa giải uy lực công kích của Thiên Kiếm Phù.
Ầm! Một tiếng điinh tai nhức óc, tạo lên một trận gió giống như uy lực lớn của sóng va chạm, khiến những cây to lớn trong rừng bật tung cả gốc, đất đá bay mù trời giống như bão cát, Bướm La Sát bay bốn phía xung quanh ngả nghiêng hết cả, bọn chúng vỗ cánh trong cơn cuồng phong khó mà có thể ổn định thân mình, những con cấp thấp thì đã bị thổi bay đi.
Phụt! Quản Phương Nghi dùng hết cả tu vi để chống đỡ, phun ra một ngụm máu tươi, trong nháy mắt ngay cả xương sườn trước ngực bị đánh gãy, giống như diều đứt dây bị làn sóng va chạm đánh bay.
Trong cuồng phong, Viên Phương phải chạy trối chết, sau đó lúc quay đầu nhìn lại, cả người bay vụt lên, đón được Quản Phương Nghi, không nói hai lời, lại tiếp tục hoảng hốt chạy vào bên trong cánh rừng, đâu còn quản được người khác sống chết ra sao, trốn trước đã rồi hãy nói.
Với hắn ta mà nói, lúc chạy trối chết còn có thể mang theo Quản Phương Nghi đã là tốt lắm rồi.
Trong trận gió lớn, vù! Đôi cánh ngân huy lần nữa bắn ra, Thánh La Sát cách mặt đất hơn trượng lại mở hai cánh ra, vỗ cánh bay lên, đôi mắt yêu

dị trên gương mặt lại đột nhiên nhìn sang chỗ người nào đó.
Bên trong sóng xung kích, Viên Cương lại cứ điên cuồng xông đến, mỗi một bước để lại dấu chân rất sâu, mặc cho cuồng phong gào thét, đất đá bắn vào người vang lên những tiếp bộp bộp giòn vang. Phía trước thân thể, vù một tiếng áo bị xé rách, bị trận gió thổi bay.
Đôi cánh của Thánh La Sát hơi vỗ, điều chỉnh hướng bay, ánh mắt lạnh lẽo nhìn.
Bên trong cuồng phong Ngưu Hữu Đạo giống như con cá bơi đến nhìn thấy cảnh này thì kinh hãi, không dám tưởng tượng Viên Cương và Thánh La Sát đánh nhau sẽ gây ra hậu quả gì, nhưng bây giờ hắn làm gì cũng không còn kịp nữa rồi.
"Phá!" Viên Cương xông phá cuồng phong, nhún người nhảy lên, để lộ cơ bắp nửa thân trên giống như tảng đá gồ lên, gân xanh cả người nổi lên, hau tay vung đao, mỗi nhát đao tạo ra rất nhiều đao ảnh liên tiếp bổ xuống.
Đao nhanh, dứt khoát, hơn hẳn hắn ta trong quá khứ!
Gào!
Một tiếng hổ rít gào nhưng sét đánh vang dội, đao ảnh liên tiếp chém xuống.
Keng! Tiếng sắt thép va chạm vang vọng.
Thánh La Sát vừa nhấc một cách tay lên, che đầu lại, đao quang chém vào cánh tay nàng ta lại phát ra âm thanh của kim loại, hơn nữa còn bắn ra tia lửa, quả thực cơ thể cường hãn không thể tưởng tượng được.
Nhưng lại không thể tiếp tục bay được nữa, khác hoàn toàn với nàng ta lúc nãy từ trên cao giáng một đòn công kích mạnh mẽ, Thánh La Sát cũng bị một đao kia chém rơi xuống đất.
Một cỗ khí tức mạnh liệt khác thường đánh tới, cũng khiến ánh mắt của Thánh La Sát bất ngờ lóe lên một tia sáng.
Viên Cương cũng đã nhận ra khác thường từ cơ thể nàng ta, vị Thánh La Sát này xuất thủ với uy lực cực kì mạnh, không giống như những tu sĩ khác, bình thường vừa ra tay là lập tức tuôn trào pháp lực.
Hắn ta phát hiện vị Thánh La Sát này ra tay không có dấu hiệu pháp lực, ngược lại giống cách thức hắn ta phát lực.

Hai sức mạnh va chạm vào nhau, Viên Cương vừa chém xuống một đao cũng bị văng ra, trên không trung xoay người, "Gào!" Lại là một tiếng hổ rít gào, lúc xoay người thuận thế chém một đao ngang nhưng uy lực công kích đã không bằng một đao chém ra trước đó.
Thánh La Sát vung tay chặn lại, keng! Đao chém vào cánh tay lại phát ra tiếng kim loại va chạm nhau vang dội.
Chân Viên Cương vửa chạm đất, lại muốn vung đao chém tiếp, đã thấy ngân huy xông tới trên đỉnh đầu mình.
Còn chưa kịp phản ứng là đã xảy ra chuyện gì, trong tiếng ầm ầm, ù tai lóa mắt, thân thể run lên, hắn ta đã bị một cỗ sức mạnh dời núi lấp biển đánh trúng.
Trong nháy mắt Thánh La Sát vung tay chặn lại, quay người vung cánh lên, không cho Viên Cương cơ hội ra tay, một cánh lập tức đập hắn ta bắn ra ngoài.
Phụt! Phun ra một ngụm máu tươi, cả người giống như cây gậy đập vào tảng đá.
Thánh La Sát cúi đầu kiểm tra tay mình, phát hiện bên trên cánh tay cứng rắn của mình đã có hai vết, một hơi sâu, một hơi nhạt.
"Xem kiếm!" Ngưu Hữu Đạo quát một tiếng.
Hắn sợ Thánh La Sát sẽ tiếp tục đuổi theo Viên Cương, với tốc độ của hắn thì căn bản là không đuổi kịp tốc độ của Thánh La Sát, dưới tình huống người còn chưa tới, quát to một tiếng, ý đồ muốn thu hút sự chú ý của Thánh La Sát.
Quả nhiên Thánh La Sát nhanh chóng quay đầu lại, trên người keng keng vài tiếng vang bị mấy đạo kiếm khí sắc bén chém.
Nhưng nàng ta đứng tại chỗ đó không hề nhúc nhích, mấy đạo kiếm khí đó dường nhưu chỉ là gãi ngứa cho nàng ta, ngay cả Viên Cương thường xuyên đấu với tu sĩ Kim Đan lấy đá chọi với đá, cuồng chém cũng không tạo ra thương tổn gì với nàng ta, huống hồ là kiếm khí của Ngưu Hữu Đạo chém ra.
Điều ấy, Ngưu Hữu Đạo cũng biết rõ.
Kể từ sau khi Viên Cương thường xuyên cùng tu sĩ Kim Đan lấy đá chọi đá, hắn liền thường xuyên gọi Viên Cương đến cùng mình tu luyện Càn Khôn Na Di. Để cho Viên Cương đánh đấm thoải mái, còn mình thì lấy

cơ thể chống đỡ, hoặc để Viên Cương lấy đao chém còn mình lấy kiếm chống đỡ.
Cho nên, hắn biết rõ lực chiến của Viên Cương mạnh bao nhiêu, đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn dám gọi Viên Cương tới.
Hiện tại, nhìn thấy Viên Cương bị một đao cuồng bạo chém trúng, thế mà Yêu Vương này giống như chẳng xảy ra chuyện gì, cơ thể mạnh đến mức khiến người ta giận sôi máu. Hắn thật sự không thể nào tưởng tượng năm đó người xưng danh cao thủ thiên hạ đệ nhất - Thương Tụng, phải có thực lực mạnh cỡ nào mới có thể thu phục Yêu Vương - Thánh La Sát này, huống hồ còn khiến Thánh La Sát ngoan ngoãn làm linh sủng.
Thử hỏi hắn làm sao lại có thể không biết kiếm khí không gây tổn thương Thánh La Sát được, đánh ra mấy đạo kiếm khí kia chỉ là muốn thu hút sự chú ý của Thánh La Sát sang bên này, để tránh cho nàng ta lại tiếp tục truy sát Viên Cương.

Chương 691: Không Có Chiêu Nào Có Thể Chống Đỡ Được (2)

Chương 691: Không Có Chiêu Nào Có Thể Chống Đỡ Được (2)
Quả nhiên đã thành công thu hút sự chú ý, Thánh La Sát từ từ quay lại rồi đi tới.
Thánh La Sát lạnh lùng nhìn hắn, chờ hắn xông tới công kích.
Thân hình Ngưu Hữu Đạo chợt lóe lên, hạ xuống, nhưng không hề tấn công, bởi vì hắn biết mình không phải là đối thủ của nàng ta, liều mạng là sẽ chết.
Đây chính là sự khác biệt lớn trong tính cách của Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương, hắn lúc nào cũng có thể giữ vững sự tỉnh táo, Viên Cương giận dữ có thể dám hy sinh cả tính mạng, thì sợ gì chết!
Nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì hắn sẽ không làm chuyện tự tìm đường chết này.
Hắn biết rõ, chết rất dễ, hắn vừa chết, những người đừng mơ có ai sống sót.
"Ngươi muốn biết mình là ai không?" Ngưu Hữu Đạo mỉm cười hỏi, nghĩ cách trấn an đối phương.
Nhưng mà câu trả lời của Thánh La Sát là tấn công hắn, thân hình lóe lên, một vuốt chộp tới Ngữu Hữu Đạo.
Vân Cơ đánh lén, Viên Cương hạ sát chiêu, Ngưu Hữu Đạo dùng kiếm khí, đã khiến Thánh La Sát mất hoàn toàn tín nhiệm với hắn, không muốn nói nhiều lời vô ích với hắn.
Ngưu Hữu Đạo cười khổ, trên tay cũng không hề chậm lại, một tay chém ra đạo hàn quang, đang muốn thi triển sát chiêu Thái Ất Phân Quang Kiếm thì kiếm thế cứng đờ lại.

Keng! Kiếm không có cách nào động đậy được, thân kiếm đã bị Thánh La Sa nắm được.
Tốc độ ra tay của Thánh La Sát quá nhanh, tốc độ phản ứng của hai người không cùng cấp bậc, kiếm pháp cuẩ hắn còn chưa kịp thi triển, lập tức bị đối phương bắt được.
Lưỡi kiếm sắc bén trong tay nàng ta chẳng có chút hề hấn nào.
Trong chốc lát, một tay Thánh La Sát nắm kiếm, một tay nắm quyền đánh thẳng vào lồng ngực Ngưu Hữu Đạo, quyền thế giống như sét đánh.
Ngưu Hữu Đạo một tay cầm kiếm, một tay sớm đã đề chưởng phòng ngự, kiếm tập thất bại, một chưởng Càn Khôn Chưởng đánh ra.
Ầm! Chưởng thế bị nàng ta đánh bật lại, một chưởng đánh trúng lồng ngực của hắn, xương ngực vang lên tiếng đứt gãy, Ngưu Hữu Đạo cảm thấy rõ ràng.
Cho dù sử dụng pháp thuật Càn Khôn Na Di làm giảm bớt phần lớn lực công kích của đối phương, nhưng phần uy lực còn lại đối với hắn mà nói vẫn quá mạnh rồi, đủ khiến hắn trọng thương, thế công quá hung mãnh!
Tay buông kiếm, trong nháy mắt, người bị đánh bay.
Đối mặt với công kích của Thánh La Sát, dường như hắn chỉ là một con rối không chịu nổi được một kích, thực lực của hai bên chênh lệch quá nhiều, chính là một ở trên trời, một ở dưới đất.
Thánh La Sát vừa ra tay, hắn không thể chống đỡ được.
Bị đánh ngã xuống đất, Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng xoay người lên, khóe miệng trào máu, bên trong lồng ngực giống như đảo lộn hết cả lên, khẩn cấp thi pháp, muốn mau sớm khôi phục.
Tay cầm kiếm, bàn tay hé ra, máu tươi từ đầu ngón tay nhỏ xuống.
Lấy bàn tay kia chạm vào tay đang run rẩy bên này, cánh tay buông thõng, đã bị trật khớp.
Càn Khôn Na Di cũng vô dụng, không thể tránh khỏi tổn thương. Trong lòng hắn đang mắng chửi, là ai nói mấu chốt có thể khiêu động tinh cầu ấy nhỉ? Đến đâu tìm cái thứ để khiêu động tinh cầu đây? Coi như có thể tìm được, một hạt bụi nhỏ cũng không đủ chất lượng làm sao có thể khiêu động tinh cầu?

Nhưng cứng rắn chịu một đòn của Thánh La Sát vẫn còn có thể đứng lên được, so với Quản Phương Nghi bị cánh đánh bay không thể dậy nổi mà nói thì hắn đã mạnh gấp không biết bao nhiêu lần, phải biết rằng Quản Phương Nghi là tu sĩ ở cảnh giới Kim Đan, thế nhưng mà hắn có thể chịu được một kích trực diện của Thánh La Sát.
Ngay cả Thánh La Sát cũng có chút kinh ngạc, nàng ta có thể cảm nhận được thực lực của Ngưu Hữu Đạo yếu ớt, thế mà một quyền cảu mình không đánh gục hắn được?
Ngưu Hữu Đạo từ từ ngẩng đầu nhìn chằm chằm Thánh La Sát, hắn có cùng cảm nhận với Viên Cương, thực lực Thánh La Sát mạnh như vậy thế mà lại không có pháp lực, lực công kích thuần túy chỉ là lực mạnh mà thôi, hấp thụ linh khí trời đất giống như Viên Cương, không có chuyển hóa thành cách thức vận hành chân khí, mà là trực tiếp ẩn trong cơ thể, tùy thời có thể bộc phát.
Hiển nhiên một điều là, Viên Cương rõ ràng còn chưa mạnh đến mức như Thánh La Sát.
Thánh La Sát cũng rất kinh ngạc, quay đầu nhìn, bởi vì còn một tên bị mình đánh mà vẫn chưa gục.
Khóe miệng Viên Cương có vết máu nhưng vẫn xách đao chống đứng dậy, thở hổn hển, dùng sức làm thanh tỉnh đầu óc.
Keng! Kiếm rơi trên mặt đất.
Thánh La Sát buông lỏng tay đang nắm kiếm ra, nhìn mu bàn tay mình trúng Càn Khôn Cưởng, bên trong ánh mắt hình như có suy nghĩ.
Ngưu Hữu Đạo bây giờ chỉ chờ mong nàng ta trúng Càn Khôn Chưởng và nó sẽ có tác dụng.
Kỳ vọng tan biến, thân hình Thánh La Sát lóe lên, lại đánh một quyền lên người Ngưu Hữu Đạo.
Trong lòng Ngưu Hữu Đạo bất đắc dĩ, thường nói giang hồ cưỡi ngựa, nhưng dù sao chung quy vẫn có thời điểm bại như hôm nay.
Trong cơ thể hắn còn ba đạo Truyền Pháp Hộ Thân phù mà Đông Quách Hạo Nhiên để lại, vẫn không dùng đến, thời khắc mấu chốt dùng để bảo toàn tính mạng.
Nhưng mà đối đầu với Thánh La Sát thực lực kinh khủng như vậy, hắn căn bản không muốn sử dụng.

Cũng không phải không nghĩ, mà là trò đùa đó đối với Thánh La Sát hoàn toàn vô dụng, còn ảnh hưởng giảm bớt lực thi triển Càn Khôn Na Di, nếu không phải Càn Khôn Na Di hoá giả lực công kích điên cuồng, hắn vừa rồi đã bị một quyền của Thánh La Sát đánh cho thành bánh thịt, dưới tình hình như vậy nếu như không dùng Càn Khôn Na Di mà ngược lại sử dụng Truyền Pháp Hộ Thân phù, có khác nào tự tìm đường chết.
Cái gì mà Thái Ất Phân Quang kiếm pháp, cái gì mà Truyền Pháp Hộ Thân phù, đối đầu với thực lực kinh khủng của tên này, lại giống như một trò đùa, ngay cả tư cách lấy ra cũng không có.
Hắn thậm chí có thể từ khí thế Thánh La Sát tấn công Thiên Kiếm phù của Quản Phương Nghi phát hiện được, Thánh La Sát vẫn chưa sử dụng toàn bộ thực lực thực sự, giống như người lớn đánh nhau với trẻ con ba tuổi, chọc giận người lớn, người lớn cũng chỉ là tát một bạt tay, làm gì có đứa trẻ ba tuổi này có thể khiến người lớn dùng hết toàn bộ quyền cước ra để ứng phó?
Hắn vẫn là lần đầu gặp phải thời điểm bất lực mà lại bất đắc dĩ đến như vậy, trong lòng gào thét.
Cho dù đến bước đường cùng, nhưng hắn cũng sẽ không ngồi chờ chết, bàn tay nứt gan bàn tay đập tới, lại là một Càn Khôn chưởng.
Nhưng nắm đấm chống đỡ ở gần đột nhiên ngừng lại, động như sét đánh, tĩnh như xử nữ (1), mặc cho Ngưu Hữu Đạo đánh lên phía trên.
(1) Động như sét đánh, tĩnh như xử nữ: lúc yên tĩnh thì e ấp, tĩnh lặng như xử nữ, lúc động thì nhanh như sét đánh.
Ầm! Vang vọng.
Uy lực của một chưởng này đối với Thánh La Sát mà nói chẳng là gì, Thánh La Sát đứng ở tại chỗ ngay cả động cũng không động một cái.
Lòng bàn tay đập lên trên quyền của người ta vẫn chưa thu về, một chưởng một quyền giằng co vẫn không tách rời.
Cảm nhận được đối phương cố ý để bản thân cố ý để mình đánh một chưởng lại không phản ứng, Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên nhìn nàng ta, có ý gì?
Hắn không biết có phải là ảo giác của mình hay không, hoa văn ngân sắc tà mị kia trên gương mặt của Thánh La Sát dường như có chút thu nhỏ, vẻ mặt dường như càng nhân tính hoá thêm một chút.

Thánh La Sát dùng ánh mắt bối rối nhìn hắn, đột ngột hỏi: "Ta là ai?"
Trong ngữ khí không còn tức giận, chỉ có cảm giác mê hoặc vô tận.
Ngươi là ai? Ta nói ngươi có thể tin sao? Ngưu Hữu Đạo hoài nghi trước đây muốn lừa gạt người ta không thành, bây giờ đối phương ngược lại chủ động nhảy vào hố, có ý gì đây?
Có điều nếu đã có cơ hội hoà hoãn hắn dĩ nhiên sẽ không bỏ qua, thử rút tay lại bày ra thiện ý, đối phương cũng từ từ thu hồi nắm đấm lại.
Ngưu Hữu Đạo vừa âm thầm thở phào nhẹ nhõm, bỗng giật nảy mình.
Vù! Thánh La Sát đột nhiên lại đánh tới một quyền.
Ngưu Hữu Đạo dưới tình thế cấp bách lại đấm ra một Càn Khôn chưởng, lần nữa đánh lên nắm đấm của đối phương,lại lần nữa bình an vô sự, vì quyền của đối phương lần nữa đến liền ngừng lại.

Chương 692: Yêu Khí Dị Chủng

Chương 692: Yêu Khí Dị Chủng
Tiếp đó, ngươi tới ta đi, ngươi ra quyền, ta ra chưởng, dáng vẻ hai người đánh tới đánh lui rất ăn ý.
Cũng không thể nói là ăn ý gì, Ngưu Hữu Đạo không thể không theo tiết tấu của đối phương cùng người ta vui đùa.
Càng đùa càng kinh ngạc, lần này thật sự nhìn rõ ràng, mỗi lần chịu một chưởng của hắn, hoa văn tràn đầy vị tà mị trên mặt của Thánh La Sát càng có dấu hiệu nhợt nhạt thu nhỏ.
Viên Cương bị chấn động đến mơ mơ màng màng, toàn thân muốn nứt cuối cùng cũng dần dần tỉnh lại, hai chân vẫn còn run rẩy, dường như không cách nào chống cơ thể lên. Sau khi thở dốc đâm đao, ngẩng đầu nhìn về phía âm thanh ầm ầm không dứt, không nhìn thì thôi đi, nhìn một cái, im lặng, tình huống gì đây?
Chỉ thấy Thánh La Sát một quyền lại một quyền đánh về phía Ngưu Hữu Đạo, mà Ngưu Hữu Đạo nghênh chưởng tiếp một quyền rồi lại một quyền, hai người đứng đó không nhúc nhích, vẫn luôn cứng đối cứng mà đánh nhau.
Một màn này thật sự làm cho Viên Cương kinh động, thực lực của Đạo gia cường hãn như thế, mà lại cùng Thánh La Sát thế lực ngang nhau lấy cứng đối cứng như vậy?
Những ngẫm nghĩ lại không đúng,hắn ta bình thường tập luyện cùng Ngưu Hữu Đạo, thực lực của Ngưu Hữu Đạo hắn ta ít nhiều cũng biết chút ít, cùng với thực lực của Thánh La Sát hoàn toàn không cùng một cấp độ, nói là khác nhau một trời một vực cũng không quá chút nào, làm sao có thể cứng chọi với cứng như vậy?
Bởi vì tầm nhìn, nhìn không rõ cho lắm, bước ra một bước, muốn đến gần nhìn rõ ràng xem Đạo gia và Thánh La Sát rốt cuộc là xảy ra chuyện

gì, nhưng chân mềm nhũn, thiếu chút nữa là quỳ xuống, đâm đao chống đỡ lấy cơ thể mới không ngã.
Một cơn đau kịch liệt truyền đến, cảm giác như mỗi một bộ phận trong cơ thể đều bị xé rách, nửa bước cũng khó dời đi, uy lực của một kích đó quá mạnh rồi.
Hắn ta rất may mắn, giống như Đạo gia nói, đầu óc Thánh La Sát hình như có chút mơ hồ.
Động thủ không có chút cân nhắc nào, dường như có chút ngẫu nhiên, có chút dựa vào phản ứng theo bản năng, chỉ là dùng cánh mềm dai cho hắn một kích, nếu như mà dùng trong quyền đánh một cái, sức chống đỡ cơ thể máu thịt hiện tại e là cũng phải lập tức mất mạng.
Lại lần nữa ngẩng đầu nhìn hai người đánh nhau, mặc kệ Đạo gia làm sao có thể cứng đối cứng với Thánh La Sát, hắn ta hiện tại có chút hối hận vì hành động lỗ mãng của bản thân, thì ra Đạo gia thật sự có biện pháp ứng đối, hành vi lỗ mãng của bản thân không những hại bản thân, mà còn liên luỵ đến người khác.
Quay đầu nhìn lại, cũng không biết Quản Phương Nghi như thế nào rồi, Viên Phương chạy đến bõng cũng không thấy.
Toàn thân đau đớn đến muốn nứt ra, chân cẳng như nhũn ra, hắn ta cũng không cách nào đi tìm, càng không cách nào đi giúp Ngưu Hữu Đạo.
Cơ thể dựa lên trên cây đao đâm dưới đất, hắn ta từ từ điều chỉnh tiết tấu hơi thở, phần bụng dần dần có vật thể bán cầu chuyển động, giữa mũi miệng xuất hiện sương đỏ hô hấp tuần hoàn, tiếng hô hấp như ống bễ vù vù.
Hai người đánh nhau vẫn còn đang tiếp tục, hai người đánh đi đánh lại, ngươi đâm một quyền, ta đập một quyền, quả thực là phối hợp ăn ý.
Đánh mãi đánh mãi, Ngưu Hữu Đạo phát hiện trên mặt Thánh La Sát ngấn lệ, có giọt nước mắt theo gò má lăn xuống.
Tay kia của Thánh La Sát, nhẹ nhàng quét một giọt nước mắt ở trên đầu ngón tay bén nhọn, ngân huy chiếu rọi xuống, óng ánh long lanh.
Tầm nhìn từ đầu ngón tay nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, lầm bầm hỏi một tiếng: "Vì sao ta lại rơi lệ, trong lòng ta vì sao lại khó chịu?"
Ngưu Hữu Đạo sao biết được, hắn còn muốn hỏi nàng ta, hai chúng ta đây là đang làm gì vậy?

Đối phương cố tình một quyền rồi lại một quyền, một chưởng rồi lại một chưởng của mình dường như cẩn thận phụng bồi hầu hạ đại gia, ngươi chơi đùa vui vẻ là được.
Chỉ là, Ngưu Hữu Đạo rất muốn hỏi một câu, ngươi chơi đủ hay chưa? Cứ như vậy tiếp tục chơi, pháp lực tiêu hao của ta chịu không nổi a! Tới lúc đó không bị đánh chết e là cũng mệt chết dưới chân ngươi, ta chết có oan hay không?
Ầm! Ngưu Hữu Đạo lại vung chưởng tiếp một quyền của nàng, kình phong tràn ra, thổi đi giọt nước mắt trên ngón tay.
Ngưu Hữu Đạo ôn nhu ấn bàn tay trên quyền một cái, năm ngón tay khoác lên trên năm ngón tay của đối phương, thử nắm lấy nắm đấm của đối phương.
Thánh La Sát hơi rút nắm đấm sửng sốt một chút, cảm thấy đối phương không có ác ý, cánh tay liền lơ lửng, không rút nắm đấm lại, mặc cho đối phương nắm lấy, nhìn chằm chằm đối phương.
Thấy tâm tình đối phương coi như ổn định, Ngưu Hữu Đạo thi pháp thuận theo nắm đấm của đối phương sang bên đó, điều tra tình trạng trong cơ thể của đối phương.
Không tra không biết được, tra rồi có chút ngoài ý muốn.
Con yêu này với con yêu ở thế giới bên ngoài dường như không giống nhau, chí ít khác với Viên Phương mà hắn từng điều tra, yêu khí của Viên Phương có thể tự mình khống chế, mà trong cơ thể Thánh La Sát dường như tràn ngập yêu khí không chịu sự khống chế của bản thân.
Loại yêu khí này dường như khác với yêu khí thông thường.
Ngưu Hữu Đạo có thể cảm nhận được, trong cơ thể Thánh La Sát có chứa đựng yêu khí bình thường, mà những yêu khí dị chủng kia dường như lại là từ những yêu khí bình thường kia không ngừng dị hoá ra,
Yêu khí bình thường chứa đựng trong thân thể, yêu khí dị hoá ra lại lưu chuyển ở trong kinh mạch và khí hải có cấu tạo khác với con người của Thánh La Sát.
Điều khiến hắn cảm thấy kỳ quái chính là, Càn Khôn Chưởng Lực mà bản thân đánh vào trong cơ thể đối phương đang tiêu hao yêu khí không chịu không chế trong cơ thể đổi phương, lực đạo nóng lạnh, dưới sự

dung hoà của Âm Dương Chi Lực, dường như có thể đạt được mục đích tiêu hao yêu khí dị chủng kia.
Không sai, Ngưu Hữu Đạo xác định rồi, đích thực là đang tiêu hao yêu khí dị chủng.
Yêu khí dị chủng cũng đang triệt tiêu Càn Khôn Chưởng Lực của hắn, không bao lâu sau liền tiêu hao hết Càn Khôn Chưởng Lực
Hắn nhìn Thánh La Sát, Thánh La Sát cũng đang nhìn hắn, thời khắc này ánh mắt của hai người va nhau một chút, dừng đều cùng lúc cảm nhận được Càn Khôn Chưởng Lực kiệt quệ.
Ngưu Hữu Đạo cuối cùng hiểu được vì sao đối phương lại cùng hắn đánh qua đánh lại không ngừng, hình như là cần chưởng lực của hắn giúp đỡ hoá giải yêu khí dị chủng trong cơ thể nàng ta, chỉ là đối phương dường như lại không biết nên bày tỏ như thế nào.
Sau khi trong lòng hơi có phán đoán, Ngưu Hữu Đạo lập tức vận hành Càn Khôn Quyết, thi pháp đem Âm Dương Chi Lực đưa vào trong cơ thể của đối phương, tiêu hao yêu khí không chịu khống chế kia.
Ánh mắt Thánh La Sát vụt sáng một chút, không có phản kháng.
Ngưu Hữu Đạo cũng yên tâm rồi, bắt đầu buông lỏng tay chân khống chế pháp lực luyện hoá yêu khí trong cơ thể nàng ta.
Như thế, tốc độ tiêu hao dị hoá yêu khí đương nhiên không phải thứ mà chưởng lực ngắn ngủi có thể so sánh, nhanh chóng tiêu hao.
Không bao lâu sau, ánh mắt Ngưu Hữu Đạo lộ ra kinh ngạc, phát hiện tóc bạch kim như dòng nước thuỷ ngân chảy kia của Thánh La Sát đang dần dần trở nên xám xịt, hai cái lỗ tai nhọn ở hai bên đầu đang dần dần co lại, ngân văn tà mị trên mặt đang dần dần biến mất.
Thuận theo sự tiêu hao của yêu khí dị chủng, ngân văn trên mặt Thánh La Sát không những biến mất toàn bộ, vuốt chân còn có vuốt tay sắc bén cũng đang dần dần rút lại.
Từng bước, xương cứng trên trán và trên sống mũi đang co lại, xương cứng ngân giáo móc ở bên ngoài thân thể cũng đang co vào.
Tóc biến đen rồi, một mái tóc dài đen nhánh mỹ lệ....
Viên Cương dùng đao chống đỡ cơ thể không biết từ lúc nào đã đứng thẳng người, bán cầu chuyển động ở vùng bụng dần dần biến mất, sương đỏ hô hấp ở miệng mũi cũng bị hắn ta một ngụm hút hết.

Viên Cương bỗng nhiên mở hai mắt ra, hai mắt lần nữa trở nên sáng ngời có thần, thân thể hơi nhúc nhích, gân cốt toàn thân ba ba nổ vang. Thấy Ngưu Hữu Đạo cầm cự với Thánh La Sát, cánh tay Viên Cương bao quát, một tay rút đao, thân thể khoẻ mạnh, hoành đao trên tay, một bước phi nước đại, phóng đi như báo săn, muốn giúp Ngưu Hữu Đạo chút sức.

Chương 693: Ta Coi Như Đã Hiểu Vì Sao Hầu Tử Lại Đánh Ngươi (1)

Chương 693: Ta Coi Như Đã Hiểu Vì Sao Hầu Tử Lại Đánh Ngươi (1)
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo loé lên, miễn cưỡng nâng cánh tay trật khớp kia lênthi pháp , khẩn cấp đẩy bàn tay về phía Viên Cương đang vọt tới, ra hiệu Viên Cương dừng lại, đừng làm loạn.
Yêu Vương này khủng bố như vậy, khó khăn lắm mới trấn an được, nếu như lại chọc giận đối phương, Hầu Tử ngươi xông đến liều mạng có tác dụng quái gì chứ, hai chúng ta hợp lại cũng không bằng một cái đập tay của đối phương! Ngưu Hữu Đạo oán thầm không thôi.
Ngưu Hữu Đạo chú ý tới, tốc độ điên cuồng xông đến chậm lại.
Ngưu Hữu Đạo thở phào nhẹ nhõm, cánh tay trật khớp cũng từ từ buông xuống, tiếp tục an tâm hoá giải yêu khí dị chủng kia cho Thánh La Sát.
Có điều vẫn là không nhịn được liếc nhìn Viên Cương, trong lòng vô cùng câm lặng, thân thể tiểu tử Hầu Tử này không khỏi quá biến thái đi, chịu một kích của Thánh La Sát có thể bò dậy đã quá khoa trương rồi, vừa nãy còn dựa trên đao sống dở chết dở, đảo mắt cái lại có thể nhảy nhót tưng bừng, lại giống như người bình thường không có gì xảy ra, có cần biến thái như vậy không?
Hắn đã tìm được cảm giác người so với người càng khiến người khác tức chết.
Tình huống gì đây? Viên Cương chạy đến gần kinh ngạc không thôi, cũng phát hiện dị thường, phát hiện tóc dài như thuỷ ngân của Thánh La Sát thế mà lại biến thành tóc đen, thân thể cũng trở nên ngày càng uyển chuyển.
Mặc dù đã chạy xa, nhưng thế giới này quả thật là yên tĩnh, tiếng đánh nhau ầm ầm vẫn có thể nghe thấy loáng thoáng.

Trên tán cây Viên Phương ôm người bay lượn đột nhiên ngừng lại, từ từ quay người nhìn lại, tiếng đánh nhau mơ hồ hình như ngừng lại rồi.
Kết thúc trận đấu rồi sao? Là Đạo gia thắng hay là Thánh La Sát thắng?
Mắt Viên Phương lộ ra kinh ngạc.
Rất nhanh, trong lòng hắn ta có phán đoán, làm sao Đạo gia có thể là đối thủ của Thánh La Sát , Yêu Vương đó quá kinh khủng rồi.
Trong mắt Viên Phương tuôn ra lệ quang, nức nở khóc một tiếng, nỉ non nói: "Đạo gia, thật sự không phải là ta không có nghĩa khí, mà là năng lực ta thực sự có hạn, cũng thực sự không giúp nổi ngươi, ở lại ngược lại trở thành gánh nặng của ngươi, là ngươi bảo chúng ta chạy mau, ta cũng là nghe lời người mới trốn, đừng trách ta, nếu như ta có thể trở về, nhất định sẽ sớm tối ở trước mặt Phật Tổ dâng hương cho ngươi, cầu cho ngươi được phúc báo ở kiếp sau."
"A.... Lão Hùng ngươi đang lẩm bẩm cái gì đó?" Quản Phương Nghi đang được ôm trong lòng mơ mơ hồ hồ nói ra một câu.
"Ách...."Viên Phương cúi đầu, chỉ thấy Quản Phương Nghi chậm rãi mở hai mắt, không khỏi mừng rỡ nói: "Hồng Nương, ngươi tỉnh rồi?"
Quản Phương Nghi từ trong cơn mê tỉnh lại "Ừm" một tiếng, chợt vẻ mặt khổ sở: "Đau chết lão nương rồi."
Viên Phương cười nói: "Nhịn một chút, nhịn một chút là được rồi, thương thế của ngươi ta đã kiểm tra rồi, không đến nỗi lấy mạng, có thể khỏi."
Quản Phương Nghi nhìn hắn ta: "Tại sao ngươi lại khóc?"
Viên Phương:" Không có, do ta vui mừng, ngươi tỉnh rồi là tốt, ta là vui đến phát khóc."
Ánh mắt Quản Phương Nghi yếu ớt lườm hắn ta một cái, ngược lại thoáng nghiêng đầu nhìn xem hoàn cảnh của bản thân, a một tiếng nói: "Chúng ta thoát hiểm rồi?"
Bà ta ở ngay tại trận bị Thánh La Sát đánh cho hôn mê, từ lúc nào rơi vào tay Viên Phương, lúc nào đến nơi này căn bản không biết rõ.
Viên Phương: "Có lẽ tạm thời thoát hiểm rồi.
Bản thân Quản Phương Nghi cũng cảm thấy kinh ngạc, bà ta thế nhưng đích thân lĩnh giáo qua thực lực khủng bố kia của Thánh La Sát, vậy mà có thể ở dưới tay của Thánh La Sát thoát hiểm muốn không thây, muốn

không kinh ngạc cũng khó, tầm mắt chợt dời xuống, nhìn về phía ngực của mình, ánh mắt vừa hay rơi ngay xuống bàn tay của Viên Phương đang chụp lên một bên ngực của mình, trầm giọng nói: "Lão hoà thượng, móng vuốt của ngươi đang sờ ở đâu vậy? Có tin ta băm ngươi ra không!"
"...." Viên Phương vừa nhìn, lập tức đổ mồ hôi lạnh, cái này, hắn ta chỉ chú tâm chạy trốn, đương nhiên là ôm như thế nào thấy thích hợp thì ôm, thật sự không chú ý đến cái này, nhanh chóng điều chỉnh cách ôm, dời bàn tay: "Không phải cố ý, tuyệt đối không có ý không an phận, ngươi yên tâm, lão nạp là người xuất gia, tuyệt đối không có ý nghĩ không an phận."
"Ừm..." Quản Phương Nghi hơi nhướng mày, trên mặt tràn đầy vẻ đau đớn, mắng một tiếng: "Gân cốt của lão nương đứt gần hết rồi, đừng lộn xộn, đau!"
"Như vậy thì sao? Còn như vậy thì thế nào?" Viên Phương liên tục đổi cách ôm.
Quản Phương Nghi không chịu nổi sự chuyển đi chuyển lại như vậy, đau đến đổ mồ hôi lạnh nói: "Thả xuống, thả xuống, đừng động lung tung, thả ta xuống."
Thân ảnh Viên Phương từ trên tán cây rơi xuống, hạ xuống cành cây bên dưới, đem bà ta đặt nằm nghiêng trên cành cây.
Cây cối cao to, cành cây rộng như giường, một người nằm trên đó không có vấn đề gì.
Viên Phương như tên trộm cẩn thận quan sát bốn phía, tính cảnh giác lúc này cao vô cùng.
Quản Phương Nghi chậm rãi lục lọi trên người mình một hồi, mò ra một cái bình nhỏ, đổ ra một viên thuốc, bóp nát viên thuốc, lộ ra một viên thuốc đỏ tươi ướt át, lập tức hương thơm U Nhược khắp nơi như thấm vào ruột gan.
Viên Phương ngửi thấy mùi hương lập tức quay đầu, thấy bà ta muốn uống thuốc, lập tức nhắc nhở: " Trên đường ta có đút thuốc trị thương cho ngươi rồi."
Quản Phương Nghi khinh thường: "Ngươi có thể có thuốc trị thương gì tốt chứ, thuốc trị thương này của ta mới là thuốc trị thương tối thượng

đằng, lão nương trọng thương, đương nhiên phải dùng linh đan tốt nhất."
Đưa thuốc vào trong miệng nuốt xuống, âm thầm thi pháp thúc giục phát huy dược hiệu.
Này không phải nói ngoa, thuốc này của bà ta là thuốc trị thương cao cấp nhất của giới tu hành Thiên Tế Đan, tên trong viên thuốc ngụ ý trời muốn cứu tế ngươi, công hiệu đương nhiên là phi phàm, một viên nho nhỏ trị giá trăm vạn kim tệ. Nói khoa trương một tí, chỉ cần vẫn còn cơ hội sống, Thiên Tế Đan gần như có công hiệu cải tử hoàn sinh.
Trước đây khi chạy trốn khỏi nước Tề, Ngưu Hữu Đạo đã vì Hắc Mẫu Đơn từng cưỡng ép đòi bà ta lấy qua một viên, chỉ là không biết sao vết thương của Hắc Mẫu Đơn quá nặng, thương thế lại kéo dài quá lâu, sức sống cơ thể đã tiêu hao hết, toàn bộ đều dựa vào một hơi chân khí để kéo dài, lãng phí một viên cũng không thể cứu vãn, nói ra cũng là chuyện khiến người khác thổn thức.
Viên Phương không tham gia sự việc lần đó, không biết những chuyện này, chỉ biết người phụ nữ này trước sau như một như vậy.
Hắn ta quen biết Quản Phương Nghi cũng không phải ngày một ngày hai, nghe nói ở Tề Kinh được hưởng cái tốt quen rồi, bệnh công chúa toàn thân. Hắn ta cũng thường nghe được Quản Phương Nghi mở miệng ngậm miệng mỉa mai Mao Lư kia là một vùng nông thôn, cũng tập mãi thành thói quen, người phụ nữ này chính là ăn nói chu ngoa, kỳ thực trong lòng không hề xấu.
Cho nên bị khinh thường cũng không có gì, Viên Phương cười hì hì, quen thuộc với cách nói chuyện của bà ta rồi.
Dược hiệu của Thiên Tế Đan vừa bộc phát, quản nhiên phi thường, dược hiệu dẫn đến toàn thân xoa nhẹ đau đớn chữa thương toàn thân, làm cho vẻ mặt của Quản Phương Nghi hiện ra nét dễ chịu, chậm chạp rên rỉ một hơi: "Có lẽ chết không được, đại nạn không chết, tất có hậu phúc!"
Thuận miệng cầu cho mình cái báo đáp tốt.
Viên Phương trong lòng vẫn còn sợ hãi như cũ: "Ngươi cũng coi như là mạng lớn, một kích của Yêu Vương kinh khủng như thế, ngươi thế mà còn có thể tránh được một kiếp, đổi lại là ta, sợ là không biết chết bao nhiêu lần rồi."

Quản Phương Nghi than thở: "Không phải là mạng lớn gì, do vừa vặn có Thiên Kiếm phù năng lượng cường đại hộ thể, năng lượng cường đại của Thiên Kiếm phù vẫn chưa tiêu hao hết đỡ cho ta một kích. Yêu Vương kia nếu như chờ đến phá hết uy lực của Thiên Kiếm lại cho thêm một quyền như thế, sớm đã bị nàng ta đánh chết rồi, làm gì còn có thể ở đây tán gẫu với ngươi. Có điều thực lực của Thánh La Sát này quả thực quá kinh khủng rồi..."
Nói đến đây, cuối cùng nhớ ra gì đó, nhanh chóng nghiêng đầu nhìn chung quanh một chút, khó hiểu hỏi: "Đạo gia đâu? Người cao to đâu? Bọn họ chạy đi đâu rồi?"

Chương 694: Ta Coi Như Đã Hiểu Vì Sao Hầu Tử Lại Đánh Ngươi (2)

Chương 694: Ta Coi Như Đã Hiểu Vì Sao Hầu Tử Lại Đánh Ngươi (2)
Viên Phương cúi đầu, ảm đạm nói: "Đạo gia và Viên gia bọn họ... Bọn họ vì che chở cho chúng ta, liều mạng với Yêu Vương kia rồi."
Hắn ta cũng sẽ không nói là bản thân nhát gan sợ chết chạy trước rồi.
"Cái gì?" Quản Phương Nghi kinh hãi trợn to đôi mắt sáng, mới nhớ ra, đúng vậy, Yêu Vương kia thực lực cường đại như vậy, nếu như không có ai ngăn cản, hai người làm sai có thể còn sống mà thoát thân?
Bà ta dưới tình thế cấp bách chống tay, muốn ngồi dậy, nhưng ở sườn ngực truyền đến một trận đau nhức lại làm cho bà ta ngã xuống, vội hỏi: "Bọn họ như thế nào rồi?"
Viên Phương cúi đầu thấp giọng nói: "Không biết."
Một câu "Không biết" khiến chóp mũi Quản Phương Nghi chua xót, dòng nước mắt nóng nháy mắt tràn mi, răng ngà cắn môi gắt gao, chầm chậm nhìn trời sắp xếp lại suy nghĩ ngay ngắn, nằm đó lẳng lặng nhìn một tần lá cây phía trên che chắn bầu trời sao phát sáng, không cần nghĩ cũng có thể đoán được hai tên đó đi liều mạng ới Thánh La Sát sẽ có hậu quả như thế nào.
Nước mắt từ hai gò má lẳng lặng chảy xuống, bà ta có thể nhớ y nguyên một màn kia dưới tình huống như vậy Ngưu Hữu Đạo hướng về phía bà gào thét, bảo bà ta mau chạy đi!
Nhớ y nguyên tình hình Viên Cương tạo ra cơ hội để Ngưu Hữu Đạo thoát thân, nhưng thoáng thấy Ngưu Hữu Đạo bỏ qua hi vọng sống xông tới!
Cuối cùng vẫn là hai tên có tình có nghĩ liều mạng với Yêu Vương, mới che chở bà ta và Viên Phương thoát hiểm.

Nước mắt càng chảy càng nhiều, tựa như chảy không hết, vừa khóc vừa mắng: "Hai tên khốn khiếp, lão nương xui xẻo tám kiếp, đụng phải hai tên khốn như thế...."
Càng khóc càng dữ dội, khóc không thành tiếng, khóc đến toàn thân run rẩy, run đến vết thương đau.
Nhưng lúc này nỗi đau ở vết thương cũng không bằng nỗi đau trong lòng bà ta, bà ta lần này thật sự đau lòng đến tận xương tuỷ, đau đến tê tâm liệt phế, đời này cũng chưa từng xúc động qua đến như vậy.
Đã từng đau lòng qua vì tình yêu nam nhữ, cũng từng cảm động qua vì tình yêu nam nữ, nhưng lần này thật sự không giống.
Từng trải qua quá nhiều loại người muôn hình muôn vẻ, bà ta biết được người như thế nào là quý giá nhất!
"Ngươi không phải là Kim Vương Hùng sao? Kim Vương Hùng hẳn là đao thương bất nhập, tại sao ngươi lại không đi giúp bọn họ?" Quản Phương Nghi quay đầu khóc lóc mắng Viên Phương.
Viên Phương vẻ mặt đau khổ: " Ta nói nữ thí chủ, đao thương bất nhập chỉ là bề ngoài, cũng sẽ sợ chết như thường a! Ngươi cảm thấy ta xông lên có tác dụng không? Hơn nữa, ta cũng là vì bảo vệ ngươi?"
"Ta cần ngươi bảo vệ sao?" Quản Phương Nghi lập tức đáp lại: "Đợi vết thương của ta đỡ một chút, đỡ rồi, chúng ta lập tức trở về!'
"A!" Viên Phương kêu lên: "Không phải chứ? Chúng ta khó khăn lắm mới trốn ra được, còn muốn chạy trở về chịu chết sao?"
Quản Phương Nghi lau nước mắt: "Trốn? Trốn đi đâu? Chúng ta đã bị hai tên khốn kia lừa thảm rồi, không có hai tên khốn khiếp đó chúng ta căn bản không ra được. Chúng ta đã đi sâu vào Huyễn Giới rồi, chỉ dựa vào hai người chúng ta chạy ra ngoài sao? Bướm La Sát tụ tập bên phía hành cung tuyệt đối chỉ là cảm nhận được sự tái xuất của Yêu Vương ở trong một khu vực mà tụ tập, toàn bộ Huyễn Giới này nhất định không chỉ có một số Bướm La Sát kia, ngươi nói xem hai chúng ta có thể chạy đi được sao?"
Viên Phương than thở: "Hồng Nương, ta cũng đang rầu rĩ vì chuyện này, nơi này tạm thời không gặp Bướm La Sát, có lẽ cũng vì tập trung về phía hành cung bên kia rồi. Ngươi nói quay trở về cũng không thực tế,

đâm đầu vào trong tay Thánh La Sát, cũng không phải cũng chết hay sao?
Quản Phương Nghi nhắc nhở hắn ta: "Đi ra bên ngoài, chúng ta nhất định đi không được, cho dù chúng ta có thể mò được lối ra, tốc độ lén lút có thể đuổi theo đến trước lối vào phong bế ở Huyễn Giới sao? Ngươi cảm thấy chúng ta có thể chống đỡ ở Huyễn Giới mười năm sao?"
"Có được hay không cũng phải gắng sức thử, dù sao vẫn hơn là quay trở về bị Thánh La Sát giết chết!"
"Ngươi theo Ngưu Hữu Đạo nhiều năm như vậy, Ngưu Hữu Đạo là người như thế nào ngươi không biết sao? Đó gọi là gian trá, giống như cá trạch vậy, là người dù cho nắm trong tay cũng có thể trượt ra, người có thực lực mạnh hơn hắn nhiều vô số, ngươi đã gặp qua ai có thể dễ dàng giết chết hắn hay chưa? Ngươi quên lời hắn nói trước khi bảo chúng ta đi rồi sao? Hắn phải ở lại đọ sức với Thánh La Sát, ngươi cảm thấy hắn không chút chắc chắn nào sẽ làm như thế hay sao? Nói không chừng hắn vẫn còn sống!"
Lời nói này một nửa là lừa dối Viên Phương, một nửa ôm hi vọng, trong lòng ôm hi vộng Ngưu Hữu Đạo sẽ không chết, trên tình cảm bà ta không muốn tiếp nhận hiện thực Ngưu Hữu Đạo sẽ chết như thế, trong lòng chờ mong Ngưu Hữu Đạo vẫn quỷ quyệt như cũ không chết.
Ở địa bàn trái phải không cách nào chạy trốn khỏi Bướm La Sát, bà ta muốn quay trở về xem xem, ngộ nhỡ Ngưu Hữu Đạo chỉ là trọng thương, ngộ ngỡ cần thuốc chữa trị thì sao, trên người mình có linh đan diệu dược.
Không lừa dối Viên Phương không được, tình trạng thân thể bà ta trước mắt hành động không tiện.
Viên Phương liên tục lắc đầu: "Làm gì có đọ sức gì chứ, trực tiếp đánh nhau rồi, động tĩnh đánh nhau ta vẫn luôn nghe thấy được, vẫn là nghĩ cách rời khỏi đi, Phật Tổ sẽ phù hộ chúng ta."
Quản Phương Nghi cười lạnh: "Ta coi như hiểu được tại sao Hầu Tử muốn đánh ngươi! Ngươi không đi, ta đi. Những con Bướm La Sát kia ta không cách nào giao tiếp, Thánh La Sát kia ít nhất còn có thể nói tiếng người, ít nhất còn có thể giao tiếp, có thể giao tiếp thì có một con đường

sống. Là lựa chọn Phật Tổ hay là lựa chọn Thánh La Sát, ngươi tự mình quyết định, lão nương không miễn cưỡng ngươi."
"..." Viên Phương á khẩu không trả lời được, gãi gãi đầu, tại sao lại cảm thấy lời này nghe hình như có chút có lý, ngẫm lại cảm thấy Phật Tổ chưa chắc đáng tin cậy bằng Thánh La Sát.
Dưới bầu trời đầy ánh sao, nhận thấy được yêu khí dị chủng trong cơ thể đối phương đã hoá giải gần hết, Ngưu Hữu Đạo từ từ buông tay mình xuống.
Cũng không cách nào hoá giải sạch sẽ hoàn toàn, Ngưu Hữu Đạo cũng muốn thử giúp nàng ta hoá giải sạch sẽ, nhưng vô dụng. Thân thể Thánh La Sát giống như là cội nguồn của yêu khí dị chủng kia, hoá giải hết rồi sẽ lại từ từ tuôn ra, tựa như sương mù lờ mờ hiện ra, cuối cùng lại từ từ tràn ngập khắp phòng.
Ngưu Hữu Đạo cũng thực sự không cách nào khác mới buông tay, từ từ lui về phía sau hai bước, nhìn từ trên xuống dưới quan sát người phụ nữ đối diện.
Thánh La Sát cũng từ từ buông tay của mình xuống, cũng đã không còn là dáng vẻ Yêu Vương kia, như hai người khác nhau.
Xương cứng ngân giáp trên người trên xuống nhất không còn nữa, nước da mềm mại như dương chi bạch ngọc. Không còn lỗ tai nhọn, tóc bạc như thuỷ ngân biến thành tóc dài đen nhánh mĩ lệ, khuôn mặt Bướm La Sát ngân văn tà mị biến thành khuôn mặt người bình thường, thanh thuần động lòng người, đôi mắt to sáng, đôi môi xinh đẹp.
Răng nanh trên môi không còn, móng vuốt tay và móng vuốt chân bén nhọn cũng biến thành tay chân người bình thường, xương cứng sinh trưởng bên ngoài cơ thể cũng không còn, biến thành một người phụ nữ bình thường thật sự, người phụ nữ trần truồng đứng đó, thân thể thon thả thướt tha, không một mảnh vải.
Ngực và nửa thân dưới không còn giáp cứng, khiến người nhìn đỏ mặt. Thứ duy nhất vẫn còn là đôi cánh tản ra quang huy, khiến thân thể mềm mại dụ người kia như thánh nữ, khiến người khác không sinh ra ý nghĩ khinh nhờn.
Diện mạo hung hãn trước đây lộ ra tà mị, diện mạo bây giờ lại tràn đầy thanh thuần, dưới đôi cánh ngân huy mang đến cảm giác thiêng liêng

cho người khác.
Ánh mắt to sáng của Thánh La Sát chợt loé, dáng vẻ dường như rất hiếu kỳ, vẫn luôn nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo, khiến cho người khác có một loại cảm giác không nói rõ được cũng không tả rõ được.
Viên Cương xem đi xem lại thân thể người phụ nữ trước mặt, tuy cũng kinh ngạc với sự biến đổi thân thể của đối phương, nhưng tâm không tà niệm, đạo nghiêng trong tay chỉ có cảnh giác, bất kể Thánh La Sát có phải là người phụ nữ với cơ thể trần truồng hay không, vẫn nhìn chằm chằm như cũ.

Chương 695: Lôi Kéo Không Buông

Chương 695: Lôi Kéo Không Buông
Đối với hắn ta mà nói, cũng không phải là chưa từng gặp qua phụ nữ, khi đối mặt với sự lựa chọn sinh tử, có đẹp hơn nữa, gợi cảm mê người hơn nữa cũng là con yêu quái.
Trong lòng Ngưu Hữu Đạo cũng không tà niệm, dù sao vào thời điểm như thế này, có đẹp hơn nữa cũng không hứng thú. Nhưng điều hắn nghĩ tương đối nhiều, cho nên có chút lúng túng, nhanh chóng nghiêng đầu sang một bên, dáng vẻ phi lễ chớ nhìn, sợ chọc giận người ta bị người ta một quyền đấm chết, Yêu Vương này thực sự không thể trêu vào.
Trông thấy dáng vẻ Viên Cương như Hồng Phấn Khô Lâu, Ngưu Hữu Đạo "Khụ khụ" một tiếng nhắc nhở, Viên Cương trong mắt tràn đầy cảnh giác lúc này mới hơi quay đầu đi chỗ khác, có điều dường như lại dựng lỗ tai lên duy trì cảnh giác.
"Cái đó..." Ngưu Hữu Đạo cất tiếng, lại không biết nên xưng hô với đối phương như thế nào, gọi là Thánh La Sát với Yêu Vương dường như có chút không ổn, chỉ có thể sửa lại: "Tiền bối, thực sự là không có ý mạo phạm..."
Ngân huy chói lọi đột nhiên biến mất, lại làm cho hai đại nam nhân quay đầu nhìn.
Hai cái cánh sau lưng Thánh La Sát đột nhiên thu lại, co rút lại không còn nữa, thân thể trần truồng kia càng mê người, chân trần bước gần đến trước người Ngưu Hữu Đạo, vươn tay giữ chặt y phục Ngưu Hữu Đạo.
"..." Ngưu Hữu Đạo im lặng, cẩn thận, đề phòng cao độ, nhưng dáng vẻ đối phương, dường như không có ác ý, có chút không hiểu nổi có ý gì:
"Tiền bối, trước đây thật sự là hiểu lầm, thật sự không có ý mạo phạm..."
Hắn lốp bốp giải thích một trận, nhưng vô dụng,cũng không biết đối phương có nghe lọt hay không, nói chung chính là kéo lấy y phục hắn

không buông, dáng vẻ trông chờ nhìn hắn, lộ ra một ít dáng vẻ đứa nhóc đáng thương.
Ngưu Hữu Đạo có chút cảm giác nói nhảm nửa ngày trời, Thánh La Sát không nói một câu nào, cứ nhìn hắn như vậy không nói gì, dường như không phải nghe hắn nói chuyện, mà là đang nhìn hắn nói chuyện.
Viên Cương cầm chặt Tam Hống Đao trên trong tay, cũng không dám manh động.
Tình huống gì vậy! Đừng có đùa như vậy chứ, Ngưu Hữu Đạo thật sự không hiểu nổi, do dự mãi, thử nói một câu: "Nếu như tiền bối không còn gì dặn dò, không dám tiếp tục làm phiền tiền bối thanh tịnh, chúng tôi có thể đi được chưa?"
Thánh La Sát vẫn không trả lời gì, Ngưu Hữu Đạo tương đối buồn bực, như vậy là cho chúng tôi đi hay là không cho chúng tôi đi, ngươi có nói một tiếng hay không!
Ba người cứ như vậy duy trì tư thế đứng thẳng lặng im hồi lâu.
Cuối cùng, Ngưu Hữu Đạo cũng thật sự không còn biện pháp, lại nhìn không ra thái đội của đối phương, liền cố sức thử chắp tay: "Cáo từ..."
Từ từ lui bước về phía sau, thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt xem phản ứng của đối phương, lại dò xét thái độ của đối phương.
Thật sự gặp quỷ rồi, hắn đi một bước, Thánh La Sát liền theo một bước, tóm lại chính là nắm lấy y phục hắn không buông, dường như hắn đi đến đâu, nàng ta liền theo đến đó.
Viên Cương từ trước đến nay mặt không hề cảm xúc, cũng nhịn không được mà co giật một chút.
Đây xem là chuyện gì? Ngưu Hữu Đạo đổ mồ hôi: "Tiền bối, xin hãy chỉ rõ."
Chỉ rõ gì cũng không có, Thánh La Sát vẫn là giương mắt nhìn hắn.
"Ngươi rốt cuộc là muốn như thế nào?" Viên Cương trầm giọng lên tiếng, hắn ta không giống Ngưu Hữu Đạo, nói chuyện tương đối thẳng thắn.
Hắn ta vừa mở miệng, thêm vào khí tức trên người hắn ta, Thánh La Sát dường như có chút sợ hắn ta, tay nắm lấy y phục Ngưu Hữu Đạo không buông, người lại yếu ớt trốn sau lưng Ngưu Hữu Đạo.

"...." Viên Cương ngậm miệng không nói gì, người một quyền có thể phá núi nứt đất, lại đang ra vẻ yếu đuối?
"...." Ngưu Hữu Đạo cũng im lặng, hai mặt nhìn nhau với Viên Cương.
Ánh mắt lấp loé, Ngưu Hữu Đạo từ từ xoay người, lấy can đảm, đường đường chính chính đối mặt với Thánh La Sát, hỏi: "Ngươi là ai?"
Thánh La Sát cuối cùng cũng có phản ứng, lắc đầu.
Ngưu Hữu Đạo lại hỏi: "Ngươi tên gì?"
Thánh La Sát lắc đầu như cũ.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn Vương một cái, lại quay đầu, vươn tay nắm lấy y phục mình bị kéo, thử từ trên tay người khác kéo ra.
Thánh La Sát lập tức hai tay cùng túm lại, kéo lại thât chặt, ở đó lắc đầu đáng thương, không chịu buông ra.
Cạch! Ngưu Hữu Đạo trước tiên đem cánh tay bị trật khớp của mình nối lại, bằng không kéo dài như vậy thực sự khó chịu, sau đó lên tinh thần thăm dò.
Sau một hồi lâu, Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương mới làm rõ được chút gì đó, trước đây suy nghĩ của Thánh La Sát dường như có chút mơ hồ, Thánh La Sát bây giờ lại giống như một tờ giấy trắng, dường như cái gì cũng không nhớ.
Hỏi nàng ta có phải đã giết Vân Cơ rồi không, vẻ mặt nàng ta cũng mờ mịt.
Nhưng nhìn Bướm La Sát ở xung quanh dường như vẫn đối với vị Thánh La Sát này cung kính như cũ, không được triệu hoán thì không dám làm bừa.
Cuối cùng, Viên Cương cũng nhích đến gần, hỏi: "Đạo gia, tại sao lại như vậy?"
Ngưu Hữu Đạo cũng không biết rõ, có điều hai đại nam nhân đứng bên một cô gái trần truồng thật sự là bất nhã, Thánh La Sát có vẻ như tờ giấy trắng có thể không coi là việc gì to tát, hắn không thể xem như không có chuyện gì, hai tay cởi áo khoác dài của mình ra.
Thánh La Sát tựa hồ sợ hắn chạy, áo khoác buông lỏng một cái, lập tức lại đổi mục tiêu, nắm lấy y phục bên trong của Ngưu Hữu Đạo.
Ngươi cứ túm lấy ta để làm gì? Ngưu Hữu Đạo rất bất đắc dĩ, không biết vị Yêu Vương này thật sự là ngốc rồi, hay là giả vờ, ngược lại không

dám hành động thiếu suy nghĩ, tung ra trường bào khoác lên người Thánh La Sát.
Hai tay nắm lấy y phục hắn không buông, áo khoác dài cũng không cách nào mặc.
"Trước tiên mặc y phục lên có được hay không?" Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ y phục trên người mình, lại chỉ chỉ áo khoác ngoài trên người nàng ta.
Thánh La Sát nháy mắt cười xán lạn, cười ngây thơ thuần khiết, dùng lực gật đầu, phối hợp với sự hướng dẫn của Ngưu Hữu Đạo, hai cánh tay luồn qua tay áo, còn có vẻ rất với lạ, rất hiếu kỳ.
Ngưu Hữu Đạo giúp nàng ta kéo áo đàng hoàng, cột chặt đai lưng, để tránh cho cứ luôn xuân quang ngoại tiết (*) như thế.
(*) Xuân quang ngoại tiết: ý chỉ cơ thể của người phụ nữ bị người khác nhìn thấy.
"Tiền bối, ta mặc kệ là ngươi là thật, hay là đang giả bộ, chúng tôi thật sự phải đi rồi." Ngưu Hữu Đạo nói chuyện với nàng ta rất chân thành.
Nhưng mà vô dụng, ngươi nói thì cứ nói, đối với Thánh La Sát một chút ảnh hưởng cũng không có.
Trái lại chính là, ngươi đi thì ta đi, chính là lôi kéo không buông, giống như trở thành người bám đuôi...
Trong sơn lâm, Viên Phương và Quản Phương Nghi đã trở về, lén lút trở về, trốn ở Triêu hành cung trong sơn lâm phía bên này nhìn xung quanh, phát nhiện nhóm lớn Bướm La Sát vẫn vây quanh bên này như cũ.
Thật sự quay trở về rồi, thật sự nhìn thấy Thánh La Sát rồi, đừng nói Viên Phương, bản thân Quản Phương Nghi cũng khẩn trương.
"A...!"
Trong hành cung truyền đến một tiếng thét dài thanh thuý.
Trong đám Bướm La Sát tập trung bốn phía, có mấy con Huyết La Sát bay về phía trên thành tường cung thành, quang huy đôi cánh chiếu rọi xuống, hiện ra ba bóng người ở đầu tường.
"Là Đạo gia, Đạo gia bọn họ vẫn còn sống." Viên Phương mừng rỡ chỉ.
Hai người từ nơi ẩn thân đứng dậy, Quản Phương Nghi thi pháp lớn tiếng nói: "Đạo gia!"
Trên tường thành, Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương nghe tiếng quay đầu lại nhìn.

Y phục trên người hai người đã thay, Thánh La Sát cũng đổi lại thành một thân y phục nữ nhân.
Nói đến việc thay y phục, thật đúng là bất đắc dĩ, hai người không thể cứ luôn tiếp tục dông dài với Thánh La Sát, sau cùng thực sự không còn cách nào, Ngưu Hữu Đạo xé rách y phục liền chạy, ít nhất cũng phải kiểm tra ra ý đồ chân thực của Thánh La Sát.
Kết quả Thánh La Sát lập tức mọc ra đôi cánh, đi theo.
Điều làm cho Ngưu Hữu Đạo bất lực nhất chính là, một đoàn Bướm La Sát cũng đi theo, tiếp tục đi theo như vậy, còn bảo hắn làm sao không để mắt đến mà rời khỏi Huyễn Giới? Căn bản không cách nào ra ngoài.
Kết quả, cũng chỉ có thể ngừng chạy trốn, chầm chậm tận tình khuyên bảo nói chuyện với Thánh La Sát, thật sự là không bỏ rơi được, nếu như động thủ, cũng không dám đây này.

Chương 696: Ngân Nhi

Chương 696: Ngân Nhi
Kết quả của cuộc nói chuyện là, lại quay trở về trong cung thành, Triều Thắng Hoài đến dẫn đi.
Trong quá trình tìm về Triều Thắng Hoài, thuận tiện đi một chuyến hậu cung, xem xem có quần áo hay không.
Tìm quần áo cũng là bị ép, áo khoác của Ngưu Hữu Đạo cho Thánh La Sát, ai ngờ đến Thánh La Sát vừa mọc cánh ra, lập tức đâm thủng áo khoác. Ngưu Hữu Đạo không còn áo khoác, Thánh La Sát vẻn vẻn một cái áo khoác rách rất mát mẻ, Viên Cương cũng mặc áo sát nách, không cách nào đi gặp người.
Vừa tìm, kết quả thật sự phát hiện trong cung cất giữ không ít quần áo, đều là quần áo tốt chất lượng thượng thừa, áo trắng mỏng như cánh ve chế tác hoàn mỹ, tuy đã cất giữ mấy trăm năm, mặc vào vẫn không vấn đề gì.
Rất nhanh, Quản Phương Nghi và Viên Phương bay vút lên đầu tường, hai bên khác nhau ở trên tường thành cung thành gặp mặt.
Ngưu Hữu Đạo dưới ánh sao vẻ mặt tươi cười, một tay đâm kiếm, một tay vuốt vuốt một viên kim châu, Vạn Thú Linh Châu
Viền mắt Quản Phương Nghi đỏ lên, có chút xúc động chạy lên phía trước ôm, cuối cùng lại kiếm chế lại, kích động có chút nói không thành lời.
Ngưu Hữu Đạo cũng rất bất ngờ, không ngờ đến người phụ nữ này dưới sức mạnh ra tay của Thánh La Sát như vậy mà vẫn có thể sống sót, không ngờ đến hai người vẫn có thể quay trở lại, đang chuẩn bị phát động Bướm La Sát đi tìm thử.
"Đạo gia, Viên gia!" Viên Cương khoa tay múa chân cười ha ha, vui vẻ, chỉ cần hai vị này ở đây, trong lòng hắn ta liền nắm chắc, tin tưởng có

thể sống sót rời khỏi.
Kích động qua đi, Viên Cương và Quản Phương Nghi phát hiện hiện trường có thêm một người, ngoại trừ Triêu Thắng Hoài vẫn đang hôn mê, còn có một phụ nữ dáng vẻ ngây thơ vô hại, tay vẫn luôn lôi kéo y phục của Ngưu Hữu Đạo không buông, khiến người khác nhìn không hiểu.
Ngưu Hữu Đạo thuận theo ánh mắt của hai người quay đầu nhìn, trong lòng thở dài một tiếng, hắn cũng rất bất đắc dĩ, chính là lôi kéo không buông a!
"Vị này là?" Quản Phương Nghi hơi nghi hoặc hỏi một tiếng.
"Thánh..." Ngưu Hữu Đạo mở miệng lại ngừng, tên gọi Thánh La Sát là xưng hô của ngoại giới đối với Điệp La Sát sau khi phân định cấp bậc, ở trước mặt Thánh La Sát nói Yêu Vương Bướm Yêu cũng không thích hợp, nói tiền bối Quản Phương Nghi nghe cũng không hiểu, hiện tại mới nhớ đến xưng hô là một vấn đề. Quay đầu lại hỏi Thánh La Sát: "Giúp ngươi đặt một cái tên để xưng hô có được hay không?"
Thánh La Sát dùng sức gật đầu.
Quản Phương Nghi nghi ngờ, người không biết tên, còn cần ngươi đặt tên, có ý gì?
Ngưu Hữu Đạo hơi suy xét: "Ngân Nhi, sau này gọi ngươi là Ngân Nhi đi."
Thánh La Sát lại dùng lực gật đầu, nụ cười xán lạn, tiếng nói thanh thuý sạch sẽ: "Ngân Nhi!"
Quản Phương Nghi nhịn không được hỏi: "Đạo gia, tình huống gì vậy?"
Ngưu Hữu Đạo thở dài: "Ta cũng không rõ tình huống gì."
Quản Phương Nghi không tin: "Là ai cũng không biết, ngươi có thể để lại bên người kéo lấy y phục của ngươi không buông?"
Ai? Nói ra sợ doạ đến ngươi! Ngưu Hữu Đạo ha ha nói: "Là ai đương nhiên ta biết, vị phía trước đem ngươi đánh ngã, hoá thành hình người rồi."
Quản Phương Nghi và Viên Phương nháy mắt trợn to mắt, đồng loạt nhìn về phía Ngân Nhi, lại đồng loạt nhìn về phía tay nắm lấy y phục Ngưu Hữu Đạo của Ngân Nhi, đều có chút khó có thể tin, cũng vô ý thức dịch về sau một bước.

Trước đây hai người còn cảm thấy kỳ quái, nơi quỷ quái này làm sao có thể đột nhiên xuất hiện phụ nữ, nhìn người phụ nữ này với Ngưu Hữu Đạo quan hệ gần gũi, còn cho rằng là người quen của Ngưu Hữu Đạo, hoặc là cứu binh được tìm đến gì đó, còn khó hiểu làm thế nào mà xâm nhập nơi này, hoá ra chính là Thánh La Sát kinh khủng kia!
"Này..." Quản Phương Nghi đối với một kích kinh khủng trước đây của Thánh La Sát vẫn là lòng còn sợ hãi, có chút sợ nói: "Đạo gia, ngươi không có nói đùa chứ?"
Hai tay Ngưu Hữu Đạo mở ra, dáng vẻ cũng rất bất lực.
Hắn cũng không muốn kéo một người theo đuôi như vậy a, mặc dù Thánh La Sát nhìn như vô hại này có phải giả vờ hay không, kéo một Yêu Vương kinh khủng như thế một tấc cũng không rời có thể thoải mái hay sao? Có quỷ mới biết khi nào nàng ta sẽ không vui, người ta một khi không vui, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, đây là kéo theo một vị tổ tông ở bên người, vị tổ tung bất cứ lúc nào có thể đập chết ngươi.
Quản Phương Nghi và Viên Phương lại nhìn về phía Viên Cương, đều biết Viên Cương con người này hoặc là không nói, mở miệng căn bản cũng sẽ không nói đùa.
Viên Cương nhẹ gật đầu.
Trong lòng Quản Phương Nghi và Viên Cương căng thẳng, cho dù dáng vẻ Ngân Nhi nhìn như thuần khiết vô hại, tâm tình hai người đều thấp thỏm, có chút cảm giác câm như hến, không dám nói lung tung.
Hai người vốn còn muốn hỏi là xảy ra chuyện gì, thế nhưng ở trước mặt Ngân Nhi cũng không dám hỏi nhiều nữa.
Ngưu Hữu Đạo:" Không cần căng thẳng, hình như sẽ không có chuyện gì."
Hình như? Hai người nhìn xem Ngân Nhi, chuyện lấy mạng, ai cũng không mò ra được tính khí của Yêu Vương này, có thể hình như được hay sao?
Thấy thần sắc Quản Phương Nghi khó coi, Ngưu Hữu Đạo hỏi: "Thương rất nặng?"
Quản Phương Nghi mắt liếc Ngân Nhi: "Vẫn ổn, điều dưỡng một thời gian là được rồi."

Nói đến việc này, Viên Phương rất là hâm mộ linh đan chữa thương trên người bà ta, thương nặng như vậy, lúc đầu ngay cả động một chút còn quá sức, kết quả một viên linh đan trôi xuống bụng, tốc độ hồi phục kinh người, vết thương tuy là chưa khỏi, nhưng hiệu quả bày ra ở trước mắt.
Quản Phương Nghi cũng nhìn thấy thương tích trên tay hắn, hỏi: "Ngươi không sao chứ?"
Ngưu Hữu Đạo cười khổ: "Có thể không sao sao? Xương ngực cũng gãy mất mấy cái, có điều vấn đề không lớn."
Quản Phương Nghi chú ý đến kim châu trên tay hắn, lại hỏi: "Nàng ta cho ngươi rồi?"
Cái này, Ngưu Hữu Đạo thật không thể nói là người ta cho, Thánh La Sát dường như đã quên viên kim châu này, cũng không nói là muốn cho hắn, là Viên Cương nhặt về. Cười nói: "Ở trên tay ta chính là của ta."
Quản Phương Nghi lập tức vươn tay: "Cho ta!"
Ngưu Hữu Đạo khó hiểu: "Ngươi có chỗ dùng?"
Vẻ mặt Quản Phương Nghi lập tức nhức nhối: "Một tấm Thiên Kiếm phù, người không phải không biết trị giá bao nhiêu chứ? Ta tổn thất lớn như thế, không nên có chút bồi thường hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo cười một tiếng, không quan tâm chuyện này, thuận tay ném qua.
Thật sự đến lúc cần dùng, hắn tự nhiên có biện pháp để Quản Phương Nghi giao ra, chẳng qua là cho người phụ nữ này bảo quản mà thôi.
Ở phương diện này, Quản Phương Nghi không phải là đối thủ của hắn, không biết tâm tư hắn, còn tưởng rằng chiếm được tiện nghi, đồng loạt tới tay, trước tiên nhìn nhìn Ngân Nhi, thấy vị Yêu Vương này không có phản ứng, mới vui vẻ ra mặt nhận lấy, tổn thất Thiên Kiếm phù cũng quên đi.
Thử hỏi tín vật truyền thừa chưởng môn Vạn Thú môn, vật có thể để Vân Cơ mạo hiểm cầu xin lấy, giá trị có lẽ không phải một tấm Thiên Kiếm phù có thể so sánh được, bà ta dĩ nhiên là cho rằng bản thân chiếm tiện nghi, đương nhiên cũng sẽ không lại tính toán tổn thất Thiên Kiếm phù.
Bảo bối nha! Mắt Viên Phương đầy ngưỡng mộ, nhưng mà hắn ta không có quyền lên tiếng gì, thân là một người gặp phải nguy hiểm liền bỏ

chạy, bản thân cũng chột dạ, thành thành thật thật làm tuỳ tùng cho bản thân, để tránh tự làm mất mặt.
Thu hồi Vạn Thú Linh Châu, nhớ tới chủ nhân đời trước của món đồ, Quản Phương Nghi nhịn không được lại hỏi: "Vân Cơ chết rồi?"
Ngưu Hữu Đạo quay đầu liếc nhìn Ngân Nhi: "Nàng ta không nói. Ngươi cảm thấy nàng ta ra tay rồi, Vân Cơ có thể có kết cục tốt gì sao?"
Dứt lời buông tiếng thở dài, hắn không biết Hầu Kình Thiên có biết Vân Cơ tìm tới hắn hay chưa, ra khỏi Huyễn Giới e là phải đối mặt với hỏi thăm, chuyện này thật đúng là không tiện giải thích, chỉ có thể nói không biết.
Có thể tưởng tượng, Độ Vân Sơn thiếu đi Vân Cơ toạ trấn, sợ là không tốt lắm.
Nếu là vị Yêu Vương này không nói, Quản Phương Nghi cũng chỉ có thể "A" một tiếng, không dám hỏi nhiều nữa, chỉ có điều ngẫm lại cũng đúng, thực lực Thánh La Sát bà ta từng trải qua, Vân Cơ hoàn toàn có thể gặp nạn rồi.
"Không nói nữa, thời gian không còn nhiều, đi thôi!" Ngưu Hữu Đạo gọi một tiếng.

Chương 697: Rời Khỏi Huyễn Giới (1)

Chương 697: Rời Khỏi Huyễn Giới (1)
"A!"
Trên tường thành, Ngân Nhi hét dài một tiếng, Bướm La Sát tụ tập khắp nơi nhao nhao tản đi.
Vài con Huyết La Sát cất cánh, dưới thân kéo theo vài người, lướt về nơi sâu trong sơn lâm mênh mông kỳ huyễn.
Huyết La Sát kéo theo Ngưu Hữu Đạo đoán chừng khổ hơn một chút, không còn cách nào khác, còn có một người kéo áo của Ngưu Hữu Đạo không chịu buông, chỉ có thể vất vả con Huyết La Sát bên trên.
Bản thân Ngân Nhi lấy đôi cánh của bản thân ra để bay, nhưng Ngưu Hữu Đạo cầu xin người ta đừng có lộ ra, đâm rách y phục là chuyện nhỏ, mấu chốt là đôi cánh kia toả ra ngân huy quá chói mắt rồi, rõ ràng khác với những con Bướm La Sát khác.
Trên đường, Quản Phương Nghi không nhịn được hỏi một câu: "Đạo gia, ngươi thật sự muốn dẫn nàng ta ra khỏi Huyễn Giới?"
Sự việc rành rành, dẫn Yêu Vương này ra ngoài không phải là chuyện tốt lành gì, đơn thuần là tự tìm phiền phức.
Ngân Nhi cho bà ta câu trả lời.
Nghe nói muốn tách mình và Ngưu Hữu Đạo ra, Ngân Nhi nắm áo của Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng quét mắt lạnh qua, vẻ mặt không vui, thể hiện rõ không thích bà ta, rất tức giận.
Ngay cả Ngưu Hữu Đạo cũng là lần đầu nhìn thấy nàng ta tức giận sau khi hoá thành hình người, bầu không khí ở hiện trường nháy mắt trở nên nặng nề.
Trong lòng Quản Phương Nghi run lên, lập tức rụt cổ một cái, gượng cười nói: "Nói đùa thôi, nói đùa thôi." Nghiêng đầu qua, coi như cái gì cũng chưa từng nói.

Đáp án trong lòng hiểu rõ, vị Yêu Vương này muốn đi ra ngoài, Ngưu Hữu Đạo e là không tiện từ chối.
Mấu chốt là người ta giữ chặt Ngưu Hữu Đạo không buông, bất kỳ âm mưu quỷ kế gì cũng đều vô dụng, gặp phải loại người nhận thức cứng nhắc này, cho dù bạn có thể nghĩ ra biện pháp hất bỏ người ta cũng không cách nào thực hiện, bạn có bản lĩnh thì cố gắng thử.
…
Nhóm người không dám theo đường cũ vách núi kia trở về, mà vòng một vòng đến nơi cách lối ra không xa mới hạ xuống.
Vài con Huyết La Sát đuổi xa ở phía sau, đám người Ngưu Hữu Đạo cũng bắt đầu giải tán, Ngưu Hữu Đạo để Viên Cương ba người đi trước, để ba người chia ra đi ra từ lối ra Huyễn Giới, không cần cùng nhau, một khi có biến cố gì cũng có thể tránh phải cùng nhau gặp nạn.
Về phần Ngân Nhi, là vứt không thoát, Ngưu Hữu Đạo chỉ có thể mang theo.
Triều Thắng Hoài yếu ớt tỉnh lại, mở mắt nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo, kinh hãi co rụt về sau, nhanh chóng bò dậy.
Nhìn người phụ nữ nắm kéo y phục sau lưng Ngưu Hữu Đạo một chút, cũng không biết là ai, hoảng sợ nói: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo: "Không làm gì cả, đương nhiên là nói lời giữ lời thả ngươi trở về."
Triều Thắng Hoài nghi ngờ không thôi: "Thật chứ?"
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười gật đầu.
Triều Thắng Hoài cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy, thử hỏi một câu: "Ta là người của Vạn Thú môn, ngươi không sợ ta ra ngoài trả thù ngươi sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Đệ tử Thiên Hoả giáo ta cũng dạy dỗ qua, sống tốt như thường, đệ tử Vạn Thú môn thì sao? Muốn báo thù, có bản lĩnh đó thì cứ việc đến, ta đợi."
Triệu Thắng Hoài: "Ngươi rốt cuộc là ai?"
Ngưu Hữu Đạo: "Nam Châu nước Yến, Ngưu Hữu Đạo!"
Triệu Thắng Hoài kinh ngạc: "Ngươi chính là Ngưu Hữu Đạo?"
Giới tu hành hiện nay, Ngưu Hữu Đạo mặc dù không phải là nhân vật nổi tiếng gì, cũng là nhân vật có tên tuổi, chỉ cần tin tức không quá bế

tắc, ít nhiều gì cũng có nghe qua.
Ngưu Hữu Đạo: "Thật giả không quan trọng. Nhớ lấy, khách điếm Thiên Vận Vạn Tượng, trở về nhớ đến liên lạc với ta."
"Được!" Triều Thắng Hoài đáp lại, lúc này mới tin tưởng đối phương thật sự muốn thả mình đi, nhưng mà nhớ đến chuyện bản thân đã làm, ánh mắt nhìn chung quanh một chút, hỏi: "Sư huynh Hà Hữu Kiến đâu rồi?"
Ngưu Hữu Đạo cười: "Ngươi giết chết em trai ruột thịt cùng mẹ sinh ra của hắn ta, ta lo lắng hắn ta không đồng ý bỏ qua cho ngươi, để tránh tranh chấp, liền sắp xếp hắn ta rời khỏi Huyễn Giới trước rồi. Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi không muốn để hắn ta trở về Vạn Thú môn, hắn ta tuyệt đối không có khả năng xuất hiện ở Vạn Thú môn, ngươi là người thông minh, hiểu ý của ta."
Triều Thắng Hoài ý thức được gì đó, tâm tình nặng nề, mắt đầy bi phẫn. Những chuyện kia chính gã làm, gã không cách nào tưởng tượng hậu quả sau khi Hà Hữu Kiến trở về Vạn Thú môn.
Bất kì môn quy nào của môn phái cũng không phải để trang trí, cho dù là gia gia gã cũng không bảo vệ được gã.
Cho dù gã nói ra là hoàn toàn bất đắc dĩ đem vị trước mắt này khai ra để lấy công chuộc tội, một người vì để bản thân sống tạm mà tàn sát đồng môn, ở Vạn Thú môn còn có tiền đồ sao?
Gia gia thân là trưởng lão kia của gã mặt mũi tối tăm, không những không che chở gã, có lẽ còn có thể nghiêm trị gã cho mọi người thấy.
Những chuyện này Ngưu Hữu Đạo đương nhiên là biết, Viên Cương biết hắn muốn cái gì, lúc thẩm vấn sư huynh đệ ba người đương nhiên là có tính nhắm vào tìm hiểu.
"Ta không phải là người không quyền không thế gì có thể mặc cho bất kỳ người nào gây khó dễ, người của Vạn Thú môn không tuân theo quy củ, ta vì tự vệ giết người, Vạn Thú môn cho dù biết rồi cũng chỉ có thể chịu thiệt thòi, dù cho ngươi đăng báo, đối với ta cũng không có ảnh hưởng gì, người xui xẻo cũng chỉ có thể là ngươi. Cũng không muốn cho gia gia ngươi khó xử, cho dù là ngươi bảo gia gia ngươi diệt trừ ta cũng không có tác dụng, người của ta gia gia ngươi giết không hết, thứ Nam Châu ta có là người có thể liên lạc với cao tầng Vạn Thú môn của ngươi,

gia gia của ngươi cũng ngăn không được. Sự việc làm lớn, vị trí trưởng lão của gia gia ngươi giữ không nổi, ngươi càng phiền phức. Ta đây sẽ không bạc đãi bạn bè, tiền tài thứ này dễ bàn, ta định kỳ bapr người đưa cho ngươi, cho nên không cần tiếp tục làm những chuyện mạo hiểm, ngươi không đùa nổi." Ngưu Hữu Đạo tiến lên phía trước, lấy ra mười tấm kim phiếu trị giá chục nghìn, cứng rắn nhét vào trong tay gã.
Cái gì gọi là phỏng tay? Chính là đây.
Tiền này tới tay, tay Triều Thắng Hoài bỏng đến khó chịu, gã cũng không ngốc, ngươi mưu sát người ta, người ta còn cho tiền ngươi, có chuyện tốt như vậy sao?
Triều Thắng Hoài nghiến răng nghiến lợi nói: "Rốt cuộc ngươi muốn ta làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo bây giờ vẫn sẽ không nói cho gã đáp án, bởi vì vẫn chưa biết gây tới La Sát Triều Kính có thể bảo vệ đứa cháu này hay không, trước khi không thể xác định được Triều Thắng Hoài có an toàn hay không, hắn sẽ không làm ra bất kỳ việc gì bất lợi đối với Vạn Thú môn, trước hết để cho Triều Thắng Hoài quay về lấy thân thử nghiệm xem kết quả rồi nói sau.
Về phần tại sao bây giờ đã đưa trăm nghìn kim tệ cho người ta, đương nhiên có liên quan đến tính tham tiền của Triều Thắng Hoài.
Trăm nghìn kim tệ đối với đệ tử một môn phái mà nói không phải là một con số nhỏ,mấy người chia sẻ lợi ích của một con Kim Vương Hùng, cá nhân chia đến tay cũng không quá mấy trăm nghìn, người có thể vì mấy trăm nghìn vi phi phạm môn quy, người khác có thể tưởng tượng được. Sức hấp dẫn của trăm nghìn kim tệ, áp lực trừng phạt của môn quy, vừa có áp lực, vừa có cám dỗ.
Chỉ cần để vị này lần này trở về khó có thể đưa ra quyết định là đủ rồi, chỉ cần vị này lần này trở về lương tâm không lên bờ được, sai càng thêm sai, sau này càng khó mà quay trở về.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, ra tay trên người gã liên tục điểm mấy cái, giải cấm chế pháp lực của đối phương: "Ngươi nghĩ nhiều rồi, dưới tay ta muốn người có người, muốn tiền có tiền, dựa vào ngươi, có thể giúp gì được cho ta? Giang hồ đi ngựa, đi chính là đường, kết giao bạn bè, ta

đây không thích kết thù, thích kết bạn. Đi thôi, Huyễn Giới không tới mấy canh giờ nữa sẽ phong bế, chậm nữa sẽ không ra được."
Pháp lực khôi phục, Triều Thắng Hoài thở phào một hơi, giơ lên kim phiếu trong tay: "Ngươi thật sự có lòng tốt như vậy sao?"
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày: "Xem ra một phần hảo tâm của ta cũng không thể khiến ngươi cảm kích, thôi được, việc này ta tìm Vạn Thú môn yêu cầu nói rõ." Vươn tay muốn lấy kim tệ về.

Chương 698: Rời Khỏi Huyễn Giới (2)

Chương 698: Rời Khỏi Huyễn Giới (2)
Triệu Thắng Hoài nhanh chóng lui về, cũng không phải không nỡ đem tiền trong tay trả về, mà là sợ Ngưu Hữu Đạo trở mặt thật sự tìm tới Vạn Thú môn, vội vàng giải thích nói: "Ta không phải ý này. Sự việc lần này kinh động đến sư môn, ta chỉ là lo lắng quay về chưa chắc có thể báo cáo kết quả."
Ngưu Hữu Đạo: "Đó là chuyện nội bộ của Vạn Thú môn ngươi, không đến phiên ta làm chủ, ngươi nói với ta vô dụng. Huyễn Giới sắp đóng lại rồi. Có việc để nói sau. Triều huynh, tranh thủ trước khi ta thay đổi chủ ý, nhanh chóng rời đi, tính kiên nhẫn của ta có hạn!"
Triệu Thắng Hoài âm thầm cắn răng, chắp tay: "Được, hi vọng Ngưu huynh nói lời giữ lời, cáo từ."
Ai ngờ vừa mới quay người, Ngưu Hữu Đạo lại nhắc nhở một câu: "Ta ở khách điếm Thiên Vận đợi tin tốt của Triều huynh."
Triều Thắng Hoài dừng bước một chút, chợt bay vút đi.
Ngưu Hữu Đạo đưa mắt nhìn, hơi híp mắt lại, vừa quay đầu lại, lập tức đối mặt với ánh mắt thuần khiết kí của Ngân Nhi, lại nhìn y phục bị kéo níu lại, "Aizzz!" thở dài một tiếng: "Không suy nghĩ thêm một chút, thật sự muốn đi theo ta?"
Ngân Nhi nghiêm túc gật đầu: "Đi!"
Ngưu Hữu Đạo gãi đầu một cái: "Vậy ngươi có thể buông tay ta ra trước không?"
Ngân Nhi lập tức không vui, bĩu môi, lắc đầu, tỏ ý không muốn.
"Vậy thì đi thôi!" Ngưu Hữu Đạo dở khóc dở cười, vẻ mặt bất đắc dĩ, bị người ta lôi kéo không buông như vậy, chạy cũng không thắng người ta, đánh cũng đánh không thắng người ta, còn không dám chọc giận đối

phương, bị người đi theo như vậy làm gì có bí mật có thể nói, chuyện này là sao...
Khi hai người đến lối ra của Huyễn Giới, vẫn chưa phát hiện dị thường gì, có thể thấy lác đác những tu sĩ khác rời khỏi Huyễn Giới.
Khi Huyễn Giới mở ra, các tu sĩ ra vào tự do.
Vạn Thú môn với tư cách địa chủ cũng không cho khách tứ phương gây ra bất kỳ phiền phức nào.
Nhìn tình hình ra vào tự do như cũ, vẫn chưa có bất cứ dấu hiệu nhân viên bài tra ra vào nào, lông mày Ngưu Hữu Đạo hơi hất lên.
Hắn để ý đến Triều Kính cũng không phải ngày một ngày hai, bằng không sẽ không liều lĩnh tiến đến, căn cứ vào thông tin có liên quan đến Triều Kính mà hắn thu thập mấy năm nay, đối với thái độ làm người của Triều Kính đại khái có chút hiểu biết, kết hợp với tình hình trước mặt, hắn đối với ý nghĩ của Triều Kính cũng có chút phán đoán sơ lược, đối với việc của bản thân lại có mấy phần tự tin.
Bên cạnh lối ra, Triều Thắng Hoài ở đó vô cùng chật vật, bị mấy tên đệ tử Triều Kế vây quanh, không biết đang nói những gì, đoán chừng không thoát khỏi liên can với sự việc La Sát Triều.
Triều Thắng Hoài chú ý Ngưu Hữu Đạo đã đến, ánh mắt nhanh chóng tránh né, dáng vẻ coi như không quen biết.
Khoé miệng Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, cũng coi như không quen biết, cứ như vậy dẫn Ngân Nhi vượt qua màn nước gợn sóng.
Vừa ra khỏi Huyễn Giới, một mảnh đất trời tươi sáng, non xanh nước biếc.
Ngân Nhi dường như có chút không quen với ánh sáng như thế, theo bản năng giơ tay ngăn cản ánh sáng trước mắt, một cánh tay càng ngày càng nắm chặt y phục của Ngưu Hữu Đạo không chịu buông.
Sau khi ánh mắt hơi thích nghi, ánh mắt đầy vẻ tò mò đánh giá thế giới mới mẻ này, giống như đứa trẻ ngoan, rập khuôn từng bước ở bên cạnh Ngưu Hữu Đạo.
Từ lối vào đi ra chút, để tâm tình hình chung quanh một chút, người của Vạn Thú môn không có dị thường, Ngưu Hữu Đạo mới vươn tay nắm cánh tay Ngân Nhi, dắt theo bay vút đi.

Vừa bay qua một mảnh sơn lâm, liền có mấy bóng người bay đến chạm trán, chính là đám người Quản Phương Nghi.
"Đạo gia, xảy ra chút chuyện." Quản Phương Nghi thông báo một tiếng.
Mấy người lập tức hạ xuống một vùng đất vắng vẻ, Ngưu Hữu Đạo quét mắt liếc mấy, ngoài trừ người đi ra từ Huyễn Giới, chỉ có Hứa Lão Lục, không thấy Trần Bá.
Hứa Lão Lục không nhịn được hai mắt nhìn Ngân Nhi nhiều thêm một chút, cũng tò mò, không biết là ai.
Ngưu Hữu Đạo hỏi: "Trần Bá có việc?"
"Là Thượng Thanh Tông, Đường Nghi dẫn theo người Thượng Thanh tông vẫn luôn đi theo chúng ta, đi theo đến nơi sườn núi có người gây sự..." Quản Phương Nghi đem tình hình đại khái báo cáo một chút:
"Trần Bá đi theo Nguỵ Đa tới bên phía Thượng Thanh tông, nghĩ biện pháp rồi. Việc này, chúng ta có cần quản không?"
Viên Cương để ý phản ứng của Ngưu Hữu Đạo.
Mặt Ngưu Hữu Đạo trầm xuống, trong bụng Ngưu Hữu Đạo dâng lên một cỗ tức giận, sớm đã cảnh cáo Đường Nghi rồi, bảo nàng nhanh chóng mang người rời đi, lại không nghe, lần này thì hay rồi!
Dựa vào sự hiểu biết của hắn đối với Triều Kính, cảnh ngộ của Hắc Mẫu Đơn chính là bài học thất bại, thời gian đã sắp qua hai ngày, Đường Nghi sẽ có kết cục gì khiến hắn không dám nghĩ nhiều, không nhịn được cả giận nói:" Quản? Làm sao quản? Tiện nhân này tự mình tìm đường chết, trách được ai?"
Chuyện này thực sự làm hắn nổi nóng, có thể không quản sao? Nhưng nếu một khi đã quản rồi, quan hệ của hắn và Thượng Thanh tông đó là có vứt cũng vứt không sạch được, tuyệt đối có người sẽ lấy chuyện này để rêu rao, trong ứng ngoại hợp với Thiên Ngọc môn, chặt đứt thế lực ở Nam Châu của hắn.
Cơ nghiệp hắn nhọc nhằn khổ sở xây dựng những năm nay bị huỷ hoại trong chốc lát không nói, Thương Triều Tông bọn họ e là cũng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng , Thiên Ngọc môn nhất định sẽ thừa cơ thanh trừ quyền lực đối lập kiên cố nắm quyền trong tay của Nam Châu.
Không những là cái này, còn có một phiền phức khác, Thượng Thanh tông thế mà lại phát hiện hắn và đám người Triều Thắng Hoài ở cùng

nhau, một khi ơr dưới uy áp của Vạn Thú môn nói ra, bên phía Triều Thắng Hoài đối mặt với Vạn Thú môn e là lừa không qua.
Quản Phương Nghi có lẽ có thể thông cảm cho tâm tình của hắn, lúc Hắc Mẫu Đơn chết bà ta ở trên thuyền, tận tai nghe Ngưu Hữu Đạo truy hỏi qua Đoạn Hổ liên quan đến việc Hắc Mẫu Đơn gặp bất hạnh, cho dù không nói việc này, khi bà ta ở Tề Kinh có nghe chút phong thanh về một số phương diện của Triều Kính, dựa vào sắc đẹp của Đường Nghi, quả thật có thể sẽ xảy ra chuyện.
Loại chuyện đó một khi nảy sinh, cho dù vị Đạo gia này đối với Đường Nghi không chút cảm tình, thứ danh phận này ở một mức độ nào đó chính là một thứ đồ bảo hộ của phụ nữ, người thoát khỏi được, danh phận lại không thể thoát khỏi, vợ của mình bị người ta chà đạp, bảo Đạo gia sau này làm sao chịu nổi? Ở giới tu hành còn ngẩng đầu được sao?
Ngưu Hữu Đạo quay đầu hỏi Hứa Lão Lục: "Ngươi nói là Trần Bá cũng đi nghĩ cách rồi?"
Hứa Lão Lục gật đầu: "Trần Bá đi cùng với Nguỵ Đa nghĩ biện pháp rồi, bảo ta ở đây chờ đợi."
Lời hắn ta nói là sự thật, bất kể trước đây nghe được tin tức như thế nào, không đợi đến khi Huyễn Giới khép lại xác nhận Quản Phương Nghi bọn họ thật sự không về được, sẽ không dễ dàng từ bỏ.
Lo lắng chờ đợi của hắn ta không uổng phí, cuối cùng đợi được Quản Phương Nghi bọn họ bình an trở về, nỗi lòng lo lắng cuối cùng buông xuống rồi.
"Hi vọng Trần Bá có thể kịp thời nghĩ ra biện pháp." Ngưu Hữu Đạo nói một cách đầy ý vị sâu xa với Quản Phương Nghi.
Quản Phương Nghi như có điều suy nghĩ khẽ gật đầu.
Hứa Lão Lục ít nhiều có chút không hiểu, đối mặt với Vạn Thú môn quái vật khổng lồ như vậy, Trần Bá có thể có cách gì?
Có một số việc hắn ta cũng không biết.
Tuy là nói như vậy, Ngưu Hữu Đạo vẫn là không yên tâm: "Lập tức tìm Trần Bá và người của Thượng Thanh tông tìm hiểu tình hình một chút, xem như thế nào rồi."
Nơi này đang muốn nhanh chóng rời khỏi, đột nhiên có một người bay xuống ngăn cản, một người nam nhân.

Đám người lập tức cảnh giác, không biết là ai.
Người đàn ông đó giơ tay tháo mặt nạ trên mặt xuống, sau khi đám người Ngưu Hữu Đạo thấy rõ là ai, đều sững sờ, người phụ nữ này thế mà chưa chết, vậy mà vẫn còn sống!
Người đến không ai khác, chính là nữ giả nam trang Vân Cơ.
Sắc mặt của Vân Cơ cũng khó coi, tuy là may mắn tránh được một kiếp, nhưng vẫn là bị Thánh La Sát đánh cho trọng thương.
Sau khi chạy ra khỏi Huyễn Giới, nàng liền ở bên ngoài đợi, muốn nhìn xem trước khi Huyễn Giới khép lại Thánh La Sát có thể rời khỏi Huyễn Giới hay không, nếu như Thánh La Sát thật sự ra ngoài rồi, lại một cao thủ sánh ngang Nguyên Anh Kỳ xuất hiện, đây chính là việc lớn chấn động toàn bộ giới tu hành.

Chương 699: Của Ta Chính Là Của Ngươi

Chương 699: Của Ta Chính Là Của Ngươi
Thử hỏi nàng làm sao có thể không trông ngóng chờ đợi, Vạn Thú Linh Châu cũng ở trên tay của Thánh La Sát.
Ai ngờ đến, Thánh La Sát không nhìn thất, vậy mà đợi được đám người Ngưu Hữu Đạo ra ngoài.
Mà đám người Ngưu Hữu Đạo thật sự kinh ngạc, bị Thánh La Sát truy sát vẫn có thể chạy thoát, xem ra thuật độn thổ của người phụ nữ này thật không đơn giản.
Lúc này Ngưu Hữu Đạo coi như cảm nhận sâu sắc vì sao người phụ này ở Độ Vân Sơn bị tu sĩ nước Triệu vây quét hết lần này đến lần khác mà không được, quả thực là có năng lực bảo vệ bản thân không hề tầm thường.
Sự thật cũng đúng là như vậy, nếu không phải môi trường dưới lòng đất tạo thành trở ngại đối với Thánh La Sát, lần này Vân Cơ cũng trốn cũng thoát, có điều vẫn là bị Thánh La Sát làm cho bị thương.
"Tiền bối không sao là tốt." Ngưu Hữu Đạo dáng vẻ thở phào nhẹ nhõm, ngoảnh đầu cũng không quên một chuyện khác, vung tay ra hiệu Hứa Lão Lục: "Bên phía Trần Bá và Thượng Thanh tông, lập tức đi liên lạc."
Quản Phương Nghi cũng tỏ ý hắn ta mau đi, Hứa Lão Lục gật đầu, nhanh chóng bay khỏi.
Vân Cơ cũng lên tiếng: "Các ngươi vậy mà cũng từ trên tay Yêu Vương trốn thoát rồi?"
Nàng cũng không biết nữ nhân nắm y phục Ngưu Hữu Đạo chính là Thánh La Sát, bằng không e là đánh chết nàng cũng không dám đến gần.

Cũng thật sự là nhìn không ra, dáng vẻ Ngân Nhi bây giờ hồn nhiên dễ thương, cho dù là ai cũng không liên tưởng đến trên người Thánh La Sát.
Đám người Ngưu Hữu Đạo đều phản ứng theo bản năng liếc nhìn Ngân Nhi, Vân Cơ dù sao cũng đánh lén qua vị này, một khi vị này ra tay, Vân Cơ còn có thể tránh thoát được một kiếp nữa hay không, rất là khó nói, này đúng thật là đưa đến tận cửa tự tìm đường chết, một đám người đều đổ mồ hôi lạnh thay cho Vân Cơ.
Ngân Nhi vẻ mặt ngây thơ, đôi mắt to sáng, ánh mắt nhấp nháy, xem ai cũng như nhau, dường như không quen biết Vân Cơ, làm cho đám người an tâm hơn một chút.
Vân Cơ cũng cảm thấy bầu không khí đột nhiên không bình thường, nhưng chỉ nhìn Ngân Nhi một lát, không nghĩ nhiều.
Ngưu Hữu Đạo nhìn bà ta, lắc đầu thở dài: “Nói tới vẫn cần cảm tạ tiền bối. Nhờ tiền bối dẫn vị kia xuống đất chúng ta mới có cơ hội chạy thoát. Chúng ta trốn trốn tránh tránh gian gian khổ khổ mới may mắn thoát được một kiếp, còn tưởng tiền bối gặp nạn, chưa từng nghĩ tiền bối đã ra trước một bước.”
Thì ra là vậy! Vân Cơ cũng thở dài: “Ngươi đừng oán ta bỏ các ngươi lại. Ta đã bị Yêu Vương kia chú ý, ốc còn không mang nổi mình ốc, thực sự không thể chu toàn những điều khác. May mắn sao, cũng coi như gián tiếp giúp các ngươi thoát được một kiếp. Được rồi, chia tay thôi, có rảnh thì đến Vân Sơn chơi một chút.” Giọng nói của bà ta khá phiền muộn.
Bao năm nay bỏ ra nhiều tâm huyết như vậy, thật vất vả mới có được Vạn Thú Linh Châu, cuối cùng lại bị Yêu Vương chiếm mất, sợ là cả đời này không có hy vọng lấy lại, thực sự vô cùng khó chịu.
Nói là chia tay, nhưng bà ta cũng không định cứ như vậy mà rời đi, bà ta còn muốn ra ngoài chờ một chút. Bao năm qua chấp nhất với Vạn Thú Linh Châu, nói là buông, nhưng làm sao buông được.
“Tiền bối!” Ngưu Hữu Đạo gọi lại.
Vân Cơ quay lại, không biết hắn có chuyện gì.
Ngưu Hữu Đạo nói với Quản Phương Nghi. “Lấy ra!”
Quản Phương Nghi không hiểu, nghi ngờ hỏi: “Cái gì?”

Ngưu Hữu Đạo thẳng thừng ra lệnh: “Vạn Thú Linh Châu!”
Đột nhiên Vân Cơ trợn trừng mắt.
Quản Phương Nghi cũng trợn trừng hai mắt, nhìn Ngưu Hữu Đạo mà không thể tin nổi, chỉ hận không thể xông đến cắn chết hắn. Vậy mà hắn dám tiết lộ Vạn Thú Linh Châu đang trong tay bà ta, không phải đang chơi bà ta sao? Thứ này chỉ có thể lặng lẽ nắm giữ, làm sao công khai được?
Ngưu Hữu Đạo đưa tay ra đòi: “Cho ta!”
Sắc mặt Quản Phương Nghi đầy bi phẫn. Trừ phi bà ta giết Vân Cơ diệt khẩu, nếu không sẽ không thể giữ được bảo vật này nữa. Mà Ngưu Hữu Đạo vẫn có ảnh hưởng đến bà ta, nên cuối cùng, bà ta vẫn phải lấy viên kim châu kia ra, đập lên đầu hắn, mắng thêm một câu: “Cái này là của ta!”
Ngưu Hữu Đạo ôm lấy, chuyển tay đưa cho Vân Cơ: “Tiền bối, khi vị kia truy sát ngài có làm rơi thứ này, chúng ta tiện thể nhặt lấy, không thể để cho ngài đi không công chuyến này, hy vọng nó sẽ có ích với ngài.”
Vân Cơ không thể tin nổi, hơi run run giọng hỏi: “Cho ta thật sao?”
Ngưu Hữu Đạo dùng hành động thực tế để trả lời. Hắn ném viên kim châu ra.
Vân Cơ đón lấy, khum hai tay ôm lấy phân biệt thật giả. Bảo vật mất đi lại lấy lại được, người ngoài không thể hiểu được cảm giác của bà, thực sự là mừng rỡ như điên.
Không nói gì, bà ta nhét luôn vào miệng nuốt xuống xong mới có vẻ an tâm, cung kính khom người với Ngưu Hữu Đạo: “Tạ ơn!”
Quản Phương Nghi không chịu nổi, ngẩng đầu nhìn trời. Đồ của ta, ngươi lại tạ hắn? Bà ta muốn hỏi ông trời xem có còn lẽ trời nữa không?
Viên Cương còn tốt, hắn ta hiểu rõ con người Ngưu Hữu Đạo nên không để ý.
Viên Phương chỉ nhe răng toét miệng, cười cứng như đá. Gã cũng đau như đứt thịt. Bảo bối đó! Cái này giá trị bao nhiêu tiền chứ? Cứ như vậy mà tặng người ta sao?
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười: “Nói tạ ơn là khách khí rồi, nhờ tiền bối vấn an Vân huynh giúp ta. Ta vẫn còn chút việc cần xử lý, sẽ không tiễn tiền bối.”

“Được! Có rảnh rới thì tới Vân Sơn chơi!”
“Nhớ kỹ. Người kia, phiền Hầu Kình Thiên tiếp cận giúp ta.”
“Được, ta sẽ dặn dò y. Mấy người bọn họ vẫn tương đối đáng tin. Có gì cần cứ việc sai sử bọn họ. Cáo từ!” Vân Cơ chân thành đồng ý, sau đó nhanh chóng bay đi. Đã có được đồ, bà ta cũng định chờ huyễn giới vào cửa, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nóng lòng rời đi.
Bay trong gió, quả thực bà ta không ngờ được thứ này đã mất lại có thể lấy lại như vậy. Bao năm truy cầu, cuối cùng đã có được, bà ta vẫn kích động vô cùng.
Nhìn quanh, Ngưu Hữu Đạo quay sang hai bên gọi: “Đi thôi.”
“Đi cái gì mà đi? Không đi!” Quản Phương Nghi bực mình giận dỗi.
Ngưu Hữu Đạo cười hỏi: “Không phải chỉ là một thứ đồ thôi sao, có cần phải nghĩ lẩn quẩn vậy không? Đâu đáng để tính toán chi li như thế!”
Quản Phương Nghi nổi giận: “Tính toán chi li? Ngài của người phúc ta, đương nhiên là không sao. Đó là của ta, là đồ của ta, ngài dựa vào cái gì mà đem ra tặng người khác?”
Vừa mới cầm được Vạn Thú Linh Châu vào tay, còn chưa kịp ấm đã phải đưa cho người khác. Bà ta đau lòng quá chừng.
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha: “Cái gì mà ngươi ta? Của ta chính là của ngươi, của ngươi chính là của ta!”
“Đánh rắm!” Quản Phương Nghi nổi điên chửi bậy.
Ngưu Hữu Đạo giang rộng hai tay: “Ta nói thật. Trên người ta có thứ gì ngươi thích ngươi cứ việc nói. Ta sẽ cho ngươi.”
Quản Phương Nghi bi phẫn: “Ngài chỉ là một con quỷ nghèo, trên người còn chẳng có lấy một đồng nào, ăn uống dọc đường đều do chúng ta bỏ tiền. Ta muốn cái rắm ý!”
Tuy bà ta nói hỗn hào nhưng Ngưu Hữu Đạo ngẫm lại, lại sờ sờ người mình, thấy cũng đúng. Ngoại trừ thanh kiếm này, mình hoàn toàn liêm khiết thanh bạch.
Viên Phương đứng bên cạnh xem thôi cũng đau lòng, không nhịn được mà phải nhắc nhở một câu: “Đạo gia, chưa chắc Vân Hoan đã coi trọng chuyện kết bái kia với ngài, không cần hào phóng như thế. Không lấy ra, xà yêu kia cũng không biết thứ này đang ở trong tay chúng ta.”
Vừa dứt lời, hắn ta bị Viên Cương đá cho một cú nhảy dựng lên.

“Chỉ nói một chút thôi mà.” Viên Phương xoa xoa mông cười gượng với Viên Cương.
Ngưu Hữu Đạo nhìn quanh, thấy mọi người đều có vẻ không vừa ý với hành vi của mình, xem ra cần phải giải thích một chút, bèn chỉ chỉ Viên Phương: “Người xuất gia tứ đại giai không, ngươi là hoà thượng mà trong mắt chỉ toàn là tiền. Sao ta không biết người ta chưa chắc đã coi trọng chuyện kết bái. Kết bái chỉ là mở đầu, có mở đầu mới có sau đó. Mấu chốt là xem sau này làm thế nào, chứ không phải ở chỗ kết bái là thật lòng hay giả ý. Cho dù là kết bái thực lòng, nhưng không có lợi gì thì cũng là giả. Dù là giả ý kết bái, nhưng có lợi thì vẫn là thật. Cho nên, chuyện gì cũng có hai mặt của nó, không có cái gì là thật hay giả, mà phải xem ngươi làm thế nào. Hiểu không?”

Chương 700: Của Người Phúc Ta

Chương 700: Của Người Phúc Ta
Viên Phương vẫn không hiểu, chỉ ngờ ngờ được phần nào, nhưng vẫn gật đầu liên tục, nếu không nhất định sẽ bị đánh.
Ngưu Hữu Đạo quay sang hỏi Quản Phương Nghi: “Ngươi giữ lại thứ kia có tác dụng gì?”
Quản Phương Nghi đáp: “Làm sao mà vô dụng chứ? Không phải Vân Cơ đã nói bảo vật kia có thể giúp phi cầm tẩu thú.”
“Ngươi biết khống chế thế nào sao?”
“Ta bán lấy tiền được không?”
“Ngươi dám lấy ra bán không? Rồi sẽ giải thích thế nào với Vạn Thú Môn?”
“Vân Cơ cũng đã nói, Vạn Thú Môn là dựa vào thứ này lập nghiệp. Ta giữ lại từ từ nghiên cứu không được sao?”
“Nghiên cứu cái gì? Đoạt mối làm ăn với Vạn Thú Môn à? Vạn Thú Môn sẽ tha cho ngươi sao? Muốn tự tìm phiền phức à? Hồng Nương, đồ trong tay mình chưa chắc đã là của mình.”
“Chẳng lẽ Vân Cơ không hiểu đạo lý ấy? Nhất định bảo vật này còn có diệu dụng khác, chắc chắn Vân Cơ không nói thật.”
“Diệu dụng thế nào ngươi có biết không? Bà ta là từ Vạn Thú Môn ra, bà ta biết, vậy thì giao cho người biết nó dùng đi. Hồng Nương, tinh lực của ngươi có hạn, không thể ôm hết tất cả mọi việc được. Giao cho bà ta có gì là không tốt?”
“Không được! Bà ta đã có được rồi lại làm mất, có nghĩa là người vật vô duyên, không thuộc về nhau. Ta nhặt được là do ta may mắn, thứ đó có duyên với ta, thuộc về ta. Ngài dựa vào cái gì mà đưa đồ của ta cho bà ta?”

“May mắn? Ta không phủ nhận may mắn có tồn tại, nhưng lấy đâu ra nhiều may mắn như thế? Ta chưa từng tin vào may mắn, rốt cuộc thứ này vẫn có nhân cố con người ảnh hưởng. Đường đi có ngàn vạn lối rẽ, ngươi không rẽ lối ấy, vĩnh viễn sẽ không gặp được may mắn ở lối ấy, có gặp cũng không biết, nó cũng không thuộc về ngươi. Hồng Nương, có bỏ mới có được. Hôm nay ngươi gieo xuống một hạt giống may mắn, ngày khác mới có thể thu hoạch được quả may mắn. Đưa đồ này cho bà ta chưa chắc đã là chuyện xấu. Lăn lộn mưa gió giang hồ, đức dày chở tài, có bao dung mới có thể vĩ đại, biết cho đường đi mới rộng, mới có cơ hội gặp nhiều may mắn hơn. Nghĩ thoáng chút đi!”
Quản Phương Nghi hơi dao động rồi nhưng ngoài miệng vẫn không chịu phục. “Bớt nói đạo lý với ta đi. Ta chỉ biết một lý lẽ, đồ của ta, dựa vào cái gì mà ngài đem đi tặng người ta?”
“Không phải ngươi đã đồng ý sao? Ngươi không cho ta, làm sao ta tặng người khác được?”
“Ngài…”
“Được rồi được rồi, đều là lỗi của ta. Sau này ta đền cho ngươi, được không?”
“Đền cái gì? Nói rõ giá trị ra xem có đáng không?”
“Giờ làm sao nói rõ được. Để nói sau đi, trước hết làm việc chính đã. Đi về trước đi.”
“Vương bát đản đáng giết ngàn đao..”
Khi nhóm người quay lại khách sạn Thiên Vận ở thành Vạn Tượng, vừa lúc gặp Hầu Kình Thiên chạy tới.
Ngay ngoài cửa khách sạn, Hầu Kình Thiên nhỏ giọng thông báo: “Sơn chủ dặn ta tới gặp Đạo gia. Lời Đạo gia là lời ngài ấy, dặn chúng ta phải nghe lệnh Đạo gia.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Sơn chủ đâu?”
“Sơn chủ đi rồi. Đi đâu không dặn.”
“Các ngươi có mấy người?”
“Bốn người. Ba người còn lại đang theo dõi người kia.”
“Được. Ta biết rồi. Các ngươi để lại địa chỉ đi, sau này ta sẽ cho người liên hệ với các ngươi.” Ngưu Hữu Đạo chỉ sang Viên Cương, để cho

Viên Cương làm việc với Hầu Kình Thiên rồi dẫn những người khác quay về phòng.
Trong khách sạn, không có Trần Bá, cũng không có Hứa Lão Lục. Hắn tìm lão Thập Tam hỏi mới biết Trần Bá đã chạy đi thông báo cho bên này, đưa người của Thượng Thanh Tông đến Vạn THú Môn đòi người. Hứa Lão Lục quay về hỏi Trần Bá đi đâu rồi cũng tới Vạn Thú Môn.
Ngưu Hữu Đạo cám ơn rồi rời khách sạn, tiến thẳng đến Vạn Thú Môn. Vừa ra khỏi cửa, hắn gặp Trần Ba và Hứa Lão Lục về.
Mấy người gặp nhau ở ngoài thành, Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Tình hình thế nào?”
Trần Bá đáp: “Khuya ngày hôm trước, Nguỵ Đa đã quay về Thượng Thanh Tông bẩm báo. Đường Tố Tố vội vàng triệu tập tất Xem ảnh 1 cả đệ tử Thượng Thanh Tông đến Vạn Thú Môn đòi người. Vạn Thú Môn thế lớn, Đường Tố Tố còn không vào được cả cửa lớn. Vạn Thú Môn cũng không thừa nhận mình đã bắt cọc chưởng môn Thượng Thanh Tông nên không chịu nói chuyện.”
Ngưu Hữu Đạo bắt đầu lo lắng. Chuyện hắn lo lắng nhất vẫn xảy ra, nếu Triều Kính làm bậy với Đường Nghi, Vạn Thú Môn càng không thể thừa nhận chuyện này. Đường Tố Tố mạo muội tới tìm như vậy sẽ chỉ khiến cho Triều Kính giết người diệt khẩu.
Trần Bá lại nói: “Sáng hôm qua Vạn Thú Môn lại đổi giọng, nói rằng đã tra rõ, đúng là có bắt người. Nói là chỉ muốn hỏi thăm một chút, không có việc gì sẽ thả người. Có điều trước mắt Vạn Thú Môn còn chưa chịu thả người. Đường Tố Tố dẫn người canh giữ trước cổng Vạn Thú Môn chờ.
Ngưu Hữu Đạo thở ra một hơi, trầm ngâm một lát, nhìn Trần Bá như có như không, chậm rãi đưa tay ra hiệu: “Quay về đi, không có việc của chúng ta.”
Viên Cương kéo tay Ngưu Hữu Đạo, nghiêm trọng nói: “Đạo gia! Triều Kính kia không phải người tốt.”
Hắn ta muốn Ngưu Hữu Đạo suy nghĩ một chút. Không thể để Đường Nghi phải chịu chuyện này, nếu không sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Ngưu Hữu Đạo.

Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói: “Đường Nghi sẽ không sao đâu, có việc gì xảy ra Vạn Thú M ôn sẽ không đổi giọng mà sẽ giết người diệt khẩu. Đã thừa nhận đang giữ người trong tay, Triều Kính cũng không dám làm loạn. Cứ để Thượng Thanh Tông đi chịu khổ đi, chúng ta xem tình hình một chút rồi nói, không vội nhúng tay. Trần Bá, ngươi tiếp tục theo dõi đi.”
“Được!” Trần Bá lĩnh mệnh rời đi.
Quản Phương Nghi vẫn hờn dỗi với Ngưu Hữu Đạo cũng không nhịn được mà thì thầm hỏi hắn: “Ngài có ý gì?”
Ngưu Hữu Đạo chằm chằm nhìn theo bóng Trần Bá đi xa dần, từ tốn đáp: “Hắn là Triều Kính đang phải chịu áp lực gì đó, nếu không, tiểu nhân sẽ không đổi giọng như vậy. Hắn là có người ra tay.”
Nghe hắn nói vậy, Quản Phương Nghi ngẫm lại cũng đúng. Còn chiêu bài Vạn Thú Môn trong giới tu hành đấy, thường thì nếu không phải chịu áp lực gì, chắc chắn họ sẽ không đổi lời.
Nàng nhìn Trần Bá đi xa xa, đã nhận ra Ngưu Hữu Đạo có ý gì.
Mấy trăm đệ tử Thượng Thanh Tông đang tập trung bên ngoài cửa núi Vạn Thú Môn, Đường Tố Tố đứng đầu đội ngũ có vẻ bi phẫn.
Nhưng bi phẫn thì làm được gì? Ngoài cửa nhà người ta chỉ có hai đệ tử trông cửa để truyền lời, chẳng có thêm một ai. Thượng Thanh Tông có nhiều người cũng không dám đi quá một bước. Người ta đang bắt chưởng môn Thượng Thanh Tông đó!
Có thể hình dung được Đường Tố Tố bi phẫn thế nào. Nhớ lại năm xưa, Thượng Thanh Tông cũng có chỗ đứng ở Phiêu Miễu Các, có địa vị ngang với Vạn Thú Môn. Bây giờ lại rơi tới tình cảnh thế này, ngẫm lại thật thê lương.
Cả đám đệ tử Thượng Thanh Tông chết lặng. Trước mặt Vạn Thú Môn, ngay cả dũng khí phẫn nộ họ cũng không có. Thậm chí, trước khi đến, không ít người còn lo sợ chọc giận Vạn Thú Môn sẽ gây ra chuyện gì không thể gánh vác nổi.
Mặt trời dần dần nghiêng, một đoàn người đi tới cuối đường núi.
Có người kêu lên: “Trưởng lão, mấy người chưởng môn ra kìa!”
Từng người nhìn vào trong sơn môn thăm dò.

Mấy người Đường Nghi đi ra, không thiếu một ai, được đệ tử Vạn Thú Môn đưa ra.
Nhóm người đi ra, các đệ tử Vạn Thú Môn đưa ra cùng chắp tay cười nói: “Đường chưởng môn, chỉ là hiểu lầm. Thực có lỗi. Đây là chút áy náy của chưởng môn bản phái.” Y lấy ra một xấp kim phiếu, chừng một trăm vạn kim tệ, xem như nhận lỗi.
Với Thượng Thanh Tông, số tiền kia không ít, nhưng Đường Nghi chỉ lạnh lùng liếc mắt, hừ lạnh: “Không cần!”
Dù nghèo cũng không thể vừa nghèo vừa không có cốt khí. Nàng quay đầu vẫy tay, dẫn cả đám đệ tử Thượng Thanh Tông xuống núi.
Tô Phá cùng La Nguyên Công căng mặt. Lần này thực sự là mất mặt lắm rồi.
“Vậy không tiễn”. Đệ tử Vạn Thú Môn đưa ra vui tươi hớn hở, nhìn xấp kim phiếu trong tay, cười nhạo, cực kỳ khinh thường sự cao ngạo trong sạch kia, cũng xoay người lại phục mệnh.
Đi xa một chút, Đường Tố Tố quan sát Đường Nghi từ trên xuống dưới, hỏi: “Vạn Thú Môn có làm gì chưởng môn không?”
“Không sao. Bọn họ chỉ giam giữ chúng ta hỏi mấy chuyện thôi.”

Chương 701: Như Dắt Chó Con

Chương 701: Như Dắt Chó Con
Trên dãy núi Chung Linh Tú, nhà cửa liên miên, đủ hình đủ dạng, không hổ là đại phái hiếm thấy trong thiên hạ.
Giữa các đình đài lầu các, hai lão giả bước ra, một người là Triều Kính, một lão giả khác đeo kiếm sau lưng khí vũ hiên ngang là Vu Chiếu, cao thủ đứng thứ năm trên bảng xếp hạng. Triều Kính đại diện cho Vạn Thú Môn tiễn khách, còn Vu Chiếu là vị khách đó.
Cả quãng đường Triều Kính đều mỉm cười nhưng trong lòng chẳng hề thoải mái. Lão bị chưởng môn mắng cho máu chó phun đầy đầu, thoải mái được mới lạ.
Lão bắt người của Thượng Thanh Tông ở huyễn giới chính là vì nhan sắc của Đường Nghi đã khiến cho lão động lòng.
Bắt được mỹ nhân rồi, lão còn chưa kịp hưởng thụ, mất nhiều người trong La Sát triều như vậy, lão phải trả lại công bằng cho tông môn.
Nhưng lão không ngờ Thượng Thanh Tông lại dốc toàn bộ lực lượng chạy đến giam gia đại hội Linh Thú, cũng không biết kẻ nào để lộ tin tức, để cho cả đám người Thượng Thanh Tông chặn trước cửa Vạn Thú Môn đòi người.
Chưởng môn Tây Hải Đường lập tức chiêu lão tới, hỏi có phải lão bắt người không?
Triều Kính thèm nhỏ dãi sắc đẹp của Đường Nghi, thịt đã dâng tận miệng làm sao có thể dễ dàng buông tha? Nên lão chối.
Kết quả thật hay. Hôm sau Vu Chiếu lại chạy tới gặp Tây Hải Đường, nhờ Tây Hải Đường nể mặt thả người đi cho. Lúc trước Vu Chiếu và Tây Hải Đường có từng quen biết.
Tây Hải Đường đáp lại không có việc này, nhưng lão bằng hữu nói rất chắc chắn, rằng có người tận mắt nhìn thấy bọn Đường Nghi bị Triều

Kính bắt ở Huyễn giới, không thể sai được.
Vu Chiếu sẽ không chạy đến đây bịa chuyện này ra gây sự với mình, Tây Hải Đường ý thức được vị sư đệ kia đang giấu diếm mình, lại cho gọi Triều Kính đến, nói rằng "Ta chỉ hỏi một lần cuối cùng, có bắt người hay không?"
Thấy chưởng môn sư huynh đã bị chọc giận, Triều Kính đành thừa nhận, nhưng lại tìm lấy cả đống lý do, nói rằng hoài nghi Thượng Thanh Tông có vấn đề.
Tây Hải Đường thấy Triều Kính tách Đường Nghi khỏi đám người Thượng Thanh Tông mà giam giữ riêng liền hiểu ra vấn đề thế nào. Làm sao lão không biết sư đệ mình là người thế nào.
Lão lại hỏi Triều Kính đã làm gì Đường Nghi chưa. Nếu đã động, thì lão cũng không thể nể mặt Vu Chiếu được nữa. Có một vài cái tiếng không thể truyền ra được, chỉ có thể diệt khẩu.
Triều Kính nói chưa động, Tây Hải Đường mới chửi bới thoá mạ lão một trận.
Muốn tầm hoan cũng phải xem xem giờ là lúc nào. Vạn Thú Môn mở đại hội Linh Thú, mời tu sĩ khắp thiên hạ đến ủng hộ, ngươi lại chà đạp chưởng môn một phái đến ủng hộ, nếu việc này bị lộ ra ngoài, Vạn Thú Môn còn biết giấu mặt vào đâu? Ta có nên xử lý ngươi hay không?
Nhưng Tây Hải Đường không chịu thả người của Thượng Thanh Tông ra ngay. Chuyện đã xảy ra rồi, diễn trò cũng phải diễn cho giống, nếu không, sẽ khó mà ăn nói với bên ngoài.
Lão nói với Vu Chiếu, Huyễn Giới xuát hiện La Sát Triều, chết trên trăm đệ tử, vừa vặn người của Thượng Thanh Tông lại có ở đó, nên có một số việc cần phải hỏi thăm xác minh một chút.
Lão đã nói vậy, chuyện liên luỵ đến hơn trăm mạng người, Vu Chiếu đành chờ tin vậy.
Thế là Vạn Thú Môn giả bộ thẩm vấn một chút, nể mặt Vu Chiếu họ cũng không dám làm gì Thượng Thanh Tông, cho đến vừa rồi mới thả người ra.
Tiễn khách xuống núi, trước khi chia tay với Vu Chiếu, Triều Kính cười hỏi thử: "Không ngờ Vu huynh còn có giao tình với Thượng Thanh Tông."

“Ha ha, không phải giao tình gì. Trước kia ta đã nhận ân tình của một người đời trước ở Thượng Thanh Tông, giờ biết tin, nếu mặc kệ không để ý tới sẽ khó mà an lòng.”
“A, thì ra là vậy.”
“Triều huynh, sau này còn gặp lại. Cáo từ.”
“Sau này còn gặp lại!” Triều Kính chắp tay đưa tiễn.
Chờ bóng người đi thật xa, nét mặt Triều Kính sa sầm lại. Không ăn được thịt còn bị mắng một trận, lão chỉ đành lẩm bẩm xui xẻo.
Một đệ tử đi vào bẩm báo: “Sư phụ, Thắng Hoài về rồi, không sao hết!”
Triều Kính ngạc nhiên quay lại hỏi: “Y còn sống sao?”
“Vâmg! Y nói khi chuyện xảy ra mình đã chui vào một cái hang, may mắn tránh thoát một kiếp. Xem bộ dáng có vẻ y sợ tới gặp ngài.”
“Lập tức gọi y tới gặp ta!”
…
Trong khách sạn Thiên Vận, Ngưu Hữu Đạo bưng chén trà ngồi trước cửa sổ.
Viên Cương mở cửa, Đường Nghi vào theo, sau lưng là Tô Phá cùng La Nguyên Công. Đường Tố Tố vẫn tránh gặp bên này.
Ba người đi tới, đứng trước mặt Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo vẫn cúi đầu rũ mắt, thong dong tự tại nhấp một ngụm trà.
Xem ảnh 1 Quản Phương Nghi nhìn chằm chằm Đường Nghi như muốn tìm tòi chút manh mối.
Mấy người Đường Nghi cũng đang đánh giá Ngưu Hữu Đạo. Ba người rất ngạc nhiên. Theo như Vạn Thú Môn nói mình đã chết hơn trăm người vì La Sát triều, vậy mà vị này lại không sao, vẫn khoẻ mạnh quay lại, thực sự khiến bọn họ cảm thấy hắn bất phàm.
Ba người càng chú ý hơn là nữ nhân có vẻ thiên chân vô tà đứng sau lưng hắn, đôi mắt to sáng lấp lánh, thần thái đơn thuần chân thành. Nhưng thật lạ, nữ nhân này nắm chặt thắt lưng Ngưu Hữu Đạo như dắt chó con.
Thực ra, hắn đang giả vờ thong dong tự tại. Có thể thong dong tự tại mới là lạ. Hắn có thói quen sau hai ba ngày lăn lộn trong huyễn giới sẽ phải

tắm một cái. Ai ngờ vị Yêu Vương này vẫn nắm mãi không buông, ngâm trong bồn tắm cũng muốn đi theo.
Ngưu Hữu Đạo gần như sắp phát điên, không biết làm sao giải thích được với vị này. Hắn bị nàng đánh bại rồi, phục nàng hoàn toàn rồi, không tắm nữa, được chưa?
“Ngươi thoát được La Sát triều?” Đường Nghi hỏi thử.
Ngưu Hữu Đạo nhướn mày: “Ngươi đã nói với Vạn Thú Môn chuyện của La Sát triều và ta?”
Đường Nghi vội nói: “Ngươi yên tâm. Ta có nghe được các đệ tử Vạn Thú Môn nói ba người kia và ngươi là kẻ địch, nào còn dám nhắc đến ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo cúi đầu uống trà, không lên tiếng.
Quản Phương Nghi bên cạnh hỏi thử: “Đường chưởng môn, tên Triều Kính kia không làm bậy gì với cô à?”
“Vẫn tốt, chỉ giữ chúng ta lại, hỏi mấy câu, không làm loạn.”
“Vẫn tốt?” Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Đường đại chưởng môn, nàng còn không biết vì sao Triều Kính muốn bắt mấy người à?”
Đường Nghi nghi hoặc hỏi: “Chẳng lẽ không phải vì chuyện La Sát triều sao?”
Ngưu Hữu Đạo liếc mắt lãnh đạm nói: “Động cái não thông minh của nàng mà nghĩ thử xem. Vạn Thủ Môn tổ chức Đại hội Linh Thú, là lúc phải đãi khách có lễ có tiết, lại có thể không chứng không cứ gì bắt chưởng môn một phái sao? Triều Kính kia là kẻ háo sắc, người ta vừa mắt tư sắc của nàng nên mới xuống tay đấy. Vậy mà nàng còn cảm thấy vẫn tốt sao? Ai chà, thật tốt,
Hắn vừa dứtl ời, Tô Phá và La Nguyên Công nhìn nhau, ngẫm lại mà sợ, cũng nhìn nhìn Đường Nghi. Vì Đường Nghi bị tách khỏi bọn họ giam giữ riêng, có xảy ra chuyện gì không họ cũng không biết.
Đường Nghi biến sắc, vội nói: “Ta bị giam riêng, nhưng tuyệt đối không xảy ra chuyện ngươi nghĩ kia. Ta trong sạch!”
Ngưu Hữu Đạo xuỳ một tiếng: “Nàng có trong sạch hay không liên quan gì tới ta?”
Đường Nghi cuống lên: “Ngươi đừng có ngậm máu phun người. Nếu ngươi không tin, ta có thể chứng minh.”

“Cần chứng minh với ta sao? Ta chỉ muốn biết vì sao bọn họ thả nàng, có phải có ai ra mặt xin cho mấy người không?” Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại hỏi.
Hai má Đường Nghi đỏ bừng, hai bàn tay siết chặt trắng như phấn. Nàng cảm thấy hắn đang vũ nhục mình. Hắn càng không cho nàng giải thích, nàng càng không giải thích được.”
Tô Phá: “Không có ai ra mặt, nếu nhất định phải có ai đó thì hắn là nhờ Đường trưởng lão dẫn theo đệ tử Thượng Thanh Tông tới Vạn Thú Môn tạo áp lực.”
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả: “Ngươi coi trọng Thượng Thanh Tông của ngươi thật đấy. Các ngươi mà cũng muốn tạo áp lực với Vạn Thú Môn sao?”
Hai người Tô La nhìn nhau, ngẫm lại thấy cũng đúng. La Nguyên Công nói: “Khẳng định là không có ai ra mặt xin cho chúng ta.”
Ngưu Hữu Đạo buông chén trà, đứng dậy, đang muốn bước mấy bước suy tư, nhưng vừa rời ghế, Ngân Nhi đã kéo chặt thắt lưng hắn lại.
Không đi được, Ngưu Hữu Đạo quay lại nhìn, mặt như sắp khóc đến nơi.
Thực sự không chịu nổi, hắn cúi đầu chắp tay với Ngân Nhi: “Bà cô của ta ơi, đừng có lôi kéo hành hạ người ta thế nữa được không? Ngươi là nhất, ta xin ngươi, giơ cao đánh khẽ buông tha cho ta có được không?”
Ngân Nhi nắm chặt thắt lưng của hắn, đi vòng qua cái ghế tới gần, rất chân thành lắc đầu, ánh mắt nhìn hắn đầy tội nghiệp và vẫn không chịu thả ra.
Ngưu Hữu Đạo phục nàng hoàn toàn rồi. Hắn rũ vai, chẳng làm được gì, lại ôm chén trà lên, uống một hơi, nuốt luôn cả lá trà vào bụng.

Chương 702: Triệu Hùng Ca

Chương 702: Triệu Hùng Ca
Ba người của Thượng Thanh Tông ngơ ngác hoang mang, Tô Phá thỉnh giáo: “Vị này là?”
Ngưu Hữu Đạo quay lại: “Nàng là ai không quan trọng. Quan trọng là hai hôm nay ba vị mệt nhọc rồi, về nghỉ ngơi trước đi.”
Tô Phá á khẩu, không nói được gì. Cầu người không dễ, lời nói thôi có thể nặng, cũng có thể nhẹ.
Đường Nghi lên tiếng: “Ngươi hiểu lầm ta thế nào cũng được, nhưng chẳng lẽ ngươi không muốn làm chút gì đó vì Đông Quách sư thúc?”
“Làm sao ta hiểu lầm ngươi? Năm xưa, khi Thượng Thanh Tông muốn dồn ta vào chỗ chết, ngươi dám nói là nàng không biết rõ tình hình không? Ngươi dám nói là ngươi không ngầm đồng ý không?”
Đường Nghi cắn môi không phản bác được. Dù thế nào, chuyện vô lương tâm năm xưa vẫn cứ chắn giữa hai người.
Tô Phá nói: “Ngưu Hữu Đạo, chuyện năm đó không liên quan đến chưởng môn. Là chúng ta…”
Ngưu Hữu Đạo giơ tay chặn lão lại không cho nói tiếp: “Cứ luôn mồm nói cái gì Đông Quách sư thúc, năm xưa các ngươi có nể mặt Đông Quách Hạo Nhiên cho ta một con đường sống không? Đường đại chưởng môn, ngươi tự suy nghĩ một chút xem. Bảo các ngươi đừng có vào Huyễn giới, bảo các ngươi đi nhanh đi, ngươi có nghe sao? Ta đã nói rõ với ngươi ngươi sẽ xảy ra chuyện, dặn ngươi phải đi nhanh lên, ngươi còn muốn dẫn theo người Thượng Thanh Tông tự chui đầu vào lưới. Cái đám người các ngươi, trời sập cũng không kéo lại được, nói gì cũng không nghe, ta về Thượng Thanh Tông làm gì? Chẳng lẽ muốn làm một chưởng môn nói gì cũng không ai nghe sao? Có ý nghĩa gì không?”

Đường Nghi đáp: “Ngươi nói là có việc, chúng ta lo lắng cho an toàn của ngươi, cho nên…”
“Đừng có cho nên. Thân mình còn không gánh nổi, còn liên luỵ đến an toàn của ta. Ngươi nói đùa cái gì đấy? Còn có thể đi cầu ta nữa à?”
“Được, lần này coi như ta sai rồi. Chỉ cần ngươi quay lại, sau này chúng ta sẽ nghe lời ngươi.”
“Không phải lần này sai. Các ngươi sai nhiều rồi, cũng đừng nói chuyện sau này nghe lời gì đó. Trước mắt đã bày ra một chuyện không nghe rồi đây này. Ta đã nói rất rõ ràng, các ngươi giải quyết Đường trưởng lão kia rồi nói tiếp.”
Một câu này chặn lời ba người không thể nói gì hơn. Tư vị cầu xin người khác thật không dễ chịu, phải nhận hết giễu cợt.
Quản Phương Nghi bên cạnh thầm thở dài, như cười như không nhìn Ngưu Hữu Đạo, phát hiện ra vị này luôn bình tĩnh, trời băng đất lửa cũng có thể thong dong ứng đối, duy chỉ có đối mặt với Đường Nghi là không nhịn được. Điều này thể hiện ra rất rõ.
“Tiễn khách!” Ngưu Hữu Đạo rất không nể mặt xoay người ra cửa sổ, quay lưng ra ngoài.
“Mời!” Viên Cương đưa tay mời ba người.
Ba người đỉ ồi, Quản Phương Nghi mới cười tủm tỉm nói: “Đạo gia, ngươi lại hơi thất thố rồi.”
Ngưu Hữu Đạo hừ lạnh: “Một đám người ngu xuẩn!”
“Ngươi không thể nói như vậy. Việc này không liên quan đến ngu xuẩn hay không. Căn bản bọn họ không duỗi tay chân thoải mái được, cho nên người khác nhìn vào chỉ thấy thật ngốc. Chuyện tiền nhân Thượng Thanh Tông làm, hậu quả và ảnh hưởng sẽ ứng vào bọn họ thôi. Khắp nơi đều không dung được bọn họ, ngươi bảo bọn họ phải làm sao bây giờ? Bọn họ vẫn luôn bước lần từng bước, rất gian nan. Chẳng lẽ không phải ngươi cũng đang muốn trốn tránh hậu quả và ảnh hưởng kia sao? Nếu không, ngươi cần gì phải tránh xa họ như vậy? Ngươi có thể trốn, nhưng bọn họ chỉ có thể gánh vác, không có lựa chọn.”
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc.
Lúc chạng vạng tối, Đường Tố Tố, người vẫn thề không cúi đầu, vẫn luôn chắn giữa Thượng Thanh Tông và Ngưu Hữu Đạo tới.

Tô Phá và La Nguyên Công đưa bà ta đến. Đường Nghi cũng muốn tới nhưng bị hai người cản lại. Cả hai đều nghìn ra, thực sự Ngưu Hữu Đạo và Đường Nghi không hợp nhau.
Nhưng Tô Phá và La Nguyên Công không thể ngờ được là, vừa vào phòng Ngưu Hữu Đạo, thấy hắn, Đường Tố Tố liền chậm chậm quỳ xuống, ngay trước mặt Ngưu Hữu Đạo.
Tô Phá và La Nguyên Công định đưa tay kéo bà ta lên, nhưng duỗi tay ra rồi vẫn chậm rãi rụt lại.
Cái quỳ này khiến cho cả phòng lặng thinh. Bao gồm cả Ngưu Hữu Đạo, không ai ngờ được, Đường Tố Tố không cúi đầu thì thôi, một khi đã cúi thì cúi triệt để như vậy.
Dù sao bà ta cũng đã bảy tám chục tuổi rồi, quỳ với một người trẻ tuổi, còn là vãn bối, ai nhìn cũng thấy nặng lòng.
Xét theo một góc độ nào đó thì Ngưu Hữu Đạo không nhận được cái quy này. Đông Quách Hạo Nhiên cũng không nhận nổi. Bối phận của Đường Tố Tố còn ở đó.
Chính vì thế nên lúc trước bà ta không thể cúi đầu với một vãn bối thấp kém.
Nhưng khoảng thời gian đứng bên ngoài Vạn Thú Môn đã khiến cho bà ta hiểu được thật sâu, đường đường chưởng môn Thượng Thanh Tông chịu nỗi nhục nhã như vậy mà Thượng Thanh Tông lại không thể làm gì, không chỉ Đường Nghi nhục nhã, mà cả Thượng Thanh Tông, cả liệt tổ liệt tông Thượng Thanh Tông cũng chịu nhục.
Bà ta là một người hiếu thắng, lại chẳng có nơi nào phát tiết sự bi phẫn trong lòng.
Lúc này, bà ta thực sự hiểu rồi. Vinh nhục của mình chẳng là gì so với cả Thượng Thanh Tông. Cho nên, hôm nay bà ta tới, quỳ.
Ngưu Hữu Đạo cũng không tránh cái quỳ này, mà có vẻ kinh ngạc hỏi: “Vì sao Đường trưởng lão lại hành đại lễ này?”
Đường Tố Tố đau thương. Năm xưa, khi ra tay với Ngưu Hữu Đạo, làm sao bà ta nghĩ được sẽ có một ngày này? Bà ta chẩm rãi lắc đầu: “Lão thân sai. Lão thân bồi tội với ngài! Ngàn sai vạn sai đều là do một mình lão thân sai. Ngài là đại nhân, đừng chấp tiểu nhân, đừng chấp lão thái bà ta. Chỉ cần ngài có thể giúp Thượng Thanh Tông thoát khỏi khốn

cảnh, cái mạng già này của lão thân là của ngài, mặc ngài xử trí, chết muôn lần cũng không tiếc!”
Cơ mặt Tô Phá và La Nguyên Công căng cứng, cùng nhìn chằm chằm phản ứng của Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo im lặng một lát, đột nhiên trầm giọng hét lên:”Được! Từ hôm nay, tất cả ân oán của ta và Thượng Thanh Tông tan thành mây khói, cho qua hết. Đứng lên đi!”
Đường Tố Tố lắc đầu: “Ngài không đồng ý về Thượng Thanh Tông, lão thân không đứng!”
Ngưu Hữu Đạo nhìn bà ta chăm chú: “Tốt nhất là đừng có ép ta. Cho ta mấy ngày cân nhắc!”
“Lão thân…” Đường Tố Tố còn muốn nói gì đó, La Nguyên Công trầm giọng ngắt lời: “Sư muội, đứng lên đi!”
Lão cùng Tô Phá nâng bà ta dậy, không cho bà ta nói thêm, chỉ sợ sẽ chọc giận Ngưu Hữu Đạo.
Ba người rời đi, Ngưu Hữu Đạo ngồi bên giường trầm ngâm không nói gì. Cái quỳ kia khiến cho hắn ngột ngạt, trong đầu hắn hiện lại cảnh tượng trong toà miếu đổ nát khi ấy. Đông Quách Hạo Nhiên yếu ớt nói: “Ta dùng bí pháp Thượng Thanh Tông hoá tu vi cả đời thành ba mươi sáu đạo truyền pháp hộ thân phù, hộ pháp trừ tà cho con…”
Sự thật đã chứng minh, truyền pháp hộ thân phù của Đông Quách Hạo Nhiên đã cứu mạng hắn nhiều lần. Ví dụ như trong trận chiến ở sa mạc vô biên. Mà hiện giờ trong cơ thể hắn vẫn còn ba đạo truyền pháp hộ thân phù của Đông Quách Hạo Nhiên, chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào. Cho đến nay, hơn phân nửa tu vi trong cơ thể hắn là tu vi của Đông Quách Hạo Nhiên.
Quản Phương Nghi quan sát một lát, cuối cùng, hai tay vuốt tà váy sau lưng ngồi xuống bên cạnh hắn, thở dài nói: “Đau đầu hả? Rốt cuộc ngài muốn gì? Vì sao không cho bọn họ một câu trả lời chắc chắn?”
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi hỏi lại: “Câu trả lời của ta không phải đã rõ ràng rồi sao?”
“Không phải ngài nói còn cần cân nhắc mấy ngày sao?”
“Ta đang chờ người sau màn ra mặt. Có một số việc vẫn cần nói rõ, rốt cuộc là tính toán cáig ì. Ta không thể cứ mơ hồ mà đi được.”

…
Màn đêm buông xuống, trăng vung ánh bạc, trên một đỉnh núi nhỏ giữa dãy núi non chập trùng, một con chim lớn màu đen đang nghỉ chân trên một núi đá.
Một người đàn ông Lạp Tháp đứng cạnh nó. Y đeo hồ lô rượu sau lưng, chắp tay bái nguyệt, chính là Triệu Hùng Ca.
Một bóng người từ trong núi bay ra, đáp xuống đỉnh núi. Là Trần Bá.
Trần Bá chậm rãi bước đến gần, nhìn kỹ Triệu Hùng Ca từ trên xuống dưới, hỏi dò: “Ngài là Triệu tiên sinh?”
Triệu Hùng Ca nghiêng đầu nhìn, bình tĩnh mỉm cười: “Ngươi là Trần Công sao? Tả sứ bảo ta gặp ngươi. Nói xem tình hình thế nào rồi.”

Chương 703: Tiểu Tử Ngươi Không Biết Xấu Hổ À? (1)

Chương 703: Tiểu Tử Ngươi Không Biết Xấu Hổ À? (1)
“Có vài chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Thượng Thanh Tông gặp chút phiền phức, nhưng đã được giải quyết…” Y kể lại chuyện Thượng Thanh Tông bị bắt vào Huyễn giới, sau đó thoát hiểm khỏi Vạn Thú Môn.
Triệu Hùng Ca nghe xong, đột nhiên nhìn sang hướng Vạn Thú Môn, lạnh lùng nói: “Triều Kính! Lá gan không nhỏ! Ỷ vào có chỗ dựa là Vạn Thú Môn, cho rằng ta không dám động vào lão sao? Có cơ hội ta sẽ tới xử lão, xem lão có mấy cái đầu!”
“Lần này Ngưu Hữu Đạo tới, Hồng Nương vẫn luôn lo lắng hắn muốn tìm Triều Kính kiếm chuyện. Nhưng Ngưu Hữu Đạo không thừa nhận.”
“Việc này ta có nghe Tả sứ của các ngươi nói.” Triệu Hùng Ca khẽ gật đầu. “Ngưu Hữu Đạo có triệu tập nhân thủ tới chưa? Chuẩn bị ra tay với Thượng Thanh Tông thế nào?”
Vì biết tin Ngưu Hữu Đạo muốn hạ sát thủ với Thượng Thanh Tông nên y mới vội vàng chạy tới. Nhận được tin, biết cưỡi Kim Mao Hồng không kịp, nên cố ý cưỡi một con phi cầm chạy đến.
“Ngưu Hữu Đạo này làm việc vẫn không để lộ sâu cạn, không biết sẽ làm thế nào. Căn cứ theo khoảng cách thì hắn là người của hắn còn đang trên đường tới.”
“Còn có chuyện gì khác không?”
“Tạm thời chỉ có vậy.”
Triệu Hùng Ca gật đầu: “Được. Ngươi cũng không nên ra quá lâu. Đi về trước đi.”
Trần Bá chắp tay quay đi.

Triệu Hùng Ca cũng không rời đi mà tiếp tục đứng đó đợi.
Khoảng nửa canh giờ sau, lại có một bóng người bay đến, rơi xuống đỉnh núi, tập tễnh tiến lại gần. CHính là tên chột mắt què chân. Gã tiến lại, chắp tay hành lễ: “Sư phụ! Ngài tới là tốt rồi. Suýt nữa Thượng Thanh Tông đã xảy ra chuyện ở Vạn Thú Môn.”
“Ta cũng có biết đại khái. Nói cụ thể ra xem nào. Ta nghe nói Ngưu Hữu Đạo đã thoát khỏi được La Hán Triều?”
Đồ Hán hơi sửng sốt, không biết y nghe được tin này từ đâu. Chẳng lẽ y còn có nhãn tuyến khác ở Thượng Thanh Tông?
Đồ Hán kể lại cặn kẽ một lượt, Triệu Hùng Ca nhíu mày nghi ngờ hỏi: “Ngươi nói là trước khi xảy ra chuyện Ngưu Hữu Đạo có ép Đường Nghi rút lui, cũng có nhắc nhở sẽ có chuyện xảy ra?”
“Vâng. Hắn cũng chỉ có lòng tốt thôi, nhưng chưởng môn không làm theo, nên mới gặp phiền phức.”
“Lòng tốt?” Triệu Hùng Ca cười ha hả, nhìn sâu vào đêm đen thăm thẳm: “Người này khó phòng bị, chút trò xiếc ấy của ta không qua nổi mắt hắn. Chỉ cần hơi có hành động khác thường sẽ khiến cho hắn cảnh giác. Quả nhiên là khó chơi. Căn bản hắn không có ý định ra tay với Thượng Thanh Tông, mục đích là muốn ép ta ra ngoài. Sợ là Trần Công đã trúng kế của hắn, lộ rồi.”
Trần Công gì cơ? Đồ Hán không hiểu. “Ra tay với Thượng Thanh Tông? Sư phụ nói tới Ngưu Hữu Đạo sao?”
“Ngươi không nên hỏi nhiều.” Triệu Hùng Ca khoát tay áo: “Sau việc này, tình hình Thượng Thanh Tông thế nào?”
“Vẫn như cũ, đều trông cậy vào Ngưu Hữu Đạo kia. Nhưng Ngưu Hữu Đạo rất bài xích. Nghe Tô trưởng lão nói, lần này Đường Tố Tố đã tới nhận sai, thậm chí còn quỳ với Ngưu Hữu Đạo. Nhưng hắn vẫn không đồng ý…” Đồ Hán kể lại chuyện nghe được từ Tô Pha.
Triệu Hùng Ca thở dài: “Cuối cùng vị Đường trưởng lão kia cũng chịu mềm rồi. Ta còn không dám nhận một quỳ của Đường Tố Tố, tiểu tử Ngưu Hữu Đạo kia lại dám nhận, không sợ giảm thọ sao? Đồ Hán, ngươi đi đi, đi tìm Ngưu Hữu Đạo, bảo hắn tới gặp ta. Ta không lộ diện cho hắn một câu trả lời hắn sẽ không đồng ý đâu. Còn không lộ diện

nữa, sợ là tên kia không chỉ tra tấn Thượng Thanh Tông, có khi Trần Công cũng gặp nạn.”
Đồ Hán không biết Trầm Công mà y nói đến là ai, có ý gì. Triệu Hùng Ca cũng không cho gã cơ hội hỏi nhiều, nên gã lĩnh mệnh rời đi.
Không tiện để Triệu Hùng Ca đợi lâu, Đồ Hán vội vàng quay lại thành Vạn Tượng, tiến thẳng đến khách sạn Thiên Vận.
Lên đến lầu hai khách sạn, gã bị Viên Cương cản lại, hai người nhìn nhau, đều hiểu.
Viên Cương hỏi: “Chuyện gì?”
“Gặp Ngưu Hữu Đạo.”
“Có chuyện gì Đạo gia đã nói rõ với Thượng Thanh Tông.” Ý là, Thượng Thanh Tông còn chưa đến lượt ngươi ra mặt nói này nói kia.
“Không có ta, hắn đã chết ở Thượng Thanh Tông lâu rồi, nào có cơ hội oai phong lẫm liệt ở đây, còn bày ra cái vẻ đáng tởm đó. Ngươi đi nói cho hắn biết, có Đồ Hán tới, có gặp hay không tuỳ hắn.”
Viên Cương hơi bất ngờ, không biết gã đệ tử Thượng Thanh Tông này có mối quan hệ nào khác với Ngưu Hữu Đạo không, chỉ lạnh nhạt nói: “Chờ một lát” rồi xoay người bỏ đi.
Không bao lâu sau hắn ta quay lại, chìa tay ra mời, đưa Đồ Hán vào phòng của Ngưu Hữu Đạo.
Trong phòng, Ngưu Hữu Đạo đang đau đầu. Hắn ngồi xếp bằng trên giường, Ngân Nhĩ cũng bò lên giường ngồi cạnh, tay nắm chặt thắt lưng hắn không buông.
Hắn không biết rốt cuộc cô nàng này nghĩ thế nào mà cứ dính chặt lấy mình như hình với bóng. Căn bản hắn làm gì có bí mật nào, chẳng lẽ nàng ta muốn chung giường chung gối với mình?
Cửa vừa mở, Viên Cương và Đồ Hán tiến vào. Viên Cương canh giữ ngoài cửa.
Đồ Hán đi tới bên cạnh giường, nhưng chỉ đứng đấy, lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo, không có ý định chào hỏi.
Ngưu Hữu Đạo thả hai chân xuống, Ngân Nhĩ lập tức đứng bên cạnh.
Đồ Hán khàn khàn châm chọc: “Bây giờ cái giá cũng không nhỏ nhỉ, có không ít nữ nhân bên cạnh, nghe nói đổi hết người này đến người khác.”

Ngưu Hữu Đạo đáp: “Lời đồn dừng lại ở trí giả. Ta không có phúc khí đó.”
“Ta không phải trí giả.”
“Nghe nói, nếu không phải nhờ ngươi ta đã chết ở THượng Thanh Tông lâu rồi. Hắn là chuyện năm xưa còn có ẩn tình gì?
Đồ Hán im lặng. Có một số việc không cần phải nói nữa, nói ra sẽ chỉ thêm phiền phức. “Ta chỉ thuận miệng nói thôi.”
Ngưu Hữu Đạo cười cười. Còn có thể là ai muốn gây bất lợi cho mình ngoài những người kia? Đường Tố Tố cũng quỳ rồi, hoàn toàn không còn cơn cớ gì để mà truy cứu nữa. Hắn mỉm cười nói: “Lão Đồ, nhiều năm không gặp, ngươi cố ý tới gặp ta không phải chỉ vì thuận miệng nói mấy câu chứ? Ta đã tuyên bố trước, chuyện gì ra chuyện ấy, Thượng Thanh Tông là Thượng Thanh Tông, quan hệ của ta và ngươi là quan hệ của ta và ngươi, nếu ngươi đến đây là để biện hộ cho Thượng Thanh Tông thì không cần, ta có suy tính của ta, ngươi nói cũng vô dụng. Việc này không đến lượt ngươi ra mặt. Nếu là đến để ôn chuyện cũ, sẽ có rượu ngon chiêu đãi.”
“Có vài chuyện khác, bảo người không liên quan tránh đi một chút.”
Con mắt duy nhất nhìn chằm chăm Ngân Nhi rồi nhìn sang Viên Cương. Với Ngưu Hữu Đạo, Viên Cương không cần tránh, hắn không có bí mật gì mà hắn ta không thể biết. Còn Ngân Nhi, làm sao cho nàng ta chịu tránh ra được mới lạ.
Hắn lắc đầu: “Không cần. Có việc cứ nói thẳng.”
Thấy hắn đã nói vậy, Đồ Hán cũng không miễn cưỡng nữa. “Có người muốn gặp ngươi. Đi theo ta.”
“Ai muốn gặp ta còn bắt ta phải tự đi nữa? Bảo người đó tới không được sao?”
“Không được!” Đồ Hán từ chối thẳng, gằn từng tiếng “Triệu Hùng Ca!”
Cuối cùng cũng đến rồi! Con ngươi Ngưu Hữu Đạo hơi co rút lại: “Gặp ở đâu?”
Nghe cái tên này, trong lòng Viên Cương cũng run lên. Hắn ta đã từng nghe nói về đại danh vị kia.
“Đi theo ta là gặp được.”
…

Nguyệt điệp tản ra ánh sáng nhàn nhạt, trong phòng khách sạn, Đường Nghi, Tô Phá, La Nguyên Công, Đường Tố Tố đều đang im lặng ngồi đó.

Hôm nay, có bao chuyện liên tiếp xảy ra khiến cho mấy người đều nặng nề.

Đường Tố Tố phá vỡ sự im lặng: “Chuyện của ta không có gì, nghe các ngươi nói thì Ngưu Hữu Đạo nghi ngờ Triều Kính đã huỷ sự trong sạch của chưởng môn?”

Đường Nghi vừa thẹn vừa giận: “Ta nói rồi, không có chuyện gì. Ta chỉ gặp Triều Kính hai lần. Một lần là khi bị bắt đi, một lần là khi được thả ra, ngoài ra không có bất kỳ tiếp xúc nào khác. Còn muốn ta nói bao nhiêu lần nữa các ngươi mới tin?”

Đường Tố Tố vỗ tay ghế: “Đương nhiên chúng ta tin tưởng chưởng môn. Nhưng mấu chốt là người ta có tin tưởng không? Nếu thực sự xảy ra chuyện như thế, dù sao ngài và hắn cũng có danh phận phu thê, làm sao hắn chịu được? Chính chưởng môn cũng thừa nhận mình thực sự bị Triều Kính nhốt riêng. Chuyện này vẫn cứ là khúc mắc trong lòng hắn. Nếu không nghi ngờ thì nói ra làm gì? Ai có thể làm chứng cho chưởng môn?”

Chương 704: Tiểu Tử Ngươi Không Biết Xấu Hổ À? (2)

Chương 704: Tiểu Tử Ngươi Không Biết Xấu Hổ À? (2)
Đường Nghi: “Việc này dừng lại thôi, đừng nói nữa!” Chuyện này phải dừng lại. Còn bàn nữa, da mặt nàng mỏng, chịu không nổi.
Đường Tố Tố đau khổ nói: “Ta biết nói chuyện này ra sẽ khiến ngài khó xử, nhưng việc này không thể coi thường. Nói nhỏ, thì là nhục nhã hắn. Nói lớn, thì có liên quan đến tiền đồ cả Thượng Thanh Tông. Lúc đầu ta không cho ngài đến, nhưng ngài nhất định phải rời Bắc Châu chạy tới. Giờ thì tốt rồi, Thượng Thanh Tông không còn đường lui nữa, ta cũng không cần mặt mũi mà quỳ xuống rồi, ngài lại vẫn ngại mặt mũi của mình. Theo ta thấy, việc này, chưởng môn phải tự chứng minh mình trong sạch.”
Đường Nghi xấu hổ nói: “Chuyện này, nếu hắn không tin, ta biết chứng minh làm sao? Chẳng lẽ muốn ta phải tự đến hầu ngủ?”
La Nguyên Công và Tô Phá nhìn nhau, đều xấu hổ. Loại chuyện này, cũng chỉ có Đường Tố Tố là nói được, hai người bọn họ là nam nhân, không tiện xen vào.
Đường Tố Tố rủ mắt nói: “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Muốn ta nói thì, chưởng môn chỉ cần bỏ mặt mũi tự tìm đến, chưa chắc đã không hay. Lại nói, vốn là phu thê, đây là chuyện đương nhiên, không ai nói được gì. Thực ra, có quan hệ phu thê rồi có lẽ là chuyện tốt.”
“Ta không thể làm như vậy…”
Đường Nghi mới nói được một nửa, có tiếng đập cửa vọng vào.
Được bên trong cho phép, một đệ tử bên ngoài đi vào chào, rồi bẩm báo: “Chưởng môn, đệ tử vẫn theo dõi sách sạn Thiên Vận có truyền tin đến,

nói rằng thấy Đồ Hán tới đó, rồi cùng Ngưu Hữu Đạo rời đi, còn có cả nữ nhân vẫn kéo quần áo hắn nữa.”
Mấy người đang ngồi nhìn nhau. Đường Tố Tố nhìn Tô Phá: “Đồ Hán này có ý gì?”
Tô Phá hơi giật mình nhưng vẫn bình tĩnh đáp: “Là như vậy, năm xưa khi Ngưu Hữu Đạo còn bị giam, cơ bản là chỉ có một mình Đồ Hán ở đó, hai người cũng có chút giao tình. Ta dặn Đồ Hán đi tìm Ngưu Hữu Đạo năn nỉ một chút. Không sao đâu, không cần ngạc nhiên, cũng không cần đi quấy nhiễu.”
La Nguyên Công hỏi: “Có tác dụng không?”
Tô Phá đáp: “Thử một chút cũng không sao.”
…
Bóng đêm thanh lãnh, Đồ Hán dẫn Ngưu Hữu Đạo tới chỗ hẹn, nhưng không thấy Triệu Hùng Ca đâu, chỉ còn con phi cầm kia.
Con phi cầm đứng trên tảng đá lớn quay sang nhìn bọn họ chằm chằm, dưới ánh trăng, hai mắt nó sáng ngời.
“Người đâu?” Ngưu Hữu Đạo hỏi, quay phắt đầu lại.
Một bóng người bay vút tới, một hán tử bẩn thỉu đáp xuống, lưng đeo hồ lô rượu, tay cầm một con lợn rừng chết, ném ra một góc cách đó không xa.
Phi cầm kêu lên một tiếng, bay lên, nhảy xuống, dẫm hai chân lên con lợn rừng kia, cúi đầu xuống mổ mổ tan nát xác con lợn, máu tươi vẫn còn chảy, hẳn là mới chết không lâu. Nhìn cảnh này, Ngân Nhi vô thức trốn sau lưng Ngưu Hữu Đạo.
“Ngươi là Triệu Hùng Ca?” Ngưu Hữu Đạo hỏi, nhìn người kia thật kỹ.
“Không giống sao?” Triệu Hùng Ca cười cười, chăm chú nhìn Ngân Nhi: “Thế mà còn mang theo người tới gặp ta. Ai thế?”
Vấn đề này thực khó trả lơi. Ngưu Hữu Đạo bỏ qua: “Haizz, kệ nàng ta đi.”
“Đã vậy, thì bảo nàng ta tránh đi một chút.”
Ngân Nhi vội kéo thắt lưng Ngưu Hữu Đạo, lắc đầu quầy quậy: “Không!”
Ngưu Hữu Đạo cười khan: “Quên đi vậy!”

Triệu Hùng Ca không cười, nhìn chằm chằm Ngân Nhi, lặp lại: “Ta muốn ngươi tránh đi!”
“Không!” Ngân Nhi rất kiên quyết.
Triệu Hùng Ca không nói không rằng, phất ống tay áo một cái, một cỗ cương phong ập tới
Ngưu Hữu Đạo giật nảy mình, hai tay đẩy ra, vận càn khôn đại na di, cương phong hoá thành kình phong, lực đạo cực mạnh triệt tiêu không còn.
Triệu Hùng Ca quái dị nhận xét: “Quả nhiên có chút năng lực, khó trách ngươi dám phách lối. Ta cũng phải cân nhắc phân lượng của ngươi.”
“Tiền bối!” Ngưu Hữu Đạo vội vàng ngăn lại. Hắn cũng là muốn tốt cho Triệu Hùng Ca thôi, nếu chọc giận Yêu Vương này, chỉ sợ y không chịu nổi.
Nhưng Triệu Hùng Ca không để tâm, run tay áo, chọc ra một ngón tay, một đạo cương ảnh như trường thương phóng đến.
Ngưu Hữu Đạo vội lách mình tránh đi. Nếu đối phương đã muốn tìm phiền phức, hắn cũng chẳng hơi đâu mà quản, biết đâu có thể nhân cơ hội này thoát được Yêu Vương.
Ầm một tiếng, Ngân Nhi vuột tay, ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu tươi, bị đánh bay xuống dưới núi.
Ngưu Hữu Đạo quay lại nhìn, trợn mắt há mồm, còn tưởng mình nhìn nhầm.
Triệu Hùng Ca cũng ngẩn ngơ, không ngờ Ngưu Hữu Đạo sẽ mặc kệ sự sống chết của nữ nhân này, càng không ngờ nàng ta lại không biết hoàn thủ.
Y loé lên, đuổi kịp bóng người bị đánh bay kia, đỡ lấy nàng ta, đưa nàng lên núi, vội vàng xem xét thương thế.
Ngưu Hữu Đạo cũng vội bu lại, thấy Ngân Nhi đã ngất đi.
Thực sự hắn choáng váng mà. Thật hay giả đây? Yêu Vương này lại không chịu nổi một đòn, nói đùa sao?
“A… là yêu tu. A? Thế mà không có pháp lực… May mà khả năng chịu đòn của nhục thân cũng không tệ.” Triệu Hùng Ca lẩm bẩm, vội lấy ra một viên đan dược nhét vào miệng Ngân Nhi, thi pháp giúp nàng nuốt xuống, rồi ngẩng đầu nhìn Ngưu Hữu Đạo: “Tiểu tử ngươi không biết

xấu hổ à? Ngươi có còn là nam nhân không? Chỉ biết chạy trốn cho mình, để lại một nữ tử yếu đuối nhận lấy cái chết?”
“Nàng ta là nữ tử yếu đuối?” Ngưu Hữu Đạo chỉ vào Ngân Nhi hú lên quái dị như gặp phải nỗi oan lớn tày trời.
“Nàng không phải, chẳng lẽ là ngươi sao? Ngươi có thù với nàng cũng không cần phải mượn tay ta! Ta không giết người vô danh không oán không cừu!”
“…” Ngưu Hữu Đạo không còn gì để nói, không tranh cãi với Triệu Hùng Ca, cũng không muốn để lộ ra thân phận thực sự của Ngân Nhi. Tóm lại, chính hắn cũng không hiểu. Nếu không phải nữ nhân này vẫn luôn đi theo bên cạnh mình, thậm chí hắn còn nghi ngờ có phải Yêu Vương bị người ta đánh tráo rồi không.
Triệu Hùng Ca đưa tay ra, để Đồ Hán tới chăm sóc người trong tay.
Đồ Hán đi tới, y rời tay, đứng lên hỏi:”Nữ nhân này là ai mà cứ bám lấy ngươi? Tiểu tử ngươi rất gian trá, có phải muốn dẫn phiền phức nào tới cho ta không đấy?”
Vừa rồi, Ngân Nhi không kịp tránh đã bị y đánh ngất.
Ngưu Hữu Đạo muốn nói lại thôi, cuối cùng đành khoát tay:”Việc này nói với ngươi cũng không rõ ràng. Ngươi không nên hỏi. Nói chuyện chính đi. Gọi ta tới làm gì?”
Ý của hắn tức là Triệu Hùng Ca cố tình chạy đến đây không phải để quan tâm chuyện khác. Triệu Hùng Ca hỏi lại: "Sao hả? Trong lòng ngươi biết rõ, cần gì giả vờ hồ đồ?"
Ngưu Hữu Đạo: "Tự ngươi muốn làm thế, đừng nhất quyết đổ xuống đầu ta."
Triệu Hùng Ca: "Ngươi và ta đều xuất thân từ Thượng Thanh tông, dẫu sao cũng không bỏ được, cần gì lừa mình dối người chứ?"
Ngưu Hữu Đạo: "Đó là do ngươi không thể, ta sớm đã bỏ xuống rồi."
Triệu Hùng Ca đột nhiên ra tay, đoạt lấy kiếm từ tay Ngưu Hữu Đạo. Nửa thanh kiếm được rút, phát ra tiếng "keng". Dưới ánh trăng chiếu rọi, có thể thấy rõ bốn chữ "Bích Huyết Đan Tâm"(1). Triệu Hùng Ca trả kiếm vào bao, ném ngược lại cho Ngưu Hữu Đạo: "Kiếm của Đông Quách Hạo Nhiên. Nếu ngươi thật sự bỏ xuống thì tại sao thanh kiếm này bầu bạn với ngươi lâu như vậy?"

[1] Bích Huyết Đan Tâm: Máu đổ vì chính nghĩa - lòng trung thành sắt son.
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm xuống đất: "Ngươi đã nghĩ như vậy, ta còn có cách nào chứ?"
Triệu Hùng Ca: "Ta đến đây rồi, ngươi phải cho ta câu trả lời thỏa đáng, đồng thời cho Thượng Thanh tông một lời giải thích, bằng không sẽ chẳng qua được cửa ải ta đâu."
"Ngươi uy hiếp ta ư?"
"Không phải uy hiếp ngươi, mà là thanh lý môn hộ!"
"Ngươi đã sớm bị Thượng Thanh tông đuổi ra khỏi cửa, thanh lý môn hộ gì chứ?"
"Bênh vực kẻ yếu, không được sao?"
"Được! Đầu ngươi to thì ắt phải xoay cổ thật mạnh, đương nhiên được chứ! Ta chỉ thấy lạ là ngươi đã có lòng, sao không tự mình đứng ra? Dựa vào thực lực của ngươi, chẳng lẽ không dễ dàng hơn ta à? Sao phải ép ta làm trâu làm ngựa?"
"Bớt nói này nói nọ đi. Trong lòng ngươi hiểu rõ, thân phận của ta rất khó xử, có quan hệ mập mờ với Ma giáo. Năm đó ta đại khai sát giới, đắc tội nhiều người, ai nấy đều cho rằng ta là người của Ma giáo. Bởi vì lo ngại thân phận Ma giáo của ta nên bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, nếu ta ngang nhiên trở về Thượng Thanh tông thì chỉ khiến nơi đó rước lấy phiền toái thôi."

Chương 705: Yêu Lực

Chương 705: Yêu Lực
"Chẳng lẽ ngươi không phải là người bên Ma giáo?"
"Ta có quan hệ không nhỏ với Ma giáo, nhưng chưa từng gia nhập vào đó."
"Tiền bối, ngươi lo ngại, ta cũng lo ngại, ắt hẳn tiền bối biết tình cảnh trước mắt của ta. Năm đó, ngươi không thể không biết chuyện xảy ra giữa Thượng Thanh tông và Ninh vương - Thương Kiến Bá, ta phải rũ sạch quan hệ với Thượng Thanh tông, đồng thời không thể không quan tâm đến sự sống chết bên Nam Châu, bằng không biết phải dùng bao nhiêu mạng người để lấp đầy cái hố này?"
"Ban đầu ta vốn không quá chú ý đến ngươi, bây giờ sự thật đã chứng minh ngươi có năng lực, ta nghĩ ngươi sẽ có cách để cân bằng."
"Con người không thể đi ngược tình thế, ta chỉ có thể chu toàn trong khuôn khổ. Dưới áp lực lớn đến thế, ta biết lấy gì cân bằng đây?"
"Thượng Thanh tông tan rã là chuyện sớm muộn. Một khi ngươi buông tay, lòng người bên Thượng Thanh tông sẽ hoàn toàn tan tác, cả phái không còn đường lui, ta cũng không thể nào để ngươi có đường lui."
Triệu Hùng Ca nói câu này rất rõ ràng. Nếu Ngưu Hữu Đạo nhà ngươi không ra tay tương trợ, ta sẽ không bỏ qua.
Đồ Hán đang trông chừng Ngân Nhi bỗng ngẩng đầu lên, để ý phản ứng của Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo tỏ vẻ bình tĩnh, ánh mắt hắn trông ra nơi tối tăm ở đằng xa: "Tiền bối muốn bảo vệ Thượng Thanh tông hay đám người của Thượng Thanh tông?"
Triệu Hùng Ca: "Có gì khác nhau sao? Nếu không có người, Thượng Thanh tông có còn là Thượng Thanh tông không?"

"Chẳng lẽ ta và ngươi không phải người của Thượng Thanh tông à?" Ngưu Hữu Đạo hỏi ngược lại.
Triệu Hùng Ca quay đầu nhìn hắn, hơi kinh ngạc. Thằng nhãi này đang thừa nhận mình là người của Thượng Thanh tông, nhưng y vẫn không hiểu nổi, hỏi lại: "Ngươi có ý gì?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta ở đây thì Thượng Thanh tông cũng ở đây. Ta hưng(2), ắt Thượng Thanh tông sẽ hưng."
[2] Hưng: Một nghĩa là sáng lập, một nghĩa là đứng dậy bắt đầu lại.
Hắn rút nửa thanh kiếm ra, soi bốn chữ "Bích Huyết Đan Tâm" dưới trăng cho Triệu Hùng Ca xem: "Thế cục thiên hạ trùng trùng điệp điệp, thuận theo thì hưng, đối nghịch tất vong. Ngươi không có năng lực chống lại thế cục thiên hạ, vậy thì ôm một chút hy vọng cũng không ích gì, phải mưu tính đường ra thôi. Cố chấp không buông, biết rõ đường chết mà vẫn bước tiếp thì tất cả mọi người chỉ có thể ôm nhau chết chung mà thôi. Dẫu biết tàn khốc, nhưng lúc nên buông tay thì nên buông, cầm lên được thả xuống được, bỏ đi thì mới có lại. Thượng Thanh tông đi đến bước đường ngày hôm nay, không thể trách ai cả, cần phải trả giá rất nhiều. Ta tặng tiền bối một câu: Không phá đi ắt không lập lại được!"
Keng! Trường kiếm trở về bao một cách dứt khoát như tấm lòng kiên quyết của hắn.
Triệu Hùng Ca im lặng. Y hiểu lời hắn nói, Thượng Thanh tông có biến mất cũng chẳng sao,
chỉ cần ta hưng thịnh, bất kỳ lúc nào cũng có thể dựng lại Thượng Thanh tông.
Đồ Hán cúi đầu, tâm trạng lẫn sắc mặt hắn ta đều nặng nề.
Triệu Hùng Ca bỗng cất tiếng cười: "Hay cho kẻ 'răng nhọn miệng sắc', ta nói để ngươi phục, trái lại biến thành ngươi thuyết phục ta. Quả nhiên Đông Quách Hạo Nhiên đã thu nhận được một đồ đệ tốt, thảo nào có thể phá tan tầng tầng lớp lớp hiểm trở để đứng vững. Tốt, ta thừa nhận mình bị ngươi thuyết phục đấy."
Ngưu Hữu Đạo nghe vậy thì mừng thầm, vội hỏi: "Chẳng phải ta thuyết phục được tiền bối đâu, mà là tiền bối hiểu đại cuộc."

"Bày đặt ra vẻ, ngươi đừng vui mừng quá sớm." Triệu Hùng Ca đồng thời xoay người lại, nhìn chăm chăm hắn: "Người như ta rất hay làm việc theo cảm tính, không bình tĩnh và lý trí được như ngươi, nói khó nghe một chút thì là tuyệt tình. Nếu ta được như ngươi thì năm đó đã không bị đuổi khỏi Thượng Thanh tông. Từ nhỏ sư phụ đã nuôi ta khôn lớn, đối đãi ta ơn nặng như núi, vì vậy ta không thể trơ mắt nhìn đám người Thượng Thanh tông chết... Cho bọn họ một con đường sống, chỉ cần làm bấy nhiêu đó, ta sẽ không ép ngươi nữa!"

Ngưu Hữu Đạo im lặng một hồi rồi gật đầu: "Ta sẽ thử xem."

"Ta khiến ngươi đồng ý rồi." Triệu Hùng Ca một mực chắc chắn, y không để hắn giải thích, trực tiếp chuyển sang đề tài khác: "Ngươi gây phiền toái cho Triều Kính à?"

Ngưu Hữu Đạo hỏi một đằng, trả lời một nẻo: "Bên cạnh ta có người của Ma giáo sao?"

Triệu Hùng Ca lắc đầu: "Không hắn là người Ma giáo, cho dù đã từng thì sau này cũng thoát ly rồi. Về phần tại sao như thế thì nó liên quan tới chuyện riêng tư của người ta, ta nói thêm cũng không hay. Tuy nhiên, ta có thể cam đoan với ngươi rằng chỉ có một nguyên khiến hắn ta ở lại bên cạnh Hồng Nương, đó là bảo vệ bà ta chứ chẳng có ác ý gì cả, tất cả chỉ vì bảo vệ bà ta. Tóm lại ngươi có thể yên tâm rồi. Vì ngươi, cũng là vì Hồng Nương, tốt nhất đừng động đến hắn. Giữ hắn lại, trong tình huống cấp thiết, người sau lưng hắn sẽ ra tay giúp các ngươi. Ta chỉ có thể nói bấy nhiêu thôi, về phần nên làm thế nào thì ngươi tự lo, ta sẽ không tham gia vào chuyện này."

Chuyện này khá thú vị. Ngưu Hữu Đạo cân nhắc một lát rồi cười khà khà: "Xem ra vẫn luôn có kẻ bảo vệ cho hoa, nhưng ta không thể nào hiểu nổi. Nếu đã có năng lực ấy, tại sao không đón Hồng Nương về với mình để bảo vệ?"

Triệu Hùng Ca không nói tiếp nữa: "Những gì nên nói thì ta đã nói rồi, ngươi tự giải quyết cho ổn đi."

Ngưu Hữu Đạo lại chỉ vào Đồ Hán: "Hắn thì sao? Là nội gián do ngươi cài vào Thượng Thanh tông à?"

Triệu Hùng Ca giải thích qua loa: "Trước kia hắn từng là hộ vệ bên người Ninh vương Thương Kiến Bá, sau này bị thương tật, trong lúc ta

chữa thương cho thì phát hiện hắn thích hợp với việc tu luyện nên thu nhận luôn làm đồ đệ. Chưa kịp đưa hắn về Thượng Thanh tông thì ta xảy ra chuyện rồi, đành phải giao hắn cho Tô Phá. Bây giờ trong Thượng Thanh tông chỉ có duy nhất Tô Phá biết điều đó."
Ngưu Hữu Đạo cất tiếng "ồ", không kiềm được mà nhìn Đồ Hán thêm mấy lần.
"Chuyện nên nói thì ta nói rồi, chuyện không nên nói cũng đã nói hết. Được rồi, đi đây, đừng quên chuyện mà ngươi đã đồng ý với ta." Triệu Hùng Ca cất tiếng thở dài.
Tâm trạng của hơi muộn phiền, tất cả cũng vì câu nói kia của Ngưu Hữu Đạo: "Không phá đi ắt không lập lại được."
Ngưu Hữu Đạo bỗng cất tiếng ho, chỉ vào Ngân Nhi đang nằm hôn mê dưới đất: "Tiền bối, ngươi đưa nữ nhân này theo đi."
Triệu Hùng Ca ngạc nhiên: "Ta không thân không quen với nàng ta, đưa theo làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo: "Coi như ta tặng lễ gặp mặt cho tiền bối."
Tặng nữ nhân? Triệu Hùng Ca sửng sốt, sắc mặt hơi trầm xuống: "Không hưởng nổi đâu! Chuyện thấp hèn vô sỉ thế này, ta khuyên ngươi bớt làm hộ cái. Ngươi về đi!" Đồng thời, y vẫy tay với Đồ Hán.
Đồ Hán đứng lên nói: "Sư phụ, trên người yêu quái tu hành này có hai loại yêu khí."
Ngưu Hữu Đạo đã sớm biết điều đó nên không thấy lạ.
"Hai loại yêu khí?" Triệu Hùng Ca lẩm bẩm, bước tới ngồi xổm xuống bên cạnh Ngân Nhi rồi làm phép điều tra. Sau khi tra rõ, y kinh ngạc: "Chẳng lẽ là yêu lực trong truyền thuyết?"
Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên, bước tới hỏi: "Yêu lực gì thế?"
Triệu Hùng Ca nói: "Ta thấy trong điển tịch Ma giáo. Theo truyền thuyết, sau khi thực lực của yêu quái tu hành đạt tới cảnh giới nhất định thì yêu khí trong cơ thể sẽ thăng cấp thành yêu lực khiến thực lực tăng lên nhiều hơn. Quái lạ, cơ thể nàng ta không hề có dấu hiệu tồn tại pháp lực, tại sao lại thế này?" Y ngẩng đầu hỏi: "Rốt cuộc nữ nhân này là ai?"
Ngưu Hữu Đạo xoa tay, cười khổ: "Ta cũng không biết, nhặt được trên đường đấy. Nàng ta quấn lấy ta đến chết không tha, ta cũng đau đầu.

Hay là ngươi đưa nàng ta về dãy núi Yêu Ma, vừa khéo có thể lấy ra rồi từ từ nghiên cứu."
Triệu Hùng Ca đã sớm nhận thấy hắn không có ý tốt, y không thèm trúng kế hắn đâu. Mặc kệ hắn, y đứng dậy kêu Phi Cầm, nhảy tung lên rồi biến mất cùng nó trong bóng đêm mịt mờ.
"Tiền bối..." Ngưu Hữu Đạo kêu lên nhưng vô dụng, vừa quay đầu lại, hắn đã phát hiện Đồ Hán cũng vút bay đi rồi.
Hiện giờ chỉ còn mỗi hắn đứng đấy, hắn đi quanh Ngân Nhi vài vòng, cuối cùng từ từ rút bảo kiếm ra. Dưới ánh trăng sắc lạnh, kiếm khí như muốn người ta nhân cơ hội chém giết để trừ tai họa về sau.

Chương 706: Bí Ẩn (1)

Chương 706: Bí Ẩn (1)
Nhưng đúng lúc này, Ngân Nhi đột nhiên mở mắt.
Dưới ánh trăng, xung quanh Điệp Cốc đã bị một lượng lớn đệ tử Vạn Thú môn canh gác, không để bất kỳ kẻ nào tới gần.
Bầu không khí ở đây tương đối khác thường, gần như toàn bộ cấp cao thuộc Vạn Thú môn dốc hết sức mạnh, tề tựu bên ngoài Điệp Cốc. Cả đám dùng sắc mặt nặng nề để nhìn cánh cổng tiến vào thế giới kỳ ảo, cánh cổng ấy tựa như một lớp màn nước.
Dựa theo kinh nghiệm trước đó, xế chiều hôm nay, cánh cổng tiến vào thế giới Điệp Mộng kỳ ảo nên đóng kín mít, nhưng lần này lại phát sinh trường hợp khác thường. Cổng vào thế giới kỳ ảo không hề đóng kín, chỉ khép hờ mà thôi.
Không bao lâu sau, tấm màn nước dao động như có sóng gợn, mười đệ tử Vạn Thú môn mạo hiểm đi vào điều ra rồi đi ra.
Một kẻ tiến lên bẩm báo: "Chưởng môn, ra vào bình thường, bên trong thế giới kỳ ảo cũng rất bình thường, không có gì khác thường cả."
Chưởng môn Tây Hải Đường trầm giọng nói: "Ai có thể nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?"
Không ai có thể đưa ra đáp án.
Có người nhắc đến chuyện: "Phải chăng có liên quan tới đợt La Sát lần này?"
Triều Kính lập tức phản bác: "Ngươi có ý gì? Đợt La Sát đâu phải chỉ có lần này, trước kia cũng từng có, tại sao không hề xảy ra chuyện gì? Không có căn cứ thì đừng có nói lung tung."
Sao hắn ta có thể tùy tiện gánh trách nhiệm chứ, hắn ta ngoảnh lại nói với Tây Hải Đường: "Chưởng môn, chỉ e hiện tượng khác thường này sẽ không tránh được việc kinh động tới chín vị Chí tôn kia!"

Gò má Tây Hải Đường căng ra: "Phái người ở lại canh gác xem thử, có gì khác thường lập tức bẩm báo."
Trong khách điếm, Quản Phương Nghi quanh quẩn tại phòng Ngưu Hữu Đạo, thỉnh thoảng bước đến bên cửa sổ rồi kiễng chân nhìn ra xung quanh.
Chuyện Ngưu Hữu Đạo rời khỏi không giấu được bà ta. Hắn vừa ra cửa, bà ta đã đi theo. Hỏi hắn đi đâu, hắn không nói, đồng thời không để cho bà ta đi cùng. Theo như Quản Phương Nghi, Ngưu Hữu Đạo lén lút ắt là có chuyện gạt mình, cho nên bà ta vẫn luôn ngồi chờ trong phòng hắn.
Về phần một nữ nhân cứ chui vào phòng nam nhân, điều đó có ảnh hưởng đến danh tiết linh tinh hay không, ngay từ đầu bà ta đã không màng. Tiếng thơm của bà ta vốn đã lan xa, chuyện qua đêm với những nam nhân khác nhau trong mấy năm qua chỉ là chuyện thường, làm sao lại đi sợ chuyện này chứ? Ngày thường nam nhân còn tránh bà ta không kịp, sợ bà ta làm hỏng thanh danh của mình.
Quản Phương Nghi quanh quẩn một hồi, bên ngoài hành lang bỗng có tiếng bước chân truyền vào. Viên Cương đột ngột mở cửa rồi tránh đường, kế đó Ngưu Hữu Đạo bế một người vào, đấy là Ngân Nhi.
Trên mặt Ngân Nhi có vết máu thấy rõ, nàng rúc vào lòng Ngưu Hữu Đạo như một con mèo nhỏ với dáng vẻ gầy yếu, rõ ràng là bị thương nặng.
Quản Phương Nghi kinh ngạc, hỏi: "Sao lại thế này?"
Ngưu Hữu Đạo đặt Ngân Nhi nằm ngang trên giường. Khi hắn đứng dậy, bàn tay nàng túm lấy quần áo hắn không tha, ánh mắt yếu ớt đến mức đáng thương.
"Không đi, không đi nữa." Ngưu Hữu Đạo an ủi rồi mạnh mẽ tách đầu ngón tay nàng ra, bỏ bàn tay nàng xuống, cuối cùng cảnh cáo: "Lại không nghe lời, ta không cần nàng nữa."
Trước kia, hắn không dám cứng rắn với nàng như vậy.
Phải thế thì Ngân Nhi mới ngoan ngoãn buông tay, ánh mắt nàng nhìn chăm chăm vào Ngưu Hữu Đạo, dường như sợ hắn chạy mất.
"Hầy!" Ngưu Hữu Đạo đứng thẳng dậy, cất tiếng thở dài.
Quản Phương Nghi lại hỏi: "Sao nàng ta lại thế này?"
Ngưu Hữu Đạo: "Tự ngươi nhìn đi, bị người ta đả thương đó."

"Hả?" Quản Phương Nghi bị dọa không ít: "Ai có năng lực lớn đến mức có thể đả thương nàng ta vậy?"
Viên Cương cũng giật mình, nhưng hắn ta mơ hồ hoài nghi một mục tiêu, bởi vì hắn ta biết Ngưu Hữu Đạo từng gặp Triệu Hùng Ca.
"Không nói chuyện này nữa." Ngưu Hữu Đạo vẫy vẫy tay, chuyện này nói ra cũng không ổn, bằng không có lẽ hắn phải dẫn Quản Phương Nghi đến gặp Triệu Hùng Ca mất!
Kẻ có thể đả thương người thuộc Thánh La Sát cũng không ít, làm sao Quản Phương Nghi có thể kiềm được lòng tò mò, bà ta nhất quyết dây dưa không buông: "Đừng mà, nói đi nà..."
Ngưu Hữu Đạo im lặng một lát, trên mặt hắn bỗng hiện lên vẻ tự giễu: "Triệu Hùng Ca."
"Ấy..." Quản Phương Nghi sửng sốt, tỏ vẻ khó tin: "Triệu Hùng Ca đến đây hả? Ngươi đi gặp hắn rồi sao? Thực lực của Triệu Hùng Ca mạnh đến mức này à? Có thể đả thương nàng ta ư?" Bà ta quay đầu nhìn Ngân Nhi, nghĩ tới việc nàng còn sống sót trở về, vội vàng hỏi lại: "Triệu Hùng Ca bị thương hay chết rồi?"
Ngưu Hữu Đạo: "Hắn vẫn ổn, có thể xảy ra chuyện gì chứ?"
Quản Phương Nghi không tin: "Sao lại thế được?"
Bà ta từng đấu với Thánh La Sát nên có lý do để tin, Triệu Hùng Ca cũng phải kiêng kỵ Thiên Kiếm phù của nàng ấy đến ba phần, mà trước mắt có thể Ngân Nhi không nhận ra mình có Thiên Kiếm phù, làm sao Triệu Hùng Ca có thể là đối thủ của nàng ấy chứ?
Trước đó Ngưu Hữu Đạo cũng chẳng tin, nhưng sự thật đã chứng minh đúng là như vậy. Nếu không nhờ Triệu Hùng Ca nhắc đến yêu lực, khiến hắn hiểu ra điều gì đó thì lần này, suýt chút nữa hắn đã nhân cơ hội giết chết Ngân Nhi hòng diệt trừ tai họa về sau.
Khi hắn sắp đẩy Ngân Nhi vào chỗ chết, nàng không hề có sức phản kháng; trải qua lần thăm dò ấy đã khiến hắn thật sự hiểu rõ một chuyện. Vị Thánh La Sát này không phải là giả, mà do thực lực của nàng không có trạng thái yêu tà, hắn là có liên quan đến việc hắn hóa giải yêu khí kỳ quái trong người Thánh La Sát, đồng thời nhờ Triệu Hùng Ca nhắc tới yêu lực nên hắn mới hiểu ra.

Trước đó bị Yêu vương hồn nhiên ngây thơ, yếu đuối mỏng manh đẩy vào tình huống kinh hãi, đơn thuần chỉ là do hắn tự dọa mình thôi.
Ngân Nhi người ta không hề phức tạp, chính ý nghĩ của bọn hắn mới linh tinh.
Cũng không phải người ta giả vờ đơn thuần, mà thật sự người ta không nhớ rõ gì cả; vừa ra khỏi trận pháp trong mắt thì trí nhớ rõ ràng có vấn đề rồi, sau khi hóa giải yêu lực hóa thành hình người, người ta càng giống như tờ giấy trắng.
Khi sự an toàn không còn bị uy hiếp nữa, Ngưu Hữu Đạo không thể không đối mặt với một vấn đề. Dù là Thương Tụng cũng được, Ly Ca cũng được, tại sao phải nhốt Yêu vương này vào trận pháp trong mắt?
Rõ ràng là bất kỳ ai rơi vào trận pháp ấy, mở được đường thoát thì đều phải thả Yêu vương ra, tương đương với việc khiến Yêu vương đạt được sinh mệnh mới.
Thương Tụng hay Ly Ca làm vậy với dụng ý gì?
Vấn đề này thật sự làm người ta khó hiểu, Thương Tụng và Ly Ca cũng không đưa ra đáp án. Ngưu Hữu Đạo mơ hồ cảm thấy có thể là đáp án nằm trên người Yêu vương, nhưng vị Yêu vương này chẳng nhớ gì cả, liệu có thể hồi phục trí nhớ không đây?
Trận pháp, mộ cổ, gương đồng, trận pháp tại Thế giới ảo Điệp Mộng đều được phong ấn trong người Yêu vương. Thương Tụng phá trời, hai phu thê họ đi đâu? Tại sao y và Hầu Tử lại đến nơi cổ mộ này? Dường như tất cả mọi chuyện đều liên kết với nhau.
Người phá giải được gương đồng thì mới có thể tu luyện Càn Khôn quyết, đồng thời cũng có thể tìm được hành cung Thế giới ảo. Sau khi tu luyện Càn Khôn quyết, vừa khéo sẽ có năng lực hóa giải yêu khí kỳ lạ trong cơ thể Thánh La Sát, rõ ràng điều này không hề trùng hợp.
Đủ chuyện như thế, hắn rõ ràng cảm giác được hình như một loạt năng lực mà người nào đó chuẩn bị cho Yêu vương cũng chính là chuẩn bị cho hắn.
Ngân Nhi đã không còn tạo thành uy hiếp với hắn, hắn có thể hóa giải luồng yêu khí quái dị, ở một mức độ nào đó đã khống chế được Ngân Nhi.

Liên tưởng đến mấy chuyện này, hắn không tài nào hạ sát nàng được nữa.
Nếu không phải Vân Cơ tham gia, hơn nữa còn mạo muội ra tay, có lẽ trước kia hắn sẽ đối mặt với mấy vấn đề này.
"Sao lại không thể chứ? Người ta có kinh nghiệm đánh nhau hơn hắn nàng ấy ma." Ngưu Hữu Đạo thuận mồm lừa bà ta cho xong.
Hắn không nói ra chuyện bây giờ rất dễ ức hiếp Ngân Nhi. Nếu để bà ta biết, bà ta nhất định sẽ không để hắn giữ Ngân Nhi ở lại bên cạnh, giữ lại bên cạnh sẽ dễ rước lấy phiền toái. Ngươi còn không có cách nào giải thích nguyên nhân phức tạp trong đó, liên lụy tới bí mật làm người hai kiếp của hắn nên cũng không tiện nói cho ngươi biết được.

Chương 707: Bí Ẩn (2)

Chương 707: Bí Ẩn (2)
Quản Phương Nghi tỏ vẻ hoài nghi, rõ ràng có chỗ nghi ngờ.
Ngưu Hữu Đạo chuyển sang đề tài khác, hỏi: "Bên kia chuẩn bị xong chưa?"
Quản Phương Nghi: "Xong rồi, bất cứ lúc nào cũng ra tay được, bây giờ à?"
Ngưu Hữu Đạo: "Đêm khuya yên tĩnh, dễ khiến người ta chú ý, hắn ta sẽ không dễ dàng ra ngoài. Thành Vạn Tượng không phải nơi để ra tay, sáng mai đi."
Quản Phương Nghi vuốt cằm, lại hỏi: "Vì sao Triệu Hùng Ca đến gặp ngươi?"
Ngưu Hữu Đạo cười khổ: "Còn vì cái gì nữa? Đơn giản là vì Thượng Thanh tông."
"Ngươi đồng ý rồi à?"
"Không có. Tạm thời gạt hắn."
Nói đến Triệu Hùng Ca, Quản Phương Nghi không khỏi nhắc tới một chuyện khác: "Giữa hắn và Trần bá, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"
Ngưu Hữu Đạo: "Hắn không nói rõ, ta nghe ra hàm ý trong lời hắn, hình như là tình nhân cũ nào đó phái người tới bảo vệ ngươi."
Quản Phương Nghi trợn to mắt: "Nói đàng hoàng đi."
Ngưu Hữu Đạo: "Không đùa đâu."
Quản Phương Nghi: "Tình nhân cũ của ta nhiều đến mức ngay cả ta cũng không nhớ rõ, hắn có nói là kẻ nào không?"
"Nhiều đến mức không đếm được à?" Ngưu Hữu Đạo hơi sửng sốt rồi dựng thẳng ngón tay cái với bà ta, ý khen bà ta trâu bò. Hắn lắc đầu: "Không nói, nhưng ta đoán là người Ma giáo, tự ngươi ngẫm lại xem tên nào có khả năng lớn nhất, ta cũng muốn biết là ai."

"Ma giáo?" Quản Phương Nghi trầm ngâm, cân nhắc suy tư rất lâu rồi nói với vẻ không hiểu: "Nếu bảo vậy thì đúng là khó đoán, sau khi Ma giáo bị trọng thương, phần lớn thành viên mang thân phận đều ẩn nấp, ai biết kẻ nào thuộc Ma giáo, kẻ nào không?"
Ngưu Hữu Đạo: "Có thể là kẻ qua lại với Triệu Hùng Ca, đồng thời khiến Triệu Hùng Ca không dám nói, ắt hẳn địa vị của kẻ đó ở Ma giáo không hề nhỏ. Ngươi tập trung vào mấy nhân vật cấp cao trong Ma giáo rồi suy nghĩ xem. Trần bá tìm được kẻ đó trước ngươi, quan hệ của kẻ đó với ngươi không hề nhỏ, ví dụ như quan hệ xảy ra giữa nam và nữ, ngươi ngẫm lại xem có hay không."
Quản Phương Nghi: "Đừng nói là ba mươi năm trước, cho dù là cấp cao thuộc Ma giáo hiện giờ, ta cũng chỉ nghe nói chứ chưa từng gặp kẻ nào, sao có thể liên tưởng đây?"
Viên Cương quay đầu nhìn sang một phía, chịu không nổi hai kẻ đem chuyện nam nữ ra nói một cách tùy ý, không xem ai ra gì kia.
Ngưu Hữu Đạo vuốt cằm, tò mò nói nhỏ: "Là ai nhỉ?"
"Ta nói rồi, đây là dự đoán của ngươi hay chính Triệu Hùng Ca chỉ rõ kẻ đó là người của Ma giáo?"
"Hắn chưa từng nói là người Ma giáo, chỉ nói Trần bá vốn là người Ma giáo, sau này rời khỏi Ma giáo..." Ngưu Hữu Đạo thuật lại sơ sơ lời nói của Triệu Hùng Ca.
Quản Phương Nghi nghe xong thì tỏ vẻ khinh thường, không tin ngay từ đầu: "Không phải ngươi hiểu lầm đấy chứ, chính Triệu Hùng Ca lấy lão nương ra đùa ngươi đấy. Nếu thật sự có nam nhân tình thâm nghĩa trọng với lão nương như vậy, chẳng lẽ lại bỏ mặc ta, để ta ở kinh đô nước Tề cấu kết làm bậy với nam nhân khác à? Có năng lực thì đã sớm đón ta đi rồi."
"Cũng phải..." Ngưu Hữu Đạo nói thầm.
Đây cũng là chỗ hắn nghĩ không ra, rõ ràng có dấu hiệu chứng minh người sau lưng Trần bá có thực lực không nhỏ, hơn nữa cũng không phải nhân vật tầm thường.
Việc này càng nghĩ càng mâu thuẫn, nghĩ không ra đáp án, đành phải tạm gác lại.

Đợi Quản Phương Nghi rời khỏi, Viên Cương đỡ cằm Ngân Nhi đang nằm trên sạp rồi hỏi: "Thật sự là Triệu Hùng Ca đả thương ạ?"
Ngưu Hữu Đạo đáp "ừ", kể hết chân tướng mọi chuyện cho hắn ta và nguyên nhân mình đưa nàng về.
Viên Cương nhăn mày, đồng thời sa vào sự bí ẩn ấy...
"Ngưu Hữu Đạo nào?"
"Còn có thể là Ngưu Hữu Đạo nào nữa, là tên ở Nam Châu nước Yến đấy. Ngày hôm qua ta tận mắt nhìn thấy hắn đi ra khỏi Thế giới ảo cùng với cháu của Triều trưởng lão."
Giọng nói loáng thoáng trên hành lanh dần đi xa, Lục Thánh đang ngồi xếp bằng trên giường đột ngột mở to hai mắt.
Hắn ta nhẹ nhàng nhảy xuống sạp, đi đến trước cửa sổ rồi hé mở, quan sát bên ngoài một chút.
Sắc trời dần sáng, đầu đường liên tục có người buôn bán nhỏ lui tới.
Hắn ta quay đầu, nhanh chóng thay hình đổi dạng, chuẩn bị đơn giản một chút rồi mở cửa ra, rời khỏi khách điếm, đi thẳng đến cảnh giới Tứ Chu.
Ngưu Hữu Đạo và Triều Thắng Hoài đi với nhau là có ý gì? Nói hươu nói vượn? Nói hươu nói vượn thì tại sao lại vừa khéo nói hai kẻ đó tụ lại một chỗ chứ?
Hắn ta không biết liệu Triều Thắng Hoài có xuống tay với Ngưu Hữu Đạo hay không, nhưng hắn ta đã nhận ra nguy hiểm.
Bởi vì còn tồn tại một khả năng khác, ấy chính là hai kẻ đó kết giao thành một phe.
Dựa vào thủ đoạn của Ngưu Hữu Đạo thì hoàn toàn có khả năng này.
Nếu là vậy, không biết Triều Thắng Hoài có nói chân tướng cho hắn biết không?
Lục Thánh hiểu rõ Ngưu Hữu Đạo là hạng người gì, nếu như Vạn Thú môn phối hợp với hắn thì mình tiếp tục ở lại thành Vạn Tượng sẽ rất nguy hiểm.
Dù thế nào đi nữa, bây giờ hắn ta sẽ tránh khỏi nơi đầu gió, tránh trước rồi nói.
Hắn ta ra khỏi thành, tránh những chỗ vừa nhìn đã thấy, mãi đến khi dễ dàng ẩn nấp ở vùng núi hoang vắng thì vầng trăng cong cong đã hiện lên

từ phía chân trời.
Lục Thánh vừa xông vào núi thì đã có ánh lửa dấy lên, trên sườn núi bên phải ngay trước mắt có đốt một đống lửa trại, khiến hắn ta nhìn rõ từng người ngồi bên ánh lửa ấy.
Ngưu Hữu Đạo cầm cành cây trên tay chọc vào ngọn lửa, nghiêng đầu nhìn kẻ xâm nhập vào đây rồi mỉm cười, nụ cười thần bí mà quỷ dị.
Đối với Lục Thánh Trung, gương mặt quen thuộc ấy khiến hắn ta bất ngờ không kịp phòng bị, thậm chí con tim lạnh lẽo cũng run lên.
Nhưng hắn ta vẫn tỏ vẻ điềm nhiên như cũ, ôm ấp hy vọng, giả vờ như không biết, tiếp tục vút bay.
"Lục huynh, gặp nhau mà huynh không nhận ra à?" Ngưu Hữu Đạo làm phép âm vang giọng nói.
Trần Bá xuất hiện ngay trong rừng, cản đường Lục Thánh Trung lại, ép hắn ta phải đáp xuống.
Lục Thánh Trung vừa nhìn tốc độ phản ứng của đối phương thì đã biết mình không phải đối phủ, nhờ đó hắn ta cũng chứng minh được rằng Ngưu Hữu Đạo thật sự có chuẩn bị trước, muốn nhắm thẳng vào hắn ta, khiến hắn ta chui đầu vào lưới, không chạy thoát nổi.
Hắn ta liên tục phản bội cũng vì thức thời.
Lần này hắn ta vẫn thức thời, Ngưu Hữu Đạo tự mình ra tay, sao có thể mặc hắn ta chạy thoát chứ? Cho nên hắn ta không hề giãy dụa một cách vô nghĩa, vô vị.
Đối diện với Trần Bá mặt lạnh đang đứng trên ngọn cây, Lục Thánh Trung từ từ quay đầu, nhìn Ngưu Hữu Đạo đang ngồi nơi sườn núi và chăm chút lửa trại với vẻ không hề để ý.
Hắn ta tung người lên, lách mình bay tới, đáp xuống bên ngọn lửa, khoanh chân ngồi đối diện với Ngưu Hữu Đạo, giơ tay xé lớp ngụy trang trên mặt xuống rồi cười khổ: "Đạo gia, tình cờ nhỉ."
Cho tới bây giờ, làm sao hắn ta có thể không hiểu chứ? Đoạn đối thoại ở khách điếm vốn chỉ nói cho hắn ta nghe, bứt dây động rừng nhằm ép hắn ta ra khỏi thành Vạn Tượng, bởi vì ở trong thành không tiện ra tay. Điều khiến hắn ta cảm thấy đáng sợ nhất chính là đối phương lại có thể đoán được chắc chắn sau khi ra khỏi thành, hắn ta sẽ đi về hướng này nên mới chờ sẵn ở đây, tức là họ đã nắm chính xác đường đi của hắn ta.

"Phải nói là rất tình cờ." Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu lên: "Đã lâu không nghe được tin tức từ huynh, tưởng đâu huynh chết trong tay Thiệu Bình Ba rồi, không ngờ lại gặp huynh ở đây. Dẫu sao cũng từng quen biết, đến đây mà không chào hỏi thì chẳng hay cho lắm."
Lục Thánh Trung: "Sao ngươi phát hiện ra ta thế? Nhờ Triều Thắng Hoài à?"
Ngưu Hữu Đạo vẫy tay về một phía, Hầu Kình Thiên lập tức hiện thân trong rừng.
Sau khi thấy người, Lục Thánh Trung hoàn toàn không còn gì để nói.
Rất lâu sau, hắn ta mới quay đầu, buồn bực hỏi: "Bọn họ là người của ngươi à?"
Ngưu Hữu Đạo: "Xem như là vậy. Chu Giang, ha ha, vậy mà cũng đâm đầu vào, huynh đúng là đủ xui xẻo."
Lục Thánh Trung ngửa mặt lên trời rồi thở dài: "Chỉ có thể nói là do vận khí của ta không tốt."

Chương 708: Linh Thú

Chương 708: Linh Thú
Ngưu Hữu Đạo: "Ở đâu ra nhiều vận khí thế, cho dù không có chuyện đấy, huynh tưởng nhờ Triều Thắng Hoài đối phó ta là huynh có thể trốn được sao? Thật ra trong lòng huynh vốn có một nhận định, cảm thấy chưa chắc Triều Thắng Hoài đã là đối thủ của ta, vì thế huynh mới giả mạo Chu Giang để tiếp tay, nếu thật sự nắm chắc thì cần gì vẽ vời thêm chuyện. Huynh tưởng Triều Thắng Hoài thất thủ rồi sẽ không biết huynh là ai, đồng thời ta cũng không đoán được là ai đang giở trò à? Đừng nói tới chuyện dụ huynh ra đây, chỉ cần huynh còn ở thành Vạn Tượng, huynh có tin rằng bất cứ lúc nào ta cũng có thể bảo Vạn Thú môn phong tỏa cả thành một lượt, sàng lọc ép huynh phải bước ra. Ta có rất nhiều cách để ép huynh ra mặt, huynh tưởng mình chạy được à?"
Hắn ném nhánh cây vào giữa ngọn lửa: "Chuyện của riêng huynh, đừng trách móc vận khí gì cả. Nói vậy chứ Thiệu Bình Ba cho huynh dũng khí lớn bao nhiêu mà dám một mình một ngựa tới tìm ta gây sự vậy hả?"
"Ta cũng không còn cách nào, ta nghi ngờ mình trúng Khổ Thần đan của Hiểu Nguyệt các..." Lục Thánh Trung đầy đau khổ, kể lại những chuyện đã trải qua và nguyên nhân bất đắc dĩ.
Ngưu Hữu Đạo: "Thì ra là thế, làm khó huynh rồi."
Lục Thánh Trung: "Nếu ngươi có cách giúp ta giải độc, ta sẽ quay về bên cạnh Thiệu Bình Ba để làm nội gián cho ngươi, hòng lập công chuộc tội."
Ngưu Hữu Đạo: "Huynh tưởng huynh ra tay với ta mà còn sống sót quay về, Thiệu Bình Ba sẽ dễ dàng tin lời huynh chắc? Kể từ lúc hắn bảo huynh một mình một ngựa ra tay thì đã xem huynh là đồ vứt đi rồi. Nếu ta là huynh, ngay từ đầu ta sẽ làm cho rõ ràng chứ không đợi đến khi xảy ra chuyện mới làm, thất bại xong lại bảo thuốc giải. Ta có thể lấy được

thuốc Xem ảnh 1 giải bên Hiểu Nguyệt các, nhưng không biết bây giờ nói ra có trễ hay không?"
Nghe hắn nói có thể lấy được thuốc giải, Lục Thánh Trung lập tức tỉnh táo: "Cho dù không thể quay về bên cạnh Thiệu Bình Ba, ta vẫn có thể giúp ngươi làm chuyện khác. Ngươi tự mình chạy đến đây chờ ta, chẳng lẽ không phải vì còn có điều cần thương lượng sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta cho huynh một cơ hội. Huynh nhận một chưởng từ ta, nếu như còn sống để rời khỏi nơi này thì có thể về thành Vạn Tượng tìm ta."
"..." Lục Thánh Trung ngạc nhiên.
Cặp mắt hai người đối diện nhau qua ánh lửa, bất thình lình, cơ thể cả hai gần như chuyển động cùng lúc, hai cú va chạm mạnh vào lửa, tia lửa bắn ra khắp bốn phía.
Sau một tiếng 'ầm', Ngưu Hữu Đạo bước ra khỏi ánh lửa, vẻ mặt điềm tĩnh.
Lục Thánh Trung thì liên tục lảo đảo ra sau dốc núi, tỏ vẻ khó tin nhìn Ngưu Hữu Đạo, không ngờ tu vi của kẻ chậm tiến này đã vượt xa mình. Điều khiến hắn ta giật mình hơn chính là hắn ta đã dồn hết toàn lực để chưởng một phát vào tay Ngưu Hữu Đạo, vậy mà lại không trúng.
Phản ứng trong cơ thể hắn ta ngày càng lớn hơn, hai luồng sức mạnh cực nóng và cực lạnh bức bách trong người, khiến hắn ta liều mạng làm phép chống đỡ.
Ngưu Hữu Đạo nhìn hắn ta từ trên xuống dưới, lẩm bẩm: "Đáng tiếc."
Cơ thể hắn vụt sáng rồi bay vút đi, hoàn toàn mặc kệ Lục Thánh Trung.
Trần Bá và đám người Hầu Kình Thiên khắp bốn phía rừng rậm cũng ào ào hiện thân rồi bay vút.
Lục Thánh Trung từ từ xoay người ngồi xuống, khoanh chân làm phép hóa giải luồng sức mạnh cổ quái trong cơ thể. Khuôn mặt hắn ta nửa đỏ nửa trắng, một bên tóc đã hóa sương lạnh.
Cách đó không xa, trong rừng rậm, có một nam tử nghiêng người bay tới, dừng lại trước mặt Lục Thánh Trung.
Lục Thánh Trung ngước mắt nhìn, vẻ mặt run rẩy. Hắn ta nhận ra đồng môn, trong mắt hiện lên sự tuyệt vọng, muốn giãy dụa đứng dậy, quay đầu liều mạng thét lên: "Đạo gia..."

"Chưởng môn có lệnh, thanh lý môn hộ, phản đồ giết không tha!"
Nam tử dứt lời, rút kiếm ra khỏi bao, luồng sáng lạnh lẽo chém bay đầu.
Thu dọn xong xuôi, nam tử nhặt lấy thủ cấp rồi bay đi, cần phải đưa thủ cấp này về sư môn.
Lấy thủ cấp lập công là chuyện phụ, quan trọng là Ngũ Lương Sơn muốn để những kẻ khác trong môn phái nhìn thấy.
Hòng răn đe.
Ngũ Lương Sơn muốn bọn họ biết đây là kết cục của phản đồ. Đã làm phản đồ, cho dù chạy trốn đến chân trời góc biển, y cũng sẽ đuổi đánh tới cùng.
Ngưu Hữu Đạo có thể tự mình chạy tới rồi chờ, quả là đáng tiếc, hắn muốn giữ Lục Thánh Trung lại để phát huy tác dụng.
Trước khi vây bắt, hắn đã sai người báo cho bên Ngũ Lương Sơn biết để bọn họ mang Lục Thánh Trung ra thẩm vấn.
Ngũ Lương Sơn hiểu rõ ẩn tình bên trong, Lục Thánh Trung có tiết lộ bí mật của y hay không, y cần phải tự mình thẩm vấn hắn ta.
Nhưng sau khi y đuổi đến đây, phía Ngưu Hữu Đạo lại báo rằng chưởng môn Công Tôn Bố đã sớm ra chỉ định, bảo đệ tử các nơi thanh lý môn hộ, tuyệt đối không buông tha!
Ngưu Hữu Đạo không thể không nghiêm túc lo lắng việc này, rõ ràng hắn rất tiếc, nhưng bây giờ Ngũ Lương Sơn là ánh mắt vành tai của hắn, có lẽ hắn cần nhắc nhở mình một lần.
Suy xét hai bên, dường như tính mạng của Lục Thánh Trung cũng không quan trọng đến vậy, hắn chỉ có thể than một câu 'đáng tiếc'...
Trời đã sáng, Ngưu Hữu Đạo vừa về khách sạn, Quản Phương Nghi đã vào phòng hắn: "Đại hội Linh thú bị hủy bỏ rồi."
Hắn gác bảo kiếm, quay đầu ngạc nhiên: "Hủy bỏ? Tại sao?"
Quản Phương Nghi: "Hứa lão lục vừa phát hiện người của Vạn Thú môn dán cáo thị trong thành nên lập tức quay về bẩm báo, trên cáo thị không nói nguyên nhân hủy bỏ, chỉ tỏ vẻ vô cùng có lỗi với khách đến từ khắp nơi và ngỏ ý rằng mỗi tu sĩ rời thành sẽ được nhận 100 đồng tiền vàng, nói là thay lời xin lỗi. Hứa lão lục nghe thấy người ta bàn tán, bảo Thế giới ảo Điệp Mộng xuất hiện lạ thường, cổng vào Thế giới ảo không

đóng đúng hạn, hiện nó vẫn mở. Theo như lời họ nói, có lẽ việc hủy bỏ đại hội Linh Thú có liên quan đến chuyện này."
"..." Ngưu Hữu Đạo sửng sốt nhìn bà ta rồi từ từ quay đầu nhìn Ngân Nhi đang ngủ say trên sạp.
Sở dĩ nàng ngủ say là do Ngưu Hữu Đạo âm thầm động tay động chân, bằng không lại sống chết đòi đi theo.
Hình như Quản Phương Nghi cũng đoán thế, bà ta hỏi nhỏ: "Chẳng lẽ Đại Trận Sinh Môn kia mở ra cũng đồng thời mở luôn cổng Thế giới ảo? Nếu đúng là vậy thì sau này, nàng ta có thể ra vào bất cứ lúc nào à?"
Ngưu Hữu Đạo không có cách xác nhận, quay đầu lại hỏi: "Chắc chắn cổng Thế giới áo không đóng kín chứ? Bảo Hứa lão lục đi xem thử đã."
Quản Phương Nghi: "Đã bảo ông ta đi xác minh rồi."
Ngưu Hữu Đạo lưỡng lự trong phòng.
Sau một hồi im lặng, Quản Phương Nghi nói tiếp: "Chuyện khiến ta luôn ngột ngạt không phải chuyện đó, nếu không làm rõ thì cuộc sống mỗi ngày của ta sẽ khó mà bình an. Nếu ngươi không có ý kiến thì ta sẽ tìm Trần Bá nói chuyện. Nhiều năm như vậy, hắn chưa từng làm chuyện có lỗi với ta, mấy lần cứu mạng ta. Cho dù hắn là loại người nào, ta cũng không định khiến hắn khó xử."
Không cần bà ta tìm, bà ta vừa mới ra cửa, Trần Bá đã chủ động tìm tới.
Quản Phương Nghi quay về phòng mình, cười hỏi: "Có chuyện gì không?"
Trần Bá rất bình tĩnh, đi thẳng vào vấn đề: "Năm đó bị thương gặp được bà, quả thực là có người sắp xếp để ta ở bên cạnh bảo vệ cho bà. Ta không làm chuyện có lỗi, đồng thời không can thiệp vào bất cứ chuyện gì của bà. Bà biết không, ta chưa từng hỏi đến chuyện làm ăn của Phù Phương viên. Nhiệm vụ của ta là không được để tính mạng của bà gặp nguy, ngoài ra chẳng còn gì hơn nữa; do đó đại khái bà có thể yên tâm, ta không có ác ý."
Triệu Hùng Ca đã báo cho bên này, Trần Bá cũng biết mình bị lộ rồi.
"Nhiệm vụ của ông?" Ánh mắt Quản Phương Nghi lóe lên. Đã nói đến nước này, không còn gì che giấu, bà ta chỉ quan tâm một điều: "Ai sai ông đến bảo vệ ta?"
Trần Bá lắc đầu: "Đừng hỏi, ta sẽ không nói."

Quản Phương Nghi cười ha ha, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt nở nụ cười châm chọc: "Người như ta không có duyên với nữ nhân, cơ bản thì nữ nhân toàn đâm sau lưng ta, tuyệt đối không có nữ nhân nào đối tốt với ta như thế. Trần Bá, rốt cuộc nam nhân đó thần bí đến đâu, nếu đã có tình có nghĩa với ta như thế, tại sao vẫn ngồi nhìn ta quấn lấy nam nhân khác?"

Chương 709: Ta Đã Giúp Huynh Nghĩ Cách Rồi (1)

Chương 709: Ta Đã Giúp Huynh Nghĩ Cách Rồi (1)
Trần Bá: "Ta không rõ nguyên nhân. Ban đầu, ta cũng định ngăn bà tới lui với nam nhân khác, nhưng người đó lại cản ta, người đó nói mình không có tư cách ngăn bà qua lại với người ta, chỉ cần bà vui là được rồi, những chuyện khác không quan trọng."
Còn có người như vậy sao? Quản Phương Nghi thầm nói rồi cau mày, tỏ vẻ hoài nghi, nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra là ai, nhưng bà ta có hoài nghi vài đối phương, nhưng dù nghĩ thế nào cũng nhớ không có khả năng là người Ma giáo.
Bà ta không kìm được mà hỏi: "Là người Ma giáo sao?"
Trần Bá lắc đầu: "Không biết, bà đừng hỏi, ta sẽ không nói. Nếu bà cảm thấy ta không thể tiếp tục ở lại thì ta sẽ ra đi; nhưng nếu bà thấy ta ở lại được, điều đó đối với bà chỉ có lợi chứ không có hại."
Quản Phương Nghi: "Ông là người của Ma giáo?"
Trần Bá: "Đã từng, nhưng sớm rời khỏi rồi."
Nói một hồi, ông ta chẳng lộ ra một chữ, vòng hết một vòng cũng huề vốn.
Hỏi đáp một phen, Quản Phương Nghi không nhận được tin tức nào hữu dụng, trong lòng bà ta cứ còn bí ẩn to lớn ấy.
Về phần Trần Bá đi hay ở, bà ta tạm thời khó quyết.
Nhưng làm rõ mọi chuyện cũng có lợi, cho dù giữ ông ta ở lại, sau này có chuyện gì cũng phải giấu ông ta.
Trước khi ra ngoài, không đợi bà ta trả lời là đi hay ở, Trần bá vẫn để lại một câu: "Người nọ bảo ta tìm cơ hội nhắc nhở bà nhưng ta vẫn chưa

tìm được cơ hội thích hợp. Bây giờ không cần phải sợ bà nghi ngờ nữa, ta có thể nói thẳng rồi."
Quản Phương Nghi đi tới cạnh bàn rồi ngồi xuống, kéo cả khay và trà cụ đến trước mặt nhưng không châm trà rót nước mà chỉ đưa đầu ngón tay vuốt nhẹ lên chén trà.
Trần bá: "Hắn nói rằng có vẻ như bà tách ra ở Phù Phương Viên như vậy rất ổn, không cần phải cuốn vào sóng gió. Ngưu Hữu Đạo đã ở trong Phong Vân Biến Ảo, bà theo gã sẽ gặp nhiều nguy hiểm, một khi bà bị cuốn vào những chuyện không lường trước được thì e là hắn cũng khó có thể giúp bà. Ý của hắn là nếu như bà bằng lòng thì sẽ không cần phải lo lắng về việc dính dáng quá sâu đến Ngưu Hữu Đạo rồi không cắt đứt được, người nọ sẽ nghĩ biện pháp sắp xếp cho bà thoát khỏi những rắc rối này. Càng nhanh càng tốt, kẻo tới khi bà đã lún quá sâu thì hắn cũng bó tay hết cách."
Quản Phương Nghi chăm chú nhìn chén trà, đầu ngón tay miết lên miệng chén: "Vậy nhờ ông giúp ta chuyển lời tới hắn rằng ta cảm ơn ý tốt của hắn. Nói với hắn là ta chỉ là một nữ nhân, trước nay chưa từng có dã tâm gì. Ta cũng biết là đi theo Ngưu Hữu Đạo sẽ gặp nhiều nguy hiểm, nhưng Ngưu Hữu đạo đã nói một câu rất hay, đó là "yên lòng là nơi trở về"."
"Bao nhiêu năm nay, ta đã gặp không ít nam nhân, đã từng khóc, từng cười. Ban đầu mỗi người ta gặp đều tốt lắm, nhưng càng về sau họ càng khiến ta bất an. Dù ta có xinh đẹp thế nào đi chăng nữa, dù đã cẩn thận và nỗ lực rất nhiều nhưng cũng đều vô dụng, từng người từng người rời bỏ ta mà đi với đủ loại lý do. Chuyện đó còn đáng sợ hơn cả sự nguy hiểm, nó khiến ta tuyệt vọng... già đi trong tuyệt vọng."
"Nhưng Ngưu Hữu Đạo lại hoàn toàn khác biệt. Đi theo hắn, ta càng lúc càng cảm thấy an lòng. Cuối cùng ta đã hiểu được vì sao tới tận lúc sắp chết mà Hắc Mẫu Đơn vẫn tin chắc rằng Ngưu Hữu Đạo sẽ không vứt bỏ nàng ấy. Và bây giờ ta cũng tin tưởng, tin rằng ta sẽ không chết già trong tuyệt vọng. Cảm giác này tuyệt thật đấy, ta rất vui vẻ đi theo hắn rời khỏi Phù Phương Viên."
Trong đầu bà ta hiện lên hình ảnh Hắc Mẫu Đơn bình thản ra đi trong vòng tay của Ngưu Hữu Đạo, nàng không oán không hối, an tâm nhắm

mắt. Sau đó lại xuất hiện hình ảnh Ngưu Hữu Đạo không tiếc hi sinh thân mình trong Huyễn Giới. Nhớ lại những cảnh tượng này, trên gương mặt bà ta lộ ra ý cười hiểu rõ.
Trần bá im lặng một hồi rồi nói: "Ta sẽ chuyển lời, nhưng hắn cũng chỉ là có ý tốt mà thôi."
Quản Phương Nghi quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào Trần bá bằng ánh mắt lạnh lùng: "Vậy ông hãy nói thêm với hắn một câu rằng, ngay cả hắn là ai ta cũng không biết thì sao có thể tin tưởng hắn được đây? Mà cho dù hắn là ai, muốn ta nghe theo hắn thì phải để hắn giáp mặt nói với ta. Một người không dám lộ mặt là đang trốn trốn tránh tránh cái gì? Sợ phiền phức mà còn nói là vì tốt cho ta, kiểu nam nhân này ta gặp nhiều rồi. Ý tốt kiểu này ta chẳng cần, điều ta cần là một người có thể ra mặt vì ta."
Trần bá không còn gì để nói...
Ngân Nhi rốt cuộc cũng buông tay. Dưới sự uy hiếp của Ngưu Hữu Đạo, cuối cùng nàng ta không tiếp tục lôi kéo y phục của hắn nữa nhưng vẫn thích theo sát hắn.
Theo hắn ngồi xuống bàn cơm.
Trên bàn đã bày ra cả bàn thức ăn, Ngưu Hữu Đạo nếm thử, rồi lại bảo Ngân Nhi cũng nếm đi. Hắn muốn xem thử xem cô nàng yêu vương này có ăn được đồ ăn bên ngoài hay không.
Ngân Nhi cũng tò mò, thuận tay cầm đôi đũa gắp một miếng thịt đưa vào miệng.
Ngưu Hữu Đạo chú ý tới động tác cầm đũa thành thạo của nàng ta. Hắn vừa nhấc mắt thì gặp ngay ánh mắt đầy hàm ý sâu xa của Viên Phương.
Ngân Nhi nhấm nháp rồi gật đầu liên tục, không ngừng đưa đũa gắp đồ ăn trong mâm.
Quản Phương Nghi và Viên Phương nhìn nhau cười, cũng cầm đũa bắt đầu ăn.
Nào ngờ Ngân Nhi vừa nhìn thấy đã trắng trợn cảnh cáo hai người: "Bỏ ra, của ta đó!"
Có cảm giác như đây là địa bàn của nàng ta, như thể có người xâm phạm lãnh địa khiến nàng ta thẳng thừng đuổi đi.
Hai người Quản, Viên nhất thời không cười nổi.

Vẻ mặt hai người họ cực kỳ đặc sắc, trong mắt thoáng lộ ra vẻ sợ hãi.
Bọn họ lúng túng, lần lượt đặt đũa xuống.
Viên Phương gượng cười đứng dậy, hơi cúi người gật đầu: "Đúng đúng đúng, là của ngươi, đều là của ngươi."
Quản Phương Nhi cũng không ngồi nữa mà đứng dậy, tạ lỗi bằng vẻ mặt tươi cười rồi cùng Viên, Phương ảo não đi ra ngoài tìm chỗ khác dùng bữa.
"..." Ngưu Hữu Đạo nhìn theo, chợt cảm thấy dở khóc dở cười.
Ngân Nhi nhìn Viên Cương chằm chằm nhưng Viên Cương mặc kệ nàng ta, vẫn gắp thức ăn như thường.
Hai người kia không biết nội tình chuyện của Ngân Nhi ngày hôm nay, nhưng gã biết rõ ràng nên không sợ nàng ta.
Ngân Nhi cực kỳ không vui. Ngưu Hữu Đạo gõ nhẹ ngón tay lên bàn để cảnh cáo nàng ta một chút, lúc này nàng ta mới không tình nguyện bĩu môi.
Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng phát hiện ra cô nàng yêu quái này ăn nhiều kinh khủng, đúng là một cái thùng cơm...
Sau khi ăn xong, có một vị khách tới, là Triều Thắng Hoài.
Ngưu Hữu Đạo ở lại đây mấy ngày là để chờ gã.
Trong phòng không có người khác. Triều Thắng Hoài không muốn có người khác, gã chỉ muốn nói chuyện với một mình Ngưu Hữu Đạo thôi.
Vậy nên Ngân Nhi bị đuổi ra ngoài, nhưng tất nhiên là Ngưu Hữu Đạo vẫn kiểm soát nàng ta.
Hai người ngồi đối diện, Ngưu Hữu Đạo châm trà rót nước.
Rõ ràng là Triều Thắng Hoài âm thầm tới đây. Gã không mặc y phục của Vạn Thú Môn, đưa tay lột mặt nạ xuống.
Két! Cửa đột nhiên mở ra, Ngân Nhi bất chợt ngó đầu nhìn vào phòng, có vẻ như đang nhìn xem Ngưu Hữu Đạo có chạy mất hay không.
Triều Thắng Hoài giật mình, lập tức xoay người né tránh, đội mặt nạ đang cầm trên tay lên mặt.
Ngưu Hữu Đạo đang nhấc ấm trà, hắn trừng mắt, quát lên: "Ra ngoài!"
Ngân Nhi le lưỡi, nhanh chóng rụt đầu về và đóng cửa lại.
"Không sao đâu." Ngưu Hữu Đạo đặt ấm trà xuống, trấn an người vừa bị dọa sợ, đồng thời đẩy một chén trà về phía đối phương.

Ngưu Hữu Đạo có thể hiểu được tâm trạng của Triều Thắng Hoài, hiểu rằng gã không muốn để người khác phát hiện ra bản thân có tiếp xúc với hắn.
Triều Thắng Hoài vẫn cẩn thận đeo lại mặt nạ, không có ý định lấy xuống. Dù sao thì gã đã tháo mặt nạ cho Ngưu Hữu Đạo xác nhận thân phận rồi, có thêm một người nhìn thấy diện mạo thật của gã là có thêm một phần bất an.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười: "Ta đã đợi huynh mấy ngày rồi đó."
Triều Thắng Hoài thở dài nói: "Xảy ra chuyện như vậy ta vẫn nên an phận một chút thì hơn. Nếu không phải là Huyễn Giới chưa đóng cửa thì mọi người cũng không rảnh mà để ý tới ta, e là ta còn phải trễ nải một chút thời gian mới có thể đến được."

Chương 710: Ta Đã Giúp Huynh Nghĩ Cách Rồi (2)

Chương 710: Ta Đã Giúp Huynh Nghĩ Cách Rồi (2)
Ngưu Hữu Đạo: "Chuyện La Sát Triều không truy cứu trách nhiệm của huynh à?"
Triều Thắng Hoài: "Sao có thể không có chuyện gì được, gia gia ta đã nổi giận một trận đấy. Nếu không phải là gia gia sợ người khác chú ý thì sợ là ta không tránh khỏi bị trừng phạt nghiêm khắc một phen đâu."
Ngưu Hữu Đạo: "Nói vậy tức là Triều trưởng lão đã giải quyết chuyện đó rồi nhỉ?"
Triều Thắng hoài không đáp lời, xem như ngầm thừa nhận.
Ngưu Hữu Đạo khẽ mỉm cười. Quả đúng như dự liệu, liên quan tới chuyện xấu của cháu mình, Triều Kính không muốn gánh trách nhiệm thì phải ém chuyện xuống. Hắn không nhắc lại chuyện này nữa mà hỏi
Triều Thắng Hoài: "Chuyện xóa sổ Linh Thú hội và chuyện cửa vào Huyễn Giới đóng lại có liên quan với nhau không?"
Triều Thắng Hoài: "Đương nhiên là có liên quan rồi, việc này không giấu giếm được đâu, ngay cả Cửu Đại Trí Tôn cũng phải tới xem kết quả cơ mà. Chuyện ầm ĩ như vậy nên có rất nhiều vấn đề phải ứng phó và giải thích. Đã có không ít những nhân vật có tiếng tăm lần lượt kéo tới, làm gì còn tinh lực mà quản chuyện Linh Thú hội chứ!"
Ngưu Hữu Đạo: "Thượng Thanh Tông bị bắt rồi được thả ra là nhờ huynh ra mặt xin tha giúp cho có phải không?"
Triều Thắng Hoài ngạc nhiên: "Xin tha á? Xin cái gì mà xin? Chẳng ai xin tha giúp cho đâu!"
Ngưu Hữu Đạo: "Lúc ấy huynh không nghe nói nhân vật lớn nào lên tiếng à?"

"Làm sao ta biết được! Nếu thật sự có nhân vật lớn nào đánh tiếng với sư môn thì chuyện cũng không lan truyền khắp nơi như vậy. Nhân vật lớn..." Triều Thắng Hoài nói đến đây thì hơi khựng lại, ngập ngừng nói: "Huynh vừa nói vậy khiến ta chợt nhớ ra là đã từng nghe nói rằng Vu Chiếu Hành, kẻ đứng hạng sáu trên đan bảng, đã bị bắt tại Thượng Thanh Tông. Sau khi được Thượng Thanh Tông thả ra, Vu Chiếu Hành đã rời đi. Ý của Ngưu huynh là Vu Chiếu Hành đến vì Thượng Thanh Tông ư? Thượng Thanh Tông có thể diện lớn như vậy sao?"
"Vu Chiếu Hành..." Ngưu Hữu Đạo hơi híp mắt, ghi nhớ người này. Hắn bưng chén trà, vừa uống vừa nói: "Ta cũng cảm thấy kỳ quái nên tùy tiện hỏi thôi."
Triều Thắng Hoài hơi tỏ vẻ nghi ngờ, nhưng đây không phải là trọng điểm gã cần quan tâm. Gã hỏi: "Ngưu huynh à, huynh nói thẳng luôn đi, rốt cuộc là huynh muốn ta làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo buông chén trà, cười nói: "Vốn ta gửi lòng nơi trăng tỏ, nhưng sao trăng lại chiếu rạch nào. (1) Thôi được rồi, xem ra nếu như ta không để Triều huynh giúp đỡ thì huynh khó mà yên tâm. Vậy thì tiện đây ta xin nhờ Triều huynh giúp một việc nhỏ vậy."
(1) Vốn ta gửi lòng nơi trăng tỏ, nhưng sao trăng lại chiếu rạch nào: trích bài thơ "Tỳ bà ký" của Cao Minh, ý nói đối phương không hiểu được tâm ý của mình.
Khóe miệng Triều Thắng Hoài giật giật, cảnh giác hỏi: "Việc gì?"
Ngưu Hữu Đạo: "Mấy năm nay ta chạy tới chạy lui khắp nơi thật không tiện chút nào. Ta cũng muốn có tọa kỵ có thể bay bay nhưng thứ này đắt quá, ta không mua nổi. Ta đã quen biết Triều huynh, vả lại Vạn Thú Môn lại có thứ này, vậy nên ta mặt dày mày dạn xin nhờ huynh lấy cho ta vài tọa kỵ phi cầm (2) có được không?"
(2) Tọa kỵ: vật để cưỡi
Phi cầm: thú biết bay
Tọa kỵ phi cầm: vật cưỡi là thú biết bay
Triều Thắng Hoài đột nhiên đứng phắt dậy như con mèo bị dẫm phải đuôi, trầm giọng nói: "Huynh nói đùa cái gì vậy? Đó là thứ mà huynh nói lấy là lấy được đấy à? Cho dù lão gia tử nhà ta là trưởng lão thì ta cũng không giúp được đâu. Mỗi phi cầm đều được ghi vào danh sách,

cho dù là gia gia của ta cũng không thể lén lấy ra tặng người khác. Chưởng môn còn không thể, huống chi là ta. Ngưu huynh à, huynh đùa quá trớn rồi đó!"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta không nói đùa, không phải là ta đang thương lượng với huynh sao?"
Triều Hoài Thắng lắc đầu xua tay, kiên quyết từ chối: "Việc này không thương lượng được đâu, ta không làm được. Nếu huynh cứ làm như vậy thì không cần huynh uy hiếp, ta cũng tự về sư môn thỉnh tội."
"Huynh gấp cái gì, ngồi xuống, ngồi xuống trước đã." Ngưu Hữu Đạo liên tục ấn tay: "Huynh uống ngụm trà đi, bớt giận nha!"
Triều Thắng Hoài ngồi xuống, quay đầu sang một bên, không có ý định chạm vào nước trà. Mặc dù biết rằng khả năng đối phương hạ độc không lớn nhưng gã cũng không dám tùy tiện uống linh tinh.
Tất nhiên gã cũng không dám cứ thế nói đi là đi thật, bức đối phương vạch trần sự việc, vậy nên chỉ có thể tỏ rõ thái độ rằng có một số việc không thể làm.
"Triều huynh này, quy củ là chết, biện pháp là sống, chỉ cần có lòng thì luôn có kẽ hở để luồn lách. Thật ra ta đã giúp huynh nghĩ cách rồi."
Ngưu Hữu Đạo lấy ra một món đồ sứ nhỏ rồi đặt lên bàn, đẩy sang. Trước đó hắn nói tới việc tọa kỵ phi cầm không phải nói cho vui thôi đâu, mà là hắn có chuẩn bị mà đến, cũng là ủ mưu từ lâu.
Chuyện Thượng Thanh Tông và chuyện Huyễn Giới Điệp Mộng đơn thuần là chuyện bất ngờ ngoài kế hoạch, hiện tại mới thật sự là bước tiếp theo trong kế hoạch ban đầu của hắn.
Triều Thắng Hoài rề rà quay đầu lại, ánh mắt rơi vào món đồ sứ nhỏ: "Huynh có ý gì?"
Ngưu Hữu Đạo hạ thấp giọng nói: "Ta nghe nói ở quý phái có Linh Hóa Cốc có thể kiểm soát việc thuần hóa linh thú. Ta còn nghe nói quá trình thuần hóa không giống nhau, cùng một loài lại có thể xảy ra các tình huống khác nhau, tóm lại là sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng không tránh khỏi việc chết mất vài con. Huynh nói xem có chuyện này hay không?"
"Rốt cuộc là huynh muốn nói gì? Đúng là có chuyện linh thú bị chết nhưng phương pháp thuần hóa phi cầm đã tương đối hoàn thiện, về cơ

bản sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn đâu."
"Vậy thì hãy để xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn đi, ta đã chuẩn bị cho Triều huynh cái này rồi." Ngưu Hữu Đạo chỉ vào món đồ sứ nhỏ, khẽ gõ nhẹ lên bàn.
Triều Thắng Hoài ngơ ngác, không phải do việc này khó làm mà là do không hiểu Ngưu Hữu Đạo nói vậy là có ý gì. Thật sự là gã nghe mà chẳng hiểu gì cả, vì nghe không hiểu nên không biết phản bác thế nào.
Két! Cửa lại mở ra, Ngân Nhi lại ló đầu nhìn vào.
Triều Thắng Hoài lại bị giật mình, ánh mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo như thể muốn nói rằng bàn bạc chuyện này ở đây có an toàn hay không.
Đang bàn bạc chính sự cơ mà, làm loạn cái gì đây? Mặt mày Ngưu Hữu Đạo tối sầm lại, quát lên: "Hầu Tử, trông coi nàng ta đi!"
Một bàn tay to lớn tóm lấy cổ Ngân Nhi, kéo thẳng nàng ta ra khỏi cửa, cũng nhân tiện đóng cửa lại luôn.
Ngân Nhi bị kéo ra thì trừng mắt nhìn Viên Cương, thở phì phò.
Viên Cương ôm lấy cánh tay đứng canh cửa, vô cảm trước sự tức giận của nàng ta.
Trong hành lang, Quản Phương Nghi và Viên Phương chần chừ dừng bước. Có thể nói là hai người thay Viên Cương đổ mồ hôi lạnh.
Viên Phương âm thầm chậc lưỡi, cảm thấy Viên gia chính là Viên gia, vẫn luôn mạnh mẽ không thay đổi, gã vậy mà lại dám đối xử như vậy với yêu vương.
Trong phòng, Ngưu Hữu Đạo mỉm cười tỏ ý không sao rồi.
Triều Tháng Hoài hơi buồn bực: "Nữ nhân đó là ai vậy?"
Ngưu Hữu Đạo: "Nàng ta là ai không quan trọng. Mặc kệ nàng ta, bàn chuyện của chúng ta đã."
Triều Thắng Hoài: "Ngưu huynh ơi ta nói này, rốt cuộc là huynh có ý gì đây?" Gã chỉ vào bình sứ nhỏ trước mặt.
Ngưu Hữu Đạo hạ thấp giọng, nói ngắn gọn: "Dùng Linh Hóa Cốc để gây ra chút chuyện ngoài ý muốn, lúc tiêu hủy thi thể thì huynh nghĩ cách lấy thi thể rồi đưa tới nơi thuần hóa thành công cho đủ số, sau đó lại đưa linh thú thuần hóa thành công ra ngoài."
"..." Triều Thắng Hoài câm nín không nói nên lời, giật mình kinh ngạc, cuối cùng lộ vẻ giận dữ: "Huynh điên rồi sao? Dùng con chết đổi lấy con

sống, vậy ta thà tìm chết còn hơn!"
"Huynh đừng nóng!" Ngưu Hữu Đạo ấn tay, ý bảo đối phương hãy bình tĩnh chớ nóng giận: "Đúng là huynh dùng con chết đổi lấy con sống, nhưng không được để cho người khác biết điều này, cho nên lúc hành động huynh phải chú ý một chút. Muốn Linh Hóa Cốc gây ra chút chuyện ngoài ý muốn thì những linh thú thuần hóa thành công cũng phải xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn. Có điều huynh phải nắm chắc lượng thuốc cần dùng thì linh thú thuần hóa thành công sẽ bị bệnh chứ không bị chết."

Chương 711: Hai Bên Cùng Có Lợi

Chương 711: Hai Bên Cùng Có Lợi
Hắn chỉ vào bình sứ nhỏ: "Thuốc này cho vào trong đồ ăn của phi cầm là được, tự huynh hãy cân nhắc lượng thuốc cần dùng đi."
Rốt cuộc Triều Thắng Hoài đã hiểu ý hắn. Dùng Linh Hóa Cốc hạ độc phi cầm đang thuần hóa, cũng làm cho những phi cầm đã thuần hóa thành công bị bệnh, sau đó nghĩ cách đảm nhiệm việc tiêu hủy thi thể để âm thầm đánh tráo phi cầm bị bệnh, có nghĩa là khiến những người phía trên hiểu lầm rằng trong số những phi cầm thuần hóa thành công cũng có con chết nhưng thật ra là chưa chết mà đã đưa ra ngoài.
Vì vậy những người phía trên cho rằng phi cầm đã chết rồi, sẽ không truy cứu những phi cầm đã bị đưa ra ngoài nữa.
Biện pháp này nghe có vẻ quanh co lòng vòng nhưng Triều Thắng Hoài vẫn bị hù dọa, đặc biệt là những lời Ngưu Hữu Đạo vừa nói.
Cái gì mà hắn hãy cân nhắc lượng thuốc cần dùng? Gã đồng ý rồi đấy à?
Triều Thắng Hoài tức giận nói: "Ngưu Hữu Đạo, huynh muốn tìm chết thì cũng đừng có hại ta, tông môn há có thể không tra được ư?"
Ngưu Hữu Đạo: "Làm sao ta có thể tự gây phiền phức cho mình được chứ? Ta cũng sẽ không để huynh gặp chuyện không may, bởi vì một khi huynh gặp chuyện không may thì ta cũng không thánh khỏi bị liên lụy. Huynh yên tâm đi, thuốc này do ta dày công chuẩn bị, chỉ khi nào đạt tới lượng thuốc nhất định thì trong cơ thể những phi cầm này mới xảy ra phản ứng đột tử. Huynh hãy nghe cho kỹ nhé, là đột tử chứ không phải là trúng độc nên không kiểm tra ra độc tính đâu."
Hắn nói xong thì cầm lấy bình sứ nhỏ, mở nắp ra, chọc ngón tay út vào trong và khều lên một ít bột phấn màu tro, sau đó hắn đưa thẳng vào trong miệng rồi mút sạch, nuốt xuống.
Triều Thắng Hoài nghẹn họng nhìn trân trối.

"Cho dù là người thường có ăn vào cũng không sao, chỉ là tim đập nhanh, miệng đắng lưỡi khô, khát nước, chỉ cần uống nhiều nước là đỡ ngay. Nếu là tu sĩ thì càng dễ, tùy tiện làm phép điều tiết lại là được. Thuốc này hoàn toàn không hề gây chết người. Nhưng những con phi cầm đó lại khác, chúng không biết điều tiết như con người, nhất là mấy con bị nhốt trong lồng. Liều lượng thuốc nhẹ thì mấy con đó sẽ khó chịu, mà liều lượng thuốc nặng thì chúng sẽ bị đột tử trong thời gian ngắn. Nếu huynh không tin thì có thể thử xem, quả thật đây không phải là thuốc độc đâu, chỉ là thứ làm tăng phản ứng cơ thể mà thôi." Ngưu Hữu Đạo đẩy bình sứ nhỏ tới cạnh gã.

Triều Thắng Hoài nhích người ra phía sau, gã xua tay, sợ đến nỗi tránh còn không kịp, nào dám tùy tiện thử linh tinh, đồng thời cũng từ chối thẳng thừng: "Không được! Ta không làm loại chuyện này được đâu! Chuyện lằng nhằng như vậy rất khiến người khác nghi ngờ đấy."

Ngưu Hữu Đạo: "Nghi ngờ cái gì? Người khác còn khó nói chắc thì huynh còn sợ cái gì? Không có chứng cứ thì ai dám chụp mũ lung tung lên đầu tôn tử của Triều trưởng lão? Huynh lấy đi mấy con phi cầm có ích lợi gì đâu? Chỉ cần dùng nhiều thuốc một chút thì không ai nghi ngờ đâu, lại càng không có ai nghi ngờ huynh, nếu không thì gia gia của huynh sẽ là người đầu tiên không đồng ý."

Triều Thắng Hoài: "Chuyện này một mình ta không làm được, mà ta cũng không dám làm. Ta khuyên huynh vẫn nên từ bỏ ý nghĩ điên rồ này đi thôi."

Ngưu Hữu Đạo: "Một người không làm được thì ta có thể tìm người giúp huynh một tay. Người khác khó mà làm được nhưng dựa vào thân phận của huynh, hẳn là huynh sẽ có cách. Chuyện này cũng không tính là khó mà."

"Quá mạo hiểm, có xảy ra chuyện gì thì không ai cứu được ta đâu. Việc này ta không thể đáp ứng được." Triều Thắng Hoài đứng lên: "Nếu không còn chuyện gì khác thì thứ lỗi cho ta không tiếp được."

Ngưu Hữu Đạo thong thả dựa lưng vào ghế, hờ hững nói: "Hà Hữu Kiến rất muốn báo thù cho đệ đệ của mình đó. Triều huynh à, huynh nói xem phải làm sao đây?"

Rầm! Triều Thắng Hoài đập một quyền lên bàn, hạ giọng và giận dữ nói: "Huynh bớt lấy chuyện này ra để uy hiếp ta đi, ta mà chật vật thì huynh cũng đừng mong được sống tử tế, cùng lắm thì ta vạch trần âm mưu của huynh rồi lập công chuộc tội! Ta thà tình nguyện chịu phạt cũng không để mình bị huynh bẫy chết đâu!"

Ngưu Hữu Đạo xòe hai tay: "Ta có âm mưu gì nào? Ta cứ khăng khăng không thừa nhận đi Vạn Thú Môn, huynh có nói ta có âm mưu là ta có âm mưu đấy à? Huynh có chứng cứ gì? Ta nói là huynh cố ý trả thù ta, hãm hại ta có được không? Ôi chao, nói chuyện này thật vô nghĩa, ngược lại ta muốn nhắc nhở huynh một chút. Triều trưởng lão có thể vì tôn tử của mình, cũng có thể vì rũ bỏ trách nhiệm. Dối trên gạt dưới làm cho hơn trăm đệ tử chết oan, trách nhiệm này Triều trưởng lão có gánh nổi không? Ta không tin là chuyện này bị lật tẩy mà gia gia của huynh vẫn có thể giữ được vị trí trưởng lão. Một khi gia gia của huynh thất thế, mà huynh lại phải chịu trách nhiệm nặng nề như vậy thì kết cục của huynh khó mà chịu nổi đó!"

Hắn nói xong thì hơi nghiêng người ra phía trước, gác hai khuỷu tay lên bàn: "Huynh nói xem có một khả năng khác hay không, đó là không chờ sự việc lan truyền rộng rãi thì gia gia của huynh vì bảo vệ chính mình đã đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người huynh, nói là ông ấy bị huynh che mắt? Huynh nói xem Triều trưởng lão sẽ vì chứng minh bản thân trong sạch mà đại nghĩa diệt thân, tự tay giết chết cháu trai của mình, nói khó nghe một chút chính là diệt khẩu hay không? Ta ấy mà, không muốn gây phiền toái, biết khó mà lui, gia gia của huynh không muốn làm lớn chuyện thì ta có thể có chuyện gì được?"

Triều Thắng Hoài đỏ mắt, hai tay chống lên bàn, hô hấp dồn dập, nhìn chằm chằm vào Ngưu Hữu Đạo.

Bây giờ gã đã hiểu vì sao đối phương không ra điều kiện với mình ngay lúc ở Huyễn Giới rồi, bởi vì hắn muốn chờ đợi, đợi xem gia gia nhà mình có thể giải quyết chuyện này hay không. Một khi giải quyết chuyện này thì gia gia đã bị kéo xuống nước, mà đây chính là cơ hội chín muồi để đối phương ra điều kiện với gã.

Vừa nghĩ tới hàng trăm nghìn lượng vàng phải đưa cho đối phương, còn nói mấy lời kết giao bạn bè gì đó là gã tức đến mức suýt hộc máu.

"Đồ tiểu nhân nham hiểm!" Triều Thắng Hoài nghiến răng nghiến lợi nói gằn từng chữ như thể hận không thể chém Ngưu Hữu Đạo thành ngàn mảnh.
Ngưu Hữu Đạo vẫn bình tĩnh hòa nhã, bưng chén trà từ từ thưởng thức: "Đồ tiểu nhân nham hiểm? Chuyện không phải do ta gây ra cơ mà? Rốt cuộc là ai gây phiền phức cho ai trước, là ai hại ai trước, nói nhiều cũng vô ích, chẳng còn ý nghĩa gì."
Hắn đặt chén trà xuống: "Quá khứ đều đã qua rồi, chúng ta phải nhìn về tương lai. Hợp tác với nhau thì hai bên cùng có lợi, trở mặt thì cả hai đều chịu thiệt, hunh hãy lựa chọn cho cẩn thận. Không nói đến những cái khác, huynh nghĩ đi, huynh chỉ cần làm việc này, còn ta chỉ cần lấy được phi cầm, sau này ta sẽ không lấy chuyện này ra để uy hiếp huynh nữa. Như vậy thì ta được lợi mà huynh cũng an toàn."
Lời này khiến ánh mắt Triều Thắng Hoài khẽ động.
"Huynh cứ yên tâm, ta sẽ không bạc đãi bạn bè đâu. Ta được lợi thì sẽ không thiếu phần của huynh, sẽ không để huynh làm không công đâu. Thế này nhé, mỗi con phi cầm ta sẽ trả huynh một triệu, huynh kiếm cho ta một nhóm nha."
"Một nhóm? Kiếm một con còn khó mà huynh lại muốn một nhóm á? Huynh tưởng phi cầm là quả trên cây muốn hái là hái được đấy à?"
"Huynh xem tình hình mà quyết định, có thể kiếm được nhiều thì lấy nhiều. Ít nhất là ba con, mỗi con một triệu. Huynh càng kiếm nhiều thì huynh càng được nhiều, hai bên cùng có lợi, ai cũng không bị thiệt."
"Một tọa kỵ biết bay có giá thị trường thấp nhất là hơn chục triệu mà huynh chỉ trả ta một triệu. Ta mạo hiểm lớn như vậy mà huynh còn nói là ta không bị thiệt ư?"
Ngưu Hữu Đạo đưa mắt nhìn gã, hạ thấp giọng khiển trách: "Giá cao thì có ích lợi gì, đó là giá cả mà Vạn Thú Môn các huynh nâng lên, tính số người mua được thì trong một năm Vạn Thú Môn các huynh có thể bán ra ngoài được mấy con? Huynh điên rồi hay đầu bị nước vào? Ta có thể dùng thứ này để kiếm tiền ư? Thứ này có thể bán lung tung khắp nơi ư?"

Chương 712: Phu Vi Thê Cương

Chương 712: Phu Vi Thê Cương
Hắn nói tiếp: Ta mà làm vậy thì Vạn Thú Môn các huynh sẽ là người đầu tiên để mắt tới ta, là huynh tìm chết hay là ta chán sống đây? Một con trả cho huynh một triệu đã là tốt lắm rồi. Cho dù bán thì có thể bán với giá thị trường được chắc? Nếu theo giá thị trường thì người ta cần gì đến thứ không có lai lịch rõ ràng, cứ trực tiếp tìm đến Vạn Thú Môn các huynh mà mua chẳng phải là thỏa đáng hơn có đúng không?"
Triều Thắng Hoài chán nản chậm chạp ngồi xuống ghế, sức lực toàn thân như bị rút hết không còn chút gì.
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục cổ vũ gã: "Triều huynh này, hiện tại là thời cơ tốt ngàn năm có một, chuyện Điệp Mộng Huyễn Giới thu hút rất nhiều khách đến Vạn Thú Môn, khiến Vạn Thú Môn phải mệt mỏi ứng phó, không rảnh quan tâm tới mấy con phi cầm đâu. Đây là cơ hội tuyệt vời để huynh ra tay, cơ hội một đi không trở lại đó! Huynh nghĩ mà xem, nếu huynh có mấy triệu lượng vàng trong tay thì tha hồ hưởng thụ rượu ngon gái đẹp, sung sướng biết bao!"
Triều Thắng Hoài im lặng không lên tiếng...
Người ngoài không ai biết hai người đã nói những gì. Triều Thắng Hoài vừa đi thì Ngân Nhi đã lập tức chui vào phòng, dính lấy Ngưu Hữu Đạo không buông.
Quản Phương Nghi theo sau nàng ta vào phòng, cất tiếng hỏi: "Người đó là ai vậy?"
Người đó dịch dung mà tới, dịch dung mà đi nên bà ta không biết là ai.
Ngưu Hữu Đạo: "Tới lúc thích hợp thì bà tự nhiên sẽ biết." Hắn chưa muốn nói lúc này, kẻo lại khiến cho nữ nhân này lo lắng thấp thỏm không ngừng.

"Hừ, chỉ toàn làm những việc lén lút không thể lộ ra ngoài." Quản Phương Nghi khinh bỉ.
Viên Cương, người vừa biến mất một hồi, đã xuất hiện. Hắn đi tới cạnh Ngưu Hữu Đạo, nói một câu: "Đã có tin từ núi Ngũ Lương. Vệ quốc bên kia đã đồng ý, còn là đồng ý rất sảng khoái nữa."
Quản Phương Nghi ngờ vực: "Vệ quốc á? Chuyện gì mà lại liên quan đến Vệ quốc vậy?"
Còn có thể là chuyện gì chứ? Ngưu Hữu Đạo đã đồng ý chuyện Triệu Hùng Ca, thu xếp cho Thượng Thanh Tông một con đường sống, để cho thám tử ở núi Ngũ Lương Vệ quốc bên kia liên lạc với nữ thừa tướng Huyền Vi của Vệ Quốc, dùng dùng thân phận là người quen của Viên Cương để liên lạc thì Ngưu Hữu Đạo và Huyền Vi sẽ không dính láng tới nhau.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay vỗ nhẹ lên bả vai Viên Cương: "Vẫn là ngươi có thể diện lớn."
Viên Cương: "Không phải ta có thể diện lớn, trong lòng ngài hiểu rõ, Huyền Vi cũng không ngốc, vừa thấy Thượng Thanh Tông đồng ý thì chắc hẳn nàng ta đã biết ngay là chuyện của ai. Huyền Vi nể mặt ngài mà. Người ta sẽ không vô duyên vô cớ giúp đỡ chuyện này đâu, tới lúc thích hợp người ta sẽ bắt ngài trả ơn tình này đó."
Nói trắng ra là người ta cảm thấy ngươi có giá trị lợi dụng.
Nghe đến đây, Quản Phương Nghi khá tò mò, hỏi: "Ngài muốn sắp xếp cho Thượng Thanh Thông đi Vệ quốc ư?"
Ngưu Hữu Đạo thở dài: "Có một số việc trước kia không có điều kiện giải quyết, bây giờ có điều kiện rồi thì cũng nên kết thúc thôi. Đi đi, mời Đường Nghi tới đây một lát."
Bên này cho mời thì tất nhiên Đường Nghi tới sớm nhất.
Lúc trước Ngưu Hữu Đạo nói là hãy để cho hắn suy nghĩ mấy ngày nên Thượng Thanh Tông bên kia vẫn luôn chờ đợi, không tới quấy rầy nữa, bây giờ hắn chủ động mời chắc hẳn là đã có quyết định cuối cùng nên lần này ngay cả Đường Tố Tố cũng tới cùng.
Lúc mấy người họ tới nơi, trong phòng đã được chủ tiệm chuẩn bị một bàn rượu ngon và thức ăn ngon.
"Mời các vị!" Ngữu Hữu Đạo mỉm cười mời bọn họ.

Mấy người đưa mắt nhìn nhau. Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy đối phương tươi cười với mình, hơn nữa lại là lần đầu tiên thấy Ngưu Hữu Đạo nhiệt tình khoản đãi như vậy. Trước đây lúc gặp nhau, hắn toàn trưng ra vẻ mặt khó chịu.
Hắn càng khách khí thì mấy người họ lại càng bất an.
"Mời ngồi!" Ngưu Hữu Đạo ngồi xuống trước, sau đó đưa tay mời bọn họ lần nữa.
Quản Phương Nghi đặt bát đũa xuống, trước đó bà ta không ngờ Đường Tố Tố cũng tới.
Đường Nghi khẽ gật đầu với họ. Sau khi nàng ngồi xuống, ba vị trưởng lão cũng vào chỗ ngồi.
Quản Phương Nghi nâng bình rượu rót rượu cho mọi người. Bà ta rót một chén cho Ngưu Hữu Đạo trước, còn chưa kịp rót cho những người khác thì Ngân Nhi đã đoạt lấy, thẳng thừng cướp bình rượu vào tay: "Ta rót, ta làm cho. Bà tránh ra!"
Quản Phương Nghi gượng cười lui sang một bên.
Mấy người Thượng Thanh Tông nhìn Ngân Nhi, cực kỳ tò mò về thân thận của vị này.
Ngưu Hữu Đạo cũng mỉm cười nhìn Ngân Nhi, có thể biến yêu vương thành người hầu mà sai sử, dường như cảm giác này cũng không tệ.
Xem ra hắn có thể thử từ từ huấn luyện nàng ta.
Một lát sau, nụ cười cứng lại trên gương mặt, sắc mặt hắn cũng đen lại trong nháy mắt.
Ngân Nhi ngửi bình rượu, có vẻ như khá thèm thuồng, muốn nếm thử hương vị.
Nàng ta thật đúng là không khách khí, muốn nếm là nếm luôn, bất ngờ cầm bình rượu, ngậm lấy miệng bình rồi tu ừng ực hai ngụm.
Sau đó nàng ta chép miệng, mắt mũi nhăn lại, rõ ràng là chê rượu không ngon.
Đặt bình rượu xuống bàn, nàng ta trực tiếp rót rượu cho La Nguyên Công bên cạnh.
Rót nước bọt của ngươi cho ta uống á? La Nguyên Công sững sờ, hơi luống cuống. Ông ta nên cản hay không cản đây?

Đường Nghi, Tô Phá và Đường Tố Tố trợn mắt há hốc mồm nhìn Ngân Nhi đang nghiêm túc rót rượu. Nhìn phản ứng của bọn họ quả thực là dáng vẻ giật mình kinh ngạc.
Viên Cương đang gác cửa nhìn vào bên này cũng sợ ngây người, một chiêu này đúng là khiến người ta bất ngờ không kịp phòng bị mà.
"..." Quản Phương Nghi bên cạnh cũng há hốc miệng đầy kinh sợ, nhìn nàng ta mà thấy hoa cả mắt, hoàn toàn không ngờ rằng còn có thể đùa bỡn như vậy.
Ngưu Hữu Đạo nổi giận, gầm lên: "Hầu Tử, đuổi nàng ra ngoài!"
Viên Cương vội vàng bước tới, thẳng tay tóm lấy Ngân Nhi, lôi đi tại trận.
"Làm gì đó? Ngươi làm cái gì đó? Đồ đáng ghét, buông, mau buông ta ra!"
Ngân Nhi tức giận bất bình, hiếm khi mới bật ra một câu dài như vậy. Dường như nàng ta còn chưa biết bản thân đã làm sai chuyện gì, còn có vẻ như cực kỳ ấm ức, cứ ở đó kêu la ồn ào.
Có kêu miết cũng vô dụng, nàng ta bị Viên Cương cưỡng chế kéo đi.
Ngưu Hữu Đạo đen mặt vung tay ra hiệu, Quản Phương Nghi lập tức bước tới, bỏ đi chén rượu của La Nguyên Công và cả bình rượu mà Ngân Nhi đã uống, sau đó đổi bình rượu mới, chén mới và rót rượu cho những người khác lại từ đầu.
"Thật sự không phải là do chúng ta vô lễ mà tiếp đón không chu đáo đâu. Kẻ dưới không hiểu chuyện khiến các vị che cười rồi. Ta tự phạt một ly để tạ lỗi với các vị." Ngưu Hữu Đạo nâng chén rồi ngẩng đầu uống cạn.
Tô Phá khách sáo nói một câu: "Chỉ là chuyện cỏn con mà thôi, ngươi không cần như vậy. Vị cô nương này nhìn hồn nhiên ngây thơ, ngược lại rất đáng yêu đấy."
"Đáng yêu thì chưa hẳn, nhưng đúng là đầu óc thiếu gân." Ngưu Hữu Đạo bổ sung thêm một câu, rót đầy rượu, lại nâng chén mời: "Ta và các vị cũng coi như đã quen biết nhiều năm nhưng vẫn là lần đầu tiên cùng uống rượu. Là ta thất lễ, xin mời!... Sao vậy? Lẽ nào các vị lo lắng trong rượu có độc?" Hắn thấy mấy người kia chần chừ thì hỏi một câu.

ĐườngNghi nâng chén, ba người khác cũng hùa theo, cùng Ngưu Hữu Đạo uống một chén.
Thật ra trong lòng mấy người họ đều biết là người ta chỉ nói khách khí vậy thôi, giả sử vị này vẫn còn ở Thượng Thanh Tông... thì làm gì có tư cách ngang hàng với bọn họ.
Sau vài lời khách sáo qua lại, Đường Nghi hỏi thẳng: "Chàng mời chúng ta tới không biết có việc gì cần phân phó?"
Ngưu Hữu Đạo: "Phân phó thì không dám, ta muốn hỏi Đường chưởng môn vài vấn đề, không biết có thích hợp hay không?"
Đường Nhi: "Chàng cứ nói đi, đừng ngại."
Ngưu Hữu Đạo: "Ta và nàng đã bái thiên điện, vào động phòng, là phu thê hữu danh vô thực. Chuyện này chắc hẳn Đường chưởng môn sẽ không phủ nhận đâu nhỉ?"
Mấy người đưa mắt nhìn nhau, không biết vị này đột nhiên nhắc tới việc này là có ý gì. Đường Nghi nhìn hắn, gật đầu: "Đúng vậy."
Ngưu Hữu Đạo: "Người ta nói lấy chồng theo chồng gả cho chó theo chó, ý là phu vi thê cương(*). Chiếu theo ý này, nếu bảo Đường chưởng môn bỏ Thượng Thanh Tông đi theo ta, không biết Đường chưởng môn có bằng lòng hay không?"
(*): Phu vi thê cương: nằm trong Tam cương ngũ thường của Nho giáo, ý nói vợ phải tuyệt đối nghe theo chồng.

Chương 713: Đoạn Tuyệt Quan Hệ

Chương 713: Đoạn Tuyệt Quan Hệ
Mấy người nhất loạt sững sờ. Đường Nghi nhìn hắn đăm đăm, lồng ngực phập phồng, hít sâu một hơi, hỏi: "Có thật là ta đi cùng chàng thì chàng có thể tận lực lo nghĩ cho Thượng Thanh Tông hay không? Nếu như vậy thì ta có thể bỏ Thượng Thanh Tông đi theo chàng, coi chàng là trung tâm, chàng nói thế nào sẽ là thế ấy, không một câu oán hận."
Ngưu Hữu Đạo khẽ lắc đầu: "Đường chưởng môn hiểu nhầm ý của ta rồi. Bất kể sau này Thượng Thanh Tông còn hay mất, trong trường hợp ta mặc kệ Thượng Thanh Tông, nếu như phải lựa chọn giữa ta và Thượng Thanh Tông thì nàng sẽ chọn Thượng Thanh Tông hay là chọn ta?"
Ba vị trưởng lão cơ hồ cùng lúc nhíu mày. Đường Nghi hơi mím môi, hỏi: "Ý chàng là chàng chỉ phụ trách ta, mặc kệ Thượng Thanh Tông ư?"
Ngưu Hữu Đạo: "Nàng cũng có thể hiểu như vậy."
Đường Nghi: "Đây là câu trả lời sau khi chàng đã cân nhắc ư?"
Mấy người của Thượng Thanh Tông đều cho rằng bản thân đã hiểu rõ suy nghĩ của Ngưu Hữu Đạo. Hắn kéo Đường Nghi đi quả thực sẽ bớt việc, có thể tránh được không ít phiền phức, không cần phải gánh vác trách nhiệm nặng nề kia.
Ngưu Hữu Đạo: "Nàng theo ta, ta sẽ không bạc đãi nàng. Người muốn ở bên ta cả đời, ta hi vọng rằng người ấy có thể toàn tâm toàn ý bên cạnh ta, chứ không phải giống như năm ấy, nàng chỉ nghĩ cho Thượng Thanh Tông mà coi nhẹ sự sống chết của ta. Nếu nàng vẫn như thế thì nàng có tình nguyện ở bên ta có khác gì lợi dụng ta đâu?"
Đường Nghi đau khổ nói: "Không phải là ta coi nhẹ sự sống chết của chàng! Cha mẹ ta đều vì Thượng Thanh Tông mà chết, cô gia gia và biểu thúc của ta cũng vì Thượng Thanh Tông mà qua đời. Trong Thượng

Thanh Tông có rất nhiều người đã hi sinh tính mạng vì sự chấn hưng của Thượng Thanh Tông, ngay cả Đông Quách sư thúc, cũng chính là sư phụ của chàng cũng vậy. Trước kỳ vọng của biết bao người, chàng bảo ta làm sao có thể buông bỏ đây?"
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi nói: "Bây giờ ta không nói tới chuyện đúng sai và ân oán, ta có thể bỏ qua hận thù thuở trước, chỉ cùng nàng nói chuyện phu thê, nàng có bằng lòng không?"
Bầu không khí ngột ngạt, đôi mắt Quản Phương Nghi lóe lên, hết nhìn người này lại nhìn sang người kia mà quan sát phản ứng của mọi người. Bà ta cũng không hiểu lắm, đã quyết định giúp người ta rồi, đã quyết định làm người tốt rồi thì hà cớ gì phải nháo lên như thế?
Đường Nghi lắc đầu: "Xin lỗi chàng, ta không làm được!"
Ngưu Hữu Đạo: "Như vậy nghĩa là nàng cảm thấy không cần thiết phải duy trì quan hệ phu thê giữa ta và nàng nữa có đúng không? Vừa hay các vị trưởng lão đều đang ở đây, vậy xin nhờ mọi người làm chứng cho chúng ta chấm dứt mối quan hệ không cần thiết phải tồn tại này. Mọi người cứ yên tâm, ta sẽ không để cho Đường chưởng môn khó xử, nhất định sẽ suy nghĩ chu toàn cho danh dự của Đường Chưởng Môn. Đường Chưởng Môn có thể viết hưu thư bỏ ta. Về lý do chính đáng sẽ công bố ra ngoài, ta đã nghĩ giúp Đường chưởng môn rồi."
Hắn chỉ vào Quản Phương Nghi: "Cứ nói là Đường chưởng môn đã phát hiện ra chuyện gian díu giữa ta và hồng nương, nàng không chịu được nên nổi giận rồi bỏ ta."
Quản Phương Nghi không nói gì, ngay cả mắt cũng không chớp, rất muốn hỏi hắn là chuyện này có liên quan gì tới mình đâu? Sao phải lôi mình vào, phá hỏng thanh danh của mình?
Nhưng bà ta cũng chỉ oán giận trong lòng thôi, ngược lại cũng không quá để ý, bởi vì bà ta biết nhất định là Ngưu Hữu Đạo đang có kế hoạch nào đó. Dù sao danh tiếng của bản thân đã sớm không còn tốt đẹp, có thể hi sinh tiếng xấu để giải quyết vấn đề cũng không sao, cùng lắm thì tức giận mắng thằng nhãi Ngưu Hữu Đạo này một trận để lấy chút bồi thường là được.
Mấy người Thượng Thanh Tông nhìn ra được đây là Ngưu Hữu Đạo muốn cắt đứt quan hệ triệt để với Thượng Thanh Tông.

Đường Tố Tố vẻ mặt giận dữ, gằn giọng nói: "Ngưu Hữu Đạo, ngươi đã nói đến mức này thì ta cũng không ngại nói thẳng. Lần này chúng ta đến tìm ngươi là theo ý của Triệu Hùng Ca. Ngươi đã nghĩ tới việc phải đối mặt với Triệu Hùng Ca hay chưa?"
Ngưu Hữu Đạo thật không biết nên nói gì với bà già này. Ân oán giữa bà ta và Triệu Hùng Ca hắn đã nghe qua, bình thường thì có chết cũng không qua lại với nhau như kẻ thù, vậy mà hôm nay lại bỏ qua khúc mắc.
Hắn cũng không muốn nói tới chuyện này, chẳng quan trọng, vậy nên bình tĩnh nói: "Không dối gạt Đường trưởng lão, trước đó vài ngày ta đã gặp và giáp mặt nói chuyện với Triệu Hùng Ca, xử lý như thế nào là tùy ta quyết định. Ta cũng đã đồng ý với hắn là sẽ giúp Thượng Thanh Tông tìm một con đường sống. Tuy nhiên, điều kiện tiên quyết là có một số việc phải bỏ ra một cái giá, nếu không thì ta sẽ không tự tìm phiền phức cho mình đâu." Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào Đường Nghi.
Mấy người họ đều hiểu rõ, "cái giá" ở đây chính là thư bỏ vợ mà hắn vừa đề cập đến, đoạn tuyệt quan hệ cá nhân với Đường Nghi.
Tâm trạng Đường Nghi có phần kích động: "Có phải chàng vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện ta bị Vạn Thú Môn bắt đi hay không? Ta nói lại một lần nữa, trong sạch của ta không hề bị tổn hại, nếu chàng không tin..." Nàng cắn răng nói: "Tối nay ta có thể ở lại..."
Có thể khiến cho một nữ nhân bảo thủ như nàng nói ra những lời này, đúng là trước nay chưa từng có.
"Đường chưởng môn nghĩ nhiều rồi." Ngưu Hữu Đạo ngắt lời: "Ta đã liên hệ với nữ tướng Huyền Vi của Vệ quốc, nàng đã đồng ý rồi. Ta và nàng vốn dĩ không có tình cảm phu thê, vậy thì không cần phải tiếp tục dây dưa nữa, ân oán trước đây cũng không cần nhắc lại, xem như ta có lỗi với nàng. Chỉ cần nàng đồng ý với điều kiện của ta thì Thượng Thanh Tông có thể tới Vệ quốc bất cứ lúc nào."
Ba vị trưởng lão giật mình. Vệ quốc giàu nhất trong bảy quốc gia, vị nữ tướng kia lại càng nổi tiếng trong thiên hạ.
Hoàng đế Vệ quốc hoang đường, ít quan tâm tới triều chính, gần như quyền lực đều tập trung trong tay tỷ tỷ của hắn, cũng chính là trong tay vị trưởng công chúa Huyền Vi kia.

Nếu có thể tới Vệ quốc nhận sự che chở của Huyền Vi thì hiển nhiên một Thiệu Bình Ba ở Bắc Châu nhỏ bé không thể sánh được. Đối với sự phát triển trước mắt của Thượng Thanh Tông, theo Ngưu Hữu Đạo chưa chắc đã có được điều kiện phát triển tốt như vậy.
Nhưng nếu xét tới lâu dài thì không chắc là có thể thuận lợi đi theo Ngưu Hữu Đạo. Ngưu Hữu Đạo có thể nhờ Huyền Vi giúp đỡ, như vậy sức ảnh hưởng của hắn đã vượt xa tưởng tượng của bọn họ, ít ra nếu bọn họ tới tìm Huyền Vi thì e là ngay cả mặt nàng ta cũng chẳng được nhìn thấy.
Nhưng không còn sự lựa chọn nào khác, Ngưu Hữu Đạo đã nói rõ điều kiện.
"Bất kể các người có đồng ý hay không, ta và Thượng Thanh Tông đều không còn bất cứ quan hệ gì. Cơ hội chỉ có một lần, nếu như bỏ lỡ lần này thì ta sẽ không nhắc lại nữa. Các người tự chọn đi!" Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng vô tình.
Đường Nghi chậm rãi đứng dậy, viền mắt hơi ửng hồng, đột nhiên vang lên một giọng nói mạnh mẽ và dứt khoát: "Được! Ta đồng ý với chàng!"
Ngưu Hữu Đạo cụp mắt, thong thả nói: "Chuẩn bị giấy bút!"
Giữa trưa ngày hôm sau.
Trước cửa sổ có một ấm trà, một cái ghế, và một người đang uể oải nằm trên ghế yên giấc ngủ.
Trên chiếc bàn bên cạnh bày đầy đồ ăn, Ngân Nhi một mình chiếm đóng, một mình hưởng thụ, một mình mình thỏa mãn.
Dường như thức ăn có thể tạm dời lực chú ý của nàng ta khỏi Ngưu Minh Đạo.
Quản Phương Nhi vào nhà. Đầu tiên bà ta liếc nhìn Ngân Nhi đang ăn không ngừng rồi mới đi tới trước cửa sổ, dựa lưng vào khung cửa chăm chú nhìn Ngưu Hữu Đạo đang yên giấc, trong lòng bỗng dưng cảm thấy đau lòng thay cho người nam nhân này.
Với tên nhãi này, tiếp xúc với Thượng Thanh Tông là một chặng đường làm thế nào để từng bước đi tới. Càng hiểu hắn thì càng biết hắn đã phải trải qua bao nhiêu khó khăn để có thể dẫn dắt một đám người đi tới ngày hôm nay. Tuyệt tình chưa chắc đã thật sự vô tình, giữa những lựa chọn hắn đã thể hiện rõ bản sắc anh hùng, sau lưng một mình mỏi mệt.

Chương 714: Vừa Vào Vạn Thú Môn (1)

Chương 714: Vừa Vào Vạn Thú Môn (1)
Ngửi hương thơm là biết mỹ nhân, Ngưu Hữu Đạo không mở mắt cũng biết là ai tới. Hắn chậm rì rì nói: "Nhìn cái gì? Lại chẳng đẹp như bà."
Quản Phương Nghi biết là tên nhãi này lại dỗ ngọt để chọc mình vui, nhưng nghe lời ngon ngọt vẫn thấy vui. Bà ta nở nụ cười xinh đẹp, nhấc làn váy đi vòng ra phía sau hắn rồi khom người nhoài về phía lưng ghế tựa, cúi đầu ghé sát bên tai hắn, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp khẽ động, dịu dàng nói: "Đi rồi, đã sắp xếp theo ý của ngươi, đã lặng lẽ rời đi, chắc là sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu."
Ngưu Hữu Đạo "ừ" một tiếng, mở mắt ra, đưa tay bưng chén trà trên bàn rồi từ từ thưởng thức.
Quản Phương Nghi uốn éo vòng eo, đường nét vòng eo và bờ mông rất đẹp, rất quyến rũ. Bà ta nghiêng đầu nhìn sườn mặt hắn: "Đường Nghi thật đẹp, là một cô nương trẻ trung xinh đẹp. Ngươi chia tay nàng ta như vậy không thấy đau lòng à?"
Ngưu Hữu Đạo: "Sao ta lại cảm thấy ngươi đẹp hơn nàng ấy nhỉ?"
"Khỏi phải nói!" Quản Phương Nghi khoe mẽ một tiếng.
Ngưu Hữu Đạo: "Vậy nên ta có ngươi là đủ rồi."
"Ha ha..." Quản Phương Nghi vui không kiềm được, khẽ đánh lên bả vai hắn như đang tán tỉnh ve vãn: "Tém lại nha, ngươi cho là ta không nhìn ra à? Chia tay hay không chia tay đều là tâm bệnh của ngươi. Còn nữa, chuyện của các người thì liên quan quái gì đến ta, ngươi cần gì liều chết phá hỏng thanh danh của ta?"
Ngưu Hữu Đạo: "Số nam nhân phá hỏng thanh danh của ngươi còn ít ư? Thanh danh của ngươi cần ta phá hỏng sao?"
Quản Phương Nghi: "Vậy cũng đâu cần ngươi góp thêm một viên gạch? Không được, việc này ngươi phải bồi thường cho ta!"

"Cả người của ta đều đã nằm trong tay ngươi rồi, như vậy còn chưa đủ sao?"
"Hừ, ai nằm trong tay ai hử? Ngày nào ta cũng phải làm nha hoàn chạy vặt cho ngươi, ngươi là ông lớn của ta mới đúng nhỉ?"
"Ta trong sạch, những gì ngươi nhìn thấy đều rành rành ra đó, ngươi muốn được bồi thường cái gì thì cứ tự mình lấy đi."
"Nghèo, quá nghèo! Chỉ còn dư lại mỗi người thôi. Hay là thế này nhé, ngươi lấy thân báo đáp để bồi thường cho ta nha?"
"Chuyện này không được đâu, ngươi lớn tuổi rồi..."
"Đi chết đi!"
Quản Phương Nghi trở mặt trong nháy mắt, bất thình lình cuộn tay đánh một đòn vào chén trà trong tay Ngưu Hữu Đạo làm nước trà bắn đầy lên mặt hắn.
Ngưu Hữu Đạo ngồi yên không nói gì, trên mặt dính mấy lá trà, nước lăn từng giọt trên gương mặt.
Lấy tuổi tác của Quản Phương Nghi để trêu chọc bà ta thì bà ta chắc chắn sẽ trở mặt.
Kiểu nói chuyện tán tỉnh ve vãn nhau chấm hết trong nháy mắt.
Ngưu Hữu Đạo đặt chén trà xuống, lau mặt rồi đứng lên giũ y phục, dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra: "Huyễn Giới chưa thể phong bế, có lẽ thời gian gần đây sẽ có không ít khách tới đây, thật là thời điểm tốt để kết giao bạn bè. Hứa lão lục có kiến thức rộng rãi, hãy bảo hắn ra ngoài giao thiệp thật nhiều nhé."
"Lão nương lớn tuổi rồi, không đi nổi."
"Ta cũng chẳng bảo ngươi đi, Hứa lão lục đi là được."
"Không đi!"
"Không đi thật à?"
"Không đi!" Quản Phương Nghi thở phì phò, trừng mắt.
Ngưu Hữu Đạo cũng không tranh cãi với bà ta, cãi qua cãi lại, hắn không chiều nổi tính xấu của bà ta, bà ta càng cáu kỉnh thì hắn càng lấy lý phục người.
Hắn khẽ gật đầu, nhấc ống tay áo và lật ngón tay bắn ra một luồng gió mạnh đánh lên vách tường bên cạnh, phát ra một tiếng "rầm".

Nghe thấy tín hiệu, Viên Cương nhanh chóng chạy tới, mở cửa đi vào. Hắn ta thấy nước trà còn đọng trên người Ngưu Hữu Đạo, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Quản Phương Nghi.
Quản Phương Nghi lập tức nghiêng đầu sang một bên, thật mất hứng.
Ngưu Hữu Đạo dặn dò: "Thu thập một chút, chuẩn bị rời khỏi đây."
Viên Cương: "Đi đâu ạ?"
Ngưu Hữu Đạo: "Tới Vạn Thú Môn, sao có thể đến cửa nhà người ta mà còn không vào chào hỏi chủ nhà? Nhà trọ này ta ở cũng chán rồi, xem có thể đổi sang một chỗ tốt hơn hay không."
Viên Cương gật đầu, xoay người rời đi.
Quản Phương Nghi sững sờ, ngạc nhiên quay đầu hỏi hắn: "Đi Vạn Thú Môn à? Sao đột nhiên lại muốn đến Vạn Thú Môn vậy?"
Bà ta có phần không theo kịp mạch suy nghĩ của vị này, đến đây lâu như vậy mà không hề thấy hắn mảy may có ý muốn đi Vạn Thú Môn một chút nào.
Theo hiểu biết của bà ta, vị này không dễ lỗ mãng kích động như người trẻ tuổi, vì vậy bà ta không tin đây là quyết định nhất thời mà hắn bất chợt nghĩ ra. Vị này cũng không phải là người thích thử vận may, bởi vì hắn đã nói là hắn chưa bao giờ tin vào vận may.
"Bắc Châu bên kia vẫn chưa từ bỏ tà tâm, nhiều lần gây rối, ta nghĩ là đã tới lúc chính thức tính sổ rồi."
Ngưu Hữu Đạo vừa nói vừa cởi áo ngoài, giũ nước trên y phục cho nhanh khô. Nước trà dính vào y phục dễ để lại dấu vết, phải đổi y phục thôi.
Năm ấy ngồi lo lắng cho vùng đất Lưỡng quận, có rất nhiều chuyện muốn làm mà không có sức. Nay không giống xưa, hắn đã nương tựa vào Nam Châu, đã có khả năng, vậy nên những việc nên chấm dứt đều muốn kết thúc từng chuyện để đối mặt với thế cuộc lớn hơn. Cắt đứt với Thượng Thanh Tông là một trong số đó.
Nguyên nhân hắn tham gia vào thế cụộc ở Nam Châu rồi lại rời đi là bởi vì trong lòng hắn hiểu rõ tham dự vào cuộc phân tranh giữa Nam Châu và Thiên Ngọc Môn thì chỉ chiếm được một chút lợi lộc, sự chênh lệch cực lớn về thực lực đã định trước là không thể thay đổi được kết cục chân chính.

Cho dù nhất thời giành được phần thắng thì cũng chỉ là thắng được cơ hội nghỉ ngơi tạm thời, kẻ được lợi nhất vẫn luôn là Thiên Ngọc Môn, hắn không dám đối đầu trực tiếp với Thiên Ngọc Môn.
Việc đã đến mức này, hắn biết cuộc chiến giữa mình và Thiên Ngọc Môn là điều không thể tránh khỏi, nó vẫn còn tiếp diễn, sớm muộn gì cũng phải đối mặt với cuộc chiến thứ hai.
Tiếp tục tham gia vào cuộc tranh đấu giữa Nam Châu và Thiên Ngọc Môn sẽ chỉ khiến ưu thế trong tay hắn nhanh chóng tiêu hao hết, táng gia bại sản tiêu tốn tất cả những gì mình có cũng không thể làm tổn thương căn cơ của Thiên Ngọc Môn, kết cục sau cùng có thể tưởng tượng được.
Đây không phải là kết quả mà hắn muốn nhìn thấy, vì vậy hắn đã quả quyết bỏ đi, quả quyết rời khỏi Nam Châu, thoát khỏi phạm vi thế lực của Thiên Ngọc Môn, xóa bỏ một phần nào đó ưu thế của Thiên Ngọc Môn.
Hắn biết rõ rằng nếu còn nằm trong phạm vi thế lực ở Nam Châu và ở Thiên Ngọc Môn thì bản thân sẽ vĩnh viễn không thể chiếm được cái tốt để chống chọi với Thiên Ngọc Môn, chỉ có thoát ra thì hắn mới có thể chiếm được điều kiện tốt để giao chiến với Thiên Ngọc Môn lần nữa.
Đây là sự lựa chọn mang tính chiến lược sau khi hắn đã cân nhắc kĩ càng.
Để ổn định Thiên Ngọc Môn, cho dù phải chiến thắng bằng thủ đoạn, hắn cũng không ngại chủ động tiếp tục đưa nhiều rượu cho đối phương.
Quản Phương Nghi ha ha cười lạnh: "Xem ra ngươi đúng là đã dốc toàn lực để ứng phó với Thiệu Bình Ba."
"Ngươi không đi thì ta đành phải đi vậy. Ngân Nhi, lau tay lau miệng đi." Ngưu Hữu Đạo không tán dóc với bà ta nữa mà thay y phục rồi ném xuống, đi sang bên cạnh lấy thanh bảo kiếm trên giá làm cây gậy chống đi...
Quản Phương Nghi rốt cuộc vẫn đi theo. Cáu kỉnh không đi ư? Ở lại chỗ này làm quái gì?
Lúc nhóm người rời thành, Viên Phương vui mừng chạy tới cổng thành, nộp chứng nhận ở trọ mà nhà trọ cấp cho rồi lĩnh tiền.
Vạn Thú Môn đã nói là rất xin lỗi vì đã hủy bỏ Linh Thú Hội nên hứa rằng mỗi người tới tham gia Linh Thú Hội khi rời thành đều được lĩnh

một trăm lượng vàng.
Ở đây có đến mấy người lận, sao Viên Phương có thể bỏ qua. Hắn ta không có bản lĩnh kiếm được nhiều tiền như Ngưu Hữu Đạo, cơ hội kiếm chút tiền vặt này không thoát khỏi mắt thần của hắn ta, toàn bộ tiền đều chui vào túi riêng của hắn ta. Không ai tính toán với hắn ta cả. Hắn ta sờ túi tiền mà cảm thấy hài lòng thỏa dạ, mặc dù chút tiền này còn chẳng bằng số lẻ của Ngưu Hữu Đạo...
Núi non chập trùng, phong cảnh kỳ lạ, thác đổ nước biếc, đất lành chim đậu, cảnh sắc mênh mông.
Bên ngoài sơn môn, đám người Ngưu Hữu Đạo chờ đợi, chờ đệ tử Vạn Thú Môn vào thông báo.

Chương 715: Vừa Vào Vạn Thú Môn (2)

Chương 715: Vừa Vào Vạn Thú Môn (2)
Bọn họ nhìn ngắm cảnh núi non xung quanh, cứ chờ đợi một hồi như thế cuối cùng đệ tử vào thông báo đã trở lại, đi cùng cậu ta còn có một vị trưởng lão của Vạn Thú Môn.
Vị trưởng lão này tên là Thù Sơn, bề ngoài da mịn thịt mềm, có vẻ không quá lớn tuổi.
Sau khi ông ta xưng danh, đám người Ngưu Hữu Đạo luôn chú ý tới Vạn Thú Môn liền biết ông ta là một vị trưởng lão mới lên chức trong một hai năm này.
Sau một hồi chào hỏi khách sáo kiểm tra thân phận, Thù Sơn nói lời xin lỗi: "Thật xin lỗi các vị, chưởng môn đang tiếp mấy vị khách quý nên tạm thời không thể phân thân, đặc biệt bảo ta tới tiếp đãi các vị. Nếu Ngưu huynh đệ không chê Vạn Thú Môn đơn sơ thì có thể vào khách viện trước, khi chưởng môn có thời gian sẽ lập tức tới gặp ngay."
Lần này Ngưu Hữu Đạo tới đã trực tiếp nói rõ thân phận, cũng trực tiếp chỉ rõ muốn bái kiến chưởng môn Tây Hải Đường của Vạn Thú Môn.
Với thân phận hiện giờ của hắn, muốn gặp Tây Hải Đường một lần cũng không tính là quá phận.
Tất nhiên nếu đổi lại vào lúc hắn còn ở Thanh Sơn quận, chỉ e là Vạn Thú Môn chưa chắc đã để ý đến hắn chứ đừng nói gì đến việc gặp chưởng môn.
Hiện tại hắn cũng chưa đủ tư cách khiến Tây Hải Đường phải đích thân nghênh đón, nhưng có thể khiến cho một vị trưởng lão đích thân ra tiếp đón, chủ nhà đãi khách đã coi như cho hắn đủ mặt mũi rồi.
Ngưu Hữu Đạo vội nói: "Không dám không dám, ta nào dám làm phiền chưởng môn tới gặp, trưởng môn có thời gian thì cho thông báo với

chúng ta một tiếng là được. Khách tùy theo chủ, chúng ta nghe theo sắp xếp của Thù trưởng lão."
"Xin mời!" Thù Sơn đưa tay mời họ đi vào.
Một nhóm người vào núi, Thù Sơn cười nói với họ suốt dọc đường và giới thiệu sơ lược về hoàn cảnh xung quanh.
Với thân phận và địa vị của Thù Sơn chưa chắc ông ta đã đặt Ngưu Hữu Đạo vào mắt. Ông ta khách khí như vậy là bởi vì Ngưu Hữu Đạo có sức ảnh hưởng tới Nam Châu.
Ngươi có thể nói đệ tử Vạn Thú Môn có năng lực nhưng Thanh Sơn quận và Nghĩa quận có dám đảm bảo là đệ tử Vạn Thú Môn có thể không đi qua Nam Châu hay không? Địa bàn lớn như vậy chắn ngang ở đó, khó mà tránh được. Rồng lớn không áp đảo được lũ rắn độc, môn phái lớn như vậy có rất nhiều đệ tử bôn ba khắp nơi, hôm nay tiếp đón khách khí cũng là để tiện cho việc đi lại của các đệ tử bên dưới trong tương lai mà thôi.
Với tài lực của Vạn Thú Môn, tiếp đãi một chút cũng chẳng tốn kém gì. Cũng có thể nói là tâm huyết trong mấy năm nay của Ngưu Hữu Đạo đã được báo đáp. Hắn có tiếng nói ở Nam Châu, có giá trị lợi dụng nên sẽ được người ngoài coi trọng, hiện thực là vậy đó. Mặt khác, không nói đến thế lực của Vạn Thú Môn, tu sĩ trong thiên hạ nhiều như vậy, nếu là người hay quỷ đều tiếp đón thì Vạn Thú Môn không ứng phó nổi.
Trong lúc vui vẻ trò chuyện, Thù Sơn thử dò hỏi: "Lần này Ngưu huynh đệ đến bái kiến chưởng môn có chuyện gì vậy?"
Ông ta cũng phải giúp chưởng môn thăm dò ý tứ, chuyện gì cũng có nguyên nhân, như vậy chưởng môn cũng dễ quyết định nên gặp hay không gặp.
Đây cũng là ý của Tây Hải Đường, vậy nên ông ta cũng hơi ngạc nhiên vì sao chưởng môn lại đặc biệt quan tâm tới vị này như vậy, tùy tiện cử một người nào đó ứng phó qua loa đã là nể mặt hắn lắm rồi, không thì còn muốn thế nào nữa? Chín quá hóa nẫu mà.
Triều Kính đã sai trong chuyện Đường Nghi làm loạn, Tây Hải Đường vẫn chưa cho người khác biết chuyện này, nhưng đã ngầm mắng chửi Triều Kính một trận, bởi vì Triều Kính là sư đệ cùng lứa, cũng là thủ hạ tâm phúc của ông ta. Căn cứ vào quan hệ giữa Đường Nghi và Ngưu

Hữu Đạo trong tin đồn, Tây Hải Đường không mấy tin tưởng vị này to gan dám chạy tới Thượng Thanh Tông gây chuyện như vậy.
Đi dạo ngắm cảnh xung quanh, Ngưu Hữu Đạo cười nói: "Chỉ là ta ngưỡng mộ phong thái của chưởng môn quý phái đã lâu nên tới để tỏ lòng ngưỡng mộ chứ không vì việc gì khác. Thật sự là mạo muội và đường đột."
Thù Sơn "ồ" một tiếng, đáp lời: "Không sao không sao, Ngưu huynh đệ là thanh niên tài tuấn trong giới tu hành, chưởng môn cũng muốn gặp cậu từ lâu rồi." Đây cũng chỉ là lời khách sáo mà thôi.
Họ cười cười nói nói, rồi đi tới một đình nghỉ chân ở lưng chừng ngọn núi.
Đệ tử của Vạn Thú môn trong đình ra chào, Cừu Sơn để những đệ tử ở đây tiếp đãi bọn người Ngưu Hữu Đạo, sau khi dặn dò phải tiếp đãi cẩn thận, phải sắp xếp tốt nơi cho khách nghỉ ngơi, sau đó mượn cớ có việc rồi rời đi.
Điều này cũng có thể phân biệt khách tới đây có cao quý hay không. Nếu là quý khách chân chính, Cừu Sơn sẽ tự thân đưa họ tới nơi nghỉ chân, nếu không thì y sẽ giao cho đệ tử nơi đây hoàn thành nốt nhiệm vụ này.
Điều này cũng rất dễ hiểu, khu vực sơn môn của Vạn Thú môn rất lớn, đoạn đường từ nơi này tới nơi khác cũng không ngắn, nếu như mỗi người khách đều bắt trưởng lão làm hướng dẫn viên du lịch thì kể cả tập trung toàn bộ trưởng lão tới cũng không đủ người.
Ngưu Hữu Đạo hiểu rõ chuyện này, cũng không trách cứ cái gì, bởi vì địa vị của hắn còn chưa cao tới mức đó, thái độ của người ta như vậy cũng đã rất nể tình rồi.
Như vậy, sau đó có một đệ tử đi cùng đám người Ngưu Hữu Đạo, nếu khách muốn đi dạo từ từ ngắm phong cảnh thì họ cũng đi theo, nếu muốn đi nhanh tới địa điểm nghỉ ngơi thì cũng không có vấn đề gì.
Sau khi đi dạo một lượt, thấy vị trí của đám người mình đã cách khu kiến trúc khá xa thì biết là đã ra ngoài khu vực trung tâm của Vạn Thú môn, mà phong cảnh núi rừng xung quanh cũng chẳng có gì đáng xem cả. Đám người Ngưu Hữu Đạo cũng không muốn đi dạo nữa cho nên đệ tử đi cùng đã nhanh chóng dẫn họ tới khách viện đã được bố trí tốt.

Khách viện cũng không lớn, đó chỉ là một tòa đình viện nhỏ ở giữa sườn núi, nơi xa có một thác nước tạo thành vài con suối nhỏ chảy róc rách, ở xung quanh cũng có vài tòa đình viện tương tự như vậy.
Sau khi vào xem xét thì tòa đình viện này được bố trí rất lịch sự tao nhã, hoàn cảnh yên tĩnh và thoải mái.
Chim sẻ tuy nhỏ nhưng đầy đủ ngũ tạng, cái gì cần có đều có, cũng có đủ phòng cho nhóm người Ngưu Hữu Đạo nghỉ ngơi.
Sau khi dạo qua một vòng, còn chưa ngồi xuống đã có một đệ tử gọi là Chu Thiết Tử tới dâng trà.
Người đệ tử dẫn họ tới đây cũng giới thiệu cho đám người Ngưu Hữu Đạo về Chu Thiết Tử, cũng nói rằng mọi thứ ở đây đều do Chu Thiết Tử phụ trách, nếu như có cần cái gì đều có thể sai Chu Thiết Tử đi làm.
Sau khi người đệ tử này đi thì Chu Thiết Tử hỏi mỗi người một câu, xem họ có muốn tới xem căn phòng của mình hay không?
Ngưu Hữu Đạo đồng ý, nhóm người lại theo Chu Thiết Tử đi xem phòng của mình rồi nhận lấy phòng của riêng mình, căn phòng lớn nhất đương nhiên thuộc về Ngưu Hữu Đạo.
Chạng vạng tối, có người chuyên môn đưa tới bữa tối, Chu Thiết Tử nhận lấy rồi bày lên trên bàn giữa phòng khách, rồi hỏi xem còn có chuyện gì hay không, rồi y mới lui xuống.
Bữa tối khá phong phú, thế nhưng người ăn lại khá nhiều, Ngân Nhi ăn xong mà vẫn chưa thỏa mãn, bởi vì sức ăn của nàng rất lớn.
Sau khi ăn xong, có người ở lại trong sân, có người lại đi ra bên ngoài nhìn hoàng hôn.
Màn đêm buông xuống, Chu Thiết Tử trở về thu dọn bát đũa, rồi hỏi mọi người xem có cần cái gì không, sau khi thấy không ai có ý kiến gì thì y lại rời khỏi với thời gian rất ngắn ngủi.
Cũng trong khoảng thời gian không có người ngoài này, có người lợi dụng bóng đêm "vừa khéo" đi qua nơi này, gặp mặt Ngưu Hữu Đạo đang đứng dưới một gốc cây nơi sườn núi.
Ngưu Hữu Đạo nhìn lại thì vui vẻ ra mặt, thật sự là đúng dịp, vẫn là người quen mà hắn đang muốn gặp, Triều Thắng Hoài!
Triều Thắng Hoài lại không cười được, lúc trước, gã có nghe nói có một người tên là Ngưu Hữu Đạo tới, rồi gã cố ý tìm lúc không có ai tới nhìn

một lần, rồi xác nhận được người này đúng là Ngưu Hữu Đạo mà mình quen biết.

Chương 716: Kẻ Này Đã Hết Thủ Đoạn

Chương 716: Kẻ Này Đã Hết Thủ Đoạn
Mặc dù là ban đêm thế nhưng Triều Thắng Hoài vẫn quan sát cẩn thận xung quanh, rồi giả vờ như vừa đi ngang qua nói chuyện với khách, chắp tay khá khách khí thế nhưng khi nói thì lại là: "Sao ngươi lại tới đây?"
Ngưu Hữu Đạo: "Đương nhiên là sợ Triều huynh không tin ta, cho nên ta mới tới nơi này để Vạn Thú môn xác nhận hộ mà, Triều huynh cũng yên tâm hơn nhiều, đúng không?"
Triều Thắng Hoài lại không cho là như vậy: "Ngươi gấp cái gì chứ? Ít nhất thì ta phải thăm dò rõ ràng, không thể hấp tấp làm việc được, ngươi cũng đừng làm loạn, ta tự có tính toán của ta, hãy cho ta thêm thời gian."
Gã còn tưởng Ngưu Hữu Đạo chạy tới muốn nhúng tay vào chuyện này, cho nên khi biết Ngưu Hữu Đạo tới đây thì gã hơi không bình tĩnh.
Biết người này đang lo lắng nên Ngưu Hữu Đạo cũng không đùa gã: "Ta tới lần này bởi vì có một chuyện nhỏ muốn nhờ Triều huynh giúp đỡ."
"Còn có việc gì?" Triều Thắng Hoài hơi giận dữ: "Ngươi còn tưởng cả Vạn Thú môn này đều do ta điều khiển hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Đừng hiểu lầm, thật sự là việc nhỏ mà thôi, giúp ta hỏi thăm một vài môn phái, xem có người nào tới đây hay không!"
Triều Thắng Hoài hơi ngẩn ra, rồi thở phào, xem ra đúng là chuyện nhỏ, bằng vào thế lực của gã tại Vạn Thú môn thì nghe ngóng vài chuyện chỉ là việc rất nhỏ mà thôi: "Ta không tiện ở đây lâu, những môn phái nào?"
Ngưu Hữu Đạo: "Tiêu Dao cung, Tử Kim động, Linh Kiếm sơn của nước Yến, Bách Xuyên cốc, Vô Thượng cung và Thiên Nữ giáo của nước Hàn."
Triều Thắng Hoài nghi ngờ hỏi lại: "Người của ba phái lớn của nước Yến và ba phái lớn của nước Hàn sao?"
"Đúng vậy."

"Ngươi tìm hiểu tin tức về họ để làm gì?"
"Yên tâm đi, chuyện này sẽ không ảnh hưởng tới ngươi, cũng không quan hệ với Vạn Thú môn."
"Tới, họ đều tới, càng là chưởng môn của sáu môn phái đều tới. Chuyện của Huyễn giới, hơn nửa người của Phiêu Miễu các đều tới, ta nghe nói còn có một nhóm người tự mình đi vào trong Huyễn giới nữa."
"Chín chí tôn có tới không?"
"Điều này thì ta không biết, mấy người đó giống như thần long, thấy đầu không thấy đuôi, đến vô ảnh, đi vô tung, coi như tới đây nhưng chưa được mấy người đó cho phép thì không ai dám lộ ra ngoài, ta cũng không thể nghe ngóng được cái gì."
"Xem ra gần đây Vạn Thú môn rất bận rộn, rất có lợi cho ngươi." Ngưu Hữu Đạo nháy mắt với gã.
Triều Thắng Hoài nhíu mày, đang định nói thêm cái gì đó thế nhưng lại thấy Quản Phương Nghi đi từ bên trong ra. Triều Thắng Hoài thấy vậy thì nói nhỏ: "Ta đi trước."
"Ừm!" Ngưu Hữu Đạo gật đầu, chắp tay đưa tiễn.
Triều Thắng Hoài chợt lóe, biến mất trong bóng đêm.
Quản Phương Nghi đi tới cạnh Ngưu Hữu Đạo, đưa mắt nhìn về hướng Triều Thắng Hoài biến mất mà hỏi: "Là Triều Thắng Hoài sao?"
"Tinh mắt." Ngưu Hữu Đạo khen ngợi.
"Tại sao nghe được lời khen của ngươi thì cảm giác như ta đang bị mắng vậy?" Quản Phương Nghi hứ một tiếng, rồi chợt hỏi: "Thành thật mà trả lời ta, hai người vừa rồi lén lút âm mưu cái gì vậy?"
Ngưu Hữu Đạo: "Lén lút cái gì chứ? Rõ ràng chúng ta nói chuyện đường đường chính chính cơ mà? Vừa vặn gặp nhau nên chào hỏi mà thôi, không được sao?"
Quản Phương Nghi không tin: "Đạo gia, nơi này cũng không phải nơi ngài có thể làm loạn, nếu gặp chuyện thì muốn chạy cũng không chạy được đâu. Nếu như ngài thật sự muốn gây sự với Triều Kính thì hãy nhắc nhở chúng ta một câu, để chúng ta còn biết đường mà chạy trước, ngài chán sống cũng được, thế nhưng ta còn muốn sống thêm vài năm nữa."

Chuyện này chính là chuyện bà ta lo lắng nhất, nhất là khi bà ta thấy Ngưu Hữu Đạo giết huynh đệ họ Hà mà chỉ để lại cháu trai của Triều Kính, lại còn cấu kết làm bậy, mục tiêu quá rõ ràng, bà ta không muốn nghi ngờ cũng khó khăn.
Ngưu Hữu Đạo: "Chỉ nghĩ lung tung là tài."
Quản Phương Nghi: "Đừng nghĩ ta không biết ngươi tới Vạn Thú môn là muốn làm gì, cũng đừng tưởng rằng mang theo cái đứa 'ăn hàng' kia tới là có thể an toàn tuyệt đối, nếu để cho 'ăn hàng' hiện nguyên hình, người ta biết được chúng ta và nó cùng một bọn thì lúc đó mới là phiền phức lớn bằng trời đấy."
"Ngươi nghĩ ta ngu như vậy sao?" Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, lại đưa mắt nhìn về phía những ngôi sao trên bầu trời: "Thời tiết hôm nay thật đẹp, có hứng thú đi với ta trong khung cảnh thơ mộng này, tới thăm hỏi vài quý nhân hay không?"
Quản Phương Nghi: "Thăm hỏi ai?"
...
Cùng thời gian đó tại Bắc Châu, khi trời còn chưa tối, mặt trời vẫn còn treo trên đỉnh ngọn núi phía xa xa.
Trên tường thành, Thiệu Bình Ba đang thị sát trên đó đột ngột dừng lại, đưa mắt nhìn tới cảnh hoàng hôn.
Người mặc một bộ áo choàng, đứng tại đầu tường thành, trông về phía xa, áo choàng tung bay cũng khó che giấu hai lọn tóc mai trắng xám.
Thiệu Tam Tỉnh đi tới, ra hiệu những binh sĩ ở gần đây lui ra ngoài, đi tới gần Thiệu Bình Ba rồi cùng nhau ngắm cảnh hoàng hôn.
Cuối cùng, Thiệu Bình Ba mở lời trước: "Có việc gì sao?"
Thiệu Tam Tỉnh: "Không có gì, chỉ là Lục Thánh Trung vẫn không có tin tức truyền về, đã rất lâu rồi, chẳng lẽ vẫn ẩn núp hay sao?"
Khi Lục Thánh Trung chuẩn bị ra tay ở thành Vạn Tượng thì đã truyền tin tức về nơi đây, nói rằng vì tránh lộ tẩy nên cần ẩn núp một đoạn thời gian, tạm thời sẽ không liên lạc với bên này, cho nên tạm thời người ở đây đều không biết Lục Thánh Trung đã gặp chuyện.
Thiệu Bình Ba: "Không có tin tức chính là một tin tức tốt."
Thiệu Tam Tỉnh kinh ngạc mà hỏi lại: "Lão nô không rõ."

Thiệu Bình Ba cười: "Khi không có tin tức thì chỉ có hai khả năng. Một là còn chưa ra tay, vẫn đang ẩn núp, còn có cơ hội. Thứ hai là bị lộ, đã rơi vào trong tay Ngưu Hữu Đạo, bị Ngưu Hữu Đạo thịt rồi. Chẳng lẽ không phải tin tức tốt hay sao?"
Thiệu Tam Tỉnh nghi ngờ: "Chẳng lẽ không thể là thành công hay sao?"
Thiệu Bình Ba: "Ngưu Hữu Đạo là ai? Những năm qua hắn đã bị ám sát bao nhiêu lần rồi? Kể cả sóng to gió lớn đều không thể quật ngã hắn, hắn có thể lật thuyền trong mương được nữa sao? Chỉ sợ rằng Lục Thánh Trung lại rơi vào trong tay Ngưu Hữu Đạo, cái tên đó lại rất sợ chết, nếu thật sự nghe được 'tin vui' từ Ngưu Hữu Đạo thì ta cũng không biết sẽ là cái gì nữa đây."
Thiệu Tam Tỉnh: "Ngay từ đầu thì đại công tử đã không trông cậy gì vào Lục Thánh Trung sao?"
Thiệu Bình Ba: "Cũng không thể nói như vậy, nếu không trông cậy gì thì ta cũng sẽ không để hắn ra tay, người giỏi tới mức nào đi nữa cũng sẽ có lúc sai lầm, ta rất hi vọng Lục Thánh Trung có thể làm gì đó, ít nhất thì cũng có thể gây ra phiền toái cho Ngưu Hữu Đạo. Chỉ là hi vọng rất nhỏ, cho nên ta mới bảo ngươi liên hệ người của Thiên Ngọc môn."
Thiệu Tam Tỉnh hơi yên lặng, trả lời: "Tin tức đã gửi tới Thiên Ngọc môn, nếu như người của Thiên Ngọc môn thật sự đi, trên đường không dừng lại nơi nào thì về mặt thời gian có lẽ họ cũng đã tới khu vực của Vạn Thú môn rồi."
"Ngưu Hữu Đạo sử dụng thủ đoạn, lật tay làm mây trở tay làm mưa, tranh đoạt Nam Châu, dùng thực lực thấp hơn nhưng vẫn giữ được thế cân bằng với Thiên Ngọc môn, có thể nói rằng Thiên Ngọc môn chịu thiệt trước Ngưu Hữu Đạo. Mặc dù ta biết được thủ đoạn của Ngưu Hữu Đạo, thế nhưng vẫn kiêng kị Đại Tuyết sơn nên đã bị hắn giữ chân lại, trơ mắt nhìn hắn tùy ý hành động, mạo hiểm giành được địa vị cao ngang bằng với Thiên Ngọc môn tại Nam Châu, việc này cũng là nỗi hổ thẹn lớn của ta."
"Sau khi có được cơ hội trở thành thế lực sánh bằng Thiên Ngọc môn thì hắn lại bắt đầu ẩn nấp đi, sau đó cũng không thấy hắn xuất hiện tại Nam Châu nữa. Ngay từ đầu ta còn tưởng hắn đang sợ Thiên Ngọc môn, tới tận khi hắn xuất hiện tại thành Vạn Tượng, cũng là thời điểm Thương

Triêu Tông nắm quyền lớn tại Nam Châu thì ta mới phản ứng lại được, hắn rất bất phàm!"
"Trước đó ẩn nấp mà không ra chỉ là đang cố ý kéo dài thời gian, muốn để cho Thương Triêu Tông có thể đạt được quyền thế lớn để bảo vệ mọi người! Trong thời gian này, bởi vì trước đó thái độ ủng hộ của Kim Châu cho Thương Triêu Tông quá mức rõ ràng, cho nên không thể lộ ra Xích Dương Chu quả cho Thiên Ngọc môn được, làm cho Thiên Ngọc môn không dám hành động quá mức. Tới tận khi hắn xuất hiện tại thành Vạn Tượng thì ta mới hiểu, ta không thể thấy được hắn và Thiên Ngọc môn tranh đấu sống chết tại Nam Châu, hắn đã không thể làm gì được tại Nam Châu nữa, mà muốn nhảy ra bên ngoài để chuẩn bị tiếp!"

Chương 717: Ngưu Hữu Đạo Là Cái Thá Gì!

Chương 717: Ngưu Hữu Đạo Là Cái Thá Gì!
"Mà trong trận đại chiến tại Nam Châu, Ngưu Hữu Đạo bỏ mặc Thiên Ngọc môn tạo áp lực với Thương Triêu Tông, bỏ mặc để cho Thiên Ngọc môn ép Thương Triêu Tông vào chỗ chết càng là một kế sách tuyệt diệu, vừa mượn lực lượng của Thiên Ngọc môn để khống chế Nam Châu, vừa ép Thương hệ về phía hắn ta."
"Ngươi ngẫm lại xem, Thương Triêu Tông bị ép vào tuyệt cảnh, suýt nữa thì chết, lại giết chết hai cháu trai của Bành Hựu Tại, kể cả Bành Hựu Tại nói là bỏ qua tất cả, thế nhưng Thương Triêu Tông có thể tin hay sao? Hơn nữa, lúc đó Thiên Ngọc môn còn muốn chia cắt thế lực của Thương hệ, càng động tới lợi ích của tất cả người Thương hệ, những người đó ai có thể không sợ chứ? Có thể nói rằng tất cả người của Thương hệ đều không tin tưởng Thiên Ngọc môn, chỉ là bị thế lớn ép tới mức không thể không khuất phục."
"Thiệu gia chúng ta chiếm thành Bắc Châu, trở thành phản tặc, cũng gặp rất nhiều điều bất lợi. Thương Triêu Tông cũng là phản tặc hợp tác với nước khác, thế nhưng lại được triều đình nước Yến phong tước. Cùng là phản quốc, thế nhưng Thương Triêu Tông tạo phản lại có lý, đường đường chính chính trở thành Thứ sử của Nam Châu! Về sau từ tình báo ta mới biết, đó cũng là do Ngưu Hữu Đạo thực hiện, triều đình nước Yến cũng chỉ đành ngậm miệng, có khổ cũng không dám nói."
"Trong lần tranh đoạt này, Ngưu Hữu Đạo lấy yếu thắng mạnh, chẳng những có thể ngăn cản nguy cơ, cứu Thương hệ trong tuyệt cảnh, còn đẩy Thương Triều Tông lên làm Thứ sử Nam Châu, làm cho người của Thương hệ cảm động tới rớt nước mắt. So sánh với những hành động

của Thiên Ngọc môn và Ngưu Hữu Đạo thì Ngưu Hữu Đạo lấy đức phục người, còn Thiên Ngọc môn lại lấy thế đè người. Hiện tại, ở Nam Châu đã không còn người nào đứng về phía Thiên Ngọc môn cả, nhao nhao chuyển về phía Ngưu Hữu Đạo."
"Sau trận tranh đấu này, đại thế của Nam Châu đã được Ngưu Hữu Đạo nắm trong tay, hiện tại Thiên Ngọc môn chỉ còn biết dựa vào thực lực mạnh mẽ mới duy trì được cục diện, chỉ cần tình hình thay đổi, Ngưu Hữu Đạo có thể nổi dậy cầm đầu toàn bộ Nam Châu, Thiên Ngọc môn thua đã là điều chắc chắn!"
"Hiện tại, Ngưu Hữu Đạo đã có lực ảnh hưởng cực kỳ lớn ở trong thế lực Thương hệ, không ai có thể sánh bằng. Trong mắt người của Thương hệ thì uy hiếp lớn nhất của họ chính là Thiên Ngọc môn, còn Ngưu Hữu Đạo lại luôn bảo vệ sự an toàn cho bọn họ, cũng là người duy nhất có thể bảo vệ họ trước thế lực mạnh mẽ của Thiên Ngọc môn, bảo vệ được lợi ích của họ, Ngưu Hữu Đạo cũng dùng sự thực chứng minh điều này rồi."
"Nếu như Thiên Ngọc môn dám động tới Ngưu Hữu Đạo, trong mắt người của Thương hệ thì chính là ra tay với bọn họ, sẽ ép toàn bộ Thương hệ chạy trốn khỏi Nam Châu. Kể cả Thiên Ngọc môn tiêu diệt Thương Triêu Tông cũng vô dụng, chỉ bằng vào lực ảnh hưởng của Ngưu Hữu Đạo cũng có thể cầm đầu toàn bộ Thương hệ khống chế các cánh quân tại Nam Châu đấu tranh chống lại Thiên Ngọc môn rồi."
"Dưới những điều kiện thuận lợi thì Thiên Ngọc môn vẫn bị Ngưu Hữu Đạo cản tay, không thể lợi dụng thời cơ tốt nhất giải tán thế lực của Thương hệ. Hiện tại thế lực của Thương hệ đã khống chế toàn bộ Nam Châu, nếu như lại muốn gạt bỏ thì Nam Châu chắc chắn sẽ loạn lạc, Thiên Ngọc môn cũng không dám làm như vậy."
"Cũng chính bởi vì điều này, Ngưu Hữu Đạo mới dám nhảy ra ngoài Nam Châu, bởi vì hắn biết hiện tại Thiên Ngọc môn không dám làm loạn gì tại Nam Châu. Ta lại làm sao có thể trơ mắt nhìn hắn tụ lực đánh bại Thiên Ngọc môn, chiếm trọn toàn bộ Nam Châu chứ?"
Sau khi nghe xong những phân tích này của Thiệu Bình Ba thì Thiệu Tam Tỉnh kinh hãi than thở: "Ngưu Hữu Đạo quả thực quá đáng sợ!"

"Ta đã nói hắn rất nguy hiểm! Mấy năm trước hắn cũng chỉ là một tên đệ tử bị đuổi khỏi Thượng Thanh tông, có thể từ một tên bị vứt bỏ mà trở thành một người quyền thế kinh khủng như hiện tại, có thể đơn giản được sao? Trước kia, Thiên Ngọc môn quá mức kiêu ngạo, coi một con rồng thành sâu kiến, cho nên khinh thường mà không để ý, bị hắn nắm mũi dẫn đi, hiện tại hối hận thì cũng đã muộn!"
Thiệu Bình Ba lắc đầu cười lạnh: "Cuối cùng thì vẫn phải giết chết Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo mà chết thì sẽ không cần lo lắng hắn sẽ dùng lực ảnh hưởng của mình tập trung người của Thương hệ làm loạn. Lại nhanh chóng sai Thương Triêu Tông ổn định lòng người, về sau lại từ từ nói, dần dần giảm bớt lực ảnh hưởng của Thương Triêu Tông."
"Thế nhưng phải đảm bảo rằng người của Thương hệ không cho rằng Ngưu Hữu Đạo chết trên tay Thiên Ngọc môn, phải có người đứng ra chịu trách nhiệm về chuyện này."
"Nếu không thì với tính cách của Thương Triêu Tông, dám giết cháu trai của Bành Hựu Tại trước mặt mọi người thì có thể làm hắn yên lặng nghe theo hay không là rất khó nói, có khi còn rơi vào kết quả ngọc đá cùng tan. Mà khi người của Thương hệ biết Ngưu Hữu Đạo bị Thiên Ngọc môn giết, Thương Triêu Tông lại bị Thiên Ngọc môn điều khiển thì chắc chắn sẽ nghĩ rằng Thiên Ngọc môn chuẩn bị ra tay với bọn họ... Ở trong thư, ta cũng đã nói rõ lợi và hại rồi, chỉ cần Thiên Ngọc môn biết được, chắc chắn sẽ sai người tới!"
Trưởng lão của Thiên Ngọc môn là Trần Đình Tú thật sự tới, khi màn đêm vừa buông xuống đã dẫn mấy người của Thiên Ngọc môn tiến vào Vạn Thú môn.
Mà người tiếp đón vẫn là trưởng lão Cừu Sơn của Vạn Thú môn.
Điều này cũng rất bình thường, bởi vì Vạn Thú môn mặc dù mạnh thế nhưng có thể ở Phiêu Miễu các ở lại đã rất không tệ rồi. Chủ yếu là Vạn Thú môn dựa vào tài lực, thế nhưng ở trong nước Tống luôn bị Lăng Tiêu các, Huyết Thần điện và Liệt Thiên cung hợp tác chèn ép, không cho Vạn Thú môn phát triển trong địa bàn của mình. Nếu không chèn ép thì Vạn Thú môn sẽ có cả tài và thế, tới lúc đó kẻ gặp phiền phức lại là ba môn phái kia.

Cho nên theo một góc độ nào đó mà nói, Vạn Thú môn giống như là thương nhân của giới tu hành vậy, mình phải có thế lực mạnh, ít nhất không kém đối phương, còn phải giữ gìn quan hệ với tất cả thế lực khắp nơi, không thể chỉ vùi đầu vào buôn bán được, nếu không cũng rất khó thông thương.
Hai người ở ngoài sơn môn hàn huyên.
Có thể hưởng thụ sự tiếp đón của trưởng lão Vạn Thú môn thì Trần Đình Tú vẫn rất vui vẻ.
Mặc dù hắn ta cũng là trưởng lão của Thiên Ngọc môn, thế nhưng vẫn không thể so sánh được với trưởng lão của Vạn Thú môn được.
Hắn ta thấy, đó chính là chỗ tốt của việc thống nhất Nam Châu, thân phận địa vị cũng được đề cao nhiều, ngay cả trưởng lão của Vạn Thú môn đều đối với hắn ta như vậy cơ mà.
Mà trên đường đi mượn dùng ngựa của thế lực khắp nơi tại trạm dịch cũng rất thuận lợi, khi vượt cảnh cũng không bị ngăn chặn chút nào.
Đương nhiên, về sau Thiên Ngọc môn vẫn phải trả lại, người ta muốn đi qua Nam Châu, mượn dùng ngựa của mình thì mình vẫn cần phải đưa qua, có qua có lại.
Sau khi vào trong sơn môn, Cừu Sơn hỏi thăm: "Không biết Trần huynh tới đây gặp chưởng môn của chúng ta có chuyện gì muốn làm?"
Trần Đình Tú cười nói: "Ta đi ngang qua nơi này, nào có thể không tới gặp chủ nhân nơi đây chứ? Hơn nữa, ta cũng đã ngưỡng mộ phong thái chưởng môn quý phái rất lâu, lần này mới có dịp tới gặp."
Cừu Sơn cười cười: "Thật là đúng dịp, hai bá chủ của giới tu hành Nam Châu lại tới chơi cùng một ngày, thật là thú vị."
Trần Đình Tú hơi sững sờ: "Cừu huynh vừa nói gì vậy? Còn có người của Thiên Ngọc môn chúng ta cũng tới nơi này hay sao?"
Cừu Sơn hỏi lại: "Ngưu Hữu Đạo, chẳng lẽ Ngưu Hữu Đạo không phải là một trong những bá chủ của Nam Châu hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo là cái thá gì chứ? Trần Đình Tú cảm thấy khá là coi thường, mặc kệ hiện tại Ngưu Hữu Đạo tại Nam Châu có lực ảnh hưởng lớn như thế nào, thế nhưng người của Thiên Ngọc môn vẫn rất khinh thường hắn.

Đương nhiên là hắn ta sẽ không nói điều này ra, thế nhưng tin tức này vẫn làm hắn ta kinh ngạc: "Ngưu Hữu Đạo cũng tới Vạn Thú môn sao?" Thiên Ngọc môn nhận được thư của Thiệu Bình Ba, trong thư cũng chỉ nói rằng Ngưu Hữu Đạo đang ở trong thành Vạn Tượng. Sau khi hắn ta tới cũng đã sai người đi tới khách sạn mà Ngưu Hữu Đạo ở để điều tra, thế nhưng lại phát hiện đám người Ngưu Hữu Đạo đã trả phòng rồi. Mà ở đó lại là địa bàn của Vạn Thú môn, hiện tại tới Vạn Thú môn để tìm cớ nhờ Vạn Thú môn tìm người, thật sự không nghĩ tới Ngưu Hữu Đạo đã chuyển tới Vạn Thú môn rồi.

Chương 718: Quá Yếu

Chương 718: Quá Yếu
Cừu Sơn: "Thế nào? Trần huynh không biết sao?"
"Ha ha, thật sự là hơi kinh ngạc. Không biết hắn tới Vạn Thú môn để làm gì?"
"Cũng là tới gặp chưởng môn, thế nhưng gần đây chưởng môn chúng ta đang rất bận rộn, vẫn chưa có thời gian gặp mặt nên tạm thời mấy người họ chỉ đành ở lại khách viện. Vừa nãy ta còn nghe nói hắn muốn tới thăm chưởng môn Long Hưu của phái Tiêu Dao cũng đang làm khách của chúng ta, còn nhờ đệ tử phái ta đưa tin. Ta cũng không biết hắn muốn làm gì, nếu như Trần huynh muốn biết thì ta sẽ sai người dẫn Trần huynh tới tìm hắn, Trần huynh hỏi thẳng hắn là được rồi."
Đôi mắt của Trần Đình Tú chớp động rồi xua tay nói: "Không không không, cái tên đó trẻ tuổi nóng tính, làm việc quá mức ngang ngược, không coi ai ra gì, bình thường đều không hợp với ta. Không cần gặp sẽ tốt hơn, tránh để cho việc gặp rồi lại tức giận."
Cừu Sơn nghe vậy, hơi suy nghĩ thì cũng hiểu, ông ta cũng có nghe rằng Ngưu Hữu Đạo đang tranh đoạt quyền lực với Thiên Ngọc môn tại Nam Châu, hai bên có mâu thuẫn là chuyện đương nhiên, chỉ là không nghĩ tới Trần Đình Tú có thể nói thẳng với người ngoài như mình này, liền cười nói: "Còn có chuyện như vậy hay sao, là ta sai sót rồi."
Trần Đình Tú chợt ngừng bước lại: "Cừu huynh, ta có chuyện muốn nhờ."
Cừu Sơn cũng dừng lại, cảm thấy hơi khó xử, vừa gặp mặt đã yêu cầu hỗ trợ rồi, ngươi coi ngươi là ai? Đáp ứng thì không được, thế nhưng không đáp ứng lại cũng không tốt, chỉ có thể nói: "Nguyện rửa tai lắng nghe."
"Cừu huynh cũng biết rằng Tiêu Dao cung là một trong những môn phái lớn nhất của nước Yến chúng ta. Mà Ngưu Hữu Đạo lại có mâu thuẫn

với Thiên Ngọc môn, khi hắn đi gặp Long chưởng môn cũng không biết có nói xấu về Thiên Ngọc môn chúng ta hay không..."
Từng luồng sáng truyền ra từ trong căn phòng, có từng đợt bướm đêm bay qua bay lại, Tây Hải Đường đang đưa tiễn mấy vị khách, để cho đệ tử đưa tiễn khách đi nghỉ ngơi.
Ông ta ngẩng đầu nhìn sắc trời rồi thở dài, chuyện tại Huyễn Giới thật sự làm ông bận rộn, phải liên tục xã giao.
Lúc này, bóng người của Cừu Sơn xuất hiện, sau đó tới gần Tây Hải Đường: "Chưởng môn!"
Tây Hải Đường nói: "Cái tên Ngưu Hữu Đạo kia cũng muốn gặp ta đúng không? Để hắn tới đây đi."
"Chưởng môn, lại có khách tới..." Cừu Sơn nói chuyện của Trần Đình Tú ra: "Khi Trần trưởng lão biết Ngưu Hữu Đạo muốn đi gặp mặt Long Hưu thì nhờ ta ngăn hắn lại, muốn đi gặp Long Hưu trước Ngưu Hữu Đạo, cũng không biết muốn làm cái gì nữa. Mà từ đệ tử truyền tin cho Long Hưu thì biết, Long Hưu đã đồng ý gặp mặt Ngưu Hữu Đạo, hiện tại ta đã sai đệ tử đó tạm thời không nói cho Ngưu Hữu Đạo biết, chờ chưởng môn quyết định rồi nói sau."
Lông mày Tây Hải Đường hơi nhíu lại, hừ lạnh: "Đồ không biết trời cao đất rộng, tranh quyền đoạt lợi lại còn muốn liên lụy vào Vạn Thú môn của chúng ta, coi Vạn Thú môn ta là gì chứ? Bản tọa tạm thời không muốn gặp bọn họ, cứ để bọn họ ở lại khách viện."
Cừu Sơn: "Cứ để bọn họ ở đó cũng không việc gì, chỉ là Trần trưởng lão này đã mở miệng nhờ ta, cũng không phải chuyện gì to tát, nếu không đồng ý thì có hơi khó xử."
Tây Hải Đường: “Ý kiến của ngươi là gì?”
Cừu Sơn: "Dù sao Ngưu Hữu Đạo cũng không biết, cũng chỉ là thứ tự gặp mặt Long Hưu mà thôi, coi như khi Long Hưu gặp mặt Trần Đình Tú rồi không muốn gặp Ngưu Hữu Đạo cũng không liên quan gì tới chúng ta."
Tây Hải Đường liếc mắt qua: "Ngươi nhận chỗ tốt gì của tên kia, mà lại giúp người ta?"
Cừu Sơn cười khổ: "Làm sao có thể chứ? Thiên Ngọc môn nho nhỏ đó làm sao có thể có chỗ tốt nào? Là như vậy, người ta lần đầu tới đây, lại là

lần đầu tiên nhờ, mà người ta cũng đã nói, nếu như ta có chuyện gì tại Nam Châu thì cứ đi tìm hắn ta, chỉ cần nói một tiếng thì hắn ta sẽ cố hết sức giúp đỡ."
Tây Hải Đường yên lặng một lát rồi nói: "Ngươi cứ xem xét rồi làm đi."
Xem xét rồi làm, kỳ thật chính là ngầm cho phép.
Thái độ thay đổi rất đơn giản, mặc dù Trần Đình Tú cũng giống như Ngưu Hữu Đạo, không cho chỗ tốt nào cả, tương lai cũng chưa chắc sẽ cho chỗ tốt nào thế nhưng có lời hứa của Trần Đình Tú là đủ, dù sao thì Ngưu Hữu Đạo lại không nói gì cả.
"Tốt! Ta biết nên làm cái gì." Cừu Sơn đồng ý, chắp tay rời khỏi.
Tây Hải Đường chợt nói thêm: "Ngưu Hữu Đạo vẫn rất giỏi, ta nghe nói rằng bằng vào lực lượng rất nhỏ tại Nam Châu cũng có được địa vị ngang bằng với Thiên Ngọc môn, trước đó tại kinh đô nước Tề còn lộ diện một lần? Nghe nói kể cả Thiên Hỏa giáo đều chịu thiệt thòi."
Cừu Sơn hơi sững sờ rồi phản ứng lại, biết được đây là lời nhắc của chưởng môn, không thể để ông làm quá mức nên gật đầu: "Chưởng môn yên tâm, không oán không cừu, chúng ta cũng không cần đắc tội người ta."
Tây Hải Đường nhìn xuống dưới, không nói thêm gì cả, chắp hai tay sau lưng rồi rời khỏi.
Cừu Sơn nhìn một lát rồi quay người bay đi.
Trong một đình nghỉ chân trong núi, đệ tử tới thông báo cho chưởng môn Tiêu Dao cung tạm thời ở tại đây, đợi tới lúc Cừu Sơn bay tới thì người đệ tử này vội vàng hành lễ.
Cừu Sơn xua tay, ra hiệu người này không cần đa lễ: "Được rồi, ngươi quay lại thông báo, nói rằng Trưởng lão Trần Đình Tú của Thiên Ngọc môn Nam Châu nước Yến xin gặp chưởng môn Tiêu Dao cung."
"Rõ!" Người đệ tử này nhận lệnh mà đi.
Cừu Sơn cũng chắp tay sau lưng, đứng trong đình nghỉ chờ đợi...
Trong khu đình viện này, có một dòng suối nhỏ chảy ngang qua, thỉnh thoảng trong dòng suối mát lạnh này còn xuất hiện vài chiếc lá cây được mang từ trong núi ra.
Nơi này rất xa hoa, tao nhã, diện tích cũng lớn hơn nhiều khách viện của Ngưu Hữu Đạo, đây chính là nơi tiếp đãi khách quý của Vạn Thú môn.

Chưởng môn Long Hưu của Tiêu Dao cung đương nhiên là khách quý của Vạn Thú môn, ông mặc một bộ áo dài thanh nhã, nửa nằm trên một chiếc giường ngắn, một chân co, một chân duỗi, đặt một quyển sách cổ lên đầu gối để đọc, thỉnh thoảng lật ra một trang, thần vận ẩn tàng, ngầm lộ uy nghiêm.
Một đệ tử của Long Hưu là Dịch Thư, là một nữ đệ tử, khuôn mặt đoan trang xinh đẹp, đi vào nơi này, chắp tay bẩm báo: "Sư phụ, đệ tử Vạn Thú môn báo, có trưởng lão Trần Đình Tú của Thiên Ngọc môn Nam Châu nước Yến muốn gặp ngài."
"Trần Đình Tú..." Long Hưu hơi suy nghĩ một lát rồi nhớ tới cái tên này có lẽ đã xuất hiện trong danh sách của Thiên Ngọc môn mà mình đã thu thập, nên hỏi: "Nam Châu đã xuất hiện chuyện gì hay sao, mà người nào cũng đều đi tới nơi này?"
Dịch Thư nói: "Đệ tử không biết."
Long Hưu hỏi: "Có nói là gặp ta để làm gì không?"
Dịch Thư: "Dạ không, chỉ nói là muốn gặp mặt ngài."
Long Hưu nhẹ nhàng nói: "Thiên Ngọc môn rất tốt nha, có được Nam Châu nha, tùy tiện tên nào tới đây muốn gặp bản cung, thì bản cung đều phải gặp đúng không?"
Dịch Thư ngẩng đầu nhìn ông, khi nghe được vẻ khó chịu trong lời nói của ông thì chỉ yên lặng lắng nghe.
Thế nhưng Long Hưu có vẻ là đọc sách tới mê mẩn, không phản ứng thêm gì cả.
Dịch Thư hiểu được ý của ông, đó chính là không muốn gặp, nên nàng lui về mấy bước, quay người rời khỏi nơi đây.
Sự thật cũng chính là như vậy, Long Hưu đồng ý gặp Ngưu Hữu Đạo đó là bởi vì những hành động của Ngưu Hữu Đạo làm ông chú ý, ông còn nghe nói Ngưu Hữu Đạo rất trẻ, cho nên mới muốn gặp mặt Ngưu Hữu Đạo một lần.
Nói trắng ra là Ngưu Hữu Đạo đã câu lên hứng thú của ông, nhất là sau khi Thiên Ngọc môn được ông ngầm cho phép ra tay với Nam Châu, thế mà sau khi dùng hết tất cả mọi thủ đoạn vẫn bị Ngưu Hữu Đạo chia đôi Nam Châu.

Về phần Thiên Ngọc môn, trong mắt của ông chẳng là cái đinh gì cả. Ngay cả Bành Hựu Tại còn phải kính cẩn trước mặt ông, trưởng lão lại là thứ gì? Trần Đình Tú muốn gặp ông là có thể gặp hay sao?
Ngưu Hữu Đạo và Trần Đình Tú là hai loại người khác nhau.
Trong mắt ông, Ngưu Hữu Đạo quá yếu, không cần tự cao đối với Ngưu Hữu Đạo, không kiêu ngạo đối với kẻ yếu mới là sự kiêu ngạo lớn nhất.

Chương 719: Huynh Có Đắc Tội Long Hưu Không?

Chương 719: Huynh Có Đắc Tội Long Hưu Không?
Mà tự cao đối với Thiên Ngọc môn là cần thiết, cần phải cảnh cáo Thiên Ngọc môn, miễn cho Thiên Ngọc môn còn tưởng chiếm được Nam Châu sẽ trở nên không tầm thường...
"Không gặp sao?"
Trong đình nghỉ chân, Cừu Sơn nghe vậy thì hơi kinh ngạc mà quay đầu lại, Long Hưu có ý gì đây? Muốn gặp Ngưu Hữu Đạo nhưng lại không gặp Trần Đình Tú, chẳng lẽ Thiên Ngọc môn yếu hơn Ngưu Hữu Đạo hay sao?
Đệ tử kia đáp: "Đúng vậy, không gặp."
Cừu Sơn: "Có nói vì sao không gặp hay sao?"
Đệ tử: "Đệ tử cũng đã hỏi, thế nhưng đối phương nói rằng không có lý do, không gặp chính là không gặp. Thái độ của đồ đệ Long Hưu rất ngạo mạn, còn bảo rằng đệ tử không được nói nhiều. Đệ tử cũng không hỏi nhiều nữa rồi trở về." Hắn ta chỉ trích đồ đệ của Long Hưu, có vẻ như muốn tố cáo.
"Kỳ lạ..." Cừu Sơn nói thầm, rồi nói với người đệ tử kia: "Như vậy, ngươi cứ ở đây đợi, tạm thời đừng nói cho Ngưu Hữu Đạo biết được."
"Rõ!" Đệ tử kia đồng ý.
Cừu Sơn chợt lóe lên, lướt nhanh tới một nơi khác trong núi...
Người của Thiên Ngọc môn được đối xử giống với nhóm người Ngưu Hữu Đạo, cũng chỉ là một đình viện nhỏ.
Trần Đình Tú không ở trong viện mà đi đi lại lại trước cửa đình viện chờ đợi.

Cừu Sơn vừa rơi xuống trước cửa đình viện thì Trần Đình Vũ đã tươi cười đi tới, chắp tay: "Có việc gì cứ sai đệ tử làm là được, làm sao dám phiền Cừu huynh tự mình đi tới nơi này chứ."
Cừu Sơn xua tay: "Không sao, mà Trần huynh, huynh đắc tội Long Hưu sao?"
Trần Đình Tú kinh hãi: "Tại sao Cừu huynh lại nói như vậy? Từ trước tới nay ta còn chưa gặp ông ta, làm sao có thể đắc tội được chứ? Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Hay là do cái tên Ngưu Hữu Đạo kia nói xấu ta? Cũng không đúng, Ngưu Hữu Đạo còn không biết ta tới nơi đây, chẳng lẽ là nói xấu Thiên Ngọc môn ta?" Hắn ta hỏi liên tiếp.
Cừu Sơn suy nghĩ rồi lắc đầu: "Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, ta tạm thời cản lại Ngưu Hữu Đạo, hắn còn chưa từng gặp mặt Long Hưu, làm sao có cơ hội mà nói xấu các người chứ. Chỉ là ta cảm thấy khá kỳ lạ, tại sao Long Hưu đồng ý gặp Ngưu Hữu Đạo mà lại không muốn gặp ngươi."
Trần Đình Tú vội hỏi: "Tại sao lại không muốn gặp ta?"
Cừu Sơn: "Trần huynh, chuyện của các ngươi thì các ngươi biết, ngươi hỏi ta, ta hỏi ai đây? Người ta cũng không nói lý do, nói không muốn gặp chính là không muốn gặp, còn nói với đệ tử phái ta rằng không muốn lắm lời, ta còn tưởng ngươi đắc tội Long Hưu đây."
"..." Sắc mặt Trần Đình Tú thay đổi, cảm thấy hơi xấu hổ. Tình hình hiện tại là sao đây? Long Hưu đồng ý gặp mặt Ngưu Hữu Đạo lại không muốn gặp mình, cũng có thể hiểu là, đường đường là trưởng lão của Thiên Ngọc môn thế nhưng vẫn không bằng Ngưu Hữu Đạo, điều này thật sự làm cho hắn ta xấu hổ.
Thế nhưng hắn ta cũng không có cách nào cả, chẳng lẽ còn dám hỏi tội Long Hưu hay sao? Lá gan của hắn ta còn chưa lớn tới như vậy.
Đừng nói là hắn ta, kể cả chưởng môn Bành Hựu Tại cũng không dám làm điều đó nữa đây.
"Trần huynh, vấn đề giữa các ngươi thì ta cũng không rõ, ta cũng đã cố hết sức rồi. Ngươi cũng nghỉ ngơi sớm đi, nói không chừng ngày mai chưởng môn lại muốn gặp ngươi."
Cừu Sơn chắp tay rời đi, ông cố ý tới nơi này thông báo, đầu tiên là vì tò mò muốn biết nguyên nhân tại sao, sau đó cũng để thông báo cho Trần Đình Tú biết, nếu không chuyện đồng ý làm mà lại không làm được sẽ

làm cho người khác suy nghĩ nhiều, muốn làm người tốt lại biến thành người xấu, nên phải tới đây xử lý đến nơi đến chốn.
"Xin tạm dừng bước." Trần Đình Tú vội vàng nói: "Ta muốn hỏi Cừu huynh vài chuyện, không biết những người của Tiêu Dao cung tới đây là những người nào?"
Cừu Sơn suy nghĩ một lát rồi nói: "Còn có hai trưởng lão, ba đệ tử, có vẻ như ba người mang theo ba đồ đệ của mình tới, nữ đồ đệ của Long Hưu không dễ nói chuyện đâu."
"Nữ đồ đệ sao?" Trần Đình Tú vội hỏi: "Có phải là Dịch Thư, đồ đệ nhỏ nhất của Long Hưu không?"
Cừu Sơn gật đầu: "Đúng vậy, là nàng, ngươi quen sao?"
Trần Đình Tú: "Cũng không quen lắm, nàng ta từng đại diện cho Long Hưu tới Thiên Ngọc môn, cũng chỉ coi như biết. Như vậy, Cừu huynh, ngươi giúp ta một chuyện nữa được không?"
Cừu Sơn cau mày: "Trần huynh, có chừng có mực!"
Trần Đình Tú biết Cừu Sơn khó chịu nên vội nói: "Cừu huynh đừng hiểu lầm, ta chỉ muốn biết người của Tiêu Dao cung đang ở nơi nào, làm sao dám nhờ Cừu huynh đi lần nữa cơ chứ, để ta tự mình tới đó cầu kiến, rồi để biết nguyên nhân tại sao không được gặp luôn. Cừu huynh thấy thế nào?"
Chỉ như vậy thì cũng không có chuyện gì, lông mày Cừu Sơn giãn ra: "Vậy thì hãy theo ta đi."
"Cảm ơn cảm ơn." Trần Đình Tú cảm ơn liên tục, rồi sau đó nhanh chóng dặn dò mấy đệ tử đồng môn vài câu, đi theo phía sau Cừu Sơn.
Hai người lại đi tới đình nghỉ chân lúc trước, đệ tử đang chờ tại đó đang định qua chào thế nhưng lại bị Cừu Sơn ngăn cản, không để đệ tử này tới, sau đó chỉ vào khu nhà gần đấy rồi nói với Trần Đình Tú: "Người của Tiêu Dao cung ở phía kia. Trần huynh, khi ngươi tới cũng đừng làm loạn, nếu không thì mọi người đều rất mất mặt."
Trần Đình Tú vội vàng gật đầu: "Đương nhiên là vậy rồi, ta đâu dám gây chuyện với người Tiêu Dao cung. Đúng rồi, Cừu huynh, về phần Ngưu Hữu Đạo..." Trần Đình Tú muốn nói lại thôi, có vẻ như muốn nhờ Cừu Sơn giúp đỡ nhưng lại ngại không nói lên lời.

Cừu Sơn lại hiểu ý của hắn ta: "Cho ngươi nửa canh giờ, nếu không khi người của Tiêu Dao cung hỏi vì sao Ngưu Hữu Đạo còn chưa tới thì ta cũng không biết trả lời như nào."
"Tốt tốt tốt, ơn nghĩa của Cừu huynh, ta sẽ nhớ kỹ, ta cũng không thích nói nhiều, nếu như Cừu huynh có thời gian đi Nam Châu thì cứ thông báo cho ta, ta sẽ chăm sóc chu đáo nhất có thể." Trần Đình Tú cảm ơn liên tục.
Cừu Sơn mỉm cười, thở dài: "Nhanh lên đi." Rồi phất tay ra hiệu tên đệ tử kia cũng đi cùng.
Trần Đình Tú chắp tay chào, rồi nhanh chóng đi tới đình viện mà Cừu Sơn vừa chỉ.
Áp lực của hắn ta rất lớn, tâm trạng cũng nặng nề, nhất là khi biết Ngưu Hữu Đạo muốn gặp Long Hưu.
Khi được Thiệu Bình Ba nhắc nhở thì Thiên Ngọc môn cũng biết Ngưu Hữu Đạo muốn tụ lực để tiếp tục phản công. Thiên Ngọc môn cũng không dám để Ngưu Hữu Đạo liên lạc được với Long Hưu, nếu như để cho Long Hưu ủng hộ Ngưu Hữu Đạo thì Thiên Ngọc môn sẽ gặp phải phiền phức rất lớn.
Mặc dù hắn ta không cho rằng Long Hưu sẽ ủng hộ Ngưu Hữu Đạo, bởi vì thế lực trong tay Ngưu Hữu Đạo còn chưa đủ để trở thành bá chủ của giới tu hành Nam Châu, Long Hưu cũng ít khả năng giao Nam Châu cho Ngưu Hữu Đạo. Thế nhưng cái tên Ngưu Hữu Đạo thật sự quá nguy hiểm, Thiên Ngọc môn đã chịu thua thiệt khá nhiều, cũng biết được Ngưu Hữu Đạo có rất nhiều thủ đoạn, làm sao còn dám bỏ mặc cơ chứ.
Trần Đình Tú nhận lệnh tới đấy vốn bởi vì Ngưu Hữu Đạo, làm sao có thể ngồi nhìn chuyện này xảy ra chứ? Ngay cả khi tỉ lệ thành công của chuyện này cực kỳ nhỏ, cũng phải nghĩ cách cho nó về không.
Mới vừa rơi xuống trước cửa viện, đã bị hai tu sĩ canh cổng chặn lại: "Ai tới?"
Đó là hai đệ tử của Vạn Thú môn, được sai tới đây canh cổng cho Tiêu Dao cung, không để cho người lạ mặt quấy rầy quý khách.
"Hai vị sư huynh." Đệ tử đi cùng với Trần Đình Tú tiến lên chào hỏi.
Sau khi biết chuyện, hai đệ tử kia chắp tay chào, một người nói với Trần Đình Tú: "Trần trưởng lão, người bên trong đã nói rằng không gặp ngài,

lại đi thông báo cũng chưa chắc gặp được! Cứ thông báo như vậy thì đó là quấy rầy người khác rồi, không thích hợp lắm đâu!"
Trần Đình Tú nói: "Ta biết, lần này ta cũng không muốn gặp cung chủ, mà là muốn gặp đệ tử Dịch Thư của cung chủ, ta quen biết với nàng, là người quen, phiền hai vị thông báo một lần."
Hắn ta cũng không ngốc, Long Hưu là ai? Long Hưu đã nói rằng không gặp thì hắn ta nào dám tới gặp nữa chứ.
Hai người đệ tử nhìn nhau, một người gật đầu nói: "Vậy được rồi, xin Trần trưởng lão đợi một lát."

Chương 720: Châm Ngòi Ly Gián (1)

Chương 720: Châm Ngòi Ly Gián (1)
"Cám ơn." Trần Đình Tú chắp tay, đưa mắt nhìn người đệ tử kia đi vào trong.
Không lâu sau người đệ tử kia đi ra, đi theo sau là một cô gái xinh đẹp. Người trước lại trở về canh cổng, người sau chính là đồ đệ nhỏ tuổi nhất của Long Hưu, Dịch Thư.
Đồ đệ của Long Hưu đều được nhận trước khi Long Hưu trở thành chưởng môn của Tiêu Dao cung, từ nhỏ Dịch Thư đã được Long Hưu chọn lựa, cũng coi như là đệ tử cuối cùng của Long Hưu, bởi vì sau khi nhận Dịch Thư làm đồ đệ thì Long Hưu không định thu đồ đệ nữa. Là một chưởng môn, điều mà ông phải quan tâm có rất nhiều, không có thời gian dạy đồ đệ nhiều nữa.
Những đồ đệ lớn đều có thể tự mình làm chủ một phương, hiện tại thỉnh thoảng đưa đồ đệ nhỏ ra ngoài, cũng coi như để cho nàng tích lũy kinh nghiệm, tích lũy kiến thức và nhân mạch, ít nhất sẽ giải quyết công việc của Tiêu Dao cung dễ dàng hơn, tích lũy cho tương lai.
Khi Dịch Thư thấy Trần Đình Tú ở bên ngoài chờ thì cằm hơi nâng lên, trên mặt xuất hiện sự cao ngạo, chầm chậm bước xuống bậc thang.
Trần Đình Tú cũng đã sớm biết người này cao ngạo, khi nàng ta tới Thiên Ngọc môn cũng đã từng làm Bành Hựu Tại khó xử nên hắn ta cũng không kinh ngạc, mà nở nụ cười đi tới: "Dịch cô nương."
Dịch Thư lạnh nhạt mà hỏi: "Trần trưởng lão, tới đây làm gì?"
Trần Đình Tú nhìn qua hai bên, đưa tay mời: "Dịch cô nương, có thể đi nơi khác nói chuyện hay không?"
Dịch Thư không nói mà đi theo Trần Đình Tú tới dưới một gốc cây già bên ngoài: "Trần trưởng lão, cung chủ cũng đã nói rằng không gặp ngươi, ngươi tìm ta cũng vô dụng, ngươi đừng lãng phí thời gian nữa."

Trần Đình Tú cười cười: "Có thể thấy được Dịch cô nương cũng giống vậy. Khi tới Vạn Thú môn lại được biết cô nương cũng ở đây, không tới chào hỏi sao được."
Dịch Thư không tin đối phương gặp mình chỉ để chào hỏi đơn giản như vậy: "Đừng quanh co lòng vòng."
Thời gian cũng có hạn cho nên Trần Đình Tú cũng không định nói lòng vòng: "Dịch cô nương, cung chủ đồng ý gặp mặt Ngưu Hữu Đạo, tại sao lại không muốn gặp ta?"
Dịch Thư liếc xéo tới: "Chuyện của cung chủ, ngươi có tư cách hỏi tới hay sao?"
Trần Đình Tú vội nói: "Không dám không dám, chỉ là ta cảm thấy kỳ lạ, từ trước tới nay tên Ngưu Hữu Đạo kia không để Tiêu Dao cung vào mắt, tại sao cung chủ lại có thể khoan dung như vậy?"
Dịch Thư cười lạnh: "Không để Tiêu Dao cung vào mắt? Hắn có tư cách gì mà dám không để Tiêu Dao cung vào mắt? Trần trưởng lão, ngươi muốn châm ngòi ly gián hay sao?"
"Không không không! Ta và hắn đã quen biết nhiều năm, hắn là loại người gì ta rất rõ. Đương nhiên, có vài điều không thể phủ nhận đó chính là người này là thiên tài ít có trong thiên hạ, cũng tuyệt đối là loại đứng đầu nhất trong số thiên tài, rất ít người có thể chiến thắng được hắn..." Trần Đình Tú khen ngợi Ngưu Hữu Đạo, cũng lưu ý tới phản ứng của Dịch Thư.
Bởi vì hắn ta cũng không phải lần đầu gặp được Dịch Thư, cũng biết người này rất kiêu ngạo. Đương nhiên, nàng có thực lực để mà kiêu ngạo.
Quả nhiên, trên mặt Dịch Thư xuất hiện sự không thoải mái: "Ếch ngồi đáy giếng mà thôi. Hắn có từng nói không để Tiêu Dao cung vào mắt hay sao?"
Trần Đình Tú: "Không có."
Dịch Thư cười lạnh: "Vậy tại sao ngươi biết hắn không để Tiêu Dao cung vào mắt?"
Trần Đình Tú trầm ngâm một lát, nói: "Nên nói thế nào nhỉ, Dịch cô nương là người thông minh, có vài việc cũng không cần che che lấp lấp. Vì muốn khống chế Nam Châu, Thiên Ngọc môn đã có mâu thuẫn với

Ngưu Hữu Đạo, Thiên Ngọc môn còn chịu thiệt vài lần nữa. Lúc trước, chuyện vừa xảy ra thì ta đã cảnh cáo hắn rồi, Thiên Ngọc môn khống chế toàn bộ Nam Châu là được sự cho phép của ba phái lớn như Tiêu Dao cung cho phép, không cho phép hắn nhúng tay vào. Thế nhưng hắn ta nói, ba phái lớn cũng không nói là không cho phép hắn nhúng tay, người nào có năng lực thì có thể tham dự. Hắn còn nói thêm, đừng có mà ở đó cáo mượn oai hùm, khi hắn còn ở kinh đô nước Tề thì ngay cả đệ tử Thiên Hỏa giáo đều đánh như thường."

Lời này chính là nói nhảm, thế nhưng đối với Trần Đình Tú thì cũng không để ý lắm, kể cả ngay mặt đối chất hắn ta cũng không sợ, hắn luôn miệng chắc chắn Ngưu Hữu Đạo đã từng nói như vậy, Ngưu Hữu Đạo còn có thể làm gì đây?

Dịch Thư nhếch miệng, nói một cách bình thản: "Hắn nói cũng không sai, ta cũng có nghe nói, hắn đánh đệ tử Thiên Hỏa giáo bị thương nặng, nếu không có người ngăn cản thì suýt nữa giết chết đệ tử của Thiên Hỏa giáo trước mặt mọi người. Hắn đánh thương Lâm Thụ ta cũng biết, lúc đó ngay cả cung chủ cũng chú ý tới việc đó mà."

Trần Đình Tú thở dài: "Hắn thật sự là ếch ngồi đáy giếng, chỉ là Thiên Hỏa giáo không để ý tới hắn mà thôi, nếu như Thiên Hỏa giáo thật sự muốn giết hắn thì hắn làm sao có thể sống được tới bây giờ? Thế nhưng hắn không cho rằng như vậy, hắn lại cho rằng thủ đoạn của mình rất cao. Nghĩ tới đây cũng phải thôi, tuổi trẻ tài cao nha, từ một kẻ bị Thượng Thanh tông vứt bỏ biến thành một người như hiện tại, muốn làm gì đều không ai cản được, thật sự là có thực lực để kiêu ngạo. Mặt ngoài tên này rất khiêm tốn thế nhưng chỉ có người quen biết mới biết, người này rất cao ngạo, kiêu ngạo không coi ai ra gì!"

Dịch Thư mỉa mai: "Điều này cũng chỉ là lời nói của ngươi mà thôi."

Trần Đình Tú nghiêm mặt nói: "Dịch cô nương, chuyện này cũng không phải một mình ta nói mà có cả chứng cớ mọi người đều biết. Thượng Thanh tông, năm đó Đình Úy Tống Cửu Minh của nước Yến còn tại vị, Thượng Thanh tông cũng chỉ là môn phái phụ thuộc của Tống gia, coi như là một con chó do Tống gia nuôi mà thôi. Con trai của Tống Cửu Minh là Tống Thư, cũng là đệ tử của Thượng Thanh tông. Theo lý

thuyết thì địa vị của Tống Thư tại Thượng Thanh tông rất cao, người của Thượng Thanh tông có ai dám động tới người của Tống gia chứ?"
"Thế nhưng Ngưu Hữu Đạo lại khác, hắn không để Tống gia vào mắt, một đệ tử nho nhỏ của Thượng Thanh tông lại không để gia đình Đình Úy của nước Yến vào mắt, cô nương có cảm thấy buồn cười hay không? Ai có thể tin tưởng điều đó chứ? Thế nhưng con trai của Tống Thư là Tống Diễn Thanh bị cái tên này giết chết rồi."
"Nói tới Thiên Hỏa giáo, cô nương cũng biết, đó chính là một trong ba môn phái lớn nhất nước Tề, Côn Lâm lại là đệ tử xuất sắc trong Thiên Hỏa giáo. Thế nhưng như vậy thì sao chứ? Ai dám trước mặt mọi người, suýt nữa giết chết đệ tử Thiên Hỏa giáo tại địa bàn của họ? Thế nhưng Ngưu Hữu Đạo lại làm, làm những chuyện mà người khác không dám làm, vẫn có thể bình an mà rời đi."
"Còn có một người nữa, không biết cô nương có biết hay không, Hồng Nương của Phù Phương viên tại Tề kinh, là một người phụ nử nổi danh thiên hạ vì sắc đẹp của mình, cho tới nay rất nhiều người muốn độc chiếm mà vẫn không thấy có ai thành công chiếm được người này. Thế nhưng khi Ngưu Hữu Đạo đi tới kinh đô nước Tề, từng nói với đệ tử của Thiên Ngọc môn rằng, danh hoa vô chủ, chỉ đợi anh hùng, bông hoa này ta sẽ hái được! Cô nương, ngươi nói lời này có kiêu ngạo hay không? Trong mắt hắn, thiên hạ không có ai là anh hùng, chỉ có hắn mới là anh hùng. Thế nhưng, về sau bông hoa kia thật sự bị hắn hái được, Hồng Nương thật sự đi theo hắn!"
Dịch Thư cười lạnh: "Chỉ là một đãng phụ (dâm phụ) mà thôi, cũng xứng là danh hoa hay sao? Đàn ông muốn có được loại phụ nữ này cũng xứng được gọi là anh hùng sao? Chỉ là một cẩu hùng mà thôi!"
Trần Đình Tú: "Cô nương nói rất có đạo lý, còn có vài việc không cần nói cũng được, đối với loại người này không cần nói quá nhiều. Thế nhưng chỉ với vài chuyện kể trên cũng đã đủ thấy tên này rất kiêu ngạo, kiêu ngạo tới tận xương tủy, ta xem ra ngoài mấy vị chí tôn thì thật sự không có người nào được hắn để trong mắt. Theo lý thuyết thì hắn có tư cách gì tới gặp cung chủ chứ? Chẳng lẽ hắn không tự biết mình sao? Thế nhưng hắn vẫn tới, rất hiển nhiên, hắn cho rằng mình có tư cách đó!"

Dịch Thư chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía dãy núi xa xa, ánh mắt lóe lên liên tục.

Chương 721: Châm Ngòi Ly Gián (2)

Chương 721: Châm Ngòi Ly Gián (2)
Trần Đình Tú nói tiếp: "Đương nhiên ta nói những lời này thật sự là có động cơ châm ngòi ly gián, thế nhưng ta thực sự không thoải mái, có mấy lời không nói rất không thoải mái. Nộp lên cung phụng cho Tiêu Dao cung là Thiên Ngọc môn, Ngưu Hữu Đạo chưa từng nộp cung phụng cho Tiêu Dao cung bao giờ, thật sự ta không rõ, cũng rất muốn biết tại sao cung chủ muốn gặp Ngưu Hữu Đạo mà không gặp ta?"
Dịch Thư quay đầu lại quát: "Ngươi khó chịu đối với quyết định của cung chủ hay sao?"
"Không có, không có..." Trần Đình Tú liên tục chối bỏ.
Cuối cùng, Trần Đình Tú vẫn không gặp được Long Hưu, thế nhưng khi rời khỏi hắn ta vẫn khá thoải mái, đừng nhìn hắn ta cung kính trước mặt Dịch Thư, thế nhưng trong mắt hắn ta Dịch Thư còn rất non, nếu không có sư môn là Tiêu Dao cung thì chẳng là cái thá gì cả.
Trở lại đình nghỉ chân, Cừu Sơn còn ở đó, khi gặp nhau liền hỏi: "Gặp được Long Hưu không?"
Trần Đình Tú thở dài, lắc đầu: "Còn không chịu gặp ta."
Thật ra hắn ta khi bị từ chối vẫn chạy tới, cũng không phải thật sự muốn gặp Long Hưu, mà hắn ta muốn gặp được Dịch Thư.
"Trần huynh, nghỉ ngơi sớm đi." Cừu Sơn nói, trong giọng nói lộ vẻ mình đã quan tâm hết lòng.
"Cảm ơn!" Trần Đình Tú chắp tay cảm ơn.
Đợi hắn ta rời khỏi thì Cừu Sơn hỏi người đệ tử đi theo: "Đã không gặp được tại sao lại đi lâu như vậy?"
Đệ tử đáp: "Không gặp được Long Hưu, thế nhưng lại gặp được nữ đồ đệ của Long Hưu, hai người nói chuyện rất lâu nhưng ta không biết đang nói cái gì."

Cừu Sơn hơi trầm ngâm rồi nói: "Ngươi đi mang theo Ngưu Hữu Đạo tới đây đi, nếu như hắn hỏi tại sao lại chậm như vậy thì ngươi nói rằng thông báo phải qua rất nhiều nơi nên mới chậm."
"Rõ!" Đệ tử rời khỏi đó.
Cừu Sơn nhìn bóng đêm xung quanh một lát, cũng rời khỏi nơi đó...
Dưới ánh trăng, Ngưu Hữu Đạo đi đi lại lại trong đình viện.
Viên Cương đi ra từ trong nhà, đi tới cạnh hắn rồi ngẩng đầu nhìn trời: "Thông báo thôi mà, tại sao lại đi lâu như vậy? Nếu như không đồng ý thì cũng không cần lâu như vậy chứ? Ta cảm giác có vấn đề."
Ngưu Hữu Đạo dừng bước lại, nhìn lên mặt trăng: "Thật sự là hơi kỳ lạ."
Quản Phương Nghi cầm một chiếc quạt tròn, đi tới cười nói: "Chuyện gì vậy, còn không được gặp hay sao? Long Hưu này làm chưởng môn thật sự là kiêu ngạo nha."
Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.
Nghe được lời đó thì Ngưu Hữu Đạo liếc mắt nhìn bà ta, rồi đưa mắt nhìn tới Viên Cương.
Đúng lúc này, Chu Thiết Tử đưa một đệ tử Vạn Thú môn tới, người đệ tử kia chắp tay chào: "Ngưu tiên sinh, Long cung chủ đã đồng ý gặp ngài, xin mời đi theo ta."
Viên Cương nhếch miệng: "Sao tới tận bây giờ mới đồng ý?"
Người đệ tử kia đáp: "Người Tiêu Dao cung là quý khách, không thể tùy tiện quấy rầy người ta, ta cũng phải thông báo cho sư môn rồi mới đi thông báo được, làm phiền tiên sinh đợi lâu."
Người này đã nói như vậy rồi thì đám người Ngưu Hữu Đạo còn có thể nói cái gì nữa? Người ta đã đi thông báo giúp ngươi đã cho ngươi giữ mặt mũi rồi.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nói: "Hồng Nương, có muốn đi cùng ta hay không?"
Viên Cương liếc nhìn xem phản ứng của bà ta.
Quản Phương Nghi ngạc nhiên hỏi: "Đi chung với ngươi? Lúc nãy ngươi còn nói là đi một mình mà?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta nghĩ lại rồi, đi cùng ta chứ?"
Quản Phương Nghi lắc lắc quạt tròn rồi từ chối: "Môn phái lớn cũng nhiều quy tắc, cũng chỉ cho phép ngươi tiến vào mà thôi, chúng ta ở bên

ngoài sẽ rất chán, ta không đi."
Ngưu Hữu Đạo: "Cùng đi thôi, có việc cần ngươi xử lý."
Quản Phương Nghi hơi buồn bực, rất không tình nguyện mà tiếp tục từ chối: "Ngươi xem Trần bá và Hứa Lão Lục, ai phù hợp để ta bảo hắn đi cùng ngươi, có việc gì cũng có thể giao cho họ."
Ngưu Hữu Đạo: "Có một vài việc phụ nữ làm tốt hơn đàn ông. Hôm nay làm sao ngươi lại dài dòng như vậy chứ? Nhanh lên, đi theo ta."
"..." Quản Phương Nghi im lặng, thật sự là không đẩy cho ai được cả, chỉ có thể cố mà theo sau thôi.
Trước khi ra cửa, Ngưu Hữu Đạo nhìn về phía Chu Thiết Tử rồi liếc mắt ra hiệu cho Viên Cương.
Viên Cương hiểu ý mà gật đầu, Ngưu Hữu Đạo muốn hắn ta điều tra rõ ràng Chu Thiết Tử này...
Nhóm người này đi tới trước cửa khách viện của Tiêu Dao cung, đệ tử cùng đi chào hỏi với hai đệ tử canh cổng.
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên nói xen vào: "Làm phiền hai người, có thể nói thêm một câu rằng Hồng Nương của Tề Kinh cũng cùng đi."
Đệ tử canh cổng gật đầu, dù sao vẫn là đi vào thông báo, chỉ thêm một câu nói mà thôi.
Quản Phương Nghi ngơ ngẩn, sững người mà nhìn Ngưu Hữu Đạo, lúc đầu bà ta còn tưởng chỉ cần đứng bên ngoài chờ là được, thế nhưng hiện tại mới biết rằng Ngưu Hữu Đạo là đang muốn mang theo mình đi vào mà!
Thừa dịp một người đi vào thông báo, Ngưu Hữu Đạo cười mà hỏi thăm người còn lại: "Có phải là hôm nay có rất nhiều người tới đây muốn gặp người của Tiêu Dao cung đúng không?"
Hắn muốn biết rằng muộn như vậy mới tới nhóm người mình được tới, là do Tiêu Dao cung hay là do Vạn Thú môn, cho nên hắn cố ý dùng lời nói để thăm dò.
Người đệ tử cùng đi với nhóm người Ngưu Hữu Đạo khẽ lắc đầu với đệ tử canh cổng, bởi vì người này rất rõ ràng là do Cừu Sơn tạm thời ngăn cản.
Người đệ tử canh cổng kia cũng nói một cách bình thản: "Không rõ ràng."

Khi Ngưu Hữu Đạo nói lời này, thoạt nhìn thì không để ý người bên cạnh, thế nhưng khóe mắt vẫn luôn chú ý quan sát người đệ tử phụ trách thông báo này, cũng phát hiện được động tác nhỏ của người đó, cũng biết rằng không thể hỏi được cái gì nên cũng chỉ "a" một tiếng rồi không hỏi nữa.
Quản Phương Nghi thì giật nhẹ tay áo Ngưu Hữu Đạo, kéo hắn qua một bên rồi hỏi: "Ngươi muốn mang theo ta vào làm cái gì?"
Ngưu Hữu Đạo nói với giọng như bình thường: "Nghe nói ngươi biết Long Hưu, người quen gặp mặt dễ nói chuyện hơn mà."
Quản Phương Nghi kinh ngạc hỏi lại: "Làm sao ngươi biết ta quen Long Hưu? Mấy người Trần bá nói sao? Không thể nào!" Bởi vì bà ta biết, mấy người Trần bá sẽ không nói chuyện quá khứ của bà cho mọi người, bởi vì mấy chuyện đó cũng không phải là chuyện gì đáng tự hào cả.
Bà ta còn không nhớ rõ khi quen biết Long Hưu thì Trần bá có ở cạnh mình hay không nữa.
Ngưu Hữu Đạo cười nói: "Xem ra ngươi thật sự quen biết với Long Hưu."
"..." Quản Phương Nghi im lặng, rồi thẹn quá hóa giận: "Ngươi đang lừa ta sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Biết rõ ta muốn tới gặp Long Hưu, tại sao lại không nói cho ta biết?"
Quản Phương Nghi trợn mắt lên: "Đàn ông quen biết với ta là quan hệ gì, ngươi cũng không phải không biết, có cái gì đáng tự hào đâu mà nói!"
Ngưu Hữu Đạo thật sự rất muốn biết hai người quan hệ như thế nào, nên hỏi thử: "Quan hệ giữa hai người là quan hệ nam nữ à?"
Quản Phương Nghi nổi giận: "Ngươi coi ta là gì? Ngươi cho rằng ai cũng có thể ngủ với lão nương hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Từng theo đuổi ngươi sao?"
Quản Phương Nghi cũng không phủ nhận: "Cũng kiểu như vậy, dù sao ta rất nổi danh, có rất nhiều người nghe danh mà tới, đa số là loại muốn tầm hoa vấn liễu (chơi bời, tán gái), có mấy người thật lòng đâu? Ông ta cũng theo đuổi ta một đoạn thời gian, khi không thấy có hi vọng liền biến mất, ông ta là đệ tử môn phái lớn đương nhiên sẽ không thể ở lại Tề

Kinh trong thời gian dài. Khi đó ở Tiêu Dao cung, ông ta cũng không thể tính là xuất sắc, thật không nghĩ tới về sau ông ta lại có thể trở thành chưởng môn Tiêu Dao cung. Sau khi nghe được chuyện này thì ta vẫn cảm thấy kinh ngạc, hiện tại nghĩ tới có lẽ ông ta là một người rất biết điều. Chuyện giữa hai chúng ta thật sự không phải như ngươi nghĩ."
Ngưu Hữu Đạo yên lặng gật đầu, hỏi lại: "Ngươi thành thật mà nói cho ta, trong số chưởng môn sáu môn phái lớn thì ngươi biết mấy người?"
Quản Phương Nghi hơi suy nghĩ rồi nói: "Ta không biết giáo chủ của Thiên Nữ giáo, dù sao thì người đó cũng là phụ nữ, mà phụ nữ thì không ghét ta đã là rất tốt rồi, làm sao có thể tới Phù Phương Viên của ta chứ."

Chương 722: Người Quen Gặp Mặt Dễ Nói Chuyện

Chương 722: Người Quen Gặp Mặt Dễ Nói Chuyện
Ngưu Hữu Đạo hỏi tiếp: "Nói cách khác, ngươi quen biết với năm người còn lại sao?"
Quản Phương Nghi hơi chần chờ: "Nói như thế nào đây, có thể nói rằng đều biết cả, cũng có thể nói rằng không phải, nói đơn giản là trước kia đều đã từng gặp mặt, có người dùng tên thật, giống như Long Hưu vậy. Cũng có người dùng tên giả, có lẽ là muốn tới chơi mà lại sợ ảnh hưởng tới danh tiếng của bản thân."
Ngưu Hữu Đạo không hiểu mà hỏi: "Nếu như đã không sử dụng tên thật, vậy tại sao ngươi biết là mấy người đó?"
Quản Phương Nghi nở nụ cười nhạo báng: "Năm đó rất nhiều người theo đuổi lão nương, xuất hiện rất nhiều vụ tranh giành tình nhân, kể cả bọn họ không nói thì đều có người nói cho lão nương biết, có rất nhiều con mắt nhìn chằm chằm, giấu diếm làm sao được?"
Ngưu Hữu Đạo nhịn không được mà bật cười, thì ra là thế.
Tới lúc này, người đi thông báo cũng đã trở lại, Dịch Thư cũng đi ra ngoài, hỏi: "Ai là Ngưu Hữu Đạo?"
Hai người vội đi tới, Ngưu Hữu Đạo chào: "Chính là ta."
"Xin mời!" Dịch Thư nghiêng đầu ra hiệu, đợi Ngưu Hữu Đạo bước lên bậc thang mới đưa tay ngăn cản Quản Phương Nghi định đi vào: "Ngươi là ai?"
Ngưu Hữu Đạo vội vàng giải thích: "Người này chính là Hồng Nương - Tề Kinh."
Thật ra Dịch Thư đã sớm biết được, chỉ cố ý hỏi vậy thôi.

Khi nhìn tới Quản Phương Nghi thì nàng không thể không thừa nhận người phụ nữ này bảo dưỡng rất tốt, nhìn vẫn rất trẻ, bộ dáng thùy mị thướt tha, vẫn có vẻ đẹp tuyệt thế vô song, khó trách diễm danh truyền thiên hạ, làm cho vô số đàn ông ưu thích.
Đương nhiên là bảo dưỡng tốt rồi, Quản Phương Nghi chính là một người phụ nữ thích chưng diện, dùng rất nhiều tài nguyên để bảo dưỡng nhan sắc của mình. Đàn ông khi nhìn bà ta thì vẫn coi bà làm một đại mỹ nhân, Tề hoàng Hạo Vân Đồ là ngoại lệ, bởi vì y đã quen nhìn vô số người đẹp trong hậu cung rồi.
Thế nhưng thường thường thì phụ nữ không thích những phụ nữ khác được nhiều đàn ông thích, Dịch Thư lạnh lùng nói: "Có nói cho ngươi vào hay sao?"
Quản Phương Nghi dừng lại, bị người này nói như vậy làm bà ta khá xấu hổ, thế nhưng vẫn cười mà lui xuống, không được người phụ nữ khác thích cũng không phải lần đầu bà gặp phải.
Dịch Thư quay người đi thẳng: "Đi theo ta."
Sau khi nhận được thông báo thì nàng cũng không bẩm báo với Long Hưu, cũng không cần thiết thông báo, loại người như Hồng Nương có thể gặp sư phụ mình hay sao?
Ngưu Hữu Đạo nhìn cô nàng này, rồi lại quay đầu nhìn Quản Phương Nghi, đi theo Dịch Thư vào bên trong.
Trong đình viện, đình đài lầu các rất mỹ lệ, làm cho Ngưu Hữu Đạo cảm nhận được sự khác biệt giữa khách bình thường và khách quý là như nào, thế nhưng hắn không oán trách gì cả, địa vị của ngươi càng cao, được hưởng càng nhiều mà.
Tới gần một nhà thủy tạ (nhà xây trên mặt nước), Ngưu Hữu Đạo thấy Long Hưu đang nửa nằm trên giường đọc sách phía xa, người này chính là một trong những người quyết định vận mệnh của toàn bộ nước Yến.
Dịch Thư đi vào trong thông báo: "Sư phụ, Ngưu Hữu Đạo tới."
Lỗ tai Ngưu Hữu Đạo hơi nhúc nhích, cũng để ý tới cô nàng này hơn, là đồ đệ của Long Hưu sao?
Long Hưu "ừ" một tiếng, cũng không phản ứng gì nữa, có vẻ như vẫn chú ý vào quyển sách trong tay mình.

Khi được Dịch Thư đưa vào thì Ngưu Hữu Đạo đi lên hành lễ: "Ngưu Hữu Đạo Nam Châu - nước Yến, bái kiến cung chủ."
Động tác Long Hưu không thay đổi, ánh mắt lại dời tới người Ngưu Hữu Đạo, nhìn từ trên xuống dưới rồi mỉm cười: "Chờ ngươi tới đúng là lâu, bản cung đã đợi ngươi khá lâu rồi."
Ngưu Hữu Đạo không kiêu ngạo, không tự ti mà cười: "Sai lầm, ta bị một người bạn dây dưa, nàng nói rằng nàng quen biết ngài, luôn đòi ta cho đi cùng để gặp ngài, cho nên mới chậm trễ như vậy."
Long Hưu hơi kinh ngạc mà hỏi lại: "Người quen của ta sao? Ai vậy?"
Ngưu Hữu Đạo: "Hồng Nương - Tề Kinh."
Long Hưu kinh ngạc hỏi tiếp: "Nghe nói hiện tại nàng ấy đi cùng ngươi, làm sao, nàng cũng tới đây à?"
Ngưu Hữu Đạo rõ ràng, người này còn không biết Hồng Nương tới, ánh mắt hơi liếc về phía Dịch Thư đang đứng ở một bên, rồi cười trả lời Long Hưu: "Còn đang ở ngoài cửa, nàng ấy không được cho phép nên không dám đi vào."
"Ha ha, cũng coi như bạn cũ của ta, đã nhiều năm không gặp rồi." Long Hưu chậm rãi ngồi dậy, lắc lắc cuốn sách trong tay về phía Dịch Thư mà nói: "Nhanh đi, mời nàng ta vào."
Dịch Thư cảm thấy thật sự bất ngờ, không nghĩ tới người phụ nữ thấp hèn kia lại là bạn bè của sư phụ mình.
Nàng liếc xéo về phía Ngưu Hữu Đạo, tới lúc này cũng công nhận lời nói của Trần Đình Tú, người này thật sự là ngang ngược, không coi ai ra gì. Hắn ta không để mình vào mắt, mình không cho vào thế mà lại trực tiếp cáo trạng với sư phụ mình.
Điều này thật sự là đổ oan cho Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo làm sao có thể tố cáo nàng ta chứ? Hắn chỉ biết Quản Phương Nghi quen biết Long Hưu, muốn kéo Quản Phương Nghi tới làm dịu không khí, nói chuyện cũng sẽ dễ dàng hơn mà thôi.
Từ đầu tới cuối hắn đều không muốn tố cáo ai cả.
Thế nhưng Dịch Thư lại không cho rằng như vậy, ấn tượng của nàng về Ngưu Hữu Đạo đã bị Trần Đình Tú bôi đen rồi.
"Rõ!" Dịch Thư vẫn đáp lại rồi rời đi.

Nói tới Hồng Nương làm Long Hưu suy nghĩ lại những chuyện đã xảy ra năm đó.
Chỉ một lát sau, Quản Phương Nghi đi tới, Long Hưu nhìn lại người đang tới thì nhận ra được, đúng là người phụ nữ đó, bộ dáng vẫn thùy mị thướt tha. Long Hưu khẽ cười và rất cảm khái.
Năm đó, ông đi tới nước Tề làm nhiệm vụ, bị người khác kéo đi gặp nàng ấy.
Lúc đầu ông còn không muốn đi, sợ sẽ ảnh hưởng tới danh dự của bản thân, thế nhưng không thể làm gì khác, bạn của ông kéo bằng được ông đi tới nơi đó.
Trên thực tế, thanh danh của Quản Phương Nghi rất lớn, hầu như mọi thanh niên đều biết tới nàng. Khi tới Tề Kinh, những người nào tự nhận là có điều kiện đều sẽ tới đó chiêm ngưỡng nàng một lần.
Cứ như vậy ông đi tới Phù Phương Viên, sau khi gặp một lần thật sự bị sắc đẹp vô song của Quản Phương Nghi chinh phục, thậm chí còn sinh ra ý nghĩ nếu như có được nàng thì dù có chết cũng sẽ không hối tiếc.
Trong một tháng sau đó, ông còn thường đi tìm Quản Phương Nghi, muốn theo đuổi nàng, thế nhưng lại bị Quản Phương Nghi từ chối một cách khóe léo.
Sau đó, nhiệm vụ của ông cũng kết thúc, phải trở lại sư môn, cộng thêm việc bị Quản Phương Nghi từ chối, lại thấy lúc đó người theo đuổi Quản Phương Nghi có rất nhiều thanh niên xuất sắc hơn ông, nên ông cảm thấy không có chút hi vọng nào cả. Dần dần ông bình tĩnh lại, biết được vì một người phụ nữ mà ảnh hưởng tiền đồ của mình thật sự không đáng, cho nên ông tiếc nuối mà rời đi nơi đó.
Chuyện đã dần dần rơi vào quên lãng, hiện tại lại nghĩ tới thật sự cũng là một cảm xúc khá tuyệt, nhất là gặp lại được Quản Phương Nghi.
"Quản Phương Nghi bái kiến Long cung chủ." Quản Phương Nghi đi tới, nửa ngồi mà hành lễ, cố ý khách khí quá đáng, để biểu thị sự bất mãn của mình về chuyện vừa nãy.
Long Hưu cười lớn, xua tay ra hiệu không cần khách khí: "Hồng Nương, nhiều năm không gặp, bộ dáng vẫn không chút yếu kém so với năm đó."
Quản Phương Nghi: "Ngươi đừng cười nhạo ta, hiện tại ta hoa tàn ít bướm, làm gì còn đẹp đẽ gì nữa."

Long Hưu xua tay: "Không già, không già, ta mới thật sự là già."
Quản Phương Nghi: "Ngươi còn lớn tuổi hơn ta nhiều, già hơn là chuyện bình thường mà ta?"
Ngưu Hữu Đạo cố ý quan sát phản ứng của Long Hưu.
"Ây..." Long Hưu hơi ngơ ngác, ông phát hiện người phụ nữ này khác biệt với năm đó. Năm đó Quản Phương Nghi là một người nói chuyện dịu dàng đáng yêu, hoặc là một bức mỹ nhân băng tuyết, cao không thể chạm. Hiện tại thì khi nói chuyện lại rất hào phóng nên ông cười khổ: "Dâng trà! Hai người ngồi đi."
Dịch Thư cảm thấy nghi ngờ đi dâng trà, thầm nhủ, làm sao ta cảm giác quan hệ của người phụ nữ này và sư phụ không tầm thường, chẳng lẽ hai người có quan hệ...
Có thể nói rằng Ngưu Hữu Đạo bởi vì có Quản Phương Nghi mới được Long Hưu mời trà.
Nếu đã tới, Quản Phương Nghi cũng không khách khí gì cả, ngồi xuống, bắt chéo chân rồi nhìn xung quanh: "Nơi tiếp đãi Long cung chủ thật sự là tốt, chúng ta không thể nào mà so sánh được."
Long Hưu thấy nàng bắt chéo chân lên thì càng phát hiện người thục nữ trong ấn tượng của mình đã thay đổi rất nhiều. Ông cười rồi đáp: "Thuận theo chủ nhân mà thôi."

Chương 723: Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nhân (1)

Chương 723: Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nhân (1)
Trà được dâng lên. Bà ta để ý cô gái dâng trà cũng là cô gái đã khiến bà ta khó chịu trước đó.
Quản Phương Nghi hỏi một câu: “Cung chủ, vị này là?”
Dịch Thư liếc mắt nhìn bà ta, cho rằng bà ta muốn cáo trạng mình.
Long Hưu không biết rõ tình hình, mỉm cười đáp: “Tiểu đồ Dịch Thư, đệ tử quan môn.”
Quản Phương Nghi liền quay sang nói với Dịch Thư: “Dịch cô nương chắc không biết, năm đó sư phụ của ngươi rất tốt với ta, ra tay xa xỉ, ném một vạn kim tệ cũng không thành vấn đề.”
Tự dưng nói mấy thứ này làm gì! Ngưu Hữu Đạo liên tục nháy mắt với bà ta, bà ta lại giả vờ như không thấy, cố tình nói cho Dịch Thư nghe.
Dịch Thư quay sang nhìn sư phụ của mình.
Long Hưu dở khóc dở cười, lắc đầu liên tục: “Một cái chớp mắt đã hơn ba mươi năm. Khi đó ta quá khinh cuồng, sợ là để Hồng Nương chê cười rồi, nhưng vẫn là tuổi trẻ tốt hơn!” Ông ta cũng không tị hiềm, có thể thấy được ông ta đã thật sự buông xuống.
Quản Phương Nghi nói: ‘Cũng không dám chê cười, ta còn hối hận đến phát điên nữa là. Nếu sớm biết ngươi có thể trở thành Chưởng môn Tiêu Diêu cung, năm đó ta đã quấn lấy ngươi, chết cũng phải gả.”
“Haha!” Long Hưu ngồi xếp bằng trên giường ngửa mặt cười to, chỉ vào Quản Phương Nghi: “Năm đó người ái mộ nàng không ít, Long Hưu ta bề ngoài xấu xí, không lọt vào pháp nhãn của Hồng Nương nàng đâu.”
Tuy nói là nói như vậy, chỉ là khách sáo mà thôi, nhưng trong lòng ông ta cũng biết, nếu lúc đó ông ta ở cùng người đàn bà thanh danh như thế,

sư môn tất sẽ phản đối, còn bị đồng môn công kích. Với tình cảm của ông lúc bấy giờ, cho dù bà ta đồng ý ở với ông, ông ta sợ sẽ không dễ dàng buông tay. Kết quả sẽ chọc giận sư môn, ông ta cũng không thể lên làm Chưởng môn Tiêu Diêu cung như bây giờ.

Đương nhiên, cũng có thể sẽ xuất hiện một kết quả khác. Dưới sự bức bách và áp lực, có lẽ ông ta sẽ phụ người phụ nữ này.

Quản Phương Nghi nói: “Nói cho cùng vẫn là ta có mắt không tròng, đã bỏ qua ngươi. Nếu không, bây giờ ta đã là Cung chủ phu nhân rồi, xem ai còn dám khi dễ ta nữa?”

Long Hưu cười hỏi: “Ai dám khi dễ nàng?”

“Người khi dễ ta nhiều lắm.” Quản Phương Nghi chỉ Ngưu Hữu Đạo: “Hắn thường xuyên khi dễ ta, gạt ta rời khỏi Tề kinh, bây giờ còn phải làm nha hoàn cho hắn sai khiến. Long cung chủ, ngươi hãy chủ trì công đạo cho ta.”

“Vậy à?” Long Hưu nghiêm mặt, giả bộ khiển trách: “Ngưu Hữu Đạo, đây là ngươi không đúng!”

Ngưu Hữu Đạo cười khổ: “Cung chủ, ngài nhìn biểu hiện của bà ấy đi, có giống như người bị ta khi dễ sao? Ngài có từng thấy nha hoàn nào không có việc gì hất nguyên chén trà vào mặt chủ tử không? Ai khi dễ ai nhỉ?”

Quản Phương Nghi trừng mắt: “Đó là ngươi tự tìm.”

“Haha!” Long Hưu mỉm cười, bưng chén trà nhấp một ngụm, ý cười dần dần thu lại, quay sang nhìn Ngưu Hữu Đạo, giọng điệu cũng thay đổi: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi gặp ta có việc gì?”

Ngưu Hữu Đạo đứng dậy, cung kính nói: “Khi ta đến Vạn Thú môn, nghe nói pháp giá Cung chủ ở đây nên không dám quấy rầy, nhưng rồi lại không dám xem như không thấy, đành phải kiên trì đến bái kiến.”

Long Hưu cười như không cười, nói: “Chỉ đến bái kiến không thôi sao?”

Ngưu Hữu Đạo đáp lại: “Đúng!”

Long Hưu ngược lại có chút ngoài ý muốn.

Như Ngưu Hữu Đạo đã nói, hắn không nói đến bất luận chính sự nào, chỉ đơn thuần đến bái kiến, nghe Quản Phương Nghi và Long Hưu cười nói với nhau, thỉnh thoảng chen vào cười một cái làm nền.

Có một người mà mình đã từng ái mộ đến đây nịnh nọt, hôm nay tâm trạng Long Hưu ngược lại không tệ, vui vẻ nghe Quản Phương Nghi trêu đùa.
Sau khi khách đi rồi, Long Hưu im lặng dựa vào lan can đình thủy tạ. Người nào mà chưa từng có tuổi trẻ, người nào mà chưa từng có chuyện cũ nhớ mãi không quên trong ký ức.
Gặp lại, giai nhân năm đó không còn dáng vẻ khuynh quốc khuynh thành, khiến cho người ta phải bùi ngùi không thôi, đồng thời cũng có chút mất hứng, phát hiện chuyện đã qua rồi, gặp nhau không bằng hoài niệm.
Dịch Thư tiễn khách trở lại, nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Long Hưu, hỏi một câu: “Sư phụ, ngài thấy Ngưu Hữu Đạo như thế nào?”
Long Hưu nói: ‘Nhân tài kiệt xuất trong thế hệ trẻ, không đơn giản đâu! Nếu không phải xuất thân và nội tình kém một chút, thiếu thế lực và bối cảnh, mấy sư huynh muội các con cũng không bằng hắn.”
Dịch Thư hơi khinh thường: “Con thấy hắn chẳng tài giỏi gì, chỉ biết a dua nịnh hót. Sư phụ đừng để biểu hiện của hắn che đậy!”
Nhìn dáng vẻ nịnh nọt, ngẫu nhiên xen vào của Ngưu Hữu Đạo, nàng ta muốn ói.
Nếu không phải Hồng Nương Tề kinh xuất hiện, lại quen biết với sư phụ, khiến nàng ta không tiện phát tác, nàng ta đã cho Ngưu Hữu Đạo đẹp mắt rồi, nói không chừng còn thu thập hắn ngay tại chỗ.
“A dua nịnh hót? Con nghĩ hắn như vậy sao?” Long Hưu quay đầu nhìn nàng ta, rồi lại quay ra nhìn bóng đêm: “Con đương nhiên không có tư cách a dua nịnh hót rồi, hắn cũng không có, khi cần cúi đầu thì không thể không cúi đầu. Con có thể nói hắn a dua nịnh hót, cũng có thể nói hắn là đại trượng phu co được dãn được, tùy con suy nghĩ như thế nào. Nhưng con hãy nhìn lại đi, một núi không thể có hai hổ. Hai thế lực lớn ở Nam Châu sớm muộn gì cũng phải nhất quyết thư hùng một phen, chỉ xem ai là người thăng trầm cuối cùng mà thôi.”
Dịch Thư hỏi: “Sư phụ hy vọng Ngưu Hữu Đạo có thể thắng?”
Long Hưu bình thản đáp: “Ai thắng ai thua đều không ảnh hưởng đến lợi ích của Tiêu Diêu cung, cũng không quan trọng ai thắng. Ta hy vọng cường giả chính là người thắng. Không phải cái gì ở nước Yến này cũng

do chúng ta xông về phía trước, phía dưới cũng có thể xông pha chiến đấu, có thể tiêu hao đối thủ, hiểu chưa?”
Dịch Thư im lặng, hỏi dò một câu: “Sư phụ, Hồng Nương kia rất xinh đẹp sao?”
Long Hưu mỉm cười, cảm khái đáp: “Chẳng lẽ không xinh đẹp? Đương nhiên, bây giờ bà ta đã kém xa năm đó. Năm đó, bà ta được xưng là đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ, phong hoa tuyệt đại! Sư phụ con thiếu chút nữa là không giữ mình được.”
Khóe miệng Dịch Thư nhếch lên, lại hỏi: “Quan hệ giữa sư phụ và bà ta rất tốt sao?” Đây là chuyện mà nàng ta muốn biết nhất.
Long Hưu nói: “Con suy nghĩ nhiều rồi, quan hệ tồn tại hay không tồn tại cũng không thành vấn đề.”
.....
Trở lại khách viện, Ngưu Hữu Đạo vừa đi song song với Quản Phương Nghi tiến vào viện tử, vừa châm chọc: “Lời gì cũng dám nói, quan hệ giữa ngươi và Long Hưu đúng là không tệ.”
Quản Phương Nghi khinh thường nói: “Lấy đâu ra quan hệ chứ? Chúng ta vốn chẳng có giao tình với nhau, người ta chẳng qua rảnh rỗi việc vui thôi. Ngươi cảm thấy đến mức như ta mà còn tồn tại quan hệ hay không quan hệ sao? Ta có giá trị lợi dụng, mới có quan hệ. Không có giá trị lợi dụng, nhiều nhất cũng chỉ xem là quen biết.”
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả: “Xem ra ngươi cũng hiểu đấy.”
Quản Phương Nghi xì một tiếng: “Nhiều năm rồi, ta xem như nhìn thấu. Ta không muốn đi, ngươi nhất định phải kéo ta đi. Người ta không quan tâm thì không sao, nếu quan tâm, sợ ta ảnh hưởng danh dự của người ta, ngươi mới kéo ta đi. Làm không tốt, ảnh hưởng sẽ ngược lại.”
Ngưu Hữu Đạo hiểu được vì sao bà ta không muốn nhắc đến quan hệ với những người kia. Hắn cười nói: “Người nào mà ngươi chưa từng thấy qua. Gặp hạng người nào, nên nói cái gì với hạng người đó, ngươi tất nhiên đã có tính toán, ta ngược lại không lo lắng. Gọi ngươi đi là để hòa hoãn bầu không khí mà thôi, còn có thể có chuyện gì chứ.”
Nghe đến đây, Quản Phương Nghi tò mò hỏi: “Từ đầu đến cuối cũng không nghe ngươi nói đến chính sự, ngược lại còn gợi ý ta nói chuyện

với người ta nhiều hơn, rốt cuộc là ngươi muốn làm gì người ta? Chẳng lẽ cứ như vậy mà đi ngang qua sân khấu thôi sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói ra hai chữ : “Đánh cờ!”
Quản Phương Nghi mở to mắt, ý thức được hắn đang bố trí ván cờ nào đó, hiếu kỳ hỏi: “Muốn đánh cờ gì?”
Ngưu Hữu Đạo dừng lại: “Được rồi, ngươi nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai còn phải dẫn ngươi đi bái phỏng mấy nhà khác. Ta còn muốn dựa vào mặt mũi của ngươi mà ngồi thêm một lát.”

Chương 724: Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nhân (2)

Chương 724: Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nhân (2)
Lại làm người khác khó chịu vì thèm, Quản Phương Nghi trừng mắt: “Đừng gọi ta, ta không đi đâu!” Dứt lời, bà ta quay đầu bỏ đi.
Ngưu Hữu Đạo làm như không nghe thấy. Dù sao đến lúc đó cũng có cách bắt bà ta đi.
Viên Cương đang ẩn mình trong bóng tối bước đến: “Ngài không sao chứ?”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, hỏi: “Bên thành Vạn Tượng, người của Ngũ Lương Sơn có tin tức gì không?”
Viên Cương đáp: “Người của Ngũ Lương Sơn tập trung đến đã được bố trí giám sát trong thành, trước mắt còn chưa phát hiện người của Đại Thiền Sơn xuất hiện. Nếu tính toán thời gian, không tính đi đường, chắc còn chưa đến, nhưng cũng sắp rồi. Còn có một khả năng, tất cả đã thay hình đổi dạng. Nếu không biết bọn họ, sợ là khó mà phát hiện.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Huyễn Giới chưa đóng lại, sau khi Đại Thiền Sơn biết được tin tức, nhất định sẽ phái người đến kiểm tra tình huống, không đặt chân ở thành Vạn Tượng thì cũng ở Vạn Thú môn thôi. Cứ tiếp tục giám sát ở thành Vạn Tượng, phát hiện được lập tức báo cho ta biết ngay. Về phía Vạn Thú môn, ta sẽ bảo Triều Thắng Hoài hỗ trợ xem xét, cũng có thể bảo gã giúp đỡ tìm kiếm ở thành Vạn Tượng.”
Viên Cương hỏi: “Công khai tìm Triều Thắng Hoài ở Vạn Thú môn có thích hợp không?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không cần công khai tìm đâu. Tên kia cũng đang căng lên như dây cung, lo lắng ta sẽ làm loạn, phát hiện điều bất thường không rõ là sẽ không yên tâm. Ta dám cam đoan gã vẫn luôn để ý đến

bên này, biết ta đi gặp người của Tiêu Diêu cung, sẽ sinh ra lo lắng, chủ động tìm đến cửa.”
Ánh đèn mờ nhạt, Nguyệt Điệp chiếu sáng rực rỡ trên xà nhà. Ngồi trên bồ đoàn trong điện, Tây Hải Đường khoanh chân nhắm mắt tĩnh tọa.
Cửu Sơn đến, khoanh chân ngồi xuống đối diện: “Ngưu Hữu Đạo đã đến gặp Long Hưu.”
Tây Hải Đường nhắm mắt nói: “Gặp thì gặp, có đáng để ngươi đi một chuyến không? Lại muốn nói giúp cho Thiên Ngọc môn?”
Cừu Sơn nói: “Chưởng môn hiểu lầm rồi, chỉ là muốn nhắc qua một chút thôi. Thời gian gặp mặt không ngắn, Ngưu Hữu Đạo ngồi hơn nửa canh giờ mới ra ngoài, sợ là không phải đến bái kiến một cách đơn giản.”
Tây Hải Đường mở mắt ra: “Long Hưu có thể nói chuyện với hắn lâu như vậy sao?”
Cừu Sơn đáp: “Chính vì ta cảm thấy có chút bất thường nên mới đến đây thông báo. Đúng rồi, Ngưu Hữu Đạo còn mang theo người đến, là Hồng Nương Tề kinh.”
“Bà ta cũng đến sao?” Tây Hải Đường kinh ngạc, khóe miệng nhếch lên không dễ gì thấy được: “Sao trước đó không nghe ngươi đề cập đến?”
Bản thân Ngưu Hữu Đạo không tính là gì. Bà ta chỉ là người đi theo, ta nhắc đến bà ta làm gì? Cừu Sơn phát hiện phản ứng của người này không đúng, hoài nghi hỏi: “Chưởng môn quen với bà ta?”
Tây Hải Đường thấy y nhìn mình bằng ánh mắt không ổn, biết y hiểu lầm, vội giải thích: “Ngươi đừng nghĩ sai, ta đúng là có quen biết bà ta. Năm đó, danh tiếng bà ta rất lớn, cũng không có ai chống lưng, cũng không phải là người trong môn phái mà không tiện gặp. Người lui tới Tề kinh, phàm là có chút nội tình đều có thể dễ dàng gặp mặt. Khi ta đến Tề kinh làm việc cho sư môn, nghe nói đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ đang ở Tề kinh, tất nhiên cũng không tránh khỏi việc muốn đến xem đệ nhất mỹ nhân là như thế nào. Sau khi gặp mặt, thấy bà ta cũng bình thường, cũng chẳng có gì đặt biệt.”
Cừu Sơn ngoài miệng ừm một tiếng, nhưng trong lòng lại thầm nhủ. Nếu chẳng có gì đặc biệt, tại sao phản ứng của ngươi lại lớn như vậy?
Thấy người này hình như không tin, Tây Hải Đường muốn nói lại thôi, ngẫm lại cũng lười giải thích, tránh càng bôi càng đen.

Đương nhiên, ông ta cũng không khỏi có chút chột dạ. Ông ta không chỉ gặp mặt một lần đơn giản như vậy. Sau khi gặp một lần rồi, ông ta lại chủ động đi gặp thêm mấy lần nữa, cuối cùng cũng vì thân bất do kỷ không thể không trở về. Thân là đệ tử Vạn Thú môn, không có việc gì, cũng không thể cứ ở mãi Tề kinh không quay lại.
Cừu Sơn mang theo hoài nghi trở về.
Ông ta vừa về đến viện tử của mình, lập tức có đệ tử đến thông báo: "Trưởng lão, Trần trưởng lão của Thiên Ngọc môn đến tìm ngài." Nói xong liền chỉ ra ngoài.
Cừu Sơn nhìn lại, phát hiện Trần Đình Tú đang đứng chờ bên ngoài, cũng đã nhìn thấy ông ta, đang chắp tay ôm quyền từ xa đi tới.
Cừu Sơn ra hiệu đệ tử lui ra, trong lòng thật sự cảm thấy không kiên nhẫn nổi nữa, nhưng ngoài mặt vẫn duy trì đạo đãi khách: "Trần huynh, huynh lại có việc sao?"
Trần Đình Tú biết làm phiền người ta mãi cũng không được tốt, nhưng cũng không còn cách nào khác. Ngưu Hữu Đạo trốn ở Vạn Thú môn, mà ông ta lại đến đây vì Ngưu Hữu Đạo. Ông ta chẳng quen biết người ở đây, cũng chỉ có thể tìm người của Vạn Thú môn nhờ hỗ trợ.
Ông ta không thể ngồi nhìn Ngưu Hữu Đạo làm ra chuyện bất lợi với Thiên Ngọc môn, chỉ có thể mặt dày mày dặn đến đây.
"Thật ngại quá, ta chưa quen với cuộc sống ở đây, chỉ có thể một lần nữa thỉnh giáo Cừu huynh." Trần Đình Tú chắp tay bồi tội.
Cừu Sơn hỏi: "Vẫn là chuyện của Ngưu Hữu Đạo?"
Trần Đình Tú đáp: "Cừu huynh anh minh, là như thế này, ta muốn hỏi Ngưu Hữu Đạo có đến gặp Long Hưu hay không? Có biết bọn họ nói chuyện như thế nào không?"
Cừu Sơn nói: "Trần huynh, ta thấy có chút hơi quá rồi. Vạn Thú môn ta không phải là tai mắt của Thiên Ngọc môn, cũng không thể vì Thiên Ngọc môn huynh mà giám sát các vị khách đến Vạn Thú môn được."
"Ta hiểu, ta hiểu." Trần Đình Tú liên tục chắp tay, thậm chí còn không ngừng cúi đầu.
Thấy ông ta như vậy, Cừu Sơn do dự một chút, cuối cũng cũng nể mặt, nói: "Gặp khẳng định là gặp rồi, còn nói chuyện gì thì ta không biết. Vạn

Thú môn không nghe lén khách nói chuyện, nhưng thời gian hắn đến gặp Long Hưu cũng không ngắn, khoảng hơn nửa canh giờ.”
“Lâu như vậy sao?” Trần Đình Tú kinh ngạc hỏi.
Cừu Sơn nói: “Trần huynh, mọi việc dừng ở đây thôi, tự huynh giải quyết cho tốt. Ở đây là Vạn Thú môn, không phải Thiên Ngọc môn, không phải là nơi người ngoài muốn làm gì thì làm, tốt nhất đừng gây ra chuyện.” Trong lời nói của ông ta mang theo ý cảnh cáo.
“Vâng, vâng, vâng.” Trần Đình Tú liên tục đồng ý: “Ân tình của Cừu huynh, Trần mỗ nhất định ghi nhớ trong lòng.”
Cừu Sơn cũng không giữ ông ta lại.
Trên đường Trần Đình Tú trở về, có thể nói là vô cùng lo lắng. Ông ta biết Long Hưu không phải người tầm thường. Tu sĩ bình thường muốn gặp ông ta một lần cũng không dễ dàng. Có chuyện gì có thể khiến cho Ngưu Hữu Đạo chiếm dụng thời gian của Long Hưu nhiều như thế?
Còn nữa, ông ta cũng biết Dịch Thư bên kia cũng không vừa mắt Ngưu Hữu Đạo. Bây giờ xem ra, dường như cũng không có tác dụng gì. Theo như những gì ông ta biết, Dịch Thư hắn không dễ nói chuyện mới đúng chứ.
Nhưng ông ta không biết, Quản Phương Nghi xuất hiện, lại quen biết với Long Hưu, đè Dịch Thư xuống, khiến mưu đồ của ông ta xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.
Sáng sớm, Chu Thiết Tử thu dọn bữa sáng của khách rồi rời đi, Ngưu Hữu Đạo bước ra khỏi viện tử, đứng dưới cây đại thụ một bên núi, khoanh tay ngắm phong cảnh.
Không bao lâu sau, không nằm ngoài dự liệu của hắn, Triệu Thắng Hoài đã xuất hiện.
Nhưng không phải là chạm mặt trực tiếp, mà là bay từ trong núi ra, giống như tình cờ đi ngang bên này.
Nhìn Triệu Thắng Hoài biến mất trong núi, Ngưu Hữu Đạo rũ bàn tay đang lồng trong áo xuống, lòng bàn tay tiếp được một tờ giấy đã được vê thành hình tròn nhỏ.
Hắn dùng ngón tay vạch tờ giấy, giống như đang tùy ý vén tay áo, chỉ thấy trên tờ giấy có viết một hàng chữ: “Đối diện, dây nho, bên khe suối, nghịch nước.”

Hắn đưa mắt nhìn phía đối diện, chỉ thấy trên vách núi có một đám dây nho rũ xuống, cũng không biết Triệu Thắng Hoài có ý gì, nhưng người ta đã nói như vậy, tất sẽ có nguyên nhân.

Hắn bỏ tờ giấy vào trong tay áo, dùng lực bóp nát tờ giấy thành bột mịn.

Hắn quan sát bốn phía, chờ thêm một lát, Chu Thiết Tử trở về, bẩm báo lại: “Ngưu huynh, ta đã chuyển lời của huynh rồi, bây giờ chờ sư môn thông báo.”

“Vâng, làm phiền rồi!” Ngưu Hữu Đạo chắp tay.

Chu Thiết Tử mỉm cười khoát tay: “Không sao đâu, chỉ là chuyển lời, cũng không cần phải khách sáo như vậy.”

Chương 725: Đạo Gia Lại Nữa Rồi

Chương 725: Đạo Gia Lại Nữa Rồi
Đúng lúc nhìn thấy Viên Cương từ môn đình đi ra, Ngưu Hữu Đạo hất cằm về phía Viên Cương: “Ta nghe Viên Cương nói, sư phụ của Chu huynh khi ra ngoài làm việc cho tông môn đã lâm nạn ngoài ý muốn, bây giờ bên cạnh lệnh sư cũng chỉ có một mình Chu huynh?”
Nghe đến đây, gương mặt Chu Thiết Tử hiện lên sự chua xót, cười gượng: “Hành tẩu trong giới tu hành, khó tránh khỏi sẽ gặp phải chút mưa gió cũng như những chuyện ngoài ý muốn. Khi gia sư mở cửa nhận đồ đệ, cũng chỉ thu một mình ta, còn chưa kịp thu thêm sư đệ cho ta thì đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vì vậy ta mới một thân một mình. Thật ra, thanh tu một mình cũng tốt mà, có thể tự do tự tại trong thời buổi loạn thế này, so với tán tu bên ngoài mạnh hơn gấp bao nhiêu lần, ta thật sự rất thỏa mãn.”
Đây thuần túy chỉ là lời an ủi bản thân. Nếu thật sự tốt như vậy, y đã không làm mấy việc lặt vặt mà sống, cũng không có ai giúp y nói chuyện. Mấy năm qua, y vẫn luôn dựa vào những việc vặt này mà sống qua ngày.
Hệ của y có nguồn gốc từ Chưởng môn Vạn Thú môn trước đó Chu Xích Thành. Liên quan đến lợi ích phân tranh trong nội bộ, nhiều năm về sau, nhất hệ của y đã bị xa lánh, bị đứt gãy. Cho đến bây giờ, Chu hệ có thể nói chỉ còn lại một mình y.
Ngưu Hữu Đạo tất nhiên cũng biết y nói vậy chỉ để giải sầu. Tuổi còn trẻ, mắt thấy người ta phong quang, còn mình thì bị hô tới quát lui, ai cũng có thể sai khiến được, có mấy người trẻ tuổi nào có thể cam tâm tình nguyện chứ. Hắn gật đầu, nói: “Chu huynh, huynh nghĩ như vậy rất tốt. Nhưng ta thấy Chu huynh tướng mạo đường đường, cũng không đứng dưới chót mãi đâu.”

Chu Thiết Tử đưa tay sờ mặt mình, nhịn không được cười ngượng, có chút xấu hổ khi được khen.
Tướng mạo của y có thể nói là rất đẹp. Da thịt trắng nõn, chẳng khác nào một tiểu thịt tươi.
Nhưng như vậy thì có thể làm được gì. Nội bộ môn phái, muốn trèo lên cũng phải cạnh tranh khốc liệt. Bên trên không có ai hỗ trợ nói chuyện, tất nhiên sẽ không có cơ hội ra mặt. Nếu y dám si tâm vọng tưởng, đắc tội với người khác, ngay cả việc duy trì như bây giờ cũng không còn, chỉ sợ sẽ rơi vào kết cục thê thảm, muốn thanh tịnh như cũ cũng khó mà đảm bảo. Đoán chừng, đời này của y cũng chỉ như vầy thôi.
Chu Thiết Tử thở dài, lắc đầu cười nói: “Ngưu huynh quá khen rồi!”
Ngưu Hữu Đạo làm ra vẻ thành khẩn: “Chu huynh không cần khiêm tốn. Tại hạ và Chu huynh mới quen đã thân, ta nguyện cùng Chu huynh kết bái làm huynh đệ khác họ, không biết Chu huynh có nể mặt không?”
Viên Cương không nhịn được ngẩng đầu lên trời, nói thầm trong lòng. Đạo gia lại nữa rồi.
“....” Chu Thiết Tử nghẹn họng nhìn Ngưu Hữu Đạo trân trối, còn tưởng mình nghe lầm: “Kết... kết bái?”
Ngưu Hữu Đạo chân thành nói: “Không sai, ta không phải nói đùa đâu!”
“Cái này... cái này...” Chu Thiết Tử cà lăm một hồi, gương mặt không thể tin nổi.
Từ lúc y bước vào Vạn Thú môn, ngoại trừ thành Vạn Tượng, y không hề tiếp xúc với bên ngoài, cơ bản không đặt chân vào thế tục hồng trần. Khi sư phụ còn tại thế, ông đã giảng giải cho y chuyện của giới tu hành. Sau khi sư phụ qua đời, những chuyện liên quan đến giới tu hành, y cũng chỉ có thể đọc trong những kỷ sự của tông môn, cùng với loại Thượng Thanh Thập Di Lục mà Ngưu Hữu Đạo đã xem trước kia, phần lớn những hiểu biết về giới tu hành cũng đến từ phương diện này.
Đối với Ngưu Hữu Đạo vừa mới quật khởi mà nói, nói thật, y hoàn toàn không biết là ai, chỉ nghe người bên trên phân phó công việc nói qua một chút mà thôi, là người bị trục xuất khỏi Thượng Thanh Tông, gần đây mới có được một chút thành tựu.
Khách mà y phụ trách tiếp đãi cũng không phải khách quý cao cấp. Loại khách quý cao cấp, không đến phiên y tiếp xúc.

Nhưng y cũng biết, khách có thể đến Vạn Thú môn, thân phận và địa vị không phải loại đệ tử chuyên làm việc vặt tầng dưới chót như y có thể so sánh.
Cà lăm cả nửa ngày, rốt cuộc y cũng lên tiếng: “Việc này có thích hợp không?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Chẳng lẽ Chu huynh xem thường ta?”
“Không, không, không!” Chu Thiết Tử vội vàng khua tay giải thích: “Ta chưa nghe nói qua có chuyện tương tự như vậy ở Vạn Thú môn, ta cũng không biết đệ tử trong môn có được phép kết bái với người bên ngoài hay không, hay phải được sư môn cho phép. Huynh có thể chờ ta đi hỏi rồi trả lời sau được không?”
“Như vậy à!” Ngưu Hữu Đạo suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Được rồi, không cần huynh đi xin phép đâu. Huynh không có tiếng nói, đi xin phép dễ bị người ta chất vấn. Tạm thời không cần xin phép đâu, tránh cho người ta hoài nghi ta mưu đồ làm loạn trong lúc này. Chờ khi ta rời khỏi Vạn Thú môn, ta sẽ hướng cao tầng của Vạn Thú môn đề cập đến việc này, Chu huynh cảm thấy thế nào?”
Nghe xong, Viên Cương đại khái hiểu được Đạo gia đang có ý gì. Đạo gia chỉ đang làm chuyện gặp núi mở đường, gặp nước lấp cầu mà thôi. Làm việc ở Vạn Thú môn không được tiện cho lắm. Mặc kệ Chu Thiết Tử có phải là cơ sở ngầm của bọn họ hay không, khi phát hiện dị thường, y nhất định sẽ bẩm báo lên trên. Chỉ cần lôi kéo được Chu Thiết Tử, bọn họ làm việc cũng không cần lo lắng, trước dọn sạch chướng ngại bên người.
“Cái này... cái này...” Chu Thiết Tử lại do dự. Y như phát mộng khi đụng đến mấy chuyện này, là chuyện mà y nằm mơ cũng không nghĩ đến.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Chu huynh không đồng ý?”
Chu Thiết Tử đáp: “Chỉ sợ không trèo cao nổi thôi.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Ta chỉ hỏi huynh có đồng ý hay không thôi.”
Chu Thiết Tử cười khổ: “Chỉ cần sư môn đồng ý, ta tất nhiên không thành vấn đề.”
“Được, việc này cứ bao hết lên người ta.” Ngưu Hữu Đạo đưa tay vỗ vai đối phương: “Ta không tin đến lúc đó Vạn Thú môn lại không nể mặt ta,

vẫn còn để huynh đệ của ta tiếp tục làm việc vặt hầu hạ người khác, tối thiểu cũng phải cho huynh một cơ hội ra mặt chứ?”
Nghe xong, Chu Thiết Tử như tỉnh ra, ánh mắt lóe lên sự mừng rỡ, giống như nhìn thấy được một tia hy vọng.
Ngưu Hữu Đạo quay người chỉ xuống khe núi: “Chu huynh, nước suối bên dưới khe núi mát lạnh, thấy thích thích, ta muốn xuống dưới một chút, không phạm húy chứ?”
Chu Thiết Tử vội bảo đảm: “Chỉ cần huynh không chạy loạn, ngắm cảnh xung quanh đây cũng không ai nói gì đâu. Ngưu huynh cứ yên tâm, không thành vấn đề.”
Được cam đoan, Ngưu Hữu Đạo một mình phi thân xuống. Hắn đứng bên cạnh dòng suối, thỉnh thoảng dùng ngón tay nhúng nhúng xuống dòng suối lạnh buốt.
Một lát sau, đằng sau đám dây nho truyền đến giọng nói trầm thấp của Triệu Thắng Hoài: “Hôm qua ngươi đến gặp Long Hưu của Tiêu Diêu cung?”
Ngưu Hữu Đạo lặng lẽ để ý, phát hiện đằng sau đám dây nho có một khe hở. Triệu Thắng Hoài không biết chui vào từ chỗ nào. Ngưu Hữu Đạo dạo bước bên khe suối, vừa đi vừa nói: “Hãy lo làm tốt chuyện của ngươi đi, đừng quan tâm chuyện không nên quan tâm.”
Triệu Thắng Hoài nói: “Ta cảnh cáo ngươi, tuyệt đối đừng làm loạn. Nếu không, ai cũng đừng hòng tốt hơn ai.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta biết, ta sẽ không làm loạn, sẽ cho ngươi thời gian, ngươi yên tâm đi. Đúng rồi, hôm qua ta đi gặp Long Hưu, bị giữ lại rất lâu. Ngươi đã chú ý đến, có biết nguyên nhân gì không?”
Triệu Thắng Hoài nói: “Làm sao ta có thể giám sát bên chỗ Long Hưu chứ? Ta có nghe nói ngươi đi gặp Long Hưu, còn chuyện bị giữ lại rất lâu, làm sao ta biết? Nhưng nghe nói hôm qua cũng có một người tên là Trần trưởng lão của Thiên Ngọc môn ở Nam Châu đến, muốn bái phóng Long Hưu, nhưng Long Hưu không gặp ông ta, chỉ gặp được đồ đệ của Long Hưu. Ta đang tự nhủ không biết có liên quan đến việc này hay không?”
Ngưu Hữu Đạo nghe xong, lập tức xác nhận lại: ‘Trần Đình Tú?”
Triệu Thắng Hoài nói: “Đúng, hình như là cái tên này.”

Trần Đình Tú cũng đến Vạn Thú môn? Ngưu Hữu Đạo suy nghĩ một chút rồi nói: “Giúp ta tiếp cận ông ta, xem ông ta làm gì ở đây.”
Triệu Thắng Hoài nói: “Ngươi tưởng ta có thể phân thân à? Chuyện này cũng đủ làm ta bận rộn rồi, lấy đâu ra tinh lực giúp ngươi đi giám sát người khác?”

Chương 726: Cái Tát Vang Dội

Chương 726: Cái Tát Vang Dội
Có tinh lực canh chừng ta, nhưng không có tinh lực đi canh chừng người khác? Ngưu Hữu Đạo oán thầm, nói: “Thiên Ngọc môn và ta không hợp nhau, giúp ta lưu tâm một chút, tránh ảnh hưởng đến chuyện của chúng ta.”
Hắn mặc kệ Triệu Thắng Hoài có tinh lực hay không, cũng mặc kệ đối phương có giải quyết vấn đề này hay không, tóm lại cứ sắp xếp cho đối phương đi làm.
Năng lực một mình hắn có hạn, không thể chuyện gì cũng tự mình quản lý. Khi cần buông tay cũng phải buông tay.
Huống chi hắn có lòng tin với Triệu Thắng Hoài. Người có thể ra tay tính kế hắn ở Huyễn Giới cũng không phải kẻ ngu. Lấy mạng đấy! Hắn tin rằng đối phương nhất định sẽ chú ý cẩn thận.
Huống chi, đối phương có tài nguyên Triều hệ ở Vạn Thú môn. Theo những gì hắn biết, Triều hệ là nhất hệ của Chưởng môn Tây Hải Đường của Vạn Thú môn bây giờ.
Triệu Thắng Hoài im lặng. Gã ít nhiều cũng có nghe qua chuyện tranh phong của đối phương và Thiên Ngọc môn ở Nam Châu, xem ra đang đối đầu thật.
Âm thầm trò chuyện xong, những gì cần nhắn nhủ, Ngưu Hữu Đạo cũng đã nhắn nhủ xong, hai bên chọn nơi này làm chỗ liên lạc, đồng thời thống nhất ám hiệu gặp nhau, dễ dàng cho việc liên lạc bất cứ lúc nào.
Trở lại đình viện không lâu, đệ tử dẫn đường của Vạn Thú môn đến, muốn dẫn bọn họ đến gặp người cần bái phỏng.
Ngưu Hữu Đạo mời người dẫn đường chờ một lát, sau đó đi tìm Quản Phương Nghi.

Quản Phương Nghi đã sớm biết hôm nay cần phải làm gì, cứ núp trong phòng không chịu ra.
Ngưu Hữu Đạo gõ cửa, Quản Phương Nghi trong phòng nói vọng ra: “Đang tắm, không rảnh, ngươi đi một mình đi.”
Ngưu Hữu Đạo thi pháp đẩy chốt cửa, trực tiếp bước vào. Trong phòng lập tức vang lên tiếng “A” sợ hãi.
Ngưu Hữu Đạo bó tay. Quản Phương Nghi đang trần truồng ngồi trong bồn tắm, hai tay ôm ngực, mắt trợn to nhìn hắn.
Bên ngoài, Trần bá và Hứa lão lục bị tiếng thét chói tai của Quản Phương Nghi kinh động, vội xuất hiện, đồng loạt nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo ngoài cửa.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn hai người trong viện, cười nói: “Bà ấy đang tắm, ta vào xem thử.” Dứt lời, hắn vội tiến vào, còn thuận tay đóng cửa lại.
Trần bá và Hứa lão lục nhìn nhau, đều cho rằng không có việc gì, ai nấy trở về công việc của mình.
Trong mắt bọn họ, đây vốn là chuyện bình thường. Khi ở Phù Phương Viên, hai người kia đã sớm ở cùng với nhau rồi.
“Tên khốn kiếp, mau cút ra ngoài!
“Mới sáng sớm, chưa gì đã tắm rồi. Này, thay quần áo đi.”
“Đừng đến gần. Nếu không, ngươi đừng trách lão nương không khách sáo.”
“Ngươi không khách sáo thì sao? Có bản lĩnh thì phá hủy phòng này đi, để mọi người cùng nhau thưởng thức một chút.”
“Cút!”
“Nếu ngươi còn chưa tắm xong, ta đứng đây thưởng thức vậy.”
Trong phòng ầm ĩ một trận, cuối cùng, Quản Phương Nghi nổi giận đùng đùng bước ra ngoài với Ngưu Hữu Đạo.
Hai người cùng nhau đến bái phỏng Chưởng môn các đại môn phái khác.
Nghe Triệu Thắng Hoài nói, còn chưa xác nhận chuyện ở Huyễn Giới xong, những người này tạm thời sẽ không tùy tiện rời đi.
Nhưng ai cũng không dám cam đoan bọn họ có đột nhiên rời đi hay không. Cho nên, Ngưu Hữu Đạo phải xử lý nhanh một chút.

Đến từng nhà, Ngưu Hữu Đạo xem như bái phục Quản Phương Nghi. Người phụ nữ này chẳng những quen với Chưởng môn các phái, mà cao tầng, trưởng lão gì của các phái cũng quen luôn. Có một số người, Quản Phương Nghi thậm chí không nhớ rõ đối phương là ai, vẫn là đối phương chủ động đến nhắc.

Đối với Quản Phương Nghi mà nói, nói bà là "thiên hạ đệ nhất mỹ nhân" là quá khen bà rồi. Trong thiên hạ vẫn có người xinh đẹp hơn bà, chỉ là đa phần đều bị các nhà quyền thế độc chiếm, ai còn có thể tùy ý lấy ra để bàn chứ?

Năm đó, khi còn ở Tề kinh, Quản Phương Nghi không có bối cảnh, cũng không có chỗ dựa. Người có mặt mũi muốn gặp bà ta, bà ta cũng không tiện đắc tội mà không gặp. Dù sao cũng phải ứng phó một chút chứ.

Những người tự tin tìm đến bà, nhiều ít cũng có chút nội tình trong các môn các phái, không có chuyện tranh giành tình nhân mà bị người ta thu thập. Người bình thường nào dám tham gia náo nhiệt chứ. Trái lại, bà ta có những người đó bảo vệ, không có ai dám tùy tiện trêu chọc bà.

Lúc đó, những người thân cư địa vị cao ở các phái, bình thường không thể tìm đến bà ta. Cho nên, phần lớn người tìm bà ta đều là thanh niên trai tráng của các phái.

Mấy năm qua, những người năm đó đều đã già theo năm tháng, bất luận là thực lực hay tư lịch đều tăng lên. Quản Phương Nghi cho rằng điều này rất bình thường. Ai bị đào thải thì sẽ bị đào thải, ai phát triển thì sẽ dần phát triển, vinh dự trở thành nhân vật quản lý các phái. Cho nên, quen biết những người này cũng chẳng có gì lạ.

Ngược lại, bà ta cũng quen biết với những người thất bại của các phái cũng không ít, những người này còn để lại ấn tượng khắc sâu cho bà ta hơn các nhân vật thực quyền.

Nhưng Ngưu Hữu Đạo lại không khỏi cảm thấy kỳ lạ. Hơn phân nửa nhân vật thực quyền trong giới tu hành đều có quen biết người phụ nữ này. Hắn phát hiện, bà ta xét theo một trình độ nào đó mà nói, có thể nói là nhân vật truyền kỳ trong giới tu hành.

Đáng tiếc là, quen biết thì quen biết, tuế nguyệt vô tình, Quản Phương Nghi không còn là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân năm đó nữa. Phần lớn

những người quen biết bà ta cũng không để bà ta vào mắt, cũng không có những dây dưa không rõ với bà, rất dễ khiến người ta hiểu lầm.
Tài nguyên tốt như vậy lại không thể lợi dụng, Ngưu Hữu Đạo cũng cảm thấy đáng tiếc cho bà ta, nhưng ngẫm lại cũng không cảm thấy kỳ quái. Thanh danh bà ta vốn chẳng được tốt. Dưới diễm danh của bà ta, người chạy theo bà ta nhiều như vịt, nhưng cũng có thể khiến người ta tránh không kịp. Thanh danh vốn là thứ rất quan trọng mà.
“Giáo chủ đang ở đây, nhưng bây giờ không tiện gặp hai vị. Xin hai vị chờ một lát.”
Ngoài cổng viện Thiên Nữ giáo, thủ vệ gác cổng ngăn hai người lại.
“Không dám!” Ngưu Hữu Đạo chắp tay, cùng với Quản Phương Nghi bước sang một bên chờ.
Mặt trời chiều đã ngã về tây, bắt đầu khuất dần sau dãy núi. Hôm nay gặp quá nhiều người quen cũ, Quản Phương Nghi dường như có chút cảm khái, quay đầu nhìn cửa viện: “Phụ nữ bình thường nhìn ta bằng ánh mắt không tốt. Nhà này ta không đi cũng được, tránh tự rước lấy nhục. Ta ở bên ngoài chờ ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu. Mục đích đã đạt được, chỉ còn một nhà cuối cùng, Quản Phương Nghi có đi hay không cũng không quan trọng, tránh cho người ta nói mấy câu không dễ nghe, khiến bà ta khó xử.
Huống chi, Giáo chủ Thiên Nữ giáo đã đồng ý gặp hắn, mà gặp hắn cũng chẳng phải vì Quản Phương Nghi. Như hắn đã nói trước đó, hắn đã có lực lượng ở Nam Châu. So với trước kia, ngay cả tư cách đối mặt với người khác, hắn cũng không có.
Hai người đang đứng đợi, cánh cửa đột nhiên mở ra. Bên trong bước ra một đám người, nam nữ đều có, khí độ bất phàm.
Có người của Thiên Nữ giáo đưa ra, Ngưu Hữu Đạo đoán chừng là người mà Giáo chủ Thiên Nữ giáo vừa mới gặp mặt.
Trong đám người bước xuống bậc thang, tướng mạo của người đàn ông dẫn đầu long hành hổ bộ trông rất được, khí vũ hiên ngang, oai hùng bất phàm. Khi ánh mắt của ông ta quét qua, bỗng nhiên dừng lại, nhìn chăm chú Quản Phương Nghi.
Ban đầu, Quản Phương Nghi cũng không chú ý đối phương. Sự lạ thường của đối phương khiến bà ta quay lại nhìn, ánh mắt đột nhiên

ngưng lại.
Trong lúc ánh mắt giao nhau, cả hai đều giật mình.
Khi Quản Phương Nghi nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp đi bên cạnh người đàn ông, phát hiện bà ấy đang nhìn mình chằm chằm, Quản Phương Nghi nhanh chóng né tránh, quay người đi.
“Sư huynh!” Phu nhân xinh đẹp kia mỉm cười, cầm ống tay áo của người đàn ông.
Người đàn ông chậm rãi quay đầu lại, tiếp tục bước đi. Mặc dù gương mặt không có biểu hiện gì, nhưng bước chân dường như hơi nặng.
Nhìn thấy tình huống này, Ngưu Hữu Đạo âm thầm buồn cười, xem ra là người quen cũ của Quản Phương Nghi.
Một trưởng lão của Thiên Nữ giáo hỏi: “Ai là Ngưu Hữu Đạo? Giáo chủ cho mời!”
Ngưu Hữu Đạo vội bước nhanh đến, đi theo đối phương vào trong.
Bước vào cửa, Ngưu Hữu Đạo không nhịn được hỏi một câu: “Vừa rồi không biết là khách quý phương nào?”

Chương 727: Hồng Nương Bị Đánh? (1)

Chương 727: Hồng Nương Bị Đánh? (1)
Nữ trưởng lão cười nói: “Vợ chồng Đỗ chưởng môn của Thiên Hành tông.”
Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng. Chưởng môn Đỗ Vân Tang của Thiên Hành tông, phu nhân là Văn Tâm Chiếu. Hắn chưa gặp qua, nhưng có nghe nói qua.
Thiên Hành tông chuyên luyện chế phù triện, tài lực hùng hậu có thể sánh ngang Vạn Thú môn, nhìn qua hình như cũng có quen biết với Quản Phương Nghi. Ngưu Hữu Đạo thậm chí có chút hoài nghi, mấy phù triện trong tay Quản Phương Nghi có khi nào cũng là do vị Đỗ chưởng môn này tặng cho không?
Hắn dự định khi về sẽ hỏi Quản Phương Nghi một chút.
Quản Phương Nghi đứng thất thần trong gió, không biết đang suy nghĩ điều gì, cũng không biết thời gian trôi qua đã bao lâu, ngay cả khi có người đến gần cũng không biết.
“Quản Phương Nghi, phu nhân muốn gặp ngươi.”
Một giọng nói chất phác vang lên sau lưng. Quản Phương Nghi hoàn hồn quay đầu lại. Một ông cụ tay không tấc sắt, mái tóc bạc trắng, dáng người chất phác đang đứng nhìn bà.
Ông cụ đó là một trong những người vừa mới từ trong viện bước ra.
Ông cụ đưa tay chỉ một cái đình cách đó không xa. Quản Phương Nghi thuận thế nhìn lại, chỉ thấy bên trong đình có người đang ngồi. Vị phu nhân xinh đẹp đã rời đi trước đó không biết quay lại từ lúc nào, đang nhìn bà ta mỉm cười.
Quản Phương Nghi âm thầm cắn răng, bước theo ông cụ kia.
Bước vào trong đình, ông cụ khoanh tay đứng đằng sau người phụ nữ, biểu hiện chất phác, trầm ổn như núi.

Quản Phương Nghi hơi hành lễ: “Đỗ phu nhân.”
Người phụ nữ xinh đẹp kia chính là vợ của Chưởng môn Thiên Hành tông Đỗ Vân Tang, Văn Tâm Chiếu.
“Hồng Nương, đã lâu không gặp.” Văn Tâm Chiếu chậm rãi đứng lên, đối mặt với Quản Phương Nghi.
Hai người bốn mắt nhìn nhau, nụ cười của Văn Tâm Chiếu đột nhiên thu lại, bất ngờ ra tay. Bốp! Một cái tát vang dội tát vào mặt Quản Phương Nghi.
Máu từ miệng Quản Phương Nghi chảy xuống, cũng không tránh né, chỉ ôm mặt lảo đảo lui về sau.
Đệ tử thủ vệ Vạn Thú môn nghe tiếng động, kinh ngạc đứng nhìn.
“Tiện nhân, có phải ta đã từng nói với ngươi, về sau không được phép gặp huynh ấy nữa rồi mà?” Văn Tâm Chiếu đến gần, lạnh lùng chất vấn.
Khiến cho Quản Phương Nghi phải lui lại từng bước, tay vịn vào vách tường, không thể nào lui được nữa. Bà ta bình tĩnh nói: “Ta không biết ông ấy ở đây, chỉ là ngoài ý muốn gặp được.”
“Ngoài ý muốn?” Văn Tâm Chiếu ồ một tiếng, nhìn thẳng vào mặt Quản Phương Nghi. Người đàn bà này lớn hơn bà ta mấy tuổi, nhưng vẫn còn trẻ trung xinh đẹp hơn bà ta, lửa giận trong lòng đột nhiên toát ra. Bốp! Lại một cái tát trúng vào bên mặt còn lại của Quản Phương Nghi.
Một đệ tử Vạn Thú môn nhanh chóng chạy đến, cảnh cáo: “Hai vị, nếu có thù riêng thì ra ngoài Vạn Thú môn giải quyết. Nơi này không phải là nơi để các ngươi gây chuyện.”
“Phu nhân!” Ông cụ chất phác cũng nhắc nhở một câu.
“Tiện nhân, ta nhắc ngươi lần cuối, không được có lần sau, nghe rõ chưa?” Văn Tâm Chiếu quát lớn.
Quản Phương Nghi hai má sưng đỏ nhẹ gật đầu.
Văn Tâm Chiếu lạnh lùng quay đi, ông cụ chất phác cũng theo sau.
Đệ tử Vạn Thú môn quay sang nhìn Quản Phương Nghi: “Để quý khách hoảng sợ, ta sẽ đi bẩm báo sư môn, để sư môn định đoạt!”
Gã ta tạm thời còn chưa biết thân phận của Quản Phương Nghi, nhưng trong lòng cũng có chút tức giận, cảm thấy người của Thiên Hành tông quá phách lối, lại dám trắng trợn gây sự ở Vạn Thú môn, hình như không để Vạn Thú môn vào mắt.

Cầm khăn lau vết máu ở miệng, Quản Phương Nghi nói: “Không cần đâu!”
Gã đệ tử kia nói: “Quý khách đừng lo lắng, nơi này không phải Thiên Hành tông, không phải ai cũng có thể giương oai được, cần phải cho quý khách một công đạo.”
Quản Phương Nghi thầm cười khổ. Công đạo? Cái gì là công đạo? Không nói trước Vạn Thú môn không thể vì bà ta mà trở mặt với Thiên Hành tông, nếu chuyện này làm lớn, với thanh danh của bà ta, lấy công đạo đâu ra mà nói. Tất cả mọi tiếng xấu đều rơi hết trên người bà ta. Cho dù chiếm được công đạo thì sao? Bà ta chọc nổi Thiên Hành tông không? Muốn tìm chết thì còn tạm được.
“Không cần đâu, ta đồng ý mà.” Quản Phương Nghi lắc đầu.
Gã đệ tử kia lập tức im bặt. Người ta nói không truy cứu, lại còn nói đồng ý, Vạn Thú môn còn truy cứu cái rắm.
Gã ta cũng chỉ cho rằng đối phương e ngại thế lực Thiên Hành tông. Ngẫm lại cũng đúng, cho dù có đòi được công đạo ở đây, rời khỏi Vạn Thú môn rồi, cũng sẽ bị Thiên Hành tông đè chết.
“Haiz!” Gã đệ tử buông tiếng thở dài: “Ngươi không sao chứ?”
Quản Phương Nghi mỉm cười: “Cảm ơn ý tốt của tiểu huynh đệ, ta không sao, không cần phải để ý đến ta, ngươi cứ làm việc của ngươi.”
Gã đệ tử đành rời đi. Khi trở lại chỗ canh giữ, gã ta thì thầm bên tai đồng môn của mình, thỉnh thoảng nhìn về phía bên này.
Bên trong đình, Quản Phương Nghi lặng lẽ lau vết máu, đồng thời thi pháp lưu thông máu, để hai má sưng đỏ biến mất.
Đợi đến khi vết sưng biến mất, bà ta giấu cái khăn vào trong ống tay áo, đưa tay cài lại trâm bị lệch trên đầu, khôi phục lại sự đoan trang trước đó, chậm rãi bước ra khỏi đình, giống như người không có việc gì, trở lại bên cạnh ngọn giả sơn, tiếp tục thất thần.
Ánh mắt hai gã đệ tử thủ vệ thỉnh thoảng liếc nhìn bóng lưng của bà ta, cảm thấy có chút đồng tình, cho rằng Văn Tâm Chiếu ỷ thế hiếp người quá đáng.
Nhưng bây giờ thì đồng tình, về sau biết được thân phận của Quản Phương Nghi, đồng tình biến thành chế giễu, đoán rằng người phụ nữ này đã câu dẫn chồng Văn Tâm Chiếu. Đây đều là nói sau.

Khi mặt trời sắp xuống núi, Ngưu Hữu Đạo từ trong viện bước ra. Hắn tất nhiên không có đãi ngộ được Trưởng lão của Thiên Nữ giáo đưa ra, mà chỉ là một đệ tử bên dưới.
Lúc ra cửa, Ngưu Hữu Đạo phát hiện có chút không ổn. Hai đệ tử canh cửa vẫn đang ngó chừng hắn, không biết là nhìn cái gì.
Đến hòn giả sơn, Ngưu Hữu Đạo cười hỏi: “Ngươi đang nghĩ gì mà ngẩn ra vậy?”
Quản Phương Nghi quay đầu lại, nở nụ cười xinh đẹp: “Vẫn thuận lợi chứ?”
“Cứ cho là vậy, trở về thôi.” Ngưu Hữu Đạo nói. Hai người sóng vai nhau bước đi. Hắn thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, kỳ lạ hỏi: “Hai gã thủ vệ kia bị gì thế nhỉ, cứ nhìn chằm chằm chúng ta?”
Quản Phương Nghi cười khẽ: “Có gì lạ đâu, nói rõ lão nương vẫn còn mị lực.”
“Haha, nói rất đúng, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân ngày đó, chút mị lực này làm sao mà không có chứ. Đi cùng với ngươi, ta cũng hưởng ké vinh dự.”
“Chưa chắc, tại sao ta không nhìn ra được ngươi động tâm với ta chứ? Ta không phải là không cho ngươi cơ hội.”
“Ngươi nói sai rồi. Sáng sớm ta xông vào phòng ngươi, nhìn ngươi tắm, đuổi cũng không ra. Mị lực của ngươi là có thể nghĩ mà.”
“Đi chết đi!”
“Haha, đúng rồi, trước đó đi ra là vợ chồng Chưởng môn Đỗ Vân Tang của Thiên Hành tông à?”
“Làm sao? Ngươi biết bọn họ?”
“Lúc ta vào trong, ta có hỏi thăm. Ánh mắt của Đỗ chưởng môn nhìn ngươi rất lạ, là người quen cũ à?”
“Cái gì mà người quen hay không quen. Chẳng phải luôn có chuyện như vậy sao.”
“Ta thấy không đơn giản như thế. Phản ứng của ngươi khi nhìn thấy người đó rất khác. Trước kia, khi ngươi gặp người quen cũ, cũng không thấy ngươi có phản ứng như thế.”
“Cái này cũng bị ngươi nhìn ra? Thật ra không có gì đâu. Những người trước chưa từng ngủ với ta, còn người này thì đã từng. Phu nhân của

người ta ở bên cạnh, ta còn phải tránh hiềm nghi mà.”
“À, thì ra quan hệ không tầm thường. Khó trách! Nói thật đi, mấy phù triện trong tay ngươi có phải ông ta cho không?”
“Haiz, lúc đó ta thật sự không muốn lấy, nhưng ông ấy cứ khăng khăng đưa cho. Ta còn cách nào chứ, thịnh tình không thể chối từ mà!”
“Haha!”
Bước ra ngoài viện, hai người bay đi. Cứ đi đi về về mãi cũng quen, chỉ cần không chạy loạn, cũng không cần người khác dẫn đường.
Khi trở lại chỗ ở, Chu Thiết Tử đã bày bàn ăn bên trong, thức ăn nhiều hơn so với bình thường không ít.
Ngưu Hữu Đạo bước vào, Ngân nhi chỉ nhìn thoáng qua, sau đó ánh mắt tỏa sáng nhìn một bàn đầy thức ăn, thỉnh thoảng le đầu lưỡi đỏ tươi liếm liếm bờ môi.
Ngưu Hữu Đạo bước đến bên cạnh bàn ăn nhìn một chút: “Ồ, Chu huynh, lượng thức ăn hôm nay nhiều hơn bình thường đấy.”

Chương 728: Hồng Nương Bị Đánh? (2)

Chương 728: Hồng Nương Bị Đánh? (2)
Chu Thiết Tử cười nói: “Ta thấy các người ngày nào cũng dùng hết, cố ý nói với nhà bếp, bảo bọn họ chuẩn bị hai phần.”
Ngưu Hữu Đạo dở khóc dở cười nhìn Ngân nhi đang liếm đầu lưỡi. Ăn sạch sẽ cũng đâu phải những người khác, mà là vị này. Đoán chừng thanh danh của bọn họ đều bị Yêu Vương làm hỏng hết. Có thể ăn như vậy, người ta sẽ cho bọn họ là thùng cơm.
Quan trọng là, thêm hai phần nữa cũng ăn hết sạch mà thôi.
Kỳ lạ hơn chính là, Ngân nhi ăn nhiều như thế cũng không thấy bể bụng, dạ dày của nó đúng là vô hạn.
Tuy nhiên, Ngưu Hữu Đạo cũng cảm thấy vui mừng, Chu Thiết Tử đột nhiên có lòng. Đây chính là hiện tượng tốt, nói rõ dụng ý của hắn có hiệu quả.
“Các người cứ chậm rãi mà dùng, lát nữa ta sẽ đến dọn.”
Chu Thiết Tử lên tiếng rồi rời đi.
Ngưu Hữu Đạo ngồi xuống bàn, ra hiệu mọi người cùng nhau ngồi xuống.
Quản Phương Nghi không ngồi, thở dài nói: “Hôm nay bị tên khốn nào đó làm hại chỉ tắm được một nửa đã phải chạy ra ngoài, toàn thân không được thoải mái, không có hứng ăn. Ta về phòng tắm tiếp, các ngươi cứ ăn từ từ. Phần của ta cho Ngân nhi ăn luôn đi.”
Mọi người đều nhìn Ngưu Hữu Đạo, tất nhiên biết được tên khốn kia là mắng ai.
Ngưu Hữu Đạo chẳng quan tâm. Dù sao tu sĩ ăn ít cũng không sao, vì thế hắn giơ đũa lên trước.
Duy chỉ có Ngân nhi nhìn Quản Phương Nghi, ném cho bà ta ánh mắt “Ta rất thích ngươi”. Quản Phương Nghi bị trêu, khẽ cười quay người

bước đi.
Ăn một lúc lâu cũng không thấy Quản Phương Nghi ra ngoài, cửa sổ đóng chặt, trong phòng cũng tối đen, hiển nhiên ngay cả Nguyệt Điệp cũng không thả ra.
Người phụ nữ này không quá để ý đến chuyện tu luyện. Bình thường vào lúc này, bà ta hay ra ngoài tản bộ, tại sao hôm nay tình huống lại khiến người ta cảm thấy khác thường.
Ngưu Hữu Đạo muốn đi xem chuyện gì xảy ra, nhưng lại bị Viên Cương đến cản lại.
“Đạo gia, có thư gửi đến. Có mấy người mặc trang phục của Đại Thiền Sơn vào thành, đang ở trong khách sạn, thân phận còn chờ xác minh.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Biết rồi, bảo Ngũ Lương Sơn tiếp tục theo dõi, việc khác ta sẽ an bài.”
Viên Cương gật đầu: “Triệu Thắng Hoài “treo cờ” bên ngoài.”
Cái gọi là “treo cờ” chính là tiếng lóng của bọn họ trước kia, ý bảo Triệu Thắng Hoài đã phát tín hiệu gặp mặt.
“Ngươi đi tìm Chu Thiết Tử tâm sự đi.” Ngưu Hữu Đạo thản nhiên nói một câu.
Viên Cương nhẹ gật đầu, hiểu ý của hắn. Đạo gia muốn ra ngoài gặp mặt Triệu Thắng Hoài, không muốn để Chu Thiết Tử nhìn thấy.
Một lát sau, Ngưu Hữu Đạo tản bộ đến khe núi, bồi hồi đứng bên cạnh khe núi suy nghĩ vấn đề gì đó.
Đằng sau đám dây nho rũ xuống vang lên giọng nói của Triệu Thắng Hoài: “Người của Đại Thiền Sơn mà ngươi muốn tìm đang ở gian phòng khách sạn mà ngươi đã ở trước đó.”
Ngưu Hữu Đạo đã biết điều này, nói: “Có chuyện gì giúp ta xử lý một chút.”
Triệu Thắng Hoài kêu lên: “Còn có việc? Có việc nào là việc cuối cùng của ngươi không?”
“Yên tâm đi, không ảnh hưởng gì đến ngươi đâu, cũng không bắt ngươi phải chịu trách nhiệm. Ngươi an bài người có thể tin tưởng là được.” Ngưu Hữu Đạo nhỏ giọng dặn dò.
Nghe xong, phát hiện không có ảnh hưởng gì, Triệu Thắng Hoài liền đồng ý, sau đó nói: “Trần Đình Tú vẫn không có động tĩnh, chỉ chuyển

lời muốn gặp Thiên Hỏa giáo, nhưng Thiên Hỏa giáo đã từ chối.”
Thiên Hỏa giáo? Trần Đình Tú muốn gặp người của Thiên Hỏa giáo? Ngưu Hữu Đạo đột nhiên cảnh giác, đi qua đi lại, mắt nheo lại, giống như ý thức được điều gì đó.
“Còn nữa, bên phía Thiên Hành tông, cũng không phải là chuyện ghê gớm gì, chỉ là trứng chọi đá. Nếu làm lớn chuyện, xui xẻo vẫn là các ngươi. Nên nhịn được thì nhịn, không nên gây sự ở đây.”
Triệu Thắng Hoài nói chính là chuyện Quản Phương Nghi bị đánh. Lúc này, chuyện đã lan ra ở Vạn Thú môn, gã không muốn biết cũng khó. Sự việc khiến người ta dễ dàng liên tưởng đến chuyện tranh giành tình nhân. Đã có nhiều người đem chuyện này ra làm trò cười để bàn luận. Liên quan đến danh dự của vợ chồng Chưởng môn Thiên Hành tông, sự việc lại phát sinh bên trong Vạn Thú môn, truyền ra ngoài, ảnh hưởng sẽ không tốt. Vạn Thú môn đã ra nghiêm lệnh, nghiêm cấm bất cứ kẻ nào lan truyền việc này.
Đối với Triệu Thắng Hoài mà nói, một ngày còn chưa đẩy được Ngưu Hữu Đạo đi, ngày đó gã còn chưa được bình yên. Gã sợ chuyện mà Ngưu Hữu Đạo gây ra rồi bắt gã ra chùi đít. Mông Thiên Hành tông lớn như vậy, gã không có khả năng chùi cho sạch. Vì thế, gã không thể không nhắc nhở.
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc: “Thiên Hành tông? Thiên Hành tông thì thế nào?”
Triệu Thắng Hoài kỳ quái hỏi: “Ngươi không biết chuyện Hồng Nương bị đánh sao?”
Lời vừa ra khỏi miệng, gã đột nhiên cảm thấy hối hận. Người ta không biết, mình còn nói ra làm gì? Đây không phải là ở không đi gây sự sao?” Gã thật không nghĩ đến Quản Phương Nghi lại giấu không cho Ngưu Hữu Đạo biết việc này.
“Hồng Nương bị đánh?” Ngưu Hữu Đạo ngẩn cả người. Hắn và Quản Phương Nghi ở chung cả ngày, bà ta bị đánh lúc nào? Chợt nhớ đến tối nay Quản Phương Nghi có chút khác thường, hắn quay đầu, nhìn đám dây nho rũ xuống, hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”
Triệu Thắng Hoài nói: “Được rồi, có thể là ta nghe lầm.”

Giọng nói của Ngưu Hữu Đạo lạnh lại: “Ngươi có tin lão tử sẽ đem ngươi đến trước mặt mọi người hỏi cho rõ không?”
Triệu Thắng Hoài ân cần hỏi thăm tổ tông tám đời của Ngưu Hữu Đạo: “Ta cũng chỉ tùy tiện nghe được vài câu, cũng không nhớ rõ lắm.”
Ngưu Hữu Đạo gằn một tiếng: “Nói!”
Triệu Thắng Hoài có chút bất đắc dĩ: “Haiz, thật ra không có việc gì, chỉ là Hồng Nương bị Phu nhân Văn Tâm Chiếu của Chưởng môn Thiên Hành Tông Đỗ Vân Tang tát cho hai bạt tai. Người tu hành, chịu hai bạt tai tính là gì, đoán chừng ngay cả vết thương cũng không có, còn có thể có chuyện gì?”
Nhớ đến sự khác thường của thủ vệ canh cửa, Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Sự việc phát sinh lúc ta đi gặp Giáo chủ Thiên Nữ giáo sao?”
Triệu Thắng Hoài đáp: “Nghe nói là lúc đó. Hồng Nương bị đánh ngay trong đình bên cạnh trạch viện.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không thể nào, có đánh nhau, với khoảng cách gần như vậy, ta không thể không nghe thấy tiếng đánh nhau.”
Triều Thắng Hoài nói: “Này, ở đâu ra đánh nhau, hoàn toàn không có đánh nhau. Ta nghe nói Hồng Nương chỉ chịu hai bạt tai mà thôi, cũng không hoàn thủ. Bà ta bị người ta gọi đến, quất cho hai bạt tai mà vẫn đứng im chịu đựng. Bà ấy làm vậy cũng đúng, không phải ai cũng chọc nổi Văn Tâm Chiếu.”
Nếu không phải trời đã tối, chắc gã đã nhìn ra được sắc mặt khó coi của Ngưu Hữu Đạo. Hắn muốn biết vì sao Quản Phương Nghi bị đánh, liền hỏi: “Vì sao Văn Tâm Chiếu lại đánh bà ấy?”
Triều Thắng Hoài đáp: “Ai mà biết! Nghe kể hai bên chẳng nói năng gì, Văn Tâm Chiếu đột nhiên gọi bà ta đến một cái đình gần đó, bất ngờ đánh bà ta hai bạt tai. Lúc đó, đệ tử bổn môn rất kinh ngạc. Nhưng mọi người đều biết Hồng Nương Tề kinh là ai, quan hệ nam nữ tương đối loạn. Mọi người hoài nghi Hồng Nương đã dụ dỗ Đỗ Vân Tang. Nếu không, với thân phận và địa vị của Văn Tâm Chiếu, cũng không đến mức như thế.”
Ngưu Hữu Đạo nghe xong liền nổi giận: “Toàn thả rắm chó! Con mắt nào của bà ta thấy Quản Phương Nghi dụ dỗ Đỗ Vân Tang? Bà ấy cũng

không phải loại người như vậy! Không có bằng chứng, các người nói hươu nói vượn, loan truyền bậy bạ cái gì?”
Triều Thắng Hoài nhớ lại lời đồn, quan hệ giữa tên nhóc này và người phụ nữ kia hình như cũng không được sạch sẽ, vội xin lỗi: “À, là ta không biết nói chuyện, Ngưu huynh đừng để trong lòng. Ngươi yên tâm đi, việc phát sinh ở Vạn Thú môn, người của Thiên Hành tông sẽ không dám loạn truyền bên ngoài đâu. Nếu truyền ra ngoài, Vạn Thú môn cũng không tránh khỏi có liên quan. Dính dáng đến danh dự của mấy nhân vật lớn, Vạn Thú môn ta đã nghiêm lệnh không được loạn truyền. Yên tâm đi, không truyền ra ngoài bậy bạ đâu.”
Ngưu Hữu Đạo vẫn chưa nguôi giận: “Vạn Thú môn ngươi làm ăn như thế nào vậy? Có người giương oai trong môn của các ngươi, các ngươi cũng mặc kệ không quản? Ngay cả an nguy của khách cũng không bảo vệ được, còn dựa vào cái gì mà đứng thành hàng với Phiêu Miễu các? Đây là đạo đãi khách của Vạn Thú môn các ngươi?”

Chương 729: Tiền Đã Nhận

Chương 729: Tiền Đã Nhận
Giọng nói của Triều Thắng Hoài lập tức lớn hơn: “Ngưu huynh, Vạn Thú môn ta cũng đâu muốn nhìn thấy chuyện như vậy, nhưng chuyện đột nhiên xảy ra, ai mà biết trước chứ? Đệ tử bổn môn muốn bẩm báo truy cứu, cũng là do Hồng Nương ngăn lại, còn nói là bà ta tự nguyện. Đương sự không truy cứu, Vạn Thú môn có cần phải làm lớn chuyện rồi mang tiếng ác không? Ta cảm thấy, Hồng Nương là người biết đại thế, phân rõ nặng nhẹ. Ngưu huynh, ngươi cũng không thể làm loạn được.”
“Không còn chuyện gì khác thì cút cho ta!
“Này, ngươi uống lộn thuốc hả, tự dưng trút giận lên người ta làm gì?”
“Cút!”
“Được rồi, ngươi bớt giận, tỉnh táo lại một chút, tuyệt đối đừng làm loạn.”
Đằng sau đám dây nho rũ xuống trên vách núi truyền đến tiếng động lạ, sau đó không còn động tĩnh của Triều Thắng Hoài, chắc là đã đi rồi.
Ngưu Hữu Đạo bước đến bên khe suối, nhìn vầng trăng khuyết phản chiếu dưới làn nước.
Một lát sau, Ngưu Hữu Đạo quay đầu thật mạnh, chỉ thấy một bóng người rơi xuống bên cạnh, không phải ai khác, chính là Cừu Sơn. Ngưu Hữu Đạo chợt lo lắng, không biết cuộc gặp mặt của hắn có bị lộ không.
“Đêm hôm khuya khoắt, một mình ngươi đứng đây làm gì?” Cừu Sơn cười hỏi.
Ngưu Hữu Đạo hừ một tiếng: “Người của ta bị đánh, đứng đây một mình phát tiết không được sao?” Hắn lảng sang chuyện khác.
“Haiz!” Cừu Sơn thở dài. Thật ra ông ta đến đây cũng là vì việc này. Chuyện Hồng Nương bị đánh truyền ra, Vạn Thú môn sợ phía Ngưu Hữu Đạo làm loạn, đã chú ý đến động tĩnh của hắn để dễ khống chế. Sau

khi phát hiện hành động khác thường của Ngưu Hữu Đạo, người dưới lập tức báo lên. Cừu Sơn nghe xong liền chạy đến, muốn khuyên bảo mấy câu.
Việc này nhiều ít Vạn Thú môn cũng phải gánh trách nhiệm. Chuyện phát sinh ở Vạn Thú môn, Vạn Thú môn không thể không chủ trì công đạo.
Quan trọng hơn, Ngưu Hữu Đạo không phải hạng người lương thiện. Ngay cả Sứ thần nước Yến mà hắn cũng dám giết, thậm chí công nhiên xuống tay hạ sát đệ tử Thiên Hỏa giáo, bọn họ sợ hắn làm loạn.
“Lão đệ, việc này ngươi tính làm thế nào?” Cừu Sơn hỏi một câu, định thăm dò suy nghĩ của hắn.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Dễ thôi, cũng chẳng cần làm gì nhiều. Các người bắt ả tiện nhân kia lại, để ta đánh hai bạt tai, việc này xem như kết thúc.”
“Được, không thành vấn đề, cũng không cần bắt, cứ trực tiếp gọi sang là được.” Cừu Sơn sảng khoái đồng ý, lại tiếp tục hỏi: “Cho dù bà ấy đến đây, đứng trước mặt ngươi cho ngươi đánh, ngươi dám đánh sao?”
Hắc! Ngưu Hữu Đạo bật cười, chỉ ra ngoài sơn cốc: “Ngươi cứ gọi người đến đây đi, xem ta có dám đánh hay không.”
Cừu Sơn vội ấn tay hắn xuống, nài nỉ: “Tiểu lão đệ, đừng nóng nảy. Văn Tâm Chiếu là ai chứ? Phụ thân của bà ấy là Chưởng môn tiền nhiệm của Thiên Hành tông. Mặc dù đã nhường chức Chưởng môn nhưng ông ta vẫn còn sống, lực ảnh hưởng không mất đi. Ngươi chọc nổi Thiên Hành tông không? Ngươi có thể xả giận ngay lúc đó, nhưng sau khi đánh xong thì sao? Một khắc ngươi rời khỏi Vạn Thú môn, ngươi có thể sống được mấy ngày.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đánh xong, ta ở lại Vạn Thú môn không ra ngoài được không?”
Cừu Sơn ngẩng đầu, cũng không trả lời vấn đề này: “Mặt mũi Thiên Hành tông không nhỏ, lời nói cũng có trọng lượng ở Phiêu Miễu các. Tiêu Diêu cung, Tử Kim động, Linh Kiếm sơn cũng phải nể mặt mấy phần. Ngươi dám động Văn Tâm Chiếu, Thiên Hành tông chỉ cần nói với ba phái, ngươi cho rằng ba phái sẽ làm gì? Chỉ dựa vào một mình lão đệ ngươi, trong thiên hạ sẽ không ai vì ngươi mà đắc tội với Thiên Hành

tông đâu. Ngươi có nghĩ đến sẽ có bao nhiêu người ở Nam Châu mất mạng vì sự tức giận nhất thời của ngươi không?”
Ông ta vừa tạo áp lực, vừa biểu đạt sự áy náy: “Hồng Nương biết thời biết thế, nể mặt Vạn Thú môn ta, Vạn Thú môn cũng không phải là người không biết phân biệt tốt xấu.” Nói xong, ông ta rút một xấp kim phiếu trong tay áo ra: “Ở đây là một triệu, xem như lời xin lỗi của Vạn Thú môn, hãy giúp ta chuyển cho bà ấy.”
Ngưu Hữu Đạo liếc mắt nhìn xấp kim phiếu, đưa tay đẩy trở lại: “Vạn Thú môn quả nhiên là tài đại khí thô, nhưng ta nhỏ bé quá, không chịu nổi đâu.”
Cừu Sơn cười ha hả: “Cũng được, để ta đích thân đưa cho Hồng Nương.”
Ngưu Hữu Đạo từ chối: “Có loại tiền có thể nhận, có loại tiền không thể nhận. Cừu trưởng lão, ta xin nhận tâm ý của ngươi. Không cần đâu, việc này ta sẽ giúp bà ấy làm chủ.”
Cừu Sơn chắp tay sau lưng, xấp kim phiếu cũng ở sau lưng luôn: “Lão đệ, ngươi cần phải suy nghĩ thật kỹ. Đương gia của tam đại phái nước Yến đều ở đây. Nếu Thiên Hành cung chuyển lời với bọn họ, mặt mũi này của ngươi cũng không còn.” Ông ta ngẩng đầu hất mặt lên đình viện ở sườn núi.
Ông ta muốn ám chỉ Ngưu Hữu Đạo, một khi tam đại phái nể mặt Thiên Hành cung, Ngưu Hữu Đạo sẽ chẳng là gì ở Nam Châu. Mất đi Nam Châu, Ngưu Hữu Đạo cũng không có tư cách ở đây. Xảy ra chuyện, Vạn Thú môn sẽ không bảo vệ hắn, ném hắn ra ngoài, để hắn trực tiếp đối mặt với Thiên Hành tông.
Rõ ràng là ông ta đang tạo áp lực, cũng như muốn nói cho Ngưu Hữu Đạo biết, cho dù Thiên Hành tông đang đuối lý, Vạn Thú môn cũng không đứng về phía hắn. Nói chuyện với ngươi đã là nể mặt ngươi rồi, cũng đừng nên không biết tốt xấu.
Ông ta có thể đến đây khuyên bảo, chính là không muốn chuyện bị làm lớn, để cho người ta nói Vạn Thú môn xử sự bất công, nhưng vì một từ “công” mà đắc tội với Thiên Hành tông cũng không cần thiết. Cho nên, bọn họ cũng không muốn náo đến mức đó, có thể tận lực hóa giải được

thì hóa giải. Nếu không, Vạn Thú môn cũng không cần thiết vì sai lầm của Văn Tâm Chiếu mà xuất ra số tiền này.
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Cừu trưởng lão suy nghĩ nhiều rồi, tiền thì ta không nhận đâu, cũng không để Vạn Thú môn khó xử. Ta cũng không cần phải làm khó mình, ngài nói có đúng không?”
“Tốt!” Cừu Sơn nhẹ gật đầu: “Có câu nói này của ngươi là được rồi. Ngươi hãy trở về nghỉ ngơi cho sớm, ta sẽ đến chỗ Chưởng môn nói giúp cho ngươi, để Chưởng môn nhanh chóng sắp xếp thời gian gặp ngươi.”
“Đa tạ!” Ngưu Hữu Đạo chắp tay cảm ơn.
Cừu Sơn vỗ vai của hắn, sau đó quay người, lắc mình bay đi.
Chính điện Vạn Thú môn, đèn đuốc sáng trưng.
Trước một loạt ngọn đèn sáng choang, Tây Hải Đường cầm ngọc châm, nhẹ nhàng châm bấc đèn, một bóng lửa lay động trước mặt ông ta.
Cừu Sơn bước vào trong chính điện, bước đến bên cạnh ông ta:
“Chưởng môn, tiền đã được lấy.”
Bàn tay cầm châm của Tây Hải Đường lơ lửng trên không: “Đúng là không biết sống chết, cứ muốn lấy trứng chọi đá hay sao?”
Cừu Sơn nói: “Thế thì không có. Hắn đang giận, tất nhiên là không thuận rồi, nhưng hắn cũng đã đồng ý không làm ra chuyện mà Vạn Thú môn không muốn nhìn thấy. Về phần rời khỏi Vạn Thú môn, bọn họ muốn làm gì cũng chẳng liên quan đến chúng ta. Chúng ta phái người giám sát, muốn làm loạn cũng không được. Mà cái ả Văn Tâm Chiếu này, không biết làm cái quỷ gì nữa, cũng không nhìn thân phận của mình một chút. Đánh vào mặt người khác cũng chính là đánh vào mặt bà ta, đánh vào mặt Đỗ Vân Tang. Truyền ra ngoài làm trò cười cho người khác, Đỗ Vân Tang là Chưởng môn Thiên Hành cung làm sao mà chịu nổi?”
Tây Hải Đường dời bước, đốt ngọn bấc đèn tiếp theo: “Chẳng lẽ Hồng Nương và Đỗ Vân Tang có chuyện xưa hay sao? Tại sao một chút phong thanh cũng không nghe nói qua?”
Cừu Sơn đáp: “Ta cũng không biết nữa, sợ là chỉ có người trong cuộc mới biết rõ ràng nhất.”

Tây Hải Đường cười ha hả: “Nghĩ lại năm đó, người đàn bà Hồng Nương kia rất cao ngạo, đúng là không có mấy ai có thể ép bà ta khuất phục. Nhưng bà ta vẫn có thể đứng vững ở Tề kinh, gặp chuyện gì cũng có thể hóa giải, vận may khá tốt, không giống như bây giờ. Haiz, đúng là xưa đâu bằng nay.”
Cừu Sơn cười nói: “Không phải vận may gì đâu. Ta nghe nói, bà ta gặp chuyện luôn có thể hóa giải là nhờ có nhiều người tranh giành tình nhân, vì bà ta mà ra mặt. Hộ hoa sứ giả nhiều quá, nếu không, sớm đã bị người ta chiếm làm của riêng.”
“Ừm, cũng có lý!”

Chương 730: Nghiệt Duyên (1)

Chương 730: Nghiệt Duyên (1)
Ánh trăng chiếu qua lớp cửa sổ bằng giấy, khiến cho bóng người đang ngồi trong bóng tối trở nên lờ mờ.
Quản Phương Nghi mặc chiếc áo mỏng, tóc tai bù xù ngồi trước bàn trang điểm, đối diện với bóng người mờ ảo trong tấm gương.
Soạt! Soạt! Soạt!
Âm thanh kéo kiếm quen thuộc khi đi đường vang lên, kéo Quản Phương Nghi đang chìm đắm trong hồi ức cũ đột nhiên tỉnh lại, nghiêng đầu nhìn ra cửa.
Dưới ánh trăng, Ngưu Hữu Đạo để kiếm đằng trước, đứng trên bậc thang ngoài cửa, tà ảnh đi theo, đồng thời nhìn chằm chằm cánh cửa kia.
Bây giờ hắn đã biết vì sao bà ta không ăn cơm, cũng hiểu được vì sao bà ta trốn trong phòng không ra, càng cảm nhận được vì sao bà ta không muốn nhắc lại chuyện cũ với mấy nhân vật lớn, cũng như không muốn lộ mặt trước bọn họ.
Là hắn buộc bà ta đi. Kết quả, khi gặp chuyện chỉ một mình bà ta gánh, cũng không nói với bất kỳ ai, lặng lẽ trốn một góc trong bóng tối.
Hắn không biết tâm trạng của bà ta lúc này, nhưng hắn biết mình rất có lỗi. Nếu không phải tại hắn ép buộc, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vầy.
“Ngươi lại đang tắm nữa sao?”
“Muốn gì? Còn chưa nhìn đủ à?”
“Ngươi đừng nghĩ oan cho ta. Ta đứng xa như thế, thùng tắm lại cao, cánh tay của ngươi che rất kỹ, ta chẳng thấy được cái gì.”
“Này, ngươi đang sợ gánh trách nhiệm à. Ban đầu ở Tề kinh, là ai nói muốn cưới ta?”

“Haha, ta đâu có nói, cũng là ngươi chụp lên đầu ta mà. Không nói chuyện này nữa, ngươi buồn bực ở trong phòng làm gì, ra ngoài một chút cho thoải mái.”
“Ngươi quỳ xuống cầu ta đi.”
“Có thôi đi không, lớn tuổi rồi mà cứ đùa như con nít.”
“Cút!”
“Haha!” Ngưu Hữu Đạo cũng không đẩy cửa ra, chống kiếm quay người rời đi. Khi quay lại, nụ cười trên gương mặt hắn lập tức biến mất.
Nghe âm thanh bên ngoài càng lúc càng xa, Quản Phương Nghi ngồi một mình trong bóng tối âm thầm thở ra, nhìn mình trong gương, làm thế nào cũng không nhìn rõ, cứ mơ mơ hồ hồ.
Bà ta sợ Ngưu Hữu Đạo sẽ xông vào thật, sẽ nhìn thấy hình dạng của bà ta lúc này.
Hốc mắt bà ta đột nhiên ươn ướt. Bà ta gục mặt xuống cánh tay trên bàn trang điểm, nước mắt lặng yên rơi xuống...
Bên ngoài, Ngưu Hữu Đạo cầm kiếm đột nhiên phất tay.
Trần bá từ trong bóng tối bước ra, theo hắn rời đi.
Khi hai người xuyên qua đình viện, Viên Cương đứng dưới mái hiên trong bóng tối đưa mắt nhìn theo. Hắn ta đã biết mọi việc.
Trước đó, khi Ngưu Hữu Đạo trở về, hắn cầm kiếm trên kệ xuống, đưa mắt nhìn hàn quang phát ra từ thanh kiếm dưới ánh đèn.
Viên Cương nhận ra sự khác thường của hắn, hỏi chuyện gì xảy ra. Thế là Ngưu Hữu Đạo đã đem mọi chuyện nói cho hắn ta nghe.
Rời khỏi viện tử, Ngưu Hữu Đạo cầm kiếm đứng trong gió, mặc cho gió núi phất phơ.
Trần bá đến một bên, hỏi: “Có việc gì?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Khi lão đi theo Hồng Nương, Hứa lão lục còn chưa có?”
“Đúng vậy, Hứa lão lục là về sau mới đến.” Trần bá đáp lại, cũng không biết hắn hỏi như vậy là để làm gì, chẳng lẽ còn muốn hỏi bối cảnh của ông?
“Nói cách khác, chuyện mà Hồng Nương trải qua, lão đều biết rõ.”
“Chưa hẳn, ngươi muốn hỏi cái gì?”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Hôm nay, Hồng Nương theo ta ra ngoài, bị người ta đánh.”
Trần bá quay đầu nhìn về phía đình viện, rốt cuộc hiểu được vì sao hôm nay Quản Phương Nghi lại khác thường như thế. Ông quay đầu lại, trầm giọng hỏi: “Là ai làm?”
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi nói ra một cái tên: “Văn Tâm Chiếu!”
Trần bá sửng sốt, nét tàn khốc trên gương mặt dần dần biến mất: “Phu nhân Đỗ Vân Tang?”
“Là bà ấy. Hôm nay, khi ta đến Thiên Nữ giáo bái phỏng, đã gặp vợ chồng bọn họ...” Ngưu Hữu Đạo đem chuyện biết được nói qua một lần.
Trần bá nghe xong liền than nhẹ: “Biết rõ chỉ là vô tình gặp phải mà vẫn ra tay, người đàn bà này đúng là quá đáng.”
“Xem ra lão biết rõ ngọn nguồn. Lão nói cho ta biết, khi tính sổ cũng nên biết sự việc cho rõ ràng chứ? Không biết được nội tình thì làm sao mà ra tay?”
“Chắc không cần đâu. Hồng Nương chưa hẳn đã đồng ý tính món nợ này. Năm đó, Văn Tâm Chiếu đã cảnh cáo Hồng Nương, không cho phép Hồng Nương gặp mặt Đỗ Vân Tang nữa. Hồng Nương cũng đã đồng ý.”
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ bà ấy thật sự đã dụ dỗ người có vợ? Là Hồng Nương làm chuyện có lỗi với người ta trước?”
“Nào có, Hồng Nương cũng không phải loại người này. Bây giờ, hành vi của bà ấy có thể phóng túng một chút nhưng trước kia thì không phải như thế. Lúc trước, chỉ có người mộ danh bà ấy đến dây dưa, chứ bà ấy không chủ động đi dây dưa người khác. Đỗ Vân Tang, tính toán sơ sơ, cũng đã là chuyện của hai chục năm trước. Khi đó, Đỗ Vân Tang còn chưa lấy vợ, làm sao có chuyện dụ dỗ người có vợ chứ? Lúc đó, Đỗ Vân Tang cũng vì mộ danh nên đến cùng với bạn. Không thể không thừa nhận, tướng mạo của Đỗ Vân Tang rất oai nghiêm, khí chất bất phàm, văn võ kiêm tu, cầm kỳ thi họa đều có thể hạ bút thành văn, nói ông ấy là nhân tài kiệt xuất một đời của Thiên Hành tông cũng không quá đáng.”
“Cái xấu chính là Đỗ Vân Tang quá ưu tú, chỉ gặp lần đầu tiên, Hồng Nương tầm mắt rất cao đã bị thu hút. Nhưng Đỗ Vân Tang không nói

nhiều, lần nào đến cũng đến với bạn. Về sau, Hồng Nương chủ động ám chỉ, nói ban đêm luôn có một chiếc đèn lồng không sáng, mà Đỗ Vân Tang tâm linh tương thông, ban đêm đã mang đèn lồng đến. Hai tay hai đèn lồng, hai người có thể nói là vừa gặp đã yêu, lặng lẽ ở cùng với nhau."

"Sở dĩ nói là lặng lẽ, là vì Hồng Nương đã từng nếm qua sự thua thiệt tương tự, cảm thấy mình không môn đăng hộ đối, hơn nữa thanh danh của bà ấy không tốt, sợ công khai sẽ gặp phải lực cản. Nhưng Đỗ Vân Tang thì không quan tâm điều này, không tiếc tiền đồ muốn công khai chuyện của hai người. Kết quả bị Hồng Nương cản lại, sợ ông ấy không cách nào ăn nói với sư môn. Thế là, Đỗ Vân Tang lập tức quay lại sư môn, định thỉnh cầu sư môn đồng ý, muốn cưới hỏi Hồng Nương đàng hoàng. Ông ấy nói, nếu sư môn không đồng ý, ông ấy tình nguyện bị trục xuất khỏi sư môn."

"Hồng Nương tràn đầy nhiệt huyết, chuẩn bị lấy chồng, cũng bắt đầu phân phát cho chúng ta. Ai ngờ, chưa chờ được Đỗ Vân Tang, ngược lại gặp được sư muội Đỗ Vân Tang là Văn Tâm Chiếu, cũng là con gái của Chưởng môn đương nhiệm Thiên Hành tông. Sư muội Đỗ Vân Tang hẹn Hồng Nương ra ngoài thành nói chuyện, Hồng Nương cũng giấu chúng ta mà lặng lẽ ra ngoài gặp mặt. Kết quả, thiếu chút nữa bà ấy đã chết trong tay Văn Tâm Chiếu, cũng không biết vị nào ngưỡng mộ Hồng Nương đi ngang qua, ra tay cứu bà ấy. Khi Hồng Nương được mang về nhà, bà ấy đã thoi thóp, toàn thân trọng thương."

"Chờ đến khi vết thương của Hồng Nương lành lại, Đỗ Vân Tang mới đến. Lần này Đỗ Vân Tang đã thay đổi, nói từ nay về sau xem nhau như người qua đường, nói chỉ là chơi đùa, coi như chưa từng gặp qua, bảo Hồng Nương đừng quấn lấy ông ta nữa. Tình huống lúc đó của Hồng Nương là có thể nghĩ. Không bao lâu sau, bên phía Thiên Hành tông truyền đến tin tức đại hôn giữa Đỗ Vân Tang và Văn Tâm Chiếu. Không bao lâu sau, Văn Tâm Chiếu lại đến, ở trước mặt cảnh cáo Hồng Nương, nói Đỗ Vân Tang là trượng phu của bà ta, không cho phép Hồng Nương gặp mặt Đỗ Vân Tang nữa. Nếu không, bà ta sẽ không bỏ qua. Lúc đó, Hồng Nương cũng đã chửi mắng, nói hạng người lang tâm cẩu phế như

vậy, có cầu gặp bà, bà ấy cũng không gặp, còn nói nếu gặp lại, sẽ để mặc cho bà ta xử lý.”

“Về sau, Hồng Nương trong cơn tức giận đã dựng bàn ném tú cầu. Tú cầu ném ra ngoài cũng có người tiếp. Nhưng Hồng Nương là người cầm được thì cũng buông xuống được. Sau khi tỉnh táo lại, cũng không tiếp tục oan uổng bản thân mình, không gả cho người đã tiếp được tú cầu, tặng cho người đó một khoản tiền rồi xong việc.”

“Mấy năm sau, Thiên Hành tông lại truyền đến tin tức, Chưởng môn Văn Hoa chủ động thoái vị, đem chức Chưởng môn truyền lại cho Đỗ Vân Tang. Trước đó chúng ta còn hoài nghi Đỗ Vân Tang gặp phải áp lực nào đó. Cho đến khi chúng ta nghe được tin tức như vậy, chúng ta mới hiểu thì ra cũng chỉ vì chức vị Chưởng môn Thiên Hành tông, một Hồng Nương sao có thể so sánh được. Thiên hạ có bao nhiêu người có thể từ chối được sự cám dỗ đó chứ?”

Chương 731: Nghiệt Duyên (2)

Chương 731: Nghiệt Duyên (2)
Ngưu Hữu Đạo cười một tiếng, khóe miệng nhếch lên sự trào phúng: “Ta hiểu rồi, cưới con gái Chưởng môn để đổi lấy chức Chưởng môn, vụ mua bán này không lỗ.”
Trần bá thở dài: “Tình huống đại khái như vậy. Hồng Nương không bao giờ gặp lại Đỗ Vân Tang, không nghĩ đến lần này lại đụng độ. Với tính cách của Hồng Nương, năm đó bà ấy đã hứa, nhất định sẽ chịu hai bạt tai này, cũng chỉ tự trách mình đấu không lại người ta, đánh nát răng cũng sẽ buốt vào bụng, làm gì có cái chuyện đi tính sổ chứ.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Bà ta đấu, người ta có cho rằng bà ta cốt khí không? Thanh danh bà ta có tốt lên không?”
Trần bá nói: “Vậy ngươi muốn như thế nào? Không nói trước chúng ta không thể đụng vào Thiên Hành tông, đụng vào chính là con đường chết. Ngươi cũng nhìn thấy rồi đấy, Hồng Nương thà chịu đựng một mình cũng không muốn người ngoài biết, tình nguyện gánh vác thanh danh không tốt cũng không muốn nói mà không giữ lời trước mặt Văn Tâm Chiếu. Không phải chúng ta cho rằng bà ấy cần cốt khí hữu dụng hay không, mà là bà ấy thật sự cần cốt khí.”
Nói xong, ông ta thở dài một hơi rồi bồi thêm một câu: “Đạo gia, xem ra ngươi còn chưa hiểu rõ Hồng Nương. Không phải bà ấy sợ Đỗ Vân Tang và Văn Tâm Chiếu, mà có nhiều thứ Hồng Nương không quan tâm, nhưng có nhiều thứ bà ấy rất quan tâm.”
Ngưu Hữu Đạo hiểu ra, nói: “Trần bá, lão đừng nói cho bà ấy biết chuyện chúng ta biết bà ấy bị đánh.”
Trần bá thở dài: “Ta hiểu, không cần ngươi phải nói.”
“Lão về trước đi, việc này ta sẽ xử lý.”

“Ngươi đừng làm loạn, Thiên Hành tông không phải chúng ta có thể trêu chọc được.”
“Nên làm thế nào, tự ta rõ ràng hơn lão. Ta chỉ cảm thấy kỳ lạ, theo tính cách của Văn Tâm Chiếu, tại sao lại dễ dàng tha thứ cho Hồng Nương sống đến tận bây giờ?”
.....
Ánh trăng như nước, chính giữa ban công, Đỗ Vân Tang đứng dựa vào lan can, ánh mắt hơi thất thần.
Chuyện cũ vẫn rõ mồn một trước mắt. Ông ta nhớ rõ khi ông ta rời khỏi Phù Phương Viên trở về sư môn, lúc đó ông rất sợ, biết nhất định sẽ gặp áp lực nếu một danh môn đại phái như Thiên Hành tông lại cưới một người có thanh danh như Hồng Nương, huống chi ông ta còn là đệ tử thân truyền Chưởng môn coi trọng nhất.
Nhưng ông ta vẫn nghĩa vô phản cố (làm việc nghĩa không chùn bước). Ông ta còn nhớ phản ứng của sư phụ khi ông ta nói muốn cưới Hồng Nương. Hai chữ “làm càn” như sét đánh xuống, sư phụ không nói hai lời, đánh ông ta một chưởng thổ huyết ngay tại chỗ.
Sư phụ bước đến, từ trên cao nhìn xuống, hỏi ông ta đã tỉnh chưa?
Ông ta đã đau khổ cầu khẩn.
Sư phụ rất thất vọng, lắc đầu hỏi ông ta “con có biết ta kỳ vọng rất cao về con không? Ta coi con như con ruột, mấy năm qua bỏ biết bao tâm huyết để bồi dưỡng con? Chẳng lẽ con còn muốn bức lão phu nói ra ta muốn truyền lại chức Chưởng môn cho con sao? Đường đường Chưởng môn Thiên Hành tông, há có thể cưới ả tiện nhân đó làm vợ? Con để mặt mũi của Thiên Hành tông ở đâu? Chuyện cười lớn như vậy, con bảo lão phu làm sao bàn giao với người trên dưới Thiên Hành tông? Nếu chuyện này xảy ra, chẳng những lão phu mất mặt, trên dưới Thiên Hành tông cũng không để cho loại người như con thượng vị. Việc này từ nay về sau không được nhắc nửa chữ với lão phu, đừng để lão phu thất vọng!”
Ông ta không chịu, quỳ lên cầu khẩn, nói ông không muốn chức Chưởng môn, tình nguyện bị trục xuất khỏi sư môn.
Dập đầu xong, ông ta liền đứng dậy, muốn rời khỏi Thiên Hành tông.
Tiếng cười lạnh của sư phụ vang lên sau lưng. Nghiệt súc! Chấp mê bất ngộ! Thiên Hành tông há cho phép ngươi muốn đi thì đi, muốn về thì

về?
Thế là, ông ta không thể rời khỏi Thiên Hành tông, bị giam lỏng tại một địa lao không có ánh mặt trời.
Đến một ngày, Nguyệt điệp chiếu sáng địa lao âm u, đồng thời chiếu sáng gương mặt sư phụ đang đứng bên ngoài.
Ông ta vẫn cầu khẩn, nhưng sư phụ vẫn chỉ lạnh lùng nói một câu, con muốn tiện nhân kia chết hay là sống?
Chỉ một câu này thôi, giống như rút khô hết khí lực của ông ta.
Về sau, ông ta quay lại Phù Phương Viên. Lúc ông quay đi, vĩnh viễn không quên được gương mặt vừa khóc vừa cười kia.
Tại một góc của lầu các, Văn Tâm Chiếu lẳng lặng đứng nhìn ông ta.
Bà ta nhớ rất rõ, bởi vì ả đàn bà đó, phụ thân đã nổi trận lôi đình. Sư huynh chưa bao giờ để phụ thân thất vọng. Huynh ấy lúc nào cũng kiệt xuất, phụ thân vẫn luôn kiêu ngạo về huynh ấy, coi như người thân, đồng thời cũng sớm xem huynh ấy là con rể của mình.
Nhưng lần đó, phụ thân đã quá thất vọng với sư huynh rồi.
Bà ta biết sớm muộn gì bà ta cũng sẽ được gả cho sư huynh. Một sư huynh ưu tú như vậy, bà ta cũng rất thích, nhưng khi ả đàn bà đó xuất hiện, hết thảy đã thay đổi, khiến sư huynh giống như trúng tà.
Bà ta nghĩ không ra, một tiện nhân ai cũng có thể làm chồng lại khiến cho sư huynh mê đến thần hồn điên đảo như vậy.
Bà ta muốn nhìn xem, rốt cuộc ả ta có chỗ nào tốt, có thể biến sư huynh thành như thế.
Sau khi nhìn thấy, bà ta lại càng ghen ghét hơn, vì sao trên đời này lại có người phụ nữ đẹp như thế, bà ta không thể nào sánh kịp, vì thế bà ta đã phẫn nộ, thiếu chút nữa giết chết ả tiện nhân kia.
Về sau sư huynh đã đối mặt với hiện thực, tuân theo an bài của phụ thân, nhưng cũng có ước định với phụ thân, không được động đến người phụ nữ đó. Huynh ấy đã đồng ý cắt đứt quan hệ, sau này không có bất kỳ liên quan nào đến bà ta.
Chỉ là ước định này đối với bà ta chính là một nỗi nhục rất lớn, khiến bà ta cứ nghẹn mãi ở cổ họng.
“Chàng đang suy nghĩ chuyện gì vậy?”

Bước đến bên cạnh Đỗ Vân Tang, đứng song song với ông, Văn Tâm Chiếu giống như tùy ý hỏi một câu.
Đỗ Vân Tang im lặng một lát rồi nói: “Điệp Mộng Huyễn Giới chưa thể đóng lại. Theo lời nói của các tiền bối thời Vũ triều, linh sủng Thánh La Sát của Ly Ca đang ở bên trong Huyễn Giới. Theo truyền thuyết, Thánh La Sát có thể dùng phương thức nhập kén ngủ đông để duy trì trường sinh bất tử. Nếu truyền thuyết là thật, cánh cửa Huyễn Giới sẽ luôn mở ra, và Huyễn Giới sẽ không cách nào đóng lại. Một khi Thánh La Sát xuất hiện, thế gian này sẽ có thêm một cao thủ Nguyên Anh kỳ, thế cục thiên hạ sẽ thay đổi.”
Văn Tâm Chiếu nói: “Chàng đang thật sự suy nghĩ chuyện này sao? Không phải nhớ đến người đàn bà kia à?”
Đỗ Vân Tang nói: “Chuyện đã qua rồi, nàng nhắc đến nàng ta có ý gì?”
Văn Tâm Chiếu hơi nghiêng đầu sang một bên, trong lòng muốn nhắc đến chuyện bà ta vì kích động mà đánh người đàn bà kia hai bạt tai, muốn xem phản ứng của ông, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.
Hai vợ chồng đều im lặng, mỗi người nhìn một hướng.
Khi hai người ở riêng với nhau, vẫn thường xuyên im lặng như vậy, vẫn đột nhiên không còn lời nào để nói. Trước kia cũng vậy, tương lai có thể cũng sẽ tiếp tục như thế.
Dưới ánh trăng trong đình viện, Trần Đình Tú lo lắng, khi thì cúi đầu, khi thì ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, ngẫu nhiên thở dài một cái.
Nếu không có gì sai lầm, ý đồ của Ngưu Hữu Đạo đã rất rõ ràng, một khi thực lực vượt ra khỏi Nam Châu, hắn sẽ triển khai vòng tranh đoạt thứ hai với Thiên Ngọc môn. Bây giờ Long Hưu không gặp ông ta, ngược lại gặp Ngưu Hữu Đạo, lại nói chuyện rất lâu. Đường đường là Chưởng môn Tiêu Diêu cung, có chuyện gì cần nói với Ngưu Hữu Đạo lâu như vậy? Càng nghĩ càng thấy lo, sợ Ngưu Hữu Đạo sẽ lôi kéo Long Hưu đối phó Thiên Ngọc môn.
Kế hoạch Thiên Ngọc môn phân thành hai bước. Ông ta là người đi bước đầu tiên, thực hiện kế hoạch mượn đao giết người, một đường ngựa không dừng vó chạy đến đây.
Ông ta vội vàng chạy đến đây, cũng là để thăm dò tình huống chuẩn bị cho bước kế hoạch thứ hai. Dù sao, ông ta cũng chỉ biết Ngưu Hữu Đạo

ở đây, còn lại thì không biết cái gì khác.
Kế hoạch thứ hai chính là do một trong hai cao thủ trấn sơn Thiên Ngọc môn thực hiện. Nếu kế hoạch mượn đao giết người không thành, sẽ do cao thủ đỉnh phong của Thiên Ngọc môn ra tay, trực tiếp dùng vũ lực tiến hành ám sát.

Chương 732: Chơi Cùng Bọn Họ

Chương 732: Chơi Cùng Bọn Họ
Cũng chỉ có thể ám sát mà thôi, không thể công khai động thủ. Như vậy mới có thể khiến cho Ngưu Hữu Đạo yên lặng biến mất.
Một khi ra tay, nhất định phải đuổi cùng giết tuyệt, không được để người bên cạnh Ngưu Hữu Đạo chạy thoát bất cứ một ai, cũng không để cho bất cứ kẻ nào mật báo. Nếu không, cho dù giết chết được Ngưu Hữu Đạo, tin tức truyền về Nam Châu, Nam Châu sẽ dấy lên một trận đại loạn, giúp cho triều đình nước Yến có cơ hội thu phục Nam Châu.
Chính vì lý do như vậy, Thiên Ngọc môn mới không tiếc xuất động cao thủ trấn phái không dễ dàng lộ diện, mục đích tất nhiên là một kích tất trúng.
Nhưng người trong bóng tối bên cạnh Ngưu Hữu Đạo rốt cuộc có bao nhiêu người, ai cũng không rõ, cũng không dám cam đoan không để tin tức lọt ra ngoài. Cho nên, việc ám sát nhất định sẽ có nguy hiểm. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, sẽ không bí quá hóa liều mà làm.
Khi Trần Đình Tú ông ta chạy đến đây để chấp hành bước đầu tiên trong kế hoạch, kết quả phát hiện Ngưu Hữu Đạo đang ở bên trong Vạn Thú môn. Khó ra tay thì không nói, lại còn trơ mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo vượt lên trước một bước, bảo ông ta làm sao mà ngồi nhìn được.
Thế là, ông ta lập tức muốn liên lạc với Thiên Hỏa giáo, muốn kích thích mâu thuẫn giữa Thiên Hỏa giáo và Ngưu Hữu Đạo, nhưng bên phía Thiên Hỏa giáo cũng lười gặp ông ta.
Bây giờ, ông ta đang chờ tin tức đệ tử phái đi.
Những đệ tử đi theo ông ta đều bị ông ta đẩy hết ra ngoài, để bọn họ nghĩ cách liên hệ với người quen biết Vạn Thú môn. Cho dù là đệ tử tầng dưới chót của Vạn Thú môn, cũng phải nghĩ cách làm quen càng nhiều càng tốt, nhằm thăm dò hành vi của Ngưu Hữu Đạo.

Cừu Sơn đã hết lòng giúp đỡ, sẽ không giúp thêm chuyện gì nữa. Nơi này lại là nội bộ của Vạn Thú môn, không phải là nơi mà Trần Đình Tú ông có thể tùy ý đi lại nghe ngóng, chỉ có thể tìm biện pháp nhờ đệ tử Vạn Thú môn hỗ trợ.

Lúc này, Ngưu Hữu Đạo cũng đang đứng dưới ánh trăng trong đình, hình bóng cô đơn, lạnh lẽo.

Viên Phương, Trần bá và Hứa lão lục không phải là người mà hắn có thể nói chuyện. Quản Phương Nghi lại trốn trong phòng mãi không ra.

Cuối cùng, vẫn là Viên Cương bước ra, lẳng lặng đứng một bên, nói: "Hôm nay dường như ngài suy nghĩ hơi nhiều."

Ngưu Hữu Đạo dừng bước trước người hắn ta, ngẩng đầu nhìn trăng: "Trần Đình Tú đến rồi."

Viên Cương hỏi: "Chẳng lẽ ông ta dám làm loạn ở Vạn Thú môn sao?"

Ngưu Hữu Đạo nói: "Chỉ sợ Thiên Ngọc môn sẽ ra tay hạ sát ta." Ở thành Vạn Tượng, hắn bị người của Thượng Thanh tông làm bại lộ thân phận. Khi đó hắn đã cảm thấy lo lắng. Bây giờ Trần Đình Tú đến, lại càng củng cố sự lo lắng của hắn hơn.

Viên Cương hỏi: "Bọn họ không sợ dẫn đến đại loạn ở Nam Châu sao?"

Ngưu Hữu Đạo nói: "Công khai thì không dám, nhưng có thể thực hiện ngầm. Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Quan trọng là, không phải vạn bất đắc dĩ, ta cũng không muốn Nam Châu đại loạn. Nếu ta thật sự muốn xé rách da mặt, tính mạng của đám người Thương Triều Tông sẽ bị bóp chết trong tay Thiên Ngọc môn. Từ lúc chúng ta bại lộ ở thành Vạn Tượng đến nay, Thiên Ngọc môn đã nhận được tin tức, sau đó Trần Đình Tú chạy đến. Tính theo lộ trình thời gian, Thiệu Bình Ba sợ là đã cấu kết với Thiên Ngọc môn. Đám người Thiên Ngọc môn không hiểu thủ đoạn của y, hắn bây giờ đang bị y lợi dụng."

Viên Cương nói: "Nếu Thiệu Bình Ba đã tham dự, còn cần lợi dụng sao? Chung một kẻ địch cũng đủ cho bọn họ đứng cùng một chỗ với nhau."

Ngưu Hữu Đạo nói: "Bọn họ đơn giản chỉ là muốn giết ta, hắn sẽ không để ý đến việc Nam Châu có loạn hay không loạn. Thiên Ngọc môn giết được ta thì thôi, không giết được ta, có thể sẽ châm ngòi cho Nam Châu loạn lên, để ta khó mà đặt chân ở Nam Châu, khiến những gì mà ta tạo

dựng ở Nam Châu bị hủy hoại trong chớp mắt. Chỉ cần Thiên Ngọc môn ra tay, vạch mặt với ta, trái phải gì y cũng đều đạt được mục đích.”
“Mượn cơ hội cùng chung kẻ địch, lại từng có một lần hợp tác với Thiên Ngọc môn, chỉ cần ta không đổ ở Nam Châu, Thiên Ngọc môn sẽ không bỏ qua cho ta. Nếu y tiến vào Nam Châu, có Thiên Ngọc môn để lợi dụng, y chẳng cần phải tốn hao tài nguyên và tinh lực quá lớn, chỉ cần châm ngòi thổi gió cũng đủ cho ta phải mệt mỏi ứng phó rồi.”
Viên Cương nói: “Nếu không, chúng ta thử nói rõ tình huống với Thiên Ngọc môn. Ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, tại sao lại phải tự làm khổ mình?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta giải thích có hữu dụng không? Thiên Ngọc môn sẽ tin ta sao? Đám người này không biết năng lực của Thiệu Bình Ba, cứ tự cho mình là tu sĩ cao cao tại thượng, chỉ sợ cũng chưa chắc để Thiệu Bình Ba vào mắt. Nói với bọn họ, bọn họ ngược lại còn cho rằng ta sợ. Thiệu Bình Ba ở Bắc Châu xa xôi, bọn họ sẽ không coi ra gì.”
Viên Cương nói: “Lần này ngài lợi dụng Đại Thiền Sơn, y lợi dụng Thiên Ngọc môn, hai bên đều như nhau.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Phải xem ai có thể chiếm được tiên cơ. Nếu lần này ta không vượt lên trước lật đổ y, y sẽ khiến cho ta không chịu nổi.”
Viên Cương nói: “Trước mắt, uy hiếp của Đạo gia đang ở Nam Châu, ngài không hy vọng Nam Châu loạn, nhưng y cũng có điểm yếu của mình. Y không phải là người của giới tu hành, năng lực khống chế trong giới tu hành kém xa Đạo gia ngài. Dù sao thiên hạ này vẫn là thiên hạ do tu sĩ khống chế.”
“Haha, không sai, đây chính là nhược điểm lớn nhất của y.” Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, quay người bước hai bước, nhìn về phía hậu viện, hất cằm: “Bà ấy vẫn cứ ở trong phòng tắt đèn mãi như vậy à?.”
Viên Cương ừm một tiếng, sau đó hỏi: “Có khi nào phù triện trong tay bà ta là do Đỗ Vân Tang tặng không?”
Ngưu Hữu Đạo có vẻ do dự: “Ngay từ đầu ta cũng đã hoài nghi việc này, chính bà ấy cũng nói đùa thừa nhận. Nhưng sau khi xảy ra việc này, ta lại cảm thấy không đúng. Ngươi hãy nghĩ lại đi, chịu hai cái tát, có thể nói là có cốt khí. Ta không tin bà ấy lại sử dụng đồ của Đỗ Vân Tang tặng.”

Viên Cương ngẫm lại cũng đúng, cũng có chút kỳ lạ: “Bây giờ vấn đề phiền phức đan vào nhau. Ngài không định gây rắc rối cho Văn Tâm Chiếu vào lúc này chứ?”
“Việc này ta vẫn luôn nghi hoặc. Văn Tâm Chiếu không để ý đến thân phận mà làm như vậy, hận ý rõ ràng rành với Hồng Nương, nhưng tại sao bà ta lại để cho Hồng Nương sống đến tận bây giờ?” Ngưu Hữu Đạo chắp tay sau lưng cùng với thanh kiếm, ý vị thâm trường nói với Viên Cương: “Văn Tâm Chiếu dường như không có ý định buông tha cho Hồng Nương. Chiếu theo tình huống lúc đó, người muốn đồng thời có năng lực ngăn cản Văn Tâm Chiếu ra tay cũng chỉ có một người.”
Viên Cương khẽ cau mày, chợt nói: “Là Đỗ Vân Tang bảo đảm cho Hồng Nương?”
“Chúng ta biết tình huống quá ít, lại liên quan đến Chưởng môn Thiên Hành tông, không tiện xác nhận.” Ngưu Hữu Đạo buông kiếm trước người, hai tay đặt lên chuôi kiếm, ngẩng đầu nhìn trăng, có vẻ như đang nói một mình: “Số tiền của Triều Kính, Thiệu Bình Ba gây sóng gió, Thiên Ngọc môn muốn hạ sát ta, hai bạt tai của Hồng Nương, chúng ta cũng không nhàn rỗi rồi. Sự việc càng lúc càng đi tới, hỗn loạn, lo lắng. Không sao, tới thì tới, binh đến tướng chặn, nước đến đất chặn. Giang hồ tẩu mã, nếu tất cả đều có mặt tại Vạn Thú môn, vậy thì ta sẽ ở đây chơi với bọn họ, tay trong tay, bắt đầu cùng nhau giải quyết.”
Viên Cương chợt hoảng hốt, giống như nhìn thấy hào khí Đạo gia đã từng quát tháo giang hồ trước đây, nhưng vẫn còn hoài nghi: “Cùng nhau bắt đầu giải quyết?”
Ngưu Hữu Đạo quay sang nhìn hắn ta, ánh mắt lạnh lùng: “Không sai, ta không thể trêu vào Thiên Hành tông, nhưng ta cảm thấy không thoải mái với hai bạt tai của Hồng Nương. Nếu không phải ta buộc bà ấy ra ngoài xã giao với ta, bà ấy sẽ không chịu nỗi nhục này. Bà ấy không lên tiếng, nhưng ta không thể xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Hai bạt tai của Hồng Nương, sớm muộn gì ta cũng sẽ giúp bà ấy tự tay lấy cả gốc lẫn lãi về. Cho dù bây giờ ta không làm gì được Văn Tâm Chiếu, nhưng ta không để cho bà ta tiếp tục rêu rao trước mặt ta. Nếu không, Hồng Nương sẽ chẳng còn mặt mũi nào ở Vạn Thú môn này. Ta đang muốn tìm hiểu xem vợ chồng Đỗ Vân Tang và Hồng Nương có chuyện gì xảy

ra. Trần Đình Tú đoán chừng cũng sẽ đến tìm ta để gây phiền phức. Được, ngày mai giải quyết xong Đại Thiền Sơn, sau đó sẽ lấy bọn họ làm nóng người trước.”

Chương 733: Ngươi Làm Cũng Phải Làm, Không Làm Cũng Phải Làm (1)

Chương 733: Ngươi Làm Cũng Phải Làm, Không Làm Cũng Phải Làm (1)
Khách sạn Thiên Vận, hai đệ tử Đại Thiền Sơn đi theo sau lưng Trưởng lão Hoàng Thông xuống lầu.
Dưới bậc thang, đệ tử Đại Thiền Sơn ngênh đón dẫn đường, dẫn ba người vào một gian phòng trang nhã.
Trên cái bàn bên trong gian phòng đặt những món ngon được nấu bằng thịt linh thú. Người nhìn thấy cũng không khỏi muốn nếm thử.
Sau khi Hoàng Thông ngồi xuống, ông ta phất tay ra hiệu mọi người cùng nhau ngồi xuống, sau đó nói: “Mọi người cũng đừng ở không, hãy chia nhau ra ngoài nghe ngóng đi.”
“Rõ!” Mọi người đồng loạt lên tiếng.
Bên trong vừa mới bắt đầu dùng cơm, bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân tiến vào gian phòng bên cạnh, tiếng xê dịch bàn ghế, tiếng ngồi xuống, và sau đó là tiếng nói chuyện.
“Bên cạnh hắn là Hồng Nương Tề kinh?”
“Không sai, nghe nói năm đó bà ta là đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ.”
“Ừm, vì sao phu nhân Đỗ chưởng môn lại tát bà ta hai bạt tai? Chẳng lẽ Hồng Nương và Đỗ chưởng môn có cái gì...”
“Im miệng đi, việc này không được nói lung tung?
“Sư huynh, ta nghe nói Ngưu Hữu Đạo liên tiếp đến bái phỏng Chưởng môn Tiêu Diêu cung, Tử Kim động, Linh Kiếm sơn, Bách Xuyên cốc, Vô Thượng cung, Thiên Nữ giáo, mặt mũi đúng là không nhỏ!”
“Không nhỏ cái gì chứ, nghe nói là bị Thiệu Bình Ba của Bắc Châu bức đấy.”

Nghe trộm đến chữ “Thiệu Bình Ba Bắc Châu”, đôi đũa trong tay Hoàng Thông cứng đờ, bắt đầu tập trung lắng nghe.
Những người còn lại cũng nhìn nhau, tất cả đều ngừng động tác, nín thở ngưng thần, không dám phát ra động tĩnh nào để có thể nghe cho rõ.
“Ủa? Ngưu Hữu Đạo không phải người ở Nam Châu sao? Bắc Châu và Nam Châu hình như cách xa nhau mà?”
“Cụ thể thì ta không rõ lắm, chỉ là khi sư môn sắp xếp người giúp y chuyển lời với sáu đại phái, lúc sư bá và sư thúc trò chuyện, ta cũng có mặt ở bên cạnh. Hình như liên quan đến Thượng Thanh tông, Thiệu Bình Ba phái người đến ám sát Ngưu Hữu Đạo. Sát thủ thất bại, bị Ngưu Hữu Đạo giải quyết. Cũng không chỉ sát thủ không, y còn cấu kết với Thiên Ngọc môn, muốn liên thủ với bọn họ đưa Ngưu Hữu Đạo vào chỗ chết. Một vị Trưởng lão của Thiên Ngọc môn cũng đã chạy đến Vạn Thú môn, Thiệu Bình Ba chọc giận Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo hình như đã triển khai phản kích.”
“Làm sao phản kích?”
“Không biết, dù sao việc cũng chẳng liên quan đến chúng ta...”
Chủ đề của phòng bên cạnh lại chuyển sang một câu chuyện khác.
Bên này, ánh mắt của đệ tử Đại Thiền Sơn đều tập trung về phía Hoàng Thông.
Hoàng Thông hơi im lặng, ra hiệu hai tên đệ tử ra ngoài tìm hiểu một chút.
Thân là người Bắc Châu, vừa đến đã nghe chuyện có liên quan đến Bắc Châu, ông ta cảm thấy có chút khác thường, lo lắng có người đang giở trò quỷ.
Cho đến khi người phòng bên cạnh rời đi, bên này cũng không phát ra động tĩnh gì.
Bên ngoài khách sạn, cửa sổ lầu đối diện, Triều Thắng Hoài đang ngồi trước cửa sổ, thông qua khe hở quan sát cửa khách sạn bên kia.
Nhìn thấy mấy đệ tử của Vạn Thú môn rời khỏi khách sạn, Triều Thắng Hoài lập tức đứng lên, đẩy cửa sổ ra, tiếp tục quan sát cửa khách sạn.
Rất nhanh, một đệ tử của Đại Thiền Sơn cũng từ khách sạn đi ra, hiển nhiên là đi theo đệ tử của Vạn Thú môn.

Điều này nói rõ việc sắp xếp đã có hiệu quả. Đại Thiền Sơn đã nhận được tin tức mà bọn họ muốn cung cấp. Triều Thắng Hoài thở phào một hơi, nhẹ nhàng khép cửa sổ lại, quay người rời đi.
Bước xuống lầu, gã lặng lẽ rời khỏi bằng cửa sau.
Cũng không cần thiết phải ở lại thêm. Nhiệm vụ của gã đã hoàn tất.
Cũng đơn giản thôi, chẳng cần thiết phải mạo hiểm. Nếu không, gã cũng không dễ dàng đồng ý với Ngưu Hữu Đạo.
Bên trong gian phòng người của Đại Thiền Sơn đang dùng cơm, ba người còn lại không còn hứng thú dùng nữa. Hoàng Thông im lặng dựa lưng vào ghế.
Rất nhanh, một đệ tử trở về, thấp giọng bẩm báo: “Sư phụ, nhìn trang phục, bọn họ chính là đệ tử của Vạn Thú môn. Đệ tử đã hỏi Chưởng quỹ, ông ta cũng nói phòng bên cạnh là của đệ tử Vạn Thú môn, và ông ta cũng biết những người này.”
Hoàng Thông chậm rãi hỏi: “Có phải do người khác sắp xếp hay không? Có cử người tiếp tục theo dõi không?”
Gã đệ tử đáp: “Sư huynh đã đi theo rồi.”
Hoàng Thông nói: “Ngươi cũng đi theo đi, nếu chẳng may có việc gì thì cũng tiện tiếp ứng và phản hồi.”
“Rõ!” Gã đệ tử lên tiếng đáp rồi nhanh chóng ra ngoài.
Hoàng Thông đứng lên, không ăn nữa, bước ra khỏi phòng, trở về phòng của mình, bắt đầu trầm tư suy nghĩ, biểu hiện có chút ngưng trọng.
Gần đây, thành Vạn Tượng ngo ngoe đến không ít người, so với người đến đây vì Linh thú còn nhiều hơn, ngư long hỗn tạp, có chút loạn, mục đích tất nhiên là vì chuyện Huyễn Giới chưa đóng lại. Hoàng Thông ông cũng nhận mệnh Đại Thiền Sơn đến đây vì chuyện này.
Ai ngờ vừa đến đây, còn chưa triển khai công việc, trong lúc vô tình biết được giao phong giữa Thiệu Bình Ba và Ngưu Hữu Đạo.
Thật giả thì không biết, phản ứng đầu tiên của ông ta khi nghe được chính là xác định đây có phải là cái bẫy hay không. Nếu không, tại sao lại trùng hợp như vậy?
Cho nên, ông ta cần phải xác minh đối phương có phải là đệ tử của Vạn Thú môn hay không. Nếu là thật, Vạn Thú môn kinh doanh tám phía cũng không có khả năng giúp Ngưu Hữu Đạo mà cuốn vào chuyện này.

Hơn nữa, với thực lực của Ngưu Hữu Đạo, theo lý cũng không thúc đẩy được loại người như Vạn Thú môn. Như vậy, sự việc có chút nghiêm trọng rồi.
Tiêu Diêu cung, Tử Kim động, Linh Kiếm sơn của nước Yến, Bách Xuyên cốc, Vô Thượng cung, Thiên Nữ giáo của nước Hàn, bây giờ Bắc Châu đang bị kẹp giữa thế lực lớn của hai nước. Ngưu Hữu Đạo liên lạc với thế lực hai phe này là để làm gì?
Về phần mâu thuẫn giữa Thiệu Bình Ba và Ngưu Hữu Đạo, ông là Trưởng lão của Đại Thiền Sơn, tất nhiên phải biết. Đại Thiền Sơn đã ra lệnh cưỡng chế Thiệu Bình Ba dừng tay, chẳng lẽ Thiệu Bình Ba còn âm thầm ra tay sao? Phái người ám sát, cấu kết với Thiên Ngọc môn?
Nếu đúng sự thật, chẳng khác gì bức Ngưu Hữu Đạo vào đường chết.
Ngưu Hữu Đạo không phản ứng mới là lạ.
Ước chừng sau nửa canh giờ, hai tên đệ tử cùng nhau trở về.
Không đợi hai người nói, Hoàng Thông đã khẩn trương hỏi: “Đã xác nhận có phải là đệ tử Vạn Thú môn hay không?”
Hai gã đệ tử vẫn chắp tay trước, một người đáp: “Sư phụ, đã xác nhận, là đệ tử của Vạn Thú môn. Đệ tử tận mắt nhìn thấy bọn họ tiến vào sơn môn của Vạn Thú môn, lại còn chào hỏi với đệ tử trong coi sơn môn nữa.”
Hoàng Thông nghi ngờ hỏi: “Có khi nào người khác giả mạo hay không?”
Một đệ tử khác đáp: “Sư phụ, người nghĩ đi, trước sơn môn có đệ tử Vạn Thú môn trông coi, người ngoài làm sao có thể mặc trang phục của Vạn Thú môn ra vào được?”
Hoàng Thông ngẫm lại thấy cũng đúng. Trang phục của một môn phái chính là đại diện cho môn phái đó. Quần áo chuẩn bị cho khách cũng chỉ là thường phục, cũng không thể chuẩn bị cho người ngoài trang phục của môn phái mình được, rất dễ gây ra rắc rối cho bổn môn.
“Xem ra là đệ tử Vạn Thú môn thật...” Hoàng Thông trầm ngâm, sau đó nói: “Lập tức đưa tin trở về, đem tình huống bẩm báo lại, nhờ tông môn định đoạt.”
Bên trong khu rừng, tại một góc bí mật, bốn tên đệ tử Vạn Thú môn hoặc ngồi hoặc đứng lo lắng nhìn chung quanh.

“Sư huynh đến.” Thấy một người lên tiếng, những người đang ngồi lập tức đứng dậy.
Một người nhảy ra, rơi xuống trước mặt những người này, chính là Triều Thắng Hoài.
Triều Thắng Hoài hỏi: “Không xảy ra sơ suất gì chứ?”
“Không có, không có.” Mọi người liên tục trả lời.
Triều Thắng Hoài hỏi: “Có nói theo mấy lời đã chuẩn bị trước không? Không thêm mắm thêm muối lung tung chứ?”
Một người nói: “Sư huynh yên tâm đi, huynh đã liên tục dặn dò, chúng đệ cũng đã luyện tập, tuyệt không thêm mắm thêm muối.”
Triều Thắng Hoài gật đầu: “Vậy là tốt rồi.”
Một người hỏi: “Sư huynh, chúng ta chen vào việc này liệu có thích hợp không? Chúng ta làm vậy, Triều trưởng lão không biết chứ?”
“Không nên hỏi thì đừng hỏi.” Triều Thắng Hoài nói: “Ngươi sợ à? Cho dù xảy ra chuyện, kẻ cầm đầu cũng là ta, ta có thể để các ngươi xảy ra chuyện sao?”
“Đúng vậy, ngươi nói mò gì thế?” Những người còn lại vội chỉ trích người kia, làm gã liên tục cúi đầu nhận lỗi.

Chương 734: Ngươi Làm Cũng Phải Làm, Không Làm Cũng Phải Làm (2)

Chương 734: Ngươi Làm Cũng Phải Làm, Không Làm Cũng Phải Làm (2)
Triều Thắng Hoài khoát tay, để mọi người ngừng nói: “Ta cũng xin nói rõ, thật ra có một số việc mọi người biết trong lòng là được. Cho dù là ở đâu, chỉ cần nhiều người, lòng người khác nhau, nếu không nhất trí hoàn toàn, cũng khó tránh khỏi việc chia năm xẻ bảy. Vạn Thú môn của chúng ta cũng không ngoại lệ. Mọi người có đồng ý đi cùng với ta hay không, việc hôm nay chỉ là một khởi đầu. Mọi người có thể đồng tâm hiệp lực với nhau hay không, về sau sẽ còn khảo nghiệm. Người không cùng một lòng thì không chung được một chiếc thuyền.”
“Đúng vậy.”
“Sư huynh nói có lý.”
Mọi người vội vàng phụ họa, cũng muốn ngồi chung một chiếc thuyền với Triều Thắng Hoài.
Bối cảnh của Triều Thắng Hoài như thế nào, bọn họ đều biết. Triều Thắng Hoài có thể tìm bọn họ cũng là có nguyên nhân, đều là những người tư chất tu luyện bình thường, không có cơ hội ra mặt trong môn. Bị Ngưu Hữu Đạo ép buộc, Triều Thắng Hoài chọn bốn người này cũng là có nguyên nhân. Gã không dám vận dụng người của hệ Triều Kính. Chỉ cần dùng một lần là kinh động Triều Kính ngay.
Trong lúc mọi người đang nịnh nọt, Triều Thắng Hoài lấy ra bốn tờ kim phiếu trị giá mười ngàn phát cho bốn người, mỗi người một tờ.
Ánh mắt bốn người sáng lên, nhưng không dám nhận. Bọn họ chưa làm gì nhiều cho Triều Thắng Hoài đã nhận chỗ tốt của gã, cảm giác không thích hợp.

“Đừng nói nhảm nữa. Nhận hết đi. Người làm việc cho ta, ta sẽ không bạc đãi.” Thái độ của Triều Thắng Hoài rất quyết đoán.
Bốn người đành phải liên tục nói lời cảm ơn rồi nhận lấy, trong lòng thầm nhủ, không hổ danh là cháu trai của Triều trưởng lão, đúng là có tiền, vung tay một cái là xa hoa như thế.
Bình thường bọn họ ở trong môn phái, tài nguyên tu luyện đều được cung cấp theo cấp bậc. Thức ăn cũng dùng của môn phái luôn. Tiền lương mỗi tháng cũng không được mấy kim tệ, chưa từng cầm được số tiền nhiều như thế.
Đương nhiên, bọn họ cũng không biết tiền này là của Ngưu Hữu Đạo đưa cho Triều Thắng Hoài.
“Ta cảnh cáo trước, đừng tưởng rằng như vậy là mọi người đã chung một đường. Muốn lên cùng một con thuyền, mọi người đều phải làm nhiệm vụ. Nếu không, ai dám cam đoan trong số các người không có ai nảy sinh tư tưởng khác? Nếu do dự, bây giờ có thể cầm tiền rời khỏi đây, ta cũng không miễn cưỡng.” Khi Triều Thắng Hoài nói những lời này, gã liên tục quan sát phản ứng của mọi người.
“Ta nghe theo sư huynh.”
“Ta nguyện một lòng với sư huynh.”
“Muốn làm gì, sư huynh cứ việc nói.”
Mọi người cũng không biết Triều Thắng Hoài muốn giao cho bọn họ nhiệm vụ gì, tất cả đều lên tiếng đồng ý, cảm xúc rất cao.
Mọi người chỉ biết Triều Thắng Hoài là cháu trai của Triều Kính, vất vả lắm mới dựng được đường dây này, tất cả đều không muốn bỏ qua cơ hội kiếm tiền.
Sau khi trấn an và đuổi những người này đi, Triều Thắng Hoài lập tức đến chỗ của Ngưu Hữu Đạo, muốn gặp mặt Ngưu Hữu Đạo. Chuyện đã làm xong, đến lúc phải cho Ngưu Hữu Đạo một câu trả lời chắc chắn.
Vẫn là chỗ khe núi có đám dây nho rũ xuống. Sau khi Ngưu Hữu Đạo xuất hiện, Triều Thắng Hoài trốn trong khe hở vách núi nói vọng ra: “Sự việc của Đại Thiền Sơn đã ổn thỏa rồi.”
Ngưu Hữu Đạo đang đứng bên ngoài cũng đã biết việc này. Chuyện quan trọng như thế, hắn không cho phép Triều Thắng Hoài nói thẳng ra.

Trước đó hắn đã sắp xếp người của Ngũ Lương Sơn theo dõi, Ngũ Lương Sơn đã trước một bước truyền tin tức về cho hắn.
“Làm phiền Triều huynh rồi.” Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngươi nói xem, Trần Đình Tú có biết chuyện Văn Tâm Chiếu đánh Hồng Nương hay không?”
Triều Thắng Hoài do dự một chút rồi nói: “Chắc là không biết. Sư môn đã hạ lệnh cấm, trong môn tạm thời không được tùy ý đề cập chuyện này với người bên ngoài. Nếu không, danh tiếng cũng khó coi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Được, ông ta không biết, ngươi hãy nghĩ biện pháp cho ông ta biết càng nhanh càng tốt.”
Triều Thắng Hoài vừa sợ vừa giận: “Ngươi điên rồi, trong môn đã hạ lệnh cấm, ngươi còn bảo ta phạm tội sao?”
Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng nói: “Bớt nói nhảm với lão tử đi. Ngươi làm cũng phải làm, không làm cũng phải làm, làm cách nào để mọi chuyện chu toàn đó là chuyện của ngươi, không đến lượt ta quan tâm. Trần Đình Tú đến đây là để giết ta. Nếu ta không thể bình yên rời khỏi Vạn Thú môn, khiến cho ta không có đường sống, ngươi cũng đừng hòng tốt hơn.”
Triều Thắng Hoài giận vô cùng: “Ngươi không có đường sống? Ta thấy ta không có đường sống thì đúng hơn? Chuyện của ngươi hết lượt này đến lượt nọ, nối liền không dứt, xem Vạn Thú môn như chỗ không người. Nếu cứ tiếp tục như vậy, ta sớm muộn gì cũng bị ngươi hại chết.”
Ngưu Hữu Đạo lập tức mắng trở lại: “Đầu óc của ngươi là heo sao? Việc này ai làm cũng không phù hợp bằng ngươi. Ngươi làm là an toàn nhất. Cho dù ngươi trực tiếp tìm Trần Đình Tú nói thẳng trước mặt ông ta, ông ta cũng không dám nói lung tung ra ngoài. Ông ta không phải sợ ngươi, mà là sợ ông nội của ngươi, hại ngươi chính là đắc tội với ông nội ngươi, ngươi cảm thấy ông ta dám đắc tội với ông nội ngươi ở ngay Vạn Thú môn sao? Cho dù rời khỏi Vạn Thú môn, ông ta cũng không dám. Ngươi có gì phải sợ, phải ngạc nhiên chứ?”
Bị mắng như vậy, cơn giận của Triều Thắng Hoài tiêu tan không ít. Gã nghĩ lại, thấy Ngưu Hữu Đạo nói cũng đúng, cũng không có gì quá mạo hiểm.

Vấn đề là, việc nguy hiểm hơn nữa gã cũng đã từng làm. Nếu không còn chỗ để thương lượng, gã cũng không cần vì chút chuyện này mà vạch mặt với Ngưu Hữu Đạo.
Nghĩ đến há miệng cắn người, còn chưa cắn được đã bị người ta bóp cổ, mà trên đời này lại không có thuốc chữa hối hận để uống. Điều gã muốn làm bây giờ chính là mau chóng làm xong chuyện Ngưu Hữu Đạo giao, nắm được nhược điểm của Ngưu Hữu Đạo trong tay, để sau này hắn không còn xem gã là chó săn, đến kêu đi hét.
Thế là, Triều Thắng Hoài đã "ngẫu nhiên" gặp được Trần Đình Tú.
Dưới một gốc cây tùng già bên ngoài đình viện, cạnh một chiếc bàn đá, Trần Đình Tú đang ngồi uống trà, nhìn phong cảnh hoặc người qua lại trước mặt.
Trước mắt, ông ta chỉ có thể chờ ở đây, chờ đệ tử tìm hiểu tin tức ở Vạn Thú môn, cũng là chờ Tây Hải Đường cho gọi, sau đó đại diện Thiên Ngọc môn đến gặp một chút.
Ông ta nhiều ít cũng cảm thấy có chút thiệt thòi. Thiên Ngọc môn trong mắt Vạn Thú môn chung quy không được mạnh. Nếu không, Tây Hải Đường có bận hơn đi chăng nữa cũng không như lúc này, ít nhất cũng sắp xếp cho một vị trưởng lão Thiên Ngọc môn như ông, để người ta cảm thấy không có gì là không ổn.
Đi trên con đường núi đá cong cong, Triều Thắng Hoài ung dung bước đến, đi ngang qua bên ngoài tiểu viện.
Trần Đình Tú quay sang nhìn gã, phát hiện người ta cũng chỉ kiêu căng liếc mắt nhìn ông ta một cái rồi quay đi, làm như không thấy.
Đệ tử Vạn Thú môn phụ trách chiêu đãi khách ở đây cung kính chào Triều Thắng Hoài: "Triều sư huynh, tại sao huynh lại đến đây? Huynh có gì phân phó hay sao?"
"Ta chỉ tùy tiện đi ngang qua mà thôi." Triều Thắng Hoài đáp lại một câu, sau đó hất cằm về phía viện tử: "Ở đây có khách sao?"
Vị đệ tử đưa mắt nhìn Trần Đình Tú, đáp: "Khách Thiên Ngọc môn của Nam Châu nước Yến."
Triều Thắng Hoài ừm một tiếng, có vẻ không quan tâm, tiếp tục bước đi.
Ngược lại Trần Đình Tú đã chủ động đứng dậy bước đến, mỉm cười chào hỏi: "Không biết ngươi là cao đồ của vị nào?"

Ông ta từ thái độ của vị đệ tử, nhận ra thân phận của Triều Thắng Hoài không nhỏ.
Triều Thắng Hoài ngừng bước, quay sang nhìn ông ta từ trên xuống dưới: “Ngươi là ai?”
Vị đệ tử đổ mồ hôi hột. Thái độ của gã đối với khách như vậy có phải hơi bất lịch sự hay không.
Trần Đình Tú cũng không tức giận. Ông ta có thể xem thường xuất thân tu hành và thế lực của Ngưu Hữu Đạo, nhưng không thể xem thường người trước mắt này. Thái độ của người ta càng kiêu căng, nói rõ người ta có lai lịch. Ông ta bước đến gần, chắp tay nói: “Trưởng lão Thiên Ngọc môn Nam Châu nước Yến Trần Đình Tú.”
“A, hạnh ngộ hạnh ngộ!” Triều Thắng Hoài có vẻ miễn cưỡng chắp tay chào hỏi.
Một hai câu bắt chuyện, cuối cùng hai người ngồi dưới gốc cây uống trà. Sau khi biết được ông nội của Triều Thắng Hoài là Trưởng lão Triều Kính của Vạn Thú môn, thái độ của Trần Đình Tú lại càng nhiệt tình hơn. Mà Triều Thắng Hoài cũng rất hưởng thụ sự nịnh nọt của ông ta. Gã dường như không kiểm soát được lời nói của mình khi nghe mấy lời nịnh nọt, những gì không nên nói cũng đã nói ra...

Chương 735: Chọn Đen

Chương 735: Chọn Đen
Bên trong đình, Ngưu Hữu Đạo ngồi trước bàn đá, dùng khăn lau sạch thân bảo kiếm, lau rất cẩn thận, giống như không muốn thanh kiếm nhuộm bụi trần.
Viên Cương ở bên ngoài nhìn một hồi, hỏi: “Việc này trái với môn quy, Chu Thiết Tử sẽ làm theo lời ngài sao?”
Điều mà hắn ta nói chính là để Chu Thiết Tử theo dõi khách viện Thiên Hành tông đang ở. Đương nhiên, Ngưu Hữu Đạo đã giải thích, chuyện nhờ Chu Thiết Tử giúp chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.
Ngưu Hữu Đạo vẫn tập trung vào việc lau kiếm: “Có quan trọng hay không, Triều Thắng Hoài sẽ cho chúng ta tin tức. Ta chỉ muốn biết y có đáng để giúp hay không. Vạn Thú môn cũng chẳng phải là nơi lương thiện. Ở đâu có người ở đó có giang hồ. Không phải người trong giang hồ, cần gì phải gia nhập giang hồ. Giúp y cũng chỉ hại y mà thôi, chi bằng để y tiếp tục làm việc vặt sống qua ngày, tất cả cứ để y lựa chọn!”
Viên Cương thấy Trần bá từ hậu viện bước ra, tiến vào trong đình, hỏi: “Ngươi tìm ta có việc gì?”
Ngưu Hữu Đạo cất trường kiếm vào bao, mũi kiếm chống xuống đất, một tay cầm chuôi kiếm, nhìn về phía hậu viện: “Bà ấy vẫn ở trong phòng không ra à?”
Trần bá đáp: “Ta đã gõ cửa, bà ấy nói đang ở bên trong tu luyện.”
“Đúng là khó có lúc chịu tu luyện.” Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, đưa tay ra hiệu: “Mời ngồi!” Sau đó khoát tay nói với Viên Cương: “Dâng trà!”
Viên Cương quay người đi châm trà rót nước.
Trần bá nhìn bàn cờ bày trên bàn đá, chậm rãi ngồi xuống, hỏi: “Ngươi không phải gọi ta đến đánh cờ chứ?”

Ngưu Hữu Đạo đưa tay lắc lắc hai bát đựng cờ, nhìn những con cờ đen trắng bên trong, cố tình xoay hai cái bát sang hướng khác. Bát đựng cờ màu trắng đưa cho đối phương, còn mình thì lấy bát đựng cờ màu đen. Hắn cầm một quân cờ màu đen lên, cạch xuống bàn cờ, sau đó đưa tay ra hiệu đối phương tiếp chiêu.
Trần bá không biết hắn có ý gì, nhưng ông ta biết tuyệt không đánh cờ một cách đơn giản như vậy, nhất định là có chuyện. Nếu chưa hỏi ra được, vậy thì tiếp chiêu xem như thế nào. Ông cầm quân cờ màu trắng đặt xuống bàn cờ.
Sau mấy nước cờ, Viên Cương bưng trà lên, rót trà cho hai người.
Ngưu Hữu Đạo đánh xuống một quân cờ đen, nói: “Hai chén trà này, một chén có độc, một chén không có độc. Chén nào có độc ta không biết. Loại độc này cũng chẳng có giải dược.”
Viên Cương vô thức nhìn hắn. Trà là hắn ta mang đến, có độc hay không hắn ta còn không biết sao? Không có độc!
Đang kẹp quân cờ giữa ngón tay, ánh mắt Trần bá lấp lóe, không hiểu đối phương có ý gì.
Ngưu Hữu Đạo bổ sung: “Chúng ta mỗi người một chén. Lão chọn trước đi, chọn chén nào thì uống cạn chén đó. Lão chọn xong thì ta lấy cái còn lại.”
Con ngươi Trần bá đột nhiên co lại: “Ngươi có ý gì?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Có ý gì, sau khi lão uống chén trà này xong, ta sẽ nói.”
Trần bá hỏi: “Được, ta có cần phải đánh cược mạng của mình với ngươi không?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nếu như vì Hồng Nương thì sao?”
Trần bá cau mày: “Cái này thì có liên quan gì đến Hồng Nương?”
“Lão uống đi, ta sẽ cho lão một câu trả lời thỏa đáng.”
“Nếu ta không uống thì sao?”
“Cút ngay lập tức, từ nay về sau không cho phép lão xuất hiện bên cạnh Hồng Nương.”
“Ta có ở bên cạnh Hồng Nương hay không, còn chưa đến phiên ngươi làm chủ.”

“Ở lâu với nhau như vậy, lão hẳn phải biết, ta có biện pháp bắt lão phải biến khỏi người Hồng Nương, ví dụ như công khai bối cảnh của lão. Không nói cái khác, người của Phù Phương Viên sẽ nhìn một tên gian tế như lão bằng ánh mắt như thế nào, lão còn có thể tiếp tục ở lại được sao? Tự lão chọn đi, trà đang để đây, ta không miễn cưỡng lão.”
Trần bá im lặng, nhìn chằm chằm hai chén trà, sau đó nói: “Ngươi xác định sau khi ta uống xong, ngươi sẽ cho ta một câu trả lời thỏa đáng?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nếu chỉ vì muốn giết lão, ta đã không chờ đến bây giờ.”
Điều này Trần bá tin. Ăn uống cùng một chỗ, đối phương có quá nhiều cơ hội để ra tay, đúng là không cần phải chờ đến bây giờ.
Quân cờ trắng trong tay ông đánh xuống, sau đó do dự một chút giữa hai chén trà, cuối cùng lấy một chén, ngửa đầu uống cạn, chịu đựng cái nóng, thậm chí lá trà cũng nuốt xuống bụng luôn, sau đó giơ chén trà không cho Ngưu Hữu Đạo xem: “Ngươi uống đi.”
Ngưu Hữu Đạo cầm quân cờ trong tay, nhìn chằm chằm vào bàn cờ để tìm chỗ đánh xuống, đáp: “Ta nói ta không biết chén nào có độc, cũng không cần thiết phải giết chết mình.”
Gương mặt vốn không có biểu hiện gì của Trần bá, lúc này lại hơi tức giận: “Đây chính là câu trả lời khiến ta thỏa mãn sao?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Được rồi, đùa với lão thôi, trong trà không có độc. Lão không muốn nói là ai phái lão đến, về sau ta cũng không hỏi. ta tin tưởng lão đến cũng chỉ để bảo vệ Hồng Nương, không hề có ác ý.” Một tay cầm kiếm, một tay đánh quân cờ xuống, sau đó chậm rãi bưng chén trà lên thổi thổi rồi nhấp mấy ngụm.
Trần bá nhìn chằm chằm chén trà trước mặt.
“Đến lượt lão rồi đấy.” Buông chén trà xuống, Ngưu Hữu Đạo ra hiệu đối phương tiếp tục đánh cờ.
Trần bá không còn gì quan tâm, trong lúc đang khó khăn tìm hướng đi trên bàn cờ bị vây giết, Chu Thiết Tử đã trở lại.
Thấy Ngưu Hữu Đạo đang đánh cờ với người khác, y hơi do dự, không biết có nên nói hay không.
Viên Cương bước ra khỏi đình, trao đổi với Chu Thiết Tử vài câu.

Sau đó Chu Thiết Tử rời đi, Viên Cương quay trở lại đình, thì thầm bên tai Ngưu Hữu Đạo: “Chu Thiết Tử nhìn thấy Trần Đình Tú tiến vào viện tử của Thiên Hành tông.”
“Xem ra, suy đoán của ta đã được chứng thực. Quả nhiên là vì ta mà đến. Nếu đã đến đây vì ta, có thể còn sống trở về hay không, còn phải xem vận khí của vị Trần trưởng lão này.” Ngưu Hữu Đạo cười một tiếng. Hắn nói chuyện, ngược lại cũng không giấu diếm Trần bá đang ngồi đối diện. Hắn quay sang nói với Trần bá: “Trần bá, phiền lão giúp ta làm một chuyện.”
Trần bá nghiêm mặt nói: “Chuyện gì?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đi tìm Đỗ Vân Tang, giúp ta mắng ông ta một trận.”
Trần bá hỏi lại: “Ngươi đang nói đùa à? Tại sao ngươi không đi?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Sinh tử của ta liên quan đến một đống người, còn lão chết cũng chỉ có một mình lão. Mạng của ta quý hơn mạng của lão. Ta không đáng phải cược mạng của mình, còn lão thì khác, lão không phải tử sĩ.” Trần bá đang định há to miệng cãi lại, đã bị Ngưu Hữu Đạo khoát tay chặn lại: “Việc này không liên quan đến ta. Dù sao lão cũng là người của Phù Phương Viên, xem như lão nhìn không nổi đi. Từ đầu đến cuối không được nhắc đến ta, không được phép gây phiền phức cho ta. Sau khi gặp Đỗ Vân Tang....”
Nghe Ngưu Hữu Đạo dặn dò, Trần bá có chút nghi ngờ: “Rốt cuộc là ngươi muốn làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo cũng không giải thích là vì cái gì. Hắn đảo loạn bàn cờ, chống kiếm đứng dậy, quay người bước đi: “Thời cơ rất quan trọng, đừng nên kéo dài. Đi thôi, bên ngoài sẽ có người dẫn đường cho lão.”
Người dẫn đường là Chu Thiết Tử. Sau khi Trần bá và Chu Thiết Tử đi rồi, Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương mới bước ra khỏi viện tử.
Đứng bên cạnh hòn non bộ, đưa mắt nhìn hai người kia rời đi, Viên Cương hỏi: “Ông ta đến ra mặt cho Hồng Nương, Văn Tâm Chiếu có thể giương oai với ông ấy không? Làm không tốt sẽ đền mạng đấy.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Trần Đình Tú nhận được tin tức, Văn Tâm Chiếu ghen tuông nên mới đánh Hồng Nương. Rõ ràng Hồng Nương và Đỗ Vân Tang có quan hệ với nhau. Trần Đình Tú sao có thể đi tìm Đỗ Vân

Tang đối phó với ta được. Ông ta không dám đề cập chuyện của Hồng Nương trước mặt Đỗ Vân Tang đâu. Nếu không, ông ta tự tìm rắc rối đấy. Ông ta tất nhiên sẽ đi gặp riêng Văn Tâm Chiếu. Văn Tâm Chiếu bởi vì chuyện của Hồng Nương, nên sẽ tránh Đỗ Vân Tang mà đi gặp ông ta. Lúc này, Văn Tâm Chiếu không ở cùng Đỗ Vân Tang, tất nhiên đây sẽ là thời cơ tốt để gặp Đỗ Vân Tang."

Viên Cương hỏi: "Nhưng cho dù là vậy, tình huống của ông ấy vẫn rất nguy hiểm. Một khi chọc giận Đỗ Vân Tang... Để chứng thực suy đoán trong lòng ngài, có cần phải dùng mạng của ông ấy để mạo hiểm không?"

"Không cho ông ta đi, chẳng lẽ cho ngươi đi sao?"

"Đạo gia, ta tình nguyện."

Chương 736: Phu Nhân Ta Đánh?

Chương 736: Phu Nhân Ta Đánh?
“Hầu tử, ngươi lại nữa rồi. Ông ấy và Đỗ Vân Tang quen biết nhau, cũng là nhân chứng cho chuyện năm xưa. Thân là người bên cạnh Hồng Nương, ông ta có tư cách bất bình cho Hồng Nương, ngươi đi thì làm được chuyện gì? Thân phận của ngươi là người của ta, rất dễ khiến cho người ta hoài nghi.”
“Nếu ông ta chọc giận Đỗ Vân Tang, chết trong tay Đỗ Vân Tang thì có sao đâu?”
“Đỗ Vân Tang nhớ tình cũ, sẽ không giết ông ta. Không nhớ tình cũ thì sẽ giết. Nỗi nhục của Hồng Nương, ta cũng khó mà đòi lại. Trần bá có thể vì người sau lưng mà tiềm ẩn bên cạnh Hồng Nương lâu như vậy, nhất định là người tin cậy của người đứng sau lưng. Đỗ Vân Tang giết chết tâm người trong mộng của người đó, vô tình có thêm một kẻ địch. Một cường địch vì Hồng Nương lấy lại công đạo không tốt sao?”
“Đạo gia, có đôi khi ngài máu lạnh quá.”
“Thời buổi rối loạn, muốn lo cho hết tất cả mọi người rất khó, ta cũng không phải thần tiên. Dù sao cũng phải có người đứng ra hy sinh chứ. Hầu tử, ngươi có thể lựa chọn đen hay trắng, còn ta, nhiều khi không cần chọn, tổng thể chỉ có thể là đen.” Ngưu Hữu Đạo nói xong, chống kiếm quay người rời đi, mặt không biểu hiện gì.
“Nói xong chưa?”
Trên một lầu các, Văn Tâm Chiếu ngồi ngay ngắn, nhìn chằm chằm Trần Đình Tú đang huyên thuyên, lạnh lùng nói một câu.
Đột nhiên có một người chạy đến, nói là có chuyện của Hồng Nương Tề kinh cần nói. Đối với những gì liên quan đến Hồng Nương, bà ta không cách nào làm như không thấy, không khỏi tò mò muốn biết, vì thế đã

đồng ý gặp mặt. Ai ngờ người đến lại có thù với Hồng Nương, muốn chạy đến giúp đỡ.
Sau khi hỏi qua hỏi lại, Trần Đình Tú đang cố gắng thuyết phục đột nhiên bị cắt ngang, không khỏi ngẩn người: “Phu nhân, ý của bà là như thế nào?”
Văn Tâm Chiếu chỉ nói một chữ: “Cút!”
“....” Trần Đình Tú kinh ngạc, không hiểu chuyện gì xảy ra? Ông ta nói: “Hồng Nương sở dĩ phách lối, Ngưu Hữu Đạo chính là chỗ dựa lớn nhất của bà ta. Chỉ cần trừ đi Ngưu Hữu Đạo, ở Nam Châu, Thiên Ngọc môn ta sẽ khiến cho Hồng Nương sống không bằng chết, xả cơn giận cho phu nhân...”
“Cút!” Văn Tâm Chiếu lại tiếp tục cắt ngang.
Nếu không phải nể mặt đối phương cũng có thù với Hồng Nương, muốn giết Hồng Nương, bà ta đã làm thịt Trần Đình Tú rồi.
“Mời!” Ông cụ chất phác đứng một bên tiến lên, không khách sáo đưa tay mời ông ta ra ngoài.
Thấy đối phương đã bị chọc giận, Trần Đình Tú đành phải ngượng ngùng cáo từ, mang theo sự khó hiểu rời khỏi.
Trước khi đến đây, ông ta đã cho đệ tử của mình tìm đệ tử quen biết của Vạn Thú môn xác nhận qua, Triều Thắng Hoài nói không sai. Văn Tâm Chiếu thật sự đang ghen tuông với Hồng Nương.
Dù sao đây cũng không phải việc nhỏ, ông nhất định phải xác minh lại. Trong tình huống chưa nắm chắc, ông ta không thể mạo muội xông đến. Đệ tử Vạn Thú môn trước đó đã liên lạc qua cũng không nhắc đến chuyện này. Sau khi đi xác minh, đệ tử Vạn Thú môn cũng rất kinh ngạc, còn hỏi làm thế nào bọn họ biết được, là ai nói. Triều Thắng Hoài có nói trong môn hạ lệnh cấm không được nhắc đến việc này, Trần Đình Tú tất nhiên không dám bán đứng Trần Đình Tú.
Bán đứng Trần Đình Tú là chuyện nhỏ, đắc tội Trưởng lão Vạn Thú môn là Triều Kính mới là chuyện lớn, ông ta không chọc nổi.
Phụ nữ ghen tuông rất đáng sợ. Ông ta nắm chắc mình sẽ châm ngòi thành công. Ai nghĩ đến lại có kết quả như thế. Thái độ của Văn Tâm Chiếu khiến ông ta rất bất ngờ.

Ngồi một mình trong lầu các, Văn Tâm Chiếu bị chọc giận. Bởi vì lời của Trần Đình Tú nói chẳng có ích lợi gì cả, bà ta đương nhiên hận không thể hung hăng chà đạp ả tiện nhân kia, để ả sống không bằng chết. Nhưng nếu bà ta động được, bà ta đã sớm động rồi, còn cần hạng người như Trần Đình Tú đến giúp đỡ? Quả thật nực cười!
.....
“Là ngươi?”
Trong sảnh tiếp khách, Đỗ Vân Tang nhìn thấy người đến là Trần bá, không khỏi có chút ngoài ý muốn.
Người làm vào thông báo, nói Triệu Hùng Ca phái người đến gặp ông ta. Ở Vạn Thú môn này, bình thường sẽ không ai dám giả danh lừa bịp lung tung, vì thế ông ta mới đồng ý gặp mặt.
Ông ta chỉ lấy làm lạ chính là, Triệu Hùng Ca phái người đến gặp ông ta là có chuyện gì, nào biết, người đến lại là Trần bá.
Bọn họ tất nhiên là quen biết nhau, lại còn cách đây rất lâu, hơn nữa còn ở chung một khoảng thời gian, xem như khá quen thuộc.
“Là ta!” Trần bá nghiêm mặt nói.
Đỗ Vân Tang hơi nheo mắt lại: “Ngươi còn có thân phận khác, là người của Triệu Hùng Ca?”
Trần bá đáp: “Chỉ mượn cái tên mà thôi. Nếu không, với vị trí cao cao tại thượng như ngài, một nhân vật như ta sao có thể gặp được.”
Ông ta vừa nói xong, phát hiện chỉ là giả danh, hộ pháp trong sảnh đột nhiên cảnh giác cao độ, chuẩn bị ra tay.
“Chuyện đã qua rồi, nơi này không phải là nơi ngươi nên đến. Đi đi, tiễn khách!” Đỗ Vân Tang quay người lại, cũng không cho người trực tiếp thu thập, xem như giơ cao đánh khẽ.
Ông ta và Văn Tâm Chiếu đã có ước định, sẽ không có bất kỳ qua lại với Hồng Nương, bao gồm luôn cả người bên cạnh Hồng Nương.
“Mời!” Hộ pháp trong nội đường lập tức đưa tay tiễn khách.
Trần bá cả giận nói: “Chúng ta cũng hy vọng mọi chuyện đã qua, nhưng vì sao các người cứ dồn ép không để cho Đông gia của chúng ta một con đường sống? Hôm qua, phu nhân của ngài đánh Hồng Nương hai cái tát thì cũng thôi đi, bây giờ còn muốn cấu kết Thiên Ngọc môn đẩy Đông gia vào chỗ chết...”

Nghe được chuyện này, hộ pháp trong nội đường không chút khách sáo, trực tiếp ra tay chế trụ Trần bá, để ông không nói ra được câu nào nữa, kéo thẳng ra ngoài.
Trần bá cũng không hoàn thủ, mặc cho người ta chế trụ. Ngưu Hữu Đạo đã nói, chỉ cần nói chuyện cần nói, còn lại thì không được ra tay.
Đỗ Vân Tang đang quay lưng không phải kẻ điếc, sắc mặt bỗng dưng co quắp, quay người lại, quát lớn: “Dừng lại!”
Thân hình hai hộ pháp đang áp giải Trần bá đột nhiên cứng đờ, một người quay đầu lại: “Tông chủ, người này nói bừa, không cần để ý!”
Có một số việc, người trong cuộc thường là người biết cuối cùng.
Có một số việc, người bên dưới biết, cũng không dám để Đỗ Vân Tang biết.
Bọn họ không biết Trần bá. Nếu không, bọn họ sẽ không để cho Trần bá gặp mặt Đỗ Vân Tang. Trên thực tế, toàn bộ Thiên Hành tông cũng không có mấy ai gặp qua Trần bá.
Năm đó, Thiên Hành tông bởi vì chuyện của Đỗ Vân Tang, việc xấu không tiện nói ra bên ngoài. Mặc dù không có ai biết, nhưng cũng phải tận lực ước thúc người bên dưới.
Thử nghĩ, nếu một đệ tử bên dưới có quan hệ mập mờ với một người phụ nữ đã từng là người yêu của Chưởng môn, chuyện này không ai chịu đựng nổi, cũng không muốn trong môn lại có người liên quan không rõ với Hồng Nương.
Cho nên, khách quan mà nói, người Thiên Hành tông gặp qua Hồng Nương thật chẳng có mấy người, gặp Trần bá lại càng không.
Trên thực tế, cho đến bây giờ, hai hộ pháp cũng không biết rõ Trần bá và Hồng Nương có quan hệ gì, chỉ đại khái đoán được người này là người của Hồng Nương mà thôi.
Đỗ Vân Tang hạ lệnh: “Thả ông ta ra!”
Hai tên hộ pháp nhìn nhau, hơi khó xử. Lực ảnh chưởng của Chưởng môn tiền nhiệm Văn Hoa ở Thiên Hành tông vẫn rất lớn.
Giọng nói của Đỗ Vân Tang trở nên lạnh lẽo: “Ta bảo các ngươi buông ông ta ra, các ngươi không nghe sao?”
Bất đắc dĩ, hai tên hộ pháp đành phải buông Trần bá ra.

Trần bá nhoáng một cái, tránh thoát khỏi tay hai người, ngẩng đầu ưỡn ngực quay trở lại, biểu hiện không sợ chết đứng trước mặt Đỗ Vân Tang.
Đỗ Vân Tang ra tay, giải trừ cấm chế trên người ông ta: “Ngươi vừa mới nói cái gì?”
Trần bá mỉa mai: “Biết rồi còn cố mà hỏi!” Sau đó, ông quay đầu lại nhìn hai người kia: “Ta thấy ngay cả bọn họ cũng biết chuyện này, ngài tuyệt đối đừng nói ngài là Chưởng môn mà không biết nhé.”
Đỗ Vân Tang lặng lẽ liếc nhìn hai tên hộ pháp. Hai người này chột dạ, tránh ánh mắt của ông ta.
Nhìn thấy tình huống như vậy, trong lòng Đỗ Vân Tang trầm xuống, đoán Trần bá nói là thật.
Đỗ Vân Tang cũng không thể nói mình không biết, chỉ tiếp tục hỏi: “Phu nhân ta đánh Hồng Nương ngày hôm qua? Chuyện diễn ra vào lúc nào?”

Chương 737: Tương Kính Như Tân

Chương 737: Tương Kính Như Tân
Trần bá đáp: “Sau khi ra khỏi khách viện của Thiên Nữ giáo, chẳng lẽ ngài không biết? Chúng ta không biết mình đã chọc giận ngài hay là đã đắc tội với ngài. Chúng ta cũng không biết ngài đang ở đó, chỉ là vô tình bắt gặp mà thôi. Thế nhưng phu nhân của ngài đã tát Hồng Nương hai bạt tai. Hồng Nương cắn răng chịu đựng, không hề kháng cự. Hồng Nương không trêu nổi Thiên Hành tông các người, chỉ hận mình có mắt không tròng, đụng tới loại người phụ tình như ngài, đời này cũng chỉ có thể tự nhận mình không may. Khi trở về, bà ấy cứ trốn trong phòng không ra, các người còn muốn như thế nào nữa?”
Hai tay Đỗ Vân Tang đang giấu trong tay áo nắm chặt lại, gương mặt căng ra. Chuyện cũ cứ rõ mồn một trước mắt, không thể quên được. Ông ta nhớ đến, sau khi gặp được Hồng Nương, Văn Tâm Chiếu mượn cớ rời đi một lát, không nghĩ đến là đi tìm Hồng Nương tính sổ.
Trần bá vẫn tiếp tục oán giận: “Bị hai cát tát trước mặt bao nhiêu người, nhục nhã vô cùng, nhưng bà ấy vẫn không rên một tiếng, trốn ở trong phòng chịu đựng một mình, oan ức thiệt thòi đến như vậy, vì sao các người lại không buông tha? Muốn giết thì cứ trực tiếp ra tay đi, cần chi phải quanh co lòng vòng cấu kết với Thiên Ngọc môn? Làm sao? Muốn giết người nhưng lại không muốn dính tanh đúng không? Quả nhiên là khí phái của danh môn đại phái, yêu quý tiếng tăm của mình!”
“Đừng nói hươu nói vượn!” Một hộ pháp quát lớn: “Con mắt nào của ngươi nhìn thấy chúng ta cấu kết Thiên Ngọc môn?”
Trần bá chỉ ra bên ngoài, cả giận nói: “Hai mắt ta nhìn thấy. Trước đó, ta tận mắt nhìn thấy Trưởng lão của Thiên Ngọc môn là Trần Đình Tú bước vào, sợ là bây giờ đang mưu đồ bí mật với Đỗ phu nhân đấy?”
Mày Đỗ Vân Tang cau lại.

Trần bá quay đầu chỉ vào mũi Đỗ Vân Tang, giận dữ mắng: “Năm đó, Hồng Nương không hề có lỗi với ngươi mà, đúng không? Cũng không bức bách ngươi phải cưới, đúng không? Người muốn ở cùng bà ấy chính là ngươi, nói sẽ tốt với bà ấy cũng là ngươi, đột nhiên vứt bỏ bà ấy cũng là ngươi. Người của ngươi thiếu chút nữa đánh bà ấy chết mất, bà ấy vì ngươi mà chịu ít tội sao? Mạng của bà ấy được nhặt về, đã không còn nợ ngươi bất cứ thứ gì nữa, ngươi còn muốn như thế nào? Các người thật sự khinh người quá đáng. Hôm nay, ta đến đây cũng không có ý định còn sống trở về. Muốn chém muốn giết, muốn róc thịt gì cũng được, có chết ta cũng mắng cẩu tặc ngươi để xả giận!”

Ngực Đỗ Vân Tang bắt đầu phập phồng.

“Lớn mật!” Nghe Trần bá mắng Chưởng môn là cẩu tặc, hai tên hộ pháp tức giận mắng lại.

Đỗ Vân Tang vẫn bình tĩnh như cũ, ánh mắt thờ ơ, nói ra hai chữ: “Tiễn khách!”

Hai tên hộ pháp đã sớm không đợi được, thân hình lóe lên, chế trụ Trần bá, nhanh chóng kéo đi.

Trong nội đường hoàn toàn im lặng. Đỗ Vân Tang bước ra, vẫy tay gọi một người: “Ta muốn biết vừa rồi phu nhân đi gặp ai.”

“Rõ!” Tên đệ tử lĩnh mệnh rời đi.

Không bao lâu sau, tên đệ tử bước nhanh trở về, bẩm báo: “Hồi tông chủ, đệ tử thủ vệ nói, vừa rồi Trưởng lão của Thiên Ngọc môn nổi tiếng đã đến bái kiến phu nhân, đã đi rồi.”

Ánh mắt Đỗ Vân Tang hiện lên sự tàn khốc, phất tay áo đuổi đệ tử lui xuống, sau đó dưới cái nhìn chăm chú của hai tên hộ pháp vừa mới trở về, không nhanh không chậm rời đi.

Văn Tâm Chiếu vẫn còn ngồi im trong lầu các, yên tĩnh, thất thần.

Đỗ Vân Tang bước vào, phá vỡ sự yên tĩnh: “Khách đã đi rồi sao?”

Văn Tâm Chiếu quay đầu lại, gượng cười: “Vâng!”

Đỗ Vân Tang bước đến bên cạnh bà ta, sóng vai dựa vào lan can, nhìn khu vườn đằng trước, giọng nói bình thản: “Tại sao nàng lại đánh nàng ấy?”

Văn Tâm Chiếu hơi cúi đầu, biết đang nói đến ai, nhẹ giọng hỏi: “Chàng đau lòng?”

Đỗ Vân Tang hỏi lại: “Ta đã cắt đứt quan hệ với nàng ấy, chẳng phải ta đã nói với nàng rồi sao?”
Văn Tâm Chiếu nói: “Thiếp và ả ta có ước định với nhau, ả đã đồng ý không gặp chàng nữa. Nếu không, sẽ mặc cho thiếp xử lý. Thiếp cũng không định làm gì ả ta, chỉ là thấy chàng và ả gặp lại, đột nhiên nhịn không được, không khống chế được bản thân, nên đã đi tìm ả ta, đánh cho ả hai bạt tai. Sư huynh, chàng giận thiếp sao? Nếu chàng giận, thiếp xin nhận sai.”
Đỗ Vân Tang nói: “Không cần nhận sai. Trưởng lão Thiên Ngọc môn tìm nàng có chuyện gì?”
“Đoán chừng là nghe nói thiếp đánh Hồng Nương mà đến.” Văn Tâm Chiếu đem chuyện Trần Đình Tú tìm bà ta nói qua một lần, không hề giấu diếm: “Thiếp không đồng ý, đã đuổi ông ta đi rồi.”
Đỗ Vân Tang nói: “Vừa rồi Trần bá bên cạnh Hồng Nương đến tìm ta, mắng cho ta một trận...” Ông ta cũng không giấu Văn Tâm Chiếu, đem chuyện xảy ra nói cho bà ta nghe, hỏi: “Nàng cảm thấy thế nào?”
Văn Tâm Chiếu cúi đầu im lặng.
Đỗ Vân Tang nói: “Sư muội, ta nợ nàng ấy!”
Văn Tâm Chiếu hỏi: “Chẳng lẽ chàng không nợ thiếp sao?”
Đỗ Vân Tang nói: “Ta đã đồng ý với nàng, ta sẽ làm được. Ta lặp lại một lần nữa, ta sẽ không có bất kỳ quan hệ nào với nàng ấy, hy vọng về sau nàng không cần làm như vậy nữa, được không?”
Văn Tâm Chiếu khẽ gật đầu, “vâng” một tiếng.
Đỗ Vân Tang hỏi: “Còn người đã đến đây, nàng muốn tự nàng giải quyết hay là ta giải quyết?”
Văn Tâm Chiếu nói khẽ: “Chuyện này không cần chàng ra mặt, để thiếp làm.”
Sự việc đã được nói rõ, Đỗ Vân Tang cũng không nói gì nhiều, quay người bỏ đi.
Giữa vợ chồng bọn họ cho đến nay đều là như vậy, tương kính như tân.
Trần bá trở lại, Chu Thiết Tử cùng trở lại.
Chu Thiết Tử thấy tận mắt Trần bá bị người của Thiên Hành tông kiềm kẹp đuổi ra. Chu Thiết Tử không biết Trần bá làm chuyện gì chọc giận Thiên Hành tông, nghĩ lại mà run.

Đi rồi về không mất nhiều thời gian, Viên Cương đợi ở bên ngoài hỏi Chu Thiết Tử hai câu rồi cùng Trần bá vào sân.
Ngưu Hữu Đạo đã chờ trong sân, ôm kiếm canh chừng bàn cờ hỗn loạn trong đình, quân đen và trắng lộn xộn.
Hai người vào đình.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu cười hỏi: “Về rồi?”
Mặt Trần bá không biểu tình nói: “Đã làm đúng như ngươi nói.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Không gặp phải Văn Tâm Chiếu chứ?”
Trần bá trả lời: “Không.”
Ngưu Hữu Đạo lại hỏi: “Đỗ Vân Tang có phản ứng gì?”
“Không có phản ứng gì.”
Trần bá kể lại tỉ mỉ tình huống lúc đó.
Ngưu Hữu Đạo khách khí nói, vươn tay ra hiệu Trần bá có thể đi về nghỉ: "Vất vả."
Trần bá không từ chối xoay người đi ngay, nhưng trong lòng luôn ôm nỗi giật mình.
Giờ Trần bá đại khái hiểu ra Ngưu Hữu Đạo muốn làm gì, chỉ thắc mắc ở chỗ hắn làm cách nào nắm giữ từng hướng đi của Trần Đình Tú trong Vạn Thú môn? Hắn làm sao chắc chắn ông sẽ không gặp Văn Tâm Chiếu? Dường như Ngưu Hữu Đạo đã dự đoán từ trước Đỗ Vân Tang sẽ không trút giận lên ông.
Trần Đình Tú đi từ khi nào, qua bên kia gặp ai, còn ông sẽ không gặp kẻ nào, dường như Đạo gia nắm rõ tất cả trong lòng bàn tay, tất cả đều theo sự sắp xếp của hắn.
Còn có Chu Thiết Tử của Vạn Thú môn, xem tình huống gần nhất và lúc nãy gã lén lút chạm mặt với Viên Cương, nhìn sao cũng giống như đã bị Ngưu Hữu Đạo thu mua.
Đạo gia ở đây, không làm hành động gì dư thừa nhưng dường như mọi thứ bị khống chế trong bàn tay hắn.
Trần bá ngẫm lại lúc trước một chén gọi là ‘trà độc’ khiến ông đi chỗ Đỗ Vân Tang mắng đối phương một trận, giờ ông chợt nhận ra hành vi của mình kỳ lạ, cũng làm ông hết hồn, càng cảm thấy Đạo gia sâu không lường được.

Trong đình, Ngưu Hữu Đạo rút kiếm điểm vào bàn cờ hất một quân đen ra ngoài, con cờ rớt xuống đất phát ra tiếng giòn vang xen lẫn giọng của hắn: “Hai Trần tương đối, Trần bá sống trở về thì Trần Đình Tú tới giờ chết rồi.”

Viên Cương nhìn quân cờ đen rơi xuống bắn trên mặt đất rồi nằm im.

Vỏ kiếm tùy ý loay hoay quân cờ trên bàn cờ, Ngưu Hữu Đạo từ tốn nói: “Ta đoán không lâu sau Thiệu Bình Ba sẽ có dị động, thông báo với bên Bắc châu giữ liên lạc, có gì khác lạ phải báo về ngay, phen này không thể để tên đó thoát được nữa!”

Núi cao đường xa, sâu trong ven đường rợp bóng cây có hơn mười người ngồi nghỉ lấy sức, đó là người của Thiên Hành tông đến chấp hành kế hoạch bước thứ hai.

Một con kim sí từ trên trời giáng xuống chui vào rừng rậm.

Rất nhanh một đệ tử cầm mật thư lại gần hai tay dâng lên cho lão nhân ngồi xếp bằng: "Nhị cung phụng, tông môn truyền tin!"

Chương 738: Dựng Đứng Lông Tơ

Chương 738: Dựng Đứng Lông Tơ
Lão nhân tên là Trình Viễn Độ, hơn trăm tuổi mà trông như mới năm mươi, râu tóc đen thui, da trắng như ngọc.
Thiên Ngọc môn có hai túc lão Thạc Quả còn sống, đều là lớp sư bá của nhóm Bành Hựu Tại, ngày qua lâu tu vi đã tinh sâu đến cảnh giới nhất định, nhận nguyên tông môn cung nuôi, cũng giúp Thiên Ngọc môn chấn nhiếp lớn nhất với bên ngoài.
Hai vị cung phụng sớm ủy quyền cho vãn bối bên dưới, họ hiệu mệnh cho môn phái nhiều năm đã có tư cách không cần làm chuyện gì, hưởng thụ người ta hầu, các loại tài nguyên trong môn phái hết sức cung ứng. Họ chỉ cần tập trung tu luyện, không phải chuyện quan trọng trong môn phái thì đệ tử sẽ không tùy tiện quấy nhiễu mời hai người xuống núi.
Trình Viễn Độ cầm mật thư, xem xong đứng dậy:
“Tông môn truyền tin nói tình huống có biến, ngày đêm chạy tới chỗ mục đích ngay!”
Cái gọi là tình huống có biến ý là Trần Đình Tú đã truyền tin về Thiên Ngọc môn nói Ngưu Hữu Đạo bắt cầu với chưởng môn ba đại phái nước Yến thành công, không biết sẽ xảy ra biến dị gì nữa. Trong một chốc Trần Đình Tú không thể làm gì Ngưu Hữu Đạo, Thiên Ngọc môn khởi động kế hoạch bước thứ hai lệnh cho nhóm Trình Viễn Độ chạy đi ngay, chuẩn bị sẵn sàng ám sát.
Đám đệ tử đứng dậy chắp tay lĩnh mệnh:
“Rõ!”
Bắc châu, phủ Thứ Sử.
Thiệu Tam Tỉnh sải bước vào thư phòng, dâng lên mật thư cho Thiệu Bình Ba dựa vào bàn viết:
“Đại công tử, Thiên Ngọc môn đưa tin đến.”

Thiệu Bình Ba không ngước đầu lên, tiếp tục viết chữ, chỉ hỏi:
“Đã biết được hướng đi của Thượng Thanh tông chưa?”
Thiệu Tam Tỉnh lắc đầu nói:
“Không có tin tức gì, chẳng biết đi đâu, hình như đoàn người cắt đứt mọi liên lạc với bên ngoài.”
Thiệu Bình Ba viết xong đặt bút xuống, cầm mật thư xem, trầm ngâm nói:
“Ngưu Hữu Đạo sẽ sắp xếp Thượng Thanh tông đi đâu?”
“Ngưu Hữu Đạo sẽ quan tâm sự chết sống của Thượng Thanh tông sao?”
“Hắn không muốn để ý tới, nhưng có Triệu Hùng Ca ra mặt. Nếu Triệu Hùng Ca đã kêu Thượng Thanh tông đi thành Vạn Vật tìm Ngưu Hữu Đạo thì tất nhiên có sắp xếp, nếu không thì thành trò đùa. Triệu Hùng Ca chắc chắn cho Thượng Thanh tông một giải thích hợp lý. Đối mặt cao thủ giới tu hành, hơn nữa người ta có lý, Ngưu Hữu Đạo không dám dễ dàng trở mặt, rất khó từ chối. Triệu Hùng Ca và Thượng Thanh tông luôn dây dưa không dứt, tiếc rằng không thể cho ta dùng.”
Thiệu Tam Tỉnh thử nhắc nhở một câu:
“Hang ổ của Ngưu Hữu Đạo nằm ở Nam châu, có khi nào hắn bí mật sắp xếp cho Thượng Thanh tông đi Nam châu không?”
Thiệu Bình Ba nói:
“Ta thì hy vọng Ngưu Hữu Đạo sẽ đưa Thượng Thanh tông đến Nam châu, nhưng hắn không ngu tự tìm đường chết. Không nói người khác, Thiên Ngọc môn sẽ trước tiên thừa dịp làm lớn chuyện. Người này có thể để thê tử đã bái đường ở bên cạnh ta nhiều năm, biết rõ ta muốn xuống tay với Đường Nghi nhưng hắn vẫn bỏ mặc, đủ thấy con người này lạnh lùng vô tình cỡ nào. Loại người này rất lý trí, sẽ không làm chuyện tự chui đầu vào rọ. Nếu muốn chết thì Triệu Hùng Ca có ép hắn cũng vô dụng. Chắc Ngưu Hữu Đạo dàn xếp Thượng Thanh tông ở chỗ khác, nhưng là nơi nào? Nam châu hay nước Tề? Triệu Hùng Ca không dám ngoài sáng dính dáng Thượng Thanh tông, nơi Ngưu Hữu Đạo quen thuộc và có nhân mạch chỉ có hai chỗ này chứ không còn nơi nào khác. Ngươi hãy sai người chú ý kỹ hơi nơi này.”
Thiệu Tam Tỉnh lên tiếng:

“Rõ!”
Thiệu Tam Tỉnh ngập ngừng muốn nói lại thôi:
"Đại công tử hãy xem tin tức của Thiên Ngọc môn trước đi.”
Thiệu Bình Ba lấy lại tinh thần, mắt nhìn mật thư, khi thấy rõ nội dung mật thư Thiên Ngọc môn gửi thì giật mình dựng đứng lông tơ. Thiệu Bình Ba đứng bật dậy, trợn to mắt sau đó khom người, ống tay áo che môi ho sặc sụa, sắc mặt thay đổi.
Thiệu Tam Tỉnh bước nhanh lại vỗ lưng giúp Thiệu Bình Ba, biểu tình khó xử.
Trong mật thư viết Ngưu Hữu Đạo ở Vạn Thú môn liên tiếp bái phỏng ba đại phái của nước Yến, nước Hàn, gặp chưởng môn sáu phái và hội đàm một thời gian khá dài, ít nhất trên nửa canh giờ.
Thiên Ngọc môn nói đây tuyệt đối không phải hiện tượng bình thường, nếu không có thứ gì đánh động được sáu đại phái thì bằng vào thân phận chưởng môn sáu đại phái sẽ không nói chuyện lâu vậy với Ngưu Hữu Đạo tầm thường. Bành Hựu Tại tự nhận bằng vào thân phận địa vị của ông có nói chuyện phiếm với chưởng môn các đại phái cũng không được lâu như vậy.
Thiên Ngọc môn phát tin tức này đến xem như đáp lại lúc trước bên Thiệu Bình Ba nhắc nhở, cũng nhắc khéo là không chừng Ngưu Hữu Đạo muốn làm gì xấu với Bắc châu.
Hiện giờ Thiên Ngọc môn không hy vọng Ngưu Hữu Đạo chiếm lợi cái gì, ít nhất không muốn thấy hắn lấy ích lợi của Bắc châu nịnh nọt sáu đại phái. Nếu để ba đại phái nước Yến vui vẻ thì Thiên Ngọc môn lo rắc rối sẽ đến với mình, nên mới sốt ruột nhắc nhở bên Thiệu Bình Ba, hy vọng y sớm chuẩn bị.
Thử hỏi Thiên Ngọc môn còn nhìn ra tình huống không ổn, khi Thiệu Tam Tỉnh xem mật thư sao có thể không hiểu rõ? Bắc châu nằm lưng chừng giữa sáu đại phái, thiên hạ chỉ có vài đại phái, Ngưu Hữu Đạo tìm ai chẳng được tại sao cố tình chọn sáu đại phái này? Muốn không nghi ngờ hắn nhằm vào phe Thiệu Bình Ba cũng khó.
Nói thật là khi Thiệu Tam Tỉnh đọc thư thì da đầu tê dại, lo lắng kích thích đến Thiệu Bình Ba, không dám cho y xem. Nhưng chuyện lớn như

vậy không thể không cho Thiệu Bình Ba biết, giờ quả nhiên y bị kích thích, đại công tử tái phát bệnh cũ.
Mặt Thiệu Bình Ba lúc đỏ lúc trắng thở hổn hển, thả tay áo xuống, ống tay áo dính máu.
Thiệu Bình Ba đấm mặt bàn:
“Ngưu tặc phen này muốn đẩy ta vào chỗ chết!"
Thiệu Tam Tỉnh thấy khóe môi Thiệu Bình Ba có vệt máu vội bưng nước trà đưa tới:
“Xin đại công tử bình tĩnh đừng nóng, hắn chỉ đi gặp họ, có lẽ chưa tới bước đường đó.”
Thiệu Bình Ba cầm mật thư đẩy tách trà về, lắc đầu nói:
“Thật hối hận không nên để Lục Thánh Trung vọng động đánh rắn động cỏ, chắc hắn đã biết ta muốn xuống sát chiêu với hắn, biết ta định thừa dịp chen tay vào Nam châu. Hắn biết rõ đây là cục ngươi chết ta sống, nếu ta không ngã thì người ngã là hắn, sao có thể không quyết đấu với ta? Hắn tìm đến sáu phái tuyệt đối không đơn giản là viếng thăm, chắc chắn có mục đích.”
Thiệu Tam Tỉnh ướm thử:
“Có lẽ là nhằm vào Thiên Ngọc môn?”
Thiệu Bình Ba quay đầu tức giận hỏi:
“Vậy hắn đi gặp ba đại phái nước Hàn thì sao? Cần gì lừa mình dối người! Bên Nam châu, Thiên Ngọc môn chẳng qua là bị ta xúi giục, dù Ngưu Hữu Đạo muốn súc thế quyết đấu với Thiên Ngọc môn cũng không thể làm trong thời gian ngắn. Trước khi hắn có thực lực thay thế Thiên Ngọc môn bao trùm Nam châu thì hắn tuyệt đối không xuống tay với Thiên Ngọc môn, điều này không phù hợp ích lợi của hắn, lần này chắc chắn là nhằm vào ta!”
Thiệu Tam Tỉnh treo tim treo gan hỏi:
“Đại công tử, sáu đại phái bao trùm trên hai nước Yến, Hàn, xếp trong Phiêu Miểu các, sao bọn họ có thể nghe theo Ngưu Hữu Đạo được?”
Thông tin liên quan có hạn, Trần Đình Tú ở Vạn Thú môn cũng không hiểu rõ ràng, Thiệu Bình Ba không cách nào làm ra phán đoán.
Nhưng Thiệu Bình Ba biết một điều:

“Tên đó sẽ không làm chuyện vô ích, hắn đi tìm sáu đại phái thì tất nhiên có nắm chắc. Đã là ngươi chết ta sống, lần này hắn không ra tay thì thôi, vừa ra tay sẽ là một kích sấm sét vào ta!”

Hai tay Thiệu Bình Ba chống mặt bàn, cúi đầu nhắm mắt nói:

"Lão Thiệu, ngươi hãy chuẩn bị vài sự kiện. Thứ nhất, sẵn sàng cho nhóm học tử sau khi tôi luyện đã lộ ra mũi nhọn, trong loạn thể nắm giữ một đám có tài trị thế là vốn liếng vực dậy. Thứ hai, ngươi hãy tự mình kiểm tra đường rút lui của chúng ta, sự việc liên quan đường sống cuối cùng của chúng ta, không thể qua tay người khác. Thứ ba, bên Tề Kinh lúc Chiếu Tả ở nhìn từ một số dấu hiệu là ta đã cảm giác Hiểu Nguyệt các kinh doanh không đơn giản với Tề Kinh. Hãy liên lạc Hiểu Nguyệt các, kêu họ phái tinh nhuệ đến tiếp ứng, nói là cần hộ tống một đám người liên quan hết sức quan trọng đến Tề Kinh, Hiểu Nguyệt các sắp xếp cẩn thận.”

Chương 739: Phong Vân Trong Tay (1)

Chương 739: Phong Vân Trong Tay (1)
Nói xong Thiệu Bình Ba mệt mỏi phẩy tay:
"Đi làm đi!"
Đây là đang chuẩn bị hậu sự nếu cơ nghiệp Bắc châu bị sụp đổ!
Thiệu Tam Tỉnh run giọng hỏi:
"Đại công tử, thế cục còn chưa rõ ràng cần gì sắp xếp như vậy?”
Mặt Thiệu Bình Ba dữ tợn nói:
“Bắc châu là tâm huyết nhiều năm của ta, sao ta có thể dễ dàng bỏ nó? Việc đã đến bước này, làm tính toán tệ nhất thì tốt hơn.”
Thiệu Tam Tỉnh ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, gật đầu thân thiết hỏi:
“Có thông báo cho bên lão gia không đại công tử?”
Thiệu Bình Ba im lặng một lúc rồi lắc đầu nói:
"Không cần, không thể để phụ thân biết, nếu có biến, muốn thoát đi suôn sẻ còn cần lợi dụng phụ thân tê liệt bọn họ."
Con ngươi Thiệu Tam Tỉnh nở to, khó tin hỏi:
“Muốn . . . muốn hy sinh lão gia sao?"
Thiệu Bình Ba vụt quay đầu lại:
“Nói bậy bạ gì đấy! Ta ở trong mắt ngươi là loại người như vậy sao? Phụ thân nắm binh quyền Bắc châu, dù là ai cũng không muốn chiếm lấy Bắc châu hỗn loạn. Mặc kệ phụ thân rơi vào tay ai thì người đó còn cần dựa vào phụ thân, trong một thời gian dài phụ thân sẽ không có nguy hiểm gì, về sau từ từ tính tiếp! Nếu ta không thoát được thì hai phụ tử đều hết đường, hiểu chưa?”
Thiệu Tam Tỉnh đã hiểu, chắp tay cúi đầu nói:
“Lão nô đi sắp xếp ngay.”
Thiệu Bình Ba vung ống tay áo:
“Đi đi!”

Hai tay Thiệu Bình Ba chống mặt bàn cúi đầu nhìn vết máu đỏ thắm trên ống tay áo, biểu tình buồn bã.
Mấy năm nay bên cạnh Thiệu Bình Ba có tu sĩ giúp điều dưỡng thân thể, nhưng bệnh cũ mãi không lành. Thiệu Bình Ba biết vì sao bệnh mãi không hết, nếu không có tu sĩ điều dưỡng thì thân thể của y đã ngã từ lâu.
Lát sau Thiệu Bình Ba vụt ngẩng đầu, mắt lại tỏa sáng đấu chí. Thiệu Bình Ba vòng ra bàn học đi tới trước vách tường treo bản đồ bảy nước, nhìn tới nhìn lui suy tư, cuối cùng ngừng lại thật lâu ở vị trí Bắc châu.
Thiệu Bình Ba xoay người bước nhanh ra sau bàn ngồi xuống, kéo một tờ giấy qua, cầm bút ngẫm nghĩ rồi múa bút viết xuống sáu tờ.
Thiệu Bình Ba mới viết xong đóng dấu ấn chương thì Thiệu Tam Tỉnh bưng thau nước nóng vào, vắt khăn ấm để y lau vết máu bên môi.
Thiệu Bình Ba không nhận khăn, hắn đưa sáu tờ giấy cho Thiệu Tam Tỉnh:
“Sai Tống Thư và Trần Quy Thạc mỗi người cầm ba phần đi hai nước Yến, Hàn liên lạc với sáu đại phái. Tống Thư không dám về nước Yến, kêu Tống Thư cầm thư ta viết đi nước Hàn liên lạc Bách Xuyên cốc, Vô Thượng cung, Thiên Nữ giáo. Sai Trần Quy Thạc đi nước Yến liên lạc Tiêu Dao cung, Tử Kim động, Linh Kiếm sơn. Đi nhanh, lập tức đi, đừng chậm trễ!”
Dặn xong Thiệu Bình Ba mới cầm khăn lông lau khóe môi.
Thiệu Tam Tỉnh nhận thư, thấy là thư bàn về quy thuận với sáu đại phái, kinh ngạc hỏi:
“Đại công tử làm vậy là sao?”
Thiệu Tam Tỉnh không hiểu sao có thể cùng lúc quy thuật hai bên.
Thiệu Bình Ba cầm khăn ấm trầm tư nói:
“Ngưu Hữu Đạo liên lạc với sáu đại phái cùng lúc chẳng qua muốn xui khiến họ giải quyết tranh chấp Bắc châu, ta sẽ không để hắn được như ý. Ta giả bộ đàm phán, đồng ý chủ động quy thuận nước Yến, vậy thế lực nước Yến sẽ động vào ta sao? Có thể lấy về nguyên Bắc châu thì ai muốn chia sẻ nửa cái? Bên nước Hàn cũng giống vậy, dù bên nào nhận được thư kia ta sẽ sợ kinh động bên kia ảnh hưởng thu phục Bắc châu, cũng giữ kín không nói ra."

Thiệu Tam Tỉnh đã hiểu ra:
“Ý của đại công tử là lo ổn định sáu đại phái trước?”
Thiệu Bình Ba nói:
“Trước tiên dùng đàm phán ổn định sáu đại phái, họ không có động tác tức là ổn định được nước Yến, Hàn, cũng có thể ổn định Đại Thiền sơn. Bám chân họ trước, tranh thủ thời gian giải quyết Ngưu Hữu Đạo trước. Chỉ cần không có tên này từ giữa gây rối thì Bắc châu ngã hướng bên nào hoặc tiếp tục trung lập tùy vào tình huống. Ngưu tặc kích động ích lợi lớn như vậy là chơi với lửa, thật sự không được thì ta sẽ lấy Bắc châu quy thuận làm mồi, ai giết được Ngưu Hữu Đạo là ta sẽ quy thuận người đó, cho hắn chơi lửa tự đốt mình, tóm lại không để hắn sống yên!”
Thiệu Tam Tỉnh nghe mà hưng phấn vô cùng, gật đầu lia:
“Được, lão nô đi làm ngay!”
Trong một mật thất.
Thiệu Tam Tỉnh đi vào.
Trần Quy Thạc ngồi chờ lập tức đứng dậy chắp tay:
"Thiệu tiên sinh."
Thiệu Tam Tỉnh vẫy tay ra hiệu đừng khách khí, móc ba phong mật thư ra khỏi ống tay áo đưa cho Trần Quy Thạc:
“Ngươi bí mật xuất phát ngay đưa ba phong thư này đến nơi.”
Trần Quy Thạc nhận lấy xem chữ trên từng thư, gồm gửi Tiêu Dao cung, Tử Kim động, Linh Kiếm sơn.
Trần Quy Thạc kinh ngạc hỏi:
“Tiên sinh, môn phái cao cao tại thượng như vậy ta đến đó liệu họ có chịu gặp ta không?”
Thiệu Tam Tỉnh nói:
“Có gặp ngươi hay không chẳng quan trọng, muốn gặp ngươi thì tốt, không chịu gặp cũng không sao. Quan trọng là đưa thư đến nơi, chỉ cần ba đại phái xem thứ là được, cái khác không cần ngươi làm cái gì, rõ chưa?”
“Rõ rồi!” Trần Quy Thạc gật đầu cẩn thận nhét ba phong thư vào ngực:
“Ta từ biệt với Tống sư thúc rồi xuất phát ngay.”
Thiệu Tam Tỉnh ngăn lại:

"Ta nói rồi, lập tức bí mật xuất phát! Không gặp ai hết! Bên Tống Thư thì ta sẽ chuyển lời thay ngươi. Ngươi hãy thay hình đổi dạng ngay, ta sẽ sắp xếp cho ngươi âm thầm ra khỏi thành, đừng kinh động ai, trên đường cũng không được kinh động bất cứ người nào, nếu có sai sót gì thì coi chừng mạng nhỏ của ngươi!”
Trần Quy Thạc vội đồng ý:
“Rõ!”
Thiệu Tam Tỉnh móc ra một trăm tờ kim phiếu có giá trị một vạn kim tệ cho Trần Quy Thạc làm lộ phí. Thật ra trên đường không cần tốn nhiều tiền như thế, đây là phí vất vả.
Thiệu Tam Tỉnh cầm tay Trần Quy Thạc, thấm thía nói:
“Sau khi việc thành sẽ có trọng thưởng khác.”
Khoảng nửa canh giờ sau.
Trần Quy Thạc đã ở ngoài thành, cưỡi ngựa chạy như bay trên dường cái.
Chờ rời xa phủ thành, Trần Quy Thạc nhìn quanh không thấy bóng người chợt ghìm dây cương, tọa kỵ chuyển hướng lao vào rừng núi.
Trong rừng rậm, dưới vách núi ẩn khuất, Trần Quy Thạc nhảy xuống ngựa móc ba phong mật thư ra xé mở đọc thư, thỉnh thoảng ngước đầu cẩn thận quan sát cẩn thận, xem xong một lá thì xé mở lá khác ra.
Trong ngoài hang núi toàn là di tích ngàn năm trước, các tượng phật loang lổ năm tháng. Nhiều pho tượng bị mưa gió nắng mài mòn đã không thấy rõ khuôn mặt chỉ còn lại đường nét. Trong một số hang không có nhiều pho tượng còn giữ đường nét rõ ràng.
Nơi di tích Phật môn giấu trong chỗ chung linh dục tú này là Đại Thiền sơn.
Dưới Đại Thiền sơn, có mấy chục người lên ngựa chia thành hai nhóm rời đi.
Một nhóm chạy đi phủ thành Bắc châu, một nhóm do chưởng môn Hoàng Liệt tự mình dẫn dắt.
Tay áo phần phật gió, Hoàng Liệt dẫn đầu chạy nhanh đi, biểu tình trầm trọng ngựa không ngừng vó chạy tới Vạn Thú môn.
Sau khi nhận được tin tức trưởng lão Hoàng Thông truyền về, biết Thiệu Bình Ba lại bị Ngưu Hữu Đạo trả thù, hơn nữa lần trả thù này không

giống bình thường. Ngưu Hữu Đạo dụ dỗ được sáu đại phái hai nước Yến, Hàn, rõ ràng là nhằm vào Bắc châu. Có vẻ Ngưu Hữu Đạo muốn làm lớn chuyện này.

Cao tầng Đại Thiền sơn nghe tin vừa kinh vừa giận, rất bực mình hành vi của Thiệu Bình Ba, đã cảnh cáo y nhiều lần đi chọc Ngưu Hữu Đạo nữa mà tên này nhiều lần như gió thoảng bên tai. Lần này phải cho Thiệu Bình Ba nếm mùi đau khổ mới được.

Xảy ra chuyện lớn như vậy làm sao Hoàng Liệt có thể ngồi yên xem, định tự mình chạy tới Vạn Thú môn hóa giải việc này, vì cần đến nhanh nhất nên ngày đêm đi không ngừng nghỉ.

Hoàng Liệt cũng phát tin tức cho trưởng lão Chung Dương Húc ở bên phủ thành Bắc châu, kêu Chung Dương Húc hỏi kỹ Thiệu Bình Ba xem chuyện là thế nào. Hoàng Liệt lại phái một đám đệ tử tinh nhuệ chạy tới đề phòng có gì bất trắc.

Nam châu, trong hậu viện phủ Thứ Sử,

Một thiếu niên da ngăm đen ăn mặc mỏng manh dưới ánh nắng chói chang, hai tay cầm hai cây trường thương giơ cao, đứng tấn. Hai tay hai chân đã run lẩy bẩy, người vã mồ hôi như mưa chịu đựng giày vò.

Tên này là nhi tử của La An, lão đại luôn đi theo Mông Sơn Minh đẩy xe lăn cho ông.

Chương 740: Phong Vân Trong Tay (2)

Chương 740: Phong Vân Trong Tay (2)
Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn dưới bóng cây thấy tình hình không ổn lên tiếng nhắc nhở:
“Kiên trì!”
Keng keng!
Thiếu niên vẫn không chống chọi nổi, hai chân mềm nhũn cả người và thương ngã ngồi dưới đất, sau đó bò dậy liếc Mông Sơn Minh uy nghiêm nhìn mình chằm chằm, cúi đầu lại gần xin lỗi.
Mông Sơn Minh quát:
“Nhặt thương lên!”
Thiếu niên vội vòng về nhặt thương lên rồi gục đầu đi tới.
Mông Sơn Minh hỏi:
“Đã quên lời ta nói với ngươi?”
Thiếu niên lắc đầu nói:
“Không quên, trong năm năm hai thương không thể rời tay, ăn uống tiêu tiểu ngủ đều phải cầm, để cầm thương trong tay sẽ thành một phần thân thể của mình, chỉ đâu đâm đó không sai lệch chút nào.”
Phía xa truyền đến tiếng cười của Thương Triêu Tông:
"Ha ha!"
Thương Thục Thanh, Lam Nhược Đình, nhị tiểu tử La gia luôn đi theo họ mới vào sân này, ba người dừng bước quan sát một lần thấy tận mắt cảnh vừa rồi.
Thấy Thương Thục Thanh đến, lão đại La gia đã là một nửa nam nhân, mình trần trước mặt cô nương hơi kỳ cục, thế là Mông Sơn Minh bảo với La lão đại:
“Đi về nghỉ một lúc đi.”
“Vâng!”

La lão đại cầm thương bỏ chạy, trước khi đi liếc đệ đệ một cái.
La lão nhị thầm le lưỡi, nhìn ra được huynh trưởng ở bên này rất vất vả.
Thương Triêu Tông lại gần cười hỏi:
“Mông bá bá có phải hơi quá nghiêm khắc với Đại An không?”
Hai nhi tử của La An đặt tên rất đơn giản, một người tên La Đại An, một người tên La Tiểu An. Đại An theo võ, Tiểu An theo văn.
Mông Sơn Minh nói:
“Năm xưa ta cũng làm như vậy.”
Lam Nhược Đình cười tiếp lời:
“Nghiêm sư ra cao đồ.”
Lam Nhược Đình quay đầu răn dạy tiểu tử bên cạnh mình:
“Thấy huynh trưởng của ngươi chưa? Còn cảm thấy đọc sách, viết chữ mệt không?”
La Tiểu An cười gượng:
“Sư phụ nói đều đúng.”
Lam Nhược Đình hừ lạnh một tiếng:
“Thằng nhóc tinh ranh, khôn vặt! Trở về chép lại một trăm lần thứ ngày hôm qua chép!”
La Tiểu An ủ rũ lên tiếng:
“Vâng.”
Mông Sơn Minh nhìn mấy người, biết dưới tình huống bình thường không có việc gì thì họ sẽ không đến cùng nhau. Nam châu mới ổn định, có nhiều việc bận.
Thương Triêu Tông hiểu ý Mông Sơn Minh, giải thích rằng:
“Đạo gia hiện không có trong Nam châu mà làm khách bên Vạn Thú môn nước Tống, Trần Đình Tú của Thiên Ngọc môn cũng đi theo. Người được phái đi nước Tống nghe người bên kia nói một tiếng, không rõ tình huống cụ thể, không biết Đạo gia ở bên kia làm gì."
Mông Sơn Minh lẩm bẩm:
“Ẩn giấu âm thầm rời khỏi Nam châu . . . sau trận chiến mãi không lộ mặt ở Nam châu, xem ra tạm thời hắn không có vống liếng đối kháng lại Thiên Ngọc môn.”
Lam Nhược Đình đầy bí hiểm nói:
“Sớm muộn gì sẽ ngóc đầu trở lại."

Thương Thục Thanh trầm ngâm nói:
“Giờ chúng ta đều khỏe, hy vọng Thiên Ngọc môn không đuổi theo Đạo gia.”
Mấy người hiểu ý Thương Thục Thanh, nàng lo Ngưu Hữu Đạo và Thiên Ngọc môn đấu nhau chuyển từ trong Nam châu ra ngoài. Nếu đấu ngay mặt thì thực lực của Ngưu Hữu Đạo chịu thiệt nhiều hơn, thật khiến người lo lắng.
Mông Sơn Minh thấy rầu lo trong mắt Thương Thục Thanh, lòng thầm thở dài. Nha đầu này càng kéo dài càng lớn tuổi, Mông Sơn Minh định sau trận chiến sẽ tìm Ngưu Hữu Đạo nói chuyện đàng hoàng, nhưng bây giờ không biết đến ngày nào mới gặp hắn.
Mông Sơn Minh an ủi:
“Vị Đạo gia này là kiêu tử một thế hệ, phong vân trong tay, có thủ đoạn hàng long phục hổ, trăm tà không xâm, bọn giặc né tránh. Hắn sẽ không sao, chờ hắn về là lúc khải hoàn.”
Trong đình viện có khách đến, là lão nhân chân chất theo bên Văn Tâm Chiếu.
Trần Đình Tú kinh ngạc hỏi:
“Tại sao cần gặp mặt ở bên ngoài?”
Lão nhân chân chất nói:
“Không phải phu nhân không động được tiện nhân kia mà vì lo bên chưởng môn nên mới không làm gì, nếu không đã chẳng đến lượt ngươi đứng ra. Ngươi lỗ mãng xông vào bên kia thì không thích hợp, phu nhân biết ăn nói thế nào với chưởng môn? Vạn Thú môn có nhiều tai mắt, không phải chỗ nói chuyện.”
Trần Đình Tú sửng sốt, ngẫm lại cũng đúng. Bằng vào thế lực của Văn Tâm Chiếu sao có thể không giết chết Hồng Nương được, xem ra mình đột nhiên xông vào nói chuyện đó thật sự hơi đường đột, bởi vậy đuổi mình đi là cố ý làm cho Đỗ Vân Tang xem.
Trần Đình Tú vội giải thích:
“Là tại hạ lỗ mãng, khi ấy cũng vì bất đắc dĩ. Tại hạ có tài đức gì mà mời được phu nhân ra gặp nên đành tìm tới cửa.”
Lão nhân chân chất nói:
“Đừng dài dòng, có đi không?”

Trần Đình Tú cười nịnh:
“Phu nhân đã mời nào dám không đi, tất nhiên sẽ đến đúng hẹn.”
Lão nhân chân chất bỏ lại một câu rồi đi:
“Hai ta không tiện đi cùng, ngươi hãy đi một mình.”
Trần Đình Tú bước nhanh theo định đưa tiễn, ai ngờ bị người ta ném một câu cản lại:
“Không cần tiễn, dễ khiến người chú ý.”
Trần Đình Tú đành ngừng bước, chắp tay nhìn theo đối phương ra cửa.
Trần Đình Tú quay đầu, cảm giác như sơn trọng thủy phục nghi không đường, liễu ám hoa minh lại nhất thôn. Trần Đình Tú cười toe, lòng lâng lâng.
Có Văn Tâm Chiếu ra tay xử Ngưu Hữu Đạo thì hắn chết chắc, còn về Hồng Nương, chỉ cần hắn chết thì Thiên Ngọc môn dễ dàng xử bà rồi báo cáo cho Văn Tâm Chiếu.
Một bên không tiện tự tay giết Ngưu Hữu Đạo, bên kia khó ra tay giết Hồng Nương, hai bên thật là hợp nhau, Trần Đình Tú thầm phục mình ra chiêu quá hay.
Trần Đình Tú lắc đầu cười cợt lẩm bẩm:
“Ngưu Hữu Đạo ơi là Ngưu Hữu Đạo, ngươi nằm mơ cũng không ngờ mình sẽ chết vào tay hai nữ nhân tranh phong cật thố vì nam nhân khác. Chọn thuộc hạ nào không chọn cố tình chọn giày rách, ham mô này thật khiến người không dám cung duy. Hồng Nương Tề Kinh, ha ha, quả nhiên là danh bất hư truyền!"
Thấy Trần Đình Tú vui vẻ, mấy đệ tử lại gần.
Trần Đình Tú ra lệnh:
“Chọn hai người đi theo ta một chuyến, những người khác ở lại canh chừng.”
Sau đó ba người đi ra sơn môn.
Vừa ra sơn môn Trần Đình Tú ngây người, chỉ thấy Văn Tâm Chiếu đứng trên ngọn cây không xa, váy tung bay dường như đang đợi gã.
Chẳng phải sợ bị người thấy sao? Vì sao Văn Tâm Chiếu chờ tại đây?
Tuy Trần Đình Tú thắc mắc nhưng không dám do dự, bay nhanh lại gốc cây, cười tươi ngước đầu lên chắp tay nói:
"Đỗ phu nhân!"

Văn Tâm Chiếu từ trên cao cao ngạo rũ mắt xuống.
Lão nhân chân chất chậm rãi đi ra từ rừng cây đến trước mặt Trần Đình Tú.
Trần Đình Tú lại chắp tay:
“Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh . . ."
Thanh âm ngừng bặt.
Tia sáng lạnh bắn ra từ ống tay áo lão nhân chân chất xuyên thủng tim Trần Đình Tú, từ sau lưng bay ra kèm theo máu tươi.
Trần Đình Tú trợn to mắt chậm rãi cúi đầu nhìn ngực mình:
"Ngươi . . ."
Một thanh phi kiếm ngắn nhỏ bay một vòng về vạch một luồng sáng lại cắt cổ Trần Đình Tú phun máu ra, mang theo người gã ngã xuống đất.
Trần Đình Tú co giật nằm dưới đất, trợn to mắt nhìn lão nhân chân chất sau đó khó khăn dời sang nhìn Văn Tâm Chiếu đứng trên ngọn cây khinh thường nhìn xuống.
Không hiểu, Trần Đình Tú thật sự không hiểu vì sao muốn giết gã? Trực tiếp ra tay giết ngay trước cửa Vạn Thú môn.
Tia sáng lạnh vụt qua, lão nhân chân chất quét ống tay áo, phi kiếm bay vào trong tay áo. Diệt một người dễ như trở bàn tay, thậm chí không cho Trần Đình Tú thời gian phản ứng.
Hai đệ tử đi cùng ngây người một lúc sau đó hét lên:
“Sư phụ!”
Họ trơ mắt nhìn Trần Đình Tú ngã xuống, bị lão nhân chân chất nhìn chằm chằm làm họ không dám đến gần.
Văn Tâm Chiếu đứng trên ngọn cây rũ mí mắt xuống nhìn, nếu không phải vì báo cáo cho sư huynh thì bà chẳng cần ra mặt xử thứ như vậy.
Bà xử người ngay trước cửa Vạn Thú môn thì sao? Chẳng lẽ muốn bà theo Trần Đình Tú đi xa chút? Văn Tâm Chiếu lười chơi với Trần Đình Tú, không xuống tay trong Vạn Thú môn là vì cho Vạn Thú môn mặt mũi. Còn Thiên Ngọc môn gì đó chẳng là cái thá gì với bà. Một trưởng lão của Thiên Ngọc môn tầm thường muốn giết thì giết, họ làm được gì? Thiên Ngọc môn dám đến Thiên Hành tông hỏi tội Văn Tâm Chiếu không?

Văn Tâm Chiếu lắc người bay xuống ngoài sơn môn, chậm rãi bước vào Vạn Thú môn, mặt không biểu tình chẳng thèm che giấu.
Đệ tử thủ vệ của Vạn Thú môn bị cảnh này hù giật mình, hai đệ tử đứng hai bên cửa chậm rãi ngoái đầu nhìn Văn Tâm Chiếu đi khuất, câm nín.

Chương 741: Chết Quang Vinh

Chương 741: Chết Quang Vinh
Lão nhân chân chất xác nhận Trần Đình Tú đã chết sau đó lắc người đi theo Văn Tâm Chiếu.
Hai đệ tử Thiên Ngọc môn quỳ bên cạnh Trần Đình Tú, ôm xác chết gào khóc:
“Sư phụ!”
Việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, ít nhất gây động tĩnh không nhỏ.
Văn Tâm Chiếu biết rõ tất cả, bà trở lại khách viện, thấy Đỗ Vân Tang khoanh chân đả tọa trên tháp ngắn trong các.
Đỗ Vân Tang biết ai đến nhưng không mở mắt ra.
Văn Tâm Chiếu nhìn Đỗ Vân Tang một lúc sau đó nhẹ giọng nói:
“Người Thiên Ngọc môn đó bị giết ngoài cửa Vạn Thú môn, có người nhìn thấy, có lẽ sẽ hơi rắc rối.”
Đỗ Vân Tang vẫn không mở mắt, chậm rãi nói:
“Rắc rối của nàng là rắc rối của ta, nàng có rắc rối gì cứ để ta ngăn, đi nghỉ ngơi đi."
Khóe môi Văn Tâm Chiếu cong lên, từ nhỏ đến lớn bà thích nhất là sư huynh nói những lời như vậy với mình. Văn Tâm Chiếu khẽ ừ, thản nhiên rời đi.
Trong chính điện.
Tây Hải Đường đang tiếp khách đứng bật dậy, không dám tin:
"Đệ nói cái gì?"
Khách quý ngồi hai bên cũng kinh ngạc đứng dậy, hai mặt nhìn nhau.
Triều Kính nhận được thông báo dở khóc dở cười nói:
“Không sai được thưa chưởng môn, đệ tử ngoài sơn môn thấy tận mắt. Bây giờ đệ tử của Thiên Ngọc môn nâng xác chết ở bên ngoài kêu oan,

đòi Vạn Thú môn chúng ta cho lẽ công bằng.”
Mặt Tây Hải Đường đen thui, trầm giọng nói:
“Nữ nhân điên kia muốn làm cái gì vậy?"
Lúc trước Văn Tâm Chiếu đánh người, vì nể mặt Thiên Hành tông nên họ đã giúp xóa bỏ, giờ còn công khai giết khách của Vạn Thú môn, bảo Vạn Thú môn phải ăn nói với bên ngoài thế nào?
Thiên Ngọc môn có không ra gì thì ngươi cũng không thể đánh người ngay cửa nhà của ta chứ? Đồn ra ngoài còn gì là thể diện của chúng ta nữa?
Tây Hải Đường suýt bật thốt muốn giết người không thể dẫn đi xa chút rồi hành động sao? Làm thịt ngay trước cửa Vạn Thú môn, uống lộn thuốc đấy à?
Triều Kính thở dài, ai biết nữ nhân điên kia muốn làm cái quái gì.
Tây Hải Đường chắp tay nói với khách:
"Các vị, xin thứ lỗi, ta có chút việc cần giải quyết.”
Mấy người chắp tay nói thông cảm, hoặc nói mời tự nhiên.
Tây Hải Đường sải bước đi ra ngoài, có người khác thay thế tiễn khách.
Tây Hải Đường đến sân trống cạnh đại điện, bước xuống bậc thang xem.
Trên bình đài bậc thang giữa sườn núi cao, hai hàng đệ tử Thiên Ngọc môn đầu cột vải trắng, giữa hai hàng người đặt xác chết trùm vải trắng, hiển nhiên là trưởng lão của Thiên Ngọc môn.
Tây Hải Đường hơi nhức đầu, y không thể vì Thiên Ngọc môn tầm thường mà trở mặt với Thiên Hành tông, nhưng dù gì là khách của Vạn Thú môn chết, bị giết ngay ở cửa nhà ngươi, hung thủ giết người xong còn ở trong nhà ngươi, nếu ngươi không cho một lời giải thích lỡ đồn ra ngoài thì người trong thiên hạ sẽ nói sao?
Lời đồn đáng sợ, cái gọi là danh môn chính phái phải biết giữ mặt mũi. Con người sống trên đời là phàm nhân hay tu sĩ, khi đã vỗ ngực mình đường đường chính chính thì không thể bỏ qua sĩ diện. Đương nhiên không thiếu kẻ mặt lì, nhưng Vạn Thú môn là loại vứt bỏ mặt mũi sao?
Tây Hải Đường vốn định vắng vẻ Trần trưởng lão một lúc rồi mới gặp, kết quả người sống sờ sờ biến thành xác chết nằm ở đây cho y gặp.
Tình cảnh này khiến Tây Hải Đường không biết nên nói cái gì, sớm biết vậy đã sớm gặp người, không chừng người ta đi rồi đã không dẫn đến

việc này.
Thôi!
Tây Hải Đường tạm thời không đi xuống gặp đám đệ tử Thiên Ngọc môn, y chuyển hướng tìm người Thiên Hành tông đòi giải thích.
Tây Hải Đường nhanh chóng đến khách viện nơi ở của Thiên Hành tông, một đường thông suốt không bị ngăn cản. Tây Hải Đường gặp Đỗ Vân Tang chắp tay sau lưng đứng chờ ở đình đài lầu các.
Tây Hải Đường cách thật xa đã hỏi tội:
“Đỗ Vân Tang, phu nhân của ngươi làm chuyện tốt!”
Một đám người đi theo sau Tây Hải Đường.
Đỗ Vân Tang xoay người, chờ Tây Hải Đường sắc mặt âm trầm đến gần mới chậm rãi nói:
“Chuyện gì làm Tây Hải huynh tức giận như thế?”
Tây Hải Đường gắt lên:
“Ngươi giả bộ khờ với ta phải không? Đệ tử bổn phái thấy tận mắt phu nhân của ngươi dẫn người giết khách nhân của bổn phái ở ngoài sơn môn, ngươi không định cho ta lời giải thích nào sao?”
Đỗ Vân Tang ồ lên, không cho là đúng nói:
“Thứ không biết trời cao đất rộng đó giết thì giết, có gì mà làm lớn chuyện.”
“Đó là khách của Vạn Thú môn ta! Thiên Hành tông muốn làm gì? Hay để hôm khác đệ tử Vạn Thú môn cũng giết vài người trong Thiên Hành tông thử xem?”
“Ngươi tốt nhất tìm hiểu rõ ràng chuyện thế nào.”
“Tìm hiểu rõ? Được, tốt nhất là bây giờ ngươi nói rõ ra cho ta, người ta nâng xác chết tới đòi ta cho công bằng đây!”
“Thứ đáng chết đó dám chạy đến nơi đây lấy việc Hồng Nương Tề Kinh ra nhục nhã bổn tọa, ngươi nói xem có nên giết không? Nếu không phải nể mặt Vạn Thú môn thì ta đã trực tiếp ra tay. Tây Hải huynh, Vạn Thú môn của huynh thật là không có phẩm cách cao, ai cũng được mời vào. Bây giờ ta nghi ngờ có phải Vạn Thú môn cố ý sắp xếp họ đến kiếm chuyện với ta không.”
“Đừng nói lung tung . . . Hắn thật sự chạy tới dùng chuyện Hồng Nương Tề Kinh nhục nhã ngươi?”

“Ta không rảnh dây dưa chuyện này với ngươi, tự tìm người Thiên Ngọc môn hỏi đi.”
Mới đuổi nhóm người Tây Hải Đường đi xong lại có người tìm tới cửa, bộ dáng hùng hổ.
Ba chưởng môn Tiêu Dao cung, Tử Kim động, Linh Kim sơn dẫn người cùng đến tìm Đỗ Vân Tang đòi giải thích.
Trần Đình Tú xét cho cùng là tu sĩ của nước Yến, tuy không phải người của ba phái nhưng một mặt nào đó cũng tính là người ba phái. Nếu Trần Đình Tú bị giết ở chỗ khác cũng đành thôi, ân oán khó nói rõ. Quan trọng là chưởng môn ba phái có mặt ở đây, Trần Đình Tú bị người giết ngay dưới mí mắt của họ, đây là muốn tát vào mặt họ?
Người mình bị giết chết ngay trước mắt nếu không nói tiếng nào thì không ổn, dù không muốn đắc tội Thiên Hành tông cũng phải đứng ra đòi giải thích, không thì chẳng cách nào ăn nói với tu sĩ hiệu mệnh trong biên cảnh nước Yến.
Trần Đình Tú xem như quang vinh chết, ít khi có cái chết của tu sĩ trong nước Yến mà kinh động đến chưởng môn ba đại phái, từ khi Thiên Ngọc môn khai tông lập phái tới nay chưa từng được đãi ngộ như vậy.
Đỗ Vân Tang lấy lý do như cũ chặn miệng chưởng môn ba phái. Tìm tới cửa, lấy chuyện Hồng Nương Tề Kinh nhục nhã chưởng môn Thiên Hành tông, làm vậy có khác gì tự sát? Người ta có thân phận thế nào? Còn ngươi có thân phận gì?
Đổi lại là họ cũng không chấp nhận chuyện này, rất có thể giết người tại chỗ rồi.
Không biết có phải trong lòng Văn Tâm Chiếu bực tức hay sao mà cố ý gây phiền phức không nhỏ cho Đỗ Vân Tang, nhưng ông đứng ra gánh vác giúp bà, ngăn cản mưa gió để mặc bà tùy hứng.
Đệ tử Thiên Ngọc môn ở trong Vạn Thú môn chịu áp lực lớn, người mấy môn phái lớn hỏi kỹ tình huống. Đa số đệ tử không biết, số ít biết chuyện đâu dám nói Trần Đình Tú muốn lợi dụng Thiên Hành tông đối phó Ngưu Hữu Đạo, khai thật chẳng khác nào công nhiên chuốc rắc rối cho Thiên Ngọc môn, trở về còn muốn lăn lộn trong môn phái không?
Đám người ba đại phái nhóm Tiêu Dao cung có mặt ở đây, họ phải nói đỡ cho tu sĩ nước Yến của mình để đừng quá xấu hổ mất mặt, cũng hy

vọng bên Thiên Ngọc môn chịu dàn xếp êm thắm. Có người ba đại phái ám thị, bên Thiên Ngọc môn cũng ảnh ra nói hình như Trần Đình Tú vì chuyện Hồng Nương có đi tìm Văn Tâm Chiếu.
Thế là kẻ giết người vô tội, Thiên Hành tông không bị gì, ba đại phái hát đệm Thiên Ngọc môn cũng an toàn, trách nhiệm đổ hết lên người chết, cho Trần Đình Tú có chết cũng xứng đáng.
Vạn Thú môn xui xẻo theo, khách nhân chết trong nhà thì bên họ ít nhiều gì chịu trách nhiệm, vì hai chữ ‘tình lý’ phải tặng một trăm vạn kim tệ cho Thiên Ngọc môn thay lời xin lỗi.
Tóm lại Thiên Ngọc môn không truy cứu.
Bận rộn xong Tây Hải Đường quay về chính điện đả tọa, hỏi Cừu Sơn tiến đến bẩm báo tình huống:
“Có khi nào liên quan tới Ngưu Hữu Đạo không?”
Cái chết của Trần Đình Tú dính dáng đến Hồng Nương khiến người nghi ngờ Ngưu Hữu Đạo đứng sau lưng bà.

Chào mọi người, để mừng ngày 8/3, từ ngày 7/3 - 12/3 cứ mỗi 10 kim phiếu được tặng tụi mình sẽ up thêm 01 chap, giới hạn mỗi ngày là 25 chap, số kim phiếu còn dư tụi mình sẽ cộng dồn qua ngày hôm sau và up tiếp. Mong mọi người ủng hộ thêm cho nhóm nha ^^

Chương 742: Bởi Vì Có Ngươi (1)

Chương 742: Bởi Vì Có Ngươi (1)
Đặc biệt là hai người họ, Trần Đình Tú tìm Cừu Sơn hỗ trợ, hai người biết rõ gã tìm đến rất có thể là vì Ngưu Hữu Đạo nên không khó hiểu gã chạy tới chỗ Thiên Hành tông nhắc chuyện Hồng Nương, suy nghĩ sơ liền đoán ra Trần Đình Tú muốn lợi dụng Thiên Hành tông đối phó Ngưu Hữu Đạo.
Tuy đã dàn xếp ổn thỏa vụ việc nhưng nói sao thì Vạn Thú môn phải điều tra rõ. Làm sao Trần Đình Tú biết Văn Tâm Chiếu đánh Hồng Nương? Việc này đã bị hạ lệnh cấm, ai để lộ tin tức?
Có một số việc không chịu nổi điều tra, đã tra ra Trần Đình Tú và Trần bá hầu như chân trước chân sau đi chỗ ở của Thiên Hành tông.
Cừu Sơn nói:
“Ta mới hỏi Ngưu Hữu Đạo, hắn nói là trước đó không biết Trần Đình Tú cũng đến, thuộc hạ Hồng Nương tức giận chủ tử của mình bị đánh, nhân dịp năm xưa quen biết Đỗ Vân Tang nên chạy đi tìm Đỗ Vân Tang lý luận rồi gặp Trần Đình Tú. Hồng Nương trở về nói nên Ngưu Hữu Đạo mới biết Trần Đình Tú cũng tới. Không rõ hắn thật sự không biết hay cố ý phủi sạch, việc này căn bản không tìm thấy bất cứ chứng cứ nào chứng minh có liên quan tới hắn.”
Tây Hải Đường ngẫm nghĩ, hỏi:
“Ai lộ tin tức cho Trần Đình Tú?”
Cừu Sơn do dự một chút nói:
“Có hai khả năng, một là đệ tử của Thiên Ngọc môn tiếp xúc với mấy đệ tử bên ta. Hai là Triều Thắng Hoài tôn tử của Triều sư huynh đi ngang qua bên Trần Đình Tú bị hắn giữ lại. Có đệ tử từng gặp hai người trò chuyện một lúc, không biết đã nói những gì."

Sự việ dính líu tới Triều Kính làm chân mày Tây Hải Đường co giật, rũ mi mắt xuống hỏi:
“Đã hỏi mấy đệ tử kia chưa?”
Cừu Sơn trả lời:
“Hỏi rồi, đều không thừa nhận đã tiết lộ việc này, nhưng có nhắc đến bên Thiên Ngọc môn từng hỏi họ có chuyện Văn Tâm Chiếu đánh Hồng Nương không, bọn họ cũng rất ngạc nhiên sao Thiên Ngọc môn biết được. Đoán từ thời gian thì sau khi Trần Đình Tú gặp Triều Thắng Hoài rồi Thiên Ngọc môn mới xác minh.”
Tây Hải Đường hỏi:
“Ngươi nghi ngờ Triều Thắng Hoài tiết lộ?”
Việ liên quan đến Triều Kính, Cừu Sơn châm chước từ ngữ:
“Đúng là có khả năng này, nếu đúng vậy chắc không phải Triều Thắng Hoài cố ý. Nghe đệ tử chứng kiến nói Triều Thắng Hoài chỉ đi ngang qua, không để Trần Đình Tú vào mắt, hơi nói năng lỗ mãng. Là Trần Đình Tú mặt dày cứng rắn giữ Triều Thắng Hoài lại uống trà, sau đó hình như hai người trò chuyện vui vẻ. Ta đã tiếp xúc với Trần Đình Tú, biết tính cách của hắn thế nào, lúc trước từng nịnh ta, nên hắn có nịnh Triều Thắng Hoài hòng đào chút tin tức hữu dụng cũng hợp lý. Người trẻ tuổi không chịu nổi cáo già như Trần Đình Tú, được nịnh hót hai câu nói lỡ miệng cũng không lạ.”
Tây Hải Đường lặng im một lúc rồi hỏi:
“Đã hỏi Triều Thắng Hoài chưa?”
Cừu Sơn đáp:
“Vẫn chưa, dù sao dính đến Triều sư huynh, sợ khiến người chú ý, chủ yếu là hỏi ý của chưởng môn thế nào.”
Tây Hải Đường nói:
“Thiên tư tu hành của tiểu tử này có hạn, không có tiền đồ gì, nếu Triều sư đệ mất thì hắn sẽ sống khổ. Chuyện không có gì ghê gớm, đã giải quyết, thôi đừng mở rộng ảnh hưởng trong môn nữa, dừng ở đây đi. Sư đệ, Vạn Thú môn nhà rộng nghiệp lớn đông người, mỗi người một ý nghĩ, quản lý khó khăn.”
Tây Hải Đường than thở.

Cừu Sơn hiểu ý Tây Hải Đường, chuyện không có gì ghê gớm nếu túm Triều Thắng Hoài ra thì làm sao được? Chỉ khiến Triều sư huynh mất mặt xấu hổ, người cùng một phe phái không cần tự mình vả mặt mình cho người khác có cơ hội thừa dịp.
Cừu Sơn lên tiếng:
“Rõ!”
Nhưng Cừu Sơn vẫn báo cho Triều Kính biết, để người ta tự mình đi hỏi.
Cừu Sơn còn bảo sự việc do mình và chưởng môn đè xuống giùm.
Triều Kính lĩnh tình này, quay lưng bắt Triều Thắng Hoài về gặn hỏi.
Triều Thắng Hoài khóc quỳ xuống, tóm lại chết không thừa nhận nói bị oan, cảm thấy uất ức đòi tìm người Thiên Ngọc môn đối chất. Tôn tử này rất biết nắm ngay điểm yếu lão gia tử nhà mình.
Sao Triều Kính có thể để Triều Thắng Hoài đi đối chất, không thể tự mình làm lớn chuyện.
Tóm lại mắng một trận rồi phạt cắt tiền tôn tử mấy tháng, chuyện này âm thầm bỏ dở.
Bên Ngưu Hữu Đạo, hắn ngồi trong đình một mình nhìn bàn cờ suy tư, tự chơi cờ một mình.
Sự việc hơi nằm ngoài dự đoán của Ngưu Hữu Đạo. Khi Trần bá sống trở lại là hắn biết mình đoán chính xác, biết năm xưa không đơn giản là Đỗ Vân Tang bỏ rơi Hồng Nương, Trần bá trở về là hắn biết Trần Đình Tú chết chắc.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo nghĩ sao cũng không ngờ Thiên Hành tông công nhiên làm thịt Trần Đình Tú, làm vậy chẳng phải là chuốc rắc rối cho mình sao?
Càng làm Ngưu Hữu Đạo bất ngờ là Văn Tâm Chiếu tự mình ra tay, thế là sao? Hắn hoang mang.
Theo Ngưu Hữu Đạo đoán Thiên Hành tông giải quyết Trần Đình Tú mà không chuốc rắc rối vào mình, hắn có thể khoanh tay đứng bên ngoài.
Giờ làm ra động tĩnh thế này, Vạn Thú môn điều tra tự nhiên kéo luôn hắn ra, khó tránh nghi ngờ hắn, nên Cừu Sơn mới chạy tới hỏi một tiếng.
Dần dà Ngưu Hữu Đạo lần mò ra chút manh mối, khẽ thở dài:
“Xem ra quan hệ của Đỗ Vân Tang và Văn Tâm Chiếu không tệ như đã tưởng.”

Viên Cương ở một bên nói:
“Chỉ sợ điều tra tới Triều Thắng Hoài rồi dính tới Đạo gia.”
Ngưu Hữu Đạo ấn nhẹ quân cờ lên bàn cờ:
“Lo nhiều rồi, con người của Triều Thắng Hoài tuy không được tốt nhưng xem như người thông minh, trong lòng nên biết dù việc này điều tra ra có liên quan tới hắn thì cùng lắm là nói lỡ miệng, bị phạt một chút. Nếu kéo ta vào là kéo theo một chuỗi việc, rắc rối của hắn sẽ lớn. Triều Thắng Hoài có thể phân rõ nặng nhẹ, sẽ không khai ta ra, ngược lại . . .”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, lại buông tiếng thở dài.
Tuy đã nhổ bỏ rắc rối Trần Đình Tú, nhưng mưu đồ lợi dụng mâu thuẫn giữa phu thê Đỗ Vân Tang và Văn Tâm Chiếu để ông xử Văn Tâm Chiếu thì không thành công. Văn Tâm Chiếu vừa ra tay là Ngưu Hữu Đạo biết hết chuyện, tạm thời không có cơ hội trút giận cho Hồng Nương.
Kế một hòn đá ném hai chim chỉ thành công một nửa, thành công mượn đao giết người, còn nửa kia thì hỏng.
Lúc này Quản Phương Nghi đã một thời gian không lộ mặt bỗng lắc mông õng ẹo đi tới, hai tay vuốt váy sau mông ngồi xuống phía đối diện Ngưu Hữu Đạo.
Quản Phương Nghi nhìn bàn cờ cười nói:
“Nhìn ngươi rảnh rỗi còn có nhã hứng như vậy.”
Ngưu Hữu Đạo đặt một quân cờ, cười hỏi:
"Bế quan ra rồi?”
Quản Phương Nghi nhặt quân cờ trắng trong bát đựng cờ, đặt cờ xuống:
“Chơi cờ với ngươi hơi sợ, giết người trong vô hình. Trần đại trưởng lão cũng bị ngươi làm chết, nếu không ra thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì.”
Sự việc làm hơi lớn, Trần bá cảm thấy không nên giấu diếm Quản Phương Nghi nữa, nói hết ra.
Ngưu Hữu Đạo biết là Trần bá mách cho Quản Phương Nghi, hắn lại đặt quân cờ:
“Không phải chuyện ghê gớm gì, bị người ta ức hiếp cũng đành thôi, tội gì làm khổ mình, cũng khổ cho ta.”
Quản Phương Nghi giương mắt lên lấy làm lạ hỏi:

“Ngươi khổ cái gì?”
Ngưu Hữu Đạo khẽ thở dài:
“Đệ nhất mỹ nhân thiên hạ trốn trong phòng không ra, gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời, ta không nhìn thấy làm lòng ngứa ngáy, một ngày không gặp như cách ba thu, sống một ngày bằng một năm."
Quản Phương Nghi cười run người:
“Hì hì, ngươi muốn gặp thì dễ thôi, ta tắm rửa mà ngươi còn xông vào được, có cánh cửa nào có thể ngăn cản ngươi?"
Hai người này liếc mắt đưa tình, Viên Cương không nghe nổi nữa bỏ đi.
Quản Phương Nghi liếc thấy Viên Cương rời đi, bà ngừng cười nghiêm túc nói:
“Đa tạ, ta xin nhận tấm lòng của ngươi, nhưng thật sự không cần thiết, ngươi không cần nhúng tay vào việc này.”
Ngưu Hữu Đạo nói:
"Xem ra là ta lắm chuyện."
Quản Phương Nghi nhìn thế cờ, lắc đầu nói:
"Không phải lắm chuyện mà là ta không cần trả thù như vậy, nó không khiến ta vui, không trở ngại nàng ta vẫn cao cao tại thượng khi đối diện ta. Ta hy vọng có một ngày sẽ đường đường chính chính đứng trước mặt nàng ta, coi khinh nàng giống như nàng từng khinh khi ta, làm nàng đứng trước mặt ta không dám nói lời nào, không dám đắc tội ta giống như ta không dám đắc tội nàng. Trước kia ta không dám mơ như thế, nhưng bây giờ ta đã có niềm tin.”

Chào mọi người, để mừng ngày 8/3, từ ngày 7/3 - 12/3 cứ mỗi 10 kim phiếu được tặng tụi mình sẽ up thêm 01 chap, giới hạn mỗi ngày là 25 chap, số kim phiếu còn dư tụi mình sẽ cộng dồn qua ngày hôm sau và up tiếp. Mong mọi người ủng hộ thêm cho nhóm nha ^^

Chương 743: Bởi Vì Có Ngươi (2)

Chương 743: Bởi Vì Có Ngươi (2)
Ngưu Hữu Đạo lấy làm lạ hỏi:
“Lấy đâu ra niềm tin?”
Quản Phương Nghi đặt một quân cờ xuống:
"Bởi vì ngươi! Vì có ngươi nên ta có tin tưởng, cho nên ngươi không thể xảy ra chuyện, ít nhất không thể vì chút chuyện nhỏ làm ngươi ngã tại đây, ta còn trông chờ vào ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo cười tự giễu:
“Đó là Thiên Hành tông, lý tưởng của bà hơi xa và lớn, làm ta thấy áp lực rất lớn.”
Hai người cười giỡn một lúc chợt Ngưu Hữu Đạo tình huống nghiêm túc nhắc nhở một câu:
“Theo ta thấy năm xưa vứt bỏ bà rất có thể bị chịu áp lực, có lẽ vì bảo vệ bà, trong lòng vẫn có bà.”
Quản Phương Nghi lặng im một lúc rồi nói:
“Ta đã sớm có suy đoán, đợi hắn nhiều năm hy vọng có ngày hắn trở về cho ta một lời giải thích. Sự thực chứng minh mấy năm nay hướng cố gắng của hắn không có ta, hắn đã làm ra lựa chọn của mình, vậy nên tất cả đều trôi qua.”
Ngưu Hữu Đạo nhẹ gật đầu nói:
“Đã hiểu, bà nghĩ thoáng được thì tốt.”
Quản Phương Nghi nói:
“Đã nếm trải hồng trần, bán tiếng cười cho người, còn cái gì đáng để lẩn quẩn trong lòng? Còn ngươi dường như chưa từng đụng vào tình cảm nam nữ, chính chắn đáng sợ. Lẽ ra tuổi của ngươi là lúc hướng đến tình yêu nam nữ, với điều kiện của ngươi cũng không thiếu mỹ sắc, nên ta không nghĩ ra.”

“Ài, tình cảm bị thương người, có vết xe đổ của bà rồi ta không muốn dây vào rắc rối.”
“Bớt lôi chuyện của ta ra đi, chắc không phải ngươi bị bệnh đi?”
“Bà mới bị bệnh!”
Đang nói chuyện thì Viên Cương trở về, khom người thì thầm vào tai Ngưu Hữu Đạo:
“Đạo gia, treo cờ.”
Ngưu Hữu Đạo nắm quân cờ ném lên bàn chịu thua:
“Không được."
Hắn đứng dậy rời đi.
Quản Phương Nghi phi một tiếng:
“Suốt ngày lén lén lút lút, người xấu!"
Ngưu Hữu Đạo bồi hồi ở khe núi. Triều Thắng Hoài lại hẹn gặp mặt, mắng Ngưu Hữu Đạo một trận, nói suýt hố y, hỏi tại sao không nói trước cho biết, hại y suýt lộ dấu vết.
Ngưu Hữu Đạo qua loa ứng đối.
“Chỗ ta đã chuẩn bị xong, sắp hành động, ngươi chuẩn bị tiếp ứng đi.”
Đây mới là mục đích chính Triều Thắng Hoài tìm Ngưu Hữu Đạo, chuyện lần này thúc giục y quyết định nhanh chóng ra tay, hy vọng sớm tiễn Ngưu Hữu Đạo đi. Nếu cứ xảy ra chuyện như vậy thì trái tim của Triều Thắng Hoài không chịu nổi giật mình, cả ngày treo tim treo gan, lúc thì bừng tỉnh khỏi ác mộng, thật là sống một ngày bằng một năm.
"Đại khái khi nào?"
“Khoảng hai ngày này, giờ chưa thể xác định thời gian cụ thể, đợi tình huống có lợi mới được, tùy thời sẽ hành động.”
“Được rồi, bên ta cũng sẽ sẵn sàng, trước khi hành động báo một tiếng là được, ta sẽ xếp người tùy thời tiếp ứng."
“Cứ vậy đi. Ta cảnh cáo ngươi, ngay lúc then chốt đừng có gây sự nữa, làm hỏng việc thì không trách ta được!”
Phía sau thùy la có tiếng vang, Triều Thắng Hoài bỏ lại cảnh cáo rồi biến mất.
Ngưu Hữu Đạo ở lại thêm một lúc sau đó bình tĩnh trở về, chạm mặt với Viên Cương chờ ở ven núi. Ngưu Hữu Đạo bảo y thông báo cho đệ tử

gần khu vực ngũ Lương sơn sẵn sàng tiếp ứng, tạm thời thời gian cho biết là tiếp ứng cái gì, trước đó không dám tiết lộ tin tức dễ dàng.
Viên Cương rất là lo lắng, không thể không nhắc nhở:
“Đạo gia, việc này không nhỏ, lỡ bị lộ thì rắc rối to, ngươi thật sự yên tâm để tên kia làm việc này?”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Chuyện đó chỉ có người ở trong Vạn Thú môn, quen thuộc bên trong mới có cơ hội xuống tay. Ngươi yên tâm, việc này nhìn như nguy hiểm nhưng thật ra không quá nguy hiểm, chỉ cần can đảm cẩn trọng thì không có vấn đề lớn.”
“Trong quá trình hành động chuẩn bị dược sẽ không có vấn đề, chuyển vận xác chết nếu bị bắt có thể nói là đi đốt. Đưa đồ ra lỡ bi phát hiện thì nói là khống chế phi cầm bay hai vòng, không ai có thể nói Triều Thắng Hoài đang trộm đồ. Miễn không bị bắt khi đang giao hàng, các giai đoạn khác có xảy ra vấn đề Triều Thắng Hoài đánh chết cũng không nói là lén trộm ra đưa cho ngươi. Nếu không kéo ra một chuỗi vấn đề thì không ai bảo vệ Triều Thắng Hoài được, hắn sẽ biết tìm lý do khác chối đẩy.”
“Phân đoạn khác xảy ra vấn đề thì có Triều Kính, không ai có thể chụp mũ tội danh lên đầu Triều Thắng Hoài được. Ta đã nói rõ đạo lý cho tên kia, trong lòng hắn đã có nắm chắc, sẽ cẩn thận ứng đối. Lùi một vạn bước, dù xảy ra chuyện miễn chúng ta chết không thừa nhận là xong.”
Viên Cương lo lắng nói:
“Chuyện đó mà có trục trặc gì dù cắn chết không thừa nhận cũng vô dụng.”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Lòng trung thành của Bắc châu! Có miếng mồi này miễn tội danh không gắn lên đàu chúng ta thật thì ta có cách làm các phái lớn Tiêu Dao cung đứng ra tạo áp lực với Vạn Thú môn, bênh vực chúng ta. Triều Kính vì cầu tự bảo vệ mình sẽ là thế cục có lợi cho chúng ta. Đương nhiên ta không hy vọng đi đến bước đường đó, nhiều rắc rối, cách đó để dành khi không còn cách nào nữa. Đã hành động thì phải lấy đồ vào tay mới là thượng sách, đây là món tài nguyên không nhỏ.”
Viên Cương nhẹ gật đầu, nếu Đạo gia đã dự bị hậu chiêu đầy đủ thì y yên lòng nhiều.

Hai người bỗng cùng ngoái đầu lại, một con kim sí từ trên trời giáng xuống đình viện.
Viên Cương bước vào ngay. Ngưu Hữu Đạo chống kiếm làm gậy từ từ đi vào, ngồi xuống trước bàn cờ trong đình, dọn dẹp ván cờ, thỉnh thoảng nhìn bốn phía.
Thiếu ngân Nhi dường như yên tĩnh nhiều, yêu vương này cả ngày hết ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, thật dễ ứng đối.
Chốc lát sau Viên Cương trở lại, tay cầm mật thư, nói:
“Là bên Bắc châu.”
Ngưu Hữu Đạo ngồi một tay vịn kiếm một tay cầm lấy mật thư, đọc xong chướng chân mày.
Là Trần Quy Thạc gửi đến báo cho biết tình huống bên Bắc châu, kèm nội dung ba phong thư gửi Tiêu Dao cung, Tử Kim động, Linh Kiếm sơn. Trần Quy Thạc viết rõ ba phong thư trừ xưng hô khác nhau ra nội dung giống y như đúc.
Ngưu Hữu Đạo cười lạnh, tay giật nhẹ, mật thư tự đốt cháy thành tro:
“Xem ra Đại Thiền sơn khống chế Thiệu Bình Ba rất nghiêm ngặt, trong tay không có tu sĩ khác để dùng, đi giao chuyện cơ mật như thế cho Trần Quy Thạc, Tống Thư.”
Viên Cương đã đọc thư nhưng bên trong không nói đến Tống Thư đưa tin, do dự hỏi:
“Tống Thư?”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Mấy năm nay ta luôn chú ý hắn. Thiệu Bình Ba tự cho mình rất cao, sẽ không dễ bị người kiềm chế, hắn có khát vọng muốn thi triển, cho nên bắc chống nước Hàn, nam kháng nước Yến, ở giữa cân bằng, buông tay chăm lo cho Bắc châu để chuẩn bị tích góp thực lực nam chinh bắc chiến. Không đến bất đắc dĩ Thiệu Bình Ba sẽ không hoàn toàn nghiêng hướng nước Yến, vì hắn rất rõ ràng có vết xe đổ phản loạn, quy Yến hay Hàn thì nước nào cũng sẽ ra tay tăng mạnh khống chế hắn, thậm chí cuối cùng xóa bỏ sức ảnh hưởng của hắn, Thiệu Bình Ba không muốn thấy điều đó. Quy thuận đàm phán? Ta đoán Thiệu Bình Ba đang cố cứng đầu chống cự kéo dài thời gian, muốn ổn định hai nước Yến, Hàn. Chỉ cần bên ngoài không loạn là hắn sẽ ổn định Đại Thiền sơn, Thiệu Tam Tỉnh

không cho Trần Quy Thạc và Tống Thư chạm mặt . . . nếu ta không đoán sai Tống Thư đã cầm thư đi nước Hàn.”
Ngưu Hữu Đạo nhắm mắt, một tay loay hoay một con cờ trên bàn cờ tính thời gian thư tới lui.
Viên Cương không quấy rầy Ngưu Hữu Đạo, đi theo hắn nhiều năm nên rất rành, biết lúc này hắn đang tính toán vấn đề gì.
Qua một lúc Ngưu Hữu Đạo chậm rãi mở hai mắt ra:
“Thời gian chắc hoàn toàn kịp.”
Viên Cương khó hiểu chờ Ngưu Hữu Đạo vạch rõ ra.
Ngưu Hữu Đạo nhếch mép châm chọc:
“Ta biết Thiệu Bình Ba không phải loại người dễ chịu thua, chịu áp lực sẽ có phản ứng lại. Nếu Thiệu Bình Ba ở yên không nhúc nhích thì ta không làm gì được hắn, chịu nhúc nhích là tốt rồi, ta chờ đã lâu.”
Viên Cương hỏi:
“Còn đưa thư không? Bên Trần Quy Thạc đang chờ trả lời của Đạo gia.”
“Đưa!” Ngưu Hữu Đạo đặt hai quân trắng, một quân đen lên bàn cờ:
“Kêu Trần Quy Thạc tiếp tục đưa thư đi ba phái Tiêu Dao cung, làm theo ý Bắc châu. Bên nước Hàn thì sai người cướp thư của Tống Thư.”
Viên Cương hỏi:
"Ngoài tầm tay với thì cướp thế nào?”

Chào mọi người, để mừng ngày 8/3, từ ngày 7/3 - 12/3 cứ mỗi 10 kim phiếu được tặng tụi mình sẽ up thêm 01 chap, giới hạn mỗi ngày là 25 chap, số kim phiếu còn dư tụi mình sẽ cộng dồn qua ngày hôm sau và up tiếp. Mong mọi người ủng hộ thêm cho nhóm nha ^^

Chương 744: Răng Nanh

Chương 744: Răng Nanh
Ngưu Hữu Đạo lại đặt ba quân đen lên bàn cờ, bình tĩnh nói:
"Tình huống khẩn cấp người đưa thư sẽ không tránh đông né tây, có tuyến đường có thể lần theo. Nuôi binh ngàn ngày, dùng binh một chốc. Báo cho Lưu Tiên Tông, Phù Vân Tông, Linh Tú Sơn, lệnh ba phái liên lạc với người bên Đại Tuyết sơn, Băng Tuyết các của nước Hàn nhanh chóng chạy tới đường người đưa thư đi ngang qua mai phục sẵn, còn kịp lúc. Phải bắt giữ người và vật cho ta, làm việc phải nghiêm mật không được để lộ tin tức . . ."
Dặn dò xong hai người ngẩng đầu nhìn bầu trời ngoài đình, thấy một con kim sí đáp xuống.
Viên Cương bước ra khỏi đình.
Chờ con kim sí bay đi Viên Cương mới quay về, gật đầu nói:
“Đã phát ra tin tức, mới rồi bên thành Vạn Vật đưa tin, người của Đại Thiền sơn ở bên đó có động tác, nhằm vào Vạn Thú môn.”
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm đứng dậy, cười nói:
“Ha ha, xem ra những người này đã nhận được tin phản hồi bên Đại Thiền sơn, muốn đến bái phỏng chưởng môn sáu đại phái. Thiệu Bình Ba ở Bắc châu sẽ gặp rắc rối đây. Có khách đến, chúng ta nên đi nghênh, trước tiên quen mặt đã, về sau sẽ còn giao tiếp.”
Hai người vừa ra khỏi đình thì giọng Quản Phương Nghi từ phía sau truyền đến:
“Lại đi đâu đấy?”
Ngưu Hữu Đạo, Viên Cương ngoái đầu nhìn Quản Phương Nghi lắc mông từ hậu viện thướt tha đi tới.
Ngưu Hữu Đạo trả lời:
“Đi dạo, nếu không sợ mất mặt thì đi chung không?”

Quản Phương Nghi xì một tiếng:
“Ta không trộm không cướp, người cả ngày lén la lén lút không làm chuyện tốt như ngươi không sợ mất mặt thì ta sợ cái gì?"
Quản Phương Nghi lắc mông đi ngang qua hai người, ra khỏi cửa trước.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, chỉ sợ Quản Phương Nghi vì hai bạt tai kia mà luẩn quẩn trong lòng, nghĩ thông thì tốt rồi. Ngưu Hữu Đạo quay đầu nháy mắt với Viên Cương.
Viên Cương hiểu ý đứng lại, y sẽ canh chừng chỗ này chờ tin tức qua lại. Bây giờ là giây phút then chốt của Đạo gia, không thể có sơ sẩy gì, cần có người tin cậy trong chừng.
Trước sơn môn, Cừu Sơn nghênh khách. Trong khoảng thời gian này vì chuyện của Điệp Mộng Huyễn giới nên Cừu Sơn thường xuyên nghênh tới đưa đi.
Hết cách, Cừu Sơn là trưởng lão mới lên, tư lịch cạn nhất, để trưởng lão lâu năm làm việc này thì không thích hợp, y đành chịu mệt nhọc.
Cừu Sơn đi cùng khách chỉ điểm bốn phía non nước như tranh, vừa vào sơn môn không lâu thì gặp hai nam nữ đi dạo.
Hai người này là Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi.
Quản Phương Nghi đi cùng một đường đang khó hiểu tiểu tử này muốn làm gì, bà nhạy bén quan sát thấy có chuyện gì đó chứ không phải đơn giản đi dạo.
Cừu Sơn đi cùng khách chính là nhóm người Đại Thiền sơn. Họ đến đây vì quan sát Huyễn giới, tạm thời có nhiệm vụ khác nên đành đến quấy rầy Vạn Thú môn.
Cừu Sơn cười lên tiếng chào hỏi:
"Ngưu lão đệ, Hồng Nương, sao hai người đi dạo đến nơi này?”
Cừu Sơn xem kỹ sắc mặt Quản Phương Nghi, phát hiện nữ nhân này đúng là họa thủy, vì bà mà Vạn Thú môn khi không mất hai trăm vạn kim tệ, may mắn Ngưu Hữu Đạo không chịu nhận nên bớt tốn một trăm vạn.
Nghe chữ ‘ngưu’ và Hồng Nương, trưởng lão Hoàng Thông của Đại Thiền sơn chân mày nhúc nhích, mắt nhìn hắn.
Ngưu Hữu Đạo cười xòa:

“Khảo sát đường chạy trốn trước để lỡ gặp đánh hoặc giết người thì tiện chạy trốn.”
Cừu Sơn cười khổ nói:
"Ngưu huynh đệ nói đùa, không gây sự tự nhiên sẽ không có chuyện gì.”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Chỉ sợ cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.”
Hoàng Thông ở một bên xen lời:
“Hai vị này không lẽ là Ngưu Hữu Đạo của Nam châu nước Yến, Hồng Nương Tề Kinh?”
Ngưu Hữu Đạo lên tiếng:
“Đúng rồi!”
Ngưu Hữu Đạo giả vờ kinh ngạc hỏi:
“Tôn giá là . . .?”
Hoàng Thông nhìn Ngưu Hữu Đạo chằm chằm, chậm rãi nói:
“Hoàng Thông, trưởng lão của Đại Thiền sơn Thiểm Liệt.”
Ngưu Hữu Đạo khách khí chắp tay:
“Đại Thiền sơn . . . À, Hoàng trưởng lão, kính đã lâu, kính đã lâu.”
Hồng Nương mỉm cười hơi khom người chào.
Hoàng Thông nói:
“Ta cũng kính tiểu huynh đệ rất lâu rồi.”
Ngoài miệng nói kính lâu nhưng ngữ điệu của Hoàng Thông không tốt chút nào.
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm cười to bảo:
"Không dám không dám, ta còn tưởng người của Bắc châu đều không nói lý, giờ xem ra Đại Thiền sơn rất thông tình lý, không giống Thiệu Bình Ba thí mẫu giết huynh. Thứ lỗi cho ta nói thẳng, Đại Thiền sơn tốt hơn là cách Thiệu Bình Ba xa chút, miễn cho bị vạ lây.”
Hoàng Thông hỏi:
"Tiểu huynh đệ đang uy hiếp ta sao?"
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Xem ra Hoàng trưởng lão có thành kiến với ta, nhưng ta thật sự vì tốt cho Đại Thiền sơn. Ta đem xem thiên tượng đoán không lâu nữa Bắc châu sẽ có biến cố lớn, có dấu hiệu đổi chủ nên mới dâng lên lời này, Đại Thiền sơn nên sớm mưu đường lui thì hơn.”

Quản Phương Nghi luôn môi treo nụ cười tròng mắt xoay tròn, nhìn người này lại ngó người kia, sao cảm giác Ngưu Hữu Đạo đi ra ngoài dạo bộ là vì vị này?
Hoàng Thông cười nhạt:
“Ngươi lo mà nghĩ cách làm sao đối diện Thiên Ngọc môn ở Nam châu đi, không theo hầu!”
Không hợp nhau nói nửa câu đã nhiều, Hoàng Thông đi lướt qua Ngưu Hữu Đạo.
Cừu Sơn lắc đầu đi theo.
Chờ một đám đệ tử Đại Thiền sơn lướt qua người, Ngưu Hữu Đạo lên tiếng:
"Hoàng trưởng lão nói đến Thiên Ngọc môn làm ta chợt nảy ý. Ta sớm muộn gì sẽ đuổi Thiên Ngọc môn ra Đại Thiền sơn, nếu Đại Thiền sơn không ở nổi trong Bắc châu nữa nhớ suy xét đến Nam châu trú, tránh cho mắc công tới lui giữa hai nước Yến, Hàn.”
Ngưu Hữu Đạo nói rõ mâu thuẫn với Thiên Ngọc môn ngay trước mặt công chúng.
Cừu Sơn nghe giọng điệu của hắn mà tim đập chân run, phát hiện đám người tranh giành địa bàn này quả nhiên khác với người buôn bán bên Vạn Thú môn, răng nanh trần trụi lộ ra ngoài.
Quản Phương Nghi cũng bị lời ngông cuồng hù hết hồn.
Hoàng Thông đột nhiên dừng bước.
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục bảo:
“Hoàng trưởng lão đến để bái kiến chưởng môn sáu đại phái Yến, Hàn đúng không? Thứ lỗi cho ta nói thẳng, bái kiến hay không thì ý kiến không lớn, dù có người qua được trước mắt nhưng tương lai thì sao? Nước Yến hoặc nước Hàn sẽ có ngày ra tay với Bắc châu, chịu đựng qua một lúc cũng sẽ không lâu dài. Phụ tử Thiệu thị đều là nghịch tắc đối với Yến, Hàn. Dung Bình quận vương thì khác, là hoàng thân quốc thích, huyết mạch chính thống của Thương thị. Triều đình nước Yến chiêu cáo thiên hạ sắc phong Dung Bình quận vương làm thứ sử Nam châu, là châu mục Nam châu danh chính ngôn thuận! Nếu Đại Thiền sơn liên hợp với ta, có Dung Bình quận vương hết sức ủng hộ thì đến Nam châu

dễ dàng, Bắc châu là đất thị phi không cần cũng thế. Lời tâm huyết mong Đại Thiền sơn nghĩ kỹ.”
Cừu Sơn nghe những lời này cảm thấy hơi tru tâm, liếc trộm Hoàng Thông.
Mắt Quản Phương Nghi sáng lấp lánh.
Đầu Hoàng Thông hơi nhúc nhích dường như muốn quay lại nhưng cuối cùng không ngoái đầu, tiếp tục sải bước đi tới.
Quản Phương Nghi nhìn theo đoàn người đi xa, quay sang ngó Ngưu Hữu Đạo, nạt nhẹ:
“Người xấu!"
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Đã bao giờ phi lễ bà sao?”
Quản Phương Nghi nói:
“Còn không thừa nhận? Ngươi đang đào góc tường của Thiệu Bình Ba, nếu hắn biết sẽ tức hộc máu.”
Ngưu Hữu Đạo khẽ thở dài:
“Làm gì dễ đào góc tường vậy, Đại Thiền sơn và Thiệu thị khoanh tay đứng giữa từ lâu đã đắc tội ba đại phái nước Yến, ba đại phái không đồng ý dù họ muốn đến Nam châu cũng không được.”
Quản Phương Nghi kinh ngạc hỏi:
“Không phải ngươi muốn bắt tay với Đại Thiền sơn đuổi Thiên Ngọc môn đi sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Đại Thiền sơn ở Nam châu và Thiên Ngọc môn ở Nam châu có gì khác nhau sao? Nếu Đại Thiền sơn thay thế vị trí của Thiên Ngọc môn trong Nam châu thì quay đầu vẫn sẽ xem ta là cái đinh trong mắt, có vết xe đổ của Thiên Ngọc môn thì họ xuống tay càng ác hơn.”
Quản Phương Nghi gắt lên:
“Vậy ngươi còn nói làm chi?”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Nói chơi thôi, dù sao rảnh.”
" . . ."
Quản Phương Nghi câm nín, như ngươi mà bảo là rảnh?
Trong điện.

Tây Hải Đường ngh bẩm báo ngạc nhiên xoay người:
“Ngưu Hữu Đạo đã nói vậy?”
Cừu Sơn gật đầu nói:
“Ta nghe tận tai, phải rồi, Hoàng Thông cầu kiến chưởng môn sáu đại phái đều bị từ chối, không ai chịu gặp.”

Chào mọi người, để mừng ngày 8/3, từ ngày 7/3 - 12/3 cứ mỗi 10 kim phiếu được tặng tụi mình sẽ up thêm 01 chap, giới hạn mỗi ngày là 25 chap, số kim phiếu còn dư tụi mình sẽ cộng dồn qua ngày hôm sau và up tiếp. Mong mọi người ủng hộ thêm cho nhóm nha ^^

Chương 745: Trúng Kế Rồi!

Chương 745: Trúng Kế Rồi!
Tây Hải Đường nói:
“Bắc châu đứng giữa lợi dụng hai bên chế hoành nhau, sớm đắc tội hai phái, huống chi chỉ có một trưởng lão Đại Thiền sơn đến, đâu dễ gặp chưởng môn sáu đại phái, bọn họ không nể tình Đại Thiền sơn là hợp lý. Nhưng người của Ngưu Hữu Đạo ở Nam châu sao lại đấu với Bắc châu nữa? Nam châu, Bắc châu, Thiên Ngọc môn, Đại Thiền sơn, Ngưu Hữu Đạo, Trần Đình Tú, giờ lại đến Hoàng Thông. Ngưu Hữu Đạo đi gặp sáu đại phái, Trần Đình Tú đã chết. Đại Thiền sơn đến tìm sáu đại phái, ở giữa chuyện này có mối liên kết nào không? Đang đấu sức ở Nam châu hay Bắc châu? Ta hoang mang quá.”
Cừu Sơn lắc đầu nói:
“Hình như Ngưu Hữu Đạo và Thiệu thị Bắc châu có xích mích, không rõ lắm. Vạn Thú môn chúng ta làm mua bán với người trong thiên hạ, ít khi tham dự vào mấy chuyện này.”
Tây Hải Đường cảm khái:
“Đúng vậy, địa bàn thiên hạ chỉ có bấy nhiêu, đám người này đánh giết làm sinh linh đồ thán, giành tới giành lui không ngừng. Bao nhiêu môn phái nổi lên rồi suy tàn, chưa chắc là chuyện xấu cho Vạn Thú môn chúng ta. Nhưng họ chạy hết vào Vạn Thú môn là sao? Đem Vạn Thú môn của ta làm sân đấu sao?”
Hoàng Thông đi loanh quanh trong đình viện tâm tình rất nặng nề, bị sáu đại phái từ chối gặp mặt, không rõ tình huống thế nào.
Nhưng cũng trong dự đoán, bên tông môn hồi âm bảo chưởng môn Hoàng Liệt tự mình đến.
Trong óc Hoàng Thông thỉnh thoảng nổi lên lời Ngưu Hữu Đạo đã nói, có chút đạo lý.

Ngưu Hữu Đạo cố ý nhắc đến chuyện này là có ý gì?
Phủ Thứ Sử Bắc châu, một đám tu sĩ hội tụ ngoài chính sự đường.
Đám quan viên làm việc hàng ngày trong đường cẩn thận đi ra, ngẫu nhiên giương mắt liếc những tu sĩ cầm bảo kiếm.
Trong chính sự đường đã đuổi hết những người không liên quan.
Thiệu Bình Ba nhìn Chung Dương Húc ung dung đi vào, y xử lý chính vụ đứng dậy vòng ra khỏi bàn dài, chắp tay hỏi:
“Bá phụ làm vậy là sao?”
Chung Dương Húc chỉ đuổi hết người đi.
Thiệu Tam Tỉnh ở bên cạnh không lên tiếng.
Chung Dương Húc lạnh lùng nhìn Thiệu Bình Ba:
“Tại sao dạy mãi không sửa?"
Thiệu Bình Ba hoang mang hỏi:
“Sao bá phụ nói vậy? Tiểu điệt không hiểu, xin bá phụ chỉ rõ.”
Chung Dương Húc nói:
“Ngươi đang giả khờ với ta?”
Tin tức truyền rất nhanh, ngoài cửa hơi ồn ào, Thiệu Đăng Vân nghe tin chạy nhanh đến. Chung Dương Húc quay đầu liếc một cái.
Thiệu Đăng Vân đi tới chắp tay hỏi:
“Chung huynh, có chuyện gì mà làm rầm rộ vậy?”
Chung Dương Húc hếch cằm hướng Thiệu Bình Ba:
“Ngươi hỏi nhi tử của ngươi đã làm chuyện tốt gì đi.”
Thiệu Đăng Vân tóc hoa râm nhìn nhi tử, hỏi:
“Xảy ra chuyện gì?”
Thiệu Bình Ba chắp tay nói:
"Phụ thân, nhi tử cũng không biết, đang xin hỏi bá phụ.”
Thiệu Đăng Vân cau mày khó hiểu.
Chung Dương Húc chất vấn:
“Ta đã cảnh cáo ngươi đừng chọc vào Ngưu Hữu Đạo nữa có đúng không?”
Thiệu Bình Ba nói:
“Tiểu điệt luôn ghi nhớ trong lòng!"
Chung Dương Húc mỉa mai:

"Ghi nhớ trong lòng? Phái người chạy đến thành Vạn Vật ám sát Ngưu Hữu Đạo, câu kết Thiên Ngọc môn Nam châu hãm hại, đây là ghi nhớ trong lòng mà ngươi nói? Ngươi nhiều lần không nghe vào tai lời của Đại Thiền sơn, có phải cho rằng Bắc châu không thể thiếu ngươi, không dám động ngươi?"
Thiệu Đăng Vân nhìn nhi tử chằm chằm.
Thiệu Bình Ba kinh ngạc hỏi:
“Sao bá phụ nói vậy? Tin đồn từ đâu ra?”
Chung Dương Húc nói:
“Ngươi không cần biết tin tức từ đâu đến, ta chỉ hỏi có phải là ngươi làm không?”
Thiệu Bình Ba nhìn bộ dáng của đối phương biết lần này sẽ không nương tay, ngu mới thừa nhận.
Thiệu Bình Ba nghiêm nghị thề thốt phủ nhận:
“Tuyệt đối không có việc đó!”
Thiệu Đăng Vân trầm ngâm hát đệm:
“Có phải trong chuyện này có hiểu lầm gì không Chung huynh?”
Chung Dương Húc cười gằn:
"Hiểu lầm? Thiệu huynh, trời sắp sập, Ngưu Hữu Đạo đã quê quá hóa giận lén bàn với chưởng môn sáu đại phái hai nước Yến, Hàn, còn cần ta giải thích định xuống tay với người nào sao?"
Biểu tình Thiệu Đăng Vân trầm trọng, hiểu Đại Thiền sơn chịu áp lực lớn.
Thiệu Đăng Vân nghiêng đầu nhìn nhi tử, hỏi:
Rốt cuộc có chuyện gì?"
"Phụ thân, nhi tử không biết xảy ra chuyện gì, chắc có người vu oan hãm hại. Bá phụ đã cho rằng là tiểu điệt làm thì hết cách giải thích. Nhưng tiểu điệt tin người thanh tự thanh, người dơ bẩn tự dơ, sự việc rồi sẽ có ngày rõ ràng.”
Khuôn mặt Thiệu Bình Ba bi hờn chắp tay hướng Chung Dương Húc:
“Tiểu điệt nguyện tự nhốt trong tù, ngày nào chưa được trong sạch thì ngày đó không ra, mãi cho tới khi Đại Thiền sơn tra rõ sự thật thì thôi, khi đó nhận giết nhận nghiền. Tiểu điệt giải quyết như vậy không biết bá phụ có vừa lòng?”

Chung Dương Húc siết chặt kiếm. Đại Thiền sơn truyền tin dặn là Thiệu Bình Ba kháng mệnh nhiều lần, sau khi điều tra rõ phải chém mọt tay một chân coi như bài học. Nếu sự việc không thể cứu vãn thì tru sát tiểu tặc hại Đại Thiền sơn này.
Nhưng trước mắt Thiệu Bình Ba chết không thừa nhận, vì chứng minh trong sạch thậm chí đồng ý tự nhốt trong tù chờ xử trí. Phải chăng có hiểu lầm gì?
Chung Dương Húc thấy do dự.
Thiệu Bình Ba chắp tay hướng Thiệu Đăng Vân:
"Phụ thân! Trong khi nhi tử tự nhốt trong lao tù không thể phân ưu cho phụ thân, sự vụ quân chính Bắc châu nhờ vào phụ thân."
Thiệu Đăng Vân nhìn nhi tử chằm chằm thấy rõ ẩn ý trong mắt y.
Thiệu Bình Ba không nói nhiều, đứng dậy sải bước ra ngoài, Thiệu Tam Tỉnh theo sát.
Hai người bị tu sĩ ở cửa ngăn cản, Thiệu Bình Ba quay đầu nhìn Chung Dương Húc.
Chung Dương Húc vung tay áo, tu sĩ tránh đường.
Hai chủ tớ đi ra chính sự đường, có tu sĩ đi theo.
Địa lao trong phủ mở ra, âm u ẩm ướt.
Thiệu Bình Ba ra hiệu ngục tốt mở lồng sắt trong phòng, tự mình đi vào.
Chờ địa lao yên tĩnh lại, Thiệu Bình Ba liên tục ho sặc sụa, ho như sắp văng phổi ra.
Thiệu Tam Tỉnh ở ngoài lồng giam dán sát rào chắn, biểu tình lo lắng kêu lên:
"Đại công tử!"
Thiệu Bình Ba ho một lúc mới ngừng, tay áo lại thêm vết máu.
Thiệu Bình Ba đến gần rào chắn, nhẹ phất tay áo biểu thị không sao, thều thào:
“Đại Thiền sơn vô năng, Ngưu tặc xảo trá, trúng kế rồi!”
Thiệu Tam Tỉnh giật mình kêu lên:
“Trúng kế gì?”
Thiệu Bình Ba nói:
“Đại Thiền sơn biết Ngưu Hữu Đạo liên lạc với sáu đại phái thì còn hợp lý, nhưng sao biết ta phái người ám sát Ngưu Hữu Đạo? Sao biết ta câu

kết Thiên Ngọc môn? Chắc chắn là Ngưu Hữu Đạo cố ý lộ ra cho Đại Thiền sơn, để Đại Thiền sơn biết họa lớn này do ta dẫn đến, mục đích là lợi dụng Đại Thiền sơn khống chế ta, cắt đứt sự khống chế của ta với bên ngoài để ta ngồi chờ chết! Hắn đã quyết tâm không cho ta chạy, muốn giam ta tại đây, quyết lấy mạng ta!”
Thiệu Tam Tỉnh khẽ kêu lên:
“Vậy sao vừa rồi đại công tử không nói rõ với Chung lão đây là gian kế của Ngưu tặc?”
Thiệu Bình Ba nói:
“Nói rõ thế nào? Thừa nhận đây là sự thật sao? Sự việc liên quan sống còn của Đại Thiền sơn, ngươi có thấy bảo kiếm trong tay Chung Dương Húc không? Ngày thường Chung Dương Húc đi lại trong phủ không cầm kiếm, lần này mang kiếm đến gặp, nếu ta thừa nhận thì dù không giết ta cũng rất có thể cho ta bài học khắc cốt minh tâm. Ta kháng mệnh nhiều lần, làm ra chuyện như vậy, Đại Thiền sơn tức giận, nếu ta không lấy lùi làm tiền thì không chết cũng tàn phế.”
Thiệu Tam Tỉnh hỏi:
“Bây giờ nên làm sao đây?”
Thiệu Bình Ba nói:
"Ngưu tặc âm ngoan khiến Đại Thiền sơn khủng hoảng trách tội ta, cắt đứt liên lạc giữa ta và bên ngoài, giờ ta chỉ có thể ngồi chờ kết quả. Sẽ có người Đại Thiền sơn đi Vạn Thú môn, bên Vạn Thú môn cũng có một trận đấu. Đại Thiền sơn tự cho mình cao nhưng thật ra to xác mà không não, không đấu lại Ngưu tặc. Chỉ hận ta không phải người tu hành, thu hoạch tình báo có hạn, khó mà tham gia sâu vào. Giờ hắn động tay chân vào giới tu hành, ta ở thế dưới rất là bị động. Hiện giờ chỉ có thể chờ tin bên Yến, Hàn. Chỉ cần sáu đại phái bắt đầu liên lạc với ta thì Đại Thiền sơn không dám động vào ta, không thể không thả ta ra ngoài chủ trì cục diện hóa giải nguy cơ."
Trong chính sự đường trống rỗng chỉ có một mình Thiệu Đăng Vân ngồi yên, nhắm mắt trầm tư.
Quản gia Dương Song đi vào, lại gần Thiệu Đăng Vân khẽ hỏi:
“Đại nhân, có dùng cơm trưa không?”

Chào mọi người, để mừng ngày 8/3, từ ngày 7/3 - 12/3 cứ mỗi 10 kim phiếu được tặng tụi mình sẽ up thêm 01 chap, giới hạn mỗi ngày là 25 chap, số kim phiếu còn dư tụi mình sẽ cộng dồn qua ngày hôm sau và up tiếp. Mong mọi người ủng hộ thêm cho nhóm nha ^^

Chương 746: Ôn Dịch (1)

Chương 746: Ôn Dịch (1)
Thiệu Đăng Vân chậm rãi mở mắt ra, mắt lóe tia sáng oai vũ khiếp người.
Thiệu Đăng Vân nghiêng đầu nhẹ giọng nói:
“Truyền quân lệnh của ta, người ngựa trên dưới Bắc châu không được thủ dụ của ta thì không cho phép vọng động. Tướng lĩnh các bộ thay đổi cần thủ dụ tự tay ta viết, ai tự tiện phát lệnh sẽ coi như phản tặc, các huynh đệ cùng tru!”
Dương Song nhận ra điều gì, nhẹ giọng nói:
“Rõ!”
Nam châu, Thiên Ngọc môn.
Trong đại điện chính cung tập hợp các trưởng lão, bọn họ nhìn Bành Hựu Tại mặt lạnh băng đứng trên cao.
Sắc mặt của chưởng môn kém vậy chắc đã xảy ra chuyện gì.
Phong Ân Thái hỏi:
"Chưởng môn triệu tập chúng ta là có việc gì?”
Bành Hựu Tại nghiêng đầu ra hiệu, đệ tử ở một bên dâng phong mật thư cho trưởng lão đứng bên dưới, để các trưởng lão truyền đọc.
Trưởng lão Đinh Khoái xem xong kêu lên, tái mặt.
Đám trưởng lão xúm lại chụm đầu đọc thư, xem rõ nội dung đều mặt biến sắc.
Bành Hựu Tại chậm rãi nói:
“Trần Đình Tú Trần trưởng lão đã chết, bị phu nhân của chưởng môn Thiên Hành tông tức là nữ nhi của chưởng môn đời trước, Văn Tâm Chiếu giết.”
Đệ tử Thiên Ngọc môn từ bên Vạn Thú môn truyền tin về rõ ràng nói Trần Đình Tú muốn lợi dụng sự kiện Hồng Nương xúi Văn Tâm Chiếu

mượn đao giết người, kết quả chọc giận Văn Tâm Chiếu nên chết ngoài sơn môn Vạn Thú môn, đối mặt áp lực từ ba đại phái nước Yến họ không dám nói ra sự thật, đành nhận một trăm vạn kim tệ xong việc.
Phong Ân Thái vẫn không nhịn được hỏi:
“Sao có thể như vậy?"
Bành Hựu Tại nói:
"Trần trưởng lão lần đầu đến viếng thăm bị Văn Tâm Chiếu đuổi ra, sau đó Văn Tâm Chiếu dụ Trần trưởng lão ra sơn môn rồi giết. Muốn giết thì ngay từ đầu có thể dụ ra giết, tại sao chờ đến về sau? Ta cứ cảm thấy việc này kỳ lạ, nếu thật sự có vấn đề chỉ e liên quan đến Ngưu Hữu Đạo ở Vạn Thú môn.”
Phong Ân Thái cầm mật thư giữ im lặng. Một bên là sư huynh đệ đồng môn, một bên là huynh đệ kết nghĩa của mình, Phong Ân Thái không tiện phát biểu ý kiến quyết định xử Ngưu Hữu Đạo, đành lặng im.
Nữ trưởng lão duy nhất của Thiên Ngọc môn, Lâm Phi Tuyết giẫm chân căm hận nói:
"Tiểu tặc đáng giận! Thiên Hành tông khinh người quá đáng!"
Đinh Khoái khẽ thở dài:
“Thiên Hành tông thế lớn, làm gì được họ?”
Bành Hựu Tại nghiến răng nói:
“Ghi nhớ thù này, để đệ tử hậu bối nhớ kỹ, toàn Thiên Ngọc môn ta cố gắng phấn đấu chờ sau này tẩy hận này!”
Lâm Phi Tuyết nói:
“Ngưu Hữu Đạo đã bắt tay với ba đại phái, phải nhanh chóng để Trình sư bá chạy tới Vạn Thú môn ngăn cản.”
Bành Hựu Tại nói:
"Tiểu tặc gian trá, minh thương dễ tránh tên lén khó phòng, Trình sư bá không tiện lộ mặt trước tiểu tặc kia sợ sẽ gặp bất trắc. Hắn muốn móc nối thì kệ hắn, kế hoạch giữ nguyên như cũ, tiếp tục để Trình sư bá tùy thời giết tặc. Ta đã truyền tin cho đệ tử ở Vạn Thú môn kêu họ canh giữ tại đó chú ý hướng đi của Ngưu Hữu Đạo, phối hợp hành động của Trình sư bá.”
Núi xanh tốt tươi, Nhà Tranh sơn trang vẫn ở chỗ cũ, một tòa trủng dưới gốc cây ngoài trang.

Ba con kim sí từ xa bay tới lao xuống ba tòa lâu vũ ẩn trong núi rừng.
Phí Trường Lưu mới vừa ra khỏi điện, Trịnh Cửu Tiêu và Hạ Hoa lục tục bay ra, ba người đứng dưới mái hiên đại điện.
Phí Trường Lưu hỏi:
“Hai người cũng nhận được tin tức của Ngưu Hữu Đạo?”
Trịnh Cửu Tiêu, Hạ Hoa rút một phong mật thư ra khỏi ống tay áo, Phí Trường Lưu cũng lấy một phong ra, ba người so sánh ba phong thư nội dung y như nhau.
Trong thư yêu cầu ba phái nhanh chóng triệu tập người bên cửa hàng Băng Tuyết các chặn người đưa thư ngay, phải bắt giữ mục tiêu, Ngưu Hữu Đạo cần lá thư trong tay người đưa thư.
Trịnh Cửu Tiêu hỏi:
“Hắn đang ở đâu, muốn làm gì? Sự việc không đầu không đuôi, như lọt vào trong sương mù. Tống Thư nhi tử của Tống Đình Uy chẳng phải đã đầu vào Thiệu Bình Ba ở Bắc châu sao? Không lẽ Ngưu Hữu Đạo bỏ lại Nam châu lần nữa đấu với Bắc châu? Hoặc nên nói là còn nhớ thù Thượng Thanh tông năm xưa, quyết nhổ cỏ tận gốc Tống gia?”
Hạ Hoa buông tiếng thở dài:
“Phong cách làm việc của tên đó luôn là thần long thấy đầu không thấy đuôi, không dễ để lộ nội tình, quỷ biết hắn đang lay hoay cái gì. Nhưng mặc kệ hắn muốn làm gì cứ làm theo hắn là được. Ngươi không thấy ngữ điệu dùng từ sao? Phải giữ bí mật, chỉ được thành công không thể thất bại, nếu có sai sót sẽ xóa sổ ba phía chúng ta khỏi đất Nam châu. Giọng điệu này khiến người khó chịu.”
Phí Trường Lưu than thở:
“Khó chịu thì làm được gì? Nói sao thì cách lâu như vậy rốt cuộc chịu liên lạc với chúng ta, chứng minh ít nhất hắn không muốn cắt đứt quan hệ với chúng ta. Trong trận chiến Nam châu chúng ta lắc lư trái phải, người ta đã lên mặt cho chúng ta xem, nếu lần này còn làm không xong sợ là Ngưu Hữu Đạo sẽ trở mặt với chúng ta. Không có chỗ đứng trong Nam châu thì ba phái chúng ta thật sự sẽ trở thành chó nhà có tang."
Trịnh Cửu Tiêu, Hạ Hoa gật đầu. Ngưu Hữu Đạo muốn gây sự với họ rất dễ, chỉ cần nói một tiếng với Thương Triêu Tông là người ngựa trú tại

chỗ có thể chạy tới quấy rầy bọn họ, làm họ không sống yên. Bọn họ dám giết người của Thương Triêu Tông sao?
Trịnh Cửu Tiêu cười khổ nói:
“Ài, các ngươi xem tình huống của ba phái chúng ta, dù gì có nhiều người mà ăn nhờ ở đậu, còn phải nhìn sắc mặt người ta. Lại xem tên kia, một đồ đệ bị Thượng Thanh tông bỏ, không có nhiều người như chúng ta, thực lực thua xa chúng ta, nhưng tình huống thực tế là chúng ta phải xem sắc mặt của hắn, chạy chân cho hắn, chuyện quái quỷ gì!”
Hạ Hoa nói:
“Ngươi đừng oán trách nữa, từ khi ba phái chúng ta khai sơn lập phái đến nay đã đổi bao nhiêu ông chủ? Người ta có khó khăn đến đâu cũng không theo hai chủ, kiên quyết không rời Thương Triêu Tông, một đường nâng đỡ Thương Triêu Tông từ đường cùng đến bây giờ, sao Thương Triêu Tông có thể không mang ơn?”
Trịnh Cửu Tiêu nói:
“So sánh thế này không có ý nghĩa.”
Hạ Hoa hỏi lại:
“Vậy muốn so thế nào? Ba nhà chúng ta ai dám giết Yến Sử? Chúng ta dám giao phong với Thiên Ngọc môn trong Nam châu không?”
Phí Trường Lưu giơ tay ngăn lại:
“Được rồi đừng cãi nữa, có làm không? Cho thái độ xác thực đi.”
Không có lựa chọn, ba người chạm mặt chốc lát rồi giải tán, lát sau ba con kim sí bay lên tầng mây rời xa dương thế.
Tin tức đưa thẳng đến Băng Tuyết các.
Nhận được tin, Tiếu Thiết chưởng quầy Lưu Tiên Tông, Tào Hoành chưởng quầy Phù Vân Tông, Lý Hỏa Vân chưởng quầy Linh Tú Sơn không dám chậm trễ, nhiệm vụ cấp tốc, ba người nhanh chóng tập hợp người trong Băng Tuyết các.
Trong gió tuyết người ba đường lục tục bay ra khỏi hiệp cốc bay lượn giữa đỉnh núi tuyết.
Người ba đường ra Đại Tuyết sơn chạy đến một trạm dịch ven đường cánh đồng tuyết mua tọa kỵ, làn lượt chạm mặt nhau tại đây.
Trạm dịch ở đây không thiếu tọa kỵ, tu sĩ đi Băng Tuyết các thường bỏ lại tọa kỵ ở đây.

"Giá!"
Một đoàn người chưa đến hai mươi người lao ra trạm dịch tung vso băng tuyết trên đường, gicụ ngựa chạy như điên trong gió lạnh.
Ra băng nguyên thấy đồng xanh, đến chỗ rẽ ngựa không ngừng, người cưỡi trên lưng ngựa chắp tay chào nhau rồi chia ba đường, tiếng chân rầm rập đi xa để lại bụi mù.
Vạn Thú môn, Linh Hỏa cốc.
Ráng chiều đầy trời chiếu lên khuôn mặt xanh mét của Tây Hải Đường.
Tây Hải Đường chui ra từ lồng xoay người lại.
Đa số cao tầng còn ở Vạn Thú môn đều đến, bọn họ tập hợp trước một hàng lồng sắt to lớn ở Tinh Xá. Trong lồng có hai mươi con chim to lớn đủ loại đã chết, nằm yên không nhúc nhích trong lồng.
Trong đó có một con chim to lông trắng tinh, Tây Hải Đường nhìn mà lòng đau nhói.
Tọa kỵ bay rất mắc, không nhiều người dùng nổi, thứ này tuổi thọ có hạn lâu nhất chỉ cỡ hai mươi năm, một năm không bán được vài con.
Nhưng Vạn Thú môn muốn bán giá mắc, thứ này không thuộc hàng số lượng, muốn thuần phục một con chim đến khi nó chịu nghe lời cho chở người phải thuần hóa từ hồi nhỏ, cho nó thói quen mới được, khi nào lớn thì bán ra. Thuần hóa một con cho đến thích hợp bán ra mất ba năm.

Chào mọi người, để mừng ngày 8/3, từ ngày 7/3 - 12/3 cứ mỗi 10 kim phiếu được tặng tụi mình sẽ up thêm 01 chap, giới hạn mỗi ngày là 25 chap, số kim phiếu còn dư tụi mình sẽ cộng dồn qua ngày hôm sau và up tiếp. Mong mọi người ủng hộ thêm cho nhóm nha ^^

Chương 747: Ôn Dịch (2)

Chương 747: Ôn Dịch (2)
Thứ này bán được mới xem là tiền, không bán ra thì chỉ như hàng tích trữ, Vạn Thú môn có mấy trăm con chờ bán.
Chuyện này không phải giá tiền hay không, một lúc chết hai mươi mấy con, có năm, sáu con hình thể chưa lớn, thời kỳ còn nhỏ.
Tây Hải Đường quay đầu tức giận quát:
"Mao sư đệ, rốt cuộc là sao?
Một lão nhân bề ngoài lôi thôi, tóc hoa râm rối xù, mắt đỏ rực rất là sốt ruột.
Người này là trưởng lão phụ trách Linh Hóa cốc của Vạn Thú môn, Mao Vô Song. Lão cúi đầu biểu tình khó chịu, lão cũng đau lòng.
Triều Kính lên tiếng:
“Mao sư đệ, ra chuyện như vậy ngươi không lên tiếng không được, ít nhất phải cho mọi người lời giải thích.”
Mao Vô Song sốt ruột giọng ồm ồm nói:
"Ta cũng không biết có chuyện gì, từng con ở trong lòng đột nhiên nóng nảy chí chóe nhảy lên xuống, trấn an thế nào cũng vô dụng, trơ mắt nhìn từng con ngã xuống.”
Triều Kính nói:
“Theo lý thì không nên như vậy, Linh Hóa cốc đã rất quen thuộc thuần hóa loại phi cầm này, trừ phi thân thể gầy yếu hoặc nhiễm bệnh không thì ít khi chết đột ngột vậy. Có phải đã ăn nhầm cái gì không?”
Mao Vô Song nghẹn ngào nói:
“Đồ ăn đều là đệ tử trong môn săn vật sống từ trong núi, bình thường cũng như vậy.”
Triều Kính khuấy nước trong thau đặt gần mũi ngửi:
“Nước thì sao? Nước có vấn đề gì không?”

Mao Vô Song giậm chân nói:
“Đã nghiệm hết rồi, không phát hiện có độc."
Triều Thắng Hoài trốn ở phía sau chợt lên tiếng:
“Chưởng môn, có khi nào bị nhiễm ôn dịch không?”
Câu này đánh thức Tây Hải Đường, quay đầu hỏi:
“Phi cầm bên Tụ Linh sơn có vấn đề gì không?”
Mọi người biết Tây Hải Đường sợ truyền nhiễm.
Trưởng lão phụ trách bên Tụ Linh sơn tên là An Thủ Quý, từ tốn nói:
“Bên kia tạm thời không thấy có gì lạ.”
Tây Hải Đường chỉ hàng lồng sắt trước mắt:
“Để lại xác vài con trong mật thất cẩn thận nghiệm, còn lại chôn sâu tiêu hủy ngay, không được tiếp xúc với linh thú và phi cầm khác. Phải kiểm tra cẩn thận chỗ này.”
Tây Hải Đường xoay người nhìn Mao Vô Song, tức giận nói:
“Tra rõ thế nào rồi mới xử trí!”
Lão nhân Mao Vô Song mếu máo, lão có bị phạt gì không đều là thứ yếu, lão rất đau lòng.
Đám người tụ tập một lúc rồi giải tán, để lại người chấp hành ý của chưởng môn.
Triều Thắng Hoài không vội rời đi mà nói với một đệ tử phụ trách việc tiêu hủy:
“Sư huynh, trong môn có nhiều chim muông, nếu đúng là có ôn dịch thì tốt nhất là chôn xa chút, bị truyền nhẫn sẽ lớn chuyện, không chừng liên lụy sư huynh. Tốt nhất là tiêu hủy trong núi rừng bên ngoài tông môn.”
Đệ tử kia biểu tình trầm trọng gật gù đồng ý.
Triều Thắng Hoài không nói mát, không ghét bỏ xác chết có nhiễm ôn dịch không, mang hai người đến hỗ trợ, một người khiêng xác phi cầm hình thể to lớn trèo núi vượt non đi xa.
Trong tay Triều Thắng Hoài chỉ khiêng chim nhỏ.
Khi trời sắp tối đoàn người ngừng lại, đào hố tại chỗ, có người đi đốn củi, Triều Thắng Hoài thì đi dạo bốn phía.
Chẻ củi chất đống, hố sâu đào xong.
Một người đi cùng Triều Thắng Hoài chạy tới cười nói với mọi người:

“Các vị sư huynh sư đệ, để hai chúng ta lo chuyện nơi này được rồi, Triều sư huynh mời các vị qua nói là có chuyện muốn dặn.”
Gã chỉ sau lưng núi.
Mọi người ngó nhau, có người biểu tình khó chịu, nhưng họ vẫn đi qua.
Trên đường có người chửi nhỏ:
“Ỷ vào gia gia của mình chạy tới đây hoa tay múa chân, cái thứ gì!”
Có người thì thầm phụ họa, đều ghét hành vi của Triều Thắng Hoài.
Sư huynh dẫn đội khẽ thở dài:
“Đừng dông dài nữa, người ta cũng có lòng tốt hỗ trợ, chỉ hơi lên giá chút.”
Chờ đám người này đi ra sau núi, hai người đứng cạnh hố sâu liếc nhau, hành động khiêng Hắc Ngọc Điêu đặt dưới đất lên bỏ chạy.
Hắc Ngọc Điêu là loài khá thường thấy trong loài chim lớn, cũng là số lượng nhiều nhất trong Vạn Thú môn, tức là loại gái rẻ nhất trong chợ, nhưng giá trị của nó cũng trên ngàn vạn.
Hai người không chạy quá xa, khiêng Hắc Ngọc Điêu giấu trong khe núi gần đó, chạy tới chạy lui nhanh chóng giấu năm con.
Sau đó trở về bên hố sâu nhanh tay ném đống củi khô vào hố, rồi ném chim chết xuống. Làm xong vứt đuốc vào hố, liên tục đốt đuốc rồi ném, trong hố nhanh chóng phực cháy lửa.
Thấy bên kia bốc khói lên cao, Triều Thắng Hoài ngừng dông dài. Đám người trở lại nhìn hố sâu, trong lửa cháy chất đống xác chim, không khí toát ra mùi thịt nướng rồi mùi khét, mọi người cách hố xa chút.
Sắc trời hơi tối, ánh lửa màu da cạm dần tắt trong hố sâu, than củi lập lòe, đám người đẩy đống đất bên cạnh lấp cái hố lại.
Làm xong xuôi mọi người trở lại, Triều Thắng Hoài mang theo hai người chia tay với đệ tử Linh Hóa cốc, nói là muốn đi thành Vạn Vật.
Ba người không đi xa, núp vào chỗ một lúc.
Trong bóng đêm Triều Thắng Hoài nói với hai sư đệ:
“Lôi năm xác chết ra ném chỗ xa chút, ném các nơi.”
Một sư đệ lấy làm lạ hỏi:
"Sư huynh, chúng ta vậy để làm gì?”
Một người khác cũng lấy làm lạ, giấu xác chết làm chi? Thứ chết rồi có ích gì?

Triều Thắng Hoài sẽ không nói cho họ sự thật, sẽ hù chết hai người. Càng ít người biết sự thật càng tốt. Triều Thắng Hoài kêu hai người câm miệng lo làm theo là dược.
Hai người vâng dạ chạy đi làm.
Triều Thắng Hoài nhanh chóng quay về Vạn Thú môn, chạm mặt với một đồng bạn đã hẹn trước bên Tụ Linh sơn, cũng là đệ tử bên này, tên Thần Bình.
Thần Bình đã chờ sẵn.
Vừa thấy mặt Triều Thắng Hoài hỏi ngay:
"Hôm nay sau nửa đêm trong những người làm việc có cả ngươi đúng không?”
Thần Bình kinh ngạc hỏi:
“Đúng rồi, sư huynh đã hỏi rồi mà?”
Triều Thắng Hoài lén lút quan sát bốn phía rồi móc ra năm ‘chỉ linh’ từ ống tay áo, nhìn như nhẫn nhưng bên trên khảm lục lạc nhỏ, trên lục lạc cắp lưỡi ngang tránh cho phát ra tiếng, rút lưỡi ngang ra lắc lục lạc sẽ nghe tiếng, thanh âm không lớn nhưng có sức xuyên thấu rất mạnh.
Thứ này bình thường đeo trên tay như nhẫn là được, dùng để khống chế chim bay, lắc chuông hướng nào là chim bay hướng đó.
Chất liệu của chỉ linh rất cứng cỏi ngang ngửa bảo kiếm thượng đẳng, khó sứt mẻ. Rèn ra mỗi chiếc sẽ theo một con chim cả đời.
Chỉ linh nhìn giống y nhau nhưng trên đời không thể nào phát ra tiếng chuông giống y như đúc, thanh âm có sự khác biệt nhỏ. Một công tượng cũng không thể rèn nhiều cái giống nhau. Mỗi chỉ linh sau khi được rèn ra sẽ cố định một con chim, miễn con chim không bị gì ngoài ý muốn thì sẽ không thay con khác vào, chuông và con chim từ nhỏ đến lớn cùng thuần hóa, khiến nó thói quen tiếng chuông, làm bạn quanh năm suốt tháng khiến tiếng chuông khắc sâu trong ký ức chim, thuần hóa phản ứng bản năng cho con chim để dễ điều khiển.
Khi Vạn Thú môn bán chim cũng tặng kèm chỉ linh, khách mua đồ về tiện khống chế.
Thần Bình nhận năm chiếc chỉ linh, kinh ngạc hỏi:
“Sư huynh, thế này là sao?”
Triều Thắng Hoài choàng vai bá cổ Thần Bình, nhỏ giọng nói:

“Đêm nay khi ngươi làm việc đổi năm chỉ linh của năm con Hắc Ngọc Điêu trong ổ ưng ra, dùng năm cái này thay mận đổi đào . . ."
Thần Bình nghe hiểu, giật mình kêu lên:
“Cái này . . . không được đâu sư huynh. Mỗi ngày sáng sớm sẽ thả phi cầm trong ổ ưng ra cho hoạt động, lỡ thay năm con Hắc Ngọc Điêu không nghe khống chế sẽ bị điều tra ra, nếu tra phải năm chỉ linh có vấn đề thì sư đệ làm việc đêm đó khó trốn trách nhiệm. Không được, không được, thật sự không được đâu sư huynh!”
Triều Thắng Hoài trầm giọng lạnh lùng nói:
“Ta sẽ hại ngươi sao? Nếu hại ngươi thì tra đến chỗ ngươi có thể khai ta ra, ta sẽ tự chuốc rắc rối vậy sao? Ngươi yên tâm, không cần chờ đến sáng sớm mai ngươi sẽ phát hiện việc này không điều tra được, bảo đảm ngươi không sao.”
Triều Thắng Hoài khuyên nhủ cộng thêm uy hiếp, dụ dỗ, cuối cùng hai người từ biệt nhau.
Triều Thắng Hoài lại đến một góc khác núi rừng kêu một đệ tử Tụ Linh sơn tên Cao Lam ra chạm mặt.
Triều Thắng Hoài nhét một bình sứ nhỏ vào tay Cao Lam, cũng choàng vai nhỏ to.
Cao Lam nghe xong thấp thỏm lo âu hỏi:
“Sư huynh, thứ này là vật gì? Không lẽ hôm nay bên Linh Hóa cốc là sư huynh . . .”
Triều Thắng Hoài vờ tức giận nạt:
“Vớ vẩn, ngươi nghĩ cái quái gì! Ta có thể làm chuyện như vậy sao?”

Chào mọi người, để mừng ngày 8/3, từ ngày 7/3 - 12/3 cứ mỗi 10 kim phiếu được tặng tụi mình sẽ up thêm 01 chap, giới hạn mỗi ngày là 25 chap, số kim phiếu còn dư tụi mình sẽ cộng dồn qua ngày hôm sau và up tiếp. Mong mọi người ủng hộ thêm cho nhóm nha ^^

Chương 748: Đêm Trăng

Chương 748: Đêm Trăng
Triều Thắng Hoài ngọt nhạt khuyên hủ:
"Ngươi yên tâm, đây không phải độc dược, ngươi làm theo lời ta nói tuyệt đối sẽ không độc chết thứ gì.
Cao Lam luôn miệng từ chối:
“Không được, sư huynh, tuyệt đối không được, ta quyết không thể làm việc này!”
Triều Thắng Hoài nổi giận:
“Ngươi giưỡn mặt với ta phải không?”
Hai người chia tay, Cao Lam thỉnh thoảng sờ bình sứ nhỏ giống bên hông, lòng đầy hoảng sợ.
Ánh trăng bạc chiếu xuống đất mênh mông.
Trong đình viện, Ngưu Hữu Đạo chống kiếm đứng, nhắm mắt lạnh lùng, ngón giữa luôn nhẹ gõ chuôi kiếm.
Một con kim sí trốn vào đình viện, không lâu sau từ bóng ma bước ra dưới trăng, lại gần Ngưu Hữu Đạo:
“Đạo gia, đã xác nhận nhiều lần, người bên Ngũ Lương sơn chuẩn bị sẵn sàng ở địa điểm định sẵn, chỉ chờ bên mình.”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Vậy đợi đi, thành hay bại là ở tối nay.”
Viên Cương hỏi:
“Tên đó có được không vậy? Chuyện này chỉ có một cơ hội, trợt tay thì về sau không có cơ hội khác nữa, còn vời đến rắc rối về sau, hơi mạo hiểm.”
Ngưu Hữu Đạo hừ lạnh, không mở mắt ra bình tĩnh nói:
"Mạo hiểm? Giang hồ cưỡi ngựa, gió hay mưa khi nên ra tay thì ra tay, đơn giản là thêm mấy ngôi mộ hoang trong núi xanh, chưa đến cuối

cùng không biết chôn ai. Chờ đi.”
Viên Cương ngẩng đầu nhìn trăng.
. . .
Trăng treo trên cao, vách núi đá trụi lủi không cọng cỏ, trên vách núi đào nhiều cái hang.
Nơi đây là ổ ưng của Tụ Linh sơn, trong mỗi hng có một con chim thân hình to lớn.
Khác với những con chim chưa thuần hỏa bị nhốt trong lồng ở Linh Hóa cốc, ở đây đều là đã thuần hóa, nghe lời, ngoan ngoãn không cần nhốt.
Phía sau mỗi cái hang có đường hầm cho người ra vào, trên dưới nguyên ngọn núi ngang dọc đường hầm cho người phụ trách nơi này ra vào.
Trong một hang núi có con nguyệt điệp bay vòng quanh cửa hang ba vòng.
Trong rừng dưới núi nhanh chóng xuất hiện tín hiệu tương tự.
Chốc lát sau Triều Thắng Hoài xuất hiện bên Tụ Linh sơn, lại gần đệ tử thủ vệ ở chân núi chào hỏi, nhiệt tình ôm ôm cánh tay nói cười mấy câu rồi từ chối nói có việc bận, từ biệt.
Triều Thắng Hoài đi tới góc vắng móc ra một cục giấy từ ống tay áo nhanh chóng mở ra xem, trong cục giấy bao năm chỉ linh. Triều Thắng Hoài siết tay lại bước đi.
Triều Thắng Hoài đến cái đình trên đỉnh núi nhìn Tụ Linh sơn dưới ánh trăng trước mặt, y ngồi xuống cầm bình rượu mang theo bên người, nhấp ngụm rượu. Nguyệt điệp bay ngoài đình phát tín hiệu với bên Tụ Linh sơn.
Triều Thắng Hoài ở trong đình trông như mượn rượu giải sầu, mà đúng thật.
Hơn hai mươi con chim to, mỗi con giá tiền khác nhau, ước chừng cỡ ba ức kim tệ, toàn bộ chết vào tay Triều Thắng Hoài.
Triều Thắng Hoài biết rõ nếu bị lộ chuyện này sẽ thế nào, đó là tội chết, gia gia cũng không bảo vệ mạng sống của y được, không chừng tự mình xé xác y.
Nhưng Triều Thắng Hoài càng rõ ràng mình gặp cái gì, như gặp ma quỷ hướng dẫn từng bước làm y bất giác đi theo, muốn quay đầu lại nhưng phát hiện mình đã chìm vào vòng xoáy lớn không bò ra được.

Điều duy nhất Triều Thắng Hoài có thể làm là khiến Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng rời đi, như hắn đã nói, sau khi việc thành công bắt lấy điểm yếu mạng sống của hắn là y an toàn.
Đối với Triều Thắng Hoài thì mạng sống của hai mươi con chim bay quan trọng hay mạng của y quan trọng? Khôg khó lựa chọn.
Trong địa lao, Thiệu Tam Tỉnh cầm hộp thức ăn đi tới ngồi xổm ngoài hàng rào tách ra từng tầng đưa vào khe dưới lao tù.
Thiệu Tam Tỉnh nói với Thiệu Bình Ba đứng quay lưng về phía đèn dầu: "Đại công tử ăn chút đi."
Thiệu Bình Ba quay lại chậm rãi đến gần, nghiêng đầu nhìn tu sĩ ngồi xếp bằng cuối hành lang.
Thiệu Bình Ba đến gần hàng rào hỏi nhỏ:
“Ngươi có thể liên lạc với bên ngoài không?
Thiệu Tam Tỉnh nhỏ giọng nói:
"Chỉ cho phép ta ra ngoài lấy thức ăn hoặc thêm quần áo, đệm chăn đồ dùng cho công tử. Hai tu sĩ đi theo, không thể liên lạc với bên ngoài. Nhưng đại nhân hỏi Chung tiên sinh đã biết một việc, biết đại công tử ám hại Ngưu Hữu Đạo vì người Đại Thiền sơn điều tra Điệp Mộng Huyễn giới nghe đệ tử Vạn Thú môn trò chuyện ở thành Vạn Vật.”
“Tình cờ nghe? Hừ hừ, những người Vạn Thú môn này chắc là Ngưu Hữu Đạo cố ý sắp xếp . . .”
Thiệu Bình Ba tạm dừng, mắt hấp háy:
“Theo phong cách thường thấy của Vạn Thú môn thì sao người của họ tham gia vào việc này? Lục Thánh Trung truyền tin tức về nói đệ tử Vạn Thú môn bị lợi dụng tên là gì?”
Thiệu Tam Tỉnh ngẫm nghĩ, nói:
“Triều Thắng Hoài, tôn tử của Triều Kính trưởng lão Vạn Thú môn.”
Thiệu Bình Ba sắc mặt âm trầm nói:
“Tôn tử của trưởng lão . . . nguy rồi! Người này hoặc là không ra tay, hoặc đã làm mà trượt tay, nếu trợt tay cũng cũng không nghe Thiên Ngọc môn nhắc tới Ngưu Hữu Đạo ở Vạn Thú môn có hành động truy cứu gì. Xem người Vạn Thú môn phối hợp Ngưu Hữu Đạo để lộ tiếng gió cho Đại Thiền sơn thì Triều Thắng Hoài rất có thể đã bị hắn khống

chế, có bối cảnh của người này làm nội ứng trong Vạn Thú môn thì nguy cho ta.”
Thiệu Bình Ba chợt lớn tiếng kêu lên:
“Đi, mời Chung trưởng lão đến ngay! Ta có chuyện quan trọng thông báo!”
Tu sĩ Đại Thiền sơn trông chừng bên kia đầu hành lang nhà tù bị kinh động đứng dậy đến gần.
Thiệu Tam Tỉnh uqay đầu liếc một cái, nhỏ giọng nhắc nhở:
“Đại công tử, không cách nào giải thích hậu quả đầu đuôi vụ việc cho Đại Thiền sơn.”
Thiệu Bình Ba tức giận quát:
“Đi mau!”
Thấy Thiệu Bình Ba đột nhiên vội vã bọn họ Thiệu Tam Tỉnh không dam làm lỡ nhanh chóng chạy. Thiệu Tam Tỉnh chạy tới cửa ra địa lao, dán sát cửa nhiều lần cầu xin tu sĩ trông giữ bên ngoài.
Tu sĩ canh giữ trong tù đến trước mặt Thiệu Bình Ba, nhắc nhở:
“Đại công tử tốt nhất đừng xằng bậy."
Xằng bậy?
Thiệu Bình Ba thành thật gật đầu, vào lúc này không tiện đắc tội, y cũng không muốn giải thích nhiều với đối phương.
Với Thiệu Bình Ba thì người xem Đại Thiền sơn như trời, cả đời sống trong cái vòng Đại Thiền sơn vẽ ra, không tự mình làm chủ được thật sự là y lười giải thích nhiều với tu sĩ này.
Tu sĩ nhìn cơm canh còn nguyên đặt dưới chân Thiệu Bình Ba trong hàng rào nhà tù, lại nhìn Thiệu Bình Ba, trong lòng rất miệt thị. Bình thường thì phong quang lắm nhưng chỉ là con chó của Đại Thiền sơn, cho ngươi phong quang mới được phong quang, cho ngươi không hay ho thì chỉ có chớp mắt.
Thiệu Bình Ba đi loanh quanh trong tù, lòng rối bời không tâm tình ăn gì.
Ban đầu Thiệu Bình Ba không để bụng Đại Thiền sơn, sau khi nhận tin từ Thiên Ngọc môn là đã chuẩn bị tâm lý đối mặt Đại Thiền sơn rồi, cũng chuẩn bị tinh thần Đại Thiền sơn biết Ngưu Hữu Đạo tìm sáu đại phái, chờ khi đó bàn bạc với Đại Thiền sơn về cách ứng đối là được.

Thậm chí Ngưu Hữu Đạo cố ý tiết lộ cho Đại Thiền sơn biết cũng không đáng lo, Thiệu Bình Ba đã chuẩn bị tâm lý hết. Thiệu Bình Ba ứng đối với Đại Thiền sơn nhiều năm, tự nhiên có cách thuyết phục Đại Thiền sơn, khiến Đại Thiền sơn giữ lòng nghi ngờ với tin tức Ngưu Hữu Đạo lộ ra.
Thiệu Bình Ba bày đường lui trước vì biết tính nguy hiểm của Ngưu Hữu Đạo, nhận ra hắn hùng hổ nên mới chuẩn bị trước phòng hờ.
Không ngờ Ngưu Hữu Đạo nắm bắt trạng thái bên Thiệu Bình Ba tinh diệu như thế, tính toán từng khâu nối nhau. Có thể khiến người Vạn Thú môn ra mặt làm Đại Thiền sơn tin răm rắp là Thiệu Bình Ba gây ra rắc rối, là y dạy mãi không sửa hại Đại Thiền sơn đối mặt lo lắng sống chết. Nếu không phải Thiệu Bình Ba kịp lấy lùi làm tiền thì không đơn giản là bị nhốt mà đã phải trả giá đắt.
Giờ Thiệu Bình Ba mới nhận ra cho đến nay Ngưu Hữu Đạo luôn muốn y chết, tốn nhiều công sức nghiên cứu y. Thiệu Bình Ba càng hiểu được mình nắm giữ tin tức giới tu hành quá kém, không biết người Đại Thiền sơn cũng đi thành Vạn vật nên mới bị người của Vạn Thú môn bị Ngưu Hữu Đạo lợi dụng cắm vào kẽ hở che mắt Đại Thiền sơn.
Mãi khi bị Đại Thiền sơn khống chế Thiệu Bình Ba mới hiểu ra y và Đại Thiền sơn cùng trúng kế của Ngưu Hữu Đạo.
Trước đó Thiệu Bình Ba không hỏi ra nguyên nhân từ miệng Chung Dương Húc được, mãi tới bây giờ mới biết Ngưu Hữu Đạo làm cách nào dụ dỗ Đại Thiền sơn. Từ đó thấy được Thiệu Bình Ba nắm giữ tình báo giới tu hành lạc hậu cỡ nào, đối diện Ngưu Hữu Đạo bị động biết bao.

Chào mọi người, để mừng ngày 8/3, từ ngày 7/3 - 12/3 cứ mỗi 10 kim phiếu được tặng tụi mình sẽ up thêm 01 chap, giới hạn mỗi ngày là 25 chap, số kim phiếu còn dư tụi mình sẽ cộng dồn qua ngày hôm sau và up tiếp. Mong mọi người ủng hộ thêm cho nhóm nha ^^

Chương 749: Bắt Đầu!

Chương 749: Bắt Đầu!
Thiệu Bình Ba sâu sắc cảm nhận được đây là cuộc so đấu không cân sức. Y sâu sắc hối hận lúc trước không tiếc mọi giá ức chế không để Ngưu Hữu Đạo vươn lên trong Nam châu, cho hắn có càng nhiều năng lực làm mưa làm gió. Đổi lại Ngưu Hữu Đạo trước kia đã không có nhiều năng lượng như vậy, không có cả tư cách bước qua cửa Vạn Thú môn.
Sự xuất hiện của Triều Thắng Hoài làm Thiệu Bình Ba càng lo hơn.
Lúc Thiệu Bình Ba xuống tay với Ngưu Hữu Đạo hoàn toàn không ngờ hắn phản kích mãnh liệt như vậy. Nhưng Thiệu Bình Ba không hiền gì, nghĩ ra ngay ba kế hoạch phá cục, có công, có thủ, có lui, thủ đoạn đánh trả ức chế rất nhanh.
Công là thượng sách, kéo dài nơi này chờ sát chiêu bên Thiên Ngọc môn thành công, Thiệu Bình Ba không tin thực lực như Thiên Ngọc môn không thể tạo thành uy hiếp đến Ngưu Hữu Đạo. Có giết được hắn hay không tạm không tính, chỉ cần bắt tay làm là Thiệu Bình Ba có cách chọc cho Nam châu loạn lớn, dù Ngưu Hữu Đạo không chết cũng hủy hoại tâm huyết nhiều năm của hắn.
Thủ là trung sách, ổn định sáu đại phái Yến, Hàn, tranh thủ thời gian cho đợt sau phản kích.
Lùi là hạ sách, trả giá rất lớn, nếu không đến lúc bất đắc dĩ Thiệu Bình Ba sẽ không dùng.
Thiệu Bình Ba đã nhận ra Vạn Thú môn thành điểm then chốt so đấu, Triều Thắng Hoài đột nhiên xuất hiện, đặc biệt với bối cảnh của y cho Ngưu Hữu Đạo không gian điều khiển lớn, làm giảm mạnh hy vọng của Thiệu Bình Ba với bên Vạn Thú môn, rất lo Thiên Ngọc môn và Đại Thiền sơn sẽ bị Ngưu Hữu Đạo lén hại.

Một khi thượng sách phá cục, trung sách quá bị động , đặc biệt là đụng phải đối thủ như Ngưu Hữu Đạo.
Thiệu Bình Ba thậm chí nghi ngờ việc Ngưu Hữu Đạo bái kiến chưởng môn sáu đại phái là có trá, bất đắc dĩ tin tức của y có hạn, không cách nào phán đoán, đành hy vọng người của Đại Thiền sơn đi viếng thăm chưởng môn sáu đại phái có thể nghiệm minh thật giả.
Triều Thắng Hoài xuất hiện khiến Thiệu Bình Ba cảm giác Ngưu Hữu Đạo ra tay trong Vạn Thú môn nhanh gọn, thời gian không chậm hơn bên y. Lúc trước Thiệu Bình Ba còn vĩnh vàng ngồi chờ trong tù, giờ thì như ngồi trên gối cắm kim.
Rào rào rào!
Cửa sắt mở ra, Thiệu Bình Ba đi loanh quanh vụt quay đầu nhìn phía cuối hành lang nhà giam.
Chung Dương Húc đến, có mấy người đi theo đằng sau. Đệ tử trông giữ trong lao hành lễ.
Hai người cách hàng ràng sắt gặp nhau.
Chung Dương Húc nhìn hộp thức ăn dưới chân, hỏi:
“Như thế nào? Đồ ăn không vừa miệng.”
Thiệu Bình Ba khác khí nói:
“Đồ ăn có dở đến mấy cũng không dám vì việc này làm phiền bá phụ đến.”
Thiệu Bình Ba không rảnh nói nhiều, vào thẳng chủ đề:
“Bên Vạn Thú môn ẩn giấu nguy cơ, người Đại Thiền sơn ở Vạn Thú môn phải ứng đối nhanh tránh cho mắc mưu Ngưu tặc.”
Chung Dương Húc nhíu mày hỏi:
“Sao ngươi biết bên Vạn Thú môn ẩn giấu nguy cơ? Thừa nhận việc đó là ngươi làm?”
Khóe mắt Thiệu Bình Ba liếc thấy năm ngón tay Chung Dương Húc cầm kiếm dường như càng siết chặt, vội giải thích:
"Bá phụ hiểu lầm, ta chợt nhớ một việc là hai năm trước nhận được tin Triều Thắng Hoài, tôn tử của Triều Kính trưởng lão Vạn Thú môn dường như câu kết với Ngưu Hữu Đạo, nếu Ngưu Hữu Đạo làm gì trong Vạn Thú môn chắc chắn sẽ ỷ vào người này.”
Chung Dương Húc hỏi:

“Thế thì sao?”
Thiệu Bình Ba nóng nảy nói:
“Phải nhắc nhở chú ý bên Vạn Thú môn phế bỏ con cờ ngầm này của Ngưu Hữu Đạo, tránh cho Đại Thiền sơn chịu thiệt!”
Chung Dương Húc nhíu mày hỏi:
“Ngươi có biết bối cảnh của Triều Kính không?”
Thiệu Bình Ba đáp:
"Chẳng lẽ không phải là trưởng lão của Vạn Thú môn sao?”
Chung Dương Húc nói:
"Chẳng những là trưởng lão còn cùng một sư phụ với Tây Hải Đường chưởng môn Vạn Thú môn, là phụ tá đắc lực của Tây Hải Đường, nói thẳng ra hai người đó là một nhóm. Ngươi có thấy ai làm thịt người của mình chưa?”
Thiệu Bình Ba ngẩn ra, y không biết chuyện này.
Chung Dương Húc tiếp tục bảo:
“Nhắc nhở Vạn Thú môn theo dõi Triều Thắng Hoài mà ngươi nói, theo dõi thế nào? Vừa mở miệng là bị Triều Kính biết, ai theo dõi Triều Thắng Hoài đều không được ích gì, hơn nữa vừa mở miệng sẽ đắc tội Triều Kính! Dù chứng minh Ngưu Hữu Đạo và Triều Thắng Hoài cấu kết với nhau thì sao? Phế bỏ Triều Thắng Hoài thì thế nào? Làm sao đối mặt Triều Kính? Đại Thiền sơn ăn no quá đi kết thù với Triều Kính sao?”
Cơ mặt Thiệu Bình Ba cứng ngắc nói:
“Bá phụ, việc này không phải là nhỏ, chúng ta không thể đấu nội bộ trúng gian kế của người khác nữa! Ngưu tặc gian trá, Đại Thiền sơn ở trong Vạn Thú môn sẽ chịu thiệt, xin bá phụ thả tiểu điệt ra ngay, phái người hộ tống tiểu điệt suốt đêm đến Vạn Thú môn, để tiểu điệt từ mình đối diện Ngưu Hữu Đạo! Những vấn đề bá phụ lo đều không thành vấn đề, tiểu điệt đến tận nơi tự nhiên có cách hóa giải tình thế nguy hiểm này.”
Thiệu Bình Ba cảm giác mình ở chỗ này quá chịu thiệt. Ngưu Hữu Đạo ở chỗ bùng nổ mâu thuẫn, tùy thời có thể ứng chiến, còn y ở đây nhận tin tức chậm, có được tin tức cũ, quá bị động.

Triều Thắng Hoài nổi lên mặt nước, Thiệu Bình Ba có nắm chắc chạy đến Vạn Thú môn tự tay giết Ngưu Hữu Đạo nên nóng lòng ra ngoài.
Chung Dương Húc nói:
“Không nhọc ngươi bôn ba, chưởng môn đã tự mình đi Vạn Thú môn.”
Lê Vô Hoa sốt ruột nói:
“Bá phụ, Hoàng chưởng môn đi cũng không có ý nghĩa gì, chỉ có tiểu điệt hiểu rõ nhất Ngưu tặc, cứ kéo dài thì không kịp!”
Chung Dương Húc cười nhạt:
“Ta hiểu rồi, ở trong mắt ngươi thì nguyên Bắc châu không thể thiếu ngươi, người khác là phế vật. Ngươi lo ăn cơm của mình đi!”
Chung Dương Húc nói xong xoay người đi, phớt lờ Thiệu Bình Ba.
Thiệu Bình Ba siết song sắt liên tục hô to
"Bá phụ! Bá phụ . . ."
Thiệu Tam Tỉnh ở ngoài hàng rào buồn bã cúi đầu.
Trước khi ra địa lao Chung Dương Húc ra lệnh:
“Thêm một người canh giữ trong địa lao/”
Chưa điều tra rõ sự việc mà Thiệu Bình Ba còn muốn đi ra ngoài, Chung Dương Húc phải đề phòng. Vì ông từng chịu thiệt, lần trước trong Thiệu gia tự tàn sát nhau vì cho Thiệu Bình Ba tắm rửa một cái khiến y lật ngược bàn cờ.
Két ầm!
Cửa lớn địa lao đóng sầm đáp lại tiếng la của Thiệu Bình Ba, nói cho y biết có gào rách họng cũng vô ích.
Thiệu Bình Ba siết chặt song sắt nhìn hướng cửa, mắt tóe lửa. Thiệu Bình Ba rất muốn nói các ngươi không phải phế vật thì là gì? Nếu không có ta đây một tay tạo ra thế cục Bắc châu thì Đại Thiền sơn các ngươi có tốt hơn Thiên Ngọc môn trước kia không? Không có Thiệu Bình Ba này kéo Đại Thiền sơn các ngươi làm cộng sự thì Đại Thiền sơn lấy đâu ra địa bàn lớn như vậy?
Lạch cạch!
Thiệu Bình Ba đá ngã hộp thức ăn dưới đất, tức quá lại cúi đầu ho khan mấy tiếng.
Trong nhà giam lại thêm một tu sĩ theo dõi bên này.

Ổ ưng, trong một nhà đá, nguyệt điệp phát sáng. Thần Bình ngồi đối mặt vách tường, lòng thấp thỏm.
Từ khi giao năm chỉ linh Hắc Ngọc Điêu cho Triều Thắng Hoài thì lòng Thần Bình tràn ngập khủng hoảng, nghĩ mà sợ, cảm giác sợ hãi như bóng với hình.
“Grít gỉts!”
Loáng thoáng nghe tiếng ưng liên tiếp khiến Thần Bình tỉnh táo lại.
Ngoài cửa phòng đa có người hét to:
“Thần sư đệ đừng nhập định nữa, xảy ra chuyện!”
Thần Bình bừng tỉnh nhanh chóng lao ra, đi ngang qua hang ổ ưng nghe tiếng ưng hét chói tai. Chim to trong ổ cực kỳ táo bạo không ngừng loay hoay, móng vuốt bấu mặt đất phát ra tiếng chói tai rợn người.
Con chim to nóng nảy nhảy ra hang ổ lao xuống vách núi.
Thần Bình xông ra đứng bên vách núi hang ổ, thấy chim to đập cánh bay lên lượn dưới ánh trăng thê lương.
Không trung đầy bóng đen chim to bay lượn xoay quanh, từng tiếng rít chói tai làm Vạn Thú môn hỗn loạn ầm ĩ trong bóng đêm.
Trong đình viện. Ngưu Hữu Đạo như tượng đá chống kiếm không nhúc nhích, dường như đứng ngủ.
Có tiếng bước chân nhẹ nhàng đến gần, mùi thơm thân thể quen thuộc bay vào mũi Ngưu Hữu Đạo.
Quản Phương Nghi vòng qua đối diện Ngưu Hữu Đạo, trêu đùa nói:
“Ta nói này Đạo gia, đêm khuya đứng yên trong này như quỷ, đang suy nghĩ ý đồ xấu gì?”
Viên Cương sải bước đi tới, trầm giọng nói:
“Đạo gia mau nhìn!”
Ngưu Hữu Đạo mở bừng mắt. Quản Phương Nghi quay đầu xem. Núi phía xa có nhiều nguyệt điệp bay lượn, từng tiếng kêu sắc nhọn vang vọng.
Ngưu Hữu Đạo đặt tay lên vai Quản Phương Nghi.
Quản Phương Nghi nhìn bàn tay trên vai mình, không hiểu Ngưu Hữu Đạo muốn gì.
Ngưu Hữu Đạo phất tay đẩy Quản Phương Nghi sang một bên ngại bà che tầm mắt, hắn tiến lên một bước lại đặt kiếm trước mặt,nhìn chằm

chằm núi xa lấp lóe bóng sáng nguyệt điệp.
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói:
“Bắt đầu!”
Quản Phương Nghi nhìn núi xa lại nhìn Ngưu Hữu Đạo, lòng thầm nghi ngờ, bắt đầu cái gì?

Chào mọi người, để mừng ngày 8/3, từ ngày 7/3 - 12/3 cứ mỗi 10 kim phiếu được tặng tụi mình sẽ up thêm 01 chap, giới hạn mỗi ngày là 25 chap, số kim phiếu còn dư tụi mình sẽ cộng dồn qua ngày hôm sau và up tiếp. Mong mọi người ủng hộ thêm cho nhóm nha ^^

Chương 750: Quà Gì?

Chương 750: Quà Gì?
Phía trước hỗn loạn có liên quan đến vị này?
Quản Phương Nghi hỏi:
"Chuyện gì vậy?"
Không ai trả lời.
Động tĩnh gần lan tràn tới bên này, Trần bá và Hứa Lão Lục đi ra ngước đầu nhìn chim to thỉnh thoảng bay vụt qua không trung, phát ra tiếng rít táo bạo.
Đám người Đỗ Vân Tang trong khách viện Thiên Hành tông trú ngụ cũng đứng trên nóc nhà xem.
Đám người Long Hưu ở khách viện Tiêu Dao cung ngụ chạy ra sân, ngước đầu lên.
Long Hưu hỏi:
“Chuyện gì xảy ra?”
Các khách nhân tập hợp ở Vạn Thú môn lục tục bị kinh động.
Khi động tĩnh mới bắt đầu, mới hỗn loạn thì Triều Thắng Hoài ngồi trong đình trên đỉnh núi phất tay ngoắc, nguyệt điệp bay tới ẩn vào, khiến mình lại chìm trong bóng tối.
Triều Thắng Hoài quan sát bốn phía rồi lắc người ra khỏi đi, giơ tay phải lên, năm chỉ linh đeo trên năm ngón lắc nhanh phát ra tiếng chuông đinh đang.
Thanh âm không lớn nhưng lắc nhanh, Triều Thắng Hoài vừa lắc vừa quan sát bốn phía, hết sức căng thẳng.
Chốc lát sau có mấy bóng đen bay tới đáp xuống đỉnh núi. Triều Thắng Hoài nhảy lên trên lưng một con chim to, lập tức nằm sấp trên lưng chim nương bóng tối che tránh cho bị người phát hiện.

Triều Thắng Hoài nằm trên lưng chim to chỉ linh còn đang đung đưa dẫn bốn con chim bay sau theo cùng trong rời đêm lướt qua non nước bên dưới.
Đến lúc này Triều Thắng Hoài thở phào, dù bị người phát hiện chỉ cần kịp lúc ném chỉ linh đi thì có thể chối là phát hiện chim khác lạ nên muốn hàng phục không cho bay bậy.
Nên Triều Thắng Hoài luôn cảnh giác nhìn xung quanh xem có ai đến gần hơn.
Làm Triều Thắng Hoài bất an là cảm xúc năm con chim nóng nảy bất an, thỉnh thoảng phát tiếng rít chói tai có thể làm lộ hành tung.
Triều Thắng Hoài cố gắng dẫn chim bay lên cao.
Hang núi vách đá ổ ưng, Thần Bình trợn mắt há hốc mồm không hiểu chuyện gì xảy ra, đổi năm chiếc chỉ linh không đến mức làm ra động tĩnh như vậy đi?
Cửa hang bên trên gã vài tầng, Cao Lao cũng bị dị tượng chim bay hú loạn làm hết hồn, không lẽ vì bình thuốc kia?
Một bóng người từ chân núi bay nhanh lên trên, vừa bay vừa tức giận gầm lên:
“Còn không mau lấy chỉ linh triệu tập trở về!?"
Người đến là trưởng lão An Thủ Quý phụ trách Tụ Linh sơn, lão chạy nhanh như bay trên vách đá cheo leo mà như giẫm trên đất bằng, một đám đệ tử theo sau.
Thần Bình, Cao Lam từ run sợ phản ứng lại. Nhiều đệ tử kinh ngạc bị tiếng rống đánh thực chạy về cửa từng hang ổ, chỗ cửa hàng có một cửa sổ lõm vào bên trong treo chỉ linh.
Chỉ linh treo trong từng hang đối ứng với con chim to, không thể nào lẫn lộn được.
Các đệ tử lây chỉ linh chạy đến vách núi lắc nhanh chỉ linh triệu hoán chim bay loạn trên trời.
Rất nhanh có chim lục tục bay về ổ, dù có vẻ bất an nhưng cảm xúc của chúng nó ổn định nhiều.
Một đám người từ dưới núi chạy nhanh lên, là đám cao tầng Vạn Thú môn lấy Tây Hải Đường dẫn đầu đáp xuống đỉnh Tụ Linh sơn, trên cao nhìn quan thình hình hỗn loạn.

Tây Hải Đường rống to:
“Xảy ra chuyện gì?”
An Thủ Quý chắp tay nói:
"Tạm thời chưa rõ tình huống.”
Chim to bay lượn trên trời ít dần, lục tục bị triệu hoán về tổ. Có lẽ vì thể chất khác nhau nên một số mất khống chế rít gào bay lung tung trên trời lâu hơn mãi không chịu về.
Đám người Ngưu Hữu Đạo đứng bên mép núi ngoài đình viện xem.
Thấy tình hình hỗn loạn đã ngừng, Viên Cương nghiêng đầu nói:
“Yên tĩnh rồi Đạo gia.”
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu nháy mắt ra hiệu cho Viên Cương.
Viên Cương hiểu ý, biết là kêu y trở về láy tin tức. Bên Ngũ Lương sơn nhận hàng sẽ thông báo cho bên mình ngay, bên mình cần nắm tình huống trước. Viên Cương xoay người đi nhanh.
Hai người lén lút làm Quản Phương Nghi đứng một bên nghi ngờ, trực giác nói với bà dị biến đêm nay của Vạn Thú môn có liên quan bên mình.
Trần bá, Hứa Lão Lục cũng trở về.
Quản Phương Nghi đến gần Ngưu Hữu Đạo hỏi nhỏ:
“Đạo gia, hèn gì ta thấy đêm nay ngươi là lạ, có phải ngươi làm chuyện tốt không?”
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc hỏi:
“Ta làm chuyện tốt gì?”
Quản Phương Nghi trợn trắng mắt nói:
“Không thừa nhận?"
Ngưu Hữu Đạo khó hiểu hỏi:
“Bà kêu ta thừa nhận gì mới được?”
Quản Phương Nghi bĩu môi hướng nơi bình ổn hỗn loạn:
“Có phải ngươi giở trò quỷ không?"
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại:
“Ta làm trò quỷ gì?”
Hỏi tới hỏi lui trở lại vòng cũ, Quản Phương Nghi câm nín. Thấy rối loạn không rõ tình huống gì, Quản Phương Nghi không nói được Ngưu Hữu Đạo làm cái quỷ gì, chỉ có thể nghi ngờ hắn.

Ngưu Hữu Đạo dặn dò:
“Nói cho người của bà đêm nay đừng nghỉ ngơi ,chuẩn bị ứng đối tình huống đột phát.”
Cách xa Vạn Thú môn, sâu trong núi rừng không nằm trong đại vực Vạn Thú môn. Năm bóng đen hiện hình dưới ánh trăng từ trên cao đập cánh sà xuống một ngọn núi.
Một người nhảy từ lưng chim to xuống, mặc áo đen bịt mặt, đó là Triều Thắng Hoài, y đổi quần áo giấu mặt.
Triều Thắng Hoài nhảy xuống đất nhìn quanh, cẩn thận đề phòng.
Một lúc sau một bóng người nhảy ra khỏi rừng, cũng mặc đồ đen bịt mặt:
"Tối nay sắc trời không sai."
Triều Thắng Hoài giả giọng khàn khàn nói:
"Cuồng phong bạo vũ sắp đến”
Đáp đúng ám hiệu hai người mới tiếp xúc, Triều Thắng Hoài giao năm chỉ linh, không nói nhiều bay đi, biến mất trong núi rừng mênh mang.
Người áo đen bịt mặt cầm năm chỉ linh ngây người nhìn năm con chim, trước khi giao hàng gã không biết mình nhận cái gì, nghe mệnh đến nơi, giờ mới biết là năm con Hắc Ngọc Điêu, bị rung động mạnh.
Một lúc sau lại có hai người áo đen bịt mặt bước ra khỏi rừng, mắt tròn mắt dẹt ngó nhau.
Một con kim sí bay vào đình viện, Ngưu Hữu Đạo đang đọc sách dưới đèn trong đình nghiêng đầu nhìn.
Quản Phương Nghi ngồi bên cạnh theo dõi, không về phòng, muốn xem tiểu tử này đang làm cái quỷ gì.
Rất nhanh Viên Cương đi tới bên cạnh Ngưu Hữu Đạo yên lặng đọc sách, khom người cúi đầu nói nhỏ vào tai hắn:
“Thuận lợi, năm con vào tay.”
" . . ."
Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn Viên Cương, nghi ngờ mình nghe lầm. Mượn sách ngăn cản tầm mắt Quản Phương Nghi, Ngưu Hữu Đạo vươn năm ngón tay, lật qua lật lại bàn tay muốn xác nhận kỹ.
Viên Cương gật đầu biểu thị không sai, đúng là năm con.

Văn Tâm Chiếu bị bất ngờ. Ngưu Hữu Đạo dặn Triều Thắng Hoài giới hạn là ba con, không ngờ y kiếm năm con cho hắn. Theo lý luận bình thường kiếm càng ít càng ổn thỏa, Ngưu Hữu Đạo cho rằng Triều Thắng Hoài nhiều nhất đưa ba con cho hắn.
Rất bất ngờ, niềm vui bất ngờ.
Ngưu Hữu Đạo cười nhạt lẩm bẩm:
“Tên này thật là kẻ lớn gan, dữ thật.”
Ngưu Hữu Đạo biết sự thật, nếu biết Triều Thắng Hoài vì bớt việc thuốc chết hơn hai mươi con mới làm ra năm con không biết hắn sẽ có cảm tưởng gì.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo hiểu hành vi của Triều Thắng Hoài, nếu xảy ra chuyện thì kiếm ba con hay năm con khi nhận trách nhiệm đều như nhau, dù sao đã làm thì thừa dịp một lần ăn no, chờ xem bên Ngưu Hữu Đạo có thực hiện lời hứa không.
Nếu không phải sợ kiếm nhiều con dễ bị lộ thì Triều Thắng Hoài đã đưa đến càng nhiều.
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu nói nhỏ:
“Kêu bên kia sắp xếp ổn thỏa, đừng vọng động, chờ tin tức của ta.”
Viên Cương gật đầu rời đi, ánh mắt giao nhau với Quản Phương Nghi, thấy mắt bà tràn đầy khó hiểu.
Viên Cương vừa đi Quản Phương Nghi liền đứng dậy vòng ra sau lưng Ngưu Hữu Đạo, hai tay đặt lên vai hắn xoa bóp vai với sức mạnh vừa phải:
“Đạo gia, ta gan nhỏ, đang trong địa bàn của Vạn Thú môn, đừng hù ta, đừng giấu ta được không? Không xem ta là người mình, không tin ta sao?"
Ngưu Hữu Đạo cười nói:
“Không định giấu bà, chỉ muốn cho bà sự bất ngờ.”
Quản Phương Nghi tựa vào vai hắn, thổi hơi vào tai hắn:
“Bất ngờ gì? Đừng nói là hù sợ nhé.”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Lúc trước ta có hứa sẽ tặng bà món quà bủ đắp mất mát, ta nói chuyện giữ lời.”
Mắt Quản Phương Nghi sáng lấp lóe reo vui bên tai hắn:

“Quà gì?”
Ngưu Hữu Đạo không chịu nói:
“Đừng hỏi nhiều, đã nói là bất ngờ, bây giờ bà biết thì còn gì vui, cứ yên tâm chờ.”
Không nói là tránh cho Quản Phương Nghi lo âu hoảng hốt, chờ việc đã qua, xác nhận thật sự dàn xếp ổn thỏa thì bà có thể vui vẻ nhận lấy, giờ nói ra mới thật sự hù sợ.

Chào mọi người, để mừng ngày 8/3, từ ngày 7/3 - 12/3 cứ mỗi 10 kim phiếu được tặng tụi mình sẽ up thêm 01 chap, giới hạn mỗi ngày là 25 chap, số kim phiếu còn dư tụi mình sẽ cộng dồn qua ngày hôm sau và up tiếp. Mong mọi người ủng hộ thêm cho nhóm nha ^^

Chương 751: Mượn Ít Tiền Dùng (1)

Chương 751: Mượn Ít Tiền Dùng (1)
Quản Phương Nghi khinh thường nói, nhưng lòng rất mong chờ:
“Xì, làm như ta hiếm lạ quà của ngươi lắm.”
Quản Phương Nghi chắc chắn cái gọi là quà liên quan động tĩnh đêm nay của Vạn Thú môn, làm nguyên tông môn hỗn loạn như vậy thì sẽ là món quà thế nào?
Cái tên chết tiệt này không chịu nói, làm lòng người ngứa ngay.
Đêm nay Vạn Thú môn đã định trước không ngủ, không nói người khác, Tây Hải Đường phải ứng đối chưởng môn các đại phái chạy tới hỏi có chuyện gì.
Việc xấu trong nhà không thể đồn ra ngoài, Tây Hải Đường sẽ không tuyên dương với bên ngoài chuyện xảy ra trong môn phái, lấy lý do khác qua loa.
Sáng hôm sau Triều Kính, An Thủ Quý cùng đến đại điện chính cung.
Không đợi hai người chào Tây Hải Đường đã hỏi ngay:
“Tìm được chưa?”
Biến dị đêm qua có hai con chim to từ vách núi rớt xuống ngã xuống, xác nằm dưới chân ổ ưng, còn năm con không thể triệu hồi, Vạn Thú môn phái nhiều người phối hợp Tụ Linh sơn tìm bốn phía, do Triều Kính phụ trách việc tìm kiếm.
An Thủ Quý lặng im cúi đầu, qua một đêm sắc mặt tiều tụy nhiều.
Triều Kính nhìn đám cao tầng, trầm giọng nói:
“Đã tìm được, năm con Hắc Ngọc Điêu chết ở các nơi núi rừng ngoài núi, trong núi nhiều dã thú, khi tìm được xác chết thì đã bị cắn không thành hình, mang về cũng không được gì, lo là ôn dịch, có đệ tử canh giữ chờ chưởng môn quyết định xử trí.”
Tây Hải Đường nổi giận:

“Lại chết bảy con, chim ở Linh Hóa cốc, Tụ Linh sơn liên tiếp xảy ra chuyện, hai trưởng lão phụ trách làm ăn kiểu gì? Cứ tiếp tục thế này có phải muốn toàn bộ chết sạch mới cam lòng? Cho hai ngươi một tháng phải điều tra ra nguyên nhân biến dị, không đưa ra giải thích được thì nhường vị trí lại cho hiền đi!”
An Thủ Quý, Mao Vô Song không nói gì được, hai trưởng lão tiều tụy chắp tay nói:
“Rõ!”
Tin tức rất nhanh truyền vào tai Triều Thắng Hoài, y luôn cao độ chú ý động tĩnh việc này.
Khi biết dưới chân ổ ưng ngã chết hai con thì Triều Thắng Hoài rất bất ngờ, có thể nói là niềm vui bất ngờ. Có thêm hai con bị ngoài ý muốn che giấu cái chết của năm con khác.
Triều Thắng Hoài đoán là vì thể chất loài chim khác nhau, một số phản ứng mãnh liệt với dược vật.
Thật ra tìm được xác năm con chim ít nhiều nhờ công lao của Triều Thắng Hoài, khi biết gia gia của mình lo việc sưu tầm thì y cũng tham gia vào, lén chỉ dẫn chút mới không khiến sưu tầm chậm trễ quá lâu.
Triều Thắng Hoài thở phào, có người thì căng thẳng chết. Thần Bình rút thời gian tìm Triều Thắng Hoài, tìm đến phòng nhỏ trong núi của y.
Tuy Triều Thắng Hoài là tôn tử của Triều Kính nhưng địa vị, tư lịch có hạn, không tư cách ở trong sân, được ở một mình một căn nhà là đã ưu đãi.
Thần Bình vừa vào cửa Triều Thắng Hoài liền chạy ra ngoài nhìn ngó sau đó rút vào phòng, mặt nhăn nhso với Thần Bình.
Triều Thắng Hoài nhỏ giọng trách:
"Tụ Linh sơn xảy ra chuyện, lúc này ngươi chạy đến đây làm gì?”
Thần Bình chộp cánh tay Triều Thắng Hoài nói với vẻ mặt nghĩ mà sợ:
“Sư huynh hãy thành thật nói cho ta biết đi, chuyện đêm qua có phải là sư huynh làm không?”
Triều Thắng Hoài hất tay Thần Bình ra, biểu tình tức giận nói:
“Làm gì mà làm, ngươi nói cái quỷ gì? Lời này có thể nói lung tung sao?"
Thần Bình sốt ruột nói:

“Vậy năm chỉ linh là sao? Năm con Hắc Ngọc Điêu bay mất, nếu bị điều tra ra thì ta không thoát được dính líu.”
Triều Thắng Hoài biết Thần Bình sợ, hai tay vịn vai gã nói nhỏ:
"Ngươi yên tâm, sự việc đã qua rồi, cũng tìm được năm con chim mất tích. Chúng nó đã chết, tông môn tìm được xác năm con Hắc Ngọc Điêu sẽ không điều tra về chúng nó được, có muốn tra cũng là tra nguyên nhân cái chết.”
Tin tức của Thần Bình không nhanh nhạynhạy bằng Triều Thắng Hoài, kinh ngạc hỏi:
“Thật không?”
Triều Thắng Hoài lườm Thần Bình:
“Ta lừa ngươi làm chi? Chuyện lớn như vậy có thể giấu diếm sao? Ngươi tin thì trở về chờ, không lâu sau bên Tụ Linh sơn các ngươi sẽ truyền ra. Sư đệ yên tâm, ta sẽ không hại ngươi, hại ngươi thì ta có lợi gì? Chẳng phải là gặp xui theo ngươi sao?”
Nghe Triều Thắng Hoài nói vậy Thần Bình hơi thả lỏng thần kinh, hỏi dò:
“Sư huynh, chuyện đêm qua là sư huynh làm phải không?”
Triều Thắng Hoài thề thốt phủ nhận:
“Nói hưu nói vượn! Ta vốn định tìm cơ hội mượn mấy con Hắc Ngọc Điêu lên mặt với người ngoài, ai biết ra chuyện như vậy, hại kế hoạch của ta ngâm nước. Nói thật là đột nhiên xảy ra chuyện như vậy làm ta cũng rất bất ngờ. Ngược lại là ngươi, sau khi trở lại nhớ cẩn thận, hôm qua phi cầm bên Linh Hóa cốc xảy ra chuyện, buổi tối phi cầm bên Tụ Linh sơn cũng có chuyện, không chừng đúng là phi cầm truyền nhiễm ôn dịch, không thể không phòng. Ngươi làm việc cẩn thận chút, nên cách ly hãy cách ly, đừng để khi ngươi làm việc lại xảy ra chuyện gì.”
Triều Thắng Hoài sẽ không nói ra sự thật vụ việc.
Thần Bình nửa tin nửa ngờ giải thích của Triều Thắng Hoài, mơ hồ bị đuổi đi.
Thần Bình vừa đi không lâu thì Cao Lam tìm tới.
Triều Thắng Hoài vừa chạm mặt đã mắng:
“Ngươi muốn chết phải không? Hiện tại còn dám chạy đến tìm ta?"

Cao Lam sợ thật, gã biết chuyện đêm qua chắc chắn liên quan đến mình bỏ thuốc.
Cao Lam vào phòng đóng cửa lại, kéo Triều Thắng Hoài vào góc:
“Sư huynh nói dược lượng nhẹ không độc chết mà, sư huynh nói là nhìn gai mắt ai đó, muốn tìm cơ hội tạo rắc rối cho người ta nhưng bây giờ là sao?”
Về lượng thuốc thì Triều Thắng Hoài cũng muốn tìm Ngưu Hữu Đạo hỏi, là hắn nói lượng thuốc nhẹ sẽ không chết, ai ngờ làm hai con chết. Nhưng nói đi phải nói lại trước khi hành động Triều Thắng Hoài đã bắt động vật nhỏ thí nghiệm rồi, nếu không nắm chắc y sẽ không lỗ mãng hành động.
Ước chừng hai con chim đã chết không phải bị độc chết, là vì phản ứng trúng thuốc quá lớn nên rơi từ trên vách núi xuống không kịp đập cánh bay lên, bị té chết.
“Ngươi hỏi ta thì ta biết hỏi ai? Ngươi nghĩ ta muốn làm như vậy sao? Sư đệ, việc này hãy để nó nát trong bụng, đừng nhắc với bất cứ ai, nếu không thì sư đệ sẽ không gánh nổi trách nhiệm đó.”
“Sư huynh, dù ta không nhắc đến thì có ích gì? Bị điều tra ra là tội chết!”
“Sư đệ, chuyện đã vậy rồi chúng ta chỉ có thể xem như không xảy ra. Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi không thừa nhận thì không ai điều tra ra sự thật được. Vẫn câu cũ, ngươi bị gì thì ta cũng khó sống yên, nên cứ yên tâm, ta sẽ không khoanh tay đứng nhìn, ta sẽ tìm ngươi nghĩ cách dàn xếp, tuyệt đối không để liên lụy ngươi. Sư đệ, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, tốt nhất ngậm chặt mồm, dù ngươi có khai ra ta thì ta sẽ không thừa nhận. Bên trên có người nói giúp ta, đến lúc đó không biết ai mới là kẻ gặp xui. Chỉ cần bên ngươi ổn định thì sự việc trôi qua, xong chuyện chúng ta là người trên một chiếc thuyền , nếu không sẽ thành kẻ thù . . .”
Tốn nước miếng nói mãi mới đuổi Cao Lam đi.
Triều Thắng Hoài không ở yên, bên hệ Triều đã thả lỏng kiềm chế y, thế là y lặng lẽ đi tìm Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo ở trong phòng đả tọa tĩnh dưỡng tinh thần, Viên Cương gõ cửa vào nói nhỏ:

“Đạo gia, treo cờ.”
Ngưu Hữu Đạo mở mắt ra mỉm cười nói:
“Đến đòi nợ rồi, ta khá thích năng lực làm việc của tiểu tử này, đáng tiếc. Kêu Hồng Nương lại đây một chuyến."
Viên Cương xoay người đi ra ngoài.
Ngưu Hữu Đạo ung dung bước ra ngoài cửa phòng.
Quản Phương Nghi thướt tha đi tới, từ xa lên tiếng:
“Đạo gia có gì dặn dò?”
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm đứng chờ Quản Phương Nghi tới gần, cười nói:
“Cho mượn ít tiền dùng.”
Nhắc tới tiền?
Quản Phương Nghi mặt biến sắc ra vẻ miễn bàn, khoanh tay trước ngực nghiêng đầu cười lạnh nói:
"Không có tiền! Mệt ngươi không biết ngượng, là nam nhân mà không có việc gì xòe tay đòi tiền nữ nhân, có cần mặt nữa không?”
Ngưu Hữu Đạo cười cười:
“Trước kia cũng đưa nhiều cho bà rồi.”
Quản Phương Nghi buồn cười:
“Trước kia? Ngươi cũng biết nói là trước kia, đúng, ngươi cho ta ít tiền nhưng ngươi cũng ném đống người cho ta nuôi, người này không thể bạc đãi, người kia không thể lơ là. Còn ngươi nữa, ngươi tu luyện tiêu hao linh đan một mình ngươi bằng mấy người. Tất cả không phải đều là ta bỏ tiền ra mua sao?"

Chào mọi người, để mừng ngày 8/3, từ ngày 7/3 - 12/3 cứ mỗi 10 kim phiếu được tặng tụi mình sẽ up thêm 01 chap, giới hạn mỗi ngày là 25 chap, số kim phiếu còn dư tụi mình sẽ cộng dồn qua ngày hôm sau và up tiếp. Mong mọi người ủng hộ thêm cho nhóm nha ^^

Chương 752: Mượn Ít Tiền Dùng (2)

Chương 752: Mượn Ít Tiền Dùng (2)
Ngưu Hữu Đạo vẫn cười nói:
“Nhưng cũng không tiêu nhiều vậy đi?”
Quản Phương Nghi kiên quyết không đồng ý:
“Ngươi cũng nói là cho ta, đã cho ta làm gì có đạo lý lấy về? Vào tay lão nương là của lão nương, không có tiền!"
“Nhìn xem, bà cần gì như thần giữ của, ta đã nói là mượn, ta mượn rồi chờ lúc sau sẽ trả lại.”
“Không mượn!”
"Trả lại gấp đôi."
“Nói nghe hay hơn hát, chưa biết khi nào trả lại được, còn không biết ngượng nói gì mà gấp đôi, cứ vẽ bánh nướng cho lão nương!”
“Thật sự không đưa?”
“Không là không!”
“Nếu bà không đưa thì ta tìm Vạn Thú môn lấy.”
Quản Phương Nghi buồn cười phẩy tay:
“Ha ha! Đi đi, có thể tìm Vạn Thú môn đòi thì kiếm ta làm chi? Đi, đi mau, tốt nhất là đòi về nhiều chút.”
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi nói:
“Quên nói cho bà biết, sau khi Văn Tâm Chiếu tát bà hai cái Cừu Sơn tìm đến ta, vì làm sự việc chìm xuống nên đưa ta một trăm vạn kim tệ. Nhưng sao ta có thể không cốt khí nhận lấy? Một chốc hồ đồ đã từ chối, thôi ta tìm Cừu Sơn đòi lại.”
Nói rồi Ngưu Hữu Đạo rút kiếm định đi.
Quản Phương Nghi không cười nổi, mặt biến sắc quát:
“Đứng lại!"
Ngưu Hữu Đạo còn chưa nhấc chân, hắn chống kiếm trước mặt, hỏi:

“Có gì chỉ giáo?”
Quản Phương Nghi cắn răng:
“Cừu Sơn thật sự lấy một trăm vạn kim tệ dàn xếp Văn Tâm Chiếu đánh ta hai cái tát?”
Ngưu Hữu Đạo khẽ thở dài:
“Không lẽ ta lấy chuyện này ra lừa bà? Vậy bà đi cùng ta, cho ba làm người chứng kiến chịu không?”
Quản Phương Nghi hận ngứa răng, từ khi theo tên này luôn bị hắn xoay như dế, tên khốn này luôn có cách buộc bà thỏa hiệp. Quản Phương Nghi không nuốt trôi cục tức này nhưng không thể làm gì người ta.
Quản Phương Nghi nghiến răng nghiến lợi nói:
“Nói đi, muốn bao nhiêu?”
Ngưu Hữu Đạo giơ một ngón trỏ:
“Không nhiều, một trăm vạn kim tệ!"
Quản Phương Nghi trợn to mắt nói:
“Một trăm vạn kim tệ có thể chôn sống ngươi còn bảo là không nhiều? Vậy bao nhiêu mới tính nhiều? Họ Ngưu, lão nương phát hiện ngươi tiêu tiền không dùng đầu óc sao, vừa ra tay là mười vạn, trăm vạn, tưởng tiền là nhặt trên đường?”
Ngưu Hữu Đạo ngoắc ngón tay:
“Đừng dông dài, mau đưa cho ta.”
Quản Phương Nghi bực tức xoay người, không biết lục tìm cái gì tránh mặt Ngưu Hữu Đạo, khi bà xoay người thì ném tấm ngân phiếu Thiên Hạ tiền trang.
Ngưu Hữu Đạo giơ tay che bắt lấy ngân phiếu, xoay lại nhìn, là từ ngân phiếu một trăm vạn kim tệ chứa trong Thiên Hạ tiền trang, không khác gì một trăm vạn kim phiếu, bằng vào ngân phiếu này có thể tùy thời lấy tiền từ Thiên Hạ tiền trang ở các nơi.
Ngưu Hữu Đạo vui vẻ nhét vào tay áo:
“Đưa sớm cho ta chẳng phải xong rồi, làm tốn miệng lưỡi.”
Quản Phương Nghi hung hăng nói:
“Đưa? Duỗi thẳng lưỡi rồi hẵng nói chuyện, là mợn! Mợn phải trả lại gấp đôi!”
Ngưu Hữu Đạo vui vẻ cảm ơn rồi chống kiếm xuống bậc thang:

“Rồi rồi rồi, là mượn, trả lại gấp đôi, tạ.”
Quản Phương Nghi mắng xối xả sau lưng Ngưu Hữu Đạo:
“Lão nương ở Phù Phương Viên nhiều năm, toàn là nam nhân đưa tiền cho ta, gặp phải kẻ ăn cơm mềm như ngươi khiến lão nương đưa tiền ngược lại. Lão nương xui tám đời . . .”
Ngưu Hữu Đạo vẫy tay không thèm nghe vào tai.
Khe núi, hai người một sáng một tối lại chạm mặt.
Hai bên vừa gặp nhau Triều Thắng Hoài nói ngay:
“Đã giao năm con Hắc Ngọc Điêu cho người của ngươi, ngươi đừng nói là không thu được.”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Ngươi yên tâm, con người của ta không nợ tiền, làm tốt lắm, đã nhận.”
Triều Thắng Hoài hỏi:
“Tiền đâu?”
Ngưu Hữu Đạo quan sát bốn phía rồi làm như vô tình bắn ra cục ngân phiếu vào khe hở đá núi phía sau thùy la.
Triều Thắng Hoài chờ một lúc sau ngữ điệu khác lạ hỏi:
“Mới có một trăm vạn? Không phải nói là một con một trăm vạn sao? Ta đưa cho ngươi năm con!”
Ngưu Hữu Đạo nói:
"Gấp cái gì, không cho ngươi chịu thiệt, chẳng qua trên người không mang nhiều tiền mặt như vậy. Có ai rảnh rối mang một đống tiền trên người chuốc rắc rối không? Yên tâm, đợi lát nữa sẽ xếp người liên lạc với ngươi, không thiếu một đồng.”
Triều Thắng Hoài hơi tức giận, thứ nói miệng không bằng chứng hỏi y làm sao tin tưởng được? Nhưng chuyện này vốn đặt cược vào nhân phẩm của đối phương, dù ngươi ta không trả đồng nào thì Triều Thắng Hoài không thể làm được gì, nói sao thì cầm một trăm vạn còn hơn là không có gì.
Tuy gia gia là trưởng lão Vạn Thú môn nhưng cả đời Triều Thắng Hoài lần đầu tiên có được một trăm vạn kim tệ thuộc về mình. Tuy nhiên từ năm trăm vạn biến thành một trăm vạn, Triều Thắng Hoài không tức giận mới lạ, vì làm ra năm con chim có biết y mạo hiểm lớn cỡ nào không?

Nhưng Triều Thắng Hoài càng quan tâm một việc khác:
“Sự việc đã ổn thỏa, cũng cho ngươi vớt được lợi lớn như vậy, ngươi mau đi đi.”
Triều Thắng Hoài không nhắc đến còn đỡ, nghe nhắc Ngưu Hữu Đạo trầm ngâm nói:
“Tạm thời không đi, còn lại bốn trăm vạn kim tệ, chờ vài ngày người đưa tiền đến đây đi. Ngẫm lại chuyện về sau khó ai nói trước được, thanh toán xong tiền hàng không ai nợ ai là tốt nhất, tránh cho gây ra hiểu lầm gì. Đợi ta rời khỏi Vạn Thú môn thì nợ giữa chúng ta xóa bỏ, có nói gì ta cũng sẽ không nhận, từ nay là người qua đường. Xong chuyện đừng liên lạc nhau nữa, coi như chưa gặp mặt, làm vậy tốt cho cả hai. Ngươi thấy sao?”
" . . ."
Triều Thắng Hoài nghe câu đầu thì bùng cháy lửa giận, bản năng cho rằng đối phương nuốt lời, đang lừa phỉnh mình, y tính nổi điên. Nhưng nghe đoạn sau thì như thau nước lạnh dập tắt lửa giận của Triều Thắng Hoài, vài đốm lửa cũng chỉ lập lòe.
Triều Thắng Hoài bị chặn họng, giãy dụa giữ bốn trăm vạn kim tệ. Đó là bốn trăm vạn kim tệ, chờ vài ngày là lấy được, Triều Thắng Hoài không tiếc đánh Ngưu Hữu Đạo trong Huyễn giới là vì cái gì?
Muốn thờ ơ với bốn trăm vạn kim tệ là chuyện rất khó lựa chọn.
Triều Thắng Hoài còn quá non với Ngưu Hữu Đạo, không cần hắn thật sự ra tay đã bắt được điểm yếu của y, dễ dàng xoay ngược mưu tính nóng lòng của y.
Chuyện chưa làm xong sao Ngưu Hữu Đạo có thể dễ dàng bị đuổi đi?
Không đội Triều Thắng Hoài bình tĩnh suy nghĩ lại Ngưu Hữu Đạo tự quyết định bỏ qua việc này:
“Chuyện hôm qua không có sai sót gì đi? Hãy kể lại kỹ quá trình.”
Triều Thắng Hoài khó khăn do dự bản năng trả lời theo câu hỏi của Ngưu Hữu Đạo, nói xong y chợt nhớ ra cái gì:
“Phải rồi, có chuyện cần ngươi giúp ta một tay, cũng là giúp chính ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo đang suy nghĩ quá trình Triều Thắng Hoài hành động, sau đó hỏi:

“Có chuyện gì cứ nói đi.”
Triều Thắng Hoài nói:
“Bốn sư đệ tham dự chuyện này không thể giữ lại, sớm muộn gì sẽ là tai họa ngầm. Nhưng ta không tiện ra tay, thực lực của họ và ta không chênh bao nhiêu, không thể để người nào nữa biết chuyện này, ta khó tìm người khác. Ngươi hãy nghĩ cách giải quyết họ giúp ta.”
Ngưu Hữu Đạo đã hiểu, giết người diệt khẩu, hắn phát hiện Triều Thắng Hoài cũng là nhân vật tâm ngoan thủ lạt, nói giết sư huynh đệ đồng môn của mình không chút do dự.
Ngưu Hữu Đạo khẽ ừ:
"Biết, ngươi yên tâm, việc này giao ta giải quyết. Chờ ta đi rồi sẽ để lại người ở thành Vạn Vật chờ ngươi thông báo, ngươi cảm thấy cơ hội thích hợp, bài bố xong báo người của ta hành động là được.”
Triều Thắng Hoài nói:
“Đi mau đi, trong lúc ở lại nhớ đừng gây sự thêm.”
Ngữ điệu của Triều Thắng Hoài đã không sốt ruột đuổi đối phương đi, chờ mấy ngày là lấy được bốn trăm vạn kim tệ, nặng trịch trong lòng y.
Ngưu Hữu Đạo nói:
"Ta không muốn gây chuyện ưhng sợ có người chọc vào ta, nên ngươi nhớ theo dõi kỹ mấy kẻ không thích ta, để ta bình an rời đi.”
Triều Thắng Hoài nói:
“Còn một chuyện có phải ngươi nên giải thích với ta không?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Chuyện gì nói đi.”
Triều Thắng Hoài hỏi:
“Hà Hữu Kiến, ngươi nên giao hắn cho ta.”
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Chết lâu rồi.”
Triều Thắng Hoài tức giận nói:
“Ngươi bớt giở trò đi, đến bây giờ còn muốn lấy hắn áp chế ta sao? Ta xảy ra chuyện thì Vạn Thú môn sẽ khiến toàn thiên hạ truy sát ngươi!"
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Bản thân ngươi cũng hiểu đạo lý đó thì bây giờ ta còn cần dùng hắn áp chế ngươi sao? Ngươi ngẫm lại lối ra Huyễn giới bị người Vạn Thú môn

canh giữ, ngươi cảm thấy ta sẽ mạo hiểm đưa hắn ra Huyễn giới? Khi đó đùa với ngươi thôi, đương nhiên trò đùa không buồn cười chút nào.”

Chào mọi người, để mừng ngày 8/3, từ ngày 7/3 - 12/3 cứ mỗi 10 kim phiếu được tặng tụi mình sẽ up thêm 01 chap, giới hạn mỗi ngày là 25 chap, số kim phiếu còn dư tụi mình sẽ cộng dồn qua ngày hôm sau và up tiếp. Mong mọi người ủng hộ thêm cho nhóm nha ^^

Chương 753: Ôm Cây Đợi Thỏ

Chương 753: Ôm Cây Đợi Thỏ
Triều Thắng Hoài câm nín, ngẫm lại cũng đúng. Nhưng vì có lý nên càng thấy bực tức, vì một người chết mà y đi tới một bước này?
Bình thường Triều Thắng Hoài tự thấy mình khá thông minh, hôm nay bỗng cảm giác mình như đồ ngốc trong tay người ta.
Ngưu Hữu Đạo biết suy nghĩ của Triều Thắng Hoài, an ủi:
“Huynh đệ, nghĩ thoáng chút, không có chuyện này thì cả đời ngươi chưa chắc kiếm được nhiều tiền như vậy, có gan mới làm giàu, đúng sai không quan trọng, quan trọng là mục đích của ngươi đạt tới đúng không? Nếu ngươi muốn thấy người mới yên tâm thì . . . ta không nỡ tách lìa hai huynh đệ, nếu ngươi có lòng thì đi chỗ ngươi và hai huynh đệ chém giết tìm, chôn chung hai huynh đệ dưới cây hoa đó. Được rồi, ta về trước đây, ở lâu chọc người nghi ngờ, có chuyện gì thì liên lạc như cũ.”
Ngưu Hữu Đạo mới rời khỏi khe núi đi đến đình viện thì thấy Viên Cương sải bước đi tới.
Ngưu Hữu Đạo dừng bước, Viên Cương nói nhỏ vào tai hắn:
“Tin tức của Trần Quy Thạc đến rồi, đã đưa thư cho Tiêu Dao cung, đang chạy tới chỗ tiếp theo.”
Ngưu Hữu Đạo khẽ cười nói:
“Tin tức của chúng ta tới rồi, xem ra Long đại chưởng môn ở đây rất nhanh sẽ nhận được tin, Đại Thiền sơn có bất ngờ lớn.”
Một con kim sí từ trên trời lao xuống khách viện chỗ ở của Tiêu Dao cung.
Rất nhanh Dịch Thư đi nhanh giữa đình đài lầu các đến bên tháp thấp trong đình nước, hai tay dâng mật thư.
Dịch Thư nói:

“Sư phụ, trưởng lão trong cung truyền tin đến.”
Long Hưu khoanh chân đả tọa chậm rãi thu công mở mắt ra, nhận mật thư đọc thoáng qua, cau mày lẩm bẩm:
“Bắc châu muốn quy thuận?”
Dịch Thư không lên tiếng, nàng nhận thư nên có xem nội dung trong đó.
Long Hưu đọc thư, ngẫm nghĩ rồi hỏi:
“Lần trước người của Đại Thiền sơn đã đến đúng không?”
Dịch Thư trả lời:
“Đúng vậy, trưởng lão Đại Thiền sơn Hoàng Thông cầu kiến sư tôn nhưng sư tôn không gặp.”
Long Hưu nói:
“Đi tìm hiểu họ ở đâu, kêu hắn đến gặp bản cung.”
Dịch Thư lên tiếng, nhanh chóng rời đi:
“Rõ!”
Một con ngựa chạy nhanh trên đường cái, kỵ sĩ quất roi giục ngựa không ngừng chạy trên đường cái xuyên qua núi rừng.
Kỵ sĩ là Tống Thư, thấy núi cao lồng lộng ẩn hiện sau núi rừng, làm người gửi thư Tống Thư nâng cao tinh thần. Rốt cuộc sắp đến nơi, tuy nhìn núi gần chạy chết người nhưng qua khu rừng này thì cách Vô Thượng cung không xa.
Tống Thư mới xông vào núi rừng không lâu buộc phải ghìm cương tọa kỵ thở gấp.
Một chiếc xe hư chặn giữa đường, hình như bánh xe bị gì ngã lăn lóc, xa phu đang chỉnh sửa dưới gầm xe. Một bên là vách núi, bên kia là sườn dốc nên Tống Thư phải ngừng lại.
Tống Thư giục ngựa chậm rãi tiến lên quát:
“Làm phiền dắt ngựa đi để người ta qua!”
Màn che cửa sổ thùng xe bị vén lên, chưởng quầy Tiếu Thiết của Băng Tuyết các Lưu Tiên Tông ló mặt ra nhìn Tống Thư đeo mặt nạ.
Thấy là Tiếu Thiết thì Tống Thư mặt biến sắc, may mắn có mặt nạ che khó nhận ra người, hơi nghiêng đầu né ánh mắt của Tiếu Thiết.
Tại sao Tống Thư tái mặt? Vì hai người quen biết.
Lưu Tiên Tông, Phù Vân Tông, Linh Tú Sơn vốn là môn phái phụ thuộc vào quyền thế của Tống gia, nói là tay đấm được Tống gia nuôi làm việc

cũng không quá mức. Quyền thế đến trình độ như Tống gia sẽ nuôi dưỡng chút thế lực trong giới tu hành hỗ trợ làm việc, dù sao là thiên hạ của tu sĩ, có nhiều chuyện cần dựa vào tu sĩ giải quyết.
Tống Thư dù gì lăn lộn trong giới tu hành nhiều năm, sao có thể không đi Băng Tuyết các kiến thức một phen.
Với thân phận năm xưa của Tống Thư đi Băng Tuyết các thử hỏi chưởng quầy Tiếu Thiết sao có thể không nhiệt tình chào hỏi.
Hai người biết mặt.
Tiếu Thiết cười nói:
“Nghe giọng rất quen, nhưng khí thế trong mắt không như năm xưa. Tống tam gia, nhiều năm không gặp, người xưa gặp lại sao giả vờ không quen? Tam gia, Tiêu mỗ cung kính chờ tại đây đã lâu, may mắn tam gia không làm Tiêu mỗ thất vọng, nếu không thì Tiêu mỗ không biết nên ăn nói thế nào với tông môn.”
Nghe câu này tim Tống Thư rớt cái bịch, dứt khoát bay lên lao hướng núi rừng muốn lẩn vào đó chạy trốn.
Tống Thư ở giữa không trung, bỗng có hai người nhảy ra từ núi rừng ngăn cản. Hai bên rút kiếm giữa trời trong khoảnh khắc đánh nhau, liên tiếp có người lao đến vây công.
Đùng!
Thùng xe vỡ thành nhiều mảnh, Tiếu Thiết lao ra tham gia vào đánh nhau.
Trong tiếng ầm ĩ ngựa bị giật mình hí vang chạy lung tung.
Tiếng động ồn ào chỉ trong giây lát, Tống Thư đổ máu ngã xuống đất bị Tiếu Thiết đạp lên ngực khó nhúc nhích.
Kiếm trong tay Tiếu Thiết gác lên cổ Tống Thư.
Tiếu Thiết là tu sĩ Kim Đan, đại biểu Lưu Tiên Tông đi Băng Tuyết các tọa trấn thì thực lực đương nhiên không tầm thường.
Thực lực của Tống Thư bình thường, thiên phú tu hành tầm thường, kinh nghiệm liều mạng đánh nhau không nhiều. Năm đó Tống Thư có thể uy phong ở Thượng Thanh tông đơn thuần vì bối cảnh gia thế, mà nhờ gia thế như vậy nên cũng ít có cơ hội liều mạng.
Một mình Tiếu Thiết có thể xử Tống Thư huống chi có một đám người vây công càng dễ bắt giữ.

Tống Thư căm hờn rống to:
“Cẩu tặc phản bội chủ sẽ bị trời phạt!”
Tiếu Thiết cười lạnh, nếu không phải bên trên yêu cầu bắt sống thì gã đã làm thịt Tống Thư tại chỗ.
Tiếu Thiết dùng kiếm vỗ mặt đối phương:
“Tam gia, phượng hoàng suy sút thì không bằng gà, miệng lưỡi bén nhọn không ý nghĩa, soát!”
Hai người lại gần kiềm chế Tống Thư kéo vào rừng điều tra.
Tiếu Thiết quan sát bốn phía, bỏ bảo kiếm vào bao, phất tay ra hiệu.
Có người nhanh chóng thanh lý hiện trường, mảnh nhỏ thùng xe chặn đường bị ném xuống khe rãnh.
Làm xe ngựa chặn đường cũng vì bất đắc dĩ, không thể thấy ai liền ngăn cản tra hỏi đi? Nơi này cách Vô Thượng cung không xa, lỡ chặn phải đệ tử người ta thì rắc rối, chọc vào cao nhân khác cũng khó chịu.
May mắn Ngưu Hữu Đạo đã chỉ rõ tuyến đường, cho rằng Tống Thư sẽ không đi lòng vòng mà chắc chắn đi con đường tới thẳng mục đích, cộng thêm bên này biết mặt Tống Thư nên dễ làm nhiều.
Người đi ngang qua đều bị ngăn lại, không phải mục tiêu thì kéo xe ngựa nhường đường, cư xử khách khí tránh cho chọc vào rắc rối.
Vấn đề duy nhất là không biết sẽ đi nơi nào rước trong ba nhà Bách Xuyên cốc, Vô Thượng cung, Thiên Nữ giáo. Nên người của Lưu Tiên Tông, Phù Vân Tông, Linh Tú Sơn chia ba đường, canh chừng giữa đường ôm cây đợi thỏ tránh cho bỏ lỡ.
Kết quả Tống Thư đụng vào Lưu Tiên Tông.
Giày vò một phen trong rừng, một đan dược soát ra ba phong mật thư bao trong giấy dầu, hiến cho Tiếu Thiết:
“Đã tìm được rồi thưa sư thúc!”
Tiếu Thiết cầm lấy nghiệm sơ, nở nụ cười. Không vui không được, tông môn nói nếu làm tốt sẽ tính công lớn, phá cách thăng cấp trưởng lão.
Vị trí trưởng lão trong môn phái có giới hạn, thôn thường thiếu ghế mới bổ sung người vào, không dễ phá chác.
Huống chi không chỉ mình Tiếu Thiết muốn vị trí này, nếu thật sự tuyển dụng thì không đến lượt gã, giờ việc tốt này đã vào tay gã.

Lưu Tiên Tông ngoại lệ cũng vì bất đắc dĩ, làm hỏng chuyện là bị Ngưu Hữu Đạo uy hiếp xóa sổ khỏi Nam châu.
Thử hỏi gặp cơ hội tốt ngàn năm một thuở như vậy sao Tiếu Thiết có thể không lên tinh thần mười hai phần ứng đối? May mắn không làm nhục mệnh, được như mong muốn.
Tiếu Thiết cất thư, phất tay, một đám người mang theo mục tiêu bị bắt nhanh chóng biến mất sâu trong núi rừng.
Dòng suối trong veo chảy rì rào.
Mấy đệ tử Vạn Thú môn thất bại ngồi xổm cạnh con suối giặt đồ, giặt cho mình, còn phải giặt cho sư huynh khác, nếu không như vậy thì sao gọi họ là thất bại, sống không tốt trong môn phái, phải xem sắc mặt của người ta.
Chu Thiết Tử là một trong số đó, không biết nhiều về tin tức bên ngoài, gần đây hay hỏi thăm chuyện về Ngưu Hữu Đạo.
Chu Thiết Tử nghe sư huynh phía đối diện nhắc đến Ngưu Hữu Đạo thích kết bái với người, ngẩng đầu lên đặt câu hỏi:
“Ngưu Hữu Đạo có nhiều huynh đệ kết nghĩa sao?”
Sư huynh phía đối diện cười nói:
“Có nhiều hay không thì không biết nhưng nghe nói hắn thích kết bái với người, tuy nhiên loại người đó làm gì thật lòng kết bái với ai, đơn giản là lợi dụng nhau."

Chào mọi người, để mừng ngày 8/3, từ ngày 7/3 - 12/3 cứ mỗi 10 kim phiếu được tặng tụi mình sẽ up thêm 01 chap, giới hạn mỗi ngày là 25 chap, số kim phiếu còn dư tụi mình sẽ cộng dồn qua ngày hôm sau và up tiếp. Mong mọi người ủng hộ thêm cho nhóm nha ^^

Chương 754: Bị Ngưu Hữu Đạo Lừa

Chương 754: Bị Ngưu Hữu Đạo Lừa
Hắn ta nói tiếp: “Nghe nói giới tu hành có tán tu đại danh đỉnh đỉnh tên là Lệnh Hồ thu, đồn là hắn kết bái với Ngưu Hữu Đạo xong ở kinh thành nước Tề bị bắt vào tù, Ngưu Hữu Đạo bỏ lại huynh đệ kết nghĩa chạy. Còn có trưởng lão Thiên Ngọc môn bên Nam châu tên Phong gì đó cũng là huynh đệ kết nghĩa của hắn thì phải, nhưng là huynh đệ kết nghĩa thì sao? Nghe nói bây giờ hắn đấu chết sống với Thiên Ngọc môn. Không nói cái khác, lần trước Trần trưởng lão mới chết cũng là người của Thiên Ngọc môn, sư huynh đệ của huynh đệ kết nghĩa chết nhưng ngươi có thấy hắn lộ mặt tế bái không? Không thèm làm bộ luôn.”
Nghe mấy lời này lòng Chu Thiết Tử chùng xuống, tay giặt quần áo nhưng lòng rối bời.
Thời tiết tốt, Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi leo lên ngọn núi sau đình viện, trên cao nhìn xa.
Ngắm cảnh đẹp bốn phía, Quản Phương Nghi xúc cảnh thương tình cảm thán:
“Năm đó rời khỏi núi hoang vào hồng trần, giờ ngẫm lại không biết đúng hay sai. Có lẽ chết già trong núi rừng là lựa chọn không tệ.”
Ngưu Hữu Đạo không hỏi chuyện quá khứ của Quản Phương Nghi, nghe bà nói vậy không kiềm được hỏi:
“Bà xuất thân núi rừng?”
Quản Phương Nghi chậm rãi ngước nhìn trời, mắt mờ mịt không đáp lại Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo cười nói:
“Giờ trong núi rừng cũng bốn phía sát khí.”
Một con kim sí bay qua đỉnh đầu hai người vào đình viện bên dưới.
Lát sau Viên Cương chạy lên núi nhưng không đến gần.

Ngưu Hữu Đạo thong thả bước tới gần Viên Cương.
Khóe mắt Quản Phương Nghi liếc qua, khó chịu hầm hừ:
“Lén la lén lút.”
Viên Cương báo cáo:
“Đạo gia, tai mắt bên ngoài nói chưởng môn Đại Thiền sơn Hoàng Liệt đến.
Ngưu Hữu Đạo nhướng mày nói:
“Tốc độ nhanh thật, xem ra vì nhận được tin tức ngựa không ngừng vó đến, thật vất vả. Mà không làm rối thời gian dự tính của ta, đến đúng lúc.”
Cừu Sơn lại ra sơn môn nghênh khách:
"Hoàng chưởng môn."
Hoàng Liệt dẫn mười mấy người phong trần mệt mỏi đến, chắp tay cười nói:
"Cừu huynh thăng cấp trưởng lão Vạn Thú môn, không thể tự mình đến chúc mừng, xin thứ lỗi.”
Cừu Sơn phất tay:
"Nói quá lời."
Thăng cấp trưởng lão chứ có gì, Cừu Sơn không muốn làm rầm rộ, nếu bốn phương đến chúc mừng thì hơi quá mức, người trong Vạn Thú môn nhìn như thế nào?
Cừu Sơn biết người ta nói khách sáo vậy thôi, nghiêng người tránh đường, vươn tay mời:
“Mời Hoàng chưởng môn vào trong.”
Hoàng Liệt nhìn đám người Hoàng Thông đến nghênh tiếp, im lặng, đoàn người đi theo Cừu Sơn vào. Nhóm Hoàng Thông vào theo.
Thân phận của Hoàng Liệt dù sao khác biệt, Cừu Sơn trực tiếp dẫn đi gặp chưởng môn Tây Hải Đường, khách và chủ khách sáo một phen.
Vì Đại Thiền sơn đông người cộng thêm thân phận của Hoàng Liệt, sau khi chào từ biệt Tây Hải Đường thì họ được sắp xếp vào khách viện lớn hơn.
Đợi Cừu Sơn rời đi, đệ tử Vạn Thú môn đi hết, Hoàng Liệt tiễn khách chợt dừng bước trong đình đài lâu các.
Hoàng Liệt hỏi Hoàng Thông:

“Xảy ra chuyện gì? Nói rõ sự việc đi.”
Hoàng Liệt chưa đến, lúc giữa đường nhận được tin của Hoàng Thông nói Long Hưu triệu kiến.
Trong thư không nói rõ, nay Hoàng Liệt đến nơi tất nhiên phải hỏi rõ.
Hoàng Thông nói:
“Như trong thư viết, trước đó sáu đại phái không chịu gặp ta, vừa rồi Long Hưu đột nhiên kêu ta đi qua, không nói nhiều chỉ đưa cho ta phong thư Thiệu Bình Ba đưa đến Tiêu Dao cung, hỏi ta có phải là đại biểu Đại Thiền sơn bàn việc này không. Ta không rõ tình huống nên đành đùn đẩy cho chưởng môn sắp đến, đợi chưởng môn quyết định.”
Hoàng Liệt hỏi:
“Thư là thật hay giả?”
Hoàng Thông nói:
“Trong một chốc ta cũng không biết thật giả, không tiện hỏi rõ trước mặt Long Hưu, việc này còn cần liên lạc Thiệu Bình Ba hỏi xem có chuyện gì.”
Hoàng Liệt nói:
“Sau khi nhận được tin tức của ngươi là ta truyền tin cho bên phủ thành Bắc châu ngay.”
Hoàng Liệt đi qua lại một lúc rồi nói:
“Chung trưởng lão gửi tin nói Thiệu Bình Ba nhắc tới Triều Thắng Hoài tôn tử của Triều Kính rất có thể là người của Ngưu Hữu Đạo.”
Hoàng Thông giật mình kêu lên:
“A! Sao có thể?”
Hoàng Liệt hỏi:
“Có thể tìm cách theo dõi xem thử tìm được chứng cứ gì không?”
Hoàng Thông ngẫm nghĩ, khó xử nói:
“Nếu là chỗ khác thì dễ nói, người của chúng ta không thể chạy lung tung trong Vạn Thú môn, dù hai bên câu kết cũng qua lại trong bí mật, muốn tìm chứng cứ ở chỗ này rất khó.”
Địa lao phủ Thứ Sử ở Bắc châu. Cửa sắt két một tiếng, Chung Dương Húc bước nhanh vào.
Thiệu Tam Tỉnh ngồi trên đệm trải ở hành lang đứng bật dậy, khẽ gọi:
“Đại công tử."

Cách một hàng rào Thiệu Bình Ba đứng lặng, y quay đầu thấy chỉ mình Chung Dương Húc đến, nhẹ giọng nói:
“Không sao.”
Chung Dương Húc đứng ngoài hàng rào, không vòng vo, trầm giọng hỏi Thiệu Bình Ba đứng bên trong chắp tay chào:
“Thư đưa đi Tiêu Dao cung là sao?”
Thiệu Bình Ba nghe hỏi liền hiểu bên Tiêu Dao cung nhận được thư đầu tiên, bình tĩnh nói:
“Không chỉ có Tiêu Dao cung, tiểu điệt phái người đưa đi Tử Kim động, Linh Kiếm sơn, Bách Xuyên cốc, Vô Thượng cung, Thiên Nữ giáo nữa.”
Chung Dương Húc nét mặt sa sầm nói:
“Ngươi muốn làm cái gì? Có phải đã chán sống?”
Thiệu Bình Ba nói:
“Ngưu Hữu Đạo muốn hại Bắc châu ta, sao có thể ngồi xem mặc kệ? Bí mật đưa tin cho hai bên giả bộ quy thuận đàm phán, bên nước Yến thấy Bắc châu muốn quy thuận, sợ nước Hàn tham gia quấy nhiễu nên sẽ giấu nước Hàn, bên nước Hàn cũng vậy. Khi đó thế phân chia Bắc châu của hai nước sẽ bị phá, mưu đồ của Ngưu Hữu Đạo bị hỏng. Xong chuyện thì không đồng ý, Bắc châu ta vẫn không tổn hao gì, nên thế nào vẫn như thế đó. Nhưng có một điều phải phòng là vì tránh cho Ngưu Hữu Đạo làm mưa làm gió nữa Đại Thiền sơn phải trừ bỏ hắn!”
Chung Dương Húc cau mày trầm tư một lúc sau đó giương mắt hỏi:
“Ngươi sớm biết mưu đồ của Ngưu Hữu Đạo tức là việc này do ngươi gợi lên?”
Thiệu Bình Ba lớn tiếng nói:
“Bá phụ! Đến bây giờ bá phụ vẫn chưa nhìn ra sao? Đây đều là quỷ kế Ngưu Hữu Đạo hãm hại ta, ta chưa từng gợi lên việc này, ta biết có người lộ ra tin tức với ta.”
Chung Dương Húc hỏi:
“Ai lộ ra tin tức với ngươi? Tại sao không báo trước?”
Thiệu Bình Ba nói:
“Thiên Ngọc môn, là Thiên Ngọc môn chủ động liên lạc với ta, chắc muốn lợi dụng ta đối phó Ngưu Hữu Đạo. Ta không báo sớm vì bị Đại Thiền sơn hiểu lầm!”

Chung Dương Húc hừ lạnh một tiếng:
“Là thật hay giả tự nhiên sẽ tra rõ!”
Bàn bạc kỹ rồi Chung Dương Húc bỏ đi.
Thiệu Bình Ba chộp song sắt kêu gào:
“Bá phụ! Ngưu tặc gian trá không thể khinh thường, nhớ dặn Hoàng chưởng môn chú ý cẩn thận!”
Thiệu Bình Ba ước gì chạy đến Vạn Thú môn, thật sự không yên tâm năng lực của đám người Đại Thiền sơn, đặc biệt khi đụng phải Ngưu Hữu Đạo.
Chung Dương Húc không đáp lại.
Hai người trông chờ nhìn Chung Dương Húc rời đi, mãi khi cửa sắt đóng lại Thiệu Bình Ba ngửa đầu thở phào, lẩm bẩm:
“Thư đến là tốt rồi.”
Trong giọng nói chất chứa lo âu, tuy Thiệu Bình Ba ra chiêu có hiệu quả nhưng Ngưu Hữu Đạo tự mình tọa trấn bên Vạn Thú môn, có xu hướng đằng đằng sát khí làm y khó yên lòng.
Thiệu Bình Ba quay đầu nhìn đệ tử Đại Thiền sơn theo dõi bên này, cố tình y bị hạn chế tự do.
Chu Thiết Tử bày đồ ăn xong ra khỏi phòng đụng phải Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo phát hiện thái độ của Chu Thiết Tử không nhiệt tình như lúc trước, hỏi:
"Chu huynh có tâm sự?"
Chu Thiết Tử cười gượng gạo:
“Không, không có, các vị dùng từ từ.”
Ngưu Hữu Đạo xoay người nhìn theo bóng lưng Chu Thiết Tử đi khuất, ra chiều đăm chiêu.
Viên Cương đến gần nói nhỏ:
“Hơi lạ, chắc sẽ không xảy ra chuyện đi?”
Ngưu Hữu Đạo bỏ lại một câu:
“Chú ý kỹ chút.”
Ngưu Hữu Đạo vào phòng, không kiềm được bật cười.
Ngân Nhi đã nhai ngồm ngoàm, Viên Phương ở một bên cẩn thận hầu hạ, đây là nhiệm vụ Ngưu Hữu Đạo giao cho y, theo sát Ngân Nhi không để nàng làm bậy.

Hết cách, không dám để thân phận yêu vương bị lộ, không phái người đặc biệt theo dõi thì không yên tâm.
Ăn cơm xong Ngưu Hữu Đạo một tay vịn kiếm ngồi trong đình nhìn Chu Thiết Tử ra vào thu dọn.
Chu Thiết Tử mới cầm đồ rời đi thì Viên Cương lại gần đưa tờ giấy có dấu uốn cong, nói:
“Đồ đã đến, người bị người của Lưu Tiên Tông bắt trên đường đi Vô Thượng cung.”
Ngưu Hữu Đạo nhận lấy xem, đập vào mắt là ấn chương đỏ thắm bắt mắt của Thiệu Bình Ba, xem kỹ nội dung khóe môi hắn cong lên:
“Lưu Tiên Tông làm khá lắm.”

Chào mọi người, để mừng ngày 8/3, từ ngày 7/3 - 12/3 cứ mỗi 10 kim phiếu được tặng tụi mình sẽ up thêm 01 chap, giới hạn mỗi ngày là 25 chap, số kim phiếu còn dư tụi mình sẽ cộng dồn qua ngày hôm sau và up tiếp. Mong mọi người ủng hộ thêm cho nhóm nha ^^

Chương 755: Cho Bọn Họ Chơi (1)

Chương 755: Cho Bọn Họ Chơi (1)
Hoàng Liệt đứng dựa vào lan đọc tin từ Bắc châu, hừ lạnh một tiếng:
“Theo ta thấy tám chín phần mười là Thiệu Bình Ba làm ra việc này.”
Hoàng Liệt lặng im nhìn như một lúc:
“Cách này không tệ, quy thuận . . . chuẩn bị đi, bổn tọa muốn tự mình bái phỏng chưởng môn sáu đại phái.”
Rất nhanh mấy người Đại Thiền sơn lấy Hoàng Liệt dẫn đầu ra khách viện đi hướng Tiêu Dao cung. Hoàng Thông đã quen đường nên không cần người Vạn Thú môn dẫn đi.
Luân lưu bái phỏng, trừ Tiêu Dao cung nói đến việc quy thuận ra môn phái khác đều hơi bất ngờ, không bài xích chuyện tốt đưa lên cửa.
Hoàng Liệt không bất ngờ gì, sáu đại phái rải rác các nơi hai nước, người đưa thư truyền tin mất thời gian. Hoàng Liệt đã tự mình đến đây, nhận thư sớm hoặc muộn đã không quan trọng, y có thể tự làm chủ.
Bái phỏng xong nhà cuối cùng, đi ra khỏi sân nơi ở của Thiên Nữ giáo thì đêm đã khuya.
Hoàng Liệt bước ra khỏi cửa nét mặt sa sầm. Giao lưu sâu một lúc làm y đại khái hiểu một việc là bị Ngưu Hữu Đạo lừa, xui khiến sáu đại phái phân chia Nam châu gì đó không hề có!
Tại sao Hoàng Liệt cho rằng bị lừa mà không phải bên mình hiểu lầm?
Đạo lý rất đơn giản, Ngưu Hữu Đạo nghênh ngang hăm dọa, cố ý hù người trước mặt Hoàng Thông.
Tương đương với hoảng hốt náo loạn uổng công, tự hù mình, từ xa xôi chạy gấp đến đây hoàn toàn là tự chuốc rắc rối, bị dắt mũi quay vòng vòng.
Dù biết bị lừa nhưng không có cách nào, còn phải tiếp tục bàn bạc. Thư đã vào tay người ta, phải tìm đến người ta bàn bạc.

May mắn đúng như Thiệu Bình Ba nói, không chịu đồng ý cùng lắm giữ nguyên như cũ, khiến thế lực hai bên kiềm chế nhau.
Làm người bực mình là không thể nói cho sáu đại phái rằng các ngươi bị Ngưu Hữu Đạo lợi dụng. Không lẽ nói vốn không muốn bàn với các ngươi, là bị Ngưu Hữu Đạo ép buộc sao?
Thật là ăn bồ hòn có khổ không nói nên lời.
Nói rồi mà, Ngưu Hữu Đạo dựa vào cái gì thuyết phục được sáu đại phái phân chia Bắc châu?
Hoàng Liệt nghiến răng nói:
“Xem ra Thiệu Bình Ba bị tiểu tặc hù sợ, rục rịch một chút là tin thật. Nhưng Thiệu Bình Ba nói đúng, phải trừ bỏ tiểu tặc này, không chừng phải giúp Thiên Ngọc môn một phen. Tự mình tìm chết thì không trách ai được!”
Dưới ánh trăng, đám người Hoàng Thông đi cùng chưởng môn sắc mặt khó xem nhẹ gật đầu đồng ý. Họ bị lừa thảm, không giận không được.
Hoàng Thông hỏi:
“Có thả Thiệu Bình Ba ra không?”
Hoàng Liệt hừ lạnh:
“Ngưu Hữu Đạo ăn no rảnh rỗi đang yên lành gây với chúng ta làm gì? Theo ta thấy là Thiệu Bình Ba gây ra vụ việc, tiếp tục nhốt đi. Đã không thừa nhận vậy cho hắn chịu khổ một trận để học được bài học.”
Nói đến là Hoàng Liệt lại giận, ôm một bụng bực tức, trước mặt còn phải cười giả lả với sáu đại phái.
Mặt ngoài nhìn thì Hoàng Liệt lần đầu bái phỏng, còn phải tiếp tục đàm phán lén, không dám qua lại công khai. Thiệu Bình Ba đã nhắc nhở Ngưu Hữu Đạo có lẽ có người trong Vạn Thú môn thì tất nhiên hắn không dễ chịu thiệt.
Thế lực hai nước Yến, Hàn không dám để đối phương biết sợ bị quấy nhiễu, ảnh hưởng chính mình thuận lợi tiếp nhận Bắc châu.
Hai bên mặt ngoài không có động tĩnh gì nhưng lén phái người chạm mặt ở ngoài Vạn Thú môn.
Bàn tới bàn lui đến điểm giằng co. Đại Thiền sơn không muốn bỏ lợi ích trong Bắc châu, thế lực hai nước Yến, Hàn không chịu cho Đại Thiền sơn tiếp tục cầm giữ Bắc châu. Quy thuận trên danh nghĩa có ích gì,

quyền khống chế thực tế vẫn nằm trong tay các ngươi vậy là có thể tùy thời phản.
Hai bên thật ra là ba bên đàm quanh chuyện này.
Đương nhiên Đại Thiền sơn cố ý làm như vậy, muốn đàm phán tan vỡ, không cần đàm phán nữa, giữ nguyên như cũ.
Biết là Ngưu Hữu Đạo cố làm ra vẻ thì bên Đại Thiền sơn càng tự tin hơn.
Khe núi, bên dòng suối, trước thùy la.
Ngưu Hữu Đạo đi loanh quanh, hỏi:
“Thật sự không tiếp xúc nữa?”
Giọng Triều Thắng Hoài truyền ra từ phía sau thùy la:
“Thật sự không có, ít nhất ta không phát hiện bọn họ tiếp xúc nữa. Ta đã hỏi người canh trước cửa sáu phái, Hoàng Liệt chỉ đến viếng sáu phái một lần duy nhất, không thấy sáu phái có người tiếp xúc với người của Đại Thiền sơn.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Xác nhận Hoàng Liệt chưa rời khỏi Vạn Thú môn?”
Triều Thắng Hoài cáu:
“Ta nói này Ngưu Hữu Đạo, ta có cần lừa ngươi không? Gần đây nhiều môn phái bàn cứ trong Vạn Thú môn ta vì Điệp Mộng Huyễn giới là bình thường. Hơn nữa Hoàng Liệt đang bái phỏng môn phái khác nữa.”
Triều Thắng Hoài không kiên nhẫn vì không biết Ngưu Hữu Đạo muốn làm gì.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Tốt, một khi phát hiện Hoàng Liệt rời đi phải báo cho ta biết ngay.”
Triều Thắng Hoài hỏi:
“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Ta cảnh cáo ngươi đừng gây sự nữa.”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Vừa lúc hắn nợ ta bốn trăm vạn, ta phải nghĩ cách thu nợ, sao có thể để hắn chạy dễ vậy? Theo dõi hắn cho ta, chờ xong việc khác rồi ta tìm hắn đòi nợ."
" . . ."
Triều Thắng Hoài hoàn toàn câm nín, cảm giác phải giúp đỡ Ngưu Hữu Đạo theo dõi người.

Đuổi Triều Thắng Hoài đi xong Ngưu Hữu Đạo ngồ ibên dòng suối một lúc mới trở về.
Đến rìa núi gặp Viên Cương liếc hướng chỗ thùy la, hỏi nhỏ:
"Thế nào?"
Ngưu Hữu Đạo kể đại khái tình huống mà Triều Thắng Hoài đã nói.
Viên Cương do dự hỏi:
“Chờ phát hiện Hoàng Liệt muốn đi, đợi Triều Thắng Hoài báo có phải hơi muộn không? Có khi nào xảy ra sai sót gì?”
Ngưu Hữu Đạo cười nói:
“Mắc câu rồi muốn chạy? Chạy rồi có thể kéo hắn về.”
Viên Cương hỏi:
“Đạo gia cho rằng bọn họ lén bàn bạc?”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Ngươi nghĩ hắn ở chỗ này làm chi? Ha ha, còn Thiên Ngọc môn ở mãi không đi, nói gì mà chờ người tới, ta thì cho rằng bọn họ đều ôm bụng xấu xa.”
Viên Cương hỏi:
“Nếu thật sự không phải bàn bạc thì sao? Lỡ như họ đã nhìn thấu nên ngừng lại?”
“Đã tặng thư rồi, muốn không bàn cũng không được, có nhìn thấu cũng vô ích. Trừ phi họ biết thư bên nước Hàn không tới nơi thì mới ngừng . . .”
Nói đến đây Ngưu Hữu Đạo nhẹ gật đầu:
“Không thể bảo đảm ba phái bên kia không có nội gian, việc đến bước này không cho phép có sai sót, thôi, vì ổn thỏa phải mời khách."
Viên Cương khó hiểu hỏi:
"Mời khách?"
Ngưu Hữu Đạo cười nói:
“Đương nhiên là mời Hoàng chưởng môn, có phải lén bàn sau lưng chúng ta hay không thăm dò liền biết.”
“Mời được không?”
“Bình thường có lẽ không được nhưng lần này thì có thể.”
Hứa Lão Lục đưa thiệp mời đi.

Trong đình đài lầu các, Hoàng Liệt đọc thiệp xong khoanh tay đi qua đi lại.
Hoàng Thông nhận thiệp và đã đọc cười khẩy nói:
“Mời tiệc, hắn nghĩ mình là ai? Mặc kệ đi, muốn gặp thì kêu hắn tự mình tới.”
Hoàng Liệt giơ một tay phẩy nhẹ:
“Có thể đối kháng Thiên Ngọc môn trong Nam châu thì không phải hạng tầm thường, cần tê liệt hắn, nếu không thì chẳng biết tên này sẽ gây ra rắc rối gì. Ổn định hắn trước, không thể có trục trặc gì nữa, chờ hắn rời khỏi Vạn Thú môn rồi diệt luôn một lượt!”
Có khách quý đến, Ngưu Hữu Đạo tự mình dẫn người đứng trước cửa đón.
Hoàng Liệt chỉ mang hai người đến biểu thị không sợ, dẫn theo nhiều người mới làm yếu khí thế, có gì mà sợ?
“Từ biệt nhiều năm ở Băng Tuyết các, phong thái của Hoàng chưởng môn còn hơn xưa, vãn bối xin chào.”
“Ngươi cũng bớt vài phần ngây ngô, chính chắn nhiều, cái giá càng lúc càng lớn."
"Không dám không dám, nào dám lên mặt trước mặt Hoàng chưởng môn, mời vào trong.”
Hồng Nương ở bên cạnh Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nghênh khách, đảm đương cận vệ, ai kêu bà có nhiều phù triện.
Hoàng Liệt đi vào, liếc Hồng Nương một cái, biết mặt bà, đã gặp ở Tề kinh.
Năm xưa Đại Thiền sơn không như bây giờ, Hoàng Liệt cũng không phải chưởng môn gì, nên y biết Hồng Nương mà bà thì không biết y.
Năm xưa muốn nói một câu cũng khó, Hoàng Liệt còn thấy hụt hẫng, bây giờ y sẽ không nhắc lại chuyện đó. Hoàng Liệt khinh thường Hồng Nương, gặp lại người xưa chỉ để lại tiếng thở dài.
Trên bàn đá trong đình bày rượu và thức ăn.
Theo quy củ của giới tu hành thì khách và chủ trò chuyện vài câu ngoài đình, chờ người của Đại Thiền sơn kiểm nghiệm đồ ăn và rượu không có vấn đề, hai bên mới đi vào ngồi xuống.

Chào mọi người, để mừng ngày 8/3, từ ngày 7/3 - 12/3 cứ mỗi 10 kim phiếu được tặng tụi mình sẽ up thêm 01 chap, giới hạn mỗi ngày là 25 chap, số kim phiếu còn dư tụi mình sẽ cộng dồn qua ngày hôm sau và up tiếp. Mong mọi người ủng hộ thêm cho nhóm nha ^^

Chương 756: Cho Bọn Họ Chơi (2)

Chương 756: Cho Bọn Họ Chơi (2)
Chỉ có Ngưu Hữu Đạo và Hoàng Liệt ngồi đối diện, y mang theo hai vị trưởng lão không chịu ngồi ngang hàng với chưởng môn, họ đứng sau lưng hai ben.
Nâng ly uống xong Hoàng Liệt không định cầm đũa, nói:
“Ta thấy mời tiệc là giả, có lời muốn nói mới là thật. Đừng vòng vo nữa, nói đi.”
Ngưu Hữu Đạo cười, nhìn hướng Hoàng Thông đứng:
"Hoàng chưởng môn tuệ nhãn. Không biết Hoàng trưởng lão có chuyển lời nhắc nhở của ta chưa?”
Hoàng Liệt không nóng không lạnh nói:
“Thứ không biết trời cao đát rộng, ngươi không sợ ta ra tay xử ngươi ngay bây giờ?”
Ngưu Hữu Đạo cười tủm tỉm nói:
“Nơi này là Vạn Thú môn, Hoàng chưởng môn không phải Văn Tâm Chiếu, không có bản lĩnh tự bảo vệ mình thì ta không dám chạy lung tung. Huống chi ta khuyên thật lòng, chỉ cần Đại Thiền sơn đồng ý điều kiện của ta thì ta bảo đảm Đại Thiền sơn không lo.”
Hoàng Liệt như nghe được lời gì buồn cười, mỉm cười hỏi:
“Vậy ta muốn nghe xem điều kiện gì."
Ngưu Hữu Đạo nghiêm mặt nói:
“Ta muốn cái đầu của Thiệu Bình Ba! Dùng một cái đầu của hắn đổi lấy thái bình của Đại Thiền sơn cũng không đủ đi?"
Hoàng Liệt nói:
“Ta đã gặp chưởng môn sáu đại phái, bằng vào màn kịch của ngươi đâm một cái là bể, đáng giá lấy ra khoe sao? Ta đến đây không phải dự tiệc

mà muốn cáo ngươi một câu, có chừng có mực, đừng không dứt, coi chừng tự đốt mình.”
Quản Phương Nghi ở một bên mắt lóe tia sáng, không biết hai bên nói mập mờ cái gì.
Ngưu Hữu Đạo đầy ẩn ý nói:
"Hoàng chưởng môn, qua thôn này là không trở lại được, Vạn Thú môn là đầm rồng hang hổ, đến dễ nhưng khó đi.”
Hoàng Liệt cũng bí hiểm nói:
“Đối với ngươi thì đúng.”
Bốn mắt giao nhau, cùng cười kỳ dị, hai người ngửa đầu cười to, đầy bụng ý xấu.
Ngưu Hữu Đạo kể câu chuyện:
"Đa tạ Hoàng chưởng môn khuyên nhủ, nhưng có một số việc có lẽ Hoàng chưởng môn không biết. Chí hướng của Thiệu Bình Ba không nhỏ, Đại Thiền sơn không trói buộc được hắn. Hoàng chưởng môn nghĩ Đại Thiền sơn đã khống chế Thiệu Bình Ba? Thật ra hắn là người của Hiểu Nguyệt các, lén làm nhiều chuyện tốt sau lưng Đại Thiền sơn. Hoàng chưởng môn nghĩ Nam châu ta lấy được hai, ba vạn ngựa chiến là từ đâu ra? Không dám giấu diếm . . .”
Ngưu Hữu Đạo kể chuyện hắn cướp ba vạn ngựa chiến của Thiệu Bình Ba ở nước Tề, tình tiết không nên nói tất nhiên không nói, nhưng bấy nhiêu đủ làm khuôn mặt tươi cười của Hoàng Liệt trở nên lạnh như tiền.
Ngưu Hữu Đạo cũng đặt điều một đống chuyện Thiệu Bình Ba phái người ám sát mình, câu kết với Thiên Ngọc môn mưu hại mình.
Khách đã đi, Ngưu Hữu Đạo đứng ngoài cửa đưa tiên khoanh tay trước ngực nói:
“Ài, có vài lời nói rồi thật thoải mái.”
Viên Cương nói:
“Giờ nói lời đó với người ta có ý nghĩa sao?"
Ngưu Hữu Đạo cười nói:
"Đương nhiên có, ta lo bọn họ thả Thiệu Bình Ba, ít nhất khiến họ tạm thời khống chế hắn, giám sát hắn giúp ta, miễn cho tên kia có cơ hội thoát thân."

Ngưu Hữu Đạo không quan tâm Thiệu Bình Ba có phải là người của Hiểu Nguyệt các không, phỏng chừng không thể nào, cùng lắm là lợi dụng nhau.
Nhưng lúc này không phải lúc nói thật bày đạo lý ra, phải dồn Thiệu Bình Ba vào đường chết. Nào là bỏ đá xuống giếng, ly gián, miễn có thể lợi dụng là Ngưu Hữu Đạo ném hết vào người Thiệu Bình Ba.
Viên Cương nói:
“Vậy còn không bằng trực tiếp vạch ra hết.”
Đây là phong cách làm việc của Viên Cương, dứt khoát nhanh gọn.
Ngưu Hữu Đạo nhìn bóng người khuất xa, hếch cằm nói:
“Chơi, để bọn họ chơi, không chơi sáu đại phái tơi bời thì bọn họ không biết sợ. Chờ tới lúc chín muồi mới bứng cả ổ.”
Sau khi trở lại khách viện Lạc Cước, Hoàng Liệt bỗng nhiên dừng bước, quay đầu lại, "Thiệu Bình Ba là người của Hiểu Nguyệt các, các ngươi cảm thấy có thể sao?"
Hai vị trưởng lão đi theo dừng lại nhìn nhau, Hoàng Thông chần chờ nói: "Người kia nói có mách có chứng, nhưng chúng ta cũng biết người kia chắc chắn không có lòng tốt, quỷ mới biết là thật hay giả. Hơn nữa dù cho là thật thì Thiệu Bình Ba đánh chết cũng sẽ không thừa nhận, nếu là giả, chúng ta đánh nhau rồi thì chẳng phải là bị người kia lừa hay sao? Hắn rõ ràng muốn hại Thiệu Bình Ba."
Hoàng Liệt đi qua đi lại, sắc mặt ngưng trọng: "Bất kể là thật hay giả, việc này cũng không phải chuyện đùa. Đại Thiền Sơn ta vất vả nhiều năm, sao có thể làm việc vì người khác được, không thể bị tiểu tặc kia lừa, cũng không thể không xem xét. Nhưng tình huống trước mắt phải cực kỳ cẩn trọng, không thể khiến chúng ta đều phải khốn đốn cả trong lẫn ngoài, trước tiên chớ bứt dây động rừng, canh chừng Thiệu Bình Ba, cắt đứt đoạn gian tế bên ngoài trước mắt, ổn định lại thế cục bên ngoài đã, rồi mới kiểm tra rõ ràng vào Thiệu Bình Ba!"
Đây quả thật là hướng đi nắm chắc đại cục, hai vị trưởng lão cũng gật đầu khen ngợi, "Chưởng môn nói có lý!"
Hoàng Liệt vung tay vỗ một cái, không muốn nghe lời dễ nghe, trầm ngâm nói: "Có một chuyện không thể không phòng. Tất cả những lời Ngưu Hữu Đạo nói đều lộ ra sự sắc bén, e rằng không đơn giản như vậy,

mọi người cần phải cẩn trọng hơn, có bất cứ dị thường nào đều phải cảnh giác!"
...
Vài ngày sau, những đại môn phái tạm cư ở Vạn Thú môn nên đến bái phỏng Hoàng Liệt đều đã đến bái phỏng cả.
Lễ nghi khách sáo là một chuyện, ý đồ kết giao nhận thức cũng là một chuyện, quan trọng là vì che dấu, che dấu việc y đi tới sáu đại môn phái Yên - Hàn, không muốn khiến ba đại môn phái nước Hàn hoài nghi, cũng không muốn khiến ba đại môn phái nước Yên hoài nghi.
Đàm phán vẫn còn được tiếp tục, Hoàng Liệt cũng phải rời đi, không thể ngồi ở đây chờ kết quả đàm phán được định ra được, vì không thể có kết quả đàm phán.
Đã đàm phán đến bước này rồi, sáu đại môn phái đã nhả ra dấu hiệu, Đại Thiền Sơn cũng phải đưa ra thỏa hiệp thích đáng, nhưng bên này chính là muốn việc đàm phán không thành, cho nên sẽ không thỏa hiệp, một khi sáu đại môn phái nhượng bộ, bên này cũng không thỏa hiệp, chưởng môn sáu đại môn phái thấy không tốt sẽ trực tiếp tìm y nói chuyện.
Cho nên y phải đi, chỉ khi y đi, trở về rồi bên này mới có thể nắm thả tự nhiên, người đàm phán sau này có thể thỏa thuê đùa giỡn kích thích, còn tiếp tục trì hoãn nữa kết quả đương nhiên là không đàm phán được chuyện gì rồi.
Sau khi bảo người đi thông báo, Hoàng Liệt dẫn theo một đoàn người đi tới đại điện chính cung Vạn Thú môn...
"Đạo gia, cờ treo rồi."
Ngưu Hữu Đạo đang đánh cờ cùng với Quản Phương Nghi, Viên Cương vội vàng đi vào trong đình, cúi người nói nhỏ một tiếng với Ngưu Hữu Đạo.
Quản Phương Nghi trừng mắt, không quen nhìn hai người coi mình như người ngoài.
Ngưu Hữu Đạo nghe vậy đứng dậy, nhét một con cờ vào trong tay Viên Cương, "Đến phiên ta xướng hí khúc Liên Hoa Lạc rồi, ngươi tiếp tục giúp ta." Dứt lời liền dắt kiếm bước đi.
Trong đình viện, Viên Cương đứng tại chỗ, Quản Phương Nghi ngồi xuống, hai người mắt to trừng mắt nhỏ một hồi.

Lạch cạch cạch, Viên Cương tiện tay quăng một quân cờ lên bàn cờ, xoay người rời đi, rõ ràng chẳng muốn phí thời gian với Quản Phương Nghi.
"Tiện nhân!" Quản Phương Nghi hung hăng chửi với bóng lưng của Viên Cương một câu.
Hình như khe núi là địa điểm Ngưu Hữu Đạo thích tới để suy nghĩ vấn đề.
Ngưu Hữu Đạo thường hay xuất hiện bồi hồi ở dòng suối dưới khe núi, cũng thật sự làm bộ dạng cúi đầu suy nghĩ sự tình.
Chỉ Viên Cương đứng canh gác bốn phía trên Sơn Duyên mới biết được Ngưu Hữu Đạo đang làm gì.
Triều Thăng Hoài nhoài người trốn sau khối thạch bích thấy Ngưu Hữu Đạo sờ mũi, nhận được tín hiệu an toàn, biết có thể nói liền mở miệng: "Đám người Đại Thiền Sơn muốn đi."
Ngưu Hữu Đạo dừng bước, "Khi nào?"
Triều Thăng Hoài: "Chắc sẽ nhanh thôi, đang chào từ biệt với chưởng môn ở đại điện chính cung, ta vừa nghe thấy tin tức lập tức đến tìm ngươi, sẽ không làm chậm trễ chuyện của ngươi."
Không phải sợ chậm trễ chuyện của Ngưu Hữu Đạo, mà là nhớ kỹ phần sổ sách của Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo: "Được, ta biết rồi, còn có việc gì khác không?"
Triều Thăng Hoài: "Không có. Cái đó... Hoàng Liệt thật sự nợ tiền ngươi?" Y thật ra vẫn có chút hoài nghi, hoài nghi Ngưu Hữu Đạo có phải đang lợi dụng y hay không.

Chương 757: Một Bức Phong Thư

Chương 757: Một Bức Phong Thư
Ngưu Hữu Đạo: "Đương nhiên thiếu nợ."
Triều Thăng Hoài: "Đại Thiền Sơn hắn cường thế hơn ngươi nhỉ, hắn có thể trả tiền ngươi?"
"Ý của ngươi là ai mạnh thế có thể quỵt nợ, ta không thu được?"
"Ta không có ý như vậy, ta chẳng qua chỉ cảm thấy khó thôi."
"Khó cũng phải thu, ngươi chờ xem, ta hiện giờ sẽ cản hắn lại."
Vừa về tới Sơn Duyên gặp mặt Viên Cương, Ngưu Hữu Đạo liền cười nhạt: "Hoàng Liệt muốn đi, ha ha, muốn chạy? Hiện giờ không phải do hắn, thư, cầm một phong thư tới đây."
Viên Cương khẽ gật đầu, nhanh chóng xoay người trở về viện.
Ngưu Hữu Đạo cũng tra kiếm trở về đình viện, thấy Quản Phương Nghi ngồi dưới tàng cây đong đưa cây quạt tròn ngẩng đầu nhìn chằm chằm lá cây lại không biết đang nhìn cái gì, hắn cũng không đi tới, mà trực tiếp hét lên, "Hứa Lão Lục."
Quản Phương Nghi nghe tiếng liền quay đầu lại, không biết hắn bỗng nhiên hét lớn như vậy làm gì.
Hứa Lão Lục nghe tiếng phát ra từ hậu viện liền đi lên phía trước chắp tay nói: "Đạo gia!"
Ngưu Hữu Đạo không lên tiếng, tay giơ lên ra dấu cho hắn đợi, bản thân cũng tra kiếm ra đằng trước, đứng đó chờ.
Hứa Lão Lục nghiêng đầu nhìn Quản Phương Nghi chân thành đi tới, lộ ra ánh mắt hỏi thăm, nhưng dù có làm gì thì Quản Phương Nghi cũng không biết đang xảy ra chuyện gì.
Viên Cương bước nhanh trở lại, một phong thư một lần nữa được phong kín cẩn thận đưa tới cho Ngưu Hữu Đạo.

Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu ra dấu cho Hứa Lão Lục, Viên Cương đương nhiên làm theo.
Hứa Lão Lục cũng không biết đây là có ý gì, "Đạo gia, thứ này..."
Ngưu Hữu Đạo: "Chưởng môn Hoàng Liệt Đại Thiền Sơn muốn đi, ngươi lập tức cầm thư tới núi Vạn Thú môn trước chờ, ngăn người lại, giao lá thư cho y."
Quản Phương Nghi xem như đã nhìn ra, đừng thấy vị này cả ngày đi dạo trong một tấc vuông này, kỳ thực luôn rất rõ ràng với từng cọng cỏ lay ngoài kia.
"Được!" Hứa Lão Lục gật đầu, rồi hỏi lại: "Ta nên trả lời thế nào?"
"Không nên trả lời, nếu y nguyện ý tới đây, dẫn y tới đây là được. Mau đi đi!" Ngưu Hữu Đạo vung tay áo lên, tra kiếm đi vào trong đình viện.
Hứa Lão Lục để thư vào trong tay áo, nhanh chóng rời đi.
Viên Cương liếc mắt nhìn qua, trong lòng hiểu được Đạo gia đã bắt đầu công khai vận dụng người của Phù Phương Viên, nói rõ muốn chính thức ngả bài thu lưới, cũng nói rõ cho dù có một số cạm bẫy cũng không ảnh hưởng tới đại cục, đại cục Đạo gia trù tình đã lâu đã định rồi.
Đây cũng là điều hắn bội phục nhất trong nhiều năm đi theo Ngưu Hữu Đạo, Đạo gia vẫn là Đạo gia lăn lộn giang hồ kia.
Mỗi khi tới lúc, nội tâm Viên Cương không thể không thừa nhận bộ dạng Đạo gia nắm giữ càn khôn chính là nhất phái phong lưu, phong vân một cõi, khiến tâm trí người khác phải hướng về.
Hắn cũng từng muốn noi theo, nhưng vẫn phải đối mặt với sự thật rằng giữa người với người vẫn có sự khác nhau, dù cùng trải qua kinh nghiệm giống nhau nhưng vẫn không giống nhau.
Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao năm đó hắn tiến cử Ngưu Hữu Đạo cho Thương Thục Thanh, hắn biết chỗ thiếu hụt trong năng lực bản thân, hắn biết người có thể giúp huynh muội Thương thị thoát khỏi khốn cảnh là ai.
Quản Phương Nghi đi vào trong đình, ngồi đối diện Ngưu Hữu Đạo, thử hỏi: "Trong thư ghi gì vậy?"
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm dò xét bàn cờ, không để ý nói: "Đợi lát nữa liền biết, có khách quý tới đây, đi trước chuẩn bị một bình trà đi."

Quản Phương Nghi lườm hắn một cái, nhưng vẫn đứng dậy đi chuẩn bị trà...
Cửa núi, bên trong đền thờ cao lớn rất nguy hiểm, Hứa Lão Lục thiếu chút nữa đã để lỡ. Hắn vừa tới, Hoàng Liệt đã dẫn một đám người Vạn Thú môn tới.
Được Tây Hải Đường nhờ vả, Cừu Sơn đích thân tới trước tiễn đương. Lúc này Hứa Lão Lục tiến lên cản đường, chắp tay nói: "Tham kiến Hoàng Chưởng môn."
Hoàng Liệt không quen hắn ta, cũng không biết hắn ta tên gì, nhưng lần trước khi Ngưu Hữu Đạo mở yến tiệc chiêu đãi, trong viện tử của Ngưu Hữu Đạo đã từng gặp qua người này, chỉ nhìn một cái liền biết là người của Ngưu Hữu Đạo, không khỏi lạnh lùng hỏi: "Chuyện gì?"
Hứa Lão Lục móc thư ra dâng hai tay lên, "Đạo gia phân phó đưa thư giao cho Hoàng Chưởng môn."
Hoàng Liệt cười lạnh một tiếng, nhìn Cừu Sơn đứng một bên, thâm ý nói: "Cừu huynh, xem ra Ngưu Hữu Đạo kia rất biết hành tung của ta ở Vạn Thú môn nha, ta đột ngột tới chào từ biệt cũng lập tức biết được, thật không đơn giản đâu." Trong lời nói có ngụ ý khác.
Cừu Sơn mỉm cười, biết đối phương có thể đang chỉ trích bên trong Vạn Thú môn có phải có vấn đề gì.
Vấn đề này y không tiện trả lời, Vạn Thú môn gia lớn nghiệp lớn, rừng cây lớn vốn loại chim nào cũng có, huống chi ai mà không quen mấy người ở ngoài, có chút giao tình với người ngoài không thể tránh né, Vạn Thú môn thường mua bán cũng cần tới những giao tình này.
Mà môn quy là vật chết, lòng dạ con người là vật sống, lực ràng buộc cũng không đề phòng được rủi ro, để chỗ nào cũng giống như nhau cả. Cũng như y, được Trần Đình Tú thỉnh cầu cũng phải dàn xếp qua một chút.
Thật sự có vấn đề gì cũng không biết người sau lưng làm là ai, khi không có chứng cứ gì lại không phải tình huống gì quá lớn không thể vì người ngoài tùy tiện một câu mà dễ dàng làm ra hành động tróc nã định tội được.
Cho nên y chỉ có thể cười không đáp, nhiều nhất là lưu tâm một chút thôi.

Hoàng Liệt cũng muốn nhìn thử xem Ngưu Hữu Đạo viết thứ quỷ gì cho mình, nên cũng nhận thư, thi pháp kiểm tra qua một lượt, sau đó mở phong thư kín ra, rút ra một tờ giấy có nhiều nếp gấp ra xem.
Kết quả không nhìn thấy còn tốt, vừa xem sắc mặt lập tức thay đổi, lật thư một cái lại nhanh chóng nhìn, tốc độ rất nhanh, giống như không dám để người khác nhìn được, rõ ràng cố ý lảng tránh kẻ khác.
Cừu Sơn hiếu kỳ, rốt cuộc trong thư Ngưu Hữu Đạo gửi tới ghi cái gì lại khiến Hoàng Liệt có phản ứng lớn như vậy.
Đừng nói là y, đến cả đám người Đại Thiền Sơn cũng tò mò.
Hoàng Liệt nhét thư lại vào trong bao thư, ánh mắt nhìn chằm chằm Hứa Lão Lục lộ ra vài phần âm lãnh, giọng điệu lạnh lẽo nói: "Ngưu Hữu Đạo ở đâu?"
Trong lòng Hứa Lão Lục thầm than, mặt ngoài lại khách khí trả lời: "Không ở đâu cả, đang ở khách viện."
Hoàng Liệt quay đầu, nụ cười trên gương mặt đã thay đổi, cầm thư chắp tay nói: "Cừu huynh, thật có lỗi, Ngưu Hữu Đạo gửi thư mời, có một số chuyện muốn thương lượng với ta, ta phải đi một chuyến, chậm trễ Cừu huynh đi tay không, thật sự có lỗi."
"Không sao, không sao, xin cứ tự nhiên!" Cừu Sơn khách khí đáp lễ.
Đám người Đại Thiền Sơn đi theo sau lặng lẽ trao đổi ánh mắt, hoặc hai mặt nhìn nhau, ý thức được sự việc có thể không đơn giản.
Hoàng Liệt vung tay lên dẫn một đoàn người đi lộn về.
Hứa Lão Lục lập tức đi lên phía trước khách khí dẫn đường, nội tâm âm thầm kinh ngạc, có chút bội phục Ngưu Hữu Đạo, chỉ một phong thư bảo Hoàng Liệt phải đi tới, Hoàng Liệt còn thật sự tới đó!
Cừu Sơn chắp tay nhìn theo, trên mặt có vẻ có chút khả nghi, thầm nói chả khác nào lừa quỷ. Ngưu Hữu Đạo có thể diện lớn như vậy sao? Bảo ngươi đi thì ngươi liền đi? Ngươi đường đường là Chưởng môn Đại Thiền Sơn có thể biết nghe lời như vậy sao? Có phải làm phản rồi không? Đoạn đường có bao xa, Ngưu Hữu Đạo có việc đích thân tới đây không phải được rồi sao? Chỉ bằng chút tư lịch và thực lực bối cảnh của Ngưu Hữu Đạo so với ngươi, trong tình huống này lại chỉ để thủ hạ tới đây, làm dáng như vậy không khỏi cũng quá lớn rồi chứ?

Y ý thức được việc này khẳng định có mờ ám, nhưng lại không làm rõ được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.
"Chưởng môn, chuyện bức thư là sao?"
Dọc đường đi, một vị trưởng lão lặng lẽ hỏi Hoàng Liệt một câu.
Hoàng Liệt lại không lên tiếng, thật sự bức thư này không phải chuyện đùa, tất cả những điều bên trong không thể đơn giản tiết lộ cho người ngoài biết được.
Hoàng Liệt ngoài nghiêm mặt ra thì cũng không có phản ứng gì quá lớn, nhưng thật ra nội tâm như đã nổi sóng to gió lớn rồi. Y suy nghĩ ngàn vạn lần, vấn đề là y biết rõ Đại Thiền Sơn đã vì bức thư này mà chìm thân trong sóng to gió lớn, chỉ sơ ý một chút là sẽ bị quật ngã hoàn toàn, thậm chí sóng to đã đánh tới trước mặt rồi...

Chào mọi người, để mừng ngày 8/3, từ ngày 7/3 - 12/3 cứ mỗi 10 kim phiếu được tặng tụi mình sẽ up thêm 01 chap, giới hạn mỗi ngày là 25 chap, số kim phiếu còn dư tụi mình sẽ cộng dồn qua ngày hôm sau và up tiếp. Mong mọi người ủng hộ thêm cho nhóm nha ^^

Chương 758: Ta Là Người Phúc Hậu

Chương 758: Ta Là Người Phúc Hậu
Trong rừng núi, một đôi mắt âm trầm đang nhìn sang bên này.
Triều Thăng Hoài trốn trong rừng chú ý đám người Đại Thiền Sơn rời đi, y vẫn luôn lặng lẽ theo dõi.
Vì Ngưu Hữu Đạo muốn ngăn cản thu lại sổ sách, không nói tới việc liên quan tới bốn trăm vạn kim tệ, quan trọng hơn là muốn xác nhận một chút xem Ngưu Hữu Đạo có phải đang lừa gạt mình, nếu thật sự đang lừa gạt, y sẽ có chuẩn bị khác.
Kết quả tận mắt nhìn thấy bên cạnh Ngưu Hữu Đạo xuất hiện người, hơn nữa còn đi ngăn cản người của Đại Thiền Sơn.
Mặc dù khoảng cách hơi xa, không biết đã làm cách nào để ngăn lại, nhưng vẫn thật sự thấy rõ ràng đám người Hoàng Liệt Đại Thiền Sơn sắp rời khỏi Vạn Thú môn đi về lại, dường như đang đi về hướng viện tử nơi Ngưu Hữu Đạo đang ở kia.
Thấy được tình cảnh này, Triều Thăng Hoài nghi ngờ chớp mắt, thầm nói, "Ngưu Hữu Đạo thật đúng là dám cản lại thu sổ sách sao?"
...
Trong đại điện chính cung, Cừu Sơn đã vội về trước, báo cáo tình huống bất ngờ cho Tây Hải Đường biết.
Tây Hải Đường dạo bước suy tính, cau mày cất tiếng hỏi, "Có ý gì?"
Cừu Sơn: "Không biết, nhìn không ra mánh khóe gì, nhưng rõ ràng thật sự có chuyện gì đó đã khiến Hoàng Liệt coi trọng, cũng không biết những người kia giở trò quỷ gì."
"Những người này... Đúng rồi!" Nói đến những người này, Tây Hải Đường phải cảm thán, "Những kẻ đánh đánh giết giết đoạt địa bàn này làm việc gì cũng không từ thủ đoạn, động một chút là thương vong diệt môn, toàn là đám không chết không ngừng."

Cừu Sơn: "Cũng có thể hiểu được. Môn phái cần phát triển, đệ tử nội môn cần tài nguyên tu luyện, những thứ này đều cần tài lực, mà lại không có tài lộ cố định, cũng chỉ có thể đoạt địa bàn thôi. Địa bàn có rồi thì lời nói có trọng lượng hơn, tài lộ sẽ có, chưa nói tới thuế má nộp từ dưới lên, những đại gia đình có chuyện công bằng hiếu kính tích lũy được cũng không ít, tính toán ra đối với những môn phái kia mà nói có ai không muốn kia chứ?"
"Quan trọng là những người này hiện giờ đều đang gây sức ép cho Vạn Thú môn ta, không đối phó được mà! Một Huyễn Giới Điệp Mộng cũng bị náo loạn lên rồi." Tây Hải Đường lắc đầu.
Y nói không chỉ Ngưu Hữu Đạo, trong mắt y Ngưu Hữu Đạo chỉ chơi nhỏ đánh nhỏ, chính thức khiến y lo lắng chính là những đại môn phái kia, mặt ngoài nhìn trông có vẻ bình tĩnh, nhưng lại lén ngươi tới phân cao thấp chỗ ta, không có mấy ai là kẻ chân thật cả.
Bên này nhận được tin tức, vì đây là nơi giao thủ, nơi nào có môn phái đổ máu thì cái chết cũng sẽ tính bằng đơn vị hàng nghìn tu sĩ.
Vạn Thú môn không phải không muốn tiếp đãi những kẻ này, với tài lực của Vạn Thú môn tiếp đãi cũng không tiêu hao gì, mấu chốt là sợ nếu không để ý sẽ bị cuốn vào.
Cừu Sơn thở ra một ngụm khí nói: "Những người này đuổi lại không tiện đuổi, chỉ có thể nhịn thêm chút nữa, bản thân chúng ta cẩn thận một chút là được. Huống chi chuyện của Huyễn Giới đã hấp dẫn sự chú ý của mấy vị kia, hiện giờ không ai dám táo bạo quá mức nữa. Bản thân những người này cũng có chuyện của mình, không thể cứ mãi ở đây không chịu đi được."
...
"Hoàng Chưởng môn. . ."
Đám người Hoàng Liệt lách mình đi tới liên tiếp đáp xuống viện, trực tiếp phá cửa, Viên Cương canh giữ ở bên ngoài vừa mở miệng liền bị Hoàng Liệt đẩy sang bên, cả đám người lấy Hoàng Liệt dẫn đầu trực tiếp xông vào viện tử.
Trong đình, Ngưu Hữu Đạo như người không có việc gì đang cùng đánh cờ đùa giỡn với Quản Phương Nghi, nói không ít những lời khó chịu.

Động tĩnh tới, ngón tay nhỏ nhắn của Quản Phương Nghi nắm sợi dây ngẩng đầu nhìn lên.
Ngưu Hữu Đạo cũng ngẩng đầu lại nhìn, trên gương mặt nở nụ cười, đứng dậy, Hoàng Liệt đã trực tiếp tiến vào.
"Hoàng Chưởng môn là khách quý, ngọn gió nào thổi ngài tới đây vậy?" Ngưu Hữu Đạo khách khí chắp tay.
Hoàng Liệt nhìn chằm chằm Quản Phương Nghi, ánh mắt lộ ra sát khí để Quản Phương Nghi không được ở đây nghe.
Ngưu Hữu Đạo lập tức phất tay, ra dấu cho Quản Phương Nghi nhường chỗ, "Xem ra Hoàng Chưởng môn muốn đánh cờ với ta rồi, dâng trà!"
Quản Phương Nghi nhường chỗ, lấy từ trong bếp bùn nhỏ bên cạnh dâng lên một ấm trà đun sôi châm trà rót nước.
Hoàng Liệt trực tiếp ngồi xuống vươn tay gẩy một cái, bàn cờ gồm cả quân cờ rơi vãi đầy mặt đất, đánh cờ cái rắm!
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi ngồi lại, nhìn Hoàng Liệt chằm chằm nở nụ cười, còn cười rất vui vẻ, có thể thấy được vị chưởng môn đối diện này đã không còn bình tĩnh, đến cả phong độ tối thiểu cũng không thèm nữa rồi, đây là chuyện tốt, nói rõ y đã thật sự bị dẫm đúng chân đau rồi.
"Ngoại trừ trưởng lão ra, những người khác đứng chờ bên ngoài." Hoàng Liệt nghiêng đầu phân phó một tiếng, lại liếc nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo, "Bảo những kẻ không liên quan cút!"
Ngưu Hữu Đạo nhìn trái rồi lại nhìn phải, nhìn thấy phần lớn người Đại Thiền Sơn đã lui ra ngoài liền cười nói: "Lão Lục, ngươi đành chịu thiệt một chút ra bên ngoài giúp tiếp đón mấy vị khách một chút."
Không đuổi Viên Cương và Quản Phương Nghi đi.
Hứa Lão Lục thật ra muốn ở lại để nhìn xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn khẽ gật đầu lui xuống.
Một chén trà đặt trước mặt Hoàng Liệt, Quản Phương Nghi thối lui tới bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, thật thích nhìn bộ dạng so năng lực mạnh yếu, thoải mái giải quyết vấn đề khó khăn khi đối diện với người khác.
Giống như bộ dạng bà trước kia khi đối diện với Ngưu Hữu Đạo vậy, bà ta đang mong đợi Ngưu Hữu Đạo càng thể hiện bản Xem ảnh 1 lĩnh thì bà ta càng sống vượng.

Uống trà cái rắm! Hoàng Liệt lấy bức thư ra ném lên bàn hỏi: "Ngươi có ý gì?"
Ngưu Hữu Đạo cầm vật trên bàn vào trong tay, rút thư ra nhìn, lại không nhịn được cười.
Hắn đương nhiên hiểu rõ bức thư này là sao, may mắn đã ghi nhớ bức thư này, nếu không sự việc sẽ càng rắc rối hơn, hiện giờ đích thực đã bớt việc hơn nhiều rồi.
"Hoàng Chưởng môn nói cái này?" Ngưu Hữu Đạo ném thư trở lại, "Thật ra cũng không có gì, ta cũng có mấy người quen bên nước Hàn, ngày nào đó có người bỗng nhiên gặp một hán tử say rượu trên đường, nhặt được một bức thư, sau khi xem qua cảm thấy thư này có thể hữu dụng với ta nên mới gửi tới cho ta. Ta cảm thấy thư này cũng hữu dụng đối với Hoàng Chưởng môn, được biết Hoàng Chưởng môn muốn rời đi, không dám chậm trễ, mau chóng đưa qua cho Hoàng Chưởng môn, không ngờ phải để đích thân Hoàng Chưởng môn tới đây, thật sự có lỗi!"
Người bên Đại Thiền Sơn thật sự nhịn không được, Hoàng Thông liền tiến lên một bước vươn tay cầm bức thư qua nhìn, vừa đọc xong sắc mặt cũng lập tức thay đổi, đồng tử bỗng nhiên co rụt nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo, có chút hận đến nghiến răng.
Trưởng lão bên cạnh cũng tóm lấy thư tới tay đọc, sắc mặt cả đám người lập tức thay đổi rõ ràng.
Quản Phương Nghi thật ra cũng muốn nhìn thử một chút xem nội dung trong thư là gì.
Hoàng Liệt đương nhiên biết đối phương đang nói hươu nói vượn, loại vật này có thể nhặt được mới là lạ, vừa vặn có thể bị kẻ thù như Thiệu bình Ba nhặt được? Trên đời nào có chuyện trùng hợp như vậy! Y nhịn lửa giận ngập tràn trong lòng, hít sâu một hơi hỏi: "Ngươi muốn làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo bưng trà chậm rãi phẩm: "Ta thật ra thầm nghĩ đánh cờ, uống chút trà, nhàn hạ sống qua ngày tốt biết bao, cái gì cũng không cần làm. Ngược lại Đại Thiền Sơn bên kia làm không ít chuyện, đúng rồi, đàm phán với sáu đại môn phái thuận lợi chứ?"
Hoàng Liệt nghe vậy liền nổi giận, người ta hiển nhiên sau khi đọc thư mới biết bên này đang đàm phán với sáu đại môn phái, trong lòng không

khỏi điên cuồng mắng Thiệu Bình Ba là ngu xuẩn, thứ đồ vật quan trọng như vậy mà ngươi lại có thể để rơi vào trong tay đối thủ, còn không biết xấu hổ nói là bí mật đưa ra ngoài.
Y càng nghĩ càng cảm thấy việc này không đơn giản như vậy, nếu không y thật sự không nghĩ ra với chỉ số thông minh của Thiệu Bình Ba sao có thể làm ra chuyện thất sách như vậy được?
Hoàng Liệt nghiêm mặt nói: "Uy hiếp ta?"
Ngưu Hữu Đạo buông cốc trà, "Đã sớm nhắc nhở, Vạn Thú môn này là đầm rồng hang hổ, đến dễ dàng, muốn đi lại khó, nhưng Hoàng Chưởng môn không xem ra gì, còn đùa giỡn sáu đại môn phái kia như đứa ngốc, chơi đùa quá lâu sẽ không tốt, tính tình sáu đại môn phái cũng không quá tốt đâu." Hai vai hắn nhún một cái tỏ vẻ ta chỉ có ý nhắc nhở lần nữa mà thôi.

Chào mọi người, để mừng ngày 8/3, từ ngày 7/3 - 12/3 cứ mỗi 10 kim phiếu được tặng tụi mình sẽ up thêm 01 chap, giới hạn mỗi ngày là 25 chap, số kim phiếu còn dư tụi mình sẽ cộng dồn qua ngày hôm sau và up tiếp. Mong mọi người ủng hộ thêm cho nhóm nha ^^

Chương 759: Đại Thiền Sơn Có Lựa Chọn Ra Sao? (1)

Chương 759: Đại Thiền Sơn Có Lựa Chọn Ra Sao? (1)
"Ngươi thực sự cho rằng ta không dám động thủ với ngươi ở Vạn Thú môn?" Hoàng Liệt lần này đích thực đã bị chạm tới giới hạn của y rồi.
Thật ra cũng không cần chạm, lần này Ngưu Hữu Đạo cũng đã ngả bài với y rồi, "Đừng nói ta không dễ dàng bị ngươi giết như vậy, cho dù Hoàng Chưởng môn có thể giết ta, ta nghĩ Hoàng Chưởng môn cũng sẽ hạ thủ lưu tình. Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, không chỉ có một bức thư, mà là ba bức thư, còn có hai bức có người đang đợi động tĩnh, nếu ta có gì không hay xảy ra, hai bức thư kia sẽ lập tức được đưa tới tay ba đại môn phái của nước Yến, thiếu một bức cũng không quan trọng, hán tử say xỉn đưa thư kia vừa vặn bổ sung chỗ khuyết thiếu."
Rõ ràng đang uy hiếp đối phương, chỗ ta nhân chứng vật chứng đều đầy đủ cả, ngươi đụng tới ta thử xem, các người đùa giỡn sáu đại môn phái như vậy còn muốn sống trở lại Đại Thiền Sơn sao?
Sắc mặt cả đám người Đại Thiền Sơn rất khó coi, bản thân tự cho đã làm chuyện không ai biết, nào ngờ nhân chứng vật chứng đều bị bắt được hết.
Bọn họ cũng đều biết nếu để người của sáu đại môn phái biết bản thân bị người ta chơi đùa như vậy, hơn nữa còn bị một thế lực nhỏ ở dưới đùa giỡn xoay tròn, truyền đi làm sao chịu được? Đại Thiền Sơn còn muốn đứng vững không? Còn muốn tiếp tục lợi dụng hai bên ngăn chặn lẫn nhau? Còn có thể để các ngươi coi bọn họ là kẻ ngốc mà khống chế hay không? Chỉ e sẽ lập tức ký kết một hiệp nghị xé xác Đại Thiền Sơn ấy chứ.

Hoàng Liệt cắn môi yên lặng một hồi, hít sâu một hơi nói: "Nếu ngươi mời chúng ta tới đây đã nói rõ ngươi không muốn náo đến mức cá chết lưới rách rồi!"
Năm ngón tay đặt trên chuôi kiếm di chuyển gõ nhịp lên xuống một chút, Ngưu Hữu Đạo mới lên tiếng: "Đã nói đến nước này rồi còn tiếp tục quanh quẩn nữa cũng không còn ý nghĩa gì cả. Điều kiện ta đã sớm đưa ra, ta là người phúc hậu sẽ không làm chuyện nhân lúc cháy nhà mà hôi của, điều kiện chính là giao đầu của Thiệu Bình Ba cho ta. Thiệu Bình Ba chết rồi, nhân chứng vật chứng ta lập tức trả lại cho các ngươi, các ngươi muốn chơi như thế nào là chuyện của các ngươi, về sau không có liên quan gì tới ta hết. Một cái mạng của Thiệu bình Ba đổi lấy sự bình an của cả Đại Thiền Sơn, lần mua bán này không hề thiệt!"
Trước kia có lẽ không nghĩ quá nhiều ở phương diện khác, nhưng khi thực sự phải đối diện, chính thức chạm tới thời điểm muốn giết chết Thiệu Bình Ba, trái tim Hoàng Liệt vẫn âm trầm hơn một chút.
Đại Thiền Sơn vốn cũng giống như Thiên Ngọc môn chiếm một phần nhỏ địa bàn phía Đông, chiếm một phần nhỏ địa bàn phía Tây, có thể có được thế lực lớn và quyền lực lớn như ngày hôm nay có thể nói đều do một tay Thiệu Bình Ba kéo lên.
Là Thiệu Bình Ba năm đó thuyết phục Đại Thiền Sơn sẵn sàng cùng phản nước Yến chiếm lĩnh Bắc châu, sau đó cũng chính Thiệu Bình Ba bày mưu tính kế vạch ra chiến lược để cho một khu vực nho nhỏ ở Bắc châu có thể bắc kháng nước Hàn, nam cản nước Yến, kẹp hai đại thế lực ở bên trong mà không ngã.
Còn năng lực của Thiệu Bình Ba cũng rất rõ ràng, cứng rắn kinh thương trong Bắc châu loạn thế, trong khu vực đối lập lập chiến tích rõ ràng như ban ngày, sống trong địa thế Bắc châu khấm khá dần qua từng năm, Đại Thiền Sơn rút ra được lợi ích từ Bắc châu đương nhiên cũng dần có cuộc sống khá giả hơn qua từng năm.
Thiệu Bình Ba đã tiêu tốn tâm huyết vô cùng lớn đối với việc dốc lòng chăm lo cho Bắc châu, không tham tiền tài tư lợi, không màng cẩm y ngọc thực, không ham mê nữ sắc, tập trung tinh thần trên việc thống trị Bắc châu.

Người bần tiện như vậy, có thể khắc chế chính bản thân mình như vậy cực kỳ hiếm thấy.
Vì để lợi dụng hết toàn bộ tinh lực có hạn, vì để giảm bớt sự ràng buộc, Thiệu bình Ba thậm chí đến nay còn chưa lập gia đình.
Thiệu Bình Ba cần chính, ngày đêm vất vả vì Bắc châu, Đại Thiền Sơn cũng không phải người mù, đều nhìn thấy ở trong mắt.
Đại Thiền Sơn thậm chí lo lắng y khiến sức khỏe bản thân trở nên suy sụp nên vẫn luôn phái người giúp y điều trị thân thể, linh đan diệu dược chưa từng thiếu thốn.
Không nói tới việc Thiệu Bình Ba đã mang tới bao lợi ích cho Đại Thiền Sơn, chính tình huống trong ngoài của Bắc châu ngày nay, khả năng trị an trong ngoài nếu đổi lại là người khác, Hoàng Liệt thật sự lo lắng còn có thể ổn định cục diện của Bắc châu được hay không.
"Đại quyền quân sự và chính trị kinh thương Bắc châu ở trong tay cha con Thiệu thị, nếu Thiệu Bình Ba chết, quân tâm Bắc châu hỗn loạn, dân tâm mất cân bằng, sợ rằng sẽ sinh loạn." Hoàng Liệt chần chờ nói.
Ngưu Hữu Đạo thoải mái quăng một câu, "Đây không phải vấn đề ta cần suy xét."
Hoàng Liệt hơi tức giận, "Bắc châu vừa loạn, hai nước Yến - Hàn tất nhiên sẽ thừa dịp loạn mà nhảy vào, Đại Thiền Sơn ta sẽ có kết cục gì? Nếu đã như vậy thì còn có cái gì để đàm phán đây?"
Ngưu Hữu Đạo: "Đại Thiền Sơn nắm trong tay hướng tiến lùi thoải mái đi hướng tốt, có gì cần lo?"
Hướng tốt? Hoàng Liệt giật mình hỏi: "Hướng tốt ở đâu?"
Ngưu Hữu Đạo chỉ một ngón tay về hướng Hoàng Thông đang đứng sau y, "Lời khuyên có ích chẳng lẽ nhanh như vậy đã quên rồi sao? Xem ra thật đúng là thuốc đắng dã tật, lời thật khó nghe lọt mà."
Mọi người nhìn về hướng Hoàng Thông, Hoàng Liệt cũng quay đầu liếc nhìn, lại quay đầu nhìn hướng Ngưu Hữu Đạo, chần chờ nói: "Ý của ngươi là lui về Nam châu? Thiên Ngọc Môn sao có thể cho phép Đại Thiền Sơn ta tranh giành quyền lợi ở Nam châu được?"
Ngưu Hữu Đạo nhấp một hớp trà, buông chén trà, chống kiếm đứng dậy chậm rãi cất bước bỏ đi.

Người vây quanh chủ động nhường đường, Hoàng Liệt cũng không kiềm chế được nữa đứng dậy tới dựa lên lan can bên cạnh.
Ngưu Hữu Đạo vắt kiếm ra trước người, hai tay cài trên chuôi kiếm, "Địa phận lãnh thổ Bắc châu kẹp giữa hai cường quốc, đã phản Yến còn phản Hàn, tự lập chân trong chân ngoài sao có thể lâu dài được? Chỉ cần hơi có biến cố thì chính là một trận đánh tranh đoạt chém giết, một ít tinh hỏa là đã thành lửa cháy lan đồng cỏ rồi, điểm ấy không cần ta nhiều lời, trong lòng Đại Thiền Sơn tất biết rõ."
"Chí nguyện của Thiệu Bình Ba không nhỏ, toan tính quyết sẽ không chỉ giới hạn ở Bắc châu, Bắc châu chẳng qua chỉ là nơi sống yên ổn tạm thời của y mà thôi, là khu vực y tích lũy thực lực. Y một mực tranh thủ thời gian tích lũy lực lượng, một khi thời cơ chín muồi, một khi quanh thân có đối tượng phù hợp để hạ thủ, y cần phải khua binh ra, không có cơ hội thì y cũng có thể sáng tạo ra cơ hội. Đại Thiền Sơn hiện giờ có thể có thực lực khống chế ngoài một châu được sao? Không có!"
"Bắc châu đối với Thiệu Bình Ba mà nói chỉ là nơi ở tạm thời, Đại Thiền Sơn đối với Thiệu Bình Ba mà nói cũng chỉ là sức mạnh dựa vào tạm thời. Giống như Thiên Ngọc Môn, nội tình Đại Thiền Sơn mỏng, cho nên cũng như Thiên Ngọc môn có ý đồ dã tâm muốn khống chế được Thương Triêu tông, cũng đang cố gắng khống chế Thiệu Bình Ba, muốn đợi đến khi thực lực của mình lên cao nữa mới nói tiếp."
"Đại Thiền Sơn còn đang trong quá trình đóng cọc, muốn khuếch trương ra bên ngoài không qua vài thập niên tích lũy thực lực sẽ không cường đại được, nhưng Thiệu Bình Ba có thể đợi Đại Thiền Sơn được vài thập niên sao? Y không đợi được. Một khi thời cơ chín muồi, Đại Thiền Sơn cho là bản thân còn có thể khống chế được Thiệu Bình Ba sao? Si tâm vọng tưởng thôi!"
"Các ngươi cho rằng Thiệu Bình Ba thuận theo là vì sợ Đại Thiền Sơn sao? Chẳng qua chỉ tạm thời lợi dụng mà thôi. Tình hình Bắc châu hiện giờ cần một môn phái thực lực không đủ lớn mạnh, e ngại áp lực bên ngoài, có thể tới một mức độ nào đó phối hợp được với y, có thể cho y thời cơ tích lũy thực lực. Nếu lựa chọn một môn phái quá cường thế, bị áp chế khắp nơi sẽ rất khó có không gian cho y phát huy, mà Đại Thiền

Sơn chính là lựa chọn tốt nhất, đây cũng là nguyên nhân vì sao y lại lựa chọn Đại Thiền Sơn."

Chào mọi người, để mừng ngày 8/3, từ ngày 7/3 - 12/3 cứ mỗi 10 kim phiếu được tặng tụi mình sẽ up thêm 01 chap, giới hạn mỗi ngày là 25 chap, số kim phiếu còn dư tụi mình sẽ cộng dồn qua ngày hôm sau và up tiếp. Mong mọi người ủng hộ thêm cho nhóm nha ^^

Chương 760: Đại Thiền Sơn Có Lựa Chọn Ra Sao? (2)

Chương 760: Đại Thiền Sơn Có Lựa Chọn Ra Sao? (2)
"Hoàng Chưởng môn, tuy Đại Thiền Sơn trung gian tốt, nhưng chẳng lẽ không biết bản thân đang tứ cố vô thân sao? Các ngươi đã sớm rơi vào trong kế hoạch của Thiệu Bình Ba rồi, bị Thiệu Bình Ba cho cô lập rồi, đến thời cơ thích hợp đến cả một ngoại lực nói chuyện giúp các ngươi cũng không có, Thiệu Bình Ba chỉ cần dẫn chút lửa là đã có thể nghiền nát khí tế của Đại Thiền Sơn, Đại Thiền Sơn có thể làm được gì? Nói trắng ra là từ đầu tới cuối Thiệu Bình Ba không hề để Đại Thiền Sơn vào mắt, Đại Thiền Sơn chỉ là con cờ trong hoành đồ đại nghiệp của y mà thôi."
Nói đến đây, Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại nhìn đám người Đại Thiền Sơn, "Chư vị, ta cũng không tin mọi người không hề phát giác được chút nào Thiệu Bình Ba có ý định mượn lực Bắc châu khuếch trương dã tâm, các ngươi thực sự cho rằng còn có thể khống chế được Thiệu Bình Ba kia sao?"
Nghe được lời bàn như vậy, đám người Đại Thiền Sơn đều trầm mặc, trong lòng nặng nề.
Ánh mắt Quản Phương Nghi ngồi nghe chớp liên tục liếc nhìn Ngưu Hữu Đạo hai cái, trong lòng thầm nhỉ miệng lưỡi kẻ xấu này thật tốt, nói đến mức người ngoài cuộc không biết rõ tình hình như ta đây cũng phải tin, rõ ràng mưu đồ làm loạn, thấy phản ứng của mấy tay Đại Thiền Sơn bị người ta mưu đồ còn đều tưởng thật, có được năng lực thuyết phục này còn phí công làm gì nữa, chỉ cần nói chuyện bằng một bữa sáng không phải xong rồi sao.

Ngưu Hữu Đạo: "Cho nên ta thành thật khuyên Hoàng trưởng lão, Bắc châu đối với Đại Thiền Sơn mà nói đã là nơi thị phi, xác thực chính là lời tâm huyết của Ngưu mỗ."
Hoàng Liệt chậm rãi nói: "Vẫn là câu nói kia, Thiên Ngọc môn sao có thể để chúng ta tranh giành Nam châu? Chỉ dựa vào sự ủng hộ của ngươi thôi e là không đủ nhỉ?"
Ngưu Hữu Đạo dùng một tay vịn kiếm, một tay mở ra, "Thiên Ngọc môn sao đủ gây ra sợ hãi đây? Không phải các ngươi đang đàm phán cùng với ba đại phái nước Yến sao? Để ta đoán một chút, ba đại phái chắc chắn không muốn để Đại Thiền Sơn tiếp tục nắm giữ Bắc châu, điểm ấy hai bên các ngươi cũng khó lòng nhượng bộ được."
"Nếu đã như vậy, Đại Thiền Sơn không thỏa hiệp nhượng bộ nịnh nọt ba đại môn phái, từ bỏ Bắc châu đi vào Nam châu, coi đây là điều kiện để ba đại môn phái chuyển Thiên Ngọc môn dời tới Bắc châu, Thiên Ngọc môn tuy ngồi giữ Nam châu, trên thực tế lại đối lập với Thương Triêu tông, chỉ cần Thương Triêu tông nắm giữ quyền to thế thường không loạn, chỉ cần Thương Triêu tông ổn định thế cục Nam châu, Thiên Ngọc môn sẽ không cách nào ép bức được ba đại môn phái, ba đại phái cưỡng chế ra lệnh, Thiên Ngọc môn không dám không nghe theo, chỉ có thể ngoan ngoãn đi về phía trước!"
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại nhìn Hoàng Liệt cười hỏi: "Đại Thiền Sơn nếu dùng đạo lý này thuyết phục ba đại môn phái, ta nghĩ ba đại phái không có lý do gì từ chối điều kiện của Đại Thiền Sơn, đại sự đảo mắt lại thành!"
Hoàng Liệt trầm ngâm không nói, ánh mắt chớp kịch liệt, có chút rung động, chợt ngẩng đầu lên nói: "Ngươi sớm đã nói với Hoàng trưởng lão không sai, nói cách khác đây chính là dã tâm ngươi đã mưu đồ từ lâu, ngươi đã liệu định sẽ có ngày hôm nay... Đây đều là thế cục ngươi thiết hạ, có đúng không?"
Ngưu Hữu Đạo hỏi ngược lại: "Điều này có quan trọng không?"
Được nghe lời ấy, chẳng những Hoàng Liệt, mà tất cả đám người Đại Thiền Sơn đều kinh hãi, vào giờ phút này rốt cuộc hiểu rõ vì sao Thiệu Bình Ba lại nóng lòng muốn diệt trừ người này, người này thật đáng sợ.

Hoàng Liệt xoay người đi, gật đầu một tiếng gọi mấy vị trưởng lão ra đình tụ lại một góc thương lượng.
Ngưu Hữu Đạo chỉ liếc mắt hai cái, không can dự, biết chuyện lớn như vậy một mình Hoàng Liệt khó có thể làm chủ, cần cùng thương lượng với các lãnh đạo cấp cao của Đại Thiền Sơn sau đó mới có thể đưa ra quyết định.
Quản Phương Nghi tiến đến bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, thấp giọng nói: "Ngươi đấy, không nên sớm nói những lời kia với Hoàng Thông, cũng không nên sớm nói cái gì đầm rồng hang hổ với Hoàng Liệt, hiện giờ xem ra tất cả đều trong kế hoạch của ngươi, như vậy ngươi sẽ khiến bọn họ sợ hãi."
Ngưu Hữu Đạo tra kiếm khẽ thở dài: "Sợ hãi là tốt rồi, đang muốn để bọn họ phải kiêng kị, sau này không dám hành động thiếu suy nghĩ với ta nữa. Còn tiếp tục với Thiên Ngọc môn như vậy nữa không phải kế lâu dài, hậu phương không chắc dễ dàng bị kẻ khác lợi dụng, chung quy sẽ bị cản trở. Lần này vì muốn quét sạch hậu hoạn Thiên Ngọc môn ở Nam châu kia cũng phải quét dọn tai họa ngầm bên trong Nam châu mới được, chỉ cần bên trong Nam châu không loạn, ta sẽ tránh lo âu về sau. Thiên Ngọc môn càng kết thù oán với chúng ta càng sâu càng khó có thể hòa giải, phải để bọn họ cút ra khỏi Nam châu mới được."
Quản Phương Nghi ẩn nghe ra được khí thế trong lời nói này, lại im lặng không nói thêm gì nữa, nội tâm lại thầm than tuổi còn trẻ đã bị cuốn vào loại sự việc giày vò tâm huyết này, đi từng bước một cho tới hôm nay cũng thật sự không dễ dàng, đổi lại là người bình thường ở cái tuổi này đối diện với dạng thế cục như vậy chỉ sợ sớm đã bị nghiền nát rồi, chỉ e đến cả chết như thế nào cũng không biết ấy chứ.
Đại Thiền Sơn bên kia sau một hồi thương nghị đã quay trở lại.
Hoàng Liệt đi vào trong đình, thẳng thắn với Ngưu Hữu Đạo, "Thiên Ngọc môn đi rồi, Đại Thiền Sơn chúng ta tới Nam châu có gì khác với Thiên Ngọc môn chứ? Ngươi sẽ không sợ chúng ta giống Thiên Ngọc môn trở thành kẻ địch lại nổi dậy tranh chấp với ngươi sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Lời này của Hoàng Chưởng môn đã nói đúng vào mấu chốt, lật đổ Thiên Ngọc môn dẫn tới một Đại Thiền Sơn giống như Thiên Ngọc môn, trong tay cũng không có thế lực tu hành khống chế

Nam châu, đuổi Thiên Ngọc môn đi đối với ta có lợi ích gì? Lùi một bước mà nói trong một khoảng thời gian tương đối dài ta khó có khả năng đối nghịch với Thiên Ngọc môn, đây là đạo lý rất đơn giản."
"Nhưng đầu óc Thiên Ngọc môn bị nước vào rồi, rõ ràng đã qua khoảng thời gian dài không ngừng bị Thiệu Bình Ba xúi giục, ta rời khỏi Nam châu cũng không chịu bỏ qua, đảo lộn Nam châu rất vui vẻ sao? Đại cục đã không nhìn được như vậy, vậy ta chỉ có thể không khách khí đối chọi gay gắt thôi."
Hoàng Liệt: "Tầm ảnh hưởng của ngươi đối với Thương Triêu tông quá lớn, không khác với việc khiến Thiên Ngọc môn mất đi khống chế Nam châu, đổi lại là bất kỳ môn phái nào cũng sẽ lo lắng tới vấn đề này, cũng sẽ không ngồi nhìn, diệt trừ ngươi là điều tất nhiên." Lời này cũng nói rõ tiếng lòng của chính y, muốn biết Ngưu Hữu Đạo có dụng ý chân thật gì, đừng đến lúc đó Đại Thiền Sơn lại trở thành một Thiên Ngọc môn thứ hai bị đuổi ra khỏi Nam châu.
Ngưu Hữu Đạo: "Buồn cười! Tâm nhãn của Thiên Ngọc môn quá nhỏ, ngược lại đổi thành ta sai? Bất luận là ở quận Thanh Sơn hay đang ở Nam châu, ta cũng không rút ra được bất kỳ lợi ích nào, chỗ tốt đều do Thiên Ngọc môn nắm giữ, khiến ta phải nhọc công khổ sở, lao tâm lao lực nghĩ giành một thế lực ở Nam châu làm chỗ dựa bảo vệ mình cũng không được sao?"
"Thực không dám giấu diếm, cũng giống như Thiệu Bình Ba, Nam châu quá nhỏ, không đủ cho dã tâm của Dung Bình Quận Vương, hắn sớm muộn cũng muốn kiếm chỉ yên đình. Nam châu, ha ha, Dung Bình Quận Vương sẽ không để ý, ta cũng sẽ không để ý, Đại Thiền Sơn các ngươi nếu thích thì giữ lại là được, không có ai tranh đoạt với các ngươi. Thiên Ngọc môn chỉ là ếch ngồi đáy giếng, không nghĩ thông điều này, chỉ biết một mặt chèn ép và khống chế, hoàn toàn ngược lại là tất nhiên."
Hoàng Liệt: "Theo như lời ngươi nói thì Thương Triêu tông cũng giống như Thiệu Bình Ba, Đại Thiền Sơn còn cần chạy từ Bắc châu tới Nam châu không?"
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, "Thế cục ở Nam châu và Bắc châu không giống nhau, hơn nữa Đại Thiền Sơn có lựa chọn khác sao?"
Hoàng Liệt sa sầm mặt.

Ngưu Hữu Đạo: "Hoàng Chưởng môn, xin khuyên một câu, tới Nam châu cần hiểu rõ một chút, Thương Triêu tông tất nhiên là muốn kiếm chỉ yến đình vì để lấy lại công đạo cho nhà bọn họ, ai cản đường Thương Triêu tông thì tất sẽ trở thành kẻ thù của Thương Triêu tông. Về phần ta, ta sẽ không khuếch trương thế lực ở Nam châu, cũng sẽ không rút ra lợi ích gì từ Nam châu, chỗ tốt đều là của các ngươi, đây là lời hứa của ta, ta cũng chướng mắt chút đồ tốt kia, chỉ cần một chỗ dựa sống yên phận, nếu ai ngay cả chút đảm bảo ấy của ta cũng muốn chặt đứt, vậy ta cũng sẽ không khách khí!"

Chào mọi người, để mừng ngày 8/3, từ ngày 7/3 - 12/3 cứ mỗi 10 kim phiếu được tặng tụi mình sẽ up thêm 01 chap, giới hạn mỗi ngày là 25 chap, số kim phiếu còn dư tụi mình sẽ cộng dồn qua ngày hôm sau và up tiếp. Mong mọi người ủng hộ thêm cho nhóm nha ^^

Chương 761: Còn Huênh Hoang Như Thế

Chương 761: Còn Huênh Hoang Như Thế
Hoàng Liệt nói: "Tương lai nếu Thương Triều Tông muốn bành trướng thế lực, chắc chắn sẽ khiến Đại Thiền Sơn phải chịu liên lụy rồi."
Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười: "Nói thế là hơi quá lời rồi, Thương Triều Tông không ngu ngốc đến mức ấy, sẽ không ỷ lại vào thế lực của Đại Thiền Sơn để mở rộng địa bàn đâu. Về điểm này, lợi ích giữa ta và Đại Thiền Sơn cùng đồng nhất, trước khi chưa nắm chắc được việc có khuếch trương được hay không, chưa nhắc đến việc Đại Thiền Sơn không hi vọng bị liên lụy, mà ta sẽ là người đầu tiên ngăn cản việc căn cơ ở Nam Châu của mình bị hủy hoại. Cho dù Đại Thiền Sơn không áp chế, ta cũng sẽ can thiệp và áp chế, sẽ không để cho Thương Triều Tông làm xằng làm bậy."
"Nói cách khác, nếu đã nắm chắc việc có thể thành công khuếch trương, Đại Thiền Sơn còn cần lo lắng gì sao? Chỉ cần Đại Thiền Sơn có công giữ gìn địa bàn, hợp tác vui vẻ với Thương Triều Tông, tất nhiên Thương Triều Tông sẽ xem Đại Thiền Sơn là trợ lực, có thể bạc đãi Đại Thiền Sơn được ư? Làm sao có thể huyên náo khiến chính nội bộ bản thân bất hòa tăng thêm rắc rối cho mình được? Nếu không nắm chắc việc mở rộng địa bàn, vẫn là câu nói kia, lợi ích của ta và ngươi là một, đến lúc đó ta và ngươi sẽ liên thủ áp chế!"
Quản Phương Nghi âm thầm chặc lưỡi, chỉ mấy lời đã biến cả hai thành người một nhà rồi.
Cả nhóm người đang có mặt đều im lặng, Hoàng Liệt cùng mấy vị trưởng lão trao đổi ánh mắt với nhau, cuối cùng khó khăn nói: "Thiệu Bình Ba quả thực là một nhân tài khó có được, thật đáng tiếc!"

Lời này có ý gì còn cần nhiều lời sao, cũng không nhất thiết khiến người ta phải nói rõ mọi thứ ra. Ngưu Hữu Đạo cũng nở nụ cười sáng lạn: "Chắc hẳn Thiệu Bình Ba đã bị người của Đại Thiền Sơn khống chế rồi chứ?" Ngụ ý chính là các ngươi muốn lấy thủ cấp của hắn rất dễ dàng, còn do dự gì nữa?

Hoàng Liệt không muốn cho hắn được như ý, như vậy dường như là cái gì cũng đã trong dự liệu của đối phương, thật quá mất mặt nên cố ý ra vẻ giận dữ: "Khống chế thì khống chế được nhưng không phải chúng ta muốn khống chế y, mà là y tự vào lao ngục chứng minh sự trong sạch của mình."

Ngưu Hữu Đạo sửng sốt, quả thực vô cùng bất ngờ: "Có ý gì?"

"Lúc sự việc vừa xảy ra, chúng ta đi tìm y đối chất, vì tự chứng minh sự trong sạch của bản thân nên y cam chịu tự nhốt mình trong đại lao..." Hoàng Liệt nói sơ qua tình huống.

Sắc mặt Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng thay đổi, sốt ruột nói: "Không tốt! Hoàng Chưởng môn, lập tức đưa tin cho bên Bắc châu, thông báo đệ tử Đại Thiền Sơn đừng nhiều lời, nhìn thấy Thiệu Bình Ba phải lập tức giết ngay, không được do dự!"

Hoàng Liệt hơi khinh bỉ: "Y đã bị khống chế nghiêm mật, còn có thể khiến ngươi bất an như thế, xem ra ngươi vẫn rất kiêng kị Thiệu Bình Ba!"

Đến cả bàn tay đang cầm kiếm của Ngưu Hữu Đạo đến cũng không còn bình tĩnh được nữa, trầm giọng nói: "Hoàng Chưởng môn, ta không đùa giỡn với ngươi đâu! Đừng tưởng y là phàm nhân là dễ khống chế, đừng tưởng rằng người Đại Thiền Sơn bắt y thì có thể xem là khống chế được y, có thể tùy ý gây khó dễ cho y. Nói khó nghe chính là Đại Thiền Sơn hoàn toàn không phải đối thủ của y! Hoàng Chưởng môn, Thiệu Bình Ba là ai ta hiểu rất rõ, tuyệt đối không phải kẻ chờ chết, y đã dám tự vào ngục tất có hậu chiêu, không nhân lúc này bất ngờ giết chết thì khi hối hận cũng đã muộn rồi!"

Nghe hắn nói như vậy, Hoàng Liệt cảm thấy cũng có lý, ngập ngừng hỏi lại: "Không cần phải vội vàng đến mức đó chứ?"

Ngưu Hữu Đạo quả quyết nói: "Hoàng Chưởng môn, việc này không nên chậm trễ, xin hãy lập tức hạ lệnh giết hắn, thấy người phải ra tay

ngay, không được do dự! Nếu có thể lấy thủ cấp của y trước bình minh sáng ngày mai, ta sẽ tặng không một con tọa kỵ phi hành cho Đại Thiền Sơn!"
Hắn trù tính lâu như vậy, uổng phí bao nhiêu tâm tư như vậy để giết chết Thiệu Bình Ba, sao có thể để thất bại ở một bước cuối cùng này được.
Hắn biết rõ Thiệu Bình Ba này rất nguy hiểm, nếu không nhờ thân phận tu sĩ trong giới tu hành này, nai chết về tay ai còn chưa biết được đâu.
Nếu không phải trước kia đã sắp xếp gian tế bên cạnh Thiệu Bình Ba, thì lần này y cũng sẽ không thua thê thảm đến mức ấy.
Một khi để Thiệu Bình Ba chạy mất, tương lai sẽ dẫn tới bao nhiêu phiền phức khó có thể đoán trước được, lực phá hoại của loại người này không hề bình thường.
Chỉ cần có thể diệt trừ đối thủ, chỉ cần có thể thúc đẩy Đại Thiền Sơn ra tay dứt khoát, một con tọa kỵ phi hành có đáng là gì?
Hoàng Liệt rất ngạc nhiên, không ngờ còn có được niềm vui bất ngờ như vậy liền hỏi: "Có thật không?"
Ngưu Hữu Đạo khí phách trả lời: "Quyết không nuốt lời!"
Quản Phương Nghi im lặng không nói gì, chính ngươi không có, lấy đâu ra tọa kỵ phi hành tặng người ta?
Hoàng Liệt nhận được thu hoạch bất ngờ như vậy, lập tức quay đầu lại khẽ ra hiệu cho một vị trưởng lão để người kia truyền tin về.
Vị trưởng lão này nhanh chóng rời đi sắp xếp, chỉ chốc lát sau bên ngoài đình viện liền có một con Kim Sí Cao Phi của Đại Thiền Sơn bay thẳng về hướng Bắc châu.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo vẫn bồi hồi, vẫn có chút bất an, cuối cùng thậm chí còn dừng bước nói: "Không được, ta phải tận mắt thấy hắn đền tội, ta phải lập tức tới Bắc châu nhìn."
Không xác thực được việc Thiệu Bình Ba đã chết, hắn không an lòng.
Thiệu Bình Ba chủ động vào tù, hắn nghĩ như thế nào cũng thấy không đúng.
Hắn luôn lo rằng Đại Thiền Sơn không phải là đối thủ của Thiệu Bình Ba, muốn nhanh chóng đến đó, lỡ như có chuyện gì không đúng, hắn cũng có thể đích thân ra tay đối phó Thiệu Bình Ba.

Đại Thiền Sơn này bị Thiệu Bình Ba đùa bỡn đã lâu, chắc chắn y cũng đã tìm ra được phương hướng đối phó, hắn thật sự không yên lòng.
Hoàng Liệt thì lại không nghĩ như vậy: "Hiện giờ chạy tới đó cũng không kịp, đợi ngươi tới Bắc châu rồi thì thủ cấp của y cũng đã sớm rơi xuống đất rồi, yên tâm đi, không mất được đâu."
"Tới kịp!" Ngưu Hữu Đạo chắc chắn bản thân có thể tới kịp, bởi vì hiện giờ trên tay hắn có tọa kỵ phi hành.
Quay đầu lại ra dấu cho Viên Cương đứng một bên bố trí và an bài, Viên Cương hiểu ý liền tới hậu viện chuẩn bị, chỉ chốc lát sau một con Kim Sí cũng nhanh chóng rời đi.
Ngưu Hữu Đạo cũng nói rõ với Hoàng Liệt bản thân có tọa kỵ phi hành, kéo ông ta cùng chạy tới Bắc châu.
Vì có một số tình huống mà bên phía Bắc châu hoàn toàn không biết, hắn mạo muội chạy tới dễ xuất hiện hiểu lầm gây nên xung đột, làm không tốt sẽ để cho Thiệu Bình Ba có cơ hội chạy thoát, Hoàng Liệt đích thân lộ diện ở Bắc châu đương nhiên sẽ khác, Đại Thiền Sơn sẽ nghe lệnh ông ta, hắn làm việc cũng thuận tiện.
Mà Hoàng Liệt cũng bất ngờ việc trong tay hắn đã có sẵn tọa kỵ phi hành, cũng muốn nghiệm chứng thật giả thế nào, vì vậy đáp ứng.
Ngưu Hữu Đạo còn muốn chào từ biệt Vạn Thú môn, không thể ngay cả chủ nhân cũng không chào đã bỏ chạy.
Vì thế Hoàng Liệt dẫn người đi trước một bước, ước hẹn chạm mặt bên ngoài sơn môn Vạn Thú môn.
Đám người Đại Thiền Sơn vừa đi khỏi, Ngưu Hữu Đạo lập tức tìm Chu Thiết Tử nói: "Chuyện kết bái, ta gặp lãnh đạo cao tầng của quý phái sẽ lập tức báo cho họ biết."
Ai ngờ Chu Thiết Tử vội vàng khoát tay: "Không cần, không cần, thật sự không cần đâu Ngưu huynh."
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc, "Vì sao?"
Chu Thiết Tử tìm lý do từ chối.
Ngưu Hữu Đạo nhìn ra dường như hắn ta không muốn kết bái, nhưng vì có việc gấp đang cần làm nên cũng không có thời gian hỏi rõ ngọn nguồn, cũng không miễn cưỡng.

Chào mọi người, để mừng ngày 8/3, từ ngày 7/3 - 12/3 cứ mỗi 10 kim phiếu được tặng tụi mình sẽ up thêm 01 chap, giới hạn mỗi ngày là 25 chap, số kim phiếu còn dư tụi mình sẽ cộng dồn qua ngày hôm sau và up tiếp. Mong mọi người ủng hộ thêm cho nhóm nha ^^

Chương 762: Còn Huênh Hoang Như Thế (2)

Chương 762: Còn Huênh Hoang Như Thế (2)
Dù sao kết bái với hắn cũng đồng nghĩa nhất định phải mạo hiểm, nếu muốn ra mặt ở Vạn Thú môn tất nhiên cũng sẽ gây ra sóng gió, nếu hiện giờ người ta đã có lựa chọn của riêng mình, hắn quả thực cũng không nên miễn cưỡng, loại việc như kết bái này cũng không miễn cưỡng được.
Hai người vốn nên có một đoạn tình cảm kết bái, cũng vì vậy mà bỏ lỡ...
Tây Hải Đường lần này rốt cục dành chút thời gian gặp Ngưu Hữu Đạo, cùng đi với Ngưu Hữu Đạo còn có Quản Phương Nghi.
Đành chịu thôi, vẫn là câu nói kia, trên thân nữ nhân này có nhiều phù triện bảo vệ tính mạng, một bảo tiêu như vậy không dùng để hộ thân không khỏi quá đáng tiếc. Kẻ hiểu rõ tư tình như Ngưu Hữu Đạo kia tất nhiên sẽ không lãng phí, phàm là địa phương nguy hiểm đều sẽ dẫn nữ nhân này theo.
Gặp mặt Tây Hải Đường, hai bên khách sáo một chút, sau đó Ngưu Hữu Đạo vội vàng rời đi, Tây Hải Đường cũng không có ý giữ lại.
Tây Hải Đường tùy tiện sai một đệ tử ra đưa tiễn, không tiếp tục bảo Cừu Sơn đích thân đưa đi nữa.
"Sao vậy? Thấy ánh mắt cô khi nhìn Tây Hải Đường dường như không đúng, chẳng lẽ cũng quen biết?"
Trên đường xuống núi, Ngưu Hữu Đạo hỏi một câu.
Quản Phương Nghi hoài nghi nói: "Nhìn quen mặt, hình như từng gặp qua."
Bà ta cũng không nghĩ ra, chỉ vì thời gian trôi qua quá lâu, mà Tây Hải Đường năm đó gặp khi gặp bà cũng không dùng tên thật, áp dụng một số

thủ đoạn che dấu thân phận thật sự, năm tháng đổi thay, ít nhiều gì con người cũng có chút biến hóa, cộng thêm Tây Hải Đường cũng không nguyện nhắc lại chuyện cũ ngưỡng mộ giai nhân năm đó.
Quản Phương Nghi cũng không tiện hỏi ra mặt, bà ta biết thanh danh của bản thân, hỏi người ta đường đường Chưởng môn Vạn Thú môn có phải từng cùng lui tới với bà ta hay không có lẽ là một sự sỉ nhục.
Hai người đi tới bên ngoài sơn môn đúng lúc hai con Hắc Ngọc Điêu từ trên trời giáng xuống, hai đệ tử Ngũ Lương sơn khống chế hai con Hắc Ngọc Điêu tới.
Bên ngoài sơn môn cách đó không xa đám người Hoàng Liệt trợn mắt há hốc miệng, thằng nhãi Ngưu Hữu Đạo này còn có tới hai tọa kỵ phi hành? Khó trách nói muốn đưa một con, có tài lực bậc này khó trách chướng mắt chút lợi Nam châu kia.
Nội tâm Hoàng Liệt lập như có ngọn lửa đang thiêu đốt, xem ra thằng nhãi này nói thật, có lẽ sau khi nắm được thủ cấp của Thiệu Bình Ba là có thể có được một tọa kỵ phi hành rồi.
Đám người Quản Phương Nghi cũng rất kinh ngạc, có chút không thể tin được, Ngưu Hữu Đạo lại có tọa kỵ phi hành, hơn nữa còn là hai con? Sự việc đột ngột này thật sự xuất hiện khiến mấy người Phù Phương Viên vô cùng bất ngờ.
Trước khi rời khỏi Nam châu, Quản Phương Nghi từng nghe Ngưu Hữu Đạo nói muốn tới bên này lấy tọa kỵ phi hành, nhưng mãi mà chẳng thấy hắn có hành động gì, vậy mà ngay lúc này bỗng nhiên có? Còn là hai còn? Làm sao làm được vậy?
Quản Phương Nghi đương nhiên không tin Ngưu Hữu Đạo mua về, Ngưu Hữu Đạo nghèo tới mức nào bà ta hiểu rất rõ, trên người ngay cả một đồng tiền cũng không có, cả ngày đều ăn dùng của người khác, hai tọa kỵ phi hành này tối thiểu cũng hai mươi triệu kim tệ, bỗng nhiên xuất hiện hai con, làm sao làm được vậy?
Đệ tử Vạn Thú đưa tiễn và canh cổng cũng có chút bất ngờ.
"Tài lực của Ngưu huynh đệ thật hùng hậu nha!" Hoàng Liệt dẫn người bay ngang qua chạm mặt khen hai câu, hai mắt hơi sáng lên.
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói: "Nhờ ánh sáng của Phù Phương Viên, đây đều là người khác tặng Hồng Nương thôi."

Hoàng Liệt cười ha ha, nhìn Quản Phương Nghi, trong lòng thầm nghĩ khó trách thằng nhãi này muốn đoạt nữ nhân kia tới tay, hóa ra là có mục đích cả.
Trần Bá, Hứa Lão Lục, Lão Thập Tam cùng nhìn về phía Hồng Nương, có chút mờ mịt.
"..." Quản Phương Nghi đã không nói được gì nữa.
Hai con tọa kỵ phi hành cũng không đưa tất cả mọi người đi, Ngưu Hữu Đạo chỉ dẫn theo Trần Bá và Quản Phương Nghi, Hoàng Liệt thì dẫn theo hai vị trưởng lão.
Sáu người khống chế hai con chim bay lên không trung, mọi người còn lại đưa mắt nhìn theo.
Về phần đám người Viên Cương, Ngưu Hữu Đạo đã nói rõ ràng, còn có ba con tọa kỵ phi hành, không nên cùng lôi ra khiến người khác nghi ngờ mà để đám người Viên Cương xử lý sau.
Trong rừng, Triều Thăng Hoài há hốc mồm đứng nguyên tại chỗ.
Ngưu Hữu Đạo bảo hắn ta chú ý người khác, nhưng hắn ta cũng không dám lơ là Ngưu Hữu Đạo, được biết Ngưu Hữu Đạo muốn đi mà không nói với mình câu nào nên hắn ta mới vội vàng chạy tới.
Ai ngờ lại thấy được một màn như vậy, rõ ràng Ngưu Hữu Đạo trực tiếp triệu hoán tọa kỵ phi hành bắt ở Vạn Thú môn tới cửa của Vạn Thú môn, còn rêu rao như vậy, lá gan này không khỏi cũng quá lớn rồi.
Ngưu Hữu Đạo chẳng coi là gì, Triều Thăng Hoài lại sợ tới mức hồn bay phách tán.
Đợi đến khi định thần lại rồi, nội tâm hắn ta điên cuồng mắng Ngưu Hữu Đạo là kẻ điên, thứ kia mới tới tay, tên khốn kiếp này đã chẳng thèm kiêng dè cái gì, chẳng lẽ không biết khiêm tốn một chút sao?
Giữa đồng trống ngoài thành Vạn Tượng, Trình Viễn Độ cùng mấy đệ tử của Thiên Ngọc môn đang đứng chờ.
Bên này nhận được tin tức Vạn Thú môn truyền đến, được biết Ngưu Hữu Đạo muốn chào từ biệt Vạn Thú môn, nên bọn họ lập tức tới thành Vạn Tượng bố trí chờ tin tức hướng đi của Ngưu Hữu Đạo.
Từ xa, hai đệ tử bay vút tới.
Hai người vừa dừng, Trình Viễn Độ lập tức hỏi: "Tiểu tặc đi về đâu rồi?"

Hai đệ tử nhìn nhau, một người chắp tay nói: "Khởi bẩm, sau khi Ngưu Hữu Đạo rời khỏi Vạn Thú môn thì đã cùng đám người Chưởng môn Hoàng Liệt cưỡi hai con phi cầm bay đi rồi."
Trình Viễn Độ ngạc nhiên, "Có ý gì?"
Đệ tử kia lại giải thích một chút, "Ngưu Hữu Đạo ngồi tọa kỵ phi hành bay đi mất, đi về đâu không biết."
"..." Trình Viễn Độ lập tức trợn tròn mắt, ông đây chạy xa đến đây đợi lâu như vậy, vậy mà lại chờ ra kết quả như thế sao? Sau khi hoàn hồn lại liền hỏi: "Tọa kỵ phi hành ở đâu ra? Vạn Thú môn?"
Đệ tử kia đáp: "Đã hỏi thăm một số đồng môn từ Vạn Thú môn, nói là Ngưu Hữu Đạo có tọa kỵ phi hành của riêng mình."
"..." Trình Viễn Độ không biết nói gì, Ngưu Hữu Đạo có thứ này sao chưa từng nghe tiểu bối tông môn nói qua, đây là ức hiếp bản thân lâu không về hỏi qua thế sự sao?
Đùa đấy à, bảo ông ta cưỡi ngựa đuổi theo tọa kỵ phi hành? Còn chặn giết, đây không phải đùa giỡn sao?
...
Trên không trung, hai con phi cầm đã bắt đầu xác định được quỹ đạo bay ổn định
Thân ở trên cao, phía xuống đại địa mênh mông ở phía dưới, mọi thứ trông thật nhỏ bé, trong tâm Hoàng Liệt dâng trào cảm giác bao phủ toàn bộ thiên hạ, cảm thấy điều này quả thực rất tốt.
Nhưng cũng có chút chán ngán, trong tay Ngưu Hữu Đạo thậm chí có tới hai con tọa kỵ phi hành, ông ta đường đường là Chưởng môn Đại Thiền Sơn mà mới lần đầu được thưởng thức tư vị được khống chế loài tọa kỵ phi hành này.
Nhưng cũng có thể tìm được lý do an ủi, Đại Thiền Sơn tốt xấu gì cũng là danh môn chính phái, hai loài tọa kỵ phi hành này nói khó nghe chính là dựa vào Hồng Nương bán mình mới đổi lấy được, Đại Thiền Sơn vạn vạn không thể ăn loại cơm nhão này, bằng không sao có mặt gặp người khác được đây?
“Chưởng môn, xem ra Đại Thiền Sơn chúng ta cũng phải sắm lấy một con tọa kỵ phi hành như thế này mới tốt, sau này Chưởng môn đi lại cũng thuận tiện.”

Trưởng lão đồng hành hiển nhiên cũng cảm nhận được liền lên tiếng nịnh nọt.
Hoàng Liệt khẽ lắc đầu nói: “Không ổn, Đại Thiền Sơn chúng ta còn chưa tới tầng kia, thân là Chưởng môn mà chỉ lo hưởng thụ cho bản thân rất khó coi.”

Chào mọi người, để mừng ngày 8/3, từ ngày 7/3 - 12/3 cứ mỗi 10 kim phiếu được tặng tụi mình sẽ up thêm 01 chap, giới hạn mỗi ngày là 25 chap, số kim phiếu còn dư tụi mình sẽ cộng dồn qua ngày hôm sau và up tiếp. Mong mọi người ủng hộ thêm cho nhóm nha ^^

Chương 763: Năm Con

Chương 763: Năm Con
Theo như lời ông ta nói thì cũng không phải không mua nổi, đường đường người đứng đầu Đại Thiền Sơn nếu cố gắng một chút vẫn có thể mua được, nhưng quả thật khó coi, ngày thường luôn thúc bên dưới khống chế chi tiêu, chưởng môn như ông ta lại đi mua thứ đồ mắc như vậy hưởng dụng, nếu làm thế thật thì những đệ tử bên dưới sẽ nhìn ông ta kiểu gì đây?
Hoàng Thông hắng một tiếng, “Chưởng môn, cũng không thể nói như vậy được, cũng vì để thuận tiện khi làm việc thôi mà, đến lúc đó trong sơn môn có việc gấp gì có thể sẽ cần sử dụng tới, sẽ không làm chậm trễ sự việc.”
Hoàng Liệt khẽ nở nụ cười, xem ra ai cũng đều muốn được thơm lây đây: “Chuyện này nói sau, các khoản cần chi tiêu trong nội môn cũng không nhỏ, lấy ra một lần hơn mười triệu xác thực không thích hợp, cần chi tiêu cho các khoản khác hơn. Khi trở về xem xem lời Ngưu Hữu Đạo nói ra có tính không, nếu chắc chắn đưa một con thì khi nội môn có việc gấp, tất cả mọi người có thể sử dụng.”
Tuy nói như vậy nhưng trong lòng ông ta vẫn nặng nề. Thiệu Bình Ba dù sao cũng đã lao lực vì Đại Thiền Sơn nhiều năm, cùng nhau đi tới ngày hôm nay, vậy nên cũng thật sự không muốn phải đến bước đường này.
Hai vị trưởng lão liên tục đồng ý, ánh mắt cùng nhìn về hướng một con phi cầm phi hành khác đang chở Ngưu Hữu Đạo, kết quả lại nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo đang ôm ấp Quản Phương Nghi.
Thật ra cũng không phải ôm ấp, mà là Quản Phương Nghi kề sát vai quấn lấy Ngưu Hữu Đạo, một cánh tay đang khoác lên cần cổ Ngưu Hữu Đạo đang thì thầm gì đó, trông có vẻ giống như đang ôm ấp vậy.

“Thành thật khai báo, hai con tọa kỵ phi hành này từ đâu tới? Có phải có liên quan tới dị biến đêm đó ở Vạn Thú môn không?” Miệng Quản Phương Nghi ghé sát bên người Ngưu Hữu Đạo hỏi, thân thể tránh không được cũng càng dán chặt hơn.
Nhưng bà ta không quan tâm, bà ta biết Ngưu Hữu Đạo này không biết xấu hổ, cũng sẽ không để ý tới điều đó.
Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn Trần Bá ở trước mặt đang khống chế tọa kỵ phi hành, nghiêng đầu thấp giọng nói: “Cô cũng đã đoán được còn hỏi cái gì nữa?”
Quản Phương Nghi giật mình, “Khốn kiếp, gan ngươi cũng lớn quá rồi. Trộm đồ trong nhà người ta còn dám kéo đến cửa nhà rêu rao, muốn chết hả?”
Ngưu Hữu Đạo: “Có gì phải sợ, đâu thể nhìn thấy ai cưỡi thì Vạn Thú môn liền kéo lại hỏi một chút xem có phải người đó cưỡi tọa kỵ nhà mình hay không đâu? Người có thứ này nhiều không kể xiết, không thể là người khác tặng cho ta được sao?”
Quản Phương Nghi: “Ngươi trông giống người sử dụng được thứ này sao? Người ta vừa bị mất đồ, ngươi thì khoe khoang đưa cho người ta xem, người ta e là không nghi ngờ cũng khó.”
Ngưu Hữu Đạo cười phì một tiếng: “Con mắt nào của cô nhìn thấy người ta bị mất đồ? Người ta cũng không mất thứ gì, cô lo lắng vớ vẩn cái gì?”
Quản Phương Nghi đáp lại: “Ngươi cho rằng người ta là kẻ ngốc sao? Hai con tọa kỵ lớn như vậy không thấy đâu, người ta có thể không đếm sao?”
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói: “Thật đúng là không đếm, hơn nữa người ta cũng không biết đồ đã bị mất.”
“Đùa gì thế? Người ta có thể ngay cả bản thân có bao nhiêu con cũng không biết sao?”
"Dù sao người ta đếm tới đếm lui cũng sẽ không ít."
"Có ý gì?"
"Không có ý gì cả, chính là ý này. Đừng lo, ta cũng nói trước mặt đệ tử Vạn Thú môn rồi, đây là người khác tặng cho cô, cô nghĩ xem, cô quen nhiều gã nam nhân có tiền như vậy, tặng hai con có gì là không thể thứ."

Quản Phượng Nghi cắn răng nói: "Khốn kiếp, ngươi châm chọc lão nương có phải không? Được, nếu ngươi đã nói hai con thú phi hành này là của ta, vậy từ hôm nay trở đi chính là của lão nương rồi."
Ngưu Hữu Đạo quay đầu, vẻ mặt cổ quái nhìn bà ta: "Khẩu vị nhỏ như vậy, chỉ hai đã thỏa mãn rồi?"
"..." Quản Phương Nghi không nói gì, kế tiếp lại hoài nghi nói: "Chẳng lẽ vẫn còn?"
Ngưu Hữu Đạo duỗi một bàn tay ra quơ quơ, cho hai chữ, "Năm con!"
"..." Quản Phương Nghi trừng lớn hai mắt, "Thật hay giả?"
Ngưu Hữu Đạo: "Đương nhiên là thật, ta không phải nói tặng quà cho cô sao, năm con thú tọa kỵ phi hành tặng cô, hài lòng không?"
Niềm vui bất ngờ này tới quá đột ngột, Quản Phương Nghi không thể tin được, "Còn ba con nữa ở đâu?"
"Không tiện lộ diện, đám Hầu Tử chăm sóc ở phía sau, quay về sẽ hội họp chúng ta. Sao, lễ vật này cũng không thể khiến cô thỏa mãn sao?"
"Ha ha!" Tâm Quản Phương Nghi như hoa nở rộ, nhận được một niềm vui bất ngờ to lớn, năm con Hắc Ngọc Điêu giá trị tối thiểu cũng phải năm mươi triệu kim tệ nha, sao có thể không vui. Bà ta còn không kìm nén được sự vui mừng, bỗng nhiên ôm chặt cổ của hắn, trực tiếp dẩu môi hôn lên mặt hắn một cái. "Nói hay lắm, đưa cho ta rồi không cho phép đổi ý."
"Đừng ôm ấp, khó coi." Ngưu Hữu Đạo lau mặt.
"Sợ cái gì, cao như vậy, không có mấy người nhìn thấy đâu. Lão nương chủ động ôm ấp yêu thương, ngươi chẳng lén vui mừng ấy chứ, đừng được tiện nghi còn khoe mẽ."
"Được tiện nghi còn khoe mẽ? Ta đây thanh nộn như vậy, ta thấy là trâu già gặm cỏ non chứ nhỉ?"
"Ngươi nói gì? Ngươi thử nói lại lần nữa xem, có tin lão nương đạp một cước cho ngươi bay xuống không?"
Một câu này dùng giọng điệu hét lớn, Trần Bá quay đầu lại liếc nhìn, thấy Ngưu Hữu Đạo rụt cổ bị Quản Phương Nghi nhào ôm, Quản Phương Nghi tỏ vẻ có ý đồ phi lễ người ta.
Ông ta thật sự nhìn không được nữa rồi, chỉ lắc đầu, phát hiện bà chủ này thật đúng là càng ngày càng phóng khoáng.

Cả đoàn người xuyên qua làn mây mù, Quản Phương Nghi bắt đầu đếm trên đầu ngón tay, cảm thấy giữ nhiều phi cầm như vậy sai sử không khỏi cũng quá rêu rao rồi, cân nhắc không biết có nên bán đi ba con hay không. Bà ta cảm thấy đổi thành vài chục triệu kim tệ tới tay vững hơn nhiều, nếu không giữ lại trong tay tương đương với hàng năm đều phải tiêu hao hết một lượng kim tệ lớn, thật sự không có lời.
Ngưu Hữu Đạo cũng nghe thấy, tạm thời để bà ta tự đùa tự vui, chẳng muốn giội cho bà ta gáo nước lạnh, thứ này cũng không phải ai cũng có thể sử dụng được, người muốn mua đều đi mua theo cách thông thường, có bảo đảm, ai sẽ mua của bà ta?
Tính toán sổ sách một hồi, Quản Phương Nghi có chút cảm khái, "Ban đầu còn tưởng ngươi đến vì báo thù cho Hắc Mẫu Đơn, không ngờ lại thật sự tới lấy thứ này."
Sắc mặt Ngưu Hữu Đạo chợt lạnh, không muốn nói thêm việc này, món nợ cũ chỉ có trong lòng hắn mới hiểu rõ ràng nhất, thù đã bắt đầu báo, đã kéo Triều Kính xuống nước. Muốn làm Triều Kính sụp đổ đối với hắn mà nói đã không phải mức độ khó khăn gì, chẳng qua nếu chỉ giết chết Triều Kính không khỏi quá có lợi cho gã, sao có thể để Triều Kính thống khoái như vậy được, mà vì báo thù mà khiến bản thân phải cuốn vào cũng không cần thiết.
Ánh mắt Quản Phương Nghi liếc nhìn sang đám người Đại Thiền Sơn bên kia, dọc đường đi rảnh rỗi không có việc gì làm lại quấn quýt Ngưu Hữu Đạo thăm hỏi tình huống cụ thể.
Thân ở trên không không tiện lảng tránh, sự tình đã đến nước này cũng không có gì cần giấu, vì thế nên Ngưu Hữu Đạo liền kể đại khái một chút.
Sau khi Quản Phương Nghi biết rõ được có thể nói thổn thức không thôi. Trước kia nghe lời thuyết phục của Ngưu Hữu Đạo còn tưởng Ngưu Hữu Đạo muốn kéo Đại Thiền Sơn tới Nam châu ngăn Thiên Ngọc môn, ai ngờ tên này chỉ phá hư bên phía sáu đại môn phái một chút đã kéo Thiệu Bình Ba vào tuyệt lộ, hiện giờ còn muốn đá Thiên Ngọc môn ra khỏi cửa, muốn giải quyết nỗi lo về sau ở Nam châu.
Quan trọng chính là lợi dụng sáu đại môn phái còn có thể im hơi lặng tiếng mà nhổ ra vạn mộc, không dính một phiến lá cây nào, không để ý

tới, không bị ảnh hưởng bởi bất cứ phiền phức nào.
Còn lợi dụng Văn Tâm Chiếu trừ đi phiền toái Trần Đình Tú, tránh vướng tay vướng chân ở Vạn Thú môn.
Tuyệt hơn chính là ngay dưới mí mắt Vạn Thú môn đột ngột trộm năm con Hắc Ngọc Điêu trong tay Vạn Thú môn đi, đây quả thực như đang nói giỡn.

Chào mọi người, để mừng ngày 8/3, từ ngày 7/3 - 12/3 cứ mỗi 10 kim phiếu được tặng tụi mình sẽ up thêm 01 chap, giới hạn mỗi ngày là 25 chap, số kim phiếu còn dư tụi mình sẽ cộng dồn qua ngày hôm sau và up tiếp. Mong mọi người ủng hộ thêm cho nhóm nha ^^

Chương 764: Bị Thằng Nhãi Kia Lừa! (1)

Chương 764: Bị Thằng Nhãi Kia Lừa! (1)
Bản thân ở Vạn Thú môn đần động ngây người mấy ngày nay chưa từng nghĩ tới tên này đã không mảy may cảm xúc cùng đồng thời làm ra được nhiều chuyện như vậy, Quản Phương Nghi thành thật đã bị ngạc nhiên quá lớn.
Bà ta không biết rằng Ngưu Hữu Đạo còn đồng thời hoàn thành bố cục nhằm vào Triều Kính, đã tròng dây thừng vào cổ Triều Kính rồi.
Chẳng qua có một số chuyện Ngưu Hữu Đạo chỉ làm mà không nói với người khác mà thôi. Hắn chưa bao giờ ồn ào đòi báo thù cho Hắc Mẫu Đơn, dù Hắc Mẫu Đơn chết trong lòng hắn thì hắn cũng chỉ ngồi ở mũi thuyền lẳng lặng ôm Hắc Mẫu Đơn, một tiếng cũng không than...
Trong màn đêm, phủ Thứ sử Bắc châu, một con Kim Sí đáp xuống.
Bên trong nhà chính, Nguyệt Điệp rơi xuống xà nhà, một mình Chung Dương Húc ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.
Một đệ tử đi vào đưa một phong mật tín vào trong tay Chung Dương Húc.
Ánh mắt gian nan dời khỏi nội dung trên mật tín, gò má Chung Dương Húc căng cứng, hít sâu một hơi, thần sắc ngưng trọng dị thường.
Y không ngờ tông môn cuối cùng quyết định như vậy, cũng không biết bên Vạn Thú môn tột cùng đã xảy ra chuyện gì.
Pháp chỉ của chưởng môn rất rõ ràng, cũng rất kiên quyết, y nhất định phải chấp hành.
Chung Dương Húc chậm rãi đứng lên, trầm giọng nói: "Lập tức khống chế Thiệu Đăng Vân, phòng ngừa xảy ra rối loạn!"
"Dạ!" Đệ tử lĩnh mệnh.

Đệ tử Đại Thiền Sơn trong phủ Thứ sử lập tức hành động.
Trong địa lao, trên vách tường hai bên có một chén đèn dầu, trong đó có một chiếc "vụt" một tiếng dập tắt khiến ánh sáng trong đại lao mờ ảo hơn không ít.
Thiệu Ba Tỉnh ngồi trên đệm lót bên ngoài lao bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về ngọn đèn nhỏ bị dập tắt, môi hơi run rẩy.
Thiệu Bình Ba đứng chắp tay trong lao chậm rãi quay đầu lại liếc nhìn ngọn đèn dập tắt kia, chậm rãi nhắm hai mắt lại, gương mặt dần lộ ra thần sắc không chịu nổi, rất thống khổ.
Ánh nến bên này chợt tối chút khiến hai tu sĩ canh giữ trong nhà tù chú ý. Một người lắc mình đáp xuống ngoài lao tù xem xét, không thấy có gì khác lạ.
Thiệu Tam Tỉnh ngơ ngác nhìn Thiệu Bình Ba ở bên trong, có người nên ông không dám lộ ra manh mối gì, nhưng ánh mắt rất phức tạp nhìn Thiệu Bình Ba.
Thiệu Bình Ba nhắm mắt cúi đầu từ từ nói:
"Đèn tắt, thêm dầu thắp đi."
“Rõ!”
Thiệu Tam Tỉnh khom người, rút xích sắt cửa tù, mở cửa đi vào ngay trước mặt tu sĩ kia.
Thiệu Tam Tỉnh có thể tự do ra vào lao tù không lạ, Thiệu Bình Ba không phải phạm nhân thật sự, Đại Thiền sơn không làm quá ác, cho phép Thiệu Tam Tỉnh đi vào chăm sóc cho Thiệu Bình Ba.
Thiệu Tam Tỉnh đến gần ngọn đèn gắn trên vách tường, tu sĩ không phát hiện có gì khác lạ xoay người đi.
Đèn tắt lại được đốt sáng, Thiệu Tam Tỉnh khẽ kêu:
"Đại công tử. . ."
Thiệu Bình Ba nhẹ lắc đầu nói:
"Không vội! Có lẽ là hiểu lầm, chờ quan sát kỹ hơn.”
Thiệu Bình Ba xoay người đi tới gần song sắt ngăn cách, mắt nhìn hướng cửa lao chờ đơi.
Ngoài lao mơ hồ truyền đến tiếng quát của Chung Dương Húc:
“Mở cửa!”

Có tiếng xích sắt rào rào, cửa tù két một tiếng mở ra, vài người đi vào, Chung Dương Húc đi đầu.
Hai đệ tử trông chừng trong tù nhanh chóng hành lễ:
“Sư phụ!”
Thiệu Bình Ba bị nhốt trong lao tù nhìn chằm chằm Chung Dương Húc cầm bảo kiếm sải bước đi tới, cơ mặt co giật, chút hy vọng cuối cùng tan vỡ.
Chung Dương Húc thấy Thiệu Bình Ba đứng trong tù, nhìn y chằm chằm, biểu tình trầm trọng bước lại gần.
Thiệu Bình Ba giũ ống tay áo hai tay khoanh lại, khom người từ xa bái, lớn tiếng nói:
“Xin bá phụ đừng bị thương phụ thân tiểu điệt!”
Thiệu Tam Tỉnh đứng trước ngọn đèn chộp ngay điểm yếu đèn trên tường, đẩy mạnh, vách tường kêu rắc một tiếng.
Đột nhiên một hàng rào sắt giáng xuống hành lang địa lao, rầm một tiếng mặt đất rung rinh.
Đám người Chung Dương Húc giật nảy mình. Hàng rào sắt giáng xuống, hòn đá như núi lở rơi lộp độp che thân hình gặp biến không sợ, chắp tay vái từ xa.
Đám người giật mình kêu lên:
"A!"
Chung Dương Húc vừa kinh vừa giận, keng một tiếng rút bảo kiếm ra khỏi vỏ liên tục chém văng đất đá đi.
Keng keng keng!
Bảo kiếm chém vào hàng rào sắt ngăn cách nhưng chỉ để lại vết hằn chứ không thể chặt đứt, hàng rào sắt này đúc bằng tinh cương thượng đẳng.
Chung Dương Húc giận dữ vỗ chưởng liên tục phá một lỗ hổng xông vào, nhưng không thấy bóng dáng ai trong lao tù phía cuối địa lao nữa.
Thiệu Bình Ba, Thiệu Tam Tỉnh đã biến mất.
Đã thấy Thiệu Tam Tỉnh đẩy ngọn đèn nên Chung Dương Húc lắc người vào cũng đẩy đèn, nguyên vách tường buông lỏng. Chung Dương Húc thuận tay đẩy, vách tường hơi xoay sang bên lộ ra đường hầm đen ngòm, có bậc thang kéo dài xuống dưới.
Chung Dương Húc gầm lên:

"Chạy không xa, đuổi theo! Nhìn thấy liền giết!”
Mấy con nguyệt điệp bay ra, mấy đệ tử Đại Thiền sơn lục tục chui vào đường ngầm, Chung Dương Húc cũng chui vào.
Nguyệt điệp giương cánh bay nhanh trong đường ngầm, đường rất dài, không biết thông hướng nơi nào.
Chạy tới một nửa Chung Dương Húc nhận ra có điều lạ, bằng vào tốc độ của phàm phu tục tử Thiệu Bình Ba không thể nào chạy nhanh đến vậy, với tốc độ của họ lẽ ra nên bắt kịp mới đúng.
Đến cuối, đám người chạy tới cuối đường ngầm, họ phát hiện một căn phòng đá, ngoài ra không có đường nào khác.
Ánh sáng phát ra từ nguyệt điệp chiếu trong phòng đá bày bàn ghế.
Đám người vội vàng gõ bốn vách tường và nền đất, thi pháp điều tra xem có đường ngầm nào khác không.
Chung Dương Húc đến bên cạnh bàn thấy đặt một tờ giấy, bên trên có hàng chữ: Tha cho các ngươi một mạng, đừng bị thương phụ thân ta, tránh cho Đại Thiền sơn bị họa diệt môn!
Kết hợp hoàn cảnh không khó hiểu ý nghĩa tờ giấy.
Như đang nói có thể dụ các ngươi đến chỗ này thì giết các ngươi dễ như trở bàn tay, không giết các ngươi là vì lo cho phụ thân của ta. Ta bỏ qua các ngươi, các ngươi không được tổn thương phụ thân, nếu không ta sẽ diệt môn Đại Thiền sơn.
Chung Dương Húc hét to:
“Bị tiểu tử lừa!”
Chung Dương Húc siết chặt tờ giấy, tức giận người run run.
Rất rõ ràng lời cảnh báo này không phải vừa rồi vội vàng viết, nhìn độ mới cũ của chữ viết là biết tờ giấy đã được đặt sẵn trong đây từ lâu dự phòng cho lúc này đến. Thiệu Bình Ba người ta nếu không trốn thì họ sẽ không thấy lá thư này, ngược lại sẽ nhìn thấy.
Tức là cái gọi là Đại Thiền sơn bắt nhốt trông chừng chỉ là trò cười, nếu người ta muốn chạy trốn thì đã trốn đi từ lâu, chẳng cần chờ đến bây giờ.
Nhớ lại Thiệu Bình Ba không chút hoang mang chắp tay từ biệt, ung dung bình tĩnh, nhàn nhã vô cùng, xem Đại Thiền sơn như không có gì, như một cái tát vào mặt trưởng lão Đại Thiền sơn tọa trấn phủ Thứ Sử này, hỏi sao Chung Dương Húc không giận cho được?

Nếu để Thiệu Bình Ba chạy mất ngay trước mí mắt thì Chung Dương Húc biết ăn nói thế nào với tông môn?
Chung Dương Húc gầm lên:
“Dọc đường chắc chắn có đường ngầm khác, soát cho ta!
Tiếng rống làm phòng đá ù ù.
Đúng như Chung Dương Húc nói, một đám người mất chút thời gian tìm kiếm thật sự phát hiện một đường ngầm khác trong đường hầm.
Đường ngầm này cách lối vào đường hầm không xa, nhưng không biết cơ quan mở ra ở đâu.
Ầm vang, cửa vào đường ngầm bị cứng rắn đánh sập, đám người Chung Dương Húc lại xông vào, phát hiện vết máu trên vách tường, dưới đất cũng có vết máu.
Ngoài thành, trong một tòa trang, cửa một căn phòng tạp vật đơn độc bị đẩy ra.
Thiệu Bình Ba, Thiệu Tam Tỉnh đón tia ban mai bước ra.
Người câm đang quét sân thấy Thiệu Tam Tỉnh liền quăng chổi chạy tới bái kiến:
“A u a u . . .”
Thiệu Tam Tỉnh trầm giọng hỏi:
“Người ở đâu?”
Người cầm hoa tay múa chân dẫn hai người đi nhanh:
“A u u ô!”
Một cánh cửa khép kín bị đẩy ra, sáu người ngồi trên hai hàng ghế, sáu người khoác áo choàng đen cùng quay đầu nhìn ba người đi vào.
Thiệu Tam Tỉnh phất tay ra hiệu người câm đi xuống, chắp tay hướng sáu người:
“Các vị, có thể đi.”

Chào mọi người, để mừng ngày 8/3, từ ngày 7/3 - 12/3 cứ mỗi 10 kim phiếu được tặng tụi mình sẽ up thêm 01 chap, giới hạn mỗi ngày là 25 chap, số kim phiếu còn dư tụi mình sẽ cộng dồn qua ngày hôm sau và up tiếp. Mong mọi người ủng hộ thêm cho nhóm nha ^^

Chương 765: Bị Thằng Nhãi Kia Lừa! (2)

Chương 765: Bị Thằng Nhãi Kia Lừa! (2)
Sáu người đứng dậy.
Một người nhận ra Thiệu Bình Ba, lấy làm lạ hỏi:
"Thiệu đại công tử?"
Người đó nhìn bàn tay chảy máu của Thiệu Bình Ba, hỏi:
“Tay của công tử sao vậy?”
Thiệu Bình Ba giơ tay nhìn, lúc trước y không nhịn được nên đấm vào vách tường đường ngầm làm tay bị thương.
Thiệu Bình Ba bình tĩnh nói:
“Vết thương nhỏ, không sao, đi thôi.”
Người kia hỏi:
“Người muốn hộ tống đâu?”
Thiệu Bình Ba chỉ vào mình và Thiệu Tam Tỉnh.
Người kia kinh ngạc hỏi:
“Là hai người? Thiệu đại công tử muốn rời khỏi Bắc châu?”
Bọn họ phụng mệnh đến đón người, bên trên không nói là ai, họ không biết mục tiêu đưa đi là ai.
Thiệu Bình Ba hỏi:
“Quy củ của Hiểu Nguyệt các đã sửa đổi sao? Đừng hỏi nhiều, chờ lát sau ta sẽ giải thích, truy binh đang ở phía sau, nếu không đi thì không kịp.”
Thiệu Bình Ba đã nói vậy thì đám người trong phòng không dám dây dưa lâu, hành động ngay.
Lát sau ba con chim to bay lên khỏi trang biến mất phía xa, người câm kia đứng trong sân khóc ròng phất tay hướng người bay trên trời.

Trong tia ban mai, Thiệu Bình Ba ở trên trời bị ánh mặt trời nhuộm vàng, y quay dầu nhìn phủ thành Bắc châu phồn hoa phía xa, biểu tình lưu luyến khó tả. Y đã trút xuống bao nhiêu tâm huyết cho phủ thành này, mảnh đất này.
Cứ buông bỏ, rời đi như vậy sao?
Thiệu Bình Ba không còn cách nào, nếu không đi thì mọi thứ xong hết. Đi rồi tuy tâm huyết mấy năm nay thành dã tràng se cát, nhưng núi xanh còn đó không lo không có củi đốt.
Thiệu Bình Ba còn chưa biết nhiều tình huống, y thậm chí không rõ bên Vạn Thú môn xảy ra chuyện gì mà khiến Đại Thiền sơn làm ra quyết định như vậy.
Tuy bất ngờ nhưng hợp tình hợp lý, kết cục như vậy chẳng qua là xác minh suy đoán của Vạn Thú môn, Ngưu Hữu Đạo tự mình tọa trấn ở Vạn Thú môn đã ra tay, quả nhiên Đại Thiền sơn không đấu lại hắn, cuối cùng vẫn để hắn thành công.
Thua!
Thua rất thảm!
Mấy năm nay bỏ ra công sức đều bị một tay Ngưu Hữu Đạo phá hủy.
Thiệu Bình Ba bỗng hộc máu:
“Phụt!”
Thiệu Bình Ba giơ tay che tim, ngã ra sau, sắc mặt tái nhợt như giấy.
"Thiệu đại công tử!"
Người khoác áo choàng ở bên cạnh vội đỡ Thiệu Bình Ba, thi pháp kiểm tra sau đó móc ra một viên đan dược nhét vào miệng y, vận khí điều dưỡng giúp.
Thiệu Tam Tỉnh ngồi trên chim bay gần không chịu nổi lắc đầu khóc rống:
"Đại công tử!"
Đám người mặc áo choàng đen quay sang ngó nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì.
Trong trang ngoài thành, phòng tạp vật đơn độc sụp đổ, mấy bóng người nhảy ra. Chung Dương Húc rút kiếm nhìn quanh, sát khí tứ giăng.
Đám người Đại Thiền sơn truy sát rốt cuộc tìm ra chỗ này, nhưng có tìm được cũng vô dụng, bị Thiệu Bình Ba lừa chạy một vòng đã đến chậm.

Một đệ tử Đại Thiền sơn dứng trước mặt đại thống lĩnh mặc giáp hộ vệ phủ thành Bắc châu, rống to:
"Tạ đại thống lĩnh, ta kêu ngươi lập tức hạ lệnh phong thành tìm tòi, ngươi không nghe thấy?"
Mấy đệ tử Đại Thiền sơn khác đứng sau lưng người này.
Tạ đại thống lĩnh lắc đầu nói:
“Ta phải thấy thủ dụ của châu mục đại nhân mới được!”
Xoẹt!
Đệ tử Đại Thiền sơn tức giận rút kiếm, lưỡi kiếm chĩa vào cổ đối phương:
“Ngươi chán sống phải không? Châu mục của các ngươi cũng phải nghe lời Đại Thiền sơn chúng ta, lời của Đại Thiền sơn là quân lệnh của châu mục các ngươi!”
Tạ đại thống lĩnh trầm giọng nói:
“Không có thủ dụ của đại tướng quân không dám phụng mệnh!"
Đệ tử kia tức giận hỏi:
“Ngươi nghĩ ta không dám giết ngươi sao?”
Tạ đại thống lĩnh nói:
"Đại tướng quân có lệnh không có thủ dụ tự tay đại tướng quân viết không ai được tự tiện điều động người ngựa, xin pháp sư thỉnh thủ dụ của đại tướng quân trước.”
Phụt!
Vòi máu phun ra, đệ tử một kiếm cắt đứt cổ Tạ đại thống lĩnh, gã phun máu ngã xuống đất.
Kiếm dính máu chỉ hướng một vị khác trong đám tướng lĩnh:
"Ngươi! Hiện tại từ ngươi thay thế vị trí đại thống lĩnh, hạ lệnh ngay!”
Các tướng nhìn Tạ đại thống lĩnh chết ngã xuống đất, biểu tình căm hờn.
Tướng lĩnh bị chọn chắp tay ôm quyền nói:
"Đại tướng quân có lệnh không được thủ dụ tay tay đại tướng quân viết, người nào dám vận dụng quyền thì người ngựa Bắc châu cùng nhau tru. Pháp sư cho ta làm đại thống lĩnh nhưng không có thủ dụ của đại tướng quân thì ta không thể điều động một binh một tốt. Pháp sư thật sự muốn Bắc châu dại loạn sao?”

Trong phủ Thứ Sử, Chung Dương Húc cầm kiếm đứng thẳng, sắc mặt âm trầm.
Có đệ tử chạy nhanh về chắp tay bẩm báo:
“Sư phụ, tướng lĩnh trên dưới Bắc châu không chịu nghe điều động, đòi có thủ dụ do Thiệu Đăng Vân viết mới chịu chấp hành. Chúng ta nói toạc miệng, thậm chí giết vài người đe dọa cũng vô dụng!”
Chung Dương Húc cười nhạt:
“Hay cho Thiệu đại tướng quân!"
Chung Dương Húc quay đầu nhìn đại sảnh bị đệ tử trong môn canh gác nghiêm ngặt.
Các tướng từ chối không nghe điều động không khiến người bất ngờ, người ngựa Bắc châu đều là trực hệ một tay Thiệu Đăng Vân gầy dựng nên, trong loạn thế đầu tường biến ảo thay vương kỳ, vinh nhục họa phúc đều nằm ở Thiệu thị, xuất hiện kết quả này không ngạc nhiên gì.
Đã biết trước đạo lý này nhưng bọn họ không có cách nào, tình huống của Bắc châu là vậy, nhương ngoại an nội cần lực lượng đoàn kết một lòng. Tuy sớm biết cách này có lợi có tệ nhưng khi tệ đoan bày ra trước mắt vẫn khiến người khó chấp nhận.
Có một đệ tử chạy lại báo:
“Sư phụ, trong phòng thư có một đám kim sí đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, chắc là bị người độc giết!”
Chung Dương Húc nghe liền hiểu đó là bầy kim sí mà Thiệu Bình Ba liên lạc đặc biệt với bên ngoài, y sợ có tai họa ngầm nên vừa đi là kim sí bị xử lý.
Không thể nào là Thiệu Bình Ba tự tay làm, chỉ có thể nói sự việc đã được sắp xếp từ trước.
Chung Dương Húc trầm giọng nói:
“Tra, nhìn xem là ai làm!”
Trong đại sảnh, hai bên xếp một hàng giá binh khí, chính giữa bên trên đặt một cái bàn dài, đặt một chồng cuốn văn.
Trời đã sáng, hai hàng lửa đung đưa trong đường.
Sau bàn, Thiệu Đăng Vân tóc hoa rầm ngồi cầm khăn tay trắng lau thanh Trảm Mã đao, ung dung bình tĩnh.
Sau lưng Thiệu Đăng Vân là bộ khôi giáp đã lau sạch bóng.

Người canh giữ ở cửa tránh ra, Chung Dương Húc đi vào ngừng lại trước bàn nhìn Thiệu Đăng Vân tập trung lau.
Thiệu Đăng Vân lau thân đao hỏi:
“Hạ sát thủ với nhi tử của ta?”
Thiệu Đăng Vân không giương mắt nhìn, vẫn lo làm chuyện của mình, bổ sung thêm:
“Nhi tử của ta không dễ đối phó, đã trượt tay rồi đúng không?”
Con ngươi Chung Dương Húc co rút, hiểu ngay mình thất sách.
Người ngồi trước mắt đã bị khống chế ngay khi xảy ra chuyện, cắt đứt mọi liên lạc với bên ngoài, lẽ ra không biết Đại Thiền sơn xuống tay với Thiệu Bình Ba mới đúng. Nhưng đối phương đoán được, điều này nói lên cái gì? Rằng hành động khống chế Thiệu Đăng Vân làm ông đoán ra.
Thử hỏi Thiệu Đăng Vân nhìn ra được thì sao Thiệu Bình Ba có thể không xem thấu? Động tác khống chế đã xúc phát báo động trước do Thiệu Bình Ba bày ra từ lâu.
Bên mình lúc trước còn khó hiểu vì sao Thiệu Bình Ba bị tạm nhốt trong địa lao mà biết tin tức kịp lúc, nghe đệ tử trông giữ nói điều khác lạ duy nhất trước khi xảy ra chuyện là ngọn đèn trong địa lao bị tắt một cái.
Lúc này Chung Dương Húc phản ứng lại, đã hiểu vấn đề nằm ở đâu.
Chung Dương Húc thầm hối hận, lẽ ra không nên lộ ra dấu hiệu gì đột ngột vào lao xuống tay mới đúng.
Hối hận là một nhẽ nhưng Chung Dương Húc cũng hiểu trước đó không thể làm trong âm thầm, khống chế người trong tay họ có thể tùy thời giải quyết, ai rảnh thập thò đi địa lao chơi trò đánh lén Thiệu Bình Ba?

Chào mọi người, để mừng ngày 8/3, từ ngày 7/3 - 12/3 cứ mỗi 10 kim phiếu được tặng tụi mình sẽ up thêm 01 chap, giới hạn mỗi ngày là 25 chap, số kim phiếu còn dư tụi mình sẽ cộng dồn qua ngày hôm sau và up tiếp. Mong mọi người ủng hộ thêm cho nhóm nha ^^

Chương 766: Một Mặt Mù Mịt

Chương 766: Một Mặt Mù Mịt
Chung Dương Húc hỏi:
“Thiệu huynh sớm biết trong địa lao có đường ngầm?”
Thiệu Đăng Vân khẽ thở dài:
“Đường ngầm? Không rõ. Có chuyện các ngươi không biết, lần trước Liễu nhi bỏ trốn với người thật ra là lão đại tự mình tìm về. Khi đó hắn bị nhốt trong địa lao, có người của các ngươi trông chừng vậy làm sao ra ngoài? Ta liền hiểu được địa lao có vấn đề, ta không biết hắn đào đường ngầm trong phủ từ bao giờ, lúc hắn chủ động tự giam mình trong địa lao là ta biết hắn đang để phòng bất trắc."
Chung Dương Húc mỉa mai:
“Thiệu huynh sinh được nhi tử khá lắm!”
Thiệu Đăng Vân vuốt lưỡi đao:
“Khá sao? Ta không nghĩ vậy, hài tử này quá giống mẫu thân của hắn, cũng thông tuệ hơn người. Quá thông minh dễ chết, mẫu thân của hắn mất sớm cũng vì vậy, lấy hết tâm huyết của mình. Ta thật hy vọng hắn có thể ngốc một chút, quá thông minh rất mệt nhọc. Ngươi xem tuổi còn trẻ mà đã mọc tóc bạc, cần gì khổ vậy? Làm tướng điều căn bản là trung, năm xưa ta không muốn phản Yến nhưng không chịu nổi hắn làm ầm ĩ. Nếu hắn ngốc một chút, không tranh dài ngắn thì khi đó ta sẽ rút lui ẩn cư khi còn trên đỉnh cao, như một số huynh đệ già, chờ Thương Triêu Tông nổi lên thì đi đầu vào y, bây giờ Thiệu gia đã là phong cảnh khác, không đến mức như ngày hôm nay. Không có những gút mắt ích lợi này thì đã không đến mức người một nhà tàn sát nhau, nên tông minh có gì hay, thông minh bị thông minh lầm!”
Chung Dương Húc nói:

"Thiệu huynh, lập tức hạ lệnh lùng bắt, thông báo các nơi Bắc châu thiết lập chốt chặn điều tra, tranh thủ tìm đến tung tích của hắn. Ta bảo đảm chỉ cần bắt được hắn thì sẽ nể mặt Thiệu huynh cho hắn một con đường sống!”
Câu này là xạo, tông môn đã hạ lệnh bên mình bắt được Thiệu Bình Ba sẽ không cho y đường sống, Chung Dương Húc cũng không thể tự quyết định.
Nhưng hết cách, người của Đại Thiền sơn có hạn. Tu sĩ thì sao? Bốn phương tám hướng bao la như vậy, bằng vào chút người trên tay Chung Dương Húc đừng nói tản ra ngoài tìm, mỗi việc điều tra tòa phủ thành này đã không đủ, muốn tìm Thiệu Bình Ba như biển rộng tìm kim. Dù điều hết đệ tử Đại Thiền sơn đến cũng khó, chỉ có thể phát động lùng bắt quy mô càng lớn.
Nhưng không nói dối lừa Thiệu Đăng Vân thì không được, kiêu ngạo Bắc châu không nghe theo Đại Thiền sơn.
Thiệu Đăng Vân lắc đầu, hiển nhiên không chịu đồng ý.
Chung Dương Húc trầm giọng nói:
"Thiệu huynh, nếu bỏ lỡ cơ hội lần này, một khi bị chúng ta bắt thì hắn không còn đường sống, ta cũng vì tốt cho hắn!
Thiệu Đăng Vân khẽ thở dài:
“Chung huynh, chỉ có phụ thân hiểu nhi tử. Mấy năm nay ta đã nhìn thấu nhi tử, không cần làm rầm rộ, hắn đã quyết định trốn đi thì chắc chắn làm đủ ứng đối, các ngươi không bắt được hắn. So với tốn công uổng phí chẳng bằng bỏ đi, hắn trốn rồi sẽ không quay về nữa, đều đã qua, chúng ta cần gì làm lớn chuyện khiến thế lực bên ngoài mơ ước? Không tốt cho đại cục Bắc châu. Chung huynh yên tâm, bên dưới còn nhiều huynh đệ, miễn các ngươi bỏ qua thì ta sẽ không xằng bậy, ta không suy nghĩ cho mình cũng phải cho các huynh đệ đi theo nhiều năm một lời giải thích.”
Chung Dương Húc nói:
"Thiệu huynh, chúng ta quen biết nhiều năm xin đừng làm ta khó xử, ta không muốn làm khó dễ huynh.”
Thiệu Đăng Vân kiên quyết từ chối:

"Chung huynh, đừng nói ta hạ lệnh cũng không bắt được hắn, ta cũng không thể hạ lệnh như vậy!”
Thiệu Đăng Vân chống đao đứng dậy nhìn thẳng Chung Dương Húc, gằn từng tiếng:
"Hổ dữ không ăn thịt con! Nếu ta hạ lệnh là có lỗi với mẫu thân đã chết của hắn. Hắn đi đến bước đường hôm nay cũng có lỗi của phụ thân này, ta nợ hắn, lần này xem như làm hết trách nhiệm phụ thân. Chung huynh, cả đời ta nhung mã trải qua trăm trận, bao nhiêu huynh đệ ngã xuống trước mặt ta? Máu chảy thành sông, xác chất thành núi, ta thấy sống chết, sinh ly tử biệt nhiều còn hơn Chung huynh, cũng trải qua nhà tan cửa nát, ruột thịt tương tàn, ta còn sợ cái gì? Thân xác Thiệu mỗ một mình ở đây, có thể một đao cắt!”
Thiệu Đăng Vân giơ ngang Trảm Mã đao đưa về phía đối phương, toát ra khí thế mặc người chặt chém.
Chung Dương Húc lạnh lùng nhìn Thiệu Đăng Vân. Bốn mắt giao nhau, Thiệu Đăng Vân không né tránh, mắt hổ sáng ngời.
Cuối cùng Chung Dương Húc nghẹn lửa giận đi ra cửa, không làm gì Thiệu Đăng Vân.
Không có ý chỉ của tông môn Chung Dương Húc không dám làm thịt Thiệu Đăng Vân, lúc trước các tướng từ chối không nghe điều động là đáng nhắc nhở dám đụng vào ông là Bắc châu sẽ đại loạn.
Thiệu Đăng Vân nắm quyền lớn binh mã, sức ảnh hưởng quá lớn đến Bắc châu, Thiệu Bình Ba còn không dám thay thế ông. Muốn trừ Thiệu Đăng Vân thì phải thanh tẩy Bắc châu, nếu không khó mà xuống tay.
Hai con chim to từ chân trời bay tới, xoay quanh bên trên phủ thành Bắc châu chở sáu người nhìn xuống bên dưới.
Đám người Hoàng Liệt rốt cuộc chạy đến, chậm hơn kim sí truyền tin nhiều. Không phải vì tốc độ bay của chim to không bằng kim sí, bàn về tốc độ bay đường dài thậm chí mau hơn kim sí.
Kim sí bay tới trước tiên một là vì được thả sớm, xuất phát sớm. Thứ hai là kim sí truyền tin cơ bản có thể trực tiếp tỏa định địa điểm mục tiêu một cách chính xác, bay đường thẳng. Chim to chở người phục tòng người điều khiển, người không có kinh nghiệm khống chế cao rất khó

khiến chim bay đường thẳng đến mục tiêu, chỉ biết hướng đại khái, dọc đường liên tục điều chỉnh hướng bay.
Đám người Hoàng Liệt thuộc loại không có kinh nghiệm điều khiển, cộng thêm bay buổi tối không thấy rõ vật cột mốc dưới đất, bay chệch hướng tốn thêm thời gian là hợp lý. Nên họ đến gần với thời gian kim sí bay tới.
Hai con chim từ trên trời giáng xuống phủ Thứ Sử Bắc châu.
Quản Phương Nghi nhảy xuống lưng chim thư giãn thân thể, bà phát hiện ngồi trên chim to bay đường dài không thoải mái như trong tưởng tượng, không gian hoạt động không lớn, bị gò bó thời gian dài thoải mái được mới lạ.
Chung Dương Húc dẫn một đám người bái kiến:
"Chưởng môn!"
Hoàng Liệt sắc mặt khó xem nói:
"Chung sư huynh đang đùa với ta sao?”
Lúc trên đường, đại khái nửa canh giờ trước họ nhận được kim sí truyền tin bên này, biết Thiệu Bình Ba đã chạy, kết quả này làm Hoàng Liệt nổi nóng.
Không chỉ vì Thiệu Bình Ba chạy còn vì mất hết mặt mũi trước Ngưu Hữu Đạo. Lúc trước Hoàng Liệt còn dõng dạc nói với người ta, không ngờ xui xẻo bị người ta nói trúng, Đại Thiền sơn như đồ chơi trong tay Thiệu Bình Ba, thật sự không đấu lại người ta, chưởng môn như y biết đút mặt vào đâu?
Hai trưởng lão đi cùng cũng xanh mặt. Mất con chim đưa tặng, thứ giá trị ngàn vạn kim tệ như bọt nước tan biến, mất mát lớn.
Chung Dương Húc không biết chuyện đó, khó khăn kể lại vụ việc, sau cùng đưa lên tờ giấy, là lời cảnh cáo Thiệu Bình Ba để lại trong phòng kín đường ngầm.
Hoàng Liệt đọc xong nhe răng, lại xác minh lời nói của Ngưu Hữu Đạo, Thiệu Bình Ba không thèm để Đại Thiền sơn vào mắt, quay như dế.
Ngưu Hữu Đạo vươn hai ngón tay kẹp tờ giấy từ tay Hoàng Liệt, xem nội dung xong cười khẩy nói:
“Đại Thiền sơn quả nhiên lợi hại, canh chừng bên cạnh người ta nhiều năm vậy mà không biết bị người đào đường hầm dưới msi mắt, thật là

không thể tưởng tượng!"
Ngưu Hữu Đạo nói châm chọc nhưng sắc mặt thì khó xem, đen như nhọ nồi.
Ngưu Hữu Đạo tốn nhiều công sức tính toán tỉ mỉ rốt cuộc dồn Thiệu Bình Ba vào đường cùng, ai biết lại thất bại trong gang tấc ngay bước cuối cùng, tâm tình của hắn tốt được mới lạ.
Chung Dương Húc vẻ hổ thẹn xem xét người trẻ tuổi với thân phận chưởng môn không chút kiêng kỵ trước mắt, không biết hắn là ai. Có điều, sau khi thấy Hồng nương tới gần, ông ta lập tức đoán được hắn là ai. Từ nhỏ ở Tề kinh, ông ta đã gặp được Hồng nương từ đằng xa.
Ông ta cũng không biết Đại Thiện sơn và Ngưu Hữu Đạo đã đàm phán như thế nào, cho nên hơi kinh ngạc với sự lớn gan của Ngưu Hữu Đạo.
Bị châm chọc trước mặt mọi người, Hoàng Liệt có phần không nhịn được, hừ lạnh nói:
"Trước đó không nên dùng kim sí truyền tin, nên chờ ta tới hãy nói thẳng."
Ngưu Hữu Đạo hỏi ngược lại:
"Ý của chưởng môn Hoàng là, tại nơi lủng lỗ chỗ như cái sàng này, chúng ta tới đây lại không kinh động khiến y chạy trốn?"

Chào mọi người, để mừng ngày 8/3, từ ngày 7/3 - 12/3 cứ mỗi 10 kim phiếu được tặng tụi mình sẽ up thêm 01 chap, giới hạn mỗi ngày là 25 chap, số kim phiếu còn dư tụi mình sẽ cộng dồn qua ngày hôm sau và up tiếp. Mong mọi người ủng hộ thêm cho nhóm nha ^^

Chương 767: Sát Cơ Ẩn Tàng (1)

Chương 767: Sát Cơ Ẩn Tàng (1)
Một câu đã khiến Hoàng Liệt không thể nói gì. Đạo lý rất đơn giản. Lúc trước Đại Thiện sơn đã không thể khống chế được nơi này, bọn họ vừa đến lập tức sẽ xúc động đến báo động của Thiệu Bình Ba, vẫn sẽ khiến Thiệu Bình Ba trốn đi. Vấn đề mấu chốt không ở việc dùng kim sí đưa tin có tới trước được hay không, mà ở chỗ Đại Thiện sơn quá tự đại, cho rằng Thiệu Bình Ba có quá nhiều sơ hở để lợi dụng.
Tuy nói như vậy, Ngưu Hữu Đạo cũng chỉ ngăn cản người ta từ chối trách nhiệm, bản thân thực ra vẫn đang tự trách. Đợi hắn đến tự ra tay, tự mình tọa trấn, chỉ e Thiệu Bình Ba không hắn đã có thể thuận lợi trốn thoát. Vì khi đối mặt với Thiệu Bình Ba, hắn càng thận trọng, cảnh giác hơn Đại Thiện sơn.
Từ sau nhà có người đi ra. Mấy đệ tử của Đại Thiện sơn đi ra trong sự 'Hộ tống', cùng với Thiệu Đăng Vân.
"Chưởng môn Hoàng đã đến rồi."
Thiệu Đăng Vân đi tới trước mặt Hoàng Liệt hành lễ chào, buông tiếng thở dài:
"Đến vì nghiệt tử sao? Đều do ta không biết dạy con, thực sự có tội."
Hoàng Liệt lạnh lùng nhìn ông ta, biết người này không chịu phối hợp vây bắt, lòng quả thực giận dữ, nhưng cuối cùng vẫn chỉ nói:
"Dù sao cũng qua rồi, không quan hệ tới Thiệu huynh."
Nghe được vị hán tử uy vũ, tóc hoa râm này là ai, là lần đầu gặp mặt, Ngưu Hữu Đạo chợt đánh giá một lượt, phát hiện không giống Thiệu Bình Ba bao nhiêu.
Vị này thể trạng khôi ngô, cao lớn, khí thế hào hùng, còn Thiệu Bình Ba tuấn tú, âm nhu.

Ánh mắt Thiệu Đăng Vân cũng nhằm vào hắn. Thấy hắn không mặc trang phục Đại Thiện sơn, dáng vẻ còn trẻ, lại có thể đứng sóng vai với Hoàng Liệt, tự nhiên ông ta chú ý tới. Đặc biệt là, hắn nhìn ra một chút sát ý trong mắt của đối phương.
Đối với người từng trải sa trường gần cả đời như Thiệu Đăng Vân sẽ rất nhạy cảm đối với sát khí. Người trẻ tuổi này không quen mình.
"Vị này chính là?" Thiệu Đăng Vân thỉnh giáo.
Người của Đại Thiện sơn nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, bởi vì đều biết vị này và con trai của đối phương là đối thủ một mất một còn.
Ngưu Hữu Đạo cười lộ hàm răng:
"Ngưu Hữu Đạo!"
Con ngươi của Thiệu Đăng Vân đột nhiên co rụt lại, cuối cùng cũng hiểu vì sao đối phương lại động sát ý với mình, không ngờ còn dám tới cả nơi này.
Mặt khác, ông ta cũng hiểu đối phương không hề sợ hãi, đã đứng bên phía Đại Thiện sơn, là chạy tới đuổi tận giết tuyệt con trai của mình.
"Ngưỡng mộ đã lâu, thì ra ngươi chính là Ngưu Hữu Đạo đã giết Yến sứ, quả nhiên là một nhân tài." Thiệu Đăng Vân gật gật đầu.
Ngưu Hữu Đạo cười híp mắt nói:
"Thì ra ngươi chính là tướng quân Thiệu được Trữ vương Thương Kiến Bá một tay đề bạt, nhưng cuối cùng lại ruồng bỏ Thương thị, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu."
Lời ấy đâm trúng chỗ đau của Thiệu Đăng Vân, khiến ông ta trầm mặc.
Ngưu Hữu Đạo liếc chéo Chung Dương Húc:
"Chung trưởng lão, Thiệu Bình Ba có trốn ở phủ Thứ sử hay không, phủ Thứ sử đã được điều tra chưa?"
Chung Dương Húc than thở:
"Y đã chạy từ địa đạo!"
Ngưu Hữu Đạo:
"Nói cách khác vẫn chưa lục soát, vẫn nên cẩn thận tìm kiếm một hồi thì hơn."
Nói vậy giống như thừa thãi, nhưng Hoàng Liệt lại mau chóng hiểu ra. Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Người trông coi bên này lại sơ sẩy. Ông trừng mắt với Chung Dương Húc, trầm giọng nói:

"Cẩn thận lục soát cho ta, không được bỏ sót bất kỳ khu vực nào!"
Ngưu Hữu Đạo xác thực sợ xuất hiện vệt đen dưới đèn (*), để Thiệu Bình Ba có chỗ trống chui vào.
"Phải!" Chung Dương Húc thẹn thùng, mau chóng bắt chuyện với người đi lục soát.
Thấy Ngưu Hữu Đạo không chút khách khí chĩa mũi nhọn vào con trai mình ngay trước mặt mình, Thiệu Đăng Vân cũng không thể nói gì được.
Chống kiếm đứng, ngón tay Ngưu Hữu Đạo giật giật, bàn tay đặt trên chuôi kiếm dường như không an phận. Ánh mắt hắn theo dõi Thiệu Đăng Vân, sát cơ càng như ẩn như hiện.
Một cái tay duỗi tới, Hoàng Liệt vươn một tay đặt trên mu bàn tay cầm kiếm của Ngưu Hữu Đạo, ý bảo hắn không nên làm loạn.
Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu nhìn trời, tâm tư chuyển mau.
Hắn hiểu rõ sự e ngại của Hoàng Liệt. Một khi giết Thiệu Đăng Vân, châu Bắc đại loạn, sẽ không thể đàm phán với ba đại phái của nước Yến. Đạo lý rất đơn giản, muốn đàm phán với ba đại phái thì phải tư cách trước đã. Ba đại phái có thể đàm phán với ngươi là vì ngươi có thể thuận lợi bàn giao châu Bắc cho họ. Chỉ khi khống chế được thế lực tu hành và thế tục ở châu Bắc đồng thời chắp tay nhường châu Bắc, nước Yến mới có thể dễ dàng khống chế lại châu Bắc.
Nếu không, châu Bắc rối loạn, nước Yến phải cướp giật châu Bắc với nước Hàn, người ta còn cần đàm phán làm gì với ngươi, còn cần đồng ý với điều kiện của ngươi sao?
Đại Thiện sơn cũng không còn tư cách có thể dễ dàng thoát khỏi châu Bắc để đi tiếp quản châu Nam. Hiện tại giết Thiệu Đăng Vân không phù hợp với lợi ích của Đại Thiện sơn, tương tự cũng không phù hợp với lợi ích của Ngưu Hữu Đạo lợi ích. Hoàng Liệt vì vậy mà khuyên.
Ngưu Hữu Đạo gật gật đầu, tỏ ra hiểu rõ, rồi nói với Thiệu Đăng Vân:
"Tướng quân Thiệu, ngài quen thuộc nơi này, có thể hạ mình dẫn ta đi xem hay không?"
Thiệu Đăng Vân lạnh lùng nói:
"Không cần phải vậy, chỗ ta không hoan nghênh ngươi!"
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha.

Đang muốn mở miệng, chợt có một đệ tử Đại Thiện sơn đi tới, sau khi chào Hoàng Liệt lại bẩm báo cho Chung Dương Húc:
"Sư phụ, tra xét khu nhà ngoài thành kia được chút manh mối. Một hạ nhân nhìn thấy vài người đội mũ rộng vành màu đen đã điều khiển ba con chim mang Thiệu Bình Ba và Thiệu Đăng Vân đi."
Hoàng Liệt lập tức hỏi:
"Có biết những kẻ đó là ai không?"
Tên đệ tử đáp:
"Hạ nhân sai vặt, không biết nhiều, chỉ vô tình nhìn thấy, không biết những người kia là ai."
Nghe được vận dụng ba con chim cùng lúc, lại là ngươi đeo mũ rộng vành, trong chớp mắt đã xúc động Ngưu Hữu Đạo, nghĩ đến tình hìnhHắc Mẫu Đơn bị tập kích mà Đoạn Hổ báo. Ngưu Hữu Đạo trầm giọng nói:
"Hắn là người của Hiểu Nguyệt các!"
Thiệu Đăng Vân liếc Ngưu Hữu Đạo.
Hoàng Liệt kinh ngạc:
"Hiểu Nguyệt các?"
"Ông cho rằng ta nói chúng là người của Hiểu Nguyệt các chỉ là nói đùa?" Ngưu Hữu Đạo hỏi ngược lại.
Sắc mặt Hoàng Liệt trầm trọng, nhìn về phía Thiệu Đăng Vân, không biết người này có dính dáng tới Hiểu Nguyệt các hay không. Nhưng cũng không quan trọng, không cần thiết phải ép hỏi. Đại Thiện sơn đã định từ bỏ châu Bắc, không cần phiền phức, để cho người khác đau đầu thôi.
Ngưu Hữu Đạo xoay người đi, dẫn theo Quản Phương Nghi sang một bên, lặng lẽ căn dặn:
"Lập tức liên hệ với bên phỉa Hiểu Nguyệt các, hỏi xem có phải bên đó mang người đi hay không. Nếu đúng, bảo Hiểu Nguyệt các giao người ra đây, điều kiện sẽ đàm phán!"
Quản Phương Nghi gật gật đầu, xoay người đi tìm Trần bá sắp xếp.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại nhìn Thiệu Đăng Vân, vốn định gọi sang bên, thăm dò thái độ của vị này một phen.

Vì sao phải thăm dò? Bởi vì hắn vẫn không quyết định từ bỏ hạ sát thủ với ông ta!
Vốn không muốn giết Thiệu Đăng Vân, nhưng Thiệu Bình Ba chạy mất, tính chất lập tức khác đi.
Chỉ cần Thiệu Đăng Vân khống chế thế lực châu Bắc vẫn còn sống, Thiệu Bình Ba còn có thể trở về.
Chỉ cần Thiệu Đăng Vân khống chế thế lực châu Bắc vẫn còn sống, Thiệu Bình Ba còn có lực ảnh hưởng với bên ngoài, thì còn có năng lực tiếp tục dày vò.
Nếu như thế, giết Thiệu Đăng Vân làm loạn châu Bắc, triệt để cắt đứt ngọn núi dựa dẫm lớn nhất của Thiệu Bình Ba, cũng có thể xem là một biện pháp.
Nhưng làm loạn châu Bắc lại ảnh hưởng đến việc đá Thiên Ngọc môn ra khỏi châu Nam của hắn. Dù vậy, hắn cho rằng Thiệu Bình Ba nguy hiểm hơn Thiên Ngọc môn.
Có nên hạ sát hay không, hắn còn phải tử tế suy nghĩ lợi hại trong đó một chút, cho nên phải thử thái độ của Thiệu Đăng Vân một chút. Đây là trọng điểm để hắn quyết định có hạ sát thủ hay không.
Nhưng Thiệu Đăng Vân không muốn để ý tới hắn, hắn không thể làm gì khác hơn là tự mình suy nghĩ, liền xách kiếm đi bộ vào phủ Thứ sử.
Gặp gỡ một đệ tử Đại Thiện sơn, Ngưu Hữu Đạo hỏi tình huống, đi tới phòng làm việc hằng ngày của Thiệu Bình Ba.

Chương 768: Sát Cơ Ẩn Tàng (2)

Chương 768: Sát Cơ Ẩn Tàng (2)
Bên trong thư phòng hầu như không được trang hoàng bất kỳ thứ gì bắt mắt. Bốn vách tường chung quanh treo các loại bản đồ, trên rất nhiều cái còn có ghi chú.
Trên bàn chất đống các loại công văn. Ngưu Hữu Đạo lật qua lật lại, trên đó ghi lại các phê duyệt của Thiệu Bình Ba.
Một số ghi chép tay của Thiệu Bình Ba cũng hấp dẫn sự chú ý của Ngưu Hữu Đạo, cố gắng lật xem một hồi. Kiến giải và chính lược trong đó khiến chính Ngưu Hữu Đạo cũng phải cảm khái rất nhiều.
Từ đống công văn xử lý hàng ngày này, Ngưu Hữu Đạo phát hiện lượng công việc hằng ngày của Thiệu Bình Ba khá kinh người.
Ra khỏi thư phòng, đảo đông đảo tây. Đối với những nơi riêng tư hàng ngày của cha con Thiệu Đăng Vân, hắn đều cảm thấy khá hứng thú.
Cảm thấy hứng thú cũng do hắn muốn tìm hiểu thêm đối thủ của mình về những phương diện khác. Có cơ hội như vậy, hắn sẽ không bỏ qua.
Cuối cùng đi tới một gian tĩnh phòng thuộc về Thiệu Đăng Vân. Có người nói Thiệu Đăng Vân không để cho người khác tiến vào nơi này.
Bên trong tĩnh phòng rất giản dị, chỉ có một bàn thắp hương, một bức tranh, một chiếc linh vị, một chiếc gối quỳ.
Trong tranh vẽ một nam tử oai hùng mặc chiến giáp đang thúc ngựa vung roi, khí thế uy vũ.
Chữ trên linh vị lại là "Nước Yến, Đại Tư mã, Trữ vương Thương Kiến Bá", khiến Ngưu Hữu Đạo rất bất ngờ.
Mũi hít hít, ngửi thấy mùi nhang khói trong tĩnh phòng. Hắn nhìn hoàn cảnh khói hương lâu dài, lại nhìn vết tích quỳ nhiều năm tháng trên gối quỳ, xác nhận là nơi được cung phụng đã lâu. Ngưu Hữu Đạo đứng trước linh vị, im lặng một hồi, sau đó xoay người rời đi.

Tiếp tục đi trong phủ một khắc, gặp Quản Phương Nghi tìm đến. Bà ta gặp mặt liền hỏi:
"Đi đến đâu rồi?"
"Tùy tiện đi chung quanh."
Ngưu Hữu Đạo đáp, rồi dẫn bà ta về nhà trước, đi tới phòng lớn chỗ Thiệu Đăng Vân.
Dàn xếp một chút, đệ tử Đại Thiện sơn để hắn đi vào.
Thiệu Đăng Vân ngồi sau bàn dài, lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo đi tới, thờ ơ không động lòng.
Quản gia Dương Song hơi sốt sắng. Lúc trước, ông ta cũng nhận ra Ngưu Hữu Đạo ẩn chứa sát ý đối với Thiệu Đăng Vân, nên bước nhanh tới ngăn cản Ngưu Hữu Đạo, chắp tay cười bồi nói:
"Tiên sinh Ngưu, có dặn dò gì chăng?"
Thiệu Đăng Vân quát lên:
"Cớ gì che che giấu giấu? Tránh ra!"
Dương Song quay lại nhìn, vẻ mặt gượng ép, lui sang bên.
Ngưu Hữu Đạo tới trước bàn, chống kiếm đứng:
"Mời tướng quân đi một chút, tướng quân có dám chăng?"
Thiệu Đăng Vân hừ lạnh:
"Cần thiết phải thế sao?"
Cạch! Ngưu Hữu Đạo đột nhiên nâng kiếm lên rút. Kiếm lộ nửa đoạn, lóe ra hàn quang.
Dương Song sợ hãi kêu lên:
"Người đâu! Người đâu!"
Ông ta vội vã ngăn trước bàn.
Thiệu Đăng Vân vẫn ngồi yên, lạnh nhạt nói:
"Dương Song, tránh ra!"
Làm sao Dương Song dám tránh ra?
Đệ tử Đại Thiện sơn bên ngoài đã nghe tiếng chạy vào, mấy người đồng thời đứng thay vị trí của Dương Song, ngăn trước bàn, một người trầm giọng nói:
"Ngưu Hữu Đạo, ngươi muốn làm gì?"
Cạch! Ngưu Hữu Đạo tra kiếm vào lại vỏ, chậm rãi chống kiếm trước người, nói:

"Theo ý ta, vốn nên một kiếm chém chết ông ta, chặt đứt chỗ dựa của Thiệu Bình Ba. Nhưng quận vương Dong Bình biết ta tới châu Bắc làm việc đã luôn nhắc nhở, những người khác thì mặc kệ, chỉ có một thỉnh cầu duy nhất là không được đả thương Thiệu Đăng Vân!"
Thiệu Đăng Vân ngồi sau bàn sửng sốt, nhất thời khí thế yếu đi, ngơ ngác nhìn Ngưu Hữu Đạo phía sau bức tường người, dáng vẻ muốn nói lại thôi, dường như muốn hỏi điều gì.
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục nói:
"Thiệu Đăng Vân là Thiệu Đăng Vân, Thiệu Bình Ba là Thiệu Bình Ba. Thiệu Đăng Vân chính là bộ hạ cũ của tiên vương, đã có tình đồng sinh cộng tử, đẫm máu sa trường với tiên vương. Nếu tiên vương ở đây, Thiệu Đăng Vân tất nhiên sẽ không phản. Tiên vương bỗng qua đời, Thiệu Đăng Vân phản nước Yến chính là do tình thế bức bách, tất có nỗi khổ tâm trong lòng. Nếu có sai, không sai ở Thiệu Đăng Vân, mà là bản vương phụ lòng những huynh đệ của tiên vương, khiến họ oan ức. Thà rằng Thiệu gia phụ ta, bản vương không thể phụ người. Nếu bản vương tàn sát huynh đệ của tiên vương thì là bất nhân bất nghĩa, bất trung bất hiếu, bản vương nào còn thể diện ngước nhìn tiên vương trên trời có linh thiêng?"
Lời này nghiễm nhiên nói bằng giọng điệu của Dong Bình quận vương Thương Triêu Tông.
Thiệu Đăng Vân trừng lớn hai mắt, một câu "Thà rằng Thiệu gia phụ ta, bản vương không thể phụ người" khiến ông ta chợt đỏ bừng mắt, hai tay đặt trên bàn nắm chặt lại, hít thở nặng nề.
Dương Song quay đầu lại nhìn ông ta.
Ngưu Hữu Đạo nhìn rất rõ phản ứng của ông ta, lại nói tiếp:
"Vương gia nhân nghĩa, Ngưu mỗ lại không thể không phản đối. Ta cho rằng đó là lòng dạ đàn bà. Hôm nay buông tha, tương lai tất thành hậu hoạn! Vốn nên giết chết, nhưng nể tình Vương gia mãi cầu xin, nếu ta vẫn cố ý làm trái, hòa khí giữa chúng ta sẽ bị tổn hại. Vì vậy, lần này tha cho cái mạng chó của ngươi!"
Dứt lời, hắn xoay người đi, tới cửa lại dừng lại, quay đầu ném lại một câu:

"Mời ngươi đi một chút vốn là định nói riêng cho ngươi những câu này, ai biết chỉ là phường chuột nhắt! Cái gì chư hầu một phương, chẳng qua chỉ dính được chút ánh sáng của kẻ đã chết mà thôi. Đại tướng quân, hãy thắp thêm hai nén nhang để cảm ơn Trữ vương Thương Kiến Bá trên trời có linh thiêng đi!"
Nói xong hắn liền đi ra ngoài, để lại trong phòng rơi vào yên tĩnh.
Đợi đến khi các đệ tử Đại Thiện sơn nhìn nhau một cái rồi lui ra ngoài, Thiệu Đăng Vân ngồi sau bàn đã không còn lời nào đối mặt với trời xanh, ngẩng đầu nhắm mắt, lệ già tràn mi, thoáng có tiếng nấc nhỏ vang lên.
Dương Song bên cạnh cũng tỏ ra bi thương, nâng tay áo lau nước mắt. Ông ta là người rõ nhất việc còn canh cánh trong lòng kia...
Trong đình viện, Quản Phương Nghi cẩn thận từng bước, thỉnh thoảng nhìn về phía sau, mau chóng đuổi theo Ngưu Hữu Đạo, nhỏ giọng nói với Ngưu Hữu Đạo:
"Ngươi nói luyên thuyên một hồi, thực sự là do Vương gia dặn?"
Ngưu Hữu Đạo cất bước đi dạo.
Hắn nghiêng đầu, nhỏ giọng nói:
"Đưa tin cho Vương gia, bảo Vương gia chiêu hàng!"
Quản Phương Nghi ngạc nhiên:
"Chiêu hàng? Ai? Thiệu Đăng Vân?"
Ngưu Hữu Đạo bí mật căn dặn.
Quản Phương Nghi nghe xong liền trợn tròn mắt, nhỏ giọng xùy xùy:
"Người thật thiếu đạo đức, vậy là ngay cả châu Bắc cũng không muốn Thiên Ngọc môn nhúng vào, như thế có được không?"
"Sau này đừng cho rằng ta thích gạt ngươi, giải thích không được. Bảo ngươi làm thì làm đi, đừng dông dài."
Lại chửi mắng một trận...
Phù Phương viên, Độc Cô Tĩnh bước nhanh tới một tiểu viện nhỏ.
Đi tới phòng khách, gõ cánh cửa đang đóng chặt, thấy Ngọc Thương đang ngồi khoanh chân tĩnh tọa trên gối tròn trong căn phòng trống.
Độc Cô Tĩnh đi tới bên cạnh, quỳ một chân, hai tay dâng một phong thư:
"Sư phụ, tin của Ngưu Hữu Đạo."
Ngọc Thương chậm rãi mở mắt, cầm tin nhắn, xem xong cau mày nói:

"Yêu cầu Thiệu Bình Ba, lẽ nào Thiệu Bình Ba rời châu Bắc có quan hệ với hắn? Bên châu Bắc có tin tức gì không?"
Độc Cô Tĩnh:
Tạm thời còn chưa biết, hắn là cần chút thời gian tìm hiểu."
Ngọc Thương trầm ngâm:
"Thiệu Bình Ba mang theo một tùy tùng chạy tới nước Tề làm gì?"
Bên ông ta không hiểu rõ tình hình, nhận được tin tức Thiệu Bình Ba nói muốn hộ tống một người tới kinh đô nước Tề làm việc. Ai biết được, đến lúc đón được người mới phát hiện, người được hộ tống lại chính là Thiệu Bình Ba.
Độc Cô Tĩnh:
"Người sắp đến rồi, đến lúc sai người đi hỏi là biết. Chỉ là Ngưu Hữu Đạo đã đòi Thiệu Bình Ba, làm sao trả lời? Trong thư có nói có điều kiện gì cũng có thể đàm phán, phải nói sao?"
Ngọc Thương lắc đầu:
"Hắn ở châu Nam chỉ là cái tên nửa vời, còn sau lưng Thiệu Bình Ba là toàn bộ châu Bắc. Giao Thiệu Bình Ba cho hắn? Hắn đang nói đùa sao? Ừm... cũng đừng từ chối vội. Trả lời hắn, hỏi xong hắn có thể cho chúng ta cái gì. Gửi tin sang đã, xem xem tình huống thế nào."
"Được!" Độc Cô Tĩnh đáp lại.
.....
Phủ Thứ sử châu Nam, trong Anh Vũ đường, Thương Triêu Tông đẩy xe đẩy, dừng lại trước một bản đồ. Mông Sơn Minh đang ngồi, mấy tướng lĩnh cũng vây chung quanh, chính là đang chỉ bản đồ thương nghị chuyện gì đó.

Chương 769: Chiêu Hàng

Chương 769: Chiêu Hàng
Lam Nhược Đình từ bên ngoài vào, nhìn tình hình trong phòng, nắm quyền ho khan một tiếng.
Mọi người quay đầu lại nhìn, Mông Sơn Minh biến y có việc, nói:
"Các ngươi ra ngoài hội nghị trước, lát nữa nói sau."
"Vâng!" Các viên tướng lĩnh đồng thời chắp tay xin cáo lui.
Chờ mấy người đi ra ngoài, Lam Nhược Đình lấy một lá thư trong tay áo ra, đưa cho Thương Triêu Tông:
"Vương gia, đạo gia gửi thư, nhắn chúng ta chiêu hàng Thiệu Đăng Vân!"
"Tặc phản quốc, há có thể tha cho lão ta!" Thương Triêu Tông giận dữ nói, cầm lấy thư, lập tức cúi đầu xem.
Mông Sơn Minh ngờ vực:
"Chiêu hàng Thiệu Đăng Vân?"
Lam Nhược Đình gật đầu:
"Trong thư không nói rõ chi tiết, chỉ nói Thiệu Bình Ba đã rời châu Bắc bỏ chạy. Châu Bắc sắp có đại biến, có thể thừa lúc vắng nhà mà vào. Đạo gia nhắn chúng thử dùng tình cũ chiêu hàng Thiệu Đăng Vân."
Mông Sơn Minh hồ đồ:
"Một nam một bắc, xa xôi cách trở, đầu đuôi không thể quản hết. Lui một bước mà nói, lúc này chiêu hàng chẳng phải tự làm phiền bản thân, triều đình há có thể ngồi nhìn không?"
Thương Triêu Tông xem xong thư, đưa cho Mông Sơn Minh, tâm tình yên tĩnh hơn không ít, cau mày:
"Trong thư có nói Thiệu Đăng Vân còn nhớ tình nghĩa năm xưa với phụ vương, có thể dùng đó để mời chào, cũng không phải là bảo Thiệu Đăng Vân thực sự đầu hàng, mà là ngầm quy thuận, chờ tương lai!"

Mông Sơn Minh nhìn thư nói:
"Thiệu không phản Yến, mà là vì báo thù cái nhục của Trữ vương... Nếu dùng lý lẽ này để thuyết phục, nguyện cọ rửa cái danh phản bội, việc chiêu hàng rất có khả năng!"
Ba người liếc nhìn nhau, đều hiểu ý của Ngưu Hữu Đạo. Chỉ cần Thiệu Đăng Vân đồng ý quy thuận, đến lúc đó bên ngày sẽ nói Thiệu Đăng Vân vốn không hề phản bội nước Yến, mà là vì giúp Trữ vương bảo tồn thực lực.
Nói trắng ra chính là lấy việc rửa sạch cái danh phản quốc của Thiệu Đăng Vân làm điều kiện chiêu hàng.
Anh Vũ đường chìm trong yên tĩnh. Một lát sau, Mông Sơn Minh vẫn còn mông lung, nghi ngờ nói:
"Đang yên đang lành, Thiệu Bình Ba làm sao bỏ chạy khỏi châu Bắc?"
Lam Nhược Đình:
"Có thể đoán được. Đạo gia và vị công tử họ Thiệu kia là đối thủ một mất một còn, tám chín phần là do hai vị này lại chơi nhau. Hai vị này ngươi tới ta đi, chỉ muốn dồn đối phương vào chỗ chết. Giữa hai người không nháo sự đến không chết không thôi là sẽ không dừng tay. Thiệu Bình Ba chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ mà bỏ châu Bắc chạy trốn, khẳng định là do đạo gia giở trò."
Thương Triêu Tông lầm bầm:
"Có Đại Thiện sơn che chở, quyền lớn thế tục lại đang trong tay Thiệu gia, làm sao có thể ép cho Thiệu Bình Ba phải bỏ trốn?"
Mông Sơn Minh trả thư cho Lam Nhược Đình, than thở:
"Phương thức làm việc của đạo gia nhà chúng ta luôn khiến người ta rơi vào sương mù, không dễ dàng chịu ngồi yên, dùng cách ứng biến lâm thời để cứu vãn sơ hở, quá trình có thể khiến người xem hoa cả mát. Không tới cuối cùng, không ai hiểu được hắn muốn làm gì. Đừng đoán nữa, chờ kết quả cuối cùng đi."
Thương Triêu Tông thử hỏi:
"Vậy làm theo lời đạo gia?"
Mông Sơn Minh cười hỏi:
"Vương gia muốn làm thế nào?"
Thương Triêu Tông nhất thời cười gượng:

"Cứ làm theo lời đạo gia đi vậy, lại chẳng mất gì, mà cũng không phải chuyện gì xấu. Ta viết một lá thư cho người mang đi."
"Không thích hợp!" Lam Nhược Đình xua tay. "Tin này không nên do Vương gia viết, nên để Mông soái tự tay viết thư chiêu hàng thay Vương gia là thích hợp nhất. Mông soái làm bảo đảm cho hứa hẹn sẽ làm Thiệu Đăng Vân không nghi ngờ, tất tin!"
Thương Triêu Tông nghe vậy gật đầu, hiểu ý của y. Mình trước mặt Thiệu Đăng Vân không có uy tín gì. Lúc người ta ngang dọc sa trường, mình mới là một đứa bé. Mông Sơn Minh thì khác, có trọng lượng nói chuyện với Thiệu Đăng Vân.
Mông Sơn Minh suy tư một thoáng, gật đầu:
"Được, lá thư này do lão thu viết."
Lam Nhược Đình lại lên tiếng:
"Không thể dụ dỗ mãi, giữa câu chữ không ngại thêm ý răn dạy!"
Mông Sơn Minh liếc nhìn y một cái:
"Ừm, tiểu Lam dần có mùi vị của Lạc Thiếu Phu rồi đó, sắp xuất sư rồi."
"À..." Đến phiên Lam Nhược Đình cười gượng.
"Ha ha!" Thương Triêu Tông thì lại cười to.
Mông Sơn Minh cũng mỉm cười.
.....
Tường thành sừng sững, đỉnh cao chót vót. Tại cửa thành, các tiểu thương người đến người đi, quần áo sang trọng các kiểu, nơi khác không thể nào so sánh.
Mấy chục người cưỡi ngựa đến ngoài thành, ghìm ngựa đứng lại. Đường Nghi nhuốm bụi mệt mỏi ngước đầu nhìn thành lầu trên tường thành cao. Rốt cuộc đã chạy tới đô thành nước Vệ, nơi phồn hoa, trù phú nhất trong bảy quốc gia.
Thủ binh tiến lên hỏi thăm, được báo là người của Thượng Thanh tông, thủ binh lập tức chạy về bẩm báo.
Chỉ chốc lát sau, trên lâu thành có một người phụ nữ lớn tuổi đi xuống, tới trước mặt Đường Nghi lấy ra một tờ giấy.
Đường Nghi lập tức nhảy xuống ngựa, cũng lấy ra một tờ giấy, so sánh với đối phương.

Sau khi ghép lại thấy hoàn toàn ăn khớp, trên giấy hiện ra một chữ "Đường" hoàn chỉnh.
Xác nhận không sai sót, người phụ nữ lớn tuổi mới buông tay, cười nói: "Chưởng môn Đường đi lại cực khổ rồi. Tướng công lệnh cho ta cung kính bồi tiếp, xin mời đi theo ta."
Nghe nói thừa tướng nước Vệ tự mình phái người tới đón, thật khó chịu nổi, Đường Nghi mau chóng chắp tay nói:
"Làm phiền!"
Người phụ nữ lớn tuổi vẫy tay bảo người dắt ngựa tới, nhảy lên lưng ngựa, tự mình dẫn nhóm Đường Nghi vào thành.
Có người phụ nữ này dẫn đường, thủ vệ không dám tra xét.
Gò núi ngoài thành, một người đàn ông lôi thôi đeo hồ lô ngang eo đang đứng dưới tán cây, từ xa nhìn lại, chính là Triệu Hùng Ca.
Dọc theo con đường này, Triệu Hùng Ca đều ngầm hộ tống. Lúc này thấy cả nhóm bình yên vào thành mới thở nhẹ ra.
Nơi trù phú nhất bảy quốc gia, độ phồn hoa không cần đề cập tới.
Nhóm người của Thượng Thanh tông đi tới ngoài một phủ đệ gạch xanh tường cao, được canh gác nghiêm ngặt. Trên cửa nhà cao cáo có treo tấm biển viết chữ "Thiên Vi". Đây chính là dòng chữ do Hoàng đế tiền nhiệm của nước Vệ tự tay viết lên. Nơi này chính là phủ đệ của trưởng công chúa nước Vệ, Huyền Vi, cũng là dinh thự của nữ thừa tướng nước Vệ hiện nay.
Không cho mọi người cùng đi vào, chỉ cho phép Đường Nghi dẫn theo một người tuỳ tùng là Đường Tố Tố đi theo.
Người phụ nữ có tuổi dẫn đường, tránh qua các trạm gác nghiêm ngặt trong phủ, rẽ qua các đình đài lầu các, thỉnh thoảng gặp các nữ hầu trên đường.
Đến một căn lầu thủy tạ, người phụ nữ bảo hai người chờ đợi, rời đi thông báo.
Bốn phía chung quanh, thị vệ như ẩn như hiện thỉnh thoảng lại theo dõi rất chăm chú về phía này.
Đường Nghi và Đường Tố Tố lẳng lặng chờ đợi, không dám chạy loạn, chẳng qua là hai người cảm thấy có điều lạ lùng. Đường đường phủ đệ

của trưởng công chúa nước Vệ mà dọc đường đi đến đây không nhìn thấy cả một đóa hoa, không giống nhà của phụ nữ...
Trong sân nhà rộng rãi, một người con gái mặc trang phụ giả nam, mày như tranh vẽ, đang ngồi sau bàn dài đối đáp với vài quan chức đang ngồi quỳ chân bên dưới, chính là nữ tướng công (*) Huyền Vi của nước Vệ.
(*Tướng công: là cách xưng hô kính trọng khác của tể tướng, thừa tướng, khác với từ 'tướng công' khi vợ gọi chồng)
Bên cạnh một cây cột tròn khá lớn có một nam giới tóc xõa dài đang đứng. Người này mặc bộ áo choàng dài bằng vải xám, đeo kiếm bản to kiểu cổ, lẳng lặng đứng chờ. Trong vẻ tuấn dật của anh ta có sự tang thương. Đó chính là pháp sư tùy tùng của Huyền Vi, đệ nhất cao thủ Đan bảng, Tây Môn Tình Không.
Người phụ nữ dẫn đường đi qua cửa sau của sân vào trong, đi chếch về phía hành lang, tới cạnh cột nhà lớn, nói thầm mấy câu bên tai Tây Môn Tình Không. Tây Môn Tình Không khẽ gật đầu, ra hiệu chờ. Người phụ nữ lớn tuổi đứng sang bên chờ đợi.
Đợi các quan chức lui ra, Huyền Vi ngồi quỳ chân trước bàn dài giơ tay nâng một quyển công văn lên định mở, Tây Môn Tình Không đứng bên cột lên tiếng nói:
"Đường Nghi đã đến."
Huyền Vi "À" một tiếng đáp lại, thong thả đặt công văn xuống, đứng dậy, đi tới:
"Đến rất nhanh."
Người phụ nữ lớn tuổi trả lời:
"Đường Nghi dẫn theo một số người không ngừng nghỉ chạy tới. Người của Thượng Thanh tông còn đang trên đường đi."

Chương 770: Chó Mất Chủ

Chương 770: Chó Mất Chủ
Huyền Vi hỏi:
"Ngưu Hữu Đạo còn ở Vạn Thú môn sao?"
Từ lúc nhận được tin của Viên Cương, mời bên này tiếp nhận Thượng Thanh tông, nàng đã hạ lệnh cho người của "Vụ phủ" trọng điểm theo dõi Ngưu Hữu Đạo.
Nàng lại không ngốc Thượng Thanh tông có quan hệ với Ngưu Hữu Đạo mà không phải có quan hệ với Viên Cương. Chưởng môn Đường Nghi của Thượng Thanh tông vẫn là phu nhân của Ngưu Hữu Đạo. Viên Cương chỉ là tùy tùng của Ngưu Hữu Đạo. Nếu nói đó không phải ý của Ngưu Hữu Đạo mới là lạ, một tùy tùng có thể quyết được việc lớn như vậy sao?
Giữa những người thông minh đôi khi không cần nói rõ ra. Trong lòng Ngưu Hữu Đạo cũng hiểu rõ, mà nàng cũng rõ ràng. Thu nhận, giúp đỡ Thượng Thanh tông, Ngưu Hữu Đạo sẽ phải nợ một món nợ ân tình với nàng.
Vụ phủ, ngụ ý thần bí ẩn náu trong mây mù, ở nước Vệ có chức năng tương tự với Giáo Sự đài của nước Tề và Điệp Báo ty của nước Yến. Nói trắng ra, đó chính là một tổ chức tình báo quốc gia.
Huyền Vi vừa ra lệnh, tổ chức tình báo mạnh mẽ nhất của nước Vệ sẽ lập tức hành động.
Người phụ nữ lớn tuổi kia lên là Khương Thạch Cơ, nhìn bề ngoài xấu xí, nhưng là Chưởng lệnh sứ của Vụ phủ, có thể tự mình đi tiếp đón Đường Nghi đã nói rõ sự coi trọng của Huyền Vi đối với Ngưu Hữu Đạo.
Khương Thạch Cơ:

"Đã rời Vạn Thú môn, cùng với chưởng môn Đại Thiện sơn là Hoàng Liệt cưỡi hai con hắc ngọc điêu tới châu Bắc. Bây giờ người đang ở phủ Thứ sử châu Bắc."
"Cụ thể làm gì thì không rõ, nhưng bên châu Bắc có vẻ không yên tĩnh. Trước khi Ngưu Hữu Đạo đến, người của Đại Thiện sơn giết vài thuộc cấp của Thiệu Đăng Vân, đồng thời lùng bắt các học sinh của học phủ do Thiệu Bình Ba một tay sáng lập. Một phần học sinh được chia ra các nơi trong châu Bắc để rèn luyện đột nhiên biển mất, nhân viên lùng bắt đã vồ hụt. Còn nữa, Thiệu Bình Ba đã có một quãng thời gian không hề lộ diện."
Huyền Vi nghi hoặc:
"Đại Thiện sơn phát sinh xung đột với Thiệu thị?"
Khương Thạch Cơ:
"Có vẻ vậy. Tình huống cụ thể vẫn chưa rõ, tin tức được phong tỏa tương đối nghiêm mật. Chính vì tin tức bị bảo vệ càng nghiêm mật nên mới càng có thể. Có lời đồn nói rằng, Ngưu Hữu Đạo có ân oán với Thiệu Bình Ba, cụ thể là ân oán gì thì không rõ."
Người bên ngoài quả thực không rõ ân oán giữa Ngưu Hữu Đạo và Thiệu Bình Ba, quan trọng là đôi bên cũng không dám để người ngoài biết một số việc trong đó.
Huyền Vi đi qua đi lại:
"Ngưu Hữu Đạo và Hoàng Liệt cùng đi châu Bắc, giết thuộc cấp của Thiệu Đăng Vân, còn bắt học sinh của Thiệu Bình Ba. Giữa hai người này thực sự có thù oán gì đó. Đám người bên Ngưu Hữu Đạo xuất hiện ở sào huyệt của Thiệu Bình Ba đã chứng tỏ vấn đề. Tu hú chiếm tổ chim khách, chắc hẳn Thiệu Bình Ba phải chịu thiệt thòi. Thiệu Bình Ba này thật không đơn giản. Nhìn từ các biểu hiện, rất có thể việc châu Bắc tự lập là do y một tay thao tác. Sau khi phía Bắc kháng nước Hàn, phía Nam ngự nước Yến, hai nước giáp công mà không ngã, quá trình châu Bắc phát triển càng liên tục có hành động đáng ngạc nhiên. Nói y là kỳ tài ba trăm năm khó gặp một lần cũng không quá."
Khương Thạch Cơ:
"Đã hạ lệnh quan tâm tới Thiệu Bình Ba, có tin tức về y sẽ lập tức đăng báo."

Huyền Vi:
"Người như thế sẽ trưởng thành trong mưa gió, không phải ai cũng có thể đẩy đổ, vậy mà lại thua thiệt trong tay kẻ đến sau như Ngưu Hữu Đạo. Ngưu Hữu Đạo này quả thật càng ngày càng thú vị. Hắn hoặc tiềm ẩn không ra, khiến người ta khó lòng tìm kiếm dấu vết, khó có thể cân nhắc; một khi hắn lộ diện, lập tức sẽ có chuyện lớn xảy ra. Đi, đi xem xem vị Ngưu phu nhân có thể khiến Ngưu Hữu Đạo bận tâm kia."
Nàng vung ông tay áo, dẫn hai người rơi đi qua cửa sau.
Trong nhà thủy tạ, Đường Nghi và Đường Tố Tố cùng xoay người lại, nhìn về phía ba người tới từ cuối hành lang.
Hai người từng gặp người phụ nữ lớn tuổi kia, còn người đàn ông tóc dài xõa vai, quần áo đơn giản, vai đeo kiếm kia khiến con ngươi của hai người đột ngột co rụt lại, phù hợp với hình tượng của người trong lời đồn, cao thủ đệ nhất Đan bảng, Tây Môn Tình Không!
Ánh mắt hai người lập tức xoay sang người con gái mặc áo đen toàn thân, áo khoác dài, khuôn ngực căng đầy. Trang phục nữ giả nam cũng khó giấu được khí độ ung dung của người này, mà có thể khiến Tây Môn Tình Không làm tùy tùng, không cần đoán cũng biết là ai.
"Tướng công đến." Ba người vừa đến, Khương Thạch Cơ giới thiệu một tiếng.
Hai người lúc này chào:
"Ra mắt tướng công."
"Không cần đa lễ."
Huyền Vi nâng tay nói, ánh mắt đánh giá Đường Nghi, khen:
"Chưởng môn Đường thật xinh đẹp, không biết gọi ngươi là chưởng môn Đường hay gọi là Ngưu phu nhân thích hợp hơn?"
Đường Nghi hơi giật mình, chợt bình tĩnh nói:
"Ta đã không còn bất kỳ quan hệ gì với Ngưu Hữu Đạo."
Huyền Vi nở nụ cười:
"Lời ấy vì sao lại nói thế?"
Đường Nghi do dự một chút:
"Ta đã hủy hôn với Ngưu Hữu Đạo, thư hủy hôn cũng đưa cho hắn. Sau lần đó, chúng ta không còn liên quan nữa. Ít ngày nữa ta sẽ công khai việc này với giới tu hành. Việc này phải nói rõ với tướng công."

Ý nàng là, nếu ngài cảm thấy ta và Ngưu Hữu Đạo không còn quan hệ nên không muốn thu nhận giúp đỡ. Ta cũng không còn lời gì oán hận.
Ba người hai mặt nhìn nhau, Huyền Vi thử hỏi:
"Là ngươi hủy hôn với Ngưu Hữu Đạo, không phải Ngưu Hữu Đạo hủy hôn với ngươi?"
Bình thường đều là nam giới hủy hôn nữ giới, nữ giới hủy hôn nam giới quả thật thưa thớt khó gặp.
"Chính phải."
"Vì sao?"
Đường Tố Tố chen lời:
"Ngưu Hữu Đạo không ràng với Hồng nương của Tề kinh, không muốn cắt đứt quan hệ, chưởng môn không cách nào nhịn được, vì vậy hủy hôn."
Huyền Vi không tỏ rõ ý kiến, chỉ "à" một cái, nhưng có việc mà nàng ta cũng không muốn hỏi rõ ràng, cũng phải xem thái độ bên Thượng Thanh tông ra sao mới quyết định sắp xếp như thế nào...
.....
Phù Phương viên, trong rừng trúc, Độc Cô Tĩnh bước chậm rãi theo sau Ngọc Thương, báo cáo tình huống về Thiệu Bình Ba.
Thiệu Bình Ba đã đến Tề kinh, bên này đã sai người đi hỏi tình huống. Thiệu Bình Ba cũng nói thẳng, tất nhiên nói là bị Ngưu Hữu Đạo hãm hại.
Không nói thẳng cũng không được, y cũng đã bỏ chạy khỏi châu Bắc, không gạt được người khác. Sớm muộn gì người ngoài cũng biết chuyện.
"Thì ra là như vậy, nhân kiệt một phương lại bị Ngưu Hữu Đạo ép thành chó mất chủ. Lần này y trốn đi, e rằng không thể quay về châu Bắc được nữa. Đại Thiện sơn uống nhầm thuốc sao? Hất đổ Thiệu thị có lợi gì cho họ?"
Sau khi thổn thức, Ngọc Thương còn tức giận. Chỗ ông ta kinh doanh qua lại với Thiệu Bình Ba tự nhiên có mục đích riêng, giờ bị người ta đập phá đương nhiên căm tức. Ông ta lại hỏi:
"Không phải người đã tới Tề kinh sao, có giải thích gì không?"
Độc Cô Tĩnh:

"Chính nói tới Anh vương phi, muội muội của y. Y nói y có thể lợi dụng muội muội để khuấy động thế cuộc Tề kinh. Hiện giờ y đã tới phủ Anh vương."
Ngọc Thương cau mày:
"Anh vương hiền lành kia thì có thể khuấy động được gì?"
Độc Cô Tĩnh lắc lắc đầu, biểu thị không biết:
"Sợ là Ngưu Hữu Đạo sẽ không bỏ qua cho y, cắn chặt đến chết. Chúng ta có cho hay không?"
Ngọc Thương:
"Không cần để ý tới, cứ đáp qua loa, để hắn không thể làm gì là được. Bên châu Bắc còn phải xem xem. Nếu Thiệu Đăng Vân không ngã, Thiệu Bình Ba không hẳn không có cơ hội vươn mình. Nếu thực sự không thể quay về, nghĩ biện pháp mời chào kẻ này vào. Kẻ này là nhân tài hiếm thấy, có thể làm việc lớn. Ngưu Hữu Đạo cho bao nhiêu tiền ta cũng không đổi."
.....
Cửa chính trước phủ Anh vương, Thiệu Liễu Nhi quần áo hoa mỹ, ngọc bội đinh đang, dáng dấp quý phụ, tự mình tiễn Thiệu Bình Ba ra cửa lớn.
"Dừng chân đi!" Thiệu Bình Ba xoay người ra hiệu.
"Ca, đi thong thả." Thiệu Liễu Nhi cong người hành lễ, ôn nhu điềm tĩnh, khí chất không giống ngày xưa.
Thiệu Bình Ba mỉm cười xoay người đi. Một đám tu si hộ vệ theo sau y, đưa tới nơi chiêu đãi khách.
Y đến đây vừa để nương nhờ, vừa tìm kiếm sự che chở, sợ Ngưu Hữu Đạo tiếp tục truy sát, cũng là phòng bị Hiểu Nguyệt các.

Chương 771: Ngân Nhi Bị Chọc Giận (1)

Chương 771: Ngân Nhi Bị Chọc Giận (1)
Hiểu Nguyệt các là cái loại gì, y quá hiểu. Lợi dụng Hiểu Nguyệt các thoát thân xong, y lập tức quyết đoán chặt đứt liên hệ, tuyệt không để mình rơi vào vòng khống chế của Hiểu Nguyệt các. Bởi vậy, y cầu một số đệ tử của ba đại phái nước Tề làm hộ vệ từ chỗ Anh vương Hạo.
Tại mảnh đất này có đệ tử của Thiên Hỏa giáo, Huyền Binh tông, Đại Khâu môn bảo vệ, bất kể Ngưu Hữu Đạo hay Hiểu Nguyệt các cũng không dám dễ dàng động vào y.
Đương nhiên, y sẽ không nói về Hiểu Nguyệt các với Hạo Chân, chỉ nói là bị Ngưu Hữu Đạo truy sát.
Thiệu Liễu Nhi đứng trên bậc thang nhìn theo, thần sắc bình tĩnh.
Bên trong phòng lớn của phủ, Hạo Chân khép hờ mắt ngồi đó, hai tay khoanh lại giấu trong ống tay áo, đặt trên đùi.
Thái giám tổng quản Mộc Cửu đứng bên cạnh, Cao Tiệm Hậu của Thiên Hỏa giáo, Xa Bất Trì của Đại Khâu môn, Tạ Long Phi của Huyền Binh tông, ba người tới gần Hạo Chân.
Cao Tiệm hậu nói:
"Ý đồ của y rất rõ ràng, muốn nương nhờ vào Vương gia."
Hạo Chân nói:
"Người anh vợ này của ta lại không phải người bình thường, tuyệt đối có tài năng. Không ngờ y bị Ngưu Hữu Đạo bức cho thành như vậy. Bên châu Bắc lúc trước không có một chút dấu hiệu báo trước nào, không biết nhạc phụ kia của ta bây giờ ra sao?"
Mấy người ở đây đều hiểu sự lo lắng của hắn ta. Sở dĩ vị này cưới Thiệu Liễu Nhi trước là do hoàng mệnh khó cãi, thứ đó là cũng vì vừa ý với bối cảnh gia đình của Thiệu Liễu Nhi. Thiệu gia có năng lực giằng co với nước Yến và nước Hàn, xét về trình độ nào đó mà nói là có thể tăng

cường sức nặng của hắn ta trong lòng Hạo Vân Đồ, xem như trợ lực từ bên ngoài cho hắn ta. Vào thời khắc quan trọng, hắn ta sẽ cần dùng tới. Nếu Thiệu gia đổ rồi, trợ lực này sẽ không còn nữa.
Mộc Cửu:
"Vương gia, chuyện đã đến mức độ này, sợ là Ngưu Hữu Đạo cũng rất khó thu tay lại!"
Hạo Chân:
"Mặc kệ như thế nào cũng phải thử một phen. Bản vương không thể ngồi nhìn không. Người như Thiệu Bình Ba bình thường muốn cầu cũng không được, đã chủ động đưa tới cửa thì há có thể từ bỏ. Bản vương lưu y lại còn có tác dụng lớn, không thể để Ngưu Hữu Đạo đuổi theo hạ sát thủ. Đưa tin cho Ngưu Hữu Đạo, dùng đến cái tình, nói hắn cho bản vương chút thể diện, chuyện Thiệu Bình Ba chấm dứt ở đây. Chuyện bên châu Bắc, hắn không nên làm bản vương khó xử. Nói cho hắn, coi như trả lại ân tình cho bản vương... Sau đó không ngại nói nặng thêm chút, đó là nhạc phụ và anh vợ của bản vương, mặc kệ là ai giết họ đều sẽ là kẻ thù của bản vương!"
.....
Trong tiểu viện của trang viên lớn, Thiệu Bình Ba đứng dưới mái hiên, Thiệu Tam Tỉnh đang bận bịu tự kiểm tra lại cả tiểu viện một lần.
Nơi này là chỗ chiêu đãi khách nước ngoài, thêm vào thân phận Thiệu Bình Ba, Hạo Chân trước tiên vẫn thu xếp ở quán trọ cho khách của nước Tề, chuẩn bị xem xem bên Tề hoàng đế có sắp xếp gì xong mới dự định tiếp, có mùi vị tiên quốc hậu gia (*), cũng có thể nói là sợ bị người dèm pha.
(*Tiên quốc hậu gia: Trước quốc gia, sau mới đến gia đình.)
Còn về an toàn thì không cần lo lắng. Nơi này vốn do tu sĩ bảo vệ, hơn nữa còn có một số người so Hạo Chân tăng cường thêm.
Tra xét tiểu viện một lượt, Thiệu Tam Tỉnh đi tới mái hiên:
"Đại công tử, có thể nghỉ ngơi."
Thiệu Bình Ba đang có vẻ lơ đãng nói:
"Ngươi thấy Liễu Nhi thế nào?"
Thiệu Tam Tỉnh sửng sốt một chút, trả lời:

"Rất tốt, tiểu thư mập hơn một chút, cũng nhiều quý khí hơn. Có thể nhìn ra, Anh vương đối xử với tiểu thư khá tốt, hắn là tương xứng với tin tức nhận được về hắn ta."
Thiệu Bình Ba:
"Nó khách khí đúng mực đối với ta, quá bình tĩnh... Nó vẫn chưa quên chuyện trước kia, vẫn còn giận ta."
Hóa ra là nói chuyện đó. Thiệu Tam Tỉnh hơi trầm mặc. Nói thật, nhìn y lớn lên từ bé, ít nhiều gì cũng hiểu rõ. Ông ta cũng nhận ra trong mắt tiểu thư khi nhìn đại công tử còn ẩn giấu một vài thứ.
Hơi trầm mặc một chút, ông ta buông tiếng thở dài:
"Đại công tử, vì sao không nhờ thẳng lên Tề hoàng?"
Thiệu Bình Ba:
"Hạo Vân Đồ không còn nhỏ tuổi, người lớn tuổi mà đặc biệt ở lâu trên ngôi vị Hoàng đế sẽ luyến quyền. Ông ta sẽ không dễ dàng mặc kẻ khác trở thanh uy hiếp đối với hoàng quyền của ông ta, không đến ngày chết là sẽ không dễ dàng uỷ quyền. Theo như ta quan sát về thế cuộc của nước Tề, hiện tại Hạo Vân Đồ vẫn rất mâu thuẫn, vừa phải đối mặt với vấn đề lựa chọn người thừa kế, lại vừa phải cảnh giác kẻ có thể uy hiếp đến ngôi vị hoàng đế, có tâm thái của một con sư vương tuổi xế chiều."
"Kết quả là, trong số các hoàng tử không nhìn thấy một ai xuất chúng. Kẻ có năng lực cũng duy trì ẩn nhẫn, khiêm tốn, thí dụ như Anh vương Hạo Chân. Nếu Hạo Chân thật sự tiếp nhận ta, ta nguyện tạm thởi ẩn nhẫn vì hắn ta, có thể ngầm bày mưu tính kế cho hắn ta. Nếu hắn không muốn tiếp nhận ta, ta nương nhờ Hạo Vân Đồ cũng vô nghĩa. Bởi vì liên quan đến Liễu Nhi, ai cũng đều cho rằng ta là người bên Hạo Chân, nên Hạo Vân Đồ tạm thời sẽ không trọng dụng ta. Chí ít, khi ông ta còn sống là sẽ không có đất dụng võ cho ta. Hạo Vân Đồ không dùng đến ta, Hạo Chân lại không muốn tiếp thu ta, ngươi cảm thấy ta ẩn nhẫn ở lại nước Tề có ý nghĩa không? Trong lúc này, ta không được coi trọng lại không có thế lực kề bên người, khó thoát bị Ngưu Hữu Đạo lấy mạng. Ta không kéo dài được!"
Thiệu Tam Tỉnh cúi đầu không nói, không nghĩ tới năm xưa gả tiểu thư tới đây lại trở thành ràng buộc hôm nay.

Ông ta không nghi ngờ phán đoán của Thiệu Bình Ba, đi theo đã nhiều năm, có đủ tự tin đối với năng lực phán đoán của đại công tử, ngẩng đầu hỏi:
"Đại công tử, tiếp theo nên làm sao bây giờ?"
"Ta vẫn có tin tưởng đối với Hạo Chân. Nếu không ta đã không tới nương tựa vào hắn ta."
"Chẳng may đại tiểu thư gây khó dễ từ bên trong thì làm sao?"
"Một vương gia có thể kiên nghị ẩn nhẫn lâu như vậy, lỗ tai sẽ không mềm như thế, hùng tâm sẽ không dễ dàng bị một người phụ nữ đầu độc. Chỉ cần Hạo Chân có ý, ta cũng không phải người chết, sẽ không để Liễu Nhi làm xằng bậy."
.....
Đồng cỏ khô vàng, trên con đường mòn cũ, một đoàn người ngựa vội vàng chạy đi, Trình Viễn Độ cưỡi ngựa đi trước.
Nhận được tin tức từ Thiên Ngọc môn, nhóm Ngưu Hữu Đạo từ phủ thành châu Bắc lần thứ hai khẩn cấp đuổi theo...
Thiệu Đăng Vân run rẩy nâng lên một lá thư.
Chữ viết quen thuộc, là chữ của lão thủ trưởng, so với trước kia càng cứng cáp hơn.
Đoạn đầu trong thư mắng cho ông ta một trận.
Hỏi ông ta có nhớ sau trận chiến ở Tiểu Hàn sơn, Trữ vương Thương Kiến Bá tự mình dẫn ông ta đạp ngựa xuất chiến, trước đại quân lại vì ông ta dắt ngựa khoe công, hưởng thụ vinh quang vạn chúng hô hào, lẽ nào đại quân đang hoan hô một kẻ phản bội đó sao?
Hỏi ông ta có nhớ là ai suốt đêm chạy đường dài, giải vây cho ông ta từ trong quân địch?
Hỏi ông ta có nhớ vì cứu ông ta, Anh Dương Vũ Liệt vệ chết bao nhiêu người?
Hỏi ông ta, trong binh sĩ của Anh Dương Vũ Liệt vệ có kẻ nào từng phản bội?
Hỏi ông ta, ngươi cho rằng ngươi tự lập ở nơi đầy thị phi như châu Bắc liệu có thể lâu dài? Từ xưa tới nay, không có công lao ba đời, có mấy kẻ có thể tô tro trát phấn lên cái danh ô nhục mà xưng bá một phương? Tự ngươi muốn chết cũng đừng kéo theo huynh đệ bên dưới!

Nói rằng ông ta làm tướng không biết trung là gì, quản gia lại để xảy ra chuyện cốt nhục tương tàn; ở ngoài có ô danh, bên trong nuôi yêu nghiệt, ngơ ngơ ngác ngác, tính đi tính lại, quả là một phen thống khổ. Trước đây có thể nói ngươi là bất đắc dĩ, có thể không truy cứu. Bây giờ Trữ vương đã dựng cờ ở châu Nam, hỏi ông ta có phải mù mắt, hỏi ông ta có nhìn thấy hay không?

Câu cuối cùng "Thứ khốn kiếp, còn không quay đầu lại, chờ đến khi nào!" khiến Thiệu Đăng Vân mắt tràn lệ già, tựa bàn hô lên:

"Mông soái! Mạt tướng biết sai rồi..."

Dương Song nâng ống tay lau nước mắt.

Thiệu Đăng Vân ngồi thẳng người dậy, cất tiếng đau buồn:

"Mang giấy mực đến, mạt tướng thỉnh tội với Mông soái!"

Chương 772: Ngân Nhi Bị Chọc Giận (2)

Chương 772: Ngân Nhi Bị Chọc Giận (2)
Dương Song giơ tay ngăn lại:
"Lão gia, liệu có điều gian trá hay không? Sau này sẽ thật sự cọ rửa ô danh cho ngài, nói là ngài chịu nhục thay Trữ vương sao?"
Thiệu Đăng Vân nước mắt xua tay:
"Người khác có thể lừa gạt ta, Mông soái kiên quyết sẽ không, nhanh lấy giấy và bút mực!"
.....
Quản Phương Nghi đi tới chỗ lan can của lâu các, tới cạnh Ngưu Hữu Đạo, phẩy phẩy tay về phía sau nói:
"Tin từ châu Nam đã tới, vì sao người tốt để bên kia làm, bản thân ngươi lại không làm người tốt?"
Ngưu Hữu Đạo ha ha:
"Ta là người tốt sao? Làm hắn cửa nát nhà tan, trong mắt Thiệu Đăng Vân, ta còn có thể là người tốt sao?"
"Vậy cũng đúng, mà lần chiêu hàng này có thể thành không?"
"Cũng có thể thành, có thể không, nhưng vẫn phải làm."
Quản Phương Nghi ngờ vực:
"Có ý gì?"
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói:
"Có thể thành, nói rõ lòng trung thành của ông ta chưa tan, có thể bớt việc. Không thể thành, có lòng riêng cũng là điều tốt. Thế cuộc trước mắt, phải quan sát mới có thể tùy thời đưa đẩy!"
Quản Phương Nghi:
"Ngươi làm sao càng nói ta càng hồ đồ rồi."
Ngưu Hữu Đạo vỗ vỗ tay vịn, than thở:

"Mặc kệ có thể thành hay không, dù ông ta có lòng riêng, chỉ cần không phải kẻ ngộc cũng sẽ biết làm như vậy chỉ có trăm lợi mà không một hại đối với ông ta. Tình huống trước mắt đã bày rõ, có thể làm dịu ta, cố gắng nữa cũng có thể ổn định thế cuộc châu Bắc, làm sao ông ta không đồng ý? Còn về tương lai, nếu châu Nam tự mình không hăng hái, có hi vọng tới bên này cũng không có ý nghĩa gì. Nếu châu Nam không chịu thua kém, vậy chẳng phải Thiệu Đăng Vân danh chính ngôn thuận có đường lui? Tất nhiên sẽ nước chảy thành sông. Ông ta đương nhiên sẽ thuận gió mà ngả chiều, làm sao phải tự mình làm khó mình?"
Quản Phương Nghi bỗng nhiên tỉnh ngộ, khẽ vuốt cằm, chân chính thụ giáo. Bà ta nhìn Ngưu Hữu Đạo đã có vẻ sùng bái, chỉ là miệng vẫn xì một cái:
"Ngươi quá nhiều tâm tư, là kẻ xấu!"
Ngưu Hữu Đạo than thở:
"Ta cũng không hi vọng trở thành người tốt trong miệng ngươi. Nói chuyện chính đi, Hiểu Nguyệt các có hồi âm không?"
Biết hắn vẫn quyết giết chết Thiệu Bình Ba, Quản Phương Nghi xoay tay lấy ra một phong thư cho hắn:
"Này."
Ngưu Hữu Đạo mở ra xem, có phần không biết nói gì. Là tin tức từ phía nước Vệ, cơ sở ngầm ở núi Ngũ Lương truyền tới, nói rằng Đường Nghi đã thuận lợi đến kinh thành nước Vệ, tiến vào phủ của Huyền Vi, đã đặt chân ở Vệ kinh.
Bóp vụn lá thư, trách cứ:
"Ta hỏi Hiểu Nguyệt các, không phải hỏi cái này."
Quản Phương Nghi lườm hắn một cái:
"Lòng tốt không được báo đáp. Vừa mới hồi âm cho người ta không lâu, sao có thể trả lời mau như vậy. Người ta hỏi ngươi có thể cho cái gì, ngươi bảo người ta định giá, tới tới lui lui như vậy còn không biết bao nhiêu lần nữa.Ta thấy ngươi đừng nghĩ sớm bắt được Thiệu Bình Ba."
.....
Lúc chạng vạng, Ngưu Hữu Đạo đang khoanh chân tu luyện thì bị một tiếng gõ cửa quấy rối, thu công.
Quản Phương Nghi đẩy cửa vào, lấy ra một lá thư:

"Có tin về Thiệu Bình Ba."
Bà ta biết hắn quan tâm chuyện này.
Ngưu Hữu Đạo lập tức đứng dậy tiếp tin, phát hiện là tin từ Hạo Chân, không khỏi nhíu mày.
Quản Phương Nghi đã xem qua tin, hỏi:
"Làm sao đây? Hạo Chân muốn đảm bảo cho y, còn muốn đảm bảo cả châu Bắc."
"Thể diện đương nhiên phải cho, nhưng không được để hắn ta mượn thế nổi lên tại nước Tề. Lấy giấy mực, ta tự mình trả lời!"
Ngưu Hữu Đạo cười lạnh.
Quản Phương Nghi cấp tốc tìm đến giấy bút, chủ động mài mực.
Ngưu Hữu Đạo đi qua đi lại suy tư một hồi, sau đó mới đề bút viết vài hàng chữ, sau đó rung giấy thổi khô, đưa cho Quản Phương Nghi:
"Gửi nguyên thư đi."
Quản Phương Nghi nâng lên nhìn một chút, chậc chậc một cái rồi xoay người đi...
"Đi? Ngươi không chờ ở đây nữa?"
Dưới mái hiên, Ngưu Hữu Đạo đến chào từ biệt, Hoàng Liệt hỏi.
"Nơi đây có chưởng môn Hoàng canh giữ là đủ. Ta có ở đây hay không cũng không có nghĩa."
"Vậy thì giữ liên lạc đi."
"Được! Ta lẳng lặng chờ tin tốt lành. Đúng rồi, vốn định biếu tặng một con hắc ngọc điêu, hiện giờ chỉ có thể xin lỗi.
Việc này nói đến lại đau lòng, Hoàng Liệt mặt không chút thay đổi nói:
"Đã qua rồi."
Ngưu Hữu Đạo:
"Chưởng môn Hoàng thật phóng khoáng, vậy ta cũng không thể keo kiệt. Như vậy đi, chờ chuyện thành công xong, chúng ta tạm biệt ở châu Nam, ta sẽ bán một con với giá rẻ cho Đại Thiện sơn, năm triệu đồng vàng được chăng?"
Quản Phương Nghi đứng ngoài nghe chợt trừng mắt, nhìn Ngưu Hữu Đạo chòng chọc. Quà cho lão nương, ngươi dựa vào cái gì mà không thèm nói một câu đã muốn bán tháo?

Mắt Hoàng Liệt lấp lóe, tuy không bằng tặng không, nhưng cũng đã là kiếm bộn, sao có thể từ chối. Ông ta vuốt cằm nói:
"Được thôi, tình này ta nhận."
Chờ lát sau, hai con chim từ phủ Thứ sử châu Bắc bay lên trời. Trần bá một mình ngồi một con, người ngồi trên con khác thì đang nháo nhào lên, tất nhiên là Quản Phương Nghi bị chuyện bán tháo chọc giận. Bà ta không phát tác trước mặt Hoàng Liệt coi như đã cho Ngưu Hữu Đạo thể diện.
Trên núi cách mấy chục dặm ngoài thành, hai con hắc ngọc điêu hạ xuống một đỉnh núi với đặc điểm rõ ràng.
Trong núi còn có một con hắc ngọc điêu. Viên Cương, Viên Phương, Ngân Nhi, Lão Thập Tam cũng ở đây. Đôi bên lại chạm mặt.
Hai con hắc ngọc điêu khác đã để đệ tử của Ngũ Lương sơn đưa về, không thích hợp xuất hành quá nhiều.
Vốn là Ngân Nhi cũng phải cùng trở về, mang theo bên người dễ xảy ra chuyện, nhưng không ai có thể khuyên được nàng.
Viên Cương biết chuyện của Ngân Nhi, vốn tưởng dễ bắt nạt, muốn dùng sức, kết quả lại chọc giận Ngân Nhi, cuối cùng chính hắn ta bị chèn ép lại.
"Người đâu?" Ngưu Hữu Đạo hỏi.
Viên Cương chỉ chỉ bóng lưng đang đứng lẻ loi bên núi đá:
"Tự ngươi xem đi."
Ngưu Hữu Đạo lắc mình đi qua, hạ xuống phía sau Ngân Nhi, cười nói:
"Ngân Nhi!"
Ngân Nhi bỗng quay đầu lại nhìn.
Ngưu Hữu Đạo nháy mắt cứng đờ, con ngươi co lại, bản năng lùi về sau một bước, không dám tới quá gần. Chỉ thấy, trên gương mặt của Ngân Nhi xuất hiện vài vệt hoa văn bạc rất tà mị. Dáng vẻ ngây thơ đã không thấy đâu, thay vào đó là một khí thế lạnh lùng, hai con mắt lành lạnh khiếp người.
Trần bá và Hứa Lão Lục không rõ tình huống, vì không biết thân phận của Ngân Nhi, chẳng qua cảm thấy lạ thường. Nữ nhân như thùng cơm này làm sao lại biến thành như vậy, giống như biến thành người khác.
Quản Phương Nghi lại méo mặt, nuốt một ngụm nước bọt.

Một cảm giác sợ hãi quen thuộc lại tràn ngập trong nàng. Nàng hiểu rõ hơn ai hết Yêu Vương này khủng bố đến mức nào. Nàng ta là yêu nghiệt có thể tới lui tự nhiên trong đòn tấn công đầy uy lực của kiếm phù.
Từ khi cảm giác được Ngân Nhi không ổn, Ngưu Hữu Đạo đã lùi lại sau lưng Viên Cương, thì thầm hỏi khẽ: “Đây là vấn đề không lớn mà ngươi nói đó hả?”
Trước đó Viên Cương có gửi thư báo lại tình hình bên này. Hắn ta biết Ngưu Hữu Đạo còn có việc quan trọng cần làm, chỉ sợ ảnh hưởng đến công việc của hắn ở phủ thành nên không nói rõ tình hình nghiêm trọng cỡ nào.
“Chỉ là ta ép nàng ta cùng Ngũ Lương Sơn về, mà nàng ta không đi, nhất định phải chờ ngươi về. Ta muốn ra tay khống chế cưỡng ép áp tải nàng ta đi, nàng ta liền ra thế này. Cũng xác thực là không có việc gì, ta dừng tay nàng ta cũng không làm loạn nữa. Đạo gia, có thể trước đó phán đoán của chúng ta về nàng ta đã sai rồi, khi bị kích thích, nàng ta có thể khôi phục được thân Yêu Vương.”
Hai mắt Ngưu Hữu Đạo sáng lập loè, đánh giá Ngân Nhi, không có kinh nghiệm, nên hắn cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra.
Quản Phương Nghi cũng thối lui tới bên cạnh Viên Phương, thấp giọng hỏi: “Lão Hùng, chuyện gì xảy ra vậy?”
Viên Phương nhỏ giọng đáp: “Viên gia muốn nàng ta đi cùng người của NGũ Lương Sơn, nhưng nàng ta không chịu. Ngươi cũng biết Viên gia đó, rất dữ dội, bèn động thủ. Nàng ta bắt đầu phát tác. May mà Viên gia kịp thu tay lại, bằng không, sợ là không chịu nổi hậu quả.”
Hắn ta vẫn còn sợ. Lúc trước mọi người có ở chung, hắn ta thấy Yêu Vương này cũng rất dễ sống, rất dễ lăn lăn, ngốc ngốc ngây ngây, dần dần, không coi nàng ta ra gì. Lần này Ngân Nhi trở mặt một chút, nhớ lại những hành động lỗ mãng lúc trước của mình hắn ta cũng sợ.

Chương 773: Tỷ Muội Tương Xứng

Chương 773: Tỷ Muội Tương Xứng
“Dữ dội? Ta thấy là ngu xuẩn ấy!” Quản Phương Nghi nhìn chằm chằm bóng lưng Viên Cương mà mắng. Bà ta vừa sợ vừa giận, không biết có phải con khỉ này có vấn đề về đầu óc không nữa. Biết rõ Yêu Vương này kinh khủng mà còn dám động vào. Có người ngu xuẩn như vậy sao?
Ngưu Hữu Đạo vẫn đang nghĩ xem làm thế nào để câu thông với Ngân Nhi.
Đột nhiên Ngân Nhi nhoẻn cười, như thể phản ứng hơi chậm, lại như mới nhận ra có Ngưu Hữu Đạo đến, bèn nhảy xuống khỏi mỏm đá, bắt lấy ống tay áo của hắn: “Đạo Đạo!”
Nàng chỉ nói có vậy. Đạo gia mà người ta gọi, đến nàng, lại thành Đạo Đạo, cũng coi như là cái tên của riêng nàng.
Ngưu Hữu Đạo vô thức muốn lùi lại tránh nguy hiểm, nhưng thấy không sao nên vẫn cố nhịn.
Nhìn kỹ phản ứng của đối phương, xác thực là không có chuyện gì, hắn mới yên tâm.
Ngân Nhi cười tươi xán lạn, cuối cùng cũng chờ được hắn về, nàng rất vui, nhưng những đường vân màu bạc tà mị trên khuôn mặt lại khiến cho nụ cười của nàng khá quỷ dị.
Nàng chỉ Viên Cương, hờn dỗi mách: “Hầu Tử, người xấu!”
Vừa gặp đã mách tội rồi.
Quản Phương Nghi thầm khen hay.
Ngưu Hữu Đạo quay lại nhìn, Viên Cương vẫn lạnh lùng như vậy.
Ngưu Hữu Đạo lại nhìn Trần Bá và Hứa Lão Lục, không nói gì, chỉ đưa tay dắt Ngân Nhi đi.
Đến một chỗ vắng vẻ, hai người dừng lại, mặt đối mặt.

Ngân Nhi hiếu kỳ nhìn hắn, không biết hắn muốn làm gì, chỉ hỏi: “Đạo Đạo?”
Ngưu Hữu Đạo bắt đầu thi pháp rót pháp lực vào trong cơ thể nàng qua cánh tay.
Kết quả thăm dò quả thực đã xác minh cho nghi ngờ của hắn. Yêu lực của Ngân Nhi đã tăng thêm không ít.
Trước kia hắn có phát hiện ra, khi ở Huyễn giới, dù đã phá giải yêu lực trong cơ thể của Ngân Nhi, nhưng nhục thân của nàng ta vẫn chậm chậm sinh ra yêu lực, tích cóp dần lại, nhưng sẽ không bạo phát ra như thế này. Đúng như lời Viên Cương nói là do bị kích thích.
Nếu không phát hiện ra được yêu lực của Ngân Nhi lại sinh sôi, không biết sẽ có hậu quả gì.
Sau lần này, hắn xác nhận, một khi yêu lực trong cơ thể Ngân Nhi tích súc đến một mức độ nhất định sẽ tiến giai thành Yêu Vương một lần nữa, tám chín phần mười là sẽ tái hiện chân thân Thánh La Sát đáng sợ kia.
Càn khôn lại vận chuyển, lại một lần nữa hàng phục yêu lực trong cơ thể Ngân Nhi. Yêu lực giãy dụa phản kháng, nhưng như gặp khắc tinh, nó không thể trốn đi đâu được.
Ngân Nhi chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt khép lại, có vẻ thoải mái.
Yêu lực được hoá giải dần, đường vân màu bạc tà mị trên khuôn mặt nàng ta cũng nhạt dần, cho đến khi biến mất toàn bộ.
Ngưu Hữu Đạo thu lại pháp lực, buông tay nàng ta ra, Ngân Nhi cũng chậm chậm mở mắt, lại trở lại thành nữ nhân thần chân kia, ánh mắt thuần khiết to tròn sáng lấp lánh nhìn hắn.
Ngưu Hữu Đạo cười, quay người đi.
Ngân Nhi lại đuổi theo, ngây thơ gọi: “Đạo Đạo!”
Ba con phi cầm cực lớn từ trong núi rừng bay vút lên.
Có Ngân Nhi trên đó, mang tai của Ngưu Hữu Đạo cũng được thanh tịnh. Quản Phương Nghi không còn dông dài lải nhải mãi về chuyện bán đổ bán tháo phi cầm.
“Đi đâu?” Viên Cương xác định phương hướng một chút, hỏi.
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Kinh thành nước Tề, có thể Thiệu Bình Ba đang ẩn nấp ở đó…” Hắn kể lại chuyện Hạo Chân gửi thư.

Viên Cương nói: “Muội muội của y đang ở Kinh thành nước Tề, có phải manh mối này quá trực tiếp không? Nếu y không có ở đây, chẳng phải phí công rồi sao?”
“Chính vì quá trực tiếp, nên mới đầu ta cũng không để ý đến. Ta nghĩ, Thiệu Bình Ba chạy vớt mạng sẽ không thể nhắm tới mục tiêu rõ ràng như thế, sau đó, ta ngẫm lại, không chừng Thiệu Bình Ba đang lợi dụng điều này. Dù có phải hay không, ta cũng phải đi một chuyến. Có thể ta lại phạm vào một sai lầm cũ!”
Hắn đang muốn nói đến chuyện mình gửi thư đáp lại Hạo Chân.
Trước đó, để Hoàng Liệt gửi thư cho Bắc Châu, hắn đã kinh động đến Thiệu Bình Ba để y bỏ chạy. Lần này, nếu y đang ở Kinh thành nước Tề thật, làm không tốt, có khi lại đánh cỏ động rắn.
Sau đó, hắn chào từ biệt Hoàng Liệt, chạy tới Kinh thành.
Trước kia không có năng lực này, giờ có thể toạ kỵ phi hành, đúng là tiện lợi. Ý thức được vấn đề, đương nhiên hắn muốn cấp tốc ngăn con cá lọt lưới.
Viên Cương hiểu. Ngưu Hữu Đạo muốn truy sát Thiệu Bình Ba đến cùng, không cho đối phương có cơ hội quật khơi, nhất là với thế cục Bắc Châu hiện tại, càng không thể để cho Thiệu Bình Ba về Bắc Châu.
Thiên Vi phủ, tẩy hết lớp phấn trang điểm, Huyền Vi vẫn mặc nguyên bộ nam trang đứng trước một bức địa đồ quan sát.
Đường Nghi từ ngoài cửa tiến vào. Không cần thông báo.
Nguyên nhân của chuyện này không thể không nói là Huyền Vi đang muốn thể hiện mình rất tin tưởng Đường Nghi. Huyền Vi đã hạ lệnh, cũng đưa cho Đường Nghi một tấm lệnh bài, nàng có thể ra vào thoải mái không cần thông báo, cũng có thể rời phủ Thiên Vi bất kỳ lúc nào.
Đương nhiên, có pháp sư Tây Môn Tình Không này ở đây, cũng không cần lo Đường Nghi sẽ làm gì bất lợi với Huyền Vi.
“Tướng công!” Đường Nghi đứng gần đó, chào.
Huyền Vi rời mắt khỏi bản đồ nhìn nàng: “Muội tử, ta nói này, sau này ta với muội là tỷ muội với nhau, không cần xa cách quá thế. Ta thực sự coi muội là muội muội mà!”
Tây Môn Tình Không bên cạnh lườm Đường Nghi.

Đường Nghi không biết làm thế nào, đồng ý cũng không phải, không đồng ý cũng không phải.
Nàng không biết có nên thụ sủng nhược kinh không nữa. Vừa mới đến đây đã cùng làm tỷ muội với nữ Thừa tướng nước Vệ danh chấn thiên hạ. Nàng hơi ngại, nhưng người ta đã nhất định đòi như vậy, nàng có tư cách từ chối sao?
Người ta đối với nàng cũng không tệ, cho nàng làm tuỳ tùng cận thân của mình, lý do là, đều là nữ nhân, bên người mình vừa vặn vẫn thiếu một nữ pháp sư, có một nữ pháp sư ở bên cạnh làm gì cũng thuận tiện, nàng gọi đây là duyên phận.
Chẳng những cho Đường Nghi lệnh bài ra vào Tướng phủ, Huyền Vi còn cho Thượng Thanh Tông tuỳ ý chọn một ngọn núi trong đất phong Trưởng Công chúa cho mình, cũng bỏ vốn viện trợ, hạ lệnh triệu tập thợ khéo, trợ giúp Thượng Thanh Tông sớm ngày trùng kiến tông môn.
Hiệu suất làm việc của vị nữ tướng này cực cao, mực độ ủng hộ Thượng Thanh Tông không thể nói là không lớn. Mức độ ủng hộ này, Thiệu Bình Ba không thể cho được.
Đương nhiên, chỉ một Bắc Châu, làm sao so được với nước Vệ giàu nhất thiên hạ. Quyền thế của Thiệu Bình Ba cũng làm sao so được với Huyền Vi.
Huyền Vi lại nhìn xuống bản đồ: “Vừa nhận được tin tức, Thiệu Bình Ba đang ở Kinh thành nước Tề.”
Đường Nghi ngơ ngác không hiểu. Thiệu Bình Ba ở Kinh thành nước Tề thì sao? Không ở Kinh thành nước Tề thì sao? Chư hầu một phương đi sứ một phương khác có vấn đề gì không?
Huyền Vi quay đầu nhìn nàng, ý vị thâm trường bổ sung thêm một câu: “Nếu ta đoán không lầm, tiền phu (chồng trước) của ngươi đã ra tay với Thiệu BÌnh Ba, bức y rời khỏi Bắc Châu, ép y phải đào vong đến Kinh thành.”
Tiền phu, lời này khiến cho Đường Nghi cảm thấy không tự nhiên, nhưng vẫn rất kinh ngạc hỏi: “Thiệu Bình Ba bị ép phải rời Bắc Châu đào vong sao?”
Ít nhiều nàng cũng hiểu rõ một điều, ở Bắc Châu, không có thế lực cực mạnh đè ép hoặc xuất hiện biến cố, có thể nói, không ai có thể rung

chuyển địa vị của Thiệu Bình Ba ở Bắc Châu. Ngưu Hữu Đạo làm sao có được năng lượng lớn như vậy? Kể cả Nam Châu cũng không có khả năng!

Huyền Vi chỉ chỉ mấy cái trên bản đồ: “Xét về thời gian, theo lý, Thiệu Bình Ba rời Bắc Châu không thể đến Kinh thành nhanh như vậy được, hẳn là có phi hành toạ kỵ tiếp ứng. Ngưu Hữu Đạo lại cưỡi toạ kỵ phi hành từ Vạn Thú Môn chạy đến phủ Thứ sử Bắc Châu. Xét thời gian chênh lệch từ khi kẻ đào vong xuất hiện tại Kinh thành và khi Ngưu Hữu Đạo đến Bắc Châu lại khá ăn khớp, có thể thấy là một đuổi một chạy. Ngưu Hữu Đạo cắn Thiệu Bình Ba nhất định không thả. Ngươi đã từng tiếp xúc với cả hai người bọn họ, theo ý ngươi, Ngưu Hữu Đạo có thể tới Kinh thành đuổi giết Thiệu Bình Ba nữa không?”

Đường Nghi hơi ngẩn ra. Thiệu Bình Ba có toạ kỵ phi hành chạy đi sao? Từ khi nào Ngưu Hữu Đạo cũng có phi hành toạ kỵ? Sao nàng lại cảm thấy hai tranh đấu giữa hai người này bắt đầu thăng cấp rồi.

Chương 774: Hoàn Toàn Tỉnh Ngộ (1)

Chương 774: Hoàn Toàn Tỉnh Ngộ (1)
Mình mới suất lĩnh Thượng Thanh Tông rời Bắc Châu không lâu, chớp mắt một cái, Thiệu Bình Ba cũng bị ép phải thoát khỏi Bắc Châu. Nếu không phải vì hiểu Huyền Vi không thể nói lung tung, nàng thực sự nghi ngờ không biết có phải như vậy không.
Lúc này, đại khái nàng cũng ý thức được, từ khi nắm được Nam Châu, Ngưu Hữu Đạo đã khác, có thể tranh đấu giữa hai người cũng thăng cấp, hắn cũng có tư cách giao phong chính diện với Thiệu Bình Ba!
Nàng cũng chỉ nghe nói Ngưu Hữu Đạo có năng lực, mà tin đồn thì thường là hay quá mức.
Khi ở Bắc Châu, nàng đã tận mắt nhìn thấy sự phi phàm của Thiệu Bình Ba, chỉ dùng một Bắc Châu mà bắc kháng được nước Hàn, nam ngự được nước Yến, khiến cho ngoại an nội sát, thực sự là khí phách và khả năng lớn của chủ chính một phương. Tận mắt thấy bao giờ cũng đặc sắc hơn nghe tin đồn.
Nếu không phải vì đã định chung thân, chính nàng cũng có phần tự nghi ngờ không biết mình có thể chống cự chinh phục của nam nhân như Thiệu Bình Ba không.
Thực ra nàng cũng không hiểu nhiều về Ngưu Hữu Đạo. Từ khi gặp Ngưu Hữu Đạo, càng phát hiện hắn có một vấn đề. Tính tình hắn nóng nảy, hơi một chút là nổi giận, không giống người có thể làm đại sự, thực không thể so sánh với cổ tay của Thiệu Bình Ba kia. Nàng cảm thấy, hai người bọn họ, căn bản là không cùng một cấp bậc.
Loại chỉ tương đối gặp may mới được coi là có năng lực như Ngưu Hữu Đạo, so ra, chẳng là gì.
Nói trắng ra là nàng không cho rằng Ngưu Hữu Đạo có thể làm đối thủ với Thiệu Bình Ba.

Thiệu Bình Ba cao cao tại thượng trong mắt nàng vậy mà lại không phải đối thủ của Ngưu Hữu Đạo, thế mà lại bị Ngưu Hữu Đạo bức đến mức phải hoảng hốt chạy khỏi Bắc Châu đào mệnh.
Đột nhiên có kết quả thế này, thực sự khiến nàng bất ngờ, đến mức vội vàng không kịp chuẩn bị.
Ngăn lại ngàn vạn suy nghĩ trong lòng, Đường Nghi nói: “Số lần ta gặp mặt Ngưu Hữu Đạo có thể đếm trên đầu ngón tay, hiểu biết về hắn cũng chỉ từ vài tin đồn từ bên ngoài…”
Chợt phát hiện ánh mắt Huyền Vi nhìn mình có hơi là lạ, chính nàng cũng xấu hổ.
Huyền Vi cười: “Trước khi hắn rời núi trợ lực cho Thương Triều Tông, không phải vẫn bị giam lỏng trong Thượng Thanh Tông năm năm sao? Có thể cho biết một hai chứ?”
“Thực ra năm năm đó ta cũng chưa gặp hắn được mấy lần, mỗi năm đại khái chỉ gặp một lần, thời gian cũng không dài…” Noí đến đây, Đường Nghi cũng hơi hoảng hốt. Đúng vậy, mình cư xử với người ta như thế, dựa vào cái gì mà tới tìm đòi người ta giúp mình?
Huyền Vi không nói gì, nhìn Tây Môn Vô Tình. Xem ra năm xưa Thượng Thanh Tông đối xử với Ngưu Hữu Đạo “phúc hậu” thật, khó trách, trước đó hắn chết sống cũng không chịu quản Thượng Thanh Tông, tới tận khi Triệu Hùng Ca ra mặt mới khiến cho hắn kéo Thượng Thanh Tông một cái.
Nói tới tiền căn hậu quả, Huyền Vi hỏi, Đường Nghi cũng không giấu nàng, nói hết, còn cố ý nói rõ là Triệu Hùng Ca tạo áp lực với Ngưu Hữu Đạo… Đây là lời lúc trước Ngưu Hữu Đạo nói với nàng, dặn nàng nói vậy.
“Giam lỏng đó. Có thể hiểu được.” Huyền Vi mỉm cười hoá giải bầu không khí xấu hổ: “Thiệu Bình Ba thì sao?”
Đường Nghi lắc đầu cười khổ: “Thiệu Bình Ba cũng không trọng dụng Thượng Thanh Tông. Ở Bắc Châu, Thượng Thanh Tông gần như chỉ làm việc vặt, cũng không tiếp xúc đến những việc quan trọng. Thực ra ta cũng không hiểu mấy về Thiệu Bình Ba.”
Huyền Vi nhìn nàng, cười không nói gì, trong lòng cảm thán. Một môn phái mà có được đến hai vị đệ tử đã bị đuổi ra khỏi phái tương trợ rồi lăn

lộn đến nơi này, không biết Thượng Thanh Tông đã tích được phúc gì nữa.
Đã không rõ, nàng không hỏi nữa, đổi chủ đề: “Chọn tuyên chỉ xong chưa?”
“Vẫn đang xem.”
“Ừ, đây là chuyện lớn, thận trọng chút cũng tốt. Đúng rồi, nghe nói tin ngươi hưu phu đã được loan rộng?”
“Vâng!” Đường Nghi gật đầu. Đây cũng là Ngưu Hữu Đạo dặn dò. Biết hai người không thể ở chung, Ngưu Hữu Đạo không ép nàng loan tin, đây coi như điều kiện trao đổi.
Huyền Vi “A” một tiếng, cũng không phải vì cảm thấy không nên làm vậy, chỉ là nàng nghĩ có vẻ hơi gấp gáp quá.
Chờ Đường Nghi đi rồi, Huyền Vi đi tới đi lui trầm ngâm lẩm bẩm: “Thiệu Bình Ba có đại tài, nếu nước Vệ có được người tài này khác nào như hổ thêm cánh. Trước kia y làm chư hầu một phương, mời chào thế nào cũng vô dụng, giờ y lâm vào khốn cảnh, chính là cơ hội tốt để mời chào.”
Tây Môn Tình Không nói: “Còn chưa biết tình hình thế nào ngài đã mời chào sao?”
Huyền Vi: “Việc này phải nghĩ nhanh, không được chần chừ. Chậm một cái là người khác vượt lên trước đấy. Mặc kệ tình hình thế nào, cũng có thể xem thử thái độ của y trước.”
“Nếu Ngưu Hữu Đạo thực sự muốn truy sát y không cản thì sao? Ngài định ngăn cản sao?”
Huyền Vi hếch cằm chỉ hướng cửa trước, ám chỉ Đường Nghi vừa đi ra: “Không phải người ta còn nợ ta một món nợ ân tình sao? Đến lúc cấp bách rồi, có thể để cho Ngưu Hữu Đạo trả thay. Hắn là Triệu Hùng Ca vẫn đang nhìn chằm chằm Thượng Thanh Tông, hắn không sợ phiền phức thì cứ thử từ chối xem.”
…
Trong rừng trúc, Độc Cô Tĩnh bước nhanh tới bên cạnh Ngọc Thương đang minh tưởng: “Thiệu Bình Ba vẫn trốn trong quán không chịu ra, bên cạnh có người của ba môn phái lớn hộ vệ, bọn đệ tử không tiếp xúc được.”

Ngọc Thương chậm rãi mở mắt hừ lạnh: “Cái gì mà tề kinh cục thế, đây là mượn cơ hội thoát thân, qua rồi liền muốn giữ khoảng cách đây mà. Lang tâm cẩu phế… Thằng nhãi này lợi hại thật, nắm trong tay rồi mà còn trườn ra được. Chúng ta đang mở to mắt bị y đùa giỡn đấy! Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu y không có năng lực, ta còn chướng mắt đấy.
Độc Cô Tĩnh: “Ta lại sắp xếp người tiếp xúc.”
“Không cần làm gì, chơi hoa văn với loại người này sẽ bị quấn vào vòng đấy, cho người viết thư thẳng cho y, nói rõ ý đồ, hỏi một câu, y có theo hay không?”
…
Trong Anh Vương phủ, Thiệu Liễu Nhi điềm tĩnh ôn nhu đi vào trong thư phòng của Hạo Chân.
Hao Chân đang nằm nghiêng trên giường ngắn trong thư phòng đọc sách, có lẽ ai không hiểu rõ nhìn thấy đều tưởng y là kẻ lười biếng.
Thiệu Liễu Nhi ngồi xuống bên cạnh giường, hai tay đặt lên đùi Hạo Chân, nhẹ nhàng đấm bóp cho y, ôn nhu hỏi: “Vương gia có việc muốn sai thiếp thân sao?”
Hạo Chân sờ dọc cuốn sách, rút ra một trang giấy đưa sang như chỉ là tiện tay.
Thiệu Liễu Nhi đưa hai tay nhận lấy xem.
Trên đó viết: “Ta đã dốc hết tâm huyết ở Bắc Châu, thất bại trong gang tấc, thực sự không đành lòng. Nhưng Vương gia đã khai kim khẩu, đương nhiên mỗ phải thu tay. Thiệu Đăng Vân, Ngưu mỗ đồng ý với Vương gia mà tha! Nhưng Thiệu Bình Ba, Vương gia hiểu người này bao nhiêu? Vương gia có lòng yêu tài, mỗ vẫn cần nhắc nhở một hai. Thiệu Bình Ba có lòng dạ rắn rết, không màng chủ cũ, đó là bất trung, giết mẫu thí huynh chưa từng chớp mắt, ác độc vô cùng! Lần này, vì thoát thân, biết hiểm mà không báo cha, dùng cha làm lá chắn, một mình đào thoát để cho cha rơi vào hiểm cảnh mà không để ý, tâm y đáng chết! Nếu Vương gia dùng kẻ bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa, vô quân vô phụ này, ngài có nghĩ đến cảm nhận của Bệ hạ chưa? Kẻ này, mỗ hiểu quá sâu, tâm địa ác độc, vô tình vô nghĩa, không phải kẻ biết nhớ ơn chủ, có tâm Vương Bá, xem Bắc Châu tự lập có thể thấy được phần nào.

Nếu Vương gia thu, ắt sẽ bị phản phệ! Gần Vương thân, tất sẽ chỉ biết lo cho lợi ích của mình, để nâng đỡ cho con của muội muội sẽ hại đến nhi tử của Vương gia! Vương gia có lo cho tính mệnh của Vương tử không? Nói đến thế thôi, xin Vương gia nghĩ lại. Nếu ngài đã quyết, Ngưu mỗ sẽ dừng tay, quyết không nuốt lời. Ngưu Hữu Đạo kính bái.”

Xem xong nội dung trong thư, Thiệu Liễu Nhi hãi hùng khiếp vía.

Ánh mắt nàng dừng lại trên cái tên ở cuối thư. Người này, dù nàng chưa từng gặp, nhưng cũng không quá lạ lẫm.

Lục Thánh Trung bị bắt nàng cũng ở đó, còn từng đấu trí đấu dũng với gã. Có thể nói, Lục Thánh Trung gián tiếp chết trong tay nàng, cho nên, nàng biết Đàm Diệu Hiển đã bị người của Ngưu Hữu Đạo phái tới lợi dụng.

Chương 775: Hoàn Toàn Tỉnh Ngộ (1)

Chương 775: Hoàn Toàn Tỉnh Ngộ (1)
Dù Đàm Diệu Hiển vẫn khẳng định không bị lợi dụng, nhưng nàng vẫn nhìn rõ. Đàm Diệu Hiển là kẻ không có lòng dạ, tuyệt đối thật lòng với mình.
Bảo vật vô giá dễ cầu, tình lang thật lòng lại khó.
Tình cảnh Đàm Diệu Hiển khóc lóc bỏ đi chỉ vì muốn bảo vệ mình vẫn cứ khoan thật sâu vào lòng nàng. Nam nhân ngốc kia, chính mình còn không bảo vệ được, vậy mà còn muốn bảo vệ nàng.
Cho nên, nàng khó mà tha thứ cho Thiệu Bình Ba đã giết tình lang của mình, còn có một người nữa nàng không thể tha thứ, chính là kẻ cầm đầu Ngưu Hữu Đạo.
“Đây là thư của Ngưu Hữu Đạo ở Nam Châu nước Yến viết sao?” Thiệu Liễu Nhi nhẹ nhàng hỏi.
Hạo Chân cầm sách có vẻ đang tập trung đọc hỏi lại: “Nàng thấy đánh giá về huynh trưởng của mình trong thư thế nào?”
Trầm ngâm một lát, Thiệu Liễu Nhi đáp: “Vương gia tự có phán xét.”
“Lời của người ngoài há có thể tin ngay. Bản Vương vẫn muốn nghe lời giải thích của nàng.”
Thiệu Liễu Nhi cân nhắc trả lời: “Là thật!”
Hạo Chân gấp sách lại, mở lớn hai mí mắt vẫn rũ xuống, hơi dịch cuốn sách sang, lộ ra đôi mắt sáng rực nhìn nàng: “Hắn là huynh trưởng của nàng mà nàng cũng đánh giá như vậy sao?”
Thiệu Liễu Nhi đứng dậy, nhún mình thi lễ một cái rồi mới trả lời: “Xem nội dung trong thư, thiếp thân biết Vương gia đã cầu thân cho phụ thân và huynh trưởng. Vương gia lẳng lặng mà làm vậy khiến cho thiếp thân cảm động đến rơi nước mắt. Nếu thiếp thân còn giấu diếm sẽ ăn ngủ không yên, chẳng còn mặt mũi nào đối diện với Vương gia. Vương gia

làm vậy, thiếp thân càng hiểu ra một đạo lý, chỉ cần Vương gia tốt, đương nhiên sẽ trông nom Thiệu gia. Tâm tư huynh trưởng âm hiểm khó lường, thiếp thân cũng sợ hãi, càng sợ huynh trưởng sẽ gây hoạ đến Vương gia. Nếu Vương phủ bất an, thiếp thân biết đặt chân ở đâu? Vương gia tốt, thiếp thân mới có thể tốt. Dân gian có câu, gả cho gà theo gà, gả cho chó theo chó, Vương gia mới là chỗ dựa hiện tại của thiếp thân, thiếp thân không dám giấu diếm con người của huynh trưởng." Hai mắt nàng long lanh nước, nghẹn ngào đáp lại.

Thật nhìn mà yêu, Hạo Chân ném sách vở đứng dậy ôm lấy khuôn mặt nàng cảm động nói: "Bản vương đã hiểu tâm ý của Vương phi. Là bản Vương khiến nàng khó xử rồi."

Thiệu Liễu Nhi khẽ lắc đầu.

"Vậy đi, y là huynh trưởng của nàng, bản Vương cũng sẽ không làm khó y. Nàng mang chút tài vật tặng cho y đi, để cho y tự tìm đường sống. Còn về sau, huynh trưởng ác độc như vậy, không gặp cũng được. Ý nàng thế nào?"

Thiệu Liễu Nhi rơi lệ gật đầu: "Thiếp thân nghe lời an bài của Vương gia."

Hạo Chân lau nước mắt cho nàng…

Thiệu Liễu Nhi rời đi, bốn người Mộc Cửu, Xa Bất Trì, Cao Tiệm Hậu, Tạ Long Phi lần lượt tiến vào, xem phản ứng của Hạo Chân.

Hạo Chân cúi đầu đọc lá thư trong tay. Khi mới nhận được thư, chính y cũng sợ hãi vô cùng, không nói đến an nguy của hai đứa con trai kia, chỉ câu "Nếu Vương gia dùng kẻ bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa, vô quân vô phụ này, ngài đã từng nghĩ đến cảm giác của Bệ hạ chưa?" cũng đủ khiến cho y hãi hùng khiếp vía.

Không có phân tích của Ngưu Hữu Đạo, y còn không biết Thiệu Bình Ba đã lợi dụng phụ thân của mình làm lá chắn, cố tình bỏ phụ thân lại trong hiểm cảnh mà bỏ chạy. Y ngẫm lại, hoàn toàn có khả năng này. Chỉ bằng câu nói ấy, y không dám dùng Thiệu Bình Ba nữa.

Y cho Thiệu Liễu Nhi xem thư không phải vì muốn nghe nàng giải thích, mà muốn nhân cơ hội này thăm dò thử lập trường của nàng.

"May mà nhận được hồi âm của Ngưu Hữu Đạo khiến cho bản Vương hoàn toàn tỉnh ngộ. Nếu không, tất sẽ hỏng chuyện lớn của bản Vương!"

Hạo Chân ngửa mặt lên trời thở ra một hơi.
Mấy người cùng chắp tay khom người nói: “Là chúng thần hồ đồ!”
Hạo Chân phe phẩy lá thư trong tay: “Ngưu Hữu Đạo là người giữ lời, chí ít là sau khi nhận được thư của bản Vương đã hứa sẽ không động đến Thiệu Đăng Vân nữa. Hắn đã dốc bao công sức tâm huyết để ra tay với Thiệu thị như vậy, nhận được thư đã chấp nhận dừng tay, nhân tình này, bản Vương nhận.”
…
“Thiệu tiên sinh, có một phong thư gửi Thiệu công tử.”
Cửa sân, một sai dịch của dịch quán gọi vọng vào trong viện.
Thiệu Tam Tỉnh nghe tiếng bèn ra cổng nhận thư, thấy thư đã được phong kín, nhìn trái nhìn phải đều không thấy chữ, liền hỏi: “Người nào đưa tới vậy?”
Sai dịch đáp: “Lạ lắm, không biết là người phương nào đưa tới.”
Thiệu Tam Tỉnh lấy ra một viên ngân tệ tặng chó ai dịch kia, gã vui vẻ ra mặt cám ơn.
Thiệu Bình Ba cũng nghe tiếng, xuất hiện dưới mái hiên, chờ Thiệu Tam Tỉnh tới liền hỏi: “Thư của ai vậy?”
“Thư không có tên.” Thiệu Tam Tỉnh vừa đáp vừa mở thư.
Thiệu Bình Ba nhắm mắt, hừ lạnh: “Tám chín phần mười là có quan hệ tới Hiểu Nguyệt Các.”
Thiệu Tam Tỉnh lấy thư ra, xem xong, im lặng ngẩng đầu, lát sau mới thưa: “Đại công tử liệu sự như thần. Quả nhiên là bọn họ.”
Thiệu Bình Ba mở to mắt nói: “Ngoài đám người không thể để lộ danh tính kia, không còn ai gửi thẳng tin tới vào lúc này. Không có gì là lạ. Chỉ sợ không có lòng tốt!”
“Muốn mời Đại công tử đầu nhập!” Thiệu Tam Tỉnh thấp giọng báo lại, tay nâng tin giơ lên trước mặt Thiệu Bình Ba.
Nếu biết Hiểu Nguyệt Các không có ý tốt, thư này chưa được kiểm tra cẩn thận, Thiệu Tam Tỉnh không dám để cho Thiệu Bình Ta tiếp xúc.
Thực sự Hiểu Nguyệt Các có rất nhiều trò quỷ quái, là một tổ chức ám sát, có đôi lúc, thực sự khó mà phòng bị được.
Đọc xong nội dung trong thư, Thiệu Bình Ba có vẻ khinh thường.

Thiệu Bình Ba đang định nói gì đó, lại có tiếng sai dịch gọi vọng và từ cổng: “Thiệu tiên sinh.”
Thiệu Tam Tỉnh cất lại thư vào trong ống tay áo, bước nhanh ra cổng, nói chuyện với sai dịch một lát rồi quay lại, bẩm báo: “Đại công tử, sứ thần nước Tề ở nước Vệ Khang Hoà cầu kiến.”
Thiệu Bình Ba im lặng suy tư một lát, có vẻ khá bất ngờ, cuối cùng vẫn khẽ gật đầu: “Cho mời.”
Y đang muốn xem sứ thần nước Vệ muốn gặp mình làm gì.
Thiệu Tam Tỉnh quay lại cửa lớn đón người, báo cho thủ vệ.
Lát sau, một hán tử nho nhã mặc áo gấm xuất hiện ngoài cửa lớn, mấy pháp sư đi theo sau bị thủ vệ ba phái lớn ngăn lại.
Người bị cản kiên trì muốn đi vào cùng, người cản kiên quyết không cho.
Hán tử áo gấm quay lại, thấy nơi này đề phòng cẩn thận như vậy, hiểu ra, mỉm cười, khoát tay áo với người mình mang tới ra hiệu không cần đi theo, tranh chấp ngoài cổng mới được giải quyết.
Thiệu Bình Ba tới đình viện chắp tay nghênh đón: “Khang đại nhân, kính ngưỡng đã lâu!”
“Ôi chao!” Khang Hoà bước nhanh tới gần, nhìn y từ trên xuống dưới, cũng chắp tay chào: “Thiệu công tử, quả nhiên là tuấn tú.”
“Khang đại nhân quá khen. Mời vào trong!” Thiệu Bình Ba nghiêng người nhường đường, đưa tay mời, dẫn khách vào trong phòng, ngồi xuống.
Thiệu Tam Tỉnh dâng trà, chủ khách khách sáo một phen.
Sau mấy câu chào hỏi, Thiệu Bình Ba thỉnh giáo, Khang Hoà cũng không định vòng vo: “Tướng công ở Vệ đô cũng biết Thiệu công tử gặp chút phiền phức, đặc biệt phân công bản sứ đến đây giải vây cho Thiệu công tử.”
Thiệu Bình Ba cười: “Ta có phiền phức gì?” Y nghi hoặc, không rõ là tin tức nước Vệ linh thông hay vì chuyện đã bị lộ?
Thực ra Khang Hoà cũng không biết tình huống cụ thể, Huyền Vi cũng không biết nhiều lắm, liệu y có thể biết được bao nhiêu? Nhưng y lừa gạt đối phương: “Thiệu công tử vừa mới rời Bắc Châu, Ngưu Hữu Đạo đã cưỡi phi cầm từ Vạn Thú Môn chạy tới Bắc Châu, vồ hụt. Bây giờ,

Ngưu Hữu Đạo đã rời Bắc Châu, cưỡi phi cầm tới Kinh thành nước Tề, khí thế cực hung hăng. Chẳng lẽ đây không phải phiền phức sao?
Căn bản là y không biết Ngưu Hữu Đạo đến Kinh thành chỉ để hù doạ Thiệu Bình Ba.
Nhưng quả thực y đã nói trúng uy hiếp của Thiệu Bình Ba. Trước mắt, chỉ có Ngưu Hữu Đạo là khiến cho y phải kiêng kỵ. Nghe tin Ngưu Hữu Đạo đã chạy đến Kinh thành, lòng Thiệu Bình Ba trầm xuống.
Vì với hiểu biết của y về Ngưu Hữu Đạo, hoàn toàn có khả năng hắn sẽ truy sát y mãi không thả, hoàn toàn có khả năng hắn sẽ thừa thời cơ y suy yếu nhất mà truy sát.
Y chỉ không ngờ Ngưu Hữu Đạo lại có thể phi hành toạ kỵ. Trước mắt, y đã mất đường thu thập thông tin bên ngoài, đừng nói là Ngưu Hữu Đạo, ngay cả tình huống Bắc Châu hiện tại thế nào y cũng không rõ.

Chương 776: Nhìn Xương Trắng Bên Đường

Chương 776: Nhìn Xương Trắng Bên Đường
“Vì sao Vệ tướng lại muốn giải vây cho ta?” Thiệu Bình Ba hỏi.
Khang Hoà mừng rỡ, xem ra Tướng công đoán không sai, liền nói ngay: “Có thể nói, Tướng công cực kỳ thưởng thức công tử. Nơi Bắc Châu chật hẹp nhỏ bé không đủ để công tử thi triển tài hoa, Tướng công nguyện ý cấp cho công tử một nơi càng rộng hơn để thi triển tài hoa. Néu Công tử đồng ý, Tướng công chính miệng hứa hẹn tất sẽ đối đãi như quốc sĩ!”
“A. Vậy Tướng công tính giải vây thế nào? Chẳng lẽ Ngưu Hữu Đạo có thể nghe lời Tướng công sao? Hay là, Vệ tướng muốn giết hắn giúp ta?”
“Chuyện này không cần công tử quan tâm, tướng công tự sẽ có biện pháp giải nỗi lo về sau giúp công tử.”
Thiệu Bình Ba châm chước một lát, chầm chậm gật đầu: “Được! Chỉ cần Vệ tướng có thể giải quyết nỗi lo về sau của ta, ta nguyện ra sức trâu ngựa vì Vệ tướng!”
Khang Hoà mừng thầm, không ngờ đối phương lại đồng ý dễ như vậy.
Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng báo: “Anh Vương phi đến!”
Thiệu Bình Ba nghe vậy bèn đứng dậy, Khang Hoà cũng đứng dậy, bước lên hai bước, dặn dò: “Việc này không thể để lộ ra ngoài, tránh có người làm khó dễ. Ta sẽ an bài cho công tử, công tử chờ tin tức của ta. Vương phi tới gặp huynh trưởng, ta sẽ không quấy rầy. Cáo từ trước!”
“Xin chờ tin lành của Khang đại nhân.” Thiệu Bình Ba chắp tay đưa tiễn.
Xe ngựa dừng ngoài cửa viện, tiếng ngọc bội đinh đang theo Thiệu Liễu Nhi xuống xe ngựa. Nàng lộng lẫy ung dung đi vào, không ai dám ngăn

cản.
Nàng là Vương phi của Hoàng tử nước Tề, lại là muội muội của Thiệu Bình Ba, đương nhiên thủ vệ ở đây không ai dám cản.
Tới viện tử, vừa vặn nàng gặp Khang Hoà.
Thiệu Liễu Nhi chăm chú nhìn y, Khang Hoà cũng chắp tay chào, sau đó bước nhanh rời đi.
“Xin chào Vương phi!” Thiệu Bình Ba cũng đi tới, chắp tay chào. Hiện giờ, dù sao thân phận của nàng vẫn còn ở đấy, trước mắt bao người, luận thân phận, mình phải gác quan hệ huynh muội sang một bên.
“Ca!” Thiệu Liễu Nhi nhoẻn cười.
Huynh muội tiến vào phòng. Thiệu Liễu Nhi phất tay, một nha hoàn theo hầu đặt một cái hộp con lên bàn, sau đó, lẳng lặng lui xuống toàn bộ.
Trong sảnh khá yên tĩnh, có thể nghe rõ được tiếng Thiệu Bình Ba châm trà đổ nước.
“Vương gia có gì phân phó?” Thiệu Bình Ba phá vỡ sự im lặng, trong lòng có hơi chờ mong.
“Có!” Thiệu Liễu Nhi gật đầu, vén tay áo chỉ cái hộp con trên bàn: “Đây là chút tâm ý của Vương gia, dặn muội đưa tới.”
“Còn có phân phó khác không?”
“Vương gia làm người luôn yên phận, không làm được chuyện lấy quyền mưu tư. Huynh là ca ca của muội, cũng là đại cữu tử của ngài. Quả thực Vương gia không tiện thu nhận ca ca, sợ người nói xấu, cũng không biết mở miệng với ca ca thế nào, đành để muội tới chuyển đạt.”
Thiệu Bình Ba lạnh lùng nhìn nàng một lát rồi nói: “Ta muốn gặp Vương gia!”
“Không cần. Cần gì khiến Vương gia khó xử.”
Sắc mặt Thiệu Tam Tỉnh đứng bên cạnh có vẻ phức tạp. Xem huynh muội hai người thế này, tiểu thư đã thay đổi rồi, không còn có vẻ e ngại sợ hãi khi thấy đại công tử nữa.
Thiệu Bình Ba hỏi: “La Vương gia không muốn gặp ta hay ngươi không muốn để ta gặp Vương gia? Chẳng lẽ ta chào từ biệt, gặp một lần theo lễ cũng không được sao?”
“Ca, muội hỏi huynh một câu. Huynh nói thật cho muội. Có phải huynh cố ý mặc kệ sự sống chết của phụ thân, để phụ thân ra dụ địch, rồi bỏ lại

phụ thân mà chạy?”
Thiệu Bình Ba giận dữ: “Đó không phải là mặc kệ sự sống chết của phụ thân. Đó là lấy đại cục làm trọng. PHụ thân nắm đại quyền binh mã Bắc Châu, dù là ai vào Bắc Châu cũng sẽ không muốn nhìn Bắc Châu loạn, đương nhiên cũng sẽ không làm khó phụ thân.”
“Ngưu Hữu Đạo thì sao? Hắn cần để ý đến đại cục Bắc Châu sao? Hắn chỉ ước gì Bắc Châu mà Thiệu gia chưởng khống đại loạn đó! Huynh không sợ hắn sẽ giết phụ thân sao?”
Thiệu Bình Ba trầm mặc một lát, lại nguỵ biện: “Không thể. Đại Thiện Sơn sẽ không để cho hắn làm loạn. Bắc Châu mà loạn, Đại Thiện Sơn sẽ không có đường lui.”
“Muội không hiểu những chuyện này. Chuyện xảy ra, chính muội còn phải cẩn thận từng li từng tí, thực sự không thể quan tâm chuyện này”.
Thiệu Liễu Nhi đứng dậy, bồi hồi nói: “Ban đầu Vương gia muốn bảo vệ huynh nên đã cố ý viết thư cho Ngưu Hữu Đạo. Nhưng đọc thư Ngưu Hữu Đạo trả lời, Vương gia lập tức thay đổi thái độ. Ngài cố ý để cho muội đọc thư, thăm dò tâm ý của muội…”
Nàng đọc lại nội dung trong thư một lần. Trí nhớ của nàng không tệ, đã xem qua thứ gì, không nói là một chữ không quên, nhưng thuật lại cũng không khác lắm.”
Thiệu Bình Ba nghe thư, ngực phập phồng rất mạnh, mặt mũi đỏ lên. Y không nghi ngờ thư này là giả. Đây giống với thủ đoạn của Ngưu Hữu Đạo. Năm xưa, đồng dao về Bắc Châu Vương đã cho y được mở mang tầm mắt về khả năng tung tin đồn nhảm của Ngưu Hữu Đạo. Hôm nay lại được lĩnh giáo lần nữa. Từng lời trong thư đều đâm thấu tim!
Vừa nghe, y liền hiểu, dù Hạo Chân có lòng, nhưng cũng không dám dùng y.
Một phong thư, chặn đứt một con đường của y, khiến cho y nổi giận!
Thiệu Tam Tỉnh bên cạnh cực kỳ lo lắng nhìn y, chỉ sợ bệnh cũ tái phát. Bởi vì gã biết, với người khác thì không sao, nhưng với Ngưu Hữu Đạo, công tử dễ nổi giận.
Chỉ vì vị đại công tử tâm cao khí ngạo này chưa từng có đối thủ, duy chỉ có nhiều lần thua trong tay Ngưu Hữu Đạo. Sự kiêu ngạo của công tử khó mà đối mặt với sỉ nhục này.

Thấy đại công tử có vẻ kiên nhẫn hơn, gã nhẹ nhàng thở ra.
Thiệu Liễu Nhi đi đến bên cạnh Thiệu Bình Ba: “Ca, chúng ta là người một nhà, đương nhiên phải giúp người trong nhà. Chỉ cần có cơ hội phù hợp, nhất định muội sẽ cầu tình với Vương gia cho huynh. Nhưng muội thực không ngờ tới Vương gia lại âm thầm liên hệ với Ngưu Hữu Đạo. Muội không rõ quan hệ giữa bọn họ như thế nào, nhưng có một điều muội hiểu, có Ngưu Hữu Đạo ngăn trở ở đó, muội cũng khó mà mở miệng.”
Thiệu Bình Ba nhắm chặt hai mắt, cuối cùng hít sâu một hơi, mở mắt, đứng dậy, mắt đối mắt với muội muội, mỉm cười: “Muốn mượn tay ta diệt trừ Ngưu Hữu Đạo sao, hay muốn chúng ta lưỡng bại câu thương?”
Thiệu Liễu Nhi trừng mắt nhìn y: “Ca, huynh hiểu lầm rồi. Muội chỉ muốn tốt cho huynh thôi. KHông phải hắn luôn muốn cắn huynh sao? Làm sao huynh sống yên ổn nổi?”
“Chuyện này không cần muội quan tâm. Có cơ hội, tất nhiên ta sẽ diệt trừ hắn. Sau này muội sống cho tử tế đi. Được, tâm ý của muội, và ý của Vương gia, ta hiểu cả. Ngươi quay về đi.”
Thiệu Liễu Nhi đi ra đến cửa, Thiệu Bình Ba đột nhiên lên tiếng: “Liễu Nhi, dù muội có tin hay không, ta vẫn muốn nói cho muội, ta chưa bao giờ muốn khiến muội bị tổn thương. Ta vẫn luôn ghi nhớ phó thác trước khi lâm chung của mẫu thân.”
“Từ nhỏ đến lớn, ta kiệt lực giữ những chuyện bát nháo kia xa khỏi muội, cũng không muốn để muội phải nhìn thấy những chuyện buồn nôn kia, muốn cho muội được đơn thuần vui vẻ sống đến hết đời. Muội không biết có những gì xảy ra đâu. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ ta làm vậy lại là sai lầm, đã ủ thành những khác biệt trong suy nghĩ của chúng ta.”
“Theo muội, để cho muội tách khỏi thư sinh cổ hủ kia, gả muội đến đây là ta làm ác. Nhưng với ta, trong thời loạn này, với một nữ tử, chuyện yêu đương quan trọng hơn hay sống cho tốt quan trọng hơn? Nhìn xương trắng bên đường kia kìa, có bao nhiêu người chết không có chỗ chôn, có bao nhiêu người phải nhẫn nhục sống tạm bợ, bụng ăn không no? Muội, ta, còn có rất nhiều người, trong thời loạn này, đều không có tư cách nói chuyện yêu đương. Có rất nhiều chuyện muội nghĩ rất ngây

thơ. Để muội trở thành Anh Vương phi không tốt sao? Đây là chuyện biết bao nữ nhân tha thiết ước mơ!”

“Muội cho rằng, ngoài Hạo Chân, ta thực sự không còn nơi nào để đi? Nếu muội nghĩ vậy thật, thì muội quá coi thường đại ca muội rồi. Nói một câu khinh thường, trước mắt, những thứ Hạo Chân đang có không đủ để cho ta động lòng, không phải thế lực không thể không đầu nhập. Ta chỉ lo Bắc Châu thất thủ, ta thất thế, muội sẽ mất một bệ đỡ, lo muội không có thế lực nhà mẹ đẻ mà dựa vào, ở bên này sẽ bị người ta khi dễ, nên mới tới đây.”

Chương 777: Mượn Đầu Hắn (1)

Chương 777: Mượn Đầu Hắn (1)
“Liễu Nhi, tất cả những gì ta làm, chỉ hy vọng muội có thể sống sót thật tốt. Ta có thể khiến cho tất cả mọi người trong thiên hạ tổn thương, duy chỉ có muội là không.”
Thiệu Liễu Nhi đưa lưng lại y mà nghe hết câu, khoé miệng hơi cong lên mỉa mai. Đến lúc này còn mưu toan dùng miệng lưỡi đả động ta sao?
Làn váy đung đưa, nàng không quay đầu lại, cứ thế mà đi.
Trong sảnh, Thiệu Bình Ba nhìn theo nàng, nhắm hai mắt lại, sắc mặt suy bại đau thương, đứng sững như một cây gỗ mục.
Thiệu Tam Tỉnh tiễn nàng ra ngoài, quay lại, thấy người trong sảnh nhắm mắt không nói gì, muốn nói lại thôi.
Không cần gã nói gì, Thiệu Bình Ba đã quay người đi tới bên bàn, mở cái hộp con, thấy trong đó có một tờ kim phiếu và ngân phiếu mà ngửa mặt lên trời cười lớn mãi không ngừng, thậm chí còn cười ra nước mắt, lắc đầu quầy quậy: “Trong mắt bọn họ, ta lại là người chỉ có tiền.”
“Đại công tử, đừng chấp tiểu thư, nàng…”
“Biết cái gì? Tính cách nó bướng bỉnh giống hệt phụ thân. Không phải phụ thân vẫn cứ một mực ôm lấy Ninh Vương kia sao? Ông ta nào biết được đều là nhờ mẫu thân ở sau lưng trợ lực. Nếu không có mẫu thân, làm sao ông ta có thể khiến cho Ninh Vương chú ý? Được rồi, nói mấy lời này với cha con họ cũng vô dụng. Nói thật cũng không tin, còn tưởng ta muốn gì.”
Rầm! Thiệu Bình Ba đóng cái hộp lại, hai tay che mắt, lại thả tay xuống, thở ra một hơi: “Hè đến không thể giữ băng. Không cần nói nhiều, Hạo Chân viết thư cho Ngưu Hữu Đạo, tám chín phần mười là hắn đã đoán được ta đang ở Kinh thành nước Tề, xem ra hắn đang tới đây rồi. Nơi này không nên ở lâu, chuẩn bị đi thôi.”

Thiệu Tam Tỉnh hỏi: “Đi đâu? Nhận lời Vệ tướng, đi tới nước Tề sao?”
Thiệu Bình Ba lấy khăn tay từ trong tay áo ra, lau lau vệt nước mắt, hơi lắc đầu: “Nước Vệ giàu có, sĩ phu an nhàn, lực cản lòng người quá lớn, chỉ sợ lần này sẽ hao tổn hơn phân nửa tinh lực của ta, không phải nơi để dụng công. Vệ quân ngu ngốc, mê muội mất cả ý chí, không có lòng tiến tới, không phải minh chủ. Nếu không có Huyền Vi vất vả chống đỡ mấy năm gần đây, nước Vệ đã tràn đầy nguy hiểm rồi. Huyền Vi và Vệ quân là tỷ đệ, được Vệ quân tin tưởng hoàn toàn. Nhưng một bầu trời không có hai mặt trời, điều này đã chôn xuống một cái hoạ lớn ở nước Vệ. Huyền Vi có tâm, ta lại vô ý, nước Vệ không phải đất dụng võ của ta.”
Thiệu Tam Tỉnh khẽ gật đầu, lại hỏi: “Chẳng lẽ đại công tử có ý với Hiểu Nguyệt Các…”
Thiệu Bình Ba khoát tay chặn lại: “Mặc kệ bọn họ có mưu đồ gì, thì họ làm việc thích khách cũng đã nợ nhiều máu rồi. Họ sống trong bóng đêm lâu ngày, không thể ra ngoài ánh sáng, thật sự cho rằng chư quốc là kẻ ngu sao? Kẻ không thể bước ra ánh sáng vĩnh viễn chỉ có thể nấp trong bóng tối, mưu đồ làm loạn cũng chỉ có thể tự lừa bản thân, ảo tưởng ảo vọng thôi, không thành tài được. Ta há có thể ngang bằng một đám không thể lộ mặt ra ngoài ánh sáng?”
Thiệu Tam Tỉnh ngạc nhiên: “Vậy đại công tử định đi đâu?”
Thiệu Bình Ba chầm chậm thở dài: “Nước Tấn tuy chỉ là một quốc gia gầy trơ xương nhưng lại có ý chí hổ lang, có thể dung hạ ta.”
Thiệu Tam Tỉnh rầu rĩ: “Hoàng đế nước Tấn có thể tiếp nhận công tử sao?”
“Ta đã có quyết định, đương nhiên sẽ có biện pháp. Không thể kéo dài nữa, ngươi mau chóng tìm người liên hệ với sứ thần nước Tấn đi, nói rằng có việc gấp, lập tức mời họ đến đây gặp ta. Đến lúc đó, ta sẽ có biện pháp để họ giúp ta thoát thân khỏi nơi này.”
“Vâng!” Thiệu Tam Tỉnh vội vàng lĩnh mệnh rời đi.
Chạng vạng tối.
Bốn kỵ sĩ đi vào qua cửa thành đông, chính là Ngưu Hữu Đạo, Quản Phương Nghi, Trần Bá cùng lão Thập Tam đã cải trang.
Ngưu Hữu Đạo không cưỡi phi cầm vào thành, quá nổi bật, Viên Cương cũng quá nổi bật, nên bị để lại ở ngoài thành trông coi Ngân Nhi và phi

cầm, đồng thời cũng có thể tiếp ứng vào lúc cần thiết.
Lại thấy đường đi quen thuộc trong thành, mấy người Quản PHương Nghi rất cảm khái.
Nhóm người đi tới một nơi hẻo lánh trong thành, gặp nhãn tuyến Ngũ Lương Sơn.
Kết quả khiến cho Ngưu Hữu Đạo khá thất vọng: không tìm được Thiệu Bình Ba ở đâu. Nhưng cũng không trách tội họ được, người của Ngũ Lương Sơn bố trí ở đây trước mắt cũng chỉ có thể làm nhãn tuyến, hoặc xử lý mọt chút việc đơn giản, không có đủ thế lực để lục soát khắp cả Kinh thành nước Tề rộng lớn này.
Dặn nhãn tuyến tiếp tục tìm, Ngưu Hữu Đạo quay sang Quản Phương Nghi hỏi: “Các ngươi quen chỗ này, theo các ngươi.”
Quản Phương Nghi ra hiệu cho lão Thập Tam. Lão Thập Tam lập tức biến mất ở cuối ngõ.
“Lập tức liên hệ với Hầu Tử, dặn hắn ta phát tin cho Hạo Chân và Hiểu Nguyệt Các, hỏi xem Thiệu Bình Ba ở đâu?” Ngưu Hữu Đạo tiếp tục hạ lệnh. Có thể nói, hắn cùng lúc dùng đến mấy phương pháp.
Một lát sau, nhóm người tìm được một khách sạn thích hợp để nghỉ lại. Anh Vương phủ, Hạo Chân cùng Thiệu Liễu Nhi dùng bữa, còn có hai vị Vương tử, bên cạnh có nô tỳ hầu hạ.
Tổng quản thái giám Mộc Cửu vào sảnh, lấy một khăn mặt ấm đưa tới cho Hạo Chân.
Thiệu Liễu Nhi nhìn, nàng biết, Mộc Cửu có việc.
Hạo Chân lau lau miệng và tay, đứng dậy đi ra ngoài.
Ra ngoài đình viện, Mộc Cửu lấy ra một phong thư, dâng lên: “Ngưu Hữu Đạo có gửi thư hỏi vị trí Thiệu Bình Ba.”
“Nhanh vậy đã nhận được thư rồi sao?” Hạo Chân hơi bất ngờ, nhận lấy thư, xem xong, thổn thức thở dài: “Xem ra nhất định phải đẩy Thiệu Bình Ba vào chỗ chết không tha đây!”
Y cũng không nói xử trí thế nào, đưa lại thư cho Mộc Cửu rồi xoay người rời đi.
Mộc Cửu hiểu ý y. Ngưu Hữu Đạo đã nể mặt Vương gia như vậy, chút chuyện nhỏ này Vương gia lại từ chối có vẻ khó nghe, coi như không có thành ý kết giao.

Nhưng dù sao Thiệu Bình Ba cũng là đại cữu ca của Vương gia. Vương gia cũng không dễ bán. Có một số việc, không cần chủ tử nói ra, không thể hiện thái độ gì cũng là một loại thái độ.
Mộc Cửu đã biết nên làm thế nào.
…
Trời tối, trong Phù Dung Viên, Ngọc Thương đứng ngoài đình nhìn lên bầu trời đêm.
Độc Cô Tĩnh bước nhanh vào, dâng lên một phong mật thư: “Sư phụ, Ngưu Hữu Đạo hỏi vị trí Thiệu Bình Ba.”
Hỏi một đằng, Ngọc Thương trả lời một nẻo: “Bên Thiệu Bình Ba có trả lời chưa?”
“Vẫn chưa.”
“Không cần để ý đến Ngưu Hữu Đạo, còn bên Thiệu Bình Ba, chờ đến sáng mai nếu vẫn chưa có tin tức gì, thì cho y biết thế nào là lễ độ, kẻo y không biết tốt xấu.” Ngọc Thương hừ lạnh.
…
Trong khách sạn, Ngưu Hữu Đạo cùng Quản Phương Nghi đang dùng bữa, Trần Bá phụ trách chờ tin bước nhanh đến, cúi xuống giữa hai người, thấp giọng nói: “Bên Vương phủ có câu trả lời…”
“Quả nhiên là ở Kinh thành nước Tề.” Ngưu Hữu Đạo hừ lạnh, quăng đũa đi, đứng dậy?: “Chưa bỏ chạy thì tốt. Đi!”
Quản Phương Nghi vội vàng đứng dậy giữ chặt lấy hắn: “Ngươi điên rồi. Đó là nơi tiếp đón khách quý một nước, có tu sĩ chuyên môn hộ vệ, không phải nơi làm ẩu được.”
“Ta tự khắc có cân nhắc. Tới Hoàng cung.”
Không đến nửa giờ sau, ba người xuất hiện ngoài Hoàng cung nhưng không thể xông thẳng vào, bị thủ vệ ngăn cản, trên cổng thành cửa cung cũng có tu sĩ nhìn chằm chằm xuống dưới.
Ba người đợi bên ngoài cửa cung một lúc, thủ vệ ra thông báo: “Ngươi đi theo ta. Hai người các ngươi ở lại bên ngoài.” Gã chỉ Quản Phương Nghi và Trần Bá.
Hai người kia không được vào, thủ vệ chỉ dẫn theo Ngưu Hữu Đạo, mở một khe cửa nhỏ, đi vào trong.

Đây là lần đầu tiên Ngưu Hữu Đạo vào trong Hoàng cung nước Tề, vừa vào đến cửa cung, thủ vệ đã giao hắn cho một thái giám lĩnh đi.
Thái giám kia không đưa hắn vào trong mà đưa tới một gian phong trong góc nội cung, dặn hắn chờ ở đó.
Trong phòng bày biện đơn sơ, mấy cái ghế dài quanh một cái bàn, đoán chừng là nơi quân tốt nghỉ chân, đến trà cũng không có. Thái giám kia vẫn đứng bên cạnh canh giữ.
Một lúc sau, một bóng người xuất hieijen ngoài cửa.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu đứng dậy chắp tay cười nói: “Bộ Tổng quản, gặp ngài một lần thực không dễ. Đã lâu không gặp, ta nhớ ngài đến chết rồi.”

Chương 778: Mượn Đầu Hắn (2)

Chương 778: Mượn Đầu Hắn (2)
“Miệng ngươi thật là ngọt!” Bộ Tầm cười cười, bước lên, quan sát một chút: “Nghe nói ngươi vẫn còn ở Băc Châu, đột nhiên lại xuất hiện ở đây, ta còn tưởng có người giả mạo. Vô cớ hiến ân cần, nói đi, chuyện gì?”
Ngưu Hữu Đạo hất cằm chỉ tuỳ tùng sau lưng y.
Bộ Tầm khua khua tay, người không liên quan lập tức lui ra ngoài.
Ngưu Hữu Đạo không ngồi, cũng không mời đối phương ngồi. Thời gian rất gấp, hắn nói thẳng: “Đại tổng quản, ta sẽ không nói nhiều, ở Kinh thành này, không có chuyện gì có thể gạt được ngài. Hắn là ngài đã biết Thiệu Bình Ba đến Kinh thành?
Bộ Tầm cười lạnh nhạt: “Cắn mãi không thả! Hai người các ngươi cứ nhất định phải tranh nhau làm gì? Lần trước, ngươi cướp chiến mã của người ta đi, người ta còn không tìm ngươi tính sổ đâu.”
“Nói thật, ta và y có thù, ngươi giúp ta một việc, cho ta mượn đầu y dùng một lát.”
“Ngươi chạy đến trong cung, nói đùa bạo miệng như thế, có thích hợp sao?”
“Bắc Châu!” Ngưu Hữu Đạo trịng trọng đáp: “Nếu không muốn Bắc Châu đại loạn thì giao đầu y cho ta!”
Hiện giờ tầm mắt của hắn đã hơn lúc trước, hắn đã hiểu lúc trước đối phương để ??? . Nói trắng ra, trước mắt nước Tề cần bốn nước phía đông ổn định, đột nhiên con hổ nước Tấn kia lại nhảy ra muốn gặm hai cái.
Bộ Tầm giả bộ như không hiểu: “Y chết, sợ là Bắc Châu loạn càng nhanh đi!”
“Y chạy trốn đến đây là bị ta đuổi ra khỏi Bắc Châu. Không dối gạt đại tổng quản, hiện giờ Thiệu Đăng Vân đang bị ta khống chế, ta có thể bóp

nát cái mạng của lão ngay lập tức. Chỉ xem đại tổng quản muốn bảo vệ ai thôi. Ta tin tưởng, bằng tầm mắt của đại tổng quản, sẽ không có chuyện không biết tình hình Bắc Châu thế nào.”
“Ta có thể cho rằng ngươi không biết sống chết chạy đến đây uy hiếp ta không?”
Ngưu Hữu Đạo vội vàng khoát tay: “Tuyệt không có ý này! Nói thật, y mưu hại ta không chỉ một lần hai lần, lần này lai phái người đến Vạn Thú Môn ám sát ta, còn cấu kết với Thiên Ngọc Môn hạ tử thủ với ta. Vì thế, Thiên Ngọc Môn đã chết một vị trưởng lão ở Vạn Thú Môn. Ta đã bị y bức đến không còn đường lui. Trước đó ta cũng không nghĩ tới có thể để cho Thiệu Bình Ba trốn thoát. Y chạy, ta chẳng còn cách nào khác, nếu ta không bắt được y, chỉ có thể giết Thiệu Đăng Vân, khiến cho Bắc Châu đại loạn, chặt đứt thế lực mà y có thể dựa vào. Ta không thể để cho y có cơ hội tiếp tục xuống tay với ta. Bằng vào tai mắt của đại tổng quản, có một số việc, chắc hẳn đại tổng quản đã có phán đoán, không cần ta dông dài.”
Bộ Tầm nhíu mày: “Thiệu Bình Ba là ca ca của Anh Vương phi. Há có thể vô cớ giết đi?”
“Chuyện này đơn giản. Đại tổng quản chỉ cần âm thầm rút người bảo vệ y, tự nhiên sẽ có người ra tay giải quyết. Đại tổng quản, có lẽ ta cần nhắc nhở ngài một chút, Thiệu BÌnh Ba cấu kết với Thiên Ngọc Môn ra tay với ta, nếu ta có chuyện gì ngoài ý muốn, chẳng những Bắc Châu sẽ loạn, Nam Châu cũng sẽ loạn. Một nam một bắc đồng thời xảy ra chuyện, bên nước Yến không làm tốt sẽ xảy ra chuyện lớn. Thiệu Bình Ba đã là chó nhà có tang, vì y, có đáng không?”
…
Bộ Tầm tiến vào trong ngự thư phòng, chờ Hạo Vân Đồ ném tấu chương đang phê duyệt sang một bên mới xích lại thì thầm mấy tiếng.
Hạo Vân Đồ đặt bút xuống, trầm mặc, sau một hồi lâu mới buông tiếng thở dài: “Thiệu Bình Ba là một nhân tài, thực đáng tiếc. Nhưng gia hoả này không phải kẻ an phận, giữ lại thưc không biết sẽ xui khiến Hạo Chân làm gì.”
Lão quay lại nói với Bộ Tầm: “Ngươi còn nhớ chuyện Ngọc Thương tiên sinh bái sư chứ? Quả nhân mất mặt lắm rồi. Lần này, tiểu tử này

đụng vào, vừa vặn có thể trả công bằng cho Ngọc Thương tiên sinh.”
Bộ Tầm cúi thấp người, mỉm cười thưa: “Vâng!”
Không bao lâu sau, một thái giám khôi ngô dẫn theo hơn mười người hộ tống Ngưu Hữu Đạo rời hoàng cung.
Lâu không thấy Ngưu Hữu Đạo ra, Quản Phương Nghi và Trần Bá đứng đợi ngoài cung hơi lo lắng, không biết có xảy ra chuyện gì không, nhưng đây là hoàng cung Tề quốc, hai người không thể xông vào, trên thành cung thành có rất nhiều tu sĩ đang âm thầm nhìn chằm chằm họ.
Động tĩnh từ sau cửa cung truyền đến, cửa cung mở ra, mấy chiếc xe ngựa có vẻ bình thường đi ra.
Lúc xe ngựa dừng cạnh hai người, màn cửa vén lên một góc lộ ra gương mặt Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo ở bên trong gọi: “Lên xe!”
Lúc này hai người chui vào xe ngựa, kết quả phát hiện trong xe có hai thái giám dáng vẻ khôi ngô.
Nhìn thấy người này, vẻ mặt Quản Phương Nghi trở nên cẩn thận hơn nhiều, mặc dù không qua lại với người này nhưng bà ta vẫn biết.
Thái giám này vốn tên gì, hầu hết mọi người đã không còn biết, chỉ biết là đồ đệ của đại nội tổng quản Tề quốc Bộ Tầm, người này xưng Bộ Phương, là tâm phúc của Bộ Tầm, người này ra mặt thường đại diện cho Bộ Tầm.
Quản Phương Nghi không khỏi lặng lẽ nhìn Ngưu Hữu Đạo thêm hai cái. Bà không rõ giữa Ngưu Hữu Đạo và Bộ Tầm có quan hệ gì. Nhớ lại lúc đầu dưới sự uy hiếp của Bộ Tầm bà ta không thể không đi theo Ngưu Hữu Đạo.
Trong xe ngựa yên tĩnh im ắng, chỉ có tiếng bánh xe và tiếng vó ngựa.
Trên đường, một chiếc xe ngựa đi ngang qua qua mấy chiếc xe ngựa này sau đó đổi hướng, đi về nơi vắng vẻ.
Trong xe, hai tu sĩ đang đi cùng hai người mặc trang phục hạ nhân. Hai hạ nhân này chính là Thiệu Bình Ba và Thiệu Tam Tỉnh, nhưng đã kéo căng da, nối lông màu, đổi màu da, dịch dung, không phải người rất quen thuộc sẽ không thể nhận ra hai người.
Ven đường yên tĩnh vắng vẻ, có mấy đứa trẻ đang chơi quanh đống lửa nhảy nhót.

Xe ngựa đi xuyên qua làn khói bay bay, đi thẳng một đường, không khỏi ngửi thấy mùi khét trong đống lửa.
Đi chưa được bao xa, mã phu lái xe đột nhiên lung lay sắp đổ, lúc ghìm chặt xe ngựa thì thân thể mềm nhũn, ngã xuống trên càng xe.
Hai tu sĩ trong xe ngựa cũng xụi lơ trên thành xe, thở nặng nề.
Thiệu Bình Ba ngồi ngay ngắn hất cằm, Thiệu Tam Tỉnh lập tức đứng dậy chui ra khỏi xe, nhìn xung quanh, nhấc màn xe lên mời.
Thiệu Bình Ba đứng dậy bước ra, một tu sĩ đang dựa trên thành xe cố gắng nâng một tay lên, chỉ vào hắn: “ Ngươi... ngươi...”
Thiệu Bình Ba hờ hững liếc nhìn, lạnh nhạt nói: “Đa tạ hai vị đưa tiễn.”
Chủ tớ hai người tuần tự xuống xe ngựa.
Thiệu Bình Ba giẫm bên ánh trăng trên đường, không nhanh không chậm tiến lên, ngẩng đầu ưỡn ngực, ung dung không vội, cho dù giống một hạ nhân thì giờ khắc này vẫn không mất đi phong độ đại công tử Bắc Châu.
Đi không được bao xa, trong ngõ có một người mặc áo đen, ra dấu mời với hai người, hai người cua vào ngõ hẻm, biến mất trong bóng tối...
Đợi xe đi thẳng vào ngoại tân quán, dừng ở một chỗ hẻo lánh trong ngoại tân quán, đám Ngưu Hữu Đạo chưa xuống xe đã tự có người đi thăm dò tình hình.
Người thăm dò tình hình nhanh chóng quay lại, bẩm báo với Bộ Phương đang ngồi ngay ngắn trong xe: “Phương gia, mục tiêu không có trong quán, theo hai tên đệ tử ba phái lưu lại nói, lúc trời chưa tối, bên sứ quán Vệ quốc đã cử xe ngựa đến, đón mục tiêu đến Vệ quán dự tiệc, có đệ tử ba phái đi theo bảo hộ.”
Nghe tên trước mặt nói, Ngưu Hữu Đạo giật mình, sau khi nghe xong liền khẽ thở phào một hơi, nhìn Bộ Phương.
Bộ Phương trầm giọng nói: “Lập tức đi dò xét, xem thử khi nào yến hội kết thúc, nhìn chằm chằm mục tiêu.”
“Rõ!” Ngoài cửa sổ có tiếng đáp, màn xe buông xuống.
Sau đó đội xe quay đầu, lại chạy khỏi ngoại tân quán, chạy đến sứ quán Vệ quốc.
Trên đường, Bộ Phương chợt lãnh đạm lên tiếng: “Sau khi mục tiêu ra khỏi Vệ quán, ta sẽ cho đệ tử ba phái buông lỏng bảo hộ với mục tiêu.”

Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, hiểu rõ ý hắn. Dù sao Thiệu Bình Ba cũng là ca ca của Anh vương phi, bên này sẽ không vô duyên vô cớ vọng giết, chỉ có thể để Thiệu Bình Ba xảy ra chuyện bất ngờ.

Thật sự không biết, trong sứ quán Vệ quốc đã xảy ra chuyện bất ngờ.

Trong yến tiệc có mỹ cơ vừa ca vừa múa, có khách đang nâng ly cạn chén, không ngừng khách sáo với nhau nhưng lại có một chỗ trống không, thiếu đi một vị khách.

Chỗ thiếu chính là Thiệu Bình Ba.

Chương 779: Bắt Đào Phạm

Chương 779: Bắt Đào Phạm
Đệ tử ba phái canh giữ bên ngoài thỉnh thoảng nhìn vào trong, Thiệu Bình Ba rời khỏi tiệc đi tiểu, sau khi đến nơi tiểu tiện thì mãi không thấy ra.
Một lúc sau, đệ tử ba phái mới ý thức được chỗ không bình thường.
Một đệ tử dẫn đầu trực tiếp dẫn hai người xông vào, thuận theo một bên sân xung quanh yến tiệc đi vào.
Một tu sĩ ở cửa ngăn cản bọn hắn, một bên muốn vào, một bên không cho vào, làm kinh động đến Vệ sứ Khang Hòa.
“Người ta trên người có chức trách, cũng chỉ lo cho an toàn của Thiệu công tử.” Khang Hòa phất tay, cho tu sĩ bên này vào.
Đệ tử ba phái cất bước vào trong, tìm đến nơi tiểu tiện thì phát hiện trống không, làm gì còn thấy bóng người...
Đội xe còn chưa tới Vệ quán đã có người chạy như bay đến chặn xe, đẩy cửa sổ xe ra bẩm báo: “Phương gia, không thấy mục tiêu, Vệ quán không cho điều tra...”
Người đến kể lại đại khái tìn hình, tim Ngưu Hữu Đạo chìm xuống.
Còn ngồi xe ngựa ngụy trang gì nữa, người trong xe ngựa lập tức nhảy ra, bay thẳng lên nóc nhà trong thành, lao đến Vệ quán.
Sau khi xông vào, còn chưa tới đình yến hội đã nghe thấy tiếng Khang Hòa gầm gừ: “Đây là sứ quán Vệ quốc, ai dám làm càn thử đi!”
Vừa quay đầu lại, nhìn thấy đám Bộ Phương, Khang Hòa lập tức chỉ Bộ Phương nói: “Bộ công công, Tề quốc các ngươi muốn làm gì?”
“Bắt đào phạm!” Không đợi Bộ Phương mở miệng, Ngưu Hữu Đạo đã lớn tiếng doạ người.
Hắn cũng biết, sứ quán Vệ quốc đại diện Vệ quốc, không có lý do chính đáng, không phải ai muốn lục soát là lục soát.

Khang Hòa cả giận nói: “Nơi này đào đâu ra đào phàm?”
Ngưu Hữu Đạo: “Thiệu Bình Ba ở ngoại quán trộm tiền tài của khách đã sợ tổi lẩn trốn, mong rằng Vệ sứ không chứa chấp tội phạm.”
Khang Hòa như nghe phải câu chuyện cười lớn nhất thiên hạ: “Đường đường là đại công tử Bắc Châu lại đi trộm tiền của người khác? Nói đùa gì vậy?”
Bên cạnh có một tu sĩ đến bên Khang Hòa, thì thầm bên tai Khang Hòa: “Người này chính là Ngưu Hữu Đạo...”
Tu sĩ này gặp qua Ngưu Hữu Đạo, từng thấy Ngưu Hữu Đạo và Côn Lâm Thụ giao thủ ở Thiên Kính hồ.
Ánh mắt Khang Hòa lập tức dò xét Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo đưa mắt liếc nhìn Bộ Phương, việc này không nên chậm trễ, không thể bị người ta kéo dài.
“Lục soát!” Có cớ, Bộ Phương quả quyết hạ lệnh.
Đám người đằng sau lập tức tản ra tìm kiếm.
“Tốt! Dám làm càn ở sứ quán Vệ quốc, ngày mai ta phải đòi Tề hoàng một câu trả lời!” Khang Hòa tức giận gào thét.
Đâu còn có thể tìm ra kết quả gì, lục soát được nửa chừng Ngưu Hữu Đạo đã chẳng trông mông gì, điều ta nơi này vẫn tiếp tục, Ngưu Hữu Đạo và đám Bộ Phương tức tốc quay về ngoại tân quán, lỡ như Thiệu Bình Ba trở về thì sao?”
“Cảm đám ở đây nhìn mà ngay cả người đi như thế nào cũng không biết?” Bộ Phương cũng nổi giận, lúc ra khỏi yến hội không kìm được trách cứ đệ tử ba phái một tiếng, đồng thời hạ lệnh: “Thông báo toàn thành, không cho phép bất kỳ kẻ nào ra khỏi thành!”
Ra khỏi Vệ quán, cả đám bay lượn rời đi.
Đêm hôm khuya khoắt bay lượn trong đô thành Tề quốc, kinh động pháp sư trấn thủ.
Nhưng có mặt Bộ Phương, dĩ nhiên cả đường không hề bị trở ngại gì cũng không hề có ai ngăn cản.
Sau khi về đến ngoại tân quán, được biết Thiệu Bình Ba cũng không quay về, cả đám lập tức xông thẳng vào trạch viện Thiệu Bình Ba đặt chân kiểm tra.

Khắp nơi đèn đuốc thắp sáng, nguyệt điệp bay múa,đám Ngưu Hữu Đạo bước vào chính đường ánh mắt rơi lên trác án trong đường.
Trên trác án bày một cái hộp, trong hộp có đặt một bức thư.
Bộ Phương cầm lấy phong thư rút thư ra, thấy bên trên chỉ viết mấy chữ: Tự thấy hổ thẹn, kính mong Anh vương thiện đãi muội ta!
Ngưu Hữu Đạo đứng bên nhìn nội dung gương mặt căng ra, nhìn thấy bức thư này sao còn không biết Thiệu Bình Ba nào có đến yến tiệc gì, rõ ràng trước khi rời khỏi đây đã chuẩn bị một đi không trở lại, trong Vệ quán e đã không thể điều tra ra manh mối gì.
Bộ Phương mặt không biểu cảm, thu lại thư, định cầm về bàn giao.
Hộp hắn ta cũng mở ra, lật lật ngân phiếu và kim phiếu bên trong, lại đóng lại, thứ này hắn ta cũng phải đem đi giao nộp.
Đúng lúc này, bên ngoài có người bước nhanh đến báo: “Phương gia, khu nam thành phát hiện hai con phi cầm tọa kỵ chở mấy người bay khỏi đô thành.”
Bộ Phương trầm giọng nói: “Lập tức truyền lệnh lùng bắt, đồng thời truyền lệnh nhân thủ tiến hành khống chế phía Vệ quốc, phát hiện phi cầm lui tới lập tức truy cản!”
Bữa tiệc bên Vệ quán rõ ràng có vấn đề, rõ ràng là đang giúp Thiệu Bình Ba thoát thân, không có năng lượng tương đương hỗ trợ, tu sĩ bình thường đêm hôm khuya khoắt cũng rất khó tự nhiên lui tới trong thành bị phong bế, trên tường thành cũng có tu sĩ trấn thủ.
Hai con phi cầm kia rất có thể là Vệ quốc an bài, tọa kỵ phi cầm cũng không phải bất kỳ ai cũng có thể tùy tiện điều động, đối tượng hiềm nghi càng ngày càng hướng về Vệ quán.
Ngưu Hữu Đạo gương mặt bình tĩnh, hắn đã không còn ôm mong đợi gì, dùng tọa kỵ phi cầm thoát thân, sau khi bay khỏi đô thành có trời mới biết đi về hướng nào, muốn bắt lại khác gì mò kim đáy biển.
Hối hận, vậy mà tới chậm một bước, thế nhưng không còn cách nào khác, hắn có lo lắng của hắn, hắn không thể vọt thẳng vào ngoại tân quán Tề quốc giết người, hậu quả đó hắn đảm đương không nổi.
Trong lòng hắn rõ, nói cho cùng mình vẫn bị Thiệu Bình Ba tính toán, không ngờ Thiệu Bình Ba trong lúc trốn chạy vẫn có thể chạy đến chỗ

muội muội mục tiêu rõ ràng, người ta trông thì có vẻ hoảng hốt bỏ trốn nhưng thực ra không hề hoảng hốt, vô cùng ung dung thong thả.
Quay đầu ra khỏi sảnh đường, đến cạnh Quản Phương Nghi, Ngưu Hữu Đạo thấp giọng nói: “Lập tức liên lạc Huyền Vi, hỏi nàng ta có ý gì?”
Chuyện rất rõ ràng, không có gợi ý của Vệ quốc, sứ thần Vệ quốc sao có thể tùy tiện làm loại chuyện này.
...
Vệ quán, nhân viên điều tra rút đi, không lục soát được nghi phạm cần lục soát.
Khang Hòa đứng dưới mái hiên chỉ nhân viên rút lui tức giận chửi mắng một trận, đợi người đi hết, màn biểu diễn của y cũng kết thúc, ngẩng đầu nhìn trăng cười haha.
Hai tay chắp sau lưng, khoan thai tự đắc.
Nhưng chưa vui mừng được bao lâu, bên ngoài có người vội vàng chạy tới, thấp giọng nói: “Đại nhân, xảy ra chuyện.”
Chỉ thấy phía sau đang dìu hai người vào, chính là hai tu sĩ hộ tống Thiệu Bình Ba.
Dưới mệnh lệnh của Bộ Phương, trong thành đã triển khai tìm kiếm, người tiếp ứng Thiệu Bình Ba ra khỏi thành khác mãi không thấy mục tiêu, lại thấy động tĩnh xung quanh căng thẳng không khỏi nghi hoặc, muốn biết chuyện gì xảy ra, kết quả trên lộ tuyến nhìn thấy người bên mình trên đường.
Sắc mặt Khang Hòa thay đổi, bước nhanh xuống bậc thang, đi đến hai kẻ được dìu người mềm nhũn, trầm giọng nói: “Chuyện gì xảy ra?”
“Chúng ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, vị Thiệu công tử kia hình như không muốn đi cùng chúng ta...” Một người yếu ớt kể lại chuyện đã xảy ra.
Khang Hòa sửng sốt một lúc, cắn răng nói: “Thiệu Bình Ba, ngươi làm cái quỷ gì vậy?”
Vừa vui mừng, cuối cùng cũng hoàn thành việc lớn tướng công giao phó, ai ngờ lại xuất hiện bất thường.
Trong sứ quán Tấn quốc, lặng lẽ như tờ, thỉnh thoảng có hộ vệ đi tới đi lui duy trì cảnh giác.

Ô cửa sổ có ánh trăng thưa thớt chiếu qua tán cây già, một lão giả đang ngồi đọc sách dưới ánh đèn, người này chính là Bách Khoan Nguyên sứ thần Tấn quốc trú đống Tề quốc.
Cửa phòng vang lên tiếng gõ rồi mở ra, một lão bộc đi vào, cúi người nói bên tai: “Đại nhân, người đã tiễn đi bình yên.”
Bách Khoan Nguyên nhìn chằm chằm quyển sách, không dời mắt nói: “Không có gì bất thường chứ?”
Lão bộc nói: “Hồi báo nói, tất thảy thuận lợi, không có bất kỳ điều gì dị thường, hẳn là sẽ không có vấn đề gì nữa.”
Cuối cùng Bách Khoan Nguyên thả lỏng tinh thần, đặt quyển sách trong tay xuống, vuốt râu dựa vào lưng ghế, ha ha một tiếng: “Vị Thiệu công tử quả nhiên là danh bất hư truyền, thật đúng là lợi hại! Ừm... Tấn Đồ Thiên Hạ sách? Ta giờ có chút kỳ vọng không biết hắn có thể hiến gì cho bệ hạ, có thật sự có thể giúp lão phu lập công không. bên Vệ quán có động tĩnh gì?”

Chương 780: Đêm Không Ngủ

Chương 780: Đêm Không Ngủ
Lão bộc nói: “Rất nguy hiểm, Bộ Phương đích thân dẫn người vào Vệ quán bắt người, may mắn đi kịp, chậm một chút, có thể không đi được, chả trách vị Thiệu công tử kia vội vã rời đi, một khắc cũng không muốn kéo dài.”
“Sao lại kinh động đến Bộ Phương?” Bách Khoan Nguyên hơi bất ngờ, suy nghĩ một lát, bỗng bật cười haha: “Có trò hay để xem rồi, e là ngày mai phải xem Khang Hòa cứng rắn diễn trò tiếp rồi.”
Lúc Thiệu Bình Ba tìm tới lão, không có gợi ý của triều đình Tấn quốc, lão không tiện mạo muội tham gia, xảy ra chuyện lão không đảm đương nổi trách nhiệm này.
Nhưng Thiệu Bình Ba không chờ được lão xin chỉ thị, bày tỏ sẽ không để lão dính vào bất cứ phiền phức gì, chỉ cần hơi sắp xếp đưa đón một chút là được.
Thế là lão cứ thế nhẹ nhàng tiễn Thiệu Bình Ba đi, còn bên Vệ quán chắc chắn không dám để lộ chân tướng, chỉ có thể nghiến nát răng rồi nuốt vào trong bụng, ngày mai chắc chắn còn phải kìm nén tức giận trong lòng giả vờ giả vịt tìm Tề Hoàng diễn trò hưng sư vấn tội đòi câu trả lời công bằng.
Còn bên Tề quốc chắc chắn cũng cho rằng người bị Vệ quốc đưa đi, muốn điều tra, chắc chắn phương hướng cũng khóa chặt bên Vệ quốc, còn bên này yểm hộ Thiệu Bình Ba bình yên rời đi.
Gút mắc và phiền phức mấu chốt đều ở bên Vệ quán, không tìm được bên Tấn quán lão.
Người thực sự động thủ được lợi lại chẳng tốn chút chi phí gì, còn giống như một người chẳng liên quan.

Lãng phí thời gian diễn kịch biết rõ bị phá hỏng mà vẫn phải kiên trì diễn tiếp, giúp hung phạm yểm hộ, bảo lão làm sao lại không thấy buồn cười.
Chính vì vậy, Bách Khoan Nguyên cảm thán về Thiệu Bình Ba không thôi, thủ đoạn thoát thân trông thì đơn giản nhưng thực ra không hề đơn giản.
Kế hoạch nếu không thể khiến bên này đứng ngoài mọi chuyện.
Nếu không để làm lão động lòng, không được Tấn quốc đồng ý, lão căn bản không thể đồng ý với Thiệu Bình Ba.
Ngẫm nghĩ lại, toàn bộ quá trình thậm chí còn khiến lão cảm thấy kinh ngạc!
...
Ánh trăng chiếu rọi mặt đất bao la, hai con phi cầm loại lớn bay nhanh trong bầu trời đêm.
Nhìn lại đô thành đèn hoa rực rỡ biến mất khỏi tầm mắt, Thiệu Tam Tỉnh đứng trên lưng chim ưng mới nhẹ nhàng thở ra, quay đầu nhìn Thiệu Bình Ba trên một con phi cầm khác, ông cũng thật sự khâm phục vị đại công tử này.
Lúc trước ông còn nghĩ, bên cạnh có một đám tu sĩ nhìn chằm chằm, trong lúc vội vã muốn rời đi nào có dễ dàng như vậy, tìm sứ thần Tấn quốc trú tại Tần quốc hỗ trợ, người ta có thể mạo muội giúp ngươi làm loại chuyện này sao?
Ông không cho rằng chuyện này có khả năng lắm, vậy mà đại công tử lại hoàn thành dễ như trở bàn tay, chỉ một cuộc nói chuyện ngắn gọn đã khiến sứ thần Tấn quốc nhanh chóng phối hợp giúp đỡ.
Quá trình và nội dung cuộc nói chuyện, ông cũng được dự thính hoàn toàn.
Hiến vật quý cho Tấn hoàng, thỉnh cầu Tấn quốc điều động lực lượng hỗ trợ thoát thân, có những hành động mập mờ khó suy đoán.
Thế là một câu nói nhẹ nhàng của đại công tử, Huyền Vi đã lệnh cho Vệ sứ tối nay mang người rời khỏi Tề kinh đến Vệ quốc, quân muốn ta về Vệ ta có thể về Tấn sao?
Tấn sứ kinh ngạc, cũng bày tỏ sự hoài nghi.

Đại công tử để đối phương chứng kiến, nếu đêm nay không thấy Vệ sứ dẫn ta rời đi, quý phương có thể khoanh tay đứng nhìn, nhưng nếu quý phương không tiếp tay, ta sẽ nghe theo an bài đi từ Vệ quốc vậy!
Kết quả đã thành tình trạng trước mắt, Tấn sứ sử dụng lực lượng Tấn quốc xuất động phi cầm và pháp sư hộ vệ giúp bọn hắn thuận lợi thoát thân khỏi Tề kinh.
Thiệu Bình Ba im lặng ngắm sao trời xa xa vẻ mặt bình tĩnh. Với y mà nói, làm chút thủ đoạn thoát thân thành công không đáng phải vui mừng gì cả, trải qua bao nhiêu lần sóng gió, nếu ngay cả chút năng lực ấy cũng không có, y đã không thể sống tới hôm nay.
Chẳng những không vui mừng mà còn cảm thấy nhục nhã, với y mà nói, bây giờ y đang bị người ta đuổi như chó nhà có tang chạy trốn!
Trong lòng không chút vui vẻ, cũng không hề cảm thấy may mắn.
...
Trong ngoại tân quán, trong viện Thiệu Bình Ba đặt chân, Bộ Phương đích thân tọa trấn, sử dụng lực lượng tu sĩ trong thành, cũng sử dụng các lực lượng trong giáo sự đài, chờ tin tức hồi báo các bên.
Đợi chừng hơn một canh giờ, cũng không thấy có bất kỳ tin tức hữu dụng gì, Ngưu Hữu Đạo biết chờ đợi thêm nữa cũng không có ý nghĩa gì, với năng lực của Thiệu Bình Ba, chờ lâu như vậy không tìm thấy thì rất có thể không thể bắt lại được.
“Có Bộ công công tọa trấn, tại hạ xin cáo từ trước.” Ngưu Hữu Đạo lên tiếng chào, chuẩn bị về trước nghiên cứu thật kỹ có nên đi Vệ quốc tiếp tục đuổi giết không.
Dáng người khôi ngô thẳng tắp của Bộ Phương đứng dưới ánh trăng trong đình viện chậm rãi quy đầu về phía hắn: “Ngươi định đi đâu?”
Ngưu Hữu Đạo: “Về khách điếm trước, có việc có thể liên lạc với ta bất cứ lúc nào, dựa vào năng lực của Giáo Sự đài, ta đi đâu có lẽ cũng không thể thoát khỏi pháp nhãn của công công.”
Bộ Phương: “Ta vẫn không muốn chạy tới chạy lui, phiền thoái, cứ ở lại đây đi.”
Ngưu Hữu Đạo nghe được ý tại ngôn ngoại, hơi híp híp mắt, nhìn chằm chằm hắn ta.
Quản Phương Nghi và Trần Bá ở bên cũng cảnh giác.

Bộ Phương bổ sung thêm một câu: “Là ý của Đại tổng quản.”
Ngưu Hữu Đạo: “Ý tốt của đại tổng quản khiến ta hơi khó hiểu.”
“Lưu lại đi, Đại tổng quản sáng sớm ngày mai sẽ đích thân tới gặp ngươi.” Bộ Phương ném một câu, đám Ngưu Hữu Đạo không đi, hắn ta thì đi trước.
Còn đám Ngưu Hữu Đạo muốn đi cũng không đi được, đã có một đám tu sĩ canh giữ viện này, mấy người bọn hắn không thể ra khỏi viện này. Vốn là nơi ở của Thiệu Bình Ba, Thiệu Bình Ba bỏ chạy, giờ lại là nơi nhốt ba người bọn hắn.
“Chuyện gì xảy ra?” Quản Phương Nghi hỏi một tiếng, có chút lo lắng đề phòng.
Ngưu Hữu Đạo cau mày, hắn cũng không rõ lắm có ý gì, không hiểu được vì lý do gì mà Bộ Tầm muốn đối phó hắn.
...
“Chạy?”
Trong hoàng cung, Hạo Vân Đồ phê duyệt xong tấu chương, ngâm mình ở trong hồ nước chuẩn bị sau khi tắm xong sẽ nghỉ ngơi kinh ngạc một tiếng.
Bộ Tầm đứng bên hồ cẩn thận báo lại tình hình một lượt gật đầu: “Đúng vậy, chạy rồi, hành động của chúng ta chậm mất một bước.”
“Chạy giữa yến hội? Có phải bên Giáo Sự Đài có người tiết lộ tin tức không?” Ánh mắt Hạo Vân Đồ quỷ quyệt, suy nghĩ đầu tiên của lão ta là nghi ngờ có phải bên mình có nội ứng không, tương đối mà nói, Thiệu Bình Ba có chạy trốn hay không lại trở thành thứ yếu rồi.
Bộ Tầm: “Điểm này có thể loại trừ, căn cứ theo người của hộ vệ tùy hành báo lại, thời gian Thiệu Bình Ba rời tiệc hắn là sớm hơn động tác bên này của chúng ta. Mặt khác, hành vi của bên Vệ quán rất rõ ràng, chính là muốn giúp Thiệu Bình Ba rời đi. trước khi Vệ quán thiết yến, Ngưu Hữu Đạo vẫn chưa vào cung cho nên bên chúng ta không thể có chuyện lộ bí mật.”
“Vệ quán trợ giúp Thiệu Bình Ba rời đi...” Hạo Vân Đồ lầm bầm rồi rơi vào trầm tư, người đã bị Vệ quốc đem đi, giờ lão hơi hối hận, hối hận vì mình không quyết đoán tru sát Thiệu Bình Ba, giương mắt lên nhìn, trầm giọng nói: “Toàn lực truy nã, một khi tìm ra, lập tức tru sát!”

Trước đó là bởi vì vì Ngưu Hữu Đạo gánh một vài thanh danh không đáng, giờ dĩ nhiên đã chẳng cố kỵ gì cái tiếng giết ca ca của Anh vương phi không, Vệ quốc ra tay khiến vị hoàng đế này động sát tâm.
“Rõ!” Bộ Tầm cúi thấp người lĩnh mệnh.
...
Anh vương phủ, Bộ Phương đêm hôm khuya khoắt dẫn người nào dày vò Anh vương Hạo Chân đã đi ngủ.
Nghe nói mang ý chỉ của phụ hoàng tới, Hạo Chân nào dám không vội vàng bò dậy.
Gặp mặt, Hạo Chân lập tức hỏi: “Bộ công công, phụ hoàng có gì ý chỉ?”
Bộ Phương dáng người cao lớn ánh mắt lạnh lẽo quét qua đám người, từ từ nói: “Vì sao không thấy Vương phi?”
“Bảo Vương phi đừng lề mề nữa, lập tức tới ngay.” Hạo Chân lập tức hối người đi hối thúc Thiệu Liễu Nhi, nữ nhân ấy mà, ăn mặc sửa soạn tương đối phiền toái.
Thế là chỉ chốc lát sau, Thiệu Liễu Nhi ngay cả tóc còn chưa chải xong vội vàng chạy vào, tóc dài rủ xuống vai.

Chương 781: Thân Phận Của Ta Tám Chín Phần Đã Bại Lộ Rồi (1)

Chương 781: Thân Phận Của Ta Tám Chín Phần Đã Bại Lộ Rồi (1)
Bộ Phương cũng không giày vò họ lắm, tay khẽ vẫy, đằng sau có người bưng cái hộp lên, dâng trước mặt vợ chồng Anh vương, để hai người xem thử.
Hạo Chân không hiểu lắm, hơi nghi hoặc.
Thiệu Liễu Nhi nhìn thấy thì hãi hùng khiếp vía, đây không phải cái hộp nàng thu thập đưa đến cho huynh trưởng sao? Kinh động đến nội thị bên cạnh Hoàng đế đêm hôm khuya khoắt đưa tới là có ý gì?
Hộp lại mở ra, để hai người xem thử đồ bên trong.
Nhìn thấy kim phiếu và ngân phiếu bên trong, Thiệu Liễu Nhi càng chắc chắn, tim thắt lại, không biết chuyện lớn chừng nào mà lại làm ra thế trận này.
Bộ Phương tra hỏi: “Vương gia, Vương phi, nhận ra những thứ này không?”
Thiệu Liễu Nhi trả lời: “Đây là quà hôm qua ta tặng cho huynh trưởng Thiệu Bình Ba ở ngoại tân quán.”
Hạo Chân lập tức phản ứng lại, nhưng cũng thấy kỳ lạ, dù sao cũng là đại cữu ca của mình, đưa chút tiền tài thì sao? Chẳng lẽ cũng có lỗi sao?
Bộ Phương nói: “Bệ hạ hỏi, có biết Thiệu Bình Ba đi đâu không? Nếu biết, lập tức thông báo, không được phép giấu diếm.”
Bên này chỉ biết Thiệu Bình Ba ở ngoại tân quán, không biết gì khác.
Sau khi hỏi đáp qua lại một lát, Bộ Phương lấy thư Thiệu Bình Ba lưu lại giao cho Anh Vương, sau đó khom mình hành lễ cáo lui, không tiết lộ thêm điều gì.

Đợi sau khi những đại nội đến phủ đều rời đi, Cao Tiêm Hậu đi ra ngoài tìm hiểu tình hình trở về bẩm báo, nói Ngưu Hữu Đạo đến Tề kinh, vào hoàng cung, sau đó cùng Bộ Phương đi đuổi bắt Thiệu Bình Ba, lại vồ hụt, để Thiệu Bình Ba chạy, là bên Vệ quán đã hỗ trợ bỏ trốn.
Hạo Chân nghiêm mặt, rút bức thư bên trong phong thư ra xem, sau đó lại đưa cho mấy tâm phúc thay phiên nhau xem, cuối cùng mới đặt vào tay Thiệu Liễu Nhi đang kinh sợ.
Thấy thư, Thiệu Liễu Nhi suýt chút nữa bị dọa cho mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, vừa rồi có một ý niệm như vậy, sợ xảy ra chuyện nên suýt nữa không thừa nhận, may là nàng phản ứng nhanh, nghĩ người ta đã đem đồ đến tìm chắc chắn sẽ không cho phép mình nói nhảm.
Vị Bộ công công kia không đem thư này ra trước, rõ ràng muốn xem thử thái độ bên này, nếu vừa rồi mình không thừa nhận, hậu quả khó mà lường được.
Thiệu Liễu Nhi có chút run chân, sợ không thôi, phát hiện thân ở Hoàng gia, bộ bộ kinh tâm, họa phúc thật sự chỉ trong một ý niệm!
Nàng thấy thư cũng hiểu, mới biết Thiệu Bình Ba không lấy tiền tài của nàng, còn trả lại nàng, đi mà không biệt rồi!
Hạo Chân thật sự không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Bộ Phương đích thân đi đuổi bắt Thiệu Bình Ba? Suy nghĩ một lát, muốn tìm Ngưu Hữu Đạo hỏi rõ ràng, hỏi: “Ngưu Hữu Đạo đâu?”
Cao Tiệm Hậu: “Bị Bộ Phương khống chế trong tân quán rồi.”
“Khống chế rồi?” Hạo Chân ngạc nhiên, càng thêm hồ đồ, nhìn mấy vị tâm phúc, kết quả cả đám đều lắc đầu, đề nghĩ mãi không rõ đang xảy ra chuyện gì.
Bệ hạ phái người xông đến nhà, mấy vị này đêm nay không làm rõ mọi chuyện thì chẳng ai có thể an tâm nghỉ ngơi, ai nấy đều nơm nớp lo sợ, nhất định là một đêm không ngủ...
Không chỉ Anh vương phủ, tối nay sẽ có rất nhiều người khó ngủ, kinh thành rộng lớn như vậy, bất kỳ hành động dị thường nào của Tề hoàng cũng đều sẽ ảnh hưởng rất nhiều người.
Ngưu Hữu Đạo vừa ló đầu vào Tề kinh đã bị giam lỏng tại ngoại tân quán cũng vậy.
Hắn không nghĩ ra nguyên nhân bị khống chế, không có đầu mối.

Nhịn đến hừng đông, chờ đến nửa buổi sang, cuối cùng ngoài viện truyền đến động tĩnh, , một chiếc xe ngựa dừng ở ngoài cửa viện.
Một tên thái giám đi vào, tìm Ngưu Hữu Đạo, mời Ngưu Hữu Đạo đi.
“Đại tổng quản tới?” Ngưu Hữu Đạo hỏi một tiếng.
Thái giám cười không đáp, một mực mời Ngưu Hữu Đạo đi ra ngoài, lại mời hắn lên xe ngựa.
Ngưu Hữu Đạo không có vội vã lên xe, đẩy một góc màn xe lên, nhìn vào trong xe, kết quả thấy một người đang lặng lẽ ngồi đó, không phải Bộ Tầm thì còn có thể là ai.
“Để ngươi chờ lâu rồi, không còn cách nào khác, đợi hạ triều rồi ta mới rảnh.” Bộ Tầm giải thích.
Ngưu Hữu Đạo liếc mắt, lại đi đến bên cạnh xe, rút kiếm đẩy màn cửa ra, hỏi Bộ Tầm bên trong: “Có ý gì?”
Bộ Tầm cười tủm tỉm. “Lên xe đi, chuyện tốt.”
“Chuyện tốt?” Ngưu Hữu Đạo bày tỏ hoài nghi.
Bộ Tầm khẽ gật đầu. “Đối với ngươi mà nói, là chuyện tốt lớn.”
Ngưu Hữu Đạo nghi ngờ, không biết đang giở trò quỷ gì, nhìn chung quanh một chút, phát hiện chỉ có một chiếc xe ngựa, lại hỏi: “Những người khác thì sao?” Chỉ Quản Phương Nghi và Trần Bá đang nhìn chằm chằm bên này.
“Bọn hắn thích đi đâu thì đi, không ai quản.” Bộ Tầm vừa dứt lời, thái giám tùy hành bên cạnh xe ngựa ra hiệu, tu sĩ canh giữ quanh viện lách người đi, không trông coi viện này nữa.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn Quản Phương Nghi ra hiệu sau đó chui vào trong xe.
Xe ra khỏi ngoại tân quán, phía trước có hai người cưỡi ngựa mở đường, đằng sau có hai người cưỡi ngựa đi theo, đều mặc thường phục, chỉ có Bộ Tầm ở trong xe mặc cung trang hoạn quan.
Ngưu Hữu Đạo dùng vỏ kiếm đẩy màn xe lên nhìn người qua lại trên đường một lát mới thả xuống, quay đầu lại hỏi: “Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?”
Bộ Tầm: “Dẫn ngươi đi gặp vị quý nhân?”
“Quý nhân? Quý nhân gì? Hoàng đế? Đây đâu phải đường vào cung? Hay là chưởng môn ba đại phái?” Ngưu Hữu Đạo hỏi liên tục.

Bộ Tầm hai tay đặt trên đầu gối nhìn kỹ hắn một lát.
Ngưu Hữu Đạo bị lão ta nhìn khiến toàn thân không được tự nhiên. “Ta nói này Bộ đại tổng quản, rốt cuộc ông làm cái quái gì vậy?”
Ai ngờ Bộ Tầm chậm rãi lầm bầm: “Cổn cổn Trường Giang đông thệ thuỷ, Lãng hoa đào tận anh hùng. Thị phi thành bại chuyển đầu không. Thanh sơn y cựu tại, Kỷ độ tịch dương hồng...(Trường giang cuồn cuộn chảy về đông Sóng trắng cuốn phăng mọi anh hùng Đúng sai, thành bại, đều mây khói Núi xanh lặng đón bóng dương hồng)”
Ngưu Hữu Đạo sửng sốt.
Bộ Tầm đọc xong một bài lại đọc bài nữa: “Đào hoa ổ lý đào hoa am, đào hoa am hạ đào hoa tiên. Đào hoa tiên nhân chủng đào thụ, hựu trích đào hoa hoán tửu tiền... (Đào Am giữa lũng hoa đào Có tiên lánh bụi thuở nào lại đây Rừng đào tiên để chốn này Ta bẻ đổi rượu vui say mấy cành)”
Khóe môi Ngưu Hữu Đạo giật giật, cười haha nói: “Giáo Sự đài đúng là không tầm thường, ngay cả cái này cũng thăm dò được.”
Bộ Tầm cười, đối phương nói vậy không khác nào đã thừa nhận là thơ của hắn. “Đúng là không nhìn ra, ngươi lại có tài hoa như vậy. Bài thơ này ngay cả bệ hạ cũng động tâm, đang suy nghĩ xem có nên mời ngươi là sư phụ cho các hoàng tử hoàng tôn không. Ngưu Hữu Đạo, đây là may mắn lớn đấy!”
“Đừng!” Ngưu Hữu Đạo đẩy tay cự tuyệt. “Đại tổng quản, chuyện rất tốt mà ông nói là đây sao? Đừng có lừa ta. Ta tuyên bố trước, mấy bài thơ kia không phải của ta, là của sư phụ ta, bị người ta hiểu lầm thôi.”
Bộ Tầm a một tiếng: “Sư phụ ngươi là ai? Có tài hoa này rất đáng để ta đích thân đi mời.”
Ngưu Hữu Đạo đáp gọi gàng: “Mọi người đều biết, Đông Quách Hạo Nhiên! Ông muốn tìm người, ta không có ý kiến, chỉ sợ không tìm được thôi.”
“...” Bộ Tầm im lặng.
Ngưu Hữu Đạo trở lại chuyện chính. “Đại tổng quản, quý nhân nào mà ta nhất định phải gặp vậy?”
Bộ Tầm: “Lần trước ngươi không từ mà biệt, trên nông trường không cản được ngươi nên có lòng tốt mời ngươi trở về, ngươi thì tốt rồi, một

mồi lửa đốt cả nông trường. Giờ nghĩ lại, chuyện cũng có nguyên nhân, thằng nhãi ngươi e là vội vàng cướp chiến mã của Thiệu Bình Ba đúng không? Chuyện quá khứ coi như xong, bệ hạ rộng lượng, không truy cứu ngươi, có điều chuyện vẫn chưa xong, chuyện bệ hạ đã đáp ứng với người ta, ngươi phải giúp bệ hạ dọn dẹp cho xong.”

Ngưu Hữu Đạo buồn cười, dù là chuyện gì có truy cứu hay không cũng phải xem là ai. Dựa vào sức ảnh hưởng của hắn ở Nam Châu hiện nay, chút chuyện nhỏ ấy Hạo Vân Đồ có thể truy cứu mới là lạ, nói cứ như hắn nợ người ta nhân tình lớn lắm vậy. Có điều hắn cũng hiểu ra: “Ý đại tổng quản là, lúc trước cản ta trên đường là có chuyện muốn tìm ta?”

Bộ Tầm gật đầu: “Ngọc Thương tiên sinh đã nghe nói đến rồi chứ?”

Chương 782: Thân Phận Của Ta Tám Chín Phần Đã Bại Lộ Rồi (2)

Chương 782: Thân Phận Của Ta Tám Chín Phần Đã Bại Lộ Rồi (2)
Thân là người trong giới tu hành nhiều năm, dĩ nhiên sẽ không lạ lẫm với cái tên này. Tuy Ngưu Hữu Đạo chưa từng gặp nhưng cũng có thể coi là ngưỡng mộ đại danh đã lâu, ừ đáp: “Cao thủ đứng thứ năm Đan bảng, nghe nói là bác học hồng nho, đại gia binh pháp, học sinh môn hạ không phú thì quý, nghe nói ngay cả Thượng tướng quân Hô Diên Vô Hận quý quốc cũng từng là học sinh của ông ấy, hình như rất nổi tiếng. Quý nhân Đại tổng quản nói chính là ông ấy sao?”
Bộ Tầm ừ: “Lúc ấy bệ hạ và ông ấy gặp nhau, ông ấy có nhắc đến ngươi...” Tình hình đại khái cũng có thể kể đại khái, trọng điệm chính là Ngọc Thương cực kỳ thích tài hoa của Ngưu Hữu Đạo, muốn mời Ngưu Hữu Đạo làm sư phụ cho nhi tử huynh đệ đã chết của ông ta.
Ngưu Hữu Đạo nghe xong ánh mắt lấp lóe, trầm mặc.
Trầm mặc một hồi lâu, chợt lên tiếng nói: “Dừng xe!”
Xe chưa ngừng, cũng sẽ không nghe hắn, Bộ Tầm lạnh nhạt nói: “Có thể xây dựng mối quan hệ với Ngọc Thương tiên sinh, đối với tương lai sau này của ngươi trong giới tu hành rất có lợi, là chuyện tốt nhiều người muốn mà không được. Hơn nữa, Ngọc Thương tiên sinh không ép buộc ngươi, ngươi không đồng ý cũng không sao, người ta sẽ không miễn cưỡng, nhưng ngươi ít nhất phải giúp bệ hạ dọn dẹp chuyện này, chẳng lẽ chút chuyện nhỏ này ngươi cũng không muốn giúp?”
Lúc trước Hạo Vân Đồ đã đồng ý với Ngọc Thương, kết quả để Ngưu Hữu Đạo chạy, làm Hạo Vân Đồ thật sự rất mất mặt.
Mấu chốt là chuyện Ngọc Thương người ta đồng ý với Hạo Vân Đồ đã làm được, thúc đẩy thông gia với Hô Diên gia, giờ có cơ hội này, đương

nhiên Hạo Vân Đồ muốn cứu vớt thể diện này.
Ngưu Hữu Đạo dường như không có tâm trạng đùa giỡn như trước, trở nên rất bình tĩnh: “Đại tổng quản hiểu lầm, đột nhiên nhớ ra có vài việc muốn thông báo với người dưới. Đại tổng quản yên tâm, xuống xe bàn giao mấy câu sẽ quay lại.”
Không trở về cũng không được, Bộ Tầm người ta đích thân xuất mã, dưới mí mắt Bộ Tầm có thể dễ dàng bỏ chạy như vậy sao?
Vẻ mặt Bộ Tầm hòa hoãn lại, đưa tay gõ bên bệ cửa sổ “cốc cốc cốc” ba cái.
Xe ngựa lập tức dừng lại, còn có tác dụng hơn Ngưu Hữu Đạo la to rất nhiều.
Ngưu Hữu Đạo chui ra khỏi xe nhảy xuống, đi về phía Quản Phương Nghi và Trần Bá đi theo phía sau, kéo Quản Phương Nghi đến cạnh nói thầm rỉ tai vài câu, sau đó trở về, lại chui trở lại xe ngựa.
Xe ngựa tiếp tục tiến lên, Bộ Tầm nhìn ra Ngưu Hữu Đạo hình như có thêm nhiều tâm sự.
Phù Phương Viên, trong một ngôi đình ở rừng trúc, Ngọc Thương tĩnh tọa trầm mặc, Thiệu Bình Ba đã chạy mất?
Ông nhìn chằm chằm, người ngay dưới mí mắt ông thế mà cứ như vậy chạy mất.
Bị người ta lợi dụng hộ tống người từ Bắc Châu đến, lại bị người ta tùy tiện thoát khỏi trói buộc bên này, còn muốn cho người ta biết tay một chút, ai ngờ người muốn người ta biết tay thì nhiều, nhưng người ta cứ thế bỏ đi, khiến mọi người không kịp trở tay.
Tâm trạng Ngọc Thương không được tốt lắm, không phải vì bị đùa giỡn, mà cảm thấy Thiệu Bình Ba đang miệt thị Hiểu Nguyệt các, người ta thà đến Vệ quốc chứ không chịu đầu quân bên này chứng tỏ điều gì? Chứng tỏ người ta căn bản không coi trọng Hiểu Nguyệt các!
Thiên hạ này dù sao cũng là thiên hạ của giới tu hành, Hiểu Nguyệt các dù sao cũng là thế lực lớn có sức ảnh hưởng trong giới tu hành. Thiệu Bình Ba lại không thèm để ý đến bên này, dứt khoát tìm thế lực thế tục nương tựa.
Dù sao ngươi cũng phải nói một chút, hỏi một chút bên này có thể cho ngươi được cái gì? Kết quả người ta cũng chẳng thèm hỏi, trực tiếp bỏ đi

rồi.
Ông ta biết rõ, loại người đã đi đến bước như Thiệu Bình Ba, người có thể dùng một Bắc Châu nhỏ bé cân bằng hai nước Yến, Hàn, là người có con mắt độc đáo.
Thiệu Bình Ba không coi trọng, với ông ta mà nói, đó là một cảm giác thất bại khó hiểu!
Nhưng nghĩ kỹ lại, lựa chọn của người ta hình như không sai. Không nói gì khác, Thiệu Bình Ba thật sự có thể đắc thế ở Vệ quốc, Hiểu Nguyệt các cũng sẽ không vì chút chuyện này mà hành động theo cảm tính dùng hết quyền thế để đối nghịch.
Độc Cô Tĩnh bước nhanh đi vào: “Sư phụ, Bộ Tầm tới, còn mang theo Ngưu Hữu Đạo cùng đến bái phỏng.”
“Ngưu Hữu Đạo?” Ngọc Thương kinh ngạc: “Không phải hắn bị giam lỏng sao?”
Hỏi nhiều hơn cũng vô ích, không bằng lập tức đứng dậy nghênh đón.
Xe ngựa đã tiến vào Phù Phương Viên, khách nhân xuống xe, có người dẫn vào nơi tiếp khách, Ngưu Hữu Đạo đi bên cạnh Bộ Tầm, nhìn xung quanh.
“Ngươi không xa lạ gì với nơi này nhỉ?” Bộ Tầm cười hỏi một câu, trong lòng có chút cảm khái, nữ nhân bệ hạ nhớ thương nhiều năm vậy mà lại bị thằng nhãi này dắt đi.
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Không thay đổi gì cả.”
Ngọc Thương tay áo tung bay bước đến, chắp tay từ xa: “Đại tổng quản đích thân tới, không tiếp đón từ xa!”
Hai bên chạm mặt, Bộ Tầm đáp lễ: “Có nhiều chuyện quá, sợ đột ngột thay đổi gì nên đến mà không báo trước, mạo muội tới chơi, hi vọng không quấy rầy thanh tịnh của Ngọc Thương tiên sinh.”
“Nói quá lời, Đại tổng quản là khách quý có mời cũng không mời được.” Ngọc Thương khách khí, thấy Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm mình đánh giá chưa xong, cười hỏi: “Vị này hẳn là Ngưu Hữu Đạo dương danh thiên hạ?”
Ngưu Hữu Đạo chắp tay hành lễ: “Tiên sinh như ánh trăng sáng, tại hạ chẳng qua chỉ là hạt gạo, so với tiên sinh, không đáng giá nhắc tới. Vãn bối Ngưu Hữu Đạo bái kiến Ngọc Thương tiên sinh!”

“Khách khí quá, mời!” Ngọc Thương đưa tay mời, đích thân mời hai người đến ngồi trong đình các xanh ngắt.
Vừa ngồi xuống nói chuyện, hai bên đều nói rõ ý đồ đến.
Sau khi biết dụng ý Bộ Tầm đưa Ngưu Hữu Đạo đến, trong lòng Ngọc Thương “bộp” một tiếng, vô thức nhìn Ngưu Hữu Đạo thêm hai cái, không thấy chút manh mối gì từ trên mặt Ngưu Hữu Đạo.
Ngọc Thương lập tức bộ dạng mừng rỡ như điên, mặt mũi vô cùng nhiệt tình mời Ngưu Hữu Đạo làm sư phụ cho “chất tử” của mình.
Ngưu Hữu Đạo liên tục cự tuyệt, lý do cự tuyệt giống như lý do khi trêu đùa Bộ Tầm, từ chối không nhận thơ do mình làm mà đẩy sang Đông Quách Hạo Nhiên.
Không có chứng cứ, cuối cùng Ngọc Thương chỉ có thể tiếc nuối.
Bộ Tầm có nhiều việc, không thể ở đây lâu, đến đây chỉ đại diện Hoàng đến cho Ngọc Thương một công đạo mà thôi.
Ngọc Thương cũng không tiện giữ lão ta lại, có điều lại liên tục giữ Ngưu Hữu Đạo. Ngưu Hữu Đạo từ chối nói có chuyện quan trọng không chịu ở lại, bên này cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tiễn khách.
Trước khi chia tay, Ngọc Thương giữ tay Ngưu Hữu Đạo, liên tục mời, bảo hắn rảnh rỗi thì thường ghé tới đây.
Ngưu Hữu Đạo tất nhiên là cám ơn.
Sau khi khách khứa rời đi, Ngọc Thương nhanh chóng quay lại trong đình các trước đó, mở nắp chén trà đặt trước mặt chỗ ngồi Ngưu Hữu Đạo ra, chỉ thấy nước trà còn đầy, sâu cạn không có gì thay đổi.
Trước đó ông đã cố ý chú ý, lúc Ngưu Hữu Đạo bưng trà uống tay áo nhấc tương đối cao, tương đối che giấu.
Khép nắp trà lại, sắc mặt Ngọc Thương âm trầm, nghiêng đầu nhìn về phía Độc Cô Tĩnh đứng bên, lạnh lùng nói: “Thân phận của ta tám chín phần mười đã bại lộ!”
Không cần ông nói, nhìn thấy nước trà, Độc Cô Tĩnh cũng hiểu, Ngưu Hữu Đạo rõ ràng đã phòng bị bên này, có Bộ Tầm ở đây nhưng vẫn có thể giả vờ với người có danh vọng là sư phụ như vậy là có thể thấy được dấu vết rồi.
Lúc trước bên Hiểu Nguyệt các truy sát Ngưu Hữu Đạo, dưới tình thế cấp bách, sư phụ đích thân xuất mã tìm Tề Hoàng, lợi dụng mạng lưới

tình báo khổng lồ của Tề quốc.
Chuyện này, sư phụ làm không chút sơ hở, người trung gian Tề quốc còn không nghi ngờ nhưng không thể xé rách tầng giấy người trung gian này, không thể để người trong cuộc có thể nhìn thấy nhau qua lỗ hổng.
Kết quả sau khi gặp nhau, người bình thường có lẽ sẽ không chú ý, nhưng Ngưu Hữu Đạo là người thường sao? Kẻ có thể bức cho Thiệu Bình Ba chạy trối chết, có thể trốn thoát dưới mạng lưới truy sát trùng điệp của Hiểu Nguyệt các, phản ứng thật quá nhạy cảm!

Chương 783: Tề Kinh Này Đúng Là Đất Lành Của Lão Tử

Chương 783: Tề Kinh Này Đúng Là Đất Lành Của Lão Tử
Tề hoàng không biết lúc đó Hiểu Nguyệt các truy sát Ngưu Hữu Đạo, nhưng Ngưu Hữu Đạo thân là người trong cuộc, lúc ấy cùng đọ sức với Hiểu Nguyệt các, chính giữa đột nhiên xảy ra biến cố há Ngưu Hữu Đạo có thể không chút ấn tượng?
Giờ cuối cùng đã bị Ngưu Hữu Đạo biết nguyên nhân biến cố, tấm giấy mỏng đã bị xé ra, Ngưu Hữu Đạo vừa quay đầu đi đã trực tiếp nhìn thấy sư phụ đằng sau lỗ thủng có thể không nghi ngờ sao? Chỉ e nói bỗng nhiên thu tay nhìn thấy mà giật mình cũng không đủ!
Chén trà này đã nói rõ vấn đề!
Vốn cho rằng chiếc gương kia đã tới tay, Nhập Hư cảnh và Ngưu Hữu Đạo đã hòa giải, ân oán giữa hai bên đã qua, sẽ không còn nhắc đến chuyện lúc đầu nữa.
Vốn cho rằng chuyện này để Tề hoàng mất mặt, sau chuyện sư phụ đi trấn an Tề hoàng rồi, có lẽ mọi chuyện đã qua.
Đạo lý rất đơn giản, người biết chuyện sẽ không nhắc đến chuyện khiến Tề hoàng mất mặt nữa, truyền chuyện này ra ngoài chẳng phải khiến Tề hoàng mất sạch mặt mũi sao?
Ai ngờ Ngưu Hữu Đạo truy sát Thiệu Bình Ba nên đột nhiên đến Tề kinh và xông thẳng vào hoàng cung.
Ai ngờ Tề hoàng Hạo Vân Đồ lại nhân cơ hội này áp giải Ngưu Hữu Đạo tới.
Thế là sự việc cứ thế bị xé rách ra, làm bên này không kịp chuẩn bị.
“Thân phận của ta bày ra đó, giờ hắn chưa có chứng cứ đối chứng, ngươi biết nên làm thế nào rồi đấy.” Ánh mắt Ngọc Thương lạnh lẽo, nặng nề

một tiếng.
“Rõ!” Độc Cô Tĩnh đáp, việc này nghiêm trọng, cho dù chuyện cái gương kia bại lộ cũng bất chấp.
Tấm gương bại lộ đúng là sẽ khiến Hiểu Nguyệt các rước lấy phiền toái không nhỏ, nhưng dù sao Hiểu Nguyệt các cũng là thế lực ẩn tàng, khó mà nhổ tận gốc, sư phụ bại lộ mới dễ lộ gốc rễ của Hiểu Nguyệt các.
“Có điều thằng này rất giảo hoạt, hắn biết nguy hiểm mà không phòng bị được sao...”
Độc Cô Tĩnh nói vẫn chưa xong trong tay áo Ngọc Thương đã rơi ra một bình sứ nhỏ, đưa cho hắn ta, đồng thời đưa tay trái lên, ngón tay vân vê trước mũi ngửi ngửi.
Độc Cô Tĩnh bừng tỉnh đại ngộ, sư phụ đã lưu hậu chiêu, trước đó lúc cầm tay Ngưu Hữu Đạo đã động tay động chân trên người Ngưu Hữu Đạo.
...
Xe ngựa ra khỏi Phù Phương Viên, Ngưu Hữu Đạo ngồi trong xe không kìm được thở dài, cười khổ nói: “Đại tổng quản, trước đó ông không nói với bên này, vì sao không nói ta biết?”
Hắn tưởng rằng Ngọc Thương đã biết trước, nếu mình không đến sẽ biến khéo thành vụng.
Sau khi vào Phù Phương Viên, nghe Bộ Tầm nói với Ngọc Thương gì mà “trước đó không báo, mạo muội tới chơi”, Ngưu Hữu Đạo hắn liền hối hận.
Nếu sớm biết bên này không biết rõ tình hình, hắn đánh chết cũng sẽ không tới nơi này, sẽ nghĩ đủ mọi cách rời đi, đâu đáng để Ngọc Thương biết hắn đã biết chứ?
Có điều nói đi thì nói lại, mình cũng là thông minh quá bị thông minh hại, với tai mắt của người ta còn có thể không biết Ngọc Thương có ở Phù Phương Viên không? còn cần lo lắng sẽ vồ hụt sao? Với thân phận địa vị của người ta còn cần lo lắng Ngọc Thương sẽ không gặp lão sao? Đáng để thông báo trước sao?
Bộ Tầm: “Ý của ngươi là, ta làm chuyện gì cũng phải bẩm báo trước với ngươi?”

Trước khi làm sao lão có thể nói ra để Ngưu Hữu Đạo có thêm lý do từ chối chứ.
Ngưu Hữu Đạo than thở nói: “Đại tổng quản, lần này e là ta đã bị ông lừa thảm rồi.”
Bộ Tầm: “Có ý gì? Có cơ hội quen với Ngọc Thương tiên sinh không tốt sao?”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, ngoại trừ cười khổ còn có thể nói cái gì.
Giữa người vừa người có chênh lệch thân phận, có vài người, chỉ một câu nói có thể dồn người ta vào chỗ chết.
Có vài người, ngươi có gào rách hộng thì cũng tự mình rước vạ thôi.
Còn loại người như Ngọc Thương, thân phận địa vị bày ra đó, có vài lời không thể nói lung tung. Ngươi không chứng không cứ có nói ra thì cũng chẳng ai vọng động Ngọc Thương, cùng lắm chỉ gây chút bất tiện cho Ngọc Thương. Đánh rắn động cỏ, người ta cẩn thận chú ý một chút sẽ rất khó nắm được ngược điểm gì.
Không có chứng cứ, với thân phận của Ngọc Thương sẽ không ai dám động chạm lung tung, trừ chín đại chí tôn, nhưng mấy chuyện nhỏ này, trong mắt chín đại cửu tôn chẳng tính là chuyện gì.
Còn hắn chỉ cần dám nói, còn muốn đi sao? Hắn sẽ lập tức bị Tề quốc bắt lại!
Ngươi nói Ngọc Thương là người của Hiểu Nguyệt các? Thượng tướng quân Tề quốc Hô Diên Vô Hận là học trò của Ngọc Thương, tay cầm đại quyền binh mã, ngươi vừa mở miệng ra, chuyện sẽ không thể coi thường nữa, Tề quốc có thể không nhốt ngươi lại điều tra rõ ràng sao?
Hiện giờ hắn chạy còn không kịp, sao dám để bị bắt lại, bị bắt ngay dưới mí mắt Ngọc Thương đúng là quá không an toàn, thà hắn chán sống thì còn được.
Ngưu Hữu Đạo biết mình lúc này có lẽ đã chọc phải phiền phức lớn, chỉ mong là mình quá cả nghỉ.
Bộ Tầm không biết hắn đang than thở cái quái gì, hỏi: “Không phải ngươi muốn hồi cung với ta đấy chứ?”
Ngưu Hữu Đạo biết ý lão, ý nói mình có thể xuống xe rồi, có điều bây giờ hắn lại không có ý định xuống xe: “Đi nhờ xe một chút, có hẹn người gặp mặt ở ngoài cung thành.”

Hắn nghi mình đã rơi vào nguy cơ rất lớn, nghi ngờ đối phương sẽ không tiếc bất cứ giá nào ra tay với mình vào lúc nào đó nên không dám tùy tiện rời xa Bộ Tầm.
Thấy hắn nói như vậy, Bộ Tầm cũng không nói thêm gì, người ta đã nể mặt, cho đi nhờ xe sao có thể không đồng ý.
Xe ngựa hùng hục thẳng tiến, đi đến cung thành, Ngưu Hữu Đạo vươn tay ra ngoài cửa sổ xe, nghênh đón chút ánh nắng.
Ngoài cửa cung, xe ngựa dừng lại.
Ngưu Hữu Đạo xuống xe. Bộ Tầm vén màn cửa, nhắc nhở: “Đừng gây chuyện ở Tề kinh.”
Ngưu Hữu Đạo cười khổ: “Bị ông dày vò, dù ông xin ta ở lại ta cũng không dám ở, ta sẽ lập tức đi ngay được không hả?”
Vừa dứt lời, trên không trung có một bóng đen lao tới, Trần Bá khống chế một con Hắc Ngọc Điêu đến, bay qua bay lại trên đầu xe ngựa khieens hộ vệ trong ngoài cung thành cảnh giác.
Xung quanh hoàng cung không cho phép người cưỡi phi cầm bay lung tung, nếu không có Bộ Tầm ở đây chắc chắn sẽ bị bắt lại điều tra rồi.
“Đại tổng quản, sau này gặp lại!” Ngưu Hữu Đạo chắp tay chào từ biệt, thân hình lóe lên, đằng không bay lên, rơi lên người phi cầm.
Quản Phương Nghi luôn đi theo sau xe ngựa cũng lách mình bay lên.
Phi cầm chở ba người cấp tốc vỗ cánh đi xa.
Ngưu Hữu Đạo không dám chậm rãi rời đi, trước đó hắn dặn Quản Phương Nghi phải lập tức đi ngay, không cho người ta có cơ hội theo dõi.
“Thằng này còn có phi cầm để đi!” Bộ Tầm đưa mắt nhìn qua cửa sổ thì thầm một câu rồi chậm rãi buông rèm xuống.
Xe ngựa đi vào cung, Bộ Tầm ngồi trong xe hơi nhíu mày.
Ngưu Hữu Đạo cứ nói đi nói lại một câu làm lão chú ý, hình như lão thấy Ngưu Hữu Đạo đang nhắc nhở lão gì đó...
Kinh thành Tề quốc chiếm một diện tích không lồ, ở một đồi núi ngoài thành cách đó khá xa, hai con phi cầm bay tới, vừa nhận được tin đám Viên Cương ẩn thân ngoài thành lập tức chạy đến tiếp ứng cũng đi theo cùng.

Quản Phương Nghi cuối cùng cũng tìm được cơ hội mở miệng: “Ngươi vội vàng rời đi như vậy có phải đã xảy ra chuyện gì không?”
Ngưu Hữu Đạo tìm Trần Bá lấy chỉ lệnh khống chế Hắc Ngọc Điêu. Thấy hắn ra hiệu, Trần Bá tránh ra, phi thân đáp lên người con phi cầm đang tới gần kia.
Trần Bá cũng rất hiểu chuyện, biết thân phận của mình đã bị lộ, có vài chuyện vẫn nên né tránh thì hơn.
Lúc này Ngưu Hữu Đạo buông tiếng thở dài: “Ngọc Thương tiên sinh mua Phù Phương Viên của ngươi, rất có thể là người của Hiểu Nguyệt các...” Sau đó kể chuyện Bộ Tầm đưa mình đi gặp Ngọc Thương.
“Cái này...” Quản Phương Nghi khó có thể tin được. “Có khả năng sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Có lẽ là trùng hợp, nhưng khi đó sự tình quá đáng nghi, ta đã dùng kế ứng đối, có lẽ đã di dời sự chú ý của Hiểu Nguyệt các, chuyện sau đó cũng chứng thực như vậy, trên đường đi cũng rất thuận lợi. nhưng chuyện Giáo Sự Đài đột nhiên nhúng tay sau chúng ta không lâu, người của Nhập Hư cảnh lập tức nắm rõ được vị trí chúng ta, nếu không phải ta vô cùng cẩn thận, lần đó e là khó tránh được một kiếp.”

Chương 784: Là Ta Đả Thương (1)

Chương 784: Là Ta Đả Thương (1)
“Bái sư cho tử đệ, đặc biệt là bái một tiểu nhân vật như ta, còn tìm đến hoàng đến Tề quốc, chỉ hỏi một chút thì cũng thôi đi, người không có thì cũng thôi, lại không phải chuyện nóng lòng nhất thời, sau này có tin tức hẵng liên lạc cũng được. Với nhân mạch của Ngọc Thương muốn liên hệ với ta khó lắm sao? Lão ta không hiểu hay Hạo Vân Đồ ngu ngốc, đáng để sử dụng sức mạnh một nước như vậy sao? Đáng để dùng Giáo Sự Đài tìm kiếm khắp cả nước sao?”
“Bắt ta trở về bái sư, ai bái ai làm sư, có phải bái sư như vậy hơi vô lễ quá không, có kiểu bái sư vậy sao? Thời cơ lại trùng hợp vào lúc đó, ta muốn không nghi ngờ có ý đồ khác cũng khó.”
Sắc mặt Quản Phương Nghi ngưng trọng: “Ngươi nói vậy thì cũng đúng là đáng nghi. Nếu Ngọc Thương thật sự là người của Hiểu Nguyệt các, e là có địa vị không tầm thường trong nội bộ Hiểu Nguyệt các.”
Ngưu Hữu Đạo: “Chắc chắn là cao tầng, với thân phận cùng sức ảnh hưởng của lão không thể chịu thiệt được, hoàn toàn có khả năng là các chủ Hiểu Nguyệt các.”
Vừa nghĩ đến khả năng khám phá được thân phận Các chủ Hiểu Nguyệt các thần bí khó lường kia, Quản Phương Nghi hãi hùng khiếp vía: “Ngọc Thương tiên sinh này dính đến không tí quyền quý của các nước, có không ít học sinh có địa vị cao ở các nước, nếu thật sự là cao tầng Hiểu Nguyệt các, tin này e dính líu quá lớn, ngươi không nói với Bộ Tầm đấy chứ?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta dám nói sao? Nói ra rồi còn có thể rời khỏi Tề kinh à?”
Quản Phương Nghi căng thẳng: “Ngọc Thương biết ngươi khám phá ra rồi à?”

Ngưu Hữu Đạo: “Lần này coi như ta bị Hạo Vân Đồ lừa thảm rồi, bị lừa đau đớn mà không nói ra được. chuyện này không thể xé rách được, chỉ cần xé ra, chỉ cần trong lòng ông ta có quỷ chắc chắn sẽ nghi ngờ.”
Quản Phương Nghi sốt ruột: “Vậy ngươi còn vội vả rời đi, người sốt ruột thoát thân thế này há càng khiến Ngọc Thương chắc chắn ngươi đã khám phá ra, há có thể buông tha cho ngươi sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Nếu thật sự có vấn đề thì chắc chắn sẽ bất chấp mọi giá động thủ với ta. Ta ở Phù Phương Viên ngay cả một giọng nước còn không dám uống, nào dám lưu lại. Nếu không có vấn đề, chạy trốn cũng sẽ không ai để ý. Nếu thật sự có vấn đề không trốn sẽ chết, ngươi nói ta nên trốn không? mẹ nó, Tề kinh đúng là phúc địa của lão tử, lần nào đến cũng phải bỏ trốn.”
“Mặc kệ Ngọc Thương có phải các chủ Hiểu Nguyệt các không, thân phận của lão dính líu quá lớn, không thể sơ suất. Hiểu Nguyệt các chắc chắn sẽ sử dụng lực lượng khổng lồ đối phó ngươi. Chúng ta bây giờ đi đâu? Cũng không thể tránh cả đời không lộ diện?”
Quản Phương Nghi sợ hãi nhìn xung quanh, biết nếu như không may xé rách thân phận Ngọc Thương, vậy thì lần này đã thực sự kích thích Hiểu Nguyệt các rồi, quái vật khổng lồ như vậy một khi dốc hết sức đối phó, ngẫm lại cũng thấy đáng sợ.
Ngưu Hữu Đạo: “Dĩ nhiên chỗ nào an toàn thì tới, ta không tin Hiểu Nguyệt các dám chạy đến địa bàn chín đại chí tôn giương oai. Giờ chủ yếu nhất là phải thoát thân trước đã, chỉ cần tránh thoát một kiếp này, chuyện xấu có lẽ là chuyện tốt.”.”
Bên này vốn đang định đi Vệ quốc một chuyến, giờ vì chuyện này nên đã hoàn toàn bị rối kế hoạch.
Thế lực Hiểu Nguyệt các trải rộng các nước, trước khi thoát được thì sao họ dám xuất đầu lộ diện ở Vệ quốc.
...
Phù Phương Viên, trong một gian tĩnh thất, Ngọc Thương ngồi xếp bằng trên bồ đoàn không nhúc nhích, hai tay đỡ đầu gối, hai mắt nửa mở, ánh mắt quỷ quyệt âm lãnh.
Độc Cô Tĩnh gõ cửa đi vào, vừa đóng cửa lại, Ngọc Thương đã hỏi trước: “Tìm được hướng đi chưa?”

Độc Cô Tĩnh tiến đến quỳ chân phía đối diện: “Tên này rất giảo hoạt, cố ý lách đông lách tây, thật tình không biết bản thân đã bị gieo manh mối theo tung tích, hắn cứ vòng qua vòng lại kéo dài thế này ngược lại đã giúp chúng ta có thời gian thông báo nhân thủ bốn phía chuẩn bị. Đã xác định được phương hướng cuối cùng, đi về phía Vô Biên các.”
“Vô Biên các!” Khóe miệng Ngọc Thương giật giật, cười lạnh: “Đúng vậy, biết chúng ta không dám động thủ ở Vô Biên các, cũng đúng là không dám làm loạn ở Vô Biên các. Chuyện này không thể để sai sót, không thể để chúng đến Vô Biên các được, nếu không sẽ bất lợi cho chúng ta, nhất định phải ngăn chúng lại.”
Độc Cô Tĩnh: “Sư phụ yên tâm, trên người hắn đã được trồng mồi, chỉ cần không phát giác thì sẽ không thể chạy thoát được.”
Ngọc Thương nhắc nhở: “Đừng quên, trên người Quản Phương Nghi kia có Thiên Kiếm phù.”
Độc Cô Tĩnh: “Thiên Kiếm phù không thể dùng không hết được, đã triệu tập một lượng lớn cao thủ đến chặn đường, có Thiên Kiếm phù cũng không thể chạy thoát. Dù không thể bắt sống nhưng xử lý hắn sẽ không thành vấn đề.”
...
Thiên Vi phủ, Huyền Vi ngồi sau án tay cầm mật tín đọc.
Chát! Chợt một chưởng đập thư lên án, khuôn mặt lạnh lẽo nói: “Khang Hòa làm ăn kiểu gì vậy?”
Tây Môn Tình Không cất bước đi đến, đưa tay rút bức thư dưới lòng bàn tay nàng ta ra, xem thử, sau khi đọc xong hơi nhíu mày, hiểu ra vì sao Huyền Vi lại nổi giận.
“Theo cách nói trên đó, chính hắn không muốn đến, dưa hái xanh không ngọt, đi thì đi, sao phải tức giận.” Tây Môn Tình Không an ủi một câu.
Huyền Vi lắc đầu: “Nếu hắn bị người ta cướp đi thì thôi, hắn không muốn đến mới làm bổn cung tức giận, hắn thế này là chướng mắt Vệ quốc ta nên cao chạy xa bay.”
Tây Môn Tình Không: “Có lẽ là vẫn tâm niệm bên Bắc Châu, không cam tâm từ bỏ.”
Huyền Vi: “Giờ hắn không thể đi Bắc Châu, ngay cả Tề quốc cũng bắt đầu động thủ bắt hắn, muốn thuận lợi thoát thân từ Tề quốc chắc chắn có

thế lực khác đón hắn đi. Vệ quốc ta có gì không tốt, trong bảy nước, Vệ quốc ta trù phú nhất, có , điểm nào không xứng với hắn?”
Tây Môn Tình Không khuyên nhủ: Không nên tức giận, đợi có cơ hội thích hợp, ta sẽ giáo huấn hắn một chút.”
Huyền Vi nghiêng đầu bộ dạng như con gái trợn mắt nhìn hắn ta, hơi có cảm giác vũ mị, nói: “Ngưu Hữu Đạo không buông tha hắn, Tề quốc cũng muốn động thủ với hắn, bây giờ lại đắc tội Vệ quốc ta, hắn không lộ diện thì thôi, một khi lộ diện, tất nhiên là có chỗ cậy vào, chỉ sợ ngươi cũng không thể tùy tiện ra tay giáo huân được.”
Nàng vốn dai nhân, lại ra vẻ không phải nam cũng chẳng phải nữ! Tây Môn Tình Không thích nhìn bộ dạng này của nàng ta, mỉm cười: “Một con chó nhà có tang, không đến mức canh cánh trong lòng, đi thì đi thôi, đó là hắn không thức thời, được rồi.”
Huyền Vi đưa mắt nhìn về phía ngoài cửa có vẻ như tự nhủ: “Ta thì muốn xem xem, hắn chướng mắt Vệ quốc ta hay coi trọng ai.”
Đúng lúc này, lại một hoạn quan tiến đến, hai tay đặt xuống một mật tín rồi lại rời đi.
Huyền Vi tiện tay kéo sang, sau khi đọc xong thì cười lạnh: “Được rồi, thịt ăn không được mà còn gánh tiếng xấu, ai cũng nghĩ là chuyện tốt Vệ quốc ta làm.”
Tây Môn Tình Không lại rút thư từ tay nàng ta để xem, phát hiện là thư Viên Cương gửi, tìm bên này đòi người.
Muốn giao Thiệu Bình Ba ra, điều kiện có thể bàn.
Bên này lòng dạ biết rõ, Viên Cương chỉ thực hiện, còn đòi người là Ngưu Hữu Đạo...
Trời cao đất xa, đã là hoàng hôn.
Từ trên cao nhìn xuống, mặt đất bao la phía trước giống như một con rồng nằm ngang, một bên là thảo nguyên mênh mông, một bên là sa mạc vô bờ.
Viên Cương không xa lạ gì với địa hình này, một đoạn chuyện xưa xộc thẳng lên đầu, phía trước có một điểm đen từ đỉnh núi nằm ngang dâng lên, không chỉ là một điểm đen mà là ba chấm đen.
Giật mình thoát khỏi cảm xúc của chuyện cũ, Viên Cương lớn tiếng quát lên: “Đạo gia!”

Ngưu Hữu Đạo chú ý tới.
Không chỉ ba chấm đen, xung quanh còn có vài chấm đen dâng lên, trái phải cũng có chấm đen lao tới.
“Đằng sau!” Quản Phương Nghi sợ hãi kêu lên.
Ngưu Hữu Đạo quay phắt đầu lại, thấy mặt đất bên dưới lại có ba chấm đen dâng lên, tạo thành bố cục cao thấp, treo giữa bầu trời ép tới.
Đây rõ ràng là thế vây công bốn phía, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.
Hắn cảm thấy khó hiểu, dù có chặn đường, cho dù có thể đoán ra hắn đến Vô Biên các, thiên địa mênh mông, phạm vi có thể bay lớn như vậy, sao có thể bố trí mai phục chính xác đến thế? Đây là đã biết rõ hướng bay của hắn sao?

Chương 785: Là Ta Đả Thương (2)

Chương 785: Là Ta Đả Thương (2)
Chung quanh, có khoảng mười con tọa kỵ phi hành, có người dùng mười con tọa kỵ phi cầm này chặn đường!
Tất cả mọi người đều căng thẳng, trên đường Ngưu Hữu Đạo đã nhắc nhở mọi người cẩn thận, chuyến này có thể sẽ gặp gỡ phiền phức, để mọi người luôn duy trì cảnh giác.
“Sa mạc! Lao thẳng về phía trước!” Viên Cương rút Tam Hống Đao trên tay, đao chỉ về phía trước gầm thét.
Cứ bay thẳng lên cao thì không thể, phi cầm loại lớn này không thể bay cao vô hạn, Ngưu Hữu Đạo biết hắn ta có thể triệu tập Sa Hạt, chỉ cần tiến vào sa mạc là có thể có trợ lực.
Ba con phi cầm bên này lập tức tạo thành hình chữ “phẩm” vọt tới trước.
Viên Phương hết nhìn đông đến ngó tây mặt mày sợ hãi, Ngân Nhi thì lại vô cùng bình tĩnh.
Thấy nàng bình tĩnh, Viên Phương cũng an tâm.
“Xích Liệp điêu!”
Cũng với tiếng kêu bất an phát ra của ba con tọa kỵ bên này, Quản Phương Nghi đổi sắc mặt kêu lên.
Trong ba con phi cầm chặn đường phía trước, có một con vọt tới với tốc độ nhanh hơn, hơi đến gần, có thể thấy là một con chim lớn lông vũ đỏ tươi.
Xích Liệp điêu là khắc tinh của Hắc Ngọc điêu, có thể săn giết Hắc Ngọc điêu, tốc độ phi hành cũng nhanh hơn Hắc Ngọc điêu.
Chẳng những là phía trước, trái phải cũng lao đến một con Xích Liệp điêu, ba con Xích Liệp điêu từ ba phía lao tới, tốc độ nhanh hơn bên này khiến bên này không thể né tránh.

Khi gần như có thể thấy rõ ba người bịt mặt mặc áo đen trên tọa kỵ thì ba người bịt mặt áo đen gần như đồng thời vung tay, ai nấy tay cầm cung, ba mũi tên cùng gắn lên dây cung.
Vút vút vút, chín mũi tên lao về phía trước.
Vào thời khắc đám Ngưu Hữu Đạo đang định phòng ngự thì chín mũi tên đột nhiên hóa thành sương mù tản ra.
“Thiên Cơ Phá Cương Tiễn!”
Quản Phương Nghi sợ hãi kêu lên, vung một đạo lưu quang bắn về phía trước.
Cạch! Một đạo Khai Sơn phù nổ tung giữa bầu trời, cương khí cường đại phun ra.
Đợi cho ba tên cưỡi tọa kỵ xông vào trong cương phong cuồng loạn, có thể nhìn thấy những tơ châm mỏng manh hơn sợi tóc phiêu đãng bay loạn, thế công của Thiên Cơ Phá Cương Tiễn đã miễn cưỡng bị Khai Sơn phù làm loạn trận thế, mất đi uy lực công kích.
Xích Liệp điêu phía đối diện đang xông tới đột nhiên kinh hãi nhảy lên, sượt qua ba con Hắc Ngọc điêu bên dưới.
Sáu tên áo đen bịt mặt phía trước cưỡi hai con Hắc Ngọc điêu cũng vọt tới, năm người trong số đó giương cung, đồng thời kéo dây cung.
Vút vút vút mười lăm mũi tên một lần nữa phóng tới.
“Khốn kiếp!”
Quản Phương Nghi giận dữ mắng một tiếng, như phát hiệu lệnh, chẳng những bà ta mà ngay cả Hứa Lão Lục cùng cưỡi với Viên Cương, Trần Bá cùng cưỡi với Ngân Nhi và Viên Phương, đều phất tay bắn ra một đạo lưu quang.
Xoẹt xoẹt xoẹt! Ba đạo Khai Sơn phù đồng loạt bắn ra, lần lượt nổ tung phía trước.
Ba tọa kỵ lại vọt qua trong tơ châm bay lả tả.
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm đứng trên lưng chim ưng mặt không biểu cảm, có điều đột nhiên khẽ vươn tay, kẹp một cây châm mỏng trong tay, phát hiện trên cây châm có màu xanh, có độc!
Quản Phương Nghi làm ảo thuật, hai tay liên tục vung lên bắn ra sáu đạo lưu quang đánh về phía hai con Hắc Ngọc điêu lao tới phía đối diện.

Biết là sát thủ Hiểu Nguyệt các phái tới, bà ta sao còn có thể thận trọng, chỉ cần có thể phá vây, có thể bất chấp mọi giá.
Dù sao đối phương cũng đã bất chấp mọi giá, Thiên Cơ Phá Cương Tiễn mỗi một cây đều không dễ chế tạo, mỗi cây đều vô cùng đắt đỏ.
Sáu tên áo đen bịt mặt vừa đến đã giật mình, dùng phù triện đánh điên cuồng thế này thì trên tay có bao nhiêu phù triện chứ, nếu không phải biết mục tiêu là nhân vật nào, bọn hắn không thể không nghĩ rằng đang chống đối với người của Thiên Hành tông.
Những tên bịt mặt trên người không có cung tiễn cũng không mang vũ khí đột nhiên từ sau lưng một con Hắc Ngọc điêu bắn ra, trong nháy mắt vẫy ra những chưởng ảnh màu xanh.
Thấy chưởng ảnh màu xanh, Ngưu Hữu Đạo trong nháy mắt liên tưởng đến tình hình Đoạn Hổ kể khi Hắc Mẫu Đơn bị người ta đả thương.
Roẹt roẹt roẹt...
Sáu đạo Khai Sơn phù đồng thời bị đánh nổ tung, mấy tên áo đen bịt mặt chui ra từ trong cương phong mạnh mẽ, cánh tay vung lên, một cánh tay hư ảo màu xanh tràn ngập từ dưới bay lượn lên như một trảo ảnh to lớn của long trảo từ dưới phóng lên tận trời.
Ba con phi cầm không đề phòng bên dưới, không có ai phòng thủ bị trảo ảnh phóng lên tận trời đánh trúng.
“Gào...”
Ba con Hắc Ngọc điêu đám Ngưu Hữu Đạo cưỡi phát ra tiếng rên rỉ, bị đánh đến mức lông vũ bay tán loạn, máu tươi phun giữa trời, bóng người bị đòn tấn công mạnh cũng bay tán loạn.
Hứa Lão Lục kéo Viên Cương bay xuống dưới, Trần Bá mang theo Viên Phương và Ngân Nhi, lấy ra hai tấm bùa chặn sát thủ trên hai con Hắc Ngọc điêu chặn đường, Quản Phương Nghi kéo Ngưu Hữu Đạo bỏ trốn.
“Ngươi mau ra tay đi!” Viên Phương sợ hãi lo lắng, hét lên với Ngân Nhi.
Ngân Nhi vừa đáp xuống ngẩng đầu nhìn lông vũ tung bay giữa trời, còn cả ba con Hắc Ngọc điêu đang lộn người từ trên rơi xuống, lông mày dần nhíu lại.
“Đạo gia!” Quản Phương Nghi bỗng nhiên kêu lên sợ hãi.

Bà ta nhất thời không chú ý đã bị Ngưu Hữu Đạo giãy khỏi tay, quay đầu nhìn thì thấy Ngưu Hữu Đạo đã bay sang một hướng khác, bay đi đuổi theo cao thủ ra tay ban nãy.
Phi cầm chở sát thủ bốn phía trên bầu trời đã lần lượt đuổi theo về phía hắn.
Tên áo đen bịt mặt không mang vũ khí thấy Ngưu Hữu Đạo bnay về phía mình, ánh mắt rõ ràng sửng sốt một chút, hơi bất ngờ, mình còn sợ hắn chạy, không ngờ hắn lại đuổi tới nên liền hứng thú tăng thêm lực cản, giảm tốc độ lại.
Ngưu Hữu Đạo lăng không đuổi đến, gần như cùng bay, hai người đều quay đầu nhìn nhau.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm y hỏi: “Lần trước lúc truy sát ta, người đánh bị thương Hắc Mẫu Đơn ở Cửu Đạo Xuyên là ngươi đúng không?”
Đối phương trừng mắt nhìn, phát ra âm thanh hơi già nua: “Cửu Đạo Xuyên? Ngươi nói nữ nhân bị đánh rơi xuống vách núi chạy thoát kia sao? Nếu là nàng ta, vậy thì không sai, là ta đả thương.”
Nghe giọng nói có thể cảm nhận ra tuổi tác không nhỏ.
Vẻ mặt Ngưu Hữu Đạo rất bình tĩnh, không buồn không vui nói: “Nàng chết! Bị ngươi đánh chết.”
Người bịt mặt: “Đó là chuyện rất bình thường, không biết tự lượng sức mình bình thường đều có kết cục như vậy!” Có ý ám chỉ, hình như hành động hiện nay của Ngưu Hữu Đạo cũng vậy.
Ngưu Hữu Đạo: “Có thể bắt sống, ngươi sẽ không giết ta!”
Sở dĩ nhận định đối phương phải tận lực bắt sống, nguyên nhân không khó đoán, Ngọc Thương không dám chắc chắn hắn có chuẩn bị hậu chiêu không, không dám đảm bảo hắn không tiết lộ bí mật này ra ngoài, cách tốt nhất là bắt sống hắn, ép hỏi bí mật có bị lộ cho ai không.
Nếu thật sự có hậu chiêu, vậy thì cứ giữ tính mạng hắn trong tay để hậu chiêu không thể tuỳ tiện phát tác!
Trước khi chưa làm rõ điều này, Ngọc Thương sẽ không dám tùy tiện giết hắn, nếu có những người khác nắm giữ bí mật, giết hắn thì có ích lợi gì.
Người bịt mặt: “Hóa ra ngươi đã biết, khó trách.”

Mới vừa rồi còn cảm thấy khá kỳ quái, nghe nói mới tu vi Trúc Cơ kỳ, sao dám đưa tới cửa, còn tưởng là có gì trông cậy, hóa ra là biết mình muốn bắt sống, xem ra là sợ bị ngộ thương,
Ngưu Hữu Đạo: “Xem ra người sai ngươi tới không nói ngươi biết vì sao phải bắt ta.”
Người bịt mặt: “Ta cần biết không?”
Ngưu Hữu Đạo: “Không muốn nghe ta giải thích sao? Có lẽ sẽ có lợi cho ngươi đấy.”
“Muốn dùng miệng giải quyết vấn đề, ngươi tìm nhầm người rồi.”
Người bịt mặt dứt lời, thấy mình sắp rơi xuống đất, bàn tay đột nhiên chụp một cái, một trảo ảnh màu xanh to lớn đột nhiên hiện hình.
Ngưu Hữu Đạo trở tay không kịp, vừa vặn bị bắt.
Trảo ảnh màu xanh kết nối hai người đồng thời rơi xuống đất.
Trong hư ảnh màu xanh, Ngưu Hữu Đạo dùng cả thân tu vi giãy dụa nhưng lại khó có thể động đậy.
Người bịt mặt bóp năm ngón tay, trảo ảnh màu xanh cũng gấp lại, mặt Ngưu Hữu Đạo lập tức khổ sở, sắc mặt đỏ lên, máu như sắp phải tuôn ra.
Bốn bóng người từ trên trời giáng xuống, rơi xuống bốn phía, bao vây hai người ở giữa.

Chương 786: Cầu Vồng Ra Khỏi Vỏ

Chương 786: Cầu Vồng Ra Khỏi Vỏ
Quản Phương Nghi vừa đáp xuống đất cũng bị bốn người đáp theo vây quanh, sau khi bị Ngưu Hữu Đạo hất đi thì cũng một mình rơi xuống.
Hứa Lão Lục, lão Thập Tam và Viên Cương đáp xuống đất.
Bị mười mấy tên bịt mặt đáp xuống theo vây quanh.
Trần Bá, Ngân Nhi, Viên Phương đáp xuống đất, soạt soạt mười tên áo đen phòng thủ xung quanh bọn hắn.
Hai phe địch ta cùng đáp xuống thảo nguyên, chia làm bốn nhóm.
Ba mươi sát thủ đáp xuống hai mươi chín tên, cả đám phi cầm xoay tròn trên không trung, một người ở trên không phụ trách trông coi.
Với mấy sát thủ mà nói, có thể bức Ngưu Hữu Đạo xuống là lựa chọn tốt nhất, nếu không đánh nhau rất dễ dàng bị thương đám phi cầm, mỗi con phi cầm giá cả đều trên trời, có thể tránh khỏi tổn thất to lớn không cần thiết dĩ nhiền là tốt, bởi vậy trên cơ bản đều bỏ lại phi cầm đáp xuống.
Ở phía xa lần lượt truyền đến tiếng đáp xuống đất thịch thịch, ba con phi cầm trọng thương đang lộn mèo giữa không trung rồi cuối cùng nện xuống đất, chảy máu tươi, có con không động đậy gì, có con có thể vỗ cánh nhưng không đứng dậy nỗi.
Ngân Nhi quay đầu sang nhìn, nhìn chằm chằm ba con chim lớn luôn đưa họ bay tới bay lui giờ bị nên xuống đất.
Viên Phương vốn định trốn nhưng lại bị vây quanh đành phải núp đằng sau Ngân Nhi, trốn giữa Trần Bá và Ngân Nhi, nhỏ giọng nhắc nhở:
“Ngân Nhi, ngươi mau ra tay đi, mau ra tay, Đạo gia sắp không được rồi!”
Ngân Nhi lại quay đầu nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo bị khống chế.
Trần Bá một tay cầm kiếm, một tay cầm Khai Sơn phù, cảnh giác xung quanh.

Trên tay mấy người Phù Phương Viên bọn họ đều có ba tờ Khai Sơn phù, đều là Quản Phương Nghi cho bọn họ để đề phòng lúc phòng thân. Điều bên này lo lắng nhất là Thiên Cơ Phá Cương Tiễn trong tay đối phương.
Nhưng những sát thủ vây quanh đều vác cung tiễn sau lưng, giá của Thiên Cơ Phá Cương Tiễn cũng là một nguyên nhân khiến chúng hạn chế số lượng mang theo, là người sử dụng bọn hắn cũng biết, tác dụng ở mặt đất không đớn, lúc đánh nhau sẽ cuốn lên tầng bụi đất không cần thiết, không cần phải lãng phí.
Thấy tình cảnh Ngưu Hữu Đạo gian nan, Quản Phương Nghi lật tay lấy ra một tờ Thiên Kiếm phù định ra tay cứu viện.
Bốn sát thủ vây quanh vội vàng né ra, giữ vững khoảng cách an toàn, trường kiếm sau lưng bốn người vù vù bắn ra khỏi vỏ, lơ lửng trước mắt nhìn chằm chằm Quản Phương Nghi, bộ dạng bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công.
Quản Phương Nghi giật mình, là bốn cao thủ đã đạt được cảnh giới dùng khí ngự kiếm.
Tu sĩ Kim Đan giới tu hành không ít, nhưng không phải tất cả tu sĩ Kim Đan đều là cao thủ, cùng cấp độ tu vi nhưng không có nghĩa thực lực như nhau, có lúc thậm chí còn cách biệt rất lớn. có thể dùng khí ngự kiếm là một ranh giới trong cảnh giới Kim Đan, nhưng công kích từ xa cũng có thể gọi là phi kiếm.
Người thường không nhìn ra gì, nhưng nhân là tu sĩ mở pháp nhãn ra là có thể nhìn thấy, giữa người thi pháp và bảo kiếm lơ lửng có một sợi dây do pháp lực ngưng tụ.
Nó chính là trình độ tinh diệu của việc khống chế pháp lực, những tu sĩ chỉ có thể phóng ra pháp lực dạng thô không thể nào sánh được.
Bốn cao thủ cảnh giới dùng khí ngự kiếm đối phó mình, Quản Phương Nghi đã ý thức được sự phiền phức, chắc chắn đây không phải chuyện bất ngờ mà cố ý nhắm vào bà, dĩ nhiên biết trong tay bà có Thiên Kiếm phù, hơn nữa muốn dùng hình thức công kích từ xa để tiêu tốn Thiên Kiếm phù của bà.
Bốn cao thủ dùng khí ngự kiếm lập tức xuất hiện khống chế bà.

Thấy Ngưu Hữu Đạo nguy hiểm nhưng Viên Cương lại không lo được nhiều như vậy, chỉ cầm Tam Hống đao giết thẳng tới.
“Gừ!”
Một tiếng hét như sét đánh, vang vọng, va chạm với một sát thủ đối diện, đao kiếm chạm nhau, hai bên cùng bị đẩy lui.
Sát thủ va chạm chính diện trong mắt tràn đầy tia kinh ngạc, rõ ràng là rất bất ngờ.
Hai sát thủ khác lập tức gia nhập vây công, Hứa Lão Lục và Lão Thập Tam không thể nào ngồi nhìn, lúc này cũng xông tới hỗ trợ, mười tên sát thủ lập tức liên thủ tấn công, hai bên chém giết lẫn lộn.
Bên này vẫn đang đánh nhau, kẻ bịt mặt tóm lấy Ngưu Hữu Đạo cười lạnh: “Với tu vi của ngươi, rơi vào Thanh Long trảo của lão phu không cần phải tốn công giãy dụa nữa!”
Cánh tay vừa kéo, trảo ảnh mày xanh lập tức tóm lấy Ngưu Hữu Đạo.
Trước đó hắn ta còn kiêng kỵ, lo trên người Ngưu Hữu Đạo có phải có Thiên Kiếm phù nên mới dám lớn mật như vậy, khá vọng động, đợi lát nữa sau khi khống chế được Ngưu Hữu Đạo cho dù có Thiên Kiếm phù cũng không thể thi triển thì mới không còn hậu hoạn về sau.
Một tay túm lấy Ngưu Hữu Đạo, năm ngón tay xuyên trong ánh sáng xanh chụp lấy cổ Ngưu Hữu Đạo, đồng thời hét lên: “Giết!”
Trước đó không có lệnh giết là muốn chừa lại người sống, giờ bắt sống được Ngưu Hữu Đạo, muốn biết gì đều có thể cạy miệng Ngưu Hữu Đạo nên những người khác sống chết không quan trọng.
Nhưng một chữ “giết” này vừa thốt ra khỏi miệng, trong nháy mắt đám sát thủ động thủ thì ánh mắt kẻ bịt mặt này thay đổi.
Hắn ta đột nhiên thấy có gì đó không ổn, Thanh Long trảo đang giữ chặt Ngưu Hữu Đạo dường nhiên thả lỏng ra, bóp vào hư không.
Chính lúc hắn ta kéo Ngưu Hữu Đạo về trước mặt, nói ra từ “giết” dường như Ngưu Hữu Đạo tuân mệnh, tay giữ chuôi kiếm đi đến đâu cũng mang theo khẽ động.
Một đạo cầu vồng tuốt khỏi vỏ.
Ngưu Hữu Đạo đang chờ thời khắc này.
Áp lực của Thanh Long trảo dường như đột nhiên mất đi sự áp chế với Ngưu Hữu Đạo.

Khoảng cách quá gần, tốc độ xuất kiếm của Ngưu Hữu Đạo quá nhanh, quá đột nhiên, người bịt mặt muốn có phản ứng cũng không kịp, bất ngờ đến mức không kịp chuẩn bị.
Hắn ta tận mắt nhìn thấy một đạo hàn quang xẹt qua trước ngực mình, ngực có thể cảm giác được cái lướt đi lạnh buốt.
Thanh Long trảo ảnh sụp đổ, cương phong bốn phía, vụn cỏ bay tứ tung, mang đi máu trên kiếm trong tay Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo nghiêng kiếm nơi tay, mặt không cảm xúc, đứng đối mặt với hắn ta, bốn mắt nhìn nhau, một người bình tĩnh lạnh lùng, một người mắt đầy hoảng sợ.
Kẻ bịt mặt duỗi tay ra muốn nhanh chóng tiếp xúc với cổ của Ngưu Hữu Đạo, hắn ta chậm rãi cúi đầu nhìn lồng nực mình, nhìn máu tươi tuôn ra ào ạt từ trong ngực mình.
Tay chậm rãi rủ xuống, chống trước ngực Ngưu Hữu Đạo, cúi người, quỳ xuống thở hồng hộc trước mặt Ngưu Hữu Đạo, chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt đầy vẻ khó tin.
Bốn kẻ bịt mặt vây xung quanh cũng khó tin nhìn sang, thậm chí nghi ngờ cảnh trước mặt có phải nhìn nhầm không.
Sát thủ chú ý tình hình bên này đều sửng ra, đầu lĩnh đây sao?
Đám Quản Phương Nghi lúc nào cũng lo cho an nguy của Ngưu Hữu Đạo, cũng giật nảy cả mình, cái này?
“Khốn kiếp! còn không mau tới giúp một tay?” Quản Phương Nghi hai kiếm liều mạng chống đỡ với kẻ ngự khi kiếm mắng to, vừa mừng vừa sợ, phát hiện mình lo lắng uổng công, hóa ra tên khốn kia lại thâm tàng bất lộ.
Sao có thể đợi đến lúc Ngưu Hữu Đạo đến giúp đỡ, bốn sát thủ vây quanh Ngưu Hữu Đạo đã ra tay.
Ầm! Ngưu Hữu Đạo một cước đá bay kẻ trước mặt, kịch chiến với bốn sát thủ.
Nhưng thực lực sát thủ Hiểu Nguyệt các quá cường hãn, trong nháy mắt đám Ngưu Hữu Đạo rơi vào hạ phong, thế cục nghiêng về một bên.
Quản Phương Nghi bị phi kiếm vây công, khó mà thoát thân, người ta công kích cự ly xa, bà ta chỉ có Thiên Kiếm phù không thể nào phát huy

được uy lực, uy lực của Thiên Kiếm phù bị phóng ra uổng phí thì phải làm sao.
Ngưu Hữu Đạo không phải thâm tàng bất lộ gì, chênh lệch tu vi và thực lực bày ra ở đó, bốn tên thích khách vây công tốc độ tiến thối hắn không thể so sánh được, căn bản không đả thương được người ta.
Cũng may phản ứng cự ly gần của hắn nhanh, bốn tên thích khách uy lực có cường đại thì hắn cũng có thể chống đỡ được, trong lúc nhất thời bốn tên thích khác liên thủ cũng khó làm gì được hắn.
Hứa Lão Lục, Lão Thập Tam và Viên Cương tương đối nguy hiểm, dựa vào phù triện trên tay thỉnh thoảng giải vây vẫn còn hơi kiên trì được.
Thực sự nguy hiểm là bên Trần Bá.
Thực lực Trần Bá dĩ nhiên cường hãn, nhưng sát thủ Hiểu Nguyệt các phái tới không phải ăn chay, đối mặt với mười cao thủ vây công không cần nghĩ cũng biết.
Phù triện trên tay đã sử dụng hết, đã là nỏ mạnh hết đà.

Chương 787: Đừng Tha Cho Bất Cứ Tên Nào (1)

Chương 787: Đừng Tha Cho Bất Cứ Tên Nào (1)
Mấu chốt là đối mặt với thích khách cao thủ thế này, Viên Phương không thể giúp được gì, chỉ có thể trang trí, Ngân Nhi thì chẳng có chút phản ứng, gần như chỉ đứng nhìn.
Hai người chẳng những giúp không được gì, Trần Bá còn phải nghĩ cách bảo vệ, hai quyền khó địch bốn tay, huống hồ là mười cao thủ vây công.
“Keng!” trên người Viên Phương chịu thêm một kiếm, bị đánh gnax trên mặt đất, y phục trên người có thêm nhiều vết rách, khóc như sói tru:”Ngân Nhi, mau ra tay!”
Hắn ta sắp khóc rồi, trọng điểm bảo vệ của Trần Bá là Ngân Nhi, vậy thì chắc chắn hắn ta tương đối xui xẻo.
Mặt cặp giới đao bị người ta đánh bay, miệng chảy máu, trên người chịu mười mấy kiếm.
Hắn ta thật sự rất muốn hỏi Trần Bá mắt có mù không, nàng ta cần ngươi bảo vệ sao? Người ngươi cần bảo vệ là ta đây này!
Thật ra những kẻ rút đao giết đến chỗ Viên Phương đều khá bất ngờ, lão gia hỏa này đao phương bất nhập?
Viên Phương lần này thật sự không nuốt trôi nữa, ôm lấy đùi Ngân Nhi không chịu buông: “Ngân Nhi, ngươi mau...” Lời còn chưa dứt, ngẩng lên nhìn thì vẻ mặt cứng đờ, mái tóc bạc đang bay phấp phới.
Coong! Một tiếng vang giòn.
Viên Phương tận mắt nhìn thấy một bảo kiếm đang đâm tới thì cứ thế mà bị chặn lại bởi móng vuốt màu bạc sắc bén.
Sử Kiếm giả dùng sức lại không thể làm lay động chút nào, vẻ mặt vô cùng khiếp sợ.

Móng vuốt vung lên, trường kiếm bắn ngược lại, chuôi kiếm với thế sét đánh không kịp bưng tai cắm phập vào ngực của người công kích, máu bắn tung tóe lên mặt Viên Phương.
Viên Phương quay đầu, trợn mắt nhìn tên thích khách kia bị đánh bay ra ngoài.
Thích khách có thực lực mạnh như vậy, thế mà lại không chịu nổi một kích!
Thánh La Sát đúng là Thánh La Sát! Viên Phương mừng rỡ, reo hò: "Ngân Nhi, không thể để bọn họ biết đến sự tồn tại của ngươi, mau hạ gục bọn họ đi, đừng tha cho bất cứ tên nào..". Sau một khắc sững sờ, một đôi mắt lạnh lùng, yêu dị lạnh lùng nhìn chân hắn ta đang bị túm.
Sau đó, "A!" Viên Phương kêu lên thảm thiết, cả người bị nhấc lên, văng ra ngoài, bay chỗ của một tên thích khách đang đứng.
Thích khách kia chém một kiếm vào người Viên Phương, nhưng hắn ta da dày thịt béo, không thể chém đôi, chỉ có thể khiến Viên Phương phụt máu ra.
Nhưng mà vẫn không thể đánh Viên Phương bay sang hướng khác, tên thích khách đứng sờ sờ ở đó bị Viên Phương đụng trúng, lực va chạm vô cùng lớn khiến tên đó bị văng ra xa và phụt ra ngụm máu, đồng thời hai người đều ngã lăn dưới đất.
Đột nhiên, Trần Bá phát hiện những tên thích khách đang bao vây tấn công đều dừng tay lại, theo bản năng quay đầu nhìn, còn chưa thấy rõ chuyện gì đang xảy ra, chỉ nhìn thấy mái tóc bạc tung bay, lập tức thấy sau lưng chấn động: "Phụt!" Phun ra một ngụm máu, đồng thời cả người bắn ra ngoài.
Bị Ngân Nhi vung tay đánh một trưởng vào lưng bay ra ngoài.
Tất cả những người vung đao mua kiến xung quanh nàng ta đều bị đánh bay, mái tóc bạc bồng bềnh, đứng lẻ loi một mình, chỉ có những cọng cỏ bay qua.
Một đám thích khách nhìn thấy nàng ta liên tiếp ném văng Viên Phương rồi đánh bay Trần Bá thì đều hết sức kinh ngạc, không biết chuyện gì đang diễn ra, tại sao ngay cả người của mình cũng đáng vậy? Dưới cái nhìn chằm chằm của mọi người, trong nháy mắt, Ngân Nhi đã thay đổi hình dàng.

Mái tóc bạch kim giống như dòng chảy thủy ngân lay động, gương mặt dưới mái tóc bạch kim ấy thật đẹp và khuôn mặt giống như quả trứng ngỗng, cái trán, sống mũi được giáp bạc cứng cáp che phủ, trên mặt có ngân văn tà mị và kỳ dị, hai răng nanh nhọn lộ ra bên ngoài.
Gió thổi mái tóc bạch kim bay lên lộ ra hai tai nhọn.
Hai tay đều có móng vuốt màu bạc, hai con ngươi lạnh lùng từ từ nhìn lướt qua, cả người tản ra khí tức yêu quái đáng sợ.
Thích khách xung quanh thì ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cũng không biết đây là quái vật gì.
"Cùng xông lên!" Chợt có một tên gào lên.
Chín tên thích khách lập tức liên thủ tấn công.
Bên trong trận gió mạnh này, đất đá bay tứ tung mù mịt, ngay cả cỏ dại cũng bật cả gốc cuốn vào trận gió.
Có tên thì cả người lẫn kiếm đều bị một cánh tay quét bay, thân thể giống như tờ giấy bị cuốn bay ra ngoài trong đất đá mù mịt, điên cuồng phun ra máu.
Có người nửa đầu bị bẹp dí văng ra.
Có người bị một vuốt xuyên ngực bị quăng ra.
Có một người bị trúng vết cào ở lồng ngực.
Có người giống như một cái đinh bị đập lún sâu xuống đất, một nửa vai không còn, máu bị chặn lại nên thoi thóp.
Móng vuốt nhạy bén và điên cuồng đã dừng lại, âm thanh đánh nhau cũng im bặt.
Một người quỳ gối bên cạnh Ngân Nhi, tên đó trong tay cầm kiếm dùng sức đâm vào lưng Ngân Nhi, mặc dù đâm thủng quần áo nhưng mũi kiếm lại không găm sâu vào được thân thể, đầu của tên đó lại bị Ngân Nhi nắm trọn trong tay.
Một tên khác thì lùi lại giống như gặp phải yêu ma, ánh mắt vô cùng hoảng sợ, dời này của hắn ta chưa từng gặp qua một thứ gì kinh khủng như thế này, đột nhiên tên đó xoay người chạy.
Bốp! Cái đầu trong tay nổ tung, Ngân Nhi lách mình nhanh như ảo ảnh.
Tên mới vừa bị bóp nát đầu còn chưa ngã hẳn xuống thì tên sát thủ bỏ trốn kia vửa bay lên thì bị đánh rơi xuống, nhìn thấy trước ngực có vết móng vuốt cào.

Móng vuốt từ sau lưng đâm xuyên qua.
Trong nháy mắt, mấy tên sát thủ không chết thì cũng tàn phế.
Xung quanh, những người đánh nhau đều dừng lại nhìn sang bên này.
Ngưu Hữu Đạo, Quản Phương Nghi và Viên Cường còn ổn.
Hứa Lão Lục và Lão Thập Tam thì lại khiếp sợ, không thể tin nổi, nếu không phải yêu quái kia còn mặc quần áo của Ngân Nhi thì không thể nào tin được, người đó là một nữ nhân ngây thơ.
Tận mắt chứng kiến sự việc kinh khủng không thể nào tưởng tượng ra được, giết bọn cao thủ này lại giống như chém dưa thái rau, thế thì đánh như thế nào? Một đám sát thủ sợ hãi!
"Rút lui!" Một tên sát thủ đang cưỡi trên một con phi cầm hô to.
Bỗng nhiên, Ngân Nhi ngẩng đầu nhìn lên không trung, ánh mắt lạnh lẽo mang theo sát khí, cũng là người áo đen bịt mặt, động thủ với người của nàng ta mà còn muốn chạy sao?
Tay ném cỗ thi thể đi, hai tay hơi giơ lên, phía sau lưng vù một tiếng.
Sau lưng quần áo bị xuyên thủng, xuất hiện đôi cánh màu bạc.
Dưới ánh mặt trời, đôi cánh tỏa ra ánh sáng màu bạc rực rỡ.
Cánh bạc khẽ động, dâng lên một trận cuồng phong, cả người vù một tiếng bay lên không trung.
Con Hắc Ngọc Điểu kia vội vàng vỗ cánh những tốc độ chạy trốn cũng không bằng tốc độ của nàng ta, tên thích khách đang cưỡi trên con Hắc Ngọc Điểu kia lập tức nhảy khỏi con phi cầm.
Đột nhiên ánh sáng bạc kia giống như một mũi tên ngọn chuyển hướng, tạo ra một đường một vòng cung đánh trúng tên đó, khiến hắn ta rơi xuống đất.
Ầm! Mặt đất xuất hiện một cái hố, Ngân Nhi hơi thu lại đôi cánh, đứng dưới cái hố, trong đó có dòng máu từ từ tràn đến chân nàng ta.
"A!" Trong hố phát ra tiếng kêu thê lương, thảm thiết ngắn ngủi.
Đôi cánh bạc lại tạo ra một trận cuồng phong, vọt thẳng về đám thích khách, hai tên che mặt phun máu, văng ra ngoài.
"Nằm xuống!"
Đột nhiên, Viên Cương hô lên.
Sức công phá bao quanh Ngân Nhi đánh về chỗ ba người bọn họ, Hứa Lão Lục và Lão Thập Tam còn tưởng rằng là người một nhà không có

việc gì, nhưng từ bên trong ánh mắt của Ngân Nhi, Viên Cương thấy có gì đó sai sai, nhanh chóng nhắc nhở một câu.
"Gào!"
Một tiếng hổ gầm giống như sấm sét giữa trời quang, ba đao điên cuồng bổ về phía Ngân Nhi.
Ngân Nhi lấy cánh tay chặn lại, rầm một tiếng, người trên không trung tung cánh vung lên.
Viên Cương phun máu văng ra xa, Hứa Lão Lục và Lão Thập Tam còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra, cũng không để ý trước đó Trần Bá và Viên Phương làm sao mà bị đôi cánh lớn quét bay, người nào người nấy đều phun máu ngã rầm xuống mặt đất.
Bọn thích khách chạy toán loạn, đôi cánh màu bạc kia ở trên thảo nguyên như tia chớp bạc, bay lượn xung quanh trên bầu trời, giống như diều hâu vồ gà con, không một ai có thể may mắn thoát khỏi, không một ai có thể chạy thoát, nhiều lắm thì chạy xa hơn tí tẹo mà thôi.
Cánh bạc lượn một vòng trên thảo nguyên rồi quay lại, vọt thẳng về chỗ mấy người đang đứng.

Chương 788: Đừng Tha Cho Bất Cứ Tên Nào (2)

Chương 788: Đừng Tha Cho Bất Cứ Tên Nào (2)
Tốc độ nhanh vô cùng khiến người bị công kích cảm thấy tê cả da đầu.
"Con mẹ nó để ta lên." Quản Phương Nghi kêu lên quái dị, lật tay áo chính là một tờ Thiên Kiếm Phù, phóng xuất ra cương ảnh cuồn cuộn không ngừng, sức mạnh cường đại khiến nó bay lên không.
Bà ta đã rút ra kinh nghiệm từ trận đánh trước, không dám tiếp tục ra tay nữa, việc này căn bản là vô dụng, không thể nào chế trụ nổi người ta, chỉ có thể dùng sức mạnh khổng lồ này để hộ thể mà thôi.
Ầm! Giống như tiếng sấm sét vang dội trong không gian, mặt đất sụp xuống, đất cát giống như sóng xung kích cuồng bạo bay tứ tung.
Trên không một đám phi cầm kinh sợ vỗ cánh bay cao để tránh.
Quản Phương Nghi phun ra một ngụm máu giống như một ngôi sao băng rơi xuống từ bên trong sức mạnh khổng lồ đó, rầm một cái dưới mặt đất.
Sau khi hạ gục một người, đôi cánh bạc ở bên trong trận cuồng phong lớn kia lại thay đổi phương hướng, xông đến chỗ Ngưu Hữu Đạo đang cầm kiếm.
Ngưu Hữu Đạo có hơi run rẩy, giơ kiếm trước người chuẩn bị ngăn chặn, đồng thời thi pháp, giận giữ gào lên: "Ngân Nhi! Ngân Nhi! Ngân Nhi!"
Ngay cả tiếng gào thét giận giữ cũng muốn hét cho nàng ta tỉnh lại.
Không còn cách nào cả, khi chạm tới Yêu Vương này, hắn căn bản không có sức đấu lại, tốc độ phản kích của hắn trong mắt nàng ta dường như chỉ là một trò đùa.

Trốn ư? Đừng nói trước kia, vừa rồi không thấy sao? Tên nào cũng chạy nhanh hơn hắn nhưng có ai thoát được không?
Trong cái rủi gặp cái cái may, giọng nói của hắn dường như có hiệu quả. Tốc độ đôi cánh bạc nhanh như chớp kia đột nhiên chậm hẳn đi, bắt đầu có thể nhìn rõ đôi cánh đang vỗ, càng ngày càng chậm cuối cùng đứng ở trên không nhìn xuống chỗ hắn.
Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu nhìn, kiếm cắm trên mặt đất, tay không phi lên, tỏ vẻ không có ác ý, lại lần nữa dùng giọng nói bình thường gọi: "Ngân Nhi!"
Đôi cánh vỗ chậm dần, người hạ xuống, mũi chân chạm mặt đất.
Ngân Nhi đứng trước mặt hắn thu cánh lại, có chút nghi hoặc nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng đầy sát khí đã không còn nữa, dường như nàng ta đang cố gắng nhớ đến cái gì đó.
Ngưu Hữu Đạo vươn tay đến trước người nàng, thử tiến lên một bước.
Ngân Nhi cả kinh, hai cánh lại hơi mở ra.
Trên mặt Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười, tận lực nở một nụ cười ấm áp, chậm rãi tới gần nàng ta, cũng vẫy vẫy tay ra hiệu nàng ta đưa tay ra.
Dường như nhận sự ảnh hưởng từ cảm xúc của đối phương, cảm nhận được thiện ý, hai cánh của Ngân Nhi chậm rãi thu lại, thử giơ móng vuốt ra.
Một bàn tay của con người, một móng vuốt của yêu ma, dưới không gian hỗn loạn trên thoải nguyên, đắm chìm trong ánh mặt trời, cuối cùng cũng chạm vào nhau.
Hai tay nắm nhau, Ngưu Hữu Đạo đã có kinh nghiệm ứng đối nên nhanh chóng thi triển công pháp Càn Khôn Quyết, đưa công pháp vào trong người nàng ta, giúp nàng ta hóa giải yêu lực cuồn cuộn sinh ra từ sự giận dữ.
Vẻ mặt của Ngân Nhi trở nên dịu dàng, hai mắt chậm rãi nhắm lại, khẽ nâng cằm, dường như có chút hưởng thụ.
Mà vẻ ngoài của nàng ta cũng đang dần dần xuất hiện sự thay đổi, đôi cánh thu lại vào trong cơ thể, mái tóc bạc dần chuyển thành màu xàm rồi biến thành đen, móng vuốt bén nhọn cũng rút đi.
"Khụ! Khụ!"
Quản Phương Nghi từ từ bò lên khỏi đống đất đá.

Không giống với kinh nghiệm từ lần bị đánh đó, có cả sức mạnh của tờ Thiên Kiếm Phù hộ thể, quả thực alf bà ta đã chống đỡ được gần hết uy lực công kích.
Lần này, bà ta không bị thương nặng, chỉ là bị chấn động, trong phút chốc không kịp hồi hồn.
Uy lực công kích cực lớn của Thiên Kiếm Phù được bà ta dùng để phát huy ra tác dụng Hộ Thân Phù, đây cũng được coi là lần đầu tiên.
Lắc đầu, hơi tỉnh táo lại, từ trong hồ trèo ra, sau khi nhìn thấy một màn hai người phía xa xa đang đứng đối diện nhau, ho khan, quệt vết máu trên miệng.
Lại quay đầu nhìn xung quanh một lát thì thấy khắp nơi hỗn loạn, ngoại trừ hai vị kia, không còn có một ai đang đứng cả, toàn bộ đều bị đánh ngã.
Dường như bà ta nhớ ra cái gì đó, đột nhiên vẻ mặt khẩn trương lên, nói to: "Trần Bá, Hứa Lão Lục, Thập Lão Tam."
Lách mình đi, bay qua những người trang phục khác nhau đang ngã gục, tìm được Trần Bá đang nằm rạp trên mặt đất.
Xoay gương mặt toàn máu của Trần Bá ra, phát hiện ông ta đã thoi thóp, bất tỉnh nhân sự, nhiều chỗ trên người đã gãy xương, lục phủ ngũ tạng bị trọng thương.
Bà ta nhanh chóng lấy ra một viên Thiên Tế đan nhét vào miệng ông ta, thi pháp Trợ Kỳ Luyện Hóa, hỗ trợ phát huy dược tính để cứu người.
Cách đó không xa vang lên tiếng hừ hừ, Quản Phương Nghi ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Viên Phương đang lồm cồm bò dậy, từ từ ngồi thẳng, rồi lắc lắc đầu.
"Lão Hùng, ngươi thế nào rồi?" Quản Phương Nghi hô lên.
Viên Phương vẫn còn đang đơ, nhìn bà ta, lại nhìn bốn phía hỗn loạn xung quanh.
Có thể nói là hắn ta không bị thương nặng, cũng may không phải là bị đánh, mà là bị Ngân Nhi một cước hất ra, hơn nữa cơ thể đao thương bất nhập nên nhặt được một mạng.
Ánh mắt nhìn đến chỗ Ngưu Hữu Đạo xa xa kia, vẻ mặt đau khổ, giọng nói nghẹn ngào: "Nói ngươi đừng tha cho bất cứ tên nào, không có nghĩa là ngay cả chúng ta cũng đánh hết đâu!"

Nhìn hắn ta còn có tâm trạng để lải nhải việc này, Quản Phương Nghi ngẫm lại cũng đúng, hắn ta là Kim Vương Hùng mà, thân thể cường hãn, không phải người nào cũng có thể so sánh được, nên cũng mặc kệ hắn ta.
Sau lưng vang lên tiếng động, Viên Phương nhìn lại, chỉ thấy một tên sát thủ đang động, đang cố sức bò lên, chính là tên bị hắn ta đụng văng ra ngoài.
Lập tức, Viên Phương nhìn xung quanh, nhào sang chỗ nào đó nhặt được một thanh kiếm, rồi vọt tới.
Phụt! Sát thủ kia vừa chống tay ngồi dậy, lại ngã xuống, ngực tên thích khách vừa mới bị Viên Phương đâm một kiếm.
Viên Phương rút kiếm, rồi lại đâm, rồi lại rút, rồi lại đâm.
Liên tục đâm mấy nhát kiếm khiến đối phương gục trên mặt đất không còn động đậy nữa, Viên Phương mới đâm kiếm xuống rồi đứng đó thở hồng hộc, miệng, mũi có máu tí tách chảy xuống, hình như đã bị nội thương nặng.
Viên Phương ngồi đơ ra ở một bên, sau khi lấy ra và nuốt một viên thuốc trị thương thì lại giơ tay ra lục tìm trên người tên thích khách kia, lấy ra các loại kim phiếu rồi nhanh chóng nhét vào trong tay áo mình.
Quản Phương Nghi im lặng.
Sau khi buông Trần Bá ra, bà ta lại tiếp tục tìm thấy Hứa Lão Lục và Lão Thập Tam đều bị trọng thương và đang ở trong trạng thái hôn mê, Quản Phương Nghi lại chữa trị cho từng người một.
Cuối cùng mới tìm thấy Viên Cương, lần này Viên Cương bị thương nặng hơn so với lúc ở Huyễn Giới, đang hôn mê mà miệng, mũi vẫn chảy ra rất nhiều máu, hai cánh tay bị biến dạng đến mức khó mà tin nổi.
Phát hiện hắn ta vẫn còn hơi thở, Quản Phương Nghi lại lấy ra một viên Thiên Tế đan, đang chuẩn bị cho Viên Cương ăn, bỗng nhiên hắn ta mở mắt nhìn bà ta.
"Không cần." Giọng nói Viên Cương suy yếu nhưng vẫn còn vững vàng.
Quản Phương Nghi không hiểu: "Ngươi bị thương rất nặng."
Viên Cương: "Không cần, giúp ta bó xương về lại đúng vị trí là được."
Quản Phương Nghi cười một tiếng, không cần thì thôi, cất linh đan đi, rồi giúp hắn ta bó xương cánh tay về đúng vị trí.

Kể cả Viên Cương không nói, bà ta cũng sẽ làm, bằng không thì cái cánh tay biến dạng thành ra như thế này chỉ dùng linh đan thì cũng không có tác dụng đâu.
Lúc đồng thời nắn chỉnh hai cánh tay, hô hấp của Viên Cương rõ ràng trở nên dồn dập hơn, đau đến mức toát ra mồ hôi lạnh.
Sau khi vặn cánh tay trở lại vị trí cũ thì cả mặt Viên Cương toàn mồ hôi, hắn ta nhắm mắt lại, hô hấp dần dần bình ổn lại, miệng và mũi bắt đầu thở ra khói trắng, dần dần phần bụng cũng bắt đầu nhấp nhô lên xuống.
Quản Phương Nghi cảm thấy ngạc nhiên và nghi ngờ nên quan sát một lát.
Không hiểu chuyện gì đang xảy ra.
Cũng không ngồi coi chừng hắn ta mãi, bà ta đứng dậy, quay đầu lại, lách mình đến chỗ Ngưu Hữu Đạo bên đó, không dám đứng quá gần, giữ một khoảng cách nhất định rồi đứng nhìn.

Chương 789: Sao Có Thể Đói Khát Đến Mức Như Vậy?

Chương 789: Sao Có Thể Đói Khát Đến Mức Như Vậy?
Ngưu Hữu Đạo quày đầu nhìn bà ta, hỏi: "Ngươi không sao chứ?"
Quản Phương Nghi nhìn chăm chú vào Ngân Nhi, vừa giận vừa sợ nói: "Có thể không có việc gì sao? Trên tay lão nương tổng cộng có ba tờ Thiên Kiếm phù, dùng mất hai tờ, lại còn toàn dùng vì nàng ta. Hiwn nữa thương thế của bọn Trần Bá, nếu không phải ta có thánh dược chữa thương là Thiên Tế đan, mạng bọn họ chỉ sợ là không giữ được. Tốn mấy viên Thiên Tế đan và mấy tờ Khai Sơn phù những cái này ngươi tính như thế nào đây?"
Bà ta tính hết tất cả lên đầu Ngân Nhi.
Ngưu Hữu Đạo giơ ngón tay chỉ lên không trung: "Đều là ngươi."
Quản Phương Nghi ngẩng đầu nhìn lên, bà ta ngạc nhiên, trên không có mười con phi cầm cỡ lớn đang bay lượn, trong có ba con Xích Liệp điêu, đôi mắt to không khỏi chớp chớp.
"Nói thật dễ nghe, lát nữa còn không phải là ngươi thích xử trí như thế nào thì xử trí như thế đó sao." Quản Phương Nghi cười khinh bỉ hai tiếng.
Ngưu Hữu Đạo: "Nhanh thu dọn đi, xem còn tên nào sống xót không, không nên để tên nào sống sót, hủy thi diệt tích."
Quản Phương Nghi quay người quan sát bốn phía những chỗ mà Ngân Nhi vừa nãy đã hạ gục bọn thích khách, rồi xoay lại hỏi: "Có nên vạch khăn che để nhìn mặt bọn họ để điều tra thêm về lại lịch không?"
Ngưu Hữu Đạo vừa hóa giải yêu lực bên trong cơ thể Ngân Nhi, vừa nói: "Không cần phải vậy, tốc độc phản ứng của Hiểu Nguyệt các so với chúng ta nhanh hơn, một khi đã mất liên lạc với những người này, Hiểu

Nguyệt các lập tức sẽ chặt đứt manh mối có liên quan tới bọn họ, không tra được ra manh mối gì đâu. Cũng chẳng cần mất bao nhiêu thời gian, lát nữa không liên lạc được với bên này, chắc chắn rằng Hiểu Nguyệt các sẽ cho người đến kiểm tra, đừng lề mề nữa, làm mau!"
Quản Phương Nghi suy nghĩ, đúng là như thế thật, lập tức nhanh chóng lách mình đi.
Sau khi thu dọn xung quanh xong, quả thực trong đó có không ít tên thích khách chưa chết, hơn phân nửa là bị đánh trọng thương.
Quản Phương Nghi ngộ ra một điều, chỉ cần là phản kháng hoặc động thủ thì phần lớn bị Ngân Nhi giết chết và ngược lại nếu không ra tay thì cơ bản đều vẫn còn sống.
Bà ta và Viên Cương là ngoại lệ, bà ta là vì sử dụng sức mạnh của Thiên Kiếm phù để hộ thể, còn về phần Viên Cương là do thân thể hắn ta quá biến thái rồi.
Tên nào không chết theo như lời Ngưu Hữu Đạo nói không để lại tên nào, nên đều bị Quản Phương Nghi giết hết!
Dưới ánh chiều tà, Ngưu Hữu Đạo buông tay ra.
Ngân Nhi khôi phục hình dáng ban đầu, cũng mở hai mắt nhìn hắn, vẫn là vẻ mặt và bộ dáng ngây thơ đó, kêu lên: "Đạo Đạo!"
Ngưu Hữu Đạo hỏi: "Ngươi biết mình vừa làm cái gì không?"
Vẻ mặt Ngân Nhi vô cùng nghi hoặc.
Ngưu Hữu Đạo chỉ vào đống bừa bộn trên thảo nguyên, Ngân Nhi nhìn theo, rồi quay lại nhìn hắn với một bộ dáng chẳng hiểu gì cả.
Ngưu Hữu Đạo bó tay rồi, không biết nên nói như thế nào với nàng ta.
Bỗng nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy mấy con phi cầm bay xung quanh hợp thành đàn bay tới, lần lượt hạ xuống.
Quản Phương Nghi nhảy xuống, xòe lòng bàn tay ra trong đó có mười viên Chỉ Linh, vẻ mặt vô cùng phấn khởi giống như sắp giàu to, nghĩ không vui vẻ cũng khó.
Nhưng thấy Ngân Nhi lại vui không nổi.
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu nhìn mặt trời sắp lặn, giơ tay tháo áo choàng, dưới ánh mắt nghi hoặc và khó hiểu của Quản Phương Nghi cởi áo ra, kéo một ống tay áo lên mũi ngửi.

Không ngửi thấy có mùi gì lạ thường, lại nhìn ánh tà dương một chút, rồi nhớ lại vị trí Ngọc Thương chạm vào.
Quả nhiên, ở vị trí cánh tay, chỗ Ngọc Thương chạm qua thì thấy có ánh phản chiếu bóng loáng, giống như là dính một ít sáp.
"Làm sao vậy?" Quản Phương Nghi lên tiếng hỏi.
"Ta cảm thấy kỳ quái, cưỡi phi cầm, làm sao có thể chặn đường chuẩn như thế, thiếu chút nữa thì thuyền lật trong mương, Ngọc Thương ở trên người ta động tay động chân, lão già này thủ pháp thành thạo, thế mà có thể lừa được con mắt của ta." Ngưu Hữu Đạo thuận tay bóp mạnh một cái, quần áo biến thành bột mịn bay theo gió.
Quản Phương Nghi: "Làm sao bây giờ?"
Ngưu Hữu Đạo: "Đối phương đã biết chúng ta muốn đến Vô Biên các, còn chúng ta thì không thể đến đó nữa, bằng không dọc đường đi cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Dựa vào nàng ta thì không có hy vọng gì đâu." Hắn hất cằm sang chỗ Ngân Nhi.
Quản Phương Nghi gật đầu, vô cùng tán thành, tất nhiên vị Yêu Vương này rất lợi hại, nhưng mà lúc nào phát tác thì lại không biết rõ, lúc nàng ta phát tác thì so với sát thủ kẻ địch phái tới còn đáng sợ hơn, không phân biệt bên địch hay bên ta, đều đánh hết.
Sát thủ chí ít còn có thể chống lại được một ít, đối mặt với vị này thì chẳng có cách nào chống lại đâu.
Bà ta cũng không có nhiều Thiên Kiếm phù để bảo vệ mạng mình như vậy, huống hồ cũng không chắc vị này có dừng tay sau một kích không, nhỡ đầu nàng ta lại đánh thêm kích nữa thì Thiên Kiếm phù cũng chẳng bảo vệ được bà ta, cho nên thật sự là không thể trông cậy vào vị này.
Dường như, Ngân Nhi không biết mọi người đang nói về mình, nàng ta cúi đầu thỉnh thoảng kéo y phục của mình, ngón tay móc vào lỗ rách trên quần áo của mình, có vẻ như chẳng hiểu tại sao quần áo mình lại như thế.
"Không đi Vô Biên các thì đi đâu? Đối phương sẽ không từ bỏ ý đồ đâu."
Ngưu Hữu Đạo: "Trước tiên để bọn họ tìm một nơi ẩn núp, chúng ta về kinh một chuyến, tìm lão già Ngọc Thương tính món nợ này."

Hai mắt Quản Phương Nghi trừng lớn: "Quay lại Tề Kinh? Ngươi điên rồi?"
Ngưu Hữu Đạo: "Điên? Ngươi yên tâm, không điên đâu, trước đó còn chưa dám chắc chắn, vẫn còn muốn tìm một nơi an ổn dừng chân trước rồi tiếp tục phụng bồi, bây giờ đã xác nhận, vậy thì trở mặt luôn đi Đến mà không trả lễ thì không hay... Viên Phương đang làm gì?" Ánh mắt theo dõi động tác không lưu loát của Viên Phương đang chạy tới chạy lui trên thảo nguyên.
Quản Phương Nghi quay đầu nhìn: "Hắn ta nói chuyện hủy thi diệt tích hãy để cho hắn làm, hắn ta nói mình là người xuất gia, muốn siêu độ cho người chết."
Siêu độ? Ngưu Hữu Đạo nghi ngờ: "Người xuất gia? Lừa ai đây, hắn ta mà có lòng tốt này ư?"
Quản Phương Nghi cười gượng: "Giống như là tìm kiếm tài vật trên thi thể thì đúng hơn, bị thương thành như thế mà vẫn có tâm trạng để ý tới những thứ này, vì thế không quản vất vả, không thèm để ý mình đang bị trọng thương, xem như ta phục hắn luôn rồi. Bình thường ta cũng không cắt xén tiền của hắn ta, cũng không không thấy hắn ta tiêu tiền vào chỗ nào, sao có thể đói khát đến mức như vậy?"
"Ha ha! Thôi được rồi!" Ngưu Hữu Đạo bất đắc dĩ lắc đầu.
Bên này sau đó nhanh chóng hành động, mấy người trọng thương thu được phi cầm, dù sao phi cầm nhiều, ba người còn có thể thi pháp điều khiển, chăm sóc.
Sau khi rời khỏi chỗ này thì đi tìm một sơn cốc bí mật để ẩn thân.
Mấy người cũng đã mất liên lạc với thế giới bên ngoài, mấy con Kim Sí trong lồng mà Lão Thập Tam đeo bên người đã bị một cánh của Ngân Nhi đập thành đống thịt muối, tất cả đều chết hết rồi, lại phải một lần nữa tạo dựng lại phương thức liên lạc.
Sau khi sắp xếp cẩn thận cho mấy người kia xong thì để Viên Phương ở lại trông coi, chiếu cố những người khác.
Viên Phương lập tức cảm nhận được trách nhiệm to lớn: "Đạo gia, các ngươi đi đâu?"
Ngưu Hữu Đạo: "Không cần hỏi, cũng không cần đoán, chiếu cố tốt bọn họ là được."

Viên Phương hơi sợ hãi nói: "Đạo gia, ngươi và Hồng Nương đi, nơi này toàn người bị thương, một mình ta chỉ sợ chăm sóc không tốt, ngộ nhỡ người Hiểu Nguyệt các lại đuổi theo, ta không đánh lại đâu!"
Ngưu Hữu Đạo: "Đã chặt đứt manh mối để bọn họ đuổi theo rồi, chắc là sẽ không tìm thấy mọi người đâu. Nếu như thật sự bị phát hiện, không cần đánh trả cũng không phải phản kháng, cứ để bọn họ bắt, không bao lâu bọn họ sẽ phải thả thôi."
Viên Phương nghi ngờ không thôi.
Ngưu Hữu Đạo không nói nhiều nữa, ở trong màn đêm cùng Hồng Nương điều khiển một con phi cầm rời đi.
Mây đen bao phủ trên bầu trời Tề Kinh, mưa rơi rả rích.
Đã là nửa đêm về sáng.
Trong rừng trúc của Phù Phương viên, trong đình một con Điệp Nguyệt đậu trên xà đang phát sáng, Ngọc Thương đứng ở trong đình chắp tay sau lưng, lặng lặng đứng im hồi lâu, nhìn mái hiên có nước mưa rơi xuống lộp độp, tâm trạng ông ta giống như thời tiết này.

Chương 790: Không Nên Lừa Dối Ngài (1)

Chương 790: Không Nên Lừa Dối Ngài (1)
Từ trong mưa phùn Độc Cô Tĩnh lách mình đến, còn chưa mở miệng, Ngọc Thương đã hỏi trước: "Vẫn không có tin tức gì sao?"
Độc Cô Tĩnh: "Hai bên đã giảo thủ tại chỗ mai phục đã sắp xếp, cho người đi kiểm tra đã tìm được chỗ đánh nhau."
Ngọc Thương quay lại: "Ta hỏi kết quả như thế nào."
Vẻ mặt Độc Cô Tĩnh hơi nghiêm nghị: "Không biết kết quả như thế nào. Ngưu Hữu Đạo cũng đã phát hiện trên người hắn đã bị động tay động chân, bâu giờ manh mối truy tìm đã mất, người bên Vô Biên các cũng không thấy có dấu hiệu tiếp tục đi của Ngưu Hữu Đạo. Nhân thủ chúng ta bố trí mai phục cũng không thấy đâu, tất cả đều không liên lạc được, có khả năng là tình huống xấu rồi."
Ngọc Thương vội hỏi: "Tất cả đều không liên lạc được? Ngay cả một tí tin tức truyền về cũng không có?"
Độc Cô Tĩnh lắc đầu: "Không có, hoàn toàn đã mất liên lạc."
Ngọc Thương kinh hãi: "Không có khả năng, thực lực của sát thủ như thế, ngay như cả ta tự mình ra tay đánh với mấy sát thủ cũng không thể nào chống lại hết được, hình như tình huống không đúng lắm, bằng với thực lực của nhóm người này, làm sao có thể ngay cả một tên chạy thoát cũng không có vậy? Cũng không thể là vị chí tôn nào ra tay đâu? Tuyệt đối không có khả năng này!"
Độc Cô Tĩnh do dự nói: "Sư phó, lòng người ác độc thường đáng sợ hơn so với tu vi, Ngưu tặc xảo trá, có thể đoán được kế hoạch của chúng ta, bố trí cạm bẫy mà chúng ta không hay biết, khả năng cao là người của chúng ta đã sập bẫy của hắn."

Yên tĩnh, sư đồ hai người im lặng đứng đối diện nhau, chỉ có tiếng mưa rơi bên ngoài...
Trong một căn lầu, vài ngọn đèn chiếu sáng cả căn phòng.
Thiệu Bình Ba múa bút trước bàn sách, thỉnh thoảng lại bụm tay ho khan, ho xong lại viết tiếp.
Thiệu Tam Tỉnh đi tới đổi trà nóng cho y. Hắn ta đưa mắt nhìn vật trên bàn, một hàng tiêu đề bất ngờ đập vào mắt: Tấn đồ thiên hạ sách! (1)
(1) Tấn đồ thiên hạ sách: Sách viết về chuyện nhà Tấn mưu đồ thiên hạ.
Hắn ta lại nhìn Thiệu Bình ba thỉnh thoảng ho khan, sự lo lắng lộ rõ trên gương mặt.
Hắn ta hiểu rõ tình trạng sức khỏe của đại công tử. Vị này bệnh cũ không dứt, cần phải an tâm tĩnh dưỡng, không thể hao tổn tinh thần quá độ.
Lúc ở Bắc Châu còn có pháp sư đi theo hỗ trợ điều trị, lại có linh đan bồi bổ nên bệnh tình không có vấn đề gì nghiêm trọng.
Nhưng sau khi rời khỏi Bắc Châu không có điều kiện như vậy, nhất là sau khi vừa tới nơi này.
Hắn ta nhìn hai sợi tóc bạc của đại công tử dưới ngọn đèn, lại nghe tiếng ho khan thỉnh thoảng vang lên khiến người ta lo lắng, vậy mà y vẫn tận tâm tận sức. Hắn ta không đành lòng bèn cất lời khuyên nhủ: "Thưa đại công tử, thân thể mới quan trọng, người vừa tới đây, không cần lo nghĩ gấp gáp như vậy đâu. Người nghỉ ngơi một lát đi!"
Thiệu Bình Ba lại dừng bút ho khan hai tiếng, lắc đầu nói: "Thời gian không chờ người, ở bên này chúng ta không hề có bất kỳ chỗ đứng nào, mà bên này cũng chưa chắc an toàn. Tin chúng ta tới đây không giấu được bao lâu, còn kéo dài nữa sẽ khiến người ta đâm chọc. Ngày mai trước khi trời sáng nhất định phải dâng tấu lên Thái Thúc Hùng, phải nhanh chóng để Thái Thúc Hùng đọc được!"
Thái Thúc Hùng là đương kim hoàng đế của Tấn quốc.
Thiệu Tam Tỉnh muốn nói lại thôi, nếu không phải bản thân tin tưởng đại công tử thì hắn ta thực sự muốn hỏi y rằng Thái Thúc Hùng không phải là kẻ tầm thường có thể dễ dàng bị dụ dỗ, thực sự một bản tấu chương có thể đổi lấy chỗ đứng ở Tấn quốc ư?

Dưới ngọn đèn, Thiệu Bình Ba lại ho khan một trận, hắn sắp xếp mạch suy nghĩ rồi lại tiếp tục cúi đầu múa bút...
Trời đã sáng, mưa phùn cả đêm không ngừng.
Trời đất mịt mờ, mưa phùn giăng mắc khắp đô thành rộng lớn của Tề quốc.
Trước cổng thành, dân chúng người đến kẻ đi, ngựa xe ra vào.
Ngưu Hữu Đạo đã dịch dung, hắn đeo kiếm sau lưng, một mình từ ngoài thành đi tới, trên tay cầm một cái ô làm bằng giấy dầu, bước đi không nhanh không chậm, thong thả ung dung. Hắn không bị ảnh hưởng bởi thời tiết, còn có vài phần ý vị thanh nhã.
Bên ngoài thành, đường xá ngấm mưa phùn trở nên lầy lội, ngược lại những xon đường lát đá trong thành lại được cọ rửa sạch sẽ.
Dưới mái hiên một cửa tiệm trong thành, Quản Phương Nghi với gương mặt đã dịch dung đang trú mưa và chờ Ngưu Hữa Đạo đến.
Bà ta vào thành trước.
Bà ta đã liên lạc với gián điệp của Ngũ Lương Sơn nơi này, sai người ta đi theo giúp Ngưu Hữu Đạo chăm sóc phi cầm, cũng muốn để Ngũ Lương Sơn nhanh chóng liên lạc với thành viên các nơi giúp Ngưu Hữu Đạo xây dựng lại các mối quan hệ với các nơi một lần nữa.
Tin tức từ Đại Thiện Sơn bên kia rất quan trọng, Ngưu Hữu Đạo phải nắm rõ tiến độ kế hoạch bên Bắc Châu một cách nhanh nhất, đề phòng có biến.
Một khi có biến hắn cũng phải đưa ra giải pháp ứng phó một cách nhanh nhất.
Không thể không nói, lúc trong tay không có quá nhiều tiền mà Ngưu Hữu Đạo đã đầu tư một khoản tiền lớn để xây dựng mạng lưới tình báo, điều này đã chứng minh Ngưu Hữu Đạo có khả năng nhìn xa trông rộng.
Số tiền đầu tư hàng năm phát huy hiệu quả lớn nhất tại thời điểm này, giúp Ngưu Hữu Đạo có thể nhanh chóng liên lạc với các nơi.
Có Ngũ Lương Sơn ủng hộ nguồn tài chính dồi dào nên Ngưu Hữu Đạo cũng nhẹ nhõm hơn, tìm đường sống trong chỗ chết, môn phái tranh lợi đã thay đổi toàn diện tính chất của nó.
Thấy Ngưu Hữu Đạo bước tới trong màn mưa, Quản Phương Nghi liền bật chiếc ô bằng giấy dầu đi tới rồi bước song song với hắn, nhỏ giọng

báo cáo: "Đã sắp xếp xong xuôi, nửa canh giờ nữa sẽ đưa đến."
Ngưu Hữu Đạo "ừ" một tiếng.
Quản Phương Nghi hỏi: "Đi đâu?"
Ngưu Hữu Đạo: "Tới là biết."
Quản Phương Nghi: "Rốt cuộc là ngươi muốn làm gì? Chỉ có hai người chúng ta, ta rất sợ đấy, ngươi biết không hả?"
Ngưu Hữu Đạo: "Tới rồi tự nhiên sẽ biết."
"Đồ xấu xa!" Quản Phương Nghi hận ngứa răng, khẽ chửi tục một câu.
...
Phù Phương Viên.
Một ông lão giản dị che ô, xách hai bọc vải đi tới cổng Phù Phương Viên, hết nhìn đông lại nhìn tây.
Trước cổng lập tức xuất hiện một gã đàn ông, hỏi: "Làm gì đó?"
Ông lão khẽ nhấc bao vải: "Có người bảo ta tặng món quà này cho Ngọc Thương tiên sinh."
Gã đàn ông nhíu mày hỏi: "Ai đưa?"
Ông lão quay đầu, giọng nói đầy kinh ngạc: "Vừa rồi vẫn còn đi theo sau ta cơ mà."
Gã đàn ông bước ra khỏi cổng, nhìn về phía đầu đường mà ông lão vừa nhìn qua, chỉ thấy người qua kẻ lại mà không thấy có gì bất thường. Gã xoay người: "Đưa cho ta!"
Ông lão vâng vâng dạ dạ, đưa mấy thứ kia cho gã.
Lúc giao nhận, gã bắt lấy cổ tay ông lão, sau khi thi pháp điều tra thì phát hiện xác thực lão ta không phải là người tu chân mà chỉ là người bình thường. Gã buông tay, nhận lấy bao vải rồi khoát tay bảo ông lão đi.
Gã cũng biết là người giật dây phía sau có ý muốn che giấu thân phận, như vậy thì điều tra ông lão này sẽ không tra được gì.
Gã cầm bao vải đi vào Phù Phương Viên rồi rẽ vào trong một ngôi đình. Gã mở bao vải ra kiểm tra, không phải cái gì cũng có thể giao tới tay Ngọc Thương tiên sinh.
Đặc biệt là những thứ không có lai lịch rõ ràng thì nhất định phải kiểm tra thật kỹ.

Bao vải mở ra, bên trong có một cái hộp được quét sơn. Gã cẩn thận mở hộp ra, đề phòng bên trong có cơ quan.
Hộp được mở ra an toàn, không có cơ quan nhưng bên trong lại có một thứ đầy bất ngờ. Là một cái đầu người!
Còn có một phong thư.
Gã nhíu mày cầm phong thư, lại nhấc cái đầu người lên nhìn thử, sau đó hắn cực kỳ hoảng sợ, lập tức xách theo nó, nhanh chóng rời đi.
...
Bên ngoài hoàng cung, Ngưu Hữu Đạo che ô đứng đó, chờ người đi vào báo tin.
Quản Phương Nghi trốn ở một góc phía xa nhìn hắn, không biết hắn chạy về hoàng cung là có ý gì, lẽ nào muốn nhờ triều đình Tề quốc tiêu diệt giúp hay sao?
Triều đình Tề quốc sao có thể làm loại chuyện này? Có một số bằng chứng bản thân biết chắc chắn nhưng với người ngoài lại là thứ không đáng tin cậy. Ngươi nói những sát thủ kia là người của Ngọc Thương thì chính là người của Ngọc Thương sao?

Chương 791: Không Nên Lừa Dối Ngài (2)

Chương 791: Không Nên Lừa Dối Ngài (2)
Ngọc Thương có thân phận gì? Triều quốc sao có thể làm càn được!
Vả lại, làm như vậy chẳng phải là tự tìm phiền phức cho mình ư? Sự tình liên quan trọng đại, Tề quốc có thể thả ngươi đi chắc? Lợi hại thế nào không phải là ngươi không biết.
Quản Phương Nghi cảm thấy Ngưu Hữu Đạo không thể nào ngu ngốc như vậy, cho nên bà ta mới không rõ bên trong hồ lô của hắn có bán thuốc gì.
Từ trong hoàng cung có hai thị vệ đi ra rồi dẫn Ngưu Hữu Đạo vào trong.
Bên trong lại có một tên thái giám tiếp đón, dẫn Ngưu Hữu Đạo tới chỗ mà hắn đã tới lần trước. Trong phòng bài trí đơn giản, là nơi nghỉ chân của các thị vệ trong cung.
Hắn đợi trong phòng không bao lâu thì có thấy tiếng bước chân truyền đến. Bộ Tầm xuất hiện, bước vào trong.
Lần này Bộ Tầm tới thật nhanh, bởi vì ông ta thấy kỳ lạ, Ngưu Hữu Đạo mới rời đi chưa lâu, sao đã quay trở lại, sao lại chạy tới đây làm gì nhỉ?
"Ngươi sẽ không có chuyện gì đâu nhỉ? Lẽ nào Thiệu Bình Ba vẫn còn trốn ở trong thành?" Bộ Tầm vừa thấy hắn đã hỏi ngay.
Ngưu Hữu Đạo nhướng cằm về phía những người đứng sau ông ta.
Bộ Cầm phẩy tay, một đoàn tùy tùng lập tức lui ra ngoài.
Trong phòng chỉ còn lại hai người, Ngưu Hữu Đạo cười ha hả: "Thiệu Bình Ba? Hắn đã chạy từ lâu rồi, ta khuyên ngài đừng có nuôi hi vọng có thể bắt được hắn nữa."

Bộ Tầm bước sang bên cạnh, nghiêm chỉnh ngồi xuống ghế, hai tay đặt trên đầu gối, nói: "Ngươi không có chuyện gì thì sẽ không tới tìm ta. Nói đi, ngươi lại muốn lợi dụng ta làm chuyện gì?"
Ngưu Hữu Đạo cũng bước sang bên cạnh, ngồi xuống : "Lợi dụng ư? Lời này khó nghe qua quá. Trong Tề kinh (2) này, ta dám lợi dụng ngài cũng không dám lợi dụng ngài đâu."
(2) Tề kinh: kinh thành Tề quốc
Bộ Tầm: "Đừng vòng vo nữa. Ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, cả hoàng cung này đều trở thành nhà của ngươi rồi. Cứ nói thẳng mục đích ngươi đến đây đi, ta có thể nể mặt ngươi vài phần mà xem xét."
"Ngôi nhà lớn như vậy ta không có phúc hưởng đâu. Thuốc nhuộm cũng khỏi cần, ta đâu có mở phường nhuộm." (3) Ngưu Hữu Đạo cười ha hả, rồi đột nhiên thu lại vẻ tươi cười, giọng nói trầm xuống: "Đại Tổng Quản ơi, ta sai rồi."
(3) Câu gốc Bộ Tầm nói "cho ngươi vài phần thuốc nhuộm" nghĩa bóng là "nể mặt ngươi vài phần", Ngưu Hữu Đạo cố ý nói từ “thuốc nhuộm” theo nghĩa đen.
Bộ Tầm sửng sốt, tức thì cười hờn trách: "Mới sáng ra đã chạy tới, vừa gặp mặt đã nhận sai, thật không giống ngươi nha. Ngươi làm sai cái gì rồi, có ý gì đây?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta không nên lừa dối ngài."
Bộ Tầm khóe miệng giật giật, đối phương thành thật như vậy khiến ông ta không dám tin tưởng, bỗng dưng có cảm giác chồn chúc tết gà khiến lòng bất an, nhưng vẫn không nhịn được mà cất tiếng hỏi: "Lừa dối ta chuyện gì?"
Ngưu Hữu Đạo: "Thật ra hai bài thơ đó là do ta viết."
"..." Bộ Tầm nghẹn lời, hỏi: "Ngươi viết hay không thì có liên quan gì? Chẳng phải là ngươi đã cự tuyệt Ngọc Thương tiên sinh rồi sao? Sao vậy, lẽ nào ngươi thật sự muốn làm thầy dạy các hoàng tử hoàng tôn ư?"
Ngưu Hữu Đạo: "Nếu ngài muốn để ta dạy các hoàng tử hoàng tôn mà không sợ ta dạy sai thì ta cũng không có ý kiến. Đại tổng quản à, ý của ta là trên đường ta đã cẩn thận suy nghĩ một hồi thì thấy Ngọc Thương tiên sinh đức cao vọng trọng, hắn có thể coi trọng ta là cho ta thể diện,

có thể nhân cơ hội này để kết giao... Nói trắng ra là ta đã hối hận, ta bằng lòng làm thầy dạy cho cháu trai của Ngọc Thương tiên sinh."
Bộ Tầm dở khóc dở cười: "Ngươi lật lọng như vậy có ổn không? Thế này chẳng phải đã chứng tỏ là trước đây ngươi lừa gạt hắn hay sao? Còn nữa, ngươi muốn làm thì cứ làm đi, cũng chẳng phải ngươi không biết Phù Phương Viện, tự ngươi đi mà tìm. Ngươi còn quen thuộc Phù Phương Viện hơn ta ấy nhỉ? Ngươi chạy vào cung tìm ta làm gì, thật sự cho rằng ta có nhiều thời gian rảnh rỗi không có chuyện gì làm mà tán dóc với ngươi hử?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ngài thật sự không có ý kiến ư?"
Bộ Tầm cảm thấy kỳ lạ: "Chuyện của ngươi cơ mà, ta có thể có ý kiến gì?"
Ngưu Hữu Đạo: "Vậy thì tốt. Đại Tổng Quản, ta đi đây, đã làm phiền ngài rồi, mong ngài lượng thứ. Cáo từ!" Hắn nói xong thì đứng dậy chắp tay chào rồi rời đi.
"Khoan đã!" Bộ Tầm vẫy tay gọi hắn lại, sau đó đứng dậy, nghi ngờ hỏi: "Ngươi đến tìm ta chỉ muốn nói với ta chuyện này thôi à? Sao ta lại cảm thấy có gì đó sai sai nhỉ?"
Ngưu Hữu Đạo gượng cười: "Chẳng phải là ta sợ Ngọc Thương tiên sinh hiểu nhầm ngài hay sao?"
"Hiểu lầm ta? Hiểu lầm ta cái gì?" Bộ Tầm kinh ngạc.
Ngưu Hữu Đạo giải thích: "Ngài nghĩ mà xem, bởi vì lần trước ngài có mặt nên ta mới không đồng ý có phải không? Lần này ngài không có mặt mà ta lại đồng ý, như vậy có phải là rất dễ khiến người ta hiểu lầm hay không?"
"..." Bộ Tầm câm nín không nói lên lời, đã hiểu ý tứ trong câu nói của hắn. Ý là chuyện này sẽ khiến Ngọc Thương hiểu lầm ông ta, hoặc là hoàng cung bên này gây khó dễ cho ông ta từ bên trong.
Ngẫm lại dường như thực sự có chuyện như vậy, để cho tên nhãi này bỏ chạy một mình thì có một số việc không nói không tốt sẽ không được rõ ràng.
Không lâu sau, một chiếc xe ngựa xuất cung, có mấy hộ vệ mặc thường phục đi theo.

Bộ Tầm xuất cung muốn cùng Ngưu Hữu Đạo tới Phù Phương Viên một chuyến. Ngồi trên xe ngựa lắc la lắc lư, Bộ Tầm cảm thấy hơi buồn bực, thỉnh thoảng lại ngó nhìn Ngưu Hữu Đạo. Sao ông ta lại cảm thấy mình đường đường là đại tổng quản trong hoàng cung Tề quốc thế mà lại trở thành tên hầu chạy vặt cho kẻ khác nhỉ?
Cách cổng cung không xa, Ngưu Hữu Đạo lại nói: "Dừng một lát!"
Bộ Tầm tức giận nói: "Có phải ngươi quá nhiều chuyện rồi không?"
"Vẫn còn một người nữa." Ngưu Hữu Đạo giải thích một tiếng rồi vén màn che, vẫy tay với Quản Phương Nghi ở đằng xa.
Quản Phương Nghi đi tới, bị ngăn cản rồi mới được lên xe ngựa. Thấy Bộ Tầm đang ngồi đó, bà ta lập tức cẩn thận ngồi sang một bên.
Quản Phương Nghi đã ở Tề kinh nhiều năm nên tất nhiên biết là Bộ Tầm có quyền lực cỡ nào, nói là ở Tề kinh ông ta dưới một người trên vạn người cũng không ngoa. Trong tiềm thức, bà ta rất sợ dâm uy của Bộ Tầm.
"Đều là người mình cả, không có gì phải che che giấu giấu đâu, tháo ra đi." Ngưu Hữu Đạo tỏ ý bảo Quản Phương Nghi tháo mặt nạ ra.
Bộ Tầm khẽ hít một hơi lạnh, tựa như đang nói là ai là người một nhà với ngươi?
Nhưng sau khi ánh mắt chạm đến dung mạo thật của Quản Phương Nghi dưới lớp mặt nạ đã lột ra thì khóe miệng lại kiềm xuống, giọng điệu quái đản nói: "Ôi chao, hai vị thật đúng là song túc song phi (4), như hình với bóng nha!"
(4) Song túc song phi: chỉ cặp đôi yêu đương thắm thiết không chia không lìa, như chim liền cánh, như cây liền cành.
Trong Phù Phương Viên, kim sí (5) liên tục bay ra bay vào.
(5) Kim sí: hay còn gọi là garuda, là một loài chim thần trong Ấn Độ giáo và ảnh hưởng sang Phật giáo. Trong Ấn Độ giáo, Garuda là một con vật cưỡi của thần Vishnu, nó được biểu hình bằng một con chim săn mồi có đầu người, với ba mắt và mỏ đại bàng.
Trong ngôi đình giữa rừng trúc, Ngọc Thương lúc thì đứng lên đi qua đi lại, lúc thì ngồi im không nói. Ông ta đã chờ đợi suốt cả một đêm, một mực chờ tin tức.

Độc Cô Tĩnh cầm một chiếc hộp từ bên ngoài rừng trúc lách mình tiến vào, đáp thẳng xuống bên ngoài đình rồi bước nhanh vào trong: "Sư phụ!"
Ngọc Thương nhìn chiếc hộp trong tay gã, nhìn gã mở hộp ra ngay trước mắt mình, để lộ ra một cái đầu người. Ông ta liếc xéo đồ đệ, không biết gã có ý gì.
Độc Cô Tĩnh sắc mặt nặng nề, lấy đầu người ra, để lộ ra khuôn mặt chính diện của cái đầu.
Con ngươi Ngọc Thương đột nhiên co rút, nghẹn ngào nói: "Vọng Ngữ!"
Đây là đầu của tên sát thủ bị Ngưu Hữu Đạo giết. Y là người trong Hiểu Nguyệt Các, tên là Vọng Ngữ, có rất ít người biết tên thật của y.
Độc Cô Tĩnh bỏ cái đầu trở lại hộp, rồi lấy từ trong tay áo ra ra một phong thư dâng lên: "Lúc nãy bên ngoài có một ông lão nói là có người sai lão đưa tới ạ."

Chương 792: Bây Giờ Tại Hạ Lại Muốn Nhận

Chương 792: Bây Giờ Tại Hạ Lại Muốn Nhận
Ngọc Thương nhận thư, lấy lá thư ra khỏi phong bì rồi mở ra đọc, chỉ thấy mặt trên viết vẻn vẹn vài chữ: "Vốn ta gửi lòng nơi trăng tỏ, nhưng sao trăng lại chiếu rạch nào!"
Ông ta lật qua lật lại phong bì và lá thư xem thử thì thấy mặt trên vẫn chưa kí tên.
Độc Cô Tĩnh: "Có lẽ là Ngưu Hữu Đạo gửi tới."
Khuôn mặt Ngọc Thương căng cứng, đăm đăm nhìn kỹ hai hàng chữ này, giữa hai hàng chữ mơ hồ tỏ ý "là ngươi ép buộc ta".
Roạt! Ngọc Thương siết chặt lá thư trong tay, giọng nói nặng nề: "Tăng cường phòng thủ Phù Phương Viên, chuẩn bị chu đáo cho việc rút lui."
"Vâng!" Đọc Cô Tĩnh vừa đáp lời thì đột nhiên bên ngoài xuất hiện một người, y đứng giữa màn mưa phùn ngoài đình, chắp tay nói: "Bẩm sư phụ, Bộ Tầm và Ngưu Hữu Đạo tới."
Hai thầy trò trong đình cùng giật mình, Ngọc Thương vội hỏi: "Bộ Tầm dẫn theo bao nhiêu người?"
Đệ tử bên ngoài: "Không nhiều lắm, có sáu kẻ hộ tống và một cỗ xe ngựa đơn giản nhẹ nhàng."
Hai thầy trò trong đình đưa mắt nhìn nhau. Ngọc Thương lại mở lá thư trong tay ra đọc, cau mày đi qua đi lại không ngừng, chần chờ lẩm bẩm một câu: "Gặp hay không gặp đây?"
Độc Cô Tĩnh nói: "Bẩm sư phụ, không gặp hắn chẳng phải là chứng tỏ chúng ta đang chột dạ sao? Bộ Tầm đích thân đến, lúc này không thể trốn tránh được, trốn tránh sẽ chứng thực thân phận của chúng ta, Ngưu

Hữu Đạo cũng không có chứng cứ chứng minh kẻ phái người đi giết hắn là người của chúng ta."
"Nói có lý!" Ngọc Thương dừng bước, gật đầu.
Rồi chỉ tay phân phó: "Cho người kiểm tra khu vực xung quanh, nếu Bộ Tầm thật sự có ý định làm khó dễ thì ông ta không chỉ dẫn theo mấy người đó đâu."
"Vâng!" Độc Cô Tĩnh nhận lệnh, nhận lấy bức thư trong tay Ngọc Thương, đồng thời ôm cái hộp kia rời đi.
Ngọc Thương lấy lại khí thế, ánh mắt lạnh lùng, ngay sau đó lại thu liễm khí thế, sải bước ra khỏi đình đi đón khách.
Trên hành lang trong viện, Bộ Tầm khoác tấm áo choàng gấm, bên trong là y phục thái giám. Cả Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi đều đứng trong hiên đình tránh mưa, trên người không tránh khỏi dính vài hạt mưa lúc xuống xe. Mấy tên thị vệ tản ra đứng xung quanh.
Trở lại chốn này, mắt thấy cảnh vật quen thuộc, trong lòng Quản Phương Nghi vô cùng xúc động. Đây chính là ngôi nhà mà bà ta đã sinh sống trong suốt mấy chục năm qua.
Ngọc Thương xuất hiện ở một đầu khúc rẽ hành lang. Ông ta sải bước đi tới, chắp tay mỉm cười chào hỏi từ xa: "Chào Đại Tổng Quản." Ánh mắt không khỏi liếc về phía Ngưu Hữu Đạo bên cạnh.
Bộ Tầm khom người đáp lễ: "Chào Ngọc Thương tiên sinh, ta lại quấy rầy ngài, vô cùng xin lỗi!"
Ngưu Hữu Đạo cười híp mắt nhìn chằm chằm người đang tới, cũng chắp tay chào.
"Đại Tổng Quản quá lời rồi, nếu không phải là sợ quấy rầy Đại Tổng Quản thì lão phu ước gì ngày nào cũng có thể mời Đại Tổng Quản tới đây." Ngọc Thương mỉm cười khách sáo một câu, lại gật đầu với Ngưu Hữu Đạo, sau đó ánh mắt rơi trên người Quản Phương Nghi, thấy vị trí bà ta đang đứng không giống hộ vệ nên hỏi: "Vị này là?"
Bộ Tầm nở nụ cười: "Là chủ nhân ban đầu của viện này, Hồng Nương đại tiếng tăm lừng lẫy của Tề kinh."
"Ồ!" Ngọc Thương cười ha hả: "Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, lão phu có thể có một nơi dừng chân lịch sự tao nhã như vậy ở Tề kinh là nhờ danh tiếng của Hồng Nương đó."

Trong lòng Quản Phương Nghi cảnh giác và căng thẳng, nhưng ngoài mặt vẫn khẽ mỉm cười, khom người: "Bái kiến Ngọc Thương tiên sinh."
Tân khách khách sáo một phen, Ngọc Thương đích thân dẫn đường đi vào trong lầu các.
Tân khách ngồi xuống, Quản Phương Nghi cam chịu đứng phía sau Ngưu Hữu Đạo. Với thân phân phận tôi tớ, bà ta không có chỗ ngồi.
Ngọc Thương cũng không có ý chủ động hỏi chuyện, lại cố tình nói chuyện trên trời dưới bể. Cuối cùng Bộ Tầm bưng chén trà, liếc nhìn Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu đạo đón ánh mắt ấy, cười híp mắt nói vào chủ đề chính: "Ngọc Thương tiên sinh có thể dẫn lệnh điệt (2) tới đây để tại hạ gặp mặt một lát hay không?"
(2) Lệnh điệt: cháu trai của đối phương, cách gọi tỏ ý tôn trọng.
"..." Ngọc Thương lập tức á khẩu không nói lên lời, trong lòng cực kỳ căng thẳng. Ý thức được điều gì đó, ông ta hỏi: "Không phải là lão đệ không muốn nhận đồ đệ sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Bây giờ tại hạ lại muốn nhận."
"Ách..." Bộ Tầm đang thưởng thức trà, suýt chút nữa là ông ta phun hết nước trà trong miệng ra ngoài, ông ta phải ép mình chặn lại mới không bị lúng túng, hơi giật mình nhìn Ngưu Hữu Đạo, cảm thấy vị này nói chuyện thật đúng là không khách khí chút nào, nói chuyện như vậy có phải là quá trực tiếp rồi không?
Ngọc Thương mặt mày sa sầm, giả vờ mất hứng: "Lão đệ à, ngươi xem lão phu là cái gì vậy? Muốn thì muốn, không muốn thì không muốn, ngươi xem thường lão phu phải không?"
Ngưu Hữu Đạo: "Thực không dám giấu diếm, những lời tại hạ nói lần trước chỉ là những lời thoái thác, thật ra tại hạ khá am hiểu về thơ ca. Chẳng qua là nhận đồ đệ không phải là việc nhỏ, nhẹ thì dạy không đến nơi đến chốn, dạy hư đệ tử, nặng thì đồ đệ phẩm hạnh có vấn đề, làm tổn hại gia phong của sư phụ. Hẳn là lúc Ngọc Thương tiên sinh nhận đồ đệ sẽ không nhắm mắt thu nhận nếu không biết rõ các đồ đệ ấy có hoàn cảnh như thế nào."
"Tuy là tại hạ còn trẻ nhưng tấm lòng giảng dạy cũng giống tiên sinh, đều là thiện ý, tuyệt đối không bất kính. Tiên sinh có đồ đệ ở khắp thiên hạ, tấm lòng này tiên sinh có thể hiểu, không đến mức trách tội. Lần

trước sau khi rời khỏi Phù Phương Viên, tại hạ tiện thể hỏi thăm phẩm hạnh của lệnh điệt, kết quả phát hiện ra lệnh điệt thông minh lanh lợi, chăm chỉ hiếu học, phẩm hạnh tốt, tại hạ cảm thấy rất yên tâm. Nếu bỏ qua đồ đệ như vậy, tại hạ chắc chắn sẽ tiếc nuối suốt đời. Lần này tại hạ chủ động mặt dày mày mày dạn tới nhận đồ đệ, mong tiên sinh thành toàn!"

Gương mặt Ngọc Thương hơi căng cứng, điên cuồng mắng chửi trong lòng. Thông minh lanh lợi, chăm chỉ hiếu học, phẩm hạnh tốt cái quái gì, cháu trai của ta căn bản ít tiếp xúc với bên ngoài, ngươi nghe ngóng mấy chuyện quái quỷ này ở đâu, rõ ràng là ngươi có ý xấu trong lòng, nói hươu nói vượn!

Nhưng mà những lời người ta nói cũng có lý, ông ta không phản bác được.

Quản Phương Nghi chớp mắt, dường như đã đoán được ý đồ của Ngưu Hữu Đạo, nhưng lại thấy khó hiểu.

Bộ Tầm cụp mắt không lên tiếng, trong lòng cũng lẩm bẩm một hồi. Tên nhãi này đúng là miệng lưỡi trơn tru, rõ ràng là bản thân đã nghĩ thông suốt nên muốn đổi ý, lại muốn hối lỗi bám lấy Ngọc Thương thiết lập mối quan hệ này. Mà hắn nói chuyện trôi chảy thật đấy, nếu không phải là trước đó đã được nghe chân tướng thì ông ta cũng suýt chút nữa là tin rồi.

Ngọc Thương nhìn Bộ Tầm, từ tốn hỏi: "Đại Tổng Quản thấy thế nào?"

Bộ Tầm buông chén trà, cười lên ha hả: "Chuyện ngươi tình ta nguyện mà, ta không có bất kỳ ý kiến gì. Hai vị cứ cự tự nhiên."

Ngươi tình ta nguyện không có bất kỳ ý kiến gì, vậy ngươi lại chạy tới đây làm chi? Ánh mắt Ngọc Thương lóe lên, trong lòng có trăm ngàn suy nghĩ xoay chuyển, cuối cùng chậm rì rì nói: "Như vậy rất tốt!"

Ngưu Hữu Đạo: "Vậy làm phiền tiên sinh mời lệnh điệt tới đây gặp mặt."

"Việc này ta cần báo cho đệ muội (3) đã, xin phép được đi thông báo trước một tiếng." Ngọc Thương đứng lên.

(3) Đệ muội: em dâu

Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, "Xin cứ tự nhiên!"

Bộ Tầm đợi Ngọc Thương đi xa mới thản nhiên nói: "Có mối quan hệ này với Ngọc Thương tiên sinh, sau này ngươi lăn lộn bên ngoài cũng dễ dàng hơn. Chúc mừng ngươi!"
Ngưu Hữu Đạo khoát tay áo, khách khí nói: "Đệ muội của Ngọc Thương tiên sinh vẫn chưa đồng ý mà. Dù sao cũng là nhi tử nhà người ta, có đồng ý hay không vẫn phải xem thái độ của mẫu thân, bây giờ nói lời chúc mừng vẫn hơi sớm."
Bộ Tầm giễu cợt một tiếng, lười phản ứng với hắn. Việc này rõ ràng là Ngọc Thương tiên sinh có thể tự quyết định, bằng không trước đây sao có thể mở lời với hoàng đế? Giả sử ông ta không tự quyết định được mà vẫn nói ra, thậm chí còn dùng giáo sự đài để tìm người khắp cả nước thì chẳng phải là đang đùa giỡn bệ hạ hay sao? Ngọc Thương tiên sinh đã đồng ý thì tất nhiên sẽ không có vấn đề.

Chương 793: Tấn Đồ Thiên Hạ Sách (1)

Chương 793: Tấn Đồ Thiên Hạ Sách (1)
Chờ đợi một hồi Ngọc Thương mới trở về, ông ta còn dẫn theo hai người.
Một người là phụ nhân xinh đẹp mặc váy dài rực rỡ nổi bật, đeo ngọc bội leng keng, nhan sắc tuyệt trần hiếm thấy.
Một người khác là chàng trai khoảng mười năm mười sáu tuổi, mi thanh mục tú, làn da trắng nõn, hơi có vẻ câu nệ.
Thấy vậy, không chỉ Ngưu Hữu Đạo mà ngay cả Bộ Tầm cũng đứng lên, có thể đoán được phụ thân kia là em dâu của Ngọc Thương, sao có thể vô lễ được?
"Vị này chính là Bộ Tầm, đại nội tổng quản Tề quốc, còn vị này là Ngưu Hữu Đạo có tài thơ ca tuyệt vời."
Ngọc Thương không giới thiệu Quản Phương Nghi, chung quy vẫn là do danh tiếng của Quản Phương Nghi không thích hợp để qua lại với nữ nhân nhà lành. Ông ta lại quay đầu giới thiệu hai mẫu tử kia với đám người Ngưu Hữu Đạo.
Phụ nhân tên là Trang Hồng, chàng trai tên là Hạ Lệnh Bái.
Kiêng kị nguyên nhân nào đó nên Ngọc Thương rất không tình nguyện để Trang Hồng xuất đầu lộ diện, nhưng cũng chẳng có cách nào, nhi tử bái sư thì người làm mẫu thân sao có thể không đi ra cảm tạ được.
Hai bên chào hỏi khách khí một phen, mời Bộ Tầm làm nhân chứng, tiếp đó mẫu tử Hạ thị đóng tiền học, rồi Hạ Lệnh Bái bái Ngưu Hữu Đạo làm sư phụ.
Sau đó Ngưu Hữu Đạo công bố quy định giảng dạy trước mặt mọi người, yêu cầu Hạ Lệnh Bái ở bên chăm sóc hắn ba ngày, muốn dẫn hạ Lệnh Bái đi.
Đương nhiên Ngọc Thương không thể để hắn dễ dàng dẫn người đi.

Ngươi dạy đồ đệ có quy củ như vậy, người khác cũng không tiện nói cái gì.
Ngươi yêu cầu đệ tử nhập môn phải chăm sóc thầy ba ngày cũng không tính là quá đáng, bởi vì đồ đệ chăm sóc sư phụ là đạo lý hiển nhên.
Thế nhưng ngươi đâu cần phải dẫn người đi, Phù Phương Viên cũng chẳng thiếu sân viện, ở đây là được rồi.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo lại nói là trong ba ngày này phải kính trọng thầy, trong mắt đồ đệ chỉ có thể có sư phụ, không thể bị người thân trong nhà quấy rầy, đây là môn quy.
Chỉ cần môn quy không quá vớ vẩn thì hắn muốn nói môn quy thế nào chính là thế đó.
Hắn ngoảnh đầu hỏi Bộ Tầm có thể cho hắn nhờ một quán trọ để Hạ Lệnh Bái chuyển đến, tu thân dưỡng tính trong ba ngày này hay không.
Loại chuyện này Bộ Tầm không thể nhỏ mọn nói không được, chỉ cần bên này không có ý kiến thì đây chỉ là chuyện nhỏ, cũng là chuyện một câu nói là xong mà thôi.
Trong tình huống hai bên cứ âm thầm đọ sức như vậy, Ngưu Hữu Đạo gần như là cưỡng ép dẫn Hạ Lệnh Bái đi.
Ngọc Thương muốn phái hộ vệ đi theo nhưng Ngưu Hữu Đạo từ chối, nói là hắn tự có giáo điều, bảo bên này đừng quấy rầy, bày ra dáng vẻ việc dạy học thế nào sư phụ tự có tính toán.
Cứ như vậy Phù Phương Viên bên này trơ mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo dẫn người đi.
Đợi tới khi những người bên cạnh lui cả, Độc Cô Tĩnh hơi nóng nảy: "Sư phụ, lúc này tà tâm khó lường, sao người có thể đồng ý cho công tử làm đồ đệ của hắn ạ?"
Gương mặt Ngọc Thương co giật: "Con tưởng Bộ Tầm nhàn rỗi không có chuyện gì làm, có thể vì chuyện lật lọng này mà chạy đến đây hai chuyến ư? Hắn là tên trộm đã để lộ điều gì đó nên Bộ Tầm phải đến xem xét. Lúc này tên trộm không ở đây, Bộ Tầm ở bên cạnh chìn chằm chằm, con bảo ta làm sao cả vú lấp miệng em nói lời từ chối được đây?"
Độ Cô Tĩnh bóp cổ tay, vội nói: "Vậy cũng không nên để hắn dẫn công tử đi!"

Ngọc Thương nghiến răng nghiến lợi nói: "Lẽ nào con muốn ta tranh chấp với hắn vì chuyện hắn bịa ra cái quy định dành cho đệ tử rất hợp tình hợp lý kia hay sao, rồi Bộ Tầm sẽ thấy thế nào? Bộ Tầm có thể nắm giữ giáo sự đài, ông ta có thể là người ngu ư? Ông ta sao có thể không nhìn ra mánh khóe? Tên nhãi này mặt dày mày dạn, có chỗ dựa nên chẳng sợ gì, hắn nói vậy là muốn đâm thủng cho Bộ Tầm xem, ta căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ! Một khi sự việc được xác thực sẽ kinh động đến cao thủ ba môn phái lớn tới tiễu trừ, chúng ta đừng hòng nghĩ tới chuyện rời khỏi nơi này. Nói không chừng bây giờ đã bị theo dõi rồi!"
Biết rõ là có vấn đề nhưng lại không dám tranh chấp với Ngưu Hữu Đạo, lúc nãy suýt chút nữa là ông ta đã ngột ngạt đến nội thương luôn.
Độc Cô Tĩnh giậm chân nói: "Nếu công tử có sơ xuất gì thì sư phụ ăn nói với những lão thần kia thế nào đây?"
Ngọc Thương ngửa mặt lên trời thở dài: "Thằng ranh kia quả nhiên khó chơi, ta thật hối hận khi xưa không nên ngăn cản Tô Chiếu ra tay."
Điều hối hận hơn chính là trước đây đã nói chuyện bái sư, lại còn gây nên oanh động như vậy khiến những lời đã nói ra không thể thu lại, bây giờ đúng là tự bê đá đập vào chân mình mà.
Lúc đến Phù Phương Viên có một cỗ xe ngựa, lúc rời đi lại có hai cỗ. Phù Phương Viên phái xe ngựa hộ tống Hạ Lệnh Bái.
Trong cỗ xe ngựa đi trước, Bộ Tầm ngồi thẳng lưng nhìn Quản Phương Nghi đang ngồi bên phải, rồi lại nhìn Ngưu Hữu Đạo ngồi bên trái, đột nhiên không lạnh không nhạt lên tiếng hỏi: "Ngươi muốn làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo quay đầu, làm như kinh ngạc hỏi: "Sao cơ?"
Bộ Tầm chậm rãi nhắm mắt, không nói nữa.
Hai cỗ xe ngựa đi thẳng tới quán trọ, dừng trước cửa lớn. Chỉ chốc lát sau quan viên phụ trách nơi này đã bước nhanh tới, Bộ Tầm ngồi trên xe, vén mành che cửa sổ ra rồi lạnh nhạt dặn dò vài câu. Quan viên kia liên tục đáp ứng, sau đó đích thân đón Ngưu Hữu Đạo, Quản Phương Nghi và Hạ Lệnh Bái đi vào, lại tự mình thu xếp cho bọn họ.
Hạ Lệnh Bái nhìn đông nhìn tây suốt dọc đường, bộ dáng tò mò lại có vài phần thấp thỏm.

Gã hiếm khi tiếp xúc với người ngoài, vẫn luôn được đám người Ngọc Thương chăm sóc, đại khái là chưa từng rời khỏi đám người của Phù Phương Viên bên kia, lại càng chưa từng đơn độc rời đi. Gã còn thỉnh thoảng nhìn lén vị sư phụ mà mình vừa bái nhận đang đi phía trước, cảm thấy sư phụ trẻ quá.
Bộ Tầm ngồi sau cửa sổ đưa mắt nhìn theo rồi từ từ buông tay, màn xe dần che khuất ánh mắt sâu thẳm bên trong.
Sau khi bên trong khách viện được thu xếp xong xuôi, một mình Ngưu Hữu Đạo cầm kiếm đứng dưới mái hiên. Mưa đã tạnh, bầu trời dần quang đãng, mái hiên vẫn còn vài giọt nước nhỏ xuống tí tách.
Một lát sau, Quảng Phương Nghi đi tới, kề sát vai hắn hạ thấp giọng nói: "Đã điều tra ra, không phải tu sĩ."
Ngưu Hữu Đạo: "Liên lạc với người của Ngũ Lương Sơn, gặp bọn Hầu Tử, trả lại những phi cầm không dùng được."
Hiện tại Quản Phương Nghi đã hiểu lý do hắn muốn trở lại, coi như bà ta phục vị này luôn. Hắn đúng là có nhiều thủ đoạn, còn có thể đùa bỡn như thế, lá gan đúng là không nhỏ đâu.
Dù vậy bà ta vẫn lo lắng không thôi: "Nhận đứa đồ đệ này có tác dụng không? Có thể lợi dụng hắn để uy hiếp Ngọc Thương sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ngọc Thương mang theo cặp cô nhi quả phụ này nhiều năm, trước đây ngươi cho là nghĩa khí, bây ngươi biết thân phận của Ngọc Thương rồi, lẽ nào ngươi còn cho là nghĩa khí ư? Thân phận của những người này là bí mật, với những người không liên quan bọn họ có thể tránh thì sẽ tránh, không có khả mang theo hai gánh nặng vô dụng bên người, nhìn thế nào cũng thấy khả nghi. Phụ thân của đồ đệ ta không nổi danh, người như vậy lại có thể trở thành huynh đệ kết nghĩa của Ngọc Thương, e à không đơn giản đâu."
Nghe những lời này, Quản Phương Nhi ngẫm nghĩ cũng cảm thấy hơi khả nghi, hỏi: "Ngươi cảm thấy có thể là ai?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta biết sao được, ta cũng chẳng phải thần tiên biết bói toán. Nhưng cứ chờ mà xem, nếu không quan trọng thì bọn họ sẽ chờ hết ba ngày, nếu cực quỳ quan trọng với bọn họ thì bọn họ sẽ không cho ta đủ thời gian để thực hiện mưu kế đâu, khả năng lớn là hôm nay bọn họ sẽ tới tìm ta!"

Quản Phương Nghi lo lắng: "Nếu Hiểu Nguyệt Các muốn cứng rắn thì e là phòng thủ của khách viện không ngăn được đám người Hiểu Nguyệt Các. Các ngươi đơn độc ở đây, ngươi không sợ nguy hiểm sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ngươi cho là Bộ Tầm ngồi không à? Ban đầu ông ta không rõ, nhưng về sau, nếu như ông ta vẫn chưa phát hiện ra điều bất thường thì có thể làm người nắm giữ giáo sự đài được chắc? Còn có thể giúp đỡ Hạo Vân Đồ bước lên ngai vàng trong gió tanh mưa máu của cuộc tranh quyền đoạt vị năm ấy được sao? Ta giễu võ giương oai với Ngọc Thương ở Phù Phương Viên để cho ông ta nhìn mà, nếu như ông ta còn không nghi ngờ mục đích ta nhận đồ đệ lần nữa, nếu như ông ta vẫn còn tin những lời ta nói lúc trước thì mới lạ đó. Có lẽ xung quanh chỗ này đã bố trí đầy cơ sở ngầm của Bộ Tầm rồi, e là Ngọc Thương cũng đã bị ông ta theo dõi. Ngươi bảo Hiểu Nguyệt Các làm bừa thử coi!"

Chương 794: Tấn Đồ Thiên Hạ Sách (2)

Chương 794: Tấn Đồ Thiên Hạ Sách (2)
Quản Phương Nghi bỗng nhiên hiểu ra. Bàn cờ này nhìn như đơn giản, nhưng thực ra bên trong lại tinh vi, trong ngoài lẫn lộn khiến bên này nhìn có vẻ như đang lâm vào tình thế nguy hiểm nhưng thật ra sóng gió khó xâm. Bà ta không nhịn được mà khinh bỉ: "Ngươi, cái người này thật quá đen tối."
Mắng thì mắng vậy thôi chứ thực ra trong lòng bà ta hiểu rõ, đây là điển hình cho việc tìm đường sống từ chỗ chết, người bình thường tránh mạo hiểm còn không kịp, nào dám chủ động chui vào nguy hiểm. Giở trò kiểu này không chỉ cần đến thủ đoạn mà còn phải có đủ dũng khí bình tĩnh và tỉnh táo để khống chế mới được.
Hiểu rõ rồi thì bà ta cũng yên lòng.
Ngẫm lại thì thấy rằng nếu không đi một bước này, nếu Ngưu Hữu Đạo nói trước với bà ta thì phỏng chừng đã dọa bà ta một trận đấy. Loại chuyện này một khi không cẩn thận sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn ngay, quả thực là liều mạng, bà ta không làm nổi, muốn phản đối mạnh mẽ.
...
Hoàng cung Tấn quốc ít có vẻ lộng lẫy, màu sắc đa phần là màu đen. Trong nội điện, một nam nhân trung niên có hàng lông mày dài chạm đến tóc mai và có hàm râu quai nón đang đứng trước bản đồ, mặc y phục màu đen, thân hình vạm vỡ, cặp mắt hổ chằm chằm vào bản đồ lóe lên tia sáng.
Người này chính là Thái Thúc Hùng - hoàng đế Tấn quốc.
Một tên thái giám cầm một tờ giấy đứng phía sau ông ta, giọng đọc the thé: "... Thương Kiến bá của Yến quốc đã chết, lòng quân không yên, hỗn loạn không ngừng, triều đình dần suy yếu, chỉ đợi ngày quân nhược

thần cường (1) là đến lúc đại loạn. Yến hoàng vô năng, dung túng gian thần, nghi kỵ thần tử có năng lực, đã hết đường cứu vãn. Vì vậy bốn nước đều đang đợi làm thịt sơn dương, không đáng lo ngại! Ở Vệ quốc, quân thượng ngu ngốc, ăn chơi vô độ, sĩ phu nhàn hạ, bàng quan đứng nhìn. Mặc dù Triệu quốc giàu có nhưng thực tế chỉ là vỏ ngoài, sẽ không chịu nổi một kích! Tề hoàng là vị vua kiệt xuất nhưng đã già rồi, các hoàng tử đều đang rục rịch, cất giấu dã tâm soán vị, biến cố không xa."

(1) Quân nhược thần cường: quyền lực của vua suy yếu, còn quyền lực của triều thần lại mạnh.

"Bệ hạ muốn mưu cầu thiên hạ, Vệ quốc chính là kho lương thực, không thể không thu vào tay. Càn quét bốn nước phía Đông, ngựa tốt của Tề quốc không thể thiếu. Muốn mưu đồ thiên hạ, trước tiên phải lấy được kho lương thực để no bụng. Một bầu trời không thể có hai mặt trời, người không thể thờ hai chủ, về vấn đề kho lương thực, Huyền Vi tấn kê ti thần (2), đây chính là mỹ cơ sắc đẹp tuyệt trần được dâng tặng để mê hoặc Vệ quân, là cơ hội tốt để ly gián tỷ đệ Vệ quân, chắc chắn có thể gây loạn sau một lần hành động. Về vấn đề kỵ binh, có thể sai người có năng lực đi trước để thúc đẩy dã tâm của các hoàng tử. Một khi thời cơ chín muồi, hai nước đều hỗn loạn, đại quân của bệ hạ có thể đến thẳng kho lương thực. Hạo Vân Đồ muốn diệt bên ngoài thì trước hết phải ổn định bên trong, sẽ không rảnh để ý tới Vệ quốc, vì vậy Vệ quốc hành động dễ như trở bàn tay. Nội bộ bốn nước phía đông bất hòa, không thể vội vàng tiến đánh phía Tây, Tề quốc một cây chống chẳng vững nhà, khó ngăn được quân đội của bệ hạ, bệ hạ có thể thừa cơ nhất cổ tác khí (3) mà càn quét."

(2) Tấn kê ti thần: nghĩa đen là gà mái gáy vào sáng sớm giống như gà trống, ý nói gà mái mà đi báo sáng. Nghĩa bóng là việc của đàn ông mà phụ nữ làm thay.

(3) Nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, hàm ý khi bắt đầu chiến đấu, tinh thần binh sĩ rất hăng hái

"Ba nước nối thành một mảnh, Đông Bắc có sa mạc gian nan, Đông Nam có cao nguyên hiểm trở, chỉ cần phái đại quân chặn ở đường chính, lợi dụng địa thế nguy hiểm để phòng thủ, chiếm được thiên thời địa lợi thì bốn nước có muốn xâm phạm cũng hữu tâm vô lực. Chiếm được kho

lương thực và kỵ binh là có đủ lương thực và binh lính tinh nhuệ, chỉ cần nghỉ ngơi và đợi chấn chỉnh lại nội bộ khoảng hai, ba năm là đại quân có thể tìm cơ hội tốt để tiến đánh phía đông..."
Thái Thúc Hùng nhìn chằm chằm vào bản đồ không chớp mắt, bỗng nhiên xoay người giật lấy bản tấu trong tay thái giám.
"..." Thái giám im bặt, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Thái Thúc Hùng hai tay cầm bản tấu đi qua đi lại, cúi đầu đọc kỹ sách lược được viết trên đó.
Thái Thúc Hùng càng đọc càng hưng phấn, cảm thấy nó không phải là lý luận suông ba hoa khoác lác mà rất có tầm nhìn sâu rộng và có tính khả thi. Ông ta không kiềm được mà lẩm bẩm: "Hay cho một quyển Tấn đồ thiên hạ sách, hèn chi có thể dùng một châu mà chống lại Hàn quốc ở phía Bắc, chế ngự Yến quốc ở phía Nam, quả đúng là người phi phàm!"
Sau một lúc lâu, Thái Thúc Hùng đột nhiên ngẩng đầu, nhét tấu chương trên tay vào tay áo, hô to: "Mở cửa, cô vương đích thân đến đón hắn!"
Thái giám hoảng sợ, tiến lên khuyên can: "Tên Thiệu Bình Ba này danh tiếng không tốt, mong bệ hạ nghĩ lại!"
"Cho dù hắn là sói thì cô vương cũng là mãnh hổ, có gì đáng sợ đâu? Người có thể giúp cô vương hoàn thành bá nghiệp, sao cô vương có thể làm như không thấy? Mở cửa!"
Giọng nói của Thái Thúc Hùng chấn động cả đại điện.
Khoảng nửa canh giờ sau, một đám người hộ tống chủ tớ Thiệu Bình Ba tới cổng chính hoàng cung sừng sững.
Ầm! Cổng hoàng cung mở ra hai bên cho đế vương ra ngoài, Thái Thúc Hùng mặc áo khoác màu đen, bước đi như rồng bay hổ bước, theo sau là một đám hộ vệ.
Bên ngoài cổng cung, Thái Thúc Hùng và Thiệu Bình Ba mặt đối mặt đứng chung một chỗ, hai người bốn mắt nhìn nhau.
Thiệu Bình Ba khom người, chắp tay thi lễ: "Thiệu Bình Ba tham kiến bệ hạ!"
Thái Thúc Hùng quan sát nam tử chưa già nhưng tóc đã điểm bạc này, đích thân chìa tay đỡ ông ta: "Cô vương và ngươi vừa gặp mà như đã quen từ lâu, không cần đa lễ!"
Ông ta vừa dứt lời đã túm lấy cổ tay Thiệu Bình Ba rồi xoay người, kéo Thiệu Bình Ba vào cung.

Thiệu Bình Ba hoảng hốt, giãy vài lần nhưng Thái Thúc Hùng vẫn bước nhanh về phía trước, không chịu buông tay.
Thiệu Bình Ba vùng vẫy vài lần nên huyết khí không thông, ho khan không ngừng.
Thái Thúc Hùng ngoảnh đầu nhìn lại, dừng bước, đưa tay cởi áo choàng của mình ra rồi khoác áo choàng lên vai Thiệu Bình Ba trước mặt mọi người.
Đối xử nồng hậu như vậy khiến Thiệu Bình Ba thụ sủng nhược kinh, liên tục từ chối: "Bệ hạ, không được!"
"Cô vương nói được là được, lời của cô vương ngươi có nghe không?"
Dưới sự kiên trì của Thái Thúc Hùng, Thiệu Bình Ba thịnh tình không thể từ chối.
Khoác áo choàng của hoàng đế Tấn quốc, lại được hoàng đế Tấn quốc nắm tay dẫn vào cung, dưới con mắt của mọi người, có thể nói là nở mày nở mặt, khiến Thiệu Bình Ba - kẻ gần đây như chó chết chủ, mệt mỏi chạy trốn - vô cùng cảm động, viền mắt cũng đỏ hoe.
Thiệu Tam Tỉnh đi theo phía sau không nhịn được phải đưa tay lau nước mắt, chỉ có hắn ta rõ nhất trên con đường này công tử đã dốc cạn tâm huyết, gặp biết bao khó khăn. Ông trời không phụ người có lòng, cuối cùng cũng có thành quả!
...
Trong Phù Phương Viên, Ngọc Thương đứng trên lầu các nhìn bóng dáng xinh đẹp thướt tha cứ đi đi lại lại không ngừng bên hồ nước.
Bao nhiêu năm nay chưa từng có chuyện con trai đột nhiên rời đi, chuyện này khiến người làm mẫu thân là Trang Hồng cảm thấy không yên lòng.
Độc Cô Tĩnh lên lầu, hạ thấp giọng bẩm báo: "Bẩm sư phụ, đã phái người điều tra kỹ càng. Quán trọ kia không dễ tiếp cận, có không ít người trong tối, có người nhận ra trong số bọn họ có đệ tử của ba môn phái lớn. Có khả năng là có bẫy, muốn cưỡng chế hành động sợ là không được."
Gương mặt Ngọc Thương co rút: "Xem ra Bộ Tầm đúng là giấu tâm tư mà đến. Chúng ta bên này rất có thể đã bị hắn theo dõi. Bộ Tầm thay trời hành sự, quyền thế ngập trời, ba môn phái lớn cũng phải nể ông ta vài

phần. Thế lực mà ông ta có thể điều động cực kỳ lớn mạnh, chốn kinh thành này căn bản không ai có thể trở thành đối thủ của ông ta. Bảo người dưới làm việc cẩn thận, không được xảy ra sơ sót. Có lẽ Bộ Tầm không có chứng cứ, nếu không thì ông ta cũng sẽ không lặng lẽ như vậy. Chỉ cần chúng ta không loạn thì ông ta không dám làm bậy với ta đâu."

Chương 795: Tại Hạ Không Định Thả Người

Chương 795: Tại Hạ Không Định Thả Người
"Vâng!" Độc Cô TĨnh đáp. "Bây giờ phải làm thế nào ạ? Công tử đang ở trong tay hắn, tính mạng có thể bị đe dọa bất cứ lúc nào. Nếu công tử gặp chuyện không may thì hậu quả khó mà lường được, đối mặt với những lão thần kia, chúng ta không có cách nào ăn nói."
Ngọc Thương hít sâu một hơi: "Ta đích thân tới gặp hắn!"
Không lâu sau, mấy người cưỡi ngựa hộ tống một cỗ xe ngựa ra khỏi Phù Phương Viên, chạy thẳng tới Đồng Phương Viên, cũng chính là khách viện.
Khách viện được lấy tên Đồng Phương Viên bởi vì tên này có ý nghĩa là đối xử bình đẳng với khách.
Với danh tiếng của Ngọc Thương tiên sinh, sau khi chào hỏi, ông ta muốn vào Phù Phương Viên không có bất kỳ trở ngại nào. Ngựa và xe ngựa cùng đi vào.
Đồng Phương Viên có sai dịch đi trước một bước tới chào hỏi Ngưu Hữu Đạo.
Sau khi thưởng cho sai dịch rồi đuổi gã đi, Ngưu Hữu Đạo cười với Quản Phương Nghi bên cạnh: "Ngươi xem đi, người ta không chờ nổi. Xem ra khả năng phán đoán của ta cũng không tệ lắm, còn để ta bắt được một con cá lớn đấy!"
Tuy nhiên Quản Phương Nghi lại thận trọng nói: "Đừng vui mừng quá sớm, cẩn thận người ta cứng rắn đấy!"
Ngưu Hữu Đạo bật cười ha hả: "Ngươi đừng ra mặt, đi trông chừng tên đồ đệ kia của ta đi. Nếu Ngọc Thương làm bậy thì ngươi lập tức bắt con

tin, ngược lại ta muốn xem ông ta có dám kinh động Bộ Tầm đến phân xử hay không."
Hắn nói xong nhưng không thấy Quản Phương Nghi đáp lại.
Ngưu Hữu Đạo không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Quản Phương Nghi nhìn mình với vẻ mặt phức tạp. Hắn ngạc nhiên hỏi: "Ngươi nhìn ta như vậy làm chi?"
Quản Phương Nghi thở dài nói: "Tại sao ta cứ cảm thấy bây giờ ngươi chơi càng ngày càng lớn nhỉ? Ngươi không nhận thấy những ân ân oán oán này càng lún càng sâu ư?"
"Ta vẫn có thể quay đầu lại ư? Nói những lời này chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi. Ta đã chẳng thể quay đầu, chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước. " Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, lại khẽ mỉm cười trêu chọc: "Nói đi cũng phải nói lại, chơi càng lớn thì càng kiếm được nhiều tiền, điều này không hợp ý ngươi sao?"
"Ta cảm thấy tiền càng nhiều thì ta càng sợ có mạng kiếm nhưng không có mạng tiêu!" Quản Phương Nghi buông lời khinh bỉ rồi xoay người rời đi.
Khách đã đến nhưng Ngưu Hữu Đạo không ra tiếp đón mà cứ ngồi trong đình nhóm lò đất nhỏ để pha trà.
Đám người Ngọc Thương tới cửa tiến vào không được mà không tiến vào cũng không xong.
Bất kể có ân oán gì, ngoài sáng dù gì ông ta cũng là danh sĩ, lễ tiết tối thiểu vẫn phải làm ra vẻ một chút cho thiên hạ nhìn.
"Ở đây, mời vào!" Ngưu Hữu Đạo trong đình hơi khựng lại, từ sau tán cây ló đầu ra, vẫy vẫy tay.
Lúc này Ngọc Thương mới dẫn vài người tiến vào, ông ta và Độc Cô Tĩnh đi vào đình.
Những người còn lại tản ra xung quanh, đã được dặn dò là có chuyện quan trọng cần bàn bạc ở nơi này, không được cho ai tới gần.
Ngọc Thương ngồi đối diện, nhìn Ngưu Hữu Đạo đang cầm một que sắt gẩy than, hừ lạnh nói: "Ngươi thật có nhã hứng!"
Ngưu Hữu Đạo bật cười: "Tại hạ vừa đun, nước vẫn chưa sôi, tiên sinh chờ một lát nhé!"
Ngọc Thương nhìn xung quanh: "Cháu của lão phu đâu?"

Ngưu Hữu Đạo: "Đương nhiên là đao kề cổ, tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc!"
Ngọc Thương: "Đây là đạo làm thầy của ngươi?"
Ngưu Hữu Đạo: "Tại hạ vốn gửi lòng nơi trăng tỏ, chỉ sợ trăng đã chiếu rạch nào. Tại hạ vẫn cẩn thận thì tốt hơn. Ngồi xuống mới có thể bình tĩnh hòa nhã nói chuyện được, thất lễ!"
Nói như vậy chẳng khác nào thừa nhận đầu người và lá thư kia là do ai gửi tới. Gương mặt Ngọc Thương căng cứng: "Thả người ra, lão phu có thể không truy cứu những chuyện trước kia, coi như chưa từng xảy ra."
"Nói miệng không có bằng chứng."
"Ngươi muốn lấy cái gì đảm bảo đều có thể thương lượng."
"
"Những thứ có thể để tiên sinh thương lượng ta đã có đủ trong tay rồi, không cần những thứ khác để đảm bảo. Nếu tiên sinh thật sự có thành ý, vậy đồ đệ này để ta dẫn đi là xong."
"Ngưu Hữu Đạo, ngươi đừng có mà không biết tốt xấu, quyết tuyệt như vậy cũng chẳng có lợi với ngươi đâu. Nếu ngươi thực sự chọc giận lão phu, ngươi biết thực lực của chúng ta rồi đấy, cho dù có ai chống lưng cho ngươi thì ngươi cũng đừng mong được sống yên ổn. Ta có thể khiến cho cấp dưới của ngươi từng người từng người một phải rơi đài."
"Ngọc Thương tiên sinh, tại hạ không nói đùa đâu! Tại hạ đã thoát thân, lại còn có thể trở về tìm tiên sinh, điều này chứng minh cho thành ý của tại hạ. Tại hạ là người thích kết bạn và thích bàn chuyện hợp tác. Nếu tiên sinh thật lòng thỏa hiệp không truy cứu thì chúng ta cũng không ngại biến chuyện xấu thành chuyện tốt. Tại hạ không ngại nói thẳng là một Nam Châu không thỏa mãn được dã tâm của tại hạ, tại hạ cần nhiều sự trợ giúp hơn nữa. Tại hạ cảm thấy cực kỳ hứng thú với thực lực của Hiểu Nguyệt Các, đây chính là mục đích tại hạ trở lại tìm tiên sinh. Lẽ nào tiên sinh thực sự cho rằng tại hạ chỉ trở lại để nhận một đồ đệ thôi sao? Trong mắt tiên sinh tại hạ không đến mức hành động theo cảm tính như vậy đâu nhỉ? Sau khi biết thân phận của tiên sinh, dựa trên đủ loại hành động của tiên sinh trong quá khứ, dường như Hiểu Nguyệt Các không muốn núp trong bóng tối cả đời. Hiểu Nguyệt Các có hứng thú

với thế lực Bác Châu, lẽ nào lại không có hứng thú với thế lực Nam Châu của tại hạ ư?"
Ánh mắt Ngọc Thương lóe lên, hừ lạnh nói: "Nam Châu trở thành của ngươi từ khi nào vậy? Ngươi trước hết vẫn nên nghĩ xem phải ứng phó với Thiên Ngọc Môn như thế nào đi."
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: "Thiên Ngọc Môn không đáng nhắc đến, vài ngày nữa ta sẽ đá bọn họ ra khỏi Nam Châu."
Trong lòng Ngọc Thương cảm thấy kinh ngạc không thôi: "Ngươi đang nói đùa đấy à?"
Nước trà bên cạnh vừa sôi, Ngưu Hữu Đạo xách ấm, không nhanh không chậm rót hai chén trà, chẳng thèm quan tâm là đối phương có uống hay không hắn cũng đẩy một chén qua phía đối phương: "Loại chuyện này không cần giải thích, hiện tại tại hạ cũng không tiện nhiều lời, tiên sinh cứ chống mắt mà xem."
Hắn không nói thì Ngọc Thương cũng không nói lời vô ích: "Ngoài miệng ngươi nói chuyện hợp tác nhưng lại giam giữ người của ta, như vậy cũng tính là hợp tác ư?"
Ngưu Hữu Đạo thổi trà nóng: "Không giam giữ người thì chúng ta không thể ngồi cùng một chỗ, Ngọc Thương tiên sinh cũng sẽ không hạ thấp thân phận mà dong dài cùng ta. Bất kỳ việc gì cũng phải có cơ sở hợp tác."
"Đừng nói những lời vô nghĩa ấy nữa, lão phu chỉ hỏi ngươi một câu thôi, phải làm sao ngươi mới đồng ý thả người?"
"Tại hạ không định thả người. Người, ta nhất định phải dẫn đi!"
Ngọc Thương giận tím mặt, Độc Cô Tĩnh bên cạnh cũng nổi giận đùng đùng.
Ngưu Hữu Đạo lập tức xua tay, ý bảo hai người họ bình tĩnh đừng nóng nảy: "Đương nhiên tại hạ thật lòng muốn hợp tác."
Ngọc Thương nổi giận: "Ngươi giam giữ người của lão phu mà còn nói với lão phu là ngươi thật lòng à?"
Ngưu Hữu Đạo: "Tiên sinh nghĩ rằng tại hạ thích giam giữ người của tiên sinh ư? Hiểu Nguyệt Các các người chẳng phải thứ tốt đẹp gì, danh tiếng của các người ra sao các người còn không biết sao? Không bao lâu nữa chuyện tại hạ nhận đồ đệ sẽ ầm ĩ đến mức mọi người đều biết, lợi

hại trong đó không cần tại hạ nhắc nhở đâu nhỉ? Đây chính là cơ sở hợp tác! Nếu chỉ vì giết hắn thì tại hạ không cần trở lại đâu. Nếu bây giờ thả hắn ra thì các người sẽ không chịu để yên, giành lại con tin từ trong tay tại hạ. Vì vậy tại hạ hạ không thể thả người lúc này. Còn sau này ấy à, mọi người đã thật sự hợp tác với nhau, liên quan chặt chẽ với nhau, tiên sinh cảm thấy lúc ấy taại hạ còn phải giam giữ hắn không?"
Ngọc Thương cau mày im lặng, đột nhiên hỏi: "Bộ Tầm biết được bao nhiêu?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ông ta có thể biết được bao nhiêu còn phải xem tiên sinh sẵn lòng cho ông ta biết bao nhiêu. Nếu tiên sinh bằng lòng vạch trần sự việc thì tại hạ cũng không ý kiến."
...
Trong hoàng cung, Bộ Tầm đứng dưới mái hiên bên ngoài Ngự Thư phòng, Hạo Vân Đồ xử lý chuyện triều chính ở bên trong.
Bộ Phương tới, bước lên bậc thang, đi đến cạnh Bộ Tầm rồi hạ thấp giọng nói: "Ngọc Thương tới Đồng Phương Viện gặp Ngưu Hữu Đạo khoảng một canh giờ mới rời đi."

Chương 796: Rất Lợi Hại

Chương 796: Rất Lợi Hại
Bộ Tầm nhìn về phía xa: "Hai người bọn họ làm cái quỷ gì, rõ ràng là có liên quan tới ta. Nhất định có vấn đề, tiếp tục nhìn chằm chằm cho ta!"
Bản thân ông ta cũng không nói rõ được vẫn đề ở đâu nhưng cứ mơ hồ cảm thấy mình đã bị lợi dụng. Tuy nhiên, nay đã khác xưa, Ngưu Hữu Đạo bây giờ đã không còn là Ngưu Hữu Đạo lúc trước, vây cánh của hắn đang dần lớn mạnh, ông ta không tiện làm bừa.
Nếu là trước đây, ông ta có thể trực tiếp bắt Ngưu Hữu Đạo lại rồi cạy miệng hắn.
Còn bây giờ ông ta không thể cứng rắn bắt Ngưu Hữu Đạo. Mâu thuẫn giữa Nam Châu, Thiên Ngọc Môn và Thương Triêu Tông hết sức căng thẳng, nếu làm không tốt sẽ xảy ra chuyện, rút dây động rừng.
Còn Ngọc Thương, ông ta càng không thể cứng rắn bắt người.
"Vâng!" Bộ Phương đáp.
...
Trong Thiên Vi phủ, Huyền Vi ngồi sau bàn sách từ từ ngẩng đầu, ánh mắt rời khỏi cuốn sách trên bàn, dừng trên gương mặt của Khương Thạch Cơ phía đối diện, ngạc nhiên hỏi: "Sao lại đi Tấn quốc? Đã xác nhận Thiệu Bình Ba đang ở Tấn Quốc ư?"
Đường Nghi đã trở thành hộ vệ thiếp thân của Huyền Vi. Nàng đứng canh giữ bên cạnh.
Khương Thạch Cơ nói: "Không sai được. Cổng chính hoàng cung Tấn quốc mở rộng, Thái Thúc Hùng đích thân xuất cung nghênh đón, tự tay cởi hoàng bào của mình khoác lên người Thiệu Bình Ba, còn cầm tay Thiệu Bình Ba vào cung. Rất nhiều người tận mắt chứng kiến cảnh này, không sai được!"

"Tấn quốc cực kỳ hiếu chiến, nghèo kiết xác, vậy mà y lại từ chối lời mời của Vệ quốc chúng ta để tới nương tựa nơi nghèo nàn đó, ha ha!"
Huyền Vi giận quá hóa cười: "Đây là đang xỉ nhục bổn cung sao?"
Điều thực sự khiến Huyền Vi tức giận là phán đoán trước kia của nàng ta đã được chứng thực, Thiệu Bình Ba quả nhiên là không coi trọng Vệ quốc. Điều khiến Hyền Vi không chịu được là Thiệu Bình Ba lại lựa chọn đầu quân vào nước nghèo nhất trong bảy nước.
Tấn quốc cực kì hiếu chiến, chỉ cần có cơ hội là bọn họ sẽ phát động chiến tranh, hao người tốn của, biết bao hiền sĩ và nhân tài chỉ e tránh còn không kịp, vậy mà Thiệu Bình Ba lại lội ngược dòng. Đây là y có mắt không tròng hay là có tầm mắt siêu phàm?
Điều khiến nàng ta kinh hãi hơn chính là hành động của Thái Thúc Hùng hàng quý hu tôn (1), tiếp đón Thiệu Bình Ba nhiệt tình như thế, đối đãi với Thiệu Bình Ba bằng cách thức trên mức bình thường như vậy.
(1) Hàng quý hu tôn: ý nói người có địa vị cao hạ thấp thân phận cao quý của bản thân để nhân nhượng, chiều chuộng người khác.
Nói chung Vệ quốc vẫn tương đối kiêng kỵ Tấn quốc. Trong bảy nước, Tấn quốc mặc dù nghèo nàn nhưng chính trị và tôn Xem ảnh 1 giáo thống nhất một thể, trên dưới một lòng. Khí Vân Tông được sáng lập bởi người của tộc Thái Thúc, chưởng giáo nhiều thế hệ cũng là người tộc Thái Thúc, luận về bối phận, tông chủ đương nhiệm cùng hàng với ông nội của Thái Thúc Hùng.
Cũng không biết là do mối quan hệ máu mủ ruột rà hay là đời sau của tộc Thái Thúc có sẵn thể chất đễ dàng tu luyện mà bản thân Thái Thúc Hùng lại là tu sĩ duy nhất trong số các hoàng đế của bảy quốc gia.
Bởi vì ở Tấn quốc, chính trị và tôn giáo thống nhất một thể nên những môn phái khác bị gạt bỏ, không mang lại nhiều quyền lợi cho Tấn quốc. Để có được nhiều lợi ích hơn nữa, Tấn quốc không ngừng đẩy mạnh chiến tranh xâm lược nước ngoài.
Tấn quốc nghèo nhưng không có nghĩa nó là quốc gia có thực lực yếu nhất. Khí Vân Tông vốn giỏi luyện khí, vì vậy vũ khí của Tấn quốc sắc bén nhất trong bảy nước.
Bên cạnh có nước láng giềng dã tâm bừng bừng như vậy, Vệ quốc và Tề quốc cũng thật đau đầu. Ngươi không đuổi người ta đi được, mà ngươi

cũng không dời đi được, vậy nên Vệ quốc và Tấn quốc phải nhiều lần hợp tác để trấn áp mới có thể kiềm chế Tần quốc.
Vậy mà Thiệu Bình Ba lại bỏ giàu theo nghèo, Thái Thúc Hùng lại tiếp đón nồng hậu như thế khiến cho Huyền Vi có cảm giác bọn họ đang cấu kết với nhau làm việc xấu, lo sợ vô cùng.
Không biết có phải là ảo giác của mình hay không, nhưng Huyền Vi sâu sắc cảm thấy phải tăng cường theo dõi phía Vệ quốc.
Đường Nghi hơi kinh ngạc, kinh ngạc trước sự tiếp đãi long trọng của Tấn quốc đối với Thiệu Bình Ba, cũng kinh ngạc trước lời nói của Huyền Vi. Bây giờ nàng mới biết Huyền Vi vốn cũng có ý chiêu mộ Thiệu Bình Ba, nghĩ đến mà không khỏi âm thầm sợ hãi, vì suýt chút nữa là bản thân rơi vào tay Thiệu Bình Ba rồi. Thượng Thanh Tông bị Thiệu Bình Ba chèn ép nhiều năm, trong tiềm thức nàng vẫn hơi sợ y.
...
Không tới mấy ngày, bên Tấn quốc đã truyền ra một tin tức kinh động thiên hạ.
Hoàng đế Tấn quốc sắc phong Thiệu Bình Ba thành thứ sử Bắc Châu!
Đây là một chức quan không có thật, Tấn quốc phong quan cho địa bàn nước khác, điều này chẳng phải là đùa giỡn lưu manh sao?
Nhưng hàm ý và quyết tâm trong đó lại khiến người ta phải suy ngẫm.
Đương nhiên cũng bởi vì trong nội bộ Tấn quốc, Thiệu Bình Ba có lý lịch không sâu, lại không có công lao, nếu bất chấp ngồi lên chức vị cao thì khó ăn nói với nội bộ, vậy nên phải giữ chức quan không có thật này.
Yến quốc và Hàn quốc tức khắc hành động. Cả hai đều cho rằng Bắc Châu là của mình nên lập tức lên tiếng chỉ trích!
Tấn quốc mặc kệ những chuyện này, các người thích chỉ trích thế nào thì chỉ trích thế đó, có bản lĩnh thì đến đánh ta đi!
Yến quốc và Hàn quốc không làm gì được Tấn quốc, nhưng có qua có lại, sau đó hai nước cũng phong quan trong lãnh địa Tề quốc như một trò đùa. Chuyện này để nói sau.
...
Trong Anh Vương phủ, Hạo Chân từ trong cung trở về, Thiệu Liễu Nhi ra đón y, tự tay cởi áo choàng cho y.

Thấy Hạo Chân dường như có tâm sự, Thiệu Liễu Nhi vắt áo choàng lên khuỷu tay, thử hỏi: "Phụ hoàng đột nhiên gọi chàng tiến cung, không sao chứ?"
"Có liên lạc với ca ca bên kia của nàng không?" Hạo Chân làm như thuận miệng hỏi han.
Thiệu Liễu Nhi lắc đầu, "Tạm thời chưa liên lạc."
"Dù sao cũng là huynh muội, nên qua lại vẫn phải qua lại." Sau khi khuyên nhủ, Hạo Chân im lặng, rồi lại nói thêm: "Nếu không biết liên lạc thế nào thì có thể đưa thư cho sứ thần Tấn quốc nhờ họ gửi giùm."
Thiệu Liễu Nhi hơi sủng sốt rồi chợt hiểu ra. Bình thường trượng phu rất cẩn thận, không dám chiếm của công làm của riêng, có lẽ lần này tiến cung đã được bệ hạ bày mưu đặt kế, xem ra chuyện ca ca nương nhờ Tấn quốc rất được bệ hạ coi trọng.
"Haiz, vị huynh trưởng kia của nàng không hề tầm thường đâu, rất lợi hại đó!" Sau khi ngồi xuống, Hạo Chân lại buông tiếng thở dài, bộc lộ tâm trạng một cách rõ ràng.
Thiệu Liễu Nhi hơi hoảng hốt, nhớ tới lời Thiệu Bình Ba đã nói trước khi rời đi. Y nói muội cho rằng ngoại trừ nương tựa vào Hạo Chân thì ta thực sự không còn đường nào để đi hay sao?
Một câu thành sấm, nàng ấy không ngờ là không chỉ có Vệ quốc giúp ca ca thoát thân mà ngay cả hoàng đế Tấn quốc cũng chào đón ca ca long trọng như vậy, điều này khiến trong lòng nàng ấy cảm thấy hơi thất vọng và mất mát.
Hạo Chân ngồi đó cúi đầu không nói, không phải là y không thất vọng và mất mát, Thái Thúc Hùng tiếp đón vô cùng long trọng như thế khiến cho y mơ hồ cảm thấy mình đã bỏ lỡ cái gì, không khỏi so sánh lòng dạ của mình và Thái Thúc Hùng.
.....
Hạ Lệnh Phái ra khỏi nhà ngoái đầu nhìn Trương Lão Tam theo sát phía sau không rời một bước, lại nhìn Chu Lão Bát đứng gần đó nhìn chằm chằm theo dõi, chân mày Hạ Lệnh Phái hơi cau.
Lúc trước là nữ nhân tên Hồng Nương theo dõi, giờ đổi hai người khác, Hạ Lệnh Phái cảm giác mình như phạm nhân bị trông giữ.

Hạ Lệnh Phái đến sân trước thấy Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi đứng tán gẫu trong đình viện.
Mắt Hạ Lệnh Phái sáng rực bước nhanh đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo, cung kính hành lễ:
“Tiên sinh!"
Trong mắt Hạ Lệnh Phái tràn ngập cuồng nhiệt và tôn sùng.
Lão sư này không dạy cái gì cho Hạ Lệnh Phái, viết mấy chục bài thơ ném cho gã bảo tự học. Ban đầu Hạ Lệnh Phái không cho là đúng, cảm thấy Ngưu Hữu Đạo không lớn hơn mình bao nhiêu. Chờ thấy thơ từ hắn viết thì giật mình ngỡ ngàng, Hạ Lệnh Phái mới hiểu vì sao bá phụ nói thơ từ của người này tuyệt diễm có thể dạy cho người, gã phục sát đất.

Chương 797: Chính Thức Lên Sân

Chương 797: Chính Thức Lên Sân
Hạ Lệnh Phái thường xuyên bị trông giữ ru rú trong nhà, hiểu biết bên ngoài đa số từ sách vở, khó tránh khỏi dính tật người đọc sách. Một bài thơ hay có thể khiến Hạ Lệnh Phái đập bàn khen hay, sôi trào máu nóng. Từ đẹp có thể làm Hạ Lệnh Phái buồn phiền thiên cổ, trở mình than thở suốt đêm.
Mấy chục bài thơ được Hạ Lệnh Phái tôn như thánh điển đọc đi đọc lại. Ngưu Hữu Đạo cố ý làm vậy, giờ hắn không rảnh dạy Hạ Lệnh Phái nên khiến gã lặp đi lặp lại hiểu biết, chờ hiểu thấu đọc vanh vách số thơ từ này rồi tính tiếp cái khác.
Dù sao đống thơ đó là Ngưu Hữu Đạo tùy ý ném cho Hạ Lệnh Phái.
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm đứng khẽ ừ, lạnh lùng hỏi:
“Không lo học mà chạy lung tung cái gì?”
Trông bộ dáng rất giống làm thầy dạy người.
Hạ Lệnh Phái á khẩu, lúng túng nói:
“Học sinh đi ngay.”
Hạ Lệnh Phái cung tay lùi mấy bước mới xoay người rời đi.
Quản Phương Nghi nhìn theo, phì cười:
“Đúng là mọt sách, thật không hiểu Ngọc Thương nâng họ như bảo bối làm gì.”
Ngưu Hữu Đạo nhìn theo bóng lưng Hạ Lệnh Phái đi xa:
"Mọt sách có gì không tốt? Ít ra có thể sống trong thế giới của mình."
Viên Cương bước nhanh lại gần đưa lên một phong mật thư:
“Đạo gia!”
Quản Phương Nghi không kiềm được nhìn đôi tay Viên Cương, ánh mắt như đang xem thứ quái dị, đã bao nhiêu lần bà lộ ra ánh mắt như vậy.

Đám người Trần bá bị thương nặng, dù đã nuốt vào Thiên Tế Đan cũng khó khỏe lại trong thời gian ngắn, cả đám được đưa về hang ổ ẩn náu, đổi Ngô Lão Nhị, Trương Lão Tam, Chu Lão Bát đến đây. Viên Cương bị thương rất nặng vậy mà không cần linh đan, đôi tay bị gãy không thành hình mới có vài ngày đã lành lặn.
Người đến đông đủ, bên ta thành lập lại con đường liên lạc với các phương.
Ngưu Hữu Đạo xem mật thư, nhướng cao chân mày. Đại Thiền sơn truyền tin nói đã bàn bạc ổn thỏa với ba đại phái nước Yến, bắt đầu chấp hành, kêu bên hắn phối hợp.
Ngưu Hữu Đạo đưa trả mật thư cho Viên Cương, dặn dò:
“Liên lạc với vương gia, kêu bên vương gia bình thường phối hợp giao tiếp."
Viên Cương rời đi.
Quản Phương Nghi lên tiếng:
“Chuyện Thiên Ngọc môn có thể tạm chấm dứt mà sao ngươi có vẻ không vui?”
Ngưu Hữu Đạo khẽ thở dài:
“Chuyện trong dự đoán thì có gì mà vui, Thiệu Bình Ba rắc rối hơn Thiên Ngọc môn.”
Ngay lúc này có ít khách đến viếng thăm, Bộ Tầm đến.
Ngưu Hữu Đạo tự mình đến cửa đón khách quý vào nhà, ngước nhìn mặt trời biểu hiện nửa buổi chiều. Đến chơi vào lúc này?
Hai bên cùng ngồi vào đình.
Ngưu Hữu Đạo cười nói:
"Đại tổng quản đột nhiên quang lâm khiến vãn bối kinh sợ.”
Bộ Tầm nửa cười nửa không nhìn quanh:
“Có thể làm ngươi kinh sợ? Ha ha! Học sinh của ngươi đâu? Chẳng phải nói phụng ngươi ba ngày mà sao bây giờ đã bao nhiêu ngày rồi?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Đại tổng quản muốn ra lệnh đuổi khách đi sao? Chúng ta ở một ngày không tiêu phí bao nhiêu, đại tổng quản còn thiếu chút tiền ấy sao?”
Bộ Tầm không tán dóc với Ngưu Hữu Đạo, biết này lén lút với Ngọc Thương không dễ lỡ miệng nói ra, có tán nhảm cũng không moi ra điều

gì.
Bộ Tầm nhắc nhở:
“Thiệu Bình Ba, kẻ đối đầu với ngươi hình như đi nước Tấn.”
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi gật đầu, mặt không biểu tình nói:
“Có nghe nói, khoác hoàng bào, phong quang vô hạn!"
Bộ Tầm buông tiếng thở dài:
“Lúc xảy ra chuyện tra tìm thì đã phát hiện dấu hiệu, những ngày hắn chạy trốn không chỉ gặp Vệ Sử còn gặp Tấn Sử, là chúng ta sơ sót."
Ngưu Hữu Đạo nghe mà ngán, không kiềm được thốt lời trào phúng:
“Bây giờ nói mấy chuyện này có ý nghĩa gì không? Lúc trước làm chi?”
Tuy miệng trào phúng người ta nhưng Ngưu Hữu Đạo phải thừa nhận thủ đoạn của Thiệu Bình Ba rất cao mình, ai mà ngờ nước Vệ phối hợp y diễn kịch, diễn xuất sắc không chút sơ hở. Họ diễn khi Thiệu Bình Ba chạy trốn, y chạy thành công vẫn còn diễn. Nghe nói ngày thứ hai Vệ Sử chạy đến hoàng cung tìm Hạo Vân Đồ đòi một lời giải thích.
Mãi trước khi truyền về tin Thiệu Bình Ba ở nước Tấn thì Ngưu Hữu Đạo luôn đinh ninh y đi nước Vệ, chưa từng đoán y đi nơi nào khác ngoài nước Vệ.
Đừng nói bên Bộ Tầm sơ sót việc Tấn Sử và Thiệu Bình Ba gặp mặt, chính Ngưu Hữu Đạo dù có biết cũng sẽ bỏ qua, tiếp tục theo dõi bên nước Vệ. Thân phận bối cảnh như Thiệu Bình Ba lúc ở bên này gặp vài sứ thần có gì lạ?
Quan trọng là tay chân bên nước Vệ tỏ rõ muốn đưa Thiệu Bình Ba về nước, sao nước Vệ có thể đưa người giúp nước Tấn?
Có thể nói Thiệu Bình Ba chơi chiêu này không để Ngưu Hữu Đạo nhìn ra sơ hở gì. Hắn là đối thủ cũ của y còn không nhìn thấu thì người khác trông nhầm không có gì lạ.
Bộ Tầm nghiêng đầu nhìn ngoài đình, hơi cảm khái nói:
“Đều bị thủ thuật che mắt của hắn đánh lừa, nước Vệ không thể nào đưa người giúp nước Tấn, tám chín phần mười nước Vệ cũng bị lợi dụng. Thiệu Bình Ba thật là không đơn giản.”
Bộ Tầm quay đầu nhìn Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi từ Vạn Thú môn đuổi theo đến Bắc châu, lại từ Bắc châu truy sát đến Tề Kinh, không lẽ định bỏ qua hắn vậy sao? Ngươi đã dồn Thiệu

Bình Ba đến mức này, chờ hắn được thế trong nước Tấn thì sẽ không bỏ qua cho ngươi.”
Đây là mục đích Bộ Tầm đến.
Thiệu Bình Ba đi nước Tấn không chỉ dẫn tới Huyền Vi cảnh giác còn có Hạo Vân Đồ, có thể nói Thái Thúc Hùng cho Thiệu Bình Ba lễ ngộ cao làm Hạo Vân Đồ bất an.
Không chỉ mình nước Vệ, nước Tề, Thái Thúc Hùng lễ ngộ Thiệu Bình Ba làm các nước chú ý cao độ, đẩy giá trị của y lên tầm cao vút. Nhi tử chư hầu một phương bỏ qua vầng sáng từ phụ thân chính thức lên sân giữa bảy nước đầy rẫy quần hùng.
Nước Vệ, nước Tề khác với bốn nước khác, ác lân ở ngay cạnh họ, nếu xảy ra chuyện gì thì họ sẽ đứng mũi chịu sào.
Người trước mắt Bộ Tầm là đối thủ một mất một còn của Thiệu Bình Ba, những quốc gia khác có lẽ không biết nhưng ông thì biết Thiệu Bình Ba không phải lần đầu tiên chịu thiệt trong tay Ngưu Hữu Đạo. Mấy vạn con ngựa chiến của Thiệu Bình Ba từng bị vị này cướp đi, lần này buộc y thành chó nhà có tang một đường truy sát, chẳng qua bị muộn một bước không thì đã thành công.
Trên đời này người hiểu rõ kẻ địch nhất không phải bằng hữu của kẻ địch mà là kẻ thù của kẻ địch.
Có thể liên tục khắc nhân vật như Thiệu Bình Ba, Bộ Tầm không tin vị này không tìm hiểu sâu về y, cộng thêm vị này muốn dồn y vào chỗ chết nên Bộ Tầm mới ôm hy vọng đến tìm Ngưu Hữu Đạo.
Nói trắng ra là bên Bộ Tầm muốn mượn tay Ngưu Hữu Đạo trừ bỏ Thiệu Bình Ba.
Ngưu Hữu Đạo hỏi ngược lại:
“Đúng là ta không muốn bỏ qua nhưng người ta đang được Thái Thúc Hùng che chở, ta có thể làm gì được hắn? Hay đại tổng quản dạy cho ta đi.”
Bộ Tầm nói:
"Có thể buông tay làm, Hiệu Sự Thai có người ở nước Tấn đã không phải chuyện bí mật, có gì cần giúp miễn ta làm được sẽ hết sức phối hợp với ngươi. Không chỉ bên ta, nước Vệ cũng có thái độ như vậy. Được hai

nước chống lưng cho ngươi, bằng vào ngươi hiểu biết hắn chắc sẽ tìm được cách.”
Ngưu Hữu Đạo buồn cười, cái này tỏ rõ dùng hắn như cây thương, nếu có thể diệt trừ Thiệu Bình Ba thì hắn vui vẻ làm cây thương, vấn đề là y được nước Tấn bảo vệ, đâu dễ hành động? Chưa biết rõ tình huống gì lỗ mãng chạy vào địa bàn của nước Tấn đụng vào tân quý trong mắt hoàng đế nước Tấn không khác gì tìm cái chết.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo vẫn nói:
“Có một cách.”
Bộ Tầm ồ lên, hỏi dồn:
“Xin lắng tai nghe.”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói:
“Nước Tề ra binh đánh chiếm nước Tấn, vậy là Thiệu Bình Ba thành bèo không rễ, chuyện còn lại cứ giao cho ta, ta nhất định sẽ lấy đầu của hắn dâng cho đại tổng quản, quyết không nuốt lời!"
" . . . "
Bộ Tầm bị nghẹn sặc, nếu nước Tề có năng lực đó thì còn cần chờ ngươi nhắc nhở sao? Sớm hạ gục nước Tấn rồi.
Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng vun đắp lại:
“Đùa thôi, đại tổng quản đừng tin thật. Việc này không thể vọng động, ta còn cần suy nghĩ kỹ, sau khi có ý tưởng rồi lúc nào cần đại tổng quản trợ giúp sẽ khó tránh khỏi cầu viện đại tổng quản.”
Đã nói đến mức này thì Bộ Tầm đành bảo:
“Bằng ngươi hiểu biết Thiệu Bình Ba thì cảm thấy hắn đến nước Tấn rồi sẽ làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi ngược lại:
"Không biết đại tổng quản thấy nước Tấn thế nào?”
Bộ Tầm chỉ nói tám chữ:
“Cực kỳ hiếu chiến, cùng hung cực ác!"

Chương 798: Nhường Nam Châu Lại (1)

Chương 798: Nhường Nam Châu Lại (1)
Ngưu Hữu Đạo thở dài:
"Đại tổng quản đã có đáp án rõ ràng rồi, cần gì nghĩ nhiều nữa. Có thể khiến Thái Thúc Hùng lễ ngộ như vậy tất nhiên là nhằm vào đúng khẩu vị yêu thích của y. Ta nghĩ nước Tề nên chuẩn bị sớm đi, sẵn sàng khai chiến với nước Tấn. Nói thật là ngồi chờ rắc rối tìm đến không bằng ra tay trước khống chế. Nước Tề có thể suy xét hợp tác với nước Vệ một hơi đánh vào nước Tấn, đánh cho y không kịp trở tay."
Bộ Tầm trầm ngâm, chợt bừng tỉnh phát hiện không đúng. Muốn xúi người ta làm thương mà sao ngược lại suýt bị người ta đẩy đi làm chim đầu đàn?
Bộ Tầm cảm giác hơi mạo hiểm, phát hiện Ngưu Hữu Đạo thật lợi hại, suýt bị hắn dắt mũi đi. Nếu ông bị tên này dụ dỗ trở về xúi giục Hạo Vân Đồ thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì.
Nhưng nói đi phải nói lại Ngưu Hữu Đạo cho đáp án hơi có lý, Bộ Tầm còn chút năng lực phân tích.
Bộ Tầm vừa suy tư đáp án của Ngưu Hữu Đạo vừa rời đi, có định hướng này xem như đến một chuyến không uổng công.
Đứng ở cửa tiễn xe ngựa chở Bộ Tầm đi, Quản Phương Nghi cùng Ngưu Hữu Đạo xoay người vào nhà.
Quản Phương Nghi hỏi:
"Ngươi không sợ Thiệu Bình Ba nhờ cậy sức mạnh của nước Tấn xuống tay với ngươi sao?"
Ngưu Hữu Đạo nói:
"Chắc chắn hắn sẽ mượn sức mạnh nước Tấn xuống tay với ta, còn cần nghi ngờ điều này sao? Nhưng không phải hiện tại, chí hướng của hắn không chỉ hạn hẹp ở đây. Ưu tiên hàng đầu của hắn là làm được điều gì

đó để lấy niềm tin của Thái Thúc Hùng, sẽ không sốt ruột biểu thị lòng ích kỷ riêng, chân còn chưa đứng vững đã lo chạy, muốn sai khiến lực lượng của nước Tấn. Bà cảm thấy hắn làm được sao? Ta tạm thời không lo Thiệu Bình Ba, Thái Thúc Hùng làm hoàng đế cũng hết chỗ nói, hoàng bào mặc lên người còn tay nắm tay, nếu y chủ động đứng ra bênh Thiệu Bình Ba thì rắc rối.”
Hai người về đình ngồi.
Quản Phương Nghi nhíu mày hỏi:
“Thái Thúc Hùng hiểu biết Thiệu Bình Ba rõ lắm sao? Chấp nhận hắn dễ như vậy?’
Ngưu Hữu Đạo khẽ thở dài:
“Người có năng lực đi đâu đều như nhau.”
Quản Phương Nghi hầm hừ:
“Bây giờ biết người ta không dễ chọc rồi đi, lúc trước cần gì đi chọc vào người ta?”
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi ngồi xuống, hai tay vịn kiếm chống trước người:
“Không phải ta muốn chọc ai mà là người ta không chịu tha cho ta, nếu không đánh trả lại không được. Ta không làm chết hắn thì hắn sẽ làm chết ta.”
Quản Phương Nghi nói:
“Ta đi theo ngươi chạy ngược chạy xuôi truy sát hắn, ít nhất ngươi cho ta chết rõ ràng đi. Hai ngươi rốt cuộc kết thù thế nào mà phải không chết không ngừng?”
Ngưu Hữu Đạo gật gù nói:
"Việc này nói rất dài dòng, xét cho cùng là vì nữ nhân."
Quản Phương Nghi chớp chớp mắt hỏi:
“Đường Nghi?”
Ngưu Hữu Đạo thở ra:
“Đúng vậy.”
Quản Phương Nghi chép miệng:
“Hai ngươi không hiền lành gì, không dễ động tình vì nữ nhân, sức hấp dẫn của Đường Nghi lớn thật, hút cùng lúc hai vị còn khiến các ngươi tranh phong cật thố đấu chết đi sống lại, lão nương hơi bị hâm mộ.”

“Tranh phong cật thố cái khỉ gì, lúc vừa gặp tên đó là ta biết hắn rất nguy hiểm, dù bối cảnh hay thế lực đều không bằng người ta, ước gì tránh hắn thật xa. Ban đầu ta không ngờ hắn theo đuổi Đường Nghi, vậy cũng đành thôi, cố tình tên đó tâm thuật bất chính ôm Đường Nghi về là thứ yếu, mục tiêu thật sự là Triệu Hùng Ca!”
“Mặc kệ ta và Đường Nghi như thế nào thì danh phận còn đó, ta khi không thành vật chướng ngại trong mắt hắn. Người lấy việc thành thân cả đời ra lợi dụng là đủ biết bụng dạ thế nào rồi, một kẻ gặp chuyện không từ thủ đoạn, đối xử với mình còn tệ thì ta dám trông chờ hắn đối xử tốt với ta sao? Khi đó ta biết mình gặp nguy hiểm nên chạy trối chết.”
“Bắt đầu từ khi đó hai người đấu nhau, hắn vì thành chuyện tốt với Đường Nghi mà xuống tay ác với ta. Ta biết hắn sẽ không tha cho ta, vì cắt đứt tai họa ngầm nên cũng đánh trả quyết liệt, ngươi qua ta lại đấu đến cuối cùng ngày càng hiểu nhau hơn, chợt nhận ra dã tâm của hắn không chỉ ở Bắc châu, dã tâm của Thiệu Bình Ba không chỉ ở một góc tầm thường, sớm muộn gì sẽ xuống tay với nội ưu ngoại hoạn nước Yến, thậm chí không chỉ là nước Yến.”
"Đến tình trạng này vấn đề không nằm ở Đường Nghi và Triệu Hùng Ca nữa, sau khi ta và hắn liên tiếp đấu nhau đều biết năng lực của đối phương, nhận ra sớm muộn gì sẽ là chướng ngại của nhau, dù không có Đường Nghi và Triệu Hùng Ca thì sẽ có lúc chúng ta đụng độ. Có thể tưởng tượng hậu quả, đều không muốn đối phương ngồi lớn tạo tai họa ngầm lớn hơn cho mình, muốn bóp chết đối phương từ trong trứng nước, có cơ hội là sẽ dồn đối phương vào đường chết, tuyệt đối không thương tình.”
Quản Phương Nghi nói:
“Giờ hắn đã đi nước Tấn, tạm thời không xung đột ích lợi, ngươi thích đàm hòa mà, hay thừa dịp này nói chuyện với hắn xem?”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Đã đi tới bước này thì không đơn giản vậy, có thù hay không tạm gác sang một bên, chỉ nói một điều, nếu hắn tìm ta đàm hòa thì ta sẽ tin tưởng hắn chịu bỏ qua chuyện cũ sao? Ta dám để hắn ngồi lớn sao? Hắn cũng nghĩ ta như vậy.”

Nam châu, phủ Thứ Sử. Đến giờ cơm, Thương Triêu Tông tạm buông công vụ đi phòng dùng cơm.
Mông Sơn Minh, Thương Thục Thanh, Phượng Nhược Nam đều ở, còn có La Đại An.
Những người này ăn cơm cũng ngồi chung bàn, Mông Sơn Minh vốn không chịu nhưng Thương Triêu Tông mãnh liệt yêu cầu.
La Đại An có thể ngồi ăn cơm ở đây đương nhiên là vì theo Mông Sơn Minh, quan trọng nhất là hưởng theo đặc quyền của phụ thân La An đã chết, người sống nên làm điều gì đó cho phụ thân của gã.
Còn về Phượng Nhược Nam thì Thương Triêu Tông không muốn ngồi chung bàn với nàng, y không chịu được người bên cạnh mình đều khuyên nhủ, dường như đều đứng về phía Phượng Nhược Nam.
Trừ Mông Sơn Minh không thể đứng lên ra những người đang ngồi đều đứng dậy.
Thương Triêu Tông quét mắt qua mọi người nhưng không ngừng lại trên người Phượng Nhược Nam.
Thương Triêu Tông phát hiện bị thiếu người bèn hỏi:
"Lam tiên sinh và Tiểu An đâu?”
Cứ tưởng hai người ở cùng Thương Triêu Tông nhưng giờ mới biết không phải, Mông Sơn Minh sai La Đại An:
“Đại An, đi xem Lam tiên sinh.”
La Đại An ôm hai thanh thương không buông chạy ngay ra ngoài:
“Vâng!”
Chốc lát sau La Đại An chạy về nói:
“Vương gia, Lam tiên sinh mời vương gia đi ra ngoài một chốc.”
Thương Triêu Tông hơi giật mình sau đó bước nhanh ra.
La Đại An khom người nói nhỏ vào tai Mông Sơn Minh rồi đẩy ông ra ngoài.
Thương Thục Thanh thấy có chuyện, bên mình xảy ra chuyện gì sẽ không né tránh nàng thế là đi theo ra.
Trong phòng chỉ còn một mình Phượng Nhược Nam buồn bã, không có ai khác. Lam Nhược Đình kêu người ra ngoài chắc chắn là né tránh nàng.

Phượng Nhược Nam bây giờ gầy không ra hình người, còn đâu thần thái nữ tướng quân năm xưa, một thân công phu cũng bỏ quên không luyện. Sau thảm kịch năm đó Thương Triêu Tông ngủ riêng, y thậm chí mang theo mỹ cơ mà nhà nàng tiến hiến lượn lờ trước mặt nàng. Hai mỹ cơ vì phủi quan hệ với Phượng gia nên cố gắng nịnh nọt Thương Triêu Tông, lên mặt với nàng.

Phượng Nhược Nam biết nếu không có Thiên Ngọc môn trấn thì Thương Triêu Tông đã sớm bỏ nàng. Phượng Nhược Nam bị hai mỹ cơ ức hiếp nhưng không hé răng, nàng biết nếu nói cho Thương Thục Thanh thì chắc chắn Thương Thục Thanh sẽ bênh vực nàng, nhưng nàng không nói, không tố khổ với ai.

Phượng Nhược Nam không nói, người hầu trong phủ dù biết cũng không nói ra, ai chẳng biết Phượng gia suýt hại chết vương gia, đều biết vương gia bất mãn với vương phi.

Nhà này tôn ý muốn của Thương Triêu Tông lên hàng đầu, đám người hầu sau lưng hơi bất kính với Phượng Nhược Nam.

Nhà mẹ đẻ cũng biết Phượng Nhược Nam sống khổ sở bên nhà trượng phu, nhưng chuyện giữa phu thê không gây ồn ào không đánh nhau, Thiên Ngọc môn làm gì được? Bành Hựu Tại chỉ có thể sai người nói đi nói lại với Phượng Nhược Nam là muốn đưa nàng đi.

Nhưng Phượng Nhược Nam không đi.

Nhà mẹ đẻ muốn giết trượng phu của nàng, kết quả trượng phu giết hai ca ca của nàng. Khi đó Phượng Nhược Nam không chọn đứng về phía ai, bây giờ nàng cũng sẽ không chọn, mặc kệ Thương Triêu Tông đối xử với nàng thế nào thì nàng chấp nhận sống như vậy, như khối gỗ mục qua một ngày hay một ngày.

Chương 799: Nhường Nam Châu Lại (2)

Chương 799: Nhường Nam Châu Lại (2)
Trong đình viện.
Lam Nhược Đình chắp tay chào:
“Vương gia, Mông soái, quận chúa.”
Lam Nhược Đình rút phong thư ra khỏi ống tay áo đưa cho Thương Triêu Tông, nói nhỏ:
“Đạo gia gửi thư đến.”
Vừa nghe là thư của Ngưu Hữu Đạo thì mắt Thương Thục Thanh sáng ngời nhìn chằm chằm thư trong tay ca ca.
Thương Triêu Tông nhận thư mở ra xem, chợt biểu tình thay đổi, mắt tràn ngập nghi ngờ đưa thư cho Mông Sơn Minh xem.
Mông Sơn Minh đọc xong cũng giật mình, sau đó đưa thư vào tay Thương Thục Thanh.
Nội dung trong thư đại khái là Thiên Ngọc môn sắp biến khỏi Nam châu đi Bắc châu, Đại Thiền sơn ở Bắc châu sẽ đến Nam châu thay thế Thiên Ngọc môn, khi đó có người đến trước khống chế cục diện, kêu bên Thương Triêu Tông sẵn sàng phối hợp.
Mấy người hai mặt nhìn nhau, khó tin nổi.
Thương Triêu Tông nói nhỏ:
“Thiên Ngọc môn sắp đi, tại sao chúng ta ở chung với người Thiên Ngọc môn mà không nhìn ra chút khác lạ gì?”
Mông Sơn Minh nói:
“Vị Đạo gia kia luôn như vậy, không đến phút cuối cùng sẽ không dễ cho đối thủ biết con bài tẩy, không cho đối phương có cơ hội lật ngược bàn cờ. Đạo gia đã sắp xếp như vậy thì chắc có bố trí riêng, vương gia cứ phối hợp là được. Đã gây với Thiên Ngọc môn đến mức này, đuổi Thiên Ngọc môn đi xa Nam châu có lợi không có gì hại cho chúng ta.”

Lam Nhược Đình cảm khái:
“Làm lớn thật, không thấy gợn sóng gì đã buộc Thiệu Bình Ba trốn khỏi Bắc châu, giờ còn sắp đuổi Thiên Ngọc môn ra Nam châu, việc nào cũng không phải chuyện nhỏ. Chỉ biết hắn đi ra ngoài một chuyến đã lặng lẽ làm xong việc, không hiểu nổi sao hắn làm được, ta thật phục vị này.”
Thương Triêu Tông nói:
“Theo như trong thư nói chẳng qua đổi chỗ, mấy năm nay Bắc châu kinh doanh không tệ, Thiên Ngọc môn không mất mát gì.”
Lam Nhược Đình hỏi ngược lại:
“Không mất mát gì? Vị Đạo gia này không hiền gì, vương gia đã quên lúc trước Đạo gia thầm khiến chúng ta chiêu hàng Thiệu Đăng Vân sao?”
Cơ mặt Thương Triêu Tông co giật, chợt phản ứng lại, lúc trước Thương Triêu Tông cứ nghĩ cách thật xa chiêu hàng Thiệu Đăng Vân không có ý nghĩ gì lớn, chưa biết chừng còn chọc Yến Đình chó cùng rứt giậu, giờ mới hiểu thì ra đào hố sẵn chờ Thiên Ngọc môn.
Mông Sơn Minh nhẹ gật đật cảm khái:
"Thượng binh phạt mưu, không chiến mà phục người, vị Đạo gia này thật sự giỏi giang lật tay là mây trở tay là mưa. Vương gia được Đạo gia trợ giúp là phúc của vương gia, sánh bằng bách vạn hùng binh!"
Thương Thục Thanh nâng thư lắng nghe mọi người khen ngợi, nàng cảm giác như người được khen là mình, lòng tràn ngập ngọt ngào. Trong đầu Thương Thục Thanh nhớ đến bóng người ngồi trên bàn trang điểm để nàng chải tóc, không biết ngày nào mới gặp lại nhau được.
Tiêu Dao cung.
Trong ngọc điện quỳnh lâu thấp thoáng phồn hoa như gấm, Bành Hựu Tại ngồi một mình thỉnh thoảng nhìn bốn phía.
Bành Hựu Tại thầm lấy làm lạ, không hiểu vì sao Tiêu Dao cung đột nhiên khẩn cấp chiêu mình đến, làm ông phong trần mệt mỏi chạy gấp đến.
Trong quỳnh lâu, cửa điêu kim miêu sơn bỗng mở ra, Long Hưu cung chủ Tiêu Dao cung dẫn theo mấy người đi ra.
Bành Hựu Tại đứng lên hành lễ ngay:
“Chào cung chủ.”

Long Hưu cười tay ấn không khí ra hiệu Bành Hựu Tại ngồi xuống, chính mình cũng ngồi xuống ghế.
Long Hưu cười nói:
“Bắt ngươi từ xa xôi chạy tới, vất vả rồi.”
Bành Hựu Tại khách khí nói:
“Nên làm, không biết cung chủ chiêu tại hạ tiến đến có gì sai bảo?”
Long Hưu hỏi:
“Bên Nam châu còn chưa giảng hòa với Ngưu Hữu Đạo, Thương Triêu Tông sao?”
Bành Hựu Tại vội nói:
"Không ảnh hưởng đại cục Nam châu.”
Long Hưu bỗng dưng ném ra một câu:
“Đại Thiền sơn bên Bắc châu có quan hệ khá tốt với Ngưu Hữu Đạo, Đại Thiền sơn có ý nhường Bắc châu cho Thiên Ngọc môn, ngươi thấy sao?”
Bành Hựu Tại kinh ngạc nghi ngờ hỏi:
"Tại hạ ngu muội, ý của cung chủ là . . .?”
Long Hưu nói:
“Bắc châu muốn trở về với nước Yến, Đại Thiền sơn lạc đường biết quay lại, hành động này có công lao, Đại Thiền sơn đã nhường Bắc châu, chúng ta không thể bạc đãi. Vậy đi Thiên Ngọc môn các ngươi hãy nhường Nam châu lại cho Đại Thiền sơn, giao Bắc châu cho các ngươi.”
Bành Hựu Tại giật mình đứng bật dậy, đề nghị quá đột ngột:
“Cái này . . .!”
Long Hưu nhíu mày hỏi:
“Như thế nào, ngươi có ý kiến?"
Bành Hựu Tại nói:
“Bên nước Hàn trả giá lớn đấu với nước Yến chỉ vì Bắc châu, sao chịu từ bỏ dễ dàng? Thiên Ngọc môn ta dời đi chẳng phải là đặt mình vào chiến tranh chém giết ngay sao?”
Long Hưu nói:
“Ngươi lo nhiều rồi, Bắc châu là Đại Thiền sơn và Thiệu thị cùng trở về, giao tiếp bình ổn, các ngươi đi qua đó trực tiếp nhận là được, không có nội loạn và chống đối. Người ngựa Bắc châu và triều đình một lòng cùng

đối kháng bên ngoài, dù nước Hàn có bất bình thì sao? Chẳng lẽ muốn cứng rắn cướp?”
Bành Hựu Tại không chịu bỏ nơi đã kinh doanh cơ sở, chắp tay hỏi:
“Dám hỏi cung chủ là bên Tử Kim động, Linh Kiếm sơn đã biết chưa?”
Một giọng nói từ sau cửa truyền đến:
“Đây là chúng ta đã bàn bạc rồi, một châu đổi một châu, Thiên Ngọc môn không mất mát gì.”
Cánh cửa điêu kim miêu sơn lại mở rộng, hai người đi ra.
Đây là hậu quả sau khi bên Đại Thiền sơn và nước Hàn ‘đàm phán tan rã’.
Cùng lúc đó ba đại phái nước Yến chuẩn bị sẵn người chờ ở Nam châu, ngoài phủ thành Bắc châu đột nhiên vào thành mạnh mẽ tiếp nhận bảo vệ Thương Triêu Tông, Thiệu Đăng Vân.
Người của Thiên Ngọc môn bảo vệ nhóm Thương Triêu Tông không kịp trở tay, chưa rõ tình huống thế nào nên không dám đối kháng lại người do ba đại phái cử đến, cộng thêm Thương Triêu Tông phối hợp, người Thiên Ngọc môn trơ mắt nhìn quyền khống chế nhóm Thương Triêu Tông chắp tay cho người khác.
Giao tiếp Bắc châu không thể xong ngay trong một lần, Nam châu loạn, Đại Thiền sơn có đồng ý phối hợp hay không là cả một vấn đề.
Ba đại phái không muốn lúc này xảy ra trục trặc gì, Thương Triêu Tông liên quan đến sư ổn định của Nam châu, y không thể xảy ra chuyện. Nên phải bảo vệ Thương Triêu Tông trước tiên, phòng ngừa Thiên Ngọc môn không cam lòng làm bậy.
Người đã nằm trong khống chế của đối phương, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn mà hợp lý khiến người không có lời nào để nói cũng không lạ gì.
Nhanh chóng tiếp nhận bảo vệ Thiệu Đăng Vân cũng vì ổn định cục diện của Bắc châu, vừa là vì sự yên ổn của Bắc châu tạm thời không rời Thiệu Đăng Vân được, cũng vì sợ Đại Thiền sơn đổi ý, thừa dịp Đại Thiền sơn không chống cự nhanh chóng nắm lấy quyền chủ động.
Bên này cũng không muốn nhận lấy Bắc châu hỗn loạn không chịu nổi. Không hành động thì thôi, vừa ra tay là động mấy chỗ.
Các nơi Nam châu có hàng tá tu sĩ giục ngựa lao nhanh suốt đêm.

Lưu Tiên Tông, Phù Vân Tông, Linh Tú Sơn cầm danh sách Thương Triêu Tông đưa, nhận chỉ thị của Ngưu Hữu Đạo mặt ngoài để lại vài người trông chừng tông môn như cũ, ba phái âm thầm dốc hết lực lượng khẩn cấp đi các nơi bảo vệ một số thuộc hạ thân tín, nhân viên quan trọng của Thương Triêu Tông. Mục đích là sợ Thiên Ngọc môn vì thù mới hận cũ cố ý để lại mớ bòng bong cho Thương Triêu Tông. Phải thừa dịp Thiên Ngọc môn không phản ứng lại, bên mình cùng người của Thương Triêu Tông nội ứng ngoại hợp ngăn cách nhân viên quan trọng với pháp sư được Thiên Ngọc môn phái đến.
Không phải muốn khai chiến với Thiên Ngọc môn, nhưng nếu đệ tử Thiên Ngọc môn dám chống đối thì ba phái đành cứng rắn va chạm. Ngưu Hữu Đạo đã nói rõ với họ là Thiên Ngọc môn sắp bị đá ra Nam châu.
Vừa khống chế được Bắc châu, Đại Thiền sơn cùng Thiệu Đăng Vân liên hợp phát ra thanh minh ngay, nói Bắc châu đã là lãnh địa của nước Yến.
Có thể nói công khai cắt đứt danh phận với nước Hàn.
Yến Kinh, trên triều đường. Thương Kiến Hùng dõng dạc công bố tin vui cho quần thần, quần thần xao động vui mừng. Với một số người thì lại có thịt mỡ để chia.
Tin tức truyền ra, nguyên Yến Kinh reo vui hân hoan, các sĩ tử mở tiệc chúc mừng, không biết bao nhiêu người uống say mèm hoặc rơi lệ nức nở, lòng dân phấn chấn.
Bên nước Hàn thì tức giận lên án công khai, triệu tập đại quân chực chờ tấn công.
Bên nước Yến bày ra trạng thái ứng cấp, Thiệu Đăng Vân điều binh khiển tướng ứng đối.

Chương 800: Phong Vân Loạn Thế Người Loạn Thế

Chương 800: Phong Vân Loạn Thế Người Loạn Thế
Ba đại phái nước Yến đã nhanh chóng truyền tin cho các phái trong nước, triệu tập nhiều tu sĩ chạy đến Bắc châu chấn nhiếp, sẵn sàng liều mạng với nước Hàn nếu bọn họ dám rục rịch.
Thiên Ngọc môn quá bị động, không hề chuẩn bị trước, không chuẩn bị sẵn làm điều gì khiến ba đại phái kiêng dè. Thiên Ngọc môn bị người ta xuống tay trước, dù không cam lòng đành phải chấp nhận hiện thực, làm theo ba đại phái dặn chia nhóm di chuyển.
Đương nhiên vì an ủi Thiên Ngọc môn nên ba đại phái nhường bước một chút, miễn phần cung phụng kèm theo lúc trước Thiên Ngọc môn đưa tặng để giành lấy Nam châu.
Với ba đại phái thì sau này thu tiền Nam châu nhiều chút không lỗ, kiếm được cả danh và lợi.
Mặt trời chói chang, Phong Ân Thái mang theo một số người rút lui đến chân núi, ngoái đầu nhìn kiến trúc nhà mới sửa lại không lâu.
Phong Ân Thái thì thào:
“Lão đệ có thủ đoạn thật giỏi, ngươi thì thích rồi.”
Đối với cao tầng Thiên Ngọc môn mặc kệ có phải là một châu đổi một châu hay không trong lòng đều biết họ thua thảm trên tay Ngưu Hữu Đạo, bị hắn đá ra Nam châu.
Nhân viên Đại Thiền sơn chia nhóm di chuyển hướng Nam châu.
Hai bên đều không thể nào gom hết lực lượng rời đi đào rỗng hai châu.
Bên Nam châu ít nhiều hơi hỗn loạn, một số nhà giàu bị ‘ăn cướp’ vào nhà cướp đi nhiều tài vật. Một số người ngầm hiểu hung thủ là ai, trước

khi đi người ta muốn lấy chút của cải dằn túi, miễn không làm quá đáng thì người khác chỉ có thể mắt nhắm mắt mở.
Những người nhà giàu xui xẻo khóc lóc, người Yến Kinh đang reo vui hân hoan không nhìn thấy, bỏ qua nỗi đau của số ít.
Triều đình nước Yến nhanh chóng phái ra nhiều quan viên đi Bắc châu nhậm chức. Thiệu Đăng Vân không chịu buông bỏ binh quyền nhưng giao ra quyền to chính vụ địa phương, lúc trước đã hiệp thương về việc này rồi.
Không biết bao nhiêu người nổi lên vui buồn yêu giận.
Bắc châu đối mặt hiện thực không thể không thừa nhận đám quan viên được Yến Kinh phái đến năng lực trị lý Bắc châu kém xa Thiệu Bình Ba, ít người muốn làm việc nghiêm túc, càng nhiều là ôm mục đích cướp mồ hôi nước mắt của nhân dân để phát tài. Khi Thiệu Bình Ba chấp chính Bắc châu thì tâm ngoan thủ lạt, khi loạn thế thì đối xử ưu đãi, giữ nếp cân bằng. Tham hủ hầu như mất tích trong tay Thiệu Bình Ba có dấu hiệu ngóc đầu trở lại.
Sau đó một tay Thiệu Bình Ba tạo dựng cảnh tượng phồn vinh ở Bắc châu không lâu sau bị đám người này ăn sạch.
Khi mới xảy ra vụ việc tin tức truyền đến nước Tấn.
Thiệu Bình Ba ngồi sau bàn hộc máu dính bàn:
“Phụt!”
Hai tay Thiệu Bình Ba chống mặt bàn muốn đứng dậy nhưng không nổi, ngực phập phồng kịch liệt, sắc mặt tái nhợt, thân thể run rẩy.
Thiệu Bình Ba rút bao nhiêu tâm huyết vào Bắc châu, tự tay gầy dựng từng chút một bây giờ nó quay về nước Yến, tương đương với tâm huyết và tuổi xuân trả giá mấy năm qua đều tan biến.
Thiệu Bình Ba từng nghĩ đến không giữ được Bắc châu nhưng không ngờ là cách này, giờ đây y đã hiểu cái cục Ngưu Hữu Đạo bày ra.
Thiệu Bình Ba cứ nghĩ tuy mình đi nhưng Thiên Ngọc môn còn ở Nam châu, y sẽ không để Ngưu Hữu Đạo vừa lòng đẹp ý. Không ngờ thành ra thế này, không đợi y thở dốc sự việc đã xong.
Thiệu Bình Ba còn liên hợp với Thiên Ngọc môn đối phó Ngưu Hữu Đạo, ai ngờ một tay hắn buộc y xa xứ, giơ chân đến phía nam đá văng Thiên Ngọc môn, chớp mắt phá thế liên hợp của họ.

Người ta ở trong Nam châu, vừa đi ra đã đánh cho Thiệu Bình Ba không có sức đánh trả. Ngưu Hữu Đạo với tư thái thắng hoàn toàn tùy ý giẫm đạp tâm huyết nhiều năm của y, như cái tát tai đau điếng nhục nhã y. Đứng càng cao té càng đau là đây. Thái Thúc Hùng mới nâng Thiệu Bình Ba lên cao, khi mọi người đều nhìn thấy y thì đột nhiên bị chụp xuống cái mũ thua thảm, cho những người nhìn y thấy rõ.
Môi Thiệu Bình Ba dính máu, đôi mắt cháy lửa:
"Ngưu tặc, ngươi chờ đấy!”
Thiệu Tam Tỉnh kinh kêu:
"Đại công tử!"
Thiệu Tam Tỉnh quay đầu hô to:
“Người đâu! Người đâu!”
Thấy tu sĩ lao vào thấy vậy giật mình, không biết chuyện gì xảy ra, nhanh chóng tiến lên cứu chữa.
Phủ Thiên Vi.
Huyền Vi ngồi sau bàn xem tấu xong thổn thức lắc đầu:
“Xem ra tiểu tử Ngưu Hữu Đạo này đúng là có cách trị Thiệu Bình Ba.”
Đường Nghi ở bên cạnh nghe ngạc nhiên nhìn lại.
Huyền Vi quay đầu mỉm cười với Đường Nghi, đưa tấu chương cho nàng xem.
Bắc châu về Yến?
Đường Nghi đọc xong sững sờ, hỏi dò:
“Là Ngưu Hữu Đạo làm?”
Huyền Vi cười nói:
“Theo như tình huống bản cung nắm giữ thì các loại dấu hiệu đều chỉ hướng hắn, không phải hắn làm còn ai nữa? Bắc châu về Yến nịnh ba đại phái nước Yến vui vẻ, ép Thiệu Bình Ba rời đi, đá Thiên Ngọc môn dây dưa Nam châu đi. Thiên Ngọc môn cực khổ vất vả ở Nam châu kết quả làm giá y cho người, trượng phu cũ của ngươi rất lợi hại.”
Tây Môn Tinh Không lại gần rút tấu chương khỏi tay Đường Nghi, đọc xem.
Đường Nghi hơi ngây người, thật sự là thiếu niên lười biếng dưới cây đào làm việc này? Trình độ phiên vân phúc vũ ghê gớm đến mức này?

Huyền Vi vốn định kêu Đường Nghi liên lạc với Ngưu Hữu Đạo, lôi kéo quan hệ gần bên bà, chuẩn bị cho tương lai. Nhưng lời đến bên môi thì ngừng, Đường Nghi chủ động bỏ Ngưu Hữu Đạo, giờ kêu nàng liên lạc với hắn có thích hợp không?
Huyền Vi thầm buồn bực, hơi nghi ngờ phải chăng từ trước Ngưu Hữu Đạo đã đề phòng bà, nhân tình là một nhẽ, chuyện nào ra chuyện đó, đừng dây dưa không rõ.
Hơn mười kỵ sĩ chạy nhanh trên đường cái, một con kim sí đáp xuống không lâu sau các kỵ sĩ ghìm cương ngựa lại.
Trình Viễn Độ phong trần vất vả đọc thư từ tông môn, ngây người ngoái đầu nhìn mặt trời dâng lên từ đường chân trời.
Khi biết Ngưu Hữu Đạo ở Tề Kinh thì đoàn người chạy đi Tề Kinh, giờ đang trong biên cảnh nước Triệu, ai ngờ tông môn đột nhiên truyền tin biến động lớn vậy.
Bắc châu có biến, thiên hạ rung động.
Dưới mái hiên, Quản Phương Nghi nhìn Ngưu Hữu Đạo đứng song song với mình, nói:
“Hình như bên nước Hàn đã tập kết đại quân!"
Ngưu Hữu Đạo không cho là đúng:
“Nguyên Bắc châu đã nằm trong tay nước Yến, muốn cứng rắn cướp về không dễ vậy, nước Hàn không làm ra vẻ thì không xuống đài được. Cùng lắm xung đột nhỏ, họ không thể nào dồn hết sức mạnh cả nước chiến với nước Yến, chưa đến tình trạng đó, làm bộ làm tịch mà thôi.”
Quản Phương Nghi chớp chớp mắt:
“Tức là ngươi được như ý muốn, mặt ngoài dửng dưng chứ trong lòng vui như mở cờ phải không?”
Ngưu Hữu Đạo cầm kiếm đâm nền đá, nói:
“Có gì hay mà vui, có lẽ là tạo nghiệt. Thiệu Bình Ba đúng là nhân tài hiếm có, ta luôn chú ý biến đổi mấy năm nay của Bắc châu, bách tính nghỉ ngơi lấy lại sức, dần dần cơm no áo ấm, an cư lạc nghiệp. Bàn về trị lý Bắc châu thì ta không xứng xách giày cho hắn. Nếu không phải biết hắn sớm muộn gì cuốn Bắc châu vào lửa chiến thì ta sẽ không xuống tay với Bắc châu. Phong vân loạn thế, người loạn thế, chỉ hy vọng loạn thế nhanh chóng kết thúc.”

Quản Phương Nghi mơ hồ nghe Ngưu Hữu Đạo nói, vì chênh lệch về suy nghĩ nên cái hiểu cái không, trong quan niệm của bà thì đời nên như vậy.
Rất nhanh liên tiếp có khách quý tới chơi, sứ thần Tống, Triệu, Vệ ở Tề Kinh đều đến bái phỏng Ngưu Hữu Đạo, bọn họ nhiệt tình, lễ độ mà thân thiện.
Ngưu Hữu Đạo tiếp khách, đồng ý các nước mời đến nước họ chơi, nói gì mà có rảnh chắc chắn sẽ đi.
Ngoài cửa viện có một chiếc xe ngựa phỏng chừng canh đúng lúc rảnh đến.
Bộ Tầm vén rèm xe cười kêu Ngưu Hữu Đạo đứng đón trước cửa:
"Lên xe!"
Ngưu Hữu Đạo hỏi dò:
"Đi đâu?"
Bộ Tầm nói:
“Vào cung, bệ hạ triệu kiến."
Phù Phương Viên, Độc Cô Tĩnh sải bước đi vào mảnh rừng trúc u tĩnh, đến gần Ngọc Thương đang tản bộ.
Độc Cô Tĩnh bẩm báo:
“Theo tin truyền từ bên Nam châu, Bắc châu thì Thiên Ngọc môn đúng là đã rút khỏi Nam châu, Đại Thiền sơn cũng rút ra Bắc châu, hai bên sắp trao đổi địa bàn. Thiên Ngọc môn thật sự sẽ rời khỏi Nam châu.”
Ngọc Thương dừng bước vuốt râu:
“Tiểu tử này . . .”
Ngọc Thương trầm ngâm một lúc dường như đặt quyết tâm:
“Thả ra tin tức công tử bái sư.”

Chương 801: Tự Do

Chương 801: Tự Do
Biến cố của Nam châu là việc lớn, Ngưu Hữu Đạo vốn nên trở lại, nhưng hắn không quay về tọa trấn theo dõi.
Thời hạn ba ngày trôi qua, Ngọc Thương không vội kêu người về.
Bởi vì hai bên đàm phán có điều kiện này, bên Ngọc Thương chờ xem Ngưu Hữu Đạo có thực hiện lời hứa, hắn có thể đuổi Thiên Ngọc môn ra Nam châu không, có thể biểu thị có sức ảnh hưởng tuyệt đối với Nam châu không.
Nói trắng ra là muốn xem Ngưu Hữu Đạo có thực lực đó không, có thực lực hợp tác cùng Hiểu Nguyệt các không.
Độc Cô Tĩnh lĩnh mệnh:
“Rõ!”
Ngọc Thương xoay người phất tay mang theo Độc Cô Tĩnh cùng rời khỏi rừng trúc đi tới tòa đình viện tu tĩnh nhã trí nhất Phù Phương Viên, cũng là chỗ ở ngày xưa của Quản Phương Nghi, nay là nơi ở cho hai mẫu tử Trang Hồng.
Hai sư đồ đứng ở cửa, chờ người bên trong thông báo mới được phép vào.
Đi vào gặp Trang Hồng, Ngọc Thương đuổi người hầu đi.
Ngọc Thương hành lễ:
"Nương nương!"
Ngọc Thương được giữ lại, cũng hành lễ.
Thường thì khi Ngọc Thương gặp Trang Hồng sẽ không đơn độc chỉ có hai người, cần tị hiềm.
"Quốc sư."
Trang Hồng nhẹ gật đầu, sốt ruột hỏi:
"Công tử thế nào rồi?"

Ngọc Thương nghiêm chỉnh trả lời:
"Nương nương yên tâm, mỗi ngày đều phái người đi gặp công tử, công tử khỏe, rất ngưỡng mộ tài hoa của Ngưu Hữu Đạo, chăm chỉ học tập."
Trang Hồng có chút tự giễu nói:
"Học tập? Thật sự là đi học tập?”
Ngọc Thương nói:
“Là đi học tập, sau này sẽ lâu dài theo học bên người Ngưu Hữu Đạo, phỏng chừng rất nhanh sẽ cùng Ngưu Hữu Đạo đi Nam châu nước Yến.”
Trang Hồng giật mình, sốt ruột hỏi:
“Các ngươi muốn đưa công tử đi? Ngọc Thương, các ngươi muốn làm gì?”
Ngọc Thương khom người chắp tay thi lễ:
“Nương nương đừng gấp, thật sự là đưa công tử đi học tập. Nương nương, công tử không còn nhỏ, dần trưởng thành, cứ luôn như vậy không phải là cách, công tử cần ra ngoài trải nghiệm sự đời. Nếu nương nương không yên lòng có thể cùng đi.”
Khuôn mặt Trang Hồng đầy kinh ngạc:
" . . . "
Đám người này luôn hạn chế bà ra ngoài, họ chịu thả bà đi?
Trang Hồng không dám tin hỏi:
“Các ngươi thật sự thả ta đi?”
Biểu tình Ngọc Thương nghiêm túc nói:
“Sao nương nương hỏi vậy? Những gì chúng ta làm đều vì công tử và nương nương, nói thả hay không thì quá lời, chúng thần không chịu nổi!”
Trang Hồng rối rít xua tay sửa miệng:
“Quốc sư hiểu lầm, ý của ta là ta thật sự có thể cùng công tử đi Nam châu nước Yến, các ngươi không đi cùng sao?”
Ngọc Thương nói:
“Tiên sinh của công tử nói cần cho công tử một hoàn cảnh rộng thoáng, chúng ta sẽ không đi quấy rầy. Hy vọng nương nương đi có thể chăm sóc tốt cho công tử.”
Trang Hồng rất vui vẻ, rụt rè gật đầu nói:
“Nhi tử của ta đương nhiên ta sẽ chăm sóc tốt, quốc sư không cần lo.”

Ngọc Thương nói:
“Có việc cần nhắc nhở nương nương, có vài thứ dính líu quá lớn, liên quan sự sống chết của nhiều người, nếu bị người biết sẽ có nhiều người làm hại nương nương và công tử. Thứ không nên nói thì đừng lộ ra một chữ nào. Công tử không rành sự đời, có một số việc tạm thời đừng để công tử biết, khi nên biết tự nhiên sẽ cho công tử biết.”
Trang Hồng liên tục gật đầu nói:
“Chuyện này không cần ngươi nói ta cũng hiểu, ta sẽ không lấy mạng sống của mình và nhi tử ra đùa.”
"Nương nương bảo trọng, cựu thần đi sắp xếp.”
Sư đồ Ngọc Thương chắp tay khom người, cáo lui.
Ra khỏi sân nhỏ u tĩnh, Độc Cô Tĩnh không kiềm được hỏi:
“Sư phụ thật sự sẽ đưa bà ta đi?”
Ngụ ý là Ngưu Hữu Đạo không nhắc yêu cầu này, chúng ta cần gì tặng thêm một người cho người ta?
Ngọc Thương khẽ thở dài:
"Ta cũng không muốn đưa bà ấy đi, thôi, cũng không biết gì nhiều. Quan trọng là công tử, có công tử thì bà ấy mới quan trọng, không có công tử thì bà ấy có ở hay không đều không quan trọng. Nếu công tử không ở bên này, ta giữ đệ muội quả phụ lâu dài ở bên người chăm sóc bị người ngoài biết thì sẽ nghĩ sao? Hơn nữa ai gặp qua đều biết đệ muội của ta có nhan sắc, muốn cho người ta không nói nhảm cũng không khó. Chờ lâu dài không gặp nhi tử, bà ấy nằng nặc đòi gặp, ài, chẳng bằng cho đi cùng.”
Độc Cô Tĩnh suy tư gật đầu, ngẫm lại cũng đúng, thân phận của vị kia đặt ở đó, đánh thì không được, cũng không thể mắng, lỡ ba ngày hai đầu ồn ào đòi gặp nhi tử thì đúng là rắc rối thật, còn không bằng buông lỏng chừng mực.
Đồng Phương Viên. Ngọc Thương đưa tiễn mẫu tử Trang Hồng, thấy có mấy con chim to đáp xuống sân thì lại gần Ngưu Hữu Đạo hỏi nhỏ:
“Mười con phi cầm của ta đi đâu rồi?"
Ngưu Hữu Đạo không đau không ngứa phủi trách nhiệm:
“Việc đánh giết có tử thương là khó tránh khỏi, chết hết rồi. Chắc ông sẽ không cho rằng đây là nhà của các người đi? Đây là nhà của ta, ông

cũng biết trong tay ta có phi cầm.”
Ngưu Hữu Đạo sẽ không thừa nhận là chúng nó bị mình bắt giữ, hắn còn bị mất ba con.
Ngọc Thương nghe đau răng, chợt nhận ra mình tự chuốc khổ. Không nói đến đối phương nói thật hay giả, đến mức này rồi nếu người ta không thừa nhận, ngươi không ấn cổ người ta lên đoàn đầu đài thì đừng mơ phun ra lời thật.
Cuối cùng mấy con phi cầm bay vút lên trời, trời cao mây trắng, Tề Kinh to lớn dần trôi xa bên dưới.
Hạ Lệnh Phái cùng Ngưu Hữu Đạo cưỡi trên con chim hỏi dò:
"Tiên sinh, chúng ta đang đi đâu?”
Trong đám người thì Hạ Lệnh Phái mờ mịt nhất, không ai nói rõ sự thật cho gã biết.
Ngưu Hữu Đạo thuận miệng qua loa:
“Đọc vạn quyển sách đi ngàn dặm đường, hỏi nhiều làm gì?”
Oa!
Hạ Lệnh Phái thầm hét trong lòng, chợt hiểu lão sư đúng là lão sư, mở miệng thành thơ, tùy tiện nói một câu đều ẩn chứa triết lý, làm gã nghiền ngẫm thật lâu. Mặt Hạ Lệnh Phái tràn đầy tôn sùng và ngưỡng mộ.
Quản Phương Nghi siết chặt tay Hạ Lệnh Phái, vịn gã không buông, thật sự là kiềm giữ, trước khi chưa xác nhận ổn thỏa thì bàn bạc hợp tác không là gì, bên mình phải nắm chặt mạng nhỏ của Hạ Lệnh Phái.
Làm Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên là có chuyện bắt một tặng một, Ngọc Thương cũng đưa Trang Hồng vào tay hắn, tặng hai mẫu tử, hắn không hiểu ông có ý gì.
Nếu không phải xác nhận Trang Hồng không phải tu sĩ thì Ngưu Hữu Đạo không dám nhận bà.
Ngọc Thương định phái vài người chăm sóc hai mẫu tử, nhưng Ngưu Hữu Đạo không ngu giữ lại nhiều tai họa ngầm, cuối cùng chỉ đồng ý cho một đệ tử tên Quách Hành Sơn của ông đi cùng.
Nếu không cho người nào theo thì không nói được, bên Ngọc Thương cần có người tùy thời xác nhận mẫu tử có an toàn không, cũng là người liên lạc trung gian.

Ngọc Thương chịu đồng ý vì nghĩ an toàn của hai mẫu tử không có vấn đề lớn, bằng vào mặt mũi của ông dù ai ghét hắn thì chỉ cần nhằm vào hắn, họ không cần đụng vào người của ông tự chuốc rắc rối.
Chỉ cần Ngưu Hữu Đạo không làm bậy thì hai mẫu tử an toàn.
Bay trong tầng mây, vẻ mặt Trang Hồng sung sướng vô cùng, mắt lưu luyến cảnh đẹp trong thiên địa.
Mấy năm nay nhìn như bà được hầu nhưng trong lòng biết sự thật là bà bị giam lỏng. Chưa đến hai mươi tuổi đã ở góa, bị cấm túc đến bây giờ bà mới ba mươi tuổi, tuổi thanh xuân nhất đời nữ nhân trôi qua trong hiu quạnh, lòng quạnh quẽ rất khao khát bên ngoài.
Giờ Trang Hồng được thả tự do, lòng vui vẻ không sao tả xiết, như chim bay khỏi lồng tơ vàng.
Quản Phương Nghi ngoái đầu nhìn Tề Kinh khuất xa. Lại rời khỏi Tề Kinh, trong lòng Quản Phương Nghi cảm khái đã khác lúc lần đầu tiên rời đi.
Quản Phương Nghi nhìn Hạ Lệnh Phái bị kiềm giữ trong tay mình, lại nhìn Ngưu Hữu Đạo đứng phía trước đón phong vân, lòng càng cảm khái.
Cái gì gọi là năng lực, cái gì gọi là thủ đoạn, suốt con đường này Quản Phương Nghi đã được mở mang kiến thức.
Ở Vạn Thú môn đối mặt các loại nguy cơ ập đến, mặc sóng gió nổi lên vẫn vững vàng ngồi thuyền câu cá.
Trong khi Quản Phương Nghi còn ngơ ngẩn thì vị này đã hóa giải nguy nan tám hướng trong vô hình, lật tay kéo thế phong vân đánh trả.
Hành động trong Vạn Thú môn quỷ quyệt bắt lấy năm con chim, làm Đại Thiền sơn phục, truy sát đến Bắc châu, buộc Thiệu Bình Ba rời đi, lại truy sát Thiệu Bình Ba đến Tề Kinh, lần nữa buộc y chạy trốn tới nước Tấn. Vô tình vạch thân phận Ngọc Thương, bị Hiểu Nguyệt các truy sát, dù là ai cũng chạy vắt giò lên cổ nhưng vị này vòng về Tề Kinh, vào sâu hang hổ, lật tay là mây trở tay là mưa, lấy hạt dẻ trong lò lửa, ngược lại bắt lấy Hiểu Nguyệt các bình an rời đi.

Chương 802: Long Tranh Hổ Đấu

Chương 802: Long Tranh Hổ Đấu
Trong quá trình bình tĩnh khuấy động Nam châu, Bắc châu trời long đất lở, sau cùng phất ống tay áo dạt phong vân nam bắc trở về.
Thiệu Bình Ba cũng không phải hạng tầm thường, liên hợp Thiên Ngọc môn xuất kích, trượt tay thì tự nhốt mình chứng minh sự trong sạch, khi nguy cấp xem Đại Thiền sơn như không có gì, ung dung bình tĩnh thoát thân. Khi bị kẹt trong Tề Kinh thì dùng chiêu cực diệu hóa giải tình thế nguy hiểm, thế đơn sức mỏng nhưng trêu đùa các nước trong lòng bàn tay, làm bên Ngưu Hữu Đạo truy sát vồ hụt nhiều lần. Cuối cùng không thể tưởng tượng nổi Thiệu Bình Ba như chó nhà có tang mà lại quang vinh được khoác hoàng bào ở nước Tấn, từ thất thế chớp mắt đảo ngược chiếm được trợ lực càng mạnh mẽ, khiến bên Ngưu Hữu Đạo ném chuột sợ vỡ đồ, rụt về không dám nhúc nhích, thành thế chưa biết lộc về tay ai.
Hai người long tranh hổ đấu.
Kẻ thua càng mạnh, không rơi vào thế yếu, được thế nước Tấn.
Người thắng thu lợi, thắng lợi trở về, cũng được đến trợ giúp từ Hiểu Nguyệt các.
Giữa thắng thua thì trong thắng có thắng, trong thua có thắng.
Quản Phương Nghi chợt hiểu ra, cũng nhìn thấy hai người buông tay đấu một trận chẳng những không triệt tiêu đối phương ngược lại đẩy đối thủ lên càng cao, dẫn đến quần hùng thiên hạ chú ý chặt chẽ.
Quản Phương Nghi một đường đi theo, thấy tận mắt không kiềm được khen. Đối diện hai tiểu tử trẻ tuổi này bà nhiều lần có cảm giác mình sống uổng nhiều năm.
Chuyện khác thì không biết nhưng Quản Phương Nghi hiểu một điều, tùy tiện chiêu nào của hai tiểu tử này ấn lên người bà có thể nghiền chết bà, không chịu nổi.

Nam châu, phủ Thứ Sử, trong hoàng hôn mọi người đi dạo, Lam Nhược Đình mang đến một tin tức.
Mông Sơn Minh nghe xong kinh ngạc hỏi:
“Là nhi tử của huynh đệ kết nghĩa của Ngọc Thương tiên sinh?”
Lam Nhược Đình gật đầu nói:
“Đúng rồi, không sai được, tin tức đã truyền khắp. Có người tự mình tìm đến Ngọc Thương tiên sinh xác minh, đã xác nhận không sai."
Mấy người hai mặt nhìn nhau.
Danh vọng của Ngọc Thương tiên sinh không tầm thường, học sinh môn hạ không giàu cũng quyền ở các nước, vậy mà Đạo gia thành lão sư của điệt tử của Ngọc Thương tiên sinh.
Mông Sơn Minh lắc đầu cười gượng:
“Đạo gia thật khiến người không lời nào để nói."
Lúc này một thân vệ chạy lại bẩm báo:
“Vương gia, Bành Ngọc Lan mẫu thân của vương phi ở ngoài phủ muốn gặp Mông soái.”
Mọi người ngây ra.
Mặt Thương Triêu Tông đen thui:
“Bà ta còn có mặt đến? Muốn giết ta nữa sao? Hãy nói là không gặp!”
Một trận biến cố làm chết nhiều huynh đệ, có nhiều người ngày xưa đi theo bên phụ thân của y, sự việc do một tay người nhà thê tử làm, hỏi y nên làm sao bây giờ?
Phượng gia giết nhiều huynh đệ của Thương Triêu Tông, y có thể xem như chuyện không xảy ra, biểu hiện thân thiện với Phượng gia sao? Tất cả huynh đệ sẽ nghĩ sao?
Nếu muốn thoải mái thì hai bên tốt nhất đừng gặp lại.
Bành Ngọc Lan tìm đến làm Thương Triêu Tông thấy mất mặt xấu hổ, dù sao đó là trượng mẫu nương của y, nếu khắt khe thì mang bêu danh, mà tốt với trượng mẫu nương sẽ làm các huynh đệ lạnh lòng.
Mông Sơn Minh gọi lại, do dự nói:
“Vương gia! Nếu đến gặp ta thì chắc có chuyện gì, ta đi gặp cũng được.”
Thương Triêu Tông trầm giọng nói:
"Mông bá bá . . . ”
Thương Thục Thanh lên tiếng khuyên nhủ:

"Ca! Để mông bá bá đi xem thử bà ấy muốn làm gì cũng tốt."
Lam Nhược Đình cũng khuyên.
Bị mấy người khuyên nhủ Thương Triêu Tông đành nhả ra, sai người hộ tống Mông Sơn Minh đi.
Trong một phòng riêng ở phủ Thứ Sử, Bành Ngọc Lan yên lặng ngồi, có hộ vệ đi cùng nhưng chỉ cho phép bà vào một mình.
Bên phủ Thứ Sử đã bị Đại Thiền sơn khống chế, không phải Thiên Ngọc môn nói gì được nấy, người ta không chịu cho người khác vào thì Bành Ngọc Lan cũng bất lực.
Mông Sơn Minh đã đến.
Bành Ngọc Lan đứng dậy nặng nụ cười gượng gạo, hơi cẩn trọng chào:
“Mông soái.”
Xưa đâu bằng nay, đổi lại trước kia Bành Ngọc Lan không thèm xem Mông Sơn Minh là gì.
Mông Sơn Minh nhẹ gật đầu, quay đầu nói:
“Đại An, ngươi đi ra ngoài trước.”
La Đại An đẩy xe lăng vào, mắt bốc lửa nhìn Bành Ngọc Lan. Từ khía cạnh khác có thể nói Bành Ngọc Lan là kẻ thù giết phụ thân của La Đại An, nhớ cảnh mẫu thân lấy nước mắt rửa mặt là gã tràn đầy căm hờn nói:
“Sư phụ, không thể không đề phòng người này!”
La Đại An làm bộ dáng đề phòng.
Mông Sơn Minh nạt:
"Lắm miệng, ra ngoài!"
La Đại An gục đầu xuống, cầm hai cây thương bước đi.
Mông Sơn Minh quay lại nhìn Bành Ngọc Lan, lòng thầm cảm khái.
Bành Ngọc Lan bị phế tu vi già đi nhiều, tiều tụy nhiều, mái tóc đen nhánh đã bạc nửa đầu.
“Hắn còn trẻ, mong phu nhân đừng chấp nhặt với hắn."
Bành Ngọc Lan gượng gọa nói:
“Không sao, là ta mạo muội quấy rầy Mông soái.”
Bành Ngọc Lan không biết La Đại An, không rõ cơn giận của gã từ đầu nhưng tất cả quy kết về chuyện năm xưa.”
Mông Sơn Minh nói:

“Mời phu nhân ngồi, có lời gì thì ngồi xuống từ từ nói.”
Thấy Mông Sơn Minh hiền hòa nho nhã Bành Ngọc Lan tạm buông nỗi bất an, chậm rãi ngồi xuống.
Phu quân thấy Bành Ngọc Lan chần chừ không nói nên lời, ông chủ động hỏi:
“Phu nhân đến đây vì vương phi?”
Không chỉ mình Mông Sơn Minh nghĩ vậy, Thương Thục Thanh, Lam Nhược Đình giúp đỡ khuyên Thương Triêu Tông cũng nghĩ như thế, cho nên họ mới khuyên nhủ y.
Nhắc đến nữ nhi làm mắt Bành Ngọc Lan đỏ hoe, mặt xấu hổ lắc đầu nói:
“Mông soái, ta sai rồi, năm xưa ta bị ma quỷ che mắt hại nhi tử của mình, cũng hại nữ nhi. Nhưng Mông soái, Nhược Nam thật sự không biết chuyện đó, nàng từ đầu tới đuôi không tham gia cái gì, chuyện dso thật sự không liên quan nàng. . . .”
Có một số chuyện không đến phút cuối thì vẫn chấp mê bất ngộ, trước khi Thiên Ngọc môn rút khỏi Nam châu Bành Ngọc Lan vẫn chìm đắm trong thù hận nhi tử bị giết. Mãi khi Thiên Ngọc môn bị bên Thương Triêu Tông đá ra Nam châu, năng lực quá mạnh đánh thức Bành Ngọc Lan. Thiên Ngọc môn cũng không làm gì được Thương Triêu Tông thì bà có thể làm sao? Ít nhất trước mắt bà không có cách nào. Thiên Ngọc môn bắt đầu di chuyển Bành Ngọc Lan mới nghĩ đến mình còn nữ nhi trong tay Thương Triêu Tông, đầu óc tỉnh táo mới nhận ra có lỗi với nữ nhi.
Bành Ngọc Lan tìm đến Bạch Dao hỏi thăm Phượng Nhược Nam sống thế nào. Bạch Dao không nói nhiều, chỉ hỏi bà cảm thấy sao?
Rồi thêm một câu: Nàng không muốn qua lại với người Thiên Ngọc môn, cơ khổ không chỗ dựa, gầy không thành hình người.
Khi ấy tâm tình của Bành Ngọc Lan khó tả, bà bật khóc.
Bành Ngọc Lan muốn Thiên Ngọc môn mang Phượng Nhược Nam đi cùng, nhưng giờ có muốn cũng đã muộn, Thiên Ngọc môn dồn trọng tâm và sức lực vào bên Bắc châu nơi họ sắp đặt chân, bên Thương Triêu Tông đã không bị Thiên Ngọc môn kiểm soát.

Nếu lúc Thương Triêu Tông còn bị khống chế, dù Phượng Nhược Nam không chịu đi Thiên Ngọc môn có thể bắt buộc mang đi.
Ba đại phái đột nhiên ra tay tham gia chớp mắt cách ly Thiên Ngọc môn với phủ Thứ Sử, khiến người bất ngờ không kịp đề phòng, Thiên Ngọc môn có muốn mang người đi cũng không kịp. Không lẽ bây giờ Thiên Ngọc môn xông vào phủ đệ của Thương Triêu Tông cứng rắn mang người đi sao?
Không có Thiên Ngọc môn ở bên này giúp đỡ, Bành Ngọc Lan không thể tưởng tượng nữ nhi về sau sống ra sao.
Bành Ngọc Lan không còn cách nào khác mặt dày tìm đến.
Bành Ngọc Lan biết Thương Triêu Tông không dễ nói chuyện, sẽ làm y thấy mất mặt càng gây ra mâu thuẫn, nên bà mới muốn gặp Mông Sơn Minh. Bành Ngọc Lan biết sức ảnh hưởng của Mông Sơn Minh với Thương Triêu Tông, cộng thêm bối phận và kinh nghiệm của ông, lời nói ra có sức nặng.
Mông Sơn Minh bình tĩnh nghe Bành Ngọc Lan nói xong gật đầu nói:
“Phu nhân không cần giải thích, biết vương phi không phải trong một, hai ngày, ta hiểu con người của vương phi thế nào. Nhưng không biết ý của phu nhân là gì?”
Bành Ngọc Lan lau nước mắt dò hỏi:
“Mông soái có thể nói với vương gia xin vương gia thả Nhược Nam đi không?”
Mông Sơn Minh trầm ngâm nói:
“Phu nhân có biết rõ thái độ của vương phi không? Ở đây không ai hạn chế tự do của vương phi, lúc Thiên Ngọc môn ở có hỏi mấy lần, không phải vương gia không cho vương phi đi mà tự vương phi không muốn đi. Thiên Ngọc môn nên rõ ràng việc này, biết thái độ của vương phi thế nào.”

Chương 803: Đạo Gia

Chương 803: Đạo Gia
Bành Ngọc Lan nói:
“Biết, ta đều biết, nên hy vọng Mông soái nghĩ cách.”
Mông Sơn Minh khẽ thở dài:
“Bảo ta tìm cách thế nào trong chuyện này? Không lẽ kêu ta nghĩ cách đuổi vương phi ra khỏi nhà? Đây là chuyện nhân thần nên làm sao? Vương phi không làm sai cái gì, chúng ta chỉ có thể khuyên giải chứ không thể khuyên ly.”
Không đợi Bành Ngọc Lan nói gì Mông Sơn Minh giơ tay ngăn lại:
“Ta biết tâm tình của phu nhân, thứ lỗi ta nói thẳng, tính cách bên trong vương phi cương liệt, dù ra vương phủ cũng sẽ không đi theo phu nhân. Để vương phi lưu lạc bên ngoài ngược lại là hại vương phi, nếu bị kẻ khác lợi dụng sẽ liên lụy vương gia. Nếu phu nhân thật sự vì tốt cho vương phi thì nên dùng cách khác.”
Bành Ngọc Lan vội hỏi:
“Giúp thế nào? Xin Mông soái chỉ cho ta.”
Nói đến đây Mông Sơn Minh hơi do dự:
“Bên này có một người nếu chịu ra tay thì có thể giúp vương phi, nhưng không biết hắn có chịu không.”
Bành Ngọc Lan hỏi dồn:
“Là ai?”
Mông Sơn Minh chậm rãi phun ra một cái tên:
“Ngưu Hữu Đạo! Quan hệ giữa hắn và bên ta vừa có sức ảnh hưởng to lớn vừa giữ khoảng cách, không bị quan hệ trên dưới bên ta ảnh hưởng, còn khiến người tất cả mọi người kính sợ, đều tín phục hắn."
Mông Sơn Minh không nói sai, Ngưu Hữu Đạo không nợ ai bên Thương Triêu Tông, ngược lại tất cả người bên y nhận ơn lớn từ hắn. Mấy năm

nay Ngưu Hữu Đạo chỉ trả giá chứ không đòi lấy, bất giác đã tích lũy thế rất mạnh ở Nam châu.
" . . . "
Bành Ngọc Lan á khẩu, bà tin lời Mông Sơn Minh, nhưng quan trọng là . . .
Mặt Bành Ngọc Lan chua xót nói:
“Quan hệ giữa ta và hắn cũng không tốt, nếu Mông soái lên tiếng chắc hắn sẽ nể mặt ngài, có thể nào . . .”
Mông Sơn Minh lắc đầu nói:
"Phu nhân, có vài việc chúng ta cũng rất khó xử, không thì đã không cần kêu phu nhân đi cầu hắn. Không nói người khác, phu nhân cũng thấy thái độ của tiểu tử đứng sau lưng ta, phụ thân của hắn từng theo sát bên Ninh vương, cũng là thuộc hạ của ta, vì cứu ta mà chết trong tay nhi tử của phu nhân, ca ca của vương phi. Có một số việc nếu ta ra mặt thì biết ăn nói thế nào với người sống và người đã chết?”
Đã nói thẳng như thế thì Bành Ngọc Lan nghe thông não, vì vậy không làm phiền Mông Sơn Minh nữa, bà cũng không thể ở đây lâu, từ biệt rời đi.
Mông Sơn Minh thở dài nhìn theo Bành Ngọc Lan đi khuất, ông đưa ra gợi ý này cũng vì bất đắc dĩ.
Bên ông không thể vì ân oán với Phượng gia mà giết Phượng Nhược Nam đi?
Cũng không thể đuổi Phượng Nhược Nam đi, dù muốn bỏ nhưng từng có danh phận phu thê, nàng từng là vương phi, như Mông Sơn Minh đã nói với Bành Ngọc Lan, lỡ bị kẻ xấu lợi dụng sẽ liên lụy bên Thương Triêu Tông.
Quận Thanh Sơn, Nhà Tranh sơn trang.
Sơn trang đã dọn dẹp sạch sẽ lại có người quét dọn, một đám hòa thượng đến dọn dẹp. Đám hòa thượng Nam Sơn Tự trở lại.
Viên Phương thay áo tăng chỉ huy cái này cái kia phải dọn sạch sẽ.
Người ba phái luôn đến dọn dẹp, nhưng Viên Phương chưa đủ sạch.
Ba bóng người đáp xuống ngoài sơn trang, Phí Trường Lưu, Hạ Hoa, Trịnh Cửu Tiêu đi vào thấy người dọn dẹp, tìm đến Viên Phương.
Phí Trường Lưu hỏi:

“Khi nào Ngưu Hữu Đạo trở về?”
Đột nhiên phát hiện đám người Viên Phương trở lại, nhóm Ngũ Lương Sơn biến mất cũng quay về, chưởng môn ba phái hiểu rằng nàng sắp về. Vì vậy hai ngày qua ba người một ngày chạy tới thăm chừng vài lần, hỏi đi hỏi lại.
Kết quả Viên Phương nhe răng cười chỉ nói một câu:
“Ta làm sao biết . . . a!”
Viên Phương vô tình nhìn trời sau đó ngây người.
Phí Trường Lưu, Trịnh Cửu Tiêu, Hạ Hoa quay đầu nhìn. Bốn con chim bay vụt qua bầu trời xoay vài vòng rồi đáp xuống.
Bốn con chim sà xuống đình viện, một đám người nhảy xuống, còn ai ngoài nhóm Ngưu Hữu Đạo.
Viên Phương cười kêu lên:
“Đạo gia!”
Viên Phương hất áo tăng chạy nhanh đến, cái đầu trơn sáng bóng.
Đám tăng nhân dọn vệ sinh cũng đứng thẳng chắp tay đón chào.
Ngưu Hữu Đạo đánh giá Viên Phương từ trên xuống dưới, quăng cho câu đánh giá:
“Ngươi mặc thế này dễ xem hơn.”
Ngưu Hữu Đạo nhìn bốn phía, thấy sơn trang vẫn như cũ thì vừa lòng gật đầu.
Ba vị chưởng môn đến gần.
Hạ Hoa cười kêu lên:
“Đạo gia!”
Hạ Hoa chính thức sửa miệng tôn xưng làm Phí Trường Lưu và Trịnh Cửu Tiêu liếc nhau.
Hai người cùng chào:
“Đạo gia!”
Ngưu Hữu Đạo cười tủm tỉm đánh giá ba người một lúc, sau đó nói:
“Gần đây vất vả các vị.”
Hạ Hoa cười khúc khích:
“Nên làm.”
Hạ Hoa chạy lại kéo cánh tay Quản Phương Nghi, nói cười vui vẻ.

Ba vị chưởng môn trò chuyện một lúc với Ngưu Hữu Đạo, hắn giới thiệu nhóm người Trang Hồng làm Phí Trường Lưu, Trịnh Cửu Tiêu, Hạ Hoa trở nên nghiêm nghị.
Quản Phương Nghi mang nhóm Trang Hồng đi dàn xếp chỗ ở.
Hạ Hoa lại gần cười hỏi:
“Đạo gia, mấy con phi cầm này là của ai?”
Không chỉ mấy con này, lúc trước ba vị chưởng môn đã phát hiện lúc nhóm Công Tôn Bố trở về rất oách, tám con chim to trong đó có ba con là Xích Săn Điêu, ba người nhìn chảy nước miếng.
Giờ thêm bốn con nữa, vẫn chưa hết sao? Cảm giác sắp trở thành chi nhánh Vạn Thú môn.
Ngưu Hữu Đạo cười nói:
“Đều là của Hồng Nương.”
Ba vị chưởng môn liếc nhau.
Ngưu Hữu Đạo thuận miệng bổ sung thêm:
“Sau này ba phái có việc gấp có thể mượn dùng.”
Ba vị chưởng môn hân hoan dè dặt khách khí hai câu, dâng quà lên sau đó sai người mang hai người đến.
Một người chật vật không chịu nổi bị hai đệ tử Lưu Tiên Tông kéo vào sơn trang ấn quỳ trước mặt Ngưu Hữu Đạo, đó là Tống Thư.
Một người khác đi theo đến, là Trần Quy Thạc lòng hơi thấp thỏm. Trần Quy Thạc không bị bứt tới đây, sau khi đưa thư đến ba đại phái thì phụng mệnh trở về, đến bên này chờ.
Tống Thư quỳ dưới đất ngẩng đầu nhìn Ngưu Hữu Đạo, lờ mờ đoán được gì nhưng vì chưa từng gặp hắn nên hỏi:
"Ngươi chính là Ngưu Hữu Đạo?”
Ngưu Hữu Đạo nhẹ gật đầu nói:
“Là ta, chưa từng gặp ngươi nhưng ta quen thuộc nhi tử của ngươi.”
Người trước mắt quả nhiên là kẻ đã giết nhi tử của gã, lại giết nhị cả của gã, còn diệt cả nhà gã.
Tống Thư vùng vẫy gầm rống:
"Cẩu tặc!"
Phí Trường Lưu hừ lạnh nghiêng đầu ra hiệu:
"Còn dám mạnh miệng!"

Hai đệ tử Lưu Tiên Tông hành động, muốn cho Tống Thư nếm mùi đau khổ.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo giơ tay ngăn lại.
Tống Thư quay đầu nhìn ba vị chưởng môn, mắng chửi:
“Đồ tiểu nhân phản chủ, sẽ không chết tử tế được!"
Hạ Hoa cười khẩy nói:
“Phản chủ? Ngươi tôn Tống gia của ngươi lên quá, không biết đây là thiên hạ của tu sĩ sao?”
Ngưu Hữu Đạo không xem trọng Tống Thư, hắn nhìn hướng Trần Quy Thạc hơi cẩn trọng, mỉm cười nói:
"Mấy năm nay vất vả ngươi rồi, làm khá lắm. Thiệu Bình Ba không dễ lừa, vừa xảy ra chuyện chắc hắn đoán được vấn đề nằm ở đâu, ngươi không trở về bên Thiệu Bình Ba được, về sau yên tâm tu luyện bên này đi.”
Trần Quy Thạc chắp tay cảm ơn:
“Tạ Đạo gia.”
Tống Thư quay sang mắng Trần Quy Thạc:
“Uổng ta mù mắt tin tưởng ngươi như vậy, mấy năm nay ta có từng bạc đãi ngươi? Lương tâm của ngươi bị chó ăn sao?”
Trần Quy Thạc đánh trả:
“Tống Thư, thứ người khi sư diệt tổ nhà ngươi còn không biết ngượng nói đến lương tâm?”
Tống Thư muốn mắng nữa nhưng bị Phí Trường Lưu ra hiệu cho đệ tử kiềm chế không thể phát ra tiếng.
Phí Trường Lưu hỏi Ngưu Hữu Đạo:
“Đạo gia, xử trí người này thế nào?”
Dẫn người đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo, hỏi hắn muốn xử trí thế nào là một chuyện, cũng nhắc nhở hắn đừng quên công lao của họ.
Trần Quy Thạc chắp tay nói:
“Đạo gia, ta nguyện tự tay lấy đầu tặc này!”
Hai tay Ngưu Hữu Đạo vịn kiếm chậm rãi đung đưa kiếm, nhìn Tống Thư một lúc rồi nhẹ tênh nói:
“Đã bắt được hung thủ diệt môn Tống gia, phái người áp đi kinh thành giao cho triều đình, để triều đình xử đi.”

Trần Quy Thạc nghe vậy nóng nảy, sợ bị Tống Thư trả thù:
“Đạo gia! Tống Cửu Minh có nhân mạch ở kinh thành, nếu áp đi kinh thành sợ là . . .”
Ngưu Hữu Đạo ngắt lời:
“Được rồi, cứ làm như vậy đi. Con người của ta không thích đánh giết, không thích tạo sát nghiệt, dính máu me.”

Chương 804: Có Còn Nhớ Ngươi Nợ Ta Một Chưởng Không (1)

Chương 804: Có Còn Nhớ Ngươi Nợ Ta Một Chưởng Không (1)
Phí Trường Lưu, Hạ Hoa, Trịnh Cửu Tiêu nghe vậy cau mày, hơi không đồng ý lời này nhưng vẫn làm theo lời Ngưu Hữu Đạo, sai người kéo đi.
Tống Thư bị kéo đi một đường thụt lùi vẫn không quên nhìn chằm chằm, không cam lòng, rất hận. Năm xưa Tống Thư không thể ngờ Tống gia to lớn bị một tiểu nhân Thượng Thanh tông làm cho cửa nát nhà tan, nếu sớm biết đã giết từ lâu, bất đắc dĩ không có thuốc hối hận.
Ngưu Hữu Đạo không thèm nhìn Tống Thư cái nào.
Trịnh Cửu Tiêu do dự nhắc nhở:
“Đạo gia, vị tiểu huynh đệ này nói không sai, trong kinh thành ít nhiều còn có môn sinh bằng hữu cũ của Tống Cửu Minh, nếu để hắn trốn thoát một kiếp sợ là sẽ tìm hết cách trả thù lại.”
Ngưu Hữu Đạo thản nhiên nói:
“Làm người đừng làm quá tuyệt, áp đi kinh thành chờ xem vận mệnh của hắn thế nào.”
Có một số suy nghĩ thật sự Ngưu Hữu Đạo không cần nói cho mấy người này biết. Tống Thư tầm thường không đáng lo, Ngưu Hữu Đạo bây giờ còn cần so đo với Tống gia sao? Giết Tống Thư không thể khiến hắn vui gì.
Bên triều đình nước Yến không ngốc, việc đến hiện giờ đại khái đều biết Ngưu Hữu Đạo là bàn tay đen sau màn vụ Tống gia diệt môn. Hắn đem Tống Thư làm như hung thủ áp đi kinh thành là muốn lấy mạng của gã thử thái độ triều đình nước Yến đối với bên hắn.
Lúc trước Ngưu Hữu Đạo giết Yến Sử, dùng Băng Tuyết các hù Yến đình chỉ có tác dụng một chốc. Bên này trải qua những chuyện đó sao

Yến đình có thể ngu ngốc không nhìn thấu manh mối?
Thương Triêu Tông giật lấy địa bàn Nam châu từ tay Chu Thủ Hiền không bao lâu, dư ba còn đó. Triều đình nước Yến không cam lòng từ bỏ Nam châu, đặc biệt là Yến Hoàng Thương Kiến Hùng. Người khác thì không có gì nhưng để nhi tử của Thương Kiến Bá chiếm Nam châu còn có xu hướng ngồi lớn, sợ là Thương Kiến Hùng khó ăn ngủ yên.
Lúc trước không động Nam châu vì các loại nguyên nhân. Thương Triêu Tông được triều đình sắc phong, là thứ sử Nam châu danh chính ngôn thuận, Thương Kiến Hùng không thể tát mặt mình ngay được, chỉ đành tạm nín nhịn. Thứ hai, Yến đình không phải kẻ điếc hòa người mù, khi biết bên này đấu tranh với Thiên Ngọc môn thì triều đình ngồi núi xem hổ đấu, đang chờ thời cơ ra tay.
Yến đình cũng không ngờ Thiên Ngọc môn bị đá khỏi cuộc chơi bằng cách này, mưu đồ tan vỡ.
Giờ ba đại phái trực tiếp nhúng tay vào chuyện Nam châu và Bắc châu, hai châu đang giao tiếp hoán đổi. Vì thuận lợi lấy về Bắc châu tạm thời Yến đình sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.
Chờ những chuyện này trôi qua thì sao? Sợ là mưa gió kéo đến.
Lúc trước đấu tranh, các loại ồn ào hỗn loạn xét cho cùng là vì Ngưu Hữu Đạo và Thương Triêu Tông muốn ngồi vững khối địa bàn này. Nay bên trong Nam châu đã định, hắn bắt lấy thời cơ có lợi nhanh chóng quét sạch một ít cản tay, lấy chuyện thu về Bắc châu nịnh ba đại phái.
Nhương ngoại an nội, bình ổn bên trong rồi Ngưu Hữu Đạo đặt ánh mắt hướng về triều đình nước Yến, đây là mối uy hiếp lớn nhất hiện nay của Nam châu, hắn không thể chờ đến khi triều đình nước Yến ra tay mới bị động ứng đối.
Thấy Ngưu Hữu Đạo quyết ý làm như vậy, Phí Trường Lưu, Trịnh Cửu Tiêu, Hạ Hoa đành thôi.
Bây giờ vị này đã tích lũy đủ uy tín đối với ba phái. Uy tín không thể tạo ra trong một chốc mà là từng chuyện thực sinh ra đủ sức chấn nhiếp.
Cuộc tranh giành Nam châu năm xưa nếu Ngưu Hữu Đạo có uy tín như hiện nay thì ba phái nào dám lắc lư.
Tạm gác chuyện Tống Thư lại, Ngưu Hữu Đạo có sắp xếp khác với ba phái.

Đầu tiên là kêu ba phái chọn lựa một ít nữ đệ tử tháo vát chăm sóc sinh hoạt của Trang Hồng, mặc kệ có phải là con tin hay không nhưng dù sao là đệ muội của Ngọc Thương, còn là nữ nhân, để nam nhân chăm sóc không tiện, nữ nhân là hợp hơn.
Thứ hai, bên hắn sẽ không để Quách Hành Sơn ở trong sơn trang mà xếp cho dưới núi, kêu ba phái cử một ít đệ tử luân lưu theo dõi. Cho phép Quách Hành Sơn mỗi ngày đến sơn trang thăm mẫu tử Trang Hồng một lần.
Ba vị chưởng môn tò mò, vì sao?
Không vì sao hết, Ngưu Hữu Đạo kêu họ làm theo.
Nói đến chăm sóc thì Hạ Hoa cười giành việc:
“Đạo gia, ta có một đệ tử xem như thông minh lanh lợi, chỗ Đạo gia toàn là nam nhân, không cẩn thận bằng nữ nhân. Hàng ngày Đạo gia cũng cần một nữ nhân chăm sóc cẩn thận, nếu Đạo gia không có ý kiến thì ta kêu nàng đến bên này làm việc vặt.”
Phí Trường Lưu, Trịnh Cửu Tiêu liếc nhau, đại khái biết Hạ Hoa nói nữ đệ tử là ai, một nữ đệ tử như hoa như ngọc. Cho dù Hạ Hoa không nói gì với nữ đệ tử kia thì bằng vào điều kiện hiện giờ của Ngưu Hữu Đạo đã tràn đầy sức hấp dẫn.
Ngưu Hữu Đạo trẻ tuổi, bên cạnh không có nữ nhân nào, nếu để một nữ nhân như hoa như ngọc gần gũi thời gian lâu sợ là hai người sẽ củi khô lửa bốc.
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói:
“Không cần làm phiền.”
Hạ Hoa cười cười:
“Đạo gia xem người rồi nói đi, bộ dạng không khiến người ghét, tay chân chăm chỉ.”
Ngưu Hữu Đạo khẽ thở dài:
“Vẻ ngoài đẹp càng không được, Hồng Nương là hũ giấm chua."
Lời này chẳng khác nào thừa nhận Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi gian díu. Hạ Hoa cười ngại ngùng đành thôi, Quản Phương Nghi là thân tín của Ngưu Hữu Đạo, không tiện đắc tội.
Ngưu Hữu Đạo không ngốc, hắn ngầm hiểu nhưng không chọc thủng.

Làm người từng trải, Ngưu Hữu Đạo biết tuổi của mình dễ chọc yêu đương kéo đến, khó tránh khỏi bị người làm mai. Nhưng hồ nước trong tim hắn sẽ không dễ dao động với người nữa, lòng tĩnh như nước lặng. Hắn không muốn dây vào rắc rối, cũng không muốn đắc tội lòng tốt của người, Hồng Nương tự nhiên thành lá chắn của hắn, trước kia vị trí này là của Hắc Mẫu Đơn.

Có lá chắn như vậy cơ bản không ai nhắc chuyện nam nữ với hắn, thanh danh bị Hồng Nương làm hỏng nếu còn người dính vào hắn tức là ôm ý xấu.

Nói đến Hắc Mẫu Đơn, sau khi chưởng môn ba phái rời đi Ngưu Hữu Đạo ra sơn trang đến bên nấm mộ dưới cây trên đỉnh núi, hắn tùy tay nhổ mấy cọng cỏ dại, chống kiếm đứng, đưa lưng về phía nấm mồ nhìn ra xa.

Quản Phương Nghi đến gần từ khi nào:

“Đang nghĩ gì?”

Quản Phương Nghi không hay biết mình vừa rồi phát huy tác dụng của lá chắn, càng không biết mình luôn là lá chắn của Ngưu Hữu Đạo.

Ngưu Hữu Đạo thuận miệng qua loa nói:

“Phong cảnh không tệ.”

Quản Phương Nghi khinh thường nói:

“Xì, sơn cùng thủy tận.”

Quản Phương Nghi bình luận nơi này không có lời nào hay ho, bà đổi đề tài:

“Phải rồi, ba môn phái này từng nghiêng hướng Thiên Ngọc môn, có khi nào lại nghiêng về phía Đại Thiền sơn không? Đã từng có vết xe đổ, có thể tin tưởng không?”

Ngưu Hữu Đạo nói:

“Làm người có ai không có lòng ích kỷ riêng? Đều có sự lựa chọn, đã chọn thì tự gánh lấy hậu quả, bọn họ muốn chọn ai là vấn đề ánh mắt của họ. Không giữ được họ nói lên vấn đề nằm ở chúng ta, là lỗi của ta, không trách được ai.”

Quản Phương Nghi xì một tiếng:

“Nói cũng như không. Vương gia gửi thư, biết người trong sơn trang trở lại đoán chúng ta sắp trở về nên hỏi khi nào chúng ta về, chuẩn bị đến

gặp ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo bảo:
“Trả lời cho vương gia không cần rắc rối vậy, không lâu sau Hoàng Liệt sẽ đến phủ thành gặp vương gia, ta cũng cần đến đó gặp mặt. ngoài ra bên kinh thành vương gia ít nhiều gì có nhân mạch, nên có tai mắt, nhờ vương gia chú ý phản ứng của triều đình sau khi Tống Thư bị áp đến kinh thành, kịp lúc đưa tin tình huống về chỗ ta. Kêu Công Tôn Bố xếp tai mắt bên kinh thành cũng đặc biệt chú ý.”
Lòng Quản Phương Nghi thít chặt hỏi:
“Ngươi lại muốn làm gì?”
Mấy hôm sau, Ngưu Hữu Đạo đang khoanh chân đả tọa tu luyện trong phòng thì Đoạn Hổ gõ cửa đi vào bẩm báo:
“Đạo gia, Bành Ngọc Lan đến, muốn gặp ngài.”
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày hỏi:
“Bành Ngọc Lan? Bà ta muốn gặp ta làm chi?”
Phản ứng đầu tiên Bành Ngọc Lan đến báo thù.
Đoạn Hổ đáp:
“Không biết, chỉ có hai người đi theo Bành Ngọc Lan, thái độ hơi lạ.”
“Lạ? Lạ thế nào?”
"Ta cũng nói không rõ được, không biết có phải là ảo giác của ta không, cảm giác thái độ hơi thấp hèn.”

Chương 805: Có Còn Nhớ Ngươi Nợ Ta Một Chưởng Không (2)

Chương 805: Có Còn Nhớ Ngươi Nợ Ta Một Chưởng Không (2)
Ngưu Hữu Đạo khó hiểu, nhưng tóm lại nên gặp, nhìn xem Bành Ngọc Lan muốn làm cái quỷ gì.
Ngưu Hữu Đạo gặp người trong đình đài chiêu đãi khách, hắn thầm thổn thức. Đã biết Bành Ngọc Lan bị phế tu vi nhưng không ngờ già mau vậy, thái độ cũng rất thấp. Ngưu Hữu Đạo nghe nói mấy câu biết ý đồ đến của đối phương, hắn lặng im.
Trong ánh mắt mong chờ của Bành Ngọc Lan, Ngưu Hữu Đạo từ từ ngước mắt lên liếc hướng quản gia Thọ Niên của Phượng gia đứng sau lưng bà.
Ngưu Hữu Đạo không mặn không nhạt hỏi:
“Thọ quản gia còn nhớ năm xưa ngươi nợ ta một chưởng không?”
Không nhắc tới việc này Thọ Niên quên mất, nghe nhắc thì nhớ ra. Thọ Niên gặp Ngưu Hữu Đạo không nhiều, lần đầu tiên đặc biệt ấn tượng khắc sâu.
Khi ấy Ngưu Hữu Đạo mới đến Phượng gia quận Quảng Nghĩa, đến cửa cầu hôn cho Thương Triêu Tông. Phượng Nhược Nam giận quá ra tay nhưng bị Viên Cương ngăn lại. Phượng Nhược Nam không đánh thắng Viên Cương nên Thọ Niên tham gia vào vỗ một chưởng.
Khi đó Thọ Niên không lấy mạng Viên Cương nhưng thầm xuống tay độc ác, dù y không chết cũng bị thương nặng, muốn cho đối phương một bài học.
Ai biết kết quả hơi bất ngờ, Thọ Niên thầm dồn sức tổn thương người nhưng bị Viên Cương chịu đựng được, ông rất ngạc nhiên năng lực chịu đả kích của thân thể y, bởi vậy ấn tượng khắc sâu.

Thọ Niên nhớ rõ khi đó ánh mắt Ngưu Hữu Đạo hung hăng hỏi: Lão già kia, có phải chán sống không?
Sau đó hắn nhắc nhở: Lão nhân gia, ta ghi nhớ một chưởng này, về sau nếu có cơ hội cũng sẽ cho lão nhân gia nếm thử một chưởng của ta.
Khi đó Thọ Niên trả lời là: Lão nô chờ.
Lúc ấy Thọ Niên thật sự không để bụng, Thương Triêu Tông hay Ngưu Hữu Đạo đều không đáng lọt vào mắt ông. Thọ Niên cho rằng đối phương nói mạnh miệng kiếm bậc thang leo xuống.
Chớp mắt mấy năm trôi qua, đối lập hai bên xưa và nay làm Thọ Niên thầm thổn thức.
Thọ Niên biết người ta nhắc đến việc này là muốn tính nợ cũ, gật đầu nói:
“Nhớ.”
Bành Ngọc Lan cũng nhớ việc này, lúc trước bà ra hiệu Thọ Niên ra tay, rối rắm nói:
“Ngưu Hữu Đạo, chuyện đó không liên quan quản gia, là ta kêu . . .”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu nói:
“Không cần giải thích nhiều, các ngươi tự nghĩ đi, ta không miễn cưỡng."
Viên Cương không có mặt, Quản Phương Nghi nghe ngóng thầm tò mò. Cái gì mà nợ một chưởng, bà không biết còn có chuyện cũ như vậy.
Thọ Niên nói:
“Nếu ngươi có thể hỗ trợ việc của tiểu thư thì lão nô nguyện trả ngươi một chưởng.”
Bành Ngọc Lan bất an kêu lên:
“Thọ Niên!”
Thọ Niên mỉm cười nói:
“Không sao đâu phu nhân.”
Ngưu Hữu Đạo không nói nhiều, đứng dậy chậm rãi đến trước mặt Thọ Niên, bùm một tiếng vỗ vào ngực ông.
Ngưu Hữu Đạo xoay người ném lại một câu:
“Tiễn khách!”
Một chưởng kia gây ra động tĩnh không lớn, Thọ Niên đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Bành Ngọc Lan thở phào, đinh ninh Ngưu Hữu Đạo đánh cho có, bằng vào tu vi của Thọ Niên chắc chịu nổi một chưởng nhẹ hẫng như vậy.
Ngưu Hữu Đạo vỗ chưởng tương đương với nhận lời của Thọ Niên, đồng ý hỗ trợ, làm Bành Ngọc Lan thầm mong chờ.
Khi ba người ra sơn trang chân Thọ Niên bỗng mềm nhũn, người lảo đảo.
Một người khác đi cùng vội vươn tay dìu, phát hiện người Thọ Niên run nhẹ, giật mình hỏi:
“Sao vậy?”
Bành Ngọc Lan quay đầu thấy sắc mặt Thọ Niên là lạ, lúc trắng lúc đỏ, chạy lại nâng ông, sợ hãi hỏi:
“Chuyện gì vậy?”
Thọ Niên cố chống ra sơn trang cảm giác nửa bên người như rơi vào hầm băng, nửa bên kia như bị nướng trong lửa, có sức mạnh khác nhau làm rối loạn cân bằng thân thể.
Thọ Niên run giọng nói:
“Chưởng lực thật bá đạo! Mang ta xuống núi đi, tìm một chỗ an tĩnh điều tức."
Bành Ngọc Lan và người kia hiểu ngay một chưởng của Ngưu Hữu Đạo nhìn như bình thường thật ra có huyền cơ khác.
Vị kia một tay kéo Bành Ngọc Lan một tay nâng Thọ Niên nhanh chóng lao xuống núi.
Lôi Tông Khang tiễn khách thấy tận mắt tình hình vừa rồi, khóe môi co giật, có cảm nhận y như Thọ Niên, biết chuyện gì xảy ra với ông.
Trong sơn trang.
Quản Phương Nghi theo bên Ngưu Hữu Đạo tò mò hỏi:
“Quản gia kia nợ ngươi một chưởng là sao vậy?”
“Không có gì, năm đó lão đánh Hầu Tử một chưởng, ta đã nói sẽ đòi lại.”
“Ha ha, ghi nhớ tới tận bây giờ còn bảo là không có gì? Ngươi ghi hận thật dai.”
Ngưu Hữu Đạo không muốn giải thích chuyện xưa đã qua, không tính là ghi hận gì, nhớ thù với Thọ Niên không có ý nghĩa. Nhưng sự việc vẫn phải tính, nếu năm xưa đánh hắn thì đến bây giờ hắn không cần so đo,

nhưng bị đánh là Viên Cương, hắn phải cho huynh đệ của mình một lẽ công bằng.
Ngưu Hữu Đạo ra tay có chừng mực, một chưởng kia không đến mức lấy mạng của Thọ Niên, nhưng khó tránh khỏi chịu khổ.
Vài ngày sau nhận được Đại Thiền sơn đưa tin, tính thời gian Hoàng Liệt đại khái đến phủ thành Nam châu, bên mình cũng xuất phát.
Ba vị chưởng môn Phí, Hạ, Trịnh mang người đi cùng. Thiên Ngọc môn lăn đi, ích lợi của Nam châu phải chia lại, dù có thể làm chủ hay không thì ba phái vẫn phải tham gia làm chứng kiến.
Nhà Tranh sơn trang một lần xuất động bốn con chim to.
Đứng thẳng trên cao bay lượn theo gió nhìn xuống đất mênh mông, ba vị chưởng môn trên đường cười nói, thầm cảm khái lần đầu tiên được nếm trải cảm giác này.
Bay nhanh đường dài, khi bốn con chim xuất hiện trên bầu trời phủ Thứ Sử Nam châu kinh động tu sĩ trong phủ bay lên nóc nhà đề phòng.
Chờ xác nhận địch ta, chim đáp xuống vườn hoa. Trưởng lão Hoàng Thông của Đại Thiền sơn tạm tọa trấn ở đây cùng Ngưu Hữu Đạo chạm mặt chào hỏi.
Những ân oán ở Vạn Thú môn đã qua, hiện giờ, ít nhất là một thời gian Đại Thiền sơn chưa đứng vững trong Nam châu cần giữ quan hệ thân thiết với Ngưu Hữu Đạo.
Hoàng Liệt chưa đến, phỏng chừng sáng ngày mai tới. Bên Ngưu Hữu Đạo cố ý đến sớm nghênh tiếp cho Hoàng Liệt mặt mũi.
Ngưu Hữu Đạo giới thiệu nhóm Phí Trường Lưu cho Hoàng Thông.
Động tĩnh bên này rất nhanh kinh động Thương Triêu Tông, Thương Thục Thanh, Lam Nhược Đình, và Mông Sơn Minh đẩy xe lăn tập thể nghênh tiếp.
Đám người hân hoan chào nhau.
Trong giọng nói của Thương Thục Thanh tràn ngập vui vẻ, sung sướng, mắt sáng lấp lánh:
“Đạo gia!”
Bất đắc dĩ Ngưu Hữu Đạo cười khách sáo gật đầu kêu tiếng quận chúa, chủ yếu giao lưu với Thương Triêu Tông, Mông Sơn Minh.

Thương Thục Thanh hơi hụt hẫng, nhiều lúc lễ phép chào là phải tự trọng thân phận, nhiều người có mặt, không đến lượt nàng nói nhiều với Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo ra vẻ ngạc nhiên nhìn bốn phía, hỏi:
“Sao không thấy vương phi?”
Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn lòng máy động, mi mắt rũ xuống.
Ngưu Hữu Đạo lên tiếng nói muốn gặp Phượng Nhược Nam, Thương Triêu Tông đành sai người đi mời.
Chốc lát sau Phượng Nhược Nam đi tới.
Nhìn Phượng Nhược Nam mảnh khảnh khiến Ngưu Hữu Đạo giật nảy mình, nàng gầy da bọc xương. Nhớ năm đó nữ tướng quân mặc chiến giáp, dương oai trên lưng ngựa, giương cung liền bắn, nay không còn sót lại chút phong thái.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo không nói nhiều, chắp tay lễ phép cúi đầu chào:
“Ngưu Hữu Đạo chào vương phi!”
Quản Phương Nghi chớp chớp mắt, bà biết Bành Ngọc Lan tìm tới cửa nói cái gì, bà chờ xem vị này làm cách nào nhúng tay vào chuyện nhà của Thương Triêu Tông.
Nói thật là thanh quan cũng khó xử việc nhà, người ngoài khó xen vào việc nhà. Quản Phương Nghi biết nếu Ngưu Hữu Đạo cứng rắn can thiệp, ảnh hưởng việc nhà của Thương Triêu Tông dễ làm y nghĩ nhiều.
Hoàng Thông ở một bên hơi bất ngờ, sao xem Ngưu Hữu Đạo cung kính với vương phi hơn những người khác trong vương phủ?
Hoàng Thông đến mấy ngày nay biết đại khái tình huống, nhìn ra vương phi không được thích trong vương phủ. Lý do là gì thì không khó hỏi thăm ra, Phượng gia suýt lấy mạng của Thương Triêu Tông, có thể tưởng tượng kết quả.
Phượng Nhược Nam cười gượng gạo, hơi khuỵu người hành lễ:
“Chào Đạo gia.”
Ngưu Hữu Đạo cười vẫy tay:
"Vương phi khách khí.”
Hắn quay sang nói với Hoàng Thông:
“Có lẽ Hoàng trưởng lão không biết, trong những người này thì ta quen vương phi sớm nhất. Năm xưa ta chưa vào Thượng Thanh tông, vương

phi thấy ta phiêu bạt thế là ban một khối minh bài có khắc thân phận vương phi cho ta, còn nói ở bên ngoài loạn thế không dễ, nếu không sống nổi thì cầm minh bài đi tìm vương phi, sẽ cho ta chút tiền. Ngưu mỗ nhớ mãi chuyện này.”

Chương 806: Hái Hoa

Chương 806: Hái Hoa
Hoàng Thông ồ lên đầy ẩn ý. Ngưu Hữu Đạo cố ý nhắc chuyện này cho ông dường như muốn Đại Thiền sơn quan hệ Phượng Nhược Nam đôi chút, ông hơi khó hiểu liếc nhóm Thương Triêu Tông.
Đám người Thương Triêu Tông lặng im, Ngưu Hữu Đạo nói đến giao tình với Phượng Nhược Nam, bọn họ không phải kẻ điếc đều nghe được.
Phượng Nhược Nam sống như gỗ mục cảm thấy lòng ấm áp, nàng không ngốc, biết sức ảnh hưởng của Ngưu Hữu Đạo với bên này. Nàng không ngờ hắn sẽ nói lời đó trước bao người, hốc mắt đỏ hoe.
Ngưu Hữu Đạo tùy tiện nói một chút rồi quay sang ôn chuyện với nhóm Thương Triêu Tông, trong phủ tất nhiên chuẩn bị rượu và thức ăn chiêu đãi, khó tránh tâm sự một buổi.
Sau bữa tiệc sắc trời đã tối, Ngưu Hữu Đạo đầy mùi rượu trở về khách viện dành cho mình.
Quản sự trong phủ hỏi bên này có gì cần không, Ngưu Hữu Đạo giữ lại quản sự hỏi kỹ tình huống trong phủ.
Ánh trăng mê người, Thương Thục Thanh rối rắm thật lâu cuối cùng đến gần tường viện, nhưng đi đến bên này rồi do dự. Nàng quanh đi quẩn lại một lúc, muốn vào tìm Ngưu Hữu Đạo nhưng ngẫm lại một nữ nhân đêm khuya tìm người ta thì kỳ, sau cùng nàng xoay người đi.
Sáng sớm hôm sau Ngưu Hữu Đạo đi ra khỏi sân, đi dạo lung tung. Có người hỏi Ngưu Hữu Đạo chỉ nói là muốn ngắm cảnh, trong phủ không ai dám ngăn cản hắn.
Ngưu Hữu Đạo rời đi không lâu sau Thương Thục Thanh tìm đến, chần chừ trong đình viện.
Quản Phương Nghi lắc mông ra khỏi phòng, thấy Thương Thục Thanh thì buồn cười hỏi:

“Quận chúa đến rồi, là tới chải đầu cho Đạo gia?”
Thương Thục Thanh hơi đỏ mặt nhưng không phủ nhận, hỏi:
“Hồng Nương, Đạo gia dậy chưa?”
Quản Phương Nghi vui vẻ lại gần:
“Hắn à, sáng sớm đã dậy, không biết đi dạo tới đâu rồi.”
Thương Thục Thanh sửng sốt, nàng đến sớm nhưng vẫn chậm.
Trong vườn hoa, hai giai nhân như hoa như ngọc dậy sớm. Người áo trắng như tuyết tên Ngọc Nương, người mặc áo hồng quyến rũ tên Uyển Nương.
Hai người là mỹ cơ mà Phượng gia tiến hiến cho Thương Triêu Tông, tay cầm cái giỏ tự tay hái cánh hoa, người đẹp hơn hoa.
Hai người này hết sức chú ý hầu hạ Thương Triêu Tông, thừa dịp đến mùa mỗi sáng sớm không mượn tay người khác tự tay hái cánh hoa tươi mới mẻ nấu canh cho y.
Làm người bất ngờ là hai nàng gặp một kẻ khiến người mất vui.
Một người hầu đang hái hoa trong vườn, tùy tay hái xuống một đóa, ngửi thoáng qua rồi ném xuống. Ném hoa thì thôi đi người này dời bước bên bụi hoa lại hái đóa khác ngửi rồi ném, thật là làm hỏng hoa.
Hai vị mỹ cơ thấy thế hờn giận.
Ngọc Nương chất vấn:
“Là người hầu của viện nào?”
Người hầu xoay người lại, đó chính là Ngưu Hữu Đạo, nhưng hắn mặc đồ của người hầu, đội mũ tiểu tư.
Ngưu Hữu Đạo chỉ vào mình hỏi:
“Hỏi ta? Mới đến, có chuyện gì không?”
Ngưu Hữu Đạo lại bứt đứt hoa tươi tùy tay ném.
Mới đến?
Hai mỹ cơ đã hiểu, hèn gì không hiểu quy củ.
Uyển Nương quát:
“Người đâu!”
Mấy tên thủ vệ ngoài vườn hoa nghe tiếng chạy lại.
Uyển Nương chỉ vào hoa tươi bị làm hỏng, tức giận nói:
“Kéo thứ không hiểu quy củ này xuống dạy dỗ lại!”

Ngưu Hữu Đạo sờ trán, lần đầu tiên thấy người bên Thương Triêu Tông dám đối xử kiểu đó với hắn.
Chỉ là người hầu, sủng thiếp của vương gia đã lên tiếng, mấy thủ vệ như sói như cọp xông lên.
Nhưng thủ vệ đứng đầu phát hiện là lạ, cảm thấy Ngưu Hữu Đạo hơi bị quen mặt, nhìn bộ dạng bình tĩnh của hắn làm tim gã đập nhanh.
Thủ lĩnh vội ra tiếng chặn lại:
"Dừng tay!"
Trong đám thủ vệ đã có người ấn người Ngưu Hữu Đạo.
Thủ vệ đứng đầu rối rít xua tay:
“Không được vô lễ!"
Hai mỹ cơ nhíu mày nhìn thủ vệ đứng đầu.
Phía xa có tu sĩ Đại Thiền sơn xuất hiện, bị hai mỹ cơ hét tiếng ‘người đâu’ kinh động, nhưng thấy Ngưu Hữu Đạo thì họ không lại gần mà đứng xa xem, hơi tò mò hắn ăn mặc như người hầu tiểu tư làm gì.
Thủ vệ đứng đầu lại gần hỏi dò Ngưu Hữu Đạo:
“Ngài là Đạo gia?”
Ngưu Hữu Đạo nhìn bộ đồ mặc trên người, hỏi ngược lại:
“Mặc như vậy còn bị nhận ra?”
Ngưu Hữu Đạo vốn muốn gây lớn chuyện chút ai ngờ bị người nhận ra.
Thủ vệ đứng đầu vã mồ hôi hột, vội chắp tay xin tội:
“Đạo gia, là chúng ta có mắt không tròng!”
Đạo gia, trong vương phủ này có mấy Đạo gia? Nhiều người đều kính đã lâu nhưng chưa gặp mặt bao giờ, nghe nói mới đến ngày hôm qua.
Ngưu Hữu Đạo ở chung với Thương Triêu Tông không lâu, đa số cách hai nơi với y, hắn ít khi lộ mặt bên Thương Triêu Tông.
Đám người cũ đi theo Thương Triêu Tông, những thân vệ từ kinh thành theo đến đây thì biết mặt Ngưu Hữu Đạo.
Mấy năm đã qua, đám thân vệ này không thể nào luôn đi theo bên cạnh Thương Triêu Tông làm thân vệ cho đến già. Nhóm thân vệ cũ có một số gặp nạn, đang lúc Thương Triêu Tông cần dùng người, đa số là cao thăng, thả xuống các nơi trong Nam châu làm quan, khống chế người bên dưới cho Thương Triêu Tông. Bọn họ đều là quân quan thân tín dưới tay Thương Triêu Tông.

Chỉ còn số ít người ở trong vương phủ phụ trách bảo vệ, bọn họ hiện giờ là nhân vật có uy tín danh dự trong vương phủ, nếu đi ra ngoài thì nguyên Nam châu ai đều nể mặt vài phần, họ sẽ không canh giữ ở vườn hoa.
Tóm lại những người cũ năm xưa đi theo Thương Triêu Tông không theo sai người, trả giá đều dáng, họ theo y nước lên thuyền lên.
Thương Triêu Tông đi càng xa, bò lên càng cao tiền đồ của họ càng tốt.
Nếu Thương Triêu Tông ngã, bọn họ sẽ bị thanh tẩy đầu tiên, ích lợi cột vào nhau nên đều là tử trung của Thương Triêu Tông.
Hai mỹ cơ ngạc nhiên.
Đạo gia? Không lẽ vị này là Ngưu Hữu Đạo?
Ngọc Nương, Uyển Nương chưa từng gặp hắn, bình thường không có cơ hội thấy, ví dụ như yến tiệc hôm qua họ không có tư cách ngồi dự.
Tuy đều là nữ nhân của Thương Triêu Tông nhưng chính thất là chính thất, thiếp thất là thiếp thất, danh phận đã định trước nhiều thứ.
Cái gì gọi là danh phận? Nói ngắn gọn là danh chính ngôn thuận!
Trong trường hợp chính thức, mặc kệ tốt xem hay không thì ngồi ngang hàng với khách tôn quý phải là chính thất, nữ chủ nhân. Người có thân phận phải chú ý điều đó, thiếp thất chỉ có thể làm nền trong trường hợp không chính thức.
Huống chi Ngọc Nương, Uyển Nương không tính là thiếp thất của Thương Triêu Tông, tuy giống thiếp thất nhưng chưa được y chính thức cưới.
Đối với Thương Triêu Tông thì ánh mắt của y không giới hạn trong Nam châu, bây giờ chưa phải lúc ham muốn hưởng lạc nạp thiếp, ảnh hưởng không tốt.
Nhưng đây là mục tiêu hai nữ nhân phấn đấu.
Biết vị này có lẽ là người đứng sau lưng vương gia trong truyền thuyết, Ngọc Nương, Uyển Nương hơi hoảng loạn đến gần.
Hai nàng thấp thỏm hỏi dò:
“Ngài là Ngưu Hữu Đạo, Đạo gia?”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Không dám nhận Đạo gia, tại hạ là Ngưu Hữu Đạo, trước kia không gặp hai vị ở vương phủ, xin hỏi hai vị là . . .?”

Hai nữ nhân muốn mếu, đại nhân vật như ngươi mắc gì mặc đồ của người hầu tiểu tư?
Hai người nhanh chóng chào:
“Ngọc Nương, Uyển Nương bái kiến Ngưu Hữu Đạo!”
Ngưu Hữu Đạo lẩm bẩm:
“Ngọc Nương, Uyển Nương?”
Ngưu Hữu Đạo ra vẻ khó hiểu quay đầu hỏi hộ vệ đứng đầu:
“Chưa nghe nói qua, ai vậy?”
Hộ vệ đứng đầu lúng túng, khó giải thích, nói là thiếp thất của vương gia nhưng chưa phải, gã do dự nhắc nhở:
“Là người của vương gia, hai vị tiểu phu nhân."
Ngưu Hữu Đạo hiểu ra:
“À, đã mạo phạm.”
Hai nàng vội xin lỗi:
“Không, không có, là tiện thiếp có mắt không tròng mạo phạm Đạo gia.”
Ngưu Hữu Đạo không quan tâm, hắn nói với hộ vệ đứng đầu:
“Làm phiền mời vương phi lại đây một chuyến."
“Vâng!”
Hộ vệ đứng đầu chạy nhanh đi thông báo Phượng Nhược Nam.
Chốc lát sau Phượng Nhược Nam đi tới thấy Ngưu Hữu Đạo đứng chung với hai nữ nhân thấp thỏm lo âu, nàng không biết xảy ra chuyện gì, tiến lên chào.
Ngưu Hữu Đạo kể chuyện vừa rồi, xin lỗi nữ chủ nhân Phượng Nhược Nam.
Phượng Nhược Nam không tiện nói nhiều về hai nữ nhân, không hé răng tỏ thái độ. Hai vị mỹ cơ nhiều lần xin lỗi.
Gặp tình hình này, thái độ của Phượng Nhược Nam làm Ngưu Hữu Đạo không tìm được đường giúp, hắn không nói gì nữa, không hứng tiếp tục dạo chơi trong vườn hoa, rời đi.

Chương 807: Đứng Ra Chống Lưng

Chương 807: Đứng Ra Chống Lưng
Trong sân nhỏ, Mông Sơn Minh chống hai tay trên xe lăn rèn luyện lực tay.
La Đại An xách thùng nước nóng đi vào, sải bước đến gần xe lăn bẩm báo:
“Xảy ra chuyện rồi sư phụ, nghe nói trong vườn hoa Đạo gia mới xảy ra xung đột với hai thiếp thất của vương gia. Vương gia và Lam tiên sinh đã nghe tin tiến đến, sư phụ có đi xem không?”
Mông Sơn Minh chậm rãi thả lỏng cánh tay ngồi xuống xe lăn, suy tư một lúc rồi lắc đầu nói:
“Ta không đi, ngươi hãy đi hỏi thăm xem chuyện thế nào.”
La Đại An gật đầu bỏ chạy:
“Vâng!”
Người trẻ tuổi đều thích náo nhiệt, cảm thấy hứng thú với chuyện này.
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi về khách viện, Quản Phương Nghi và Thương Thục Thanh đang ôn chuyện.
Thấy Ngưu Hữu Đạo ăn mặc kiểu đó trở về, Thương Thục Thanh rất ngạc nhiên.
Quản Phương Nghi buồn cười:
“Nói này Đạo gia, ngươi đang chơi trò gì vậy?”
Ngưu Hữu Đạo xua tay:
“Đừng nói nữa.”
Ba người mới đi vào đình ngồi xuống thì Thương Triêu Tông, Lam Nhược Đình đã vội vàng tới.
Hai người thấy trong đình có người, chạy nhanh lại gần.
Thương Triêu Tông kinh ngạc hỏi:
“Sao Đạo gia ăn mặc thành như vậy?”

Ngưu Hữu Đạo cười khổ nói:
“Lần đầu đến đây phát hiện phủ Thứ Sử khá lớn nên đi dạo, không kiên nhẫn dọc đường gặp khách khí chào hỏi suốt nên tìm người hầu đổi áo, kết quả không cẩn thận va chạm nữ nhân của vương gia trong vườn hoa, thật là lúng túng.”
Vẻ mặt Thương Thục Thanh kinh ngạc, tình huống gì?
Quản Phương Nghi nửa cười nửa không liếc qua Ngưu Hữu Đạo.
Thương Triêu Tông đã nghe kể chuyện này, nếu không đã chẳng đến, vội nói:
“Đạo gia nói quá lớn, Đạo gia không mạo phạm chút nào, là hai người kia không biết Đạo gia, nói năng lỗ mãng, mạo phạm Đạo gia. Xin Đạo gia đừng để bụng, ta kêu hai nàng đến xin lỗi ngay!”
Bên này luôn ngóng trông Ngưu Hữu Đạo đến, khó khăn lắm hắn chịu tới kết quả bị hai nữ nhân ngu xuẩn răn dạy một trận, chuyện quái quỷ gì.
Ngưu Hữu Đạo xua tay ngăn lại:
“Không dám! Ta đã nhìn ra, mới rồi vương phi cũng không dám lên tiếng trước mặt hai người, ta có thể tức giận cái gì? Ta thấy lạ, ta hiểu tính tình của vương phi, nhớ năm xưa dám đánh cả vương gia, hai vị kia có thể làm cho tính tình như vương phi cũng hoảng sợ thì chắc không dễ chọc. Chuyện không nghiêm trọng gì, bỏ đi.”
Nghe nói tẩu tử không dám lên tiếng trước mặt hai nữ nhân kia, Thương Thục Thanh mím môi liếc xéo ca ca.
Khóe môi Quản Phương Nghi hơi cong lên.
Lam Nhược Đình vốn đến giúp đỡ hòa hoãn cũng im lặng, người ngoài không tiện xen vào việc nhà.
Vẻ mặt Thương Triêu Tông lúng túng nói:
“Không nghiêm trọng như vậy đâu Đạo gia, ta kêu các nàng đến ngay.”
Ngưu Hữu Đạo xua tay nói:
“Thôi vương gia đừng để không có việc gì gây chuyện, tính cách nữ nhân nhỏ nhen, hai vị của vương gia nhìn ta với ánh mắt là lạ, ẩn giấu sát khí. Vương gia còn kêu họ lại đây mất mặt coi như kết thù, lỡ tương lai bọn họ được thế không biết sẽ xảy ra chuyện gì, ta chọc không nổi. Có thể yên tĩnh được thì để yên đi, bỏ đi.”

Ngưu Hữu Đạo thậm chí nói ra bốn chữ ‘ẩn giấu sát khí’ làm đám người Thương Triêu Tông giật nảy mình.
Ngưu Hữu Đạo ra khỏi đình đi về phòng:
“Chắc Hoàng Liệt sắp đến, ta đi thay đồ gặp người.”
Quản Phương Nghi hơi khom người cười xin lỗi mấy vị rồi đi theo.
Thương Triêu Tông, Lam Nhược Đình lặng im rời đi.
Xảy ra chuyện như vậy Thương Thục Thanh không tiện ở lại, nàng cần tìm hiểu có chuyện gì.
Trong đình viện.
Mông Sơn Minh đổ nước nóng rửa mặt. La Đại An đi tìm hiểu tin tức chưa về. Lam Nhược Đình chia tay với Thương Triêu Tông ngược lại tìm đến than thở.
Mông Sơn Minh đắp khăn nóng lên mặt, hỏi:
“Sao vậy? Làm như sắp tắt thở.”
Lam Nhược Đình kể lại tình huống:
“Xảy ra chút chuyện . . .”
Mông Sơn Minh vò khăn lông thành một cục, hỏi:
“Ý vương gia thế nào?”
Lam Nhược Đình cười khổ nói:
“Còn sao nữa, hôm qua Đạo gia nhắc tới tình cảm quen biết với vương phi ngay trước mặt Hoàng Thông, sáng sớm xảy ra chuyện này. Đạo gia nói là không kiên nhẫn người trong phủ lễ độ nên thay đồ người hầu, không cẩn thận va chạm nữ nhân của vương gia trong vườn hoa, Mông soái tin không? Vương gia không ngốc, Đạo gia rõ ràng muốn đứng ra chống lưng cho vương phi, nhưng vì đây là việc nhà của vương gia nên hắn không muốn nói rõ.”
Mông Sơn Minh khẽ thở dài:
"Loại việc này chúng ta không tiện nói nhiều, để vương gia tự suy nghĩ đi.
Thương Triêu Tông đi vào phòng ngồi xuống.
Mỹ nhân Ngọc Nương dâng trà lên.
Mỹ nhân Uyển Nương dè dặt hỏi:
“Vương gia, Đạo gia kia không nói gì đi?"
Mặt Thương Triêu Tông không biểu tình không lên tiếng.

Ngọc Nương tội nghiệp nói:
“Vương gia, chúng ta không nói gì, ban đầu thật sự không biết hắn, tỷ muội chúng ta đã gặp hắn bao giờ đâu. Hắn mặc đồ người hầu, muốn không hiểu lầm cũng khó, chúng ta đã xin lỗi rồi hắn còn muốn sao nữa?”
Uyển Nương hát đệm:
“Chúng ta dù gì là nữ nhân của vương gia, không có chuyện gì lớn, nếu hắn vẫn không dứt thì hơi không để vương gia vào mắt.”
Thương Triêu Tông quay đầu lạnh lùng liếc Uyển Nương, sau đó đứng dậy đi.
Phượng Nhược Nam không hiểu xảy ra chuyện gì, mãi khi Thương Thục Thanh tìm đến hỏi nàng mới biết là Ngưu Hữu Đạo cố ý kiếm chuyện để chống lưng cho nàng. Phượng Nhược Nam không nghĩ đến hiện giờ Ngưu Hữu Đạo có thể cố ý tốn công vì nàng như vậy, nàng thầm khóc, rất cảm động.
Thương Thục Thanh ôm Phượng Nhược Nam cùng khóc:
“Tẩu tử sao ngốc vậy, có chuyện gì không chịu nói với muội?”
Thương Thục Thanh nghe Ngưu Hữu Đạo nói mới biết Phượng Nhược Nam làm vương phi chính thất mà không dám nói tiếng nào trước mặt hai nữ nhân kia. Người ngoài như Ngưu Hữu Đạo còn biết chạy tới bênh vực, nàng ở bên cạnh tẩu tử lâu dài mà như đồ ngốc. Trước kia Thương Thục Thanh cho rằng tẩu tử vì ân oán giữa bên mình và Phượng gia nên luẩn quẩn trong lòng, hiện giờ mới biết tẩu tử âm thầm chịu uất ức lớn như vậy, nàng hối hận khó chịu khóc lớn.
Chưởng môn Hoàng Liệt Đại Thiền sơn đã đến, trên đường ghé chỗ Thiên Ngọc môn nay không có bóng người xem xét.
Thiên Ngọc môn không động tay chân phá hoại chỗ ở.
Linh sơn phúc địa được Thiên Ngọc môn xem trọng trong Nam châu đương nhiên không kém, Đại Thiền sơn chuẩn bị ở lại đó.
Người chưa đến Ngưu Hữu Đạo và nhóm Thương Triêu Tông đã chờ ở cửa thành bắc nghênh tiếp. Nguyên cửa thành bắc đã bị cảnh giới, không cho dân chúng bình thường ra vào.
Đoàn người Đại Thiền sơn khá đông, họ đi đến đâu là tin tức đưa tới đó, bên Thương Triêu Tông nắm giữ vị trí nhóm Hoàng Liệt tiến lên.

Hàng trăm kỵ chạy trên đường cái ngừng lại trước cửa thành, nhóm Ngưu Hữu Đạo đã đứng chờ.
Hai bên khách khí trò chuyện, Ngưu Hữu Đạo giới thiệu Hoàng Liệt và Thương Triêu Tông cho nhau.
Hoàng Liệt khá vui vẻ, Đại Thiền sơn rốt cuộc nhảy ra khỏi đất hai nước giáp công, ở Nam châu chắc chắn tốt hơn trong Bắc châu, dọc đường đi phát hiện trị lý Nam châu khá tốt.
Khi vào thành Hoàng Liệt đi giữa, Ngưu Hữu Đạo và Thương Triêu Tông đi hai bên, hai người đi song song cười nói.
Khi gặp lại Ngưu Hữu Đạo có thể nói Hoàng Liệt nhìn hắn cao hơn, không nói cái khác, chỉ riêng quan hệ với Ngọc Thương tiên sinh đã đáng giá xem trọng hắn.
Cao tầng Đại Thiền sơn đi theo phía sau thì có nhóm Lam Nhược Đình đi cùng.
Đến phủ Thứ Sử đoàn người được chiêu đãi tiệc rượu.
Sau khi ăn uống ca múa ồn ào, Hoàng Liệt cùng Ngưu Hữu Đạo đi ra.
Hoàng Liệt nhắc một câu:
“Nghe nói lão đệ đến đây mang theo bốn con phi cầm?”
Ngưu Hữu Đạo biết Hoàng Liệt ham cái gì, hắn giơ ngón tay nói:
“Nếu Hoàng chưởng môn còn có hứng thú thì ta nói chuyện giữ lời!”
Quản Phương Nghi đi theo vẻ mặt phiền chán, đã hứa tặng đồ cho bà nhưng cuối cùng bị người tự quyết định bán vãi, vui được mới lạ.
Năm trăm vạn là mua được, nhặt miễn phí thứ đáng giá mấy trăm vạn, không lấy thì phí. Trưởng lão trong môn nghe tin đều xúi Hoàng Liệt.
Hoàng Liệt hiểu rõ đám trưởng lão muốn dính lợi sau này, y làm chưởng môn không thể hưởng riêng, bình thường hay sai khiến các trưởng lão.
Nhưng Hoàng Liệt vẫn già mồm khẽ thở dài:
“Đại Thiền sơn đông người, có nhiều chỗ tốn tiền, di dời cũng tốn tiền, chỉ có thể miễn cưỡng trích ra năm trăm vạn.”

Chương 808: Nhường Lời

Chương 808: Nhường Lời
Ngưu Hữu Đạo mời ngay:
“Vậy thì đi xem thử, Hoàng chưởng môn nhìn trúng con nào thì mua con đó.”
Hoàng Liệt quay đầu hỏi các trưởng lão đi theo:
“Vậy đi xem thử?”
Đám trưởng lão lên tiếng:
“Được!”
Đám người đến sân của Ngưu Hữu Đạo, thấy bốn con chim to đôi mắt sáng ngời có thần, bọn họ xúm lại xem.
Những con chim tuổi thọ có hạn, muốn mua đương nhiên chọn con nhỏ tuổi nhất, thời gian sử dụng càng dài. Đương nhiên về giới hạn tuổi thọ không thể quơ đậu cả nắm, cái gọi là tuổi thọ chỉ là chuẩn mực đại khái. Xét cho cùng tất cả động vật đều như nhau, thể chất trời sinh và bảo dưỡng tốt hay xấu đều có ảnh hưởng, có con sống lâu mấy năm, có con còn nhỏ vẫn chết sớm.
Cuối cùng mấy vị trưởng lão cùng chọn con Hắc Ngọc Điêu trông thần tuấn nhất, thử điều khiển bay mấy vòng, đều rất vừa lòng.
Hoàng Liệt sai người lấy ra năm trăm vạn kim phiếu cho Ngưu Hữu Đạo, số tiền đó đều rơi vào tay Quản Phương Nghi.
Con Hắc Ngọc Điêu thuộc về Đại Thiền sơn, bị người của họ mang đi.
Sau đó vào chủ đề chính, chuyện không tiện nói trước mặt Thương Triêu Tông trong tiệc rượu, một số chuyện không liên quan đến y, không cần y làm chủ.
Phí Trường Lưu, Trịnh Cửu Tiêu, Hạ Hoa đều có mặt. Ngưu Hữu Đạo bàn chuyện phân phối ích lợi Nam châu, bên hắn có khá nhiều người, phải khoanh vùng địa bàn trú ngụ.

Loại chuyện này tất nhiên không nhường bước được thì không nhường.
Hoàng Liệt đã chuẩn bị tinh thần sẽ cò kè mặc cả, hỏi:
“Ngươi muốn địa bàn bao lớn?”
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Ta cần một chỗ đặt chân ở quận Thanh Sơn là được, dù sao có người của mấy môn phái. Hiện giờ thực lực của Đại Thiền sơn khống chế Nam châu toàn diện dễ sinh ra sơ hở, có chuyện gì thì mấy môn phái bọn họ có thể giúp đỡ đôi chút. Chắc Hoàng chưởng môn sẽ không đến mức không cho đất một quận đi?”
Ba người Phí Trường Lưu sốt ruột kêu lên:
“Đạo gia!”
Ba môn phái bọn họ tốn công lớn như vậy chỉ có thể chen chúc trong một quận sao?
Ngưu Hữu Đạo giơ tay lên ý bảo ba người bình tĩnh, hắn có sắp xếp hết.
Ngưu Hữu Đạo chỉ cần một quận làm Hoàng Liệt ngạc nhiên, y nhìn phản ứng của ba người Phí Trường Lưu, chậm rãi nói:
“Nếu chỉ cần một quận Thanh Sơn thì ta không thể nói gì, ta có thể quyết định ngay bây giờ, nhưng bên lão đệ có thể làm chủ sao?"
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Bên ba phái thì ta sẽ nói chuyện với họ.”
Hoàng Liệt dứt khoát nói:
“Tốt, quyết định vậy đi.”
Ngưu Hữu Đạo giơ tay cùng Hoàng Liệt vỗ chưởng thay lời thề.
Ngưu Hữu Đạo kêu người ba phái lui xuống, mời Hoàng Liệt đi dạo, hai người ra sân tản bộ trong vườn hoa.
Trên đường đi Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Người bên Bắc châu còn bao lâu mới hoàn toàn rút lại đây?”
Hoàng Liệt nói:
“Chắc khoảng một tháng, ba đại phái yêu cầu bình ổn giao tiếp, bên ta cần phối hợp. Phải rồi, ta nghe nói lão đệ muốn tiếp tục ở lại quận Thanh Sơn chứ không định cư ở phủ thành?”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Ta nói chuyện giữ lời, đã buông tay đưa Nam châu cho Đại Thiền sơn thì ta sẽ không ở phủ thành tùy tiện can thiệp vào. Ta sẽ giữ khoảng cách

với bên này, chờ về sau Đại Thiền sơn sẽ thấy thành ý của ta.”
Hoàng Liệt nghe vậy vừa lòng gật đầu nói:
“Lão đệ là người thông minh, bình yên vô sự tốt cho mọi người.”
Ngưu Hữu Đạo nói:
Nhưng ngày nay đã khác xưa, Đại Thiền sơn tốt nhất phái cao thủ thật sự đến tọa trấn phủ Thứ Sử.”
“Lão đệ lo bên triều đình nước Yến?”
“Hoàng chưởng môn, trước kia Thương Triêu Tông không đáng để Thương Kiến Hùng đảo lộn nước Yến trả giá cực lớn, nay Thương Triêu Tông đã uy hiếp đến ngai vàng của Thương Kiến Hùng, sợ là Thương Kiến Hùng sẽ không tiếc mọi giá. Lúc trước bị đủ chuyện quấy nhiễu, triều đình hơi kiêng dè nhúng tay Nam châu, chờ giao tiếp Bắc châu xong mọi việc đã định e rằng triều đình sẽ không từ thủ đoạn với Bắc châu. Ta lo nhất là triều đình muốn ly gián hai ta, không biết bên Hoàng chưởng môn có bị ảnh hưởng không?”
Đây cũng là nguyên nhân Ngưu Hữu Đạo chủ động nhường lợi, hy vọng sẽ trấn an được Đại Thiền sơn.
Hoàng Liệt có suy xét việc này, ở trong Bắc châu là rắc rối, chạy đến bên này vẫn đối mặt phiền phức, nhưng so sánh thì bên này đỡ hơn chút. Bắc châu bị làm thành bộ dạng này, Đại Thiền sơn không buông tay cũng không được.
Hoàng Liệt không nói mình có bị ảnh hưởng không:
“Ta dễ ly gián vậy sao?”
Ngưu Hữu Đạo biết rõ một môn phái không thể làm theo cảm tính, không thể hy vọng vào quan hệ cá nhân tốt hay xấu, chỉ cần ích lợi đủ đánh động Đại Thiền sơn thì không sợ bị ly gián.
“Ta chỉ muốn nhắc nhở Hoàng chưởng môn trong nước Yến không thiếu môn phái mơ ước miếng thịt mỡ Nam châu, nhiều môn phái có quan hệ tốt với những viên quan lớn triều đình. Bàn về quan hệ với triều đình thì Đại Thiền sơn từng phản bội nước Yến có bằng họ không? Có khi nào ai đó xúi giục triều đình hòng thay thế Đại Thiền sơn không? nước Yến đã bệnh nguy kịch, không ai biết khi nào nó sẽ sụp đổ, khi nổi lên loạn lớn thì Thương Kiến Hùng hứa hẹn gì với Đại Thiền sơn đều là hoa trong gương, trăng trong nước . . . ”

Hoàng Liệt ngắt lời:
"Ngươi suy nghĩ nhiều, trước mắt Đại Thiền sơn chỉ cầu ổn, cần thời gian lớn mạnh. Nếu ai hứa hẹn cũng đánh động được Đại Thiền sơn thì đã dao động khi ở Bắc châu, không đến Nam châu làm gì. Chỉ cần bên trong Nam châu không loạn thì Đại Thiền sơn sẽ không tự mình đảo lộn Nam châu.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu nói:
“Vậy thì rất tốt, miễn bên trong Nam châu không loạn, trên dưới một lòng thì nước Yến hiện giờ không có sức rầm rộ xâm chiếm Nam châu.”
Hai người đã đi vào vườn hoa.
Hoàng Liệt bước chậm, khẽ thở dài:
“Tuy không có sức xâm chiếm nhưng sợ là sẽ không từ thủ đoạn quấy rối bên này.”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Đại Thiền sơn chỉ cần giữ Nam châu tốt, yên ổn hậu phương cho ta, mấy thủ đoạn nhỏ cứ để ta lo, không cần Đại Thiền sơn tốn sức. Cùng lắm khi cần thiết mượn ít người của Đại Thiền sơn.”
Hoàng Liệt liếc xéo, không nói tiếp đề tài mất vui:
"Đi một bước xem một bước, đến lúc đó nói sao. À, Long Hưu có lời muốn ta chuyển cho ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo khẽ ừ:
“Rửa tai lắng nghe."
Hoàng Liệt nói:
"Cũng không có gì, Long Hưu bảo là ngươi có rảnh thì đi Tiêu Dao cung một chuyến.”
“Kêu ta đi Tiêu Dao cung? Có nói vì chuyện gì không?”
“Ta chỉ nhắn lại, không biết Long Hưu muốn làm gì.”
Hai người đi dạo mấy vòng trong vườn hoa, bàn hết những gì cần bàn, đây là một trong những mục đích Ngưu Hữu Đạo đến chạm mặt Hoàng Liệt.
Hai bên chia tay trở về.
Ngưu Hữu Đạo mới về sân thì Phí Trường Lưu, Trịnh Cửu Tiêu, Hạ Hoa tiến lên đón. Địa bàn một quận nho nhỏ cho ba nhà chia, hỏi sao họ không sốt ruột.

Ngưu Hữu Đạo biết suy nghĩ của họ, hắn giơ tay ra hiệu bình tĩnh, cùng nhau ngồi trong đình mới nói chuyện.
“Ổn định Nam châu là đại cục, đừng chỉ nhìn lợi nhỏ trước mắt, phải nhìn xa.”
Hạ Hoa cười khổ nói:
“Đạo gia, chúng ta biết phải nhìn xa, nhưng chỉ nhìn xa thì vô dụng, cũng phải nghĩ cho trước mắt. Mang kết quả này trở về chúng ta không cách nào ăn nói với đệ tử ở trong môn mong chờ.”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Thiên Ngọc môn biến đi, lợi bán rượu một năm giao ba trăm vạn cho ta, còn lại các ngươi chia. Rượu nhưỡng ra chia cho ba nhà các ngươi bán.”
Một câu chặn họng ba người, người ta đã đồng ý nhường ra ích lợi lớn như vậy cho họ, còn có gì để nói?
Đối với Ngưu Hữu Đạo thì đây cũng xem như một trong các thu hoạch đuổi Thiên Ngọc môn đi.
Quản Phương Nghi nghe mà đau lòng.
Chạng vạng, Thương Triêu Tông lại bày tiệc đãi đoàn người Đại Thiền sơn.
Tiệc tối kết thúc Ngưu Hữu Đạo về chỗ ở không lâu sau Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn được người đẩy tới.
Ngưu Hữu Đạo ra đón, đi vào phòng khách Mông Sơn Minh phất tay ra hiệu La Đại An lui xuống.
Ngưu Hữu Đạo đổ nước trà ra mời dùng, chủ động hỏi:
“Mông soái có chuyện gì sao?”
Mông Sơn Minh cười nói:
“Không có gì, nghe nói sáng mai Đạo gia sẽ về quận Thanh Sơn, không ở lại vài ngày?”
Ngưu Hữu Đạo nhẹ lắc đầu nói:
“Các người bận nhiều việc, ta ở đây sẽ làm chậm trễ các người làm việc.”
Mông Sơn Minh không miễn cưỡng:
“Là thế này, hôm nay quận chúa tìm vương gia, ý của quận chúa là muốn theo Đạo gia về quận Thanh Sơn.”

Chương 809: Chỉ Có Thể Giả Ngu (1)

Chương 809: Chỉ Có Thể Giả Ngu (1)
Ngưu Hữu Đạo hơi cau mày nhìn ra ngoài:
”Quận chúa cũng đi? Quận Thanh Sơn không phồn hoa như châu phủ này, ta ở trong núi. Không phải ta đùn đẩy gì mà là trong núi khá nhàm chán với người trong thế tục, sợ quận chúa thấy cô đơn. Hơn nữa tuổi của quận chúa không nhỏ, có thể suy xét tìm người thích hợp, nếu ở trong núi ta sợ làm lỡ quận chúa.”
Mông Sơn Minh hỏi ngược lại:
“Gả cho ai?”
" . . . "
Ngưu Hữu Đạo không nói nên lời, gả cho ai đúng là cả một vấn đề. Vấn đề không nằm ở chỗ Thương Thục Thanh xấu hay đẹp mà trông nàng rất đáng sợ, người bình thường không ai chịu cưới.
Đương nhiên bằng vào quyền thế địa vị hiện giờ của Thương gia không sợ Thương Thục Thanh không thể gả đi, nhưng Ngưu Hữu Đạo không thể xúi nàng gả cho người không bình thường hoặc mưu đồ giàu sang. Bên ngoài có hàng đống nam nhân đói bụng, chỉ cần được ăn no thì họ sẵn sàng cưới heo mẹ chứ đừng nói là còn kèm theo vinh hoa phú quý. Nhưng người ta tốt xấu là quận chúa, thông minh, biết cầm kỳ thư họa, không thiếu ăn thiếu mặc, dựa vào tài trong bụng kêu nàng tùy tiện gả cho kẻ khố rách áo ôm thì không được. Hai bên tu dưỡng không ngang hàng, chênh lệch quá lớn thì sống với nhau là chịu tội. Cho người ta lấp đầy bụng cũng đừng hy vọng người ta thích tu dưỡng của ngươi, không chê nhan sắc của ngươi.
Mông Sơn Minh khẽ thở dài:
“Quận chúa nói đời này không gả.”
Ngưu Hữu Đạo gãi mũi cười xòa:

“Không gả? Cái này . . . gả cho người chưa chắc tốt, không lập gia đình có lẽ cũng hay. Nhưng suốt đời không lập gia đình sẽ để lại tiếc nuối lớn trong đời, tốt xấu nên trải qua mới biết lựa chọn của mình, chưa cầm lấy đã đòi buông thì hơi miễn cưỡng.”
Mông Sơn Minh gật đầu nói:
“Lần này đến là muốn bàn việc này với Đạo gia.”
Ngưu Hữu Đạo ồ lên:
“Chẳng lẽ tìm được nhà tốt cho quận chúa rồi?”
Mông Sơn Minh lắc đầu nói:
“Không phải nói chuyện đó mà là về mặt của quận chúa, không phải trời sinh đã xấu, bớt trên mặt là sau này người ta làm.”
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc hỏi:
“Ai làm chuyện thiếu đạo đức vậy?”
Mông Sơn Minh ngẩn ra, xua tay:
“Không liên quan đến đạo đức, trồng bớt trên mặt quận chúa không ai khác hơn là lệnh sư Đông Quách Hạo Nhiên.”
Ngưu Hữu Đạo càng ngạc nhiên hơn, không ngờ người bị hắn mắng thiếu đạo đức là mang danh sư phụ của hắn:
“Là ngài ấy? Tại sao ngài muốn hại quận chúa?”
“Không tính là hại, năm xưa khi quận chúa mới sinh ra luôn khóc không ngừng, tiên vương tìm khắp lương y đều bó tay. Đúng dịp lệnh sư đến, vương gia mời lệnh sư xem giúp . . .’
Mông Sơn Minh kể lại đầu đuôi câu chuyện năm xưa.
Ngưu Hữu Đạo nghe xong cau mày lẩm bẩm:
“Có chuyện như vậy? Nghịch thiên sửa mệnh, trước ngọt sau khổ đổi thành đắng trước ngọt sau, thật hay giả? Loại chuyện này các người cũng tin?”
Mông Sơn Minh khẽ thở dài:
“Việc này nghe hơi huyền diệu khó giải thích, nhưng sự thật là sau khi trồng bớt quận chúa thật sự không khóc nữa, còn cười ra tiếng. Chuyện về sau dường như chứng thực cách nói của lệnh sư. Thử nghĩ nếu không vì nhan sắc thì mười lăm, sáu tuổi quận chúa đã phải gả cho người, sau đó vương phủ gặp chuyện sẽ mang đến hậu quả gì quá rõ ràng, có thể nói quận chúa tránh thoát một kiếp.”

Ngưu Hữu Đạo nhẹ gật đầu, cảm thấy có lý. Ninh vương xảy ra chuyện, bao nhiêu người nóng lòng phủi sạch quan hệ, kết cục của Thương Thục Thanh không cần nói nhiều. Dù nàng không gả cho người, nếu là nữ nhân hơi đẹp thì không biết sẽ gặp khuất nhục gì, nói nàng tránh thoát một kiếp cũng không đủ.
Nghe đến đây Ngưu Hữu Đạo hơi hiểu ra điều gì, hỏi dò:
“Mông soái muốn ta hóa giải bớt xấu trên mặt quận chúa?”
Mông Sơn Minh nói:
“Đạo gia sư thừa Đông Quách tiên sinh, nếu là cái nhân mà Đông Quách tiên sinh đã gieo chắc Đạo gia có cách chấm dứt quả. Chỉ cần quận chúa lấy lại khuôn mặt bình thường thì không khó tìm được nhà tốt.”
Ngưu Hữu Đạo cười khổ nói:
“Các người cũng biết khi ta gặp ngài ấy chưa nói mấy câu thì đã chết, không truyền thừa gì cho ta. Ta bị giam lỏng trong Thượng Thanh tông cũng không học được gì, thật tình không biết cách hóa giải. Hay là vậy đi, không cần gấp gáp, chờ ta tìm được cơ hội thích hợp hỏi người của Thượng Thanh tông thử xem họ có cách gì không, nếu được thì ta sẽ làm Thượng Thanh tông trả lại nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn cho quận chúa.”
Mông Sơn Minh gật đầu:
“Đành vậy.”
Có vài lời đến bên môi nhưng không thốt thành câu, Mông Sơn Minh chợt nhận ra suy nghĩ của ông và nhóm người vương gia hơi đơn phương gò ép. Nhan sắc của quận chúa bây giờ so với thân phận địa vị của Ngưu Hữu Đạo, nếu bắt hắn nhận thì hơi làm khó người ta.
Việc đến bây giờ Mông Sơn Minh cảm thấy nhắc chuyện cưới xin không thích hợp, nói toạc ra lỡ bị đối phương từ chối thì tất cả lúng túng. Mông Sơn Minh ngẫm nghĩ quyết định làm như đối phương nói, nhìn xem Thượng Thanh tông có thể chữa bớt xấu trên mặt quận chúa không đã.
Gác chuyện này sang một bên, Mông Sơn Minh cười nói:
“Đạo gia cũng biết dù quận chúa đã thói quen mặt mình nhưng không phải loại người thích náo nhiệt, ở quận Thanh Sơn hay phủ thành đều giống nhau. Quận chúa ở bên Đạo gia cũng có thể làm tai mắt, có chuyện gì để quận chúa liên lạc hai bên.”

Ngưu Hữu Đạo hơi do dự, một số việc dù trong lòng biết rõ nhưng hắn không dám chọc thủng, đành giả ngu, sau cùng hắn gật đầu.
Thấy Ngưu Hữu Đạo đồng ý Mông Sơn Minh không nói nhiều nữa, nhắc tới chuyện khác:
“Vừa thu được tin tức bên Kim châu, Hải Như nguyệt lại sinh một nhi tử, không biết có ảnh hưởng đến kết minh giữa hai bên không.”
Ngưu Hữu Đạo hơi kinh ngạc hỏi:
“Mới kết hôn với Lê Vô Hoa nửa năm mà sinh nhanh vậy? Sinh non?”
Mông Sơn Minh nói:
“Nói là sinh non nhưng bên kia có chút lời đồn nói không phải sinh non, đã sớm gian díu với Lê Vô Hoa.”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu cười nói:
“Nữ nhân này thật ghê gớm, dùng cách này bảo vệ mình. Phỏng chừng không ảnh hưởng kết minh, chỉ cần Kim châu vẫn trong trạng thái tự lập thì sẽ không dễ dàng bỏ bên Nam châu trợ giúp. Ta sẽ đi Kim châu một chuyến, chúc mừng và cũng thuận tiện xem tình huống.”
Mông Sơn Minh như nhớ điều gì, khẽ thở dài:
“Nữ nhân này không dễ dàng, nhớ năm đó là một anh đầu đơn thuần không ngờ đi đến bước đường hôm nay.”
Hai người trò chuyện một lúc rồi Mông Sơn Minh từ biệt.
Ngưu Hữu Đạo đưa đến cửa sân.
Lúc sắp đi Mông Sơn Minh nhắc nhở một câu:
“Không lâu trước vương gia sai người đưa hai mỹ cơ đi Bắc châu, nói là trả lại Phượng gia.”
Mông Sơn Minh nói xong phất tay, La Đại An đẩy xe lăn lóc cóc đi.
Ngưu Hữu Đạo đăm chiêu đứng ngoài cửa sân. Cách giải quyết của Thương Triêu Tông ổn thỏa, nếu giết người thì quá vô tình, rất độc ác, đưa về cho Phượng gia tự mình xử lý là lựa chọn tốt nhất.
Ngưu Hữu Đạo ngừng suy nghĩ, xoay người đi chỗ Quản Phương Nghi.
Cửa phòng đóng kín, Ngưu Hữu Đạo gõ cửa.
Bên trong truyền ra giọng Quản Phương Nghi:
"Tắm rửa!"
Bà đoán được ai gõ cửa.

Ngưu Hữu Đạo mặc kệ, thi pháp mở chốt cửa, bước vào, phát hiện Quản Phương Nghi không nói dối, bà thật sự đang tắm.
Có mành che ngang trước thùng tắm, bóng người ẩn hiện sau mành.
Ngưu Hữu Đạo quanh quẩn ngoài mành, cười gượng:
“Hiểu lầm.”
Quản Phương Nghi mắng:
"Hiểu lầm cái đầu ngươi! May mắn lão nương sớm có chuẩn bị đề phòng tên khốn nhà ngươi!”
Ngưu Hữu Đạo không muốn nói nhảm nhiều với bà:
“Nói việc chính đi, lát nữa đưa một trăm vạn cho người Ngũ Lương Sơn đưa đến Vạn Thú môn giao cho Triều Thắng Hoài.”
Quản Phương Nghi kiên quyết từ chối:
“Không đưa!”
Quản Phương Nghi từ chối kệ bà, Ngưu Hữu Đạo không nói nhiều, ngón tay phất qua mạnh rồi ra khỏi phòng, mặc cho bà chửi không khí.
Mắng đến không thấy bóng người Quản Phương Nghi hết hứng mắng, buông hai tay che ngực, ngồi trong thùng tắm vốc nước tát lên người, cau mày lẩm bẩm. Quản Phương Nghi không nghĩ ra, rõ ràng thiếu Triều Thắng Hoài bốn trăm vạn mà giờ không đưa hết, chỉ đưa một trăm vạn là sao? Không biết Ngưu Hữu Đạo lại giở trò xấu xa gì.
Sáng sớm hôm sau.
Đám người Thương Triêu Tông đến tiễn đưa, Quản Phương Nghi ra hiệu người đi cầm bao trong tay Thương Thục Thanh.

Chương 810: Chỉ Có Thể Giả Ngu (2)

Chương 810: Chỉ Có Thể Giả Ngu (2)
Hai bên khách khí, Ngưu Hữu Đạo đến gần Phượng Nhược Nam, nàng cũng ra tiễn.
Ngưu Hữu Đạo cười trêu:
"Vương phi gánh vác trách nhiệm lớn truyền đời sau cho vương gia, vương phi quá gầy làm như bị vương gia ngược đãi vậy."
Cả người Thương Triêu Tông bứt rứt.
Phượng Nhược Nam hơi cúi đầu nhẹ giọng nói:
"Đạo gia một đường đi khỏe."
Ngưu Hữu Đạo quay sang khách sáo với Mông Sơn Minh, thấy La Đại An luôn cầm hai cây thương, hỏi:
"Đại An, ngươi đi đâu cũng luôn mang theo hai cây thương làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo quen La Đại An, năm xưa trốn trong sơn thôn nhỏ ẩn khuất đột phá Trúc Cơ kỳ là đã biết nhau.
La Đại An liếc một cái, gãi đầu ngại ngùng nói:
"Sư phụ bảo trong năm năm tay không được rời thương, phải làm đến cảnh giới dung hợp với thương dễ dàng điều khiển nó."
Ngưu Hữu Đạo khẽ ừ, bật cười hiểu ý.
Quản Phương Nghi đứng một bên bản năng nhìn bảo kiếm trong tay Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo vỗ vai La Đại An:
"Đại An, hãy nhớ chuyện của phụ thân ngươi không liên quan vương phi, ta có thể bảo đảm việc này. Phượng gia là Phượng gia, vương phi là vương phi, vương phi cũng là người bị hại, vương phi vĩnh viễn đứng bên vương gia. Là nam nhân thì không thể không phân thị phi, nếu không hiểu rõ được điều này thì nói gì đến tương lai. Đại An, nếu để ta

biết ngươi bất kính với vương phi thì coi chừng ta xử ngươi, nghe rõ không?”
Đây mới là mục đích Ngưu Hữu Đạo cố ý nói chuyện với La Đại An.
La Đại An cúi đầu ừ một tiếng.
Quản Phương Nghi cười tươi như hoa liếc phản ứng của mọi người.
Nghe như đang răn dạy thiếu niên nhưng làm mọi người ở đây biểu tình khác nhau, Mông Sơn Minh rũ mi mắt xuống.
Hai bên từ biệt, đoàn người điều khiển chim bay lên cao.
Phượng Nhược Nam đứng trong đình viện nhìn theo, mắt đỏ hoe cắn môi không để mình bật khóc.
Ra phủ thành, mấy con chim càng bay càng cao, phong vân vụt qua.
Tâm tình Thương Thục Thanh vui sướng, nàng nhớ mang máng hồi nhỏ có mấy lần cũng bay trên trời như vậy.
Thương Thục Thanh chợt thấy con chim chở nhóm Ngưu Hữu Đạo đổi hướng bay xa, nàng hỏi Hạ Hoa:
“Hạ chưởng môn, nhóm Đạo gia đi đâu vậy?”
Hạ Hoa trả lời:
“Không biết, nói là bận việc, kêu chúng ta về quận Thanh Sơn trước.”
Thương Thục Thanh hỏi:
"Khi nào trở về?"
Hạ Hoa cười khổ nói:
“Phong cách làm việc của hắn luôn là thần long thấy đầu không thấy đuôi, sẽ không nói rõ cho người ta biết, quận chúa có hỏi thì ta cũng thua.”
Thương Thục Thanh quay đầu nhìn bóng dáng khuất xa, lòng buồn bã hụt hẫng.
Sáng sớm hôm qua Thương Thục Thanh định chải đầu cho Ngưu Hữu Đạo nhưng hắn giả làm tiểu tư đi mất, sáng hôm nay định chải đầu cho hắn nhưng nghĩ sáng sớm sẽ đi vì vậy không qua, ai ngờ vừa ra phủ thành đã chia tay. Khó khăn lắm mới gặp mặt một lần nhưng hai người không nói được vài câu riêng tư.
Có chim bay qua lại quận Thanh Sơn, xuyên thẳng qua ngàn núi vạn sông, chút đoạn đường trong Nam châu không mất bao lâu.
Non nước như cũ, Nhà Tranh sơn trang vẫn giống vậy.

Thương Thục Thanh đáp xuống đất nhìn bốn phía, thấy một thiếu nữ bộ dạng ngây thơ hồn nhiên ngồi trên tay vịn tòa lầu các, một tay ôm hộp cơm, một tay cầm đùi gà cắn, miệng bóng nhẫy, hai chân đung đưa.
Thiếu nữ cắn đùi gà cũng thấy Thương Thục Thanh, nhìn nàng một chút rồi bỏ qua, tiếp tục vừa ăn vừa đung đưa hai chân.
Viên Cương bước tới:
“Quận chúa đến.”
Thương Thục Thanh cười gật đầu chào:
"Viên gia."
Thương Thục Thanh nhìn thiếu nữ ngồi trên lầu các, tò mò hỏi:
“Đó là ai vậy?”
“Ngân Nhi.”
“Ngân Nhi?”
Viên Cương không nói nhiều, cầm lấy bao của Thương Thục Thanh từ tay người khác, giơ tay ra hiệu nàng đi theo:
“Đã dọn phòng cho quận chúa.”
Viên Cương không nói nhiều, Thương Thục Thanh không hỏi nữa, nhưng vẫn hỏi một chuyện:
“Đệ muội của Ngọc Thương tiên sinh có đây không? Trước khi đến ca ca dặn ta thay mặt bái kiến.”
Viên Cương nói:
“Bỏ đồ xuống rồi nói đi.”
Thương Thục Thanh gật đầu ngoan ngoãn đi theo:
“Ừm.”
Hạ Lệnh Phái ngồi trong đình ôm tập thơ, đầu gật gù miệng lẩm bẩm ngâm nga bài thơ.
Lão sư nói phải đọc thuộc làu làu nhưng quá khó khăn, gã đọc không thuận miệng.
Trang Hồng đi lòng vòng bên ngoài bước lại gần, thấy nhi tử như vậy thì không quấy nhiễu gã. Tăng quét rác trong sân ngừng lại chắp tay chào.
Trang Hồng nhẹ gật đầu.
Bà ở đây rất tự do, ra vào tự nhiên, muốn đi quận thành chỉ cần nói một tiếng là có người xếp xe ngựa chờ ở chân núi đưa bà vào thành chơi.

Đã lâu Trang Hồng không thể nghiệm cảm giác thoải mái tự do thế này, thể xác và tinh thần thả lỏng.
Nhìn hòa thượng chắp tay chào mình làm Trang Hồng có cảm giác khó tả với trang tử này. Lần đầu bà thấy người hầu trang viên toàn là tăng nhân.
Ở trong này tùy thời gặp áo tăng ôn hòa chắp tay.
Tiếng chuông ngân nga, sáng tối ngẫu nhiên nghe tiếng tụng kinh làm giảm bớt lòng nóng nảy, dần dâng lên cảm giác điềm tĩnh tường hòa.
Không chỉ có hòa thượng thành kính hầu người, nơi đây có thức ăn ngon Trang Hồng chưa từng nếm, có rượu ngon nhất.
Chủ nhân nơi này là lão sư của nhi tử, Trang Hồng cảm thấy người này mới thật sự hiểu cuộc sống, ăn ngon uống ngon, có một đám hòa thượng điểm xuyết đủ ý cảnh, thật tốt.
Nhớ lại đi theo Ngọc Thương tiên sinh đã lâu, so sánh thì bọn họ sống như cái xác biết đi.
Đám người Ngưu Hữu Đạo không có cảm giác như thế, hắn chưa từng lấy đám hòa thượng ra điểm xuyết sinh hoạt, trùng hợp là bên cạnh hắn có một đám hòa thượng, đơn giản vậy thôi.
Thương Thục Thanh cũng cảm thấy nơi này rất tốt, thoát khỏi phủ Thứ Sử canh gác nghiêm ngặt, trở lại hoàn cảnh nơi này cảm nhận thật thư giãn.
Viên Cương cùng Thương Thục Thanh đi tới bên này, giới thiệu hai mẫu tử cho nàng.
Họ khách sáo với nhau ảnh hưởng Hạ Lệnh Phái học tập.
Hạ Lệnh Phái giật mình ngây người vì nhan sắc của Thương Thục Thanh, không ngờ trên đời có nữ nhân mang khuôn mặt khủng bố như thế. Hạ Lệnh Phái sợ nhìn thẳng làm người để bụng, tay chân luống cuống nói chuyện lắp bắp.
Biết đối phương cầm thơ tập do Ngưu Hữu Đạo viết, Thương Thục Thanh không kiềm được hỏi dò:
“Có thể cho ta xem tập thơ trong tay công tử không?”
Hạ Lệnh Phái gật đầu lia, hai tay dâng lên:
“Được, mời quận chúa xem.”

Thương Thục Thanh cảm ơn, cầm lấy lật sơ, nhỏ giọng đọc chữ viết trước mắt:
“Đi đường khó, đi đường khó! Nhiều lối rẽ, nơi đâu bình yên? Chí hướng to lớn rồi sẽ có lúc, treo thẳng buồm mây tế thương hải . . .”
Ánh mắt Thương Thục Thanh nghiêm túc hơn đọc bài tiếp theo:
“Khi nào có trăng sáng? Cầm rượu hỏi trời xanh. Không biết trên trời tròn khuyết, năm nay là năm nào . . . Người có lúc bi hoan ly hợp, trăng lúc sáng lúc tối tròn khuyết, việc này xưa nay khó vẹn toàn. Chỉ nguyện người lâu dài, ngàn dặm chung thuyền quyên . . .”
Đọc xong Thương Thục Thanh chìm vào ý cảnh bài thơ, người sững sờ.
Hạ Lệnh Phái đã đọc thuộc thì lắc đầu thổn thức, phục sát đất tài hoa của lão sư.
Trang Hồng đã đọc thơ tập trong tay nhi tử cảm thán rằng:
“Tiên sinh là người nhã tri.”
Không khen còn đỡ, nghe khen làm Viên Cương mặt không biểu tình không chịu nổi cơ mặt co giật liên tục. Đã thấy mặt dày nhưng chưa gặp ai da mặt dày như Đạo gia.
Tiêu Dao cung.
Đệ tử thông báo trở về mời Ngưu Hữu Đạo, Quản Phương Nghi chờ ngoài sơn môn vào trong.
Một đường bay lên ngọn núi cao nhất, trước mắt là dãy kiến trúc liên miên đẹp như cảnh tiên.
Đệ tử dẫn đường lùi xuống giao cho người dẫn đường khác, cũng là người Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi quen biết, đệ tử quan môn của Long Hưu, Dịch Thư.
Dịch Thư phớt lờ hai người khách khí, như không nghe thấy, không mặn không nhạt bỏ lại một câu rồi bước đi:
“Đi theo ta.”
Hai người liếc nhau, đi theo đến hoa cốc bốn mùa nở hoa, vào quỳnh lâu điện ngọc thấp thoáng phồn hoa như gấm.
Dịch Thư bỏ lại một câu rồi rời đi:
"Chờ."
Quản Phương Nghi nói nhỏ bên tai Ngưu Hữu Đạo:
“Sao cảm giác vị này hình như gai mắt chúng ta?”

Ngưu Hữu Đạo cũng có cảm giác đó, lúc ở Vạn Thú môn đã có linh cảm, hắn cũng không muốn đến Tiêu Dao cung nhưng Hoàng Liệt đã chuyển lời thì phải đi.
Long Hưu đã lên tiếng, nếu Ngưu Hữu Đạo không đến thì kỳ.
Dù không biết có chuyện gì nhưng vẫn đành phải đến.

Chương 811: Ý Tốt Của Long Hưu

Chương 811: Ý Tốt Của Long Hưu
Chờ một lúc cửa điêu kim miêu sơn sau quỳnh lâu mở ra, Long Hưu bước ra, Dịch Thư đi theo phía sau.
Long Hưu cười chào hỏi:
“Ha ha, Hồng Nương cũng đến, khiến hai vị đợi lâu."
Hai vị khách đứng dậy chào:
“Chào cung chủ.”
Long Hưu phất tay ra hiệu hai người đừng khách khí, mời họ ngồi xuống. Sau đó Ngưu Hữu Đạo như bị quên trong góc, Long Hưu lo ôn chuyện với cố nhân Quản Phương Nghi.
Long Hưu tán nhảm một lúc với Quản Phương Nghi xong tìm cớ khiến bà và Dịch Thư đi ra, chỉ để lại mình Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo nhìn người khác rời đi, lòng thầm đoán không biết Long Hưu tìm mình có chuyện gì.
Rốt cuộc Long Hưu chịu nói chuyện với hắn:
“Nước Yến thu phục Bắc châu có công của ngươi, ngươi không giữ công, không gióng trống khua chiêng nhưng chúng ta đều ngầm hiểu.”
Ngưu Hữu Đạo vội nói:
“Chút lòng riêng không dám kể công.”
Long Hưu đứng lên bước tới lan can lầu các nhìn phong cảnh trong núi, cười nói:
“Ai mà không có lòng ích kỷ, làm tu sĩ nước Yến chỉ cần phương hướng lớn không sai, vì tốt cho nước Yến thì làm đúng là có công.”
Ngưu Hữu Đạo đứng dậy đến gần, chắp tay sau lưng cẩn thận nói:
"Tạ cung chủ khen.”
Long Hưu bỗng hỏi:
“Ngươi cảm thấy đệ tử đó của ta thế nào?”

" . . . "
Ngưu Hữu Đạo mờ mịt, đối phương hỏi câu này làm hắn hoang mang.
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
"Không biết cung chủ nói đến vị đệ tử nào?”
Long Hưu cười nói:
“Ta có mấy đệ tử khác chắc ngươi không biết, nhưng ngươi xem như đã gặp hai lần đệ tử quan môn của ta, ngươi thấy sao? Ta muốn nghe đánh giá của ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo câm nín, không quen mà hỏi đánh giá cái gì? Chẳng lẽ sau lưng Dịch Thư có ẩn tình gì? Nếu có cơ hội phải chú ý nhiều hơn.
Ngoài miệng Ngưu Hữu Đạo khách khí nói:
“Thật sự là không quen thuộc, vãn bối khó mà đánh giá."
Long Hưu cố ép:
“Xem một người không cần quen thuộc, nhãn duyên cũng rất quan trọng, ví dụ bề ngoài, nhân phẩm, mấy cảm giác này rất trực quan.”
Ngưu Hữu Đạo trả lời khéo léo:
“Cao đồ của cung chủ tất nhiên bề ngoài hàng đầu, nhân phẩm càng khỏi phải nói.”
"Ha ha!"
Long Hưu cười cười xoay người nhin Ngưu Hữu Đạo, hỏi:
“Bên ngoài đồn ồn ào nghe nói ngươi bị Đường Nghi ly hôn bỏ?”
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Đúng là có chuyện đó.”
Long Hưu nói:
“Đường Nghi không có ánh mắt! Không dây dưa với Thượng Thanh tông cũng tốt. Nhưng nói đi phải nói lại, ngươi trẻ tuổi còn có tiền đồ tươi sáng, tìm hiền nội trợ thích hợp sẽ ít đi rất nhiều đường vòng, ta rất xem trọng ngươi.”
Ánh mắt Long Hưu nhìn chăm chú, nói đến mức này ông tin Ngưu Hữu Đạo nghe hiểu ẩn ý.
Dịch Thư?
Tim Ngưu Hữu Đạo rớt cái bịch, hắn cười gượng:
“Ta và Hồng Nương khá hợp ý.”
Ai ngờ Long Hưu phất tay áo nói:

“Ta không nói hai người hợp ý hay không, người trẻ tuổi đều có lúc xung động, chơi đùa là được, không có gì. Nhưng cuối cùng vẫn phải đối mặt hiện thực, cách biệt tuổi tác quá lớn khó lâu dài, chơi là một chuyện, không thể làm lỡ việc lớn cả đời, tìm người bằng tuổi nhau tốt hơn.
Người ta không quan tâm quan hệ linh tinh của hắn với Hồng Nương, Ngưu Hữu Đạo không cứng rắn cãi lại, hắn dịu ngoan gật đầu nói:
“Cung chủ nói đúng.”
Long Hưu cười, nhẹ gật đầu, ông tin chuyện tốt như vậy chủ động đưa lên cửa thì không ai từ chối. Long Hưu cho rằng mình chủ động nói rõ là đã cho đối phương tự tin thoải mái theo đuổi, đối phương nên biết làm thế nào, có vài lời ám chỉ là đủ, ông không tiện nói rõ ra nếu không mất mặt.
Long Hưu chắp hai tay sau lưng chuyển đề tài:
“Nam châu đã yên ổn rồi đi?”
Ngưu Hữu Đạo trả lời:
“Nam châu tạm thời không có vấn đề gì, ta lo Bắc châu hơn.”
Long Hưu khẽ hỏi:
“Sao nói vậy?”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Thiệu Bình Ba vẫn có chỗ đáng học hỏi, bàn về trị lý Bắc châu thì những người triều đình phái đi sớm muộn gì sẽ làm Bắc châu rối tung. Nói câu không nên, trong triều nhiều gian nịnh, Thương Kiến Hùng không biết dùng người, đã không thích hợp thay ba đại phái khống chế nước Yến.”
Long Hưu lạnh lùng lườm Ngưu Hữu Đạo, bất đắc dĩ mới nãy nói vài lời kia nên giờ không thể giội nước vào hắn.
Long Hưu lạnh nhạt nói:
“Thương Kiến Hùng cũng không có cách nào, vì giữ ngai vàng nếu không dùng đồng đảng thì có thể dùng ai?”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Khi cần thiết có thể đổi người chủ trì cục diện nước Yến.”
Long Hưu nói:

“Làm gì có chuyện dễ dàng như ngươi nói, trên đưới dính líu ích lợi của nhiều người, đâu phải muốn đổi là đổi được? Sơ sẩy một cái nước Yến sẽ rối loạn, không ai dọn dẹp được mớ bòng bong thì ngoại địch sẽ thừa dịp lẻn vào chỗ hổng. Khi đó ba đại phái nên đối ngoại hay lao đến các nơi trấn áp? Tuy Thương Kiến Hùng vô năng nhưng ít ra giơ biển chính thống nước Yến, có thể miễn cưỡng giữ cho đại cục không tan vỡ, nếu đổi người thì ai phục ai? Ngươi cho rằng Thương Triêu Tông có tư cách thay thế sao?”
Ngưu Hữu Đạo chỉ nhắc một tiếng, muốn thăm dò thái độ của đối phương, hắn thấy vậy lập tức chắp tay nói:
"Cung chủ nói đúng, là ta không suy nghĩ chu đáo.”
Sau đó Long Hưu hỏi về Thiệu Bình Ba, Ngưu Hữu Đạo trò chuyện theo.
Long Hưu không nói nhảm nhiều với Ngưu Hữu Đạo, gặp mặt hắn đã là cho đầy đủ mặt mũi. Đương nhiên Long Hưu không vội đuổi Ngưu Hữu Đạo đi, giữ hắn ở lại chơi vài ngày.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo không muốn ở lại, ở đây quá bị động, hắn lấy cớ bận việc cáo từ.
Long Hưu không cưỡng ép, kêu Dịch Thư tiễn khách thay mình.
Lúc xuống núi Ngưu Hữu Đạo bỗng ôm eo Quản Phương Nghi đi song song.
Quản Phương Nghi định lắc người mắng hắn, Ngưu Hữu Đạo nói nhỏ: “Đừng nhúc nhích!”
Quản Phương Nghi nghiêng đầu thấy ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo thì ngây ra, chợt hiểu điều gì, lòng thầm nghi ngờ. Quản Phương Nghi biết Ngưu Hữu Đạo làm như vậy chắc chắn có mục đích gì, giả vờ phối hợp ra vẻ hai người có quan hệ đặc biệt thân thiết.
Dịch Thư vốn không thích hai người, tuy tiễn khách nhưng đi theo sau lưng không xa không gần. Dịch Thư thấy tay Ngưu Hữu Đạo sắp sờ mông người ta thì lộ biểu tình trơ trẽn.
Ban ngày ban mặt mà làm chuyện đồi phong bại tục, một đôi cẩu nam nữ không biết xấu hổ, làm nàng buồn nôn muốn ói.
Trên đường Ngưu Hữu Đạo ám thị, Quản Phương Nghi thậm chí chủ động ôm một cánh tay hắn.

Ra sơn môn chạm mặt Ngô Lão Nhị canh giữ chim bay chờ đợi, cả nhóm bay lên trời.
Nhìn Tiêu Dao cung xa xôi sau lưng, Quản Phương Nghi hỏi nhỏ:
"Tình huống gì?"
Ngưu Hữu Đạo trả lời:
“Long Hưu muốn tác hợp ta với Dịch Thư.”
Quản Phương Nghi kinh ngạc hỏi:
“Hắn muốn ngươi cưới Dịch Thư?”
Ngưu Hữu Đạo kể lại đại khái:
“Hắn đường đường là cung chủ Tiêu Dao cung sẽ không nói thẳng lấy đồ đệ liên nhân, chỉ ám thị bằng lời, muốn ta chủ động . . .”
Quản Phương Nghi nghe xong buồn cười:
“Đây là chuyện tốt, Long Hưu là ai? Có một chỗ trong Phiêu Miểu các. Đây là chuyện tốt người ta cầu cũng không được, ngươi đừng dây dưa, tội gì vòng tới vòng lui, trực tiếp sai người đưa lên sính lễ cầu hôn đi. Long Hưu có mặt mũi, có cớ thực hiện. Long Hưu tạo áp lực dù Dịch Thư không muốn đồng ý cũng không được, ngươi chắc chắn ôm mỹ nhân về.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi ngược lại:
“Mỹ nhân gì? Đẹp bằng bà không? Ta thì thấy không xứng xách giày cho bà.”
Quản Phương Nghi bật cười:
“Làm gì có! A, không đúng . . .!”
Quản Phương Nghi ngừng cười, biến sắc mặt nói:
“Ngươi nói vậy là sao? Lấy lão nương làm lá chắn cố ý làm anh đầu đó ghét phải không?”
Không phải Quản Phương Nghi không muốn giúp Ngưu Hữu Đạo giải quyết rắc rối mà vấn đề nằm ở thái độ của hắn, phải chăng hắn cảm thấy thanh danh của bà vốn đen nên thích hợp làm lá chắn trong chuyện này?
Ngưu Hữu Đạo không thừa nhận:
"Nào có."
Nhưng chối cũng vô dụng, Ngưu Hữu Đạo bị Quản Phương Nghi mắng xối xả. Ngô Lão Nhị điều khiển chim bay nghe mà lắc đầu.

Dịch Thư đưa khách đi rồi trở về phục mệnh, không kiềm được hỏi
Long Hưu chắp tay sau lưng dựa vào lan can nhìn phía xa:
“Sư phụ gặp hắn làm chi?”
Long Hưu sẽ không nói sự thật cho nàng, hỏi ngược lại:
“Thư nhi cảm thấy con người của Ngưu Hữu Đạo thế nào?”
Dịch Thư ném một câu:
“Không dám cung duy.”
Long Hưu ngạc nhiên, không ngờ đồ đệ của mình kiên quyết phủ định Ngưu Hữu Đạo.

Chương 812: Thực Hiện Lời Hứa

Chương 812: Thực Hiện Lời Hứa
Long Hưu vụt xoay người hỏi:
“Người ta trông cũng tốt mà sao bảo là không dám khen?”
Dịch Thư nói:
"Tâm cao khí ngạo, trong mắt không người!”
Long Hưu nhíu mày nói:
“Thư nhi nhìn đâu ra hắn là tâm cao khí ngạo, trong mắt không người? Hắn đã vô lễ với ngươi?”
Dịch Thư nói:
"Hắn dám! Sư phụ đừng thấy hắn mặt ngoài cung kính với ngài nhưng trong lòng không biết đánh giá Tiêu Dao cung chúng ta thế nào. Người này quen thói mắt mọc trên đỉnh đầu, lúc ở Thượng Thanh tông đã dám xuống tay với người của tôn trưởng, ở Tề Kinh đánh bị thương đệ tử Thiên Hỏa giáo, mấy chuyện này sư phụ cũng biết rồi. Sư phụ cảm thấy hắn sẽ xem trọng Tiêu Dao cung ta hơn Thiên Hỏa giáo sao?”
Long Hưu nói:
“Vi sư có tìm hiểu những chuyện này, đều là bị người buộc đến không có đường lui mới đánh trả, hắn có sai sao? Nếu hắn là phế vật mặc người hại thì ngươi cảm thấy hắn có tư cách ở chỗ này gặp vi sư sao?"
Dịch Thư nói:
“Sư phụ, không nói mấy chuyện khác, chỉ nói chuyện giữa hắn và Hồng Nương Tề Kinh, đây là chuyện người có phẩm hạnh đoan chính nên làm sao?”
Nói đến đây Long Hưu nhức đầu, nghe đồn lúc ở Phù Phương Viên Tề Kinh là Ngưu Hữu Đạo và Hồng Nương đã sống chung thật lâu, bây giờ càng như hình với bóng, thành đôi thành cặp.

Đồ đệ của ông trong sạch giờ bắt gả cho Ngưu Hữu Đạo từng có một lần ly dị thì quá uất ức.
Mấy chuyện đó tính, việc Đường Nghi có thể nói là thân bất do kỷ, nhưng với Hồng Nương thì tính sao? Thanh danh của Hồng Nương thế nào còn cần nói nhiều sao? Long Hưu phát hiện chàng trai trẻ tuổi như Ngưu Hữu Đạo không biết quý trọng lông chim của mình gì cả, làm như vậy chẳng phải là tự hủy tiền đồ sao?
Nên Long Hưu mới nhức đầu, có một số lời không cách nào nói ra khỏi miệng bàn bạc với người khác khi ở trong Tiêu Dao cung. Ngưu Hữu Đạo làm mấy chuyện lung tung như thế, ngươi đường đường là chưởng môn Tiêu Dao cung chỉ vì lung lạc người tài không tiếc khiến đệ tử quan môn của mình gả thấp, có phải là quá vô sỉ không? Không nói cái nhìn của người ngoài thế nào, người trong Tiêu Dao cung nghĩ sao?
Nên Long Hưu hy vọng Ngưu Hữu Đạo chủ động chút.
Long Hưu im lặng một lúc rồi chậm rãi nói:
“Có lẽ vì những gì hắn đã trải qua, sư phụ thì chết sớm, bên người thiếu người dạy dỗ nên hắn hơi phóng túng. Người trẻ tuổi có chút hành vi nên thông cảm.”
Dịch Thư hơi ngạc nhiên nghi ngờ hỏi:
“Sao cảm giác như sư phụ cố nói đỡ cho hắn?”
Long Hưu không thừa nhận, nhưng vẫn cố gắng khuyên bảo:
”Có sao? Hồi vi sư còn trẻ cũng từng hồ đồ, ai chẳng có lúc trẻ tuổi hoang đường. Nhìn người không thể xem trước mắt, phải biết xem xa hơn! Ý của vi sư là Ngưu Hữu Đạo vẫn có chỗ đáng học hỏi, không thì tại sao Ngọc Thương để điệt tử của mình bái hắn làm tiên sinh? Không thể chỉ xem khuyết điểm của người ta, cũng phải biết nhìn thấy sở trường, ta hy vọng ngươi học tập người ta điểm này.”
Dịch Thư chỉ vào mình, khó tin hỏi:
“Sư phụ kêu đệ tử học tập hắn?”
Long Hưu bỗng mặt biến sắc chỉ vào Dịch Thư, quát mắng:
“Ta nói rồi, là học tập sở trường của người ta! Ngươi cho rằng ngươi là đệ tử của Tiêu Dao cung là không gì không làm được? Ngươi phải thay đổi thái độ đó đi! Nghe kỹ cho ta, về sau rảnh rỗi hãy thường xuyên đi quận Thanh Sơn tiếp xúc nhiều với người ta, nghe rõ chưa?”

Thấy Long Hưu nổi sùng Dịch Thư đành cúi đầu vâng dạ:
“Vâng.”
Mặt ngoài vâng dạ chứ trong lòng Dịch Thư không thèm nghe theo.
Hai con Hắc Ngọc Điêu xoay quanh trên bầu trời dãy núi mênh mông rồi đáp xuống một đỉnh núi. Đoạn Hổ, Lôi Tông Khang, Ngô Tam Lưỡng nhảy xuống.
Một người từ trong rừng nhảy ra, đó là người của Ngũ Lương Sơn được xếp canh giữ quanh Vạn Thú môn.
Ba người Đoạn Hổ không quen thuộc người này nhưng đã gặp mặt, đối phương cũng biết họ là người đi theo bên Ngưu Hữu Đạo.
Hai bên chạm mặt chào hỏi nhau.
Đoạn Hổ hỏi:
“Người đã đến đông đủ chưa?”
Đối phương trả lời:
“Đã tập kết từ lâu.”
Đoạn Hổ gật đầu phất tay:
“Tốt, xuất phát ngay!”
Giữa trưa, đệ tử Ngũ Lương Sơn xuất hiện bên ngoài sơn môn Vạn Thú môn, tự xưng là Hắc Ngũ, nói với đệ tử gác cổng mình là bằng hữu của Triều Thắng Hoài, làm phiền thông bẩm.
Không lâu sau Triều Thắng Hoài bay ra từ Vạn Thú môn, nghe hai chữ Hắc Ngũ làm gã tim đập chân run, có tật giật mình chạy nhanh ra.
Triều Thắng Hoài nhìn người chờ ngoài sơn môn khá lạ mặt nhưng gã vẫn chạy nhanh ra dẫn người sang một bên.
Triều Thắng Hoài hỏi:
"Chúng ta có quen sao?”
Đệ tử kia trả lời:
“Có người ở thành Vạn Vật đến thực hiện lời hứa của Đạo gia với ngươi.”
Triều Thắng Hoài không đi theo đệ tử kia ngay, sợ Ngưu Hữu Đạo giết người diệt khẩu. Triều Thắng Hoài hỏi rõ nơi chạm mặt trong thành, kêu đệ tử kia đi trước rồi mình sẽ đến sau.
Triều Thắng Hoài vừa vào Vạn Thú môn liền kéo một đám đồng môn xuống núi uống rượu, đi khách điếm Thiên Vận trong thành Vạn Vật.

Trong khi ăn uống với đồng môn Triều Thắng Hoài kiếm cớ đi lên lầu gõ cửa một căn phòng.
Trong phòng có người chờ Triều Thắng Hoài, là Đoạn Hổ.
Hai bên xác nhận thân phận của nhau, Triều Thắng Hoài ám thị xung quanh đều là người của gã.
Đoạn Hổ cười cười vươn tay mời đối phương ngồi xuống, móc ra một xấp kim phiếu đẩy tới trước mặt Triều Thắng Hoài:
“Đây là một trăm vạn, Đạo gia kêu ta chuyển lời rằng gần đây xảy ra chút xung đột với bên Bắc châu, chi tiêu nhiều nên hơi kẹt chút, ba trăm vạn còn lại sẽ không nợ Triều huynh, chờ về sau đưa nữa.”
Chịu đưa đã không tệ, Triều Thắng Hoài vốn chuẩn bị tâm lý không lấy được tiền, không ngờ Ngưu Hữu Đạo giữ lời đưa trả một phần.
Triều Thắng Hoài kiểm kê kim phiếu xong vừa nhét vào ngực đã nghe Đoạn Hổ nói:
“Đạo gia còn kêu ta mang vài người đến, nói là Triều huynh có chuyện sắp xếp chúng ta làm.”
Nói đến việc này làm Triều Thắng Hoài bực mình. Ngưu Hữu Đạo nói đi là đi, không làm chuyện đã hứa với gã, mấy đồng môn tham gia chuyện đó khiến gã mỗi ngày treo tim treo gan.
Quan trọng là mấy vị kia không xem mình như người ngoài, gặp chuyện là tìm Triều Thắng Hoài, họ đánh giá năng lực của gã cao quá, nếu có bản lĩnh thì gã cần gì bí quá hóa liều?
Triều Thắng Hoài sợ rồi sẽ xảy ra chuyện, cũng định tự mình ra tay nhưng mấy vị kia đang đi gần với gã, nhiều người trong môn biết, lúc khiến họ biến mất gã phải có bằng chứng là không ở cạnh họ. Triều Thắng Hoài từng muốn tìm người ngoài ra tay nhưng không dám, kêu người ngoài làm chuyện này chẳng khác gì tặng chuôi đao vào tay người ta, tương lai không yên ổn.
Triều Thắng Hoài nhìn quanh, ra hiệu Đoạn Hổ lại gần, nói nhỏ vào tai vài câu.
Đoạn Hổ gật đầu biểu thị đã biết.
Hai mái đầu gần sát tách ra.
Triều Thắng Hoài nghiến răng nói:
“Ta muốn sáng mai thấy đầu của họ!”

“Yên tâm, không thành vấn đề, sẽ chôn dưới gốc cây già ngoài cửa thành đông vào sáng mai.”
Đêm nay Triều Thắng Hoài tìm cái cớ làm việc thích hợp suốt đêm ở cùng đồng môn, mặt ngoài nói cười nhưng trong lòng cực kỳ không bình tĩnh.
Bốn vị đồng môn đã bị Triều Thắng Hoài lừa xuống núi, lý do là cần người lấy ít đồ.
Triều Thắng Hoài rất lo người bên Ngưu Hữu Đạo trượt tay, nếu để một người sống chạy về thì người sống sót đó sẽ biết mình bị lừa, gã sẽ thảm.
Triều Thắng Hoài an ủi mình chuyện này không nhỏ, Ngưu Hữu Đạo biết hậu quả để lộ tiếng gió, chắc sẽ làm việc ổn thỏa.
Triều Thắng Hoài khó khăn chờ đến trời sáng, trong môn truyền ra tiếng gió nói là bốn người kia chưa được cho phép tự tiện đi vắng cả đêm, đã phái người tìm họ.
Nhân viên quản sự trong môn cũng tìm đến Triều Thắng Hoài, hỏi gã có biết bốn người kia đi chỗ nào không, tất nhiên gã bảo không biết gì hết.
Triều Thắng Hoài cảm thấy mình có quan hệ tốt với bốn người, chủ động yêu cầu xuống núi tìm giúp.
Triều Thắng Hoài đi đến cây già ngoài cửa thành, nền đất không có dấu vết bị xới chôn vật gì, gã tìm phạm vi lớn hơn nhưng không có gì. Triều Thắng Hoài bất đắc dĩ chạy nhanh vào thành Vạn Vật, đi khách điếm Thiên Vận tìm Đoạn Hổ.
Trong khách điếm không có bóng dáng Đoạn Hổ, người trong khách điếm nói đêm qua khách đã trả phòng rời đi.

Chương 813: Giết (1)

Chương 813: Giết (1)
Triều Thắng Hoài bàng hoàng đi ra khách điếm, không biết bên Đoạn Hổ làm vậy là sao, không thành công hay làm được rồi mà quên chuyện đã hứa? Nhưng chuyện đó sao có thể quên được?
Triều Thắng Hoài ước gì có thể chắp cánh bay đến Nam châu ngay, tìm Ngưu Hữu Đạo hỏi rõ ràng.
Yến Kinh, phủ Đại Tư Không. Trong một phòng tĩnh có ba chiếc bàn dài, ba cái bồ đoàn.
Một cái bàn dài đặt ngang bên trên cao, Đồng Mạch ngồi sau bàn.
Hai bên dưới tay đặt hai chiếc bàn, hai người ngồi là chưởng môn Kim Vô Quang của Chân Linh viện, chưởng môn Tào Ngọc Nhi của Phi Hoa các từng khống chế Nam châu.
Trò chuyện một lúc sau hai vị chưởng môn còn giữ lại nghi ngờ.
Tào Ngọc Nhi hỏi dò:
“Tướng gia, việc này có được ba đại phái đồng ý không?”
Đồng Mạch thản nhiên nói:
"Cơ hội không đến vì người ta đồng ý, có nhiều lúc là bản thân tranh thủ, ngươi không làm thì vĩnh viễn không có cơ hội. Không lẽ hai vị không muốn lấy về Nam châu, cho đệ tử hai phái một lời giải thích sao?”
Kim Vô Quang nói:
"Tướng gia nói có lý, nhưng lỡ bị ba đại phái phản đối thì sao?”
Đồng Mạch lườm Kim Vô Quang, nhủ thầm nếu ba đại phái chịu thì ta còn cần tìm các ngươi?
Đồng Mạch vuốt râu nói:
"Phản đối cái gì? Triều đình còn không sợ thì các ngươi sợ cái gì? Triều đình sẽ giao thiệp với ba đại phái, nếu các ngươi thật sự sợ thì bản tướng

không cưỡng ép, sẽ có người đồng ý phối hợp đại quân triều đình.”
Kim Vô Quang vội nói:
“Tại hạ không có ý đó, chẳng qua có ý tốt nhắc nhở vậy thôi.”
Kim Vô Quang và Tào Ngọc Nhi liếc nhau, hai người cùng đứng lên, chắp tay nói:
“Chân Linh viện, Phi Hoa các nguyện tùy thời phối hợp đại quân triều đình chinh phạt!"
Chờ hai người rời đi Đồng Mạch đứng dậy đi đến một bên, đẩy ra cửa kéo một góc, một người ngồi xếp bằng bên trong.
Ca Miểu Thủy chậm rãi uống trà, từ từ nói:
“Thực lực của hai nhà họ chưa chắc làm nên chuyện.”
Đồng Mạch nói:
“Đầu năm nay có nhiều môn phái xin cơm ăn, chờ tìm thêm hai nhà là được. Chọn hai nhà kia là vì biết bọn họ không cam lòng làm chó nhà có tang lâu như vậy, một khi lên sân sẽ liều mạng. Ngươi không cần lo việc này, bên Nam châu và Kim châu sao rồi?”
Ca Miểu Thủy bình tĩnh nói:
“Bên Nam châu thì ta sẽ cố gắng nhanh chóng liên lạc với Đại Thiền sơn, bọn họ có đồng ý hay không đều không sao. Bên Kim châu thì Hải Vô Cực đã bảo đảm với bệ hạ sẽ không để Kim châu ra tay quấy nhiễu."
Đồng Mạch gật đầu nói:
“Thế thì tốt.”
Chân trời hiện vệt trắng bình minh.
Phía tây Kim châu, đường cái từ Bình châu đi Kim châu, một tòa trạm dịch khác với thường ngày, nhiều thủ vệ tăng thêm, canh giữ nghiêm ngặt. Khách qua đường muốn vào trạm dịch nghỉ chân đều bị cấm không cho vào.
Một con Hắc Ngọc Điêu đón ban mai đáp xuống trạm dịch, ba hoạn quan nhảy xuống.
Một hoạn quan ôm kiếm đứng trên bậc thang trước cửa trạm dịch thấy thế rút kiếm, xuống bậc thang chắp tay với người hơi mập dẫn đầu ba hoạn quan:
"Hoàng công công, sao ngài đến đây?”
Hoàng công công cười híp mắt nói:

“Có việc bẩm báo với chưởng lệnh, hãy đi thông báo.”
Thái giám cầm kiếm quay đầu nhìn cửa sổ một gian phòng, phỏng đoán người ở bên trong chưa dậy, hơi sợ không dám quấy rầy.
Thái giám cầm kiếm cười nói:
“Hoàng công công có chuyện gì để kim sí truyền tấn đến là được, chuyện gì mà làm phiền ngài tự mình đến một chuyến?”
Hoàng công công ngừng cười, trầm giọng nói:
“Vớ vẩn, nếu không có chuyện quan trọng thì ta từ kinh thành xa xôi chạy tới làm chi, nhanh đi thông báo!"
Thái giám cầm kiếm hơi khom người:
“Xin chờ chút.”
Thái giám cầm kiếm nhanh chóng xoay người chạy vào trạm dịch, lên tầng hai, đi qua các hàng thủ vệ gõ cửa một căn phòng.
Trong phòng truyền ra giọng the thé lạnh lùng nói:
“Vào đi.”
Thái giám cầm kiếm đẩy cửa vào, nương ánh sáng nguyệt điệp thấy một nam nhân mặc áo lót ngắn màu trắng ngồi xếp bằng đả tọa trên tháp, tóc xõa vai.
Người này là thái giám gần thân đi theo bên hoàng đế nước Triệu Hải Vô Cực, Trung Xa Phủ Lệnh Triệu Sâm.
Thái giám cầm kiếm nhỏ giọng nói:
“Chưởng lệnh, Hoàng Tạ Hoàn công công đến, nói là có chuyện gì muốn gặp ngài.”
Dưới mái tóc che nửa bên mắt chợt hai con mắt mở ra, tròng mắt nhích nhẹ, Triệu Sâm khẽ ừ.
Thái giám cầm kiếm nhanh chóng lui ra.
Chốc lát sau cửa mở, Hoàng Tạ đi vào.
Hoàng Tạ chắp tay hành lễ hướng tháp:
“Chưởng lệnh."
Triệu Sâm hơi nghiêng đầu nhìn Hoàng Tạ, ngữ điệu lạnh lùng hỏi:
“Ngươi từ xa chạy tới có phải vì kinh thành xảy ra chuyện gì?”
Hoàng Tạ không đáp mà phất tay với thái giám cầm kiếm ra hiệu lui, ra lệnh bắt buộc:

“Kêu người ngoài cửa lui ra, chưa được cho phép không ai được đến gần.”
Thái giám cầm kiếm nhìn Triệu Sâm, không thấy y có phản ứng gì mới dạ lui ra, đóng cửa phòng lại. Ngay sau đó ngoài cửa truyền đến một chuỗi bước chân đi xa.
Hoàng Tạ đến gần Triệu Sâm, rút một trang giấy ra khỏi ống tay áo giũ ra cho y xem.
Tờ giấy ố vàng có chữ ‘giết’ đỏ thắm bắt mắt.
Con ngươi Triệu Sâm co rút, giật tờ giấy từ tay đối phương nhìn thật kỹ, y rất quen thuộc chữ viết này.
Xem xong Triệu Sâm chậm rãi gấp tờ giấy, hỏi:
"Ai?"
Hoàng Tạ nhỏ giọng nói:
“Trưởng công chúa và nghiệt chủng mới sinh ra.”
Triệu Sâm giật nảy mình, đã hiểu tại sao đối phương phải đuổi người khác đi. Chuyện bệ hạ muốn mưu sát muội muội ruột của mình không thể để lộ ra ngoài.
Triệu Sâm nhanh chóng đứng dậy, hai chân trần xuống tháp bước nhanh mở cửa nhìn bên ngoài, lại chạy đến cửa sổ mở ra xem.
Xác nhận không ai nghe lén Triệu Sâm mới trở về, hỏi nhỏ:
“Thái hậu có biết việc này?"
Hoàng Tạ lắc đầu nói:
“Sao có thể để thái hậu biết việc này, nếu thái hậu biết thì thái hậu nên ngăn hay không?”
Triệu Sâm hỏi:
“Với tội danh gì?”
Nếu không làm rõ thì Triệu Sâm không dám xuống tay, dù gì là trưởng nữ của hoàng thái hậu. Giết nữ nhi của thái hậu rồi lỡ sau đó thái hậu tức giận muốn giết y báo thù cho nữ nhi thì làm sao?
Hoàng Tạ nói:
"Trước mắt không có tội danh, nhưng Phủ Lệnh nên rõ ràng giết người là thứ yếu, kiếm chỉ hướng Kim châu mới là thật, xong việc tất nhiên có tội danh. Không cần ta nói đạo lý nhiều, không thành công thì không có

tội danh, hoàn thành việc sẽ có tội danh, chờ xong chuyện liệt kê ra không muộn.”
Triệu Sâm xõa tóc biểu tình trầm trọng, đi tới đi lui trong phòng.
Chuyến đi của Triệu Sâm vốn là thay thiên tử tuần thị, khi đến Bình châu có lẽ vì y ở gần, cộng thêm thân phận địa vị của y đủ sức nặng nên đột nhiên nhận ý chỉ của thái hậu Thương Ấu Lan, nói là hoàng đế cũng đồng ý cho y đại biểu thái hậu và hoàng đế đi xem Kim châu, chúc mừng trưởng công chúa Hải Như Nguyệt mới sinh.
Từ mặt nào đó đây vốn là chuyện tốt đáng mừng, ai ngờ đột nhiên nhận thêm việc, chuyện tốt biến thành chuyện xấu.
Việc này tuyệt đối là khoai nóng phỏng tay, vẫn câu cũ, dù gì là nữ nhi của thái hậu, giết nữ nhi thì sau này thái hậu sẽ gai mắt y.
Hoàng Tạ hỏi:
"Cớ gì do dự? Không lẽ Phủ Lệnh muốn kháng chỉ?"
Triệu Sâm hất tóc dài ra sao, vụt ngoái đầu lạnh lẽo nhìn Hoàng Tạ.
Triệu Sâm nghi ngờ phải chăng có người giở trò quỷ sau lưng, cố ý đẩy y ra làm việc này.
Hoàng Tạ giật nảy mình, biểu tình trở nên dịu ngoan.
Triệu Sâm lạnh lùng nói:
“Không phải do dự mà đang suy nghĩ nên ra tay thế nào. Phủ Thứ Sử đề phòng nghiêm ngặt, muốn gặp người còn khó khăn, không dễ xuống tay, nếu dễ thì đã chẳng đợi đến hôm nay."
Hoàng Tạ nói:
“Vì bình thường không dễ xuống tay nên đây mới là cơ hội, nữ nhi sinh sản, làm nương phái người đến thăm sức khỏe là chuyện hợp tình hợp lý, cộng thêm thân phận của Phủ Lệnh lẽ nào nàng dám không gặp? Bên trên kêu Phủ Lệnh tùy thời xuống! À, ta đến đây mang theo thứ tốt bí mật giấu trong đại nội đưa cho Phủ Lệnh.”
Triệu Sâm quay đầu nhìn Hoàng Tạ.
Hoàng Tạ móc một thứ nhỏ cỡ ngón tay bao trong vải màu vàng khỏi ống tay áo, đưa tới trước mặt Triệu Sâm, mở bao ra lộ thứ mảnh khảnh như nhân sâm, đỏ sẫm hơi đen.
Triệu Sâm ngắm một lúc, hỏi:
“Thứ gì vậy?”

Hoàng Tạ nhỏ giọng nói:
“Thứ này tên là Hồng Hài Nhi, rất hiếm thấy, sinh trong đất đầm lầy độc chướng, gặp huyết tinh sẽ biến dị, thấy máu phong hầu. Người bình thường dính phải sẽ tổn thất huyết khí, nếu nữ nhân tới tháng dính thứ này sẽ xói mòn huyết khí đến chết, linh đan diệu dược không giải được. Đối với nữ nhân mới sinh sản chưa hết mùi máu, vốn đã mất huyết khí thì hiệu quả càng tốt. Phủ Lệnh chỉ cần nghiền nó thành phấn, tìm cách làm nàng tiếp xúc là có thể ngồi chờ tin tức tốt."

Chương 814: Giết (2)

Chương 814: Giết (2)
Hoàng Tạ nói xong lại bao kín thứ đó, nhẹ nhàng đặt xuống tháp.
Mặt Triệu Sâm không biểu tình nói:
“Dùng thứ đó trừ lớn rồi còn nhỏ thì sao?”
Hoàng Tạ nhẹ nhàng nói:
“Cuống rốn mới đứt, cũng dính máu tanh, sơ sinh ăn sữa mẫu thân, lớn dính phải thì nhỏ làm sao tránh thoát được?”
Triệu Sâm lặng im không nói.
Hoàng Tạ nhìn y chằm chằm.
Thật lâu sau Triệu Sâm chậm rãi nói:
“Vì bên trên, bây giờ làm chuyện như vậy có thích hợp không?”
Hoàng Tạ nói:
“Phủ Lệnh ở bên ngoài tuần thị nên không biết một số tình huống, thế cục đã thay đổi, cơ hội thu phục Kim châu đã tới.”
“Có biến gì?”
“Nước Yến muốn ra tay với Nam châu.”
Triệu Sâm quay đầu nhìn Hoàng Tạ, chờ nghe tiếp.
“Bên nước Yến, Thương Triêu Tông đã thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Thương Kiến Hùng, không thể nhẫn nhịn sự tồn tại của Thương Triêu Tông dược nữa. Thương Kiến Hùng phái sứ bí mật diện kiến bệ hạ, hy vọng khi xuống tay với Nam châu thì bệ hạ có thể kiềm chế Kim châu. Giờ Thiệu Bình Ba nhi tử của Thiệu Đăng Vân đầu vào nước Tấn dẫn đến hai nước Tề, Vệ kiêng kị, đều phái thêm người ngựa đến biên cảnh nước Tấn phòng bị. Trong nước Triệu nếu có biến cố gì thì Tề, Vệ không có sức can thiệp, còn phải đề phòng nước Tấn thừa dịp làm loạn. Nước Hàn đang tranh chấp Bắc châu với nước Yến, nước Yến muốn xuống tay với Nam châu. Lúc này quanh nước Triệu không có

hoạn ngoài, mẫu tử trưởng công chúa gặp nạn thì rắn mất đầu, chọn người mới sẽ kích động trong Kim châu, đại quân có thể thừa dịp đánh vào, cơ hội cực tốt một hơi giải quyết bệnh trầm kha cho Kim châu. Không thể bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở!”
Triệu Sâm chậm rãi gật đầu, xoa tờ giấy thành phấn:
“Thì ra là vậy.”
Triệu Sâm khẽ thở dài:
“Kéo một sợi dây động cả cánh rừng.”
Hoàng Tạ gật gù hùa theo:
“Đúng là vậy.”
Một lát sau Hoàng Tạ ra trạm dịch, lại leo lên chim bay đi. Hoàng Tạ truyền mật chỉ xong phải về kinh phục mệnh ngay, để bên kinh thành sớm chuẩn bị.
Triệu Sâm nhanh chóng rửa mặt súc miệng chuẩn bị, y biết việc đến tình trạng này muốn không làm cũng không được.
Khi trời đã sáng một đoàn người ngựa lao ra trạm dịch, gót sắt rầm rập chạy đến Kim châu.
Trong một tòa thôn trang cách thành Kim châu mấy chục dặm, trong một đình viện nhà nông.
Sau khi gà gáy báo trời sáng, phía ngoài sân ngẫu nhiên vang tiếng chó sủa, các gia đình dâng lên từng đợt khói bếp. Trời đã sáng.
Ngưu Hữu Đạo đẩy cửa ra sân. Phương Triết phụ trách việc liên lạc giữa Kim châu và Nam châu cũng ra theo.
Ngưu Hữu Đạo nói chuyện cả đêm với Phương Triết, hỏi cụ thể tình hình bên Kim châu. Khi chưa hiểu rõ về Kim châu, trong lòng chưa đoán được gì thì Ngưu Hữu Đạo sẽ không lỗ mãng vào thành.
Ngưu Hữu Đạo phất tay nói:
“Được rồi, ngươi đi về trước."
Phương Triết chắp tay từ biệt.
Sau khi Phương Triết đi Quản Phương Nghi lại gần nói:
“Trong nhà gửi tin nói đã thành công, nhốt người trong chỗ bí mật rồi.”
Cái gọi là chỗ bí mật là sơn thôn mà đám người Mông Sơn Minh từng ẩn náu.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, đã nghe xong, suy nghĩ bay xa.

Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Bà nói xem Thiệu Bình Ba có lợi hại không? Người ở Bắc châu, tin tức không nhạy nhưng vẫn đoán ra Triều Thắng Hoài ở Vạn Thú môn bị ta khống chế.”
Sau này Ngưu Hữu Đạo mới được bên Đại Thiền sơn cho biết, không phải Đại Thiền sơn chủ động nói, chuyện này không có chứng cứ lại dính dáng đến cao tầng Vạn Thú môn, Đại Thiền sơn sẽ không nói lung tung. Ngưu Hữu Đạo ở Bắc châu hỏi kỹ sau khi tình hình trước và sau khi Thiệu Bình Ba thoát thân suy đoán ra y đi đâu, vô tình biết được. Khi ấy Ngưu Hữu Đạo bị kinh diễm, càng quyết tâm truy sát y, bất đắc dĩ Thiệu Bình Ba vẫn chạy thoát được.
Quản Phương Nghi không hiểu tại sao Ngưu Hữu Đạo lôi chuyện này ra nói, bà hỏi:
“Ý ngươi là Thiệu Bình Ba sẽ tham gia vào?”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Chuyện không chứng cứ nếu hắn muốn tham gia cũng phải châm chước kỹ, giờ hắn chủ yếu tập trung tinh lực không rảnh quan tâm ta. Trước không nói hắn có can thiệp vào không, chỉ sợ Triều Thắng Hoài nóng nảy, có lẽ bất chấp tất cả tìm ta. Thông báo trong nhà nếu Triều Thắng Hoài tìm đến thì đưa hắn đến chỗ ta.”
Quản Phương Nghi khẽ ừ:
“Còn một chuyện nữa, Tống Thư chưa bị áp đảo đến kinh thành đã được triều đình thả. Nghe bên vương gia đưa tin thì mới đưa người ra Nam châu giao cho người Định châu không lâu Định châu đã thả người. Trong tin tức nói án diệt môn Tống gia chưa tra rõ, không có triều đình ý bảo thì thứ sử Tiết Khiếu Định châu không dám làm như vậy. Thám tử bên vương gia chú ý thấy Tiết Khiếu ngang nhiên phái người hộ tống Tống Thư đi kinh thành.”
Ngưu Hữu Đạo cười cười:
“Không thèm che giấu sao, xem ra triều đình sốt ruột muốn trở mặt với Nam châu, không thèm nể mặt. Liên lạc với bên Hiểu Nguyệt các hãy chặn người giữa đường, làm thịt luôn người của Tiết Khiếu, ném trả đầu người cho Tiết Khiếu.”
Quản Phương Nghi nhíu mày hỏi:

“Làm thịt thì cứ làm, có cần rắc rối vậy không?”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Khi trở mặt thì Định châu sẽ dẫn đầu tiến công Nam châu, nhắc nhở và chấn nhiếp Tiết Khiếu một chút không có gì không tốt. Triều đình muốn tát mặt ta thì ta phải bày ra sự cứng rắn, bọn họ muốn thả người là thả được sao?”
Quản Phương Nghi hỏi:
“Bên ngươi triệu tập người của Hiểu Nguyệt các, bên kia lại kêu Hiểu Nguyệt các đi cướp người, ngươi xem Hiểu Nguyệt các là cái gì? Người ta chịu nghe theo ngươi sao?”
“Không phải có thể chịu nghe theo ta không mà bọn họ muốn buộc chết ta. Bà yên tâm, Hiểu Nguyệt các sẽ cố gắng, họ ước gì bắt được nhiều điểm yếu của ta.”
“Ngươi có suy nghĩ đến hậu quả khi bị người bắt giữ điểm yếu không?”
“Hồng Nương, thực lực của chúng ta quá yếu, sắp đối mặt thế cục không cho phép chúng ta lo được lo mất. Ta cũng không muốn bị người uy hiếp, nhưng nếu không làm ra chút hy sinh, không chịu thiệt đôi chút thì sẽ ăn bồ hòn càng lớn. Không nói chuyện này nữa, khi nào người của Hiểu Nguyệt các đến nơi?”
“Sắp rồi, khi nào đến sẽ đưa tin cho chúng ta. Ngươi triệu tập người của Hiểu Nguyệt các đến bên này làm gì? Sợ Hải Như Nguyệt tìm ngươi tính sổ à?”
“Hải Như Nguyệt sẽ không tính sổ với ta, nhưng ta dám lộ mặt ở đây sẽ có người nhớ đến ta, làm thử một chút để sau này sắp xếp. Nghe Phương Triết nói thì không ngoài dự đoán sứ thần các nước đang trên đường đến Kim châu chúc mừng. Chúng ta không thể ngồi chờ triều đình ra tay rồi bị động ứng đối, nên lấy công làm thủ.”
"Lấy công làm thủ?"
Ngưu Hữu Đạo không trả lời, nhìn cách ăn mặc nông phụ của Quản Phương Nghi, cười nói:
“Mặc kiểu này đẹp đấy, nhưng da thịt hơi trắng, không giống.”
Ngưu Hữu Đạo cũng không tốt hơn gì, mặc như nông phu bình thường, hai người dịch dung giả làm phu thê đến tìm họ hàng, nếu họ không ăn mặc kiểu này thì quá bắt mắt trong thôn.

Quản Phương Nghi xì một tiếng:
“Dẹp đi!”
Trong phủ Thứ Sử Kim châu, Triệu Sâm mặc đồ hoạn quan long trọng khoác áo choàng đứng trong đình viện, vài tên tùy tùng đứng phía sau. Đối diện là một hàng đệ tử Vạn Động Thiên Phủ cảnh giác.
Lê Vô Hoa bước ra từ hậu viện, đứng không xa nhìn tình hình bên này rồi chậm rãi tới gần.
Lê Vô Hoa chắp tay nói:
“Triệu công công đến, không từ xa tiếp đón."
Triệu Sâm lạnh nhạt nói:
“Ta phụng mệnh thái hậu thăm trưởng công chúa, các ngươi đãi khách như vậy sao? Là không để thái hậu vào mắt hay muốn tạo phản?”
Lê Vô Hoa xua tay cười, lắc đầu xin lỗi:
“Triệu công công nói quá lời, không phải không cho Triệu công công gặp công chúa mà vì sau khi sinh công chúa sức yếu, không chịu nổi gió lạnh. Đại phu đã dặn phải nằm trên giường nghỉ ngơi, không cho công chúa gặp khách. Ta nghĩ thái hậu cũng sẽ vì lo cho nữ nhi mà nghe theo đại phu dặn, Triệu công công nói có đúng không?”
Lời này tất nhiên là tìm cớ, khi chưa biết sâu cạn người của đối phương thì Lê Vô Hoa không dám để bọn họ đi gặp Hải Như Nguyệt, sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Chuyện Hải Vô Cực không yên lòng bên này chẳng phải bí mật gì.
Hải Như Nguyệt đã thành thê tử của ông, còn sinh nhi tử cho ông, sao Lê Vô Hoa có thể không cẩn thận bảo vệ?

Chương 815: Về Già Có Con

Chương 815: Về Già Có Con
Triệu Sâm im lặng, bên trên kêu y đến vì thân phận của y có sức nặng, ai ngờ không thể gặp mặt Hải Như Nguyệt.
Nhưng Triệu Sâm không miễn cưỡng vì biết nài áp cũng vô ích, càng bắt buộc người ta càng nghi ngờ có ý xấu, càng không cho y gặp, không chừng làm hỏng chuyện.
Triệu Sâm nói:
“Tuổi như trưởng công chúa mà còn sinh sản nên ta muốn biết tình hình thân thể của công chúa thế nào, để trở về phục mệnh cho thái hậu.”
Lê Vô Hoa cười nói:
“Tuổi sinh sản hơi lớn nhưng may mà thể chất của trưởng công chúa không kém, Vạn Động Thiên Phủ chúng ta cũng không vô dụng, dốc lòng điều dưỡng khiến thân thể của công chúa rát tốt. Nhờ Triệu công công chuyển lời đến thái hậu mọi chuyện ở đây đều ổn, xin đừng lo.”
Triệu Sâm giơ tay qua vai ngoắc, hai người đứng hai bên sau lưng y tiến lên dâng hai cái hộp.
Triệu Sâm nói:
“Đây là quà thái hậu dặn mang cho trưởng công chúa, làm phiền đưa cho trưởng công chúa.”
Lê Vô Hoa gật đầu nói:
“Được thôi.”
Lê Vô Hoa ngoắc tay, có người tiến lên nhận hai cái hộp.
Làm nữ nhi không có lý do gì không nhận quà mẫu thân tặng cho, nhưng nhận là một nhẽ, dùng thế nào là tùy bên Lê Vô Hoa.
Nhận quà rồi Lê Vô Hoa không rụt rè nữa, hỏi thẳng:
“Nghe nói Triệu công công đang thay bệ hạ tuần thị bốn phương, chắc rất bận rộn, không biết khi nào sẽ rời Kim châu?”

Câu này có hơi hướm đuổi ngay, Lê Vô Hoa thật sự ước gì đối phương đi sớm.
Triệu Sâm bình tĩnh nói:
“Thái hậu có lệnh, lão nhân gia ở kinh thành không tiện ra ngoài, không thể tự mình đến tiệc trăng tròn của ngoại tôn, mệnh ta chúc mừng thay. Đợi uống rượu tiệc trăng tròn của ngoại tôn thái hậu rồi ta mới có thể đi.”
Lê Vô Hoa thầm bực, đối phương tỏ rõ chưa gặp Hải Như Nguyệt thì không chịu đi. Hôm đãi tiệc trăng tròn Hải Như Nguyệt phải mang theo trẻ sơ sinh ra gặp khách, dù không cho người ta gặp thì người ta đại biểu thái hậu uống rượu mừng là hợp tình hợp lý, không thể từ chối yêu cầu chính đáng này, giờ muốn đuổi Triệu Sâm cũng khó.
Lê Vô Hoa cười nói:
“Người đâu, đưa Triệu công công đi Lưu Phương quán, sắp xếp cho tốt.”
có người đi lên ngay, vươn tay mời:
“Mời.”
Triệu Sâm nhìn Lê Vô Hoa chằm chằm, chậm rãi nói:
“Ngươi dù gì là nữ tế của thái hậu, cưới trưởng công chúa mà đến nay chưa đi gặp thái hậu, về tình về lý có phải là không nói được?”
Câu này hơi khó xử người, Lê Vô Hoa cười lúng túng, muốn không xấu hổ cũng khó. Lê Vô Hoa lớn tuổi còn hơn thái hậu Thương Ấu Lan, giờ có mẫu thân nhỏ tuổi hơn mình, nhưng không thể trách ai, chỉ trách mình không quản lý nghiêm thứ nhét trong đũng quần.
Lê Vô Hoa cười gượng:
“Bận nhiều việc, chờ có thời gian rảnh nhất định đi kinh thành bái kiến.”
Nói ngoài miệng là vậy, đánh chết Triệu Sâm cũng không dám đi kinh thành, sợ có đi không về, sợ bị người ta giữ lại kinh thành thay Hải Như Nguyệt hiếu thảo với thái hậu, Vạn Động Thiên Phủ cũng khó cứu ông ra.
Triệu Sâm không nói nhiều, phất áo choàng xoay người dẫn mấy tùy tùng đi. Có người bên Hải Như Nguyệt bước nhanh đi phía trước dẫn đường.
Lê Vô Hoa nhìn theo người đi, thầm thở phào. Triệu Sâm đến tạo áp lực lớn cho ông.

Lê Vô Hoa gọi đệ tử lại dặn xác minh rõ thân phận tất cả người đi theo Triệu Sâm, phòng ngừa cao thủ đặc biệt nào ẩn núp. Lê Vô Hoa ra hiệu cho đệ tử ôm hộp quà phải kiểm tra kỹ đồ trong hộp.
Trọng địa hậu viện, trong một căn phòng đóng kín cửa sổ. Hải Như Nguyệt xõa tóc, mặt không son phấn ngồi bên nôi.
Có tu sĩ Vạn Động Thiên Phủ chăm sóc cộng thêm Lê Vô Hoa không tiếc linh đan diệu dược, sau khi Hải Như Nguyệt sinh thân thể khỏe lại rất nhanh.
Hải Như Nguyệt thẫn thờ nhìn trẻ sơ sinh ngủ say trong nôi, nhớ nhi tử bị Quỷ Y mang đi không biết bây giờ ra sao.
Mấy nha hoàn đứng quanh nôi chờ hầu.
Cửa mở, Lê Vô Hoa đi vào, trong tay ôm cái hộp nhẹ nhàng bước tới cạnh nôi ngắm trẻ sơ sinh ngủ say, mặt lộ vẻ hiền lành bình thường hiếm thấy.
Gió mưa trong giới tu hành, chuyện tương lai khó ai nói rõ được.
Lúc trẻ vì trèo lên cao Lê Vô Hoa bất chấp bản thân, không có tâm tình lôi kéo thêm gia đình, không muốn vướng víu. Chờ khi ở trên cao thì lớn tuổi, điều kiện không thích hợp, nhìn thấu nhiều chuyện nên không muốn tạo gia đình.
Lúc trước Hải Như Nguyệt nổi tiếng gần xa, Lê Vô Hoa không thể nào cưới bà được. Lê Vô Hoa vừa muốn chơi vừa muốn giúp Vạn Động Thiên Phủ khống chế bên này, chưa bao giờ nghĩ sẽ bên nhau với bà. Nhưng đứa nhỏ này xuất hiện chạm đến mảnh mềm mại trong lòng Lê Vô Hoa.
Vì hai mẫu tử Lê Vô Hoa xem như bất chấp mặt già quỳ trước mặt sư huynh chưởng môn cầu xin, mặc kệ thanh danh của Hải Như Nguyệt quyết cưới bà, mặt già mất hết trong Vạn Động Thiên Phủ, làm trưởng lão mà ra chuyện như vậy.
Mỗi khi nhìn đứa nhỏ nằm trong nôi là lòng Lê Vô Hoa hoang mang, ông lớn tuổi, lỡ như mất thì ai bảo vệ bình an cho hai mẫu tử?
Quan niệm cố hữu của Lê Vô Hoa hơi dao động, từng nghĩ thừa dịp lời nói của mình còn nặng ký trong Vạn Động Thiên Phủ cố gắng bảo vệ hai mẫu tử, khiến họ rút ra khỏi gút mắt ích lợi này. Không có quyền thế thì đã sao? Được sống yên ổn qua cả đời tốt hơn bất cứ điều gì.

Nhưng Lê Vô Hoa biết đã cuốn vào vòng xoáy thì không còn đường lui, đầu tiên là Vạn Động Thiên Phủ sẽ không đồng ý. Vạn Động Thiên Phủ cho Lê Vô Hoa cưới Hải Như Nguyệt vì khống chế Kim châu tốt hơn, lúc trước đã bàn bạc cả rồi, giờ ông muốn đổi ý gia đình sống hạnh phúc? Đùa.

Lê Vô Hoa đã không có đường lùi, từ khi có đứa nhỏ ông mới cảm nhận được người ta nói về già có con là tâm tình thế nào. Một loại người trẻ tuổi cảm thấy thanh xuân còn dài không hiểu quý trọng, một loại khủng hoảng chưa biết luôn ám ảnh như bóng với hình, nỗi lo lắng về tương lai.

Vốn có thể tự khống chế bản thân có sống khỏe hay không, giờ có vướng víu, mà còn không thể bỏ qua, có người khiến mình lo lắng nhớ nhung.

Lê Vô Hoa nhìn sang Hải Như Nguyệt thẫn thờ, ông đã đến gần mà bà không nhận ra, bèn hỏi:

"Đang nghĩ cái gì?"

Cách Lê Vô Hoa nói chuyện với Hải Như Nguyệt đã thay đổi, ban đầu trong giọng nói tràn ngập uy áp, hoặc trêu cợt, nghiền ngẫm. Uy áp là khi nói chuyện công việc, trêu cợt và nghiền ngẫm là khi ngắm phong tình, nhan sắc của nữ nhân này. Giờ bất giác không còn cảm giác kia, Hải Như Nguyệt có quyến rũ động lòng người cỡ nào cũng khó làm Lê Vô Hoa sốt ruột muốn chiếm hữu, dục vọng thưởng thức.

Lê Vô Hoa nói chuyện trở nên bình thản, không còn mơ ước, đùa bỡn, chiếm hữu nữa, đổi thành kiểu giao lưu với người nhà mà không phải với người ngoài.

Hải Như Nguyệt tỉnh táo lại, đứng dậy hỏi:

“Triệu công công đã đi rồi?”

Lê Vô Hoa gật đầu nói:

"Đi rồi."

Hải Như Nguyệt nhìn cái hộp trên tay Lê Vô Hoa, hỏi:

“Đây là cái gì?"

Lê Vô Hoa vừa nói vừa mở nắp hộp:

“Triệu Sâm đưa quà thay thái hậu, một hộp là thuốc bổ, còn hộp này thì ta xem không hiểu.”

Hai cái hộp đều bị kiểm tra kỹ, không phát hiện vấn đề gì. Hộp đựng thuốc bổ tạm thời ném một bên, không dám tùy tiện cho Hải Như Nguyệt dùng đồ bên kinh thành.
Trong hộp được mở ra có quả cầu thủy tinh, có hổ phách bên trong chứa côn trùng, có búp bê gỗ nhỏ xinh, có chuông gió tinh trí, mấy đồ chơi rực rỡ muôn màu.
Lê Vô Hoa hơi khó hiểu:
“Không lẽ cho con nít chơi? Nhưng hài tử nhỏ như vậy không hiểu chơi mấy cái này đi.”
Hải Như Nguyệt nhìn thứ trong hộp, mắt đăm đăm, vành mắt đỏ hoe.
Hải Như Nguyệt thò tay vào hộp, đầu ngón tay vuốt ve từng món đồ, thì thào:
“Không phải cho hài tử chơi, đây là đồ ta chơi lúc nhỏ.”
" . . . "
Lê Vô Hoa không nói nên lời.
Hải Như Nguyệt lấy ra cái khăn tay mở ra xem, trên khăn thêu hoa cỏ xiêu vẹo, trên hoa cỏ có hai con bướm hình dạng xấu xí. Thấy thứ này lệ trào ra mi mắt, Hải Như Nguyệt che miệng, liếc qua trẻ sơ sinh như sợ đánh thức đứa bé đang ngủ.
Lê Vô Hoa kinh ngạc hỏi:
“Sao vậy?”
Hải Như Nguyệt nức nở nói:
“Đây là thứ khi nhỏ lần đầu tiên ta học thêu thùa, nương . . .”

Chương 816: Dị Biến

Chương 816: Dị Biến
Thì ra là xúc cảnh sinh tình, Lê Vô Hoa tỏ vẻ hiểu, khẽ thở dài:
“Không lẽ muốn dùng tình cảm động lòng người, dùng những thứ này dụ dỗ nàng trở lại kinh thành?"
Mắt Hải Như Nguyệt ướt lệ lắc đầu, biểu tình không chịu nổi:
“Ta đã không phải tiểu anh đầu ngày xưa, hoàng huynh cũng không phải thiếu niên năm đó, mẫu hậu không quản được hắn, không quản nổi ta, còn về được sao? Không trở về được!”
Hiểu rõ đạo đó thì tốt!
Lê Vô Hoa vuốt lưng Hải Như Nguyệt an ủi:
“Đã là ký ức lúc nhỏ vậy nàng giữ lại bên người đi.”
Cái hộp vào tay Hải Như Nguyệt, bà ngồi ôm hộp lấy ra từng món đặt trên bàn.
Mỗi món đồ là ký ức của bà, ngắm một món lại lau nước mắt một lần.
Bên trong có kiệt tác lần đầu tiên của Hải Như Nguyệt, còn có tranh lần đầu tiên bà vẽ, tờ giấy đã úa vàng gấp ngay ngắn đặt trong hộp. Nhìn hình vẽ xấu xí làm Hải Như Nguyệt nín khóc bật cười, bây giờ nhìn lại khó thể tưởng tượng đây là thứ mình vẽ, nhưng nhìn thoáng qua là nhận ra ngay tác phẩm của mình.
Lê Vô Hoa đứng ở cửa quay đầu nhìn Hải Như Nguyệt, sau đó cất bước đi.
Hôm sau thân thể Hải Như Nguyệt khác lạ, bắt đầu phát sốt, thỉnh thoảng ho khan.
Không biết có phải vì Hải Như Nguyệt nhìn thấy đồ lúc nhỏ nên xúc cảnh thương tình không, Lê Vô Hoa mặc kệ, lập tức cầm hộp và đồ bên trong đi cách ly với bên này.

Càng làm Lê Vô Hoa khủng hoảng là trẻ sơ sinh cũng bắt đầu phát sốt khóc không ngừng, ông làm tu sĩ không ngừng dùng linh đan diệu dược, thi pháp cứu chữa cho hai mẫu tử.
Nhiệt độ thân thể hai mẫu tử giảm xuống, ngừng ho, nhưng không lâu sau tái phát, không ngừng cứu chữa, lặp đi lặp lại.
Dù là thi pháp hay cho uống thuốc đều không có hiệu quả trị tận gốc, huyết khí của hai mẫu tử ít dần.
Người lớn còn đỡ, bản thân có năng lực kiểm soát. Trẻ nhỏ không biết mấy cái đó, cứ liên tục khóc thì không chịu nổi, bất đắc dĩ đành điểm huyệt cho hôn mê mới ngừng khóc.
Lê Vô Hoa luống cuống khẩn cấp truyền tin cầu cứu tông môn.
Các nước cử sứ đến chúc mừng nhưng không thể gặp Hải Như Nguyệt, bị Lê Vô Hoa tìm đủ lý do ngăn cản.
Hai con ngựa vào thành, Ngưu Hữu Đạo, Quản Phương Nghi ung dung đi tới không thèm giấu diếm, mặt thật vào thành.
Sau khi hai người vào thành chạm mặt với Phương Triết đến nghênh tiếp, ba người cùng đi phủ Thứ Sử.
Ngô Lão Nhị đã vào thành trước một bước, âm thầm đến chỗ liên lạc của Nam châu tại đây.
Đến nơi ba người đứng chờ trước cửa phủ Thứ Sử, gác cổng đi vào thông báo không lâu sau có người đi ra hướng dẫn ba người vào.
Chu Thuận ra cửa nghênh tiếp, vị quản gia này trông già nua nhiều, sắc mặt tiều tùy.
Ngưu Hữu Đạo thuận miệng hỏi:
“Chu quản gia nghỉ ngơi không tốt sao?”
Chu Thuận cười cười không nói nhiều, vươn tay mời ba người đi theo mình.
Vào sâu trong phủ đệ Ngưu Hữu Đạo dần phát hiện kỳ kỳ, người hầu qua lại thấy Chu Thuận nhưng không ai hành lễ.
Ngưu Hữu Đạo mơ hồ nhìn ra vị quản gia này đã mất thế trong phủ Thứ Sử.
Chu Thuận không cách nào tố khổ với người ngoài trong Kim châu này.
Tử đệ thật sự của Tiêu gia đã yếu thế quá lâu trong Kim châu.

Khi Tiêu Biệt Sơn còn sống thì người suy yếu, là Hải Như Nguyệt ra mặt chủ sự. Sau khi Tiêu Biệt Sơn qua đời, Tiêu Thiên Chấn nhỏ tuổi người yếu, vẫn là Hải Như Nguyệt quyết định mọi việc.
Ở Kim châu luôn là Hải Như Nguyệt đại biểu Tiêu gia lên tiếng, trước sau chấp chưởng Kim châu gần hai mươi năm.
Người cũ trung với Tiêu gia hầu như bị thay đổi hết, khi không xảy ra chuyện thì không có cảm giác gì, đụng chuyện rồi Chu Thuận mới hiểu được thế lực trung thành Tiêu gia đã thay đổi trước thủ đoạn mềm dẻo của Hải Như Nguyệt. Tiêu gia là Hải Như Nguyệt, Hải Như Nguyệt là Tiêu gia, Tiêu gia không còn nhưng có Hải Như Nguyệt ở thì chẳng thay đổi gì.
Một cuộc biến cố không dấy lên gợn sóng trong Kim châu, Hải Như Nguyệt dễ dàng thay đổi thân phận.
Tiêu gia đã là quá khứ trong Kim châu, chuyện đã làm thì Vạn Động Thiên Phủ không hy vọng Tiêu gia còn có sức ảnh hưởng gì, không muốn trong Kim châu gợi lên rắc rối phân tranh gì nữa. Tiêu gia dù gì còn có nhi tử ở chỗ Quỷ Y.
Chu Thuận làm cựu thần Tiêu gia, Lê Vô Hoa vốn muốn đuổi đi nhưng Hải Như Nguyệt nghĩ tình ông cực khổ vất vả mấy năm nay nên giữ lại. Tuy được giữ lại mỗi tội không còn quyền lực, bị mất quyền lực, hiện giờ quản gia phủ Thứ Sử là một đồ đệ của Lê Vô Hoa.
Trong đình viện gặp Lê Vô Hoa làm Ngưu Hữu Đạo hơi bất ngờ, tu sĩ này cũng mặt tiều tụy.
Ngưu Hữu Đạo chưa kịp khách sáo cái gì Lê Vô Hoa đã trừng mắt hỏi: “Ngươi đến làm chi?”
Lê Vô Hoa không muốn khách khí với vị khách này, đâu dễ quên chuyện hắn bắt Tiêu Thiên Chấn bức ép Vạn Động Thiên Phủ.
Ngưu Hữu Đạo cười nói:
"Lê trưởng lão đại hôn, không thể tiến đến chúc mừng xin thứ lỗi. Được biết trưởng lão được một quý tử nên đặc biệt đến chúc mừng.”
Lúc Lê Vô Hoa kết hôn với Hải Như Nguyệt ngay thời điểm sau đại chiến trong Nam châu, Ngưu Hữu Đạo đang lánh mặt không muốn bị Thiên Ngọc môn tìm được, bởi vậy không tới.
Lê Vô Hoa vung tay áo:

“Không cần ngươi đến chúc mừng, chỗ này của ta không hoan nghênh ngươi!"
Liên tục nói chuyện hằn học, hơi bị vuốt mặt mà không nể mũi, Ngưu Hữu Đạo nhướng mày trầm giọng nói:
“Lê trưởng lão, nghe ý trưởng lão thì không lẽ muốn đại biểu Vạn Động Thiên Phủ chấm dứt kết minh giữa Kim châu và Nam châu? Nếu đúng vậy thì ta đi, nhưng ta cảnh cáo trước, ta bước ra khỏi cửa thì Vạn Động Thiên Phủ đừng hối hận!”
Lê Vô Hoa đang bực mình còn bị người uy hiếp ngay mặt, rất muốn hét to kêu đối phương biến đi.
Nhưng Lê Vô Hoa chưa nóng nảy mụ đầu, biết rõ Nam châu bây giờ khác xưa, Thiên Ngọc môn còn bị vị này đá khỏi Nam châu, vị này có sức ảnh hưởng tuyệt đối với Nam châu, ông không có quyền lợi đại biểu Kim châu ngừng kết minh nhưng người ta thì có tư cách đại biểu Nam châu.
Lê Vô Hoa không gánh nổi trách nhiệm lớn như vậy, không thì đã chẳng để bước vào cửa.
Đồ đệ của Lê Vô Hoa, Quách Hoàn Kim đang thay thế xử lý, nhận sự vật từ tay Chu Thuận, vội ra mặt giảng hòa cho sư phụ mình bậc thang:
“Gần đây tâm tình của gia sư bị ảnh hưởng đôi chút, Ngưu huynh đừng để bụng.”
Ngưu Hữu Đạo không muốn trở mặt với bên Lê Vô Hoa nên nhận bậc thang, cười hỏi:
“Có mỹ quyến như hoa lại được quý tử, đang lúc vui vẻ mà có chuyện gì khiến Lê trưởng lão tâm tình tệ như vậy?”
Quách Hoàn Kim không biết có nên nói hay không, trước mắt việc này còn đang giữ kín sợ tin tức lan ra làm biến động Kim châu.
Chợt bên trong loáng thoáng tiếng con nít khóc.
Lê Vô Hoa vụt quay đầu, vẻ mặt rầu lo, ông biết lúc này là giờ cơm của đứa bé.
Không thể không cho trẻ sơ sinh ăn gì cứ mê man suốt, nhưng trẻ con tỉnh lại là khóc, nghe tiếng khóc của nhi tử làm nỗi lòng Lê Vô Hoa rối bời.
Quách Hoàn Kim không kiềm được cau mày.

Ngưu Hữu Đạo nhạy bén nhận ra điều gì, chậm rãi nói:
“Ta muốn gặp trưởng công chúa.”
Lê Vô Hoa quay đầu nói:
“Nàng vừa sinh sản không tiện gặp người, có chuyện gì cứ nói với ta là được.
Ngưu Hữu Đạo nói:
"Lê trưởng lão, ta không hy vọng xảy ra chuyện ảnh hưởng quan hệ minh hữu của hai bên, dường như chỗ trưởng lão xảy ra chuyện gì. Ta lặp lại lần nữa, ta muốn gặp trưởng công chúa!"
Không ngăn được, càng ngăn cản Ngưu Hữu Đạo càng nhận ra Hải Như Nguyệt có chuyện gì.
Gì mà hậu sản không tiện gặp người đều là vớ vẩn, đã qua vài ngày sau khi sinh, nữ nhân gia đình bình thường có thể gặp người, Ngưu Hữu Đạo không tin có một đám tu sĩ hỗ trợ điều dưỡng thân thể ngược lại phục hồi chậm đến không thể gặp ai.
Không ngăn cản được, Ngưu Hữu Đạo kiên quyết đòi gặp, hắn không tiếc trở mặt cũng phải biết sự thật.
Lê Vô Hoa không còn cách nào đành mang Ngưu Hữu Đạo đi gặp.
Vừa vào phòng Hải Như Nguyệt nghỉ ngơi trùng hợp một đệ tử của Vạn Động Thiên Phủ thi pháp điều dưỡng huyết khí cho Hải Như Nguyệt.
Không chỉ một đệ tử hỗ trợ điều dưỡng, suốt ngày có vài đệ tử luân lưu thi pháp, bên đứa trẻ cũng giống vậy.
Đến tình trạng này không rảnh lo gì mà nam nữ thụ thụ bất thân.
Hai nha hoàn dìu Hải Như Nguyệt nằm xuống, Ngưu Hữu Đạo thấy mặt Hải Như Nguyệt đôi mắt vô thần, mặt trắng bệch.
Hải Như Nguyệt cũng thấy Ngưu Hữu Đạo, bà kích động như gặp ma quỷ.

Chương 817: Tìm Quỷ Y (1)

Chương 817: Tìm Quỷ Y (1)
Hải Như Nguyệt phản ứng lại ngay, vừa kinh vừa giận, nhớ đến nhi tử bị bắt đi, bà mới sinh một nhi tử thì vị này lại đến.
Hải Như Nguyệt như gà mái che chở gà con, phản xạ kinh kêu:
“Vô Hoa! Đừng để hắn đến gần nhi tử, đừng . . .!”
Lê Vô Hoa lắc người tiến lên điểm vào người Hải Như Nguyệt làm bà ngất đi, tình trạng thân thể của bà không thể có cảm xúc quá kích động.
Lê Vô Hoa thuận tay kéo chăn đắp cho Hải Như Nguyệt.
Ngưu Hữu Đạo đến gần tháp nhìn kỹ sắc mặt Hải Như Nguyệt rõ ràng bị bệnh không nhẹ, hắn hỏi:
“Bị sao vậy?”
Lê Vô Hoa giơ tay ra hiệu:
“Ra ngoài nói chuyện.”
Hai người ra khỏi phòng đi dọc theo mái nhà cong đến một bên mới ngừng lại.
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Bệnh trạng này chắc không phải vì hậu sản?”
Ngưu Hữu Đạo biết rõ bệnh hậu sản bình thường không làm khó được đám tu sĩ Vạn Động Thiên Phủ.
Cơ mặt Lê Vô Hoa cứng nhắc:
“Chắc bị trúng độc.”
Ngưu Hữu Đạo nheo mắt nhìn quanh:
"Trúng độc? Nơi này đề phòng nghiêm ngặt, tu sĩ cao đến đâu muốn xâm nhập mà không bị phát hiện thì không thể nào, sao có thể bị người hạ độc?”
Lê Vô Hoa nghiến răng, mắt tóe lửa:
“Là Triệu Sâm làm!”

Ngưu Hữu Đạo khó hiểu hỏi dò:
“Triệu Sâm? Trung Xa Phủ Lệnh trong đại hội nước Triệu, Triệu Sâm?”
Có vài người chưa gặp mặt nhưng đến độ cao như Ngưu Hữu Đạo ít nhiều nghe miêu tả một số nhân vật quan trọng của các nước.
Lê Vô Hoa kể đại khái tình huống lúc đó:
“Trừ hắn ra còn mấy Triệu Sâm có thể vào đây? Tại ta, là ta sơ sót, bị hắn chọc được kẽ hở hại mẫu tử . . .”
Ban đầu Lê Vô Hoa tưởng Hải Như Nguyệt xúc cảnh thương tình, về sau trẻ sơ sinh cũng xảy ra chuyện. Hai mẫu tử cùng có bệnh trạng khác lạ, lúc trước vốn khỏe mạnh, sau khi Triệu Sâm đến thì xảy ra vấn đề, chẳng lẽ là trùng hợp? Cộng thêm mưu tính của triều đình, bên Lê Vô Hoa muốn không nghi ngờ Triệu Sâm cũng khó.
Họ nghi ngờ Triệu Sâm động tay chân trong đồ vật đưa đến, nhưng không điều tra ra cái gì.
Còn về trẻ sơ sinh không tiếp xúc đến vật phẩm Triệu Sâm đưa tới thì bên Lê Vô Hoa cho rằng lúc Hải Như Nguyệt cho bú làm liên lụy đứa bé.
Ngưu Hữu Đạo vẫn khó hiểu:
“Theo như ngươi nói không chỉ mình trưởng công chúa tiếp xúc những vật phẩm đó, vậy tại sao người khác không có việc gì chỉ riêng hai mẫu tử bị?”
Lê Vô Hoa nói:
“Đây cũng là điểm khiến ta khó hiểu, là then chốt bị người chọc được kẽ hở. Ta không biết chuyện thế nào nhưng sẽ không có sự trùng hợp như vậy, chắc chắn Triệu Sâm giở trò gì đó ta không nghĩ ra. Triệu Sâm còn ở Lưu Phương Quán không chịu đi, chắc chờ nghe tin tức biến cố bên này.”
Ngưu Hữu Đạo im lặng một lúc rồi chậm rãi nói:
“Ngươi không có chứng cứ việc này, dù tìm được chứng cứ thì người ta chết không thừa nhận. Đồ rời tay y, luôn nằm trong tay các ngươi, y có thể nói là bị người vu oan, ngươi không làm gì được y.”
Lê Vô Hoa oán hận nói:
“Đừng ép ta, ép quá là ta trực tiếp bắt y, buộc y giao thuốc giải ra.”
Ngưu Hữu Đạo nói:

“Vô dụng, chuyện này truyền ra không phải việc nhỏ, y đánh chết cũng sẽ không thừa nhận là mình làm. Ngươi ngẫm lại xem, người nào không biết sau lưng y là Hải Vô Cực, nếu không có Hải Vô Cực gật đầu thì sao y dám làm việc này. Nếu y thừa nhận đã làm không khác gì nói Hải Vô Cực mưu sát muội muội của minh, Hải Vô Cực không gánh nổi tiếng xấu đó. Triệu Sâm dám nhả ra thì chỉ có đường chết, Kim châu hay Hải Vô Cực đều không tha cho y, nên dù có thuốc giải thì y sẽ không giao ra.”
Lê Vô Hoa tức giận chỉ căn phòng sau lưng:
“Nếu hai mẫu tử xảy ra chuyện gì tưởng ta không dám giết y sao!?”
Ngưu Hữu Đạo vội khuyên:
“Đừng xung động, thân phận của Triệu Sâm không tầm thường, lỗ mãng giết chết không khác nào tạo phản. Nếu việc này là Hải Vô Cực sai khiến nói lên Hải Vô Cực muốn ra tay với Kim châu, ngươi giết Triệu Sâm không giúp gì cho hai mẫu tử ngược lại cho Hải Vô Cực cái cớ phát binh. Khi đó ba đại phái nước Triệu khó nói được gì. Hơn nữa Vạn Động Thiên Phủ sẽ không đồng ý cho ngươi làm như vậy, ngươi không gánh nổi hậu quả. Triệu Sâm dám ở đây không đi vì chắc chắn ngươi không dám động y.”
Lê Vô Hoa bi thương căm hờn hỏi:
“Không lẽ bảo ta trơ mắt nhìn hai mẫu tử chết sao?”
Nhớ đến trẻ sơ sinh vừa mở to mắt là khóc ngơ ngoe không ngớt, mới sinh ra đã chịu tội làm lòng Lê Vô Hoa như bị dao cắt, khó chịu đến tận xương tủy.
Giờ Lê Vô Hoa đã hiểu cái gì gọi là báo ứng, nghiệt mình tạo ra nhưng để người mình trân trọng trong tim gánh chịu.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Chắc ngươi sẽ không ngồi yên ở đây mà không tìm cách nào đi?”
Lê Vô Hoa nói:
“Đã thông báo với tông môn rồi, người của tông môn chắc rất nhanh sẽ tới.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Tình trạng thân thể của hai mẫu tử bây giờ thế nào?”
Vẻ mặt Lê Vô Hoa khó chịu nói:

“Huyết khí xói mòn mãnh liệt, lẽ ra không chống nổi vài ngày. Ta phái đệ tử trong môn cả ngày luân lưu thi pháp bổ khí điều dưỡng cho hai mẫu tử, thêm linh đan bổ huyết khí. Xem tình huống trước mắt thì không chống chọi được quá lâu, người lớn sợ là không chờ đến đứa trẻ đầy tháng, còn nhỏ thì sợ là chỉ có thể kéo dài mười ngày.”
Nói đến đây Lê Vô Hoa nước mắt lưng tròng.
Về già mới có mụn con lại gặp chuyện như vậy, đặc biệt là vì ông lơ là bị người chọc được kẽ hở, hỏi sao chịu nổi? Trong lòng Lê Vô Hoa rất tự trách, bất đắc dĩ trên đời không bán thuốc hối hận.
Hai tay Ngưu Hữu Đạo chống kiếm cúi đầu suy tư, hắn không giỏi giải độc, huống chi là kỳ độc Vạn Động Thiên Phủ cũng không rõ manh mối.
Ngưu Hữu Đạo vụt ngẩng đầu quay sang nói với Quản Phương Nghi, tay chỉ lên trời:
“Hồng Nương, bà hãy cẩn thận kiểm tra bệnh trạng của hai mẫu tử, tìm hiểu rõ rồi đưa tin cho bên kia, hỏi xem họ có cách gì không.”
Quản Phương Nghi nhẹ gật đầu, biết Ngưu Hữu Đạo ám chỉ Hiểu Nguyệt các, bên kia làm việc ám sát, không thiếu công việc hạ độc, không chừng có cách giải quyết.
Lê Vô Hoa chộp cánh tay Ngưu Hữu Đạo như bắt lấy cọng cỏ cứu mạng:
“Ngươi có cách?”
Ngưu Hữu Đạo an ủi, chỉ hướng Hồng Nương:
“Ngươi đừng nôn nóng, không đến phút cuối chúng ta không thể bỏ cuộc, cùng nhau nghĩ cách xem sao. Kêu người của ngươi để bà ấy tự do làm, tìm hiểu rõ bệnh trạng của hai mẫu tử cũng tiện tìm người nghĩ cách.”
Lê Vô Hoa liên tục gật đầu:
“Tốt!”
Lê Vô Hoa tự mình mang Hồng Nương qua, bây giờ dù chỉ có một tia hy vọng thì ông không muốn buông tay.
Ngưu Hữu Đạo đứng dưới mái hiên biểu tình trầm trọng, cảm giác mưa gió sắp đến.
Có một điều chắc chắn rằng Hải Vô Cực nhiều năm không xuống tay với Kim châu, giờ đột nhiên ra tay, nếu không nắm chắc Hải Vô Cực sẽ

không vọng động, chắc chắn bắt được cơ hội ra tay nên mới dứt khoát làm.
Ngưu Hữu Đạo suy tư thật lâu sau khẽ thì thào:
“Bứt dây động cả cánh rừng.”
Ngưu Hữu Đạo kêu Phương Triết đi về trước ra ngoài đánh tiếng, tránh cho người bên ngoài nghĩ lầm hắn bị gì trong phủ Thứ Sử, kêu Ngô Lão Nhị có mang theo kim sí liên lạc bên ngoài đến cho hắn.
Ngưu Hữu Đạo tạm thời không muốn rời khỏi đây, hắn đợi người của Vạn Động Thiên Phủ đến xem họ có cách gì không. Hắn cần ở lại đây nắm giữ tình huống hiện trường, vào phút then chốt không thể bị qua mắt.
Đêm đó người của Vạn Động Thiên Phủ chạy tới, chưởng môn Tư Đồ Diệu tự mình dẫn theo một đám người phong trần mệt mỏi đến.
Không ngờ xảy ra chuyện lớn thế này, chưởng môn Tư Đồ không thể ngồi yên câu cá, không tự mình đến không được, mang theo sức mạnh chữa trị mạnh nhất của toàn Vạn Động Thiên Phủ.
Tư Đồ Diệu và Ngưu Hữu Đạo lần đầu tiên gặp mặt, không kịp khác khí nhiều lật đật đi xem tình hình bệnh trạng của hai mẫu tử.
Ngưu Hữu Đạo có thể thông cảm, Vạn Động Thiên Phủ không ngốc, đã nhận ra nguy cơ đến gần, bọn họ rất sốt ruột không tâm tình khách sáo với hắn.
Tư Đồ Diệu đi thăm hai mẫu tử xong, sai người giỏi chữa bệnh nhất trong môn tìm cách.

Chương 818: Tìm Quỷ Y (2)

Chương 818: Tìm Quỷ Y (2)
Tư Đồ Diệu ra khỏi phòng, gọi Lê Vô Hoa đi ra, quát mắng:
“Đồ khốn kiếp, không đề phòng được kỹ xảo của bọn cướp thì để ngươi trấn thủ nơi này làm ăn được gì?”
Lê Vô Hoa á khẩu, không muốn giải thích, thê nhi bị liên lụy, ngàn sai vạn lỗi đều là của ông.
Tư Đồ Diệu chỉ vào mũi Lê Vô Hoa mắng:
“Toàn làm chuyện hoang đường, sai rồi lại sai nữa, nếu việc này không dàn xếp được thì ngươi lấy cái chết tạ tội đi!”
Lê Vô Hoa buồn bã cúi đồ.
Ngưu Hữu Đạo lên tiếng:
“Tư Đồ chưởng môn, giờ không phải lúc truy cứu trách nhiệm của ai, ngài cũng đã xem bệnh trạng rồi, có nắm chắc trị được không?”
Mặt Tư Đồ Diệu lạnh băng không lên tiếng.
Ngưu Hữu Đạo biết hy vọng không lớn.
Qua một lúc Tư Đồ Diệu mở miệng nói:
“Không lạc quan.”
Ngưu Hữu Đạo đề nghị:
”Đồn rằng trên đời không có bệnh gì Quỷ Y không trị được, không có độc nào không giải được, tìm Quỷ Y xem.”
Tư Đồ Diệu xòe hai tay:
“Lão đệ, nếu ta biết Quỷ Y ở đâu, biết làm sao tìm được Quỷ Y thì cần sốt ruột đứng đây sao? Ngươi nói nhẹ nhàng nhưng hành tung của lão yêu quái kia luôn như trong sương mù, chúng ta biết đi đâu tìm? Ngươi có thể tìm đến sao?"
Ngưu Hữu Đạo nói:

“Đúng là ta không biết đi đâu tìm nhưng dù sao phải nghĩ cách tìm thử chứ.”
Lê Vô Hoa vụt ngẩng đầu hỏi:
“Lão đệ đã liên lạc người nghĩ cách mà, có tin trả lời chưa?”
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Tạm thời chưa thấy trả lời, phỏng chừng phải chờ đến ngày mai. Nhưng vang lên chỉ trông chờ một đầu, cần bắt tay vào nhiều đường. Vạn Động Thiên Phủ cố gắng cứu chữa, ta cũng sẽ tìm người nghĩ cách, cũng phải kiếm Quỷ Y.”
Tư Đồ Diệu hỏi ngược lại:
“Ta rất muốn tìm Quỷ Y nhưng đi đâu tìm?”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Lập tức truyền tin cho các chỗ giao dịch tu sĩ lớn như Vô Biên các, công khai phát ra tin tức tìm Quỷ Y giải độc cho trưởng công chúa. Ai cung cáp chỗ của Quỷ Y sẽ được thưởng mạnh. Quỷ Y mang đi nhi tử của trưởng công chúa, giờ mẫu thân của nhi tử bị bệnh, Quỷ Y nghe tin sẽ tìm đến. Hiện giờ dù chỉ có một tia hy vọng cũng không được từ bỏ.”
Tư Đồ Diệu giật mình kêu lên:
“Phát tin công khai? Ngươi bị điên sao? Nếu tin này công khai Kim châu sẽ sinh loạn, giữ kín bí mật còn không kịp sao có thể công khai ra? Ngươi đừng quên Kim châu mà xong đời thì Nam châu của ngươi sẽ gặp địch hai mặt.”
Ngưu Hữu Đạo bác bỏ ngay:
“Ngươi cảm thấy có thể giấu được tin tức sao? Nếu là triều đình làm thì mục đích xuống tay với trưởng công chúa là muốn cho Kim châu sinh loạn, ngươi giữ bí mật sẽ có người công khai thay ngươi, khi đó nhân vật quan trọng các nơi trong Kim châu sẽ tìm trưởng công chúa để xác minh, ngươi cho gặp hay không? Triều đình ra tay với Kim châu tất nhiên sẽ tập kết người ngựa, trong thời gian ngắn khó tập kết nhiều người ngựa, chẳng bằng chúng ta thừa dịp này công khai tin tức tìm Quỷ Y.”
“Để triều đình chuẩn bị tốt rồi rải tin đồn làm loạn Kim châu, về sau thừa dịp loạn một hơi xông vào không bằng tự mình công khai tin tức trước, bên trong có gì bất an cũng có thời gian cố gắng ổn định trước,

tranh thủ đoàn kết nội bộ, cướp lấy hy vọng cứu chữa trưởng công chúa. Chúng ta không thể bị triều đình nắm mũi đi theo, phải làm rối tiết tấu ra tay của triều đình, như vậy mới làm cho triều đình không mò rõ sức mạnh bên ta, ít nhiều gì khiến bên ngoài kiêng dè.”
Tư Đồ Diệu im lặng, suy nghĩ lời nói của Ngưu Hữu Đạo.
Lê Vô Hoa bị thuyết phục, nhìn Chưởng môn sư huynh của mình, muốn nói rồi lại thôi. Thấy sư huynh chậm chạp không biểu hiện, ông ta rốt cuộc nhịn không được liền khẩn cầu: “Hắn nói rất có lý, xem như có thêm hy vọng cứu mẹ con bọn họ. Chưởng môn, hãy làm theo lời hắn nói đi. Đệ cầu xin huynh đấy!”
Hai mắt Tư Đồ Diệu nhướng lên, giận dữ mắng: “Hồ đồ!”
“Chưởng môn, xin huynh hãy nể mặt tình cảm sư huynh đệ...”
“Ngươi còn nói? Người đâu!” Tư Đồ Diệu rống lên. Một số người xông đến, ông ta chỉ thẳng vào Lê Vô Hoa, nói: “Bắt xuống cho ta. Không có sự cho phép của ta, không được thả y ra.”
“Sư huynh!” Lê Vô Hoa giật mình. Không đợi nói thêm được câu nào, ông ta đã bị chế trụ sau lưng, bị hai người lôi xuống dưới.
Ngưu Hữu Đạo đứng bên cạnh cau mày nhìn xem.
Mặt Tư Đồ Diệu đen thui, nhìn qua là do tức giận quá mức.
Không phải ông ta phản đối ý kiến của Ngưu Hữu Đạo, mà là giận thái độ của Lê Vô Hoa. Ông ta trách Lê Vô Hoa hồ đồ, xem tư tình lớn hơn lợi ích của tông môn, phát ngôn bừa bãi, nói hươu nói vượn. Lời nói có thể nói như vậy sao? Có mấy lời làm sao có thể nói ra được? Có một số việc có thể làm nhưng không thể nói.
Cho dù bọn họ muốn công khai tin tức, dù trêu đến Kim Châu sinh loạn, cũng phải vì lợi ích của Vạn Động Thiên phủ, chứ không phải vì cứu vợ con của ngươi, cũng không phải vì quan hệ sư huynh đệ giữa ngươi và ta mà đưa ra quyết định như thế!
Một khi sự việc hỏng bét, có phải Chưởng môn như ông sẽ phải chịu trách nhiệm cho việc đưa ra quyết định nghiêng về tình riêng hay không?
Bởi vì tư tình mà vứt bỏ Kim Châu, trách nhiệm lớn như vậy, Chưởng môn như ông sao có thể gánh nổi? Ngoại trừ tự nhận sai rồi thoái vị, ông ta không còn lựa chọn nào khác!

Ở đây không có chuyện vì tình riêng mà đưa ra quyết định nào cả. Bây giờ, tất cả mọi quyết định đều phải suy nghĩ cho tông môn, không trộn lẫn bất luận tình cảm riêng tư nào!
Nói năng bậy bạ, quả thật đầu óc bị nhúng nước rồi!
Với trạng thái cảm xúc trước mắt của Lê Vô Hoa, ông ta không dám để sư đệ của mình bên ngoài. Một khi sư đệ không kềm chế được, không biết sẽ còn gây ra chuyện gì, trước khống chế lại rồi nói sau.
Đúng lúc này, một Trưởng lão bước ra từ lều xem bệnh, bẩm báo: "Chưởng môn, tình huống không ổn. Chúng ta chưa bao giờ nhìn thấy loại bệnh này, nên không biết chữa trị ở chỗ nào. Nếu chiếu theo tình huống, cho dù chúng ta toàn lực kéo dài, Trưởng công chúa sợ là cũng không kiên trì nổi một tháng, nhiều nhất cũng chỉ được mười ngày."
Mười ngón tay đang cầm chuôi kiếm của Ngưu Hữu Đạo khẽ nhúc nhích. Kết quả này cũng chẳng khác gì hắn nghe được từ Lê Vô Hoa.
Tư Đồ Diệu đã bình tĩnh lại. Ông ta đứng trên lập trường của Ngưu Hữu Đạo mà suy nghĩ, xác nhận hắn không hại bọn họ. Ngưu Hữu Đạo hắn cũng không muốn nhìn thấy Kim Châu xảy ra chuyện. Nếu không, sẽ gây bất lợi cho Nam Châu.
Sau khi có phán đoán, ông ta mới đưa ra quyết định cuối cùng. Ông ta quay sang nói với Trưởng lão một bên: "Ngưu lão đệ nói có lý, không thể để triều đình dắt mũi xỏ đi được, nhất định phải xáo trộn tiết tấu ra tay của triều đình, lấy lui làm tiến, công khai nội bộ bất ổn trước, để tranh thủ thời gian đoàn kết cho chúng ta. Ngươi hãy đưa tin đến các chợ giao dịch lớn, chiếu theo những gì Ngưu Hữu Đạo nói mà xử lý, lập tức làm ngay, không được kéo dài!"
Thật sự có muốn kéo dài cũng không được. Sức khỏe của Hải Như Nguyệt không thể trụ được quá lâu. Sau khi bọn họ truyền ra tin tức, không biết Quỷ Y có thể nghe được hay không. Cho dù nghe thấy, cũng không biết ông ta đang ở đâu, phải mất bao lâu mới có thể đến được đây. Ý định "tề đầu tịnh tiến" của Ngưu Hữu Đạo chính là như thế, nhất định phải tranh thủ được thời gian.
"Rõ!" Một Trưởng lão lĩnh mệnh mà đi.
Sự việc đã được sắp xếp xong xuôi, có thể tìm được Quỷ Y hay không cũng chỉ phó thác cho trời, nhưng tranh thủ được thì vẫn phải tranh thủ.

Tư Đồ Diệu nghiêm mặt, nói với Ngưu Hữu Đạo: “Chúng ta đã liên minh với nhau. Kim Châu gặp nạn, chắc hẳn Nam Châu sẽ không ngồi yên đúng không?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không phải ta đã đến đây rồi sao?”
Tư Đồ Diệu lắc đầu: “Đại quân chém giết khắp núi khắp đồi, như dòng lũ cuồn cuộn, ngươi có thể thiên băng địa liệt, bài sơn hải đảo sao? Đây không phải là việc mà ngươi có thể ngăn cản được. Ý của ta là, Nam Châu có thể điều động bao nhiêu nhân mã giúp ta?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi một đằng trả lời một nẻo, thình lình phát ra một câu: “Thương Kiến Hùng muốn động thủ với Nam Châu!”
Đám cao tầng của Vạn Động Thiên Phủ lập tức kinh ngạc. Đây không phải Nam Châu ốc không mang nổi mình ốc, không cách nào điều viện binh sao?

Chương 819: Đồng Tâm Hiệp Lực

Chương 819: Đồng Tâm Hiệp Lực
Phản ứng của Tư Đồ Diệu không chậm, lập tức ý thức được điều gì đó, nheo mắt lại: “Ý của ngươi là, Hải Vô Cực ra tay với Kim Châu, Thương Kiến Hùng ra tay với Nam Châu, hai bên đã dự mưu liên thủ?”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Tám chín phần mười là như vậy. Ban đầu, ta chỉ cho rằng Thương Kiến Hùng muốn ra tay với Nam Châu. Ta đến đây, mục đích cũng để phòng ngừa vạn nhất, thương lương mượn binh. Một khi thế cục đạt đến tình trạng cứng đối cứng, hy vọng các người có thể xuất động nhân mã viện trợ, ai nghĩ đến lại gặp phải chuyện như vầy.”
“Nam Châu và Kim Châu gặp phải phiền phức, chắc chắn không phải diễn ra một cách đơn lẻ, thời cơ đúng là trùng hợp. Thương Kiến Hùng và Hải Vô Cực đã âm thầm liên kết với nhau, mỗi người ép xuống một bên, để chúng ta không cách nào liên thủ được, đồng thời có thể giảm bớt phiền phức cho bọn họ, lại có thể đạt được mục đích của mình. Tư Đồ chưởng môn, chúng ta đều là người trong giới tu hành, không thể không thừa nhận, khi chơi những thủ đoạn có bố cục lớn như thế này, phản ứng của chúng ta so với những người vẫn luôn đắm chìm trong những việc như vậy vẫn chậm hơn một chút.”
Sắc mặt Tư Đồ Diệu trở nên ngưng trọng: “Hai nước đồng thời xuất thủ, chỉ sợ ta và ngươi gặp phiền phức rồi.”
Thực lực cách xa, nếu hai nước không cố kỵ, nhất định phải động đến bọn họ, căn bản không phải bọn họ có thể cản.
“Tư Đồ chưởng môn, chúng ta sang bên kia nói chuyện đi.” Ngưu Hữu Đạo đưa tay mời.
Lúc này cũng không phải là lúc già mồm. Tư Đồ Diệu nghe theo, cùng bước sang một bên, tiến vào một lương đình gần đó.
Người của Vạn Động Thiên Phủ liếc mắt nhìn nhau.

Sau khi bước vào lương đình, Tư Đồ Diệu hỏi: “Ngươi có chuyện gì mà cần tránh đồng môn của ta mới nói được?”
“Không phải ta muốn tránh bọn họ, mà là quan hệ trọng đại, không muốn tiết lộ ra ngoài. Nơi này là địa bàn của ngài, có một số việc cần nhờ Tư Đồ chưởng môn hỗ trợ. Theo ta được biết, Yến sử và Tống sử đã đến đây. Ta hy vọng hai bên có thể phát sinh xung đột.” Giọng nói của Ngưu Hữu Đạo chợt thấp xuống, thì thầm bên tai Tư Đồ Diệu.
Tư Đồ Diệu không hiểu :”Ngươi muốn làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Tư Đồ chưởng môn không nên hỏi nhiều, chỉ cần nhìn kết quả là được.”
Tư Đồ Diệu nói: “Ngươi không nói rõ, ta làm sao có thể mơ hồ giúp ngươi được?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Chỉ để bọn họ phát sinh xung đột mà thôi, châm ngòi xong liền thu tay lại, không để Vạn Động Thiên Phủ phí sức lực, cũng không Vạn Động Thiên Phủ gánh thêm phiền phức.”
Tư Đồ Diệu nói: “Nhưng ta muốn biết tường tận. Ta không thể nào u mê mà làm mấy chuyện như vậy.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Sự việc có liên quan trọng đại với ta, ta không cách nào nói tường tận cho Chưởng môn nghe được. Ta chỉ muốn nhắc nhở Chưởng môn một câu, ta đã suy nghĩ về chuyện ở Kim Châu, nghe nói nước Tề và nước Vệ đang tăng binh ở biên cảnh nước Tấn, nước Hàn lại giằng co với nước Yến, cộng thêm nước Yến muốn động đến Nam Châu. Xung quanh nước Triệu không ai cản tay. Chỉ sợ đây mới là nguyên nhân Hải Vô Cực mới dám vọng động. Cho nên, Nam Châu không thể tránh được kiếp nạn lần này. Hải Vô Cực tất nhiên muốn xuất binh tiến đánh Kim Châu.”
“Chỉ khi nào nguy cơ ở Nam Châu được giải quyết, Nam Châu mới có thể rảnh tay, điều động nhân mã đánh vào cảnh nội nước Triệu, vì giải vây cho Kim Châu mà trợ một chút sức lực!”
Ánh mắt Tư Đồ Diệu nhấp nháy, dường như đã có suy đoán: “Ngươi muốn kéo nước Tống vào tạo áp lực cho nước Yến?”
Ngưu Hữu Đạo vẽ tay vào hư không vị trí của bốn nước: “Bên trên là nước Hàn, bên dưới là Yến, bên trái là nước Triệu, bên phải là nước Tống. Bắc Châu và nước Hàn giằng co, Thương Kiến Hùng không quan

tâm, vẫn muốn ra tay với Nam Châu, có thể thấy được ông ta quyết tâm như thế nào. Cho nên, một khi tình huống có biến, chúng ta nhất định phải cho nước Tống một cái cớ không thể không xuất binh!”
“Một khi nước Tống và nước Yến cãi vả, nếu nội bộ nước Yến muốn dụng binh với Nam Châu, nước Triệu muốn ra tay với Kim Châu, nước Hàn không bị nước Triệu cản tay, giằng co ở Bắc Châu có thể nói là đùa giả làm thật.”
“Không nói nước Hàn có thể liên thủ nước Tống tiến đánh hay không, chỉ cần nhìn thấy nước Hàn thừa dịp loạn công nước Yến, có được cái cớ đẹp như vậy, nước Tống còn không ra tay kiếm một chén canh sao?”
“Nước Yến và nước Hàn đơn đấu với nhau, còn có thể ngạnh kháng. Nhưng một khi hai nước Hàn, Tống đồng thời công phạt, nước Yến sẽ lâm vào mối họa diệt quốc. Hậu quả nghiêm trọng như thế, Thương Kiến Hùng sẽ đảm đương không nổi. Không nói Thương Kiến Hùng có dám tiến đánh Nam Châu hay không, tam đại phái nước Yến sẽ là người đầu tiên nhảy ra ngăn cản.”
“Chỉ cần Thương Kiến Hùng không dám ra tay với Nam Châu, Nam Châu có thể ung dung điều nhân mã đến Kim Châu để tiếp viện. Nhân mã Kim Châu vừa đến, có viện binh xuất kích, sĩ khí Kim Châu có thể ổn định được ngay. Đối mặt với hai châu liên thủ, Hải Vô Cực chỉ sợ cũng phải suy tính đến hậu quả của trận chiến này. Một khi bị chiến sự kéo lại, nước Hàn đang bị kẹp giữa nước Yến và nước Tống sẽ có khả năng bứt ra, đánh vào nước Triệu để kiếm lời.”
“Lúc này, mặc dù nước Triệu không bị cản tay, cũng không có nước khác trợ lực, Hải Vô Cực sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ với Kim Châu, nguy cơ tất nhiên sẽ được hóa giải.”
Tư Đồ Diệu nghe xong, hưng phấn không thôi, nhịn không được mà ôm quyền khen ngợi: “Tốt!”
Ông ta chắp tay sau lưng, đi qua đi lại. Như vậy, cho dù không gánh nổi mẹ con Hải Như Nguyệt, nhưng vẫn có khả năng bảo vệ được Kim Châu, lại còn có thời gian thong dong chỉnh đốn lại Kim Châu.
Cách đó không xa, mọi người đều nhìn ra được nét mặt hưng phấn của Chưởng môn, tất cả đều nhìn nhau.

“Khó trách lão đệ có thể đá Thiên Ngọc môn khỏi Nam Châu.” Tư Đồ Diệu vỗ vai Ngưu Hữu Đạo: “Kế này rất hay! Chỉ là...”
Biểu hiện hưng phấn đột nhiên mất đi, ông ta hoài nghi hỏi: “Chỉ châm ngòi một chút sẽ cho nước Tống một cái cớ để xuất binh?”
Ngưu Hữu Đạo đưa tay ra, nói: “Vạn Động Thiên Phủ khó giữ được bí mật nếu nhiều người biết. Việc này, quyết không được để lộ một chút phong thanh. Tư Đồ chưởng môn cần tìm người đáng tin cậy để làm việc. Để giữ bí mật, còn lại tự ta sẽ thao tác, không cần Vạn Động Thiên Phủ hao tâm tổn trí.”
“Được, lần này chúng ta đồng tâm hiệp lực với nhau, cùng nhau vượt qua kiếp nạn này...” Tư Đồ Diệu nắm tay Ngưu Hữu Đạo, vô cùng thân mật. Hai người lại tiếp tục thảo luận bên trong lương đình thật lâu.
Lưu Phương quán, đêm tĩnh mịch không người, sứ thần chư quốc tiến vào, chào hỏi nhau cũng là chuyện bình thường.
Yến sứ Cao Thiếu Minh dẫn một đám người đến viện Triệu Sâm đang nghỉ lại. Thủ vệ tiến vào thông báo, đám người Cao Thiếu Minh chờ bên ngoài.
Yến sứ trước đã bị giết. Sau khi hai nước Yến, Triệu im lặng lại, Cao Thiếu Minh liền tới nước Triệu tiếp nhận chức Sứ thần nước Yến.
Người này cũng không xa lạ gì nước Triệu. Y vốn là người của tổ chức gián điệp tình báo nước Yến, đã từng lấy thân phận thương nhân Toàn Thiếu Khang tiềm ẩn ở nước Triệu nhiều năm. Năm đó, khi nước Yến truy sát Ngưu Hữu Đạo, y đã từng cách không giao thủ với Ngưu Hữu Đạo. Sau đó vì thất thủ, tổ chức gián điệp tình báo nước Yến gặp tổn thất rất lớn mà rút về nước Yến.
Có thể đi sứ nước Triệu, ít nhiều cũng có liên quan đến việc y quen thuộc tình huống ở đây.
Đương nhiên, có thể tiếp nhận được chức vụ này, phụ thân của y đóng vai trò quan trọng hơn.
Cha của y, Cao Kiến Thành chính là Đại Tư Đồ nước Yến, chức vụ tương đương với phụ tá Đại Tư Không Đồng Mạch, lại có được phạm vi quyền thế đặc biệt của riêng mình. Ông ta chẳng những có khả năng giúp đỡ con trai thoát khỏi trách nhiệm thất bại ở nước Triệu, mà còn có thể rút y ra khỏi tổ chức gián điệp tình báo, chuyển sang làm Sứ thần

nước Yến tại nước Triệu, năng lượng của ông ta ở triều đình nước Yến là có thể nghĩ. Quen thuộc với tình huống nước Triệu chỉ là cái cớ để lấy ra dùng mà thôi.

Chương 820: Hồng Hài Nhi

Chương 820: Hồng Hài Nhi
Người đi cùng với Cao Thiếu Minh chính là quản gia Toàn Kiều đã tiềm ẩn với y ở nước Triệu trước đây, bây giờ tên là Quách Bình, khôi phục lại tên thật, cũng xem như dính chút ánh sáng của Cao Thiếu Minh.
Một Thái giám rất nhanh từ trong nội viện bước ra. Cao Thiếu Minh chỉ dẫn một mình Quách Bình, những người còn lại chờ bên ngoài.
Hai người ngồi ở chính sảnh đợi một lát, Triệu Sâm mới không nhanh không chậm bước vào.
Hai bên chào hỏi nhau rồi ngồi xuống, Triệu Sâm nói: “Cao sứ giả đến gặp ta lúc này, không biết có gì phân phó hay không?”
Cao Thiếu Minh đáp: “Phân phó thì không dám nhận, ta chỉ muốn hỏi một tiếng, phủ lệnh đã nhận được ý chỉ của Hoàng đế nước Triệu hay chưa?”
Trong lòng Triệu Sâm hơi động, nhưng ngoài mặt vẫn không có biểu hiện gì, hỏi: “Ý chỉ? Là ý chỉ gì?”
Gã đã nói như vậy, mặc kệ đối phương có biết hay không, Cao Thiếu Minh cũng không hỏi nữa.
Trên thực tế, y cũng vừa mới biết Thương Kiến Hùng và Hải Vô Cực bí mật đàm phán với nhau. Trước đó, triều đình nước Yến cũng không nói với y. Cho đến khi y phát hiện Ngưu Hữu Đạo đến Kim Châu, y lập tức gửi tin về Yên kinh, nhận được chỉ điểm và tiếp nhận ý chỉ của triều đình, y mới biết việc này.
Cao Thiếu Minh đổi đề tài: “Ngưu Hữu Đạo đến Kim Châu rồi.”
Triệu Sâm đáp: “Ta có nghe nói.”
Cao Thiếu Minh nói tiếp: “Không dối gạt phủ lệnh, ta vừa mới nhận được tin tức ở Yên kinh. Lần này, ta sẽ không để cho Ngưu Hữu Đạo còn sống rời khỏi Kim Châu.”

Chuyện năm đó, huynh đệ thủ hạ tổn thất nặng nề, còn y thì lại bình yên thoát thân, không cách nào đối mặt với những người kia. Cho nên, y vẫn luôn canh cánh chuyện thất bại mà quay về năm đó trong lòng, không nghĩ đến lần này lại có cơ hội giao thủ với Ngưu Hữu Đạo lần nữa. Y vẫn muốn rửa sạch mối hận năm đó. Cơ hội đã đưa đến tay, y không muốn bỏ qua.

Triệu Sâm hiểu suy nghĩ của bên Yên kinh. Đối với Yên kinh mà nói, Ngưu Hữu Đạo ở Nam Châu chính là một sự vướng tay vướng chân. Bọn họ muốn ra tay với Nam Châu, nhất định phải diệt trừ tai họa ngầm này.

Nhưng gã vẫn không thể không nhắc nhở: “Ngươi muốn ra tay ở phủ thành này? Ta khuyên ngươi nên nghĩ lại cho kỹ. Vạn Động Thiên Phủ ở đây không phải là lực lượng có thể khinh thường, không dễ dàng đắc thủ như vậy đâu. Một khi bại lộ, ngươi còn dám giết người ở Kim Châu nữa không?”

Cao Thiếu Minh nói: “Ta đương nhiên sẽ không ra tay trong phủ thành rồi. Bên phía Yên kinh đã điều động đội nhân thủ đầu tiên đến đây. Việc ra tay không cần làm phiền phủ lệnh. Hiện tại, có rất nhiều tai mắt được bố trí trong bóng tối ở Kim Châu, lực lượng của nước Yến ở đây lại yếu, người của ta cũng không tiện theo dõi ở đây. Nghe nói Ngưu Hữu Đạo có phi cầm tọa kỵ. Ta tin tưởng tai mắt của Quan Tinh Đài quý quốc không kém. Cho nên, ta khẩn cầu phủ lệnh hỗ trợ cho ta, giúp ta tiếp cận Ngưu Hữu Đạo, đừng để hắn chạy thoát.”

Quan Tinh Đài nước Triệu cũng là một tổ chức gián điệp tình báo giống nước Yến.

Trong một đình viện khác ở Lưu Phương Quán, một con Kim Sí từ màn đêm hạ xuống.

Sau đó, Phó sứ nước Tấn Lưu Đức Chính bước vào phòng ngủ. Trong phòng, Chính sứ Sở Tương Ngọc đang ngâm chân.

Phó sứ đi vào, cho hạ nhân lui ra, sau đó đưa tờ mật tín cho Sở Tương Ngọc, thấp giọng nói: “Bệ hạ nói rõ, nếu có cơ hội, bảo chúng ta có thể diệt trừ Ngưu Hữu Đạo bất cứ lúc nào.”

Sở Tương Ngọc hơi cau mày, không nghĩ đến sau khi truyền tin tức về nước Tấn xong, lại nhận được một chỉ thị như vậy.

Ông ta tiếp nhận tờ mật tín, xem qua xong liền than nhẹ: “Bệ hạ muốn ra mặt cho Thiệu Đại công tử. Xem ra, bệ hạ rất coi trọng Thiệu Bình Ba. Đức Chính huynh, huynh cảm thấy việc này như thế nào?”
Phó sứ Lưu Đức Chính hơi suy nghĩ một chút rồi nói: “Bệ hạ cũng đã nói, nếu có cơ hội, còn có chữ “bất cứ khi nào”, nếu chúng ta không tìm được cơ hội, theo ti chức thấy, việc này không cần miễn cưỡng, tránh làm trễ nãi chính sự của chúng ta. Đương nhiên, nếu đây là ý chỉ của bệ hạ, chúng ta vẫn phải cố hết sức tìm cơ hội.”
Sở Tương Ngọc gật đầu: “Đức Chính huynh đúng là cao kiến. Việc này giao cho huynh đi xử lý.”
Cảnh nội Nam Châu, một con hắc ngọc điêu cứ quanh quẩn bên trong dãy núi. Triệu Thắng Hoài đang ngồi bên trên lấy ra hai tờ kim phiếu, giá trị một trăm kim tệ, đưa cho hai đệ tử Vạn Thú môn: ”Làm phiền hai vị sư huynh đưa tiễn. Đây chỉ là chút tâm ý, mong hai vị sư huynh đừng chê!”
Ban đầu hai người từ chối, về sau thịnh tình không thể chối từ nên mới nhận. Một vị sư huynh lên tiếng dặn dò: “Một mình ở bên ngoài, đệ phải cẩn thận một chút. Nếu có chuyện gì, phải liên lạc với sư môn ngay. Khi làm xong, đệ nên về sớm một chút.”
“Vâng, đệ nhớ rồi. Hai vị sư huynh, đệ xin phép cáo từ.” Triệu Thắng Hoài chắp tay.
“Đi đường cẩn thận.” Hai vị sư huynh chắp tay đáp lễ.
Triệu Thắng Hoài quay người, lách mình bay vút đi, biến mất trong bóng đêm mênh mông.
Sau khi bay ra khỏi khu rừng, gã bay dọc ven đường, tìm được một dịch trạm, mua một con ngựa, sau đó nhanh chóng một đường đuổi theo.
Gã muốn đến quận Thanh Sơn tìm Ngưu Hữu Đạo. Vì thế không tiếc tìm cớ ra ngoài du lịch, ngồi phi cầm tọa kỵ của Vạn Thú môn ra ngoài làm việc.
Chuyện bốn đồng môn của gã, Ngưu Hữu Đạo không cho gã câu trả lời chính xác khiến gã ăn không ngon ngủ không yên, cả ngày hoảng sợ không chịu nổi. Lần này xem như liều...
Ánh mặt trời rực rỡ cũng khó mà xua tan được sự lo lắng vô hình đang bao trùm phủ Thứ sử Kim Châu.

Ngưu Hữu Đạo ngược lại vẫn rất bình tĩnh, tĩnh tâm tu luyện trong phòng.
Quản Phương Nghi gõ cửa bước vào. Bà ta thấy hắn còn có thể an tâm tu luyện, trong lòng không khỏi bội phục tính cách của hắn. Đao chưa bao giờ gác được lên cổ người này. Từ trước đến nay, hắn làm cái gì cũng đâu vào đấy, nên làm cái gì thì làm cái đó.
Bà ta đi theo Ngưu Hữu Đạo lâu như vậy, mặc kệ là ở nhà hay ở bên ngoài, bà ta phát hiện Ngưu Hữu Đạo chưa từng lơ là việc tu luyện. Hắn rõ ràng biết việc của mình không ít, nhưng nhìn qua lại rất thảnh thơi.
“Có chuyện gì vậy?” Ngưu Hữu Đạo nhắm mắt, hỏi một câu.
Quản Phương Nghi nói: “Bên kia truyền tin tức đến, căn cứ theo triệu chứng và khả năng trúng độc, đoán chừng là đã trúng độc Hồng Hài Nhi.
Tây Du Ký? Ngưu Hữu Đạo mở mắt, sửng sốt một lát. Sau một chút bối rối, hắn lấy lại tinh thần, hỏi: “Nếu đã biết là độc gì, có biện pháp cứu chữa không?”
Quản Phương Nghi lắc đầu: “Loại độc này không giống độc bình thường, là loại kỳ độc tự nhiên, có thể trồng và sinh trưởng ở những đầm lầy độc có điều kiện đặc biệt, giống như nhân sâm, toàn thân đỏ thẫm. Trước khi có tâm linh, nó là vật đại bổ, không hề có độc tính. Sau khi có linh tính, thành tinh rồi, nó mới có độc, có thể hóa thân thành một đứa bé phì nộn hồng hào chơi đùa ở đầm lầy. Người gặp không biết, không phòng bị mà đến gần. Một khi bị nó cào trúng, chết là không thể nghi ngờ. Bởi vậy nó mới có tên là Hồng Hài Nhi.”
“Sau đó, có người căn cứ vào độc tính của nó, bắt đầu săn giết dùng làm độc vật. Đã từng có tiền lệ phi tử trong hoàng cung dùng nó để mưu hại đối thủ, tranh thủ tình cảm, bên ngoài ít có người dùng, rất khó tìm được. Độc và huyết tinh gặp nhau mới có thể sinh ra hiệu quả kỳ độc, còn đối với người bình thường không có tác dụng gì, trừ phi đối phương bị thương. Phụ nữ thì hay có nguyệt sự, tạo cơ hội cho vật này phát huy tác dụng. Cho nên nó rất hay dùng để đối phó với phụ nữ. Thứ này rất hiếm thấy, bên kia cũng chỉ nghe nói qua, chưa từng nhìn thấy, vì thế cũng không còn cách nào.”
“Không còn cách nào?” Ngưu Hữu Đạo hừ lạnh: “Bọn họ đúng là quen với việc ám sát, nghe qua triệu chứng liền biết là thứ gì. Về sau nhớ đề

phòng, bên đó chắc chắn có vật này.”
Quản Phương Nghi kinh ngạc: “Tại sao ngươi biết?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Chỉ nghe nói qua, chưa thấy qua, ngay cả thử cũng chưa thử, bên đó làm sao biết mình không còn cách nào? Theo ta nghĩ, bọn họ hoặc không muốn cứu, hoặc trên tay bọn họ đang có thứ này, biết mình đến cũng cứu không được. Lúc này, bọn họ không dám làm hư việc của ta, cho nên cái sau chiếm đa số.”

Chương 821: Hồng Hài Nhi (2)

Chương 821: Hồng Hài Nhi (2)
Quản Phương Nghi bắt đầu suy nghĩ.
Ngưu Hữu Đạo cũng không dây dưa việc này, đứng dậy cầm kiếm, bước ra ngoài trực tiếp đi tìm Tư Đồ Diệu.
“Hồng Hài Nhi?”
Tư Đồ Diệu nghe xong, hơi nghi hoặc.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Có thể bị trúng loại độc này. Tư Đồ chưởng môn ngẫm lại xem, có người nào có thể giải được nó hay không?”
Tư Đồ Diệu lập tức gọi đồng môn am hiểu việc chữa trị đến, hỏi mọi người có từng nghe qua vật này chưa, kết quả ai nấy đều lắc đầu, bảo chưa từng nghe qua, nên không biết chữa trị như thế nào.
Thấy không giải quyết được gì, Tư Đồ Diệu cho mọi người lui, chỉ lưu lại một mình Ngưu Hữu Đạo, thấp giọng nói: “Sợ bọn họ sẽ mau chóng rời đi, chúng ta đã có chuẩn bị. Hai ngày sau, chúng ta sẽ mở một bữa tiệc chiêu đãi ở Lưu Phương Quán, đã phát thiếp mời rồi.”
Ngưu Hữu Đạo nghe xong, lập tức hiểu được thâm ý bên trong, biết bọn họ chuẩn bị ra tay vào hai ngày sau, liền gật đầu: “Được!”
Trở về phòng mình không bao lâu, Quản Phương Nghi một lần nữa đến thông báo: “Trong nhà truyền đến tin tức, nói Triệu Thắng Hoài đến tìm.”
Ngưu Hữu Đạo đang đi qua đi lại trong phòng liền ngừng lại: “Bí mật đem người đến đây.”
Quản Phương Nghi nhắc nhở: “Triệu Thắng Hoài nói, gã đã để lại di chúc ở Vạn Thú môn. Một khi gã không quay về, những gì mà ngươi làm đều sẽ bị bại lộ.”
Lại còn uy hiếp! Ngưu Hữu Đạo cười ha hả: “Trả lời lại, bảo nhất định sẽ để cho gã toàn thân trở về, cứ đem người đưa đến đây là được.”

Quản Phương Nghi nói: “Còn có một việc, ngươi hãy tự xem đi.” Nói xong, bà ta đưa một phong mật tín cho hắn.
Ngưu Hữu Đạo cầm lấy xem qua, là tin tức Đại Thiền Sơn truyền đến, Ca Miêu Thủy của triều đình nước Yến đã đích thân đến Đại Thiền Sơn, yêu cầu Đại Thiền Sơn phối hợp chỉnh đốn Nam Châu, uy bức lợi dụ.
Hoàng Liệt đã chính thức thông báo, không đồng ý cũng không từ chối, qua loa với Ca Miêu Thủy rồi đuổi đi.
Ông ta gửi tin đến chính là muốn nói cho Ngưu Hữu Đạo biết, nước Yến thật sự muốn động thủ với Nam Châu, hỏi Ngưu Hữu Đạo chuẩn bị ứng đối như thế nào.
Quản Phương Nghi nhắc nhở: “Đại Thiền Sơn đang quan sát.”
Tay Ngưu Hữu Đạo run lên, đốt tờ mật tín, nhìn chằm chằm ánh lửa, hờ hững nói: “Chuyện thường tình của con người. Nếu chúng ta không đồng ý, Đại Thiền Sơn sẽ không ngồi yên chịu chết cùng, thay đổi hướng gió cũng chẳng có gì lạ. Người ta không đồng ý, cũng không phát sinh mâu thuẫn nội bộ cũng là tốt lắm rồi.”
Quản Phương Nghi nói: “Chúng ta trả lời Hoàng Liệt như thế nào?”
“Không trả lời!”
“Không trả lời?”
“Nói một lần là đủ rồi, chẳng lẽ còn phải dỗ dành ông ta như đứa trẻ lên ba sao? Chỉ cần ta không chết, Hoàng Liệt ông ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ!”
Quản Phương Nghi nhìn hắn một chút, chậc chậc hai tiếng, đột nhiên cảm nhận được bá khí phát ra ngoài.
Phủ Thứ sử Định Châu, gương mặt Thứ sử Tiết Khiếu đen thui.
Trên mặt đất trước mặt ông ta là năm cái đầu người đã khô vết máu.
Trong đó có một người là Tống Thư được ông phái người hộ tống đến kinh thành. Bốn người còn lại là bốn cao thủ hộ tống Tống Thư. Năm người đến kinh thành, cơ thể không biết ở đâu, đầu người lại quay về.
Trước đó, có một xa phu chạy xe đến cổng phủ Thứ sử, kéo theo một cái rương, nói có người tặng lễ vật cho phủ Thứ sử.
Mọi người mở rương ra xem, không nghĩ đến là lễ vật này.
“Là ai làm?” Một pháp sư tùy tùng trầm giọng hỏi.

Tiết Khiếu hừ lạnh: “Còn có thể là ai làm nữa chứ? Là cái người bên cạnh đang thị uy với chúng ta. Triều đình đánh vào mặt người kia, người kia cũng đánh trở lại. Càn rỡ! Ta muốn nhìn xem các ngươi có thể càn rỡ được bao lâu.”
Ông ta nhận được mật chỉ của triều đình, chuẩn bị triệu tập nhân mã, tìm kiếm mục tiêu. Ông ta cũng biết lần, này Nam Châu sẽ đại nạn lâm đầu.
Đại Tuyết Sơn, khách sạn Thải Hồng, mọi người vừa bước vào vừa thì thầm với nhau.
Chưởng quỹ Sở An Lâu đang chắp tay đứng tại cửa khách sạn nhìn ra hạp cốc đằng xa quay đầu lại, nhìn mấy người khách bước vào, mơ hồ nghe được chữ “Quỷ Y”. Ông ta đã đứng ở đây được một lát, cũng không phải lần đầu tiên nghe được mấy lời này. Trước đó, có nhóm người đi vào cũng đã nhắc đến Quỷ Y.
Khách đi vào bên trong, ông ta phất tay gọi tiểu nhị đến, hỏi: “Tại sao ta cứ nghe người ta nhắc đến Quỷ Y, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”
Tiểu nhị ngạc nhiên nói: “Con không biết!”
Lúc này, một tiểu nhị đến hạp cốc kiểm tra bay về, bước lên bậc thang khách sạn, bẩm báo: “Chưởng quỹ, Vạn Động Thiên Phủ công khai phát tin tức tìm kiếm Quỷ Y.”
Sở An Lâu hiếu kỳ: “Tìm Quỷ Y làm gì? Không phải tiểu tử bên đó đã được Quỷ Y chữa khỏi mang đi rồi sao?”
Tiểu nhị đáp: “Thuộc hạ nghe nói Trưởng công chúa Kim Châu bị trúng kỳ độc, tìm kiếm Quỷ Y để trị liệu. Ai cung cấp được tin tức về Quỷ Y, sẽ được trọng thưởng.”
“Kỳ độc?” Sở An Lâu thầm suy nghĩ.
Phủ Đại Tư Không Yên kinh, Ca Miểu Thủy mặc áo choàng trở về từ Nam kinh, nhanh chân bước vào.
Không cần thông báo gì đặc biệt, đã có người trực tiếp đưa y vào trong gặp Đồng Mạch.
Đồng Mạch đứng trong đình viện phất tay tiễn khách. Đám quan viên vây quanh cung kính lui ra, nhường lại không gian riêng tư cho hai người.

Hai người cũng không khách sáo. Đồng Mạch nói: “Con trai Tống Chính Minh là Tống Thư trên đường đến đây bị người ta giết, thủ cấp bị ném trước cửa Tiết Khiếu.”
Ca Miểu Thủy gật đầu: “Trên đường đi, ta đã biết được việc này.”
Đồng Mạch nói: “Đàm phán với Đại Thiền Sơn sao rồi?”
Ca Miểu Thủy đáp: “Không đồng ý, cũng không từ chối, qua loa thôi.”
“Chỉ là cỏ đầu tường, còn đang quan sát. Nhưng không từ chối cũng không phải chuyện xấu, chỉ cần tình thế không ổn, chờ đại quân áp cảnh, tất sẽ phản thôi.” Đồng Mạch cười lạnh, vuốt râu nói: “Ca công công, ta mới nhận được tin tức, nói Hải Như Nguyệt ở Kim Châu bị trúng độc, xem ra Hải Vô Cực đã ra tay rồi.”
Ca Miểu Thủy nói: “Ta biết rồi. Ta đang tính nói với tướng gia chuyện này. Hải Vô Cực ra tay, chúng ta cũng không thể trì hoãn. Khi gặp tình huống, cũng không cần che che lấp lấp. Binh mã chưa động, lương thảo đi trước, điều động nhân thủ cũng nên nhờ bệ hạ chính thức hạ chỉ.”
Đồng Mạch vung tay, lập tức có người mang tấu chương dâng cho ông ta: “Ta đang định tiến cung gặp bệ hạ, Ca công công không bận gì thì đi cùng.”
Ca Miểu Thủy nghiêng người nhường đường, dùng tay ra hiệu mời.
Sau đó hai người cùng nhau rời đi.
Hoàng cung rộng rãi nhưng đen kịt của nước Tấn, Thái Thúc Hùng hai tay chống nạnh, đứng trước một tấm bản đồ, ánh mắt quỷ quyệt xem qua.
Thái giám ngoài cửa đưa tay, Thiệu Bình Ba hơi gật đầu chào hỏi, sau đó cất bước bước qua cánh cửa, bước đến bên cạnh Thái Thúc Hùng, hành lễ: “Bệ hạ.”
Thái độ cung kính thuận theo, mà không thuận theo cũng không được. Bây giờ y đã mất đi thế lực của mình hoàn toàn, khó có thể hành động, tạm thời chỉ có thể phụ thuộc vào người trước mắt.
Thái Thúc Hùng vẫn chăm chú nhìn tấm bản đồ: “Sức khỏe thế nào rồi?”
Thiệu Bình Ba đáp: “Đã tốt hơn nhiều.”
“Ngươi liên hệ với phụ thân của ngươi ở Bắc Châu ra sao?”
“Vẫn chưa thấy hồi âm.”

“Sức khỏe của ngươi cần tĩnh dưỡng, không nên quá kích động, cũng không cần nóng lòng. Dù sao cũng là cha con, từ từ sẽ đến.” Ngón tay Thái Thúc Hùng chỉ vào Kim Châu nước Triệu: “Ngươi có nghe chuyện Hải Như Nguyệt của Kim Châu trúng độc không?”
Thiệu Bình Ba đáp: “Ta có nghe Hắc Thủy Đài đưa tin đến.”
Thái Thúc Hùng nói: “Hải Vô Cực chắc hẳn muốn động thủ với Kim Châu. Nhân mã hai nước Tề, Vệ đã bắt đầu điều động, tạo cơ hội tốt cho Hải Vô Cực ra tay. Xem ra, hai nước Tề, Vệ vẫn rất kiêng kỵ ngươi. Ngươi đến nước Tấn, hai nước kia đang run sợ đấy.” Dứt lời, ông ta cười ha hả một tiếng.
“Cũng không phải kiêng kỵ vi thần, mà là bệ hạ.” Thiệu Bình Ba hơi hạ thấp người, sau đó tiến lên hai bước, chỉ vào Nam Châu nước Yến: “Thương Kiến Hùng hẳn cũng đang muốn ra tay với Nam Châu.” Khi nói lời này, ánh mắt của y lóe lên sự hưng phấn không dễ dàng thấy được.

Chương 822: Anh Hùng Sở Kiến Lược Đồng

Chương 822: Anh Hùng Sở Kiến Lược Đồng
Thái Thúc Hùng có vẻ không hiểu: “Tại sao ngươi lại biết?”
Ngón tay Thiệu Bình Ba lại tiếp tục vẽ lên bản đồ: “Kim Châu và Nam Châu gắn bó như răng với môi, phụ thuộc lẫn nhau. Hải Vô Cực động Kim Châu, Nam Châu tất sẽ xuất binh viện trợ. Hai châu liên thủ, sẽ khiến chiến sự kéo dài. Một khi nước Triệu mệt mỏi và hao tổn, nước Hàn rất có thể sẽ thừa lúc vắng vẻ mà tiến vào. Hải Vô Cực sẽ không có khả năng mạo hiểm như thế.”
“Vi thần ở nước Yến nhiều năm, đối với tình huống bên đó cũng không xa lạ gì. Thương Kiến Hùng kế vị, nội bộ nước Yến liền có tin đồn, nói vị trí này vốn truyền cho Ninh vương Thiên Kiến Bá, còn nói Thương Kiến Bá có khả năng đã bị Thương Kiến Hùng mưu hại, cộng thêm quân đội của Thương Kiến Bá rất có uy vọng ở nước Yến. Việc này khiến Thương Kiến Hùng giống như mắc nghẹn ở cổ họng. Thương Triều Tông tập trung bộ hạ cũ của Ninh Vương, dễ như trở bàn tay đánh bại Chu Thủ Hiền, chiếm lấy Nam Châu. Chiến lực cường hãn của họ khiến thiên hạ chấn kinh. Tình thế quật khởi chắc chắn khiến Thương Kiến Hùng ăn ngủ không yên.”
“Ý đồ Thương Triều Tông nhúng chàm nước Yến quá rõ ràng, lại là Hoàng tộc. Lời đồn này càng tăng thêm sắc thái chính thống cho Thương Triều Tông, lấy cờ hiệu Thương Kiến Bá mê hoặc nhân tâm, chi thế quật khởi uy hiếp nghiêm trọng đến hoàng vị của Thương Kiến Hùng. Thương Kiến Hùng có thể nhẫn nại chứ không thể nhẫn nhục. Sau khi các loại xáo trộn qua đi, ông ta nhất định sẽ xuống tay với Nam Châu. Hải Vô Cực dám làm như vậy, chính là vì Thương Kiến Hùng

muốn ra tay với Nam Châu, mà cũng rất có thể Thương Kiến Hùng đã chủ động liên hệ với nước Triệu.”
Thái Thúc Hùng gật đầu: “Nói có lý. Hai nước liên thủ cùng ra tay, xem ra Nam Châu và Kim Châu khó thoát khỏi tai kiếp rồi.”
“Chưa hẳn.” Thiệu Bình Ba lắc đầu: “Nhắc đến Kim Châu và Nam Châu, có một người không thể không nói đến, người này cũng chính là người khiến vi thần phải thất bại mà chạy đi, Ngưu Hữu Đạo. Người này tuyệt đối không phải người ngồi đó chờ chết. Vi thân có thể nhìn ra Thương Kiến Hùng muốn động đến Nam Châu, hắn không thể nào nhìn không ra. Theo vi thần được biết, đại thế Nam Châu đã định, hắn sẽ đến Kim Châu thương nghị mượn binh viện trợ, phòng ngừa chu đáo. Hải Như Nguyệt sinh con, chính là cơ hội để bái phỏng. Nếu vi thần sở liệu không sai, hắn chắc chắn sẽ nắm lấy cơ hội.”
“Đám người Vạn Động Thiên Phủ chỉ biết khư khư giữ cái đã có, không có thực lực sẽ không dám mạo hiểm. Vạn Động Thiên Phủ không dám công khai tin tức Hải Như Nguyệt trúng độc, sẽ phải giấu diếm. Bây giờ trắng trợn công bố như vậy, chính vì muốn để Hải Vô Cực trở tay không kịp. Đây không phải là phong cách hành sự của Vạn Động Thiên Phủ. Ngưu Hữu Đạo vừa chính vừa tà, hành động lần này càng giống phong cách kiếm tẩu thiên phong của hắn. Dựa vào đủ loại dấu hiệu, Ngưu Hữu Đạo rất có thể đang ở Kim Châu.”
Thái Thúc Hùng vô cùng kinh ngạc. Sau khi biết được sức khỏe của người này không chịu được kích động, tin tức có liên quan đến Ngưu Hữu Đạo, ông ta không để cho Hắc Thủy Đài báo cho y biết. Việc người ta có thể ra tay với Ngưu Hữu Đạo bất cứ lúc nào cũng giấu luôn.
Đắc thủ tất nhiên sẽ nói, để y vui mừng. Nếu thất bại, nói sớm quá ngược lại tự làm mất mặt mình.
Ông ta không nghĩ đến, y lại có thể đoán ra được Ngưu Hữu Đạo đang ở Kim Châu, khiến cho ông ta vừa sợ vừa thán phục.
Thật tình không biết Thiệu Bình Ba có hoài nghi Thái Thúc Hùng đang cố tình phong tỏa tin tức không để cho y biết Ngưu Hữu Đạo đang ở Kim Châu hay không.
Nhưng suy nghĩ của Thiệu Bình Ba và Thái Thúc Hùng lại không giống nhau. Thiệu Bình Ba cho rằng Thái Thúc Hùng không muốn để y chỉ

biết quan tâm đến thù riêng.
“Đã nói hắn sẽ không ngồi chờ chết, vậy theo ngươi, Ngưu Hữu Đạo sẽ giải quyết việc này như thế nào?” Triệu Thắng Hoài hỏi.
Thấy đối phương không quan tâm việc Ngưu Hữu Đạo có ở Kim Châu hay không, trong lòng Thiệu Bình Ba lại càng khẳng định suy đoán của mình, Ngưu Hữu Đạo chắc chắn đang ở Kim Châu.
Ngón tay của y tiếp tục chỉ vào các nước: “Chỉ có mấy khả năng, thuyết phục Vệ, Tề, Hàn Tống cùng tạo áp lực. Sứ thần của những nước này đang ở Kim Châu, vừa lúc tạo cho hắn một cơ hội. Một khả năng khác, hắn sẽ thuyết phục tam đại phái nước Yến ra tay ngăn cản, nhưng khả năng này không lớn. Chỉ cần Nam Châu vẫn còn trong tay nước Yến, ai ăn cũng không ảnh hưởng đến lợi ích của bọn họ. Lần này Thương Kiến Hùng đã quyết tâm. Nếu đại thế đang nằm trong tay Thương Kiến Hùng, chú định Thương Kiến Hùng thành công, tam đại phái sẽ không trở mặt với Thương Kiến Hùng, sẽ mắt nhắm mắt mở.”
“Về phần nước Vệ và nước Tề, chỉ sợ bị nước Tấn đánh vào. Trọng điểm đề phòng từ trước đến nay vẫn là nước Tấn, cộng thêm lần này tăng binh, hai nước cùng lắm cũng chỉ hô to ngoài miệng, không có hành động điều binh thực tế, không dọa được nước Triệu, có thể loại trừ khả năng này. Với nước Hàn, Thương Kiến Hùng đang giằng co với nước Hàn, còn muốn động thủ với Nam Châu, hiển nhiên đã có chuẩn bị tâm lý đối kháng. Có khả năng nhất, hiệu quả tạo áp lực mạnh nhất cũng chỉ có nước Tống. Ngưu Hữu Đạo chắc chắn sẽ nghĩ cách lôi nước Tống xuống nước.”
Thái Thúc Hùng ừm một tiếng: “Nói như vậy, đã có hướng đề phòng, cô vương phải nghĩ biện pháp ngăn cản hắn đạt được, vừa lúc hủy diệt Nam Châu, xả giận cho Thiệu Bình Ba ngươi.”
“Không được!” Thiệu Bình Ba lập tức ngăn cản, quay người chắp tay: “Ý tốt của bệ hạ, vi thần xin nhận. Việc này sẽ rút dây động rừng, đại kế của bệ hạ chỉ vừa mới bắt đầu, trước khi nước Vệ và nước Tề xuất binh đông chinh, không thể để cho bốn nước phía Đông kia có cơ hội mạnh hơn mình, phải khiến cho bọn họ duy trì trạng thái năm bè bảy máng, tiêu hao lẫn nhau, bệ hạ mới là người có lợi nhất trong tương lai, quét ngang hết thảy.”

Thái Thúc Hùng nhìn y, liên tục gật đầu, vui mừng nói: “Anh hùng sở kiến lược đồng!” (không bàn bạc mà đưa ra chủ kiến như nhau)
Ông ta làm sao biết Thiệu Bình Ba muốn nhân cơ hội này tham gia, để Nam Châu xong đời. Vì Bắc Châu của y, y nhất định phải làm như vậy.
Dưới cái nhìn của cá nhân y, Ngưu Hữu Đạo còn nguy hiểm hơn Nam Châu nhiều, nhưng tài nguyên của nước Tấn không phải cho y dùng để báo thù riêng.
Quan trọng là, Ngưu Hữu Đạo luôn có mấy chiêu thần kỳ. Cho dù có tham gia cũng chưa chắc có thể ngăn cản. Có trời mới biết Ngưu Hữu Đạo sẽ làm gì. Vận dụng tài nguyên nước Tấn không hiệu quả, đối với người mới đến như y cũng không phải chuyện tốt, rất dễ bị người ta công kích. Việc y mới đến nhưng đã nhận được hậu đãi của Hoàng hậu, đã khiến rất nhiều người không được thoải mái.
Muốn cắt đứt hậu hoạn, chi bằng để nước Tấn trực tiếp phái cao thủ, không tiếc bỏ ra cái giá lớn diệt trừ Ngưu Hữu Đạo, nhưng y lại không thể nói thẳng y chỉ muốn báo thù riêng.
Vừa đến còn chưa đứng vững gót chân, rất nhiều chuyện vẫn không tiện làm.
Cộng thêm y nghi ngờ Thái Thúc Hùng đang thăm dò mình. Y chỉ có thể làm ra vẻ suy nghĩ cho đại cục nước Tấn.
.....
Cung điện to lớn, một số quần thần đang đứng trong ngự thư phòng.
Hải Vô Cực quần áo tóc tai đều được chải chuốt cẩn thận, sắc mặt lạnh lùng đứng chắp tay, đưa lưng về phía án thư, đối mặt với mấy vị đại thần.
Kim Châu đột nhiên chủ động công khai tin tức Hải Như Nguyệt trúng độc, khiến cho bên này trở tay không kịp. Bọn họ cảm thấy Vạn Động Thiên Phủ không có khả năng làm như vậy, tất cả đều đang suy đoán ý đồ của Kim Châu.
“Thái hậu đến!” Thái giám ngoài cửa the thé hô to, giống như đang nhắc nhở người bên trong.
Quần thần quay người nhìn về phía cửa, một bà lão quý phái, dung mạo đoan trang xuất hiện ngoài cửa. Mặc dù nhìn bà lão đã già, nhưng trong

nét phúc hậu vẫn có thể nhìn ra được vẻ xinh đẹp khi còn trẻ, đây chính là Hoàng thái hậu nước Triệu Thương Ấu Lan.
“Tham kiến Thái hậu!” Quần thần khom người, cung kính chào hỏi.
“Mẫu hậu!” Hải Vô Cực bước nhanh đến trước cửa, ân cần đỡ cánh tay mẫu thân bước vào.
“Không quấy rầy các ngươi bàn chuyện quốc sự chứ?” Thương Ấu Lan lên tiếng hỏi.

Chương 823: Sóng Ngầm Mãnh Liệt

Chương 823: Sóng Ngầm Mãnh Liệt
Hải Vô Cực đáp: “Không có gì ạ!”
“Vậy thì tốt!” Thương Ấu Lan gật đầu, ánh mắt đảo qua mọi người, trong giọng nói lộ vẻ uy nghi khó có thể che giấu: “Ai gia muốn nói chuyện riêng với Hoàng đế, chư vị lui ra trước.”
Vào lúc này, mát mặt vì con hoàn toàn là điều không thể nghi ngờ.
Hải Vô Cực khoát tay với mọi người, biểu hiện rất hiếu thuận.
“Vâng!” Quần thần khom người lĩnh mệnh, cùng nhau lui ra.
Một lão thái giám lưng còng, mái tóc hoa râm, hai mắt đục ngầu, già đến nỗi ngay cả bước đi cũng không được lưu loát cũng lui ra ngoài.
Người này chính là Tổng quản đại nội Gia Cát Trì.
Thương Ấu Lan gọi: “Lão Gia Cát, ngươi không cần đi. Ta đang có việc cần ngươi phân xử.”
Gia Cát Trì dừng bước, ngẩng đầu nhìn phản ứng của Hải Vô Cực.
Hải Vô Cực cười nói: “Mẫu hậu, có cái gì mà phân xử hay không phân xử. Ai đã chọc người tức giận à?”
Thương Ấu Lan đột nhiên giận dữ: “Con còn muốn giấu ta đến khi nào?”
Hải Vô Cực ý thức được việc không ổn, làm ra vẻ kinh ngạc: “Tại sao mẫu hậu lại nói như vậy?”
Thương Ấu Lan cả giận: “Ta hỏi con, việc Như Nguyệt trúng độc có phải con làm hay không?”
Sắc mặt Hải Vô Cực trầm xuống, trong lòng không khỏi tức giận. Ông ta đã tận lực giấu diếm mẫu thân, cũng không biết tên nào không giữ được cái miệng. Ông ta nhất định sẽ điều tra việc này.
Ông ta vội giải thích: “Mẫu hậu nghe được lời đồn này từ chỗ nào?”

Thương Ấu Lan thất vọng lắc đầu: “Lần trước con gặp ta để xin vật của Như Nguyệt khi còn bé, ta đã cảm thấy kỳ quái. Con còn muốn gạt ta? Ta còn chưa đến mức già rồi hồ đồ. Nó là muội muội ruột thịt duy nhất của con, tại sao con lại nhẫn tâm hạ độc thủ như vậy?”
Gương mặt Hải Vô Cực vẫn lạnh lẽo, nhẫn nhịn một lát rồi nói: “Mẫu hậu, con có chỗ khó xử của con.”
“Khó xử? Ta biết con khó xử.” Thương Ấu Lan vỗ ngực, kích động nói: “Con là một vị vua quân lâm thiên hạ, bỏ việc nhỏ chú ý việc lớn, ta hiểu. Con muốn ép muội muội của con cửa nát nhà tan, ta cũng mắt nhắm mắt mở. Con muốn đoạt Kim Châu thì cứ việc đoạt, nhưng tại sao lại phải đẩy em con vào chỗ chết chứ? Giữ cho nó một cái mạng không được sao?”
“Chẳng lẽ nhất định nó phải chết, con mới cam tâm? Năm đó, khi nước Yến đưa ra vật thế chấp, con vì tự vệ mà đẩy nó đi làm niềm vui cho người khác, con tưởng ta không biết? Ta biết hết, chỉ là ta không muốn nói mà thôi. Nó đã vì con mà chịu bao nhiêu khuất nhục, con có biết không? Nếu không phải đứa cháu Thương Kiến Bá của ta che chở cho nó thì nó đã... Sau khi con về nước đăng cơ, để ổn định Tiêu hoàng, con đã bắt nó gả cho đứa con trai bệnh hoạn của Tiêu hoàng, con có từng nghĩ nó đã chịu bao nhiêu khổ cực không?”
“Một tay con đẩy nó đến ngày hôm nay, bây giờ lại chê nó vướng bận, ra tay hạ độc thủ với nó, tại sao con lại có thể xuống tay được như vậy? Con bảo người trong thiên hạ nhìn người làm mẹ như ta, nhìn con như thế nào đây. Chỉ cho nó một con đường sống thôi cũng không được sao?”
Hải Vô Cực bị chửi đến thẹn quá hóa giận, có chút nhịn không được, trầm giọng nói: “Mẫu hậu, đoạn đường này người đi, nhận bao nhiêu thiệt thòi, nhịn xuống bao nhiêu chua xót, trong lòng người hẳn phải hiểu hơn so với ai khác ba chữ “bất đắc dĩ”! Thế cục thiên hạ này là do một số người tận lực tạo ra, chính là muốn người trong thiên hạ tiêu hao lẫn nhau. Đối với các quốc gia mà nói, tình thế đều đi ngược dòng nước, không tiến tắc thối, ai cũng không an nhàn được. Ai dám an phận, người đó sẽ diệt vong. Chỉ có không ngừng mạnh lên, chỉ khi nào đủ sức mạnh

mới có khả năng chống đỡ mọi nguy hiểm. Mẫu hậu, nước Triệu không có đường lui. Nhi tử không có đường lui!”
Ông ta vung tay lên, chỉ mặt đất sau lưng, câu nói sau cùng vô cùng nặng trịch.
Bên trong Anh Vũ đường, trước một tấm bản đồ, Mông Sơn Minh và Thương Triều Tông đang thảo luận với nhau.
Tư thế ngồi của Mông Sơn Minh khá thấp, phải cầm một cái cây dài chỉ vào vị trí trên bản đồ.
Đại Thiền Sơn cũng không giấu diếm bọn họ việc Ca Miểu Thủy đến bái phỏng. Mà bọn họ cũng không phải kẻ điếc hay mù lòa ở nước Yến.
Triều đình cũng đã bắt đầu tập trung vật tư và nhân mã. Cộng thêm trước đó Phương Triết bên Kim Châu đã thông báo việc Hải Như Nguyệt bị trúng độc.
Bọn họ làm sao mà không biết mưa gió nổi lên, vội vàng nhanh chóng triển khai ứng đối.
Thỉnh thoảng có quan truyền lệnh ra vào Anh Vũ đường, truyền đạt tình huống điều động nhân mã các nơi.
Lam Nhược Đình bước vào, đợi quan truyền lệnh lui ra, mới nói:
“Vương gia, Mông soái, Đạo gia truyền tin trở về, bảo chúng ta đừng hốt hoảng. Hắn nói hắn đã yêu cầu Vạn Động Thiên Phủ công khai chuyện Hải Như Nguyệt trúng độc, bảo chúng ta không cần để ý việc này. Nam Châu nên ứng đối như thế nào thì cứ như thế đấy, chuẩn bị nhân mã đầy đủ. Hắn sẽ tọa trấn Kim Châu, có tình huống gì sẽ kịp thời thông báo cho bên này.”
Mông Sơn Minh gật đầu: “Trong lòng Đạo gia hiểu được thì tốt.”
“Hải Như Nguyệt trúng độc khi nào?”
Đại Thiền Sơn, chính điện, Hoàng Liệt nhìn chằm chằm bức tượng Thần vị Tổ sư gia, lên tiếng hỏi.
Mấy vị Trưởng lão truyền mật tín, thay phiên nhau xem qua, sắc mặt người nào cũng ngưng trọng.
Có người nói: “Xem ra triều đình nước Yến và nước Triệu đã dự mưu xong, muốn liên thủ hai bên cùng làm việc. Nam Châu nguy rồi!”
Hoàng Liệt quay người hỏi: “Ngưu Hữu Đạo có hồi âm gì không?”

Một đệ tử lên tiếng: “Đã truyền ba lần tin tức, cho đến nay, hắn vẫn chưa trả lời. Tin tức từ quận Thanh Sơn truyền đến, nói Mao Lư sơn trang không hề có bất kỳ điều gì khác thường. Người của ba phái cũng tương tự.”
Hoàng Liệt cau mày: “Tên đó đang có ý gì vậy?”
Một trưởng lão lên tiếng: “Chưởng môn, mưa gió đã nổi lên, có cần trả lời phía Ca Miểu Thủy hay không?”
Hoàng Liệt khoát tay: “Các ngươi cũng đã nhìn thấy thủ đoạn của tên kia trước đó. Hắn cũng phải không ăn chay. Ta không tin tên kia sẽ ngồi chờ chết. Hắn nhất định sẽ có phản ứng. Chúng ta xem hắn ứng đối như thế nào trước, đợi đại quân áp cảnh rồi đưa ra quyết định cũng không muộn. Chúng ta cũng nên đi đường vòng, đến phủ thành tọa trấn, tùy thời ứng phó.”
Trong một tòa trạch viện phủ thành Kim Châu, đây cũng là điểm dừng chân của Nam Châu.
Triệu Thắng Hoài đang bị trói trên một cây cột trong một căn phòng, thỉnh thoảng cúi thấp đầu xuống, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên, thở dài.
Cửa mở, Chu Lão Bát tiến vào, tay bưng cơm canh đặt một bên: “Triều huynh đệ, ăn chút gì đi.”
Triệu Thắng Hoài lắc đầu: “Không ăn!”
Vốn muốn cởi trói cho gã, Chu Lão Bát cười nói: “Uống nước không?”
Triệu Thắng Hoài nói: “Không uống! Ở đây là chỗ nào? Ta muốn gặp Ngưu Hữu Đạo.”
Gã vừa đến quận Thanh Sơn, không gặp được Ngưu Hữu Đạo, gã còn chưa kịp đi đã bị chế trụ, sau đó đưa đến đây.
Đây là đâu, gã cũng không biết. Gã bị mang đến đây trong lúc hôn mê. Thân là người thường xuyên ở trong núi, lúc này gã cảm thấy không khí tươi mát xung quanh, không giống như trong núi, mà giống trong một tòa thành thì đúng hơn.
Chu Lão Bát nói: “Bây giờ Đạo gia đang bề bộn công việc, không rảnh để gặp ngươi, khi nào rảnh, tất sẽ gặp, ngươi gấp cái gì chứ. Ăn chút gì đi. Tu vi của ngươi còn chưa đến mức siêu phàm nhập thánh như trong truyền thuyết, đừng làm khó dễ cơ thể mình, chết đói không đáng đâu.”

Triệu Thắng Hoài nói: “Muốn nhanh gọn, bảo Ngưu Hữu Đạo đến gặp ta. Nếu không, tất cả mọi người cũng đừng hòng tốt hơn!”
“Suỵt!” Chu Lão Bát giơ ngón trỏ trước miệng: “Lão đệ, nói nhỏ thôi, không cần gào to như vậy. Nếu không, chờ lát nữa ngươi biến thành hồ lô, ngươi sẽ bị nghẹn khó chịu lắm.”
“Lão thất phu, ngươi thử nhìn một chút đi.”
Trên bàn tiệc, Cao Thiếu Minh vỗ bàn chỉ vào Tống sứ Đồ Hoài Ngọc, giận dữ mắng.
Lưu Phương Quán mở yến tiệc chiêu đãi khách quý các nước. Bên phía nước Yến đột nhiên có người đến, thì thầm vào tai Cao Thiếu Minh, nói phát hiện người của Tống sứ muốn cướp Kim Sí đưa tin của họ.
Thế là bay sang hỏi, hai bên bắt đầu đấu võ mồm ngay trên bàn tiệc.
Vừa lúc nơi mở tiệc lại là nơi Ngưu Hữu Đạo giết Yến sứ Tống Long Ngọc năm đó, Đồ Hoài Ngọc liền dùng chuyện này để mỉa mai, bảo Cao Thiếu Minh cẩn thận kẻo nối gót, chọc giận Cao Thiếu Minh ngay tại chỗ.

Chương 824: Người Của Quỷ Y (1)

Chương 824: Người Của Quỷ Y (1)
Pháp sư tùy tùng bên ngoài đình lập tức vọt vào.
Ầm! Lê Vô Hoa vỗ bàn, trầm giọng nói: “Hai vị có ý gì vậy? Xem Vạn Động Thiên Phủ ta là bài trí sao? Muốn đánh nhau thì ra khỏi Kim Châu mà đánh. Nếu không, đừng trách ta không khách sáo!”
Sắc mặt Lê Vô Hoa vô cùng khó coi, nét tiều tụy khó che giấu trên gương mặt.
Bảo ông xuất hiện cũng bởi vì thân phận của ông. Ở phủ thành Kim Châu này, ông là người thích hợp thay thế Hải Như Nguyệt ra mặt chiêu đãi khách quý nhất.
“Cao sứ, đừng quên đây là nước Triệu ta, tốt nhất là ngươi nên khiêm tốn một chút.”
Triệu Sâm đang ngồi lạnh lùng chen vào một câu, thật ra là đang nhắc nhở, lúc này đừng nên sinh sự, nhất là trêu chọc nước Tống.
Cao Thiếu Minh liếc nhìn, hừ lạnh, sau đó khoát tay ra hiệu pháp sư tùy tùng của mình lui ra, còn y thì cũng chậm rãi ngồi xuống.
Những người đang ngồi ở đây đều có mục đích riêng cần phải đạt được, đều biết Kim Châu sợ là yên bình không được bao lâu nữa. Một trận mưa to gió lớn sắp phủ xuống nơi đây.
Vệ sứ Tùy Phái và Tề sứ Tả An Niên đã dùng lời cảnh cáo Triệu Sâm trong bữa tiệc, ý trong lời nói cũng muốn cảnh cáo nước Triệu đừng làm loạn. Nếu không, hai nước sẽ không ngồi nhìn.
Tấn sứ Sở Tương Ngọc luôn cố chấp hôm nay đột nhiên trở nên hiền hòa, thỉnh thoảng nâng chén khuyên mọi người bớt giận.
Về phần Hàn sứ Gia Cát Tầm, cứ yên vị ngồi một chỗ vui vẻ ăn uống, chỉ là ánh mắt thỉnh thoảng liếc trái ngó người này, liếc phải ngó người, không thèm quan tâm, cứ như xem diễn kịch.

Đương nhiên, mọi người cũng không tránh khỏi việc hỏi Lê Vô Hoa sức khỏe Hải Như Nguyệt như thế nào?
Lê Vô Hoa không thể không trả lời.
Bữa tiệc vừa kết thúc, Lê Vô Hoa thẳng đến phủ Thứ sử, đến trước giường bệnh Hải Như Nguyệt, nhìn Hải Như Nguyệt sắc mặt trắng bệch, tiều tụy vô cùng, không đành lòng nhìn tiếp, lại quay đầu đi.
Đến trước phòng con trai, nói vài câu an ủi đệ tử đồng môn vất vả rồi, nhìn con trai đang ngủ mê, làn da đã chuyển sang màu xanh, nhịn không được nước mắt rơi lã chã, lẩm bẩm: “Ta đang tạo nghiệt gì thế!”
Ông ta biết, con trai của mình không kiên trì thêm được bao nhiêu ngày nữa.
Ngày kế tiếp, phủ Thứ sử rối loạn tưng bừng. Không ít đệ tử Vạn Động Thiên Phủ bay lên nóc nhà, cảnh giác nhìn một con phi cầm đang xoay quanh trên không trung.
Trên phi cầm là một người đàn ông mặc áo trắng như tuyết, diện mạo tuấn dật, làn da trắng nõn, biểu hiện bình tĩnh, ung dung tiêu sái, sau lưng còn đeo một cái giỏ trúc, ánh mắt nhàn nhạt nhìn phủ đệ bên dưới.
Phi cầm giang đôi cánh rộng lớn, chậm rãi đảo quanh, sau đó hạ xuống vườn hoa. Không ít đệ tử Vạn Động Thiên Phủ cũng bắt đầu tập trung về phía vườn hoa để đề phòng.
Người đến rất ung dung, không hề tỏ ra địch ý, bên này cũng không dám mạo muội làm loạn.
Người có thể điều khiển phi cầm sao có thể là người bình thường? Bọn họ thật sự không dám vọng động.
Phi cầm đáp xuống đất, thu cánh lại. Người đàn ông nhảy xuống, động tác rơi xuống đất khiến đệ tử Vạn Động Thiên Phủ nhìn nhau, xem ra người đến hình như không có tu vi.
“Ngươi là ai?” Một số đệ tử nhanh chóng tiến lên, đồng loạt giơ kiếm trước người đối phương.
Người đàn ông nhìn phong mang bảo kiếm trước người, vẫn bình thản nói: “Ta là ai, không quan trọng. Nếu các ngươi bảo ta đi, ta sẽ đi ngay.”
“Ngươi là...” Một đệ tử dường như nhận ra người đến, chợt kinh hãi xua tay: “Mau buông kiếm xuống.”

Phi cầm không phải là thứ mà người bình thường có thể sử dụng. Động tĩnh ở đây cũng đã kinh động cao tầng của Vạn Động Thiên Phủ. Đám người Tư Đồ Diệu nhanh chóng chạy đến.
Còn chưa đến vườn hoa, một đệ tử từ trong vườn hoa đã chạy đến, ngăn trước người bọn họ, vừa vui mừng vừa vội vàng: “Chưởng môn, người của Quỷ Y đến.”
Đám người Tư Đồ Diệu sửng sốt, không thể tin nổi.
Lê Vô Hoa đang tiều tụy chợt kích động: “Nói hươu nói vượn, tại sao ngươi biết người đến là người của Quỷ Y?” Ông cũng không dám tin có chuyện tốt này.
Gã đệ tử đáp: “Sư phụ, đệ tử đã từng gặp qua, ngay tại cửa chính, khi Đại công tử được Quỷ Y mang đi, người đó là người bên cạnh Quỷ Y, người cũng đã gặp rồi, không có sai đâu, thật là người đó mà.”
Toàn thân Lê Vô Hoa run rẩy. Người có tên, cây có bóng, danh xưng trị bệnh nào cũng hết Quỷ Y khiến cho ông nhìn thấy được hy vọng.
Ông ta cũng không đoái hoài đến cái gì là quy củ, cũng mặc kệ Chưởng môn có ở bên cạnh hay không, Lê Vô Hoa lắc mình một cái lướt về phía vườn hoa.
Đám người Tư Đồ Diệu nhìn nhau, cũng không để ý đến sự thất thố của Lê Vô Hoa, cũng vội lách mình bay đi.
Vừa đến cổng vườn hoa, bọn họ lập tức nhìn thấy mấy đệ tử đang cẩn thận dẫn đường một người đàn ông mặc áo trắng, cử chỉ rất phiêu dật thoát tục, tản ra khí chất thanh nhã khiến người ta khó có thể hình dung.
Lê Vô Hoa vô cùng vui mừng. Là y, không sai, quả nhiên là người bên cạnh Quỷ Y.
Không nhịn được sự vui mừng lẫn kinh ngạc, Lê Vô Hoa nhanh chân tiến lên, xoay người hành lễ: “Không biết tiên sinh giá lâm, có chỗ nào mạo phạm, mong tiên sinh rộng lòng tha thứ.”
Sau đó đến phiên đám người Tư Đồ Diệu đánh giá người này.
Người đàn ông nói: “Mọi người không biết nhau, chưa nói đến cái gì là mạo phạm.”
Tư Đồ Diệu tiến lên, chắp tay nói: “Tại hạ là Chưởng môn Tư Đồ Diệu của Vạn Động Thiên Phủ, xin hỏi tôn tính đại danh của tôn giá, là gì của Quỷ Y?”

“Đi xem bệnh thôi.”
Người đàn ông dường như không muốn dông dài, nói xong một câu liền thản nhiên bước về phía trước, cứ như vậy mà lướt ngang qua mặt Tư Đồ Diệu.
Đường đường là Chưởng môn Vạn Động Thiên Phủ, nhưng lại bị người ta quăng cục lơ, Tư Đồ Diệu xấu hổ vô cùng, nhưng không sao nổi giận được.
“Vâng, vâng, vâng!” Lê Vô Hoa liên tục đồng ý, không thèm để ý Chưởng môn sư huynh bị người ta ngó lơ, cúi người khom lưng đi trước dẫn đường.
Mấy người bên cạnh lặng lẽ đánh giá phản ứng của Tư Đồ Diệu.
Tư Đồ Diệu bình tĩnh nói: “Đây chính là phong phạm của cao nhân, nhưng nhìn qua lại còn rất trẻ, cũng không biết đây có phải là bản lĩnh diệu thủ hồi xuân hay không.” Nói xong, ông ta phất tay, một đám người đi theo.
Tiếng gõ cửa vang lên hai lần, sau đó cánh cửa được đẩy ra.
Ngưu Hữu Đạo đang khoanh chân tĩnh tọa ngồi trên giường đột nhiên kinh hãi mở mắt. Nhìn thấy Quản Phương Nghi bước vào, hắn chậm rãi ép chưởng thu công, nói: “Trời có sập thì cũng để đó, gấp cái gì?”
Quản Phương Nghi vội vàng nói: “Đi ra ngoài xem, nhanh, Quỷ Y thật sự đã bị ngươi kinh động rồi. Nghe nói người của Quỷ Y đến.”
“Người của Quỷ Y?” Ngưu Hữu Đạo sững sờ, cầm lấy thanh kiếm trên tay, bước xuống giường rời đi.
Hai người bước đến nội trạch đình viện, vừa lúc nhìn thấy Lê Vô Hoa đang cung kính dẫn một người đàn ông mặc áo trắng rất có phong độ bước đến, đằng sau là đám người Tư Đồ Diệu.
Ngưu Hữu Đạo lách mình ngăn đằng trước, chống kiếm dưới đất, khiến mọi người không thể không dừng lại.
“Ngưu huynh đệ, ngươi muốn làm gì?” Lê Vô Hoa kinh ngạc hỏi.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm người đàn ông xa lạ, thản nhiên hỏi: “Ta nghe nói người của Quỷ Y đến?”
“Đúng rồi!” Lê Vô Hoa đưa tay giới thiệu: “Vị này chính là...”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Lê trưởng lão dựa vào cái gì để xác nhận?”

Cũng không phải hắn muốn làm khó đối phương, nhưng nếu chẳng may là người có ý đồ xấu, ngay cả cơ hội duy nhất còn lại của Hải Như Nguyệt cũng mất luôn.
“Tiên sinh và Quỷ Y đã từng đến đây. Ta đã từng gặp qua.” Lê Vô Hoa vội nói, giọng nói có vẻ như đang trách Ngưu Hữu Đạo nhiều chuyện.
Đã từng gặp qua? Ngưu Hữu Đạo im lặng, cũng không nghĩ đến người bên cạnh Quỷ Y lại xuất hiện chỗ này lần thứ hai. Nếu đúng như vậy, hắn ngược lại đã làm chuyện xấu.
Hắn vội ôm kiếm chắp tay: “Đắc tội rồi. Tại hạ Ngưu Hữu Đạo, xin hỏi tôn tính đại danh của tôn giá...”
Nói được một nửa liền nghẹn lại, người ta hoàn toàn không để hắn vào mắt, làm như không thấy hắn, đi lướt qua luôn.
Khóe miệng Tư Đồ Diệu nhếch lên, giống như tìm được cảm giác đồng bệnh tương liên.
Nhưng sự việc dường như không chỉ như vậy.

Chương 825: Người Của Quỷ Y (2)

Chương 825: Người Của Quỷ Y (2)
Đột nhiên, người đàn ông dừng lại, thấp giọng nói thầm điều gì đó, cũng không nghe rõ y nói cái gì.
Mọi người chỉ thấy y quay đầu lại, nhìn Ngưu Hữu Đạo từ trên xuống dưới, sau đó dừng lại trên mặt hắn, giống như muốn nhớ kỹ dung mạo của hắn: "Ngưu Hữu Đạo? Ngươi chính là Ngưu Hữu Đạo của Nam Châu nước Yến?"
Khóe miệng Tư Đồ Diệu nhúc nhích. Tình huống này nằm ngoài dự liệu của ông ta. Người ta biết ông ta là Chưởng môn của Vạn Động Thiên Phủ mà còn không thèm nhìn, nhưng lại quan tâm đến Ngưu Hữu Đạo, cảm giác ganh tỵ đúng là không thoải mái.
Ngưu Hữu Đạo cười nói: "Chính là tại hạ."
"Ta đã nghe nói qua, ngươi là người đã làm cho Thiệu thị Bắc Châu phải chạy trối chết." Người đàn ông áo trắng bình tĩnh nói một câu.
Ngưu Hữu Đạo nhếch miệng tự giễu. Mấy năm qua lăn lộn bên ngoài, ngoại trừ trốn tránh, đoán chừng người trong giới tu hành không ai không nghe thấy hắn. Đã từng nghe nói về hắn kỳ lạ lắm sao?
Hắn đang muốn trả lời, ai ngờ đối phương khẽ gật đầu chào hỏi, sau đó quay người bỏ đi.
Ngưu Hữu Đạo có chút hụt hẫng, im lặng đưa mắt nhìn, ngoài mũi còn có mùi thuốc nhàn nhạt dễ ngửi từ trên người đối phương bay đến, lại càng cảm thấy đối phương siêu phàm thoát tục, khí chất thanh nhã.
Bộ pháp ung dung, yên bình của đối phương mang đến cảm giác phiêu dật của Bộ Bộ Sinh Liên.
Cả người đối phương giống như một mặt hồ không chút rung động, xanh thẳm khiến người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui, nhưng lại vô cùng tĩnh mịch.

Ngưu Hữu Đạo tiếp tục quan sát.
Tư Đồ Diệu đi ngang qua bên cạnh, hơi ngừng lại: “Lão đệ đừng để ý, vừa nãy ta còn khó chịu hơn cả ngươi. Ta tự giới thiệu, người ta ngay cả phản ứng cũng không thèm phản ứng, có lẽ đây chính là phong phạm đệ tử của cao nhân.” Ông ta muốn ám chỉ người kia không coi ai ra gì, trong lòng không khoải mái là đúng rồi.
Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng, mỉm cười nhìn theo bóng lưng người đàn ông áo trắng đang bước vào phòng, ánh mắt ý vị thâm trường: “Tuổi còn trẻ đã đạt đến trạng thái vui giận không lộ ra ngoài. Sự trầm ổn này đúng là hiếm thấy. Người không có kinh nghiệm sợ là không thể làm được.”
Dứt lời, hắn đưa tay ra hiệu Tư Đồ Diệu đi vào chung.
Mọi người bước vào, chỉ thấy người đàn ông cởi giỏ trúc đằng sau lưng đặt xuống dưới chân, sau đó ngồi xuống giường, lật mí mặt, miệng của Hải Như Nguyệt ra xem, rồi bắt mạch cho bà.
Hải Như Nguyệt đã bị hôn mê. Nếu không phải có tu sĩ thường xuyên thi pháp bổ khí, thôi động huyết mạch đang dần dần khô kiệt vận chuyển, chỉ sợ bà đã sớm về với cõi tiên.
Người đàn ông buông tay ra, quay đầu lại nói: “Chuẩn bị hai chén nước sạch đến đây.”
“Nhanh!” Lê Vô Hoa thúc giục người ta chuẩn bị.
Người đàn ông mở giỏ trúc, lấy ra hai bình sứ được bao lưới, một đen một trắng, còn có một cây ngân châm.
Hai chén nước sạch được mang đến. Người đàn ông bưng một chén đặt bên giường, cầm tay Hải Như Nguyệt, bóp ngón trỏ, đâm thẳng ngân châm vào.
Ngón trỏ thấy máu nhưng lại không có máu chảy ra, có thể thấy được huyết khí của Hải Như Nguyệt hao tổn đến cỡ nào.
Cuối cùng, y cố gắng nặn một giọt máu rơi vào trong chén, rồi lại cầm một cái chén khác, nhỏ thêm một giọt máu vào.
Buông tay Hải Như Nguyệt ra, người đàn ông cầm cái bình trắng, dùng cái thìa gỗ nhỏ trong bình múc một ít bột màu trắng đổ vào trong chén nước.
Nhìn chằm chằm vào chén nước một lát, thấy cũng không có điều gì bất thường, người đàn ông khoát tay ra hiệu, ý bảo đem một cái chén nước

khác, rồi lại mở bình đen, múc thuốc bột lục sắc bỏ vào trong chén nước. Nhìn ra được, khi y làm những chuyện này rất tập trung, hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì từ bên ngoài.
Lê Vô Hoa hai tay cầm chén, cong eo rất thành kính, phối hợp cẩn thận với nhất cử nhất động của đối phương, chẳng khác nào đang hầu hạ tổ tông của mình.
Sắc mặt người đứng gần chợt thay đổi, chỉ thấy sau khi đổ bột lục sắc vào trong nước, màu sắc chén nước dần dần thay đổi, bắt đầu có màu đỏ xuất hiện trong nước.
Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm người đàn ông, chờ phản ứng của y.
Người đàn ông khẽ gật đầu: “Đúng là đã trúng độc Hồng Hài Nhi.” Sau đó khoát tay, ra hiệu không cần nước nữa.
Lời vừa nói ra, không ít người kinh ngạc, ngay cả Tư Đồ Diệu và Ngưu Hữu Đạo cũng nhìn nhau.
Bọn họ đã biết hai người kia trúng độc Hồng Hài Nhi, cũng nghe từ Ngưu Hữu Đạo. Ban đầu không ai tra ra được, cũng chưa từng nghe nói qua kỳ độc Hồng Hài Nhi. Nhưng người này vừa mới kiểm tra, chỉ một lát sau đã đưa ra kết luận, đúng là cách đám người Vạn Động Thiên Phủ cả vạn dặm.
Trong lòng mọi người đều cảm khái. Quỷ Y quả nhiên là danh bất hư truyền, ngay cả người bên cạnh cũng có được bản lĩnh cao thâm.
Lê Vô Hoa vừa kích động, vừa chờ mong, cẩn thận hỏi: “Tiên sinh có thể giải loại độc này không?”
Người đàn ông vừa bỏ đồ vào trong giỏ trúc vừa trả lời: “Chẳng có vấn đề gì lớn!”
Mọi người lại càng im lặng. Vấn đề lớn như vậy mà nói là không lớn?
Lê Vô Hoa mừng rỡ như điên, thở phào một hơi: “Xin tiên sinh diệu thủ cứu chữa, chỉ cần tiên sinh...”
Người đàn ông đứng lên nói: “Không cần phải nói mấy thứ này, ta đến đây là để chữa trị, không trị thì cũng chẳng đến đây. Mọi người vây quanh ở đây làm gì, ảnh hưởng đến ta, tất cả giải tán đi.” Sau đó quay lại chỉ Hải Như Nguyệt ở trên giường: “Mau mang bệnh nhân đến nhà bếp.”

Mọi người vừa mới xê dịch bước chân lập tức quay đầu lại, còn tưởng mình nghe lầm.
“Nhà bếp?” Lê Vô Hoa sửng sốt: “Tiên sinh nói đem người đến nhà bếp?”
Người đàn ông ừ một tiếng, cầm giỏ trúc lên:”Đồng thời chuẩn bị thêm một tấm ván mỏng, còn có chăn mền, đưa hết đến nhà bếp. Người không có phận sự thì không cần có mặt.”
Còn có thể làm sao? Người ta đã nói không thích quá nhiều người, chỉ có thể y nói thế nào thì làm thế đó thôi.
Lê Vô Hoa lập tức kêu người chuẩn bị.
Không bao lâu sau, nhà bếp đã được thu dọn xong, Hải Như Nguyệt được đặt trên ván giường bọc chăn cũng đã được mang đến nhà bếp.
Nhà bếp của mấy hộ giàu có không chỉ có một cái nồi, mà là một loạt nồi và bếp. Người đàn ông bước đến nhìn đống nồi và bếp, sau đó chỉ ba cái nồi lớn, ra hiệu nấu nước.
Người hỗ trợ lập tức làm theo. Đợi sau khi nước nóng, người đàn ông căn dặn khống chế độ lửa, duy trì nhiệt độ của nước, sau đó bảo người khiêng ván giường có Hải Như Nguyệt đặt nằm ngang lên ba cái nồi đang nóng.
Mớm nước! Người đàn ông bảo Lê Vô Hoa không ngừng cho Hải Như Nguyệt uống nước.
Lê Vô Hoa chưa từng nghe thấy cũng như nhìn thấy phương thức chữa bệnh như vậy, nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo, không dám hai lời.
Một lát sau, người đàn ông liền nắm cánh tay Hải Như Nguyệt từ trong chăn ra, cảm nhận nhiệt độ trên người của bà, đồng thời bắt mạch.
Đợi đến khi chiếc chăn ẩm ướt, mặt người được quấn trong chăn đỏ bừng, bắt đầu đổ mồ hôi, mí mắt Hải Như Nguyệt giật giật, dường như không chịu nổi cái nóng, ánh mắt mở ra, từ trong hôn mê tỉnh lại.
Lê Vô Hoa bước lên, nhìn bà đầy lo lắng.
Trước kia, đối với người phụ nữ này, ông chỉ có suy nghĩ muốn chơi đùa, nhưng vận mệnh trêu ngươi, cuối cùng lại trở thành người một nhà.
Tâm trạng đùa bỡn, mê luyến nhục thể và tùy tiện phát tiết làm niềm vui đã không còn, thay vào đó là tình thân khó có thể vứt bỏ.
Hải Như Nguyệt nhìn ông, yếu ớt nói: “Đây là đâu, ta nóng quá.”

Lê Vô Hoa vội nói: “Cố gắng nhịn một chút, người ta đang giải độc cho nàng, lập tức sẽ tốt thôi. Nhịn một chút nhé!”
“Giải độc?” Cảm xúc của Hải Như Nguyệt dường như kích động hẳn lên, âm thanh lớn hơn mấy phần: “Con, con trai như thế nào rồi?”
Vành mắt Lê Vô Hoa đỏ lên. Không đợi ông mở miệng, người đàn ông đã duỗi tay đến, bóp miệng Hải Như Nguyệt, bỏ một viên thuốc màu xanh sẫm vào miệng của bà.
Người đàn ông nói: “Đừng nói nữa, thi pháp giúp bà ấy luyện hóa dược hiệu.”
“Vâng, vâng.” Lê Vô Hoa liên tục đồng ý.
“Y là...” Hải Như Nguyệt cảm thấy người này rất quen, nhưng tinh lực không có, không nhớ nổi là ai.

Chương 826: Đây Là Ngươi Nói, Ta Không Bức Ngươi!

Chương 826: Đây Là Ngươi Nói, Ta Không Bức Ngươi!

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa.” Lê Vô Hoa xem lời nói của đại phu như thánh chỉ, liên tục ngăn bà không nói nữa, bắt đầu thi pháp luyện hóa dược hiệu.
Sau khi dược hiệu bắt đầu phát huy tác dụng, Hải Như Nguyệt khổ sở, đau đớn nói: “Vô Hoa, ta khó chịu quá.”
“Tiên sinh, bà ấy thế nào rồi?” Lê Vô Hoa quay sang hỏi người đàn ông.
Người đàn ông đáp: “Có thể lấy chăn mền ra được rồi.”
Chăn mềm ẩm ướt, nóng hừng hực lập tức được lấy sang một bên, người đàn ông lại nói: “Mau cởi quần áo của bà ấy ra luôn, cởi sạch.”
“Cái này...” Lê Vô Hoa trợn tròn mắt.
Người đàn ông không thèm quan tâm, quay người đặt giỏ trúc sang một bên, lấy ra một đống chai chai lọ lọ, rồi mở một tấm da, bên trong có đủ loại ngân châm to nhỏ, hình dáng khác nhau. Y đổ toàn bộ vào trong nồi nhỏ bằng bạc, đổ nước sạch vào, sau đó đến một loại thuốc bột không biết tên, bắt đầu ngâm ngân chân.
Lê Vô Hoa cắn răng, đuổi hết đàn ông ra ngoài, đổi thành mấy nha hoàn, bảo người canh giữ bên ngoài nhà bếp, phòng ngừa có người tiến vào.
Cuối cùng, Hải Như Nguyệt đang yếu ớt cũng cảm thấy ngượng ngùng, nhưng không có sức phản kháng. Bị lột sạch không còn một mảnh trước mặt một người đàn ông xa lạ, có thể không ngượng sao? Bà chỉ có thể nhắm mắt lại.
Cũng may sự đau đớn trong bụng khiến cho bà không còn suy nghĩ quá nhiều.

Nha hoàn hỗ trợ bên cạnh cũng đỏ mặt, nhưng không thể không thừa nhận, thân hình của Trưởng công chúa thật đẹp.
Người đàn ông đứng trước mặt Hải Như Nguyệt, nhìn từ trên xuống dưới, ánh mắt không nhìn ra được bất kỳ điều gì khác thường. Mặc dù thần sắc rất chuyên chú, nhưng ánh mắt của y nhìn Hải Như Nguyệt chẳng khác nhìn lợn chết hoặc người chết.
Ngược lại Lê Vô Hoa lại run rẩy, có chút không chịu nổi.
Càng làm cho Lê Vô Hoa không chịu nổi chính là, người đàn ông kia còn đưa tay sờ một số bộ vị trên người Hải Như Nguyệt, thử nhiệt độ cơ thể ở những chỗ đó.
Về sau, y đưa cái nồi bạc chứa đầy ngân châm cho Lê Vô Hoa, nói: “Cơ thể của bà ấy và nhà bếp này không được sạch, mau dùng nước lau qua cơ thể bà ấy một lần.”
Lê Vô Hoa kéo căng gương mặt làm theo.
Sau khi lật qua lật lại Hải Như Nguyệt để lau, người đàn ông một tay cầm bình thuốc, một tay cầm ngân châm có dính bột phấn, tốc độ tay cực nhanh châm vào các huyệt vị trên người Hải Như Nguyệt, cả ngân châm lẫn thuốc bột đều cắm sâu vào huyệt vị của bà.
Sau khi châm xong, y để Hải Như Nguyệt ghé vào ván gường, cắm một ống tiêm rỗng ruột nhỏ vào mỗi đầu ngón tay và ngón chân của Hải Như Nguyệt.
“Sau đây, ta sẽ đẩy thuốc vào trong xương tủy của bà ấy, khôi phục cũng như tăng cường chức năng tạo máu trong cơ thể, có thể sẽ hơi đau, đừng để bà ấy động đậy.” Người đàn ông dặn dò.
Lê Vô Hoa đã dần thích ứng, cũng đã nhìn ra, người đàn ông này không hề có ý khinh nhờn người phụ nữ của ông. Nhìn tình huống vừa rồi thì biết, phương pháp chữa trị này bắt buộc phải cởi hết quần áo, nếu không sẽ không tiện.
“Vâng!” Lê Vô Hoa đồng ý.
Lần này là một ống tiêm rỗng ruột lớn hơn một chút xuất hiện trong tay người đàn ông. Y sờ phía sau lưng Hải Như Nguyệt, từ xương cổ xuôi theo xương sống, đột nhiên hạ châm xuống, đâm thẳng vào xương gáy Hải Như Nguyệt.

“A...” Hải Như Nguyệt kêu lên đau đớn, cơ thể yếu ớt không tự chủ giãy dụa một cái.
Lê Vô Hoa đã sớm có sự chuẩn bị, lập tức thi pháp ấn xuống.
Một viên thuốc nho nhỏ màu đỏ bỏ vào trong ống tiêm. Người đàn ông vận khí, đẩy viên thuốc vào trong xương gáy Hải Như Nguyệt.
Rút, lại đâm, lại đẩy thuốc vào, cứ như vậy dọc theo xương sống của Hải Như Nguyệt một đường đâm xuống. Đâm mười mấy châm, đẩy mười mấy hạt thuốc mới thu tay lại.
Làm xong những thứ này, người đàn ông thở hồng hộc. Có lẽ bếp lò bên cạnh rất nóng, người đàn ông đổ đầy mồ hôi.
Lê Vô Hoa ngạc nhiên, phát hiện tu vi của người này rất yếu, chỉ biết luyện khí và vận khí mà thôi.
Hải Như Nguyệt đã bất tỉnh vì đau đớn.
Người đàn ông ra hiệu xoay Hải Như Nguyệt lại, sau đó dùng chăn đắp lên người bà. Chỗ có ống tiêm thì không phủ, đồng thời duy trì nhiệt độ của nước và lửa.
Người đàn ông thỉnh thoảng nhìn ống tiêm rỗng ruột tay trên tay và chân của Hải Như Nguyệt, vân vê chuyển động từng cây mấy lần, cứ lặp đi lặp lại như thế.
Ước chừng sau nửa canh giờ, một ống tiêm cắm trên một đầu ngón tay bắt đầu có máu rỉ ra. Dần dần, trong từng ống tiêm đã bắt đầu có máu.
Người đàn ông cầm lọ thuốc bên cạnh, thỉnh thoảng nhỏ vào trong máu, dùng dụng cụ để quấy, xem xét hỗn hợp sau khi thay đổi.
Cho đến giữa trưa, khi người đàn ông cảm thấy thuốc dưới tác dụng của máu đã có phản ứng đủ, y bắt đầu tháo những ống tiêm trên ngón tay ngón chân của Hải Như Nguyệt, bao gồm cả dụng cụ đã sử dụng qua vào trong nồi bạc có nước thuốc để rửa: “Hẳn là không còn vấn đề, tiếp đó chỉ cần khôi phục. Bổ khí lợi máu chắc không làm khó được người của Vạn Động Thiên Phủ các ngươi. Ba ngày sau, bà ấy có thể xuống giường. Huyết khí hao tổn quá nhiều, tránh không khỏi cơ thể suy nhược, trong tháng này nhớ chú ý điều dưỡng, đừng tiếp xúc với nước lạnh.”
Vậy là tốt rồi sao? Lê Vô Hoa kinh ngạc, lập tức bắt mạch kiểm tra cho Hải Như Nguyệt, mơ hồ có thể cảm giác được cơ thể Hải Như Nguyệt

đang chậm rãi khôi phục sức sống, so với lúc trước nghĩ hết cách cũng không làm gì được, lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Đại ân của tiên sinh, lão phu thật sự không biết lấy gì để báo đáp. Tiên sinh có việc gì phân phó thì cứ việc nói, cho dù lão phu máu chảy đầu rơi...”
Người đàn ông ngắt lời: “Không cần, gia sư nói, trước nay chỉ có người khác thiếu ông ấy, ông ấy chưa từng thiếu người. Ông ấy đem con trai của bà ấy đi, cứu bà ấy một mạng, về sau không còn thiếu nợ lẫn nhau. Có sống hay chết, không còn liên quan nữa.”
Lê Vô Hoa sửng sốt, hỏi thăm: “Quỷ Y là sư phụ của tiên sinh?”
Người đàn ông ừm một tiếng, thu dọn đồ đạc, vác giỏ trúc lên vai, nói: “Quấy rầy rồi, cáo từ!”
“A!” Lê Vô Hoa giật mình, tranh thủ kéo y lại: “Tiên sinh, con trai của ta làm sao bây giờ?”
Người đàn ông nói: “Nói cứu bà ấy một mạng thì không thiếu nợ lẫn nhau. Con của ngươi theo sư phụ ta, về sau là người của sư phụ ta.”
Lê Vô Hoa lập tức nhận ra người này đã hiểu lầm: “Không, không, tiên sinh, ta nói chính là con trai của ta. Chúng ta có một đứa con vừa sinh, còn nằm trong tã, cũng bị trúng loại độc này, mong rằng tiên sinh ra tay cứu chữa.”
Người đàn ông cau mày: “Chẳng lẽ sau khi bà ấy trúng độc, các ngươi còn để bà ấy tiếp xúc với trẻ nhỏ hay sao? Hồ đồ!”
Trong thông tin phát ra bên ngoài, chỉ nói Hải Như Nguyệt trúng độc, cũng không đề cập đến đứa bé nào, người ngoài không biết rõ tình huống.
Lê Vô Hoa nói: “Tiên sinh, lúc đó là do trúng gian kế của kẻ gian, thật sự không biết, nên mới tạo thành sai lầm lớn, xin tiên sinh mau cứu con của ta với.”
Vất vả lắm mới thấy được hy vọng, sao có thể buông tha, giống như bắt lấy một cọng rơm cứu mạng sau cùng.
Người đàn ông vô tình nói: “Ta nói, sau khi cứu bà ấy một mạng, chúng ta chẳng còn thiếu các người cái gì. Mau buông tay! Hay là ngươi muốn cưỡng ép, giam giữ bức bách ta hay sao?”
“Vạn lần không dám!” Lê Vô Hoa trong tình thế cấp bách vội quỳ xuống. Dù tu vi của ông cao hơn người này, nhưng hiện tại lại yếu đến

mức cháu trai cũng không bằng, nước mắt rơi đầy mặt: “Tiên sinh, lão phu già rồi mới có con, bảo ta làm sao mà trơ mắt nhìn con trai của mình chịu hết đau đớn như vậy. Cầu tiên sinh đại từ đại bi mau cứu con ta, chỉ cần tiên sinh đồng ý, sau này tiên sinh có bất kỳ điều gì phân phó, lão phu sẽ thu xếp ổn thỏa, có chết cũng không từ chối!”

Người đàn ông im lặng, suy nghĩ một hồi, sau đó nói: “Đây là ngươi nói, ta không có bức ngươi.”

Lê Vô Hoa liên tục gật đầu, vỗ ngực nói: “Lời ta nói phát ra từ ruột gan, tuyệt vô hư ngôn. Nếu ta dám nuốt lời, trời tru đất diệt!”

Chương 827: Vô Tâm (1)

Chương 826: Vô Tâm (1)

Người đàn ông nói: “Không cần trời tru đất diệt đâu. Nếu ngươi dám nuốt lời, ta sẽ tự tìm người để đòi công đạo, để lời thề của ngươi ứng nghiệm. Bây giờ khiêng người đang nằm trên nồi đi, mang con trai của ngươi đến đây.”
“Tạ tiên sinh.” Lê Vô Hoa dập đầu ba cái liên tiếp, sau đó bò dậy, lau nước mắt, bảo người đưa Hải Như Nguyệt đã được phủ tốt ra ngoài.
Bên ngoài viện, tại một nơi bình thường chỉ có hạ nhân lui tới, một đám cao tầng của Vạn Động Thiên Phủ đang chờ.
Bọn họ cũng đã hỏi người bị đuổi ra ngoài trước đó, nghe nói phải cởi sạch quần áo để cứu chữa. Mặc dù cảm thấy hoang đường nhưng cái gì cũng không thể nói nên lời. Việc đã đến nước này, có nhiều thứ cũng không cách nào so đo được.
Tư Đồ Diệu và Ngưu Hữu Đạo đứng chung một chỗ, thỉnh thoảng nhìn ống khói bốc khói trong nhà bếp, cũng không nói câu nào, cũng chẳng biết sẽ chữa trị trong bao lâu.
Đúng lúc này, cửa mở ra, chỉ thấy Hải Như Nguyệt đang nằm trên ván được người ta khiêng ra ngoài. Lê Vô Hoa vội chạy ra, gấp giọng gọi đệ tử: “Đứa bé, mau ôm đứa bé đến đây.”
Mắt nhìn Hải Như Nguyệt được mang đi, đám người Tư Đồ Diệu lập tức tiến lên hỏi thăm: “Như thế nào rồi?”
“Sau khi được cứu chữa, bà ấy đã có chuyển biến tốt, ba ngày sau là có thể xuống giường.” Lê Vô Hoa vội vàng giải thích, sau đó giữ chặt nha hoàn ra sau, căn dặn theo lời đại phu đã phân phó.
Đã chuyển biến tốt? Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, âm thầm thán phục, không hổ danh là người của Quỷ Y.

Ngưu Hữu Đạo chú ý trên mặt Lê Vô Hoa còn có nước mắt.
Đợi Lê Vô Hoa dặn dò nha hoàn xong, Tư Đồ Diệu lại hỏi: “Người bên trong quan hệ như thế nào với Quỷ Y?”
Lê Vô Hoa nghe xong, nghiêm túc trả lời: “Là đệ tử của Quỷ Y!”
Đệ tử Quỷ Y? Nghe xong, ai nấy đều nổi lòng tôn kính. Thuộc hạ và đệ tử của Quỷ Y không cùng một khái niệm. Trong giới tu hành nhiều năm qua chưa từng nghe nói đến đệ tử Quỷ Y. Lần đầu tiên đệ tử Quỷ Y xuất hiện, cũng là lần đầu tiên bọn họ được tiếp xúc.
Ngưu Hữu Đạo một tay cầm kiếm, một tay xoa cằm. Hắn phái người giả mạo đệ tử Quỷ Y, không nghĩ đến lần này đụng phải đệ tử thật của Quỷ Y.
Rất nhanh, đứa bé còn đang hôn mê được ôm tới. Lê Vô Hoa không để ý đến mọi người, nhanh chóng bước vào nhà bếp, đóng cửa phòng lại.
Trong phòng, người đàn ông kiểm tra cho đứa bé đang nằm trong tả lót một lần, sắc mặt có vẻ ngưng trọng: “Nếu chậm thêm hai ngày nữa, chỉ sợ sẽ không cứu được.”
“Tiên sinh có bản lĩnh như vậy, nhất định có thể chữa được.” Lê Vô Hoa lấy lòng một câu, vô cùng chờ mong.
Người đàn ông bắt đầu dặn dò người làm chuẩn bị trong nhà bếp, cũng không cần ba cái nồi và bếp, chỉ cần một cái là đủ.
Nhưng quá trình chữa trị cho đứa bé, người đàn ông cẩn thận hơn so với chữa trị cho Hải Như Nguyệt rất nhiều. Đứa bé vừa mới sinh không được bao lâu, thật sự quá mỏng manh.
Đứa bé này đã bị hôn mê, cho dù không cần chế trụ cũng không khóc được.
Người chờ đợi bên ngoài đã có người rời đi làm công việc của mình, cũng có người đi qua đi lại, có đứng có ngồi, cùng nhau chờ đợi.
Thời gian lần này rõ ràng lâu hơn lần chữa trị cho Hải Như Nguyệt. Mọi người không khỏi lo lắng cho Lê Vô Hoa. Bọn họ đều biết Lê Vô Hoa rất coi trọng đứa con trai này. Nếu nó xảy ra việc gì ngoài ý muốn, sợ là Lê Vô Hoa khó mà đối mặt.
Mãi cho đến trời tối, phủ Thứ sử đèn đuốc sáng trưng, cửa phòng bếp mới mở ra. Một nha hoàn ôm đứa bé được bọc kỹ, cùng với hai nha hoàn trái phải cẩn thận bước ra.

Nhìn vẻ mệt mỏi nhưng vui mừng của mấy nha hoàn, chắc hẳn kết quả không tệ.
Lúc này, Tư Đồ Diệu mới dẫn đầu bước vào nhà bếp. Bây giờ đã chữa trị xong, cũng không tính là quấy rầy.
Người đàn ông đã hơi mệt mỏi, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, đang cầm cái khăn lông không ngừng lau mồ hôi.
Chữa trị cho đứa bé này đã tốn không ít tinh lực của y. Vẫn là câu nói kia, đứa bé quá nhỏ, nhất định phải rất cẩn thận.
Lê Vô Hoa ở bên cạnh nịnh nọt, nói chắc là không có vấn đề gì. Có trời mới biết có bị tái lại hay không. Nếu tự cao tự đại đắc tội người ta, chẳng may có vấn đề gì, còn phải nhờ người ta lần nữa, không coi người ta là tổ tông cũng không được.
Tư Đồ Diệu chắp tay: “Tiên sinh vất vả rồi, sắc trời đã tối, ta đã bảo người chuẩn bị rượu thịt...”
Lời còn chưa dứt, người đàn ông đã cắt ngang: “Chuẩn bị nước nóng cho ta, ta muốn tắm một chút.”
“Được, được, lập tức có ngay.” Lê Vô Hoa liên tục đồng ý, sau đó phất tay bảo hạ nhân đi làm.
Tư Đồ Diệu im lặng. Lại bị đối xử như vậy lần thứ hai trước mặt mọi người, tư vị nhiệt tình nhưng lại bị hờ hững như thế quả thật không dễ chịu chút nào.
Người đàn ông chẳng thèm quan tâm, bỏ hết đồ đạc vào trong giỏ trúc. Vừa nhấc lên, Lê Vô Hoa đã bước đến định giúp y mang đồ.
Người đàn ông đưa tay chặn lại. Đồ của y, tự y mang trên lưng, không muốn người khác làm thay, cứ như vậy bước thẳng ra ngoài.
Mọi người, bao gồm Ngưu Hữu Đạo, đều thành thật tránh đường, ánh mắt trông mong nhìn người đàn ông bước ra khỏi nhà bếp.
Lê Vô Hoa vui vẻ đi theo đằng sau. Ra khỏi nhà bếp lại tất cung tất kính dẫn đường.
Vợ bị người ta thấy hết, lại còn phải hạ thấp mình? Tư Đồ Diệu cảm thấy quái lạ, phát hiện tên khốn kiếp Lê Vô Hoa này có phải làm hơi quá rồi không. Khi sư phụ còn tại thế, cũng không thấy ông ta cung kính như vậy.
Trong nhà bếp, mọi người lại nhìn nhau, hoàn toàn im lặng.

Chỉ còn âm thanh của hai hạ nhân đang tắt bếp.
Quản Phương Nghi xen lẫn trong đám người âm thầm tặc lưỡi. Cái gì gọi là ngưu nhân, đây mới chính là ngưu nhân, không cần lấy quyền lấy thế, cũng có thể khiến cho người ta ngoan ngoãn nghe theo. Hôm nay, bà ta xem như được mở mang tầm mắt.
Ngưu Hữu Đạo cười khan: “Không có việc gì không tìm đại phu. Một khi có chuyện, đại phu là trên hết. Bình thường, đối mặt với đại phu cũng chẳng có chút tôn nghiêm, đúng là một thói quen tốt.”
Nghe Ngưu Hữu Đạo nói, Tư Đồ Diệu lắc đầu cười khổ, dẫn đầu bước ra, những người còn lại cũng lần lượt đi theo...
Sau khi đến thăm Hải Như Nguyệt, Lê Vô Hoa lại đến phòng con trai, ngồi xổm bên cạnh chiếc nôi, kiểm tra sức khỏe cho bé.
Huyết khí suy kiệt đã được chặn lại, đang chậm rãi khôi phục. Ông có thể xác định đứa bé đang ngủ say, không phải hôn mê, có thể thấy được nó đã thoát khỏi đau đớn.
Lê Vô Hoa nhẹ nhàng thở ra, căn dặn đệ tử bên cạnh nhớ cho đứa bé uống thuốc đúng giờ.
Sau khi bước ra ngoài, ông lại nhanh chóng đến phòng của đệ tử Quỷ Y. Thủ vệ bên ngoài báo lại, y vẫn còn đang tắm rửa bên trong.
Thế là Lê Vô Hoa chờ bên ngoài.
Cửa mở ra, đệ tử Quỷ Y bước ra ngoài, khôi phục lại sự phiêu dật, nho nhã như trước, chỉ là đã đổi một bộ thanh sam khác.
Lập tức có người đi vào thu dọn.
Lê Vô Hoa chào hỏi trước, sau thử dò xét: “Ta đã chuẩn bị rượu thịt đầy đủ cho tiên sinh. Chưởng môn tệ phái muốn tự mình tiếp khách.”
Người đàn ông nói: “Không cần, ta không thích xã giao với quá nhiều người.”
Lê Vô Hoa đành phải cúi đầu xưng phải. Đang định dẫn đối phương đi dùng cơm, người thu dọn trong phòng ôm quần áo của người đàn ông bước ra.
“Quần áo của ta?” Người đàn ông nhìn thoáng qua, lên tiếng hỏi.
Lê Vô Hoa vội nói: “Hạ nhân sẽ giặt sạch giúp tiên sinh.”
Người đàn ông ngẩng đầu, nhìn đèn lồng dưới mái hiên: “Ta mượn ngọn đèn dùng một chút.”

Lê Vô Hoa không hiểu, nhưng vẫn tự mình bay lên tháo đèn lồng xuống. Người đàn ông cầm quần áo của mình bước xuống bậc thang. Lê Vô Hoa nghi hoặc cầm đèn lồng đi theo.

Ngay trong viện, người đàn ông ném quần áo của mình xuống đất, cầm đèn lồng từ trong tay Lê Vô Hoa, rút dầu bên trong ra, vẩy khắp quần áo, sau đó ném cả bấc đèn vào trong bộ quần áo.

Phụt! Ngọn lửa bốc lên, đốt sạch bộ quần áo.

Lê Vô Hoa kinh ngạc hỏi: “Tiên sinh đây là...”

“Về sau ta không mặc màu trắng nữa.” Người đàn ông ngồi xuống, đẩy quần áo vào trong ngọn lửa, tự tay đốt quần áo của mình.

Chương 828: Vô Tâm (2)

Chương 828: Vô Tâm (2)

Lê Vô Hoa không hiểu, chẳng lẽ y có bệnh thích sạch sẽ?
Tuy nhiên, ông phát hiện ánh mắt của người đàn ông này không hề rung động, chỉ nhìn chằm chằm bộ quần áo, hình như có cảm xúc kỳ lạ nào đó, giống như đang hoài niệm, đang cáo biệt bộ quần áo. Tóm lại, ánh mắt rất phức tạp.
Rất nhanh, ánh mắt người đàn ông khôi phục lại bình thường, đứng dậy, trả đèn lồng cho Lê Vô Hoa.
Ánh lửa hừng hực rất nhanh giảm xuống. Người đàn ông dứt khoát quay đi. Dưới ánh lửa yếu ớt chiếu xuống, bóng lưng của y dần dần khuất trong bóng tối, không quay đầu lại...
Trong nhà ăn, người đàn ông không muốn ồn ào, không cần hạ nhân hầu hạ, chỉ có Lê Vô Hoa ngồi ăn cùng.
Mặc dù nhiều lần bị người ta làm mặt lạnh, nhưng Tư Đồ Diệu dạy mãi không sửa, vẫn không chút giận dỗi, vẫn muốn tạo với quan hệ với Quỷ Y. Tuy nhiên, làm thế nào người ta cũng chẳng phản ứng đến ông ta, Tư Đồ Diệu lại phải thất bại trở về.
Hết lần này đến lần khác không thể phát tác, cũng không phải ông sợ người đàn ông này, mà là sợ Quỷ Y sau lưng y.
Trong bữa cơm, Lê Vô Hoa không nhịn được liền hỏi: “Trước mắt ta còn chưa biết tôn tính đại danh của tiên sinh, không biết tiên sinh có thể nói hay không? Đương nhiên, ta biết Quỷ Y không muốn công khai. Nếu tiên sinh không muốn công khai, xem như ta không hỏi. Chuyện trị liệu hôm nay, ta nhất định sẽ giữ bí mật, sẽ không tiết lộ nửa chữ với người ngoài.”

Đôi đũa trên tay người đàn ông dừng lại, im lặng nuốt thức ăn trong miệng, đột nhiên nói: “Ta và sư phụ không giống nhau. Sư phụ danh chấn thiên hạ nên không cần tên. Còn ta mới ra đời, vẫn cần cái danh, cũng có thể bớt chút phiền toái.”
Lê Vô Hoa không thể không nói theo, gật đầu đáp: “Tiên sinh nói đúng lắm.”
Người đàn ông nói: “Vô Tâm!”
Lê Vô Hoa sửng sốt, nghe không hiểu: “Cái gì?”
“Vô của không có gì cả, Tâm...” Người đàn ông chỉ tay vào ngực của mình: “Tên của ta.”
“Ồ!” Lê Vô Hoa bừng tỉnh: “Hiểu rồi, tên của tiên sinh là Vô Tâm.” Nhưng trong lòng lại thầm nhủ, đây là pháp hiệu, nào có người dùng làm tên chứ.
Người đàn ông nói: “Chuyện chữa bệnh, ngày mai ngươi giúp ta công khai đi.”
“...” Lê Vô Hoa ngẩn người, hỏi lại: “Chủ động công khai?”
Người đàn ông nhẹ gật đầu, không nói chuyện nữa, cúi đầu cầm đũa, tiếp tục ăn cơm.
Ngưu Hữu Đạo ngồi ngay ngắn sau án thư, dùng bút than viết vù vù trên trang giấy.
Quản Phương Nghi gõ cửa bước vào, sau đó đóng cửa lại: “Ngươi không đi là đúng rồi. Người ta không thích tiếp khách, Tư Đồ Diệu lại bị hố lần nữa.”
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả: “Hai mẹ con họ như thế nào rồi?”
“Đúng là đang khôi phục. Ngươi khoan hãy nói, chỉ tùy tiện một đệ tử Quỷ Y thôi cũng khiến cho cả đám Vạn Động Thiên Phủ phải xấu hổ. A, ngươi đang vẽ tranh, vẽ ai vậy?” Quản Phương Nghi bước đến trước án thư, ánh mắt sáng lên, phát hiện người này đang dùng bút than vẽ tranh, vội vén váy bước đến bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, biểu hiện vui vẻ như thiếu nữ.
“Chẳng có gì đặc biệt, mấy thứ vặt thôi.” Ngưu Hữu Đạo thu bút, sau đó quăng cây bút than ra ngoài, phủi tay dựa lưng vào ghế.
Quản Phương Nghi tập trung nhìn, phát hiện là một bức chân dung, cũng không ai khác chính là đệ tử của Quỷ Y. Bà ta cầm tờ giấy, hỏi: ”Vô

Tâm? Ngươi vẽ y làm gì?”
“Vô Tâm?” Ngưu Hữu Đạo quay sang nhìn bà ta.
Quản Phương Nghi giải thích: “Lê Vô Hoa hỏi tên y, y bảo tên Vô Tâm, Vô của không có gì cả, Tâm là tim.”
“Vô Tâm.... cái tên này.,..” Ngưu Hữu Đạo bắt đầu suy nghĩ.
“Hành vi của người này có chút kỳ lạ, đem quần áo của mình đi đốt, còn chủ động bảo Lê Vô Hoa công khai chuyện y giải độc chữa bệnh...”
Quản Phương Nghi lải nhải, đem chuyện mà mình biết nói qua một lần. Vốn Ngưu Hữu Đạo đã dặn bà ta đi tìm hiểu người này.
“Không còn mặc đồ trắng...” Ngưu Hữu Đạo dựa vào thành ghế, tay sờ cằm suy nghĩ. Loại người như hắn, bất kỳ điều gì khác thường cũng dễ dàng tác động đến hắn, khiến hắn phản xạ có điều kiện, đại diện cho mức độ suy nghĩ của hắn.
“Bình thường, ta bảo ngươi vẽ giúp ta, ngươi cứ lề mà lề mề, còn nói không vẽ cho ta, bây giờ ngươi vẽ y làm gì?” Quản Phương Nghi cầm tờ giấy, bất mãn nói.
Bà ta rất quý bức họa của mình, thậm chí còn có cảm giác tiếc nuối ta sinh quân chưa sinh. Nếu có thể gặp Ngưu Hữu Đạo sớm một chút, bà ta sẽ cố lưu lại dáng vẻ đẹp nhất thời trẻ của mình vĩnh viễn.
Vẽ cái tên Vô Tâm đó làm gì?
Ngưu Hữu Đạo im lặng suy nghĩ, chợt nhớ đến hình ảnh Vô Tâm dừng bước trò chuyện với hắn: “Y không phải là người nói nhiều.”
Có ý gì? Quản Phương Nghi không hiểu: “Nói nhiều hay không nói nhiều có liên quan gì đến việc ngươi vẽ chân dung của người ta?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Ngay cả Tư Đồ Diệu mà y cũng không thèm để ý, nhưng nghe tên của ta thì lại chủ động dừng bước quay người, ngươi không cảm thấy kỳ lạ sao?”
Quản Phương Nghi đặt tờ giấy lại chỗ cũ, ghé mông ngồi lên trên bàn, đối diện với hắn, cười nói: “Ngươi đừng nói thanh danh của Tư Đồ Diệu chưa chắc khiến người ta chú ý bằng ngươi nhé. Ngươi không cảm thấy rằng ngươi nên khiêm tốn sao?” Trong giọng nói còn có ý trêu chọc.
Ngưu Hữu Đạo ấn ngón tay lên môi bà ta, kéo bà ta đến sát mặt mình, nói: “Nhưng y không phải là người nói nhiều.”

Quản Phương Nghi không hiểu: “Từ khi nào ngươi trở nên thẳng thắn như vậy?”
Ngưu Hữu Đạo dường như đắm chìm trong thế giới của mình: “Một người không thích nói nhiều, thậm chí không muốn xã giao với quá nhiều người, cũng không có gì đáng ngạc nhiên nếu như y đã từng nghe nói về ta, nhưng lại vì ta mà dừng lại, khiến cho ta cảm thấy ngoài ý muốn, lại còn nói với ta vài câu, nhắc đến Thiệu thị ở Bắc Châu nữa, ngươi còn nhớ không?”
Quản Phương Nghi gật đầu: “Nhớ, nếu ta nhớ không lầm, lúc đó y có nói rằng: “Ta đã từng nghe nói, ngươi chính là người đã làm cho Thiệu thị Bắc Châu chạy trối chết!”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Ngươi không cảm thấy kỳ lạ sao?”
“Có gì kỳ lạ đâu? Có thể người ta đã nghe qua chuyện này của ngươi thì sao?”
“Nhưng y không phải là người thích nói nhiều.”
“Cũng đâu có nói nhiều, chỉ nói một câu thôi mà.”
“Vấn đề chính là nằm ở chỗ này.”
“Có ý gì?” Mạch suy nghĩ của Quản Phương Nghi thật sự không theo kịp tư duy của Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi không phải hoài nghi y là người của Thiệu Bình Ba chứ? Chuyện này không có khả năng. Đám người Lê Vô Hoa đều có thể chứng minh y là người của Quỷ Y. Nếu Thiệu Bình Ba có được năng lực như Quỷ Y, ngươi đã sớm gặp phiền phức lớn rồi.”
Nói với Quản Phương Nghi cũng không rõ, Ngưu Hữu Đạo liền đưa tay vỗ vào đùi của bà ta, ra hiệu bà ta nhích cái mông sang một bên, cầm bức tranh lên, nhìn chằm chằm vào người trong đó.
Có một số việc Quản Phương Nghi nói không sai. Bất cứ điều gì liên quan đến Thiệu Bình Ba, hắn đều cảnh giác.
Cái gì gọi là đối đầu? Chính là mặc kệ chuyện gì xảy ra, bất kể có phải là đối phương làm hay không, cả hai đều vô thức liên tưởng đến đối phương đầu tiên.
Quản Phương Nghi đứng dậy vòng qua bàn, cười hì hì nói: “Đạo gia, vẽ cho ta một bức đi. Vẽ xong ta thưởng.”
Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu nhìn bà ta, chợt ngẩn ra, phát hiện trên môi bà ta có một vệt đen, hắn lập tức ý thức được điều gì đó, im lặng lật tay của

mình, nhìn ngón tay đã cầm qua bút than, ngón tay đen nhánh...
Sáng hôm sau, Hải Như Nguyệt đang ngủ say đột nhiên tỉnh lại, trên trán đổ mồ hôi lạnh. Bà ta ngồi bật dậy, nhưng bởi vì sức khỏe vẫn còn quá yếu, người còn ngồi chưa vững đã ngã xuống.
Dọa nha hoàn trong phòng hoảng hốt kêu lên.
Tiếng kêu rất nhanh kinh động đến Lê Vô Hoa. Ông chạy vào, ngồi xuống bên giường, trấn an: “Như Nguyệt, nàng sao rồi?” Vừa nói, ông vừa kiểm tra mạch đập cho bà.
“Là y, người bên cạnh Quỷ Y.” Hải Như Nguyệt thở phì phò. Gương mặt trong nhà bếp giống như một cơn ác mộng lúc ẩn lúc hiện trong đầu bà. Sức khỏe dần dần khôi phục, cuối cùng bà đã nhớ ra được mình đã từng nhìn thấy gương mặt đó ở đâu.
Xác nhận sức khỏe của bà đã khôi phục không ít, Lê Vô Hoa thở phào nhẹ nhõm: “Không sai, chính là đệ tử của Quỷ Y, đến đây để giải độc cho nàng. Chất độc trên người nàng đã được y giải trừ. Con của chúng ta cũng không sao.”

Chương 829: Tên Đã Lên Dây

Chương 829: Tên Đã Lên Dây

Nghe được con trai không sao, Hải Như Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, nhưng cái mà bà nhớ không phải là cái này, mà là đứa con trai lớn: “Thiên Chấn, Thiên Chấn ở chỗ Quỷ Y như thế nào rồi?”
Nhắc đến đứa con trai đầu, bà không khỏi rơi lệ. Bà biết, thật ra bà đã không phải với con trai của mình. Bị Quỷ Y hành động lúc nào cũng cổ quái mang đi, bây giờ cũng không biết kết quả như thế nào.
Nhắc đến Tiêu Thiên Chấn, trong lòng Lê Vô Hoa ít nhiều không thoải mái. Ông cũng muốn tìm cớ hỏi thăm một chút, nhưng người có quan hệ với Quỷ Y là Vô Tâm, có hỏi cũng chẳng phản ứng, hỏi cũng như không. Ông thở dài, nói: “Tính cách của đệ tử Quỷ Y rất cổ quái, hỏi cái gì cũng không nói. Y đến cũng nhanh, đi cũng nhanh, chữa khỏi bệnh cho hai người thì bỏ đi ngay.”
Thật ra y cũng không đi xa lắm, chỉ rời khỏi phủ Thứ sử vào sáng sớm, nghỉ lại ở Lưu Phương quán mà thôi.
Ông không nói sự thật, sợ Hải Như Nguyệt bị kích động.
Tin tức đệ tử Quỷ Y chữa khỏi cho Hải Như Nguyệt đang nghỉ tại Lưu Phương quán đã được lan rộng nhanh chóng.
Khách quý đến từ các nước đều kinh ngạc, vội vàng đến bái phỏng để tìm hiểu hư thực.
Không gặp thì thôi, đến gặp cũng chỉ rước lấy nhục, xem như lĩnh giáo tính cách của đệ tử Quỷ Y.
Triệu Sâm và Cao Thiếu Minh trước sau cáo từ Vô Tâm, sau khi bước ra ngoài, Cao Thiếu Minh đã kêu lên: “Triệu phủ lệnh đi thong thả.”
Gọi xong, y nhanh chóng đuổi theo. Khi đã đuổi kịp, y khoát tay ra hiệu, tùy tùng đằng sau bước chậm lại, kéo dài khoảng cách với hai người.

“Triệu phủ lệnh, ngài cảm thấy đệ tử Quỷ Y này là thật hay giả vậy?”
Sắc mặt Triệu Sâm vô cùng khó coi: “Tiền lệ giả mạo đệ tử Quỷ Y không phải là không có, nhưng kết quả cuối cùng đều rất thảm. Công nhiên giả mạo như thế này, khả năng không lớn.”
Đệ tử Quỷ Y đến, gã hoài nghi không biết có liên quan gì đến việc con trai của Hải Như Nguyệt bị mang đi hay không. Quỷ Y ít khi lẫn vào những chuyện này. Đệ tử Quỷ Y ra mặt tham gia làm cho gã rất bất ngờ. Gã tin rằng triều đình cũng cảm thấy ngoài ý muốn.
Cao Thiếu Minh gật đầu: “Nói như vậy, y chính là đệ tử chân chính của Quỷ Y. Nhưng y có thể giải được chất độc của Hải Như Nguyệt một cách dễ dàng sao? Có phải y cố lộng huyền hư để ổn định tình thế Bắc Châu hay không?”
Y cảm thấy độc mà nước Triệu hạ sẽ không dễ dàng bị hóa giải mới đúng. Bọn họ chắc chắn cũng biết được điều này.
Triệu Sâm nói: “Chữa khỏi hoặc chữa không khỏi khác nhau ở chỗ nào? Tên đã lên dây, không bắn không được.”
Ngẫm lại cũng đúng. Cao Thiếu Minh hoàn toàn không có ý kiến về việc này. Hai nước Triệu Yến đang tập trung nhân lực và vật lực, Hải Như Nguyệt có chết hay không cũng không khiến nước Triệu từ bỏ cơ hội tấn công tốt như vậy. Hải Như Nguyệt không chết, cùng lắm cũng chỉ ổn định được lòng người Kim Châu, để nỗ lực tấn công của nước Triệu không được thuận lợi mà thôi, cũng khó mà thay đổi được quyết tâm của nước Triệu.
Cao Thiếu Minh đổi chủ đề khác: “Tình huống của Ngưu Hữu Đạo như thế nào rồi?”
Triệu Sâm đáp: “Hắn trốn trong phủ Thứ sử như rùa đen rút đầu, tình huống như thế nào ta cũng không rõ nữa.”
Ngưu Hữu Đạo đích thân đến thăm mẹ con Hải Như Nguyệt, tự mình kiểm tra cho hai người, xác nhận tình huống cũng tiện cho việc tìm hiểu hơn.
Thái độ của Hải Như Nguyệt đối với hắn vẫn không khách sáo. Bà ta nằm trên giường, khiển trách người hầu: “Nơi bản cung nghỉ ngơi từ lúc nào biến thành chỗ người khác có thể tự tiện xông vào?”

Ngưu Hữu Đạo cũng không chấp nhặt. Lúc trước hắn giày vò bà ấy thảm rồi, còn không cho người ta có ý kiến? Hắn cũng không nhỏ mọn như vậy.
Ngược lại, Lê Vô Hoa lại khiển trách Hải Như Nguyệt một câu: “Như Nguyệt, đừng vô lễ như vậy. Lần này, nếu không nhờ Ngưu lão đệ nghĩ biện pháp mời đệ tử Quỷ Y đến, nàng và con trai đã không còn cứu được. Về tình về lý, hắn có ân với mẹ con nàng.”
Đối với ông ta mà nói, kết cục của Tiêu Thiên Chấn như thế nào không quan trọng, dù sao cũng chẳng phải con của ông. Ngưu Hữu Đạo cứu được con ruột của ông, mới là ân tình thật sự.
Hải Như Nguyệt mím môi. Hại đứa con đầu của bà, lại cứu bà và đứa con út, cho dù bà không để ý đến món nợ lung tung như vậy, bà cũng thật sự khó mà biểu đạt lòng cảm kích đối với Ngưu Hữu Đạo, đành quay đầu nhìn vào bên trong.
“Haha, không sao, Trưởng công chúa nghỉ ngơi cho thật tốt.” Ngưu Hữu Đạo cười nói, sau đó quay người chống kiếm mà đi.
Lê Vô Hoa tiễn hắn ra ngoài. Ra đến bên ngoài, ông tỏ vẻ có lỗi: “Lão đệ đừng so đo với đàn bà làm gì. Chuyện lần này may mà có ngươi, bằng không, hậu quả sẽ không cách nào tưởng tượng nổi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Lê trưởng lão khách sáo rồi. Thật ra ta cũng chẳng làm gì cả, chỉ tùy tiện nói hai ba câu mà thôi. Chân chính cứu người chính là Vô Tâm.”
Bản thân hắn cũng cảm thấy may mắn. Nếu không phải hắn phòng ngừa chu đáo, đến nơi này để chuẩn bị, sợ là không biết chuyện hai mẹ con họ trúng độc. Vạn Động Thiên Phủ nhất định sẽ che giấu tin tức với bên ngoài. Đến lúc đó, thật không biết sẽ còn chuyện gì xảy ra.
Lê Vô Hoa khoát tay nói: “Cũng không thể nói như vậy. Đừng nói đến lúc đó chúng ta không nghĩ đến biện pháp của ngươi, cho dù nghĩ đến, cũng không dám chủ động công khai tin tức. Quan trọng là ngươi đã thuyết phục được Chưởng môn, mới cứu được hai mẹ con họ một mạng.”
“Nam Châu và Kim Châu là bạn, ta chỉ hy vọng Lê trưởng lão hiểu rằng, Nam Châu tuyệt không muốn nhìn thấy Kim Châu xảy ra chuyện. Thành ý của ta, chắc Lê trưởng lão cũng biết. Quan trọng nhất, Vương gia của

chúng ta hy vọng người quản lý Kim Châu là Trưởng công chúa mà không phải là người khác. Đồng thời, chúng ta tin rằng Trưởng công chúa sẽ tiếp tục ủng hộ Vương gia. Tương lai của Kim Châu, Vương gia ủng hộ cũng là con trai của Trưởng công chúa. Cả hai bên đều cùng có lợi.” Ngưu Hữu Đạo nói một cách sâu xa.

Lê Vô Hoa im lặng suy nghĩ. Ông ta hiểu ý của đối phương. Hắn muốn Thương Triều Tông và Hải Như Nguyệt giữ được đại quyền thế tục Kim Châu và Nam Châu, không để cho Vạn Động Thiên Phủ và Đại Thiền Sơn có cơ hội tùy tiện thay đổi.

Ông ta thân là đệ tử của Vạn Động Thiên Phủ, có một số việc chỉ có thể hiểu, không thể nói rõ.

Hai bên nói thêm vài câu rồi chia tay. Lê Vô Hoa đứng trong đình viện, ngửa mặt lên trời thở phào một hơi.

Sức khỏe mẹ con hai người bọn họ đã khôi phục bình thường, chắc là không có vấn đề gì, có thể nói là thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng trong lòng ông ta lại âm thầm lo lắng. Lúc đó, chỉ vì muốn cầu đệ tử Quỷ Y cứu người, cái gì cũng chấp nhận, sau đó lại hơi hối hận. Nhưng có mấy lời đã nói thì không thể thu lại được. Nếu là người bình thường, hủy lời hứa cũng chẳng có gì, nhưng cảnh cáo của đệ tử Quỷ Y chắc chắn là có phân lượng.

Ông ta thật không biết y sẽ bắt ông ta làm những gì trong tương lai.

Sau khi tách ra, Ngưu Hữu Đạo đến tìm Tư Đồ Diệu

Hai người ngồi trong đình viện. Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Nghe nói cánh cửa phòng Vô Tâm ở Lưu Phương quán sắp bị khách quý phá vỡ.”

Tư Đồ Diệu hỏi: “Lão đệ đến tìm ta, còn cho người bên cạnh ta lui xuống, không phải chỉ để nói điều này thôi chứ?”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Nước Yến và nước Triệu đã điều động nhân mã, không thể kéo dài được nữa, nhất định phải đuổi đám khách quý ở Lưu Phương quán đi. Bọn họ không đi, ta không tiện ra tay.”

“Đuổi? Bọn họ còn muốn tham dự bữa tiệc đầy tháng của đứa bé, mà ngươi cũng biết đây đều là khách quý, ta làm sao đuổi?”

“Cái này đơn giản thôi, tiết lộ chút phong thanh, nói chiến sự đã đến, bên này chuẩn bị giữ họ làm con tin, còn không dọa bọn họ chạy mất sao?”

Tư Đồ Diệu không khỏi suy nghĩ, thấy biện pháp này đúng là không có vấn đề gì, thành ra đồng ý ngay.
Sau khi hai người bàn bạc chi tiết kỹ hơn, Ngưu Hữu Đạo đứng dậy cáo từ: “Gần đây, để trấn an lòng người trên dưới Kim Châu, việc của Tư Đồ chưởng môn không ít, ta sẽ không quấy rầy.”

Chương 830: Tự Chuẩn Bị Quan Tài Cho Mình Đi

Chương 830: Tự Chuẩn Bị Quan Tài Cho Mình Đi

Nhìn ngoài mặt thì nhàn nhã, nhưng thật ra sự việc cần quan tâm bên dưới lại không ít.
Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi bước ra khỏi phủ Thứ sử, công nhiên đi lại trên đường, đến một viện tử chuyên phụ trách liên lạc của Nam Châu.
Vừa nhìn thấy Chu Lão Bát, Ngưu Hữu Đạo thuận miệng hỏi: “Người như thế nào rồi?”
Chu Lão Bát đáp: “Ngày nào cũng gào đòi gặp ngài hết.”
“Vậy thì gặp thôi.” Ngưu Hữu Đạo khoát tay, ra hiệu dẫn đường.
Đến căn phòng giam giữ Triệu Thắng Hoài, cửa mở, Ngưu Hữu Đạo liền nhìn thấy Triệu Thắng Hoài đang bị trói vào một cây cột.
Nghe được động tĩnh, Triệu Thắng Hoài ngẩng đầu, thấy là Ngưu Hữu Đạo, gã ô ô không ngừng.
Sợ gã làm loạn, ngay cả việc nói chuyện cũng bị hạ cấm chế luôn.
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Chuyện gì vậy?” Sau đó, hắn quay đầu lại mắng Chu Lão Bát: “Ta bảo các ngươi là phải bố trí cho khách thật tốt. Đây là bố trí của các ngươi đó sao?”
Chu Lão Bát cũng phối hợp, liên tục xin lỗi: “Đạo gia, ta chỉ sợ gã không biết thức thời.”
Ngưu Hữu Đạo giận dữ mắng: “Còn không mau thả người?”
“Vâng vâng vâng!” Chu Lão Bát vội vàng bước đến cây cột, mở trói cho Triệu Thắng Hoài.

Bị trói lâu như vậy, tay chân của Triệu Thắng Hoài sớm bị tê cứng. Khi dây thừng vừa rơi xuống, gã lập tức quỵ xuống đất.
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc: “Triệu Thắng Hoài, ta và ngươi là huynh đệ với nhau, cần chi phải hành đại lễ như vậy?”
Quản Phương Nghi quay đầu sang một bên, nén cười. Bà cảm thấy tên khốn này quá xấu rồi.
Chu Lão Bát cũng nhịn không được mà cười trộm.
Triệu Thắng Hoài đứng không nổi, có nỗi khổ khó nói, nhưng lại không thể nói thành lời.
Ngưu Hữu Đạo tiến lên, đỡ gã ngồi lên một cái ghế, thuận tay giải khai cấm chế, để gã có thể nói chuyện, nhưng cấm chế pháp lực vẫn còn nguyên.
Nhất thời, tay chân Triệu Thắng Hoài bị tê liệt, khó có thể cử động. Gã bị trói quá lâu, máu không lưu thông được, trước hắng giọng, tức giận nói: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi có ý gì vậy?”
Ngưu Hữu Đạo phất tay, đợi Quản Phương Nghi và Chu Lão Bát ra ngoài, hắn mới thở dài nói: “Triều huynh, ngươi đừng hiểu lầm. Ngươi chạy đến nhà của ta, vừa mới mở miệng đã uy hiếp ta. Người nhà của ta có thể không khống chế được tâm trạng của mình, mới làm chậm trễ Triều huynh. Ta ở đây xin lỗi ngươi về chuyện không phải này. Hôm nay ta mới biết được bọn họ đã lén ta làm việc mà ta không biết. Được rồi, để ta bảo bọn họ mang đến cho Triều huynh một trăm vạn kim tệ, Triều huynh nhận giùm nhé? Việc này nên xác định rõ, tránh cho bọn họ qua mặt.”
Triệu Thắng Hoài lại càng giận hơn: “Ngươi bớt giả mù sa mưa đi. Tiền thì ta nhận, người đâu?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Người nào?”
Triệu Thắng Hoài nghiến răng nói: “Bốn đồng môn của ta đâu? Chỉ một câu, sống thì phải thấy người, chết thì phải thấy xác.”
Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng: “Ngươi nói bốn đồng môn của ngươi? Ngươi nhắc đến chuyện này, ta muốn hỏi ngươi. Ta đây cũng cảm thấy kỳ lạ, người bên dưới của ta nói đã hẹn với ngươi, kết quả chờ cả một đêm cũng không thấy bốn người kia xuất hiện. Bọn họ còn tưởng rằng

ngươi lỡ hẹn, sợ có bất trắc nên không dám ở lâu, đành phải rút lui trước.”
“Không xuất hiện?” Triệu Thắng Hoài sửng sốt, trong lòng suy nghĩ không biết tình huống như thế nào?
Kết quả, nhìn thấy biểu hiện Ngưu Hữu Đạo vẫn bình thản, giống như không sợ bốn người kia xảy ra chuyện ngoài ý muốn sẽ bại lộ việc bọn họ trộm Hắc Ngọc điêu ở Vạn Thú môn, nhanh chóng phản ứng lại, tức giận nói: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi dám chơi ta? Ta nói cho ngươi biết, ngươi vĩnh viễn đừng hòng dùng việc này để áp chế ta. Lần này ta đến đây cũng không có ý định sống sót trở về. Ta đã để lại di thư ở Vạn Thú môn, một khi ta không thể trở về đúng thời gian dự định, chuyện của chúng ta ngay lập tức bại lộ ngay. Hôm nay, ngươi nhất định phải cho ta một lời giải thích hợp lý.”
Ngưu Hữu Đạo đang hờ hững nhìn chung quanh quay đầu lại nhìn Triệu Thắng Hoài, khóe miệng nhếch lên nụ cười đầy ẩn ý: “Triều huynh muốn chết thật sao?”
Xoạt một tiếng, thanh kiếm đã ra khỏi vỏ mấy phần, thân kiếm vù vù ma sát vỏ kiếm, chậm rãi rút ra trong tay hắn.
Tim Triệu Thắng Hoài đập nhanh lên, hầu kết lên xuống, vội nuốt nước miếng, khẩn trương cảnh cáo: “Ta chết, mọi việc nhất định sẽ bại lộ. Vạn Thú môn tuyệt không buông tha cho ngươi!”
Bạch! Kiếm trở về trong bao, Ngưu Hữu Đạo chống kiếm, hai tay đặt lên chuôi kiếm, vui vẻ nói: “Vạn Thú môn? Ngươi đem Vạn Thú môn ra dọa ta? Ngươi cảm thấy ta sẽ sợ Vạn Thú môn sao? Nếu sợ, ta còn dám lăn lộn ở Vạn Thú môn à? Nếu sợ, ta đã sớm làm thịt ngươi bên trong Huyễn Giới rồi, còn nói cái gì bại lộ hay không bại lộ. Ta làm gì, còn sợ bại lộ sao?”
Triệu Thắng Hoài nói: “Ta nghĩ ngươi không thể không thừa nhận. Ngươi đừng quên, ngươi đã bại lộ phi cầm tọa kỵ bên ngoài sơn môn Vạn Thú môn, mà còn không chỉ một con. Người biết ngươi đột nhiên có phi cầm tọa kỵ cũng không chỉ vài người. Năm con Hắc Ngọc điêu không phải số lượng nhỏ. Đây chẳng phải là việc mà ngươi có thể giải thích. Vạn Thú môn há có thể buông tha cho ngươi sao?”

“Haha!” Ngưu Hữu Đạo lắc đầu mỉm cười. Năm con? Còn phải giải thích? Giải thích cái gì? Cần phải đau đầu để giải thích sao? Trong nhà hắn có một đống phi cầm, muốn giải thích sao cũng được.
Đổi lại là trước kia, hắn nhất định sẽ không dám làm như vậy, nhưng bây giờ thì khác.
Thế cục không hình thành thì sẽ không thay đổi. Sự việc vẫn luôn biến động, hắn đã tận dụng tình huống này, tùy thời điều chỉnh kế hoạch của mình. Thân là đầu não một phương, hắn cũng chẳng còn cách nào khác, nhất định phải quan tâm.
Tóm lại, hắn phát hiện Triệu Thắng Hoài rất thích đùa. Thân là người trong một môn phái, chịu ước thúc của môn quy, biết rõ ràng chuyện mình làm, môn phái sẽ không dung, rất khó mượn được lực lượng của môn phái. Gã biết Ngưu Hữu Đạo có thế lực không nhỏ, lại còn dám một mình nhảy ra uy hiếp hắn?
Cái này không phải gọi là không biết trời cao đất rộng sao? Chẳng lẽ ở Vạn Thú môn lâu quá hóa đần, coi thiên hạ này giống như Vạn Thú môn sao?
Gã còn tưởng rằng gã đang ở Vạn Thú môn, cho phép gã lợi dụng bối cảnh của mình, muốn làm gì thì làm à?
Hắn cũng không cần phải đề cập đến việc này nữa, sau khi mỉm cười thì buông tiếng thở dài: “Triều huynh nói đúng lắm, chi bằng ngươi giúp ta làm một việc, việc này xem như xong.”
Cơ thể đã có thể cử động, Triệu Thắng Hoài ngồi thẳng dậy, tức giận nói: “Ngươi đừng có nằm mơ tiếp tục áp chế ta, cùng lắm thì đồng quy vu tận!”
Ngưu Hữu Đạo cười giễu: “Bây giờ chắc Triệu huynh còn chưa biết tình thế bên ngoài. Triều đình nước Yến sắp tấn công có quy mô Nam Châu. Nam Châu khó mà giữ được, mạng của ta sắp vứt luôn rồi. Dù sao, ta không chết thì cũng phải trốn. Ngươi uy hiếp ta có ý nghĩa gì. Có Triều huynh theo giúp ta đồng quy vu tận, trên đường có người làm bạn, ta cầu còn không được. Nếu Triều huynh không tin... dù sao ta cũng phải thả ngươi ra ngoài, tự ngươi đi hỏi thăm thì tốt hơn.”
Triệu Thắng Hoài á khẩu không trả lời được. Thật hay giả vậy? Đúng là gã không biết được tình thế bên ngoài. Không phải gã bị người ta bắt cóc

sao.
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Triều huynh, là như vầy, chỉ cần có thể vượt qua được nguy cơ lần này, ta cũng tiếc mạng của ta lắm, ta không muốn chết, không đáng vì bốn người kia tự tìm phiền phức cho mình. Chỉ cần ngươi giúp ta một vấn đề nhỏ, để cho ta vượt qua khó khăn, ta nhất định có thể giúp ngươi tìm bốn đồng môn, rồi giao cho ngươi tự giải quyết, được không? Sống thì phải thấy người, chết cũng phải thấy xác chứ. Trên tay ta mất đi chứng cứ có thể uy hiếp ngươi, mà ngươi cũng sẽ được an toàn.”
Triệu Thắng Hoài nói: “Bớt nói nhảm đi!”
Ngưu Hữu Đạo làm như không nghe thấy, tiếp tục nói: “Nếu ngươi không chịu, dù sao ta cũng không còn đường lui. Triều đình nước Yến trừng trị ta, hay là Vạn Thú môn trừng trị ta, chẳng liên quan gì nhau. Trước khi thuyền của ta bị lật, ta nhất định sẽ khiến cho Vạn Thú môn tìm được bốn người kia. Không cần Triều huynh uy hiếp ta, ta cũng sẽ để cho Vạn Thú môn biết rõ ràng chuyện gì xảy ra, tiện thể kéo ông nội của ngươi xuống ngựa cùng một chỗ luôn.”
“Ta xin nói trước, ta cũng chỉ muốn giúp cho Triều huynh bớt việc, cũng chẳng nguy hiểm gì. Được rồi, nói đến đây thôi, Triều huynh hãy suy nghĩ cho thật kỹ, nghĩ thông suốt rồi thì báo lại cho người ở đây. Trước khi trời tối, ta muốn có được câu trả lời chắc chắn. Còn muộn hơn, Triều huynh tự chuẩn bị quan tài cho mình đi.” Ngưu Hữu Đạo nói xong liền đứng dậy.

Chương 831: Không Có Lửa Làm Sao Có Khói (1)

Chương 831: Không Có Lửa Làm Sao Có Khói (1)
“Ngưu Hữu Đạo!” Triệu Thắng Hoài tức giận muốn đứng lên, nhưng không thể vận khí khơi thông kinh lạc, ngã ngồi ngay tại chỗ.
Ngưu Hữu Đạo mặc kệ. Hắn bước ra cửa, đến đình viện bên ngoài, dặn dò Chu Lão Bát: “Thả gã đi!”
Chu Lão Bát kinh ngạc hỏi: “Cứ như vậy mà thả?”
“Yên tâm đi, trước khi trời tối gã sẽ trở lại. Đi thôi!” Ngưu Hữu Đạo nói xong, ra hiệu với Quản Phương Nghi, hai người rời khỏi chỗ này quay về phủ Thứ sử.
Phủ thành Kim Châu, lang thang trên con đường phồn hoa, Triệu Thắng Hoài không nghĩ đến gã lại bị trói đến chỗ này.
Quan trọng là bây giờ tình thế đang căng thẳng. Ngay cả người buôn bán nhỏ đầu đường cũng lặng lẽ bàn tán với nhau.
Chỉ cần nghe ngóng một chút, cũng không khó nhận ra Ngưu Hữu Đạo nói là thật hay giả, ví dụ như Hải Như Nguyệt bị hạ độc, nước Triệu muốn đánh Kim Châu, nước Yến muốn đánh Nam Châu.
Hóa ra tên khốn Ngưu Hữu Đạo không phải đang hù dọa gã. Hắn đang bị ép vào tuyệt cảnh, rất có khả năng sẽ kéo gã làm đệm lưng.
Tự dưng lại trêu vào kẻ mà thuyền của hắn có thể lật bất cứ lúc nào trong cơn sóng to gió lớn, Triệu Thắng Hoài hối hận đến phát điên.
Trước khi trời tối, từ chỗ nào ra thì trở về chỗ đó. Gã đứng trước cổng, gõ cửa.
Cửa mở, Chu Lão Bát mỉm cười mời gã vào trong. Ông ta vẫn luôn chờ ở đây.
Cửa đóng, Triệu Thắng Hoài cắn răng hỏi: “Muốn ta làm gì?”

....
Trời tối rồi trời lại sáng, người sống một đời, từng ngày trôi qua đều giống như vậy.
Đệ tử Quỷ Y Vô Tâm chuẩn bị rời đi, Lê Vô Hoa đến Lưu Phương quán đưa tiễn.
Ông ta muốn giữ người lại, hy vọng đối phương cho thêm chút thời gian, sợ bệnh tình hai mẹ con tái phát.
Nhưng giữ không được, người ta đã quyết định đi.
Đám người Tư Đồ Diệu không đến đưa tiễn, bởi vì người ta không muốn lĩnh tình, cũng chẳng muốn bọn họ tiễn.
Phi cầm từ trên trời bay xuống nội viện. Vô Tâm bước lên.
Lê Vô Hoa vội đuổi theo hỏi: “Tiên sinh muốn đi đâu?”
Vô Tâm không đáp.
Lê Vô Hoa vội nói: “Ta sợ bệnh tình của mẹ con họ tái phát, làm hỏng thanh danh của tiên sinh. Một khi có chuyện gì ngoài ý muốn, làm cách nào để liên lạc với tiên sinh?”
Đợi đến khi phi cầm dừng lại trước mặt Vô Tâm, y hơi im lặng, rồi trả lời: “Lần này ta đến Tề kinh, có thể ngươi sẽ dễ dàng tìm được ta.”
“Vâng, tiên sinh, có cần ta phái người hộ tống hay không?” Lê Vô Hoa lên tiếng hỏi.
Vô Tâm không để ý đến ông ta, nhảy lên lưng phi cầm, vung tay, phi cầm nhún người bay lên không.
Quản Phương Nghi gõ cửa bước vào, đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa, nói: “Đệ tử Thần y đi rồi, nói là đến Tề kinh.”
“Tề kinh...” Ngưu Hữu Đạo hơi mở mắt ra, ừm một tiếng rồi nhắm mắt lại, tiếp tục tu luyện.
.....
Gió thổi phần phật, phi cầm chở Vô Tâm hạ thấp độ cao, bay về phía một khu rừng.
Tu vi của y có hạn, thật ra cũng chưa nói đến là tu vi gì.
Cơ thể của y không thích hợp để tu luyện. Sư phụ của y dựa vào tình huống cơ thể của y, dạy cho y phương thức hành khí đơn giản. Tu luyện lâu cũng có hiệu quả, nhưng không tính là thành tựu gì.

Theo lời giải thích của Ngưu Hữu Đạo, chính là khí công đơn giản.
Cho nên, với tu vi của y, y không cách nào bay trên không trung quá lâu.
Cho dù khống chế thú cưỡi, y không có pháp lực nhất định hay năng lực phòng ngự, gió thổi lâu cũng không chịu đựng nổi.
Mặc dù rời khỏi phủ thành Kim Châu không bao lâu, đã chuyển từ tư thế đứng sang ngồi trên thân chim, nhưng nửa đường vẫn phải nghỉ ngơi một chút.
Bên trên khu rừng, xoay quanh tầng trời hơi thấp vài vòng, con phi cầm rơi xuống bên cạnh một dòng suối trong núi. Người từ trên phi cầm nhảy xuống.
Y cởi giỏ trúc sau lưng xuống, đặt bên cạnh bờ suối, sau đó tìm củi đốt thành một đống lửa, cuối cùng mới bắt đầu rửa mặt. Làm xong mọi việc, y quay lại, lấy thứ gì đó bên trong giỏ trúc ra ăn, ngồi bên cạnh đống lửa ủ ấm cơ thể. Ở trên không trung khá lâu, y cảm thấy hơi lạnh.
Khi cơ thể dần dần ấm lên, một bóng người từ khe núi đằng trước chạy đến, là một cô gái đang hốt hoảng. Thấy có người có thú cưỡi phi hành bên khe suối, cô gái vội vàng lao đến bên cạnh, cất giọng cầu xin: “Xin công tử cứu ta, có người muốn bức ta lấy chồng. Công tử, xin ngài hãy cứu ta.”
Vô Tâm lẳng lặng nhìn cô gái, tuổi không lớn lắm, lại khá đẹp, nhưng lúc này lại vô cùng hốt hoảng.
Thấy y không có phản ứng, cô gái lại nhìn chung quanh, giống như rất gấp, sau đó nhảy tót vào một đám cỏ dại bên đường.
Khi cô gái vừa mới núp không được bao lâu, bên khe núi lại có hai người đàn ông chạy đến, trên tay cầm kiếm, hình như đang tìm kiếm thứ gì.
Nhìn thấy Vô Tâm bên khe suối, hai người chạy đến, một người hỏi: “Bằng hữu, vừa rồi có thấy một cô gái nào chạy qua đây không?”
Vô Tâm không đáp, chậm rãi cắn miếng lương khô trên tay, biểu hiện vẫn rất bình tĩnh.
Người kia hơi tức giận: “Ta hỏi ngươi, ngươi có nghe thấy không?”
Vô Tâm đưa mắt nhìn hai người.
“Này!” Người bên cạnh kéo gã một cái, chỉ chỉ vào phi cầm.

Sắc mặt người đang nổi giận liền thay đổi, giống như ý thức được điều gì đó. Người có thể sử dụng phi cầm làm thú cưỡi, sao có thể là người bình thường?
Một người ôm quyền với Vô Tâm, xấu hổ cười nói: “Bằng hữu đừng hiểu lầm. Trước đó, chúng ta bị một nữ tặc trộm mất món đồ quan trọng. Huynh đệ của ta cũng do nóng vội, bằng hữu đừng để bụng. Đồ chúng ta bị mất rất quý, ta chỉ muốn hỏi bằng hữu có thấy nữ tặc kia chạy hướng nào hay không?”
Vô Tâm vẫn không lên tiếng, tiếp tục cắn miếng lương khô trên tay.
Hai người muốn nói rồi lại thôi. Bọn họ nhìn phi cầm của đối phương, chung quy cảm thấy không thể trêu vào, liền thả tay xuống rồi lướt đi, tiếp tục tìm kiếm.
Dòng suối róc rách, khe núi yên bình, thỉnh thoảng có tiếng chim hót.
Vô Tâm nhặt một nhánh cây ném vào trong đống lửa.
Người đang núp trong đám cỏ dại, một chút cử động nhỏ cũng không dám.
Sau khi đợi một hồi, Vô Tâm ăn xong miếng lương khô trên tay, nhặt thêm mấy nhánh cây ném vào đống lửa, lúc này mới chậm rãi lên tiếng: “Ra đi, người chắc là đi rồi.”
Bên trong đám cỏ dại vang lên tiếng xột xoạt. Cô gái rốt cuộc cũng chật vật chui ra, hết nhìn đông rồi đến nhìn tây, gương mặt vẫn còn hoảng sợ. Xác nhận không có việc gì, nàng ta mới dám đến bên cạnh Vô Tâm, cảm kích hành lễ: “Đa tạ ân công.”
Vô Tâm hỏi: “Ngươi trộm đồ của bọn họ?”
Cô gái hơi xấu hổ, giận dữ nói: “Công tử đừng nghe bọn họ nói bừa bãi. Bọn họ có được món đồ gì để trộm chứ? Hai người vừa rồi là huynh đệ kết nghĩa của ta, chúng ta đều là tán tu. Gần đây bọn họ bợ đỡ được một người quyền thế trong giới tu hành, ai ngờ người đó coi trọng ta. Hai người bọn họ muốn gả ta cho người đó, ta không nghe theo. Bọn họ liền bức bách ta. Ta nhân cơ hội mới trốn thoát được, bị bọn họ đuổi đến đây.”
“Ta vốn có một sư phụ, sư phụ gặp nạn, ta một thân một mình phiêu bạt trong giới tu hành. Khi không còn chỗ để đi thì gặp bọn họ. Ta vốn cảm thấy bọn họ làm người không tệ lắm, cho dù đã gặp được người có thể

tin cậy, mới kết bái thành huynh muội với bọn họ. Ai ngờ, hai người này mặt người dạ thú, muốn bắt ta để đổi lấy phú quý cho bọn họ, lại còn nói rằng muốn tốt cho ta. Nếu công tử không tin, có thể đi nghe ngóng.”
Dứt lời, cô gái lấy ra một kim tệ, rụt rè đặt lên tảng đá bên cạnh Vô Tâm, lúng túng nói: “Đa tạ công từ vừa rồi không chỉ chỗ ta ẩn núp. Nếu không, ta khó mà thoát khỏi một kiếp. Ta... ta cũng xấu hổ lắm vì túi tiền rỗng tuếch, không thể báo đáp. Chút tâm ý này, mong ân công không chê. Tiểu nữ tử xin nhớ kỹ dung mạo của ân công. Tiểu nữ tử cũng không dám hứa hẹn cái gì. Nếu có thể qua được kiếp nạn này, tương lai có cơ hội, ta nhất định sẽ báo đáp. Cáo từ!”
Cô gái khom người, chà xát tay áo vào mặt, sau đó xoay người rời đi.
Nghe xong, Vô Tâm bỗng dưng lên tiếng: “Tu vi của ngươi là gì?”

Chương 832: Không Có Lửa Làm Sao Có Khói (2)

Chương 832: Không Có Lửa Làm Sao Có Khói (2)
Cô gái dừng bước, quay lại nói: “Ngại quá, Luyện Khí kỳ.”
Vô Tâm hỏi tiếp: “Bọn họ còn đang tìm ngươi ở trong núi, ngươi không sợ lọt vào tay bọn họ sao?”
“Công tử yên tâm đi, tránh được thì tốt, tránh không được thì cùng lắm chết thôi, tuyệt đối không để cho mình rơi vào tay bọn họ. Chết cũng không chịu nhục. Đại ân của công tử, hữu duyên sẽ báo đáp!” Cô gái chắp tay, một lần nữa cáo từ.
Vô Tâm nói: “Ngươi đi theo ta đi.”
“Sao...” Cô gái quay người nhìn y, gương mặt cảnh giác.
Vô Tâm nói: “Ta tiễn ngươi một đoạn, rời khỏi chỗ này, ngươi sẽ thoát thân.” Vừa nói, y vừa chỉ phi cầm của mình.
Một lát sau, phi cầm bay lên không, chở theo một nam một nữ.
Dưới mái hiên, Ngưu Hữu Đạo chống kiếm mà đứng. Quản Phương Nghi từ gian phòng khác bước đến, đưa một tờ mật tín cho hắn.
Ngưu Hữu Đạo tiếp nhận, xem qua một chút, nét mặt vẫn bình tĩnh, ngón tay xoay chuyển, tờ mật tín bị đốt, hóa thành tro tàn.
Quản Phương Nghi nhìn hắn chằm chằm, lắc đầu cười khổ.
Trong nháy mắt, tờ giấy đã được đốt trụi bay đi, hắn thổi thổi ngón tay, hỏi: “Tình huống Lưu Phương quán như thế nào rồi?”
Quản Phương Nghi nói: “Đã có động tĩnh, đang lần lượt cáo từ.”
Một đám khách quý của Lưu Phương quán không muốn cáo từ cũng khó. Tục ngữ có câu, không có lửa làm sao có khói, chuyện xảy ra tất có nhân có quả.

Đã nghe được phong thanh sắp bị bắt làm con tin, mặc kệ là thật hay giả, một khi Kim Châu bị nước Triệu ép vào đường cùng, con tin rơi vào tay Kim Châu còn có thể tốt được hay sao? Tất nhiên phải về nước tránh trước rồi nói. Thừa dịp bây giờ còn chưa vạch mặt, Kim Châu còn chưa dám hành động thiếu suy nghĩ thì lo mà đi nhanh.
Vốn muốn ở lại dự bữa tiệc đầy tháng gì đó, cũng như muốn nhìn thấy Hải Như Nguyệt có được chữa khỏi hay không, tất cả đều tìm lý do để cáo từ.
Bên trong Lưu Phương quán, Triệu Sâm vừa mới cùng với người của mình từ trong viện bước ra, đã bị Cao Thiếu Minh cản lại.
Cao Thiếu Minh mời gã sang một bên, thấp giọng nói: “Bây giờ phủ lệnh muốn đi?”
Triệu Sâm liếc nhìn y. Nói đùa, đương nhiên là đi rồi. Một khi bị giữ lại, nước Triệu bắt đầu ra tay với Kim Châu, người khác thì không có việc gì, chỉ có gã là không có đường thoát nhất. Tuy nhiên, ngoài miệng thì gã không nói như vậy, chỉ lạnh nhạt đáp: “Kinh thành có việc, ta phải trở về để xử lý.”
Cao Thiếu Minh nói: “Thế Ngưu Hữu Đạo thì làm sao bây giờ?”
Triệu Sâm nói: “Ngươi yên tâm đi, sẽ có người liên lạc với ngươi. Không có lửa làm sao có khói, ta khuyên ngươi nên tạm thời tránh đi.”
Tiễn Triệu Sâm xong, Cao Thiếu Minh trở về viện tử của mình, nhìn thấy một tùy tùng liền hỏi: “Từ Cáo còn chưa trở lại sao?”
Tùy tùng lắc đầu, cau mày đáp: “Sau khi hắn ta rời khỏi đây vào tối hôm qua, vẫn chưa thấy trở về, cũng không biết là đi đâu. Thuộc hạ lo lắng không biết đã xảy ra chuyện gì hay không. Nếu không, tại sao người cũng không thấy, cũng chẳng nghe được tin tức. Nếu có chuyện, nhất định hắn ta phải báo tin về.”
Cao Thiếu Minh hỏi: “Ở phủ thành này còn có thể xảy ra chuyện chứ? Ai dám tùy tiện ra tay ở chỗ này?”
Tùy tùng đáp: “Nếu phủ Thứ sử ra tay thì sao?”
Cao Thiếu Minh bất đắc dĩ nói: “Muốn động cũng không động đến hắn ta. Động đến hắn ta chi bằng động đến ta thì hay hơn, động đến hắn ta có ý nghĩa gì? Phủ thứ sử không tìm mấy phiền phức không đáng này đâu.

Các ngươi tiếp tục đi tìm, hôm nay tìm không được thì mặc kệ hắn ta, sáng mai chúng ta đi.”
“Rõ!” Tùy tùng gật đầu đồng ý, sau đó phái người đi tìm.
Cửa thành phía Bắc, đám người Tống sứ Đồ Hoài Ngọc ngồi trên lưng ngựa phi đến cửa thành. Khi đến cửa thành, bọn họ thấy nơi đây đang rối loạn. Một đám quân sĩ vây quanh một người, ảnh hưởng đến việc ra vào. Thấy có điểm khác lạ, một đám tu sĩ lập tức đề cao cảnh giác, tăng cường bảo vệ cho Đồ Hoài Ngọc.
Đồ Hoài Ngọc ghìm ngựa: “Đi xem chuyện gì xảy ra.”
Một người nhảy xuống ngựa tìm hiểu.
Một lát sau, người đó quay về bẩm báo: “Đồ đại nhân, là đệ tử của Vạn Thú môn, khi ngồi ngựa ra khỏi thành không cẩn thận đụng phải người khác, bây giờ còn đang tranh chấp.”
Vạn Thú môn? Đây là đại môn phái của nước Tống. Đồ Hoài Ngọc không khỏi cau mày, nói: “Đường đường là đệ tử Vạn Thú môn, đụng phải người ta thì bồi thường. Không bồi thường nổi hay sao mà phải tranh chấp vậy?”
Người kia đáp: “Vấn đề là, đệ tử Vạn Thú môn nói đối phương cố ý đụng vào gã, gã nuốt không trôi cục tức này, liền báo ra thân phận. Ai ngờ người đụng phải lại là hạ nhân của một vị tướng quân. Thủ vệ cửa thành đều đứng về phía người kia, hơi có mùi cường long không ép được địa đầu xà.”
Đồ Hoài Ngọc nói: “Ai cũng muốn làm quen với Vạn Thú môn. Đi xác nhận thân phận của đối phương. Nếu thật sự là đệ tử Vạn Thú môn, hãy dùng tên của ta giải quyết chuyện này, cũng chẳng phải chuyện gì ghê gớm.”
Đối với dân chúng bình thường mà nói, đụng người có lẽ là chuyện lớn, nhưng đối với hắn ta mà nói, chẳng tính là chuyện lớn gì. Cho dù đụng chết, cùng lắm tốn chút tiền bồi thường mà thôi, còn muốn như thế nào nữa?
Bên cạnh lập tức có người nhảy xuống ngựa bước nhanh đến.
Người đi tìm hiểu rất nhanh quay lại, báo cáo với Đồ Hoài Ngọc: “Thuộc hạ đã gặp người này ở kinh thành, chính xác là đệ tử của Vạn

Thú môn, bối cảnh không nhỏ, là cháu trai Trưởng lão Triều Kính của Vạn Thú môn, tên là gì thì thuộc hạ quên mất.”
Đồ Hoài Ngọc ừm một tiếng, ngược lại có chút ngoài ý muốn, không nghĩ đến lúc này lại gặp cháu trai Triều Kính ở đây. Hắn ta phất tay, ra hiệu người của hắn ta mau đi giải quyết thích đáng chuyện này.
Xác nhận đúng là người của Vạn Thú môn, quân lính canh giữ cửa thành cũng không dám trêu chọc, cộng thêm bên phía Đồ Hoài Ngọc ra mặt, chủ động bồi thường tiền, sự việc xem như cho qua.
Người bị ngăn ở cửa thành rất nhanh bị quân thủ vệ sơ tán, chỉ để lại một người đàn ông đang dắt ngựa, chính là Triệu Thắng Hoài.
Bên này một nhóm không ít người, nhiều người ra ra vào vào cửa thành, cũng không phải là nơi để nói chuyện, nhóm người Đồ Hoài Ngọc ra khỏi thành trước.
Đến nơi rộng rãi ngoài thành, Đồ Hoài Ngọc mới ghìm ngựa đợi Triều Thắng Hoài trước mắt.
"Đệ tử Vạn Thú môn Triều Thắng Hoài, đa tạ Đồ đại nhân giải vây."Triều Thắng Hoài thúc ngựa tiến lên phía trước cảm tạ.
Đồ Hoài Ngọc khoát tay cười nói: "Đã là người nước Tống, Tống sứ ta đây ra mặt cũng là chuyện đương nhiên, không cần khách khí. Họ Triều tôn giá, không biết có quen biết Triều trưởng lão của Vạn Thú môn Triều Kính hay không?"
Triều Thắng Hoài: "Triều trưởng lão chính là tổ phụ của tại hạ."
"A!" Đồ Hoài Ngọc dáng vẻ bừng tỉnh hiểu ra, vuốt râu vuốt cằm nói: "Nhớ năm đó ta ở Tống Kinh cũng là gặp qua lệnh tổ phụ vài lần, phong thái của lệnh tổ phụ, ký ức lão phu vẫn chưa phai, không ngờ đến ở nơi đây ngẫu nhiên gặp được cháu trai của Triều huynh."
Trước tiên là nói về hồi giao tình, lại tiếp tục hỏi:" Đúng rồi, tại sao ngươi lại ở chỗ này?"
Triều Thắng Hoài: "Trước đây không lâu được sự cho phép của sư môn, ra ngoài du lịch, lần này du lịch đến đây,ai ngờ đến gặp phải ác nô cố ý xông tới, ngược lại vu cáo ta đâm người, rõ ràng là câu kết với quân coi giữ cửa thành này làm việc xấu, rắn chuột một ổ cố ý lừa gạt tiền tài, thực là làm người tức giận! Tạm thời để bọn họ vui mừng một chút, trở về sẽ tìm bọn họ tính sổ, nhất định để bọn họ nôn ra cả gốc lẫn lãi, một

đám chó chết có mắt không tròng, lại dám lừa gặt trên đầu ta! Đồ đại nhân không nên cho bọn họ tiền, ta ngược lại muốn xem xem bọn họ dám làm gì ta!"
Đồ Hoài Ngọc cười ha ha, khoát tay nói: " Tâm tình ta có thể hiểu được, một chút chuyện nhỏ, không đáng để tức giận, qua rồi thì cho qua đi, so đo với những kẻ tiểu nhân này làm gì làm mất thân phận. Đại biến sắp đến, tổ chim bị phá không trứng lành, những người này khóc ở trước mắt, tự sẽ có người trừng trị, không cần ngươi ra tay."
Triệu Thắng Hoài ánh mắt lấp loé: "Ta trên đường nghe nói nước Triệu muốn tấn công Kim Châu, nghe ý tứ trong lời nói của Đồ đại nhân, chẳng lẽ là thật?"

Chương 833: Ám Sát

Chương 833: Ám Sát
"Có khả năng." Đồ Hoài Ngọc không nói hết câu, thân là sứ thần nước Tống không muốn tuỳ tiện đàm luận đại sự quốc gia với người ngoài, chuyển đề tài nói: "Bây giờ muốn đi đâu?"
Triều Thắng Hoài: "Ngao du khắp nơi, đến nước Triệu, tránh không khỏi đi kinh thành nước Triệu dạo chơi, đang muốn đi Triệu Kinh, không biết Đồ đại nhân đang muốn đi nơi nào?"
Đồ Hoài Ngọc cười ha ha nói: " Đang muốn trở về sứ quán nước Triệu, nếu như không chê, không ngại cùng đi, đi với nhau cũng tốt có thể chăm sóc lẫn nhau."
Nếu như là đệ tử Vạn Thú môn bình thường sẽ không mời như vậy, cháu của Triều Kính đương nhiên không giống, có thể mượn cơ hội rút ngắn quan hệ với Triều Kính.
Nếu đã xác định thân phận bối cảnh của Triều Thắng Hoài, cũng không cần lo lắng gì.
Không ngờ rằng đúng với ý nguyện của Triều Thắng Hoài, gã tránh phải tự mình mở lời:"Cung kính không bằng tuân mệnh, nghe theo sự sắp xếp của Đồ đại nhân."
"Được!" Đồ Hoài Ngọc cười phất phất tay, nhân mã tiếp tục tiến lên.
Trên đường đi, chủ khách trò chuyện vui vẻ.
Vào lúc giữa trưa, khi đi dọc theo con đường núi, đột nhiên xảy ra dị biến.
"Người nào?" Vẫn là hộ vệ bên cạnh Đồ Hoài Ngọc phát hiện dị thường trước tiên.
Phát hiện cũng vô dụng, người dấy lên dị thường căn bản không có ý định né tránh, mà là lũ lượt kéo đến.

Nháy mắt, hơn mười tên hắc y nhân che mặt nạ tuôn ra, tấn công mãnh liệt, thực lực cường hãn, làm cho bên này đại loạn, tiếng ầm ầm không dứt.
Thích khách bỏ mặc những người khác, lao thẳng đến đám người bảo vệ Đồ Hoài Ngọc.
Bên này liều chết ngăn cản, một đám người chặn đường, một đám người bảo vệ Đồ Hoài Ngọc nhanh chóng bay lùi về phía sau.
Gương mặt già nua của Đồ Hoài Ngọc sợ đến biến sắc.
Nhưng đúng lúc này, nơi rút lui đột nhiên xuất hiện mười mấy tên bịt mặt đánh tới, thẳng đến Đồ Hoài Ngọc, thực lực cường hãn khiến cho bên này khó mà ngăn cản.
Thêm vào đó một đám người chặn đường bị phía trước thu hút, bên này càng bị tập kích hung hăng hơn, nhất thời khó chống đỡ.
Triều Thắng Hoài hãi hùng khiếp vía xen lẫn trong đám người chiến đấu kịch liệt, sợ hãi thực lực của Ngưu Hữu Đạo, không ngờ đến trên tay Ngưu Hữu Đạo lại có nhiều cao thủ đến vậy.
"A!" Trong lúc chiến đấu vội vàng, Đồ Hoài Ngọc hét thảm một tiếng, bị một đạo kiếm khí chém nghiêng thành hai khúc.
Ông mắt trợn tròn, trước khi tắt thở hối hận chưa từng triệu tập toạ kỵ phi cầm tới lui Triệu Kinh.
Không ngờ rằng triệu toạ kỵ phi cầm đến cũng vô dụng, số lượng ông có thể triệu tập không nhiều, nhân thủ hộ vệ đi theo không nhiều, bên phía thích khách thì không phải vậy, chỉ có thể càng gặp nguy hiểm nhanh hơn.
Cần biết, có người sử dụng năng lực ám sát cũng không phải bình thường, là nhắm vào một nhóm nhân thủ thực lực được bố trí.
"Đi!" Thích khách vừa đắc thủ, lập tức có người quát một tiếng, đám thích khác nhanh chóng tập hợp rút lui.
"Đuổi theo!" Hộ vệ phía bên này gào thét.
Một đám người lập tức truy sát, vừa đuổi vào sơn lâm, thích khách bỏ chạy ở phía trước vung tay ném ta một mảnh bóng đen rậm rạp, giữa trời ầm ầm nổ tung.
Một trận sương mù bao phủ trong rừng và không trung, không biết có độc hay không, bên này hoảng sợ nhanh chóng ngừng bước hoặc lui về

phía sau, không dám đến gần.
Đám thích khách đó hiển nhiên rất có kinh nghiệm ám sát, trải qua thủ đoạn này, đợi đến khi sương mù ở bên này tản ra, đâu còn có thể thấy bóng người của thích khách, sớm đã không biết trốn ở nơi nào trong núi sâu rồi.
Đuổi không kịp nữa, chỉ có thể quay lại
Lư Thành Hải, thủ lĩnh của pháp sư tuỳ tùng, chầm chậm ngồi xổm bên cạnh thi thể chết không nhắm mắt của Đồ Hoài Ngọc, nhịn không được nhe răng nhếch mép, thậm chí là tê cả da đầu, này bảo ông ta làm sao báo cáo kết quả cho bên phía triều đình nước Tống?
Một đám hộ vệ và thành viên sứ đoàn đều hơi bối rối, có chút không hiểu, tại sao lại gặp phải tập sát có cường độ cường hãn như thế? Dựa vào năng lực bảo vệ của bọn họ vậy mà lại bị đánh đến không có sức chống đỡ!
Triều Thắng Hoài xâm nhập vào trong đám người giương ra một tấm khăn che mặt ở trước mặt Lư Thành Hải ngồi xổm: "Này là ta vừa mới đánh rớt từ trên mặt của thích khách, thích khách bị lộ mặt kia trước đây ta từng gặp qua."
Ban nãy cũng coi như là liều mạng, cả đời này cũng chưa từng không sợ chết mà chiến đấu như thế.
Đương nhiên, gã cũng có sức mạnh như thế, gã biết thích khách sẽ không ra tay với gã.
Đám người nhanh chóng nhìn về phía gã, Lư Thành Hải cũng bất thình lình đứng dậy, vẻ mặt dữ tợn nói: "Là ai?"
Triều Thắng Hoài nói: "Nếu ta nhớ không lầm, có lẽ tên là Từ Cáo."
"Từ Cáo?" Lư Thành Hải trợn to hai mắt, trầm giọng nói: "Triều huynh xác nhận là Từ Cáo?"
Đám người hai mặt nhìn nhau, Từ Cáo? Trong tu sĩ tuỳ tùng của sứ đoàn nước Yến có một người gọi là Từ Cáo.
Sứ thần các nước phân tranh cao thấp với nhauu trong thời gian dài, há có thể không rõ ràng từng thành viên trong sứ đoàn đối phương.
Triều Thắng Hoài nói: "Người này trước đây ta gặp qua ở Vạn Tượng thành, trên đường thấy hắn ta đùa giỡn một nữ tử, ta ra mặt cản trở qua, cho nên có chút ấn tượng."

Thuần tuý là nói hưu nói vượn, nhưng hắn ta thật sự gặp qua Từ Cáo, chẳng qua là tối qua gặp qua, người ở trong tay Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo cũng không cạy miệng Từ Cáo ra chút nào, chỉ là tuỳ tiện chụp vào chút lời nói, có thể cho Triều Thắng Hoài gã phát huy tác dụng là được.
"Cao Thiếu Minh, khốn khiếp!" Có người ở ngay tại chỗ mắng ra tiếng.
Một nhóm người cũng nhớ đến một chuyện, lúc dạ yến Lưu Phương Quán, Đồ đại nhân và Cao Lưu Minh phát sinh xung đột, khi đó Đồ đại nhân từng lấy cái chết Yến sứ tiền nhiệm Tống Long để châm biếm đối phương, tỏ ý đối phương cẩn thận theo bước của Tống Long, không ngờ đến Cao Thiếu Minh lại thù dai như thế.
Ngẫm lại cũng phải, năng lực ám sát lớn mạnh như thế, há lại là người bình thường có thể sử dụng, nếu như có lực lượng một nước chống lưng ở phía sau, đó lại là chuyện khác.
Lư Thành Hải nhìn chằm chằm Triều Thắng Hoài, gằn từng chữ: "Triều huynh đệ, ngươi phải biết, bị ám sát là sứ thần của nước Tống chúng ta, chuyện không thể coi thường, lời không thể hàm hồ, ngươi xác nhận là Từ Cáo sao?"
Triều Thắng Hoài giương kiếm trong tay lên, có vết máu trên mũi kiếm: "Trên cánh tay hắn ta bị ta chém một nhát, chỉ cần tìm được hắn ta, vết thương kiếm trên cánh tay chính là chứng cứ."
Lư Thành Hải lại nói: "Triều huynh đệ, ngươi có biết Từ Cáo là người như thế nào không? Ngươi có nguyện ra mặt làm chứng?"
Triều Thắng Hoài liếc nhìn thi thể Đồ Hoài Ngọc dưới đất, Đồ đại nhân trước đây giúp ta giải vây, chẳng lẽ ngay cả làm chứng ta cũng không dám hay sao? Hơn nữa, chẳng lẽ Từ Cáo kia còn là đại nhân vật gì hay sao? Vạn Thú môn ta sợ hắn ta hay sao?"
"Được! Có câu nói này của Triều huynh đệ, tâ yên tâm rồi!" Lư Thành Hải gật đầu, cắn răng nói: "Trong sứ đoàn nước Yến xác định có một người tên Từ Cáo, còn cần Triều huynh ở trước mặt chỉ điểm!"
"Người của sứ đoàn nước Yến?" Triều Thắng Hoài sửng sốt một chút, sau đó dường như phản ứng lại, tựa hồ cảm thấy việc này lớn chuyện rồi, lập tức hàm hồ suy đoán sửa lời nói: "Lư huynh, có lẽ ta nhận nhầm người rồi."

Lời nói này lập tức khiến cho đám đông khinh thường.
Lư Thành Hải nổi giận: "Triều huynh tại sao lại lật lọng?"
"..." Triều Thắng Hoài câm lặng, thở dài: "Không phải cá nhân ta sợ phiền phức, mà là việc này liên luỵ đến quốc sự, Vạn Thú môn ta không thích hợp nhúng ta vào, sự việc làm lớn rồi, ta không gánh nổi trách nhiệm, các vị coi như cái gì ta cũng chưa từng nói qua đi."
Lư Thành Hải: "Ngươi coi chúng ta là kẻ điếc hay sao? Lời Triều huynh đã nói ra miệng, thì nhất định phải báo lên, chuyện này không thể mơ hồ. Nếu như Triều huynh ra mặt chỉ điểm rồi thì thôi, nếu không, bây giờ muốn rút lui cũng muộn rồi, chúng ta cũng không cho phép Triều huynh rút lui, bằng không chúng ta không gánh nổi trách nhiệm, chúng ta cũng chỉ đành mang Triều huynh giao cho triều đình nghiêm thẩm, để Vạn Thú môn tìm triều đình đòi người, lựa chọn như thế nào, Triều huynh tự mình quyết định!"
Triều Thắng Hoài muốn quay người, người bốn phía động, đều nhìn chằm chằm, đã vây quanh gã.

Chương 834: Ta Làm Sao Có Khả Năng Làm Loại Chuyện Này? (1)

Chương 834: Ta Làm Sao Có Khả Năng Làm Loại Chuyện Này? (1)
"Lập tức truyền tin triều đình!" Lư Thành Hải quát một tiếng.
Ngay khi một con Kim Sí bay lên, đường đi lại có tiếng vó ngựa ầm ầm đến, đám người phóng tầm mắt nhìn, chỉ thấy nhân mã triều đình nước Triệu chạy nhanh đến, không ít người mặc y phục hoạn quan trên người, ở giữa chính là Triệu Sâm một bộ áo choàng.
Hai bên đương nhiên chạm mặt với nhau, biết tin Đồ Hoài Ngọc bị ám sát, Triệu Sâm từ trước đến nay tuy là người có vẻ mặt lạnh lùng, cũng kinh hãi đến biến sắc, nhảy xuống ngựa nhanh chân chạy đến.
"Dựa vào năng lực bảo vệ của các ngươi, ai có thể dễ dàng ám sát Đồ đại nhân, là ai làm?" Mệt mỏi ở trước thi thể nhìn một chút, Triệu Sâm dừng lại hỏi.
Gã không nghĩ ra, dưới tình huống bình thường sẽ không ai liều lĩnh đi giết sứ thần một nước, bởi vì tác dụng không lớn, giết rồi vẫn có thể cử kẻ khác đến , lại gây phiền phức rất lớn, một khi bại lộ dễ dàng rước lấy sự trả thù của lực lượng một nước.
Lư Thành Hải nghiến răng nghiến lợi nói: "Là sứ đoàn nước Yến làm!"
Triệu Sâm sầm mặt lại: "Ngươi có biết ngươi đang nói gì không? Lời nói không căn cứ không thể nói lung tung!"
Lư Thành Hải cười lạnh: "Hai bên giao thủ, ta ở đây tận mắt nhìn thấy người của sứ đoàn nước Yến, còn có thể sai hay sao?"
"...." Triệu Sâm á khẩu không trả lời được, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Kim Châu.
Trong bụng gã đầy lửa giận, thầm mắng Cao Thiếu Minh có phải điên rồi không, đây là khúc mấu chốt gì rồi, thế mà còn dám đi trêu chọc

nước Tống, muốn rửa hận cũng không biết lựa chọn thời điểm, chả trách thực lực nước Yến dần dần đi xuống, lão tử thân ở vị trí cao để nâng đỡ con trai một cái, thật sự là loài người gì cũng dám phái đi sứ!
Gã cũng coi như Cao Thiếu Minh muốn trả thù mối nhục dạ yến.
"Đi!" Lư Thành Hải vung tay hét một tiếng.
Một nhóm người mang thi thể Đồ Hoài Ngọc và những người khác, thay đổi phương hướng, muốn quay ngươc lại Kim Châu.
Trong đầu Triệu Sâm có gì đó như ánh chớp loé qua, lập tức khua tay ngăn cản, hét to nói: "Đừng làm loạn, việc này có điều kỳ lạ, đừng trúng gian kế của người khác!"
"Triệu phủ lệnh, ta cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng ta có thể làm ngơ được hay sao? Có phải mưu kế của kẻ gian hay không tự có người đi tra, mà sự việc trước mắt nếu như ta không làm không cách nào giao phó với triều đình! Đi!" Lư Thành Hải vung cánh tay lên hô, một đám người lại ầm ầm phi nhanh về đường cũ.
Sau trận đánh, chiến trường trở thành một bãi vô cùng bừa bộn. Triệu Sâm mặt mày xanh lét đưa mắt nhìn.
"Phủ lệnh, Tống sứ vào thời điểm này bị ám sát, không khỏi quá trùng hợp rồi." Một tên thái giám đi theo một bên nhắc nhở.
Triệu Sâm liếc xéo một cái: "Còn cần ngươi nói nữa sao?"
Người mù cũng có thể nhìn ra thời cơ ám sát này không đúng, có phải là Cao Thiếu Minh, Kim Châu và Nam Châu đều có thể hạ thủ đoạn hiểm độc này, thậm chí có khả năng là nước Tống tự mình làm, vấn đề mấu chốt là thái độ nước Tống, tình hình một khi có biến, mượn cớ tốt như vậy đưa đến tay của nước Tống, nước Tống nguyện ý tin sự việc có kỳ lạ đi truy cứu chân tướng, hay vẫn cứ khăng khăng tin tưởng, cũng đều nằm trong ý muốn của nước Tống.
Thái giám hỏi: "Làm sao bây giờ?"
"Lập tức đưa tin báo lên triều đình, đồng thời đưa tin cho Cao Thiếu Minh, để y có cái chuẩn bị." Triệu Sâm nhanh chân quay về, lật người lên ngựa, đẩy toạ kỵ, lớn tiếng hét một tiếng: "Trở về Kim Châu."
Không quay về Kim Châu không được, người của y ở bên này, không thể làm ngơ, y phải xem là tình hình gì, có thể đúng lúc can dự vào để sự việc không đi theo chiều hướng xấu.

Đám người chạy về lên ngựa, bầy ngựa nhanh chóng chuyển hướng ầm ầm chạy về...
Lưu Phương quán, quản gia Toàn Kiều lúc đầu, Quách Bình bây giờ, cầm trong tay bức thư, vội vàng chạy vào một gian phòng, đem thư đưa cho Cao Thiếu Minh đang quanh quẩn trong phòng: "Đại nhân, không ổn rồi, Triệu Sâm gửi thư, Đồ Hoài Ngọc bị ám sát bỏ mình rồi!"
"...." Cao Thiếu Minh dừng bước xoay người, vẻ mặt kinh ngạc, một tay đoạt lây phong thư kiểm tra, sau khi xem sầm mặt lại, cả giận nói: "Ăn nói vớ vẩn, ta cần gì phải ám sát lão thất phu kia?"
Quách Bình nhắc nhở: "Đại nhân, còn nhớ xung đột của người với Đồ Hoài Ngọc ở dạ yến không?"
Cao Thiếu Minh: "Vậy thì sao? Giữa các sứ phát sinh tranh chấp không phải là chuyện bình thường hay sao?"
Quách Bình:"Chỉ sợ người ngoài không nghĩ như vậy, thuận lý thành chương!"
Cao Thiếu Minh nghiêm mặt, vung tay lên: "Bảo mọi người lập tức thu dọn đồ đạc rời đi…Chậm đã!” Lại rút lời về, sắc mặt rất khó coi, nếu như mà bây giờ lảng tránh, thì sự việc không nói rõ được, bị hiềm nghi là bỏ trốn.
Giơ lá thư trong tay lên, lại nhìn một chút, giọng căm hận nói: “Chúng ta căn bản không làm chuyện này, chúng ta hiểu rõ, lại khăng khăng vu vạ lên người chúng ta, rõ ràng là có ý đổ tội, việc này không phải là Kim Châu làm thì là Nam Châu làm, thậm chí... năng lực bả vệ của sứ đoàn nước Tống làm sao có thể để thích khách dễ dàng đắc thủ như vậy, sợ là nước Tống tự mình làm!"
Quách Bình gật đầu, hiểu ý của y, nếu như việc này là nước Tống tự mình làm, vậy thì vấn đề nghiêm trọng rồi, không khác nào nói rõ thái độ của nước Tống, muốn mượn gió bẻ măng!
Lúc xế chiều, một nhóm người sứ đoàn nước Tống tiến vào Lưu Phương quán, xông thẳng vào đình viện nơi sứ đoàn nước Yến dừng chân, hai bên trực tiếp đối mặt, một bên muốn xông tới, một bên ngăn cản.
Thi thể Đồ Hoài Ngọc và một đám tuỳ tùng bày trên mặt đất.
"Cái chết của Đồ đại nhân, ta cũng rất lấy làm tiếc, nhưng việc này không có bất cứ liên quan nào với chúng ta, dù cho các ngươi muốn vu

cáo, cũng phải đưa ra chứng cứ!" Cao Thiếu Minh chỉ thi thể trên mặt đất gầm thét.
"Chứng cứ?" Lư Thành Hải cười lạnh, ánh mắt quét qua đám người phía bên kia: "Từ Cáo có đó không?"
Theo cách nói của Triều Thắng Hoài, đã chém một nhát trên cánh tay của Từ Cáo, chỉ cần lôi Từ Cáo ra, tra xét rõ vết kiếm là được, trong thời gian ngắn như vậy, vết kiếm không thể khỏi hẳn.
Nhắc đến Từ Cáo, trong lòng Cao Thiếu Minh lộp bộp một cái, trong lòng tràn ngập lo lắng, mặt lạnh lùng nói: "Đêm qua Từ Cáo đã mất tích rồi."
"Mất tích? Vậy thì thật trùng hợp, sớm không mất tích muộn không mất tích, lại mất tích ngay lúc này, ngươi lừa quỷ à?" Lư Thành Hải giận dữ cười, đột nhiên chỉ mũi Cao Thiếu Minh: "Muốn tự chứng minh mình trong sạch, thì lập tức đem Từ Cáo ra đây, bằng không đừng trách ta không khách khí!"
Cao Thiếu Minh: "Muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do!"
Lư Thành Hải: "Bớt nói những lời vô dụng đi, đem người giao ra đây, đúng sai trắng đen tự nhiên rõ ràng!"
Cao Thiếu Minh: "Ta nói rồi, người đã mất tích từ tối qua!" Y cũng không còn cách nào, chỉ có thể nói như vậy.
Sứ đoàn nước Tống bên này lập tức mặc kệ, khi hai bên nháy mắt muốn xông vào nhau, bên ngoài truyền đến một tiếng gầm thét: "Dừng tay hết cho ta!"
Số lượng lớn tu sĩ Vạn Động Thiên phủ chạy đến, bao vậy phía bên này lại.
Một vị trưởng lão Thiên Ngọc môn từ trong đám người đi ra: "Kim Châu ta há lại là nơi các ngươi tuỳ ý giương oai!"
Động tĩnh bên đây quá lớn, đám người sứ thần nước Tấn được ý chỉ phía trên vẫn đang tìm cơ hội ra tay tạm thời vẫn chưa rời khỏi cũng bị kinh động đến.
Nhìn thấy tình hình này, Sở Ngọc Tương và phó sứ Lưu Đức Chính ngơ ngác nhìn nhau.
.....

Phủ Thứ Sử, Lê Vô Hoa nhanh chân chạy vào trong một toà đình viện tìm được Tư Đồ Diệu đang đàm luận với một vị trưởng lão, cấp báo: "Chưởng môn, xảy ra chuyện rồi!"
Tư Đồ Diệu: "Gấp cái gì? Từ từ nói!"
Lê Vô Hoa: "Sứ thần nước Tống Đồ Hoài Ngọc rời khỏi Kim Châu không bao lâu, trên đường gặp phải ám sát, đã gặp nạn! Bây giờ người của sứ đoàn nước Tống mang theo thi thể người gặp nạn xông vào Lưu Phương quán, vọt vào sân của sứ đoàn nước Yến, nói là sứ đoàn nước Yến ra tay, ép sứ đoàn nước Yến giao người..." Ông ta đem tình hình nói sơ qua.
"A!" Tư Đồ Diệu và vị trưởng lão kia kinh hãi cùng nhau đứng lên.

Chương 835: Ta Làm Sao Có Khả Năng Làm Loại Chuyện Này? (2)

Chương 835: Ta Làm Sao Có Khả Năng Làm Loại Chuyện Này? (2)
Tư Đồ Diệu: "Năng lực bảo vệ của sứ đoàn nước Tống không yếu, thích khách sao có thể dễ dàng đắc thủ được, tình hình như thế nào?"
Lê Vô Hoa lắc đầu: "Tình hình cụ thể hiện giờ vẫn chưa biết!"
"Nhanh đi làm rõ tình hình." Tư Đồ Diệu phất ống tay, sau khi đợi Lê Vô Hoa rời đi, hắn ta đi tới lui suy nghĩ một hồi lâu, sau đó nắm tay vị trưởng lão kia cùng nhau rời đi.
Bọn họ cũng không đi Lưu Phương quán, mà là đi tới bên phía Ngưu Hữu Đạo.
Quản Phương Nghi đang ngồi trong đình ở trong viện, hý hoáy một số bột nước son phấn các loại, đều là bảo người ở trong phủ thành Kim Châu mua, đang cầm hộp phấn ngửi, đang đánh giá mùi hương và chất lượng, nhìn thấy Tư Đồ Diệu đến, lập tức đậy hộp phấn lại, đi ra khỏi đình tiến đến cười nghênh đón: "Tư Đồ chưởng môn đến rồi!"
Tư Đồ Diệu: "Ngưu Hữu Đạo đâu rồi?"
Quản Phương Nghi ha ha nói: "Đạo gia đang ngồi thiền tu luyện, có chuyện gì sao?"
Tư Đồ Diệu cười lạnh một tiếng: "Hắn còn có tâm tình ngồi thiền tu luyện? Đi gọi một tiếng.
"Được, ngài chờ một lát." Váy lay động, Quản Phương Nghi xoay người rời đi.
Không bao lâu sau, Ngưu Hữu Đạo mang theo Chử Kiếm quay lại.
"Nghe nói Tư Đồ chưởng môn không vui, ai làm cho ngài tức giận rồi?" Ngưu Hữu Đạo đi đến cười hỏi.

Tư Đồ Diệu nhìn chằm chằm hắn: "Sứ thần nước Tống Đồ Hoài Ngọc rời khỏi Kim Châu không bao lâu, trên đường gặp phải ám sát, có phải là do ngươi làm hay không?"
Vừa nghe tình hình, hắn ta liền nghi ngờ là Ngưu Hữu Đạo, lời nói trước đây của Ngưu Hữu Đạo, còn có hành vi của Ngưu Hữu Đạo, vốn là nhắm về nước Tống, còn cho là tên này có mưu kế dự tính nào khác, không ngờ đến lại mạnh bạo, trực tiếp hạ thủ ám sát, hắn ta thật sự không ngừ đến Ngưu Hữu Đạo lại có thể tổ chức đánh úp lực lượng sứ đoàn nước Tống.
Mấu chốt việc này không thể coi thường, cần làm đến kín kẽ không một lỗ hổng, một khi bại lộ, chính là đổ dầu vào lửa cho tình hình của Kim Châu và Nam Châu, ngay cả Vạn Động Thiên phủ hắn ta ở trên địa vàn của mình cũng không dám tuỳ tiện làm chuyện này, lá gan tên này cũng hơi lớn rồi.
Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn trưởng lão đi theo bên người Tư Đồ Diệu, lộ vẻ kinh ngạc: "Ta làm sao có khả năng làm ra loại chuyện này?"
Tư Đồ Diệu nhíu mày: "Ngươi không muốn biết Đồ Hoài Ngọc sống hay chết sao?"
Ngưu Hữu Đạo xem thường: "Sống chết có liên quan gì đến ta? Dù sao cũng không phải ta làm, Tư Đồ chưởng môn không đến mức nhất định phải liên luỵ ta đấy chứ?" Ý tứ trong lời nói sâu xa.
Tư Đồ Diệu méo mặt, khúc mở đầu cho việc này, Vạn Động Thiên phủ cũng tham dự, đã bị kéo xuống nước, dám đem Ngưu Hữu Đạo liên luỵ đi ra, Vạn Động Thiên phủ cũng tránh không thoát khỏi có liên quan, chính là đồng loã, chỉ có thể giúp đỡ giữ kín bí mật.
Chúng ta là ngườu một nhà, có phải là ngươi làm hay không đôi bên hiểu rõ trong lòng, Tư Đồ Diệu cũng không có ý truy cứu trách nhiệm, chỉ là muốn biết chân tướng của sự việc, hoặc nói là muốn biết tiến trình cụ thể, cũng có thể có tâm lý chuẩn bị đề phòng bất trắc, thế nhưng Ngưu Hữu Đạo chết không chịu thừa nhận.
Hỏi vài câu không có được kết quả, Tư Đồ Diệu đành phải cáo từ, trước khi chia tay nhắc nhở: "Ai hưởng lợi, thì người đó có khả năng là hung thủ, nước Tống không phải kẻ ngốc."

Ngưu Hữu Đạo hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Bên phía Lưu Phương quán không cần phải ngăn cản, bọn họ muốn đánh cứ để bọn họ đánh là được, cản bọn họ làm gì?'
Lời này nói rõ bên đây đã biết tình hình bên phía Lưu Phương quán, Tư Đồ Diệu trầm mặc, hiểu ý của hắn, hi vọng sứ đoán hai nước làm lớn chuyện này một chút mới tốt, quay người đi.
Đưa mắt nhìn khách rời đi, Quản Phương Nghi hỏi: "Bọn họ nói không sai, nước Tống không phải kẻ ngốc!"
Ngưu Hữu Đạo: "Quan trọng sao? Cái cớ có sẵn đã đưa đến tay của nước Tống, nước Tống có muốn giả ngốc hay không là chuyện của bọn họ."
Quản Phương Nghi thở dài nói: "Bất luận người ta có giả ngốc hay không, người ta cũng không tránh khỏi liệt ngươi vào kẻ tình nghi, sau đó ngươi có dám cam đoan người ta sẽ không tìm ngươi tính sổ? Ngươi tiếp tục làm như thế, sẽ tích luỹ ngày càng nhiều nguy hiểm cho bản thân."
Ngưu Hữu Đạo từ từ nói: "Thời buổi rối ren, ăn bữa nay lo bữa mai, nếu trước mắt cũng không đảm bảo, còn nói gì đến tương lai, trước tiên nghĩ biện pháp qua ải trước mắt này đi."
Quản Phương Nghi: "Có phải là ngươi đã quên một chuyện rồi hay không? Bản thân ngươi cũng nói, Thiệu Bình Ba đã biết Triều Thắng Hoài bị ngươi khống chế rồi, nếu như Triều Thắng Hoài lúc này nhảy ra chỉ điểm, ngươi không lo lắng Thiệu Bình Ba sẽ ra tay hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Y bây giờ vẫn chưa vững chân ở nước Tề, ta chỉ mong sao y hiện giờ đang lăn qua lăn lại, y trốn ở nước Tề bất động, ta liền không có cơ hội. Cho dù ra tay thì như thế nào, nếu như y muốn lật tung hai ông cháu Triều gia, ta không có ý kiến gì."
Quay đầu lại nói: "Đừng nghĩ nhiều nữa, tình hình bên này, truyền tin tức cho vương gia, để cho vương gia nắm chắc tâm lý."
Quản Phương Nghi gật đầu, quay người đi khỏi...
Hai người ngoài viện đi ra, trưởng lão nhìn sắc mặt Tư Đồ Diệu, hỏi: "Chưởng môn hoài nghi cái chết của Tư Đồ Ngọc là do Ngưu Hữu Đạo làm?"

Tư Đồ Diệu: "Không phải hoài nghi, mà là chắc chắn do hắn làm, lá gan của tên này thật to, coi như là bảo vệ Nam Châu, thì không sợ sau đó nước Tống tìm hắn tinh sổ sao?"
Trưởng lão kia không biết vì sao hắn ta chắc chắn, bởi vì không biết việc Tư Đồ Diệu âm thầm cho người phối hợp với Ngưu Hữu Đạo, chỉ là không khỏi cau mày nói: "Tên này điên rồi sao, lần trước ở đây đích thân giết Yến sứ, lần này lại xử lý một Tống sứ, đây là chuyên dính với sứ thần các nước hay là sao?"
"Ai nói không phải." Tư Đồ Diệu buông tiếng thở dài, không ngừng lắc đầu: "Lần trước sứ thần vài nước đến, Yến sứ chết rồi, lần này sứ thần vài nước đến, Tống sứ lại bị người giết rồi. Đến một lần chết một người, liên tiếp chết hai người, tiếp tục như vậy, ta đoán sau này sứ thần các nước e là không dám đến Kim Châu ta nữa."
"Không đến cũng được, mỗi lần đến cũng là lòng dạ mưu mô. Việc ngày hôm nay cũng không phải là chuyện xấu gì, nếu như thật sự là Ngưu Hữu Đạo làm, hắn hiển nhiên là muốn lợi dụng nước Tống áp chế nước Yến." Trưởng lão vuốt chòm râu đĩnh đạc nói, sau đó suy nghĩ tấm tắc nói: "Cũng không biết có phải nguyên nhân bởi vì lần trước hắn giết Yến sứ, sau chuyện lần đó biểu hiện ra bên ngoài của hắn với Thương Triều Tông dường như vẫn luôn duy trì một khoảng cách nhất định. Ai cũng biết hắn và Thương Triều Tông là cùng một phe, nhưng hai bên duy trì khoảng cách khiến cho triều đình nước Yến có lời cũng không cách nào khăng khăng vu khống được , khó có thể đem trách nhiệm cái chết Yến sứ chụp lên đầu Thương Triều Tông."
Tư Đồ Diệu lặng lẽ gật đầu, hình như là có chuyện như vậy, chỉ có điều bây giờ không phải lúc quan tâm đến việc này: "Thông báo bên phía Lưu Phương quán, đừng ngăn cản nữa, bọn họ mong muốn đánh đến ngươi chết ta sống thì cứ để bọn họ đánh đi."
"Được!" Trưởng lão gật đầu đáp lại, nhanh chân rời đi thông báo.
Nhưng mà sứ đoàn nước Tống và sứ đoàn nước Yến bên kia chỉ là tranh cãi dữ dội, thật sự cho bọn họ cơ hội, lại đều kiềm chế vô cùng.
Thêm vào Triệu Sâm nửa đường vòng trở lại ngăn cản, đánh không nổi.
Sự tình nháo đến mức này, sứ đoàn hai nước thân là người trong cuộc đều không có vội vã rời đi, đều truyền tin tức trở về, đợi triều đình mỗi

bên công khai.
....
Phủ Thứ Sử Nam Châu, bên trong Anh Võ đường nơi quan trọng bí mật quân sự, thỉnh thoảng có võ tướng ra ra vào vào, mưa gió nổi lên, điều động binh mã Nam Châu thường xuyên, đang làm bố trí các hạng bố trí.
"Vương gia, tin tức Kim Châu." Lam Nhược Đình đi vào trong Anh Võ đường mừng rỡ kêu lên.
Mông Sơn Minh và Thương Triều Tông ở trước bản đồ cùng nhau quay đầu, vẫn chưa đón tiếp sự mừng rỡ của Lam Nhược Đình, mà đều nhìn về phía sau lưng Lam Nhược Đình.

Chương 836: Lại Xử Lý Một Tên!

Chương 836: Lại Xử Lý Một Tên!
Mật thư giơ lên trong tay Lam Nhược Đình cứng đờ, dường như ý thức được gì đó, chậm rãi quay đầu, chỉ thấy chưởng môn Đại Thiện Sơn Hoàng Liệt đang chắp tay đứng ở trước một mặt tường khác, nhìn một bức bản đồ khác trên mặt tường.
Mưa gió nổi lên, triều đình nước Yến nhằm vào đại chiến hết sức căng thẳng của Nam Châu, cao tăng Đại Thiện Sơn đâu còn có thể nán lại ở tông môn, tập thể dời đến phủ thành nơi này.
Điểm này Lam Nhược Đình đương nhiên là biết, chỉ là không ngờ đến Hoàng Liệt thế mà cũng đang ở Anh Vũ đường, lại núp ở một bên không lên tiếng, khiến ông ta nhất thời không nhìn thấy nói lỡ miệng.
Trong phòng tạm thời yên tĩnh khiến Hoàng Liệt chậm rãi quay đầu lại nhìn, từ từ xoay người, mỉm cười nói: "Có phải có việc bí mật ta không thích hợp ở bên cạnh nghe, cần ta ra ngoài đúng không?"
Xe lăn quay sang, Mông Sơn Minh cười nói: "Hoàng chưởng môn đa nghi rồi, không có việc."
Lam Nhược Đình lập tức phản ứng theo, thở phào nhẹ nhõm nói: "Doạ ta giật mình, ta tưởng sau lưng ta ẩn giấu gì đó, thì ra là Hoàng chưởng môn."
Mông Sơn Minh mỉm cười: "Nam Châu không có bí mật gì mà Hoàng chưởng môn không thể biết, tiểu Lam, cho Hoàng chưởng môn xem trước." Hất cằm ra hiệu cho Lam Như Đình đưa thư cho người ta.
Ông ta thấy dáng vẻ của Lam Như Đình, xem chừng có lẽ là tin tốt, đối với Nam Châu vào thời điểm này, tin tốt có thể khiến Lam Nhược Đình vui mừng như vậy, đối với Đại Thiện Sơn mà nói chắc hẳn cũng là tin tốt.
Phản ứng của ông ta cũng nhanh, mau chóng đưa ra cách ứng đối.

Thấy Mông Sơn Minh cũng đã nói như vậy rồi, Thương Triều Tông mỉm cười gật đầu.
Lam Nhược Đình đang muốn bước lên đưa mật thư, Hoàng Liệt cười ha ha, khoát tay nói: "Ta chỉ thuận miệng nói, không có ý gì khác, xem trước xem sau cũng không quan trọng. Nói không chừng là quân tình khẩn cấp, Lam tiên sinh vẫn là đưa cho Vương gia và Mông doái trước đi, không nên làm lỡ chính sự, ta không hiểu chiến sự, đứng ngoài quan sát là được rồi."
Y cũng tỏ ra hào phóng, tránh cho nói Đại Thiện Sơn y vừa đến đã vênh váo hung hắng, bên này dù sao cũng không phải một tay Đại Thiện Sơn nâng đỡ lên, giữa hai bên ít nhiều cũng có chút xa lạ, hơn nữa tên Ngưu Hữu Đạo đau đầu kia kẹp ở giữa, giữ chút tôn trọng vẫn tốt hơn, tránh cho mọi người khó chịu trên mặt.
Lam Nhược Đình tình thế khó xử.
Mông Sơn Minh cũng không già mồm, hai tay tự mình thúc bánh xe đi sang, Thương Triều Tông cũng đi qua theo, Lam Nhược Đình giao thư cho Thương Triều Tông trước.
Thực ra Hoàng Liệt rất quan tâm nội dung trên mật thư, nội dung có thể khiến cho Lam Nhược Đình thất thố là gì chứ?
Trong lòng lẩm bẩm, bề ngoài lại giả vờ ung đung bình tĩnh, lại quay người nhìn bản đồ trên bức tường.
Sau khi Thương Triều Tông xem qua thư chợt kinh ngạc một tiếng: " Sứ thần nước Tống Đồ Hoài Ngọc ở Kim Châu bị ám sát bỏ mình, hung thủ là sứ đoàn nước Yến!"
"...." Mí mắt Hoàng Liệt giật một cái, khó mà bình tĩnh lại.
Bất thình lình quay người, nhanh chóng đi đến bên cạnh họ.
Tin tức này khiến cho Mông Sơn Minh vội vã, nhanh chóng nhận thư, sau khi xem vuốt râu trầm ngâm.
"Mông soái!" Hoàng Liệt thử duỗi tay xuống.
"A, mời Hoàng chưởng môn xem." Mông Sơn Minh phản ứng kịp, hai tây lập tức dâng mật thư lên.
Hoàng Liệt run rẩy tay áo dường như, cũng vươn hai tay nhận thư, tỏ vẻ tôn trọng Mông Sơn Minh

Sau khi xem thư, y kinh ngạc hai phần, phần đầu là việc ám sát, lần còn lại chính là thư này là tin tức Ngưu Hữu Đạo gửi đến.
Y lập tức hỏi: "Ngưu Hữu Đạo ở Kim Châu?"
Y ở đây liên tục đưa tin cho Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo cũng không để ý đến y, hơn nữa Đại Thiện Sơn vừa dời đến Nam Châu, bố cục nội bộ Nam Châu vẫn còn chưa chắc chắn an toàn, làm gì còn tinh lực chú ý đến bên ngoài, tạm thời bên phía Kim Châu vẫn chưa có tai mắt gì, cho nên hoàn toàn không biết việc Ngưu Hữu Đạo ở Kim Châu.
Lam Nhược Đình nói: "Xem ngày tháng và thời gian sự việc phát sinh, bản thân Đạo gia rất có thể đang ở Kim Châu.
Nhìn thấy nội dung trên bức thư, biết giấu không nổi nữa, chỉ có thể thuận thế mà làm.
Y rất hối hận, hối hận quá mức vui mừng, đi vào lại không để ý đến bên cạnh có người sống sờ sờ, cũng không biết sơ suất của bản thân có làm lỡ việc của Ngưu Hữu Đạo.
Thực ra bên này sớm đã biết Ngưu Hữu Đạo ở Kim Châu, nhưng người của Đại Thiện Sơn vẫn luôn đang truy tìm tung tích của Ngưu Hữu Đạo, bên này thấy Ngưu Hữu Đạo không nói với Đại Thiện Sơn, cảm thấy có thể có nguyên nhân, đương nhiên cũng ở đó giả bộ hồ đồ, thoái thác không biết.
Nói gì mà con người Ngưu Hữu Đạo trước nay không dễ dàng tiết lộ hành tung với bên ngoài, thần long thấy đầu không thấy đuôi, lần trước sau khi rời khỏi phủ thành vẫn chưa thấy quay trở lại quận Thanh Sơn, cũng không biết đã đi đâu.
Điều mà Hoàng Liệt quan tâm bây giờ không phải việc này, đám người này là người của Ngưu Hữu Đạo cũng không phải không biết, vạch trần cũng không ý kiến, bố cục Nam Châu chính là dạng này, có những việc còn không bằng nhắm một mắt mở một mắt giả hồ đồ.
Y quét mắt liếc nhìn ba người, hỏi: "Yến sứ giết Tống sứ, có phải có khả năng khơi mào cho chiến tranh của nước Yến và nước Tống, triều đình đối mặt với áp lực có phải là sẽ có khả năng từ bỏ tấn công Nam Châu?
Thương Triều Tông: "Trên lý thuyết quả thực là như thế, nhưng điều kiện tiên quyết là thái độ của nước Tống."

Hoàng Liệt ngó ngó nội dung trên thư: "Yến sứ vào thời điểm này giết Tống sứ, sao ta cảm thấy không đúng." Giương mắt nhìn họ, hỏi: "Lần trước hình như Ngưu Hữu Đạo đã giết Yến sứ? Hắn ở Kim Châu, Tống sứ này sẽ không phải là do hắn giết chứ?"
Mông Sơn Minh khoát tay một cái, ha ha nói: "Trên thư nói rõ là Yến sứ giết Tống sứ, năng lực Đạo gia có lớn hơn nữa, cũng không đến mức nghe lời hắn đi giết Tống sứ. Hoàng chưởng môn, có những lời nói chúng ta nói riêng với nhau thì được, nhưng không thể nói lung tung ở bên ngoài."
Hoàng Liệt gật đầu: "Điều này là hiển nhiên."
Sau khi hai bên thảo luận, Hoàng Liệt cũng không còn tâm tình ở lại đậy, xảy ra việc lớn như thế, trước tiên phải bàn bạc với cao tầng trong môn, sau đó còn phải xác minh lại tình hình một chút.
Ra khỏi Anh Võ đường, nghi ngờ trong lòng của y đối với Ngưu Hữu Đạo vẫn chưa loại bỏ, trên mặt biểu lộ rõ vẻ hoài nghi, còn có lo lắng.
Lý do hoài nghi Ngưu Hữu Đạo không chỉ là những thứ y vừa nói ngoài miệng, trọng điểm là thái độ của Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo trước đây quá bình tĩnh rồi, dường như từ sớm là đã biết trước có biến cố như vậy.
Nếu như bàn ta gây tội sau màn thật sự là tên kia, trước tiên không nói sao làm được, chỉ dựa vào lá gan này, lúc trước xử lý một Yến sứ, bây giờ lại giết một Tống sứ, y ngẫm lại cũng đau răng, đổi lại là Đại Thiện Sơn y cho dù có năng lực cũng không dám tuỳ tiện làm ra loại chuyện này.
Điều y lo lắng bây giờ là, sứ giả một nước làm sao có thể dễ dàng bị ám sát như vậy, đây cũng không phải là tình hình Ngưu Hữu Đạo giết Yến sứ lần trước, đây thế nhưng là trực tiếp đánh chặn đường ở nửa đường!
Nước Tống có hoài nghi là Đại Thiện Sơn y triệu tập nhân thủ làm hay không, Đại Thiện Sơn nhập chủ Nam Châu, Yến đình uy hiếp đến Nam Châu, Đại Thiện Sơn hoàn toàn có lý do làm như vậy, e là không muốn để người khác hoài nghi cũng khó.
Nhưng cụ thể là chuyện gì y một chút cũng không rõ, không rõ quá trình sẽ không có chứng cứ rửa sạch cho bản thân.

Y mơ hồ cảm thấy Đại Thiện Sơn dường như bị Ngưu Hữu Đạo kéo xuống nước rồi, lại phân không rõ, từ này về sau còn không biết nước Tống sẽ chỉnh đốn Đại Thiện Sơn như thế nào nữa!

Thời gia y giao thiệp với Ngưu Hữu Đạo cũng không dài, phong cách làm việc của Ngưu Hữu Đạo như lọt vào trong sương mù không tuỳ tiện lộ ra lá bài tẩy với bên ngoài y vẫn chưa quen, quen rồi có lẽ sẽ tốt hơn một chút.

Trong Anh Võ đường, Thương, Mông, Lam ba người cũng đang đưa mắt nhìn nhau.

Chương 837: Đệ Tử Quỷ Y (1)

Chương 837: Đệ Tử Quỷ Y (1)
Thương Triều Tông cúi đầu hỏi: "Tống sứ có biết là sát thủ dưới trướng của Đạo gia hay không?"
Lam Như Đình: "Cao Thiếu Minh còn có chút năng lực, vào lúc này khuất nhục gì đó có lẽ đều có thể vứt bỏ, không đến mức hồ đồ như vậy, hành động theo cảm tính giết Tống sứ dường như có chút nói không thông, phía sau này e là ít nhiều có chút dính líu với Đạo gia."
Mông Sơn Minh nhắc nhở một câu: "Hắn chạy đến Kim Châu đóng giữ, chính là giải quyết nguy cơ lần này."
Một câu đánh thức người trong mộng, Thương Triều Tông quay đầu nhìn về phía bản đồ bảy nước trên vách tường, lẩm bẩm tự nói: "Lại xử lý một tên!"
....
Quận Thanh Sơn, Hạ Hoa và Trịnh Cửu Tiêu ở trong núi dạo chơi, một bóng người lướt tới gia nhập, chính là Phí Trường Lưu.
"Có chuyện gì?" Phí Trường Lưu hạ xuống liền hỏi một tiếng.
"Ngươi tự mình xem đi." Trịnh Cửu Tiêu đưa thư trong tay cho Phí Trường Lưu xem, ông ta cũng vừa mới xem được từ trên tay của Hạ Hoa.
Ở lại nơi này lâu như vậy, ba phái sẽ không hoàn toàn coi nhẹ hoàn cảnh xung quanh nơi ổn định cuộc sống của bản thân, bên phía Kim Châu có tai mắt riêng lẻ là điều không thể tránh, Hạ Hoa bên này đã nhận tin Tống sứ gặp thích khách trước một bước.
Phí Trường Lưu sau khi xem im lặng không nói gì, nhìn về phía hai người, thử hỏi: "Kim Châu lại chết một sứ thần, lúc này nước Yến có thể làm ra chuyện này sao? Sự việc này không phải là do vị trong sơn trang kia làm chứ?"

Hai người khác cùng nhau quay đầu nhìn về phía Mao Lư sơn trang, gần như là trăm miệng một lời: "Khó nói."
...
"Ngân Nhi, ngươi chưa no bụng nữa sao?"
Bên cạnh nhà thuỷ tạ, nhìn thấy Ngân Nhi ôm hộp cơm ngồi trên tay vịn ăn,Thương Thục Thanh đến gần không nhịn được hỏi một tiếng, vẻ mặt lo lắng, lo lắng thay cho bụng Ngân Nhi.
Lần nào nhìn thấy vị này cũng đều đang ăn, ăn từ sáng đến tối, ngoài ăn ra chỉ có ngủ, đến nỗi tăng chúng Nam Sơn tự sắp xếp người luân phiên không ngừng chuẩn bị ăn cho vị này.
Ngân Nhi nhìn về phía nàng, cười hì hì, lắc đầu, còn đem bánh nướng đã gặm qua đưa cho Thương Thục Thanh: "Cho ngươi ăn!"
Thương Thục Thanh lúng túng, khua tay: "Ta không đói."
Thế là Ngân Nhi lại tiếp tục gặm, vừa ăn vừa nhìn Thương Thục Thanh, thỉnh thoảng còn cười hì hì đáp lại một tiếng.
Hiện tượng rất kỳ quái, đám người Viên Cương đều chú ý đến, bắt đầu từ lần đầu tiên Ngân Nhi nhìn thấy Thương Thục Thanh, liền có thiện cảm đối với Thương Thục Thanh khác hẳn với người bình thường, nhìn chằm chằm khuôn mặt xấu xí kia của Thương Thục Thanh rất lâu, đột nhiên cười, sau đó nhìn thấy Thương Thục Thanh là cười, thậm chí còn biết chủ động chạy đến bên cạnh Thương Thục Thanh nói chuyện.
Cho dù là Viên Cương, muốn bắt chuyện với vị Yêu Vương này, đều phải đem Ngưu Hữu Đạo ra nói chuyện, mới có thể miễn cưỡng khiến vị này chú ý.
Nhưng kỳ lạ là, sau khi quen biết Thương Thục Thanh, Thương Thục Thanh nói gì Ngân Nhi cư nhiên lại nghe.
Sau khi Viên Cương quan sát, mơ hồ suy nghĩ ra chút gì đó, hoài nghi có phải bởi vì khuôn mặt quỷ kia của Thương Thục Thanh có chút giống với Bướm La Sát, mới chiếm được thiện cảm của vị Yêu Vương này.
.....
Bên ngoài nhà thuỷ tạ, Viên Cương đi qua.
Thương Thục Thanh chú ý đến, từ bên cạnh người Ngân Nhi rời đi, ra khỏi nhà thuỷ tạ, ngăn cản Viên Cương, hỏi: "Bên phía Đạo gia có tin không?"

Bây giờ nước Yến muốn tiến công Nam Châu đã không còn là bí mật gì, nàng đương nhiên cũng biết, trong lòng rất là lo lắng.
Viên Cương có thể nhìn ra lo âu trong mắt nàng, an ủi nói: "Nếu như thế cục thật sự khó mà thao túng, chúng ta ở đây Đạo gia sẽ không thể không sắp xếp, trước mắt vẫn chưa nhận được thông báo của Đạo gia, đã nói lên thế cục vẫn chưa mất không chế. Quân chcur yên tâm, Đạo gia đã đích thân đi bên phía Kim Châu toạ trấn, thì sẽ không bỏ mặc không quan tâm, nhất định sẽ ra tay ngăn chặn. Kết quả ra sao không chắc chắn, có điều Đạo gia không phải người ăn chay, quân chủ phải có lòng tin với Đạo gia."
Từ khi đoạt lấy Nam Châu, lại đuổi Thiên Ngọc môn đi, hắn ta cũng thở phào nhẹ nhõm, ung dung hơn rất nhiều, cũng không lo lắng như vậy nữa.
Dựa vào sự hiểu biết của hắn ta với Đạo gia, bằng năng lực của Đạo gia, Đạo gia có càng nhiều đường sống quay về sẽ không hỏng bét như trước đây.
Thương Thục Thanh sau khi nghe ngẫm nghĩ thấy cũng phải, con người Đạo gia kia, nếu như thật sự có rắc rối sẽ không vứt bên này không quản, bên đây trước mắt gió yên sóng lặng như cũ đã nói rõ vấn đề...
Phù Phương Viên, một cái bàn dài trong lầu các, Ngọc Thương ngồi lệch phía sau đọc sách.
Độc Cô Tĩnh lên tới trên lầu các, đi đến một bên quỳ xuống: "Sư phụ, bên phía Kim Châu đắc thủ rồi."
Ngọc Thương: "Không lộ sơ hở gì chứ?"
Độc Cô Tĩnh: "Rút lui sạch sẽ, không để lại bất kỳ manh mối gì liên quan đến chúng ta. Chỉ là gan của tên kia không khỏi quá lớn rồi, hắn không sợ nước Tống hoài nghi Truyền tìm đến tính sổ lên đầu hắn sao?"
Ngọc Thương: "Sự việc đến nước này, ngươi còn cho rằng hắn ăn chay hay sao? Hắn đã không lo lắng, ngươi lo lắng làm gì?"
Độc Cô Tĩnh: "Ý của đệ tử là, một khi hắn bị nước Tống kéo ra, có khi nào cũng làm cho chúng ta bị liên luỵ hay không?"
Ngọc Thương: "Không phải vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không làm như thế. Trước mắt ít nhất có một điểm chúng ta có thể yên tâm, có nhược điểm như thế trong tay chúng ta, hắn không dám tuỳ tiện tiết lộ thân phận của

chúng ta. Trải qua chuyện này, ta ngược lại hi vọng hắn sớm có thành tựu ở Nam Châu, mạo hiểm một chút cũng không sao, có lợi cho tương lai của chúng ta. Phải rồi, bên phía nương nương và công tử sao rồi?"
Độc Cô Tĩnh: "Rất tốt. Sư đệ Cư Hành Sơn báo, công tử một lòng nghiên cứu học vấn, nương nương tự do thoải mái, chiêu đãi ăn sung mặc sướng, bên phía nương nương ra vào tự do, thương xuyên xuống núi đi dạo, có người đi theo bảo vệ ổn thoả."
"Haiz! Nữ nhân a, đều là không chịu được cô quạnh." Ngọc Thương buông tiếng thở dài, không còn tâm trạng tiếp tục đọc, ném cuốn sách lên trên bàn, hỏi: "Đệ tử Quỷ Y kia sao rồi?"
Độc Cô Tĩnh lắc đầu: "Ném danh thiếp của sư phụ, người ta vẫn là không chịu gặp. Đệ tử hoài nghi có phải là có tật giật mình, có thật là đệ tử Quỷ Y vẫn còn phải chờ bàn bạc."
Ngọc Thương: "Dám ngang nhiên để lộ thân phận đệ tử Quỷ Y, có lẽ không thể giả được, trừ phi là chán sống rồi còn tạm được. Cho dù là giả, có lẽ cũng là có quan hệ không cạn với Quỷ Y, còn ném thiếp, sau ba lần, nếu còn không gặp, ta lại đến nhà thăm hỏi thử."
"Vâng." Độc Cô Tĩnh gật đầu đáp lại, lại có chút nghi ngờ: "Y nếu đã ra vẻ ta đây không gặp, sư phụ vì sao tự tổn hại thể diện nhất định phải gặp cho bằng được?"
Ngọc Thương liếc gã một cái: "Khổ Thần đan! Ta trái lại phải xem xem vị này đến qua cầu ngắm phong cảnh thêm sự từng trải, hay là muốn đi vào trong vòng sóng gió, giang hồ nước sâu, hi vọng vị đệ tử Quỷ Y này tự thu xếp cho ổn thoả."
Nét mặt Độc Cô Tĩnh nghiêm nghị, hiểu ra, trong Hiểu Nguyệt các có không ít người chịu sự khống chế của Khổ Thần đan, Khổ Thần đan cũng không có thuốc giải triệt để tận gốc thật sự, Quỷ Y có thể hoá giải Khổ Thần đa hay không bên đây còn không biết được, nhưng mà ngay cả độc của Hồng Hài Nhi cũng có thể giải được, không thể không khiến người lo lắng, nếu như độc có thể hoá giải Khổ Thần đan, vậy thì vấn đề lớn rồi.
Trước đây không lo lắng, là bởi vì Quỷ Y khó tìm, Quỷ Y cũng sẽ không dễ dàng ra tay cứu chữa, đều biết Quỷ Y không dễ tiếp xúc, nhưng bây giờ đệ tử của Quỷ Y ngang nhiên lộ diện, nếu như một khi có thể hoá

giải, người lại sắp xếp ở ngoài sáng dễ thấy như vậy, người chịu sự khống chế âm thầm của Hiểu Nguyệt các bên này nhất định đi đến cầu cứu, ảnh hưởng đối với Hiểu Nguyệt các quá lớn rồi.
Sư phụ đây là muốn đi dò xét một chút, xem đệ tử Quỷ Y này có tuỳ tiện ra tay chữa trị hay không, có thể hoá giải hay không.
Cũng chuẩn bị tốt ứng đối.

Chương 838: Đệ Tử Quỷ Y (2)

Chương 838: Đệ Tử Quỷ Y (2)
Một toà trạch viện trong kinh thành cũng không quá bắt mắt, khoảng đất coi như tĩnh mịch, lúc này lại đông như trẩy hội.
Bên ngoài cửa lớn đóng chặt, hạ nhân người hiển quý ném thiếp bái kiến kia thật là chen chúc thành đống, từng người một trông chờ nhìn cánh cửa lớn đóng chặt kia.
Nói tóm lại, mọi người cũng coi như là yên tĩnh, không có lớn tiếng ồn ào.
Một hồi tiếng vó ngựa vang lên ở đầu đường, vây quanh một người đàn ông dáng người khôi ngôi mặc áo bào tím ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, người đàn ông có khuôn mặt anh tuấn cương nghị, đầu quấn khăn đầu màu vàng.
"Là Tây Viện đại vương." Trong đám người có người nói thầm một tiếng.
Sự xuất hiện của Tây Viện đại vương Hạo Vân Thắng, khiến cho đám người trong ngõ nhỏ nhao nhao lách sang hai bên, nhường đường.
Xuống ngựa trước cửa, một cái chân dựa vào bộ khung kim loại đi đường phát ra tiếng lạch cạch lạch cạch, khập khễnh rất dễ thấy.
Người chắn ở cửa đều tránh ra, nhường ra chỗ trước cửa cho Hạo Vân Thắng.
Một tên tuỳ tùng của Hạo Vân Thắng bước lên thềm muốn gõ cửa.
Vù ba! Hạo Vân Thắng vung tay liền rút ra một cái roi ngựa, đánh rách y phục sau lưng của tuỳ tùng, vung roi chỉ tên tuỳ tùng quát lên: "Ai bảo ngươi đường đột quấy rối tiên sinh? Đứng ở cửa đợi!"
"Vâng!" Tuỳ tùng ăn đòn không dám có lời oán giận, lập tức lui xuống bậc thềm chờ đợi.

Hạo Vân Thắng cũng thành thật đứng ở cửa đợi, rất là kiên nhẫn, rất có vẻ hạ mình cầu hiền.
Lúc trước lão đã phái người đưa thiếp mời qua, nhưng người ta căn bản mặc xác lão Vương gia này.
Hắn cũng nổi nóng, nhưng mà ngẫm lại bối cảnh của vị ở trong viện này, lão cũng không trêu chọc nổi, vì thế ngoan ngoãn đích thân đến đây.
Hạ nhân các phủ ở trong ngõ nhỏ cũng không lên tiếng, tuy rằng bị người ta chen ngang, nhưng ai bảo người ta là Tây Viện đại vương của nước Triêu.
Chờ rồi chờ, một lần đợi liền đợi đến lúc chạng vạng, một tên tiểu nhị của tửu lâu xách theo hộp thức ăn đến, bị trận thế ở cửa của Tây Viện đại vương doạ sợ, có chút không dám đến gần.
Có người ở bên tai Hạo Vân Thắng nói nhỏ vài câu, Hạo Vân Thắng vẫy tay gọi tiểu nhị kia sang, hỏi: "Là đưa cơm cho khách nhân ở bên trong?"
Tiểu nhị căng thẳng nói: "Hồi Vương gia, vâng ạ, khách nhân bên trong đặt ở tửu lâu chúng tôi một ngày ba bữa, tiểu nhân phụ trách đưa cơm."
Hạo Vân Thắng phất tay ra hiệu hắn ta đi gõ cửa.
Tiểu nhị dè dặt bước lên bậc thang gõ cửa.
Không lâu sau, cửa mở cót két, một nữ tử áo xanh mở nửa cánh cửa ra, khuôn mặt thanh tú, trong tay xách một cái hộp, trao đổi với hộp thức ăn trong tay tiểu nhị.
Vào lúc đang muốn đóng cửa, Hạo Vân Thắng vội bước đến cửa, một tay đem tiểu nhị kia đẩy sang một bên, chắp tay cười nói: "Nghe nói Vô Tâm tiên sinh ở đây, tiểu Vương Hạo Vân Đồ vì cầu kiến tiên sinh, đã ở cửa đợi chờ một thời gian dài, cô nương có thể thay mặt thông báo một tiếng hay không?"
Tây Viện đại vương nước Tề đến rồi? Nữ tử có chút kinh ngạc, gật đầu: "Chờ một lát." Cửa lại đóng.
Trong đình viện không lớn, một bức tranh cũ kỹ rũ xuống trên nhánh cây, trên bức tranh là một hình vẽ người không một sợi vải, hình vẽ người bị lột da, cơ thịt gì đó dưới da được vẽ sinh động như thật, trông có chút kinh khủng.

Vô Tâm đang ngồi dưới bức tranh chơi đùa một đống bùn, nói một cách chính xác, đang dùng bùn đắp nặn nhân vật trong tranh.
"Tiên sinh, cơm nước đến rồi." Nữ tử quay về chào hỏi một tiếng.
Nữ tử này tên là Quách Mạn, chính là người mà Vô Tâm cứu, sau khi nói chuyện tìm hiểu nhau trên đường, Vô Tâm nói bên cạnh thiếu một trợ thủ, hỏi nàng ta có nguyện ý đi theo y hay không.
Ban đầu Quách Mạn có chút do dự, sau này sau khi được biết y là đệ tử Quỷ Y, lập tức hớn hở đồng ý.
Ở Tề Kinh này, nàng ta coi như là được lĩnh giáo trọng lượng của Quỷ Y, bao nhiêu quyền quý muốn gặp mặt đệ tử Quỷ Y này một cái cũng khó.
Vô Tâm ừ một tiếng, Quách Mạn đến gần nói: "Tiên sinh, bên ngoài, Tây Viện đại vương của nước Tề Hạo Vân Thắng đích thân đến rồi, đã đợi ở cửa rất lâu, hi vọng có thể gặp tiên sinh."
Vô Tâm không lên tiếng, Quách Mạn đã hiểu, liền xách hộp cơm vào trong đình ở bên cạnh, lấy món ăn phân tầng bày lên bàn đá.
Quay đầu nàng lại múc nước sạch từ trong giếng sang: "Tiên sinh, rửa một cái rồi ăn cơm đi."
Vô Tâm chợt lên tiếng nói: "Để lão vào đây đi."
"Sao?" Quách Mạn sửng sốt một chút, sau đó mới phản ứng lại, quay người đi.
Không lâu sau, trong sân vang lên tiếng lạch cạch lạch cạch, Hạo Vân Thắng đi vào, không để lão mang theo quá nhiều người, chỉ cho phép dẫn một tên tuỳ tùng.
"Tiểu Vương Hạo Vân Thắng, ra mắt tiên sinh." Hạo Vân Thắng đến bên cạnh cung kính chào.
Vô Tâm không để ý đến, chú tâm, tập trung tinh thần cho tượng bùn trên tay.
Tình hình này khiến cho Hạo Vân Thắng có chút xấu hổ, nhìn đối phương bận bịu trên tay, lại nhìn nhìn bức tranh đang treo kia, không có lời tìm lời nói tán thưởng: "Tiên sinh quả nhiên là diệu thủ!"
Vô Tâm lên tiếng: "Không cần nói những lời vô dụng đó, có chuyện trực tiếp nói."

Hạo Vân Thắng cũng không dám lộ ra không vui gì, sờ lên cái chân tàn phế kia: "Cái chân này của bổn Vương sau khi bị thương coi như phế rồi, nghe nói tiên sinh diệu thủ hồi xuân, có thể làm phiền tiên sinh xem một chút được không? Cho dù có thể hồi phục đi lại như thường hay không, chỉ cần tiên sinh đồng ý giúp đỡ, thù lao không thành vấn đề!"
Vô Tâm khẽ giương mắt, nhìn nhìn cái chân dựa vào khung kim loại đỡ mới có thể đứng được của lão, ngón tay đang dính bùn giơ lên chỉ chỉ, ra dấu tay.
Hạo Vân Thắng nhất thời không phản ứng kịp, đến khi Quách Mạn dời cái ghế ra hiệu, lão mới hiểu được là ý gì, lập tức, lập tức gọi tuỳ tùng giúp đỡ, ngồi trên ghế dựa tháo khung kim loại trên chân xuống, cởi bỏ giày, tháo bỏ tất, cuộn ống quần lên.
Quách Mạn múc nước sạch, giúp Vô Tâm rửa sạch đôi tay, sau đó dưới sự ra hiệu của Vô Tâm lại lấy cuộn da đến.
Mở cuộn da ra, Vô Tâm lấy cây ngân châm, trước tiên vươn tay sờ sờ, vươn tay nhéo nhéo vết sẹo nhìn thấy mà kinh người trên chân kia của Hạo Vân Thắng, sau đó chuẩn bị hạ châm, trước khi hạ châm nhắc nhở nói: "Cảm thấy đau thì nói một tiếng."
"Được!" Hạo Vân Thắng liên tục gật đầu.
Vừa mới nói xong, Vô Tâm đã một châm đâm xuống.
Hạo Vân Thắng: "Như kiến cắn, không thể nói là đau nhức."
Vô Tâm rút châm ra lại hạ châm, liên tục đâm mười mấy châm, Hạo Vân Thắng đều nói không đau.
Lão đang kỳ quái chỗ đối phương đâm tại sao bản thân không thấy đau gì mấy, ai ngờ chỗ châm hạ xuống tiếp theo, truyền đến một trận đau nhói mãnh liệt, có xúc động muốn đá chân, thế nhưng cái chân này sau khi tàn phế không cách nào đá được, vội vã la lên: "Đau, tiên sinh, đau!"
Vô Tâm thu châm đứng lên: "Một đoạn gân cốt bị huỷ, kéo dài quá lâu, muốn trùng sinh không có khả năng cho lắm, muốn trị khỏi phải lần nữa nối thêm một đoạn gân cốt trong thời gian ngắn cũng khó mà hồi phục, tối thiểu phải cần thời gian nửa năm."
Nghe nói có thể trị khỏi, Hạo Vân Thắng mừng rỡ, vội vàng nhờ sự nâng đỡ của tuỳ tùng đứng dậy, chắp tay nói: "Chỉ cần có thể trị khỏi, nhiều

năm như vậy bổn Vương còn có thể đợi được, há lại sẽ để tâm nửa năm này, xin tiên sinh hãy cứu ta!"
Vô Tâm: "Có thể chữa trị cho ngươi. Ngoài cửa của ta quá ồn rồi, ta không thích nhiều người chặn ở cửa của ta như thế."
Hạo Vân Thắng lập tức lòng đầy căm phẫn nói: "Quả thực là quá không ra gì, cả ngày chắn ở cửa nhà của người khác xem chuyện gì xảy ra? Tiên sinh yên tâm, bắt đầu từ ngày hôm nay, bổn Vương bảo đảm tình huống này sẽ không xảy ra nữa!"
Nghe giọng điệu đó của lão, làm như đám người bên ngoài kia chặn trước cửa nhà lão vậy.
Vô Tâm: " Đây là ngươi nói đấy, ta không gượng ép ngươi, nếu như làm không được, tứ chi của ngươi có lẽ cũng giữ không nổi."
Hạo Vân Thắng phát tởm một cái, vội nói: "Nói là làm, nhất định làm được, nhất định làm được, tiên sinh yên tâm."
Truyền thuyết Quỷ Y lão không xa lạ gì, Quỷ Y dường như không có thế lực gì, nhưng người đạt đến trình độ y thuật đó, thứ có được chính là thế lực vô hình, so với thế lực mắt có thể nhìn thấy được, tai có thể nghe thấy được càng đáng sợ hơn, người ta thật sự không đem một Vương gia như lão đặt vào mắt.

Chương 839: Mang Thai (1)

Chương 839: Mang Thai (1)
Vô Tâm không nói thêm nữa, sau khi rửa tay đi vào trong đình, bảo Quách Mạn đưa bút mực nghiên giấy tới, đích thân bắt tay vào viết xuống một toa thuốc, giao cho Hạo Vân Thắng: "Chân của ngươi là vết thương cũ, không nên trực tiếp bắt tay vào chữa trị, dựa vào đơn thuốc nấu thang thuốc, mỗi ngày sớm tối ngâm một canh giờ, đem mạch máu kinh mạch vết thương cũ giãn ra. Ba ngày sau, ngươi lại đến đây, ta xem tình hình một chút lại quyết định phương thức trị liệu."
Hạo Vân Thắng như nhặt được của quý hai tay nhận lấy, liên tục gật đầu: "Nhất định tuân theo lời dặn dò của tiên sinh."
Dáng vẻ đó còn cung kính hơn khi nhận thánh chỉ của Hoàng đế.
"Tiễn khách!" Vô Tâm dứt lời cầm đũa ăn cơm.
Quách Mạn vươn tay tiễn khách, Quách Vân Thắng nhìn nhìn thức ăn đơn giản trên bàn, chủ động tâng bốc nói: " Thức ăn của tửu lâu này không xứng với tiên sinh, ăn uống sau này của tiên sinh, bổn Vương sẽ cho người chú tâm chuẩn bị, đúng giờ đưa đến."
Vô Tâm: "Không cần."
Hạo Vân Thắng đành phải thôi, có điều vẫn ra hiệu tuỳ tùng bên cạnh lấy một tờ kim phiếu ra, trăm ngàn kim phiếu để trên bàn: "Một chút tâm ý, tiên sinh đừng chê."
Cái này, Vô Tâm ngược lại không từ chối, chậm rãi ăn cơm của mình.
"Mời!" Quách Mạn lần nữa đưa tay tiễn khách.
"Được được được, tiên sinh ăn từ từ, bổn Vương không quấy rầy nữa."
Hạo Vân Thắng lui về sau khom người cáo từ, sau khi ra khỏi viện, cũng không quên chắp tay cảm ơn Quách Mạn.
Sau khi Quách Mạn quay lại ngồi ở đối diện Vô Tâm cùng nhau dùng bữa.

Vô Tâm chỉ chỉ kim phiếu trên bàn: "Ngày thường chỗ nào cần dùng tiền, ngươi giữ lấy."
Quách Mạn xấu hổ vì trong túi rỗng tuếch, ít nhiều gì cũng hiểu được tác phong của đối phương, nói là làm, không cần khách khí, kim phiếu đến tay gật một cái, không khỏi chậc chậc hai tiếng
Tuỳ tiện làm một chút, vẫn chưa khẳng định có thể chữa khỏi hay không, cũng không nói là bao nhiêu tiền, người ta đã chủ động dâng lên trăm ngàn kim tệ, số tiền kiếm được này không khỏi có chút quá dễ dàng rồi, đích thật là so với nàng làm tán tu tốt hơn nhiều.
.....
Anh Vương phủ, sau bữa tối, Hạo Chân chủ động mời Thiệu Liễu Nhi đi tản bộ trong hoa viên.
Thiệu Liễu Nhi biết y nhất định có chuyện gì đó, cùng đi, chờ đợi.
Quả nhiên, sau khi men theo nửa vòng, Hạo Chân hỏi: "Liên lạc với ca ca của ngươi như thế nào rồi?"
Thiệu Liễu Nhi: "Liên lạc rồi, hắn ta không nói gì, chỉ bảo ta tự mình chăm sóc tốt cho bản thân."
"Ừm!" Hạo Chân gật đầu: "Liễu Nhi, ngươi là người thông minh, có những lời không cần ta phải nói nhiều, sau này liên lạc với ca ca ngươi nhiều hơn."
Thiệu Liễu Nhi: "Thiếp hiểu."
Hai người không có chung đề tài gì, sau đó thật sự trở thành đi dạo, sau khi lại tản bộ nửa vòng, Thiệu Liễu Nhi chủ động tìm lời nói: "Vương gia, nghe nói đệ tử Quỷ Y đến Tề Kinh rồi."
Hạo Chân: "Tên là Vô Tâm gì đó, tên là lạ, không giống như là tên thật."
"Thiệu Liễu Nhi: "Nghe nói không ít quan lại quyền quý phái người gửi thiếp bái kiến, làm có cửa nhà tên Vô Tâm kia bị chắn lại."
Hạo Chân: "Có thể hiểu được, có người có lẽ thật sự là muốn chữa bệnh, phần nhiều vẫn là muốn lôi kéo giao tình."
Thiệu Liễu Nhi: "Có những loại bệnh, tu sĩ dựa vào pháp lực cũng trị không nổi.Sinh lão bệnh tử không thể tránh khỏi, có danh y như thế, bất kể có bệnh hay không, có gia đình giàu có nào không muốn nhờ y kiểm tra giúp, đều muốn kết giao, nghe nói trưởng công chúa Kim Châu nước Triệu trúng kỳ độc trong người cũng bị y hoá gaiir ròi, Vương gia vì sao

không gửi danh thiếp, quen biết người như vậy sẽ không có chỗ xấu, nếu như Vương gia cảm thấy không tiện, thiếp lấy danh nghĩ của mình gửi thiếp bái kiến được không?"
Hạo Chân: "Tính cách của người này dường như có chút cổ quái, không dễ giao tiếp, trong cung còn chưa có phản ứng, vẫn còn quan sát, chúng ta cũng không cần góp thêm náo nhiệt kia nữa. Vừa mới nghe nói, sau khi vị hoàng thúc Tây Viện kia bái kiến qua vị kia, phái một đám nhân mã đem đám người trong hẻm dọn sạch rồi, không cho người quấy rầy đệ tử Quỷ Y, vì thế đắc tội không ít người. Trước tiên xem thử tình hình rồi nói tiếp đi."
Thiệu Liễu Nhi gật đầu: "Vương gia nói đúng, thiếp hiểu rồi. Oẹ..."Nàng ta đột nhiên tay ôm ngực, dáng nôn khan.
Hạo Chân kinh ngạc: "Như thế nào rồi? Thân thể không khoẻ?"
Vẻ mặt Thiệu Liễu Nhi ngượng ngùng: "Vương gia, không có chuyện gì, pháp sư xem qua rồi. Pháp sư nói, thiếp mang thai rồi."
Hạo Chân sửng sốt, mặt lộ vẻ nghi ngờ: "Đại sự như thế, vì sao chưa có ai nói với bổn Vương?"
Răng ngà Thiệu Liễu Nhi cắn cắn môi: "Là thiếp bảo bọn họ không được nói."
Nàng ta muốn gặp đệ tử Quỷ Y kia, cũng có chút ý nghĩ nhờ người ta giúp kiểm tra, tuy nói trong nhà có tu sĩ, nhưng thân là nữ nhân dù sao cũng là lần đầu trải qua chuyện này, trong lòng có chút thấp thỏm, lúc đại phu tốt hơn giúp kiểm tra xem xem càng có thể an tâm hơn.
Thấy dáng vẻ của nàng ta, Hạo Chân rất nhanh hiểu rõ, là muốn cho bản thân một niềm vui, bằng không tu sĩ trong phủ sẽ không giúp che giấu, lúc này mỉm cười một cái, vươn tay nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng ta, ôn hoà nói: "Đêm nay sẽ không có chuyện khác, bổn Vương bồi ngươi thật tốt, ngày mai theo bổn Vương cùng nhau vào cung, báo tin vui cho phụ hoàng."
"Ừm!" Thiệu Liễu Nhi ôn nhu gật đầu.
Phu thê hai người, đều là một thân y phục hoa lệ, nắm tay nhau dạo chơi dưới ánh chiều ta trong hoa viên.
....

Cung thành sừng sững, Bộ Tầm chắp tay đứng trên tường thành, phóng tầm mắt về phía ánh chiều tà nơi chân trời.
Bộ Phương lên trên thành, đi đến bên cạnh ông ấy: "Sau khi Tây Viện đại vương hồi phủ, hạ nhân lập tức tìm kiếm một số dược liệu khắp nơi, xem tình hình, đệ tử Quỷ Y kia có lẽ là giúp Tây Viện đại vương chẩn trị rồi."
"Cái chân đó của lão thiếu đi thứ đồ, qua nhiều năm như vậy rồi, cũng đã định hình, chẳng lẽ đệ tử Quỷ Y kia còn có thể giúp lão mọc lại ra lần nữa?" Bộ Tầm có chút kỳ quái.
Bộ Phương: "Khóc xác định, phải xem tình hình phía sau mới có thể phán đoán, nếu như nóng lòng muốn biết rõ tình hình, có lẽ có thể trực tiếp tìm Tây Viện đại vương để hỏi."
Bộ Tầm nói: "Trước tiên cứ mặc kệ lão. Đệ tử Quỷ Y đó, tra rõ lai lịch hay chưa?"
Bộ Phương: "Thực sự là không dễ tra, Quỷ Y vốn là người thần long thấy đầu không thấy đuôi, từ trước đến nay luôn thần bí, chúng ta ngay cả tung tích của Quỷ Y cũng không cách nào nắm được, đệ tử này bên cạnh ông ta đột nhiên xuất hiện, lai lịch xuất thân tất cả đều không rõ, Giáo Sự Đài ngay cả một chút manh mối cũng không có, căn bản không biết nên bắt đầu từ đâu. Manh mối đã biết là y từng theo Quỷ Y xuất hiện qua một lần ở phủ Thứ Sử Kim Châu, cái này có thể chứng minh y đích thực là người của Quỷ Y, không tính là manh mối điều tra gì."
Bộ Tầm nhìn về phương xa từ từ nói: "Người phụ nữ bên cạnh y thì sao?"
Bộ Phương: "Lai lịch của người phụ nữ này ngược lại đã làm rõ một chút, tên là Quách Mạn, chẳng qua là một tán tu của giới tu hành mà thôi, mới tu vi Luyện Khí kỳ, nghe nói là đồ đệ của một tán tu nào đó đã chết, trước mắt tra đến có hai huynh đệ kết nghĩa. Người phụ nữ này thật sự không tính là nhân vật gì, cũng không biết làm sao có thể ở cùng một chỗ với đệ tử Quỷ Y. Giáo Sự Đài đang cho người truy xét hai huynh đệ kết nghĩa kia của nàng ta, tìm được hai người này có lẽ có thể tra ra chút manh mối, đoán chừng có không ít người tìm hai người này!"
Bộ Tầm: "Bệ hạ hâm mộ danh tiếng, muốn gặp mặt đệ tử Quỷ Y này, chúng ta không thể để người nào cùng đặt bên cạnh Bệ hạ, xảy ra

chuyện ai cũng không thể gánh nổi trách nhiệm, phải nhanh chóng làm rõ!"
"Vâng! " Bộ Phương chắp tay lĩnh mệnh.
...
Yến Kinh, Cao Thiếu Minh chui xuống xe ngựa ngẩng đầu nhìn cánh cửa to lớn của căn nhà, thở dài một hơi.
Phát sinh sự việc như thế, Yến Kinh bên này nhất định muốn biết rõ tình hình cụ thể, gọi y trở về gấp, vừa đến kinh thành ngay cả nhà cũng chưa về, trực tiếp bị dẫn đến công đường tra hỏi.

Chương 840: Mang Thai (2)

Chương 840: Mang Thai (2)
Bước lên bậc thềm vào bên trong, lão quản gia đợi ở cửa đã lâu nghênh đó: "Đại gia đa về, lão gia ở thư phòng đợi ngài."
Trong thư phòng, Đại Tư Đồ của nước Yến Cao Kiến Thành một thân thường phục, ngồi ở trước thư án viết chữ, người gầy như một cây củi, chòm râu cũng không mấy sợi, nhưng người lại hiện ra tinh khí tràn trề, không thấy già.
Cao Thiếu Minh đi vào bái kiến: "Phụ thân."
Cao Kiến Thành ừm một tiếng, hỏi: "Hỏi như thế nào rồi?"
Cao Thiếu Minh: "Con nói hết lần này đến lần khác, không phải con làm, con không có ngốc đến mức này, con làm sao có thể ở thời điểm này ra tay với Tống sứ, nhưng bọn họ lại hỏi đi hỏi lại không để yên, hỏi đến con miệng đắng lưỡi khô, kiệt sức."
Cao Kiến Thành ngừng bút, hai tay đặt ở phần bụng, dựa vào thành ghế: "Như thế nào? Cảm thấy uỷ khuất con?"
Cao Thiếu Minh hơi im lặng, lắc đầu nói: "Từ Cáo dù sao cũng là người bên cạnh con, đích thực là sơ suất của con, để người ta khoan một lỗ. Từ Cáo không còn có khả năng sống sót, đoán chừng đã biến mất khỏi thế gian này, cho nên đây chính là món nợ không rõ ràng, căn bản tra không ra chân tướng, cho dù không phải con làm, con cũng chịu tội khó thoát."
Cao Kiến Thành gật đầu: "Ở lại tổ chức gián điệp mấy năm nay coi như không uổng phí, con hiểu là tốt rồi. Chỉ có điều triều đình cũng không hồ đồ, trong lúc mấu chốt này, không dùng não cũng có thể đoán ra là có người giở trò, nhưng mà Bệ hạ tức giận! Trách nhiệm rơi trên đầu của con, con cứ thành thật chịu lấy, đừng có oán thán bất cứ lời gì, một số việc ta đã thương lượng xong với Đồng Mạch."

Cao Thiếu Minh gật đầu: "Nhi tử đã hiểu, khiến phụ thân phiền lòng rồi."
Cao Kiến Thành đứng dậy rời khỏi bản: "Sơ suất này của con, xem như là làm lớn chuyện rồi. Nước Tống liên tục khiển trách, yêu cầu chúng ta giao ra hung thủ, Từ Cáo biến mất rồi, bên phía nước Tống lại xuất hiện tên Triều Thắng Hoài, nhất định cắn chặt nói Từ Cáo là một trong những hung thủ, hơn nữa tên đó lại là cháu trai của trưởng lão Vạn Thú môn Triều Kính, Vạn Thú môn từ trước đến nay không cuốn vào tranh chấp các nước, bối cảnh như thế xuất hiện chỉ điểm rất có trọng lượng. Nước Tống cũng không có thể nào đem tên Triều Thắng Hoài đó gia cho chúng ta thẩm vấn."
"Nước Tống chiếm được lý, không chỉ là ngoài miệng đúng lý không tha người, phía sau cũng tiến hành động tác, theo tin tức của tổ chức gián điệp tình báo, nước Tống đang điều động nhân mã, bên phía nước Hàn cũng bí mật tăng thêm binh về phía Nam, một khi triều đình tiếp tục động thủ với Nam Châu, cho bên ngoài thừa cơ hội, hai nước ắt sẽ có một nước động thủ, nước còn lại tất nhiên cũng thừa nước đục thả câu, đây là muốn thừa loạn mà chia cắt Đại Yến ta."
"Sự việc kinh động đến Tiêu Dao cung, Tử Kim động, Linh Kiếm sơn, ba vị chưởng môn đích thân đến hoàng cung, tạo áp lực ở ngay trước mặt Bệ hạ, Bệ hạ bị ép bất đắc dĩ, bố trí quân sự nhằm vào Nam Châu đã thu hồi mệnh lệnh đã ban, bắt đầu triệu tập nhân mã đi về hai hướng Nam Bắc bày biện pháp phòng ngự. Thu hồi cơ hội tốt đẹp huỷ hoại Nam Châu trong phút chốc, bao nhiêu tâm huyết uổng phí hết, con bảo Bệ hạ làm sao có thể không nổi nóng? Nếu không phải cha của con ta đây ở trong triều còn có chút thế lực, nếu không phải quần thần lấy lý do bây giờ giết con ngược lại làm cho chỉ trích của nước Tống càng thêm vững vàng để ngăn cản Bệ hạ, con cho rằng đầu của con còn có thể giữ nổi hay sao? Chỉ dựa vào huỷ diệt uy phong triều đình, tăng thêm khí thế của Thương Triều Tông, Bệ hạ đã không tha cho con!"
Cao Thiếu Minh nghe mà toát mồ hôi lạnh toàn thân, hỏi: “Ý của phụ thân là, chờ cái tiếng này trôi qua, Bệ hạ sẽ tìm con tính sổ?”
Cao Kiến Thành đáp: “Ta còn ở trong triều, ít nhiều Bệ hạ cũng phải nể mặt một chút, qua được cái hố này, sau này Bệ hạ có tìm con để tính sổ

cũng không quá mức. Nhưng có một điều chắc chắn, tiền đồ của con coi như dừng bước tại đây, sau này, trong danh sách thăng chức, Bệ hạ sẽ vung bút gạch một cái trên tên của con. Vị trí sứ thần nước Triệu, để tránh nước Tống bị gièm pha, tạm thời sẽ không động đến. Danh tiếng mất đi, những người nhìn chằm chằm vào vị trí này trong triều sẽ bỏ đá xuống giếng, Bệ hạ cũng sẽ thuận nước đẩy thuyền, có chỗ nào nhàn rỗi sẽ điều con tới hưởng gió. Con có một vết nhơ có quan hệ tới Thương Triều Tông, phạm vào tối kỵ của Bệ hạ, không ai làm người tốt nói đỡ cho con đâu."

Cao Thiếu Minh buồn bã cười gượng lắc đầu: "Nếu thế thì thôi con cũng đành nhận, có nơi nào mát mẻ thì đi hóng gió vậy."

"Hồ đồ!" Cao Kiến Thành giận tím mặt, đột nhiên đổi tính chỉ vào mũi con trai mà mắng ầm lên: "Giờ là thế đạo gì? Là thời thế đại tranh, như đi ngược dòng nước, không tiến ắt sẽ lùi! Trên triều đình, chệch một bước, các bước sau sẽ sai lầm, không ai có thể chủ đụng bảo ngươi phải thối vị nhượng chức. Cái gương Tống Cửu Minh còn đấy, xuống rồi có dễ dàng lên được nữa không? Muốn chờ đến biến động một triều Thiên tử một triều thần, còn không biết Đại Yên còn kéo dài được đến lúc đó không nữa!"

"Đồng Mạch ở Tướng vị, rất được Bệ hạ tín nhiệm, vững như bàn thạch. Đại Tư Đồ ta lên không được, có không ít người đang nhìn chằm chằm vào vị trí này của ta, kẹp ở giữa rất khó làm. Nếu ngay cả nhi tử của mình, người kế tục Cao gia ta cũng không gánh nổi, sẽ có không ít người bên dưới mượn gió bẻ măng. Ngươi có nghĩ tới hậu quả chưa? Tường đổ mọi người đẩy, trống hỏng nhiều người đánh!"

"Thiếu Minh, nhớ kỹ, chỉ có người leo lên đến một vị trí nhất định, tay nắm được tài nguyên nhất định, mới là người có ích. Đến lúc đó, dù Đại Yên không còn nữa, mặc kệ thuộc vệ ai, chỉ cần con còn có ích, dù cuộc sống không được bằng lúc trước, nhưng cũng có một chỗ an thân, Cao gia còn có thể tạm thời an toàn. Người không có phận sự sẽ không có cơm ăn, còn không bằng cả tên ăn mày đầu đường."

Cao Thiếu Minh: "Không phải phụ thân muốn con thành thành thật thật tiếp nhận sao?"

“Bảo con tiếp nhận là để con biết tiến biết thối, không phải để cho con không gượng dậy nổi! Hôm nay, sau khi tra hỏi con theo thường lệ, đại nội tổng quản Điền Ngữ muốn chiêu con vào cung, nhưng bị ta tìm lý do ngăn lại, hoãn cho con sáng mai mới tiến cung. Có biết vì sao lão thái giám Điền Ngữ kia lại muốn con tiến cung không?”
Cao Thiếu Minh hơi suy tư: “Hẳn là không có nguyên nhân nào khác chuyện ở Kim Châu.”
“Con không nhìn ra cái gì khác sao?”
Cao Thiếu Minh chắp tay: “Nhi tử không biết, xin phụ thân chỉ rõ.”
“Tạm thời không có cách nào xuống tay với Nam Châu, nhưng triều đình sẽ không bỏ qua cho Ngưu Hữu Đạo kia. Năm xưa, Tống Long bị giết, triều đình muốn xử trí hắn, nhưng bị tên kia lôi Băng Tuyết Các ra lừa gạt, sau này mới hiểu. Về sau, đêm trước hôm Thương Triều Tông đánh Nam Châu, Ca Miểu Thuỷ cùng Chu Quý phi đến quận Thanh Sơn tìm hắn, kết quả, trúng gian kế của hắn, không chỉ để cho Thương Triều Tông chiếm được Nam Châu, còn khiến Bệ hạ tự bê đá đập chân mình, phải phong Thương Triều Tông làm Thích sứ Nam Châu. Bệ hạ có nỗi khổ không nói được.”
“Sau đó, vì đủ loại nguyên nhân, vì lấy đại cục làm trọng, Bệ hạ vẫn không động vào hắn. Sau tất cả mọi chuyện, có thể nói, Ngưu Hữu Đạo này chính là trợ lực lớn nhất sau lưng Thương Triều Tông. Trước kia, ai có thể ngờ được một tiểu tốt vô danh lại có khả năng này, đều không coi hắn vào mắt! Lần này hắn xuất hiện tại Kim Châu, Tống Sử lại xảy ra chuyện, tám chín phần mười không thoát được có dính líu đến hắn. Thù mới hận cũ, Bệ hạ há có thể buông tha cho hắn sao? Dù không phải hắn làm, Bệ hạ cũng muốn chém cánh tay này của Thương Triêu Tông. Lão thái giám Điền Ngữ kia tự mình hỏi đến chuyện này, chẳng lẽ con còn chưa hiểu sao?”
Cao Thiếu Minh bừng tỉnh đại ngộ: “Cung Lý Diện muốn đích thân ra tay?”
Cao Kiến Thành gật đầu.
Cao Thiếu Minh chần chừ nói: “Đã quyết vậy, Bệ hạ phái luôn ba phái lớn ra tay không được sao?”

Chương 841: Nghiệt Súc

Chương 841: Nghiệt Súc
“Hừ!” Cao Kiến Thành cười lạnh: “Trông cậy vào bọn họ sao? Bọn họ còn tự cho mình là cao cao tại thượng từ trên nhìn xuống chugn sinh thiên hạ Đại Yên. Chín vị bay bay trên trời kia để cho các tu sĩ bên dưới tự giết lẫn nhau, tam đại phái làm sao khác được. Trong cảnh nội nước Yến, bọn họ vẫn cứ vừa tu hành vừa tiêu hao thể lực lẫn, chỉ sợ sẽ có ai uy hiếp được địa vị của mình. Chỉ cần không ảnh hưởng đến lợi ích của bọn họ, từ xưa đến nay, họ vẫn không dễ dàng tham gia vào tranh chấp của các tu sĩ bên dưới.”
“Không phải Bệ hạ không lên tiếng. Lần này ba phái lớn bức bách Bệ hạ triệt binh, Bệ hạ đã coi đây là điều kiện trao đổi để họ giết Ngưu Hữu Đạo. Theo lý mà nói, Bệ hạ đã nhượng bộ lớn như vậy, ba phái không thể không đồng ý. Nhưng lạ ở chỗ, Long Hưu lại ngăn cản. Đã như vậy, Bệ hạ cũng chỉ đành tự mình ra tay, một khi đắc thủ, Long Hưu có lửa cũng phải nhịn!”
Cao Thiếu Minh suy tư một lát, lại hỏi: “Có phải phụ thân ngăn con tiến cung giữa đêm vì còn chuyện gì cần dặn dò không?”
“Năm xưa, khi thất bại tan tác quay về từ nước Triệu, con vẫn chú ý đến Ngưu Hữu Đạo, có phải không nuốt được cơn giận kia không?”
Cao Thiếu Minh hơi sửng sốt, không ngờ phụ thân đã phát hiện ra tâm tư của mình từ lâu, cúi đầu nói: “Một vài huynh đệ theo con đã vài năm bị tai hoạ, quả thực là nuốt không trôi cơn tức kia. Nhưng con cũng không có hành động thiếu suy nghĩ, chỉ đang tìm cơ hội thôi!”
“Cơ hội của con đến rồi!” Cao Kiến Thành chỉ chỉ vào lồng ngực y.
Cao Thiếu Minh ngẩng đầu, không hiểu gì, hỏi thử: “Cơ hội giết Ngưu Hữu Đạo sao?”

“Không không không, ta không quan tâm đến việc Ngưu Hữu Đạo sống hay chết.” Cao Kiến Thành khoát tay, lại tiếp tục cẩn thận dặn dò: “Gặp Điền Ngữ phải nhớ kỹ hai chuyện. Một là không thể lãng phí những chú ý của con về Ngưu Hữu Đạo mấy năm nay, phải thể hiện ra con hiểu rõ hắn, tốt nhất là để ông ta cảm thấy không ai hiểu rõ Ngưu Hữu Đạo hơn con.”

“Thứ hai, con vẫn còn là sứ thần nước Yến tại nước Triệu. Đây chính là ưu thế trời ban cho con. Ta đoán chừng nước Triệu ném chutoj sợ vỡ bình, cũng rất khó có khả năng sẽ xuống tay với Kim Châu. Con có thể nói với Điền Ngữ, rằng con thừa dịp du thuyết Hải Vô Cực, để cho nước Triệu cũng góp sức xử lý Ngưu Hữu Đạo.”

“Khi nói hai điều này, con phải thể hiện ra mình căm hận Ngưu Hữu Đạo mãnh liệt, thù mới hận cũ bày hết ra cho ta. Con phải cho thấy con muốn báo thù tuyết hận. Mục đích, là lấy được nhiệm vụ tru sát Ngưu Hữu Đạo.”

Cao Thiếu Minh hỏi thử: “Lấy công chuộc tội sao?”

“Con đó, lăn lộn bên ngoài lâu như vậy rồi vẫn thiếu kinh nghiệm lăn lộn trong triều”. Cao Kiến Thành chỉ chỉ con trai, nhắc nhở: “Điền Ngữ là ai? Là tâm phúc bên cạnh bệ hạ, là người Bệ hạ tín nhiệm nhất. Nhìn vào cả đống chuyện Ngưu Hữu Đạo đã làm ra, hắn có thể là người dễ đối phó sao? Lần này trong cung tự mình ra tay, đương nhiên Điền Ngữ sẽ chủ trì toàn bộ, nhưng ông ta không thể rời hoàng cung.”

“Con phải nhớ kỹ, Ngưu Hữu Đạo sống hay chết không quan trọng. Quan trọng là, con phải mượn cơ hội này liên hệ với Điền Ngữ. Ông ta sẽ phải báo cáo hết tiến độ làm việc với Bệ hạ, nếu lúc nào Điền Ngữ cũng nhắc đến tên con trước mặt Bệ hạ, dần dà, không có công lao con cũng có khổ lao. Đây là cơ hội rất tốt để cải thiện ấn tượng về con của Bệ hạ, bất mãn với con cũng tiêu dần. Ở gần nhau lâu ngày, không phải người của mình cũng thành người một nhà, về sau, có chuyện gì, ít nhiều Điền Ngữ cũng sẽ nghĩ đến ngươi. Ông ta chỉ cần nói một câu nhẹ nhàng bên cạnh Bệ hạ cũng có tác dụng hơn Đồng Mạch.”

“Quan trọng nhất là, con đang làm việc cho Điền Ngữ, nếu trong triều có người muốn nhân cơ hội này dẫm lên con, Điền Ngữ sẽ không dễ dàng cho kẻ đó thành công, Đồng Mạch cũng sẽ phải kiêng kỵ ba phần. Làm

được vậy, chẳng những con không sao, ngược lại còn có thể lui tới gần gũi với Điền Ngữ, đây cũng là lực ảnh hưởng vô tình tới Cao gia ta, có thể ổn định quân tâm của Cao gia ta. Cao gia ta có người kế tục, đám cỏ đầu tường kia cũng không dám làm bậy.
“Cho nên, Ngưu Hữu Đạo sống hay chết không quan trọng, quan trọng là con phải tận lực để cho Điền Ngữ thấy, cho Bệ hạ thấy. Cục diện trước mắt bất lợi cho Cao gia, chúng ta phải biến bất lợi thành có lợi!” Cao Kiến Thành vỗ vỗ vai con trai.
Cao Thiếu Minh cảm giác như nghe cha nói một câu còn hơn đọc sách ba năm, nhưng vẫn hơi lo lắng: “Vạn nhất Điền Ngữ không đồng ý thì sao?”
“Con cứ làm tốt việc của con đi, ta sẽ sắp xếp người trong cung phối hợp cùng. Chỉ cần con không sai lầm sẽ không có vấn đề gì.”
Cao Thiếu Minh thở ra một hơi, chắp tay nói: “Đa tạ phụ thân chỉ điểm, nhi tử đã hiểu, biết nên làm thế nào.”
Cao Kiến Thành vui mừng gật đầu: “Được, con bôn ba đường dài cũng vất vả, tắm một cái rồi nghỉ ngơi đi, đêm nay cân nhắc xem ngày mai vào cung ứng đối thế nào, đừng có phạm phải sai lầm gì. Cao gia có được ngày hôm nay không dễ!”
“Vâng! Nhi tử nhớ rồi!”
…
Trong Kinh thành nước Tống, trong một toà trạch viện được trông coi nghiêm mật, Triều Thắng Hoài ngồi trong đình, thi thoảng ngửa mặt lên trời thở dài.
Kinh thành nước Tống dùng phi cầm đón y từ Kim Châu đến, y không thể vớt được cơ hội nào để gặp Ngưu Hữu Đạo.
Ngoại trừ hạn chế tự do của hắn, bên này không hề bạc đãi gì, không ngừng có rượu ngon thức ăn ngon chiêu đãi.
Nhưng đối mặt với một bàn thịt rượu, y không thấy có mùi vị gì, ăn không ngon, ngủ không yên, cũng không tĩnh tâm tu luyện được, vẫn luôn chịu dày vò.
Y biết, chuyện này mình đã làm lớn rồi, cả đời này y cũng không ngờ được mình có thể làm ra chuyện như vậy. Cuốn vào chuyện này, nghĩ thôi cũng sợ, nhưng y không còn lựa chọn nào khác.

Y cũng ý thức được mình đã hãm sâu vào trong vòng xoáy, càng lún càng sâu. Ngưu Hữu Đạo kia như ác ma cuốn lấy mình, trở thành ác mộng của y, y có dốc hết sức cũng không thể thoát ra nổi, càng giãy dụa, cảm giác ngạt thở càng mãnh liệt.
Y không ngừng tự nói với mình, lặp đi lặp lại rằng, nếu việc này có thể qua, cả đời này y không muốn gặp lại Ngưu Hữu Đạo nữa. Người này thật đáng sợ, không phải là tiền, ba trăm vạn kia y không cần, chỉ cần có thể thành thành thật thật làm một đệ tử nho nhỏ ở Vạn Thú Môn.
…
Trong chính điện Vạn Thú Môn, Cừu Sơn mới từ Kinh thành nước Tống quay về đang nói chuyện với Chưởng môn Tây Hải Đường.
Triều Kính vô cùng lo lắng từ bên ngoài chạy vội vào: “Thù sư đệ về rồi à, có thấy nghiệt súc kia không?”
Thực ra lão định tự chạy đến Kinh thành nước Tống, nhưng náo ra chuyện lớn như vậy, sợ lão lấp liếm, tông môn bèn yêu cầu lão tránh ra.
Cừu Sơn thở dài: “Có gặp, nhưng triều đình ỷ có Lăng Tiêu Các, Huyết Thần ĐIện, Liệt Thiên Cung làm chỗ dựa, không chịu thả người. Chúng ta cũng không thể đi cướp người.”
Triều Kính nổi giận: “Bọn họ muốn làm gì?”
Tây Hải Đường hừ lạnh: “Muốn làm gì còn phải nói nữa sao? Đơn giản chỉ là thèm miếng thịt chảy mỡ nước Yến kia, muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của thôi! Hiện giờ, Triều Thắng Hoài có muốn phủ nhận bọn họ cũng sẽ không cho y cơ hội công khai phủ nhận, nói trắng ra là hiện giờ, bất kể là nước Yến có làm không, triều đình cũng phải đổ món nợ này lên đầu nước Yến để làm biện pháp dự phòng cho mình. Trong thời gian ngắn, con cháu đệ đừng có mong rời Kinh thành quay lại Vạn Thú Môn!”
“Nghiệt súc! Nghiệt súc!” Triều Kinh đen mặt nổi giận phì phì đập hai quyền vào nhau, chỉ hận không thể đấm một cái chết tươi Triều Thắng Hoài.
Dù Triều Kính nghi ngờ tôn tử mình cũng vậy, dù sao y cũng là đệ tử Vạn Thú Môn. Vạn Thú Môn chưa từng liên quan đến tranh đấu giữa các quốc gia, nói cho cùng, các nước cũng chỉ là việc mua bán của tu sĩ trong thiên hạ mà thôi.

Tôn tử lão phạm phải cấm kỵ này, thân là trưởng lão Vạn Thú Môn, lão làm sao ăn nói với người trên dưới tông môn?

Chương 842: Có Mắt Không Biết Chân Hào Kiệt (1)

Chương 842: Có Mắt Không Biết Chân Hào Kiệt (1)
Cừu An trấn an: “Triêu sư huynh, bây giờ nổi giận cũng vô dụng. Ta đã hỏi Triệu Thắng Hoài, khi qua Kim Châu, y vô tình gặp nhóm Đồ Hoài Ngọc. Đồ Hoài Ngọc chủ động mời y đồng hành. Đồ Hoài Ngọc nói rằng có quen huynh, kéo huynh ra, y cũng không tiện từ chối. Khi bị tập sát, tình huống của y cũng rất nguy hiểm, phải liều mạng chếm giết, vừa lúc một trong số các thích khách đã từng gặp y.”
“Thử hỏi, suýt chút nữa thì mất mạng, dù là ai cũng phẫn nộ, sao có thể nhịn xuống không nói ra thích khách kia là ai? Y không nhìn ra được sẽ kéo ra chuyện lớn như vậy, tới khi phát hiện ra được vấn đề, y lập tức sửa lời, nói rằng mình nhớ nhầm. Nhưng sứ đoàn nước Tống lại không cho y sửa, bèn bắt giam y lại ngay tại chỗ. Chuyện xảy ra là như vậy, thực sự là y không biết lại dẫn tới vấn đề lớn như thế.”
Tây Hải Đường trầm giọng nói: “Chúng ta biết y vô tội cũng vô dụng. Tống Sử gặp chuyện bỏ mình giữa đường, rõ là muốn kích động nước Tống gia nhập nước Yến. Triều Thắng Hoài lại nhảy ra làm chứng, người ta không nghi ngờ Vạn Thú Môn tham gia vào cũng khó.”
Triều Kính trầm ngâm nói: “Nếu Thắng Hoài không nói láo, cái chết của Đồ Hoài Ngọc thực sự có thể khiến cho Cao Thiếu Minh trút giận!”
Tây Hải Đường: “Bây giờ nói chuyện này có nghĩa lý gì không? Triều đình, Lăng Tiêu Các, Huyết Thần Điện, Liệt Thiên Cung đều ham muốn nước Yến, bọn họ sẽ không cho phép Triều Thắng Hoài sửa lời. Một cái miệng này có thể đối nghịch được với bọn họ sao? Dù sao Vạn Thú Môn cũng nằm trong cảnh nội nước Tống.”

Triều Kính cười lạnh: “Ha ha, rõ là Cao Thiếu Minh kia trút giận, làm hỏng đại sự của nước Yến, giờ lại nhảy ra nói Triều Thắng Hoài vu oan, nhân cơ hội gạt hết liên quan khỏi mình, hắt hết nước bẩn lên đầu Vạn Thú Môn chúng ta. Ta thấy tên chó chết này sống lâu quá phát chán rồi, thực sự coi Vạn Thú Môn là bùn mà nhào nặn tuỳ ý sao?”
Tây Hải Đường lập tức cảnh cáo: “Ngươi chớ có làm loạn. Triều Thắng Môn đã khiến cho Tiêu Dao Cung để mắt tới chúng ta. Ở nơi đầu gió, chúng ta mà bị cuốn vào, Tiêu Dao Cung, Tử Kim Động, Linh Kiếm Sơn sẽ không ngồi nhìn. Bên này, chỉ sợ Lăng Tiêu Các, Huyết Thần Điện, Liệt Thiên Cung đang ước gì dọn sạch chúng ta khỏi đất Tống đấy. Để xem tình hình thế nào đã rồi tính.”
Cừu Sơn: “Đạo lý tương tự như vậy, hiện giờ dù nước Yến có biết chân tướng cũng sẽ không cho phép Cao Thiếu Minh nói thật, nhất định sẽ cắn chặt Triều Thắng Hoài vu oan. Chưởng môn nói không sai, trước mắt Thắng Hoài sẽ không trở về được. Nhưng Triều sư huynh cũng không cần quá lo lắng, bọn họ sẽ không làm gì Triều Thắng Hoài đâu, chỉ tạm thời bắt lại không cho y đổi lời thôi.”
Triều Kính oán hận: “Trở về cái gì? Ta ước gì nghiệt súc kia chết đi mới tốt!”
…
Trong hoàng cung nước Tấn, trên gác cao ở ngự hoa viên, Thái Thúc Hùng dựa vào lan can dõi mắt trông về phía xa.
Thiệu Bình Ba leo lên lầu các, tới sau lưng lão, chào: “Bệ hạ!”
“Đứng từ đây ngắm cảnh thế nào?” Thái Thúc Hùng vung tay áo quét qua.
“Như nhìn thiên hạ!”
“Ha ha!” Thái Thúc Hùng ngửa mặt lên trời cười lớn, cực kỳ hào sảng. Cười xong, lão đập hai tay vào tay vịn lan can: “Cô Vương đã để ý những người ngươi mang tới từ Bắc Châu, ai nấy đều là quan lại có tài, thử một lần là biết đều là tuấn tài, chờ một thời gian nữa sẽ được đại dụng!”
“Bệ hạ quá khen!” Thiệu Bình Ba khiêm tốn, nhưng trong lòng khá chắc chắn.

Những người kia đều do chính y tuyển ra, học xong lại được đưa đến địa phương ma luyện, đào thải dần dần. Khi rời khỏi Bắc Châu, những người được thu xếp rời đi càng là tinh anh trong tinh anh, dù là đào mệnh y cũng không nỡ bỏ lại, thử hỏi, làm sao có thể là hạng bình thường.
Nhưng dù sao nơi này cũng không phải Bắc Châu, y nói là được, từ khi bị chia đến các nơi, những người này đều chịu đủ loại cản trở, không thể buông tay buông chân làm một vố lớn.
Thái Thúc Hùng thở dài: “Trong thời loạn này, không nhiều bách tính bình dân biết chữ, đệ tử nhà giàu sang lại… Có thể bồi dưỡng ra được nhiều nhân tài như vậy thực sự không dễ. Đúng rồi, Cô vương nghe nói, những người này đều là học sinh do một tay ngươi dạy?”
Chỉ một câu nói đó, Thiệu Bình Ba liền cảm nhận được cái gì gọi là “gần vua như gần cọp”, bèn đáp: “Năm xưa vừa lập nên Bắc Châu, mọi thứ đều hoang tàn, vi thần khổ vì trong tay không có nhân tài, bất đắc dĩ mới hao tài hao lực mở học phủ tự mình bồi dưỡng.”
“Biện pháp này không tệ. Cô Vương dự định bắt chước ở nước Tấn. Ngươi có kinh nghiệm, do ngươi chủ trì, thế nào?”
Thiệu Bình Ba suy nghĩ một chút, chầm chậm đáp: “Bệ hạ, Bắc Châu ban đầu là phá rồi lại lập, không có lực cản gì. Nước Tấn mở học phủ, sợ là nếu dùng khuôn mẫu như vậy sẽ rất khó khăn. Vi thần cảm thấy vẫn nên tạm hoãn lại một chút, chờ có cơ hội thích hợp suy nghĩ thêm về việc này cũng không muộn.”
Thái Thúc Hùng trầm mặc. Lão hiểu thâm ý trong lời Thiệu Bình Ba vừa nói, lúc này mà mở học phủ, động một cái ai nấy sẽ đều biết là lão đang chọn mới, chỉ sợ đều gạt ra nhét người vào. Đừng nói đến tuyển mới, chỉ sợ danh ngạch cũng không đủ cho đám con em nhà Vương công đại thần. Là lão sẽ ra mặt đối nghịch với Vương công đại thần, hay là Thiệu Bình ba không quyền không thế trước mặt này đứng ra đối nghịch? Đã không ngăn được nhét người, mà chọn đúng một đóng giá áo túi cơm chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt, vậy còn cần dựng học phủ làm gì nữa?
Lão khẽ gật đầu: “Đúng vậy, thời cơ còn chưa chín. Chờ có cái cớ thích hợp, chế ra được quy củ không ai phản đối được. Là Cô Vương nóng

lòng rồi. Thôi để nói sau!” Lão khoát tay áo, thạm thời không thể không từ bỏ: “Đúng rồi, ngươi có xem tin từ bốn nước phía đông chưa?”
“Thần đã xem. Việc này xảy ra cũng phải đắn đo, sợ là không đánh được.”
“Cô Vương thực sự muốn xem bọn họ chó cắn chó. Nhưng hiện giờ đánh nhau sẽ không phù hợp với lợi ích của Cô Vương. Tiện nghi cho bọn họ!”
Thiệu Bình Ba cười nói: “Chí ít Bệ hạ có thể thấy, bốn nước phía đông chính là củi khô tưới sẵn dầu, chỉ một đốm lửa là có thể cháy bùng lên được. Chỉ chờ tương lai Bệ hạ châm lửa thôi.”
“Ha ha, nói không sai. Có điều, Cô Vương không hiểu lắm, vì sao Vạn Thú Môn lại bị cuốn vào chuyện thế này?”
Thiệu Bình Ba lạnh nhạt đáp: “Không phải Vạn Thú Môn muốn liên quan vào, mà là có người đang làm chuyện xấu phía sau. Triều Thắng Hoài kia là người của Ngưu Hữu Đạo, sau chuyện lần này, vi thần đã tin chắc rằng Triều Thắng Hoài kia đã bị Ngưu Hữu Đạo khống chế. Tất cả đều do hắn điều khiển sao lưng?”
“Người của Ngưu Hữu Đạo?” Thái Thúc Hùng kinh ngạc quay người lại, ánh mắt có vẻ nghiền ngẫm. Trong lòng lão dấy lên nghi ngờ, có phải cái bô nào ỉa xong cũng chụp lên đầu Ngưu Hữu Đạo không.
“Trước đại hội linh thú, vi thần đã sắp xếp người ám sát Ngưu Hữu Đạo. Người đầu tiên ra tay với Ngưu Hữu Đạo chính là Triều Thắng Hoài…”
Hiểu lão nghi ngờ điều gì, Thiệu Bình Ba bèn nói rõ tiền căn hậu quả: “Sau khi xử lý, chẳng những Triều Thắng Hoài bị Ngưu Hữu Đạo khống chế, hai tu sĩ bên cạnh vi thần cũng xảy ra vấn đề. Tống Thư bị giết, chỉ còn lại Trần Quy Thạc kia.”
“Thế nào vi thần cũng không thể ngờ được một người mà vi thần vẫn đinh ninh là kẻ thù của Ngưu Hữu Đạo lại là thám tử của hắn bên cạnh thần, dẫn đến Bắc Châu thảm bại. Nếu không phải lần này Ngưu Hữu Đạo nhất định dồn vi thần vào chỗ chết, chỉ sợ đến giờ vi thần cũng không biết người bên cạnh mình lại là gián điệp của hắn. Sau lần này, vi thần cũng hiểu tại sao năm xưa ba vạn con chiến mã lại bị hắn cướp đi.”
Nói đến chuyện này, y vẫn hận đến nghiến răng. Hai lần thảm bại đó, thực sự là quá oan ức.

“Ba vạn con chiến mã? Chuyện gì xảy ra?” Thái Thúc Hùng không biết chuyện này, tò mò hỏi.
“Lúc trước, Bắc Châu có rất cần chiến mã, vi thần đã ấp ủ chuẩn bị bên nước Tề từ sớm… “ Thiệu Bình Ba kể sơ lại chuyện đã qua, không tiết lộ chuyện liên quan đến Hiểu Nguyệt Các.

Chương 843: Có Mắt Không Biết Chân Hào Kiệt (2)

Chương 843: Có Mắt Không Biết Chân Hào Kiệt (2)
“Thì ra là thế!” Thái THúc Hùng khẽ gật đầu. Lúc trước lão có từng nghe nói đến chuyện đột nhiên Thương Triều Tông kiếm đâu ra cả đống chiến mã, không ngờ là cướp từ trong tay Thiệu Bình ba. Món mua bán tiện nghi này, đến tiền vốn cũng không mất.
Thiệu Bình Ba quay lại chuyện chính: “Sở dĩ để Triều Thắng Hoài cuốn vào việc này là vì thân phận bối cảnh của y. Những người khác căn bản không có cơ hội đến gần Đồ Hoài Ngọc, không thể tham dự vào đương nhiên không thể làm giả chứng cứ. Đây là âm mưu trăm phương ngàn kế. Đột nhiên Triều Thắng Hoài nhảy ra, không phải là Ngưu Hữu Đạo đang làm trò quỷ còn có thể là ai?”
Nghe rõ từng chuyện từng chuyện, Thái Thúc Hùng hãi hùng khiếp vía. Cướp chiến mã, hoá giải nguy cơ tràn ngập ở Vạn Thú Môn, ép Thiệu Bình Ba phải bỏ trốn, bốc lên phân tranh Tống Yến, không có chuyện nào là đơn giản. Lão cũng không nhắc đến chuyện đá Thiên Ngọc Môn ra khỏi Nam châu, thu cháu của Ngọc Thương làm học sinh.
Nếu là thủ hạ của lão, chuyện nào thành công cũng là công lớn, chắc chắn lão phải trọng thưởng. Tất cả những chuyện này đều dò một người gây nên.
Lão hơi híp mắt lại: “Thương Triều Tông có người này tương trợ như hổ thêm cánh, khó trách chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã có thể quật khởi nhanh chóng như vậy. Ngưu Hữu Đạo này quá nguy hiểm, nếu Cô Vương có thể sử dụng thì thôi, nếu không, tất sẽ thành hậu hoạn khi Cô Vương xua binh đông tiến. Quyết không thể lưu lại!”

Thiệu Bình Ba vẫn bình tĩnh. Y kể chuyện bị mất chiến mã, mượn cơ hội kể từng chuyện từng chuyện ra, chính là để cho Thái Thúc Hùng hiểu sự nguy hiểm của Ngưu Hữu Đạo.
Y còn chưa đứng vững gót chân, không thể dùng sức của nước Tống để đối phó với Ngưu Hữu Đạo, nhưng có người có thể, chính là vị trước mắt này.
Để tránh hiềm nghi, y lại khuyên nhủ: “Không cần Bệ hạ ra tay, trước mắt cứ xem đã. Thương Kiến Hùng sẽ là người đầu tiên không bỏ qua cho hắn!”
Thái Thúc Hùng lắc đầu khoát tay tỏ ý không phải vậy. Lão nhìn ra xa xa, vừa phiền muộn vừa tiếc hận, nói: “Thật là kỳ tài cái thế miệng ngậm nhật nguyệt, tay cầm càn khôn! Có người này lo gì thiên hạ bất bình? Cô Vương biết đến chậm, có mắt mà không thấy hào kiệt thực sự, rất đau lòng! Thương Triều Tông chỉ là một đứa trẻ, có tài đức gì mà đền đáp? Ngựa tốt phải phối với yên tốt, chim khôn phải biết lựa cành mà đâu. Chẳng lẽ Cô Vương không bằng đường con chim nhỏ kia?”
Đột nhiên lão quay người lại: “Cô Vương muốn mời chào, không biết Bình Ba có thể dung hạ hắn, nguyện ý xoá nhoà hiềm khích lúc trước với hắn không? Nếu không nguyện, Cô Vương cũng sẽ không động tâm tư đó.”
Thiệu BÌnh Ba nghiêm mặt, nghĩa chính ngôn từ nói: “Xin hỏi Bệ hạ, có được thiên hạ lớn hơn, hay là báo tư oán lớn hơn? So với thiên hạ, mất một Bắc Châu có đáng là gì? Chẳng lẽ trong mắt Bệ hạ, vi thần lại là kẻ tiểu nhân không biết nên lấy hay nên bỏ ư? Chỉ cần Ngưu Hữu Đạo nguyện ý theo Bệ hạ, vi thần nguyện xoá bỏ hiềm khích trước kia cùng hắn, cam tâm tình nguyện cùng hắn phụ tá Bệ hạ!”
Đây là lời thật lòng của y, cũng không phải lời nói thật.
Không thật lòng là ở chỗ,y không tin Ngưu Hữu Đạo có thể buông tha cho mình. Ngược lại, y cũng tin Ngưu Hữu Đạo nghĩ giống mình, hắn sẽ không bỏ qua cho y, há y lại tha cho hắn? Dù là ai đắc thế cũng chính là lúc chết của người còn lại.
Thực tình, y biết điều Thái Thúc Hùng mong muốn chỉ là mong muốn đơn phương, không thể có khả năng Ngưu Hữu Đạo quy thuận Thái Thúc Hùng.

Y và Ngưu Hữu Đạo đã giao thủ nhiều lần, đều tính toán dồn đối phương vào chỗ chết. Song phương đều từng giao thủ với nhau từ những chuyện nhỏ nhặt, nên vẫn hiểu nhau ở một mức độ nào đó.
Trong một mức độ nào đó, Ngưu Hữu Đạo và y là cùng một loại người, đều không muốn bị người khác khống chế. Nếu không phải vì bị bức đến mức không còn cách nào khác, làm sao y lại có thể vứt bỏ Bắc Châu tìm nơi nương tưa.
Tương tự, Ngưu Hữu Đạo đã kinh doanh Nam Châu đâu ra đấy, hiện giờ, ở Nam Châu, hắn có địa vị nhất ngôn cửu đỉnh, sẽ không có khả năng bỏ Nam Châu tới đây cúi đầu xưng thần.
Cho nên y biết, nguyện vọng mời chào của Thái Thúc Hùng sẽ không thành, nhất định sẽ giết hắn, y cần gì phải làm tiểu nhân, bôi đen hình ảnh của mình trong mắt Thái Thúc Hùng!
Nhưng Thái Thúc Hùng lại hơi động lòng, vì thái độ nghĩa chính ngôn từ không chút do dự kia mà vui lòng, hào hứng nói: “Nếu đại thần trong triều đều có thể chí công vô tư, có ánh mắt dài lâu như ngươi, nước Tấn há có thể suy sụp tới mức này, sớm đã như mãnh hổ phá chuồng gầm khắp thiên hạ! Có được công tử chính là may mắn của Cô Vương, chính là may mắn của Đại Tấn. Cô Vương không nhìn lầm người. Rất tốt!”
“Bệ hạ quá khen! Nước lên thuyền mới lên, vi thần cũng có tư tâm!” Thiệu Bình Ba chắp tau cúi đầu đa tạ.
“Đạo lý này ai cũng hiểu, cả triều trên dưới có ai không hiểu đạo lý đó? Đều hiểu cả, nhưng trên thực tế, người biết nặng nhẹ lại như lông phượng sừng lân, chỉ riêng điều này ngươi đã mạnh hơn bọn họ gấp trăm ngàn lần!” Thái Thúc Hùng khen y hết lời. Người ta có thể quên hết ân oán trước kia, y cũng sẽ không tiếc lời ca ngợi.
Thiệu Bình Ba chỉ có thể lại cúi đầu, không dám nhận.
Thái Thúc Hùng đưa tay đỡ y dậy, lại chắp tay nói: “Cô Vương biết ngươi vẫn còn do dự không quyết về chuyện bố cục nước Tề và nước Vệ. Có phải nên tăng thêm tốc độ rồi không? Hay là bên Hắc Thuỷ Đài không cố gắng phối hợp với ngươi? Ai dám làm lỡ chuyện lớn này, ngươi cứ việc nói!”
Việc châm ngòi quan hệ tỷ đệ nước Vệ, phụ tử nước Tề, lão giao cho Thiệu Bình Ba lo.

Trước mắt Thiệu Bình Ba cũng không có chuyện gì khác, chủ yếu chỉ là mưu sĩ bên cạnh lão, không có công lao, cũng khó sắp xếp vị trí thích hợp cho y.
Thiệu Bình Ba vừa đến lão đã dành cho y ưu đãi đặc biệt, trong triều đã có lời chỉ trích, nếu phong cho y vị trí cao quá sớm cũng không ổn.
Đại kế này phải giữ bí mật, không thể để lộ ra phong thanh, cũng không thể để cho người trong triều biết, cũng là lão cho Thiệu Bình Ba thử đao.
Một khi chuẩn bị của Thiệu Bình Ba có hiệu quả, sẽ có thể trợ giúp cho đại quân xuất kích, thế như chẻ tre, chính là một công lớn. Lập được đại công như vậy, luận công ban thưởng, không ai có thể nói gì, có thể danh chính ngôn thuận cho Thiệu Bình Ba thượng vị.
Lão hiểu đạo lý này, Thiệu Bình Ba cũng hiểu.
Nghe vậy, Thiệu Bình Ba nghiêm mặt giải thích: “Cũng không phải Đào tổng quản không toàn lực phối hợp, mà là vi thần không muốn qua loa. Dù Vệ quân hoang đường, nhưng Huyền Vi của nước Vệ là bậc cân quắc mà không thua đấng mày râu, Tề hoàng Hạo Vân cũng không phải kẻ tầm thường. Một khi đánh cỏ động rắn, bị bọn họ phát giác rồi đề phòng, về sau muốn dùng lại chiêu này sẽ không có hiệu quả nữa. Chiêu này không ra thì thôi, vừa ra nhất định phải có hiệu quả nhất kích tất sát. Trước mắt, vi thần không vừa lòng với nhân tuyển của Hắc Thuỷ Đài đưa tới, nhất định phải cẩn thận chuẩn bị, không thể có sai lầm. Muốn xếp người vào đó, phải làm được kín kẽ không có khe hở, đối phương không thể tra ra vấn đề!”
“Ừm, nói có lý. Là Cô Vương nóng lòng!” Thái Thúc Hùng liên tục gật đầu đồng ý: “Ngươi tâm tư kín đáo, bằng năng lực của ngươi, giao việc này cho ngươi làm, Cô Vương yên tâm!”
“Tạ Bệ hạ tín nhiệm, vi thần nhất định không phụ sự phó thác của Bệ hạ!”
…
Phủ thứ sử Nam Châu, trong Anh Vũ Đường, Mông Sơn Minh ngồi trước địa đồ, Thương Triêu Tông đứng bên cạnh.
Dù biết nước Yến đã lui binh, bỏ ý đồ tấn công Nam Châu, nhưng chuyện bên nước Triệu vẫn chưa xong. Kim Châu vẫn là áp lực cực lớn,

một khi Kim Châu có sai lầm gì, Nam Châu sau lưng sẽ rơi vào tình trạng hai mặt gặp địch.
Hiện giờ trên bản đồ đang thể hiện tình trạng nước Triệu điều động binh lực. Nơi này, họ cũng bàn bạc kế hoạch một khi khai chiến sẽ đánh thế nào, đề phòng nguy cơ.
Lam Như Đình cầm thư đi vào, sau khi chào hỏi, bèn đưa cho Thương Triêu Tông: “Thư của Đạo gia, dặn Vương gia tập kết một vạn Anh Dương Vũ Liệt Vệ tiến vào Kim Châu, đồng thời tập kết đại quân tiến tới Kim Châu, bày ra thế không tiếc dốc lòng trợ giúp Kim Châu đối kháng với triều đình nước Kim, giúp chấn nhiếp!”

Chương 844: Cẩn Trọng Ngôn Từ

Chương 844: Cẩn Trọng Ngôn Từ
Mông Sơn Minh nhìn chằm chằm vào địa đồ, gật đầu: “Chuyện trong dự liệu!”
Lam Như Đình gật đầu: “Kim Châu và Nam Châu ta là răng với môi, cần phải dựa vào nhau, hiện giờ không ai có thể ngã xuống, nếu không, chỉ còn một bên, rất khó ứng phó với giày vò của cả một nước!”
“Bổn Vương giống như kẻ phụ hoạ của Đạo gia vậy!” Chợt Thương Triêu Tông thốt lên một câu.
Mông Sơn Minh và Lam Như Đình đều giật mình, quay lại nhìn y, đều kinh ngạc không nói được gì, đều không nhịn được mà nhìn quanh, như lo lắng tai vách mạch rừng.
Lời này khiến cho hai người hãi hùng khiếp vía.
Thương Triêu Tông thấy vậy khoát tay áo, cười gượng: “Không nên hiểu lầm, bản Vương không có ý gì khác. Bản Vương cũng biết nhất định phải trợ giúp Kim Châu một chút, chỉ là, từ đầu tới cuối, Đạo gia không hề lộ chút kế hoạch gì với chúng ta, chỉ dựa vào một câu nói trên tờ giấy này liền điều động đại quân có vẻ quá trẻ con. Đây là thế cục đã sáng tỏ, nếu thế cục không rõ ràng, bản Vương hạ lệnh mà mơ mơ hồ hồ, thiên quân vạn mã tiến ra sao, đóng quân thế nào, điều khiển làm sao? Chẳng lẽ cứ phải xông về Kim Châu mãi sao?”
Mông Sơn Minh từ tốn nói: “Có lẽ Đạo gia không hiểu chuyện này nên mới làm vậy. Có cơ hội ta sẽ câu thông với hắn, hắn là hắn sẽ hiểu. Nhưng mà… Vương gia, ngài vẫn cần ăn nói cẩn thận!”
“Nhịn xuống!” Lam Nhược Đình ấn ấn hai tay xuống, nhỏ giọng nhắc nhở: “Khi lão sư còn sống đã từng nói với Tiên Vương, tấm lòng Vương giả có thể nhập trăm sông, khi dùng người không thể để lộ hết sự sắc bén của mình, thể hiện ra mình ngốc một chút, mới có thể dùng hết kỳ tài!

Nếu mọi thứ đều tự có chủ trương, người dưới chỉ cần chờ lệnh là xong, làm sao người ta thoải mái tự nhiên được? Khiến người ta khúm núm, sao họ có thể cam tâm tình nguyện tận hết kỳ lực?

“Vương gia cũng biết năng lực của Đạo gia, Vương gia thiếu hụt điều gì thì cứ buông tay để hắn bổ sung cho mình, không nên tự quyết mọi chuyện, ngài mở một mắt nhắm một mắt. Chuyện gì Vương gia nên làm chủ, Vương gia cứ hiển hết phong mang! Về điểm này, Đạo gia thực sự là kẻ thông minh, chuyện không nên nhúng tay, hắn gần như không hỏi đến. Vương gia, nhịn xuống, nhịn xuống!”

Thương Triêu Tông cười khổ: “Còn nhớ năm xưa khi mới thoát khốn khỏi Kinh thành, bản Vương vung đao giết tướng thủ thành, Lam tiên sinh đã chê ta quá xúc động, hiển hết phong mang, một mực dặn ta phải nhịn xuống, không biết đã nhắc bao nhiêu lần. Bản Vương hiểu tâm ý của tiên sinh. Bản Vương cũng biết nên làm thế nào. Bản Vương chỉ thuận miệng nói thôi, không có ý gì khác, Mông soái và tiên sinh cứ yên tâm.”

Dù là y bộc lộ cảm xúc hay là tuỳ ý nói ra, Mông Sơn Minh vẫn từ tốn nhắc lại: “Cẩn trọng ngôn từ!”

Cùng lúc Vương phủ nhận Được tin này, Đại Thiện Sơn cũng nhận được thư Ngưu Hữu Đạo gửi tới.

Trong một gian sảnh, Hoàng Liệt xem qua thư, đưa cho các vị trưởng lão chuyền tay nhau.

Nội dung trong thư cũng không có gì khác biệt, chỉ dặn Đại Thiện Sơn điều động lượng lớn nhân thủ hộ tống đại quân của Thương Triêu Tông tây tiến, tạo áp lực với nước Triệu.

Bên này cũng không ngốc. Thế cục tới nước này, đương nhiên ai nấy đều hiểu đại quân tây tiến tạo áp lực nhằm mục đích gì, là muốn giữ Nam Châu sau lưng Kim Châu!

Đám người lần lượt đọc thư, Hoàng Liệt đi ra ngoài đại sảnh, đứng trên bậc thang dưới mái hiên, chắp tay nhìn trời, khẽ thở dài.

Thế cục vậy rồi, không theo không Được. Giữ Kim Châu cũng là giữ lợi ích của Đại Thiện Sơn, có điều, cảm giác bị người ta dắt mũi dẫn đi khá khó chịu.

Nhưng chẳng còn lựa chọn nào khác, triều đình nước Yến rút quân, bên này còn chẳng có tư cách làm cỏ đầu tường nữa.
Dù là Địa Thiện Sơn hày Thương Triêu Tông, không ai có thể trì hoãn.
Thương Triêu Tông lập tức hạ lệnh, triệu tập đại quân nhân mã ứng phó triều đình bắt đầu chuyển hướng sang Kim Châu, bày ra tư thái không tiếc trả cái giá lớn để giúp Kim Châu…
…
Trong hoàng cung nước Triệu, Hải Vô Cực đứng trước địa đồ, suy nghĩ thật lâu.
Một thái giám bưng khay canh tới bên cạnh khẽ nhắc nhở: “Bệ hạ, cả buổi sáng ngài chưa dùng…”
Hải Vô Cực phất tay một cái, khay đổ, bát ngọc vỡ, canh tràn tứ tung.
Thấy khuôn mặt lo lắng của lão, thái giám kia bị doạ sợ hết hồn, vội quỳ xuống không dám ngẩng đầu lên.
Hải Vô Cực âm u đi qua đi lại trogn điện, có thể nói là đang cố gắng nhẫn nhịn đè nén lửa giận.
Nước Yến nhát gan, thế liên thủ của Yến Triệu đột nhiên bị phá, Nam Châu lại ra tay xua binh tây tiến, binh lực hai châu liên thủ, kéo dài bào nước Triệu không chịu nổi, dễ khiến cho người ta thừa lúc vắng mà vào nhà. Lão không thể tiếp tục cố chấp nữa.
Khí thế hùng hổ, hành quân lại lặng lẽ.
Vấn đề là, chuyện không có chứng cứ, không có nghĩa là người khác không biết. Hiện giờ có ai là không biết lão hạ độc thủ với muội muội mình, kết quả, Hải Như Nguyệt không bị độc chết, cũng không dám đụng vào Kim Châu nữa, gánh chịu tiếng xấu còn không mò được tí lợi nào, có thể nói là mất hết mặt mũi rồi, mà không có chỗ nào phát tiết đống lửa giận này.
“Bệ hạ!” Lại một thái giám đi vào, xét xét tình hình trong điện, lại nhìn sắc mặt lão, lập tức thận trọng thưa: “Bệ hạ, có sứ thần nước Yến Cao Thiếu Minh cầu kiến!”
“Y còn có mặt mũi tới gặp quả nhân?” Hải Vô Cực không nhịn nổi lửa giận nữa mắng loạn lên: “Đồ vô dụng. Không gặp! Bảo y cút! Đưa tin tới nước Yến, nói rằng quả nhân không chào đón người này, bảo nước Yến đổi người tới làm sứ!”

…
Phủ thứ sử Kim Châu, Tư Đồ Diệu vui tươi hớn hở dẫn mấy người vào viện tử của Ngưu Hữu Đạo.
Quản Phương Nghi thông báo, Ngưu Hữu Đạo ra mặt, song phương vừa chạm mặt, Tư Đồ Diệu liền thoải mới cười lớn báo tin vui: “Lão đệ, triều đình rút quân, bình ổn phong ba!”
Ngưu Hữu Đạo cũng cười nói:”Tư Đồ chưởng môn, ta không lừa gạt ngươi chứ? Đại quân Nam Châu ta phản ứng khá thần tốc, có chậm trễ nửa phân không?”
Tư Đồ Diệu buông được tảng đá lớn trong lòng xuống, tâm tình vô cùng thoải mái sung sướng, nắm lấy tay hắn, vỗ vỗ: “Không có không có, hoạn nạn mới biết chân tình, lão đệ là người đáng tin cậy. Có lão đệ toạ trấn Nam Châu, Vạn Động Thiên Phủ ta có thể yên tâm giao sau lưng cho ngươi! Trước mặt mọi người, ta cam đoan với đệ, Đại Thiện Sơn không đại diện được cho thái độ của Nam Châu, về sau, chuyện của hai châu, Vạn Động Thiên Phủ ta chỉ cùng bàn bạc với lão đệ!”
Ngưu Hữu Đạo lại hỏi: “Có làm nhục tình đồng minh không?”
“Như một đôi phu thê, vĩnh kết đồng tâm!”
Phu thê? Ngưu Hữu Đạo nhìn nhìn bàn tay mình đang bị nắm lấy, suýt nổi da gà, rụt tay lại, trêu chọc: “Nếu là phu thê, vậy nhất định Kim Châu là đằng gái.”
Tư Đồ Diệu không phục. Dựa vào cái gì mà Kim Châu phải chịu phục. “Ta thấy Nam Châu giống đằng gái hơn.”
Ngưu Hữu Đạo khoát tay: “Lời ấy sai rồi, Hải Như Nguyệt là nữ, không thể biến thành nam. Vương gia là nam, cũng không thể thay đổi thành nữ nhân. Hợp lại như vậy, hoàn toàn chính xác là giống một đôi phu thê.”
Hắn vừa dứt lời, đám người Vạn Động Thiên Phủ không thể nói được gì nữa, sắc mặt Lê Vô Hoa có hơi run rẩy.
Quản Phương Nghi hé miệng cười trộm, phát hiện ra, đúng là Đạo gia không dễ chịu thiệt, há mồm ra là đạo lý.
“Chút tiện nghi ấy ngươi cũng không chịu nhường ta!” Tưt Đồ Diện trách đùa, vỗ vỗ vai Ngưu Hữu Đạo: “Lão đệ, bối phận chênh lệch.”
Ý là chỉ bối phận của Hải Như nguyệt và Thương Triêu Tông.

Đám người cười ha ha, Ngưu Hữu Đạo cũng cười to, coi như chỉ là trò đùa.
“Lão đệ, nói chuyện một chút.” Tư Đồ Diệu cười cười, đẩy vai Ngưu Hữu Đạo, đưa tay mời.
Hai người tách khỏi đám người, Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Tư Đồ chưởng môn có gì chỉ giáo?”
Tư Đồ Diệu rất thẳng thắn, cảm khái nói:”Lão đệ, mặc dù nguy hiểm ở Kim Châu, Nam Châu đã Được giải, nhưng lại làm hỏng chuyện tốt của một số người. Dù sao Vạn Động Thiên Phủ cũng là hào cường một phương, triều đình không dám làm loạn, nhưng ngươi thì khác.”
Tư Đồ Diệu chỉ chỉ bả vai của Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi căn cơ nông cạn, Đại Thiện Sơn sẽ không liều lĩnh vì ngươi. Tạm thời Nam Châu sẽ không sao, chỉ có ngươi mới đáng lo, sợ là Hoàng đế nước Yến Thương Kiến Hùng sẽ không bỏ qua cho ngươi. Ta biết bản lĩnh của lão đệ ngươi. Có ngươi ở Nam Châu ta cũng yên tâm, những người khác chưa hẳn đã có được bản lĩnh ngăn cản triều đình nước Yến. Lần này Hải Vô Cực chịu lỗ vốn tất sẽ không từ bỏ ý đồ. Vạn Động Thiên Phủ cần một hậu phương ổn định, nên ta không hy vọng ngươi sẽ xảy ra chuyện gì.

Chương 845: Cái Đầu Của Thiệu Bình Ba

Chương 845: Cái Đầu Của Thiệu Bình Ba
Dù có phải là thực tình hay không, lần này đối phương đã kiệt lực giải vây cho hắn, sau một vài chuyện, xem như có cơ sở để tin tưởng.
Ngưu Hữu Đạo chống hai tay lên kiếm, chán nản: “Giang hồ cưỡi ngựa, gió cũng được, mưa cũng được, một chiếc áo tơi che mưa cả đời.”
Tư Đồ Diệu nghe vậy lắc đầu, sắc mặt có vẻ tán thưởng: “Nếu ta trẻ lại mấy tuổi, chắc chắn sẽ trở thành mạc nghịch chi giao với ngươi.”
“Giờ cũng không muộn.” Ngưu Hữu Đạo đổi thái độ, đầy vẻ mong đợi nói:”Nếu Tư Đồ chưởng môn không chê, ta nguyện cùng Tư Đồ chưởng môn kết bái làm huynh đệ khác họ!”
“Dừng lại!” Tư Đồ Diệu hơi sửng sốt, vội xua tay ngăn cản:”Ta hỏi này, có phải ngươi thích chơi trò này không? Lệnh Hồ Thu kết bái với ngươi, bị bắt vào đại lao Kinh thành nước Tề. Phong Ân Thái kết bái với ngươi, kết quả, toàn phái từ trên xuống dưới đều bị ngươi đá ra khỏi Nam Châu. Hiện giờ đến lượt ta rồi sao? Lão phu không có phúc nhận rồi!”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Trước khác nay khác. Tư Đồ chưởng môn không giống bọn họ, chúng ta là minh hữu…”
“Đừng!” Tư Đồ Diệu khoát tay: “Đúng là ta không giống bọn họ. Ta thân là chưởng môn Vạn Động Thiên Phủ, nhất cử nhất động đều là đại diện cho cả Vạn Động Thiên Phủ, mọi thứ đã không thể làm theo ý mình. Chuyện kết bái này, cá nhân ta không thể làm chủ. Ta thấy vẫn nên miễn đi!”
“Không sao, Tư Đồ chưởng môn có thể thương lượng với bọn họ một chút. Nếu đồng ý thì sao?”

Tư Đồ Diệu không tiếp tục kéo dài chủ đề này với hắn nữa, đổi hướng: “Chuyện bên này đã ổn rồi, ta cũng không thể ở lại đây mãi. Có thể hai ngày tới sẽ phải rời đi, lão đệ phải bảo trọng.” Dứt lời, lão chắp tay quay người rời đi.
Đám người Vạn Động Thiên Phủ rời đi rồi, Quản Phương Nghi sán lại: “Lén la lét lút, lão ta nói gì với ngươi?”
“ Ha ha, không có gì. Nói Thương Kiến Hùng sẽ không bỏ qua cho ta, dặn ta phải cẩn thận một chút.”
Quản Phương Nghi thở dài.
Ngưu Hữu Đạo quay sang nhìn bà ta: “Đừng thở dài, ta linh nguyên đan bổ sung cho ta tu luyện có chưa?”
“Yên tâm đi, không thiếu của ngài được.” Quản Phương Nghi lườm hắn, chợt đầy nghi ngờ nói: “Sao ta cảm giác chi phí tu luyện của ngài càng ngày càng không bình thường. Lượng ngài sử dụng bây giờ không giống với Trúc Cơ bình thường. Trúc Cơ có thể dùng nhiều linh nguyên đan vậy sao? Sao ta cảm giác giống như lượng Kim Đan kỳ sử dụng đó. Không phải ngài đã đột phá lên Kim Đan kỳ chứ?”
Ngưu Hữu Đạo xem thường: “Ta không hiểu nhiều về chuyện tu luyện của người khác, có lẽ là công pháp tu luyện của ta khác, nên tiêu hao cũng khác đi.”
“Thật sao?” Quản Phương Nghi hơi nghi ngờ, xách tay áo, duỗi tay ra, làm bộ muốn ấn bụng hắn: “Có dám để ta nhìn thêm không?”
Ngưu Hữu Đạo thản nhiên rời tay khỏi kiếm: “Với ngươi thì có gì mà không yên tâm. Tra thì tra chứ sao.”
Đan điền khí hải chính là căn bản của pháp lực toàn thân, một khi bị phá hư, một thân tu vi coi như bị phế, tương đương với một tính mạng khác của tu sĩ. Nhất là thi pháp vào bụng kiểm tra ở khoảng cách gần, nếu thực có lòng xấu xa, ngươi còn không có thời gian để phản ứng, không khác gì bị người ta gác đao trên cổ.
Trong tình huống bình thường, tu sĩ thà rằng để người ta chạm vào những bộ vị khác cũng sẽ không cho người tiếp xúc trực tiếp với khí hải đan điền, ít nhiều cũng sẽ có thời gian đối phó.
Thấy người ta tín nhiệm mình như vậy, ngoài mặt Quản Phương Nghi tỏ ra khinh thường nhưng trong lòng rất vui. Bà ta chậm rãi ấn tay vào

bụng dưới của Ngưu Hữu Đạo, chậm chậm thi pháp rót vào đan điền của hắn xem xét.
Kết quả, bà ta phát hiện chân khí trong đan điền khí hải của hắn tinh thuần đến mức nhất định, nhưng vẫn rỗng tuếch, không thấy tí kim đan nào.
Khi bà ta rút pháp lực về, Ngưu Hữu Đạo như cười như không hỏi: “Không lừa gạt ngươi chứ? Lần này tin ta chưa?”
Quản Phương Nghi lẩm bẩm: “Lạ thật, chẳng lẽ có liên quan đến công pháp ngươi tu luyện thật?”
Hoàn toàn chính xác, hắn không lừa bà ta, đúng là chưa đến được cảnh giới kết đan. Nhưng bà ta không hiểu được, không chỉ nói đến chuyện số lượng linh nguyên đan tiêu hao rất không bình thường, độ tinh thuần của chân khí trong cơ thể cũng vượt xa Trúc Cơ kỳ, nhưng vẫn chưa đạt tới cảnh giới kết thành kim đan. Bà ta chỉ có thể nghi ngờ có liên quan đến công pháp tu luyện của Ngưu Hữu Đạo.
Là công pháp tu luyện của Thượng Thanh Tông sao? Bà ta cũng muốn hỏi hắn tu luyện công pháp gì, nhưng đây là tối kỵ của giới tu hành. Người trong môn phái, xem tên môn phái là biết ngươi tu luyện công pháp gì, không cần hỏi nhiều. Hỏi cái này khác nào nghi ngờ người ta phản bội sư môn? Là nhục nhã người khác.
Còn nếu là người không có môn phái, thì càng không nên hỏi. Làm sao có thể tuỳ tiện cho người khác biết bản lãnh bảo mệnh chứ?
Giống như Ngưu Hữu Đạo chưa bao giờ hỏi bà ta tu luyện công pháp gì.
Lúc này, có hộ vệ phủ Thứ sử tới báo: “Tiên sinh, sứ thần nước Tấn Sở Tương Ngọc cầu kiến.”
Quản Phương Nghi ngạc nhiên, Ngưu Hữu Đạo cũng hơi kỳ quái: “Sứ thần nước Tấn tới gặp ta làm gì?”
“Thưa, thuộc hạ không biết. Người này đang đứng ngoài phủ, tiên sinh có muốn gặp không?”
Ngưu Hữu Đạo suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn quyết định xem xem đối phương muốn làm gì.: “Cho mời!”
Hộ vệ rời đi, Quản Phương Nghi thì thầm: “Ngươi đã liên tiếp giết hai sứ thần, còn có người dám đưa tới cửa sao?”

Ngưu Hữu Đạo trừng mắt với bà ta: “Ta không phải kẻ ham giết người tới phát điên. Vô duyên vô tới giết y làm gì?”
Quản Phương Nghi không nhịn được, cười trộm.
Chỉ chốc lát sau, sứ thần nước Tấn Sở Tương Ngọc đi vào, đứng xa xa chắp tay chào: “Đạo gia, chúng ta lại gặp mặt.”
Ngưu Hữu Đạo khoát tay cười nói: “Trước mặt Sở đại nhân, không dám nhận hai chữ Đạo gia.”
“Ha ha, nghe nói người bên cạnh Đạo gia đều xưng hô như vậy, ta cũng gọi theo.”
Song phương khách khí hàn huyên một hồi, người ta nhất định đã muốn xưng hô như vậy, Ngưu Hữu Đạo cũng đành chịu thôi.
Song phương ngồi trong đình, Quản Phương Nghi dâng trà rồi lui xuống.
“Sở đại nhân, giờ có thể nói chưa?” Ngưu Hữu Đạo không quanh co với y, buông chén trà liền hỏi.
Sở Tương Ngọc thấp giọng hỏi: “Đạo gia có biết tình cảnh trước mắt của mình không? Lần này, mặc dù Nam Châu đã giải được mối nguy, nhưng sợ là Hoàng thượng nước Yến Thương Kiến Hùng sẽ hận ngài thấu xương!”
Ngưu Hữu Đạo cười cười: “Sở đại nhân lại quan tâm tới an nguy của ta, sao ta cảm giác hơi là lạ?”
Sở Tương Ngọc thần thần bí bí nói: “Biết được tình cảnh của Đạo gia, có người nguyện ý bảo đảm bình an của Đạo gia.”
Ngưu Hữu Đạo quan sát đối phương cẩn thận một chút, thân phận của y khiến cho hắn không thể không nghi ngờ: “Chẳng lẽ Hoàng thượng nước Tấn Thái Thúc Hùng muốn bảo vệ ta?”
Sở Tương Ngọc nghiêm mặt nói: “Bệ hạ chính là hùng chủ một đời, cầu hiền như khát nước, ngưỡng mộ Đạo gia đã lâu…”
Y lải nhải một đống lời khen tặng, Ngưu Hữu Đạo xem như đã hiểu, người này muốn mời chào mình.
“Dù Nam Châu đã vượt qua được nguy hiểm trước mắt nhưng sớm muộn gì cũng phải đối diện với kiếp nạn, thực sự không phải nơi có thể ở lâu. Nước Tấn ta thì khác. Không nói lâu dài, chỉ nói trước mắt,

Thương Kiến Hùng tất sẽ nghĩ hết biện pháp để hại ngài, nêu tới nước Tấn ta thì không cần lo…”
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi uống trà, nhẫn nhịn nghe y nói cho xong.
Sở Tương Ngọc nói xong cũng chờ thái độ của hắn.
Thực ra Sở Tương Ngọc cũng rất hồi hộp, sứ thần các nước đều đi rồi, y xem như lớn gan không đi.
Người nước Hàn, nước Tề, nước Vệ bỏ chạy là vì không cần thiết gánh nguy hiểm kia. Người nước Yến và nước Triệu làk không dám ở lại, một khi khai chiến, có thể hình dung được kết cục của người hai nước này ở Kim Châu. Nước Tống gây ra chuyện này đâu còn ngốc nghếch ở lại, nên trở về nước Tống phục mệnh thôi.
Duy chỉ còn lại một mình y. Y cũng chẳng có cách nào khác, âm thầm nhận ý chỉ hạ sát thủ với Ngưu Hữu Đạo.
Ai ngờ, cơ hội hạ sát thủ còn chưa tìm tới, Bệ hạ lại hạ ý chỉ mới, dặn y mời chào Ngưu Hữu Đạo, sự thay đổi này thực sự khiến cho y không biết nói thế nào.
Đợi nửa ngày không thấy hắn có phản ứng gì, Sở Tương Ngọc hỏi: “Bệ hạ thành tâm thành ý, ý Đạo gia thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi nói: “Ý tốt của Bệ hạ ta xin lĩnh, có điều, ta không dám đi. Nếu Bệ hạ thực sự có thành ý, không ngại lấy ra chút thành ý xem.”
“Đạo gia muốn thành ý gì?”
“Đầu của Thiệu Bình Ba. Chỉ cần đưa đầu y cho ta, ta sẽ lập tức tới ngay!”

Chương 846: Chỉ Cần Hắn Muốn Đến (1)

Chương 846: Chỉ Cần Hắn Muốn Đến (1)
Sở Tương Ngọc á khẩu, lựa lời: “Thiệu công tử đã đồng ý với Bệ hạ, chỉ cần Đạo gia đồng ý, công tử sẽ nguyện ý quên hết ân oán trước kia với Đạo gia. Bệ hạ có thể bảo đảm!”
“Coi ta không bằng đứa con nít ba tuổi sao? Y nói quên hết ân oán trước kia là ta tin hả? Sở đại nhận, có phải Bệ hạ và Thiệu Bình Ba cùng hợp sức lừa ta chứ?”
“Tuyệt đối không có khả năng. Nếu ngươi không tin, Bệ hạ có thể công khai bảo đảm với thiên hạ!”
“Bảo đảm có làm được gì? Chúng ta tới nước Tấn, rơi vào tay các ngươi, ngươi muốn ép cho ta tội danh gì lại quá dễ dàng sao? Ngươi đừng phí công phí lưỡi nữa, vẫn là câu nói kia. Chỉ cần đem đầu của Thiệu Bình Ba cho ta, ta lập tức tìm tới Bệ hạ nương tựa!”
Không thương thuyết nổi nữa. Hắn lặp đi lặp lại câu này chính là muốn Thái Thúc Hùng giết Thiệu Bình Ba. Sao Sở Tương Ngọc có thể tự quyết Được việc này? Cuối cùng, y chỉ có thể ngượng ngùng cáo từ, về trước xin chỉ thị.
Đừng nói là Ngưu Hữu Đạo, thực ra, ngay cả Sở Tương Ngọc cũng nghi ngờ có phải Bệ hạ đang cùng Thiệu Bình Ba gài bẫy hắn không.
Khách đi rồi, Quản Phương Nghi tiến lại, hỏi: “Y chạy đến gặp ngài làm gì?”
“Nói là Thái Thúc Hùng muốn mời chào ta…” Ngưu Hữu Đạo tóm tắt sơ lại tình hình.
Quản Phương Nghi kinh ngạc: “Chẳng lẽ Thái Thúc Hùng không biết ngài và Thiệu Bình Ba là tử địch?”

“Người trong thiên hạ đều biết, lão ta không biết mới lạ. Cho nên, nếu nói là họ dùng mánh khoé vụng về này để mưu hại ta thì không xuôi tai, ta có ngốc đâu. Có điều, Thái Thúc Hùng đột nhiên đưa ra đề nghị này….” Ngưu Hữu Đạo suy nghĩ một lát, chợt nhíu mày nói: “Moá nó, cái tên Vương Bát Đản Thiệu Bình Ba kia, ta hiểu y rất rõ, không biết đã nói bao nhiêu lời hay với Thái Thúc Hùng về lão tử rồi. Quên hết ân oán trước kia sao? Lão tử tin y mới lạ. Chỉ sợ muốn mượn đao giết người mới là thật!”

Quản Phương Nghi nhắc nhở: “Trong số các quân chủ bảy nước duy chỉ có nước Tấn là chính giáo một thể, Thái Thúc Hùng có thể động tới giới tu hành, các Đế vương khác không so được. Không dễ khiến lão mất mặt đâu!”

“Cho nên ta cũng không dám cự tuyệt, chỉ bảo y đem đầu của Thiệu Bình Ba đến đây cho ta!”

Quản Phương Nghi im lặng. Yêu cầu này có vẻ hơi quá phận.

.....

“Nhân mã nhắm vào Kim Châu của Triệu quốc cũng đã rút lui, Nam Châu và Kim Châu tránh thoát một kiếp rồi.”

Trong Thiên Vi phủ, Huyền Vi ngồi sau án nhìn tình báo trong tay xong, tiện tay ném lên bàn, buông tiếng thở dài.

Trong tiếng thở dài có chất chứa sự tiếc nuối. Nàng hy vọng Nam Châu bị Yến quốc chiếm lấy, có nhân tình Ngưu Hữu Đạo nợ, nàng mới có thể nhân cơ hội chào mời Ngưu Hữu Đạo.

Tu vi Ngưu Hữu Đạo không xuất chúng nhưng quý ở tài năng, hoàn toàn có thể lôi kéo về làm mưu sĩ.

Một mưu sĩ tốt đủ để chống đỡ thiên quân vạn mã, thậm chí thắng mười cao thủ tu sĩ tầng lớp đỉnh cấp.

Triệu Hùng Ca và Ngưu Hữu Đạo, nếu bảo nàng chọn một người, chắc chắn nàng sẽ không do dự chọn Ngưu Hữu Đạo. Một Triệu Hùng Ca dù có đánh đấm giỏi mấy, đối mặt với lực lượng giữa các nước, sức phá hoại dù sao cũng có giới hạn.

Nhưng nàng lại không muốn Nam Châu bị nắm giữ, tình hình hiện tại là tốt nhất, nàng không muốn cân bằng giữa bốn nước phía đông bị phá vỡ, cũng không muốn phía đông có nước nào lớn mạnh. Trong thời điểm Vệ

quốc không thể có hành động gì lớn, phía đông tốt nhất cứ kiềm chế lẫn nhau như vậy.
Cho nên cảm xúc của nàng khá phức tạp.
Đường Nghi ở bên thử hỏi: “Lần này Yến quốc bị tình thế ép phải lui binh, chẳng lẽ sau này sẽ không ngóc đầu trở lại nữa sao?”
Đối mặt với tình hình Yến quốc, tương đối mà nói, trong lòng nàng vẫn thiên về phía Nam Châu của Ngưu Hữu Đạo, không muốn Ngưu Hữu Đạo gặp phiền phức.
“Nếu không có biến cố gì lớn, trong một khoảng thời gian tương đối dài sẽ không có khả năng lắm đâu.” Huyền Vi đứng lên, vòng ra khỏi trường án đi qua đi lại. “Năm đó Yến quốc mất Bắc Châu, đã tranh chấp với Hàn quốc bao nhiêu năm không chịu từ bỏ? Bây giờ đổi chủ, Hàn quốc cũng sẽ không thể dễ dàng bỏ qua, nếu không sẽ không tiện ăn nói với trên dưới trong nước, cho dù chỉ là làm dáng thì cũng phải tiếp tục giằng co.”
“Tống quốc sẽ lấy cớ, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất binh, nhưng đơn độc đánh nhau sống chết với Yến quốc thì lại không dám, tiêu hao đối với quốc lực quá lớn, nếu tốn hết sức rồi, không cẩn thận sẽ để người ta thu thập cả Tống quốc và Yến quốc. Tống quốc chắc chắn sẽ cắn lấy cái cớ ấy day dưa không thả, nhưng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, nhất định sẽ đứng phía sau xui khiến Hàn Quốc động thủ. Triệu quốc không có nội loạn, ở bên nhìn chằm chằm, Hàn quốc cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, cũng nhất định xui khiến Tống quốc động thủ.”
Đường Nghi lại thử hỏi: “Hai nước có thể liên thủ không, có thể là cả ba nước sẽ cùng nhau liên thủ chia cắt Yến quốc không?”
Huyền Vi quay đầu nhìn nàng một cái, khẽ cười nói: “Bảy quốc tranh giành nhau đã nhiều năm vậy, đều hiểu rất rõ nhau. Nếu Triệu quốc dám liên thủ với Hàn, Tống diệt Yến, Vệ quốc ta và Tề quốc dù thế nào cũng sẽ không ngồi nhìn. Hàn quốc phía tây sa mạc mênh mông, sa hạt vô số, đại quân không thể qua được, các nước phía đông nếu muốn tiến quân phía tây chỉ có thể quá cảnh Triệu quốc.”
“Tần quốc phía chính diện đã đủ cho người ta nhức đầu, há có thể để Triệu quốc lớn mạnh nữa? Triệu quốc có thể nói là một mối họa đằng

sau Vệ quốc và Tề quốc, chính là mấu chốt giúp hai nước chống cự các nước phía đông, các nước phía đông ai không muốn phát triển an toàn, Vệ quốc và Tề quốc sẽ không để cho Triệu quốc phát triển an toàn, đây là chiến lược quan trọng của hai nước."
"Lui nhường một bước sẽ có rất nhiều các phiền phức khác theo nhau kéo tới. Một khi Triệu quốc phát triển an toàn, để đề phòng Tấn quốc, sau này sợ là phải quỳ xuống lấy lòng Triệu quốc, phải trả cái giá lớn chừng nào mới có thể thỏa mãn khẩu vị người ta? Nuôi người ta lớn lên rồi, người ta còn chẳng nể tình ngươi, cuối cùng còn đâm ngươi một đao!"
"Một khi Triệu quốc tham gia chia cắt Yến quốc, Vệ quốc và Tề quốc ta dù thế nào cũng phải cử một chi nhân mã tạo thành liên quân giáo huấn Triệu quốc. Kể từ đó, Triệu quốc hoặc là ngồi nhìn, hoặc là... Nếu không muốn thấy Hàn quốc sau khi chia cắt Yến quốc rồi trở nên cường đại uy hiếp được mình, cũng chỉ có thể nhân lúc Hàn quốc lơ là mà phát động tiến công. Bởi vậy Hàn quốc lại sợ ném chuột vỡ bình, một vòng khống chế luẩn quẩn như vậy đấy, nếu không phải thế, sau khi Ninh vương Thương Kiến Bá chết, Yến quốc với tình hình nội bộ như thế này chỉ e đã sụp đổ từ lâu rồi."
Đường Nghi như suy nghĩ gì đó gật đầu, đi theo sau Huyền Vi, bản thân nàng cũng không thể không thừa nhận mình đúng là thiếu kiến thức.
Nói đến đây, Huyền Vi liếc mắt nhìn Đường Nghi: "Bản thân Ngưu Hữu Đạo, giờ cho dù ai cũng có thể nhận ra hắn là chỗ dựa lớn nhất của Thương Triều Tông, e là Thương Kiến Hùng sẽ không dễ dàng buông tha hắn."
Đường Nghi: "Tay hắn nắm nhân mã Nam Châu, Thương Kiến Hùng dám hành động thiếu suy nghĩ sao?"
Huyền Vi lắc đầu cười: "Có tu sĩ tham gia chiến tranh, bên nào cũng không thể không có tu sĩ tùy tùng, nếu không thủ tướng của thượng tướng trong trăm vạn quân cũng rất dễ bị quân địch hái xuống.
Quân đội lớn mạnh đến đâu, không có chỉ huy thì còn đánh đấm thế nào? Đại Thiền sơn bằng lòng phối hợp nhân mã với Thương Triều Tông tiến ép Kim Châu là để chấn nhiếp Triệu quốc, cuối cùng là để bảo

vệ Nam Châu. Yến quốc lui binh rồi, ngươi cảm thấy Đại Thiện sơn sẽ còn chủ động rước phiền toái nữa không? Hơn nữa...”
Nàng ngừng một chút nói: “Chính bọn hắn không dám cứng rắn đối chọi với Ngưu Hữu Đạo là sợ rước lấy đại loạn Nam Châu, nhưng nếu là người khác làm thay... Chỉ e Đại Thiện sơn ước gì được mượn dao giết người, ước gì được mượn tay Thương Kiến Hùng để diệt trừ Ngưu Hữu Đạo! Đại Thiện sơn không phối hợp với Thương Triều Tông, đại quân của Thương Triều Tông chỉ để trang trí, dám tự tiện tiến đánh triều đình tức là tự tìm chết, ngươi nói Thương Kiến Hùng có dám hành động thiếu suy nghĩ không?

Chương 847: Chỉ Cần Hắn Muốn Đến (2)

Chương 847: Chỉ Cần Hắn Muốn Đến (2)
Đường Nghi trầm mặc, hơi nhíu mày, trong lòng vô cùng lo lắng cho Ngưu Hữu Đạo.
“Ta thật sự rất muốn che chở cho Ngưu Hữu Đạo, ra cũng rất thích hắn, chỉ cần hắn muốn đến Vệ quốc ta giúp ta chút sức, tất cả phiền phức của hắn đều có thể dễ dàng giải quyết. Luận tài lực, bảy nước không ai hơn được Vệ quốc, chỉ cần hắn muốn đến, tài nguyên tu hành ủa hắn ta đảm bảo sẽ đầy đủ, cũng có thể hứa hẹn với hắn những lợi ích to lớn hơn.”
Huyền Vi đi tới trước mặt Đường Nghi, nhìn chằm chằm nàng nói: “Nếu ngươi có thể khuyên hắn đến đây, ta sẽ giúp Thương Triều Tông áp chế ác môn phái khác, cắt đất một châu cho Thương Triều Tông!”
Nàng đã muốn mời chào Ngưu Hữu Đạo từ lâu nhưng lúc đầu thì không có ý định mãnh liệt lắm. Dù sao nàng cũng không phải Thái Thúc Hùng, không biết được quá nhiều chuyện không muốn người khác biết từ Thiệu Bình Ba.
Có điều nàng cũng là người chú ý lôi kéo Ngưu Hữu Đạo đầu quân sớm nhất, năm đó sau khi Ngưu Hữu Đạo cướp chiến mã bắt đầu từ khi nàng nhìn thấy Viên Cương ở trong sa mạc có thể đứng sau lưng điều khiển Hạt hoàng, nàng muốn không chú ý cũng khó.
Nhưng nàng cũng không biết được nhiều hơn người khác bao nhiêu, ở mức độ nào đó mà nói, Ngưu Hữu Đạo rất khiêm tốn, phần lớn đều nấp sau màn ở Nam Châu không ra mặt, ngay cả đám Thương Triều Tông cùng một hội với Ngưu Hữu Đạo cũng thường xuyên không biết rõ động tĩnh của Ngưu Hữu Đạo, người ngoài càng khó phát hiện ra điều gì.

Nhưng sau kịch biến Nam Châu và Bắc Châu, động tĩnh được làm lớn, Thiệu Bình Ba và Ngưu Hữu Đạo đều song song bước lên võ đài trước tầm mắt các nước.
Chuyện Nam Châu và Kim Châu lần này lại rất có thể là Ngưu Hữu Đạo làm.
Cộng thêm Thái Thúc Hùng coi trọng Thiệu Bình Ba như vậy làm suy nghĩ mời chào Ngưu Hữu Đạo của nàng càng thêm mãnh liệt.
Thái Thúc Hùng là ai? Có thể coi trọng Thiệu Bình Ba như vậy chắc chắn không vô duyên vô cớ.
Giờ trước mặt lại bày ra một người đã nhiều lần đánh bại Thiệu Bình Ba!
Còn về chuyện hứa hẹn đất một châu với Đường Nghi, chỉ cần Đường Nghi có thể khuyên người về, chắc chắn sẽ cho!
Ngưu Hữu Đạo có thể phát huy tác dụng, dĩ nhiên nàng sẽ nghĩ cách giúp Thượng Thanh tông bảo vệ vùng đất một châu kia, nếu không có tác dụng gì, vùng đất một châu bị người ta cướp đi cũng không thể trách nàng, không có ai quy định địa bàn một môn phái sẽ vĩnh viễn thuộc về môn phái đó.
Sở dĩ hi vọng Đường Nghi có thể khuyên được là vì nàng có thể nhìn ra từ chuyện Đường Nghi vội vàng công bố tin hưu thư, Ngưu Hữu Đạo muốn duy trì khoảng cách nhất định với nàng, từ góc độ khác mà nói, hình như không coi trọng nàng, chỉ muốn nước sông không chạm nước giếng với nàng, không phải người nàng muốn mời chào là có thể mời chào được.
Ngưu Hữu Đạo không coi trọng nàng, về sau nàng chủ động mời chào Thiệu Bình Ba, kết quả Thiệu Bình Ba mạo hiểm cũng muốn vứt nàng qua một bên tìm Tấn quốc nghèo khốn nương tựa chứ không coi trọng nàng. Thái độ của hai đối thủ một mất một còn này lại nhất trí đến kỳ lạ khiến sâu trong lòng nàng vừa kinh ngạc vừa giận, thậm chí còn hơi sợ hãi.
Bây giờ phái ai đi mời chào đều là đại diện nàng, để Đường Nghi, để Thượng Thanh tông đi khuyên, cũng là đại diện nàng, còn có thể có thêm chút khả năng thành công, nàng dĩ nhiên hy vọng Thượng Thanh tông đi khuyên rồi.

Tây Môn Tình Không ở bên lạnh nhạt liếc nhìn Đường Nghi.
Địa bàn một châu? Đường Nghi khá giật mình, không ngờ Ngưu Hữu Đạo trong mắt Huyền Vi lại đáng giá như vậy!
...
Dù sắc mặt vẫn chưa tốt lắm có điều Hải Như Nguyệt đã có thể xuống giường đi lại xung quanh, còn lần lượt tiếp kiến vài thành viên quan trọng của Kim Châu để ổn định lòng người.
Nhìn Ngưu Hữu Đạo mang theo ý cười trước mặt, oán hận trong lòng Hải Như Nguyệt để ổn định lòng người.
Ngưu Hữu Đạo đến để từ giã, hắn không thể cứ sở đây mãi, dù sao đây cũng là địa bàn của người khác, thế đơn lực bạc, rất dễ dàng bị người ta khống chế.
“Đừng tưởng rằng ngươi đưa ra chút chủ ý cứu được ta và nhi tử của ta là ta có thể quên chuyện động trời của ngươi, có thể cảm tạ ngươi!” Hải Như Nguyệt cắn răng oán hận nói, Lê Vô Hoa ở bên kéo cánh tay áo nàng ta cũng không thể ngăn cản lại.
Bây giờ, lời hù dọa của Lê Vô Hoa không có uy lực quá lớn với nàng nữa.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói: “Trưởng công chúa có thể đã quên mất một chuyện, mạng của trưởng tử Tiêu Thiên Chấn kia cũng là do ta cứu. đương nhiên, sau khi hắn bị quỷ mang đi ta cũng không tránh khỏi liên quan. Đương nhiên, sau khi hắn bị Quỷ y dẫn đi ta cũng không tránh khỏi liên quan. Tung tích của Tiêu Thiên Chấn có thể người khác không tìm thấy nhưng chưa chắc ta đã không tìm được, không biết trưởng công chúa có muốn ta tìm hay không muốn ta tìm được hắn.”
“...” Hải Như Nguyệt muốn nói lại thôi, rất muốn nói bớt ra vẻ đi, nhưng nghĩ lại tên này đúng là không tầm thường, có đủ các sự tích không nói, ngay cả Xích Dương Chu quả cũng có thể trộm được từ Băng Tuyết các thì có gì là không thể nữa chứ.”
“Trưởng công chúa bảo trọng.” Ngưu Hữu Đạo rút kiếm ôm quyền cáo từ, quay người lại chống kiếm bỏ đi.
Hải Như Nguyệt định nói gì đó nhưng Lê Vô Hoa đã đưa tay ngăn lại, Lê Vô Hoa đi theo tiễn khách.

Lúc đưa ra gần cổng phủ thứ sử, Lê Vô Hoa đột nhiên đưa tay huých cùi chõ Ngưu Hữu Đạo: “Lão đệ đừng chấp nàng ấy, tâm tư của phụ nữ không quan trọng. Kim Châu nói cho cùng vẫn do Vạn Động Thiên phủ ta nói là được.”
Lời này hơi ý vị thâm trường, còn tặng cho Ngưu Hữu Đạo một ánh mắt mờ mịt.
Ngưu Hữu Đạo hiểu rõ ý đối phương, vị này e là thật sự nghĩ rằng hắn có thể tìm được Tiêu Thiên Chấn về, đối phương không muốn Tiêu Thiên Chấn trở về Kim Châu.
Đứng ở lập trường của đối phương, suy nghĩ cũng có thể lý giải được, Tiêu Thiên Chấn trở về, đối phương khá lúng túng, Ngưu Hữu Đạo vuốt cằm, không có thái độ rõ ràng.
...
Hai con phi cầm cỡ lớn đáp xuống giữa rừng núi mênh mông, Cao Thiếu Minh bị một tu sĩ đỡ đáp xuống mặt đất, chắp tay với Triệu Sâm đứng trên một hòn đá: “Triệu phủ lệnh.”
Triệu Sâm ở trên cao nhìn xuống đối phương, giữa đường y đã nhận được tin từ trong cung, bất đắc dĩ lặng lẽ rời khỏi đội ngũ trở về khu vực trong phạm vi phủ thành Kim Châu.
Y đứng trên cao không có ý bước xuống, Cao Thiếu Minh đành phải ngẩng đầu hỏi: “Ngưu Hữu Đạo đâu?”
Triệu Sâm lạnh nhạt nói: “Người vẫn đang ở phủ thứ sử.”
Vừa dứt lời, trong không trung có một con kim si lao tới, lấy thư ra, một thái giám ở phía sau lập tức bẩm báo: “Phủ lệnh, Ngưu Hữu Đạo rời khỏi phủ thứ sử, cỏ vẻ là muốn rời khỏi phủ thành.”
Cao Thiếu Minh chấn động tinh thần, bước đến lấy bức mật tín trong tay thái giám kia xem.
“Cao đại nhân!” Thái giám kia cảnh cáo một câu, đưa tay lên cản, mời đối phương tự trọng, không có Triệu Sâm lên tiếng, mật tín bên này há có thể dễ dàng để người khác xem?
Cao Thiếu Minh chỉ đành khoát tay, nghiêng đầu nhìn Triệu Sâm.
Triệu Sâm cũng nhìn chằm chằm gã, theo tin có được, là vị này thuyết phục bệ hạ cho nên y mới phải phối hợp chuyện diệt trừ Ngưu Hữu Đạo, động vào Ngưu Hữu Đạo trên địa bàn Kim Châu, có trời mới biết sẽ có

chuyện gì xảy ra, ở một trình độ nào đó mà nói đây là hành động mạo hiểm, y bị vị này kéo xuống nước, trong lòng hơi không vui.
Nhưng hết cách, bệ hạ đã hạ chỉ, y buộc phải chấp hành.
Cuối cùng y nhảy xuống từ trên hòn đá, nhận bức mật tín trong tay thái giám kia xem, sau khi xem xong nhíu mày nói thầm: “Không phải hắn có phi cầm để đi lại sao?”
Cao Thiếu Minh không kìm được. “Triệu phủ lệnh, tình hình như thế nào?”
Triệu Sâm tiện tay đưa thư cho gã xem.
Thư đến tay, Cao Thiếu Minh lập tức xem kỹ, sau khi xem xong cũng thắc mắc: “Đi đường bộ? Hắn muốn trở về Nam Châu, có phi cầm không dùng mà đi bộ sao?”
Hai người bốn mắt nhìn nhau, Triệu Sâm nói: “Bên cạnh trừ Hồng Nuông và Ngô Lão Nhị kia, chỉ có mười đệ tử Vạn Động Thiên phủ hộ tống, ngươi cảm thấy hắn muốn đi du sơn ngoạn thủy hay đang nhàn rỗi làm chuyện không đâu?”

Chương 848: Ta Lù Lù Bất Động!

Chương 848: Ta Lù Lù Bất Động!
Cao Thiếu Minh hiểu ý trong lời y, có thể là cái bẫy, bản thân gã cũng lo lắng điều này, quá không bình thương rồi. “Dù cưỡi phi cầm, người muốn động vào hắn vẫn có thể động vào hắn, có phải vì biết rõ như vậy nên cố gắng ra vẻ huyền bí?”
Triệu Sâm: “Ngươi quên rồi, Đồ Hoài Ngọc tùy hành đông như vậy nhưng chẳng một ai có thể bảo vệ được hắn ta, lực lượng ám sát Đồ Hoài Ngọc không hề đơn giản, nếu đúng là cái bẫy thì tổn thất sẽ rất lớn.”
Cao Thiếu Minh: “Lẽ nào cứ trợn mắt nhìn hắn trở về? Hắn không phải một tu sĩ bình thường. Trong tay hắn đã có một thế lực tương đối, xung quanh Mao Lư sơn trang kia của hắn tụ tập hơn ngàn tu sĩ ba phái hộ vệ, xung quanh còn có đại quân phòng thủ, mười vạn đại quân cũng khó tấn công vào. E là cao thủ tu sĩ cũng đừng mong tiếp cận hắn, chỉ cần hơi tới gần một chút sẽ bị những nhãn tuyến ngoài sơn trang vài dặm phát hiện, không đợi thích khách đến gần, chỉ hơi có ngọn gió thổi lay cỏ là đã đánh rắn động cỏ rồi, hắn có thể trốn không thấy bóng dáng đâu, rừng núi mênh mông, muốn nấp một người quá dễ dàng, muốn tìm thì lại như mò kim đáy bể.”
“Hang ổ của hắn phòng thủ như tường đồng vách sắc, chỉ cần để hắn trở về hang ổ, còn muốn động vào hắn không hề dễ dàng như vậy. Cho dù có phải là cái bẫy không thì cũng tuyệt đối không thể bỏ lỡ cơ hội tốt lần này, cho dù thế nào cũng phải thử, lỡ như chỉ cố ra vẻ huyền bí dọa người thì sao?”
Triệu Sâm: “Nhân thủ, ngươi mang theo chứ?”
Cao Thiếu Minh: “Những người đến lúc trước vẫn chưa rút đi, vẫn còn ở ngoài phủ thành Kim Châu chờ lệnh. Bên người có chuẩn bị bao nhiêu

nhân thủ?”
Triệu Sâm: “Ta làm gì chuẩn bị nhân thủ gì? Bên ta chỉ có chừng này người.”
Cao Thiếu Minh trầm giọng nói: “Triệu công công không nhận được ý chỉ của trên sao?”
Triệu Sâm: “Ý chỉ bên trên cũng chỉ bảo ta phối hợp hành sự với ngươi, tai mắt của ta ở Quan Tinh đài đều mở to mắt vì ngươi đều lưu tâm đến nhất cử nhất động bên kia để bên này của ngươi có thể giữ được tin tức thông suốt, ngoài ra còn điều năm con phi cầm tọa kỵ đến cho người, đề phòng khi Ngưu Hữu Đạo cưỡi phi hành tọa kỵ đào thoát ngươi có cái mà dùng. Lẽ nào chuyện chém giết ngươi cũng muốn người của ta xông lên trước? nếu thật sự như vậy, ta ôm đồm hết, còn ngươi đứng đây hoa chân múa tay chỉ tay năm ngón sao?”
Nói đùa, rõ ràng biết có thể có bẫy, sao y có thể để người của mình xông lên trước, chắc chắn là phải để người Yến quốc xông lên trước thử nông sâu rồi tính sau.
Cao Thiếu Minh cũng bị lời của đối phương làm cho cạn lời, mấu chốt là người ta nói có lý, liền trầm giọng nói: “Vậy được, người của ta phụ trách động thủ. có điều mong là Triệu công công có thể hiểu rõ, loại bỏ Ngưu Hữu Đạo rồi Yến quốc mới tiện xuống tay với Nam Châu, không có chỗ dựa Nam Châu này, quý quốc mới tiện xuống tay với Kim Châu, hai bên chúng ta đang hợp tác, vẫn mong Triệu công công coi đại cục làm trọng, một khi bên ta cần viện trợ, Triệu công công cũng không thể khoanh tay đứng nhìn!”
Triệu Sâm: “Không cần ngươi nhắc nhở.
Ta biết.”
“Địa đồ!” Cao Thiếu Minh phất tay mang địa đồ tới, bảo người trải địa đồ trước mặt hai người, cho tai mắt bên Triệu Sâm xác định lộ tuyến của Ngưu Hữu Đạo, bàn bạc xem có thể mai phục ở đâu.”
...
Cửa đông thành, một đoàn hơn mười người đi về phía trước, Ngưu Hữu Đạo, Quản Phương Nghi và Ngô Lão Nhị lưng cõng lồng kim sí cũng có trong số đó cùng với mười đệ tử Vạn Động Thiên phủ hộ tống.

Khi Quản Phương Nghi còn trẻ ăn mặc rất trang nhã, giờ tuổi tác càng lớn lại thích lối ăn mặc diêm dúa.
Trên mặt bà vẫn nở nụ cười nhạt theo thói quen, cơ thể lắc lư trên lưng ngựa, đôi mắt sáng liếc nhìn, khi đôi mắt đẹp nhìn xung quanh mang theoe cảnh giác và quan sát.
Ngô Lão Nhị chậm rãi ngưng động ánh mắt hơi có vẻ chú ý, cũng bên ngoài thoải mái trong lòng căng thẳng, bất cứ lúc nào cũng đề phòng xung quanh.
Hai người ở hai bên trái phải của Ngưu Hữu Đạo, bảo vệ hai bên.
Ngưu Hữu Đạo đang lắc lư trên lưng ngựa, lặng lẽ ung dung, đi ra khỏi thành như cưỡi ngựa xem hoa.
Khi ra khỏi thành, Tôn Lâm Tiên đệ tử của Lê Vô Hoa, cũng là người dẫn đầu trong số những người hộ tống bên Vạn Động Thiên phủ phái ra, hắn ta ra mặt chào hỏi một tiếng, thủ vệ cổng thành cũng bớt hỏi nhiều, cả nhóm ra khỏi thành không ai ngăn cản.
Vừa ra khỏi thành không xa, có một người dừng ở một bên cổng thành chờ nhóm người tới.
Cưỡi ngựa đi tới là một nam tử áo hoa, thật sự là áo hoa, bên trên thêu đầy những đóa hoa chi chít, không để lộ gương mặt thật, trên mặt đeo một mặt nạ.
“Ai vậy?” Tôn Lâm Tiên thân là người đứng đầu đội hộ vệ liền cất giọng hỏi, nâng kiếm ý bảo đối phương không được đến gần.
Bên này lập tức nâng cao trạng thái phòng bị, Quản Phương Nghi và Ngô Lão Nhị cũng nâng cao cảnh giác.
Nam tử áo hoa kéo dây cương trong tay, điều khiển ngựa đi lên trước, ánh mắt nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo quan sát y phục hoa trên người đối phương một chút, khóe miệng nở nụ cười trêu tức, phất tay: “Không sao, người nhà!”
Người nhà? Quản Phương Nghi và Ngô Lão Nhị nhanh chóng đưa mắt nhìn nhau, đều thấy sự nghi hoặc trong mắt đối phương, trong số người của mình có nhân vật này sao?
Ngưu Hữu Đạo đã nói như vậy, Tôn Lâm Tiên đành phải làm theo hắn, phất tay bảo đệ tử Vạn Động Thiên phủ đang cảnh giới tránh ra.

Nam tử áo hoa thúc chân vào bụng ngựa, điều khiển ngựa tiến tới trước, cũng không khách sáo, trực tiếp gạt Ngô Lão Nhị ra, chiếm vị trí hộ vệ tùy hành của Ngô Lão Nhị, dung hợp vào đội ngũ này.
“Có cần thiết phải bắt ta ăn mặc thế này không?” Nam tử áo hoa khàn khàn hỏi.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói: “Sợ nhìn lầm, cho dễ xác định. Thực ra ngươi mặc thế này khá đẹp, ít nhất đẹp hơn ngươi lúc bình thường.”
Nam tử áo hoa liếc hắn một cái, không lên tiếng nữa.
Quản Phương Nghi nghi ngờ, thỉnh thoảng lén đánh giá nam tử áo hoa, cho dù có phải người mình không, trong thời gian này Ngưu Hữu Đạo liên hệ với bên ngoài đều do một tay bà ta đích thân xử lý, tin tức ra vào bà đều đọc cả, không thấy Ngưu Hữu Đạo có sắp xếp người tiếp ứng ngoài thành.
Nếu có, thì chỉ có một khả năng, trong thời gian này Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương có thư từ qua lại, có điều hai người dùng những văn tự rất kỳ quái, bà ta đọc cũng chẳng hiểu.
“Đi thôi!” Ngưu Hữu Đạo ra hiệu, ý bảo cả đội chính thức xuất phát.
Đội ngũ ra khỏi thành bắt đầu tăng tốc, hơn mười người cưỡi ngựa phóng nhanh trên đường lớn.
...
Ngoài cửa phủ thứ sử trong thành, một chiếc xe ngựa vén tấm rèm cửa sổ nhìn vào trong phủ, Tấn sứ Sở Tương Ngọc ngồi trong xe ngựa chờ.
Trong phủ, Quách Hoàn Kim giữ chức quản gia bước ra, đi xuống bậc thềm nhìn chiếc xe ngựa một bên, chắp tay nói với Sở Tương Ngọc trong xe: “Sở đại nhân cần gặp Ngưu Hữu Đạo?”
Sở Tương Ngọc: “Sao? Hắn có gặp ta không, các ngươi có thể làm chủ cho hahwns?”
Quách Hoàn Kim cười nói: “Không phải ý này, Sở đại nhân đừng hiểu lầm, Ngưu Hữu Đạo đi rồi, không ở trong phủ.”
“Đi rồi?” Sở Tương Ngọc ngạc nhiên: “Đi đâu?”
Quách Hoàn Kim: “Cái này thì không rõ lắm, sáng sớm đã đi rồi.” Lão biết Ngưu Hữu Đạo trở về Nam Châu không thể công khai nói ra ngoài, hiện tại, Vạn Động Thiên phủ phải nghĩ đến vấn đề an toàn của Ngưu

Hữu Đạo, thực sự an toàn của Ngưu Hữu Đạo dính đến lợi ích của rất nhiều người.
Sở Tương Ngọc không nói gì, bên y vừa mới nhận được hồi báo của bên Tấn quốc, Thái Thúc Hùng bảo y tìm Ngưu Hữu Đạo nói chuyện tiếp, ngoài cái đầu của Thiệu Bình Ba, chỉ cần Ngưu Hữu Đạo có thể đưa ra điều kiện gì cũng có thể bàn bạc, nếu không quyết định được thì lại xin chỉ thị.
Giờ người đi rồi, còn bảo y bàn bạc sao nữa? Phạm vi quyền lực của y chỉ ở trong Triệu quốc, nếu Ngưu Hữu Đạo rời khỏi Triệu quốc, y có cần đuổi ra khỏi Triệu quốc để bàn bạc nữa hay không vẫn phải xin chỉ thị bên trên thêm lần nữa.

Chương 849: Một Hướng Không Dễ Ra Tay (1)

Chương 849: Một Hướng Không Dễ Ra Tay (1)
Khiến y phải nhíu mày phiền muộn là, y cảm thấy hình như Ngưu Hữu Đạo không có thành ý đàm phán, biết rõ mình phải chờ phản hồi của bên trên mà nói đi là đi, chẳng hề có ý định chờ y...
Một đường sông núi, tiếng vó ngựa vang lên trên đường.
Phía trước lại nhìn thấy một ngọn núi uốn lượn, đội ngũ dần giảm tốc độ, hai bên có người giao dây cương cho đồng bọn, bốn người tung người bay lên, lục soát trong rừng cây hai bên đường, đề phòng có mai phục, mở đường cho đám Ngưu Hữu Đạo đằng sau.
Giữa đường không chỉ đi qua một ngọn núi, dĩ nhiên cũng không chỉ một lần mở đường như vậy, phía trước không có gì, nhưng họa thì cuối cùng không thể tránh khỏi.
“Có mai phục!”
Hai người ở trước lục soát đi xuyên khu rừng kiểm tra trái phải, hai người bay lên trên cây quan sát bốn phía.
Hai bên đường không hề phát hiện vấn đề gì, kết quả kẻ địch xảo trá, không mai phục gần hai bên đường mà mai phục ở sâu trong rừng, giống như đã thăm dò được quuy luật đi đứng của bên này, đợi thám tử đi trước mở đường đi sâu vào trong, thích khách mai phục trong đường nhanh chóng hành động, xông thẳng về phía đám Ngưu Hữu Đạo ở sau, không cho Ngưu Hữu Đạo có cơ hội chạy thoát.
Có điều động tĩnh lóe lên trong rừng vẫn bị thám tử đứng trên tán cây quan sát xung quanh phát hiện, bắt đầu cảnh báo phía sau.
Đệ tử Vạn Động Thiên phủ của đội ngũ lần lượt rút kiếm, như lâm đại địch.

Ngô Lão Nhị cũng rút ống trút ra đầu tiên, kéo dây thừng, chát một tiếng, “vút!” một mũi tên bắn ra không trung.
Ngưu Hữu Đạo không có hành động gì, tiếp tục áp chế tốc độ của ngựa, nam tử áo hoa không kìm được liếc hắn một cái.
Hai bên trong rừng cây soạt soạt, một đám người bịt mặt từ trong rừng cây lục đục phóng ra, chúng đệ tử Vạn Động Thiên phủ mặt mày biến sắc, tung người lên, liều mạng ngăn cản.
Tiếng đấu đá ầm ầm vang lên, tiếng ngựa hí vang, Ngưu Hữu Đạo vội vàng khống chế dây cương, không để cho ngựa kinh sợ chạy lung tung, vẫn giữ tốc độ đi không hoảng không loạn của mình.
“Đạo gia, mau đi đi!” Tôn Lâm Tiên vội hét lên.
Ngưu Hữu Đạo căn bản không thèm để ý, mặc cho sấm chớp mưa dầm, ta cứ lù lù bất động!
Đệ tử Vạn Động Thiên phủ sao có thể cản được nhiều sát thủ như vậy, trong nháy mắt phòng tuyến bị công phá, mười mấy sát thủ liên thủ bay tới, thiên thủ chém ra mười mấy đạo kiếm khí giết về phía Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo không có ý định rút kiếm, cũng chẳng có chút ý định phòng ngự, vẫn không nhanh không chậm cưỡi ngựa đi về phía trước, đồng nghĩa với đụng thẳng vào kiếm khí đang chém tới.
“Đạo gia!” Quản Phương Nghi kinh ngạc kêu lên, gần như sợ đến mức hồn phi phách tán.
Nam tử áo hoa đi bên cạnh Ngưu Hữu Đạo khóe môi dường như giật giật, mắt thấy kiếm khí sắp chém lên mặt Ngưu Hữu Đạo vẫn không thấy Ngưu Hữu Đạo có phản ứng, cuối cùng hắn ta không kìm được nữa.
“Coi như ngươi thâm hiểm!” Vừa mắng một câu, hai tay hắn ta đánh ra, mười viên đạn bắn ra như mê ảnh!
Dưới kinh biến, duy chỉ có hắn ta vẫn có thể kìm được như Ngưu Hữu Đạo, không để ý đến nguy hiểm xung quanh, vẫn cưỡi ngựa đi theo Ngưu Hữu Đạo, trong lúc nguy cấp vẫn không hề hoang mang ép tốc độ tiến lên phía trước không thay đổi.
Từng sợi kình phong bắt đầu bắn nhanh ra từ ngón tay hắn ta, giống như những mũi tên vô hình.

Cạch cạch cạch, những tiếng nổ liên tiếp dày đặc vang lên, hơn mười đạo kiếm khí bổ tới đột nhiên bị đánh tan trong nháy mắt.
Hơn mười thích khách liên thủ đánh sang, tay áo hoa của nam tử áo hoa vừa phất lên, mười ngón tay tung bay như mị ảnh, từng đạo chỉ ảnh lóe lên như sét đánh như có thể hủy diệt tất cả.
Tiếng cản kiếm leng keng.
Tiếng phập phập xuyên qua cơ thể búng ra máu tươi.
Có người ở vị trí tim nổ ra một huyết nhãn, có người ở trán thủng một lỗ có một vật trắng đỏ xuyên qua, có người lồng ngực liên tục nổ ra vài lỗ máu.
Hơn mười thích khách còn chưa thể đến gần hai người một trượng đã như lá bị cường phong quét rụng, ào ào rơi xuống mặt đất.
Quản Phương Nghi vừa quay phắt đầu lại kinh hoàng kêu lên nhìn thấy cảnh này thì hít sâu một hơi, có thể nói là chấn động, rốt cuộc nam tử áo hoa này là ai?
Trong trận cuồng phong nổ tung, Ngưu Hữu Đạo cưỡi ngựa đi xuyên qua không chút hoang mang, khóe miệng con ngựa hoảng sợ bị dây cương miễn cưỡng khống chế siết ra vệt máu, thi thể vừa rơi xuống, móng ngựa đã giẫm lên, chà đạp đi qua.
Lại có thích khách đến gần, nam tử áo hoa quét ống tay áo liền có người ngã xuống đất, giết những thích khách này đơn giản như bổ dưa thái rau vậy.
Giữa bầu trời lúc này, năm con phi cầm cỡ lớn vội vàng lướt đến, có thể nói là treo đầy người vội vàng lướt qua, ngay cả trên móng vuốt của phi cầm cũng đang có người treo lơ lửng.
Người trên phi cầm gần như đều ngự khí phi hành, chỉ mượn sức của phi cầm cũng vì sợ nhiều người tạo ra áp lực quá lớn cho phi cầm đang bay.
Cách làm này, chỉ phù hợp phi hành khoảng cách ngắn, dùng trong lúc khẩn cấp, bay đường dài, pháp lực của tu sĩ sẽ không chống đỡ nổi.
Năm con phi cầm lướt qua không trung, ném mạnh một đám bóng đen xuống, năm mươi người áo đen bịt mặt trong nháy mắt bắn xuống, tham gia cuộc chém giết.
Nhìn thấy viện binh tới, Ngưu Hữu Đạo phẩy tay ra hiệu, Quản Phương Nghi lập tức hét to: “Tất cả đệ tử Vạn Động Thiên phủ rút lui!”

Đâu còn đệ tử Vạn Động Thiên phủ nào nữa, mười người chỉ còn lại ba người thoát thân, chỉ trong chốc lát đã chết bảy người, ba người còn lại đều đã bị thương, hoảng hốt đi theo sau đám Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục phóng ngựa tiến lên, thấy cái hố hình thành do đánh nhau liền phóng ngựa nhảy qua, bộ dạng đó của hắn căn bản không thèm nhìn xung quanh.
Đám hộ vệ bịt mặc mặc đồ đen từ đầu đến đuôi tiếp tục tiến lên, đám thích khách che mặt mặc quần áo màu sắc hỗn tạp vây công không ngừng.
Không lâu sau, năm con tọa kỵ phi cầm lại từ không trung lướt qua, lại một đám người bịt mặt áo đen được ném xuống.
Lúc này nhân số hai phe địch ta trên cơ bản đã ngang bằng nhưng thực lực tổng hợp của nhóm người bịt mặt bên Ngưu Hữu Đạo rõ ràng cao hơn đám thích khách kia.
Nam tử áo hoa quan sát xung quanh, lên tiếng: “Ngươi tìm đâu ra nhiều cao thủ vậy?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ở trước mặt ngươi mà cũng dám xưng cao thủ sao.”
Hắn không trả lời thẳng, nam tử áo hoa cũng không hỏi nữa.
Khi nhóm người thứ ba lại từ trên cao nhảy xuống, đám thích khách rõ ràng không thể nào đắc thủ nữa, thế cục nghiêng về một bên, bất lợi cho bản thân, ngay cả muốn đến gần Ngưu Hữu Đạo cũng chẳng có cách nào chứ nói gì là ám sát, chỉ có thể rút lui thôi.
“Đi!” Cùng với một tiếng rít, đám thích khách nhanh chóng rút lui.
Ngưu Hữu Đạo luôn thờ ơ lạnh nhạt hét một tiếng: “Giết không tha!”
Ngoại trừ hai mươi kẻ bịt mặt áo đen bay hai bên hộ giá, những người áo đen bịt mặt còn lại lập tức đuổi ngược, truy sát đám thích khách đang hoảng hốt rút lui kia.
Đám thích khách chạy trốn vào rừng núi không thể một lần nữa liều mạng, vì vừa vào trong rừng không lâu thì phát hiện trong rừng lại có một đám người áo đen bịt mặt vọt tới.
Lần này không phải nhảy từ trên cao xuống mà là gặp một đám người áo đen bịt mặt vây đến từ xung quanh.
Gặp một đám người cực kỳ am hiểu ám sát!

Sau khi tiếng đánh đấm lắng xuống, đám người áo đen bịt mặt mau chóng rút lui, lúc rút lui còn mang thi thể đồng bọn mình đi không còn lại một mống...
Ra khỏi rừng núi, hai mươi người áo đen bịt mặt đi hộ tống dọc theo đường lớn.
Hộ tống cho đến khi đám Ngưu Hữu Đạo đến một dịch trạm.
Người áo đen bịt mặt xông vào dịch trạm mau chóng kiểm tra cả dịch trạm, người trong dịch trạm bị hành động này dọa cho hết hồn, Tôn Lâm Tiên cánh tay bị thương dùng thân phận đệ tử Vạn Động Thiên phủ ra mặt trấn an.
Ngưu Hữu Đạo ngồi trên lưng ngựa quan sát xung quanh, mãi đến khi một người áo đen bịt mặt tới gật đầu khẽ, xác nhận dịch trạm không có vấn đề, Ngưu Hữu Đạo mới nhảy xuống ngựa, bảo mọi người nghỉ ngơi một lát sau đó tiếp tục thay ngựa lên đường, dù sao rời khỏi Kim Châu cũng bôn ba trên đường gần nửa ngày.

Chương 850: Một Hướng Không Dễ Ra Tay (2)

Chương 850: Một Hướng Không Dễ Ra Tay (2)
Sau đó, Ngưu Hữu Đạo và một người áo đen bịt mặt thương lượng một lát, trong dịch trạm đốt một đống lửa, một đám khói đen bốc lên.
Không lâu sau, năm con phi cầm từ xa lướt đến, lúc lao xuống dịch trạm, hai mươi người áo đen bịt mặt cùng đằng không lao lên, nhảy lên năm con phi cầm rời đi.
Nam tử áo hoa đứng trong dịch trạm khoanh tay nhìn chằm chằm cảnh này, rồi lại quay đầu nhìn nhìn Ngưu Hữu Đạo đang trò chuyện với Tôn Lâm Tiên.
“Vất vả rồi, thương thế của ngươi không có sao chứ?” Ngưu Hữu Đạo hỏi Tôn Lâm Tiên.
Tôn Lâm Tiên buồn bã lắc đầu: “Không sao, trước khi xuất phát sư phụ đã nói trước là sẽ nguy hiểm, chúng ta đã chuẩn bị trước tâm lý rồi.”
Ngưu Hữu Đạo: “Đã đưa tin liên hệ với sư phụ ngươi, chuyện phía sau sư phụ ngươi sẽ xử lý, các ngươi đưa đến đây thôi, sư phụ ngươi sẽ cử người tới đón các ngươi.”
Tôn Lâm Tiên ngẩng đầu, ngạc nhiên nói: “Không phải hộ tống người đến quận Thanh Sơn Nam Châu sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Các ngươi đã thế này, còn hộ tống sao nữa? Ban nãy ngươi cũng thấy rồi đấy, người âm thầm hộ tống ta đã tới, không cần các ngươi mạo hiểm nữa. Các ngươi liều chết hộ tống, ta đều thấy được, sau này ta sẽ liên lạc với Tư Đồ chưởng môn, Vạn Động Thiên phủ sẽ trọng thưởng các ngươi.”
Dứt lời liền gật đầu xoay người rời đi, bày tỏ không muốn nhiều lời.

Thực ra cũng chẳng có gì là người âm thầm hộ tống đã tới kịp, người âm thầm bảo vệ luôn ở bên nhưng không tiện công khai tùy hành, bên cạnh không tiện dẫn theo quá nhiều người, mang nhiều người xa lạ thì lại lo kẻ địch sẽ có cân nhắc, đệ tử Vạn Động Thiên phủ dĩ nhiên là lựa chọn thích hợp nhất, cho nên những đệ tử Vạn Động Thiên phủ này chỉ là mồi nhử bày ra ngoài sáng thôi.
Nói trắng ra, là bị hắn đem ra làm vật hy sinh.
Quản Phương Nghi đi tới cạnh nam tử áo hoa, muốn kiểm tra xem thử là ai.
Nhunwg người ta làm như không nhìn thấy bà, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo đi từ một bên sang liền dùng một câu nhàn nhạt đâm chọt Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi lại đem tính mạng đệ tử Vạn Động Thiên phủ ra làm mồi nhử!”
Ngưu Hữu Đạo dừng bước, chống kiếm trước người, nhìn hắn ta mỉm cười, nói ra những lời có vẻ lạnh lùng vô tình: “Thế đã là gì, đằng sau còn có mưa gió to hơn đang tới, không tránh được hy sinh cần thiết, ta không cách bào bảo toàn tính mạng của tất cả mọi người, chỉ có thể hết sức bảo toàn tính mạng của càng nhiều người càng tốt.’
Nam tử áo hoa: “Nhưng, lúc gặp nguy hiểm, liều mạng là người khác, từ đầu đến đuôi ngươi không động lấy một ngón tay.”
Ngưu Hữu Đạo: “Liều mạng! Một khi động thủ tức là phải đem mạng ra liều, ta không thích liều mạng với người khác, có thể tránh thì sẽ cố hết sức để tránh, có người động thủ, vì sao ta phải đích thân động thủ. con người ta không thích máu me!”
Nam tử áo hoa: “Bảo người khác giết người lẽ nào không phải máu tanh?”
Ngưu Hữu Đạo: “Con người ta không thích chém chém giết giết, trước nay không dễ ra tay!”
Nam tử áo hoa nhớ đến tình huống thờ ơ ép hắn ta phải ra tay: “Ngươi vô sỉ lắm!”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu khẽ, bộ dạng cảm ơn, đi vào trong dịch trạm chuẩn bị rửa mặt.
Đợi hắn vừa đi, Quản Phương Nghi đi tới gần nam tử áo hoa hỏi: “Ngươi là ai?”

Nam tử áo hoa: “Ta là ai quan trọng sao? Còn ngươi, ta từng nghe nói, Hồng Nương Tề kinh, chẳng lẽ ngươi thực sự định theo hắn cả đời?”
“Ta cũng đâu muốn theo hắn, đúng như ngươi nói, hắn mặt dày vô sỉ, ta bị hắn lừa gạt về. Haizz, chuyện xui xẻo không nói nữa, nói ra lại thương tâm.” Quản Phương Nghi vũ mị vỗ tay, đối phương đã không muốn tiết lộ thân phận, bà cũng không hỏi nhiều, hơi cúi người rồi rời đi.
Tiến vào trong dịch trạm, tìm thấy Ngưu Hữu Đạo đang rửa mặt, hỏi: “Bà cô nữ giả nam bên ngoài là ai vậy?”
Bà cô? Ngưu Hữu Đạo đang lấy khăn lau mặt hạ tay xuống, không kìm được bật cười, lắc đầu nói: “Hắn không cho ta nói, ta cũng không dám nói.”
Quản Phương Nghi liếc mắt, không nói có hỏi cũng vô ích, lại cau mày nói: “Đã dụ địch thành công, ngươi còn muốn cưỡi ngựa sao? Ngươi cảm thấy người ta còn có thể mắc câu nữa không?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi cảm thấy đối phương sẽ từ bỏ ý đồ sao?”
Quản Phương Nghi: “Sợ là sẽ không dễ dàng buông tha cho ngươi, có điều đã thử ra tay rồi, e là sẽ không mắc bẫy cũ của ngươi nữa, cứ cưỡi ngựa chậm rãi như vậy không cần thiết.”
“Sẽ không từ bỏ ý đồ, vậy hãy cho đối phương chút thời gian chuẩn bị. Ngươi cho rằng ta chỉ muốn giết chút người bọn chúng để giáo huấn sao? Lần này chỉ nhắc nhở một chút, chút thực lực ấy không đủ đối phó ta, lần sau ra tay với ta nhớ kỹ, không ra tay thì thôi, vừa ra tay là phải dốc hết sức!” Dùng khăn xoa tay, tiện tay ném sang một bên: “Lần này, không cần thần long thấy đầu không thấy đuôi nữa. Ta sẽ cho chúng thấy rõ ta đang ở đâu. Nếu đã không thể tránh, vậy thì cứ tới đi, đánh một quyền ra tránh được trăm quyền. Truyền tin cho Hoàng Liệt, bảo hắn đến Mao Lư sơn trang một chuyến... Cũng không cần nói trực tiếp như vậy, nếu không Hoàng đại chưởng môn sẽ không vui, cứ nói có chuyện khẩn cấp cần thương lượng.”
...
Trong núi, Triệu Sâm đưa mật tín đã đọc cho Cao Thiếu Minh.
Sau khi Cao Thiếu Minh nhận thư xem, quá sợ hãi: “Hơn một trăm cao thủ bị tiêu diệt sạch, không một ai sống sót, sao có thể như vậy?”

Triệu Sâm: “Người của ta đến hiện trường tra xét, thi thể đều đếm giúp ngươi rồi, không sai đâu. Ta nói rồi, rõ ràng người ta cố ý gài bẫy, ngươi cứ quyết phải nhảy vào.”
Cao Thiếu Minh: “Người của người tổn thất bao nhiêu?”
Triệu Sâm nhìn sang một bên: “Phát hiện tình hình không bình thường, thấy lực lượng sự phòng của đối phương vây đến, ta còn cần thiết bảo người của ta chạy đến chịu chết không?”
“Ngươi...” Cao Thiếu Minh giận tím mặt chỉ y.
Triệu Sâm lạnh lẽo nhìn sang: “Không nên vội vàng động thủ, sao? Muốn đẩy trách nhiệm cho ta à? Ngươi sốt ruột cầu công, cứng rắn nhảy vào cạm bẫy còn muốn trách ta? Ta thấy ngươi nên ngẫm xem chết nhiều người như vậy thì phải ăn nói thế vào với triều đình Yến quốc đi!”
“Hừ!” Cao Thiếu Minh phất tay áo hừ lạnh, lại tiếp tục cau mày nói: “Hắn lấy đâu ra nhiều cao thủ hộ vệ như vậy?”
Triệu Sâm: “Hoặc là Vạn Động Thiên phủ, hoặc là Đại Thiện sơn, ngoài hai nơi này, ngươi nghĩ còn ai có thể bỏ nhiều sức vì hắn như vậy.”
.....
Tiếng gót sắt cộc cộc, phía sau mấy chục người cưỡi ngựa là mấy ngàn bộ tốt chạy theo, lao vào khu vực rừng núi xảy ra giao tranh.
Nhân mã đóng quân xung quanh đã nhận được quân lệnh, mau chóng đuổi tới.
Một đệ tử Vạn Động Thiên phủ theo quân đội tới nhảy xuống ngựa, chậm rãi ngồi xổm trên mặt đất, nhìn thi thể đồng môn, vẻ mặt nghiêm trọng.
Nhân mã nước Vệ tản ra, bắt đầu lục soát trong rừng núi, dọn dẹp từng cỗ thi thể thích khách, ngoài bảy thi thể đệ tử Vạn Động Thiên phủ, những thi thể khác đều bị ném vào trong cái hố mới được đào.
Dùng củi nhóm lửa, mùi thi thể cháy khét hun người, sau khi thiêu hủy xong vùi hố lại, hủy thi diệt tích là ý của Ngưu Hữu Đạo.
Ngoài dịch trạm, hơn nghìn người ngựa đuổi tới, trong đó cũng có một đệ tử Vạn Động Thiên phủ đi theo quân đội, chạy đến tiếp ứng đám Tôn Lâm Tiên bị thương.
Còn về đám Ngưu Hữu Đạo thì đã đổi cưỡi cưỡi rời đi...
Quận Thanh Sơn, núi đá động quật, cấm địa Ngũ Lương sơn.

Viên Cương đang ngồi trong một gian mật thất, xem xét mật báo từ các nơi truyền đến như thường lệ, xem thử có tin nào hữu dụng không, đây là một trong những công việc hằng ngày của hắn ta ở quận Thanh Sơn.
Hai cái bàn trong thạch thất, một cái là của Viên Cương, một cái đối diện của của Công Tôn Bố, Viên Cương nhìn sang Công Tôn Bố cũng đang kiểm tra.
Một đệ tử bên ngoài tiến đến, bẩm báo nói: “Chưởng môn, ngoài núi có người cầu kiến, nói là bằng hữu cũ của ngài.”
Công Tôn Bố nhìn thứ trong tay, thuận miệng hỏi: “Người nào?”
Đệ tử đáp: “Tự xưng là Bách Lý Yết, nói là đi ngang đây nên tiện đường bái phỏng.”
“Bách Lý Yết?” Công Tôn Bố trố mắt ra, đặt thứ trong tay xuống, nghi hoặc ngẩng đầu: “Sao hắn lại tới đây?”
Viên Cương có vẻ thờ ơ, giương mắt hỏi: “Ai đấy?”
Công Tôn Bố: “Là một tán tu hơi có danh tiếng trong giới tu hành.”

Chương 851: Tuần Sát Sứ Phiễu Miễu Các

Chương 851: Tuần Sát Sứ Phiễu Miễu Các
Viên Cương: “Bằng hữu của ngươi?”
Công Tôn Bố lắc đầu: “Trước kia khi chưa qua bên này thì có quen trên đường du lịch, cũng chỉ gặp một lần, không thân thiết, không phải bằng hữu gì, hắn đến tìm làm gì?”
Viên Cương không hỏi nhiều, tiếp tục cúi đầu đọc thứ trong tay mình.
“Cho mời.” Công Tôn Bố giơ tay lên một cái, bản thân cũng đứng dậy.
Vì tính chất hiện nay của Ngũ Lương sơn, người ngoài không tiện tiến vào nội bộ Ngũ Lương sơn, ở ngoài sườn núi sơn môn được xây một lầu các, chuyên dùng để tiếp khách, lúc rãnh rỗi cũng có thể ngắm cảnh.
Bách Lý Yết tới một mình, một người một kiếm, bào rộng tay áo lớn, ba sợi râu dài, lúc bước đi ống tay áo rộng bay phấp phới, trông khá tiêu sái.
Công Tôn Bố đã chờ ở cửa lầu các, nhìn thấy khách đến, cười chắp tay: “Bách Yết huynh, đã lâu không gặp.”
Bách Lý Yết cười ha ha chắp tay: “Công Tôn huynh, từ biệt nhiều năm, phong thái càng hơn trước kia.”
Công Tôn Bố mời đối phương vào ngồi trong lầu các, tự dâng nước trà lên.
Mông Bách Lý Yết còn chưa ngồi ổn đã tự xuống lầu cát đi bộ, nhìn xung quanh, cuối cùng đứng trước một cửa sổ trên lầu các nhìn ra cảnh trí ngoài cửa sổ, không hề nói rõ ý đồ đến đây của mình.
Công Tôn Bố nhẫn nại phụng bồi hơi nhíu mày, phát hiện vị này thật sự không hề coi bản thân là khách, chúng ta thân nhau lắm sao?

Công Tôn Bố liếc mắt nhìn sang thì thấy Bách Lý Yết đang mỉm cười: “Nơi này cũng bình thường thôi, nghe nói Ngưu Hữu Đạo ở Nam Châu này nhất ngôn cửu đỉnh, vì sao không tìm cho mình một nơi linh dục tú chi mà lại an thân ở rừng núi hoang sơ này, có phải ủy khuất cho Công Tôn chưởng môn quá không?”
Công Tôn Bố chỉ chỉ Mao Lư sơn trang có thể nhìn thấy ngoài cửa sổ: “Trong sơn trang Đạo gia có đôi câu đối, viết: Sơn bất tại cao, hữu tiên tắc danh. Thủy bất tại thâm, hữu long tắc linh. An thân ở nơi nào không quan trọng, quan trọng là có thể an thân, sao lại nói ủy khuất chứ?”
“Sơn bất tại cao, hữu tiên tắc danh. Thủy bất tại thâm, hữu long tắc linh...” Bách Lý Yết lầm bầm khẽ vướt cằm, ánh mắt nhìn về sơn trang: “Nói có lý. Mao Lư, tên tuy không hay nhưng lại ứng với caoa sơn bất tại cao, thủy bất tại thâm, giờ trong giới tu hành ai mà không biết Mao Lư sơn trang quận Thanh Sơn. Nghe đại danh Mao Lư sơn trang đã lâu, không biết Công Tôn huynh có thể đưa ta vào trong xem thử không?”
Công Tôn Bố lắc đầu: “E là phải khiến Bách Lý huynh thất vọng rồi, Mao Lư sơn trang là yếu địa của toàn Nam Châu, người ngoài không thể tùy tiện tiến vào, ta cũng không có tư cách tùy tiện dẫn người ngoài vào.”
Bách Lý Yết tiếc hận nói: “Vào mà cũng khó.
Đúng là đáng tiếc.”
Công Tôn Bố không thân với gã, không muốn dài dòng với gã, hỏi thử: “Không biết Bách Lý huynh đến có gì phân phó?”
Ánh mắt Bách Lý Yết quét xung quanh, lắc ống tay áo dưới cửa sổ, lộ ra một lệnh bài bạch ngọc, bên trên có khắc hình ảnh mây mờ mù mịt, nhà cửa lầu các liên miên sâu trong mây mù như ẩn như hiện.
Nhìn thấy hình ảnh trên lệnh bài, trong đầu Công Tôn Bố hiện lên mấy chữ “Phiễu Miễu Các’, con ngươi co rút, khó tin nhìn vị trước mắt.
Bách Lý Yết đưa lệnh bài trong tay sang, ra hiệu ông ta cầm kiểm tra.
Trong đầu Công Tôn Bố hiện ra đủ các suy nghĩ, cuối cùng gian nan đưa tay nhận lệnh bài kia.
Sau khi ngón tay khó khăn chà xát qua lại trên hình ảnh khắc bên trên, thi pháp đưa vào trong kiểm tra lập tức cảm nhận được một khí tức mênh mông khó nói thành lời bao trong lệnh bài, khiến người ta hỗn

loạn trong lòng. Loại khí tức này không thể nào giả mạo được, vì theo lời đồn lệnh bài này được chế tác từ di hài thần long, được làm từ xương rồng thật sự.
Điều này cũng có nghĩa là, lệnh bài trong tay Bách Lý Yết là thật.
Thu hồi lại pháp lực kiểm tra trong lệnh bài, Công Tôn Bố hai tay trả lại lệnh bài, hầu kết run run mấy lần, phát ra không nói không mấy bình tĩnh, khẽ hỏi: “Huynh là người của Phiêu Miễu Các?”
Bách Lý Yết thu hồi lệnh bài đặt vào trong tay áo, lãnh đạm phun ra ba chữ: “Tuần Sát sứ!”
Tim Công Tôn Bố run lên, nằm mơ cũng không thể ngờ vị tán tu hơi có danh tiếng trong giới tu hành này lại là Tuần Sát sứ của Phiễu Miễu Các.
Tuần Sát sứ của Phiễu Miễu Các là gì? Chính là ý nghĩa trên mặt chữ, tuần sát thiên hạ giúp Phiễu Miễu Các!
Phiễu Miễu Các là nơi nào?
Cửu thánh tuy có thế lực của riêng mình, nhưng để khống chế thiên hạ, có liên kết thành một nơi nắm toàn bộ mọi chuyện trong thiên hạ, năng lực mỗi người có hạn, chín người liên kết lại, thiên hạ muôn hình muôn vẻ rất khó trốn được con mắt của cửu thánh.
Phiễu Miễu Các đặt ra quy tắc trò chơi cho giới tu hành và thế tục, ví dụ Tiền trang chỉ Phiễu Miễu Các mới có thể kinh doanh. Tiền trang trong thiên hạ là của Phiễu Miễu Các, dám khiêu chiến chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn!
Vài môn phái lớn tuy có thể đứng ngang hàng vớvi Phiễu Miễu Các nhưng cũng chỉ đứng ngang hàng nếu tuân theo quy tắc chứ không thể điều khiển Phiễu Miễu Các, ví dụ như lệnh bài này, những đại môn phái đứng ngang hàng không thể lấy ra được.
Bách Lý Yết: “Công Tôn huynh giờ hẳn đã biết ý đồ của ta khi đến đây rồi, theo hay không theo?”
Trán Công Tôn Bố dần ứa ra mồ hôi lạnh sắc mặt hơi khó coi, bị Phiêu Miễu Các tìm tới, ông ta có tư cách từ chối sao? Không!
Thiên hạ này, không ai dám đối nghịch với cửu thánh, thiên hạ này là thiên hạ của cửu thánh!
Công Tôn Bố: “Ta lựa chọn được sao?”
Bách Lý Yết mỉm cười gật đầu: “Hiểu được là tốt.”

Công Tôn Bố: “Hắn các hạ đến không phải vì ta, vì Ngưu Hữu Đạo sao?”
“Thông minh!”
“Vì sao?”
“Cây mọc thành rừng, thanh danh vang dội, gần đây vô cùng nổi bật, nếu là người trong thế tục thì cũng thôi, hắn lại là người trong giới tu hành, quan tâm một chút là chuyện nên làm.”
Công Tôn Bố hiểu, gần đây Đạo gia quá bắt mắt, đã khiến cho Phiêu Miễu Các chú ý, rất có thể đã hấp dẫn sự chú ý của cửu thánh, nên Tuần Sát sứ của Phiễu Miễu Các đã tới.
Đây là đang muốn mình làm thám tử bên cạnh Ngưu Hữu Đạo cho Phiễu Miễu Các!
Trong lòng ông ta vô cùng đau khổ, kiểu thám tử này không thể nào để lộ được, muốn dựa vào Phiễu Miễu Các để kiếm lợi ích gì đó là chuyện không thể. Phiễu Miễu Các sẽ không deder bất kỳ dấu hiệu nào chứng tỏ ngươi có quan hệ với bọn họ, nhưng ngươi cũng không có lựa chọn khác, người ta muốn hủy ngươi quá dễ dàng, Ngưu Hữu Đạo dù có năng lực cũng ngăn không được!
Nói thật, Ngưu Hữu Đạo đối với Ngũ Lương sơn không tệ, đối với Công Tôn Bố ông cũng không tệ.
Cách sống của Ngưu Hữu Đạo, nhân cách của Ngưu Hữu Đạo rất hấp dẫn, Công Tôn Bố không tìm được lý do phản bội, nhưng tìm ông lại là Phiễu Miễu Các, ông có thể làm gì đây?
Công Tôn Bố chậm rãi nhắm mắt. “Ta không rõ.”
“Không rõ cái gì?”
“Tại sao là ta? Ta không phải tâm phúc thực sự của Ngưu Hữu Đạo. Tâm phúc thực sự của Ngưu Hữu Đạo là mấy người bên cạnh hắn. Vì sao ngươi không tìm bọn hắn, vì sao ngươi lại tìm ta, chỉ vì ta và ngươi có quen biết sao?”
Bách Lý Yết: “Ngươi cảm thấy những người thề chết vì Ngưu Hữu Đạo thích hợp sao? Loại người không tỉnh táo đó, dễ xử trí theo cảm tính. Ta có thể tìm tới ngươi, dĩ nhiên là có nguyên nhân để tìm ngươi.”
Công Tôn Bố cười khổ. “Muốn ta làm cái gì?”

Bách Lý Yết: “Ngươi yên tâm, chúng ta làm việc có quy tắc của chúng ta, sẽ không để cho ngươi khó xử, cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến ngươi, ngươi cứ làm việc như bình thường, nên làm gì thì làm đó, đừng để lộ bất kỳ sơ hở dì. Không phải vạn bất đắc dĩ, chúng ta sẽ không quấy rầy ngươi. Nếu thật sự bởi vì vạn bất đắc dĩ, bởi vì chúng ta bên này làm chuyện gì đó khiến ngươi bại lộ, chúng ta sẽ bồi thường cho ngươi rất phong phú. Nghe nói ngươi nắm giữ đường dây tin tức chính của Ngưu Hữu Đạo?”

Công Tôn Bố thở dài: “Xem như thế đi!”

Bách Lý Yết hơi không vui: “Xem như? Đừng có mập mờ với ta!”

Công Tôn Bố: “Hầu hết tin tức đều qua chỗ ta, nhưng cũng có vài tin không qua ta mà bên sơn trang trực tiếp khống chế, bên sơn trang có lẽ mới là tuyệt mật thật sự.”

Chương 852: Khi Bại Khi Thắng (1)

Chương 852: Khi Bại Khi Thắng (1)
Bách Lý Yết hơi nhíu mày trầm ngâm một lúc, lấy một cái hộp dài trong tay áo đưa cho ông ta.
Công Tôn Bố nhận, vừa nhìn là biết trứng của kim sí, dĩ nhiên đối phương muốn xây dựng đường dây liên lạc bí mật với mình.
“Thân phận và điều kiện của ngươi, mỗi ngày có không ít tin tức qua tay, kim sí trên tay ngươi lui tới sẽ không ai nghi ngờ. Vẫn là câu nói kia, ngươi nên làm cái gì thì làm cái đó, chúng ta sẽ không dễ dàng quấy rầy ngươi, một khi có việc hỏi thăm, hi vọng ngươi biết gì nói nấy, nếu không hậu quả ngươi cũng biết.” Bách Lý Yết hơi cảnh cáo.
Thứ trong tay lúc này làm Công Tôn Bố cảm thấy tựa như nặng vạn cân, khó khăn gật đầu: “Rõ!”
Khách không ngồi lâu liền đi.
Công Tôn Bố tiễn người ra khỏi lầu các trong lòng hơi mất mát...
Trong sơn trang, Viên Cương đi ngang qua Trang Hồng, Viên Cương thấy cũng chỉ hơi gật đầu chào hỏi, lướt qua Trang Hồng đang dừng bước, lại chậm rãi quay đầu nhìn hắn ta một cái.
Viên Cương đi vào trong nhà bếp sơn trang, nhìn chúng tăng Nam Sơn tự đang bận rộn cho bữa cơm hôm nay.
“Viên gia.” Ngô Tam Lượng đứng ở cửa chào hỏi, phòng bếp là cấm địa của Nam Sơn tự, ngoài Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương, Viên Phương sống chết không để ai tiến vào.
Ngay cả Ngô Tam Lượng người cũ bên cạnh Ngưu Hữu Đạo cũng không cho phép vào đây, phàm là nơi được Viên Phương dán biển “Nam Sơn tự” trên cửa đều là đuôi mèo của Viên Phương, không được giẫm vào.
Cũng bởi vì là người cũ bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, Ngô Tam Lượng mới biết tính tình Viên Phương, không phải chẳng qua chỉ sợ cách nấu ăn bị

lộ ra ngoài sao?
Ngô Tam Lượng cũng phục đám hòa thượng này, cả một đám người xuất gia không tiếc đồ sinh làm thịt gia cầm nấu nướng mà không sợ thẹn với Phật Tổ.
Sợ bọn họ vất vả muốn giúp họ một chút, đám hòa thượng cũng sống chết không đồng ý.
Ngô Tam Lượng cũng không biết Viên Phương cho bọn hòa thượng này uống mê hồn dược này, lúc phàn nàn trước mặt Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo nói tới hai chữ "tín ngưỡng" nói đám hòa thượng này thật sự là một đám người có tín ngưỡng.
Tín ngưỡng? Cái từ này, Ngô Tam Lượng không hiểu lắm.
Viên Cương quay đầu nhìn, quay người rời khỏi phòng bếp.
Ra đến khu vực im lặng bên ngoài, Ngô Tam Lượng đi bên cạnh hắn ta thấp giọng nói: "Ta "ngẫu nhiên gặp" hắn, không kiếm được có gì tra hỏi thì hắn đã chủ động nói, nói là chỗ quen biết cũ, đi ngang qua đây thì hết tiền, hắn đã tặng Bách Lý Yết kia một ngàn kim tệ làm lộ phí. Trông có vẻ bình thường, không có gì kỳ lạ. Viên gia, có phải người nghi ngờ Công Tôn Bố có vấn đề?"
Viên Cương mang theo suy tư nhìn gã: "Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, Ngũ Lương sơn làm gì ngươi cũng biết, bất kỳ tiếp xúc nào với ngoại giới cũng đáng để ý, chẳng có ý gì khác."
"Vậy cũng đúng." Ngô Tam Lượng gật đầu.
Không có việc gì, gã cũng đi làm việc của mình.
Sau giữa trưa, Lôi Tông Khang từ bên ngoài trở về lại vào sơn trang tìm đến phòng Viên Cương, Viên Cương đang ở trần trồng chuối ngược một tay.
Lôi Tông Khang đến gần nói: "Viên gia, Bách Lý Yết kia sau khi rời sơn trang thì vào quận thành, sau khi dừng lại quận thành ăn uống thảnh thơi thì chậm rãi rời đi, trông rất bình thường, không có gì dị thường."
Gã phụ trách mảng này, sau khi người ngoài tiến vào đây, rời đi gã đều sẽ để mắt theo dõi.
Viên Cương ừ, ý đã biết.
Đợi sau khi Lôi Tông Khang rời đi, Viên Cương khom lưng, hai chân đặt xuống đất, đứng lên, mặc quần áo ra ngoài.

Sau đó tìm Đoạn Hổ, hai người cùng ra khỏi sơn trang, đi đến trước mộ Hắc Mẫu Đơn.
“Viên gia có việc?” Đoạn Hổ hỏi.
Viên Cương: “Bách Lý Yết nghe nói là một tán tu khá có danh tiếng trong giới tu hành, ngươi liên hệ với Lệnh Hồ Thu huynh đệ kết bái với Đạo gia. Lệnh Hồ Thu tương đối nắm rõ tình hình dạng này, hỏi thử hắn biết gì về Bách Lý Yết. Bình thường hay làm những gì, bảo hắn nói hết những tin tức về Bách Lý Yết ra, ta muốn nghe.”
Đoạn Hổ: “Được, ta sẽ truyền tin cho hắn.”
Viên Cương đưa tay, ra hiệu chờ một lát, lấy một cuộn giấy trong tay áo đưa cho gã.
Đoạn Hổ mở ra xem, thấy có một bản danh sách, trên danh sách có vài người gã cũng biết, không khỏi hồ nghi nói: “Viên gia, cái này hình như là đệ tử mới thu nhận mấy năm gần đây của Ngũ Lương sơn.”
Viên Cương: “Là đệ tử Ngũ Lương sơn không sai, là ta cắm vào đấy.”
Đoạn Hổ ngạc nhiên, không biết hắn ta bí mật đưa danh sách này cho mình là có ý gì.
Viên Cương: “Những người này hiện tại đều lưu lại trong núi, ngươi liên hệ bọn hắn. Từ giờ trở đi, ta muốn nắm giữ thời gian ra vào của tất cả kim sí trong Ngũ Lương sơn. mỗi ngày ngươi nói rõ tình hình này cho ta, việc này sẽ do ngươi ngươi liên hệ bọn hắn. Từ giờ trở đi, ta muốn nắm giữ
Hắn ta đã chuẩn bị việc này, chuẩn bị xử lý lại quy luật liên hệ các nơi với Ngũ Lương sơn, xây dựng lại lưu trình bằng cách của hắn.
Nắm bắt quy luật phương diện này là nghề của hắn ta, hắn ta đã từng được huấn luyện trinh thám phương diện này.
Đây cũng là một trong những nguyên nhân Ngưu Hữu Đạo muốn hắn ta thâm nhập vào chuyện này.
Đoạn Hổ hơi do dự nói: “Vương gia, người nghi ngờ Ngũ Lương sơn có vấn đề sao?”
“Tất cả đều nói chuyện dựa vào sự thật, không có gì là nghi ngờ hay không nghi ngờ cả. Đạo gia dẫn mọi người đi đến như ngày hôm nay không dễ dàng gì.” Viên Cương chỉ chỉ phần mộ của Hắc Mẫu Đơn, ra hiệu đây chính là một trong những cái giá phải trả. “Không phải nghi

ngờ ai, mà tự bản thân chúng ta phải có trách nhiệm với chính mình, chúng ta ở trong nhà chúng ta thì phải trông nhà, không thể để nội bộ trong nhà xảy ra vấn đề, nếu không sẽ có lỗi với người đã chết, cũng có lỗi với người sống.
Người sống dù sao cũng phải ở lại làm chút gì đố cho những người đã chết đi một cách hữu dụng, tinh lực cá nhân của Đạo gia có hạn, không thể ôm đồm hết mọi chuyện, cho nên chúng ta phải làm tốt những việc cần làm, đây cũng là chuyện chúng ta nên làm.”
Nhìn bia mộ của Hắc Mẫu Đơn, gương mặt Đoạn Hổ căng ra. “Ta hiểu rồi, Viên gia yên tâm, ta sẽ làm ngay.”
Sau khi Đoạn Hổ rời đi, Viên Cương cũng nhìn chằm chằm bia mộ thất thần.
Trong Mao Lư sơn trang bây giờ, nội bộ thực ra cũng có mấy nhóm người.
Đám Phù Phương Viên lấy Quản Phương Nghi cầm đầu, Quản Phương Nghi dĩ nhiên tự cho mình là người của Đạo gia.
Đám người vốn của Hắc Mẫu Đơn lại là một bọn, tự cho mình là người ở lâu bên cạnh Đạo gia, vì mình thường xuyên chấp hành vài nhiệm vụ bí mật nên tự cho rằng họ mới là tâm phúc thật sự bên cạnh Đạo gia.
Đám Ngũ Lương sơn thì không cần phải nói, cả môn phái hoàn toàn dựa vào tài lực của Đạo gia nuôi, bất cứ lúc nào Đạo gia cũng có thể nhổ tận gốc bọn họ, chỉ có thể lấy Đạo gia làm đầu.
Đám hòa thượng Nam Sơn tự phụ trách mấy chuyện vặt trong Mao Lư sơn trang, chẳng hạn quản lý ăn uống, Đạo gia ở sơn trang chỉ ăn uống đồ họ làm. Đám hòa thượng này nhìn có vẻ làm việc vặt nhưng địa vị cực kỳ siêu nhiên, không cần tham gia mấy chuyện nguy hiểm chém chém giết giết, trừ Đạo gia và Viên Cương hắn ta, không nghe lời ai cả. trông thì giống một đám hòa thượng thế tục ngốc, trên tay không có quyền lợi gì, phía sau lại có Đạo gia làm chỗ dựa, trong sơn trang những người khác không ai làm gì được họ, dĩ nhiên cũng coi Đạo gia là chủ.
Thương Thục Thanh thường xuyên ở đây, đại diện cho bên Thương Triều Tông, có điều lại thành nha hoàn chải đầu cho Đạo gia, Đạo gia nói sao nghe vậy, người người sáng suốt đều có thể nhìn ra, vị quận chúa xấu xí này thích Đạo gia.

Ba phái Lưu Tiên tông, Phù Vân tông, Linh Tú sơn gì đó đều bị Đạo gia chèn ép lại lôi kéo, lặp đi lặp lại, có thể nói ngược đến chết đi sống lại, đã không thể rời khỏi Đạo gia.

Cả một đám dododng, rõ ràng đều là người của Đạo gia nhưng lại không đung hợp với nhau, ai làm việc này, đều nhìn chằm chằm lẫn nhau, cơ bản đều cho rằng nhìn chằm chằm đối phương là vì Ngưu Hữu Đạo cũng là nghĩ cho bản thân, đều bất tri bất giác nằm gọn trong tay Ngưu Hữu Đạo, Viên Cương cũng bội phục thủ đoạn của Ngưu Hữu Đạo.

Chương 853: Khi Bại Khi Thắng (2)

Chương 853: Khi Bại Khi Thắng (2)
Mấy chuyện này trông có vẻ không hề làm gì, nhưng lại là một thủ đoạn chậm rãi không tiếng động, Viên Cương tự nhận mình không làm được, chỉ dựa vào việc có thể lôi kéo đám người thượng vàng hạ cám này, dẫn dắt một đám người suy nghĩ khác nhau hướng về một phía không phải ai cũng có thể làm được, muốn học cũng chưa chắc có thể học được.
Sơn bất tại cao, hữu tiên tắc danh. Thủy bất tại thâm, hữu long tắc linh.
Chỉ một Mao Lư sơn trang trong rừng núi hoang sơ lại có thể tụ hợp một đám người muôn hình muôn vẻ sống hòa thuận, đều ai làm việc nấy chỉ vì một tồn tại Ngưu Hữu Đạo mà thôi.
Còn Viên Cương hắn ta, ngoại trừ Quản Phương Nghi bên ngoài đối nghịch hắn ta, những nhóm khác hắn ta đều có thể tham gia nhúng tay, chỉ khi nào hắn ta đem cái danh Ngưu Hữu Đạo ra để làm việc thì Quản Phương Nghi mới không thể nào ngăn hắn ta nhúng tay được.
Thực ra người trong sơn trang đều rõ, Viên Cương mới là tâm phúc trong tâm phúc của Ngưu Hữu Đạo, thậm chí còn hơn cả tâm phúc, Ngưu Hữu Đạo thật sự coi Viên Cương như huynh đệ tay chân, vị này có thể tự quyết thay Ngưu Hữu Đạo.
...
Yến kinh, phủ đệ Đại tư đồ, cả một đám xe ngựa có người hộ tống dừng lại, Cao Kiến Thành từ thuộc nha trở về xuống khỏi xe ngựa.
Vừa mới vào nhà, quản gia Phạm Chuyên đang chờ sẵn đã đi cạnh y vào trong, phất tay cho tùy tùng hai bên lui ra, thấp giọng nói với Cao Kiến Thành: “Đại gia gửi thư đến, xảy ra chút chuyện.”
Trong mắt Cao Kiến Thành lóe lên tia sáng, bước nhanh chân, đây không phải nơi nói chuyện, chủ tới hai người bước nhanh về thư phòng trong nội viện.

Sau khi ngồi xuống sau án, thấy Phạm Chuyên muốn dâng trà, Cao Kiến Thành phất tay, Phạm Chuyên đành thôi, cầm một bức mật thư đưa cho y.
Sau khi Cao Kiến Thành đọc xong, bộp, một tay đập mạnh mật tín lên bàn, hừ lạnh nói: “Không nghe lời ta, tham công sốt ruột, vừa ra tay đã gây ra họa lớn.”
Phạm Chuyên: “Tổn thất nặng nề, e là đại gia không tiện bàn giao!”
Cao Kiến Thành: “Người không ngốc, nhưng tác phong hành sự vẫn như ở Điệp báo ti, vừa có cơ hội là muốn tấn công, ta đã nói với huynh ấy rồi, đây không phải là chuyện giết được Ngưu Hữu Đạo hay không, huynh ấy non tay quá!”
Phạm Chuyên cười nói: “Bởi vì thiếu kinh nghiệm chu toàn trong triều, đây chẳng phải đang xin chỉ thị của lão gia sao?”
Cao Kiến Thành: “Huynh ấy không báo lên trên sao?”
Phạm Chuyên: “Tạm thời vẫn chưa, chắc trong lòng sợ hãi, muốn mong lão gia chỉ giúp sai lầm!”
Cao Kiến Thành chỉ vào lão nói: “Nói với huynh ấy, đây không phải Điệp báo ti, không thể cứ một lát là báo cáo tình hình lên cho trên phân tích, bệ hạ không thích vậy. Đương nhiên, có vài chuyện cũng không giấu được, nhưng phải để ý cách báo lên, cách biệt của lúc thắng lúc bại và lúc bại lúc thắng, ngươi phải nhắc nhở huynh ấy tới nơi tới chốn, bại cũng phải bại để hoàng đế vui, chuyện xấu phải biến thành chuyện tốt!”
Phạm Chuyện gật đầu: “Trận đầu báo bại, bên đại gia làm thế nào ứng đối?”
Cao Kiến Thành ngồi tựa trên ghế suy nghĩ, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên án, hai mắt chợt nhíu lại, từ từ nói: “Ngoài thành, đại địa chủ họ Tông mà chúng ta đang nắm có thể phát huy được tác dụng!”
Không hổ là người đi theo nhiều năm, trong lòng Phạm Chuyên sáng ra, vừa nghe đã hiểu, vuốt cằm nói: “Nô tài sẽ thông báo đại gia!”
...
Ngự hoa viên, Thương Kiến Hùng đang đứng trước một nhánh hoa tàn, có lẽ tức cảnh sinh tình, gương mặt lộ vẻ phiền muộn.
Đại nội tổng quản Điền Vũ xuất hiện ở góc rẽ, phất tay cho người khác bên cạnh lui xuống, nhẹ giọng bẩm báo nói: “Bệ hạ, Cao Thiếu Minh

đưa tin về, thất thủ...”
Lão nói lại tình hình, trên mặt Thương Kiến Hùng dần lộ vẻ giận dữ: “Một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, sử dụng nhiều cao thủ như vậy mà toàn quân bị diệt? Đây chính là năng lực mà hắn chủ động xin đi sao? Phế vật vô dụng!”
Điền Vũ hơi hạ thấp người xưng phải, về sau lại nói: “Có điều lão nô cảm thấy hắn làm như vậy cũng không sai.”
Thương Kiến Hùng quay phắt đầu lại, lạnh lùng nói: “Ngươi nhận được bao nhiêu lợi từ hắn mà nói giúp hắn?”
Điền Vũ lại hạ thấp người: “Bệ hạ cho bẩm, tin Cao Thiếu Minh đưa về nói, Ngưu Hữu Đạo không phải hạng hời hợt, không dễ đối phó, ngồi đợi xuất hiện sơ hở không bằng chủ động xuất kích. Lần này trước khi động thủ hắn đã chuẩn bị sẵn để hy sinh những cao thủ kia, có hai mục đích, một là có thể sẽ một kích có hiệu quả ngay! Hai là để thăm dò hư thực, triều đình chưa hề tự giao phong chính diện với hắn ta, rốt cuộc lai lịch hắn ta như thế nào không ai biết, trải qua lần vừa rồi, biết được năng lực hộ vệ bên cạnh Ngưu Hữu Đạo không bình thường, dùng phương thức ám sát bình thường cho dù không có thất bại này cũng sẽ có thất bại khác, giờ hắn sẽ có tính toán khác.”
Thương Kiến Hùng nghe xong hơi trầm mặc, thậm chí khẽ vuốt cằm, dường như cảm thấy có lý, vẻ mặt đã hòa hoãn lại: “Hắn định lúc nào lại ra tay?”
Điền Vũ: “Hắn tuyệt đối không phải nói ngoa, sớm có mưu đồ, đã dâng lên một kế sách, nhưng cần triều đình phối hợp.”
Thương Kiến Hùng a một tiếng: “Nói nghe thử xem.”
“Ngoài thành có một phú hộ họ Tông, người này trông có vẻ là một địa chủ, thực ra bối cảnh không phải bình thường...”
.....
Sắc trời không sáng, cửa thành Nam đã mở từ sớm, hơn vạn người ngựa như con rồng dài nối đuôi vào thành, hơn trăm người cưỡi ngựa áp trận ở phía trước.
Động tĩnh như vậy cũng là không ít người trong thành tỉnh dậy sớm.
Lúc xế trưa, trên vạn người ngựa xuất hiện ở một nơi cách kinh thành hơn hai mươi dặm, xâm nhập vào một vùng ruộng rộng lớn, bao vây

xung quanh một trang viên gần núi gần sông.
Bên ngoài cánh cửa đóng chặt của trang viên, một hàng quân sĩ đang đứng cùng nhau kêu hàng, bảo người trong nhà lập tức mở cửa thúc thủ chịu trói, nếu không tự gánh lấy hậu quả.
Từ trên xuống dưới trong trang viện rối loạn, Tông Diên Linh trang chủ đứng dưới mái hiên lo lắng như kiến bò chảo lửa: “Xảy ra chuyện gì vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ bên phía phụ thân đã làm gì đắc tội triều đình?”
Hai người hầu ăn mặc kiểu hạ nhân bình thường luôn quy cũ, một già, một trung niên lúc này tinh thần đột nhiên thay đổi, đâu còn giống hạ nhân.
Nô bộc già kéo Tông Diên Linh đang rối loạn: “Trang chủ, lúc này, hai người chúng ta chỉ có cách dẫn theo trang chủ giết ra ngoài.”
Tông Diên Linh dậm chân: ““Bên ngoài thiên quân vạn mã vây khốn, há có thể không có tu sĩ, sao có thể giết ra ngoài? Cho dù hai người các ngươi có thể mang ta giết ra ngoài, vợ con ta phải làm sao đây? hai người các ngươi sao có thể đồng thời mang vợ con ta giết ra ngoài chứ?”
Người hầu trung niên trầm giọng nói: “Trang chủ, có thể bảo đảm tính mạng người nào hay người đó, dù sao vẫn còn hơn không ai sống, nếu không chúng ta không thể nào ăn nói với Hướng tiên sinh.”
Tông Diên Linh khoát tay: “Có lẽ không đến mức như vậy đâu, có lẽ là chúng ta suy nghĩ nhiều, không bằng mở cửa nghe lệnh, cố gắng không để tình trạng tồi tệ như chúng ta nghĩ.”
Nô bộc già: “Trang chủ, không nên ôm tâm trạng ăn may, bên ngoài không phải chỉ là nhân mã bình thường, là cấm quân kinh thành, đối phó với một địa chủ cần dùng đến cấm quân sao? Sự tình tuyệt đối không đơn giản như người nghĩ. Một khi chúng ta thúc thủ chịu trói, thân phận tu sĩ của hai người chúng ta khó tránh được bại lộ. Pháp tắc thiên hạ, tu sĩ và người thường phải giữ khoảng cách, trang chủ không phải quan viên triều đình, nếu phát hiện hai người chúng ta ở đây, cung phụng dân thường, chúng ta cũng khó thoát phải chịu tội!”
Tông Diên Linh bi phẫn nói: “Người lén làm việc này ít sao?”
Lão bộc: “Quy tắc nằm trong tay người thi hành quy tắc, không muốn phát hiện dĩ nhiên không sao, muốn phát hiện dĩ nhiên phải truy cứu,

trên đời này làm gì có công bằng triệt để, nhìn động tĩnh bên ngoài, kể đến bất thiện, trang chủ cảm thấy đối phương sẽ bỏ qua không truy cứu sao?”

Tông Diên Linh: “Nếu như thế, hai người các ngươi nhanh chóng rời đi, chỉ cần không để lại chứng cứ, lại mời phụ thân ra mặt nghĩ cách, triều đình phải nể chút tình nghĩa của phụ thân chứ?” Thấy hai người còn muốn nói nữa liền khoát tay cản lại: “Ta không thể mặc kệ vợ con, hai người các ngươi sau khi rời khỏi đây, coi như triều đình phát hiện nơi này có tu sĩ, ta cũng có thể phủ nhận, chỉ cần coi hai người các ngươi là tu sĩ đến trộm cắp, nếu như vậy còn có thể kéo dài thời gian, các ngươi mau chóng giúp ta liên hệ với phụ thân xin giúp đỡ.”

Chương 854: Cùng Nhau Thưởng Thức

Chương 854: Cùng Nhau Thưởng Thức
Gã kiên trì như vậy, hai người cũng chẳng còn cách nào khác, gã không đồng ý, Tiểu Nhã nhà gã xảy ra chuyện gì hai người không gánh nỗi trách nhiệm, có một vài việc cần gã gật đầu mới được.
Cuối cùng hai người đành phải cấp tốc thay hình đổi dạng, đổi sang bộ y phục che mặt, lướt nhanh ra từ một góc trong viện.
“Bắn tên!”
Hạ lệnh một tiếng, mưa tên bay tán loạn, hai người thực lực cường hãn, cưỡng ép chạy xuyên qua khỏi mưa tên phá vỡ vòng vây.
“Muốn chết!” Một tu sĩ ngồi trên lưng ngựa hừ lạnh một tiếng.
Tiếng kiếm keng keng, đám tu sĩ ngồi trên lưng ngựa bỗng nhiên rút kiếm, mười mấy người đằng không lên chặn đường, hai bên va chạm giữa không trung, giữa trời triển khai một trận chém giết kịch liệt.
Cao thủ ba đại phái tọa trấn trong kinh thành xuất mã, lại lấy nhiều đánh ít, chém giết cũng không bền bỉ, lúc cánh cổng trang viện mở ra, hém giết đã kết thúc.
Tông Diên Linh một mình đứng ngoài cửa viện, gương mặt bi thương.
Một lượng nhân mã lớn từ hai bên người gã vọt vào trong trang viện, làm cho bên trong gà bay chó chạy , tiếng kêu sợ hãi vang lên, còn có cả tiếng trẻ con khóc.
Một tướng lĩnh mặc chiến giáp chậm rãi điều khiển ngựa đến trước mặt Tông Diên Linh, đứng ở trên cao nhìn gã.
Người này không ai khác, chính là thân gia lúc đầu của Tống Cửu Minh, nhạc phụ của Tống Diễn Thanh, Vương Hoành, một trong tứ đại thống lĩnh kinh kỳ.
“Tướng quân, tiểu dân là lương dân tuân theo luật pháp, không biết rốt cuộc đã phạm vào tội gì mà phải hưng sư động chúng như vậy?” Tông

Diên Linh chắp tay hỏi.
Vương Hoành phất phất tay, hai nô bộc vừa trốn khỏi trang viện người đầy máu bị kéo ra, đưa đến trước mặt Tông Diên Linh.
“Có quen không?” Vương Hoành lạnh lùng hỏi.
Tông Diên Linh lắc đầu: “Không biết là ai.”
Vương Hoành nhìn về phía hai nô bộc kia, nô bộc trung niên nói: “Hai người chúng ta hết tiền, chỉ muốn đến đây kiếm chút tiền tài thôi.”
“Hừ hừ!” Vương Hoành cười lạnh, lộ ý mỉa mai.
Người đã rơi vào tay bên này, đã hạ quyết tâm gây chuyện thì cho dù không có chuyện cũng có thể thành có chuyện, sao có thể không thừa nhận được?
Lão ta lười nhiều lời, vẻ mặt kiêu căng, điều khiển ngựa rời đi.
...
Phủ thứ sử Nam Châu, Lam Như Đình cầm mật tín tiến vào trong viện Mông Sơn Minh.
Trong nội viện, La Đại An đang để trần hai cánh tay luyện thương dưới ánh mặt trời, Mông Sơn Minh và Thương Triều Tông người ngồi người đứng đang quan sát.
Lam Như Đình đi đến trước mặt hai người hành kiến lễ, đưa mật tín cho Thương Triều Tông.
Sau khi Thương Triều Tông đọc xong kinh ngạc ngẩng đầu: “Đạo gia muốn dời đến phủ thành định cư?”
Lam Như Đình gật đầu: “Đạo gia đích thân gửi thư tới, có lẽ không sai đâu.”
Mông Sơn Minh xem thư, sau đó cũng thắc mắc: “Muốn ở lâu dài trong phủ thứ sử? Không phải hắn không muốn đến phủ thành sao? Sao đột nhiên lại thay đổi ý định?”
Thương Triều Tông suy nghĩ một lúc: “Nếu Đạo gia đã nói vậy thì bảo người thu thập một đình viện đi, Đạo gia tới là có thể vào ở luôn là được.”
Mông Sơn Minh lưu tâm đến Lam Như Đình đang nhíu mày vẻ mặt dường như có gì đó không bình thường, hỏi: “Tiểu Lam có suy nghĩ gì?”
Thương Triều Tông nghe vậy nhìn lại.

Lam Như Đình khoát tay. “Ta không có suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy kỳ lạ, chúng ta vừa nhận được tin, trong thành trước đó một bước cũng truyền ra một tin. Trước đó ta cứ nghĩ là lời đồn không coi là gì, giờ quả nhiên có việc này, đúng là khiến người ta cảm thấy kỳ quái.”
Còn có chuyện như vậy sao? Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh hai mặt nhìn nhau...
Quận Thanh Sơn.
Hoàng Liệt dừng chân ở khách viện, y lại đến Mao Lư sơn trang, đây là lần thứ ba sau khi y đến quận Thanh Sơn, giữa chừng còn bảo đệ tử trong môn đến mấy lần.
Trong đình đài thủy tạ, Viên Cương cũng một lần nữa ra mặt chiêu đãi. Vẫn bưng trà nước lên, Hoàng Liệt phất ống tay áo, không cần, y đã không còn kiên nhẫn được nữa. “Rốt cuộc Ngưu Hữu Đạo có ý gì? Ta đã đợi ở đây đây ngày, tưởng ta rảnh rỗi lắm sao? Lúc nào thì hắn về, hôm nay nhất định phải cho ta câu trả lời chắc chắn.”
Viên Cương nói: “SẮp rồi!”
Hoàng Liệt: “Sắp rồi? ngươi dùng câu này để đãi bôi với ta ba nhiêu lần rồi? Từ Kim Châu về đây bao xa chứ? Hắn có tọa kỵ phi hành mà phải đi mấy ngày sao?”
Viên Cương: “Xảy ra vài chuyện ngoài ý muốn, giữa đường Đạo gia bị nhiều thích khách ám sát, bởi vậy làm trễ nải chút thời gian.” Không phải sợ đối phương không chờ nỗi thì hắn ta cũng không nói ra chuyện này.
“Ám sát?” Hoàng Liệt sửng sốt, ánh mắt hơi lóe lên, hơi bất ngờ, nhưng dường như cũng không bất ngờ, hỏi thử: “Tình hình Ngưu Hữu Đạo thế nào?”
Mấy vị trưởng lão tùy hành cũng hai mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đều có ý ngầm hiểu nhau.
Viên Cương: “Đã không sao rồi.”
“Ồ! Vậy thì tốt!” Hoàng Liệt gật đầu, trong ngữ khí cũng có chút tiếc nuối không nói thành lời hoặc cảm thấy Ngưu Hữu Đạo quá may mắn. Xảy ra chuyện như vậy, dĩ nhiên y không tiện nói gì thêm, đành phải nín nhịn cơn giận chờ tiếp.

Lúc bọn y vừa bước ra khỏi cánh cổng Mao Lư sơn trang, dưới núi có vài người đi tới, bên này tập trung nhìn, không phải Ngưu Hữu Đạo thì còn có thể là ai, đám Ngưu Hữu Đạo đã về.
Hai bên vừa chạm mặt, Hoàng Liệt lập tức đánh giá từ trên xuống, quan sát khí sắc Ngưu Hữu Đạo: “Nghe nói trên đường lão đệ bị ám sát, không sao chứ?”
Ngưu Hữu Đạo: “Chỉ gặp chút phiền phức, không dùng tọa kỵ phi hành tới lui được, để Hoàng chưởng môn đợi lâu, thật sự hổ thẹn.”
“Không sao là tốt, không sao là tốt!” Hoàng Liệt như trút được gánh nặng cười ha ha.
Ngưu Hữu Đạo: “Lúc đầu vốn định liên hệ Hoàng chưởng môn cầu viện Đại Thiện sơn, có điều tình huống lúc đó cấp bách, lúc liên hệ xảy ra chút vấn đề.”
Quản Phương Nghi đứng bên khóe môi nở nụ cười, toàn mấy lời ma quỷ, cả một chặng đường đi vô cùng chậm rãi ung dung.
Phái người khẩn cấp chạy đến Kim Châu tiếp viện? trong lòng Hoàng Liệt thầm nhủ, đáp án chỉ trong lòng y hiểu, có điều ngoài miệng vẫn nói: “Đại Thiện sơn không biết rõ tình hình, nếu biết chắc chắn là nghĩa bất dung từ!”
Vừa trở về, cổng cũng không phải nơi nói chuyện lâu, Ngưu Hữu Đạo phất tay ra hiệu mời vào bên trong.
Lúc cả đám người xoay người, Hoàng Liệt để mắt tới nam tử áo hoa bên cạnh Ngưu Hữu Đạo. Một đại nam nhân mà ăn mặc lòe loẹt như vậy thật sự khiến người ta thấy kỳ lạ, tới đây vẫn còn đeo mặt nạ, y không kìm được thỉnh giáo: “Vị bằng hữu này là?”
Nam tử áo hoa chỉ lạnh lùng liếc nhìn y, không thèm để ý đến y, một mình bước vào cổng lớn, quan sát hai bên Mao Lư sơn trang.
“Chuyện riêng của người ta, ta cũng không tiện nhiều lời.” Ngưu Hữu Đạo khoát tay, không đề cập tới thân phận đối phương, Hoàng Liệt đành thôi.
Quản Phương Nghi lại lặng lẽ lưu tâm phản ứng của Viên Cương nhưng không thấy được gì dị thường từ trên mặt Viên Cương, trong lòng lập tức hiểu ra, hắn vị này cũng biết thân phận thật sự của nam tử áo hoa.

Chủ khách sau khi đi vào đình thủy tạ ngồi xuống, Hoàng Liệt hỏi đến chuyện chính: “Lão đệ nói có chuyện quan trọng thương lượng, không biết là chuyện quan trọng gì?”
Ngưu Hữu Đạo duỗi tay, ra hiệu dùng trà, mình cũng bưng trà lên nói: “Cũng chưa đến mức nói là chuyện quan trọng gì, giữa đường ta đã chậm trễ rồi, chỉ e phải phiền Hoàng chưởng môn chờ thêm một lát.”
Hoàng Liệt: “Chờ cái gì?”
Ngưu Hữu Đạo: “Có người đưa tới cho ta một phần trọng lễ, mời Hoàng chưởng môn cùng thưởng thức!”
“Trọng lễ? Trọng lễ gì?” Hoàng Liệt tò mò, các trưởng lão bên cạnh cũng rất tò mò.
Ngưu Hữu Đạo đặt chén trà khác: “Trọng lễ không thể bỏ qua,đến lúc đó Hoàng chưởng môn sẽ biết.”
Hỏi không ra điều gì, Hoàng Liệt tạm đè nghi vấn trong lòng xuống: “Lão đệ, ta nghe được tin, ngươi định vài ngày tới sẽ dời đến phủ thứ sử phủ thành ở, không biết là thật hay giả?”
Đây là vấn đề y lo lắng, hiện tại Thương Triều Tông do y khống chế, y lo Ngưu Hữu Đạo tham gia vào cướp quyền khống chế của y.
Đại Thiện sơn không thể độc chiếm Nam Châu, nắm tính mạng Thương Triều Tông trong tay mới có thể đảm bảo, nếu mất đi quyền khống chế tính mạng Thương Triều Tông thì hoàn cảnh cũng quá lúng túng.
Ngưu Hữu Đạo: “Đúng là có việc này, nhưng không phải là ta mong muốn như vậy, đây chỉ là suy nghĩ đột phát sau khi bị ám sát. Sau khi gặp nạn giữa đường, ta nghi ngờ triều đình động thủ với ta, tình cảnh hiện tại của ta khá nguy hiểm, đành phải đến phủ thành tránh tạm. có điều Hoàng chưởng môn yên tâm, ta chỉ ở tạm, đợi sau khi ta và triều đình thỏa hiệp sẽ lập tức dọn đi, tuyệt đối không ở phủ thành lâu.

Chương 855: Đại Đạo Độc Hành

Chương 855: Đại Đạo Độc Hành
Đối với cách nói này, Hoàng Liệt không tỏ rõ ý kiến, chỉ cười ha ha mà không tán thành rõ ràng. Người ta gặp phải nguy hiểm thì phải tránh né, ông ta cũng không dễ phản đối thẳng thừng, chỉ chuẩn bị quay lại sẽ thương lượng với mọi người của Đại Thiện sơn xem ứng đối ra sao.
Viên Cương bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt, mặc kệ đối phương tỏ thái độ ra sao, có điều bản thân Viên Cương cũng khó tránh phải cảm khái.
Thay đổi rồi, trạng thái đúng là thay đổi. Nếu là trước đây, đạo gia lại nói chuyện với chưởng môn Bành của Thiên Ngọc môn với thái độ như vậy thử xem? Bành Hựu không muốn đồng ý thì chắc chắn sẽ từ chối thẳng mặt, nào có gì cần phải thương lượng. Bây giờ đối đầu với Hoàng Liệt có thực lực không thua gì Bành Hựu, Hoàng Liệt lại không thể không ước lượng lại một chút, không còn khả năng hung hăng giống như Bành Hựu trước đây.
Trải qua mấy năm qua vận động, đạo gia rốt cuộc đã có trọng lượng khi nói chuyện trên mảnh đất châu Nam này, không cần phải nhịn nhục, chịu uất ức nữa.
Chờ đoàn người Hoàng Liệt rời đi, tiễn khách trở về xong, Ngưu Hữu Đạo nhìn thấy Thương Thục Thanh đi cùng Ngân Nhi tới.
Thương Thục Thanh mỉm cười, nụ cười có vẻ dữ tợn, nhưng đôi mắt lại lóe sáng. Từ biệt tại phủ thành, cuối cùng cũng sẽ gặp lại.
Ngân Nhi không rụt rè như nàng, thân thiết gọi:
"Đạo đạo, ngươi đi đâu? Chúng ta chờ ngươi đã lâu."
Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn hộp cơm trên tay nàng, cảm thấy ghê cả răng, cười trả lời:
"Đi ra ngoài làm việc."
"Ta cũng muốn đi!" Ngân Nhi thái độ kiên quyết.

Ngưu Hữu Đạo biết ý của nàng là sau này phải dẫn nàng theo, chỉ cười, không đồng ý cũng không từ chối.
Thấy hắn nở nụ cười, Ngân Nhi lập tức nghĩ là hắn đã đồng ý, bèn lấy một cái đùi gà bóng mỡ trong hộp cơm ra đưa cho hắn:
"Cho ngươi ăn!"
Người bình thường đừng hòng cướp thức ăn của nàng. Nàng đã chủ động chia sẻ đồ ăn cho ai, kẻ đó nhất định đã nhận được cảm tình của nàng.
"Ta no rồi."
Ngưu Hữu Đạo phẩy tay cản lại, thật sự không hứng thú với thức ăn mà nàng dùng tay bốc lên, ghê người!
"Đạo gia!" Thương Thục Thanh cũng tiến tới chào hỏi, ánh mắt nhu tình như nước, sau lại chào hỏi người khác.
"Quận chúa." Mấy người cũng chào hỏi với nàng ta.
Ngưu Hữu Đạo liếc Ngân Nhi với dáng vẻ ngươi không ăn thì ta ăn:
"Nghe nói quận chúa và Ngân Nhi rất hợp nhau, mỗi ngày đều nàng không ít thứ?"
Thương Thục Thanh cười nói:
"Ta cũng không có việc gì, muội muội Ngân Nhi rất trong sáng, ta cũng rất yêu thích."
Nàng ta không thực sự cảm nhận được thái độ của Ngân Nhi với những người khác, còn Quản Phương Nghi thì mí mắt đã giật giật liên hồi, oán thầm, yêu vương này mà trong sáng? Ngươi chưa từng thấy cô ta đáng sợ bao nhiêu đâu?
Có điều bà ta biết tin cũng cảm thấy rất kinh ngạc, yêu vương này lại có thể ngoan ngoãn phối hợp với quận chúa.
Trong sáng? Ngưu Hữu Đạo cười, cười có vẻ lúng túng, lại khó nói rõ.
Lúc này, nam tử mặc y phục thêu hoa vừa vặn đi bộ một vòng quanh căn nhà tranh trong sơn trang, vừa nhìn thấy Thương Thục Thanh, con ngươi đột nhiên co rụt lại, đứng cách đó không xa, nhìn chằm chằm dung nhan của Thương Thục Thanh hồi lâu...
Sau khi mấy người của Đại Thiện sơn từ biệt người của bên này đã trở lại khách viện.

Không có việc gì khác, Hoàng Liệt và mấy vị trưởng lão cùng đến đang ngồi ở đình viện, không nói nhiều, hỏi luôn:
"Các ngươi cũng nghe tới Ngưu Hữu Đạo rồi. Hắn muốn vào ở trong phủ Thứ sử, mọi người thấy thế nào?"
"Lúc trước, chúng ta tiếp nhận châu Nam, vì ba đại phái đột nhiên tham gia khiến Thiên Ngọc môn không kịp trở tay, chúng ta mới có thể thuận lợi nắm Thương Triêu Tông vào tay. Nếu không, Thiên Ngọc môn căn bản không dễ dàng giao người cho chúng ta, cũng không thể dễ dàng giao tiếp với châu Nam."
"Không sai, Ngưu Hữu Đạo này quỷ kế đa đoan. Nếu thật sự để cho Ngưu Hữu Đạo và Thương Triêu Tông thường đi lại với nhau, chẳng may Ngưu Hữu Đạo nổi lên lòng khác, mà Thương Triêu Tông vốn thân thiết đến độ mặc chung một cái khố với Ngưu Hữu Đạo, vậy chỉ có thể phòng nhất thời, không thể phòng lâu dài. Thời gian dài qua đi, e rằng khó lòng phòng bị!"
"Ta cũng cho rằng không thích hợp. Ai biết được hắn có qua lại với môn phái khác bên ngoài hay không. Hắn có sức ảnh rất lớn với châu Nam. Với quyền khống chế châu Nam, chúng ta nhất định phải nắm lấy một phía. Hắn nói ở tạm, ai biết ở tạm bao lâu? Nếu hắn không đi, chẳng lẽ phải trở mặt? Dày vò châu Nam đến trời long đất lở không có lợi gì cho chúng ta."
Mấy vị trưởng lão nghị luận sôi nổi, thái độ rất rõ ràng, không muốn nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo ở phủ Thứ sử châu Nam.
Hoàng Liệt trầm ngâm nói:
"Nhưng hắn nói rồi, hiện nay gặp nạn, muốn đi phủ thành tránh hiểm, không đồng ý nghĩa là chúng ta hi vọng hắn chết đi. Thật không tiện từ chối!"
"Gặp nạn? Đó là hắn nói! Nếu triều đình thật sự định ra tay với hắn, hắn có thể dễ dàng thoát thân như vậy? Ngươi nhìn hắn khỏe mạnh, nào giống như có chuyện trong người."
"Kỳ thực cũng có biện pháp ứng phó, không phải là tránh hiểm sao? Hắn có thể tới tông môn Đại Thiện sơn chúng ta mà! Chúng ta cung cấp che chở cho hắn là được rồi, chẳng lẽ không an toàn hơn phủ thành? Hắn mà

từ chối chẳng phải chứng minh hắn giấu lòng riêng? Lại nói, người khác vào tay chúng ta, chúng ta hoàn toàn có thể nhìn tình huống mà định!"
Câu cuối cùng có ý tứ rất sâu xa.
Lời này vừa nói xong, mọi người dồn dập khen hay. Hoàng Liệt cũng gật đầu:
"Rất tốt, sau đó trả lời hắn như vậy!"
Sáng sớm ngày kế, Thương Thục Thanh xuất hiện ngoài phòng Ngưu Hữu Đạo, yên lặng chờ đợi. Nàng ta lẳng lặng cúi đầu bồi hồi, hai tay xoắn xuýt. Đã lâu không làm chuyện chải đầu, không biết thái độ của Ngưu Hữu Đạo bây giờ ra sao.
Quản Phương Nghi lắc eo lộ diện từ khúc quanh, nhìn thấy Thương Thục Thanh trong viện liền sửng sốt một chút, sau đó nhẹ nhàng lui về sau, lảng tránh.
Cửa phòng mở, Ngưu Hữu Đạo lộ diện, đối diện với Thương Thục Thanh trong sân, cười ôn hòa, gật gầu đầu nói:
"Ngân Nhi đây?"
"Còn đang ngủ."
Thương Thục Thanh đáp, không thấy hắn có gì dị thường xoay người vào, nàng mới thả phào nhẹ nhõm rồi tiến vào trong nhà.
Ngưu Hữu Đạo trước tiên đẩy các cửa sổ trong phòng ra, tránh hiềm nghi, sau đó mới chủ động ngồi trước bàn trang điểm.
Giống như trước, Thương Thục Thanh chải đầu rất cẩn thận, đối với người được chăm sóc quả thật là một sự hưởng thụ.
Một lát sau, Ngưu Hữu Đạo lên tiếng hỏi:
"Quận chúa, tương lai ngươi định tìm lang quân như ý thế nào?"
Tay Thương Thục Thanh hơi ngừng, lát sau tiếp tục động tác, nhẹ giọng nói:
"Ta xấu xí như vậy, ai có thể coi trọng ta?"
Ngưu Hữu Đạo cười nói:
"Lần trước Mông soái nói với ta, mới biết bớt trên mặt ngươi có liên quan đến Đông Quách Hạo Nhiên. Ngươi yên tâm, có cơ hội ta sẽ liên lạc với người của Thượng Thanh tông để nghĩ biện pháp trả khuôn mặt đẹp như hoa cho ngươi. Đến lúc, tự nhiên sẽ có lang quân như ý quận chúa đứng xếp hàng cầu thân trước mặt quận chúa."

"Dung mạo thật sự quan trọng như vậy sao?
Động tác của Thương Thục Thanh ngừng lại, nhìn người con trai trong gương, hỏi:
"Không biết ý trung nhân của đạo gia tương lai sẽ là giai nhân ra sao?"
"Ta?"
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói:
"Thân ở trong giới tu hành, thăng thăng trầm trầm, thân bất do kỷ, có tương lai hay không còn không biết, có những việc thật không thích hợp với ta. Đại đạo độc hành không hẳn là chuyện xấu."
Thương Thục Thanh trầm mặc, không tiếp tục nói nữa, tiếp tục chải đầu.
Bộp! Ngưu Hữu Đạo đang yên lặng bỗng vỗ đùi bộp một cái:
"Hồ đồ rồi, làm sao quên hắn cũng xuất thân Thượng Thanh tông!"
Thương Thục Thanh nghi hoặc:
"Ai? Trần Quy Thạc sao? Ta cũng từng gặp y, dường như y cũng không biết."
Ngưu Hữu Đạo xua tay, vui cười hớn hở nói:
"Nếu mọi người đều biết thì sao phải kéo dài tới bây giờ. Y không có địa vị gì ở Thượng Thanh tông, không biết cũng không có gì lạ. Chờ chuyện trước mắt xong, qua thời gian nữa rồi lại nói."
Thương Thục Thanh ừ khẽ. Nàng không bài xích chuyện khôi phục dung mạo, cũng không nóng lòng.
Tóc còn chưa được chải kỹ, Đoạn Hổ đã gõ gõ cửa tiến vào, trước tiên là gật đầu thăm hỏi Thương Thục Thanh, sau đó bẩm báo:
"Đạo gia, chưởng môn Tào Ngọc Nhi của Phi Hoa các tại châu Nam trước kia đã tới, bảo là muốn gặp ngài."

Chương 856: Hưng Sư Động Chúng (1)

Chương 856: Hưng Sư Động Chúng (1)
"Quả thật không chờ được nữa..." Ngưu Hữu Đạo thầm nói, lại hỏi: "Bao nhiêu người tới?"
Đoạn Hổ:
"Hai người, bản thân bà ta và một đệ tử đi cùng."
Ngưu Hữu Đạo mặt không chút thay đổi nói:
"Người tới là khách, cho mời."
"Vâng!" Đoạn Hổ nhận lệnh rời đi.
Nghe thấy có việc, không muốn hỏng chuyện, Thương Thục Thanh lập tức tăng tốc độ tay lên, ai biết Ngưu Hữu Đạo lại bình thản nói:
"Không vội!"
Thương Thục Thanh hơi giật mình, tốc độ lại quay về bình thường.
Ngưu Hữu Đạo nói:
"Quận chúa, ngày hôm nay có thể ở đây sẽ xảy ra vài chuyện, động tĩnh có lẽ sẽ không nhỏ. Để không phải đánh rắn động cỏ, ta không cho bất kỳ người nào rút đi, sợ là sẽ làm ngươi kinh hãi. Ngươi phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, không cần quá sợ hãi."
Thương Thục Thanh rất muốn hỏi là chuyện gì, nhưng nàng thông minh, nghĩ đến mấy chữ "Không đánh rắn động cỏ" đã không hỏi nữa, cười nói:
"Đạo gia đã quên, tuy ta thân là nữ tử, nhưng cũng là người từng trải chiến trường, đã từng kinh hãi. Huồng hồ, có đạo gia ở đây, chỉ cần đạo gia ở đây... ta không sợ gì cả!"
Câu sau cùng ra khỏi miệng đã nhỏ đi mấy phần. Bản thân nàng cũng không biết ma xui quỷ khiến gì mà lại nói ra những lời ấy. Không biết có phải là quá lâu không gặp lại, tim nàng ta đập nhanh lên, hai gò má nóng bừng.

Ngưu Hữu Đạo chậm rãi nhắm mắt, trong lòng nặng nề.
Trong nhà thủy tạ, hai người phụ nữ đang đứng cạnh lan can chờ đợi chủ nhân nơi này tới. Người phụ nữ lớn tuổi chính là Tào Ngọc Nhi, chưởng môn Phi Hoa các, người khác là đệ tử của bà.
Từ lúc đến nơi đã quan sát nơi này, Tào Ngọc Nhi nhìn bốn phía nói:
"Không ngờ với địa vị của hắn hiện giờ mà vẫn còn ở lại vùng núi hoang rừng vắng này."
Ý của bà là, với điều kiện của Ngưu Hữu Đạo bây giờ, hắn hoàn toàn có thể tìm nơi có hoàn cảnh tốt hơn để ở.
Đệ tử nói lấy lòng:
"Có lẽ biết là chỗ ở có tốt hơn nữa cũng không ở được lâu dài đi."
Tào Ngọc Nhi lạnh lùng liếc đệ tử một cái, lại nhìn ra Đoạn hổ cách đó không xa, hạ giọng:
"Chờ lát nữa mở mắt nhìn cho cẩn thận, không được ngộ nhận."
Người đệ tử cũng nhỏ giọng trả lời:
"Sư phụ yên tâm, con tận mắt gặp hắn ở Tề kinh, chỉ cần là hắn, chắc chắn không nhận sai."
Chờ lát sau, mặc dù quần áo bình thường, nhưng đã rửa ráy chỉnh tề, Ngưu Hữu Đạo đi tới. Hai bên hắn là Viên Cương và vị nam tử áo hoa bước đi có phần tùy tiện.
Vào đình đài thủy tạ, Đoạn Hổ bước tới giới thiệu đôi bên.
Khách và chủ vào chỗ, Tào Ngọc Nhi liếc mắt đệ tử, đệ tử khẽ gật đầu.
"Chưởng môn Tào hạ cố đến chơi nơi đơn sơ này, không biết để làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo cười hỏi, đồng thời đưa tay xin mời dùng trà.
Tào Ngọc Nhi không có ý chạm đến chén trà, chỉ là thái độ rất khiêm tốn:
"Nghe mọi người ở đây đều gọi ngươi là đạo gia, vậy cũng cho ta gọi ngươi là đạo gia đi."
Ngưu Hữu Đạo xua tay một cái:
"Ta sẽ tổn thọ mất, người ở đây thuận miệng gọi bừa, không nên coi là thật."
Tào Ngọc Nhi không có ý đổi giọng, thẳng thắn nói:

"Người có lễ, sẽ có cầu! Đạo gia, lần này đến không vì gì khác, thật sự có chuyện cần cầu cạnh đạo gia."
Ngưu Hữu Đạo "À" một tiếng, có vẻ khó hiểu nói:
"Cầu ta? Đường đường Phi Hoa các cần gì ở chỗ ta?"
Tào Ngọc Nhi thở dài nói:
"Đạo gia hà tất biết rõ còn hỏi. Từ lúc Chu Thủ Hiền chiến bại, Phi Hoa các chúng ta và Chân Linh viện bị đuổi ra khỏi châu Nam, như chó mất chủ, không chỗ để về, hoảng sợ khó chịu nổi. Càng nguy hiểm hơn là, đệ tử hai phái nhiều như vậy, tài nguyên tu luyện cơ bản và chi phí mỗi ngày cũng không phải con số nhỏ. Không thu vào, chỉ có tiêu hao, chúng ta không kéo dài được. Còn hao tổn nữa, Phi Hoa các và Chân Linh viện sẽ lòng người tứ tán, sợ rằng sẽ hủy trên tay thế hệ chúng ta, sẽ thẹn với các đời tiên sư!"
Ngưu Hữu Đạo khẽ vuốt cằm:
"Đúng là khó cho các ngươi, có thể hiểu. Nhưng ngươi cũng phải hiểu, lúc đó chúng ta tấn công châu Nam là vì bất đắc dĩ."
Tào Ngọc Nhi gật đầu:
"Ta hiểu, đều vì khó xử. Chúng ta làm sao lại không biết tâm tư của Yến hoàng đối với Dong Bình quận vương. Tranh chấp tất có thắng có thua, chúng ta tài nghệ không bằng người, thua là thua, không có gì oán hận. Điều duy nhất có thể làm chính là té ngã thì phải bò lên. Hi vọng đạo gia có thể cho Phi Hoa các và Chân Linh viện chúng ta một cơ hội."
Ngưu Hữu Đạo:
"Cơ hội gì? Cũng không đến mức để chúng ta nhường lại châu Nam chứ?"
Tào Ngọc Nhi:
"Đạo gia nói quá lời. Chúng ta không dám khiêu khích với địa vị của đạo gia ở châu Nam, nhưng Đại Thiện sơn ở châu Nam một nhà độc tài cũng không hẳn đã là chuyện tốt với đạo gia. Đại Thiện sơn đơn giản là đang chờ, chờ thêm mười năm nữa, đợi thực lực tổng hợp của Đại Thiện sơn nâng cao một bậc, triệt để toàn diện nắm giữ châu Nam, bọn họ còn có thể cho phép đạo gia ảnh hưởng lớn đến châu Nam như hiện nay sao? Có lẽ bọn họ còn không nhịn được mười năm đã gây khó dễ cho đạo gia,

lúc nào cũng có thể gây ra chuyện bất lợi cho đạo gia. Lẽ nào đạo gia không lo lắng sao?"
Ngưu Hữu Đạo đặt tay trên chén trà:
"Ý của ngươi là đá Đại Thiện sơn khỏi châu Nam?"
Tào Ngọc Nhi:
"Đạo gia ngẫm lại xem. Một nhà độc tài thật sự không được. Nếu Phi Hoa các chúng ta và Chân Linh viện thay vào chỗ Đại Thiện sơn thì lại khác. Phi Hoa các, Chân Linh viện và thủ hạ của đạo gia lập thành ba phái, có thể hình thành thế chân vạc, ngăn cản lẫn nhau. Chuyện này đối với đạo gia chẳng lẽ không phải cục diện tốt nhất sao?"
Ngưu Hữu Đạo suy tư, trầm mặc một hồi lâu mới từ tốn nói:
"Làm sao ta không biết chuyện một nhà độc tài không tốt. Nhưng mời thần dễ, kính thần khó. Muốn đá Đại Thiện sơn ra khỏi cục e không dễ như nói. Các ngươi có biện pháp gì tốt?"
Dường như hắn đã động lòng.
Tào Ngọc Nhi hơi nghiêng người về phía trước nói:
"Chỉ cần đạo gia có lòng, chúng ta tự nhiên có thể cùng suy nghĩ kỹ biện pháp. Chỉ cần ngài và ta trong ngoài phối hợp, không lo không có biện pháp tốt."
Ngưu Hữu Đạo chần chờ nói:
"Việc này để cho ta suy nghĩ thêm."
"Được! Đạo gia suy nghĩ một chút nữa, sau ba ngày ta lại đến bái phỏng được chăng?"
Tào Ngọc Nhi đứng dậy cáo từ, ý là ba ngày sau trở về muốn một câu trả lời.
Ngưu Hữu Đạo cũng đứng lên, khách khí nói:
"Không cần chạy tới chạy lui phiền phức như vậy, không ngại ở lại phòng khách đi."
Tào Ngọc Nhi xua tay:
"Nhiều người phức tạp, ta ở lâu sẽ khiến Đại Thiện sơn biết thì không hay."
Ngưu Hữu Đạo:
"Nếu như thế, vậy ta liền không giữ lại, sau ba ngày gặp lại!"
"Dừng chân!"

Tào Ngọc Nhi duỗi tay, ra hiệu Ngưu Hữu Đạo không cần tiễn, tránh bị chú ý.
Ngưu Hữu Đạo cũng không khách khí, phất tay ra hiệu Đoạn Hổ đưa tiễn.
Nhìn theo khách rời đi, nam tử áo hoa lên tiếng:
"Chân trước đá Thiên Ngọc môn, chân sau ngươi lại chuẩn bị đá Đại Thiện sơn đi?"
Ngưu Hữu Đạo hai tay chống kiếm:
"Hôm qua chân trước ta vừa mới về, ngày hôm nay chân sau bà ta đã tới. Sớm không tới gặp ta, muộn không tới, ngươi cho rằng là trùng hợp?"
Nam tử áo hoa:
"Ý ngươi là bà ta có mưu đồ khác?"
Ngưu Hữu Đạo ha ha nói:
"Ta vốn tưởng rằng còn phải chờ thêm chút thời gian, vào lúc này nhìn thấy vị chưởng môn Tào này. Nếu ta không đoán sai, lúc trước triều đình chuẩn bị tấn công châu Nam cũng có phần của Phi Hoa các."
Nam tử áo hoa:
"Triều đình không thể chờ được nữa, tiếp theo lại muốn ra tay với ngươi?"
"Chỉ e đã ở ngay trước mắt."
Ngưu Hữu Đạo nói, ánh mắt âm trầm, chậm rãi quay lại nhìn Viên Cương, nói:
"Hắn là người dò đường tới rồi."
Viên Cương:
"Đều chuẩn bị kỹ càng, người tham dự không biết phải làm gì, sẽ không có ai để lộ tin tức."
Lúc trước Ngưu Hữu Đạo kéo dài thời gian trên đường, hấp dẫn sự chú ý của quan viên liên quan, hắn ta đã có đủ thời gian chuẩn bị.
Chuyện đã bàn giao cho Viên Cương, Ngưu Hữu Đạo yên tâm. Nếu Viên Cương nói đã chuẩn bị kỹ càng, Ngưu Hữu Đạo cũng không nói nhiều, hơi nghiêng đầu ra hiệu:
"Đi thôi, thuận tiện thông báo cho Hoàng Liệt một tiếng, lễ nặng đến rồi!"

Chương 857: Hưng Sư Động Chúng (2)

Chương 857: Hưng Sư Động Chúng (2)
Viên Cương hơi gật đầu, xoay người nhanh chân đi.
Nam tử áo hoa nghe như hiểu mà như không hiểu, cũng không hỏi nhiều. Lần này cũng là lần đầu g tận mắt lĩnh giáo thủ đoạn của vị này, trái lại còn mỏi mắt mong chờ, xem vị này rốt cuộc muốn làm gì!
Rời khỏi vùng phòng ngự quan trọng của sơn trang, Tào Ngọc Phi trên đường mòn mới thở phào nhẹ nhõm, quay lại liếc nhìn núi xanh rậm rạp, lại hỏi đệ tử:
"Đã nhìn rõ hay chưa, xác nhận chưa?"
Đệ tử nói:
"Sư phụ yên tâm, không sai. Đệ tử thấy là thật, tuyệt đối là bản thân Ngưu Hữu Đạo. Nếu có sai lầm, đệ tử nguyện dùng tính mạng đảm bảo!"
"Đi!"
Tào Ngọc Nhi lập tức nói, dẫn đệ tử cấp tốc bay đi, nhắm về hướng rừng cây phía trước núi.
Thầy trò hai người bay lượn trong rừng núi sâu thẳm, trên đường có các đệ tử Phi Hoa các như ẩn như hiện đoạn hậu, quan sát xem có người theo dõi phía sau hay không.
Họ tới một hẻm núi trong núi sâu, thấy Ca Miểu Thủy mặc thường phục đang chắp tay đứng cạnh dòng suối, sắc mặt trầm và lạnh.
Phía sau còn có mấy người đứng cùng, có chưởng môn Kim Vô Quang của Chân Linh viện, Cao Thiếu Minh mặc thường phục cũng ở đây.
"Về rồi." Kim Vô Quang lên tiếng nhắc.
Mọi người bao gồm Ca Miểu Thủy đồng thời quay lại nhìn. Thầy trò Tào Ngọc Nhi hạ xuống trước mặt họ.

"Ca công công." Tào Ngọc Nhi chắp tay nói. "May mắn không làm nhục mệnh!"
Ca Miểu Thủy:
"Có thể xác nhận Ngưu Hữu Đạo ở trong sơn trang?"
Tào Ngọc Nhi:
"Lần này quả thực ở trong sơn trang. Ta đã nói chuyện với hắn theo những gì đã sắp xếp, không sai lầm."
"Được! Có tin tức nói hắn muốn đi về phía phủ thành châu Nam. Một khi để hắn vào phủ Thứ sử châu Nam, muốn xuống tay với hắn sẽ phiền phức. Lần này không ra tay thì thôi, vừa ra tay tuyệt đối không thể để hắn chạy thoát. Cần phải một đòn tất trúng, giết tuyệt tính mạng kẻ này!"
Ca Miểu Thủy trầm bổng du dương căn dặn mọi người, đặc biệt chỉ điểm Tào Ngọc Nhi và Kim Vô Quang.
"Chân Linh viện và Phi Hoa các đã bố trí người vào chỗ chưa?"
"Đúng chỗ."
"Náu mình chờ lệnh, bất cứ lúc nào cũng có thể vây công!"
Hai vị chưởng môn gật đầu xác nhận, nhưng trong lòng có mấy phần bi thương.
Lần này vì diệt trừ một Ngưu Hữu Đạo, ngoại trừ đệ tử Luyện Khí kỳ của hai phái, những đệ tử khác hầu như đã dốc toàn bộ lực lượng, tụ hơn mười nghìn tu sĩ, đội hình tuyệt đối khổng lồ. Hai người đều biết tác dụng của họ, đơn giản là dùng để đối phó với lượng lớn tu sĩ ba phái Lưu Tiên tông, Phù Vân sơn và Thanh Tú sơn đang hộ vệ sơn trang, Tuy rằng thực lực của ba phái kia không bằng hai nhà bọn họ, nhưng vừa đánh tới, người ta cũng không thể không đánh trả, cá chết lưới rách cũng có thể làm cho bọn họ phải trả một cái giá cực lớn!
Nhưng hết cách rồi, cũng như Tào Ngọc Nhi nói với Ngưu Hữu Đạo, Chân Linh viện và Phi Hoa các ở nước Yến đã là chó mất chủ, không có thu nhập lại phải nuôi nhiều người như vậy chưa nói, mà nhiều tu sĩ như thế, có thế lực nào không lo lắng, có thể để bọn họ đặt chân?
Các thế lực trên địa bàn nước Yến sẽ không thu nhận sự giúp đỡ của họ. Các thế lực tại quốc gia khác lại càng không cho phép họ.
Nếu không có triều đình khoan dung, nhiều tu sĩ như vậy chỉ sợ còn khó tìm được nơi ở. Nếu thật sự cắt bỏ mọi liên quan với triều đình, các thế

lực sẽ càng không khách khí với họ. E rằng họ chỉ có thể cản trở khắp nơi, chạy đông chạy tây, cứ thế mãi, hậu quả không khó tưởng tượng.
Vấn đề là, vận dụng sức mạnh lớn như vậy, trả giá to lớn lại chỉ đánh đổi một cái mạng của Ngưu Hữu Đạo, họ cũng chẳng nhận được lợi ích gì.
Chỉ bằng chút tiền tài mà triều đình bố thí cho, lại thêm một lời hứa không đầu không đuôi, trời mới biết lúc nào có thể làm tròn lời hứa lấy lại châu Nam?
Nhưng đã hết cách rồi, cánh tay không cưỡng được bắp đùi, nếu dám từ chối, lợi ích lớn bao nhiêu có thể không cho được ngươi, nhưng có thể ép ngươi vào đường chết!
Vừa vặn, lúc trước khi chuẩn bị tấn công châu Nam, Đại ti không Đồng Mạch của nước Yến đã tìm tới họ. Người của hai phái vừa vặn bố trí ở gần châu Nam, cho nên thuận tiện dùng tới hai phái. Hai phái liên tục đi lại đường xa tập kết nhân lực, cũng không dễ tìm lý do từ chối.
Từ khi mất địa bàn châu Nam, Chân Linh viện và Phi Hoa các đã triệt để mất quyền lên tiếng ở nước Yến!
"Được!"
Ca Miểu Thủy gật đầu, xoay người đối diện với các tu sĩ trước mắt, chắp tay ôm quyền nói:
"Lần này tập kết ba trăm cao thủ, tập kích tiêu diệt sơn trang, sẽ do chư vị dẫn đầu. Bên ngoài có Chân Linh viện và Phi Hoa các mạnh mẽ tấn công hấp dẫn đông đảo nhân lực của đối phương. Bên trong sẽ dựa vào các vị. Hi vọng chư vị đồng tâm xuất lực!"
Mọi người đều chắp tay, có người nói:
"Ca công công, ta thừa nhận Ngưu Hữu Đạo là có một chút chút danh mỏng, nhưng đối phó với một Ngưu Hữu Đạo mà phải hưng sư động chúng như vậy, có phải hơi quá? Coi như lấy được thủ cấp của hắn cũng làm người khác chê cười!"
"Tên tặc này không phải kẻ bình thường, thủ đoạn không tầm thường, tuyệt không thể lấy tu sĩ bình thường ra so sánh. Chỉ có thể dùng số lượng lớn, không thể khinh thường, lo trước khỏi họa là không sai!"
Ca Miểu Thủy vung tay, không nói nhiều, lại lắc mình đáp xuống đối diện dòng suối nhỏ.

Trên tảng đá ở vách núi đối diện, một lão mặc trang phục màu vàng đang ngồi khoanh chân, có vẻ không hợp cảnh.
Ông lão này không phải ai khác, chính là cao thủ xếp hạng bảy trên Đan bảng, xem như người đạt cực hạn trong các tán tu, tên là Tông Nguyên.
Tu sĩ ở đối diện chạm mắt đến người này cũng nổi lòng tôn kính, không ngờ triều đình vì đối phó với một Ngưu Hữu Đạo mà còn mời vị này ra khỏi núi!
Ca Miểu Thủy chắp tay nói:
"Tiên sinh Tông, có thể nhớ người trên bức vẽ?"
Tông Nguyên chậm rãi mở mắt:
"Ta không phải đứa trẻ ba tuổi, không cần ngươi nhắc nhiều. Ngươi chỉ cần nhắc nhở Thương Kiến Hùng sau này phải giữ lời hứa, nếu không ta lại xem xem cao thủ ba phái có thể một tấc không rời y hay không!"
Ca Miểu Thủy bình tĩnh, loại uy hiếp này chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì đối với ông ta, không nhìn xem người chấp hành pháp tắc thiên hạ là ai?
Nhược điểm nằm trong tay, chuyện có thể lớn cũng có thể nhỏ. Nói nhỏ, họ có thể san bằng, nói lớn ra, dù họ không chấp hành được cũng có thể vạch trần Phiêu Miễu các, trước khi nói những lời vô dụng này thì phải nghĩ lại xem, một khi chọc giận bên này, liệu có thể tránh được bị Phiêu Miễu các truy sát hay không!
Nói trắng ra, Phiêu Miễu các chính là cái đầu gai chuyên trị các loại không phục quy tắc.
Đương nhiên, tuy không sợ, nhưng nước Yến không muốn tự chuốc lấy phiền toái, bằng không trước khi hàng phục loại đầu gai Phiêu Miễu các này, chúng vẫn mang đến uy hiếp không nhỏ. Không giết được Hoàng đế, thì phía sau Hoàng đế còn các con cái và các đại thần căn bản để giữ gìn sự thống trị. Ba đại phái lấy đâu ra nhiều cao thủ đến bảo vệ tất cả mọi người, cho nên loại cao thủ như vậy muốn giết từng người cá biệt là quá dễ. Nếu không cần thiết, chẳng ai tự nguyện đắc tội đến chết với kẻ như thế.
"Tiên sinh Tông yên tâm, triều đình thực ra cũng có ý tốt. Thân phận của Tông Duyên Linh bại lộ, triều đình đã kịp đứng ra bảo hộ, cũng để tránh cho miệng lưỡi thế gian. Ai muốn nói gì, triều đình bất cứ lúc nào cũng có thể đứng ra giải thích, bởi y đã sớm có chức quan do triều đình ngầm

ban tặng. Sau khi chuyện thành công, chỉ cần tiên sinh đồng ý, triều đình có thể hứa cho y một chức quan nhàn tản. Đến lúc đó, cần hai tu sĩ bảo vệ cũng là bình thường. Đương nhiên, nếu tiên sinh Tông không muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể dẫn y đi, triều đình cũng không muốn đắc tội với tiên sinh."

Ca Miểu Thủy khách khí.

Tông Nguyên căng mặt ra, lòng có thể nói là đang bốc lên từng đợt hối hận. Ông ta hận không nên nhất thời bị ma quỷ dụ dỗ để lại nhược điểm, bị một lũ trộm cắp lấy ra áp chế.

Từ nhỏ vốn tưởng rằng đời này không có gì ràng buộc, ai ngờ cuối cùng vẫn gặp một người phụ nữ làm ông ta động lòng, có một đứa con trai, chính là Tông Duyên Linh. Sau đó con trai lại cho ông ta thêm mấy đứa cháu trai, cháu gái.

Chương 858: Thả Thanh Thanh Ra

Chương 858: Thả Thanh Thanh Ra
Bằng vào thực lực của ông ta, không thiếu tài nguyên tu hành, cũng không cần làm trâu làm ngựa bị người ta ràng buộc. Ông ta lặng lẽ thu xếp cho con trai chính là sợ bị người khác dùng làm con tin để uy hiếp mình. Ai ngờ, vẫn để lộ tin tức.
Con trai, cháu trai, cháu gái đều rơi vào tay người ta, ông ta không thể nào lòng dạ sắt đá đến mức từ bỏ tất cả.
Hối hận thì đã muộn, cũng không có lời gì để nói:
"Nói ít thôi, dám hủy lời hứa, ta vặt cái đầu của ngươi trước!"
"Được, chỉ cần tiên sinh có thể thành công, Ca mỗ tự sẽ lấy cái đầu trên cổ xuống bảo đảm cho tiên sinh!" Ca Miểu Thủy chắp tay, tiện đà lại duỗi tay mời ông ta.
Mọi người ở bên kia dòng suối chú ý thấy Tông Nguyên chậm rãi đứng dậy.
.....
"Bảo mọi người chuẩn bị, chấp hành như thường lệ."
Lưu Tiên tông, Viên Cương đến. Nghe Viên Cương nói xong, chưởng môn Phí Trường Lưu vung tay ra hiệu cho đệ tử đi chấp hành.
Viên Cương lưng đeo ba cây hống đao nói:
"Không kéo dài, toàn phái phải dốc toàn bộ lực lượng, lập tức chấp hành. Chưởng môn tự mình đôn đốc đi!"
Phí Trường Lưu cau mày nói:
"Viên Cương, đệ tử bổn môn đang có người bế quan tu luyện, có người làm việc khác. Ý ta là nên thấy đủ, không cần làm quá mức."
Vì từ lúc ba phái đến nơi này từ năm đó, Viên Cương thường làm cái gọi là "Diễn luyện", chính là một khi có kẻ tập kích sơn trang Mao Lư thì phải làm sao phòng ngự, đưa ra các loại phương án để diễn thử.

Thực ra ba phái rất thiếu kiên nhẫn khi làm chuyện này, lại vướng Ngưu Hữu Đạo nên ba phái đành phải phối hợp một phen. Thời gian lâu, tập mãi cũng thành thói quen, cũng có thể ứng phó, chính là chọn ra người qua loa một lượt.
Đột nhiên có việc xảy đến thật sự khá khó tiếp nhận. Cả phái có nhiều người như vậy, kéo hết ra chơi trò khỉ thì vui lắm sao?
Ngữ khí của Viên Cương trở nên hơi nghiêm khắc:
"Phí chưởng môn, đây là pháp chỉ của đạo gia, lập tức chấp hành. Kẻ đến trễ, giết!"
Trần bá, Ngô Lão Nhị đang đứng sau lưng Viên Cương nhìn chằm chằm. Hôm nay, họ phụ trách an toàn của Viên Cương.
Phí Trường Lưu sợ hãi bật người dậy, hỏi:
"Có phải là xảy ra chuyện gì?"
Viên Cương:
"Không cần hỏi nhiều như vậy, đến thời điểm tự nhiên biết."
Tiếp xúc lâu, Phí Trường Lưu cũng biết Viên Cương là người thế nào. Hắn ta nói chuyện rất cứng, khiến người nghe không thấy thoải mái. Thế nhưng quen rồi cũng không thấy quá nghiêm trọng, nên ông ta hỏi:
"Đạo gia còn trong sơn trang không? Ta đi gặp hắn."
Viên Cương:
"Ngươi muốn gặp, ta không cản! Nhưng ta phải nhắc nhở ngươi một câu. Người như đạo gia có lúc rất dễ nói chuyện, có khi lại là người máu lạnh vô tình. Nếu ngươi không sợ đạo gia giết một kẻ răn trăm người, đứng đi vào mà nằm khiêng ra, vậy thì cứ thử xem. Ngươi đi thử cũng không sao, tốt nhất là đừng liên lụy đến cả Lưu Tiên tông. Tốt nhất là lập tức bảo đệ tử Lưu Tiên tông toàn bộ tập hợp. Chỉ cần hơi chậm trễ, ta đảm bảo ở châu Nam không còn chỗ đặt chân cho Lưu Tiên tông đâu!"
Đã nói đến mức này, Phí Trường Lưu không còn dám bướng bỉnh nữa. Vấn đề coi như có chấp hành cũng chỉ phiền phức một lát, chẳng tổn thất gì.
Không lâu sau, đệ tử Lưu Tiên tông toàn bộ dốc sức. Sau đó Phí Trường Lưu mới phát hiện không chỉ đệ tử Lưu Tiên tông, cả Thanh Tú sơn và Phù Vân tông cũng đã hành động từ trước.
.....

Nhân viên trong sơn trang Mao Lư cũng dồn dập hành động.
Trong một căn phòng cao nhất của sơn trang, Ngưu Hữu Đạo đứng ở nơi cao nhất, nam tử áo hoa ở bên, Lôi Tông Khang và Đoạn Hổ cũng có mặt, đang phụ trách quan sát bốn phía.
Thương Thục Thanh bò lên trên lầu, hô:
"Đạo gia!"
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn lại, thấy Thương Thục Thanh, lại thấy Ngân Nhi ôm hộp đựng thức ăn, không tim không phổi đi theo sau Thương Thục Thanh, cũng nhìn thấy Quản Phương Nghi sau đó đi tới, liền cau mày nói:
"Hồng nương, ngươi không nói cho quận chúa phải trốn đi cùng đám Trang Hồng hay sao?"
Không cho Thương Thục Thanh đi cùng hắn tất nhiên là có nguyên nhân. Một trong các nguyên nhân là, nếu thật sự gặp nguy hiểm, lần này đối phương lại nhắm vào hắn, sẽ không mất thời gian với người khác, cho nên sẽ không cần phải đắc tội đến chết với tiên sinh Ngọc Thương. Một khi thành công, chúng sẽ lui lại, Thương Thục Thanh và mẹ con Trang Hồng ở cùng nhau sẽ an toàn hơn.
Mặt khác, ở bên cạnh Ngưu Hữu Đạo càng nguy hiểm hơn.
Quản Phương Nghi đi tới cười khổ nói:
"Nói chưa dứt lời, mà cũng vì nói rồi, quận chúa lại càng muốn tới tìm ngươi, cản cũng không nổi. Không thì ta trói nàng lại mang đi?"
Ngưu Hữu Đạo lập tức nói:
"Mang đi!"
"Quận chúa, đi thôi!"
Quản Phương Nghi bắt lấy cánh tay Thương Thục Thanh muốn kéo đi. Không ra tay thì thôi, vừa bắt lấy một cái lại có vẻ đột ngột, không kịp chuẩn bị. Độp! Mông đã trúng một cước, Quản Phương Nghi bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ngân Nhi thở phì phò nhìn mình lom lom, dường như trách bà ta không nên bắt nạt Thương Thục Thanh, lập tức tung chân đá vào mông bà ta một phát.
"Thả ra Thanh Thanh ra!"
Ngân Nhi trừng mắt, miệng ngâm bọc đồ ăn, lời cảnh cáo nghiêm khắc phun ra khỏi miệng lại như tiếng làu bàu.

Mặt Quản Phương Nghi giật giật, sợ hết hồn, tay thả lỏng cánh tay của Thương Thục Thanh ra. Bà ta có trêu chọc ai cũng không dám chọc giận vị này. Một khi vị này tức giận, hậu quả vô cùng nghiêm trọng, đó là cái kẻ giết cả người mình không tha. Ba ta không có nhiều thiên kiếm phù bảo mệnh!
Nếu không phải như vậy, làm sao còn phải sợ người ngoài xâm phạm gì, mà quan trọng là vị yêu vương này thật sự vô căn cứ, không thể hi vọng chút nào vào được.
Ngưu Hữu Đạo chỉ về Ngân Nhi:
"Ngươi tham gia náo nhiệt vớ vẩn, nghe lời, đi xuống!"
Ngân Nhi liếc nhìn Thương Thục Thanh không muốn đi, lập tức mạnh miệng nói:
"Không đi!"
"Ngươi..."
Ngưu Hữu Đạo không nói gì được. Hắn cũng e ngại vị này, không dám làm quá, chỉ có thể lừa gạt.
Nam tử áo hoa có vẻ bất ngờ, không khỏi nhìn lại Ngân Nhi. Y cảm thấy con hàng Ngưu Hữu Đạo này đứng trước cô gái kia lại có vẻ thiếu niềm tin.
"Đạo gia, ta không sợ."
Thương Thục Thanh vội vã lên tiếng, vẻ khẩn cầu, giọng nói còn có phần cầu xin.
Thấy sơn trang Mao Lư gặp đại địch, lại thêm Ngưu Hữu Đạo dặn dò sáng nay, nàng biết chắc không phải việc nhỏ.
Nàng ở sơn trang này không phải mới ngày một ngày hai, đã hiểu rất rõ nơi này. Đây là sào huyệt của Ngưu Hữu Đạo, chung quanh còn có tu sĩ ba phái phòng thủ, chưa bao giờ thấy bầu không khí trong sơn trang Mao Lư căng thẳng như hôm nay.
Trước đây thường thường nghe thấy tin Ngưu Hữu Đạo gặp nạn, không có khả năng góp sức. Bây giờ chuyện xảy ra ngay trước mặt.
Ngưu Hữu Đạo thu mắt nhìn bên hông nàng, phát hiện nàng đã mang cả bội kiếm tới, một tay đặt sẵn trên chuôi kiếm. Hắn vừa bực vừa buồn cười, nhưng vừa đối diện với ánh mắt chân thành của nàng, hắn lại không giận nổi, cũng không cười nổi, chỉ cau mày.

Đúc lúc này, Lôi Tông Khang nói:
"Đạo gia, Hoàng Liệt đến rồi."
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Đoạn Hổ dẫn nhóm Hoàng Liệt tới.
Xoay người lại, Ngưu Hữu Đạo tới trước mặt Thương Thục Thanh, mặt cúi xuống, đối diện khoảng cách gần với Thương Thục Thanh:
"Ngươi là quận chúa, nếu muốn ở lại nơi này, ta cũng không tiện miễn cưỡng ngươi. Nhưng ngươi là người thông minh, hẳn phải biết, một khi xảy ra việc, kiếm trong tay ngươi không chỉ không phát huy được tác dụng mà còn trở thành gánh nặng. Ngươi muốn ở lại cũng được, một khi sự tình không thể chống chế, ta bảo ngươi đi, ngươi nhất định phải nghe lời, hiểu chưa?"
Thương Thục Thanh cắn môi. Người ta đã lùi lại cầu việc khác, nàng biết nếu không đồng ý chỉ sợ hắn sẽ lập tức bắt nàng rời đi ngay, nên không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý:
"Được!"
Ngưu Hữu Đạo lập tức nghiêng đầu ra hiệu cho Quản Phương Nghi.
Quản Phương Nghi hiểu ý của hắn. Một khi tình hình mất khống chế, bà ta phải phụ trách mang Thương Thục Thanh đi, gật đầu hiểu ý.
Nam tử áo hoa dường như có vẻ lo lắng, tình cờ liếc nhìn gương mặt Thương Thục Thanh một cái.
Hoàng Liệt lên lầu, ánh mắt đảo qua mọi người trên lầu. Trước tiên ông ta gật đầu thăm hỏi Thương Thục Thanh, sau đó chợt cười ha ha với Ngưu Hữu Đạo:
"Lão đệ, nghe nói lễ nặng đến rồi, ta không chờ được, chuyên môn tới đây để nhìn!"

Chương 859: Tập Kích (1)

Chương 859: Tập Kích (1)
Ngưu Hữu Đạo cười:
"Cũng sắp rồi, chưởng môn Hoàng chờ xem."
"Ồ!"
Hoàng Liệt gật đầu, đã đợi mấy ngày, chờ thêm lát nữa cũng không sao. Huống chi ông ta cũng có lời muốn nói, bèn tới trước mặt Ngưu Hữu Đạo:
"Hôm trước lão đệ nói về chuyện đi tới phủ Thứ sử châu Nam, ta suy nghĩ giúp lão đệ một chút, cảm thấy lão đệ không nên đi phủ thành thì hơn."
Thương Thục Thanh bên cạnh nghe vậy liền ngẩn ra, nghiêng tai lắng nghe.
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày nói:
"Chẳng lẽ chưởng môn Hoàng ước gì ta chết sớm?"
"Ây, lời này nói ra thực thẹn, cũng không phải!"
Hoàng Liệt xua tay, nói tiếp:
"Vì an toàn của lão đệ, lão đệ có thể tới tông môn của Đại Thiện sơn ta. Nơi đó có tinh anh của Đại Thiện sơn ta tập hợp, càng có cao thủ như Túc lão canh giữ, an toàn hơn cả phủ thành. Ta sắp xếp như vậy, lão đệ có yên tâm chăng?"
Ngưu Hữu Đạo không tỏ rõ ý kiến, chuyển đề tài:
"Gần đây ta có nhận được tin, có người nói vì ta muốn đi tới phủ thành nên Đại Thiện sơn không thoải ái, muốn cấu kết với triều đình trong ngoài phối hợp muốn dồn ta vào chỗ chết, chưởng môn Hoàng thấy sao?"
Lời này vừa nói ra, Thương Thục Thanh hãi hùng khiếp vía, lẽ nào ngày hôm nay có quan hệ tới Đại Thiện sơn?

Sắc mặt mọi người của Đại Thiện sơn đều trầm xuống, đều theo bản năng nhìn ngó chung quanh, lo lắng lời mời lần này có trá.
Hoàng Liệt cảnh giác bốn phía, sau đó trầm giọng nói:
"Kẻ nào dám bịa đặt láo toét? Lão đệ, lẽ nào ngươi cũng tin lời lẽ xích mích ly gián này?"
"Ta tất nhiên là không tin. Chưởng môn Hoàng mời ta tới Đại Thiện sơn là ý tốt, ta cũng chân thành ghi nhớ. Để tránh mọi người nháo nhào không vui, làm cho người ta có cơ hội xen vào, cũng để cho thấy thành ý của Ngưu mỗ, Ngưu mỗ quyết định, chuyện chuyển về phủ thành coi như thôi, không đi nữa! Ngưu mỗ tiếp tục ở lại sơn trang Mao Lư nhỏ này. Chưởng môn Hoàng có thỏa mãn chăng?"
Lời này nghe vào tai sẽ ra các ý nghĩa khác nhau. Người của Đại Thiện sơn không biết nên coi là nói thật hay không.
Tuy Hoàng Liệt ước gì Ngưu Hữu Đạo không đi về phủ thành, nhưng cảm giác lời của đối phương càng như nói vu vơ, hai tay nâng nâng lên:
"Lão đệ, cần gì nói lời vô ích. Ta thật sự không có ý gì khác. Mời lão đệ đến Đại Thiện sơn đúng là vì an toàn của lão đệ, tuyệt đối không nên vì lời đồn mà bị quấy nhiễu."
Ngưu Hữu Đạo:
"Chính vì có khả năng là lời đồn nên mới koong thể để người thực hiện được. Năm đó mời Đại Thiện sơn đến châu Nam, ta nguyện nhắc lại với chưởng môn Hoàng trước mặt tất cả mọi người có mặt ở đây hôm nay. Đại Thiện sơn cứ an tâm, lợi ích của châu Nam sẽ quy cho Đại Thiện sơn, ta tuyệt không cướp lấy nửa phần. Chỉ cần là thứ ta nên có được, chắc chắn sẽ không được voi đòi tiên ở châu Nam!"
Nói ra lời ấy trước mặt tất cả mọi người, mặc kệ thật lòng hay không, người của Đại Thiện sơn nghe xong đều cảm thấy thoải mái.
Hoàng Liệt than thở:
"Lão đệ tự nhiên là đáng tin, không cần nhắc lại. Ta tín nhiệm lão đệ."
Ngưu Hữu Đạo:
"Ta nói những lời này là vì hi vọng Đại Thiện sơn tuân thủ nghiêm ngặt hứa hẹn, không được được voi đòi tiên ở châu Nam, đẩy ta vào tuyệt cảnh!"
Hoàng Liệt nghiêm mặt nói:

"Tại sao nói chuyện đẩy vào tuyệt cảnh? Đại Thiện sơn tất nhiên nói lời giữ lời. Nhất định chúng ta sẽ giữ gìn cục diện hiện tại của châu Nam cùng với lão đệ."
Cho dù trong lòng mọi người đều hiểu rõ, Đại Thiện sơn không hẳn đã tin tưởng mọi lời mà Ngưu Hữu Đạo nói. Tương lai, chưa chắc Đại Thiện sơn đã giữ lời, đều chỉ là để thỏa hiệp với thế cục trước mắt. Một núi không thể chứa hai cọp, đó là lời nói chí lý. Cuối cùng nhất định phải có một phương yếu đi, nhất định phải có một phương vượt trên một phương khác, trong châu Nam mới có thể ổn định lại. Thế nhưng, hiện nay song phương vẫn đang nói lời tốt đẹp để an ủi đối phương mà thôi.
.....
Trong rừng núi, nhìn các đệ tử diễn luyện mai phục như thường ngày, Phí Trường Lưu nghiêm túc. Trận tuyến co rút lại đến tầng cuối cùng. Trước đây, phần lớn thời gian diễn luyện đều ở ngay bên ngoài khu vực này. Bây giờ nhân thủ lại co rút vào biên giới của khu vực hạch tâm, từ bỏ phòng thủ ngoại vi.
"Dường như có tiếng động dưới lòng đất!" Ô Thiếu Hoan báo cảnh tỉnh.
Ầm! Dưới chân núi, một tầng đất đột nhiên sụp xuống, có rất đông người lao ra. Đó chính là đại quân phòng vệ bên ngoài. Mọi người bị giật mình một hồi.
Chúng đệ tử Lưu Tiên tông còn đang ngơ ngác chưa biết có chuyện gì xảy ra, tiếng động ầm ầm vang lên không ngừng. Cả vùng chân núi không ngừng có các tầng đất sụp đổ, xuất hiện các cửa động. Một nhánh quân đội lao ra, tụ tập dưới chân núi như thủy triều.
Người bên Phí Trường Lưu rất ngạc nhiên, dưới lòng đất từ bao giờ đã đào nhiều đường ngầm như vậy? Dường như nhân mã cũng có thêm rất nhiều.
Quan trọng nhất là, nhân mã vừa lao ra hầu hết đều cầm đủ loại vũ khí. Nhân mã vừa ra, các loại linh kiện vũ khí mau chóng được chắp vá, lắp ráp vào với nhau. Từng chiếc nỏ công thành kích cỡ tương đương xe ngựa mau chóng được lắp ráp, xuất hiện trước mắt các đệ tử của Lưu Tiên tông. Động tác của những người đó cực kỳ thông thạo.
Những người xuất hiện sau đó không ngừng gánh lấy trường mâu bằng thép tinh luyện chạy ra, chất đống bên cạnh nỏ công thành. Mấy người

lắp đặt nỏ công thành xong sẽ đồng thời dùng chân đạp, tay kéo những sợi dây cung to. Năm cây trường mâu bằng thép tin cùng hợp làm một tổ, một khi bóp cò, năm cây trường câu cùng bắn ra.
Ba chiếc nỏ công thành làm một tổ, đặt so le trước sau, liên tục như vậy, hầu như đã xếp lít nha lít nhít kín cả một dải dưới chân núi.
Người của Lưu Tiên tông cũng coi như đã từng chứng kiến quân phòng thủ huấn luyện, nhưng không ngờ lại ẩn giấu nhiều nỏ công thành như vậy. Như thế này cần phải tốn bao nhiêu tiền? Một loạt trường mâu xếp thành hàng, lóe ánh sáng lạnh làm người ta rét run.
Thứ này mà bắn ra là có thể xuyên cả tường thành, chính là trọng khí dùng trong công thành chiến. Nó vừa có thể áp chế quân canh gác trên tường, cũng có thể để binh sĩ công thành dùng làm thang leo lên tường thành. Nếu thứ này mà bắn vào người thì khỏi nói.
Kỳ thực, bản thân quân đội bản địa coi giữ cũng không hề biết ở đây có chứa nhiều nỏ công thành như vậy. Viên Cương từ rất sớm đã ngầm lo liệu những việc này. Hắn ta vẽ ra thiết kế rồi chia rẽ lắp ráp, để thợ thủ công nghiêm khắc chế tác các linh kiện dựa theo quy cách, bí mật gửi vào trong đường ngầm. Một khi muốn dùng, có thể lấy ra lắp ráp bất kỳ lúc nào. Bình thường nơi này chỉ cho một số quân coi giữ xem như huấn luyện.
Sau nỏ công thành là từng đội quân nối liền thành trận thế, toàn bộ đều là lính bắn tên. Đội ngũ sắp xếp xong, từng người rút tên trong hộp ra, đặt lên dây cung, tạm thời chưa kéo dây, mũi tên hướng xuống dưới.
Họ đứng nghiêm, mặt hướng về phía trước, lẳng lặng đợi quân lệnh.
Trong rừng có mấy người phóng nhanh ra, là mấy người Viên Cương vừa đi dò xét chung quanh một lượt trở về. Trần bá kéo tay Viên Cương bay lượn.
Phí Trường Lưu vừa chạm mặt Viên Cương lập tức hỏi:
"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"
"Có người có ý đồ với chúng ta." Viên Cương vừa dứt lời liền đi xuống, đi về phía thống lĩnh nơi này là Tô Kiệt Nhân.
Tô Kiệt Nhân đang chỉ huy bày trận thấy Viên Cương đến, lập tức chắp tay chào:
"Viên gia."

Hai người đều là người quen cũ, từ rất lâu trước kia đã biết nhau. Lúc trước chính là y đã đi cùng Viên Cương tới chùa Nam Sơn truyền tin, bây giờ địa vị đã theo cùng Thương Triêu Tông mà nước lên thì thuyền lên, trở thành thống lĩnh quân đội một phương. Thương Triêu Tông để Tô Kiệt Nhân trấn thủ nơi này cũng là ý của Viên Cương.
"Đã chuẩn bị xong chưa?" Viên Cương hỏi.
"Đều chuẩn bị kỹ càng rồi. Viên gia yên tâm, coi như trăm vạn đại quân đến, có những thứ này ở đây, một chốc lát cũng đừng hòng đột phá phòng ngự quân ta!"
Tô Kiệt Nhân tỏ vẻ tự tin chỉ chỉ một loạt nỏ công thành, chợt lại có vẻ tiếc hận:
"Đáng tiếc, mang theo đại quân xuất chinh thì có phần khó khăn."

Chương 860: Tập Kích (2)

Chương 860: Tập Kích (2)
Viên Cương hiểu ý của y. Nhiều nỏ công thành như vậy, cho dù tháo ra vận chuyển cũng là một khoản quân nhu gánh vác cực nặng, lại thêm lượng lớn trường mâu thép tinh càng nặng vô cùng. Vận chuyển cự ly ngắn còn được, hành quân đường dài dựa vào nhân lực thì quyết không chịu nổi. Không có năng lực vận tải tương đương thì cực khó có thể vận chuyển đi, sẽ kéo chậm tiến độ tiến lên của đại quân.
Viên Cương:
"Không có đánh rắn động cỏ chứ?"
Tô Kiệt Nhân:
"Hẳn là sẽ không. Chung quanh đây để lại mấy trăm người tuần tra như thường lệ, từ bên ngoài sẽ không nhìn ra đầu mối gì."
Y nhận được tin của Viên Cương, không hề do dự chút nào, lập tức chấp hành dựa theo phương án diễn tập lúc trước.
Phí Trường Lưu đi tới, hỏi lại:
"Ai muốn có ý đồ với chúng ta?"
"Hiện tại vẫn chưa thể xác định, chỉ là ở để ngừa bất trắc." Viên Cương nói thật.
Bên họ thực ra cũng không biết tình huống về đối thủ. Ngưu Hữu Đạo bảo chuẩn bị cũng là để phòng bất trắc.
Ngưu Hữu Đạo dự tính, muốn giết hắn giữa khu vực được trọng binh phòng thủ này, đơn giản có ba khả năng.
Một là, dùng thủ đoạn ám sát quỷ dị, bí ẩn. Ví dụ như hạ độc, nhưng hầu như không có khả năng. Thức ăn của hắn có người chuyên môn thao tác và kiểm tra vô cùng cẩn thận.
Hai là, trực tiếp dùng cao thủ nhảy từ trên không xuống sơn trang chém giết.

Còn ba chính là phái ra lượng lớn nhân thủ mạnh mẽ tấn công. Phòng ngự được bố trí hiện tại chính là để phòng bị khả năng này. Muốn dùng phòng tuyến ngoại vi để cản trở, tránh cho bên trong thêm phiền nhiễu. Chỉ cần phòng vệ được khả năng thứ ba, khả năng thứ hai có thể yên tâm hơn nhiều. Đạo lý rất đơn giản, khó có thể tập trung quá nhiều vật cưỡi bay để chở nhiều cao thủ nhảy từ trên trời xuống.
Phí Trường Lưu quay đầu lại nhìn các trưởng lão đi cùng. Mọi người trao đổi ánh mắt một phen.
Không ai là kẻ ngốc, trong lòng đều có suy đoán. Đối với kẻ ra tay với nơi này, khả năng lớn nhất chính là triều đình, mà đối tượng nhằm vào rất có thể chính là Ngưu Hữu Đạo.
Viên Cương lại nói:
"Chưởng môn Phí, binh lực nơi này chỉ có hạn, phải phát huy ra tác dụng ngăn chặn to lớn nhất. Ta hủy bỏ trận phòng hộ bằng khiên ở hàng trước nên xin mời đệ tử ba phái đứng phía trước vị trí nỏ công thành để đề phòng, tránh trường hợp có tu sĩ dùng lực tay cường hãn ném mạnh vũ khí phản kích, tránh đối phương quấy rầy đến trận thế công kích khác của chúng ta. Mặt khác, nỏ công thành này cực kỳ tốn công kéo dây, cũng xin mời đệ tử ba phái hỗ trợ, để có thể tăng nhanh tốc độ bắn."
Thực ra binh lực không ít, để bảo vệ Ngưu Hữu Đạo, Thương Triêu Tông thẳng thắn thiết trí vùng này thành khu vực đóng quân trọng điểm, có tới năm mươi nghìn binh lính, còn ít sao?
Đến lúc này, Phí Trường Lưu có thể nói không sao? Lúc trước không biết chút tin tức nào, một chút hậu chiêu cũng không kịp chuẩn bị. Bây giờ ông ta không dám đối nghịch với Ngưu Hữu Đạo vào bước ngoặt này, chỉ có thể gật đầu, sau đó quay lại bảo người cấp tốc truyền lệnh. Ông ta cũng biết, luận quy mô trận chiến, bên này không bằng quân lính kia.
Đệ tử Lưu Tiên tông lập tức lục tục bay xuống, phối hợp với trận thế công kích.
Tuy phối hợp, nhưng nhân viên hỗn loạn không thành kết cấu gì, vị trí thưa thớt. Viên Cương hơi cau mày, nhưng cũng không nói gì, cũng biết những người này không thể so sánh với quân đội được huấn luyện mỗi ngày một khi đối mặt với tình huống như thế.

"Đi nói cho đạo gia, phòng tuyến ngoại vi đã được chuẩn bị kỹ càng."
Viên Cương quay đầu nói với Chu Lão Bát. Chu Lão Bát lập tức lắc mình chạy về.
.....
Trên đỉnh núi đối diện với đường mòn trên núi, mười mấy con chim cỡ lớn đang tụ tập, đồng thời còn có mấy trăm tu sĩ. Ca Miểu Thủy và Cao Thiếu Minh đứng chung, mắt nhìn các tu sĩ trong khu rừng phía dưới đang lao ra, liên tục bay lượn lên xuống, vọt tới đường chính, nhằm về phía trận địa phòng ngự bên phía sơn trang Mao Lư.
Lính gác trên lầu canh trong trận địa phòng ngự phát hiện lượng lớn tu sĩ đột nhiên xông đến, có người lập tức cầm dây thừng nối với chuông cảnh báo rung động không ngừng.
Tiểu đội tuần tra bên dưới lập tức chạy đi, trốn vào trong các góc của nhà cửa bên đường.
Tô Nhân Kiệt từng hạ lệnh, một khi phát hiện địch tấn công, chỉ cần báo lại, không nên chống cự, lập tức bỏ trốn.
Y cũng biết, người dám tấn công nơi này không thể bị cản lại bởi những lính tuần tra kia, không khác nào giơ đầu xin chém.
Đệ tử của Phi Hoa các và Chân Linh viện từ bốn phía vây kín lại. Tào Ngọc Nhi dẫn dắt một bộ phận đệ tử tấn công chính diện quát:
"Không cần để ý!"
Nhóm lớn tu sĩ vù vù lao qua trời, không thèm nhìn sĩ tốt chạy bên dưới. Đó không phải mục tiêu của họ. Bọn họ tới tập kích sơn trang Mao Lư, không cần dây dưa với các tiểu binh kia.
Đứng trên đỉnh núi quan sát phía trước, Viên Cương phát hiện lượng lớn bóng đen từ xa bay lượn tới, trầm giọng nói:
"Đến rồi, Tô Nhân Kiệt, trông cậy vào ngươi, cản chúng lại cho ta!"
Tô Nhân Kiệt nghiêm túc không phí lời, choeng một tiếng rút kiếm khỏi vỏ, chỉ về phía trước.
Lính bên cạnh lập tức nâng tù và bằng sừng trâu lên, hít một hơi thôi kèn lệnh ù ù.
Tiếng kẽo kẹt dưới chân núi vang lên liên miên. Các cung thủ trong trận doanh toàn bộ nhấc cung, kéo căng, mũi tên chỉ xéo lên bầu trời.

Bên cạnh đông đảo nỏ công thành, từng sĩ tốt vung búa gỗ lên cao, bất cứ lúc nào cũng có thể đập xuống cò nỏ.
Người bên phía Phí Trường Lưu đứng cạnh Viên Cương đều trầm mặt, nhìn thấy tu sĩ đột kích không hề chỉ có một chút, liếc sơ cũng có thể thấy số lượng bóng người e rằng còn đông hơn cả toàn bộ số đệ tử của Lưu Tiên tông. Tâm tình người nào cũng nặng nề.
Tào Ngọc Nhi bay vọt tới cũng phát hiện điểm bất ổn, chỉ phát hiện một số binh linh trốn chạy bên ngoài, đi sâu vào trong lại không thấy một bóng người.
Cho dù tập kích chính là để giết đối phương không kịp trở tay, nhưng trận địa phòng ngự này lại không có phản ứng quá lớn khiến bà ta cảm thấy có phần khó lường.
Đến lúc lướt qua một gò núi, nghi hoặc trong lòng đã có đáp án. Trận địa nghênh địch đã sẵn sàng thình lình xuất hiện trong tầm mắt của bà ta, làm bà ta nhất thời giật nảy mình. Đối phương đã sớm chuẩn bị?
Tại sao lại như vậy? Bà ta không nghĩ ra, chẳng lẽ có người để lộ tin tức từ sớm?
Hiện giờ bà ta lo lắng là, nếu Ngưu Hữu Đạo đã biết tình hình, liệu hắn còn ở lại sơn trang sao? Có phải đã trốn vào trong núi?
Nhưng bà ta lại không thể nào hạ lệnh lui về. Không có lệnh của Ca Miểu Thủy, nếu Phi Hoa các của bà ta dám lui về giữa đường, Phi Hoa các sẽ không chịu nổi hậu quả trong đó.
Bà ta chỉ có thể tiếp tục nhắm mắt xông về phía trước, cao giọng ra lệnh: "Nhanh chóng xông tới trước!"
Đứng trên đỉnh núi, Tô Nhân Kiệt nhìn ra tốc độ xung kích của phe địch, tính toán khoảng cách bao trùm của cung tên bên mình, đợi đến khoảng cách nhất định thì vung bảo kiếm trong tay lên, dùng phương thức đã định sẵn từ trước để truyền đạt lệnh tấn công.
Tốc độ tấn công dù sớm không được, chậm cũng không được, chỉ có tướng lĩnh dày dạn kinh nghiệm trận mạc mới có kinh nghiệm chỉ huy về mặt này.
Đứng bên cạnh lập tức vung vẩy cờ lệnh trong tay.
"Tùng tùng tùng tùng tùng..." trống trận bên dưới rầm rầm gõ vang. Lấy sơn trang Mao Lư làm trung tâm, phòng tuyến bốn phía chung quanh

đồng loạt nổi lên trống trận dồn dập.
Nghe thấy hiệu lệnh trống trận, những người chủ trì trong các trận doanh bên dưới cùng lúc rút kiếm ra khỏi vỏ, chỉ hướng phía trước, gào lớn: "Bắn tên!"
Trận doanh cung thủ đồng loạt nhắm lên trời, vạn tiễn cùng xuất, dây cung bật mạnh, tiếng vèo vèo phá vỡ bầu trời không ngừng nghỉ, hội tụ thành thanh thế kinh người, chấn động không gian. Những cái bóng đen lít nhít lóe lên trên không rồi biến mất. Rất nhiều tu sĩ cả đời cũng chưa từng gặp cảnh tượng nào hùng vĩ như vậy.
Trong tiếng cạch cạch cạch, sĩ tốt vung chùy gỗ ra sức đập xuống lẫy của nỏ công thành. Hàng loạt tiếng bựt bựt vang lên, năm cây mâu thép tinh mỗi nỏ công thành được bắn ra.

Chương 861: Ngưu Mỗ Thật Đau Lòng!

Chương 861: Ngưu Mỗ Thật Đau Lòng!
Một loạt mâu bằng thép tinh từ nỏ công thành bắn ra như dời núi lấp biển, cắt phá trời cao đi xa.
Vì lần ngăn chặn này, Viên Cương đã dùng toàn bộ số cung tên dự trữ, mặc kệ có người chuyên trách bắn tên hay không, chỉ cần biết bắn tên là được.
Trong trận xạ kích bằng tên quy mô lớn như thế này, xạ kích chính xác không phải ưu tiên hàng đầu, mà chỉ cần có thể nghe lệnh bắn bao trùm về cùng một hướng là được.
Mấy chục nghìn người đều được Viên Cương biến thành xạ thủ, bởi vì hắn ta biết rõ, quân đội triều đình không thể nào thâm nhập vào sâu trong châu Nam mà không bị phát hiện, cho nên người có thể lén lút trèo núi băng đèo tới được đây chỉ có tu sĩ. Chém giết cận chiến, trú quân bên này có thể không phải đối thủ của rất nhiều tu sĩ, chỉ có tấn công khoảng cách xa bằng cung tên mới chiếm được tiện nghi.
Mũi tên bay vèo vèo, dày đặc như cơn mưa, giữa trời giáng xuống.
Tốc độ bắn của mũi tên cộng thêm tốc độ rơi xuống có uy lực hơn hẳn mũi tên bắn thẳng. Các tu sĩ đang bay lượn nhất thời luống cuống tay chân.
Có người vugn kiếm khí chống trả, có người vung chưởng gạt tên, có người mở pháp cương hộ thể chống đỡ. Giữa trời làm động tác thi pháp phòng ngự, họ đã không thể nào tụ khí thành cánh để bay được.
Trong trận doanh công kích, sau một loạt tên đầu tiên, trận hình hàng đầu cấp tốc quỳ một chân xuống đất, rút tên cài lên cung.
"Bắn cung!" Quan chỉ huy ra lệnh.
Cung thủ tại trận doanh phía sau lập tức bắn tiếp một đợt nữa, sau khi bắn xong lại quỳ chân xuống đất, rút tên đặt lên dây cung.

"Bắn cung!" Quan chỉ huy lại ra lệnh.
Cung thủ tại trận doanh sau cùng bắn một làn mưa tên tiếp theo ra.
Lúc này cung thủ ở trận doanh đầu tiên đã kéo căng dây cung, tiếp tục đến trận doanh phía sau cũng đứng dậy.
Lại thêm mưa tên như sóng thần bắn ra. Ba đợt sóng luân phiên, liên tục không ngừng không nghỉ, duy trì nhịp điệu đều đặn, không cho kẻ địch tấn công một cơ hội thở lấy hơi.
Mưa tên không ngừng phả vào mặt, các tu sĩ Phi Hoa các đã không thể nào duy trì tụ khí thành cánh để bay lượn, bị mưa tên áp chế, chỉ đành hạ xuống đất chạy, còn phải tránh trái né phải không ngừng.
Cương khí hộ thể không chịu nổi mưa tên liên miên không ngừng ăn mòn, không ngừng có người bị bắn ngã xuống đất.
Đường đường tu sĩ bị cung nỏ phàm nhân như giun dế bắn giết, không biết bao nhiêu người trừng muốn nứt cả mắt.
Kinh khủng hơn chính là trường mâu bằng thép tinh từ trên trời giáng xuống kia, đó mới là lực lượng ngàn cân đè xuống. Pháp cương hộ thể của tu sĩ Trúc Cơ kỳ có thể thừa nhận được lực công kích, nhưng cản được lực đâm xuyên tập trung vào một điểm cực nhỏ của trường mâu thép tinh.
"Chưởng môn, dùng sở đoản đối diện với sở trường của người ta không được đâu! Còn tiếp tục như vậy, Phi Hoa các ta sẽ tổn hại nặng nề, lui thôi!
Tiếng đinh đinh cạch cạch không ngừng vang lên.
Trong tiếng tên rơi, một trưởng lão Phi Hoa các quát lên, quạt bay một đám mưa tên, nhưng trong lúc hô to không kịp ứng phó, lại bị một cây trường mâu từ trên đâm xuyên qua ngực. Người này lại không thể ngã xuống mà bị trường mâu đóng đinh trên đất.
Phụp! Lại một cây mâu đâm thủng thân thể ông ta. Thân thể ông ta còn đang phun ra máu, run rẩy, trong chớp mắt lại bị mưa tên bắn thành nhím.
Mặt đất cắm đầy tên như có rừng gai vừa mọc.
Tận mắt nhìn thấy, Tào Ngọc Nhi thét lên thê lương:
"Trưởng lão Tạ!"
"Chưởng môn cẩn thận!"

Mấy đệ tử Phi Hoa các vọt tới bảo vệ, chống đỡ mũi tên và trường mâu lách cách bắn tới bà ta. Có hai người thét lên đau đớn rồi bị bắn ngã xuống.
Tào Ngọc Nhi sắp nổ mắt, rút một cây mâu trên mặt đất, vung tay ném ngược ra sau, giận dữ hô lên:
"Cao thủ trong môn toàn lực xông lên, phá hoại trận cung thủ của đối phương!"
Phí Trường Lưu xem cuộc chiến trên đỉnh núi, mắt lấp lóe, từ tốn nói:
"Đạo gia muốn dùng cứng đối cứng sao?"
Cầm trong tay tam hống đao, Viên Cương vô cảm, không hé răng nửa lời, nhưng trong lòng hiểu rõ. Lúc này đạo gia muốn thừa cơ đối cứng với triều đình một lần, bằng không đạo gia đã sớm bỏ đi, nào còn đợi đến lúc triều đình tấn công đến.
Đang hiệu lệnh đốc chiến, Tô Nhân Kiệt nhếch miệng xem thường. Tu sĩ xung kích phía trước yếu ớt hơn dự đoán, bản lĩnh bày ra tốt như vậy lại không được phát huy đầy đủ uy lực, căn bản không hiểu kết trận xung phong, không biết dùng khiên phòng ngự cũng dám xông bừa; trong lúc xung kích cũng không biết cái gọi là phòng ngự chủ thứ, không có chương pháp, chỉ biết gào gào xông loạn, đúng là phung phí của trời!
Y tự nhận, nếu đổi lại do y chỉ huy đám tu sĩ này, sẽ mau chóng đột phá được phòng tuyến công kích của bên này.
Nếu y nói ý tưởng này cho Phí Trường Lưu, sau đó cho đệ tử Lưu Tiên tông học cách cầm khiên tập thể xông pha chiến đấu, không biết Phí Trường Lưu sẽ có cảm tưởng thế nào.
Mắt thấy các tu sĩ Phi Hoa các xung kích bị mưa tên bao trùm mà ngã xuống rất nhiều, các đệ tử Lưu Tiên tông bị chấn động khó mà xóa bỏ!
Chính là quần thể người thường mà họ xem như giun dế đồng tâm hiệp lực lại, tụ hợp sức mạnh như thành đồng lại mượn sự sắc bén của vũ khí liền có thể phát huy lực công kích mạnh mẽ như vậy, có thể tàn sát ngay cả tu sĩ cao cao tại thượng!
Ban đầu thấy nhiều tu sĩ tấn công như vậy, đệ tử Lưu Tiên tông còn có phần khiếp đảm, trong lòng manh nha khủng hoảng. Lúc này thấy hiệu quả của công kích phe mình, tâm thần ổn định, chí ít không còn mấy người sợ sệt như trước.

Nỏ công thành bắn xong một lượt, phía sau lập tức bắn bù.
Mộ búa đập vào lẫy nỏ, dây cung to như cổ tay rung lên bần bật. Sĩ tốt căn bản không dám dùng tay chạm vào dây cung đang rung động cỡ kia, mà đừng nói da người, dù là dày như da heo cũng có thể bị dây cung đang rung này cạo đi một tầng da.
Sĩ tốt dùng gậy gỗ ngăn lại sợi dây cung đang rung, tiếp tục kéo dây. Đệ tử Lưu Tiên bên cạnh thi pháp hỗ trợ, tăng nhanh tốc độ bổ sung trường mâu.
Theo khoảng cách xung kích ngày càng gần của phe địch, hai sĩ tốt dùng vai nâng lên giá của nỏ công thành, lập tức có người rút một cục gỗ đệm bên dưới, hạ thấp góc bắn, điều chỉnh khoảng cách xạ kích.
Trên một con chim cỡ lớn, Ca Miểu Thủy và Cao Thiếu Minh nhìn thế tiến công bên dưới đang bị chặn lại. Cảnh tượng đảo lộn đầy thảm liệt khiến hai người đều đen mặt lại. Triều đình trăm phương ngàn kế tập kích sao lại trở thành như vậy? Trong quân đội mấy chục nghìn người bên kia cũng có tai mắt của triều đình, mà đội ngũ nghiêm chỉnh như vậy há có thể vội vàng hình thành, nhưng trước đó triều đình không nhận được bất kỳ thông báo nào?
Cũng không phải là thương tiếc cho đệ tử Phi Hoa các và Chân Linh viện, mà là bên sơn trang Mao Lư rõ ràng đã sớm chuẩn bị. Hai người không thể kết luận là Ngưu Hữu Đạo có còn trên sơn trang hay không. Người trong sơn trang Mao Lư không nhìn thấy trận thế công phòng bên ngoài, bị thế núi chung quanh chặn tầm mắt.
Khi tiếng kèn lệnh chung quanh vang lên, người trên gác cao đều lộ vẻ lo lắng. Đến lúc tiếng trống trận vang lên, Hoàng Liệt bỗng quay lại hỏi Ngưu Hữu Đạo:
"Lão đệ, động tĩnh lớn như vậy là sao, sao ta nghe như có tiếng trống khai chiến?"
"Địch tấn công!" Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt đáp.
Hoàng Liệt kinh ngạc:
"Có địch tấn công?"
Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng nói:
"Lúc trước ta nghe được lời đồn vốn cũng không tin, Đại Thiện sơn làm sao có khả năng cấu kết với triều đình trong ngoài phối hợp đẩy ta vào

chỗ chết? Nhưng kẻ như ta vốn sợ chết, cho nên đã chuẩn bị biện pháp phòng ngự bên ngoài, thật không ngờ có người đến tập kích. Vốn ta gửi lòng nơi trăng tỏ, nhưng sao trăng lại chiếu rạch nào (*), Ngưu mỗ thật đau lòng!"
(*Hán Việt: Ngã bản tương tâm chiếu minh nguyệt, nại hà minh nguyệt chiếu câu cừ.
Dịch nghĩa: lòng ta thì sáng, nhưng người không hiểu được lòng ta)
Trong lời nói tỏa ra hơi lạnh âm u!
Thương Thục Thanh nghi ngờ nhìn về phía mấy người Hoàng Liệt.
Nam tử áo hoa cũng quét ánh mắt lạnh lẽo sang.
Quản Phương Nghi nhếch miệng, rõ ràng đạo gia quá hiểu, chuyện này chẳng có bất cứ quan hệ nào với Đại Thiện sơn, làm sao cứ nhất định phải hắt chậu nước bẩn lên đầu người ta. Lẽ nào hắn thật sự muốn nhân dịp này diệt luôn các lãnh đạo của Đại Thiện sơn ở đây?

Chương 862: Tông Nguyên (1)

Chương 862: Tông Nguyên (1)
Mấy người của Đại Thiện sơn đổi sắc mặt, đều nghe ra sát ý trong mấy lời này, lập tức đề phòng chung quanh. Có điều, nhìn tình hình hiện giờ, họ cảm thấy cũng chưa chắc có thể làm gì được họ. Thực lực của họ không phải đồ trang trí cho vui!
Hoàng Liệt mặt đen lại nói:
"Lão đệ, ta có thể thề với trời, Đại Thiện sơn ta không có bất kỳ cấu kết nào với triều đình, càng không làm ra bất kỳ chuyện bất lợi nào đối với lão đệ! Chẳng lẽ lão đệ mời ta đến đây xem lễ nặng chính là cái này? Lão đệ đừng nên trúng kế ly gián của kẻ khác!"
Hai tay chống kiếm, Ngưu Hữu Đạo vẻ nghiền ngẫm:
"Cho dù thật sự bị kẻ khác nói, nhưng ta vẫn không tin Đại Thiện sơn có thể làm như vậy đối với ta. Tình huống trước mắt của châu Nam không cho phép! Ta cũng nghi ngờ có kẻ đang ly gián chúng ta."
Hoàng Liệt:
"Lão đệ có thể nghĩ như vậy, lòng ta rất an ủi!"
Tuyói như vậy, người của Đại Thiện sơn vẫn lộ vẻ đề phòng.
Đúng lúc này, Đoạn Hổ bỗng chỉ lên trời:
"Đạo gia, mau nhìn!"
Mọi người nhìn theo hướng gã chỉ, thấy trên cao có mười mấy điểm đen, rõ ràng có người đang cưỡi chim cỡ lớn bay tới.
Ngưu Hữu Đạo cất bước tới lan can, hơi híp mắt, buông một tay khỏi kiếm, nhẹ nhàng nâng lên!
Lôi Tông Khang thấy thế liền xoay người, phất tay ra hiệu cho người bên dưới lầu cao.
Trong một sân viện khác, nơi ở của tăng chúng chùa Nam Sơn, trong một đình các có treo một cái chuông lớn, vài tăng nhân đang canh giữ

bên chuông.
Viên Phương mặc áo nhà sư trắng như tuyết, tay ôm trước bụng, vẫn đứng bên ngoài quan sát chăm chú về phía lầu cao. Thấy Lôi Tông Khang ra hiệu, hắn lập tức vung tay áo với trong đình, đi tới gạt mấy tăng nhân ra:
"Đi ra đi ra, các ngươi yếu người, để tự ta làm!"
Hắn ta xắn tay áo lên, xách cái trụ gỗ lên, thi pháp đụng mạnh vào chuông lớn!
"Coong! Coong! Coong..." Tiếng chuông trong trẻo mà vang động lập tức truyền khắp bốn phương tám hướng quanh sơn trang.
Tiếng chuông bình thường gõ rất êm tai, ôn hòa lòng người, nhưng lúc này lại vang lên đinh tai nhức óc, ngay cả hòa thượng ngoài đình còn tưởng Chủ trì của mình điên rồi, vội dùng tay bưng kín lỗ tai.
Hoàng Liệt nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo chậm rãi thả tay xuống, nét mặt vẫn bình ổn.
Người trên lầu các không biết chuyện gì xảy ra, vội vàng chạy sang bên này để quan sát. Ánh mắt người đàn ông áo bông bỗng nhiên nhìn chằm chằm về phía sơn động trong núi.
Động này là cấm địa cất rượu. Từ xưa đến nay, người không có phận sự thì không được đến gần. Lúc này, một đám áo đen bịt mặt từ trong sơn động vọt ra.
Tại một sơn động khác trong núi cũng có người áo đen bịt mặt vọt ra, vội vàng bay lên Mao Lư sơn trang trên đỉnh núi.
Rất nhanh, một đám người áo đen đứng trên tường rào sơn trang, trên mỗi gian phòng trên nóc nhà cũng có người, còn có người bay vào các lầu các, bảo vệ tại các tầng lầu, cảnh giác nhìn chung quanh, hoặc nhìn chằm chằm phi cầm cỡ lớn bay trên không trung.
Thấy những người này xuất hiện, Viên Phương ngừng đánh chuông, nhìn các hòa thượng che lỗ tai chung quanh, phất tay nói: “Đi mau, đi mau!”
Y vung tay áo, dẫn một đám hòa thượng chạy trước, chuẩn bị đến chỗ mẹ con Trang Hồng đang lánh nạn. Nói về đào mệnh, y là một trong những người tích cực nhất ở đây.

Không ít người trên lầu các đều không biết đám áo đen bịt mặt này xuất hiện từ chỗ nào.
Người đàn ông áo bông liếc nhìn Ngưu Hữu Đạo. Khi Ngưu Hữu Đạo bị tập kích trên đường, y đã từng nhìn thấy đám người bịt mặt áo đen, chỉ là không biết Ngưu Hữu Đạo đã âm thầm bố trí ở chỗ này.
Nhìn thân thủ của đám người áo đen bịt mặt, người của Đại Thiền Sơn nhận ra tất cả đều là cao thủ, khoảng chừng mấy trăm người bao quanh chỗ này, khiến bọn họ khẩn trương hẳn lên.
Trước đó, bọn họ còn cảm thấy có thể trở mặt. Với thực lực và nhân thủ của Ngưu Hữu Đạo, chưa chắc hắn có thể ngăn cản bọn họ thoát thân.
Lúc này, bọn họ nhìn thấy con át chủ bài ẩn tàng ở Mao Lư sơn trang, rốt cuộc đã cảm nhận được nguy hiểm nồng đậm, ý thức được Ngưu Hữu Đạo có thể bắt bọn họ bất cứ lúc nào.
Không phải Ngưu Hữu Đạo không dám trở mặt với bọn họ, mà là hắn chưa muốn.
Sắc mặt Hoàng Liệt trở nên nặng nề: “Lão đệ, bọn họ là ai vậy?”
Ngưu Hữu Đạo vẫn bình tĩnh, cũng không trả lời.
Hoàng Liệt phát hiện Trưởng lão bên cạnh trở nên khác thường, vội quay đầu lại, chỉ thấy có mười con phi cầm cỡ lớn đang bay đến từ đằng sau núi, lướt qua trên không sơn trang. Bởi vì trên mỗi một con phi cầm đều có một đám người bịt mặt áo đen, tốc độ của phi cầm không được nhanh cho lắm, nghênh đón mười mấy con phi cầm cỡ lớn từ trên không trung vọt tới.
Đây rõ ràng là tiết tấu muốn khai chiến. Một lúc có thể xuất động mười con phi cầm, thực lực này khiến người ta phải kinh ngạc. Hoàng Liệt không còn tâm trạng hỏi là cái gì nữa, chỉ nhìn chằm chằm động tĩnh trên không trung.
Thương Thục Thanh cũng thu hồi ánh mắt, bắt đầu nhìn chung quanh, vừa lúc nhìn thấy bóng lưng Ngưu Hữu Đạo cầm kiếm đứng lù lù bất động.
Ngân nhi vẫn đang ôm hộp cơm ăn chóp chép. Chuyện người bịt mạng xuất hiện chỉ khiến nàng ta tò mò nhìn thêm mấy lần, ngoài miệng vẫn không ngừng nhai. Không tim không phổi cũng không phải là chuyện xấu. Ít ra không khí khẩn trương như vậy không ảnh hưởng đến nàng ta.

Đám người Phí Trường Lưu, Viên Cương đứng trên đỉnh núi ngẩng đầu nhìn địch quân từ trên cao bay đến, mũi tên của bọn họ bắn ra không với tới được độ cao như vậy.
“Không ổn! Chúng ta bị trúng kế rồi, phòng thủ sơn trang trống rỗng. Bọn họ muốn từ không trung nhảy dù tập kích sơn trang, chúng ta phải nhanh chóng triệu tập nhân thủ tiếp viện.” Phí Trường Lưu sợ hãi nói, ông ta cảm thấy lo lắng cho Ngưu Hữu Đạo. Ngưu Hữu Đạo mà đổ, tình cảnh của ba phái bọn họ cũng xem như tiêu.
Viên Cương đưa tay ngăn cản: “Đạo gia không phải người ăn chay, sớm đã có ứng đối, không cần chúng ta quan tâm. Chúng ta chỉ cần làm tốt chuyện trước mắt là được.”
Hắn ta vừa nói xong, đã thấy mười con phi cầm từ sơn trang bay lên, bay về phía quân địch, nhân thủ dường như không ít, khí thế cũng không hề yếu, tiến hành đột kích quân địch.
Nội bộ sơn trang ở đâu ra nhiều người như vậy? Quả nhiên là sớm có ứng đối. Đám người Phí Trường Lưu mừng rỡ vô cùng.
Viên Cương vung đao chỉ về phía dưới núi: “Có người xông đến, quân đồn trú gần đây không thể ngăn nổi. Phí chưởng môn, trận chiến này liên quan đến tồn vong của ba phái và Mao Lư sơn trang, chúng ta bằng bất cứ giá nào cũng phải cản bọn chúng lại, tuyệt không cho bọn chúng vượt qua phòng tuyến quấy nhiễu Đạo gia tác chiến!”
Dù sao phạm vi bao trùm của cung tiễn và công thành nỏ cũng có hạn. Khi đối phương liều mạng công kích, rốt cuộc cũng có cao thủ xông ra khỏi phạm vi bao trùm của mũi tên, xông về phòng tuyến công kích, hiển nhiên muốn phá hư bố cục phòng tuyến bên này.
Một khi phòng tuyến bị loạn, nhân mã tiếp theo của quân địch sẽ cùng nhau tiến lên. Bên này lập tức có đệ tử Lưu Tiên tông trong tình thế cấp bách xông ra ngoài chặn đường.
Phí Trường Lưu giận dữ, hai tay cầm Nguyệt Lân, khua tay nói: “Giết!” Ông ta dẫn đầu bay xuống, mấy vị Trưởng lão và những người khác cùng lao xuống luôn.
“Người nào tự ý lui lại, luận theo tội phản bội sư môn mà xử trí.” Giọng của Phí Trường Lưu vang lên trong trận tuyến phòng ngự.

Dưới hiệu lệnh của Chưởng môn và chư vị Trưởng lão, một đám đệ tử Lưu Tiên tông lập tức xông vào tiền tuyến phòng ngự, vây đánh đám tu sĩ Phi Hoa các đang vọt tới.
Mục đích của bên tấn công là phá vỡ phòng tuyến với lực sát thương kinh người, để giảm bớt đệ tử tổn thất trong mưa tên, bọn chúng đúng là liều mạng.
Mục đích của bên thủ là thủ vững phòng tuyến. Việc này liên quan đến lợi ích và tồn vong của bản môn, tất cả đều không cần quan tâm. Binh khí hai bên vừa chạm nhau, lập tức giết đỏ cả mắt, trong khoảnh khắc chính là ngươi chết ta sống.
Mưa tên vẫn bao trùm như cũ. Đống cung tên bằng thép đang nhanh chóng tiêu hao, điều chỉnh tần suất công kích đâu vào đấy.
Trên không trung, mười mấy con phi cầm chở không ít nhân thủ bay đến, tốc độ phi hành không nhanh nổi.

Chương 863: Tông Nguyên (2)

Chương 863: Tông Nguyên (2)
Lần này tập sát, sở dĩ nhảy dù vốn không phải vì phi hành đường dài, mà trọng tâm là vượt qua chặn đánh của tuyến phòng ngự bên ngoài.
Mắt thấy bên dưới cũng có mười con phi cầm với không ít người nghênh chiến, đám người tập sát trên không khỏi giật mình. Bọn chúng không nghĩ đến thực lực của Mao Lư sơn trang lại có được nhiều phi cầm cỡ lớn như thế.
“Xuống!” Có người vung tay, dẫn đầu nhảy xuống.
Người trên lưng mười mấy con phi cầm trên không đều lần lượt nhảy xuống, tiếp cận mục tiêu.
Lực phòng ngự của phi cầm khi đối mặt với tu sĩ quá yếu, giá trị lại đắt, tiêu hao rồi không bù lại được. Cộng thêm mục tiêu đang ở trước mắt, từ không trung bay thẳng xuống là có thể tiếp cận mục tiêu.
Hơn trăm người từ giữa không trung nhắm thẳng mười con phi cầm đang lao lên, những con phi cầm trên không trung lập tức chuyển hướng. Không còn phải chở quá nhiều, phi cầm bay đi rất nhanh, chuẩn bị đưa đội nhân thủ tiếp theo vượt qua phòng tuyến tấn công.
Chỉ còn lại hai người thờ ơ đứng trên một con phi cầm, không hề có ý định rời đi.
“Lên!” Trong số những người bịt mặt nghênh đón có người vung tay lên, chỉ người đang từ không trung phóng tới.
Trong tiếng rít gào, mọi người cùng nhau bắn lên không trung, mười con phi cầm được giảm phụ tải cũng nhanh chóng chuyển hướng, tránh né nguy hiểm.
Chín mươi người bịt mặt bắt đầu chém giết với hơn một trăm kẻ tập kích trên không trung. Mặc dù nhân số ngăn cản ở vào thế yếu, nhưng ít ra cũng ngăn được địch quân lao thẳng đến Mao Lư sơn trang. Hai bên

kịch chiến trên không trung nhanh chóng hạ độ cao. Dù sao cũng không thể ở trên không quá lâu được.
Khi hạ xuống, không ngừng có người bị giết chết rơi xuống, đập bịch bịch xuống mặt đất. Nếu không bị đánh chết thì cũng bị đánh ngã mà rơi xuống.
Mắt thấy phe mình ít người, còn quân địch toàn là cao thủ, một người áo đen bịt mặt đang đứng quan sát trên tường rào chợt vung tay: “Theo ta, giết!”
Gã dẫn đầu xông lên, lập tức có gần một trăm người áo đen bịt mặt từ trong sơn trang bay ra, bay xuống dưới núi, vọt đến chỗ hai bên đang giao chiến.
Hơn trăm cao thủ tiếp viện gia nhập cuộc chiến, chiến cuộc nhanh chóng nghiêng về một bên.
“Các ngươi là ai?” Bên trong đám tập kích có người gầm thét, không nghĩ đến Mao Lư sơn trang lại giấu nhiều cao thủ như vậy.
Lúc trước, khi nghe Ca Miểu Thủy nói, trong số bọn họ còn có người cảm thấy chuyện bé xé ra to. Lúc này, không ai còn có suy nghĩ đó nữa. Bọn họ thậm chí có thể nhìn thấy vẫn còn một đám người áo đen đứng trên tường rào Mao Lư sơn trang còn chưa xuất thủ.
Một con phi cầm đang xoay quanh trên không trung lao xuống, bay vòng vòng bên trên sơn trang. Một người mặc hoàng sam đứng trên phi cầm, lạnh lùng đánh giá tình huống bên trong sơn trang, ánh mắt dường như đã nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo đang đứng trên lầu các.
Ngưu Hữu Đạo cũng chú ý đến đối phương.
Đám người áo đen đang đứng trên bờ tường bỗng nhiên rút kiếm, bổ ra mấy đạo kiếm khí ác liệt về phía con phi cầm đang bay thấp.
Người mặc hoàng sam phất tay một cái, chi khí vô hình đánh tan kiếm khí đang bay đến.
Người bình thường không nhìn thấy, nhưng đối với tu sĩ đã được mở pháp nhãn, lại có thể nhìn thấy rõ ràng. Khi người đó vung tay, kình khí phát ra mang theo màu cam rực rỡ.
Phi cầm đang bay thấp gặp phải uy hiếp quá lớn, lập tức vỗ cánh bay lên không.

Người đàn ông áo bông nheo mắt nhìn người mặc hoàng sam trên phi cầm, ánh mắt lóe lên.
Hoàng Liệt đứng trên lầu các trầm giọng nói: “Tông Nguyên, ngay cả người này cũng có thể phái đến!”
“Tông Nguyên?” Ngưu Hữu Đạo không quen, quay đầu sang hỏi: “Là cao thủ thứ bảy trên Đan bảng?”
Hoàng Liệt đáp: “Ta chưa gặp qua, nhưng nhìn ông ta ra tay vừa nãy, hình như là phải.”
Ngưu Hữu Đạo nhìn người đàn ông mặc áo bông: “Ngươi biết không?”
Người đàn ông mặc áo bông đáp: “Ta chỉ nghe kỳ danh chứ chưa gặp người, nhưng xem ra là ông ta. Để đối phó với ngươi, ngay cả người này cũng có thể mời, xem như xuất hết tiền vốn rồi!”
Ngay cả Hoàng Liệt và người này đều hoài nghi ông ta là Tông Nguyên, hắn không sai.
Ngưu Hữu Đạo cũng có chút ngoài ý muốn. Hắn không biết nhưng cũng đã nghe nói, không nghĩ đến triều đình lại có thể mời được loại người thích độc hành này vào thế sự phân tranh. Triều đình vì đối phó hắn, cường độ ra tay vượt ra khỏi sự tưởng tượng của hắn. Hắn phát hiện hắn vẫn còn hơi chủ quan: “Xem ra vị Tông Nguyên này chính là đòn sát thủ đối với ta, ngươi có nắm chắc không?”
Nếu luận vào vị trí xếp hạng trên Đan bảng, hắn biết người này không bằng Tông Nguyên. Đối với loại người có được vị trí xếp hạng như Tông Nguyên, tất cả đều dựa vào thực lực mà có, không có cơ hội cho sự may mắn. Uy tín của họ không phải là hư danh. Ông ta tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ của giới tu hành.
Hắn cho rằng mời được người đàn ông áo bông rời núi, cộng thêm sự bố trí chặt chẽ, chu đáo của mình, trong lòng hắn đã có sự nắm chắc. Bây giờ xem ra, chắc phải chuẩn bị chạy trốn chết rồi.
Người đàn ông áo bông nhìn lên không, gương mặt cũng không hề có dấu hiệu e sợ, giọng nói ngược lại còn có sự kích động: “Có thể thử một chút!”
Lời vừa nói ra, đám người Hoàng Liệt đều nhìn y chăm chú, không biết mình có nghe lầm không, hay là hai người trong lúc nói chuyện đã có sự hiểu lầm ý của nhau. Chẳng phải y định giao thủ với Tông Nguyên sao?

Với thực lực của Tông Nguyên, toàn bộ Đại Thiền Sơn đoán chừng cũng chỉ có mấy lão già tiềm tu nhiều năm mới có thể giao thủ, người này là ai mà khẩu khí lớn như thế?
Đạo lý tương tự, Ngưu Hữu Đạo không nghĩ đến triều đình có thể phái ra cao thủ cấp bậc như Tông Nguyên, Hoàng Liệt tất nhiên lại càng không nghĩ đến Ngưu Hữu Đạo có thể mời đến được cao thủ cấp bậc như người trước mắt.
Lúc bị tập kích trên đường trở về từ Kim Châu, người đàn ông cũng không trực tiếp ra tay. Khi người Hiểu Nguyệt các vừa đến, người đàn ông áo bông đã kịp thời thu tay, tặng cho người của Hiểu Nguyệt các thích khách chặn đường, mà gã thích khách đó cũng đã rơi vào cạm bẫy lấy mình làm mồi nhử của Ngưu Hữu Đạo, bị Hiểu Nguyệt các bao vây tiêu diệt.
Tại hiện trường, ngoại trừ đám người Ngưu Hữu Đạo, nhìn thấy thực lực chân chính của người đàn ông áo bông cũng chỉ có đệ tử của Vạn Động Thiên Phủ. Trong tình huống bị Hiểu Nguyệt các vây kín, người của triều đình bên ngoài không có khả năng nhìn thấy tình huống người đàn ông áo bông ra tay.
Lúc đó, Hiểu Nguyệt các không thấy nên không biết, nhưng Vạn Động Thiên Phủ và Hiểu Nguyệt các đang trong giai đoạn hòa hợp. Trước mắt không có lý do gì để hại y, hắn sẽ bảo vệ bí mật cho y.
Đối với Ngưu Hữu Đạo mà nói, theo lý, triều đình không biết trong tay hắn đang có cao thủ bảo vệ đỉnh cấp, không nghĩ đến khi huy động nhân lực đã huy động được nhân vật như Tông Nguyên.
Thử hỏi Hoàng Liệt làm sao mà tin tưởng bên cạnh Ngưu Hữu Đạo có còn cao thủ nào có thể giao đấu với Tông Nguyên hay không.
Tông Nguyên? Quản Phương Nghi âm thầm khiếp sợ, bỏ tay vào trong tay áo, nắm chặt phù triện, chuẩn bị cho tình huống khẩn cấp.
Thiên Kiếm phù trong tay Quản Phương Nghi, còn có người đàn ông áo bông, đây chính là nguyên nhân Ngưu Hữu Đạo có thể thủ vững ở đây.
Tương tự, Tông Nguyên khí định thần nhàn từ trên không trung nhìn xuống, ánh mắt lấp lóe.
“Rút lui về cảnh giới!”

Viên Cương đang đứng trên đỉnh núi quan sát quát lên với Tô Nhân Kiệt, Tô Nhân Kiệt không chút do dự, lập tức hạ lệnh.
Phòng tuyến bên dưới đã loạn, khoảng cách bao trùm của mưa tên có hạn, cộng thêm các đệ tử Phi Hoa các cũng đã tìm ra được cách, trong trường hợp bất đắc dĩ đã dùng thi thể của đồng môn xông về phía trước. Mặc dù nhân số còn sống vọt đến không nhiều, nhưng đều là đệ tử tinh anh của Phi Hoa các. Rất nhiều đệ tử Trúc Cơ kỳ đã ngã xuống dưới mưa tên và cương mâu, chạy ra được cơ hồ đều là đệ tử cảnh giới Kim Đan.
Phí Trường Lưu và một đám Trưởng lão đích thân lao ra chém giết. Toàn bộ đệ tử Lưu Tiên tông đều tham gia vây đánh. Luận thực lực, bọn họ không bằng đối thủ Phi Hoa các còn sót lại. Mặc dù mưa tên trước đó đã làm tiêu hao pháp lực của đối phương không ít, nhưng chống cự vẫn gian nan như cũ..

Chương 864: Cứng Đối Cứng

Chương 864: Cứng Đối Cứng
Phi Hoa các và Chân Linh viện có thể tọa trấn Nam Châu, tất nhiên không phải môn phái như Lưu Tiên tông có thể so sánh. Người đông thế mạnh quần ẩu, khiến đệ tử Lưu Tiên tông tử thương vô số.
Lưu Tiên tông cũng đang liều mạng, muốn lui cũng không thể lui. Một khi bại lui, nguy cơ diệt môn nằm ngay trước mắt. Đã đến tình trạng này, còn không liều mạng thì chờ đến khi nào?
Trước đó còn tưởng rằng là một đám người đang diễn luyện, sao cũng không nghĩ đến đảo mắt đã biến đùa thành thật, đứng trước nguy cơ diệt môn.
Phi Hoa các cũng không có đường lui. Lực lượng môn phái đã bị tổn thất nặng nề. Cho dù chiếm được Nam Châu, rất nhiều đệ tử đã chết, cũng khó mà quản lý Nam Châu.
Biết rõ như thế, nhưng vẫn không thể lui. Một khi bại lui, triều đình không lĩnh tình, đệ tử Phi Hoa các sẽ chết vô ích. Thực lực tổn thất quá lớn, ngược lại còn chọc giận triều đình, Phi Hoa các sao có thể sống yên ổn được, chỉ có thể liều mạng đánh thắng, khi đó triều đình cảm kích công lao, sẽ còn hy vọng tái khởi.
Tào Ngọc Nhi máu me khắp người, tóc tai bù xù, bị một đám người vây công, không ngừng rống thảm.
Dư uy tiễn trận đánh rối tinh rối mù vừa rồi vẫn còn. Mặc dù người nào cũng trải qua sa trường tôi luyện, nhưng đối mặt với tấn công của tu sĩ, căn bản ngăn không được.
Mặc dù hung hãn không sợ chết, nhưng người ta một chưởng đánh bay một mảng lớn, một kiếm quét ngang, máu thịt văng tung tóe, như mãnh hổ xông vào bầy cừu, rất nhiều binh sĩ bị chém như chém dưa thái rau, đồng loạt ngã xuống đất.

Trong nháy mắt, sợ là đã có hơn ngàn binh sĩ ngã xuống. Bị đám binh sĩ này trộn lẫn, đệ tử Lưu Tiên tông bị gò bó tay chân, mà đệ tử Phi Hoa các cũng mặc kệ những thứ này. Chỉ cần không phải người nhà, gặp người là buông tay buông chân cuồng giết.
“Đương đương đương..."
Binh sĩ chật vật lao ra được, nhanh chóng như thủy triều rút lui lên núi. Trên núi, lệnh kỳ tung bay, nhân mã rút lui nhanh chóng một lần nữa kết trận giữa sườn núi. Toàn bộ cung tiễn lẳng lặng chờ, bỏ mặc Lưu Tiên tông và Phi Hoa các chém giết nhau. Chỉ cần Phi Hoa các có người chạy lên, từng làn mưa tên sẽ áp chế xuống, cố gắng giữ vững phòng tuyến bên này.
Viên Cương nghiêm mặt, ngẩng đầu nhìn phi cầm chở theo một đám người bay qua, không khỏi quay đầu nhìn về phía sơn trang.
Đám người Trần Bá cũng nhìn lại, trong lòng có sự lo lắng.
Trên lầu các bên trong Mao Lư sơn trang, mọi người đã phát hiện có phi cầm địch quân bay đến.
Một người áo đen thổi còi, mười con phi cầm đang nghỉ ngơi trong sơn trang một lần nữa vỗ cánh bay lên. Đám người áo đen bay tán loạn, nhảy lên mười con phi cầm, tiếp tục chặn đường quân địch đang bay đến.
Người bên ngoài không để cho bất kỳ ai tùy tiện đánh vào Mao Lư sơn trang, cao tầng Hiểu Nguyệt các bên trong sơn trang hạ tử mệnh, ra lệnh mọi người phải bảo vệ.
Một tu sĩ mặc thường phục hoạn quan điều khiển một con phi cầm quay sang nhìn Tông Nguyên, trầm giọng nói: “Tông tiên sinh, người đang chống kiếm đứng trên lầu các chính là Ngưu Hữu Đạo, có phải ngươi nên ra tay rồi không?”
Mặt Tông Nguyên vẫn bình thường. Ông ta đương nhiên sẽ ra tay, nhưng không ra tay một cách dễ dàng. Triều đình động vào người của ông ta, ông ta làm sao có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra. Ông ta đã nhìn thấy tình hình chiến đấu bên dưới, chứng tỏ thực lực phòng ngự của đối phương rất mạnh. Ông ta cũng không ngại để nhân mã của triều đình trả giá nhiều một chút.
Chẳng lẽ còn muốn ông ta bảo vệ người của triều đình nước Yến? Ông ta có khoan dung độ lượng cũng không đến tình trạng đó.

Đương nhiên, ông ta sẽ không nói như vậy: “Ngươi không nhìn thấy người bên dưới rất khí định thần nhàn sao? Nhất định là hắn đang có lực lượng nào đó. Ta không ra tay thì thôi, ra tay rồi thì phải đắc thủ. Trong sơn trang còn rất nhiều người, để ngăn ngừa bị quấy nhiễu, vẫn nên chờ một chút.”
Người đang đứng trên lầu các nhìn lên trời cũng cảm thấy kỳ lạ, nhất là bản thân Ngưu Hữu Đạo. Nếu đã đến đây vì hắn, vì sao tên Tông Nguyên kia lại chậm chạp không ra tay, chẳng lẽ chỉ đến xem náo nhiệt?
Bọn họ không biết ân oán giữa Tông Nguyên và triều đình. Cho dù đầu óc Ngưu Hữu Đạo không phải tầm thường cũng không biết được nguyên nhân.
Trên không trung, những kẻ tập kích nhảy xuống một lần nữa bị đám người áo đen bịt mặt chặn lại.
Khi hai bên giao chiến rơi xuống đất, thấy người của quân địch đánh qua được bên này, hai người áo đen che mặt trong sơn trang cùng vẫy tay, hai trăm người một lần nữa bay ra ngoài nhanh chóng tiếp viện.
Người bịt mặt áo đen trước sau có gần bốn trăm người gia nhập chiến cuộc, cùng với ba trăm kẻ tập kích chém giết một trận.
Mọi người tung hoành trong núi, âm thanh ầm ầm không ngừng, đất đá bay tứ tung, khiến người ta có cảm giác trời long đất lở.
Bên trên lầu các, Thương Thục Thanh nhìn thấy quá nhiều cao thủ tu sĩ đại chiến, không khỏi hoảng sợ.
Khóe miệng Hoàng Liệt căng cứng, ngẫu nhiên coi trọng Ngưu Hữu Đạo hơn. Ông ta không biết Ngưu Hữu Đạo đào đâu ra nhiều cao thủ như vậy. Ba phái Lưu Tiên tông không có nhiều cao thủ như thế mới đúng chứ. Nếu là cao thủ ba phái, làm gì có chuyện che mặt không dám gặp người?
Sau lưng Ngưu Hữu Đạo chắc chắn có lực lượng ủng hộ hắn mà ông ta không biết. Ông ta phát hiện mình đã coi thường thực lực trên tay Ngưu Hữu Đạo.
Tình hình chiến đấu dường như bất lợi cho phe mình, tu sĩ hoạn quan trên phi cầm trầm giọng nói: “Tông tiên sinh, người trong sơn trang không nhiều, ngươi nên ra tay đi. Nếu không, ta có lý do hoài nghi ngươi đang muốn tiêu hao thực lực của triều đình!”

Người bịt mặt áo đen trong sơn trang đúng là không nhiều, nhưng vẫn có hơn trăm người. Hiểu Nguyệt các tập trung thêm năm trăm cao thủ bảo vệ Mao Lư sơn trang, nói chính xác là bảo vệ người nào đó trong sơn trang.
Bốp! Tông Nguyên đột nhiên ra tay, tát cho gã tu sĩ hoạn quan một bạt tai, khiến cho khóe miệng của gã phải chảy máu. Ông ta ra tay nhanh đến nỗi đối phương không kịp tránh né.
“Ta cần ngươi ồn ào dạy ta sao?” Tông Nguyên lạnh lùng nói một câu.
Tu sĩ hoạn quan kia tức giận nhưng không dám nói gì, dùng tay lau vết máu nơi khóe miệng.
Tông Nguyên cũng không thờ ơ nữa. Sau một khắc, thân hình lóe lên, hai tay vung cao, lộn nhào lao xuống, nhanh chóng lướt đến Mao Lư sơn trang.
Bên trên lầu các rối loạn tưng bừng. Thấy Tông Nguyên xuất thủ, đám người Hoàng Liệt vội vàng rút kiếm, giống như lâm đại địch.
Người áo đen bịt mặt canh giữ chung quanh cũng lách mình lao lên. Hơn mười người bay lên đỉnh chóp, nhìn người từ trên không trung lao xuống.
Ngưu Hữu Đạo hai tay chống kiếm vẫn bình tĩnh, thu hồi ánh mắt, quay sang nhìn Quản Phương Nghi, rồi lại nhìn Thương Thục Thanh.
Quản Phương Nghi hiểu ý gật đầu, vẫy tay gọi lão thập tam đến căn dặn. Nếu có gì không ổn xảy ra, lập tức mang Thương Thục Thanh đến chỗ Trang Hồng.
Mắt thấy Tông Nguyên từ trên cao phi thân xuống, thân hình như thiên ngoại phi thiên, hơn mười người bịt mặt áo đen từ lầu các đồng thời nhảy ra, liên thủ đánh ra kiếm khí như lưới, bắn ngược về phía Tông Nguyên.
Chỉ thấy Tông Nguyên vung tay, nhờ pháp nhãn có thể thấy được hoàng quang như lốc xoáy, giảo sát kiếm võng. Hơn mười luồng kiếm khí bị đánh bay tứ tán. Kiếm khí lăng lệ trở nên như ngón tay mềm, hoàn toàn không áp sát được cơ thể Tông Nguyên.
Tông Nguyên lăng không vỗ tay một cái, kiếm khí lượn vòng, chém ngược lại hơn mười người bịt mặt áo đen đang vọt tới.

Mọi người không ai biết đây là thuật pháp gì. Người đàn ông áo bông đang nhìn chằm chằm lên tiếng: “Quả nhiên là Tông Nguyên!”
Ầm ầm! Không trung không ngừng vang lên tiếng nổ. Kiếm khí của hơn mười tu sĩ đánh ra bị phá vỡ, không thể không rơi xuống lại.
Cuồng phong trên không trung đánh tới. Đám người trên lầu các giống như bị gió lốc thổi trúng. Thương Thục Thanh thậm chí đứng không vững, lung lay như sắp đổ.
Ngân nhi đang ôm hộp cơm ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn ngập vẻ giận dữ.
Ngưu Hữu Đạo quay sang nhìn người đàn ông áo bông, chỉ thấy quần áo của y bay không giống những người khác. Quần áo của người ta đều bay phần phật trong cuồng phong, còn của y thì cứ bay chầm chậm, khiến người ta có cảm giác như đang bay trong gió. Khí tức bắt đầu khuếch tán trên lầu các.

Chương 865: Vạn Lý Hàn Quang, Nhất Kiếm Tồi Thành! (1)

Chương 865: Vạn Lý Hàn Quang, Nhất Kiếm Tồi Thành! (1)
Đến khi mọi người phát hiện nhìn sang, ai nấy đều cảm thấy hoa mắt. Người đàn ông áo bông đã xuyên qua trận cuồng phong, phóng lên tận trời, tốc độ kinh người.
Cạch! Một âm thanh vang lên giữa trời. Trong khoảnh khắc Tông Nguyên và người đàn ông áo bông chạm nhau, hai người đã cứng đối cứng với nhau một chưởng trên không Mao Lư sơn trang.
Tông Nguyên giật mình, mượn lực va chạm, nhanh chóng đằng không, lui về đằng sau để giảm bớt lực.
Đám người Hoàng Liệt cũng giật mình không ít. Đây là ai? Tại sao lại có thể cứng đối cứng với Tông Nguyên?
Người đàn ông áo bông như sao chổi hạ xuống, vung tay phóng ra khí cương màu đỏ như chiếc ô, nhanh chóng ổn định thân hình, đáp xuống lầu các.
Trước mặt mọi người, y giữ vững cân bằng, hai tay vung lên như cánh bướm, hai chân đạp đạp, giống như bước trong hư không, tư thái buông thả, sau đó một lần nữa phóng lên trời.
Cảnh tượng này khiến người trên lầu các chấn kinh. Phần lớn tu sĩ chỉ có thể càng bay càng thấp. Muốn tái khởi phải mượn lực mới được. Nhưng người này có thể tái khởi trong hư không, đây gần như được xem là phi hành chân chính, nói rõ chân khí trong cơ thể y đã đạt đến tình trạng thực chất hóa, khi ngự khí vẫn có thể huy sái tự nhiên.
Người bịt mặt áo đen muốn ra tay lần nữa hơi kinh ngạc. Có cao thủ như vậy ra tay, bọn họ không cần thiết phải tham gia nữa. Tham gia vào chẳng khác nào tự tìm cái chết.

Tất cả dừng tay, đứng trong sơn trang ngẩng đầu quan sát.
Phi cầm chở tu sĩ hoạn quan cứ lượn quanh trên không trung. Đằng xa có một con phi cầm chở Ca Miểu Thủy và Cao Thiếu Minh bay đến, từ trên cao quan sát toàn diện tình hình chiến đấu.
Từ trên cao, Tông Nguyên đã mệt mỏi cúi nhìn đối phương bên dưới, thấy người đàn ông áo bông một lần nữa bay lên không, hai tay liền vung cao, luồng khí xoáy màu vàng tuôn ra dưới chân, lập tức nâng ông ta nhanh chóng bay lên cao hơn nữa.
Vừa rồi ông ta muốn dò xét hư thực. Một chiêu cứng đối cứng khiến ông ta kinh ngạc lẫn khó hiểu. Người giao thủ với ông ta không lộ chân dung. Ông ta muốn đoán xem đối phương rốt cuộc là ai. Nếu thật sự là nhân vật đại danh đỉnh đỉnh trong thiên hạ, khi ra tay, ông ta nhất định phải biết mới đúng.
Thấy Tông Nguyên tăng tốc bay lên, người đàn ông áo bông lượn vòng, hai tay vung vẩy, thẳng tắp xoay tròn.
Thấy Tông Nguyên không cần mượn lực cũng có thể cân bằng trên không giống như mình, tu sĩ hoạn quan không khỏi kinh hãi, thầm than không hổ là cao thủ xếp thứ bảy trong Đan bảng.
Ca Miểu Thủy khống chế phi cầm nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, cũng âm thầm tán thưởng không thôi.
Nhìn người áo bông vung tay bay lên không, hai chân lơ lửng, Ca Miểu Thủy không khỏi hoảng sợ, không biết người đó là ai.
Đám người Ngưu Hữu Đạo bên trên lầu các ngẩng đầu nhìn bầu trời, có thể nhìn thấy cũng chỉ là mấy điểm đen.
“Tông Nguyên lão nhi, tại sao lại chạy trốn?” Người đàn ông áo bông hỏi một câu.
Tông Nguyên giận tím mặt, hai tay hất lên vọt tới, người đàn ông áo bông cũng phất tay phóng đi.
Cạch! Trong nháy mắt hai người chạm vào nhau, âm thanh va chạm kịch liệt không ngừng vang lên.
Một khắc chạm vào nhau, cương phong đánh ra bốn phía, đảo loạn khí lưu trên không trung, khiến hai con phi cầm đang chở người quan chiến phải vỗ cánh, ổn định thân hình.

Bóng hai người xen kẽ nhau trên không trung, thực lực ngang nhau, ai cũng không chiếm được thượng phong.
Chợt, âm thanh kịch chiến bỗng nhiên dừng lại, chỉ thấy bốn cánh tay hai người quấn lấy nhau. Ngươi khóa cánh tay của ta, ta khóa cánh tay của ngươi, ai cũng không chịu buông tay ai, gương mặt dán sát vào nhau, bốn mắt giằng co.
Hai người xoay tròn trên không trung, chậm rãi hạ xuống.
“Rốt cuộc ngươi là người phương nào?” Tông Nguyên quát hỏi. Giao thủ cả nửa ngày, ông ta vẫn nhìn không ra lai lịch của đối phương. Người có thực lực như vậy, tuyệt không phải là người vô danh trong giới tu hành.
Người đàn ông áo bông đáp: “Ta là người phương nào không quan trọng, quan trọng ngươi đường đường là Tông Nguyên, không nghĩ đến lại làm chó săn cho triều đình. Ta cũng muốn biết triều đình nước Yến đã cho ngươi chỗ tốt gì!”
“Ngươi giúp Nam Châu, có khác gì ta đâu?’
“Ngươi không ra tay, ta tất nhiên sẽ không ra tay với ngươi!”
“Giấu đầu co mặt chỉ đáng là bọn chuột nhắt. Nếu ngươi muốn chết, vậy thì đừng trách ta.” Tông Nguyên hừ lạnh, hai vai lắc một cái, thân hình phóng ra khí cơ màu vàng quấn về phía đối phương.
Hai tay người đàn ông áo bông đẩy một cái, song phương trong nháy mắt tách ra. Y phát hiện hai tay hai chân của mình đều bị khí kình màu vàng quấn quanh, tứ chi run lên một cái, cạch một tiếng, phá nát khí cơ.
Hai tay Tông Nguyên khuấy lên một luồng mây vàng, giống như một con rồng màu vàng quấn tới, trong khoảnh khắc trói chặt người đàn ông áo bông vừa mới thoát khỏi trói buộc, càng quấn càng chặt, siết đến mức da tay người đàn ông áo bông đỏ bừng.
Khí kình mềm dai, người đàn ông áo bông dùng hết pháp lực cũng không cách nào thoát khỏi.
Càng kinh khủng hơn, hai tay giống như đang cầm đuôi rồng của Tông Nguyên khẽ động, trên mình con phi long sinh ra rất nhiều con rắn nhỏ, chui vào trong mắt, lỗ mũi của người đàn ông áo bông.
Người đàn ông áo bông vận khí hộ thể, đám rắn con có dùng sức như thế nào cũng không xâm nhập được vào cơ thể của y.

Cánh tay cầm đuôi rồng của Tông Nguyên một lần nữa lay động, đầu rồng há cái miệng lớn với răng nanh bên trong, đột nhiên ngoạm vào đầu người đàn ông áo bông.
Giãy dụa, người đàn ông áo bông lắc mình một cái, khí cơ bừng bừng. Mặc dù bị con rồng cắn mạnh vào đầu, nhưng răng nanh của nó vẫn còn cách mục tiêu một khoảng cách bằng ngón tay, khó mà tiếp tục gặm vào trong.
“Người của ngươi hình như đã rơi vào thế hạ phong!” Trên lầu các, Hoàng Liệt trầm giọng nhắc nhở Ngưu Hữu Đạo. Bây giờ ông ta không hy vọng Ngưu Hữu Đạo sẽ thua. Bởi vì về sau còn không biết Tông Nguyên có buông tha cho ông ta hay không.
Ngẩng đầu nhìn không trung, sắc mặt Ngưu Hữu Đạo ngưng trọng. Nếu ngay cả người đó cũng không đỡ nổi đối phương, hắn xem như phiền phức rồi. Trước đó, hắn không nghĩ đến triều đình lại mời được Tông Nguyên đối phó hắn.
“Tốt, đúng là được mở mang tầm mắt, không hổ danh là cao thủ xếp thứ bảy trên Đan bảng!”
Ca Miểu Thủy đứng trên phi cầm thấy Tông Nguyên đang chiếm thượng phong, vui vẻ gật đầu tán thưởng.
Cao Thiếu Minh cũng sợ hãi, lắc đầu thán phục.
Thấy đối phương đang dùng hết pháp lực liều mạng với mình, tu vi hai người dường như ngang nhau, cứ giằng co như vậy cũng không phải biện pháp. Thân hình Tông Nguyên đột nhiên trầm xuống, cùng với người đàn ông áo bông đang bị quấn chặt rơi xuống đất.
Người đàn ông áo bông nhìn ra được ý đồ của đối phương, muốn mượn việc hạ xuống để vung kích, nện y xuống đất, thịt nát xương tan.
Ban đầu, y còn có thể thi pháp chống cự, nhưng tốc độ càng hạ xuống, y rất nhanh phát hiện mình đang ở vào thế bất lợi. Không để đối phương lôi kéo, y phải dùng hết pháp lực để giảm tốc độ hạ xuống, vì thế pháp lực tiêu hao quá nhanh, trong khi đối phương kéo xuống còn có thể mượn lực hút bên dưới. Nếu cứ tiếp tục như vậy, y hoàn toàn không chiếm được phần thắng.
Trong chớp mắt, y ngừng thi pháp giảm tốc độ kéo xuống. Tốc độ hai người từ trên không rơi xuống càng lúc càng nhanh.

Tông Nguyên kéo lấy người, nhanh chóng phóng xuống đất.
Khi hai người càng lúc càng gần mặt đất, người bên trên lầu các nhìn thấy rõ tình huống, sắc mặt đều thay đổi.
Ánh mắt người đàn ông áo bông rơi xuống chợt lộ ra vẻ tàn nhẫn, giống như quyết định việc gì đấy, chợt quát lên: “Vạn lý hàn quang, nhất kiếm tồi thành.”
Đột nhiên phát giác khí thế bên trên không ổn, Tông Nguyên ngẩng đầu thật mạnh, chỉ thấy huyết quang lóe lên bên trong con hoàng long.
Cạch! Một âm thanh vang lên giữa thiên địa.
Người đàn ông áo bông đã hóa thành một cây kiếm, cả người bao trùm trong một thanh kiếm hổ phách huyết sắc dài hai trượng. Kiếm vừa đánh ra, trong khoảnh khắc đã cắt nát hoàng long đang quấn chặt.
Hai ngón tay người trong kiếm biến thành kiếm dẫn, thừa cơ chém một nhát về phía Tông Nguyên.
Những người bên trên lầu các đều nghẹn họng nhìn trân trối cảnh tượng đằng trước. Lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy một cảnh tượng thiên ngoại phi kiếm hùng vĩ đến như vậy, chẳng khác nào cự kiếm tru ma đến từ cửu thiên.

Chương 866: Vạn Lý Hàn Quang, Nhất Kiếm Tồi Thành! (2)

Chương 866: Vạn Lý Hàn Quang, Nhất Kiếm Tồi Thành! (2)
Thương Thục Thanh nhìn không ra bất cứ thứ gì. Bất luận Tông Nguyên thi triển hoàng long quấn chặt, hay là người đàn ông áo bông bỗng nhiên hóa thành cự kiếm hổ phách huyết sắc, người không mở pháp nhãn sẽ không nhìn thấy được gì, chỉ thấy hai bóng người trên không trung. Vì thế, bọn họ sẽ không nhìn ra được uy lực chân chính khi giao thủ như thế nào.
Ngồi trên phi cầm, Ca Miểu Thủy tận mắt nhìn thấy cảnh tượng lấy thân hóa kiếm, liền la lên: “Đây là ai?”
Tông Nguyên giật nảy người. Tốc độ hạ xuống của ông ta không thể giảm bớt được lực cản tấn công của thanh cự kiếm. Trong khoảnh khắc thanh cự kiếm hổ phách huyết sắc tập kích đến, nếu không kịp tránh né, chỉ có thể lấy cứng chọi cứng. Trong lúc vội vã. hai tay ông ta vỗ một cái, giữ chặt thanh kiếm lại.
“Lấy thân hóa kiếm! Đây không phải là Thanh Vân Kiếm Quyết mà sau đời thứ ba của Thượng Thanh Tông không còn ai luyện thành được nữa sao?” Tông Nguyên kinh hãi kêu lên, sau đó vội sửa lại: “Không đúng, Thanh Vân Kiếm Quyết là kiếm ảnh màu xanh, còn của ngươi là màu đỏ, rốt cuộc ngươi là ai?”
Không ai trả lời, cũng không kịp trả lời. Hai người đánh tới phía dưới một gò núi.
Những người đang chém giết trên gò núi giật mình, vội dừng chiến, lách mình chạy tứ tán.
Một khắc vọt đến gò núi, Tông Nguyên hai tay kẹp thanh kiếm đột nhiên đẩy thanh kiếm ra, muốn chạy trốn.

Thân ở trong kiếm, tay người đàn ông kết thành kiếm quyết, vung tay hất lên. Cự kiếm đột nhiên đâm xuống theo hình xoắn ốc, mũi kiếm xoay tròn sượt qua người Tông Nguyên, một luồng máu văng ra.
Oành! Sơn băng địa liệt, gò núi giống như bị sét đánh xuống, kiếm thế ầm ầm. Cự kiếm biến mất trong lớp đất đá bay tứ tung.
Tất cả những người quan sát đều kinh hãi, hít sâu một hơi.
Ngưu Hữu Đạo đứng trên lầu các nhìn ra xa, có thể cảm nhận được chấn động truyền đến từ mặt đất. Thượng Thanh Tông vô thức kinh hãi lui về sau một bước.
Lúc này, nàng ta mới chính thức lĩnh hội được vì sao người ta lại nói thiên hạ này là thiên hạ của tu sĩ. Thử hỏi thiên quân vạn mã phàm phu tục tử làm sao có thể ngăn cản được nhân vật như thế!
Đứng trên đỉnh núi, đám người Viên Cương bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, nhìn gò núi bị sụp kia.
Trong đống đất đá bay tán loạn, Tông Nguyên bay lên, gương mặt lộ vẻ dữ tợn. Ông ta khẽ vỗ một chưởng vào hư không, cánh tay còn lại đã không còn. Vừa rồi ông ta không tránh kịp, bị cự kiếm xoay tròn chặt đứt mất.
Ông ta khẽ vỗ bàn tay như cái đồng hồ cát, đất đá ầm ầm bay đến, thoáng chốc hình thành một cây búa thật lớn. Cánh tay cụt vung lên, điên cuồng đập xuống gò núi.
Người đàn ông áo bông từ dưới hố nhảy lên, xoay người một cái, cự kiếm hổ phách huyết sắc lại xuất hiện, bổ xuống cây búa.
Cạch! Cây búa bị thanh kiếm chặt đứt thành hai đoạn, thanh cự kiếm cũng biến mất luôn.
Trong đống đất đá bay tán loạn, người đàn ông áo bông tận dụng mọi thứ, hai tay liên tục gảy mười ngón tay, từng đạo huyết mang bắn ra.
Tông Nguyên nhanh chóng xoay người tránh né, đồng thời rút cán búa về, đưa trước người để cản, không cho trúng phần quan trọng, nhưng phần bụng lại bị ba luồng huyết mang xuyên thủng cương khí hộ thể, bắn ra ba luồng máu.
Đất đá tạo thành cán búa bị huyết mang đánh tan. Trong đống đất đá loạn như mưa, Tông Nguyên lách mình xông lên trời.

Người đàn ông áo bông cũng đuổi theo. Hai người lúc lên lúc xuống, bay song song với nhau xông thẳng lên trời trước mặt bao nhiêu người.
Khóe miệng dính máu, Tông Nguyên nhìn xuống dưới, nhìn thấy lỗ máu trên bụng của mình, hai mắt nhìn người đuổi theo như muốn nứt ra:
“Giáo chủ Ma giáo Lệ Ma Chỉ...” Trong đầu ông ta nhớ lại Thanh Vân Kiếm Quyết lúc trước, trong khoảnh khắc đã đoán ra được điều gì đó:
“Thì ra là ngươi!”
Người đàn ông áo bông cũng không lên tiếng, đuổi theo không bỏ.
Tông Nguyên biết mình không thể dông dài, muốn chạy về phía khu rừng để trốn.
Huyết quang lóe lên trong không trung. Người đàn ông áo bông một lần nữa lấy thân hóa kiếm, cự kiếm bắn ra, không có lực cản của cơ thể, tốc độ càng nhanh. Khoảng cách với đối phương vốn không xa, trong nháy mắt một kiếm đuổi tới.
Tông Nguyên vẫy cánh tay cụt, một con hoàng long xuất hiện cuốn lấy cự kiếm. Ông ta xoay người, nắm chặt mũi kiếm, nghiêm mặt nói:
“Ngươi nhất định phải đuổi cùng giết tuyệt sao?”
Người đàn ông áo bông trong kiếm trầm giọng nói: “Ta vốn rất hâm mộ ngươi, nhưng ngươi lại không lo làm người đàn ông tiêu dao của mình, nhất định phải cuốn vào chuyện này. Đã bước một chân vào, ngươi còn có thể rút ra sao?”
Trong đầu Tông Nguyên lóe lên nhiều suy nghĩ, biết đối phương không sai. Bây giờ đã không còn cách nào khác. Giết không được Ngưu Hữu Đạo, triều đình cũng không để ông ta yên, ông ta chỉ có thể tìm cơ hội để ra tay mà thôi. Cho dù triều đình thả người, nhưng những người kia đã bại lộ, chẳng khác nào cột một sợi dây vô hình vào người ông ta, bất cứ lúc nào cũng có người kéo.
Gương mặt ông ta tràn ngập sự bi phẫn: “Ta chỉ là thân bất do kỷ.”
“Ngươi và ta đều đã không còn đường lui, vậy để ta tiễn ngươi một đoạn đường.”
Người đàn ông áo bông dứt lời, phất tay tạo kiếm quyết, cự kiếm hổ phách huyết sắc nhanh chóng xoay tròn, tạo thành một chùm huyết vũ giảo sát giữa trời.
Một người một kiếm tuần tự rơi xuống.

Ầm! Tông Nguyên đã mất đi một nửa thân hình rơi xuống mặt đất, máu dần dần thấm vào trong đất.
Một khắc kiếm rơi xuống, đột nhiên biến mất, chỉ còn lại người đàn ông áo bông nhẹ nhàng đáp xuống đất, lẳng lặng nhìn Tông Nguyên mắt đang khép hờ.
Đám người tập kích xung quanh bị dọa sợ. Ngay cả Tông Nguyên cũng bị giết, ai còn dám đến gần y nữa, tất cả nhanh chóng quay đầu chạy trốn.
“Triệu...” Tông Nguyên nhìn chằm chằm người đàn ông áo bông, yếu ớt nói một câu, ánh mắt như có chuyện muốn phó thác, nhưng cuối cùng vẫn chưa kịp nói ra, hai mắt đã ngây dại, không còn động tĩnh, cũng mất đi khí tức.
Cao thủ quyết đấu, không có chuyện đánh lung tung. Khi hai bên bắt đầu giao thủ, cũng không kéo dài bao lâu, rất nhanh đã phân ra thắng bại.
Mặc cho máu dính đầy người, người đàn ông áo bông nhìn về phía Mao Lư sơn trang, hai tay hất lên, lắc mình bay lên không, hai cánh tay giang rộng như một con chim lớn, lướt qua đám người đang giao chiến bên dưới.
Y mặc kệ bên dưới ai thắng ai thua. Y cũng không vì đám người bịt mặt áo đen của Ngưu Hữu Đạo mà đuổi theo giết từng người tập kích.
Nhẹ nhàng đáp xuống lầu các bên trong Mao Lư sơn trang, y chậm rãi bước đến bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, gương mặt vẫn bình thản.
Không khí bên trên lầu các lạnh ngắt như tờ, ai nấy đều kinh ngạc nhìn y.
Hoàng Liệt nhìn y rồi lại nhìn Ngưu Hữu Đạo.
Ngân nhi ôm hộp cơm, ánh mắt tràn ngập vẻ hiếu kỳ, bước đến nhìn người đàn ông áo bông. Y cũng nhìn lại cái thùng cơm đằng trước mặt mình.
Liếm liếm ngón tay dính đầy dầu mỡ, Ngân nhi muốn đưa tay tháo chiếc mặt nạ trên mặt người đàn ông áo bông xuống.
Ánh mắt người đàn ông tràn ngập vẻ ghét bỏ, giơ tay đẩy tay nàng ta ra.
Nhìn tình huống này, người không biết rõ đều cho rằng cô gái này ngớ ngẩn, định tìm cái chết hay sao?
Ngân nhi lập tức trừng mắt, có vẻ không vui.

Lúc này, đến phiên Quản Phương Nghi đổ mồ hôi lạnh giùm cho người đàn ông áo bông. Ngươi có thể giết Tông Nguyên, nhưng sợ còn chưa lọt nổi vào mắt Yêu vương này. Quan trọng là đừng liên lụy đến chúng ta.

Thương Thục Thanh lại lo lắng cho Ngân nhi, vội kéo Ngân nhi ra, thấp giọng khuyên: “Ngân nhi, đừng làm loạn mà!”

Mặc dù Ngân nhi bị Thương Thục Thanh kéo ra, nhưng vẫn quệt miệng mắng người đàn ông áo bông: “Người xấu!”

Người đàn ông áo bông vốn nhìn nàng ta như nhìn thùng cơm, cũng lười so đo với loại đàn bà ngớ ngẩn này.

Đám tập kích nhảy dù bắt đầu chạy tứ tán. Tông Nguyên vừa chết, sĩ khí lập tức tan tác.

Đối mặt với người áo đen bịt mặt, bọn chúng vốn đã không chịu đựng nổi. Bây giờ ngay cả Tông Nguyên cũng chết, còn liều mạng cái gì nữa chứ? Cho dù chiến đấu tới cùng, bên cạnh Ngưu Hữu Đạo có cao thủ bảo vệ, hoàn toàn không thể giết được hắn. Liều chết đến cùng cũng chỉ chịu chết mà thôi, chẳng cần thiết phải liều mạng, trốn là trên hết!

Chương 867: Đây Là Kết Quả Cho Việc Phạm Vào Mao Lư Sơn Trang Ta!

Chương 867: Đây Là Kết Quả Cho Việc Phạm Vào Mao Lư Sơn Trang Ta!
Thấy đám người bịt mặt áo đen muốn truy sát, Ngưu Hữu Đạo lên tiếng: “Giặc cùng đường chớ đuổi!”
Một người bịt mặt đứng trên tường rào lập tức thét dài, ngừng truy sát.
“Đoạn Hổ, Lôi Tông Khang, Ngô Tam Lương.” Ngưu Hữu Đạo kêu lên.
Ba người cùng nhau tiến lên, chắp tay nói: “Đạo gia!”
Ngưu Hữu Đạo đưa lưng về phía ba người, mắt nhìn đằng trước, nói: “Ba người các ngươi lĩnh một trăm nhân thủ, nhanh chóng tiếp viện Lưu Tiên tông, Phù Vân tông và Linh Tú sơn.”
“Rõ!” Ba người lĩnh mệnh, lập tức liên lạc với những người bịt mặt, sau đó lĩnh trăm người lao đi.
Cường địch đã lui, bây giờ có rút lực lượng phòng ngự trong sơn trang đi hết, Ngưu Hữu Đạo cũng không sợ, cũng âm thầm thở phào một hơi.
Ban đầu hắn còn sợ người đàn ông áo bông không phải là đối thủ của Tông Nguyên, khiến hắn phải căng thẳng đề phòng.
Hắn lấy làm may mắn khi đã có sự phòng ngừa chu đáo, mời người này đến trước. Nếu không, chiếu theo nắm chắc ban đầu, sợ là đã đem tảng đá đập chân mình rồi.
Đương nhiên, cũng vì người đối mặt là triều đình nước Yến, muốn cứng đối cứng với đám quái vật này, ngay từ đầu hắn đã rất cẩn thận, có thể vận dụng được lực lượng nào thì vận dụng ngay.
Lần này, có thể nói là hắn đã lấy ra tất cả lực lượng của mình ngạnh kháng với triều đình nước Yến một lần.

Nhìn quần áo dính máu của người đàn ông áo bông, Ngưu Hữu Đạo giơ ngón tay cái với y: “Quả nhiên là cao thủ!”
Người đàn ông áo bông im lặng, khẽ liếc hắn một cái.
Trên không trung nhìn không rõ lắm, Ca Miểu Thủy khống chế phi cầm hạ thấp xuống, lướt qua một chút, thấy được Tông Nguyên đang nằm trên mặt đất, kinh hãi không thôi.
Cộng thêm cao thủ đột kích chạy tán loạn, Ca Miểu Thủy biết sự việc không còn cứu vãn được nữa, vội điều khiển phi cầm bay lên không chạy trốn.
Cảnh tượng này lọt vào mắt Ngưu Hữu Đạo. Trước đây, tình huống đốc chiến trên không đã khiến hắn hoài nghi thân phận đối phương không đơn giản. Hắn chỉ tay lên không trung: “Nhìn xem trên con Xích Liệp điêu là ai, xem có bắt được hay không!”
Mấy người áo đen nhanh chóng nhảy lên hai con Xích Liệp điêu đuổi theo...
Trên đỉnh núi, mắt thấy tu sĩ tập kích nhảy dù vọt đến, Trần Bá và Ngô lão nhị nhanh chóng bảo vệ trước người Viên Cương. Trách nhiệm lần này của bọn họ chính là bảo vệ Viên Cương.
Nhưng đám tu sĩ này chẳng còn tâm tư giao chiến, chỉ lo chạy trốn, nào còn dám dây dưa. Bọn họ chợt lóe lên, vượt qua chiến trường bên dưới, nhanh chóng lướt đi.
“Chưởng môn, bọn chúng chạy rồi!”
Trong đám đệ tử Phi Hoa các đang bị vây đánh, có người hô to.
Tào Ngọc Nhi tóc tai bù xù, toàn thân đều là vết máu vung kiếm bức lui vài người, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, thấy đám cao thủ nhảy dù đang chạy trốn.
Nhìn lại, đều là đệ tử Hoa Phi các chết đầy đất.
“A!” Tào Ngọc Nhi ngửa mặt lên trời phát ra tiếng kêu bi thống, biết mình đã thất thủ. Phi Hoa các bỏ ra cái giá lớn đến như vậy lại thất bại, bảo nàng ta làm sao mà chịu nổi.
Nhưng bây giờ không phải là thời điểm phát tiết cảm xúc. Sau khi tỉnh táo lại, nàng ta lớn tiếng nói: “Rút lui!”
Nhưng đã muộn rồi. Hơn một trăm người bịt mặt áo đen từ trên đỉnh núi lao xuống, gia nhập chiến đoàn, gấp rút tiếp viện cho đệ tử Lưu Tiên

tông.
Nhìn thấy một đám cao thủ viện trợ, mặc dù không rõ là ai, nhưng nhất định là giúp đỡ cho bên mình, ai nấy đều máu me khắp người nhưng tinh thần lại phấn chấn. Điều này nói rõ cái gì? Nói rõ Đạo gia đã thắng, bắt đầu triển khai phản kích: “Giết!”
Tình huống tương tự phát sinh tại phòng tuyến bốn phương tám hướng. Khi tiếng chém giết hoàn toàn ngừng lại, quân đồn trú trên núi bắt đầu hướng ra ngoài, thu dọn chiến trường, gom tất cả mũi tên và thép mâu lại.
Khi phát hiện vẫn còn kẻ địch kéo dài hơi tàn, tất cả đều lập tức rút thép mâu đâm liên tiếp, máu văng tung tóe.
Người nào chết thật cũng vẫn bị đâm mấy phát, đề phòng giả chết.
Những người chuyên quét dọn chiến trường sẽ có kinh nghiệm về việc này.
Nghe tiếng đánh nhau đã ngừng lại, Viên Phương đang lén lút trốn ở chỗ nào không biết chui ra nhìn tình huống, thấy đám người Ngưu Hữu Đạo không chút hoang mang bước xuống lầu các, y lập tức yên tâm, vung tay áo vui vẻ chạy về phía Ngưu Hữu Đạo.
Mặc dù y tránh được nguy cơ, nhưng lại bỏ qua cảnh tượng đặc sắc có thể giúp mở mang tầm mắt.
“Đạo gia, chúng ta thắng rồi sao? Có cần ta dẫn người đi quét dọn chiến trường hay không?” Viên Phương lấy lòng, nói.
Quản Phương Nghi liếc mắt một cái. Bà ta đã lĩnh giáo qua người này, biết y rất có hứng thú đối với việc quét dọn chiến trường, liền phất tay: “Đi đi, đi đi!”
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm bước ra cổng sơn trang, tự mình nghênh đón người ba phái sau trận huyết chiến trở về.
Phí Trường Lưu, Trịnh Cửu Tiêu và Hạ Hoa một thân đầy máu cùng với đám người Viên Cương trở về. Đệ tử sau lưng còn kéo theo hai người, một thoi thóp, một đứt chân.
Viên Cương vừa đến, nhẹ gật đầu với Ngưu Hữu Đạo, sau đó đứng sang một bên.
“Đạo gia, cũng may không làm nhục sứ mệnh!” Ba người Phí, Hạ, Trịnh chắp tay phục mệnh.

Ngưu Hữu Đạo nhìn bờ vai được băng bó của Hạ Hoa, biết rõ bà ta đang bị thương. Nhìn dáng vẻ chật vật của ba người, ngay cả Chưởng môn cũng bị thương, có thể thấy được giao chiến khốc liệt đến cỡ nào. Hắn hỏi: “Hạ chưởng môn, ngươi không sao chứ?”
“Không chết được!” Hạ Hoa cười khổ, lại hỏi: “Đạo gia, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?”
Lông mày Hoàng Liệt cau lại, thầm nhủ trong lòng, đã đánh thành cái dạng này rồi mà còn không biết chuyện gì xảy ra, thật hay giả vậy? Nếu không biết, các ngươi cũng có thể liều mạng sao?
Ngưu Hữu Đạo nói: “Trước đó ta nhận được tin tức, triều đình muốn nội ứng ngoại hợp gây bất lợi cho ta. Trước đó ta không biết thực hư, cho nên không thông báo, các vị vất vả rồi.”
Hắn cứ nắm chặt “nội ứng ngoại hợp” không buông, Quản Phương Nghi lặng lẽ liếc mắt nhìn phản ứng của đám người Đại Thiền Sơn, quả nhiên sắc mặt người nào cũng khó coi.
“Nội ứng ngoại hợp?” Ba vị Chưởng môn lấy làm lạ, liếc mắt nhìn nhau.
“Sự thật đã chứng minh không liên quan gì đến các người, có lẽ là một người khác.” Ngưu Hữu Đạo nói một câu, phủi sạch quan hệ, khiến lông mày Hoàng Liệt cau lại lần hai.
Ngưu Hữu Đạo cũng không nói gì thêm, hất cằm với hai người kia: “Hai người này là ai?”
Hạ Hoa chỉ người đàn ông đang thoi thóp: “Đây là Chưởng môn Chân Linh viện Kim Vô Quang!”
Phí Trường Lưu chỉ người bị chém đứt một chân: “Chưởng môn Phi Hoa các Tào Ngọc Nhi. Tấn công chúng ta bên ngoài chính là hai người này. Tất cả đã nhận tội. Người nào còn sống đều được tập trung dưới núi!”
Trịnh Cửu Tiêu nói: “Người nào nhanh chân đã chạy thoát, nhưng không nhiều.”
Trên thực tế, nếu không nhờ người bịt mặt áo đen tương trợ, cũng không bắt được hai Chưởng môn này.
Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng, giơ kiếm trong tay về phía cằm Tào Ngọc Nhi.
Tào Ngọc Nhi không phục lắc đầu. Phì! Lại còn phun một ngụm nước bọt vào người Ngưu Hữu Đạo.

Ngưu Hữu Đạo thi pháp chặn lại. Nước bọt còn chưa chạm vào cơ thể hắn đã rơi xuống.
Đoạn Hổ tiến lên, bốp một cái, tát vào mặt Tào Ngọc Nhi, còn nắm chặt mái tóc dài của nàng ta kéo ra đằng sau, để gương mặt được lộ ra.
Ngưu Hữu Đạo dùng vỏ kiếm chạm chạm vào gương mặt nàng ta, hỏi: “Tào chưởng môn, không phải nói ba ngày mới đến gặp ta sao? Sao nhanh như vậy đã đến rồi?”
Tào Ngọc Nhi không thể không ngẩng cao đầu, máu me đầy mặt, tức giận nói: “Ngưu Hữu Đạo, coi như ngươi lớn mạng, sẽ có ngày ngươi chết không yên lành!”
“Lúc trước ta gặp ngươi, khi ngươi còn trẻ thì còn có mấy phần xinh đẹp, tại sao không lấy chồng sinh con, giúp chồng dạy con, tham gia chi vào những việc chém chém giết giết này, sao phải tự làm khổ mình chứ?” Ngưu Hữu Đạo thở dài, buông kiếm hỏi: “Các người định xử trí như thế nào?”
Hạ Hoa nghiến răng nói: “Đệ tử ba phái chúng ta chết trong tay bọn chúng sợ không dưới hai ngàn. Quân đồn trú tử thương còn nhiều hơn.”
Phí Trường Lưu hỏi: “Đạo gia không định buông tha cho ả ta chứ?”
Trịnh Cửu Tiêu cũng nhìn sang. Ba phái gặp đại kiếp, tổn thất nhiều người như vậy, tất cả đều hận không thể đem Chân Linh viện và Phi Hoa các đuổi cùng giết tuyệt để rửa mối hận này mới được!
Ngưu Hữu Đạo nhìn phản ứng của ba người, bình tĩnh nói: “Tất cả cũng chỉ là binh sĩ bị người ta lợi dụng, chết sống không quan trọng. Mau dẫn bọn họ đi rửa ráy sạch sẽ, trị liệu vết thương, sau đó đem bọn họ cùng với những người còn sống ra đầu đường quận Thanh Sơn làm mồi, bố trí mai phục. Nếu có đệ tử hai phái này đến cứu, tru sát ngay tại chỗ, để người trong thiên hạ biết, đây chính là kết quả của việc phạm vào Mao Lư sơn trang ta!”

Chương 868: Thịt Treo Bên Miệng

Chương 868: Thịt Treo Bên Miệng
Ba vị Chưởng môn nghe xong liền gật đầu, nếu để bọn chúng chết như vầy thì quá tiện cho bọn chúng rồi.
Kim Vô Quang đang thoi thóp liền kích động, hô hấp gấp rút.
Tào Ngọc Nhi bị nắm chặt tóc giãy dụa gào thét: “Ngưu Hữu Đạo, cẩu tặc, ta làm quỷ cũng không bỏ qua cho ngươi!”
“Mang đi!” Trịnh Cửu Tiêu phất tay, quát to một tiếng.
“Ô ô....” Kim Vô Quang rên lên, miệng mũi toàn máu đen, kích động vô cùng.
“Cẩu tặc! Cẩu tặc! Ngưu Hữu Đạo, ngươi sẽ chết không yên lành.” Tào Ngọc Nhi bị kéo đi điên cuồng gào lên, tiếng kêu tràn ngập sự tuyệt vọng.
Hai người không nghĩ đến Ngưu Hữu Đạo ra tay lại độc ác như vậy. Hắn muốn hủy diệt Chân Linh viện và Phi Hoa các một cách triệt để.
Đường đường là Chưởng môn lại bị treo ngoài tường thành, còn có Trưởng lão, sư huynh, đệ tử Chân Linh viện và Phi Hoa các sẽ đến cứu sao?
Cứu? Lấy cái gì mà cứu? Cao thủ trong môn tổn thất hầu như không còn. Chỉ bằng đám tiểu đệ tử tu vi không ra hồn, còn có thể đi cứu người sao? Tính mạng của Chưởng môn, Trưởng lão, sư huynh nằm trong tay người khác, ném chuột sợ vỡ bình, còn có thể đến cứu à? Chẳng lẽ chạy đến để chịu chết?
Tìm cao thủ khác đến cứu? Ngưu Hữu Đạo không phải tu sĩ bình thường, lại có thể chi phối tu sĩ có đại quyền nhất định ở thế tục, liên quan không nhỏ. Người không có bối cảnh tương đương sẽ không dễ tham gia vào những chuyện này. Huống chi, xuất động nhân thủ nhiều như vậy để tập sát mà còn thất bại, ngay cả cao thủ xếp thứ bảy trong

Đan bảng là Tông Nguyên mà còn chết ở đây, ai dám tùy tiện nhúng tay chứ?
Không cứu? Giới tu hành và thế tục có sự khác nhau, coi trọng chính là sư thừa và truyền thừa môn phái. Đây chính là căn bản của giới tu hành! Hậu quả không cứu cũng có thể nghĩ. Về sau, đệ tử Chân Linh viện và Phi Hoa các không thể ngẩng đầu trong giới tu hành. Không có lực lượng cạnh tranh bên ngoài, kết quả chính là tan đàn xẻ nghé. Sau khi đi rồi, không ai dám nói mình là đệ tử của Chân Linh viện và Phi Hoa các nữa. Hai phái đến đây xem như tan thành mây khói.
Điều này so với giết bọn họ còn khó chịu hơn. Tâm huyết của lịch đại tổ tiên xem như hủy trong tay thế hệ này của bọn họ.
Cho dù hai người bọn họ chết, chỉ cần hai phái vẫn còn người, sẽ còn có cơ hội phục hưng tái khởi.
Bây giờ, Ngưu Hữu Đạo muốn hủy luôn căn cơ của hai phái, muốn hai phái triệt để tan rã, xóa hai phái khỏi giới tu hành.
Thử hỏi, Chưởng môn hai phái sao có thể không kích động chứ?
Ban đầu, đám tu sĩ còn chưa hiểu kịp dụng ý của Ngưu Hữu Đạo. Về sau, ai nấy đều hiểu ra, dù gì tất cả cũng đều là người trong giới tu hành.
“Bảo bọn chúng ngậm miệng lại, chữa trị cho tốt, đừng để bọn họ chết.”
Thấy Tào Ngọc Nhi không ngừng nguyền rủa, không ngừng mắng Ngưu Hữu Đạo, Hạ Hoa phất tay quát một tiếng. Đệ tử bên dưới lập tức bắt Tào Ngọc Nhi im miệng. Tào Ngọc Nhi không phát ra được âm thanh nào nữa, ngửa mặt lên trời gào khóc ư ư, nước mắt hòa với máu. Đúng là mắt nhìn trời cao, lòng rỉ máu.
Chưởng môn ba phái cảm thấy thống khoái vô cùng, cho rằng nên thế. Không diệt tận hai phái, không đủ để xả mối hận này, cũng coi như cho người chết và người sống trong môn một công đạo.
Ba phái cực kỳ tán thành cách làm này, phối hợp một cách thống khoái, không chút do dự. Mặc kệ người ta có phải đến vì Ngưu Hữu Đạo hay không. Dù sao cũng là ba phái phòng ngự Mao Lư sơn trang. Diệt Phi Hoa các và Chân Linh viện, thanh danh ba phái xem như đại chấn trong giới tu hành. Đây tuyệt đối là chiến tích mà ba phái đã lập ra.
Đám người Đại Thiền Sơn hoàn toàn không có ý kiến về cách làm này, trong lòng cũng là thái độ tán thành. Tiêu diệt hai môn phái luôn lăm le

Nam Châu cũng tốt, tránh sau này không có việc gì, rảnh quá lại sinh chuyện. Nhưng thủ đoạn này không khỏi quá hung tàn, chẳng khác nào trảm thảo trừ căn, so với chém chém giết giết còn ác hơn.
Hoàng Liệt thản nhiên nói: “Lão đệ, ngươi đem người ta treo lên đầu thành, mọi người sẽ biết bọn họ làm việc cho triều đình, triều đình sẽ cứu hay không cứu? Ngươi đang đánh vào mặt triều đình đấy.”
Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng hỏi: “Hoàng chưởng môn muốn nói giúp cho triều đình sao?’
Lại nữa rồi, giọng điệu này là muốn nhắc đến chuyện “nội ứng ngoại hợp”, Hoàng Liệt khoát tay nói: “Ta không phải có ý này, nếu chẳng may triều đình muốn tìm lý do đòi người với ngươi thì làm sao bây giờ? Công khai kháng chỉ sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Muốn người thì buộc ta phải cho à? Giết trên đầu ta, lại còn bắt ta trả người về? Nếu triền đình không muốn mất mặt, tốt nhất đừng mở miệng. Chuyện thật sự mất mặt vẫn còn ở đằng sau.”
Hoàng Liệt mỉm cười, cũng không nói nữa. Nếu ngươi thích đấu đá với triều đình, vậy thì ngươi cứ chậm rãi đấu đá, đừng trách Đại Thiền Sơn ta thờ ơ lạnh nhạt!
Tâm tư đám người Đại Thiền Sơn cũng chẳng tốt lành gì.
Quản Phương Nghi đứng ngoài quan sát, biết rõ trong lòng.
Ngưu Hữu Đạo rất ít khi làm những chuyện cứng đối cứng. Lần này, hắn thật sự quyết tâm cứng rắn đến cùng với triều đình!
Thương Thục Thanh im lặng lắng nghe, gương mặt phiền muộn. Nàng ta rất ít khi tham gia vào mấy chuyện của Ngưu Hữu Đạo. Đây là lần đầu tiên nàng ta tận mắt nhìn thấy sự lãnh khốc, vô tình của hắn trong giới tu hành, nhưng nàng ta cũng biết được đạo lý nhân từ quá cũng khó mà nắm giữ được binh.
Người đàn ông áo bông vẫn luôn đứng ngoài quan sát, cũng không can thiệp vào, chỉ muốn xem tên tiểu bối quật khởi trong vài năm ngắn ngủi kia sẽ xử lý chuyện này như thế nào.
Người bịt mặt dọn dẹp thi thể dưới núi xong trở về, đồng thời mang luôn cơ thể đã không còn nguyên vẹn của Tông Nguyên. Người có thân phận, sau khi chết rồi, đãi ngộ vẫn đặc biệt hơn, không thể qua loa.
“Đây là ai vậy?” Hạ Hoa hỏi một câu.

Quản Phương Nghi nói: “Cao thủ xếp thứ bảy Đan bảng, một trong những người tập kích sơn trang...”
“Thứ bảy... Ông ta là Tông Nguyên?” Hạ Hoa sợ hãi, còn Phí Trường Lưu và Trịnh Cửu Tiêu thì khiếp sợ không thôi. Tông Nguyên mà cũng chết ở đây?
Trước đó bận rộn chém giết, bọn họ cũng không để ý đến trận chiến giữa Tông Nguyên và người đàn ông áo bông.
Quản Phương Nghi gật đầu.
Ba vị Chưởng môn cùng nhau nhìn Ngưu Hữu Đạo. Lúc này, bọn họ xem như có nhận thức mới về thực lực của hắn, ngay cả Tông Nguyên cũng bị hắn xử lý.
Hạ Hoa lại hỏi: “Có cần treo ngoài tường thành chấn nhiếp người khác hay không?”
Người đàn ông áo bông lạnh lùng lên tiếng: “Đem thi thể của ông ta treo lên tường thành sẽ khiến cho người ta nhìn các ngươi không vừa mắt, mà đều là những người các ngươi không chọc nổi. Không phải người nào cũng có thể tùy ý làm nhục. Ta khuyên các ngươi tốt nhất đừng gây phiền phức cho mình.”
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu: “Tìm một chỗ an táng thích đáng đi.”
Hạ Hoa cũng biết mình lỡ lời, vội ra lệnh cho đệ tử môn hạ khiêng thi thể Tông Nguyên đi xử lý.
Trải qua một trận chiến đấu, mặt trời đã gần xuống núi, chim mệt mỏi bay về rừng. Một đám người đứng ngoài cửa lớn sơn trang tắm nắng hoàng hôn, nghe những người khác đến báo cáo tình huống.
Kiểm tra lại, tổn thất của ba phái không nhỏ. Người chết và bị thương gần ba ngàn người.
Nhân mã đồn trú tổn thất càng nặng nề hơn. Đối mặt với cuộc tấn công của hơn vạn tu sĩ, tử thương gần bảy ngàn người.
Mà vẫn chưa phải chính diện giao phong. Vẫn là Viên Cương thấy tình huống không ổn, yêu cầu quân đồn trú rút lui. Nếu không, tử thương sẽ càng thêm thảm trọng, sẽ bị hai phái kia tùy tiện đánh tan.
Tổn thất của Chân Linh viện và Phi Hoa các cũng không thua kém. Kiểm kê thi thể, con số đạt đến hơn chín ngàn người. Đại đa số đều ngã

xuống trong mưa tên. Người của hai phái đào thoát được bất quá cũng chỉ gần hai trăm người, còn có mấy trăm người thụ thương bị bắt sống. Từ kết quả thống kê có thể thấy được, mặc dù đánh thắng, nhưng nhìn vào con số tử thương, thật ra cũng chẳng chiếm được lợi gì.

Sự thật chứng minh thực lực của Chân Linh viện và Phi Hoa các mạnh hơn bọn họ rất nhiều. Nếu không nhờ mấy vạn đại quân dùng lợi khí công kích từ xa để hỗ trợ, tiêu hao hết lực lượng của đối phương, bọn họ căn bản không thể ngăn được hai phái tấn công.

Chương 869: Che Mắt Thôi (1)

Chương 869: Che Mắt Thôi (1)
Xét theo một góc độ nào đó mà nói, lần này triều đình ra tay tuyệt đối có phần thắng.
Tổn thất nhiều nhân thủ như vậy, Ngưu Hữu Đạo thở ra một hơi, nói với Chưởng môn ba phái: “Không hề nghi ngờ, lần này triều đình đã làm được chuyện tốt. Chư vị, các người nói phải làm sao bây giờ? Là nén giận hay là ăn miếng trả miếng?”
Quản Phương Nghi thầm nghĩ không ổn. Bà ta biết lần này Ngưu Hữu Đạo quyết tâm muốn ngạnh kháng với triều đình một lần. Nói như vậy, có vẻ như hắn muốn ăn miếng trả miếng với triều đình!
Ba vị Chưởng môn nhìn nhau. Người ta đã không chiếm được tiện nghi, vậy thì coi như xong, còn có thể như thế nào? Ăn miếng trả miếng, chúng ta không phải là đối thủ.
Hạ Hoa sờ lên vết thương trên vai, nhìn Ngưu Hữu Đạo, hỏi dò: “Đạo gia, ý của ngươi muốn thế nào?”
Hai tay Ngưu Hữu Đạo đỡ kiếm, hất mặt cười lạnh: “Người ta đã đánh đến cổng nhà chúng ta, sao có thể mặc kệ không lên tiếng chứ? Bọn họ đã thích đánh, chúng ta phụng bồi thôi. Lần này, nếu không cho bọn họ nếm thử tư vị thích bị đùa là gì, bọn họ còn tưởng chúng ta là quả hồng mềm, muốn bóp thế nào thì bóp. Hầu tử!”
Viên Cương tiến lên một bước: “Đạo gia!”
Mười ngón tay Ngưu Hữu Đạo gõ vào thân kiếm: “Lá gan của Tiết Khiếu không nhỏ, phạm nhân ta đưa qua, triều đình còn chưa tra xét, y đã dám thả. Lập tức đưa tin cho Vương gia, tiến hành khiêu khích ngoài biên cảnh Định Châu, tạo ra cái cớ để phát binh. Đồng thời gửi tin, không cần giải tán nhân mã và quân nhu đang lui về Kim Châu, một lần nữa tập kết, thay đổi tuyến đường binh phát Định Châu, tiến đánh Tiết

Khiếu, đánh thật hăng cho ta, đánh để nâng cao khí thế nhân mã Nam Châu. Nói cho Vương gia biết, bảo y mở rộng khẩu vị của mình. Cơ hội mất đi là không có lần hai. Có thể nuốt được địa bàn bao lớn thì nuốt. Chỉ cần y có thể nuốt vào, tất cả đều là của y. Ta sẽ không tùy tiện móc nó ra."

Hắn vừa nói xong, tất cả đều sợ hãi, ngay cả người đàn ông áo bông cũng giật mình. Hắn muốn để Nam Châu tuyên chiến với triều đình nước Yến sao?

Thương Thục Thanh cũng nhìn hắn trân trối. Ngân nhi vẫn tiếp tục ăn thức ăn của mình. Dù sao nàng ta có nghe cũng chẳng hiểu hắn đang nói cái gì.

Người của Đại Thiền Sơn thì không kềm chế được. Bọn họ vừa mới đặt chân lên Nam Châu, nhiều chuyện liên tiếp xảy ra. Bị triều đình đe dọa còn chưa giải quyết ổn, ngươi còn muốn tìm phiền phức, chủ động khai chiến với triều đình? Nói đùa cái gì vậy? Ngươi có muốn điên cũng đừng lôi chúng ta xuống nước được không?

Viên Cương gật đầu, không nói nhiều, quay người làm theo.

Mặt Hoàng Liệt đen lại, nghiến răng nói: "Lão đệ, ngươi đang nói đùa sao?"

Ngưu Hữu Đạo quay sang nhìn ông ta: "Máu do triều đình gây ra ở đây vẫn còn chưa khô, ta giống như đang nói đùa sao?"

Hoàng Liệt giận dữ, rất muốn nói cho hắn biết, muốn đánh thì ngươi tự đánh, Đại Thiền Sơn ta không phụng bồi. Không có tu sĩ Đại Thiền Sơn ta hộ tống đại quân, ta xem ngươi đánh như thế nào!

Nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo mang theo sát khí của Ngưu Hữu Đạo, trong lòng ông ta run lên, vô thức nhìn đám người bịt mặt áo đen và người đàn ông áo bông.

Khóe miệng của Quản Phương Nghi cũng co giật. Bây giờ bà ta mới hiểu được, hóa ra cái câu "nội ứng ngoại hợp cấu kết nhau" chính là để phát huy tác dụng vào lúc này. Trách không được hắn không ngừng ám chỉ và nhắc nhở Đại Thiền Sơn. Lúc này, áp lực của Đại Thiền Sơn rất lớn. Chỉ một sơ sẩy thôi, việc Ngưu Hữu Đạo chụp mũ sẽ trở thành sự thật!

Hoàng Liệt nuốt lời muốn nói xuống, hỏi: “Lão đệ, chắc ngươi cũng hiểu, đối với Nam Châu mà nói, tăng cường binh mã là không sai. Nhưng dùng lực lượng một châu để đối kháng triều đình, chẳng khác nào châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình. Ngươi có nhìn thấy hậu quả hay không?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Có hậu quả gì chứ? Triều đình tập kết một đám nhân mã, giằng co ở Bắc Châu và nước Hàn, sau đó tập hợp thêm một đám nhân mã phòng ngự nước Tống. Bây giờ nhân mã nước Yến có thể triệu tập không nhiều. Định Châu cũng bị rút đi không ít người và tu sĩ, đây chính là thời điểm dụng binh ở Nam Châu. Nam Châu với lợi thế binh mã, người Định Châu có thể ngăn được sao? Như vậy mà Vương gia vẫn bị đánh bại, ta thấy Nam Châu cũng chẳng còn giữ được. Phía Bắc có nước Hàn đang nhìn chằm chằm, phía Đông có nước Tống ngo ngoe muốn động, triều đình dám vạch mặt với chúng ta sao? Thịt treo bên miệng, muốn lấy dễ như trở bàn tay. Bây giờ không lấy thì chờ lúc nào mới lấy?”
Nghe xong, ánh mắt Thương Thục Thanh sáng lên. Mặc dù nàng ta không hiểu chuyện của giới tu hành, nhưng vẫn khá am hiểu về thế cục nước Yến. Đây đích thật là cơ hội chiếm đoạt địa bàn rất tốt.
Mọi người lại nhìn nhau.
Người của Đại Thiền Sơn cũng đang suy nghĩ, cảm thấy lời Ngưu Hữu Đạo nói hình như cũng có lý.
Hoàng Liệt hơi giật mình, do dự hỏi: “Ngươi muốn nhân cơ hội này chiếm đoạt Định Châu?”
Ý đồ của đối phương không thể không khiến ông ta cân nhắc lại một số vấn đề. Thịt đang treo trước miệng, mà bản thân ông ta cũng chưa chắc đã tốt bụng. Dựa vào thực lực của Đại Thiền Sơn, hoàn toàn giữ không được địa bàn hai châu.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Chúng ta còn chưa có khẩu vị tốt như vậy, chỉ là thừa cơ cắn ông ta mấy phát mà thôi. Về phần có thể cắn nhiều hay ít, trước khi ba Đại Phái can thiệp, phải xem tốc độ xâm chiếm của vương gia.”
Hoàng Liệt cau mày: “Theo như lão đệ nói, ba Đại Phái sẽ không ngồi nhìn. Họ sẽ buộc chúng ta nhả ra.”

Ngưu Hữu Đạo đáp: “Ta cũng không ăn no rửng mỡ rồi đi tìm phiền phức cho mình. Ta tự biết ứng phó với ba Đại Phái. Đại Thiền Sơn chỉ cần phối hợp đại quân tấn công, còn lại để ta lo. Địa bàn đánh được, xem như trọng lễ cho Hoàng chưởng môn đã đích thân đến đây, không biết Đại Thiền Sơn có nguyện ý một lòng tham gia với ta không?” Lời nói của hắn mang theo chút lạnh lẽo.
Rõ ràng là những lời nghe rất êm tai, nhưng đám người Đại Thiền Sơn lại có cảm giác, chuyện tốt đang bày ra trước mặt các ngươi, các ngươi lại không đồng ý?
Trong lời nói của đối phương ẩn chứa sự hoài nghi như có như không, giống như đang nghi ngờ Mao Lư sơn trang bị tập kích có phải là do bọn họ cấu kết với triều đình, trong ứng ngoại hợp hay không, hay bởi vì triều đình đang nắm nhược điểm nào đó của bọn họ trong tay, bởi thế bọn họ mới không dám động đến triều đình.
Nói trắng ra, các ngươi không dám động đến triều đình, nói rõ trong lòng các ngươi đang có quỷ.
Tuy nhiên, đối phương lại không nói thẳng điều này. Trước đó, hắn chỉ tuyên bố hắn tin tưởng Đại Thiền Sơn không bao giờ làm chuyện như vậy. Bây giờ, mọi người lại nghe hắn nói mưu đồ cái lợi cho Đại Thiền Sơn, nhưng nói gần nói xa cũng chỉ muốn dùng chuyện này thăm dò Đại Thiền Sơn, rõ ràng một khi có chuyện không ổn xảy ra, hắn sẽ trở mặt ngay.
Hoàng Liệt liếc mắt nhìn người đàn ông áo bông và người áo đen bịt mặt, tạm thời chưa trả lời, quay sang nhìn đám cao tầng Đại Thiền Sơn đi cùng, hỏi: “Các ngươi cảm thấy việc này như thế nào?”
Đám người Đại Thiền Sơn hơi đắn đo, đồng thời âm thầm quan sát người đàn ông áo bông và đám người bịt mặt áo đen.
Nói thật, bọn họ đều biết rõ, thực lực của Đại Thiền Sơn lúc này vẫn chưa đạt đến tình trạng khuếch trương, nhưng bầu không khí trước mắt lại không ổn. Ngưu Hữu Đạo rõ ràng đang mài dao sau lưng, có chuyện xảy ra là kề dao lên cổ bọn họ liền.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo không vạch mặt, bọn họ cũng không tiện vạch mặt. Một khi vạch mặt, hai bên nói chuyện cũng không còn dễ nghe như trước.

Nếu bức Ngưu Hữu Đạo nói ra các người rốt cuộc muốn làm gì, mặt mũi của Đại Thiền Sơn sẽ rất khó coi. Gây náo loạn, bọn họ cũng khó mà xuống đài. Đến lúc đó, đồng ý chính là khuất phục, không đồng ý chính là trở mặt.

“Sao lại không trả lời? Không phải Đại Thiền Sơn đang có hai lòng chứ?” Ngưu Hữu Đạo lại bức một câu.

Một Trưởng lão lên tiếng: “Việc này không thể coi thường, chúng ta phải cân nhắc thận trọng. Ngươi dám cam đoan ba Đại Phái sẽ không bắt chúng ta nuốt vào rồi lại nhả ra chứ?”

Chương 870: Che Mắt Thôi (2)

Chương 870: Che Mắt Thôi (2)
Ngưu Hữu Đạo cũng không cần thiết phải trả lời cam đoan hay không cam đoan với bọn họ: “Việc này cần gì phải cam đoan hay bảo đảm. Ta chỉ cố gắng hết sức. Tóm lại, các người không cần phải lo lắng. Nếu xảy ra chuyện gì, các người cứ đẩy hết trách nhiệm cho ta.”
Vị Trưởng lão kia quay sang đồng môn của mình, nói: “Theo tình huống trước mắt, triều đình hoàn toàn không dám làm to chuyện. Chúng ta dường như cũng chẳng tổn thất gì, không ngại thử một lần xem sao.”
Ông ta tìm bậc thang cho mọi người, lập tức có Trưởng lão phụ họa theo.
Cuối cùng, Hoàng Liệt gật đầu đánh nhịp: “Thôi được rồi, cứ thử một chút, xem chúng ta có thể cắn được mấy miếng thịt mỡ. Lão đệ, nếu không còn chuyện gì khác, chúng ta về trước để bố trí việc này.” Nói thật, bọn họ cũng chẳng còn tâm trí để ở lại.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nếu nói như vậy, Đại Thiền Sơn đã đồng ý tiến đánh Định Châu, ta cũng phải bố trí bên này, cũng không thể nói miệng rồi không làm.”
Hoàng Liệt nói: “Lão đệ lo lắng quá rồi. Đại Thiền Sơn không phải là người nói mà không giữ lời.”
“Được!” Ngưu Hữu Đạo mỉm cười chắp tay đưa tiễn.
Hắn muốn đối phương chính miệng đồng ý. Đồng ý là được rồi. Bây giờ Nam Châu không phải ai muốn lật lọng thì lật lọng.
Nhìn mọi người rời đi, Quản Phương Nghi bước đến bên cạnh Ngưu Hữu Đạo.
Bà ta thì thầm: “Ngươi đang nhấn đầu người ta đồng ý đấy.”
Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn bà ta, nhỏ giọng đáp lại: “Nói bậy nói bạ gì đó. Chú ý ảnh hưởng, ta cũng đâu miễn cưỡng người ta.”

Gương mặt Quản Phương Nghi hiện lên sự xem thường. Bà ta ghét nhất là loại đã làm kỹ nữ còn lập đền thờ. Có bản lĩnh thì thể hiện thực lực trước đi rồi nói với Đại Thiền Sơn sau, xem người ta có đồng ý hay không, rõ ràng là dùng thủ đoạn lạt mềm buộc chặt để bức người ta mà.
Ngưu Hữu Đạo không dây dưa với bà ta chuyện này nữa. Hắn quay sang nói với ba người Phí, Hạ, Trịnh: “Ba vị Chưởng môn vất vả rồi. Trận chiến này, ta không để cho ba phái phải trả một cái giá đắt vô ích như vậy. Mọi người đi tắm rửa, nghỉ ngơi trước, sau đó đến tìm ta.”
Ba người nhìn nhau. Ngưu Hữu Đạo đang định cho ba người chỗ tốt, bọn họ cũng muốn xem đó là chỗ tốt gì.
Toàn thân đều là vết máu, cũng không tiện đứng nói chuyện lâu, tất cả đều cáo từ rời đi.
Một con phi cầm chở đám người Hoàng Liệt bay lên không. Nhìn Mao Lư sơn trang nằm chính giữa sông núi hữu tình, Hoàng Liệt không được vui, nói: “Không nghĩ đến hắn lại ẩn giấu sau lưng một thực lực cường đại như vậy. Lúc này, thái độ của hắn đối với triều đình rất dứt khoát!”
Nói xong, ông ta liền lắc đầu.
Những người khác đều biết ông ta cảm khái không phải vì cái này, mà là vì Ngưu Hữu Đạo lấy thế đè người, ép bọn họ phải đồng ý.
Chỉ là, có những chuyện mọi người biết rõ trong lòng là được. Trước khi chưa quyết định đổi ý, ai cũng không vạch mặt làm gì. Trở về cũng sẽ không nói, nếu không, tự mình làm mất mặt mình.
Trong một số thời điểm, thực lực thường đại diện cho đạo lý. Ngưu Hữu Đạo gọi bọn họ đến, bày ra thực lực của hắn, cái gì gọi là cẩu thí trọng lễ, rõ ràng là muốn nhắc nhở bọn họ thành thật một chút.
“Rốt cuộc người đàn ông áo bông là ai?” Một Trưởng lão chuyển sang chủ đề khác.
“Nghe đồn Thượng Thanh tông có một tuyệt học tên là Thanh Vân Kiếm Quyết. Thượng Thanh tông đã dùng tuyệt học này để danh chấn thiên hạ. Đáng tiếc, sau đời thứ ba không ai luyện thành, cũng khiến cho Thượng Thanh tông xuống dốc. Các người có cảm thấy có điểm trùng hợp không? Thượng Thanh tông trải qua nhiều đời, nhưng không ai tu luyện thành công. Bây giờ, người có liên quan đến Thượng Thanh tông, còn có ai có thiên phú để luyện chứ? Lại còn có tu vi cao như vậy?”

“Ngươi hoài nghi người này là Yêu Ma Lĩnh Triệu Hùng Ca?”
“Ta cũng hoài nghi là y, nhưng nghe đồn Thanh Vân Kiếm Quyết là màu xanh, còn của y là màu đỏ, có chút không giống.”
“Xuất thân Thượng Thanh tông của Ngưu Hữu Đạo bày ra đó, ta nghĩ rất y có thể là Triệu Hùng Ca. Không phải là y, vậy hắn tìm cao thủ ở đâu ra?”
“Không cần đoán mò nữa. Tông Nguyên bị giết, Đan bảng sẽ có sự thay đổi. Đến lúc đó nhìn xếp hạng là biết ngay thôi.”
Oành! Bên trong khu rừng vang lên tiếng nổ. Năm người bịt mặt áo đen liên thủ công kích, một người bị đánh bay, Ca Miểu Thủy từ trong vòng vây phóng lên trời.
Hai con Xích Liệp điêu bay thấp. Một người bịt mặt áo đen trên phi cầm thuận tay tiếp lấy người bị đánh bay, một tay khác kẹp Cao Thiếu Minh đang bị hôn mê.
Bốn người bịt mặt áo đen nhanh chóng nhảy lên phi cầm.
Ca Miêu Thủy xoay chuyển trên không, lướt đến chỗ hai con Xích Liệp điêu đang bay thấp.
Bốn người bịt mặt vung tay, ném ra một quả cầu màu đen, nổ tung giữa tầng trời, một làn sương mù nhanh chóng bao phủ.
Ca Miểu Thủy vội vàng quay người tránh đám sương mù. Khi ông ta ngẩng đầu lên không trung, hai con Xích Liệp điêu đã bay đi mất, không còn cách nào đuổi kịp.
Sau khi hạ xuống, Ca Miểu Thủy nhìn theo chấm đen đằng xa, nhuyễn kiếm trong tay búng lên một cái, giống như linh xà cuốn vào trong đai lưng.
Ông ta nhún người bay mấy vòng, tìm được một con Hắc Ngọc điêu bị chết thảm.
Trước đó, ông ta hoàn toàn không nghĩ đến Mao Lư sơn trang lại có Xích Liệp điêu. Nếu không, ông ta sẽ không dễ dàng đến đó quan chiến. Kết quả, tốc độ phi hành không bằng người ta, bị đuổi kịp.
Ông ta cũng không ở lâu, lắc mình một cái bay đi.
Bên trên phi cầm, một người bịt mặt nôn ra máu.
Đồng môn của y liền hỏi: “Thế nào rồi?”

Người bịt mặt nôn ra máu lắc đầu: “Sợ là phải nghỉ ngơi rồi. Mẹ kiếp, chỉ một tên Thái giám chết bầm trong cung, cũng không nghe nói ông ta đã từng xuất thủ trong giới tu hành, không nghĩ đến lại là cao thủ thâm tàng bất lộ như vậy. Chúng ta liên thủ cũng không làm gì được ông ta.”
Mọi người nhìn nhau. Ngoại trừ bắt được Cao Thiếu Minh, quần áo của những người khác đều chằng chịt lỗ thủng, dính đầy máu.
Bên ngoài Mao Lư sơn trang, đại quân vẫn còn đang lục soát, muốn sàng lọc khu vực một lần, phòng ngừa có thích khách ẩn núp.
Bên trong đình thủy tạ, Tô Nhân Kiệt đang nói chuyện với Ngưu Hữu Đạo.
“Đan dược dùng để tu luyện chẳng có tác dụng gì với các ngươi, các ngươi cứ giữ lại. Nếu tìm được tài vật nào khác, cũng không cần nộp lên, cứ giao cho Vương gia xử lý.” Ngồi bên cạnh bàn, Ngưu Hữu Đạo đẩy chiếc hộp trở lại, sau đó ra hiệu với Quản Phương Nghi, rồi cầm một xấp kim phiếu: “Ở đây là kim phiếu một triệu, ngươi hãy thay ta khao chúng tướng sĩ.”
Tô Nhân Kiệt vội từ chối: “Tài vật mà ta tìm được không ít, không cần phải dùng tiền của Đạo gia ngài. Đạo gia cũng chỉ vì Nam Châu.”
Viên Cương nói: “Nói mấy lời vô dụng này để làm gì, bảo ngươi cầm thì cứ cầm đi. Gia quyến của chiến sĩ tử trận cũng cần phải trợ cấp. Tâm ý của Đạo gia đều phải dùng đúng chỗ, hiểu chưa?”
Tô Nhân Kiệt nhìn Thương Thục Thanh, thấy nàng ta gật đầu, y đành phải nhận, sau đó thay mặt các huynh đệ nói lời cảm ơn.
Khi Tô Nhân Kiệt rời đi, Thương Thục Thanh hỏi: “Đạo gia, ca ca gửi tin đến, nói trạch viện bên kia đã thu dọn xong, nhưng nghe Đạo gia nói với Hoàng chưởng môn, chẳng lẽ huynh thay đổi chủ ý sao?”
Ngưu Hữu Đạo đưa tay vỗ trán: “Làm phiền Quận chúa giúp ta giải thích một chút, ta chưa hề nghĩ đến việc muốn dời đến phủ thành, chủ yếu che tai mắt thôi. Ta không nói rõ chân tướng với Vương gia, chính là muốn dĩ giả loạn chân ở phủ thành. Giúp ta xin lỗi một tiếng, đã làm phiền ngài ấy rồi.”
Thương Thục Thanh không hiểu. Che tai mắt? Che tai mắt gì? Nàng ta có chút nghĩ không ra.

Đừng nói nàng ta, rất nhiều người bên cạnh Ngưu Hữu Đạo đều mơ hồ. Chẳng lẽ có liên quan đến lần tập kích này sao?
Cũng không giải thích gì nhiều, Ngưu Hữu Đạo đứng dậy, trở về viện tử của mình.
Người đàn ông áo bông đi theo hắn. Sau khi vào phòng, y nhịn không được liền hỏi: “Vừa nãy ngươi nói che tai mắt là sao?”
Tình huống mà y biết thật sự có hạn.
Ngưu Hữu Đạo im lặng một chút, cũng không giấu diếm: “Ta đoán sau khi triều đình chủ quan, thất thủ ở Kim châu, tất sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng ta không thể dựa theo tiết tấu của triều đình được, mà bắt triều đình phải theo tiết tấu của ta. Ta cho bọn họ thời gian chuẩn bị, nhưng không cho bọn họ chuẩn bị quá đầy đủ, sợ chúng ta không chịu đựng nổi. Một khi ta trốn vào phủ Thứ sứ Nam Châu, bọn họ muốn đụng đến ta cũng khó.”
Người đàn ông áo bông ừm một tiếng, tỏ vẻ đã hiểu. Ngưu Hữu Đạo muốn bức triều đình xuất thủ theo thời gian mà hắn chỉ định.

Chương 871: Ngươi Coi Ta Là Đả Thủ Của Ngươi?

Chương 871: Ngươi Coi Ta Là Đả Thủ Của Ngươi?
Suy nghĩ một lát, y hỏi: “Vì sao ngươi lại vội vã để triều đình ra tay với mình vào lúc này?” Ngưu Hữu Đạo bước đến ngồi xuống bên cạnh án thư, chuẩn bị viết thư cho Thương Triều Tông. Lần này tuyệt không chỉ tiến đánh Định châu đơn giản như vậy, chiếm được rồi còn phải bảo vệ. Ngưu Hữu Đạo đang có nhiều chuyện liên quan đến việc thao tác như thế nào cần dặn dò Thương Triều Tông, nghe xong không nhịn được cười: “Hình như ngươi rất có hứng thú với việc này.”
Quản Phương Nghi rất có tự giác, chủ động rót nước mài mực, nhìn thì như không quan tâm chuyện gì, nhưng thật ra lại đang lắng tai nghe hai người nói chuyện.
Người đàn ông áo bông đáp: “Cũng chẳng có gì hứng thú. Sao, không thể nói với ta à?” Ngưu Hữu Đạo cười đáp: “Ta chỉ cảm thấy kỳ lạ. Ngươi không giống loại người thích hỏi những chuyện này.”
“Ta và ngươi mới gặp nhau lần thứ hai, ngươi hiểu ta được bao nhiêu chứ?”
“Vậy cũng đúng. Ta cũng cho rằng ngươi không phải loại người thích nói nhiều.”
“Nói sao nhỉ?” Ngưu Hữu Đạo trải rộng trang giấy trước mặt mình, nói: “Sự việc đã qua, cũng không có gì là không thể nói. Nguyên nhân nằm ở nhiều phương diện. Thứ nhất, ta biết rất rõ Thương Kiến Hùng sớm muộn gì cũng sẽ ra tay với ta. Ta tránh được nhất thời, không tránh được lâu dài, sớm muộn gì cũng phải đụng độ ông ta một lần. Vì thế, bất cứ lúc nào ta cũng phải đối mặt với vấn đề này.”

“Thứ hai, để ứng phó với nước Triệu, nước Yến tiến hành uy hiếp Kim châu và Nam châu. Nhân mã và vật tư ở Nam châu đã được tập kết, sau khi giải tán một lần nữa tập hợp lại, cứ lặp đi lặp lại như thế, vừa hao người tốn của, vừa có thể bị lợi dụng.”
“Thứ ba, thế cục xuất hiện sự thay đổi. Đại quân hai nước Hàn Tống đang áp cảnh, triều đình bị trói chân trói tay, đây cũng là cơ hội tốt cho chúng ta dùng.”
“Thứ tư, ngươi cũng nhìn thấy những người bịt mặt kia, là do ta tìm người mượn được, nhưng không phải lúc nào người ta cũng ở bên cạnh ta, nghe ta điều khiển. Là người khác cho ta mượn trong lúc khẩn cấp, không thể nào ở bên cạnh ta lâu dài. Ta nhất định phải tranh thủ thời gian phát huy công dụng của họ.”
“Thứ năm, tổng hợp lại những thứ trên, sau khi triều đình ám sát ta thất bại ở Kim châu, bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ. Ta nhất định phải thừa dịp ta có thể tập hợp được thực lực cường đại, trong thời điểm thế cục có lợi nhất cho ta, sẽ ra tay với triều đình đang trong thế bất lợi.”
“Từ những nguyên nhân này, ta đã đủ thẳng thắn với ngươi chưa?” Ngưu Hữu Đạo giang tay. Quản Phương Nghi nghe xong mắt trợn tròn. Ngươi đủ thẳng thắn, nhưng chưa hề thẳng thắn qua như vậy với lão nương. Mặc dù bà ta đã trải qua phần lớn chuyện như vậy, nhưng hầu hết thời gian đều như lọt vào đám sương mù. Sau khi biết được ý đồ của Ngưu Hữu Đạo rõ ràng, những vấn đề mà bà ta không hiểu trước đó đã trở nên sáng tỏ.
Người đàn ông áo bông suy nghĩ một chút rồi nói: “Đã cho triều đình thời gian chuẩn bị, nhưng lại không cho chuẩn bị đầy đủ, nếu không sẽ khiến bản thân không chịu đựng nổi. Điều này chứng tỏ thực lực của ngươi đủ để chấn nhiếp triều đình, khiến triều đình không dám hành động thiếu suy nghĩ với ngươi sau này nữa.”
Y bỗng nhiên nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo: “Không phải Tống sứ là do ngươi xử lý chứ?” Ngưu Hữu Đạo chỉ cười mà không đáp, gỡ lông trên đầu bút, chẳng khác nào đồng ý. Với chuyện này, hắn không bao giờ thừa nhận với người nào khác, nhưng hắn lại không muốn lừa gạt đối phương, để đối phương tự mình lĩnh hội.
Ánh mắt người đàn ông áo bông lập tức trở nên phức tạp.

Y đã hiểu ra tất cả. Tình huống đại quân Hàn, Tống áp cảnh nước Yến là do Ngưu Hữu Đạo châm ngòi.
Về sau, Ngưu Hữu Đạo đến gặp y nhờ bảo vệ, nói rõ hắn đã biết triều đình muốn động đến hắn, nhưng thật ra hắn đã sớm trói tay trói chân triều đình, chờ triều đình đến động hắn mà thôi.
Theo điểm thứ hai mà hắn nhắc đến, dễ dàng lợi dụng việc tập trung nhân mã và vật tư ở Nam châu, nói rõ hắn đã sớm chuẩn bị phản kích xong. Y thật sự không biết nên hình dung tên hậu bối này như thế nào:
“Xem ra, lần này ngươi không cắn hai miếng thịt của triều đình là sẽ không dừng tay.”
Ngưu Hữu Đạo nâng bút chấm mực, lắc đầu nói: “Ta cũng là tình thế bất đắc dĩ. Đã đến nước này, ta tránh cũng không thể tránh được, trừ phi ta từ bỏ Nam châu, nhưng bên cạnh ta vẫn còn huynh đệ tin tưởng ta, theo ta lăn lộn. Nếu ta dễ dàng buông tha, ta sẽ không cách nào ăn nói với bọn họ. Người phái Thương ở Nam châu sẽ đứng trước một trận huyết tẩy.”
“Tay triều đình không an phận, cứ muốn quấy nơi này hai lần, không cho họ bài học về cái tật đùa dai của mình, bọn họ sẽ không chịu rụt tay về. Đánh một quyền ra, tránh cho trăm quyền đến. Trải qua chuyện lần này, chỉ cần không xuất hiện biến cố lớn, hắn sẽ không còn ai dám động đến Mao Lư sơn trang ta trong khoảng thời gian dài nữa.”
Người đàn ông áo bông im lặng, sau đó hỏi: “Tại sao Đông Quách Hạo Nhiên lại thu một người âm hiểm xảo trá như ngươi làm đệ tử quan môn nhỉ?”
Ngưu Hữu Đạo đã trải rộng trang giấy, nâng bút đã chấm mực: “Nể ngươi là cao thủ, ta xem như không nghe thấy.”
Người đàn ông áo bông bỗng thở dài: “Đối với bọn họ mà nói, tác dụng của ngươi còn lớn hơn so với ta. Ta bị trục xuất khỏi sư môn là trừng phạt đúng tội, nhưng bọn họ không nên đuổi ngươi đi như vậy, đúng là hồ đồ!”
Cái gì là ngươi, ta, bọn họ? Ngưu Hữu Đạo không biết có hiểu ý trong lời nói của y hay không, nhưng hắn làm như không nghe thấy, cũng không lên tiếng, chỉ lo viết chữ.

Người đàn ông áo bông có một loại cảm giác không được rõ ràng, không thể giải thích được, chỉ có thể thỉnh thoảng than thở hai tiếng ở trong phòng.
Phủ Thứ sử Nam châu, sau khi hai tên lính canh đốt đèn trong Anh Võ đường xong thì lui ra ngoài.
Một lát sau, nhận được tin từ Mao Lư sơn trang gửi đến, đám người Thương Triều Tông nhanh chóng bước vào. Lam Nhược Đình đẩy Mông Sơn Minh đang ngồi trên xe lăn đến trước tấm bản đồ.
Thương Triều Tông nhìn bản đồ, chỉ vào vị trí của nhân mã hiện tại, sau đó nói: “Bây giờ, triều đình trọng binh đề phòng nước Hàn và nước Tống, binh lực nội bộ trống rỗng. Lương thảo, quân nhu, nhân mã của chúng ta đã tập trung xong, có thể nói là nước chảy thành sông. Đây chính là cơ hội dụng binh rất tốt. Chỉ là, bổn vương hơi bận tâm, nếu Đại Thiền Sơn không phối hợp, cuộc chiến này sẽ không cách nào đánh được. Còn ba Đại Phái nữa, một khi bọn họ tham gia, chúng ta xem như công cốc.”
Mông Sơn Minh vuốt râu nói: “Đạo gia không thể không cân nhắc đến việc này. Đạo gia đã nói như vậy, nhất định là đã sớm có dự định. Vương gia cứ yên tâm phát binh.”
“Được!” Thương Triều Tông nắm chặt tay, phấn khích không thôi. Y rất có hứng thú đối với việc khuếch trương địa bàn: “Ý tứ của Đạo gia trong thư rất rõ ràng, dù sao triều đình cũng vẫn là triều đình, Nam châu ta xuất binh phải danh chính ngôn thuận, phải lấy cớ gì để khiêu khích đây?”
Lam Nhược Đình đã sớm có đối sách: “Ta hãy lệnh cho một thương đội cố ý để lộ tài vật xuất hiện tại khu vực biên giới, thuê thêm vài mỹ nhân trong thương đội, dọc đường dẫn dụ thủ quân Định châu đến cướp tiền. Nhìn thấy mỹ nhân, thủ quân Định châu tất sẽ tranh đoạt. Một khi đối phương trúng kế, Vương gia lập tức hưng binh thảo phạt, nhưng hãy nói mỹ nhân đó là tiểu thiếp Vương gia chuẩn bị nạp. Cướp người đàn bà của Vương gia không phải là việc nhỏ, có thể nhẫn nại chứ không thể nhẫn nhục. Nếu triều đình ra lệnh cưỡng chế Vương gia ngừng công phạt, Vương gia hãy kéo Tiết Khiếu vào, khẳng định rằng nếu không có sự đồng ý của Tiết Khiếu, sẽ không ai dám làm chuyện này, muốn triều

đình biếm Tiết Khiếu, xem như bàn giao với Vương gia. Tiết Khiếu là chư hầu một phương, trong triều lại có thế lực bảo vệ, nếu biết là chúng ta chủ mưu, triều đình sẽ không dễ dàng nhượng bộ. Vương gia hãy lợi dụng khe hở này, trắng trợn công thành chiếm đất.”

Thương Triều Tông liên tục gật đầu, quay sang hỏi Mông Sơn Minh: “Mông bá bá cảm thấy thế nào?”

Mông Sơn Minh gật đầu: “Có thể thực hiện.”

Thương Triều Tông vui vẻ giao việc này cho Lam Nhược Đình sắp xếp, còn y tiếp tục ở lại thương nghị chuyện dụng binh với Mông Sơn Minh.

Chương 872: Ta Ra Giá Một Trăm Triệu Đồng Để Chuộc Ngươi (1)

Chương 872: Ta Ra Giá Một Trăm Triệu Đồng Để Chuộc Ngươi (1)
Ước chừng sau nửa canh giờ, Lam Nhược Đình quay lại, mang đến một phong thư: “Vương gia, Quận chúa gửi thư đến, nói Đạo gia hủy việc chuyển đến phủ thành.”
Hủy? Hai người đang ngồi trước bản đồ cùng nhau quay đầu sửng sốt. Bọn họ đã chuẩn bị xong việc nghênh đón, bây giờ lại không đến?
Thương Triều Tông cau mày: “Chẳng lẽ chúng ta làm không tốt, khiến Đạo gia không hài lòng?”
Lam Nhược Đình lắc đầu, đưa phong thư cho y.
“Dĩ giả loạn chân, che mắt thiên hạ?” Sau khi đọc qua phong thư, Thương Triều Tông hoài nghi hỏi: “Có ý gì vậy?”
Trong thư không nói rõ, Lam Nhược Đình lên tiếng: “Chuyện che mắt đã xong, nói rõ không liên quan đến chuyện kế tiếp. Nếu trước mắt phát sinh chuyện gì, cũng chỉ là chuyện Mao Lư sơn trang bị tập kích. Chắc chỉ có liên quan đến chuyện này mà thôi.”
Tình huống mà bọn họ biết cũng có hạn. Ngay cả chuyện Ngưu Hữu Đạo bị tập kích tại Kim châu bọn họ cũng không biết, làm sao mà phán đoán.
Mông Sơn Minh cầm phong thư trong tay, suy nghĩ nội dung trong bức thư, cũng không biết là có ý gì, liền giơ phong thư lên: “Trong thư Quận chúa đã nói rất rõ, Đạo gia đã bức Đại Thiền Sơn đồng ý hỗ trợ tiến đánh Định châu, Vương gia có thể yên tâm điều khiển binh lực. Về phần che mắt gì đó, đối với chúng ta mà nói là không quan trọng. Chúng ta chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được, những chuyện khác, Đạo gia tự có cân nhắc.”

Thương Triều Tông và Lam Nhược Đình nhìn nhau. Đại Thiền Sơn bị Đạo gia bức bách phải đồng ý. Điều này nằm ngoài ý muốn của bọn họ. Cuối cùng, Lam Nhược Đình lắc đầu cười khổ: “Đạo gia luôn có những thủ đoạn quỷ quyệt, lại hay thay đổi, càng lúc càng không thể lường được. Triều đình chọc giận Đạo gia, lần này Đạo gia đã quyết định phản kích, rõ ràng muốn cho triều đình nếm mùi. Đạo gia đã giúp chúng ta bình định mọi phiền phức trên con đường phía trước, tiếp theo cần phải làm như thế nào, làm sao đánh một cách hung ác như Đạo gia đã nói, hết thảy đều phải xem chúng ta.”
Mông Sơn Minh gật đầu, nhìn về phía tấm bản đồ: “Vương gia, đây là chuyện tốt đối với chúng ta. Đạo gia muốn xem khẩu vị của chúng ta, vậy thì chúng ta hãy buông tay mà đánh!”
.....
Trước khi trời sáng, không gian tràn ngập một màu đen, xung quanh khu rừng đều im ắng.
Trong đình viện không có Nguyệt điệp, Ngưu Hữu Đạo cầm kiếm nhìn lên bầu trời đầy sao. Viên Cương từ trong bóng tối bước đến gần, thấp giọng nói: “Đã sắp xếp cho bọn họ bí mật rời đi, hết thảy đều thuận lợi.”
Bọn họ chính là người của Hiểu Nguyệt các. Đã bại lộ, tất cả không nên ở đây lâu, rất dễ bị người ta để mắt đến. Đây không phải là điều mà Hiểu Nguyệt các nhìn thấy.
Nhiều người như vậy không thích hợp rời đi vào ban ngày, chỉ có thể nhân lúc trời tối mà đi thôi.
Ngưu Hữu Đạo nhẹ gật đầu, xoay người bước vào phòng, tìm được người đàn ông áo bông đang ngồi uống rượu, cười nói: “Thật ra, ngươi có thể không đi. Chỗ này của ta có rượu ngon thức ăn ngon, không hề thua kém Yêu Ma Lĩnh của ngươi phải không?”
Người đàn ông áo bông nói: “Ngươi xem ta là đả thủ của ngươi sao?”
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả, khoát tay nói: “Không dám, không dám, ta cảm thấy thân phận của ngươi đã bị bại lộ.”
Người đàn ông áo bông hơi im lặng: “Có phải đã rước lấy phiền phức cho ngươi không?”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Nếu là trước đây, ta không có độ lượng như vậy. Nếu ta tìm ngươi, rất dễ bị cho ăn bể bụng, nhưng bây giờ thì khác.

Ở đất Nam châu này, không phải ai muốn động ta cũng được. Đừng lo lắng, ta có thể ứng phó. Nếu không, ta cũng sẽ không tìm ngươi ra mặt.”
Người đàn ông áo bông tháo lớp ngụy trang trên mặt xuống, lộ ra diện mạo thật, hai tay xoa mặt, sau đó cởi áo khoác, chán ghét ném sang một bên, thuận tay cầm vò rượu lớn Ngưu Hữu Đạo đưa sang.
“Đi!” Nói xong, y đứng lên định bước ra ngoài.
“Không vội!” Ngưu Hữu Đạo đưa tay ngăn lại, chắp tay hỏi: “Ngươi cũng đã gặp qua Quận chúa Thương Thục Thanh, không biết ngươi có cảm tưởng gì không?”
Người đàn ông áo bông không phải ai khác, chính là đệ tử bị trục xuất khỏi Thượng Thanh tông, Triệu Hùng Ca. Chỉ là, Triệu Hùng Ca trước mắt không còn lôi thôi lếch thếch, người ngợm đã được tắm rửa sạch sẽ, râu ria bờm xờm đã được cạo sạch, lộ ra gương mặt sáng sủa. Mặc dù gương mặt đã có vài nếp nhăn, nhưng vẫn có thể thấy được nét suất khí khi còn trẻ.
“Cảm tưởng? Ta có thể có cảm tưởng gì chứ? Chỉ là một người quái lạ.” Triệu Hùng Ca đáp.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Theo ta được biết, vết bớt trên mặt nàng ấy cũng không phải do bẩm sinh, mà là Đông Quách Hạo Nhiên đã tạo ra khi nàng ấy còn nhỏ.” Triệu Hùng Ca cau mày: “Ngươi muốn nói cái gì?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Phụ nữ mà, với gương mặt như vậy, cả đời này xem như hủy. Mặc dù ta đã từng ở Thượng Thanh tông, nhưng ta chưa hề nghe đến thủ pháp tạo bớt này. Ngươi và Đông Quách Hạo Nhiên là huynh đệ, cái mà Đông Quách Hạo Nhiên biết, chắc ngươi cũng biết được ít nhiều?”
Triệu Hùng Ca im lặng: “Đây không phải thủ pháp của Thượng Thanh tông, mà là một loại bí thuật của Ma giáo, gọi là “Mặt quỷ”. Người biết thuật này không nhiều, là Đông Quách Hạo Nhiên yêu cầu ta dạy cho y. Haiz, cũng trách ta năm đó lắm miệng quá.”
Ngưu Hữu Đạo sửng sốt. Hắn vẫn luôn có cảm giác việc này rất lạ: “Nếu là ngươi dạy, chắc hẳn ngươi sẽ có biện pháp hóa giải. Phụ nữ với gương mặt như thế, chắc chắn sẽ rất thiệt thòi. Cần chi phải làm lỡ chung thân của nàng ấy, xin hãy giơ cao đánh khẽ.” Triệu Hùng Ca lắc đầu: “Có lẽ

ta có biện pháp để giải, nhưng ta không dám khẳng định đằng sau “Mặt quỷ” này sẽ là cái gì. Cho nên ta không thể giải.”
Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên hỏi: “Có ý gì?”
Triệu Hùng Ca đáp: “Nguyện ý gieo Mặt quỷ xuống mặt con gái của mình, đây chính là lựa chọn của Ninh vương Thương Kiến Bá. Đông Quách Hạo Nhiên không có khả năng tự tiện làm chủ. Cho nên, khi nào hóa giải là chuyện của người ta, ta không dám làm chủ. Nhiều khi tốt quá lại là chuyện xấu.”
“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Ngưu Hữu Đạo hoài nghi hỏi.
“Ta cũng chỉ suy đoán thôi.” Triệu Hùng Ca dường như không muốn nói nhiều về việc này, ôm bình rượu nhanh chân bước ra ngoài.
Một con phi cầm bay lên không, Viên Cương đích thân điều khiển đưa tiễn. Tiễn người bằng con đường này, chính là không muốn để người ngoài phát hiện. Người này cũng dễ tính, chỉ cần mang theo một vò rượu, cũng không yêu cầu bất cứ thù lao gì.
Lúc y đến cũng rất nhanh. Ngưu Hữu Đạo chỉ cần nói một câu ta gặp nguy hiểm, y đã lập tức đến ngay.
Hai người từ đầu đến cuối không hề nhắc đến chuyện thù lao hay điều kiện. Có một số việc không cần phải trả thù lao hoặc đưa ra điều kiện nào cả. Hai bên chỉ cần hiểu rõ mình nên làm thế nào là được, không cần nhiều lời.
Ngưu Hữu Đạo đứng trong đình viện đưa mắt nhìn theo, trong lòng xuất hiện vô số câu hỏi. Trong lúc hắn đang suy nghĩ lời nói của Triệu Hùng Ca vừa rồi là có ý gì, Quản Phương Nghi bước đến, thấp giọng hỏi: “Khách quý đi rồi?”
Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng.
Quản Phương Nghi lại nói: “Ta nghe nói Thượng Thanh tông có một môn tuyệt học, tên là Thanh Vân Kiếm quyết?”
Ngưu Hữu Đạo nhìn bà ta, biết bà ta muốn hỏi gì: “Sau đời thứ ba kể từ lúc tổ sư khai sơn Thượng Thanh tông, không ai có thể tu thành. Muốn luyện được tuyệt học này, điều đầu tiên chính là tu vi phải đạt đến cảnh giới nhất định, sau đó là thiên phú tu luyện, chứ không phải ai cũng có thể luyện thành. Nếu không, Thượng Thanh tông cũng không xuống dốc

đến mức này. Mấy trăm năm qua, y là người đầu tiên luyện được tuyệt chiêu này của Thượng Thanh tông.”
Ánh mắt Quản Phương Nghi sáng lên: “Triệu Hùng Ca?” Ngưu Hữu Đạo cũng không phủ nhận.
Quản Phương Nghi cảm thán không thôi, lắc đầu nói: “Ta đang cảm thấy kỳ lạ, không biết chuyện gì đã xảy ra với Thượng Thanh tông. Một là ngươi, một là y, người có bản lĩnh đều bị đuổi ra khỏi sư môn. Bây giờ, bọn họ lại phải nhờ hai người đã bị trục xuất lén lút giúp đỡ sau lưng. Nếu không nhờ hai người, Thượng Thanh tông đã sớm sụp đổ. Ta cảm thấy khổ thay cho Thượng Thanh tông.”
Ngưu Hữu Đạo thản nhiên nói: “Ngươi suy nghĩ nhiều rồi. Thượng Thanh tông sống hay chết không liên quan đến ta.”

Chương 873: Ta Ra Giá Một Trăm Triệu Đồng Để Chuộc Ngươi (2)

Chương 873: Ta Ra Giá Một Trăm Triệu Đồng Để Chuộc Ngươi (2)
Quản Phương Nghi làm ra vẻ khinh bỉ: “Được rồi, gần không được, mà cắt đứt cũng không xong. Ngươi và Triệu Hùng Ca, xét theo một mức nào đó đều cùng một loại người. Nếu không, ngươi sẽ không đi tìm y, mà y cũng không dễ dàng vì ngươi mà rời núi. Loại người như y cũng không phải dùng lợi ích là có thể đả động. Như ngươi đã nói cái gì nhỉ, à đúng rồi, nghĩa khí thiên thu! Chút tình này với Thượng Thanh tông của các ngươi đúng là khó gãy. Quen với ngươi lâu như vậy, ta chưa thấy người nào có thể khiến ngươi xao động. Đường Nghi có tính là người đó không? Con vịt chết thì mạnh miệng. Haiz, cũng không biết Thượng Thanh tông đã tích được phúc gì.”
“Làm như ngươi hiểu ta lắm đấy, nói nhiều nhanh già lắm!” Ngưu Hữu Đạo khinh thường nói một câu rồi rời đi.
“Cái tên chết bầm biến thái kia, lão nương nguyền rủa ngươi sống cô độc quãng đời còn lại.”
“Bớt nói nhảm đi, gọi Đoạn Hổ đến gặp ta.”
Một lát sau, Đoạn Hổ bước vào phòng Ngưu Hữu Đạo. Gã không biết Ngưu Hữu Đạo tìm mình có chuyện gì.
Ngưu Hữu Đạo chỉ vào cái áo bông và mặt nạ trên bàn: “Ngươi mặc vào thử xem.”
“Sao?” Đoạn Hổ im lặng, nhận ra đây là đồ của cao thủ áo bông kia, nhưng vẫn làm theo.
Sau khi mặc xong, Ngưu Hữu Đạo vòng quanh gã hai vòng, cười nói: “Tư thái không khác gì lắm, nhưng mặt phải cho thêm vài nếp nhăn, râu

ria cũng phải cạo luôn. Đoạn Hổ, sau này ngươi cứ mặc trang phục này nhé.”
Khoanh tay thờ ơ đứng một bên, Quản Phương Nghi hừ một tiếng.
Ngoài mặt thì khinh thường nhưng trong lòng lại khâm phục. Không biết não của tên này được nuôi bằng gì, người so với người đúng là khác biệt đủ lớn.
Trước đó bà ta không hiểu nên không ý thức được. Bây giờ bà ta đã hiểu vì sao hắn lại muốn Triệu Hùng Ca mặc chiếc áo bông bắt mắt như vậy.
Thì ra, bắt mắt mới dễ thấy, dễ khiến cho người ngoài nhận ra. Người không rõ tình huống, không muốn hiểu lầm cũng khó.
Trời sáng, bên ngoài tường thành quận Thanh Sơn treo mấy chục phạm nhân để thị chúng.
Quần áo của phạm nhân đều tả tơi, máu khô lại, bẩn thỉu vô cùng, nhưng gương mặt lại rất sạch sẽ, dễ cho người ta nhận ra là ai.
Nếu không quen biết, mặt có lau sạch sẽ cũng chẳng nhận ra là ai, nhưng nếu là người quen thì khác. Đây chính là những người có địa vị tương đối cao trong Chân Linh viện và Phi Hoa các, hai Chưởng môn cũng nằm trong số đó.
Xích sắt bằng thép tinh khóa chặt phạm nhân. Cho dù có người đến cứu, chỉ sợ cũng khó mà chặt đứt được xích sắt trong thời gian ngắn.
Phương pháp nhanh gọn chính là chặt đứt phạm nhân, nhưng như vậy có cứu cũng không còn ý nghĩa.
Trên đầu tường thành có đặt cung tiễn. Rất nhiều tiễn thủ thay phiên nhau tuần sát. Tu sĩ mặc quần áo tướng sĩ cũng như ẩn như hiển trên tường thành.
Dưới thành, một đám dân chúng tụ tập, chỉ trỏ, bàn tán ầm ĩ.
Trong số đó, có người tức giận, nhưng vẫn phải cố gắng che giấu cảm xúc của mình.
Mao Lư sơn trang, Thương Thanh Thục còn chưa đến viện tử của Ngưu Hữu Đạo, đã thấy Ngưu Hữu Đạo dẫn người ra ngoài.
Hắn đã rửa mặt sạch sẽ, dường như không cần nàng ta đến chải đầu.
Trên thực tế, đêm qua Ngưu Hữu Đạo không ngủ.
“Đạo gia.” Thương Thục Thanh vẫn tiến lên chào hỏi.
Ngưu Hữu Đạo nhẹ gật đầu: “Ngân nhi còn đang ngủ sao?”

Thương Thục Thanh mỉm cười gật đầu.
“Haiz, ăn rồi ngủ, ngủ xong rồi ăn, sống như con heo, hâm mộ chết người.” Ngưu Hữu Đạo thở dài, cũng không nói nhiều. Đều là người quen, cũng không cần khách sáo, nói vài câu rồi bước đi.
Thương Thục Thanh đi đằng sau, nhìn theo bóng lưng của người cầm kiếm được một đám người phía sau bảo vệ.
Đối phương đi rất nhanh, nàng ta dường như theo không kịp. Cảm giác này giống như tâm trạng của nàng ta, cảm thấy khoảng cách với Đạo gia càng lúc càng xa.
Trước kia còn có thể đùa giỡn. Đương nhiên, bây giờ cũng có thể đùa giỡn nhưng hương vị dường như đã thay đổi. Nàng ta càng lúc càng không hiểu hắn.
Trước kia hắn làm gì, nàng ta đều nhìn thấy rõ. Phạm vi của mọi chuyện đều khá nhỏ, nên nàng ta cũng hiểu được rõ ràng. Bây giờ, đối phương đã như thiên mã hành không, khiến nàng ta không thể nào suy nghĩ kịp. Hắn chỉ cần vẫy tay một cái, cao thủ như mây liền tập trung lại.
Trước kia, hắn là Ngưu Hữu Đạo, địa vị Quận chúa của nàng ta mơ hồ cao hơn đối phương một cái đầu.
Bây giờ, Đạo gia đã thật sự trở thành Đạo gia, bao phủ cả một mảnh bầu trời Nam châu, cao cao tại thượng. Chỉ cần vừa nói vừa cười đã đuổi Thiên Ngọc môn đi; phất tay một cái đã ấn đầu Đại Thiền Sơn cao quý xuống. Bất tri bất giác, ngay cả đám người ca ca khi nói chuyện với Đạo gia cũng phải cẩn thận.
Bây giờ, chính bản thân nàng ta cũng cảm thấy, khi nói chuyện với hắn không còn tùy tiện như trước. Người ta đã nhanh chân tiến lên, nàng ta đã không còn theo kịp nữa.
Danh hiệu Quận chúa của nàng ta đối với hắn tính là gì chứ. Nàng ta lại xấu xí như vậy, hắn còn có thể coi trọng nàng ta nữa không?
Nghĩ đến những lời nàng ta nhất thời xúc động nói hôm qua, còn có hành vi không lý trí trên lầu các, nàng ta đột nhiên cảm thấy mình quá ngu xuẩn, ngu xuẩn đến mức nàng ta khó mà tha thứ cho mình, trong lòng khó chịu không thôi.
Bên trong đình thủy tạ, một đám người đã đứng chờ. Phí Trường Lưu, Hạ Hoa, Trịnh Cửu Tiêu đều đã có mặt.

“Đạo gia!” Ngưu Hữu Đạo vừa đến, một đám người chắp tay chào hỏi.
Ngưu Hữu Đạo bước thẳng đến trước mặt Cao Thiếu Minh bị bắt, cười hỏi: “Ngươi chính là Cao Thiếu Minh, con trai trưởng của Đại tư đồ Cao Kiến Thành?”
Cao Thiếu Minh hừ lạnh, quay đầu sang một bên, không thèm để ý.
Bên cạnh có người tức giận muốn dạy cho y một bài học, Ngưu Hữu Đạo lập tức đưa tay cản lại: “Người ta là khách quý, không được thờ ơ. Nhưng ta cảm thấy rất kỳ lạ, ngươi không phải là sứ thần nước Triệu ở đây sao? Tại sao lại chạy đến quận Thanh Sơn giết ta?”
Cao Thiếu Minh vẫn không lên tiếng, biểu hiện muốn chém muốn giết gì cũng được.
Miệng y rất cứng. Hôm qua, dù ai có làm gì cũng không mở miệng. Mọi người nhất thời không biết thân phận của y, phải mang y đến cho người khác xác nhận.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không nói cũng không sao, chỉ cần ngươi nằm trong tay ta là được. Ta cũng rất muốn biết Đại tư đồ có đến cứu ngươi hay không. Tối hôm qua, ta đã cho người đưa tin cho cha của ngươi, đoán chừng sáng nay sẽ đến Cao phủ. Ta ra giá một trăm triệu kim tệ để chuộc ngươi, cái giá này không ủy khuất bản thân ngươi chứ?”
Những người chung quanh không nhịn được cười ra tiếng.
Rốt cuộc Cao Thiếu Minh đã lên tiếng, giận dữ mắng: “Cẩu tặc!”
“Bây giờ nói vào chuyện chính đi. Nếu ngươi đồng ý đứng ra xác nhận là triều đình, ta sẽ cho ngươi một con đường sống. Ngươi hãy suy nghĩ cho thật kỹ.” Ngưu Hữu Đạo nói xong liền phất tay, bảo người mang y xuống.
Cao Thiếu Minh vừa đi, Ngưu Hữu Đạo quay sang nhìn Chưởng môn ba phái, cười hỏi: “Trên người cao tầng Chân Linh viện và Phi Hoa các không đến mức nghèo rớt mồng tơi chứ?”
Ba người Phí, Trịnh, Hạ trao đổi ánh mắt với nhau. Trịnh Cửu Tiêu ho khan một tiếng: “Cũng không nhiều lắm, tổng kết lại cũng chỉ mười triệu kim tệ. Chúng ta đang định thương lượng chuyện chia tiền với Đạo gia.”
Hôm qua, trước khi giao chiến, bọn họ cũng không nghĩ đến điều này. Nhưng sau khi lấy được ngân phiếu, chiếu theo theo định mức của Thiên Hạ tiền trang, bọn họ mới ý thức được, dù sao Chân Linh viện và Phi

Hoa các cũng có nội tình nhiều năm ở Nam châu, vốn liếng khẳng định phải có một chút. Đánh xong, bọn họ phát hiện làm chuyện này có thể kiếm được tiền, mặc dù tổn thất cũng rất lớn.
“Chia như thế nào là chuyện của các người, ta không tham gia. Đây cũng là nỗ lực của ba phái mới có được.” Ngưu Hữu Đạo nói xong, ra hiệu Quản Phương Nghi mang mấy con phi cầm đang bị khống chế đến: “Ba phái nhận lấy một con mang về, sau này lui tới làm việc cũng thuận tiện hơn.”
Ba người giống như nằm mộng. Tiền cho bọn họ hết, lại còn tặng mỗi phái một con phi cầm cỡ lớn?
Ngưu Hữu Đạo quay người đi, Quản Phương Nghi cầm trên tay ba chỉ linh, tức giận nói: “Đứng ngây ra đó làm gì, cầm đi, tặng cho các ngươi đấy.”
Hạ Hoa không thể tin được: “Tặng? Tặng không cho chúng ta?”

Chương 874: Tặc Tử Ghê Tởm

Chương 874: Tặc Tử Ghê Tởm
Quản Phương Nghi nói: “Làm sao, không muốn à?” Sao có thể không muốn chứ? Cả ba vội vàng lấy một cái, yêu thích không rời tay. Về phần ai đó đang khó chịu không còn quan trọng nữa.
“Dùng như thế nào chắc không cần ta dạy chứ?” Quản Phương Nghi tức giận hỏi.
Cái này thì không cần. Chưa ăn thịt heo nhưng cũng đã từng thấy heo chạy, cũng đã từng nghe nói.
Quản Phương Nghi quay đầu đi. Một lát sau, ba con phi cầm từ trên trời rơi xuống bên ngoài đình thủy tạ. Ba người Phí, Hạ, Trịnh vội vàng chạy đến nhận lấy một con cho mình.
Thương Thục Thanh đứng dựa vào lan can, nhìn thấy biểu hiện vui vẻ của ba vị Chưởng môn, cũng cảm thấy vui lây. Một lát sau, nàng ta nhìn thấy ba vị Chưởng môn điều khiển từng con phi cầm bay lên không.
Đuổi kịp Ngưu Hữu Đạo, miệng Quản Phương Nghi không ngừng lẩm bẩm: “Nói cái gì là tặng quà cho ta, lão nương đang giữ đồ giùm ngươi thì có. Lúc không cần thì ném cho ta, lúc cần thì lấy lại. Ta cũng tiện mà, biết rõ ràng không giữ được, lại còn cố vớt vát.” Ngưu Hữu Đạo chống kiếm đứng lại, cười nói: “Không phải chỉ có ba con phi cầm thôi sao. Sau này kiếm được một trăm triệu từ Cao Kiến Thành, ta cho ngươi hết, ngươi kiếm lợi lớn rồi.”
Quản Phương Nghi phì một tiếng: “Bớt đùa với lão nương đi. Cao Kiến Thành lấy đâu ra một trăm triệu? Cho dù ông ta là tham quan, cũng không tham ô được số tiền như vậy.”
Ngưu Hữu Đạo quay lại nhìn Quản Phương Nghi, cười giễu: “Nếu lấy được thì sao? Ngươi có muốn hay không?”

Quản Phương Nghi trừng mắt đáp: “Muốn! Tại sao lại không muốn chứ?”
Ngưu Hữu Đạo vui vẻ nói: “Hồng Nương, không phải ta nịnh ngươi, ta phát hiện ngươi càng lúc càng trẻ.”
Quản Phương Nghi sửng sốt, chợt cười mắng: “Nói ít dễ nghe, đây là sự thật mà.”
Ngưu Hữu Đạo bước đến gần, thì thầm một cách nghiêm túc bên tai Quản Phương Nghi: “Mặc kệ tuế nguyệt vô tình, ngươi vẫn là người đàn bà đẹp nhất trong lòng ta.” Dứt lời, hắn lướt qua người bà ta, để lại Quản Phương Nghi đứng một chỗ kinh ngạc, cắn môi, ánh mắt nhìn theo vừa hận vừa yêu.
Tóm lại lần này, bà ta vẫn dễ nói chuyện hơn. Trợ cấp cho Tô Nhân Kiệt một triệu, còn có ba con phi cầm, bà ta cũng chỉ oán trách vài câu, không giống như lúc trước bắt Ngưu Hữu Đạo hao hết miệng lưỡi, bởi vì đã có quá nhiều người chết để bảo vệ chỗ này.
Đại nội hoàng cung Yên kinh, bên trong đại điện của triều đình, một đám triều thần lần lượt cúi người lui ra ngoài.
Khi quần thần lui xuống, bọn họ nhìn thấy một con phi cầm cỡ lớn từ ngoài bay vào trong cung. Tiếng bàn tán nhanh chóng vang lên trong đám quần thần. Cao Kiến Thành nghiêng đầu hỏi thăm người bên cạnh: “Mắt ta mờ rồi, ta thấy người trên phi cầm hình như quen quen.”
Một quan viên bên cạnh lập tức thấp giọng trả lời: “Nhìn qua giống như Ca công công từ bên ngoài trở về.”
Cao Kiến Thành ừm một tiếng, ánh mắt lóe lên, cũng không hỏi nữa.
Ra khỏi triều đình, một số quan viên muốn xuất cung, số còn lại phải đến trung tâm chính vụ trong cung để làm việc. Cấp bậc như Cao Kiến Thành tất nhiên phải ở lại rồi.
Nhưng đang trên đường đến chỗ làm việc, một thị vệ bước ra, chắp tay nói: “Đại tư đồ, quản gia của ngài đang chờ ngoài cung.”
Cao Kiến Thành gật đầu, phất tay cho lui, sau đó dặn dò vài tiếng với thuộc hạ bên cạnh, lúc này mới hướng ra ngoài hoàng cung.
Ông ta vừa ra khỏi cung, Quản gia Phạm Chuyên đã bước đến bên cạnh, thấp giọng nói: “Lão gia, đại gia xảy ra chuyện rồi, đã rơi vào tay Ngưu Hữu Đạo.”

Cao Kiến Thành cả kinh: “Chuyện gì xảy ra vậy?”
“Đại gia theo Ca Miểu Thủy đến quận Thanh Sơn tiến đánh Mao Lư sơn trang, đã thất thủ. Ngưu Hữu Đạo gửi tin đến, bảo lão gia lấy tiền chuộc người.” Phạm Chuyên dâng lên một phong thư.
Cao Kiến Thành lập tức mở thư ra xem. Sau khi xem xong, sắc mặt ông ta dần trở nên tái nhợt, cả người lung lay như sắp đổ.
Phạm Chuyên vội đỡ lấy cánh tay ông ta, thở dài: “Lão gia đừng kích động, chúng ta cần phải nghĩ biện pháp. Ông trời phù hộ, đại gia nhất định sẽ không có việc gì.”
Cao Kiến Thành cười khổ: “Ta không phải thương tiếc tính mạng của tên nghiệt tử kia. Nếu nó chết thì tốt rồi, còn sống cũng chỉ nằm trong tay Ngưu Hữu Đạo, liên lụy toàn bộ Cao gia. Cao gia xem như xong rồi! Nghiệt tử, ta đã nói rất nhiều lần, nhưng thói quen khi còn ở Điệp Báo ti vẫn không đổi được. Thân đang ở tiền tuyến, tại sao nó lại không hiểu đạo lý an toàn là trên hết?”
Phạm Chuyên nói: “Lão gia quá lo lắng rồi, cũng không đến mức như vậy đâu mà.”
Cao Kiến Thành thở dài: “Ngưu Hữu Đạo bất luận là ở hai quận hay là toàn bộ Nam châu, hắn chưa hề cướp lấy bất cứ lợi ích gì. Người này tiến thối có độ, cũng không phải hạng người tham tiền. Ngươi cho rằng Ngưu Hữu Đạo bắt Cao Thiếu Minh chỉ vì kiếm chút tiền tài thôi sao? Chuyện này chẳng khác nào đưa quân cờ cho hắn, cũng là bằng chứng triều đình đánh lén hắn. Ngươi có nghĩ đến hậu quả nếu Thiếu Minh đứng ra làm chứng chống lại triều đình hay không?”
Phạm Chuyên nghe xong, sắc mặt liền thay đổi. Nếu đúng như vậy, Cao gia xem như xong rồi, lão gia nhất định sẽ bị liên lụy. Hầu kết ông ta run run, khó nhọc nói: “Hắn đưa ra cái giá như vậy, nói không chừng hắn đang cần tiền gấp thì sao?”
Cao Kiến Thành quát: “Hồ đồ! Đừng nói ta không bỏ ra nổi một trăm triệu, cho dù có cũng không thể cho hắn. Ngươi cho rằng hắn nhắm vào Cao gia sao?” Mục đích của hắn chính là muốn gây phiền phức cho triều đình. Nếu ta lấy ra một trăm triệu để giao dịch, hắn sẽ để cho mọi người biết. Tự mình giải quyết, chẳng khác nào ấn chứng chuyện triều đình

đánh lén. Cho dù cứu được người về, Cao gia cũng coi như xong. Bệ hạ là người đầu tiên không bỏ qua cho Cao gia!”
Lúc này, Phạm Chuyên mới thật sự hoảng hốt: “Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ không còn cách nào vãn hồi sao?”
Cao Kiến Thành khoát tay: “Đừng vội, càng hoảng càng loạn, chúng ta nhất định phải tỉnh táo. Việc này tạm thời còn chưa rõ tình huống, ngươi hãy về tìm hiểu tin tức, ta sẽ kiểm tra lại. Chúng ta phải hiểu rõ mọi việc thì mới đưa ra quyết định được.”
“Vâng, lão nô trở về tìm hiểu ngay.”
Sau khi Phạm Chuyên đi rồi, Cao Kiến Thành đứng im suy nghĩ một hồi, sau đó mới chỉnh lại áo quan, cơ thể gầy còm thẳng lên, khí vũ hiên ngang, nhìn không ra có gì khác thường.
Lạch cạch! Một âm thanh giòn dã vang lên.
Trong ngự thư phòng, Thương Kiến Hùng còn chưa thay đổi triều phục, lửa giận ngút trời, ném chén trà nát bấy, chỉ vào Ca Miểu Thủy, tức giận mắng: “Hơn vạn tu sĩ, cao thủ tập trung, thậm chí còn xuất động cả Tông Nguyên, nhưng lại thất thủ, các ngươi làm ăn như thế nào vậy?”
Ca Miểu Thủy vội đáp: “Dường như chúng ta đã rơi vào bẫy của Ngưu Hữu Đạo. Bọn chúng đã sớm có chuẩn bị. Hơn vạn tu sĩ của hai phái, ngay cả phòng tuyến bên ngoài cũng không phá được. Rất nhiều cung tiễn và công thành nỏ bắn xuống như mưa, nội bên ngoài thôi đã tử thương thảm trọng. Bên trong Mao Lư sơn trang, có người nhìn thấy Chưởng môn Đại Thiền Sơn Hoàng Liệt suất lĩnh cao tầng Đại Thiền Sơn tọa trấn, trong đó còn có cao thủ đỉnh cấp, ngay cả Tông Nguyên cũng không phải đối thủ của y, chết trong tay đối phương. Chuẩn bị đầy đủ như vậy, nói không phải cạm bẫy là không được.”
Thương Kiến Hùng nghe xong, nhếch miệng nói: “Cạm bẫy? Ngươi dám nói câu này với quả nhân? Đã sớm chuẩn bị? Tất cả mù hết rồi sao?”
Ca Miểu Thủy cúi thấp đầu.
Điền Vũ bên cạnh cau mày nói: “Cao thủ đỉnh cấp? Mao Lư sơn trang lấy đâu ra cao thủ đỉnh cấp?”
Ca Miểu Thủy đáp: “Đối phương cố tình che giấu thân phận, nhưng xuất chiêu giống Thanh Vân Kiếm Quyết trong truyền thuyết.”

Ánh mắt Điền Vũ lộ ra vẻ hoài nghi: “Ngươi hoài nghi là Yêu Ma Lĩnh Triệu Hùng Ca?”
Ca Miểu Thủy đáp: “Rất có khả năng là y. Ngoại trừ y, ta không nghĩ ra còn có thể là ai. Dù sao, Ngưu Hữu Đạo và y đều xuất thân Thượng Thanh tông.”
“Thượng Thanh tông, lại là Thượng Thanh tông, dư nghiệt của Ninh vương. Quả nhân đã sớm muốn diệt trừ. Ta thật hối hận khi nghe lời sàm ngôn của lão nhi Tống Cửu Minh. Theo quả nhân thấy, cũng nên lợi dụng phong ba năm đó mời ba Đại Phái ra tay.” Thương Kiến Hùng chỉ Điền Vũ, nói: “Ngươi lập tức liên lạc với ba Đại Phái, lấy Thượng Thanh tông làm cái cớ, để bọn họ ra tay giải quyết Ngưu Hữu Đạo.”

Chương 875: Nội Chiến (1)

Chương 875: Nội Chiến (1)
Điền Vũ rất khó xử, rất muốn hỏi ông ta, chuyện Ninh vương đã biến nước Yến thành bộ dạng như lúc này, ba Đại Phái chỉ sợ hối hận đến phát điên, còn đồng ý dày vò tiếp sao?
Nhưng ông ta sẽ không nói như vậy, lắc đầu khuyên: “Bệ hạ, chuyện năm đó qua rồi không nói, vấn đề bây giờ Ngưu Hữu Đạo đã có thành tựu. Lực ảnh hưởng của Ngưu Hữu Đạo từ trên xuống dưới Nam châu quá lớn, ngay cả Đại Thiền Sơn khống chế Nam châu cũng không ép nổi hắn. Nếu đã không cách nào chiếm được Nam châu, ba Đại Phái cũng phải kiêng kỵ hắn mấy phần. Thủ đoạn của hắn rất cao minh. Không thấy hắn sở hữu bất luận một thế lực nào, nhưng lại qua mặt được tất cả. Chờ đến khi mọi người phản ứng lại thì đã muộn rồi.”
“Bây giờ Nam châu và Kim châu nước Triệu liên kết với nhau. Ví dụ bọn họ liên thủ ứng đối đã diễn ra trước mắt. Nếu có vọng động gì, Kim châu sẽ không ngồi nhìn. Cộng thêm phía Bắc đang có đại quân nước Hàn áp cảnh, phía Đông có nước Tống nhìn chằm chằm. Lúc này, ba Đại Phái tuyệt không hy vọng lại nhìn thấy nội bộ nước Yến đại loạn. Bây giờ, ngay cả ba Đại Phái cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ với hắn. Chúng ta tìm ba Đại Phái, làm không tốt, bọn họ sẽ quay ngược truy trách bệ hạ, vì sao lại tự tiện phái người đi đánh lén Nam châu. Ba Đại Phái lo lắng sẽ trêu đại quân Nam châu tàn sát bốn phía. Một khi Kim châu bị cuốn vào, ba Đại Phái còn quản cái gì là Thượng Thanh tông hay không.”
Nghe xong, trong lòng Thương Kiến Hùng hơi thấp thỏm. Lần này, dù sao cũng là bắt ba Đại Phái phải làm việc, nếu chẳng may thất thủ thì không xong. Ông ta trầm ngâm một chút rồi nói: “Nếu Nam châu hưng binh, chắc chắn Đại Thiền Sơn sẽ không phối hợp chứ?”

Điền Vũ nói: “Theo lý thì sẽ không. Đại Thiền Sơn vừa mới đặt chân lên Nam châu, chân còn đứng chưa vững, không đến mức tự gây phiền phức cho mình. Nhưng với thế cục trước mắt, ba Đại Phái còn cầu nội bộ nước Yến yên ổn, không muốn cho kẻ địch bên ngoài có cơ hội nhảy vào.”
Thương Kiến Hùng nghiến răng nói: “Chẳng lẽ cứ như vậy mà buông tha cho Ngưu Hữu Đạo?”
Điền Vũ khổ sở nói: “Bệ hạ, tập trung thế lực mạnh như vậy còn không đánh vào được Mao Lư sơn trang. Chúng ta không nói đến gia tăng nhân thủ có thể đắc thủ hay không, nhưng bây giờ có tập trung, chỉ sợ không ai đồng ý tham gia nữa. Chi bằng chúng ta tạm thời dàn xếp ổn thỏa, về sau sẽ tìm cơ hội khác. Trước mắt còn chưa giết được hắn, thật sự không nên làm lớn chuyện. Nếu không, chúng ta không cách nào kết thúc được. Bệ hạ cũng không thể ăn nói với ba Đại Phái.”
Thương Kiến Hùng im lặng, thở ra một hơi.
Đúng lúc này, một Thái giám từ bên ngoài bước vào, dâng lên một tờ tin tình báo. Ca Miểu Thủy bước lên tiếp nhận, không dám xem trước, đưa sang cho Điền Vũ.
Tiếp nhận tin tình báo, sắc mặt Điền Vũ thay đổi, oán hận nói: “Tặc tử thật ghê tởm!”
Thương Kiến Hùng quét mắt nhìn sang: “Chuyện gì vậy?”
Điền Vũ đáp: “Ngưu tặc thật âm tàn. Hắn đã đem Chưởng môn và các vị cao tầng của Chân Linh viện và Phi Hoa các treo ngoài tường thành quận Thanh Sơn để thị chúng. Hắn đang có dã tâm muốn tiêu diệt hai phái. Đệ tử hai phái hướng bệ hạ cầu viện, xin bệ hạ nể tình cứu người hai phái đã vất vả!”
Còn có một câu ông ta chưa nói. Sự việc diễn ra như vậy, mọi người không phải đồ ngốc, ai chẳng biết hai phái là người bệ hạ phái đi?
Bệ hạ muốn cứu vãn chuyện đánh lén, Nam châu sẽ yêu cầu ba Đại Phái phải giải thích.
Bệ hạ không cứu, hoặc cứu không được, mặt mũi xem như mất hết.
Hắn đang công nhiên đánh vào mặt bệ hạ!
Ông ta không nói, Thương Kiến Hùng cũng hiểu, nghiêm mặt lên tiếng: “Quả nhân sẽ không buông tha cho tên tử tặc này!”

Ca Miểu Thủy ở bên cạnh nói: “Bệ hạ, người có thể hạ chỉ với Nam châu, dùng danh nghĩa thẩm vấn đòi người, trừ phi Nam châu muốn công khai kháng chỉ.”
Thương Kiến Hùng và Điền Vũ đều cau mày. Chuyện công nhiên kháng chỉ, Thượng Thanh tông làm còn ít sao? Đã bao nhiêu lần bệ hạ hạ chỉ yêu cầu Thương Triều Tông đến kinh thành báo cáo công việc. Ý chỉ vừa đến, Thương Triều Tông đã báo bệnh không đi. Ý chỉ vừa thu lại, bệnh liền khỏi, chết sống cũng không chịu đến kinh thành.
Thật ra là y không dám đến. Nếu đến, còn có thể trở về sao?
Nếu bây giờ đưa ra tiếp ý chỉ khác, không biết Thương Triều Tông bên kia sẽ bịa ra lý do gì nữa.
Điền Vũ gật đầu nói: “Mặc kệ có được hay không, lần này phải thử. Bệ hạ, trước mắt cũng chỉ có thể như thế, cũng không thể thấy chết không cứu. Nếu không, lòng người sẽ bị rét lạnh. Về sau, muốn tu sĩ bán mạng cho mình cũng khó.”
Thương Kiến Hùng nhắm mắt than thở: “Vậy thì viết ý chỉ đi.”
Đứa cháu trai của ông ta có thả người hay không, ông ta cũng không nắm chắc. Huống chi, đằng sau còn có Ngưu Hữu Đạo, đoán chừng còn phải nhìn sắc mặt của hắn nữa.
Trong lúc ý chỉ vừa phát ra ngoài chưa được bao lâu, mật báo khẩn cấp của Điệp Báo ti đã được đưa đến ngự thư phòng.
Đang đứng bên ngoài ngự thư phòng căn dặn Thái giám làm việc, sau khi xem qua mật báo, sắc mặt Điền Vũ bỗng thay đổi, khoát tay đuổi mấy tên Thái giám lui ra, rồi bước nhanh vào ngự thư phòng.
Trong ngự thư phòng, Thương Kiến Hùng đang ngồi đằng sau án thư nói chuyện với Đại Tư Không Đồng Mạch.
Bất chấp, Điền Vũ chen vào nói: “Bệ hạ, Điệp Báo ti báo quân tình khẩn cấp. Đại quân đang rút lui từ Kim châu về Nam châu đột nhiên tập trung khẩn cấp, tăng tốc độ hành quân đến Định châu. Khi đến gần Định châu, nhân mã lại càng tập kết nhanh chóng hơn, thẳng đến biên cảnh Định châu.”
Đồng Mạch ngẩn cả người, trong đầu nhanh chóng xoay chuyển.
Thương Kiến Hùng đứng bật dậy, đoạt lấy quân tình cấp báo xem qua, sắc mặt chột dạ, nghiêm túc nói: “Nghiệt tử Thương Triều Tông muốn

làm gì vậy?”
Đồng Mạch đưa tay nói: “Bệ hạ, có thể cho lão thần xem qua hay không?”
Thương Kiến Hùng tiện tay vứt cho ông ta, bắt đầu đi qua đi lại trong thư phòng, mặt mũi tràn đầy vẻ lo lắng.
Sau khi Đồng Mạch xem xong, mặt nghiêm lại, tay cầm tờ giấy run run :”Chẳng lẽ Thương Triều Tông muốn tạo phản? Không đến mức đó chứ? Nếu nó dám làm loạn, ba Đại Phái sao có thể bỏ qua cho chúng. Bệ hạ, có phải đã có chuyện gì xảy ra hay không?”
Ông ta rõ ràng biết rồi còn cố hỏi. Ở chỗ này, ông ta cây lớn rễ sâu. Chỉ cần Thương Kiến Hùng có những cử động lén lút, nhất là làm ra chuyện lớn như vậy, căn bản chẳng gạt được mắt ông ta. Huống chi, Chân Linh viện và Phi Hoa các vốn nịnh bợ ông ta, trước khi ra tay, ông ta nhất định sẽ biết.
Ông ta cũng đã biết hành động đã thất bại. Những người còn sót lại của hai phái cầu xin ông ta, hy vọng ông ta có thể nói với bệ hạ vài câu để cứu người đang bị treo ngoài đầu tường.
Ông ta đến thư phòng của Thương Kiến Hùng chính là để thăm dò hư thực, có nhắc đến chuyện cứu người hay không là chuyện phía sau, ông ta muốn xem phản ứng của Thương Kiến Hùng trước rồi nói.
Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không? Bảo Thương Kiến Hùng nói như thế nào đây? Chuyện không làm lớn thì còn tốt, làm lớn chuyện, Thương Kiến Hùng chính là hôn quân.
Điền Vũ lên tiếng giải vây: “Triệu sứ thần Cao Thiếu Minh đã hiến kế với lão nô diệt trừ Ngưu Hữu Đạo, lão nô nhất thời mềm lòng, tưởng là đắc thủ, cho nên mới nghe theo y, giấu diếm bệ hạ điều động nhân thủ tiến đánh Mao Lư sơn trang. Kết quả thất thủ, lần này chỉ sợ sẽ bị Ngưu Hữu Đạo trả thù.”
Một mình ông ta gánh hết oan ức.
“Điền công công, đã đến lúc nào rồi chứ? Tình huống đang cực kỳ nghiêm trọng, sao có thể nổi loạn như thế? Ngươi đúng là hồ đồ mà!”
Đồng Mạch dậm chân chỉ trích Điền Vũ, nhưng thật ra trong lòng lại sáng như gương. Tuy nhiên, ông ta phải phối hợp. Hoàng đế không thể sai, sai đều là người phía dưới sai.

“Vâng, vâng, là lão nô hồ đồ. Ngàn sai, vạn sai đều là lão nô sai.” Điền Vũ liên tục khom người nhận lỗi, sau lại nói: “Tướng gia, ngài muốn chém giết gì lão nô cũng được, nhưng quốc sự không thể bãi bỏ. Ngài giỏi mưu đồ, xem có cách nào cứu vãn không!”

Gương mặt Thương Kiến Hùng ở bên cạnh căng ra, im lặng không lên tiếng. Ông ta có nằm mơ cũng không nghĩ đến Nam châu lại phát binh làm loạn như vậy.

Chương 876: Nội Chiến (2)

Chương 876: Nội Chiến (2)
“Haiz!” Đồng Mạch ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, cau mày nói: “Không thể nào! Chẳng lẽ Đại Thiền Sơn dám tùy tiện đi theo làm loạn hay sao? Hay bọn họ đang cố ý phô trương thanh thế?”
Điền Vũ nói: “Tướng gia, bất kể có phải là phô trương thanh thế hay không, tất cả phải đề phòng vạn nhất!”
Đồng Mạch nhìn quân tình báo trên tay, trầm ngâm nói: “Nam châu không dám vọng động đâu. Nếu không, ba Đại Phái sẽ không dễ dàng tha thứ. Nếu chúng muốn hưng binh Định châu, tất phải có một cái cớ danh chính ngôn thuận.” Ông ta ngẩng đầu lên, nói: “Bệ hạ, người lập tức thông báo cho Tiết Khiếu, bảo Tiết Khiếu đề phòng Nam châu khiêu khích. Người nói cho Tiết Khiếu biết, mặc kệ Nam châu khiêu khích như thế nào, tất cả đều phải nhịn xuống, tuyệt không để cho Nam châu lấy cớ xuất binh! Chỉ cần không có cớ, bất luận là Nam châu hay là Ngưu Hữu Đạo, không ai dám làm loạn. Nếu không, ba Đại Phái cũng không phải ăn chay, chắc chắn sẽ giết một người răn trăm người!”
“Đại Tư Không đúng là cao kiến!” Thương Kiến Hùng liên tục gật đầu khen ngợi, lo lắng trong lòng tan đi không ít, quay sang nói với Điền Vũ: “Mau, ngươi hãy đi liên hệ với Tiết Khiếu ngay.”
Điền Vũ vội gật đầu, sau đó bước nhanh ra khỏi ngự thư phòng. Ông ta cũng biết việc này không thể chậm trễ.
Nhưng Nam châu mưu đồ đã lâu, tuyệt không phải suy nghĩ bất chợt, đều là tính trước làm sau. Chờ đến khi bên này nhận được tin tức, bắt đầu phản ứng, cuối cùng cũng vẫn còn chậm.
Tiêu Dao cung, Long Hưu mặt đen thui cầm hai phong thứ tố cáo trong tay. Một của Ngưu Hữu Đạo, một của Thương Triều Tông, hai phong thư đến cùng một chỗ.

Ngưu Hữu Đạo lên án triều đình phái người đánh lén, sát hại mấy ngàn tu sĩ ở Mao Lư sơn trang hắn.
Thương Triều Tông cũng lên án triều đình phái người đánh lén, sát hại gần mười ngàn thủ quân dưới tay của y.
Triều đình bất nhân bất nghĩa, có oan khó duỗi, hai người đều mời Tiêu Dao cung làm chủ!
“Thương Kiến Hùng làm cái quái gì thế? Bây giờ tình thế đang rất nghiêm trọng, lại còn nội chiến. Đã muốn giết, lại không giết được người ta, ngại chuyện ít đúng không? Có phải muốn bức người tạo phản hay không? Nếu ông ta không muốn ngồi chiếc ghế đó nữa, cứ nhường lại cho bản cung!” Long Hưu tức giận, chỉ Dịch Thư: “Lập tức liên lạc với Kiến Hùng, bảo ông ta cho bản cung một lời giải thích!”
“Vâng!” Dịch Thư lĩnh mệnh rời đi.
Trưởng lão bên cạnh bước đến gần: “Thư tố cáo kêu oan này, sợ là không chỉ một mình chúng ta.”
Long Hưu hừ lạnh: “Cái này còn phải nói sao?”
.....
Định châu, càng gần đến đất Nam châu, trên con đường xuyên qua khu rừng, một đám người bịt mặt đánh cho một thương đội thất linh bát lạc.
Nghe trong xe có tiếng thiếu nữ kêu lên chói tai, một người bịt mặt vung đao chém rách màn xe, chỉ thấy bên trong có ba thiếu nữ trẻ tuổi bị dọa đến hoa dung thất sắc. Nhan sắc của cả ba thật khiến tim người ta phải đập thình thịch.
Mấy tên bịt mặt xích lại gần quan sát, rồi nhìn nhau, ánh mắt hiện lên sự dâm dục.
Việc đã làm đến nước này rồi, nhất định phải thừa cơ khoái hoạt một chút. Lưu hay không lưu người sống, đợi đến sau này rồi hãy nói.
Trên một chiếc xe ngựa khác, có người mở một chiếc rương trên xe ngựa nhìn một chút, chỉ thấy bên trong đều là vàng bạc châu báu.
Đậy cái rương lại, gã lên tiếng: “Đầu lĩnh, không sai.”
Gã bịt mặt dẫn đầu vung tay lên: “Đi!”
Xe ngựa chứa tài vật kia, còn có ba mỹ nhân trên xe ngựa lập tức đổi hướng, nhanh chóng chạy đi. Về phần thi thể của tạp dịch thương đội,

toàn bộ được ném trong rừng để che đậy giấu vết, trên đường chỉ còn lại vết máu mà thôi.
Trong rừng sâu, một tu sĩ ẩn mình nhìn thấy tình huống trước mặt, âm thầm thả Kim Sí trong tay, sau đó lặng lẽ đuổi theo.
Trong khu rừng biên giới Nam châu, hơn ngàn kỵ binh đang ẩn mình chờ lệnh. Kim Sí vừa bay xuống, bọn họ đã nhận được tin tức.
Một thống lĩnh mặc chiến giáp lập tức sai người dùng Kim Sí đưa tin cho đại quân phía sau, sau đó cao giọng quát: “Xuất phát!”
Hơn ngàn kỵ binh lập tức xông lên ngựa, chạy ra khỏi khu rừng. Đám tu sĩ cũng một đường chạy theo.
Ngay phía trước một trạm gác bên trong Định châu, thủ quân muốn gõ chuông báo động cũng đã muộn. Kỵ binh vọt tới, vung trảm mã đao chém xuống, máu me văng tung tóe.
Trạm gác có bao nhiêu người chứ? Tiểu đội thủ quân kinh hoảng bỏ trốn tán loạn.
Một tu sĩ tọa trấn vừa mới thò đầu ra, lập tức bị hai tu sĩ bay tới liên thủ cuốn lấy.
Hơn ngàn kỵ binh buông tốc độ, một đường lao vùn vụt. Chưa đầy một lát, bọn họ đã đuổi kịp mười tên bịt mặt đã cướp tiền.
Thống lĩnh kỵ binh vung tay lên. Kỵ binh lập tức phân ra ba đường. Hai đường đánh vào khu rừng từ hai bên trái phải. Tình huống trước mắt dọa đám người này sợ đến hồn phi phách tán.
Rất nhanh, đám cướp đã bị bắt toàn bộ. Bọn chúng không khỏi hoảng sợ, khi nhìn thấy một cái đầu người rơi xuống, lập tức khai ra thân phận của mình, là thủ quân canh giữ quan ải đằng trước.
Trước đó, đám người này nhìn thấy có một cái rương rơi xuống từ trên xe ngựa, rớt ra rất nhiều vàng bạc tài bảo. Thấy thương đội ít người, cộng thêm phía trước vắng vẻ, liền động lòng tham, chỉ như vậy thôi.
Thống lĩnh ngồi trên lưng ngựa diễu võ giương oai vung đao lên, cười lạnh: “Các ngươi gây ra phiền phức lớn rồi. Các ngươi có biết ba vị mỹ kiều nương kia là ai không? Là tiểu thiếp Dung Bình quận vương mới nạp, chúng ta đang chạy đến đón tiếp. Lá gan của các ngươi ngược lại không nhỏ, dám khinh nhờn, làm nhục, đánh cướp người phụ nữ của Vương gia, triều đình có còn vương pháp hay không!”

“A!” Người trả lời ngã phịch xuống đất. Gã vốn cho rằng khai ra thân phận thủ quân sẽ bảo đảm được một mạng.
Thống lĩnh hạ lệnh ngay tại chỗ: “Giải đám người này đến quan ải đằng trước để lấy lời khai. Những người còn lại mang về làm chứng!”
Còn cái gì là giải thích chứ? Sau khi đám thủ quân ăn cướp bị giải về quan ải đằng trước, người trấn thủ ở đó nghe xong liền hoảng hốt. Cướp tiền cướp sắc cướp luôn trên đầu Dung Bình quận vương?
Dung Bình quận vương là ai chứ? Là người dám đối nghịch triều đình, cướp luôn Nam châu của triều đình. Trò đùa lần này chơi lớn rồi!
Người được đưa đến, mấy tên kỵ binh nhanh chóng trở về, người trấn thủ quan ải lập tức đem tình huống báo cáo lên trên.
Đại quân biên cảnh Nam châu mưu đồ đã lâu, làm gì có chuyện chờ giải thích.
Đại quân tiên phong biên cảnh không nói hai lời, trước tiên quét ngang cảnh nội Định châu, giết cho đám quân lính Định châu còn chưa kịp chuẩn bị phải tan rã.
Ngay cả nhân mã đến khi nào phía sau cũng mặc kệ. Lần này, một phần lớn nhân mã phòng thủ hậu phương Định châu xem như xong.
Đại quân tiếp theo của Nam châu cũng nhanh chóng chạy đến, khí thế hùng hổ!
Về sau, chuyện Định châu đoạt người đàn bà của Vương gia, đồng thời phái người đánh giết gần mười ngàn trú quân tại quận Thanh Sơn đã xôn xao toàn bộ Nam châu.
Người Nam châu trên dưới tức giận không thôi, đều mắng Định châu khinh người quá đáng. Đây không phải người của triều đình, rõ ràng là tặc phỉ. Đại quân đều lớn tiếng muốn đuổi đến Định châu, la hét đòi báo thù rửa hận cho Vương gia, bài trừ nghịch tặc cho triều đình, muốn triều đình giao ra thủ cấp của Tiết Khiếu.
.....
Giữa trưa, Cao Kiến Thành xuất cung, về nhà dùng bữa trưa.
Xuống xe ngựa rồi bước vào nhà, ông ta không có tâm tư ăn cơm mà chạy thẳng đến thư phòng. Quản gia Phạm Chuyên cũng không mời ông ta dùng bữa mà di theo tới thư phòng.

Cao Kiến Thành ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong lòng gấp gáp, miệng đắng lưỡi khô, sáng nay ông ta đã uống không biết bao nhiêu là nước trà, vậy mà lúc này vẫn thấy khát.
Đợi ông ta thấm giọng xong, Phạm Chuyên vẻ mặt lo lắng hỏi: "Lão gia, tình hình thế nào?"
Cao Kiến Thành đặt chén trà xuống: "Chưởng môn Phi Hoa Các và Chân Linh Viện đều bị treo trên tường thành Thanh Sơn quận. Tình hình bên Nam Châu không ổn lắm, theo tin tức nhận được, hình như Thương Triêu Tông đang tập kết đội ngũ đuổi tới Định Châu."
"Ôi, lẽ nào y muốn đánh Định Châu hay sao? Thương Triêu Tông có thể to gan như vậy ư?" Phạm Chuyên giật mình.

Chương 877: Đánh Không Thắng Cũng Phải Đánh (1)

Chương 877: Đánh Không Thắng Cũng Phải Đánh (1)
Cao Kiến Thành: "To gan cái gì, Nam Châu y còn chẳng dám chiếm. Theo lý mà nói, y không dám, nhưng Đồng Mạch đã bố trí người kiểm kê lại tiền lương của binh lính mà triều đình đã khống chế trong các châu, phủ, đồng thời cũng lệnh cho các bộ nha phải chi tiêu tiết kiệm. Có thể thấy y đã chuẩn bị để phòng ngộ nhỡ."
Phạm Chuyên hơi nghi ngờ: "Bởi vì đánh Mao Lư sơn trang nên Ngưu Hữu Đạo phải dấy binh làm loạn, ba Đại Phái có thể thờ ơ được sao?"
"Một Mao Lư sơn trang nho nhỏ lại có thể đánh bại sự công kích mạnh mẽ như vậy, ngay cả Tông Nguyên cũng bị giết, đây rõ ràng là đã có phòng bị từ sớm. Ngưu Hữu Đạo đã biết trước từ sớm nhưng lại không cảnh báo ba Đại Phái, hắn tình nguyện bất chấp nguy hiểm. Nghĩ lại Tống sứ (1) bị giết dẫn đến đại quân Tống quốc áp sát... Lão Phạm à, ta không dám nghĩ lại chuyện này, chỉ nghĩ thôi đã thấy sợ hãi vô cùng!"
Cao Kiến Thành khẽ gõ lên bàn: "Âm mưu đã lâu, e là Định Châu chạy trời không khỏi nắng!"
(1) Tống sứ: sứ thần nước Tống
Phạm Chuyên như có điều suy nghĩ, chợt lại lo lắng hỏi: "Vậy đại gia (2) phải làm sao bây giờ? Nam Châu một khi trở mặt há có thể cho đại gia dễ chịu?"
(2) Đại gia: cách Phạm Chuyên gọi con trai trưởng của Cao Kiến Thành.
Cao Kiến Thành thở dài nặng nề: "Nghiệt tử kia sống chết không quan trọng, nhưng sợ là toàn bộ con cháu Cao Gia hơn hai trăm mạng người sẽ bị nó liên lụy. Nhìn thế cục trước mắt, xem ra vẫn còn một tia hi vọng."

Thấy ánh mắt ông ta trở nên kỳ lạ như thể đang tính toán điều gì, Phạm Chuyên vội hỏi: "Lão gia có tính toán gì thì nên thực hiện sớm đi, đừng để chậm trễ!"
Giọng Cao Kiến Thành trầm xuống: "Thương Triêu Tông không xuất binh thì thôi, một khi y xuất binh, triều đình tuyệt đối sẽ không thừa nhận Thiểu Minh là do triều đình phái đi. Đây là một tia hi vọng."
Phạm Chuyên nghi ngờ: "Hi vọng ở đâu ạ? Chẳng phải lão gia đã nói sao, Ngưu Hữu Đạo giữ người trong tay, sợ là sẽ không chịu để yên."
"Vậy nên phải ngăn cản Ngưu Hữu Đạo lấy Thiếu Minh ra rêu rao." Cao Kiến Thành khẽ dùng sức vỗ lên mặt bàn: "Triều đình không thừa nhận phái Thiếu Minh đi đánh Mao Lư sơn trang, Ngưu Hữu Đạo cũng làm cho Thiếu Minh không tồn tại, kết cục sẽ ra sao?"
Phạm Chuyên bừng tỉnh hiểu ra: "Sau đó triều đình sẽ không tự lấy đá đập vào chân mình, sẽ ngăn chặn không cho người trong triều truy cứu hướng đi của đại gia, cũng sẽ không liên lụy đến lão gia, Cao gia có thể vượt qua nguy hiểm. Nhưng mà..." Vẻ mặt lão ta rối rắm: "Ngưu Hữu Đạo há có thể mặc cho chúng ta thao túng?"
Cao Kiến Thành hừ lạnh: "Không phải là hắn muốn tiền sao? Cho hắn là được! So với sự sống chết tồn vong và tiền đồ của hơn hai trăm người Cao gia, tiền bạc chẳng là gì cả. Chỉ cần duy trì được tình hình hiện tại thì sau này tiền tài tự nhiên sẽ trở về."
Phạm Chuyên nhất thời mơ hồ: "Chẳng phải là lão gia đã nói cho dù Ngưu Hữu Đạo có cầm tiền vẫn sẽ làm ầm lên cho mọi người đều biết hay sao? Huống hồ hắn còn đòi những một trăm triệu lượng vàng. Tài sản của Cao phủ nào gom đủ được chừng ấy tiền? Nếu thật sự phải bất chấp lo liệu thì sợ là không có cách nào che giấu được."
Cao Kiến Thành: "Ai nói cho hắn một trăm triệu? Ta lấy đâu ra chừng ấy tiền mà đưa cho hắn? Ngươi tính thử coi có thể lấy ra mười triệu hay không?"
Phạm Chuyên nghi ngờ, không hiểu nổi: "Mười triệu thì vẫn có thể gom được, nhưng một trăm triệu biến thành mười triệu có phải là quá chênh lệch rồi không? Ngưu Hữu Đạo có thể nhả ra hay không?"
Cao Kiến Thành hạ thấp giọng hỏi ngược lại lão ta: "Giang sơn Yến quốc trị giá bao nhiêu tiền?"

"..." Phạm Chuyên ngẩn tò te, ngạc nhiên vô cùng, muốn nói lại thôi.
Cao Kiến Thành đứng dậy, đến bên cạnh lão ta, hạ thấp giọng nói: "Dã tâm của Thương Triêu Tông ngay cả người qua đường cũng biết, âm mưu lần này đã chứng tỏ điểm này. Ta có quyền cao chức trọng trên triều, lại buôn bán ở biên giới Yến quốc đã nhiều năm, môn sinh cố lại (3) khắp nơi, nếu ta đồng ý giúp đỡ thì một trăm triệu sao có thể sánh bằng dã tâm của bọn họ. Ngươi nói xem bọn họ sẽ lựa chọn thế nào?"
(3) Môn sinh cố lại: học sinh và thuộc hạ.
Phạm Chuyên đã hiểu rõ ý đồ của ông ta, tất nhiên cũng hiểu điều đó có nghĩa gì, vậy là hít vào một ngụm khí lạnh.
Cao Kiến Thành biết trong lòng lão ta đang nghĩ gì, khoát tay nói: "Tới lúc này Cao gia ta đã không còn đường lui. Trong triều có những hạng người nào, trong lòng chúng ta đều rõ ràng, tất cả đều là lũ sài lang hổ báo. Nếu ta thất thế thì giậu đổ bìm leo, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, nếu vẫn không thể đưa ta vào chỗ chết thì đến lúc đó ngay cả mèo chó cũng tùy ý làm bậy với ngươi. Ngươi bảo ta làm sao có thể trơ mắt nhìn toàn bộ Cao gia lâm vào cảnh không bằng heo chó đây? Đến lúc đó không chỉ Cao gia ta gặp xui xẻo mà những môn sinh cố lại nương tựa ta cũng xong đời!"
Giọng Phạm Chuyên run rẩy: "Lão gia, nhưng mà..." Lão ta khó nói lên lời, nhưng không thể không nhắc nhở: "Một khi sự tình bại lộ thì vạn kiếp bất phục (4) đấy ạ."
(4) Vạn kiếp bất phục: muôn đời muôn kiếp không thể quay đầu.
Cao Kiến Thành: "Nếu ta không làm, vạn kiếp bất phục ở ngay trước mắt. Thương Kiến Hùng rất hiểu ta, tuy hắn có lòng xây dựng quốc gia lớn mạnh nhưng lại không phải là người có trách nhiệm, không ưa tranh thần (5) vì vậy trong triều toàn là những kẻ nịnh hót, không màng việc nước. Thượng bất chính hạ tắc loạn (6) là một câu danh ngôn rất chí lý. Yến quốc bây giờ hỗn loạn vô cùng, trên triều toàn là yêu nghiệt hoành hành."
(5) Tranh thần: thần tử tài hoa xuất chúng, có lòng dạ son sắt, thẳng thắn cương nghị, có can đảm thẳng thắn can gián vua.
(6) Thượng bất chính hạ tắc loạn: Người trên mà làm bậy thì người dưới không thể nghiêm chỉnh được, gần giống câu "nhà dột từ nóc dột

xuống".
Ông ta vỗ vai Phạm Chuyên: "Hắn sẽ không vì Cao gia chúng ta mà chịu trách nhiệm, ta có thể dự đoán được. Con trai ta bán mạng vì hắn nhưng Cao gia ta phải rơi vào kết cục nhà mất người vong, thuận tiện cho đám sài lang hổ báo ấy, như vậy làm sao có thể khiến ta cam tâm đây? Nếu hắn đã bất nhân bất nghĩa trước, vậy cũng đừng trách ta bất trung!"
Hốc mắt Phạm Chuyên đỏ lên, gật đầu: "Hiểu rồi, lão nô hiểu rồi, chung quy vẫn là thế lực triều đình hiện nay lớn mạnh." Lão ta nhắc nhở hậu quả khi làm như vậy.
Cao Kiến Thành: "Vì vậy ta không thể giao việc này vào tay người khác, chỉ có thể để ngươi đích thân đi gặp Ngưu Hữu Đạo, quyết không thể để lộ bất kỳ tin tức gì. Ta để ngươi mang theo mười triệu qua đó không phải để chuộc người, mà là để bày tỏ thành ý của ta, giúp ta trấn an hắn. Ta chỉ muốn ngươi thay ta nói rõ ý đồ, hắn bắt giữ Thiếu Minh làm con tin thì cũng sẽ bảo vệ tính mạng của nó. Ta chỉ muốn Ngưu Hữu Đạo cho ta một lời giải thích để triều đình biết Thiếu Minh đã chết. Chuyện này đối với hắn không phải là chuyện khó, nhưng lại liên quan tới sinh tử và vinh nhục của toàn bộ Cao gia chúng gia!"
Phạm Chuyên đã hiểu, hiểu hết. Cao Kiến Thành đã nói đến nước này, lão ta còn gì không hiểu đâu. Lão ta cố nén nước mắt, gật đầu.
Cao Kiến Thành giữ cánh tay lão ta: "Lão Phạm, việc này không nên chậm trễ, ngươi phải nhanh chóng tới Thanh Sơn quận gặp Ngưu Hữu Đạo, phải đoạt được bài viết của Thiếu Minh trong tay Ngưu Hữu Đạo trước khi giao hắn cho Ân Chú. Họa phúc, vinh nhục của toàn bộ Cao gia nhờ cả vào chuyến đi này của ngươi đó!"
Phạm Chuyên: "Lão nô hiểu, nhưng đường xá xa xôi, lão nô sợ thời gian không kịp..."
Cao Kiến Thành giơ tay ngắt lời: "Cái này ngươi không cần lo lắng. Long Thân vương quản lý tài vật của hoàng tộc Thương Thị, bên đó có một phi cầm cỡ lớn có thể chở người do triều đình tạo ra. Trong phạm vi quyền lực và trách nhiệm của hoàng tộc và của lão phu, trong mấy năm nay, đệ tử hoàng tộc Thương thị đã làm ra những chuyện hư hỏng kia, lão phu giúp bọn họ đè mấy chuyện đó xuống không biết bao nhiêu lần.

Long Thân vương không đến mức không cho lão phu chút thể diện như vậy đâu."

Chương 878: Đánh Không Thắng Cũng Phải Đánh (2)

Chương 878: Đánh Không Thắng Cũng Phải Đánh (2)
Phạm Chuyên hơi khó xử: "Lão nô lớn tuổi rồi, bay tới bay lui trên trời sẽ không chịu nổi, cũng không cưỡi phi cầm được. Việc cơ mật này để tu sĩ hộ tống lại không ổn lắm."
"Để tu sĩ hộ tống, sau đó sắp xếp người..." Cao Kiến Thành giơ một ngón tay lên làm động tác cắt cổ, giết người diệt khẩu.
...
Bên ngoài phủ thứ sử Định Châu không ngừng vang lên tiếng vó ngựa phi nhanh rồi ngừng lại, các tướng lĩnh nhận được mệnh lệnh lần lượt khẩn cấp chạy tới.
Mọi người đã đến đông đủ, Tiết Khiếu vội vàng truyền đạt quân lệnh điều binh khiển tướng.
Đợi đến lúc các vị tướng lĩnh đều đã nhận lệnh rời đi, lại có hai nhóm tu sĩ không hẹn mà cùng tới, gặp nhau ở cổng phủ thứ sử.
Hai nhóm tu sĩ này chính là hai môn phái trấn giữ Định Châu, lần lượt là Thiên Hoa Động phủ và Tiên Vân phái.
Phàm là địa bàn do triều đình kiểm soát trên cơ bản là không có khả năng xuất hiện tính huống chỉ có một môn phái duy nhất. Thứ nhất là lo lắng không dễ khống chế nên cần tạo thế cân bằng. Thứ hai là quan lớn trong triều đều muốn lôi kéo một hai môn phái về phe mình. Vì vậy phải có tối thiểu hai môn phái cùng tồn tại, thậm chí có một số châu phủ có nhiều môn phái cùng tồn tại.
Những môn phái ấy đang chờ đợi bản thân dần lớn mạnh, sau đó có thể đứng vững một phương như Thiên Ngọc Môn và Đại Thiện Sơn.
"Vạn huynh cũng tới rồi."

Hai vị chưởng môn gặp nhau trước cổng, chưởng môn Cái Hoan của Thiên Hoa Động phủ vui vẻ lên tiếng chào hỏi trước.
Chưởng môn Tiên Vân phái Vạn Khinh Yên trầm giọng nói: "Có thể không tới sao?" Sau đó vung tay ý bảo "xin mời".
Hai người dẫn theo người của mình cùng đi thẳng vào Chính Sự đường, trông thấy Tiết Khiếu đang đen mặt.
Vạn Khinh Yên không chút khách sáo, vừa gặp mặt đã hỏi ngay: "Châu Mục đại nhân, nghe nói đại quân Nam Châu đánh Định Châu là do thủ hạ của ngươi giết người của Thương Triêu Tông, cướp tiền của y, lại còn cướp nữ nhân của y nữa. Chuyện này có thật không?"
Khuôn mặt Tiết Khiếu giật giật, cho hai người họ xem một tin tình báo, trầm giọng nói: "Vạn huynh và Cái huynh tin tưởng loại chuyện hoang đường này ư? Đây là tin tức do tướng lĩnh chỉ huy quân đội biên cảnh truyền về. Vừa mới xảy ra cướp bóc, quân đội Nam Châu đã lập tức thẳng tay giết chóc rồi ùa vào. Phối hợp ăn ý như vậy rõ ràng là Thương Triều Tông đã lập mưu từ lâu, cố ý khiêu khích!"
Sau khi đọc tin tình báo, gương mặt Vạn Khinh Yên căng cứng, nói: "Bây giờ nói chuyện này chẳng còn ý nghĩa gì. Điều quan trọng là người của ngươi có cướp nữ nhân của Thương Triêu Tông hay không? Có phải là người của ngươi khiêu khích trước hay không?" Tờ giấy trong tay ông ta rung lên: "Bây giờ người ta có nhân chứng, vật chứng, trong tay có chứng cớ rành rành, ngay cả người của ngươi cũng thừa nhận rồi, vậy mà ngươi lại lấp liếm cho qua. Ngươi giải thích rõ ràng xem nào? Người ta không đe dọa ngươi, chỉ đi ngang qua mà thôi, là người của ngươi giả mạo bọn cướp chủ động đi cướp bóc người ta. Là do ngươi không biết cách quản lý, dựa vào cái gì mà nói người ta gài bẫy?"
Tiết Khiếu mặt mày xanh lét: "Ta đã báo cáo lên triều đình, có phải là Nam Châu khiêu khích hay không triều đình biết rõ trong lòng. Bây giờ nói chuyện này cũng vô dụng. Hai vị đến thật đúng lúc, ta đang muốn mời hai phái theo ta cùng ngăn địch."
Cái Hoan lên tiếng: "Đánh thế nào? Quân đội Định Châu đã điều không ít binh lính đi phòng ngự bên Hàn quốc và Tống quốc, không ít đệ tử tinh nhuệ của hai phái chúng ta cũng theo cùng, Định Châu trống rỗng. Hai phái chúng ta sẽ ngăn cản ở Đại Thiện Sơn, hay là binh lính dưới

trướng của Tiết đại nhân có thể ngăn cản đội quân hung tàn của Thương Triêu Tông? Cuộc chiến này căn bản không đánh nổi!"
Tiết Khiếu đang kìm nén rốt cuộc không nhịn được phải bùng nổ: "Hai vị nói xem phải làm sao bây giờ? Thờ ơ mặc kệ, không chống cự sao? Sau chuyện này triều đình có thể bỏ qua cho ta, bỏ qua cho hai nhà các ngươi không? Kế hoạch trước mắt là không đánh được cũng phải đánh, đánh không thắng được cũng phải đánh!"
Rầm! Vạn Khinh Yên một cước đá bay cái ghế bên cạnh để phát tiết lửa giận trong lòng.
Khuôn mặt Cái Hoan cũng căng cứng, nói: "Lập tức bảo triều đình liên lạc với ba Đại Phái, mời ba Đại Phái ra mặt ngăn cản!"
Tiết Khiếu xòe hai tay: "Bố trí binh lực Yến Quốc vào thời điểm trước mắt của còn cần ta dạy chắc? Bên này vừa truyền tin, khẳng định là triều đình phải tìm ba Đại Phái, có lẽ tổ chức tình báo đã báo cáo tình hình trước cả ta rồi ý. Hiện tại chúng ta chỉ có thể cố gắng chống đỡ, cho dù phải trả giá thật lớn cũng phải chống đỡ tới khi người của ba Đại Phái ra mặt giải quyết. Nếu chúng ta mặc kệ không quan tâm, để cho đại quân của Thương Triêu Tông đánh thẳng vào thì không ai trong chúng ta có thể gánh nổi trách nhiệm ấy đâu!"
Vạn Khinh Yên và Cái Hoan buồn bực không lên tiếng, cũng biết là không có lựa chọn nào khác, tuy nhiên cái cảm giác đột nhiên phải chịu tai bay vạ gió này thật sự là khiến người ta ngột ngạt.
Vạn Khinh Yên nhịn không được mở miệng mắng: "Ai mà chả biết tên Thương Triêu Tông đó dã tâm bừng bừng, Định Châu bên cạnh Nam Châu đúng là vận xui tám đời."
Cái Hoan chen thêm một câu: "Chu Thủ Hiền càng xui xẻo hơn."
Đã là lúc nào rồi mà còn có tâm trạng nói chuyện tào lao! Tiết Khiếu đang muốn bảo hai người họ đừng có nói nhảm nữa thì đột nhiên bên ngoài có người báo cáo: "Bẩm đại nhân, có thư từ triều đình gửi đến."
"Mang tới đây!" Tiết Khiếu tức giận gào lên.
Tên lính này giật mình, sợ hãi bước vào, dâng lên bức thư mà triều đình gửi tới.
Tiết Khiếu đọc lướt nội dung trên thư rồi khoát tay cho tên lính kia lui xuống.

Vạn Khinh Yên hỏi: "Triều đình gửi thư vào lúc này có phải là đã có cách giải quyết rồi không?"
"Có cách giải quyết thì thiếu nữ cũng thành đàn bà rồi." Tiết Khiếu không ngừng oán hận, ném thư cho hai người kia xem.
Sau khi hai người đọc xong, phát hiện trong thư triều đình cảnh cáo bên này, nói là cực kỳ có khả năng Nam Châu khiêu khích bên này, mượn cớ xuất binh, lệnh cho Tiết Khiếu nhanh chóng kiểm soát tình hình, cho triều đình thời gian giải quyết vấn đề."
Vạn Khinh Yên không nhịn được quở trách: "Người ta đánh tới nơi rồi mới nghĩ đến việc nhắc nhở, tổ chức tình báo của triều đình làm ăn cái gì không biết?"
Ba người này ngày thường vốn bình lĩnh nhưng lúc này xảy ra chuyện như vậy khiến họ không nhịn nổi cơn tức.
Nhưng mà không có lựa chọn nào khác, phỏng chừng tin tức bên này gửi về triều đình vẫn chưa tới nơi, nên làm thế nào vẫn phải là làm thế ấy, ba người cùng cảnh ngộ buộc phải cùng nhau rời khỏi phủ thứ sử ra chiến trường bằng tốc độ nhanh nhất. Trên đường đi họ không ngừng truyền lệnh cho đại quân tập kết bố trí phòng thủ để ngăn chặn đại quân Nam Châu.
Đại quân lên đường gấp gáp, một con kim sí từ trên trời bay xuống, Cái Hoan nhanh chóng nhận được một phong thư mật.
Tiết huynh, Vạn huynh!" Đọc xong mật thư, Cái Hoan kêu lên.
Đại quân tiếp tục lên đường khẩn cấp, ba người thúc ngựa ra khỏi hàng, đi sang ven đường. Cái Hoan đưa thư cho hai người kia xem: "Ta cảm thấy kỳ quái là có ba Đại Phái ở đó thì Nam Châu sao có thể đột nhiên khiêu khích tấn công Định Châu. Hóa ra vấn đề cốt lõi ở chính phía triều đình. Triều đình đã điều động một nhóm người đánh lén Mao Lư sơn trang, phát động một trận huyết chiến với Mao Lư sơn trang, kết quả thất bại. Những người có chức vị cao là Chưởng môn Tào Ngọc Nhi của Thiên Hoa Các và chưởng môn Kim Vô Quang của Chân Linh Viện bị bắt, kết cục vô cùng thê thảm, bây giờ còn đang bị treo trên tường thành Thanh Sơn quận thị chúng kia kìa! Hai vị à, là do triều đình chọc giận Ngưu Hữu Đạo khiến cho hắn trả thù đó!"

Chương 879: Nhanh! Nhanh! Nhanh

Chương 879: Nhanh! Nhanh! Nhanh
Sau khi đọc xong mật thư, Vạn Khinh Yên mắng: "Thương Kiến Hùng uống nhầm thuốc à? Ra tay lúc nào không ra tay lại cứ ra tay vào lúc này, cũng chẳng nhìn xem tình hình Yến quốc hiện tại. Hai nước Tống, Hàn nhìn chằm chằm, nội bộ rỗng tuếch, vậy mà còn dám gây ra chuyện rắc rối này? Xem như ta phục vị hoàng đế này rồi, quốc gia đại sự sao có thể làm theo cảm tính, loại chuyện này chưa nắm chắc mà có thể tùy tiện hành động như vậy sao? Hắn không sợ phiền phức nhưng chúng ta lại bị hắn bẫy chết rồi!"
Ông ta thật sự bị chọc tức, trút giận một lèo, lời nói ra hoàn toàn không tôn kính Thương Kiến Hùng một chút nào.
Hai người kia chẳng hề hay biết tình hình cụ thể cuộc giao chiến thực tế ở Mao Lư sơn trang, trước mắt vẫn chưa biết triều đình đã điều động cả Tông Nguyên - cao thủ xếp thứ bảy trên đan bảng, nhưng vẫn thua trận, Nếu biết chuyện đó thì họ sẽ phải kinh ngạc cho mà xem.
Những nơi đại quân đi qua cát bụi cuồn cuộn, Tiết Khiếu nhìn mật thư trong tay với vẻ mặt nặng nề và lạnh lùng. Thấy Vạn Khinh Yên nói những lời bất kính với hoàng đế bệ hạ, y cũng không nói gì, những binh sĩ ngoài kia cũng mắt nhắm mắt mở.
Trên thực tế y đã biết chuyện triều đình đình đánh lén Thanh Sơn quận sớm hơn cả Cái Hoan.
Thương Triêu Tông dã tâm bừng bừng, cạnh giường có hổ vương liếm vuốt là họa lớn của Định Châu, bản thân đang ở vùng giáp Nam Châu, Tiết Khiếu há có thể không chú ý sát sao động tĩnh của Nam Châu.
Y đã sớm đưa rất nhiều mật thám vào Nam Châu, có thể chú ý tới nhất cử nhất động của Nam Châu bất cứ lúc nào.

Nếu không làm thế thì những tướng lĩnh trước kia sao có thể kịp thời từ các nơi chạy tới nhanh như vậy, đó là do y đã triệu tập họ từ trước rồi.
Mặc dù nghĩ rằng có ba Đại Phái thì Nam Châu sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng y vẫn không dám sơ suất, muốn chuẩn bị phòng thủ từ trước.
Tuy nhiên giả quyết quá muộn, y không ngờ Mao Lư sơn trang vừa bị tập kích, phía Nam Châu đã lập tức hành động, thậm chí bất chấp phần lớn binh sĩ Nam Châu vẫn còn chưa tới nơi, quân phòng thủ biên cảnh đã không chờ được mà trực tiếp hành động.
Binh lực vẫn chưa tập kết đúng thời gian đã định.
Phía chủ công (1) vội vàng hành động, chiến tranh có phải đánh như vậy đâu, thật đúng là đánh đến mức khiến y trở tay không kịp.
(1) Chủ công: mũi tiến công chính
Chuyện triều đình đã làm y biết thì biết đấy, nhưng quả thật y không có cách nào nói với người ngoài những chuyện tốt mà Thương Kiến Hùng đã làm, đặc biệt là chuyện ông ta làm hỏng việc của y.
Y biết rõ Thương Kiến Hùng đã ra một quyết định sai lầm làm liên lụy đến Định Châu nhưng cũng chỉ có thể bấm bụng không nói ra.
Đánh lén ấy mà, nếu Thương Kiến Hùng thắng thì ông ta là hoàng đế bệ hạ anh minh quyết đoán, nếu thua thì lại là một chuyện khác, ông ta sẽ là hoàng đế bệ hạ ngu xuẩn!
Vào lúc này Tiết Khiếu nào dám thêm dầu vào lửa. Rõ ràng là y bị liên lụy, nhưng cũng chỉ có thể thừa nhận là bản thân quản giáo không nghiêm, không quản lý tốt thủ hạ, đến mức bọn thủ hạ của y đã làm ra hành động ngu xuẩn là cướp đoạt nữ nhân của Thương Triêu Tông, nhóm lên ngọn lửa chiến tranh.
Y chính là kẻ có khổ mà không thể nói, trên dưới triều đình ai ai cũng đổ hết trách nhiệm lên đầu y. Ngươi đã thấy thần tử nào dám đẩy trách nhiệm lên đầu hoàng đế chưa? Chán sống mới làm vậy!
...
Hoàng cung Yến kinh (2), trong Ngự Thư phòng thật yên tĩnh!
(2) Yến kinh: kinh thành Yến quốc.
Tiêu Dao Cung, Tử Kim Động, Linh Kiếm Sơn, ba vị trưởng lão trấn thủ hoàng cung cùng xuất hiện trong Ngự Thư phòng, lạnh lùng nhìn chằm

chằm vào Thương Kiến Hùng sau bàn sách.
Thương Kiến Hùng nhìn lá thư cáo trạng trên tay, đó là lá thư Ngưu Hữu Đạo và Thương Triêu Tông tố cáo ba Đại Phái được gửi đến nơi này.
Ba vị trưởng lão ở đây thay mặt cho ba Đại Phái tìm Thương Kiến Hùng đòi lời giải thích.
Trong Ngự Thư phòng còn có vài tên thái giám, Điền Ngữ canh giữ bên cạnh Thương Kiến Hùng, mấy tên thái giám đứng hai bên căn phòng, ánh mắt thỉnh thoảng lại sáng lên như thể đang âm thầm đề phòng ba vị trưởng lão này.
"Bệ hạ đã đọc xong chưa? Những gì viết trong thư là thật ư? Có chuyện đánh lén này không?" Một vị trưởng lão trầm giọng hỏi.
Thương Kiến Hùng đặt bức thư trong tay xuống, vẻ mặt nặng nề, nói: "Không dối gạt ba vị, quả nhân cũng mới nhận được tin này, còn đang xác nhận tình hình. Quả nhân đã hạ chỉ tới Nam Châu yêu cầu Nam Châu áp giải phạm nhân đánh lén về kinh thành thẩm vấn."
Vị trưởng lão kia cười gằn: "Có nghĩa là bệ hạ không biết chuyện này?"
Thương Kiến Hùng trầm giọng nói: "Ba vị trưởng lão cứ yên tâm, quả nhân nhất định sẽ điều tra ra chân tướng, nhất định sẽ cho ba Đại Phái một câu trả lời!"
Một trưởng lão khác cười ha hả: "Bệ hạ là vua một nước lớn (3), nếu bệ hạ đã nói như vậy thì chúng ta cũng không nên miễn cưỡng. Nhưng nói miệng không bằng chứng, bệ hạ vẫn nên viết ra thì hơn, như vậy cũng tiện để sau này đối chứng sau khi sự việc đã điều tra rõ ràng."
(3) Vua một nước lớn: nguyên văn là "vạn thừa chi khu" nghĩa là người có hàng vạn cỗ xe ngựa.
"Đúng vậy!" Hai người khác gật đầu.
Thương Kiến Hùng khẽ nhíu mày.
Điền Ngữ bước lên phía trước, khẽ mỉm cười: "Bệ hạ miệng vàng lời ngọc, ba vị còn điều gì không yên lòng mà phải bắt bệ hạ viết giấy làm chứng, như vậy có phải hơi quá đáng hay không? Thường ngày ba vị ở trong cung, bệ hạ chưa từng bạc đãi mà."
Vị trưởng lão vẫn luôn duy trì vẻ mặt bình tĩnh nọ hờ hững nói: "Điền huynh à, việc nào ra việc nấy, chúng ta đừng làm khó bệ hạ, nhưng bệ hạ cũng không thể làm khó chúng ta! Bây giờ là tình huống gì đây? Cung

chủ chúng ta tức giận, nếu qua loa lấy lệ thuật lại những lời bệ hạ thuận miệng nói ra thì không được rõ ràng, chúng ta không có cách nào báo cáo được."
Ba người giữ thái độ kiên quyết, Thương Kiến Hùng cũng hoàn toàn bó tay, phải tự tay viết ba bức thư cho ba người để trở về báo cáo, sau đó mới đuổi họ đi.
Ba người họ vừa đi, Điền Ngữ phất tay, những tên thái giám trong Ngự Thư phòng nhẹ nhàng lui xuống.
Thương Kiến Hùng ngồi sau bàn sách túm lấy một tờ giấy trên bàn và vò đến mức nó biến dạng luôn. Đường đường là hoàng đế bệ hạ vậy mà lại bị người ta ép buộc viết bằng chứng, trong lòng mỗi người bọn họ đều nén giận nhưng không dám nói ra mà thôi.
"Báo!" Ngoài cửa có một tên thái giám hai tay dâng một bức mật báo.
Điền Ngữ đi đến nhận lấy, vừa nhìn đã lộ ra vẻ giật mình không nhẹ, xoay người bước nhanh tới trước bàn sách, một hồi muốn nói lại thôi, cuối cùng nói: "Bẩm hệ hạ, tổ chức tình báo truyền đến quân tình (4) khẩn cấp. Nam Châu xuất binh, đội quân tiên phong đã tiến vào trong khu vực Định Châu, quân phòng thủ biên cảnh Định Châu bị đánh tan tác, khó ngăn được quân Nam Châu.
(4) Quân tình: tình hình quân sự
Thương Kiến Hùng lập tức trừng lớn hai mắt, vẻ mặt khó tin, đột nhiên đứng phắt dậy giật lấy bức mật thư vào tay, nhanh chóng kiểm tra.
"Báo!" Ngoài cửa lại xuất hiện một tên thái giám cầm mật báo.
Có thể nói là họa vô đơn chí, nhà dột gặp mưa rào, Điền Ngữ nhận mật thư, vừa nhìn đã nhận ra là cấp báo của Tiết Khiếu - thứ sử Định Châu. Trong thư kể lại việc Nam Châu sau khi khiêu khích đã mượn cớ xuất binh tấn công, nhiều lần nhấn mạnh Định Châu phòng ngự trống rỗng, sợ là khó ngăn được, xin triều đình viện trợ khẩn cấp!
Sau khi đọc xong, Thương Kiến Hùng giận run người: "Loạn thần tặc tử! Loạn thần tặc tử! Sao quả nhân không biết y lại mới nạp thêm ba thiếp thất?"
Điền Ngữ rầu rĩ: "Bẩm bệ hạ, quan lớn trong triều nạp thiếp không cần báo cáo. Lấy cớ chính là muốn thế nào thì bịa thế ấy, chẳng phải Tiết

Khiếu đã nói là quân phòng thủ Định Châu quả thực làm chuyện xấu, không giải thích được, trước mắt vẫn nên nhanh chóng giải quyết đi ạ!"

Chương 880: Ai Có Thể Ngăn Cản? (1)

Chương 880: Ai Có Thể Ngăn Cản? (1)
"Dễ mắc lừa như vậy à? Còn bị người ta bắt tại trận! Tên Tiết Khiếu ngu xuẩn kia dạy dỗ thủ hạ kiểu gì vậy? Quan binh mà lại giả trang thành đạo tặc che mặt đi giết người cướp của, quả thực là nực cười không chịu được! Quả nhân mà nói ra chuyện này thì cái mặt mo này không có lỗ mà chui xuống. Chẳng lẽ phải thông báo với thiên hạ rằng những kẻ đó là quan binh triều đình của quả nhân hay sao?"
Thương Kiến Hùng giận giữ gầm lên, tức đến mức ngã ngồi lên ghế, suýt chút nữa là tức hộc máu luôn. Ông ta thở hổn hển, nói: "Thật không may là bị Đại Tư Không nói trúng rồi, tên loạn thần tặc tử kia quả nhiên là mượn cớ khiêu khích... Không ngờ Đại Tư Không lại có khả năng dự đoán. Nhanh, nhanh, nhanh mời Đại Tư Không đến bàn bạc cách giải quyết!"
...
Ở khu vực biên giới Nam Châu và Định Châu có một lượng lớn binh sĩ hành quân cấp tốc tới vùng Định Châu tham chiến.
"Lộc cộc! Lộc cộc! Lộc cộc!..."
Âm thanh vó sắt vang lên rầm rầm làm rung chuyển cả mặt đất, cát bụi cuồn cuộn, vô số kỵ binh đếm không hết, nhìn không thấy đầu, Anh Dương Vũ Liệt Vệ như một con rồng dài xông vào vùng Định Châu.
Ven con đường phía trước có một chiếc xe ngựa, vài tướng lĩnh vây quanh trước càng xe, Mông Sơn Minh ngồi trên càng xe chỉ vào một bức bản đồ chỉ bảo cho các vị tướng lĩnh.
Ngưu Hữu Đạo gửi cho Thương Triêu Tông một bức thư. Thư viết rằng trận chiến này phải nhanh, thư tố cáo gửi tới ba phái không chỉ để cáo trạng mà còn để kéo dài thời gian của họ, nhất định phải đánh trước khi

ba Đại Phái chính thức can thiệp, phải mở rộng phạm vi đánh chiếm, có thể giành được bao nhiêu địa bàn thì giành bấy nhiêu.
Thư còn nhiều lần nhấn mạnh yêu cầu phải "nhanh, nhanh, nhanh!"
Để tốc chiến, Thương Triêu Tông phái Mông Sơn Minh đích thân tới chỉ huy trận chiến này, cho ông ta quyền tiền trảm hậu tấu để tránh lãng phí thời gian đi lại xin chỉ thị.
Để Mông Sơn Minh có thể nhanh chóng tới chiến trường chỉ huy, Ngưu Hữu Đạo không tiếc điều động năm con phi cầm khẩn cấp tới phủ thành Nam Châu, trực tiếp đón ông ta đi.
Lúc đầu đội quân tiên phong của Nam Châu tiến công vô cùng thuận lợi, đánh cho đối phương thua tan tác. Tuy nhiên thời gian qua đi, quân Định Châu đã tỉnh táo lại, dần dần tập trung chống đỡ, còn quân tiên phong của Nam Châu lộ ra khuyết điểm là binh lực không đủ, vì vậy thế tiến công bị ngăn trở.
Mặc dù Anh Dương Vũ Liệt Vệ tốc độ nhanh nhưng tốc độ quân bộ lại không theo kịp. Công thành chiếm đất mà dựa cả vào kỵ binh, điều này căn bản là không thể.
Mông Sơn Minh lập tức triển khai sách lược khác, không đợi đại bộ phận binh lính ở hậu phương nữa mà đánh chủ ý lên quân phòng thủ tại các vùng lân cận, truyền lệnh cho các đội quân ấy cùng tới tập kết.
Quân phòng thủ tại các vùng lân cận không phòng thủ nữa, nhiệm vụ canh phòng gì đó khỏi cần lo, chỉ cần đến tập kết với tốc độ nhanh nhất có thể.
Nhiệm vụ bảo vệ huyện thành, quận thành gì đó đều quẳng hết cho ta, cứ giao cho nhóm người tới cuối tiếp quản là được.
Bằng cách này, binh lính trong phạm vi truyền lệnh ùn ùn kéo tới không ngừng, mặc dù không thể đảm bảo là có thể nhanh chóng tập hợp được lượng lớn binh sĩ nhưng có thể đảm bảo là binh lính sẽ liên tục tiến vào vùng Định Châu phối hợp với thế tiến công của Anh Dương Vũ Liệt Vệ.
Về vấn đề nguồn cung, lúc này Mông Sơn Minh vừa lên chiến trường nhưng không nhân từ chút nào. Nguồn cung sẽ được bổ sung nhờ trận chiến, sau khi đánh hạ thành trì, ông ta cho phép cướp bóc ngay tại chỗ!
Tấn công thành trì phải tấn công vào những nơi dễ đánh, tuyệt đối không được giằng co kéo dài mà phải trực tiếp xông lên với mục đích đánh bại

đội quân chủ lực của phe địch. Còn những thành trì khó tấn công thì tạm thời để lại, đợi đội ngũ tiếp theo tới sẽ tiếp tục đe dọa không ngừng.
Mục đích của Mông Sơn Minh là thực hiện ý đồ chiến lược Nam Châu: giành giật thời gian, trước tiên chiếm giữ địa bàn, những thành trì khó tấn công tạm thời để lại, đợi đại bộ phận đội ngũ Nam Châu tới sẽ từ từ đánh chiếm.
Nói trắng ra là ỷ vào Nam Châu binh hùng tướng mạnh đi bắt nạt Định Châu binh lực không đủ sau khi bị điều quân.
Mông Sơn Minh điều chỉnh lại chiến thuật khiến cho quân phòng ngự Nam Châu nhất thời khổ không thể tả.
Xe ngựa một mạch bôn ba trên đường, Mông Sơn Minh vẫn chưa lập ra trung tâm chỉ huy cố định, trung tâm chỉ huy đại quân tấn công chính là ở trên cỗ xe ngựa đang chạy này.
Mông Sơn Minh ngồi trong xe ngựa, cả đêm không ngủ, mặc dù trên mặt có nét mỏi mệt nhưng vẫn nhìn chăm chú vào tấm bản đồ, nhận quân tình khắp nơi rồi truyền đạt các loại mệnh lệnh.
La Đại An vẫn đứng hầu bên cạnh ông ta, cũng đang tai nghe mắt thấy.
Cùng với đội quân Anh Dương Vũ Liệt Vệ, uy lực do vị danh tướng Mông Sơn Minh đích thân chỉ huy lập tức được thể hiện, có thể nói là hào quang tỏa ra bốn phía!
Mông Sơn Minh trực tiếp chỉ huy một bộ phận binh lính kiềm chế quân địch. Trước mắt ông ta đã tập hợp đội quân chủ lực tinh anh để giúp đỡ Anh Dương Vũ Liệt Vệ tập kích bất ngờ khắp nơi, ngăn chặn những đợt tập kết nhỏ lẻ của quân địch, không cho quân địch dùng đội quân chủ lực tạo nên lực lượng binh đoàn có ưu thế tuyệt đối, cũng là để tranh thủ thời gian cho đội quân tiếp theo của phe mình tới nơi.
Quân địch tập kết ở khắp nơi, những đội quân nhỏ lẻ này tới chiến trường nhưng trước mặt Anh Dương Vũ Liệt Vệ lại không chịu nổi một kích, lực lượng này bị đánh cho tan tác tơi bời khiến quân chủ lực của đối phương bị cô lập.
Sau khi đạt được mục đích, phe này đã tập hợp các lực lượng bộ phận ngay tại mặt trận chính diện, Anh Dương Vũ Liệt Vệ lập tức trở lại mặt trận chính diện, hợp với lực lượng chính diện mạnh mẽ tấn công đội quân chủ lực của địch.

Ba mươi nghìn quân Nam Châu quyết đấu chính diện với năm mươi nghìn đại quân Định Châu, dù sao phe thủ vẫn chiếm ưu thế hơn.
Cờ bay phấp phới, trống trận vang lừng, trong tiếng hô giết rung trời, đội kỵ binh của hai bên đấu với nhau, tiên phong tấn công chính diện.
Trong trận chiến này, chưa nói tới số lượng kỵ binh Định Châu thua xa Anh Dương Vũ Liệt Vệ, mà luận về chiến lực, quân Định Châu căn bản không phải là đối thủ của Anh Dương Vũ Liệt Vệ danh chấn thiên hạ.
Sau một đợt tấn công chính diện, trong tình cảnh người ngã ngựa đổ, đội ngũ kỵ binh Định Châu tập kết bị đánh tan, sau đó bị đội quân xông lên kế tiếp của Nam Châu bao vây.
Sau khi đánh bại đội kỵ binh chính diện của đối phương, Anh Dương Vũ Liệt Vệ tiên phong tiến vào trong năm mươi nghìn đại quân, khí thế dũng mãnh vô cùng, tàn nhẫn chém quân địch thành từng mảnh nhỏ.
Nhân lúc đó, đội quân phía sau thừa cơ đánh lén.
Quân Nam Châu nhất cổ tác khí (1) mạnh mẽ tấn công, đánh cho năm mươi ngàn đại quân Định Châu tan tác, xác chết khắp nơi, tàn binh liên tục cản ở phía sau, phần lớn là vội vàng chạy trốn.
(1) Nhất cổ tác khí: Dịch nghĩa là ở hồi trống đầu tiên, sĩ khí (tinh thần chiến đấu) là cao nhất. Ý nghĩa của nó là phải giữ vững tinh thần cho đến lúc cuối hoặc phải hoàn thành một việc gì đó bằng tất cả sức lực của mình.
Bại quân trốn vào trong một sơn đạo trong sơn cốc, sau đó đột nhiên thấy cỏ cây cuộn thành đống lăn xuống như mưa, đá lăn xuống đáy sơn cốc như sấm chặn lối đi.
Hai bên sườn núi có hơn một nghìn cung thủ châm lửa lên đầu mũi tên rồi bắn vào sơn cốc. Trong chốc lát, ngọn lửa mạnh mẽ cháy lên, hơn mười nghìn tàn binh trong sơn cốc kêu gào thảm thiết như quỷ khóc sói gào, tiếng kêu thê lương cực kỳ bi thảm.
Bọn chúng muốn trở lại lối vào nhưng đường vào đã bị truy binh bao vây kín kẽ, từng đợt mưa tên đuổi giết, từng tốp từng tốp tàn binh đầu hàng lảo đảo cầu xin tha thứ ngã xuống.
Hơn mười nghìn quân lên trời không được, xuống đất không xong, táng thân trong biển lửa. Tu sĩ bên thua trận cũng giống vậy, vẫn còn chưa

thoát khỏi hoảng sợ, dẫn theo chủ tướng hốt hoảng chạy trốn nhưng lại bị tu sĩ của Đại Thiện Sơn truy sát.

Chương 881: Ai Có Thể Ngăn Cản? (2)

Chương 881: Ai Có Thể Ngăn Cản? (2)
Trên lưng cõng thêm một người thì không chạy nhanh được, tu sĩ chạy đành phải ném chủ tướng quân địch xuống mà chạy.
Rơi vào bước đường cùng, để bảo vệ vợ con trong kinh thành, chủ tướng quân địch rút kiếm tự vẫn nhưng kiếm trong tay bị đánh rơi, y bị bắt giữ.
Dưới ánh chiều tà, trong tàn khói lượn lờ, trên sơn cốc có hai tu sĩ hợp sức nâng xe lăn lên. La Đại An vác hai cây thương theo sau leo lên núi.
Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn ngửi thấy vùi xác cháy, mặt không chút cảm xúc nhìn cảnh tượng thảm khốc trong sơn cốc. Chẳng ai biết đắm chìm trong ánh nắng chiều rực rỡ ấy, trong lòng ông ta đang suy nghĩ điều gì.
Hơn mười nghìn tàn binh rơi vào bước đường cùng đã đầu hàng cầu xin tha thứ nhưng ông ta không chấp nhận mà hạ lệnh giết chết không tha.
Không phải ông ta vô tình, mà là thế cục trước mắt không cho phép ông ta hao tổn tinh lực vào đám tàn binh này. Thời gian không cho phép, tốc độ không cho phép, đội quân hiện có vốn đang căng thẳng, làm gì có chuyện chia người tới trông chừng hơn một nghìn tàn binh ấy được, một khi bọn chúng phản công... Ông ta không cho phép trên chiến trường xảy ra chuyện ngoài ý muốn!
La Đại An nhìn thảm cảnh trước mắt mà muốn nôn.
Ngay cả hai tu sĩ Đại Thiện Sơn khiêng xe lăn cũng nguôi lạnh trong lòng, thi thoảng lại lén lút nhìn trộm Mông Sơn Minh, cảm thấy người này còn ác hơn tu sĩ bọn họ nhiều lắm, có sẵn cả ngàn kế giết người.
Tại quận thành Dung Dương, chủ tướng quân địch bị bắt sống áp giải đến trước cổng thành, quân Nam Châu tập kết ngoài thành kêu gọi đầu hàng, tuyên bố rằng nếu người trong thành không ra khỏi thành xin đầu hàng thì một khi thành bị phá đội quân sẽ giết sạch quan chức to nhỏ

trong thành, lúc này mở cổng thành thì đội quân có thể bỏ qua chuyện cũ!
Vì trận quyết chiến này, quân trong thành gần như đã rút hết, căn bản không còn binh lực thủ thành. Biết là thủ không nổi nên tu sĩ thủ thành đã chạy trốn, cổng Dung Dương thành mở rộng, đại quân Nam Châu cấp tốc tiến vào tiếp quản thành rồi nghỉ ngơi và chấn chỉnh lại đội ngũ.
Đại quân được nghỉ ngơi và chấn chỉnh lại, nhưng Mông Sơn Minh không được nghỉ ngơi mà vẫn chỉ huy điều khiển quân đội ở những nơi khác duy trì thế tiến công.
Đây là quận thành đầu tiên mà quân Nam Châu chiếm đóng sau khi tiến vào Định Châu.
Quận chủ Dung Dương quận buộc lòng phải đầu hàng, một nhà già trẻ đều đang nằm dưới lưỡi đao, ông ta không có lựa chọn nào khác, phải hạ lệnh cho các huyện thành thuộc quyền quản lý của Dung Dương quận mở cửa thành đầu hàng.
Đây là ngày đầu khai chiến, cũng là ngày đầu tiên quân Định Châu và Nam Châu tập kết giao chiến chính diện và kết thúc bằng thất bại nặng nề của Định Châu.
Đây là một trận chiến diễn ra ở bên ngoài Dung Dương quận thành, năm mươi nghìn đại quân đấu với ba mươi nghìn quân Nam Châu gặp thất bại thảm hại, gần như bị tiêu diệt toàn bộ, chỉ có khoảng hai nghìn người chạy tan tác khắp nơi.
Tin tức truyền đi có tác động khó lường tới quân Nam Châu đang di chuyển tới vùng biên giới. Đội quân triều đình căn bản không phải là đối thủ của đội quân Nam Châu, năm mươi nghìn quân đấu với ba mươi nghìn quân mà gần như bị tiêu diệt toàn bộ?
Đặc biệt là sau khi biết tin hơn mười nghìn bại quân đầu hàng nhưng không được chấp nhận và bị giết sạch, mọi người đều chấn động!
Trước sự uy hiếp đe dọa của đội quân Nam Châu đến sau, trong số những thành trì vững thủ khó công lúc trước có một vài thành trì lần lượt mở cổng thành xin đầu hàng.
Mà đội quân đến sau cùng với đại quân Nam Châu đánh cho quân Định Châu sợ mất mật, ý chí chống cự cũng yếu dần!

Sau khi đại quân Nam Châu biết tin phe mình lấy ít địch nhiều, tiêu diệt toàn bộ quân địch với tổn thất không lớn, có thể nói sĩ khí (2) tăng mạnh.
(2) Sĩ khí: tinh thần chiến đấu của binh sĩ.
Đây chính là kết quả mà Mông Sơn Minh yêu cầu ở trận chiến này. Lần đầu đại chiến giành thắng lợi đã làm tăng sĩ khí đang mỏi mệt của quân mình và tiêu diệt sĩ khí của quân địch.
Vẫn còn một mục đích nữa, đó là uy hiếp quân địch không để cho chúng sai tốp lính nhỏ lẻ gây rối bên này, thúc ép đối phương thu hẹp lực lượng tập kết để bên này có thể chiếm địa bàn với tốc độ nhanh hơn.
Nam Châu có rất ít người biết ý đồ chiến lược quan trọng nhất của bên này. Mục đích thực sự được che giấu không phải là muốn phân rõ thắng bại sau cùng với quân Định Châu mà là cố gắng hết sức chiếm địa bàn một cách nhanh nhất.
Mục đích này không thể tiết lộ ra ngoài, nếu không phía Định Châu sẽ nghĩ mọi cách để kéo dài.
...
Tin tức chiến bại truyền tới đại doanh trung quân (3) của Định Châu. Trong chiếc lều mới được dựng lên, Tiết Khiếu hai tay run run cầm chiến báo, miệng lẩm bẩm: "Sao lại thất bại thảm hại như vậy? Lẽ nào Mông Sơn Minh đích thân chỉ huy... Ai có thể ngăn cản đây?"
(3) Trung quân: Quân đội cổ đại trung quốc gồm tiền quân, trung quân, hậu quân, trong đó trung quân là quân chủ lực. Ngoài ra còn có tả quân và hữu quân.
Vạn Khinh Yên và Cái Hoan sắc mặt khó coi, mới ngày đầu khai chiến, còn chưa hết ngày mà đã bị mất vùng đất một quận rồi!
Cái Hoan đột nhiên nói: "Tiết huynh, lập tức đưa tin về triều đình, đề nghị triều đình nhanh chóng điều động viện binh từ các châu phủ lân cận."
Tin chiến thắng truyền tới phủ thứ sử Nam Châu. Trong Anh Vũ đường, Thương Triêu Tông và Lam Nhược Đình nhận tin thắng trận, nhìn nhau cười lớn, các vị tướng lĩnh cũng vui mừng, hưng phấn.
"Nhanh, nhanh như vậy mà đã chiếm được một quận rồi, nhanh thật đấy! Mông bá bá đích thân ra trận quả nhiên là không giống người thường!"

Thương Triêu Tông vui mừng không ngớt.
Một vị tướng cười ha ha: "Vương gia, năm đó lúc Mông soái dẫn đầu đại quân Yến quốc uy chấn tứ phương, các nước khác đều nơm nớp lo sợ. Tiết Khiếu là cái thá gì, nếu y mà biết đối thủ giao chiến cùng mình là Mông soái thì nhất định sẽ dọa vỡ gan chó của y."
"Ha ha!" Mọi người lại sung sướng cười to một trận.
Trong một đình viện khác trong phủ thứ sử, Hoàng Thông sắp bước vào bên trong thì tìm thấy Hoàng Liệt nên báo tin chiến thắng cho hắn ta luôn.
Hoàng Thông mỉm cười: "Nói đúng hơn là, tính cả những huyện thành mở cổng đầu hàng khác thì địa bàn không chỉ có một quận thôi đâu. Có người nói những địa bàn rải rác cộng lại cũng có thể gộp thành nửa quận luôn đó. Chưởng môn à, không thể không thừa nhận là Mông Sơn Minh trên chiến trường quả thực quá tài giỏi, quả nhiên là một danh tướng danh bất hư truyền, vừa ra tay đã càn quét không gì cản nổi!"
Nhưng Hoàng Liệt không cười nổi, khẽ thở dài: "Lần này xem như chúng ta bị kéo xuống nước, sợ là muốn để bên ngoài nghĩ rằng chúng ta không cùng một phe với Ngưu Hữu Đạo cũng khó khăn."
Ông ta vốn tưởng là hai bên chạm mặt giằng co một trận rồi đợi tới lúc ba Đại Phái can dự vào là xong, ai ngờ Định Châu không chịu nổi một kích như thế, lần này đúng thật là đâm lao đành phải theo lao, biến đùa thành thật rồi. Đã đánh đến mức này, nếu bây giờ Đại Thiện Sơn lại rút người về thì một khi Nam Châu bại trận, Đại Thiện Sơn sẽ không có cách nào ăn nói với toàn thể Nam Châu.
Sau khi nghe tin, Hoàng Liệt cũng rất bất ngờ, ngac nhiên nói: "Trong thời gian ngắn như vậy mà chiếm được một quận? Địa bàn lớn như vậy, đại quân muốn đi khắp cả quận trong thời gian ngắn cũng khó nhỉ?"
Nụ cười trên gương mặt Hoàng Thông cứng đờ, ngậm miệng không nói nữa.
...
"Muốn bảo ta thả người à?"
Trong Mao Lư sơn trang, Ngưu Hữu Đạo ngồi trong đình cầm đọc bức thư mà bên Thương Triêu Tông gửi tới triều đình, nhếch miệng cười lạnh lùng.

Thương Triêu Tông cũng không bảo hắn thả người, mà truyền tin cho hắn, bảo hắn định đoạt.
Ngưu Hữu Đạo đập lá thư xuống bàn đá: "Hồi âm cho Vương gia, bảo Vương gia đồng ý với triều đình đi!"
Quản Phương Nghi bên cạnh kinh ngạc nói: "Ngươi treo người trên tường thành khiến triều đình vì thể diện mà không nén được giận. Bây giờ triều đinh lại mượn cớ thẩm vấn để dẫn người đi, đến lúc đó kết quả tra hỏi ra sao chúng ta không kiểm soát được."

Chương 882: Niềm Vui Bất Ngờ (1)

Chương 882: Niềm Vui Bất Ngờ (1)
Ngưu Hữu Đạo: "Dù sao trên danh nghĩa Nam Châu vẫn là của Yến Quốc. Mọi việc đều phải nói tới quy củ, đâu thể để cho Vương gia ngang nhiên kháng lệnh, có đúng không? Đồng ý thì đồng ý, nhưng lúc nào đồng ý lại là một chuyện khác. Đánh ta một trận còn muốn ta dễ dàng thả người, làm gì có chuyện tốt như thế? Thông báo với quận thành bên kia là giết đám người đang treo trên tường thành thị chúng đi! Lý do ấy hả, cứ thông báo rộng rãi là những kẻ đó vu cáo hãm hại triều đình, nói là triều đình phái đến đánh lén!"
Quản Phương Nghi lắc đầu, buông tiếng thở dài. Đây rõ ràng là đang vả mặt triều đình mà. Bên này nhận được ý chỉ nhưng không những không thả người mà còn giết người luôn, triều đình sao có thể chịu nổi!
Đúng lúc này, Viên Cương đi tới, lấy một phong thư ra, đặt trước mặt Ngưu Hữu Đạo: "Tin chiến thắng từ phía Định Châu!"
"Ồ!" Ngưu Hữu Đạo cực kỳ vui vẻ cầm thư đọc, Quản Phương Nghi cũng bước nhanh tới ngồi phía sau hắn, gác một cánh tay lên bả vai hắn, cúi người cùng xem, tấm tắc thành tiếng.
"Ha ha!" Sau khi đọc thư, Ngưu Hữu Đạo cười vui vẻ, lắc đầu khen ngợi: "Không hổ là Mông Sơn Minh, đánh quá hay, kết quả và tiến độ chiến đấu vượt xa dự liệu của ta!"
Điều mà hắn mong muốn nhất là đợi tới khi ba Đại Phái chính thức can thiệp, tốt nhất là bên này có thể chiếm được địa bàn một quận của Định Châu. Ai dè tình hình chiến đấu vẻ vang đến mức khiến hắn khó mà tin được, chưa tới một ngày mà Mông Sơn Minh đã chiếm được địa bàn một quận rưỡi, hơn nữa ông ta còn thật sự làm theo lời hắn, mạnh mẽ đánh ra khí thế của Nam Châu!

Tuy nhiên, Viên Cương không không vui vẻ lắm mà ngược lại, hắn ta còn giội một gáo nước lạnh: "Theo tin tức từ Ngũ Lương Sơn bên kia, ở trận đánh ngoài thành Dung Dương, hơn mười nghìn bại quân bị chặn trong sơn cốc đã bị ngọn lửa bủa vây và tiêu diệt. Hơn mười nghìn người muốn đầu hàng nhưng Mông Sơn Minh giết cả, tàn sát hết hơn mười nghìn người đó!"
Quản Phương Nghi nghe mà sởn cả tóc gáy.
Ngưu Hữu Đạo im lặng một hồi, chầm chậm nói: "Hầu Tử à, thời loạn có quy tắc của thời loạn! Vương gia cho Mông Sơn Minh đặc quyền tiền trảm hậu tấu, ông ta làm như vậy là có đạo lý của mình. Trên chiến trường, Mông Sơn Minh một đời chinh chiến, là người tài giỏi chân chính đã nếm trải biết bao thử thách. Chuyện thuộc lĩnh vực nào thì cứ để người trong lĩnh vực đó làm thôi, chúng ta không biết thì đừng có hoa tay múa chân kẻo người ta lại bó tay bó chân."
Viên Cương xoay người rời đi, cũng không nói thêm điều gì.
"Không ngờ tên Hầu Tử thối này lại có một mặt lòng dạ đàn bà đó!" Quản Phương Nghi nhìn chằm chằm vào bóng lưng rời đi của Viên Phương mà buông tiếng thở dài. Có điều bàn tay đang đặt trên bả vai Ngưu Hữu Đạo lại vỗ nhẹ: "Nhưng mà Đạo gia này, lần hành động này của ngươi đúng là khiến quá nhiều người chết đấy. Ta là phụ nhân đích thực đó."
Ngưu Hữu Đạo lẳng lặng nói: "Không tiến thì lùi, nếu ta nhường bước thì bên này sẽ càng có nhiều người chết hơn. Nếu đổi lại là ngươi thì ngươi sẽ chọn thế nào? Ta không có lựa chọn nào khác!"
"Ai ôi, dù sao ngươi cũng không quan tâm tới mấy chuyện này thêm nữa. Ta đi thông báo cho quận thành bên kia hành động nhé! Trong thời gian ở Tề kinh, ta thật không ngờ sẽ có một ngày bản thân bị cuốn vào chuyện như vậy." Quản Phương Nghi thả tay ra khỏi vai hắn, thở dài rời đi.
Ngưu Hữu Đạo cầm chiến báo lật qua lật lại.
Dù nói thế nào đi chăng nữa, nhờ có người có thể thực hiện ý đồ của hắn một cách hoàn hảo như vậy nên hắn đã bớt được không ít việc...
Màn đêm buông xuống, hậu quả của trận đánh bên ngoài Dung Dương thành vẫn hưa ngừng lại. Nỗi kinh hoàng hiển hiện rõ ràng, binh lực

Định Châu có hạn nên không dám chủ động xuất kích nữa và rút lại binh lực, tiến vào trạng thái phòng ngự toàn diện.
Trong đại doanh trung quân, Tiết Khiếu đang lo lắng chờ đợi triều đình hồi âm, chờ đợi triều đình điều viện binh, chờ đợi triều đình nghĩ cách giải quyết việc này.
Viên Cương đã đợi ở trung khu Ngũ Lương Sơn, có thể tuyền tin chiến báo bất cứ lúc nào.
Một đệ tử Ngũ Lương Sơn vào động bẩm báo: "Thưa Viên gia, bên ngoài có đệ tử Lưu Tiên Tông chuyển lời muốn gặp ngài."
Công Tôn Bố cũng đang ở trong động, hắn ta ngẩng đầu nhìn.
Viên Cương đứng dậy rời đi. Ra tới ngoài động, hắn gặp đệ tử canh giữ Lưu Tiên Tông. Tên này bẩm báo: "Thưa Viên gia, bên ngoài sơn môn có một người tới. Đối phương nói là bạn cũ của ngài."
Viên Cương hỏi: "Ai?"
Đệ tử Lưu Tiên Tông: "Đối phương không nói, đầu trùm mũ che mặt, không để lộ khuôn mặt thật, chỉ nói là ngài gặp sẽ biết."
Viên Cương nhíu mày.
Đợi tới khi gặp vị tự xưng là bạn cũ kia, Viên Cương dẫn hắn ta vào Mao Lư sơn trang. Không lâu sau, Ngưu Hữu Đạo đi tới sân viện mà Thương Thục Thanh sống.
"Đạo Đạo!" Ngân Nhi đang ngồi cùng Thương Thục Thanh. Nàng ta tinh mắt, hô lên rồi đứng bật dậy, chạy tới.
Ngưu Hữu Đạo nhìn hộp cơm nàng ta đang ôm trong tay, đau đầu cười gượng: "Vẫn đang ăn à?"
Ngân Nhi lập tức nhón một miếng thịt lợn rừng đưa cho hắn: "Cho ngươi ăn nè!"
"Ta ăn rồi." Ngưu Hữu Đạo lập tức xua tay, khéo léo từ chối.
"Đạo gia!" Thương Thục Thanh bước đến gần rồi thi lễ. Nàng hơi bất ngờ vì Ngưu Hữu Đạo hiếm khi chủ động đến tìm nàng.
Ngưu Hữu Đạo đẩy Ngân Nhi ra rồi hỏi: "Quận chúa, hắn là cô biết hết những người có mặt mũi trong Yến Kinh nhỉ?"
Thương Thục Thanh không biết tại sao hắn lại hỏi chuyện này, hơi ngập ngừng: "Còn phải xem là ai, dù sao ta cũng rời Yến kinh nhiều năm rồi."
Ngưu Hữu Đạo: "Tỉ như người của phủ Đại Tư Không thì sao?"

Thương Thục Thanh gật đầu: "Ta có quen một vài người nhà Cao đại nhân, nhưng không nhiều đâu. Lúc còn ở nhà, bình thường ta rất ít khi ra ngoài."
Ngưu Hữu Đạo: "Quản gia của Cao Kiến Thành thì sao?"
"Phạm Chuyên ư?" Thương Thục Thanh lên tiếng hỏi. Thấy hắn gật đầu, nàng cũng gật đầu nói: "Ông ta đã từng đến vương phủ chào hỏi, ta gặp ông ta rồi, có thể xem là quen biết. Sao Đạo gia lại nhắc tới ông ta vậy? Có liên quan tới Cao Thiếu Minh bị bắt sao?"
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười: "Nếu đã quen biết vậy thì làm phiền quận chúa đi theo ta một lát nhé!"
Thương Thục Thanh nghi ngờ, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi với hắn. Ngân Nhi vẫn ôm hộp cơm không buông, chủ động đi theo...
Trong một căn tĩnh thất với ngọn đèn dầu tờ mờ, quản gia Phạm Chuyên của phủ Đại Tư Không ngồi im trước một cái bàn, lẳng lặng chờ đợi.
Lão ta chính là người giả danh là bạn cũ của Viên Cương tới tìm. Lần này đến đây, lão ta phải cực kỳ cẩn thận, sợ là cứ trực tiếp tới tìm Ngưu Hữu Đạo sẽ khiến mọi người chú ý.
Vì vậy lão ta tìm Viên Cương trước, bảo Viên Cương sắp xếp cho mình gặp Ngưu Hữu Đạo.
Tuy nhiên, Ngưu Hữu Đạo bên này đoán là không có nhiều người biết vị này, có lẽ ba phái Lưu Tiên Tông bên kia có người biết lão ta, nhưng đối phương nói là chuyện bí mật, trước mắt không thể để lộ, sau khi đến đây lại yêu cầu đuổi những người khác đi. Ngưu Hữu Đạo dường như bừng tỉnh, lúc này mới tìm Thương Thục Thanh đến kiểm chứng.
Cửa tĩnh thất mở ra một khe hở, Phạm Chuyên ngẩng đầu nhìn. Lão ta ngồi ở chỗ sáng nên không nhìn rõ người trong bóng tối là ai, không biết ai đang nhìn trộm mình.
Ngoài cửa, Thương Thục Thanh nhìn xong thì xoay người gật đầu với Ngưu Hữu Đạo, thấp giọng nói: "Đạo gia, đúng là ông ta." Sau đó nàng lại hơi nghi ngờ: "Ông ta tới cứu Cao Thiểu Minh phải không?"
Ngưu Hữu Đạo cảm ơn nàng, đưa tay mời nàng sang bên cạnh nghỉ ngơi, tỏ ý chuyện này để nói sau, hắn phải xem tình hình trước đã.
Sau khi người đã lui xuống, Ngưu Hữu Đạo đẩy cửa bước vào.

Phạm Chuyên đang đăm đăm nhìn xuống dưới. Ngay sau khi thấy Ngưu Hữu Đạo, lão ta đứng phắt dậy, chắp tay nói: "Lão nô Phạm Tuyên bái kiến Đạo gia."
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, đưa tay ý bảo lão ta ngồi. Hắn cũng ngồi xuống, nở nụ cười: "Chúng ta chưa từng gặp mặt, ngươi biết ta là ai không?"
Phạm Chuyên nói: "Lão nô sẽ không mạo muội đến đây. Lão nô đã nhìn thấy bức tranh vẽ Đạo gia. Chắc hẳn ở Mao Lư sơn trang cũng không có người dám giả mạo Đạo gia." Lão ta nói xong thì gật gù khen ngợi: "Mọi người đều nói Đạo gia còn trẻ, hôm nay gặp mặt mới biết thế nào là thanh niên tài tuấn, tung hoành bãi hạp (1), khiến tài tuấn trong thiên hạ phải xấu hổ."
(1) Tung hoành bãi hạp: có tài ăn nói, biết khi nào nên nói khi nào không nên nói.

Chương 883: Niềm Vui Bất Ngờ (2)

Chương 883: Niềm Vui Bất Ngờ (2)
Ngưu Hữu Đạo cười híp mắt, xua tay: "Đừng nói những lời khách khí nữa, có chuyện gì ngươi cứ nói thẳng ra đi."
Phạm Chuyên cũng không vòng vo, đưa tay vào trong tay áo, lấy ra rất nhiều ngân phiếu của ngân hàng tư nhân có chi nhánh khắp nơi rồi đẩy tới trước mặt Ngưu Hữu Đạo: "Xin Đạo gia xin vui lòng nhận cho."
Ngưu Hữu Đạo cầm lên nhìn, tính số lượng, cộng lại vừa vặn mười triệu lượng vàng. Hắn khẽ nhíu mày, tiện tay ném trở lại trên bàn: "Ta nói là một trăm triệu cơ mà. Chỗ này mới có mười triệu, có phải là quá ít hay không? Ngươi đang đuổi ăn mày đấy à?"
Phạm Chuyên cười gượng: "Nếu mười triệu lượng vàng được coi là đuổi ăn mày thì e là quyền quý khắp kinh thành này đều thành ăn mày rồi ạ. Vì mười triệu lượng vàng này mà trong phủ gần như táng gia bại sản rồi."
Ngưu Hữu Đạo: "Cò kè mặc ta với ta hử?"
Phạm Chuyên: "Lão nô không dám! Một trăm triệu mà Đạo gia nói, phủ ta sẽ trả nhiều hơn, không trả ít hơn đâu."
Ngưu Hữu Đạo ồ lên, hỏi đầy hứng thú: "Trả nhiều là bao nhiêu?"
Phạm Chuyên ý vị thâm trường, thấp giọng nói: "Giang sơn Yến quốc trị giá bao nhiêu?"
Ngưu Hữu Đạo im lặng, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đối phương, chỉ bật ra một từ: "Nói!"
"Lần này lão nô đến đây không phải dùng tiền chuộc người. Minh thiếu ở trong tay Đạo gia, chủ nhân rất yên tâm. Số tiền này là một chút tâm ý mà chủ nhân sai lão nô tặng cho Đạo gia để cảm ơn Đạo gia chăm sóc cho Minh thiếu trong thời gian sắp tới..." Phạm Chuyên hạ thấp giọng, không nhanh không chậm nói ra mục đích mà Cao Kiến Thành sai mình

tới lần này. Cuối cùng lão ta nhìn mặt gửi lời, quan sát phản ứng của Ngưu Hữu Đạo, lên tiếng nhắc nhở: "Nếu Đạo gia vừa ý chút sức mọn của chủ nhân của lão nô thì chủ nhân của lão nô nhất định sẽ tạm lưu lại trong triều làm người hữu dụng. Nếu ngài không đồng ý, chủ nhân của lão nô thật sự không thể ra sức, có muốn giúp Đạo gia cũng không giúp được."

Vẻ mặt Ngưu Hữu Đạo cực kỳ đặc sắc. Một trăm triệu lượng vàng không phải là con số nhỏ. Vốn dĩ hắn cũng đoán là rất không có khả năng Cao Kiến Thành lấy ra một trăm triệu. Cái giá trên trời ấy chỉ để thăm dò mà thôi. Xem đi, Cao Kiến Thành quan tâm đứa con trai này biết bao nhiêu! Đầu tiên ông ta muốn ứng trước tiền cho hắn, sau đó lại bám vào số tiền đó mà ra tay."

Đối với hắn, Cao Thiếu Minh là một món hời mà hắn nhặt được. Ngay từ lúc đầu hắn thế nào cũng không ngờ rằng mình có thể bắt được con trai của Đại Tư Không Yến quốc.

Lại càng không ngờ rằng Cao Kiến Thành lại đưa ra một đề xuất như vậy, khiến hắn trở tay không kịp.

Vẻ mặt Ngưu Hữu Đạo liên tục thay đổi. Sau khi mạch suy nghĩ trở nên rõ ràng, Ngưu Hữu Đạo gật gù, chân thành khen ngợi từ đáy lòng: "Có thể ngồi ở vị trí cao trong triều, quả nhiên không đơn giản. Là Ngưu mỗ coi thường bậc anh hùng thiên hạ rồi. Không phải là triều đình không có người, mà là triều đình không biết dùng người."

Hắn lại vươn hai tay cầm xấp ngân phiếu trên bàn lên, lắc lắc: "Đã là ý tốt của Đại Tư Không, nếu Ngưu Mỗ từ chối thì đúng là không thức thời! Phiền ngươi chuyển lời tới Đại Tư Không, nói là đại thiếu ở bên này, Ngưu mỗ nhất định tiếp đãi thật tốt, tuyệt đối không sơ suất. Ngoài ra, cũng xin Đại Tư Không yên tâm, Ngưu mỗ sẽ hết sức phối hợp với lời nhắn nhủ của Đại Tư Không, sáng mai sẽ có tin tức truyền ra, tin này có thể làm cho Đại Tư Không yên tâm."

Phạm Chuyên mỉm cười. Nói chuyện với người thông minh thật là thoải mái. Lão ta gật đầu: "Lão nô nhất định sẽ thay Đạo gia chuyển lời."

Nét mặt chuyển sang nghiêm túc: "Thưa Đạo gia, lão nô muốn gặp Minh thiếu!"

"Được thôi." Ngưu Hữu Đạo đứng dậy: "Ngươi chờ một lát, ta đi sắp xếp đã." Hắn nói xong thì đi ra ngoài.
Không bao lâu sau, Cao Thiếu Minh có vẻ hơi chật vật được dẫn tới. Y tạm thời không rảnh mà rửa mặt chải đầu.
Người bị đẩy vào. Cửa vừa đóng lại, thấy lão quản gia ở trong phòng, Cao Thiếu Minh sững sờ, dụi mắt, tưởng là mình nhìn nhầm. Cho tới khi Phạm Chuyên run rẩy nói: "Đại gia, ngài phải chịu ấm ức rồi." y mới tin không phải là mơ. Y bước nhanh về phía trước, hai tay đỡ Phạm Chuyên, cực kỳ ngạc nhiên, mừng rỡ: "Phạm thúc, sao thúc lại tới đây? Phụ thân bảo thúc tới cứu ta phải không?"
"Xuỵt!" Phạm Tuyên dựng thẳng ngón tay, ý bảo hắn nói nhỏ thôi. Sau đó lão ta nghiêm mặt nói: "Thưa Đại gia, đúng là lão gia bảo lão nô tới cứu ngài. Nhưng có mấy lời Đại gia phải nhớ kỹ. Bây giờ Đại gia không trở về kinh thành được nữa rồi, cũng đừng nghĩ đến chuyện trở về. Từ hôm nay trở đi, Cao Thiếu Minh đã chết, đã vì bệ hạ mà hi sinh thân mình..."
Hoàng cung Yến kinh, trong một đình viện vắng lặng, trong một căn phòng vắng lặng.
Trên bàn đặt một bát cơm trắng, còn có một đĩa dưa muối nữa.
Chu quý phi Chu Thanh ngồi cạnh bàn, ăn mặc đoan trang, xinh đẹp. Nàng ta nhìn cơm canh đạm bạc trên bàn, từ từ nở nụ cười đau khổ, cười ra nước mắt.
Bữa cơm này do cung nhân đưa tới, đơn giản đến mức khiến người ta khó tin. Đồng thời cung nhân vẫn còn bỏ lại một câu, nói là chưởng môn của Phi Hoa Các và Chân Linh Viện đều bị bắt, bị treo trên tường thành Thanh Sơn quận. Bây giờ Đại tư đồ Đồng Mạch lệnh cho các bộ thắt lưng buộc bụng, trong cung cũng phải hưởng ứng lời kêu gọi ấy, Chu quý phi ăn tạm vậy.
Từ khi Chu Thủ Hiền chết trận, tình cảnh Chu gia dần dần suy tàn. Vì Chu Thủ Hiền tự sát nên được cái danh hi sinh vì triều đình, cuối cùng cũng bảo vệ được người nhà, nhưng trụ cột Chu gia đã đổ rồi. Tuy nhiên, Chu Thủ Hiền tự sát khiến Tào Ngọc Nhi cùng Kim Vô Quang xúc động. Bọn họ đã quen biết nhiều năm, tình nghĩa vẫn còn, vì vậy ít nhiều vẫn quan tâm tới Chu gia. Dù sao hai vị trưởng môn có thể gặp

người của Đồng Mạch, dặn dò một chút nên trong cung sẽ không làm khó Chu Thanh quá mức.
Chu Thanh biết vận mệnh của mình và của Chu gia phải dựa cả vào Thương Kiến Hùng, hi vọng được Thương Kiến Hùng sủng ái. Vì vậy nàng ta đã nhiều lần cầu kiến Thương Kiến Hùng nhưng có người ngăn lại, cho dù đã truyền lời bái kiến lên trên thì bên trên cũng được báo lại là bệ hạ đang bận quốc sự.
Cuối cùng Chu Thanh Thanh cũng hiểu ra. Năm đó Thương Kiến Hùng sủng hạnh nàng ta vì phụ thân của nàng ta. Bây giờ phụ thân đi rồi, trong cung lại có vô số mỹ nhân, có quá nhiều quyền quý cần bệ hạ vỗ về, làm gì đến lượt nàng ta nữa.
Thế nhưng hàng ngày nàng ta vẫn trang điểm thật xinh đẹp, mong đợi một ngày nào đó nhỡ đâu bệ hạ tới nơi này.
Không ngờ rằng nàng ta không đợi được bệ hạ tới mà lại đợi được tin này. Những kẻ tiểu nhân phản ứng rất nhanh, biết chuyện Phi Hoa Các và Chân Linh Viện đã đổ, biết chỗ dựa vững chắc cuối cùng của nàng ta đã đổ, biết nàng ta đã không còn hi vọng trở mình, bọn chúng "khéo hiểu lòng người", lấy cơm trắng dưa muối hầu hạ một vị quý phi cao quý.
"Tiểu Hồng, lấy cái tráp kia của ta ra đây." Chu Thanh lau nước mắt, cất lời.
Một trong hai thị nữ thiếp thân nhận lệnh đi lấy tráp, mang đến cho nàng ta một hộp trang sức.
Nhưng Chu Thanh lại giao cho nàng ta: "Cầm đi thu xếp cho chu toàn!"
Hai thị nữ thiếp tân vội vàng quỳ xuống, một người bật khóc: "Thưa nương nương, người thu xếp tới lui, trong tay chỉ còn xót lại mấy món đồ cuối cùng này thôi."
"Ta không để để các ngươi theo ta chịu tội. Mong là mấy thứ này có thể đổi được cơm lành canh ngọt cho chúng ta. Có lẽ cũng đủ cho chúng ta sống thêm một thời gian. Đi đi!" Chu Thanh xua tay, lắc đầu, rơi nước mắt. Bản thân phải ăn những thứ này, tình cảnh hai nha hoàn không cần nghĩ cũng biết.
Lúc này, nàng ở đây còn có thể ngồi ăn cơm trắng dưa muối, còn Thương Kiến Hùng thì gấp đến phát cáu rồi, chẳng có tâm trạng ăn uống

gì cả, từ đầu đến cuối đều theo dõi tình hình chiến đấu bên Định châu kia.

Đợi đến khi Tiết Khiếu vừa đến đưa chiến báo, khẩn cấp xin viện trợ, thì mới biết được đại quân năm mươi ngàn tập kết ở Định châu gần như bị ba mươi ngàn nhân mã Nam châu diệt sạch, hơn nữa còn đánh mất một châu, Thương Kiến Hùng vô cùng tức giận.

Chương 884: Xếp Hạng Thứ Bảy Đan Bảng – Triệu Hùng Ca! (1)

Chương 884: Xếp Hạng Thứ Bảy Đan Bảng – Triệu Hùng Ca! (1)
Bực tức quát mắng Tiết Khiếu là đồ vô dụng, chửi mấy tên quan lại phía dưới mở cổng thành đầu hàng, thề rằng một ngày nào đó chắc chắn sẽ tru di cửu tộc những tên quan lại đã đầu hàng kia.
Nhưng mà hơn nữa đó là sự bất an, việc đánh lén vào Mao Lư sơn trang không thành, chính là tự bê đá đập chân mình, cuối cùng cũng gây ra chuyện lớn như vậy.
Ông ta cùng một nhóm đại thần thượng lượng tới thương lui, sai phái những châu khác cho viện binh đến không phải là không thể, nhưng lúc này phần lớn những châu phủ đang chịu sự kiểm soát triều đình đều đã điều binh phòng thủ trước nước Hàn và nước Tống, quân tiên phong của Nam châu quá mạnh, cứ cho là tập hợp nhân mã còn thừa lại của hai châu cũng chưa chắc đã đánh thắng.
Mấu chốt chính là một khi mở rộng chiến sự, vậy thì thật sự sẽ biến thành nội ứng ngoại hợp hay sao, nội bộ nước Yến rối loạn, nước Hàn và nước Tống có thể ngồi yên mà không xuất binh hay sao?
Ba đại phái mà biết cũng sẽ không đồng ý để triều đình làm như vậy, nếu Thương Kiến Hùng dám làm loạn không thèm đếm xỉa đến, chỉ sợ ông ta cũng không thể tiếp tục làm hoàng đế được nữa.
Nhưng nếu thật sự theo lời Nam châu nói như vậy, chỉ bởi vì Nam châu bịa ra một cái lý do thì lập tức giết Tiết Khiếu để bồi tội rồi bàn giao, vậy thì uy tín của triều đình ở đâu? Khiến các thứ sử ở mấy châu phủ cảm thấy như thế nào? Rồi thì những chư hầu có đội quân riêng bắt chước khiêu khích triều đình thì phải làm sao đây? Đừng nói là đại thần

phản đối, ngay cả Thương Kiến Hùng cũng sẽ là người đầu tiên không đồng ý!
Cuối cùng, buộc phải như vậy, theo đề nghị của quần thần, Thương Kiến Hùng chỉ có thể mời ba đại phái ra mặt can thiệp, giải quyết chuyện nổi loạn ở Nam châu!
Đối với Thương Kiến Hùng mà nói, để đưa ra được quyết định như vậy thực sự rất khó khăn, bộc lộ rõ ông ta chính là một vị hoàng đế vô năng, ngay cả Nam châu cũng không trị nổi.
Quan trọng là việc này do chính ông ta gây ra, có một số việc ông ta không thừa nhận cũng vô dụng, tất cả mọi người không phải là người ngu, chuyện mình biến việc này thành như vậy, cuối cùng lại để ba đại phái ra mặt giải quyết, thu dọn cục diện rối loạn, vậy thì ngươi coi ba đại phái là cái gì? Ba đại phái có thể cho ngươi thấy sắc mặt tốt mới là chuyện lạ!
Cùng lúc đó, động tĩnh Nam châu tấn công Định châu quá lớn, muốn giấu cũng không giấu được, bị trinh thám của thế lực khắp nơi thăm dò ra được, tất tin tức lộ ra đều trong lúc trên đường truyền về.
...
Trời đã sáng, khắp nơi bên trong thành của quận Thanh Sơn huyên náo, ồn ào, trên tường thành đang treo mười người ở trước mặt bàn dân thiên hạ, quân phòng thủ bắn chết, đang đi lên dọn xác.
"Tại sao lại giết?"
"Nghe nói là triều đình vạch trần khiến bọn họ đánh lén, quân phòng thủ thành của quận nói triều đình không có khả năng làm chuyện như vậy, phẫn nộ vì những người này yêu ngôn hoặc chúng nên giết!"
Bên dưới thành, bách tính ai cũng nghị luận ầm ĩ.
Thi thể bị kiêng ra khỏi thành, mai táng sơ sài ở vùng hoang vu, lúc chôn lại có thêm xác một người nữa, người này máu me đầy mặt, gương mặt cũng đã biến dạng không còn như lúc đầu nữa rồi.
Binh sĩ chôn những người này gặp nhau, một nhóm chôn mười thi thể này hỏi một tên ở nhóm kia: "Tên này sao lại chết vậy?"
Một tên khác cười hì hì nói: "Còn không phải là tấn công sơn trang rồi bị sa lưới, nhưng lại lịch của người này cũng không nhỏ, nghe nói là con trai của Đại Tư Đồ của triều đình - Cao Kiến Thành, tên là Cao Thiếu

Minh, vì không muốn làm liên lụy đến gia tộc, rốt cục lại đập đầu vào tường tự sát!"
"Ồ, vậy thì người này địa vị đúng thật là không nhỏ. Vị Đại Tư Đồ họ Cao chẳng phải sẽ đau lòng muốn chết sao?"
"Thương tâm cái con khỉ, người ta mỹ thiếp thành đàn, con cháu đông đúc, chết một người chẳng tính là gì cả, cùng lắm là sinh thêm mấy đứa là được."
"Ha ha, miệng ngươi thật đúng là độc địa."
"Ai mà không nổi giận? Triều đình này vì đối phó Nam châu chúng ta mà không từ thủ đoạn, chẳng những đánh lén mà còn dám đoạt nữ nhân của vương gia, ngay cả chuyện hèn hạ như vậy mà cũng làm được thì theo như ta thấy là triều đình này sớm hay muộn cũng xong đời thôi!"
...
"Cao Thiếu Minh tự sát ư?"
Quản Phương Nghi từ bên ngoài đi vào sân trong thấy Ngưu Hữu Đạo thì lập tức hỏi luôn với dáng vẻ rất kinh ngạc.
"Có gì ghê gớm đâu, ngươi coi trọng hắn ta sao?" Ngưu Hữu Đạo vừa đi xuống bậc thang vừa nhạo báng.
"Phi!" Quan Phương Nghi phỉ nhổ một cái, đuổi theo bước chân hắn: "Chuyện ta lo lắng là tiền của ta chưa đến."
"Ừm, cho." Ngưu Hữu Đạo lấy ra mấy tờ ngân phiếu của Thiên Hạ tiền trang đưa cho bà ta.
"Mười triệu!" Quản Phương Nghi ở phía sau mặt mày hớn hở, bỗng nhiên không cười nữa.
Kéo tay áo của hắn, chất vấn: "Giấu tiền rồi sao?"
"..." Ngưu Hữu Đạo á khẩu không nói được gì, giấu cái gì cơ?
Quản Phương Nghi không nói hai lời, lập tức túm chặt hắn rồi lục soát người, sờ khắp người từ trong tay áo đến toàn thân.
"Làm cái gì đó, cô nam quả nữ đừng có động tay đông chân, cẩn thận không thì lại khiến người ta nhìn thấy rồi sinh ra hiểu lầm!" Cả người Ngưu Hữu Đạo ngứa ngáy nên xoay người tránh né.
"Lão nương đi tắm cũng bị người nhìn thấy, ngươi còn sợ hiểu lầm cái quái gì?" Quản Phương Nghi vẫn không buông tha, quả thực sau khi lục soát một lượt thì không thấy giấu cái gì cả, vẫn chỉ là một con quỷ nghèo

nên buông tha hắn, nhưng tầm mắt lại nhìn về phía bên trong gian phòng của hắn.
"Này!" Ngưu Hữu Đạo một tay chống kiếm, sửa sang lại lại y phục bị lộn xộn, một tay quơ quơ trước mắt bà ta: "Nhìn đi đâu vậy? Ta nói này, Hồng Nương, ngươi thiếu tiền đến mước đó sao, ta trong mắt ngươi là người giấu tiền trong xó nhà, góc tường sao?"
Quản Phương Nghi cả giận nói: "Đã nói xong, một trăm triệu đâu?"
"Trong thời gian ngắn như này, ngươi đi kiếm ở đâu cho ta một trăm triệu đây? Sẽ không phải ngươi cho rằng là Cao gia có thể lấy ra một trăm triệu kim tệ tiền mặt chứ?"
"Lúc đó ngươi kêu ta lấy ra ba con hắc ngọc diêu thì đã nói với ta như thế nào? Nói cái gì khi có một trăm triệu thì toàn bộ là của ta. Bây giờ thì sao? Bán cho Đại Thiện Sơn một con dù sao cũng còn được năm triệu, hiện tại bán ba con chỉ có mười triệu thôi sao?"
"Món nợ kia không phải tính như vậy, ngươi suy nghĩ kĩ đi, năm triệu kia ngươi chia đều ra, ba con mỗi con một triệu, tính toán thì cũng không chênh nhau bao nhiêu cả."
"Ngưu Hữu Đạo, ta nghĩ rằng ngươi không biết tính toán, hiên tại xem, món nợ tính rất rõ ràng nha, ngươi còn có biết xấu hổ hay không vậy?"
"Ta nói này, Hồng Nương, dù sao ngươi cũng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân mà thiên hạ đệ nhất mỹ nhân thì chắc hẳn sẽ xem tiền tài như rác rưởi mới đúng, không thèm quan tâm đến tiền, nếu không thì tổn hại đến hình tượng ngươi."
"Bớt dùng bài này đi, thiên hạ đệ nhất, đệ nhị cũng là đã quá khứ rồi, nam nhân chẳng có ai tốt, bây giờ lão nương cũng đã là hoa tàn ít bướm, vẫn là trong tay nắm chặt tiền là chắc chắn nhất, hư danh giờ đây chỉ là rác rưởi. Chín mươi triệu mang ra đây cho ta!"
"Ngươi xem đi, ngươi và lão Hùng cũng chẳng khác gì nhau, người khiến ta thật vọng quá."
"Đừng có nói sang chuyện khác, lúc nói chuyện tiền nong với lão nương thì đừng có vấn đề tình cảm làm gì, vô dụng thôi. Lừa ta hết lần này đến lần khác, trêu đùa lão nương, lần này ngươi nhất định phải giải thích rõ cho ta."

"Người ta chỉ đưa ta mười triệu, ta tìm đâu ra một trăm triệu đây, cho ta thiếu nợ được không?"
"Được, ngươi không có ta cũng không thể kiên quyết bán ngươi đi, nói thời gian đi, khi nào trả ta?"
"Kiếp sau được không?"
"Khốn khiếp, đứng lại, đừng có chạy!"
Có thể chạy đi đâu, đường đường là Đạo gia cũng không thể vì thiếu nợ mà trốn khỏi nhà, cuối cùng vẫn bị Quản Phương Nghi tóm được.
Đơn giản, Ngưu Hữu Đạo không thèm đếm xỉa đến, không có tiền chính là không có, ngươi có thể làm gì được ta?
Tên vô lại kia đùa bỡn quả thật đã chọc Quản Phương Nghi tức đến nghiến răng nghiến lợi, chỉ có thể tha và cho hắn thiếu nợ mà thôi, chờ hắn chả từng ít từng ít một.

Chương 885: Xếp Hạng Thứ Bảy Đan Bảng – Triệu Hùng Ca! (2)

Chương 885: Xếp Hạng Thứ Bảy Đan Bảng – Triệu Hùng Ca! (2)
Hai người cãi nhau cũng chỉ vì truyện như vậy, sau khi cãi nhau ầm ĩ xong, lại quay về trạng thái ban đầu "gắn bó như keo sơn".
Thật ra Quản Phương Nghi rất thích loại cảm giác này, cho nên khi có cơ hội thì lập tức muốn trừng trị Ngưu Hữu Đạo.
Sau cùng, hai người đi bộ đến trước phần mộ của Hắc Mẫu Đơm, Ngưu Hữu Đạo chống kiếm xuống rồi nhắm mắt lại, Quản Phương Nghi hỏi: "Cao gia dùng mười triệu mua mạng của Cao Thiếu Minh đúng không?"
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc: "Làm sao ngươi biết?"
Quản Phương Nghi: "Đừng nghĩ ta là kẻ đui mù, tưởng ta không biết tối hôm qua có khách tới sơn trang ư? Người vừa đến, ngươi bên này lập tức nói đi gặp Cao Thiếu Minh, sáng sớm hôm nay Cao Thiếu Minh chết, nào có chuyện trùng hợp như vậy. Tối hôm qua là người của Cao phủ phái tới hả?"
Ngưu Hữu Đạo cười, hỏi: "Vậy làm sao ngươi biết là dùng mười triệu mua mạng Cao Thiếu Minh?"
Quản Phương Nghi: "Nối tất cả chuyện lại rồi suy nghĩ kĩ thì cũng không khó để lý giải, Cao Thiếu minh rơi vào tay ngươi, một khi bị ngươi giày vò đứng ra chỉ tội triều đình, Cao gia coi như xong rồi! Cao Thiếu minh chết đi thì sẽ không xảy ra chuyện như trên... không nhắc đến tình thân, bỏ mười triệu mua mạng Cao Thiếu Minh thì khi hắn ta chết có thể đảm bảo Cao gia bình an vô sự là hoàn toàn đáng giá! Mà nếu như ngươi không đồng ý, đừng nói một trăm triệu, ngay cả mười triệu cũng không có được. Có phải như vậy không?"

Ngưu Hữu Đạo cười ha ha, không phủ nhận, cũng không thừa nhận, hỏi lại: "Ngươi còn muốn ta nói cái gì?"
Quản Phương Nghi hừ một tiếng, một bộ dáng vẻ ta biết ngay mà.
Vô Biên các, khách điếm Thiên Hồ, lúc Lệnh Hồ Thu đi tới trước cửa sổ mở cửa rồi hướng ngoài nhìn ra phía xa thì hơi sửng sốt, phát hiện hôm nay Vô Biên các dường như náo nhiệt hơn, bên ngoài trên cây cầu người đến người đi đông hơn bình thường.
Y đang muốn bắt chuyện Hồng Tụ đang thu dọn trong phòng để hỏi một ít thứ thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa: "Cộc! Cộc!", hai người trong phòng quay đầu nhìn vào cửa, thấy Hồng Phất mở cửa đi vào.
Không đợi Lệnh Hồ Thu mở miệng, Hồng Phất đã đi tới trước cửa sổ bẩm báo: "Tiên sinh, Đan bảng đã thay đổi."
Lệnh Hồ Thu à lên một tiếng, nhìn bên ngoài cửa sổ: "Nhân vật tầm thường thay đổi thì chắc hẳn không gây ra động tĩnh lớn như vậy, có phải là thứ hạng của nhân vật lớn nào thay đổi không?"
Hồng Tụ nghe vậy thì đi tới.
Hồng Phất gật đầu nói: "Tiên sinh đoán không sai, Tông Nguyên đứng thứ bảy trên Đan bảng bị giết chết, người giết hắn là Triệu Hùng Ca xếp hạng thứ mười bảy trên bảng! Triệu Hùng Ca nhảy lên vị trí thứ bảy, thay thế vị trí của Tông Nguyên, đứng thứ mười thì lên hạng thứ chín, thứ mười một thì lên hạng mười. Mười vị trí đầu thì có ba người thay đổi thứ hạng, cho nên dẫn tới động tĩnh không nhỏ."
Lệnh Hồ Thu hơi kinh ngạc: "Triệu Hùng Ca? Hắn ta đã nhiều năm không hề tham gia vào chuyện gì, sao lại ra tay với Tông Nguyên?"
Hồng Phất: "Theo như Đan bảng nói đến thì nguyên nhân xếp hạng thay đổi..." Nói đến đây dừng lại một lúc.
Lệnh Hồ Thu và Hồng Tụ nhìn nhau, sau đó nói: "Cứ ấp a ấp úng làm gì, ở đây không có người ngoài, có cái gì không thể nói ra sao?"
Hồng Phất: "Theo như Đan bảng giải thích, thì Mao Lư sơn trang ở quận Thanh Sơn của nước Yến gặp phải tập kích, Tông Nguyên là bên tấn công, Triệu Hùng Ca là bên bị tập kích."
Trong phòng trở nên im ắng, Lệnh hồ Thu chợt khẽ thở dài: "Lão tam bên kia sao lại tới đúng lúc Tông Nguyên và Triệu Hùng Ca đánh nhau... Lão tam không sao chứ?"

Hồng Phất lắc đầu: "Về phần vì sao Tông Nguyên tập kích Mao Lư sơn trang thì như bình thường đến đây là Đan bảng dừng lạ, không hề nói rõ. Nhưng vừa truyền ra một tin tức cũng gây ra động tĩnh không nhỏ, có thể phỏng đoán được, sau ngày Mao Lư sơn trang bị tập kích, mấy chưởng môn của Phi Hoa các và Chân Linh viện bị bắt sống, bị treo ở trên tường thành của quận Thanh Sơn để thị chúng, đồng thời đại quân Nam châu đột nhiên tấn công Định châu, công kích với nhân mã của triều đình.

"Không biết hai chuyện này có liên quan đến nhau hay không, nhưng bên ngoài đều đang đồn đoán, chủ mưu phía sau màn tập kích Mao Lư sơn trang chính là triều đình nước Yến, chắc hẳn là triều đình nước Yến sẽ rước lấy sự trả thù của Tam gia, bằng không thì Thương Triều tông không có cách nào xúi giục Đại Thiền Sơn làm loại chuyện này. Nếu giải thích theo cách này thì Tam gia chắc chắn là không có việc gì."

Liên tiếp có những tin tức làm cho người ta cảm thấy bất ngờ, Lệnh Hồ Thu im lặng, quay đầu nhìn chăm chú ra bên ngoài cửa sổ một hồi lâu, rốt cuộc cũng thở dài: "Không có việc gì thì tốt rồi, lão tam càng lúc càng mạnh tay hơn, càng ngày càng chơi lớn, chúng ta không nhúng tay vào được, tiếp tục duy trì một khoảng cách nhất định không hẳn là chuyện xấu."

Duy trì một khoảng cách? Tỷ muội hai người cũng không biết nên nói cái gì cho phải, lúc đầu hai bên không thèm quan tâm đến mặt mũi, cũng đã cắt đứt mối quan hệ, nhưng dằn vặt tới dằn vặt lui lại biến thành vương vấn không dứt được.

Đối với tiên sinh mà nói thì cũng đã dần dần chấp nhận phần kết nghĩa kia, lần trước Ngưu Hữu Đạo bên kia gửi tin tức hỏi tình hình của Bách Lý Yết, tiên sinh ngay lập tức thu xếp tình hình rồi hồi đáp lại.

Nhưng đối với tỷ muội các nàng mà nói, Ngưu Hữu Đạo chính là một ký ức không dám nghĩ lại, làm làm gì được người ta thì nên tránh xa xa, tốt nhất là sau này cả đời không qua lại với nhau.

Nhưng cũng không biết là làm thế nào, bên này đối với Ngưu Hữu Đạo chính là không thể thân cận được mà cũng không thể thoát ra được, bây giờ người ta có thể bám sát bất cứ lúc nào, chắc hẳn là tiên sinh sẽ không

bài xích. Hai người mờ hồ cảm thấy hai bên qua lại với nhau thì quyền chủ động dường như hoàn toàn nằm trong tay Ngưu Hữu Đạo.
Hơn nữa, có thể tránh được tai họa phải vào trong nhà lao ở Tề Kinh và thoát khỏi Hiểu Nguyệt các, cũng là một tay Ngưu Hữu Đạo bố trí hết, mặc dù bên ngoài phần lớn là người không biết gì về những tin đồn, nhưng người bên Tề Kinh và Hiểu Nguyệt các đều biết nội tình, có thể nói là Ngưu Hữu Đạo đã từng niệm tình kết nghĩa, cũng có thể nói là vĩnh viễn không phụ tình kết nghĩa này. Nói rằng chuyện trước kia đã qua thì cho nó qua đi, chuyện sau này, Ngưu Hữu Đạo gây thù chuốc oán quá nhiều, bọn họ cũng phải chịu ảnh hưởng theo.
Trước kia, tỷ muội hai người vẫn không nhận ra, sau này dần dần mới cảm thấy bên này thực ra đã bị một bàn tay vô hình Ngưu Hữu Đạo không chế rồi, căn bản là không có cách nào thoát khỏi.
Bởi vì bài xích Ngưu Hữu Đạo nên hai người không khỏi nghĩ lệch lạc về hắn và đã từng nhắc nhở Lệnh Hồ Thu.
Nhưng Lệnh Hồ Thu cũng nói hai người suy nghĩ quá nhiều, bắt đầu từ lúc chúng ta rơi vào đại lao thì không còn có giá trị để lợi dụng nữa rồi, đã không có tiền lại không có thế, người ta cũng không thiếu người thay hắn chém chém giết giết, có đáng phải hao tâm tổn sức để lợi dụng chúng ta không?
Hai nữ nhân nghĩ lại cũng đúng, có một điều không thể không thừa nhận, bên này đã từng làm như vậy đối với Ngưu Hữu Đạo, mà sau này hắn dùng hai chữ "nhân nghĩa" để đối xử lại với bên này, khiến cho bọn họ thật sự không còn lời nào để nói, nếu mà còn nghĩ nhiều nữa thì chẳng khác nào lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.
"Thu dọn một ít đi, chúng ta cũng nên đi rồi, thông báo cho các huynh đệ chuẩn bị rời khỏi." Lệnh Hồ Thu đưa tay ra đóng cửa sổ, quay người phân phó một câu.
Hồng Tụ thử hỏi một tiếng: "Đi đâu?"
Lệnh Hồ Thu: "Quay về nước Tấn làm lại từ đầu đi."
"Rõ!" Hai nữ nhân đáp lại, mỗi người tự đi chuẩn bị, nhưng trong lòng đều thở dài, cuối cùng vẫn không lựa chọn Nam châu ở nước Yến.
Bên này dưới sự trợ giúp của Ngưu Hữu Đạo, đã không tốn bất cứ thứ gì mà sáng lập lên một môn phái, tên là Thiên Địa môn, ngụ ý là sau khi

tách rời khỏi Hiểu Nguyệt các từ nay về sau trời cao đất rộng.

Chương 886: Phi Ngựa Khoanh Đất

Chương 886: Phi Ngựa Khoanh Đất
Mấy năm nay, thường xuyên ở Vô Biên các cẩn thận tuyển chọn trong nhóm tán tu, lấy ra những người thích hợp làm thành viên tổ chức, gần đây trên cơ bản khung đã khá tốt, nên đến nơi nào không thể không cân nhắc. Chưởng môn là tu sĩ của nước Tấn, ở nước Tấn chắc nhất định cũng có quen biết, việc dung nhập vào giới tu hành của nước Tấn sẽ trở nên thuận lý thành chương, nhưng điều kiện ở nước Tấn này không thích hợp để môn phái nhỏ phát triển, nói cho cùng chính là nước Tấn nghèo. Đến nước khác, Lệnh Hồ Thu là tán tu lúc đi tới thì không có việc gì, nếu thực sự lập nên một môn phái ở đó rồi phát triển thế lực của mình, đoán chừng thế lực của quốc gia khác cũng sẽ không tiếp nhận.
Nghĩ tới nghĩ kui, tỷ muội hai người nghĩ đến Nam châu của nước Yến, đó là địa bàn của Ngưu Hữu Đạo, với phong cách đối nhân xử thế của Ngưu Hữu Đạo, thì bên này mở miệng, đoán chừng có nơi để sống yên ổn là không thành vấn đề. Cho dù thế tục Nam châu là quyền thế thì vẫn là thế lực tu hành Nam châu, Ngưu Hữu Đạo đều có thể giải quyết được, hơn nữa Nam châu phát triển hưng thịnh, phồn vinh, đi Nam châu chính là lựa chọn tốt nhất rồi.
Nhưng hai người có suy nghĩ này cũng khó có thể mở miệng, Ngưu Hữu Đạo đã từng phi lễ với hai người, nghĩ tới tình cảnh ở trong phòng ngày trước, gặp lại Ngưu Hữu Đạo thì sẽ lúng túng khó xử, thật sự không có cách nào nói với tiên sinh là đi gặp Ngưu Hữu Đạo.
Hai người đi theo Lệnh Hồ Thu nhiều năm, cũng hiểu rõ Lệnh Hồ Thu, đại khái cũng đoán được y có suy nghĩ đến đi Nam châu và đang do dự, không nghĩ tới cuối cùng là không mở miệng xin người ta được nên lựa chọn đến nước Tấn, chắc rằng y cũng nhận ra được ít nhiều ảnh hưởng của việc Nam châu khai chiến với triều đình nước Yến.

Thúc đẩy y đưa ra lựa chọn cuối cùng này.
Trong lòng hai tỷ muội cũng chỉ có thể thở dài.
Phù Phương viên, Độc Cô Tĩnh bước nhanh vào vườn trúc, cấp báo với Ngọc Thương đang ở bên trong đó: "Sư phó, Nam châu xuất binh đánh Đinh châu, thế công hung mãnh, một lúc liên tục hạ vài chục tòa thành, khiến nhân mã Đinh châu không còn có sức đánh trả lại chỉ có thể phòng thủ!"
Thế mà Nam châu dám động thủ với triều đình nước Yến! Bỗng nhiên Ngọc Thương quay lại, vẻ mặt chấn kinh, nhận lấy mật báo trong tay Độc Cô Tĩnh, xem xét kĩ càng tình hình.
Ông ta nghi ngờ không thôi, xem qua tình hình cụ thể và tỉ mỉ trong mật báo, Ngọc Thương ngẩng đầu, híp mắt, nhìn những chiếc lá trúc rơi xuống, như đang suy nghĩ điều gì đó.
Lần này, đối với hành động từ đầu đến cuối của Ngưu Hữu Đạo, bên này ông ta tự mình tham gia, là rõ ràng nhất, sứ thần nước Tống là Ngưu Hữu Đạo giết, cạm bẫy trên đường đến Kim châu là do Ngưu Hữu Đạo bày ra, Mao Lư sơn trang cũng đã sớm bị nhằm vào để tập kích rồi.
Tất cả mọi thứ từ đầu đến giờ chủ mưu sắp đặt đều là Ngưu Hữu Đạo, căn bản không tồn tại cái gì mà triều đình nước Yến chọc giận Ngưu Hữu Đạo khiến hắn ra tay.
Nói cách khác, ngay từ đầu việc xuất binh đánh Định châu, Ngưu Hữu Đạo đã lập kế hoạch từ trước, triều đình nước Yến đã bước vào cái bẫy liên hoàn của Ngưu Hữu Đạo.
"Haiz!" Ngọc Thương thở dài, liên tục gật đầu:"Khá lắm, giết sứ thần nước Tống châm ngòi mẫu thuẫn giữa các nước, trói lại tay chân của triều đình nước Yến, còn hắn lại có thể tùy ý làm bừa, triều đình nước Yến từ thế chủ động thành thế bị động, chỉ sợ ngay cả nước đi của mình cũng không thể nào nắm chắc được, lần này chỉ sợ là phải chịu thua thiệt! Lão phu quả nhiên là không nhìn lầm người, cái giá mà chúng ta phải trả cho lần này là đáng, thằng nhãi này là đối tượng hợp tác tốt nhất đối với chúng ta!"
Đối với việc truy sát Ngưu Hữu Đạo thất bại trước đó, ông ta đã tìm ra được đáp án, thì ra phía sau Ngưu Hữu Đạo có Triệu Hùng Ca.
...

Chiến sự ở Định châu chưa ngừng, Tiết Khiếu dần dần cảm thấy không đúng, Nam châu không giống như là muốn liều mạng với bọn họ, không hề đánh thẳng vào chỗ tập kết quân chủ lực, mà ngược lại thừa dịp y rút binh lực nhanh chóng đoạt được địa bàn mà bọn họ vửa rút binh, việc này so với việc kiếm lời còn nhanh hơn.
Có thể không nhanh sao, từng địa bàn đều thu binh lực lại, căn bản chẳng có uy hiếp gì, dường như nhân mã tới nơi nào thì chiếm luôn nơi đó, giống như phi ngựa khoanh đất vậy.
Y muốn chủ động xuất kích, thử thúc đẩy binh lực, Mông Minh Sơn lập tức hạ lệnh một bộ kiềm chế nhân mã chủ lực của quân địch rút lui lại, kéo dài thời gian đại quân của y ở chiến tuyến, bất kỳ lúc nào đại quân cũng có thể cắt đứt tình hình này.
Bên ngoài thành Dung Dương, dáng một đòn nặng nề mang tới hiệu quả kinh sợ khiến nhân mã ở Đinh châu nhớ mãi không quên, hơn nữa lúc này đã biết được thống soái chỉ huy đại quân Nam châu là Mông Sơn Minh, vị cũng không phải là dạng vừa, Tiết Khiếu đâu dám khinh thường, ép y phải cẩn thận phòng thủ, không để quân địch có cơ hội.
Thời gian từ lúc khai chiến đến nay cũng không dài, nhân mã các bộ ở Định châu vội vàng tập kết, đường dài đằng đẵng cũng chưa đến nơi, lương thảo, quân nhu quân dụng cũng vẫn còn đang khẩn cấp chuẩn bị và tập kết bên trong.
Mà Nam châu bởi vì lúc trước ứng phó sự uy hiếp của đại quân triều đình, mà đã chuẩn bị rất nhiều thứ rất đúng hạn, có thể nói là thuận thế mà làm, đại quân tập kết không ngừng lần lượt tiến vào bên trong Đinh châu, thế cục chiến trường càng ngày càng bất lợi đối với Tiết Khiếu.
Cho dù là như thế, dường như Mông Sơn Minh cũng không có ý quyết chiến trực diện với y, binh lực dần dần lớn mạnh bắt đầu mở rộng hai bên nhân mã chủ lực của Tiết Khiếu, tiếp tục nhanh chóng thu được địa bàn y đã cho quân rút lui phòng thủ hậu phương.
Tình huống này, Tiếu Khiếu cảm thấy có gì đó không thích hợp cho lắm, này giống như là mượn cơ hội đưa quân đi đánh đến để chiếm đoạt Định châu, không đánh bại quân chủ lực của y thì sao có thể chiếm đóng toàn bộ Đinh châu được? Đợi đến khi nhân mã Nam châu phân tán trên phạm vi càng ngày càng rộng, vậy thì không phải là trải lưới túi y, mà là cho

đại quân của y ung dung phân vùng bốn phía đánh tan cơ hội của bọn họ.
Đạo lý này y tin rằng Mông Sơn Mính sẽ không thể không biết, cho nên y bắt đầu nghi ngờ ý đồ chiến lược của Nam châu bên kia.
Chẳng lẽ là có thể chiếm được bao nhiêu địa bàn thì chiếm sao?
Có nghi ngờ cũng vô dụng thôi, chiến sự đã đánh đến mức này rồi, ngươi có bản lĩnh thử chủ động xuất kích bốn phía, chỉ cần nhân mã chủ lực của ngươi vừa phân tán, đối phương lập tức có thể xông lên đánh ngươi đó!
Cử ra một nhánh đi dò xét, Mông Sơn Minh lập tức cho một ít nhân mã đến dẫn dụ để thăm dò, sau đó không ngừng quấy rối, rồi dẫn đến một nhánh nhân mã của Anh Dương Võ Liệt vệ chạy tới phối hợp, một lần hành động tiêu diệt hết.
Đến một nhánh đánh tan một nhánh, chủ lực dám phân tán lập tức đánh chủ lực, sau khi nhân mã Định châu bị điều đi, nhược điểm chí mạng lập tức lộ rõ, đó là binh lực không đủ!
Trận chiến đánh thành kiểu này quá bất lực, Tiết Khiếu phát hiện mình bị trói chặt tay chân, căn bản là không có cách nào thi triển, mắt thấy một phần lớn địa bàn dần dần bị chiếm, mình lại không thể nào liều lĩnh xông ra đánh. Tiết Khiếu lo lắng nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn, bên trong quân trướng nhìn chằm chằm vào địa đồ mà hai mắt toàn là tơ máu.
...
Con đường chính bên ngoài Mao Lư sơn trang, mấy chục người cưỡi ngựa phi nhanh tới đây, một con Kim Sí từ trên trời hạ xuống, mấy chục người cưỡi ngựa dừng lại.
Dẫn đầu Vạn Động Thiên Phủ là chưởng môn Tư Đồ Diệu nghe tin tức về Đan bảng được truyền đến, nhìn về hướng Mao Lư sơn trang, nghi ngờ hỏi: "Tông Nguyên chế ở đây sao?"
Biết Mao Lư sơn trang bị tập kích nhưng lại không biết Tông Nguyên cũng tham dự vào việc này.
Kim châu cách đây không xa, vừa nghe nói Nam châu động thủ với triều đình nước Yến, ông ta giật mình, lập tức gửi tin hỏi Ngưu Hữu Đạo xem có chuyện gì xảy ra.

Ngưu Hữu Đạo không nói rõ ràng, chỉ nhắc qua rằng triều đình khinh người quá đáng các kiểu vân vân và mây mây.

Chương 887: Đừng Làm Yếu Khí Thế Mao Lư Sơn Trang Của Ta! (1)

Chương 887: Đừng Làm Yếu Khí Thế Mao Lư Sơn Trang Của Ta! (1)
Có một số việc đưa tin bằng Kim Sí chỉ sợ cũng không thể nói rõ ra được, Tư Đồ Diệu lập tức dẫn người, cưỡi ngựa không ngừng nghỉ mà đến đây, chỉ vì muốn tìm hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.
Không nóng nảy cũng không được, tình hình trước mắt, một khi Nam châu bị ngăn chặn lại, chỉ sợ là hoàng đế nước Triệu - Hải Vô Cực sẽ lập tức báo thù rửa hận với Kim châu!
"Đi!" Tư Đồ Diệu phất tay hô một tiếng, một nhóm vừa dừng lại một chút lại lập tức chạy đến Mao Lư sơn trang.
Lúc đoàn người đến Mao Lư sơn trang, một con con hắc ngọc diêu từ trên trời hạ xuống, từ trên đó có ba người nhảy ra, cũng nhờ người canh giữ trước cửa vào bẩm báo một tiếng.
Ba người này tự xưng gia môn là Lăng Tiêu các của nước Tống!
Nhóm người Tư Đồ Diệu ngạc nhiên và nghi ngờ, ba đại phái của nước Tống phát người tới đây gặp Ngưu Hữu Đạo làm gì?
Có một điểm rất rõ ràng, người ta rất tôn kính đối với Mao Lư sơn trang, theo quy tắc mà nói, nếu thân phận và địa vị không bằng người ta, đại khái họ có thể điều khiển phi cầm xông thẳng vào Mao Lư sơn trang, không cần phải hạ mình đứng chờ người vào bẩm báo cả.
Người đến là trưởng lão Toàn Thái Phong của Lăng Tiêu các, theo sau ông ta là hai tên đệ tử.
Tất nhiên đám Tư Đồ Diệu từng được nghe về người này, nhưng lại đều là lần đầu nhìn thấy người thật.
Một lát sau hai tên đồ đệ tiến đến, người giữ cửa yêu cầu đợi, sau đó nhanh chóng đi thông báo.

Sau một hồi do dự, Tư Đồ Diệu vẫn đi lên cung kính chào hỏi: “Đã nghe danh Toàn trưởng lão của Lăng Tiêu các từ lâu, tại hạ là chưởng môn của Vạn Động Thiên phủ, Tư Đồ Diệu.”
Vừa rồi Toàn Thái Phong cũng chú ý đến đám người này, ông ta nhìn ra được họ là người của một môn phái nào đó, có điều nhìn qua trang phục thì không biết là người ở đâu, nếu như là người của môn phái lớn nào đó, hẳn ông ta đều có qua lại, không thể không biết trang phục của môn phái đó, vì thế nên ông ta cũng không để tâm.
Nghe bọn họ giới thiệu, Toàn Thái Phong thoáng suy nghĩ một lát, hỏi: “Chính là Vạn Động Thiên phủ ở vùng Kim Châu bên nước Triệu đó sao?”
May mà người ta còn biết đến Vạn Động Thiên phủ, nếu không thì rất xấu hổ. Tư Đồ Diệu mỉm cười, hắn ta khách sáo nói: “Đúng vậy, không ngờ rằng lại có thể gặp được Toàn trưởng lão ở đây.”
Vẻ mặt của Toàn Thái Phong trở nên lạnh nhạt, ông ta lạnh lùng liếc xéo một cái, nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, sau đó không nhìn hắn ta nữa, dường như hứng thú nói chuyện đã biến mất trong chốc lát, mang đến cho người khác cảm giác nói trở mặt liền trở mặt.
Hai tên đệ tử phía sau như đang suy nghĩ gì đó nhìn nhau một cái, thỉnh thoảng lại quan sát đám người của Vạn Động Thiên phủ.
Còn không khách sáo bằng với tên gác cổng hồi nãy nữa, Tư Đồ Diệu không ngờ lại xảy ra một màn lúng túng trước mặt mọi người, nếu như người ta đã có thái độ thế này, hắn ta cũng sẽ không nói gì.
Cực kỳ vô lễ! Một đám đệ tử Vạn Động Thiên phủ tức tối, tức giận cũng không dám nói gì, mình không bằng người ta, không thể chọc vào bọn chúng, làm gì được chứ?
Ngay lúc này, một con Hắc Ngọc Điêu giáng xuống từ trên không trung, đồng thời có ba người nhảy xuống, đó là ba cô gái mặc đồ trắng.
Người đến là người của Thiên Nữ giáo của nước Hàn, đám Tư Đồ Diệu có thể nhận ra được.
Người giữ cửa lập tức chạy tới thông báo.
“Huệ trưởng bão, ngọn gió nào mang ngươi đến đây thế?” Toàn Thái Phong vừa thấy người liền nói rồi cười lớn.

Người đàn bà đứng cầm chính là trưởng lão Huệ Thanh Bình của Thiên Nữ giáo, đằng sau cũng có hai tên đệ tử đi theo hầu hạ, bà ta cười nói: "Ngọn gió nào thổi Toàn trưởng lão đến đây thì cũng là ngọn gió đó thổi ta đến đây."
Hai người cùng có ý xấu nhìn nhau cười.
Tư Đồ Diệu đang âm thầm cau mày, Huệ Thanh Bình đã chú ý đến bọn họ, nhìn thấy một đám người cùng đứng bên ngoài cửa, bà ta còn tưởng họ đều là người Toàn Thái Phong mang đến, bà ta lên tiếng hỏi: "… Ta thấy những vị này rất lạ mặt, đều là bạn của Toàn trưởng lão sao?"
Toàn Thái Phong cười nhạo: "Không dám trèo cao, ta vừa mới gặp thôi, họ là Vạn Động Thiên phủ ở Kim Châu, nước Triệu."
Dường như Huệ Thanh Bình đã hiểu được thâm ý trong lời nói của ông ta, bà ta à một tiếng rồi lập tức không nhìn bọn họ nữa.
Bị coi thường ngay trước mặt một đám đệ tử, thật sự Tư Đồ Diệu rất xấu hổ, nhưng hắn ta chỉ có thể lẳng lặng đứng bên cạnh khoanh tay, âm thầm cầu nguyện cho Vạn Động Thiên phủ sẽ có một ngày được ở trên cao.
Bị chuyện này kích động, tấm lòng giữ vững cơ nghiệp của một đám đệ tử Vạn Động Thiên phủ đều lơi lỏng ít nhiều.
Có điều bên phía Ngưu Hữu Đạo đang âm thầm kinh ngạc, có thể khiến cho người của ba môn phái lớn của nước Hàn và ba môn phái lớn của nước Tống đứng chờ trước cổng, quy tắc của nơi này thật đúng là trăm nghe không bằng một thấy, mà vừa thấy liền giật mình, phát hiện năng lượng của Ngưu Viễn Đạo vượt xa tưởng tượng của mình, bọn họ đều thấy hối hận, không biết có phải trước đây mình hơi tự cao trước mặt Ngưu Hữu Đạo không?
Đợi chưa bao lâu, một con Xích Liệp Điêu vọt ra từ trong Mao Lư sơn trang.
Đây là do Ngưu Hữu Đạo cố tình sắp xếp, nghe nói có hai môn phái lớn cưỡi Hắc Ngọc Điêu đến đây, hắn lập tức sắp xếp cho một con Xích Liệp Điêu qua.
Người ra tiếp đón khách là Viên Cương và Đoạn Hổ, bởi vì Ngưu Hữu Đạo biết rõ tính cách Viên Cương, hắn ta thà chết cũng không chịu cúi đầu.

Hai người nhảy xuống khỏi vật cưỡi, ánh mắt của Viên Cương nhìn lướt qua mọi người, cho dù hắn ta biết người đến là khách quý cũng vẫn cứng rắn đứng ở đó, ánh mắt lạnh lẽo quan sát mọi người, ánh mắt hắn ta mang theo ý muốn kiểm tra kĩ càng.
Một con Xích Liệp Điêu xuất hiện, dường như cấp bậc của nó hoàn toàn chèn ép vật cưỡi của hai môn phái lớn, làm ra một màn không nể mặt người khác như vậy, Toàn Thái Phong và Huệ Thanh Bình đưa mắt nhìn nhau theo bản năng, hai người đều mơ hồ cảm nhận được sức mạnh của Mao Lư sơn trang!
Tư Đồ Diệu thầm nói, Ngưu Hữu Đạo ra vẻ ta đây như vậy, chuyện gì thế này?
Ngưu Hữu Đạo mà hắn ta từng tiếp xúc rất khách sáo hiền lành, hắn ta cảm thấy đây không phải cách làm của Ngưu Hữu Đạo mà hắn ta biết.
Có điều sau khi nhìn thấy con Xích Liệp Điêu kia, hắn ta vẫn không thể kìm lòng quay lại nhìn đám ngựa mọi người đang cưỡi, bỗng nhiên cảm thấy rất bủn xỉn.
Huệ Thanh Bình nhìn Viên Cương, bà ý cười hỏi: “Ngươi là người của Mao Lư sơn trang?”
“Viên Cương!” Viên Cương trả lời lại, hắn ta không hề có ý định dong dài khách sáo với bà ta, sau đó hắn ta vươn tay mời: “Mời quý khách vào trong, Đạo gia có lời mời, các vị hãy đi theo ta. Tư Đồ chưởng môn!” Hắn ta đặc biệt mời Tư Đồ Diệu cùng cưỡi Xích Liệp Điêu với hắn ta, cũng không thể bỏ mặc vị này đi bộ được.
Đến địa bàn của Ngưu Hữu Đạo rồi, lại thêm tình hình lúc này, Tư Đồ Diệu cũng chỉ có thể khách nghe theo chủ, hắn ta nhảy lên Xích Liệp Điêu cùng Viên Cương.
Đám Huệ Thanh Bình và Toàn Thái Phong cũng đều nhảy lên vật cưỡi rồi bay đi, còn đám người còn lại của Vạn Động Thiên phủ được Đoạn Hổ cưỡi dẫn vào trong.
Trước cửa lớn của Mao Lư sơn trang, Ngưu Hữu Đạo tự mình ra cửa đứng đón khách, chưởng môn của ba phái như Lưu Tiên tông đều ở đó.
Ba người Phí, Hạ, Trịnh đều vì nghe nói chưởng môn Tư Đồ Diệu của Vạn Động Thiên phủ sắp đến đây nên mới cố ý đến gặp mặt làm quen, họ muốn nhân cơ hội này để kết bạn với hắn ta.

Sở dĩ bọn họ biết Tư Đồ Diệu sắp đến hoàn toàn không phải do Tư Đồ Diệu thông báo cho, mà là ở trên vùng Nam Châu, căn bản không có ai đi trên đường lớn qua các trạm dịch để đổi ngựa mà qua mắt được Mao Lư sơn trang, nhất là khi cả đám người Tư Đồ Diệu lại không hề che giấu thân phận, nhìn chung bọn họ lúc nào đi đến đâu Mao Lư sơn trang đều biết rất rõ ràng, đây là chỗ hay của việc nắm giữ quyền lực.

Chương 888: Đừng Làm Yếu Khí Thế Mao Lư Sơn Trang Của Ta! (2)

Chương 888: Đừng Làm Yếu Khí Thế Mao Lư Sơn Trang Của Ta! (2)
Vốn ba người ra để nghênh đón Tư Đồ Diệu, ai ngờ nhân vật lớn của ba phái lớn ở Hàn và Tống lại xuất hiện, nhất thời bọn họ có hơi lo lắng, cảm giác chưởng môn của môn phái nhỏ như mình thật không có hơi không dám bước lên, nếu như làm không tốt thì sẽ rất xấu hổ.
Quản Phương Nghi lắc lư vòng eo, phe phẩy chiếc quạt tròn bước ra từ trong sơn trang, bà ta nén giận nói: “Có phải không quen Tư Đồ Diệu đâu mà, ngươi đã tự mình ra đón rồi, có đến mức phải long trọng thế không?”
Bà ta vừa mới được Ngưu Hữu Đạo phái người đến gọi ra đây.
Ngữu Hữu Đạo: “Huệ Thanh Bình của Thiên Nữ giáo và Toàn Thái Phong của Lăng Tiêu các đến đấy, ngươi có quen hai người này không?”
Quảng Phương Nghi sửng sốt, có hơi ngạc nhiên: “Ta từng nghe nói về Huệ Thanh Bình, nhưng không quen biết.”
Bà ta hoàn toàn không nói đến Toàn Thái Phong, Ngữu Hữu Đạo hiểu được ý của bà ta, hắn quét mắt nhìn chưởng môn ba phái đang co quắp, từ từ nói: “Lát nữa đối mặt với người của hai phái lớn kia, các ngươi đều mạnh mẽ lên cho ta, đừng làm khí thế của Mao Lư sơn trang của ta yếu đí!”
Ba vị chưởng môn nhìn nhau, Hạ Hoa thử lên tiếng hỏi: “Mạnh mẽ? Bày tỏ khí thế với bọn họ có hợp không?” Trong lòng thầm nói, chúng ta chọc nổi bọn họ không?
Ngưu Hữu Đạo nhắc nhở: “Môn phái lớn thì có sao? Chúng ta không phải do bọn họ quản lí! Mấy người này ở trên cao quen rồi, ngươi khúm núm bọn họ cũng sẽ nghĩ là điều hiển nhiên, quỳ xuống cũng không đổi

được gì hay ho, ngược lại còn khiến người ta khinh thường ngươi. Cục diện trước mắt, người đến không phải người tốt, để người ta thấy ngươi dễ bắt nạt thì sẽ không khách sáo, tiện đà áp sát từng chút một, không chừng còn ép chúng ta vào thế khó. Đừng làm hỏng chuyện của ta, đứng thẳng lưng nói chuyện cho ta, giữ vững đạo đãi khách cơ bản thì sẽ không đắc tội bọn họ đâu!”

Nghe hắn nói như vậy, ba vị chưởng môn liền hiểu ra, mặc dù vẫn thấy hơi căng thẳng nhưng đều đã tính toán sẵn, dù sao cũng không phải trẻ con ba tuổi, đều biết mình phải làm gì, thần thái bề ngoài đều đứng rất thẳng lưng, dường như họ đều đã có sức mạnh.

Quản Phương Nghi liếc mắt nhìn Ngữu Hữu Đạo, trong mắt bà ta lóe lên vẻ tán thưởng, đến lúc này bà ta mới cảm nhận được rõ ràng, Lưu Tiên tông, Phù Vân tông và Linh Tú sơn đã hoàn toàn thần phục dưới chân của người này!

Bà ta cũng thật sự cảm nhận được cái gì gọi là tướng thế nào thì binh thế ấy, một con sư tử không thể dẫn dắt một đám gấu được.

Tất nhiên, bà ta cũng thừa nhận tên gấu tinh Viên Phương kia là một ngoại lệ.

Tóm lại, bà ta cảm nhận được rõ ràng, Mao Lư sơn trang có thể đi đến ngày hôm nay đã hoàn toàn không thể thiếu vị này rồi.

Khi đang nói chuyện, có ba bóng đen xuất hiện ở phía trước, khác đã đến rồi.

Trong chốc lát, Xích Liệp Điêu đáp xuống đất, hai con Hắc Ngọc Điêu cũng đáp xuống sau đó, Ngưu Hữu Đạo đang chống kiếm đứng nở nụ cười, niềm nở đón khách.

Tư Đồ Diệu bước lên chào hỏi trước: “Ngưu lão đệ.”

“Tư Đồ chưởng môn đường xá xa xôi đến đây, không thể tiếp đón từ xa, mong huynh bỏ qua.” Ngữu Hữu Đạo cười, chào hỏi lại.

“Khách sáo rồi.” Tư Đồ Diệu vỗ vỗ cánh tay hắn rồi nghiêng đầu tỏ ý, ý bảo không cần quan tâm đến ta, ngươi tiếp đón khách quý của người trước đi, ta không sao hết.”

Nhìn một loạt hành động giữa hai người, lại thêm vị trí đứng chính giữa của Ngưu Hữu Đạo, ánh mắt của Huệ Thanh Bình và Toàn Thái Phong

đã tập trung dò xét Ngữu Hữu Đạo, họ đều nhìn ra vị này chính là chủ nhân của Mao Lư sơn trang.
“Ồ, vị này nhìn quen quá, là Toàn trưởng lão của Lăng Tiêu các đây sao?” Quản Phượng Nghi đột nhiên cười thành tiếng.
Có người quen, gặp nhau cũng không cần quá gượng gạo, Toàn Thái Phong cũng cười: “Hồng Nương, nhiều năm rồi không gặp, vẫn phong nhã chả khác gì năm xưa.”
Quản Phương Nghi đi qua: “Cảm ơn lời hay ý tốt của ngài.”
Nghe nói vị này là Hồng Nương ở Tề Kinh, Huệ Thanh Bình cũng không cầm lòng được mà nhìn thêm một hai lần, trong lòng âm thầm nói xấu, tiện nhân, tao hóa…
Quản Phương Nghi cũng nhìn ra được sự khinh thường trong mắt người ta dành cho mình, cho dù có vậy bà ta vẫn cứ tươi cười, bà ta đã quen với thái độ nữ nhân dành cho mình từ lâu rồi, mượn tài đối đáp mà chủ động giúp hai người và Ngưu Hữu Đạo giới thiệu với nhau.
Bà ta đi theo Ngưu Hữu Đạo, Ngữu Hữu Đạo cũng hay để bà ta phát huy tác dụng này, đây cũng là việc sở trường của bà ta.
“Ngưu Hữu Đạo, được nghe danh đã lâu, ha ha, tuổi trẻ rất có tương lai, tướng mạo đàng hoàng, Hồng Ngươi, ngươi không theo nhầm người đâu.” Có người quen, Toàn Thái Phong cũng thoải mái nói chuyện.
Có Hồng Nương ở đây, ông ta cũng không thể ra vẻ gì được, không phải là vì Hồng Nương có thân phận địa vị gì đó, mà là năm xưa bản thân ông ta như thế nào không phải người ta chưa được thấy, có phần không tỏ vẻ được.
Nhìn chung Huệ Thanh Bình lại khách sáo hơn, Ngưu Hữu Đạo cũng ung dung nói chuyện.
Ba người Phí, Hạ, Trịnh cũng chủ động tiến lên chào hỏi, mặc dù trong lòng vẫn lo lắng nhưng thái độ lại đều rất đúng mực.
Huệ Thanh Bình và Toàn Thái Phong cảm thấy nơi đây không giống với các địa phương nhỏ khác, bọn họ là người có sức mạnh.
Tư Đồ Diệu đứng một bên xem đến mức có hơi buồn bực, Lưu Tiên tông, Phù Vân tông, Linh Tú sơn công lại cũng không có thực lực bằng Vạn Động Thiên phủ của mình mà, nhìn người ta, lại nhìn lại bản thân mình, hắn ta cảm thấy có phải trước đây mình hơi thấp kém hay không?

“Khách quý đường xá xa xôi đến đây, sao có thể đứng ngoài cửa nói chuyện được, mời vào trong!” Ngữu Hữu Đạo dẫn khách đi vào.
Vài người đi đằng trước chuyện trò vui vẻ, mặc dù Tư Đồ Diệu ở đằng trước đi cạnh Ngưu Hữu Đạo, nhưng lại giống như vật làm nền, không lên tiếng, biết tin đây là lần đầu Ngưu Hữu Đạo gặp mặt hai người nay, trong lòng hắn bta bắt đầu suy nghĩ đến ý đồ của hai phái lớn.
Chưởng môn ba phái tiếp đón bốn đệ tử của hai phái lớn, thái độ vẫn luôn đúng mực.
“Nam Sơn tự?” Toàn Thái Phong bước đến cạnh cửa ra vào của một sân viện, ánh mắt đặt lên phía trên mép cửa viện, ngây người đứng lại, dáng vẻ khó hiểu.
Huệ Thanh Bình cũng thấy kì lạ, nhìn chằm chằm vào đó mà suy nghĩ. Sao lại dùng loại tên như thế này để đặt cho viện, người khác nhìn vào sẽ cảm thấy giống như bảng tên của chùa miếu.
Sau khi vào sơn trang, Toàn Thái Phong đã đưa ra đề nghị có thể tham quan một vòng hay không, Ngưu Hữu Đạo không biết ông ta muốn xem cái gì, yêu cầu này cũng không có gì quá đáng, trông thấy Huệ Thanh Bình cũng không phản đối, hắn chỉ đành tự mình dẫn bọn họ đi lòng vòng tham quan. Đi một lượt đến cửa viện Nam Sơn tự, nơi một đám hòa thượng đang ở.
"Sơn bất tại cao, hữu tiên tắc danh. Thủy bất tại thâm, hữu long tắc linh.*" Ánh mắt của Toàn Thái Phong chú ý lên câu đối ở hai bên trái phái cánh cửa, đọc lên một lần, hơi hơi vuốt cằm: “Ngưu lão đệ, câu đối này rất có ý cảnh, rất có ngụ ý!”
Núi không nhất định phải ở nơi cao, chỉ cần có tiên ở ắt sẽ nổi tiếng, nước không nhất định phải quá sâu, chỉ cần có rồng ở ắt sẽ thiêng liêng.Có ý cảnh cái rắm ý! Trong lòng Ngưu Hữu Đạo âm thầm mắng một câu, hắn biết rất rõ ràng vì sao Viên Phương lại treo cái này ở cạnh cửa. Hiện nay không thấy bóng dáng Nam Sơn tự đâu, hiện giờ cũng không phải là không có tiền tài để xây dựng chùa miếu, chỉ là thế giới bên ngoài quá nguy hiểm, chỉ đành trốn ở trong này treo câu đối kia lên, đơn giản là vì Viên Phương dùng chúng để an ủi chính mình và đám hòa thượng kia.

Khó có thể giải thích rõ chân tướng, cười cười trả lời một câu: “Chỗ này của ta đang thu nhận một đám hòa thượng không có nhà để về, Nam Sơn tự là tên gốc của ngôi chùa này.”

Chương 889: Trợn Mắt Há Mồm (1)

Chương 889: Trợn Mắt Há Mồm (1)
Nếu để Viên Phương nghe thấy những lời này đoán chừng sẽ nóng nảy mất. Cái gì gọi là không có nhà để về, rõ ràng là ngài bắt chúng ta ra khỏi chùa mà.
Đương nhiên, bây giờ có bảo bọn họ trở về bọn họ cũng không trở về đâu.
Toàn Thái Phong đã nhìn thấy hòa thượng đi lại trong viện rồi, ậm ừ một tiếng, hóa ra là câu đối do một đám hòa thượng treo lên,ban đầu ông ta còn tưởng rằng đây là câu đối do Ngưu Hữu Đạo tự treo lên, cười nói: "Nghe nói thời đại trước kia tu sĩ còn rất ít, Phật giáo đã từng rất hưng thịnh, hiện nay lại rất hiếm khi gặp được hòa thượng, ngươi có thể nhặt được một đám hòa thượng, có thể thấy lão đệ đây có duyên với Phật. Có phước được nhà Phật xem trọng, nói không chừng lão đệ sẽ có phước lành trời ban đấy."
"Ha ha!" Ngưu Hữu Đạo cười cho qua chuyện, mấy lời êm tai chỉ nghe là được, sao có thể xem là thật.
Huệ Thanh Bình không nói gì, cảm giác thật sự là bảng tên của chùa miếu.
Đoàn người đi dạo tùy ý đi dạo lòng vòng trong sơn trang, vốn Toàn Thái Phong và Huệ Thanh Bình định đến xem xem Mao Lư sơn trang nổi tiếng rầm rộ này có gì đặc biệt. Sau khi đi dạo một vòng lại phát hiện cũng chỉ có vậy thôi, là một sơn trang bình thường, diện tích mặt đất cũng không quá lớn, lại càng không nói đến độ xa hoa, thật sự là không có gì để mà xem.
Cuối cùng bọn họ ngồi xuống ở trong một phòng tiếp khách trên mặt nước, tự có sư thầy lên bưng nước dâng trà, ý cảnh hòa thượng dâng trà lại khiến Huệ Thanh Bình cảm thấy rất có nhã ý.

Toàn Thái Phong cũng không sợ có người động tay động chân lên chén trà này, nhấm thử một ngụm thưởng thức một chút, buông chén trà ra, ra vẻ thuận miệng hỏi: “Sao không thấy Triệu Hùng Ca đâu nhỉ?”
Vừa rồi lúc ông ta đi dạo vòng quanh cũng muốn hỏi câu này.
Ngưu Hữu Đạo biết sau khi Triệu Hùng Ca thi triển Thanh Vân Kiếm Quyết ở nơi này thì không thể giấu diếm khỏi con mắt của người trong lòng, hắn cũng không phủ nhận, thời dài: “Người ta muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, ta quản thế nào được chứ, ta cũng không muốn quản.”
Toàn Thái Phòng cười ha ha vài tiếng, đây không phải điều mà ông ta chú ý tới, đối phương không nói, ông ta cũng sẽ không lằng nhằng, có điều lại quay sang nhắc nhở Tư Đồ Diệu một câu: “Tên chưởng môn gì đó kia, phong cảng bên ngoài rất đẹp, sao người không ra ngắm một chút?”
Tư Đồ Diệu nghe ra đối phương muốn để mình tránh đi, chỉ là hắn ta nghe thấy lời này rồi trong lòng cảm thấy nghẹn khuất, nhưng đối diện với ánh mắt lạnh lẽo nhìn ngắm của đối phương, áp lực rất lớn, hắn ta nâng chén trà lên rồi từ từ đặt xuống, nói lời tạ lỗi với Ngưu Hữu Đạo rồi đứng lên, thật ra hắn ta không uống một ngụm trà nào.
Ngưu Hữu Đạo có thể hiểu được tâm trạng của hắn ta, nhưng cũng sẽ không vì hắn ta mà mạo hiểm lộ đầu ra làm gì, hắn có lỗi gật gật đầu, chỉ thị ba người Phí, Hạ, Trịnh đi theo tháp tùng hắn ta.
Tình cảnh đến thế này, ba người Phí, Hạ Trịnh cũng vì Tư Đồ Diệu mà thở dài không thôi.
Không còn người ngoài nữa, Toàn Thái Phong cười mà như không nói: “Lão đệ, người của ba môn phái lớn nước Yến chưa đến sao?”
Ngưu Hữu Đạo giả bộ nghe không hiểu: “Đến chỗ ta á? Chỗ của ta khỉ ho cò gáy, đến đây để làm gì chứ? Hai vị trưởng lão đến đây đã khiến ta được sủng ái mà lo sợ rồi.”
“Ha ha.” Toàn Thái Phong cười cười lắc đầu: “Lão đệ này, người có biết ngươi đã chọc trúng chỗ phiền phức rồi không?”
Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên: “Chẳng lẽ hai vị trưởng lão đây đến chỗ ta là để gây chuyện sao?”
“Không phải, chúng ta và người không thù không oán, đang yên đang lành đến chỗ người gây chuyện phiền phức làm gì chứ?” Toàn Thái

Phong phất tay áo: “Ta hỏi ngươi, là ngươi bào Nam châu phát binh về phía triều đình nước Yến sao?”
Ngưu Hữu Đạo bất đắc dĩ nói: “Hóa ra là chuyện này.
Toàn trưởng lão hiểu nhầm rồi. Sao Nam châu lại phát binh về phía triều đình được chứ, chỉ là tiến đánh Định châu thôi mà. Tiết Khiếu ở Định Châu khinh người quá đáng, không chỉ giết người cướp của, lại còn dám bắt cóc mĩ thiếp của Dung Bình quận vương. Nói thế nào Dung Bình quận vương cũng là quận vương thuộc hoàng tộc, Tiết Khiếu quả thực không để triều đình vào trong mắt, vương gia có thể chịu nhục được không hả, vương gia tức giận qua mới xuất binh thảo phạt, không liên quan gì với ta hết.”
Nói đến chuyện này, sau khi hắn biết được lí do mà đám người Thương Triêu Tông viên ra để xuất binh gây hấn, hắn cũng phục luôn rồi, về để lấy cớ xuất binh vì quá tức giận, lại có thể lôi cả lí do nữ nhân của Thương Triêu Tông bị cướp mất ra nói, giận dữ tột cùng vì mĩ nhân, ngay cả thanh danh của mình Thương Triêu Tông cũng không để ý đến nữa, thực sự là kích động sự tức giận của rất nhiều người dân Nam châu.
Toàn Thái Phong cười phá lên rồi lắc đầu, hiển nhiên ông ta không tin.
Huệ Thành Bình mỉm cười lên tiếng hỏi: “Tiểu huynh đệ nghĩ một đằng nói một nẻo, người sáng suốt đều biết được chuyện Mao Lư sơn trang bị tấn công là do triều đình nước Yến làm ra, ngay sau ngày Mao Lư sơn trang bị tấn công, Nam châu lập tức xuất binh tấn công Định châu, chẳng lẽ chuyện này chỉ là trùng hợp sao?”
Ngưu Hữu Đạo cười khổ: “Quả thật là có hơi trùng hợp, xem ra hiểu lầm này, ta có miệng cũng chẳng thể nói rõ được rồi.
Toàn Thái Phong giơ tay ra hiệu dừng lại, không ép buộc hắn nữa: “Lão đệ, đừng quan tâm đến chuyện có phải hiểu nhầm hay không nữa. Nam châu bất chấp xuất binh hướng về triều đình nước Yến, ba môn phái lớn của nước Yên tất nhiên sẽ trút giận lên ngươi, Nam châu muốn thâu tóm Định châu là chuyện không thể nào, ba môn phái lớn đương nhiên sẽ đứng ra ngăn chặn. xông hỏng bỏng không đấy!”
Huệ Thanh Bình cũng nói: “Chúng ta đến đây cũng chẳng có ác ý gì, thật ra là muốn đến giúp ngươi.”
“Giúp ta à?” Ngưu Hữu Đạo tỏ vẻ rất ngạc nhiên: “Sao lại giúp ta?”

Huệ Thanh Bình nói: “Toàn trưởng lão nói đúng lắm, ba môn phái lớn của nước Yến chắc chắn sẽ không ngồi xem Nam châu thâu tóm Định châu. Ba môn phái lớn tham gia vào không phải là chuyện ngươi có thể ngăn cản được. Nhưng nếu như Nam châu thật sự muốn thâu tóm Định châu, cũng không phải là không có khả năng. Lúc trước tiểu huynh đệ không có liên quan gì đến hai phái của chúng ta, có lẽ đã bị ba môn phái lơn chèn ép phải chịu đựng, nhưng hai người chúng ta lại không giống vậy.”
Toàn Thái Phong nói tiếp: “Ta nói thẳng này, chúng ta đến đây là để cho người chỗ dựa, người không ngăn cản được ba môn phái lớn, chúng ta làm được.”
Ngưu Hữu Đạo nhướng mày lên: “Các ngươi cho ta chỗ dựa à?”
Huệ Thanh Bình nói: “Tiểu huynh đệ là người thông minh, vì sao chúng ta cho ngươi chỗ dựa, trong lòng ngươi hiểu rất rõ, không cần nhiều lời nữa. Tiểu huynh đệ chỉ cần hiểu một việc, không chỉ có hai nhà chúng ta làm chỗ dựa cho ngươi, hai người chúng ta, một người đại diện cho ba môn phái lớn nước Hàn, một người đại diện cho ba môn phái lớn nước Tống. Chỉ cần tiểu huynh đệ gật đầu một cái, sáu phái sẽ lập tức phái người đến bảo vệ ngươi, ba môn phái lớn nước Yến sẽ không thể nào bắt được ngươi. Về phần đại quân Nam châu, sáu môn phái cũng sẽ phái người đến giúp đỡ. Có sáu môn phái của chúng ta tham gia cùng, đại quân Nam châu có thể dốc hết toàn lực đánh trận, đừng nói thâu tóm Định châu, còn có thể giúp lão đệ độc chiếm địa bàn cả ba châu.
Bà ta quay đầu hỏi Toàn Thái Phong: “Toàn trưởng lão, ngươi cảm thấy thế nào?”
Toàn Thái Phong đang gõ nhịp, nói: “Cũng được, ta đại diện cho nước Tống đồng ý trước, sau khi mọi chuyện xong xuôi ta hữa sẽ để cho lão đệ địa bàn ba châu, tuyệt đối không đổi ý! Nếu như lão đệ không yên tâm, có điều kiện gì có thể đưa ra thương lượng.”
Hai người kẻ hát người đệm, làm như đã thương lượng xong hết vậy.
Đúng lúc này, Viên Cương đến đây, nói thầm vài câu bên tai Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo đứng dậy cáo lỗi một tiếng: “Hai vị trưởng lão đợi một chút, có chút việc, ta đi một lát rồi quay lại.”

Hai người này thấy hơi phiền muộn, đúng lúc nói đến chuyện quan trong thì lại bị gián đoạn, nhưng mà trong nhà người ta có chuyện, bọn họ cũng chẳng tiện ngăn cản, đành phải gật đầu.
Ngưu Hữu Đạo đi thẳng ra khỏi sơn trang, chỉ thấy Tư Đồ Diệu đang nói chuyện cùng với một đám người cấp cao của Vạn Động Thiên Phủ.

Chương 890: Trợn Mắt Há Mồm (2)

Chương 890: Trợn Mắt Há Mồm (2)
Ngưu Hữu Đạo vốn định qua đó chào hỏi người của Vạn Động Thiên Phủ một câu, Tư Đồ Diệu nhìn thấy hắn đi ra thì lập tức tiến nhanh lại, kéo hắn qua một bên, thấp giọng hỏi: “Lão đệ, hai người đó tìm ngươi có chuyện gì vậy?”
Nhìn sắc mặt hắn ta nặng nề, Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Gọi ta ra đây chỉ vì muốn tìm hiểu chúng ta nói chuyện gì thôi à?”
Tư Đồ Diệu xua tay: “Ta tuyệt đối không có ý muốn nghe ngóng chuyện riêng tư của lão đệ, nhưng ra nghĩ rằng chắc chắn hai người này không có ý tốt gì, chắc là đến để thuyết phục đại quân Nam châu đừng ngừng tiến đánh, để Nam châu biến nội bộ nước Yến hoàn toàn thành một đống lộn xộn, tiện bề tạo cơ hội để hai nước Hàn Tống xuất binh. Lão đệ, trăm ngàn lần không được đồng ý chuyện này đâu đấy. Chiến sự hiện nay còn có thể kết thúc được, một khi biến thành đại chiến giữa các nước với nhau, hậu quả không thể tưởng tượng được đâu!”
Hắn ta ngăn cản cuộc nói chuyện của Ngưu Hữu Đạo giữa chừng cũng là bởi vì hiện tại hắn ta rất nóng vội, sợ Ngưu Hữu Đạo sẽ đồng ý với bọn họ. Nếu như Nam châu thật sự bị chiến tranh kìm lại, triều đình nước Triệu lúc này đang đầy một bụng lửa, chắc chắn sẽ động thủ lên Kim châu.
Ngưu Hữu Đạo hiểu rõ suy nghĩ của hắn ta, trấn an nói: “Tư Đồ chưởng môn yên tâm, nếu như ta đồng ý với chuyện này rồi, ba môn phái lớn nước Yến há nào lại tha cho ta? Chuyện này trong lòng ta tự có tính toán, để ta ứng phó.”
“Lão đệ biết là tốt rồi.” Tư Đồ Diệu thở phào một hơi, có điều vẫn dặn dò thêm vài câu: “Tất nhiên bọn họ sẽ nghĩ ra tất cả các biện pháp để thuyết phục ngươi, lão đệ không thể làm việc vội vàng đâu đấy.”

“Tư Đồ chưởng môn cứ yên tâm đi.” Ngưu Hữu Đạo lại trấn an hắn ta một lần nữa, chắp tay xoay người trở lại.
Ngưu Hữu Đạo về đến nhà nổi rồi, đối mặt với hai vị chưởng lão đang ngồi, lại chắp tay nói: “Ta có chút việc nhỏ quấy rầy, để hai vị đợi lâu rồi.”
Nhìn thấy hắn quả thật là đi một lúc rồi về, cũng chưa chậm trễ bao lâu, hai người liên tiếp nói không sao cả.
Sau khi khách khí xong rồi thì nói đến việc chính, Toàn Thái Phong tiếp tục ép hỏi: “Lão đệ, chuyện chúng ta vừa mới nói, ngươi đã suy nghĩ đến đâu rồi?”
Ngưu Hữu Đạo bưng chén trà lên, từ từ nhấm nháp, ánh mắt quét tới quét lui trên mặt hai người, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó, đến lúc hắn buông chén trà xuống lại đột ngột nói một câu: “Ta và hai vị trưởng lão đây mới gặp mà như quen biết từ lâu…” Nói đến đây hắn dừng một chút, dáng vẻ muốn nói lại thôi.
Sao nào? Hai người chờ đợi, chờ hắn nói nốt câu.
Một lát sau không ai phản ứng, Huệ Thanh Bình cười nói: “Chúng ta và tiểu huynh đệ cũng là lần đầu gặp đã quen thuộc, có gì muốn nói thì đừng ngại nói thẳng, không cần ấp a ấp úng.”
“Đúng vậy.” Toàn Thái Phong gật đầu đồng ý.
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên đứng lên, vẻ mặt nghiêm túc, chắp tay nói: “Nếu như hai vị trưởng lão không chê tại hạ tài đức có hạn, tại hạ nguyện kết thành huynh đệ, tỷ đệ khác họ với hai vị, tấm lòng ta rất chân thành, hy vọng hai vị trưởng lão đồng ý!”
Chuyện quái gì đây? Kết bái sao? Toàn Thái Phong và Huệ Thanh Bình trợn mắt há mồm, có chút nghi ngờ có phải bản thân mình nghe nhầm hay không.
Đừng nói hai người bọn họ, cả hai tên đệ tử đứng phía sau hai người cũng người nhìn ta, ta nhìn ngươi.
Ánh mắt của Quản Phương Nghi từ từ di chuyển về phía Ngưu Hữu Đạo, bà ta có vẻ ngạc nhiên vì lời đề nghị của hắn.
Thấy hai người ngẩn người hồi lâu, mãi không nói gì, Ngưu Hữu Đạo lên tiếng hỏi: “Chẳng lẽ hai vị ghét tại hạ?”

Ghét? Hai người hồi thần lại, một người cau mày, một người cẩn thận mỉm cười.
Trong lòng bọn họ đều thầm nói, nào chỉ có ghét thôi, phải là rất ghét mới đúng, cái gì vậy chứ? Người có tàn cán gì mà lại dám đòi kết bái với chúng ta, không thử cầm gương lên nhìn xem mình là cái thứ gì?
Hai người từng thấy người trèo cao rồi, nhưng chưa từng thấy ai trèo cao đến mức này, tất nhiên bọn họ muốn từ chối thẳng thừng.
Nhưng đối phương lại chọn đúng lúc này để mở lời muốn kết bái, ý đồ rất rõ ràng, người ta sợ bọn họ qua cầu rút ván, lỡ đâu không đưa cho ba châu đã đồng ý thì phải làm sao? Trèo cao là một chuyện, quan trọng là muốn ràng buộc đạo đức bọn họ.
Nhắc đến việc này vào ngay lúc này, Toàn Thái Phong và Huệ Thanh Bình nhìn nhau, chọn rất đúng lúc, không phải đã nói có điều kiện gì cũng có thể nói sao? Đúng là khó mà từ chối được.
“Khụ khụ.” Toàn Thái Phong vội ho một tiếng, bưng trà lên uống một ngụm cho đỡ xấu hổ: “Lão đệ, đây không phải chuyện có ghét hay không, mà hai chúng ta thân là người có địa vị cao trong môn phái, chúng ta không thể tự tiện quyết định những việc có ảnh hưởng đến môn phái được.”
Ngưu Hữu Đạo ồ một tiếng đầy thâm ý: “Hóa ra hai vị không thể tự ý quyết định những chuyện có ảnh hưởng đến môn phái!”
Chỉ cần nghe đoạn nói chuyện vừa rồi của hai bên, mọi người đều có thể hiểu được thâm ý của những lời này, ngay cả chuyện như thế này còn không tự quyết định được thì các người làm sao có thể thay mặt cho sáu phái lớn bảo chúng ta độc chiếm địa bàn của ba châu chứ? Đang nói đùa hay là đang chơi xỏ chúng ta vậy?
Ánh mắt của Quản Phương Nghi không ngừng lấp lánh, mặc dù bà ta không biết ý đồ của người này, nhưng chỉ với câu nói đúng lúc đúng chỗ vừa rồi, thiếu chút nữa bà ta đã vỗ tay khen ngợi!
Huệ Thanh Bình tiếp lời: “Tiểu huynh đệ, không giấu ngươi, mặc dù bây giờ ta với Toàn trưởng lão đang cùng ngồi đây, nhưng ân oán giữa Thiên Nữ giáo và Lăng Tiêu các không thể nói rõ trong một hai câu được, trong đó có cả thù nợ máu, hai chúng ta không thể kết bái được.”

Cũng không phải nói bừa, các quốc gia trunh hùng, nhiều năm như thế biết bao nhiêu thế hệ, Thiên Nữ giáo và Lăng Tiêu các có ai chưa từng giết người của môn phái kia?
Lúc này Toàn Thái Phong vuốt cằm: “Đúng vậy.”
Ngưu Hữu Đạo: “Không sao, chỉ cần hai vị trưởng lão không chê, ta có thể kết giao riêng với từng người.” Ngụ ý là có thể kết bái riêng biệt.
Toàn Thái Phong và Huệ Thanh Bình đưa mắt nhìn nhau, họ đều cảm thấy sự việc đã có hơi thay đổi, với thân phận của bọn họ, hẳn bọn họ phải cường thế mới đúng, sao bọn họ lại trở thành người bị chèn ép.
Nhưng dù có cương quyết cũng không nói ra được, ngay từ đầu bọn họ đã cảm nhận được tỏ ra cứng rắn ép buộc ở đây cũng vô dụng, nói chung cũng không thể tức giận rồi giết Ngưu Hữu Đạo luôn mà? Nếu họ thật sự giết Ngưu Hữu Đạo, chỉ sợ người vui vẻ chính là triều đình nước Yến, không có lợi cho hai nước Hàn và Tống.
Ngưu Hữu Đạo đợi một lát rồi bỗng thở dài: “Nếu như hai vị thật sự không thể quyết định được thì có thể về bàn bạc với tông môn trước cũng được, đợi đến khi quyết định được rồi hãy bàn lại, được không?”
Về rồi lại đến? Hai người sao có thể đồng ý được, vì sao hai người phải vội vã đến đây? Chính là vì muốn thu phục Ngưu Hữu Đạo ngay trước mặt ba phái lớn của nước Yến, đợi bọn họ đi rồi quay lại thì ba phái lớn của nước Yến đã nhúng tay vào rồi, làm gì với bọn họ nữa?
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục nói: “Dung Bình quận vương cho gọi ta, phía bên phủ thành có chút chuyện, ta phải qua đó một chuyến trước, nếu như hai vị…”
Huệ Thanh Bình đứng lên, ngắt lời hắn: “Quả thật ta với tiểu huynh đệ như vừa gặp đã quen, có thể kết nghĩa với tiểu huynh đệ cũng là chuyện tốt, có gì mà không thể?”
“Được!” Ngưu Hữu Đạo vỗ tay khen ngợi, không đợi đối phương kịp nói thêm gì đã lập tức quay đầu lại nói với Quản Phương Nghi: “Hoàng thiên hậu thổ, khí vận kim triều, chọn lúc chẳng bằng được lúc, cứ nghe theo ý trời mà chọn bây giờ luôn đi, mau chóng chuẩn bị bàn thờ kết nghĩa!” Thật sự rất quyết đoán.
Quản Phương Nghi trợn mắt, bà ta nhìn Toàn Thái Phong, lại hỏi Ngưu Hữu Đạo: “Đạo gia, chuẩn bị mấy cái?”

“Chuẩn bị hai cái đi.” Toàn Thái Phong cũng đứng lên: “Đã là chuyện tốt thì sao ta có thể bỏ qua!”
Ông ta cũng nghĩ kĩ rồi, chỉ cần việc thành công, so đo chuyện này chẳng có ý nghĩa gì, dù sao cũng chỉ là kế sách tạm thời thôi, có ai không rõ đây không phải là thật lòng kết bái chứ?

Chương 891: Pháp Giá Thân Lâm

Chương 890: Pháp Giá Thân Lâm
Quản Phương Nghi hơi cúi người.
Bà ta quay lưng nhanh chóng bước đi.
Ngưu Hữu Đạo cũng không cho hai người cơ hội dong dài, hắn lấy cớ chuẩn bị để bao người chờ đợi, rồi cũng chạy.
Bên trong nhà thủy tạ, đệ tử của hai phái nhìn nhau, vừa mới đến một lúc sao đã quyết định kết bái rồi?
Trong lòng bốn người thầm nói, có phải sau này phần lớn đệ tử của Thiên Nữ giáo và Lăng Tiêu các gặp phải Ngưu Hữu Đạo đều thấp hơn ít nhất một bậc?
“Hình như chúng ta không phải người đầu tiên kết bái với hắn.” Toàn Thái Phong ghé sát vào Huệ Thanh Bình nhắc nhở một tiếng: “Hình như một trưởng lão của Thiên Ngọc môn bị đá ra khỏi Nam châu đã kết bái với hắn rồi.”
Huệ Thanh Bình lạnh lùng nói: “Có cả Quỷ Mẫu của Hãm Âm sơn nữa.”
Toàn Thái Phong: “Còn cả tên tán tu có hơi nổi danh kia nữa, tên là Lệnh Hồ Thu đúng không?”
Hai người đưa mắt nhìn nhau, tính đến bản thân mình mới phát hiện đã là thứ tư, thứ năm rồi.
Toàn Thái Phong hơi buồn bực, khoanh tay thở dài: “Người hay quỷ cũng kết bái hết, xem ra thằng nhãi này thích thế này, có tác dụng gì sao?”
Huệ Thanh Bình cúi đầu vuốt vuốt ống tay áo, cả đời này ba tà cũng không ngờ lại gặp phải chuyện như thế này…
Đám Tư Đồ Diệu chờ bên ngoài sơn trang kinh ngạc, không kinh ngạc cũng không được, Ngưu Hữu Đạo cho người mời bọn họ đến xem làm lễ, cứ như sợ không có người xem.

Xem làm lễ? Tự nhiên xem làm lễ cái gì? Người của Vạn Động Thiên phủ thấy hơi lạ.
Vào đến giữa đại viên trong sơn trang, nhìn thấy hai bàn hương khói đặt ở hai bên trái phải, bọn họ vẫn không rõ chuyện gì, đều đang thắc mắc đặt hai bàn thờ ở hai bên để làm gì?
Đợi đến khi Ngưu Hữu Đạo và Toàn Thái Phong quỳ xuống trước bàn hương trước, sau khi hương khói thề thốt xong, cả đám bọn họ mới hiểu được chuyện gì đang xảy ra.
Vậy mà lại là kết bái!
Đường đường là trưởng lão của Lăng Tiêu các lại có phải kết bái huynh đệ với Ngưu Hữu Đạo!
Cảnh tượng này đả kích bọn họ không nhẹ, sắc mặt của đám Tư Đồ Diệu dần dần thay đổi thành khó chịu.
Nhất là Tư Đồ Diệu, mặt hắn ta căng thẳng, đầy vẻ lo lắng, nếu bọn họ kết bái huynh đệ, phỏng chừng mình có nhắc nhở cũng vô ích, hắn là hai vị kia vẫn muốn dùng đủ mọi cách thuyết phục được Ngưu Hữu Đạo.
Nhưng mà hắn ta không có gan để ra ngăn cản ngay lúc này, thậm chí không dám lên tiếng quyết nhiễu, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn.
Trơ mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo sau khi hoàn thành nghi thức với Toàn Thái Phong xong lại đi về phía bàn hương còn lại, Ngưu Hữu Đạo lại dâng hương rồi cùng quỳ xuống cùng với Huệ Thanh Bình.
Kết bái xong rồi lại kết bái, tất cả người xem ở đây đều không biết phải đánh giá thế nào.
Khóe miệng Tư Đồ Diệu hơi run lên, hắn ta lạnh lùng nhìn Ngưu Hữu Đạo đang đầy tinh thần.
Ngay lúc này, âm thanh cảnh báo truyền đến từ bên ngoài sơn trang, mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy có ba con chim khổng lồ trên không trung, hai con Hắc Ngọc Điêu bảo vệ hai bên một con Kim Vũ Điêu.
Ba con chim chao liệng bay lượn vòng trên bầu trời sơn trang, Long Hưu khoanh tay đứng ngạo nghễ trên lưng Kim Vũ Điêu, tay áo bay bay như tiên, kiêu ngạo nhìn xuống bên dưới.
Những người biết thì đều rõ ràng, cung chủ Long Hưu của Tiêu Dao cung – một trong ba phái lớn của nước Yến pháp giá thân lâm!

Quản Phương Nghi vội vã tiếp đón những tu sĩ phòng ngự lao ra từ bốn phía, không thể mạo phạm người vừa đến được.
Ngưu Hữu Đạo cầm hương quỳ gối trên bồ đoàn ngây ra một lát, hắn đứng dậy tiếp đón theo bản năng.
Ai ngờ Huệ Thanh Bình đột nhiên ra tay, ngay khi bà ta nhìn lên bầu trời cũng liền giữ lấy cánh tay Ngưu Hữu Đạo, không cho hắn đứng lên.
Ngưu Hữu Đạo nhìn về phía bà ta, không biết bà ta có ý gì.
Mấy bóng người trên không trung phiêu diêu hạ xuống, ba con chim cũng vỗ cánh đậu xuống trên mái đình nghỉ chân, có thể nói bọn họ vừa xông thẳng vào trong Mao Lư sơn trang.
Thân hình của Long Hưu nhẹ nhàng bay xuống đất, rơi chính xác vào giữa đám người đang vây quanh đứng xem, khí thế của đám người đã quen đứng trên người khác rất đáng sợ, vừa xuất hiện đã lập tức trở thành tâm điểm giữa mọi người, khiến người khác phải chú ý đến.
“Long cung chủ.” Lúc này, Quản Phương Nghi mỉm cười tiến lên chào hỏi.
Long Hưu cười nhẹ, gật gật đầu, sau đó ánh mắt ông ta lạnh lẽo như điện, ông qua nhìn qua bốn phía, ý dò xét mấy người của Lăng Tiêu các và Thiên Nữ giáo rất rõ ràng.
Nhìn bàn hương được đặt hai bên trái phải, lại nhìn Ngưu Hữu Đạo thấy mình đến đây cũng không đứng lên nghênh đón mà vẫn quỳ mà quay đầu nhìn mình kia, ông ta dửng dưng nói: “Hồng Nương, ý gì thế này?”
Quản Phương Nghi nâng tay lên che môi, cười uyển chuyển, có ý gì à?
Thật ra ba ta biết rất rõ, nhưng không biết phải nói thế nào.
“Long cung chủ.” Ngưu Hữu Đạo lại định đứng lên, Long Hưu pháp giá thân lâm, hắn không đứng dậy nghênh đón thì thực sự rất kì cục.
Nhưng mà Huệ Thanh Bình lại nâng tay, trực tiếp ấn lên vai hắn, dùng pháp ngăn chặn Ngưu Hữu Đạo lại, quyết không cho hắn đứng dậy, bà ta cũng lên tiếng nhắc nhở: “Đệ đệ, lí nào lại đang kết bái thì dừng lại chứ? Nghi thức kết bái vẫn chưa xong đâu, xong rồi hãy đứng lên cũng không muộn.”
Bây giờ không còn là Ngưu Hữu Đạo ép bà ta kết bái như trước nữa rồi, hiện tại dù Ngưu Hữu Đạo không muốn kết bái cũng không được, bây

giờ là bà ta buộc Ngưu Hữu Đạo phải hoàn thành nghi thức kết bái với bà ta trước mặt Long Hưu.
Kết bái? Long Hưu lại nhìn bàn hương ở hai bên, cuối cùng ông ta cũng hiểu được học bày thứ này ra rồi quỳ là để làm gì, ông ta khoanh tay thong thả bước đi, mặt không hề biến sắc chậm rãi đi về phía hai người ta quỳ kia.
Đột nhiên Toàn Thái Phong tiến lên, chặn lại trước mặt Long Hưu, mìm cười vươn tay cản lại.
Ánh mắt của Long Hưu lập tức bén nhọn nhìn thẳng vào Toàn Thái Phong: “ Ngươi cản ta?”
Vừa dứt lời, mấy đệ tử đi theo lập tức lách người tiến lên, nhìn chằm chằm Toàn Thái Phong như hổ đói.
Mà hai tên đệ tử của Toàn Thái Phong cũng không dám yếu thế, bọn họ cũng nghiêng người tiến lên cạnh sư phụ để trợ uy.
Huệ Thanh Bình đang quỳ, bà ta nghiêng đầu, hai tên đệ tử của bà ta cũng lập tức tiến lên, đứng ở bên Toàn Thái Phong, ý liên thủ với Lăng Tiêu các rất rõ ràng.
“Thế nào? Muốn động thủ với ta trên địa bàn của ta?” Long Hưu thản nhiên lên tiếng hỏi.
Toàn Thái Phong cười nói: “Long cung chủ hiểu lầm rồi, nghi thức kết bái của hai người họ vẫn chưa hoàn thành, không nên quấy nhiễu họ.”
“Bọn họ cứ làm tiếp đi, bổn cung chỉ nhìn thôi.” Tầm nhìn của Long Hưu đâm chòng chọc về phía Ngưu Hữu Đạo, ông ta không nói gì nữa, cũng không nhìn đám người đang ngăn cản, cứ trực tiếp đi thẳng qua đám người đang cản mình lại, rõ ràng không coi những người này ra gì.
Nói là cứng rắn đi tới thì cũng không hẳn là vậy, quả đúng là đám Toàn Thái Phong không dám đụng vào ông ta, ngăn cản cũng vô dụng, Long Hưu vừa đến gần, những người ngăn cản liền tự giác tránh ra.
Cảnh tượng này khiến Quản Phương Nghi phải đổ mồ hôi lạnh thay cho Ngưu Hữu Đạo, bà ta đã nhận ra sát khí lúc ẩn lúc hiện trong mắt Long Hưu, bà ta nhanh chóng tiến lên đứng cạnh Ngưu Hữu Đạo, bỏ tay vào trong tay áo.
Không biết từ lúc nào Viên Phương đã rời khỏi đây rồi, hắn ta đang trốn ở sau cửa tròn nhìn về phía bên này.

Long Hưu đi đến bên cạnh bàn hương, nhìn cách bày trí, lại nhìn hai người đang quỳ, ông ta dửng dưng nói: “Đang bái thiên địa à? Đã chuẩn bị động phòng chưa?”
Rõ ràng đã nghe thấy là kết bái lại còn nói như vậy.
Mà trong Thiên Nữ giáo, toàn bộ đệ tử đều là đệ tử nữ, trong môn quy* cũng không cho phép chuyện nam nữ xảy ra, nói như vậy rõ ràng là đang sỉ nhục Huệ Thanh Bình.
*Quy tắc môn phái.

Chương 892: Có Phải Ngài Vẫn Luôn Muốn Dồn Ta Vào Chỗ Chết Hay Không? (1)

Chương 891: Có Phải Ngài Vẫn Luôn Muốn Dồn Ta Vào Chỗ Chết Hay Không? (1)
Sắc mặt Huệ Thanh Bình trở nên lạnh lẽo: “Nếu ngươi còn không nói tiếng người nữa ta sẽ bắt cái miệng thối của ngươi đóng lại!”
“Láo xược!” Dịch Thư đứng ở bên cạnh lập tức lên tiếng trách mắng, sư phụ bị sỉ nhục, người làm đệ tử đương nhiên phải đứng ra nói chuyện.
Long Hưu giơ tay ra hiệu dừng lại: “Nếu bọn họ đồng ý kết bái thì cứ để bọn họ bái, cũng chẳng có ai có thể thay đổi được điều gì.” Ánh mắt ông ta liếc nhìn Ngưu Hữu Đạo chứa đầy ẩn ý, giống như đang bảo Ngưu Hữu Đạo tự biết ý mà làm.
Vẻ mặt Ngưu Hữu Đạo ngại ngùng.
Quản Phương Nghi, Viên Cương, còn có đám người Phí, Trịnh, Hạ, tất cả đều rất căng thẳng.
Tư Đồ Diệu đứng ngoài quan sát vừa vui vẻ vừa căng thẳng, may là đúng lúc này Long Hưu lại tới, không cần phải ngồi xem chuyện mà hắn ta lo lắng lúc trước xảy ra nữa, nhưng lại lo lắng Long Hưu lại làm chuyện bất lợi cho Ngưu Hữu Đạo, sẽ làm thay đổi hoàn toàn vận mệnh hiện tại của Nam châu và Kim châu.
“Đệ đệ, ngươi còn đang do dự điều gì, hay là ngươi muốn đổi ý rồi?” Huệ Thanh Bình quay sang thúc giục một câu, ép buộc Ngưu Hữu Đạo tiếp tục.
Vì thế trước mắt bao nhiêu người, hai người tiếp tục thề, cúi bái trước trời cao, rồi sau đó đứng dậy cắm hương, rồi rót rượu mời rượu.

Những người quan tâm đến Ngưu Hữu Đạo đều đang đổ mồ hôi lạnh cho áp lực cực lớn mà Ngưu Hữu Đạo đang phải chịu đựng.
Bọn họ không biết rằng đối với Ngưu Hữu Đạo mà nói, áp lực chỉ là bên ngoài, lúc trước hắn không ngờ rằng Lăng Tiêu các và Thiên Nữ giáo đều sẽ phái người cấp trưởng lão đến đây, cũng không nghĩ tới Long Hưu sẽ pháp giá thân lâm, càng không nghĩ tới những người này có thể đụng phải nhau, thật đúng là một loạt chuyện ngoài ý muốn.
Những tình huống này đều là những tình huống mà lúc trước hắn không tính đến, lúc trước hắn chỉ đoán trước được ba môn phái lớn của nước Yến sẽ phái một trưởng lão có thể phân xử đến, lại không nghĩ rằng chỉ một Mao Lư sơn trang bé nhỏ như này cũng có thể để người có cấp bậc như Long Hưu pháp giá thân lâm.
Có điều hắn đã sớm tính tóa xong mọi chuyện rồi, tuy những người này đụng mặt nhau là chuyện ngoài ý muốn, với hắn mà nói, ngược lại mọi chuyện lại đơn giản hơn nhiều.
Hai người vừa mới xong việc, Toàn Thái Phong đã sáp lại góp náo nhiệt ngày, dùng sức vỗ vỗ lên bả vai của Ngưu Hữu Đạo, vô cùng nhiệt tình nói: “Hôm nay kết bái, bắt đầu từ giờ khắc này, ngươi và ta chính là huynh đệ một nhà, có ca ca ta ở đây, ngươi không cần e ngại chuyện gì cả.”
Huệ Thanh Bình liếc nhìn Long Hưu một cái rồi cười nói: “Tiểu đệ, tuy rằng tỷ tỷ ta lớn rồi cùng không thông minh bằng ngươi, nhưng khả năng làm việc vẫn còn đó, không cần biết xảy ra chuyện gì, tỷ tỷ ta cũng sẽ không trơ mắt nhìn ngươi chịu uất ức.”
Hai người kẻ hát người bè, so với lúc trước hai người bị ép buộc kết bái đùn đẩy nhau thì bây giờ lại tranh nhau bày tỏ, cực lực giúp Ngưu Hữu Đạo yên lòng, để hắn không phải sợ nữa.
Nói trắng ra là hai người đang làm để Long Hưu nhìn, bây giờ Ngưu Hữu Đạo chính là nghĩa đệ kết bái của chúng ta, ngươi động vào hắn chính là động vào bọn ta, bọn ta sẽ không ngồi xem đâu.
Cũng có ý là bọn họ đang liên thủ thành đội đối kháng với Long Hưu.
Thật ra hai người bọn họ cũng không nghĩ tới chuyện Long Hưu sẽ pháp giá thân lâm đến Mao Lư sơn trang, lúc trước bọn họ đã nghĩ đến chuyện ba môn phái lớn của nước Yến sẽ phái người đến đây, cho dù có là một

người có cấp bậc trưởng lão đến đây, bọn họ cũng có thể ngang sức ngang tài đối đầu nhau, nhưng Long Hưu đến thì lại không giống, thân phận địa vị của mọi người không bằng nhau, thực lực thuộc hạ đi theo cũng không thua kém gì bên này, hai người buộc phải kết bè.
Áp lực ở nơi đây trở nên kì lạ, phần lớn mọi người ở đây không dám hé răng, Ngưu Hữu Đạo hợp tình hợp lí giữ yên lặng.
“Ồn ào xong chưa?” Long Hưu lên tiếng hỏi, ông ta cũng không nghĩ tới bản thân đích thân đến đây sẽ gặp phải chuyện này.
Sau khi ba môn phái lớn của nước Yến nhận được tin Ngưu Hữu Đạo và Thương Triêu Tông cáo trạng kêu oan, bộ dáng Nam châu yếu thế uất ức cầu xin được giải quyết khiến ba môn phái lớn phải lơ là Nam châu, người ta đã cầu bọn họ phân định rồi, cho thấy bọn họ có thể khống chế Nam châu bất cứ lúc nào, cũng không lo lắng gì, vẫn chưa lập tức phái người can dự vào chuyện Nam châu.
Thân là trọng tài cuối cùng của nước Yến, bọn họ bắt đầu phải bàn giao cho triều đình nước Yến rồi, qua lại thư tín với triều đình nước Yến, ai ngờ Nam châu lại ngang nhiên xuất binh, trong thời gian này Định Châu đã không còn một chút sức lực nào để chống đỡ nội chiến rồi.
Sau đó bọn họ lại phát hiện chuyện này không bình thường, Đan Bảng truyền tin đến, Tông Nguyên chết trận, chưa nói đến chuyện Triệu Hùng Ca ra tay, triều đình nước Yến đã cấp báo chiến sự, cầu mong ba môn phái lớn ra mặt giải quyết. Mọi chuyện trở nên lớn hơn, nội bộ nước Yến dần trở nên loạn lạc, ba môn phái lớn tức khắc đứng ngồi không yên.
Ba môn phái trao đổi với nhau, chỉ là một Mao Lư sơn trang nhỏ bé, còn không đáng giá để cả ba phái đều phải phái người đến, Tiêu Dao cung chủ động bày tỏ ra mặt đại diện ba phái đến Nam châu, vì thế kết quả cuối cùng là Long Hưu đích thân đến đây xem xem.
Vì thế đi đi về về dằn vặt nhau như vậy, đợi đến lúc ba phái lớn không thể không ra tay khống chế Nam châu thì cũng đã qua vài ngày rồi, cho nên Long Hưu cũng tới muộn rồi, thậm chí còn để Huệ Thanh Bình và Toàn Thái Phong ở nơi xa hơn ông ta nhiều đến đây trước.
Nhưng trong lòng Long Hưu cũng cảm thấy may mắn, may mắn là bản thân ông ta đích thân đến đây, bằng không tùy tiện phái một trưởng lão

nào đó đến, người đó gặp phải tình huống này nhất định không thể giải quyết được.
Long Hưu thấy không ai trả lời lại, ông ta quay đầu ra hiệu với Ngưu Hữu Đạo một cái: “Ngữu Hữu Đạo, ngươi đi theo ta.”
Ngưu Hữu Đạo vừa mới bước lên, Huệ Thanh Bình đã lập tức kéo cánh tay Ngưu Hữu Đạo lại, Toàn Thái Phong cũng giơ tay ngăn trước người Ngưu Hữu Đạo.
Long Hưu đang muốn xoay người đi cũng dừng bước, hỏi: “Các ngươi muốn làm gì?”
Hai người không trả lời ông ta, Huệ Thanh Bình nhắc nhở Ngưu Hữu Đạo một câu: “Tiểu đệ, tỷ tỷ cũng chỉ muốn tốt cho ngươi thôi.”
Toàn Thái Phong ừm một tiếng: “Lão đệ, chúng ta cũng chỉ vì suy nghĩ cho an toàn của đệ thôi.”
Mọi chuyện tới bước này, hai người sẽ không dễ dàng để Ngưu Hữu Đạo rơi vào trong tay Long Hưu, bằng không vì sao bọn họ thấy Long Hưu đến đây còn phải tranh nhau kết bái, chỉ là muốn lấy một cái cớ để danh chính ngôn thuận nhúng tay vào.
Long Hưu hơi gật đầu, vẻ mặt không thay đổi, nhìn chằm chằm vào Ngưu Hữu Đạo: “Ta không ép buộc, các ngươi cũng đừng ép hắn, hắn có muốn đi theo ta hay không, để Ngưu Hữu Đạo tự quyết định đi.”
Câu nói này khiến Huệ Thanh Bình và Toàn Thái Phong không biết làm thế nào, đúng là Ngưu Hữu Đạo là huynh đệ kết nghĩa của bọn họ, nhưng hắn cũng là tu sĩ của nước Yến, ép buộc Ngưu Hữu Đạo ngay trước mặt Long Hưu trên lãnh thổ nước Yến, Long Hưu hoàn toàn có lí do để ra tay, hai người không thể không bỏ tay xuống.
Ngưu Hữu Đạo cũng không hề có ý do dự, lập tức đi về phía Long Hưu, dưới tình thế cấp bách, Huệ Thanh Bình lại kéo tay Ngưu Hữu Đạo lại: “Tiểu đệ, đừng vội vàng, ngươi phải nghĩ thật rõ ràng rồi đấy.”
Long Hưu: “Ta nói rồi, không ai được ép buộc, ai dám làm bừa có thể thử xem, ta cam đoan đừng ai mong muốn sống sót quay về!” Dứt lời, Long Hưu lắc đầu ra hiệu, thuộc hạ của Tiêu Dao cung đi theo ông ta lập tức viết mật thư rồi thả chim bay đi.

Chương 893: Có Phải Ngài Vẫn Luôn Muốn Dồn Ta Vào Chỗ Chết Hay Không? (2)

Chương 893: Có Phải Ngài Vẫn Luôn Muốn Dồn Ta Vào Chỗ Chết Hay Không? (2)
Huệ Thanh Bình và Toàn Thái Phong nhìn nhau, bọn họ biết rằng người này không phải đang hù dọa bọn họ, chưa cần nói đến bọn họ có sắp xếp người ở gần đây không, Long Hưu hoàn toàn có khả năng huy động các môn phái tu hành trên lãnh thổ nước Yến truy cùng đuổi tận bọn họ bất cứ lúc nào, chỉ sợ đến lúc người của Tiêu Dao cung đến đây, ưu thế khoảng cách của bọn họ cũng không phải thứ mà môn phái của bọn họ có thể sánh được.
Huống hồ chỉ dựa vào thực lực hiện tại để so sáng, bọn họ cũng không phải đối thủ của người bảo vệ đi cùng Long Hưu.
Mà những người bảo vệ đi theo Long Hưu đã bắt đầu hành động rồi, hiện tại đang bao vây bọn họ, dáng vẻ như hổ rình mồi, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.
Huệ Thanh Bình âm thâm oán trách, bà ta không nghĩ rằng Long Hưu sẽ đích thân đến đây, tay của bà ta không thể không buông xuống, mắt đầy ẩn ý nhìn Ngưu Hướng Đạo.
“Không sao đâu.” Ngưu Hướng Đạo mỉm cười nói, tiếp tục tiến lên, đi về phía Long Hưu.
Hắn không sợ, hắn đã chuẩn bị tâm lí dám làm thì dám chịu, ở trên đất Nam châu này, hắn không phải là người mà ai muốn giết thì giết.
Hắn không thích rút kiếm ra tay, hắn khó ra tay không có nghĩa là hắn sẽ không ra tay, không có nghĩa là hắn sẽ chịu đựng.

Trước khi đi, hắn ra hiệu bằng mắt cho Viên Cương, Viên Cương hiểu ý gật đầu.
“Lão đệ!” Toàn Thái Phong trầm giọng hô lên, muốn tiến lên trước một bước, một gã trưởng lão của Tiêu Dao cung đã nghiêng mình ngăn ông ta lại, bốn mắt nhìn nhau với ông ta, giằng co qua lại.
Long Hưu xoay người bước đi, Ngưu Hữu Đạo đi theo.
Quản Phương Nghi nhanh chóng đuổi theo Ngưu Hữu Đạo, trong lúc đó bà ta còn ra hiệu mắt cho nhóm người bác Trận và Ngô lão nhị, đám bạn già Phù Phương Viên nhanh chóng yên lặng đi về phía Ngưu Hữu Đạo âm thầm tập kết bày trận.
Chuyện đã liên quan đến tính mạng người thân, một khi trở mặt, cho dù có không đánh lại bọn họ, phía bọn họ không thèm quan tâm ngươi có phải là chưởng môn Tiêu Dao cung Long Hưu không.
Viên Cương di chuyển tới chỗ bên cạnh ba người Phí, Hạ, Trịnh, bốn người không quan tâm đến cục diện giằng co trước mắt, nhanh chóng rời khỏi Mao Lư sơn trang.
Viên Phương trốn ở sau cửa tròn rình coi nhanh chóng rụt đầu về, đứng dưới chân tường thong thả quay về, tình huống không bình thường nhỉ, hay tay hắn ta xoắn xuýt chà xát không ngừng, lo lắng không thôi.
Trong chòi nghỉ mát, Long Hưu dựa vào lan can, khoanh tay lại, thản nhiên hỏi: “Ngươi muốn làm gì?”
Đương nhiên là ông ta đang hỏi Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo khoanh tay đứng bên cạnh, cười khổ nói: “Cung chủ, ta thật sự không muốn kết bái với hai người bọn họ, nhưng ngài thấy rồi đấy, ta cũng là bất đắc dĩ mà thôi, bọn họ ép ta kết bái, ta không kết bái đâu có được.”
Cái nồi này Huệ Thanh Bình và Toàn Thái Phong thật đúng là phải đeo rồi, rất nhiều người không biết chuyện đàm phán trước đó, sau đó mới có người đến xem lễ, bao gồm cả Long Hưu cũng tận mắt trông thấy Huệ Thanh Bình ép buộc Ngưu Hữu Đạo kết bái, lúc này Huệ Thanh Bình và Toàn Thái Phong cũng sẽ không nói là Ngưu Hữu Đạo ép bọn họ kết bái đâu.
Dịch Thư đứng bên cạnh trách cứ: “Nói hươu nói vượn, cung chủ đã ra mặt phân xử cho ngươi rồi, lúc đó ngươi cự tuyệt là được, ngươi còn sợ

gì nữa? Dám kết bái với kẻ thù ngoại ngay trước mặt cung chủ, ngươi có ý gì?”
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn nàng ta: “Dịch cô nương, ngươi nói cũng thật nhẹ nhàng. Đúng, đúng vậy, bây giờ cung chủ có thể phân xử cho ta, nhưng sau đó thì sao, cung chủ có thể ở bên cạnh người ta bảo vệ mãi sao? Cho dù là Lưu Tiên tông, Phù Vân tông, Linh Tú sơn hay là Đại Thiên sơn, đều có đệ tử hành tẩu ngoài thế giới, chúng ta có thể chịu đựng nổi bọn họ trả thù sao? Ngươi có thể ra mặt vì đám người nhỏ bé chúng ta bất cứ lúc nào sao? Dịch cô nương, ngươi ở nơi cao, xuất thân phái lớn không ai dám chọc, không biết được khó xử của những người ở dưới như chúng ta.”
“Ngươi…” Dịch Thư bị nói xong không nói được gì, già mồm át lẽ phải nói: “Ngươi có tiếng là thích kết bái trong giới tu hành rồi, ta thấy là ngươi có ý xấu thì có!”
Ngưu Hữu Đạo không đồng ý nàng ta nói như vậy: “Dịch cô nương, rõ ràng là ngươi nhìn thấy bọn họ ép buộc ta kết bái, không cần phải hắt bát nước bẩn lên người ta đâu. Dịch cô nương, rốt cuộc là cô đứng bên nào, sao lại hướng về người ngoài như thế?”
Dịch Thư nổi giận: “Ngươi kết bái với kẻ thù ngoài, còn dám nói ta hướng về người ngoài sao?”
“Được rồi!” Ván đã đóng thuyền rồi, có gỡ ra cũng chẳng có ý nghĩa gì, Long Hưu trách móc lên tiếng ngăn lại, quay đầu lạnh lùng nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo: “Ta không hỏi chuyện ngươi kết bái, Nam châu tấn công Định châu là có chuyện gì?”
Ngưu Hữu Đạo mạnh mẽ lên tiếng: “Kết bái chỉ là chuyện vớ vẩn, ai lại cho là thật? Ta chỉ chờ cung chủ nói một câu, nếu cung chủ nói dừng tấn công lại, ta lập tức tạo áp lực lên Đại Thiện sơn và Thương Triêu Tông, đại quân sẽ lập tức dừng tấn công lại!”
Thái độ này rất tốt! Không có chỗ nào không rõ ràng, Long Hưu nghe xong thì trong lòng thoải mái hơn, chầm chậm nói: “Không nên loạn thêm nữa! Bây giờ nước Yến đang bị giặc ngoài uy hiếp, người một nhà không thể nội chiến, lập tức bảo đại quân Nam châu dừng tấn công!”

“Dạ!” Ngưu Hữu Đạo đồng ý, có điều hắn lại chắp tay nói: “Cung chủ, ta có điều thắc mắc muốn thỉnh giáo, không biết có nên hỏi hay không?”
Long Hưu: “Ngươi nói thì nói đi, còn có chuyện gì không hỏi được, chuyện gì?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Cung chủ, có phải ngài vẫn luôn muốn dồn ta vào chỗ chết sao?”
Long Hưu không hiểu vì sao hắn lại nói như vậy, hai mắt híp lại: “Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta muốn dồn ngươi vào chỗ chết?”
Ngưu Hữu Đạo: “Lúc trước triều đình mượn cớ hưng binh, muốn tấn công Nam châu, ta không tin ba môn phái lớn không biết, nhưng lại không có ai lên tiếng, ngồi nhìn đại quân triều đình áp sát. Sau đó triều đình lại phái thích khách đột ngột tấn công ta ở Kim châu, về sau ta quay về Mao Lư sơn trang, triều đình lại tập hợp một lượng người lớn đến tập kích, giết mấy ngàn tu sĩ của ta, Nam châu chết gần mười nghìn người, bên trong núi rừng bên ngoài Mao Lư sơn trang là những ngôi mộ lạnh lẽo, đến nay ba môn phái lớn chưa có bất cứ ai đứng ra nói một câu phân xử!”
“Triều đình năm lần bảy lượt gây hấn, làm vậy không dứt, xin hỏi cung chủ, ai có thể nhịn được đây, ta có nên phản công lại hay không đây? Ta kêu oan với ba phái lớn, đợi đến bây giờ cũng chưa nhận được câu trả lời nào, chờ mãi cũng chỉ được câu bảo ta dừng tay, ý của ngài giống như là ta đã sai rồi, vậy triều đình thì sao?”
Nào là Thương Triều Tông tranh đoạt nữ nhân, nào là giết người cướp dẫn đến việc Thương Triều Tông xuất binh, Ngưu Hữu Đạo chưa từng đề cấp đến.
Mọi người đều không phải là kẻ ngốc. Tất cả họ đều biết rằng đó chỉ là một cái cớ để khởi binh danh chính ngôn thuận mà thôi. Trước mặt Long Hưu, không cần phải đổi thành lý do khác.
Khóe miệng Dịch Thư chợt động, mặc dù nàng ta có thành kiến với Ngưu Hữu Đạo, dẫu cho nàng ta luôn nói rằng không vừa mắt hắn thì khi nghe những lời ấy, nàng ta cũng không kiềm nổi mà im lặng.
Trong lòng nàng ta ngờ vực. Triều đình đã làm nhiều chuyện quá đáng, liên tiếp hạ thủ, cho dù là ai đều không thể liên tục nhẫn nhịn như vậy được, nên cũng khó trách Triều Tông tức giận khởi binh. Nàng ta suy

xét, nếu như đổi lại là mình, suy bụng ta ra bụng người, cũng phải kiên quyết dạy cho phía triều đình một bài học.
Dịch Thư cũng hiểu được tại sao Ngưu Hữu Đạo hỏi rằng có phải sư phụ định đẩy hắn vào chỗ chết không? Không quan trọng là triều đình làm thế nào, sư phụ chỉ dí vào hắn, chẳng khác nào quy hắn là quân xâm lược. Làm sao hắn có thể không hiểu lầm rằng sư phụ muốn đặt hắn vào chỗ chết?

Chương 894: Đây Là Dùng Để Hoan Nghênh Bản Cung Sao (1)

Chương 894: Đây Là Dùng Để Hoan Nghênh Bản Cung Sao (1)
Tất nhiên, trong lòng định quy thuận, nàng ta vẫn không giúp Ngưu Hữu Đạo giải thích, lý do vẫn là vì hắn không vừa mắt.
Ánh mắt Quản Phương Nghi lóe lên, trong lòng nghi ngờ. Nếu không phải biết nội tình, chỉ e nói ra lời ấy thì ngay cả lão nương cũng cảm động.
Nhìn thấy Long Hưu vẫn im lặng, Ngưu Hữu Đạo dang tay ra, bồi thêm một câu, "Cung chủ, ta dừng tay thì triều đình có quên đi như thế không? Ta dừng tay, nếu sau này triều đình lại ra tay với ta, ta sẽ tiếp tục ngồi im chờ chết sao?"
Long Hưu lạnh nhạt nói: "Ngươi có thể yên tâm rằng triều đình sẽ không còn làm điều này một lần nữa."
Ngưu Hữu Đạo tra hỏi: "Nếu triều đình vẫn tái phạm, ta phải làm sao bây giờ?"
Ánh mắt lạnh lẽo của Long Hưu qua, giọng điệu đột nhiên hạ xuống, "Ai cho ngươi lá gan nói chuyện với ta như vậy? Là hai kẻ mà ngươi cùng kết bái huynh tỷ kia sao?"
Ngưu Hữu Đạo thu kiếm, chắp tay, "Không dám! Chỉ là ta quá hiểu rõ, kỳ thật trong lòng cung chủ chắc cũng hiểu, chó không thể bỏ phân, chỉ cần có cơ hội, Thương Kiến Hùng vẫn sẽ hạ độc thủ với ta như cũ! Cung chủ, ta không còn đường sống, đâu phải lần nào ta cũng giữ được cái mạng lớn này, có thể nhất thời phòng bị, đâu thể cả đời đều phòng thủ, dù sao cũng vẽ ra cho ta một con đường sống đi chứ?"
Mặt Long Hưu chẳng hề thay đổi, "Vậy ngươi muốn như thế nào?"

Ngưu Hữu Đạo dõng dạc nói: "Nếu như cung chủ đã hỏi, ta đây xin nói thẳng, cũng không gạt gì ngài. Ta cảm thấy Thương Kiến Hùng không thích hợp để tiếp tục tọa trên ngôi vị hoàng đế kia, nếu cứ để ông ta nắm giữ ngôi vị, toàn bộ nước Yến nhất định sẽ bị hủy ở trong tay ông ta, thay người đi."
Quản Phương Nghi bị sốc, thầm nghĩ, đây là những lời ngươi có thể nói sao?
Quả nhiên, khuôn mặt của Long Hưu biến sắc, "Làm càn! Thay người? Đổi ai? Đổi ngươi đến nâng đỡ Thương Triều Tông sao? Ngay cả bản cung cũng không dám xằng bậy nói chuyện phế lập, ngươi tính toán gì vậy, đến phiên ngươi quyết định người đứng đầu nước Yến sao?"
Thay người dễ dàng là chuyện đùa, tuy nước Yến bị các nước hầu ở khắp nơi nắm trong tay, nhưng dù sao Thương Kiến Hùng cũng nắm giữ hầu hết địa bàn cả nước. Vấn đề tất nhiên không chỉ ở đó mà là trên dưới triều đình có nhiều nhóm hợp lại tạo thành lợi ích chung cho tập thể nên sẽ liên lụy đến lợi ích của nhiều người, vì thế không phải nói đổi là có thể đổi Thương Kiến Hùng.
Ai dám vọng tưởng động đến Thương Kiến Hùng, sự hỗn loạn không chỉ riêng Nam Châu và Định Châu. Địa bàn lớn như vậy, người nhiều như thế, ba phái lớn dốc toàn bộ lực lượng cũng không khống chế nổi tình hình.
Ngưu Hữu Đạo đáp: "Cung chủ bớt giận, ta biết ta không nên nói mấy lời này, cũng không đến lượt ta nói như vậy, nhưng thật sự Thương Kiến Hùng rất làm càn."
"Dám hỏi cung chủ, trước kia Thương Kiến Hùng muốn khởi binh đi đánh Nam Châu, ông ta đã từng hỏi thăm ba phái lớn hay chưa? Phái người tập kích ở đây là có thể hỏi thăm được ba phái à? Dường như Thương Kiến Hùng đã quên một điều, thiên hạ này là thiên hạ của tu sĩ. Ông ta cứ muốn làm gì thì làm, không cho ông ta vài bài học, chỉ sợ ông ta còn không biết mình là ai đấy! Nếu còn dung túng ông ta như vậy, để mặc mà không khống chế thì dù Nam Châu không xuất binh ra đánh, sợ là cũng có rất nhiều người khác xuất binh đập ông ta đấy!"
Long Hưu: "Đây là điều ta đang suy tính, không đến lượt ngươi khoa tay múa chân. Điều ngươi phải làm bây giờ chính là lệnh cho đại quân Nam

Châu ngừng tấn công ngay lập tức!"
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: "Nếu đại quân Nam Châu đồng ý ngừng tiến công dễ dàng, nhưng đại quân Định Châu không chịu dừng tay thì phải làm sao bây giờ?"
Long Hưu lạnh lùng nói: "Ngươi đang mặc cả với bản cung sao?"
"Không dám!" Ngưu Hữu Đạo hạ thấp người, và sau khi đứng thẳng dậy, hắn quay đầu về phía Quản Phương Nghi: "Lập tức liên hệ Vương gia, nói cung chủ đã tự mình ra mặt,
đại quân Nam Châu lập tức ngừng tấn công!"
"Được!" Quản Phương Nghi gật đầu, xoay người đi.
Thấy hắn nghe lời, cơn tức của Long Hưu tiêu tan, lại hỏi: "Nghe nói Triệu Hùng Ca ở chỗ ngươi?"
Ngưu Hữu Đạo nói: "Trước đó từng ở, người này xuất quỷ nhập thần, đột nhiên đến lại đột nhiên biến mất, ta cũng không rõ."
Long Hưu: "Là không biết hay là không muốn nói?"
Ngưu Hữu Đạo cười khổ: "Ta thực sự không biết."
Long Hưu: "Tại sao hắn đến giúp ngươi?"
Ngưu Hữu Đạo nói: "Cung chủ, ta biết rằng dù có giải thích thì ngài cũng sẽ không tin, ta thực sự không biết, ta nào có khả năng khiến hắn cúi đầu nghe lệnh chứ. Vấn đề này ta cũng hỏi qua hắn, vẫn chưa nhận được câu trả lời chắc chắn, hắn nói là đáp lại ân huệ của sư phụ ta - Đông Quách Hạo Nhiên. Ta không tin lý do này..."
Hai người trò chuyện về vấn đề của Triệu Hùng Ca, hàn thuyên được một lúc. Dù sao thì lúc này đây Ngưu Hữu Đạo cũng như lạc vào trong màn sương mù.
Sau một hồi hàn thuyên, một đệ tử của Tiêu Dao cung bước nhanh đến, ghé sát người Long Hưu mà thì thầm: "Cung chủ, tình hình bên ngoài hơi không bình thường!"
Hai mắt Long Hưu hơi híp lại, lạnh lùng lướt qua liếc Ngưu Hữu Đạo rồi xoay người đi xem chuyện gì đã xảy ra...
Cửa bên hông của sơn trang đột nhiên mở ra, Viên Phương lưng đeo cái bao chạy ra, sau lưng là nhóm các hòa thượng cõng bao lớn bao nhỏ.
Viên Phương đột ngột dừng lại, đám hòa thượng theo sau thiếu chút nữa đã va vào người hắn ta.

Hắn ta trợn mắt há hốc mồm nhìn phía trước, chỉ thấy bốn phía núi rừng đều bị đệ tử của Lưu Tiên tông, Phù Vân tông, Thanh Tú sơn vây kín, trong đó còn có đội quân người và ngựa dày đặc.
Những người đó nhanh chóng thiết lập cung tên ngay tại chỗ, động tác dứt khoát lưu loát, mới đó đã dựng xong hàng loạt nỏ công thành, mấy ngọn giáo thép cong như lưỡi liềm, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo sắc bén.
Một lượng lớn người ngựa đã bắt đầu bày ra ma trận, các cung thủ đồng loạt rút tên ra khỏi ống theo kiểu y như nhau, tất cả đều hướng về nhà tranh sơn trang.
Nhà tranh sơn trang bị đại quân bao vây, nhóm hòa thượng há hốc mồm.
Viên Phương gần như không nói gì, hắn ta chỉ thấy tình hình không ổn, muốn đưa người vào núi trốn trước. Nếu thật sự không đúng như kế hoạch, hắn ta đành phải dẫn người chạy thoát, không thể để cho Nam Sơn tự đoạn tuyệt hương khói.
Ai ngờ vừa ra khỏi cửa đã đụng phải trận thế này.
Nếu đã không chạy được, tốt nhất nên quay đầu lại, hắn ta chạy nhanh tới chỗ nhóm hòa thượng rồi hét lên: "Đi đi, quay lại, mau quay lại, gươm giáo vô tình không có mắt, mau quay về trong phòng trốn dưới bàn."
Vì thế nhóm hòa thượng lại vui vẻ chạy về theo hắn ta, lúc đi đã nhanh, lúc về còn nhanh hơn, cánh cửa sau đóng sầm lại một tiếng.
Long Hưu đi ra từ cổng chính, đứng bên ngoài sơn trang và thấy tình hình đại quân vây kín, một loạt nỏ công thành lóe sáng chói mắt, ở giữa phần lớn tu sĩ vây tụ lại.
"Đây là dùng để hoan nghênh bản cung sao?" Long Hưu nghiêng đầu nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo và lạnh lùng hỏi.
Ngưu Hữu Đạo vội hỏi lại: "Điều này sao có thể chứ? Ta không biết rằng cung chủ sẽ đến. Đây đều là do người của Lăng Tiêu các và Thiên Nữ giáo chuẩn bị, nếu họ dám làm lố, có thể trốn thoát hay không thì ta không biết. Nhưng ít nhất ta có thể cam đoan rằng dưới sự tấn công của mưa tên kết hợp với nỏ công thành, không có con Phi Cầm nào trong thôn trang này có thể bay ra ngoài. "
Kỳ thật đúng là hắn vì Long Hưu mà chuẩn bị mọi thứ. Hôm nay, nếu Long Hưu dám khinh người quá đáng, không cho hắn đường sống, Ngưu

Hữu Đạo hắn cũng không thèm khách sáo.
Chỉ cần Long Hưu không xử lý xong thì đừng hòng mong có trái cây ngon để ăn, Long Hưu mà xử lý xong thì Ngưu Hữu Đạo cũng có thể nhảy lên thú cưỡi trên không của mình.
Chỉ cần đại quân ngăn chặn khiến Long Hưu chậm trễ một chút là hắn có thể thoát thân, lúc sau sẽ có Phi Cầm bay đến tiếp ứng hắn rời đi.
Chỉ cần hắn chạy thoát, hắn kinh doanh nhiều năm ở Nam Châu cũng không phải kẻ ngồi không, dù Thương Triều Tông chết rồi, hắn cũng có thể ra lệnh cho người ngựa trên dưới Nam Châu.

Chương 895: Đây Là Dùng Để Hoan Nghênh Bản Cung Sao (2)

Chương 895: Đây Là Dùng Để Hoan Nghênh Bản Cung Sao (2)
Đến lúc đó, Nam Châu do ai định đoạt, ba phái lớn căm giận cũng được, điên lên cũng vậy. Hiện giờ thế cục vây quanh, nước Yến hoàn toàn không có năng lực để san bằng Nam Châu!
Người của Lăng Tiêu các và Thiên Nữ giáo ở nơi này, thái độ rất rõ ràng. Một khi Long Hưu và hắn hoàn toàn cạch mặt, còn phải băn khoăn nhiều như vậy sao? Hắn không ngại liên thủ với thế lực hai nước Hàn, Tống.
Đương nhiên không thể nói ra nội tình, giọng hắn đột nhiên hạ xuống, "Cung chủ, ta đã chuẩn bị hết rồi, chỉ cần ngài lên tiếng, ta lập tức động thủ với người hai phái kia!"
Long Hưu ngay lập tức cảnh báo hắn, "Ngươi đừng xằng bậy, đuổi bọn họ đi là được."
Tình hình trước mắt không đến nỗi bất đắc dĩ, Ngưu Hữu Đạo không định động vào người của Lăng Tiêu các và Thiên Nữ giáo. Tiếp cận với hai nước Hàn, Tống, vô duyên vô cớ giết trưởng lão hai phái, làm không ổn sẽ thật sự khiến hai nước nổi giận xuất binh, tội gì phải phát sinh phiền toái như vậy.
"Được, ta sẽ đuổi họ đi." Ngưu Hữu Đạo chắp tay, quay người đi.
.
Trong sơn trang, Quản Phương Nghi xuất hiện, định truyền tin cho hắn Ngưu Hữu Đạo tạm thời kéo bà ta sang một bên, nhỏ giọng nói: "Gửi thêm một tin cho Vương gia, việc tấn công có thể dừng lại, còn việc chiếm địa bàn của ta thì không được phép!"

Quản Phương Nghi kinh ngạc: "Hắn vui vẻ đồng ý cho ngươi chiếm đóng địa bàn rồi à?"
Ngưu Hữu Đạo: "Đồng ý gì chứ? Việc này ta không thể nói, ngươi cũng đừng nhắc tới với hắn. Nói ra miệng chỉ e không chiếm được. Có một số việc chỉ có thể làm, không thể nói, nên lúc trước đã muốn nói với bà, tóm lại muốn ta nhường lại địa bàn đã chiếm là không có khả năng!"
Quản Phương Nghi hơi nhíu mày, sau đó mới hiểu ra hắn có ý gì, bà ta chửi rủa: "Tên xấu xa!"
Bà ta xoay người rồi đi gửi thêm tin tức, Ngưu Hữu Đạo vẫn tìm cách che giấu hai vị vừa mới kết nghĩa kia.
Có Long Hưu ở trong này, tìm lý do phù hợp thật không khó, quá dễ dàng để đuổi hai vị kia đi.
Không lâu sau, hai Phi Cầm bay đi, Huệ Thanh Bình và Toàn Thái Phong bước đi với khuôn mặt tối sầm, cũng không cáo từ Long Hưu.
Thật không phải không thu hoạch được gì, ít nhất cũng kiếm được một mối quan hệ huynh đệ kết nghĩa.
Chuyện kết bái, bất kể hai người làm không thỏa đáng thì tiếng tăm từ vụ đó cũng đã thành, trở về cũng không biết nên báo cáo kết quả với tông môn như thế nào.
Long Hưu đứng ngoài sơn trang, đưa mắt nhìn theo hai con Phi Cầm rời đi.
Sau khi Ngưu Hữu Đạo phục mệnh, hắn vẫy tay với quân đội tập trung bên ngoài. Ba phái tu sĩ và đại quân lập tức rút lui như thủy triều.
Trước đó Long Hưu không hề làm ra hành động nào ngoài ý muốn, cho nên không cần thế trận phòng ngừa bất trắc này nữa.
Sau khi đại quân bao vây kia rút lui, Long Hưu vẫy tay ra hiệu và bước đi, Ngưu Hữu Đạo cũng chỉ đành đi cùng ông ta.
Đường đi bốn phía sơn trang khá là vòng vo, lúc trở lại cửa sơn trang, Long Hưu hỏi một câu, "Nơi này nhìn chung bình thường, ngươi tuyệt đối đừng nói với ta rằng ngươi không tìm thấy một nơi tốt hơn ở Nam Châu, vì sao lại ở đây không đi?"
Ngưu Hữu Đạo: "Bất đắc dĩ!"
Long Hưu không hiểu, "Đây là đạo lí gì, ở hoàn cảnh tốt hơn liền không gánh nổi mệnh sao?"

Ngưu Hữu Đạo nói: "Hồi cung chủ, điều kiện ở đây tốt, đất lành sinh hiền tài, phần lớn cảnh đẹp hiếm thấy, thích hợp cho các tu sĩ ở lại, nhưng không thích hợp để đại quân tập kết sơ tán. Một khi gặp nạn, núi cao sườn núi lại dốc đứng, địa thế hiểm trở, đại quân hành tẩu cũng khó khăn, nhất là không thể bày trận đúng chỗ được. Nếu ta không ở lại đây thì lần tập kích tiếp theo của triều đình, ta hoàn toàn sẽ không thoát được."
Long Hưu hơi bất ngờ, nhưng lại không thể không tán đồng, gật đầu, "Thì ra là thế, ngươi nói rất đúng."
Ngưu Hữu Đạo nói: "Trước mặt cung chủ, mỗi câu nói ra đều là sự thật, không cần phải nói những điều giả dối."
Long Hưu cười cười không nói, chắp tay bước đi thong thả vào trong sơn trang.
Ngưu Hữu Đạo không biết ông ta còn muốn làm gì, thấy rằng ông ta không muốn đi, đương nhiên không thể đuổi ông ta đi, lập tức phân phó người thu dọn lại gian nhà kia để cho Long Hưu và những người khác đặt chân đến.
Ở trong sân chính của Tiêu Dao cung, Long Hưu nhìn xung quanh, vô cùng đơn giản và thanh lịch, không hề xa hoa.
Ông ta nhìn vào gian phòng mà thường ngày Ngưu Hữu Đạo trọ lại, không khỏi gật đầu, quay sang Dịch Thư khen Ngưu Hữu Đạo một câu, "Tuổi còn trẻ, có thành tựu của ngày hôm nay, lại không kiêu sa phô trương, thật hiếm có."
Ngưu Hữu Đạo không ở bên cạnh, không nghe được những lời tán dương này.
Dịch Thư khinh thường một câu, "Có lẽ là cố ý làm cho sư phụ nhìn thấy, nói không chừng vừa mới sai người ta thu dọn đấy."
Long Hưu lắc đầu, bên trong nhà này chỉ cần xem xét bố cục liền biết không phải có thể tạm thời thu dọn là được, ông ta cũng không nhiều lời.
Một Kim Sí rơi vào trong viện, rất nhanh có một tên đệ tử đến đây, dâng lên một mật tín, "Cung chủ, Tông môn đến báo tin, nói là Ngọc Thương tiên sinh khiển trách triều đình, muốn ba phái lớn nói cho ra lẽ."
Long Hưu hơi nhíu mày, cầm thư tới tay xem xét, vừa nghĩ đã biết nội dung trong đó.

Nguyên nhân khiển trách đương nhiên là bởi vì Ngọc Thương tiên sinh đệ muội cùng cháu ở nhà tranh sơn trang, tập kích uy hiếp đến sự an nguy của người thân ông ta, Ngọc Thương rất phẫn nộ, muốn nói rõ.
Sau khi đọc, Long Hưu đưa trả lại thư và khịt mũi, "Nói rõ? Được đà lấn tới, ông ta cho rằng ông ta là ai? Một kẻ tu luyện đơn lả, ỷ có chút quan hệ, thật đúng là đề cao bản thân, thế mà khoa tay múa chân lên mặt với ta ở Tiêu Dao cung."
Đệ tử kia thử hỏi: "Không cần hồi âm sao?"
Long Hưu lặng yên một chút, tuy nói như vậy, nhưng Ngọc Thương thật có chút quan hệ với một số nước, cũng không cần thiết đắc tội, sau một lúc cân nhắc, ông ta trả lời: "Giao cho trong nhà bên kia hồi âm lịch sự, không đắc tội là xong, về phần bàn giao, Tiêu Dao cung còn cần phải nói rõ với ông ta sao?"
"Vâng." Đệ tử kia tuân mệnh mà đi.
Long Hưu quay đầu lại nói với Dịch Thư: "Ngươi đi tìm Ngưu Hữu Đạo, để hắn dẫn ngươi đi dạo bên trong bên ngoài sơn trang này."
Dịch Thư ngạc nhiên, "Con và hắn dạo chơi? Không phải hắn vừa đi dạo sao?"
Long Hưu khiển trách: "Không phải cho ngươi đi chơi, tình hình trong ngoài sơn trang này, còn có ba môn phái kia phân bố, địa thế chung quanh nơi đây đều phải nắm rõ hết."
Dịch Thư tự cho là đã hiểu, nghiêm mặt tuân mệnh mà đi.
Long Hưu đi ra ngoài, đi đến dưới mái hiên nhìn xem bóng lưng rời đi của đệ tử này, ánh mắt phức tạp. . .
Tiễn khách đưa đến ngoài sơn môn, Tư Đồ Diệu vừa tới không bao lâu, lại phải rời đi, Ngưu Hữu Đạo tự mình tiễn hắn ra sơn môn, bày tỏ áy náy.
Tư Đồ Diệu vốn không muốn vừa tới liền phải đi, thế nhưng không có cách nào khác, Long Hưu đột nhiên đích thân tới thăm hắn ta, hắn ta thân là người cùng Ngưu Hữu Đạo ở giữa cấu kết với hai nước, không tiện xuất hiện trước mặt Long Hưu lâu, ai biết Long Hưu kia đến cùng có khiến hắn ta gặp chuyện xúi quẩy hay không.
Hơn nữa, người ta đã xác nhận rằng Ngưu Hữu Đạo sẽ ngăn chặn người dân Nam Châu làm lớn chuyện, tâm bệnh đã qua, hắn ta ở lại hay không

cũng chẳng sao.
"Tư Đồ chưởng môn, lần này thật sự là chậm trễ." Ngưu Hữu Đạo chắp tay xin lỗi.
"Ngươi cũng là không có cách lý giải, như vậy dừng bước đi,
cáo từ." Tư Đồ Diệu chắp tay cáo từ, lần lượt xoay người lên ngựa, vội vã bỏ đi.
Ngưu Hữu Đạo đưa mắt nhìn theo, chắp tay, Đoàn Hổ bên cạnh chợt thấp giọng nhắc nhở một câu, "Đạo gia!"
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Dịch Thư đứng cách đó không xa, đang lạnh lùng nhìn xem bên này.

Chương 896: Trời Ạ! Đạo Gia Đang Làm Gì?

Chương 896: Trời Ạ! Đạo Gia Đang Làm Gì?
Nhìn khuôn mặt nữ nhân này, giống như hắn thiếu tiền nàng ta, trong lòng Ngưu Hữu Đạo liền chán ngấy, nhưng vẫn vui tươi đi tới, "Dịch cô nương, làm sao tới nơi này?"
Dịch Thư cười lạnh, "Thế nào, để ta thấy được ngươi thông đồng với nước ngoài nên chột dạ à?"
Ngưu Hữu Đạo buồn bực, phát hiện nữ nhân này nói chuyện thật đúng là không biết trời cao đất dày, ngay cả sư phụ của ngươi thấy rồi cũng phải mắt nhắm mắt mở cho qua, ngươi lại mở miệng trực tiếp chọc phá.
Buồn bực quy thành im lìm, hắn sẽ không so đo với nàng ta, ngược lại cười giải thích: "Dịch cô nương, sự tình không thể nhìn bề ngoài, nếu như trái lại cô nghĩ, chỉ cần nước Triệu bắt không được Kim Châu, Kim Châu chính là tấm bình phong của Đại Yến Tây Nam, vừa nghĩ như thế liền có thể lý giải khổ tâm của ta."
Dịch Thư cười nhạo, "Khổ tâm? Ta thấy ngươi nỗ lực miệt mài khổ tâm thì có!"
Được rồi, không thể nói chuyện cùng nữ nhân này được, Ngưu Hữu Đạo đổi chủ đề, "Dịch cô nương tìm ta có việc gì sao?"
Dịch Thư cao ngạo ngẩng cằm lên, cổ trắng nõn giống như cổ thiên nga trắng, nhìn xung quanh một hồi, nói: "Đi dạo cùng ta một chút."
"Dạo với cô một chút?" Biểu cảm Ngưu Hữu Đạo như nuốt phải ruồi, nhìn phía sau nàng ta, không có những người khác, thử hỏi: "Chỉ hai người chúng ta?"
Lời này nghe không đúng, sắc mặt Dịch Thư lạnh hẳn đi, "Ngươi đừng nghĩ sai lệch! Ta mới về lần đầu, muốn đi xem thử."

Ngưu Hữu Đạo không hiểu sai mới là lạ, lúc trước Long Hưu dùng lời nói rành mạch, liền nói ngay: "Ta tìm mấy người cùng cô nương đi."
Dịch Thư nổi giận, "Ta không đủ tư cách để ngươi tự nguyện đi cùng có phải hay không?"
Ngưu Hữu Đạo vội xua tay, "Tuyệt đối không phải ý này, cung chủ ở trong sơn trang, ta chỉ sợ cung chủ có việc giao phó, không tiện rời khỏi sơn trang."
Sắc mặt Dịch Thư hơi hòa hoãn, "Suy nghĩ nhiều, đây chính là ý của cung chủ."
Nàng ta không phải đối thủ của Ngưu Hữu Đạo, dăm ba câu liền ở trước mặt Ngưu Hữu Đạo lộ rõ ngọn ngành.
Phải, Ngưu Hữu Đạo đã hiểu rõ ý đồ của Long Hưu, quả nhiên không đoán sai, không thể chối từ sự sắp đặt này, lúc này đưa tay nói: "Mời!"
Hai người như vậy từ bên ngoài nhìn lên, du đãng quanh núi.
Trên đường đi, Ngưu Hữu Đạo quan sát nàng ta, phát hiện nữ nhân này rất xinh đẹp, dáng vẻ cũng không tệ, nhưng hắn đối với mặt hàng này không hứng thú, sắc đẹp không đạt được tiêu chuẩn của hắn, tính tình không biết trời cao đất dày tự cho mình là đúng, hắn cũng không thích.
Dịch Thư trông có vẻ rất chân thành, Ngưu Hữu Đạo không nói lời nào, nàng ta cũng không nói chuyện, Ngưu Hữu Đạo chủ động tra hỏi, nữ nhân này mới có thể đáp hai câu.
Thời gian dần trôi qua, Ngưu Hữu Đạo đã nhìn ra, lại nói quanh co lòng vòng để thăm dò, xác nhận nữ nhân này vẫn chưa hay biết gì, Long Hưu làm mai kia đang cho bọn hắn cơ hội ở chung.
Sau khi trong lòng hiểu rõ, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên tán dương: "Dáng dấp Dịch cô nương thật là dễ nhìn."
Dịch Thư lạnh lùng liếc hắn một cái, nhớ tới hắn và Quản Phương Nghi ôm ôm ấp ấp, liền cảm thấy buồn nôn, châm chọc nói: "Lời như vậy sợ là đã nói với không ít nữ nhân khác rồi?"
Ngưu Hữu Đạo nói: "Tuyệt đối không có! Nói thật, ta đối với cô nương ngưỡng mộ đã lâu, kỳ thật lần thứ nhất nhìn thấy cô nương, ta liền thích cô nương. . ."
"Im miệng!" Dịch Thư lạnh lùng cảnh cáo: "Đừng làm dơ bẩn lỗ tai ta, còn dài dòng, ta cắt đầu lưỡi ngươi."

Ngưu Hữu Đạo nói tiếp: "Ta đối với cô nương là chân thành, ta quyết định, trở lại sơn trang liền đến cung chủ cầu hôn, thỉnh cầu cung chủ gả cô nương cho ta."
"Ngươi dám nói hươu nói vượn thử xem!" Dịch Thư nổi giận, kiếm trong tay rút ra một nửa uy hiếp.
"Được được được, ta không nói." Ngưu Hữu Đạo vội vàng xua tay cầu xin tha thứ, sau khi đặt tay xuống, hắn vòng tay sau lưng, ra hiệu.
Sau đó, Trần Bá và Ngô lão nhị không xa không gần theo sát, nhìn thấy Dịch Thư rút kiếm thiếu chút nữa động thủ, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo đưa tay ra hiệu ở đằng sau, họ lại kiên cường nhẫn nại.
Một nam một nữ, tiếp tục ở sơn trang du lịch, leo lên đỉnh một ngọn núi, nhìn thấy một ngôi nhà, Dịch Thư chủ động mở miệng, hỏi: "Đó là nơi nào?"
"Ôi!" Ngưu Hữu Đạo mượn cơ hội tới gần, rút kiếm chỉ vào nói: "Đó là tông môn của Lưu Tiên tông." Một tay khác lại lặng lẽ duỗi ra, trực tiếp véo mông Dịch Thư một cái.
Cách đó không xa hai người kín đáo chú ý bảo vệ là Trần Bá và Ngô lão nhị ngoác mồm kinh ngạc, tròng mắt kém chút không còn, trời ạ! Đạo gia đang làm gì?
Hai người còn tưởng rằng chính mình nhìn lầm, sau một khắc phát sinh sự tình chứng minh hai người không nhìn lầm.
"A!" Dịch Thư đột nhiên rít lên một tiếng, trực tiếp tung ra một chưởng.
"A!" Ngưu Hữu Đạo cũng cất tiếng hét thảm, bị một chưởng đánh bay, rơi xuống đất hộc ra một ngụm máu tươi.
Keng! Kinh hãi, tay chân luống cuống, Dịch Thư trực tiếp rút kiếm.
Trần Bá và Ngô lão nhị khẩn cấp đến ngăn lại, Dịch Thư vụt tới liền giết, Trần Bá ngăn cản.
Ngô lão nhị đỡ Ngưu Hữu Đạo dậy, "Đạo gia, ngươi không sao chứ."
"Đi, đi mau, chớ tổn thương Dịch cô nương." Ngưu Hữu Đạo quát lên, Ngô lão nhị lập tức giúp hắn chạy, Trần Bá vừa đánh vừa lui, sau đó cản lại phía sau.
Khuôn mặt Dịch Thư tức giận đến lúc đỏ lúc trắng, đúng là liều mạng, may mắn tu vi không cao, đối mặt Trần Bá ở vào thế hạ phong.

Ngô lão nhị vịn Ngưu Hữu Đạo chạy trốn gần đó, trốn vào Lưu Tiên tông.
Phí Trường Lưu nghe hỏi mà ra, nhìn thấy khóe miệng Ngưu Hữu Đạo đỏ thẫm, máu vẩy đầy vạt áo, hắn ta giật nảy cả mình, "Đạo gia, chuyện gì xảy ra?" Lại ngẩng đầu nhìn ra động tĩnh phía bên ngoài.
"Đừng nói nhảm, cho ta tránh một chút. . ." Ngưu Hữu Đạo gọi hắn ta đến cấp tốc bàn giao vài câu.
Rất nhanh, Trần Bá thôi chống cự, lách mình chạy.
Dịch Thư rút kiếm vụt vào Lưu Tiên tông, một đám đệ tử Lưu Tiên tông lộ diện cũng không có để cản nàng ta lại, mặc cho nàng ta xông bừa vào điều tra khắp nơi tại Lưu Tiên tông.
Ngưu Hữu Đạo thì ở trong này trốn đông trốn tây.
Nơi này lớn như vậy, tất cả đều là người của hắn, một mình Dịch Thư sao có thể tìm được hắn, nàng ta tới bên này, Ngưu Hữu Đạo lập tức đi bên kia, căn bản không đụng mặt nhau.
"Ngưu Hữu Đạo, ngươi cút ra đây cho ta!" Tìm không thấy người Dịch Thư phát giận hô lớn.
Hô cũng vô dụng, cuối cùng phi thân đi, về nhà tranh sơn trang triệu tập cung thủ của Tiêu Dao cung.
Trần Bá về tới nhà tranh sơn trang trước một bước, tìm được Quản Phương Nghi, kéo bà ta đến một bên nói: "Đạo gia bị Dịch Thư đả thương, bây giờ đang ẩn náu ngay tại Lưu Tiên tông."
"A!" Quản Phương Nghi giật nảy cả mình, cả giận nói: "Chuyện gì xảy ra? Thực lực của ả còn kém hơn Côn Lâm Thụ, làm sao có thể đả thương Đạo gia?"
Trần Bá tỏ vẻ run rẩy, không ngừng lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Hình như... Hình như Đạo gia sờ... sờ mông người ta đó!"
Nét giận dữ trên mặt Quản Phương Nghi đã biến mất trong nháy mắt, bà ta nói với vẻ khó tin: "Ngươi nói cái gì?"
"Ôi trời ơi!" Người luôn xụ mặt như Trần Bá cũng không nhịn được mà lộ ra vẻ dở khóc dở cười, đau xót nói, "Đạo gia sờ mông người ta! Người ta là một đại cô nương, ngài ấy làm chuyện như thế với người ta, người ta có thể không động thủ sao? Chuyện này đơn thuần là do Đạo

gia tự chuốc lấy. Nếu để Long Hưu biết thì chẳng phải tự tìm phiền phức sao?"
". . ." Quản Phương Nghi á khẩu không trả lời được, nét mặt bỗng trở nên kỳ quái. Bà ta hiểu một ít về Ngưu Hữu Đạo, dù không biết nguyên nhân gì, nhưng từ trước đến nay hắn luôn giữ khoảng cách với nữ sắc, chưa bao giờ thấy hắn làm loạn. Đấy là kiểu người lý trí đến tận xương tủy, không có khả năng làm ra loại chuyện kích động này.
Bà ta phỏng đoán, đối tượng mà hắn vô lễ chính là Dịch Thư, bà ta đại khái đoán được chút gì nên khua tay nói: "Đi, đi xem nào!"
Nơi này hai người vừa đi, bên kia Dịch Thư hầm hầm trở về, tìm tới sư huynh đồng môn, hô hào hỗ trợ đi tìm Ngưu Hữu Đạo tính sổ.

Chương 897: Chết Dưới Hoa Mẫu Đơn Làm Quỷ Cũng Phong Lưu

Chương 897: Chết Dưới Hoa Mẫu Đơn Làm Quỷ Cũng Phong Lưu
Đùa gì thế, nơi này là địa bàn của Ngưu Hữu Đạo, đi bắt Ngưu Hữu Đạo, chưởng môn biết không?
Thế nên mọi chuyện lập tức kinh động đến Long Hưu, Long Hưu khó hiểu đi ra ngoài, đứng dưới mái hiên.
Ông ta an bài việc này là có ẩn tình khác, không nên để ai khác biết, do đó phất tay cho những người khác lui xuống hết, triệu Dịch Thư vào nhà sau mới hỏi, "Hắn vô lễ với ngươi à? Không đến mức như vậy, thật ra ta thấy từ trước đến nay ngươi chưa hề khách khí với hắn, ngươi nói xem hắn vô lễ thế nào?"
Khuôn mặt Dịch Thư đỏ trắng đan xen, nàng ta cực kỳ xấu hổ mở miệng, lắp bắp nói: "Hắn nói. . . Hắn nói hắn thích con."
"Ây. . ." Long Hưu sửng sốt, kém chút không cười ra tiếng, phát hiện tên Ngưu Hữu Đạo kia đúng là nghiêm túc. Ông ta dang hai tay nói: "Đây là chuyện tốt! Nam hoan nữ ái là chuyện rất bình thường, hắn bày tỏ sự ái mộ với người thì có gì không đúng sao? Chí ít đã chứng minh ngươi tốt, ngươi làm người khác ưa thích, người ta mới có thể nói ra lời như vậy. Ngươi không tiếp nhận có thể cự tuyệt, cần gì phải tức giận như vậy?"
"Ôi, sư phụ, không phải chuyện này đâu." Dịch Thư tức bực dậm chân.
Long Hưu: "Vậy rốt cuộc là chuyện gì? Ngươi phải nói rõ ràng! Tiêu Dao cung chúng ta đường đường có thanh danh lớn trong thiên hạ, không thể hành sự trắng trợn mà không nói đạo lý chứ?"
Dịch Thư lại dậm chân nói: "Người này cực kỳ vô liêm sỉ, hắn còn nói hắn phải thưa chuyện cầu hôn với sư phụ, muốn cưới con!"

"Ha ha. . ." Long Hưu nhịn không được, trong nháy mắt cười đến hết sức vui mừng, chỉ chỉ đồ đệ của mình, tỏ vẻ hết cách với nàng ta.
Dịch Thư nổi giận, "Sư phụ, đệ tử chịu nhục, ngài còn cười được? Điều này chứng tỏ ngay từ đầu trong mắt hắn Tiêu Dao cung chúng ta chẳng là gì cả!"
Bây giờ nàng ta hoàn toàn bị thuyết phục bởi những gì Trần Đình Tú nói lúc trước, thử hỏi ngay cả nàng ta mà cũng dám vô lễ, trong mắt hắn nào có Tiêu Dao cung.
Long Hưu khoát tay áo, dở khóc dở cười nói: "Người ta thích ngươi, muốn cầu hôn cưới ngươi, có cái gì không bình thường sao? Đây là chuyện tốt thôi! Hơn nữa, quyền chủ động ở bên chúng ta, ngươi đồng ý lấy chồng hay không còn phải tùy vào quyết định của ngươi, cần gì phải vì chuyện này mà đi bắt người?"
Dịch Thư thực sự khó mà nói ra chuyện bị người ta sờ mông, nàng ta là một hoàng hoa khuê các, một thiếu nữ còn trong trắng. Một khi chuyện này bị truyền ra, sau này còn mặt mũi nào gặp người khác? Nàng ta chỉ muốn bắt lấy Ngưu Hữu Đạo rồi giết chết để trút mối hận trong lòng, tiện thể diệt khẩu!
Thấy dáng vẻ 'dầu muối không ăn thua' của sư phụ, nàng ta hơi điên lên, "Sư phụ, không phải như ngài nghĩ, người kia quá vô liêm sỉ, hắn. . . Hắn động tay động chân với con! Hắn bị con đả thương sau đó trốn vào Lưu Tiên tông, tóm lại quyết không thể để hắn chạy, con tất phải băm hắn ra làm trăm mảnh!"
Long Hưu sửng sốt, không cười được, lạnh giọng nói: "Ngươi đả thương hắn?"
Thấy sư phụ không quan tâm chuyện mình bị người ta động tay động chân, ngược lại quan tâm người ta bị đả thương, Dịch Thư nhất thời uất ức, "Hắn vô lễ với con, con không đánh hắn, còn có thể bỏ qua cho hắn sao?"
"Hồ đồ!" Long Hưu trở mặt trong nháy mắt, vung tay áo chỉ về nàng ta, giận dữ mắng mỏ, "Ngươi có biết thế cục trước mắt hay không? Người Lăng Tiêu Các cùng Thiên Nữ Giáo đến mà ngươi không thấy sao? Một khi đưa hắn vào đường cùng, ngươi có nghĩ tới hậu quả không?"

Nước mắt Dịch Thư tuôn ra lã chã, chực khóc nói: "Sư phụ, chẳng lẽ trong mắt ngài,
sự trong sạch của đệ tử không đáng một đồng sao?"
Long Hưu giận dữ mắng mỏ: "Đáng gì chứ? Hắn làm gì ngươi sao? Hắn dám làm gì ngươi à? Người con gái thướt tha dịu dàng, bậc quân tử mong được sánh duyên có lỗi sao? Đáng để ngươi chuyện bé xé ra to ư? Còn đả thương người khác, ngươi cho rằng ngươi là đệ tử của Tiêu Dao cung là có thể ngông cuồng trong thiên hạ muốn làm gì thì làm có phải không? Không biết trời cao đất dày, ta cảnh cáo ngươi, về sau còn dám làm càn như vậy, ta lập tức cưỡng ép ngươi gả cho hắn, để cho ngươi biết cái gì gọi là đau khổ!"
Dịch Thư đứng tại đó, thân thể run rẩy, không khống chế nổi tâm tình của mình, nghẹn ngào rơi lệ, dáng vẻ thương tâm gần chết.
Long Hưu đi qua đi lại một hồi, ngừng ở trước mặt nàng ta, trầm giọng nói: "Ngưu Hữu Đạo đang ở nơi nào?" Thấy nàng ta không nói lời nào, ông ta lập tức lớn giọng, "Ta hỏi hắn ở đâu, ngươi không nghe thấy à?"
Dịch Thư nức nở nói: "Lúc nãy trốn vào Lưu Tiên tông, hiện tại không biết."
"Hồ đồ!" Long Hưu phất tay áo mà đi, gọi người đi theo mình, thẳng đến Lưu Tiên tông. . .
Trong Lưu Tiên tông, Quản Phương Nghi đến, vào thẳng một gian phòng. Người canh giữ ở cửa ra vào là Ngô lão nhị, hắn ta chỉ vào bên trong, bảo bà ta vào.
Trần Bá không tiến vào, chỉ gặp Ngô lão nhị ở ngoài, hỏi một tiếng, "Đạo gia không sao chứ?"
Ngô lão nhị: "Vết thương không nhẹ, nhưng không cần lo lắng đến tính mạng."
Trần Bá lắc đầu, "Sao phải tự làm khổ mình."
Ngô lão nhị cũng lắc đầu, nói khẽ: "Gan thật lớn, ngay cả mông của đồ đệ Long Hưu mà cũng dám túm, không biết đại tỷ có ghen hay không, ngươi không nói cho đại tỷ biết sao?"
Người bên trong bên ngoài, đều cho rằng Ngưu Hữu Đạo và Hồng Nương có quan hệ thân mật, dù sao năm đó ở Phù Phương viên hai

người ở bên nhau, ai có thể tin tưởng được cô nam quả nữ ngụ cùng chỗ có thể không có việc gì?
Trần Bá: "Hồng Nương hỏi ta nguyên nhân, ta có thể không nói sao?"
"Đừng gây thêm tổn thương cho bà ấy là được." Ngô lão nhị quay đầu 'chậc' một tiếng, có vẻ như lo lắng Quản Phương Nghi sẽ ghen.
Quản Phương Nghi vào trong, thuận tay đóng cửa lại. Trên giường, Ngưu Hữu Đạo với sắc mặt khó coi đang nằm ở kia, hé một mắt nhìn xem bà ta đến gần.
Vuốt vuốt váy sau mông, Quản Phương Nghi nghiêng người ngồi ở bên cạnh giường, nhìn qua vết máu trên khóe miệng và quần áo của hắn, đưa tay bắt lấy cổ tay hắn kiểm tra.
Sau một lúc điều tra, Quản Phương Nghi lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, thuận tay hất cổ tay hắn ra, châm chọc nói: "Đại danh của Đạo gia trong giới tu hành, vì sờ mông một nữ nhân nên bị đánh trọng thương, truyền đi coi như bị chê cười, ngươi đây ngay cả mặt mũi cũng không cần nhỉ!"
Ngưu Hữu Đạo nằm ở kia than thở nói: "Chết dưới hoa mẫu đơn làm quỷ cũng phong lưu."
"Mẫu Đơn, Hắc Mẫu Đơn sớm đã chết, nếu nhìn thấy bộ dạng này của ngươi, chẳng phải sẽ bị ngươi chọc tức đến mức sống dậy à?" Quản Phương Nghi mỉa mai với vẻ mặt hứng thú, hỏi lại: "Đạo gia, không ngờ miệng ngươi dẻo thật đấy, cảm thấy mông của cô nương trẻ tuổi thế nào?"
Ngưu Hữu Đạo liếc mắt, "Ta bị thương thành ra thế này, ngươi có một chút thông cảm nào không?"
"Do ngươi tự tìm đến, đổ lỗi cho ai." Đang nói chuyện, Quản Phương Nghi đưa tay mò lên ngực Ngưu Hữu Đạo, đột nhiên dùng sức nhấn xuống, Ngưu Hữu Đạo vốn bị thương, hai mắt mở to, thiếu chút thổ huyết, một tay đẩy tay bà ta ra, ho khan hai tiếng.
Quản Phương Nghi cười khanh khách, cúi người nhìn kỹ hắn, "Ta nói nhé Đạo gia, bị thương thành thế này, chuyện là như thế nào?"
Ngưu Hữu Đạo thở dốc một hơi, mắt nhìn ngoài cửa sổ, thấp giọng nói: "Long Hưu sắp đặt cho Dịch Thư cùng ta dạo chơi."
Quản Phương Nghi lập tức hiểu, quả nhiên phán đoán của bà ta không sai biệt lắm, bà ta biết ý đồ của Long Hưu, lúc trước đi Tiêu Dao cung,

Ngưu Hữu Đạo nói qua với bà ta, còn lấy bà ta ra làm lá chắn. Quản Phương Nghi trêu tức nói: "Đáng để ngươi dốc cạn vốn liếng đến mức như thế à?"
Ngưu Hữu Đạo than ôi thở dài: "Long Hưu cao cao tại thượng, thân thích có địa vị cao quý, tự mình gầy dựng Mao Lư sơn trang. Trước đó ta còn cảm thấy có chút kỳ quái, chờ Long Hưu an bài Dịch Thư rồi, ta mới ý thức được tình hình không đúng nên mới dốc hết vốn liếng chơi cứng một chút, Long Hưu tám chín phần muốn để Dịch Thư ở lại Mao Lư sơn trang. Ngay cả ông ta có dùng cớ gì thì ta đều có thể đoán ra một hai phần, trước mắt việc Nam Châu khởi binh, chính là cái cớ tốt nhất, thật sự nếu để ông ta cài nữ nhân đó vào để giám sát, về sau ắt phải dây dưa đấy."

Chương 898: Ta Không Bằng Hắn! (1)

Chương 898: Ta Không Bằng Hắn! (1)
Quản Phương Nghi cười từng đợt không ngừng, "Ông ta vẫn có thể làm cho Dịch Thư ở lại, lấy lý do chiếu cố thân thế của ngươi, xem như chịu nhận lỗi."
Ngưu Hữu Đạo: "Không có khả năng! Đệ tử của Chưởng môn Tiêu Dao cung, Long Hưu sẽ không làm mất mặt như vậy."
Quản Phương Nghi cười khanh khách, "Vì tránh diễm phúc này, ngươi thật đúng là nhọc lòng, ngươi không sợ chuyện vừa rồi biến khéo thành vụng, không sợ Long Hưu để cho ngươi chịu trách nhiệm?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta ra tay mà không chuẩn sao? Với tính tình của nữ nhân kia, ta cá cô ả sẽ không nói ra đâu."
Quản Phương Nghi: "Về sau phải làm thế nào? Long Hưu sao có thể tuỳ tiện thôi ý định này?"
Ngưu Hữu Đạo: "Về sau? Về sau Long Hưu hỏi ta tại sao bằng lòng mà lại chậm chạp không có động tĩnh, ta có chuyện này làm lá chắn là đủ rồi, nữ nhân kia ta không thể trêu vào, ta sợ còn không được sao? Có lần này, Dịch Thư giận ta, Long Hưu cũng đừng hòng tuỳ tiện thuyết phục cô ả. Long Hưu trọng thể diện, trong lòng ta nghĩ ông ta sẽ không làm rõ, ông ta không dám tùy tiện bức bách hỏi chuyện đồ đệ, không phải vậy thì vì sao ám chỉ ta chủ động?" Dứt lời, hắn thở phào nhẹ nhõm.
Nhìn bộ dạng hắn vì chuyện này cũng đáng, Quản Phương Nghi buồn cười, "Nhìn ngươi cũng có chút triển vọng, không dùng thuốc trị thương?"
Ngưu Hữu Đạo xua tay, "Tạm thời không cần, việc này nhất định phải kinh động Long Hưu, diễn kịch hết thảy."
Quản Phương Nghi lắc đầu nguầy nguậy, "Miệng ngươi toàn máu, ta chuẩn bị thau nước lau cho ngươi."

Ngưu Hữu Đạo lần nữa xua tay, "Không cần, chờ Long Hưu tới rồi nói sau."
Được, Quản Phương Nghi hiểu rõ, vẫn là lý do kia, để Long Hưu nhìn thấy.
Đang nói đến Long Hưu, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Ngô lão nhị lú đầu vào, nhắc nhở bên trong một tiếng, "Long Hưu tới."
Chỉ chốc lát sau, một loạt tiếng bước chân truyền đến, Long Hưu cùng mấy người của Tiêu Dao cung đi vào, Quản Phương Nghi lập tức đứng dậy, Ngưu Hữu Đạo cũng gượng ngồi dậy, "Cung chủ!"
Long Hưu vừa thấy miệng hắn đầy vết máu, máu nhuộm đỏ áo quần, ông ta liền đưa tay ngăn cản, lại phất tay ra hiệu một cái, ra hiệu Hồng Nương đỡ Ngưu Hữu Đạo nằm xuống.
Đợi Ngưu Hữu Đạo nằm xuống, ông ta lại nói với những người khác: "Các ngươi đi ra ngoài trước đi."
Bọn người Tiêu Dao cung và Quản Phương Nghi đều đến trước giường nhìn một cái rồi đi ra, một tên đệ tử Tiêu Dao cung nhận thấy ánh mắt ra hiệu của Long Hưu nên đi ra ngoài rồi thuận tay đóng cửa lại.
Long Hưu cũng ngồi bên cạnh giường, bắt lấy cổ tay Ngưu Hữu Đạo kiểm tra thương thế, kết quả phát hiện tổn thương không nhẹ, không khỏi nhíu mày.
Ngưu Hữu Đạo thì hơi cảnh giác, phát hiện pháp lực của Long Hưu đột nhiên đánh vào đan điền khí hải của mình kiểm tra.
Điều này thực sự khiến hắn hơi căng thẳng, đoán chừng đối phương cũng đã nhận ra độ tinh thuần trong chân khí của mình không bình thường nên muốn dò xét tu vi cảnh giới của hắn.
May là pháp lực của đối phương không phát hiện ra điều gì khác thường nên lập tức thu về, Ngưu Hữu Đạo không khỏi âm thầm than may mắn, bởi vì hắn tu luyện Càn Khôn quyết, pháp ngôn ở trong hai mạch nhâm đốc chứ không có trong khí hải đan điền.
Đặt tay hắn xuống, Long Hưu trầm giọng nói: “Đồ đệ Dịch Thư kia của ta đánh sao?”
Đã biết còn cố hỏi à, ngươi không biết thì có thể chạy tới đây sao?
Ngưu Hữu Đạo oán thầm không thôi, trên mặt cười khổ nói: “Vâng, ta cũng không ngờ nàng ấy đột nhiên ra tay, dưới khoảng cách gần không

kịp phòng ngự, bị đánh trở tay không kịp. May bên cạnh ta luôn có hộ vệ, kịp thời cứu ta, ngăn cản Dịch Thư cô nương hạ sát thủ nếu không cái mạng này của ta tránh được độc thủ của triều đình chứ không tránh được tay ngọc của Dịch Thư cô nương.”
Long Hưu hỏi ngược lại một câu: “Trách ai?”
“Ta...” Ngưu Hữu Đạo nhìn ra ngoài cửa sổ, thấp giọng nói: “Cung chủ, lúc đầu người...”
Long Hưu đưa tay cản: “Chuyện của người trẻ tuổi các ngươi không liên quan đến ta, ngươi theo đuổi nàng ta cũng mặc kệ, có điều cần phải nóng nảy như vậy không? có phải ngươi táy máy tay chân với nàng không?”
Ngưu Hữu Đạo kiên quyết phủ nhận: “Cung chủ, người cho ta một trăm cái lá gan, ta cũng không dám động tay động chân với nàng ấy!”
Long Hưu nghĩ cũng đúng, lão cảm thấy không thể, dám phi lễ với đồ đệ lão, muốn chết thì còn tạm được.
Có điều Ngưu Hữu Đạo cũng không phủ nhận mãi, tiếp tục nói: “Khi nói chuyện chỉ đứng hơi gần nàng ấy một chút, nàng ấy thấy ở đây có một căn nhà, hỏi ta đây là đâu, lúc ta chỉ tay trả lời, tay có vô tình đụng vào nàng ấy một chút, kết quả... Cung chủ, sao ta cứ cảm thấy Dịch Thư cô nương có ý kiến với ta, động một chút là tức giận với ta, ta cũng mới chỉ gặp nàng có vài lần, ngay cả nói chuyện cũng chẳng nói được vài câu, hình như cũng chưa từng đắc tội nàng ấy mà? Người xem, hơi chọc nàng ấy không vui một chút đã trực tiếp hạ độc thủ với ta, quả thực là khó lòng phòng bị, không bị nàng đánh chết thì cũng suýt nữa bị nàng ấy dọa chết rồi.”
Long Hưu nhíu mày, việc này lão đã sớm nhận ra, đồ đệ kia của lão dường như có thành kiến gì đó với Ngưu Hữu Đạo.
Nhưng có thể làm được gì chứ? Cuối cùng lão cũng không còn hứng thú tiếp tục ở lại Mao Lư sơn trang nữa, không không muốn để Dịch Thư đi xin lỗi Ngưu Hữu Đạo, cứ thế mà bỏ đi.
Ngưu Hữu Đạo có thương tích trong người cũng không tiễn đưa nữa, trên thực tế Long Hưu vừa rời khỏi Lưu Tiên tông, Ngưu Hữu Đạo lập tức trốn đi rồi.
Lúc vừa có thương tích trong người, đối mặt với Long Hưu hắn luôn duy trì cảnh giác cao độ. Long Hưu vừa đi, sợ có chuyện bất ngờ xảy ra, hắn

nhanh chóng di chuyển, không trở về Mao Lưu sơn trang nữa mà đi địa đạo được bố trí quân phòng thủ dày đặc như mạng nhện.
Không để quá nhiều người biết chỗ hắn đi, chỉ có một mình Quản Phương Nghi rời đi cùng hắn.
Bị cuốn vào trận phong vân thiên hạ này, có rất nhiều chuyện không thể không cẩn thận khắp nơi, chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ vạn kiếp bất phục.
Vào địa đạo, ngồi trong tầng hầm chứa binh khí một chút, Quản Phương Nghi đỡ Ngưu Hữu Đạo ngồi xuống, lấy một viên Thiên Tế đan ra, hỏi: "Giờ có thể uống thuốc rồi chứ?"
Giá của Thiên Tế đan không hề rẻ, Ngưu Hữu Đạo hơi bất ngờ, khoát tay nói: "Chút tổn thương này không cần dùng thuốc tốt như vậy."
"Lão nương không muốn bồi ngươi ở dưới cái địa đạo này, ngạt chết mất, khỏe sớm ra ngoài sớm." Quản Phương Nghi một tay bóp miệng hắn, cưỡng ép hắn nuốt viên đan dược trong miệng.
Sau khi buông tay ra, phát hiện ánh mắt Ngưu Hữu Đạo nhìn mình là lạ, bà lập tức phất tay thu Nguyệt điệp lại, tầng hầm lập tức rơi vào bóng đêm tĩnh mịch, có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau.
Ngưu Hữu Đạo im lặng, đang định điều tức luyện hóa đan dược trong bụng.
Giọng nói khe khẽ của Quản Phương Nghi vang lên: "Ngươi thì hay rồi, mông của một cô nương trẻ ngươi đã được lợi dụng, ta còn phải tốn tiền mua thuốc cho ngươi. Nhớ cho kỹ đó, tiền Thiên Tế đan sẽ ghi vào sổ ngươi nợ ta."
Ngưu Hữu Đạo buông tiếng thở dài trong bóng đêm: "Bà và Viên Phương đúng là một cặp trời sinh."
"Phì, bớt so ta với hắn đi, ngay cả xách giày cho lão nương hắn cũng không xứng.
Ngươi còn không biết sao? Lúc trước Long Hưu vừa đến, lão Hùng đó phát hiện tình hình không đúng, lập tức cuốn một mớ đồ đạc mang theo đám hòa thượng chuồn đi từ cửa sau, định chạy trốn, kết quả bị đại quân bao vây chặn lại nên mới không trốn được. Ngươi định xử trí hắn như thế nào đây?"
Việc này Quản Phương Nghi nghe thấy sau khi chuyện xảy ra, giờ bà càng lúc càng hiểu rõ, vì sao Viên Cương kia không ra tay thì thôi, một

khi ra tay liền đánh đập Viên Phương tàn nhẫn. Đúng là quá đê tiện, ngay cả bà nhìn thấy còn muốn động thủ.
Ngưu Hữu Đạo: “Ài, có gì mà xử trí hay không xử trí, hắn là người tự do, hắn muốn đi có thể đi bất cứ lúc nào. Cũng giống như bà, nếu một ngày nào đó bà muốn rời đi, ta tuyệt đối cũng không ngăn cản bà. Nếu như ngay cả người bên cạnh cũng không muốn ở bên cạnh ta thì đó không phải lỗi của các người, chắc chắn đều là lỗi của ta.”

Chương 899: Ta Không Bằng Hắn! (2)

Chương 899: Ta Không Bằng Hắn! (2)
Quản Phương Nghi im lặng một lúc, bỗng buồn bã nói trong bóng đêm: “Ngươi cũng ác lắm, vì chút chuyện như vậy mà nhẫn tâm để người ta làm mình bị thương như thế này. Thực ra nói đi cũng phải nói lại, có bối cảnh Tiêu Dao cung cũng chưa chắc là chuyện xấu, cưới Dịch Thư, có thể được Tiêu Dao cung tương trợ, con đường phía trước có lẽ dễ đi hơn rất nhiều.”
Ngưu Hữu Đạo: “Dễ đi sao? Tiêu Dao cung chỉ là một trong ba phái lớn, đứng vào đội này chưa chắc đã là chuyện tốt, đưa ra quyết định không dứt khoát nhiều lúc sẽ có hậu quả khôn lường!”
Quản Phương Nghi không biết rốt cuộc hắn nghĩ như thế nào, hắn đã nói vậy, chắc hẳn có tính toán của hắn, lòng của người này nghĩ cao thâm mạt trắc, mình cũng không thể lý giải hết được, có điều vẫn tò mò, nhân cơ hội này hỏi rõ: “Rốt cuộc là nữ nhân như thế nào mới lọt được vào mắt ngươi, hẳn ngươi không định cả đời không thành thân thật đấy chứ?”
Ngưu Hữu Đạo như than nhẹ: “Giang hồ cưỡi ngựa, gió cũng tốt, mưa cũng được, vãng lai không khổ, thế gian không ngã, bớt một phần ràng buộc sẽ thêm phần thong dong thôi. Làm gì có pháp nhãn nào phân rõ nhan sắc, thân bất do kỹ, chỉ có thể khắc chế bản thân thôi! Thiệu Bình Ba giết em trai, giết mẹ không phải cũng vậy sao!”
Quản Phương Nghi như suy nghĩ gì đó, những tình huống như thế này đúng là kể ra phần lớn người trong giới tu hành đều như vậy, rất nhiều người tu hành cả đời không lập gia đình, không phải là vì không muốn bị ràng buộc sao?
Có điều thằng nhãi bên cạnh làm hơi quyết tuyệt quá, hình như chưa từng gần nữ sắc, định lực này đâu giống những người trẻ tuổi có thể có,

thậm chí nàng nghi ngờ không biết có phải bị đám hòa thượng kia lây nhiễm không.
Trong im lặng, Ngưu Hữu Đạo khoanh chân ngồi tĩnh tọa chữa thương.
Trong bóng tối cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, trong địa đạo trống rỗng lờ mờ truyền đến tiếng bước chân, Quản Phương Nghi cảnh giác, chậm rãi đứng dậy.
Ngưu Hữu Đạo lãnh đạm nói: “Hầu Tử!”
Quản Phương Nghi quay đầu lại trong bóng tối, không biết hắn dựa vào đâu mà kết luận là Viên Cương.
Chờ một chút, trong thông đạo ngoài phòng có ánh lửa đến gần, đợi bó đuốc chói mắt đến cửa hàng, Viên Cương cơ thể cao lớn đang cầm bó đuốc chiếu sáng, đằng sau vác Tam Hống đao.
Viên Cương đi đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo, nhìn vết máu trên người Ngưu Hữu Đạo một chút, trong mắt lộ ra hàn ý: “Nghe nói Dịch Thư kia đả thương người?”
Ngưu Hữu Đạo đang nhắm mắt từ từ nói: “Không cần ngươi nhiều chuyện, ta không cho nàng làm tổn thương ta, nàng sẽ không thể làm thương tổn ta được, việc này ta tự có chừng mực. Lúc này phải luôn chú ý đến thế cục Nam Châu và Định Châu, hai người các ngươi đều phải có một người ở lại giữ nhà, không thể rời đi hết được, về đi!” Hai chữ cuối cùng có ý trách mắng.
Viên Cương không nói nhiều, quay người đi ra, ánh lửa xa dần rời khỏi thông đạo.
Quản Phương Nghi quay đầu lại đã thấy một vùng tối tăm, không còn thấy rõ bóng Ngưu Hữu Đạo...
Tuyết rơi, ngoài trời tuyết mênh mông phủ đầy mặt đất.
Ba mặt của Hiên các buông rèm, một mặt vén lên một nửa, Thiệu Bình Ba ăn mặc nho nhã, đứng dưới tấm rèm trúc vén lên một nửa, xuất thần nhìn lớp băng phủ đầy bông tuyết trên mặt hồ, mấy cành cây già nhánh sen tàn nổi bật giữa tuyết trắng.
Đào Lược tổng quản đại nối Tấn quốc xuất hiện ở cửa, hai tay nâng rèm trúc lên, nhường cho người vào, chính là Thái Thúc Hùng Tấn hoàng, cả người mặc áo lông màu đen.

Trong bốn góc Hiên các đều có chậu than, hai tín sứ của Hắc Thủy đài đang ngồi xổm trước chậu than hóa vàng mã, cũng không phải đang cúng tế ai, mà chỉ đang thiêu hủy bức thư bên Hắc Thủy đài gửi tới, sau khi Thiệu Bình Ba đọc xong liền đem đốt.
Nhìn thấy Thái Thúc Hùng và Đào Lược đến, hai tín sứ lập tức đứng dậy, đang định hành lễ thì Thái Thúc Hùng đưa tay chặn lại, không cho bọn hắn làm kinh động Thiệu Bình Ba đang trầm tư.
Đào Lược nhận thứ chưa đốt xong trong tay hai người, phất tay, ra hiệu hai người lui xuống, lão tiếp tục ngồi đốt.
Thái Thúc Hùng ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh chậu than, nhìn một trang giấy trên mặt bàng thì thấy trên đó viết linh tinh vài cái tên, ở giữa vẽ không ít những sợi dây kết nối, y nhìn nửa ngày vẫn không hiểu có ý nghĩa gì.
Bỗng nhiên một trận hàn phong cuốn vào, khiến Thiệu Bình Ba lấy lại tinh thần, kéo chặt áo bông quay người lại, nhìn thấy Thái Thúc Hùng hơi sửng sốt, chợt bước mau lên trước hành lễ: “Bệ hạ!”
Thái Thúc Hùng đứng dậy cười: “Nghe Đào Lược nói ngươi đang chọn người cử đi Tề quốc, nghĩ lại trời đông giá rét ngươi lại đang bệnh tật nên tiện thể ghé thăm ngươi, không quấy rầy ngươi đang suy nghĩ đấy chứ?”
“Không, chỉ suy nghĩ lung tung ấy mà, vi thần đã không kịp cung nghênh bệ hạ...”
“Ài, là cô vương không cho bọn hắn thông báo.” Thái Thúc Hùng vung tay lên, bỏ qua đề tài này, nhìn chằm chằm thứ Đào Lược đang đốt: “Tình báo đều đọc rồi?”
“Đọc rồi.”
“Mao lư sơn trang bị tập kích, Tông Nguyên gãy kích, Triệu Hùng Ca ra tay bảo vệ Mao Lư sơn trang khiến cô vương khá bất ngờ.”
“Bệ hạ, cũng chẳng có gì bất ngờ.”
“Sao lại nói vậy?”
Lúc này Thiệu Bình Ba liền nói sơ nguyên nhân mình thả đám người Thương Triều Tông: “Giữa dư nghiệt Thương Triều Tông, vốn là ngẫu đứt tơ còn liền, Triệu Hùng Ca ra tay cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Có

điều Mao Lư sơn trang thể hiện ra thực lực cũng chính là thực lực thật sự của Ngưu Hữu Đạo, bệ hạ muốn nhân cơ hội chào mời chỉ e rất khó.”
Suy nghĩ thực sự của y không phải cảm thấy chào mời có vấn đề gì, mà là Mao Lư sơn trang đã thể hiện năng lực phòng vệ cường đại, chỉ e dù muốn mượn dao giết người, bên Tấn quốc muốn đắc thủ cũng không dễ dàng như vậy.
Thái Thúc Hùng ừ, gật đầu nói: “Cô vương đã bảo bên kia tạm dừng, tránh lỗ mãng làm trò cười cho người khác. Giờ Nam Châu đột nhiên xuất binh với Định châu thật sự vượt qua dự kiến của Cô vương, chẳng lẽ ba phái lớn của Yến quốc sẽ không tham gia vào sao? Cuộc chiến này có thể đánh không? chuyện này ngươi cảm thấy như thế nào?”
Ban nãy Thiệu Bình Ba đang thất thần vì chuyện này, giờ đề cập, trên mặt y lóe lên tia mất mát khó che giấu, u buồn buông tiếng thở dài: “Vi thần giờ mới hiểu mục đích thật sự khi trước đó hắn giết Tống sứ, trước đây cứ nghĩ là vì gây áp lực cho Yến đình giải vây Nam Châu, ai ngờ thế cục lại vòng này bao vòng khác, vòng này giấu vòng khác, đúng là thâm bất khả trắc, vi thần tâm phục khẩu phục... Ta không bằng hắn!”
Một câu “Ta không bằng hắn” khiến Thái Thúc Hùng cực kỳ thưởng thức, trong ánh mắt nhìn về phía Thiệu Bình Ba tràn đầy vẻ tán thành.
Trên đời này người không bằng người rất nhiều, nhưng người có thể cam tâm thừa nhận mình không bằng người lại không nhiều, nhất là giữa đối thủ với nhau.
Thần tử dưới trướng gã trước nay chưa ai có thể nói với gã bản thân không bằng người khác.
Thiệu Bình Ba tiếp tục nói: “Vạn Động Thiên phủ có lòng gìn giữ, sợ Kim Châu đại loạn nên không dám tiết lộ Hải Như Nguyệt trúng độc, có thể công khai triệu đệ tử Quỷ y tới, có lẽ là chủ ý của Ngưu Hữu Đạo.
Để giải độc cho Hải Như Nguyệt, giết Tống sứ châm ngòi quan hệ Yến Tống tạo áp lực cho triều đình Yến quốc lui binh, bảo vệ Nam Châu, tiếp theo lại dùng nhân mã Nam Châu ép tiến Triệu quốc, liên thủ với Kim Châu, bức lui nhân mã triều đình Triệu quốc, bảo vệ Kim Châu.”
“Vốn cứ cho rằng chỉ là vậy, ai ngờ hắn lại đổi nhân mã, lấy dùng đại quân Nam Châu đã tập kết chuẩn bị cho trận đấu trước thuận tiện xua binh tiến đánh Định châu. Ai có thể ngờ Đại yến có ba phái lớn của Yến

quốc tọa trấn, hắn lại dám xuất binh tiến đánh? Không ai có thể ngờ được, nhưng hắn đã làm như vậy.”

“Định châu cướp nữ nhân của Thương Triều Tông chỉ là cái cơ xuất binh, trước đó Nam Châu còn bị đại quân triều đình ép cho nơm nớp lo sợ, hiện tại lấy đâu ra lá gan lớn như vậy tiến đánh? Nguyên nhân đơn giản là giết Tống sứ làm trói chân tay Yến đình. Kể từ đó, Yến đình đánh lén Mao Lư sơn trang lại thành lấy đá tự nện chân mình, chuyện làm lớn ra như vậy, cho dù Yến đình có lý hay vô lý đều thành vô lý, cái mũ “hôn quân” đã đội lên đầu Thương Kiến Hùng, e là hắn khó mà gỡ xuống được!”

Chương 900: Quá Trình Trị Liệu Thật Sự Là Dọa Người

Chương 900: Quá Trình Trị Liệu Thật Sự Là Dọa Người
“Ngưu Hữu Đạo lật tay thành mây trở tay thành mưa, nghịch thế mà chuyển, biến bất lợi thành có lợi, thủ đoạn tạo thế này khiến người ta thở dài không thôi. Đảm bảo được Nam Châu, ổn định Kim Châu, còn nhân lúc Yến đình bị trói tay một chiêu ổn định địa vị của hắn ở Nam Châu, từ giờ ai dám có hành động thiếu suy nghĩ với Mao Lư sơn trang nữa. Đại Thiện sơn không động được Mao Lư sơn trang, nhân mã của Thương Triều Tông thành người của Ngưu Hữu Đạo, giờ đth ở Nam Châu cũng đã trở thành con rối mặc Ngưu Hữu Đạo thao túng, nội bộ Nam Châu giờ đã không còn hậu hoạn nữa.”
Thái Thúc Hùng gật đầu, ánh mắt không ngừng lóe lên nói: “Đúng là kỳ tài đương thời!”
Thiệu Bình Ba: “Đã bình định nội bộ Nam Châu. Phía tây là Kim Châu, Kim Châu chính là tấm màn chống lại Triệu quốc giúp Nam Châu, Ngưu Hữu Đạo tạm thời sẽ bảo vệ, sẽ không động vào. Phía Nam là biển rộng mênh mông, không phải đất dụng binh. Nhìn một lượt xung quanh, chỉ có có Định châu ở phía đông bắc là có thể áp chế Nam Châu, nghiễm nhiên trở thành miếng thịt trong mắt Nam Châu. Nam Châu muốn khuếch trương, tất nhiên phải lấy Định châu, bệ hạ cảm thấy Ngưu Hữu Đạo sẽ bỏ qua Định châu sao?”
Thái Thúc Hùng: “Ý của ngươi là sẽ có một trận nữa tiếp tục diễn ra?”
Thiệu Bình Ba: “Hắn sẽ không, đánh tiếp chỉ có thể có lợi cho Hàn, Tống, sẽ thật sự ép cho ba phái lớn Yến quốc như chó nhà có tang, không có sự che chở của ba phái lớn Yến quốc đối với Nam Châu không phải chuyện gì tốt. Trước khi đủ thực lực khuếch trương hắn sẽ không

dám làm loạn, có điều có thể chắc chắn một điểm, sớm muộn gì hắn cũng sẽ chiếm đoạt Định châu.”
“Trước khi cô vương xua binh đông tiến không muốn bốn nước phía đông có nước nào phát triển an toàn, có thể ổn định là tốt.” Thái Thúc Hùng gật đầu: “Có điều cô vương nhìn tình hình chiến đấu, đại quân Nam Châu hình như đang chiếm địa bàn, hình như không phải chỉ vì xả giận.”
Thiệu Bình Ba: “Ngưu Hữu Đạo đã làm, không được lợi thì hắn sẽ không hao phí uổng những tư nguyên này của Nam Châu, ăn vào rồi còn muốn hắn nôn ra chỉ sợ không dễ như vậy, hắn sẽ không làm uổng công đâu, hắn là có thể chiếm được chừng nào hay chừng đó. Chỉ hận Yến đình không có ai, cứ để mặc hắn tùy ý làm bậy.”
Thái Thúc Hùng khoát tay: “Yến đình chưa hẳn không người, có thể bò dậy từ trong nhiều cuộc đấu đá như vậy có ai mà đơn giản chứ? Chẳng qua chỉ chia ra công tâm và tư tâm thôi.” Nói đến đây ngữ khí và thần thái của gã dường như có cảm xúc đặc biệt.
Thiệu Bình Ba khom người. “Vâng, vi thần thụ giáo.”
Dường như Thái Thúc Hùng cũng không muốn nói nhiều về đề tài này, buông tiếng thở dài, quay người vẫy tay.
Đào Lược hiểu ý gật đầu, ra ngoài Hiên các sau đó hai tay dâng lên một chiếc áo bông màu trắng, lông xù trắng như tuyết, không có chút tạp sắc.
Thái Thúc Hùng đưa tay sờ lông trắng: “Trời giá rét, bên dưới hiến cho cô vương hai áo bông một đen một trắng, cái này được chế từ da lông ngân hồ, màu trắng xóa bản vương mặc vào trông quái đản lắm, nhưng lại phù hợp với khí chất của ngươi, cô vương tiện thể mang tới cho ngươi.”
Thiệu Bình Ba vội vàng chối từ.
“Áo bông của bệ hạ vi thần sao dám mặc lên người.”
Thái Thúc Hùng không cho phép từ chối: “Cô vương nói được thì được, mặc vào cho cô vương xem!”
Đào Lược cũng hơi cười: “Thiệu nhân, mặc vào đi.”
Thịnh tình không thể chối từ, Thiệu Bình Ba đành phải vui vẻ nhận, đưa tay cởi dây cuộc trên cổ áo bông.

Thiệu Tam Tỉnh đứng ngoài tuyết rơi đầy người vội vàng tiến vào Hiên các hầu hạ.
Một chiếc áo bông trắng thuần mặc lên người càng tăng thêm khí chất nho nhõ của Thiệu Bình Ba.
“Đẹp lắm, giống ngân hồ của cô vương!” Thái Thúc Hùng cười haha, cứ cười lớn như vậy xoay người, nghênh ngang rời đi.
Đào Lược mỉm cười khẽ gật đầu với Thiệu Bình Ba, sau đó quay người đi theo.
“Không cần tiễn.”
Thiệu Bình Ba đang định đi theo tiễn, Thái Thúc Hùng như mọc mắt sau lưng, nói lớn làm Thiệu Bình Ba dừng bước trên bậc thang Hiên các đưa mắt nhìn.
Đợi người bên ngoài đến thông báo, nói Thái Thúc Hùng thực sự đã đi rồi, Thiệu Bình Ba mới chậm rãi quay người trở về trong Hiên các.
Hắn lại đi tới đứng trước màn trúc, một mình đón gió lạnh, nhíu mày, chìm vào suy nghĩ, ưu tư khó giải.
Đúng như những lời y nói với Thái Thúc Hùng, Ngưu Hữu Đạo đã giải quyết xong tai họa ngầm nội bộ, y thật sự rất hâm mộ, vừa tức giận!
Yến quốc loạn trong giặc ngoài, đúng là đất dụng võ của y, giờ bị ép rời đi lại tiện lợi cho Ngưu Hữu Đạo, ngẫm lại mà đau lòng.
Thiệu Tam Tỉnh nhẹ nhàng phủi tuyết rơi lên người y...
Người trong thiên hạ đều biết, Nam Châu chính là một trong những chư hầu xây dựng binh quyền riêng của Yến quốc, Định Châu do triều đình Yến quốc trực tiếp quản lý. Nam Châu tiến đánh Định châu chẳng khác nào khai chiến với triều đình Yến quốc, chuyện này vừa nảy ra đã khiến thiên hạ động dung.
Cộng thêm Mao Lư sơn trang bị tập kích, Tông Nguyên gãy kích bị chìm khiến thiên hạ kinh ngạc, không ngờ một Mao Lư sơn trang mà lại có thực lực to lớn như vậy.
Đánh tan tập kích còn xua binh đánh triều đình, trong lúc nhất thời ánh mắt của tất cả các thế lực khắp nơi trong thiên hạ đều tập trung vào khu vực giao chiến này.
Khách điếm Thải Hồng, Sở An Lâu ngồi sau quầy nghe bọn tiểu nhị nhỏ to bàn tán trước quầy.

Có khách, hỏa kế ngừng nói bước đi nghênh đón, Sở An Lâu cũng đứng dậy từ sau quầy, dạo bước tiến vào khu vường xanh biếc sau khách điếm, suy nghĩ hơi phiêu diêu, ngẫu nhiên khẽ phát ra một tiếng than thở.
Không ngờ, thật sự không thể ngờ, mới mấy năm ngắn ngủi Ngưu Hữu Đạo kia đã phát triển đến tình trạng như bây giờ, dám công nhiên động thủ với triều đình Yến quốc.
Những chuyện vốn đã lãng quên, mấy cái tát lên mặt Ngưu Hữu Đạo.
Không phải sợ Ngưu Hữu Đạo, bối cảnh của hắn không đáng sợ.
Nói đi cũng phải nói lại, lúc trước nếu đổi lại là Hoàng Liệt cùng lắm lão chỉ dám cảnh cáo, sẽ không ban cho mấy cái tát mang tính sỉ nhục, lúc trước đơn giản vì thấy Ngưu Hữu Đạo quá nhỏ bé.
Giờ mấy cái tát đó lại khiến lão hơi canh cánh trong lòng...
Thảo nguyên trắng xóa, gió tuyết lạnh lẽo, trong Anh vương phủ, Hạo Chân và Thiệu Liễu Nhi đang ngồi trước chậu than sưởi ấm.
Nhìn bức thư trong tay, Hạo Chân tiện tay đưa cho Thiệu Liễu Nhi, cảm thán một tiếng: “Chẳng trách có thể đuổi ca ca nàng khỏi Bắc Châu, Ngưu Hữu Đạo này thật lợi hại.”
Thiệu Liễu Nhi nhìn tình hình trên giấy không nói, một lúc sau mới đặt trang giấy trong tay xuống, hỏi chuyện khác. “Nghe nói hôm nay đệ tử Quỷ y sẽ chữa chân cho hoàng thúc Tây viện, đệ tử Quỷ y thi triển diệu thủ, cơ hội hiếm có, vương gia không đi xem sao?”
Hạo Chân lắc đầu: “Bộ Tầm đi rồi, ta không đi tham gia náo nhiệt đó.”
Thiệu Liễu Nhi gật đầu tỏ ý đã hiểu.
Phủ đệ Thắng thân vương, cũng chính là phủ đệ Hạo Vân Thắng Tây viện đại vương của Tề quốc, cổng lớn mở, Bộ Tầm dẫn mấy người đi ra.
Sau khi ra khỏi cửa, Bộ Tầm quay đầu nhìn tấm biển vương phủ, đột nhân toàn thân khẽ run lên, với tu vi của y mà cũng cảm thấy rét lạnh, siết chặt áo bông trên người, dường như không muốn ở lại thêm một khắc, bước nhanh lên xe ngựa rời đi.
Xe ngựa đi thẳng vào hoàng cung, vào thành không hề bị cản lại.
Sau khi xuống xe trong cung, Bộ Tầm lại đi thẳng đến một noãn các tráng lệ. Y đứng ngoài noãn các phủi hết băng tuyết trên chân, trên áo bông rồi mới đi vào.

Trong noãn các ấm áp, Hạo Vân Đồ ngồi sau án phê duyệt tấu chương ngẩng đầu lên nhìn, chờ y hành lễ xong, lập tức hỏi: “Đệ tử Quỷ y kia chữa chân cho lão ngũ như thế nào rồi?”
Bước tìm lúng túng nói: “Đã xong việc.”
Hạo Vân Đồ phát hiện sắc mặt y không được bình thường, hỏi: “Thế nào là đã xong việc, trẫm hỏi ngươi chữa thế nào rồi?”
Bộ Tầm vẻ mặt đau khổ nói: “Bệ hạ, lão nô cảm thấy, vẫn không nói thì hơn, quá trình trị liệu đúng là quá dọa người.”
“Có gì mà dọa người, núi thây biển máu trẫm đều gặp, sẽ sợ mấy thứ này sao!” Hạo Vân Đồ gác bút xuống hét lớn.
Bộ Tầm bất đắc dĩ, đầu tiên lắc đầu, lại nói: “Bệ hạ phân phó lão nô đi xem một chút, lão nô dĩ nhiên là phải tận mắt xem thử quá trình trị liệu, nhưng quá trình này thật sự là không thể tưởng tượng. Cái tên Vô Tâm kia đầu tiên là làm cho Tây viện đại vương hôn mê trong căn phòng sáng trưng, sau đó sai người giết con heo đã được chuẩn bị sẵn, lấy một đoạn xương trên đùi heo. Sau đó Vô Tâm kia lấy dao cắt cái chân què của Tây viện đại vương, xử lý phần da thịt gân cốt bị hoại tử trên đùi, sau đó lại chỉnh xương cốt heo cho phù hợp, cố định vào phần gân cốt bị thiếu của Tây viện đại vương, cuối cùng là lấy kim khâu lại phần da thịt bị cắt của Tây viện đại vương giống như may quần áo. Làm xong những việc này thì bôi thuốc, vậy là xong!”

Chương 901: Cao Kiến Thành Đã Sinh Ra Một Đứa Con Trai Tốt

Chương 901: Cao Kiến Thành Đã Sinh Ra Một Đứa Con Trai Tốt
Vẻ mặt Hạo Vân Đồ vặn vẹo không biết ra hình dáng gì, hai mắt tản ra vẻ sợ hãi, rõ ràng không rét mà run, nuốt khan nước bọt, giọng run run: "Lắp gân cốt heo vào cơ thể lão ngũ?"
Bộ Tầm gật đầu: "Đúng vậy!"
Hạo Vân Đồ: "Như vậy có thể chữa khỏi chân lão ngũ?"
Bộ Tầm nói: "Vô Tâm kia nói phải nghỉ ngơi nửa năm mới có thể hồi phục."
Hạo Vân Đồ: "Vậy sau này có phải lão ngũ thành nửa người nửa heo không?"
"Cái này..." Bộ Tầm lắc đầu: "Lão tâm không biết, có điều quá trình này suýt chút nữa làm lão nô buồn nôn, lông tơ dựng hết cả lên."
Đừng nói y nhìn, Hạo Vân Đồ chỉ nghe cũng buồn nôn, trong dạ dày cứ cuộn trào, cứ nghĩ tới tình hình tương lai của lão ngũ, trên người gã nổi hết da gà, không kìm được run lên, nói: "Quỷ y! Chả trách người ta xưng là Quỷ y. Được rồi. Vô Tâm gì đó thôi đi, trẫm không muốn gặp hắn nữa. Đốt thêm chút lửa đi."
"Vâng!" Bộ Tầm lập tức quay người phân phó người làm theo.
.....
Bên ngoài trời đông giá rét, nước đóng thành băng, nhưng trong phòng lại ấm áp như xuân.
Vô Tâm từ phủ thân vương Từ Thắng trở về cũng không nghỉ ngơi, đến nội đường có đặt tượng đất được mô phỏng giống người thật, dùng tấm vải phủ hai mắt lại.

Quách Man đặt đồ trong tay xuống, kinh ngạc hỏi: “Tiên sinh, mệt nhọc cả ngày rồi, sao không nghỉ ngơi một chút?”
Sắc mặt nàng ta cũng rất khó coi. Tận mắt nhìn thấy cảnh tượng trị liệu đó, đến tận bây giờ nàng ta vẫn còn buồn nôn.
“Không cần đâu, bắt đầu đi.” Vô Tâm che mắt lắc đầu, tay cầm ngân châm, bắt đầu hạ châm vào tượng đất. Lớp sáp trên thân tượng đất bể ra, vừa lúc ghim trúng lỗ có nước.
Quạch Mạn đành phải bước đến bên cạnh thông báo tin tức mà nàng ta tìm hiểu được.
Đây là lệ cũ. Khi Vô Tâm che mắt ghim kim, nàng ta sẽ tận lực nói một số chuyện khiến y phân tâm, có thể xem là nhất tâm nhị dụng.
Khi Quách Mạn nói về thế lực khắp nơi đang chú ý đến việc Nam châu nước Yến tiến hành khai chiến với triều đình, không hiểu sao, chính bản thân nàng ta cũng cảm thấy hưng phấn.
Sau khi kể xong, Quách Mạn để ý phản ứng của Vô Tâm, thử thăm dò: “Gần đây, trong Tề kinh lan truyền một chuyện vui, là của Hoàng tộc, nói Anh Vương phi đã có thai, Tề hoàng cao hứng, ban thưởng cho Anh Vương phi không ít, rất nhiều đại thần cũng đến Anh vương phủ để chúc phúc.”
Nghe xong, thân hình Vô Tâm đột nhiên run lên, gương mặt căng thẳng, ngân châm trên tay đâm loạn xạ. Y cố gắng ổn định, liên tiếp hạ mấy châm, nhưng vẫn không tìm đúng lỗ bị sáp che lại.
Ngưu Hữu Đạo tránh hai ngày thì trở lại Mao Lư sơn trang. Vừa về chưa đầy một lát, đang trò chuyện với Thương Thục Thanh, Viên Cương đã đưa đến một phong mật tín: “Đạo gia, Vương gia gửi thư đến.”
Ánh mắt Thương Thục Thanh lấp lóe. Nàng ta vẫn chú ý tình hình Nam châu tiến đánh Định châu. Mông bá bá tự thân xuất mã, cuộc chiến rất thuận lợi, đánh Định châu không còn sức đánh trả, tin tức đến lúc này không biết tốt hay xấu.
Ngưu Hữu Đạo cầm lá thư đọc qua một lần, là thư của Thương Triều Tông, nhưng chuyển đạt lại là ý của Mông Sơn Minh.
Trước mắt đã ngưng chiến. Kiểm kê lại, Nam châu đã chiếm được ba quận. Định châu có mười hai quận, tương đương với một phần tư địa bàn đã rơi vào tay người Nam châu. Kết quả này khiến Ngưu Hữu Đạo

tặc lưỡi không thôi. Chỉ mới có mấy ngày, bọn họ đã có thể chiếm được địa bàn lớn như vậy. Đây là công chiếm địa bàn sao? Quả thật tốc độ như phi ngựa, không khỏi quá thần tốc, nhiều hơn một quận so với Ngưu Hữu Đạo đã dự định trước đây.
Kết quả này ngay cả hắn cũng không dám tin, cứ xác nhận đi xác nhận lại, mới biết không sai. Hắn thật sự bội phục Mông Sơn Minh, đồng thời bội phục luôn Tiết Khiếu.
Bội phục Mông Sơn Minh là vì ông đã già rồi nhưng vẫn còn rất dũng mãnh, còn có thể chiến đấu như vậy.
Đọc đến đây, ý của Mông Sơn Minh là không cần thiết chiếm đóng hết địa bàn đã đánh được. Nơi cần nhượng bộ thì phải nhường ra. Một số nơi không có nguy hiểm thì có thể rút, chiếm những vị trí chiến lược và có tính chiến thuật, tiến cũng được, mà lui cũng được. Như vậy, vừa có thể tiết kiệm vừa có thể phòng ngừa binh lực Nam châu.
Theo tính toán, có thể tổn thất một số địa bàn, nhưng vẫn duy trì được ba quận.
Nhưng ngay từ ban đầu Ngưu Hữu Đạo đã nói, địa bàn chiếm được không thể cho lại. Ông gửi thư chính là có ý muốn thương lượng. Nếu hắn thật sự không chịu nhượng bộ, Mông Sơn Minh cũng không còn cách nào.
Ngưu Hữu Đạo đưa phong thư cho Viên Cương, nói: “Hồi tin, Mông soái cử thế vô song, ta tin tưởng ánh mắt của ông ấy, cứ theo ý của Mông soái mà xử lý.”
Hắn cũng không cố chấp, bởi vì hắn không am hiểu chuyện này, binh gia yếu địa cũng xem không hiểu. Trong khi đó, Mông Sơn Minh được xem là người trong nghề, biết phân rõ lợi và hại, nghe theo ý kiến của người ta cũng không sai.
Viên Cương nhẹ gật đầu, sau đó quay người rời đi.
Hoàng cung Yến kinh, trong ngự thư phòng, Thương Kiến Hùng đang bàn luận với các vị đại thần, bầu không khí cũng không tệ lắm.
Định châu gửi thư đến, nói người Nam châu đã ngừng tiến công. Hiển nhiên, ba Đại Phái ra tay đã phát huy tác dụng, rốt cuộc có thể để bên này thả lỏng một hơi.
“Bệ hạ, Đại Tư Đồ cầu kiến.” Một Thái giám bước vào thông báo.

Một lát sau, Cao Kiến Thành bước vào.
Thấy mặt mũi ông ta tiều tụy, hai mắt sưng đỏ, tất cả mọi người đều nhìn nhau.
Thương Kiến Hùng hỏi: “Sao Đại Tư Đồ trông có vẻ tiều tụy thế?”
Cao Kiến Thành khom người, đau buồn nói: “Lão thần nghe được tin tức, con trai Thiếu Minh của thần bị quấn vào chuyện tập kích Mao Lư sơn trang, rơi vào tay Ngưu Hữu Đạo, đã bị Ngưu Hữu Đạo giết chết. Lão nô quản giáo không nghiêm, để nghịch tử làm bậy. Hôm nay lão thần đến đây, đặc biệt thỉnh tội với bệ hạ.”
Nói đến chuyện này cũng làm người ta lúng túng. Các vị đại thần mắt nhìn mũi, mũi nhìn tân, trong lòng mọi người đều biết rõ, tập kích Mao Lư sơn trang là bí mật đã được công khai. Việc này nhất định là do bệ hạ sai Cao Thiếu Minh đi, nhưng không ai dám vạch rõ. Nếu không, tất sẽ khiến bệ hạ thẹn quá hóa giận.
Về phần phong thanh, mọi người cũng có nghe nói, Cao Thiếu Minh không muốn liên lụy gia tộc nên đã tự vẫn, khiến người ta phải thổn thức.
Trong phòng đột nhiên im lặng. Thương Kiến Hùng hỏi: “Lại có chuyện như thế sao? Có phải là lời đồn không?”
Cao Kiến Thành đau buồn nói tiếp: “Lão thần nghe xong, cũng khó có thể tin. Bởi vậy lão thần đã cố tình làm việc riêng, đến tìm Long thân vương, mượn phi cầm cỡ lớn của tôn thất, để quản gia chạy đến quận Thanh Sơn lặng lẽ tìm hiểu. Khi tìm được thi thể, đích thật là nghịch tử ở nhà. Lão thần không biết dạy con, liên lụy bệ hạ, lại còn dùng của công ở tôn thất làm việc riêng, xin bệ hạ hãy trị tội lão thần luôn.”
Các vị đại thần đều đứng im không phản ứng. Nếu đổi sang chuyện khác, sợ sẽ có người bắt đầu thừa cơ công kích.
Chức vụ Đại Tư Đồ là một trong tam công, ở đây có không ít người muốn. Vốn cho rằng sẽ có vở kịch hay để xem, từ trong những cuộc thương nghị đại sự quốc gia gần đây, bệ hạ không hề gọi một trong tam công là Đại Tư Đồ đến là có thể nhìn ra được. Ai nấy đều nghĩ Ngưu Hữu Đạo nhất định sẽ dùng Cao Thiếu Minh làm cái cớ, nhưng chẳng ngờ Cao Thiếu Minh lại tự vẫn.

Lúc này, chỉ sợ tất cả oan ức đều do người chết gánh hết. Ân tình bệ hạ thiếu Cao gia quá lớn rồi.
Người hữu tâm không thể không cảm thán, Cao Kiến Thành sinh ra một đứa con trai thật tốt.
Điền Vũ đưa mắt nhìn phản ứng của Thương Kiến Hùng.
Bọn họ tất nhiên cũng đã nhận được tin tức về Cao Thiếu Minh. Vì thế đã cố ý gọi người phụ trách Điệp Báo ti đến tìm hiểu xem Cao Thiếu Minh có khả năng tự vẫn hay không. Dù sao Cao Thiếu Minh làm việc ở Điệp Báo ti cũng nhiều năm rồi, bọn họ vẫn ít nhiều có sự hiểu biết về y. Theo ý của Điệp Báo ti, sống nhục không bằng chết tử tế. Người bình thường sợ là khó hạ quyết tâm, nhưng thành viên của Điệp Báo ti lại khác. Tất cả đều được huấn luyện đặc biệt, trên cơ bản đều nhét độc dược dưới răng. Lúc trước Cao Thiếu Minh cũng không ngoại lệ. Một khi gặp phải tình huống khẩn cấp, để không bại lộ thân phận, tất cả sẽ tự vẫn.

Chương 902: Loạn Thần Tặc Tử, Chết Hay Lắm! (1)

Chương 902: Loạn Thần Tặc Tử, Chết Hay Lắm! (1)
Điệp Báo ti phán đoán, Cao Thiếu Minh đã hạ quyết tâm, hoàn toàn có khả năng làm như vậy.
Thương Kiến Hùng im lặng, sau đó nói: “Đại Tư Đồ nói quá lời rồi. Theo quả nhân được biết, Cao Thiếu Minh từ hồi niên thiếu đã gia nhập Điệp Báo ti, ẩn núp tại nước Triệu. Theo quy củ của Điệp Báo ti, thành viên không được tự tiện liên lạc với người nhà. Sau khi trở về triều, y lại được cử đi sứ nước Triệu. Mấy chục năm qua ít khi nào ở bên cạnh Đại Tư Đồ. Đại Tư Đồ không quản giáo cũng không thể tránh được. Cho nên, ngươi đừng quơ đũa cả nắm. Một mã thì một mã, Cao Thiếu Minh làm là chuyện của Cao Thiếu Minh, việc này chẳng liên quan gì đến Đại Tư Đồ. Còn chuyện dùng đồ ở tôn thất, người có phải cây cỏ đâu mà vô tình. Dù sao y cũng là trưởng tử của Đại Tư Đồ, tình huống Đại Tư Đồ mượn dùng cũng chỉ vì suy nghĩ cho triều đình. Về sau đừng tái phạm nữa là được.”
Quả nhiên là muốn dẹp chuyện con trai ông ta ra sau, không muốn trả lại sự trong sạch cho con trai mình, Cao Kiến Thành cười lạnh trong lòng, nhưng ngoài mặt lại chắp tay khóc: “Lão thần xin ghi nhớ, lão thần tạ long ân của bệ hạ!”
“Nhưng...” Giọng của Thương Kiến Hùng bỗng nhiên nghiêm lại: “Mấy năm qua, tôn thất đích thật càng ngày càng không tưởng tượng nổi. Ngươi phụ trách giám sát việc này nhất định phải nhìn kỹ. Giám sát ngoài miệng vô dụng thôi, khẳng định phải có hành động thực tế để chấn nhiếp. Quả nhân lệnh cho ngươi lập Tông Hình ti, về sau việc xử lý tôn thất theo pháp luật sẽ do ti của ngươi quyết định.”

Ồ! Các vị đại thần lặng lẽ nhìn nhau. Bệ hạ chẳng những giúp Cao Kiến Thành rũ sạch tội, còn đem quyền trừng phạt cao nhất của tôn thất giao cho Cao Kiến Thành. Về sau, đám hoàng thân quốc thích còn không mau làm thân, hiếu kính với ông ta sao. Đây rõ ràng là sự bù đắp cho việc hại chết con trai Cao Kiến Thành.
Xét theo trình độ nào đó là tước đoạt quyền lực của một người khác. Có người ngo ngoe muốn phản đối, nhưng lại bị Đồng Mạch lặng lẽ trừng mắt một cái, lập tức rụt cổ trở về.
Ngẫm lại cũng đúng, bệ hạ đang muốn đẩy trách nhiệm chuyện đánh lén Mao Lư sơn trang lên người Cao Thiếu Minh, muốn bên ngoài lắng lại việc này. Bây giờ mà phản đối, chẳng khác nào đâm bệ hạ một cú, tự làm mất mặt mình.
Trong lòng không thể không cảm thán. Trong khoảng thời gian tương đối dài, sợ là không ai dao động được địa vị của Cao Kiến Thành.
Đạo lý rất đơn giản. Cao Thiếu Minh cũng không phải con cái nhà bình thường, là con trai của Đại Tư Đồ, một trong tam công của triều đình. Tất cả mọi người cũng chẳng phải kẻ ngu. Người nào mà không biết Cao Thiếu Minh đang gánh tội cho bệ hạ. Con trai nhà người ta vì bệ hạ mà mất mạng, lại hàm oan khó rửa, động Cao Kiến Thành, bệ hạ cũng phải suy nghĩ cái nhìn của người ta một chút chứ.
“Vâng, lão thần tuân chỉ.” Cao Kiến Thành lại khom người lĩnh mệnh.
Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng “Báo”.
Một tên Thái giám dâng lên một bản tấu. Thương Kiến Hùng xem xong, giận tím mặt, giận dữ mắng: “Tên khốn kiếp Tiết Khiếu này, hắn ta đã đánh như thế nào trong cuộc chiến này vậy? Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã mất đi ba quận của quả nhân, tội đáng chết vạn lần!”
Thương Kiến Hùng tức giận đi qua đi lại, sắc mặt khó coi vô cùng. Chúng đại thần đều kinh ngạc. Ông ta đã sớm biết tình hình chiến sự, cớ gì lại vì chuyện này mà nổi giận.
Tấu thư được chuyển cho các đại thần thay phiên nhau xem. Cao Kiến Thành đã hiểu chuyện gì xảy ra. Tiết Khiếu báo cáo, người Nam châu ngừng tiến công là không sai, nhưng chỉ rút lui một chút là không lui nữa, bắt đầu trú đóng tại yếu địa, hình như không có ý định trả ba quận đã chiếm về cho triều đình.

Thế là Tiết Khiếu trở nên lúng túng. Nam châu ngừng đánh, Tiết Khiếu cũng nhận được ý chí ngưng chiến của triều đình. Bây giờ biến thành dạng này, Tiết Khiếu muốn lấy lại đất bị mất thì phải dùng sức mạnh. Như vậy chẳng khác nào lại bốc lên chiến sự. Không thu phục, chẳng lẽ đem ba quận tặng cho Nam châu sao?
Tiết Khiếu không còn cách nào, đành gửi thư nhờ triều đình định đoạt. Việc này bảo triều đình phải làm sao bây giờ? Hạ chỉ, người ta có thể nghe mới là lạ.
Cưỡng ép thu lại? Quan trọng là sau khi chiến sự nổ ra lần nữa, chưa chắc có thể đánh thắng người ta. Nếu có thể đánh thắng, có cần xấu hổ như bây giờ không?
Bệ hạ tức giận cũng không có gì khó hiểu. Việc này sợ là phải bắt bệ hạ mặt dày đi cầu ba Đại Phái ra mặt lần nữa.
Sau khi xem qua bản tấu, Cao Kiến Thành đã hiểu ra. Cái tên ở Mao Lư sơn trang chẳng phải loại lương thiện gì. Ba Đại Phái đều ra mặt, lại còn dám vặn lấy, lá gan lớn không phải bình thường. Thương Kiến Hùng chọc hắn chẳng khác nào tự tìm phiền phức.
Xét theo một góc độ khác, đây cũng là một sự thể hiện năng lực. Nghĩ như vậy, Cao Kiến Thành nhẹ nhàng thở ra.
Người thông minh làm việc với người thông minh chẳng có gì khó khăn, ông ta sợ nhất là đụng phải thứ đần. Hai lần, ba lần thất bại sẽ bị triều đình kéo sập, ông ta cũng sẽ bị kéo đến chết, cho nên mới lén lút bại lộ sự việc ra.
Chiến sự bất lợi, Tiết Khiếu nhất định phải gánh oan ức này. Thương Kiến Hùng giận thì giận, nhưng cũng không còn biện pháp nào khác.
Hạ chỉ cũng vô dụng thôi. Đại quân Nam châu cứ cắn mãi chuyện Thương Triều Tông bị cướp tiểu thiếp không buông, muốn triều đình thanh trừ nghịch tặc, giết Tiết Khiếu để bàn giao. Thương Kiến Hùng có thể bắt Tiết Khiếu gánh tiếng xấu, nhưng không có khả năng giết Tiết Khiếu, ít ra là không thể nào giết.
Tối thiểu cũng không thể vì Nam châu yêu cầu mà giết. Nếu không, mặt mũi triều đình để đâu, đồng thời sẽ khiến Đại tướng biên cương những nơi khác buồn lòng. Một khi lòng người có tính toán, tất sẽ uy hiếp đến

địa vị ổn định của Thương Kiến Hùng. Cho nên, lần này, Thương Kiến Hùng bất luận thế nào cũng phải bảo vệ Tiết Khiếu.
Không còn cách nào, Thương Kiến Hùng đành phải mời ba Đại phái ra mặt lần nữa.
Tin tức truyền đến ba Đại Phái, Long Hưu tức giận vô cùng. Ngoài mặt thì thuận, sau lưng lại chống, Ngưu Hữu Đạo dám làm như vậy với ông ta, ông ta sao có thể không giận?
Ba Đại Phái gửi tin cho Đại Thiền Sơn, yêu cầu lập tức lui binh.
Đại Thiền Sơn lâm vào tình thế khó xử. Lui cái cọng lông đấy! Người của Thương Triều Tông chết sống không lùi, ta cũng không thể giết người ta. Động thủ bừa bãi ở Nam châu, lợi ích của Đại Thiền Sơn sẽ là gà bay trứng vỡ, ai sẽ chịu trách nhiệm? Nói dễ dàng thì ai mà chẳng biết nói? Ba Đại Phái các người dám làm loạn ở Nam châu không?
Đại Thiền Sơn chỉ có thể giả bộ hồ đồ. Dù sao Ngưu Hữu Đạo cũng đã tuyên bố trước, có trách nhiệm gì thì cứ đẩy hết cho hắn.
Đã có lời của hắn, Đại Thiền Sơn lập tức không khách sáo, đem hết trách nhiệm đẩy lên người Ngưu Hữu Đạo, hướng ba Đại Phái trần tình, nói người của Thương Triều Tông và Ngưu Hữu Đạo có quan hệ mật thiết, có đem dao gác lên cổ bọn họ cũng vô dụng, chẳng thể làm được gì!
Ngưu Hữu Đạo cũng đồng thời nhận được yêu cầu lui binh của ba Đại Phái.
Ngưu Hữu Đạo đưa ra lý do không thể tuyệt hơn, không phải không lui mà là tạm hoãn.
Lý do thứ nhất, người Nam châu đang tìm kiếm thi thể tướng sĩ đã chết, phải cần thời gian.
Lý do thứ hai, có người Nam châu làm chứng, có một số quân sĩ bị người của Tiết Khiếu bắt, yêu cầu Tiết Khiếu giao người ra. Nhận được người rồi, bọn họ sẽ nhanh chóng rút lui.
Lý do thứ nhất còn dễ xử lý, cùng lắm thì chờ thêm một chút.
Lý do thứ hai, quỷ cũng không nói được rõ ràng. Đánh trận sao có thể không chết người. Người chết thì còn đâu chứng cứ. Lập danh sách một đống người chết, nhất định phải nói là do Tiết Khiếu bắt đi, Tiết Khiếu phải giao người ra, Tiết Khiếu lấy đâu ra người mà giao?

Tiết Khiếu nói mình không bắt người cũng vô dụng. Người Nam châu chết cũng khăng khăng là do Tiết Khiếu bắt, còn muốn ba Đại Phái chủ trì công đạo. Đã ngưng chiến, muốn ta thu binh, vì sao Tiết Khiếu còn không thả người?

Trên có sách lược dưới có ứng đối. Ngưu Hữu Đạo nói trong tay hắn đang có bằng chứng rất lớn, chứng thực người của triều đình đã đánh lén Mao Lư sơn trang, trú quân và tu sĩ cộng lại tử thương hơn mười ngàn người, muốn hỏi ba Đại Phái nếu cứ để như thế, có phải bọn họ chết còn chưa hết tội không?

Chương 903: Loạn Thần Tặc Tử, Chết Hay Lắm! (2)

Chương 903: Loạn Thần Tặc Tử, Chết Hay Lắm! (2)
Tình huống như thế nào? Hai vị Chưởng môn của Tử Kim động và Linh Kiếm sơn lập tức chạy đến Tiêu Dao cung.
Hai vị Chưởng môn tất nhiên muốn tìm Long Hưu. Lúc trước, chủ động yêu cầu đến Mao Lư sơn trang để giải quyết chính là Long Hưu. Đây chính là giải quyết của Long Hưu ngươi sao?
Hai vị Chưởng môn nhất định phải tìm Long Hưu hỏi cho rõ ràng.
Long Hưu giận xong cũng tỉnh táo lại. Không tỉnh táo cũng không được mà. Ông ta tận mắt nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo kết bái cùng người của Lăng Tiêu các và Thiên Nữ giáo. Nếu muốn bức Nam châu làm phản, toàn bộ nước Yến sẽ không chịu đựng nổi.
Ngưu Hữu Đạo đồng ý ngưng chiến đã là nể mặt ba Đại Phái lắm rồi. Từ chối lui binh chính là muốn ba Đại Phái đưa ra một lời giải thích.
Lúc trước, Ngưu Hữu Đạo đã nói rất rõ ràng, triều đình nhiều lần ra tay với hắn, đẩy hắn vào chỗ chết, phải tính như thế nào đây? Tìm ba Đại Phái chủ trì công đạo là có lỗi sao? Nếu thật sự như vậy, vậy coi như ứng với câu nói kia của Ngưu Hữu Đạo, có phải không cho hắn đường sống hay không?
Không cho hắn đường sống sẽ có hậu quả gì, còn cần phải nói sao?
Về phần Long Hưu sẽ giải thích như thế nào với Tử Kim động và Linh Kiếm sơn, Ngưu Hữu Đạo đã sớm nói cho ông ta biết, Thương Kiến Hùng thật sự quá đáng, nhiều lần bắt ba Đại Phái phải ra tay, dường như quên mất thiên hạ này là thiên hạ của tu sĩ, cũng nên cho ông ta một bài học.
Một điều khác, chẳng lẽ muốn bức Nam châu tạo phản sao?

Triều đình đã làm sai trước, người ta muốn một lời giải thích cũng hợp lý thôi mà, nhưng giải thích như thế nào lại là một vấn đề.
Xử lý Thương Kiến Hùng thì không thích hợp, ba vị Chưởng môn thương lượng đi, thương lượng lại, cũng chỉ có thể dựa vào cái trước mắt, cho Thương Kiến Hùng một bài học, đem ba quận Định châu chia cho Nam châu.
Có thể tưởng tượng, việc này sẽ khiến Thương Kiến Hùng bị bắn ngược mạnh đến cỡ nào.
Thế là Chưởng môn Tiêu Dao cung Long Hưu, Chưởng môn Tử Kim động Cung Lâm Sách, Chưởng môn Linh Kiếm sơn Mạnh Tuyên cùng nhau đích thân đến hoàng cung Đại Yến.
Sau khi biết được quyết định của ba Đại Phái, Thương Kiến Hùng chấn kinh. Ông ta làm sao mà đáp ứng điều kiện như vậy?
Dẫu chuyện này mặc kệ ai gánh tiếng xấu, trong lòng ông ta đều biết rõ ràng, cũng biết rõ là ai gây nên. Nếu đồng ý điều kiện khuất nhục này, uy nghiêm của Hoàng đế ông ta còn để đâu được nữa? Nghĩ cũng có thể nghĩ, không biết sau này sẽ có bao nhiêu người đâm sau lưng ông ta, hoặc mỉa mai, cười nhạo.
Bên trong đại điện, đối mặt với Chưởng môn ba phái, Thương Kiến Hùng nghiến răng gằn từng chữ: “Điều kiện này, quả nhân không cách nào đồng ý!”
Ánh mắt Cung Lâm Sách và Mạnh Tuyên đột nhiên lạnh lại, nhìn chằm chằm Thương Kiến Hùng.
Đám người Điền Vũ im lặng đứng khoanh tay, có thể cảm nhận được bầu không khí trở nên ngột ngạt bên trong đại điện.
“Ngươi nói cái gì?” Long Hưu chậm rãi bước lên, kéo gần khoảng cách với ông ta.
Đám hoạn quan Điền Vũ giật mình, bao gồm Ca Miểu Thủy, tất cả đều nhanh chóng tiến đến sau lưng Thương Kiến Hùng, nhìn chằm chằm Long Hưu, duy trì cảnh giác cao độ.
Một đám tu sĩ tọa trấn trong hoàng cung lập tức tiến lên, chỉ vào đám người Điền Vũ: “Làm càn, lui ra!”
Đám người Điền Vũ không nghe theo, vẫn là Thương Kiến Hùng quay đầu lại nói: “Tất cả lui ra!”

Trong lòng ông ta biết rất rõ, nếu muốn ra tay, đám người Điền Vũ hoàn toàn không bảo vệ được cho ông ta.
Điền Vũ chỉ có thể nghiêm mặt, chậm rãi lui ra đằng sau.
Long Hưu nhìn thẳng vào Thương Kiến Hùng: ”Nếu chúng ta bắt ngươi phải đồng ý thì sao?”
Thương Kiến Hùng nói: “Nhượng bộ với nghịch thần, quả nhân quyết không đồng ý. Nếu muốn quả nhân đồng ý, chi bằng các ngươi giết quả nhân đi.”
Long Hưu cười lạnh: “Bây giờ đã biết sống biết chết, khi giấu chúng ta làm mấy việc lén lút như vậy, tại sao không nói những lời này? Khi cầu chúng ta ra tay giúp đỡ, sao không nói như thế? Bây giờ ngoại địch vây quanh Đại Yến, hoàng đế như ngươi không những không nghĩ đến việc đánh lui quân địch, ngược lại còn gây nội chiến bên trong, ngươi muốn làm gì?”
Thương Kiến Hùng nói: “Sao lại nói là lén lút? Có người ác ý vu hãm quả nhân, Cung chủ sao dễ tin như thế. Nếu là chuyện của Mao Lư sơn trang, quả nhân hoàn toàn không biết việc này, mà nó cũng chẳng liên quan đến quả nhân. Nếu Cung chủ muốn bàn giao, quả nhân nhất định sẽ tra ra chân tướng, cho ba Đại Phái một công đạo.”
“Bảo người ta gánh tội, gánh trách nhiệm thay mình sao?” Long Hưu hừ một tiếng, móc ra một tờ giấy trong tay áo, là bàn giao mà Thương Kiến Hùng đã viết cho ba Đại Phái trước kia: “Có nhiều thứ không cần chứng cứ. Là ai làm, mọi người đều biết rõ. Ngươi bớt cầm mấy thứ này lừa gạt bản cung đi. Hôm nay, ngươi không đồng ý cũng phải đồng ý. Không đồng ý, chức Hoàng đế này của ngươi đừng làm nữa.”
Bốp! Tờ giấy trong tay Long Hưu đập thẳng vào mặt Thương Kiến Hùng.
Thương Kiến Hùng vẫn dửng dưng, chậm rãi nói: “Quả nhân cai quản Đại Yến gần hai chục năm. Giết quả nhân, Đại Yến sẽ rung chuyển, sẽ bị đe dọa bởi nguy cơ!” Đây xem như là lời cảnh cáo với ba Đại Phái.
“Ngươi dám uy hiếp bản cung?” Long Hưu cười ha hả, nghiêng đầu sang nói: “Bệ hạ chuẩn bị nhường ngôi thoái vị, đi mời Thái tử Trữ Quân đến đây, tiếp nhận chức vi của cha, chính thức cai quản Đại Yến,

hiệu lệnh quần thần, ổn định triều chính và lòng người. Ta không tin ba Đại Phái ta liên thủ nâng đỡ, triều đình còn có thể loạn ở chỗ nào.”
Một câu Thái tử Trữ Quân kế vị, trong nháy mắt đã uy hiếp được Thương Kiến Hùng, khiến gương mặt Thương Kiến Hùng run lên.
Đây chính là một trong những nguyên nhân Hoàng đế nước Tề Hạo Vân Thắng chậm chạp không muốn lập Thái tử Trữ Quân.
Cuối cùng, đối mặt với sự miễn cưỡng của ba Đại Phái, Thương Kiến Hùng vẫn phải khuất phục.
Cũng là Điền Vũ biết suy nghĩ. Nhìn thời thế, ông ta vội ra mặt, quỳ gối trước mặt Thương Kiến Hùng khóc lóc cầu khẩn, xin Thương Kiến Hùng đồng ý cắt ba quận cho Nam châu.
Cũng may là Chưởng môn ba phái đến cùng một lúc, có thể đại diện cho ba Đại Phái toàn quyền quyết định. Nếu không, những người khác đến thật sự không ép được Thương Kiến Hùng. Thương Kiến Hùng lăn lộn ở nước Yến nhiều năm, cũng không phải loại người ăn chay.
Sau khi Thương Kiến Hùng đồng ý, Điền Vũ lại cầu ba Đại Phái thỏa hiệp, giúp hoàng đế nước Yến giữ lại chút mặt mũi.
Chuyện nhường lại ba quận cũng không công khai, chỉ dùng hình thức ngầm thông báo đến Tiết Khiếu ở Định châu, cùng với thủ lĩnh hai quân Nam châu đang khống chế khu vực trước mắt.
Khi Kim Sí đưa tin được thả đến Định châu, một đệ tử Tử Kim động từ bên ngoài chạy vào.
Đưa một phong mật tín cho Chưởng môn. Sau khi Cung Lâm Sách xem xong, sắc mặt thay đổi, mày cau lại.
Đồng thời, một hoạn quan bước nhẹ vào, đến bên cạnh đưa một phần hỏa cấp cho Điền Vũ.
Điền Vũ xem xong, xanh mặt quay sang nói với Thương Kiến Hùng: “Bệ hạ, Thương châu cấp báo, Thứ sử Thương châu Ngô Công Sơn đột nhiên phát bệnh hiểm nghèo, đã qua đời rồi!”
Thương Kiến Hùng liếc nhìn Cung Lâm Sách, thản nhiên nói: “Loạn thần tặc tử, chết hay lắm.”
Chưởng môn Linh Kiếm sơn Mạnh Tuyên quay sang nhìn Cung Lâm Sách, hỏi: “Bên cạnh Ngô Công Sơn có nhiều tu sĩ trợ giúp như vậy, tại sao lại đột nhiên bệnh chết?”

“Thương châu sợ là sắp xảy ra chuyện rồi.” Biểu hiện Cung Lâm Sách rất ngưng trọng, truyền tờ mật tín cho Mạnh Tuyên.
Nghe nói sắp xảy ra chuyện, Long Hưu vội bước đến, cùng nhau xem qua. Nội dung trong thư khiến cả hai hãi hùng khiếp vía.
Chưởng môn Khúc Vân Không của Đồng Tiên các đã gặp chuyện bỏ mình!
Đồng Tiên các chính là thế lực tu hành trấn thủ Thương châu.
Gần như đồng thời, Thứ sử Thương châu Ngô Công Sơn bệnh chết, và Chưởng môn Đồng Tiên các gặp chuyện, giới tu hành và thế tục Thương châu gần như đồng thời bỏ mình, nào có chuyện trùng hợp như vậy, nhất là chuyện Khúc Vân Không gặp nạn.
Khúc Vân Không còn có một thân phận khác, phu nhân của ông ta chính là con gái của Chưởng môn tiền nhiệm Tử Kim động. Đồng Tiên các có thể nói là môn phái do Tử Kim động một tay nâng đỡ lên.

Chương 904: Phản Loạn (1)

Chương 904: Phản Loạn (1)
Sở dĩ Ngô Công Sơn bị Thương Kiến Hùng mắng là loạn thần tặc tử, chỉ vì Ngô Công Sơn là thuộc hạ cũ của Ninh vương, cũng giống như Thiệu Đăng Vân. Đối mặt với sự thanh tẩy của triều đình, ông ta không thể không tự lập để bảo đảm. Chỉ là, ông ta không còn tìm được chỗ dựa cứng như Thiệu Đăng Vân lúc trước, đành nhờ vào thế lực phản quốc bên ngoài mà thôi.
Ngô Công Sơn bám vào đùi Đồng Tiên các, ăn nhịp với Đồng Tiên các. Do có quan hệ với Đồng Tiên các, được Tử Kim động ngầm đồng ý, cho nên ông ta đã chiếm được quân đội độc lập ở Thương châu.
Vốn Đồng Tiên các cũng chẳng khác gì Thiên Ngọc môn, đả thông quan hệ ba Đại Phái, chiếm một địa bàn nhỏ ở phía Đông và phía Tây nước Yến, phạm vi ảnh hưởng cũng vì thế mà phân nhỏ.
So với Thiên Ngọc môn, địa bàn của Đồng Tiên các chiếm nhiều hơn, thực lực cũng mạnh hơn, nhưng những địa bàn lẻ tẻ này đã sớm không thỏa mãn được khẩu vị của Đồng Tiên các, nhưng bởi vì có Tử Kim động đè ép, Đồng Tiên các cũng không dám làm loạn.
Binh lính dưới trướng Ngô Công Sơn đều là người của Ninh vương lúc trước, binh cường mã tráng, đủ để bao trùm một phương, tạo cho Đồng Tiên các tiền vốn để tự lập.
Đồng Tiên các nhanh chóng thông qua mối quan hệ với Tử Kim động, sau đó gom địa bàn thành một nhóm, đổi lấy Thương châu để làm nơi tự lập.
Đồng Tiên các có thể thành công làm như vậy, cố nhiên nhờ lực ảnh hưởng của Chưởng môn tiền nhiệm Tử Kim động. Xét theo một trình độ nào đó, ba Đại Phái cũng cần có một lực lượng thế tục ngăn được hoàng

quyền thế tục. Bởi vậy, có một vài thế lực giống như Đồng Tiên các ở nước Yến, cũng là vì có quan hệ với ba Đại Phái.
Không có ba Đại Phái ngầm đồng ý, thế lực đó rất khó đặt chân. Ví dụ như Thiên Ngọc môn muốn lấy được Nam châu, trước đó phải nhận được sự tán thành của ba Đại Phái.
Về phần quân đội tự lập của Ngô Công Sơn, trên cơ bản đều là thuộc hạ cũ của Ninh vương ở nước Yến.
Khi Ninh vương còn sống, chuyên trị các phương không phục bên trong cảnh nội nước Yến. Quân đội tự trị sớm đã bị Ninh vương Nam chinh Bắc chiến thu phục. Môn phái tu hành các nơi cũng ngoan ngoãn tuân thủ nghiêm ngặt quy củ, giúp nước Yến nhất thời cường thịnh, khiến các quốc gia xung quanh phải e ngại.
Quốc nội nhất thống, cảm thấy không còn gì lo lắng, cộng thêm một số người trong triều không cam tâm bị Ninh vương áp chế, cực lực xui khiến Thương Kiến Hùng, ví dụ như phái Đồng Mạch, khiến Thương Kiến Hùng ngo nghoe muốn động Ninh vương. Kết quả, Ninh vương vừa chết, thuộc hạ cũ của Ninh vương không cam tâm đền tội, tự thành lập quân đội của riêng mình ở phía Đông và Tây, mới biến nước Yến thành bộ dạng như bây giờ.
Ba Đại Phái ngầm trách Thương Kiến Hùng vô năng. Thương Kiến Hùng lại đổ cho ba Đại Phái là nguyên nhân sâu xa của thảm họa. Người và người, lợi ích và lợi ích liên quan lẫn nhau, cực kỳ phức tạp. Sự việc bên trong không phải dăm ba câu là có thể nói rõ.
Mặc kệ vừa rồi bị ba Đại Phái bức bách, chịu nhục như thế nào, vừa nghe Khúc Vân Không gặp chuyện, Thương Kiến Hùng cũng cảnh giác cao độ, ý thức được vấn đề không đơn giản.
Dù sao ông ta cũng là Hoàng đế nước Yến, là người trông coi cơ nghiệp của tổ tông. Ông ta là người không hy vọng nhìn thấy nước Yến sụp đổ nhất.
Trong lúc kẻ địch bên ngoài đang nhìn chằm chằm vào, Thương châu lại xảy ra chuyện, đây tuyệt đối không phải chuyện tốt.
Bầu không khí bên trong đại điện trong nháy mắt đã thay đổi. Ba Đại Phái hành động, Thương Kiến Hùng cũng ra lệnh cho Điệp Báo ti hành động luôn, nhanh chóng điều tra tình huống bên phía Thương châu.

Ba vị Chưởng môn tạm thời ở lại hoàng cung, là vì tiện liên lạc với Thương Kiến Hùng, kịp thời phân tích tình huống một cách toàn diện. Kết quả, chưa đến hai ngày, không cần phân tích, câu trả lời cũng đã có. Thương châu làm phản!
Ngô Công Sơn chết một cách kỳ lạ như thế nào thì không nói, em trai Ngô Công Sơn là Ngô Công Lĩnh, vốn là Phó tướng của Ngô Công Sơn, đang nắm giữ binh quyền không nhỏ trong tay, cũng đã từng là thuộc hạ của Ninh vương, lúc này đã toàn diện tiếp quản binh quyền Thương châu. Sau khi giết một vài thân tín của Ngô Công Sơn, y đã xua binh đánh Nguyên châu nước Yến.
Một vị Trưởng lão của Đồng Tiên các là Đan Đông Tinh đã tạm thời tiếp nhận chức Chưởng môn Đồng Tiên các, đồng thời tru sát vợ con và đệ tử thân tín của Chưởng môn tiền nhiệm Khúc Vân Không.
Lý do tru sát là để báo thù cho Chưởng môn Khúc Vân Đông, nói thê tử Khúc Vân Không có ý đồ đoạt chức Chưởng môn, hiệp mưu với một số người mưu hại Khúc Vân Sơn.
Mặc kệ người ngoài có tin vào lý do này hay không, nội bộ Đồng Tiên các lại tin. Để báo thù cho Chưởng môn, bọn họ đã phối hợp với đại quân của Ngô Công Lĩnh, tiến hành công phạt Nguyên châu.
Nói đến cũng có liên quan đến Ngưu Hữu Đạo.
Tham gia vào việc này chính là Huynh trưởng kết bái Toàn Thái Phong và tỷ tỷ kết bái Huệ Thanh Bình của hắn.
Hai người không được như ý ở Nam châu, chuyển đến Thương châu lại đắc thủ, thành công nhấc lên sóng gió bên trong nước Yến.
Đối mặt với tập kích, Nguyên châu phản kháng trước tiên tất nhiên là không nói.
Nhưng Nguyên châu cũng như Định châu, vừa điều rất nhiều người chống đỡ, vừa tham gia phòng ngự quân đội do hai nước Hàn, Tống bố trí. Trong tình huống này, lại đối mặt với thuộc hạ cũ thân kinh bách chiến của Ninh vương, Nguyên châu làm sao có thể là đối thủ, liên tục bị đánh lui, chỉ có thể dùng chiến thuật tập kích quấy rối để kéo dài, chờ viện binh của triều đình.
Việc Nam châu tiến đánh Định châu đã khiến kinh thành xôn xao một thời gian, một làn sóng bất ổn vừa mới được san bằng, một làn sóng

khác lại nổi lên. Thương châu bắt đầu tạo phản, khiến kinh thành bạo động.
Trước khi triệu tập quần thần để nghị sự, Thương Kiến Hùng triệu tập Đồng Mạch đến ngự thư phòng.
Đồng Mạch có thể ổn định ở nước Yến, tất nhiên rất được Thương Kiến Hùng tín nhiệm. Phàm là chuyện lớn, Thương Kiến Hùng sẽ triệu tập ông ta đến bàn luận trước để có được chủ ý đại khái.
Quân thần mật đàm, Đồng Mạch lo lắng trước có sói, sau có hổ. Chuyện Định châu còn chưa giải quyết xong, Thương châu đã xảy ra loạn, hỏi Thương Kiến Hùng đã giải quyết chuyện ở Định châu như thế nào?
Thương Kiến Hùng cũng không giấu diếm, đem chuyện ba Đại Phái bức bách ông ta cắt nhường lại ba quận, việc này khiến cho Thương Kiến Hùng rất hận.
Nghe xong, Đồng Mạch suy nghĩ một lát, sau đó nói: “Quân đội tập trung ngoài biên quan phòng ngự trọng binh hai nước Hàn Tống chính là nền tảng của đất nước. Mặc kệ phát sinh chuyện gì, tuyệt đối không thể dao động. Một khi thả lỏng, Đại Yến nhất định sẽ bị loạn thành một bầy.”
Thương Kiến Hùng nói: “Thuộc hạ cũ của Ninh vương chính là hổ lang chi sư, người của Nguyên châu khó mà cản được. Người xung quanh cũng không thể làm gì, chỉ có thể ngồi nhìn, sợ là sẽ sinh kịch biến.”
Đồng Mạch nói: “Cho nên, lúc này ba Đại Phái cần phải xuất lực.”
Thương Kiến Hùng không hiểu, hỏi: “Mau nói rõ hơn?”
Đồng Mạch đáp: “Bọn gọ trách bệ hạ gây ra nạn binh ở Nam châu, bệ hạ không thể trách bọn họ sao? Thương châu vốn là hậu hoạn Tử Kim động nuôi ra, bệ hạ có thể dùng lý do này để chỉ trích Tử Kim động. Thương châu đã trắng trợn tạo phản, khi bệ hạ nói rõ lý lẽ, bọn họ khó mà trốn tránh được trách nhiệm. Đến lúc này, cũng nên bắt những đội quân tự lập mà bọn họ đã dung túng xuất lực.” Nói đến đây, hai mắt ông ta nheo lại, thấp giọng nói tiếp: “Trọng binh đang tập trung tại biên ải tuyệt không thể động. Chúng ta thừa dịp này suy yếu thế lực của ba Đại Phái ở thế tục.”
Thương Kiến Hùng như có điều suy nghĩ, hiểu ý của Đồng Mạch, khẽ gật đầu: “Biên quân bất động, nhân mã xung quanh Nguyên châu toàn

lực trì hoãn phản quân Thương châu, bức đám quân đội tự lập của ba Đại Phái phải xuất binh để bình định, để bọn họ và phản quân lưỡng bại câu thương!”

Đồng Mạch gật đầu: “Không phải Thương Triều Tông có thể đánh sao? Đây cũng là lý do tốt nhất. Nếu tình hình chiến đấu không ổn, chúng ta lại bức ba Đại Phái ép người Nam châu đến để bình định, có thể nhân cơ hội này tiêu diệt đám dư nghiệt của Ninh vương.”

Chương 905: Phản Loạn (2)

Chương 905: Phản Loạn (2)
“Rất tốt, cứ làm như vậy đi.” Thương Kiến Hùng gật đầu, nhưng vẫn còn lo lắng: “Nhưng bức như thế nào đây? Người ta chịu xuất binh, chưa chắc đã chịu xuất tiền lương, lương thảo, sợ là triều đình vẫn phải bỏ ra. Quốc sự gian nan, trách nhiệm kiếm lương thảo còn phải nhờ Đại Tư Không suy nghĩ tìm biện pháp.”
Đồng Mạch khom người: “Lão thần nghĩa bất dung từ, cũng đã nghĩ hết biện pháp, chỉ là làm khổ bách tính Đại Yến ta.”
Sau khi bàn bạc xong, Đồng Mạch rời đi trước, Thương Kiến Hùng cũng phải tham dự một cuộc họp tạm thời.
Trong lúc chỉnh đốn lại trang phục, Điền Vũ nói: “Lần trước, chúng ta tập kết trọng binh khắp nơi trên cả nước chạy đến biên cảnh nước Hàn, số lượng lương thảo lấy được đã khiến bách tính không chịu nổi gánh nặng. Trong cuộc chiến Định châu lại tiếp tục vơ vét một lần. Bây giờ, chúng ta không thể ép ra được đồ vật nào nữa. Lúc này, sợ là Đại Tư Không muốn ra tay với phú hộ các châu phủ và kinh thành.”
Thương Kiến Hùng nói: “Người khác không cách nào bắt đám hào môn đó phun tiền ra, nhưng ông ta lại rõ ràng nhất. Không từ thủ đoạn cũng được xem là biện pháp. Muốn duy trì vị trí của mình, ông ta nhất định phải làm. Có một số việc, đám trung thần làm không được. Nếu để trung thần xử lý, sẽ gây nên phản ứng ngược. Nếu để ông ta đi, còn có thể ép những người kia, không để xảy ra loạn.”
Điền Vũ gật đầu: “Vậy cũng đúng.”
Trong tĩnh thất, mùi thuốc lá lượn lờ, Thiệu Đăng Vân lẳng lặng đứng trước án thư, nhìn bức họa Ninh vương treo trên vách tường.
Tiếng gõ cửa vang lên, bên ngoài truyền đến tiếng quản gia Dương Song: “Lão gia!”

Thiệu Đăng Vân nói: “Vào đi!”
Cửa mở, Dương Song duỗi đầu vào nhìn một chút, hơi ngoài ý muốn. Bình thường lão gia sẽ không nói chuyện trong này, hôm nay xảy ra chuyện gì thế?
Đóng cửa lại, lão bước đến sau lưng Thiệu Đăng Vân, hành lễ trả lời: “Lão gia, theo nguồn tin đáng tin cậy, chiến sự Định châu không còn khó khăn, trắc trở nữa. Ba Đại Phái đã ép Thương Kiến Hùng nhường lại ba quận cho Nam châu, nhưng cũng không công khai nói rõ.”
Thiệu Đăng Vân nói: “Cánh của tiểu vương gia đã cứng rồi.”
Trước đó, ông vẫn luôn lo lắng, nếu Thương Triều Tông gặp phải khó khăn, sẽ hiệu lệnh yêu cầu bọn họ hưởng ứng. Một khi xảy ra tình trạng đó, ông ta sẽ lâm vào tình huống khó xử.
Quan trọng là, ông ta khó mà hưởng ứng. Đầu tiên, ông ta đang nhận trách nhiệm giằng co với nước Hàn. Một khi đại quân của ông ta xuôi Nam, phòng tuyến nước Yến nhằm vào nước Hàn sẽ xuất hiện một lỗ thủng lớn, gây ra nguy hiểm cho toàn bộ nước Yến. Tiếp theo, Thiên Ngọc môn sẽ không bỏ mặc.
Cũng may, từ đầu đến cuối, Thương Triều Tông cũng không có ý định gọi ông ta hưởng ứng. Bây giờ thế cục đã quyết, lo lắng hai đầu của ông ta đã giảm bớt một đầu.
Về phần mối lo lắng còn lại, không phải là con trai Thiệu Bình Ba. Đối với đứa con trai này, ông đã mệt mỏi, đã hoàn toàn bỏ mặc.
Ông ta cũng không thể làm chủ cho con trai của mình. Năng lực của nó còn cao hơn ông. Ông tin rằng, không cần ông ta quan tâm, nó vẫn sống tốt. Bây giờ, nó sống tốt hay xấu ở nước Tấn, ông ta cũng không muốn xen vào nữa.
Ông ta lo lắng là Thương châu. Nghe tin Ngô Công Sơn chết, ông ta thật sự chấn động. Dù sao, tất cả đã từng là thuộc hạ của Ninh vương, cùng nhau sóng vai chiến đấu trên sa trường, làm sao mà không có giao tình?
“Thương châu thế nào rồi?” Thiệu Đăng Vân hỏi.
Dương Song nói: “Vẫn như vậy, đánh vào Nguyên châu, nhân mã Nguyên châu liên tục bại lui. Người Nguyên châu không thể tránh chiến, chuyển sang dùng phương thức quấy rầy để kéo dài, chắc là muốn chờ viện binh triều đình đến. Thế cục trước mắt cũng không có gì thay đổi.”

Nhìn chân dung của Ninh vương, Thiệu Đăng Vân không khỏi thở dài một tiếng: “Chuyện gì xảy ra thế này? Năm đó, ai cũng vì Đại Yến mà đổ máu, rất nhiều người bách chiến hy sinh thân mình, da ngựa bọc thây, vì bình định Đại Yến mà lập nên công lao hạng mã. Tại sao chỉ trong chớp mắt... Bây giờ, những người còn sống đều trở thành loạn thần tặc tử của Đại Yến? Là chúng ta sai lầm rồi sao? Vương gia, vì sao Đại Yến không dung được chúng ta?” Dứt lời, ông ta ngửa mặt lên trời nhắm mắt lại, nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

.....

Sau khi tuyết ngừng rơi, thiên địa bao phủ một lớp áo bạc.

Trong hiên các, bên cạnh lò lửa, vừa mới xem xong một phần tài liệu tình báo, Thiệu Bình Ba đưa tay gạt chồng văn kiện mật trên bàn sang một bên.

Thành viên của Hắc Thủy đài thường hay lấy đi phong thư cơ mật, xem xong thì đốt. Nếu không quá cơ mật thì để xếp chồng một bên trên bàn, Thiệu Bình Ba có thể đọc qua bất cứ lúc nào.

Sau khi thành viên Hắc Thủy đài đốt xong thông tin cơ mật rồi rời đi, Thiệu Tam Tĩnh dâng trà nóng cho Thiệu Bình Ba đang trầm tư, hỏi dò: “Chuyện lần này rất nghiêm trọng sao?”

Thiệu Bình Ba đáp: “Thương châu có biến, thiên hạ rúng động. Kịch biến này đủ để thay đổi thế cục thiên hạ, không phải chuyện Nam châu tiến đánh Định châu có thể so sánh được. Nam châu đánh Định châu là chuyện nội bộ nước Yến, tranh giành lợi ích. Ngưu Hữu Đạo còn muốn mượn quốc thế nước Yến. Người sáng suốt đều biết, sẽ không làm lớn chuyện. Nhưng chi biến ở Thương châu thì không phải như vậy, đó là sự cấu kết trong ngoài, là làm phản. Người thông minh ai cũng biết, phía sau chuyện này đều có bóng dáng của hai nước Tống Hàn.”

Thiệu Tam Tỉnh hỏi: “Thế Thái Thúc Hùng...”

Thiệu Bình Ba nhướng mắt, ánh mắt hơi có vẻ không vui.

“À...” Thiệu Tam Tỉnh vội sửa lại: “Là bệ hạ, không phải bệ hạ đang phái người tạo áp lực cho hai nước sao?”

Thiệu Bình Ba nhìn áo khoác lông Ngân hồ trên người mình, đưa tay vuốt vuốt: “Nào chỉ bệ hạ không, theo tin tình báo của gián điệp Hắc Thủy đài, nước Tề và nước Vệ đều đang tạo áp lực cho hai nước Hàn

Tống. Trước mắt, ba nước phía Tây không ai muốn nhìn thấy bốn nước phía Đông phát triển an toàn, nhưng ngoài tầm với, hai nước Hàn Tống sẽ không để ý đến. Nước Tề thậm chí còn dùng chuyện không cung cấp chiến mã để uy hiếp, nhưng cũng khó mà khiến cho hai nước dao động. Trong lòng hai nước đều biết, bây giờ ngưng cung cấp cũng không sao. Thái độ giữa các nước với nhau vĩnh viễn trước khác nay khác. Chỉ cần hai nước đắc thủ, nước Tề cũng đành phải chấp nhận hiện thực mà thôi."
Thiệu Tam Tỉnh hỏi tiếp; "Nước Triệu đang nằm ở vị trí chủ chốt, thái độ của nước Triệu như thế nào?"
Thiệu Bình Ba đáp: "Nội bộ nước Yến đang loạn thành bầy, rất giống với tình trạng diệt vong của nước Tần trước đây. Đây chính là cơ hội ngàn năm có một sau sự kiện diệt nước Tần. Có cơ hội ăn như gió cuốn, ai lại muốn bỏ qua. Hải Vô Cực chẳng phải loại ăn chay, cũng muốn kiếm chén canh, chỉ là đang phải chịu áp lực của ba nước phía Tây mà thôi. Trước mắt, thái độ của ông ta vẫn không chắc chắn. Sáu nước đều muốn cầu cạnh ông ta, Hải Vô Cực còn không thừa cơ kiếm chỗ tốt sao? Trước cứ kiếm được chỗ lợi rồi hãy nói. Đến lúc đó, có xuất binh can thiệp hay không, quyền chủ động đều nằm trên tay ông ta."
Thiệu Tam Tỉnh cảm thấy lo lắng, hỏi: "Một khi nước Yến không kiên trì nổi, lão gia ở Bắc châu chẳng phải sẽ nguy hiểm sao?"
Đây không phải là sự lo lắng vô duyên vô cớ. Chỉ dựa vào Thiệu thị, sau khi nước Hàn đắc thủ, sẽ không buông tha cho Thiệu Đăng Vân.
"Ta đang muốn nói với ngươi việc này. Bệ hạ đã nghĩ đến chuyện đó trước rồi, sẽ phái người đi tiếp ứng." Thiệu Bình Ba chống tay lên bàn đứng dậy, bước ra khỏi chỗ ngồi: "Vấn đề bây giờ là phải cần phụ thân phối hợp. Nếu không, sẽ khó mà công khai cướp ông ấy ra được. Nhưng phụ thân sẽ không dễ dàng vứt bỏ huynh đệ bên dưới. Chúng ta không thể trực tiếp nói thẳng với phụ thân việc này. Bằng không, ông ấy nhất định sẽ từ chối. Cho nên, ngươi hãy nghĩ biện pháp liên lạc với quản gia Dương Song, chỉ nói là vì lưu lại một đường lui cho phụ thân, hy vọng ông ta suy nghĩ cho phụ thân. Nhất định phải đả động được ông ta, để ông ta chuẩn bị tiếp ứng thật tốt, nội ứng ngoại hợp đem phụ thân an toàn đến nước Tấn."
Thiệu Tam Tỉnh liên tục gật đầu: "Vâng, lão nô sẽ mau chóng sắp xếp."

Thiệu Bình Ba dựa vào lan can, chắp tay cười lạnh: “Lúc này, Ngưu Hữu Đạo phiền phức lớn rồi.”

Chương 906: Ngăn Cơn Sóng Dữ

Chương 906: Ngăn Cơn Sóng Dữ
Mao Lư sơn trang, Ngưu Hữu Đạo đứng trên lầu các cao cao nhìn về phía xa.
Mấy ngày nay, hắn thường xuyên như thế. Người trong sơn trang đều cảm nhận được kịch biến phong vân của nước Yến đã ảnh hưởng đến Mao Lư sơn trang.
Nhất là Công Tôn Bố. Ngưu Hữu Đạo bảo ông ta tăng cường tìm kiếm tin tức từ hai nước Hàn Tống.
Đứng chỗ cao thì sẽ có gió. Quản Phương Nghi bước lên lầu các, váy áo theo gió tung bay, đến bên cạnh Ngưu Hữu Đạo đang chống kiếm mà đứng, lên tiếng nhắc nhở: “Có nhìn thấy cái đình bên kia không? Có người đang nhìn ngươi, ngươi như vậy, nàng ấy rất bất an.”
Ngưu Hữu Đạo biết bà ta đang nói đến ai, có chút phiền muộn: “Giông bão sắp đến, mây đen chuẩn bị đổ mưa xuống. Mao Lư sơn trang tựa như con thuyền con trong cơn sóng gió.”
Quản Phương Nghi cảm nhận được áp lực bên trong lời nói của hắn: “Không chỉ nàng ấy không thôi. Đạo gia, ngươi là trụ cột của mọi người, ngay cả ngươi cũng như vậy, mọi người cảm thấy rất lo lắng. Ngươi hãy giữ vững tinh thần đi tới. Ta tin rằng, phía trước không có con đường nào mà ngươi không vượt qua được.”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Ta không phải thánh hiền, chuyện đầu cơ trục lợi thì ta làm được, nhưng ta chưa từng trải qua những chuyện có quy mô lớn, trong lòng cũng không nắm chắc. Hồng Nương, nói thật, ta đang nhìn tình huống mà làm ra ứng đối. Ta đang suy nghĩ, một khi nước Yến không gánh nổi nữa, chúng ta nên đi đâu, nhưng ta lại không có cách nào đem toàn bộ người đến Nam châu.”

Quản Phương Nghi im lặng, hiểu hắn đang phải chịu áp lực lớn như thế nào. Dưới xu thế này, Nam châu thật ra không chịu nổi một kích. Nam châu có thể đánh, cũng gánh không nổi toàn bộ triều đình nước Yến. Ngay cả triều đình nước Yến còn không gánh nổi thù trong giặc ngoài, làm sao hắn có thể gánh toàn bộ cường địch đánh vào nước Yến chứ? Nếu đến mức như hắn nói, đồng nghĩa với việc hắn phải từ bỏ tất cả tâm huyết đổ vào Nam châu trước đây, đồng thời cũng phải từ bỏ một số người.

Bà ta hiểu, một số chuyện một khi đã làm, sẽ không có cách cho những người bị từ bỏ một công đạo, càng không có biện pháp đối mặt với lương tâm của mình. Đây là một lựa chọn cực kỳ khó khăn.

Khi gió ngừng thổi, có người bước lên lầu, là Viên Cương. Nhìn thấy Quản Phương Nghi cũng có mặt, hắn ta chỉ đứng ngay đầu cầu thang, không tiếp tục bước tới.

Quản Phương Nghi quay đầu nhìn lại, lập tức khó chịu. Bà ta nhìn ra được, Viên Cương nhất định có chuyện cơ mật không muốn nói trước mặt bà ta.

Bà ta ghét nhất là điểm này của Viên Cương. Sau khi xảy ra việc của Trần Bá, bà ta cũng mất đi quyền được lên tiếng ở một số phương diện.

Thấy không khí không ổn, Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại, nhìn Quản Phương Nghi đang trừng mắt bĩu môi, không khỏi cảm thấy buồn cười, liền cầm kiếm ngoắc ngoắc Viên Cương.

Lúc này Viên Cương mới bước đến, đưa cho hắn hai tờ mật tín.

Mật tín thứ nhất, Ngưu Hữu Đạo quét mắt qua một lần, thuận miệng đáp: “Không trả lời!” Nói xong, liền đưa tờ mật tín cho Quản Phương Nghi.

Quản Phương Nghi lườm Viên Cương một cái, có vẻ như muốn nói, còn không đến tay ta sao?

Bà ta cúi đầu xem nội dung, lập tức hiểu ra câu “không trả lời” của Ngưu Hữu Đạo là có ý gì, là Đường Nghi thông qua đường dây liên lạc giữa Viên Cương và nước Vệ, đại diện làm thuyết khách cho nước Vệ, khuyên Ngưu Hữu Đạo đến nương nhờ nước Vệ.

Đây không phải là lần đầu tiên Đường Nghi gửi thư đến. Lần nào Ngưu Hữu Đạo cũng không trả lời.

Viên Cương lại càng thờ ơ.
Về phong thư thứ hai, là mật tín của Đại Tư Đồ Cao Kiến Thành của nước Yến.
Gần đây Ngưu Hữu Đạo đang chú ý thế cục rất nghiêm túc, nên đã chủ động liên lạc với Cao Kiến Thành.
Đại ý trong thư là:
Liên quan đến nền tảng lập quốc, trọng binh phòng ngự đang tập kết ngoài biên cảnh không có khả năng rút về, không cho hai nước Hàn Tống có cơ hội đánh vào. Trước mắt, nhân mã châu phủ gần Thương châu đang tiến hành chiến thuật tập kích quấy rối, giữ chân phản quân Thương châu. Triều đình cũng đã thành công ép ba Đại Phái phải ra tay. Ba Đại Phái lại bức lực lượng quân đội tự lập các phương triệu tập nhân mã tiến hành vây quét phản quân.
Mặc dù chư hầu các phương đã xuất binh, nhưng lại không chịu bỏ của cải của mình ra; ra nhân mã nhưng lại không muốn gánh chịu tiền lương, trở ngược bức triều đình phải cung cấp quân tư, lương mạt. Triều đình không thể không đồng ý. Nếu không cung cấp quân lương, nhân mã chư hầu sẽ lấy cớ ăn không đủ no mà ngừng hành quân.
Trước mắt, vấn đề quỹ quân sự này sẽ do Đại Tư Không Đồng Mạch toàn quyền phụ trách. Trên người bách tính đã không còn vơ vét gì được nữa, mà uy lực lời nói của Đồng Mạch thì không thể coi thường. Sự ủng hộ của đám phú hộ đối với Đồng Mạch không nhỏ. Người một nhà vẫn nên làm gương trước. Về sau, ông ta đã ra tay không chút lưu tình với những nhà không phối hợp, khai đao với đám hào môn, có tội thì xử theo pháp luật, không có tội thì trực tiếp vu oan, tịch thu tài sản, giết mười mấy nhân mạng trong một nhà, tổng lại giết cũng không ít người, trong đó có quan viên. Thương Kiến Hùng đối với việc này cũng mắt nhắm mắt mở.
Đồng Mạch đã chấn nhiếp không ít người, rốt cuộc cũng bức được rất nhiều phú hộ ủng hộ tiền bạc. Trong vòng mười ngày đã kiếm được hơn trăm triệu kim tệ, không để cho cục diện mất đi khống chế, khiến Thương Kiến Hùng vui mừng không thôi.
Về sau, theo sự đề nghị của Đồng Mạch, hơn trăm triệu kim tệ này không giao hết cho viện quân chư hầu, bởi vì không thể cho nhân mã

chư hầu ăn no, rồi cầm tiền không làm việc, chỉ lấy ra chừng một ngàn dùng trong lúc khẩn cấp, chia thành từng đợt, vừa đốc thúc, vừa để cho tốc độ hành quân của chư hầu không bị dừng lại. Chín ngàn kim tệ còn lại được triều đình bí mật mang đi giấu, phòng khi khẩn cấp.
Đây là tuyệt mật của triều đình, chỉ có đại quan đứng hàng Tam công trong triều là Đại Tư Không Đồng Mạch, Đại Tư Mã Thương Vĩnh Trung, Đại Tư Đồ Cao Kiến Thành biết mà thôi.
Tuyệt hơn chính là, Đồng Mạch cảm thấy dựa vào chi lực một mình nước Yến không phải là biện pháp, cho nên ông ta thừa cơ kéo ba nước phía Tây xuống nước luôn, để nước Tấn đồng ý cho mượn binh khí, nước Vệ đồng ý cho mượn lương thức, còn nước Tề thì cho mượn mười vạn chiến mã.
Trước mắt, nước Yến không bỏ ra nổi tiền, chỉ có thể mượn, về sau sẽ trả dần.
Hiện tại, ba nước phía Tây đang khẩn trương tìm kiếm vật tư, lần lượt đưa đến cho nước Yến, trợ giúp nước Tến đánh bại mưu đồ của hai nước Hàn, Tống.
Đồng Mạch có thể nói là nhân cơ hội này thu hoạch một món tiền làm nền tảng hùng hậu cho nước Yến, biến chuyện xấu thành chuyện tốt.
Đồng Mạch nói là mượn, thật ra cũng chẳng có ý định trả lại.
Tâm trạng Thương Kiến Hùng rất vui, khen lão gừng càng già càng cay, là rường cột của nước nhà, tướng vị của Đồng Mạch càng lúc càng vững chắc.
Cuối cùng còn thêm một câu, chiến sự căng thẳng, Đại Tư Mã Thương Vĩnh Trung vốn nên ở tiền tuyến, nhưng Thương Vĩnh Trung lo lắng chiến sự bất lợi, sẽ ném trách nhiệm lên vai mình, cho nên mượn cớ không rời kinh. Thương Kiến Hùng cũng lo lắng năng lực của Thương Vĩnh Trung, vì thế cũng không ép buộc.
Nói cho cùng, mặc kệ Đồng Mạch làm ra bao nhiêu việc, mấu chốt vẫn là chiến sự thành bại. Một khi đánh thua, rất nhiều đồ của mình cũng sẽ biến thành đồ của người khác.
Cao Kiến Thành bảo Ngưu Hữu Đạo phải cẩn thận. Đồng Mạch hiến kế, một khi chiến sự bất lợi, sẽ bảo ba Đại Phái bức Nam châu xuất binh tiêu diệt phản quân.

Tâm tư Đồng Mạch rất ác độc. Một khi nhân mã Nam châu rời khỏi địa bàn của mình, cho dù đánh thắng, chỉ sợ cũng khó mà trở về.
Tiêu hao thực lực Nam châu là đầu tiên. Nam châu không có tài nguyên của địa bàn mình cung cấp, đồng thời bọn họ tùy thời có thể cắt đứt việc cung ứng cho Nam châu, đại quân không còn thứ gì để ăn, sẽ có đi mà không có về.
Sau khi đọc thư xong, Ngưu Hữu Đạo âm thầm cảm thán. Mặc kệ Đồng Mạch ác độc đến cỡ nào, có thể thân cư tướng vị nhiều năm, đúng là không phải loại người ăn chay. Trong thời khắc quan trọng, vẫn còn có thể xoay chuyển tình thế, chèo chống con thuyền hỏng nước Yến tiến lên.

Chương 907: Dùng Xích Liệp Điêu

Chương 907: Dùng Xích Liệp Điêu
Ngưu Hữu Đạo không đưa mật thư này cho Quản Phương Nghi xem mà đưa thẳng cho Viên Cương xử lý.
Viên Cương liếc mắt nhìn Quản Phương Nghi, sau đó quay người bước đi.
Quản Phương Nghi không ngốc, biết tin mà Viên Cương mang đi rất tuyệt mật, lập tức hỏi: “Đạo gia, ngươi không tin tưởng ta.”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười đáp: “Ngươi suy nghĩ nhiều rồi. Có một số việc, bây giờ ngươi có biết cũng không có tác dụng. Ngươi biết càng ít lại càng tốt, biết càng nhiều, dễ dàng khiến ta phân tâm hơn. Khi cần cho ngươi biết, tất nhiên sẽ để ngươi biết, chẳng có liên quan gì đến việc có tin tưởng ngươi hay không.”
Chuyện mà Cao Kiến Thành nói, thật sự không thể xem thường. Ngưu Hữu Đạo sẽ không để cho bất kỳ người nào khác biết.
Quản Phương Nghi bĩu môi: “Nói cho cùng cũng là không tin tưởng ta thôi. Dựa vào cái gì, có một số chuyện Hầu tử được biết mà ta lại không thể biết? Đúng, càng ít người biết càng tốt cũng không sai. Về sau ta vất vả chút, để có mặt mũi như Hầu tử.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Được rồi, ta cho các người một cơ hội công bằng, đơn giản chỉ là khảo nghiệm thôi. Ai làm được, về sau giao cho người đó chủ trì.”
Quản Phương Nghi mở to mắt, hiếu kỳ hỏi: “Chuyện gì?”
“Hố phân!” Ngưu Hữu Đạo nói: “Ai có thể nhảy vào bên trong ở một ngày, về sau sẽ do người đó chủ trì.”
Quản Phương Nghi run lên. Bà ta không bao giờ làm mấy cái chuyện buồn nôn như thế, xì một tiếng: “Biến thái!”

“Hắn ta chính là biến thái như thế.” Ngưu Hữu Đạo xích lại gần mặt Quản Phương Nghi: “Hắn ta có thể nhặt đồ rơi trong hố phân lên ăn, ví dụ như lá thư vừa rồi, ngươi làm được không?”
Nghe ý trong lời nói của Ngưu Hữu Đạo, dường như Viên Cương đã từng làm qua việc này, Quản Phương Nghi lập tức buồn nôn quá mức, giống như miệng của Ngưu Hữu Đạo cũng có thể nhả ra phân, bất mãn nói: “Ta là phụ nữ, hắn ta là đàn ông, so sánh với nhau chẳng công bằng gì cả. Tại sao ngươi không bảo hắn ta so sinh con với phụ nữ đi?”
Ngưu Hữu Đạo bất đắc dĩ lắc đầu, chịu không được biểu hiện của người phụ nữ này. Lúc thì nói nam nữ bình đẳng, lúc thì nói mình là phụ nữ. Trái phải gì cũng muốn mình có lý, thật ra chính là không nói đạo lý: “Một mình ngươi có thể sinh con không?”
Quản Phương Nghi trừng mắt: “Nói nhảm!”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngươi tìm đàn ông để hỗ trợ sinh con, hắn ta tìm phụ nữ để hỗ trợ sinh con, không được sao? Điều kiện như nhau, một năm ngươi chỉ sinh được một đứa, nhưng một năm hắn có thể sinh đến một trăm đứa, ngươi lấy cái gì mà so?”
Quản Phương Nghi nhất thời không kịp phản ứng Ngưu Hữu Đạo có ý gì, chờ đến khi phản ứng kịp, bà ta im bặt, phát hiện mình rất khó mà cãi lý trước mặt người này, chỉ biết ném lại một câu: “Vô sỉ!”
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả, chợt ngẩng đầu lên không trung, chỉ thấy một con phi cầm từ đằng xa bay đến.
Người đến không phải ai khác, chính là Chưởng môn Hoàng Liệt của Đại Thiền Sơn.
Hoàng Liệt cũng biết tuân theo quy củ, cũng không tự tiện xâm nhập Mao Lư sơn trang, trước báo một tiếng ngoài cổng.
Sau khi biết là Hoàng Liệt đến, Ngưu Hữu Đạo tất nhiên cho mời, đồng thời tự mình ra nghênh đón, nhưng đã bảo thủ vệ canh cửa gọi Đoạn Hổ đến trước, thì thầm vài câu vào tai Đoạn Hổ, sau đó Đoạn Hổ gật đầu rời đi.
Nhận được sự cho phép, đám người Hoàng Liệt điều khiển phi cầm từ cổng bay lên, rơi xuống bên ngoài Mao Lư sơn trang.
Có ba người đến, Hoàng Liệt, một Trưởng lão và một đệ tử.

Chủ khách không tránh khỏi chào hỏi nhau vài câu. Hoàng Liệt cười rất tươi, lo lắng trước đó không phát sinh, lại còn có được lợi ích từ ba quận, thuận lợi thuộc về Đại Thiền Sơn. Ngưu Hữu Đạo không nhúng tay vào, sao có thể không cao hứng chứ.

Ngưu Hữu Đạo mời vào trong, Hoàng Liệt để hai người đi cùng vào trong trước, còn ông ta thì mời Ngưu Hữu Đạo ra bên ngoài sơn trang một chút.

Ngưu Hữu Đạo vui vẻ đồng ý, cùng với Hoàng Liệt dạo bước ngắm cảnh.

Không có người ngoài, Ngưu Hữu Đạo vào thẳng chuyện chính: “Hoàng chưởng môn đến đây có việc gì không?”

Hoàng Liệt không cười nữa, thở dài: “Còn có thể là chuyện gì. Nước Yến loạn thù trong giặc ngoài, biên giới đang bấp bênh, chẳng lẽ lão đệ không lo lắng chút nào sao?”

Sao chỉ có mình hắn lo lắng? Chỉ sợ toàn bộ môn phái tu hành của nước Yến, bao gồm luôn cả ba Đại Phái, không có ai là không lo lắng cho thế cục.

Ngưu Hữu Đạo vừa đi vừa nói: “Lo lắng thì có ích gì chứ? Ngay cả nội bộ nước Yến, chúng ta cũng khó mà giải quyết, huống chi là đối mặt với sự tham gia của các nước cường thế. Việc này không phải lực lượng của chúng ta có thể ngăn cản. Trời có sập xuống thì có núi cao đỡ lấy. Ba Đại Phái đứng mũi chịu sào, trước hết cứ để bọn họ ứng đối, còn chúng ta đứng nhìn rồi tính sau.”

Hắn không nói rõ mưu đồ của Đồng Mạch với Nam châu.

Hoàng Liệt nói: “Nước Yến sụp đổ, chúng ta sao có quả ngon để mà ăn. Cường quyền chư hầu sao có thể dễ dàng tha thứ cho chúng ta tiếp tục chiếm lợi ích một phương chứ? Đương nhiên, lão đệ thì khác. Bây giờ xem ra, vẫn là ánh mắt của lão đệ lâu dài. Ngươi không cần địa bàn, cũng không cần dựa vào lợi ích của địa bàn để nuôi sống nhiều người. Ngươi có thể bứt ra dễ dàng, đi đâu cũng được, nhưng Đại Thiền Sơn ta nhiều đệ tử như thế, rời khỏi nước Yến, chúng ta có thể đi đâu để sống yên ổn? Thế lực chư quốc, ai có thể yên tâm để Đại Thiền Sơn ta tiến vào?”

Đối với mấy lời này, Ngưu Hữu Đạo cũng chỉ nghe cho có nghe mà thôi. Nói thì nói dễ lắm, nhưng hắn muốn rút người ra cũng không dễ dàng như vậy. Lưu Tiên tông, Linh Tú sơn, Phù Vân tông phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ bỏ luôn Thương Triều Tông ở Nam châu? Nếu làm như vậy, chẳng khác nào vác đá ném chân mình. Về sau còn môn phái nào nguyện ý nghe lời hắn nữa, chư hầu cũng sẽ không tín nhiệm hắn. Cho dù có thể bứt ra, sau này cũng chỉ cúi đầu nghe lệnh người khác. Tâm huyết bao nhiêu năm bị đốt trụi bởi một mồi lửa thì không nói, đến lúc đó, hắn chỉ biết bán mạng cho người khác, chẳng khác nào thân bất do kỷ.

Hoàng Liệt nói: “Nghe nói đích thân ra mặt tham gia bên phía Thương châu không phải ai khác, chính là huynh trưởng kết bái Toàn Thái Phong và tỷ tỷ kết bái Huệ Thanh Bình của lão đệ, giống như bọn họ không thể kiếm lợi ở chỗ của ngươi nên đi vòng qua Thương châu, kết quả lại đắc thủ ở Thương châu, thành công nhấc lên phân tranh.”

Hai người bước lên một ngọn núi, sau đó đứng song song nhìn về phía xa. Ngưu Hữu Đạo chống kiếm, lắc đầu nói: “Lời giải thích này quá phiến diện. Bây giờ xem ra, chỉ có thể nói là sớm có dự mưu. Nếu không, làm sao Thương châu có thể trong thời gian ngắn nói làm phản là làm phản được. Có thể thấy sớm có người để mắt đến trăm ngàn lỗ thủng ở nước Yến.”

Hoàng Liệt gật đầu, cảm thấy rất có lý. Nếu không chuẩn bị chu đáo trước đó, cho dù Toàn Thái Phong và Huệ Thanh Bình có thể đắc thủ ở Thương châu, sự việc cũng không bạo phát nhanh như vậy. Khúc Vân Không và Ngô Công sơn, một Chưởng môn môn phái tu hành tọa trấn Thương châu, một là đầu lĩnh lực lượng quân đội tự lập, nếu không có kế hoạch chặt chẽ, không phải nói giết là có thể giết. Trước khi Toàn Thái Phong và Huệ Thanh Bình đến Thương châu, hắn bên Thương châu đã sớm có sự chuẩn bị.

Kể từ đó, có thể thấy được mục đích của hai người kia đến Mao Lư sơn trang, chính là muốn dùng Nam châu quấy rối nội bộ nước Yến, chứ thật ra Nam châu không phải là quân cờ chủ yếu.

Mục đích lần này đến đây của Hoàng Liệt là muốn tìm hiểu xem Ngưu Hữu Đạo chuẩn bị làm thế nào để đối mặt với thế cục. Ông ta cũng biết

Ngưu Hữu Đạo không cam tâm từ bỏ Nam châu. Lúc này hai bên không tồn tại bất cứ mâu thuẫn gì, mục đích nhất trí, đều muốn bảo trụ Nam châu.

Xét theo một góc độ nào đó mà nói, Đại Thiền Sơn cũng công nhận năng lực của Ngưu Hữu Đạo, hy vọng Ngưu Hữu Đạo có biện pháp hóa giải. Nhưng trước mắt, Ngưu Hữu Đạo quả thật không có biện pháp. Triều đình nước Yến còn chưa đến lượt hắn khoa chân múa tay, lại càng không cần phải nói đến hai nước Hàn Tống.

Chương 908: Theo Dõi (1)

Chương 908: Theo Dõi (1)
Cuộc chiến giữa các nước, cục diện quá lớn, tình huống nắm giữ cũng có hạn, không cách nào đưa ra phán đoán hữu hiệu. Trước mắt, thực lực của hắn còn chưa đủ để lay chuyển cái gì.
Không có được đáp án, Hoàng Liệt cũng chưa vội rời đi. Ngưu Hữu Đạo giữ khách, ông ta cũng đồng ý ở lại một đêm.
Khi cùng với Ngưu Hữu Đạo trở lại Mao Lư sơn trang, ánh mắt Hoàng Liệt bỗng nhiên co rụt, chú ý đến một bóng người quen thuộc, một người đàn ông áo bông đang dựa vào lan can.
Lúc chạng vạng tối, một con Kim Sí bay vào bên trong một gian phòng. Trong phòng, Công Tôn Bố đột nhiên quay đầu nhìn con Kim Sí vừa mới đậu trên bệ cửa sổ. Con Kim Sí rúc lên, ánh mắt tìm kiếm trong phòng.
Biểu hiện Công Tôn Bố liên tục thay đổi.
Nghe được động tĩnh, bên ngoài có một đệ tử bước vào, đang định ôm lấy con Kim Sí, Công Tôn Bố liền ngăn lại, phất tay ra hiệu đệ tử đó lui ra.
Đệ tử nhận lệnh thối lui. Điều này cũng không làm cho gã suy nghĩ, có lẽ là cơ mật không muốn người ta hỏi đến. Bây giờ Ngũ Lương Sơn phụ trách phương diện này, tất phải hiểu quy củ.
Không để ai cầm, Công Tôn Bố tự mình ôm lấy con Kim Sí từ trên bệ cửa sổ bước vào.
“Viên gia, lại xuất hiện rồi.”
Đoạn Hổ nhanh chóng tiến vào phòng Viên Cương, thấy Viên Cương, liền chỉ chỉ về phía Ngũ Lương Sơn, có ý riêng.
Y vừa mới trở về không bao lâu, đột nhiên nhận được tin tức Ngũ Lương Sơn truyền đến, lập tức chạy đến gặp Viên Cương đầu tiên.

Viên Cương đang lau Tam Hống đao, ánh mắt lóe lên, lạnh lùng nói: “Nhanh, theo kế hoạch dự định, lập tức để Ngô Tam Lượng và Lôi Tông Khang đuổi theo, dùng Xích Liệp Điêu.”
“Vâng!” Đoạn Hổ nhanh chóng quay người chạy như bay.
Viên Cương cầm đao, vắt ngang trước mắt, nhìn cái bóng của mình trên thân đao bóng loáng, tâm trạng nặng nề.
Thời gian trước, hắn ta có cài người của mình vào nội bộ Ngũ Lương Sơn, tiến hành sắp xếp lại tin tức qua lại của Ngũ Lương Sơn, lập tức phát hiện điểm bất thường.
Sau thời gian Mao Lư sơn trang tập kích không bao lâu, đã có một con Kim Sí bay đến chỗ Công Tôn Bố.
Thật ra chuyện này cũng chẳng có gì lạ. Ai mà chẳng có chuyện riêng của mình, cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng với vị trí của Công Tôn Bố thì không thể coi thường. Ngưu Hữu Đạo đã phó thác việc trông nom nhà cửa cho hắn ta. Hắn ta không thể không cẩn thận.
Về sau, hắn ta âm thầm loại bỏ tất cả Kim Sí của Ngũ Lương sơn. Căn cứ theo thời gian Kim Sí có ở chuồng hay không mà sắp xếp, sau đó, hắn ta phát hiện Kim Sí mà Công Tôn Bố dùng để liên lạc không phải là Kim Sí thuộc Ngũ Lương Sơn.
Nhưng cơ hội đã bị bỏ lỡ. Con Kim Sí kia đã bay đi, không thể điều tra được manh mối.
Nhưng hắn ta tin rằng Kim Sí có liên quan đến Công Tôn Bố sẽ không xuất hiện một lần, nhất định sẽ còn có lần thứ hai. Thế là, hắn ta đã nhanh chóng triển khai bố trí bí mật. Một khi Kim Sí kia xuất hiện, hắn ta sẽ tiến hành khóa chặt.
Kết quả, vừa bố trí chưa được bao lâu, nó lại xuất hiện lần nữa.
Dưới trời chiều, một con Kim Sí từ tông viện Ngũ Lương Sơn bay ra ngoài, vừa mới đến gần khu rừng, đã bị một con Hắc Liệp Điêu đuổi theo.
Lôi Tông Khang và Ngô Tam Lượng đều nằm sát trên lưng Xích Liệp Điêu, đưa mắt nhìn theo điểm đen đã bay xa.
Nhà bếp Nam Sơn tự đang bận rộn. Hoàng Liệt đến, nhất định phải mở tiệc khoản đãi. Ngưu Hữu Đạo đích thân làm chủ.

Thời gian này, Quản Phương Nghi hay ra vào phòng Ngưu Hữu Đạo. Trong trường hợp này, bình thường bà ta hay đi cùng.
Khi hai người vừa bước đến dưới hiên, Quản Phương Nghi giống như có vẻ tùy ý hỏi: “Lôi Tông Khang và Ngô Tam Lượng đột nhiên muốn dùng Xích Liệp điêu rời đi. Có phải ngươi lại sắp xếp bọn họ xử lý chuyện gì lén lút hay không?”
Ngưu Hữu Đạo ồ một tiếng, có chút ngoài ý muốn. Hắn thật sự không biết chuyện Viên Cương âm thầm bố trí.
Đầu tiên, những chuyện nằm trong khả năng mà giao cho Viên Cương đi làm, hắn thật sự rất yên tâm. Viên Cương là người gì, hắn biết rõ, sẽ không có vấn đề.
Tiếp theo, không có chuyện gì là Viên Cương không cẩn thận báo lại cho hắn biết. Nếu còn chưa nắm giữ được tình huống nhất định, Viên Cương sẽ không dễ dàng để cho hắn phân tâm, tránh hao phí tinh lực của hắn. Tinh lực của một người luôn có hạn, nhất là trong thế cục trước mắt.
Nhưng, nghe Quản Phương Nghi “mật báo”, trong lòng Ngưu Hữu Đạo ít nhiều vẫn chấn động.
Phi cầm cỡ lớn không phải là đồ rẻ, giá trị của nó không nhỏ. Một khi bị tổn thất, đó là cái giá trên trời. Trong toàn bộ Mao Lư sơn trang, người có quyền sử dụng cũng chỉ có ba người, ngoại trừ hắn, thì chỉ có Quản Phương Nghi và Viên Cương. Quản Phương Nghi đột nhiên nhắc đến chuyện này, nhất định không phải Quản Phương Nghi sử dụng quyền hạn của mình. Hai người Lôi Tông Khang và Ngô Tam Lượng cũng sẽ không dễ dàng nghe Quản Phương Nghi điều khiển. Mục tiêu đã rõ ràng, nhất định là Viên Cương đã ra lệnh.
Cũng không phải hắn không tin Viên Cương. Đối với Viên Cương, hắn tuyệt đối tin tưởng. Ngưu Hữu Đạo chỉ có chút hiếu kỳ, không biết Viên Cương sử dụng Xích Liệp Điêu để làm gì?
Hắn ý thức được sự việc không bình thường. Nếu không, sử dụng Hắc Ngọc Điêu là được, không đáng để sử dụng Xích Liệp điêu có giá trị cao như thế.
Quản Phương Nghi cũng không có ý gì khác. Tuy Viên Cương có quyền sử dụng phi cầm cỡ lớn, nhưng phi cầm cỡ lớn của Mao Lư sơn trang thuộc về bà ta. Dùng đồ của bà ta, tất nhiên sẽ không gạt được bà ta. Bà

ta cũng không ý thức được hành vi làm người của Viên Cương. Cho dù Ngưu Hữu Đạo có âm thầm làm việc, cũng nên nói bà ta một tiếng.
Nghe Quản Phương Nghi nói như vậy, Ngưu Hữu Đạo tạm thời để bà ta sang một bên, đến viện tử của Viên Cương trước.
Viên Cương đang đứng trung bình tấn để luyện thể, nửa ngồi nửa đứng không nhúc nhích, chẳng khác nào thạch điêu.
Nghe tiếng chống kiếm quen thuộc bước vào, Viên Cương mở mắt ra nhìn, nhưng vẫn ngồi xổm không nhúc nhích như cũ.
Ngưu Hữu Đạo dừng bước, hai tay chống kiếm trước bụng, nhìn chằm chằm đối phương, nhìn ra được hắn ta đang có tâm sự, cũng không thở ra hít vào như bình thường, có lẽ hơi bị phân tâm, liền hỏi: “Có phải có chuyện gì hay không?”
Viên Cương ngược lại hỏi một câu: “Lôi Tông Khang và Ngô Tam Lượng?
Ngưu Hữu Đạo nhẹ gật đầu.
Viên Cương thở phào một hơi, chậm rãi thu công, suy nghĩ nên nói như thế nào, cuối cùng chậm rãi lên tiếng: “Có một con Kim Sí không rõ lai lịch có liên lạc với Công Tôn Bố. Lần trước, sau khi sơn trang bị tập kích, ta đã phát giác ra, nhưng phản ứng lúc đó của ta quá chậm. Vừa rồi, nó lại xuất hiện lần nữa. Do lần này ta đã có sự chuẩn bị, nên đã phản ứng kịp.”
Ngưu Hữu Đạo hiểu ra. Hầu tử phái người đuổi theo con Kim Sí, muốn biết được nguồn gốc của con Kim Sí này là từ đâu, không khỏi cau mày: “Ngươi hoài nghi Công Tôn Bố có vấn đề?”
Trải qua mấy năm quan sát, hắn không cho rằng Công Tôn Bố có vấn đề. Hắn vẫn tin vào ánh mắt và sức phán đoán của hắn. Công Tôn Bố cũng không cần thiết phải phản bội hắn. Rời khỏi hắn, Ngũ Lương Sơn cũng khó mà có đường ra tốt. Thân là Chưởng môn một phái, không lẽ lại không rõ đạo lý này.
Viên Cương nói: “Ta chỉ muốn xác nhận một chút, cũng là để có câu trả lời với ông ta.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Chuyện xảy ra khi nào?”
Giữa hai người không cần phải nói quá rõ. Tất cả đều hiểu ý của đối phương. Viên Cương biết Ngưu Hữu Đạo đang hỏi hắn ta hoài nghi

Công Tôn Bố khi nào, liền nói khi Bách Lý Yết đột nhiên đến, Công Tôn Bố có chút khác lạ, lập tức cài người vào trong Ngũ Lương Sơn ngay.

Lúc này, Ngưu Hữu Đạo mới biết Viên Cương đã âm thầm cài nhóm người đầu tiên vào Ngũ Lương sơn. Trước đó, Viên Cương không nói cho hắn biết, hắn cũng không để ý. Nên làm thế nào, Viên Cương tự có cân nhắc. Khi nào không cân nhắc và nắm chắc được, hắn ta sẽ tự tìm hắn để nhờ hỗ trợ.

Về phương diện này, Ngưu Hữu Đạo sẽ không can thiệp. Viên Cương có quyền tự chủ cho mình.

Im lặng một chút, Ngưu Hữu Đạo nhắc nhở: “Không có chứng cứ, lại là người một nhà, ngươi nhớ có chừng mực.”

Chương 909: Theo Dõi (2)

Chương 909: Theo Dõi (2)
“Vâng.” Viên Cương gật đầu, hiểu ý của Ngưu Hữu Đạo. Mạng lưới tình báo của Mao Lư sơn trang đều giao cho Ngũ Lương sơn chủ trì. Động vào Chưởng môn Ngũ Lương Sơn, một khi sự việc bại lộ, ảnh hưởng sẽ rất lớn.
Ngưu Hữu Đạo nhắc nhở thêm một câu: “Thuận tiện lưu tâm nội bộ của Ngũ Lương Sơn luôn. Nếu chẳng may xảy ra chuyện ngoài ý muốn, xem ai có thể ổn định được thế cục của Ngũ Lương Sơn.”
Hắn biết Viên Cương không phải là người bắn tên mà không có mục đích.
Hắn tin tưởng vào sự nhạy cảm và tố chất chuyên nghiệp hơn so với người thường của Viên Cương. Về mặt này, Viên Cương mạnh hơn hắn rất nhiều. Công Tôn Bố đã bị Viên Cương theo dõi, hắn không thể không có tính toán khác. Nếu chẳng may Công Tôn Bố thật sự làm phản, nội bộ Ngũ Lương Sơn nhất định phải có người đứng ra chủ trì cục diện, không thể để cho mạng lưới tình báo thành lập nhiều năm cứ như vậy mà mất đi. Vất vả lắm mới tiến vào quỹ đạo, nếu muốn một lần nữa tái tạo lại, không biết phải mất thời gian bao lâu.
Viên Cương lại gật đầu: “Trong lòng ta tự có nắm chắc.”
Nếu đã nắm chắc, Ngưu Hữu Đạo cũng không nói gì thêm, chống kiếm quay đi, buông tay cho Viên Cương tự mình xử lý.
Sau khi rời khỏi phạm vi nhất định của Mao Lư sơn trang, không cần lo lắng bị người ta nhìn thấy, trên không truung đã chính thức diễn ra một cuộc truy đuổi.
Không ra tay cũng không được. Trời sắp tối rồi, nếu để trời tối, sẽ không nhìn thấy được gì.

Xích Liệp Điêu ra sức vỗ cánh, bắt đầu gia tăng tốc độ phi hành, đuổi theo điểm đen đằng trước. Một con Kim Sí dần dần xuất hiện trong tầm mắt của Lôi Tông Khang và Ngô Tam Lượng.
Càng đến gần, Kim Sí dường như cũng phát hiện có mãnh cầm truy kích, vội vàng gia tăng tốc lực nhưng chung quy vẫn không nhanh bằng tốc độ của Xích Liệp Điêu.
Khi Kim Sí lao xuống, Lôi Tông Khang thả người bay lên, sau đó lao xuống bắt đầu truy kích, cuối cùng một tay bắt được con Kim Sí. Sau khi cân bằng, gã hạ tốc độ, lao xuống con Xích Liệp Điêu đang vỗ cánh bay đến.
Nhảy xuống lưng con Xích Liệp Điêu, Lôi Tông Khang và Ngô Tam Lượng nhìn nhau, sau đó móc ra một cái bình sứ nhỏ, mở nắp, cho ngón tay vào quệt một lớp cao trong suốt, sau đó bôi lên lưng con Kim Sí, bao gồm luôn cả lông bên dưới.
Thứ này là Viên Cương cho bọn họ, là do hắn ta lấy được từ Hiểu Nguyệt các.
Biết Ngưu Hữu Đạo bị Hiểu Nguyệt các truy sát, đồng thời cũng biết được Hiểu Nguyệt các có món đồ vô sắc vô vị rất thích hợp để theo dõi, Viên Cương lại am hiểu cách theo dõi và phản theo dõi, tất sẽ không bỏ lỡ. Dù sao bên này đã mở miệng, Hiểu Nguyệt các cũng không thể chút mặt mũi cũng không cho. Viên Cương và Ngưu Hữu Đạo đã thông đồng với nhau, dùng danh nghĩa của Ngưu Hữu Đạo để yêu cầu Hiểu Nguyệt các, quả nhiên là đạt được.
Thứ này vô sắc vô vị, so với Tầm Hương điểu thì tốt hơn nhiều. Hiệu quả bay hơi kéo dài hơn, là bí phương độc môn của Hiểu Nguyệt các.
Sau khi bôi lên, Ngô Tam Lượng ra hiệu Lôi Tông Khang thả con chim ra.
Lôi Tông Khang hơi do dự, nhìn mật tín nơi ống chân con Kim Sí, hỏi: “Sao không mở ra xem thử. Nếu có vấn đề gì thì có thể tìm được đáp án.”
Ngô Tam Lượng lắc đầu: “Thôi đi, Viên gia đã căn dặn, không được tùy tiện đụng vào. Nói không chừng bên trong có bố trí mấy thứ trang bị phản gián mà chúng ta không biết. Một khi bị động, rất dễ dàng gây ra chuyện xấu.”

“Trang bị phản gián?” Lôi Tông Khang hoài nghi. Đây là lần đầu tiên gã nghe nói đến thứ này, nhưng đại khái cũng có thể nghe ra tác dụng của nó.
Ngô Tam Lượng gật đầu: “Viên gia còn nói, nếu đã là mật tín, không có ký hiệu và biểu tượng để so sánh, chỉ dựa vào một phong thư, căn bản không cách nào giải mã ra được nội dung mật tín, có mở ra xem cũng vô dụng thôi. Cho nên đừng động vào, tránh đánh rắn động cỏ.”
Lôi Tông Khang chậm rãi gật đầu: “Nói có lý, vẫn là Viên gia nghĩ chu đáo. Nếu Viên gia đã nói như vậy, chúng ta nên cẩn thận thì hơn.” Dứt lời, hai tay gã buông lỏng, thả con Kim Sí vừa mới bắt.
Con Kim Sí được thả, vội vàng vỗ cánh bay xa.
Viên Cương không cho hai người theo dõi quá gần.
Ngô Tam Lượng xử lý vật thể trong suốt trên ngón tay, sau đó hai người ngồi trên con Xích Liệp Điêu, chuẩn bị dịch dung.
Hết thảy đã sẵn sàng, Ngô Tam Lượng từ trong túi da bên hông rút ra một con chuột, là chuột đồng.
Con chuột này có lông màu xám, mũm mỉm, mũi to đầu to, bắt đầu hếch mũi ngửi vào trong không khí.
Trong lúc Mao Lư sơn trang tổ chức tiệc đãi khách, chủ khách trong bữa tiệc nói chuyện rất lâu, có hai người đang tiến hành truy tìm trên bầu trời, có khi gặp phải mây đen sấm sét.
Viên Cương vẫn tỏ ra bình thường. Đoạn Hổ thì im lặng chờ đợi bên trong Mao Lư sơn trang. Viên Cương đã bàn giao nhiệm vụ, vừa có tin tức là lập tức báo cho hắn ta ngay.
Khi chân trời lộ ra tia nắng ban mai, phía trước xuất hiện một khu vực khiến Ngô Tam Lượng và Lôi Tông Khang phải nhìn nhau. Nơi này bọn họ quá quen thuộc, là thành Trích Tinh.
Thương lượng một hồi, khi đến gần thành Trích Tinh, Ngô Tam Lượng nhảy xuống, lướt vào thành Trích Tinh.
Lôi Tông Khang khống chế Xích Liệp Điêu thay đổi phương hướng, tìm kiếm chỗ ẩn thân, đồng thời cho Xích Liệp Điêu ăn để khôi phục thể lực.
Nơi mà Xích Liệp Điêu nghỉ ngơi khiến Lôi Tông Khang có chút cảm khái, là một khu vực hoang dã bên trong một khu rừng. Nơi này đã từng phát sinh một cuộc xung đột, gã còn bị Ngưu Hữu Đạo đả thương. Bây

giờ mọi người đều yên ổn, chứng minh quyết định của đại tỷ là không sai, nhưng người làm ra quyết định đi theo Ngưu Hữu Đạo là đại tỷ đã an nghỉ sâu dưới lòng đất.
Thành Trích Tinh, Ngô Tam Lượng đã cải trang đi dạo trong thành, trong tay áo còn nắm con chuột đồng, âm thầm đi theo hướng mà con chuột đã chỉ.
Cuối cùng, Ngô Tam Lượng dừng lại trước một cửa hàng có treo tấm bảng Thuận Phong Đường. Gã cũng không lạ gì cửa hàng này. Đây là một nơi giúp người ta làm mấy việc vặt để kiếm tiền.
Gã tiến vào Thuận Phong Đường để quan sát, giả bộ hỏi thăm Chưởng quỹ giá làm mấy công việc vặt đó là như thế nào.
Trong lòng gã có chút bất đắc dĩ. Theo như hắn biết, người của Thuận Phong Đường không nhiều cũng không ít. Gã không tiện hỏi trực tiếp, tránh đánh rắn động cỏ.
Nói chuyện với Chưởng quỹ một hồi, có một người bước ra từ đằng sau hậu đường, rõ ràng là đeo mặt nạ. Con chuột trong tay áo Ngô Tam Lượng hơi động đậy, sau đó trở lại bình thường.
Ngô Tam Lượng đột nhiên ý thức được, con chuột không phải vô duyên vô cớ động đậy. Vừa rồi người kia chắc chắn đã tiếp xúc với con Kim Sí có mùi đặc biệt, rất có thể cũng đã nhuốm mùi đó trên thân, khiến cho con chuột đồng có phản ứng.
Nói thêm hai ba câu, Ngô Tam Lượng trả giá, khiến Chưởng quỹ lắc đầu, nói Thuận Phong Đường ghi giá công khai, không cần trả giá.
Ngô Tam Lượng mượn cơ hội này mà rời đi. Vừa mới ra khỏi Thuận Phong Đường, gã lập tức nhìn chung quanh, nhanh chóng nhìn thấy người kia, liền vội vàng đi theo.
Gã không có cách nào hành động đối với Thuận Phong Đường, chỉ có thể nhìn chằm chằm một đối tượng.
Theo dõi một hồi trong đám người, gã phát hiện đối phương bước vào một cửa hàng bán đan dược lớn nhất trong giới tu hành, là cửa hàng Linh Tông.
Gã đến đằng trước cửa hàng Linh Tông để quan sát sơ bộ, phát hiện mục tiêu hình như đang mua sắm thứ gì đó. Ngô Tam Lượng không dám tiến

vào, bởi vì vừa rồi gã đã xuất hiện ở Thuận Phong Đường, đã chạm mặt đối phương. Nếu gặp nhau lần nữa, rất dễ khiến đối phương hoài nghi. Lúc trước, Viên Cương đã tiến hành bổ túc cho cả ba người bọn họ kỹ năng theo dõi và phản theo dõi, bây giờ đã có đất dụng võ. Nói ra cũng có chút hoang đường.

Sở dĩ Viên Cương tiến hành huấn luyện Đoạn Hổ, Lôi Tông Khang và Ngô Tam Lượng về phương diện này cũng là bất đắc dĩ. Ngưu Hữu Đạo có cấp bậc cao, không thích hợp làm mấy chuyện phàm phu tục tử. Viên Cương cũng không thể chuyện gì cũng tự thân xuất mã, một mình bận quá không làm nổi, cần một số tu sĩ làm thay. Mà ba người này cũng tương đối đáng tin cậy. Cho nên, để có thể giúp cho ba người phát huy đầy đủ hiệu suất làm việc, hắn ta đã tiến hành đặc huấn trong nhiều tình huống khác nhau cho bọn họ.

Chương 910: Nói Thẳng

Chương 910: Nói Thẳng
Ngô Tam Lượng bước nhanh đến chỗ chỗ rẽ nơi góc tường, cầm bình sứ nhỏ trong tay, ngón tay dính chút cao trong suốt, nhấc chân đạp vào mặt tường, giống như đang phủi bụi ở mặt giày. Chất cao trong suốt thuận thế dính lên trên mũi giày.
Gã lại đi qua góc rẽ. Khi đi ngang cửa hàng Linh Tông, mũi chân nhẹ nhàng điểm một cái, lưu lại trên bậc thang đầu tiên bên ngoài cánh cửa một vết tích không rõ ràng.
Sau đó, gã điềm nhiên đi lướt qua cửa hàng, không để lộ bất kỳ điều gì khác thường. Khi đã cách cửa hàng xa một chút, gã đứng lại một chỗ ven đường bên trong thành Trích Tinh, lẳng lặng chờ đợi.
Không bao lâu sau, mục tiêu từ cửa hàng Linh Tông bước ra, một chân bước qua cánh cửa, không ngoài ý muốn đạp lên bậc thang thứ nhất bên ngoài, đạp trúng thứ mà Ngô Tam Lượng đã cố ý để lại, bản thân mục tiêu cũng không phát hiện bất cứ điều gì lạ thường.
Sau đó, Ngô Tam Lượng bắt đầu đuổi theo. Kết quả, gã phát hiện đối phương ra khỏi thành Trích Tinh.
Ban ngày, vùng núi này không có cây cối che chắn, nếu theo dõi rất dễ bị phát hiện.
Ngô Tam Lượng nhìn chằm chằm phía trước, từ bỏ việc theo dõi. Gã quay lại thành, xử lý đôi giày bằng cách thay đôi giày khác, sau đó trở lại nơi đã để mất mục tiêu.
Khí tức còn sót lại nhiều chỗ khiến cho khứu giác con Manh Thử bị loạn, dễ sinh ra phán đoán sai lầm, nhưng Ngô Tam Lượng vẫn trực tiếp đi thẳng theo hướng mục tiêu rời đi, đến những chỗ ven đường để lại mùi cao rõ ràng nhất.

Đi thẳng một đường, gã đến một nông trại ngựa dưới chân núi. Sau khi có được phán đoán sơ bộ bên ngoài nông trại, Ngô Tam Lượng mua một con ngựa, sau đó tiếp tục chạy theo hướng có mùi.
Một đường chạy đi, Ngô Tam Lượng phát hiện mục tiêu cách nơi hẹn gặp mặt giữa gã và Lôi Tông Khang không xa.
Khi đến gần, Ngô Tam Lượng chuyển sang một hướng khác chạy đến khu rừng đã hẹn. Gặp được Lôi Tông Khang, hai người lại thảo luận một phen, sau đó tiếp tục cưỡi ngựa, đi theo hướng của mục tiêu.
Một lát sau, Lôi Tông Khang cũng khống chế Xích Liệp Điêu chậm rãi bay lên không trung, từ trên cao nhìn xuống chấm đen dưới đất.
Băng qua vùng đất hoang dã bước lên quan đạo, khí tức còn sót lại của mục tiêu rất rõ ràng, chắc là thuận theo quan đạo mà đi, Ngô Tam Lượng vội nhanh chóng đuổi theo.
Ngựa mệt, gặp được dịch trạm, gã liền đổi một con ngựa khác.
Lại tiếp tục truy đuổi. Khi đi đến một khu vực có núi non trùng điệp, sương mù lượn lờ, Ngô Tam Lượng kìm con ngựa đang thở hổn hển, có chút không xác định được nhìn lối vào một khe núi. Theo hướng Manh Thử đã tìm, đối phương hẳn đã tiến vào chỗ này.
Mặc dù gã chưa từng đến đây, nhưng cũng không lạ lẫm, Độ Vân Sơn! Đây chính là địa bàn của một đám yêu tu, tự tiện xông vào, nhất định sẽ bị phát hiện. Gã không dám tiến vào, tiếp tục phóng ngựa đi lên.
Gã chạy ra khỏi khu vực, tìm một nơi dừng lại, tụ họp với Lôi Tông Khang đang từ không trung hạ xuống.
Lôi Tông Khang treo một tờ mật tín lên người con Kim Sí, sau đó thả đi, còn hai người thì ẩn núp.
Bất luận là Thuận Phong Đường hay là Độ Vân Sơn, hai người đều không cách nào theo dõi, chỉ có thể đem mọi chuyện báo lại cho Mao Lư sơn trang, chờ bước chỉ thị kế tiếp của Viên Cương.
.....
Trong phủ Đại Tư Không Yên kinh, một đám quan viên đang ngồi.
Rầm rầm rầm! Đồng Mạch ngồi trên cao nhất vỗ bàn ba lần, chỉ vào một đám quan viên mà răn dạy. Quốc nạn đang lâm đầu, yêu cầu tất cả mọi người phải đồng tâm hiệp lực.

Có mấy lời, Đồng Mạch không tiện làm rõ trước mặt mọi người, chỉ nói giữ được nước Yến thì mọi người mới có cơm ăn. Nếu không giữ được, cháo cũng không có mà húp, những gì vơ vét được trước kia phải nhả ra cho người khác. Lúc này, nếu ai dám hủy đi công sức của ông ta, ông ta sẽ đem cả nhà người đó nghiền thành xương vụn.
Có mười mấy vụ huyết án trước đó, Đại Tư Không phát uy, một đám câm như hến, sau đó khúm núm phụ họa theo...
Nhân mã triều đình nước Yến còn đang quần nhau với phản quân Thương châu, viện quân chư hầu triều đình còn đang trên đường. Đối với nội bộ rối loạn, triều đình nước Yến vẫn bất động, giữ vững áp lực trong thời khắc quan trọng. Trọng binh phòng ngự ngoài biên cảnh với hai nước Hàn Tống không hề có dấu hiệu bình định, mặc cho phản quân tàn phá bừa bãi.
Đại quân giao chiến trên đất của bách tính, không biết có bao nhiêu người đã phải rời bỏ quê hương. Cảnh tượng thê thảm khi chạy nạn không cách nào hình dung. Thức ăn thì không có, bệnh hoạn cũng không có thuốc chữa. Thi thể nằm vắt giữa đường, người quần áo tả rơi khóc sướt mướt có thể nhìn thấy khắp nơi.
Triều đình nước Yến hoàn toàn không để ý đến những nạn dân bị liên lụy này.
Chiến sự nổ ra, nhân mạng mạt như cỏ. Không ít nạn dân bất đắc dĩ, vì sống sót mà vào rừng làm cướp, càng thêm thê thảm.
Ba nước Tấn, Vệ, Tề tăng cường vận chuyển lương thực và vũ khí cho nước Yến. Một đám tu sĩ của ba nước phía Tây đã đến cảnh nội nước Yến trước, hiệp trợ nhân mã triều đình nước Yến chống đỡ tu sĩ của hai nước Hàn Tống.
Thật sự cũng chẳng còn cách nào. Nước Yến vốn đang loạn thù trong giặc ngoài. Muốn dựa vào chi lực một nước để đối phó với hai nước Hàn, Tống là quá khó.
Trọng binh phòng ngự tập kết ngoài biên cảnh cần rất nhiều tu sĩ tham gia. Đại bộ phận đệ tử ba Đại Phái và tu sĩ không ít môn phái bên trong nước Yến đều phụng mệnh ba Đại Phái tham gia vào cuộc chiến giằng co giữa các đại quân. Nếu không, chỉ dựa vào nhân mã triều đình là không ngăn nổi.

Nước Yến đang dùng lực của một nước giằng co với hai nước Hàn, Tống. Chỉ cần hai nước dám đánh, sẽ cùng với hai nước lưỡng bại câu thương.
Nội bộ nước Yến trống rỗng, phản quân Thương Châu có tu sĩ hai nước Hàn Tống gia nhập, không có tu sĩ ba nước phía Tây đến hiệp trợ, thủ quân các châu sẽ không ngăn được.
Mao Lư sơn trang cũng nhận được cảnh cáo của ba Đại Phái, yêu cầu Nam châu toàn lực phối hợp ba nước phía Tây vận chuyển đồ đạc, không được chặn đường cắt xén, phải bảo đảm mọi thứ thông suốt ở cảnh nội Nam châu.
Có không ít đồ đạc được ba nước phía Tây vận chuyển bằng đường biển. Nam châu có bến tàu, có ưu thế địa lợi, không ít vật tư đã được vận chuyển đến Nam châu.
Mặc dù có tu sĩ hộ tông của ba nước phía Tây nhưng nếu Nam châu muốn giở trò quỷ, tuyệt đối có thể kéo dài việc giữ vật tư ở lại Nam châu. Vì thế, ba Đại Phái đã nghiêm khắc cảnh cáo trước.
Nước Triệu vẫn không có quyết định, thừa cơ mưu lợi hai bên. Hai nước Hàn Tống nhất định phải có được nước Yến, còn Tấn, Vệ, Tề thì phải ngăn cản Hàn Tống phát triển an toàn.
Nước Yến trở thành chiến trường quyết đấu của các nước khác. Loạn như vậy, nguyên khí đại thương là không thể tránh khỏi.
Toàn Thái Phong và Huệ Thanh Bình một lần nữa đến Mao Lư sơn trang. Lão đệ, đệ đệ gọi rất nhiệt tình, hy vọng Ngưu Hữu Đạo có thể hỗ trợ kéo dài việc vận chuyển vật tư của ba nước phía Tây, dùng tình nghĩa kết bái để thuyết phục, biểu thị sau khi chuyện thành công, nhất định sẽ bảo đảm lợi ích của Ngưu Hữu Đạo ở Nam châu, thậm chí còn mang theo lá thư hứa hẹn do đích thân Chưởng môn ba Đại Phái đã viết.
Động tĩnh ba nước phía Tây tập trung vật tư lớn đến như vậy, hai nước Hàn Tống không có khả năng không nghe thấy.
Ngưu Hữu Đạo biểu hiện khó xử. Một bên là huynh trưởng và tỷ tỷ kết bái, một bên là tu sĩ nước Yến, không giúp thì phụ tình kết bái, mà giúp thì phản quốc, chỉ có thể duy trì trung lập.
Toàn Thái Phong và Huệ Thanh Bình vẫn không buông tha, vẫn cứ thuyết phục, thậm chí còn mơ hồ động sát cơ.

Ngưu Hữu Đạo nói cho bọn họ biết, triều đình nước Yến đã có ý để Nam châu tham chiến, là do hắn cưỡng ép xuống. Nếu không nhờ hắn, Đại Thiền Sơn căn bản đã không chịu được áp lực của ba Đại Phái.
Hắn nói là vì thành toàn tình nghĩa kết bái, nhưng Toàn Thái Phong và Huệ Thanh Bình tất nhiên là không tin rồi, cho rằng Ngưu Hữu Đạo muốn bảo tồn thực lực Nam châu.
Nhưng cũng vì vậy mà có sự kiêng kỵ. Giết Ngưu Hữu Đạo, một khi Nam châu tham chiến, đối với tình hình chiến sự cũng chẳng phải chuyện tốt. Anh Dương Võ Liệt Vệ là đội mạnh trong thiên hạ. Cuộc chiến Nam châu đã đánh bại Tuần Thủ Hiền. Cuộc chiến Định châu lại đánh cho Tiết Khiếu không chiêu để đỡ, vẫn là Ngưu Hữu Đạo bảo tồn thực lực Nam châu yên ổn.

Chương 911: Gặp Lại Vân Cơ (1)

Chương 911: Gặp Lại Vân Cơ (1)
Giữa hai cái hại thì phải lấy cái nhẹ hơn. Toàn Thái Phong và Huệ Thanh Bình cũng không thu hoạch được gì liền rời đi.
Vừa đưa tiễn hai người, Viên Cương đã tìm đến Ngưu Hữu Đạo.
“Thuận Phong Đường?”
Ngoài cửa sơn trang, xem mật tín mà Lôi Tông Khang và Ngô Tam Lượng gửi đến, Ngưu Hữu Đạo cau mày.
Theo như hắn biết, đây là đường khẩu mà một đám tán tu tìm không thấy môn phái để phát triển đã thành lập, cũng được xem là môn phái, nhưng lại không mang tính chất sư thừa như môn phái bình thường.
Công Tôn Bố gửi tin đến đây là vì cái gì?
Viên Cương nói: “Bởi vì không thể điều tra nên đã để cho hai người trở về thành Trích Tinh giám sát Thuận Phong Đường, ta sẽ nghĩ biện pháp để tìm ra vấn đề.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngươi bảo bọn họ cẩn thận một chút. Nếu quả thật có vấn đề, có thể sẽ gặp nguy hiểm.”
Viên Cương nói: “Cái này ngài cứ yên tâm, ta đã có bố trí, đã điều người đi phối hợp, dùng phương thức không tiếp xúc để sắp xếp các manh mối. Vấn đề bây giờ là Độ Vân Sơn rất lớn, người không có cách nào đi vào, căn bản không thể biết người kia là ai, là người của Độ Vân Sơn hay không?”
Ngưu Hữu Đạo nhìn nội dung trên mật tín, ánh mắt hơi xảo quyệt. Công Tôn Bố có liên quan đến Thuận Phong Đường, bây giờ lại kéo ra thêm Độ Vân Sơn, liền hỏi: “Ngươi định làm như thế nào?”
Hắn biết, nếu Viên Cương tìm đến hắn để thông báo trước khi có kết quả, nhất định là có nguyên nhân, không thể dễ dàng quấy rầy hắn được.

Viên Cương nói: “Vì sao Công Tôn Bố lại có liên quan đến Thuận Phong Đường, có cần làm rõ vấn đề của Thuận Phong Đường trước hay không. Ngô Tam Lượng phán đoán chắc không sai, người kia rất có thể đã tiếp xúc qua với Kim Sí. Bây giờ, ta nghĩ nên làm rõ người kia là ai. Nơi này của chúng ta không có cách nào tiến vào Độ Vân Sơn để thăm dò, nhưng Đạo gia lại có quan hệ không ít với người của Độ Vân Sơn, cũng chỉ có ngài mới có thể ung dung ứng đối trong đó. Những người khác trong sơn trang không ai có điều kiện này.”
Ngưu Hữu Đạo xem như hiểu ý của hắn ta, muốn hắn đích thân đi một chuyến đến Độ Vân Sơn.
Nói thật, dưới tình huống trước mắt của nước Yến, hắn không thích hợp tọa trấn ở đây, nhưng Công Tôn Bố lại nắm trong tay con đường tình báo của Mao Lư sơn trang, lại là người bên cạnh hắn, một trong những tâm phúc. Một khi có việc là không thể coi thường.
Sau khi suy nghĩ lại, Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu: “Đi nhanh về nhanh.”
Nói là đi, hắn sử dụng Xích Liệp Điêu để di chuyển, chỉ mang theo hai người, một là Hồng Nương, một là người đàn ông áo bông, một nhóm ba người bay đi xa...
Độ Vân Sơn, mây mù bao phủ.
Xích Liệp Điêu xuyên phá mây mù trực tiếp hạ xuống, kinh động yêu tu thủ vệ quát lên: “Là ai?”
Ngưu Hữu Đạo nhảy xuống, nhẹ nhàng trả lời: “Ngưu Hữu Đạo, không biết Vân Hoan huynh có ở đây không?”
Khi đi, Viên Cương đã dặn hắn, tốt nhất đừng công khai bại lộ thân phận, tránh đánh rắn đông cỏ. Người của Thuận Phong Đường mà Công Tôn Bố liên lạc vừa mới đến không bao lâu, sau đó hắn lại xuất hiện, rất dễ gây nên sự hoài nghi.
Nhưng thái độ của Ngưu Hữu Đạo bây giờ lại rất đường hoàng, không hề có ý giấu diếm thân phận, công khai xâm nhập.
Nghe nói người đến là Ngưu Hữu Đạo, lại sử dụng con Xích Liệp Điêu, tiểu yêu không dám thất lễ, vội thu lại thái độ khiển trách, bảo hắn chờ một chút rồi nhanh chóng đi thông báo.
Tu sĩ cũng chia ra đủ loại. Vì sao tán tu muốn thành lập môn phái phải được các môn phái lớn cho phép? Vì sao các môn phái tu hành lại muốn

cướp địa bàn? Cướp thật ra cũng chỉ là quyền phân phối tài nguyên tu hành trong thiên hạ, nhưng tài nguyên tu hành là gì? Còn không phải tài lữ pháp địa sao!
Mặc dù Ngưu Hữu Đạo trên danh nghĩa là tán tu, nhưng khác loại. Hắn dùng thân phận tán tu để có được quyền thế một phương, bước vào chính đạo, có thể nói là đệ nhất nhân trong tán tu. Bây giờ, trong giới tu hành không ai là không biết hắn?
Độ Vân Sơn có lợi hại hơn nữa cũng không có quyền bàn điều kiện với nước Triệu, nhưng Ngưu Hữu Đạo lại nắm giữ trong tay tư cách bàn điều kiện, không phục cũng không được. Người ta có khả năng này mà. Độ Vân Sơn có bản lĩnh áp chế Đại Thiền Sơn, nhưng dám đè người nhà của hắn, nhất định phải xử lý được hắn. Xử lý không được, hắn sẽ ép lại. Đây chính là bản lãnh.
Người ta đưa ra quy tắc trò chơi. Đùa bỡn chính là quy tắc trò chơi của tu sĩ thiên hạ. Độ Vân Sơn ngay cả tư cách tham dự cũng không có.
Một lát sau, Hầu Kình Thiên bước vào, thấy quả thật là Ngưu Hữu Đạo, vội bước đến, gương mặt tươi cười chào hỏi: “Đạo gia, ngọn gió nào đã thổi ngài đến đây vậy?”
Thái độ so với lần đầu tiên Ngưu Hữu Đạo đến Độ Vân Sơn hoàn toàn thay đổi.
“Thế nào, không chào đón sao?” Ngưu Hữu Đạo cười hỏi một câu.
“Sao dám, sao dám! Đạo gia vất vả lo việc đại sự thiên hạ, nghe nói rất bận rộn, nào có thời gian đến nơi hoang dã này chứ. Ta còn tưởng rằng người bên dưới báo nhầm, đặc biệt đến xem, không ngờ là Đạo gia thật.”
Hầu Kình Thiên khách sáo vài câu, sau đó nghiêng người mời: “Đương gia đang đợi Đạo gia, mời!”
Vừa nói, y vừa liếc nhìn người đàn ông mặc áo bông đang đứng chắp tay bên cạnh Xích Liệp Điêu, hơi khó hiểu, không biết gần đây lời đồn trong giới tu hành là thật hay giả. Nếu là thật, chẳng phải là vị kia của Yêu Ma Lĩnh sao?
Chủ phong Độ Vân Sơn, bên ngoài động Vân Tiêu, Vân Hoan toàn thân áo đen đang chờ ngoài cửa hang, thắt lưng bằng da, dây đeo cổ tay khá khí phái.

Nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo lướt mây mà đến, trong lòng Vân Hoan chán ngấy, khó chịu. Tên khốn này kết bái với y, lại kết bái với tỷ muội mẫu thân của y. Bối phận đời này xem như không rõ ràng, lại còn mặt mũi đến đây.
Nhưng y cũng hiểu vì sao mấy năm qua tên kia lại leo nhanh như vậy. Hắn thật sự là một người không cần mặt mũi, không từ thủ đoạn.
Trong lòng không thoải mái nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười, đưa hai tay ra, cười ha hả chào đón: “Ngưu huynh đệ, làm ca ca nhớ muốn chết.”
Thái độ nhiệt tình này khiến Quản Phương Nghi bên cạnh phải đong đưa cây quạt tròn tủm tỉm cười. Bà ta chưa từng nhìn thấy thái độ của đối phương năm đó với Ngưu Hữu Đạo. Chỉ tiếc Hắc Mẫu Đơn đã từng chứng kiến năm đó đã không còn, không thể nào nhìn thấy sự thay đổi của Ngưu Hữu Đạo ngày hôm nay.
Như Ngưu Hữu Đạo đã từng nói, kết bái thật giả không quan trọng. Không có thực lực, người ta sẽ không coi là thật. Có thực lực, người ta sẽ nhận ngươi là huynh đệ kết bái ngay.
Hai huynh đệ bắt tay nhau cười to. Ngưu Hữu Đạo trêu chọc: “Đại ca nhớ đệ, vì sao không đến quận Thanh Sơn tìm đệ?”
Vân Hoan khoát tay, vỗ cánh tay của hắn: “Huynh đệ ngươi là người làm đại sự, trêu chọc người mà ta không thể trêu vào. Ngươi quấy lên phong vân cuồn cuộn ở Kim châu, lại vật tay với triều đình nước Triệu, chỉ riêng chuyện này thôi đã không tiện dính vào rồi. Nếu để cho người ta biết mối quan hệ kết bái giữa chúng ta, Độ Vân Sơn không bị triều đình nước Triệu san bằng, chỉ sợ cũng sống không yên ổn. Ca ca ta nhát gan sợ phiền phức, tránh đi thì tốt hơn.”
Quan hệ kết bái? Quản Phương Nghi sửng sốt. Hôm nay bà ta mới biết Đương gia Độ Vân Sơn là huynh đệ kết bái với Ngưu Hữu Đạo.
Nếu bà ta không nhớ lầm, trước khi Quỷ Mẫu rời khỏi Mao Lư sơn trang cũng đã nói, Quỷ Mẫu Ngô Tuyết Quân và Sơn chủ Độ Vân Sơn Vân Cơ là giao tình tỷ muội, mà bà ta cũng đã tận mắt nhìn thấy Quỷ Mẫu kết bái với Ngưu Hữu Đạo.
Ánh mắt Quản Phương Nghi nhìn Ngưu Hữu Đạo tràn đầy cổ quái, có chút rúng động, giống như gặp người trời.

Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Haiz, nói như thế, ngược lại là ta liên lụy đại ca.”
“Huynh đệ chúng ta đừng nói đến cái gì liên lụy hay không liên lụy.”
Vân Hoan nhìn Quản Phương Nghi, cẩn thận quan sát, hỏi: “Lão đệ, vị này chắc hẳn là Hồng Nương Tề kinh vang danh khắp thiên hạ?”
Quản Phương Nghi hơi hạ thấp người: “Chỉ là tiện danh, để Đương gia chê cười rồi.”

Chương 912: Gặp Lại Vân Cơ (2)

Chương 912: Gặp Lại Vân Cơ (2)
“Mẫu thân của ta cũng đã đề cập đến ngươi, khen ngươi là thiên hoa nan truy (ngàn hoa khó đuổi).” Vân Hoan khách sáo nói một câu. Thật ra Vân Cơ không hề khen câu này, sau đó quay sang nói với Ngưu Hữu Đạo: “Ta còn nhớ cô gái đã từng đến đây với ngươi năm đó. Haiz, ta cũng đã nghe nói những chuyện sau này. Hiểu Nguyệt các chẳng phải người tốt, lão đệ cố nén bi thương.”
Đúng là y có nghe nói. Khi Quỷ Mẫu đến đây bái phỏng mẫu thân, y nghe được sau khi Hắc Mẫu Đơn chết đã được Ngưu Hữu Đạo mang về Mao Lư sơn trang để an táng, có thể thấy được người này có tình cảm sâu nặng với Ngưu Hữu Đạo. Nếu không biết Hắc Mẫu Đơn có tình cảm sâu nặng với Ngưu Hữu Đạo, cũng chẳng đáng để y tận lực nói một câu như thế.
Ngưu Hữu Đạo thản nhiên, bình tĩnh đáp: “Mọi chuyện đã qua rồi.”
“Không nói mấy chuyện mất hứng đó nữa, mời vào bên trong.” Vân Hoan nắm cổ tay Ngưu Hữu Đạo, cùng nhau tiến vào động phủ Vân Tiêu.
Nơi này vẫn là nơi ban đầu, tình huống bên trong động phủ cũng không khác gì năm đó.
Chủ khách ngồi xuống, trà và hoa quả được mang lên, còn có linh quả hiếm thấy. Lần đầu tiên Ngưu Hữu Đạo đến cũng không có được đãi ngộ như vậy.
Thừa dịp mang trà và hoa quả lên, Hầu Kình Thiên bước đến gần Vân Hoan, thì thầm vài câu: “Bên ngoài có người đàn ông mặc áo bông, rất giống với người đã giết chết Tông Nguyên ở Mao Lư sơn trang theo lời đồn.”

Vân Hoan sửng sốt, nhưng cũng không nhiều lời. Sau khi mời Ngưu Hữu Đạo dùng trà, liền hỏi một câu: “Lão đệ đến đây có việc gì không?”
Ngưu Hữu Đạo buông chén trà xuống, hỏi lại: “Đại ca có biết thế cục nước Yến hay không?”
Vân Hoan gật đầu: “Cũng có nghe thấy, tình huống dường như không ổn, có ảnh hưởng lớn đối với Nam châu của lão đệ sao?”
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Ngay cả ba Đại Phái nước Yến cũng như kiến bò trên chảo nóng, ta sao có thể may mắn thoát khỏi. Không dối gạt đại ca, lần này ta đến đây chính là để mượn binh.”
Vân Hoan hoài nghi hỏi lại: “Mượn binh?”
Ngưu Hữu Đạo: “Độ Vân Sơn là nơi tụ tập của bầy yêu. Ta muốn mời đại ca suất lĩnh bầy yêu rời núi, đến Nam châu tọa trấn, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào. Chỉ cần có thể thuận lợi vượt qua nguy cơ lần này, ta sẽ nghĩ biện pháp giành một thân phận hợp pháp và nơi ở cho bầy yêu.”
Quản Phương Nghi bừng tỉnh. Thì ra là vì chuyện này mà đến đây. Trước đó bà ta thật sự không biết mục đích của hắn.
“Cái này...” Vân Hoan nghẹn lời, trong lòng oán thầm không thôi. Sao không làm sớm đi? Bây giờ bảo người của Độ Vân Sơn cuốn vào cuộc phân tranh như vậy, một khi nước Yến chiến bại, muốn quay lại cũng khó, thậm chí còn chết không có chỗ chôn.
Ngại thân phận của Ngưu Hữu Đạo bây giờ, y không tiện từ chối, thở dài nói: “Lão đệ, mặc dù bây giờ ta là Đương gia, nhưng ngươi cũng biết, Sơn chủ chân chính là mẫu thân ta. Việc này không phải ta có thể làm chủ.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Sau khi từ biệt bá mẫu ở Điệp Mộng Huyễn Giới, đang định gặp mặt, không biết huynh có thể thông báo một tiếng không?”
Vân Hoan khổ sở đáp: “Không dối gạt lão đệ, sau khi mẫu thân trở về từ Điệp Mộng Huyễn Giới thì không còn gặp khách nữa. Thật sự không tiện quấy rầy.”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, xem ra y còn chưa biết chuyện của Vạn Thú Linh châu. Nếu y biết Ngưu Hữu Đạo đã đưa chí bảo của Vạn Thú môn cho mẹ y, cũng sẽ biết Vân Cơ không có khả năng từ chối không gặp Ngưu Hữu Đạo. Một khi sự việc bại lộ, Vạn Thú môn há có thể buông

tha cho Vân Cơ, sợ là không tiếc bất cứ giá nào cũng sẽ quậy Độ Vân Sơn long trời lở đất.
Hắn nói: “Đại ca cứ thông báo đi, bá mẫu sẽ gặp.”
“Sao?” Vân Hoan không biết Ngưu Hữu Đạo dựa vào đâu mà tự tin như vậy. Mặc dù sau khi mẫu thân trở về đã nói có thể kết giao với Ngưu Hữu Đạo, nhưng bây giờ ngay cả y cũng khó gặp mẹ của mình. Y chưa từng thấy qua mẫu thân tĩnh tu một cách nghiêm túc như vậy, dường như không xuất hiện nữa.
Nhưng người ta đã nói như thế, y cũng đành phải gật đầu: “Nếu đã như vậy, lão đệ chờ một lát, ta đi thông báo thử một tiếng.”
Ngưu Hữu Đạo đứng dậy, nhẹ gật đầu, đưa tay bảo cứ tự nhiên.
Vân Hoan đi sâu vào động phủ, Ngưu Hữu Đạo đánh giá xung quanh, lẳng lặng chờ đợi. Quản Phương Nghi đong đưa cây quạt tròn, khẽ cười theo thói quen.
Không bao lâu sau, sâu trong động phủ truyền đến tiếng bước chân. Vân Hoan trở về, ánh mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo có chút ngoài ý muốn, đưa tay mời: “Lão đệ đi theo ta, mẫu thân đang thanh tu bên trong, không thích hợp bị nhiều người quấy rầy, chỉ gặp một mình đệ thôi.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, ra hiệu Quản Phương Nghi chờ ở đây, sau đó theo Vân Hoan rời đi.
Trong hang động tĩnh mịch, có không ít phân nhánh, giống như mê cung. Người không quen sợ là sẽ bị lạc đường.
Vân Hoan xe nhẹ đường quen, Ngưu Hữu Đạo lại không quen, đành phải thả Nguyệt Điệp chiếu sáng.
Sau khi đi đến một ngã ba, Vân Hoan biểu hiện có thể dừng lại. Y sẽ chờ ở đây, để Ngưu Hữu Đạo thuận theo con đường này đi thẳng xuống dưới.
Nhờ ánh sáng của Nguyệt Điệp, Ngưu Hữu Đạo một mình đi sâu xuống. Khi đến dưới chân núi, hắn có thể nghe thấy tiếng nước chảy nhẹ nhàng. Đằng trước rất sáng, cũng không biết ánh sáng từ nơi nào chiếu vào, lại có thể chiếu sâu xuống lòng đất như vậy.
Ánh sáng chiếu thẳng đến giữa hồ. Chính giữa hồ là một hòn đảo nhỏ. Một người phụ nữ áo trắng đang ngồi khoanh chân tĩnh tọa, dưới ánh sáng dung mạo đẹp như hoa. Nàng ta nhẹ nhàng lên tiếng: “Đến đây đi.”

Chính là giọng của Vân Cơ.
Ngưu Hữu Đạo lách mình bay xuống hòn đảo, cũng không tiện đứng nói chuyện, đành khoanh chân ngồi đối diện với Vân Cơ. Hắn phát hiện khí chất yêu tu này rõ ràng không giống lúc trước: “Ở đây nói chuyện có được không?”
Vân Cơ nói: “Trên đường có linh xà thủ vệ, có thể phát giác nếu có người đến gần.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Xem ra chuyện liên quan đến Vạn Thú Linh trước đó, tiền bối cũng không nói cho con trai mình biết.”
Vân Cơ nói: “Có một số việc, quá nhiều người biết sẽ dễ sinh chuyện. Ngươi chắc không phải đến đây vì việc này chứ. Nghe Vân Hoan nói, tình huống nước Yến không ổn, ngươi muốn đến mượn binh. Không phải ta hẹp hòi không cho mượn, mà là quái vật khổng lồ bên ngoài quá nhiều. Chút thực lực của Độ Vân Sơn ta không chịu được giày vò, không có cách nào chính diện dùng sức mạnh, chỉ có thể trốn ở đây kéo dài hơi tàn mà thôi.”
Ngưu Hữu Đạo khoát tay: “Mượn binh chỉ là ngụy trang. Thật sự, ta cũng không rõ ràng tình huống của Độ Vân Sơn, không dám tùy tiện để lộ ý định đến đây. Cho nên, đây chỉ là che mắt mà thôi, hắn có thể giấu diếm được người khác.”
Ngay cả Quản Phương Nghi cũng coi là thật, những người khác đương nhiên sẽ không hoài nghi. Theo tình huống trước mắt của nước Yến, dùng lý do này để đến Độ Vân Sơn không thể thích hợp hơn. Đây cũng chính là nguyên nhân hắn không nghe theo lời khuyên của Viên Cương, công khai lộ diện.
Vân Cơ bất ngờ: “Chuyện gì mà thần bí vậy?”
Vì chuyện này mà hắn phải đích thân đi một chuyến, Ngưu Hữu Đạo cũng đành cười khổ. Cũng may mà hắn đã xác định phương hướng, vì nhu cầu cấp bách mà sử dụng phi cầm cỡ lớn. Nếu không có phi hành tọa kỵ, đúng là không thể nói đến là đến ngay được. Hắn hỏi: “Tiền bối có quen với Thuận Phong Đường ở thành Trích Tinh không?”
“Thuận Phong Đường?” Vân Cơ suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Ta có nghe nói, cũng có biết. Nó cũng giống như bảo tiêu hoặc chỗ cung cấp mấy công việc vặt, có vấn đề gì không?”

Ngưu Hữu Đạo hỏi tiếp: “Độ Vân Sơn và Thuận Phong Đường có qua lại với nhau không?”
Vân Cơ đáp: “Ta chỉ biết là có Thuận Phong Đường, đồng thời cũng chỉ nghe nói, cũng không quen biết, có vấn đề gì không?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không có quen biết? Theo ta được biết, có người của Thuận Phong Đường đến đây. Với người của Độ Vân Sơn, đúng là không thiếu mấy người chạy việc, chẳng lẽ Độ Vân Sơn cần người của Thuận Phong Đường thay thế làm chân chạy việc cho mình sao?”
Vân Cơ hỏi: “Ngươi có ý gì? Người trong giới tu hành kết giao với nhau có gì lạ?”

Chương 913: Càng Che Càng Lộ

Chương 913: Càng Che Càng Lộ
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không có gì lạ, chỉ là vừa nãy có người liên quan đến một việc mà ta đang điều tra đến đây, vì thế ta đến để xác minh lại.”
Vân Cơ nói: “Thuộc hạ của ngươi bất tài quá vậy, xảy ra chuyện cũng cần ngươi phải đích thân đến đây điều tra?”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: ‘Sự việc trước khi chưa tìm hiểu rõ, cũng khó mà nói. Đến lúc thích hợp, ta sẽ cho tiền bối một lời giải thích.”
Đối với Vân Cơ mà nói, Ngưu Hữu Đạo vẫn rất đáng tin. Trên thực tế, những người đã từng lui tới với hắn, phần lớn đều sinh ra sự một tin tưởng khó mà hiểu được với hắn. Nàng ta hơi im lặng: “Chuyện mà ngươi nói, ta cũng không rõ. Ta đã sớm giao chuyện của Độ Vân Sơn cho Hoan nhi xử lý, cũng lâu rồi không có hỏi đến. Nếu như ngươi muốn biết chuyện gì, hỏi Hoan nhi thích hợp hơn ta.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nếu có thể hỏi y, ta đã không quấy rầy tiền bối.”
Gương mặt Vân Cơ hiện lên nét mỉa mai: “Không tin tưởng nó sao? Không phải hai người là huynh đệ kết nghĩa à?”
Ngưu Hữu Đạo khoát tay: “Tiền bối đừng hiểu lầm, chuyện này chẳng liên quan gì đến tin tưởng hay không. Đối với Vân huynh, ta tất nhiên là tin tưởng. Dù sao, nhiều người sẽ phức tạp. Ta đích thân đến đây là vì muốn nghe ngóng chuyện này, rất dễ đánh rắn động cỏ. Nếu không, ta cũng không cần che mắt như thế. Tiền bối là Sơn chủ, hỏi chuyện trong núi phù hợp hơn ta.”
Vân Cơ im lặng một chút rồi nói: “Ta đã lâu không hỏi chuyện trong núi, đột nhiên hỏi đến, hơi chút đột ngột, lại trùng hợp ngươi đến đây nữa.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta đã làm nền sẵn cho tiền bối rồi, chính là mượn binh. Việc này đối với Độ Vân Sơn mà nói, không thể coi thường. Tiền bối có thể dùng lý do này để căn dặn mọi người không được cuốn vào

chuyện không nên cuốn, biểu đạt ý tứ không muốn để người ngoài biết Độ Vân Sơn có liên quan đến ta, sợ bị liên lụy. Vì để đề phòng, tiện thể hỏi chút chuyện bên dưới, xem có người ngoài nào vào núi thời gian gần đây hay không, không phải rất bình thường sao?”
Vân Cơ chớp mắt, xem như lĩnh giáo bản lĩnh đối phương, ánh mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo có chút phức tạp, chợt hỏi: “Vì sao ngươi lại tặng Vạn Thú Linh châu cho ta?”
Ngưu Hữu Đạo nhìn xung quanh, sau đó nói: “Vạn Thú Linh châu nhất định không đơn giản như tiền bối đã nói, trong đó có giấu bí mật gì mà ta không biết. Bí mật này cực kỳ bí ẩn. Nội bộ Vạn Thú môn cũng chưa chắc có người biết. Nếu không, nhiều người nhiều miệng, không thể giấu diếm lâu dài được. Với lại, bí mật này cũng không phải bí mật bình thường. Nếu không, tiền bối cũng không nhiều lần dùng tính mệnh của mình mạo hiểm tiến vào Điệp Mộng Huyễn Giới. Nếu có hỏi tiền bối, tiền bối cũng không nói với ta, hỏi Vạn Thú môn cũng vô dụng thôi.”
Ánh mắt Vân Cơ lấp lóe không thôi: “Vạn Thú môn giàu chảy mỡ, ngươi có thể mang nó đi để đổi tiền.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Tiền không quan trọng, ta chỉ muốn biết bí mật trong đó mà thôi.”
Vân Cơ nói: “Đồ vật cũng đã cho ta, mà ngươi cũng đã nói, ta sẽ không nói bí mật cho ngươi nghe.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Có bỏ mới có được, đồ vật đã cho tiền bối, và ta cũng đã biết được bí mật này.”
Vân Cơ khó hiểu:”Là bí mật gì, ngươi hãy nói ta nghe một chút.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không phải ta nói mà là tiền bối nói. Nếu như ta không ép tiền bối nói ra, người dám nói ra sao? Ta có thể biết bất cứ lúc nào.”
Thân hình mềm mại của Vân Cơ run lên, ngay lập tức hiểu ra, ánh mắt liền hiện lên sát cơ: “Ngươi không sợ ta giết ngươi?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Không nói trước tiền bối có thể giết ta hay không, người ở Mao Lư sơn trang biết Vạn Thú Linh châu nằm trong tay người cũng không chỉ một mình ta. Nếu ta không quay về, Vạn Thú môn chẳng mấy chốc sẽ tìm đến người thôi.”
Hô hấp Vân Cơ trở nên gấp rút, nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo.

Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Chỉ đùa một chút thôi, tiền bối đừng suy nghĩ nhiều. Bí mật của Điệp Mộng Huyễn Giới, nếu ta được biết từ tiền bối, ta sẽ không nói lung tung. Ta có thể cam đoan với tiền bối điều này. Nếu tiền bối đồng ý nói cho ta nghe bí mật đó, ta sẽ rửa tai lắng nghe. Nếu tiền bối không muốn, ta cũng không miễn cưỡng.”
Chẳng lẽ chỉ nói bấy nhiêu, sao có chuyện đơn giản như vậy, hắn lại bồi thêm một câu: “Tình huống nước Yến không ổn, ta không nên ở đây lâu, tiền bối xem thế nào?”
Vân Cơ không nói gì, đứng dậy.
Sau khi hai người rời khỏi nơi nàng ta bế quan. Khi bước ra ngoài thì gặp Vân Hoan đang chờ.
Vân Hoan rất kinh ngạc. Mẫu thân bế quan một thời gian dài, vì sao lại vì Ngưu Hữu Đạo mà xuất quan?
Có mấy lời không thể nói khi có nhiều người được. Vân Cơ bảo Vân Hoan sắp xếp ba người Ngưu Hữu Đạo nghỉ ngơi tại động phủ đãi khách.
Hoàn cảnh nơi đãi khách cũng không tệ, thấp thoáng có mây mù, cảnh sắc như tiên cảnh.
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm đứng ngoài động phủ, nhìn mây bay trước mặt.
Quản Phương Nghi cầm cây quạt tròn trên tay, đang ngắm cảnh chợt hỏi: “Vân Cơ có đồng ý cho ngươi mượn binh không?”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười đáp: “Cứ chờ đáp án đi.”
Quản Phương Nghi cũng mỉm cười: “Ngươi đấy, rốt cuộc ngươi có bao nhiêu huynh đệ kết bái? Có yêu tu, có quỷ tu, từ trưởng lão Lăng Tiêu các, Thiên Nữ giáo, cho đến tiểu đệ tử Vạn Thú môn ngươi cũng không buông tha...”
Bà ta trêu chọc Ngưu Hữu Đạo, hắn cũng chỉ lắng nghe, cũng không lên tiếng.
Sau nửa canh giờ, Vân Cơ đến, cùng với Ngưu Hữu Đạo bước vào động phủ, để lại đám người Quản Phương Nghi bên ngoài.
“Bách Lý Yết?”
Trong động phủ, có được câu trả lời từ miệng Vân Cơ, Ngưu Hữu Đạo giật mình. Người mà đám người Ngô Tam Lượng đang theo dõi lại là

Bách Lý Yết.
Sở dĩ giật mình, là vì cảm giác của Viên Cương không sai. Công Tôn Bố và Bách Lý Yết quả nhiên có quan hệ không rõ ràng.
Nói cách khác, lúc trước Công Tôn Bố đã không nói thật, cũng không phải Bách Lý Yết xấu hổ vì túi tiền rỗng tuếch như vậy.
Thấy vẻ mặt và giọng nói của hắn không ổn, Vân Cơ nghi ngờ hỏi: "Bách Lý Yết này chỉ là tán tu, có vấn đề gì không?"
Ngưu Hữu Đạo hỏi tiếp: "Gã đến đây làm gì?'
Vân Cơ đáp: "Hoan nhi có quen biết với gã, đến đây cũng chỉ bái phỏng mà thôi."
Biết hắn đang điều tra đối phương nhưng Vân Cơ vẫn bình tĩnh như vậy, Ngưu Hữu Đạo hơi nheo mắt: "Tiền bối, ta xin nhắc nhở một câu, ta đã sớm nắm giữ tình huống của Bách Lý Yết. Ngoài mặt là tán tu độc lai độc vãn, không nghe nói gã gia nhập Thuận Phong Đường, nhưng gã có thể tự do ra vào nội bộ Thuận Phong Đường, tiền bối cảm thấy đơn giản như vậy sao?"
Vân Cơ lấy làm lạ, hỏi: "Ngươi đã sớm nắm giữ tình huống của hắn?" Ngay cả việc hắn tự do ra vào nội bộ Thuận Phong Đường mà ngươi cũng biết. Chỉ là một tán tu nhưng đáng cho ngươi phải để ý như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?"
Còn có thể không nắm giữ tình huống sao? Bách Lý Yết vừa lộ diện đã khiến Viên Cương phải cảnh giác. Trước đó, Viên Cương đã liên lạc với Lệnh Hồ Thu để điều tra người này.
Ngưu Hữu Đạo nói: "Tiền bối, ta không biết Độ Vân Sơn các người có quan hệ gì với Bách Lý Yết, nhưng nếu tiền bối đã có ý giấu diếm, chứng tỏ đã biết lai lịch của gã. Nếu như biết, xin hãy nói cho ta nghe."
Vân Cơ đáp: "Chúng ta chỉ biết gã là một tán tu, còn lại không biết gã có nội tình gì đặc biệt."
Ngưu Hữu Đạo trầm giọng nói: "Tâm phúc của ta, một trong những trụ cột phụ trách tình báo của Mao Lư sơn trang đã âm thầm cấu kết với Bách Lý Yết. Điều này đối với ta mà nói không phải là việc nhỏ. Nếu không, ta cũng không vì chút chuyện mà đích thân đến đây quấy rồi. Tiền bối, ta nói cho tiền bối biết chân tướng, tốt nhất tiền bối cũng nên

nói sự thật với ta, để ta biết rõ tình huống. Nếu không, Mao Lư sơn trang của ta sụp đổ, bí mật của tiền bối cũng không giữ được.”
Lần này đến lượt Vân Cơ âm thầm kinh hãi. Bách Lý Yết lại có quan hệ với một trong những trụ cột tình báo của Mao Lư sơn trang, đây xác thực không phải là việc của một tán tu. Rốt cuộc Bách Lý Yết này là ai?

Chương 914: Nhìn Xem Buộc Bên Nào Là Phù Hợp (1)

Chương 914: Nhìn Xem Buộc Bên Nào Là Phù Hợp (1)
Nàng ta cũng mơ hồ nhận ra một sự không ổn, cuối cùng đã nói lên sự thật: ‘Ta không biết gã, cũng không hiểu rõ gã, nhưng gã và Hoan nhi đúng là người quen cũ, quen từ lâu rồi, có thể được xem là lão bằng hữu. Lần này gã đến Độ Vân Sơn cũng không có gì khác, chỉ là chịu sự nhờ vả của Hoan nhi, đến thành Trích Tinh mua một ít linh nguyên đan đưa tới...”
Ngưu Hữu Đạo không hiểu: “Độ Vân Sơn cách thành Trích Tinh cũng không xa, việc mua linh nguyên đan, chẳng lẽ Độ Vân Sơn không có ai làm sao? Còn phải nhờ đến Bách Lý Yết làm chân chạy việc? Chẳng lẽ Bách Lý Yết thật sự là người của Thuận Phong Đường?”
Vân Cơ do dự mãi: “Gã có phải là người của Thuận Phong Đường không thì ta không biết, tình hình thực tế là gần đây Độ Vân Sơn dùng linh nguyên đan với số lượng hơi nhiều, có quá nhiều người Độ Vân Sơn đi mua sắm hoặc mua với số lượng lớn, rất dễ khiến người ta phải chú ý. Lo bị người ta để mắt đến, ta mới bảo Hoan nhi nhờ người có thể tin được âm thầm mua hộ.”
Ngưu Hữu Đạo nghe xong vẫn không hiểu: “Có ý gì? Dùng số lượng nhiều một chút thì có sao đâu?”
Vân Cơ đáp: “Là ta dùng số lượng lớn.”
Ngưu Hữu Đạo giật mình, sau đó đã kịp phản ứng, liền hỏi: “Chẳng lẽ tiền bối muốn đột phá Nguyên Anh cảnh?”
Đều là người trong giới tu hành, tu hành có tiết tấu như thế nào, tất cả mọi người đều rõ ràng. Đến cảnh giới tu vi như Vân Cơ, hẳn sẽ tiến

hành theo chất lượng. Đột nhiên dùng nhiều linh nguyên đan như thế, đại khái cũng chỉ có một khả năng.
Còn vì sao phải lén lút, cũng không khó lý giải. Chín vị đang nhìn xuống thiên hạ kia cũng không muốn nhìn thấy người thứ mười xuất hiện chia chén canh với bọn họ.
Vân Cơ im lặng không nói, chẳng khác nào chấp nhận, trong lòng cảm thấy bối rối nhiều hơn, bối rối là vì lai lịch của Bách Lý Yết không rõ.
Ngưu Hữu Đạo cau mày. Đột phá Nguyên Anh cảnh, đồng nghĩa với việc siêu thoát khỏi gông cùm xiềng xích của nhục thân, cần một số tài nguyên đặc biệt để phụ trợ, mà những tài nguyên này lại bị Cửu đại chí tôn khống chế rất gắt gao, tại sao Vân Cơ lại có suy nghĩ này? Nếu không có sự chuẩn bị, mạo muội đột phá, nhục thân sẽ không chịu nổi mà chết.
Hai chữ "đột nhiên" khiến Ngưu Hữu Đạo ý thức được điều gì, thấp giọng hỏi: "Tiền bối không tiếc nhiều lần tiến vào Điệp Mộng Huyễn Giới tìm kiếm Vạn Thú Linh châu, khi linh châu đến tay thì tiến hành đột phá, chẳng lẽ Vạn Thú Linh châu có liên quan đến việc đột phá Nguyên Anh cảnh?"
Vân Cơ không muốn trả lời vấn đề này, ngược lại có vẻ lo lắng hỏi hắn: "Ngươi cảm thấy Bách Lý Yết này là người như thế nào?"
Ngưu Hữu Đạo đáp: "Ta làm sao mà biết được, loại người gì cũng có khả năng, ta đang điều tra đây. Tiền bối, người làm việc quá hồ đồ rồi, giống như càng che càng lộ. Tại sao chuyện này lại đưa cho người khác làm chứ?"
Vân Cơ gấp lên: "Thiên hạ có nhiều tu sĩ mua đồ như vậy, đủ thứ cần thiết, sai người đi mua thì như thế nào? Ta làm sao biết Bách Lý Yết lại là người có vấn đề? Không được, người này không thể lưu lại. Ngươi có biết gã đang ở đâu không? Ta nhất định phải diệt trừ gã."
Ngưu Hữu Đạo đáp: "Ngay cả gã là ai tiền bối còn không biết, dám tùy tiện động đến gã sao? Vạn nhất là người của Phiêu Miễu các thì sao? Giết gã, chẳng phải một lần nữa càng che càng lộ?"
Nghe Ngưu Hữu Đạo đề cập có thể là người của Phiêu Miễu các, Vân Cơ hãi hùng khiếp vía, trong lòng bắt đầu loạn lên: "Ngươi hoài nghi gã là người của Phiêu Miễu các?"

Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta chỉ nói như vậy thôi, loại người gì cũng có khả năng. Trước khi chưa biết rõ nội tình thì đừng lộn xộn. Nếu không, chính là tự tìm phiền phức. Tiền bối nhờ đối phương giao linh đan mấy lần rồi?”
Vân Cơ nói: “Nghe Hoan nhi nói, đây chỉ là lần đầu tiên. Lúc trước, Hoan nhi tự mình đi mua một lần, về sau thì giao cho gã. Đây là lần đầu tiên gã đem linh đan đến.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi tiếp: “Gã đưa đến bao nhiêu?”
Vân Cơ đáp: “Một ngàn viên.”
Một ngàn viên nói nhiều không nhiều, nói ít không ít. Ngưu Hữu Đạo nhẹ nhàng thở ra: “Vấn đề cũng không lớn. Môn phái bình thường, mỗi lần mua hơn ngàn viên cũng chẳng có gì lạ. Dù sao yêu tu của Độ Vân Sơn cũng không ít.”
Vân Cơ có vẻ bi quan, lắc đầu nói: “Không phải như ngươi đã nghĩ. Ngươi có quyền thế một phương, phi hành tọa kỵ là Xích Liệp Điêu, là thứ mà cả một đời chúng ta cũng không dám hy vọng. Ngươi xuất thân danh môn chính phái, vừa rời khỏi núi là nổi tiếng khắp thiên hạ, không hiểu nổi khổ của những tu sĩ không có địa vị như chúng ta. Tài lực của Độ Vân Sơn làm sao có thể so sánh với tài nguyên của các môn phái bên ngoài chứ, bình thường chỉ có thể phát chút tiền, để tiểu yêu của mình đi mua sắm, đột nhiên mua nhiều như vậy, hoàn toàn không hợp với lẽ thường.”
Ngưu Hữu Đạo lập tức đau đầu.
Ai ngờ, Vân Cơ lại còn tưới thêm dầu vào lửa, bồi một câu: “Hoan nhi đã giao dịch với gã xong, bảo gã ba tháng sau giao thêm một ngàn viên.”
Ngưu Hữu Đạo hoàn toàn bó tay, thấp giọng hỏi: “Tiền bối điên rồi, tiền bối biết chuyện của mình không thể để lộ ra ngoài, sao có thể giao phó cho người ngoài đi làm như thế, không biết phân ra từng nhóm người đi xử lý sao?”
Vân Cơ hỏi ngược lại: “Hoan nhi cũng không có ý định để cho Bách Lý Yết giải quyết hoàn toàn chuyện này, chỉ tạm thời giao cho gã, sau hai ba lần thì thay người, làm sao biết Bách Lý Yết có vấn đề chứ?”
Cuối cùng, cũng vẫn là dây vào Bách Lý Yết. Nếu không, một chút vấn đề cũng sẽ không có.

Ngưu Hữu Đạo cũng không tranh luận với nàng ta chuyện này nữa. Sự việc đã phát sinh, có tranh luận tiếp cũng không có ý nghĩa. Hắn đi qua đi lại rồi nói: “Chỉ sợ không phải ngẫu nhiên, có lẽ gã đã sớm để mắt đến mọi người, cho nên mới lui tới với Vân Hoan, nhận được sự tin tưởng của Vân Hoan. Gã đang nhắm vào sản nghiệp nhiều năm qua của Độ Vân Sơn. Sự việc lọt vào tay gã cũng không ngoài ý muốn.”
Vân Cơ nói: “Tại sao lại để mắt đến chúng ta chứ? Độ Vân Sơn chúng ta có quan trọng đâu? Chuyện Linh châu, ta cũng không đề cập với người nào.”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Điều này chẳng liên quan đến việc quan trọng hay không. Cách chơi của một số người không giống với cách chơi của Độ Vân Sơn, không phải như tiền bối đã nghĩ.”
Hắn cũng có chút đau đầu, không nghĩ đến sẽ gặp chuyện như vậy. Đây đã phạm vào tối kỵ của Cửu đại chí tôn. Nếu chín người đó ra tay, tai họa sẽ ngập đầu, thiên hạ không ai cản nổi.
Hắn đã che giấu không nói, chính là muốn tránh chuyện không may. Bảo hắn bán đứng Vân Cơ? Không nói đến đạo nghĩa không có, ngay cả mông của hắn cũng không được sạch.
Mấu chốt của vấn đề vẫn là thân phận của Bách Lý Yết. Hắn liên tưởng đến Lệnh Hồ Thu, ngược lại hy vọng Bách Lý Yết là người của Hiểu Nguyệt các.
Nhìn biểu hiện biến ảo khó lường của hắn, trái tim Vân Cơ cũng dâng đến cổ họng, nghĩ lại cũng có thể nghĩ, đổi lại là người khác, vì tự vệ cũng có thể bán đứng nàng ta.
Cũng may Ngưu Hữu Đạo làm việc luôn có điểm mấu chốt, từ trước đến nay đều tuân thủ nghiêm ngặt hai chữ “đạo nghĩa”.
Cộng thêm rận nổi quá nhiều trên người nên không sợ ngứa nữa. Bên cạnh có một Thánh La Sát, chẳng khác nào một quả bom, có đảm đương việc bên này hay không cũng không có gì khác biệt, chung quy cũng không nên từ bỏ, vẫn nên tham gia vào. Bởi vì không can dự cũng không được, chỉ cần hắn không bán đứng Vân Cơ, hắn sẽ tham gia. Nếu Vân Cơ xảy ra chuyện, hắn cũng sẽ bị lôi xuống nước.
Suy nghĩ một chút, hắn đã có quyết định, dừng bước trước mặt Vân Cơ, trầm giọng nói: “Một ngàn viên linh đan này, tiền bối không được dùng,

nhưng cũng không được để nó biến mất, lập tức phân phát xuống cho tiểu yêu bên dưới.”

Thấy hắn đồng ý tham gia, điều này nói rõ cả bọn đã bước lên cùng một con thuyền, có họa đến cũng phải gánh chịu. Vân Cơ liên tục gật đầu: “Được, ta sẽ đi sắp xếp. Một ngàn viên sau ba tháng, ta sẽ bảo Hoan nhi từ chối.”

Chương 915: Nhìn Xem Buộc Bên Nào Là Phù Hợp (2)

Chương 915: Nhìn Xem Buộc Bên Nào Là Phù Hợp (2)
“Không thể từ chối.” Ngưu Hữu Đạo khoát tay: “Nếu gã thật sự có vấn đề, nhất định sẽ để mắt đến tiền bối, tiếp tục để gã mua, không được đánh rắn động cỏ.”
Vân Cơ không đồng ý: “Phát xuống một lần còn chưa đủ, còn phải phát xuống cho tiểu yêu lần nữa sao? Chuyện này không được bình thường.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Sau khi phát xong đống linh đan này, tiền bối lập tức phái nhân thủ Độ Vân Sơn bí mật đến quận Thanh Sơn của ta. Chuyện mượn binh, chỉ sợ làm giả hóa thật rồi.”
Vân Cơ sửng sốt, chợt hiểu ra ý của hắn. Muốn bên này xuất ra yêu tu, chính là thù lao cho Ngưu Hữu Đạo, lập tức gật đầu: “Ta hiểu ý của ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nhớ, không được gióng trống khua chiêng, phải bí mật đến đó, càng bí ẩn đối phương lại càng không dễ hoài nghi. Bên phía của ta có người cấu kết với gã, gã tất nhiên sẽ biết được tin tức. Chuyện linh đan, tiền bối cũng không cần phải lo lắng. Mấy môn phái của ta có đủ linh đan cho tiền bối dùng mà không gây hoài nghi.”
Hai người to nhỏ thương lượng một hồi. Sau khi gỡ mọi rắc rối một cách thỏa đáng, Vân Cơ nhẹ nhàng thở ra, đột nhiên hỏi: “Vì sao ngươi lại giúp ta? Ngươi không sợ gây phiền phức cho mình sao?”
“Đương nhiên là sợ, nhưng ta cũng không thể thấy phiền phức liền tránh.”
“Được, ngươi đúng là người bạn đáng để ta kết giao.”
“Bạn? Ta và con trai tiền bối kết bái huynh đệ, chúng ta là bạn ngang hàng, có phải không được thích hợp không?”

“Không cần phải để ý đến nó.”
Ngưu Hữu Đạo không phản bác được, cười khổ nói: “Không nói chuyện này nữa, ta không thể ở đây lâu, tiền bối hãy chuẩn bị một chút rồi theo ta rời đi.”
Vân Cơ gật đầu, sau đó bước nhanh ra ngoài.
Trở lại động phủ Vân Tiêu, vừa chạm mặt Vân Hoan, Vân Cơ đã khoát tay bảo đám người Hầu Kình Thiên lui ra ngoài.
Không có người ngoài, Vân Hoan tiến lên hỏi: “Nương, chuyện gì vậy?”
Bốp! Vân Cơ giơ tay tát một cái không nhẹ vào mặt y.
“...” Vân Hoan lảo đảo, ôm lấy mặt, mắt mở to không hiểu vì sao lại bị đánh.
Một lát sau, y mới từ miệng của mẫu thân biết được nguyên thân tại sao mình bị đánh, sau lưng cũng đổ mồ hôi lạnh.
Vân Cơ cũng không ở lâu, sau khi căn dặn cẩn thận, liền cùng với ba người Ngưu Hữu Đạo bước lên Xích Liệp Điêu. Con Xích Liệp Điêu chở theo bốn người, trọng tải cũng không nhẹ.
Vân Hoan đứng bên vách núi đưa mắt nhìn theo.
Cúi xuống nhìn khung cảnh sông núi quen thuộc bên dưới, Vân Cơ đã đeo một dải lụa trắng trên mặt âm thầm thở dài.
Sự tình có lẽ không đến mức bết bát như vậy. Cho dù bối cảnh của Bách Lý Yết còn chưa rõ, nhưng thật sự không thể coi thường. Nàng ta không dám đánh cược, Ngưu Hữu Đạo cũng không dám. Loại chuyện này, nếu xảy ra nguy hiểm, bọn họ sẽ đảm đương không nổi, chỉ có thể làm sao an toàn trở ra thôi.
Quản Phương Nghi thỉnh thoảng liếc nhìn Vân Cơ, âm thầm tặc lưỡi, phát hiện không có chuyện gì Đạo gia tự thân xuất mã là không làm được. Chuyện mượn binh như thế, Đạo gia chỉ tùy tiện vài câu đã làm xong.
Khi mọi người về đến Mao Lư sơn trang thì đêm cũng đã khuya. Ngưu Hữu Đạo cũng không mang Vân Cơ về thẳng Mao Lư sơn trang, mà sắp xếp cho nàng ta ở lại một khách viện, điều hai nữ đệ tử từ ba phái đến hầu hạ.
Khi trở lại Mao Lư sơn trang, Ngưu Hữu Đạo đến tìm Viên Cương trước.

Viên Cương đón hắn vào phòng của mình. Vừa đóng cửa xong, hắn ta vội quay đầu lại hỏi: “Như thế nào rồi?”
Ngưu Hữu Đạo thở ra một hơi: “Chính là Bách Lý Yết.”
Gương mặt Viên Cương căng ra: “Quả nhiên là có vấn đề.”
“Chúng ta nhất định phải làm rõ thân phận của Bách Lý Yết.” Ngưu Hữu Đạo đem chuyện của Vân Cơ nói cho Viên Cương nghe: “Mặc dù không biết gã có ác ý với Độ Vân Sơn hay không, nhưng ta cảm thấy không ổn.”
Viên Cương cau mày nói: “Tay thò dài như vậy, lai lịch sợ là không nhỏ.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Ngươi định làm như thế nào?” Hắn có thể hỏi như vậy, chứng tỏ trình độ coi trọng Vân Cơ rất cao.
Viên Cương quay đầu, bước đến bên bàn, lấy ra một tờ giấy trong chồng giấy trên bàn, là một tấm bản đồ, sau đó trải rộng lên trên bàn.
Ngưu Hữu Đạo đến gần, phát hiện Viên Cương đã vẽ lại đại khái bản đồ thành Trích Tinh.
“Đây chính là Thuận Phong Đường.” Viên Cương điểm một vị trí trên bản đồ: “Ta đoán, đây chính là cứ điểm Bách Lý Yết truyền tin. Nếu là cứ điểm bí mật, tất sẽ có liên lạc với người đứng đằng sau. Nếu quan sát bốn phía xung quanh, muốn theo dõi toàn bộ Kim Sí bay ra từ chỗ này là không thể. Cho nên ta chỉ theo dõi những con Kim Sí bay cự ly ngắn. Sau khi tập hợp lại, ta sẽ sắp xếp lại một lần, xem có thể tìm ra được quy luật nào hay không, sau đó lại tiếp tục khóa chặt một con để tìm ra manh mối.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nếu không thể sắp xếp được thì sao?”
Viên Cương trầm ngâm đáp: “Chỉ có thể cố hết sức thử một lần. Chúng ta không có cách nào tiến vào nội bộ Thuận Phong Đường để thăm dò, cũng không có khả năng theo dõi Bách Lý Yết, rất dễ bị bại lộ.”
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm tấm bản đồ, ánh mắt lóe lên sự ngoan lệ: “Cho ngươi một tháng, nếu thật sự không có cách, cũng đừng phí sức vào cách này nữa, cứ trực tiếp bắt Bách Lý Yết, cạy miệng của gã ra.”
Viên Cương nói: “Nếu gã không khai thì sao?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Mượn Khổ Thần đan của Hiểu Nguyệt các để dùng. Xem tình huống sau khi cạy miệng để quyết định, không thể lưu

lại được thì cứ giải quyết. Sợ là chúng ta sẽ nhìn thấy kết quả mà chúng ta không muốn thấy nhất.”
Viên Cương hiểu ý của hắn. Nếu thật là người của Phiêu Miểu các, vậy thì phiền phức rồi. Bách Lý Yết hoàn toàn không cần sợ thứ gì, có bắt cạy miệng cũng không thể trả về. Có bối cảnh cao như thế, Khổ Thần đan cũng không khống chế nổi.
Nếu Bách Lý Yết không thể quay về, sợ là tất cả mục tiêu mà Bách Lý Yết đang theo dõi cũng phải ngã như nấm mốc.
Đã từng có tiền lệ này. Phiêu Miễu các thà giết nhầm chứ không bỏ sót. Giết như giết kiến hôi, hoàn toàn chẳng cần nói đạo lý.
Nhưng ngươi lại không thể không điều tra rõ ràng. Người phụ trách tình báo trụ cột của Mao Lư sơn trang xảy ra vấn đề, vạn nhất không phải Phiêu Miễu các thì sao, sao có thể tùy ý để thế lực đối địch càn rỡ?
Nếu là trước đó, cùng lắm thì trực tiếp giao việc này cho Công Tôn Bố xử lý. Nhưng hôm nay, ông ta lại liên lụy vào chuyện đột phá của Vân Cơ. Hai chuyện này đều liên quan đến Bách Lý Yết. Vì thế, khi giải quyết chuyện Vân Cơ không được để xảy ra sơ hở.
Viên Cương do dự một chút rồi nói: “Ta sẽ cố hết sức, nếu thực sự không được, cũng không ngại làm vài chuyện với Công Tôn Bố.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nếu thật sự là Phiêu Miễu các, ngươi cảm thấy Công Tôn Bố dám phản ta, hay là dám phản Phiêu Miễu các?”
Viên Cương im lặng.
Mười ngón tay đang đặt lên chuôi kiếm nhúc nhích, Ngưu Hữu Đạo chậm rãi nói: “Nếu thật sự không được, chúng ta không thể tùy tiện động vào Bách Lý Yết. Một khi động, nhất định phải khống chế được gã. Thành chủ thành Trích Tinh Toa Huyễn Lệ và Các chủ Băng Tuyết các, ngươi hãy bỏ ra chút sức nghiên cứu một chút, xem buộc bên nào là phù hợp. Chỉ cần đắc thủ, bất luận động Công Tôn Bố hay là Bách Lý Yết đều không thành vấn đề.”
Viên Cương cúi đầu. Hắn ra hiểu rất rõ Ngưu Hữu Đạo, biết hắn ép buộc hai người này là có ý đồ gì, biện pháp thế này Đạo gia cũng đã từng sử dụng, rất dơ bẩn và đen tối. Đây không phải chuyện hắn ta muốn làm.
Viên Cương trầm ngâm nói: “Đạo gia, hai người bọn họ vô tội.”

Mỗi khi như thế này, hắn ta sẽ nhớ lại một thân phận khác của Đạo gia – kiêu hùng trong giới xã hội đen!
“Vô tội?” Ngưu Hữu Đạo bước tới trước mặt hắn ta, hỏi: “Vô tội ở đâu? Có lẽ, nói một cách tương đối thì là vô tội, nhưng lập trường của họ không thể thay đổi, có bao nhiêu người đã chết chỉ vì một câu của hai người, hoặc chỉ vì hai người họ không vui mà chết? Vô tội sao? Nếu họ là nữ tử nhà lành, khẳng định ta sẽ không động đến họ. Hầu Tử, trước mắt ta có hai lựa chọn, ép buộc hai người họ, hay là bán người nhà mình, ngươi chọn giúp ta.”

Chương 916: Kẻ Vọng Động, Chết!

Chương 916: Kẻ Vọng Động, Chết!
“Vân Cơ tính là người nhà sao? Vân Hoan có xem ngài là người một nhà sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói rõ ý nghĩa của việc mạo hiểm: “Một người có thể trở thành cao thủ Nguyên Anh kỳ!”
Viên Cương trầm mặc không nói gì. Hắn ta hiểu Đạo gia nhìn xa hơn mình, nhưng làm vậy, thực sự hắn ta rất khó chấp nhận.
Thấy hắn ta không nói gì, Ngưu Hữu Đạo ép hỏi: “Ngươi cũng hiểu rõ thế cục thế nào, ta cũng sẽ không bức ngươi làm hay không. Ta có thể để Hồng Nương đi lo liệu. Nhưng mặt này thì gan bà ta không đủ lớn, cũng không có được kinh nghiệm như ngươi.”
Để Quản Phương Nghi đi lo liệu việc này, đừng nói là Ngưu Hữu Đạo, ngay cả Viên Cương cũng không yên tâm, cuối cùng, hắn ta đành rầu rĩ nói: “Nếu không phải ta làm thì bảo Công Tôn Bố đi làm đi, ổn thoả hơn là Bách Lý Yết.”
Ngưu Hữu Đạo không chút do dự mà bác bỏ: “Hoặc là không làm, đã làm thì tuyệt đối không thể mạo hiểm. Nhất định phải tối đa hoá lợi ích, việc khống chế được Bách Lý Yết có thể phát huy tác dụng càng lớn hơn!”
Viên Cương đã hiểu. Một khi động vào hai nữ nhân kia, sẽ ra tay với Bách Lý Yết.
“Đưa cho ta một bản kế hoạch chặt chẽ chu đáo khả thi.” Ngưu Hữu Đạo vỗ vỗ bả vai hắn ta, sau đó, chống kiếm xoay người, mở cửa, đi ra.
…
Trong những ngày sau đó, Ngưu Hữu Đạo tập trung lưu ý tin tức các ngả, thu thập tin tình báo từ các phương, chú ý tới sự thay đổi của thế cục.

Rõ ràng các nước khác đều không thể đứng ngoài cuộc với thế cục nước Yến, gần như đều quấn vào đó cả.
Được Tấn, Vệ ủng hộ, hai nước Hàn, Tống muốn rung chuyển nước Yến cũng khá khó khăn.
Hai nước Hàn, Tống phái tới rất nhiều tu sĩ ủng hộ phản quân Thương Châu. Ba nước phía tây cũng phái tới nhiều tu sĩ đối kháng, để cho ba đại phái của nước Yến có thể rảnh tay toàn lực hiệp trợ đại quân nước Yến tập kết ở biên cảnh phòng ngự Hàn Tống, khiến cho hai nước Hàn Tống không dám tuỳ tiện vượt xâm nhập.
Giằng co vẫn ở trong nội bộ nước Yến. Một khi nội bộ nước Yến sụp đổ triệt để, đại quân nước Yến tập trung ở biên cảnh không cần đánh cũng sẽ tự bại.
Để đánh bại đối phương, chiến trường kéo dài tới tận bên ngoài các nước khác.
Hàn Tống phái tu sĩ tập kích đội tàu ba nước phía tây chi viện cho nước Yến, muốn phá huỷ nguồn cung đại quân cho nước Yến. Tu sĩ ba nước hợp lực hộ vệ.
Hàn Tống cũng cung cấp rất nhiều tài nguyên cho phản quân Thương Châu, nhưng biên cảnh bị triều đình nước Yến tập trung rất nhiều nhân mã phong toả, nên không thể không vận chuyển theo đường biển. Bởi vậy, đến mà không trả lễ thì không phải, tu sĩ ba nước phía tây cũng phái người tập kích đội tàu của hai nước Hàn Tống.
Song phương đại chiến trên biển, ngươi tới ta đi đánh giết không ngừng, không biết máu của bao nhiêu tu sĩ nhuộm đỏ biển xanh.
Nước Triệu phát tài. Tất cả vật tư vận chuyển đến nước Yến muốn đi đường biển đều phải qua hải vực nước Triệu, đi đường bộ cũng phải qua địa bàn nước Triệu. Muốn nước Triệu không tham gia, không cho chút lợi ích làm sao được.
Nước Triệu giở công phu sư tử ngoạm, tất cả vật tư đi qua địa bàn nước Triệu đều phải để lại một nửa.
Cuối cùng, dưới áp lực của ba nước phía tây, nước Triệu đành nhả ra, chỉ cần ba phần. Nước Triệu không cần làm gì cũng có thể thu ba phần mười lương thực, binh khí và chiến mã vận đến nước Yến, thực sự trên đời không có con đường nào phát tài nhanh hơn con đường này nữa.

Trong Phiêu Miễu Các, một đoàn người chia làm ba phái, một phái trung lập không lên tiếng, hai phái khác nhao nhao cãi nhau túi bụi. Phiêu Miễu Các mở một mắt nhắm một mắt, không có kết luận.
…
Trước mộ Hắc Mẫu Đơn, Ngưu Hữu Đạo chống kiếm nhắm mắt đứng lặng lẽ.
Công Tôn Bố đi vào, đưa một bản tin tình báo lên: “Đạo gia, đây là tập hợp chiến cục.”
Ngưu Hữu Đạo không định nhận lấy, nhắm mắt chầm chậm hỏi: “Đoàn viện quân đầu tiên của triều đình đã tới. Tình hình chiến đấu có biến hoá gì không?”
Công Tôn Bố thở dài: “Đoàn viện quân đầu tiên, đánh một trận liền bại, không phải đối thủ của phản quân!”
Ngưu Hữu Đạo mở mắt nghiêng đầu nhìn: “Phản quân có bao nhiêu người? Làm sao mà mới đánh một trận đã bại rồi?”
“Đạo gia, thế cục rất loạn, căn cứ vào tin tức truyền đến, chiến loạn xảy ra, khắp nơi đều là lưu dân, vì không có gì ăn nên không biết đã có bao nhiêu người tụ tập làm phỉ đánh cướp. Không giống chúng ta cách xa ba nước phía tây, Nguyên Châu rất gần với nước Tống, phản quân Thương Châu toàn lực đả thông đường biển Nguyên Châu, chiếm được rất nhiều vật tư từ hai nước Hàn Tống vận chuyển đến. Có được nhiều lương thực trong tay, Ngô Công Lĩnh kêu gọi lưu khấu tơi gia nhập. Để có thể nhét đầy bụng, rất nhiều lưu khấu tới tìm nơi nương tựa, chỉ trong một thời gian ngắn, Ngô Công Lĩnh lại tăng thêm trăm vạn người. Chỉ cần có lưu dân đói bụng, y sẽ không thiếu nguồn mộ lính, một đường lấy chiến làm đích!”
“Triều đình đâu? Chẳng lẽ không thể bắt chước, ngăn chặn lưu dân tới gia nhập phản quân sao?”
Công Tôn Bố cười khổ lắc đầu: “Gần như triều đình đã dốc toàn lực để ứng đối với hai nước Hàn Tống, còn chờ ba nước phía tây viện trợ, chinh lương khắp nơi cũng không kịp, đâu còn bỏ ra được nhiều lương thực như vậy để giúp đỡ nạn dân chứ? Nếu thực ngắt ra từ khẩu phần lương thực của đại quân, sợ là không chiến tự bại.”

“Ai!” Ngưu Hữu Đạo khẽ thở dài. Chiến sự nổ ra, không biết bao nhiêu bách tính phải tan cửa nát nhà.
Kiếp trước hắn chưa từng trải qua thời đại này, bây giờ, thân trong chiến loạn, mới cảm nhận được câu cửa son rượu thịt thối, ngoài đường người chết đói, thực sự không phải nói suông.
Công Tôn Bố hơi trầm mặc, lại hỏi: “Đạo gia, nghe nói có một vị khách thần bí đến khách viện?”
Ngưu Hữu Đạo cười nhạt: “Nào có vị khách nào thần bí? Là Vân Cơ sơn chủ Độ Vân Sơn thôi.”
Công Tôn Bố kinh ngạc: “Bà ta tới đây làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo vung ngón tay chỉ lên trời: “Ngươi xem, Đại Yên đại loạn, ngươi cảm thấy Nam Châu ta có thể an phận trong một góc may mắn mà thoát khỏi sao? Ta không thể không chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất, đi tới Độ Vân Sơn mượn binh. Bầy yêu Độ Vân Sơn đang trên đường tới.”
Công Tôn Bố cười nói: “Vẫn là Đạo gia có mặt mũi lớn, có thể khiến cho Độ Vân Sơn chịu mạo hiểm cuốn vào như vậy.”
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Không phải vì mặt mũi của ta, tốn không ít tiền đấy. Mời người làm việc có thể không tốn tiền sao? Đương nhiên, cũng không phải hoàn toàn là vấn đề tiền nong. Đương gia Độ Vân Sơn Vân Hoan là huynh đệ kết bái của ta, coi như y cũng nể mặt ta phần nào. Lại nói, ta sẽ không để cho bọn họ bị cuốn vào chém giết thực sự, chỉ là góp sức phòng ngự cho Nam Châu thôi. Không chỉ Độ Vân Sơn, còn vị tỷ tỷ kết bái kia của ta, Quỷ Mẫu của Hãm Âm Sơn nữa, ta cũng đã đưa tin, hy vọng bà ấy có thể suất lĩnh bầy quỷ tu ở Hãm Âm Sơn đến đây tương trợ.”
“…” Công Tôn Bố im lặng, khoé miệng hơi run run. Đâu ra lại thêm một vị huynh đệ kết nghĩa nữa. Rốt cuộc vị này có bao nhiêu huynh đệ kết bái?
…
Trong Anh Vũ Đường, phủ thứ sử Nam Châu.
Ầm! Thương Triều Tông đập tin tình báo mới nhận được lên bàn.
Y thở phì phì đi tới đi lui: “Mười vạn đại quân, đối mặt với một đám người ô hợp, thế mà mới đánh một trận đã thất bại. Trận này đánh thế

nào đây?”
Lam Nhược Đình thở dài: “Tuy chỉ là đám ô hợp lưu khấu hợp thành, nhưng cũng đếm đủ năm mươi vạn, Ngô Công Lĩnh cũng là lão tướng từng trải qua chinh chiến.”
Mông Sơn Minh thong thả nói: “Ngô Công Lĩnh chỉ huy thoả đáng là một chuyện. Mặt khác, Thứ sử Bàng Châu Khang Mậu Kim cũng chỉ là đối phó, cố ý bảo tồn thực lực, trước khi viện quân đến, trông mong y đổ máu tới cùng với Ngô Công Lĩnh… ha ha!”
Thương Triều Tông nhìn tấm địa đồ nước Yến rộng lớn treo trên vách tường, giơ tay, bi phẫn nói: “Còn nói là bảo tồn thực lực, Thương thị Đại Yến ta sẽ mất nước! Ngô Công Lĩnh, đừng có rơi vào tay bản Vương, nếu không, chắc chắn bản Vương sẽ băm ngươi thiên đao vạn quả!” Đột nhiên y quay người: “Bản Vương muốn chủ động xin đi, suất lĩnh nhân mã Nam Châu xuất chinh bình định, ý hai vị thế nào?”

Chương 917: Khẩu Chiến Quần Thần (1)

Chương 917: Khẩu Chiến Quần Thần (1)
Mông Sơn Minh xụ mặt không lên tiếng.
Lam Nhược Đình khổ sở nói: “Vương gia, Đạo gia sẽ không đồng ý, Đại Thiện Sơn sẽ không đồng ý. Với việc này, Đại Thiện Sơn kiên định đứng về bên Đạo gia. Đạo gia không hé miệng, đại quân Nam Châu sẽ không thể ra được Nam Châu. Đạo gia nói, vẫn chưa đến lúc chúng ta ra tay, án binh bất động, tích lương, nghỉ ngơi dưỡng sức! Đạo gia đã hạ chỉ thị rõ ràng, ba phái lớn cũng chỉ có thể nghe một nửa, ba nước phía tây vận chuyển lương thực, binh khí, chiến mã qua đường tắt Nam Châu cũng phải nghĩ cách giữ lại, để lại Nam Châu để tích súc, dự trữ phòng ngừa vạn nhất!”
“Trời ạ!” Thương Triều Tông giang rộng hai tay, bi phẫn vô cùng nói: “Sao lại như thế? Chúng ta có khác gì những kẻ không để ý đến tồn vong của Đại Yến, chỉ biết bảo tồn thực lực? Không, chúng ta còn không bằng bọn họ. Bọn họ chỉ bảo tồn thực lực, còn chúng ta, không chỉ bảo tồn thực lực, mà còn cắt xén tiếp tế của triều đình trong quốc nạn!”
Mông Sơn Minh yếu ớt thở dài: “Vương gia, suy nghĩ của Đạo gia chưa chắc đã sai, những người kia đều chỉ muốn bảo tồn thực lực, có chắp tay đưa toàn bộ tiếp tế cho bọn họ cũng lãng phí. Vương gia, Đạo gia không phải kẻ bắn tên không đích, hắn nói như vậy, khẳng định có nguyên nhân.”
Thương Triều Tông nổi giận chỉ ra ngoài cửa: “Cả ngày hắn du sơn ngoạn thủ trong Mao Lư sơn trang, có thể có nguyên nhân gì? Nói cho cùng, còn không phải là bảo tồn thực lực, không quan tâm đến sinh tử tồn vong của Đại Yến…”

Hai mắt Mông Sơn Minh loé lên, đột nhiên sẵng giọng quát: “Vương gia, cẩn thận ngôn từ!”
Lam Nhược Đình hơi kinh hoảng chạy đến cửa, cẩn thận nhìn quanh bên ngoài. Ông ta lo lắng Thương Triều Tông lớn tiếng như thế sẽ bị người ta nghe được. Nếu lời này truyền tới tai Ngưu Hữu Đạo, ông ta không dám tưởng tượng hậu quả.
Vị Đạo gia kia, bình thường nhìn như ôn hoà, thực chất, bên trong không phải loại lương thiện.
Tại Nam Châu, nếu nói có ai có thể đổi luôn vào chỗ Thương Triều Tông mà không gây ra ảnh hưởng gì, duy chỉ có một Ngưu Hữu Đạo!
Nhân mã Nam Châu và thế lực tu hành, uy vọng của một mình Ngưu Hữu Đạo có thể san bằng hết!
Thương Triều Tông cũng giật mình, dần dần cúi đầu, trầm trầm nói: “Đưa tin tới Mao Lư sơn trang, ta muốn gặp Đạo gia!”
Y lệnh, tin tức lập tức truyền đi.
Nhưng tin Mao Lư sơn trang truyền về chỉ có mấy chữ “Không gặp! Trên dưới Nam Châu án binh bất động, tích lương, nghỉ ngơi dưỡng sức. Kẻ vọng động, chết!”
Xem xong nội dung ngắn ngủi trên trang giấy, căn bản không có cửa thương lượng, Thương Triều Tông chán nản ngã ngồi trên ghế, cả người hoàn toàn xuội lơ.
Cùng lúc đó, lại có tin tức truyền tới chỗ Ngưu Hữu Đạo.
Khi nhận Được tin, Ngưu Hữu Đạo đang ngồi ở ven hồ cầm gậy trúc câu cá. Bằng vào tu vi củah ắn, đưa tay vào trong hồ là có thể vớt được cá, không cần phải chậm rãi câu.
Câu cá không phải mục đích mà là tiêu khiển, cũng là phương thức để sắp xếp lại mạch suy nghĩ.
Viên Cương đi tới, đặt một tờ giấy vào tay Ngưu Hữu Đạo, bản thân mình xếp bằng ngồi bên cạnh, chậm rãi nắm chặt đám cỏ.
Ngưu Hữu Đạo mở giấy, xem qua nội dung trong thư, có vẻ tự nhủ lẩm bẩm: “Du sơn ngoạn thuỷ… bảo tồn thực lực… không quan tâm đến tồn vong của Đại Yến…”
Nội dung hắn vừa đọc được chính là những lời kiêu ngạo mà Thương Triều Tông vừa nói về mình, gần như không sót một chữ nào.

Thế cục bước từng bước cho đến hôm nay, thực sự y cho rằng hắn có thể trốn ở nơi sơn dã bỏ mặc chuyện bên phủ thành sao? Không thể hoàn toàn không để ý chứ. Hắn có thể không quấy nhiễu Thương Triều Tông ben kia, nhưng không thể để thế cục Nam Châu mất khống chế, không thể thiếu vài thủ đoạn giám thị.
Giống như Bách Lý Yết với Công Tôn Bố, bằng vào sức ảnh hưởng của Ngưu Hữu Đạo tại Nam Châu bây giờ, muốn cài người ở lại bên cạnh Thương Triều Tông rất dễ.
Vì sao hắn lại gửi cho Thương Triều Tông cái tin không nể mặt mũi y như vậy? Vì hắn đã biết Thương Triều Tông không nhịn được nữa rồi, cũng biết y gặp mặt sẽ nói gì. Ý hắn đã quyết, không thể xuất binh tức là không thể xuất binh. Có chuyện gì đáng nói?
Hắn nói hết lời ngoan độc như vậy là vì muốn dội một chậu nước lạnh cho Thương Triều Tông tỉnh ra, đừng có nóng đầu.
Đọc hết, Ngưu Hữu Đạo nhếch miệng mỉm cười, quay sang Vien Cương, thấy sắc mặt hắn ta rất nặng nề.
Ném thư lại trên đùi Viên Cương, nhìn sang mặt hồ, Ngưu Hữu Đạo tiếp tục câu cá của mình, ngoài miệng nói: “Hiện giờ còn cảm thấy ta làm như vậy là không đúng sao?”
Viên Cương chậm rãi cuốn giấy lại: “Ngài muốn nói là biết người biết mặt không biết lòng sao? Muốn nói ta đã nhìn sai người sao? Thực ra cũng không nghiêm trọng như vậy, y chỉ càu nhàu phát tiết thôi.”
“Ta cũng không cảm thấy quá quan trọng, không ai muốn làm con rối bị người ta điều khiển, ai cũng có cảm xúc, phát tiết một chút cũng rất bình thường. Dù y có nói gì, với ta mà nói đều không quan trọng. Ta chỉ cần kết quả quá trình, một chút tạp âm cũng không thay đổi Được gì hết. Ta quan tâm tới suy nghĩ của ngươi. Hầu Tử, ta chỉ muốn ngươi hiểu, y không giống như hai chúng ta. Y là người muốn xưng Vương xưng Bá, một người muốn chăm sóc cả thiên hạ, đến cuối cùng, mặc kệ y là người thế nào, cuối cùng cũng sẽ thay đổi. Ngươi không nên quá kỳ vọng.”
“Ta có thể hiểu cảm giác của y. Ta cũng sẽ không ngồi nhìn quốc gia của mình bị ngoại địch xâm lược cắn nuốt hết, nhất định ta sẽ phản kháng, và sẽ hành động quyết liệt hơn y.”

“Người khác không biết, hẳn ngươi cũng biết thư Cao Kiến Thành gửi cho ta. Không cần Thương Triều Tông y chủ động xin đi, một khi chiến sự bất lợi, triều đình sẽ để cho nhân mã Nam Châu xuất binh. Nếu chiến sự bất lợi, triều đình có thể thuận lợi tiêu diệt phản quân, chúng ta cứ ngồi yên là được, sớm muộn gì cũng sẽ thấy rõ. Có gì mà phải gấp? Chuẩn bị thêm một chút, nắm được quyền lựa chọn tiến hay lùi không phải tốt hơn sao?”
“Có nên thông báo cho Vương gia một chút về tin tình báo Cao Kiến Thành gửi tới không? Vương gia ở trong đó, cái gì cũng không biết, dễ gây hiểm lầm.”
“Hiểu lầm cũng đành chịu. Tuyệt đối không thể để cho người khác biết chuyện Cao Kiến Thành, cũng chỉ có một số ít người biết. Một khi bị tiết lộ ra, trước có Cao Thiếu Minh bị bắt, sau lại để lộ bí mật, người trong triều không ngốc, sẽ bất lợi với Cao Kiến Thành. Một Cao Kiến Thành đủ chống đỡ trăm vạn hùng binh, cho nên, tuyệt đối không thể sơ suất. Vương gia hiểu lầm thì cứ để cho y hiểu lầm, coi như phối hợp đóng kịch.”
Viên Cương không nói gì.
Ngưu Hữu Đạo thu cần câu lại, cầm lưỡi câu, phát hiện không còn mồi nữa, lại móc mồi vào, thả xuống nước, bình thản câu. “Thương Triều Tông, tạm thời ta không muốn gặp y. Nhưng Mông Sơn Minh vẫn có thể nhìn ra được một chút. Ta không biết đánh trận, ta muốn nghe thử ý kiến của y về chiến sự để quyết đoán. Bảo Hồng Nương tự đi một chuyến, đón Mông Sơn Minh tới đây.”
Viên Cương khẽ gật đầu, đứng dậy mới nói: “Bên Thuận Phong đường, ta đã lấy chút đoan nghê, dặn người đi theo, không biết có ích không.”
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu hỏi: “Tình hình thế nào rồi?”
“Có không ít kim sí lui tới Thuận Phong Đường, bất quá, có một con kim sí, nhìn thì hướng đi không có quy luật nhưng thực ra có giấu quy luật ẩn. Kéo dài thời gian có thể thấy Được, mặc kệ là thời gian thả ra thay đổi thế nào, nhưng trong vòng ba ngày sẽ phát ra một chuyến.”
Ngưu Hữu Đạo nghiêm túc nói: “Cẩn thận chú ý một chút.”
“Yên tâm, bố trí xong rồi.”
…

Hoàng cung nước Yến, ba chưởng môn ba phái lớn Long Hưu, Cung Lâm Sách, Mạnh Tuyên cùng tề tựu trên một toà lầu các phẩm trà.
Đệ tử Linh Kiếm Sơn lên lầu, đưa lên một phong thư mật, Mạnh Tuyên xem xong, nói với hai người khác: “Đội tàu đưa lương ở nước Vệ truyền tin đến lại bị tập kích, lại hao tổn mấy trăm tu sĩ, năm chiếc thuyền lương bị đánh chìm xuống biển.”
Long Hựu lạnh nhạt nói: “Đúng là vượt ngoài ý muốn của chúng ta. Đánh trận này, tu sĩ ba nước Tấn Vệ Tề tổn thất không ít, ngược lại, nhân thủ ba phái chúng ta phái tới gia nhập vào đại quân giằng co cũng không có tổn thất gì.”

Chương 918: Khẩu Chiến Quần Thần (2)

Chương 918: Khẩu Chiến Quần Thần (2)
Cung Lâm Sách: “Thực đúng là khá bất ngờ. Giờ chính là lúc thực lực của các môn phái kia suy yếu, nếu vẫn tiếp tục như vậy, ta lại mong rằng chiến sự đừng kết thúc quá sớm.”
Ba người nhìn nhau, sắc mặt khác nhau, đều im lặng uống trà.
…
Trong một ngôi đại điện tại hoàng cung nước Triệu, có tiếng người dõng dạc vang lên, một lão tướng quân mặc giáp vàng đang tranh luận kịch liệt với quần thần.
Đại thần Phàn Tú chắp tay thưa với Hải Vô Cực đang ngồi trên ngai: “Bệ hạ, xuất binh đi! Nhất định phải nhanh chóng tạo áp lực với nước Hàn, bức bách nước Hàn triệt binh. Một khi nước Yến tan rã, nước Hàn nước Tống ăn được khối thịt béo này sẽ có cơ sở để phát triển ổn định. Nước Triệu ta bị kẹp ở giữa, sớm muộn gì cũng phải đối mặt với tai hoạ ngập đầu!”
Ầm! Lão tướng giáp vàng đứng dậy chỉ vào mặt Phàn Tú giận dữ mắng mỏ: “Phàn Tú lão tặc, ngươi nhận được bao nhiêu lợi ích từ nước Yến mà lại ra mặt cho bọn chúng như thế? Ngươi muốn chôn vùi cơ hội tốt để nước Triệu quật khởi đấy à, đáng chết! Phải chém!”
Phàn Tú đỏ mặt đứng dậy: “Bàng Đằng ăn nói bừa bãi, bôi xấu đại thần trước mặt mọi người. Xin Bệ hạ trị tội!”
Hải Vô Cực lập tức phất tay ra hiệu cho lão ngồi xuống, lại nhấn nhấn tay với lão tướng giáp vàng: “Bàng lão tướng quân, nói chuyện, không thể nói bừa!”

Lão tướng mặc giáp vàng hừ lạnh một tiếng với Phàn Tú, rồi ngồi xuống.
Người này là Đại Đô đốc nước Triệu, có đại quyền thống lĩnh binh mã nước Triệu, chức vị tương đương với Đại Tư Mã nước Yến, cả nhà trung liệt. Hai đời cha con, đã có ba người là Đại Đô đốc nước Triệu, có thể thấy được nước Triệu hậu đãi Bàng gia chừng nào.
Có điều, dường như Bàng gia không may mắn lắm, khi cha ông ta nhậm chức Đại Đô đốc, đánh một trận với nước Tề, đã chết trong tay Hô Diên Vô Hận - Thượng tướng quân nước Tề bây giờ. Thi thể cũng không tìm về được. Anh của ông ta nhậm chức Đại Đô đốc, đánh một trận với nước Yến, lại bị Ninh Vương Thương Kiến Bá đẩy vào tuyệt cảnh. Trong tuyệt cảnh vẫn không muốn bó tay chịu trói, đã rút kiếm tự vẫn, là nhờ Thái hậu hiện tại, Thương Ấu Lan ra mặt đòi lại từ trong tay nước Yến.
Lần này Bàng Đằng đến, biết thế nào cũng sẽ phải tranh cãi một trận, bèn cố ý mặc chiến giáp.
Hải Vô Cực gọi ông ta đến. Gần đây trong triều tranh cãi ầm ỹ, ông ta không chịu nổi, đành phải gọi Bàng Đằng tới cãi.
Trong bảy nước, có hai vị Đại Đô đốc thống lĩnh đại quyền binh mã. Kim giáp nước Triệu Bàng Đằng, Ngân giáp nước Tống, La Chiếu.
Bàng Đằng đã qua tuổi lục tuần, tuổi tác đã già, trước xế chiều muốn báo đại ân của nước Triệu với Bàng gia.
La Chiếu mười bốn tuổi tòng quân, mười tám tuổi suất bộ giao chiến một trận với Anh Dương Vũ Liệt nước Yến, toàn thân thoát ra, có thể dương danh thiên hạ, được Hoàng đế nước Tống thu làm nghĩa tử, ban cho chiến bào ngân giáp, hai mươi ba tuổi thăng chức làm Đại Đô đốc nước Tống, bây giờ mới ba mươi ba tuổi, văn võ song toàn, lại thêm tướng mạo tuấn tú, thê tử là tuyệt đại giai nhân, là người hăng hái, phong lưu nhất mực. Anh hùng thiên hạ, ngoài ta còn ai?
Có đại thần đứng bên Phàn Tú lên tiếng: “Đại Đô đốc, Phàn đại nhân cũng là tấm lòng vì dân vì nước, một khi hai nước Hàn Tống phát triển an toàn, nước Triệu ta sẽ lâm nguy!”
Bàng Đằng liếc mắt lạnh lùng nhìn lão: “Phát triển an toàn? Thế cục hiện giờ, các nước đều bị cuốn vào. Hàn Tống muốn ngồi đó mà hưởng thực sự không dễ dàng, chư vị quá lo lắng rồi. Hiện nay, nước Triệu ta

chỉ cần ngồi đợi lương thảo chiến mã đưa tới cửa, bỗng dung có chuyện tốt như vậy, há có thể bỏ qua? Quân nhu đưa tới cửa xem như để tích trữ, ngồi đợi ba nước Hàn, Tống, Yến tiêu hao dần, chờ ba nước suy yếu, nước Triệu ta sẽ thừa thế quét ngang, đoạt ba nước như lấy đồ trong túi, cơ hội tốt đẹp như vậy, há có thể bỏ lỡ?”
Vị đại thần kia hỏi: “Chẳng lẽ Tề Vệ lại ngồi nhìn? Nhỡ họ lợi dụng chúng ta xuất binh đánh lén sau lưng thì phải làm sao?”
“Nước Tấn nhìn chằm chằm, Tề Vệ tất không dám dốc toàn lực, nhiều nhất chỉ dám đưa ra một đội liên quân nhỏ để tạo áp lực, ta có thể phái một đạo nhân mã dây dưa quấy rối trì trệ, tận lực ngăn chặn, đại sự có thể thành!”
Phàn Tú trầm giọng nói: “Đại Đô đốc, mọi chuyện sao có thể hoàn hảo như ngài nghĩ Được? Nếu xảy ra biến cố thì phải làm thế nào? Bệ hạ, lão thần vẫn giữ nguyên ý kiến của mình, thế cục trước mắt không thể tuỳ tiện thay đổi, nếu không, sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục!”
“Một đám gỗ mục hồ ngôn loạn ngữ, không hiểu quân sự khó mà nói cho thông suốt được!” Bàng Đằng lại đứng dậy, chắp tay thưa với Hải Vô Cực: “Bệ hạ không cần để ý đến bọn tanh hôi này, trước mắt, thế nào cũng không thể xuất binh, chỉ có thể ngồi nhìn. Dù là tạo áp lực với nước Hàn hay cuối cùng xuất binh quét ngang thiên hạ, chúng ta đều có được quyền chủ động. Dù đánh không thành, ngồi nhìn ba nước tiêu hao đến la trời cũng là một chuyện tốt với nước Triệu ta.”
Hải Vô Cực ừ một tiếng, nói với chúng thần: “Kế này của Bàng lão tướng rất hay!”
…
Trong hoàng cung nước Tấn, các chậu than sưởi ấm được xếp san sát nhau, những người đang ở đây đều là đại thần hạch tâm, cấp bậc không đủ khó có thể tiếp xúc với những chuyện cơ mật cao cấp.
Kế hoạch không bằng biến hóa, có rất nhiều chuyện phải dựa theo tình thế mà thay đổi, Thiệu Bình Ba cũng đang trong cảnh khẩu chiến quần thần.
Dù nước Tấn nghèo, nhưng chí không tận, dân phong cường thế, vẫn canh cánh trong lòng chuyện nước Tấn ngồi không nuốt ba phần vật tư vận chuyển tới nước Yến. Bọn họ lại càng bất mãn chuyện nước Tấn

phải cúi đầu trước nước chịu, nên đám quần thần nhao nhao không đồng ý.
“Cứng quá dễ gãy, kiên cường mãi không thể làm, cần phải kết hợp cương nhu. Bàng gia nước Triệu, hai đời hổ thẹn, Bàng Đằng tính tình cương liệt, có lòng muốn rửa nhục từ lâu. Hùng tâm của Hải Vô Cực như củi khô, chỉ cần có cơ hội, chắc chắn Bàng Đằng sẽ thổi một mồi lửa, một khi đã phát sẽ không thể thu. Ba phần vật tư cho nước Triệu không phải thịt mỡ, mà là thuốc đứt ruột, để cho họ tích trữ được thật nhiều vật tư sẽ càng khiến họ nóng vội, nhanh chóng tiến hành chuyện này.”
“Lúc này nhất định nước Triệu sẽ ngồi im nhìn ba nước phía đông tiêu hao, đợi thời cơ thích hợp, nhất định Hải Vô Cực sẽ xuất binh quét ngang. Tề Vệ lo lắng nước Triệu phát triển an toàn, lại kiêng kỵ nước Tấn ta, chỉ dám lấy ra một phần nhỏ nhân mã đông chinh tạo áp lực, tất nhiên khó mà vãn hồi, nước Triệu sẽ không bỏ lỡ cơ hội đại triển hùng tâm ngàn năm có một này. Chúng ta chỉ ngồi nhìn, xem ba nước tiêu hao biến thành bốn nước tiêu hao. Chờ mà xem, thấy nước Triệu phát triển, hai nước Tề Vệ sẽ không nhịn được mà tới nước Tấn ta cầu trao đổi.”
“Nước Tấn ta nhân cơ hội tốt này, hẹn Tề Vệ tạo thành liên quân đông chinh, ở tình thế đó, bốn nước đã mệt mỏi hao tổn và suy yếu, tất nhiên hai nước sẽ đồng ý chia nhau bốn nước. Từ đó, nước Tấn ta có thể phá thế cục bị Tề Vệ phong toả nhiều năm, đất rộng người đông, tích trữ thực lực, muốn thu thập Tề Vệ cũng không khó…”
Thiệu Bình Ba khoác áo bạc vừa dạo bước qua lại giữa quần thần vừa thong thả phân tích, có thể nói là quang mang bắn tứ phía.
Thái Thúc Hùng ngồi bên trên thi thoảng lại dò xét quần thần, thấy ai nấy đều có vẻ đăm chiêu mà mỉm cười.
Bên bờ sông, thuyền lớn thuyền nhỏ vô số, đối diện là nước Yến, hai quân đối chọi cách sông.
Đại Đô đốc nước Tống La Chiếu tướng mạo tuấn dật, thân hình cao lớn, có được cái danh hào Ngọc Diện Lang Quân, mặc một thân giáp bạc bên bờ Lâm Giang, tay đặt trên bảo kiếm bên hông, hai mắt sáng ngời nhìn xa xa, áo khoác bạc đón gió lồng lộng, nước sông lăn tăn cuồn cuộn.

Nhìn ra xa một hồi, quay người lại, có người dắt ngựa trắng tới, y trở mình lên ngựa, thúc ngựa mà đi, hộ vệ theo sau.
Trở lại trong quân trướng, y muốn cởi áo khác ngắn tay mỏng, có người từ đằng sau đi tới hầu hạ.
La Chiếu khẽ hấp hấp mũi, nhìn xuống, thấy một sợi thắt lưng mềm mại trắng nõn vòng từ đằng sau ra đằng trước, khoé miệng cong cong mỉm cười, rút kiếm, bất chợt xoay người, giơ kiếm gác lên cổ một một tiểu tốt gầy gò, quát: “Thích khách ở đâu ra?”

Chương 919: Kẻ Không Làm Được Việc, Giết! (1)

Chương 919: Kẻ Không Làm Được Việc, Giết! (1)
Tiểu tốt đội mũ mềm giật mình, kinh hoảng gật đầu để lộ ra dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, thấy La Chiếu cười trêu tức, lập tức biết mình bị chơi xỏ.
Vốn định cho y một kinh hỉ, không ngờ lại bị doạ giật mình.
Đâu còn quản cái gì mà bảo kiếm với không bảo kiếm, cái cổ trắng nõn vươn ra ghé sát lại mũi kiếm, thánh thót nói: “Chàng giết thiếp thử xem.”
Hàm răng trắng nõn, giọng nói rất êm tai.
Tiểu tốt kia không phải ai khác, chính là Phùng Quan Nhi giả nam trang, là thê tử kết tóc của La Chiếu.
Dù nàng mặc quần áo của sĩ tốt cũng không giấu được dung mạo tuyệt sắc chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn.
Hai người quen biết ở Kinh thành nước Tống, là mùa trăm hoa đua nở.
La Chiếu chinh chiến trở về, suất lĩnh nhân mã vào thành, thương bạc ngựa trắng, giáp bạc khoác trắng, tư thế hiên ngang, đứng trước mắt không biết đã khiến bao nhiêu giai lệ phải ngượng ngùng.
Phùng Quan Nhi rời Lăng Tiêu Các,, du ngoạn Kinh thành cũng nép sang bên đường nhường đại quân vào thành, nghe quần chúng bên đường nói nhỏ liền biết vị tướng quân đó là ai.
Đã đi qua nàng, đột nhiên có tiếng chim hót vang lên trong tường viện sau lưng, La Chiếu quay lại xem xét, thấy nàng bên đường, hai người vừa nhìn nhau đã khó tách rời. La Chiếu siết dây cương, đại quân dừng lại.

La Chiếu thúc ngựa quay lại, tiếng vó ngựa tiến lại gần nàng. Y ngồi trên lưng ngựa cao cao nhìn xuống.
Phùng Quan Nhi khi ấy vẫn còn là thiếu nữ không chịu phục, ngạo nghễ ngẩng đầu giằng co.
La Chiếu nhìn một lát, nhoẻn cười, ôm thương chắp tay nói: “Bản tướng La Chiếu, nguyện cùng cô nương bạch đầu giai lão.”
Đám người xung quanh lập tức xôn xao, La Chiếu cúi người vươn tay ra với nàng.
Phùng Quan Nhi hơi đỏ mặt, khinh bỉ nói: “Tốt xấu gì ngươi cũng là tướng quân nước Tống, vô lễ như thế, có thấy mất mặt hay không?”
“Ta không sợ, cô nương sợ sao?” La Chiếu cười hỏi.
Quỷ thần xui khiến, Phùng Quan Nhi đưa tay đặt vào lòng bàn tay y.
Nàng vừa hét lên một tiếng, đã thấy mình bị y vung tay nâng lên ngựa, ôm vào trong ngực, ngồi chung một ngựa.
Phùng Quan Nhi đi theo đoàn quân, kinh hãi quát lên: “La Tướng quân, không được vô lễ!”
La Chiếu mặc nàng hô quát, bỏ lại đại quân sau lưng, giục ngựa phi nước đại thẳng đến hoàng thành.
Dọc đường có vô số ánh mắt ước ao nhìn theo.
Y đưa Phùng Quan Nhi vào cung, tới gặp thẳng Hoàng đế nước Tống, xin Hoàng đế tứ hôn. Khi mở miệng, y còn không biết tên của nàng, Hoàng đế bị nháo tới không hiểu gì.
May sao bên cạnh Hoàng đế nước Tống có người nhận ra Phùng Quan Nhi, biết nàng là tôn nữ của Chưởng môn tiền nhiệm của Lăng Tiêu Các.
Đã biết thân phận thì dễ làm rồi. Nghĩa tử của Hoàng đế phối với tôn nữ của Chưởng môn tiền nhiệm Lăng Tiêu Các cũng coi như môn đăng hộ đối. Hoàng đế nước Tống đồng ý rồi, nhưng vẫn cần Lăng Tiêu Các đồng ý. Dù sao thân phận của Phùng Quan Nhi vẫn còn ở đó.
Được Hoàng đế đồng ý, La Chiếu đưa Phùng Quan Nhi xuất cung thì bị người của Lăng Tiêu Các trấn thủ Hoàng cung cản lại.
La Chiếu đưa bảo kiếm trong tay cho Phùng Quan Nhi, hai người tâm ý tương thông, nàng rút kiém ra, hạ lệnh cưỡng chế người của Lăng Tiêu Các rút lui.

Cứ như vậy, La Chiếu đưa Phùng Quan Nhi về nhà. Trong cung phái người tới nhắc nhở, dặn La Chiếu đừng làm loạn, chờ Lăng Tiêu Các đồng ý đã.
La Chiếu chỉ hận bỏ qua rồi sẽ phải hối hận cả đời, không chờ được Lăng Tiêu Các đồng ý, ăn trước tính sau.
Thực đúng là nói nhanh làm nhanh, hôn sự là sau, ngay hôm đó, họ đã làm xong chuyện động phòng.
Quả nhiên Lăng Tiêu Các còn không có cả cơ hội phản đối.
Đã tới nước này cũng chỉ có thể đồng ý. Có điều, trong Lăng Tiêu Các có không biết bao nhiêu đệ tử đem lòng thương mến tôn nữ của vị Chưởng môn tiền nhiệm này, ai ngờ được, nàng lại bị người ngoài hái mất, có rất nhiều đệ tử Lăng Tiêu Các ủ rũ buồn rầu.
Hoàng đế nước Tống cũng nghẹn uất. Vốn lão ta định gả một vị công chúa của mình cho La Chiếu, nào ngờ La Chiếu vẫn luôn ổn trọng lại làm ra cái chuyện này..
Lúc này, La Chiếu sợ ngộ thương, rút bảo kiếm lại, nhìn cũng không nhìn, tra kiếm vào bao, đổi lấy một đôi bàn tay trắng như phấn đánh loạn lên trước ngực.
La Chiếu cười ha ha bắt lấy hai cổ tay nàng.
Phùng Quan Nhi cười hỏi: “Sao biết là thiếp?”
“Nghe hương biết mỹ nhân!”
Phùng Quan Nhi cười trộm mãi.
La Chiếu chợt nghiêm túc hỏi: “Sao nàng lại tới đây?”
Hai mắt Phùng Quan Nhi sáng rực, vòng hai cánh tay ôm lấy cổ trượng phu, tình nghĩa thâm sâu nhìn lên, đáp: “Nhớ chàng, ở bên cạnh chàng hồng tụ thiêm hương được chứ?”
La Chiếu lắc đầu: “Trong quân không dung tư tình nữ nhi. Mau về đi!”
Phùng Quan Nhi khẽ nhón mũi chân, khắc sâu đôi môi anh đào lên môi y, ôm chặt lấy trượng phu.
Ngoài trướng, thân vệ kéo màn cửa, một loạt người canh giữ bên ngoài không cho ai tới gần.
Xuân phong nhất độ, trong trướng vang lên tiếng đàn, áo mỏng che đậy hai phu thê.

La Chiếu ngồi xếp bằng khảy đàn, Phùng Quan Nhi tóc rối hai má ửng hồng híp mắt nằm sấp sau lưng y, hưởng thụ ôn nhu.
La Chiếu vừa khảy đàn vừa nói: “Trong quân khong phải nơi nhi nữ triền miên ở lâu, dễ dao động quân tâm, sớm hồi kinh một chút đi.”
“Không biết bao giờ chiến sự mới có thể kết thúc?”
“Đến lúc nên kết thúc tự nhiên sẽ kết thúc.”
“Thiếp nghe nói Văn Cảu không quyết, giằng co với nước Yến, hao tiền tốn của như vậy không bằng sớm ngày rút quân.”
La Chiếu không cười nổi, thế cục đến trình độ này, làm sao có thể tuỳ tiện triệt binh, dù có không đánh Được cũng phải hao tổn một chút. Có cơ hội tiêu hao thực lực giới tu hành thế này, có lẽ Quân thượng các nước đều hiểu rõ trong lòng. Y thân là Đại Đô đốc nước Tống, làm sao có thể không hiểu ý bề trên, không dễ cường công cũng vậy.
Người có thể hiểu đương nhiên hiểu, tuyệt không thể nói ra miệng, dù là phu thê y cũng không thể nói.
…
Trên Xích Liệp Điêu, nhìn thế núi cao xa xa, Lôi Tông Khang và Ngô Tam Lưỡng nhìn nhau, dù đã chuẩn bị trước nhưng vẫn khó tránh khỏi vẻ kinh hãi.
Ngọn núi cao kia chính là nơi hiểm yếu ngăn cách nước Triệu và nước Vệ, trên đỉnh cao nhất của ngọn núi đó chính là vị trí của Phiêu Miễu Các. Vùng này cũng không có môn phái nào khác dám đặt chân.
“Đi!” Ngô Tam Lưỡng trầm giọng hô lên. Xích Liệp Điêu nhanh chóng đổi hướng, căn bản không dám tới gần nơi đó, chỉ sợ bị đám người kia nhìn thấy.
Trước đó Viên Cương đã dặn điều này, cũng nói rõ, rất có thể con kim sí kia là đến Phiêu Miễu Các, nếu xác định được, ngàn vạn không thể tiếp cận địa phận của Phiêu Miễu Các, phải lập tức quay lại.
Hắn ta dặn như vậy là vì trước đó đã nghi ngờ giống với Ngưu Hữu Đạo, còn vì hướng đi của kim sí. Viên Cương đã phác hoạ hướng đi của kim sí trên địa đồ, khá phù hợp với phán đoán ban đầu.
Hai người theo con kim sí kia đến đây, hao phí không ít công phu, vì Viên Cương đã dặn, thấy núi cao phải đi đường vòng, sợ có nhãn tuyến, gần Xích Liệp Điêu quá dễ bị phát hiện.

…
Mao Lư sơn trang có khách tới, ba con Hắc Ngọc Điêu hạ xuống. Một con chở một cái xe lăn. Xe được nhấc xuống, chính là Mông Sơn Minh, hai con điêu kia chở hộ vệ đi đón khách.
Để đảm bảo an toàn của Mông Sơn Minh, Quản Phương Nghi đã tự thân xuất mã tới đón, chỉ đưa một mình Mông Sơn Minh từ phủ thành về, ngay cả đồ đệ La Đại An chuyên đẩy xe cho ông ta cũng không đưa tới.
Ngưu Hữu Đạo tự mình ra đón khách, bước nhanh tới, chắp tay chào: “Mông soái, mời ngài đi thật xa đến thực đường đột mạo muội, mong ngài rộng lòng tha thứ.”
Mông Sơn Minh đáp lễ: “Đạo gia khách sáo quá rồi. Lão phu đang ước gì mình được ở lại Mao Lư sơn trang thật lâu.”
Ngưu Hữu Đạo phất tay ra hiệu, Đoạn Hổ tiến lên đẩy xe lăn cùng hắn đi vào trong hậu viện.
Thương Thục Thanh ở gần đó nghe được tiếng xe lăn quen thuộc, tới nhìn một chút, thấy là Mông Sơn Minh khá kinh ngạc, tới chào đón.
Đến phòng của Ngưu Hữu Đạo trong hậu viện, mấy người Quản Phương Nghi và Đoạn Hổ lui xuống toàn bộ, chỉ còn lại Ngưu Hữu Đạo và Mông Sơn Minh.

Chương 920: Kẻ Không Làm Được Việc, Giết! (2)

Chương 920: Kẻ Không Làm Được Việc, Giết! (2)
Xem tình hình, Mông Sơn Minh nghi ngờ hỏi một tiếng: “Đạo gia có chuyện gì cần gọi?”
Ngưu Hữu Đạo tự tay châm trà đặt lên trước mặt ông: “Hồi âm lần trước ta gửi Vương gia có hơi thất thồ, Vương gia sẽ không trách tội chứ?”
Nghe vậy, Mông Sơn Minh vội khoát tay: “Không đến mức đó! Là Vương gia quá xúc động thôi. Cũng có nguyên nhân cả, Ninh Vương chính chiến cả đời vì nước Yến, Vương gia có phong cách của phụ thân, huống chi, ngài còn là hoàng tộc Thương thị, không thể ngồi nhìn, một bầu nhiệt huyết khó tránh Được xúc động, xin Đạo gia thông cảm.”
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Xúc động một chút cũng tốt. Nếu là kẻ khúm núm sẽ không thể là một thống soái tốt. Không nhiệt huyết làm sao có thể khai sáng được cơ nghiệp trong thời loạn này, ta cũng sẽ không thể làm bạn với Vương gia tới tận bây giờ. Nhưng nhiệt huyết thì nhiệt huyết, nóng đầu làm loạn sẽ không tốt. Mông soái nói, Vương gia có thể nghe, nên nhắc nhở Vương gia nhiều một chút mới phải.”
Mông Sơn Minh khẽ gật đầu, không trả lời thẳng mà hỏi lại: “Đạo gia gọi lão phu đến chỉ là vì chuyện này sao?”
Ngưu Hữu Đạo khoát tay: “Mông soái là một đại danh tướng, dụng binh như thần, lần này, ta gặp Mông soái là vì muốn được thỉnh giáo Mông soái, nếu Nam Châu xuất binh, Mông soái nắm chắc bao nhiêu phần có thể bình định nội loạn nước Yến?”
Câu hỏi này khiến Mông Sơn Minh suy nghĩ thật lâu, cuối cùng, trầm ngâm trả lời: “Nói dễ thì dễ, nói khó cũng khó.”
“A, thế dễ dàng tới mức nào?”

Mông Sơn Minh vuốt râu, ánh mắt lấp loé sáng dần: “Nếu có đủ điều kiện, cho ta một tháng, ta có thể bình định phản quân Thương Châu!”
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc. Không phải hắn không tin vào năng lực của vị này, mà vì hắn thấy ông hơi nói quá. Đại quân đi lại trên đường cũng cần không ít thời gian, làm sao có thể dẹp phản loạn chỉ trong một tháng? Hắn nhắc nhở: “Hiện giờ phản quân đã tụ tập được hai triệu người, nhân mã Nam Châu ta làm sao có thể bình định phản loạn chỉ trong một tháng?”
Mông Sơn Minh cười lạnh, khí thế dâng lên: “Một đám ô hợp thôi, thực ra chẳng thể chịu nổi một kích. Chỉ cần nhân mã chư hầu đồng tâm hiệp lực là có thể bình định.”
Ngưu Hữu Đạo cười khổ: “Triều đình sẽ không thể để cho chư hầu ngoan ngoãn nghe lệnh. Làm sao chư hầu có thể nghe lệnh của chúng ta?”
Hai mắt Mông Sơn Minh loé lên: “Đơn giản! Cứ việc định ra kế hoạch tác chiến, các chư hầu phải chấp hành. Ai không chấp hành được, giết! Đại quân Nam Châu không diệt phản quân, chỉ diệt chư hầu!”
Ngưu Hữu Đạo hơi sửng sốt, tới khi kịp phản ứng lại thì hai mắt toả sáng, đứng bật dậy vỗ tay khen: “Được! Có Mông soái ở đây, lo gì không diệt được phản quân!”
Đó là một câu tán thưởng tự đáy lòng. Trên dưới nước Yến đau đầu vì chiến sự, không ngờ với vị lão soái này chỉ là chuyện đơn giản. Thực cao!
Việc đánh nhau hắn không biết tí gì, nhất là chuyện chiến sự rối loạn này, không dám chỉ huy lung tung, đương nhiên cũng không dám phỏng đoán ngông cuồng. Thế lực khắp nơi hỗn loạn, quấn quýt vào nhau, không ai nghĩ theo hướng này, nên mới mời vị này đến thỉnh giáo một chút. Vừa hỏi mới biết cái gì gọi là cao thủ bạt mây thấy mặt trời, sao có thể không vui sướng chứ?
Mông Sơn Minh khoát tay áo: “Nói thì đơn giản, nhưng làm lại không dễ dàng. Chỉ e đại quân Nam Châu vừa rời Nam Châu, sẽ bị triều đình cản trở khắp nơi, sẽ không dễ dàng để cho đại quân Nam Châu trở về, có thể còn có khả năng triều đình sẽ mượn cơ hội này để tiêu diệt đại quân Nam Châu.”

Điểm ấy, Cao Kiến Thành đã nhắc trước, Ngưu Hữu Đạo hiểu rõ, gật gật đầu.
“Khó khăn nhất không phải chuyện này, mà là bốn chữ “danh chính ngôn thuận”. Nam Châu dựa vào cái gì mà định ra kế hoạch tác chiến bắt chư hầu phải chấp hành? Lại dựa vào cái gì để hiệu lệnh chư hầu? Kẻ ngông cuồng hạ lệnh chỉ huy nhân mã trong thiên hạ chính là mưu phản. Triều đình chính là người đàu tiên không đồng ý!”
“Ý Mông soái là, chỉ cần triều đình ban cho đại quyền hiệu lệnh chỉ huy?”
Mông Sơn Minh gật đầu: “Người nắm được đại quyền này chính là Đại Tư Mã! Trước đó, Ninh Vương chính là Đại Tư Mã nước Yến, hiện giờ là Thương Vĩnh Trung của hoàng thất. Thương Vĩnh Trung chính là kẻ theo Bệ hạ, có thể xem nhẹ, nhưng Bệ hạ có thể đồng ý sao Một khi cho Vương gia đại quyền hiệu lệnh người trong thiên hạ, Vương gia nhờ vào đó mà bình định được phản loạn mà triều đình bó tay, lòng người chảy chỗ trũng, sợ là uy vọng của Vương gia sẽ khiến Bệ hạ không rét mà run!”
“Thì ra vậy!” Ngưu Hữu Đạo chậm rãi gật đầu, hiểu ra được khúc khuỷu trong đó. Hoá ra vừa rồi hắn vui sướng hụt, khó trách đối phương nói bình loạn nói dễ cũng dễ mà nói khó cũng khó. Hắn lại hỏi: “Mông soái có biện pháp nào để triều đình giao ra đại quyền này không?”
Mông Sơn Minh lắc đầu: “Vất vả lắm mới thu lại được đại quyền từ trong tay Mông Sơn Minh, làm sao Bệ hạ có thể dễ dàng uỷ quyền lần nữa, nhất là lại giao đại quyền này vào tay Vương gia? Việc này ta đã suy nghĩ thật lâu, cũng bó tay. Đạo gia hỏi ta là hỏi sai người rồi. Đánh trận ta còn biết một hai, chứ tranh đấu trên triều đình không phải sở trường của ta. Đáng tiếc, Lạc Thiếu Phu chết sớm. Lạc Thiếu Phu am hiểu nhất là việc này. Năm đó Ninh Vương bỏ lỡ mất hoàng vị còn có thể ủng binh Đại Yên không phải là dựa vào đám vũ phu chúng ta, đều là công của Lạc Thiếu Phu cả. Gia hoả này, trong ép triều cục, ngoài ép chư quốc, có thể nói, một tay nâng đỡ Đại Yên yếu ớt thành ra hưng thịnh. Nếu ông ta ở đây thì tốt rồi. Chuyện năm xưa giống như bí ẩn, cho đến giờ ta vẫn không hiểu, bằng vào năng lực và thủ đoạn của mình, làm sao Lạc Thiếu Phu có thể gặp nạn cùng Vương gia dễ thế? Thực ra năm

xưa ta quy ẩn là do Lạc Thiếu Phu tự mình khuyên ta. Giờ nghĩ lại, có phải Lạc Thiếu Phu đã ý thức được từ trước là nên giữ ta lại?”
Lão kể chuyện này, Ngưu Hữu Đạo chẳng cảm kích, cũng chẳng quan tâm, chỉ hỏi lại: “Làm thế nào để cho ba phái lớn bức Thương Kiến Hùng giao ra quyền này?”
Mông Sơn Minh vẫn lắc đầu: “Quá sức! Bây giờ không thể so với năm đó. Mấy trăm vạn đại quân đối kháng với hai nước Hàn Tống đều là của Bệ hạ, sợ là ba phái cũng không dám dồn ép quá, đến lúc chó cùng rứt giậu sẽ không chỉ loạn một Thương Châu.”
Ngưu Hữu Đạo cũng thấy khó, buột miệng thở dài: “Không dẹp nội loạn nước Yến, sớm muộn gì cũng sẽ tác động đến Nam Châu ta. Ngô Công Lĩnh ơi Ngô Công Lĩnh, ngươi làm trò thế này, khiến cho nước Yến từ trên xuống dưới gà chó không yên, khiến cho lòng người bàng hoàng.”
“Ta đã nhìn ra người này có phản cốt từ trức nhưng vẫn áp chế, nếu không phải Ninh Vương ngăn cản, ta đã trừ bỏ y từ lâu rồi. Huynh của y, Ngô Công Sơn, tám chín phần là bị y giết chết.”
“A! Năm xưa Mông soái có ân oán gì với y sao?”
“Chưa nói đến ân oán gì, năm xưa Ngô Công Sơn chỉ là một Bách phu trưởng, vì ra mặt bốc lên ngu hiểm mất đầu nên đã chủ động rời đại quân, làm bàn đạp cho Ninh Vương, quỳ xuống làm ghế ngựa, chủ động mời chiến. Ninh Vương động lòng, gọi một ngàn tinh binh cho y. Y xung phong đi đầu tử chiến đánh hạ hiểm địa, lấy mạng đánh thông quan ải cho đại quân của Ninh Vương. Chỉ với trận này, Ngô Công Sơn đã thành danh. Lọt vào mắt xanh của Ninh Vương, được Ninh Vương ưu ái, một đường đề bạt, y mới được như vậy.”
“Ngô Công Lĩnh có quan hệ gì?”
“Trận chiến kia là liều mạng mà đánh. Ngô Công Sơn bị thương, sau trận ta đã tới thăm, ở ngoài trướng nghe được hai Huynh đệ họ cãi nhau. Ngô Công Lĩnh bất mãn với Ngô Công Sơn, nói gì mà đường đường nam nhi bảy thước, há có thể quỳ xuống đất làm ngựa? Trong lời nói có phần bất kính với Vương gia. Khi ấy ta đã biết tương lai nếu người này không được như ý sẽ phản. Ta vén rèm lều vào, hai huynh đệ, một người nằm trên giường, một người ngồi cạnh giường, thấy ta đều sợ toát mồ hôi lạnh.”

Ngưu Hữu Đạo có thể hình dung được tình hình khi ấy, trong đại quân, một câu của Mông Sơn Minh đủ cho hai Huynh đệ chết không có chỗ chôn, bèn cười hỏi: “Mông soái là người quyết đoan sát phạt, vì sao khi ấy lại bỏ qua? Sớm giết đi há có hoạn hôm nay?”

Chương 921: Ân Ân Oán Oán

Chương 921: Ân Ân Oán Oán
“Không phải ta muốn tha. Khi ấy ta đang rút bảo kiếm bên hông được một thước rồi đấy, tình cờ gặp lúc Ninh Vương nghĩ tới thương thế của Ngô Công Sơn cũng tự thân tới thăm, nên đã bị ngài cản lại. Về sau Ngô Công Sơn gặp chiến liền liều mạng lập công, Ngô Công Lĩnh cũng không kém bao nhiêu. Ninh Vương đề bạt hai Huynh đệ họ, ta tất phải ngăn cản phần nào!”
Ngưu Hữu Đạo cười hỏi: “Áp chế Ngô Công Lĩnh?”
Mông Sơn Minh gật đầu: “Chỉ cho chức phó, không cho cơ hội giữ binh quyền một phương. Trước khi ta thoái ẩn cũng đã liên tục dặn Lạc Thiếu Phu không thể cho người này cơ hội.”
“Cũng khó trách, bị Mông soái đè ép nhiều năm như vậy, cũng phẫn uất!”
Mông Sơn Minh lắc đầu: “Loại người này, một khi nắm được binh quyền trong tay, hậu quả sẽ khó mà lường được, há có thể dung túng? Nếu không phải vì y lập được nhiều chiến công, sợ dao động quân tâm, ta đã giết chết y từ lâu rồi. Giờ nghĩ lại, vẫn là ta quá mềm lòng, đã hại Ngô Công Sơn, cũng để lại hậu hoạn bực này cho Đại Yên!”
Ngưu Hữu Đạo thở dài. Thế gian này, ân ân oán oán kéo dài mãi không thôi, thật rối rắm.
Hai người trao đổi một hồi lâu mới ra ngoài, Thương Thục Thanh vẫn chờ, Viên Cương cũng lộ diện.
Dưới mái hiên, Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn nhìn thấy Viên Cương mà tiếc nuối: “Can đảm cẩn trọng, lâm nguy không sợ, đầu óc linh hoạt, tỉnh táo lại vũ dũng hơn người, lại biết chữ đọc sách, còn biết trung nghĩa, hoàn toàn đủ điều kiện để trở thành một tướng lĩnh ưu tú, là tướng tài hiếm có, nếu được dạy dỗ, mài dũa, sẽ tỏa sáng vạn trượng, dương

danh thiên hạ. Hắn ta lại biến mất trong sơn trang này, Đạo gia không thấy uổng phí tài năng sao? Không bằng để cho hắn ta đi theo ta đi!”
Ngưu Hữu Đạo không chịu: “Dương danh thiên hạ cái gì, với ta, hắn ta được an toàn quan trọng hơn.” Hắn chống kiếm đi xuống bậc thang.
Mông Sơn Minh khẽ thở dài.
Thương Thục Thanh không biết Ngưu Hữu Đạo cố ý mời Mông Sơn Minh đến đã nói những gì, thấy người ra bèn tiến tới nhiệt tình trò chuyện cùng ông ta.
Viên Cương mời Ngưu Hữu Đạo sang một bên, thấp giọng báo: “Lôi Tông Khang và Ngô Tam Lưỡng đã về.”
Ngưu Hữu Đạo biết đã có câu trả lời, nếu không, người được phái đi tìm hiểu sẽ không đột nhiên rút về, bèn hỏi: “Tình hình thế nào?”
“Hắn là tới Phiêu Miễu Các.”
“Cái gì là hắn là? Xác định là có hay không có?”
“Địa phương khác thì không dám nói, nhưng còn có thế lực nào khác dám ở lại vùng đó sao? Tuy không theo được tới tận nơi…” Viên Cương báo lại đại khái.
Ngưu Hữu Đạo lặng lẽ suy nghĩ, lát sau, từ tốn nói: “Xem ra đúng là xui xẻo đã đoán trúng rồi, đúng là người của Phiêu Miễu Các…” Suy tư thật lâu, hắn thấp giọng nhắc nhở: “Căn dặn người có liên quan đừng có rêu rao, không cần động vào Bách Lý Yết và Công Tôn Bố, cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra.”
“Có người như vậy bên cạnh có thể an tâm sao?”
“Không an tâm cũng không có cách nào. Trừ đi một Công Tôn Bố, đối phương sẽ sắp xếp Công Tôn Bố thứ hai, chúng ta có thể đảm bảo sẽ phát hiện kịp thời tất cả sao? Nắm được trong tay vẫn hơn là không biết. Cũng may, Phiêu Miễu Các vẫn luôn thờ ơ, không động chạm đến lợi ích của họ, họ cũng sẽ không nhúng tay vào, nên phòng bị thế nào, cái gì nên cho đối phương biết, cái gì không thể để cho đối phương biết, ngươi phải hiểu rõ.”
Viên Cương khẽ gật đầu.
“Ta muốn đích thân tới Kinh thành một chuyến. Hồng Nương sẽ đi cùng ta, ngươi trông nhà cẩn thận.”

Viên Cương giật mình: “Đạo gia, Kinh thành là nơi đầm rồng hang hổ, Thương Kiến Hùng sẽ không bỏ qua cho ngài. Tránh còn không kịp, sao ngài còn tự chui đầu vào lưới?”
Ngưu Hữu Đạo khoát tay: “Không đến mức như ngươi nghĩ đâu. Không ai biết ta sẽ đi, ta cứ lặng lẽ đi, lặng lẽ về, sẽ không có việc gì.”
Viên Cương vẫn phản đối: “Đạo gia, ta không tán thành. Quá nguy hiểm!”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Tổ chim bị phá chẳng còn trứng lành. Thế cục phân loạn, cục diện quá lớn, có rất nhiều chuyện chúng ta không thể sắp xếp, không có kinh nghiệm không dám vọng động, trong lòng do dự. Ta nhất định phải tự mình lên Kinh thành một chuyến, tìm cao nhân chỉ giáo, không hiểu rõ mọi chuyện ta thực sự cũng không dám tùy tiện quyết định. Lần này bắt buộc phải làm!”
Viên Cương hỏi thử: “Cao Kiến Thành?”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu coi như thừa nhận.
Sau đó, Ngưu Hữu Đạo tìm Quản P hương Nghi, mời bà ta cùng đi, hộ tống Mông Sơn Minh về phủ thành.
Chạy tới chạy lui như vậy, Quản Phương Nghi không vui: “Làm gì thế? Để hai chúng ta làm hộ vệ à?”
Nói tới nói lui, Ngưu Hữu Đạo muốn đi, bà ta cũng không thể không đi theo, phần vì tò mò muốn biết hắn đang muốn làm cái quỷ gì.
Viên Cương nhìn theo ba con phi cầm cỡ lớn bay vút lên không trung, trong lòng lo lắng, lại nhẹ nhàng thở ra.
Thăm dò được ngọn nguồn của Bách Lý Yết, chí ít cũng không cần làm chuyện ép buộc Toa Huyễn Lệ và Tuyết Lạc Nhi nữa.
Bằng không, chính hắn ta cũng khó mà tưởng tượng được màn tiếp theo sẽ đáng sợ cỡ nào. Không thể giết Bách Lý Yết, chỉ có thể khống chế. Bối cảnh của Bách Lý Yết quá cứng, cứng đến mức người khác không thể khống chế được. Còn cần phải đoán Đạo gia muốn ép hai nữ nhân kia làm gì sao? Tám chín phần mười là dụ dỗ Bách Lý Yết lên giường. Không cho hai nàng biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết người phi lễ với mình là ai, rồi thả họ đi. Chỉ cho Bách Lý Yết biết mình đã phi lễ với ai.

Làm vậy, sợ là còn khó chịu hơn là để cho Bách Lý Yết giết hai nàng ấy. Dù là bị người ta bức bách, Bách Lý Yết cũng không dám lộ ra.
Nói bị người khác ép bức làm cái gì khác có lẽ cũng không sao, lại nói rằng bị người ta ép làm chuyện kia với tôn nữ của cửu đại chí tôn… có thể hình dung được hậu quả. Còn trông cậy vào giấc mơ gạo nấu thành cơm, thuận thế thành duyên sao? Đánh chết Bách Lý Yết cũng không dám nói ra.
Viên Cương hắn ta không muốn làm chuyện bỉ ổi này.
Trong khu rừng ngoài phủ thành Nam châu, một con phi cầm đáp xuống, hai con khác đi tới trong phủ thành. Ngưu Hữu Đạo chưa đi, ở ngoài thành chờ.
Sau khi đưa Mông Sơn Minh bình yên đến nơi, hai con phi cầm bay khỏi phủ thành, đáp xuống khu rừng ngoài thành.
"Các ngươi về trước đi." Ngưu Hữu Đạo vung tay, trừ Quản Phương Nghi, những người khác cưỡi phi cầm bay đi.
"Đi thôi!" Ngưu Hữu Đạo quay lại nói với Quản Phương Nghi. Hai người cũng cưỡi phi cầm bay lên trời.
Nhìn chung quanh một hồi, phát hiện hướng đi không đúng, Quản Phương Nghi không biết hắn giở trò quỷ gì. Nói là đưa Mông Sơn Minh đến, kết quả vị này không cả có ý lộ mặt trong thành, bây giờ càng quái lạ. Quản Phương Nghi không nhịn được hỏi:
"Ta nói này đạo gia, chúng ta đang đi đâu?"
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói:
"Kinh thành!"
"Hả!"
Phản ứng giống Viên Cương, nhưng càng mạnh hơn, Quản Phương Nghi la lên:
"Ngươi điên sao, Thương Kiến Hùng hận không thể lột da lóc thịt ngươi, ngươi còn dám chui vào miệng cọp, không muốn chết cũng đừng chết kiểu thế chứ?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Ngươi cả nghĩ quá rồi, không có việc gì."
"Không có chuyện gì mới là lạ, không có chuyện gì sao ngươi kéo ta lên làm gì? Những năm nay ngươi xem lão nương như phù triện treo bên

hông, không thì bảo tiêu bên cạnh, tùy tiện sai khiến, ngươi nghĩ ta không biết?"
Quản Phương Nghi khinh bỉ, hỏi:
"Ngươi sắp xếp người ở kinh thành?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Không có, chuyến này người biết càng ít càng tốt, sao có thể lộ ra."
Quản Phương Nghi trừng mắt, khó tin nói:
"Đạo gia, ngươi tuyệt đối đừng nói chỉ hai người chúng ta đi kinh thành nhé? Thật hay giả? Ngươi sống thiếu kiên nhẫn kệ ngươi, nhưng mà ta còn muốn sống thêm mấy năm."
Ngưu Hữu Đạo:
"Đương nhiên là thật sự, ngươi có đi hay không? Nếu thật sự không muốn đi, bây giờ còn có thể đuổi theo bọn họ. Ngươi có thể về cùng với họ."
Hai người đang cưỡi phi cầm điêu Xích Liệp, tốc độ hoàn toàn đủ để có thể đuổi theo hai con phi cầm điêu Hắc Ngọc vừa đi.
Quản Phương Nghi sợ nguy hiểm muốn trở về, nhưng có những việc đã quen. Nếu Ngưu Hữu Đạo thật sự ném bà ta lại không thèm để ý tới, bà ta lại càng không dễ chịu, thậm chí sẽ bất mãn, liền bĩu môi, hừ lạnh nói:
"Nhất định có quỷ, ta lại muốn xem xem ngươi giở trò quỷ gì."
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười...

Chương 922: Nhị Tụ Thanh Phong

Chương 922: Nhị Tụ Thanh Phong
Trên trời nhìn ra xe, sự hùng vĩ của đế đô khiến lòng người chấn động. Xích Liệt điêu lao xuống, tiến vào vùng núi sâu. Hai người đàn ông trên con phi cầm chính là Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi đã cải trang dung mạo. Quản Phương Nghi cũng mặc trang phục đàn ông.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm vòng ngực đầy đặn của bà ta, nhấc cằm lên nói:
"Giống như ngươi vậy, người ta vừa nhìn đã biết là phụ nữ, buộc chặt ngực lại đi."
Quản Phương Nghi tức giận nói:
"Ngươi nhìn chằm chằm như vậy, ta làm sao làm được, cởi quần áo trước mặt ngươi hay sao?"
Bà ta nhìn chung quanh, vừa ý với một khe núi, bảo:
"Chờ đấy, ta đi chỉnh trang một lúc."
Nhìn như đàn ông, nói chuyện lại là giọng phụ nữ, đúng là lạ.
Ngưu Hữu Đạo:
"Không cần phải giấu giấu diếm diếm, lại không chiếm tiện nghi của ngươi. Ngươi ở đây từ từ làm đi, một mình ta đi chốc lát sẽ quay lại."
Quản Phương Nghi ngạc nhiên nói:
"Nói thế là sao, ngươi định vứt ta một mình ở lại đây?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Ngươi không ở nơi này, ai trông vật cưỡi?"
Quản Phương Nghi mở miệng liền mắng:
"Khốn kiếp, ngươi gọi lão nương tới không phải là để giúp ngươi trông vật cưỡi chứ? Kinh thành phồn hoa đang trước mắt, ngươi lại bảo lão nương đứng trơ trọi trong rừng núi?"

"Mang theo vật cưỡi vào thành quá dễ thấy, mà không phải để ngươi trông coi vật cưỡi, là để ngươi phụ trách tiếp ứng."
"Thối lắm, dù ngươi nói vậy, nếu ngươi đi một lượt lại một lượt, còn chẳng phải để lão nương trông coi vật cưỡi."
"Hồng nương, dù gì ngươi cũng là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, mở miệng ra là phun lời thô tục, phải nhã nhặn."
"Bớt dùng trò này đi."
"Trách ai được? Mùi vị trên người ngươi có thể che lấp được sao? Ngươi vừa vào thành, ai mà không biết ngươi là phụ nữ? Bình thường bảo ngươi bớt bôi nước hoa đi, ngươi không nghe!"
"Ta…"
"Không muốn ngươi với ta cùng chết thì đàng hoàng đứng ở đây đi."
Ngưu Hữu Đạo dứt lời, xoay người mà đi.
Quản Phương Nghi tức giận giậm chân, la lên:
"Chờ đã."
Ngưu Hữu Đạo đi về hướng chân núi, không thèm quay lại. Quản Phương Nghi lắc người một cái nhào tới, cản đường hắn, dùng chân đá kiếm của hắn:
"Kiếm! Ngươi không định chống cây kiếm này vào thành chứ? Người biết ngươi có ai là không biết cái động tác chiêu bài này của ngươi? Ngươi mà vào thành như vậy, chỉ sợ vừa đi vào đã bị người ta phát hiện."
Ngưu Hữu Đạo cúi đầu nhìn một chút, phát hiện động tác theo thói quen quả thực khó thay đổi, chậm chạp nhét kiếm lên eo:
"Không cần ngươi nhắc, rồi tự nhiên sẽ đổi."
Quản Phương Nghi quay đầu lại nhìn mặt trời chiều, hỏi:
"Đã giờ này rồi, ngươi để ta chờ bao lâu?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Tối nay sẽ ra tới."
Quản Phương Nghi hỏi:
"Tối nay là lúc nào? Trời tối, bốn cửa thành sẽ đóng kín, không có quân lệnh là sẽ không dễ mở ra. Ngươi không định xông ra khỏi thành chứ? Nếu làm cho tu sĩ thủ thành truy sát cũng đừng trách ta không nhắc nhở ngươi."

Ngưu Hữu Đạo:
"Ngươi cả nghĩ quá rồi. Nếu ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng ứng phó không được, ta cũng không dám bước chân ra khỏi nhà."
Quản Phương Nghi lấy một tấm Thiên Kiếm phù trong tay áo ra đưa cho:
"Mang theo."
Ngưu Hữu Đạo nhìn chung quanh:
"Ngươi nên mang theo mình để phòng thân thì hơn."
"Ta không có chuyện gì, có tình huống xảy ra, ta lập tức cưỡi Xích Liệp điêu bay đi."
"Dù gì cũng là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, gặp kẻ cướp sắc thì phiền, ngươi cứ nên chuẩn bị cho mình đi."
"Đạo gia, rốt cuộc ngươi đến kinh thành làm gì?"
"Tới lúc nói cho ngươi thì ngươi tự nhiên sẽ biết."
Ngưu Hữu Đạo xoay người đi, vẫn không cầm Thiên Kiếm phù của bà ta.
Quản Phương Nghi lên tiếng gọi:
"Về sớm một chút, lão nương sợ tối. Đừng để lão nương đợi lâu."
Ngưu Hữu Đạo quay lưng phất phất tay, lắc mình phi vút đi.
Ra khỏi rừng núi, đi tới bình nguyên, chạy thẳng tới ngoài thành, trong cái nhìn xem xét của thủ vệ ở cửa thành đi vào như không có chuyện gì.
Đi trên đường cái, xem người đến người đi, nhìn kinh thành phồn hoa này, không cảm giác được nước Yến đang đứng trong chiến loạn. Quán rượu quán trà náo động, tiếng ca múa lảnh lảnh lót lót khắp nơi. Mọi người nên làm gì thì làm đó, nên xa hoa đồi trụy vẫn xa hoa đồi trụy, bụng ăn không no thì vẫn phải ra đường cầu xin.
Tại một cửa hàng trang phức ở mặt đường, có tiếng hỏa kế la ó quảng cáo đủ kiểu rất hấp dẫn, nghĩ đến Quản Phương Nghi phải đợi lâu ngoài thành, liền đi vào, muốn mua chút trang sức làm quà cho bà ta, cũng để bịt kín cái miệng của người phụ nữ đó.
Nhìn hắn ăn mặc không giống người nghèo, hỏa kế lập tức mời chào, chưởng quỹ tự mình đi ra giới thiệu.
Một cây trâm vàng, Ngưu Hữu Đạo vừa ý. Chưởng quỹ lập tức khen hắn khéo chọn, sau đó dâng lên tận tay hắn.

Ngưu Hữu Đạo đánh giá tỉ mỉ, hỏi:
"Bao nhiêu tiền?"
Chưởng quỹ giơ mười ngón tay đáp:
"Mười đồng tiền vàng là được. Cả con đường này cũng không có giá rẻ như vậy đâu."
Trâm vàng đặt trên quầy, Ngưu Hữu Đạo thò tay vào ống tay áo, rỗng tuếch, nhất thời câm nín, mới chợt nhớ ra là bình thường mình không mang theo tiền trên người bao giờ. Từ trước tới giờ thanh liêm, không nén được thầm trách Quản Phương Nghi, thấy mình một mình ra ngoài cũng không biết đưa cho ít tiền, đành hỏi chưởng quỹ:
"Có thể ghi nợ không? Sau đó trả lại gấp ba cho ông?"
Gương mặt cười của chưởng quỹ cứng đờ, nhìn hắn một lượt, thu trâm vàng về, lắc đầu nói:
"Bản điếm không ghi nợ."
Ngưu Hữu Đạo đành phải thôi, còn nghe thấy chưởng quỹ và hỏa kế thì thầm thì thụt, nói hắn là cái gì học đòi ra vẻ.
Tuy hắn mới tới kinh thành, nhưng với người thích xem bản đồ, rất nhiều thứ đã ở trong đầu, muốn tìm đến không phải là khó...
Phủ Đại Tư đồ, một tên sai vặt chạy vào trong, đưa một chiếc tráp cho quản gia Phạm Chuyên.
Phạm Chuyên mở tráp ra xem, thấy một chiếc trâm vàng, dường như có vẻ buồn bực, phất phất tay để gã sai vặt lui ra.
Lúc này ở ngoài cửa, hộ vệ theo xe ngựa dừng lại, Cao Kiến Thành về phủ, Phạm Chuyên mau chóng đi lên nghênh tiếp.
Chủ tớ đi vào, Phạm Chuyên nhìn sắc trời đã tối, hỏi:
"Sao lão gia về muộn như vậy?"
Cao Kiến Thành buông tiếng thở dài:
"Còn có thể vì sao, một nhánh viện quân nếm mùi thất bại, bệ hạ tức giận."
Phạm Chuyên nhìn chung quanh, thấp giọng nói:
"Lão gia, có khách quý ở thư phòng chờ ngài."
Cao Kiến Thành có vẻ bất ngờ. Thư phòng của ông không phải nơi cho người ngoài tùy tiện ra vào, quản gia không thể không hiểu điều này, bèn hỏi:

"Ai?"
Phạm Chuyên thấp giọng nói:
"Ngưu Hữu Đạo!"
"Hắn..."
Cao Kiến Thành chợt rùng mình, dừng bước, cảm giác bất ngờ càng lớn hơn, không ngờ Ngưu Hữu Đạo còn dám tới kinh thành, lại hỏi:
"Bao nhiêu người tới?"
Phạm Chuyên:
"Chỉ mình hắn."
Cao Kiến Thành hơi híp mắt:
"Lá gan không nhỏ, vào lúc này... e là vì chiến sự."
Ông tán thán, sợ rằng Ngưu Hữu Đạo tìm đến mình là có chuyện phiền phức.
Nhưng cũng hết cách rồi, con trai của mình nằm trong tay người ta, mình lại lừa bịp triều đình rằng con trai của mình đã chết. Nếu chọc giận người ta, ngươi ta công khai con trai của ông ta ra, Cao gia xong rồi.
Nếu thật sự có chuyện, không thể từ chối. Ông ta đành hỏi:
"Không ai nhìn thấy chứ?"
"Lão gia yên tâm, hắn dịch dung mà đến, trong phủ sắp xếp mấy người ra vào không có việc gì." Phạm Chuyên động viên ông ta.
Cao Kiến Thành phẩy tay. Chủ tớ đi về phía thư phòng. Trên đường đi, thấy tráp trong tay Phạm Chuyên, giống như hộp quà, ông ta lại hỏi:
"Ai đưa quà tới?"
"À... không phải là có người tặng quà, là vị kia bảo lão nô mua thay."
"Món đồ gì?"
"Một cái trâm vàng không đáng giá thôi."
Trong mắt Phạm Chuyên, mười đồng vàng tất nhiên chẳng phải cái gì đáng tiền. Người bình thường mang quà tới đây không phải thứ có thể mua được bằng mười đồng vàng.
"Trâm vàng?"
Phạm Chuyên mở tráp cho ông ta xem một chút, quả thực là trâm vàng cho phụ nữ dùng.

Chương 923: Bắt Nguồn Từ Âm Mưu, Đã Thành Dương Mưu (1)

Chương 923: Bắt Nguồn Từ Âm Mưu, Đã Thành Dương Mưu (1)
Cao Kiến Thành lấy ra nhìn một chút, không thấy có cái gì đặc biệt, cảm thấy buồn bực, còn có ngờ vực.
Người như ông ta không dễ dàng suy nghĩ sự việc theo hướng đơn giản, mà lại còn suy nghĩ, Ngưu Hữu Đạo không phải người thiếu tiền, cũng không tùy tiện chiếm tiện nghi, chỉ một cái trâm vàng cũng phải để phủ Cao đi mua thay?
Ông ta cả nghĩ quá rồi, lại không biết Ngưu Hữu Đạo chỉ vì không mang theo tiền trên người mà thôi.
Chủ tớ đi tới thư phòng trong nội trạch. Ngoài cửa, Cao Kiến Thành còn cố chỉnh sửa trang phục rồi mới đẩy cửa đi vào.
Bên trong thư phòng, sau tấm bình phong, Ngưu Hữu Đạo đã tháo mặt nạ, đang ngồi ở vị trí thường ngày của Cao Kiến Thành xem một số công văn phê duyệt.
"Ồ!" Nhìn thấy Phạm Chuyên và ngươi kia đi vào, nhìn xem khí thế, Ngưu Hữu Đạo đứng dậy, cười nói: "Vậy ngài là Đại Tư đồ rồi."
Phạm Chuyên mau chóng giới thiệu đôi bên.
Cao Kiến Thành khom mình chắp tay chào:
"Chào đạo gia."
Là Đại Tư đồ cao quý, cái eo kia nói cong là cong được, không chút tự đại vì thân phận to.
"Không dám không dám." Ngưu Hữu Đạo vội giang tay nâng lên.
Cao Kiến Thành đứng dậy mời Ngưu Hữu Đạo sang bên bàn trà ngồi xuống.

Trước lúc dâng trà, Phạm Chuyên mở cái tráp kia ra cho Ngưu Hữu Đạo xem, hỏi:
"Đạo gia, là cây trâm vàng này?"
Ngưu Hữu Đạo lật qua lật lại xem, gật đầu:
"Đúng, là cái này, không cần hộp quà."
Hắn nhìn sang Cao Kiến Thành, chỉ cái trâm vàng trong tay nói:
"Thực là lúng túng, trên người không có thói quen mang theo tiền, nhìn trúng thứ này mà không lấy đâu ra tiền để mua, không thể làm gì khác hơn là vay chút tiền của quản gia Phạm để mua, khiến đại nhân Cao cười chê rồi."
Cao Kiến Thành cười ha ha, lời này đúng là làm ông ta hiểu rõ chuyện, vì trên người ông ta vốn cũng không bao giờ mang tiền. Bình thường mua bán thứ gì cũng có người trả tiền thay, ông ta cũng không có thói quen mang tiền, vì vậy không khó hiểu, hỏi:
"Đây là đồ nữ trang, chẳng lẽ đạo gia mua về tặng người?"
Ông ta định nói chút chuyện phiếm làm sinh động bầu không khí, dù sao hai người lần đầu gặp gỡ, nói chút chuyện tào lao có thể rút ngắn khoảng cách, nếu đi thẳng vào vấn đề sẽ dễ cứng nhắc.
Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng:
"Tặng cho bạn bè."
Cao Kiến Thành:
"Thứ dung tục cỡ này sao xứng làm quà cho đạo gia."
Ông ta quay lại nói với Phạm Chuyên:
"Trong kho hẳn là còn chút trang sức tinh mỹ, mang ra cho đạo gia nhìn một chút, xem đạo gia có thích hay không."
"Được!"
Phạm chuyên đáp, đang định đi lấy, Ngưu Hữu Đạo xua tay ngăn cản:
"Quà tặng cho bạn, tự mình dùng tiền mua cho thành tâm, không cần phiền phức như vậy."
Cao Kiến Thành buồn bực, đây là dùng tiền của ngươi mua sao? Hình như nhờ Cao phủ nhà ta mua cho thì phải.
Người ta nói là vay tiền, chẳng lẽ thật sự bắt người ta trả chút tiền này hay sao, nghìn vạn còn cho được mà phải quan tâm chút tiền ấy?

Đối với bách tính bình thường mà nói, mười đồng tiền vàng tùy tiện có thể cung cấp cho một gia đình tiêu dùng trong một năm có thừa, nhưng đối với hai người như họ, chút tiền này chỉ quay đầu đi là có thể quên.
Có điều nếu người ta đã nói như vậy, đều là người không thiếu chút tiền ấy, lại chỉ là lễ mọn, người ta cũng không muốn thì không nên quá miễn cưỡng. Nếu quá miễn cưỡng sẽ thành hỏng, nên đành thôi.
Cao Kiến Thành nhìn cái trâm vàng kia thêm hai cái, trong lòng cân nhắc, sau đây bảo quản gia mua một chiếc giống vậy về xem một chút, nhìn xem có gì khác lạ hay không.
Trước mắt không phải lúc xem xét, Cao Kiến Thành hỏi về việc chính:
"Đạo gia đến đây có gì dặn dò?"
"Nào dám dặn dò gì với Cao đại nhân."
Ngưu Hữu Đạo không cần hộp quà, nhét cái trâm vào ống tay áo.
"Lần này đến là có việc cần hỏi Cao đại nhân."
Phạm Chuyên thu về chiếc hộp quà rồi để sang bên, sau đó châm trà cho hai người, đứng bên cạnh nghe ngóng.
Cao Kiến Thành lộ vẻ chăm chú lắng nghe:
"Đạo gia cứ nói đừng ngại, Cao mỗ rửa tai lắng nghe."
Ngưu Hữu Đạo:
"Người sáng mắt sẽ không nói lời ám muội, ta cũng sẽ không vòng vèo."
Cao Kiến Thành gật đầu, đưa tay ra hiệu mời nói.
Ngưu Hữu Đạo cũng không e ngại Phạm Chuyên. Có thể để Phạm Chuyên bí mật đến sơn trang Mao Lư tìm mình đàm phán, có thể thấy Phạm Chuyên tuyệt đối là tâm phúc của Cao Kiến Thành:
"Lần trước Cao đại nhân gửi tin, ta đã nhận được, tình huống trong đó đã nói rất rõ ràng. Trong thư có nhắc tới một việc, triều đình chuẩn bị cho Nam châu tiêu diệt phản quân, không biết Cao đại nhân có nhớ?"
Cao Kiến Thành gật đầu, lại mời đối phương dùng trà:
"Có phải đạo gia khó hiểu, vì sao chậm chạp không hạ chỉ xuất chinh với Nam châu?"
Ngưu Hữu Đạo vốn không muốn hỏi chuyện này, nhưng đối phương đã nhắc đến, hắn cũng đồng ý rửa tai lắng nghe:
"Nguyện nghe rõ."
Cao Kiến Thành:

"Hẳn là có quan hệ với thế cục trước mắt. Từ ban đầu, dù thế nào cũng không thể nào nghĩ tới, tu sĩ các nước hầu như đều bị cuốn vào, trừ nước Triệu ra, còn lại đôi bên vì phá hoại việc đối phương cung cấp vật tư cho đối tượng mà tử thương nặng nề. Hầu như mỗi ngày đều có tu sĩ chết trận. Trong khoảng thời gian này đã giảm xuống, nhưng thực sự tử thương không ít. Ba nước cách xa về phía Tây đã đồng ý trả cái giá lớn như vậy để đánh đổi là chuyện rất ngoài dự đoán. Đạo gia có hiểu thâm ý của Cao mỗ?"
Ngưu Hữu Đạo híp mắt nói:
"Có người đang cố ý mượn cơ hội tiêu hao sức mạnh tu sĩ?"
Cao Kiến Thành:
"Đạo gia cũng là tu sĩ, có mấy lời vốn không nên nói với đạo gia, nhưng đạo gia không phải người ngoài, Cao mỗ tự nhiên là nói thẳng cho nhanh. Đạo gia minh giám, vừa nghe là biết. Không sai, ba nước phía Tây cật lực chống đỡ với biến hóa thế cuộc ngoài ý muốn. Bên Hàn, Tống dường như cũng đã ghi nhớ, cũng ngầm thêm dầu vào lửa, cố ý để đại quân áp sát biên giới mà chậm chạp không phát. Ba đại phái của nước Yến thấy có cơ hội tiêu hao thực lực của đối thủ tất nhiên cũng vui vẻ thấy, hiện tại làm sao có thể để đạo gia dẫn người Nam châu đi phá cục?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Các nước không sợ các phái nhìn thấu dự tính của họ rồi tính sổ hay sao?"
Cao Kiến Thành:
"Tính sổ gì, món nợ này tính ra sao? Phía Đông nói, nước Yến không có nội loạn, đối mặt với mấy triệu quân đội nước Yến, không thể tiến công liều lĩnh. Chỉ cần sơ suất một chút sẽ tự vác đá đập chân mình. Nếu tu sĩ nước Hàn không tin, đại quân bại một trận nhỏ chẳng lẽ không phải dễ dàng? Tu sĩ nước Hàn tự nhiên sẽ tin, nên sẽ không dám mạo hiểm. Phía Tây lại nói, một khi nước Yến thất bại sẽ bị chia cắt, Hàn và Tống lớn mạnh, hậu quả khó mà lường được."
"Mắt thấy nội loạn trong nước Yến ngày càng hỗn loạn, mắt thấy thịt ngay bên mép, mắt thấy thịt đun sôi sắp chín, chẳng lẽ phải ngồi nhìn nước Yến chậm rãi bình định? Tu sĩ nước Hàn có thể nào từ bỏ tập trung

nhân lực hay sao? Phía Đông không dừng tay, làm cũng đã làm, phía Tây cũng không thể nhìn công sức đổ xuống sông xuống biển, chỉ có thể tiếp tục chơi, mà không chơi thì bản thân cũng không chịu nổi, là sẽ không dừng tay."
"Tình thế phát triển thuận theo tự nhiên, việc đến nước này thì có thể nhìn thấy điều gì? Thứ cho ta nói thẳng, chơi loại thủ đoạn này, với tu sĩ dồn tinh lực cho việc tu luyện là chính, không hẳn đã hơn được người thế tục trường kỳ dồn suy nghĩ về mặt này, đắm chìm trong đạo này. Việc này bắt nguồn từ âm mưu, đã thành dương mưu, sau lưng chắc chắn có cao nhân bố cục, nếu không đã không thể làm được như vậy."
Phạm Chuyên đứng nghe lặng lẽ liếc Cao Kiến Thành. Lời này của lão gia dường như có ý trồng xuống giá trị lợi dụng của bản thân mình trong lòng Ngưu Hữu Đạo.
Nghe được ngôn luận lần này, bản thân Ngưu Hữu Đạo cũng không thể không thừa nhận, nhìn thấu điều gì đây? Từ đầu tới đuôi, hắn không ý thức được mưu đồ sau lưng chuyện này, vẫn cho rằng kẻ chủ mưu chỉ muốn cướp địa bàn. Nhìn thấu, từ đâu nói đến?
Hơi trầm mặc một lát, Ngưu Hữu Đạo hỏi:
"Cao đại nhân nói có cao nhân bày cục, không biết chỉ vị nào?"
Cao Kiến Thành lắc đầu:
"Việc xem tu sĩ tiêu hao hắn là không có quan hệ với nước Yến, nước Triệu, chắc không phải đám người phía Đông thì cũng là người ở phía Tây, hoặc là nói..."
Ông ta giơ tay chỉ chỉ lên trời.
Ông ta vừa nói như thế, trong đầu Ngưu Hữu Đạo lóe lên một người, âm thầm nghi vấn, là y sao?

Chương 924: Bắt Nguồn Từ Âm Mưu, Đã Thành Dương Mưu (2)

Chương 924: Bắt Nguồn Từ Âm Mưu, Đã Thành Dương Mưu (2)
Sau khi cân nhắc xong, hắn lại hỏi:
"Tiếp tục làm như vậy, chẳng phải đang tiêu hao thực lực bổn quốc?"
Cao Kiến Thành mỉm cười:
"Không thể nói là tiêu hao gì, thực sự không được, quá lắm thì không đánh nữa. Đối với các nước mà nói, cướp địa bàn mặc dù quan trọng, nhưng không sánh bằng việc cân bằng thế lực. Thực lực của tu sĩ có cao đến đâu..."
Ông ta lại giơ tay chỉ lên trời.
"Bằng vào bản thân mấy vị kia thì có thể khống chế thiên hạ hay sao? Dựa vào mấy vị kia cũng chẳng làm được bao nhiêu chuyện, phía dưới dù thế nào cũng phải có người làm việc. Cùng cái lý này, đây là thiên hạ của tu sĩ, nhưng người nắm quyền to của thế tục các nước cũng muốn duy trì quyền lên tiếng của mình, bảo vệ quyền lên tiếng chính là bảo vệ lợi ích của bản thân."
"Đạo gia, đối với người nắm chính quyền thế tục mà nói, tu sĩ không thể quá nhiều. Một khi tu sĩ tràn lan đến mức có thể khống chế tầng tầng lớp lớp, người chấp chính thế tục còn có quyền nói chuyện gì? Muốn đổi ai thì đổi, mà ngay Đế vương cũng muốn đổi là đổi thì ngay cả phản đối cũng chỉ là đá chìm đáy biển, chẳng phải người nắm quyền thế tục sẽ là cừu non đợi làm thịt? Nếu chỉ một quyền lên tiếng cũng không gánh nổi, đối với người nắm quyền thế tục chính là bằng với nô lệ. Cướp được địa bàn to lớn hơn nữa cũng phải của người khác, cướp được một chút quyền lực cũng không còn nữa, chẳng phải mệt chết, cướp nữa thì cũng có ý nghĩa gì sao?"

Nói đã rõ ràng như thế, Ngưu Hữu Đạo rốt cuộc đã rõ ràng. Đối với hoàng quyền các nước, tu sĩ vĩnh viễn là mối nguy hại lớn nhất, tội chồng hết lên đầu một Trữ vương là vô nghĩa.
Đối diện với việc Cao Kiến Thành vừa gặp mặt đã dốc hết tiền hàng cho mình, Ngưu Hữu Đạo không thể không thừa nhận, chỉ dựa vào bằng đó, lần này đi không uổng công.
"Cao đại nhân, ta mặc kệ các nước đang giở trò quỷ gì. Ta chỉ biết rằng nước Yến còn tiếp tục làm như vậy, Nam châu chúng ta sớm muộn gì cũng gặp phiền phức. Một khi Hàn, Tống tham chiến, ít đi nước Hàn cản tay, phía Đông nước triệu sẽ không còn e ngại gì nữa. Châu Kim gắn bó như môi răng với ta sẽ là kẻ đầu tiên phải chịu xui xẻo. Nam châu chúng ta sẽ trở thành tuyến đầu giữa Yến và Triệu, hoàn toàn bại lộ trước răng nanh, bất kể lúc nào cũng có thể bắt lấy ta. Vùng biên cảnh này sẽ ngăn cản lượng lớn nhân lực, vật lực và tài lực của Nam châu ta. Nước Yến tiêu hao, nước Hàn sẽ lập tức ra tay. Trời mới biết nước Triệu sẽ làm chuyện gì đối với Nam châu ta. Vì lẽ đó, nhất định phải mau chóng bình định nội loạn, không cho Hàn Tống có cơ hội xua quân đánh vào."
Ngưu Hữu Đạo ngõ ngón trỏ cộp cộp lên mặt bàn trà.
Lúc này đến phiên Cao Kiến Thành cười khổ:
"Đạo gia, ngài cũng quá đề cao ta. Cho dù ngài có ném bộ xương già này ra cũng không đập chết ai được cả, càng không hù dọa được ai. Ta làm gì có bản lĩnh bình định nội loạn này. Ngài nói lời ấy đúng là bắt nạt ta."
Ngưu Hữu Đạo:
"Ngươi không bình được, Nam châu ta có thể bình. Bây giờ chỉ còn thiếu một cái cớ danh chính ngôn thuận để xuất binh. Lần này ta đến chính là vì việc ấy."
Cớ xuất binh danh chính ngôn thuận? Cao Kiến Thành hơi cau mày, ánh mắt quỷ quyết nháy nháy, thử hỏi:
"Chẳng lẽ muốn triều đình hạ chỉ?"
Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
"Cao đại nhân đoán cái đúng ngay. Có điều, trận chiến này không thể để một nhà chúng ta xuất lực, cần chư hầu đồng tâm hiệp lực. Nam châu ta muốn thống nhất điều động quyền binh mã của nước Yến. Phản quân tàn phá bừa bãi, Thương Vĩnh Trung kia lại trốn ở kinh thành giả chết, chức

Đại Tư mã cũng thành đồ trang trí. Cao đại nhân có chắc chắn để bệ hạ cho Dong Bình quận vương mượn dùng cái chức Đại Tư mã này một lát?"
"A!"
Cao Kiến Thành kinh ngạc giật nảy mình, trao đổi ánh mắt với Phạm Chuyện. Từng gặp công phu sư tử ngoạm, chưa từng thấy há miệng lớn như vậy:
"Chuyện này..."
Ông ta nhất thời không biết nên làm sao, một hồi lâu sau mới dở khóc dở cười nói:
"Đạo gia, thứ cho ta nói thẳng. Vị trí Đại Tư mã này, bệ hạ cho ai cũng không thể cho quận vương Dong Bình. Nguyên nhân nói ra chắc hẳn ngài cũng biết. Cho dù ngài có thể khiến ba phái ép bệ hạ thoái vị, dù cho Thái tử kế vị cũng không thể đồng ý với ba phái giao cho quận vương Dong Bình. Đạo gia, ta nói cũng vô dụng thôi. Nếu ta thật sự dám nói chuyện này, buổi sáng vừa nói, buổi chiều toàn gia sẽ phải chui vào quan tài ngủ!"
Ngưu Hữu Đạo:
"Với năng lực của Cao đại nhân mà thật sự không có biện pháp nào sao? Hoặc là nói, Cao đại nhân có thể cung cấp một khả năng hay chăng, ta sẽ tự nghĩ biện pháp."
Cao Kiến Thành đung đưa đôi tay:
"Việc này tuyệt không có một chút khả năng, liên lụy quá nhiều lợi ích, phái bảo hoàng sẽ không đồng ý. Dù đạo gia tìm đến ba đại phái, ba đại phái hẳn cũng sẽ không mở miệng nói chuyện này. Chuyện này vừa ra, không cần nước khác tấn công, bản thân nước Yến đã triệt để hỗn loạn."
Thấy Ngưu Hữu Đạo cau mày, ông ta vội bồi thêm một câu:
"Đạo gia, đến cả ý chỉ của triều đình mà chư hầu còn bằng mặt không bằng lòng, cho dù triều đình hạ chỉ cũng chẳng có ý nghĩa gì. Chư hầu sẽ nghe lệnh hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Chỉ cần triều đình có thể hạ ý chỉ này, Nam châu sẽ có biện pháp để chư hầu nghe theo hiệu lệnh."
Cao Kiến Thành ngạc nhiên bật thốt lên một tiếng, nói:

"Đạo gia chắc chắn như vậy, có thể nói nguyên do hay chăng?"
Lần này đến chính là để ông ta hỗ trợ nghĩ biện pháp, Ngưu Hữu Đạo tất nhiên không giấu ông ta, thuật lại phương lược không tiễu phản quân chỉ tiễu chư hầu của Mông Sơn Minh.
(*Tiễu: tiêu trừ)
Cao Kiến Thành nghe xong, chậm rãi ngẫm nghĩ, dần thưởng thức ra ý nghĩa trong đó, trong mắt dần tỏa ra vẻ kinh hãi, vuốt râu thở dài nói:
"Mông Sơn Minh không hổ là Mông Sơn Minh. Đúng rồi, năm lộ viện quân, Thú sử châu Cung Từ Cảnh Nguyệt, Thứ sử châu Đồ An Hiển Triệu, Thứ sử châu Hạo Tô Khải Đồng, Thứ sử châu Phục Tân Mậu, Thứ sử châu Trường Trương Hổ, tất cả đều là bộ hạ cũ của Mông Sơn Minh, đều do ông ấy một tay dẫn dắt năm xưa. Năm người này có bao nhiêu cân lượng, ông ấy là người nắm rõ nhất. Người khác tiêu diệt năm người kia còn có thể khó, nhưng Mông Sơn Minh chắc chắn. Quả là đáng tiếc..."
Ông ta lắc đầu thở dài, vẻ tiếc hận.
Ngưu Hữu Đạo:
"Vì sao đáng tiếc?"
Cao Kiến Thành than thở:
"Nếu Mông Sơn Minh có thể cho triều đình sử dụng, sao đại Yến lại lâm vào cục diện hôm nay, từ lâu đã bình định nội loạn, có điều..."
Ông ta lại lắc đầu, nói tiếp:
"Nếu triều đình thật sự dùng ông ấy, e rằng chỉ có phiền phức."
Ngưu Hữu Đạo:
"Vì ông ta là bộ hạ tâm phúc của Trữ vương?"
Cao Kiến Thành hơi xua tay:
"Đạo gia cũng biết Trữ vương tay cầm binh quyền to lớn của nước Yến vì sao mà vẫn bại, vì không phải đối thủ của bệ hạ sao? Không vì cái gì khác, chỉ vì y quá giỏi đánh nhau. Ngoại trừ năm lộ Thứ sử vừa nãy không nói, bây giờ trong số các đội quân phòng ngự biên cảnh có Thứ sử châu Kỳ Ngô Khang An, Thứ sử châu Bột Trần Cửu, có ai không có chỗ dựa là trưởng lão ba đại phái sau lưng? Thứ sử châu Bắc Thiệu Đăng Vân là một ngoại lệ. Kẻ phản quốc thoát khỏi khống chế, mới quay trở về là sẽ gặp phải chuyện như vậy. Có người muốn nhúng một

tay, nhưng tạm thời không có cơ hội. Dù là Nam châu, cũng vì có ân oán, gút mắc với bệ hạ mà có kẻ đang quan sát, sau này sớm muộn gì cũng có người muốn nhúng tay vào."
Ngưu Hữu Đạo suy tư. Hắn nghĩ tới Cung chủ Long Hưu của cung Tiêu Dao, cái vị hung hăng muốn hắn phải cưới Dịch Thư kia.
Cao Kiến Thành tiếp tục nói:
"Những trưởng lão của ba đại phái cũng muốn có quyền lên tiếng trong môn phái, mà có thể chi phối thế cuộc một phương trong nước Yến chính là quyền lên tiếng, cũng là lợi ích. Năm xưa Trữ vương bình định chư hầu các nơi trong nước Yến, là giỏi đánh nhau, nhưng chư hầu bị bình rồi, đắc tội với ai?"

Chương 925: Từ Từ Mưu Đồ

Chương 925: Từ Từ Mưu Đồ
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói:
"Đắc tội với rất nhiều tầng lớp cao trong ba đại phái."
Cao Kiến Thành:
"Đúng là như thế. Một bầu nhiệt huyết của Trữ vương quả thực khiến người ta kính nể, nhưng ông ta còn có thể ngồi lên ngôi vị Hoàng đế kia hay sao? Vì sao lúc trước ông ta có tiếng nói cao như vậy, nhưng lại là người hiện giờ đăng vị? Mông Sơn Minh dù quy phục triều đình, triều đình cũng không dám dùng! Người có năng lực sờ sờ ra đó mà lại không thể dùng, ngài nói có đáng tiếc hay không? Khi còn trẻ, lão phu cũng là người nhiệt huyết một lòng báo quốc, cũng nhiều lần gặp khó mới không thể không đối mặt với hiện thực!"
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc. Ngày hôm nay, xem như hắn đã chân chính được người khác dạy cho một khóa. Hắn trầm ngầm nói:
"Cao đại nhân quả nhiên nhìn xa trông rộng, ta cũng hiểu rõ ý của đại nhân, nhưng đã không thể lui được nữa. Lùi một bước chính là vạn kiếp bất phục, sự do người làm, gặp núi mở đường, gặp sông bắc cầu!"
Thấy hắn còn chưa chịu từ bỏ, Cao Kiến Thành bưng chén trà, chậm rãi nhấm nháp, đồng thời cũng suy tư. Một hồi lâu sau, ông ta chậm rãi đặt chén trà xuống:
"Cao mỗ có chút biện pháp, không biết đạo gia có nguyện ý lắng nghe?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Cao đại nhân nói đều là lời vàng ngọc, có thể có cơ hội lắng nghe là vinh hạnh của ta, cứ nói đừng ngại."
Lời này tuyệt đối không phải nói ngoa. Người đến địa vị như Cao Kiến Thành, bất kể kiến thức hay lòng dạ đều sẽ không dễ dàng mở miệng, sẽ không nói nhiều với người tầm thường như vậy.

Cái gọi là nói nhiều tất có lúc lỡ lời, hôm nay Cao Kiến Thành xem như ngoại lệ, cũng có ý định cho Ngưu Hữu Đạo thấy thành ý, che che giấu giấu sợ Ngưu Hữu Đạo suy nghĩ nhiều.
Cao Kiến Thành:
"Cho dù có thể bình diệt được phản loạn, cũng phải chờ. Hiện giờ không phải lúc Nam châu xuất binh. Một nguyên nhân trong đó thì ta đã nói rồi. Hiện nay có người muốn tiêu hao sức mạnh của giới tu hành, sẽ không dễ dàng để Nam châu phá cục. Thứ hai, xen vào một trong số đó, bất kể là Hàn, Tống hay nước Triệu đều sẽ không manh động."
"Vì lẽ đó, đạo gia cũng không lo lắng Tống, Hàn sẽ xuất binh tấn công Yến. Nguyên nhân thứ ba, có đủ thời gian cho Nam châu chuẩn bị trước khi chiến tranh. Thứ tư, hiện tại chư hầu khắp nơi còn chưa lên sàn toàn bộ. Nếu bọn họ còn chưa bại trận hết thì cũng chưa tới lượt Nam châu ra trận. Chỉ đến khi thế cuộc khiến ba đại phái và triều đình cũng hoảng rồi, đạo gia mới có tư cách bàn điều kiện."
Ngưu Hữu Đạo nghe xong khẽ gật đầu. Lúc trước hắn án binh bất động chỉ vì điều thứ ba mà đối phương vừa nói. Những chuyện khác, hắn không thấy rõ ràng được như Cao Kiến Thành. Bây giờ đối phương giảng giải trật tự và quy luật rõ ràng rành mạch như vậy, lòng hắn mới xem như dần nắm chắc. Hắn hỏi:
"Ý của Cao đại nhân là, đến lúc đó, triều đình mới có thể trao quyền lực Tư mã cho Dong Bình quận vương?"
Cao Kiến Thành xua tay:
"Đạo gia cả nghĩ, Trữ ngoại tặc, không phải gia nô! Bất cứ lúc nào cũng không thể giao quyền to cho Dong Bình quận vương. Cao mỗ muốn hỏi là, đạo gia muốn bình định nội loạn, hay là muốn thừa cơ đoạt quyền?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Nếu như có thể cả hai cùng đạt tất nhiên tốt nhất, nếu không thể bao quát nhiều mặt thì trước tiên bình nội loạn, ổn trận tuyến!"
Cao Kiến Thành gật đầu:
"Được! Vậy không ngại kiên trì thêm, từ từ đồ mưu."
Ngưu Hữu Đạo:
"Nguyện ý nghe cao kiến."
Cao Kiến Thành:

"Quyền lực Đại Tư mã dù thế nào cũng không thể giao cho quận vương Dong Bình, điểm ấy dù ba đại phái cũng không bức bách được, ngươi càng không nổi. Nếu chỉ là bình định, không có quyền lực Đại Tư mã cũng có thể làm được. Thế cuộc đến mức độ nhất định, muốn một chức Thống soái bình định lâm thời hắn là không thành vấn đề. Huống chi, hiện giờ coi như muốn lấy được quyền lực Đại Tư mã cũng chỉ hại nhiều hơn lợi. Bất kể thực lực trước mắt của Nam châu hay thực lực của đạo gia đều không hơn được triều đình, lấy được cũng khó bảo vệ, chỉ thêm phiền phức, không ngại chờ lâu dài xem. Chỉ cần bình định thành công, tiếp đó chính là lòng người hướng về. Sức ảnh hưởng chính là vô giá, kẻ đắc nhân tâm sẽ có được thiên hạ. Đây chính là bậc thang để đạo gia và Nam châu có thực lực bước lên tầng cao hơn."
Ngưu Hữu Đạo im lặng suy tư, mạnh mẽ nói:
"Được! Cứ như Đại Tư đồ nói!"
Cao Kiến Thành nghe vậy liền mỉm cười, cũng thở phào nhẹ nhõm. Có thể nghe lời ấy là tốt rồi, bằng không nếu hắn thật sự ép ông ta phải đi kiếm cái quyền bính Đại Tư mã kia, không ép ông ta đến chết là không xong, căn bản là không thể, bảo ông ta làm kiểu gì?
Đại sự đã quyết, bầu không khí nhất thời ung dung hơn nhiều. Ngưu Hữu Đạo thỉnh giáo Cao Kiến Thành một số quốc sự.
Phạm Chuyên đứng nghe cũng nở nụ cười, ra vào bận rộn, lấy rượu và thức ăn lên. Cao Kiến Thành vẫn đang đói bụng tiếp khách, còn chưa ăn cơm tối. Khách và chủ từ từ dùng cơm trong thư phòng.
Cuộc tán gẫu này kéo dài tới nửa đêm. Đối với Ngưu Hữu Đạo, cơ hội như vậy cũng hiếm thấy. Kiến giải của Cao Kiến Thành đứng ở độ cao mà người bình thường không tiếp cận được, chân chính khiến Ngưu Hữu Đạo nhận được lợi ích không nhỏ, cũng có hiểu rõ sâu sắc hơn đối với thế cuộc các nước.
Nếu không phải thấy Cao Kiến Thành đã lớn tuổi, người ta làm việc cả ngày sẽ tốn tâm lực, đến giờ có vẻ mệt mỏi, mà bản thân hắn cũng không tiện ở lâu, bằng không quả thực hắn còn chưa muốn đi. Hắn thật sự muốn tán gẫu liền mấy ngày đêm cùng Cao Kiến Thành.
Lúc đứng dậy cáo từ, Cao Kiến Thành tự nhiên giữ lại:

"Đêm khuya thăm thẳm, ra khỏi thành không tiện, không bằng ở tạm, chờ trời sáng hãy đi."
Ngưu Hữu Đạo cười:
"Ta không đến một mình, bên ngoài còn có người tiếp ứng đang chờ đợi."
"Nếu như thế, Cao mỗ không giữ lại nữa."
Cao Kiến Thành gật đầu, lại hỏi:
"Đạo gia chuẩn bị ra khỏi thành thế nào?"
Cửa thành đóng chặt, lại có tu sĩ canh giữ, ông ta cũng sợ Ngưu Hữu Đạo xảy ra chuyện. Một khi hắn rơi vào tay triều đình, ông ta cũng phải lo lắng đề phòng.
Ngưu Hữu Đạo:
"Đi ra ngoài rồi sẽ có biện pháp."
Cao Kiến Thành: "Nếu đạo gia là không chê, hãy để ta sắp xếp."
Ngưu Hữu Đạo đồng ý, ông ta lập tức bảo Phạm Chuyên đi sắp xếp.
Chuyện sau đó thực sự đã chứng minh, đến mức độ như Cao Kiến Thành, muốn sắp xếp một người ra khỏi thành trong đêm không phải việc khó gì. Huống hồ, Ngưu Hữu Đạo là một tu sĩ.
Tới cửa thành, Ngưu Hữu Đạo đã đổi quần áo sĩ tốt, đi theo một đội tuần tra đi dò xét trên đường.
Đến góc đường không có đèn đuốc tối tăm, tiểu đội trưởng đội tuần tra để những người khác đi trước, Ngưu Hữu Đạo đứng lại, đánh mắt ra hiệu cho Ngưu Hữu Đạo, chỉ hướng tường thành.
Ngưu Hữu Đạo hiểu ý, quan sát bốn phía một lượt, nhân lúc không có ai chú ý, vươn mình nhảy một cái lên tường thành, nương theo bóng đêm nhẹ nhàng đi xa. Trên đường đi, quần áo ngụy trang được kéo xuống.
Lại tới sâu trong núi rừng, thuận lợi gặp lại Quản Phương Nghi.
Quản Phương Nghi cũng thở phào nhẹ nhõm, đợi lâu như vậy, lại không liên lạc được, bà ta vẫn đang lo lắng. Lúc này gặp được rồi, bà ta oán giận nói:
"Nói đi một lát sẽ quay lại, sao để ta chờ lâu như vậy."
Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn bộ ngực đã được buộc lại của bà ta, cười nói:
"Có việc lỡ thì giờ, hết cách, đi thôi!"

Quản Phương Nghi cũng không dám ở lâu. Hai người cưỡi chim điêu Xích Liệp bay lên không.
Lên trên không đón trăng sáng, bầu trời đầy sao, Ngưu Hữu Đạo lấy từ trong tay áo lên một cây trâm vàng, gọi:
"Hồng nương."
"Chuyện gì?"
Quản Phương Nghi điều khiển chim đang làu bàu oán giận không chịu yên, quay lại nhìn, ánh mắt trợn lên sửng sốt, nhìn thấy cây trâm lấp lánh tỏa sáng dưới trăng.
Ngưu Hữu Đạo giơ tay, nhẹ nhàng cắm trên búi tóc nam mà bà ta đã hóa trang. Phần đuôi trâm vàng treo dây vàng lay động theo gió.
Quản Phương Nghi sững sờ nhìn hắn.
Ngưu Hữu Đạo tỉ mỉ xem xét:
"Ánh mắt của ta không tệ, đổi lại trang phục phụ nữ nhất định càng đẹp mắt hơn."
Quản Phương Nghi giơ tay một cái lấy xuống, nghi ngờ hỏi:
"Từ đâu ra?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Đương nhiên là mua cho ngươi."
Quản Phương Nghi càng ngờ vực, lật qua lật lại xem:
"Mặt trời mọc từ hướng Tây, ngươi mà mua cho ta cái này? Ngươi bị rút gân chắc, mà không đúng!"
Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên:
"Cái gì không đúng?"
Quản Phương Nghi đã bắt đầu động thủ, lục soát người hắn.

Chương 926: Xuất Phát Tới Yêu Ma Lĩnh

Chương 926: Xuất Phát Tới Yêu Ma Lĩnh
Ngưu Hữu Đạo kêu lên:
"Ngươi làm gì thế? Đừng táy máy tay chân."
"Ngươi là tên quỷ nghèo, trên người vốn không có tiền, lấy đâu ra tiền mua cho ta thứ này. Có phải ngươi giấu tiền riêng, hay là vào thành phát tài, lấy tiền nợ lão nương ra đây."
"Ta nói ngươi đấy, chẳng thú vị gì cả, lòng tốt như vậy lại bị coi là lòng lang dạ thú. Lão tử kiếm chút tiền mua cái này có gì khó hay sao?"
Vơ vét một trận, ngay cả miếng đồng cũng không có, Quản Phương Nghi không thể làm gì hơn là dừng tay, nửa tin nửa ngờ nói:
"Thực sự là mua cho ta?"
Ngưu Hữu Đạo giơ tay lên trời:
"Lão tử thề với trời, vay tiền mua cho ngươi. Nếu có một câu nói dối, trời đánh ngũ lôi. Lần này ngươi hài lòng chưa?"
"Hi hi!"
Quản Phương Nghi cười run rẩy.
"Tin ngươi lần này."
Nói xong, bà ta xoay người điều khiển chim nhào xuống dưới.
Ngưu Hữu Đạo khó hiểu nói:
"Đi đâu?"
"Tìm chỗ thay quần áo. Nào có người đàn ông nào đeo cái này, đổi lại quần áo phụ nữ cho ngươi xem xem có dễ nhìn hay không."
"Ngươi có bị bệnh không, còn chưa ra khỏi phạm vi kinh thành, ngươi còn có lòng làm chuyện này. Trở về rồi đổi quần áo không được hay sao?"

"Không được! Đường dài từ từ, phải chờ tới năm nào tháng nào?"
Một chiếc đèn lồng, ánh đèn lắc lư. Một chiếc lư hương, khói xanh lượn lờ.
Thiệu Bình Ba ngồi khoanh chân trên giường, một tay chống trên bàn làm việc, một tay bê cuốn sách xem xét. Trên bàn có một bàn cờ chưa chơi xong. Người dưới ánh đèn có ý vị đầy ung dung, nho nhã.
Thiệu Tam Tỉnh đi vào, tới cạnh y giơ tay ra, nhiệt độ trong phòng không thấp, ông ta muốn cởi áo khoác chồn bạc trên người y xuống.
Nhấc cuốn sách lên, Thiệu Bình Ba cản tay ông ta lại. Thiệu Tam Tỉnh đành phải thôi, nhẹ giọng nói:
"Bệ hạ sợ đại công tử cô đơn nên sai người đưa tới hai mỹ nhân, sắc đẹp lẫn khí chất đều được chọn tốt nhất, nhận hay không nhận?"
Thiệu Bình Ba bình tĩnh:
"Quân ân không dám từ, thu xếp đi. Bên kia sao rồi?"
Thiệu Tam Tỉnh biết y hỏi việc gì, đáp:
"Đã thống kê cùng lúc với tin tức từ phía Đông truyền tới, hai bên tổn thất khoảng nghìn tu sĩ.
Ánh mắt Thiệu Bình Ba dời khỏi cuốn sách, nhìn về phía bàn cờ, đưa tay nhấc quân cờ trong bát lên, đặt một cờ trắng trên bàn, lại nhặt mấy quân cờ đen khác trên bàn vứt sang bên, sau đó tiếp tục xem sách của mình.
Dáng vẻ đọc sách khó hiểu này khiến Thiệu Tam Tỉnh nhận ra điều gì, thử hỏi:
"Đại công tử, phải chăng có gì muốn nói?"
Thiệu Bình Ba yên tĩnh đọc sách, không quan tâm ông ta.
Hầu hạ nhiều năm, Thiệu Tam Tỉnh hiểu y, không lên tiếng chính là không muốn nói, cũng không cần hỏi lại, liền khom mình lui ra ngoài, không quấy rầy nữa.
Thiệu Bình Ba liếc nhìn ông ta rời đi, ánh mắt lại trở về cuốn sách.
Đối với y, về mức độ nào đó mà nói, y không thua trên tay Ngưu Hữu Đạo, mà là thua trên tay đám tu sĩ kia. Đám tu sĩ kia can thiệp quá nhiều, dù ở nước Tấn cũng vậy. Trình độ khống chế này khiến y khó có thể triển khai.
Đặc biệt là đám học sinh mà y mang tới kia, như gặp phải một tấm sắt, lực cản cực lớn, khó có thể tham gia để tầng tầng lớp lớp phát huy năng

lực. Nói trắng ra là, khó có thể nắm được thực quyền nhất định. Đó đều gốc rễ căn bản của hắn, gốc rễ không ổn, tương lai của y cũng khó ổn. Bớt đi một chút là thêm một chút, tu sĩ tham dự ít đi, sẽ bắt đầu dùng người trong thế tục nhiều hơn, cần người có năng lực ra ngoài làm việc. Đối với những học sinh của y, hoặc đối với tình cảnh trước mắt, sự tình chính là như vậy.

Cho nước Triệu ba phần mười lợi ích, nước Tấn vẫn hung hăng không cho. Tấn, Vệ, Tề, thái độ của ba nước này đều không thể nào thống nhất. Thái độ của nước Tấn có buông lỏng là do y thúc đẩy.

Thứ dành cho Ngưu Hữu Đạo chính là tai ương ngập đầu, không chút báo trước.

Y cũng có thể nghĩ đến, ba đại phái nước Yến sẽ không để cho châu Nam dễ dàng phá cục, muốn kiềm chế châu Nam không thể nhúc nhích, mãi đến khi cục diện chuyển biến xấu mới nhẹ nhàng đẩy một cái là cái. Y muốn khiến cho Ngưu Hữu Đạo chỉ có thể trơ mắt nhìn tâm huyết một tay dồn vào châu Nam bị hủy hoại trong một ngày. Dưới đại thế, y muốn xem xem Ngưu Hữu Đạo còn có thể làm sao.

.....

Yêu ma lĩnh, tương tự với thành Trích Tinh, Băng Tuyết các, nằm trên cùng một dãy núi với Phiêu Miễu các, nhưng ở cách nhau rất xa.

Tuy cùng là tu sĩ, nhưng nhân loại vẫn có mức độ bài xích nhất định đối với yêu ma, quỷ quái. Vì vậy, yêu ma quỷ quái đều thích tới đây giao dịch.

Nói về mức độ nào đó, đây là một góc bị lãng quên, vì nguyên nhân địa hình đặc biệt, quanh năm bị mây đen bao phủ, khó gặp ánh mặt trời.

Kiến trúc chủ đạo của yêu ma lĩnh là đào móc trên ngọn núi to lớn. Trên một ngọn núi bị đào móc, đục đẽo thành hình đầu lâu to lớn, nơi này tên là Ma cung, vốn là tổng đàn của Ma giáo.

Có điều bây giờ Ma giáo đã dần dần sa sút, chỉ vì trong Ma giáo xuất hiện một nhân vật kinh tài tuyệt diễm, Ô Thường!

Ô Tường, một trong chín Chí Tôn đương thời. Trước khi quật khởi, y là Hữu sứ của Ma giáo. Trong thời gian ngắn lúc đó đã xảy ra không ít chuyện lạ. Giáo chủ Ma giao và cũng là nghĩa phụ của Ô Thường đã

chết. Ô Thường cũng không lên làm Giáo chủ Ma giáo, mà sau lần đó, Ma giáo đã không còn Giáo chủ, cũng không còn Hữu sứ.
Thánh nữ truyền thừa đã dâng thân cho Ma giáo từ nhiều năm trước lại nảy sinh tình yêu nam nữ với người. Ô Thường tức giận, Thánh nữ vừa chết, vị trí Thánh nữ Ma giáo cũng biến mất. Bây giờ Ma giáo chỉ có một Tả sứ.
Dưới thực lực tuyệt đối, Yêu ma lĩnh tự nhiên trở thành lãnh địa riêng của Ô Thường. Ô Thường nể tình cũ, không đánh đuổi người của Ma giáo. Ma giáo thành kẻ giữ nhà của Yêu ma lĩnh.
Tương tự với hàng ngũ của Thành chủ thành Trích Tinh, nói là người của Ô Thường, nhưng lại không phải người của Ô Thường.
Trên vách núi, Triệu Hùng Ca một chân treo vách núi, ngồi đó, một tay chống người, một tay cầm hồ lô rượu đổ vào trong miệng.
"Gào!" Trên sườn núi dốc cách đó không xa, Kim Mao Hống bỗng nhiên gào lên giận dữ với trời, răng nanh dữ tợn, vuốt sắc dọa người, đuôi vung vẩy như roi thép.
Dường như đang nhắc nhở Triệu Hùng Ca, có người đến, lại như cảm ứng được biến hóa của trời cao.
Mây đen vần vũ bao trùm cả bầu trời đang biến hóa, có một trụ sáng xuyên thấu qua, cảnh tượng vô cùng kỳ ảo, tăng thêm sắc thái khác cho thế giới âm trầm này.
Hồ lô rượu trong tay Triệu Hùng Ca cứng đờ, trên chòm râu dài quanh miệng có vết rượu, đôi mắt say mê ly nhìn cột sáng huyền hoặc kia, dường như đang nhớ về cái gì đó. Trong mắt ông ta đầy vẻ hồi ứng, đang chìm đắm trong chuyện cũ vui vẻ nào đó/
Cách đó không xa có người bay tới, là một người đàn ông luôn mỉm cười ung dung. Trong nụ cười của y chất chứa tang thương. Trên gương mặt cương nghị như dùng đao gọt thành lộ ra vẻ hiền hòa, thể hiện một dạng mị lực nam tính khác loại.
Thân mặc trang phục đen bằng tơ lụa, phiêu dật bay tới như tiên. Mái tóc dài đón giá phấp phới sau y phục. Tóc dài nửa đen nửa trắng, trắng ở phần đuôi.
Người này chính là Tả sứ Ma giáo, Nam Thiên Vô Phương.

Sau khi hạ xuống, hai tay y vung lên một cái, tay áo rộng lớn cùng vạt áo dài bay lượn, sau đó cũng ngồi khoanh chân bên cạnh Triệu Hùng Ca, nhìn dáng vẻ si mê của ông ta, hỏi:
"Cười cái gì?"
Triệu Hùng Ca trả lời như mê sảng:
"Đẹp quá!"
"Có thể." Nam Thiên Vô Phương cũng nhìn về phía cột sáng, sau đó chậm rãi nói: "Ngươi chạy đi sơn trang Mao Lư đã làm kinh động vị kia, đã hỏi việc này."
Triệu Hùng Ca:
"Không buộc ngươi xử trí ta?"
"Không tìm được Ma điển, vị đó sẽ không dễ dàng giết ngươi. Vật kia còn có tác dụng đối với gã. Gã sẽ không dễ dàng từ bỏ."
Nam Thiên Vô Phương đáp, xong lại hỏi:
"Ngươi là người cuối cùng tiếp xúc với Thánh nữ, ngươi thật sự chưa từng thấy Ma điển?"
Triệu Hùng Ca:
"Nói bao nhiêu lần, thật sự chưa từng thấy."
Nam Thiên Vô Phương:
"Chí ít ngươi cũng là người có khả năng biết tung tích của Ma điển nhất."
"Không biết." Triệu Hùng Ca trả lời, ngẩng đầu uống rượu.

Chương 927: Yêu Ma Lĩnh - Lại Tan Vỡ

Chương 927: Yêu Ma Lĩnh - Lại Tan Vỡ
Nam Không Vô Phương:
"Sau này hãy thận trọng, nếu không sẽ gây phiền toái cho chính ngươi. Gã không thể giết ngươi nhưng có thể giam cầm ngươi."
Triệu Hùng Ca:
"Ta cũng không thể trơ mắt nhìn Thượng Thanh tông đứt đoạn mất hương hỏa chứ?"
Nam Thiên Vô Phương:
"Không hẳn là giúp gã, có lẽ Phiêu Miễu các đã nhìn chằm chằm vào gã."
Triệu Hùng Ca cười ha ha:
"Ngươi đang lo về gã, hay đang lo một người khác?"
"Ngươi cả nghĩ quá rồi."
Nam Thiên Vô Phương lạnh nhạt đáp, vung tay cướp rượu của ông ta, không chê bẩn, ngẩng đầu tu ừng ực.
Sảng khoái uống một phen, tiêu sái ném hồ lô rượu lại, tiếp tục nói:
"Lần này ván cuộc quá lớn, sợ là ngươi không muốn giúp gã cũng không được. Lần này hắn thật sự phiền phức."
Triệu Hùng Ca ôm hồ lô rượu trong lòng, rung đùi đắc ý nói:
Không hẳn, Đông Quách Hạo Nhiên thu được một đệ tử tốt."
.....
"Em gái, đẹp không?"
Thương Thục Thanh đang muốn đi tìm Ngưu Hữu Đạo, va vào Quản Phương Nghi cũng đang đi tới. Quản Phương Nghi vung vẩy cây trâm vàng trên đầu hỏi.
Thương Thục Thanh nhìn chằm chằm nhìn một hồi, không phát hiện có gì đặc biệt, chỉ là một cây trâm vàng bình thường đến không thể bình

thường hơn, không chút tô điểm, chỉ là vàng.
Giống như trang sức của những quý phụ nhà già bình thường, Thương Thục Thanh không biết bà ta thích những đồ vật tục như vậy từ lúc nào, những vẫn gật đầu nói:
"Thứ gì ở trên đầu đại tỷ cũng đẹp."
"Nói một đằng nghĩ một nẻo."
Quản Phương Nghi cười khúc khích, chỉ chỉ lên trời nói:
"Tục thì tục một chút, nhưng cũng coi như ông trời mở mắt, giúp tên kia khai khiếu rồi, còn biết tặng thứ này cho ta, làm cho ta thật vui vẻ."
Thương Thục Thanh kinh ngạc:
"Đạo gia tặng?"
Quản Phương Nghi:
"Đúng nha, ngươi nghe xong có phải cũng không tin nổi?"
Thương Thục Thanh không khỏi mà nhìn cây trâm kia, đúng là có vẻ ước ao.
Chính lúc này, Ngưu Hữu Đạo cầm một cái túi da từ trong viện đi ra, nhìn thấy hai người bèn hỏi:
"Nói xấu sau lưng ta cái gì đó?"
"Có tật giật mình!" Quản Phương Nghi khinh bỉ trả lại một câu, lắc mông, lắc quạt, lắc trâm vàng chỉ vàng trên đầu bỏ đi.
Hai người nhìn theo một lúc, Thương Thục Thanh tiến tới. , Ngưu Hữu Đạo nhìn bóng lưng Quản Phương Nghi lưng buông tiếng thở dài:
"Người phụ nữ này, cả ngày chỉ biết đi loạn, không chịu chăm chỉ tu luyện, đầu óc cũng không thể nói là rất tốt. Ta thật sự nghi ngờ làm sao nàng ta sống ở nơi đầy hổ lang như Tề kinh kia đến tận bây giờ, còn rêu rao như vậy?"
Dứt lời, hắn lại lắc đầu.
Thương Thục Thanh hé miệng cười:
"Đại tỷ là người có phúc."
Kỳ thực nàng thật sự hâm mộ Quản Phương Nghi. Nàng phát hiện, Quản Phương Nghi và Ngưu Hữu Đạo rất hợp. Cử chỉ, lời nói giữa hai người khiến cho người ngoài có ảo giác rằng hai người là bạn cùng lứa tuổi vậy. Nàng cũng từng tiếp xúc với Hắc Mẫu Đơn, nhưng nàng không nhận thấy cảm giác này giữa Hắc Mẫu Đơn và Ngưu Hữu Đạo.

Dứt lời, nàng có vẻ muốn nói lại thôi.
Ngưu Hữu Đạo nhìn một hồi, hỏi:
"Có việc gì sao?"
Thương Thục Thanh nhắc nhở:
"Nghe nói Thứ sử châu Hạo Tô Khải và viện quân bị phản quân đánh bại. Đây đã là đợt viện quân thứ ba bị đánh bại."
Lời nàng nói có vẻ như nghe lời đoán ý.
Thương Triêu Tông thật sự cuống lên, bản thân không làm được, đành ngầm ám chỉ với muội muội, để muội muội nghĩ cách khuyên nhủ.
Ngưu Hữu Đạo vừa nghe liền hiểu rồi, nói:
"Chờ đi, phải giữ bình tĩnh!"
Thương Thục Thanh nhìn theo hắn rời đi có vẻ nhụt chí cúi gục cằm, không dám nói gì thêm nữa.
Trước mặt Ngưu Hữu Đạo, nàng càng ngày càng cảm thấy áp lực. Dù Ngưu Hữu Đạo ngồi đó yên tĩnh nhắm mắt lại để nàng chải đầu, nàng cũng cảm thấy một luồng áp lực vô hình...
Ra khỏi sơn trang, Ngưu Hữu Đạo đi thẳng đến viện tiếp khách. Trong viện, hắn nhìn thấy Vân Cơ đeo khăn lụa che mặt, không chịu dùng mặt thật gặp người.
Hai người ngồi trong phòng khách, Ngưu Hữu Đạo để túi lên bàn:
"Đây là Linh nguyên đan cho ngươi tu luyện, hắn là đủ cho ngươi dùng một thời gian."
Vân Cơ hơi gật đầu cảm ơn, hỏi:
"Việc điều tra người kia thế nào rồi?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Làm dự tính xấu nhất đi."
Vân Cơ cả kinh:
"Lẽ nào thật sự là..."
Ngưu Hữu Đạo xua tay ngắt lời, đôi khi không nên nói ra lời:
"Vân Hoan huynh vẫn đang dẫn người trên đường, có lẽ không tới mấy ngày nữa sẽ tới. Còn về bên phía Quỷ Mẫu thì đã dẫn quỷ tu núi Hãm Âm tới rồi. Nói chung, ta đã chuẩn bị chu toàn. Ngươi cũng phải coi như chưa có chuyện gì xảy ra, an tâm ở lại đây tu luyện. Ta đã sai người chuẩn bị hang núi cho ngươi, sẽ không làm lỡ việc tu luyện của ngươi."

Vân Cơ chỉ có thể nghiêm túc gật đầu.
……
Quận Thanh Sơn, cạnh bến tàu biển, những chiếc thuyền lớn nhỏ khác nhau cập bờ đầy chật, còn có nhiều chiếc khác chưa cập bờ đúng lúc. Nước Vệ vận chuyển đến rất nhiều lương thực.
Đường đi không dài đằng đẵng như lúc trước Ngưu Hữu Đạo vận chiến mã từ nước Tề về, nhảy qua nước Tề và nước Tấn, từ nước Vệ tới bên này không phải quá xa. Vì vậy, trong số vật tư tiếp tế từ ba nước, lương thực của nước Vệ đến trước.
Trên bờ có không biết bao nhiêu xe ngựa tụ tập, trong không khí đầy rẫy mùi phân súc vật khó ngửi.
Rất nhiều tu sĩ nước Vệ đã lên bờ, cũng không ít tu sĩ đứng trên đỉnh thuyền cảnh giới xung quanh. Trong biển cũng có tu sĩ chìm chìm nổi nổi, phòng ngừa của kẻ đánh lén dưới nước.
Trên bờ có rất nhiều quân nhân trú đóng, Thương Triêu Tông tự mình dẫn người tới. Tiết Khiếu cũng tự dẫn người từ châu Định tới.
Lương thực đến lãnh thổ của ai, người của châu phủ nơi đó phải phụ trách áp giải. Thiết Khiếu vốn không muốn đến, nhưng triều đình muốn y đến theo dõi, sợ châu Nam gian lận.
Một kẻ quy tội cho đối phương cướp người phụ nữ của mình để gây chiến, một kẻ bị cướp ba quận địa bàn, lúc trước còn đánh một trận sống còn, hiện giờ lại vừa nói vừa cười. Có vẻ như quốc nạn phủ xuống đầu nên cùng vứt bỏ đi hiềm khích lúc trước, thực ra một người tình cờ hừ lạnh một cái, một người tình cờ cười gằn một cái.
Tiết Khiếu đến đây dù sao cũng có phần lo sợ. Chưởng môn Cái Hoan của Thiên Hoa động phủ, chưởng môn Vạn Khinh Yên của phái Tiên Vân đều tự thân xuất mã, dẫn theo người đến hộ tống.
Trên thuyền, một loạt tu sĩ lên bờ đi tới. Đi đầu tiên là đại biểu ba phái tu sĩ nước Vệ, trưởng lão Thiên Khuyết của Linh Hư phủ, trưởng lão Sùng Cổ của Thủ Chính các, trưởng lão Côn Nguyệt của Đại Nhạc sơn. Sắc mặt ba vị này đều khó coi.
Vì hộ tống đám lương thực này, suốt cả chặng đường phải ngồi thuyền lắc lư liên tục chưa nói, mà càng phải tận mắt nhìn thấy rất nhiều tu sĩ nước Vệ máu nhuộm biển xanh, tâm tình có thể tốt mới là lạ.

Song phương chạm mặt, thấy thái độ của mấy vị này không ra sao, cũng chỉ đành tùy tiện khách sáo mấy câu. Sau đó song phương giao tiếp lương thảo.
Căn cứ vào đơn hàng mà nước Vệ giao tới, có tất cả một trăm nghìn xe lương thực, trừ đi ba mươi nghìn xe khấu trừ cho nước Triệu, còn lại, để tiết kiệm nhân lực nên toàn bộ đi đường biển.
Sau khi chịu đựng các loại rủi ro trên biển, chỉ còn lại tám phần mười, khoảng năm mươi nghìn xe.
Giao hàng xong, còn lại là kiểm kê. Rất nhiều lao dịch lên thuyền vận lương, xếp lên xe. Bến tàu bận rộn tĩu tít, huyên náo cả một vùng.
Lúc này, trên không trung có bốn con chim bay tới, một con Xích Liệp điêu, ba con Hắc Ngọc điêu.
Ngưu Hữu Đạo, Quản Phương Nghi dẫn chưởng môn ba phái của quận Thanh Sơn đến.
Bốn con chim hạ xuống đất gây nên chú ý của mọi người. Thương Triêu Tông có chút bất ngờ, không nghĩ đạo gia đã lâu không xuất hiện của mình lại tới đây, mau chóng đi tới chào hỏi.
Các tu sĩ nhìn nhau đánh giá, không ít người liếc nhìn nam tử áo hoa lặng lẽ đi theo sau Ngưu Hữu Đạo.
Sau khi Thương Triêu Tông đi cùng Ngưu Hữu Đạo quay lại, chào hỏi tu sĩ nước Vệ xong, đôi bên khách khí với nhau một phen. Người của ba phái nước Vệ chăm chú đánh giá Ngưu Hữu Đạo, dù sao danh tiếng cũng còn đó.
Được biết Tiết Khiếu cũng ở đây, Ngưu Hữu Đạo xoay người lại cười nói:
"Tiết đại nhân cũng tới, lá gan thật không nhỏ, còn dám chạy tới. Khinh châu Nam ta không có người sao?"

Chương 928: Cớ Gì Ba Vị Trưởng Lão Lại Tức Giận Như Vậy

Chương 928: Cớ Gì Ba Vị Trưởng Lão Lại Tức Giận Như Vậy
Không ngờ đối phương không thèm nể mặt mũi trước mặt mọi người, Tiết Khiếu nghiêm mặt nói:
"Châu Nam của ngươi? Vương gia, đây là tên trọng phạm đã giết Yến sứ của triều đình sao? Không phải đã cắt đứt quan hệ với Vương gia sao? Sao lại xuất hiện ở đây?"
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm trước người, cười gằn:
"Miệng lưỡi sắc bén lắm. Còn dám dông dài, ngươi có tin ta giết ngươi mà triều đình còn không dám đánh rắm hay không! Đến rồi còn muốn đi?"
Lời ấy chứng tỏ không thèm để triều đình vào trong mắt, có thể nói là khinh nhờn triều đình trước mặt mọi người.
Lam Nhược Đình đang bàn giao cho quan chức theo thuyền thấy tình huống không ổn liền mau chóng chạy tới.
Thương Triêu Tông biểu hiện quái dị, hiểm khi thấy Ngưu Hữu Đạo ngang nhiên hung hăng như vậy.
Quản Phương Nghi đầu cắm trâm vàng hơi nhíu mày, quạt tròn trong tay chậm rãi vung vẩy.
Sắc mặt Tiết Khiếu kịch biến, quả nhiên không còn dám nhiều lời, lòng liên tục kêu khổ. Y không muốn đến, triều đình càng ép y đến.
Chưởng môn Cái Hoan của Thiên Hoa động phủ, chưởng môn Vạn Khinh Yên của Tiên Vân phái lập tức đến cạnh bảo hộ Tiết Khiếu. Vạn Khinh Yên trầm giọng nói:
"Ngưu Hữu Đạo, ngươi đừng nên quá kiêu ngạo."
Ngưu Hữu Đạo:

"Làm sao, hai vị cũng muốn ở lại cùng y luôn thể?"
Hầu như cùng lúc, nam tử áo hoa chắp tay cất bước, khoan thai tới gần.
Cái Hoan và Vạn Khinh Yên rõ ràng tỏ vẻ e ngại ra mặt.
Trưởng lão Thiên Huyết của Linh Hư cốc lên tiếng:
"Chúng ta tới đây không phải xem các ngươi nội chiến."
Trưởng lão Côn Nguyệt của Đại Nhạc sơn:
"Nước Yến đã sắp vong, có tinh thần cãi nhau không bằng nhất trí đối ngoại."
Có thể nói, bọn họ tương đối bất mãn với tình cảnh này. Để đảm bảo cho nước Yến, tu tĩ nước Yến chết không biết bao nhiêu người. Kết quả vừa đến đây đã thấy nước Yến rơi vào dáng vẻ này, quả thực cảm thấy oan uổng cho những người đã chết kia. Mà tiếp theo, họ còn phải tiếp tục đi cùng.
"Gian thần nước Yến giữa đường, hận không thể đồ sát sạch sẽ, làm mấy vị cười chê rồi."
Ngưu Hữu Đạo xoay người cười ha ha, tiện đà đưa tay mời:
"Mấy vị đi biển lâu đã khổ cực, xin mời vào dịch trạm."
Mấy người thong dong rời đi, người bên Tiết Khiếu lại càng sốt sắng hơn, âm thầm tập trung người cảnh giác.
Sau khi thu xếp xong mấy vị khách quý, mấy người Ngưu Hữu Đạo đứng ở bến tàu ngoài dịch trạm xem tình hình bận rộn. Phí Trường Lưu hỏi:
"Đạo gia, thật sự muốn động thủ với Tiết Khiếu?"
Mấy người bên Thương Triêu Tông tức thì nhìn Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo ra vẻ không thèm để ý:
"Hiện giờ có ai rảnh rỗi để ý đến y, hù dọa một phen thôi. Y tới đây chính là để theo dõi đám lương thực này, không bắt người của y co vòi lại mà còn trợn mắt lên nhìn chằm chằm vào đây, chẳng phải quá dễ để lộ?"
Thì ra là như vậy, Phí Trường Lưu bỗng nhiên tỉnh ngộ. Thương Triêu Tông và Lam Nhược Đình nhìn nhau.
Quản Phương Nghi mỉm cười, phát hiện người này đúng là xấu đến tận xương, đầu toàn suy nghĩ xấu.

Thương Triêu Tông thật vất vả mới gặp được Ngưu Hữu Đạo, trong ánh mắt ngăn cản của Lam Nhược Đình, vẫn không nhịn được mà nói với Ngưu Hữu Đạo:
"Đạo gia, trong tổ chắc mới có trứng tròn, châu Nam còn ngồi nhìn nữa, nước Yến nguy rồi. Đạo gia..."
Ngưu Hữu Đạo lên tiếng ngắt lời:
"Vương gia, triều đình cũng không vội, ngài gấp cái gì? Yên tâm đi, nước Yến không dễ đổ như vậy đâu."
Thương Triêu Tông còn muốn nói điều gì, bị Lam Nhược Đình kéo...
Chờ đến lúc lương thực trên thuyền đã được vận xuống thuyền xong xuôi, sổ sách tính toán xong, Ngưu Hữu Đạo lập tức đánh tiếng với đầu lĩnh của châu Nam rồi rời đi, để chuyện còn lại cho người dưới làm.
Tiền tuyến trên chiến trường cần gấp vật tư, không thể kéo dài, chất lương lên xe xong lập tức xuất pát. Quân đội châu Nam hộ tống trong lãnh thổ.
Nhưng đoàn xe mới ra khỏi quận Thanh Sơn không lâu liền xảy ra vấn đề. Xe tải lương xảy ra chuyện rồi.
Tiết Khiếu dẫn người cưỡi ngựa lao nhanh từ đầu này đến đầu kia của đội tải lương, qua lại kiểm tra.
Ban đầu, Tiết Khiếu còn chưa quá để ý. Xe cộ hư hỏng trên đường là điều rất bình thường, chỉ có thể để đội thợ thủ công theo xe vừa đi vừa sửa.
Sau đó phát hiện hiệu suất hư hỏng cao đến đáng sợ, không thể không tự mình đi kiểm tra.
Vừa nhìn mới phát hiện vấn đề. Những chiếc xe mà y thu thập từ châu Định tới không xảy ra vấn đề lớn, vấn đề căn bản xuất hiện trên xe của châu Nam. Trên xe của châu Nam đại khái đều chở gạo mới, chất lượng rất có vấn đề.
Trước mắt, bao lương đổ một bên, xe chở lương cũng tản mác một bên.
Nhảy xuống ngựa, Tiết Khiếu lượm một mảnh gỗ lên xem, lộ vẻ giận dữ đến nghiến răng nghiến lợi, vung roi ngựa vụt chan chát lên gỗ, căm giận nói với trưởng lão ba phái nước Vệ cùng theo kiểm tra:
"Lại vỡ rồi! Cái xe nát gì thế này? Linh kiện xấu chút ta còn hiểu, giờ tải chút phụ trọng đi đường mà còn vỡ được, thật quá đáng."

Trưởng lão của Thủ Chính các nói:
"Vậy thì mau gọi thợ thủ công tới sửa chữa, sửa tốt thì tăng tốc độ đuổi theo đội ngũ đi."
Tiết Khiếu suýt nữa bị câu này làm cho giận quá thành cười. Y xem như phục những kẻ không thông chuyện quân sự này rồi, đúng là đứng nói chuyện không đau eo.
Y lại vẫn không thể trách cứ, chỉ đành lắc đầu than thở:
"Linh kiện hỏng còn dễ sửa, thay thế một chút là được, nếu mà vỡ tan ra rồi còn làm sao sửa? Đây không phải là hỏng một chút, mà là vỡ ra từng tốp một, làm sao sửa? Ba vị trưởng lão chẳng lẽ còn chưa nhìn ra sao? Những xe bị hỏng căn bản đều là xe bên châu Nam. Châu Nam có ý định bắt lấy đám lương thực này!"
Sắc mặt ba vị trưởng lão dần đen thui. Vì hộ tống đám lương thực này, nước Vệ chết nhiều tu sĩ như vậy. Vất vả mãi mới sống qua được đường biển, đưa vào lãnh thổ nước Yến, kết quả còn bị người trong nước Yến quấy rối.
Ba người suýt chút nữa tức giận đến trào máu. Trưởng lão Côn Nguyệt của Đại Nhạc sơn trầm giọng nói:
"Lập tức thông báo cho thành thị gần đây, mau chóng thu gom xe cộ. Để ta xem xem ai dám kháng mệnh!"
Tiết Khiếu ai thán nói:
"Trưởng lão, vô dụng. Chủ đích quấy rối, có thể nghe chúng ta mới là lạ."
Ba người không tin tà, vẫn muốn giải quyết, kết quả là khi tin tức được truyền tới các thành thị xung quanh, quan địa phương nói rằng trước đó đã nhận được quân lệnh của Vương gia, nói rằng phải toàn lực phối hợp với chuyển vận lương thực, cũng đã lập tức hạ bố cáo để bách tính có xe phải hiến ra ngay. Kẻ dám giấu riêng sẽ bị nghiêm trị. Đại loại là như vậy.
Quả thực có gọi được xe đến, nhưng hai ba cái mà thôi, chẳng có lợi ích gì.
Đây chính là điển hình của cách nói: "Trên có chính sách, dưới có đối sách". Người phía dưới không phải người mình, làm ra chuyện gì cũng có thể bôi ra được.

Ba vị trưởng lão nước Vệ giận đến mức muốn quẳng gánh bỏ về, không làm nữa. Nhưng nếu cứ vậy bỏ đi, dở dang nửa chừng cũng có lỗi đối với những người đã chết, mà quay về cũng không có cách nào báo cáo kết quả.
"Giá!"
Nổi giận đùng đùng, ba vị trưởng lão giục ngựa chạy gấp, thoát ly đội vận lương, tìm Ngưu Hữu Đạo tính sổ. May là vừa rời quận Thanh Sơn, cách sơn trang Mao Lư không xa.
Đồng thời họ cho người đưa tin về nước Vệ, báo cáo tình huống.
Tiết Khiếu cũng khẩn cấp đưa tin cho triều đình nước Yến, xin mau chóng nghĩ biện pháp giải quyết. Ngưu Hữu Đạo đã ngang nhiên uy hiếp muốn lấy mạng y, mà y không một chút khả năng làm gì được châu Nam này...
Quý khách tới chơi, Ngưu Hữu Đạo tự nhiên lộ diện chiêu đãi, trà ngon dâng lên.
Choang choang, loảng xoảng! Uống trà cái rắm, Sùng Cổ vừa thấy mặt đã phát hỏa, vung tay áo lên, quét hết tách chén xuống đập nát vụn.
Trong nhà thủy tạ, đối mặt với ba vị trưởng lão nổi giận đùng đùng, Ngưu Hữu Đạo giơ tay ngăn cản người bên cạnh, vẻ kinh ngạc nói:
"Cớ gì ba vị trưởng lão tức giận như vậy?"
Sùng Cổ chỉ thẳng vào mặt hắn quát:
"Ngưu Hữu Đạo, có phải ngươi định đối nghịch với ba phái chúng ta hay không?"
Ngưu Hữu Đạo khiếp sợ:
"Sao trưởng lão Sùng lại nói lời ấy?"
"Ngươi bớt giả bộ hồ đồ đi. Số xe chở lương kia là sao..."
Sùng Cổ rùm beng nói lại chuyện rất nhiều những chiếc xe chở lương bị vỡ kia.
Ngưu Hữu Đạo vẻ mặt nghiêm túc:
"Không dối gạt ba vị trưởng lão, châu Nam lúc trước có từng đánh một trận cùng với châu Định của Tiết Khiếu, lúc đó đã chiêu tập một lượng lớn xe lương từ tay bách tính, hao tổn quá lớn, bách tính còn chưa lấy lại sức. Còn chiêu tập một lần nữa, thực sự là trên tay bách tính châu Nam không bỏ ra nổi. Nhưng vì trả lời cho triều đình, thợ thủ công châu Nam

có thể nói là vội vội vàng vàng làm việc, quá gấp gáp. Lúc trước ta đã lo lắng về số xe lương kia, không ngờ quả thực xảy ra vấn đề rồi."

Chương 929: Thê Thảm Không Nỡ Nhìn

Chương 929: Thê Thảm Không Nỡ Nhìn
Thật ra không hề khoa trương như lời hắn nói, chỉ có một đôi bánh xe thêm vài tấm ván gỗ là thành một chiếc xe ba gác có thể chở đồ, hoàn toàn khác với xe ngựa chân chính có thùng xe ở sau.
Mặc dù yêu cầu kĩ thuật với bánh xe của xe ngựa khá cao, nhưng xe ba gác để chở hàng hóa lại không giống với xe ngựa để chở người.
Kĩ thuật làm bánh xe để chở người phải chính xác đến từng li, nếu không thì người ngồi trên xe sẽ bị va đập đến chết. Bánh xe để chở hàng hóa thì lại khác, không phải lo lắng đến vấn đề xóc nảy với tai nạn chết người, chỉ cần là người học làm bánh xe thì đều có thể làm được, chẳng phải chuyện gì to tát, Nam châu nhiều người lắm của, những thứ như hai cái bánh xe thêm một miếng gỗ, làm một chiếc xe ba gác để chở đồ trong thời gian dài như thế không thành vấn đề, chỉ sợ đám lừa để chở chúng không đủ.
Nhưng ba vị trưởng lão cao tuổi này lại không biết, bình thường làm gì có ai lại chú ý đến việc này, rất nhiều người dân bình thường cũng không hẳn sẽ chú ý đến, có một vài việc khó mà lừa được những nhân vật nhỏ ở dưới, nhưng người càng lên cao thì lại càng dễ bị lừa, đây chính là nguyên nhân khiến trước đây Tiết Khiếu vừa thấy tức vừa thấy buồn cười.
Thật ra cho dù có hiểu những thứ này thì ba người họ cũng không còn cách nào khác, việc cũng đã đành rồi, còn thế nào được nữa? Tình hình của nước Yến lúc này, còn ai dám ép Nam Châu làm phản nữa sao?
Ba người công lại cả đống tuổi, lại bị hắn nói đến mức ngẩn người.
Ngưu Hữu Đạo nghiêm túc nói linh tinh, ba người suýt nữa đã tin rồi.
Nhưng dù sao cũng chỉ là “suýt nữa” thôi, dù sao ba người cũng không ngu, huống hồ bọn họ đã biết có người muốn giở trò ở Nam châu.

Sùng Cổ vung bàn tay to lên: “Bớt giở trò với chúng ta đi, ba người chúng ta đến đây là để làm việc, không phải đến nghe người kể khổ.”
Làm, làm chứ, sao có thể không làm được! Ngưu Hữu Đạo trịnh trọng nói: “Làm ngay lập tức đây, bây giờ ta sẽ triệu tập thợ thủ công đến nghĩ cách giải quyết trong thời gian nhanh nhất, nếu không có sẵn củi khổ thì có phải cho người đi dỡ nhà dân chúng ra cũng phải làm xong, chiếc sự ở tiền tuyến quan trọng, ai dám làm trễ nải chứ? 我要他的脑袋!”
Thái độ kiên quyến đến nhường nào, hắn nói đến mức ba người không có lời nào đáp lại được, có tràn ngập lửa giận cũng không biết phải trút ra thế nào.
Trưởng lão Thiên Khuyết của Linh Hư phủ trầm giọng nói: “Bao lâu thì làm xong được?”
“Người đâu!” Ngưu Hữu Đạo sao có thể đưa ra thời gian chính xác được, hắn quay đầu lại quát lên, gọi Lôi Tông Khang ra đây, lạnh lùng nói: “Lập tức liên hệ với Vương gia, triệu tập toàn bộ thợ thủ công ở Nam Châu liên tục nhanh chóng chạy đến quan đạo vận chuyển lương thực, cố hết sức sửa chữa xe chở lương thực.”
“Vâng!” Lôi Tông Khang nhận lệnh rời đi.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại nhìn về phía ba người, dò hỏi: “Ba vị trưởng lão, làm như vậy có vừa lòng ba vị chưa? Nếu như chưa hài lòng, ba vị trưởng lão cứ việc cho ý kiến, phía bên ta sẽ cố hết sức phối hợp đồng thời làm theo ngay lập tức, tuyệt đối không trì trệ.”
Ba người thì đưa ra được ý kiến quỷ gì? Toàn nói những lời thô thiển, ngoại trừ việc để thợ thủ công nhanh chóng đến xử lí ra thì còn cách nào tốt hơn nữa?
Những lời này của Ngưu Hữu Đạo, ba người cảm thấy câu nào cũng có vấn đề nhưng lại hoàn toàn không biết có vấn đề gì.
Côn Tử Nguyệt âm thầm chửi rủa, tu sĩ trong thiên hạ này vẫn còn quá ít, nếu không sao lại để mặc cho đám dân đen tầm thường này làm loạn! Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lại phát hiện không đúng, Ngưu Hữu Đạo cũng một trong những tu sĩ như bọn họ.
Thiên Khuyết: “Nói cách khác, số lương thực này phải chờ đến khi các ngươi sửa xe xong mới có thể kéo đi được?”

Ngưu Hữu Đạo: “Theo tình hình trước mắt thì cũng chỉ có thể như thế thôi, thật sự là việc này đột ngột quá, Nam châu cũng không có nhiều thời gian để chuẩn bị.”
Thiên Khuyết: “Chờ đến khi các ngươi sửa xong, chắc chiến tranh cũng đã kết thúc rồi?”
Ngưu Hữu Đạo nghiêm mặt: “Sao có thể làm lỡ việc lớn được, thật ra ta có ý này, không biết ba vị trưởng lão có muốn nghe không?”
Sùng Cổ: “Có chuyện thì nói, có rắm thì thả!”
Ngưu Hữu Đạo cũng không tức giận: “Không nhất định phải đợi đến khi xe sửa xong, hay là thế này, những chiếc xe có sẵn vẫn có thể vận chuyển được lương thực thì vận chuyển số lương thực có thể mang đi trước đi, như vậy cũng không đến mức để các tướng sĩ của tiền phương chịu đói. Làm vậy còn có một cái hay nữa, lương thực ít đi thì tốc độ vận chuyển cũng nhanh hơn, không đến mức vì thế mà làm chiến sự bị trễ nải, ba vị trưởng lão thấy thế nào?”
Sùng Cổ: “Phần lương thực còn lại thì làm sao? Để lại cho ngươi hết à?”
Ngưu Hữu Đạo vội vàng xua tay: “Sao có thể thế được? Ba phái lớn của nước Yến vẫn luôn cảnh cáo mà, nếu như ta dám cắt xén thì ba phái lớn sẽ là người đầu tiên không tha cho ta. Ba vị trưởng lão cứ yên tâm, các vị cứ chuyển trước lương thực cho một thời gian đi đã, phần còn lại, sau khi chúng ta chỉnh sửa và sắp xếp xong rồi thì sẽ lập tức áp tải qua đó. Chuyện áp tải này Nam châu chúng ta sẽ toàn quyền phụ trách, có chuyện gì thì cũng sẽ do Nam châu chịu trách nhiệm. Tình hình thật sự là vậy, chỉ cần Nam châu với các vị bàn giao rõ ràng, bẩm báo lên với triều đình, ba vị trưởng lão cũng không cần phải chịu trách nhiệm.”
Hắn vừa nói vậy, cuối cùng ba người cũng bình tĩnh lại được, đây cũng có thể coi là một giải pháp.
Sau khi quyết định mọi việc, ba người cũng không muốn lôi thôi với hắn nữa, không rảnh nên lập tức rời đi, đến vội vàng, đi cũng vội vàng.
Nhìn ba người đi rồi, chưởng môn Lưu Tiên tông Phí Trường Lưu đến gần Ngưu Hữu Đạo: “Đạo gia, lát nữa ba phái lớn chèn ép thì sao đây?”
Ngưu Hữu Đạo: “Tất nhiên là phải thành thật làm xe chở lương thực rồi, chẳng qua bây giờ phải nâng cao yêu cầu với việc chế tạo xe vận

chuyển, có mất thời gian cũng phải làm cho tốt, không thể để xảy ra vấn đề như thế nữa, nếu không thì không thể nói lại với ba phái lớn.”
Nâng cao yêu cầu chế tạo xe vận chuyển lương thực? Ba vị chưởng môn nhìn nhau, hoàn toàn cạn lời, cuối cùng cũng hiểu được ý đồ của người này, nói cho cùng vẫn là không muốn giao số lương thực này đi, từ từ làm, khi nào làm xong thì không biết được, nếu như ba phái lớn gấp gáp thúc giục thì xe sẽ hỏng giữa đường, tóm lại chính là đừng có mong Nam châu giao số lương thực đó suông sẻ.
Cuối cùng ba vị chưởng môn cũng hiểu được, người này đã chắc chắn nước Yến không dám ép Nam châu làm phản ngay lúc này, nên không sợ hãi.
Nếu như thế thì cũng kệ vậy, việc ba người quan tâm không phải việc này mà là tình hình trước mắt của Nam châu.
Hạ Hoa lo lắng hỏi: “Đạo gia, chúng ta kéo cẳng họ như vậy có ổn không? Nếu như nước Yến thật sự sụp đổ, sợ rằng Nam châu cũng đừng mong sống tốt.”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta làm như vậy chính là để bảo vệ mọi người, đừng nghĩ nhiều, ta tính cả rồi.”
Thấy hắn nói chắc nịch, lại xét thấy năng lực trước đây của hắn, ba người đều rộng lòng hơn nhiều, đã đến nước này rồi, đối mặt với tình hình thế này, ba phái cũng hoàn toàn bất lực, cũng chỉ có thể dựa vào hắn, họ đã hoàn toàn gửi gắm sự sống chết của mình lên người hắn…
Sau khi ba vị trưởng lão quay lại đội ngũ vận chuyển lương thực, họ dần dần phát hiện tình hình càng ngày càng không hợp lí, càng ngày càng phát hiện ra nhiều chiếc xe bị hỏng.
Đợi đến khi đội ngũ rời khỏi phạm vi Nam châu, căn bản số xe mà Nam châu chuẩn bị đã hoàn toàn bị phá hỏng rồi, chỉ còn chiếc xe chở lương thực vạn lượng mà Tiết Khiếu mang đến từ Định châu là vẫn chắc chắn.
Tình cảnh này khiến ba vị trưởng lão tức giận, trên đường đi không ngừng mắng chửi, “cẩu tặc” trở thành biệt danh của Ngưu Hữu Đạo.
Nói cách khác, lần này số lương thực mà nước Vệ đưa tới, đa phần đều để lại địa bàn Nam châu.

Chương 930: Hình Như Số Lượng Không Đúng Lắm?

Chương 930: Hình Như Số Lượng Không Đúng Lắm?
Đại quân Nam châu đến hộ tống và cả phần lớn các tu sĩ Đại Thiện sơn đều tận mắt nhìn thấy mọi việc, tình hình xe chở lương thực không ngừng hỏng hóc trên đường khiến tu sĩ Đại Thiện sơn nhìn thấy cũng phải ngượng ngùng, họ từng thấy xe chở bị hỏng, nhưng chưa từng thấy tình huống bị hỏng khoa trương như thế, không có ai ngầm giở trò mới lạ.
Sau khi tin tức truyền đến tông môn ở Đại Thiện sơn, Hoàng Liệt bảo thuộc hạ mặc kệ, dù sao nếu có vấn đề gì thì ba phái lớn cũng là người đầu tiên tìm Ngưu Hữu Đạo để tính sổ.
Thế cục lộn xộn như vậy, Ngưu Hữu Đạo lại giở mánh khóe với triều đình, với ba phái lớn, lúc này Đại Thiện sơn chỉ ước được giả câm giả điếc trốn sang một góc, không muốn chọc vào ai hết.
Khi triều đình nước Yến nhận được tin báo, chỉ biết số lương thực bị ngừng lại ở địa bàn Nam châu có khoảng ngàn xe.
Thương Kiến Hùng lại thừa dịp này cầm tấu chương đến gặp chưởng môn của ba phái lớn đang tạm thời tử thù trong cung, yêu cầu bọn họ giải thích.
Lúc này ba phái lớn gọi Ngưu Hữu Đạo đến chất vấn, Ngưu Hữu Đạo lại nói lại ý tưởng của ba vị trưởng lão của nước Vệ lại một lần, bên Yến Kinh cứng cũng không được, mà mềm cũng chẳng xong, cũng chỉ có thể thúc giục Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng làm xong xe chở lương thực rồi đưa đi.
Tất nhiên Ngưu Hữu Đạo luôn miệng đồng ý.

Đợi đến khi Yến Kinh được biết chỉ có một vạn xe lương thực được đi khỏi vùng Nam châu, hơn bốn vạn xe lương thực không thể rời khỏi Nam châu, phần lớn số lương thực nước Vệ cấp cho nước Yến lại bị Nam châu nuốt gọn, có thể nghĩ được Thương Kiến Hùng tức giận đến mức nào.

“Còn bảo gì mà chở lương thực qua Nam châu không có vấn đề gì, cái gì mà Ngưu Hữu Đạo không dám làm bậy, yên tâm để lương thực đi qua Nam châu, quả nhân xấu hổ thay cho bọn họ…” Thương Kiến Hùng đi qua đi lại trước mặt quần thần, luôn miệng châm chọc, thật sự là quá tức giận.

Cao Kiến Thành cụp mắt đứng chịu trận ở phía dưới, trong lòng thầm nói, tên kia quả thật là dám làm, cũng không phải chỉ làm loạn bình thường, rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Long Hưu nhận được tin tức cũng đen mặt.

Dịch Thư ở bên cạnh căm giận bất bình nói: “Sư phụ, con đã nói rồi mà, tên cướp kia lúc nào cũng tự cho là mình đúng, căn bản không coi ba phái lớn chúng ta ra gì. Hắn dám làm vậy như vậy, làm gì có coi ba phái lớn chúng ta ra gì đâu.”

“Câm miệng!” Long Hưu tức giận trách mắng.

Dịch Thư nghĩ đến chuyện bị bóp mông trước đây, liền khó nhịn được vừa xấu hổ vừa tức giận, cả đời nàng ta cũng không ngờ lại bị làm nục đến như vậy, cảnh tượng ấy quả thực là ác mộng của nàng ta, sau này làm sao nàng ta lập gia đình được nữa? Nàng ta không cam lòng nói: “Sư phụ, chẳng lẽ chúng ta cứ bỏ qua hắn như vậy sao?”

Long Hưu cả giận nói: “Không thì ngươi muốn thế nào? Hắn nắm trong tay hơn mười vạn tinh binh, lúc này, một khi đã ép hắn phải làm phản, thế cục của nước Yến sẽ hoàn toàn không khống chế được, lúc đó ai vui nhất? Cứ từ từ xem đã, không phải hắn đã đồng ý sẽ áp tải lương thực đi rồi sao? Cứ để yên đã, xem xem hắn có gửi số lương thực kia đi không, chờ việc này qua rồi, xem ta xử lí hắn thế nào!”

Lần này Long Hưu thật sự tức giận, chính thức có ý muốn giết Ngưu Hữu Đạo!

Dịch Thư âm thầm cắn răng, nếu lúc đó không chém nát tên tặc tử kia thì không được!

…
Hai quân đối đầu nhau cách một con sông, trong đại donanh cách bờ sông năm dặm, một tên văn sĩ cầm thư đi vào trong lều vải.
Người này tên là Văn Du, là phụ tá thân cận bên cạnh Đại đô đốc La Chiếu của nước Tống.
La Chiếu đang đứng suy nghĩ trước bản đồ, sau khi Văn Du đến bên cạnh tham kiến, bẩm báo: “Đại đô đốc, bên phía Nam châu ở nước Yến, đã nuốt gọn phần lớn số lương thực mà nước Vệ cấp cho nước Yến rồi.”
La Chiếu chậm rãi xoay người, kinh ngạc nói: “Tên Ngưu Hữu Đạo kia dám làm vậy thật à?”
Trước đó, Ngưu Hữu Đạo đã chủ động liên hệ với Huệ Thanh Bình với Toàn Thái Phong, nếu như lấy hết chỗ quan lương ở Nam châu thì đáng giá bao nhiêu tiền.
Văn Du gật đầu cười nói: “Trinh thám ở bên Nam châu đã truyền tin tức lại, quả thật là phần lớn quân lương bị hắn giữ lại. Theo báo cáo, thủ đoạn của tên nhãi này thật sự rất nam hiểm, hắn lại dám giở trò với xe vận chuyển lượng thực, trên đường vẫn luôn phá hoại đoàn xe áp tải lương thực, phá đến mức cực kì thê thảm, cơ bản thì chỉ còn chiếc xe chở lương gần vạn lượng mà Tiết Khiếu mua từ Định châu chở được một ít lương thực đi.”
La Chiếu hỏi: “Lăng Tiêu các với Thiên nữ phản ứng thế nào?”
Văn Du: “Hai vị trưởng lão của hai phái đã mang đủ kim phiếu đi khen thưởng rồi, chuẩn bị nhân cơ hội nàng khuyên Ngưu Hữu Đạo khởi binh.”
La Chiếu nhíu mày, cho dù có thể khuyên bảo Ngưu Hữu Đạo phản nước Yến, thì hiện tại cũng vẫn chưa phải thời cơ, nên tiếp tục để đám tu sĩ này hao mòn thêm một chút, đúng lúc đó, nếu như dẫn binh mã Nam châu đến phá cục diện, đến lúc đó, nội bộ nước Yến sẽ hoàn toàn mất khống chế, đại quân Hàn Tống không thể không tận dụng thời cơ phát động tấn công nước Yến, nếu như không đánh, sẽ không thể nào ăn nói với thế lực tu hành của hai nước đó.
Nhưng mà có vài lời gã ta không thể nói ra lời trước Văn Du được, chỉ có thể cau mày từ từ nói: “Theo những gì ta thấy, tên Ngưu Hữu Đạo kia

có vẻ không phải là kiểu người ham tiền tài, hắn thật sự có thể vì tiền tài mà làm ra loại chuyện này sao?”
Văn Du: “Đương nhiên là không hoàn toàn vì tiền tài, đầu tiên là tình hình nội bộ của nước Yến hiện nay, đổi lại là người khác đứng ở vị trí của hắn, đều sẽ cảm thấy tuyệt vọng, hơn nữa, hai phái đã đồng ý với hắn, chỉ cần hắn khởi binh là đã lập được công lớn, đồng ý giao địa bàn của ba châu cho hắn, bây giờ hắn đã không được chọn lựa nữa rồi.”
Ánh mắt La Chiếu dừng lại trên tấm bản đồ: “Tên này không phải là một con chuột nhắt nhát gan, nội bộ nước Yến bây giờ cũng khoomg phải là không có thực lực tiêu diệt phản loạn, còn chưa tới nông nỗi đấy, hắn có thể đưa ra lựa chọn như vậy sao?”
Văn Du: “Đại đô đốc đang lo lắng vì hắn sao?”
La Chiến nhìn chằm chằm vào bản đồ, có vẻ như đang tự lẩm bẩm: “Theo như ta được biết, hắn cơ bản không nhúng tay vào các vấn đề quân sự của Nam châu, hiển nhiên sẽ không thông thạo về lĩnh vực này. Cho nên ta không phải đang lo lắng hắn ta, một khi lên chiến trường, đại quân rong ruổi tán loạn, thiên quân vạn mã va chạm đối đầu, đụng trái kéo phải, chút thực lực và thủ đoạn kia của hắn chẳng có tác dụng gì, ta đang lo lắng người khác.”
Ánh mắt Văn Du chợt lóe lên, buột miệng nói ra: “Mông Sơn Minh à?”
La Chiếu hơi hơi gật đầu: “Mông Sơn Minh cả một đời là danh tướng, đó không phải chỉ là hư danh, không thể khinh thường! Năm đó, ta giao đấu với Anh Dương Vũ Liệt vệ, Mông Sơn Minh đã bị thương tật mà về ở ẩn, nếu là ông tự mình chỉ huy, ta không dám chắc chắn bản thân mình còn có thể toàn vẹn quay về không. Mấy năm mà ta vừa mới tòng quân đó, ta còn nhớ ông ấy vẫn còn làm viện, ông ấy ép tới mức nước Tống gần như không thể thở nổi, chỉ cần nhắc tới tên của ông ấy, tướng lĩnh trong quân đều phải khiếp sợ. Lúc trước giành được Nam châu, chiến đấu Định châu, mọi người nhìn thấy tài năng của vị lão sư này, người này có thể chống được cả trăm vạn hùng binh! Bảo đao chưa già, ông ấy thật sự có thể ngồi xem nước Yến tan hoang như vậy mà bỏ mặc sao?”
Văn Du cười nói: “Ông ta đã già rồi, đại đô đốc lại đang đúng thời điểm oai hùng mạnh mẽ, giống như sông dài biển rộng ngoài kia, sóng sau xô sóng trước, một thế hệ người mới thay thế người thời cũ là lẽ thường

muôn đời nay, đại đô đốc là tướng quân thường thắng, ta lại thấy ngài đang ha thấp uy phong của bản thân mình, nâng chí khí của người khác lên!”

Những lời này đã khơi dậy được hùng tâm tráng chí của La Chiếu, nhất thời trong lòng hăng hái phấn chấn lên, gật đầu nói: “Yến Sơn Minh, Tề Vô Hận! Ta đã nghe danh của hai vị này lâu rồi, những vẫn luôn không có cơ hội giao đấu, nếu thực sự có thể chiến một trận với hai người này, thật sự không uổng đời này!”

Chương 931: Đầu Của Ta Chỉ Đáng Năm Trăm Vạn Thôi Sao?

Chương 931: Đầu Của Ta Chỉ Đáng Năm Trăm Vạn Thôi Sao?
Văn Du vuốt râu cười nói: “Mông Sơn Minh chỉ biết ra sa trường, không tinh thông chuyện triều đường, nay thân thể tàn tật, tuổi tác đã cao, không thể xoay chuyển trời đất. Hô Diên Vô Hận lăn lộn triều đường quá lâu, lo ngại quá nhiều, đã mất đi nhuệ khí, đã định trước sẽ chết theo nước Tề. Hai người này đã không còn đáng lo nữa, nếu như gặp đô đốc, có thể thêm hai nét bút huy hoàng vào chiến tích của đại đô đốc, anh hùng cũng phải nhìn thời thế!”
“Ha ha!” La Chiếu cười, khoát khoát tay áo, ánh mắt lại nhìn vào bản đồ: “Với lại người xem xem bên Nam châu kia rốt cuộc đang làm cái quỷ gì, chú ý sát sao tình huống bên đó, hơn nữa phải để ý cả Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh, nếu như Nam châu thực sự khởi bị phản Yến, nếu hai người này thật sự kết hợp với nhau, ắt sẽ có trá, bởi vì hai người này tuyệt đối sẽ không phản Yến!” Ngón tay gã ta đập thật mạnh vào Nam châu trên bản đồ.
Văn Du hiểu ý của La Chiếu rồi, nếu như Nam châu tạo phản, Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh không kết hợp với nhau thì sẽ là thật, nếu như hai người kết hợp với nhay thì sẽ là giả, gật đầu tán thành, nói: “Cho dù ông ta có biến hóa thế nào chăng nữa, chỉ cần theo dõi chặt hai ngườ này là được! Đại đô đốc anh minh, ta đi sắp xếp chuyện này.”
…
“Lão gia, Sử Tân Mậu dẫn nhân mã Phục châu đánh một trận với phản quân Thương châu rồi lui, bại rồi!”
Bắc châu có mưa, trong phủ thứ sử, Thiệu Đăng Vân đứng ở dưới mái hiên nhìn mưa rơi tí tách, quản gia Dương Song bước nhanh trên hành

lang uốn khúc, than thở bẩm báo một tiếng.
Hai gò má của Thiệu Đăng Vân có hơi run rẩy, cuối cùng phát ra từng tiếng cười lạnh: “Bại rồi, đó mà là bại cái gì, rõ ràng là muốn giữ lại sức lực, ngươi hi vọng hắn đi đến liều mạng với phản quân Thương châu trước, hắn hi vọng ngươi đi liều mạng với phản quân Thương châu trước, làm sao mà thất bại được, thất bại mới là!”
Dương Song thở dài: “Cũng là chuyện thường thôi, năm đó thanh tẩy một trận, triều đình bất nghĩa trước, bao nhiêu huynh đệ ôm hận mà chết đi.
Mọi người tức giận tự bảo vệ mình, cơn tức đó đến bây giờ vẫn còn, ai sẽ vì triều đình như vậy mà liều đến mức trọng thương mất mạng, bọn họ muốn trả lại công bằng cho huynh đệ của mình, sẽ không dễ dàng để huynh đệ của mình da ngựa bọc thây, đã chết cũng là chết một cách lãng phí, ai cũng biết triều đình sẽ không hiểu cho bọn họ. Không hiểu vì sao mà chết trận, không hề có ý chí chiến đấu, sao lại chấp nhận đi chiến trận chứ!”
“Lòng người tan rã rồi.” Thiệu Đăng Vân ngửa mặt lên trời, nhắm mắt, bất đắc dĩ lắc đầu, nói gì đến người khác, bản thân mình có thể làm tốt đến đâu chứ? Ông ta cúi đầu hỏi: “Bên phía Nam châu vẫn chưa có động tĩnh gì sao?”
Trên mặt Dương Song lộ ra vẻ kì lại: “Có chút động tĩnh.”
“Ồ!” Thiệu Đăng Vân có vẻ có chút tinh thần hơn rồi: “Thế nào?”
Dương Song nói: “Nước Vệ cho nước Yến mượn lương thực, phần lớn đã bị Nam châu chặn lại rồi, theo như tin báo là xe lương thực bị động tay động chân, tình cảnh lúc này rất khó chịu…” Dương Song kể ra tình huống xe lương thực đi một đường thì bị phá cả một đường.
“…” Thiệu Đăng Vân á khẩu không nói được lời nào, còn tưởng rằng Nam châu muốn xuất binh bình định, không nghĩ tới bọn họ chẳng những không xuất binh, ngược lại còn lôi kéo chân triều đình lại.
…
“Lão đệ!”
“Đệ đệ.”
Mao Lư sơn trang có khách quý đến, Toàn Thái Phong và Huệ Thanh Bình lại đến đây, lần này nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo thật sự là nụ cười

đầy mặt, hô lên nhiệt tình.
“Không nghĩ huynh trưởng và đại tỷ lại đến nhanh như vậy, lần này nhất định phải để các người nếm thử rượu và đồ ăn ở Mao Lư sơn trang một lần, khẳng định chuyến đi này của hai người sẽ không tồi.” Ngưu Hữu Đạo cũng nhiệt tình cười nói, đưa tay ra mời.
“Ầy!” Toàn Thái Phong tóm lấy cánh tay của Ngưu Hữu Đạo, kéo hắn đi về phía trong sơn trang: “Huynh đệ một nhà, không cần khách khí, rót một chén trà là đủ rồi.”
“Đúng vậy! Nếu như quá khách khí, ngược lại sẽ giống như người ngoài, ta mất hứng đấy.” Huệ Thanh Bình cười nói, đi theo.
Ngưu Hữu Đạo phỏng đoán bọn họ đến đây là để tặng tiền cho hắn, còn muốn để hai người nếm thử mỹ vị đặc sắc của Mao Lư sơn trang một lần, tiếp đãi tử tế một phen, không nghĩ tới hai người lại không có lộc ăn, thế nhưng bọn họ cự tuyệt rồi.
Thôi vậy, nếu đối phương thấy không muốn, hắn cũng lười khiến đám hòa thượng Nam Sơn tự kia phiền toái.
Trong đình nghỉ chân dùng để chiêu đãi khách, khách ngồi xuống rồi, đương nhiên phải dâng nước trà lên, phần lớn thời gian là dùng để bày biện.
Huynh đệ kết nghĩa thì thế nào chứ, cũng không dám tùy tiện uống bừa, kiểm tra tại chỗ thì lại không hay, dứt khoát không cử động.
Toàn Thái Phong vừa mới ngồi xuống liền chỉ vào Ngưu Hữu Đạo khen ngợi: “Ta nghe nói cả rồi, lần này lão đệ làm đẹp lắm.”
Ngưu Hữu Đạo cũng trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, lần thứ ba bọn họ gặp nhau rồi, quanh co lòng vòng không có ý nghĩa gì: “Ta đương nhiên ghi tạc lời dặn dò của huynh trưởng và đại tỷ vào trong lòng, cũng mong hai người ghi nhớ chuyện của tiểu đệ.”
Toàn Thái Phong và Huệ Thanh Bình nhìn nhau, sau đó sờ sờ trong tay áo một lúc, lấy ra năm tờ ngân phiếu của ngân hàng Thiên Hạ ra, đẩy ra trước mặt Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo cũng không kiêng kị gì, lấy lên tay rồi xem, một một tấm là một trăm vạn kim tệ, tổng cộng là năm trăm vạn.
Quản Phương Nghi ngồi bên cạnh phe phẩy quạt tròn liếc sang, hai mắt đã sáng rực lên rồi, trong lòng cũng nở đầy hoa, phát hiện người này

kiếm tiền dễ như chơi vậy, hơi một tí là có người chủ động tới tận cửa để tặng tiền, số lương còn lớn đến kinh người, nếu thật sự có thể lần nào cũng như vậy, về sau hắn có làm hỏng chuyện gì mình không qua hỏi cũng được.

Ai ngờ Ngưu Hữu Đạo chẳng những không vui vẻ, ngược lạ sắc mặt còn trầm đi: “Hai vị, hình như số lượng không đúng lắm nhỉ?” Dáng vẻ như là nói trở mặt sẽ trở mặt thật.

Toàn Thái Phong nhẹ nhàng vỗ lên mặt bàn: “Lão đệ, năm trăm vạn đã là không ít rồi.”

Ngưu Hữu Đạo: “Ta nhớ rõ ta nói là một ngàn vạn mà nhỉ?”

Toàn Thái Phong cười khổ nói: “Chúng ta cũng đâu có đồng ý trả một ngàn vạn đâu.”

Sự thật là bên này ra giá một ngàn vạn, đối phương chỉ đồng ý đưa năm trăm vạn, cò kè mặc cả không chấm dứt, cuối cùng bên kia lười dài dòng với hắn, bảo hắn chứng minh trước rồi bàn tiếp, vẫn chưa đồng ý trả một ngàn vạn. Ai ngờ Ngưu Hữu Đạo rất hào sảng, quả nhiên cắt đứt xe lương thực kia trước, thật đúng là đã làm hết mọi chuyện trước rồi.

Bên kia vừa nhìn thấy đã thấy thật sự có triển vọng, nhất thời lên tinh thần đến đây.

Nếu là trước kia, hắn căn bản sẽ không nghĩ đến hướng này, cũng không cho rằng làm như vậy có thể lừa được tiền, nhưng mà sau khi đi đến Thang Kinh thành, gặp mặt bàn bạc với Cao Kiến Thành một phen, tư duy và suy nghĩ lại thay đổi, hắn biết được môn phái tu hành ở nước Hàn và nước Tống đang cũng ba nước phía tây dày vò nhau rất khổ, cái giá phải trả là rất lớn, ước gì nhanh chóng chấm dứt tháng ngày dày vò này, bởi vậy mới dám ra giá để giao dịch.

Ngưu Hữu Đạo: “Ta lấy cái đầu ra để làm chuyện này, cái đầu này của ta chỉ đáng giá năm trăm vạn thôi sao?”

Huệ Thanh Bình cười nói: “Tiểu đệ nói như vậy là hơi quá lời rồi, tình huống hiện nay, bên phía nước Yến này cũng không dễ dàng động vào ngươi. Hơn nữa, đệ cắt đứt thị trường lương thực bên đó cũng không đáng giá nhiều tiền như vậy.”

“Hầy, cũng đâu thể nói như vậy được.” Ngưu Hữu Đạo ra vẻ không thể chấp nhận được: “Thị trường cũng phải xem nên đặt ở chỗ nào, nước

Yến hiện nay, trên thành phố đã không thể mua được chút lương thực gì rồi, lương thực chinh chiến của triều đình cũng chẳng khác gì cướp, nếu như ai có thể cung cấp được phần lương thực này, triều đình nước Yến chắc chắn sẽ chịu trả giá một ngàn vạn kim tệ.”

Huệ Thanh Bình cười nhẹ: “Chúng ta không cần lương thực, chúng thuộc về đệ hết. Một khi chiến sự nổ ra, tiền tiêu như nước chảy, trên tay chúng ta cũng không dư dả, năm trăm vạn này là cả hai nhà chúng ta đều phải gom góp mới có.”

Chương 932: Ngưu Hữu Đạo Muốn Làm Gì?

Chương 932: Ngưu Hữu Đạo Muốn Làm Gì?
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu nói: “Nếu như đại tỷ nhất định muốn tính toán như thế, ta đây cũng không còn cách nào, tiền ở trên tay các người, ta cũng không thể cướp.”
Toàn Thái Phong xua xua tay: “Có địa bàn rồi còn sợ không có tiền sao? Chỉ cần lão đệ khởi binh, địa bàn ba châu vẫn tính như cũ, thế nào hả? Lão đệ, đừng trách ta không nhắc nhở đệ, thế cục hiện nay sờ sờ ra đấy, bây giờ chúng ta vẫn còn bàn luận, đợi đến lúc mọi chuyện định xong thì đã muộn rồi, qua thôn này rồi sẽ không còn nhà nghỉ nào đâu.”
Ngưu Hữu Đạo trầm ngâm một lúc rồi từ từ nói: “Không phải ta muốn làm người không có chính kiến, chuyện lương thực ta còn có cớ thoái thác được, một khi tình huống không ổn, cùng lắm thì ta lấy tiền của các người rồi sẽ trả lại lương thực cho triều đình.”
Vừa nói xong lời này, sắc mặt hai người thay đổi, theo bản năng nhìn xuống ngân phiếu ngân hàng trong tay hắn, lúc này Toàn Thái Phong nghiêm khắc cảnh cáo, noi: “Lão đệ, ta khuyên đệ một câu, nếu như đệ thực sự làm như vậy, một khi nước Yến bị phá rồi, đệ sẽ không còn đường lui đâu, hai người chúng ta cũng không thể bảo vệ được đệ, tốt nhất đệ vẫn nên nhìn tình huống mà quyết định đi.”
Dám nhận tiền trước cũng có nghĩa là phải chắc chắn nắm được kết quả cuối cùng của chiến sự. Đương nhiên, không đưa cũng không được, nếu như không đưa, người ta tin ngươi mới lạ, không có gì để bàn nữa, đây cũng là cái giá để hắn phiêu lưu mạo hiểm.
Ngưu Hữu Đạo: “Cho nên ta mới nói một khi, nhỡ đâu các người thất bại hoặc là lui binh rồi, chuyện Nam châu tạo phản cũng là thật rồi, nước

Yến có thể buông tha Nam châu mới là lạ, hai người ngàn vạn lần đừng nói đến lúc đó nước Hàn và tống có thể không tiếc bất cứ giá nào mà cứu Nam châu của ta, nói như vậy các người tin được sao? Muốn ta khởi binh tạo phản cũng được, nhưng có điều kiện, nếu như các người làm được, ta sẽ không nói hai lời, lập tức khởi binh!”
Không sợ đưa ra điều kiện, chỉ sợ không nói gì.
Tinh thần hai người Toàn, Huệ chấn động, Toàn Thái Phong lập tức truy hỏi: “Điều kiện tiên quyết cái gì?”
Ngưu Hữu Đạo: “Hai bên cùng tập kết trọng binh ở biên cảnh, dùng dằng lâu như thế vẫn lề mề không chịu khai chiến, tức là sao?”
Hỏi cái gì thế không biết? Toàn Thái Phong vẫn trả lời: “Khai chiến toàn diện là việc có liên quan đến vận mệnh quốc gia, tất nhiên không chắc chắn thì sẽ không đánh, đợi đến khi nội bộ nước Yến gặp tai họa đến một mức nhất định, lúc đó sẽ thừa cơ tấn công.”
Thế cục rất rõ ràng, trước đây Ngưu Hữu Đạo cũng cho là vậy, sau khi gặp Cao Kiến Thành hắn mới biết cẳn bản không có chuyện này, một đám người nắm quyền thế tục đang lợi dụng tình hình chung để tạo thế, đùa giỡn một đám tu sĩ như khỉ, nói trắng ra là chúng đang tranh đoạt quyền lên tiếng với tu sĩ, tu sĩ đối đầu không thắng thì chỉ có thể xuống đất nằm thôi.
Đương nhiên, hắn cũng ky cóp cho cọp ăn trong thế cục rối loạn, sẽ không chọc vào: “Huynh trưởng đã nói đúng điểm mấu chốt rồi, chúng ta sẽ đợi đến khi nội bộ nước Yến gặp tai họa đến một mức nhất định, nhưng theo đệ biết, nội bộ nước Yến không phải hoàn toàn không có thực lực bình định.”
Huệ Thanh Bình nhíu mày: “Đệ đệ, rốt cuộc đệ muốn nói gì thế?”
Ngưu Hữu Đạo: “Đệ không muốn làm người ba phải, nhưng đến nước này rồi thì cũng không cần phải nói những người giả dối kia nữa, đệ không thể lấy tính mạng của nhiều người ở Nam châu như vậy ra làm tiền đặt cược được, đệ nhất định phải thấy được một lợi ích nào đó cho manh mối của mình thì đệ mới khởi binh, nếu không đệ cũng rất khó thuyết phục được thuộc hạ, dù sao thì việc này cũng liên quan đến lợi ích của mọi người, ở Nam châu còn có một Đại Thiện sơn vẫn luôn chăm chăm nhắm vào chúng đệ. Huynh trưởng, đại tỷ, phản quân ở nội

bộ nước Yến vẫn chưa làm loạn đủ, đệ hy vọng hai người có thể ép tiềm lực phản kích của nội bộ nước Yến phải xuất hiện, lúc đó đệ mới có thể xuất binh.”
Hai người Toàn, Huệ nhìn nhau, Toàn Thái Phong hỏi: “Đệ có ý gì? Phải ép thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo: “Bảo phản quân ứng phó hết sức, chiếm lĩnh thêm hai châu nữa, để cho nước Yến không thể không ứng phó toàn lực. Như vậy với chúng ta cũng có hai chỗ tốt. Thứ nhất, đệ có thể quan sát rốt cuộc tiềm lực của nước Yến lớn đến mức nào, Nam châu của đệ có thể xuất binh hay không, việc này cũng ảnh hưởng đến chuyện đệ có thể thuyết phục được Đại Thiện sơn hay không? Thứ hai, phản quân kiếm hãm lại lực lượng tuyệt đối của nội bộ nước Yến, tiện cho đại quân Nam châu của đệ xông thẳng lên. Chỉ khi làm được chuyện này, đệ mới dám khởi binh, nếu không đệ không thể đánh cược với chuyện này được.”
Hai người đều đăm chiêu một lát, không thể không thừa nhận, đứng trên lập trường của đối phương thì chuyện này hắn suy nghĩ rất chu đáo.
Toàn Thái Phong: “Lão đệ, bên nước Yến thì còn tiềm lực gì nữa? Binh lực của các chư hầu đều đã rõ rành rành rồi, đệ nhạy cảm quá.”
Ngưu Hữu Đạo: “Đệ thấy các chư hầu chưa chắc đã không có thực lực để tiêu diệt phản quân, chẳng qua là họ không đồng tâm hiệp lực thôi, cho nên không phải là đệ nhạy cảm, mà đệ muốn chắc chắn. Huynh trưởng, đại tỷ, chỉ cần làm được điều kiện này, đệ sẽ xuất hiện ngay, ngoài ra không cần nói nhiều.”
Đã nói đến nước này, quả thật cũng không cần phải nói thêm cái gì nữa, vậy nên sự việc này cũng được quyết định như thế, mọi chuyện đều phải đặt hướng phát triển của thế cục lên đầu.
Trên thực tế, đây cũng là biện pháp ổn thỏa nhất, thế cục ở đâu có lợi thì phải hướng sang bên đó mới là lẽ thường, nếu không, liên quan đến việc lớn như vậy, hứa suông thôi chẳng có tác dụng gì, vẫn phải nhìn thấy được lợi ích đã.
Trước khi hai người rời đi, Ngưu Hữu Đạo lại nhắc lại chuyện cũ: “Một ngàn vạn đã nói từ trước, lại chỉ đưa đệ có năm trăm vạn, hai người làm việc chưa chắc đã đến nơi đến chốn.”

Toàn Thái Phong dở khóc dở cười, Huệ Thanh Bình cũng thở dài: “Tỷ nói này đệ đệ, chúng ta cũng không thể nghe đệ hét giá trên trời cũng phải đưa hết chứ? Đây cũng không phải làm tiền của chúng ta, chúng ta không được làm chủ, năm trăm vạn đã là rất nhiều rồi, rất nhiều tu sĩ cả đời cũng không được thấy nhiều tiền như vậy, đệ phải biết thỏa mãn chứ. Đệ đã lấy được tiền rồi, lại lấy được mấy vạn xe lương thực nữa, còn chỗ nào không hài lòng? Làm người không thể tham lam quá được.”
“Được rồi, được rồi, xem vẻ mặt không vui vẻ của đệ này, không cần đệ tiễn nữa.” Toàn Thái Phong nâng tay chặn lại, không để Ngưu Hữu Đạo tiễn bọn họ.
Quản Phương Nghi chủ động tiễn khách thay hắn, tiễn hai người ra khỏi sơn trang.
Đến khi quay lại trong sơn trang, bà ta phát hiện Ngưu Hữu Đạo đang đứng trên gác cao, hắn chống kiếm nhìn về phía bầu trời, khuôn mặt không có biểu cảm gì.
Bà ta cũng đi lên trên gác lầu, nhìn thấy bóng lưng đứng một mình trong gió của hắn, vạt áo dài lay động theo gió.
Chuyện trước mắt, chuyện vừa rồi, mặc dù bà ta vẫn luôn ở bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, nhưng càng ngày càng không hiểu nổi, cảm giác dường như Ngưu Hữu Đạo có gì đó không giống với trước kia.
Trước đây, bà ta còn có thể đoán được việc Ngưu Hữu Đạo làm, hiện tại tận mắt nhìn thấy hai bên nói chuyện xong xuôi rõ ràng rồi, bà ta vẫn không thể nghĩ ra Ngưu Hữu Đạo muốn làm gì.
Các nước vừa mắt đầu phân tranh đấu sức, khí thế long trời lở đất, không biết bao nhiêu người phải tan cửa nát nhà, không biết bao nhiêu tu sĩ phải lo âu thấp thỏm, chỉ sợ bị khí thế này nghiền tan xương nát thịt.
Nhưng người ở trước mặt bà ta, dường như lại điều khiển một con thuyền nhỏ chờ một đám người trong thế cục đáng sợ, sánh vai cùng những chiến thuyền trong sóng lớn, anh dũng chen lên, biến khó mà tiến.
Tiếng đàn bi thương vang vọng trong sơn trang, không hiểu sao bóng lưng trước mắt lại khiến bà ta có cảm giác bi tráng không biết từ đâu tới.
Dường như hắn biết bà ta đến đây, đợi đến khi bà ta đến gần thì hỏi:
“Trang Hồng lại đánh đàn sao?”
Quản Phương Nghi: “Chắc vậy.”

Ngưu Hữu Đạo khẽ lắc đầu: “Ai oán khi không có tự do, khi tự do thì cũng ai oán, nữ nhân này vĩnh viễn không biết thỏa mãn.” Hắn cũng tùy tiện cảm thán một hồi, dứt lời liền đưa năm tờ ngân phiếu trong tay ra.

Chương 933: Thời Cục

Chương 933: Thời Cục
Bà ta thích cái này, vừa nhận được chúng liền cất vào trong tay áo.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo lại nói: “Ngươi tự mình đi đến phủ thành một chuyến nữa, đưa chúng cho Mông soái, chú ý giữ bí mật, nhắc nhở Vương gia đừng nói cho người ngoài biết.”
Lúc này Quản Phương Nghi oán trách: “Ngươi luôn miệng nói lão nương là mỹ nhân số một thiên hạ, nói miệng còn hay hơn cả hát, trên thực tế thì lại sai bảo lão nương như người chạy việc.”
Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi cũng không phải là người chỉ biết xinh đẹp mà không có não, người có khả năng thì phải làm nhiều thôi. Ngoài ra, năm tờ kim phiếu này đưa ba tờ cho Vương gia.”
Quản Phương Nghi lập tức không vui: “Ba tờ? Tiền của ta, sao ta phải làm vậy? Không phải ngươi cho ông ta nhiều lương thực như vậy rồi sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Vương gia sẽ có lúc phải dùng đến một số tiền lớn sớm thôi, có ba trăm vạn kim tệ trong tay, mới có thể giải quyết rắc rối cho ông ta, cũng có thể giúp cho sự việc thuận lợi hơn nhiều.”
Quản Phương Nghi nghe được ý có biến lớn trong những lời này, bà ta lập tức chỉ có thể than thở, sau đó nhanh chóng rời đi…
Khi Mông Sơn Minh đến thì đã là ban đêm, ông trực tiếp đáp xuống trong việc của Ngưu Hữu Đạo.
Khi ông xuất phát từ phủ thành Nam châu cũng giữ bí mật, trước tiên dùng xe ngựa lặng lẽ đưa Mông Sơn Minh ra khỏi thành, sau đó mới mang đi từ ngoại thành.
Ngưu Hữu Đạo chờ đợi đã lâu tiền lên chào hỏi khách sáo: “Để Mông soái phải bôn ba qua lại, thật sự có lỗi quá.”

Nam châu lúc này, với hắn mà nói, Mông Sơn Minh là sự tồn tại mang tính chiến lược, đáng để hắn phải thành tâm tôn kính lễ phép.
Mông Sơn Minh vội khiêm tốn nói: “Đạo gia nói vậy, khiến lão phu xấu hổ quá.”
Bọn họ cũng không khách sáo nhiều lời nữa, Ngưu Hữu Đạo mời ông vào trong phòng mình, lại ra ý bảo Quản Phương Nghi đẩy xe rót một chén trà cho Mông Sơn Minh.
Ngưu Hữu Đạo ngồi đối diện với Mông Sơn Minh cách một cái bàn, lên tiếng hỏi: “Số lương thực đó, bên Vương gia đã thu gom xong chưa?”
Bọn họ phá xe chở lương thực dọc đường đi, tất nhiên lương thực cũng rơi dọc đường đi, cần thu gom lại.
“Chuyện lương thực là chuyện quan trọng, không có sai sót gì, đã thu gom xong cả rồi.” Mông Sơn Minh xác nhận một câu khiến hắn yên tâm, ông tiện đà hỏi lại: “Có phải Đạo gia không định trả lương thực lại cho triều đình không?”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, nói: “Chúng ta cũng không phải phản quân, cũng là một phần của triều đình, ở trong tay chúng ta vẫn tốt hơn rơi vào tay người ngoài.”
Mông Sơn Minh cười khổ: “Phía ba phái lớn có thể bỏ qua dễ dàng sao?”
“Ít nhất thì hiện tại bọn chúng không dám làm gì ta, chỉ cần sau chuyện này chứng minh được là chúng ta đúng, khi gặp lại cười một cái xóa tan thù hận, lúc đó chuyện sẽ qua.” Ngưu Hữu Đạo cũng nói một câu trấn an ông ta, sau đó nói đến vấn đề chính: “Ngày hôm nay, người của Hàn, Tống đến đây tìm ta.”
Vẻ mặt của Mông Sơn Minh đông lại, dò hỏi: “Khuyên Đạo gia khởi binh sao?”
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu cười.
Mông Sơn Minh căng thẳng: “Ý của Đạo gia thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo cũng không giấu ông, kể lại chi tiết từ đầu đến cuối cuộc nói chuyện với hai người Toàn, Huệ cho ông biết.
Mông Sơn Minh nghe đến mức khuôn mặt căng ra: “Chẳng lẽ Đạo gia thật sự định để Nam châu tạo phản?”

Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Vương gia là hoàng tộc Đại Yến, Mông soái là thần tử, là cánh tay của Đại Yến, làm gì có chuyện tự mình lại làm phản mình chứ, ta đồng ý bọn họ chỉ là kế tạm thời mà thôi, mục đích chính là khiến phản quân phải ép bức triều đình… Không để cho triều đình bó tay hết cách, thì sao có thể đến cầu ta đợi được, sao có thể để Vương gia danh chính ngôn thuận hạ lệnh đại quân dẹp phản quân?”
Mông Minh Sơn hơi hơi đăm chiêu vuốt vuốt cằm, ông bỗng cau mày lắc đầu: “Sợ rằng triều đình sẽ không nhả dễ dàng vậy đây, một khi thế cục nguy cấp, hắn là ba phái lớn sẽ không từ mọi việc tụ tập lực lượng của các chư hầu bao vây tiêu diệt, không đến mức bó tay hết cách, không thể đưa quyền lớn như bình đình phản quân cho chúng ta được. Nhưng mà, cho dù tập hợi lực lượng của các chư hầu, nhưng ai ai cũng có ý đồ riêng, bị ai chỉ huy cũng đều lo lắng mình sẽ bị hại, trận này rất khó đánh, cuối cùng vẫn tổn hại đến thực lực của nước Yến, đến nước kia rồi, thực lực bị tổn hại rất nhiều, chúng ta lại có được quyền chỉ huy một đám tàn binh bại tướng kia… Haiz!” Ông cũng chỉ có thể thở hài một hơi.
Ngưu Hữu Đạo nắm tay, dùng ngón trỏ gõ mặt bàn: “Mông soái nói có lí, cho nên chúng ta không thể cho các chư hầu cơ hội làm hại lẫn nhau được, đây cũng là mục đích mà ta mời Mông soái đến đây.”
“Ồ!” Ánh mắt Mông Sơn Minh lóe lên: “Ta xin nghe cao kiến của Đạo gia.”
Ngưu Hữu Đạo: “Viện quân ở năm vùng, Thứ sử Cung châu Từ Cảnh Nguyệt, Thứ sử Đồ châu An Hiển Triệu, Thứ sử Hạo châu Tô Khải Đồng, Thứ sử Phục châu Tân Mậu, Thứ sử Trường châu Trương Hổ, năm người này đều là thuộc hạ cũ của Mông soái. Ngưu mỗ muốn nhờ Mông soái viết năm phong thư, ta sẽ mau chóng cho người đưa đến chỗ năm người bọn họ."
Mông Sơn Minh nghi hoặc nói: “Đạo gia muốn bảo ta khuyên bọn họ đồng tâm hiệp lực sao? Bây giờ tay chân của bọn họ cũng bị trộn lẫn rất nhiều, chỉ sợ bản thân bọn họ cũng không sự quyết được, ta có viết thư hắn cũng không có tác dụng gì.”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười: “Vậy thì còn phải xem Mông soái viết cái gì?”

Mông Sơn Minh thắc mắc: “Đạo gia muốn ta viết gì?”
Khóe miệng Ngưu Hữu Đạo hiện lên vẻ gian trá: “Mông soái viết vào trong thư, rằng tình nguyện dẫn nhân mã Nam châu xuất hiện, sẵn sàng bình định phản quân vì Đại Yến bằng bất cứ giá nào, viết rõ những ý này là đủ rồi.”
Mông Sơn Minh vẫn hơi lờ mờ: “Như vậy có tác dụng sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Mông soái nói thuộc hạ của bọn họ bị trà trộn rất nhiều, nói cho cùng thì vẫn là những trưởng lão của ba phái lớn muốn giữ vững lực lượng trong tay mình. Năm người bọn họ nhận được thư này, chắc chắn sẽ khiến những thuộc hạ kia biết được. Mông soái nghĩ thử xem, các thuộc hạ của bọn họ đang đau khổ vì không thể làm gì, nếu như Nam châu đồng ý bình loạn bằng mọi giá, sợ là sẽ vui không chịu nổi, có người tình nguyện chết thay để dẹp thế cục hỗn loạn, còn cần phải trông chờ bọn họ tự hi sinh sao? Tất nhiên là tránh chiến tranh, để nhân mã của triều đình bại rồi lại bại!”
Mông Sơn Minh hiểu rồi, ông từ từ nói: “Chư hầu liên tiếp tháo chạy, phản quân tàn sát vô độ, triều đình không thể không trao quyền lực cho Nam châu, Đạo gia quả nhiên thủ đoạn cao minh, chỉ là… phản quân nhanh chóng bành trướng, chiến hỏa lan sang khắp nơi, không biết có bao nhiêu bách tính phải cửa nát nhà tan.”
Đạo lí thì Ngưu Hữu Đạo cũng hiểu, thúc giục phản quên mở rộng khu vực chiến đấu, nói cho cùng, người gặp nạn nhiều nhất vẫn là dân chúng bình thường.
“Mông soái, thời cục đã như vậy rồi, có một số việc chúng ta không thể tránh né, nếu như chúng ta không đi tranh đoạt quyền chủ động, quyền chủ động rơi vào trong tay đám người đó, bọn họ sẽ mãi mãi không thay đổi, đêm dài đau khổ của bách tính sẽ không đợi được lúc trời sáng, nếu như chúng ta có lòng, những chuyện mà chúng ta làm đều có giá trị.
Giọng điệu Ngưu Hữu Đạo thâm trầm, hắn biết nếu như bản thân đưa ra quyết định này thì sẽ hại chết không biết bao nhiêu người, hắn chậm rãi đứng lên, đi qua đi lại trong phòng.
“Mặc dù ta không hiểu được chuyện hành quân đánh giặc, nhưng mà có vài đạo lí cơ bản ta vẫn biết được. Giựt dây phản quân mở rộng cuộc chiến, phản quân đánh lâu sẽ mệt mỏi, sau khi cuộc chiến mở rộng, binh

lực hẳn sẽ phải khuếch tán ra, đầu đuôi khó có thể nhìn thấy nhau, khiến cho chư hầu không thể đồng lòng mà thất bại. Có thể gia tăng xu thế làm việc của phản công nhanh lên, buộc bọn họ thành nỏ mạnh hết đà, lúc này nếu như có ngoại lực tác động vào, dây cung ắt sẽ đứt!”

“Tuy lúc này chư hầu đã bại rồi, nhân mã các nơi lại đã vào vị trí xong xuôi, bất cứ lúc nào cũng có thể bổ đến, chỉ đợi Mông soái lên tiếng ra lệnh! Đến lúc này rồi, thế cục càng xấu sẽ càng có lợi cho chúng ta. Triều đình không có năng lực, thần dân trên dưới Đại Yến thất vọng! Chư hầu không có năng lực, thần dân trên dưới Đại Yến cũng thất vọng! Thiên hạ này còn người nào có thể cứu được Đại Yến? Lúc này, con của Ninh Vương vung tay hô hào, ra lệnh chư hầu, đại quân Nam châu như sói như hổ xông lên, trong dẹp phản loạn, ngoài dọa cường địch, ngăn chặn sóng dữ, cứu Đại Yên đang dầu sôi lửa bỏng, lòng người sẽ thế nào?”

Chương 934: Tình Thế Khẩn Cấp

Chương 934: Tình Thế Khẩn Cấp
Ngưu Hữu Đạo đi tới trước mặt Mông Sơn Minh, cúi người hỏi.
Quản Phương Nghi đứng bên cạnh nghe cũng thấy trong lòng chấn động, lúc này bà ta mới thật sự hiểu được ý thật của Ngưu Hữu Đạo.
Mông Sơn Minh im lặng không nói thêm gì, chỉ có ánh mắt suy tư lúc sáng lúc tối, cuối cùng ông khẽ thở dài: "Đạo gia nhìn xa trông rộng, thư, ta viết!"
Ngưu Hữu Đạo thẳng người lên, ra hiệu cho Quản Phương Nghi, bà ta lập tức nhanh chóng đi lấy giấy và bút mực đến, tự mình mài mực cho Mông Sơn Minh.
Sau tối nay, Ngưu Hữu Đạo không để Mông Sơn Minh rời đi, để Mông Sơn Minh tạm thời ở lại nơi này, để Mông Sơn Minh có thể phân tích tình hình chiến đấu và xu hướng chiếc cuộc cho bản thân bất cứ lúc nào.
…
Cỏ cây xanh tốt, nơi có thể dựa núi gần nước, đại quân đóng quân, thứ sử Cung châu Từ Cảnh Nguyệt và một vài tên cấp dưới đang bàn chuyện ở ven hồ.
Một tên tiểu tốt chạy tới, bẩm báo: "Đại nhân, bên ngoài có người cầu kiến, nói là bạn cũ của đại nhân."
"Bạn cũ à?" Từ Cảnh Nguyệt xoay người qua nhìn, hỏi: "Người nào?"
Tiểu tốt nói: "Không biết, hắn không chịu nói, nói rằng đại nhân thấy hắn rồi sẽ tự biết."
Rất nhanh, người được gọi là "bạn cũ" nhanh chóng được dẫn đến, một tên tu sĩ đi đến cùng thì thầm bên tai Từ Cảnh Nguyệt: "Là một tu sĩ, đã bị khống chế rồi, cũng khám xét thân thể, không có đồ vật gì khác, chỉ có một phong thư." Giơ phong thư trong tay ra.

Từ Cảnh Nguyệt quan sát tên “bạn cũ” kia, phát hiện mình không quen biết, liền hỏi: “Ngươi là ai, vì sao lại giả mạo bạn cũ của bản phủ?”
Người tới đưa tin hất hất cằm: “Nguyên nhân, địa nhân cứ xem lá thứ này sẽ biết.”
Bức thư này là gửi cho ta sao? Ánh mắt Từ Cảnh Nguyệt lại quay về lá thư một lần nữa.
Tu sĩ bên cạnh lập tức xe bao lá thư ra, lấy tờ giấy trong đó ra kiểm tra xem, xác nhận không có vấn đề gì rồi mới giao cho Từ Cảnh Nguyệt.
Từ Cảnh Nguyệt nâng thư trên tay, tùy ý liếc qua lá thư một lượt, sau khi nhìn thấy chữ viết quen thuộc trên lá thư, trên mặt đã lộ ra vẻ xúc động, tiếp tục tập trung nhìn kĩ.
Càng xem, vẻ mặt của hắn ta càng phức tạp, cuối cùng ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, hai mắt đóng lại, chậm rãi lắc đầu, vẻ mặt khó chịu.
Thư này là thư do Mông Sơn Minh viết, trong thư, Mông Sơn Minh mạnh mẽ chỉ trích, hỏi Đại Yên lúc này đã cực kì nguy vọng, vì sao Từ Cảnh Nguyệt hắn ta không giết địch đền nợ nước? Từng câu chữ trong thư đều lộ ra khát vọng muốn xuất chinh, bất đắc dĩ lại bị triều đình kìm hãm, có sức mạnh lại không có chỗ dùng, cảm xúc bi phẫn không có chỗ trút, chỉ đành viết thư chê trách.
…
Một nhóm binh lính tập hợp ở cửa quan trọng trong đình viện, thứ sử Đồ châu An Hiển Triệu ngồi trước cái án, hai tay cầm bức thư đang run rẩy, hai mắt đã đẫm lệ.
Trong thư, Mông Sơn Minh đã phát ra tiếng kêu ai oán, muốn lấy cái thân tàn của lão ra chinh chiến sa trường, bảo ông ta sao chịu được đây.
Cuối cùng ông ta đập bức thư thật mạnh xuống trên án,
Lắc đầu rơi lệ, giọng nói nghẹn ngào: “Mông soái à!”
…
Trên đường chính, đại quân đi đường quanh co khúc khuỷu, nhìn không thấy đuôi, chiến sự khẩn cấp mà họ lại đang đi chậm chạp.
Dưới tàng cây bên đường, thứ sử Trường châu Trương Hồ đang cầm thư, chợt xoay người đấm mạnh vào thân cây mấy phát liên tiếp, hai mắt đã đỏ lên, đánh lá cây rụng hết cả xuống.

Phó tướng đứng bên cạnh kinh ngạc nói: “Đại nhân, sao ngài lại như vậy?”
Trương Hổ đưa thư cho hắn ta xem.
Phó tướng đọc xong thở dài một tiếng: “Mông soái sao lại như vậy, hiện giờ đã không còn là thời mà Ninh Vương cầm binh quyền trong tay rồi, cho dù huynh đệ có liều mạng thì có thể làm gì? Vì nước hi sinh bản thân mình, chết trên sa trường lại còn trở thành nghịch tặc trong mắt triều đình, ai có thể cam tâm chứ?”
Hai tay Trương Hổ đấm lên cây, cúi đầu nói: “Năm đó ta chẳng qua chỉ là một tên dắt ngựa, nếu không phải Mông soái dìu dắt, sao có thể có được ngày hôm nay? Mông soái lấy cái thân già tàn tật đổ huyết lệ than khóc, ta thực sự...” Nói xong đột nhiên ông ta buông tay xoay người, tức giận nói: “Ngô Công Lĩnh là cái thá gì chứ, cũng dám ngông cuồng nói quét sạch Đại Yến, lúc thanh danh lão đây vang vọng sa trường, ca ca hắn ta còn đang kéo ngựa cho vương gia. Truyền lệnh tới đại quên, lập tức tăng tốc tiến lên!”
Phó tướng giật mình: “Đại nhân! Ngài không suy nghĩ cho bản thân mình thì cũng phải suy nghĩ cho các huynh đệ chứ, đại nhân liều hết máu thịt, ai chăm sóc cho vợ con bọn họ đây, chẳng lẽ trông cậy vào triều đình sao?”
Trương Hổ tức giận nói: “Ngươi dám kháng lệnh sao?”
“Ta...” Phó tướng không nói gì được, cuối cùng chỉ có thể chấp hành.
Rất nhanh đại quân đã tăng tốc độ tiến lên, tiến vào hình thức chạy chậm.
Đám người Trương Hồ dẫn một đám thân vệ thúc ngựa chạy như điên, tiến về phía đầu đại quân.
Gần như cùng lúc, một vài tên tu sĩ điên cuồng thúc ngựa chạy đến, đuổi theo Trương Hổ, lớn tiếng hỏi: “Vì sao thứ sử đại nhân lại đột ngột tăng nhanh tốc độ hành quân?”
Nghe thấy mấy câu hỏi của vài tên tu sĩ, sau cùng, Trương Hổ tỉnh táo lại, nhìn thấy gương mặt của nhân mã vụt qua trước mắt, không thể không đối mặt sự thật, đại quân lại quay về đi thong thả như trước.
...

Hoàng cung nước Yến, trưởng lão Tiêu Dao cung Thi Thăng đứng dưới mái hiên, một tay vuốt râu, một tay cầm tờ giấy thư mở ra xem, thấy đúng là thư mà Mông Sơn Minh viết cho thứ sử Hạo châu Tô Khải Đồng, mà ông ta chính là người nâng đỡ sau lưng Hạo châu.
Đến lúc ông ta đọc xong bức thư, sư đệ đứng đợi bên cạnh nói: “Sư huynh, Tô Khải Đồng cho rằng Mông Sơn Minh nói rất có đạo lí, khi tổ bị lật thì không có quả trứng nào còn nguyên vẹn, Tô Khải đồng hi vọng có thể tung sức lực chiến một trận với phản quân!”
Thi Thăng quở trách: “Chiến cái gì mà chiến? Hữu dũng vô mưu! Hắn ta thực sự có thể đánh sao? Có muốn kéo hắn ta đi đánh một trận với Hàn Tống không? Bây giờ là lúc để một mình hắn ta cậy mạnh sao? Nhân mã Hạo châu liều mạng hết rồi, lúc đó Thương Kiến Hùng có thể khoan dung sao? Ngươi vừa mới ổn định thế cục, phía sau người ta có thể bổ sung tiến đến. Các đạo viện quân có ai không chờ người khác chịu chết trước, đến lượt hắn ta mạo hiểm sao?”
Sư đệ nói: “Sư huynh, ta không có ý gì khác, chỉ là thuật lại ý của hắn ta thôi.”
Đúng lúc này, một gã đệ tử chạy nhanh đến, nói với Thi Thăng: “Sư phó, chưởng môn triệu kiến khẩn cấp.”
Thi Thăng hỏi: “Có chuyện gì?”
Đệ tử nói: “Phản quân Thương châu đột nhiên đẩy mạnh thế công, thế công hung mãnh, nhân mã triều đình liên tiếp tháo chạy.”
Hai người sư huynh sư đệ nhìn nhau, rồi lập tức nhanh chóng rời đi.
Lúc họ chạy đến trong tòa cung điện, một vài tên cấp cao Tiêu Dao cung đến cùng cơ bản đều tới rồi, chỉ thấy Long Hưu ra vẻ bình tĩnh khoanh tay đi qua đi lại.
Người đã đến đông đủ, Long Hưu bảo Dịch Thư báo cáo lại tình hình chiến đấu.
Sau đó Long Hưu dừng bước, đứng đối mặt với mọi người, nói: “Phản công Thương châu đột nhiên tăng thế công mạnh lên, sợ là tình thế sẽ thay đổi, đệ tử trong đại quân đang giằng co với Hàn Tống phải lập tức đề cao cảnh giác, phòng ngừa đại quân đối diện tập kích bất ngờ.”
Mọi người gật đầu, Thi Thăng tiếp lời nói: “Chưởng môn, nội loạn cũng không thể làm ngơ được, có muốn để đại quân Nam châu ra tham chiến

không?”
Ông ta vừa nói ra lời này, Dịch Thư đột nhiên lên tiếng nói: “Sư thúc, tên cướp Ngưu ngay cả lương thực triều đình còn dám cướp, ngươi còn hi vọng hắn bỏ công ra sao?”
Long Hưu lạnh lùng liếc sang, giống như muốn nói, từ lúc nào ở đây đến lượt ngươi nói chuyện rồi?
Dịch Thư cúi đầu xuống, biết bản thân mình làm càn, không dám lên tiếng nữa.
Có thể nói Long Hưu đã nhìn ra rồi, đứa đồ đệ này có vẻ không phải chán ghét bình thường với Ngưu Hữu Đạp đâu, chẳng lẽ nó đã biết mình có ý đồ gả nó đi rồi à?
Suy nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu một chút, trước hết gạt sang một bên đã, lại nói với mọi người: “Bây giờ đúng là lúc thực lực hai bên đông tây tiêu hao, việc này còn có thể kéo dài thêm, không vội để Nam châu ra phá thế cục. Huống chi tên Ngưu Hữu Đạo kia thật sự có chút khó khống chế, có thể nghe lời xuất binh không còn không biết chắc được. Có điều cũng không cần qua lo lắng việc phản quân Thương châu, ta cũng không tin mấy nhà chúng ta hợp lại đốc thúc chư hầu ra sức còn không diệt được hắn ta.”

Chương 935: La Chiếu

Chương 935: La Chiếu
Thi Thăng ôm tay trước bụng, sờ sờ lá thư trong tay áo, Mông Sơn Minh đã nói cực kì rõ ràng dễ hiểu, chỉ cần triều đình hạ chỉ, Nam châu chắc chắn sẽ xuất binh.
Có điều cuối cùng ông ta cũng không lấy bức thư ra, bằng không tương lại bọn họ không chịu ra sức, sẽ bị người khác nhìn thấy ý đồ.
Sau đó Long Hưu lại hỏi: “Phía Nam châu bên kia, động tĩnh lương thực thế nào rồi?”
Một tên trưởng lão thở dài một tiếng: “Giao thì cũng giao rồi, Định châu Tiết Khiếu truyền tin đến, hôm nay lại tiếp tục giao ra hai mươi xe, chỉ là nhìn theo cách giao này của hắn, giày vò một trăm ngày cũng chỉ có thể giao hai ngàn xe ra, chỉ sợ đánh xong hết rồi, hắn cũng chỉ có thẻ giao ra chút da lông mà thôi, hết lần này đến lần khác chúng ta cũng chẳng làm gì được hắn, mạnh mẽ ép buộc chỉ sợ hắn bị ép đến tạo phản, thằng nhãi này đúng thật là có chỗ dựa nên chẳng sợ gì!”
Dịch Thư âm thầm nghiến răng, thầm mắng hắn là cẩu tặc!
“Hừ hừ!” Long Hưu liên tục cười lạnh: “Xem lát nữa ta dạy dỗ hắn thế nào! Thúc giụ, tiếp tục thúc đẩy hắn tăng nhanh tốc độ lên! Không phải hắn nói xe cộ có vấn đề sao? Bảo Tiết Khiếu tập hợp xe từ Định châu lên tiếp viện, ta xem hắn còn lấy được lí do gì khác!”
Lí do? Không cần lí do, những chiếc xe mà Định châu tập hợp còn chưa tiến vào đất Nam châu đã gặp phải một đám cường đạo che mặt, đánh bại nhân mã hộ tống Định châu, người dân đánh xe sợ tới mức chạy tán loạn.
Bọn cướp không cướp được thứ gì, tức giận không thôi, làm một mồi lửa thiêu cháy hết tất cả mấy chiếc xe...

Mao Lư sơn trang, Quản Phương Nghi nhanh chân bước vào viện của Ngưu Hữu Đạo, tìm thấy Ngưu Hữu Đạo đúng lúc đang nói chuyện với Mông Sơn Minh, báo cáo nói: “Bên phía Đại Thiện Sơn truyền tin đến, nói chuyện xe lương bị hủy kia, ba phái lớn không tìm chúng ta đòi công bằng, tìm bên Đại Thiện Sơn đòi công bằng rồi, hạn Đại Thiện Sơn trong vòng ba ngày phải tìm thấy tên cướp kia, Hoàng Liệt rất đau đầu.”
Nói xong, tự bà ta còn không nhịn được mà cười lên, ba phái lớn biết được có tìm đến bên này cũng vô dụng nên mới bắt đầu làm khó Đại Thiện Sơn.
Ngưu Hữu Đạo: “Chuyện này đơn giản, ngươi bảo Hoàng Liệt nói, tên cướp kia đã tiến vào trong lãnh thổ nước Triệu rồi.”
Quản Phương Nghi không nhịn cười nổi nói: “Ngươi nhất định muốn giữ lại đống lương thực này à!”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, cũng than nhẹ một tiếng: “Trên đường vận chuyển số lương thực này đi, tu sĩ năm nước hai hướng đông tây giao thủ, đã có bao nhiêu người phải chết? Vì sao lương thực nên địa bàn Nam châu chúng ta lại an toàn? Ngươi cho rằng ta chỉ có ý đồ lấy tiền của Hàn Tống thôi sao? Về sau cũng như vậy, vật tư hai nước Tấn, Tề cũng chỉ có đến Nam châu của ta mới là an toàn nhất, đến chỗ khác tất nhiên sẽ có người đánh cướp phá hoại, về sau bọn họ sẽ hiểu được, ta mới là người thật sự bảo vệ số lương thực này vì Đại Yến, tới tay ta rồi, sẽ không tổn hao chút gì!”
Lúc này Quản Phương Nghi mới hiểu ra, ánh mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo phức tạp, bà ta cảm nhận được cái gọi là dốc hết tâm huyết.
Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn dự thính lại lộ ra vẻ mặt ngưỡng mộ, cuối cùng cũng hiểu được sự khổ tâm của người nào đó.
Không chỉ có Yến đình nhìn chằm chằm đợt lương thực này.
Sau khi Vệ quốc nhận được tin tức đám tu sĩ áp giải của bổn quốc truyền về, Huyền Vi liên hệ với Ngưu Hữu Đạo trước tiên, chất vấn Ngưu Hữu Đạo muốn làm gì.
Ngưu Hữu Đạo trả lời rất đơn giản, lương thực trên tay hắn chính là trên tay Yến quốc.
Không hề có lời giải thích dư thừa nào, có một số việc cũng không cần giải thích, tất thảy đều nhìn về phía sau, đến lúc đó tự nhiên sẽ bình ổn

được cơn phẫn nộ của mọi người.
Thiệu Bình Ba thân ở Tấn quốc càng sốt ruột nhìn chằm Ngưu Hữu Đạo bên này, Vệ quốc lấy chuyện lương thực bị chặn đường dày vò y, không biết Ngưu Hữu Đạo đang làm cái quái gì, mãi cho đến khi biết tin tu sĩ Hàn Tống chưa đánh cướp được mớ lương thực này, y mới ý thức được, rất có khả năng Ngưu Hữu Đạo đã bí mật đạt được hiệp định gì đó với Hàn Tống.
Nam châu muốn khởi binh tạo phản? Ý nghĩ này bắt đầu quanh quẩn trong đầu Thiệu Bình Ba, rồi lại phủ định nó, một trong những nguyên nhân phủ định là cho rằng Thương Triều Tông rất không có khả năng phản Yến.
“Đại công tử, nghỉ ngơi chút đi.”
Thiệu Bình Ba cau mày, đứng ở trước cửa sổ nhìn những bông tuyết tung bay bên ngoài, Thiệu Tam Tỉnh đứng bên khuyên, trong mắt có tia lo lắng.
Cũng vì Vệ quốc mượn chuyện lương bị Ngưu Hữu Đạo chặn đường nên hai ngày hai đêm nay Đại công tử không hề chợp mắt.
Nhưng đến giờ Thiệu Bình Ba không thể ngủ được, mặc dù thế cục là do y thúc đẩy, một trong những mục đích là nhắm vào Ngưu Hữu Đạo, nhưng biết rõ Ngưu Hữu Đạo không có sự lựa chọn nào khác nhưng y vẫn không tin Ngưu Hữu Đạo có thể tùy tiện phản Yến, vì động tĩnh từ trên xuống dưới của Nam châu quá bình tĩnh, giống như chiến loạn Yến quốc không liên quan gì đến Nam châu, hơi thiếu bình thường.
Với hiểu biết của y về Ngưu Hữu Đạo, chuyện tuyệt đối không đơn giản như vậy, rốt cuộc xuất hiện vấn đề ở đâu, y vẫn đang suy nghĩ.
“Doãn đại tướng quân tới rồi sao?” Thiệu Bình Ba nhàn nhạt hỏi.
Sau khi lương thực bị chặt đứt, phản quân Thương châu đột nhiên tăng cường tấn công, y lờ mờ hoài nghi có phải liên quan đến Ngưu Hữu Đạo không.
Tư duy của y và Ngưu Hữu Đạo giống nhau, lúc Ngưu Hữu Đạo gặp chuyện gì đầu tiên cũng nghi ngờ y, ngược lại y cũng thế.
Giờ y đang cần một người tinh thông quân sự phân tích mục đích phản quân Thương châu làm như vậy giúp y, hiểu rõ mọi chuyện thì mới có thể tiến hành phán đoán thêm những chuyện khác.

Phương diện quân sự cũng là một nhược điểm của y. Năm đó tuy Bắc Châu tự lập có đại chiến nhưng thực sự lo liệu chiến sự vẫn là Thiệu Đăng Vân, y cũng chỉ đi theo xem thử, từ đầu đến cuối y chưa từng đường đường chính chính gia nhập quân ngũ, am hiểu chính vụ.
Lúc ở Bắc Châu y quá nhiều việc, không có sức lực đầu tư vào mảng quân sự.
Đương nhiên, tương đối mà nói, y vẫn hiểu hơn Ngưu Hữu Đạo một chút, dù sao cũng tiếp xúc nhiều hơn so với Ngưu Hữu Đạo.
Cho nên khi y đưa ra vài yêu cầu với Thái Thúc Hùng về phương diện này, Thái Thúc Hùng vui vẻ đồng ý, trực tiếp hạ chỉ đại tướng quân Tấn quốc Doãn Trừ sau này sẽ làm giáo viên quân sự cho y.
Thiệu Tam Tỉnh hơi do dự.
Thiệu Bình Ba mau chóng ý thức được gì đó, biết rõ hôm nay y phải gặp mặt Doãn Trừ còn bảo y nghĩ ngơi, chậm rãi quay đầu, híp mắt nói: “Tình hình như thế nào?”
Thiệu Tam Tỉnh: “Người hầu bên phủ Doãn đại tướng quân vừa đến nói, phía nam quân doanh bị tuyết lớn đè sập doanh trại, đại tướng quân vội vàng đi xem thử rồi.”
Gương mặt Thiệu Bình Ba lập tức căng cứng, hiểu ra.
Trước mặt Thái Thúc Hùng Doãn Trừ vỗ ngực đồng ý, hẹn với y hôm nay gặp mặt y, y còn đặc biệt chuẩn bị rượu ngon, thức ăn ngon vì cuộc gặp mặt hôm nay, kết quả bây giờ vị đại tướng quân kia đã mượn cớ bỏ chạy.
Tuyết lớn đè sập doanh trại, đường đường đại tướng quân nếu bình thường làm vậy còn nghe được, nhưng nếu vì việc này mà vứt lời dặn của Hoàng đế Tấn quốc sang một bên, vậy chỉ có thể nói rõ một vấn đề, những kẻ quyền quý Tấn quốc vẫn không quá chào đón Thiệu Bình Ba y...
Sau đó bên Yến quốc cũng ý thức được vấn đề sau khi quân lương thuận lợi tiến vào Nam châu, vì sao tu sĩ Hàn Tống không tiếp tục tập kích quấy rối?
Sở dĩ ý thức được chuyện này là vì sau khi chịu thiệt một đợt, vật tư viện trợ của Tấn, Tề đã cố gắng tránh Nam châu, muốn lén vận chuyển qua

nơi khác, kết quả vẫn bị quấy rối, chỉ sau khi lương thực tiến vào Nam châu thì rất thuận lợi bị Nam châu nuốt mất một phần lớn.
Trở về suy nghĩ lại nguyên nhân, ngẫm nghĩ tỉ mỉ khiến người ta không rét mà run.
Thế là Yến đình không còn hối thúc Thương Triều Tông đưa lương nữa, ba phái lớn cũng không ép Ngưu Hữu Đạo, ngược lại còn nói những lời lẽ ngon ngọt trấn an.
Là sợ Nam châu đột nhiên kích động.

Chương 936: La Chiếu Vẫn Non Nớt Lắm

Chương 936: La Chiếu Vẫn Non Nớt Lắm
Đừng nói bọn hắn, ngay cả Tấn quốc, Vệ quốc và Tề quốc cũng cảm thấy không đúng, vội vàng nhắc nhở Yến đình, chuyện lương thực bị cắt tạm thời không đề cập tới nữa, Nam châu vẫn tiếp tục đưa một hai chục xe lương, chứng tỏ Nam châu vẫn chưa đưa ra quyết định cuối cùng, vẫn đang do dự không quyết.
Đột nhiên không có áp lực, bên Mao Lư sơn trang không có gì cả, chuyện này nằm trong dự liệu.
Đại Thiện sơn và Thương Triều Tông thì cảm thấy không quen lắm, nhiều lương như vậy, triều đình từ bỏ sao?
“Cũng chẳng biết tên kia làm cái quái gì, ta thấy phục hắn rồi đấy, lúc đầu hắn cắt lương như vậy, ta còn hãi hùng khiếp vía!”
Trong đại điện tông môn Đại Thiện sơn, khi nhắc đến chuyện này, Hoàng Liệt lắc đầu thổn thức với đám người.
Sau khi thổn thức xong lại thở dài một tiếng, giờ ông ta cũng rất bất đắc dĩ, Đại Thiện sơn bây giờ lui không thể lui, tiến không thể tiến, thế cục Yến quốc bây giờ khiến bên này cũng chỉ có thể cùng tiến cùng lùi với Ngưu Hữu Đạo thôi.
Ngưu Hữu Đạo cắt lương, Đại Thiện sơn không ngăn cản được, Ngưu Hữu Đạo nhất định phải làm như vậy, Đại Thiện sơn có thể làm sao, trở mặt với Ngưu Hữu Đạo sao? Chỉ có thể giả vờ câm điếc xem như không thấy gì.
Ngưu Hữu Đạo cho người cải trang cường đạo đến Định châu trưng thu xe lương, Ngưu Hữu Đạo chẳng bị chuyện quái gì, ba phái lớn tính nợ

lên đầu Đại Thiện sơn, Đại Thiện sơn như người câm uống thuốc thuốc đắng, khổ mà không nói được, còn phải trắng trợn lừa gả ba phái lớn. Không trắng trợn lừa gạt theo thì còn có thể làm thế nào? Cũng không thể đứng ra chỉ chứng Ngưu Hữu Đạo! Mấu chốt là chỉ chứng cũng không được cái quái gì, ngược lại còn trở mặt với Ngưu Hữu Đạo, với thế cục Đại Yến hiện nay có đáng không?
Bên này cũng không ngốc, cũng đã nhận ra được chút manh mối, Ngưu Hữu Đạo nếu làm không ổn vẫn có đường lui bên Hàn Tống, đi theo Ngưu Hữu Đạo vẫn có thể tự vệ.
Có điều Hoàng Liệt biết rõ lần này đã đắc tội với ba phái lớn rồi, đã thực sự bị Ngưu Hữu Đạo lôi vào hố nước sâu rồi.
“Haizz!” Cả đám cao tầng Đại Thiện sơn lần lượt một tiếng thở dài, ai nấy sầu mi khổ kiểm.
...
Đại trướng trong quân cách bờ sông năm dặm, nhìn thấy chiến báo từ phản quân Thương châu lần lượt truyền tới, La Chiếu ngồi sau án nhíu mày, cuối cùng thậm chí còn so sánh mấy tờ chiến báo đứng dậy, đi đến trước địa độ, nhìn kỹ địa đồ rồi bắt đầu xem chiến báo và địa đồ.
“Không đúng!” La Chiếu nặng nề nói, nhìn chằm chằm địa đồ nói: “Chắc chắn có gian trá!”
Văn Du bước nhanh tới nói: “Xảy ra chuyện gì vậy?”
La Chiếu chỉ vào địa đồ nói: “Tình thế công chiếm của Ngô Công Lĩnh quá mãnh liệt!”
Văn Du: “Sở dĩ thế công mãnh liệt cũng là kết quả sau khi người của hai nước Hàn Tống và Ngưu Hữu Đạo đạt được hiệp định gì đó, là vì đám người làm phản Nam châu nên cố ý tăng cường tấn công Ngô Công Lĩnh!”
La Chiếu quay phắt đầu lại: “Gần như không hề có chút chống cự nào, lúc mới đầu thì còn nói được, giờ đã đánh đến tình trạng nào rồi? Ngô Công Lĩnh gần như đã chiếm được địa bàn một châu, sao nhân mã Yến đình cứ liên tục thất bại thế này, ngươi không cảm thấy giống như đang phối hợp với thế công của Ngô Công Lĩnh sao?”
Nghe nói vậy, Văn Du cũng đột nhiên bừng tỉnh, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía địa đồ.

La Chiếu phất tay chỉ về phía địa đồ: “Chiến tuyến mở rộng kéo dài, nhân mã Ngô Công Lĩnh quá phân tán, một khi xảy ra chuyện đầu đuôi không thể thấy nhau, tiếp viện gấp cũng không kịp, điều này rất có thể là cái bẫy nhân mã Yến đình bày ra, một khi phản công, hậu quả khó mà lường được. Chúng ta rất có thể đã trúng gian kế của Ngưu Hữu Đạo!”
Lại quay đầu: “Lập tức hiên hệ với bên Ngô Công Lĩnh, bảo hắn dừng tấn công, đừng xuất kích bốn phía nữa mà phải nhanh chóng co binh lực lại, đề phòng bất trắc!”
“Được!” Văn Du gật mạnh đầu, gần như chạy ra ngoài.
...
Yến đình thì lại có tình hình khác, nhân mã triều đình bại quá nhanh, sắp bằng tốc độ thất bại của Tiết Khiếu phải nhường đi ba quận rồi. Cứ từng tin chiến báo bất lợi truyền đến, lòng người trong triều trên dưới đều bàng hoàng, cứ tiếp tục thế này thì phải làm sao đây?
Trong trọng binh tập kết ở biên cảnh, có người thấy tình huống không ổn, đã dẫn một phần quân đội đầu hàng, phải hung hăng giết đi vài người mới ổn định được thế cục.
Cuộc chiến này đánh sao đây, có thể đánh ra thế nào đây? ngay cả Đồng Mạch cũng bắt đầu chửi cha chửi mẹ trước mặt tu sĩ ba phái lớn. Khi đòi tiền đòi lương ai nấy cũng nhanh nhảu lắm, kết quả đánh thua thì cũng ai nấy sốt ruột, một đám bao cỏ!
Tu sĩ ba phái lớn cố gắng chịu nhục, coi như không nghe thấy.
Yến hoàng Thương Kiến Hùng thì sợ hãi, lại phẫn nộ, trực tiếp nổi giận với chưởng môn ba phái lớn, cảnh cáo bọn hắn, còn không dốc sức, muốn xong đời thì mọi người cùng nhau xong đời!
Thế cục này ngay cả trọng binh tập kết biên cảnh cũng bị ảnh hưởng, chưởng môn ba phái lớn căng thẳng, sau khi thương nghị cấp tốc cuối cùng quyết định tập kết lực lượng phản kích.
Nhưng nhà nào phụ trách chỉ huy lại trở thành tiêu điểm tranh luận, không ai giành quyền chỉ huy cũng không được, đánh thắng rồi, cuối cùng thế lực dưới trướng mình tổn hao gần hết thì ai sẽ chịu? Người nào phụ trách chỉ huy cũng là mấu chốt vi diệu.
Không ai chịu tùy tiện nhượng bộ, tranh đoạt không có kết quả, cuối cùng quyết định chư hầu các lộ mỗi người phụ trách một mảng, riêng ba

phái thì đốc thúc nhân mã của mình đi liều mạng.
Chư hầu ngũ lộ cuối cùng bày ra trạng thái liên thủ phản kích, liên thủ chủ động xuất kích, nhưng chiến quả ngay cả chưởng môn ba phái lớn đều hoảng hồn, tất cả đều chiến bại!
Lúc này đừng nói bọn hắn, ngay cả người bên Tấn quốc, Vệ quốc và Tề quốc đều phẫn nộ.
Ba nước cử một lượng tu sĩ lớn đến hỗ trợ tác chiến, trước đó thất bại mọi người còn có thể lý giải, không nói.
Lần này tưởng Yến quốc tương đối nghiêm túc, ba nước cũng muốn kết thúc dày vò sớm, thật sự không thể tiêu hao thêm nữa.
Ai ngờ tu sĩ ba nước toàn lực ứng phó, đại quân Yến quốc bên này vẫn vừa hơi chạm mặt quân địch là thất bại bỏ trốn, tu sĩ ba nước trở tay không kịp.
Bọn hắn xông lên liều mạng, vậy mà đại quân lại vứt bọn hắn bỏ chạy, kết quả trở thành bọn họ miễn cưỡng ứng đối mấy vạn, thậm chí là mấy chục vạn đại quân, mấu chốt là trong quân địch cũng có một lượng lớn tu sĩ.
Ngoài chém giết với tu sĩ của đối phương còn phải ứng phó với đao thương đông nghìn nghịt và mưa tên vây khốn, đây chẳng khác nào đòi mạng, muốn trốn cũng khó. Không biết bao nhiêu tu sĩ của ba nước đang trong quá trình chạy trốn mưa tên.
Thế này đúng là thành tu sĩ ba nước giúp Yến quốc đánh trận, hàng trăm hàng ngàn tu sĩ hung hãn không sợ chết mà phải cứng rắn chống lại đại quân mấy vạn mấy chục vạn của quân địch.
Cục diện cực kỳ to lớn, tổn thất cũng cực kỳ thê thảm, bảo Tấn quốc, Vệ quốc và Tề quốc không phẫn nộ sao được?
Trên một sườn núi, Ngô Công Lĩnh ngồi trên lưng một con hắc mã mặt mày dữ tợn, râu quai nón, quét mắt nhìn chiến trường, ngửa đầu lên trời cười “haha” không thôi.
Ngưng cười, nói với người tuần hành: “Thằng nhóc La Chiếu dù sao cũng còn trẻ tuổi quá, suy nghĩ nhiều, suýt nữa loạn quân tâm mình!”
Tu sĩ tống quốc sửng sốt bị lời này của lão làm cho không thể phản bác.
Huệ Thanh Bình và Toàn Thái Phong hai mặt nhìn nhau, trước đó sau khi nhận được tin La Chiếu, tim hai người trầm xuống, kết quả giờ xem

ra, hình như đã hiểu nhầm huynh đệ kết bái Ngưu Hữu Đạo kia của mình rồi...
Trong đại tướng trong quân ở bờ sông, sau khi tin tức truyền đến, La Chiếu đứng trước địa đồ gương mắt căng ra hồi lâu không nói gì.
Trước đó nghe tin chư hầu Yến quốc bắt đầu phản kích, gã ta còn nói quả nhiên không may bị gã ta đoán trúng, nhưng kết quả lại khác một trời một vực so với suy nghĩ của gã ta, căn bản không có chuyện như vậy, có gian trá gì chứ?
Văn Du đứng bên không lên tiếng, lặng lẽ lui ra khỏi đại trướng, ngửa mặt lên trời thở dài một hơi, phán đoán sai lầm nghiêm trọng lại bị Ngô Công Lĩnh khinh bỉ như vậy, mà bị khinh bỉ không thể phản bác được, y có thể hiểu được sự xấu hổ của Đại đô đốc.

Chương 937: Một Đám Bao Cỏ! (1)

Chương 937: Một Đám Bao Cỏ! (1)
La Chiếu chỉ mất mặt, còn Yến quốc là triều đình chấn động.
Chư hầu ngũ lộ có thể nói là chỗ dựa cuối cùng của nội bộ Yến quốc hiện nay, dưới liên thủ vẫn bại trong tay phản quân, điều này gây chấn động đối với Yến quốc như thế nào không cần nghĩ cũng biết.
Yến quốc lòng người trên dưới bàng hoàng, giống như Yến quốc sắp bị diệt tới nơi. Thần dân trên dưới Yến quốc không khỏi đang hỏi, chư hầu liên thủ còn không phải đối thủ của phản quân thì còn ai có thể là đối thủ của phản quân?
Triều đình rối loạn.
Có người đề nghị đưa đại quân ở biên cảnh về bình định nhưng lại bị một nhóm khác kiên quyết phản đối, lý do là biên cảnh chính là phòng tuyến cuối cùng của Yến quốc, đại quân tập kết vừa rút lui, tất nhiên đại quân Hàn Tống sẽ nhân cơ hội đánh vào. Kiên trì điều đại quân thì cho rằng, đại quân không rút về, nội bộ căn bản không ai ngăn được phản quân, nội bộ Đại Yến sụp đổ, biên quân còn thủ cái gì? Diệt bên ngoài thì phải yên ổn bên trong cái đã!
Cũng có người đề nghị hạ chỉ Nam châu, xuất động binh mã Nam châu đi bình định.
Về vấn đề này cũng có rất nhiều tranh luận, chất vấn lớn nhất là, quân lương của triều đình Nam châu còn dám cắt, có thể nghe chỉ sao? Lỡ như liên thủ với phản quân hành động thì sao? Nhất định phải khiến Tương Nam bất chấp mọi giá chặn nhân mã Nam châu ở Nam châu.
Triều đình đang còn cãi nhau, ba phái lớn sau lưng triều đình cũng có động tĩnh không nhỏ, thành viên cao tầng của ba phái lớn đều được triệu tập khẩn cấp đến một tòa đại điện lớn trong hoàng cung.

Long Hưu chưởng môn Tiêu Dao cung, Cung Lâm Sách chưởng môn Tử Kim động, Mạnh Tuyên chưởng môn Linh Kiếm sơn, ba vị chưởng môn đứng song song gương mặt ai nấy đều trầm mặc.
Trưởng lão Nhạc Uyên của Tử Kim động đứng sau Cung châu, trưởng lão Nguyên Long Linh Kiếm sơn đứng sau Đồ châchaatrl Tổ An Đức Linh Kiếm sơn đứng sau Phục châu, trưởng lão Thi Thăng của Tiêu Dao cung đứng sau Hạo châu, trưởng lão Nông Phong Đình Tiêu Dao cung đứng sau Trường châu, năm vị trưởng lão đứng thành một hàng.
Trưởng lão Kiều Thiên Quang Tử Kim động đứng sau Bột châu, trưởng lão Tất Vân Đào Linh Kiếm sơn đứng sau Kỳ châu, hai vị này không tới, vì Bột châu và Kỳ châu vốn là biên cảnh trọng binh phòng thủ, hai vị trưởng lão tọa trấn ở nơi trọng binh tập kết cho nên không triệu tập tới.
Trên thực tế cũng không có ý triệu tập hai vị trưởng lão kia tới, trước mắt chỉ triệu tập năm vị trưởng lão của ba phái Nhạc Uyên, Sư Nguyên Long, Tổ An Đức, Thi Thăng, Nông Phong Đình tới.
Những người khác bao gồm các loại đệ tử gì đấu đều bị bỏ lại bên ngoài, chỉ có những người này ở đây, ý đồ rất rõ ràng.
Cung Lâm Sách phá vỡ sự yên lặng, khuôn mặt lạnh lùng nói: “Tình hình bình định của chư hầu ngũ lộ chắc mọi người đều đã biết, hôm nay ở đây không có người ngoài, chúng ta cũng không cần vòng vo. Thế cục đã đến mức độ này, việc liên quan sinh tử tồn vong của ba phái, một khi mất đi Yến quốc, ba phái sẽ thành chó nhà có tang, chạy tới nơi khác không ai dung, cơ nghiệp tổ tiên các đời xây dựng, khí thế phát triển mạnh mẽ của ba phái không thể bị hủy trong tay thế hệ chúng ta được, nếu không sẽ có lỗi với tiên sư các đời, có lỗi với đệ tử trong môn.”
Long Hưu tiếp lời: “Hôm nay, ba người chúng ta chỉ cần một câu của năm vị, có thể đồng thời hiệu lệnh chư hầu ngũ lộ các vị đang khống chế đồng tâm hiệp lực bình định không?”
Nông Phong Đình của Tiêu Dao cung thở dài: “Chưởng môn, không phải chúng ta không dốc sức đốc thúc, mà là lòng người khó dò!”
Long Hưu nổi giận: “Dốc sức đốc thúc? Ngươi coi chúng ta là kẻ mù kẻ điếc sao? Tu sĩ ba nước Tấn, Vệ, Tề đều sắp trở mặt với chúng ta rồi, chư hầu ngũ lộ căn bản không dốc hết sức đánh trận, vừa chạm mặt kẻ địch đã bỏ trốn, thế này gọi là dốc sức sao?”

Nhạc Uyên Tử Kim động nói: “Long cung chủ chớ buồn bực, chuyện không phải như người nghĩ đâu, cái mà Nông trưởng lão nói là lòng người khó dò là chỉ chuyện khác, là đang nói quân tâm. Tướng sĩ trên dưới chư hầu ngũ lộ căn bản không muốn bán mạng vì triều đình, hoàn toàn không có sĩ khí, cuộc chiến này còn đánh thế nào đây?”
Sư Nguyên Long của Linh Kiếm sơn cũng gật đầu nói: “Đúng vậy! Ba vị chưởng môn cũng biết, nhân mã chư hầu ngũ lộ phần lớn đều là bộ hạ cũ của Ninh vương, năm đó nếu không phải cùng đường mạt lộ cũng sẽ không tự xây dựng quân đội riêng.”
Một vị trưởng lão khác của Linh Kiếm sơn Tổ An Đức cũng nói: “Đúng vậy, huyết tẩy của triều đình năm đó đến giờ trong lòng bọn hắn còn mang oán hận, sao có thể bán mạng cho triều đình? Ba vị chưởng môn có biết các tướng sĩ bên dưới nói gì không? Bọn hắn nói, chúng ta chết trận vì triều đình cũng chẳng hề được triều đình thương xót, triều đình còn coi như nghịch tặc, vì sao chúng ta phải đánh chứ?”
Trưởng lão thi Thăng Tiêu Dao cung ừm nói: “Tướng sĩ Hạo châu cũng có suy nghĩ này, chiến sự bố trí xong, nhân mã đưa vào vị trí rồi, nhưng lúc chiến đấu.
Người ngựa lập tức quay đầu bỏ chạy, ai có thể ngăn cản được? đừng nói là hàng vạn con người, dù là hàng vạn con heo cũng chẳng cản được. Bọn hắn không chịu bán mạng cho triều đình, chúng ta cũng không thể giết sạch bọn hắn được đúng không?”
Nông Phong Đình thở dài: “Việc này khiến chúng ta cũng rất sốt ruột.”
Năm người ngươi một câu ta một câu, có chứng có lý chặn cho ba vị chưởng môn không thể phản bác được.
Chưởng môn Mạnh Tuyên của Linh Kiếm sơn mặt đen thui nói: “Theo lời các ngươi, có phải Yến quốc sẽ kết thúc như vậy không, ba phái chúng ta có phải cũng xong đời không?”
Nông Phong Đình vội vàng khoát tay nói: “Không thể nói như vậy được, dù là còn một tia hy vọng, chúng ta cũng sẽ cố hết sức, chuyện cũng chưa tới mức không thể vãn hồi, không phải còn nhân mã Nam châu sao?”
Nhạc Uyên nói: “Không sai, năm đó Anh Dương, Vũ Liệt vệ Yến quốc uy chấn thiên hạ, giờ đang ở trong tay Nam châu, trận đấu với Tuần Thủ

Hiền, trận đấu với Tiết Khiếu đã hiển lộ phong mang, nói đến chinh chiến trên chiến trường, trong Yến quốc bây giờ, nhân mã Nam châu e là đứng đầu, giờ hãy gấp rút điều đại quân Nam châu xuất chinh bình định.”
Sư Nguyên Long gật đầu: “Đúng vậy, ta tán thành.”
Tổ An Đức: “Không sai, cũng nên cho bọn hắn ra sân rồi.”
Thi Thăng: “Ta cũng thấy vậy.”
Năm vị trưởng lão sớm biết Nam châu đang khao khát xuất chinh, nếu không sao liên quân vừa chạm vào đã bại, nói cho cùng là biết có người muốn làm kẻ chết thay nên ai cũng muốn giữ lại thực lực trong tay mình. Bại cục bây giờ bọn hắn cũng bất an, sớm đã mong chờ đến ngày nay, muốn sớm để binh mã Nam châu xuất chinh.
Cho dù nhân mã Nam châu không đánh thắng được phản quân nhưng cũng có thể tiêu hao lớn thực lực phản quân, đến lúc đó, bọn hắn đến thu thập tàn cuộc sẽ đơn giản hơn rất nhiều, còn không phải bỏ ra cái giá gì. Vì thế, năm người không tiếc lừa trên gạt dưới, thế nhưng không một ai lấy thư của Mông Sơn Minh ra, thư đã sớm bị bọn hắn hủy rồi, nếu không lần này liên quân bại trận sẽ không cách nào bàn giao được.
Long Hưu: “Các ngươi nói nghe dễ nhỉ, Nam châu cắt quân lương triều đình, đã sớm mày qua mắt lại với bên Hàn Tống, chỉ e có ý làm phản, đè chúng xuống còn không kịp, thả nhân mã Nam châu ra một khi cùng liên thủ với phản quân Thương châu, hậu quả không thể nào tưởng tượng nỗi!”
Thi Thăng: “Chưởng môn, thế cục Yến quốc hiện tại, Nam châu chỉ muốn tích chút thực lực là điều có thể lý giải, ta thấy bọn hắn chưa đến mức tạo phản đâu.”
Sư Nguyên Long cũng gật đầu tán đồng: “Dù sao Thương Triều Tông cũng là Hoàng tộc Yến quốc, cũng được coi là người chung dòng máu, nếu thật sự phản Yến thì sao có thể xứng đáng với liệt tổ liệt tông?”
Nhìn thần sắc mấy người này, Mạnh Tuyên trầm giọng nói: “Các ngươi có ý gì vậy, ta không nghe nhầm đấy chứ? Các ngươi đang nói giúp Nam châu đấy à? Đã thương lượng cả rồi?”
Long Hưu và Cung Lâm Sách cũng lộ vẻ nghi ngờ.

Năm vị trưởng lão nhìn nhau, thương lượng thì đúng là chưa từng thương lượng, có điều hiểu rõ lòng nhau.

Chương 938: Một Đam Bao Cỏ! (2)

Chương 938: Một Đam Bao Cỏ! (2)
Nông Phong Đình thở dài: “Mạnh chưởng môn, thế cục đến mức độ này còn cần thương lượng sao? Chư hầu ngũ lộ quân tâm tan rã, chẳng lẽ lại bó tay chờ chết, dù là một chút biện pháp cũng phải thử.”
“Không sai, đúng là như vậy, không thử sao biết thái độ Nam châu như thế nào?”
Năm người luân phiên thuyết phục, nghĩ cách khuyên ba vị chưởng môn để Nam châu xuất binh.
Thế cục đến mức độ này, không thử cũng không được, nhưng vấn đề đợi khi nhân mã Nam châu chạy đến chiến trường, không biết thế cục phản quân đã thành ra kiểu gì. Kết quả năm vị trưởng lão cùng cam đoan, bọn hắn sẽ đích thân đi đốc chiến, nghĩ hết cách cũng phải bắt chư hầu ngũ lộ dây dưa với phản quân...
Khách viện, Quỷ mẫu và Vân Cơ gặp nhau đều vui vẻ, Ngưu Hữu Đạo ở bên cạnh mặt mày hớn hở.
Một quỷ một yêu này so về tuổi tác đều gấp Quản Phương Nghi mấy lần, nhưng nhìn bề ngoài lại trẻ hơn Quản Phương Nghi rất nhiều. Nhất là Quỷ mẫu, dung mạo dường như vĩnh viễn dừng lại ở dáng vẻ ngoài ba mươi, như dừng lại ở tuổi trước khi bà ta qua đời.
Quỷ mẫu đã dẫn một ngàn quỷ tu của Hãm Âm sơn chạy tới, cùng với yêu tu của Độ Vân sơn đều âm thầm bố trí xung quanh Mao Lư sơn trang, lại phối hợp với trú quân bên ngoài và ba phái bên trong Mao Lư sơn trang, người ngoài muốn tùy tiện tới gần Mao Lư sơn trang mà không bị phát hiện là năm người không tiếc lừa trên gạt dưới, thế
Sau khi hai tỷ muội ôn chuyện, Quỷ mẫu chợt nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, cười lạnh một tiếng: “Nghe nói ngươi kết bái huynh đệ với Vân Hoan?”

Sau khi đến Độ Vân sơn bà mới biết chuyện đó.
Đúng là hết chuyện để nói, Ngưu Hữu Đạo lập tức lúng túng, sờ lên nũi nói: “Đại tỷ, trước kia ta thật sự không biết tỷ có quan hệ với Độ Vân sơn.”
Quỷ mẫu cười lạnh liên tục: “Ngươi nói bối phận này phải làm sao đây?”
Trong mắt Vân Cơ lóe lên tia chế nhạo, dù sao về bối phận bà cũng không chịu thiệt.
May là lúc này Quản Phương Nghi chạy tới cấp báo: “Đạo gia, Long Hưu tới.” Đồng thời còn đưa ra một phong thư.
Nghe thấy đại danh Long Hưu, Quỷ mẫu và Vân Cơ biến sắc, Ngưu Hữu Đạo thì chậm rãi quay đầu nhìn về phía sơn trang, từ từ nói: “Cuối cùng đã đến rồi!”
Tiện tay cầm thư tới tay, thấy thư tới là của Toàn Thái Ohong, nói phản quân Thương châu lại công chiếm một châu, hỏi khi nào Nam châu khởi binh...
Ngưu Hữu Đạo trực tiếp xé vụn bức thư, sau đó xin lỗi hai tỷ muội một tiếng, cứ thế bỏ đi...
Trong thủy tạ sơn trang, Long Hưu đứng dựa vào lan can, Ngưu Hữu Đạo bước vội đến, chắp tay từ xa nói: “Cung chủ đích thân tới, Ngưu Hữu Đạo không đón tiếp từ xa, mong cung chủ thứ tội!” Đến gần khom người.
Long Hưu quay đầu nhìn, ánh mắt lạnh lẽo đánh giá từ trên xuống dưới, hừ lạnh một tiếng: “Thứ tội? ngươi cho rằng bổn cung sẽ để vào mắt sao?”
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc: “Cớ sao cung chủ lại nói như vậy?”
Long Hưu: “Giả vờ hồ đồ với bản cung sao?”
Ngưu Hữu Đạo sửng sốt một chút, chợt đưa tay vỗ trán: “Hiểu rồi, cung chủ đang nói đến mớ quân lương kia sao? Bên này đã chuẩn bị rồi, có thể đưa đi bất cứ lúc nào.”
Long Hưu: “Đưa thế nào? Lại nhảy ra một đám cường đạo đi đốt xe lương lần nữa à, hay xe lương lại hư giữa đường?”
Ngưu Hữu Đạo: “Chắc chắn không thể như vậy, xe lương rắn chắc Nam châu đã chuẩn bị thỏa đáng rồi, lần này Nam châu đích thân phái đại

quân hộ tống lương thực đến Định châu, không để xảy ra bất kỳ sai lầm nào, nếu có bất kỳ sai lầm gì, cung chủ cứ bắt ta hỏi tội, tuyệt đối không chối từ!”
Sảng khoái đến mức khiến người ta khó tin, Long Hưu thực sự bị chặn họng không nói được gì.
Có điều hôm nay ông ta đến không phải việc này nên dứt khoát chuyển đề tài, lạnh nhạt nói: “Đã từng nghe nói đến chuyện bình định phản quân chưa?”
“Haha!” Ngưu Hữu Đạo cười, vẻ mặt khinh thường nói: “Một đám bao cỏ!”
Một đám bao cỏ mắng bao nhiêu người chỉ mình hắn biết.
Long Hưu nghĩ hắn đang mắng mấy chư hầu bình định: “Hảo hán cũng được, bao cỏ cũng được, thế cục như thế, Nam châu định ngồi nhìn sao?”
Ngưu Hữu Đạo giả vờ nghe không hiểu, lời lẽ chính trực nói: “Cung chủ yên tâm, lương thảo nhất định sẽ nhanh chóng đưa đi Định châu, chắc chắn sẽ không chậm trễ chiến sự.”
Thấy thằng nhãi này giả vờ hồ đồ với mình, Long Hưu nhíu mày, đã đến mức độ này rồi còn cần lương thảo làm quái gì, để cung cấp cho địch à?
Trầm giọng nói: “Tổ chim bị phá không có trứng lành, cho dù là vì bản thân, nhân mã Nam châu cũng nên bỏ sức đi, trừ phi Nam châu có dị tâm với Yến quốc.”
Ngưu Hữu Đạo nghiêm nghị nói: “Cung chủ nói quá lời, Dung Bình quận vương là hoàng thất quý tộc, có dị tâm với ai chứ sẽ không có dị tâm với Trung Quốc.”
Long Hưu: “Nói cách khác, ngươi cho phép Nam châu xuất binh?”
“Uầy...” Ngưu Hữu Đạo lại mập mờ nói: “Xuất binh không phải ta nói là được, mấy chuyện đánh trận này ta không hiểu, phải hỏi ý Dung Bình quận vương đã.”
Long Hưu liếc mắt lạnh lùng: “Ngươi đừng làm bộ với ta. Hôm nay ta đã đến đây rồi thì chỉ cần một câu của ngươi, Nam châu xuất binh bình định, đồng ý hay không đồng ý?”
Ngưu Hữu Đạo ra vẻ bị dồn đến chân tường, than thở nói: “Cung chủ, người là người thông minh, trong lòng người hiểu rõ nhất, thứ chó

Thương Kiến Hùng kia đâu phải thứ gì tốt, lần trước đã muốn dồn ta vào chỗ chết, còn muốn diệt Nam châu ta, bây giờ bảo Nam châu ta liều mạng vì hắn, có phải hơi quá đáng rồi không?”
Quản Phương Nghi đứng bên tay mâm mê quạt tròn, im lặng nhìn Ngưu Hữu Đạo diễn, biết rõ vị này đã chuẩn bị xong xuôi để xuất binh, làm tất cả để vì sớm ngày bình diệt phản loạn Nam châu. Giờ lại thấy hắn ngồi đây giả mù sa mưa từ chối liền kích động muốn trợn ngược mắt.
Ở càng lâu với vị này càng bất giác cảm thấy hình như những nhân vật tầng lớp như Long Hưu cũng chẳng có gì phải sợ.
Long Hưu: “Giờ không liên quan gì đến Thương Kiến Hùng, các ngươi đang bảo vệ Yến quốc, thù riêng phải đặt xuống, cùng thống nhất đối ngoại!”
Ngưu Hữu Đạo giang tay: “Chúng ta nghĩ như vậy, có vài chưa hắn đã có thể nghĩ như vậy. Nói thật, trong mắt ta, đám Ngô Công Lĩnh chẳng qua chỉ là một đám ô hợp, muốn bình định hắn dễ như trở bàn tay, nhưng đây không phải chuyện cá nhân nhà ai, giống như cung chủ đã nói, cần đặt thù riêng xuống, thống nhất đối ngoại, được, Nam châu ta xuất binh, giúp Yến quốc tiêu diệt phản loạn, liều mạng sống chết đại thương nguyên khí, cuối cùng chỉ có tàn binh bại tướng ẩm đạm trở về, sau đó Thương Kiến Hùng có thể bở lỡ cơ hội xuống tay với nhân mã Nam châu này không? nhân lúc ngươi bệnh đòi mạng ngươi e là chuyện hắn ta đang rất muốn làm. Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra, thử hỏi nếu Nam châu làm sao dám dễ dàng xuất binh đây?”
Những lời nói phía sau không phải trọng điểm Long Hưu cân nhắc, ông chỉ thấy hứng thú với câu “muốn bình định đám ô hợp đó chỉ dễ như trở bàn tay” của Ngưu Hữu Đạo, hơi nhíu mày nói: “Cái này ngươi không cần phải lo, chỉ cần bình diệt được phản loạn, chỉ cần có thể có công với Đại Yên, ta bảo đảm, tuyệt đối không để Thương Kiến Hùng vọng động!”
Trong đòng Ngưu Hữu Đạo xì một tiếng, trong tay Thương Kiến Hùng nắm mấy trăn vạn đại quân, đến lúc đó nếu cứ muốn xông tới, ngươi có thể đảm bảo được sao? Ngươi có thể giết được Thương Kiến Hùng hay bắt Thương Kiến Hùng?

Trong lòng nghĩ thì nghĩ vậy nhưng ngoài miệng lại khác: “Phản quân tuy là một đám ô hợp, giờ đã kêu gọi được hai trăm vạn người tụ hợp, cung chủ muốn một mình Nam châu đi bình định sao?”
Long Hưu đương nhiên sẽ không nói như vậy: “Dĩ nhiên còn nhân mã ác lộ khác phối hợp.”
Ngưu Hữu Đạo: “Đám nhân mã đụng cái là thất bại, bảo bọn hắn phối hợp?”
Không bảo bọn hắn phối hợp còn có thể bảo ai phối hợp? Long Hưu không tìm ra người khác, sắc mặt trầm xuống: “Nói nhiều như vậy tức là ngươi không muốn cho Nam châu xuất binh có phải không?”
Ngưu Hữu Đạo do dự một chút, từ từ nói: “Nói thật, ta đúng là không muốn xuất binh. Nam châu mà xong đời, ta cũng không phải không tìm được đường lùi. Nếu Cung chủ đã đến rồi, cũng đã nói đến mức này, ta còn không xuất binh thì khó tránh không thức thời quá. Nhưng dù xuất binh hay không ta cần phải nói rõ vài lời trước, không phải ta không muốn xuất binh, mà là không xuất thì thôi, vừa xuất binh phải tất thắng, nếu biết rõ tất bại còn xuất binh chẳng lẽ muốn tướng sĩ Nam châu chết uổng à?”

Chương 939: Đại Tư Đồ không nên kích động

Chương 939: Đại Tư Đồ không nên kích động
Nói cả một mớ vẫn không hiểu hắn rốt cuộc muốn xuất hay không xuất.
Long Hưu hỏi: “Ngươi muốn nói cái gì?”
Ngưu Hữu Đạo: “Như lời cung chủ nói, đặt ân oán riêng xuống, nhất trí đối ngoại mới được! Muốn tất thắng, tất cả chư hầu bao gồm Nam châu cần phải đồng tâm hiệp lực,nếu chư hầu sáu lộ đồng lòng dốc sức, lo gì không thể diệt được phản quân?”
Nếu có thể đồng tâm hiệp lực ta còn tìm ngươi làm gì? Long Hưu thầm oán một câu, nói: “Nếu đồng tâm hiệp lực, cũng phải cần Nam châu ngươi xuất binh, Nam Châu không xuất binh, trốn ở Nam Châu không ra, còn nói gì đồng tâm hiệp lực?”
Ngưu Hữu Đạo: “Đồng tâm hiệp lực mà ta nói là chỉ thống nhất hiệu lệnh, ai tự chiến đấu nấy thế này thì đồng tâm hiệp lực thế nào?”
Mắt Long Hưu lóe lên: “Làm thế nào để thống nhất hiệu lệnh?”
Ngưu Hữu Đạo: “Chẳng hạn như cho Dung Bình quận vương binh quyền Đại Tư Mã Yến quốc, có binh quyền này, đương nhiên sẽ thống nhất hiệu lệnh!”
Hai mắt Long Hưu híp lại, gằn từng chữ: “Khẩu vị của ngươi đừng lớn quá, nếu không sẽ bể bụng mà chết đấy!”
Ngưu Hữu Đạo: “Không có binh quyền thì hiệu lệnh như thế nào? Chư hầu các lộ làm thế nào nghe theo?”
Long Hưu: “Không cần nói nhảm nhiều như vậy, chẳng lẽ ngươi không biết món nợ giữa Thương Kiến Hùng và Thương Triều Tông sao? Thương Kiến Hùng vất vả lắm mới thu lại được binh quyền từ tay Ninh

Vương, sao có thể giao cho con trai Ninh vương chứ? Chuyện này ngươi không cần phải nghĩ đến nữa!”
Ngưu Hữu Đạo: “Cung chủ không thử một chút làm sao biết triều đình sẽ không đồng ý? Ta đoán nhất định triều đình sẽ đồng ý, xuất binh cũng không thiếu gì một hai ngày này, nếu cung chủ thật sự hy vọng bình định thuận lợi, đừng ngại thử đề cập với triều đình đi!”
“Ồ?” Long Hưu cũng không biết hắn lấy đâu ra lòng tin này, nhưng biết hắn bất phàm, nói như vậy chắc chắn có nguyên nhân, cũng muốn xem thử rốt cuộc xảy ra chuyện gì.
Đàm phán tạm thời dừng ở đây, sau khi Long Hưu quay về lập tức cho người đưa tin về kinh thành, chờ triều đình trả lời.
Bản thân Long Hưu cũng tạm thời không có ý định rời đi, tạm thời ở lại Mao Lư sơn trang, dĩ nhiên là để chờ trả lời của triều đình, đến thời điểm này rồi, nếu đám Thương Kiến Hùng đồng ý giao bình quyền ra, ông ta cũng chẳng có ý kiến gì.
Yến quốc đang thời khắc sống chết, với ba phái lớn mà nói, ai làm đương gia đã không quan trọng nữa, quan trọng là có thể đảm bảo được lợi ích của ba phái lớn, không để ba phái lớn cùng lật thuyền theo.
Sau khi sắp xếp cẩn thận cho Long Hưu, những người không phận sự đều rời khỏi viện Long Hưu ở.
Quản Phương Nghi đi theo Ngưu Hữu Đạo ra ngoài thấp giọng hỏi: “Triều đình thực sự sẽ giao binh quyền Đại Tư Mã ra sao?”
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm cười lạnh một tiếng: “Có thể giao ra mới lạ!”
Quản Phương Nghi kinh ngạc: “Vậy ngươi còn cứng rắn cắn lấy nó?”
“Thứ này thật ra cũng giống như bà buôn bán vậy, chẳng qua vụ mua bán này tương đối lớn mà thôi, ra cái giá trên trời ngồi chờ trả giá, còn bà ra cái giá thấp, người ta vẫn sẽ ép giá. Hơn nữa, bây giờ bọn hắn mới là kẻ sốt ruột, để bọn hắn sốt ruột thêm chút nữa thì đã làm sao.”
...
“Lão thần phản đối, việc này quyết không thể đồng ý!”
Trong ngự thư phòng Yến kinh, tin tức truyền ra, sau khi được Cung Lâm Sách và Mạnh Tuyên truyền đạt, Thương Kiến Hùng lập tức gọi ba vị trọng thần đến thương nghị.

Nghe nói muốn quyền vị Đại Tư Mã của mình, vị Đại tư mã Thương Vĩnh Trung này sắc mặt hơi run rẩy.
Đồng Mạch nhíu chặt mày, lão vẫn chưa lên tiếng, Cao Kiến Thành đã cứng cổ nhảy ra phản ứng đầu tiên, giọng rất lớn, làm tất cả mọi người đều phải nhìn sang.
Thương Kiến Hùng nhấn nhấn tay với lão: “Thương nghị, vẫn đang thương nghị.”
Cao Kiến Thành tức giận nói: “Bệ hạ, việc này chẳng có gì để thương nghị cả, tha thứ thần cả gan, quyền vị Đại tư mã có thể đưa cho bất kỳ ai nhưng không thể giao cho Thương Triều Tông. Chẳng lẽ bệ hạ đã quên họa Ninh vương rồi sao? Chẳng lẽ lại muốn để một Ninh vương khác xuất hiện? Theo lão thần thấy, dã tâm của Thương Triều Tông này còn hơn Ninh vương rất nhiều, quyết không thể giao binh quyền Đại tư mã cho hắn, một khi giao cho hắn chính là thời khắc đại họa của Yến quốc. Nếu bệ hạ đồng ý, lão thần sẽ đập đầu chết ngay trước mặt bệ hạ!” Mặt đỏ rần.
Đồng Mạch liếc mắt nhìn vị này, phát hiện cảm xúc vị này có gì đó không đúng, đã mất đi sự lão thành ngày xưa.
Thương Vĩnh Trung dĩ nhiên là ném một ánh mắt tán thưởng, Cao Kiến Thành đang ra sức bảo vệ vị trí của y, y có thể không vui sao? Dù y chỉ là một Đại tư không trang trí, đãi ngộ, địa vị cùng quyền phát ngôn chí ít không thể thoát được, sao có thể tùy tiện vứt đi.
Thương Kiến Hùng lại một lần nữa nhấn tay, lời lẽ nhẹ nhàng khuyên bảo: “Đại tư đồ không nên kích động, quả nhân cũng không nói muốn đồng ý, chỉ thương nghị ứng đối như thế nào.”
Không hề bực mình vì Cao Kiến Thành thất thố, thái độ phản đối kịch liệt của Cao Kiến Thành khiến ông ta trong lòng thấy dễ chịu, có thể thấy vị lão thần này tuyệt đối đứng bên phía mình.
Đồng Mạch nói: “Vấn đề trước mắt là, cần Nam châu xuất binh gấp. Nam châu coi đây là điều kiện, nếu triều đình không đồng ý, Nam châu sẽ có lý do không xuất binh.”
Cao Kiến Thành lập tức nhìn chằm chằm: “Vậy theo ý Đại tư không hắn là nên đáp ứng hắn sao?”

Đồng Mạch lạnh lùng quét mắt sang: “Cao đại nhân, nói chuyện cũng đừng nên quá đáng quá, lỗ tai nào của đại nhân nghe thấy ta nói đáp ứng? Giờ đang thương nghị xem nên ứng đối ra sao chứ không phải là chỗ để đại nhân phát tiết cảm xúc. Gào thét ai mà chẳng biết, nhưng gào thét có thể giải quyết được vấn đề hay sao?” Trong giọng nói có ý trách cứ nghiêm khắc.

Bị lão cảnh cáo như vậy, cảm xúc của Cao Kiến Thành lập tức ngoan ngoãn hơn rất nhiều, rõ ràng là hơi sợ Đồng Mạch, có điều vẫn chắp tay nói với Thương Kiến Hùng: “Bệ hạ, vị trí Đại tư mã không thể ban cho tùy tiện, ảnh hưởng rất lớn, một khi đã ban cũng không thể tùy tiện bãi miễn. binh quyền Yến quốc không phải trò đùa, không thể để hắn đùa giỡn lấy về được. Nếu đúng như vậy, vị trí Đại tư mã sẽ thành ra cái gì? Đầu tiên là gần như định sẵn, trọng binh biên cảnh không thể tùy tiện rút lui, trước mắt chỉ cần bình định phản quân Thương châu, chẳng qua chỉ muốn hắn đi bình đình, một châu đánh một câu, cần gì phải giao cả đại quyền binh mã Yến quốc cho hắn chứ?”

Lời này của lão ta đang nhắc nhở Đồng Mạch, cũng chắp tay nói: “Bệ hạ, nếu Nam châu thật sự có thành ý đi bình định, trao một vị trí đại tướng quân bình định tạm thời là được, chỉ cho hắn đại quyền chỉ huy bình định, xem hắn có đồng ý không, nếu không đồng ý vậy chứng tỏ hắn không có thành ý mà là có mưu đồ khác, cũng tiện dùng chuyện này chặn miệng ba phái lớn.”

“Thần phản đối!” Cao Kiến Thành đứng lên chắp tay nói: “Cho hắn đại quyền này, nếu hắn bình định thành công thật, ảnh hưởng to lớn, hậu họa vô tận!”

Thương Triều Tông nhíu mày, lời này đúng là làm ông ta lo lắng.

Đồng Mạch nghiêm nghị bác bỏ: “Vậy đại nhân nói giờ phải làm sao? Đúng như nghịch tặc Ngô Công Lĩnh kia khoe khoang, để hắn quét ngang Đại Yến hay sao? Cao đại nhân, hiện tại phải nhanh chóng giải quyết mọi chuyện chứ không thể phải hành động theo cảm tính. Đại tư mã đứng hàng Tam công, không thể dễ dàng phế lập, nhưng vị trí Đại tướng quân bình định vốn chỉ tạm thời, có thể lấy lại bất cứ lúc nào, sau đó có thể hạ chỉ bỏ đi hai chữ “bình định” là có thể đoạt lại đại quyền chỉ huy bình định của hắn, để lại cho hắn cái mũ đại tướng quân hư danh

thì đã sao chứ? Hơn nữa đại nhân cho rằng chư hầu ngũ lộ kia thật sự có thể đồng tâm hiệp lực ngoan ngoãn nghe hắn chỉ huy hay sao? Hiện tại điều phải làm là lừa hắn xuất binh, để hắn liều mạng với phản quân, phải ngăn chặn xu hướng thất bại liên tục kia rồi mới có thể mưu đồ về sau được, nếu không tất cả đều chỉ là bàn suông!” Ngữ khí âm vang hữu lực.

Chương 940: Đại Phong Khởi Hề Vân Phi Dương 1

Chương 940: Đại Phong Khởi Hề Vân Phi Dương
Rồi xoay người lại chắp tay nói với Thương Kiến Hùng: “Chỉ cần đại quân rời khỏi Nam châu, cho dù hắn đánh thắng, chắc chắn cũng phải có tổn thất to lớn, sau đó muốn dồn đại quân Nam châu vào chỗ chết không phải sẽ dễ dàng sao? Muốn chặt đứt tiếp tế của đại quân quá dễ dàng rồi!”
Thương Kiến Hùng liên tục vuốt cằm nói: “Đại Tư Không đúng là dày dặn mưu đồ.”
Đồng Mạch: “Bây giờ không phải là vấn đề có cho binh quyền Đại tướng quân bình định hay không mà là cho loại binh quyền tạm thời này có thể dụ Nam châu xuất binh hai không, nếu đối phương cứ ngậm lấy cái cớ có binh quyền Đại tư mã mới xuất binh thì mọi thứ đều sẽ uổng công. Đến lúc đó chỉ có thể nghĩ đủ cách để ép chư hầu ngũ lộ liều mạng, thực sự không được…” Nói đến đây thì dừng.
Thương Kiến Hùng đang muốn nghe câu sau của lão, nghe lão nói vậy, vội hỏi: “Thế nào?”
Dường như Đồng Mạch phải hạ quyết tâm lắm mới nói được ra khỏi miệng: “Thực sự không được nữa thì cầu viện Triệu quốc, nhờ Triệu quốc xuất binh tương trợ!”
Lúc đầu thảo luận vị trí của mình, Thương Vĩnh Trung không hề mở miệng, việc này không liên quan đến mình, rốt cục y cũng lên tiếng: “Triệu quốc lòng dạ khó lường, ngồi mát ăn bát vàng, sao có thể tùy tiện dụng binh vì Đại Yến ta?”
“Đương nhiên sẽ không, nhưng có thể bàn! Nhưng trước đó phải thái người liên hệ với cô cô Thương thái hậu của bệ hạ, nhờ bà nói giúp, nếu

không được thì cắt Nam châu cho Triệu quốc, làm điều kiện xuất binh.”
Đồng Mạch cắn răng nói ra mấy lời bán nước này.
Trong mắt người thường, điều này tất nhiên là bán nước, nhưng trong mắt mấy vị trước mặt, đây là bất đắc dĩ chặt tay mình cầu đường sống.
Ánh mắt mấy người lóe lên, đã nhận ra dụng tâm hiểm ác của lão, nếu Nam châu không xuất binh thì đưa Nam châu cho Triệu quốc để đổi lấy cơ hội xuất binh.
Thương Kiến Hùng thân là đế vương, cắt nhường đất đai thì hơi do dự, khó mở miệng.
Thương Vĩnh Trung chần chờ nói: “Nam châu là cái gai, cắt cho Triệu quốc e là Triệu quốc cũng khó thuận lợi nuốt được, chỉ với điểm ấy, chỉ e Triệu quốc đã không dễ dàng đồng ý.”
Đồng Mạch lại một lần nữa cắn răng nói: “Vậy thì cắt Định châu cho Triệu quốc, không đồng ý thì cắt thêm một châu nữa, cho đến khi Triệu quốc đồng ý xuất binh!”
Thương Kiến Hùng trầm mặc không nói.
Cao Kiến Thành đang trầm mặc cũng chậm rãi nói: “Nếu thật sự làm vậy, cái mũ gian thần Đại Yến e là cả đời ta đừng mong bỏ xuống được.”
Đồng Mạch quay đầu lại nhìn: “Đại nhân nghĩ là ta muốn nhìn thấy tình huống này xảy ra sao? Như vậy chí ít còn có thể bảo trụ Đại Yến, một Đại Yến còn sót lại dù sao vẫn hơn Đại Yến diệt vong! Chỉ cần Đại Yến vẫn còn, những thứ mất đi vẫn còn cơ hội lấy lại, nếu không sẽ mất tất cả!”
Đề tài này tương đối nựng nề, nhưng khi đến thời khắc sinh tử tồn vong, còn gì quan trọng hơn sóng sót nữa? Đến lúc đó cũng chỉ có thể làm như vậy để cầu sinh.
Thương Kiến Hùng không lên tiếng chính là không phản đối, cũng có nghĩa sự việc trên cơ bản đã quyết định như vậy, đầu tiên lấy vị trí Đại tướng quân bình định ra thăm dò, xem có thể khiến Nam châu xuất binh không, nếu thật sự hết cách, cũng chỉ có thể chặt tay cầu sinh như Đồng Mạch nói.
Trong lòng Cao Kiến Thành bất đắc dĩ thở dài, quả nhiên bất hạnh bị lão đoán trúng, thà cho giặc bên ngoài chứ không cho gia nô, bên này tình

nguyện cắt quốc thổ cho người khác chứ không chịu đưa binh quyền Đại tư mã Yến quốc cho Thương Triều Tông.
Đối với thái độ của Đồng Mạch, lão ta có thể lý giải được, nguyên nhân đầu tiên là vì Thương Kiến Hùng, nguyên nhân tiếp theo là vì chính bản thân Đồng Mạch lão, năm đó giữa Đồng Mạch và Ninh vương quan hệ rất gay gắt, hình như đều kết thù vì nữ nhân từ Kim châu kia. Năm đó rất nhiều người thèm nhỏ dãi sắc đẹp nữ nhân kia, Đồng Mạch là một trong số đó, muốn nhân cơ hội chiếm nữ nhân kia. Nghe nói lúc ấy người đã tới tay, quần áo đều đã cởi, chuyện tốt sắp thành lại bị Ninh vương xuất chinh trở về nghe nói dẫn binh mã chạy tới, đánh cho Đồng Mạch một trận tơi bời khói lửa, làm Đồng Mạch mất hết mặt mũi, sau đó nữ nhân kia hình như theo Ninh vương. Bị cướp nữ nhân, trở thành đề tài đàm tiếu trong kinh thành là nỗi nhục nhã vô cùng của Đồng Mạch!
Về sau Ninh vương nhiều lần đem nhân phẩm ra chỉ trích, ngăn cản Đồng Mạch thượng vị, cộng thêm vài chuyện sau này, Đồng Mạch sao còn dám để nhi tử Ninh vương nắm lại đại quyền binh mã Yến quốc! Cũng chính vì thù này, Đồng Mạch và Ninh vương đứng hai phía đối lập, cũng bởi vậy bị đương kim hoàng thượng lôi kéo trọng dụng đối kháng Ninh Vương, mãi cho đến nay đã trở thành đại thần hàng đầu!
Sau khi ba vị đại thần rời khỏi ngự thư phòng, Thương Kiến Hùng buông tiếng thở dài, đưa mắt nhìn bóng lưng ba người rời đi, lắc đầu nói: “Đại Tư Đồ hôm nay có chút thất thố.”
Điền Ngữ ở sau tới gần khẽ cười nói: “Ít nhiều có chút tư tâm,
Dù sao nhi tử cũng chết trong tay Ngưu Hữu Đạo, đợt trước đi ám sát Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo có thể một tay khống chế Nam châu, một khi để Nam châu nắm giữ binh quyền, không biết Cao gia sẽ có kết cục gì.”
Thương Kiến Hùng nói: “Người mà, ai mà chẳng có chút tư tâm, chỉ cần không để tư tâm làm lỡ việc nước, chỉ cần tư tâm đứng bên quốc sự, không ảnh hưởng toàn cục! Đại Tư Đồ vẫn là một người trung tâm với nước.” Trong mắt cũng rất thưởng thức Cao Kiến Thành, chỉ cần đại thần bên người luôn đoàn kết đứng về phía ông ta thì ông ta chẳng có gì phải sợ cả.
Điền Ngữ khom người. “Bệ hạ nói đúng lắm.”

Ngoài điện, Cao Kiến Thành nhanh chân tiến lên, Đồng Mạch cố ý thả chậm bước chân, Thương Vĩnh Trung nhìn lão, cũng thả chậm bước chân theo.
Đợi Cao Kiến Thành đi xa, Đồng Mạch ung dung nói: “Đại tư đồ hôm nay hơi thất thường hơn so với hàng ngày.”
Thương Vĩnh Trung cười hì hì, giúp y giữ vị trí, thất thường có gì không tốt? Sau này cứ thất thường mãi như vậy là tốt nhất nên không mặn không nhạt đáp: “Cũng có thể lý giải, nhi tử chết trong tay đối phương, khó tránh khỏi có chút kích động.”
Đồng Mạch liếc nhìn y, cười lạnh một tiếng: “Thật vậy sao? Ta thấy ông ta có gì đó không bình thường, ta thấy hình như ông ta muốn làm bệ hạ vui lòng, ngươi đừng nên để ông ta che mắt.” Chậm rãi bước đi là để nhắc nhở y.
Thương Vĩnh Trung hiểu ý của lão, lo mình cảm ơn hảo ý của Cao Kiến Thành nên đứng về phía Cao Kiến Thành, lúc này mới hơi hạ thấp người nói: “Đại tư không yên tâm, Thương mỗ lấy bệ hạ vi tôn, lấy Đại tư không như thiên lôi sai đâu đánh đó, sẽ không bị mê hoặc bởi mấy lời này đâu!”
Đồng Mạch mỉm cười, lúc này mới rời đi với tốc độ bình thường...
Quyết định trong cung nhanh chóng truyền đến Mao Lư sơn trang, những chuyện thế này, những thời điểm này ở Nam châu dường như chỉ có Mao Lư sơn trang là có thể đưa ra quyết định.
Thương Triều Tông không quyết định được. Đại Thiện sơn không tài giỏi như vậy, ngồi bên chờ chết, sợ chọc phải phiền toái.
Bởi vậy, ba phái lớn có chuyện gì trên cơ bản đều trực tiếp trao đổi với Mao Lư sơn trang.
Long Hưu nhận được tin dĩ nhiên cũng đi tìm Ngưu Hữu Đạo dầu tiên.
Nghe xong ý của triều đình, Ngưu Hữu Đạo khá bất ngờ, hắn còn tưởng triều đình sẽ từ chối, sau đó bên hắn sẽ giảm điều kiện, ai ngờ triều đình lại nhượng bộ làm hắn đỡ phải vòng vò.
Có điều hắn không hề dứt khoát đồng ý, buông tiếng thở dài: “Xem ra triều đình vẫn chưa có thành ý!”
Long Hưu vốn cho hằng hắn định dùng thủ đoạn gì khác khiến triều đình đồng ý, ai ngờ cũng chỉ thế thôi. Ông phát hiện mình hơi đánh giá cao

thằng nhãi này, hơi tốn thời gian ở đây, ngay cả Cung Lâm Sách và Mạnh Tuyên cũng bắt đầu trách ông ta, đại khái có ý chỉ trích ông, vấn đề này mà còn phải hỏi triều đình sao? Chắc chắn triều đình sẽ không đồng ý, đúng là vẽ vời thêm chuyện!

“Binh quyền Đại tư mã không phải chuyện đùa, không phải triều đình không có thành ý, mà là muốn xem ngươi có thành ý không, bình định! Đại tướng quân bình định là đủ binh quyền rồi, triều đình nắm tương đối chính xác chừng mực. ngươi còn chưa vừa lòng thì chỉ có thể chứng tỏ ngươi có ý khác.”

Chương 941: Đại Phong Khởi Hề Vân Phi Dương (2)

Chương 941: Đại Phong Khởi Hề Vân Phi Dương (2)
Nói tới đây, Long Hưu liếc mắt nhìn nam tử áo hoa cách đó không xa, nếu không phải tinh lực của ba phái lớn cơ bản đều tập trung ở biên quân, không thể lập tức thu về bên này được thì sao ông ta phải khách khí như vậy, đã sớm cho Mao Lư sơn trang biết smawjt rồi.
Trước đó vì chuyện cắt quân lương thậm chí đã động sát tâm với Ngưu Hữu Đạo, có điều kết hoạch thay đổi, ai ngờ liên thủ chư hầu ngũ lộ đều là bao cỏ, làm ông ta không thể nào ra tay độc ác với Ngưu Hữu Đạo mà còn phải chạy đi cầu xin người ta. Giờ mà giết Ngưu Hữu Đạo sẽ làm Nam châu đại loạn, vậy thì càng đừng mong Nam châu xuất binh bình định.
Ngưu Hữu Đạo: “Cung chủ, không phải ta muốn cò kè mặc cả, mà đang suy bụng ta ra bụng người, ta chỉ muốn hỏi cung chủ một câu, sau khi Nam châu xuất binh thì có lợi gì cho Nam châu?”
Long Hưu nhíu mày: “Ngươi muốn có lợi gì?” Trong lòng hơi nén giận.
Ngưu Hữu Đạo: “Cung chủ đã làm đến mức này rồi, ta còn không xuất binh tức là ta không thức thời, sau này cũng không mặt mũi nào gặp lại cung chủ. Ta chỉ muốn có một lý do an ủi để xuất binh, sau khi chuyện thành công ta cũng không cần gì khác từ triều đình, cũng không trông cậy triều đình có thể cho được gì, chỉ nhờ triều đình cho tướng sĩ trên dưới Nam châu một công đạo, cho Dung Bình quận vương một công đạo, để vương gia lấy lại chút đồ đã mất!”
Long Hưu hiếu kỳ: “Thứ gì?”
Ngưu Hữu Đạo: “Vị trí Ninh vương, Thân vương thế tập có thể truyền cho tử tôn, Dung Bình quận vương vốn là thân vương, sau bị giáng chức

thành quận vương, khôi phục tước vị thân vương không có gì quá đáng chứ?”
Chỉ là cái này? Với Long Hưu mà nói chẳng phải việc gì khó, hư danh ấy mà nên lập tức đồng ý. “Được, chuyện này bản cung bảo đảm, chỉ cần Nam châu xuất binh bình định, sau đó mặc kệ có thể bình định thành công hay không, bản cung đều cam đoan có thể lấy lại tước vị thân vương cho Thương Triều Tông!”
Lúc này Ngưu Hữu Đạo chắp tay, nói: “Cung chủ đảm bảo, dĩ nhiên Ngưu Hữu Đạo tin phục, mời triều đình hạ chỉ, khi chỉ đến chính là lúc đại quân Nam châu xuất chinh bình định!”
Thái độ này mới đúng, Long Hưu cười...
Nói chuyện xong với bên này, Long Hưu cũng đi, chạy về kinh thành để triều đình nhanh chóng hạ chỉ, việc này không thể kéo dài lâu hơn nữa.
Thương Thục Thanh đang ngồi với Mông Sơn Minh, sau khi Mông Sơn Minh đến, luận quan hệ thân cận chỉ có Thương Thục Thanh, cũng chỉ có thể là Thương Thục Thanh bồi tiếp.
Ngưu Hữu Đạo tiễn Long Hưu đi thì đến, nói kết quả đã định cho Mông Sơn Minh, mấy chuyện này không cần tị húy Thương Thục Thanh.
Được biết có thể lấy lại vị trí thân vương đã mất cho ca ca mình, không biết nhớ tới cái gì, vành mắt Thương Thục Thanh ửng đỏ.
Sắc mặt Mông Sơn Minh cũng thay đổi.
Nói rõ ràng xong, Ngưu Hữu Đạo nói tiếp: “Chuyện đã định, ta chỉ có thể làm được tới đây, tiếp theo phải nhờ vào vương gia và Mông soaus!”
Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn chắp tay khom người: “Lão phu thay mặt Đại Yên cám ơn Đạo gia, thay mặt vương gia cám ơn Đạo gia, Mông Sơn Minh nhất định không phụ trọng thác của Đạo gia, cúc cung tận tụy đến chết mới thôi!”
Thương Thục Thanh cũng nửa quỳ hành lễ với Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo khoát tay, ra hiệu không cần đa lễ: “Lần này ta sắp xếp cho Mông soái trở về chờ ý chỉ triều đình, sau khi Mông soái về có thẻ nhắc nhở vương gia, vương phi vốn là nữ anh hùng trên sa trường, cũng nên để nàng ấy hít thở chút không khỉ, chết trên sa trường dù sao cũng tốt hơn bắt nàng ấy chết ngạt trong nhà. Vương gia không thiếu nữ nhân, vì sao không dung được một Phượng Nhược Nam? Bạc tình quá không

khỏi làm lòng người rét lạnh, năm đó ta lừa tiền vương phi, giờ còn chưa trả, ân tình còn nợ vương phi mong vương gia có thể thiện đãi vương phi!”
Trước kia hắn không nói rõ ra, lần này rõ ràng đang mở miệng nói giùm Phượng Nhược Nam.
Trong mắt Thương Thục Thanh liền lóe lên ánh lệ, đưa tay áo lên lau mắt. Quản Phương Nghi cũng mím môi.
Hai người đều không ngờ lúc này Ngưu Hữu Đạo còn có thể nhớ đến chuyện này, hai nữ nhân bị đánh trúng chỗ yếu trong lòng.
Mông Sơn Minh chắp tay ôm quyền: “Đạo gia yên tâm, lão phu trở về sẽ cố gắng khuyên vương gia, nếu vương gia không đồng ý, lão phu cũng tuyệt đối không từ bỏ, chỉ cần lão phu còn ở đó một ngày tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai tùy tiện làm khó xử vương phi nữa!”
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm gật đầu: “Đại phong khởi hề vân phi dương, Mông soái thuận buồm xuôi gió nhé!”
Mông Sơn Minh đi rồi, cả Thương Thục Thanh cũng đi cùng luôn.
Nhìn theo mấy phi cầm cỡ lớn bay trên không trung, Quản Phương Nghi thở dài: "Đạo gia, vị đại ca và tỷ tỷ kết nghĩa này của ngươi mới cho ngươi năm triệu, ngươi vừa quay đầu đã xuất binh, vậy người ta sẽ bị ngươi làm cho tức chết đó! Mục đích Nam Châu đã đạt được, nhưng những phiền phức sau này sẽ tìm đến ngươi, e là sẽ không bỏ qua cho ngươi."
Ngưu Hữu Đạo cũng đang nhìn theo phi cầm đã đi xa, chầm chậm nói: "Có những thời điểm không được lựa chọn."
Lúc trước hắn nói như vậy không phải là nhằm vào tiền tài của Hàn Tống. Đó chỉ là một nước cờ trong kế hoạch của hắn mà thôi. Hắn phải đẩy mạnh tốc độ tiến công của quân phản loạn, bức triều đình nhanh chóng cho Nam Châu xuất binh. Bất kể là quân đội hùng hậu của Hàn Tống tập kết, hay là Triệu quốc đang nhìn chằm chằm như hổ đói, nếu kế hoạch bị kéo dài thì bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Vì vậy, trước hết phải nhanh chóng ổn định thế cục.
Quản Phương Nghi lẳng lặng nói: "Vị đại ca và tỷ tỷ kia của ngươi còn đang chờ tin tức của ngươi đó. Một khi bọn họ biết chuyện ngươi xuất

binh, sợ là sẽ trực tiếp tìm đến Mao Lư sơn trang. Tới lúc đó, nơi này không có lực lượng phòng phủ nào cả, vậy phải ứng phó thế nào?"
Ngưu Hữu Đạo cười hờ hững: "Nếu cái chuyện lông gà vỏ tỏi này cũng được gọi là rắc rối, vậy ta cũng không sống được tới giờ. Trở về viết phong thư, xem như là chút nhắc nhở thiện ý của đứa đệ đệ này vậy. Báo cho bọn họ là ba phái lớn đã âm thầm bố trí mai phục ở Mao Lư sơn trang, đang đợi bọn họ chui đầu vào lưới."
Quản Phương Nghi ngẩn ra một lúc, rồi chợt thấy dở khóc dở cười. Phong thư này được truyền đi mà Toàn Thái Phong và Huệ Thái Bình còn dám tới mới là lạ đó.
"Bảo tên đồ đệ Quách Hành Sơn của Ngọc Thương đến một chuyến."
Ngưu Hữu Đạo ném lại một câu rồi xoay người rời đi.
Mẫu tử Trang Hồng vẫn ở trong sân viện kia. Trong đình, Hạ Lệnh Bái đang gật gà gật gù đọc thuộc lòng cái gì đó.
Gã là một kẻ không để ý chuyện bên ngoài, một lòng chỉ biết đọc sách thôi. Hàng ngày không phải lo ăn lo uống, cho dù bên ngoài xảy ra chuyện trời long đất nở cũng chẳng hề hay biết, mà cũng chẳng có người nói cho gã biết.
Thấy Ngưu Hữu Đạo tới, gã hơi bất ngờ. Thật sự là vị sư phụ phủi tay mặc kệ đồ đệ này của gã rất ít khi đích thân đến đây. Hắn đến đây một chuyến quả là chuyện cực kỳ hiếm hoi.
Hạ Lệnh Bái vội vàng đứng dậy, bước nhanh tới hành lễ, cúi thấp người: "Đệ tử bái kiến sư phụ!"
Thấy động tĩnh bên ngoài, Trang Hồng đi ra. Bà xinh đẹp, rực rỡ động lòng người, nhưng dường như gương mặt lúc nào cũng thấp thoáng vẻ u oán.
"Không cần đa lễ." Ngưu Hữu Đạo ra hiệu cho Hạ Lệnh Bái đứng dậy, mỉm cười hỏi han: "Học hành thế nào rồi?"
Hắn nói đến chuyện học thuộc lòng, vẻ mặt Hạ Lệnh Bái lập tức trở nên lúng túng. Học thuộc coi như tạm được, nhưng học thuộc cả một quyển, mà còn phải thuộc làu làu, thật sự là muốn cái mạng già của gã mà. Gã chỉ có thể dùng từ "trắc trở" để hình dung. Gã ngượng ngùng nói: "Đệ tử ngu dốt, còn chưa thể đọc thuộc trôi chảy ạ."

Khóe miệng Quản Phương Nghi hiện lên một nụ cười, thầm mắng Ngưu Hữu Đạo thiếu đạo đức. Nếu trong lòng không thoải mái, không muốn dạy thì đừng dạy, cần gì phải lừa gạt người ta như thế. Trước mắt xem như thằng ngốc này gặp xui xẻo rồi.

Chương 942: Uy Phong Vẫn Còn

Chương 942: Uy Phong Vẫn Còn
"Cứ từ từ, đừng vội." Ngưu Hữu Đạo động viên gã, sau đó chắp tay với Trang Hồng đang đến gần.
Trang Hồng có dung mạo động lòng người, dáng vẻ thướt tha, hơi khom người một cách thận trọng và tao nhã: "Chào tiên sinh!"
Đúng lúc gặp Quách Hành Sơn đến đây, Ngưu Hữu Đạo đi tới chào hỏi, sau đó nói với ba người họ: "Mẫu tử phu nhân đã tới đây một thời gian không ngắn, cũng nên về thăm nhà rồi."
Trang Hồng cười cay đắng: "Nhà? Nhà ở nơi đâu? Đối với mẫu tử chúng ta, nhà là hy vọng xa vời. Dừng chân ở chỗ nào thì chỗ đó chính là nhà."
Ngưu Hữu Đạo: "Ở Phù Phương Viên Tề kinh, Ngọc Thương tiên sinh thường xuyên gửi thư thăm hỏi các người. Trở về thăm một chút cũng tốt."
Bây giờ tình hình đã tới nước này, quan hệ giưa hắn và Hiểu Nguyệt Các rối rắm như vậy, thật ra cứ khống chế mẫu tử bọn họ cũng chẳng còn ý nghĩa gì. Bởi vì có khống chế hay không thì kết quả cũng như nhau cả thôi.
Trang Hồng hỏi vặn: "Lẽ nào tiên sinh chê chúng ta quấy rầy nên nóng lòng muốn đuổi mẫu tử chúng ta đi khỏi đây có phải không?"
Hạ Lệnh Bái nghe vậy thì sửng sốt, ngơ ngác nhìn sư phụ.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: "Phu nhân hiểu lầm rồi. Ta không ngại nói thẳng ra vậy. Bây giờ Đại Yến đang trong tình trạng nước sôi lửa bỏng, phản quân tàn sát bừa bãi. Đại quân Nam Châu sắp xuất binh, chiến sự nổ ra. Phía Triệu quốc vẫn nhìn chằm chằm như hổ đói, còn chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu."
Trang Hồng: "Tiên sinh không ở Mao Lư sơn trang sao?"

Ngưu Hữu Đạo: "Chuyện lớn như vậy, ta không ngồi yên được, phải đi cùng xem sao."
Trang Hồng: "Ngài vứt bỏ sơn trang ư?"
Sao lại cứ cảm thấy nữ nhân này không muốn đi nhỉ? Ngưu Hữu Đạo khẽ nói thầm trong lòng.
Ngưu Hữu Đạo: "Không đến mức vứt bỏ, chỉ là đại quân xuất chinh, binh lực phòng ngự của Nam Châu có hạn, mấy chục nghìn đại quân bên ngoài sơn trang phải được dùng vào việc cần, đều phải rời đi, chỉ lưu lại một ít người trông nhà. Các biện pháp phòng ngự của sơn trang không được chặt chẽ, ta lo lắng cho sự an toàn của mẫu tử phu nhân."
Trang Hồng: "Những người ở lại đều không sợ, vậy mẫu tử chúng ta vẫn nên ở lại đây thì hơn. Ai lại tới gây khó dễ cho mẫu tử chúng ta, phải không?" Lúc nói những lời này, Trang Hồng nhìn về phía Quách Hành Sơn như thể đang nói hắn ta.
Bà cũng không thực sự muốn trở về bên cạnh Ngọc Thương. Ngọc Thương bên kia trông chừng mẫu tử bọn họ rất nghiêm, còn lâu mới tự tại như bên này.
Bà không biết rằng Ngọc Thương bất đắc dĩ mới phải làm vậy. Khác với Ngưu Hữu Đạo có địa bàn của mình, ông ta tới nơi nào cũng là địa bàn của người khác, vì vậy có rất nhiều chuyện không nằm trong tầm kiểm soát.
Hạ Lệnh Bái cũng gật đầu, không muốn rời đi. Hiện tại bên này cũng đã buông lỏng gã, lúc gã muốn ra ngoài còn có thể thăm thú phong thổ dân tình, so với ở bên bá phụ phải buồn bực trong sân viện, chỉ có thể nhìn thấy bầu trời thì tốt hơn nhiều. Ở đây lại không có ai quản gã.
Kể từ khi gã có trí nhớ, khoảng thời gian ở đây là quãng thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời gã. Có thơ, có rượu ngon, có đồ ăn ngon, còn có tự do. Gã rất có cảm tình với nơi này.
Quách Sơn Hành nhíu mày, nhưng không tiện nói hai mẫu tử này cái gì. Ngưu Hữu Đạo im lặng. Cũng chẳng phải hắn lo cho sự an toàn của hai mẫu tử này, hắn chỉ muốn bọn họ rời khỏi Mao Lư sơn trang thôi. Đối với kẻ địch bên ngoài mà nói, sơn trang không có giá trị công kích, bọn chúng không đến mức tấn công hai mẫu tử bọn họ. Ngọc Thương vẫn có

danh tiếng nhất định, dù là Hàn Tống hay Triệu quốc, cơ bản là sẽ không có ai tùy tiện đắc tội bọn họ.
Hắn lo là nếu không may xảy ra chuyện, lực lượng chủ yếu của sơn trang rời đi, vậy thì hai mẫu tử này sẽ trở thành gánh nặng của những người lưu lại sơn trang. Vì vậy, hắn cũng đã đưa Thương Thục Thanh đi khỏi chỗ này.
Hai mẫu tử này là khách quý, hắn không tiện cưỡng chế đuổi khách đi. Nếu bọn họ không muốn đi thì hắn cũng không tiện nói thêm điều gì.
Sau khi rời khỏi sân viện, Ngưu Hữu Đạo dặn dò Quách Hàn Sơn cũng đi ra cùng hắn: "Ngươi hỏi ý sư phó của ngươi xem sao. Nếu như muốn cho mẫu tử bọn họ trở về, bất cứ lúc nào cũng có thể phái người tới đón."
"Được." Quách Hành Sơn gật đầu.
...
"Vương gia, mời tiếp chỉ!"
Trong phủ thứ sử Nam Châu, Ca Miểu Thủy đích thân tới. Tuyên chỉ xong, hắn dâng chỉ dụ sắc phong bằng hai tay, phía sau là vài gã thái giám.
"Thần lĩnh chỉ!" Thương Triêu Tông tiến lên, hai tay tiếp thánh chỉ rồi lùi lại phía sau.
Lúc này, một lão già người Đại Thiện Sơn vẫn luôn theo sát bên người Thương Triêu Tông tiến lui, phòng bị khác thường.
Thương Triêu Tông mở thánh chỉ ra kiểm tra lại lần nữa. Sau khi xác nhận không có gì sai lầm mới yên lòng: "Xin nhờ Ca công công thay ta hồi bẩm bệ hạ. Hôm nay đại quân còn đang chấn chỉnh, ngày mai sẽ xuất phát!"
Ca Miểu Thủy gật đầu, nói: "Đương nhiên bản lệnh sẽ nhanh chóng bẩm báo ý của vương gia lên hoàng thượng. Tuy nhiên, bệ hạ cũng đã hạ ý chỉ cho bản lệnh, lệnh cho bản lệnh hộ tống vương gia xuất chinh, như vậy mới tiện cho việc phối hợp giữa triều đình và đại quân."
Mọi người có mặt ở đây vừa nghe là hiểu, ý là phái giám quân tới.
...
Trước khi sự thật được sáng tỏ, triều đình Yến quốc vẫn chưa công khai lệnh Nam Châu bình định với bên ngoài, sợ phía Thương Triêu Tông lại

gây chuyện cười hết lần này đến lần khác.
Tuy nhiên, có biết bao người nhìn chằm chằm vào Nam Châu, mà binh mã lại đông đảo như thế, nên động tĩnh không giấu được người có mưu đồ. Huống chi Nam Châu cũng không giấu diếm, và cũng biết là không giấu nổi.
Triều đình Yến quốc sắc phong thứ sử Nam Châu Thương Triêu Tông làm Bình Định đại tướng quân, dẫn đầu đại quân Nam Châu xuất chinh bình định. Tin tức vừa truyền ra, thiên hạ chấn động!
...
Trong một huyện nha mà phản quân vừa mới chiếm đóng chưa được bao lâu, Ngô Công Lĩnh đang cùng một nữ tử khóc nức nở "lăn lộn" trên giường. Nàng ta là gái nhà lành xinh đẹp bị lão ta nhìn trúng sau khi công phá thành.
Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa gấp gáp: "Đại nhân, đại nhân!"
Ngô Công Lĩnh ngẩng đầu, gầm lên giận dữ: "Làm gì đó? Không biết là ta đang nghỉ ngơi à?"
"Bẩm đại nhân, có quân tình khẩn cấp! Yến quốc sắc phong thứ sử Nam Châu Thương Triêu Tông làm thống soái thảo phạt!"
Vẻ giận dữ biến mất trên khuôn mặt Ngô Công Lĩnh, sắc mặt lập tức thay đổi. Trong chớp mắt, lão ta chẳng còn hứng thú, đẩy nữ tử đang khóc thút thít trên giường xuống, rồi vội vàng đứng dậy. Lão ta túm lấy áo ngoài rồi vội vàng khoác lên người, bước nhanh ra mở cửa.
Vừa ra khỏi cửa lão ta đã giật lấy cấp báo, để chân trần đi qua đi lại trong sân và đọc tình báo trên tay. Hai chân lão ta đầy lông.
Đúng lúc này, có một đoàn người từ bên ngoài tiến vào. Đó là sáu vị trưởng lão của sáu phái lớn ở Hàn Tống, và cả trưởng lão Đơn Đông Tinh tạm thời thay chức trưởng môn Đồng Tiên Các. Hiển nhiên là bọn họ đều nghe tin mà đến.
Huệ Thanh Bình nghe thấy tiếng khóc của nữ tử trong phòng, lại nhìn Ngô Công Lĩnh chỉ mặc chiếc áo đơn, đi chân trần thì cũng hiểu đại khái đã xảy ra chuyện gì. Bà ta không khỏi nhíu mày.
"Chẳng phải nói là Nam Châu muốn khởi binh phản Yến sao? Tại sao lại biến thành khởi binh thảo phạt quân ta?" Hai tay Ngô Công Lĩnh vỗ lên

mật thư, nhìn chằm chằm hai người Toàn, Huệ, lạnh lùng hỏi chuyện. Trước đó lão ta còn cười nhạo vị Đại đô đốc Tống quốc này, nhưng lúc này sắc mặt lão ta cực kỳ khó coi, dường như rất sợ quân Nam Châu.
Hai người Toàn, Huệ nào biết xảy ra chuyện gì. Sau khi nghe tin, hai người họ cũng cảm thấy đã bị Ngưu Hữu Đạo đùa giỡn, muốn đi hỏi tội nhưng lại không dám. Trước đó, bọn họ đã nhận được tin từ Ngưu Hữu Đạo, hắn đã cảnh báo rằng ba phái lớn của Yến quốc đã bố trí cạm bẫy ở Mao Lư sơn trang chờ bọn họ, vì vậy bọn họ nào dám tới nữa?
Toàn Thái Phong ho khan: "Năm vùng chư hầu còn không làm gì được Đại tướng quân thì một vùng có thể làm gì được?"
*Đẩy Kim Phiếu để mình có động lực lên chương nào các bạn :3

Chương 943: Sợ Ư?

Chương 943: Sợ Ư?
Ngô Công Lĩnh chẳng thèm suy nghĩ đã thốt ra: "Ông thì biết cái gì? Chưa từng nghe danh Anh Dương Vũ Liệt Vệ ư? Các người không biết sự lợi hại của đội quân này, nhưng ta đã nhiều lần tận mắt chứng kiến. Bọn họ rong ruổi tung hoành trên sa trường không ai cản được, tấn công kẻ địch dễ như trở bàn tay. Bây giờ đội quân hùng mạnh nhất thiên hạ này đang nằm trong tay Nam Châu. Cả Mông Sơn Minh nữa, ông nghĩ rằng lão già đáng chết kia là đồ trang trí hay sao? Năm ấy Ninh vương có thể uy chấn thiên hạ không thể bỏ qua công lao của người này. Lão già chết tiệt này không giống mấy người ngu ngốc các ông đâu!"
Nói thật là, lão ta không sợ những người khác. Năm ấy, lúc còn đang dưới quyền Ninh vương, lão ta đã cảm thấy những người khác chưa chắc đã giống mình. Mà hết lần này tới lần khác, lão ta cứ xui xẻo bị Mông Sơn Minh nghe được lời không nên nghe, sau đó mới rơi vào cái kết cục mà bản thân lão ta có liều mạng thế nào cũng không thoát nổi. Lão ta vẫn luôn bị Mông Sơn Minh chèn ép gắt gao, lâu dần cái tên này trở thành bóng ma tâm lý chôn sâu trong lòng lão ta. Thực ra trong tiềm thức, lão ta rất sợ Mông Sơn Minh.
Nói trắng ra là, lão ta sợ Mông Sơn Minh về mọi mặt.
Vừa nghe nói là chỉ cần bên này nhanh chóng mở rộng tạo thế thành công cho Nam Châu tạo phản, vì sao lão ta lại dốc sức phối hợp không một chút do dự? Đó là bởi vì lão ta sợ Mông Sơn Minh, sợ quân Nam Châu, sợ phải đối đầu với quân Nam Châu, hy vọng có thể khiến cho Nam Châu tạo phản.
Ai ngờ sợ chuyện gì thì gặp chuyện đó, chuyện lão ta lo lắng nhất vẫn xảy ra, e là chỉ có ba phần khả năng không chiến thôi.
Thế nhân có câu: "Yên Sơn Minh, Tề Vô Hận".

"Yên Sơn Minh" nói về Mông Sơn Minh của Yến quốc, ý nói một khi ông ra tay là rừng sâu núi thẳm chỉ có một âm thanh duy nhất, xung quanh yên tĩnh, một mình dẫn đầu.
Còn "Tề Vô Hận" nói về Thượng tướng quân Hô Diên Vô Hận của Tề quốc, ý nói Tề quốc có người này thì sẽ không có chuyện gì phải hối hận.
Mặc dù Mông Sơn Minh đã già, nhưng khi ông rời núi, uy phong vẫn còn đó, khiến lũ tiểu nhân phải khiếp sợ.
Không chỉ có Ngô Công Lĩnh sợ, mà trước đây, Chu Thủ Hiền ở Nam Châu, Tiết Khiếu ở Định Châu, có ai không sợ Mông Sơn Minh đâu? Vừa giao chiến đã bó tay bó chân, sau khi giao chiến lại bị đánh tới nỗi không còn sức chống đỡ, chẳng khác gì một đứa trẻ ba tuổi bị người ta ức hiếp. Kết quả ấy à, hoặc là bị ép đến mức phải tự sát, hoặc là bó tay hết cách, trơ mắt nhìn Mông Sơn Minh "cưỡi ngựa nhận đất".
(1) Cưỡi ngựa nhận đất: ý nói dùng sức mạnh để chiếm đoạt địa bàn không thuộc về mình. Câu này có nguồn gốc từ một tục lệ diễn ra vào thời đầu nhà Thanh. Đó là, con cháu Bát Kỳ sau khi nhập quan (mười bảy tuổi) sẽ dùng phương thức cưỡi ngựa để khoanh vùng đất đai của mình, khu vực trong vòng tròn ngựa chạy sẽ thuộc về gia đình nhà họ.
Một câu "ông thì biết cái gì" đã làm cho Toàn Thái Phong sa sầm sắc mặt, gằn giọng cảnh cáo: "Ngô Công Lĩnh, không muốn ta cắt phăng đầu lưỡi của ông, thì ông ăn nói cho đàng hoàng một chút!"
Ngô Công Lĩnh giật thót, chợt tỉnh táo lại. Khi nãy lão ta nhất thời buồn bực nên quên mất là mình đang nói chuyện với ai. Lão ta vội vàng chắp tay nhận lỗi: "Khi nãy tâm trạng ta không tốt, nói lời không hay. Xin Toàn trưởng lão bớt giận!"
Rầm! Trong phòng truyền ra một tiếng vang nặng nề. Mọi người quay đầu nhìn lại.
Ngô Công Lĩnh nhanh chân bước vào trong, chỉ thấy nữ tử vừa bị lão ta cưỡng bức đã đập đầu vào tường, óc văng tung tóe, ngã trong vũng máu rỉ ra trên mặt đất.
Những người khác cũng cùng đi vào trong. Nhìn thấy cảnh này, ai cũng nhíu mày.

Ngô Công Lĩnh lại không quan tâm đến chuyện này. Núi thây biển máu lão ta đã thấy rồi, mấy chuyện như công thành chiếm đất cũng nhìn quen rồi. Vì vậy, lão ta không để tâm lắm, phất tay ra hiệu cho thuộc hạ bọc thân thể nữ tử đã bị làm nhục thê thảm kia lại rồi khiêng ra ngoài.
Ngô Công Lĩnh không mảy may thương hại người đẹp đã hương tiêu ngọc vẫn kia một chút nào. Bây giờ lão ta làm gì có tâm tư nghĩ tới chuyện này. Trở lại sân viện, lão ta xin ý kiên của hai người Toàn, Huệ:
"Thế nhân đều biết người đứng phía sau Nam Châu chính là Ngưu Hữu Đạo. Hai vị trưởng lão và Ngưu Hữu Đạo có tình kết nghĩa, sao lại không tới Mao Lư sơn trang một chuyến nữa, xem có thể dùng phần tình cảm này để thuyết phục hắn giải trừ hậu họa lần này hay không?"
Hai người Toàn, Huệ vẻ mặt khó xử.
Ngô Công Lĩnh không hiểu nổi: "Trước kia hai vị trưởng lão thường tới Mao Lư sơn trang. Bây giờ đã đến thời điểm quan trọng, tại sao hai vị lại do dự?"
Huệ Thanh Bình khó xử nói: "Đại tướng quân, không dối gạt ông, cách đây không lâu, chúng ta nhận được thư cảnh báo của Ngưu Hữu Đạo. Đệ ấy nói ba phái lớn của Yến Quốc đã bố trí mai phục ở Mao Lư sơn trang, đang đợi hai người chúng ta tự chui đầu vào lưới."
"..."Ngô Công Lĩnh buồn bực không nói gì.
Tại sao lão ta lại quyết định phản lại Yến quốc chứ? Thực ra là lão ta bị hai người Toàn, Huệ lừa.
Nhờ sự giúp đỡ của Tử Kim Động, nhiều năm qua thực lực của Đồng Tiên Các đã đạt tới cảnh giới nhất định, lợi ích từ vùng đất một châu đã khó có thể thỏa mãn nhu cầu của các đệ tử tong môn phái. Tuy nhiên, trưởng môn Khúc Vân Không rất phục tùng Tử Kim Động, không dám bành trướng. Chưởng môn phu nhân là con gái của chưởng môn tiền nhiệm, bà cũng nhiều lần nhắc nhở mọi người rằng Đồng Tiên Các có được ngày hôm nay toàn bộ là nhờ vào sự giúp đỡ của Kim Tử Động, bảo mọi người phải biết đủ.
Lợi ích ấy mà, sao có thể biết đủ được. Suy cho cùng, nhu cầu của con người nhiều như vậy, mọi người đều chưa thỏa mãn chính là một vấn đề. Đã từ lâu, đệ tử trong môn ai cũng oán thán, thầm trách vợ chồng trưởng

môn không suy nghĩ cho tông môn mà ngược lại, cùi trỏ hướng ra ngoài. Oán giận chất chứa đã lâu.
Mà ở Thương Châu, giữa huynh đệ Ngô thị cũng mơ hồ rơi vào tình trạng một núi không thể có hai hổ. Đối với Ngô Công Sơn mà nói, "ủng binh tự trọng" (2) là việc bắt buộc phải làm, cũng là để bảo vệ các huynh đệ, chứ không hề muốn ngấm ngầm chiếm đoạt lãnh thổ Yến quốc.
(2) Ủng binh tự trọng: nắm giữ quân đội, củng cố thế lực của mình.
Thế nhưng Ngô Công Lĩnh không nghĩ vậy. Lão ta không cho rằng năng lực của mình yếu kém hơn ca ca, chẳng qua là năm ấy mình luôn bị người ta áp chế không thể ra mặt mà thôi, nếu không phải vậy thì bây giờ mình đã là chư hầu một phương rồi. Lúc Thương Châu mới bắt đầu ủng binh tự trọng, cảm xúc của lão ta coi như vẫn ổn. Nhưng theo dòng thời gian qua đi càng lâu, lão ta mãi mãi chỉ có thể đứng dưới huynh trưởng, vậy nên trong lòng đã có phần bất mãn.
Lão ta đã nhiều lần khuyên huynh trưởng, muốn mở rộng địa bàn. Tuy nhiên, Ngô Công Sơn không đồng ý. Ủng binh tự trọng là một chuyện, nhưng đánh chiếm địa bàn của triều đình sẽ trở thành phản thần.
Ngô Công Sơn không muốn trở thành phản thần, cũng không muốn huynh đệ và thuộc hạ của mình lấy trứng chọi đá. Trước đây ủng binh tự trọng chỉ vì bảo vệ mọi người mà thôi.
Do đó, Ngô Công Lĩnh hậm hực không thôi.
Đủ loại mâu thuẫn ở Thương Châu đã trở thành sơ hở, bị người có lòng riêng để mắt đến từ lâu rồi.
Lúc Hàn Tống tìm đến cửa, đầu tiên chúng tìm trưởng lão Đơn Đông Tinh của Đồng Tiên Các. Đơn Đông Tinh không dễ nói chuyện, ông ta biết tình hình nội bộ Đồng Tiên Các, có thể đi bất cứ lúc nào. Nhưng ông ta cũng có điều lo lắng. Quân địa phương không phản, dựa vào Đồng Tiên Các bọn họ mà tạo phản Yến quốc thì đúng là đang nói chuyện đùa.
Vì vậy Hàn Tống lại tìm Ngô Công Lĩnh. Nhưng Ngô Công Lĩnh cũng hơi do dự và sợ hãi.
Nói trắng ra là lão ta sợ Nam Châu bên kia, hoặc là nói lão ta sợ Mông Nhất Minh. Đặc biệt là tin tức Mông Minh Sơn chiếm Nam Châu, đánh

Định Châu truyền đến. Đúng là gươm quý không cùn, khiến cho ông ta khá là kiêng dè.
*Đẩy Kim Phiếu để mình có động lực lên chương nào các bạn :3

Chương 944: Nguy Hiểm?

Chương 944: Nguy Hiểm?
Nhưng sau khi lão ta đi theo hai người Toàn, Huệ đến Nam Châu, tất cả đều thay đổi.
Ngưu Hữu Đạo và hai người kia đã trở thành huynh đệ kết nghĩa. Bọn họ nói rằng đã thu xếp ổn thỏa phía Ngưu Hữu Đạo rồi. Sau đó, hai người lại lấy lý do là Nam Châu đánh chiếm ba quận của Định Châu, rồi hỏi ngược lại Ngô Công Lĩnh là Nam Châu sao có thể giúp triều đình bình định? Triều đình muốn đưa Ngưu Hữu Đạo vào chỗ chết!
Ngô Công Lĩnh bị lừa như thế, lập tức không kiêng dè nữa.
Kết quả là, mâu thuẫn nội bộ Đồng Tiên Các bùng nổ, vợ chồng chưởng môn Khúc Vân Không bị đệ tử trong phái lật đổ. Không có Đồng Tiên Các bảo vệ, Ngô Công Sơn bị người ta hạ độc mà chết. Ngô Công Lĩnh không thể giết người bằng đao kiếm vì sợ là dấu hiệu giết người quá rõ ràng. Đối với lão ta, làm như vậy chung quy chính là giết huynh trưởng của mình.
Sau đó, dưới sự giúp đỡ của Đồng Tiên Các, Ngô Công Lĩnh thuận lợi tiến hành cuộc thanh trừng nội bộ cấp tốc.
Đây cũng nguyên nhân thật sự giải thích tại sao trước đây Thương Châu không tạo phản, mà lại tạo phản sau khi hai người Toàn, Huệ vừa trở lại từ Mao Lư sơn trang.
Sau này, vì chặn quân lương, Ngưu Hữu Đạo giở công phu sư tử ngoạm đòi mười triệu. Ngô Công Lĩnh trái lại còn khuyên người của sáu phái hãy thoải mái đáp ứng đưa tiền cho hắn.
Tuy nhiên, đâu dễ gì lấy ra mười triệu như vậy, cũng không có khả năng Ngưu Hữu Đạo đòi bao nhiêu thì cho bấy nhiêu. Hai người Toàn, Huệ nói với Ngưu Hữu Đạo là hai phái bọn họ sẽ gom góp cho hắn năm triệu. Nói cho dễ nghe vậy thôi, chứ thật ra năm triệu đó là do cả sáu phái

cùng góp chung. Cũng không phải là một nhà không chi ra được số tiền ấy, mà đây là chuyện của sáu phái, Lăng Tiêu Các và Thiên Nữ Giáo sao có thể gánh vác một mình, nhất định là mọi người phải cùng chia đều, mỗi nhà chưa tới một triệu.
Sau đó nữa, Ngưu Hữu Đạo yêu cầu phản quân Thương Châu đẩy mạnh thế tiến công, Ngô Công Lĩnh cũng dốc sức phối hợp. Lão ta làm vậy cũng là vì nguyên nhân trên.
Vậy mà lúc này lại có tin Nam Châu thảo phạt và bình định, Ngô Công Lĩnh sao có thể không phiền muộn đây?
Trưởng lão Hướng Vô Quang của Vô Thượng Cung lên tiếng: "Ta thấy tên Ngưu Hữu Đạo kia cố tình lừa các người đấy. Lực lượng chủ yếu của ba phái lớn Yến quốc đều được điều động tới biên cảnh làm quân trọng binh phòng thủ, lại còn phải bảo vệ hoàng cung Yến quốc nữa. Vậy thì làm gì còn người có năng lực đến Mao Lư sơn trang bố trí mai phục? Hai vị có thể yên tâm đến đó."
Nói đùa cái gì vậy? Không phải ngươi mạo hiểm, đương nhiên ngươi có thể đứng nói chuyện không đau thắt lưng rồi (3)! Toàn Thái Phong hừ lạnh trong lòng, liếc mắt: "Hay là ông thay chúng ta đi một chuyến nhé?"
(3) Đứng nói chuyện không đau thắt lưng: cách nói mỉa mai, ý nói chuyện không liên quan đến bản thân thì nói gì mà chẳng được.
Hướng Thiên Quang cười khan: "Ta lại không phải là huynh đệ kết nghĩa của hắn." Ông ta sao có thể chui đầu vào nguy hiểm được, nhỡ đâu thật sự có bẫy thì biết phải làm sao?
Nhắc đến chuyện kết nghĩa, Toàn Thái Phong và Huệ Thanh Bình cũng buồn bực. Để xúi giục Ngô Công Lĩnh phản Yến, hai người đã làm ầm lên khiến mọi người đều biết, có lẽ không bao lâu nữa người khắp thiên hạ cũng biết luôn. Tin Nam Châu thảo phạt vừa truyền ra, hai người họ đã hối hận xanh ruột, có cảm giác lấy đá đập vào chân mình.
...
"Yến quốc sắc phong Thương Triêu Tông làm Bình Định đại tướng quân ư?"
Bên trong doanh trướng cạnh bờ sông, La Chiếu ngồi sau bàn sách.
Nghe tin báo, gã ta chậm rãi đứng dậy, nhìn chằm chằm Văn Du trước

mặt với ánh mắt tràn đầy kinh ngạc. Văn Du chính là người vừa báo tin. Văn Du gật đầu, đưa tình báo trong tay cho gã ta.
La Chiếu gấp gáp cầm lấy tình báo, đọc tỉ mỉ một lượt, hỏi: "Nhưng tin tức là do Nam Châu bên kia truyền ra, còn Yến đình vẫn chưa chiêu cáo thiên hạ. Tin này là thật ư?"
Văn Du: "Có lẽ không sai đâu ạ. Thám tử bên Nam Châu đã phát hiện quân Nam Châu được điều động với quy mô lớn. Cũng có tin tướng sĩ từ biệt người nhà đều phải đi bình định và tiêu diệt phản quân Thương Châu."
La Chiếu: "Mông Sơn Minh tuổi cao sức yếu, ông ta sẽ theo quân xuất chinh hay là ở lại trấn thủ Nam Châu?"
Văn Du: "Có thanh bảo đao Mông Sơn Minh ở đó, với thế cục trước mắt, nếu Nam Châu thật sự muốn xuất chinh thì tất nhiên sẽ phải nỗ lực hết mình, nên là ông ta sẽ theo quân xuất chinh. Cho dù Mông Sơn Minh ở lại trấn thủ Nam Châu, ông ta cũng sẽ không ngoảnh mặt làm ngơ trước tình hình cuộc chiến, cũng không thể không trao đổi tin tức với Thương Triêu Tông."
Văn Du giỏi phân tích thế cục. Tựa như lúc trước, hắn ta đánh giá Mông Sơn Minh và Hồ Diên Vô Hận là có đạo lý riêng của mình. Đây cũng là nguyên nhân La Chiếu coi hắn ta là phụ tá tâm phúc của mình. Hắn ta có thể cho La Chiếu những ý kiến tham khảo có giá trị.
Nghe những lời này, La Chiếu khẽ vuốt cằm tán thành. Gã ta xoay người đi tới trước tấm bản đồ, nhìn vào trận địa, từ từ nói: "Ngô Công Lĩnh giao chiến với Mông Sơn Minh, sợ là phiền toái. Không biết Ngô Công Lĩnh có thể chống đỡ được mấy trận đây? Dù Yến đình có muốn cản trở Nam Châu thì cũng sẽ không ra tay vào lúc này."
Văn Du: "Có một điểm có thể khẳng định, đó là năm vùng chư hầu không hề muốn phục tùng mệnh lệnh, đều muốn bảo tồn thực lực. Lúc này Yến đình bỏ qua hiềm khích mà dùng Nam Châu cũng vì điểm này. Năm vùng chư hầu không phối hợp, bây giờ Ngô Công Lĩnh kêu gọi và tập hợp hai triệu quân, chỉ dựa vào một vùng Nam Châu mà muốn tùy tiện giải quyết Ngô Công Lĩnh thì sợ là quá sức ."
La Chiếu lại không nghĩ vậy. Gã ta nhìn chăm chú vào bản đồ, lắc đầu nói: "Hai triệu quân phần lớn là đám người ô hợp, cho dù là quân của

một vùng Nam Châu cũng chưa chắc có thể làm gì được thuộc hạ của Mông Sơn Minh. Quân của Ngô Công Lĩnh liên tục chiến đấu trong thời gian dài, tướng sĩ đã mệt nhọc, vậy mà chiến tuyến lại mở rộng quá nhanh, chưa hình thành trạng thái công, thủ kết hợp, đó là một vấn đề lớn. Lập tức liên hệ với Ngô Công Lĩnh bên kia, bảo lão ta thu hẹp chiến tuyến, tập chung thực lực, lấy thủ làm chính, chỉ cần có thể ngăn chặn và kéo dài đã là thắng lợi. Phía Ngô Công Lĩnh nhiều quân như vậy, Yến quốc không chống đỡ được bao lâu đâu!"
Văn Du hơi do dự: "Đại Đô Đốc, lần trước chúng ta bảo Ngô Công Lĩnh thu lại binh lực nhưng bị lão ta châm chọc. Lần này lão ta sẽ nghe ư?"
La Chiếu quay đầu: "Lão ta cũng được xem là một lão tướng, chẳng lẽ không cảm thấy nguy hiểm sao? Lão ta không nghe, ta cũng phải nhắc nhở, cùng lắm là lại bị châm chọc một lần nữa mà thôi!"
"Vâng!" Văn Du nhận lệnh rời đi.
...
Non sông tươi đẹp, trong liên doanh đại quân có lác đác vài con ngựa chiến đang ăn cỏ, uống nước ven hồ. Cảnh tượng hài hòa, an lành, trái ngược với tình hình chiến tranh cấp bách.
Thứ sử Hạo Châu Tô Khải đang cùng trưởng lão Tiêu Dao Cung Thi Thăng thong thả đi dạo ven hồ.
Thi Thăng cũng mới đến đây thôi. Ông ta đích thân đến trấn giữ nơi này. Ba phái lớn của Yến quốc và năm vị chưởng lão của năm vùng chư hầu có liên quan đều đến đây trấn giữ.
Lần trước liên tiếp thua trận, bây giờ Nam Châu lại xuất binh, đó là dư lực cuối cùng của Yến quốc, vì vậy ba phái lớn phải cẩn thận chống đỡ, thúc giục năm vị trưởng lão đích thân tới đây.
Sau một hồi trò chuyện khách sáo, Tô Khải Đồng nói: "Ta nghe tin triều đình đã phong Dung Bình quận vương làm Bình Định đại tướng quân, truyền lệnh cho binh mã các vùng đi bình định. Tin tức này có thật không?"
Thi Thăng chắp tay dạo bước, vuốt cằm nói: "Đúng là có chuyện này. Ta đích thân tới đây là để nói chuyện này đấy. Chuyện liên quan đến vận mệnh quốc gia, cũng liên quan tới tương lai của mọi người, lần này chúng ta phải phối hợp thật tốt đó!"

Tô Khải Đồng tâm tình phức tạp. Năm ấy ông ta theo Ninh vương, không ngờ hôm nay lại phải nghe lệnh của con trai Ninh vương, nhất là lá thư mà Mông Sơn Minh gửi tới lúc trước. Có lẽ trong lòng hơi kích động, ông ta gằn giọng, kiên quyết đảm bảo: "Thi Trưởng lão yên tâm, tướng sĩ Hạo Châu nhất định sẽ toàn lực phối hợp!"
Thi Thăng đi chân trần trên thảm cỏ xanh, bước chân dừng lại, "hừ" một tiếng, nhíu mày, quay đầu nhìn Tô Khải Đồng: "Khải Đồng à, ta nói là để cho ông phối hợp thật tốt, nhưng dường như ông không hiểu ý của ta."
*Đẩy Kim Phiếu để mình có động lực lên chương nào các bạn :3

Chương 945: Đừng Đùa Thế Chứ! (1)

Chương 945: Đừng Đùa Thế Chứ! (1)
Trước đó, quả thực Tô Khải Đồng không hiểu, nhưng ngược lại lúc này ông ta đã hiểu rồi. Ông ta ngập ngừng hỏi: "Ý của Thi trưởng lão là?"
Thi Thăng nói: "Nếu Thương Triêu Tông lệnh cho binh mã Hạo Châu của ông đánh tiên phong, liệu ông có thật sự không để ý sống chết của các huynh đệ cấp dưới, để cho bọn họ đổ máu phía trước hay không? Ta đã nói với ông, cũng đã nói với bốn vị chư hầu khác, nếu Thương Triêu Tông ra lệnh như vậy thì sẽ có nghe theo sao? Người khác không nghe, ông lại bán mạng hả? Ông đã từng nghĩ đến hay chưa, các huynh đệ của ông rất nhiều người cũng có nhà, có người thân, biết bao người thân của họ ngóng trông con trai, trượng phu, phụ thân và huynh đệ của mình sớm ngày trở về nhà bình an? Thân là chủ soái, ông phải chịu trách nhiệm với mọi người, không thể hành động theo cảm tính được!"
Lời này rất có lý, cũng thật là dạt dào tình cảm. Tô Khải Đồng xác nhận ý tứ của Thi Thăng, nhưng những lý do này không thể sáo rỗng như vậy được. Ông ta vẫn hơi chần chờ: "Thi Trưởng lão, Thương Triêu Tông từ thời niên thiếu đã theo phụ thân xuất chinh, không phải là vật trang trí đâu. Mông Sơn Minh càng là kiểu người quân lệnh như núi, có lệnh ắt phải làm theo. Từ trước tới giờ, hắn luôn trị quân nghiêm khắc, dám cãi quân lệnh của hắn sẽ không có quả ngon để ăn đâu!"
"Trị quân nghiêm khắc?" Thi Thăng cười ha hả như thể đang nghe chuyện cười: "Quân Hạo Châu là của hắn đấy à? Đến lượt hắn tới trị chắc? Muốn trị thì trị quân của hắn thôi, chứ binh mã năm vùng chư hầu ấy hả, ông cứ chờ xem mà coi, xem ai sẽ nghe hắn."
Tô Khải Đồng nhíu mày: "Nếu vậy thì triều đình cần gì phải cho hắn binh quyền hiệu lệnh binh mã các vùng chư hầu?"

Thi Thăng đưa tay vỗ nhẹ lên ngực Tô Khải Đồng, cười nói: "Khải Đồng à, lẽ nào ông thật sự nghĩ rằng triều đình sẵn lòng trao binh quyền cho hắn ư? Chuyện bất đắc dĩ thôi! Nam Châu muốn chiến, vì để cho hắn xuất binh nên đành phải trao binh quyền cho hắn thôi."
Tô Khải Đồng nghi ngờ: "Không trao đổi thống nhất với ba phái lớn, không xác nhận các vùng chư hầu sẽ phối hợp xuất binh hay không, đó chỉ là thủ đoạn thôi sao?"
Thi Thăng xua tay: "Cũng chẳng phải là thủ đoạn gì đâu. Việc không có lợi thì ai làm? Muốn cái danh Bình Định đại tướng quân này thì phải giành được công đầu. Theo lời cung chủ, Thương Triêu Tông muốn lấy lại chức vị thân vương đã mất của mình, đây chính là điều kiện của Nam Châu bên kia. Cung chủ đã đồng ý rồi, sau khi xong việc hắn sẽ bị triều đình tước chức vị thân vương."
"Có mấy lời ta không ngại nói rõ. Trước đây giữ lại thực lực là vì bức ép Nam Châu phải xuất binh. Khải Đồng à, ta cũng là vì muốn tốt cho ông thôi. Nếu không thì ông cứ liều mạng đi, cũng để binh mã của nông liều mạng cùng. Nếu không còn binh, vậy thì sau này binh quyền của ông cũng mất. Không có binh mã trong tay, ông sẽ mất đi Hạo Châu. Đến lúc đó, những tướng sĩ máu nhuộm sa trường mới đáng thương làm sao, bọn họ phải trơ mắt nhìn kẻ khác chiếm lợi, chết không nhắm mắt!"
"Có câu "vô dục tắc cương" (1). Chúng ta không cần công lao, cũng không cần ban thưởng. Huống chi triều đình cũng sẽ không thật sự ban thưởng cho chúng ta cái gì. Thương Kiến Hùng còn có thể thưởng cho ông thêm một địa bàn một châu nữa ư? Chúng ta chỉ cần đứng một bên cổ vũ là được. Nếu Nam Châu muốn, vậy thì để Nam Châu đi xông pha chiến trận là được rồi. Chờ thế cục ổn định, năm vùng chư hầu lại cùng nhau thu dọn tàn cục, không uổng phí chuyện gì. Bảo vệ Đại Yến, cũng bảo vệ lợi ích của tất cả các tướng sĩ Hạo Châu, mọi người giành được thắng lợi, khải hoàn trở về, vui vẻ đoàn tụ với người nhà, như vậy có gì không tốt đâu? Ông hiểu ý ta không?"
Tô Khải Đồng muốn nói lại thôi: "Ta hiểu ý của Thi trưởng lão, nhưng mà..."
Thi Thăng lạnh lùng liếc mắt lườm ông ta: "Nhưng nhị cái gì?"

Tô Khải Đồng thở dài: "Yên Sơn Minh, Tề Vô Hận không phải là hư danh! Ta đã từng dưới trướng Mông Sơn Minh nhiều năm, chưa đến mức hiểu thấu ông ta, nhưng ông ta là hạng người như thế nào thì ta lại rõ ràng. Ông ta một danh tướng, tuyệt đối không phải hư danh. Ông ta không ra tay thì thôi, một khi ra tay ắt sẽ phong quyển tàn vân (2). Hư danh Bình Định đại tướng quân không giống với phong cách của ông ta, ông ta thật sự muốn bình định thì sẽ không để ý đến hư danh gì đó đâu. Vì vậy, ta cứ cảm thấy chuyện Nam Châu muốn quyền hiệu lệnh Bình Định đại tướng quân không đơn giản như vậy.

(2) Phong quyển tàn vân: gió cuốn mây tan, ý là diệt sạch quân thù.

Thi Thăng không cho là đúng, cười khẩy: "Yên Sơn Minh, Tề Vô Hận. Hừ hừ, danh tiếng lẫy lừng thật đấy! Ngoại trừ Cửu Đại Chí Tôn (3) ra, ai dám nói ra những lời ngông cuồng như vậy? Không biết trời cao đất rộng, thật đúng là nực cười! Lời đồn linh tinh mà thôi, bọn trẻ con truyền tai nhau đó, sao có thể xem là thật được? Khải Đồng à, ông nghĩ nhiều rồi, cứ coi như gió thổi ngoài tai đi, chỉ cần làm tốt việc của mình là được, hiểu chưa?"

(3) Cửu Đại Chí Tôn: chín vị hoàng đế.

Tô Khải Đồng than thở trong lòng. Ngô Công Lĩnh là cái thá gì, làm gì có chuyện ông ta tình nguyện bỏ xuống cái danh "bại tướng dưới tay" trước mặt Ngô Công Lĩnh?

Nhưng hiện thực thật khiến người ta bất đắc dĩ, ông ta bất lực không biết phải làm sao, chỉ có thể nghe theo: "Vâng, ta hiểu ý của Thi trưởng lão. Có Thi trưởng lão đích thân trấn thủ, nhất định sẽ không có sai lầm!"

Ngụ ý là, ngươi ở đây đích thân trấn thủ thì có gì phải lo lắng đâu.

Thi Thăng gật đầu, vỗ lên vai ông ta, vẻ mặt hài lòng, sau đó chắp tay tiếp tục đi về phía trước: "Khải Đồng à, đợi tới khi việc lớn đã thành, trở lại Hạo Châu, ông nạp thêm mấy phòng thiếp thất, sinh thêm vài đứa, xem có thể sinh được đứa bé nào thích hợp với việc tu luyện hay không. Đến lúc đó, ta sẽ ra mặt mời đứa bé đó tới Tiêu Dao Cung bồi dưỡng."

"Cảm ơn Thi trưởng lão quan tâm!"

...

"Bệ hạ!"

Trong hoàng cung Triệu quốc, bên cạnh cây cầu nhỏ có dòng nước chảy qua, Hải Vô Cực lẳng lặng đứng đó, Đại đô đốc Bàng Đằng đi tới hành lễ.
Hải Vô Cực "ừ" một tiếng, vẻ mặt lạnh nhạt: "Nam Châu muốn xuất binh bình định, Triệu quốc ta muốn xem sách lược hao tổn của bọn họ có sụp đổ hay không."
Bàng Đằng nói: "Còn phải xem tình hình chiến đấu như thế nào đã. Ngô Công Lĩnh kêu gọi và tập hợp hai trăm người, năm vùng chư hầu không chịu góp sức, chỉ dựa vào sức của một vùng Nam Châu thì quá khó khăn. Hàn Tống có thể xuất binh bất cứ lúc nào."
Hải Vô Cực quay đầu lại: "Quả nhân không hiểu rõ Thương Triêu Tông. Nhưng Mông Sơn Minh mà Bàng lão tướng cũng dám xem thường ư?"
Bàng Đằng rũ mắt cụp mi, buồn bực nói: "Huynh trưởng của thần chết trong tay ông ta, thần đâu dám xem thường. Cho dù ông ta có thể thuận lợi bình định và tiêu diệt phản loạn, khiến cho Hàn Tống không dám tùy tiện xâm phạm Yến quốc nữa, nhưng lần hao tổn này đối với Yến quốc là họa vô đơn chí, tổn thương nguyên khí nặng nề, chiến loạn cuốn sạch qua các vùng, trăm nghề điêu linh, người người lưu lạc, không thể khôi phục lại trong khoảng thời gian ngắn được, đây là một lợi thế. Triệu quốc phát tài tại chỗ, không dưng có được những tài nguyên này, đây cũng là một lợi thế. Đội quân tinh nhuệ của Nam Châu đã bị điều đi bình định, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể trở về, Kim Châu ít đi một chỗ dựa. Hàn quốc và Yến quốc giằng co, ốc còn không mang nổi mình ốc. Những tài nguyên mà bệ hạ tặng không cho bọn họ có thể thuận thế lợi dụng để thu phục Kim Châu. Đây lại là một lợi thế nữa. Có ba lợi thế này, cho dù không thể khiến các nước tiếp tục hao tổn, nhưng Triệu quốc cũng không mất gì."
Hải Vô Cực buông tiếng thở dài. Nếu có cơ hội ăn được miếng thịt béo to hơn, đương nhiên ông ta không muốn để vuột mất. Nhưng nếu không có cơ hội, thì cũng chỉ có thể ăn tạm thôi. "Lão tướng quân nói không sai, nếu trong lòng lão tướng quân đã có tính toán, vậy thì hãy chuẩn bị giành lại Kim Châu đi. Về phía triều đình, quả nhân sẽ ứng phó."
*Đẩy Kim Phiếu để mình có động lực lên chương nào các bạn :3

Chương 946: Đừng Đùa Thế Chứ! (2)

Chương 946: Đừng Đùa Thế Chứ! (2)
Bàng Đằng vẫn chưa nhận lệnh mà ngược lại còn khuyên nhủ: "Bẩm bệ hạ, bây giờ không thể hành động thiếu suy nghĩ. Một khi tập kết binh mã sẽ khiến cho Hàn Tống nghi ngờ, sợ là bọn chúng sẽ bị ép phải dừng tay. Chưa tới thời khắc cuối cùng, chúng ta nhất định phải khiến bọn chúng nghĩ rằng chúng ta kiêng dè cảnh cáo của Tề Vệ, chỉ dám chiếm chút lợi nhỏ. Nếu thế cục thực sự không ổn, lúc đó chúng ta ra tay với Kim Châu vẫn chưa muộn. Lễ vật tặng cho ba nước phía tây đã có sẵn, căn bản không cần phải tốn thời gian thu thập. Đến thời cơ thích hợp, chúng ta có thể đưa lễ vật đi trước, sau đó đại quân tập kết rồi đi theo là được. Bây giờ chưa phải lúc đánh rắn động cỏ."
"Ừ!" Hải Vô Cực gật đầu: "Nói có lý!"
...
Sau đợt tuyết rơi, trời quang mây tạnh. Mùa đông ngắn ngủi qua đi, thời tiết trở nên ấm áp. Dưới mái hiên Hiên các, tuyết tan thành những giọt nước.
Trong Hiên các, Thiệu Bình Ba im lặng một lúc lâu, suy ngẫm về tin tức từ Nam Châu truyền đến. Y cũng không hoàn toàn vì tin tức này, mà là đang tự hỏi Ngưu Hữu Đạo sẽ làm thế nào, thật sự sẽ vì bảo vệ Đại yến mà không ngại trả giá và phản quân đổ máu hay sao?
Đặt mình vào vị trí của Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh, y cảm thấy điều này hoàn toàn có thể. Nhưng Ngưu Hữu Đạo có thể hành động đại nghĩa như vậy hay không thì y thật sự không đoán được.
Ngưu Hữu Đạo mà y biết dường như là một kẻ ở giữa ranh giới chính - tà, nửa chính nửa tà, nói không thể nhưng lại có thể, nói có thể nhưng lại không chắc chắn.

Thế cục lớn, sự tình phức tạp, ảnh hưởng tới nhiều mặt, không giống y và Ngưu Hữu Đạo đối đầu ngày trước. Lúc ấy mọi chuyện khá đơn giản, dễ có manh mối.
Sau một hồi lâu, lúc Thiệu Tam Tỉnh bưng lên một chén trà nóng, Thiệu Bình Ba thuận miệng hỏi: "Sau khi tin Nam Châu xuất chinh truyền ra, quân Triệu quốc có gì khác thường không?"
Thiệu Tam Tỉnh đáp lời: "Trước mắt, bên Hắc Thủy Đài chưa gửi đến tin tức có liên quan, hẳn là Triệu quốc không có hành động khác thường. Nếu không phải vậy thì dưới nghiêm lệnh của bệ hạ, Hắc Thủy Đài sẽ không lá mặt lá trái như những người khác, mà nhất định sẽ kịp thời gửi tin tức tới."
Khóe môi Thiệu Bình Ba khẽ lộ ra ý cười: "Hạ độc muội muôi không thành, Kim Châu đã trở thành tâm bệnh của Hải Vô Cực. Có cơ hội này, binh mã Triệu quốc có động thái khác thường mới là bình thường, trái lại, không có động thái khác thường mới là không bình thường. Ông ta nhẫn nhịn như vậy, xem ra ta đoán không sai, dã tâm thật không nhỏ đâu."
Y nói xong thì cầm bút chấm mực, viết tấu chương. Y viết tình hình dự đoán của mình vào tấu chương rồi đưa cho Thiệu Tam Tỉnh, bảo người của Hắc Thủy Đài giao cho Thái Thúc Hùng xem, để ông ta tự có tính toán.
Lúc không có việc gì, y cũng không tiện ra vào cung liên lục. Thái Thúc Hùng có rất nhiều chuyện phải xử lý, không phải lúc nào cũng có thể gặp được. Trong trường hợp không có chuyện gì quan trọng cần phải gặp mặt để trao đổi, thường thì y sẽ truyền đạt ý kiến của mình bằng cách này.
...
Mao Lư sơn trang có khách tới thăm, là Hoàng Liệt của Đại Thiền Sơn. Sau khi biết tin Nam Châu muốn xuất binh, ông ta cực kỳ kinh ngạc, trước tiên tới phủ thứ sử xác định thật giả, sau đó lại gấp gáp tới đây. Ngưu Hữu Đạo tiếp khách trong đình thủy tạ, mời ông ta dùng trà. Hoàng Liệt căn bản không có nhã hứng. Ông ta đang sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, trực tiếp xua tay, gạt chén trà sang một bên để đỡ

phải chướng mắt. Ông ta hỏi thẳng: "Lão đệ à, Nam Châu xuất chinh và bình định là giả, hẳn là ngươi có dự định khác phải không?"
Trước đó ông ta vẫn cho rằng Ngưu Hữu Đạo là kẻ gian xảo, nhận định là hắn có dự định khác. Nếu không phải vậy thì trong tình hình rối ren này, hắn không thể nào giữ bình tĩnh, điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra như vậy.
Ông ta quen biết Ngưu Hữu Đạo bấy lâu nay nên đương nhiên biết Ngưu Hữu Đạo không phải là kẻ ngồi không. Thậm chí ông ta còn nghi ngờ Ngưu Hữu Đạo đã chuẩn bị sẵn sàng làm cỏ đầu tường, lúc nào cũng có thể phản bội Yến quốc, nhảy vào Hàn Tống bên kia. Giả sử Yến quốc sụp đổ, dĩ nhiên Đại Thiền Sơn cũng muốn tìm đường ra. Đây là nguyên nhân khiến Đại Thiện Sơn không ngại theo hắn, trắng trợn lừa gạt ba phái lớn.
Ai mà ngờ được Ngưu Hữu Đạo lại làm được chuyện này, lại có thể đảo ngược tình thế xuất binh, đó chẳng phải là đùa giỡn sao? Lúc trước hắn đối nghịch với triều đình, còn chặn quân lương của triều đình, đều là đùa giỡn sao? Có thể đùa giỡn người ta như vậy, ngươi thì không sao, nhưng Đại Thiện Sơn lại đắc tội với ba phái lớn, sau này biết cư xử với người ta thế nào đây? Đại Thiện Sơn gia đại nghiệp đại (3), không thể giống như ngươi: dám đùa giỡn vô lại, còn có thể nói chuồn là chuồn mất tiêu.
(3) Gia đại nghiệp đại: gia tộc có nhiều người, sản nghiệp khổng lồ.
Chuyện đã đến nước này, rốt cuộc Đại Thiện Sơn không nén nổi cơn giận, không trốn ở một bên giả chết nữa. Không giả chết được, xuất binh còn có thể thiếu một Đại Thiện Sơn hay sao?
Các ngươi có thể vì Đại Yến mà cống hiến tất cả, nhưng bảo Đại Thiện Sơn cũng sẵn sàng cống hiến như vậy thì chúng ta không làm được!
Không còn cách nào khác, cuối cùng, để cải tử hoàn sinh, ông ta phải tìm tới cửa.
Ngưu Hữu Đạo vô cùng kinh ngạc: "Ta có dự định gì đâu? Xuất chinh là chuyện lớn, sao có thể coi là trò đùa?”
Hoàng Liệt sững sờ, những trưởng lão bên cạnh cũng đồng loạt nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo không chớp mắt, như thể muốn từ gương mặt hắn nhìn ra điều gì.

Trong lòng một đám người đều đang chửi "con mẹ nó", chuyện lớn như vậy mà từ đầu đến cuối ngươi lại không hé miệng với Đại Thiền Sơn, ít ra ngươi cũng phải cho chúng ta chuẩn bị tâm lý chứ?
Lúc trước ngươi điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra, bây giờ lại đột nhiên nói với chúng ta là phải ra chiến trường liều mạng, trò đùa này có phải là hơi lớn rồi không? Đừng đùa thế chứ!
"Lão đệ à, ngươi đùa thế này chẳng buồn cười chút nào đâu!" Gương mặt Hoàng Liệt tối sầm lại.
Ngưu Hữu Đạo càng làm ra vẻ ngạc nhiên: "Hoàng chưởng môn, trông ta giống đang đùa giỡn lắm sao?"
Hoàng Liệt có một loại kích động muốn đâm cho hắn mười nghìn nhát đao, nhưng phải cố hết sức kiềm chế: "Ngươi không nghĩ biện pháp bảo vệ bản thân, trái lại còn muốn tham chiến, như vậy chẳng phải là đang tự đi tìm khổ ư? Ba phái lớn và năm vùng chư hầu không liều mạng, lại để cho Nam Châu liều mạng, lòng dạ chứa cái quỷ gì còn cần phải nghĩ nhiều sao? Một cái danh hiệu Bình Định đại tướng quân mà ngươi cũng tin à? Đường đường là Đạo gia của Mao Lư sơn trang, sẽ không dễ bị lừa như vậy đâu nhỉ? Đây là muốn Nam Châu chúng ta đi tìm đường chết mà! Cho dù bình định thành công thì thế nào? Hai triệu phản quân đó, Nam Châu chúng ta có thắng cũng là thắng thảm hại. Trong cái thế đạo người ăn thịt người này, tới khi không còn thực lực trong tay, Yến quốc còn chỗ cho chúng ta dung thân hay sao?”
Nhìn dáng vẻ lo âu của ông ta, Ngưu Hữu Đạo không kìm được vui vẻ: "Hoàng chưởng môn lo lắng quá rồi, xuất binh chính là để bảo vệ Nam Châu."
Hoàng Liệt: "Bảo vệ Nam Châu cái quỷ gì, ta không nhìn ra." Trong lời nói còn mang theo lửa giận.
"Hoàng chưởng môn phải tin tưởng Vương gia, phải tin tưởng đội quân tinh nhuệ của Nam Châu chúng ta chứ! Đại quân của Vương gia ra trận sẽ quét sạch phản quân, một lần hành động bình định nội loạn Yến quốc!" Ngưu Hữu Đạo làm động tác vung tay quét ngang như thể đang san bằng thiên hạ.
Khóe mắt Hoàng Liệt nhanh chóng nứt ra: "Ngươi đang nói mơ đấy à? Đại Thiền Sơn của ta đã đắc tội với ba phái lớn rồi, ngươi còn muốn ta

khai chiến với Hàn Tống? Bất kể thắng thua thế nào, đến lúc đó bên trong, bên ngoài không phải người, ta còn đường sống không? Đến lúc đó ngươi muốn chạy thì chạy, nhưng toàn thể Đại Thiền Sơn của ta có nhiều đệ tử như vậy, bọn chúng biết chạy đi đâu?" Lời nói thật thẳng thắn.

Ngưu Hữu Đạo ấn nhẹ ông ta, ý bảo ông ta đừng nóng vội: "Hoàng chưởng môn yên tâm, không có việc gì đâu, cứ hạ lệnh cho đệ tử Đại Thiền Sơn nhanh chóng chuẩn bị theo đại quân xuất chinh đi! Sau khi chiến thắng trở về, nếu ba phái lớn dám làm khó dễ Đại Thiền Sơn, thanh toán nợ cũ thì ta sẽ ra mặt ngăn cản!"

*Đẩy Kim Phiếu để mình có động lực lên chương nào các bạn :3

Chương 947: Nghiêm Túc Vái Ba Lạy (1)

Chương 947: Nghiêm Túc Vái Ba Lạy (1)
Hoàng Liệt đứng lên: "Ngưu Hữu Đạo, là chưởng môn của Đại Thiền Sơn, ta không thể lấy tính mạng của biết bao đệ tử và người thân của bọn họ ra đặt cược, ta cũng không thể lấy chuyện này ra đùa giỡn được. Hôm nay ngươi phải cho ta một lời giải thích cho chuyện này, bằng không thì binh mã Nam Châu không dễ xuất binh đâu. Ngươi mà ép ta, đừng trách ta chủ động liên lạc với phía Hàn Tống.
Thấy bộ dáng ông ta như vậy, Ngưu Hữu Đạo cũng biết là không thể không không giải thích. Hắn đứng dậy, chìa tay làm dấu và mỉm cười, nói: "Đi thôi!"
"Đi cái gì mà đi? Ngươi nói rõ ràng cho ta!" Hoàng Liệt vô cùng nóng giận.
Ngưu Hữu Đạo trực tiếp xoay người đi: "Biện pháp không thể tùy tiện tiết lộ, bí mật không thể nói cho nhiều người. Nếu ông muốn biết chân tướng thì đi theo ta. Yên tâm đi, ta sẽ không làm gì ông. Đại Thiền Sơn không chịu xuất binh, như vậy chẳng phải là làm hỏng việc của ta hay sao?"
Những lời này khiến Hoàng Liệt vừa tức vừa buồn cười. Việc đã đến nước này, ông ta có thể bóp cổ đại quân Nam Châu bất cứ lúc nào, cần gì phải sợ?
Có điều Ngưu Hữu Đạo đã nói vậy, Hoàng Liệt sao có thể tiếp tục cố chấp đây? Tất nhiên là ông ta ra hiệu cho đồng môn chờ ở đây, còn bản thân thì một mình đuổi theo Ngưu Hữu Đạo.
Hai người ra khỏi sơn trang, đi về phía đỉnh núi gần đó. Hoàng Liệt không biết hắn muốn giở trò quỷ gì, vậy nên vẫn quan sát xung quanh

theo bản năng.
Ngưu Hữu Đạo đứng lại, chống kiếm, thở dài: "Mao Lư sơn trang là nơi ta sống an ổn nhất, ta sao có thể tùy tiện vứt bỏ được? Đương nhiên là ta phải nghĩ cách bảo vệ nơi đây. Vì sao Hoàng chưởng môn lại không tin?"
Hoàng Liệt đứng bên cạnh hắn, nhìn chữ khắc trên bia mộ. Ông ta biết người trong bia mộ là ai. Quen Ngưu Hữu Đạo lâu như vậy, đương nhiên ông ta biết một chút chuyện xưa của hắn, vì vậy hừ lạnh, nói: "Đừng có vòng vo với ta, chuyện liên quan tới vận mệnh của Đại Thiền Sơn, ta không thể hồ đồ được."
"Ông xem ông này, lại nữa rồi! Bình định thôi mà, Mông Sơn Minh là ai nào? Chuyện dễ như trở bàn tay, ông sợ cái gì?"
"Rốt cuộc ngươi có nói hay không?"
"Ông thật sự muốn biết à?"
"Phí lời!"
"Đây là chuyện cơ mật, không thể tùy tiện tiết lộ cho người khác. Người sống chỉ có thân tín của ta biết, còn lại ta chỉ có thể nói với người chết thôi."
Nghe những lời này, Hoàng Liệt giật thót, sợ Ngưu Hữu Đạo sẽ ra tay độc ác với mình. Vì vậy ông ta cảnh giác cao độ nhìn xung quanh, kết quả là không phát hiện điều gì bất thường, lúc này mới trầm giọng nói: "Ngươi có ý gì?"
"Cơ mật, không thể tùy tiện nói cho người khác. Nếu ta nói với ông, ông có thể đảm bảo là sẽ không tiết lộ cho người khác không?"
"Nếu đúng là cơ mật thì đương nhiên ta sẽ không tiết lộ."
"Kể cả đồng môn trong Đại Thiền Sơn cũng không thể nói."
"Được!" Hoàng Liệt sảng khoái đồng ý. Bây giờ ông ta tò mò kinh khủng, rốt cuộc là bí mật lớn cỡ nào mà thần bí như vậy?
Ngưu Hữu Đạo nhìn ngôi mộ, chép miệng: "Ngươi lạy cô ba vái trước đi."
Lạy ba vái với ngôi mộ này á? Người trong này có phải là người nào đó của ta đâu? Hoàng Liệt hoài nghi: "Ngươi có ý gì?"
Ngưu Hữu Đạo trừng mắt nhìn ông ta: "Ngay cả chút thành ý này mà ông cũng không có, vậy ta sao có thể tin tưởng lời hứa hẹn của ông

được?"
"..." Hoàng Liệt cạn lời. Đây là cái lý gì? Ông ta do dự một lúc, tự nhủ rằng chẳng qua là lạy người chết thôi mà, cũng chẳng phải chuyện gì ghê gớm. Sau đó, ông ta hỏi: "Ta lạy xong là ngươi có thể nói hả?"
Ngưu Hữu Đạo: "Chỉ cần ông nghiêm túc lạy cô ba vái. Lời đã nói, ta tuyệt đối sẽ không nuốt lời."
Hoàng Liệt nửa ngờ nửa tin, nhưng đã nói đến mức này, dường như chẳng còn lý do gì để cự tuyệt. So với đại sự trước mắt, chuyện này có là gì đâu?
Cuối cùng, ông ta khom người, nghiêm túc lạy va vái trước phần mộ của Hắc Mẫu Đơn.
Sau khi ông ta đứng thẳng dậy, một bên lông mày nhếch lên: "Bây giờ ngươi có thể nói chưa?"
"Ông khẳng định sẽ không tiết lộ bí mật?"
"Nói nhảm gì đó? Ta bái lạy rồi cơ mà, ngươi muốn đổi ý phải không?"
Ngưu Hữu Đạo một tay chống kiếm, một tay vẫy vẫy, ý bảo ông ta ghé tai qua đây.
Hoàng Liệt hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn giữ tinh thần cảnh giác cao độ, ghé tai qua đó.
"Triều đình phái người giết ta, muốn đẩy ta vào chỗ chết, ta sao có thể không vướng mắc? Năm vùng chư hầu có ý định quỷ quái gì, ta có thể không biết sao? Nhưng có Mông Sơn Minh ở đó, tất cả đều không trở thành mối uy hiếp. Mông Sơn Minh đã vạch ra một chiến lược lớn, chỉ tiêu diệt chư hầu, không tiêu diệt phản quân..." Ngưu Hữu Đạo từ tốn nói cho ông ta nghe chuyện cơ mật.
Sau khi nghe xong, Hoàng Liệt sửng sốt một hồi. Sau khi ông ta ngộ ra huyền cơ trong đó, ánh mắt thoáng lóe lên tia sáng kỳ dị, vỗ tay khen ngợi: "Hay! Mông Sơn Minh không hổ là Mông Sơn Minh, đúng là trụ cột của Nam Châu!"
Ngưu Hữu Đạo vỗ lưng ông ta: "Bây giờ ông có thể yên tâm cho Đại Thiền Sơn theo quân xuất binh chưa?"
Hoàng Liệt gật đầu, mỉm cười. Chợt nụ cười hơi khựng lại, nghi ngờ nói: "Chuyện đã đến nước này, triều đình đã trao binh quyền cho Bình Định đại tướng quân, sắp tới sẽ tiến hành công khai, vậy chuyện này đâu

còn là cơ mật?" Tầm mắt ông ta lại nhìn về phía ngôi mộ, có vẻ như đang nói rằng chuyện này đáng để ông ta - đường đường là chưởng môn Đại Thiền Sơn - phải lạy ba vái hay sao?
Ngưu Hữu Đạo hỏi vặn lại: "Theo ta được biết, triều đình chưa có chiêu cáo thiên hạ, có thể đổi ý bất kỳ lúc nào. Ông có dám đảm bảo là nội bộ Đại Thiền Sơn không có gian tế hay không? Triều đình có tư tưởng là "thà để người ngoài trộm cũng không cho tôi tớ trong nhà". Ông cho rằng triều đình không dám thu hồi mệnh lệnh đã ban ư? Hoàng đại chưởng môn à, chuyện liên quan đến số phận của hai chúng ta không được phép xảy ra bất kỳ sơ xuất nào. Ông nói xem trước kia ta có dám tùy tiện nói cho ông biết không? Xem ông kìa, vừa nãy tức gận thành cái bộ dạng kia, đường đường là chưởng môn mà chẳng bình tĩnh chút nào. Ông cũng không nghĩ thử coi, ta làm sao có thể tự bẫy mình được?"
Hoàng Liệt không phải kẻ ngốc, vẫn nửa tin nửa ngờ những lời Ngưu Hữu Đạo nói. Nam Châu đã lĩnh chỉ, đến nước này rồi mà triều đình vẫn có thể đổi ý ư? Mặc kệ tồn vong của Yến quốc, không sợ bị nước bọt người đời dìm chết đuối hay sao? Ba phái lớn có thể đồng ý sao? Nhưng chuyện này cũng không dám đảm bảo không xảy ra sơ xuất, thật sự không thể coi thường. Chuyện liên quan đến vận mệnh của tất thảy mọi người trong Đại Thiền Sơn, cứ cẩn thận cũng không thừa.
Ông ta cũng không cho rằng Ngưu Hữu Đạo cố làm cho mọi việc trở nên thần thần bí bí như vậy chỉ vì để cho mình lạy ba vái trước một ngôi mộ. Điều này không cần thiết.
Sau khi suy ngẫm, Hoàng Liệt lại hỏi: "Ngươi đã từng nghĩ tới điều này chưa, quân Nam Châu ra trận, cho dù bình định thành công thì cũng chỉ sợ triều đình không dễ dàng thả chúng ta trở về. Đến lúc đó chúng ta phải làm sao?”
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày: "Binh mã trong tay chúng ta không phải vật trang trí, tùy vào ông ta quyết định á? Sóng to gió lớn đã qua rồi, sao còn phải sợ ông ta đào hố? Lão tử có thể bình định thì cũng có thể làm phản, Thương Kiến Hùng cứ thử xem! Ông yên tâm đi, Mông Sơn Minh là ai nào? Là cao thủ bày mưu lập kế trên chiến trường! Ông ấy đã chuẩn bị kế hoạch rồi, ta xuất lực lớn như vậy còn có thể tự bẫy mình vào chỗ chết hay sao?"

Nghe hắn nói vậy, Hoàng Liệt ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, nhưng lại không biết nên vui hay buồn. Sao ông ta cứ cảm thấy chuyện có phức tạp đến đâu, vào tay người này đều trở nên thật đơn giản.
"Hoàng chưởng môn, ta nói này, không có chuyện gì khác thì ông đừng kéo dài, nhân lúc còn sớm thì trở về đi thôi, mau chóng bảo đệ tử Đại Thiền Sơn chuẩn bị, việc này không chậm trễ được đâu!"
"Ta đi đây!" Hoàng Liệt xoay người rời đi. Đã biết rõ tình hình nên trong lòng ông ta thoải mái hơn nhiều, cuối cùng cũng xua tan những lo lắng trong lòng.
*Đẩy Kim Phiếu để mình có động lực lên chương nào các bạn :3

Chương 948: Nghiêm Túc Vái Ba Lạy (2)

Chương 948: Nghiêm Túc Vái Ba Lạy (2)
"Không tiễn nha!" Ngưu Hữu Đạo xoay người, hai tay ôm kiếm trước bụng.
Hoàng Liệt đưa lưng về phía hắn, phất phất tay, sau đó bay vút đi, tiến thẳng vào sơn trang.
Một lát sau, có một con phi cầm cỡ lớn bay lên từ trong sơn trang.
Sau khi khách đã biến mất trên bầu trời, Ngưu Hữu Đạo mới từ từ xoay người nhìn ngôi mộ, thong thả đi quanh nó, lại nhổ cỏ non mới mọc, miệng lẩm bẩm:
"Cô đó, cô không tin ta! Lúc ấy, nếu ta đã dám làm thì đương nhiên sẽ có cách thoát thân, cô cần gì phải giả trang thành ta mà đi chịu chết chứ?"
"Nợ những thứ khác còn dễ trả, chứ nợ ân tình khó trả lắm. Từ trước tới giờ đều là người khác nợ ta, chứ ta chưa từng nợ người khác. Cô được lắm, làm cho ta không cách nào trả nợ ân tình này."
"Chuyện này nháo lên, chuyện trên chiến trường thiên biến vạn hóa, ta có thể đoán trúng mở đầu, nhưng chưa chắc đã đoán được kết thúc. Thế cục không phải là chuyện ta có thể khống chế toàn diện, chỉ có thể đi một bước tính một bước. Lần này đi, chỉ sợ là chưa chắc có ngày trở về. Nếu như có gì ngoài ý muốn, có lẽ cô phải cô đơn ở lại nơi này. Khi nào có thể trở về, ta cũng không biết nữa!"
"Đám Đoạn Hổ ý, ta không xử tệ với bọn họ đâu. Bọn họ đều ổn, hiện tại có thể ngẩng đầu ưỡn ngực làm người, ra dáng lắm, khác hẳn lúc ta mới gặp. Ngược lại là cô đó, ra đi sớm quá! Lúc ta khổ sở đã bị cô bắt

gặp, hoàn cảnh bây giờ lại không thể gặp được cô. Khi ấy ta không suy nghĩ chu toàn, khiến cô gặp nguy hiểm, coi như ta có lỗi với cô."
"Lúc còn sống cô luôn phải cúi đầu khom lưng, hèn mọn trước người ta, phải chịu biết bao tủi nhục, nhìn thấu biết bao ánh mắt, cô hâm mộ và sợ hãi những người trong các môn phái lớn kia. Ngày hôm nay, ta đã làm cho chưởng môn Đại Thiền Sơn phải cúi đầu khom lưng trước cô rồi!"
"Ta đi đây! Đợi một người khách nữa là ta phải đi rồi. Hầu hết mọi người phải tạm thời rút lui, hy vọng còn có thể thuận lợi trở về."
Ngưu Hữu Đạo vỗ nhẹ lên bia mộ, buồn bã thở dài. Sau đó hắn thu lại biểu cảm, vân đạm phòn khinh xoay người rời đi, vẫn là thói quen chống kiếm mà đi.
Quản Phương Nghi ở bên ngoài sơn trang chờ đợi, khi Hoàng Liệt và Ngưu Hữu Đạo đi ra thì bà ta cũng ra ngoài, đợi ở một bên mà quan sát. Khi Ngưu Hữu Đạo đi tới gần đây, bà ta mới nghi ngờ hỏi: "Hai người đang làm cái gì?"
Ngưu Hữu Đạo vui vẻ nói: "Không làm cái gì mà!"
Quản Phương Nghi: "Tại sao vừa rồi Hoàng Liệt lại cúi chào Hắc Mẫu Đơn?"
"Người chết lớn nhất mà, người ta cũng chỉ biểu hiện sự tôn trọng mà thôi." Ngưu Hữu Đạo đi lướt qua người Quản Phương Nghi.
Không lâu sau khi hai người trở lại sơn trang, lại có khách tới thăm, chính là khách mà Ngưu Hữu Đạo đang đợi.
Chưởng môn Tư Đồ Diệu của Vạn Động Thiên Phủ tại Kim châu cũng dẫn người chạy tới đây, ông ta khi biết được Nam châu xuất chinh thì đi cả ngày cả đêm để chạy tới nơi này.
Bộ đồ uống lúc trước trong thủy tạ đã bị mang xuống, mà đổi một bộ khác lên.
Thế nhưng Tư Đồ Diệu lại không có tâm trạng uống trà, vừa ngồi xuống đã hỏi: "Lão đệ, Nam châu thật sự muốn xuất binh tiêu diệt quân phản loạn tại Thương châu sao?"
Ngưu Hữu Đạo bưng trà nhấp một ngụm, buông chén trà xuống rồi gật đầu: "Đúng là như vậy."
Sắc mặt của Tư Đồ Diệu cứng lại: "Quân đội nước Hàn và nước Yến đang giằng co, đã không thể ngăn cản được nước Triệu rồi. Hiện tại

quân đội của Nam châu lại muốn rời khỏi Nam châu tiêu diệt phản quân tại Thương châu. Mà Kim châu của ta lại chỉ còn đơn độc một nhà, cơn tức lúc trước của Hải Vô Cực còn chưa tiêu đâu, làm sao có thể bỏ qua Kim châu của ta chứ? Chỉ sợ ba phái lớn của nước Triệu cũng không thể ngăn cản Hải Vô Cực được! Hai nhà chúng ta kết minh, xảy ra chuyện lớn như vậy đáng lẽ phải thông báo cho ta một câu chứ?"

Lúc trước, ông nhận được tin tức rằng Nam châu ngăn chặn quân lương của triều đình nước Yến, ông còn tưởng rằng Ngưu Hữu Đạo có ý định khác. Thật sự không ngờ cả hai bên lại biến thành đồng minh, không chỉ Vạn Động Thiên Phủ mà còn rất nhiều người đều cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, phải biết rằng Thương Kiến Hùng vẫn muốn giết chết Ngưu Hữu Đạo nha!

Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: "Tư Đồ chưởng môn, khi trước thì đừng nói là ngài, ngay cả Thương Triêu Tông đều bị ta dấu giếm. Chuyện này liên lụy quá lớn, không thể nói cho người ngoài được, ta cũng rất bất đắc dĩ."

Tư Đồ Diệu: "Ngươi bất đắc dĩ? Vì cái bất đắc dĩ của ngươi mà Kim châu của ta đứng trước nguy cơ bị tiêu diệt, hành động này có giống đồng minh hay không chứ?"

Ngưu Hữu Đạo xua tay, ra hiệu ông bớt giận, rồi mời dùng trà: "Nếu như nước Yến đổ, lúc Hàn Tống bận rộn chia cắt nước Yến thì coi như là Nam châu của ta không xuất binh, ngài cảm thấy triều đình nước Triệu có thể buông tha Kim châu sao?"

Tư Đồ Diệu còn muốn nói cái gì đó thế nhưng Ngưu Hữu Đạo cắt ngang, nói tiếp: "Ta biết Tư Đồ chưởng môn muốn nói cái gì, ngài muốn nói rằng Nam châu có thể tới đối đầu nước Triệu cùng Kim châu, thế nhưng nước Yến làm sao bây giờ? Nước Yến tan vỡ, mà quân lính Nam châu lại tới Kim châu kháng Triệu, ngài cảm thấy người của nước Hàn và Tống có thể bỏ qua cho Nam châu sao? Tới lúc đó người của Nam châu ta đi đâu? Ở lại Kim châu tiếp tục kháng Triệu sao? Hai mặt đều có địch, hai người chúng ta có thể chống được bao lâu?"

Tư Đồ Diệu: "Ta biết tình hình khó khăn..."

Ngưu Hữu Đạo lại cắt đứt lời nói của ông lần nữa: "Thật sự là rất khó khăn, mà khó cả đôi đường ấy. Vào lúc này, ngài sẽ không thể vì ta mà

bỏ qua lợi ích của Kim châu, ta cũng không thể vì ngài mà bỏ mặc lợi ích của Nam châu, ngài ngăn cản ta xuất binh, có thể sao?"
Tư Đồ Diệu tức giận mà nói: "Theo lời nói của ngươi thì khi xuất hiện khó khăn thì thân ai nấy lo sao, liên minh giữa chúng ta cũng có thể hủy bỏ rồi?"
"Cũng không phải!" Ngưu Hữu Đạo xua tay: "Việc này ta cũng đã bàn bạc với Mông Sơn Minh, cho dù Nam châu có thành công tiêu diệt phản quân hay không thì Kim châu cũng rất khó thoát nạn! Hi vọng duy nhất là Nam châu thành công tiêu diệt phản quân, chỉ khi thuận lợi hoàn thành việc này thì tình hình nước Yến mới ổn định, làm cho nước Hàn từ bỏ tấn công nước Yến. Rồi lực chú ý của mọi người sẽ chuyển tới nội loạn của nước Triệu, đợi ta tiêu diệt phản quân xong thì sẽ nhanh chóng tiếp viện Kim châu, hai bên liên thủ thì mới có thể ép nước Triệu từ bỏ ý đồ!"
Mặc dù Tư Đồ Diệu biết hắn nói có lý, thế nhưng nơi sắp gặp tai nạn là Kim châu, là tâm huyết của bao nhiêu đời Vạn Động Thiên Phủ, ông căm giận nói: "Phải đợi tới khi nào đây? Mất bao lâu mới có thể tiêu diệt quân phản loạn tại nước Yến? Tới khi nào Kim châu mới có thể đợi được viện quân của Nam châu? Nếu như triều đình của nước Triệu dốc sức tấn công tới thì Kim châu của ta sẽ không thể ngăn cản được quá lâu!"
Ngưu Hữu Đạo: "Kim châu phải cố gắng hết sức, ngăn cản càng lâu càng tốt! Ta cũng sẽ không điều động toàn bộ binh lính đi tiêu diệt phản quân, vẫn sẽ có một phần binh lính bảo vệ Nam châu. Nếu như Kim châu thật sự không ngăn cản được thì hãy từ bỏ nơi đó, lùi về địa giới của Nam châu, cùng quân đội Nam châu phòng thủ, vẫn có thể kéo dài thời gian. Nếu như nước Triệu vẫn cố gắng đánh tới Nam châu mà quân đội vẫn không ngăn được thì tiếp tục rút lui, cùng với binh lính Nam châu rút lui tới Định châu... Tư Đồ chưởng môn, với tình hình hiện tại thì những sắp xếp của ta đã tận tình tận nghĩa rồi!"
Tư Đồ Diệu im lặng, sắc mặt của mấy cao tầng của Vạn Động Thiên Phủ bên cạnh cũng u ám đi.
Họ cũng biết rằng Ngưu Hữu Đạo nói đúng, hiện tại cũng không phải là chuyện cá nhân, không thể bằng cảm xúc mà xử lý được. Kim châu sẽ

không vì Nam châu mà chết, Nam châu cũng sẽ không vì Kim châu mà vong (chết). Ngưu Hữu Đạo có thể hỗ trợ tới như vậy cũng đã là tận tình tận nghĩa rồi.

Chương 949: Không Thể Hận Nổi Nữa

Chương 949: Không Thể Hận Nổi Nữa
Đạo lý rất đơn giản, có lẽ nước Triệu sẽ không tấn công Nam châu, thế nhưng khi Nam châu nhận lấy quân đội của Kim châu thì rất có thể sẽ khiến quân đội nước Triệu tiến công Nam châu, điều này làm cho Nam châu chịu đựng sự nguy hiểm rất lớn!
Người ta đã làm được tới mức này, mạo hiểm tạo ra cho Kim châu đường lui, đã coi như là nhân nghĩa rồi, còn có thể nói cái gì được chứ? Nếu như đổi lại là Đại Thiện sơn thì chưa chắc sẽ mạo hiểm vì Vạn Động Thiên Phủ như vậy, không phải chưa chắc, mà là chắc chắn sẽ không mạo hiểm như vậy. Cũng may Ngưu Hữu Đạo có thể làm chủ cả Nam châu!
...
Tại phủ Thứ Sử Nam châu, trong vườn sau, Thương Thục Thanh sửng sốt mà dừng lại sau khi đi vào, nhìn tới Phượng Nhược Nam đang ngồi một mình cô đơn trên chiếc ghế dưới mái hiên hành lang.
Phượng Nhược Nam đang ngơ ngẩn ngồi đó, ngày ngày đều có vẻ mặt như vậy.
Thương Thục Thanh hơi kinh ngạc mà đi tới, đi tới gần mái hiên.
"Vương phi, quận chúa tới." Nha hoàn ở bên trong phải nhắc nhở thì mới khiến cho Phượng Nhược Nam lấy lại tinh thần.
Phượng Nhược Nam đứng dậy, nở nụ cười hơi gượng gạo: "Thanh nhi tới sao!"
"Chị dâu." Thương Thục Thanh đi lên bậc thang chào, sau khi quan sát nàng ta một lượt rồi mới hỏi với vẻ kỳ lạ: "Đại quân đã chuẩn bị xong tất cả, sắp xuất phát rồi, tại sao chị dâu vẫn còn chưa thay trang phục?"
Điều này lại làm cho Phượng Nhược Nam ngẩn ngơ, đại quân xuất phát có quan hệ gì với việc ta có thay trang phục hay không chứ? Nàng ta hỏi

lại: "Thanh nhi, muốn ta đi tới tiễn quân hay sao? Thế nhưng khi vương gia chưa cho phép thì ta không thể đi ra được."
Lời nói như vậy, thật sự không giống như nữ tướng quân mạnh mẽ, bá đạo năm đó.
Sau khi trải qua sóng gió, đã mài sạch những góc cạnh của nàng ta, nàng ta cũng nhận mệnh, hiện tại thật sự giống như khúc gỗ mục vậy.
Nói tóm lại, hiện tại nàng ta tốt hơn lúc trước rất nhiều, từ khi Ngưu Hữu Đạo làm cho hai mỹ thiếp của Thương Triêu Tông phải rời khỏi nơi này thì nơi này đã không còn ai dám vô lễ với nàng ta nữa. Điều đó cũng không phải bởi vì nàng ta, mà là bởi vì Ngưu Hữu Đạo.
Có Ngưu Hữu Đạo làm chỗ dựa, ngay cả vương gia cũng không dám làm gì nàng ta, ngoan ngoãn mà xử lý hai mỹ thiếp của y, những kẻ còn lại đương nhiên phải thành thật lại.
Thế nhưng điều này cũng không thể làm cho Thương Triêu Tông thích nàng ta, đầu tiên đó chính là sắc đẹp của nàng ta chẳng ra sao, sau đó thì lại có chuyện xung đột tới mức xuất hiện mạng người. Phượng gia giết chết huynh đệ của Thương Triêu Tông, Thương Triêu Tông lại giết chết anh trai của Phượng Nhược Nam, giữa hai người đã có vết rách không thể chữa lành được.
Câu nói của nàng ta làm Thương Thục Thanh cảm thấy hơi đau xót, cuối cùng thì nàng cũng hiểu tại sao Đạo gia lại muốn để chị dâu xuất chinh, thậm chí trong đầu nàng còn xuất hiện một ý nghĩ, có lẽ Đạo gia biết rất rõ tình trạng hiện tại của phủ Thứ Sử rồi chứ? Nàng suy nghĩ miên man, rồi đi tới cầm tay của Phượng Nhược Nam: "Chị dâu, lần này anh trai muốn dẫn chị theo ra trận, chị vẫn không biết sao?"
"Mang theo ta ra trận?" Phượng Nhược Nam khó hiểu mà lắc đầu.
Thương Thục Thanh hỏi lại: "Anh ấy vẫn chưa nói cho chị biết sao?"
Phượng Nhược Nam lại lắc đầu lần nữa, tình hình như nào thì nàng ta còn không biết nữa, bởi vì nàng ta đã ở riêng với Thương Triêu Tông rất lâu, ngay cả gặp mặt đều ít thì càng đừng nói tới Thương Triêu Tông sẽ nói cho nàng ta cái gì.
Thương Thục Thanh không khỏi thầm trách chính mình, khi trở về nàng đã cố ý tới đây thăm chị dâu, chỉ là trước khi Mông Sơn Minh mở lời,

Thương Triêu Tông đáp ứng thì nàng không tiện nói cái gì cả, chỉ sợ khi ca ca không đồng ý thì sẽ gây nên mâu thuẫn giữa hai vợ chồng.
Một thời gian sau, nàng tận mắt thấy Mông Sơn Minh mở lời, cũng thấy ca ca đồng ý thì nàng còn tưởng bên này cũng đã biết được, thật sự không nghĩ tới Phượng Nhược Nam vẫn còn chưa biết.
"Chị dâu, Mông bá bá nói với ca ca, để ca ca mang theo chị ra trận, ca ca cũng đã đồng ý. Đây cũng là ý của Đạo gia, khi chúng ta rời khỏi Mao Lư sơn trang thì Đạo gia đã cố ý nói điều này với Mông bá bá..."
Thương Thục Thanh cũng nói rõ những câu mà Ngưu Hữu Đạo đã nói khi đó.
Khi Phượng Nhược Nam nghe xong thì lệ rơi đầy mặt, khóc tới mức run rẩy nghẹn ngào.
Không nghĩ tới, nàng ta thật sự không nghĩ tới vào thời điểm này mà Ngưu Hữu Đạo vẫn còn nhớ nàng, vẫn nghĩ tới tình cảnh của nàng, hiện tại lại nói giúp nàng nữa!
Lúc đầu, nàng ta còn cho rằng ngay cả cha mẹ ruột đều không thể mong chờ được gì cả, thật sự không nghĩ tới trên đời này vẫn còn có người quan tâm, lo lắng cho nàng ta.
"Lừa ta mười ngàn kim tệ..." Phượng Nhược Nam nghẹn ngào mà nói, rồi nước mắt cứ tuôn rơi, ngồi xổm trên mặt đất mà khóc, cũng không biết là đau khổ hay vui sướng nữa.
Trong đầu nàng ta xuất hiện cảnh tượng khi trước, một tên mặt dày nào đó lừa gạt tiền của nàng, hoàn cảnh hiện tại của nàng ta đều bởi vì người đó mà thay đổi.
Năm đó, những hành động của Ngưu Hữu Đạo đã thay đổi hoàn toàn cả đời của nàng ta.
Trước đó, Ngưu Hữu Đạo làm ra những đền bù gì thì nàng ta vẫn cảm thấy Ngưu Hữu Đạo rất đáng hận, thế nhưng vào lúc này, nàng không thấy hận nữa, thật sự là không hận nổi.
Mặc kệ tương lai Thương Triêu Tông sẽ đối xử với nàng ta như nào, vận mệnh của nàng như thế nào, thế nhưng có hôm nay, nàng sẽ không hận Ngưu Hữu Đạo nữa, kể có hơn ngàn vạn lý do để hận thì nàng cũng sẽ không oán hận Ngưu Hữu Đạo!

Nàng ta rất rõ ràng, hiện tại Ngưu Hữu Đạo cũng không phải là cái tên thiếu mười ngàn kim tệ, không phải là người không trả nổi mười ngàn kim tệ như trước!
Thương Thục Thanh cũng khóc, ngồi bên cạnh Phượng Nhược Nam mà an ủi.
Bên ngoài vườn truyền tới tiếng bánh xe quen thuộc.
Thương Thục Thanh lau nước mắt, nhìn về hướng đó, thấy được Thương Triêu Tông đẩy Mông Sơn Minh đang ngồi xe lăn đi vào, trên người Thương Triêu Tông đang mặc chiến giáp!
Thương Thục Thanh vội vàng nhắc nhở Phượng Nhược Nam rồi cả hai nhanh chóng đứng dậy, gạt nước mắt, thế nhưng Phượng Nhược Nam lại không thể khống chế cảm xúc của mình, nước mắt vẫn liên tục chảy ra ngoài.
Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh thấy cách ăn mặc hiện tại của Phượng Nhược Nam thì nhíu mày, hình như cô nàng này còn chưa chuẩn bị gì cả.
Hai người đều đưa mắt về phía Thương Thục Thanh, khi trước mấy người bàn bạc chuyện này thì Thương Thục Thanh cũng ở đó, cả hai người đều tưởng Thương Thục Thanh sẽ nói chuyện này cho Phượng Nhược Nam chứ, thế nhưng khi thấy cảnh này thì có vẻ như vừa mới biết mà thôi.
Hiện tại cũng không phải thời gian trách ai, Mông Sơn Minh thở dài: "Vương phi, đại quân sắp ra trận, hiện tại khóc thì đó chính là điềm xấu. Xin hãy vì toàn thể tướng sĩ mà vương phi hãy nín khóc đi!"
Cách khuyên nhủ hơi khô cứng, thế nhưng vẫn rất có hiệu quả.
"Ừm!" Phượng Nhược Nam gật đầu, gạt nước mắt liên tục, không khóc nữa.
Thương Triêu Tông chần chờ mãi mà còn chưa nói được lời nào, hai người cũng đã lâu không nói chuyện rồi nên y có vẻ như không biết nên nói chuyện với nàng ta như nào, cuối cùng mới phun ra một câu: "Có thể lên ngựa, múa thương nữa không?"
"Ừm!" Phượng Nhược Nam lại gật đầu, nước mắt lại trào ra, làm nàng vội vàng đưa tay lên lau đi.

Thương Triêu Tông: "Thời gian đã sắp tới, sau nửa canh giờ nữa thì đại quân sẽ xuất phát, trong vòng nửa canh giờ này có thay đổi trang phục được không?"
"Ừm!" Phượng Nhược Nam vẫn gật đầu.
Thương Triêu Tông: "Chúng ta sẽ chờ ngươi."
Thương Thục Thanh cầm tay Phượng Nhược Nam đưa vào trong phòng. Hai nha hoàn cũng khom người hành lễ, rồi theo vào trong phòng mà hầu hạ.
Thương Triêu Tông ngửa mặt lên trời mà thở dài, sắc mặt rất là phức tạp.
Vừa rồi y muốn nói, thế nhưng lại không biết nói cái gì, lúc này mới nhận ra đã rất lâu không nói chuyện với Phượng Nhược Nam rồi, trong lòng y cảm thấy rất khó chịu.
Lần này hành động như vậy, thái độ của y thay đổi, cũng là do Mông Sơn Minh thuyết phục có tác dụng.

Chương 950: Nam Châu Xuất Chinh (1)

Chương 950: Nam Châu Xuất Chinh (1)
Sau khi được Mông Sơn Minh nói rõ ràng mọi chuyện thì y mới hiểu được rằng mình hiểu lầm Ngưu Hữu Đạo.
Lúc đó y mới hiểu được khi trước án binh bất động (chờ thời hành động) cũng không phải mặc kệ sự sống chết của Đại Yến, mà là thật sự chưa tới lúc, hiện tại thời cơ đã tới, chỉ thiếu việc đại quân của Nam châu xuất chinh mà thôi!
Lúc đó y mới biết lời lẽ nghiêm khắc của Ngưu Hữu Đạo, thậm chí cái câu "Kẻ xúc động làm bậy, chết" cũng không phải là ngang ngược bá đạo, mà là để ngăn cản đầu óc của y nóng lên.
Lúc đó y mới biết khi trước ngăn cản quân lương cũng không phải để bảo tồn thực lực, mà là đang nghĩ cách bảo vệ số quân lương đó không bị phá hủy, muốn cho Đại Yến mượn tới số quân lương này, phát huy tác dụng lớn nhất của nó, cùng với giảm bớt gánh nặng cho dân chúng Nam châu.
Những mưu kế này, vừa liên lụy tới phản quân, vừa ép buộc triều đình ban cho binh quyền.
Chỉ nói hết chuyện xảy ra trong đó cũng rất rắc rối rồi, đừng nói tới việc làm sẽ còn khó khăn như thế nào, như vậy mới thấy được Đạo gia tốn bao nhiêu tâm huyết vào đó. Thật sự là Đạo gia vì Thương Triêu Tông y, vì Nam châu của y, vì Đại Yến mà dốc hết tâm huyết.
Y rất hổ thẹn vì sự hiểu lầm của mình khi trước, mình thật sự là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, thật sự là quá xấu hổ, hổ thẹn!
Bởi vậy, khi Mông Sơn Minh nói rằng chuyện của Phượng Nhược Nam là ý của Ngưu Hữu Đạo thì Thương Triêu Tông thật sự không thể tìm được lý do nào để từ chối cả, cũng không có lòng tin để từ chối.

Mọi chuyện xảy ra từ trước tới nay đều đã chứng minh Ngưu Hữu Đạo làm rất đúng, còn cần hoài nghi quyết định hiện tại của Ngưu Hữu Đạo sao?
Mông Sơn Minh quay đầu lại nhìn y mà thở dài, lại nhìn lại cửa căn phòng đang đóng chặt kia mà mỉm cười, trong nụ cười còn ẩn chứa sự xúc động.
Khi trước Ngưu Hữu Đạo giúp Phượng Nhược Nam vẫn khá không rõ ràng, rõ ràng là để vương gia cảm thấy hắn không phải là người ngang ngược, muốn tham dự vào việc nhà của vương gia.
Lúc đầu ông còn tưởng chuyện này cứ như vậy trôi qua, thật sự không nghĩ Ngưu Hữu Đạo vẫn luôn chờ đợi một cơ hội thích hợp.
Lần này hắn quyết tâm tham dự vào việc này, làm ông không thể không ngậm ngùi cảm thán, thời cơ mà hắn chọn thật sự là quá thích hợp!
Ông hoàn toàn phục, thật sự là khó mà tin nổi, Ngưu Hữu Đạo tuổi còn rất trẻ thế nhưng lực khống chế với mọi chuyện lại cao như vậy, ông thật sự là không thể tin được người trẻ tuổi này lại làm được chuyện này, bởi vì rất nhiều chuyện là cần kinh nghiệm, trải đời!
Ông cảm khái nghĩ, thật sự là trên đời này có thiên tài tồn tại nha!
Ông nghĩ tới Đông Quách Hạo Nhiên, người luôn luôn nở nụ cười hiền hòa kia, thật sự không nghĩ tới Đông Quách Hạo Nhiên lại có thể thu được một người đệ tử như thế này...
Mấy người trong phòng đi ra ngoài, Thương Thục Thanh thì cười cười đi bên cạnh một nữ tướng quân mặc chiến giáp đi ra.
Mông Sơn Minh vuốt râu cười cười rồi gật đầu.
Phượng Nhược Nam đi tới trước mặt hai người, nàng ta cảm thấy hơi không tự nhiên, mặc lại trang phục quen thuộc khi xưa lại làm nàng cảm thấy hơi xấu hổ.
Thương Triêu Tông quan sát một lượt thì y chú ý tới hiện tại Phượng Nhược Nam khá là gầy, chiến giáp đã rộng hơn nhiều rồi, đai lưng buộc chặt vòng eo đã nhỏ đi khá nhiều.
Y cũng chú ý tới, khi Phượng Nhược Nam đổi lại thành chiến giáp thì trong mắt nàng ta có một thần thái khác, mặc dù hơi xấu hổ thế nhưng ý chí rất sôi nổi, một loại tinh thần rất khó nói lên bằng lời.
"Được rồi." Phượng Nhược Nam nói bằng giọng xấu hổ.

Thật ra còn lâu nữa mới hết nửa canh giờ.
"Đi thôi!" Thương Triêu Tông đẩy Mông Sơn Minh đi ra nơi này...
Bên ngoài phủ Thứ Sử, một đoàn binh lính đã tập kết xong xuôi, thỉnh thoảng còn vài tiếng ngựa thở phì phò ra thì mọi người đều đứng nghiêm tại chỗ.
Một đám người ra khỏi phủ Thứ Sử, đi đầu chính là Thương Triêu Tông và Phượng Nhược Nam, một nam một nữ song song đi ra bên ngoài.
Vương phi? Đám tướng lĩnh bên ngoài thấy vậy thì rất ngạc nhiên, cũng không biết chuyện này là sao nữa.
Thương Triêu Tông xoay mình lên ngựa, Phượng Nhược Nam cũng vậy, vợ chồng hai người rất thu hút ánh nhìn của mọi người.
Mông Sơn Minh cũng được người đưa lên yên ngựa đặc biệt.
Ông không thể ngồi vững trên yên ngựa bình thường, ông cũng không thể điều khiển con ngựa với hai chân tàn tật của mình được, mà chiếc yên ngựa đặc biệt này có thêm một hàng rào thấp bé bao vây xung quanh yên ngựa.
Khi đại quân xuất chinh, Mông Sơn Minh không muốn ngồi trên xe lăn, ít nhất là trong khoảnh khắc này, ông không muốn ngồi trên xe lăn.
Ông cũng đã được chuẩn bị sẵn một chiếc xe ngựa, thế nhưng hiện tại ông không cần nó, chờ khi lên đường mới cần sử dụng, hiện tại là lúc tăng lên lòng dân và sĩ khí của quân đội.
Chưởng môn Hoàng Liệt của Đại Thiện sơn và một đám tu sĩ cũng lần lượt xoay mình lên ngựa đi theo đại quân.
Thương Triêu Tông vung tay lên, cờ xí phấp phới mở đường, đó là một cây cờ lớn, bên trên thêu một chữ "Thương" rất to lớn.
Quân đội di chuyển như một con rồng dài vậy, tiếng vó ngựa vang lên không ngớt.
Con đường chính giữa bị cấm không có một ai ở trên đó cả, dân chúng đều dạt sang hai bên mà quan sát, xì xào bàn tán ầm ĩ.
Rất nhiều người đều cảm thấy tò mò, lần này đại quân xuất chinh lại không trưng thu lương thực, cũng không có điều động thanh niên nhập ngũ.
Trong lần phản loạn này của nước Yến, dân chúng Nam châu rất may mắn, từ đầu tới cuối đều có thể không quan tâm tới nó, chỉ có khi ở quán

trà hay lúc rảnh rỗi mới đề cập tới chiến sự, nông nghiệp và buôn bán vẫn diễn ra như thường, không bị ảnh hưởng chút nào cả.
Ca Miễu Thủy mặc một chiếc áo choàng màu đen dẫn theo mấy thái giám cũng đang cưỡi chiến mã đi theo đại quân, thỉnh thoảng hắn ta liếc nhìn xung quanh với ánh mắt lạnh lẽo.
Hắn ta tới đây đương nhiên sẽ chú ý chặt chẽ từng hành động của Nam châu, thế nhưng những tin tức mà hắn ta có được từ nơi đây làm hắn ta cảm thấy nặng nề.
Không có trưng thu lương thực làm cho tình hình hỗn loạn, cũng không có người nào đuổi bắt thanh niên bắt nhập ngũ, dân chúng vẫn không bị ảnh hưởng bởi chiến tranh, an cư lạc nghiệp, trong thế cục hỗn loạn như này thì nơi đây thật sự là một thiên đường.
So sánh với kinh thành thì nơi đây tốt hơn quá nhiều, bởi vì bên kinh thành thật sự quá nhiều người phải chịu cảnh mất vợ mất con, tan cửa nát nhà.
Ca Miễu Thủy cũng không nhịn được mà thở dài.
Trước mắt cũng có một số nơi không bình yên, đó là nơi những người vợ mang theo những đứa con đi cạnh con đường, vừa dõi theo người thân ở trong quân vừa gào khóc.
Đây là đi đánh trận, sẽ chết người, cũng không ai dám chắc mình sẽ là người sống sót, có thể trở về hay không.
"Yên tâm đi, không có việc gì, ngươi nhìn xem, ngay cả vương phi đều đi cùng cơ mà, nếu thật sự là nguy hiểm thì tại sao vương phi lại có thể lên chiến trường chứ?"
Cũng có người ở trong đám người bắt đầu an ủi người xung quanh, đề phòng tình cảm đau thương lây lan trong đám người tạo ra hỗn loạn, đó là những người đã được Lam Nhược Đình sắp xếp từ trước.
Phượng Nhược Nam ngồi thẳng trên lưng ngựa, hai mắt nàng ta sáng lên, có vẻ như tìm lại được cảm giác quen thuộc từ lâu, thỉnh thoảng lại ngắm nhìn Thương Triêu Tông đang đi bên cạnh.
Đại quân ra khỏi thành, ngoài thành là vô số kỵ binh, Anh Dương Vũ Liệt Vệ cũng là một bộ phận ở trong đám này.
Quân đội vừa ra khỏi thành thì hợp nhất với quân đội ở bên ngoài thành, đại quân bắt đầu xuất phát, Mông Sơn Minh có thói quen nghĩ trước rồi

mới làm nên mọi chuyện diễn ra rất suôn sẻ.
Những quân lương lúc trước Nam châu giữ lại, phần lớn đã được chuyển tới Định châu.
Một đoàn quân đội tại biên cảnh Nam châu cũng dần dần tập trung lại tại Định châu, chuẩn bị tập hợp với kỵ binh của bên này tại một nơi nào đó của Định Châu.
Trên đầu thành, Thương Thục Thanh và Lam Nhược Đình đưa mắt nhìn đại quân đi xa...

Chương 951: Nam Châu Xuất Chinh (2)

Chương 951: Nam Châu Xuất Chinh (2)
Trên đường đi, Thương Triêu Tông ra mệnh lệnh đầu tiên để san bằng phản quân.
Mệnh lệnh số chiến mã mà nước Tề đưa cho nước Yến còn chưa được chuyển cho các châu phủ phải lập tức dừng lại, chờ đợi người của quân đội bên này đi tiếp thu.
Cùng lúc đó mệnh lệnh các châu phủ ven đường đi của quân Nam châu phải tập trung một số lượng nhất định chiến mã, lương thảo, chờ đợi bên này thuyên chuyển!
Khi mệnh lệnh này vừa phát ra thì các châu phủ ven đường rất muốn chửi mắng người.
Các chư hầu khi biết tin cũng muốn chửi mẹ, tại sao lại có thể ngăn cản đồ của chúng ta? Chẳng lẽ Nam châu ngăn chặn đồ của người khác thành thói quen rồi sao?
Thế nhưng cũng không có cách nào tốt cả, người ta hiện tại chính là Bình Định đại tướng quân, nếu tiếp nhận mệnh lệnh này mà không làm theo, sau đó người ta chỉ cần tới nơi của người nào không làm theo, người ta dừng lại tại đó không xuất chinh nữa thì cũng không thể làm gì được người ta.
Vì có thể làm cho quân đội Nam châu thuận lợi ra trận, ba phái lớn ở phía sau các chư hầu đều an ủi, động viên bọn họ.
Vì có thể làm cho quân đội Nam châu thuận lợi ra trận, triều đình cũng đang thúc giục các châu phủ phối hợp, đừng làm cho người ta có cái cớ rụt trở về Nam châu, không ra trận nữa.
Khi quân đội Nam châu vừa rời khỏi Nam châu, đi tới Định châu thì mọi chuyện cũng không còn điều gì bất ngờ nữa, triều đình nước Yến cũng có thể công khai chiêu cáo thiên hạ!

Yến Kinh sôi trào khắp nơi, lòng người đang hoảng sợ cũng có vẻ như có thêm một tia hi vọng.
"Bên ngoài đang ầm ĩ cái gì vậy?"
Trong một ngõ nhỏ, một thiếu niên mặc một chiếc áo đầy miếng vá, đang đeo một cái sọt đi vào trong nhà, một ông già lưng còng cũng mặc một chiếc áo đầy miếng vá đi phía trước, bỗng nhiên quay đầu lại hỏi thiếu niên kia.
Thiếu niên kia phấn khởi trả lời: "Ông nội, triều đình phong cho Thứ Sử Nam châu là Dung Bình Quận Vương thành Bình Định Đại tướng quân, Nam châu đã xuất binh, tất cả mọi người đều nói là có hi vọng san bằng phản quân!"
Ông lão hơi suy nghĩ một lát rồi mới hỏi lại: "Người đó là con trai của Ninh Vương đúng không?"
Thiếu niên gật đầu: "Đúng vậy, chính là ngài ấy!"
Ông lão dựa vào cánh cửa, chậm rãi ngồi xuống, nói bằng giọng xúc động: "Ninh vương a, nhớ lại những năm Ninh vương còn sống, làm gì có phản quân chứ? Đều bị Ninh vương san bằng hết rồi, không phải liên tục đánh trận trưng thu lương thực, cuộc sống của mọi người đều rất tốt, đáng tiếc là chết sớm quá. Hiện tại con trai của Ninh vương xuất hiện, thật sự là có hi vọng."
Dân chúng bình thường cũng không biết về sự thật, chỉ sợ ngay cả Thương Triêu Tông đều không nghĩ tới, chỉ dựa vào việc "con trai Ninh vương" cũng làm cho nhân dân của nước Yến xuất hiện sự hi vọng, đều hi vọng y không làm xấu đi thanh danh của Ninh vương.
Thực ra thì phần lớn dân chúng cũng không quan tâm sự sống chết của Ninh vương. Dù sao thì Ninh vương cũng chết rất nhiều năm rồi, họ quan tâm tới cuộc sống của mình hơn. Thế nhưng với tình hình nước Yến hiện tại thì ai cũng đều mong có một người như Ninh vương xuất hiện, dù sao thì kể cả nhà giàu sang đều lo lắng khi nước Yến bị hủy thì sự nghiệp của mình sẽ bị hủy hoại theo.
Đó chính là lòng người, thứ Ninh vương Thương Kiến Bá để lại cho con trai chính là lòng người!
...

Trong ngự thư phòng, Điền Ngữ không dám ngẩng đầu, chỉ dám dùng khóe mắt quan sát sắc mặt của Thương Kiến Hùng mà thôi.
Ông ta cầm một tờ tình báo do Điệp Báo ti đưa tới, ghi chép tình hình của kinh thành mà sắc mặt rất khó nhìn, ngực trập trùng liên tục.
Trên tình báo là những lời nói phấn chấn của dân chúng khi biết Thương Triêu Tông xuất binh, những lời nhớ tới Ninh vương Thương Kiến Bá.
Soạt! Thương Kiến Hùng xé nát tờ tình báo này, thở hồng hộc: "Điêu dân! Một đám điêu dân!" Ông ta tức tới xanh mắt, hai mắt như muốn bốc lửa vậy.
...
"Hơn bốn mươi ngàn xe quân lương đã hoàn toàn được đưa ra Nam châu, không bị ngăn cản, đều được sử dụng trong chiến tranh. Người ở Định châu cũng đã kiểm tra xong, thậm chí còn được bổ sung thêm, hiện tại có khoảng năm mươi ngàn xe quân lương!"
Cung Lâm Sách nhìn vào tin tức trong tay, rồi thông báo cho Long Hưu và Mạnh Tuyên đang ngồi cạnh biết.
Hai người khác lần lượt cầm tin tức này kiểm tra một lần, đều cảm thấy hơi kinh ngạc, thế mà lại không ăn bớt chút quân lương nào của triều đình hay sao?
Mạnh Tuyên kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ lúc trước chúng ta thật sự là hiểu lầm hắn?"
Cung Lâm Sách cười lạnh: "Hiểu lầm cái gì? Lương thực trên xe chẳng lẽ có thể làm giả nữa hay sao?"
Long Hưu hơi suy nghĩ rồi nói với giọng vui mừng: "Dù sao thì hắn vẫn hiểu được đạo lý cơ bản, chỉ mong có thể thuận lợi san bằng phản quân!"
Những câu cuối mang theo giọng điệu than thở, ánh mắt lại nhìn về phía Dịch Thư ở bên ngoài.
Bên ngoài thành Định Châu, một luồng khói bụi đi từ phía xa tới gần, sau đó là những tiếng ầm ầm làm rung động mặt đất.
Tiết Khiếu khi trước đã nhận được tin tức trước, hiện đang ở trên đầu tường thành lập tức méo mặt lại.
Không chỉ có y, mà toàn bộ quan viên châu phủ trong thành đều cảm thấy lo lắng và sợ hãi.

Bình Định Đại tướng quân Thương Triêu Tông đã quyết định để thành Định Châu trở thành nơi tập kết quân đội Nam châu, những quân đội từ biên cảnh Nam châu và phía tây nam vẫn đang liên tục tụ tập tại nơi này. Họ sợ hãi, bởi vì lo lắng Thương Triêu Tông giả vờ tiêu diệt phản quân mà để công chiếm thành Định Châu.
Thế nhưng chuyện không có chứng cớ này ai dám nói lung tung? Còn không thể ngăn cản chuyện này xảy ra nữa chứ.
Chiến sự hiện tại rất khẩn trương, ngay cả quân đội phía tây Nam châu mà Thương Triêu Tông còn không kịp điều động, chỉ có thể dẫn đầu quân đội phía đông Nam châu xuất phát, đề phòng việc tập trung chậm trễ, điều này cũng rất hợp tình hợp lý. Thương Triêu Tông đã nói rằng nơi này là nơi tập trung quân đội tốt nhất, Bình Định Đại tướng quân đã nói rồi, ai dám phản đối chứ? Dám phản đối tương đương với việc làm chậm trễ chiến sự, họ dám sao?
Khí thế của kỵ binh khi lao tới thật sự giống như dời núi lấp biển vậy, sau khi tới ngoài thành thì kỵ binh nhận được lệnh dừng lại, lập tức cả đội quân yên tĩnh như một tòa núi khổng lồ trong khói bụi vậy, chỉ có một chiếc cờ lớn thêu chữ "Thương" còn đang phấp phới trong gió.
Trên tường thành, chưởng môn Vạn Khinh Yên của Tiên Vân phái hỏi Tiết Khiếu đang đứng bên cạnh: "Chi quân đội này có phải là Anh Dương Võ Liệt Vệ không?" Khi thấy Tiết Khiếu gật đầu thì Vạn Khinh Yên khen ngợi: "Chỉ dựa vào tố chất quân đội này, động như sấm sét, tĩnh như xử nữ, tác phong dứt khoát lưu loát cũng thật sự là danh bất hư truyền!"
Khi thấy đối phương không có ý muốn công thành thì Tiết Khiếu không nói nhảm nhiều, nhanh chóng xoay người dẫn một đám người xuống dưới cổng thành, nhanh chóng cưỡi lên chiến mã rồi ra khỏi thành.
"Vương gia đi đường vất vả rồi!"
Khi Tiết Khiếu gặp được Thương Triêu Tông trong đại quân thì y cười ha hả, ngồi trên ngựa chắp tay hành lễ, ánh mắt của y liếc về một nữ tướng cầm thương ở cạnh Thương Triêu Tông.
Vẻ mặt của Thương Triêu Tông vẫn thờ ơ, không thay đổi chút nào sau một quãng đường dài: "Chiến mã, lương thảo đã chuẩn bị xong chưa?"

Tiết Khiếu cảm thấy hơi xấu hổ, thế nhưng vẫn cười trả lời: "Ta đã chuẩn bị đầy đủ lương thảo cho đại quân, chiến mã cũng đã tập trung được ba ngàn con rồi."
Ca Miểu Thủy phóng ngựa ra khỏi hàng, tới giữa hai người, nói giúp Tiết Khiếu: "Đại quân di chuyển khá mệt nhọc rồi, nếu Tiết đại nhân không phiền thì hãy mời vương gia vào thành nghỉ ngơi trước?"
"Không thành vấn đề!" Tiết Khiếu quay đầu ngựa lại rồi đưa tay ra hiệu: "Vương gia, mời!"
Thương Triêu Tông vẫn không để ý tới y, tiếp tục hỏi: "Quân đội Nam Châu của ta tới được bao nhiêu rồi?"
Tiết Khiếu đành phải trả lời: "Hiện tại vẫn chưa tới ba mươi ngàn người, đã hạ trại cách nơi đây hơn năm dặm." Vừa nói y vừa đưa tay chỉ tới một hướng.
Thương Triêu Tông chuyển hướng ngựa, hai chân gõ bụng ngựa, dẫn đầu đi theo hướng Tiết Khiếu vừa chỉ.

Chương 952: Tứ Diệt

Chương 952: Tứ Diệt
Phượng Nhược Nam thúc ngựa đuổi theo, hai mươi ngàn kỵ binh cũng theo sát phía sau.
Một lúc lâu sau, ở lại đây chỉ còn lại bọn người Tiết Khiếu và Ca Miểu Thủy hít bụi, hai người rất khó chịu mà nhìn nhau.
"Thứ gì chứ, ta có lòng tốt chuẩn bị đồ ăn khao quân rồi, thế mà lại không muốn!" Tiết Khiếu không thể nhịn được nữa mà mắng to lên.
Ca Miểu Thủy khoát tay áo, nói: "Được rồi, hiện tại cũng không phải lúc so đo chuyện này, hắn không vào thành thì ngài cũng bớt việc hơn, đồ ăn khao quân hãy chuyển tới quân doanh mà quân đội Nam châu đang hạ trại đi."
Hắn ta cũng không ở đây lâu, dẫn theo mấy tên thái giám đi theo sau đại quân mà hít bụi.
Một lát sau, từ trong thành đi ra một đám người, mang theo heo dê, gà vịt thịt cá, đẩy theo xe rượu đi tới quân doanh quân đội Nam châu...
Tại nơi đóng quân tạm thời của quân Nam châu, hiện tại có khoảng ba mươi ngàn người, sau đó còn có càng nhiều binh lính đi vào nơi đây hơn, mặc dù đám quân này ở gần hơn nhưng vẫn tới chậm hơn nhiều đội quân của Thương Triêu Tông, bởi vì Thương Triêu Tông dẫn đầu kỵ binh đi tới.
Khi Thương Triêu Tông tập hợp với quân đội của mình, lập tức hạ lệnh tranh thủ thời gian mà nghỉ ngơi.
Đồ ăn từ thành Định Châu đưa tới họ đều nhận hết, thế nhưng chỉ ăn đồ ăn, còn rượu thì sai người mang trả lại hết sạch.
Thương Triêu Tông tiếp tục giữ vững quy định đã có từ thời Ninh vương, khi đại quân ra trận thì không được uống rượu, nếu muốn uống cũng chỉ có thể uống rượu mừng công sau khi chiến thắng.

Trên bàn cơm, sau khi đi dạo một vòng nơi đóng quân này thì Ca Miểu Thủy hỏi: "Cần bao lâu mới có thể tập hợp đủ đại quân bốn trăm nghìn người?"
Đối với việc Nam châu đồng ý ra trận thì triều đình rất hài lòng.
Lúc đầu, Nam châu có khoảng tám trăm ngàn quân, thế nhưng khi đó quân đội phần lớn thuộc về Thiên Ngọc môn.
Sau vụ đoạt quyền tại Nam châu thì Thương Triêu Tông cũng có lo lắng của mình, thà tinh chứ không đa (chú trọng chất lượng chứ không quan tâm về số lượng), tám trăm ngàn quân đội đó đã bị Thương Triêu Tông loại gần hết, chỉ giữ lại năm trăm ngàn binh lính.
Ba trăm ngàn quân còn lại chỉ có một số nhỏ là bị giết, số còn lại đều giải tán trở thành dân thường.
Bởi vì Nam châu có tài nguyên rất phong phú nên số quân đội của Nam châu là nhiều nhất trong các chư hầu, thế nhưng cả Nam châu có năm trăm ngàn quân, lại có thể đưa ra bốn trăm ngàn quân đội đi dẹp phản quân làm triều đình không thể không hài lòng được.
So với những chưa hầu có bốn trăm ngàn quân đội mà chỉ điều động hai trăm ngàn quân đội thì Nam châu đã tốt gấp nhiều lần rồi.
Thương Triêu Tông nói: "Bản vương đã hạ lệnh, toàn bộ quân đội hành quân gấp rút, một ngày đi hai trăm dặm!"
Lúc đầu Ca Miểu Thủy sợ Thương Triêu Tông kéo dài thời gian nên mới tới hỏi, khi biết được tin này thì yên tâm hơn nhiều rồi.
Sau khi đại quân nghỉ ngơi đủ thì Thương Triêu Tông hạ lệnh xuất phát.
Ca Miểu Thủy biết được, vội vàng chui ra khỏi doanh trướng, nhảy lên ngựa đuổi tới gần Thương Triêu Tông mà hỏi: "Vương gia, đại quân còn chưa tập trung đầy đủ, tại sao đã xuất phát rồi?"
"Những quân đội tới sau sẽ tập kết ở đây nghỉ ngơi đầy đủ, rồi sẽ tới điểm tập kết tiếp theo. Hiện tại quân tình khẩn cấp, ta phải dẫn binh lính đi tới chiến trường! Với lại đi trước thúc giục châu phủ các nơi, nếu gặp được kẻ nào lười biếng không chuẩn bị đủ thì đừng có trách quân pháp vô tình, giết chết không tha!"
Sau khi nói xong, Thương Triêu Tông tiếp tục dẫn đầu đại quân lên đường.

Cả người Ca Miểu Thủy run lên, vội vàng sai người đưa tin về triều đình, để triều đình nhanh chóng đốc thúc các quan viên tại châu phủ hoàn thành nhiệm vụ. Nếu thật sự rơi vào tay Thương Triêu Tông thì kể cả bị giết cũng sẽ chỉ chết oan chết uổng mà thôi, sẽ không có ai thương tiếc cả!

Cùng với đó hắn ta lại càng yên tâm hơn, nếu như để Thương Triêu Tông dẫn toàn bộ bốn trăm ngàn đại quân lên đường thì thật sự làm triều đình lo lắng, nếu có biến đổi thì sẽ phiền phức hơn nhiều.

Dù gì thì khi triều đình sử dụng quân đội của Nam châu vẫn rất lo lắng, mới sai Ca Miểu Thủy tới đây để giám sát, chỉ cần phát hiện có gì đó không đúng thì lập tức báo cáo lại cho triều đình!

Tới khi hắn ta đuổi kịp Thương Triêu Tông thì lại phát hiện có gì đó sai sai. Quân đội khi tập kết tới đây có phần lớn là bộ binh, làm sao có thể đuổi theo tốc độ của kỵ binh của Thương Triêu Tông chứ? Hầu như đều bị Thương Triêu Tông bỏ lại một khoảng cách rất xa.

Khi hỏi Thương Triêu Tông tại sao lại như vậy thì lý do mà y nói vẫn như cũ.

Có được ba ngàn chiến mã do Tiết Khiếu đưa tới nên kỵ binh của Thương Triêu Tông lại thêm ra ba ngàn kỵ binh theo sau.

Rất nhiều người cũng không phải là kỵ binh, chỉ có thể vừa đi đường vừa học tập cách cưỡi ngựa.

Dưới khí thế hung hãn của Thương Triêu Tông, những châu phủ ven đường nhận được quân lệnh đều liều mạng mà quyên góp đầy đủ chiến mã mà y cần.

Thế nhưng Thương Triêu Tông tạm thời cũng không mang số chiến mã ấy đi, mà chỉ xác nhận số lượng chiến mã, rồi lại tiếp tục lên đường. Số chiến mã đó được để lại cho số bộ binh đang đi phía sau đại quân.

Trên đường đi đều là như vậy!

Ca Miểu Thủy còn thầm khen Thương Triêu Tông là dùng binh thần tốc nữa, nếu như các chư hầu khác đều có ý chí diệt phản quân sôi nổi như vậy, thì còn cần lo lắng phản quân không bị diệt sao?

Tới khi Thương Triêu Tông dừng lại, chính thức xây dựng cơ sở tạm thời tại trong khu vực Tiết châu thì Ca Miểu Thủy mới cảm thấy có điều không đúng!

Bởi vì theo tin tức từ Tiết Khiếu tại Định châu truyền tới, là tại biên giới Định châu đã không thấy quân đội của Nam châu đi tới nữa.
Ngay sau đó, tin tức từ nội gián tại Nam châu cũng truyền tới, sau một hồi hành động thì quân đội của Nam châu cũng yên tĩnh và ổn định trở lại, không có dấu hiệu tiếp tục ra trận nữa.
Theo tin tức dọc đường thống kê được thì Nam châu chỉ điều động khoảng một trăm ngàn quân đội, tình huống này là như nào đây?
Sau khi Ca Miểu Thủy cảm thấy không đúng đã xông thẳng vào quân trướng của Thương Triêu Tông, khi tới ngoài trướng đã thấy Thương Triêu Tông, Mông Sơn Minh và đám tướng lĩnh đang bàn luận ở bên trong trướng.
Đám người trong trướng cũng quay đầu lại nhìn Ca Miểu Thủy đang bị quân lính ngăn cản ở bên ngoài.
Thương Triêu Tông phất tay ra hiệu binh lính lui ra, lúc này thì tu sĩ và quân lính bên ngoài mới cho Ca Miểu Thủy đi vào.
Ca Miểu Thủy đi vào, khuôn mặt hắn ta trở nên bình tĩnh lại, hỏi: "Vương gia, bốn trăm ngàn binh lính đâu rồi?"
Thương Triêu Tông bình tĩnh đáp: "Binh lính còn đang đi đường."
Khí phách của Thương Triêu Tông khác biệt rất lớn với khi trước, khá giống với khí phách của Ninh vương khi trước.
Ca Miểu Thủy trầm giọng nói: "Hình như là không đúng! Theo ta biết được thì quân đội tại Nam châu đã yên tĩnh lại, không còn người ra trận nữa, tính cả số binh lính đang trên đường và tất cả binh lính nơi này mới có khoảng một trăm ngàn người!"
Thương Triêu Tông: "Trăm ngàn đại quân thì sao?"
Ca Miểu Thủy tiến lên hai bước, nhìn chằm chằm vào Thương Triêu Tông: "Vương gia đã nói rằng có bốn trăm ngàn quân đội, ta cũng đã báo với triều đình rồi, hiện tại từ bốn trăm ngàn giảm thành một trăm ngàn, ta biết ăn nói như thế nào với triều đình đây?"
Thương Triêu Tông: "Binh bất yếm trá (chiến tranh không ngại dối lừa) mà thôi, trong triều đình có rất nhiều nội gián, bản vương làm sao có thể tiết lộ bí mật quân sự ra ngoài chứ?"
Ca Miểu Thủy: "Ngô Công Lĩnh đã tụ tập được đại quân khoảng hai triệu binh lính, chỉ với trăm ngàn binh lính làm sao có thể san bằng phản

quân được?"
Thương Triêu Tông: "Trăm ngàn kỵ binh là đủ rồi! Còn có cả năm lộ đại quân của các chư hầu khác nữa sao?"
Trăm ngàn kỵ binh... Ca Miểu Thủy giật mình, lúc này mới hiểu được cách làm của đối phương trong cả đoạn đường này, để toàn bộ quân đội Nam châu có ngựa cưỡi thay đi bộ, nói là có bốn trăm ngàn đại quân cũng chỉ là thủ thuật che giấu mục đích này mà thôi!

Chương 953: Không Diệt Phản Quân, Chỉ Diệt Chư Hầu! (1)

Chương 953: Không Diệt Phản Quân, Chỉ Diệt Chư Hầu! (1)
Thương Triêu Tông không để ý tới hắn ta nữa mà nhìn xung quanh, hỏi: "Những sắp xếp vừa rồi ta nói, đã rõ ràng cả chưa?"
"Rõ!" Các tướng lĩnh đồng thanh đáp.
Sắc mặt Thương Triêu Tông trầm như nước, nói một cách lạnh lùng: "Đại chiến sắp tới, thực hiện tốt quân quy, quân pháp như núi, không thể làm trái! Lập tức truyền lệnh của bản vương cho năm lộ chư hầu, bộ đội của bản vương sẽ là giám quân, chỉ diệt chư hầu, không diệt phản quân! Chiến lệnh Bình Định xuất hiện nơi nào, kẻ chậm trễ không tiến lên, diệt! Kẻ nào tới trễ làm lỡ thời cơ, diệt! Kẻ bỏ chạy trước trận chiến, diệt! Kẻ lười biếng, không biết chiến đấu, diệt!"
"Rõ!" Đám tướng lĩnh đáp ứng rồi rời khỏi doanh trướng.
Chỉ diệt chư hầu, không diệt phản quân! Ca Miểu Thủy sững sờ đứng tại chỗ, tới tận lúc mọi người đã rời khỏi doanh trướng thì hắn ta vẫn chưa lấy lại tinh thần được sau khi nghe "Tứ diệt" kia.
Ở một nơi cách doanh trướng không xa, La Đại An đang đẩy xe lăn của Mông Sơn Minh.
Hoàng Liệt cũng chắp tay đi bên cạnh, ông ta quay đầu nhìn vào bóng lưng còn đang sững sờ nơi đó mà không nhịn được cười. Ngay vừa rồi ông ta cũng mới biết rằng Nam châu chỉ điều động trăm ngàn người ra trận, còn trước đó chỉ là hiện tượng giả dối mà thôi, ngay cả ông ta cũng bị lừa.
"Mông soái, chỉ trăm ngàn kỵ binh có thể quản lý năm lộ chư hầu hay sao?" Hoàng Liệt hơi lo lắng mà hỏi.

Mông Sơn Minh: "Bọn họ dám chống lại quân lệnh hay sao? Kẻ nào không nghe lệnh đánh kẻ đó! Trong hoàn cảnh này, chúng ta dám đánh bọn họ, thế nhưng bọn họ có dám đánh chúng ta không? Trăm ngàn binh lính của chúng ta đều là kỵ binh, bọn họ muốn chạy đều không chạy được!"
"Ha ha!" Hoàng Liệt không nhịn được cười to lên, vỗ tay vài cái: "Có thể ung dung thản nhiên biến trăm ngàn binh lính thành kỵ binh. Hay, quá hay, thật sự là kế sách quá hay!"
Mông Sơn Minh thở dài: "Aiz, vương gia cũng có nỗi lo của mình, cũng có lo lắng giống Hoàng chưởng môn trước đó vậy. Triều đình vẫn đề phòng chúng ta, sau khi kết thúc chiến tranh thì lúc nào cũng có thể qua cầu rút ván. Nếu triều đình cắt đứt lương thảo của chúng ta thì toàn quân chúng ta sẽ bị diệt. Đã có được trăm ngàn chiến mã trong tay thì ít nhất khi đói có thể giết thịt ăn đỡ đói, có thể giúp chúng ta trở về Nam châu. Nếu không phải sợ triều đình lật lọng thì chúng ta cũng không phải làm như này!"
Hoàng Liệt nghe hiểu, nếu xem mười vạn ngựa chiến là lương thảo thì đó là lương thảo mọc chân đi, không cần hao phí nhiều sức người sức vật vận chuyển vừa là công cụ đi đường, vừa trợ sức chinh chiến, diệu không thể tả.
Hoàng Liệt tặc lưỡi khen:
“Mông soái không uổng là Mông soái, trên chiến trường dùng binh như thần, hôm nay ta được mở mang kiến thức.”
Mông Sơn Minh lắc đầu nói:
“Đây không phải ý kiến của ta, là mưu lược của vương gia.”
Hoàng Liệt sửng sốt:
“Vương gia?”
Biểu tình của Hoàng Liệt nghi ngờ như đang nói Thương Triêu Tông có thể nghĩ ra cách diệu vậy sao?
Mông Sơn Minh hiểu ý Hoàng Liệt, dường như nhớ lại điều gì, chậm rãi nói:
“Khi vương gia vừa thành niên nhiều lần lập kỳ công trên chiến trường, nhưng bị tiên vương và lão phu che đi ánh sáng. Trước khi ta thoái ẩn thì

vương gia đã lấy binh lực tầm thường đối kháng Chu Thủ Hiền, dễ dàng cướp quận Thanh Sơn, chuyện này đâu phải trò đùa?”
Hoàng Liệt ngây ra, trầm ngâm gật dầu.
Mông Sơn Minh nói xong khẽ thở dài:
“Ta từng tốn hết tâm huyết chế tạo Anh Dương Võ Liệt vệ, đối với kỵ binh thì ngựa chiến là nửa mạng sống của mình, ta chưa từng nghĩ sẽ giết ngựa chiến. Vương gia cũng bị buộc bất đắc dĩ, vừa không thể xem Đại Yên thua mất vừa phải đề phòng bên triều đình, cũng phải để lại hậu chiêu. Ngựa chiến cũng là thực lực của Nam châu, nhưng tướng sinh thì còn có thê nhi già trẻ cần mình về, ngựa chiến thì không cần. Hy vọng đi, hy vọng không đến lúc bất đắc dĩ thì không cần làm như vậy.”
Hoàng Liệt gật đầu tỏ vẻ hiểu nhưng thật ra không có tình cảm với ngựa chiến sâu trong Mông Sơn Minh, gật đầu ra vẻ hiểu mà thôi.
Hoàng Liệt hỏi:
"Không diệt phản quân, chỉ diệt chư hầu thì là ý kiến của Mông soái đúng không?”
Mông Sơn Minh cười khổ nói:
“Không tính là ý kiến gì, đây chỉ là chiến pháp.”
Hoàng Liệt khó hiểu hỏi:
”Ngưu Hữu Đạo nói cho ta biết đây là cơ mật, nhưng tại sao trước tiên công khai?”
Mông Sơn Minh giải thích rằng:
“Phản quân Thương châu đang âm thầm theo dõi biến động, chưa có động tĩnh gì, làm vậy là vì dao động sĩ khí bên ta trước khi đánh nhau! Người ngựa năm đường chư hầu liên tục thua, lòng quân dao động như trò đùa con nít, e rằng vừa ra chiến trường đã muốn chạy trốn, không chịu dốc sức ra. Nói rõ quân pháp là để cho họ biết lần này không phải trò đùa, cắt đứt ý nghĩ đụng trận bỏ chạy của họ, cũng có thể nói là vì ủng hộ sĩ khí!"
Hoàng Liệt ồ lên, cuối cùng đã hiểu. Hoàng Liệt không am hiểu quân ngũ chinh chiến, không vạch rõ ra thì đúng là không hiểu nổi.
Ánh mắt Hoàng Liệt vô tình nhìn Công Tôn Bố lĩnh hai đệ tử chui ra từ trướng bồng không xa, biết người này có nhiệm vụ kịp lúc truyền đạt tình hình đại quân cho bên Ngưu Hữu Đạo.

“Ta nhận được tin Ngưu Hữu Đạo đã sớm rời khỏi Nhà Tranh sơn trang, bằng vào tài đến đi tự do của hắn thì lẽ ra đã sớm đến đây, vì sao bây giờ không thấy bóng người? Đại chiến thế này sao hắn có thể không xem là gì, không theo quân? Mông soái có biết hắn đi đâu không?”
Mông Sơn Minh dở khóc dở cười, lắc đầu thở dài:
“Hoàng chưởng môn hỏi ta? Vị Đạo gia này làm việc luôn như lọt vào trong sương mù, không đến phút cuối không thấy sự thật, không ai hiểu rõ được hắn rốt cuộc muốn làm gì, ta cũng không biết nên đi tìm ai hỏi tung tích của hắn."
Bây giờ Hoàng Liệt đã có cảm nhận rất sâu sắc về điều này. Bà nội nó, đại quân Nam châu xuất chinh bình định, chuyện lớn như vậy mà tên khốn kia giấu Đại Thiền sơn kín kẽ không lộ tiếng gió, việc đến trước mắt mới kêu Đại Thiền sơn ra chiến trường liều mạng, hù nguyên cao tầng Đại Thiền sơn sợ đến run bắn. Lúc mới nhận được tên đám người Đại Thiền sơn luống cuống hết sức.
Vì chuyện đó nghĩ tới nghĩ lui cũng rất bất đắc dĩ, lúc trước toàn Đại Thiền sơn không ai xem hiểu tên kia muốn làm gì, đông làm này tây làm kia, giờ còn chặn quân lương của triều đình, mắt đi mày lại với Hàn Tống, ai ngờ đi một vòng cuối cùng buộc triều đình đưa cho binh quyền bình định.
Nói thật thì đến hiện tại Hoàng Liệt vẫn không làm rõ được quá trình cụ thể là thế nào, cứ cảm thấy còn có vấn đề gì đó. Cố tình Đại Thiền sơn tin tưởng tiểu tử đó, vội vàng lên chiến trường liều mạng.
Hoàng Liệt ngẫm lại cảm thấy thật hồ đồ kỳ quặc nhưng vẫn răm rắp tin tên kia, tin tưởng trận chiến này chắc chắn thắng. Hoàng Liệt lắc đầu thở dài quay sang nhìn Ca Miểu Thủy.
Trong đại trướng trung quân, Ca Miểu Thủy giữ bộ mặt thẫn thờ hụt hẫng chậm rãi đi ra, nỗi lòng phức tạp.
Không diệt phản quân, chỉ diệt chư hầu!
Cách đơn giản như thế mà sao trên dưới triều đình không một ai nghĩ ra? Triều đình hoàn toàn có thể từ các châu phủ chỉnh đốn ra một đám người ngựa làm điều này, không cần xem sắc mặt của Nam châu.
Nhưng Ca Miểu Thủy ngẫm lại biết mình nghĩ nhiều, có một số việc người ngựa Nam châu dám làm nhưng bên triều đình chưa chắc dám

làm.
Người ngựa tập kết từ các châu phủ dám khai chiến với chư hầu không? Ai dám nêu ra ý kiến như vậy, có vị tướng lĩnh nào dám nhận trách nhiệm đó? Đắc tội người đứng sau lưng năm đường chư hầu, dù qua được ải này rồi có ai không lo sau đó bị trả thù?
Nghĩ rõ nguyên do trong đó xong Ca Miểu Thủy chỉ có thể ngửa đầu thở dài, sải bước đi nhanh báo tin cho triều đình.
Người ngựa Nam châu đến sau tham dự bình định sau đó được tọa kỵ thay đi bộ thì lục tục tới tập kết chỗ Thương Triêu Tông.
Mười vạn người ngựa không tập kết hết, có một nhóm lĩnh mệnh tham gia vào việc hộ tống năm vạn xe lương thảo, đây là nhu yếu phẩm cho đại quân lấp đầy bụng sau khi địch ta giao chiến.

Chương 954: Không Diệt Phản Quân, Chỉ Diệt Chư Hầu! (2)

Chương 954: Không Diệt Phản Quân, Chỉ Diệt Chư Hầu! (2)
Phủ thành Bắc châu, sau khung cửa sổ tòa tháp cảo, Bành Hựu Tại ngắm nhìn cả tòa phủ thành.
Phong Ân Thái leo lên tháp đến bên cửa sổ:
“Sư huynh, đã xác nhận rồi, Nam châu thật sự sắp bình định.”
Bành Hựu Tại lặng im một lúc rồi chậm rãi nói:
“Nay xem ra rời khỏi Nam châu chưa chắc là việc xấu.”
Phong Ân Thái hiểu ý của Bành Hựu Tại nhưng không dám khẳng định rốt cuộc là chuyện tốt hay xấu, vì sự việc biến đổi quá bất ngờ.
Lúc Thiên Ngọc môn mới bị đá ra Nam châu đến Bắc châu có thể nói là hận Ngưu Hữu Đạo nghiến răng, xem tình huống lúc đó Bắc châu không tốt bằng Nam châu. Họ mới đến đã phải đối mặt tình hình giằng co với đại quân nước Hàn, họ không có cách nào, bị buộc bất đắc dĩ, vì tình thế căng thẳng nên không rảnh tìm Ngưu Hữu Đạo tính sổ.
Sau đó biết Ngưu Hữu Đạo gặp chuyện, Thiên Ngọc môn rất vui vẻ la hay.
Ai ngờ quay đầu người ngựa Nam châu trực tiếp công chiếm địa bàn ba quận Định châu, mở rộng địa bàn, triều đình còn mặc nhận.
Thế là có người hối hận nói tại sao Đại Thiền sơn có thể ở chung tốt đẹp với Ngưu Hữu Đạo mà chúng ta thì không thể, nếu không thì ích lợi ba quận đã thuộc về Thiên Ngọc môn, không cần bị đuổi đến Bắc châu.
Lúc ấy có nhiều người hối hận.
Ai ngờ chưa hối hận bao lâu bên trong nước Yến nổi lên phản loạn, giờ Nam châu ra binh bình đình. Ai có con mắt hơi sáng chút đều biết hung

hiểm trong đó, Thiên Ngọc môn trốn đến Bắc châu ít nhất tránh thoát một kiếp.
Họa mà phúc lặp đi lặp lại, gần đây Nam châu luôn đứng trên đầu sóng ngọn gió, Phong Ân Thái không dám vui mừng quá sớm, cảm giác sư huynh vui mừng thùng rỗng kêu to, dường như đang tự an ủi mình vì quyết định chống đối Ngưu Hữu Đạo ngày xưa.
Phong Ân Thái thầm cảm khái, vị huynh đệ kết nghĩa trời giáng đó thật khó định nghĩa, hắn như con quay không dừng lại được.
Hoàng cung đại nội Yến Kinh dưới màn đêm, trong ngự thư phòng sáng rực ngọn đèn.
Thương Kiến Hùng dựa bàn phê duyệt tấu chương, từ mặt nào đó thì ông đúng là vị hoàng đế cần chính. Thương Kiến Hùng cũng muốn chứng minh cho tất cả người trong Đại Yên rằng mình là hoàng đố tốt, nhưng mặc cho ông cần mẫn thế nào thì Đại Yên như bốn phía hở gió.
Điền Vũ đứng một bên cầm tấu chương Ca Miểu Thủy gửi đến, đọc lên: "Không diệt phản quân, chỉ diệt chư hầu?"
Nghe nói Nam châu mới ra mười vạn người ngựa, lúc trước báo lên bốn mươi vạn người chỉ là thủ thuật che mắt, mục đích là để lừa lấy ngựa chiến, cũng vì khiến châu phủ dọc đường họ đi chịu cung cấp vật tư sung túc cho mười vạn người ngựa, Thương Kiến Hùng dừng bút.
Nghe Thương Triêu Tông dùng quân pháp nghiêm minh thì Thương Kiến Hùng ngạc nhiên ngước đầu lên hỏi.
Điền Vũ đọc tấu chương xong buông nó xuống, hơi khom người nói: "Đúng vậy, mười vạn đại quân Nam châu chỉ làm chấp pháp đốc quân, không diệt phản quân, chỉ diệt chư hầu. Nêu ra cách diệt bốn hướng, người ngựa chư hầu nếu dám trái quân lệnh bình định thì xem như chung tội với phản quân, đường nào chống lệnh là đại quân Nam châu sẽ tiêu diệt đường đó.”
Thương Kiến Hùng suy nghĩ thấu ẩn ý trong đó, chậm rãi buông bút kiệt sức dựa vào lưng ghế, biểu tình khó tả, rất phức tạp, có hiểu ra, có khen ngợi, có bi hận.
Một lúc lâu sau Thương Kiến Hùng cười khẩy nói:
“Cho ba vị kia xem, cầm tấu chương đưa cho ba vị kia, để bọn họ xem ba đại phái của mình tiện cỡ nào. Kêu không đi, có phải muốn người ta

quất bằng roi mới chịu đi? Một đám tiện nhân!"
Thương Kiến Hùng nói xong nhắm mắt lại, trước mắt như thấy tấu chương trong kinh hằng ngày của Điệp Báo Ti, như nghe lời bàn tán bách tính trong kinh tràn đầy mong chờ người ngựa của Thương Triêu Tông thành công bình định.
Theo tin tức mới nhất Điệp Báo Ti đưa đến thì lời nói giống như vậy không chỉ có trong kinh thành, đã dẫn đến gợn sóng toàn Đại Yên.
Đương nhiên Thương Kiến Hùng hy vọng thành công bình định, nhưng không biết trút ra nỗi đau khổ giãy dụa trong lòng với ai. Năm đó nhiều người nói ngai vàng này không thuộc về Thương Kiến Hùng, ông muốn chứng minh đó đều là tin đồn, nếu để người ta cảm thấy ông không bằng cả nhi tử của Ninh Vương thì ông biết giấu mặt đi đâu?
Trong một tòa đình viện trong cung, chưởng môn ba phái ngồi quanh bàn uống rượu, luôn chia sẻ tin tức ba bên nhận được.
Điền Vũ sai người đưa tấu chương đến ngay vào lúc này.
Long Hưu là người thứ nhất cầm lấy xem, đọc xong ngồi sững sờ thật lâu, mắt như bị nội dung trong tấu chương hút mất hồn.
Thấy Long Hưu hoảng hốt, Mạnh Tuyên hỏi:
“Chuyện gì vậy?"
Long Hưu khép tấu chương lại ném cho Mạnh Tuyên.
Mạnh Tuyên nhận lấy mở ra xem, nét mặt đông lại.
Cung Lâm Sách đặt ly rượu bên môi, liếc Long Hưu lại ngó Mạnh Tuyên, sau cùng hỏi thái giám đưa tấu chương đến:
“Có chuyện gì?”
Thái giám khom người nói:
"Nô tài không biết, đại tổng quản sai nô tài chờ ba vị chưởng môn trả lời, hỏi ba vị chưởng môn có đồng ý quân pháp trong tấu chương không?”
Long Hưu cười khổ lắc đầu than thở:
“Tưởng đâu tên kia sửa tính thật sự muốn đi liều mạng, ồn ào nửa ngày rốt cuộc vẫn buộc năm đường chư hầu liều mạng."
Tình huống gì?
Cung Lâm Sách không nhịn được giật lấy tấu chương trong tay Mạnh Tuyên, nhanh chóng đọc xem nội dung thế nào.

Không nhìn không biết, xem xong Cung Lâm Sách cũng ngây người lẩm bẩm:
“Không diệt phản quân, chỉ diệt chư hầu . . ."
Ba người có thể làm chưởng môn của ba đại phái thì không phải đồ ngốc, lúc trước họ cố ý kêu năm vị trưởng lão đến là vì sao? Tất nhiên là vì thầm biết rõ vài điều, biết có người giữ thực lực không chịu dùng sức.
Nhưng biết thì thế nào? Tình thế của nước Yến đã là nguy cơ trùng trùng, giết mấy vị trưởng lão để gây hỗn loạn nội bộ ba đại phái sao?
Giờ Nam châu đột nhiên chơi chiêu này, ba vị chưởng môn không biết có nên vui không.
Năm người kia vì giữ thực lực tìm đủ cách khiến Nam châu ra tay, kết quả Nam châu vừa hành động đã buộc họ góp sức. Lòng vòng một hồi trở về điểm xuất hiện, không biết năm người có cảm giác tự bê đá đập chân mình không.
Năm người cùng Nam châu dốc sức đấu rất đặc sắc, ba vị chưởng môn thấy đau chân giùm họ.
Đang yên lành, các ngươi thành thật góp sức thì tốt rồi, giờ hay lắm, vừa phải bỏ sức ra còn không được lợi gì. Không bình định được thì các ngươi mất mát lớn, bình định thành công thì bị Nam châu chiếm tiếng thơm.
Đạo lý rõ ràng, lúc trước năm đường chư hầu liên tục xuất sư bất lợi, hiện tại đánh thắng là vì Nam châu thống soái giỏi, tuy vẫn là năm đường chư hầu bán mạng nhưng công lao toàn thuộc về Nam châu.
Ba vị chưởng môn nhìn nhau, không biết nên nói cái gì.
Vì giữ gìn nước Yến, vì ích lợi của ba đại phái, ba người không có ý kiến với quyết định của Nam châu. Nhưng vì sao cảm giác ba đại phái chịu thiệt, Nam châu kỹ cao một bậc?
Mạnh Tuyên cười buồn bưng ly rượu lên uống:
“Ài, ta không ý kiến gì."
Long Hưu và Cung Lâm Sách cũng không phản đối. Thái giám hiểu ý lùi xuống, xoay người đi.
Trong doanh trướng, trưởng lão Thi Thăng của Tiêu Dao cung và Tô Khải nhìn nhau trân trân.

Lặng im một lúc Thi Thăng lại cúi đầu nhìn quân pháp bình định trong tay, hai hàng chân mày dính vào nhau, biểu tình buồn bực.
Một lúc lâu sau Thi Thăng ngước đầu lên hỏi:
“Người ngựa Nam châu thật sự dám ra tay với người ngựa Hạo châu?”
Tô Khải Đồng nói:
“Thi trưởng lão, câu này không nên là ngài hỏi ta, phải là ta hỏi ngài mới đúng. Nam châu dám ra tay với người ngựa trợ lực của ba đại phái thật không?”
Thi Thăng thở hắt ra, biết giải thích làm sao bây giờ? Quan trọng là ba đại phái không có ai nhảy ra chỉ trích việc này được, vì nước Yến sắp mất, ba đại phái sắp bị phản quân quay như dế rồi. Nam châu không nói là ra tay với ba đại phái, chỉ bảo chấp hành quân pháp với chư hầu ngáng chân việc bình định, hành động này là bảo vệ nước Yến, bảo vệ ích lợi của ba đại phái, Thi Thăng làm trưởng lão ba đại phái có thể công nhiên đứng ra chỉ trích sao?
Thi Thăng phất tay nói:
“Ngươi hãy trả lời câu hỏi của ta trước.”

Chương 955: Chém!

Chương 955: Chém!
Mắt Tô Khải Đồng lóe tia sáng, đã hiểu Thi Thăng không dùng việc này bắt bẽ tiểu vương gia được, bị bên tiểu vương gia bóp cổ.
Tô Khải Đồng nhớ đến sâu xa giữa mình và hệ Ninh Vương, tiểu vương gia bắt đầu giương cánh bay lượn, thật không biết nên thấy vui hay không.
Tô Khải Đồng ngẫm nghĩ tìm từ, chậm rãi nói:
“Công khai quân pháp không phải trò đùa, Thi trưởng lão, ta không biết người khác thế nào nhưng rất hiểu rõ Mông Sơn Minh, quân pháp như núi, ai dám trễ nãi chiến sự thì Mông Sơn Minh không có gì dám hay không. Nếu gác ba đại phái qua một bên, người ngựa Hạo châu dám làm trễ nãi chiến sự thì người ngựa Nam châu chắc chắn sẽ chấp hành quân pháp!"
Lúc này bên ngoài có người la:
“Báo!"
Một tờ tình báo đưa vào tay bên này, báo rằng Nam châu không xuất động bốn mươi vạn người ngựa mà chỉ có mười vạn người.
Hai người ngó nhau.
Thi Thăng hỏi dò:
“Ngươi mang đến hai mươi vạn người ngựa Hạo châu thì sợ gì bị mười vạn người ngựa của hắn uy hiếp?”
Tô Khải Đồng gõ tờ giấy trên tay nói:
“Thi trưởng lão, đó là mười vạn kỵ binh! Đến đi như gió, là Anh Dương Võ Liệt vệ. Không phải có sợ uy hiếp của hắn hay không mà là uy hiếp thật sự.”
Thi Thăng ngần ngừ hỏi:
“Nếu năm đường chư hầu đều kéo dài ra binh thì sao?”

Tô Khải Đồng hỏi:
“Thi trưởng lão vẫn nghĩ người ngựa Nam châu không dám chấp hành quân pháp? Nếu ta là thống soái Nam châu thì sẽ giết một người răn trăm người! Ai cách người ngựa Nam châu gần thì là người xui xẻo đầu tiên, chúng ta ở gần nhất!”
Thi Thăng rối rắm chần chừ.
Mùi vị này rất khó chịu. Ngang nhiên chống đối quân lệnh của Bình Định đại tướng quân là điều không thể nào, nước Yến và ba đại phái đều gặp phải thế cục này rồi còn dám ngang nhiên kháng lệnh sao? Thân phận của Thi Thăng là trưởng lão ba đại phái, cho lá gan cũng không dám làm như vậy, cùng lắm chỉ dám bằng mặt không bằng lòng kéo dài.
Nhưng đối phương muốn mạnh bạo với Thi Thăng. Nếu người ngựa Nam châu thật sự chấp hành quân pháp, người ta chiếm tình và lý, người Nam châu phát động tiến công thì bên Thi Thăng chống cự không được, không chống cự cũng không được. Không đi đổ máu với phản quân ngược lại đánh nhau với người ngựa bình định của triều đình, bên Thi Thăng không nắm chuôi tình hay lý được, vẫn câu cũ, thân phận của Thi Thăng là trưởng lão ba đại phái.
Vào phút then chốt đụng phải chuyện như vậy thì triều đình hay ba đại phái đều sẽ không nói đỡ cho Thi Thăng.
Nhưng Thi Thăng vẫn không cam lòng hỏi:
“Nếu né tránh thì sao?”
Tô Khải Đồng nói:
"Thi trưởng lão, hai mươi vạn người ngựa, động tĩnh lớn như vậy tránh chỗ nào? Nhiều người ăn dùng đều cần cung cấp vật tư, không cách nào tránh được. Người ta có bốn chân, còn chúng ta đa số là hai chân, chạy thắng người ta được không? Chúng ta không thể xé lẻ trốn đi, nếu làm vậy thì cái quần cuối cùng cũng bị mất, tỏ rõ mình né đánh trận, trưởng lão sẽ ăn nói thế nào với ba đại phái?”
Thi Thăng đi qua đi lại.
Nam châu nắm lệnh thống soái Bình Định đại tướng quân làm Thi Thăng rất khó chịu, chửi thầm những người quyết định thả binh quyền cho Nam châu.
Bên ngoài bỗng nhiên lại truyền vào tiếng la:

“Báo!"
Lần này đưa vào không phải tình báo mà là mệnh lệnh do bộ hạ Bình Định thống soái truyền xuống: Mệnh cho người ngựa Hạo châu lập tức phát binh Lạc Hà lĩnh, không tiếc mọi giá đánh hạ quan ải bị phản quân chiếm cứ. Sau đó đại quân Hạo châu toàn tiện thẳng tiến tấn công áp chế người ngựa của phản quân ở phía đông Thiên Lý giang, phòng thủ bên sông, thu thập khống chế tất cả cầu, thuyền qua sông, không cho phản quân có cơ hội tiến tây nữa, phối hợp bốn đường đại quân khác bao vây tiễu trừ phản quân!
"Báo!"
Muốn bên này không tiếc mọi giá phát động tấn công, Tô Khải Đồng và Thi Thăng đang bàn bạc có nên chấp hành lệnh chia quân không ai ngờ quân lệnh mới đã đến.
Quân lệnh mới cho họ thời gian ba ngày, trong vòng ba ngày nếu không bắt được quan ải Lạc Hà lĩnh coi như né chiến, chờ chiến, người ngựa đốc quân chấp pháp Nam châu sẽ phát động tổng tấn công với đại quân Hạo châu ngay!
Ba quân lệnh liên tiếp truyền đến, cái sau hùng hổ hơn cái trước, không có đường bàn lại, Thi Thăng hận nghiến răng.
Người ngựa bốn đường chư hầu khác cũng lục tục nhận được quân lệnh của Bình Định đại tướng quân.
Mệnh người ngựa Cung châu Từ Cảnh Nguyệt phát binh Nguyên châu bị phản quân Thương châu chiếm cứ, cắt đứt cung cấp vật tư từ đường biển của phản quân, từ phía nam chặn đường dồn ép phản quân.
Mệnh người ngựa Đồ châu An Hiển Triệu từ mạn bắc phát động tổng tấn công, chặn đường dồn ép phản quân.
Mệnh người ngựa Phục châu Sử Tân Mậu từ mặt đông phát động tổng tấn công, chặn đường dồn ép phản quân.
Mệnh người ngựa Trường châu Trương Hổ đột phá từ Đương Môn sơn, đại quân tiến thẳng vào lòng phản quân, tùy thời nghe lệnh phối hợp bốn người ngựa hợp vây tấn công.
Mệnh lệnh tương đương với tổng tấn công bốn hướng vào phản quân, khiến phản quân không rảnh tay, phái một đường người ngựa chọc thẳng vào quấy rối.

Quân lệnh đều có giới hạn thời gian, yêu cầu lúc này thì đạt đến mục đích chiến lược chiến thuật.
Nhưng năm người ngựa đều đang chờ xem.
“Hay cho không diệt phản quân chỉ diệt chư hầu!"
Trong quân trướng bên bờ sông, La Chiếu chụp tình báo xuống mặt bàn, bước tới trước bản đồ trầm giọng nói:
“Ngô Công Lĩnh làm ăn kiểu gì? Vì sao không thu súc binh lực, chẳng lẽ muốn năm bè bảy mảng, ngồi chờ bị càn quét sao?"
Văn Du nói:
“Ý của bên kia là chờ xem tình hình.”
La Chiếu quay đầu nói:
“Rải rác binh lực thế này thì không thể kéo dài với người ngựa bình định của nước Yến. Liên lạc với nước Hàn ngay, cùng nhau đốc thúc Ngô Công Lĩnh!”
“Rõ!”
Một ngày đã qua, người ngựa Hạo châu chưa nhúc nhích.
Thương Triêu Tông ở trên chiến trường làm việc như sấm sét, Nam châu đã tập kết năm vạn thiết kỵ đợi mệnh ngay lập tức xuất phát lao thẳng đến người ngựa Hạo châu, bày ra sự quả quyết.
"Báo!"
Quân tình đưa đến, Tô Khải Đồng cầm xem sau đó mặt biến sắc.
Tô Khải Đồng nói với Thi Thăng:
“Thi trưởng lão, người ngựa Nam châu với thế sấm sét xông hướng chúng ta, chốt chặn chúng ta bày dọc đường đều bị quét sạch, giết ngàn người của ta. Thi trưởng lão, chuyện này tuyệt đối không phải trò đùa, thật sự muốn ra tay với chúng ta!”
Thi Thăng giật lấy quân tình xem xét sau đó tái mặt, giọng căm hận nói:
"Một đám không biết sống chết, dám càn rỡ như vậy!”
Lúc trước Thi Thăng còn ôm lòng may mắn muốn xem tình hình ra sao, nhìn xem Nam châu có dám động vào người ngựa của mình thật không, ai ngờ không cần ba ngày, chỉ một ngày Nam châu đã đằng đằng sát khí xông đến.
Thi Thăng xé nát tờ giấy trong tay, bực bội phất tay.

Đại quân Hạo châu lập tức xuất phát hướng quan ải Lạc Hà lĩnh, người ngựa phía trước nhận mệnh lệnh liền tấn công Lạc Hà lĩnh.
Thủ quân ở Lạc Hà lĩnh không nhiều, chẳng qua bên này không muốn dùng sức, cứ lo giữ thực lực, giờ đánh thật, trả giá hơn ngàn người tử thương chỉ mất nửa ngày là đánh chiếm thành công.
Đại quân Hạo châu rầm rộ và quan ải Lạc Hà lĩnh rồi ra hướng khác xông vào phản quân ở phía sau.
Thiết kỵ Nam châu hầu như rượt theo ngay sau mông người ngựa Hạo châu, tựa như gác đao lên cổ người ngựa Hạo Châu buộc họ tấn công quân địch.
Một tướng lĩnh vào quân trướng của Thương Triêu Tông, bẩm báo:
“Bẩm vương gia, trưởng lão Tiêu Dao cung Thi Thăng đến!”
Mấy người trong trướng nhìn nhau, biết đối phương đến khởi binh hỏi tội, tất cả cùng nhìn Thương Triêu Tông.
Mặt Thương Triêu Tông không biểu tình nói:
"Ngăn lại, đuổi ra xa, nếu dám xông vào thì kêu tu sĩ Tấn, Vệ, Tề bắt lấy!”
Sau đó quả nhiên Thi Thăng tự tiện xông vào và đúng là bị bắt giữ.
Ngoài trướng, Thi Thăng trợn to mắt rít gào:
“Thương Triêu Tông, gan chó của ngươi to lắm, dám động vào ta!”
Hai đệ tử đi cùng cũng bị tu sĩ ba nước tây bắt giữ.
Thi Thăng định lấy chuyện thủ vệ chốt chặn bị giết đến sinh sự làm Thương Triêu Tông mất mặt, ai ngờ y to gan lớn mật dám bắt giữ ông.
Tu sĩ ba nước tây sớm gai mắt đám khốn kiếp này, lúc trước bị đám chó chết này hố thảm, vì vậy xúm lên nhanh gọn bắt ba người.

Chương 956: Rất Có Phong Phạm Vương Giả (1)

Chương 956: Rất Có Phong Phạm Vương Giả (1)
Nghe tiếng mắt bên ngoài đám người trong trướng nhìn nhau.
Thương Triêu Tông hỏi:
“Bốn người ngựa khác chưa có động tĩnh gì sao?”
Một tướng lĩnh bẩm:
“Trước mắt chưa nhận được tin có động tĩnh gì.”
Thương Triêu Tông lạnh lùng nói:
“Xem ra bản vương không giết người tế cờ là không được. Bắt kẻ ở bên ngoài gầm rống làm loạn lòng quân ra . . . chém!”
Lời vừa thốt ra mọi người trong lều giật nảy mình, Ca Miểu Thủy, Hoàng Liệt xoe tròn mắt tưởng mình nghe lầm.
Mông Sơn Minh lên tiếng như muốn nói hãy suy nghĩ xét kỹ lại:
“Vương gia . . .”
Nhưng bị Thương Triêu Tông lạnh lùng liếc qua Mông Sơn Minh nuốt ngược lời đến bên môi.
Thương Triêu Tông phất áo choàng vướng chân vướng tay ra sau, vươn tay rút một cây tên lệnh từ ống tên trên bàn, mạnh vung tay ném tên ra ngoài trướng.
Mọi người nhìn tên lệnh bay cái vèo xẹt qua không trung rớt xuống ngoài trướng, cắ xéo trên cỏ.
Giọng Thương Triêu Tông leng keng khiếp hồn người quát lớn:
“Chém!”
Tiếng la ngừng, tiếng gầm của Thi Thăng im bặt. Ba sư đồ bị đè chựt ngơ ngác nhìn tên lệnh cắm trên cỏ.
Tu sĩ ba nước tây bắt giữ ba sư đồ cũng trân trân nhìn tên lệnh.

Hơi có thường thức đều biết tên lệnh này được ném ra có ý nghĩa thế nào, hành quyết ngay!
Đao phủ thủ thường theo đại quân lập tức từ hai bên vọt tới.
Hai đệ tử đắc tội sợ hãi dựng đứng lông tơ, hét rầm lên nhắc nhở sư phụ hóa đá của mình:
“Sư phụ!”
Thi Thăng thật sự ngây người.
Thương Triêu Tông dám giết ông?
Mãi đến nghe tiếng nhắc nhở vang bên tai Thi Thăng mới dời mắt khỏi tên lệnh, phát hiện đao phủ thủ đã xông tới.
Hai bóng người trước mắt né sang một bên, đao phủ thủ cướp người từ tay tu sĩ ba nước tây.
Tu sĩ ba nước tay thuận thế thả ba sư đồ ra, cùng lùi lại, bọn họ không vui sướng khi người gặp họa mà tràn đầy nghi ngờ. Đó là trưởng lão của Tiêu Dao cung, Thương Triêu Tông dám giết sao?
Trong khoảnh khắc ba sư đồ đã bị ấn quỳ dưới đất, ghì đầu họ xuống.
Thi Thăng chợt nhận ra sắp xảy ra điều gì, nằm mơ cũng không ngờ sẽ có ngày này, đường đường là tu sĩ mà sắp chết vào tay một đám kiến.
Khóe mắt Thi Thăng muốn nứt ra, căm hờn rống to:
“Thương Triêu Tông, tiểu nhân con kiến kia, ngươi muốn làm gì? Ta mệnh cho ngươi thả ngay . . .”
Tiếng quát ngừng bặt.
Quân lệnh như núi, đao phủ thủ huơ đao chém không chút do dự, tay giơ đao sau đó ba suối máu nóng phun ra nhuộm cỏ xanh thành màu đỏ thắm. Ba cái đầu rớt xuống đất trước mắt bao người.
Không biết bao người hút không khí lạnh:
“Ui!”
Tu sĩ ba nước tây xem ngây người, sững sờ tại chỗ.
Trong trướng. Cơ mặt Hoàng Liệt co giật liên tục. Nhân vật cấp bậc như Thi Thăng tùy tiện một người đến là Đại Thiền sơn sẽ hết sức cung kính chiêu đãi vậy mà bị Thương Triêu Tông chém, thật sự chém chết rồi?
Hoàng Liệt càng muốn gầm rú là ai cho vị này lá gan lớn như vậy?
Ngưu Hữu Đạo không có mặt, lỡ xong chuyện Tiêu Dao cung cho rằng là Đại Thiền sơn chống lưng sau vụ này thì sao?

Ca Miểu Thủy nhướng cao hai hàng chân mày thật lâu, mắt dần chuyển sang nhìn khuôn mặt Thương Triêu Tông. Lúc trước Ca Miểu Thủy muốn ngăn cản nhưng ngẫm nghĩ lại thôi, bên Thương Triêu Tông mâu thuẫn với ba đại phái không phải chuyện xấu cho triều đình. Nhưng trong lòng Ca Miểu Thủy vẫn vô cùng rung động, y đang nghĩ nếu là bệ hạ thì có dám làm như vậy không?
Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn im lặng rũ mi mắt xuống, thầm than quả nhiên là cha nào con nấy.
Phượng Nhược Nam đứn bên cạnh từ từ quay đầu nhìn Thương Triêu Tông, tim đập nhanh, hôm nay nàng được cảm nhận sâu sắc cái gì gọi là sát phạt quyết đoán!
Công Tôn Bố đứng trong góc cũng giật nảy mình.
Thương Triêu Tông trầm giọng nói:
“Đưa đầu người cho Tô Khải Đồng!”
Mọi người lục tục tỉnh táo lại.
Ngoài lều có người nhanh tay xách ba cái đầu đi, xác chết bị nâng đi xử lý.
Trong lều, Thương Triêu Tông lại ra một quân lệnh:
“Mười hai quân lệnh, cách ba canh giờ phát một lần, mãi đến khi nào các đường người ngựa chấp hành thì thôi!”
Trong quân trướng đại quân Hạo châu, ba cái khay phủ vải trắng dính máu đưa đến trước mặt Tô Khải Đồng.
Tô Khải Đồng nhìn ba quân sĩ đến từ Nam châu lại ngó khay trong tay ba người, xem tình hình này biết ngay khay đựng đầu người, nhưng không biết là đầu của ai.
Tô Khải Đồng không phải loại người luống cuống, càng sẽ không biểu hiện ra hốt hoảng. Tô Khải Đồng chậm rãi đến gần, tùy tay vén vải trắng đậy khay chính giữa lên.
Không vén thì thôi, vén lên xem làm Tô Khải Đồng trợn to mắt, chớp chớp, sau đó hét lên giật mình liên tục thụt lùi đụng vào cạnh bàn phía sau.
Mặt Tô Khải Đồng tá nhợt chỉ vào cái đầu Thi Thăng, không biết nên nói cái gì:
"Các ngươi . . ."

Tô Khải Đồng không thể ngờ Thương Triêu Tông sẽ chơi chiêu ra oai phủ đầu với mình, thật sự giết Thi Thăng. Thương Triêu Tông rõ ràng cảnh cáo Tô Khải Đồng đây là vết xe đổ!
Trước đó Thi Thăng còn nói đi chuyến này sẽ cho Thương Triêu Tông biết tay, kết quả chỉ còn đầu trở lại.
Không bao lâu sau chưởng môn ba phái trấn thủ Hạo châu nghe tin chạy tới, ngắm nghía ba cái đầu khiến người giận sôi. Có mấy đệ tử Tiêu Dao cung ở bên này tức giận gầm rống, chạy ra ngoài la hét đòi tính sổ với Thương Triêu Tông.
Nhưng họ chạy tới đại doanh bên này rốt cuộc không dám tìm Thương Triêu Tông. Người ta giết cả Thi Thăng thì sợ gì bọn họ?
Họ chỉ có thể khẩn cấp báo tin hướng sư môn.
Một sơn cốc cách đại quân Nam châu xa thì không xa, nói gần cũng không gần.
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm đứng dưới gốc cây to ngạc nhiên quay đầu hỏi:
“Vương gia giết Thi Thăng?”
Ngưu Hữu Đạo luôn đi theo người ngựa của Thương Triêu Tông chẳng qua giữ một khoảng cách, không công khai ở chung với y, không biết hắn nghĩ thế nào. Tình hình trong quân thì Ngưu Hữu Đạo thông qua người của Ngũ Lương Sơn truyền tin để hắn theo dõi chặt chẽ, hắn cách quân không xa tùy thời biết tin trước nhất.
Biểu tình của Quản Phương Nghi đầy nghi ngờ huơ tờ giấy trong tay:
“Tin từ Công Tôn Bố báo vậy. Đạo gia, có phải vị vương gia này hồ đồ không? Sao hắn có thể hành động lỗ mãng như vậy với trưởng lão ba đại phái?”
Ngưu Hữu Đạo cười phá lên, nhìn một đầu sơn cốc khen rằng:
“Hồ đồ? Vị vương gia của chúng ta không phải người hồ đồ. Năm xưa hắn mới ra khỏi tù trong kinh thành, chịu đủ nhục nhã giữa phố nhưng luôn nhẫn nhịn không bùng nổ, ra khỏi thành gặp người ngựa tiếp ứng liền dứt khoát huơ đao giết tướng lĩnh thủ thành!”
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn Quản Phương Nghi, cười nói:
“Khi đó là trong kinh thành, ngay dưới mí mắt Thương Kiến Hùng!! Nam châu biến động, Phượng Lăng Ba cướp quyền, tương tự là nằm

trong sự khống chế của Thiên Ngọc môn, ngay trước mắt Thiên Ngọc môn nhưng hắn không chút do dự bắn chết nhi tử của Phượng Lăng Ba, hắn chưa từng sợ! Giết Thi Thăng có gì lạ? Không lạ chút nào, vì hắn biết rõ với thế cục trước mắt ba đại phái không thể nào làm gì hắn. Hơn nữa ba đại phái đầu tiên nghi ngờ là có ta chống lưng cho hắn, bọn họ tìm tới cửa thì có ta ngăn. Vị vương gia này của chúng ta biết xem xét thời thế, sát phạt quyết đoán, lòng rõ ràng như gương sáng, lúc không nên qua loa thì chưa từng sơ sẩy, rất có phong phạm vương giả.”
Quản Phương Nghi nhíu mày nói:
“Ý ngươi là . . .?”
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại nhìn phía xa:
“Ài, khi Thương Kiến Bá còn sống có thể tụ tập nhiều người tài ba hiệu mệnh cho mình thì sao không có chút thủ đoạn được? Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con chuột sinh nhi tử biết đào hố. Xuất thân từ gia đình như vậy, không bị thấm nhuần ảnh hưởng sao được.”
Nước Tấn, hoàng cung.
Thiệu Bình Ba khoác áo lông cáo bạc đi vào trong điện, nhìn mặt Thái Thúc Hùng lạnh như tiền, y tiến lên hành lễ.
Thái Thúc Hùng ra hiệu miễn lễ, lại phất tay, Đào Lược dâng tấu chương lên cho Thiệu Bình Ba xem.
Thiệu Bình Ba liếc biểu tình trên mặt Thái Thúc Hùng, lòng thầm nghi ngờ nội dung tấu chương.
Thiệu Bình Ba mở ra xem, chợt con ngươi co rút thì thào:
“Không diệt phản quân, chỉ diệt chư hầu . . ."

Chương 957: Rất Có Phong Phạm Vương Giả (2)

Chương 957: Rất Có Phong Phạm Vương Giả (2)
Thái Thúc Hùng khẽ thở dài:
“Đúng vậy, không diệt phản quân, chỉ diệt chư hầu, chiến lược này của Nam châu không giống người thường. Bằng vào năng lực chấp hành của Nam châu thì chiến lược này tất nhiên có hiệu quả, xem ra bình định nội loạn nước Yến sắp xong, không biết mấy nhà kia còn có thể đánh nhau được không.”
Thiệu Bình Ba khép tấu chương lại ngước đầu hỏi:
“Bệ hạ muốn rút tu sĩ nước Tấn về?”
Thái Thúc Hùng gật đầu nói:
“Kêu ngươi đến là để nói việc này, cô vương đang có ý đó.”
Đạo lý rất đơn giản, không thể để nước Yến bình diệt phản loạn quá nhanh, nếu không thì chẳng đạt tới mục đích khi Hàn Tống ra binh, không đến mục đích khiến nước Triệu tham gia, cuối cùng ảnh hưởng mục đích bên nước Tấn. Giờ nước Yến tiêu diệt phản loạn đã cứng rắn hơn, tu sĩ nước Tấn đâu chịu bỏ sức ra giúp nữa.
Nhưng Thiệu Bình Ba không đồng ý làm như vậy:
“Bệ hạ, theo vi thần thấy chưa thể rút người về.”
Thái Thúc Hùng khẽ kêu lên:
“Hãy nói ý nghĩ của ngươi.”
Thiệu Bình Ba nói:
“Giờ mà rút người về dễ bị lộ ý đồ của nước Tấn, sẽ làm mấy phương khác giật mình dừng tay. Đừng rút người về, nhưng có thể ra công mà không ra sức, làm bộ cho có.”
Thái Thúc Hùng trầm ngâm hỏi:

“Làm vậy có thể không bị nhìn thấu không?”
Thiệu Bình Ba nói:
“Có thể tìm cớ, lúc trước bị mấy đường chư hầu nước Yến qua loa hại bên nước Tấn mất mát nặng nề, lòng còn sợ hãi nên bảo thủ.”
Thái Thúc Hùng gật đầu nói:
“Ừ, kế này rất hay.”
Thái Thúc Hùng không biết rằng trong lòng Thiệu Bình Ba còn có tính toán khác. Tu sĩ nước Tấn đã lấy lòng tin bên nước Yến, một số người canh giữ bên cạnh Thương Triêu Tông, để người lại đó chờ khi có cơ hội có thể tùy thời trừ bỏ Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh.
Thiệu Bình Ba rời khỏi hoàng cung bước chậm trên quảng trường trong cung, tâm tình hơi mâu thuẫn. Nam châu đột nhiên chơi chiêu này quấy rầy kế hoạch của y, đối với y thì hao tổn tu sĩ nước Tấn còn ít, nhưng thế cục biến đổi buộc phải khiến tu sĩ nước Tấn rút tay về.
Nhưng thế cục chiến trường thay đổi tiếp làm ý đồ khiến tu sĩ nước Tấn rút tay về không thực hiện được, hoặc có thể nói là không phát huy bất cứ tác dụng gì. Thế cục biến đổi hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người.
Lạc Hà lĩnh bị công phá, người ngựa Hạo châu chính thức phát động tổng tấn công, thế công của phản quân bỗng rút nhanh, nói là chạy trốn cũng không khoa trương.
Quyết định của Thương Triêu Tông có sai sót, y nhâm mệnh Tô Khải Đồng đánh tới Thiên Lý giang thì phòng thủ nên đã bỏ lỡ cơ hội truy kích tốt nhất.
Ngay cả Mông Sơn Minh cũng không đoán trước phản quân đột nhiên chạy trốn.
Một đường người ngựa nhanh chóng chạy hướng đông, đó là đội của Ngô Công Lĩnh ra lệnh toàn diện co rút binh lực.
Người ngựa nghỉ ngơi giữa đường, đám người Toàn Thái Phong tiến lên hỏi:
“Đại tướng quân đi đông làm gì?”
Ngô Công Lĩnh đáp:
“Tất nhiên là để đọ sức với địch.”
Toàn Thái Phong hỏi tới:

“Đọ sức thế nào?”
Ngô Công Lĩnh khẽ thở dài:
“Có nói thì Toàn trưởng lão cũng không hiểu. Trưởng lão yên tâm, ta sẽ không chịu chết, có diệu kế ứng đối."
Toàn Thái Phong không nói gì, đúng là không hiểu chuyện điều binh khiển tướng.
Nhưng Đan Đông Tinh tạm thay chưởng môn Đồng Tiên các thì quen Ngô Công Lĩnh không chỉ một, hai ngày, quen biết lâu năm hiểu nhau nên nhận ra có gì không đúng.
Thừa dịp mọi người rời đi, Đan Đông Tinh đến gần Ngô Công Lĩnh hỏi nhỏ:
“Đại tướng quân còn có mưu đồ khác?”
Ngô Công Lĩnh liếc nhanh bốn phía rồi thì thầm:
“Đan trưởng lão lẽ nào chưa nhìn ra? Chúng ta bị đám chó chết kia lừa, gì mà kiềm chế Nam châu, khi gió!”
Đan Đông Tinh cũng nhìn ra, Nam châu vừa ra binh là việc rõ ràng.
Đan Đông Tinh khẽ thở dài:
“Việc đã đến nước này chúng ta không còn đường lùi, có thể làm sao bây giờ?”
Mặt Ngô Công Lĩnh vặn vẹo nói:
“Hàn Tống muốn đem chúng ta làm thành con rối chết thay, mơ đẹp quá, ta sẽ không để họ khoanh tay đứng nhìn, chúng ta một đường hướng đông trực tiếp xông tới nơi hai nước đối chọi làm rối, ta chống mắt xem Hàn Tống làm sao đứng ngoài cuộc!”
Nói trắng ra là Ngô Công Lĩnh sợ, không muốn đánh với đại quân bình định triều đình nữa, muốn chạy trốn.
Đan Đông Tinh rất lo lắng hỏi:
“Kéo hai trăm vạn người thì có thể xông qua không?”
Ngô Công Lĩnh vô tình nói:
“Đan trưởng lão còn trông chờ có thể mang đi hai trăm vạn người ngựa? Toàn là hạng ô hợp không trải qua huấn luyện chính quy lâu dài, đi không mau, chạy không nổi, càng không có kinh nghiệm chém giết. Đụng đến dễ ăn hiếp thì như ong vỡ tổ xúm lại hù dọa người, tăng thanh thế còn được, muốn dựa vào bọn họ đánh nhau thì buồn cười. Lúc trước

có thể lợi dụng mâu thuẫn bên triều đình chiếm lợi một chút, giờ người ngựa Nam châu hiệu lệnh năm đường chư hầu, tổng cộng sáu đường chư hầu hợp sức, chúng ta không đánh lại họ, không chạy chẳng lẽ ở lại chờ chết sao? Đám ô hợp này có mang đi chỉ tổ lãng phí lương thực, lợi dụng chúng chắn truy binh cho chúng ta còn được, đừng hy vọng mang đi hết. Có thể mang theo người ngựa bản bộ Thương châu đã giỏi lắm rồi.”
Đan Đông Tinh bực mình nói:
“Đã biết không đánh lại tại sao lúc trước ngươi còn đồng ý phản loạn?”
Bây giờ Đan Đông Tinh rất hối hận, bằng vào việc phản quân Thương châu đã làm như đốt nhà giết người cướp của thì triều đình sẽ không tha cho họ. Bằng vào Đan Đông Tinh giết chưởng môn Khúc Vân Không của Đồng Tiên các, nữ nhi của chưởng môn đời trước Tử Kim động thì ba đại phái tuyệt đối sẽ không tha cho Đan Đông Tinh.
Giờ có muốn đầu hàng cũng muộn.
Ngô Công Lĩnh nói:
“Thì bởi vì bị bọn họ lừa bịp, ta cứ tưởng nổi lên chiến sự là đại quân Hàn Tống sẽ thừa dịp đánh vào, chờ chia chỗ tốt sẽ không thiếu phần chúng ta. Ai ngờ kéo dài đến bây giờ hai nước không có phản ứng, rõ là đẩy chúng ta vào hố lửa, sao có thể không cầu tự bảo vệ mình? Hiện tại xông hướng đông là đường sống duy nhất của chúng ta, chỉ cần thành công quấy rối thì trong tay chúng ta có mấy chục vạn người ngựa là vốn liếng tự bảo vệ mình!”
Đan Đông Tinh không còn cách nào khác, không hiểu việc điều khiển đại quân xoay sở đối kháng, chỉ có thể ỷ lại tướng già kinh nghiệm sa trường đầy mình này.
Đan Đông Tinh chắp tay nói:
“Đồng Tiên các không đổi chí hướng, nguyện tiếp tục nâng đỡ đại tướng quân!"
Ngô Công Lĩnh khinh thường thầm nghĩ bây giờ Đồng Tiên các trừ cột chung với lão tử thì còn đường ra nào sao?
Ngoài mặt Ngô Công Lĩnh nhe răng cười nói:
Tự nhiên là họa phúc cùng chia!"
Hoàng cung Yến Kinh.

Thương Kiến Hùng ngồi sau bàn nghe tin vụt ngẩng đầu, biểu tình kinh ngạc hỏi:
“Thương Triêu Tông giết Thi Thăng?”
Điền Vũ nâng tấu chương gật đầu nói:
“Không sai thưa bệ hạ, Ca Miểu Thủy thấy tận mắt. Thi Thăng xâm nhập quân doanh của Thương Triêu Tông muốn làm khó dễ hỏi tội, kết quả bị Thương Triêu Tông bắt lấy, ra lệnh một tiêng chém đầu Thi Thăng và hai đệ tử đắc lực tại chỗ, đưa đầu cho Tô Khải Đồng.”
Sắc mặt Thương Kiến Hùng thay đổi liên tục sau cùng cười khẩy nói:
“Đúng là cha nào con nấy. Năm xưa Ninh Vương ra lệnh giết trưởng lão Linh Kiếm sơn, bây giờ đổi thành nhi tử của hắn. Tốt, tính tình chết không hối cải này thú vị, rất thú vị.”
Thương Kiến Hùng hếch cằm nói:
“Để ý phản ứng bên kia.”
Điền Vũ biết Thương Kiến Hùng ám chỉ cái gì, khom người nói:
“Tuân lệnh.”
Cần chú ý là bên ba đại phái, họ còn phản ứng gì khác ngoài giật mình khi nhận được tin.
Trong một tòa đình. Mạnh Tuyên, Cung Lâm Sách nhìn chằm chằm Long Hưu đứng bật dậy, biểu tình dữ tợn tàn khốc, hầm hừ cười nhạt.
Một đám đệ tử Tiêu Dao cung chạy tới ngoài đình, tức giận lên án công khai không ngớt, tuyên bố muốn xử Thương Triêu Tông hoặc phải nợ máu trả bằng máu.
Trong đó có đệ tử của Thi Thăng gào khóc xin chưởng môn làm chủ.
Đệ tử này buồn thật, Thi Thăng chết rồi cách cục thế lực trong môn sẽ tẩy rửa một phần, người phe Thi Thăng đều phải đứng sang góc.
Dịch Thư tức giận nói:
“Sư phụ, nếu không có Ngưu Hữu Đạo chống lưng thì Thương Triêu Tông lấy đâu ra lá gan to như vậy? Ngưu Hữu Đạo và Thương Triêu Tông rắn chuột một ổ, căn bản không để Tiêu Dao cung chúng ta vào mắt! Dám giết trưởng lão của Tiêu Dao cung chúng ta, sao có thể bỏ qua!”

Chương 958: Tin Chiến Thắng Liên Tục

Chương 958: Tin Chiến Thắng Liên Tục
Long Hưu lạnh lùng quát:
“Câm miệng hết cho ta!”
Cung Lâm Sách và Mạnh Tuyên Liếc nhau.
Cung Lâm Sách lên tiếng:
“Long huynh, lúc này phải bình tĩnh, chuyện tính sổ chờ về sau rồi tính.”
Lúc này mà tính sổ với Thương Triêu Tông là không sáng suốt, hai nhà sẽ không để Tiêu Dao cung làm bậy.
Đương nhiên Cung Lâm Sách, Mạnh Tuyên tin tưởng Long Hưu hiểu rõ quan hệ lợi hại trong đó.
Cái chết của Thi Thăng tạm thời bị đè xuống, hết cách, thế cục trước mắt thì bình định là ưu tiên hàng đầu trong nước Yến.
Ngay sau đó tin bình định chiến thắng lần lượt đưa đến kinh thành.
Thương Triêu Tông giết Thi Thăng mang đến ảnh hưởng lớn cho chiến sự, càng khiến mấy đường chư hầu bình định kinh tâm động phách. Mấy trưởng lão còn đang xem tình hình sợ đứng tim, khi xem Thương Triêu Tông liên tục truyền quân lệnh tựa như ẩn giấu sát khí.
Hiện giờ còn ai dám nghi ngờ quyết tâm chấ ppháp không diệt phản quân, chỉ diệt chư hầu của Thương Triêu Tông? Trưởng lão Tiêu Dao cung còn bị y giết.
Đầu tiên là đại quân Tô Khải Đồng công phá Lạc Hà lĩnh khiến phản quân hoảng hốt mà trốn, từ trấn giữ Thiên Lý giang đổi thành truy kích.
Sau đó bốn đường đại quân nhanh chóng chấp hành mệnh lệnh tác chiến của Bình Định đại tướng quân, năm đường đại quân phát động tổng tấn công đánh cho phản quân tan tác.
Đương nhiên nói đánh phản quân tan tác một đường là để dễ nghe, thật ra họ không đụng phải chống cự kịch liệt gì, vừa chạy vừa thu phục mất

đất xua đuổi phản quân. Nhưng khi báo lên tất nhiên sẽ không nói là mình nhặt của hời, phải thể hiện công lao của mình, cho nên tin chiến thắng như tuyết bay hướng kinh thành.
"Tin chiến thắng! Tin chiến thắng! Đại quân bình định đánh hạ Lạc Hà lĩnh, một đường đánh qua Thiên Lý giang, phản quân tan rã quân lính!”
"Tin chiến thắng! Tin chiến thắng! Đại quân bình định công phá Đương Môn sơn, giết phản quân tan tác!”
"Tin chiến thắng! Tin chiến thắng! Đại quân bình định thu phục quận Lâm Hải, cắt đứt cung cấp của phản quân!”
"Tin chiến thắng! Tin chiến thắng! Đại quân bình định phục hồi Nguyên châu!”
"Tin chiến thắng! Tin chiến thắng! Đại quân bình định công phá hang ổ Thương châu của phản quân!”
"Tin chiến thắng! Hang ổ phản quân thất thủ, Thương châu đã bị Bình Định đại quân chiếm lĩnh!"
Vì phấn chấn lòng dân nên khi tin chiến thắng đến, triều đình cố ý để tín sử vừa giục ngựa chạy vừa la to cho mọi người đều biết.
Kết quả tin chiến thắng không đến thì thôi, đưa tới là không ngăn nổi, mỗi đánh hạ một quan một huyện là sẽ truyền đến tin chiến thắng. Năm đường chư hầu, trăm vạn đại quân nơi đâu cũng thắng lợi, có thể tưởng tượng lượng tin chiến thắng tụ tập hướng kinh thành, một ngày mấy chục phong tin chiến thắng truyền đến.
Dù là người sống lâu trong kinh cũng chưa từng thấy tin chiến thắng nhiều như vậy. Thế bình định như bẻ gãy nghiền nát, sắp bình diệt phản loạn nước Yến xong xuôi.
Bách tính Yến Kinh hân hoan cổ vũ, một ít phú thương mừng hết lớn, rốt cuộc giữ được gia nghiệp. Bọn ho vui quá bố thí cháo bên đường, cứu tế dân đói, chúc mừng Bình Định đại quân đánh thắng liên tục.
Nhưng sau đó đám phú thương này đều xui xẻo, toàn bộ bị xét nhà với đủ loại lý do. Có một lý do làm giàu bất nghĩa, khi bình định chinh lương thì giấu không giao ra, nghi ngờ thông đồng với địch, xong việc định thu mua lòng người lánh họa. Toàn bộ bị xử theo tội gian thương, tịch biên gia sản sung công.

Xử lý như gian thương không quan trọng, bị chụp mũ thông đồng với địch còn bị vạn dân khinh bỉ.
“Không còn xu hướng bình định suy tàn lúc trước, tin chiến thắng liên tiếp sướng thật!”
“Ngươi không nhìn xem là ai ra ngựa? Là Dung Bình quận vương! Dung Bình quận vương là ai? Là nhi tử của Ninh Vương.”
“Thì bởi vậy, nghe nói thời thiếu niên Dung Bình quận vương đã theo Ninh Vương xuất chinh, học tám chín phần mười bản lĩnh của Ninh Vương. Có bản lĩnh của Ninh Vương thì ghê gớm rồi, nhớ năm xưa Ninh Vương quét nội loạn Đại Yên cũng giống vậy, ai ngăn được?”
“Yến Sơn Minh, Tề Vô Hận, truyền xướng thiên hạ. Nghe nói Mông Sơn Minh hiệu mệnh dưới trướng Dung Bình quận vương.”
“Đại Yên ta có hổ tướng như vậy thật là có phúc!”
Một đám học tử bàn tán rôm rả trong tửu lâu kinh thành, nốc rượu ừng ực, lớn tiếng tán dóc.
Một nam nhân ngồi bên cửa sổ, đó là sứ thần nước Tống trú ở Yến Kinh. Sứ thần nghe lời bàn tán, quay đầu nói nhỏ:
“Đánh trận cái kiểu gì thế này, truyền tin về hỏi rõ xem.”
“Tuân lệnh!”
Tùy tùng ở bên cạnh nhanh chóng rời đi.
Đầu đường cuối ngõ, trà lâu tửu quán cả kinh thành đều sôi trào vì tin chiến thắng đến không ngừng, người người hân hoan hào hứng thảo luận.
Ban đầu triều đình muốn để tin chiến thắng làm lòng người phấn chấn, nhưng xem xu thế hơi kỳ, cả kinh tanh khen uy danh phụ tử Ninh Vương. Trong cung giận dữ, có người bị cách chức điều tra, vì vậy đầu đường hết rùm beng tin chiến thắng.
Đám phú thương bố thí bị xét nhà cũng vì vậy.
Người biết nội tình lặng im không nói.
Người không biết thì nghe gì tin nấy, ước gì đào mộ tổ tiên đám phù thương lên, bị một số người châm chọc họ là ‘ngu dân’.
Trong phủ đệ Đại Tư Không, các tin chiến thắng truyền đến, Đồng Mạch ngồi sau bàn ném thư báo xuống, vịn trán nhức đầu thì thào:
“Vì sao đánh trận ra thế này?”

Ban đầu thấy các tin chiến thắn phỏng chừng có thể ổn định đại thế làm Đồng Mạch thở phào, bây giờ thì nhức óc.
Chiến sự thắng quá nhanh, hậu cần bổ cấp không theo kịp tốc độ truy kích của đại quân. Đồng Mạch lo trọn khâu bổ cấp không nhức đầu mới lạ, nếu làm hại chiến sự xấu đi thì ông phải gánh vác trách nhiệm.
Nhưng không lâu sau nhân viên liên quan dần hiểu rõ đầu đuôi, không phải là thắng như chẻ tre mà vì phản quân Ngô Công Lĩnh không ham hiếu chiến, bỏ lại một đống của hời cho Bình Định đại quân nhặt, hèn gì Bình Định đại quân có thể thắng hoài, các đường chư hầu đều báo sai chiến công bình định.
Thương Triêu Tông mắt nhắm mắt mở vụ báo sai này, y biết rõ trên chiến trường khi nào nên nghiêm lúc nào nên thả, đặc biệt là thế cục hiện giờ, y cần cục diện như vậy.
Triều đình nước Yến chỉ có thể giả câm giả điếc, không thể nói cho bách tính không phải chúng ta đánh thắng, đành mặc nhận chiến thắng.
Không khí trong triều đình gần đây hơi lạ.
Sau khi tan triều mặt trời ấm áp, Thương Vĩnh Trung đi ra đại điện ngước đầu nhìn bầu trời sáng sủa trong xanh không mây.
Thương Vĩnh Trung thả lỏng tay mới bước xuống bậc thang thì một thái giám đến mời ngừng bước, nói nhỏ:
“Vương gia, Long cung chủ mời ngài.”
Thái giám ra hiệu nhìn phía xa.
Thương Vĩnh Trung nhìn qua thấy cung chủ Long Hưu của Tiêu Dao cung đứng sau nguyệt môn nhẹ gật đầu rồi khuất bóng.
Thương Vĩnh Trung không biết Long Hưu tìm mình có chuyện gì nhưng không dám chậm trễ, bước nhanh đến nguyệt môn, nhìn quanh thấy Long Hưu đứng khoanh tay bên hồ nước.
Thương Vĩnh Trung đi qua hành lễ:
“Long cung chủ, không biết tìm ta có chuyện gì?”
Long Hưu mỉm cười hỏi:
“Vương gia là Đại Tư Mã nước Yến, ngài thấy sao về chiến sự bình định trước mắt?”
Thương Vĩnh Trung nói:

"Đại thế đã định, Ngô Công Lĩnh mất địa bàn, bổ cấp khó kéo dài, đã định trước sắp thua.”
Long Hưu nói:
“Ta thấy bệ hạ không muốn đưa công lớn bình định cho Thương Triêu Tông, vương gia có hứng thú đi chiến trường thay Thương Triêu Tông không?”
Đây rõ là tặng công lao cho mình!
Mắt Thương Vĩnh Trung lấp lóe, đã hiểu hậu quả giết Thi Thăng của Thương Triêu Tông rốt cuộc lộ ra, tình hình này là muốn xuống tay với y.
Hiểu là một chuyện, Thương Vĩnh Trung cũng hơi động lòng nhưng không biểu hiện sốt ruột.
Thương Vĩnh Trung do dự hỏi:
“Bản vương tài sơ đức mỏng, sợ là không thích hợp đi?"
Long Hưu nói:
“Vương gia là Đại Tư Mã nước Yến, thống soái Bình Định đại quân là danh chính ngôn thuận, không ai thích hợp hơn vương gia.”
Thương Vĩnh Trung cười khổ nói:
“Cung chủ, việc này sợ là không dễ làm. Trong tay bản vương không có mười vạn thiết kỵ, không hét nổi khẩu hiệu không diệt phản quân, chỉ diệt chư hầu, càng không làm được. Trong lòng cung chủ cũng biết rõ ta không hiệu lệnh được năm đường chư hầu, kêu ta đi thay đổi Thương Triêu Tông là khó xử ta."
Long Hưu nói:
“Chuyện đó thì vương gia không cần lo, chuyện này tạm ổn, phản quân Ngô Công Lĩnh chỉ có thế, năm đường chư hầu rất có lòng tin tiêu diệt hắn.”

Chương 959: Ba Năm Mươi Sau Lại là Một Hảo Hán

Chương 959: Ba Năm Mươi Sau Lại là Một Hảo Hán
“Trước mắt sợ bọn họ mỗi người tự chiến, cần có người ở giữa phối hợp. Thân phận hay địa vị của vương gia đều là nhân tuyển thích hợp nhất, ta đã đánh tiếng với bên Cung Lâm Sách, Mạnh Tuyên ròi.”
Thương Vĩnh Trung đã hiểu, không phải kêu mình đi hiệu lệnh năm đường chư hầu mà là đi phối hợp người ta.
Nhưng Thương Vĩnh Trung vẫn không dám đồng ý ngay, do dự hỏi:
"Cung chủ chuẩn bị xử trí Thương Triêu Tông thế nào?”
Long Hưu nói:
“Trưởng lão của Tiêu Dao cung không thể chết vô ích, bản cung phải cho toàn Tiêu Dao cung một lời giải thích. Đại quân phía đông đã điều động người Tiêu Dao cung chạy tới, sẽ tùy thời bắt Thương Triêu Tông áp vào kinh thành giao cho bệ hạ xử trí!"
Thương Vĩnh Trung nhắc nhở nói:
“Bên người Thương Triêu Tông có mười vạn thiết kỵ, một khi làm khó dễ . . ."
Long Hưu phất tay ngắt lời:
“Chuyện đó không cần vương gia lo, bên ta sẽ làm ổn thỏa, không gây rắc rối cho vương gia tiếp nhận. Bây giờ chỉ hỏi vương gia có đồng ý không?”
Thương Vĩnh Trung lập tức chắp tay nói:
"Cung chủ đã dặn thì sao dám không tuân lời."
Long Hưu chỉ điểm:
“Đụng trận đổi tướng là điều kỵ nhất binh gia, sợ là có người phản đối. Người trong triều thì vương gia tìm cách dàn xếp, cái khác bên ta phối

hợp vương gia.”
Thương Vĩnh Trung đồng ý:
“Tốt, đã hiểu.”
Hai người chia tay, Thương Vĩnh Trung đi ngay đến trung xu yếu địa, tìm đến Đại Tư Không Đồng Mạch và Đại Tư Đồ Cao Kiến Thành, nói rõ ý của mình, hy vọng hai người hỗ trợ phối hợp. Chỉ cần có hai vị này giúp thì trong triều sẽ không có ai chê trách.
Đồng Mạch, Cao Kiến Thành không bài xích gì, đều là người hiểu ý của Thương Kiến Hùng, nếu Long Hưu đã lên tiếng thì càng dễ xử.
Ba vị cùng cầu kiến Thương Kiến Hùng.
Thương Vĩnh Trung không giấu Thương Kiến Hùng, biết trong hoàng cung này gặp gỡ Long Hưu thì không cách nào qua mắt Thương Kiến Hùng được, thành thật kể hết ra.
Không có gì ngoài ý muốn, thế bình định của Thương Triêu Tông tạo thành ảnh hưởng làm Thương Kiến Hùng như mắc cục nghẹn.
Nhưng Thương Kiến Hùng rất cẩn thận, không lỗ mãng hạ chỉ mà đưa ý chỉ cho Thương Vĩnh Trung trước, với điều kiện là Tiêu Dao cung có thể dàn xếp sự việc, xác nhận không có rắc rối gì thì ý chỉ thay soái mới công khai. Nếu để chiến sự có trục trặc gì thì hoàng đế hạ ý chỉ sẽ bị xem là hôn quân.
Tốc độ phản quân nước Yến tan tác hoặc nên nói là tốc độ bình định của người ngựa nước Yến làm các phương thế lực trong thiên hạ ngạc nhiên.
Người ngựa Ngô Công Lĩnh một đường đột kích hướng đông, dẫn dắt hầu như là người ngựa bản bộ Thương châu, đều là người có kinh nghiệm sa trường, châu phủ dọc đường họ đi qua khó đỡ nổi thế trùng kích đành né mũi nhọn, thay chiêu dây dưa. Nhưng Ngô Công Lĩnh không dằng dai với họ, nhanh chóng rời đi.
Bình Định đại quân rượt theo sau thì Ngô Công Lĩnh đã tập kết năm mươi vạn người ngựa đoạn hậu, mệnh tướng lĩnh mới được đề bạt làm thống soái.
Tướng lĩnh mới được đề bạt tên là Đồ Minh Quảng, vốn là trùm du côn, khi nổi lên phản loạn thì tụ tập một đám lưu dân giặc cỏ, thời kỳ đỉnh cao kêu gọi nhau tập hợp hơn mười vạn người. Sau đó thấy phản quân Thương châu liên tục đánh cho triều đình thua tan tác, Đồ Minh Quảng

sợ hãi đầu phục Ngô Công Lĩnh, đi theo công thành lược đất, giết người cướp của, hiếp nữ, nốc rượu nhai thịt, sống rất sảng khoái.
Nhưng hạng du côn phố phường về năng lực hay kiến thức đều không đấu lại Ngô Công Lĩnh, đã bị lợi hại triệt để.
Đồ Minh Quảng nghe nói được thăng chức làm thống soái năm mươi đại quân thì máu nóng xông lên não, gã như thấy cơ hội trở thành chư hầu một phương ngay trước mắt. Đồ Minh Quảng vỗ ngực bày tỏ lòng trung thành với Ngô Công Lĩnh, bảo đảm có thể thủ vững một ngày.
Vì vậy Đồ Minh Quảng dẫn theo năm mươi vạn người canh gác quan ải, gã nghĩ có nhiều người như vậy thì thủ vững một ngày dễ như chơi, sau đó sẽ nhanh chóng chạy đi hội hợp với đại tướng quân.
Kết quả gặp thứ sử Phục châu Sử Tân Mậu tự mình dẫn năm vạn đại quân tới.
Trước kia Sử Tân Mậu đánh với Ngô Công Lĩnh thật sự là vì tự bảo vệ mình mà không dốc hết sức, còn bây giờ đích thân đánh trận, cộng thêm sĩ khí dâng cao nên đau thèm để vào mắt đám ô hợp này.
Mà đúng là một đám ô hợp, bản bộ phản quân Thương châu hầu như đi theo Ngô Công Lĩnh hết.
Nhưng dù sao phe địch người đông thế mạnh, Sử Tân Mậu không dám khinh địch, quyết định giằng co quan sát trước.
Nhìn cách đối phương bài binh bố trận hoàn toàn gà mờ, Sử Tân Mậu tìm hiểu rõ tình huống rồi cười nhạt, đại quân lập tức tấn công.
Sử Tân Mậu phái hai người ngựa đi vòng trái phải, dùng tên lửa tấn công đốt núi rừng. Lửa cháy ngút trời đốt người ngựa phản loạn mai phục trong rừng quỷ khóc sói tru.
Đồ Minh Quảng muốn định dựa vào núi rừng yểm hộ ngăn cản đại quân địch tiến công, ai ngờ lửa đốt bên ta hỗn loạn chạy tứ tán, không ngăn lại được, chiêu này ngược lại tự làm rối phe ta.
Chủ lực của Sử Tân Mậu thừa dịp loạn mạnh mẽ tấn công một hơi công phá quan ải, đám ô hợp đã bối rối bị đánh tan ngay.
Tu sĩ hai nước Hàn Tống bị Ngô Công Lĩnh phái đến phối hợp cũng xui xẻo, bị Ngô Công Lĩnh lợi dụng thảm, tử thương nhiều, đại quân rối loạn hết đường cứu vãn. Bị tu sĩ đối phương công kích bọn họ chỉ có thể hoảng hốt chạy trốn.

Đồ Minh Quảng không thể trốn, bị Sử Tân Mậu bắt sống.
Mấy chục vạn phản quân, không, gọi là loạn dân mới đúng, không có cả quân trang chính thức, mặc đủ loại quần áo, bọn họ buông vũ khí ngồi xổm dưới đất.
Hàng vạn người bị đốt chết trong lửa, một số bị giết, số khác chạy tứ tán, còn lại khoảng bốn mươi vạn người đều đầu hàng. Nhìn thoáng qua một mảnh lộn xộn, ai nấy biểu tình kinh hoàng, không biết số phận dành cho mình như thế nào.
Sử Tân Mậu cưỡi trên con ngựa cao to đi tới đi lui tuần tra đám loạn dân, lòng nặng trĩu. Nên xử lý đám người này như thế nào là cả một vấn đề.
Giết hết? Sử Tân Mậu không gánh nổi cái tiếng đồ sát.
Thả hết? Lỡ chúng lại kêu gọi tụ tập thì Sử Tân Mậu vẫn không gánh vác trách nhiệm nổi.
Nếu nuôi thì tiêu hao bao nhiêu lương thảo.
Chỉ riêng việc trông giữ đám người này là cục nợ rồi, mấy chục vạn người này kéo chân người ngựa của Sử Tân Mậu không tiếp tục truy kích nữa, không thể đuổi bắt bộ đội của Ngô Công Lĩnh.
Sử Tân Mậu biết rõ những người này không thể so sánh với người ngựa bản bộ của Ngô Công Lĩnh. Người thật sự của Ngô Công Lĩnh đều là kinh nghiệm sa trường, Sử Tân Mậu không thể phái số ít người đuổi bắt, đó là đẩy người ta đi chịu chết.
Giờ Sử Tân Mậu mới phát hiện đã trúng gian kế của Ngô Công Lĩnh, những người này bị Ngô Công Lĩnh dùng để bám giữ đại quân truy kích.
Kéo dài cỡ một ngày, đêm khuya vẫn sáng sủa vì lửa đốt rừng chưa tắt, đốt lan tràn ra xa.
Sáng sớm hôm sau, bầu trời bị khói đốt núi che đậy, trong không khí tràn ngập mùi khét, mắt thường có thể thấy tro tàn bay lơ lửng như tuyết rơi.
Tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, Thương Triêu Tông nhận được tin dẫn kỵ binchhạy nhanh đến.
Mấy chục vạn phản quân không thể luôn ngồi chồm hổm, qua một đêm họ nằm la liệt dưới đất, lúc này bị tiếng vó ngựa ầm ĩ đánh thức.
Biết Thương Triêu Tông đến, trưởng lão Tổ An Đức của Linh Kiếm sơn tránh mặt.

Khi gặp lại Thương Triêu Tông, biểu tình của Sử Tân Mậu rất phức tạp. Năm xưa Sử Tân Mậu ở dưới trướng Ninh Vương làm sao không biết Thương Triêu Tông được, ngược lại rất quen thuộc.
Nhìn Mông Sơn Minh đã già nua nhiều đi theo quân, bị ông nhìn một cái Sử Tân Mậu thấy lòng hổ thẹn, xấu hổ không dám nhìn thẳng vào ông, chậm rãi gục mặt xuống. Nhiều tướng lĩnh Phục châu đều cúi đầu.
Sau cùng Sử Tân Mậu vẫn cứng da đầu tiến lên bái kiến.
Trùm thổ phỉ Đồ Minh Quảng bị áp tới, đám đầu mục đều bị ấn quỳ xuống, chỉ có gã cứng rắn chết sống không chịu quỳ.
Đồ Minh Quảng rống to:
"Muốn giết cứ giết, muốn lăng trì cứ lăng trì, ba mươi năm sau lại là một hảo hán!”

Chương 960: Khách Quý Giá Đáo (1)

Chương 960: Khách Quý Giá Đáo (1)
Thương Triêu Tông ngồi trên lưng ngựa lạnh lùng nói:
"Đốt nhà giết người cướp của, gian nữ, không chuyện ác nào không làm mà xứng tự xưng là hảo hán? Kéo xuống dưới lăng trì xử tử! Các đầu mục giặc cướp khác cũng chặt đầu!”
Đồ Minh Quảng quát to:
“Thương Triêu Tông, có dám đại chiến với gia gia . . .!”
Đồ Minh Quảng chưa dứt lời đã bị mặt đao của Trảm Mã đao đập vào miệng đánh bể răng, miệng mũi tuôn máu, hoa mắt, ú ớ hết nói nhiều, gã bị kéo xuống.
Đám đầu mục gào thê lương bị kéo đi:
“Vương gia tha mạng! Vương gia tha mạng . . .!”
Sau đó vang từng tiếng kêu rên, mùi vị lăng trì không dễ chịu.
Thương Triêu Tông quay đầu ra lệnh cho Sử Tân Mậu:
“Bộ của ngươi lập tức truy kích tiếp đi!”
Sử Tân Mậu chắp tay lĩnh mệnh:
"Lĩnh mệnh!"
Sử Tân Mậu mang theo bộ đội của mình nhanh chóng rời đi, giao mấy chục vạn tù binh cho Thương Triêu Tông quản lý.
Nửa ngày sau, mấy đường người ngựa bình định lục tục đuổi tới. Trừ bộ của Sử Tân Mậu ra Thương Triêu Tông thêm hai bộ tiếp tục đuổi theo, những người khác họp bàn cách xử trí tù binh, ý kiến khác nhau.
Điều họ lo lắng giống như Sử Tân Mậu, ý của Thương Triêu Tông là đều là bách tính vô tội vì muốn sống, không truy cứu trách nhiệm thả đi hết. Nơi bị lửa chiến thổi quét đang cần người để phục hồi sức sống.
Ca Miểu Thủy không đồng ý, đối với triều đình thì đây là loạn dân, lỡ bọn họ lại tạo phản thì sao?

Nhưng kêu giết hết thì Ca Miểu Thủy không dám đề nghị, không ai gánh nổi cái tiếng đồ sát mấy chục vạn loạn dân.
Trong núi, một con kim sí sà xuống, Quản Phương Nghi lấy thư ra đi hướng Ngưu Hữu Đạo yên lặng dưới cây.
Quản Phương Nghi đến gần huơ lá thư, kêu lên:
“Khỉ mặt đỏ gửi thư đến này.”
Ngưu Hữu Đạo nhận thư xem, bên trong ghi chữ chỉ có hắn và Viên Cương mới hiểu. Ngưu Hữu Đạo xem kỹ nội dung rồi chậm rãi vò nát, mắt lấp lóe ra chiều đăm chiêu.
Quản Phương Nghi biết mỗi khi thấy mật thư có chữ này tất nhiên có chuyện quan trọng khẩn cấp.
Quản Phương Nghi hỏi:
“Chuyện gì vậy?”
Hai tay Ngưu Hữu Đạo vịn kiếm cắm trước mặt, khẽ thở dài:
“Giết Thi Thăng đã xảy ra chuyện, Tiêu Dao cung muốn xuống tay với vương gia.”
Quản Phương Nghi lộ vẻ mặt nghi ngờ hỏi:
“Sao ngươi biết Tiêu Dao cung muốn xuống tay với vương gia? Không lẽ ngươi có tai mắt trong Tiêu Dao cung?”
Ngưu Hữu Đạo không dễ tiết lộ sự thật nguồn tin tức ra ngoài:
“Chuyện này không quan trọng, quan trọng là Tiêu Dao cung có nắm chắc bình định tiếp theo có dùng vương gia hay không đều chẳng sao, nên muốn tính sổ với vương gia.”
Quản Phương Nghi đảo tròng mắt nói:
“Nam châu có mấy chục vạn người ngựa, Tiêu Dao cung dám xằng bậy?"
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Không phải xằng bậy, bắt giặc thì bắt vua trước, chuẩn bị khống chế giải vương gia đi trước, bên kia muốn làm ta không kịp trở tay!”
Quản Phương Nghi khó hiểu hỏi:
“Cho ngươi không kịp rút tay?”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Ta không ở bên cạnh vương gia, luôn không lộ mặt khiến người không nhìn thấu. Long Hưu cho rằng ta sẽ nghĩ cách ứng đối việc vương gia

giết Thi Thăng, đúng là ta đang suy nghĩ cách. Vương gia ngang nhiên giết trưởng lão của Tiêu Dao cung làm Tiêu Dao cung mất hết mặt mũi, chưởng môn Long Hưu không thể khoanh tay ngồi xem, nhưng sợ phiền phức đến trước mắt, chờ chuyện đã định mới ra tay thì sẽ bị ta ngăn cản nên dứt khoát ra tay vào lúc này. Chiêu này cao minh, làm ta không kịp trở tay. Ta không ngờ vào then ncthố bình định mà họ làm được chuyện đột nhiên đụng trận đổi soái.”
Biểu tình Quản Phương Nghi quái dị giễu cợt:
“Nghe ý ngươi nói thì Long Hưu hơi kiêng kị ngươi? Đạo gia của chúng ta thật không khiêm tốn.”
Ngưu Hữu Đạo biết nói sao đây, thực lực hai bên không thể so sánh, hắn không cho rằng Long Hưu có lý do gì sợ mình. Nhưng trong thư Cao Kiến Thành nói như vậy, Long Hưu bảo Ngưu Hữu Đạo là biến cố không thể đo lường nhất. Bên triều đình đồng ý, Thương Vĩnh Trung và Tiêu Dao cung hợp tác, Cao Kiến Thành đã làm rõ mưu đồ của họ nên đưa tin tức cẩn thận đến cho bên ta sớm chuẩn bị.
Không thấy Ngưu Hữu Đạo đáp lại, Quản Phương Nghi hỏi:
"Làm thế nào?"
Ngưu Hữu Đạo ngẫm nghĩ nói:
“Bắt Thương Triêu Tông buộc ta lộ mặt, phỏng chừng tiếp theo là tìm ta dàn xếp bên Nam châu, một khi Nam châu không có gì khác lạ sẽ là giờ chết của vương gia.”
Quản Phương Nghi khẽ thở dài:
“Ài, vương gia này . . . may mắn ngươi biết tin trước, mau thông báo vương gia thoát thân đi."
Ngưu Hữu Đạo đồng ý, ngay suy nghĩ đầu tiên hắn đã muốn làm vậy. Nhưng ngẫm lại nếu làm như thế thì Cao Kiến Thành sẽ bị lộ. Vị trí của Cao Kiến Thành bằng trăm vạn hùng binh, không thể dễ dàng xảy ra sơ sẩy gì được, hắn phải tìm cách bảo vệ không để chút điểm đáng ngờ nào rơi trên người Cao Kiến Thành.
Ngưu Hữu Đạo ngẫm nghĩ một lúc, hỏi:
“Bên kia còn đang tranh chấp việc mấy chục vạn tù binh?”
Quản Phương Nghi gật đầu nói:
“Tin bên Công Tôn Bố nói vậy/”

Ngưu Hữu Đạo gật đầu nói:
“Vừa lúc lấy cớ, truyền tin cho vương gia, nói việc bình định tiếp tục để vương gia chủ trì, kêu Mông Sơn Minh dẫn mười vạn thiết kỵ rút về. Bảo vương gia nhanh chóng quyết định chuyện tù binh, do Mông Sơn Minh chỉ huy mười vạn thiết kỵ áp giải mấy chục vạn tù binh về nơi chiến loạn lúc trước dàn xếp, đa số người Đại Thiền sơn đi theo Mông Sơn Minh rút lui. Nói với vương gia và Mông soái đây là quyết định của vương gia, không thể để người khác biết đây là ý của ta.”
Quản Phương Nghi nghi ngờ hỏi:
“Cái này . . . bây giờ mà giảm lực lượng hộ vệ bên cạnh vương gia thì chẳng phải là càng dễ khiến vương gia gặp nạn sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Chuyện hắn làm ra thì phải tự gánh vác phiêu lưu, không thể toàn do người khác gánh. Mấy năm nay hắn sống quá thuận lợi, nên chịu khổ chút. Phải điều Mông Sơn Minh đi nếu không Mông Sơn Minh sẽ không chịu ngồi xem hắn gặp nạn, ta không muốn vị lão soái này ngã dưới loại âm mưu này, phải bảo đảm sự an toàn của Mông Sơn Minh trước hết.”
Quản Phương Nghi không hiểu tại sao Ngưu Hữu Đạo làm như vậy, sốt ruột nói:
“Đạo gia, hoàn toàn có thể để Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh nhanh chóng rút lui ngay lúc này!”
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lạnh lẽo lườm một cái, giọng nói không cho phép bàn lùi:
“Mau! Đi làm ngay!”
Quản Phương Nghi thở dài, không hiểu Ngưu Hữu Đạo suy nghĩ cái gì, nhưng biết hắn quyết định như vậy tất nhiên có nguyên nhân, đành xoay người đi chấp hành.
Quản Phương Nghi bắt con kim sí thả bay đi, vòng về hỏi:
“Không thông báo cho Hoàng Liệt sao?’
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Bà yên tâm, lực lượng chủ yếu rút lui, đối mặt Tiêu Dao cung làm khó dễ Hoàng Liệt sẽ không liều mạng vì vương gia mà sẽ ngoan ngoãn rút lui, không cần dặn dò. Dặn dò càng nhiều người càng dễ để lộ tin tức.”

Nơi đại quân tập kết, một con kim sí sà xuống, không lâu sau Công Tôn Bố vội vàng vào chủ trướng. Công Tôn Bố thấy Thương Triêu Tông đang cùng một đám tướng lĩnh thảo luận kế hoạch bình định bước tiếp theo nên đứng một bên chờ. Thương Triêu Tông nhìn sang, Công Tôn Bố nháy mắt ra hiệu.

Thương Triêu Tông thầm hiểu, biết là bên Ngưu Hữu Đạo có chỉ thị mới, nhanh chóng chấm dứt kế hoạch kêu mọi người đi.

Công Tôn Bố dâng lên tin tức bên Ngưu Hữu Đạo.

Thương Triêu Tông đọc thư xong ra vẻ khó hiểu, trầm ngâm một lúc rồi chậm rãi gật đầu nói:

“Hồi âm rằng sẽ làm ngay.”

Công Tôn Bố chắp tay, xoay người rời đi.

Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn hỏi:

“Đạo gia có dặn dò gì sao?”

Thương Triêu Tông lại gần đưa mật thư cho Mông Sơn Minh.

Mông Sơn Minh xem xong giật mình kêu lên:

“Lúc này mà kêu lực lượng bên cạnh vương gia rút lui?”

Thương Triêu Tông hơi do dự sau đó chậm rãi nói:

“Đạo gia sẽ không làm chuyện không lý do, lúc này làm như vậy chắc chắn có nguyên nhân gì.”

Mông Sơn Minh cau mày, ông hiểu đạo lý đó nhưng cảm thấy làm như vậy dễ đẩy vương gia vào cảnh hiểm, mỗi tội không làm rõ được ý đồ của Ngưu Hữu Đạo nên đành im lặng.

Thương Triêu Tông quay đầu quát:

“Mời Hoàng chưởng môn đến!”

Lính truyền lệnh đứng bên ngoài lên tiếng:

“Rõ!”

Chốc lát sau Hoàng Liệt dẫn mấy trưởng lão bước nhanh đi tới.

Chương 961: Khách Quý Giá Đáo (2)

Chương 961: Khách Quý Giá Đáo (2)
Hoàng Liệt vào lều chắp tay cười nói:
“Vương gia có gì sai khiến?”
Thương Triêu Tông dõng dạc nói:
“Ta đã quyết ý sẽ áp những tù binh này đi trước sắp xếp . . .”
Thương Triêu Tông nói ra kế hoạch.
Hoàng Liệt sững sờ một chút rồi hỏi:
“Người ngựa chúng ta đều hộ tống tù binh đi thì vương gia làm sao?”
Thương Triêu Tông trả lời:
“Hoàng chưởng môn yên tâm, ta sẽ không hại mình, ta đã có quyết định riêng.”
Sắp xếp bên trong xong Thương Triêu Tông hạ quân lệnh, mệnh lệnh này làm người khác rất ngạc nhiên, không ngờ y vẫn quyết định đặc xá cho đám tù binh.
Thương Triêu Tông cứng rắn ra lệnh, các chư hầu khó nói cái gì.
Chỉ có Ca Miểu Thủy phản đối mãnh liệt, cho rằng Thương Triêu Tông không nên tự quyết định về đám tù binh mà phải đợi triều đình sắp xếp.
Nhưng Ca Miểu Thủy phản đối không được gì tại đây, đại quân nên chấp hành vẫn chấp hành, sẽ không làm theo ý kiến cúa y.
Sau đó Mông Sơn Minh tự mình chỉ huy đại quân áp giải đám tù binh đi xa trong ánh mắt mọi người nhìn theo.
Sau đó đám người Hoàng Liệt hộ vệ Thương Triêu Tông đi cùng đám người chỉ huy trung xu Hạo châu Tô Khải Đồng chỉ huy đại quân tiếp tục đuổi theo truy kích, tiêu diệt phản quân Ngô Công Lĩnh.
Người ngựa dù sao mệt mỏi, trên đường đại quân đi nhanh có lúc phải tạm nghỉ lấy sức.

Một đám khách lặng lẽ đến ngoài doanh trướng tạm của thứ sử Đồ châu An Hiển Triệu. Trưởng lão Trầm Ngộ Hồng và một đám cao thủ Tiêu Dao cung âm thầm từ núi rừng một bên đến gần.
Trưởng lão Sư Nguyên Long của Linh Kiếm sơn phụ trách tọa trấn người ngựa Đồ châu nghe tin đi ra, thấy Trầm Ngộ Hồng thì lấy làm lạ hỏi:
“Trầm huynh sao đến đây?”
An Hiển Triệu ló mặt khỏi doanh trướng chào một tiếng, định rời đi, muốn tránh né chuyện của tu sĩ hai phái.
Ai ngờ Trầm Ngộ Hồng giơ tay kêu lên:
"An đại nhân, xin dừng bước!”
Đám người khó hiểu.
An Hiển Triệu nghi hoặc hỏi:
“Trầm trưởng lão có gì sai bảo?”
Trầm Ngộ Hồng chỉ quân trướng:
“Bên ngoài nhiều người mắt tạp, có gì đi vào trong nói được không?”
An Hiển Triệu nhìn Sư Nguyên Long.
Sư Nguyên Long nghi hoặc hỏi:
“Rốt cuộc có chuyện gì hả Trầm huynh?”
Trầm Ngộ Hồng cười thò tay vào ống tay áo rút một trong hai phong thư ra đưa cho Sư Nguyên Long xem.
Sư Nguyên Long mở thư ra thấy là chưởng môn Mạnh Tuyên của Linh Kiếm sơn viết, trong thư dặn dò đủ thứ làm mặt ông biến sắc.
Sư Nguyên Long vươn tay ra, quyết định thay cho An Hiển Triệu:
“Mời vào trong.”
Những người không liên quan đều đi, người có liên quan thì vào lều, mành buông xuống.
Sư Nguyên Long trầm giọng hỏi:
“Các người định động Thương Triêu Tông?”
Thứ sử Đồ châu An Hiển Triệu ở bên cạnh nghe hết hồn, giờ mới biết ý đồ của đám người này.
Trầm Ngộ Hồng trầm giọng nói:
"Nguyên Long huynh đã quên lệnh sư huynh chết trong tay Ninh Vương sao?’

Sư Nguyên Long nhướng chân mày, chuyện đó đã qua từ lâu, các ngươi lôi ra nói với ta làm chi?
Trầm Ngộ Hồng tiếp tục bảo:
“Hiện giờ Thương Triêu Tông này không biết trời cao đất rộng bắt chước phụ thân hắn động đến trên đầu Tiêu Dao cung, thật là chán sống. Tiêu Dao cung ta sao có thể để hắn càn rỡ? Tưởng chúng ta không dám xử hắn sao?”
Sư Nguyên Long nhìn thư trong tay:
“Trầm huynh muốn động thì ta không có ý kiến, nhưng tap hải nhắc nhở huynh rằng hắn không dễ động, sơ sẩy một cái sẽ gây ra chuyện/”
Trầm Ngộ Hồng cười cười, quay đầu nói:
“Vương gia, đến lúc này rồi không cần che giấu nữa.”
Vương gia?
Mọi người nhìn theo. Trong nhóm người Tiêu Dao cung đi cùng có một người giơ tay kéo mặt nạ xuống lộ ra mặt thật, là Đại Tư Mã nước Yến Thương Vĩnh Trung.
Thương Vĩnh Trung cười tủm tỉm chắp tay với mọi người:
"Thứ tội thứ tội, tình thế bất đắc dĩ, xin thứ lỗi.”
Sư Nguyên Long giật mình kêu lên:
“Đức thân vương?”
Thứ sử Đồ châu An Hiển Triệu giật nảy mình, chợt nhận ra không chỉ có Tiêu Dao cung, triều đình cũng muốn xuống tay với Thương Triêu Tông. Xét thấy quan hệ thượng hạ cấp trên danh nghĩa, An Hiển Triệu nhanh chóng tiến lên chào:
“Mạt tướng tham kiến Đại Tư Mã!"
Thương Vĩnh Trung cười cười hai tay nâng An Hiển Triệu, vỗ nhẹ cánh tay ông nói:
“Ài, không cần đa lễ, không cần. An tướng quân, chúng ta vài năm không gặp mà phong thái của tướng quân còn hơn ngày xưa, ha ha.”
Thái độ của Thương Vĩnh Trung rất nồng nhiệt với An Hiển Triệu.
An Hiển Triệu khách khí vài câu, hai người không chung đường, người ta tuy là Đại Tư Mã nước Yến nhưng An Hiển Triệu ở dưới tay mà tự lập binh, có gì thân thiết mà nồng nhiệt?
Trầm Ngộ Hồng nói:

“Vương gia, giờ nàng lúc khách khí, có chuyện gì thì nói ra đi.”
Thương Vĩnh Trung gật đầu:
“Tốt, tốt, tốt.”
Thương Vĩnh Trung quét mắt bốn phía, nhìn bản đồ treo lơ lửng, chậm rãi bước tới gần giơ ngón tay rà soát bản đồ, nói:
“Cách nơi này khoảng nămm ươi dặm có một sơn mạch hẹp dài, chờ mười vạn thiết kỵ của Thương Triêu Tông đi vào có thể lệnh cao thủ đánh sập hai đầu sơn mạch, mười vạn kỵ binh không thể thi triển tung hoành ở chỗ này, thành cá trong chậu, có thể một hơi tiêu diệt, nhẹ nhàng bớt việc, không tốn nhiều công sức.”
Thương Vĩnh Trung quay đầu cười nói với mọi người:
"Đương nhiên việc này còn cần người ngựa của An tướng quân phối hợp.”
Phối hợp? Phối hợp tiêu diệt mười vạn thiết kỵ của Thương Triêu Tông?
An Hiển Triệu làm biểu tình câm nín, chậm rãi quay đầu nhìn Sư Nguyên Long như muốn hỏi cảm giác vị này đang nói giỡn.
Sư Nguyên Long gãi mùi, nhìn Trầm Ngộ Hồng lại ngó Thương Vĩnh Trung.
Trầm Ngộ Hồng tiếp lời:
"Các ngươi yên tâm, Tô Khải Đồng vốn là người của Tiêu Dao cung tra, sư huynh Thi Thăng đã đi, ta đại biểu Tiêu Dao cung đến tiếp quản, người ngựa Hạo chân sẽ phối hợp, hai bên bắt tay nội ứng ngoại hợp, chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hòa, cắt đứt vuốt cọp của Thương Triêu Tông không khó. Có thể làm Nam châu đại thương nguyên khí, càng tiện thu về, ngoài ra . . .”
Trầm Ngộ Hồng chỉ Sư Nguyên Long:
“Nguyên Long huynh, bên Đại Thiền sơn còn cần huynh ứng đối, trước khi hành động hãy nghĩ cách dụ Hoàng Liệt đi một bên. Chỉ cần khống chế Hoàng Liệt thì đám người Đại Thiền sơn ném chuột sợ vỡ đồ không dám động đậy, sau đó khống chế Thương Triêu Tông rất đơn giản. Có Thương Triêu Tông trong tay người ngựa Nam châu không dám hành động thiếu suy nghĩ, chuyện còn lại thì Tiêu Dao cung ta sẽ giải quyết.”
Biểu tình Sư Nguyên Long quái dị hỏi:

“Trầm huynh chưa biết mười vạn thiết kỵ của Thương Triêu Tông đã đi rồi sao?”
Trầm Ngộ Hồng kinh ngạc hỏi:
“Đi rồi? Là sao?”
Thương Vĩnh Trung mới chỉ điểm thượng sách tiêu diệt cũng sững sờ.
Sư Nguyên Long huơ tay làm động tác đi buồn cười:
“Sao gì? Đi tức là đi, Trầm huynh không đến mức không nghe hiểu ta nói gì chứ?”
Trầm Ngộ Hồng trầm giọng nói:
"Nguyên Long huynh, trò đùa này không buồn cười chút nào, đang yên lành tại sao đi rồi?”
Sư Nguyên Long hỏi ngược lại:
“Chắc Ca Miểu Thủy đã báo vấn đề xử trí mấy chục vạn tù binh lên triều đình rồi đi? Trầm huynh không biết?”
Trầm Ngộ Hồng vẫn không hiểu:
“Ta có nghe nói, Sử Tân Mậu một hơi công phá quan ải, bắt gần bốn mươi vạn tù binh, xử trí tù binh thế nào là việc rắc rối, bên triều đình do dự khó quyết định. Nhưng việc này liên quan gì đến mười vạn thiết kỵ?”
Sư Nguyên Long nói:
“Thương Triêu Tông vẫn khăng khăng giữ ý kiến cưỡng ép ra lệnh áp giải đi rồi. Bốn mươi vạn tù binh! Sơ sẩy là thành tai họa, sao có thể chỉ để chút người áp giải? Thương Triêu Tông khiến mười vạn thiết kỵ của mình áp giải, Mông Sơn Minh tự mình giám sát chỉ huy."
Sư Nguyên Long nhìn hướng Thương Vĩnh Trung xoe tròn mắt, nói:
“Cho nên đại kế tiêu diệt của vương gia không dùng được.”
Hầu kết Trầm Ngộ Hồng rung rung hỏi:
“Đi khi nào?”
Sư Nguyên Long trả lời:
“Đi được nửa ngày rồi, bọn họ đi hướng tây, Bình Định đại quân đi phía đông, hai bên đi ngược hướng, cách nửa ngày chắc đã xa nhau nhiều. Người ta sẽ không trở về chui vào khe núi mà các người nói.”
Thương Vĩnh Trung ngây người lẩm bẩm:
“Tại sao lại vậy?”

Biểu tình Thương Vĩnh Trung hụt hẫng thẫn thờ. Đây là kế sách mà Thương Vĩnh Trung nhìn bản đồ suy tư đã lâu mới nghĩ ra, tốn nhiều tâm huyết, nhưng bây giờ uổng công, không có chút cơ hội thực hành.

Chương 962: Cố Ý Đổ Tội

Chương 962: Cố Ý Đổ Tội
Bên họ muốn trừ bỏ mười vạn thiết kỵ then chốt nằm ở Anh Dương Võ Liệt vệ, đó là đại sát khí của người ngựa Nam châu. Không có Anh Dương Võ Liệt vệ thì Nam châu không tạo uy hiếp lớn như vậy.
Không ngờ Mông Sơn Minh cũng đi, muốn xử Anh Dương Võ Liệt vệ rất nhiên bao gồm cả Mông Sơn Minh, đó là phụ tá đắc lực của Thương Triêu Tông. Xem tình huống trước mắt tuy không dám giết Thương Triêu Tông ngay nhưng phải thừa dịp trừ khử Mông Sơn Minh, Anh Dương Võ Liệt vệ.
Ai ngờ hai miếng thịt muốn ăn nhất đều bay đi.
Thực lực của Nam châu không bị hao tổn chút gì, có thể tưởng tượng hậu quả, một khi giết Thương Triêu Tông thì Nam châu làm loạn tạo uy hiếp hơn xa Ngô Công Lĩnh.
Thương Vĩnh Trung hối hận gắt giọng:
“Đồ ngu Sử Tân Mậu đó nên trực tiếp đồ bốn mươi vạn tù binh mới đúng, làm hỏng việc lớn của ta!”
Sư Nguyên Long trợn trắng mắt, vị này đứng nói chuyện không đau lưng, giết bốn mươi vạn người hơn nữa là dân đói bị lửa chiến bức ép, ai dám dễ dàng tự quyết định? Sợ là Thương Kiến Hùng cũng không dám công khai hạ ý chỉ như vậy, có làm cũng sẽ làm lén.
Trầm Ngộ Hồng đang thẫn thờ nghe Thương Vĩnh Trung hối hận lẩm bẩm thì bừng tỉnh, vội hỏi:
"Nguyên Long huynh, Thương Triêu Tông đâu?”
Sư Nguyên Long nói:
“Hắn à, hắn thì còn ở. A, nhiều người của Đại Thiền sơn cũng đi theo áp giải đámtù binh, chỉ có số ít nhóm Hoàng Liệt ở lại. Các người muốn động Thương Triêu Tông thì bây giờ dễ dàng, không cần tốn đầu óc suy

nghĩ rắc rối, bên cạnh hắn đang không có lực lượng hộ vệ gì, các ngươi trực tiếp bắt là được. Còn bên ta . . .” Sư Nguyên Long nhe răng cười: “Cũng bớt phiền phức.”
Không phải đùa, Sư Nguyên Long thật sự cảm thấy bớt phiền phức nhiều, nếu thật sự đánh với mười vạn thiết kỵ thì tuy kế hoạch tốt nhưng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn là người ngựa Đồ châu bên Sư Nguyên Long sẽ mâst mát lớn.
Trầm Ngộ Hồng thở phào:
“Chỉ cần hắn còn ở thì tốt rồi.”
Còn tưởng rằng Thương Triêu Tông cũng đi rồi, lần này vốn kiếm y tính sổ, Trầm Ngộ Hồng có thể đại biểu Tiêu Dao cung đến đây cũng đã trải qua một phen cạnh tranh, bắt Thương Triêu Tông lấy cớ báo thù lập công tiếp nhận thế lực của Thi Thăng trong Hạo châu. Nếu để Thương Triêu Tông chạy thì Trầm Ngộ Hồng khó nuốt trôi thế lực Hạo châu, muốn được lợi mà không bỏ công, làm gì có chuyện dễ dàng như thế, làm gì cũng phải bỏ sức ra.
Trầm Ngộ Hồng trấn an Thương Vĩnh Trung:
“Vương gia yên tâm, miễ có Thương Triêu Tông trong tay thì chúng ta sẽ tìm cách buộc Ngưu Hữu Đạo ra mặt ổn định cục diện bên Nam châu."
Thương Vĩnh Trung lặng im gật dầu.
Chuyện kế tiếp dễ làm, nhưng không phải Sư Nguyên Long nói cái gì thì tin cái đó, cần xác nhận tình huống trước đã.
Hiện giờ bên này tụ tập bô Tô Khải Đồng ở Hạo châu, bộ An Hiển Triệu ở Đồ châu.
Trầm Ngộ Hồng sai người mời Tô Khải Đồng và chưởng môn ba phái tọa trấn Hạo châu đến, bí mật mời cả Ca Miểu Thủy.
Mấy phe chạm mặt, xác nhận tình huống, đúng như Ca Miểu Thủy nói mười vạn thiết kỵ đã đi.
Ca Miểu Thủy đã báo điều này lên triều đình nhưng tin tức còn đang trên đường thì nhóm Trầm Ngộ Hồng đã đến, nên không cập nhật tình huống kịp lúc.
Đám người Trầm Ngộ Hồng đi chuyến này là trong bí mật, không dám để nhiều người biết tin trán chho đánh rắn động cỏ.

Thương Vĩnh Trung lấy ý chỉ của Thương Kiến Hùng ra cho Ca Miểu Thủy xem, y xem kỹ hiểu ý của triều đình, hai tay đưa trả lại.
Chạm mặt bàn bạc ổn thỏa, được thế lực Đồ châu, Hạo châu hỗ trợ thì sự việc không thành vấn đề. Đoàn người Trầm Ngộ Hồng công khai lộ mặt, trèo qua một ngọn núi đi hướng lều lớn của Thương Triêu Tông.
Tô Khải Đồng, An Hiển Triệu đi cùng thỉnh thoảng nhìn nhau, trong lòng cay đắng vô cùng. Hai người không muốn tham dự vào việc bắt nhi tử của Ninh Vương, không muốn Thương Triêu Tông rơi vào kết cục thế này.
Nhưng việc đến hiện giờ không thể theo ý họ,tu sĩ đi cùng sợ xảy ra ngoài ý muốn nên theo dõi Tô Khải Đồng, An Hiển Triệu chặt chẽ.
Trong trướng.
Thương Triêu Tông ở sau bàn ngước đầu lên hỏi:
“Tại sao người còn chưa đến?”
Thương Triêu Tông nghĩ tới chút chuyện nên sai người đi kêu Tô Khải Đồng, An Hiển Triệu nhưng mãi không thấy người đến, lúc này quát với binh truyền lệnh:
“Lại đi thúc giục!”
“Rõ!”
Binh truyền lệnh rời đi không lâu sau lại lùi về, khẩn cấp nhắc nhở:
“Vương gia!”
Thương Triêu Tông đang ở trong trướng xem bản đồ lại ngước đầu lên, thấy đám người xuất hiện ngoài trướng. Người đứng giữa rất quen mặt, y thấy từ nhỏ, là đường thúc của y, Đức thân vương Thương Vĩnh Trung, cũng là Đại Tư Mã nước Yến tiếp nhận quyền vị của phụ thân y.
Hai bên vương thúc của y là một đám tu sĩ cùng nhìn chằm chằm y ở trong lều.
Phượng Nhược Nam đứng một bên không hiểu ra sao, nàng nhìn ngoài lều lại xem trượng phu.
Thương Vĩnh Trung đặt hai tay trước cung cười tủm tỉm nói:
“Triêu Tông, nhiều năm không gặp, thế nào? Gặp thúc thúc mà ngươi không biết lễ độ là gì sao?”
Quai hàm Thương Triêu Tông cứng nhắc chậm rãi vòng ra cái bàn, sải bước đi ra doanh trướng, mắt hổ lạnh lùng nhìn bốn phía. Nơi này đã bị

đại quân lặng lẽ bao vây.
Một đám thân vệ của Thương Triêu Tông nhanh chóng chạy lại bảo vệ quanh y, cảnh giác dòm chừng xung quanh.
Đám nhân viên Đại Thiền sơn nhóm Hoàng Liệt chạy nhanh lại.
Trầm Ngộ Hồng quát to:
“Hoàng Liệt. nơi này không có việc của ngươi, đừng tự chuốc khổ! Nếu thật sự chán sống thì cứ thử xem!”
Chân Hoàng Liệt khựng lại, nhìn tứ phía, cơ mặt hơi co giật sau đó giơ tay ra hiệu. Một đám người Đại Thiền sơn, Viên Cương ở một bên ‘xem náo nhiệt’.
Thương Vĩnh Trung ngừng cười, nhìn Thương Triêu Tông, hừ lạnh một tiếng:
“Quả nhiên quen thói chạy rông bên ngoài, không hiểu quy củ tôn ti người lớn trẻ nhỏ, ta thấy buồn cho vương huynh Kiến Bá.”
Thương Vĩnh Trung chậm rãi quay sang một bên nói:
"Ca công công, tuyên chỉ đi!"
Ca Miểu Thủy rút thánh chỉ từ ống tay áo ra, mở ra trước mặt mọi người, dưỡng dạc tuyên đọc:
“Hoàng đế bệ hạ nước Đại Yên hạ chỉ dụ! Thứ sử Thương Triêu Tông của Nam châu làm quận vương làm uổng hoàng ân, lòng riêng ích kỷ tự tiện tấn công Định Châu, đốt nhà giết người cướp của gây họa bách tính, làm dân oán rồi sau đó cướp. Thương châu phản loạn, cả nước trên dưới bình định nhưng Thương Triêu Tông làm ngược lại lấy quân lương bình định của triều đình làm chiến sự liên tục bị thua, thành quốc tặc! Giờ đã tra rõ bằng chứng, lập tức miễn chức Bình Định đại tướng quân, áp vào kinh thành chờ chém! Đại Tư mã Thương Vĩnh Trung tiếp quản tất cả công việc bình định, tất!”
Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, rất nhiều người buồn bã, phát hiện nếu thật sự tính sổ, thành lập tội danh thì đều là tội nặng không tha.
Đối mặt tình huống này Hoàng Liệt cũng bó tay, thầm thổn thức yên lành đi giết Thi Thăng làm chi, ba đại phái dễ chọc vậy sao?
Ca Miểu Thủy cất thành chỉ bình tĩnh nói:
“Dung Bình quận vương, tiếp chỉ đi!"
"Tiếp chỉ? Ha ha! Ha ha ha ha ha ha!”

Thương Triêu Tông ngửa đầu cười lớn như nghe lời buồn cười nhất trần đời, cười xong căm hờn lắc đầu nói:
“Ta bỏ mạng chịu chết bình định vì Đại Yên, không tiếc đắc tội ba đại phái, không ngờ đổi lấy cố ý buộc tội! Ta chết cũng chẳng đáng tiếc, nhưng cứ tiếp tục thế này thì diệt một Ngô Công Lĩnh không lo không có Ngô Công Lĩnh thứ hai, Đại Yên Thương thị ta có ngày nào yên bình?”
Ca Miểu Thủy không quan tâm, giơ thánh chỉ hướng Thương Vĩnh Trung.
Thương Vĩnh Trung lập tức khom người, giơ hai tay đón:
“Thần, tiếp chỉ!"
Ý chỉ vào tay, Thương Vĩnh Trung thẳng sống lưng, lấy thân phận Đại Tư Mã nước Yến vung tay ra lệnh:
“Bắt lấy!”
Hai bên vừa có người lao ra thì xoẹt một tiếng, Phượng Nhược Nam rút kiếm khỏi vỏ che trước mặt Thương Triêu Tông, lạnh lùng nói:
"Ai dám!"
Ý chỉ hoàng đế chó chết gì Phượng Nhược Nam không quan tâm, lúc nàng còn ở quận Quảng Nghĩa đã dẫn binh chống lại triều đình.
Một đám thân vệ cầm vũ khí tiến lên chặt chẽ bảo vệ hai phu thê, bộ dạng sẵn sàng liều mạng, không chút sợ hãi.
Thấy bên này định kháng chỉ chống cự, người bên kia lao ra do dự ngoái đầu nhìn, chờ xem ý của đám người Thương Vĩnh Trung có phải muốn cứng rắn bắt người không.

Chương 963: Hôm Nay Ai Dám Vọng Động Là Không Nể Mặt Đạo Gia

Chương 963: Hôm Nay Ai Dám Vọng Động Là Không Nể Mặt Đạo Gia
Thương Vĩnh Trung nhếch mép cười nhạt châm chọc, dường như trào phúng đám người này châu chấu đá xe không biết tự lượng sức mình, đến lúc này rồi chống cự có ý nghĩa gì?
Thương Triêu Tông quay đầu nhìn phản ứng của đám người Đại Thiền sơn, biểu tình không vui không buồn.
Thương Triêu Tông trầm giọng quát:
“Lùi xuống!”
Ánh mắt Hoàng Liệt giao nhau với Thương Triêu Tông sau đó chột dạ né tránh, lòng rất hổ thẹn. Trong lòng Hoàng Liệt cũng có khí anh hùng nhưng không thể hành động theo cảm tình, không thể biết rõ đối phương người đông thế mạnh, thực lực cách biệt xa mà còn để người Đại Thiền sơn chịu chết.
Phượng Nhược Nam và đám thân vệ quay đầu kêu lên:
“Vương gia!”
Bọn họ mà lùi xuống chẳng phải là khiến vương gia bó tay chịu trói?
Thương Vĩnh Trung đang định ra lệnh bắt nhưng nghe Thương Triêu Tông nói thì nuốt lời muốn nói xuống bụng, chờ đơi.
Bên trên muốn bắt sống, Thương Vĩnh Trung cũng không muốn Thương Triêu Tông bị gì dẫn đến ngoài ý muốn.
Ánh mắt Thương Triêu Tông và Phượng Nhược Nam giao nhau, mắt y pchất chứa phức tạp, tay chậm rãi bắt lấy cổ tay nàng ấn kiếm trong tay nàng xuống:
“Nhược Nam, mấy năm nay . . . ta có lỗi với nàng.”

Nghe câu đó vành mắt Phượng Nhược Nam đỏ hoe, cứng nhắc lắc đầu nói:
“Giờ nói mấy lời này không có ý nghĩa, triều đình có ý xấu, chúng ta quyết không thể lùi!”
Thương Triêu Tông ấn chặt cổ tay Phượng Nhược Nam không cho nàng nâng kiếm lên, nói nhỏ vào tai nàng:
“Ta sẽ không bị gì, lát nữa nàng hãy rời khỏi đây ngay, mặc kệta, đi hội hợp với Mông soái biết không?”
Việc đến hiện giờ, những điểm khó hiểu lúc trước nay Thương Triêu Tông hơi hiểu ra.
Ban đầu Ngưu Hữu Đạo tự dưng ra lệnh rút làm Thương Triêu Tông thắc mắc, không rõ vì sao. Giờ triều đình đột nhiên phái người bắt y, liên tưởng sơ sẽ phát hiện lệnh rút của Ngưu Hữu Đạo tám chín phần mười liên quan việc này. Chắc trước đó Đạo gia đã nhận ra cái gì, không thì khó giải thích tại sao trùng hợp như vậy.
Nhưng làm Thương Triêu Tông khó hiểu là nếu đã nhận ra cái gì tại sao không kêu y tránh nạn mà để y gần như một mình phạm hiểm?
Thương Triêu Tông không nghĩ ra, nhưng dần thói quen phong cách làm việc của Ngưu Hữu Đạo, không đến phút cuối sẽ không cho thấy sự thật.
Thương Triêu Tông có suy nghĩ theo chiều hướng bi quan, nhưng giờ phút này y không còn đường lựa chọn.
Phượng Nhược Nam kích động nói:
“Không được!”
Thương Triêu Tông mặc kệ nàng, ra lệnh cho mọi người:
“Tất cả nghe lệnh, đều lùi xuống!”
Một đám thân vệ hai mặt nhìn nhau, rất là do dự, sau cùng vì quân lệnh như núi họ đành từ từ lùi lại.
Thương Triêu Tông lớn tiếng nói với phía đối diện:
"Vương thúc, sự không liên quan đến họ, hãy tha cho bọn họ, ta đi với các người!”
Mặt Thương Vĩnh Trung lộ vẻ nghiền ngẫm, mới rồi ông luôn nhìn chằm chằm hai phu thê thì thầm, không biết hai người nói gì.
Giờ phút này vì cầu ổn thỏa, Thương Vĩnh Trung cười khẩy nói:

“Bắt hết cho ta! Trừ Thương Triêu Tông ra những người khác nếu ai dám chống cự thì giết tại chỗ!:
“Tuân lệnh!”
Một đám người định xông lên.
Thương Triêu Tông đang tính nổi giận.
Chợt một bóng người đáp xuống đất chặn trước mặt họ, giơ tay quát ngăn đám người xông lên:
“Chậm đã!"
Đám người mới nhấc chân lập tức dừng bước nhìn lại.
Thương Vĩnh Trung thấy đối phương là tu sĩ, nhíu mày hỏi:
“Ngươi là ai?”
Ca Miểu Thủy ở bên cạnh nhắc nhở:
“Thuộc hạ thân tín của Ngưu Hữu Đạo, chưởng môn Công Tôn Bố của Ngũ Lương Sơn!”
Công Tôn Bố nói:
“Thánh chỉ không nói là bắt vương phi.”
Thương Vĩnh Trung nói:
“Ý chỉ của triều đình không đến lượt ngươi chỉ điểm, chuyện không liên quan ngươi, tránh ra!”
Công Tôn Bố không chút e sợ, bình tĩnh nói:
"Lần này xuất chinh bình định, vương phi theo quân vì Đạo gia tự mình chỉ ra. Trước khi ta lên đường Đạo gia không dặn gì khác nhưng đặc biệt dặn dò về vương phi, dặn ta phải bảo vệ vương phi cho tốt. Thánh chỉ không nói bắt vương phi, nếu ta để các ngươi khi không bắt vương phi đi thì không cách nào ăn nói với Đạo gia, nên ta phải mang vương phi đi.”
Không phải Công Tôn Bố đột nhiên nổi hứng nhảy ra mạo hiểm mà đã được Ngưu Hữu Đạo dặn dò, không thể không ra mặt.
Ngưu Hữu Đạo không để Công Tôn Bố, Phượng Nhược Nam, Hoàng Liệt rút lui là vì có nỗi khổ, nếu mọi người đi hết thì mục tiêu quá rõ ràng.
Công Tôn Bố nói xong xoay người nói với Phượng Nhược Nam:
“Vương phi hãy đi theo ta.”

Thương Triêu Tông nhanh tay giật lấy kiếm trong tay Phượng Nhược Nam, đẩy nàng một cái:
“Đi mau!”
Phượng Nhược Nam vừa lo vừa sốt ruột:
“Vương gia!”
Sao nàng có thể bỏ lại trượng phu một mình chạy trốn vào lúc này được?
Tình thế nguy cấp Công Tôn Bố không rảnh lo đến nam nữ khác biệt, chộp cánh tay Phượng Nhược Nam định kéo đi. Công Tôn Bố dù sao là tu sĩ, Phượng Nhược Nam không thể giãy ra.
Thương Vĩnh Trung tức giận, chưa được ông đồng ý mà dám mang người đi ngay trước mặt ông, xem ông là gì?
Thương Vĩnh Trung quát:
“To gan! Không ai được đi, bắt hết cho ta!”
Xoẹt!
Công Tôn Bố đẩy Phượng Nhược Nam ra sau, rút kiếm nhìn quanh, lớn tiếng cảnh cáo:
“Người của Nhà Tranh sơn trang, ai dám vọng động thử xem!"
Trầm Ngộ Hồng cười khẩy nói:
“Người của Nhà Tranh sơn trang? Trước mặt chúng ta khi nào đến lượt người của Nhà Tranh sơn trang giương oai?”
Công Tôn Bố lạnh nhạt nói:
"Ta nhắc nhở một câu, người Đạo gia điểm danh muốn bảo vệ hôm nay ai dám vọng động tức là không nể mặt Đạo gia. Chọc giận Đạo gia thì chờ lúc sau đừng trách Đạo gia cũng không nể tình. Đạo gia tức giận thì không thèm để ý triều đình nước Yến, thánh chỉ chó chết gì vào mắt, làm lớn chuyện không dàn xếp được cũng đừng trách ta không khuyên các vị!”
Đây là công khai uy hiếp!
Nếu là Công Tôn Bố trước kia sẽ không mạnh dạn nói lời như thế, nhưng từ khi theo Ngưu Hữu Đạo thì khác, nhà Tranh sơn trang không phải chưa thấy đại nhân vật, trưởng lão cỡ như Trầm Ngộ Hồng thì Nhà Tranh sơn trang đã thấy rất nhiều, một Trầm Ngộ Hồng không đủ hù sợ Công Tôn Bố.

Quan trọng là sau lưng Công Tôn Bố ẩn giấu Phiêu Miểu các, đây là lý do Ngưu Hữu Đạo nhờ Công Tôn Bố vào phút then chốt bảo vệ Phượng Nhược Nam, biết Công Tôn Bố có tự tin cứng rắn chống đối.
Có một số cái khổ nam nhân chịu được nhưng nữ nhân thì không thể, rơi vào tay đám nam nhân, bị thẩm vấn hành lên hành xuống dễ mất trong sạch, nên Ngưu Hữu Đạo kêu Công Tôn Bố vào phút then chốt mạo hiểm ra mặt bảo vệ Phượng Nhược Nam.
"Dừng tay! Lùi xuống!”
Một đám người xông lên bắt Thương Triêu Tông, đám thân vệ tức giận định đấu tranh nhưng bị y quát ngăn. Thương Triêu Tông biết thuộc hạ chống cự là chịu chết uổng, làm vậy không thay đổi được gì, không có ý nghĩa gì.
Thương Triêu Tông bị cứng rắn trói lại trước mắt bao người.
Phượng Nhược Nam bi thương căm hờn hét lên:
“Vương gia!”
Công Tôn Bố quay đầu nhìn Thương Triêu Tông bị bắt rồi cứng rắn kéo Phượng Nhược Nam đến trước mặt Hoàng Liệt, trầm giọng nói:
“Hoàng chưởng môn có tọa kỵ phi cầm, lập tức đưa vương phi đi hội hợp với Mông soái.”
Hôm nay Hoàng Liệt rất lo lắng, đối diện Công Tôn Bố mà mình thấy hụt hơi. Một chưởng môn Ngũ Lương Sơn tầm thường đã lòng can đảm đến vậy, cứu Phượng Nhược Nam ra khỏi miệng cọp, còn Phượng Nhược Nam của Hoàng Liệt thì quá uất ức.
Hoàng Liệt rụt rè liên tục gật đầu, phất tay ra hiệu người bên dưới nhanh chóng hộ tống Phượng Nhược Nam rời đi. Vài tên cao thủ của Đại Thiền sơn lập tức che chở Phượng Nhược Nam rút lui.
Lát sau một con chim to chở Phượng Nhược Nam gào khóc bay đi nhanh.
Trước khi chia tay Công Tôn Bố quay đầu nhìn Thương Triêu Tông bị bắt, hơi bất đắc dĩ. Bằng vào sức chấn nhiếp của Đạo gia cứu Phượng Nhược Nam đã không dễ, muốn mang Thương Triêu Tông ra khỏi tay đối phương là không thể nào. Đối phương chịu thả vương phi vì nàng không quá quan trọng, Thương Triêu Tông thì khác.

Ngay sau đó Công Tôn Bố và đám người Đại Thiền sơn nhanh chóng bay ra khỏi đại quân hợp vây, thoáng chốc khuất xa.
Đại quân không nhận được quân lệnh ngăn cản nên đành trơ mắt nhìn đám người rời đi.
Nhìn theo đám người kiêu ngạo đi xa, quai hàm Thương Vĩnh Trung căng cứng suýt nghiến bể răng, cảm thấy nhục nhã như bị tát trước công chúng.

Chương 964: Chọc Giận (1)

Chương 964: Chọc Giận (1)
Ca Miểu Thủy thả cánh tay Thương Vĩnh Trung ra, mới rồi y ngăn cản ông hạ lệnh. Công Tôn Bố đã nói rõ thẳng mặt nếu bên mình còn cứng rắn giam người là đánh mặt Ngưu Hữu Đạo, tên kia không lương thiện gì, dám chặn cả quân lương của triều đình, tưởng hắn không dám làm chuyện quá đáng hơn sao?
Ca Miểu Thủy thả tay ra lại nhắc nhở Thương Vĩnh Trung:
“Vương gia, mười vạn thiết kỵ, bốn mươi vạn loạn dân, Nam châu cò nóc bốn mươi vạn đại quân đều nằm trong tay Ngưu Hữu Đạo, có thể trong khoảnh khắc khiến thế cục không thể cứu vãn lại. Chúng ta đánh bất ngờ bắt Dung Bình quận vương đã làm hắn mất mặt.”
Thương Vĩnh Trung hiểu điều đó, nếu không ông đã chẳng nhịn.
Trầm Ngộ Hồng cũng cảm giác bị tát mặt, bị Công Tôn Bố uy hiếp ông thật sự không dám lỗ mãng làm việc, trơ mắt nhìn người bị mang đi. Dù sao xong chuyện để bình ổn Nam châu còn cần nhờ vả Ngưu Hữu Đạo.
Đám thân vệ của Thương Triêu Tông bị người xông lên tước vũ khí, bị giải đi.
Phương xa có mấy con chim to lao xuống đất.
Thương Triêu Tông bị trói á pđi, hiển nhiên muốn dùng chim to lập tức đưa y đi kinh thành, càng kéo dài sợ xảy ra ngoài ý muốn.
Bị chuyện vừa rồi làm mất mặt, đám người Thương Vĩnh Trung không tâm tình thưởng thức chiến quả trước mắt, ai nấy mặt không biểu tình.
Khi đi ngang qua Thương Triêu Tông chợt vùng vẫy không chịu đi.
Thương Vĩnh Trung thấy có xô đẩy, ông giơ tay ngăn sĩ tốt ngừng đẩy người, thản nhiên hỏi:
“Triêu Tông có gì muốn nói?”
Thương Triêu Tông nói:

“Ta không có lời nào để nói với kẻ ngồi không ăn bám như ngươi!”
Thương Triêu Tông nhìn hướng Tô Khải Đồng, An Hiển Triệu.
Hai người trơ mắt nhìn nhi tử của Ninh Vương bị bắt trước mặt mình, thấy hơi xấu hổ. Một số tướng lĩnh sau lưng Tô Khải Đồng, An Hiển Triệu từng là bộ hạ cũ của Ninh Vương, bọn họ buồn bã gục mặt xuống không dám nhìn Thương Triêu Tông.
Thương Triêu Tông nhìn hai người, cầu xin:
“Cả đời phụ vương ta dốc hết tâm huyết vì Đại Yên bình ổn, ta chết cũng chẳng đáng tiếc, nhưng phụ vương ta đối xử không bạc với các người, chỉ cầu các người nghĩ tình tâm huyết khi phụ vương còn sống mà chung sức đồng lòng nhanh chóng bình định phản loạn."
Tô Khải Đồng, An Hiển Triệu chậm rãi chắp tay tiễn đưa, mím chặt môi không nói chuyện. Các tướng sau lưng hai người lục tục chắp tay, có người dỏ hốc mắt.
Thương Vĩnh Trung vụt ngoái đầu nhìn, thấy các tướng chắp tay lặng lẽ đưa tiễn thì nét mặt sa sầm, phất tay quát:
“Mang đi!"
Thương Triêu Tông bị giải đi, rất nhanh mấy con chim to bay lên đưa y hướng tới kinh thành.
Quản Phương Nghi khẽ thở dài:
“Đạo gia, đúng như ngươi đoán, quả nhiên Đại Thiền sơn ngồi xem. Công Tôn Bố thành công cứu vương phi ra kêu Hoàng Liệt đưa đi hội hợp với Mông soái. Vương gia . . . đã bị bắt, đám vệ đội thân binh dưới hắn hắn gồm trăm người đều bị giam giữ, chết sống khó đoán.”
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm đứng dưới gốc cây mặt không biểu tình, từ từ khép mắt.
Hiện giờ Ngưu Hữu Đạo chỉ có thể làm bấy nhiêu, hắn không có cách nào quan tâm sống chết của trăm thân vệ, có thể nói là phải có nhân tố hy sinh trước chuyện như vậy.
Có nhiều chuyện đời trước Ngưu Hữu Đạo không ngờ tới, hắn không ngờ một quyết định tùy tiện của mình có thể liên quan đến sự sống chết của nhiều người.
Không nghe Ngưu Hữu Đạo nói gì, Quản Phương Nghi không kiềm được hỏi:

“Thật ra có thể né tránh, tại sao trước đó Đạo gia không để nhóm vương gia thoát hiểm?"
Ngưu Hữu Đạo biết trả lời thế nào? Quan hệ với Cao Kiến Thành là tuyệt mật, không thể tiết lộ thêm với ai. Thân phận địa vị của Cao Kiến Thành quá quan trọng, nếu không nhờ Cao Kiến Thành mật báo trước tiên thì hậu quả đã không tưởng tượng nổi. Tuyệt đối không thể để Cao Kiến Thành dính phải điểm đáng ngờ nào. Ngưu Hữu Đạo có thể nói cho người khác hắn vì giữ cái tuyến bên Cao Kiến Thành mà hy sinh Thương Triêu Tông sao?
Vì vậy Đạo gia nói câu không liên quan:
“Từ giờ trở đi cắt đứt liên lạc với ba đại phái, bên Mông soái cần bà tự đi một chuyến!"
Hoàng hôn chiếu xuống, mười vạn thiết kỵ áp giải trứ bốn mươi vạn loạn dân rầm rộ tiến lên, đi hướng ngọn núi dưới mặt trời.
Một số nạn dân tạm thời làm nhiệm vụ khổ sai đẩy xe lương theo đội. Nhiều người dù sao cần ăn uống, sao có thể không mang theo lương thực.
Một chiếc xe ngựa chạy giữa đại quân hộ vệ, mành xe vén lên, Mông Sơn Minh ngồi trong thùng xe đón ánh chiều tà vàng rực, chân mày dính chặt vào nhau không giãn ra. Mông Sơn Minh vẫn không nghĩ ra quyết định của Ngưu Hữu Đạo là vì sao.
Cạnh xe ngựa có tọa kỵ lắp yên ngựa đặc biệt của ông.
Một con Hắc Ngọc Điêu từ chân trời lao xuống kinh động tu sĩ Đại Thiền sơn theo đội hộ vệ.
Hắc Ngọc Điêu bay một vòng tầm thấp, chưởng môn Hoàng Liệt của Đại Thiền sơn ngồi trên lưng chim khoe mặt tránh cho bị đồng môn hiểu lầm, sau đó chộp cánh tay Phượng Nhược Nam nhảy xuống.
Đội ngũ rầm rộ ngừng lại, Mông Sơn Minh ở trong xe nggựa thò đầu ra cửa sổ.
Phượng Nhược Nam khóc đỏ mắt lảo đảo lao vào đám hộ vệ, bám chặt cửa sổ nức nở nói:
“Mông soái xin hãy cứu vương gia, mau cứu vương gia!”
Nghe vương gia xảy ra chuyện các tướng lĩnh xù lông, trợn to mắt.

Mông Sơn Minh hít thở dồn dập, ngón tay vịn cửa sổ xe siết chặt, trầm giọng hỏi:
“Vương phi nói từ trừ, xảy ra chuyện gì?”
Phượng Nhược Nam nghẹn ngào kể lại tình huống lúc đó:
“Người của triều đình đến, Đại Tư Mã Thương Vĩnh Trung mang theo thánh chỉ tới . . .”
Đầu óc Mông Sơn Minh ù đặc, tái mặt.
Có tướng lĩnh rống to:
"Cẩu tặc!"
Cá tướng lĩnh đứng nghe đều giận điên lên.
Có tướng lĩnh chắp tay ôm quyền nói:
“Mông soái, hãy để mạt tướng lĩnh Anh Dương Võ Liệt vệ đi cứu người, dám không giao người thì mạt tướng sẽ san bằng Bình Định đại quân!”
Mông Sơn Minh phớt lờ tướng lĩnh, mắt nhìn chằm chằm Hoàng Liệt đi gần, đập cửa sổ xe tức giận quát:
“Hoàng chưởng môn thấy vương gia gặp nạn tại sao không cứu?”
Nói đến đây Hoàng Liệt rất lúng túng, giải thích nói:
“Mông soái đừng nóng, thật tình là vì tình thế bất đắc dĩ, đối phương cố ý làm khó, người đông thế mạnh, đại quân Nam châu thì tới bên này, người Đại Thiền sơn hầu như đi theo. Bằng vào nhóm chúng ta ở lại không cứu được vương gia, nếu đánh nhau sợ là vương phi cũng không thể thoát thân."
Mông Sơn Minh đang chờ câu đó của Hoàng Liệt:
“Nói vậy là không phải Đại Thiền sơn sợ phiền phức, hiện giờ đông đủ người rồi, chắc Đại Thiền sơn sẵn lòng theo mười vạn thiết kỵ của ta đi một chuyến?”
" . . . "
Hoàng Liệt câm nín, không ngờ rơi vào hố ngôn ngữ của đối phương. Bảo Hoàng Liệt nói thế nào? Từ chối chẳng phải là tương đương thừa nhận Đại Thiền sơn gan nhỏ sợ phiền phức?
Mông Sơn Minh không đội Hoàng Liệt phản ứng, hét một tiếng:
“Đại An!"
Rất nhanh La Đại An dìu Mông Sơn Minh ra. Một đám tướng lĩnh nhảy xuống ngựa cùng nhau nâng Mông Sơn Minh lên tọa kỵ lắp yên ngựa

đặc biệt.
Xem tình hình là muốn trở lại tính sổ với Thương Vĩnh Trung, làm Hoàng Liệt luống cuống tay chân.
Mông Sơn Minh quát to:
“Thương đâu!”
La Đại An lập tức hai tay dâng lên trường thương gác trên xe ngựa.
Mông Sơn Minh chộp trường thương vào tay giục ngựa chạy ra đội ngũ, đứng trên gò đất xoay đầu tọa kỵ, ghìm cương trong ánh hoàng hôn.
Mông Sơn Minh vung thương hét to:
“Để lại năm ngàn người ngựa trông chừng, phạm nhân chạy trốn thì giết không tha! Những người khác theo ta trở về, thổi kèn!”
Ù ù ù ù!!!
Kèn sừng trâu thổi lên tiếng nức nở trầm đục.
Mông Sơn Minh giục ngựa nhảy xuống gò đất, vung thương chạy nhanh đi, La Đại An theo sát.
Đại quân nhanh chóng quay đầu giục ngựa đuổi theo.
Phượng Nhược Nam kéo một tướng lĩnh xuống ngựa, leo lên ngựa đuổi theo.
"Ngươi . . ."
Tướng lĩnh suýt té sấp mặt muốn chửi nhưng không dám, lời thô tục đến bên miệng nuốt ngược lại, giận mà không dám nói gì. Tướng lĩnh kéo một binh sĩ xuống ngựa, gã nhảy lên ngựa đuổi theo đội. Tiểu binh xoe tròn mắt đứng tại chỗ.
Cát bụi mù mịt, tiếng vó ngựa rầm rập như sấm. Khi biết Thương Triêu Tông bị triều đình bắt thì đại quân nổ tung.
Nam châu đang cực khổ bán mạng bình định cho triều đình, nhưng Thượng Thanh tông triều đình ngầm giở trò xuống tay với chủ soái Nam châu. Triều đình nước Yến thành công hoàn toàn chọc giận người ngựa Nam châu, toàn đại quân đằng đằng sát khí.

Chương 965: Chọc Giận (2)

Chương 965: Chọc Giận (2)
Loạn dân đông đúc khủng hoảng không biết xảy ra chuyện gì.
Hoàng Liệt giậm chân sốt ruột hét to:
“Mông soái! Mông soái . . .!”
Nhưng vô ích, chỉ có ai thèm quan tâm Đại Thiền sơn là cái đinh gì.
Thấy kêu không ai nghe, Hoàng Liệt phất tay ra hiệu Hắc Ngọc Điêu bay trên trời lao xuống. Hoàng Liệt phải đuổi theo chặn lại, đám người này là vốn liếng của Nam châu, nếu họ tiêu đời thì Đại Thiền sơn cũng xui theo.
Chờ Hoàng Liệt nhảy lên Hắc Ngọc Điêu đuổi theo thì phương xa xuất hiện một con Hắc Ngọc Điêu đáp xuống vị trí đại quân chạy như điên.
Một bóng người váy bay bay từ trên trời giáng xuống ngăn đằng trước đại quân, giơ tay trước mặt cản lại.
Người đến không ai khác hơn là Quản Phương Nghi. Trần bá và Ngô Lão Nhị khống chế chim xoay quanh trên trời.
Thấy người chặn đường đằng trước, Mông Sơn Minh giơ trường thương, người đại quân lao nhanh phất tay từng tầng giảm tốc độ. Mông Sơn Minh dẫn đầu tất cả ngừng trước mặt Quản Phương Nghi.
Quản Phương Nghi lớn tiếng hỏi:
“Mông soái dẫn đại quân lao nhanh tính đi đâu?”
Mông Sơn Minh hỏi:
“Đạo gia có biết triều đình phái người bắt vương gia?”
Quản Phương Nghi phẩy quạt tròn xua cát bụi dưới vó đại quân, nói:
“Đạo gia nhận được Công Tôn Bố truyền tin, đã biết việc này."
Quản Phương Nghi giơ tay mời:
“Mông soái, có thể đi chỗ khác nói chuyện không?”
Hoàng Liệt từ trên cao nhảy xuống hét lên:

“Mông soái, không thể xúc động, không thể xúc động!”
Hoàng Liệt chỉ dám năn nỉ hết lời chứ không dám cứng rắn, đám người này đã nổi trận lôi đình, không hù dọa được họ, nếu cứng rắn không chừng họ dám trở mặt với Đại Thiền sơn.
Quản Phương Nghi xuất hiện khiến Mông Sơn Minh bình tĩnh hơn, sau đó ông xoay tọa kỵ rời khỏi đường cái chạy xuống đồng hoang.
Hoàng Liệt định đi theo nhưng Quản Phương Nghi giơ quạt tròn ngăn lại, mỉm cười nói:
“Xin Hoàng chưởng môn chờ chút.”
Quản Phương Nghi nhẹ nhàng lướt đi.
Hoàng Liệt không biết nên nói cái gì, rõ ràng là muốn mình lánh mặt.
Hoàng Liệt ngước đầu nhìn Hắc Ngọc Điêu xoay quanh, không thấy Ngưu Hữu Đạo.
Trong đồng hoang, Mông Sơn Minh ghìm cương ngựa đứng yên, tóc bạc dưới ánh nắng chiều có vẻ ông tang thương già cỗi.
Quản Phương Nghi đáp xuống một bên.
Mông Sơn Minh trên cao nhìn xuống bà, trầm giọng hỏi:
“Có phải Đạo gia sớm biết triều đình sẽ ra tay với vương gia nên mới điều chúng ta đi?”
Việc đến hiện giờ làm sao Mông Sơn Minh không phát hiện ra được.
Quản Phương Nghi nói:
“Đạo gia kêu ta đến khuyên Mông soái một câu, vương gia đã bị người triều đình dùng tọa kỵ phi cầm áp đi kinh thành, dù Mông Sơn Minh có trở về, có nhân tài đánh giỏi cũng không cứu vương gia ra được.”
Mông Sơn Minh tức giận bi thương nói:
“Vậy phải làm sao? Không lẽ trơ mắt nhìn vương gia chịu chết sao?"
Mông Sơn Minh quá thất vọng với triều đình, tướng sĩ ở đằng trước liều mạng sa trường, triều đình ở sau lưng đâm dao!
Quản Phương Nghi nói:
“Đạo gia nói chỉ cần Mông soái ở, người ngựa của Nam châu còn thì triều đình không dám dễ dàng xuống tay giết vương gia. Đạo gia còn nói Mông soái là lão soái sa trường, nên lợi dụng người ngựa trong tay làm sao bày mưu lập kế tạo áp lực cho triều đình, buộc triều đình thả người, Mông soái sẽ có cách, không cần Đạo gia dạy.”

Hai người bàn bạc xong Mông Sơn Minh đại khái hiểu, đưa ông và người ngựa rời xa Thương Triêu Tông là vì bảo vệ y.
Mông Sơn Minh hỏi ra thắc mắc giống Quản Phương Nghi:
“Rõ ràng có thể để vương gia cùng chúng ta rút lui, tại sao Đạo gia làm như vậy? Lẽ nào Đạo gia không biết vương gia đến kinh thành dù không chết cũng sẽ khốn khổ, không nói Thương Kiến Hùng hận vương gia thấu xương, trưởng lão của Tiêu Dao cung mới chết trong tay vương gia.”
Quản Phương Nghi lắc đầu thở dài:
“Ta cũng không rõ nguyên do trong đó, Mông soái ít nhiều cũng biết con người của Đạo gia rồi, hiếm ai biết hắn muốn làm gì. Nhưng có một điều chắc chắn rằng tấm lòng trân trọng của Đạo gia đối với Mông soái là thật sự.”
Mông Sơn Minh ngửa đầu thở dài:
“Ta xin nhận lòng yêu thương của Đạo gia, ta lớn tuổi, lão hủ không sống được vài năm, vương gia khỏe mạnh quan trọng hơn ta. Hồng Nương nhất định phải nói với Đạo gia là tuyệt đối chịu đựng áp lực từ ba đại phái, vương gia không thể xảy ra chuyện!”
Mông Sơn Minh rất lo Ngưu Hữu Đạo không chịu nổi áp lực từ ba đại phái mà thỏa hiệp, không phải ông lo xa, ông có thể tưởng tượng ba đại phái sẽ gây áp lực rất lớn cho hắn. Ngưu Hữu Đạo sẽ khó chịu đựng nổi ngươi đó, nếu không ba đại phái đã chẳng làm ra việc như vậy ngay lúc này.
Quản Phương Nghi nói:
“Mông soái yên tâm, Đạo gia đã hiểu rõ kế hoạch của họ tức là dã đi trước họ, sẽ không cho họ vừa ý. Đã có người phát tán lời đồn ở những nơi đông người như thành Trích Tinh, nói là triều đình và ba đại phái muốn mưu hại Đạo gia, vương gia. Bây giờ đã xác minh vương gia bị bắt, Đạo gia sẽ mượn cơ hội cắt đứt liên lạc với bên ngoài, ba đại phái không tìm thấy Đạo gia thì không thể tạo áp lực. Mông soái nhớ kỹ cách liên lạc ta mới nói, tuyệt đối không thể lộ ra ngoài.”
Mông Sơn Minh gật đầu.
Quản Phương Nghi nói:

"Ta không thể ở lâu, tránh cho bị ba đại phái tìm đến, ta đi trước một bước."
Mông Sơn Minh chắp tay tiễn.
Quản Phương Nghi phất ống tay áo lên trời, Hắc Ngọc Điêu sà xuống, bà lắc người đáp xuống lưng chim. Hắc Ngọc Điêu vỗ cánh nhanh chóng bay đi.
Hoàng Liệt đứng phía xa hét to:
“Hồng Nương!”
Hoàng Liệt muốn hỏi Ngưu Hữu Đạo ở đâu, bây giờ nên làm gì, Đại Thiền sơn không khống chế được thế cục này. Nhưng người đi xa làm như không nghe thấy, dần biến mất phía chân trời.
Long Hưu giật mình hỏi:
“Mông Sơn Minh và mười vạn thiết kỵ chạy rồi?"
Cung Lâm Sách và Mạnh Tuyên ở bên cạnh ngạc nhiên. Việc này chấp hành cực kỳ cơ mật, người biết chuyện sẽ không để lộ bí mật mới đúng.
Hoàng đế Thương Kiến Hùng của nước Yến bị việc này kinh động tự mình đến phất tay ra hiệu. Điền Vũ đưa tấu chương của Ca Miểu Thủy cho Long Hưu.
Long Hưu cầm lấy xem nhanh. Cung Lâm Sách, Mạnh Tuyên không ngồi yên được cũng lại gần cùng xem.
Bọn họ không căng thẳng không được. Chủ tướng có thể hiệu lệnh người ngựa Nam châu vừa thiện chiến vẫn còn đó, lực lượng Nam châu còn y nguyên, sơ sẩy một cái sẽ là họa lớn ngập trời. Nói trắng ra là sẽ buộc Nam châu phản.
Lúc này Hàn Tống như hổ rình mồi, bên trong có phản quân làm loạn, nếu Nam châu phản thì rắc rối lớn, hỏi sao họ không căng thẳng?
Suy nghĩ dầu tiên của Long Hưu là có người để lộ bí mật, nếu không thì sao trùng hợp như vậy, bên mình mới quyết định động Thương Triêu Tông thì người ngựa của y đã chạy?
Chuyện này không nhỏ, ban đầu ít người biết chuyện, chỉ có cao tầng triều đình, ba đại phái biết. Người được phái đi chấp hành cũng là chờ đến phút cuối mới được cho biết đi làm gì.
Xem tấu chương viết Thương Triêu Tông còn ở thì Long Hưu thở phào:

“May mắn, chỉ cần khống chế được Thương Triêu Tông, có con tin trong tay là Nam châu không dám hành động thiếu suy nghĩ."
Thương Kiến Hùng hỏi:
“Cung chủ xác định có thể làm Ngưu Hữu Đạo khuất phục sao?”
Mặt Long Hưu dữ tợn nói:
“Đến lúc này hắn không đồng ý không được!”
Sau đó Long Hưu nghi hoặc hỏi:
“Sao sự việc trùng hợp vậy được, có khi nào bị ai lộ bí mật không?”
Thương Kiến Hùng do dự nói:
“Hình như không thể nào, ban đầu chỉ có những người đó biết, bọn họ sẽ không để lộ bí mật mới đúng. Việc này đúng là tình cờ, mấy chục vạn tù binh bị bắt trước khi quyết định động Thương Triêu Tông, lúc trước họ còn đang tranh luận việc này, chẳng qua Thương Triêu Tông kiên trì ý của mình.”
Long Hưu vẫn nghi ngờ:
“Kiên trì ý đến nỗi rút đi lực lượng hộ vệ bên cạnh mình? Bệ hạ cảm thấy hợp lý sao?"
Thương Kiến Hùng cũng hoang mang:
“Có lẽ vì cho rằng lúc này không dám động hắn. Mấy người bên ta theo lý thì không thể nào để lộ bí mật, nếu có vấn đề thì nên điều tra bên người ngựa.”
Mấy người thầm nghi ngờ, suy đoán ai biết chuyện.
Không ai dám loại bỏ khả năng bí mật bị lộ, mãi đến khi tin tức truyền đến Thương Triêu Tông đúng là đã bị bắt, thuận lợi áp đến kinh thành thì họ mới gỡ bỏ nghi ngờ, tin tưởng chuyện đúng là tình cờ.

Chương 966: Ngươi Có Quen Thuộc Nhà Tù Này Không?

Chương 966: Ngươi Có Quen Thuộc Nhà Tù Này Không?
Đạo lý rất đơn giản, nếu có người làm lộ bí mật cho đối phương biết thì Thương Triêu Tông là thống soái Nam châu không thể nào không trốn, làm gì có chuyện thuộc hạ chạy mà thống soái ở lại? Thương Triêu Tông nên tìm cách chạy trốn mới đúng, sao có thể bị bắt được.
Nhưng họ vẫn không từ bỏ điều tra việc này, Thương Triêu Tông bị bắt vào thiên lao liền bị thẩm vấn, hỏi tại sao y khiến người ngựa dưới tay rút lui.
Ban đầu Thương Triêu Tông không chịu nói, bên họ không khách khí với y, dùng hình!
Chỉ bằng vào Thương Triêu Tông giết trưởng lão của Tiêu Dao cung, thái độ của y với Thương Kiến Hùng, nay bị họ bắt vào tay thì còn lâu mới khách khí với y.
Sau đó Thương Triêu Tông dần nhận ra không đúng, phát hiện người ta không quan tâm tại sao y đột nhiên khiến người ngựa rút lui mà nghi ngờ trước khi họ xuống tay thì có người lộ bí mật cho y biết.
Thương Triêu Tông bắt đầu cắn bậy, nói từ Thương Vĩnh Trung đến Đồng Mạch, Cao Kiến Thành, Điền Vũ, thậm chí là Ca Miểu Thủy, cao tầng ba đại phái đều bị y lôi vào hết.
Thương Triêu Tông không biết có phải ai để lộ bí mật, càng không biết kẻ đó là ai, tóm lại người bị y kéo vào đều là những người y cho rằng không phải người tốt, cho rằng kẻ đó không thể nào để lộ bí mật.
Triều đình không ngốc, sao không biết Thương Triêu Tông đang cắn bậy.

Màn đêm, sao giăng đầy trời, kinh thành vẫn sáng đèn duốc, có quý khách đến thiên lao.
Thương Kiến Hùng tới, hoàng đế tôn quý tự mình đến địa lao âm u tối tăm. Những kẻ không liên quan né tránh, chỉ có Điền Vũ đi cùng.
Điền Vũ thả nguyệt điệp ra, trong tù tối tăm bỗng chốc sáng sủa.
Thương Triêu Tông quần áo tả tơi, tóc rối xù, người đầy vết máu nằm trong đống cỏ bị tia sáng chói mắt đánh thức. Tay mang cùm sắt vẹt tóc rối ra, nhìn rõ người đứng ngoài nhà tù. Khi thấy người đến là ai Thương Triêu Tông khó khăn bò dậy, kéo xiềng chân rào rào khập khiễng đến trước rào chắn, hai tay túm hàng rào đối diện với người ngoài nhà tù.
Thương Kiến Hùng ngắm bộ dạng chật vật của đối phương, chỗ này không phải nơi ông nên tới nhưng vì lòng ngứa ngáy, không kiềm được chạy tới để nhìn đối phương bây giờ chật vật cỡ nào, tâm trạng ra sao.
Sau cùng Thương Kiến Hùng phá vỡ lặng im:
“Triêu Tông, ngươi có quen thuộc phòng tù này không?”
Thương Triêu Tông nói:
“Đương nhiên quen, nhốt ta mấy năm làm sao không quen được, đây không phải điều ngươi muốn thấy sao?”
Thương Kiến Hùng nói:
"Quả nhân cố ý cố dặn, nếu đã trở lại thì nên về ‘nhà’ của mình, ở cũng thấy yên tâm hơn, quả nhân cố ý đến xem ngươi."
Thương Triêu Tông nói:
“Lúc trước ta bị nhốt mấy năm không thấy ngươi lộ mặt, giờ ta vừa vào ngươi đã đến thăm, ta có nên đa tạ ý tốt của ngươi?“
Thương Triêu Tông nhẹ lắc đầu tặc lưỡi nói:
“Nghe đâu ngươi hô mưa gọi gió trong Nam châu, trên sa trường hiệu lệnh thiên quân vạn mã không ai bì nổi, trưởng lão ba đại phái cũng bị ngươi ra lệnh một tiếng nói giết liền giết, anh hùng biết bao, sao bây giờ chật vật thế này?”
Thương Triêu Tông bật cười nói:
“Ta không chật vật, bị người mưu hại tạm lạc nạn thôi. Chật vật thật sự là ở trong hoàng cung lồng lộng, nhìn như ăn ngọc mặc gấm cao cao tại thượng nhưng nội ưu ngoại hoạn hoảng sợ ngủ không yên. Ngoại không thể ngự cường địch, nội không thể an quốc sự, vô năng với ngoại, chỉ

biết mưu hại người mình với nội, khiến bách tính ăn không đủ no mặc không đủ ấm, biến Đại Yên tốt đẹp thành đống rối nùi, bị bách tính ngày đêm chửi rủa là hôn quân. Bệ hạ, không biết người nào chật vật hơn?”
Điền Vũ mặt biến sắc, liếc trộm Thương Kiến Hùng.
Quả nhiên sắc mặt của Thương Kiến Hùng rất khó xem, quai hàm căng cứng thật lâu, mắt nhìn chằm chằm người trong tù.
Thương Kiến Hùng chậm rãi nói:
“Tạm lạc nạn? Ngươi cho rằng ngươi còn có thể ra ngoài sao?”
Thương Triêu Tông cười phá lên:
“Nếu ngươi dám giết ta thì đã không chờ đến bây giờ, không giết ta thì ta còn có cơ hội, ngươi dám giết ta sao?"
Thương Kiến Hùng nói:
“Ngươi cho rằng chỉ có phụ tử các ngươi leo lên đại vị thì nước Yến mới quốc thái dân an?"
Thương Kiến Hùng vươn tay cầm cọng cỏ dính trên bàn tay bẩn chộp song sắt, nói:
“Phụ thân của ngươi thông minh hơn ngươi, biết ở vị trí nào càng có thể muốn làm gì thì làm."
Thương Kiến Hùng nói xong xoay người đi, bỏ lại một câu:
“Còn có sức đấu võ mồm, thẩm vấn kiểu gì?”
Rất nhanh người canh giữ trong thiên lâu sải bước đi tới, cửa lao mở ra kéo Thương Triêu Tông vào hình phòng dùng hình, tiếng roi quất không ngừng.
Cao phủ, phủ đệ Đại Tư Đồ nước Yến.
Cao Kiến Thành ăn tối xong hiếm khi có hứng đi dạo trong phủ đệ to lớn.
Đám người hầu thấy Cao Kiến Thành đều hành lễ, các nhi nữ thấy sẽ bái kiến, các thê thiếp gặp vội chào, đều hơi bất ngờ.
Đám nhóc hàng cháu chắt chạy giỡn đụng vào Cao Kiến Thành, kêu gia gia, ngoại công không dứt, vừa náo nhiệt vừa giữ quy củ nhà giàu.
Gia nghiệp to lớn chỉ tính người ở trong phủ đã hơn trăm, có thể nói thê thiếp thành đàn, con cháu đầy sảnh. Cao Kiến Thành cười tủm tỉm không ngừng gật đầu bước đi.

Gặp thê tử của đại nhi tử Cao Thiểu Minh làm Cao Kiến Thành hết hứng.
Nhi tức kéo trưởng tôn quỳ trước mặt Cao Kiến Thành, lau nước mắt nói:
“Phụ thân, nghe nói cầm đầu tặc Nam châu là Thương Triêu Tông đã bị bắt đến kinh thành, phụ thân, Thiểu Minh chết oan quá, xin phụ thân báo thù cho Thiểu Minh!”
Đối với nàng thì mùi vị thủ tiết không dễ chịu gì, vào gia đình bề thế như vậy nàng muốn tái giá cũng khó làm được. Cao Kiến Thành địa vị cao quyền trọng, nhi tử là trưởng tôn, không ai dám cưới nàng.
Trưởng tôn nức nở nói:
"Gia gia, tôn nhi muốn lấy đầu kẻ thù!”
Cao Kiến Thành kéo tôn tử lên, vỗ vai đứa trẻ khẽ thở dài:
“Đứng lên đi, đứng lên hết đi. Lại cao lên nhiều, chăm chỉ đọc sách vào, sau này Cao gia trông chờ vào các ngươi.”
Cao Kiến Thành an ủi xong cùng quản gai Phạm Chuyên rời đi.
Trở về sân của mình, Cao Kiến Thành bỗng muốn nghe tiếng cầm. Phạm Chuyên lập tức mời tiểu thấp của Cao Kiến Thành đến.
Đó là một nữ nhân xinh đẹp mới mười chín tuổi như hoa như ngọc, tuổi của Cao Kiến Thành đủ làm gia gia của nàng, nhưng nàng đúng là tiểu thiếp của ông, từ nhỏ được dạy dỗ đàn rất hay.
Nữ nhân ôm cầm đến hành lễ, hỏi:
“Lão gia muốn nghe cái gì?”
Giọng của nàng còn hơi non nớt.
Cao Kiến Thành im lặng một lúc rồi bảo:
“Bài Ẩn Thương đi.
Nữ nhân xinh đẹp khom người lên tiếng:
“Vâng!”
Nữ nhân đi vào đình ngồi xuống, rất nhanh tiếng cầm bi ai du dương vang lên.
Cao Kiến Thành chìm đắm trong tiếng cầm khoanh tay ngước nhìn trời đầy sau, miệng thì thào niệm lời nhạc:
“Ngắm trăng, ngắm trăng, mắt mê ly . . .”

Phạm Chuyên cầm áo khoác lại gần nhẹ nhàng khoác lên vai Cao Kiến Thành.
Cao Kiến Thành đổi giọng thở dài:
“Nếu ta không ở thì mấy trăm người trong ngoài Cao gia sẽ về đâu?”
Phạm Chuyên an ủi:
“Lão gia lo quá rồi.”
Cao Kiến Thành nói:
“Ta vốn là dân Lũng Mẫu, cột tóc chăm chỉ đọc sách, chỉ ở thiên hạ thái bình, không ngờ xoay vần đến ngày nay đã quên mất tấm lòng son, tranh được phú quý đầy nhà, kết quả già rồi, cũng mệt mỏi, nhưng không dám ngã xuống.”
Phạm Chuyên hỏi dò:
“Hôm nay cảm xúc của lão gia không bình tĩnh, là vì Thương Triêu Tông bị bắt?”
Cao Kiến Thành nói:
“Không phải cảm xúc không bình tĩnh, chẳng qua có nhiều cảm khái. Lão Phạm, ta vốn tưởng bên kia sẽ nghĩ ra thượng sách gì không ngờ là như vậy. Vị kia thà hy sinh Thương Triêu Tông cũng muốn giữ ta, an lòng của ta, đối xử với ta như quốc sĩ, là người hiểu rõ đại nghĩa, ta không còn lo buồn gì. Nếu tương lai có gì cũng yên lòng phó thác hậu sự, nên làm gì có chuyện cảm xúc không bình tĩnh.”
Phạm Chuyên ngẫm nghĩ, nhẹ gật đầu. Phạm Chuyên cũng không ngờ Ngưu Hữu Đạo vì giữ lão gia mà khiến Thương Triêu Tông mạo hiểm. Loại người như lão gia không dễ bị xúc động nhưng lần này thật sự bị chạm đến trái tim.
Phủ thứ sử Bắc Châu, trong căn phòng sáng trưng đèn đuốc, Thiệu Đăng Vân tự tay đánh dấu lên tấm bản đồ, chỗ được đánh dấu chính là tình hình cuộc bình phản của nước Yến.

Chương 967: Gian lận thất bại (1)

Chương 967: Gian lận thất bại (1)
Dương Song cầm tin tức bước nhanh vào trong, bẩm báo: “Đại nhân, không xong rồi, theo tin tức vừa nhận được, Dung Bình Quận Vương đã bị triều đình bắt.
“Cái gì?” Thiệu Đăng Vân đột nhiên quay người lại, lá cờ hiệu nhỏ trên tay rơi xuống đất, lập tức cầm lấy tờ tin tình báo xem xét, càng xem càng phẫn nộ, cuối cùng ông ta quát lên: “Một đám ngu xuẩn, sát trận đánh còn đổi tướng chính là điều tối kị của nhà binh, chẳng nhẽ ngay cả điều này cũng không biết hay sao?”
“Thiệu đại nhân tại sao lại giận giữ như vậy?” Ngoài cửa có tiếng của Bành Hữa Tại, hai người quay đầu lại nhìn, thấy Bành Hữ Tại đang thong thả bước vào.
Thiệu Đăng Vân vẻ mặt tức giận chưa nguôi, chìa ra thứ ông ta đang cầm trên tay: “Ngài tự mình xem đi.”
Bành Hữu Tại tiến lên đưa tay nhận lấy, xem xong chần chừ nói: “Tin tức này ta cũng vừa mới nhận được, lần này ta đến chính là muốn bàn bạc với Thiệu huynh xem việc này sẽ có ảnh hưởng gì?”’
Thiệu Đăng Vân giận đến phát cười, ha ha nói: “Có ảnh hưởng gì được chứ? Bên ngoài kẻ địch đang lăm le, bên trong phản loạn vẫn chưa bị dẹp yên, lúc này chính là lúc để ra tay với tướng chỉ huy bình định, lẽ nào ngài không biết Thương Triêu Tông còn có vài chục vạn nhân mã trong tay hay sao? Chẳng lẽ muốn nộp binh mã của Nam Châu cho bọn bức phản vào lúc này hay sao?
Bành Hữu Tại cũng buông tiếng thở dài: “Ta cũng thực sự nghĩ không thông, tại sao phải vội vàng như vậy, tại sao triều đình lại làm chuyện hồ đồ như thế vào lúc này?

Thiệu Đăng Vân phất tay chỉ về hướng kinh thành: “Không có gì khó hiểu cả, những người đó mà còn phải nghĩ nữa sao? Có Tam Đại Phái luôn tự cho là mình đúng, cho là mình có thể một mực khống chế được nước Yến, chỉ coi người dưới quyền là con sâu con kiến, lũ sâu kiến dám giết trưởng lão bọn hắn mà được sao? Hơn nữa trong triều còn có một đám gian thần nói hùa theo ý của hôn quân. Hai nhóm người này ăn nhịp với nhau, có việc gì mà không làm được? Bọn chúng lại làm qua biết bao nhiêu chuyện ngu xuẩn, chuyện lần này bọn chúng lại bỏ qua sao? Nếu không Yến quốc làm sao có thể rơi vào tình trạng thất bại như ngày hôm nay? Khả năng tâng bốc nịnh nọt của Thương Vĩnh Trung chỉ thích hợp lúc lên triều, sao có thể dùng để điều binh khiển tướng? Đúng lúc này lại để cho loại người ngu ngốc không có năng lực như Thương Viễn Trung đi chỉ huy đội quân tác chiến. Ngài nhìn lũ tham quan ô lại mà triều đình cử đến Bắc Châu của ta xem, bọn chúng đã biến một Bắc Châu thái bình thành ra cái gì rồi? Thế này thì nước mất nhà tan mất thôi!”

“Haiz! Sợ cái gì thì gặp cái đó”, Bành Hữu Tại cũng không biết phải làm gì, khoát tay áo nói: “Thiệu huynh, không nói đến chuyện này nữa, chúng ta không thể lo được quá nhiều việc, vẫn nên lo bản thân mình cho tốt trước đã, thế cục hiện tại, một khi nước Yến không còn, chúng ta nên tự xử như thế nào, Thiệu huynh có thượng sách gì có thể cùng ta bàn bạc không?” Trong mắt có một vẻ mong chờ.

“Thượng sách?” Thiệu Đăng Vân ngửa mặt lên trời thở dài: “Trong triều định có quá nhiều kẻ gian thần nịnh hót, ta có lòng giết giặc nhưng lại không thể xoay chuyển được trời đất thì lấy đâu ra cái gọi là thượng sách, một khi nước Yến khó giữ, chỉ còn cách chờ đại quân của nước Hàn đánh vào thôi.”

Bành Hựu Tại: “Chẳng lẽ phải ngồi chờ chết hay sao?”

Thiệu Đăng Vân chìa hay bàn tay ra: “Vậy còn có thể làm gì nữa đây? Hiện nay Bắc Châu không chỉ có mình ta tập trung nhân mã, triều đình cũng đang tụ tập trọng binh ở đây, chúng ta bị kiềm chế, khó mà nhúc nhích được.

Lẽ nào lại một lần nữa phản bội nước Yến, nương nhờ nước Hàn sao? Bắc Châu từng nhiều lần lặp lại chuyện này, nước Hàn đã thẹn quá hóa

giận, cho dù là thành tâm đi nhờ cậy thì sau đó cũng ắt bị thanh toán.”
Bành Hữu Tại vắt tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng, trong lòng có gì đó bốc lên cồn cào không yên, cũng đang mắng chửi bọn người Tam đại phái, việc bình định đang trên đà thịnh, vậy mà nửa chừng lại làm ra loại chuyện này, rốt cục bọn chúng định chơi trò gì đây?
Dương Song đứng bên cạnh không nói lời nào, ánh mắt lấp loáng bất định, điều hắn đang âm thầm suy nghĩ chính là đề nghị của Thiệu Bình Ba, một khi xảy ra bất trắc, sắp xếp Thiệu Đăng Vân nhanh chóng rút lui dựa theo tình hình của nước Tấn.
…
“Không liên lạc được? Cái gì gọi là không liên lạc được?”
Long Hưu đã nổi giận, vừa sáng ra đã nổi giận, nổi giận với chính đệ tử cuối cùng của mình.
Dịch Thư vô cùng ấm ức: “Thực sự là không liên lạc được, trước đây con chim dùng để liên lạc với Ngưu Hữu Đạo thả cho bay đi cũng không tìm được phương hướng, lượn quanh một hồi rồi lại bay về, hắn là đối phương cố ý cắt đứt liên lạc, người đi đến sơn trang Mao Lư cũng truyền tin tức về, nói những người sống ở sơn trang này đều đã biến mất, chỉ còn lại mấy mẹ con và chị em của Ngọc Thương ở lại trông nhà.
Long Hưu giận giữ nói: “Truyền lệnh xuống, nhất định phải tìm được những người có liên hệ với Ngưu Hữu Đạo, phải tóm hắn cho bằng được.”
Không giận không được, hậu quả nghiêm trọng của việc bắt Thương Triêu Tông đã hiển hiện, quân lương lại bị cắt rồi.
Mông Sơn Minh dẫn đầu mười vạn kỵ binh áo giáp sắt kia thuận đường chặn lại một tốp quân lương vốn được gửi cho đại quân bình định, cũng không nói là cướp lương thực của các ngươi, chỉ nói rằng quân của ông ta rất nhiều người cần ăn cơm nên trực tiếp trưng dụng số quân lương này, mấy chục vạn tù binh làm việc lao lực, áp giải đám quân lương đi về hướng Bắc Châu.
Nắm trong tay lương thực không lo vấn đề ăn, đại đội người ngựa chạy một mạch không chút hoang mang sợ hãi, không ai gây chuyện với ta thì ta cũng không đụng chạm đến ai cả.

Hết lần này đến lần khác, triều đình vẫn không dám triệu tập nhân mã của các nơi để ra tay với đội nhân mã này. Đúng lúc này lại ra tay với quân đội của Nam Châu, thực sự là muốn bức Nam Châu bên đó tạo phản.
Vấn đề là cũng phải có thực lực để có thể ra tay, chư hầu các nơi đang dẹp loạn, châu phủ các nơi phần lớn tu sĩ đều bị điều ra biên ải, ngay cả Tam Đại Phái cũng khó mà rút ra được nhân lực.
Mà tin tức truyền đến từ Nam Châu bên kia cho thấy Nam Châu vì chuyện Thương Triêu Tông bị bắt đã sôi lên rồi, bắt đầu khẩn cấp điều động binh mã, tùy khi có thể xảy ra chuyện bất trắc. Định Châu Tiết Khiếu đã hơi hoảng, báo động về triều đình.
Bên ngoài, Mạnh Tuyên và Cung Lâm Sách cùng nhau bước vào, sắc mặt vô cùng khó coi.
Cung Lâm Sách ném ra một mảnh tin tức: “Xem đi, là tin từ thành Trích Tinh truyền tới đấy, có tin đồn nói rằng Tam Đại Phái và triều đình liên thủ, muốn mưu hại Thương Triêu Tông và Ngưu Hữu Đạo.
Long Hưu cầm mảnh tin tức lên xem, sắc mặt trầm xuống.
Mạnh Tuyên trầm giọng hỏi: “Đã tìm được Ngưu Hữu Đạo chưa?”
Cung Lâm Sách lạnh hanh: “Những lời đồn muốn giết hắn đã truyền ra rồi, Thương Triêu Tông cũng đã bị bắt, ông nghĩ hắn còn dám gặp mặt chúng ta sao?
Mạnh Tuyên: “Lời đồn này đến quá đúng lúc, không phải là trò quỷ mà Ngưu Hữu Đạo làm, mà là có kẻ cố ý thừa cơ gây sự. Hoặc là Ngưu Hữu Đạo muốn ép chúng ta thả người, hoặc là kẻ có mưu đồ kia muốn khiến cho nước Yến tự loạn.
Cung Lâm Sách thở dài: “Long Hưu, lúc đầu ta đã nói rồi, hiện tại không nên động đến Thương Triêu Tông, đợi chuyện dẹp loạn qua rồi hãy nói, ông không muốn ra tay vào lúc này, còn nói cái gì mà bắt được Thương Triêu Tông rồi thì có thể ép Ngưu Hữu Đạo xuất hiện? Căn Hầu của Tư Tinh đó giống nhau, từ đầu đến cuối đều không xuất hiện trong đại quân, không ai biết hắn giấu ở đâu, luôn giữ cho mình một con đường lui. Bây giờ ông nghe lời đồn này, tỏ ra kinh bỉ, bất kể là Ngưu Hữu Đạo có đang dở trò quỷ gì, hắn hiện tại không lo Thương Triêu

Tông sống chết ra sao, tức là trốn không chịu xuất đầu lộ diện, ta xem ông giải quyết thế nào”
Trong lời nói mang theo nỗi tức giận, mà không giận cũng khó, bây giờ không phải chỉ là chuyện của mình cung Tiêu Dao nữa, mấy nhà giờ đang cùng ở trên một chiếc thuyền.

Chương 968: Gian lận thất bại (2)

Chương 968: Gian lận thất bại (2)
Long Hưu mặt lạnh tanh nói: “Ta không tin hắn vĩnh viễn không xuất đầu lộ diện.”
Việc hắn sở dĩ động đến Thương Triêu Tông vào lúc này có quan hệ rất lớn với Ngưu Hữu Đạo, vẫn là câu nói đó, sợ đợi đến cuối cùng không biết Ngưu Hữu Đạo tạo ra con yêu thiêu thân nào đến bảo vệ Thương Triêu Tông, vì vậy mới quả quyết ra tay.
Cung Lâm Sách chắp hay sau lưng: “Đúng thế, hắn sớm muộn cũng phải lộ diện, chúng ta sớm muộn cũng sẽ tìm được hắn. Nhưng thế cục hiện giờ có thể đợi được đến lúc đó sao? Hiện tại làm gì có nhiều nhân thủ đi tìm hắn như thế?”
“Haiz!” Mạnh Tuyên buông tiếng thở dài, cách làm của Long Hưu lúc đó có thể dễ dàng hiểu được, nếu không hai nhà bọn họ cũng sẽ không đồng ý Long Hưu làm như vậy.
Tại nước Yến, những kẻ bằng mặt nhưng không bằng lòng với Tam Đại Phái không hề ít, nhưng phải nói, những người thực sự có can đảm, cứng rắn đứng lên đối đầu với Tam Đại Phái thì vẫn chưa có, cho Ngưu Hữu Đạo một trăm cái gan cũng không dám, chỉ cần ván đã đóng thuyền, nếu cứng rắn ép Ngưu Hữu Đạo thì hắn không thể không theo.
Chẳng ai ngờ rằng mọi chuyện lại tiến triển theo cục diện như vậy, Ngưu Hữu Đạo quả nhiên giải chết không lộ diện, lần này Long Hưu đúng là đánh một quyền lên cây bông.
Hiện tại mấu chốt là còn chưa biết Ngưu Hữu Đạo cố ý giả chết không xuất hiện hay lời đồn kia thực sự là có người có dã tâm làm ra, dọa Ngưu Hữu Đạo đến nỗi không dám lộ diện. Tóm lại, Ngưu Hữu Đạo đã tìm xong cho mình đường lui rồi. Sau này cho dù có đối mặt, Ngưu Hữu Đạo cũng có thể nói là bị lời đồn dọa sợ tới mức trốn đi.

Long Hưu trầm giọng nói: “Chỉ cần Thương Triêu Tông nằm trong tay chúng ta, thì Nam Châu sẽ không dám làm càn, trừ phi bọn chúng không muốn để Thương Triêu Tông sống nữa. Mặt khác, chỉ cần Đại Thiền Sơn không cùng làm loạn theo, thì Nam Châu sẽ không còn nơi nào để chạy. Lập tức liên lạc với Đại Thiền Sơn, chỉ cần Đại Thiền Sơn có thể ổn định thế cục, việc về sau sẽ không thể thiếu điểm lợi của bọn họ, Thương châu có thể giao cho bọn họ.”
Cung Lâm Sách lập tức tỏ vẻ không vui: “Thương Châu vẫn do người của Tử Kim Động ta quản lý, sao ông không giao Hạo Châu và Trường Châu cho bọn họ?”
Long Hưu: “Chỉ là Tiên Hứa Chi lấy lợi ổn định cục diện, đợi thế cục khôi phục lại rồi, hắn còn có thể cứng rắn được nữa sao? Nói ra người ta cũng sẽ không tin. Thương Châu đúng lúc lại là nơi vô chủ, chỉ có nói Thương Châu thì Đại Thiền Sơn mới tin.”
Cung Lâm Sách im lặng không nói gì nữa.
…
“Chủ soái cuộc bình định đổi thành Thương Vĩnh Trung?”
Sau một chặng đường gió bụi mệt mỏi, Ngô Công Lĩnh tạm dừng chân, ngồi xổm xuống bên khe suối, vớt nước lên rửa mặt, nghe thấy tiếng hỏi liền ngạc nhiên ngẩng gương mặt còn ướt lên.
Đồng Tiên Các - chưởng môn tạm thời của Đơn Đông Tinh ngồi xổm xuống, khoanh chân ngồi bên cạnh: “Không sai, đã xác nhận rồi, vì Thương Triêu Tông đã giết trưởng lão của Tiêu Dao Cung.”
Ngô Công Lĩnh sau một hồi sửng sốt chợt cười lớn: “Thực sự là trời cũng cũng giúp ta, ta đang lo bị nỗi lo của những kẻ kia làm cho sợ hãi…” nói được một nửa thì dừng lại, bởi vì nhìn thấy những kẻ làm phiền hắn lại đến nữa rồi.
Toàn Thái Phong và Huệ Thanh Bình cùng các loại tu sĩ của Hàn Tống lại đến, kẻ nào kẻ nấy khuôn mặt âm u bước tới.
Đối với bọn họ mà nói, nếu không phải là thấy Ngô Công Lĩnh còn có giá trị lơi dụng thì sớm đã đem hắn làm thịt rồi, năm mươi vạn nhân mã bị tai họa chẳng còn thì không nói, các tu sĩ của lưỡng quốc lục phái cũng bị tổn thất nặng nề trong trận chiến đó, lục phái đã hận kẻ này đến tận xương tủy.

“Ngô tướng quân, ngươi đang đánh trận sao? Sao chúng ta càng nhìn càng thấy giống như là đang chạy trốn vậy? Chúng ta toàn lực ủng hộ ngươi, không phải là để cho ngươi chạy trốn đâu!” Toàn Thái Phong nghiến răng một tiếng.
Ngô Công Lĩnh đứng dậy, cười ha ha nói: “Rốt cục bị các ngươi nhìn ra rồi.”
Thấy ông ta cuối cùng cũng đã thừa nhận, Toàn Thái Phong giận dữ, nắm chặt lấy vạt áo của Ngô Công Lĩnh: “Dám đùa với bọn ta, có phải ngươi chán sống rồi không?”
Ngô Công Lĩnh nói với giọng khinh thường: “Luận về chiến tranh, các ngươi thì biết cái khỉ khô gì, nếu đã nhìn ra rồi, ta cũng không giấu các ngươi nữa, hôm nay ông đây sẽ dạy cho các ngươi biết cái gì gọi là binh bất yếm trá (chiến tranh thì không ngại lừa dối), cái gì gọi là đánh trận!”
Ông ta quay đầu hô một tiếng: “Mang rượu và bản đồ ra đây!”
Mấy vị trưởng lão nhìn nhau, có người đưa mắt liếc Toàn Thái Phong một cái, ý bảo cứ bình tĩnh để xem tên vô lại này nói thế nào.
Toàn Thái Phong đẩy Ngô Công Lĩnh ra.
Một vò rượu và một tấm bản đồ nhanh chóng được đưa tới, Ngô Công Lĩnh bật nắp bình rượu, uống một ngụm trước, sau đó ra hiệu bảo quân sĩ trải bản đồ ra.
Ông ta một tay nâng rượu, một tay chỉ vào bản đồ: “Trước kia, trong tình thế mấy nhóm đại quân bao vây ta, bắt đầu không đánh thắng được chúng ta, cũng không phải vì thực lực của bọn họ không bằng chúng ta, mà là từng người bọn họ luôn có lòng riêng chỉ bảo vệ mình, không thể cùng ta đồng tâm hiệp lực. Nam Châu xuất chinh, thống nhất hiệu lệnh, thế cục, đối với chúng ta mà nói, lập tức đã trở nên nguy hiểm. Chúng ta chắc chắn không phải là đối thủ của bọn họ, tiếp tục đối kháng chỉ có thể là tìm đường chết. Sau khi Thương Triêu Tông giết Thi Thăng, ta đã ngay lập tức nhìn thấy cơ hội, ta quá hiểu những kẻ trong trong triều đình nước Yến, ta thích một mạch lừa gạt, bởi vì ta biết rằng một khi để cho triều đình nước Yến cảm thấy dẹp yên phản loạn là tiện tay mà thôi, về sau những người khác nhất định sẽ không bỏ qua Thương Triêu Tông. Hôm nay triều đình nước yến quả thật đã trúng kế của ta. Thế hiệu lệnh thống nhất bị phá vỡ. Còn Thương Vĩnh Trung? Trên triều đình

khoác lác nịnh hót còn được, chứ đánh trận thì chỉ là một tên bất tài, cho người này lên làm thống soái, nước Yến tất vong!”
Sau khi trở lại trong trướng chủ soái trọng binh phòng vệ cùng lượng lớn tu sĩ bảo vệ, Đơn Đông Tinh hất cánh tay Ngô Công Lĩnh một cái, dậm chân vỗ tay nói: "Đại tướng quân hồ đồ, ngài động ai không động, động bà ta làm gì? Bà ta tuổi đã cao, ngài đến mức đó sao?"
Ngô Công Lĩnh khoát tay nói: "Đơn trưởng lão, bà ta trông vẫn còn rất trẻ, da mịn thịt mềm, trắng tinh, bộ dạng thướt tha không thể thấy trên người nữ tử bình thường, thực sự là động lòng người. Đơn trưởng lão, đang muốn thỉnh cầu ngươi việc này, có thể thay ta cầu hôn Thiên Nữ giáo hay không?"
Đơn Đông Tinh thật sự muốn cho lão ta một cái bạt tay: "Đại tướng quân của ta ơi, cầu gì mà cầu, môn quy của Thiên Nữ giáo không thể có tình yêu nam nữ, vào Thiên Nữ giáo rồi không thể lấy chồng, ta chạy đi cầu hôn, không phải là làm nhục người ta hay sao? Chẳng khác nào tự đi đâm đầu vào chỗ chết.
"Thói xấu! Nữ nhân sao có thể không có nam nhân, thật sự là thói xấu không hiểu nhân tình, cần phải bãi bỏ mới được!" Ngô Công Lĩnh dáng bóp cổ tay thở dài.
"Ngươi a ngươi, ta xem kết cục ngươi như thế nào!" Đơn Đông Tinh chỉ chỉ lão ta một hồi, cuối cùng dậm chân rời đi, thực sự không còn cách nào khác với loại người đần này.
Ông ta phải nhanh chóng bố trí người của Đồng Tiên các tăng cường bảo vệ cho nơi này, tránh cho Huệ Thanh Bình đánh tới làm thịt tên khốn này.
Đợi đến khi không còn người ngoài, Ngô Công Lĩnh mới thu hồi vẻ ngông cuồng trên mặt, sờ nơi ẩm ướt vô cùng trên người mình một cái, quát một tiếng: "Thay y phục!"
Thân binh lập tức mang y phục sạch đến cho lão ta, thay cho lão.
Chờ một chút, phó tướng Kim Tường vội vàng bước vào, tiến lên trước vội hỏi: "Đại tướng quân, nghe nói ngài sờ phần mông của Huệ trưởng lão kia, thật hay giả vậy?"
Ngô Công Lĩnh liếc mắt hỏi lại: "Ta giống như loại người dám làm không dám nhận kia sao?"

"....." Kim Tường coi như phục lão ta luôn rồi, sau một lúc á khẩu không trả lời được, than van nói: "Đại tướng quân, ngài.... ngài làm sao có thể làm ra loại chuyện này, đây không phải là tìm đường chết sao?"

Chương 969: Ngô Công Lĩnh ta đời này không làm hạng người vô danh!

Chương 969: Ngô Công Lĩnh ta đời này không làm hạng người vô danh!
"Ngươi biết cái gì!" Ngô Công Lĩnh vung một cái bạt tay lên mũ giáp sau ót của ông ta, đánh cho ông ta lảo đảo.
Đứng vững, vịn lại mũ giáp, Kim Tường lại đứng gần lại, dò hỏi: "Trừ phi đại tướng quân làm như thế còn có cách nói gì đó hay sao?"
"Haiz! Chúng ta bị đám tôn tử Hàn Tống hãm hại rồi, Thương Tống chúng ta hố rồi, huynh đệ Thương Châu chúng ta không trở về được, không đi là chịu chết, tiếp tục đi về phía đông cũng chỉ thập tử nhất sinh..." Khuôn mặt thô kệch của Ngô Công Lĩnh khó có được lộ ra một ít vị buồn phiền: "Trái phải đều là chết, cũng chỉ có thể cầu một chút hi vọng sống, cũng chỉ có thể tiếp tục đi về phía đông, chúng ta rơi vào tình cảnh như vậy, về sau e là mọi người đều cảm thấy chúng ta dễ bắt nạt, khó tránh khỏi có nhiều người muốn khoa chân múa tay với chúng ta, ví dụ như tên La Chiếu của nước Tống, nhất định muốn chỉ huy chúng ta đánh như thế này, đánh như thế kia, chúng ta sao có thể để gã ta đem tính mạng của ba trăm vạn huynh đệ vì nước Tống của gã ta mà lấp hố."
Nhấc tay vỗ vỗ vai của Kim Tường: "Trước mắt thập tử nhất sinh, huynh đệ chịu đựng sẽ có đường sống, nhu nhược, nhu nhược sẽ bị ép đến không còn đường lùi, sẽ không ai thương tiếc cho sống chết của huynh đệ chúng ta, sẽ một đường ép chúng ta vào con đường chết. Cho nên vào lúc này tuyệt đối không thể tỏ ra yếu kém, không điên cuồng thì phải chết, ta chính là muốn để bọn họ biết được, lão tử chính là kẻ điên, chọc giận lão tử rồi, chuyện gì lão tử cũng có thể làm, ngay cả nữ nhân của Thiên Nữ giáo ta cũng dám đụng, ta sợ cái gì? Để cho bọn họ biết được không uy hiếp được ta, trước hết để cho bọn họ làm quen, ngoảnh lại ta

vì các huynh đệ mới chống lại! Không thể cho phép người khác muốn sai khiến như thế nào thì sai khiến."
Kim Tường sắc mặt ngưng trọng khẽ gật đầu.
"Đại ca quá bảo thủ rồi, dựa vào đâu chúng ta vào sinh ra tử bình định thiên hạ nước Yến chỉ có thể do Thương gia ngồi? Dựa vào đâu chúng ta máu chảy đầu rơi còn bị bọn họ xem như heo chó cũng không bằng muốn giết là giết? Thiên hạ nước là của người nước Yến, Yến thiên hạ không phải của riêng Thương gia họ, chúng ta sao có thể để hôn quân và kẻ nịnh thần trên triều đình kia cứ luôn xem chúng ta như trâu như ngựa? Vương hầu tướng lĩnh chẳng phải trời sinh, Ngô Công Lĩnh ta đời này không làm hạng người vô danh.
"Bây giờ đã nổi lên cảnh tượng hỗn loạn, chính là lúc anh hùng chúng ta có đất dụng võ, không thể tham sống sợ chết! Nói với các huynh đệ, ta đã khởi binh, thì tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, người nguyện theo ta, thì cùng nhau liều cho tương lai, liều kết bái phong Vương có gì mà không thể?"
Kim Tường do dự nói: "Lời này nói công khai với các huynh đệ có thích hợp không? Sợ là dễ khiến người khác nghĩ nhiều."
Ngô Công Lĩnh vung tay lên: "Có gì mà thích hợp và không thích hợp? Ta không giấu giấu diếm diếm, cứ công khai nói như vậy, có ai không biết ta là người thô kệch, sợ cái rắm!"
Kim Tường gật đầu: "Được! Chỉ sợ là lần này đại tướng quân kiên quyết đắc tội Huệ trưởng lão kia, sau khi sự việc xảy ra bà ta há có thể bỏ qua cho ngài? Thực lực Thiên Nữ giáo thực sự là..."
Ngô Công Lĩnh vẻ mặt khinh thường: "Sau khi sự việc xảy ra? Cửa ải trước mắt này nếu như không qua được, còn nói gì mà sau đó? Chỉ cần sau đó chúng ta có thể đứng vững chân, có thể có lợi với bọn họ, Thiên Hoả giáo để người phụ nữ đó hoàn tục gả cho lão tử cũng có khả năng, ngươi nhếch miệng cái gì? Ngươi vẫn nên tin vào tà đạo thì hơn, lão tử nhất định phải ngủ với người phụ nữ này!"
Kim Tường dở khóc dở cười, nghe chỉ biết lắc đầu, quay người rời đi.
Ngô Công Lĩnh lại vẫy tay gọi lại: "Đợi chút, lương thực còn có thể dùng trong bao lâu?"

Kim Tường dừng bước, trả lời: "Rút lui quá vội vàng, không có mang theo quá nhiều lương thực, lương thực mang theo nhiều nhất có thể cung cấp cho đại quân dùng trong mười lăm ngày."
Ngô Công Lĩnh chắp tay qua lại một hồi, cuối cùng dừng ở trước tấm bản đồ treo lơ lửng, nhìn chằm chằm lộ trình trên bản đồ suy nghĩ một hồi lâu, lại quay người lại nói: "Ý đồ của ta đã bại lộ, không cần phải giấu giấu diếm diếm nữa, có thể tăng nhanh tốc độ hành quân rồi, chỉ cần tốc độ tăng lên rồi, mười lăm ngày hẳn là đủ."
Kim Tường gật đầu:"Đại tướng quân cứ việc phân phó."
Ngô Công Lĩnh đến gần nói: "Vận chuyển lượng lớn lương thực tốc độ hành quân quá chậm, phải chia ra giảm bớt, từ giờ trở đi, lệnh cho đầu bếp mỗi lần đại quân nghỉ ngơi toàn lực tiến hành rang lương thực, rang thành lương khô, bảo các huynh đệ may bao vải, trên người mỗi người nhất định phải chuẩn bị đủ khẩu lương ba ngày, vừa giảm phụ tăng nhanh tốc độ tiến lên cho đại quân, cũng vừa chừa con đường sống cho các huynh đệ, một khi gặp phải xung đột, có tẩu tán đi.... lần này chúng ta đi thập tử nhất sinh, nếu có huynh đệ muốn giải tá, chúng ta cũng không cưỡng ép, huynh đệ đi theo ta nhiều năm, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, bảo bọn họ tự mình đi đi. Bất kể là tẩu tán, hay là trốn khỏi, ở thời buổi loạn lạc này, trên người có khẩu lương ba ngày lót đáy, bất kể là đi về đâu, trong bụng có thức ăn trong lòng không loạn, đều là một con đường sống... cứ làm như vậy đi!"
Kim Tường kéo căng quai hàm dùng sức gật đầu: "Đại tướng quân yên tâm, vậy thì ta phân phó xuống dưới, nhất định nhanh chóng phân phát đến nơi cho các huynh đệ."
"Phải rồi, việc ta sờ mông người đàn bà kia đừng che giấu, công khai, để cho các huynh đệ đều vui vẻ."
"A! Việc này không cần thiết đâu."
"Ngươi thì hiểu cái gì, sĩ khí có biết không?"
Kim Tường bỗng nhiên hiểu ra hiểu được các loại hàm ý ẩn giấu sau hành động lần này của đại tướng quân...
Chờ một lúc, Ngô Công Lĩnh một mình từ trong trướng xách ra vò rượu, ngồi ở bãi có trên sườn đồi uống.
Một đội binh lính tuần tra hành lễ khi đi ngang qua.

Ngô Công Lĩnh quay đầu nhìn, khua tay nói: "Đều qua đây hết cho ta."
Tiểu đôi binh sĩ ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng đều thành thật đứng sang, không biết vị này muốn làm gì.
Ngô Công Lĩnh ngồi đó hỏi một câu: "Trong mười người các ngươi, tửu lượng của ai tốt nhất?"
Mười ngươi ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.
Ngô Công Lĩnh lại bổ sung thêm một câu: "Tửu lượng ai tốt nhất, bản tướng quân có thưởng."
"Ta!"
"Tưởng lượng ta tốt nhất."
Vừa nghe nói có thưởng, mười người lập tức tranh giành.
Ngô Công Lĩnh đứng dậy vỗ vỗ mông, cười hắc hắc nói: "Miệng nói không có bằng chứng, còn phải xem thực hư! Người đâu, lấy mười vò rượu ra đây, lại đi gọi một doanh nhân mã qua đây làm nhân chứng, để tránh nói lão tử làm việc không công bằng."
Thân vệ đi theo lập tức có người đi lấy rượu, có người khác đi gọi mấy trăm người sang đây.
Mọi người vây thành một vòng, mười vò rượu bày dưới chân mười tên tiểu binh kia, Ngô Công Lĩnh xách vò rượu đi tới đi lui: "Khoác lác vô dụng, tửu lượng ai tốt nhất nên so đấu một phen, các huynh đệ cùng nhau làm chứng."
"Được!" Có náo nhiệt để xe, một đám người vây quanh reo hò bảo được, hăng hái vô cùng.
Đội trưởng của mười tên tiểu binh kêu lên: "Đại tướng quân, thắng rồi thưởng gì?"
"Thưởng gì? Còn sợ ta bạc đãi các ngươi hay sao? " Ngô Công Linh dừng bước, nhìn chung quanh nói: "Mọi người nghe kỹ đây, nếu như ai có thể uống vò rượu ở trước mặt trước tiên, sau chiến tranh đại quân chúng ta dừng chân ở đâu, thì ta đem hoàng hoa đại khuê nữ mảnh đất đó gả cho hắn ta, ta đích thân đi cầu hôn cho hắn ta. Nếu như gia đình đối phương không đồng ý, nàng dâu này ta có cướp cũng phải cướp cho hắn ta, ta còn tựng cho hắn ta một toà nhà để hắn ta kim ốc tàng kiều, đồng thời thưởng mười ngàn kim tệ để bọn họ sống qua ngày, như thế nào?"

Lời này vừa nói ra, mắt của tất cả mọi người đêu toả sáng, đặc biệt là mười người càng hưng phấn xoa xoa tay, đội trưởng kia la to: "Đại tướng quân nói có thể giữ lời?"

Chương 970: Dụng binh như thần (1)

Chương 970: Dụng binh như thần (1)
Ngô Công Lĩnh lớn tiếng gào nói: "Việc lão tử hứa với các huynh đệ có khi nào nói không giữ lời không?"
"Không có!"
"Không có!"
Đám người lần lượt vung tay hét lớn, cảnh tượng náo nhiệt này càng xem càng hay, một đám người phấn chấn không thôi.
Một tên tướng lĩnh nhịn không được chạy ra: "Hoàng hoa đại khuê nữ đẹp nhất ta cũng muốn, đại tướng quân, trận tí thí tính một mình ta, ta....a!"
Lời vẫn chưa nói xong, liền bị Ngô Công Lĩnh một cước đạp trở về: "Cút sang một bên, không có việc của ngươi, ngươi tham gia rồi ai dám thắng ngươi, chỉ mười người họ!"
Tướng lĩnh kia liền lăn bò đứng dậy, cười ngượng lui sang một bên, chọc cho đám người cười ầm.
Ngô Công Lĩnh quay người, chỉ mười người: "Chuẩn bị!"
Mười người nhanh chóng ôm lấy vò rượu, chụp bỏ nắp đậy, ôm lấy chuẩn bị xong, từng người hai mắt phát sáng, dựng thẳng lỗ tai đợi lệnh.
Ba! Ngô Công Lĩnh khí khái ném vò rượu trên tay, quát một tiếng: "Bắt đầu!"
Mười người lập tức bưng rượu lên liều mạng rót rượu vào miệng.
"Nhanh nhanh nhanh..."
Đám người vây xung quanh lớn tiếng hò hét cổ vũ, cổ động cho mười người, giống như người thi đấu là bản thân mình, cảnh tượng náo nhiệt đó dẫn đến không ít người đến xem.
Uống đến một nửa liền có người rót đến phun ra ngòi, bị người hét không tính kéo sang một bên, binh sĩ đó ảo não dậm chân liên tục.

Chàng trai khuôn mặt đen nhánh dẫn đầu đảo lộn vò rượu, tỏ ý uống hết rồi, miệng lưỡi lại kéo căng thật chặt, không dám nói chuyện, sợ rượu từ trong cổ họng trào ra.
Một trận hoan hô vang lên, Ngô Công Lĩnh chỉ chàng trai đó hỏi tên gì, dặn dò thân vệ nhớ kỹ, quay đầu nhắc nhở hắn ta làm tròn lời hứa, đồng thời nhiều lần tỏ ý với đám người tuyệt đối không thất hứa.
Hiện trường tiếng hoan hô, tiếng khen ngợi, mang đến sự vui vẻ không ngừng cho đại quân đi đường buồn tẻ.
Ngô Công Lĩnh vui cười hớn hở từ trong đám người chen ra, vừa dặn dò bên dưới thu dọn một chút tiếp tục lên đường, lại thấy năm vị trưởng lão ngoại trừ Huệ Thanh Bình đang mang theo khuôn mặt lạnh lẽo ở bên ngoài đám người đợi lão ta.
Đám người đi vào trong trướng chủ soái, Toàn Thái Phong là người đầu tiên chỉ lão ta quát mắng: "Ngươi càn rỡ!"
Ngô Công Lĩnh ngồi sau bàn: "Không dối gạt các vị, ta cũng chính là vừa ý bà ta rồi, không phải bà ta thì không lấy, có ba ta làm phu nhân của tam ta cũng an tâm, ít nhiều có vật bảo đảm, bằng không dù sao vẫ lo lắng sau đó bị người qua cầu rút ván, ngay cả đánh giặc cũng không còn tâm tư." Dáng vẻ lưu manh lợn chết không sợ bỏng nước sôi dựa vào ghế lầm bầm nói.
Giày vò qua giày vò lại, lão ta cũng không có ý gì khác, chính là muốn lấy Huệ Thanh Bình.
Năm vị trưởng lão hiểu được ý đồ của lão ta có chút dở khóc dở cười, chỉ dựa vào ngươi? Một tên quê mùa, miệng lại bỉ ổi, còn muốn lấy trưởng lão của Thiên Nữ giáo?
Đối với năm người mà nói, đây đơn giản là đang nói đùa.
Tuy nhiên lịch sử của Thiên Nữ giáo cũng từng xuất hiện tình huống xuất giá, nhưng đó đều là dưới tình huống ngươi tình ta nguyện vả lại Thiên Nữ giáo đồng ý, để đệ tử đó rời khỏi tông môn trước, dưới tình hình không phá hỏng môn quy mà xuất giá, Huệ Thanh Bình không dễ dàng đến được chức vị trưởng lão, há lại vì tên quê mùa ngươi mà từ mả tâm huyết cả một đời mà gả cho ngươi? Đây không phải là nói đùa thì là gì?

Năm người cũng không còn tâm tư quở mắng hành vi làm càn vô lễ của Ngô Công Lĩnh, người ta hiện tại không phải sờ người khác đơn giản như vậy, mà là được voi đòi tiên, nhìn trúng người ta muốn lấy người ta.
Năm người vốn muốn xem trò cười của Thiên Nữ giáo, vấn đề mấu chốt là, bọn họ không cách nào không đếm xỉa đến, Ngô Công Lĩnh thế mà muốn bọn họ cầu hôn giúp, thuyết phục Thiên Nữ giáo và Huệ Thanh Bình, đây không phải là nói bậy chứ?"
Nhưng đây là tên khốn, bày ra vẻ buông lỏng chiến sự, muốn giết muốn róc thịt tuỳ các ngươi, lão tử chính là muốn lấy Huệ Thanh Bình!
Cuối cũng cũng không biết bị Ngô Công Lĩnh làm như thế nào, ngược lại thành bên này nhẹ lời khuyên nhủ, bảo Ngô Công Lĩnh lo tốt việc trên tay, ngay cả việc trước mắt cũng lo không nổi, còn lấy gì mà lấy?
Cuối cùng cũng khuyên được Ngô Công Lĩnh tiếp tục hành quân.
Trên đường đi, nhân thủ năm phái gọi là cẩn thận bảo vệ Ngô Công Lĩnh.
Không cách nào khác, Huệ Thanh Bình đã chịu nỗi nhục lớn, cả một đời thủ thân như ngọc, danh dự lại bị huỷ trên tay tên khốn như thế này, phải trở thành trò cười cho tông môn và người trong thiên hạ, nuốt trông trôi cơn tức này, muốn giết Ngô Công Lĩnh.
Đợi được biết tin Ngô Công Lĩnh được voi đòi tiên muốn lấy bà ta, thiếu chút nữa khiến Huệ Thanh Bình tức hộc máu, gặp qua vô sỉ, chưa thấy qua vô sỉ đến vậy, quả thực là vô sỉ đến cực điểm.
Sau khi tin tức truyền về Thiên Nữ giáo, thiên nữ giáo ngược lại khuyên bà ta nhẫn nại, càng khiến bà ta thiếu chút nữa tức xỉu.
Quyết định này của Thiên Nữ giáo đưa ra có có chút thẹn với lòng, những lo lắng cũng không phải không có lý, tạm thời nhẫn nại, đợi sau đó lại giết cũng không muộn, môn phái bỏ ra cái giá lớn như vậy, nhiều người chết như vậy, há có thể phá hỏng đại sự!
Sợ Huệ Thanh Bình làm hỏng việc, lệnh cho Huệ Thanh Bình trở về Thiên Nữ giáo, chuẩn bị thay người tiếp nhận, nhưng Huệ Thanh Bình nổi giận, từ chối rời đi, bà ta muốn đợi đến cuối cùng đích thân giết chết Ngô Công Lĩnh, hận không thể tự mình thiên đao vạn quả loại người như Ngô Công Lĩnh.

Thiên Nữ giáo phụ bà ta, có phần không biết làm thế nào, chỉ có thể hết lần này đến lần khác căn dặn bà ta không thể làm loạn, đồng thời cũng nhắc nhở những đệ tử khác canh giữ nghiêm ngặt một chút.
Về sau Huệ Thanh Bình mới biết quyết định của bản thân không ổn biết bao nhiêu, hoá ra việc bà ta chịu nhục toàn quân trên dưới điều biết, khi gặp bà ta, ánh mắt của từng tướng sĩ phải gọi là kỳ lạ.
Càng khiến cho người khác nén lửa giận chính là bản thân Ngô Công Lĩnh, không thể tránh khỏi việc thường xuyên ở trước mắt bà ta lắc lư, thậm chí còn cố ý nhấc tay làm ra dáng vẻ dư vị vô tận sau khi sờ qua, đồng thời còn làm ra dáng vẻ nháy mắt đưa tình với Huệ Thanh Bình, lại kêu lên hai tiếng "Bình Bình".
Vậy là vừa thấy Huệ Thanh Bình liền kêu "Bình Bình", mặt dày khiến người khác giận sôi, ngay cả quân tướng sĩ đi theo cũng muốn bịt lỗ tai, phát hiện da mặt đại tướng quân này thật sự là không thể hình dung được.
Huệ Thanh Bình mém tí là bị Ngô Công Lĩnh chọc cho tức điên lên, đó thật sự là tức đến run rẩy, nhưng lại không thể làm gì.
Ngay cả đệ tử bổn phái cũng ngăn cản nhìn chằm chằm bà ta, bên cạnh Ngô Công Lĩnh lại có một đá tu sĩ bạo vệ cao độ, dựa vào một mình bà ta thì phải làm thế nào?
Ngược lại không phải là việc của bổn phái, trưởng lão năm phái khác cũng coi như là đang xem chuyênj cười, cũng là dở khóc dở cười, ở sau lưng nghị luận Ngô Công Lĩnh, con mẹ nó chính là tên điên, sợ bản thân cuối cùng được chết quá dễ chịu hay sao? Còn liếc mắt đưa tình, ngươi lấy đâu ra tự tin lớn đến như vậy, cho rằng bản thân có thể chinh phục Huệ Thanh Bình?
Một đám người đều ôm tư tưởng xem cuối cùng Ngô Công Lĩnh chết như thế nào, đương nhiên, trước mắt cần phải bảo vệ vẫn nên bảo vệ. Không còn cách nào khác, tên khốn này tuy là đồ vô liêm sỉ, gặp quỷ chính là, lại rất được lòng quân.
.....
"Đồ vô liêm sỉ!"
Trong trướng chủ soái bên bờ sông, sau khi La Chiếu nhìn chằm chằm bản đồ một hồi lâu ánh mắt chợt loé lên, đột nhiên một quyền nện lên

bàn.
"Đại đô đốc tức giận chuyện gì?"
Ngoài trướng có người cười hỏi một tiếng, La Chiếu quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Văn Du dẫn đầu đi vào, phía sau theo thứ tự nối đuôi đi vào chính là trưởng lão Lăng Tiêu các Tô Nguyên Bạch, trưởng lão Huyết Thần điện Đông Ứng Lai, trưởng lão Liệt Thiên cung Thường Phi.
Gặp mấy người này, La Chiếu mặt lạnh lùng quay người chắp tay chào.
Vẫn là Tô Nguyên Bạch cất tiếng trước đó cười hỏi: "Ai làm cho đại đô đốc tức giận rồi?"

Chương 971: Dụng binh như thần (2)

Chương 971: Dụng binh như thần (2)
La Chiếu vung tay chỉ về phía bản đồ: "Ý đồ hành quân của tên Ngô Công Lĩnh kia không đúng, không giống như là muốn đọ sức với đại quân bình định nước Yến, ta quan sát lão ta có tám chín phần là muốn gắp lửa bỏ tay người, là hướng về phòng tuyến nước Tống bên này mà đến."
Ban đầu thật sự tin lời quỷ của Ngô Công Lĩnh, khiến Ngô Công Lĩnh dày vò một thời gian, sau khi đường đi hành quân kéo dài, gã ta mới phát hiện không đúng.
Mấy người nghe vậy nhìn nhau, trưởng lão Huyết Thần Điện Đông Ứng buông tiếng thở dài: "Đại đô đốc không hổ là đại đô đốc, mọi người đều không thể nhìn thấu mưu đồ của Ngô Công Lĩnh, lại bị đại đô đốc nhìn thấu rồi."
Nghe thấy trong lời nói có hàm ý, La Chiếu hoài nghi nói: "Có ý gì?"
"Quả thật như đại đô đốc đoán, Ngô Công Lĩnh vòng qua vòng lại chính là hướng về phía nước Tống chúng ta bên này mà đến." Văn Du cười khổ một tiếng, đưa thư trong tay cho gã ta: "Đây là ý của ba đại phái, bảo đại đô đốc phối hợp với thế tiến công của Ngô Công Lĩnh."
"Phối hợp Ngô Công Lĩnh?" La Chiếu nghi ngờ không thôi, nhìn về phía ba vị trưởng lão, thấy ba người gật đầu, lập tức cầm lấy thư đọc, sau khi xem sắc mặt trầm xuống: "Tình hình như thế nào? Lão ta nói lão ta chia rẽ triều đình nước Yến và Nam Châu, loại chuyện hoang đường này các ngươi cũng tin?"
Tô Nguyên Bạch nói: "Đại đô đốc cảm thấy có vấn đề?"
La Chiếu run run tờ giấy trong tay: "Nếu như lão ta thật sự có năng lực này, nếu như thật sự có bản lĩnh tính toán triều đình nước Yến thao túng triều chính nước Yến, làm sao có thể bị đè nén nhiều năm không thể

ngóc đầu lên như thế, ở nước Yến lại có ai áp chế nổi lão ta? Nghe những lời quỷ này, ta tin lão ta tà ma còn hơn!"
Tô Nguyên Bạch bất đắc dĩ nói: "Coi như phán đoán của đại đô đốc không sai, nhưng có một điểm không thể không thừa nhận, Ngô Công Lĩnh nhanh chóng lui binh quả thự khiến triều đình nước Yến nắm chắc bình định, Ngô Công Lĩnh nhanh chóng tháo chạy cũng thật là thúc đẩy Thương Triều Tông bị bắt, cũng quả thật ly gián triều đình nước Yến và Nam Châu, điểm này không thể phủ nhận chứ?"
"....." La Chiếu im lặng, việc này không thể nào nói rõ lí lẽ, hỏi: "Chẳng lẽ thật sự muốn chiếu theo lời nói hoang đường của lão ta mà làm hay sao?"
Tô Nguyên Bạch: "Sự việc đã như thế này, còn có thể làm sao nữa?"
La Chiếu hỏi ngược lại: "Ba vị trưởng lão có việc hậu quả như thế?"
Ba người nhìn nhau, trưởng lão Liệt Thiên cung Thường Phi nói: "Nếu như đại đô đốc có cao kiến gì, chúng tôi nhất định sẽ truyền lên phía trên, sẽ không bỏ lỡ việc quân của đại đôi đốc."
La Chiếu vung tay chỉ về phía bản đồ: "Tống Hàn tuy nói muốn liên thủ tấn công nước Yến, nhưng một khi chiến tranh nổi lên bắt đầu từ biên giới phía bắc, nước Tống ta sẽ không thể không động thủ trước tiên, các vị cho rằng nước Hàn sẽ như thế nào? Tranh chấp nhau nhiều năm, há cố thể không biết tâm tư của nước Hàn, bọn họ nhất định muốn ngồi xem, xem chúng ta tiêu hao một hồi trước, hoặc là nói đợi chúng ta giảm bớt áp lực phương Bắc sau đó bọn họ mới ra tay, một khi thực lực chúng ta tổn thất quá lớn, về sau cho dù hạ được nước Yến, lúc bàn bạc công việc phân chia nước Tống ta thế nào cũng phải chịu thiệt!"
Ngón tay gõ gõ bản đồ: "Nước Hàn thế nào cũng ôm ý đồ này! Muốn đánh, cũng là để nước Hàn ra tay trước, hoặc là nói chũng ta cùng nhau đồng thời ra tay bằng bản lãnh của mình, làm sao có thể để nước Tống ta chịu đựng áp lực trước tiên?"
Tô Nguyên Bạch cười khổ: "Việc đã đến nước này, Ngô Công Lĩnh đã hướng về phía chúng ta bên này, lại để lão ta lượn đường xa đến nước Hàn, dường như không có khả năng."
La Chiếu: "Bên đó có người của chúng ta, có thể thử để người của chúng ta ép Ngô Công Lĩnh thay đổi đường đi về phía nước Hàn?"

Tô Nguyên Bạch thở dài nói: " Lương thảo trên tay Ngô Công Lĩnh không đủ, bây giờ cũng không cách nào lại đưa tài nguyên giải khốn cho hắn ta, phương pháp này có lẽ không làm được."
La Chiếu: "Không làm được cũng phải tận lực nghĩ cách, nhân mã ở nội cảnh nước Yến làm hại, lại không ở nước Tống của ta, ta mặc kệ hắn ta là cướp bóc đốt giết hay dùng cách gì để gom góp lương thực, tóm lại nhất định phải tận lực giảm bớt tổn thất nước Tống ta."
Tô Nguyên Bạch lại thở dài: "Đại đô đốc có lẽ không biết con người Ngô Công Lĩnh kia, việc mà lão ta quyết đinh ngay cả huynh trưởng của lão cũng ngăn không được, người mà ngay cả huynh trưởng của mình cũng có thể xử lý, e là không cách này khiến lão ta thay đổi chủ ý."
La Chiếu mặt lộ vẻ hung tàn: "Lão ta chẳng qua chỉ là một con cờ, há có thể do lão ta làm chủ! Người của chúng ta ở bên cạnh lão ta, có thể tìm xem bên cạnh lão ta có thể đem kẻ nào thay vào hay không, rồi sau đó âm thầm nối móc. Nếu như Ngô Công Lĩnh không nghe lời khuyên, có thể bất động thanh sắc xử lý, âm thầm nâng đỡ người của ta tiếp nhận đại quân. Sau đó trên đường, phản quân Thương Châu nhất định gặp phải nhân mã nước Yến ngăn cản, cũng đúng lúc giả vờ bại trận chuyển đường đến nước Hàn, có thể khiến bên phía nước Hàn không còn lời nào để nói."
Huyết Thần điện Đông Ứng Lai lắc đầu nói: "Đại đô đốc.... đây e là không được, nói thật chứ, Ngô Công Lĩnh nhiều lần kiêu căng khó thuần, chúng ta không phải chưa từng nghĩ qua việc đổi người. Nhưng sau khi tỉ mỉ cân nhắc phát hiện, cô quân Thương Châu rơi vào tình cảnh như vậy còn có thể đi theo từ đầu đến cuối, đều dựa vào uy tín thống ngự quân tâm của Ngô Công Lĩnh, bằng không đây không nhìn thấy được dằn vặt của con được phía trước, nhân mã đã bỏ chạy từ lâu, sớm đã giải tán."
Tô Nguyên Bạch cũng gật đầu: "Ở Thương Châu, Ngô Công Sơn lúc còn sống tuy có uy danh, cũng là sau khi trường kỳ nắm giữ binh quyền dựng đứng quyền uy, nói đến uy tín thật sự trong quân đội, nói đến thân thiết với các tướng sĩ trong quân, Ngô Công Sơn e rằng không bằng em trai Ngô Công Lĩnh, đây cũng là nguyên nhân tại sao sau khi Ngô Công Lĩnh xử lý huynh trưởng có thể nhanh chóng mua chuộc lòng quân để

bản thân sử dụng. Lão ta bây giờ bị chúng ta khống chế, muốn giết lão ta không khó, nhưng giết lão ta rồi hậu quả có lẽ sẽ không tốt lắm, nghịch cảnh như thế, phản quân Thương Châu ngoại trừ Ngô Công Lĩnh ra sợ rằng không ai thu thập nổi lòng người, trên đường tám chín phần có lẽ chạy hết."

Đông Ứng Lai lại nói: "Ngô Công Lĩnh còn làm một việc, chuẩn bị ba ngày lương khô cho mỗi tên quân sĩ đi theo, hứa hẹn tướng sĩ người đi theo có thể cùng lão ta liều mạng con đường phía trước, đảm bảo sau khi chuyện thành rồi chung phú quý tuyệt không bạc đãi, mà không muốn đi theo có thể tự động rời đi, tuyệt không miễn cưỡng cũng không ngăn cản, nói gì mà huynh đệ một hồi, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, mà khẩu lương ba ngày kia chính là chuẩn bị đường sống ít nhất cho người rời đi, làm cho không ít tướng sĩ cảm động đến rơi nước mắt. Đây nếu như thật sự muốn giết, mỗi người có phần lương thực trên người, nổi dậy chạy trốn e là nói đi thì đi một điểm cố kỵ cũng không có, mấy trăm ngàn người muốn chạy trốn chẳng thể đề phòng, tè dầm có thể chuồn mất người, ngăn như thế nào?"

La Chiếu hận đến nghiến răng: "Đường đường chính chính! Người ngay cả thân huynh đệ cũng có thể giết, lại có mặt mũi nói ra câu huynh đệ một hồi đã gặp nhau cũng có lúc chia tay, lời nói dối này cũng có người tin?"

Thường Phi thở dài nói: "Mấu chốt là lão ta nói huynh trưởng không phải do lão ta giết, phản quân Thương Châu liền tin lời nói dối của lão ta, lão ta chính là có thể làm ra những việc không có đạo lý như vậy. Chẳng lẽ sau khi giết Công Tôn Lĩnh lại đem khẩu lương ba ngày mà Công Tôn Lĩnh hạ xuống thu hồi lại? Công Tôn Lĩnh vừa chết, người kế nhiệm lại đoạt lại khẩu lương, e là muốn người khác không nghĩ nhiều cũng khó, lòng quân còn vững được hay sao?"

Ngay cả đường lui này cũng phá hỏng rồi? La Chiếu vẻ mặt co quắp cắn răng nói: "Tên khốn này cũng thật là dụng binh như thần, La mỗ hôm nay coi như là mở mang kiến thức!"

Chương 972: Pháp thuật ta biết thế nhưng là Thiên Địa Đại Pháp (1)

Chương 972: Pháp thuật ta biết thế nhưng là Thiên Địa Đại Pháp (1)
Nói lão ta "Dụng binh như thần" không phải là chỉ chinh chiến sa trường điều binh khiển tướng, mà là chỉ phương diện khác.
Mấy người cũng nghe hiểu ý của gã ta.
La Chiếu lại nói: "Chẳng lẽ không làm gì được lão ta hay sao?"
Tô Nguyên Bạch cau mày: "Tên này có phần mềm không được cứng không xong, dưới tình hình trước mắt thật sự là không làm gì được lão ra, người ta ngày cả mông của trưởng lão Thiên Nữ giáo Huệ Thanh Bình cũng sờ rồi, còn cả ngày trêu ghẹo Huệ Thanh Bình, rêu rao muốn lấy người ta, đã trở thành trò cười...." Ông ta nói ra chuyện hoang đường được biết bên phía nước Yến.
La Chiếu sau khi nghe xong á khẩu không trả lời được, Văn Du cũng chấn kinh với việc Ngô Công Lĩnh cả gan làm bậy, loại người này e là thật sự không hù doạ nổi!
Ba vị trưởng lão nói đến việc này cũng dở khóc dở cười, ngược lại là rất muốn xem Huệ Thanh Bình bị chọc tức đến ra sao sao rồi, thế nhưng tạm thời cũng không tiện rời khỏi bên này.
Tạm thời dừng nói chuyện phiếm, Đông Ứng Lai nói: "Đại đô đốc, đối với quyết định chiến sự bên trên, còn có ý kiến gì khác để chúng ta truyền đạt hay không?"
La Chiếu quay đầu tình hình ghi chú bên trên bản đồ, hận thì hận, nhưng mà Ngô Công Lĩnh dẫn dắt thế cục đến tình trạng này, đã là nước đổ khó hốt, thật sự muốn để Ngô Công Lĩnh khơi màu chiến sự bên biên giới lên, nếu như lão ta không đáng, nếu như triều đình không đánh, không cách nào giao phó với ba đại phái.

Tề Kinh, trong giảng võ đường hoàng cung, trước một bức địa đồ diện rộng được treo, tụ tập một đám người quân cơ, Tề hoàng Hạo Vân Đồ cũng ở đó.
Thượng tướng quân Hô Diên Vô Hận đích thân cầm gậy giải thích chiến sự nước Yến cho Hạo Vân Đồ, sau khi đem mọi tình hình tiến hành phân tích, cán tay điểm lên vị trí chỗ ở đại khái của quân đội Ngô Công Lĩnh: "Bệ hạ, bây giờ phản quân đến nơi này, châu phủ nơi đó của nước Yến đều áp dụng kế sách vườn không nhà trống, không cho phản quân cơ hội bổ sung vật liệu, lương thực của quân đội sở thuộc Ngô Công Lĩnh không cách nào kiên trì quá lâu, quan sát động tĩnh quân đội sở thuộc Ngô Công Lĩnh, có lẽ là chuẩn bị xông tới nhân mã biên cảnh nước Yến, tạo ra cơ hội tấn công tốt cho đại quân nước Tống, bằng không phản quân Ngô Công Lĩnh rất khó có con đường sống khác."
Sắc mặt Hạo Vân Đồ ngưng trọng: "Nói như thế, đại chiến Hàn Tống với nước Yến là không thể tránh khỏi?"
Hô Diên Vô Hận nói: "Phương hướng xông chính là nước Tống, nước Hàn bên kia đoán chừng sẽ không vội vã động thủ, đoán chừng sẽ ngồi nhìn một phen trước, có điều chỉ cần nước Yến đánh nhau, nước Hàn sớm muộn muốn xuất binh.
Hạo Vân Đồ gật đầu, có thể lý giải ý trong lời nói của ông ta, không nhịn được cười lạnh một tiếng: "Lâm trận đổi soái! Thương Kiến Hùng a Thương Kiến Hùng, ngươi bảo trẫm nói ngươi cái gì mới được đây. Thượng tướng quân, chiến sự nước Yến chẳng lẽ không có cách nào cứu vãn hay sao?"
Hô Diên Vô Hận gọn gàng nhanh chóng nói: "Đánh bại quân địch, đem quân địch đánh lui!"
Hạo Vân Đồ: "Ngươi cảm thấy nước Yến bây giờ còn có thể đánh bại hai nước Hàn Tống hay sao?"
Hô Diên Vô Hận: "Cũng không phải không có khả năng, Thương Kiến Bá cũng chưa chết được bao lâu, để lại những bộ hạ cũ kia, cũng là nhân mã đầy kinh nghiệm sa trường, chinh chiến sa trường cũng không tầm thường, chính là gia cơ cuối cùng chống đỡ nước Yến không ngã khiến người khác không dám tuỳ tiện mạo phạm."

Nếu như có một lương tướng bày mưu lập kế hơn nữa thiện dụng, cho dù là ai cũng không dám khinh thường. Nhưng vấn đề là hành động của Thương Kiến Hùng, muốn tụ tập những người này quên mình phục vụ mệnh lệnh e là không có khả năng, bởi vì những người đó rất rõ ràng, có tiếp tục bán mạng như thế nào, sau cùng Thương Kiến Hùng vẫn là muốn diệt sạch bọn họ."

"Mà chỉ cần bọn họ có thực lực, cho dù là nước Yến sụp đổ, thì chẳng qua là thay đổi triều đại. Sau đại chiến, Hàn Tống tiêu hao rất lớn, theo sự bành trướng của khu vực, lực lượng đối lập phân tán, hơn nữa còn sắp đối mặt cục diện Hàn Tống tranh chấp, dưới tình hình như vậy chỉ cần các nước chư hầu đồng ý quay sang tham gia vào, Hàn Tống chắc hẳn là đồng ý tiếp nhận, Hàn Tống sẽ không buông tha cho vương quyền nước Yến, sẽ không bỏ qua ba đại phái nước Yến, sẽ không buông tha cho ba đại phái nước Yến, các nước chư hầu nắm binh quyền trong tay bên dưới kia cùng với môn phái bảo vệ các nước chư hầu nên đề cao cầm binh vẫn là đề cao cầm binh như cũ."

"Thậm chí là một số quan lại triều đình nước Yến, sau đó cũng đều có khả năng đạt được mức độ trọng dụng nhất định. Bởi vậy những người này vào thời khắc sống còn đều có đường lui, chỉ sợ là chưa chắc bằng lòng phục vụ quên mình, cho dù chịu phục vụ quên mình, không đoàn kết cũng khó có thành tựu. Văn vộ đệ nhất võ vô đệ nhị, không đánh ra được kết quả thật sự, giữa các nước chư hầu ai có thể phục ai? Muốn chống lại Hàn Tống, triều đình nước Yến vẫn có thiếu một người đủ uy tính để các nước chư hầu phục tùng nghe theo mệnh lệnh, lai lịch của một số võ tướng Thương Vĩnh Trung và Yến đình căn bản không áp chế được hãn tướng kiêu binh kia!"

Hạo Vân Đồ nghe lời này trong lòng lạnh lẽo từng cơn, liên tưởng rất nhiều, nếu như nước Yến sụp đổ, ai có thể bỏ qua cho ông ta? Tất nhiên là đuổi cùng giết tận, mà các quan viên bên dưới kia biết rõ tình hình dân phong nơi đó, chỉ cần đồng ý vì tân quyền dốc sức, có một bộ phận có thể bảo vệ vinh hoa phú quý như cũ, chỉ có điều thay đổi chủ tử mà thôi.

Ông ta cũng biết điều mà Hô Diên Vô Hận nói chính là tình hình thực tế, chiến đến một mức độ nhất định, , những tu sĩ đó muốn khống chế các

chư hầu kia không có dễ dàng như vậy, ngươi ép người ta liều mạng cũng không có tác dụng, cho dù là đao kề trên cổ người ta, cũng tuyệt đối có thể khiến cho ngươi thua đến choáng váng, ngươi thua đến không còn cách nào khác.
Một khi tình hình chung mất khống chế, hoặc không thể cứu vãn, các loại tình huống tuyệt đối sẽ liên tiếp xuất hiện.
Sau khi Hạo Vân Đồ hơi đắn đo hỏi: "Mông Sơn Minh?"
Hô Diên Vô Hận gật đầu: "Cho dù là Thương Triều Tông cũng được, Thương Kiến Bá qua đời, sức ảnh hưởng đối với các chư hầu không tránh khỏi hạ lên người Thương Triều Tông, thêm vào đó Thương Triều Tông ở Nam Châu gần như là tay trắng dựng nghiệp, lại mấy trận chiến, đủ để củng cố sức ảnh hưởng của Thương Kiến Bá để lại cho y. Mông Sơn Minh... nếu Thương Triều Tông lâm nguy như xưa, chỉ sợ ông chưa chắc sẽ ra sức. Yến đình nếu như thật sự hại chết Thương Triều Tông rồi, chẳng khác nào chặt đứt một sợi trói buộc cuối cùng đối với Nam Châu, nhân mã Nam Châu thật có thể trở thành ngựa hoang mất cương, bị doạ dẫm kinh sợ chút liền có thể hướng về một phương hướng khác mà chạy đi!"
.....
Trong cung nước Tấn, đại tướng quân Doãn Trừ cũng nói cho Tề hoàng Thái Thúc Hùng hướng đi khả thi của chiến sự nước Yến.
Thiệu Bình Ba bên cạnh ngồi nghe, tâm tư trăn trở, theo phát triển của thế cục, Yến đình có bỏ qua cho Thương Triều Tông hay không đều khiến y khó cả đôi đường, nếu như bỏ qua bất lợi cho kế hoạch bên này, nếu như không bỏ qua, y suy bụng tâ ra bụng người, đối với Ngưu Hữu Đạo không phải chuyện xấu, đồng nghĩ làm cho trên người Ngưu Hữu Đạo bớt đi một bộ xiềng xích....
Đại quân truy kích ngưng đi về phía trước, Thương Vĩnh Trung dẫn đầu nhanh như tên bắn từ bên cạnh vụt qua, tìm được Tô Khải Đồng người hạ lệnh bảo đại quân ngừng tiến lên, kết quả lại thấy phụ trách hậu phương nhân mã Đồ Châu An Hiển Triệu cũng ở đó.
Thương Vĩnh Trung nhảy xuống ngựa, dưới sự hộ vệ của một đám người, chất vấn: "Hai vị tướng quân, vừa mới xuất phát chỉ có một canh

giờ, chẳng lẽ lại muốn ngừng nghỉ ngơi hay sao? Phản quân chạy trốn làm hại, cần nhanh chóng đuổi theo tiêu diệt mới phải!"
Tô, An hai người đưa mắt nhìn nhau, người phía trước cho người lấy địa đồ đến mở ra, chỉ vào nói: "Vương gia, tình hình không đúng, hướng đi của Ngô Công Lĩnh dường như muốn hội hợp với nhân mã nước Tống. An huynh cũng có suy đoán này, đặt biệt đến thương nghị với ta, hai chúng ta tình cờ trùng hợp!"

Chương 973: Pháp thuật ta biết thế nhưng là Thiên Địa Đại Pháp (2)

Chương 973: Pháp thuật ta biết thế nhưng là Thiên Địa Đại Pháp (2)
Thương Vĩnh Trung nhìn chằm chằm bản đồ một hồi, lắc lắc đầu, hoài nghi nói: "Chưa chắc đâu? Vùng đất biên cảnh có trọng binh tụ tập, phía sau có đại quân truy sát, một khi bị hai quân giáp công, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?"
Tô, An hai người, nháy mắt, một người nhìn lên trờ, một người nhìn xuống đất.
Nhìn dáng vẻ hai người, sắc mặt Thương Vĩnh Trung có chút không vui, lão ta lại không ngốc, sao có thể không nhìn ra hai người lộ ra ý khinh thường đối với lão ta, không nhịn được trầm giọng nói: "Chẳng lẽ lời nói của bổn vương có thiếu sót?"
An Hiển Triệu nhấc tay dựng bản đồ vang lên soạt soạt nói: "Tống huynh đã nói là hội hợp với nhân mã nước Tống, Vương gia cho rằng nước Tống là đầu gỗ đứng yên không đọng hay so? Ngô Công Lĩnh ba trăm ngàn đại quân, nhân mã đều là kinh nghiệm sa trường lâu năm, Vương gia cảm thấy nhân mã các châu phủ tụ lại phải điều động bao nhiêu nhân mã mới có thể chịu được một trận? Biên cương tuy có trọng binh, nhưng là bố trí canh phòng trải dài biên cảnh nước Yến, một khi ba mươi vạn nhân mã Ngô Công Lĩnh đến nơi, chỉ cần tấn công một điểm, liền gỡ bỏ toàn bộ phòng tuyến, chẳng lẽ nhân mã trên dưới phòng tuyến có thể ngồi yên không để ý đến sao?"
Tô Khải Đồng buông tiếng thở dài: "Nhân mã trên dưới ngồi yên không để ý, phòng tuyên nhất định bị Ngô Công Lĩnh xuyên thủng, nếu chạy đến gấp rút, lực lượng phòng tuyến ở những nơi khác lập tức trở nên

mỏng yếu, dưới hai tình huống đều tạo ra cơ hội vượt sông tuyệt hảo cho Tống quân!"
Nghe thấy lời ấy, sắc mặt Thương Vĩnh Trung biến đổi, cuối cùng tỉnh ngộ ra, dường như có chút luống cuống: "Không được, tuyệt đối không thể để lão ta được như ý, lập tức truyền lệnh toàn quân tăng tốc về phía trước, cần phải ngăn cản phản quân!"
Không hoảng hốt cũng không được, một khi để phản quân để phản quân được như ý, lão ta nghĩ cũng nghĩ ra được bản thân sẽ đối mặt với gì.
An Hiển Triệu: "Khoảng cách giữa hai bên đại quân ở đây, tốc độ cũng bày ra ở đây, không phải nói muốn đuổi theo thì có thể đuổi theo, nếu như Vương gia có thể đem lực lượng còn thừa lại của các châu phủ tụ họp lại, để nhân mã các châu phủ không tiếc vốn gốc liều chết chiến đấu, ngược lại còn có khả năng mau chóng ngăn lại, bằng không áp dụng quấy rối ngăn cản ba trăm ngàn nhân mã căn bản không có tác dụng."
"Ta lập tức báo lên triều đình đốc thúc!" Thương Vĩnh Trung ném lại lời nói liền chạy, một khắc cũng không dám chậm trễ.
"Hừ!" An Hiển Triệu nghiêng đầu nhổ bãi nước bọt: " Trò đùa gì vậy, nếu như thật sự nghe lão ta chỉ huy, đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết."
Kỳ thực không cần Thương Triều Tông báo lên, theo chiều hướng thúc đẩy đại quân của Ngô Công Lĩnh càng ngày càng rõ ràng, thế lực khắp nơi lần lượt đoán ra ý đồ của Ngô Công Lĩnh.
Biến hoá thế cục tác động đến lợi ích của tất cả những người liên qua, tin tức hai nước Tề, Vệ đã lần lượt đến Yến Kinh trước một bước, hai nước nói rõ quan hệ kịch liệt với Yến đình, đồng thời cũng tạo áp lực với Yến đình, hi vọng Yến đình có thể thả Thương Triều Tông, cũng tiến hành trấn an, bảo Thương Triều Tông dẫn đầu nhân mã Nam Châu nhanh chóng tham dự.
Thương Kiến Hùng sao có thể dễ dàng thả Thương Triều Tông, ý chỉ là ý chỉ của Thương Kiến Hùng ông ta, bây giờ thay đổi, đánh vào mặt đau đến cỡ nào?
Nhưng thế cục thật sự khiến Thương Kiến Hùng khẩn trương, huy điịng tấy cả các lực lượng có thể huy động, thúc ép nhân mã châu phủ phương hướng phản quân chạy trốn không tiếc cái giá lớn để ngăn cản.

Dưới áp lực vội vã, thậm chí là lấy cái chết để uy hiếp, châu phủ phương hướng phản quân chạy trốn không ngừng ở con đường phía trước thiết lập chướng ngại, đào đường, chắn đường, làm gãy cầu, nghĩ hết biện pháp ngăn cản.
Kỹ thuật vặt vãnh này sao có thể ngăn nổi Ngô Công Lĩnh, chướng ngại giống vậy cũng bị Ngô Công Lĩnh để dành cho truy binh phía sau, ví dụ như sau khi dựng cầu đi qua, Ngô Công Lĩnh cũng phá cầu y như vậy, để bọn họ hưởng thụ một chút.
Châu phủ dọc đường lại tập kết trăm ngàn nhân mã ở đường đi nơi hiểm yếu phản quân phải qua bố trí chặn đánh, kết quả bị Ngô Công Lĩnh một lần công phá, không tiếp nhận đầu hàng chết, tàn sát hết! Khiến nhân mã châu phủ phía trước kinh hoảng khiếp sợ, các loại khó khăn xuất hiện, không ngừng cầu viện triều đình.
Ba phái lớn cũng khẩn trương, đầu tiên năm vị trưởng lão ba đa đại phái đã không chịu nổi áp lực, ép các nước chư hầu không tiếc giá phải trả tàn lực tăng tốc truy đuổi phản quân.
Các nước chư hầu năm lộ bị ép đến không còn cách nào khác, gần như là ngày đêm truy đuổi, tướng sĩ ít có thời gian nghỉ ngơi, mắt thấy ngược lại là cách phản quân càng ngày càng gần rồi.....
Trên sườn núi, trong đội ngũ phản quân đi qua, có một lộ nhân mã trở về, một đám người lập tức ở trên sườn núi nhìn ra xa, chính là đám người Ngô Công Lĩnh dưới sự bảo vệ của một nhóm tu sĩ.
"Truy binh sắp đến, đại tướng quân đột nhiên trở về là có ý gì?" Toàn Thái Phong hỏi một câu.
Ngô Công Lĩnh cười ha ha: "Truy binh có gì đáng sợ, ta muốn ngăn cản hắn ta, phất tay liền có thể giải quyết!"
Huệ Thanh Bình cũng ngồi trên lưng ngựa cách đó không xa hừ lạnh một tiếng: "Nói khoác mà không biết ngượng!"
Ngô Công Lĩnh quay đầu lại nhìn: "Bình Bình, biết pháp thuật cũng không chỉ tu sĩ các người, pháp thuật ta biết thế nhưng là Thiên Địa Đại Pháp, không bằng chúng ta đánh cược như thế nào, nếu ta có thể thi pháp dễ dàng ngăn cản truy binh, ngươi liền gả cho ta thế nào?"
Có một số tên gọi kêu mãi kêu mãi cũng thành thói quen, Huệ Thanh Bình lạnh lùng nói: "Nếu là nói khoác thì như thế nào?"

Bạch! Ngô Công Lĩnh rút kiếm ra khỏi vỏ, gảy nhẹ mũi kiếm: "Nếu như đại pháp không linh nghiệm, nguyện tự mình dâng thủ cấp lên!"
Thấy lão ta thập phần phấn khích, trong lòng Huệ Thanh Bình cuối cùng có chút không chắc chắn, giả vờ khinh thường nói: "Ai muốn cái đầu chó của ngươi chứ?"
Ngô Công Lĩnh pha trò trêu chọc nói: "Chẳng lẽ sợ rồi không dám đánh cược?"
Cho dù là ai cũng có thể nghe ra đây là phép khích tướng, Huệ Thanh Bình cũng không ngoại lệ, nhưng mà chịu nhục với người này, kích động lẫn nhau "Chẳng lẽ sợ rồi", bà ta há có thể ở trước mặt mọi người ra vẻ mình sợ lão ta?
Huống chi, bà ta mới không tin tên chó chết miệng đầy lời nói xằng có thể có Thiên Địa Đại Pháp gì đó, quả quyết nói: "Được, cược, chỉ sợ ngươi lật lọng không dám tự sát!"
Ngô Công Lĩnh: "Vậy không ngại lặp lại một lần khoản đặt cược, nếu như ta thua cuộc, nguyện dâng thủ cấp của mình lên cho Huệ Thanh Bình, ngươi thì sao?"
Ánh mắt mọi người nhìn vù vù nhìn chằm chằm Huệ Thanh Bình, đến nỗi một tên đệ tử của Huệ Thanh Bình nhẹ nhàng kéo ống tay áo của Huệ Thanh Bình xuống, tỏ ý sư không nên đánh cược.
Không kéo tay áo này còn đỡ, tay áo vừa kéo, Huệ Thanh Bình vốn có chút do dự sao có thể tỏ ra yếu kém, lúc này cắn răng nói: "Nếu như ngươi thật sự có thể thi triển ra Thiên Địa Đại Pháp ngăn cản truy binh, ta liền gả cho ngươi như thế nào?"
Các đại tu sĩ sáu phái hai mặt nhìn nhau, đều đổ mồ hôi lạnh thay cho Huệ Thanh Bình.
Loại cảm giác này rất là quái lạ, mọi người đều cảm thấy Ngô Công Lĩnh không thể nào thi triển ra Thiên Địa Đại Pháp gì đó, không thể nào thắng, nhưng lại là lo lắng Huệ Thanh Bình sẽ thua.
Thật tế là, dọc đường đi này đối mặt với vây đuổi chặn đường của nước Yến, Ngô Công Lĩnh quả thực biểu hiện ra năng lực khá cao, nhìn như thô tục không thể tả, nhưng quả thực có bản lĩnh.
Ngô Công Lĩnh: " Ngươi lo lắng ta thất hứa, ta còn lo lắng ngươi nuốt lời, không ngại mời các vị ở đây làm chứng, các vị có đồng ý làm nhân

chứng cho khoản cược của hai chúng ta không?"
Mọi người lại lần nữa ngơ ngác nhìn nhau, Toàn Thái Phong cười khan một tiếng: "Loại chuyện này, chúng ta làm chứng được không?"
Mấy vị trưởng lão khác cười có chút giảo hoạt, xem náo nhiệt không sợ phiền phức lớn.

Chương 974: Lực lượng Thần Minh

Chương 974: Lực lượng Thần Minh
Thấy như vậy, Ngô Công Lĩnh lại nói: "Nếu các vị do dự, vậy thì không miễn cưỡng nữa, nhưng miệng nói không bằng chứng, không ngại làm chứng từ làm chứng!"
Dứt lời cũng mặc kệ ý kiến mọi người, bàn tay lớn vén chiến giáp lên, kéo giáp áo bào xuống, vung kiếm cắt đứt, lưỡi kiếm lại không do dự cắt đầu ngón tay, viết xuống huyết thư tại chỗ.
Vết thương nhỏ này, đối với người đi ra từ trong núi thây biển máu như lão ta mà nói, mắt cũng sẽ không chớp một cái.
Huyết thư viết xong, tiện tay vê tròn rồi ném đi, ánh mắt mọi người nhìn theo huyết thư xẹt qua không trung, trơ mắt nhìn huyết thư rơi vào tay Huệ Thanh Bình.
Huệ Thanh Bình kéo vải bố xem, khoản đặt cược của Ngô Công Lĩnh ở bên trên, từng chữ làm chứng, không có sai.
Ánh mắt mọi người nhìn chăm chú, Huệ Thanh Bình tiến thoái lưỡng nan, có cảm giác bị Ngô Công Lĩnh đưa vào đường cùng.
Bà ta hoàn toàn có thể ném vải bố, không cược nữa, nhưng bà ta luôn luôn bình tĩnh, lần này thực sự nuốt không trôi cơn giận này, lại quay đầu quát lên: "Đem giấy đến đây!"
Bà ta mới sẽ không ở trước mặt mọi người xé rách y phục của mình, sau đó giao quần áo của mình cho tên cặn bã kia.
"Sư phụ...." Đệ tử cẩn thận nhắc nhở một tiếng.
"Đem đến đây!" Huệ Thanh Bình nổi nóng gầm thét.
Đệ tử đành phải lật ra một tấm giấy trắng đưa cho, Huệ Thanh Bình lôi đến tay, không cần phiền phức như Ngô Công Lĩnh, thi pháp một chút, đầu ngón tay liền vỡ ra máu, cũng ở ngay tại chỗ viết xuống khế sách khoản đặt cược, sau đó tiện tay hất tấm giấy một cái, vù một tiếng như

lưỡi đao bổ về phía Ngô Công Lĩnh, cảm giác thừa cơ giết người diệt khẩu.
Đan Đông Tinh hộ vệ bên cạnh Ngô Công Lĩnh lập tức vươn tay cản lại, đỡ được một kích này cho Ngô Công Lĩnh, cũng bắt được tấm giấy đó.
Ông ta nhịn không được xem nội dung trên tờ giấy, nội dung bên trên ông ta xem đến miệng lệch đi, sau đó đưa giấy cho Ngô Công Lĩnh, chỉ là ánh mắt hơi kỳ lạ.
Nội dung trên giấy đến ta xem qua, Ngô Công Lĩnh ngửa mặt lên trời "Ha ha" cười lớn, cười đến Huệ Thanh Bình xanh cả mặt.
Những người còn lại vẻ mặt hiếu kỳ, đều muốn xem Huệ Thanh Bình viết gì trên giấy.
Toàn Thái Phong mặt dày hỏi một tiếng: "Đại tướng quân không phải để chúng ta làm chứng sao, có cho ta xem một cái hay không?"
Huệ Thanh Bình ánh mắt phẫn nộ nhìn, Ngô Công Lĩnh lại rất hào phóng, đem khế sách giao cho mọi người truyền xem.
Sau khi đám người lần lượt xem qua, vẻ mặt từng người vô cùng cổ quái, phát hiện Huệ Thanh Bình thật sự viết cam kết khoản đặt được, nếu như thua rồi thì gả cho Ngô Công Lĩnh các loại.
Ánh mắt từng người một nhìn về phía Huệ Thanh Bình cũng rất cổ quái, cảm thấy một người phụ nữ bình thường rất bình tĩnh, hôm nay thế nào rồi, loại cược này cũng có thể đánh sao? Ngô Công Lĩnh là tên điên kiêm vô lại, thua cuộc rồi không giữ lời hứa thì ngươi như thế nào? Tất cả mọi người cũng không thể để ngươi giết lão ta.
Ai cũng biết, bất kể thắng thua, chỉ cần Huệ Thanh Bình ký khoản đặt cược này, thế mà đánh loại cược này với Ngô Công Lĩnh, truyền ra ngoài chính là trò cười lớn, trên danh nghĩa cũng đã thua trước rồi.
Huệ Thanh Bình bị mọi người nhìn đến xấu hổ giận dữ khó nhịn, tức giận quát mắng:" Thiên Địa Đại Pháp của ngươi ở đâu, còn không thi triển ra ngăn cản truy binh."
Ngô Công Lĩnh không chút lo lắn, sau khi khế sách trở về, cất giấu thật kỹ ở trong lòng, sau đó vung kiếm nhắm thẳng lên bầu trời, dưới ánh mặt trời, mũi kiếm chiếu sáng rực rỡ.
Lại phối hợi với vẻ mặt đột nhiên thành kính bộ dáng nghiêm túc của lão ta, ngược lại hù doạ mọi người một trận, thậm chí có người lẩm bẩm

trong lòng, chẳng lẽ tên đần này thật sự có Thiên Địa Đại Pháp gì đó?"
Đám người đợi một hồi, nhìn chung quanh một chút, nhìn trời, lại nhìn bà ta, không thấy bất cứ dị thường nào, chỉ thấy không trung vài con chim rừng bay tới bay lui mà thôi.
Ngươi nhìn ta, ta nhìn người, có người cười khổ, dường như đang nói, còn thật sự tin lời quỷ của lão ta, lời nói hoang đường lại thiếu chút nữa tin lão ta rồi.
Huệ Thanh Bình khuôn mặt lạnh lẽo cười khẩy: "Thiên Địa Đại Pháp của ngươi ở đâu?"
Ngô Công Lĩnh không trả lời, quay đầu liếc nhìn bà ta một cái, ánh mắt lại nhìn về phía mũi kiếm, sau đó đưa mắt nhìn về phía bầu trời, chợt lớn tiếng nói: "Trời xanh ở trên, Ngô Công Lĩnh xin bái, khẩn xin trời xanh cho mượn thần lực dùng một chút, giúp ta ngăn cản truy binh!" Ngữ khí trầm bổng, trông vẻ như thật sự có chuyện đó.
Đám người lại ngẩng đầu, nghiêng đầu, quan sát khắp nơi, sau khi đợi một hồi, vẫn là không thấy bất cứ dị thường nào, ngược lại toạ kỵ dưới người thỉnh thoảng lại đánh hơi vài cái.
Trong chốc lát, Huệ Thanh Bình lại cười lạnh: "Ngô đại tướng quân, Thiên Địa Đại Pháp của ngươi đâu?"
Ngô Công Lĩnh buông kiếm ở trong tay xuống, sau khi bảo kiếm chậm rãi trở vào bao, mới nhẹ nhàng trả lời: Gấp cái gì chứ, trời đất lớn như thế, lời ta nói chuyển đến thần linh đất trời vậy đương nhiên là cần chút thời gian, đợi thần linh nghe thấy, đương nhiên sẽ lấy Thiên Địa Đại Pháp ngăn cản truy binh cho ta."
Mọi người không khỏi tức cười, phát hiện vị này cũng thật là lời gì cũng dám nói ra, lời nói vớ vẩn đầy miệng.
Huệ Thanh Bình lại không cười nổi, lạnh lùng nói: "Nếu như vẫn không có phản ứng, có phải là thần linh không nghe thấy hay không?"
Ngô Công Lĩnh: "Ngươi yên tâm, ta kinh nghiệm sa trường lâu năm, nhiễm không ít huyết sát chi khí của tướng sĩ, khi trùng lăng tiêu, nếu như ta thành tâm cầu khấn, trời xanh nhất định có thể nghe thấy."
Huệ Thanh Bình: "Khi nào có thể nghe thấy?"
Ngô Công Lĩnh nhìn nhìn sắc trời: "Trời đất lặp đi lặp lại cần chút thời gian, trước hoàng hôn, nhất định có phản ứng! Nếu như trước hoàng hôn

không có trả lời ta rút kiếm tự sát là được." Nói thoải mái.
Lão ta nói như vậy, trái lại khiến Huệ Thanh Bình biết rõ lão ta nói xằng bậy cũng không thể nói gì hơn.
Nhưng mà vẫn chưa đến hoàng hôn, gần nửa canh giờ sau, trời đất quả nhiên xuất hiện dị động, chỉ nghe thấy phương xa phía bên phải truyền đến tiếng nổ, dẫn đến mọi người cùng nhau nghiêng đầu sang nhìn.
Tiếng nổ càng ngày càng vang, cũng càng ngày càng gần, dường như ngay cả trời đất cũng lắc lư, sắc mặt mọi người thay đổi.
Ngô Công Lĩnh ngược lại vô cùng bình tĩnh, hao tay chắc lại, tế bái trời xanh: "Tạ thần linh chiếu cố Ngô Công Lĩnh một lời thành khẩn."
Mọi người nhìn lão ta, rất là nghi ngờ không thôi, chẳng lẽ tên này thực sự đã mượn lực lượng thần linh?
Tiếng nổ tới gần, thiên địa dị tượng, kinh động chi muông trong núi rừng bốn phía tản đi khắp nơi.
Rất nhanh, ở phía xa bên trái có thứ trắng loá cuồn cuộn đến, là bọt sóng.
Một dòng lũ lớn như đẽo gỗ mục đến, cỏ cây văng tung toé, sóng triều cuồn cuộn nháy mắt đến, từ dưới núi đồi trước mắt mọi người lao nhanh qua, sóng lớn vỗ bờ, hơi nước mù mịt, mọi người cưỡi ngựa trong kinh hoàng bị cường ép ghìm chặt
Tiếng thuỷ triều đi xa, chỉ còn lại một mảnh nước đục tẩy rửa đục ngầu lại tung bay đầy tạp vật, trong mắt đại dương mênh mông gợn sóng.
Sau khi tếng nổ qua đi, mọi người lần lượt quay đầu nhìn Ngô Công Lĩnh gặp biến không sợ hãi, vẻ mặt từng người một hoảng sợ, trong phạm vi mấy chục dặm này cũng không thấy sông lớn, nước lũ ào ào từ đâu đến, chắc lẽ tên này thật sự có thể nói chuyện với trời xanh?
Huệ Thanh Bình có chút sợ ngây người.
Đến khi tiếng nói của Ngô Công Lĩnh truyền đến, bà ta mới lấy lại tình thần, chỉ thấy ngón tay Ngô Công Lĩnh chỉ trời đất kinh biến sau khi thoáng qua ở trước mắt hỏi mọi người: "Các vị, ta mượn trời xanh một vùng ngập nước giữa đất trời này, có được tính là Thiên Địa Đại Pháp hay không? Thiên Địa Đại Pháp này của ta có thể ngăn truy binh hay không?"

"....." Mọi người nghẹn lời không nói gì, vẫn nhìn lão ta như nhìn quái vật.
Ngô Công Lĩnh nhìn về phía Huệ Thanh Bình trợn tròn mắt, lớn tiếng nói: "Huệ Thanh Bình, nhớ lấy, trời đất làm chứng, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là người phụ nữ của Ngô Công Lĩnh ta!"
Dứt lời ngửa mặt lên trời "Ha ha" cười to, cười đến phải gọi là tuỳ ý và điên cuồng.

Chương 975: Chiến tranh diệt quốc (1)

Chương 975: Chiến tranh diệt quốc (1)
Sau đó thấy lão ta đẩy toạ kỷ, phóng ngựa đi vội vã, một đám người ngây ngốc đưa mắt nhìn.
Duy chỉ có Đơn Đông Tinh đi theo trong lòng cười không ngừng, thực sự là phục Ngô Công Lĩnh, diễn thật giống, thấy qua không biết xấu hổ, chưa từng gặp qua người không biết xấu hổ đến như vậy.
Người khác không rõ, ông ta lại vô cùng rõ ràng, để thoát khỏi truy binh, Ngô Công Lĩnh nhìn bản đồ cân nhắc rất lâu, vào một ngày trước lặng lẽ phái ra một nhánh tiểu đội nhân mã bí mật xuất phát, đi đến một dòng sông lớn nào đó, lệnh nhân mã ở nơi chỉ định đào huỷ sông đê.
Sở dĩ bí mật là sợ sau khi để lộ tin tức nguy hiểm cho sự an toàn của nhánh tiểu đội nhân mã kia, bằng không triều đình tuyệt đối sẽ không tha cho nhánh tiểu đội kia nhân mã kia.
Mà ông ta sở dĩ biết rõ việc này, là bởi vì tiểu đội nhân mã chính là đệ tử Đồng Tiên các của ông ta, không biết mới là lạ.
Sau khi tiểu đội nhân mã sau khi đến được chỗ cần đến vẫn luôn đợi lệnh, đến khi đại quân bên này qua khỏi địa thế Ngô Công Lĩnh cần, Ngô Công Lĩnh mới truyền ra tin tức để người động thủ đào huỷ sông đê, bởi vậy mới dẫn đến nước lũ cuồn cuộn này.
Nhưng Đơn Đông Tinh có mơ cũng không nghĩ đến, Ngô Công Lĩnh thế mà lại vô sỉ đến lấy bí mật hành động lần này làm khoản đặt cược, dùng để giả thần giả quỷ lừa gạt nữ nhân, thế mà dùng cái này gạt được Huệ Thanh Bình hạ khế sách gả cho.
Nếu không phải trước đó ông ta biết rõ tình hình, ông ta đoán chừng biểu diễn như thật sự có chuyện đó của Ngô Công Lĩnh cũng có thể lừa được ông ta, quá bỉ ổi rồi.

Trên sườn núi mọi người lần lượt quay đầu nhìn Huệ Thanh Bình, vẻ mặt từng người một rất đặc sắc, sau đó lần lượt phóng ngựa chạy xuống sườn núi đuổi theo, muốn làm rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.
Một đám đệ tử Thiên Nữ giáo yếu ớt nhìn Huệ Thanh Bình, sau sững sờ ở trong gió.
Trên đường, Ngô Công Lĩnh quay đầu nhìn người đuổi theo ở phía sau, đột nhiên nói với Đơn Đông Tinh: "Đơn huynh, việc phía người đào huỷ sông đê, đánh chết cũng không thể thừa nhận, bằng không chính là phá hỏng chuyện chung thân đại sự của Ngô mỗ, khoản đặt cược nhưng là muốn chặt đầu ta!"
Đơn Đông Tinh dở khóc dở cười: "Hiểu rồi, hiểu rồi!"
Khói bụi tản đi, một bên mấp mô liếc mắt nhìn không thấy bờ, Sử Tân Mậu tiên phong dẫn dắt nhân mã Phục châu đuổi theo ghìm cương ngừng.
Quân sĩ đi trước thăm dò một phen mang theo một chân bùn lầy quay về, báo cho không cách nào đi tiếp.
Nước lũ tuy đã rút, nhưng đất bị nước lũ ngâm qua giống như đầm lầy, người đi xuống ngay cả rút chân cũng khó, thiên quân vạn mã căn bản không cách nào đi qua.
Quay đầu nhìn nhân mã Phục châu mình không nề hà vất vả phong trần mệt mỏi đuổi theo, đã sắp mệt đến không ra hình người.
Khổ cực đến thành như vậy, mắt thấy sắp đến gần phản quân, nhưng lại thất bại trong gang tấc, Sử Tân Mậu ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, ông ta cũng biết lần này để Ngô Công Lĩnh chạy trốn thì phiền rồi.
Sau đó, chưa hầu các nước mấy lộ truy kích không thể không vòng đường xa mà đi, lại tranh thu được mấy ngày chạy trốn cho Ngô Công Lĩnh.
Cho dù là ai cũng nhìn ra trận nước lũ này không phải là vô duyên vô cớ, nhất định là Ngô Công Lĩnh gây nên vỡ đê, mục đích chính là để ngăn cản truy binh.
Những tu sĩ bên cạnh Ngô Công Lĩnh, bao gồm cả Huệ Thanh Bình đều phản ứng lại, nhưng Ngô Công Lĩnh chính là sống chết không chịu thừa nhận, da mặt dày vô cùng, nhất định phải nói là thần lực mình mượn.

Càng quá đáng hơn là, lão ta một chút cũng không che giấu, đem khế sách gả cho mà Huệ Thanh Bình viết kia giao cho đại quân dưới trướng truyền đọc, để các huynh đệ cùng vui.
Ngô Công Lĩnh mở miệng khép miệng Huệ Thanh Bình đã là nữ nhân của lão ta, truyền lệnh đại quân sau này nhìn thấy Huệ Thanh Bình như nhau gọi là "Ngô phu nhân".
Huệ Thanh Bình xấu hổ giận dữ khó nhịn, dường như kích động muốn tự sát.
Đối mặt với Ngô Công Lĩnh không biết xấu hổ, Huệ Thanh Bình triệt để bại lui, quay trở về Thiên Nữ giáo.
Nói một cách chính xác là Thiên Nữ giáo cưỡng ép gọi Huệ Thanh Bình trở về, Thiên Nữ giáo cho rằng Huệ Thanh Bình đã mất đi lý trí, ngay cả mánh khoé cấp thấp như thế cũng có thể mắc bẫy, không phải mất đi lý trí thì là gì? Liền cưỡng ép sai người thay thế cho bà ta.
Huệ Thanh Bình thất bại tan tác mà quay trở về, tin tức không bao lâu đã truyền đi khắp thiên hạ, thanh danh của Huệ Thanh Bình coi như toàn toàn huỷ trong tay Ngô Công Lĩnh.
Sau khi Huệ Thanh Bình trở về Thiên Nữ giáo không bao lâu liền bị xoá bỏ chức vị trưởng lão, đã hoàn toàn trở thành trò cười của giới tu hành, tiếp tục làm trưởng lão cũng không thích hợp. Bản thân Huệ Thanh Bình cũng xấu hổ khó chịu đựng, cũng không làm hành động chống cự nào, tiếp nhận quyết định của Thiên Nữ giáo, từ đó thoái vị ẩn cư, nhưng điều nhớ mãi không quên vẫn là giết Ngô Công Lĩnh.
"Ồ, còn có chuyện như vậy?"
Ngoại thành Yến Kinh, ở ngoài một canh nhà tranh giữa non xanh nước biếc, sau khi Ngưu Hữu Đạo nghe phong thanh tin này dựng đứng Chử kiếm, ít nhiều có chút kinh ngạc.
Trước đó nghe nói Ngô Công Lĩnh vội thua là muốn hợp lực với quân Tống thì đã có chút ngoài ý muốn, thế mà đều bị động tác khác thường của Ngô Công Lĩnh lừa gạt, lần này không ngờ đến Ngô Công Lĩnh lại giở một màn này, chưa cần chiến đấu thì đã nhẹ nhàng đem trưởng lão ba đại phái nước Hàn bức cho thoái vị rồi, mới phát hiện tên Ngô Công Lĩnh đó có chút thú vị.

Cái gọi là dưới đĩa đèn thì tối, Yến Kinh đối với hắn mà nói là nơi nguy hiểm nhất, nhưng gần đây hắn lại trốn ở gần Yến Kinh.
Cũng coi như là bị bất đắc dĩ lượng sức mà làm, đại quân chinh chiên hắn không hiểu, tham dự vào cũng không có tác dụng gì, đối mặt với tranh đấu thế lực lớn khắp nơi tu sĩ trên tay hắn chạy ra ngoài chẳng khác gì đi chịu chết, hơn nữa để tránh né sự tìm kiếm của ba đại phái nước Yến.
Đặt trong tình huống thông thường, lực lượng ba đại phái nước Yến có thể phát động không thể khinh thường, trốn ở nước Yến chưa chắc có thể trốn khỏi, nhưng bây giờ ngay cả lực lượng bản thân của ba đại phái điều khiển cũng nghèo rớt mồng tơi, đã khó phát động tìm kiếm quy mô lớn nhằm vào hắn.
Từ khi Thương Triều Tông bị bắt đi, hắn liền đến một vùng ở kinh thành, đã gặp mặt Đại tư đồ Cao Kiến Thành vài lần, bảo Cao Kiến Thành kín đáo chú ý thái độ đối với Thương Triều Tông trong triều, một khi phát hiện Thương Kiến Hùng có dấu hiệu hạ sát thủ đối với Thương Triều Tông, yêu cầu Cao Kiến Thành phải vận dụng tất cả các lực lượng có thể vận dụng trong triều của mình, không tiếc sau đó bị bại lộ Cao Kiến Thành cũng phải nội ứng ngoại hợp cứu Thương Triều Tông đi.
Về phần Cao gia, Ngưu Hữu Đạo cũng sẽ sắp xếp rút lui, bản thân Cao Kiến Thành cũng sẽ dùng toạ kỵ phi cầm đưa đi trước tiên.
Cao Kiến Thành đáp ứng hắn, thật sự phải đi đến bước đó, tình hình quốc vận của nước Yến bây giờ càng ngày càng tệ, địa vị Đại tư đồ này ông ta sẵn lòng từ bỏ.
Đương nhiên, không đến bước đường cuối cùng, Ngưu Hữu Đạo không muốn để lộ Cao Kiến Thành, mà Ngưu Hữu Đạo trốn ở một vùng ở kinh thành để phòng vạn nhất mưu tính việc này, để bảo vệ an toàn tính mạng của Thương Triều Tông, cũng đang tìm kiếm cơ hội thích hợp kéo Thương Triều Tông ra, không thể thật sự để triều đình bắt Thương Triều Tông bị bắt không quản.
Về phần Thương Triều Tông chịu một ít nỗi khổ da thịt, hắn đã thông qua Cao Kiến Thành biết được, Cao Kiến Thành đích thân đi vào trong thiên lao xem qua.

Nỗi khổ da thịt lần này, Thương Triều Tông có thể hiểu được cũng tốt, không thể hiểu được cũng thế, hắn cũng không quan tâm, có một số việc giải thích cũng chưa chắc có thể khiến đối phương tin tưởng, tạm thời cho là để Thương Triều Tông lấy đại cục làm trọng.
Quản Phương Nghi: "Đúng vậy, việc này đã truyền khắp giới tu hành, chưa nghe nói người của Thiên Nữ giáo đi ra bác bỏ tin đồn, hắn là sẽ không sai."

Chương 976: Chiến tranh diệt quốc (2)

Chương 976: Chiến tranh diệt quốc (2)
Huệ Thanh Bình thế mà có thể gặp phải loại chuyện này, Ngưu Hữu Đạo hồi tưởng mấy lần tiếp xúc vị đại tỷ kết bái kia, nhớ mang máng cảm giác ưu việt tản ra từ trong xương cốt của bà ta, thật không ngờ đến lại bị Ngô Công Lĩnh làm cho gục ngã, này cần phải uất ức đến cỡ nào, ngẫm lại cũng có chút buồn cười.
Nhưng thế cục trước mắt không khỏi làm Ngưu Hữu Đạo buông tiếng thở dài: "Xem ra, Ngô Công Lĩnh và quân Tống hợp lại là không thể tránh khỏi."
Quản Phương Nghi: "Sau khi Ngô Công Lĩnh đào huỷ sông đê, đại quân bình định đã không còn khả năng tiếp tục đuổi theo lão ta rồi, Mông soái cũng cho rằng phòng tuyến trọng binh triều đình không chịu đựng được sự giày vò như vậy của Ngô Công Lĩnh, quân Tống đánh vào nước Yến quả thực đã là chuyện không thể tránh khỏi. Chỉ có điều Vương gia lại nói chưa chắc là chuyện xấu, có thể là cơ hội thoát thân."
"Thương Kiến Hùng e là rất khó nhả ra, trên thể diện bị bẽ mặt, xem ra phải để bên phía Nam Châu chủ động ra điều kiện rồi." Ngưu Hữu Đạo vuốt cằm nói, Ngô Công Lĩnh ngoài ý muốn tạo cơ hội cho hắn, trong lòng hắn lại không vui mừng nổi, một khi Hàn Tống tấn công vào nội cảnh nước Yến, thế cục trong ngoài khiến Nam Châu không cách nào yên phận...
Võ lịch năm năm trăm ba mươi, đầu năm.
Dưới sự công kích của phản quân do phản tướng nước Yến Ngô Công Lĩnh suất lĩnh, phòng tuyết trọng binh nước Yến đại loạn, nước Tống chỉ tiêu hao cái giá cực nhỏ, liền thừa dịp hỗn loạn vượt sông qua, thành công tấn công vào nội cảnh nước Yến.

Trong doanh trướng, Thương Vĩnh Trung xem qua cấp báo tiền tuyến chán nản té ngồi trên ghế, sắc mặt vô cùng khó coi, cấp báo trên tay tung bay rơi xuống đất, trong lòng tràn đầy sợ hãi.
Đại quân bên này của lão ta mới vừa vòng qua khu vực nước lũ nhấn chìm, công kích của nước Tống bắt đầu rồi, một viên đại tướng nước Yến xung đột chính diện với Tống quân đã tử trận, chiến sự vừa phát liền sa vào bất lợi, tiền tuyến khẩn cầu chư hầu các nước mấy lộ tiến lên trước chi viện chặn lọt lưới.
Vốn cho rằng việc bình định nắm chắc, ông ta mới chạy tới cướp công, ai biết được việc nắm chắc xảy ra ngoài ý muốn, bình định không những thất bại, ngược lại dẫn đến hoạ diệt quốc, trách nhiệm này ông ta cũng gánh không nổi!
Đám người Thẩm Ngộ Hồng vội vã chạy vào trong doanh trướng, thấy ông ta vẻ mặt trông vẻ đau thương, nổi giận: "Đại tư mã, vừa tình báo khẩn, người còn có tâm tư ngẩn người? Trọng binh biên giới triều đình cũng thuộc về đại tư mã người thống điều, còn không mau hạ lệnh khẩn cấp?"
Thương Vĩnh Trung lấy lại tinh thần nhanh chóng nhặt cấp báo trên đất lên đứng dậy, lượn quanh bàn, đưa cho: "Biên quân cầu viện, xin ba đại phái lập tức tạo áp lực cho quân Sử Tân Mậu Phục châu, quân Trương Hổ Trường châu, quân Từ Cảnh Nguyệt Cung châu, lệnh nhân mã ba quân nhanh chóng đi trước tiếp viện, ngăn chặn thế công quân Tống, bên này quân An Hiển Triệu và Tô Khải Đồn cũng phải lập tức chạy tới. Ta bây giờ phải lập tức hồi kinh gặp mặt bệ hạ!"
Thẩm Ngộ Hồng tay nắm vạt áo lão ta, cả giận nói: "Ngươi thân là chủ soái toàn quân, không đích thân tới chiến trường xuất trận chỉ huy tác chiến, cửa ải này chạy về kinh thành trước tiên, tình hình chiến tranh lui tới đường xa như vậy, đợi đến khi quyết định hạ xuống, chiến cục đã sớm biến đổi rồi, còn chỉ huy thế nào nữa?"
Đạo lý này ngay cả người không biết đánh trận như ông ta còn hiểu, Thương Vĩnh Trung lại dậm chân nói: "Sai rồi, sai rồi, thống soái toàn quân chân chính là bệ hạ, phụ trách chỉ huy là trung tâm quân cơ của bệ hạ, rất nhiều việc một mình ta không làm chủ được, cần xin bệ hạ định

đoạt!" Để tránh xuất hiện Ninh Vương thứ hai, Thương Kiến Hùng tiến hành kiềm chế binh quyền đại tư mã.
Mà bình định thất bại còn có cớ thoái thác, để lão ta đích thân chỉ huy đại quân nước Yến tác chiến và lấy mạng của hắn có khác gì nhau, một khi chiến bại, trách nhiệm to lớn đó, thêm vào đầu của cả nhà lão ta cũng không đủ để chém.
Thẩm Ngộ Hùng cả giận nói: "Thân là chủ soái, ngươi bây giờ không thể đi, nhất định phải ở lại ổn định lòng quân, chủ soái chạy rồi, cuộc chiến này còn đánh như thế nào? Công việc phải xin bệ hạ định đoạt đưa tin là được, bây giờ nào cho phép ngươi chạy đi chạy lại!"
Bên này không để lão ta, Thương Vĩnh Trung cũng không còn cách nào, một bên truyền lệnh đốc thúc các nước chư hầu mấy lộ tăng nhanh tốc độ chạy tới chiến trường, một bên triệu Tô Khải Đồng và An Hiển Triệu sang thỉnh giáo.
Sau đó một bên báo cáo quân tình, lão ta còn vừa âm thầm viết hai phong thư cho Đồng Mạch và Cao Kiến Thành, để hai người giúp lão ta đẩy trách nhiệm, trốn tránh trách nhiệm thất bại bình định dẫn đến hoạ diệt quốc, đáp ứng sau đó hậu tạ!
Biên cảnh Tống Yến, dưới sự chỉ huy của La Chiếu thế tấn công của quân Tống hung mãnh, đại quân liên tục bại lui, khí thế khó cản!
Từ khi Tần diệt về sau, thiên hạ đã rất lâu không có xuất hiện lại chiến tranh diệt quốc, sau khi nước Tống chính thức phát động tiến công toàn diện, thiên hạ chấn kinh!
Chiến sự liên tiếp thất bại, nội bộ triều đình nước Yến loạn thành một đống, các loại âm thanh xuất hiện, ngay cả Đồng Mạch và Cao Kiến Thành cũng khó ngăn chặn.
Thương Vĩnh Trung đối mặt với áp lực chỉ trích, Đồng Mạch và Cao Kiến Thành vẫn bào chữa tội lỗi cho Thương Vĩnh Trung, nói phản quân Ngô Công Lĩnh chạy thoát trách nhiệm làm loạn không ở Thương Vĩnh Trung, nói khi Thương Vĩnh Trung tiếp nhận bình định, phản quân Ngô Công Lĩnh đã chạy trốn, tội lỗi làm sao có thể hoàn toàn đổ lên đầu Thương Vĩnh Trung?
Thương Vĩnh Trung linh thông tin tức trong triều, nghe tin lập tức tấu lên phân trần cho bản thân, đem tội lỗi đổ lên người các nước chư hầu

năm lộ, trách bọn họ truy kích và tiêu diệt bất lợi, mới để Ngô Công Lĩnh trốn thoát.
Ngụ ý không nói rõ mọi người cũng biết, đang chỉ trích các nước chư hầu năm lộ cầm binh tự trọng, lão ta không cách nào toàn lực điều khiển.
Cái gọi là quốc nạn nhớ lương tướng, đã đến giây phút sinh tử tồn vong, bình thường không dám mạo hiểm có một cỗ ý kiến mạo hiểm khác, trực tiếp làm rõ chỉ trích binh tướng triều đình bây giờ đều không thiện chiến, hô hào triều đinh thả Thương Triều Tông ra, để Thương Triều Tông suất lĩnh nhân mã tham chiến.
Cỗ yêu cầu này còn thiếu điều chỉ ra quyết định thay tướng trước khi lâm trận của Thương Kiến Hùng có sai lầm, làm cho sắc mặt Thương Kiến Hùng rất khó coi.
Đương nhiên cũng có người nói cho Thương Kiến Hùng, nói cho dù Thương Triều Tông chỉ huy bình định như cũ, cũng chưa chắc có thể đuổi kịp Ngô Công Lĩnh.
Thương Vĩnh Trung vì tin tức bản thân thoát tội bỏ rơi trách nhiệm, các nước chư hầu năm lộ vừa biết tin, tức giận!
Thế cục như thế, các nước chư hầu năm lộ vốn đã nhìn ra nước Yến hoang đường chồng chất khó che đậy xu hướng suy tàn, bọn họ chỉ huy không nổi nhân mã triều đình, nhìn những người đó làm loạn, chỉ dựa mấy nhà bọn họ liều mạng, dựa sạch rồi vốn cũng vô dụng, bây giờ chúng ta lên chiến trường liều mạng, thế mà còn đẩy trách nhiệm lên đầu chúng ta, quả thực là buồn cười, đột nhiên thúc giục các nước chư hầu phát ám hiệu bảo toàn thực lực làm mưu đồ dị tâm.
Nhưng dưới sự uy hiếp của ba đại phái, các nước chư hầu năm lộ bị ép bất đắc dĩ, không theo chính là chết, không thể không đến chiến trường, nhưng trận chiến đánh như thế nào tu sĩ ba đại phái lại không thể miễn cưỡng, ngươi cảm thấy ta chỉ huy có sai lầm, vậy thì ngươi đến chỉ đi, chúng ta nghe theo ngươi là được.
Thế là nhân mã các nước chư hầu năm lộ tham chiến cũng vô dụng, cũng bị Tống quân đánh liên tục bại lui, tu sĩ tham chiến cũng không thể không liên tục bại lui theo, thiên quân vạn mã đều bị đánh lùi, bọn họ muốn không lùi cũng khó, chẳng lẽ muốn bọn họ xông lên mạnh mẽ chống đỡ thiên quân vạn mã và tu sĩ vây công hay sao?

Đừng nói tu sĩ nước Yến không dám làm như vậy, mà tu sĩ trợ công từ ba nước phía Tây càng không thể, vốn là từng phải nếm quả đắng một lần.

Chương 977: Quốc nạn sinh tướng tài

Chương 977: Quốc nạn sinh tướng tài
Đặc biệt là tu sĩ nước Tấn càng xuất công không xuất lực, lý do chính là từng phải ngậm bồ hòn làm ngọt như vậy một lần, lòng vẫn còn sợ hãi.
Lòng người nước yến hỗn loạn. Bất kể triều chính được những sĩ nhân có tri thức kia la hét, rên rỉ thế nào, lòng riêng của con người cũng không bao giờ có thể dứt được. Lòng người khó tề tụ, lại phải đối đầu với một danh tướng của quân Tống như La Chiếu, quân Yến đã bại lại bại thêm, mỗi lần tiến thêm một trượng xa đều giống như đang đi chịu chết, quân tâm dần hỗn loạn.
Thế nhưng, tại kinh đô nước Yến vẫn còn đang lan truyền tin chiến thắng. Tin chiến thắng gây ra tiếng ồn ào đã che đây những "Lời đồn" thất bại, để ổn định lòng người không gây hỗn loạn không thể khống chế. Bách tính mù tịt quả nhiên tung hô vang trời.
Những nơi tiêu pha vàng bạc như cửa hàng, thanh lâu là chốn đầu tiên cảm nhận được cái lạnh. Chuyện làm ăn đột nhiên trở nên quạnh quẽ hơn.
"Lưu gia, cả gia đình đang muốn đi đâu đây?"
Cửa thành, một người dẫn đầu trong các quân sĩ thủ vệ đang kiểm tra nhiệt tình dò hỏi một người trung niên mặc hoa phục ngồi trong xe.
Người trung niên mặc hoa phục khẽ mỉm cười, bắt lấy túi tiền ném tới, cười nói:
"Khí trời tốt, ra ngoài du ngoạn."
Người dẫ đội nhìn các xe ngựa đang kéo đồ đạc phía sau, kinh ngạc nói:
"Cả đại gia đình đều đi du ngoạn?"
Trung niên hoa phục gật đầu:
"Náo nhiệt mà."

Người dẫn đội lặng lẽ mở túi tiền ra nhìn, phát hiện là cả một túi bạc, e có hơn trăm viên, lập tức buộc chặt túi cất đi, vung tay cho huynh đệ đang kiểm tra một cái, ra hiệu không cần chậm rãi kiểm tra, cho đi luôn.
Theo gã nghĩ, đối phương vốn là nhân vật có máu mặt ở kinh thành, không đến nỗi xảy ra việc gì. Cho dù người ta có việc cũng có thể tự gánh vác, mình làm sao phải đắc tội người ta. Huống chi, người ta cũng đã trả lợi ích rồi.
Đoàn xe tiếp tục tiến lên, rời thành mà đi.
Lúc này, một tiểu binh tới sát người dẫn đội, thấy lạ hỏi:
"Đại nhân, gần đây nhà giàu có rời kinh đi du ngoạn thật không ít!"
Người dẫn đội than thở:
"Người ta có tiền, đi chơi thôi. Còn chúng ta, ài, muốn thuê một đội xe như vậy cũng vô cùng mất công sức."
Dứt lời, gã ném một miếng bạc cho tiểu binh kia, được người kia rối rít cảm ơn liên hồi.
Tin chiến bại thông qua lục bộ được lan truyền chậm rãi, lại có ý định phong tỏa nên càng chậm. Bách tính hầu như đều không biết gì, nhưng với những nhân vật có máu mặt thực sự, tin thất bại này không thể nào che giấu nổi. Họ đều đã chuẩn bị tránh hiểm cho bản thân, miễn cho đến lúc thế cuộc không thể thu dọn được nữa lại muốn đi cũng không đi nổi.
Ở nước nào có quan hệ thì tới thẳng nước đó.
Ở nước đó kinh doanh không ổn thỏa, thì lại dẫn người nhà đi thẳng đến môn phái tu hành có qua lại tốt. Một khi xuất hiện bất trắc, để cho những tu sĩ có thể bay tới bay lui kia dẫn cả nhà mình chạy nạn.
Nếu đại Yến có thể vượt qua kiếp nạn này, lúc đó trở về cũng không muộn, tài lực trong tay đủ tiêu pha.
Đã sống trong lợi ích và gia sản bạc triệu quen rồi, trong mắt từ lâu chỉ còn lại lợi ích. Năng lực càng lớn thậm chí càng mơ hồ về quan niệm biên giới quốc gia. Ở đâu cũng có thể sống tốt, không hẳn phải nhất định cố thủ đại Yến. Không mấy người bằng lòng chôn cùng đại Yến.
Trong phủ Đại Tư đồ, sáng sớm, sương mù bồng bềnh. Cao Kiến Thành dậy sớm chắp tay đứng dưới mái hiên, sắc mặt âm trầm, ánh sáng trong mắt đôi khi lóe lên.
Quản gia Phạm Chuyên đi tới:

"Lão gia, có muốn bảo người ta mang tới sớm một chút không?"
Cao Kiến Thành hỏi một đằng trả lời một nẻo:
"Có không ít người muốn rời kinh trốn đi đúng không?"
Phạm Chuyên gật đầu:
"Đã đi khá nhiều, tiếp theo có lẽ còn có một số sẽ lục tục bỏ đi."
Cao Kiến Thành cười lạnh một tiếng:
"Thương Vĩnh Trung còn nợ lão phu mấy nhân tình."
Phạm Chuyên không rõ, thử hỏi:
"Ý của lão gia là?"
Cao Kiến Thành:
"Cho người đi một chuyến, mượn một nhánh quân trong số thủ hạ mà Thương Vĩnh Trung có thể điều động mai phục ở một số nơi hẻo lánh ngoài kinh. Quốc nạn phủ đầu, không cùng chung hoạn nạn với đại Yến lại còn muốn cuốn chiếu chạy lấy người. Người đừng nghĩ đến chuyện chạy, tiền cũng đứng lại cho ta. Ta còn cần đến. Chẳng may có xui xẻo cũng còn có chút tiền dư lại cho con cháu. Lần trước xảy ra chuyện kia đã khiến Cao gia khó mà hồi phục lại được. Để họ nhìn xa ra một chút, kẻ rời kinh trốn đi, có thể ra tay thì ra tay, không cần khách khí. Làm sạch sẽ một chút."
"Chuyện này..."
Phạm Chuyên gạt mồ hôi, hỏi:
"Lão gia, làm như vậy, có ổn không?"
Cao Kiến Thành hừ lạnh:
"Con trai của lão phu cũng đã tử vì quốc, quyên mình vì bệ hạ. Bây giờ lại có người vì quốc nạn mà không thèm quen tâm. Bi phẫn trong lòng lão phu khó có thể phát tiết, không dùng chút tiền tài bồi thường làm sao mà được? Đánh trận chi tiêu lớn, phải dùng tiền. Kẻ to đầu cứ giao cho bệ hạ xử trí."
Phạm Chuyên lại nói:
"Chỉ sợ người của Thương Vĩnh Trung không dám làm."
"Không dám làm?"
Cao Kiến Thành liếc xéo Phạm Chuyên nói:
"Vậy cũng đừng trách những ngôn quan dưới quyền của lão phu gây khó dễ trên triều đường, thậm chí dẫm chết hắn! Bước ngoặt trước mắt, ta

không tin Thương Vĩnh Trung dám đối nghịch với lão phu!"
"Được rồi, lão nô biết rồi, lập tức đi sắp xếp."
.....
Trấn nhỏ, nơi đổ nát hoang vu từng bị ngọn lửa chiến tranh thiêu đốt sạch sẽ, vốn chỉ có vài con chó hoang, bây giờ đột nhiên lại rất náo nhiệt. Khắp nơi có quân sĩ cưỡi chiến mã qua lại tuần tra, khói bếp đợt đợt, nhiều người tới làm trấn nhỏ trở nên chen chúc.
Đội ngũ cho Mông Sơn Minh dẫn dắt đột nhiên dừng lại, chiếm dụng trấn nhỏ hoang phế này.
Trong một căn phòng đã được quét dọn, Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn một mình ở nội đường, nhắm mắt yên tĩnh. Trên mặt đất còn có vết nước vẩy làm sạch vẫn chưa khô.
Bóng của Hoàng Liệt xuất hiện ngoài cửa, sau đó ông ta nhanh chân đi vào, kéo ghế ngồi đối diện Mông Sơn Minh, hỏi:
"Mông soái, nghe nói không phải tạm dừng mà là ông hạ lệnh nghỉ ngơi ở đây ba ngày?"
Mông Sơn Minh gật đầu:
"Phải."
Trải qua việc Thương Triêu Tông bị bắt, ông ta trầm mặc ít lời hơn nhiều, người cũng tăng thêm vẻ già nua, tiều tụy.
Hoàng Liệt kỳ quái nói:
"Vì sao? Không nhanh chóng chạy tới châu Nam hội họp với quân đội của châu Nam sao?"
Mông Sơn Minh:
"Chiến sự biên giới liên tục bất lợi, ta muốn yên tĩnh suy tính xem tiếp theo châu Nam nên làm gì."
Thực ra không phải như vậy, mà là giữa đường bỗng nhiên nhận được tin tức bí mật từ Ngưu Hữu Đạo. Ngưu Hữu Đạo báo lại về những gì mà người của ba đại phái đã bàn bạc với triều đình. Ba đại phái sẽ mau chóng cử người đến tìm ông ta, bàn giao một số hạng mục cần chú ý. Cho nên ông ta ngừng lại, chờ khách tới.
"Ài!"
Hoàng Liệt thở dài.

"Quả thực nên suy tính xem châu Nam nên đi về đâu. Mông soái vẫn chưa có tin của Ngưu Hữu Đạo sao?"
Mông Sơn Minh lắc đầu.
Hoàng Liệt hơi nhíu mày. Ông ta thực sự không quá tin tưởng rằngNgưu Hữu Đạo sẽ không liên lạc với bên này.
Lúc này bên ngoài có một đệ tử Đại Thiện sơn đi vào báo:
"Chưởng môn, chưởng mông Cung Lâm Sách của Tử Kim động đến rồi, muốn gặp ngài."
Hoàng Liệt lòng căng thẳng, bỗng nhiên đứng dậy, hỏi:
"Có bao nhiêu người đến?"
Đệ tử báo:
"Chỉ ba người cưỡi chim tới."
Hoàng Liệt quay đầu nói với Mông Sơn Minh:
"Mông soái, để phòng ngừa bất trắc, mời ngài tạm thời giữ bí mật."
Mông Sơn Minh lắc đầu:
"Đại Yến đã thành thế này, ta còn cần trốn hay sao? Ba đại phái có giết ta cũng không cứu lại được kết cục, mà giết còn gây phiền toái, đã không cần thiết phải giết ta nữa."
Hoàng Liệt nghĩ lại thấy cũng đúng, nên rời đi tiếp khách. Có điều, sau khi ông ta rời khỏi đây vẫn để cho người tăng cường phòng ngự. Thương Triêu Tông bị bắt, ông ta cũng không Mông Sơn Minh lại xảy ra chuyện. Thế cuộc đã đến mức này, châu Nam cần một người thống soái năng chinh thiện chiến, cũng là giữ gìn lợi ích của Đại Thiện sơn.
Cuộc gặp mặt với Cung Lâm Sách diễn ra ở con đường chính trong trấn.

Chương 978: Dong thân vương (1)

Chương 978: Dong thân vương (1)
Trên nóc nhà ngổn ngang có một con chim lớn đang đậu. Chính giữa phố là con đường gạch ngói ngổn ngang, trên nóc nhà hai bên đường có cao thủ Tử Kim động cảnh giác chung quanh.
Cung Lâm Sách không mang nhiều người tới là sợ bên này hiểu lầm. Tuy nhiên y cũng có thể nhìn thấy cao thủ Đại Thiện sơn thấp thoáng theo dõi y.
Sau khi Hoàng Liệt đi tới chào hỏi, Cung Lâm Sách hờ hững nhìn theo ông ta một lát, quan sát lão già dương thịnh âm suy kia.
Hoàng Liệt hiểu ý trong mắt của y, nhưng ông ta cũng vô phương.
Lúc trước ông ta nhận được tin ba đại phái cưỡng bức dụ dỗ tuy đã mở miệng nhận lời, nhưng chưa hề làm theo toàn bộ, thí dụ như diệt Mông Sơn Minh!
Thực sự là vì cảm thấy lời hứa của ba đại phái không quá đáng tin. Nước Yến có thể giữ được hay không còn là vấn đề, bảo Đại Thiện sơn giết Mông Sơn Minh? Với thế cuộc hiện nay của nước Yến, ông ta càng không thể động vào Mông Sơn Minh. Nước Yến đã sắp vong, Đại Thiện sơn còn phải dựa vào nhân mã của châu Nam để giành đất đặt chân. Giết mất thống soái đắc lực của châu Nam chẳng phải tự vác đá đập chân mình?
Huống chi, sau lưng Mông Sơn Minh còn ẩn núp một Ngưu Hữu Đạo âm trầm. Vị kia không phải kẻ ăn chay, bất cứ lúc nào cũng có thể khiến người của châu Nam trở mặt với Đại Thiện sơn, khiến Đại Thiện sơn không được gà lại còn mất cả nắm thóc.
"Động chủ đích thân tới là có gì dặn dò?" Hoàng Liệt dò hỏi.
Cung Lâm Sách không muốn làm chân chạy này. Chuyện bên châu Nam vốn giao cho Long Hưu xử lý, nhưng Tiêu Dao cung vì chuyện Thi

Thăng bắt cóc Thương Triêu Tông, nên nếu còn bắt cả thống soái của châu Nam thì sẽ khó tránh khỏi lúng túng. Mà phản quân bên châu Thương vốn là nhân mã do Tử Kim động khống chế, bây giờ phản rồi, Tử Kim động vốn cũng phải chịu chút trách nhiệm, cho nên chỉ có thể để người của Tử Kim động làm chân chạy.
"Không có gì dặn dò, ngươi làm rất tốt." Cung Lâm Sách lạnh lùng nói.
Hoàng Liệt cười gượng, nhắm mắt cảm ơn câu nói mát của người ta.
Cung Lâm Sách lại nói:
"Không phải đến tìm ngươi. Mông Sơn Minh đâu, ta muốn gặp ông ta có việc cần nói chuyện."
Hoàng Liệt lập tức quay đầu nói:
"Nhanh đi xem xem Mông soái ở đâu!"
Ông ta biết còn cố hỏi, thực ra là liếc mắt ra hiệu cho người đi mật báo.
Đệ tử Đại Thiện sơn mau chóng tìm tới Mông Sơn Minh, nói rõ ý đồ của Cung Lâm Sách, sợ muốn gây bất lợi cho Mông Sơn Minh, bảo Mông Sơn Minh tránh một chút.
Nhưng Mông Sơn Minh kiên trì muốn gặp mặt Cung Lâm Sách.
Đệ tử kia quay lại con đường, thì thầm mấy câu bên tai Hoàng Liệt.
Hoàng Liệt hơi cau mày, bề ngoài là trừng mắt với đệ tử:
"Còn không mau dẫn đường?"
Sau đó ông ta đưa tay cung kính mời Cung Lâm Sách.
Mông Sơn Minh vẫn ngồi an tĩnh ở nội đường, dù Cung Lâm Sách và Hoàng Liệt đến, ông vẫn ngồi ở đó làm thinh, không hề có ý chào hỏi.
Hoàng Liệt có chút lúng túng nói:
"Mông soái, ta giới thiệu cho ông, vị này chính là Kim động chủ của Tử Kim động nổi danh thiên hạ."
Mông Sơn Minh bình tĩnh nói:
"Không cần giới thiệu, lúc ta biết y, y còn chưa phải động chủ của Tử Kim động."
"Hả..." Hoàng Liệt liếc hai người.
Cung Lâm Sách từ trên cao nhìn xuống, bình tĩnh nói:
"Mông Sơn Minh, chúng ta cũng đã nhiều năm không gặp."
Mông Sơn Minh:

"Cung tiên sinh quyền khuynh đại Yến, không biết người cao quý như ngài đột ngột đến nơi này gặp lão già tàn phế như ta để làm gì?"
Cung Lâm Sách cũng không dông dài nói ngay:
"Quốc nạn sinh tướng tài, lại làm người tưởng tượng đến sự oai vũ uy chấn thiên hạ năm đó của Mông soái. Bây giờ nước Yến đối mặt với ngoại địch xâm lấn, chiến sự bất lợi. Ta tự mình đến đây muốn mời Mông soái xuống núi chủ trì chiến cuộc!"
Y tới đây không phải để ôn chuyện, cũng không phải vì rảnh rỗi. Địa vị giữa hai người khác biệt, không đáng cho y phí thời gian làm chuyện kia, tất nhiên là vì có việc cần nói.
Cũng coi như là do bất đắc dĩ, Thương Kiến Hùng vẫn không muốn thả Thương Triêu Tông, Long Hưu cũng không bỏ thể diện xuống được, muốn bỏ Thương Triêu Tông sang bên, mời thằng Mông Sơn Minh xuống núi ổn định quân tâm, thu dọn tình hình rối loạn, có thể sánh với La Chiếu của nước Tống.
Hoàng Liệt trừng mắt nhìn, hóa ra là vì chuyện này.
Mông Sơn Minh cũng không quanh co lòng vòng:
"Ta già rồi. Năm xưa, vì cứu bệ hạ, hai chân bị tàn tật suốt đời, không đứng lên nổi, không lên được ngựa, cũng không kéo nổi cung. Ta chỉ là một lão già bị người ta cười nhạo mà thôi, nào còn có thể ổn định quân tâm. Người có thể ổn định quân tâm thực sự là người ở trong thiên lao của bệ hạ kia!"
Chuyện đã đến mức này, ông ta không cần thiết phải lo lắng khách khí với người ta, nhường nhịn đã không thay đổi được gì, huống chi Ngưu Hữu Đạo đã dặn dò.
Lời ấy quả thực xuất phát từ lòng bi phẫn từ trong tâm. Năm xưa ông ta vì cứu Thương Kiến Hùng nên bị tàn phế, kết quả Thương Kiến Hùng lại không chịu buông tha cho họ.
Cung Lâm Sách không đề cập tới người trong thiên lao là ai:
"Mông soái khiêm tốn, Anh Dương Vũ Liệt vệ tái hiện ở châu Nam, lần thứ hai lũ lượt chiến thắng, chẳng lẽ không phải công lao của Mông soái?"
Mông Sơn Minh kiên quyết phủ nhận:
"Không có bất kỳ quan hệ gì với ta, đều là công lao của Vương gia."

Cung Lâm Sách:
"Mông soái, ông cũng là lão thần của đại Yến, lẽ nào bằng lòng nhìn đại Yến bị người xóa đi như vậy?"
Mông Sơn Minh:
"Ta già rồi, ta bằng lòng hay không cũng không quan trọng. Điều quan trọng là các ngươi có muốn nhìn thấy đại Yến bị xóa sổ hay không mà thôi. Nếu các ngươi cố ý làm như vậy, không ai cứu được đại Yến."
Cung Lâm Sách:
"Mông Sơn Minh, ông nói vậy hơi quá."
Mông Sơn Minh:
"Cung tiên sinh, Trữ vương chết rồi, nếu Dong Bình quận vương mà chết, nắm xương già của ta cũng chẳng còn gì lo lắng, chỉ có thể dùng mạng ra cược, liều một phen với các ngươi!"
Cung Lâm Sách chậm rãi nói:
"Hà tất muốn chết?"
Mông Sơn Minh:
"Ngươi có bản lĩnh giết ta... châu Nam tất phản!"
Nghe đến đây, Hoàng Liệt chân chính toát mồ hôi lạnh thay cho ông già. Không ngờ ông già tàn phế này còn cứng rắn trước mặt Cung Lâm Sách như vậy.
Cung Lâm Sách lạnh lùng nói:
"Nói như thế, ông dù chết cũng không chịu xuống núi chủ trì đại cục."
Mông Sơn Minh:
"Không thể nói như vậy. Chỉ cần Dong Bình quận vương trở về ra lệnh, lão phu sẽ dùng hết sức lực hiệp trợ."
Cung Lâm Sách yên lặng theo dõi ông ta một hồi.
"Ta sẽ nghĩ thật kỹ ý kiến của Mông soái." Dứt lời, y xoay người đi.
"Cung tiên sinh." Mông Sơn Minh lên tiếng gọi lại.
Cung Lâm sách dừng bước, quay lưng.
Mông Sơn Minh:
"Chiến sự đã đến mức này, bất kể là quân đội do triều đình khống chế hay quân đội cho các lộ chư hầu khống chế, nếu không một lòng đối ngoại thì không xong rồi. Nước Yến không chỉ đối mặt với nội loạn, mà phải đối mặt với một, thậm chí hai quốc gia dốc lực lượng chinh phạt,

cần phải có người chấp chưởng quân lệnh cả nước Yến, thống nhất một hiệu lệnh mới có khả năng kháng địch.
Cung Lâm Sách quay lưng nói:
"Nói!"
Mông Sơn Minh:
"Long cung chủ của Tiêu Dao cung đã đồng ý, mặc kệ Dong Bình quận vương có thể bình định thành công hay công, triều đình đều phải khôi phục tước vị thân vương cho Vương gia!"
Cung Lâm Sách không quay đầu lại, im lặng một hồi, không nói đồng ý hay không, sau đó cất bước đi qua ngưỡng cửa, rời khỏi.
Hoàng Liệt theo sau đưa tiễn.
Một lát sau, một con chim cỡ lớn bay lên trời.
.....
Hoàng cung đế đô, trong một đại điện trống trải, Thương Kiến Hùng tóc tai bù xù, đi chân trần, tay cầm cây bút lớn, vẩy mực trên tờ giấy trắng rất lớn trên mặt đất như điên cuồng. Hai mắt ông ta đỏ rực, mồ hôi đầm đìa, chữ viết ra cũng giống như điên cuồng. Hai chân ông ta bị mực bắn ra nhuộm thành màu đen.
Điền Vũ đứng gần đó, sắc mặt bi thương.
Chót, cửa thiên lao ầm ầm mở rộng, Thương Triêu Tông quần áo lam lũ, người đầy máu đi ra.
Vừa nhìn thấy ánh mặt trời bên ngoài, y đưa tay lên che mắt do bị chói.
Y không xa lạ gì với cảm giác này, không phải lần đầu trải qua, mà lại còn ở cùng một nơi.

Chương 979: Dong thân vương (2)

Chương 979: Dong thân vương (2)
Cùng một nơi, cùng trải qua tình cảnh tương tự khiến y mơ màng chưa thể nhận thức rõ ràng, những chuyện trải qua ở châu Nam giống như giấc mộng vừa bừng tỉnh.
Cho dù xích sắt trói buộc đã được giải trừ, nhưng bước đi vẫn tập tễnh, chậm chạp.
Không ngục tốt nào dám tới gần. Người có thể đi vào thiên lao hai lần mà còn sống đi ra thật vô cùng hiểm thấy. Hơn nữa, họ cũng từng nghe nói về chuyện ra vào thiên lao lần trước của vị này, đó là giết luôn cả tướng thủ thành tại cổng thành của kinh đô. Bởi vậy, dù nhìn thấy y bước tập tễnh nhưng không ai dám tới dìu y.
Lần này, Lam Nhược Đình không thể xuất hiện tiếp đón y, chỉ có một đám thái giám trong cung xếp hàng nghênh đón.
Một thái giám tiến lên một bước, rào một cái mở thánh chỉ tuyên đọc ngay trước mặt Thương Triêu Tông.
Ý chỉ nói rằng, chuyện đã được điều tra rõ, tội danh lúc trước nhằm vào Thương Triêu Tông đều là loại vu cáo, vân vân... ví dụ như chuyện cướp quân lương đã được chứng minh là giả dối không thật, điều tra ra được Thương Triêu Tông vẫn chưa nuốt hết, mà là áp toàn bộ quân lương về phía tiền tuyết để cung cấp cho công cuộc bình định.
Nói chung, nói ngược nói xuôi thế nào thì triều đình cũng có lý, có tội hay vô tội toàn do miệng lưỡi của mấy kẻ, có thể thấy được pháp luật kỷ cương của triều đình nước Yến lỏng lẻo đến trình độ nào.
Ý chính của ý chỉ là, Thương Triêu Tông có công bình định, đánh bại phản quân châu Thương, sắc phong làm Dong thân vương, nhậm chức Chinh phạt Đại Đô đốc nước Yến, có thể ra lệnh tất cả quân đội của nước Yến trừ quân đội đóng tại kinh thành.

Rốt cuộc Thương Kiến Hùng vẫn còn giữ lại một phần, không để Thương Triêu Tông khôi phục vị trí "Trữ vương" thế tập, mà là cái danh "Dong thân vương" này, gọi tắt là Dong vương!
Quyền bính của Đại Tư mã cũng không cho, mà lập nên một cái chức Đại Đô đốc lâm thời của nước Yến, đúng là có vẻ ngang ngửa với lực lượng của Đại Đô đốc La Chiếu của nước Tống, không rơi xuống hạ phong.
Đoạn trước của ý chỉ, Thương Triêu Tông nhắm mắt nghe, miệng mỉm cười lạnh lùng. Phía sau đột nhiên nghe thấy cái tên "Chinh phạt Đại Đô đốc", còn có thể ra lệnh cho quân đội toàn nước Yến, nhất thời y bỗng mở trừng hai mắt.
Ánh mặt trời kích thích khiến hai mắt nheo lại.
Y nhận ra, nước Yến khẳng định đã xảy ra chuyện, nếu không Thương Kiến Hùng đã lật mặt với mình làm sao có thể dễ dàng buông tha mình như vậy, lại còn trao quyền lớn cho mình?
Y ở trong lao ngục nhiều ngày, chưa biết thế cục bên ngoài biến hóa như thế nào.
Chờ nghe xong rồi tiếp chỉ, lập tức có thái giám dẫn y đi tắm rửa thay quần áo, sau đó dẫn y tới trọng địa quân cơ, hiểu rõ tình hình chiến trận và quân tình các nơi hiện nay.
.....
Non xanh nước biếc, Ngưu Hữu Đạo cải trang xong lại quay lại, từ kinh thành trở lại nơi ẩn cư. Nhìn thấy Quản Phương Nghi đang ngóng trông, Ngưu Hữu Đạo kéo mặt nạ xuống.
Ném mặt nạ cho Quản Phương Nghi đang có vẻ không mặn không nhạt, cởi bội kiếm treo bên hông, lại chống xuống đất.
Quản Phương Nghi hừ lạnh, bất mãn nói:
"Thần thần bí bí, không biết làm việc gì không muốn để cho người khác biết."
Bà ta tương đối hiếu kỳ, không biết vì sao Ngưu Hữu Đạo thường thường thích một thân một mình vào thành. Chỗ đó quá nguy hiểm đối với Ngưu Hữu Đạo, huống chi hắn còn một thân một mình.
Tạm thời Ngưu Hữu Đạo sẽ không nói cho bà ta về chuyện liên hệ với Cao Kiến Thành.

Ngưu Hữu Đạo vui cười hớn hở:
"Có thể có việc gì không dám để lộ ra, chỉ đi tìm hiểu tin tức thôi. Ngươi xinh đẹp như vậy, vóc dáng lại quá tốt, dù ngụy trang cũng khiến người ta dễ dàng nhận ra, thực sự không tiện dẫn ngươi theo."
Quản Phương Nghi không nhịn được cười, nhưng vẫn lãnh khốc nói:
"Không cần nói êm tai lừa ta, lời từ miệng ngươi nói ra toàn lãng phí thôi. Sợ người nhận ra ta, bảo người khác đi cùng ngươi không được chắc?"
Ngưu Hữu Đạo không dây dưa tiếp việc này:
"Nói cho ngươi tin tức tốt, triều đình đã thả Vương gia, cũng đã thăng cho Vương gia làm thân vương thế tập, kiêm nhiệm chức Chinh phạt Đại Đô đốc, nắm quyền điều động binh mã toàn nước Yến!"
"Hả?" Quản Phương Nghi thật bất ngờ: "Thật sự?"
Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
"Không sai, đã công khai chiêu cáo toàn thiên hạ trước rồi. Tin tức sẽ lập tức đến chỗ Mông soái, để ông ấy chuẩn bị sẵn sàng."
Quản Phương Nghi buông tiếng thở dài:
"Muội muội Thục Thanh bên châu Nam cuối cùng cũng có thể thở ra một hơi rồi."
Tự nhiên Ngưu Hữu Đạo biết. Sau khi Thương Triêu Tông bị bắt đi, châu Nam gấp đến loạn, suýt nữa đã phản. Hắn và Mông Sơn Minh đã phải đè xuống.
"Mặt khác, báo cho Công Tôn Bố, lập tức quay về chỗ Mông soái, ta phải nắm được tình hình chiến sự bất kể lúc nào."
"Ngươi vẫn chưa chuẩn bị lộ diện sao? Định trốn tới khi nào?"
"Tiếp tục tránh né đi. Thực lực của chúng ta không đủ, không thể làm gì khác hơn là biết điều một chút, núp trong tối, khiến người ta nhìn không thấy, sờ không ra mới là thỏa đáng nhất. Một khi lộ ra ngoài sáng sẽ nảy sinh rất nhiều minh thương ám tiễn rất khó phòng bị. Để cho kẻ khác phòng bị chúng ta là tốt nhất."
"Lão nương hoa nhường nguyệt thẹn, đi theo bên cạnh ngươi lại thành kẻ trộm không được thấy ánh sáng, có oan uổng hay không?"
"Oan hay không rồi cũng quen thôi. Còn chuyện nữa, nói cho Mông soái, tu sĩ bên nước Tấn có thể sẽ gây bất lợi cho Vương gia và ông ấy,

bảo ông ấy cẩn thận."
Quản Phương Nghi cảnh giác nói:
"Chuyện gì xảy ra?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Cảm giác có gì đó không đúng, xem như đề phòng bất trắc đi. Sau khi trở lại chiến trường lập tức đá tu sĩ nước Tấn ra khỏi cục diện cho ta, nói chung không để cho họ có cơ hội sấn lên."
Hắn cẩn thận như vậy là vì lần vào thành gặp mặt Cao Kiến Thành vừa rồi. Sau khi mấy người Công Tôn Bố rút khỏi quân, hắn đã không còn hiểu rõ đầy đủ với tình huống đại quân trước mắt, nhưng có Cao Kiến Thành hỗ trợ thì khác. Không chỉ tình huống trong quân, ngay cả tình hình trên triều đường cũng có thể nắm bắt đúng lúc đúng chỗ.
Cao Kiến Thành đã cung cấp một tin tức khiến hắn cảnh giác, đó là tu sĩ nước Tấn xuất công không xuất lực!
Đổi lại người khác, hắn chưa chắc đã có phản ứng này, nhưng nhân thủ tới từ nước Tấn lại có vẻ dị thường. Hắn lập tức liên tưởng đến Thiệu Bình Ba, không dám thả lỏng cảnh giác với Thiệu Bình Ba. Kẻ kia quá nguy hiểm, chỉ hơi sơ xuất là sẽ bị lợi dụng ngay lập tức, không có lý do gì không cấp tốc tìm cách ứng phó!
.....
Người tại quân cơ trọng địa trong cung, dù chưa gặp mặt Thương Kiến Hùng, Thương Triêu Tông vẫn nhanh chóng hiểu rõ tình cảnh nước Yến hiện nay, giật mình không nhỏ, cũng biết được nguyên nhân bản thân đột nhiên vươn mình.
Cho dù bị giày vò trong nhà lao, nhưng y vẫn chưa định tính toán gì, tạm thời cũng không có tâm tình tính toán, không thốt một câu oán giận. Đối mặt với tình cảnh tràn ngập nguy cơ của toàn bộ đại Yến, y cấp tốc tiến vào trạng thái của Chinh phạt Đại Đô đốc.
Quân lệnh đầu tiên chính là lệnh cho một trăm nghìn kỵ binh châu Nam vòng qua tham chiến, đồng thời lệnh cho Mông Sơn Minh làm Đông chinh Đại tướng quân, cấp cho Mông Sơn Minh quyền chém trước báo sau. Chỉ cần là kẻ kháng lệnh, có thể giết trước rồi mới bẩm!
Y biết, trong lúc quân tâm tan rã này, không dùng cách tráng sĩ chặt cổ tay là khó có thể dọa được ai!

Song, các tướng lĩnh tại trung tâm quân cơ phản đối mãnh liệt đối với cách làm của y, lo lắng y nhân cơ hội này thanh tẩy người của triều đình. Mục đích tồn tại của đám người này chính là vì như vậy, vốn để hạn chế binh quyền của Đại Tư mã.

Đã như thế, Thương Triêu Tông liền lúng túng. Quân lệnh của y căn bản không thể nào truyền ra ngoài, mà cũng không thể ra khỏi cung, vì nơi này đều là người của Thương Kiến Hùng.

Song phương bắt đầu tranh chấp. Thương Triêu Tông biện luận theo lí lẽ, giải thích làm như vậy là điều tất yếu, nhất định phải mau chóng hình thành kỷ luật nghiêm minh, đạt được hiệu quả lệnh ra tất thực hiện. Nhưng giải thích thế nào đi nữa đều vô dụng. Luận đấu võ mồm, Thương Triêu Tông không phải đối thủ của những kẻ đã lăn lộn chốn triều đường bao năm này, vốn không phải phương diện mà y am hiểu.

Chương 980: Biết rõ không thể làm thì đừng làm

Chương 980: Biết rõ không thể làm thì đừng làm
Đặc biệt là, y chỉ có một mình, bị một đám người vây quanh dùng "miệng" vây đánh.
Trước cửa sổ phòng quân cơ, chẳng biết Đại Tư đồ Cao Kiến Thành nghiêng mình đứng ở ngoài từ bao giờ, lặng lẽ quan sát mọi chuyện xảy ra trong phòng.
Ông ta nhìn thấy khí sắc khó coi của Thương Triêu Tông, cũng biết Thương Triêu Tông mới ra khỏi ngục, trên người vẫn còn vết thương.
Nhưng ông ta không nhìn thấy Thương Triêu Tông có bất kỳ oán giận gì, mà vừa biết nước Yến gặp nạn đã lập tức ném hết thù mới hận cũ ra sau đầu, toàn tâm toàn ý vùi đầu vào cứu vãn trạng thái nguy vong của quốc gia. Lòng dạ này khiến ta cảm khái.
Mắt thấy tình cảnh này, nội tâm Cao Kiến Thành rất xúc động, khẽ vuốt râu.
Đại Tư không Đồng Mạch cũng đi tới cửa sổ từ bao giờ, tới cạnh Cao Kiến Thành.
Giống Cao Kiến Thành, đều muốn gặp mặt Thương Triêu Tông, nhưng cũng muốn nhìn xem Thương Triêu Tông hiện giờ ra sao.
Nhìn thấy Cao Kiến Thành gật đầu, Đồng Mạch không có ý nghĩ khác, cho rằng cũng giống mình, đều cảm thấy đám người trong phòng làm khó dễ Thương Triêu Tông rất tốt.
"Ấu trĩ, vẫn coi nơi này như châu Nam của y." Đồng Mạch hơi hừ lạnh.
Câu này của Đồng Mạch suýt nữa khiến Cao Kiến Thành giật mình. Ông ta không ngờ là bên cạnh lại có người lặng lẽ tới từ bao giờ. May mà Cao Kiến Thành cũng là người lão thành trong triều đình, không để lộ

một chút vẻ khác thường gì, quay đầu lại liếc một cái rồi xoay người, chắp tay chào.
Đồng Mạch giơ tay vỗ vỗ lên nắm tay của Cao Kiến Thành, ra hiệu tiếp tục xem tình huống trong phòng, nhỏ giọng nói:
"Ta biết Cao đại nhân và châu Nam có mối giận giết con, nhưng bây giờ nên lấy chuyện quốc gia làm đầu, vẫn nên nhẫn nại đã."
"Đại Tư không nói quá lời, quốc sự làm đầu, không có lòng riêng, chỉ là tới xem một chút, chỉ nhìn thôi." Cao Kiến Thành khách đáp.
Đồng Mạch mỉm cười, thầm nghĩ, ta lại còn không biết ngươi? Trong lòng không ghi hận, ngươi lại chạy tới đây nhìn trộm làm gì?
Cao Kiến Thành ngầm hừ lạnh.
Lão tặc này nói thật dễ nghe, thực ra cũng chẳng phải kẻ lòng dạ rộng rãi gì. Năm xưa lão ta bị Thương Kiến Bá cướp người yêu, lại bị Thương Kiến Bá đánh đập, chỉ sợ hận đến mức muốn làm cho cả nhà Trữ vương đoạn tử tuyệt tôn.
Ầm! Thương Triêu Tông trong phòng bị nhóm người kia ép cuống lên, vỗ bàn đứng dậy, quát mắng:
"Các ngươi muốn kháng lệnh hay sao?"
Một ông già râu tóc bạc phơ đứng dậy, chậm rãi nói:
"Dong thân vương, mọi người đang giảng đạo lý, làm gì kháng lệnh, đừng chụp mũ lung tung. Phụ thân ngươi Trữ vương từ nhỏ tòng quân chính là dưới trướng của ta. Phụ thân ngươi nhìn thấy ta còn phải khách khí, bây giờ không ngờ ngươi còn đập bàn với lão phu."
Ông già này tên là Hứa Quan, là người có tư cách lão thành nhất trong phòng quân cơ nước Yến.
Thương Triêu Tông lạnh lùng đảo mắt quanh phòng, chậm rãi đứng lên sau bàn, trầm giọng hỏi:
"Nói cách khác, chiến sự phía trước căng thẳng, nhưng chuyện gì ta cũng phải từ tốn giảng đạo lý với các ngươi?"
Hứa Quan than thở:
"Tiểu vương gia, ta hiểu tâm trạng của ngài. Nhưng làm việc gì cũng phải bàn đạo lý, sao có thể không nói lý đã làm?"
Thương Triêu Tông không nhiều lời, biết nói cái gì cũng vô dụng, đành ngồi xuống.

Sau khi có vài chiến báo từ tiền tuyến đưa tới, Thương Triêu Tông lục tục xem qua. Khi y nhìn thấy tin cuối cùng thì âm thầm lấy làm kinh hãi. Trong chiến báo kẹp một mảnh giấy, có viết: Nhanh chóng yêu cầu đi tiền tuyến, nếu bị trì hoãn, đi thẳng tới ba đại phái, ra khỏi thành có người tiếp ứng. Kẻ vọng động, chết!
Đạo gia? Thương Triêu Tông không xa lạ gì với câu nói sau cùng mà ấn tượng vô cùng sâu sắc. Người khác nhìn sẽ không hiểu, y vừa thấy đã biết là ai viết.
Cấp tốc giấu mảnh giấy kẹp giữa chiến báo trong lòng bàn tay vào ống tay áo, mắt nhìn mọi người trong phòng. Chiến báo này đã trải qua tay những người khác, vì sao có thể giấu tin ngầm trong đó? Chắc chắn có người ở đây gây nên, là ai?
Điều càng khiến y giật mình hơn là, lẽ nào đạo gia đã vươn bàn tay vào chốn quân cơ trọng địa của triều đình?
Sau khi chấp hành theo kế hoạch trong thư, quả nhiên gặp phải lực cản. Ý đồ của triều đình rất đơn giản, dùng danh nghĩa chỉ huy tổng quản để trói buộc Thương Triêu Tông ở đây, để Thương Triêu Tông chỉ huy Mông Sơn Minh đi tác chiến.
Thương Triêu Tông lập tức bỏ qua triều đình một bên, tìm đệ tử ba phái bảo vệ bên ngoài, sự tình lập tức thuận lợi.
Ba đại phái cũng sốt ruột chuyện chiến sự, cấp tốc phái ba con chim đưa hắn ra khỏi cung.
Bay ra khỏi kinh thành không xa, một con Xích Liệp điêu đuổi theo, khiến cho đệ tử ba đại phái cảnh giác cao độ.
Quản Phương Nghi tự mình điều khiến Xích Liệp điêu đến, bay ngang hàng với nhau, hô:
"Vương gia, Xích Liệp điêu của ta bay mau hơn một chút."
Nhìn thấy Quản Phương Nghi xuất hiện, Thương Triêu Tông vô cùng yên tâm. Y thỉnh cầu đệ tử ba đại phái, ưu tiên cho chiến sự.
Đệ tử ba phái không cưỡng ép được y, không thể làm gì khác hơn là đồng ý.
Chờ bên này buông tay, Thương Triêu Tông lập tức nhảy khỏi con chim. Quản Phương Nghi điều khiển Xích Liệp điêu lao xuống, kéo lấy hắn lôi lên lưng chim.

Sau đó Xích Liệp điêu dốc lực bay nhanh, không để ý đến tiếng la hét của đệ tử ba phái, bỏ lại đệ tử ba phái bay đi trước.
Không thấy đệ tử ba đại phái đi theo phía sau nữa, Xích Liệp điêu cấp tốc chuyển hướng, không còn nhắm hướng tiền tuyến.
Thương Triêu Tông kinh ngạc:
"Đi đâu?"
Quản Phương Nghi:
"Đạo gia nói rồi, không thể để cho Vương gia tiếp tục nằm trong tay của họ, cũng lo lắng con đường khác có người nắm giữ sẽ xảy ra ngoài ý muốn, cứ đưa về chỗ người mình mới ổn thỏa. Chúng ta đi gặp Mông soái trước đi."
Thương Triêu Tông trầm mặc, hỏi:
"Đạo gia ở đâu?"
Quản Phương Nghi:
"Sau khi Vương gia bị bắt, đạo gia cũng đến kinh thành, vẫn luôn giao thiệp với phía kinh thành. Đạo gia bảo ta chuyển một câu cho ngài, sự tình là bất đắc dĩ, khiến Vương gia chịu khổ rồi."
Bà ta vẫn không nói vị trí hiện nay của Ngưu Hữu Đạo.
Giải thích này thật đơn giản, Thương Triêu Tông không nói gì, có thể nói cái gì?
Trong lúc này, bên dưới có ba con Hắc Ngọc điêu bay ra, chính là nhóm Trần bá, gia nhập đội hộ vệ Thương Triêu Tông...
Đường dài từ từ. Sau khi hỏa tốc đưa Thương Triêu Tông đến trấn nhỏ do trăm nghìn thiết kỵ đóng giữ, vài con chim cỡ lớn không hề ngừng lại. Nhóm Quản Phương Nghi thậm chí không đối mặt với Mông Sơn Minh, lập tức rời đi.
Chưởng môn Đại Thiện sơn Hoàng Liệt nghe tin chạy tới nhưng vồ hụt. Ông ta vẫn muốn tìmNgưu Hữu Đạo thương nghị tình huống trước mắt, kết quả chỉ nhìn thấy mấy điểm đen trên không trung, trong lòng không nhịn được mà thóa mạ tổ tông mười tám đời Ngưu Hữu Đạo.
"Vương gia!" Các tướng sĩ châu Nam vây tới hoan hô.
Có tiếng xe đẩy, Mông Sơn Minh cũng mau chóng hiện thân. Nhìn thấy Thương Triêu Tông sống sờ sờ trở về, tâm tình kích động, cuối cùng ông cũng được thở phào nhẹ nhõm.

Vết roi trên gương mặt Thương Triêu Tông hết sức rõ ràng, khí sắc không tốt, bước chân không vững, hiển nhiên lần này bị bắt đã phải chịu không ít tội.
Phượng Nhược Nam lộ ra tư thái của thiếu nữ, vành mắt đỏ bừng, cắn môi.
Thương Triêu Tông nhìn thấy vẻ chăm chú của nàng trong đám đông, chỉ khẽ gật đầu, không thể hiện cảnh nhi nữ tình trường giữa chốn đông người.
Nước Yến liên tục thất bại, đối mặt với nỗi lo diệt quốc, không phải lúc nhi nữ tình trường. Trước tiên y về cùng Mông Sơn Minh, thương nghị chiến sự.
Đến lúc ngồi xuống, không tránh được hỏi han tình huống thoát vây, Thương Triêu Tông cũng ngơ ngơ ngác ngác, không rõ ràng lắm.
Thấy Mông Sơn Minh, Thương Triêu Tông cũng hỏi việc lúc trước, hỏi chuyện lúc trước Ngưu Hữu Đạo điều Mông Sơn Minh và quân đội châu Nam đi lại khiến y bị bắt rốt cuộc là sao. Nhưng Mông Sơn Minh cũng không biết gì, từ đầu tới đuôi đều không gặp mặt Ngưu Hữu Đạo, sao ông ta hiểu được?
Hai bên đều hồ đồ khó hiểu, vòng tới vòng lui chính là như vậy.
Có điều, hai người đều không thấy lạ. Từ lâu họ đã quen thuộc với tác phong làm việc của Ngưu Hữu Đạo, dành tinh lực về chiến sự.

Chương 981: Mông lão nguyên soái đến rồi (1)

Chương 981: Mông lão nguyên soái đến rồi (1)
Thương nghị đến thương nghị đi, đều không thể không thừa nhận, cuộc chiến này rất khó đánh. Nội tình nước Yến vốn mỏng, bị dằn vặt mấy lần liên tục, quốc lực thực sự quá sức. Thêm vào đó, nội bộ chia năm xẻ bảy, lấy cái gì chống lại thế công của nước Tống? Không chỉ nước Tống, nước Hàn cũng đang nhìn chằm chằm, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất binh.
Thế cục nước Yến trước mắt chân chính sắp tan vỡ, làm cho người ta có cảm giác không thể cứu vãn!
Nhưng dù khó khăn, Thương Triêu Tông vẫn quyết định kéo lại tòa nhà nghiêng. Y là người của hoàng tộc Thương thị, không thể nào trơ mắt nhìn tâm huyết trả giá cả đời của phụ thân tan thành mây khói.
Đèn lồng thắp sáng, một đêm không ngủ. Kéo thân thể bị thương còn uể oải, Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh năm nay đã già nua, tinh lực không đủ ngồi trước bản đồ thương lượng với nhau suốt một đêm.
Trời vừa sáng, hai người tìm tới Hoàng Liệt, mượn dùng Hắc Ngọc điêu của Đại Thiện sơn đưa Mông Sơn Minh đi.
Kết quả thương nghị là, Mông Sơn Minh phải kéo thân tàn già nua lên tiền tuyến, phải tự mình xuống núi thu dọn chiến cuộc hầu như đã tan vỡ, tự mình thu dọn những tàn binh bại tướng kia, tập kết đối đầu với La Chiếu của nước Tống.
Thương Triêu Tông thì phải phụ trách điều khiển toàn cuộc, ở phía sau tiêu trừ muôn vàn khó khăn để cung cấp toàn lực ủng hộ cho Mông Sơn Minh tác chiến ở tiền tuyến. Hai người một trước một sau, liên thủ phối hợp!

"Mông soái, cuộc chiến này không có cách nào đánh được! Bây giờ quân tâm nước Yến tứ tán, không nói gì khác, ngay cả cung cấp lương thảo cũng khó khăn, lương thực trên đất nhất thời không mọc kịp, thức ăn trên trời lại không lên nổi. Tướng sĩ tiền tuyến muốn lấp đầy bụng cũng khó, cuộc chiến này còn đánh thế nào! Nếu triều đình không còn biện pháp nào, làm sao có thể giao binh quyền này cho chúng ta? Biết rõ không làm được thì đừng làm, Mông soái, đạo lý này ngay cả người không biết đánh trận như ta cũng biết đến, sao ngài phải khổ như vậy chứ?"
Đối mặt với thỉnh cầu, Hoàng Liệt liên tục ai thán khuyên bảo, thực ra cũng muốn bên này sớm tính toán.
Theo ông ta nghĩ, nếu Thương Triêu Tông đã thoát vây, không cần lo lắng sau đó, vậy không bằng về thẳng châu Nam cầm binh tự bảo vệ, dù sao cũng hơn cái chuyện không chắc chắn này.
Dưới cái nhìn của ông ta, chuyện đã đến nước này, nước Yến không cứu nổi nữa, cũng không cứu được. Nước Yến xong đời, ba đại phái tự có người đi dọn dẹp, không cần sợ nữa. Đó cũng là nguyên nhân vì sao ông ta dám liên tục đắc tội với cả ba đại phái. Bây giờ bên này muốn dùng đức báo oán, còn phải bán mạng cho nước Yến kia, khiến ông ta thực sự không biết nên nói gì cho phải.
Nghe được lời ấy, Thương Triêu Tông trầm mặc không đáp.
Với tuổi của Mông Sơn Minh, thân thể lại thế kia, Thương Triêu Toogn bảo ông ta đưa thân ra tiền tuyến chinh chiến cũng là vì không còn cách nào. Bên cạnh y không còn ai có tài năng quân sự hơn Mông Sơn Minh. Nước Yến đã đến tình trạng này, thực sự không thể thua nổi nữa, nhất định phải đưa tướng lĩnh đắc lực lên tiền tuyến.
Mông Sơn Minh:
"Hoàng chưởng môn, đời ta luôn chinh chiến, bảo vệ đại Yến. Bây giờ thằng nhãi La Chiếu hoành hành không coi ai ra gì tại đại Yến ta, ta há sợ hãi mà co vòi tránh chiến, há có thể để thằng nhãi kia khinh nước Yến ta không người? Nếu ta rụt rè, không thể nào trả lời với các huynh đệ đã từng chết trận vì bảo vệ đại Yến. Nếu ta chết trận, đó là cái chết có ý nghĩa!"

Hoàng Liệt nghe mà trợn tròn mắt. Giun dế còn sống tạm bợ, không cầu cố gắng sống sót song cũng không cầu chết, giờ phải nói chuyện với người như thế, ông ta quả không biết phải lý luận thế nào, than thở:
"Mông soái của ta, Ngưu Hữu Đạo trả Vương gia lại chính là không muốn để cho Vương gia rơi vào tay họ. Bây giờ ông lại chủ động đưa mình vào đó. Ta chỉ hỏi một câu, Ngưu Hữu Đạo có thể đồng ý không?"
Thương Triêu Tông bỗng nói:
"Đạo gia nói rồi, đánh trận như thế nào, hắn không can dự, toàn bộ do ta tự quyết đoán!"
Đây là Ngưu Hữu Đạo dặn, dù không phải Ngưu Hữu Đạo chính mồm nói cho y, là Quản Phương Nghi thuật lại.
"..." Hoàng Liệt tặc lưỡi, lại tiếp tục chỉ Mông Sơn Minh chất vấn Thương Triêu Tông:
"Vương gia, ngài nhẫn tâm sao? Thân thể Mông soái thế này, ngài nhẫn tâm để ông ấy đi chịu chết?"
Gò má Thương Triêu Tông căng ra:
"Hoàng chưởng môn, chiến sự đã đến mức độ này, các phe nhất định phải đồng tâm hiệp lực mới có khả năng thắng được. Bây giờ quân tâm không ổn định, các lộ chư hầu không chịu ra sức, sợ rằng đã nổi lên dị tâm, nhất định phải có người ép bọn họ xuống mới được. Mà các lộ chư hầu đều từng là bộ hạ cũ của Mông soái, không ai hiểu rõ năng lực của họ hơn Mông soái. Mông soái tới, những trò hề bịp bợm của họ sẽ không lừa được Mông soái, cũng không dám giở trò trước mặt Mông soái. Ta cũng không muốn Mông soái phải chịu cái tội vạ này, nhưng thế cuộc như thế đã không cho phép chúng ta kéo dài thêm. Chỉ khi Mông soái tới mới có thể dùng tốc độ nhanh nhất ổn định cục diện!"
Mông Sơn Minh nói:
"Vương gia quá khen, làm mỗ thật thẹn! Có điều, Hoàng chưởng mông, lần này lão phu đi không phải để tự sát. Ta đã thương nghị thỏa đáng với Vương gia về mặt chiến lược, hươu chết vào tay ai vẫn chưa chắc được. Tuy nước Yến đã sa sút, nhưng cũng không thể ai thích làm càn thì làm. Ta lại muốn xem xem thằng nhãi La Chiếu cân lượng bao nhiêu mà dám ngông cuồng ở nước Yến ta như thế!"

Hai người rất kiên trì, Hoàng Liệt cũng không còn biện pháp. Quân đội châu Nam không do ông ta quyết định. Với thế cục ngày hôm nay, ông ta cũng không dám xằng bậy với hai vị này. Nếu thật sự gây loạn vào thời điểm này, vậy coi như đã đắc tội hết tất cả mọi người. Không nói ai khác, chuyện đang làm đã là cố ý lật bài với ba đại phái.
Đối nghịch với nhau vào lúc này, Đại Thiện sơn cũng không giữ được mảnh đất ở châu Nam kia.
Cuối cùng bị bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là phái chim cưỡi đưa Mông Sơn Minh đi.
Sức chịu đựng của chim có hạn, không mang đi được nhiều người.
Mông Sơn Minh hầu như không có gì bảo vệ, được lặng lẽ đưa đi.
Việc này không dám để lộ liễu, bằng không ắt sẽ bị thế lực của địch quốc đuổi giết Mông Sơn Minh.
Khi bị vây ở kinh thành, Thương Triêu Tông không thể nào ra lệnh thuận lợi. Một khi thoát vây, lập tức chính thức công khai, truyền lệnh cho quân đội toàn nước Yến, lệnh cho Mông Sơn Minh làm Đại tướng quân chinh Đông, do Mông Sơn Minh toàn quyền chỉ huy quân đội tác chiến với quân Tống ở tiền tuyến!
.....
Rừng già núi hoang, cổ thụ che trời, Ngưu Hữu Đạo khoanh chân ngồi tĩnh tọa dưới tàng cây.
Quản Phương Nghi đi tới.
Bà ta nhắc nhở:
"Vừa nhận được tin tức, Mông Sơn Minh đã tới tiền tuyến. Vương gia lệnh cho ông ấy là Đại tướng chinh Đông."
Ngưu Hữu Đạo mở mắt, hỏi:
"Đi tới bao nhiêu người?"
Quản Phương Nghi:
"Vội vội vàng vàng, mượn dùng vật cưỡi của Đại Thiện sơn, có thể đi được bao nhiêu người? Một La Đại An, thêm một cái xe đẩy mà thôi."
Ngưu Hữu Đạo cau mày.
.....
Bình nguyên, dùng dãy núi làm điểm tựa, quân đội châu Trường tựa núi mà thủ. Sau dãy núi là liên doanh của đại quân, chính là nơi nghỉ ngơi

lâm thời của quân đội châu Trường.
Giao chiến mấy lần với quân Tống đều thất bại, may mà Trương Hổ chỉ huy thỏa đáng, quân đội lui về đúng lúc, quận đội châu Trường gần như không tổn thất gì.
Quân Tống giao chiến với nước Yến dường như cũng rất phối hợp, giống như khá biết chăm sóc cho quân đội của năm lộ chư hầu. Một khi quân của năm lộ chư hầu bại lui, quân Tống cũng sẽ không đuổi theo tận cùng không buông.
Nếu năm lộ chư hầu không muốn dùng sức, Đại Đô đốc La Chiếu của quân Tống tất nhiên là vui vẻ nhìn, không cần thiết phải làm cho năm lộ chư hầu liều mạng. Chính là một bên thắng cấp tốc, một bên bại lui gọn gàng, mọi người lui tới ngầm hiểu ý nhau.
Còn lại, xui xẻo chính là quân đội triều đình. Quân Tống bắt được quân đội triều đình sẽ đánh tàn nhẫn, không hề hạ thủ lưu tình.
Ngoài lều bạt trung quân, trưởng lão Nông Phong Đình của Tiêu Dao cung đi vào lều, sắc mặt khó coi.

Chương 982: Mông lão nguyên soái đến rồi (2)

Chương 982: Mông lão nguyên soái đến rồi (2)
Thứ sử châu Trường Trương Hổ đang nghị sự cùng các tướng lĩnh trước bản đổ quay lại nhìn, phất tay ra hiệu cho chư tướng lui ra ngoài, mới hỏi:
"Nông trưởng lão, cớ gì không vui?"
Nông Phong Đình hừ lạnh:
"Liên An Sơn đáng chết!"
Liên An Sơn một Đại thống lĩnh bên phía triều đình, tay nắm năm mươi nghìn quân đội của triều đình, trấn giữ Thiết Môn quan. Quan này hiểm yếu, dễ thủ khó công, chính là khu vực giao chiến hướng về phía khu vực quan trọng phía Tây.
Trương Hổ hỏi:
"Chẳng lẽ Thiết Môn quan thất bại?"
Nông Phong Đình lạnh lùng nói:
"Nếu thật bại cũng thôi, đằng này con chó kia không động một binh một tốt đã mở cửa đầu hàng quân Tống, thả thẳng quân Tống ra vào quan! Đại Đô đốc La Chiếu của quân Tống tuyên chỉ của triều đình nước Tống ban cho gã là An Nhạc hầu! Bên này vừa mở cổng đầu hàng, bên kia lập tức tuyên chỉ, có thể thấy tên tặc này đã tích trữ lòng phản nghịch, thông đồng với nước Tống từ lâu."
"Hả?"
Trương Hổ nghe mà cũng giật mình.
"Gia đình của gã không phải đang làm tin ở kinh thành sao?"
Lúc bình thường, khi giao chiến với địch quốc, triều đình đều sẽ hỗ trợ chăm sóc một số gia thuộc của tướng lĩnh, nói là chăm sóc, mà quả thực

là chăm sóc rất ưu đãi. Người ta liều mạng ở tiền tuyến, tất nhiên sẽ không bạc đãi người nhà. Thế nhưng về mặt nào đó mà nói, người nhà cũng bị triều đình giữ làm con tin. Đặc biệt là đối với các tướng lĩnh quan trọng, để tránh sinh dị tâm.
Nông Phong Đình cắn răng nói:
"Người ta căn bản không thèm để ý đến sự sống chết của gia quyến."
Trương Hổ chậc chậc nói:
"Nhẫn tâm như vậy?"
Nông Phong Đình:
"Tiên sư nó, chẳng phải cái gì nhẫn tâm. Chuyện vừa xảy ra đã có lời đồn đại, đôi trai gái của gã không phải con ruột, đồn rằng đó là do vợ gã và quan trên tằng tịu với nhau sinh ra. Mà bản thân gã ở bên ngoài cũng đã lập gia đình nhỏ với người phụ nữ khác. Gia đình trong kinh bị gã ném mất, tiểu tình nhân bên ngoài lại được gã mang đi. Bây giờ vợ già của gã ở trong kinh thành đột nhiên bị chọc một cái, không có chứng cứ, chẳng ai biết người đã cấu kết với vợ của gã là ai. Hiện giờ bất kỳ ai từng làm quan trên của Liên An Sơn đều thành đối tượng hoài nghi, hoặc phải xem xem Liên An Sơn có tự phun ra ai là kẻ đội nón xanh cho gã không."
"Lại còn có chuyện như vậy? Ta thấy kẻ đã thân mật với vợ của gã cũng không khó tra ra. Kẻ nào trợ giúp nhiều nhất cho Liên An Sơn chính là có khả năng. Kẻ có thể đưa Liên An Sơn lên vị trí kia, chắc chắn chức vị sẽ không quá thấp. Bản thân Liên An Sơn không phải thứ gì tốt, có thể bỏ mặc chuyện như vậy hiển nhiên chính là giao dịch mà bản thân gã đã ngầm đồng ý. Nếu vạch trần chuyện này ra, bản thân hắn cũng khó giữ thể diện. Có lẽ không đợi được lúc gã tự mở miệng."
Trương Hổ dở khóc dở cười lắc đầu, sau đó quay lại nhìn bản đồ:
"Thiết Môn quan chính là lối vào phía Tây. Thiết Môn quan đã mất, cánh cổng đi về kinh thành đã mở. Triều đình lại đưa người như thế đi trấn giữ nơi thiết yếu, quả thật là..."
Muốn không vong cũng không được, nhưng lời ấy không nói ra, ông ta chỉ lắc đầu, quay lại hỏi:
"Nghe nói triều đình điều tra rõ là Dong Bình quận vương bị vu cáo, đã phong là Thân vương, còn thống lĩnh chiến sự toàn nước Yến?"

Nông Phong Đình ngửa mặt lên trời buông tiếng thở dài:
"Để y chạy mất, căn bản là không hề tới nhậm chức. E là y đã tới châu Nam cầm binh tự giữ mình."
"Chuyện này..."
Trương Hổ dường như không tin được.
"Dong Bình... Dong thân vương có thể phản bội nước Yến sao? Y là người trong hoàng tộc nước Yến, con trai của Trữ vương uy chấn thiên hạ, làm sao có thể phản quốc?"
"Thói đời này, làm gì có thứ gì tốt. Đừng rơi vào tay ta, nếu không bắt y sống không bằng chết."
Nông Phong Đình hừ lạnh, ánh mắt nhìn về phía Trương Hổ dường như có ý cảnh cáo.
Trương Hổ cho rằng nhìn không hiểu, lắc đầu thổn thức.
Chính lúc này, bên ngoài bỗng nhiên có tướng lĩnh chạy vào, lớn tiếng nói:
"Đại nhân, Mông soái đến rồi!"
Nông Phong Đình bỗng nhiên nhìn sang.
"Ai?" Trương Hổ còn tưởng mình nghe lầm.
Tướng lĩnh kia cấp bách nói:
"Mông Sơn Minh, Mông lão nguyên soái đến rồi!"
Trương Hổ và Nông Phong Đình nhìn nhau. Ngay sau đó, Trương Hổ ném lại Nông Phong Đình vội chạy ra ngoài.
Vội vã đi ra khỏi lều trại, chỉ thấy một tiểu tử đeo hai cây thương đẩy xe lăn tới. Trên xe lăn có một ông lão tóc bạc đang ngồi, thân hình tiều tụy, gầy gò, nhưng đôi mắt vẫn lấp lánh có thần, không phải Mông Sơn Minh còn có thể là ai.
Trên không trung, một con chim cỡ lớn xoay quanh một lúc rồi rời đi, không có ai cùng đi với người trên xe lăn.
Nhìn thấy Mông Sơn Minh, Trương Hổ kích động, bước nhanh về phía trước, đứng trước xe đẩy chắp tay:
"Mạt tướng tham kiến đại soái!"
Mông Sơn Minh lạnh nhạt nói:
"Đã không phải tiểu tử nuôi ngựa năm xưa nữa, bây giờ là chư hầu một phương, không cần để lão già tàn phế này vào mắt. Từ lâu ta đã không

còn là đại soái gì, không chịu nổi ngươi cung kính như thế."
Một đám tướng lĩnh vội vàng tới bái kiến nghe thấy điều ấy đều lúng túng, tay chân luống cuống không biết để đâu.
Trương Hổ thẹn thùng, vội hỏi:
"Lần trước có cơ hội, vốn muốn bái kiến Mông soái, nhưng quân tình khẩn cấp, Vương gia ra lệnh, mới bỏ qua."
"Không cần nói những lời vô dụng kia." Mông Sơn Minh nhẹ nhàng vẫy tay về phía sau.
La Đại An đẩy xe phía sau tiến lên, giao một lá thư lệnh cho Trương Hổ.
Lúc Trương Hổ mở ra kiểm tra, Mông Sơn Minh nói:
"Vương gia bây giờ là Chinh phạt Đại Đô đốc, lệnh cho lão phu làm Chinh Đông Đại tướng quân. Đây là thư chứng minh, không biết Trương đại nhân tin hay không?"
Xem qua thư lệnh, Trương Hổ lúng túng nói:
"Mông soái mang đến đương nhiên không giả."
Mông Sơn Minh:
"Vậy ta có thể nhận lệnh làm Chinh Đông Đại tướng quân chăng?"
Trương Hổ vội cúi đầu khom lưng nói:
"Đó là tất nhiên, mạt tướng nghe lệnh nghe bất cứ lúc nào."
Mông Sơn Minh:
"Được, vậy ta tạm thời thử một chút xem. Lập tức đưa tin cho Tô Khải Đồng, Sử Tân Mậu, An Hiển Triệu, Từ Cảnh Nguyệt, lệnh cho bốn người lập tức tới đây gặp ta."
"Chuyện này..." Trương Hổ do dự nói: "Mông soái, mấy đội quân đó đều đang giao chiến với quân Tống, thân làm Thống soái sợ là không phải lúc thích hợp để đến đây."
"Giao chiến? Giao chiến với quân Tống hả?" Mông Sơn Minh hỏi ngược lại, rồi buông tiếng thở dài: "Xem ra ta đúng là già rồi, mắt vụng về, vậy mà không nhìn ra lý lẽ đánh trận của các ngươi là gì. Ta đúng là muốn xin họ lại đây dạy bảo một phen."
Lời nói đâm chọc khiến Trương Hổ đỏ mặt. Trò xiếc này giấu được ai, chứ không giấu giếm được vị trước mắt này.
Mông Sơn Minh tiếp tục nói:

"Bảo họ đừng lằng nhằng nữa, rút toàn bộ trong tay lại, thoát ly tiếp xúc với quân Tống, đợi ta hỏi tới rồi hẵng nói sau. Trương đại nhân, ta sắp xếp như vậy, ngài có cảm thấy thỏa đáng hay không? Nếu cảm thấy không thỏa đáng, vậy thì Trương đại nhân đủ lông đủ cánh rồi, có thể không chấp hành. Dù sao lão phu một mình đến đây, trên tay không một binh một tốt, muốn làm gì ta cũng chỉ bằng một câu nói của Trương đại nhân."

Cơ mặt Trương Hổ giật giật, quay lại quát lên:

"Đứng đó làm gì, không nghe Mông soái nói gì à? Còn không mau đi truyền lệnh!"

Một loạt người phía sau lập tức có người chạy đi chấp hành.

Mông Sơn Minh nói:

"Ba đại phái có người ở đó không?"

Nông Phong Đình nghe vậy đi ra:

"Mông soái quả là khách quý."

Mông Sơn Minh không khách sáo với ông ta:

"Làm phiền ngài thông báo cho nhân lực các bộ của ba đại phái một tiếng, ta muốn bốn người này lập tức được hộ tống đến đây cho ta, nếu có chống cự, chém thẳng không tha! Ai có ý kiến thì bảo là ta nói vậy, không quan hệ với những người khác, để các bộ khởi binh tới tính sổ với ta là được rồi!"

Chém thẳng không tha? Trương Hổ há hốc miệng, phát hiện vị lão soái này dù thân thể đã già, nhưng tính khí chẳng cải biến một chút nào, sát tính chiến trường chưa hề giảm!

Nông Phong Đình lại không hề phản đối. Ngươi nói chém thẳng không tha là chém thẳng không tha sao?

Chương 983: Chuẩn bị một món quà quý

Chương 983: Chuẩn bị một món quà quý
Cũng phải hỏi người của bốn đại phái sau lưng bốn vị kia có đồng ý hay không đã. Vừa nói đến chuyện này, ông ta nghĩ đến sư huynh đệ đồng môn Thi Thăng bị sát hại, nhìn thấy người cùng phe với Thương Triêu Tông còn nói cái gì "Chém", trong lòng ít nhiều không được thoải mái. Có điều lời nói ra miệng lại khá lịch sự:
"Mông soái, quân Tống đã phá Thiết Môn quan, lúc này bảo quân đội các lộ chư hầu thoát ly tiếp xúc với quân Tống chẳng khác gì bỏ mặc cho quân Tống tiến quân thần tốc, sợ là không được!"
Vẫn còn khách khí tất nhiên là có nguyên nhân. Nếu trước kia chuyện bình định là vì có lòng tự vệ, vậy bây giờ là phải liều mạng. Không liều cũng không được, vì nước Yến đã sắp xong đời. Một khi nước Yến tiêu vong, ba đại phái cũng tiêu tùng. Địa bàn của ba đại phái cũng không còn, ông ta còn bảo tồn thực lực cái rắm gì.
Bây giờ ông ta không muốn bảo tồn thực lực, mà các tướng lĩnh chư hầu bên dưới lại nổi lên tâm tự bảo vệ lấy thân, ông ta nhận ra được. Thế nhưng, đánh làm sao, bại thế nào, dù ông ta tự mình đốc chiến, tự theo dõi sát sao cũng vô dụng. Chính là đánh không thắng nổi, ngươi còn làm được gì?
Ông ta đã nhận ra dấu hiệu không thể cứu vãn. Bây giờ cần dựa vào lão già trước mặt này để thử nghiệm biện pháp cứu vãn cuối cùng, không nhẫn nại một chút khách khí là không được. Nếu không thì, Trương Triêu Tông giết trưởng lão của Tiêu Dao cung, Tiêu Dao cung sao có thể thả Thương Triêu Tông rời đi?

Mông Sơn Minh cũng không biết Thiết Môn quan thất thủ, dù sao cũng hơi kinh ngạc:
"Thiết Môn quan dễ thủ khó công, tập kết sức mạnh phòng ngự không yếu, sao dễ dàng mất như vậy?"
"Ôi, nội tặc xuất hiện, vô phương. Thủ tướng Thiết Môn quan chính là Liên An Sơn đã ngấm ngầm kết hợp với một môn hái tu hành dùng thủ đoạn hèn hạ ám hại đệ tử ba phái thủ ở đó, sau đó mở cửa đầu hàng quân Tống..."
Nông Phong Đình lần lượt thuật lại tình hình thất thủ Thiết Môn quan.
Mông Sơn Minh hơi trầm mặc, nhưng vẫn theo kế hoạch của mình:
"Ta tự có tính toán. Trước tiên hãy đưa bốn vị chủ tướng tới đây."
Nông Phong Đình cũng không chịu nhả ra:
"Mông soái, ngài phải hiểu rõ. Thiết Môn quan vừa vỡ, đường đi về kinh thành hầu như không có chỗ hiểm để thủ, phải dùng các đạo quân dàn ra để chặn lại quân Tống, bằng không kinh thành nguy rồi. Hiện giờ ngài bảo các quân đội chư hầu từ bỏ chặn quân Tống, không để ý đến an nguy của đại Yến, sợ là bề trên sẽ nổi trận lôi đình!"
Mông Sơn Minh:
"Ngươi cảm thấy có thể ngăn cản tình huống trước mắt sao? Chạm vào tức bại, ngăn hay không ngăn có gì khác biệt? Ngơ ngơ ngác ngác đánh trận vô dụng, trước tiên làm rõ chuyện từ gốc rễ mới có thể làm việc thông suốt."
Nông Phong Đình:
"Một khi có chuyện, mình ngài không thể chịu nổi áp lực này."
Mông Sơn Minh:
"Làm theo kế hoạch của ta hay không, ta không miễn cưỡng được. Nếu không làm theo kế hoạch của ta, vậy thì dùng kế hoạch của các ngươi đi. Ta cũng không cần tự bôi xấu ở chỗ này. Đại An, chúng ta quay về."
Ông quay lại gọi.
La Đại An lập tức đẩy xe lăn quay lại.
Vậy là muốn đi? Trương Hổ trợn trừng mắt, liếc liếc Nông Phong Đình.
Nông Phong Đình không nói gì, sắc mặt âm u không ổn định, có lẽ là đang nín cả một bụng lửa giận, nhưng cuối cùng vẫn cất bước ngăn cản, khuyên bảo:

"Mông soái, ta không có ý này. Ta chỉ nhắc nhở ngài, ta có lòng tốt suy nghĩ cho ngài mới nói thôi."
Hết cách rồi, cho dù nghĩ rằng hành vi của đối phương lúc này là hồ đồ, là vô căn cứ, nhưng có việc cầu người, không thể không cúi đầu thấp xuống.
Cuối cùng vẫn phải làm việc theo ý của Mông Sơn Minh, khẩn cấp liên hệ người của ba đại phái đưa bốn lộ chư hầu tới.
Cũng có thể nói là áp giải tới. Mấy lộ chư hầu có thể chơi gian trên chiến trường, nhưng không làm gì được người của ba đại phái, vẫn bị mạnh bạo áp tới đây.
Cũng là vì Mông Sơn Minh bất đắc dĩ mới làm vậy, lo là mệnh lệnh của mình vô dụng, lo các tướng chư hầu bên ngoài không tuân lệnh trên, cho nên phải mượn tạm cánh tay của ba đại phái dùng một lát.
Lại nói, đây cũng là chỗ có lợi duy nhất hiện nay, cũng chỉ có vào lúc này, ba đại phái mới chịu phối hợp với châu Nam làm việc, có thể mượn nhờ không ít lực lượng của ba đại phái.
.....
Nước Yến lần thứ hai dùng Thương Triêu Tông, lệnh cho Thương Triêu Tông làm Chinh phạt Đại Đô đốc, tin này được lan truyền, lần thứ hai khiến cho thế lực thiên hạ khuấy động.
Nội bộ triều chính nước Yến cũng cảm khái, phát hiện Thương Triêu Tông thật biết nhẫn nhục chịu khó, bị triều đình đối xử như vậy còn có thể đặt xuống hiềm khích cũ, thực sự là hiếm thấy.
Từ chuyện lần này, nội bộ triều chính có không ít người nhận ra. Đại Yến đến nước này, nếu nói còn có ai sẽ vì bảo vệ đại Yến mà không tiếc bản thân, vị Dong thân vương Thương Triêu Tông này thật sự được tính là một.
Ngoài miệng không ai nói gì, nhưng trong lòng đầy cảm khái bội phục.
Lại so với hành động của triều đình, khá nhiều người cảm thấy thực có phần quá đáng. Lúc muốn dùng người ta liền cho Thương Triêu Tông đi liều mạng, lúc không cần thì ném vào thiên lao tra tấn giày vò, này là kiểu gì?
Thời khắc đại Yến nguy vong khiến rất nhiều thấy rõ hiện thực, cũng làm cho lòng người trong triều đường lung lay.

Đối mặt hiện thực, dù bội phục, tuy nhiên cũng có người thầm than Thương Triêu Tông ngốc. Thế cuộc như vậy, không bột đố gột nên hồ. Quốc lực của nước Yến đã bị nhào lộn nhiều lần, đúng là gần như hết sạch rồi. Quân lương không kịp cung cấp, đã sắp đứt đoạn, tướng sĩ sẽ lập tức đói bụng. Mấy triệu cái mồm há ra đòi ăn, cuộc chiến này phải đánh ra sao? Biết rõ không thể làm, châu Nam lại có đường mà không đi, còn muốn đi vào tuyệt lộ. Chỉ có một bầu móng nóng liệu ích gì, ngu hay không?

Nước Vệ, phủ Thiên Vi, Thái úy Nam Nhân Ngọc và Ngự sử đại phu Kim Lệnh Tán dắt tay nhau tiến vào, bái kiến tướng công Huyền Vi.

Huyền Vi ra mặt gặp hai người, ngồi trong hiên các đón khách. Huyền Vi hỏi ý đồ người đến.

Kim Lệnh Tán lấy một lá thư trình lên:

"Nước Yến cầu viện khẩn cấp lần thứ hai, hi vọng chúng ta có thể cho mượn thêm một nhóm lương thực."

Huyền Vi tiếp nhận xem qua, biểu hiện nghiêm nghị, ngẩng đầu, đôi mắt sáng đảo qua hai người:

"Ý của hai vị là?"

Kim Lệnh Tán trầm ngâm nói:

"Ý của nước Yến là, đã nghe ý kiến của chúng ta để Thương Triêu Tông chủ trì chiến sự, lấy việc chiến sự có thể thắng làm lý do mượn lương."

Nam Nhân Ngọc thì lắc đầu nói:

"Tạo áp lực cho nước Yến để Thương Triêu Tông chủ trì chiến sự chỉ là biện pháp dùng ngựa chết coi như ngựa sống, dù cho mượn lương nữa cũng vô nghĩa. Sợ là lương cho mượn rồi không có khả năng lấy về."

Huyền Vi:

"Ý của Thái úy là, nước Yến tất bại?"

Đường Nghi ngồi ở bên nghe chợt hoảng sợ. Dù sao nàng cũng xuất thân nước Yến, ngồi ngoài nhìn nước Yến diệt vong khiến nàng không đành lòng cũng là bình thường.

Nam Nhân Ngọc:

"Thương Kiến Hùng ngu ngốc, càng ngu xuẩn đến mức lâm trận đổi soái. Nếu sớm có Thương Triêu Tông tụ tập sĩ khí, quân tâm hạn chế quân Tống, chúng ta cho mượn lương còn có thể. Hiện giờ quân Tống

thế như chẻ tre, chiến cuộc đến trình độ này, chậm rồi. Thương Triêu Tông sợ là cũng không thể cứu vãn. Không có lương, Thương Triêu Tông có bản lĩnh đến đâu thì cuộc chiến này cũng không đánh được. Dù chúng ta cho mượn lương bây giờ, lương thực vận đến liệu kịp không? Chiến cuộc như vậy, lương thực đưa đến, quân Tống đã rong ruổi ngang dọc trong nước Yến, sao dễ dàng để cho lương thực rơi vào tay quân Yến?

Huyền Vi trầm mặc, cuối cùng than thở:

"Xem ra nước Yến rốt cuộc vẫn đi tới cùng. Thương Kiến Hùng à Thương Kiến Hùng, tội nhân thiên cổ của nước Yến! Chỉ mong nước Vệ ta lấy đó làm gương, không nên dẫm vào vết nhơ đó!"

Đường Nghi bi thương...

Trong hoàng cung nước Tấn, các tướng lĩnh đang cùng Tấn hoàng Thái Thúc Hùng tụ tập trước bản đồ, cũng đang bàn luận chiến sự nước Yến. Kết luận cũng không khác mấy. Nước Yến đã rơi vào đường cùng, không còn khả năng là đối thủ của nước Tống. Huống hồ, còn có nước Hàn đang nhìn chằm chằm, sớm muộn cũng ra tay.

Chương 984: Nếu Như Theo Kế Mà Thắng Ông Ta, Ta Cảm Thấy Có Phần Thắng Không Vẻ Vang Gì Cả (1)

Chương 984: Nếu Như Theo Kế Mà Thắng Ông Ta, Ta Cảm Thấy Có Phần Thắng Không Vẻ Vang Gì Cả (1)
Sau khi chư tướng tản đi, Thiệu Bình Ba ngồi nghe nhưng không hề có ý rời đi.
Thái Thúc Hùng thấy vậy, cười nói:
"Thiệu đại nhân chẳng lẽ có ý kiến khác?"
Thiệu Bình Ba bình thản đáp:
"Nếu Thương Triêu Tông lại bước ra chủ trì chiến cuộc, vậy chứng tỏ được Ngưu Hữu Đạo cho phép. Nếu Ngưu Hữu Đạo đã cho phép, chứng tỏ hắn sẽ không ngồi im xem."
Thái Thúc Hùng cười ha ha:
"Thế cuộc đã vậy, Ngưu Hữu Đạo há có thể chi phối? Thiệu đại nhân lo xa rồi."
Thiệu Bình Ba hơi khom mình:
"Người này thủ đoạn quỷ thần khó lường, bệ hạ không thể sơ ý, cũng không thể không phòng."
Nghe y nói vậy, Thái Thúc Hùng ngừng cười:
"Nguyện nghe cao kiến."
Thiệu Bình Ba:
"Thế cục trước mắt đang đi về hướng đã dự đoán, tiếp theo hắn là nước Hàn sẽ ra tay, sau đó là nước Triệu không chịu cô đơn. Nhưng chẳng may Ngưu Hữu Đạo dùng biện pháp mà chúng ta không ngờ tới ngăn được cơn sóng dữ, kế hoạch của chúng ta sẽ bị phá. Đó tuyệt đối không phải là điều mà bệ hạ mong nhìn thấy. Huống hồ, bệ hạ đã có tâm ý mời

chào Ngưu Hữu Đạo, mà nếu không dồn hắn lên tuyệt lộ, hắn sẽ không dễ dàng thần phục. Bởi vậy, quyết không thể để chiến sự nước Yến trở mình. Nếu thật sự xuất hiện cục diện chúng ta không muốn thấy, nhân lực mà nước Tấn để lại bên quân đội nước Yến sẽ phát huy được tác dụng!"
Thái Thúc Hùng hỏi:
"Như thế nào?"
Thiệu Bình Ba yên lặng nói:
"Ám sát Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh!"
Thái Thúc Hùng hơi híp mắt, khẽ vuốt râu...
Sau khi quân phòng thủ Thiết Môn quan đầu hàng, quân Tống như lũ vỡ đê tràn về phía đất đai của nước Yến. Các đạo quân nước Yến vây đuổi, chặn đường đều bại lui. Không ai có thể ngăn được thế tiến công của quân Tống.
Cho dù đã truyền tới tin tức triều đình lại dùng tới Thương Triêu Tông, nhưng vẫn không thể làm dịu thế tiến công của quân Tống và thế bại của quân Yến.
Một đội quân tiến lên, Đại Đô đốc của nước Tống là La Chiếu xách thương bạc, cưỡi ngựa trắng dẫn đầu, ý chí rất hăng hái!
Nếu trận chiến diệt quốc nhằm vào nước Yến này thành công, y sẽ nổi danh thiên cổ!
Một kỵ binh giục ngựa lao nhanh tới, cấp báo:
"Đại đô đốc, phía trước chiến báo. Năm lộ chư hầu châu Cung, châu Đồ, châu hạo, châu Phục, châu Trường của nước Yến đã dừng quấy rầy quân ta và lui lại. Theo nguồn tin đáng tin cậy, Thương Triêu Tông đã lệnh cho Mông Sơn Minh nhậm chức Đông chinh Đại tướng quân. Mông Sơn Minh bây giờ đã tới trụ sở tại châu Trường, khẩn cấp gọi năm vị chư hầu về gặp, dự đoán lại muốn sắp xếp lại chiến sự nhằm vào quân ta."
"Mông Sơn Minh tự mình đến tiền tuyến?" La Chiếu giơ thương bạc trong tay lên, đại quân lập tức dừng tiến.
Thám tử báo:
"Bẩm Đại Đô đốc, đúng vậy! Nhận lệnh làm Đông chinh Đại tướng quân, chủ trì công việc giao chiến với quân ta."

Được nghe Mông Sơn Minh đến, chư tướng hai mặt nhìn nhau. Người có tên, cây có bóng, ở đây có ai chưa từng nghe danh Mông Sơn Minh? Nhớ năm đó vị này đã từng gây cho nước Tống bao nhiêu nhục nhã, làm cho nước Tống phải gả mấy vị công chúa để làm hòa.
Thậm chí có thể nói, toàn thể tướng lĩnh nước Tống đã từng bị bóng tối của Mông Sơn Minh trường kỳ bao phủ, vừa nghe cái tên này, thần kinh lập tức căng thẳng.
"Yến Sơn Minh, Tề Vô Hận!"
La Chiếu trầm bổng cất tiếng, ngẩng đầu nhìn trời, thản nhiên nói: "Mông Sơn Minh, ta đã tri kỷ người này từ lâu, hận ông ta thoái ẩn quá sớm, vẫn không ngừng tiếc nuối! Bây giờ có cơ hội được đền bù mong muốn, thật là chuyện may lớn trong đời, sao có thể không vui! Người đâu, chuẩn bị một món quà quý, để bản Đô đốc đưa tới bày tỏ tâm ý."
Trong lời của y còn có mùi vị trêu tức.
Tặng lễ? Mọi người kinh ngạc.
Mưu sĩ Văn Du tò mò hỏi: "Đại đô đốc muốn tặng lễ cho Mông Sơn Minh?"
La Chiếu cười hỏi: "Chẳng lẽ không được tặng sao? Người ta đã tuổi đã cao mà vẫn còn kéo thân thể tàn phế ra trận, thật sự làm cho người ta kính nể, chúng ta có thể rộng rãi một tí."
Đám người nhìn nhau, nhìn gã ta, cảm thấy trong nụ cười đó cất giấu sự kỳ lạ, luôn cảm giác chuyện không hề đơn giản như vậy.
Trưởng lão Lăng Tiêu các - Tô Nguyên Bạch thúc ngựa tiến lên, cười hỏi: "Đại đô đốc chuẩn bị lễ vật gì để tặng vậy?"
Bên này tâm trạng của tu sĩ rất tốt, từ khi La Chiếu chỉ huy đại quân đánh vào cảnh nội nước Yến, chiến sự liên tiếp đều toàn thắng, chuyện diệt nước Yến đã nằm trong tầm tay, bởi vậy tu sĩ của các phe đều cực kì khách khí đối với gã ta.
"Ngựa! Nghe nói Mông Sơn Minh thích ngựa, đúng ý ta, đi, dắt con ngựa kia tới đây để ta mang đi tặng tướng quân."
La Chiếu hô lên một tiếng, lập tức có người nghe lệnh, chỉ chốc lát sau dắt tới một con bạch mã tốt, bắp thịt chắc khỏe, toàn thân trắng như tuyết, không có tí lông hỗn tạp nào, đây chính là lễ vật của tướng trấn thủ của Thiết Môn Quan - Liên An Sơn lúc đầu hàng dâng cho La Chiếu.

Mỗi ngựa thì chưa đủ, La Chiếu còn sai người ngay tại chỗ con ngựa may một cái áo khoác.
Dùng vải trắng may một cái áo khoác ngoài thân cho con ngựa, khiến cho người ta cảm thấy như đang đốt giấy chịu tang, vẻ mặt của mọi người đều rất cổ quái.
Văn Du cười nói: "Đại đô đốc tặng lễ vật này thật là "may mắn" đó."
Lời nói đùa này khiến đám người cười ầm lên, ai cũng đều biết là hắn ta đang cố tình nói ngược lại.
"Mông Sơn Minh không chịu nhận mình già, hãy nhìn ta kích thích hắn!" La Chiếu nói xong nhảy xuống ngựa, rồi lấy bút mực giấy nghiên, tự tay viết một phong thư gửi cho Mông Sơn Minh.
Người bên cạnh đến gần, xúm lại xem nội dung trên bức thư thì đều không ngừng cười ha ha, còn những tên đứng bên ngoài thì kiễng chân ngóng, nhưng cũng không thấy được đại đô đốc viết gì.
Sắp xếp người đưa ngựa và tin đi.
Sau đó, La Chiếu lại muốn tới chỗ bản đồ, triệu tập các tướng lại lần nữa bố trí kế hoạch tác chiến, sau khi các tướng đã hiểu ý, đều lĩnh mệnh riêng rồi đi chuẩn bị phần của mình.
Cấp cao tam đại phái của nước Tống sau khi đứng ngoài quan sát có chỗ không hiểu, Tô Nguyên Bạch hỏi một câu: "Đại đô đốc thay đổi kế hoạch tác chiến sao?"
La Chiếu gật đầu, giải thích cho mấy người nghe: "Đùa giỡn thì đùa giỡn, nhưng cái quan trọng không thể xem nhẹ. Mông Minh Sơn là một đại danh tướng tuyệt không phải là hư danh, luận về kinh nghiệm sa trường thì mạnh hơn chúng ta nhiều, tài dụng binh rất cay độc, biến hóa khó lường, đoạt được Nam châu, tấn công Định châu cũng có thể thấy người này là gừng càng già càng cay, một khi để ông ta chiếm được nhân mã nước Yến.
Chúng ta tiếp tục đọ sức thì rất dễ chịu thua thiệt. Cứ dùng đúng cách đối phó bình thường là giao thủ với ông ta thật sự là không ổn, nhất định phải điều chỉnh ngay. Từ xưa đến nay, chuyện thất bại trong gang tấc chỉ bởi vì sự lơ là sơ suất nhiều vô số kể, chúng ta sao có thể đi theo vết xe đổ đó để rồi hối hận xé ruột xé gan? Đại Tống ta dùng toàn lực tiến

công, nếu như sơ sẩy để thua trận thì làm gì còn mặt mũi nào trở về gặp Giang Đông phụ lão?"
Văn Du gật đầu, rất tán thành.
Trưởng lão Lăng Tiêu các - Tô Nguyên Bạch, trưởng lão Huyết Thần điện Đông Ứng Lai và trưởng lão Liệt Thiên cung Thường Phi nhìn nhau, không hề nghĩ tới rằng xuất hiện một Mông Sơn Minh lại khiến La Chiếu phải thay đổi toàn bộ kế hoạch tác chiến.
Kế hoạch lúc trước rất đơn giản, chính là đánh bại nhân mã của nước Yến, hay rõ hơn chính là điều binh khiển tướng chiến một trận với quân Yến để giành chiến thắng.
Kế hoạch bây giờ lại là bỏ không cùng nước Yến giao chiến nữa, chỉ cần một mạch hạ được trở ngại phía trước, thẳng tiến đến kinh thành nước Yến!
Đông Ứng Lai có phần không hiểu, xin thỉnh giáo: "Không đánh bại nhân mã nước Yến, đoạt được Yến Kinh thì có lợi ích gì, lúc quay lại vẫn phải đánh một trận với nhân mã nước Yến sao?"
La Chiếu khoát tay nói: "Cũng không phải! Đây là lối đánh ổn thỏa nhất, Mông Sơn Minh ra tay thì sao có thể để nước Hàn tiếp tục đứng xem trò vui, cũng phải bức nước Hàn động thủ."

Chương 985: Nếu Như Theo Kế Mà Thắng Ông Ta, Ta Cảm Thấy Có Phần Thắng Không Vẻ Vang Gì Cả (2)

Chương 985: Nếu Như Theo Kế Mà Thắng Ông Ta, Ta Cảm Thấy Có Phần Thắng Không Vẻ Vang Gì Cả (2)
Ba vị trưởng lão nhìn nhau, vẫn còn hơi mơ hồ, không hiểu được ý trong đó.
Sau khi Vân Du suy nghĩ một lúc, vuốt râu nói: "Ta nghĩ ta đã hiểu được ý đồ của đại đô đốc."
"Ồ!" La Chiếu lộ ý cười, một bộ dáng ta ngược lại muốn nghe ngươi nói như thế nào.
Ba vị trưởng cùng nhìn Văn Du, trưởng lão Liệt Thiên cung - Thường Phi nói: "Xin rửa tai lắng nghe."
Văn Du đi qua đi lại trước bản đồ, sau khi sắp xếp lại suy nghĩ của mình, chỉ vào bản đồ rồi từ từ nói ra: "Như lời của đại đô đốc nói, cho dù chúng ta nắm chắc phần thắng trong tay, nhưng đối đầu với Mông Sơn Minh vẫn không thể khinh thường. Mông Sơn Minh chỉ huy quân tác chiến, cùng với việc giao thủ trực diện, ai cũng không dám cam đoan rằng sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, với lại đấu trực diện cũng không phải là hành động sáng suốt, coi như chúng ta thắng thì tổn thất mà phe ta phải chịu cũng khó mà lường trước được. Mà giả dụ Mông Sơn Minh thua, chỉ sợ là ông ta cũng sẽ nghĩ cách cắn chúng ta một cái, một khi thế lực của chúng ta bị hao tổn nghiêm trọng, sau đó vào lúc chúng ta với nước Hàn chia nhau lãnh thổ nước Yến thì sẽ bị rơi vào thế hạ phong."
Tay vừa chỉ con đường phía tây tiến thủ của Yến Kinh vừa nói: "Lương thảo của quân nước Yến đã đứng trước cảnh túng quẫn, tất nhiên Mông

Sơn Minh sẽ muốn tốc chiến tốc thắng, chúng ta không thể để ông ta đạt được. Đi hướng tây, gần như quân của nước Yến đã mất thế hiểm chỉ ở thế thủ mà thôi, khó ngăn cản được thế chẻ tre của quân ta, quân ta có thể thừa thắng xông lên phía tây, không dây dưa với những vùng xung quanh khác. Một khi Yến Kinh báo nguy, trên dưới nước Yến tất sẽ hoảng loạn, kinh thành sao có thể không thất thủ chứ? Tất nhiên sẽ có lệnh khẩn cấp cho nhân mã khắp nơi nhanh chóng gấp rút tiếp viện, cho dù Mông Sơn Minh có thể đánh thì làm được gì? Cũng là hữu tâm vô lực mà thôi, chỉ có thể đuổi theo sau quân ta."

"Lương thảo của quân Mông Sơn Minh vốn đang gặp khó khăn, như vậy nếu hắn đi đến đây, thì sẽ rất mất thời gian, cho dù đuổi kịp chúng ta, thì sẽ hao tổn bao nhiêu? Đến lúc này, nếu quân ta cùng giao chiến với quân của Mông Sơn Minh, đợi cho đến khi quân ông ta hết lương thực, không cần chiến cũng tự bại thôi. Mà Yến Kinh một khi báo nguy, còn có một đội quân chỉ sợ là muốn bất động cũng không được."

Hắn ta lại đưa tay chỉ vùng Bắc châu của nước Yến: "Yến Kinh báo nguy, quân ở phía đông có thẻ chặn lại giúp ta, mắt thấy quân Mông Sơn Minh khó mà có thể cứu viện sớm muộn gì cũng sẽ bại, tất nhiên sẽ gấp gáp thúc giục quân đội phía bắc đến giúp. Phòng ngự ở phía bắc nước Yến sẽ buông lỏng, nước Hàn há có thể bỏ lỡ cơ hội này? Đến thời cơ thích hợp, tất nhiên bọn họ sẽ xuất binh tiến công!"

Đông Ứng Lai du dự, hỏi: "Nếu như tầng lớp cao của nước Yế vứt bỏ kinh thành để chạy trốn thì sao?"

Văn Du: "Đến mức độ này sao có thể do hoàng đế nước Yến quyết định? Dễ dàng đi qua đi lại chính là ý nghĩ của các vị pháp sư, vứt bỏ kinh thành để chạy trốn, chẳng lẽ có thể không thèm để ý đến tất cả triều thần ư? Kinh thành quan viên lớn nhỏ có bao nhiêu? Hơn nữa còn có bao nhiêu gia quyến nữa? Không phải nói trốn thì có thể trốn, tất nhiên cũng bị đại quân ta bao vây, chắc chắn sẽ chiêu quân phía bắc đến tiếp viện. Cứ coi như có thể trốn, cũng không thể nào là chỉ có một ít tu dẫn theo một ít quan viên lớn bỏ trốn, khẳng định là sẽ có quân kinh thành hộ tống một nhóm người bỏ trốn, không có khả năng bỏ lại đại quân của kinh thành, quân ta tất sẽ truy kích, đối phương vẫn phải gấp rút điều quân phía bắc đến cứu viện."

"Lui mười ngàn bước mà nói, dù cho tu sĩ của nước Yến dẫn tầng lớp cao của triều đình bỏ trốn, có thể chạy đi đâu? Quân bại vong phía đông sắp đến, cũng không an toàn, chỉ có thể bỏ trốn về phía bắc nơi có trọng binh tập kết. Đến lúc đó quân ta mặc kệ bọn họ, sau khi giải quyết xong truyện trước mắt, có thể trực tiếp tạo ra giới nghiêm trong kinh thành nước Yến, nước Hàn làm sao có thể ngồi nhìn nước ta chiếm được nước Yến một cách mỹ mãn như vậy, nhất định sẽ quyết liệt xuất binh tiến công phòng tuyến phía bắc nước Yến để tham dự vào việc chia lãnh thổ."

"Cho nên chiêu này của đại đô đốc cực kì cao minh, cũng là biện pháp ổn thỏa nhất, tầng lớp trên của nước Yên cũng sẽ không thèm để ý đến sự sống chết của Mông Sơn Minh đâu, chỉ lo cái mạng của mình thôi, tất sẽ liều mạng thúc giục, quân ta dù hao tổn cũng có thể tiêu diệt được! Bởi vậy chẳng những có thể thắng mà còn dưới tình huống thắng một cách chắc chắn mà không tổn thất nhiều, vậy sao cần phải dây dưa với Mông Sơn Minh đặt mình vào hoàn cảnh nguy hiểm, kể cả chúng ta sợ ông ta thì làm sao?"

"Ha ha!" La Chiếu cười hả hê, giơ tay vỗ vỗ vai Văn Du: "Người hiểu ta chỉ có Văn Du đây!"

Văn Du cười, khom lưng chắp tay, khiêm tốn một phen.

Ba vị trưởng lão bừng tỉnh hiểu ra, nếu nói như thế thắng lợi là không thể nghi ngờ gì nữa, lập tức từng người đều lộ ra sự kinh ngạc vui mừng.

Tô Nguyên Bạch vỗ tay tán thành nói: "Đại đô đốc thật sự là kỳ tài bày mưu tính kế! Trận chiến này, một khi đại đô đốc đánh bại Mông Sơn Minh, chắc chắn danh tiếng của đại đô đốc sẽ trở thành bất hủ!"

La Chiếu cười haha, sau khi khoát tay, lại thở dài: "Ta có vài phần muốn quyết đấu trực diện với Mông Sơn Minh một trận, nếu như theo kế mà thắng ông ta, ta cảm thấy có phần thắng không vẻ vang gì cả."

"Haiz!" Thường Phi khinh thường nói: "Trên chiến trường không từ thủ đoạn, không nên để ý quá nhiều như vậy, chẳng lẽ chưa nghe chuyện binh bất yếm trá sao, thắng chính là thắng, trên chiến trường nào có cái gì thắng mà không vẻ vang. Chúng ta may mắn theo quân ta, tận mắt chứng kiến danh tiếng của đại đô đốc trở thành bất hủ, quả thật là chuyện may mắn của đời này!"

La Chiếu chắp tay: "Kế tiếp còn phải trông cậy vào sự phối hợp đắc lực của các vị."
Ba vị trưởng lão cũng cùng chắp tay đáp lễ, đồng thời nói: "Nhất định sẽ hết sức phối hợp, tất sẽ không gây ra sai lầm cho chiến sự của đại đô đốc!"
La Chiếu cảm ơn, rồi quay đầu nhìn về phương xa: "Không biết sau khi Mông Sơn Minh nhận được lễ vật của ta, có thể bị kích thích phát ra máu nóng, quyết một trận tử chiến với ta không?"
...
Ở bên ngoài trướng chủ soái của quân Trường châu, rốt cuộc người cũng đến đông đủ, Từ Cảnh Nguyệt, An Hiển Triệu, Tô Khải Đồng, Sử Tân Mậu cùng nhau đi vào.
Trước người chưa tới đủ, Mông Sơn Minh ở trong trướng không thấy, người tới trước đành phải thành thành thật thật đứng ở bên ngoài trướng chờ.
Bốn người đi vào, nhìn Mông Sơn Minh đang ngồi thẳng lưng trên xe lăn, trong lòng ai cũng đều trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đồng thời chắp tay hành lễ: "Tham kiến đại soái!"
Mông Sơn Minh: "Đều là chư hầu một phương, không cần phải khách khí với một ông lão tàn phế như ta đâu. Trước đó ta còn nói Trương Hổ, thật sự là già rồi, trí nhớ kém, cuộc chiến này của các vị, ta xem không hiểu, cho nên cố ý mời chư vị đến để thính giáo một ít, có hơi mạo phạm và lỗ mãng, mong rằng chư vị thứ tội."
Trong đó gồm có cả Trương Hổ, năm vị chư hầu ai cũng đều xấu hổ, lặng lẽ trao đổi ánh mắt.
Vẻ mặt các trưởng lão của tam đại phái ở một bên thì không dễ chịu, thật sự là quá rõ ràng có thể nhìn ra năm vị chư hầu ở trước mặt Mông Sơn Minh đều thành thật, thở mạnh cũng không dám, vẻ bề ngoài còn trung thực hơn bọn họ, khiến cho trong lòng những người ở đây không thoải mái.
Từ Cảnh Nguyệt cười gượng một tiếng, thử nói : "Đại soái nói như vậy, năm người chúng ta thật sự cảm thấy xấu hổ vô cùng."
Mông Sơn Minh ngồi kia không nhúc nhích tí nào, chỉ có miệng nói: " Ở Bắc châu, Thiệu Đăng Vân trấn thủ trong địa đề phòng nước Hàn không

thoát thân được, ở Bột châu có Trần Cửu, Kỳ châu có quân của Ngô Khang An và quân của triều đình lẫn lộn cũng khó có thể thoát thân.”

Chương 986: Mông Sơn Minh Còn Có Thể Cưỡi Ngựa Không? (1)

Chương 986: Mông Sơn Minh Còn Có Thể Cưỡi Ngựa Không? (1)
“Thương châu có Ngô Công Sơn đại khái là chết trên tay của em trai, hiện tại các vị chắc hẳn là nhìn ra năm đó vì sao ta muốn áp chế Ngô Công Lĩnh, đúng là năm đó ta đã nhân từ nương tay."
An Hiển Triệu nói nhỏ: "Cái này không thể trách đại soái, là do vương gia năm đó nể mặt mũi Ngô Công Sơn mới ngăn cản đại soái."
Mông Sơn Minh không quan tâm đến lời này của hắn ta: "Thủ hạ của ta năm đó có mười tám đại tướng, cũng chỉ có tám người còn sống. Thiệu Đăng Vân, Trần Cửu, Ngô Khang An là người này có việc bận rồi, sau đó là ta cũng không dám gọi các ngươi đến, bây giờ dù sao ai cũng là chư hầu một phương, cũng đều đã đủ lông đủ cánh, một mình một châu hô phong hoán vũ đã quen, đâu còn thèm để vào mắt lão già tàn phế là ta đây. Hết lần này tới lần khác, vương gia bổ nhiệm ta làm đông chinh đại tướng quân, trong lòng ta thật sự là không chắc chắn, để cho lão già tàn phê như ta chỉ huy mấy người chư hầu các ngươi, ta nào dám, cho nên trước tiên ta gọi các ngươi đến đây thử xem, chính là muốn hỏi mấy người một câu, ta có thích hợp làm đông chinh đại tướng quân không?"
Nếu đổi thành người khác nói như vậy, năm người chắc chắn cho rằng là không thích hợp.
Nói câu không xuôi tai thì bây giờ ở Đại Yến , người có tư cách để chỉ huy mấy người bọn họ có thể đếm được trên đầu ngón tay cũng không có, Đại Tư Mã - Thương Vĩnh Trung, bọn họ cũng chẳng thèm để vào mắt, từ mọi phương diện mà nói ngay lúc này người có đủ tư cách chỉ huy bọn họ chỉ có một người duy nhất, chính là người trước mắt đang ngồi trên xe lăn này.

Cho dù là tư cách và sự từng trải hay là cái gì, năm vị này đều là một tay Mông Sơn Minh dẫn dắt, ví dụ thứ sử Trường châu - Trương Hổ, vốn là một người coi ngựa không có danh tiếng gì, được Mông Sơn Minh nhìn trúng, sau đó một tay đề bạt, cất nhắc lên, năm người kia có được như ngày hôm nay, ai mà không từng nhận ân trọng của Mông Sơn Minh?
Năm người đi tòng quân đã từng thuộc hạ của Mông Minh Sơn, bồi dưỡng ra từng bước đến khi trưởng thành, người nào không biết bọn họ chính lính của Mông Sơn Minh? Trước mặt ai cũng đều có thể tự cao tự đại, duy chỉ có trước mặt Mông Sơn Minh ngay cả tư cách đó cũng không có đâu.
Đây cũng chính là giải thích tại sao Cung Lâm Sách sẽ đi tìm Mông Sơn Minh trước, hi vọng Mông Sơn Minh có thể đứng ra chỉ huy chiến sự.
Mông Sơn Minh liên tục than phiền, năm người nghe cảm thấy không được tự nhiên, cảm giác như bị tát hai cái vào hai bên mặt, nhưng lại không cái là trực tiếp bạt tai, nhưng cảm giác so với khi bị tát thật còn khso chịu hơn.
Có thích hợp làm Đông Chinh đại tướng quân không? Năm người có đủ tư cách để nói Mông Sơn Minh không có tư cách chỉ huy bọn họ sao? Cũng chỉ có thể lấy cớ nói thân thể người không tiện thôi.
Năm người lặng lẽ nhìn và trao đổi ánh mắt với nhau.
Cuối cùng, Tô Khải Đồng dở khóc dở cười nói: "Đại soái, người nói lời này quá đáng sợ rồi, nếu người đã là Đông Chinh đại tướng quân, chúng ta nghe lệnh là được."
"Mạt tướng nghe lệnh."
"Đại soái, đừng nói nữa, mạt tướng nghe lệnh."
Năm người liên tiếp lên tiếng nhận lời, sợ Mông Sơn Minh than phiền tiếp.
Mông Sơn Minh nói tiếp: "Đây chính là các ngươi nói muốn nghe lệnh, cũng không phải là do ta ép buộc các ngươi."
"Không, không có."
"Tuyệt không có cái gì gọi là ép buộc cả."
"Đúng vậy, đại soái, chúng ta cam tâm tình nguyện."
Năm người ai cũng lúng túng khó xử, dở khóc dở cười nói ra lời cam đoan.

Đương nhiên, có thể thoải mái nói ra lời cam đoan cũng là có nguyên nhân của nó.
Nói chuyện nguyên nhân ra cũng không phải là do năm người bất kính với Mông Sơn Minh.
Trên thực tế là vô cùng tôn kính là đằng khác, nhưng thế cục xưa đâu bằng nay, có một việc đã không thể làm theo cảm tính, cứ coi như bọn họ không cân nhắc vì mình cũng phải cân nhắc cho một nhóm thuộc hạ, huynh đệ thề sống chết cũng đi theo kia chứ.
Không suy nghĩ cho các huynh đệ phía dưới, thì các huynh đệ làm sao đi theo đây?
Mà nguyên nhân hiện tại có thể thẳng thắn nói ra lời cam đoan cũng rất đơn giản, đầu tiên chính là Mông Sơn Minh có đầy đủ tư cách và sự từng trải để chỉ huy bọn họ, tiếp theo là thế cục trước mắt tam đại phái khẳng định là đồng ý, không cần phải lo lắng cái gì. Cuối cùng chính là bọn họ lòng tin với Mông Sơn Minh.
Nếu biết rõ sẽ thất bại, tất nhiên bọn họ sẽ tính đường lui, bây giờ Mông Sơn Minh tới, lại khiến bọn họ cảm thấy có thêm hy vọng, suy nghĩ không đúng trong lòng bọn họ vừa dâng lên lại bị Mông Sơn Minh ép xuống, cũng coi như là có một câu trả lời thích đáng cho huynh đệ phía dưới.
Trái lại, nếu nói là Thương Vĩnh Trung đến chỉ huy bọn họ tác chiến, cứ coi như năm người bọn họ đồng ý, tướng lĩnh phía dưới cũng sẽ kêu gào không đồng ý, biết rõ là đi chịu chết mà vẫn còn muốn làm, ai có thể tùy tiện đồng ý chứ? Nhưng là Mông Sơn Minh đến thì không giống như vậy, khi nhắc đến cái tên này, đó chính là khối chiêu bài, huynh đệ phía dưới cũng không nói gì được.
Ở một mức độ nào đó mà nói, đây chính là uy vọng trong quân của Mông Sơn Minh, làm cho người ta tin phục!
Sau lưng Cung châu là trưởng lão Tử Kim động - Nhạc Uyên, Đồ Châu là trưởng lão Linh Kiếm sơn - Sư Nguyên Long, Phục châu là trưởng lão Linh Kiếm sơn - Tổ An Đức, Hạo châu là trưởng lão Tiêu Dao cung - Thẩm Ngộ Hồng, Trường châu là trưởng lão Tiêu Dao cung - Nông Phong Đình, đều ở một bên im lặng không lên tiếng nhìn một màn trước mắt này.

Thấy cảnh này, mới có thể khắc sâu cảm nhận được tại sao phía trên lại muốn mời Mông Sơn Minh rời núi, bọn kiêu binh hãn tướng này thực chất bên trong chẳng thèm để vào mắt những trưởng lão như bọn họ, thật đúng là chỉ có lão già ngồi trên xe lăn này mới có thể trấn áp được.
Đợi đến khi năm người bày tỏ xong thái độ của mình, Mông Sơn Minh khẽ vuốt cằm: "Trong quân không nói đùa, nếu xuất hiện chuyện lật lọng kháng lệnh, đừng trách ta không niệm tình xưa, quân pháp của ta các người đều biết rõ rồi đó!"
Năm người đứng thành một hàng, đều chắp tay, nói: "Cân tuẩn quân lệnh của đại soái!"
Sau khi tất cả đồng thanh nói ra, chính bản thân năm người cũng cảm thấy có phần hoảng hốt, dường như lại quay lại về năm ấy.
Mông Sơn Minh hơi nghiêng đầu nhìn năm vị trưởng lão của tam đại phái, hỏi: "Tam đại phái có thể đồng ý cùng ta giám quân chấp pháp không?"
Ngụ ý là để người tam đại phái giúp ông chấp pháp, một khi năm người kháng lệnh, ông hạ lệnh một tiếng, người tam đại phái sẽ giúp ông xử năm vị chư hầu theo pháp luật!
Không phải ông không tin năm người thuộc hạ cũ của mình, trên chiến trường không phải trò đùa, một khi có chuyện khác thường, hậu quả khó mà lường trước được, lúc này ông nhất định phải mượn tay tam đại phải để làm việc.
Năm người nghe được câu này trong lòng ầm thầm run lên, bọn họ đều hiểu Mông Sơn Minh, có thể nó không cảm thấy kinh ngạc, lên chiến trường thì Mông Sơn Minh chính là lạnh lùng vô tình!
Năm vị trưởng lão nhìn nhau, đến mức độ này, đã không còn chỗ cho sự bí mật nữa rồi, nếu không thì cũng sẽ không đồng ý để người khác đến chỉ huy thế lực của bọn họ.
Năm trưởng lão cũng chắp tay hơi biểu hiện ra chút kính ý, bày tỏ rằng sẽ tuân mệnh, mặc dù còn có vẻ hơi không quá cam tâm tình nguyện.
Khúc dạo đầu đã được như ý, giọng điệu Mông Sơn Minh thay đổi: "Quân lệnh như núi không thể làm trái, đại quân ra trận tuân thủ nghiêm ngặt kỷ luật quân đội, nhất thiết phải duy trì quân lệnh lập tức chấp hành, năm tướng nghe lệnh!"

"Có!" Năm vị chư hầu đều chắp tay.
Mông Sơn Minh: "Lệnh Từ Cảnh Nguyệt xuất lĩnh quân của Cung châu, An Hiển Triệu xuất lĩnh quân của Đồ châu, Tô Khải Đồng xuất lĩnh quân Hao châu, Sử Tân Mậu xuất lĩnh quân Phục châu, Trương Hổ xuất lĩnh quân Trường châu làm giám quân năm lộ đại quân."
Lại muốn giám quân năm lộ đại quân sao? Đừng nói năm vị trưởng lão, ngay cả đám người Trương Hổ cũng giật mình, sao lại có nhiều quân chấp pháp vậy?

Chương 987: Mông Sơn Minh Còn Có Thể Cưỡi Ngựa Không? (2)

Chương 987: Mông Sơn Minh Còn Có Thể Cưỡi Ngựa Không? (2)
"Hửm?" Mông Sơn Minh lạnh lẽo hửm một tiếng chất vấn.
Đám người Trương Hổ nhìn xung quanh hi vọng từ trên mặt nhau có thể tìm kiếm được đáp án lập tức lấy lại tinh thần, đồng loạt chắp tay: "Tuân mệnh!"
Mông Sơn Minh tiếp tục nói :"Năm tướng lập tức về các bộ, liên hệ các châu lân cận tập kết quân đội cùng quân Tống giao chiến, nhanh chóng báo cáo cho ta biết tình huống tập kết quân của các châu, đi đi!"
"Tuân mệnh!" Năm người một lần nữa lĩnh mệnh.
Cứ như vậy xong rồi? Xác nhận không có chuyện gì khác, mấy người lần lượt cáo từ Mông Sơn Minh.
Trương Hổ vừa dẫn bốn người ra khỏi doanh trướng, đột nhiên một tiểu tướng bên ngoài bẩm báo: "Đại nhân, phía trước truyền đến tin tức nói rằng đại đô đốc quân Tông đưa tới một lễ vật tặng cho Mông soái."
Mấy người nhìn nhau, La Chiếu lại tặng lễ vật cho Mông soái, đây là chuyện gì vậy?
Trương Hổ hỏi: "Có biết là lễ vật gì không?"
Tiểu tướng trả lời: "Một con chiến mã và một phong thư."
Chiến mã và thư? Trương Hổ nhíu mày, phất tay ra hiệu mang tới đây.
Những người còn lại cũng quan tâm chuyện này, nhóm An Hiển Triệu bao gồm cả mấy vị trưởng lão của tam đại phái cũng muốn xem là có chuyện gì, lập tức tạm thời ở lại.
Việc này đương nhiên sẽ không che giấu Mông Sơn Minh, Trương Hổ vào trong trướng bẩm báo một tiếng, sau khi nghe tin Mông Sơn Minh

cũng cảm thấy có phần kì quái, hơi nghi ngờ có phải là hình thức La Chiêu khuyên đầu hàng không.
Sau một lúc, đằng trước cấp tốc mang lễ vật của đại đô đốc quân Tống lên, La Đại An đẩy Mông Sơn Minh ra khỏi doanh trướng nhìn.
Ngựa thì đích thực là một con ngựa tốt, ngựa tốt cao lớn, toàn thân trắng như tuyết, nhìn cũng biết là một con ngựa tốt số một, ở trên cỏ xanh mạnh mẽ hí lên một tiếng.
Chỉ là trên thân ngựa có một áo khoác vải trắng thấy thế nào cũng có chút dở dở ương ương, có phần giống như quấn vải liệm.
Mông Sơn Minh huyến luyện Anh Dương Võ Liệt vệ tất nhiên biết tầm quan trọng của chiến mã đối với kỵ binh, nhìn thấy con ngựa này, trong mắt cũng khó nhịn mà có chút yêu thích.
Thư đến tay Mông Sơn Minh, mở ra xem, nhìn qua kí tên, mới biết là do La Chiếu tự tay viết.
Về phần nội dung trong thư, lại khiến Mông Sơn Minh nhướn mày, không khỏi trước mặt mọi nguowifw hù lạnh một tiếng.
Nhìn thấy phản ứng của ông, người bên cạnh đều muốn biết nội dung trong đó là gì, Trương Hổ thử hỏi: "Đại soái, trong thư viết gì vậy?"
Mông Sơn Minh cũng không giấu diếm, thuận tay đưa ông ta nhìn.
Trương Hổ nhận bức thư rồi nhìn nội dung, lập tức vẻ mặt trở nên dữ tợn, nghiêm nghị quát: "Tên tiểu tử La Chiếu quá ngông cuồng rồi!"
Nội dung như thế nào? Đám người Tô Khải Đồng cấp tốc tiến lên giật thư tụ lại cùng một chỗ xem, chỉ thấy trong thư chỉ có một câu ngắn ngủi: Mông Sơn Minh còn có thể cưỡi ngựa không?
Kí tên là La Chiếu đáp lễ ở bên trên.
Thư này kết hợp với chiến mã La Chiêu đưa tới, không khó để lý giải ý đồ trong đó, đây là muốn châm chọc Mông Sơn Minh tàn phế, cho dù có đưa lừa khỏe, ngựa tốt tới cho ngươi, ngươi cũng không thể cưỡi được.
Dường như là đang giễu cợt Mông Sơn Minh già rồi, chân cũng đã tàn phế, còn chạy tới chiến trường làm gì.
Lại nhìn trên thân con chiến mã kia cố ý khoác áo vải trắng, ý đồ trong đó tất nhiên nhìn qua cũng hiểu ngay, không phải là tặng lễ gì cả, mà là khoác hiếu đến, là đến đưa ma Mông Sơn Minh.

Càng như châm biếm, nhục nhã Mông Sơn Minh, nhóm người Tô Khải Đồng ai cũng đều tức giận đến mức bốc khói trên đầu, đứng đó giận dữ mắng mỏ, chửi La Chiếu thật sự quá ngông cuồng.
"Mang đao đến đây!" Trương Hổ lại là người muốn lấy đao chém ngựa, dắt chiến mã đến chỗ để đao, đằng đằng sát khí.
Chiến mã kia dường như có linh tính, cảm nhận được ác ý của Trương Hổ, bắt đầu di chuyển không yên, chiến mã tình tình nóng nảy, lại bị quân sĩ gắt gao níu chặt dây cương.
Ngay lúc Trương Hổ chuẩn bị vung đao chém ngựa, Mông Sơn Minh quát: "Dừng tay!"
La Đại An đẩy ông tới chỗ con ngựa trắng kia.
Trương Hổ quay đầu, giơ đao chỉ con ngựa trắng, cố sức nói: "Đại soái, tên La Chiếu ngông cuồng, lễ này không thể giữ lại."
"Tại sao không thể giữ lại? Lừa khỏe, ngựa tốt vốn không có tội gì."
Mông Sơn Minh ra hiệu cho người bên cạnh tháo áo trên thân con ngựa xuống, giơ tay vỗ vỗ thớ ngực tráng kiện của tuấn mã, lại quan sát con ngựa tốt này, yêu thích cảm thán nói: "Ngựa tốt! Lễ này ta nhận. Thay ta viết phong thư cho La Chiếu, viết rằng lễ vật của gã, ta rất thích, nếu như có cơ hội gặp mặt, ta tất sẽ có lễ tặng lại!"
Sử Tân Mậu cũng đi tới khuyên nhủ: "Đại soái, tặng ngựa này không có ý may mắn, giữ ở bên người thật sự không ổn, không nên giữ lại!"
Đột nhiên Mông Sơn Minh quay đầu, quát lớn: "Ai cần ngươi lắm miệng? Quân lệnh đã hạ, các ngươi còn không đi, còn ở đây làm cái gì, chắc là muốn lấy thân mình thử quân pháp hả?"
Đám người Sử Tân Mậu không dám nói gì, ai cũng có vẻ mặt ảo não rời đi...
Với việc Mông Sơn Minh đích thân tới tiền tuyến, trạng thái chiến trường trong nháy mắt phát sinh biến hóa lớn, quân Tống đột nhiên thay đổi sách lược và phương pháp tác chiến, không dây dưa với quân Yến nữa, thừa dịp quân đang có thế chẻ tre tấn công mạnh về phía tay, chỉ cần người hơi biết về chiến sự cũng có thể nhìn ra, đây là quân Tống muốn thẳng đến kinh thành nước Yến rồi.
Yến Kinh, trên triều đình lập tức đều sợ hãi.

Không ai ngờ nổi Mông Sơn Minh ra mặt, còn chưa làm gì, đã khiến cho chiến sự thay đổi cực kỳ kịch liệt.
Đám người trên triều đình còn không biết chiến cuộc thay đổi là vì có Mông Sơn Minh. Nếu biết ông ta có lực ảnh hưởng lớn đến vậy, lại khiến cho quân Tông quay mũi giáo tới bọn họ đang ở Kinh sư, sợ là sẽ phải hối hận vì đã để Mông Sơn Minh xuất chinh.
Trong ý thức của họ, là phải đánh hết bên dưới rồi mới có thể uy hiếp tới mình.
Đột nhiên nguy cơ ập tới, trung tâm quân cơ Yên Kinh liên tiếp truyền chỉ hạ lệnh thúc giục đại quân chặn đường quân Tống!
Lúc này, các quyền quý ở Kinh thành đương nhiên sẽ coi việc tự bảo vệ mình là ưu tiên đầu tiên cần giải quyết, làm sao mà quan tâm bên dưới phải đánh thế nào, nếu ngay cả triều đình trụ cột còn không gánh nổi, thì quản cái gì nữa?
Để không ảnh hưởng đến tiết tấu của Mông Sơn Minh, Thương Triều Tông đứng vững trước áp lực chỉnh quân ở lại tích súc chờ ông ta.
Mông Sơn Minh đã biết tình hình chiến đấu, Thương Triêu Tông tin tưởng ông ta sẽ biết cần làm gì, cũng tin tưởng Mông Sơn Minh biết chuyện gì cần kíp hơn.
Hai người đã bàn bạc thoả đáng, Mông Sơn Minh đích thân lên tiền tuyến, việc đầu tiên cần giải quyết là nắm lấy đại quân nước Yên, không thể thiếu việc loại trừ quấy nhiễu của bên trên, nói trắng ra, ở một mức độ nào đó, có thể coi như cướp đoạt binh quyền với triều đình!
Thứ binh quyền này không phải chỉ một ý chỉ là có hiệu quả ngay, một ý chỉ ban xuống cho ngươi được, thì một ý chỉ khác ban xuống cũng lấy của ngươi được, cho nên, chỉ dựa vào ý chỉ bên trên ban xuống là không đủ, cần phải tự mình đi tranh. Cũng chẳng có cách nào khác, không thống lĩnh được binh quyền, hỗn loạn ầm ỹ, thế cục như vậy, không thể đánh nổi.
Không phải Thương Triêu Tông tham lam gì binh quyền này, mà là tình trạng Đại Yên đến nước này, nếu muốn giữ Đại Yên, y không thể không làm vậy. Chỉ có đấu tranh, và thắng Được, mới có thể tự quyết định cuộc chiến này phải đánh thế nào!

Nếu không phải vì nguyên nhân này, vì sao việc đầu tiên Mông Sơn Minh làm là gây dựng năm đạo quân chấp pháp? Đội chấp pháp quân khổng lồ như thế đều do bộ hạ cũ của ông ta tạo thành, đương nhiên sẽ dần dần hiển lộ thâm ý giấu giếm bên trong.
Trên mặt bàn, Thương Triêu Tông gắng chịu áp lực tranh cãi với triều đình.
Triều đình muốn đại quân chinh chiến khẩn cấp chặn đường quân Tống. Thương Triêu Tông lại lấy lý do quân mã chưa chỉnh đốn thoả đáng, đánh sẽ bại để kéo dài.
Triều đình muốn để chư hầu các châu Nam Châu, Cung Châu, Đồ Châu, Hạo Châu, Phục Châu và Trường Châu đưa người của mình còn đang ở nhà ra tham chiến. Thương Triêu Tông sống chết cũng không đồng ý.
Chương 988: Tranh đoạt binh quyền
Chương 988: Tranh đoạt binh quyền
Nguyên nhân rất đơn giản, đó là hang ổ của tướng sĩ của các chư hầu, một nhà già trẻ lớn bé của các tướng sĩ đều ở nhà, có số nhân mã đó giữ nhà, quân Tông mới không dám tuỳ tiện tiến công, vạn nhất có chuyện gì cũng có thể yểm hộ rút lui. Nếu điều động hết số nhân mã đó đi, ai sẽ bảo vệ gia đình các tướng sĩ? Trông cậy vào triều đình sao? Không trông Được! Tướng sĩ chư hầu vốn đã không một lòng với triều đình lại càng không yên tâm tác chiến. Cuộc chiến này còn đánh làm sao nữa? Nếu thực sự bức những người này quá, vì tự vệ, không biết khi nào họ sẽ câu thông với nước địch làm phản đâu.
Y cũng sẽ không dễ dàng điều nhân mã Nam Châu của mình. Y để giúp Đại Yên đề phòng nước Triệu. Một khi nước Triệu xuất binh, y không thể để cho đại quân nước Triệu tiến quân thần tốc, tối thiểu cũng có thể ngăn cản một chút, tranh thủ chút thời gian cho chiến sự bên khác .
Huống chi, chiến sự lúc này không phải chỉ cần tăng thêm nhân mã là có thể giải quyết. Nếu nhân mã trên tiền tuyến không đánh thắng được thì có điều thêm nhiều người hơn nữa cũng vô dụng, chỉ có thể trở thành gánh nặng. Chỉ một mục lương thảo thôi đã có thể đè sập rồi.
Giảng đạo lý này với đám trên triều kia không hiểu, triều đình chỉ một hai thúc giục xuất binh bảo vệ đám quyền quý tụ tập ở Kinh sư!

Thương Triêu Tông kiên quyết chống lại, lấy lý do làm vậy sẽ bức chư hầu làm phản.
Một mặt khác, y cũng phải báo cho chư hầu năm đường kia biết chuyển, chỉ có y mới có thể chống chọi với áp lực triều đình, bảo vệ đường lui cuối cùng cho chư hầu năm châu kia.
Đồng thời, mười vạn thiết kỵ đã đóng ở nơi thuận tiện, một khi có nhân mã của chư hầu đạo nào gặp chuyện ngoài tiền tuyến, đại quân của y lập tức sẽ tới hang ổ của chư hầu ấy.
Đội ngũ vận lương Lam Như Đình tập trung ở Nam Châu cũng đã xuất phát, bảo đảm cung ứng lương thảo cho mười vạn thiết kỵ này.
Hiện giờ, rất khó kiếm được lương thảo từ nơi khác, Thương Triêu Tông chỉ có thể tìm cách nhín ra từ Nam Châu của mình.
Đến nước này, thực sự không thể làm gì khác nữa rồi, Mông Sơn Minh kéo lấy thân thể vừa già vừa tàn tật, gần như một mình ra tiền tuyến, trên tay không có một binh một tốt đi thống ngự đám kiêu binh hãn tướng kia. Có một số việc, nếu chỉ dựa vào một mình Mông Sơn Minh sẽ dễ dàng xảy ra biến cố, cho nên Thương Triêu Tông muốn giúp một tay, ân uy cùng thi. Y muốn ổn định quân tâm của chư hầu năm đạo, một mực khống chế thế lực này.
Để cứu vãn Đại Yên đã tràn ngập nguy hiểm, Thương Triêu Tông chẳng quan tâm tới bêu danh hay không bêu danh, thực sự trong ứng ngoài hợp với Mông Sơn Minh chống đỡ nước Đại Yên sắp sụp đổ này. Thương Triêu Tông chống đỡ bên trong, Mông Sơn Minh chinh chiến bên ngoài. Trải qua chuyện như vậy, bản thân Thương Triêu Tông đã nhanh chóng trưởng thành.
Còn cả Lam Như Đình ở Nam Châu đang dốc hết tâm huyết xoay sở nghĩ hết biện pháp góp nhặt vật tư đề phòng khả năng bất trắc.
Ngưu Hữu Đạo vẫn đang nấp đằng sau lặng lẽ quan sát. Chuyện bên ngoài, hắn buông tay cho bọn Thương Triêu Tông làm, có một số việc, hắn nhúng tay chưa chắc đã có thể làm tốt, chỉ có thể nghiêm mật chú ý bốn phía, chờ tới lúc cần mình ra tay, sẽ tận lực đảm bảo an toàn cho bọn Thương Triêu Tông.
Đúng như Hoàng Liệt nói, Ngưu Hữu Đạo âm trầm trốn sau màn như một con rắn độc lúc nào cũng có thể lao ra cắn người.

…
“Sợ là kế hoạch ám sát Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh sẽ thất bại!”
Trong hoàng cung nước Tấn, Thái Thúc Hùng chiêu Thiệu Bình Ba đến bàn bạc. Vừa gặp mặt đã thông báo một tin không coi là tốt.
Thiệu Bình Ba đứng trước bàn thi lễ, ngẩng đầu, hơi khó hiểu hỏi: “Bệ hạ nói vậy là có ý gì?”
“Mông Sơn Minh hạ lệnh điều toàn bộ tu sĩ nước Tấn đi, có việc phải làm. Ngươi đoán xem có việc gì cần làm?”
Tin tức nhận được có hạn, làm sao đoán được, Thiệu Bình Ba chắp tay thỉnh giáo: “Vi thần ngu dốt, xin Bệ hạ chỉ giáo!”
Thái Thúc Hùng lắc đầu cười nhạo: “Mông Sơn Minh lại để cho tu sĩ nước Tấn của Cô Vương nghĩ cách ám sát Đại đô đốc La Chiếu của nước Tống. Nói đùa à? La Chiêu được thiên quân vạn mã bảo vệ, người bên ngoài còn không thể đến gần, huống chi bên cạnh y còn có rất đông tu sĩ cao thủ của nước Tống, làm sao ám sát được?”
Thiệu Bình Ba nhíu mày, ánh mắt hơi chuyển, chợt phn ra mấy chữ: “Ngưu Hữu Đạo ra tay!”
“A, sao ngươi biết?”
Thiệu Bình Ba cân nhắc xem nên trả lời thế nào, đây là trực giác với đối thủ cũ. Mông Sơn Minh đột nhiên đưa ra chiêu này, y lập tức ý thức được là có Ngưu Hữu Đạo ở sau lưng giở trò quỷ. Ngưu Hữu Đạo đề phòng tu sĩ nước Tấn, y cũng không thấy lạ.
Y hiểu rõ, Ngưu Hữu Đạo đang phòng mình!
…
Chư hầu năm đạo biết rõ tình huống nhân mã xung quanh rồi, Mông Sơn Minh liền hạ một đạo quân lệnh khiến cho mọi ngươi trong triều đình nước Yến đều chấn kinh biến sắc!
Ông ta lệnh cho nhân mã của các chư hầu làm chấp pháp quân, đồng thời, tập kết tất cả trọng binh các châu trong Yến đình, phân phối lại từ đầu, chia làm năm bộ phận, lệnh cho chư hầu năm đạo phải theo dõi sát sao một trong năm bộ phận đó. Nếu năm bộ nhân mã đó dám kháng lệnh, nhân mã chư hầu lập tức diệt!

Quả thực là không cho nhân mã phe triều đình đường sống mà. Triều đình, trước mặt thì bị buộc phải liều mạng với quân Tống, sau lưng còn có nhân mã chư hầu nhìn chằm chằm muốn hạ độc thủ.
Còn quá đáng hơn, Mông Sơn Minh lệnh cho nhân mã truy kích quân Tống rút lui toàn bộ, lệnh cho nhân mã chư hầu đốc xúc triệt để việc rút lui, kẻ trái lệnh giết!
Không bao vây chặn đánh quân Tống khác nào bỏ mặc cho quân Tống đánh thẳng đến Kinh sư nước Yến, thử hỏi các vị trong triều đình nước Yến từ trên xuống dưới làm sao không chấn kinh? Đây là cố ý muốn hại chết hết quan viên trong triều từ trên xuống dưới sao?
Thương Triêu Tông lại hạ lệnh cho triều đình phải giữ lại quân đội ở tại các châu phủ, nói rằng, đến lúc bọn họ phải tận trung với triều đình, sẽ để họ tập kết đi chặn đường quân Tống.
Người của triều đình ở các châu phủ lập tức ân cần hỏi han tổ tông các đời nhà y, tương đương với mắng luôn cả Thương Kiến Hùng. Ngay cả đại quân các lộ còn không đỡ nổi quân Tống, lại bảo chúng ta đi? Nói đùa cái gì thế?
“Bệ hạ, Thương Triêu Tông đang giấu tâm làm loạn. Mười vạn thiết kỵ của y ở đó, căn bản không có ý định tham chiến, bây giờ lại để cho đại quân các lệ dừng bao vây chặn đánh quân Tống, thậm chí còn rút lui về. Y cố ý chôn vùi Kinh sư đó!”
Trong thư phòng, Thương Vĩnh Trung bi phẫn khiển trách Thương Kiến Hùng ngồi đối diện sau đống hồ sơ.
Sau khi giao lại đại quyền chinh chiến cho Thương Triều Tông, lão ta lập tức quay về Kinh thành, hiện đang nơm nớp lo sợ, nghĩ muốn phủi sạch tội trên người cũng khó. Xảy ra chuyện lớn như vậy, muốn yên ổn không bị ai cắn là điều không thể. Dù sao vẫn còn có người muốn ngồi lên cái ghế Đại Tư Mã này của lão.
Đương nhiên lúc này lão ta muốn giẫm chết Thương Triêu Tông, để chứng minh chuyện trước đó Ngô Công Lĩnh đào thoát là do Thương Triêu Tông cố ý dung túng, sau đó, lão chạy tới tiếp nhận cũng là bị Thương Triêu Tông hại. Không thừa cơ hội này đổ vấy trách nhiệm cho Thương Triêu Tông còn có lúc nào nữa?

Sắc mặt Thương Kiến Hùng rất khó coi. Chính lão hạ chỉ bắt Thương Triêu Tông lại, cũng chính là lão hạ chỉ rửa sạch tội danh cho Thương Triêu Tông, lại dùng lần nữa. Chẳng lẽ lại lần nữa hạ chỉ miễn chức Đại đô đốc chinh phạt của y sao? Lật lọng như thế, ý chỉ triều đình thành cái gì?

Sắc mặt của Đồng Mạch đứng gần đó cũng không khá hơn Cao Kiến Thành. Hai người họ đều hiểu rõ, một khi quân Tống công hãm Kinh thành, dù bên này có thể thoát đi cũng chỉ có một bộ phận đi thoát được, đại bộ phận quan viên và gia quyến trong triều sẽ khó mà may mắn thoát khỏi đại nạn.

Bỏ lại những người này chẳng những mất hết uy tín, mà họ đều là người nắm giữ quyền vị của họ, bỏ họ lại, tương đương với ném đi bảy tám phần khống chế quyền thế Đại Yên.

Chương 988: Tranh đoạt binh quyền

Chương 988: Tranh đoạt binh quyền
Nguyên nhân rất đơn giản, đó là hang ổ của tướng sĩ của các chư hầu, một nhà già trẻ lớn bé của các tướng sĩ đều ở nhà, có số nhân mã đó giữ nhà, quân Tông mới không dám tuỳ tiện tiến công, vạn nhất có chuyện gì cũng có thể yểm hộ rút lui. Nếu điều động hết số nhân mã đó đi, ai sẽ bảo vệ gia đình các tướng sĩ? Trông cậy vào triều đình sao? Không trông Được! Tướng sĩ chư hầu vốn đã không một lòng với triều đình lại càng không yên tâm tác chiến. Cuộc chiến này còn đánh làm sao nữa? Nếu thực sự bức những người này quá, vì tự vệ, không biết khi nào họ sẽ câu thông với nước địch làm phản đâu.
Y cũng sẽ không dễ dàng điều nhân mã Nam Châu của mình. Y để giúp Đại Yên đề phòng nước Triệu. Một khi nước Triệu xuất binh, y không thể để cho đại quân nước Triệu tiến quân thần tốc, tối thiểu cũng có thể ngăn cản một chút, tranh thủ chút thời gian cho chiến sự bên khác .
Huống chi, chiến sự lúc này không phải chỉ cần tăng thêm nhân mã là có thể giải quyết. Nếu nhân mã trên tiền tuyến không đánh thắng được thì có điều thêm nhiều người hơn nữa cũng vô dụng, chỉ có thể trở thành gánh nặng. Chỉ một mục lương thảo thôi đã có thể đè sập rồi.
Giảng đạo lý này với đám trên triều kia không hiểu, triều đình chỉ một hai thúc giục xuất binh bảo vệ đám quyền quý tụ tập ở Kinh sư!
Thương Triêu Tông kiên quyết chống lại, lấy lý do làm vậy sẽ bức chư hầu làm phản.
Một mặt khác, y cũng phải báo cho chư hầu năm đường kia biết chuyển, chỉ có y mới có thể chống chọi với áp lực triều đình, bảo vệ đường lui cuối cùng cho chư hầu năm châu kia.
Đồng thời, mười vạn thiết kỵ đã đóng ở nơi thuận tiện, một khi có nhân mã của chư hầu đạo nào gặp chuyện ngoài tiền tuyến, đại quân của y lập

tức sẽ tới hang ổ của chư hầu ấy.
Đội ngũ vận lương Lam Như Đình tập trung ở Nam Châu cũng đã xuất phát, bảo đảm cung ứng lương thảo cho mười vạn thiết kỵ này.
Hiện giờ, rất khó kiếm được lương thảo từ nơi khác, Thương Triêu Tông chỉ có thể tìm cách nhín ra từ Nam Châu của mình.
Đến nước này, thực sự không thể làm gì khác nữa rồi, Mông Sơn Minh kéo lấy thân thể vừa già vừa tàn tật, gần như một mình ra tiền tuyến, trên tay không có một binh một tốt đi thống ngự đám kiêu binh hãn tướng kia. Có một số việc, nếu chỉ dựa vào một mình Mông Sơn Minh sẽ dễ dàng xảy ra biến cố, cho nên Thương Triêu Tông muốn giúp một tay, ân uy cùng thi. Y muốn ổn định quân tâm của chư hầu năm đạo, một mực khống chế thế lực này.
Để cứu vãn Đại Yên đã tràn ngập nguy hiểm, Thương Triêu Tông chẳng quan tâm tới bêu danh hay không bêu danh, thực sự trong ứng ngoài hợp với Mông Sơn Minh chống đỡ nước Đại Yên sắp sụp đổ này. Thương Triêu Tông chống đỡ bên trong, Mông Sơn Minh chinh chiến bên ngoài. Trải qua chuyện như vậy, bản thân Thương Triêu Tông đã nhanh chóng trưởng thành.
Còn cả Lam Như Đình ở Nam Châu đang dốc hết tâm huyết xoay sở nghĩ hết biện pháp góp nhặt vật tư đề phòng khả năng bất trắc.
Ngưu Hữu Đạo vẫn đang nấp đằng sau lặng lẽ quan sát. Chuyện bên ngoài, hắn buông tay cho bọn Thương Triêu Tông làm, có một số việc, hắn nhúng tay chưa chắc đã có thể làm tốt, chỉ có thể nghiêm mật chú ý bốn phía, chờ tới lúc cần mình ra tay, sẽ tận lực đảm bảo an toàn cho bọn Thương Triêu Tông.
Đúng như Hoàng Liệt nói, Ngưu Hữu Đạo âm trầm trốn sau màn như một con rắn độc lúc nào cũng có thể lao ra cắn người.
…
“Sợ là kế hoạch ám sát Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh sẽ thất bại!”
Trong hoàng cung nước Tấn, Thái Thúc Hùng chiêu Thiệu Bình Ba đến bàn bạc. Vừa gặp mặt đã thông báo một tin không coi là tốt.
Thiệu Bình Ba đứng trước bàn thi lễ, ngẩng đầu, hơi khó hiểu hỏi: “Bệ hạ nói vậy là có ý gì?”

“Mông Sơn Minh hạ lệnh điều toàn bộ tu sĩ nước Tấn đi, có việc phải làm. Ngươi đoán xem có việc gì cần làm?”
Tin tức nhận được có hạn, làm sao đoán được, Thiệu Bình Ba chắp tay thỉnh giáo: “Vi thần ngu dốt, xin Bệ hạ chỉ giáo!”
Thái Thúc Hùng lắc đầu cười nhạo: “Mông Sơn Minh lại để cho tu sĩ nước Tấn của Cô Vương nghĩ cách ám sát Đại đô đốc La Chiếu của nước Tống. Nói đùa à? La Chiêu được thiên quân vạn mã bảo vệ, người bên ngoài còn không thể đến gần, huống chi bên cạnh y còn có rất đông tu sĩ cao thủ của nước Tống, làm sao ám sát được?”
Thiệu Bình Ba nhíu mày, ánh mắt hơi chuyển, chợt phn ra mấy chữ: “Ngưu Hữu Đạo ra tay!”
“A, sao ngươi biết?”
Thiệu Bình Ba cân nhắc xem nên trả lời thế nào, đây là trực giác với đối thủ cũ. Mông Sơn Minh đột nhiên đưa ra chiêu này, y lập tức ý thức được là có Ngưu Hữu Đạo ở sau lưng giở trò quỷ. Ngưu Hữu Đạo đề phòng tu sĩ nước Tấn, y cũng không thấy lạ.
Y hiểu rõ, Ngưu Hữu Đạo đang phòng mình!
…
Chư hầu năm đạo biết rõ tình huống nhân mã xung quanh rồi, Mông Sơn Minh liền hạ một đạo quân lệnh khiến cho mọi ngươi trong triều đình nước Yến đều chấn kinh biến sắc!
Ông ta lệnh cho nhân mã của các chư hầu làm chấp pháp quân, đồng thời, tập kết tất cả trọng binh các châu trong Yến đình, phân phối lại từ đầu, chia làm năm bộ phận, lệnh cho chư hầu năm đạo phải theo dõi sát sao một trong năm bộ phận đó. Nếu năm bộ nhân mã đó dám kháng lệnh, nhân mã chư hầu lập tức diệt!
Quả thực là không cho nhân mã phe triều đình đường sống mà. Triều đình, trước mặt thì bị buộc phải liều mạng với quân Tống, sau lưng còn có nhân mã chư hầu nhìn chằm chằm muốn hạ độc thủ.
Còn quá đáng hơn, Mông Sơn Minh lệnh cho nhân mã truy kích quân Tống rút lui toàn bộ, lệnh cho nhân mã chư hầu đốc xúc triệt để việc rút lui, kẻ trái lệnh giết!
Không bao vây chặn đánh quân Tống khác nào bỏ mặc cho quân Tống đánh thẳng đến Kinh sư nước Yến, thử hỏi các vị trong triều đình nước

Yến từ trên xuống dưới làm sao không chấn kinh? Đây là cố ý muốn hại chết hết quan viên trong triều từ trên xuống dưới sao?
Thương Triêu Tông lại hạ lệnh cho triều đình phải giữ lại quân đội ở tại các châu phủ, nói rằng, đến lúc bọn họ phải tận trung với triều đình, sẽ để họ tập kết đi chặn đường quân Tống.
Người của triều đình ở các châu phủ lập tức ân cần hỏi han tổ tông các đời nhà y, tương đương với mắng luôn cả Thương Kiến Hùng. Ngay cả đại quân các lộ còn không đỡ nổi quân Tống, lại bảo chúng ta đi? Nói đùa cái gì thế?
“Bệ hạ, Thương Triêu Tông đang giấu tâm làm loạn. Mười vạn thiết kỵ của y ở đó, căn bản không có ý định tham chiến, bây giờ lại để cho đại quân các lệ dừng bao vây chặn đánh quân Tống, thậm chí còn rút lui về. Y cố ý chôn vùi Kinh sư đó!”
Trong thư phòng, Thương Vĩnh Trung bi phẫn khiển trách Thương Kiến Hùng ngồi đối diện sau đống hồ sơ.
Sau khi giao lại đại quyền chinh chiến cho Thương Triều Tông, lão ta lập tức quay về Kinh thành, hiện đang nơm nớp lo sợ, nghĩ muốn phủi sạch tội trên người cũng khó. Xảy ra chuyện lớn như vậy, muốn yên ổn không bị ai cắn là điều không thể. Dù sao vẫn còn có người muốn ngồi lên cái ghế Đại Tư Mã này của lão.
Đương nhiên lúc này lão ta muốn giẫm chết Thương Triêu Tông, để chứng minh chuyện trước đó Ngô Công Lĩnh đào thoát là do Thương Triêu Tông cố ý dung túng, sau đó, lão chạy tới tiếp nhận cũng là bị Thương Triêu Tông hại. Không thừa cơ hội này đổ vấy trách nhiệm cho Thương Triêu Tông còn có lúc nào nữa?
Sắc mặt Thương Kiến Hùng rất khó coi. Chính lão hạ chỉ bắt Thương Triêu Tông lại, cũng chính là lão hạ chỉ rửa sạch tội danh cho Thương Triêu Tông, lại dùng lần nữa. Chẳng lẽ lại lần nữa hạ chỉ miễn chức Đại đô đốc chinh phạt của y sao? Lật lọng như thế, ý chỉ triều đình thành cái gì?
Sắc mặt của Đồng Mạch đứng gần đó cũng không khá hơn Cao Kiến Thành. Hai người họ đều hiểu rõ, một khi quân Tống công hãm Kinh thành, dù bên này có thể thoát đi cũng chỉ có một bộ phận đi thoát được,

đại bộ phận quan viên và gia quyến trong triều sẽ khó mà may mắn thoát khỏi đại nạn.
Bỏ lại những người này chẳng những mất hết uy tín, mà họ đều là người nắm giữ quyền vị của họ, bỏ họ lại, tương đương với ném đi bảy tám phần khống chế quyền thế Đại Yên.

Chương 989: Ý ta đã quyết (1)

Chương 989: Ý ta đã quyết (1)
Dù có liều mạng kéo lấy một nhóm lớn chạy trốn, thì tốc độ sẽ cực kỳ chậm, viện quân không đến kịp chẳng lẽ trốn được truy sát của quân Tống sao?
Cho nên, với đám đại quan bọn họ, không thể mất Kinh sư được, suy cho cùng, vẫn là muốn các lộ nhân mã cản lại quân Tống!
Đồng Mạch trầm giọng nói: “Bệ hạ, Kinh sư không thể sơ sẩy được. Nếu không gánh nổi thủ đô nước Yến, làm sao giữ được Đại Yên?”
Thương Kiến Hùng hít một hơi thật sâu, mặt đen lại, nói: “Truyền chỉ, Thương Triêu Tông nghịch mệnh không từ, lệnh cho nhân mã các châu phủ không tiếc đại giới chặn đường quân Tống!”
Thương Vĩnh Trung buồn bã nói: “Bệ hạ, chậm rồi. Mông Sơn Minh đã khống chế nhân mã chư hầu năm đường làm chấp pháp quân, cưỡng ép bức bách nhân mã các bộ phải nghe lệnh, không nghe liền giết. Nói một câu không dễ nghe, mặc dù nhân mã các bộ nhiều hơn chư hầu mấy đạo, nhưng căn bản không phải đối thủ của nhân mã các chư hầu. Còn có Trần Cửu ở Bột Hải Châu, Ngô Khang An ở Kỳ Châu, quân lệnh của Mông Sơn Minh vừa đến, bọn họ sẽ là người đầu tiên chấp hành. Chẳng lẽ Bệ hạ không hiểu sao? Đây đều là bộ hạ cũ của Ninh Vương. Ngay từ đầu Bệ hạ không nên uỷ quyền cho Thương Triêu Tông, cũng không nên cho y cơ hội nắm quyền. Bây giờ, y nắm được binh quyền rồi, làm sao có thể dễ dàng buông tay?”
Bộ hạ cũ của Ninh Vương! Với người ngồi ở đây, sáu chữ này như gai đâm vào thịt!
Thương Kiến Hùng càng nghẹn họng, cực kỳ bực bội. Vì sao năm xưa lão lại tiến hành trận đại thanh tẩy kia? Chính là sợ cục diện mất khống

chế này! Kết quả, thanh tẩy chưa triệt để, cục diện không muốn thấy nhất vẫn xuất hiện, bọn họ kêu gọi nhau cùng gây hoạ. Lão cực hận! Lão càng khắc sâu oán hận với ba phái lớn đến tận xương tuỷ. Nếu không phải vì ba phái lớn cản tay, làm sao năm xưa lão thanh tẩy không triệt để chứ?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, năm xưa lão thanh tẩy thành công cũng là dựa vào sức của ba phái lớn. Nếu không, đối mặt với một đám tướng lĩnh tay cầm binh quyền, lão chẳng có cách nào ra tay, cũng không dám ra tay. Đáng tiếc, lão chẳng nhớ cái tốt của ba phái chỉ nhớ cái thiếu sót. Lão càng đau khổ hơn là chuyện tới nước này rồi, lão không dám giải trừ binh quyền của Thương Triêu Tông, không dám tuỳ tiện hạ ý chỉ kia.

Đúng lúc này, tổng quản thái giám Điền Ngữ đứng bên ngoài bẩm báo vào: “Bệ hạ, Chưởng môn Tử Kim Động Cung Lâm Sách đã tự mình đến tiền tuyến tìm Mông Sơn Minh.”

Thế cục như vậy, triều đình mất khống chế với binh quyền, khẳng định phải mời ba phái lớn ra mặt giải quyết.

Đồng Mạch nghe vậy, gật đầu: “Hy vọng Cung chưởng môn có thể giải quyết việc này.”

Thương Kiến Hùng trầm giọng nói: “Không thể ký thác toàn bộ hy vọng vào ba phái đó, nhất định phải chuẩn bị song song. Truyền mật chỉ, mệnh cho bắc bộ tập kết nhân mã chuẩn bị sẵn sàng, một khi ba phái lớn không giải quyết được phải lập tức điều một nhóm gấp rút tới tiếp viện Kinh sư!”

Thương Vĩnh Trung thân là Đại Tư Mã không thể không nhắc nhở: “Bệ hạ, một khi điều nhân mã bắc bộ, phòng tuyến sẽ bị mỏng đi, đại quân Hàn Quốc có thể sẽ giết vào bất kỳ lúc nào!”

Thương Kiến Hùng nổi giận, ném chặn giấy trên bàn ra ngoài, giận dữ mắng mỏ: “Còn không phải vì chuyện tốt thằng ngu nhà ngươi làm ra sao? Nếu ngươi không để Ngô Công Lĩnh chạy mất, làm sao có hậu hoạn?”

Cạch một tiếng, chặn giấy rơi xuống đất, Thương Vĩnh Trung muốn tránh cũng không dám tránh, bị đập trúng bả vai, đau tới quéo mặt lại. Lão không dám nói lại gì, chỉ là trong lòng biệt khuất vô cùng. Ai cũng nói, hoà bình là thiên hạ của quan văn, chiến loạn là thiên hạ của quan

võ, vậy mà lão làm Đại Tư Mã lại cảm thấy cực kỳ tủi thân.
Đồng Mạch và Cao Kiến Thành nhìn nhau. Cả hai đều có thể hiểu cho cảm xúc của Bệ hạ. Một khi Kinh thành thất thủ, lại không điều được đại quân đến giúp sẽ ảnh hưởng cực lớn đến uy tín của Hoàng đế Bệ hạ. Huống chi, địa vị của Kinh sư thực sự quá quan trọng, không thể sơ sẩy. Một khi đứng trước cục diện không thể không rút lui, đừng nói đến quan viên lớn nhỏ cùng gia quyến trong Kinh sư có thể vứt bỏ không, ngay cả số phi tử đông đếm không xuể trong hậu cung của Bệ hạ, một khi đã rơi vào tay loạn quân, không khó tưởng tượng sẽ phải chịu tai ương gì, làm sao Bệ hạ chịu nổi?
Cũng không thể vứt bỏ quan viên triều đình dẫn đám phi tử kia chạy trốn. Bỏ lại cả đống quan viên triều đình chỉ đem theo phi tử chính là cần mỹ nhân không cần giang sơn rồi, Hoàng đế Bệ hạ đi rồi đừng mong quay lại nữa. Không có các quan viên bên dưới ủng hộ, dựa vào Hoàng đế và mấy đại quan triều đình có thể chưởng khống cả nước Yên sao? Đương nhiên, với các đại quan triều đình cấp tam công như bọn họ, nếu thực sự phải rút lui, thế nào triều đình cũng sẽ nghĩ cách đưa theo gia quyến của họ đi cùng, còn các quan viên khác thì khó mà nói được.
Vấn đề là hiện giờ vẫn không thể công khai để cho quan viên trong Kinh sư nghĩ cách đưa người nhà mình đi trước. Nếu không, bách tính không phải kẻ mù, nhiều quan viên chuyển gia quyến đi như thế, làm sao họ không thấy. Đến lúc đó, hậu quả khó mà lường được, quân địch còn chưa đánh tới, Kinh sư đã hỗn loạn triệt để.
Đây chính là cái khó khi làm chủ một gia đình lớn, phải lo lắng nhiều thứ lắm.
Quân Tống xua binh thẳng đến Kinh thành, khiến cho triều đình nước Yên khủng hoảng đến mức khó mà tưởng tượng được. Có thể nói, sách lược của Đại Đô đốc quân Tống La Chiếu đã đâm trúng uy hiếp của nước Yên.
…
Từ khi Mông Sơn Minh hạ lệnh triệt binh từ bỏ ngăn cản quân Tống, dọc đường quân Tống xâm nhập vào cảnh nội nước Yên gần như thông suốt.

Cũng có vài phiền phức nho nhỏ, nhân mã ở tại các châu phủ các nơi trong nước Yên không ngừng quấy rối, cũng đào đường, chắn đường, hoặc gãy cầu, tóm lại là nghĩ tất cả các biện pháp kéo dài tốc độ tiến quân của nhân mã quân Tống, nhưng cũng chỉ là kéo dài một chút, căn bản không giữ được.
Đại quân tiến lên, tạm vứt bỏ tất cả, một toà dịch trạm người đi nhà trống trở thành quân trướng lâm thời.
Từ khi Vạn Thú Môn bán kim sí ra, tác dụng của dịch trạm yếu dần. Trong dịch trạm bốc lên khói bếp, trong hành lang dịch trạm, đối diện địa đồ trên tường, tâm tình La Chiếu khá nặng nề. Hành động của Mông Sơn Minh khiến cho y trở tay không kịp.
Tô Nguyên Bạch, Đông Ứng Lai, Thường Phi đều nhìn Văn Du từ bên ngoài đang bước nhanh vào.
Văn Du khẽ gật đầu với mấy người coi như chào hỏi, tới trước mặt La Chiếu, bẩm báo: “Thám tử báo tin, Mông Sơn Minh hoàn toàn yêu cầu nhân mã trong nước Yên rút lui. Mông Sơn Minh tập kết ba trăm vạn chúng, chia làm năm đạo lui về, hướng rút lui đều là sông Đông Vực. Sông Đông Vực chính là ranh giới nước Yên và nước Tống chia nhau mà trị. Nghe tin vậy, Tô Nguyên Bạch, Đông Ứng Lai, và Thường Phi không ngồi nổi nữa, đều buông chén trà xuống đứng dậy.
Văn Du tiếp tục báo cáo: “Theo như thám tử ở sông Đông Vực báo lại, quân Yên đang trắng trợn chặt cây, buộc bè gỗ, rõ ràng đang chuẩn bị cho đại quân vượt sông. Xem ra Mông Sơn Minh không gấp rút tiếp viện Kinh thành tấn công Đại Tống ta.”
Tô Nguyên Bạch nói: “Chẳng lẽ Mông Sơn Minh thực sự có thể ngồi nhìn Kinh thành Đại Yên thất thủ?”
“Haizz!” La Chiếu nhìn chằm chằm vào địa đồ, thở dài: “Ta đã xem thưởng lực ảnh hưởng của Mông Sơn Minh tại nước Yên. Ta không ngờ lão ta lại có thể nhanh chóng kiềm chế nhân mã nước Yến. Ngay từ đầu lão ta đã nắm chặt tiến thối quân Yên trong tay, điều khiển thuận tiện như cánh tay! Nước Yên loạn như thế, quân tâm tan rã, lại bị lão ta thu vào trong tay nhanh như vậy, lão gia hoả này thực sự rất không đơn giản.”

Đông Ứng Lai nói: “Không phải Đại đô đốc nói triều đình nước Yên sẽ liều mạng hạ lệnh cho lão gấp rút tiếp viện chặn đường quân ta, ta sẽ quần cho lão chết mệt sao?”
La Chiếu đáp: “Khẳng định là vậy! Về cơ bản, tình hình triều đình các quốc gia đều giống nhau, đơn giản chỉ là xem quốc quân bên nào khống chế cân bằng tốt hơn mà thôi.”

Chương 990: Ý ta đã quyết (2)

Chương 990: Ý ta đã quyết (2)
“Triều đình nào cũng không thiếu một phe phái tiểu nhân vì tư lợi, khi gặp chuyện, khẳng định điều đầu tiên họ nghĩ đến là tự bảo vệ mình, làm sao quan tâm đến sống chết của tướng sĩ bên dưới. Theo bọn họ nghĩ, nếu ngay cả bọn họ cũng không gánh nổi, tướng sĩ bên dưới sống hay chết có ý nghĩa gì? Do vậy, tất nhiên họ sẽ hạ chỉ thúc giục Mông Sơn Minh truy kích chặn đường quân ta. Có điều…”
Y có vẻ bất ngờ, nhìn chằm chằm vào địa đồ, lắc đầu: “Theo như dự đoán trước đó, Mông Sơn Minh sẽ không thể không nghe lời triều đình, không thể không liều mạng tiến tới rồi bị quân ta mài chết. Thực sự, ta không ngờ Mông Sơn Minh lại có thể khống chế Được binh quyền nhanh như vậy. Xem hành động của lão ta bây giờ… hiện tại, lão đã nắm được binh quyền tuyệt đối, đối kháng với ý chỉ triều đình. Lão ta đã biết sinh tử yếu hại, không thể nào lại nghe lệnh triều đình, đoán chừng là lấy cớ ngoài biên cương có thể không nhận lệnh triều đình. Sợ là kế hoạch mài chết lão của chúng ta hỏng rồi, căn bản là lão ta ăn không vào. Lão gia hoả này, thủ đoạn trên chiến trường đích thực là cay độc!”
Thường Phi trầm giọng nói: “Nếu lão ta đánh vào cảnh nội nước Tống ta sẽ phiền phức lắm. Phải chăng đại quân ta nên lui về thủ thay vì công?”
Văn Du lắc đầu: “Không ổn! Bây giờ rút lui vừa vặn trúng phải gian kế của Mông Sơn Minh, vừa vặn để cho Mông Sơn Minh hoá giải được nguy hiểm của Kinh thành nước Yên, chứng minh được lão ta chống lại ý chỉ của triều đình là đúng. Hắn đây chính là mưu đồ của lão.”
La Chiếu hơi gật đầu. Không ngờ nước Yên loạn như thế Mông Sơn Minh còn có thể nhanh chóng khống chế được nhân mã nước Yên, đối phương chỉ cần lệnh cho đại quân giao chiến rút lui, y liền khó xử.

Nói tới nói lui, sở dĩ tính sai suy cho cùng vẫn là không tính đến chuyện Mông Sơn Minh có thể nắm được nhân mã nước Tống nhanh như vậy.
Một người đã rời khỏi binh quyền Đại Yên lâu như vậy, còn là một lão đầu tàn phế, phải đối mặt với chư hầu các phương tự nuôi binh, đối mặt với đại quân triều đình, vừa quay lại liền nắm lấy phong vân, chẳng mấy chốc đã lại nắm được quyền chủ đạo với quân quyền nước Yên.
Người khác không trải nghiệm đủ, thân là nhân tài lăn lộn trong quân ngũ trường kỳ, y có thể cảm nhận được điều này có ý nghĩa gì. Thực sự khiến cho người ta thán phục!
Đây là điều mà lúc trước La Chiếu y có nằm mơ cũng không nghĩ tới. Dù hiện tại đang hiển hiện ngay trước mắt đây y cũng khó mà tưởng tượng nổi.
Thường Phi nhìn Văn Du chăm chú: “Chẳng lẽ lại để mặc cho Mông Sơn Minh đánh vào Đại Tống?”
La Chiếu cười lạnh: “Đại Tống ta há lại dễ đánh vào vậy sao? Đại quân ta xuất kích há lại không để lại phòng ngự hậu phương? Dọc bờ sông Đông Vực đã bảy hai trăm vạn trọng binh, dựa vào thế hiểm mà thủ. Sông lớn khó khăn, đối mặt chặn đánh, chỉ có ba mươi vạn nhân mã mà dám tuỳ tiện công phá phòng tuyến của ta?”
Tô Nguyên Bạch nghi ngờ hỏi: “Đã chắc chắn như vậy, vì sao Đại đô đốc vẫn còn chần chờ trước địa đồ?”
La Chiếu khoát tay: “Cũng không phải là chần chừ, mà ta đang tính toán lương thảo trong tay Mông Sơn Minh còn có thể kiên trì được bao lâu. Điều này sẽ quyết định xem đại quân ta sẽ tiếp tục chấp hành theo kế hoạch ban đầu hay lui về phòng thủ.”
Tô Nguyên Bạch “A” một tiếng: “Vậy Đại đô đốc có ý gì chưa?”
La Chiếu lại nhìn địa đồ, lại xem bố trí phòng ngự ở bờ sông Đông Vực của nước Tống, nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu diễn đi diễn lại cảnh công thủ. Y cứ lẳng lặng đứng đó không nhúc nhích gần nửa canh giờ.
Mấy người ở đây biết y muốn ra quyết định trọng đại, cần phải suy nghĩ thận trọng, cũng không dám lên tiếng, tuỳ tiện quấy rầy mạch suy nghĩ của y, chỉ lẳng lặng chờ bên cạnh.
Một hồi lâu sau, La Chiếu thở dài một hơi, ánh mắt trở nên kiên quyết, nói: “Lương thảo trong tay Mông Sơn Minh sẽ không kiên trì nổi đến

mười ngày. Trọng binh phòng thủ dựa theo hiểm địa dọc sông Đông Vực không phải bằng giấy. Ta thôi diễn lặp đi lặp lại trong đầu, cho dù Mông Sơn Minh lão có lợi hại hơn nữa, ta cũng không tin phòng tuyến của ta sẽ không kiên trì nổi mười ngày. Có lẽ hành động này của Mông Sơn Minh chính là vì muốn dẫn dụ nhân mã của chúng ta lùi lại giải vây cho Kinh thành nước Yên.”

Y quay lại nhìn đám người: “Quốc chiến, là đánh về quốc lực. Lương thảo chính là điểm yếu hại quả quân Yên! Mông Sơn Minh đánh mãi không xong, hao hết lương thảo, tất nhiên sẽ không chiến tự bại. Vì sao phải lui về? Bây giờ ta lui lại sẽ trúng gian kế của lão. Một khi lão thành công, khôgn khác gì đã chứng minh được với Yên kinh rằng sách lược của mình là đúng, lão sẽ càng chiếm được nhiều quyền tự chủ hơn, sẽ càng dễ khống chế nhân mã triều đình. Mà quân ta sẽ gặp bất lợi. Hiện giờ phải tiếp tục tiến quân tới Yên kinh, tiếp tục tạo áp lực với Yên kinh. Nước Yên không đáng lo, chiến lược quan trọng của chúng ta vẫn là bức nước Hàn xuất binh!”

Chát! Y đập tay lên bản đồ trên tường, nặng nề nói: “Ý ta đã quyết, không thể để cho Mông Sơn Minh dắt mũi. Đại quân tiếp tục tiến lên, thẳng đến Yên Kinh, kế hoạch không đổi!”

Thấy y kiên quyết như vậy, lại đã ra quyết định cuối cùng, mấy người nhìn nhau, không tiện nói cái gì.

Cũng không thể nói gì. Vấn đề này, dù là lui về hay tiếp tục tiến công, người bình thường đều không thể quyết, những người khác cũng thực không dám đưa ra quyết định này. Dù là mấy người Tô Nguyên Bạch là trưởng lão ba phái lớn của nước Tống cũng không dám thay mặt La Chiếu làm chủ chuyện này. Một khi xảy ra chuyện, họ không gánh nổi trách nhiệm kia.

Đại quân tác chiến, trên chiến trường chỉ có vị Đại đô đốc La Chiếu này có thể chỉ huy thiên quân vạn mã này đưa ra quyết định mang tính chiến lược.

Nhưng Văn Du thân là mưu sĩ tâm phúc đệ nhất bên cạnh La Chiếu, đương nhiên phải suy nghĩ cho La Chiếu.

Vân Du lặng lẽ liếc nhìn phản ứng của ba người Tô, Đông, Thường, chớp chớp, đoạn lên tiếng hỏi: “Đại đô đốc, thuộc hạ có một lời, không

biết có nên nói hay không?”
Mấy người đổ dồn vào y. La Chiếu nói: “Văn Du, ở đây không có người ngoài.”
Ba người Tô, Đông, Thường khẽ gật đầu, không biết Văn Du có cao kiến gì.
Văn Du chần chừ một lát rồi nói: “Thuộc hạ lo bên triều đình. Nếu Mông Sơn Minh phát động tấn công Đại Tống ta, Đại đô đốc lại không để ý đến, dù có tiến đánh, thuộc hạ sợ rằng trong triều sẽ có người chất vấn ý đồ của Đại đô đốc.
Y vừa dứt lời, bên ngoài có tiếng hô “Báo!”, một người đi vào đưa lên một phần tin của triều đình.
Văn Du nhận tin, xem qua, đưa cho La Chiếu: “Đại đô đốc, triều đình đã chú ý đến việc này.”
La chiếu nhận tin, xem xong hói: “Trả lời chi tiết đi.”
Ba người Tô, Đông, Thương cũng lần lượt nhận thư xem. Trong thư, triều đình cũng đã nhận ra Mông Sơn Minh muốn tiến đánh nước Tống, triều đình cũng lo lắng, nhắc nhở tới bối phận không bình thường của Mông Sơn Minh, hỏi xem La Chiếu bên này định ứng đối ra sao.
Rất hiển nhiên, trong nước Tống vẫn còn bóng ma năm xưa của Mông Sơn Minh năm xưa. Hiện giờ ông ta lại rời núi, lại có thể nhằm vào nước Tống, khiến cho không ít người hoang mang.
Văn Du lặng lẽ quan sát phản ứng của ba vị trưởng lão rồi mới nói: “Đại đô đốc, đương nhiên phải trả lời chi tiết rồi, có lẽ còn phải giải thích cẩn thận một chút mới xong. Không phải vì sợ lời ra tiếng vào, chỉ e một vài kẻ ngăn cản trong triều sẽ không an phận. Nhiều lời đồn đại, sợ là mọi người sẽ không hiểu được tâm huyết của Đại đô đốc ở bên này, còn tưởng Đại đô đốc còn giấu tư tâm.”
La Chiếu hiểu ý, lời này là y nói cho ba vị trưởng lão nghe.
Có một số việc là không thể làm gì, dù là triều đình nước nào cũng không thể bền chắc như thép, luôn không thiếu người cản tay.
Châm trước tình hình một chút, La Chiếu nói:
“Đương nhiên phải giải thích. Ta sắp gửi thư trả lời, không biết ba vị trưởng lão có thể cùng biên thư giải thích một chút không? Tránh khỏi có người không hiểu rõ tình hình lại cho rằng La mỗ tự quyết định.”

Chương 991: Công không phá được cũng phải công

Chương 991: Công không phá được cũng phải công
Y hy vọng ba người kia sẽ cùng giải thích một chút với ba phái lớn, giúp y ổn định hậu phương.
Ba người Tô, Đông, Thường nhìn nhau, cuối cùng, đều khẽ gật đầu. Tô Nguyên Bạch nói: “Đại đô đốc yên tâm. Chúng ta đều thấy rõ Đại đô đốc đã dốc hết tâm huyết nơi tiền tuyến, tuyệt đối không có tư tâm, chúng ta cũng sẽ không ngồi nhìn Đại đô đốc bị thiệt thòi, đương nhiên sẽ hỗ trợ giải thích rõ ràng lợi hại với bên trên.”
“Đúng vậy.” Đông Ứng Lai cùng Thường Phi gật đầu phụ hoạ.
La Chiếu chắp tay cám ơn.
…
Nhân mã Trường Châu trùng trùng điệp điệp, chia làm hai đường, ở giữa còn có một đội chấp pháp quan. Đây là nhân mã triều đình bị chấp pháp quân ép phải tiến lên.
Ngoài xe ngựa, chiến mã vừa đi vừa chạy, không ngừng có tin tình báo được đưa tới. Có người hồi báo về tiến độ chặt cây buộc bè ở bờ sông Đông Vực.
Một thớt bạch mã thần tuấn đi theo bên cạnh xe ngựa, chính là lễ vật Đại đô đốc nước Tống tặng cho Mông Sơn Minh.
Thích sứ Trường Châu Trương Hổ biết La Đại An bên cạnh Mông Sơn Minh là nhi tử của La An, thổn thức cảm khái không thôi. Ông ta có nghe nói đến cái chết của La An, nhưng giờ mới biết Mông soái đang mang nhi tử của La An bên cạnh dạy dỗ. Tiểu nhi tử của La An thì đi theo làm đệ tử của Lam Như Đình, trở thành đồ tôn của Lạc Thiếu Phu.

Con cháu được sắp xếp chu đáo như vậy, có rất nhiều người cầu còn không được, có thể nói là tiền đồ vô lương. Tương lai e là sẽ vượt quá La An. Trương Hổ cảm khái, nghĩ La An tử chiến để cứu Mông soái và Vương gia dưới suối vàng có biết cũng có thể nhắm mắt.
Ông ta cũng có quen biết với La An. Năm xưa dù cấp bậc của La An không cao bằng ông ta, nhưng lại là thân vệ tâm phúc của Ninh Vương, hai người qua lại lui tới, thường xưng huynh gọi đệ, rất thân thiết. Cố nhân đi rồi, chỉ có thể thở dài tiếc nuối, nhưng ông ta cũng tặng cho La Đại An một con chiến mã không tệ.
Dọc đường đi, coi như cũng tương đối chiếu cố cho La Đại An.
Phía sau xe ngựa, Công Tôn Bố dẫn hơn mười đệ tử Ngũ Lương Sơn đi theo, ai nấy đều cõng lồng chứa đầy kim sí che vải đen.
Nhận được tin từ Ngưu Hữu Đạo, Công Tôn Bố lập tức dẫn người chạy đến hội hợp cùng Mông Sơn Minh. Ngưu Hữu Đạo phải luôn nắm được tình hình bên này.
Trong xe ngựa, Mông Sơn Minh lắc lư trước tấm địa đồ. Hiện giờ, tấm địa đồ tác chiến này là vật bất ly thân của ông ta.
Xem hết tin tức và tình báo truyền đến, ông ta vẫn thường nhìn địa đồ suy tư.
Bên cạnh ông ta còn có một quyển sách về thời tiết, thi thoảng ông ta còn vén rèm ngắm mây trời.
Đại quân tạm nghỉ, Mông Sơn Minh cũng được khiêng xuống xe hít thở. Trương Hổ gần đó nhận được thư bèn bước nhanh đến, hai tay dâng thư cho Mông Sơn Minh: “Đại soái, triều đình lạ hạ ý chỉ, lệnh cho chúng ta lập tức quay đầu truy kích quân Tống!”
Mông Sơn Minh khoát tay áo không nhận tin, không muốn xem. Xem đi xem lại vẫn là mấy lời đó.
Trương Hổ đành thôi, nhưng vẫn hỏi thử: “Đại soái thực sự muốn đánh nước Tống sao?”
“Ngươi cảm thấy ta đang đùa sao?”
“Không phải. Mạt tướng không có ý đó.” Trương Hổ vò đầu cười nhẹ. Trước vị này, thi thoảng ông ta bất giác lại hành động giống như tiểu binh khi xưa bên cạnh Mông Sơn Minh, khiến cho mấy binh sĩ cách đó không xa phải cười trộm. “Mạt tướng chỉ cảm thấy phòng tuyến của

quân Tống ở bờ sông Đông Vực vững như thành đồng. Mà phiền toái lớn nhất của chúng ta là lương thực. Không có lương thực, trận này đánh khó lắm!”
Mông Sơn Minh thong thả đáp: “Ta còn chưa già đến lẫn lộn đâu, tự có quyết đoán.”
Ông ta đã nói vậy, Trương Hổ còn có thể nói gì.
Không phải Mông Sơn Minh không biết đạo lý kia.
Ý nghĩa thực sự cho một quốc gia tồn tại chính là cân bằng cung cần dân sinh. Chiến sự nổ ra, cân bằng cung cầu lập tức bị phá vỡ, mức độ ảnh hưởng vượt xa các yếu tố khác. Chiến loạn phạm vi lớn gần như có thể khiến cho các ngành sản xuất bị đóng băng, không có sản xuất, chỉ có tiêu hao, đây là một vấn đề cực kỳ khủng bố. Khi một thứ gì đó khan hiếm có thể gây ra phản ứng dây chuyền khiến các thứ khác cũng khan hiếm theo.
Đạo lý rất đơn giản. Ví dụ như, một gia đình bình thường chỉ giữ lại khẩu phần lương thực cho mười ngày nửa tháng, vì có thể dễ dàng mua được trên thị trường bằng tiền, sẽ không ai quá lo lắng. Chỉ khi nào gặp chuyện, nhà nào cũng sẽ muốn dự trữ lương thực cho một tháng. Cả nước gộp lại, không cần tính tất cả, chỉ cần một phần thôi, đã có thể phá vỡ cân bằng cung ứng lương thực của một quốc gia rồi, thậm chí có thể khiến cho cân bằng sụp đổ.
Đây chính là nguyên nhân tại sao có những thứ ngầy thường rất bình thường, nhan nhản khắp nơi, một khi chiến loạn xảy ra, gần như đột nhiên biến mất toàn bộ.
Đây cũng là nguyên nhân vì sao một khi xuất hiện chiến loạn, một quốc gia vẫn rất khoẻ mạnh bền vững cũng rất dễ xảy ra nạn đói.
Đột nhiên có tiếng còi báo động từ đằng sau vang lên. Trương Hổ quay phắt lại nhìn.
Có mấy con phi cầm lớn bay tới, lập tức có phi cầm lớn cất cánh nghênh đón.
Động chủ Tử Kim Động pháp giá thân lâm, Cung Lâm Sách từ Kinh thành nước Yên vượt đường xa mà tới. Đệ tử Tử Kim Động lập tức tiến lên bái kiến.

Hỏi thăm đồng môn một chút, Cung Lâm Sách đi tới bên cạnh Mông Sơn Minh. Thấy ông ta có vẻ mệt mỏi, trong mắt còn có tơ máu, y lạnh nhạt nói: “Mông soái, chúng ta lại gặp nhau. Trông ông có vẻ rất mệt, không nghỉ ngơi tốt sao?”
Mông Sơn Minh thở dài: “Tạ Cung chưởng môn quan tâm. Ngài tự mình tới đây không phải để thăm ta chứ?”
“Không phải ngươi không biết vì sao ta đến. Quân Tống đã đánh đến tận Kinh sư, ngươi lại chống cự không nghe lời, chẳng những không truy kích quân Tống, ngược lại còn rút lui, khiến cho triều đình sợ hãi kinh hoảng, là đạo lý gì?”
“Ta cũng chỉ nghe lệnh làm việc thôi. Cung chưởng môn nên đến hỏi Dung Thân Vương!”
“Chiến sự là do ai chưởng không? Ngươi với ta còn phải vòng vo sao?”
“Những gì nên nói ta đã nói với đệ tử ba phái. La Chiếu đang muốn dắt mũi chúng ta đi. Chúng ta đuổi theo cũng vô dụng. Chẳng lẽ đệ tử ba phái không chuyển cáo sao?”
“Giải thích như vậy có phải hơi sơ sài không? Làm sao phục chúng? Nên nói đã nói, ta đã đích thân đến, ngươi có nên nói với ta chút chuyện không nên nói chứ?”
“Cung chưởng môn muốn biết chuyện gì?”
“Vì sao đại quân thấy Kinh sư chết không cứu? Vì sao không giao chiến với quân Tống? Vì sao lại rút lui theo hướng này?”
“Đại quân vận hành rõ ràng như vậy, ta nghĩ Cung chưởng môn sẽ không đến mức không nhìn ra chứ? Ta muốn tập kết đại quân tiến đánh nước Tống để giải vây cho Kinh sư, hy vọng có thể kéo quân Tống về, tốc chiến tốc thắng!”
“Hy vọng? Ý nghĩ không tệ. Nếu quân Tống không chịu quay đầu thì sao?”
“Cung chưởng môn. Hiện lương thực trong tây đại quân không kéo dài nổi mười ngày. Nếu triều đình có thể cho ta lương thực sung túc thì không sao, nhất định ta sẽ truy kích quân Tống, nghĩ cách tiêu diệt chúng. Nhưng tình trạng hiện tại thì làm sao mà truy? Nếu ta thực sự thoả mãn ước nguyện của quân Tống mà đuổi theo, quân Tống chỉ cần dắt chúng ta đi vòng vòng mấy ngày, đại quân cạn lương, không cần

đánh cũng tự bại. Tình huống thế này còn muốn tiếp tục hạ chỉ bức bách, lão phu muốn hỏi Cung chưởng môn một chút, rốt cuộc trong đầu đám người trong triều kia đang nghĩ cái gì?”
Cung Lâm Sách hơi trầm mặc. Ít nhiều lão có thể đoán được người trong triều đang nghĩ gì, sợ cái gì.
Mông Sơn Minh lại thở dài: “Là bị ép buộc thôi Cung chưởng môn, chẳng còn cách nào khác. Lúc này ta chỉ có thể chuyển mũi nguy hiểm sang nước Tống, bức quân Tống quay về cùng ta tốc chiến tốc thắng. Vẫn là câu nói kia, lương thực không trụ được bao lâu!”
“Ta cũng vẫn hỏi câu kia, nếu quân Tống không quay đầu thì sao?”
“Cũng không phải chuyện xấu. Chủ lực quân Tống cách ta càng lúc càng xa, trong lúc vội vã khó mà về nhà kịp, có thể yên tâm đánh nước Tống. Để xem La Chiếu kia lựa chọn thế nào.”

Chương 992: Triệu Đăng Vân ra tay

Chương 992: Triệu Đăng Vân ra tay
“Theo ta biết, phòng tuyến của quân Tống cực kỳ kiên cố, có thể công phá dễ dàng sao? Nếu công mãi không phá được thì sao? Chính ngươi đã nói không đủ lương thực!”
Đột nhiên Mông Sơn Minh lớn tiếng đáp trả: “Công không phá được cũng phải công. Nếu không công, đại quân còn có đường sống sao? Cung chưởng môn có thể đi xem xem, bách tính phía sau của đại quân đang ăn cỏ gặm vỏ cây đấy. Không thể cướp đồ ăn từ trong miệng bách tính Được. Cảnh nội nước Tống tốt hơn nước Yên, chỉ có đánh vào cảnh nội nước Tống mới có cửa tính toán tìm cách. Ta thân là chủ soái, không thể trơ mắt nhìn nhân mã thủ hạ chết đói. Đại quân nhất định phải liều mạng đánh ra một đường sống!”
“Ngồi nhìn Yên Kinh thất thủ sao?”
“Thế ba phái muốn giữ Kinh sư hay muốn giữ nước Yên?”
Đây là một chủ đề khá nặng nề, Cung Lâm Sách hiểu ý của Mông Sơn Minh. Thực sự có một số chuyện không hề đơn giản.
Yên Kinh là do Thương Kiến Hùng xây nên. Thương Kiến Hùng kinh doanh bao năm ở nước Yên, phần lớn nhân mã nước Yên đều nằm trong tay Thương Kiến Hùng, phần lớn địa vực của nước Yến là do nhân mã của Thương Kiến Hùng ở lại canh giữ. Ba phái cũng có phần lo lắng. Tương tự, lúc này ba phái cũng không muốn bức người của phe Thương Triều Tông quá đáng. Đối mặt với kẻ địch bên ngoài, nhân mã triều đình vô dụng, ba phái lớn còn phải nhờ vào Thương Triêu Tông.
Lúc này ba phái chỉ muốn triều đình cùng các chư hầu hợp tác vượt qua cửa ải khó khăn.
Đây cũng là nguyên nhân Cung Lâm Sách đích thân tới đây khách khí với Mông Sơn Minh. Ông ta hy vọng có thể cân đối mâu thuẫn song

phương.
Nhưng sự thật đã chứng minh, mâu thuẫn của hai bên không cách nào điều hoà, một bên muốn giữ Kinh sư, một bên muốn giữ nước Yên.
Nghe vậy, tưởng chừng như hai phe không có xung đột, nhưng trên thực tế, thế cục trước mắt có rất nhiều xung đột.
Với lập trường của ba phái lớn, đương nhiên là có khuynh hướng giữ nước Yên hơn.
Cung Lâm Sách cũng không biết Mông Sơn Minh có lừa gạt mình không, nhưng khó khăn mà ông ta nói ra là thật, có vẻ đúng là chẳng còn cách nào khác.
Chuyện đến nước này, ba phái cũng phải đưa ra lựa chọn.
Cung Lâm Sách chần chừ một lúc mới từ tốn hỏi: “Ngươi có thể khống chế nhân mã triều đình sao?”
Ông ta nói ra lời này là đã rõ thái độ nghiêng về bên nào. Thế cục hiện giờ, lợi ích của nhóm người trên triều kia làm sao bằng lợi ích của ba phái.
Đây cũng là điều Thương Kiến Hùng lo lắng, cho nên lão mới nói không thể hoàn toàn trông cậy vào ba phái lớn, mà bí mật lệnh cho nhân mã bắc bộ gấp rút chuẩn bị tiếp viện.
Mông Sơn Minh đáp: “Chỉ còn lương thảo cũng đã bị chấp pháp quân khống chế.”
Cung Lâm Sách hơi nhướn mày. Chỉ một câu này thôi, ông ta liền hiểu Mông Sơn Minh đã nắm được nhân mã triều đình trong tay, quân đội triều đình không làm gì được nữa rồi, nhất định phải ngoan ngoãn nghe theo chỉ huy của Mông Sơn Minh. Chỉ cần Mông Sơn Minh không đồng ý, dù có để quân triều đình đi, họ cũng không đi được.
Trước đó ba phái lớn còn lo Thương Kiến Hùng chó cùng rứt giậu khiến cho quân triều đình sẽ xảy ra xung đột với quân của các chư hầu, giờ xem ra là lo lắng quá thôi. Mông Sơn Minh đã hoàn toàn khống chế quân quyền.
Cung Lâm Sách nói: “Sông Đông Vực dễ thủ khó công, nếu không có Ngô Công Lĩnh quấy rối, quân Tống cũng không dám tuỳ tiện đánh vào nước Yên. Ngược lại, ngươi có nắm chắc việc đánh vào nước Tống không?”

“Thế cục chiến trường thiên biến vạn hoá, tình huống nào cũng có thể xảy ra, không phải nơi chỉ do một phe có thể thoải mái bài bố, còn phải xem tướng lĩnh quân địch ứng đối thế nào, không ai dám nói nhất định sẽ thành công. Nhưng ta rất quen thuộc với địa hình sông Đông Vực. Giang Lưu thạch không chuyển, chỉ có người thay đổi chứ đất không đổi, có thể thử một chút, chưa chắc đã không thể đánh vào!”
Nghe Mông Sơn Minh nói vậy, Cung Lâm Sách cũng nhớ lại đây không phải lần đầu tiên vị lão soái này giao thủ với quân Tống. Trước kia ông ta có giao thủ với quân Tống mấy lần, cũng đã mấy lần đánh vào cảnh nội nước Tống, dày dạn kinh nghiệm đánh sông Đông Vực.
Nghĩ vậy, hai mắt Cung Lâm Sách hơi loé lên, có tin tưởng hơn một chút, nhưng vẫn không nhịn được mà thở dài: “Mông soái, ngươi định mặc kệ quân địch muốn làm gì thì làm ở Đại Yên ta sao?”
Mông Sơn Minh bình thản đáp: “Nội bộ Đại Yên ta đã bị giày vò rách nát lắm rồi, nhà nát bình vỡ cũng không sợ bị giày vò thêm nữa. Nhưng nước Tống thì khác. Chân trần không sợ mang giày, nhưng nước Tống chịu nổi giày vò sao? Công Tống, Đại Yên còn có khả năng vãn hồi, không công, Đại Yên coi như xong. Cung chưởng môn, ta không ép được ba phái lựa chọn thế nào, tuỳ các ngài quyết định!”
Hai người nói chuyện thêm một lúc lâu nữa, rất nhiều lo lắng trong lòng Cung Lâm Sách đã được Mông Sơn Minh giải khai, cuối cùng, ông ta đã có quyết định.
Ông ta chuyển tin cho Tiêu Dao Cung và Linh Kiếm Sơn, bản thân ông ta không quay về, sẽ đi theo đại quân toạ trấn, kịp thời nắm được tình hình.
Không có trở ngại lớn, trong cảnh nội nước Yên, quân Tống gần như thông thuận nhắm thẳng Yên Kinh.
Ba phái lớn không cứu vãn được thế cục, còn đi Thương Triêu Tông, Thương Kiến Hùng vừa sợ vừa giận.
Chưởng môn Tiêu Dao Cung Long Hưu và Chưởng môn Linh Kiếm Sơn đều tự mình ra mặt giải thích với Thương Kiến Hùng, cũng cam đoan nếu Kinh thành có bề gì, đảm bảo nhất định sẽ khiến cho lão và đám trọng thần kịp thời rút lui, sẽ không để cho an toàn của họ gặp nguy hiểm.

Thương Kiến Hùng chần chờ, đám người phe Đồng Mạch luống cuống, là hốt hoảng vì lúc trước đã thúc đẩy thanh tẩy phe phái Ninh Vương. Bọn Đồng Mạch lập tức dốc toàn lực cổ động Thương Kiến Hùng, kích động Thương Kiến Hùng đến mức bối rối.
Ngẫm lại, lời đám Đồng Mạch nói đều có lý. Thái độ của ba phái lớn rất đáng suy ngẫm, có vẻ như đã dựa vào Thương Triêu Tông, là muốn đòi nợ mình sao?
Với mấy người Đồng Mạch, với những kẻ năm xưa đã ra tay độc ác với phi phái Ninh Vương mà nói, họ thà đầu hàng nước địch chứ quyết không thể để Thương Triêu Tông thượng vị. Một khi Thương Triêu Tông thượng vị nắm giữ đại quyền nước Yên, sẽ tính sổ nợ, bọn họ làm gì còn đường sống, nhất định sẽ chết rất thảm, đầu hàng địch chí ít vẫn còn con đường sống.
Ba phái lớn tỏ thái độ đứng về phía Thương Triêu Tông thực sự doạ chết mấy người này rồi. Nhưng bọn họ lại biết rõ Thương Kiến Hùng quan tâm chuyện gì.
Thương Kiến Hùng bị động trúng nỗi lo, lại bị đám Đồng Mạch mê hoặc, bèn ném ba phái lớn ra sau gáy, âm thầm hạ lệnh, lệnh cho nhân mã bắc bộ gấp rút tiếp viện.
…
Trên dãy núi trập trùng, trong một sơn động, Ngưu Hữu Đạo khoanh chân ngồi tĩnh toạ, tĩnh tâm tu luyện.
Quản Phương Nghi ngoe nguẩy đi vào, “Ầy” một tiếng, vung tay ném cho Ngưu Hữu Đạo một phong thư, sau đó, hờn dỗi xoay người, lắc mông bỏ đi.
Bởi vì lại là thư Viên Cương gửi, lại là cái chữ mà bà ta không biết, khẳng định là không có liên quan gì tới mình.
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi mở mắt, cầm lá thư, xem thử.
Không xem thì thôi, xem xong thư, hắn cũng không nhịn được mà cười lạnh, gằn từng chữ: “Đồng Mạch đáng chết!”
Trong thư Viên Cương có thuật lại thư của Cao Kiến Thành. Cao Kiến Thành báo lại việc bọn Đồng Mạch xui kiến Thương Kiến Hùng điều nhân mã bắc bộ, để cho bên này chuẩn bị sớm.

Biết rõ trọng binh bắc bộ là để đề phòng nước Hàn, một khi lại để cho nước Hàn tham dự vào đúng lúc này, nước Yên sẽ không chịu nổi nữa.
Bọn Đồng Mạch vì tư oán bản thân không tiếc đẩy nước Yên vào hố lửa.
Dù Ngưu Hữu Đạo có tốt tính cũng không nhịn được lửa giận!
Hôm nay, hắn thực sự được biết cái gì gọi là quốc tặc!
…
Một đội ngũ vội đi trong quan đạo tới một khu vực hiểm yếu. Có một toà quan ải toạ lạc giữa hai ngọn núi, trúng nơi hiểm yếu nhất, dễ thủ khó công, cửa lớn đóng chặt.
Sau cửa có ngựa lớn ngăn cản, có nhân mã trấn giữ.
Quan viên đi trước tới trước cửa lớn gọi, không ai đáp lời, đóng cửa không ra.
Đại tướng quân Lỗ Tùng Thịnh thúc ngựa tiến tới quát lớn: “Ta chính là Hổ Uy Tướng quân Lỗ Tùng Thịnh là vậy. Có quân vụ khẩn cấp, mau mở cửa.”

Chương 993: Thời tiết thay đổi rồi, nổi gió rồi! (1)

Chương 993: Thời tiết thay đổi rồi, nổi gió rồi! (1)
Một tướng lĩnh xuất hiện trên đầu tường quan ải đáp lời: “Lỗ Tướng quân, không có thủ dụ của Thích sứ đại nhân, bất kỳ ai cũng không được tự tiện xông vào. Xin ngài mau quay lại.”
Lỗ Tùng Thịnh phất tay ra hiệu,một thuộc cấp lập tức nhảy xuống ngựa, bước nhanh tới trước ngựa lớn, giao một phong thủ dụ cho quân sĩ.
Quân sĩ quay lại dưới thành, bỏ thủ dụ vào rổ treo, rổ được kéo lên đầu tường quan ải.
Thủ dụ đến tay vị tướng quân trên đầu tường. Gã xem qua, quơ quơ nói: “Là giả!” rồi xé luôn tại chỗ.
Lỗ Tùng Thịnh khẽ giật mình, chợt vung roi ngựa chỉ lên gầm thét: “Làm càn. Thủ dụ Thiệu Đăng Vân tự mình viết ra há có thể là giả? Các ngươi muốn tạo phản sao?”
Vị tướng quân trên đầu tường mặc kệ, xoay người quay lại trong thành lâu. Trong đó, một vị lão tướng mặc chiến giáp ngồi sau bàn đang nhắm mắt dưỡng thần, chính là bản tôn Thiệu Đăng Vân.
Viên tướng kia bước nhanh tới bên cạnh Thiệu Đăng Vân, thì thầm mấy câu.
Thiệu Đăng Vân mở mắt hổ, chậm rãi đứng dậy, nhanh chân quấn ra khỏi bàn, ra khỏi thành lâu, đi tới trước tường, nhìn nhân mã đang kêu gào đòi mở cửa dưới thành, quát lên: “Chuyện gì mà ồn ào thế?” Tiếng quát đầy trung khí.
Thiệu Đăng Vân? Lỗ Tùng Thịnh sững sờ, giơ tay lên, nhân mã thủ hạ lập tức dừng kêu gào, lớn tiếng hỏi: “Thiệu huynh, sao ngươi lại ở đây?”

Thiệu Đăng Vân nhìn nhân mã uốn lượn không thấy đuôi đâu, cười ha hả: “Thì ra là Lỗ huynh. Vừa vặn Thiệu mỗ tuần sát tới đây, không ngờ lại gặp được Lỗ huynh. Lỗ huynh, ngươi dẫn theo những người này muốn đi đâu đây?”
Lỗ Tùng Thịnh trịnh trọng đáp: “Đương nhiên là có quân vụ khẩn cấp”.
Gã vung roi ngựa chỉ viên tướng bên cạnh Thiệu Đăng Vân: “Đây là người nào? Dám xé thủ dụ Thiệu huynh tự viết?”
Thiệu Đăng Vân cười ha hả: “Hiểu lầm, đều là hiểu lầm thôi. Gần đây ta mới hạ lệnh cho quân coi giữ các nơi, thay đổi mẫu giấy thông quan, bên dưới chỉ biết máy móc làm theo, không biết biến báo, cho nên hiểu lầm thôi.”
“Nếu là hiểu lầm thì thôi đi. Làm phiền Thiệu huynh tạo điều kiện cho đại quân của ta, mở cửa cho đi.”
Thiệu Đăng Vân lắc đầu: “Chỉ sợ không được.”
“Cớ gì?”
Thiệu Đăng Vân nghiêng đầu ra hiệu, một tu sĩ bên cạnh đính một tờ giấy lên mũi tên, ném xuống thành.
Pháp sư tuỳ tùng bên cạnh Lỗ Tùng Thịnh đưa tay bắt được thư, chuyển cho Lỗ Bùi Thịnh.
Lỗ Tùng Thịnh mở giấy ra xem, giật nảy cả mình. Chính là thư Đại đô đốc Thương Triêu Tông bổ nhiệm Thích sứ Bắc Châu làm Đốc quân chấp pháp quân phòng tuyến bắc bộ, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Thiệu Đăng Vân bên trên.
Không phải Thiệu thị không hợp với Nam Châu sao? Gã cực kỳ bất ngờ và hoang mang.
Thiệu Đăng Vân đã lớn tiếng nói: “Đại đô đốc có lệnh, nếu đại quân tiền tuyến không nhận được lệnh của Đại đô đốc bất kỳ ai cũng không được tự tiện rút lui khỏi phòng tuyến. Kẻ trái lệnh, nhân mã Bắc Châu sẽ tiêu diệt ngay tại chỗ! Lỗ huynh, ngươi huy động nhân lực như vậy có quân lệnh của Đại đô đốc không?”
“Thiệu huynh, không dối gạt ngươi, ta nhận được quân lệnh của triều đình. Quên lệnh của Đại đô đốc cũng không thể vượt qua triều đình chứ?”

“Ha ha, Lỗ huynh cũng là người cầm binh, thời chiến há có thể lệnh xuất đa môn (nhiều lệnh nhiều nơi hạ xuống)? Không có quân lệnh của Đại đô đốc, còn xin Lỗ huynh lập tức quay về. Nếu không, nhỡ náo ra hiểm lầm gì sẽ không tốt.” Lão vung tay lên.
Trống trận trong quan ải lập tức vang lên như sấm, trên đầu thành, hai bên sườn núi, vô số nhân mã ào ào xông lên, cung tiễn thủ san sát giương cung nhắm xuống nhân mã bên dưới, thậm chí còn đốt hoả tiễn, còn chuẩn bị cả dầu hoả bất kỳ lúc nào cũng có thể ném xuống. Một khi phát động tấn công, trong sơn đạo sẽ là một màn luyện ngục nhân gian.
Lỗ Tùng Thịnh trên lưng ngựa tái mặt.
Không cần nhận tin nhắc nhở của Ngưu Hữu Đạo, Thương Triêu Tông đã đề phòng bên bắc bộ có chuyện, hạ lệnh cho Thiệu Đăng Vân đề phòng vạn nhất.
Tuy vậy, Thiệu Đăng Vân có nghe không thì Thương Triêu Tông không chắc chắn tí nào. May sao, Thiệu Đăng Vân chưa từng khiến cho y thất vọng. Bằng không, hậu quả thiết tưởng sẽ không chịu nổi.
Bị Thiệu Đăng Vân của Bắc Châu ngăn cản, binh mã triều đình tập kết ở phía bắc không thể rút về, trừ khi phải chiến đấu đổ máu với quân Bắc Châu.
Tin tức truyền về khiến đám người Thương Kiến Hùng kinh hãi. Chẳng phải là Thiệu thị và Ngưu Hữu Đạo là kẻ thù của nhau ư? Sao Thiệu thị lại nghe lệnh của Thương Triêu Tông vậy?
Sau khi nghe tin, ba phái lớn cũng tức giận, tức giận vì Thương Kiến Hùng dám giấu bọn họ bí mật điều động binh mã phương bắc. Một khi phòng tuyến phía bắc lơi lỏng, Hàn quốc sẽ tấn công, như vậy thì không ổn.
Đám người Thương Kiến Hùng vốn định đem gạo nấu thành cơm, nhưng kết quả là gạo còn chưa được cho vào nồi nữa.
Ba phái lớn cảm thấy may mắn vì Thiệu Đăng Vân đột nhiên hành động. Tình hình rất rõ ràng, Thương Kiến Hùng hành động mà không đếm xỉa tới áp lực của ba phái lớn, cho dù ba phái lớn có thể chặn lại giữa đường, nhưng khó mà chặn được những lần kế tiếp. Thuộc hạ của Lỗ Tùng Thịnh thiên quân vạn mã, nhóm người ít ỏi của ba phái lớn không thể khai chiến Lỗ Tùng Thịnh, có đúng không? Lúc này người nhà mình nội

chiến không phải là chuyện tốt. Có quân Bắc Châu của Thiệu Đăng Vân cản đường thì lại khác, còn có ba phái lớn gây áp lực với tu sĩ các môn phái đi đầu quân cho Lỗ Tùng Thịnh, triều đình lập tức bị binh mã phương bắc áp chế, không thể rút về.

Hành động của Thương Kiến Hùng khiến ba phái lớn nổi giận. Kết quả là ông ta gần như bị giam lỏng, ba phái lớn sai đệ tử của mình theo sát ông ta mọi lúc mọi nơi, quản chế mọi lời nói và hành động của ông ta, không để cho ông ta có cơ hội làm loạn.

Nếu không phải suy xét đến thế cục, sợ phái bảo hoàng (1) bị ép đến nước chó cùng rứt giậu, thì trong cơn tức giận, ba phái lớn có thể lật đổ Thương Kiến Hùng, đưa một người khác lên ngôi.

(1): Phái bảo hoàng: những người chủ trương bảo vệ hoàng đế.

Sau khi tin tức truyền đến tai Mông Sơn Minh, ông lập tức thừa cơ hành động, thuyết phục Cung Lâm Sách, phối hợp với người của ba phái lớn, khống chế lương thảo của phòng tuyến phía bắc một lần nữa, lệnh cho Thiệu Đăng Vân cưỡng chế tiếp quản và phân phối.

Có lương thảo, binh mã phương bắc càng khó hành động càn quấy.

Tới tận lúc này, xem như Thương Triêu Tông mới làm chủ được toàn bộ binh mã chủ lực của triều đình Yến quốc, nắm được binh quyền. Một trận quyết chiến cùng Tống quốc đã lửa xém lông mày rồi.

Toàn bộ binh mã Yến quân đông chinh đã tập kết ở một bên bờ sông Đông Vực.

Mông Sơn Minh ngựa không ngừng vó nhanh chóng tới tuyến đầu sông Đông Vực, suốt dọc đường luôn kiểm tra vùng ven sông. Thậm chí thấy dân chúng địa phương sống ở đó, ông còn mời họ ăn cơm, rồi nhân cơ hội đó hỏi thăm tình hình khu vực hai bên bờ sông.

Mặc dù không phải là lần đầu tiên tấn công sông Đông Vực, nhưng Mông Sơn Minh vẫn không dám qua loa. Ông phải tìm hiểu tình hình về mọi mặt, hoàn toàn là bộ dáng càng chi tiết càng tốt.

Mông Sơn Minh dẫn đầu ba triệu đại quân tập kết tại sông Đông Vực, tích cực chuẩn bị phương tiện qua sông, sẵn sàng tiến công. Triều đình Tống quốc nhận được tình báo thì chợt cảm thấy khẩn trương, chỉ vì thống soái bên địch là Mông Sơn Minh, là người đã để lại bóng ma tâm lý khó có thể xóa nhòa trong lòng Tống quốc.

Vì vậy, Đại đô đốc Tống quân La Chiếu phải chịu áp lực không nhỏ, gã ta cũng biết tình huống trong triều,
Không ít người nói gã ta đã đi nhầm nước cờ, yêu cầu đại quân rút lui, nhưng gã ta vẫn chống lại áp lực, kiên trì với lập trường của mình, đại quân vẫn tiến đánh Yên kinh.
Được tin ba đại phái của Yến quốc đã đứng về phía Thương Triêu Tông, được tin Thương Triêu Tông đã làm chủ binh mã Yến quốc, bầu không khí bên La Chiếu bất chợt trở nên khẩn trương. Gã ta có thể dự cảm được việc Thương Triêu Tông tập hợp lực lượng không phải để trang trí, mà sợ là y muốn phát động quyết chiến với gã ta.
"Mông soái, đã ba ngày rồi. Lương thảo của chúng ta không còn nhiều lắm, tại sao không phát động tiến công?"

Chương 994: Thời tiết thay đổi rồi, nổi gió rồi! (2)

Chương 994: Thời tiết thay đổi rồi, nổi gió rồi! (2)
Dưới cột cờ, Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn, thỉnh thoảng lại nhìn những đám mây trên bầu trời, và cả hướng gió qua tín hiệu trên cột cờ.
Cung Lâm Sách đi tới phía sau Mông Sơn Minh, lên tiếng hỏi. Thật sự là ông ta không nhịn được, rõ ràng biết là lương thảo cho binh mã đông chinh không còn được mấy ngày, sau khi binh mã đến nơi đúng thời gian đã định, vị lão soái này lại cho ngừng, trì hoãn không có ý định tấn công. Như vậy chẳng phải là muốn quân mình dùng hết lương thảo, tự tìm đường chết hay sao?
Mông Sơn Minh: "Cứ chờ đi!"
Cung Lâm Sách: "Chờ cái gì?"
Mông Sơn Minh: "Không vội, hẳn là hai ngày nữa."
Về ý đồ thực sự, ông không chịu tiết lộ, bởi vì một khi tin tức lộ ra sẽ gây nên hậu quả khó lường.
Tin tức Yến quân trì hoãn không tiến công cũng đã truyền đến tai La Chiếu.
Cùng lúc đó, trong một trạm dịch bỏ hoang trên đường, La Chiếu nhìn chằm chằm vào tấm bản đồ trên tường, suy nghĩ nát cả óc, cuối cùng lẩm bẩm: "Chờ cái gì? Lương thảo không đủ, rốt cuộc là Mông Sơn đang chờ cái gì?"
Tô Nguyên Bạch đứng quanh quẩn bên cạnh, lên tiếng: "Có lẽ Đại Đô Đốc đoán trúng rồi! Đúng là Mông Sơn Minh bày đặt giả vờ tiến công để dụ Đại Đô Đốc đổi sang chiến lược đánh nhanh thắng nhanh. Đại Đô Đốc không mắc mưu, ông ta cũng hết cách, cho dù hiện tại ông ta muốn

đuổi theo cũng không có cách nào đuổi kịp quân ta được nữa, bây giờ còn trì hoãn ở bờ sông Đông Vực, hẳn là đang tiến thoái lưỡng nan."
La Chiếu nhìn chằm chằm vào tấm bản đồ, khẽ lắc đầu. Chiến lược quy mô lớn này do gã ta quyết định, gã ta không muốn nói thêm những lời không vui khiến cho lòng quân dao động.
Nhưng tình hình biến đổi khiến gã ta nhận ra rằng, có lẽ Yến quân đã hạ quyết tâm muốn tấn công Tống quốc.
Không như lúc trước, bây giờ Thương Triêu Tông đã làm chủ toàn bộ quân chủ lực của Yến quốc nhưng lại không có ý định khai chiến với gã ta. Đối với Yến quốc mà nói, tình thế đã tràn đầy nguy cơ, vậy mà ba phái lớn của Yến quốc có thể thờ ơ được hả? Theo lý mà nói, dĩ nhiên là ba phái lớn phải gấp gáp rồi. Thế nhưng, ba phái lớn vẫn đứng về phía Thương Triêu Tông. Chuyện này nói lên điều gì? Chứng tỏ là ba phái lớn đã biết Thương Triêu Tông có kế hoạch khác, và cũng đã ngầm thừa nhận.
Như vậy mục đích rất rõ ràng, chính là điều sờ sờ ra đó: tập kết binh mã ở ven sông Đông Vực, tấn công Tống quốc!
Thế nhưng gã ta nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, trọng binh phòng thủ sông Đông Vực nào có dễ dàng đột phá như vậy, rốt cộc là Mông Sơn Minh đang chờ đợi cái gì?
Gã ta cảm thấy nhất định là Mông Sơn Minh có mưu tính gì đó, càng nghĩ càng cảm thấy bất an. Nhưng bây giờ lại bảo gã rút lui... đã chạy xa như vậy rồi, dường như không kịp rút về nữa.
La Chiếu đột nhiên quay đầu lại: "Tiếp tục truyền lệnh đến binh mã vùng ven sông, cần phải tăng cường phòng tuyến vùng ven sông, cần phải hết sức cẩn thận cho ta! Cần phải cẩn thận và cẩn thận hơn nữa, đề phòng Yến quân đánh lén! Nói vói bọn họ là, nếu có ai dám sơ suất, chém không tha! Phát hiện ta bất cứ điều gì khác thường phải lập tức báo tin cho ta."
"Vâng!" Lính liên lạc nhận lệnh, sau đó rời đi.
Mấy người trong sảnh đưa mắt nhìn nhau, ai cũng nhận ra sự lo lắng khôn cùng trong lời nói của La Chiếu.
Đông Ứng ngập ngừng nói: "Hai triệu trọng binh phòng thủ ở nơi hiểm yếu, lấy sức nhàn chống sức mỏi (2). Ba triệu trọng binh Yến quốc muốn

mạo hiểm vượt sông khai chiến, gần như không có khả năng thành công. Huống chi trước đây Đại Đô Đốc đã lên kế hoạch, các tàu thuyền lớn bé vùng ven sông đều đã bị Đại Đô Đốc chuyển đến Giang Đông. Như vậy, trong một thời gian ngắn, ba triệu binh mã Yến quân căn bản không thể tìm được nhiều tàu thuyền thích hợp cho việc vượt sông, chỉ dựa vào bè gỗ mà muốn sắp xếp cho mấy triệu người qua sông, đây chẳng phải là chuyện cười sao? Phía trước thuyền sẽ trở thành tấm bia sống!"
(2) Lấy sức nhàn chống sức mỏi: Nguyên văn là "dĩ dật đãi lao", là kế thứ tư trong ba mươi sáu sách lược quân sự của Trung Quốc cổ đại.
Đạo lý này chúng ta đều hiểu, Mông Sơn Minh sao có thể không biết đây? Trong lòng La Chiếu có một nỗi lo lắng khó diến tả thành lời, chỉ có thể nói: "Không thể khinh thường Mông Sơn Minh được, hãy cẩn thận!"
Lời này không sai, cẩn thận một chút cũng không thừa. Mấy người đều gật đầu.
Văn Du hiểu La Chiếu. Từ những biểu hiện bất thường của La Chiếu, hắn ta đã nhìn ra điều gì đó. Hắn ta định chờ một lát nữa, tới lúc không còn ai khác, sẽ hỏi La Chiếu.
La Chiếu lại nhìn bản đồ, trong lòng nghẹn uất, không giấu được nét lo âu trong ánh mắt, lại rủa thầm Ngô Công Lĩnh bại hoại một lần nữa.
Gã ta hận Ngô Công Lĩnh không nên sớm họa thủy đông dẫn (3). Gã ta cứ tiếp tục kéo dài đi, khiến cho nội bộ Yến quốc tan vỡ, tới lúc đó Tống quốc lại xuất binh có phải là là tốt hơn không?
(3) Họa thủy đông dẫn: Vì tránh họa cho mình mà kéo họa cho người khác.
...
Thời tiết thay đổi rồi, nổi gió rồi!
Bên trong doanh trướng của chủ soái, Mông Sơn Minh đang tỉ mỉ nghiên cứu bản đồ thì nghe thấy tiếng gió lách qua khe hở của doanh trướng.
Ông chậm rãi ngẩng đầu, nhìn tấm rèm vải đang bay phấp phới, đôi mắt bỗng híp lại.
Trang giấy trên bàn bị gió cuốn, lật tung lên. Ngay lập tức, có quân sĩ xuất hiện cố định lại rèm vải.
Mông Sơn Minh trầm giọng nói: "Đẩy ta ra ngoài."

La Đại An đang đọc sách ở bên cạnh lập tức đặt sách xuống, đứng dậy đẩy Mông Sơn Minh ra bên ngoài doanh trướng.
Vừa ra ngoài đã nghe thấy tiếng gió thổi ào ào. Gió thổi làm cho trang phục của Mông Sơn Minh trở nên xộc xệch, chòm râu cũng rối tung.
Mông Sơn Minh ngẩng đầu nhìn ký hiệu trên cột cờ, rồi lại ngẩng đầu nhìn bầu trời. Chỉ thấy phía chân trời đen kịt, mây đen ùn ùn kéo tới.
"Cuối cùng cũng tới rồi, sắp mưa to rồi!" Mông Sơn Minh thì thầm.
Thời tiết như vậy hiển nhiên là sắp mưa. Không lâu sau, mây đen giăng đầy trời, những hạt mưa bắt đầu lộp bộp rơi xuống.
Binh lính xung quanh chạy tán loạn khắp nơi. Ngoài những người đang thi hành nhiệm vụ ra, những người khác đều chạy về lều. Ngay cả những người thi hành nhiệm vụ cũng vội vàng giơ khiên che đỉnh đầu.
Mưa càng lúc càng to, đất trời nhanh chóng trở nên mù mịt, chỉ có tiếng mưa rơi rào rào.
Bầu trời nhanh chóng tối sầm...
Cách Bắc Châu một con sông, bên kia bờ là vùng đất biên giới Hàn quốc, ở liên doanh đại quân vẫn là cảnh sắc tươi đẹp.
Trong doanh trướng của chủ soái Hàn quốc, Đại Tư Mã Kim Tước cũng đứng trước bản đồ, cùng với các tướng lĩnh phân tích chiến sự Yến - Tống.
"Cái lão Mông Sơn Minh này không đủ lương thảo mà vẫn án binh bất động ở bờ sông, ông ta đang làm cái quái gì vậy?"
Sau khi nhận được tin tức, Kim Tước vẫn luôn suy nghĩ về việc này.
Ông ta mạnh hơn Thương Vĩnh Trung nhiều, đại chiến sắp tới, ông ta sẽ đích thân chỉ huy tiền tuyến.
Một vị tướng nói: "La Chiếu sẽ không liều lĩnh tiến công, lúc trước hắn ta đã để lại đường lui. Vùng ven sông có phòng ngự vững như thành đồng, đã bố trí trọng binh phòng ngự, vì vậy Mông Sơn Minh khó có thể công phá. Phải chăng ông ta đã bó tay hết cách, chỉ ở đó làm bộ làm tịch thôi?"
Kim Tước diện mạo trung hậu, vuốt râu, lắc đầu: "Mông Sơn Minh là người biết làm bộ làm tịch sao? Năm đó ta đấu với ông ta, đã mấy lần chịu thiệt rồi đó! Nếu không có pháp sư kịp thời giúp ta thoát thân thì ta đã mất mạng trong tay ông ta từ lâu rồi. Người này dùng binh biết kết

hợp giữa nhu và cương, biến hóa đa dạng, có khả năng xuất quỷ nhập thần. "Yên Sơn Minh" tuyệt đối không phải là hư danh, không thể khinh thường. La Chiếu chưa được lĩnh giáo thủ đoạn của Mông Sơn Minh, lại ngông cuồng coi thường ông ta như vậy, e là sẽ phải chịu thua thiệt!" Một vị tướng khác lên tiếng: "Những sắp xếp của La Chiếu không hẳn là không chặt chẽ. Hắn ta đã tiến quân vào biên giới Yến quốc, dụng binh rất có chiến lược, rất tài năng, đánh rất hay. Có thể thấy La Chiếu không phải là kẻ tầm thường. Có lẽ hắn ta sẽ bị thua thiệt, nhưng không đến mức thiệt lớn đâu nhỉ?"

Chương 995: Cổn Long Hạp (1)

Chương 995: Cổn Long Hạp (1)
Kim Tước lắc đầu, dáng vẻ từ chối cho ý kiến.
Đúng lúc này, có một người đưa thư đi vào, hai tay dâng một bức thư, báo cáo: "Bẩm đại nhân, triều đình gửi thư nhắc nhở, Bắc Châu có nội loạn."
Kim Tước "ồ" một tiếng, cầm thư kiểm tra. Trong thư nói rằng Thương Kiến Hùng và Thương Triêu Tông đã xảy ra bất hòa nghiêm trọng, suýt chút nữa là binh mã Bắc Châu và Binh mã triều đình Yến quốc xung đột, quan hệ hai bên vô cùng căng thẳng. Ý của triều đình Hàn quốc là bên này có nên thừa cơ xuất binh hay không.
Đọc thư xong, Kim Tước đưa cho các tướng lĩnh khác xem, sau đó lên tiếng hỏi: "Mọi người thấy thế nào?"
Các vị tướng lĩnh có thể thấy thế nào đây? Mắt thấy Tống quân tùy ý hoành hành ở Yến quốc, bọn họ đã không nhịn được từ lâu rồi. Một vị tướng chắp tay nói: "Bẩm đại nhân, Tống quốc đã xuất binh, nếu bên ta cũng xuất binh thì Yến quốc nhất định tiêu đời, bên ta nhất định sẽ thắng lợi!"
"Đúng vậy, đại nhân, La Chiếu "cưỡi ngựa nhận đất" trong biên giới Yến quốc, hiện tại ai chiếm được là của người đó. Sau này muốn bảo người ta nhổ ra, chúng ta cũng không có lý do. Nên xuất binh đi thôi!"
Nghe hết ý kiến của mọi người, Kim Tước khoát tay: "Thiệu Đăng Vân không phải người đơn giản. Thời cơ chưa tới, cứ chờ đi. Thận trọng chút, vẫn nên thận trọng thì hơn."
Đây cũng là ý kiến mà ông ta hồi âm cho triều đình.
Sau khi các tướng lĩnh ra khỏi lều của chủ soái, có người nói thầm với đồng sự, trút hết nỗi lòng bất mãn: "Lúc này không xuất bình thì đợi tới

lúc nào? Lẽ nào phải chờ tới lúc hối hận vì cảm thấy chúng ta ít đi phần địa bàn cướp được từ tay Tống quân hay sao?"
"Haiz, ngươi còn không hiểu vị Đại Tư Mã này của chúng ta sao? Ông ta nổi danh là "Tư Mã thận trọng" đó!"
"Tư Mã thận trọng" là biệt danh mà mọi người vụng trộm gọi sau lưng Kim Tước.
Cái tên này không phải tự dưng mà có đâu, mà xuất phát từ câu cửa miệng của Kim Tước "thận trọng chút, vẫn nên thận trọng thì tốt hơn.”
Mặc dù vì nguyên nhân này mà Kim Tước bị người ta cười nhạo, nhưng ông ta làm vẫn thận trọng trong mọi việc, hiếm khi liều lĩnh, hành quân đánh giặc cũng vậy.
Người dưng cười nhạo thì cứ mặc cho họ cười nhạo, Kim Tước có thể leo đến vị trí ngày hôm nay chính là nhờ vào hai chữ "thận trọng" này.
Năm xưa, mặc dù ông ta từng bại mấy lần trong tay Mông Sơn Minh, nhưng dưới sự chỉ huy của ông ta, Hàn quốc tổn thất ít nhất, không như Đại đô đốc Triệu quốc chết trên tay Mông Sơn Minh và Triệu quốc liên tục thảm bại bởi Mông Sơn Minh.
Đối với Mông Sơn Minh mà nói, trong số những tướng lĩnh mà ông đã từng giao chiến, Kim Tước là kẻ khiến ông đau đầu nhất. Kim Tước có quan điểm "đóng vững đánh chắc", "tiến bước nào, rào bước nấy", không liều lĩnh, không mạo hiểm, tin tưởng rằng có sức mạnh sẽ giành được thắng lợi.
Đối với Mông Sơn Minh mà nói, Kim Tước là một khúc xương khó gặm. Đôi chân của ông tàn phế là do bị gãy lúc giao chiến với Hàn quốc, mà người chỉ huy Hàn quốc trong trận đánh đó chính là Kim Tước. Ở một mức độ nào đó, Mông Sơn Minh mất đi hai chân là do Kim Tước ban tặng.
Đương nhiên, trong trận chiến ấy, nếu không phải vì ông nóng lòng giải vậy cho Yến hoàng thì cũng không đến mức rơi vào kết cục như vậy.
Kim Tước thận trọng đến mức khiến người ta cười nhạo, nhưng lại tích lũy chiến công, từ từ leo lên vị trí ngày hôm nay. Hơn nữa, ông ta còn đánh cho Mông Sơn Minh tàn phế. Vì vậy, địa vị của vị Đại tư mã này cực kỳ vững chắc.
...

Bầu trời tối sầm, mưa càng lúc càng lớn.
Trong đêm mưa, một nhóm tướng lĩnh mặc chiến giáp, bên ngoài khoác áo tơi, đội nón lá đi ra ngoài tuần tra. Khi họ đi đến dưới mái hiên đình viện, có binh sĩ bước nhanh tới giúp họ cởi áo tơi và nón lá ra.
"Cái thời tiết chết tiệt này!" Có người mắng chửi trời cao.
Mọi người giậm chân bình bịch cho bùn đất dính trên chân rơi xuống, sau đó cũng không xỏ giày lại.
Tổng đốc đô phòng ngự trên sông Ô Quần Liệt là người đầu tiên cởi giày, những người khác cũng đành phải cởi giày theo.
Dưới mái hiên, ngọn đèn dầu đung đưa, chiếu rọi ba chữ to trên tấm biển trước cửa: "Trấn Giang Đường!"
Trong phòng treo đủ loại bản đồ lớn nhỏ khác nhau. Chỗ này là nơi quan trọng, liên quan đến việc quân cơ đô phòng ngự trên sông, người bình thường không được phép tiến vào.
Một đám đàn ông thô kệch cởi giày rồi đi vào trong. Ngay lập tức, mùi cá biển tràn vào phòng. Có người bịt mũi, mắng: "Lão Trần, bao lâu rồi ông chưa rửa chân vậy? Ngồi cạnh ông đúng là vận xui tám đời mà!"
Lão Trần lập tức mắng lại:
"Ông nghĩ là chân ông thơm lắm à? Yến quân vừa đến bờ sông, Đại Đô Đốc cứ như muốn đòi mạng vậy. Một ngày phải tuần tra đi tuần tra lại không biết bao nhiêu lần, thậm chí lúc ngủ cũng không được yên, làm gì còn thời gian rửa chân? Trong quân lại không cho dẫn theo nữ nhân hầu hạ."
"Xem ra là lão Trần không có nữ nhân hầu hạ nên không rửa chân nha!"
Tổng đốc đô phòng ngự trên sông Ô Quần Liệt ngồi lên ghế trên, sau đó cũng ôm chân mình ngửi một hơi rồi nói một câu như vậy.
Mọi người bật cười ha hả, nói giỡn ấy mà! Mọi người đều xuất thân từ quân ngũ, đã quen với mùi này rồi, không ai thực sự để ý cả.
Ô Quần Liệt bỏ chân xuống, chỉ vào lão Trần, nói: "Nghiêm chỉnh phục tùng mệnh lệnh đi, đợi Đại Đô Đốc đánh tan Yến quốc, ta sẽ thưởng cho ông mười tám mỹ nhân Yến quốc để hầu hạ ông rửa chân mỗi ngày."
"Ách!" Lão Trần xua tay: "Mười tám mỹ nhân thì mạt tướng không cần. Nghe nói trong hoàng cung Yến quốc có không ít những phi tử xinh đẹp.

Thưởng cho mạt tướng một vị phi tử của Thương Kiến Hùng, để mạt tướng nếm thử mùi vị là được rồi."
"Cút đi! Phi tử của Thương Kiến Hùng đến lượt ông chắc?"
Một đám người lập tức nhao nhao mắng chửi.
Rầm! Ô Quần Liệt đạp bàn, ngăn mọi người tiếp tục ồn ào: "Nghe cho rõ đây! Chỉ cần mọi người có thể chóng đỡ sự tiến công của Mông Sơn Minh, ta sẽ làm chủ cho mọi người. Bên trên có đồng ý hay không ta không biết, nhưng ta khẳng định là sẽ thay các vị có mặt ở đây báo cáo công trạng, xin ban thưởng phi tử của Thương Kiến Hùng cho các vị. Thương Kiến Hùng có nhiều phi tử nên không thiếu phần của mấy người các vị đâu. Bên trên chọn xong, phần thưởng còn lại chắc là sẽ đến lượt chúng ta nhỉ? Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là chúng ta phải bảo vệ được đô phòng ngự trên sông, không để cho Yến quân đánh vào Đại Tống của chúng ta! Nếu đô phòng ngự trên sông thất thủ thì đừng nói đến phi tử của Thương Kiến Hùng, mà mọi người hãy nghĩ thử xem còn có thể bảo vệ thê thiếp nhà mình không bị kẻ khác chiếm mất hay không!"
Lão Trần: "Đại Đô Đốc quá lo lắng rồi! Sau khi quân ta đánh vào Yến quốc, chẳng phải là tàu thuyền của đối phương đã bị phá hủy rồi kéo sang bên này hay sao? Đối phương có nhiều binh mã như vậy, không có thuyền thì qua sông kiểu gì? Thuyền sang bên này chúng ta giết còn chưa đã đâu! Qua sông bằng bè gỗ đúng là chuyện cười, rõ ràng là bia sống mà!”
Mọi người nhao nhao đảm bảo, hùng hồn khẳng định là sẽ không để cho Yến quân công phá đô phòng ngự trên sông.
Ô Quần Liệt ra hiệu cho mọi người đừng có khinh thường, lại gọi mọi người đến đứng quanh bản đồ đô phòng ngự bên sông rồi thảo luận một phen, tiếp thu ý kiến hữu ích, bảo mọi người nghĩ xem còn có gì sơ sót hay không.
Sau khi bàn bạc xong xuôi, lúc tướng lĩnh rời đi, Ô Quần Liệt cảnh cáo lần nữa: "Không phải Đại Đô Đốc sợ đối phương đánh công khai, mà là sợ Mông Sơn Minh đánh lén, nhất là cần phải cẩn thận hơn vào ban đêm. Sau khi trở về, mọi người phải tuần tra các khu vực cẩn thận, không được tạo cơ hội cho địch thừa cơ đánh lén."

Một vị tướng cười gượng: "Đại nhân à, ngài lo lắng quá rồi! Bây giờ mưa to gió lớn, nước sông chảy xiết và đột ngột dâng cao, căn bản là không thích hợp để qua sông. Mông Sơn Minh có bị ấm đầu mới chọn cách đánh lén!"

"Đúng đó! Ban đêm mưa to gió mạnh, giơ tay còn không thấy được được năm, đốt đèn lồng còn không soi được xa, tuần tra cũng không nhìn rõ đâu!"

Chương 996: Cổn Long Hạp (2)

Chương 996: Cổn Long Hạp (2)
Nghe mọi người thảo luận, Ô Quần Liệt cũng tán thành, nhưng vẫn nghiêm mặt cảnh cáo: "Càng là lúc không thể đánh lén thì càng có khả năng xảy ra. Quân sĩ không tiện tuần tra thì có thể nhờ tu sĩ đạp sóng trên sông tuần tra đúng giờ."
"Đại nhân nói phải!"
Mọi người đều gật đầu tán thành, chỉ cần có tu sĩ tuần tra mặt sông, nếu có quân địch đột kích thì sẽ không gạt được bên mình. Suy cho cùng, quân địch không thể phái lẻ tẻ vài người đến đánh lén, muốn đánh cũng phải điều động rất nhiều binh mã, như vậy tu sĩ tuần tra sông vẫn có thể phát hiện được.
...
Bờ sông bên kia, trong một doanh trướng bên trong quân doanh, ánh đèn sáng tỏ, Cung Lâm Sách chắp tay đứng trước cửa doanh trướng, nhìn chằm chằm vào cơn mưa tầm tã bên ngoài ngoài màn đêm, trong đôi mắt ngập tràn tâm trạng.
Yến quốc lâm vào tình cảnh ngày hôm nay có tác động tiêu cực tới sự tồn vong Tử Kim Động. Một khi Yến quốc diệt vong, Tử Kim Động sẽ trở thành chó nhà có tang. Đường đường là một phái lớn đứng hàng Phiêu Miểu Các vậy mà lại đi đến bờ vực sụp đổ trong tay ông ta, điều này khiến ông ta không khỏi cảm thấy hổ thẹn vô cùng.
Bên ngoài doanh trướng, nước trong rãnh thoát nước được đào quanh doanh trướng đục ngầu, ào ào chảy xiết.
Cung Lâm Sách đưa mắt nhìn vào doanh trướng của chủ soái, bên trong có ánh đèn hắt ra.
Trong lúc sống còn của Yến quốc, ba phái lớn không còn cách nào khác. Ông ta phải đích thân tới trấn giữ nơi này, cũng gửi gắm hi vọng vào vị

lão soái trong doanh trướng kia.
"Haiz!" Cung Lâm Sách ngửa mặt lên trời mà buông tiếng thở dài. Mong là vị lão soái kia không làm cho ba phái lớn thất vọng.
Chưởng môn của ba phái lớn chia ra đi trấn thủ các nơi khác nhau. Ông ta trấn thủ nơi này, Long Hưu đi trấn thủ Bắc Châu, Mạnh Tuyên vẫn tọa trấn ở kinh thành như cũ.
Bên ngoài mưa to gió lớn, khó khăn cho việc đột kích. Trên gương mặt Cung Lâm Sách viết đầy hai chữ "phiền muộn". Ông ta có phép thuật hộ thể, nước mưa khó có thể rơi xuống người ông ta.
Trong doanh trướng của chủ soái đột nhiên hắt ra tia sáng, thu hút sự chú ý của ông ta. Rèm che cửa lều mở ra, ông ta thấy có người bước vào bên trong.
Người đó là Trương Hổ. Trương Hổ đạp bùn mà đến. Sau khi vào trong doanh trướng, ông ta cởi nón lá và áo tơi xuống rồi đưa cho quân sĩ.
Bên trong doanh trướng có thắp vài ngọn đèn dầu hiu hắt. Mông Sơn Minh vẻ mặt mệt mỏi, trong mắt hằn lên tia máu nhưng chưa đi ngủ, vẫn còn đang nhìn bản đồ mà suy nghĩ điều gì đó.
Trương Hổ đến gần, báo cáo: "Bẩm Đại Soái, bên kia truyền tin tới nói là nước sông đã dâng cao, nhưng mực nước vẫn chưa đạt mục tiêu, vẫn còn cách bờ một trượng (1) rưỡi nữa."
(1)một trượng tương đương với 3,3333 mét.
La Đại An đang dựa vào ghê ngủ gật, nghe thấy tiếng người thì lập tức giật mình tỉnh dậy.
Mông Sơn Minh vẫn không dời mắt khỏi bản đồ, chỉ hờ hững nói: "Nửa canh giờ nữa hãy tới báo cáo!"
"Vâng!" Trương Hổ đáp.
Nửa canh giờ sau, lính liên lạc đi tới, nói thầm bên tai Trương Hổ.
Trương Hổ báo cáo lại: "Mười thước!" (2)
(2)Một thước tương đương với 1/3 mét
Mông Sơn Minh gật đầu, không lên tiếng.
Lại thêm nửa canh giờ nữa, Trương Hổ báo cáo: "Bảy thước!"
Tiếp tục thêm nửa canh giờ nữa, Trương Hổ báo lại: "Năm thước!"
Cho tới khi Trương Hổ báo "ba thước", Mông Sơn Minh đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng nhiên mở choàng đôi mắt hằn lên tia máu, trầm giọng

nói: "Hành động theo kế hoạch!"
Gương mặt Trương Hổ căng ra, cúi đầu, chậm chạp không nhận lệnh.
Mông Sơn Minh khẽ nghiêng đầu nhìn ông ta, hỏi: "Ngươi muốn kháng lệnh?"
"Mạt tướng không dám kháng lệnh, chỉ là..." Vẻ mặt Trương Hổ đầy khổ sở, lắc đầu: "Lúc này cứng rắn vượt Cổn Long Hạp thật sự là... quá khó! Những người kia đều là huynh đệ lâu năm của mạt tướng, rất nhiều người trước giờ không biết bơi. Đại soái, lẽ nào không còn cách nào khác hay sao?"
"Khó à?" Mông Sơn Minh cất tiếng chất vấn, rồi khẽ vuốt cằm: "Đúng là khó thật! Người sống còn có thể nói khó, nhưng người chết biết tìm ai nói đây? Ngươi còn nhớ Thù Ma Tử không? Hắn hi sinh do gấp rút tiếp viện cho ngươi đấy! Còn có Ngụy Đại Hồng, và cả rất nhiều người mà ngươi quen biết nữa, ngươi có muốn nói với những người đã hi sinh vì bảo vệ Đại Yến chữ "khó" này không? Đại Yến đã rơi vào bước đường ngày hôm nay, phải có người cảm tử đứng ra! Chính là vì "khó" nên ta mới dùng tới binh mã cận vệ của ngươi. Ta tin tưởng bọn họ có thể làm được, ngươi cũng phải tin tưởng họ. Đi đi, chấp hành đi!"
"Tuân lệnh!" Khuôn mặt Trương Hổ run rẩy, chật vật chắp tay nhận lệnh, lui về sau vài bước rồi nhanh chóng xoay người rời đi, ngay cả áo tơi và nón lá cũng không dùng, cứ thế đội mưa lao ra khỏi doanh trướng.
Cổn Long Hạp!
Đó là dải đất nguy hiểm nhất lưu vực sông Đông Vực, mực nước lúc bình thường cách bờ sông hai trượng.
Bởi vì lưu vực này đột nhiên thu hẹp ở đây, bình thường dòng nước cũng chảy xiết lạ thường, giống như rồng lớn quay cuồng, nên được lấy tên là Cổn Long Hạp.
Lúc này nước sông dâng cao, nước mưa ở vùng thượng du đổ xuống làm cho khu vực này càng thêm hẹp lại, nước sông càng dâng lên mãnh liệt, dòng nước cũng càng thêm chảy xiết, có thể nói là đang rít gào.
Lúc bình thường, con người đã khó vượt qua chỗ này, huống chi là bây giờ mưa xối xả tầm tã, nước chảy điên cuồng, như vậy lại càng thêm khó khăn.

Đại quân địa phương không thể qua sông chỉ là tấm bình phong thiên nhiên mà thôi. Cách chỗ này ba mươi dặm là nơi Tống quân cất giữ lương thảo.
Xét về một khía cạnh nào đó, chỗ này là nơi đại quân phòng thủ yếu nhất. Dù sao thì biên cảnh hai nước trải dài như vậy, không thể bố trí trọng binh ở tất cả những vùng ven sông được, làm như vậy thì có bao nhiêu binh cũng không đủ dùng.
Trong tiếng mưa xối xả, Tống quốc bên kia mơ hồ truyền tới tiếng đánh nhau. Sau khi tiếng động biến mất, hơn mười tu sĩ từ bờ bên kia bay vọt tới, chạm mặt hai tướng lĩnh vừa xuất hiện.
"Sao rồi?" Một tướng lĩnh vội hỏi.
Một tu sĩ trả lời: "Có mưa to tương trợ, kẻ địch buông lỏng phòng thủ, mấy gã tu sĩ tụ tập lại một chỗ cùng tránh mưa uống rượu, đã bị chúng ta dẹp cả ổ. Động tĩnh lúc hành động hẳn là đã được che giấu, quả là thời cơ hành động tuyệt vời!"
Tướng lĩnh lại hỏi: "Những người khác đâu?"
Tu sĩ kia đáp: "Còn đang dò đường và dẹp đường cho đại quân. Kẻ bị chúng ta bắt được nói là vùng ven sông không có tu sĩ tuần tra định kỳ, vì vậy không thể không cẩn thận. Chỉ có điều..." Hắn ta quay đầu nhìn dòng nước đang điên cuồng gào thét ở phía sau: "Có thể qua không?"
"Ta đợi lập công, không quan tâm nhiều như vậy!" Một tướng lĩnh khác nói xong liền mò mẫm chạy về.
Không lâu sau đó, một hồi tiếng bước chân gấp gáp truyền đến, binh mã đại quân ẩn núp đội mưa đi tới, trên vai mỗi người đều vác một khúc gỗ tròn.
Không cần nhiều lời, chỉ ra lệnh một câu: "Nhảy!"
Nhóm quân sĩ đầu tiên ôm gỗ tròn liều mình nhảy xuống, một lát sau đã bị nước sông gầm gào cuồn cuộn nuốt chửng.
Trong không gian đen như mực, thị lực của người bình thường không tốt lắm, vì vậy không nhìn rõ tình hình của những người vừa nhảy xuống.
Nhưng thị lực của tu sĩ không giống với người thường, họ có thể nhìn rõ cảnh tượng dòng nước sông cuồn cuộn nuốt chửng con người.
Mặc dù vậy, có rất nhiều binh sĩ, người trước vừa ngã xuống, người sau lại tiến lên, hết nhóm này tới nhóm khác nhảy xuống.

Nhóm tu sĩ nhìn cảnh này mà cảm động không thôi, nhưng lại không biết phải làm sao, không có cách gì. Thật sự là không có cách gì. Thời gian, phải giành giật thời gian!

Bởi vì địa hình nên chỗ này không có trọng binh canh gác, tuy nhiên không có nghĩa là quân địch sẽ không phòng thủ nơi này. Trước khi hành động, bên này đã dò xét tình hình nơi này nhiều lần, đã tính toán cẩn thận. Nửa canh giờ, chỉ có cơ hội nửa canh giờ thôi!

Tu sĩ Tống quốc sẽ thay phiên nhau tuần tra bờ sông, bên này chỉ có nửa canh giờ trống.

Trong nửa canh giờ bao nhiêu người có thể qua sông, điều này cũng đã được tính trước. Trong nửa canh giờ, đại quân không chỉ phải qua sông, mà còn phải nhanh chóng rời khỏi bờ sông và lẩn trốn, nếu không sẽ bị phát hiện.

Chương 997: Cứng rắn vượt sông nơi hiểm yếu

Chương 997: Cứng rắn vượt sông nơi hiểm yếu
Một khi bị phát hiện, kế hoạch tác chiến của Mông Sơn Minh sẽ thành công dã tràng.
Lần này có năm mươi nghìn binh mã qua sông, chừng ấy người nhất định phải qua hết, nếu không qua hết thì sẽ không có lợi đối với kế hoạch tiếp theo.
Muốn đưa năm mươi nghìn binh mã qua sông trong nửa canh giờ, lại còn là vượt khúc sông nguy hiểm như vậy, chừng ấy thời gian quả thực là quá gấp gáp.
Nhưng đây là tập kích bất ngờ, chính là phải biến điều không thể thành có thể, chính là muốn hành động ở nơi quân địch cho là không thể.
Bất kể là tu sĩ trợ giúp, hay là dựng tạm cáp treo, đều khó có thể đưa năm mươi nghìn quân sang sông trong vòng nửa canh giờ.
Chỉ có thể dùng cách nhanh nhất, cũng là cách nguy hiểm nhất, đó chính là đưa người qua, phải tranh thủ hoàn thành trong nửa canh giờ.
Từng nhóm binh sĩ ôm khúc gỗ tròn vẫn còn đang nhảy xuống.
Một nhóm tu sĩ nhìn cảnh ấy thật sự cảm thấy không đành lòng, có người lên tiếng: "Mọi người cùng nhau hành động đi, có thể giúp được bao nhiêu người thì giúp bấy nhiêu."
Không ai phản đối, mọi người đều nhanh chóng hành động. Một người dùng hai tay, mỗi tay kéo một người, như vậy là mỗi người sẽ mang được hai người qua sông. Họ bay xuống lòng sông kéo người lên bờ, thả xuống, sau đó lại bay trở lại.
Một nhóm tu sĩ bay qua bay lại đưa người qua sông, giúp đỡ hết mình.
Trong thời gian có hạn, có thể giúp được bao nhiêu người qua sông thì

giúp bấy nhiêu.
Những quân sĩ bị cuốn vào dòng nước xiết ôm khúc gỗ trôi nổi, nương theo tốc độ chảy của dòng nước trôi về phía vách đá ở đối diện.
Đây cũng là lý do tại sao Mông Sơn Minh chọn qua sông ở nơi này.
Bờ sông uốn khúc, nương theo dòng nước sẽ xô vào bờ.
Nhưng trời quá tối, không nhìn thấy gì cả, chỉ có thể dựa vào cảm giác.
Những người ôm khúc gỗ tròn một khi xô vào bờ sẽ lập tức vứt gỗ đi, từ trong nước đứng lên, cố gắng đưa tay tìm bờ, bám vào bờ rồi lập tức liều mạng leo lên trên.
Những người đi trước đã sang tới bờ bên kia, nửa ngồi nửa quỳ ven bờ, một khi thấy có đồng đội đặt tay lên bờ sẽ lập tức mò mẫm kéo lên, giúp đồng đội nhanh chóng lên bờ.
Những người sau khi lên bờ sẽ nhanh chóng tản ra dọc bờ sông, tiếp tục giúp đỡ những người sau lên bờ.
Đây cũng là nguyên nhân Mông Sơn Minh chọn vượt sông vào đêm mưa tầm tã. Lúc bình thường, bờ sông rất cao, người trong nước không thể với tay lên bờ, có qua sông cũng không leo lên bờ được, vì vậy chỉ khi mực nước dâng lên mới có cơ hội.
Căn cứ vào tin tức mà các vùng lân cận cung cấp, mực nước tăng tới mức này đã là cực hạn rồi.
Vẫn là câu nói kia, trời tối quá!
Có người không phải là khúc gỗ tròn đụng vào vách đá, mà bản thân đụng vào vách đá. Nhẹ thì không sao, chỉ bị xây xước một chút, nhưng một số người bị đụng đầu vào vách đá, vỡ cả óc, buông gỗ trong tay ra, trực tiếp bị sóng cuốn đi.
Những tu sĩ trên bờ nhìn thấy cảnh này thì hai mắt muốn nứt ra, thật sự là thảm đến mức không đành lòng nhìn thẳng. Có người nói với tướng lĩnh dẫn đường: "Hay là thả đèn chiếu sáng cho mọi người đi, trong thời gian ngắn chưa chắc quân địch phát hiện ra đâu."
Vị tướng này nóng nảy, túm lấy vạt áo của tu sĩ nọ: "Thả cái mịa ngươi ấy, ngươi muốn hại chết mọi người sao? Ánh sáng tập trung một chỗ, một khi bị người ta phát hiện thì kiếm củi ba năm thiêu một giờ đấy! Không lên được bờ thì các huynh đệ đều hi sinh vô ích rồi, chúng ta cũng bị quân địch bao vây tiêu diệt. Ngươi nghe kỹ cho ta, quản người

của các ngươi ý, tuyệt đối không được làm bất kỳ chuyện gì làm bại lộ hành động!"
Đổi lại là lúc bình thường, nếu có người dám vô lễ như vậy, tu sĩ kia không xử đẹp mới lạ đó, nhưng lúc này hắn ta lại nhẫn nhịn, ngậm miệng không nói gì.
Những người ở bờ bên kia không ngừng ôm gỗ tròn nhảy xuống từng nhóm từng nhóm. Những người bên này lại là từng nhóm từng nhóm ướt nhẹp bò lên bờ.
Có người không thể xô vào cạnh bờ để leo lên, bị sóng cuốn đi, cuối cùng sống chết không rõ, chỉ hi vọng khúc gỗ tròn kia có thể giúp họ sống sót giữa dòng nước chảy xiết nguy hiểm này.
Có người lại không xô vào bờ bên này mà lại bị sóng cuốn vào khúc uốn bờ sông, kết quả là bò nhầm hướng, leo lại lên bờ bên kia.
Lập tức có tu sĩ đi đến đẩy người đó trở về lẩn trốn. Thời gian không kịp, không cho phép họ sang sông lần nữa, huống hồ trong tay họ không còn phao cứu sinh, cũng không thích hợp để thử lại lần nữa.
Vị trí vượt sông đã được tính toán ổn thỏa, chỉ có khu vực này thích hợp để leo lên bờ. May là những người bị vòng trở về bờ bên kia chỉ là số ít, đa số đều sang đến bên bờ Tống quốc, hoặc là cuốn đi theo sóng nước.
Chưa tới nửa canh giờ, toàn bộ năm vạn binh mã đã xuống nước.
Còn vấn đề có bao nhiêu người thành công leo lên bờ bên kia thì tạm thời vẫn chưa rõ lắm.
Tóm lại là không kịp ở đó mà chần chừ, những người lên bờ thành công sẽ nhanh chóng rời đi.
"Đi!" Theo mệnh lệnh, những người lên bờ thành công nhanh chóng tác chiến chiều sâu, chạy đi ẩn nấp.
Ven bờ còn vài tu sĩ ở lại, vội vàng làm phép xử lý dấu vết trên bờ. Có mưa gió hỗ trợ, vết tích trên bờ nhanh chóng được xóa sạch.
Phía trước có tu sĩ mở đường cho đại quân để đề phòng bất trắc và thuận tiện cho đại quân cấp tốc xông thẳng đến mục tiêu mà không bị phát hiện một cách dễ dàng.
Sau khi đếm số người, chỉ có ba mươi nghìn lẻ mấy chục người. Có gần một nghìn người may mắn trở lại bờ bên kia của Yến quốc.

Cũng có nghĩa là, chưa tới nửa canh giờ, có gần hai mươi nghìn binh mã bị nước sông cuốn trôi.
Họ đều là binh mã cận vệ của Trương Hổ, là binh mã trung quân của Trương Hổ, cũng là binh mã tinh nhuệ nhất dưới trướng Trương Hổ. Họ đều là lão binh đã trải qua biết bao thử thách trên sa trường, cũng là huynh đệ nhiều năm của ông ta.
Chính vì vậy, chính vì đáng tin cậy, chính vì năng lực của họ đáng tin cậy, nên Mông Sơn Minh mới dùng tới nhóm thuộc hạ này của Trương Hổ.
"Hai mươi nghìn huynh đệ ra đi như thế đó! Bao nhiêu lần chinh chiến, bao nhiêu lần tìm đường sống trong chỗ chết, không chết trong tay kẻ thù, lại ngã xuống ở nơi này. Ta hạ lệnh như vậy, bảo ta lúc trở về phải ăn nói thế nào với người thân của họ đây? Hu hu hu..." Một tướng lĩnh bật khóc nức nở, một đại nam nhân lại khóc như một đứa trẻ.
Một tướng lĩnh khác cũng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm tối đen thăm thẳm, há miệng thở hổn hển, trên mặt không biết là nước mưa hay là nước mắt.
Hai vị tướng lĩnh này là tả thống lĩnh và hữu thống lĩnh bên cạnh Trương Hổ. Lúc này, họ không kìm được nước mắt.
"Haiz!" Một tu sĩ đi bên cạnh buông tiếng thở dài, không nhịn được lắc đầu.
Tâm trạng đau thương không được ảnh hưởng tới nhiệm vụ. Đại quân vẫn tiếp tục bí mật hành quân. Trên đường, hai vị tướng lĩnh hạ lệnh ăn uống lần nữa.
Đêm mưa khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, lại còn bị ngâm nước nữa, nên cơ thể rất lạnh, phải mau chóng ăn uống để làm ấm cơ thể. Tiếp theo vẫn còn nhiệm vụ quan trọng hơn nữa.
Trước đó, ai cũng mang theo lương khô đã được chuẩn bị chu đáo bên người. Bánh đã bị ngâm nước nát bươm, nhưng đại quân vẫn vừa đi vừa nhét bánh vào miệng.
Đi được nửa đường, tới chỗ chân núi, đại quân lại chia thành hai đường mà đi...
Sấm rền chớp giật, mưa rào xối xả, có bóng người đứng ngoài doanh trướng.

La Đại An nhìn thấy, lên tiếng nhắc nhở: "Sư phụ!"
Mông Sơn Minh đang chăm chú nhìn bản đồ, nghe tiếng liền từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía bóng người bên ngoài lều. Ánh chớp lóe lên, ông thấy rõ người đang đứng dầm mưa trong cơn mưa tầm tã là Trương Hổ.
Hai người, một đứng ngoài ánh sáng, một đứng trong bóng rối, nhìn nhau.
Dường như Mông Sơn Minh đã ý thức được điều gì, gò má hơi căng ra.
Ở bên ngoài, trong một doanh trướng khác, Cung Lâm Sách cũng chú ý tới điều khác thường ở bên này, nghiêng người đi ra, lúc này mới nhận ra người đưa lưng về phía màn mưa chính là thứ sử Trường Châu Trương Hổ, không kìm được lên tiếng hỏi: "Trương đại nhân, sao ngài lại đứng đây dầm mưa vậy?"

Chương 998: Chẳng Lẽ Là Thần Binh Từ Trên Trời Rơi Xuống Sao? (1)

Chương 998: Chẳng Lẽ Là Thần Binh Từ Trên Trời Rơi Xuống Sao? (1)
Trương Hổ không để ý đến ông ta mà chậm rãi bước vào trong doanh trướng, đi tới trước bàn sách, cả người ướt đẫm đứng đó, nước mưa nhỏ tong tong xuống mặt đất, nhìn Mông Sơn Minh.
Cung Lâm Sách bước vào, thấy có điểm bất thường, lại hỏi tiếp: "Sao thế?"
Trương Hổ không đáp lời ông ta, chỉ hỏi Mông Sơn Minh: "Có thể nói không?"
Mông Sơn Minh nhìn Cung Lâm Sách. Đã bị ông ta phát hiện và đi theo rồi, bây giờ không cần giấu giếm nữa. Ông khẽ vuốt cằm.
Không khó nhận ra tâm trạng Trương Hổ đang kích động. Vành mắt ông ta đỏ hoe, nghiêng đầu nhìn nóc lều, giọng nói nghẹn ngào: "Hai mươi nghìn huynh đệ mất rồi."
Cung Lâm Sách kinh ngạc, cái gì mà hai mươi nghìn huynh đệ mất rồi?
Khuôn mặt Mông Sơn Minh căng chặt. Ông biết là nguy hiểm, nhưng bỗng chốc tổn thất hai mươi nghìn người thì đúng là khiến ông cảm thấy khá nặng nề.
Đều là quân nhân nên ông biết những người đó có ý nghĩa với Trương Hổ như thế nào. Có dùng một trăm nghìn binh mã đổi lấy họ, Trương Hổ cũng không đồng ý.
Mông Sơn Minh hơi lặng đi, rồi hít sâu một hơi, hỏi: "Ba mươi nghìn người còn lại thì sao?"
Trương Hổ đáp ngắn gọn: "Qua rồi."
Cái gì qua rồi cơ? Ánh mắt Cung Lâm Sách đầy hoang mang, nghi ngờ.

Mông Sơn Minh nặng nề thở ra một hơi, sống lưng hơi thẳng lên một chút, trầm giọng nói: "Triệu tập chư tướng nghị sự!"
"Tuân lệnh!" Trương Hổ chắp tay, sau đó dứt khoát xoay người rời đi. Vừa ra khỏi doanh trướng, ông ta liền đưa tay lau mắt. Không chỉ tổn thất hai mươi nghìn binh mã kia đâu, kế tiếp, ba mươi nghìn binh mã còn lại sắp phải thâm nhập vào trong lòng địch, đơn độc chiến đấu. Cuối cùng có bao nhiêu người có thể sống sót trở về đây? Ông ta không thể không lo lắng, chỉ muốn nước mưa lạnh băng này có thể làm cho bản thân mình bình tĩnh hơn một chút.
Mông Sơn Minh ngồi dưới ánh đèn, đưa mắt nhìn theo bóng lưng Trương Hổ rời đi.
Cung Lâm Sách cũng nhìn theo một hồi, sau đó quay đầu, hỏi Mông Sơn Minh đang ngồi ngay ngắn: "Tình huống gì đây?"
Mông Sơn Minh: "Chẳng phải là Trương Hổ đã nói rồi sao?"
Cung Lâm Sách: "Nghe không hiểu."
Mông Sơn Minh: "Đã có ba mươi nghìn binh mã sang sông rồi."
"Ba mươi nghìn binh mã sang sông rồi á?" Cung Lâm Sách kinh ngạc. Đô phòng ngự trên sông phong tỏa như tường đồng vách sắt như vậy, lại còn là trong thời tiết chết tiệt này, ba mươi nghìn quân đó, sang sông bằng cách nào vậy?
Mông Sơn Minh nói thêm: "Năm mươi nghìn quân, năm mươi nghìn binh mã tinh nhuệ nhất của Trương Hổ, họ đều là các lão huynh lão đệ đi theo ông ấy chinh chiến đã nhiều năm. Cứng rắn vượt sông ở nơi hiểm yếu, tổn thất hai mươi nghìn người, ba mươi nghìn người may mắn qua sông thành công. Cung chưởng môn, chẳng phải là ông thúc giục ta xuất binh sao? Xuất binh ngay trong đêm nay, mong Cung trưởng môn có thể lệnh cho tu sĩ các phái toàn lực hỗ trợ."
Là lão huynh lão đệ của ai, Cung Lâm Sách không quan tâm, cũng không hiểu cảm giác này, và cũng sẽ không thèm để ý. Ông ta nhíu mày: "Trước đó, tại sao ngài lại gạt ta?"
Mông Sơn Minh: "Ta sợ người nào đó không xem lời nói của ta ra gì, lại lỡ miệng nói ra. Chuyện này mà truyền ra sẽ liên quan đến thắng bại của cuộc chiến. Lấy tính mạng của mấy chục nghìn người ra đánh cược, chỉ có thể thành công, không được phép thất bại! Vì vậy trước đó tuyệt đối

không thể để lộ ra bất kỳ tìn tức gì, cũng không thể có điều gì bất thường. Mong là Cung trưởng môn thứ lỗi!" Ông vẫn đang nhắc nhở đối phương phải giữ bí mật.
Mưa nhỏ dần, đối với người bí mật hành quân mà nói, vẫn phải bước đi trong bùn lầy.
"Không thể tiếp tục tiến lên, phía trước có trinh thám mai phục, chắc là tu sĩ, tình hình phía trước không xác định được, nếu lại cứ liều lĩnh xông lên phía trước thì rất dễ bị phát hiện."
Một tu sĩ nhanh chóng quay trở lại, bí mật dừng lại chỗ đại quân đang ẩn nấp.
Tướng dưới trướng Trương Hổ - hữu thống lĩnh Tôn Cao Thiên hỏi: "Nơi này cách kho lương thực có xa lắm không?"
Tu sĩ trả lời: "Có lẽ còn khoảng năm dặm nữa."
Sau khi Tôn Cao Thiên suy nghĩ một lúc, hạ lệnh nhân mã không cần ẩn náu nữa, năm ngàn nhân mã trực tiếp đi đường chính, chỉnh tề xếp thành hàng xuất phát, không nhanh không chậm công khai đi đến địa điểm mục tiêu của quân đội, cũng mặc kệ sẽ có người phát hiện ra hay không.
Trên đường đi gặp trạm gác vặn hỏi thì tu sĩ trực tiếp nhanh chóng động thủ xử lí.
Chưa qua trạm gác được bao xa, một con điệp nguyệt từ trong rừng núi bay ra quan sát, hiển nhiên là do tu sĩ nước Tống điều khiển nó đến đây.
Tu sĩ bên này cong ngón tay bắn ra một đồng tiền, nhanh chóng đánh rụng con điệp nguyệt bay tới kia.
Bên trong rừng núi lập tức vang lên tiếng quát: "Người nào đó?"
Hữu thống lĩnh Tôn Cao Thiên trả lời: "Nhân mã tuần tra canh gác của Từ Lai Bình đô phòng ngự trên sông."
Một người đi đến kiểm tra, hiển nhiên không hề dễ dàng bị lừa, muốn đích thân nghiệm chứng, bên này hai tu sĩ lập tức liên thủ xông lên, song phương trực tiếp đánh nhau.
Đột nhiên có vài tiếng động vang lên, tu sĩ bên này dễ dàng xử lí được mấy tu sĩ kia, nhưng tiếng đánh nhau quá mức lớn, lại còn gần sào huyệt của đối phương, hiển nhiên tiếng động này không thể che giấu được.
"Tăng hết tốc độ tiến về phía trước!" Hữu thống lĩnh Tôn Cao Thiên vừa rút kiếm vừa hô lên.

Lập tức, năm ngàn nhân mã trong đêm tối chạy như điên, một nhóm tu sĩ đi trước mở đường, không ngừng chém giết những tu sĩ đang chặn ở phía trước.
Nơi đây là kho lương quan trọng, có ba mươi ngàn nhân mã bảo vệ, hơn nữa còn có rất nhiều tu sĩ trấn thủ, báo động liên tục được truyền xuống, nơi đóng quân của nhân mã bảo vệ kho lương khẩn cấp tập hợp lực lượng canh phòng.
Bên này, nhân mã nước Yến xông đến tập kích bất ngờ, lập tức hô to lên một tiếng giết như rung cả trời đất trời.
Đại quân bảo vệ kho lương không nắm rõ tình hình, trời lại quá tối, không dám tùy tiện xuất kích, phòng thủ hoàn toàn, dùng mưa tên để "chào hỏi".
Bên này, nhân mã của nươc Yến cũng dồn dập lấy cung tiễn bắn lại, đứng trong tối bắn tiễn ra ngoài sáng thì khá là có lợi thế, trong lúc nhất thời hai bên rơi vào thế giằng co.
Chỉ là bên này rất chú trọng vào bắn tên.
Trong khi, bên kia mấy mũi tên lên dây bắn ra, cũng mặc kệ có nhắm chuẩn hay không, cứ nhắm hướng đối phương bắn ra là được.
Lần này, qua sông dưới sự yểm trợ của hoả lực, ba mươi ngàn nhân mã mang theo mũi tên lên bờ, toàn bộ tập trung vào năm ngàn người kia.
Nghe phía bên ngoài vang lên tiếng giết, chấn động cả trời đất, lại thấy mưa tên dày đặc, tướng phòng thủ kho lương sốt ruột vô cùng, một phần ba lương thực của hai triệu đại quân của đô phòng ngự trên sông đều ở chỗ này, nếu như nơi đây xảy ra chuyện gì, cái đầu của ông ta cũng không đủ để chặt.
Lúc này quan trông coi kho lương sai người đến báo, kho lương bị địch tập kích!
Khu vực phòng thủ của đô phòng ngự đoạn Hồ Khẩu, bên trong một tòa trạch viện nào đó, đại thống lĩnh - Từ Lai Bình đang ngon giấc trên giường.
"Đại nhân!" Ngoài cửa chợt truyền đến tiếng đập cửa dồn dập, một tên lính vừa gõ cửa vừa hô lên.
Từ Lai Bình giật mình tỉnh giấc ngẩng đầu, quát: "Chuyện gì?"

Ngoài cửa tên lính nói to: "Đại nhân, khu vực phòng thủ kho lương gặp phải tập kích của quân nước Yến với số lượng nhân mã lớn!"
Đột nhiên, Từ Lai Bình bò dậy, chân trần chạy ra mở cửa, nhìn thấy người lập tức mắng: "Con mẹ nó, số lượng lớn nhân mã nước Yến làm sao có thể xuất hiện ở khu vực phòng thủ của chúng ta được?"
"Đại nhân, không sai đâu, quan trông coi kho lương cấp báo, có rất nhiều nhân mã tập kích, số lượng không rõ, chỗ tu sĩ canh giữ kho lương cũng cũng truyền đến tin tức như vậy." Tên lính dâng cấp báo lên.
Từ Lai Bình sau khi xé thư báo và đọc thì thật sự giật nảy cả mình, lại vội vội vàng vàng hỏi: "Quân nước Yến ở bờ bên kia có động tĩnh gì không?"
Tên lính nói: "Tạm thời chưa có động tĩnh!"
Từ Lai Bình để chân trần đi qua đi lại, trong miệng lẩm bẩm nói: "Gặp quỷ rồi, ở đâu ra nhiều quân Yến vậy, bờ bên kia không có động tĩnh, xem ra là muốn cướp quân lương của đại quân ta."

Chương 999: Chẳng Lẽ Là Thần Binh Từ Trên Trời Rơi Xuống Sao? (2)

Chương 999: Chẳng Lẽ Là Thần Binh Từ Trên Trời Rơi Xuống Sao? (2)
Đột nhiên ông ta quay người lại, lấy một thẻ lệnh trong ống để ở trên bàn, chuyển tay ném cho tên lính kia: "Truyền lệnh của ta, Mệnh Từ Quý lập tức tự mình dẫn một trăm ngàn đại quân nhanh chóng đến tri viện, nói cho hắn ta biết, nếu để mất kho lương, mang đầu tới gặp ta!"
"Rõ!" Tên lính nhanh chóng lĩnh mệnh, cầm thẻ lệnh chạy đi truyền lệnh.
Từ Lai Bình nhanh chóng đi vào mặc y phục, ngoài miệng còn nói thầm: "Số lượng nhân mã lớn sang xông, làm sao có thể không phát hiện ra được. Mẹ nói, quân Yến ở đâu ra vậy, từ trên trời rơi xuống sao?"
Ông ta cũng lo nghĩ, nếu kho lương bị công phá thì cái đầu của ông ta cũng khó giữ.
Mặc xong rồi nhanh chân ra cửa, cùng lúc đó bên ngoài có một tướng lĩnh và một tu sĩ khác đồng thời chạy tới đây.
Một mặt ông ta sai người tăng cường đô phòng ngự, một mặt lên lầu gác, quan sát tình hình điều động của quân đội.
Khu vực phòng thủ quan trọng của đoạn Hồ Khẩu có ba triệu nhân mã, hai trăm ngàn bố trí ở tuyến đầu, một trăm nhân mã dự bị ầm ầm xuất binh, một dường giơ bó đuốc giống như một con rồng đang uốn lượn, nhanh chóng đi xa.
Gần tới vùng này tu sĩ nước Yến ẩn núp quan sát, sau khi kiểm kê rõ số lượng nhân mã rời đi, nhanh chóng rút lui, đi đến chỗ mai phục của quân Yến cách mười dặm, gặp mặt tả thống lĩnh - Quách Hiến Phúc, người dưới trướng Trương Hổ, thống lĩnh hai mươi năm ngàn nhân mã, báo lại:

"Không ngoài dự liệu, một trăm ngàn nhân mã dự bị của khu vực phòng ngự đoạn Hồ Khẩu đã rời doanh trại đi tiếp viện kho lương."
Tả thống lĩnh Quách Hiến Phúc trầm giọng nói: "Tốt lắm! Lập tức truyền tin tức này cho Tôn Cao Thiên, bảo hắn ta bất cứ lúc nào cũng có thể rút lui, cũng báo cho đại tướng quân biết."
Bên này rất nhanh thả hai con Kim Sí, trong bầu trời đêm mỗi con bay một hướng...
Bên trong quân trướng, nơi đóng quân của nhân mã đang tập hợp ở sông Đông Vực của Trường châu, Mông Sơn Minh đang ngồi nghiêm túc ở bên trên, đang nhắm mắt dưỡng thần.
Trương Hổ và một nhóm tướng lĩnh trên người mặc chiến giáp đứng thành hai hàng.
Trong doanh trướng yên tĩnh không hề có một tiếng động nào, tu sĩ Cung Lâm Sách cũng chỉ có thể đứng ở đấy, khi thoảng nhìn cái này cái kia, cũng không biết Mông Sơn Minh đang chờ cái gì.
Cung Lâm Sách cũng không muốn hỏi Mông Sơn Minh đang giở trò quỷ gì, sợ hỏi thì có vẻ mình dốt.
Thời gian từng khắc trôi qua, bên ngoài mặc dù mưa nhỏ, nhưng tiếng mưa rơi tí tách người trong trướng lại có thể nghe thấy rõ ràng.
Bên ngoài đột nhiên có tiếng bước chân, một tên lính bước nhanh vào bên trong, dâng một phong thư cấp báo cho Trương Hổ.
Sau khi Trương Hổ xem xong, lập tức tiến lên đặt lên bàn trước mặt Mông Sơn Minh: "Đại soái, rất thuận lợi, không ngoài dự liệu, đêm mưa trời tối, quân canh giữ kho lương không rõ tình hình cụ thể nên không dám tùy tiện xuất động, đã dụ một trăm ngàn nhân mã dự bị ở đoạn Hồ Khẩu rời đi thành công!"
Cung Lâm Sách nghe không hiểu, bên này chưa đến lúc cuối cùng thì không chịu để lọt ra kế hoạch tác chiến cụ thể.
Bỗng nhiên Mông Sơn Minh mở mắt, hai mắt đầy tơ máu bỗng nhiên nhìn Cung Lâm Sách: "Cung chưởng môn, trận chiến này liên quan đến sự thắng bại của toàn bộ chiến sự, mong rằng cung cưởng môn ra lệnh tất cả tu sĩ nghe theo sự chỉ huy của Trương Hổ, không được có bất kì sơ suất nào, kẻ nào trái lệnh chém luôn không tha!"

Cung Lâm Sách gật đầu: "Cái này ngươi yên tâm, ai dám không phối hợp, ta sẽ là người đầu tiên không tha cho kẻ đó!"
Ầm! Đột nhiên, Mông Sơn Minh vỗ một chưởng lên bàn, một chưởng bất thình lình này, khiến cho Cung Lâm Sách đang bình thường thì chút xíu nữa giật mình.
Chỉ thấy Mông Sơn Minh trầm giọng nói: "Công phá tuyến đô phòng ngự sông Đông Vực của quân Tống ngay tối nay, các tướng sĩ nhất thiết phải trên dưới đồng lòng, kẻ trái lệnh chém thẳng không tha!"
"Rõ!" Rầm một tiếng, các tướng đều nghiêng người chuyển hướng, đối mặt chắp tay, đồng thanh hô.
Mông Sơn Minh phất tay chỉ ra bầu trời đêm tối đen như mực ở ngoài trướng, khí thế lẫm liệt, giọng nói hữu lực: "Vượt sông!"
"Rõ!" Các tướng lần nữa lĩnh mệnh.
Trương Hổ đi như gió thổi lốc cuốn, dẫn một nhóm tưỡng lĩnh rời đi.
Rất nhanh, bên ngoài ồn ào, bó đuốc thắp sáng khắp nơi, đại quân nhanh chóng chỉnh đốn trang bị.
Được tin thời điểm này có thể phải sang sông, hơn nữa còn là nhân mã nhà mình xung phong, giám quân do triều đình cử tới lập tức có ý kiến.
Một tướng dẫn mười mấy chạy tới, tìm được người chỉ huy điều động - Trương Hổ thì kể khổ: "Trương đại tướng quân, nước sông dâng cao, lại còn chảy xiết, chúng ta dùng bè gỗ sang sông có phải quá sức không."
Quá sức? Mấy trăm huynh đệ ta quá sức hay không? Trương Hổ trợn tròn hai mắt, trầm giọng nói: "Đại chiến sắp đến, ngươi lại dám đứng đây cò kè mặc cả?"
Tướng quân kia cười khổ nói: "Đại tướng quân hiểu lầm rồi, không phải cò kè mặc cả, mà là muốn khuyên bảo, nước sông thì chảy xiết, bầu trời thì tối đên, lúc này không nên sang sông, nếu muốn thì hãy đợi đến hừng đông cũng được."
Roẹt! Trương Hổ rút kiếm ra khỏi vỏ, một đạo hàn quang, trực tiếp đâm xuyên tim đối phương, chỉ thấy máu bắn tung tóe.
Tướng lĩnh kia trợn mắt nhìn, cánh tay run rẩy chỉ Trương Hổ.
Hộ tống hắn ta tới, còn có một tu sĩ đứng bên giật nảy mình, không nghĩ tới Trương Hỏ không nói một lời nào liền rút kiếm giết người, hơn nữa còn là giết đại tướng của triều đình.

Rầm! Trương Hổ đạp một cước đạp văng tên tướng lĩnh bị đâm chết kia, quơ quơ thanh kiếm đang nhuốm máu, nghiêm nghị nói: "Đại chiến sắp đến, lập tức chấp hành quân lệnh, nếu còn có ai tiếp tục cò mặc cả thì đây chính là kết cục của tên đó!"
Tu sĩ kia lập tức không dám làm, tức giận nói: "Người đó chính là đại tướng của triều đình, muốn xử trí thì cũng phải được triều đình chấp thuận, sao có thể để ngươi tùy ý chém giết?"
Trương Hổ lập tức quay đầu nhìn tu sĩ xung quanh, lạnh lùng nói: "Các ngươi thấy thế nào?"
Tu sĩ tam đại phía lập tức tiến lên, cảnh cáo, mắng chửi tu sĩ kia, Mệnh Kỳ lập tức thành thật phối hợp, nếu không bên này nhất đinh sẽ không nương tay.
Rất nhanh, bờ sông , người người nhốn nháo, thả bè gỗ đi lên rồi vượt sông.
Tốc độ chảy của nước sông không thích hợp để đi thẳng sang sông, nên sẽ mượn sức nước chảy, đi chéo sang bên kia bờ sông - khu vực phòng ngự đoạn Hồ Khẩu.
Số lượng lớn nhân mã lên bè gỗ, sau khi lên thì lập tức tắt đuốc, nghe hiệu lệnh, chỉ cần hướng sang chỗ có ảnh lửa ở bờ bên kia.
...
Quan tổng đốc đô phòng hộ - Ô Quần Liệt cũng đang say giấc nồng trong phòng, lúc đang ngủ mơ, thì bị tiếng gõ cửa làm tỉnh giấc.
Ông ta ngồi dậy ôm chăn mền, kêu lên: "Vào đi!"
Một tướng đẩy cửa bước vào, cấp báo nói: "Đại nhân, trinh thám hồi báo, nhân mã Trương Hổ tập kết ở bờ bên kia có hành động, hình như là muốn thừa dịp ban đêm tiến đánh."
Quân số khổng lồ như vậy dưới sự giằng co, hai bên không có khả năng không phái trinh thám giám thị lẫn nhau, cõ thể là không đến gần điều tra được, nhưng có thể đứng ở xa quan sát động tĩnh thì không có vấn đề gì.
"Trương Hổ, chọn thời điểm này tiến đánh, chắc là đầu óc có bệnh rồi... Mông Sơn Minh ở bên kia..." Nói đến đây, Ô Quân Liệt lẩm bẩm rồi giật mình, cấp tốc vén chăn lên xuống giường, cũng chân trần đi tới đi lui trong phòng.

Đúng lúc này, bên ngoài lại có tiếng: "Báo!"
Ô Quần Liệt quát: "Vào đi!"
Một tên lính đưa tin đi vào, hai tay dâng cấp báo nói: "Đại nhân, tướng thủ khu vực phòng ngự đoạn Hồ Khẩu - Từ Lai Bình truyền tin cấp báo, kho lương Hồ Khẩu bị quân Yến với số lượng nhân mã lớn tập kích, đã phái thêm một trăm ngàn nhân mã đi cứu viện!"
Ô Quần Liệt hít vào một ngụm khí lạnh, hoảng sợ nói: "Bên trong phóng tuyến của ta sao có thể xuất hiện nhiều quân Yến như vậy được, chẳng lẽ là thần binh từ trên trời rơi xuống sao?" Ông ta túm lấy thư cấp báo xem. Sau khi xem xong mới biết, Từ Lai Bình bên kia cũng đang khó chịu không biết ở đâu ra nhiều quân Yến vậy.

Chương 1000: Chỉ cho phép thắng, không cho phép thua

Chương 1000: Chỉ cho phép thắng, không cho phép thua
Lại nghĩ tới nhân mã Trương Hổ đột nhiên có hành động, Ô Quần Liệt chân trần bước nhanh tới bản đồ chỗ đô phòng ngự quan sát kĩ càng.
Chính lúc này, bên ngoài lại truyền tới tiếng báo, lại là tin tức của Từ Lai Bình gửi đến, báo rằng nhân mã Trương Hổ ở bên kia dường như sắp tiến công.
Đây là phí lời, bên này đã trước một bước nhận được tin tức, Ô Quần Liệt vung lên không thèm để ý, nhìn chăm chú bản đồ nghiêm nghị nói: "Nhanh đi tìm hiểu ở bờ bên kia, bộ của Từ Cảnh Nguyệt, bộ của An Hiển Triệu, bộ của Tô Khải Đồng và bộ của Sử Tân Mậu có động tĩnh gì không!"
“Rõ!” Lính đưa tin lĩnh mệnh rời đi.
“Đại nhân, nên sớm quyết đoán.” Thuộc cấp đứng bên hối thúc.
Ô Quần Liệt đưa tay ngăn lại, lời trong miệng lại quay trở lùi.
Thực sự tình huống này nhất thời khiến gã khó quyết định được, Mông Sơn Minh lại phát động tiến công vào thời điểm này, trong phòng tuyến của Tống quốc sao đột nhiên lại xuất hiện một lượng lớn Yến quân?
Theo lý thuyết thì không thể như vậy! Có một lượng nhân mã lớn vượt sông bên này không thể không phát hiện, nhân mã chủ lực Yến quân bên này luôn nhìn chằm chằm, đều ở bờ bên kia cơ mà.
Tình hình với gã mà nói, trong lúc nhất thời hơi phức tạp.
Tuy nói chủ lực ở khu phòng ngự Hồ Khẩu chỉ có ba trăm ngàn nhân mã, bên Trương Hồ cộng thêm nhân mã triều đình qy cộng lại khoảng sáu trăm ngàn người, cho dù nhân mã khu vực phòng ngự Hồ Khẩu có

yếu thế nhưng đây không phải trận chiến trên mặt đất mà mặt đất đấu với mặt nước, khu vực phòng ngự Hồ Khẩu chiếm điều kiện thuận lợi. Điều kiện tiên quyết bên này chiếm được không chỉ một chút đó, bên Trương Hổ muốn đêm hôm khuya khoắt dựa vào bè gỗ đơn sơ vượt sông công phá phòng tuyến ba mươi vạn thủ quân khu vực phòng ngự Hồ Khẩu, theo lý thuyết là chuyện không thể. đầu tiên bè gỗ di chuyển trên mặt sông sẽ không thuận lợi được bằng thuyền.
Đằng sau khu vực phòng ngự Hồ Khẩu đột nhiên xuất hiện một lượng nhân mã Yến quân lớn, đây mới là điểm khiến gã lo lắng.
Giờ gã cần phải biết được động tĩnh của nhân mã Từ Cảnh Nguyệt bờ bên kia, đừng để chúng chơi trò điệu hổ ly sơn với khu vực phòng ngự Hồ Khẩu.
...
Từ Cảnh Nguyệt nhận được quân lệnh của Mông Sơn Minh xòng, nhân mã liền được điều động trắng trợn trên bờ sông, làm bè gỗ, động tĩnh có thể nói khá lớn.
Mặc dù trời mưa nhỏ, lại vẫn kiểu mưa phùn rả rích, vẫn gió táp mưa sa, ánh lửa bên bờ sống vẫn hừng hực, khắp nơi đều là những bó đuốc di chuyển.
Từ Cảnh Nguyệt đội mưa đứng trên bờ, một tay vịn bảo kiếm bên hông, nhìn đống lửa ở bờ đối diện phía xa xa.
Thuộc cấp bước nhanh đến: “Đại nhân, đã chuẩn bị thỏa đáng, có thể tiến công bất cứ lúc nào.”
Từ Cảnh Nguyệt một tay lau nước mưa trên mặt: “Ta có nói tiến công sao? Không được dừng lại, tiếp tục bày tư thế công kích, làm nên động tĩnh thật lớn! Thả bè gỗ xuống chèo một chút rồi quay về, cứ lặp đi lặp lại như vậy!”
Thuộc cấp ngạc nhiên nói: “Đánh nghi binh?”
Từ Cảnh Nguyệt: “Không nên hỏi ta, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, Mông soái đã hạ lệnh này tất cả thâm ý, lại không tổn hại gì, cứ coi như mọi người đang thao luyện kỹ thuật đi bè gỗ trên sông đi.”
Y thực sự không biết chuyện gì xảy ra.
Động tác của bên Trương Hổ ngay từ đầu đã tuyệt mật, ngoại trừ những người trực tiếp tham gia, cũng là người đưa ra quyết sách biết, những

người khác đều bị giấu kín, cũng không thể để quá nhiều người biết được.
Lúc này, không chỉ bên Từ Cảnh Nguyệt, các bên của An Hiểu Triệu, Tô Khải Đồng, Tử Tân Mậu đều đang làm động tĩnh cực lớn trên bờ sông. Yến quân đang triển khai trạng thái tấn công toàn diện.
...
Mông Sơn Minh cũng ở trên bờ sông, ra khỏi lều vải đích thân quan sát tình hình tác chiến vượt sông của đại quân.
Dưới ánh lửa trong màn đêm, một tu sĩ cầm cây dù rất lớn che mưa cho người ngồi trên xe lắn, Cung Lâm Sách cũng đứng bên cạnh xe lăn quan sát, cảnh tượng mấy chục vạn người vượt sông vô cùng hùng vĩ.
Bè gỗ lớn nhỏ vô số kể, trên chiếc bè gỗ lớn nhất có thể cùng rất dung nạp trăn trăm quân sĩ.
“Báo! Thám tử truyền tin tức đến, ba mươi vạn nhân mã Thanh Cừ đang di chuyển nhanh về phía Hồ Khẩu!” Một vị tướng đi đến bên cạnh Mông Sơn Minh cấp báo.
Mông Sơn Minh khẽ gật đầu, bày tỏ biết rồi.
Đợi vị tướng này lui đi, Cung Lâm Sách hỏi: “Viện quân đến rồi, Mông soái không hề lo lắng sao?”
Mông Sơn Minh: “Phía Thanh Cừ cho người tới nhanh nhất cũng phải nửa ngày, nếu trước khi trời sáng chúng ta vẫn chưa thể công phá khu vực phòng thủ Hồ Khẩu thì không cần phải đánh nữa, viện quân của đối phương tới hay không cũng không quan trọng.”
Cung Lâm Sách: “Một khi viện quân Tống quốc đến, nhân mã vượt sông này của chúng ta có ứng phó được không?”
“Những nhân mã phòng ngự bờ sông khác của Tống quân đã bị cột chặt, không dám hành động thiếu suy nghĩ, nào dám trắng trợn đến giúp. Nhưng bản thân phòng ngự chính là một loại yếu thế, bên tấn công lúc nào cũng có thể tùy tiện tấn công, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm kiếm mắt xích yếu ớt để phát động tiến công, chỉ cần phá được điểm này, tuyến phòng ngự sẽ tự sụp đổ, cho nên cứ phòng thủ mãi không phải là cách phòng thủ tốt nhất, vừa phòng thủ vừa tấn công mới là cách phòng thủ tốt nhất.” Lúc Mông Sơn Minh nói lời này liền quay đầu về phía La

Đại An, không giống đang giải thích với Cung Lâm Sách mà giống như đang nói cho La Đại An nghe.
Cả đám nhìn La Đại An, La Đại An như suy nghĩ gì đó khẽ gật đầu.
...
“Đến lúc rồi, viện quân sắp đến rồi, rút lui!”
Tả thống lĩnh Tôn Cao Thiên chỉ huy năm ngàn nhân mã tập kích đồn lương trong đêm ra lệnh một tiếng, nhân mã tập kích lập tức dừng tay, nhanh chóng rút lui.
Kiểu rút quân đột ngột này làm cho quân phòng canh giữ lương không kịp trở tay.
“Giặc cùng đường chớ đuổi!”
Chủ tướng trấn thủ kho lương thấy bộ hạ muốn dẫn người truy kích liền quát bảo ngưng.
Gã có lo lắng của gã, đêm hôm khuya khoắt này sao đuổi được? Lỡ như trúng mai phục của người ta thì sao?
Chức trách chính của gã không phải giết địch mà là cẩn thận bảo vệ lương thực ăn uống sinh hoạt của đại quân.
Nhân mã canh giữ một lần nữa chỉnh đốn lại phòng ngự thì phía xa có một con rồng lửa đẹp đẽ lao đến, mười vạn viện binh Từ Đại thống lĩnh khu vực phòng ngự Hồ Khẩu cử đi đã đến.
Nhân mã hai bên vừa chạm mắt liền biết quân địch đánh lén đã rút lui.
Còn nhân mã tập kích trong đêm đã rút lui sau khi kiểm kê trên đường thì phát hiện đã tổn thất hơn năm trăm người, cho dù tâm trạng của Tôn Cao Thiên rất nặng nề nhưng ít nhiều gì cũng thở phào một hơi, may là đối phương không biết được thực lực thật sự nên không dám chủ động xuất kích, nếu không không phải chỉ mất năm trăm tính mạng này.
Sau khi rút đi một thời gian ngắn, Trương Hổ nhận được tin bên này một lần nữa hạ lệnh cho bên này, lệnh bên này mai phục trên đường rút lui của viện binh kho lương, đề phòng mười vạn nhân mã này lui về, một khi lui về lập tức chặn đánh, tranh thủ thời gian cho đại quân chủ lực công phá phòng tuyến quân Tống.
Tôn Cao Thiên liền dẫn nhân mã trong tay mình hành quân gấp, khẩn cấp chạy tới vị trí Trương Hổ chỉ định, đó là một vùng núi địa thế nhỏ

hẹp,con đường chính giữa chính là con đường viện quân kho lương phải đi qua khi lui về.
Không để ý đến mệt mỏi, Tôn Cao Thiên sai nhân mã lập tức tạo trở ngại, chặt cây hoặc đẩy ngã đá núi xuống gây cản trở ngăn đám viện quân đi qua đây.
Mặc dù không biết viện quân bên kho lương có rút về hay không nhưng bên này vẫn phải chuẩn bị đầy đủ, nên biết mười vạn đại quân này chỉ dựa vào mấy ngàn người bọn họ căn bản không thể ngăn được, nhất định phải tạo đủ các chướng ngại, dựa vào những chướng ngại có lợi mới có thể kéo dài thời gian viện quân phía địch.
May là bên này còn có không ít tu sĩ, các tu sĩ này chủ động xin đi, dưới chỉ điểm của Tôn Cao Thiên lập tức nhanh chóng tạo ra những chướng ngại có lợi cho bên này chặn đánh.

Chương 1001: Công phá phòng tuyến (1)

Chương 1001: Công phá phòng tuyến (1)
Còn về mấy ngàn nhân mã, Tôn Cao Thiên lệnh cho họ nhanh chóng ăn uống chỉnh đón.
Trong đêm mưa tối đen như mực này, trên mặt đất lầy lội, mấy ngàn người cứ vậy ngồi xuống nghỉ ngơi, tay đầy bùn bẩn cứ thế cầm lương khô bị nước thấm ướt ăn như hổ đói. Ai nấy đã không còn dạng người thì còn để ý gì đến bẩn hay không bẩn, có cái để ăn là tốt lắm rồi.
Với kinh nghiệm sa trường của Trương Hổ, những phòng bị trước của y không phải không có lý.
Đại thống lĩnh Từ của khu vực phòng thủ Hổ Khẩu lập tức ý thức được có gì đó không đúng, nghi ngờ mình trúng kế, sau khi nhân mã bờ bên kia phát động tấn công lập tức nhận rõ nặng nhẹ.
Một khi phòng tuyến bên này thất thủ, cửa lớn đi vào Tống quốc coi như mở ra, vậy ông cũng sẽ trở thành tội nhân thiên cổ của Tống quốc.
Gã quyết đoán từ bỏ kho lương, hoặc có thể nói kho lương thất thủ hay không đã không quan trọng, lúc này, phòng tuyến mới là quan trọng nhất, kho lương mất còn có thể nghĩ cách, một khi phòng tuyến bị công phá, hậu quả khó mà lường được.
Gã khẩn cấp hạ lệnh, lệnh cho mười vạn nhân mã tiếp viện kho lương nhanh chóng lui về.
Tổng đốc Ô Quần Liệt phòng ngự trên sông sau khi nhận được tin đã chứng minh phán đoán của gã là đúng, ý của Ô Quần Liệt cũng là muốn bảo ông lập tức rút quân tiếp viện kho lương về, tập trung lực lượng toàn lực thủ hộ phòng tuyến Hổ Khẩu, ba mươi vạn đại quân Thanh Cừ bên kia đã phái đi cứu viện, một khi xuất hiện gì đó bất ngờ, cho dù thế nào cũng phải đợi quân cứu viện Thanh Cừ đuổi tới.

Tóm lại giờ phải bất chấp mọi giá giữ cho được phòng tuyến Hổ Khẩu, kho lương không quan trọng!
Động tác của Từ Lai Bình đã làm trước, ba mươi vạn viện quân phái đi nhanh chóng rút lui.
Tấn công phòng ngự trên mặt sông vang dội, hai bên chém giết rung trời, những bè gỗ lít nha lít nhít mượn dòng chảy xiết đâm sang bờ bên kia.
Từng quả cầu lửa xẹt qua bầu trời đêm như mưa phùn.
Những ngọn lửa nện xuống mặt sống như đèn lồng trôi nổi cùng với những thứ như đèn lồng tiếp tục lơ lửng thiêu đốt mặt sông.
Những bịch dầu hỏa trong lồng nện xuống bè gỗ lập tức vỡ ra, thế lửa của cầu lửa lập tức bùng lên, những người bị dầu lửa bắn lên rồi thiêu dốt phát ra tiếng kêu cực kỳ thê lương thảm thiết, mặc kệ có biết bơi hay không đều nhảy xuống nước.
Có mấy người đập lửa trên người, có người dùng gỗ hắt nước dập lửa.
Bờ đông mặt sông tối đen như mực trong khoảnh khắc đã khắp nơi là ánh lửa, nếu không có những tiếng kêu thê lương thảm thiết thì có lẽ là một cảnh tượng rất đẹp.
Máy ném đá bắn ra những tảng đá, trên bờ sông bên kia vang lên tiếng gào rít bắt đầu đánh tới những bè gỗ lít nha lít nhít trên mặt sông, tiếng kêu thảm, tiếng bè gỗ nứt ra bắt đầu trộn lẫn với tiếng ầm ầm trong bầu trời đêm.
“Bắn tên!” Tướng trấn thủ bờ sông cầm kiếm gầm thét, một đám cung thủ giương cung cùng bắn, những mũi tên đen sì lao vút trong bầu trời đêm, trên mặt sông không ít người kêu lên thảm thiết rồi ngã xuống.
Giữa lòng sông có vài bè gỗ lẻ tử dừng lại, tất cả đều nhờ một nhóm tu sĩ thi pháp giữ cho không trôi lung tung, các chủ tướng đứng trên bè gỗ đều là người phụ trách chỉ huy.
Trương Hổ đích thân tiến công tiền tuyến, đứng trên một bèn gỗ, cũng rút kiếm gầm thét: “Tiến công! Kẻ nào rút lui, giết!”
Ông đang ép nhân mã triều đình đánh tiên phong, những kẻ biết bơi nhảy xuống nước bơi trở về lập tức bị những mũi tên dày đặc bắn cho máu nhuộm đỏ sông, có lẽ có tu sĩ bổ một đạo kiếm khí chém chết, tóm lại là muốn bức đại quân phải liều chết xông về phía trước.

Mông Sơn Minh nói, trận chiến này liên quan đến sinh tử tồn vong của Đại Yến, chỉ cho phép thắng, không cho phép bại, vì vậy cứ phải đem mạng người ra mà chất lên!
Thế công của bên phòng ngự quá mạnh, người bên này khó cập bờ, chỉ có vài người vọt được lên bờ liền bị một lượng lớn quân địch chém chết. Hai bên rơi vào giằng co.
Ở một chỗ khác, mười vạn viện quân lui về cuối cùng cũng bị ngăn cản ở khu vực cần vượt qua, hơn bốn ngàn tướng sĩ đối mặt với tấn công của mười vạn nhân mã, chém giết đẫm máu dưới những chướng ngại tầng tầng, độ bi tránh và thê thảm rất khó hình dung, ngay cả những tu sĩ đi cùng đoàn quân cũng đều ra trận liều mạng với địch.
Trong công sát của bờ sông sau khi trải qua một phen tiêu hao kịch liệt, thế công của những mũi tên trên bờ hơi yếu đi, Trương Hổ ra lệnh một tiếng, một lượng lớn tu sĩ Yến quốc bắt đầu phóng lên bờ sông.
Tu sĩ bên Tống quốc lập tức bay ra từng nhóm, nghênh chiến với tu sĩ Yến quốc đột kích, hai bên liều mạng chém giết trên sông lớn, đánh vô cùng oanh liệt, phía dưới không ít bè gỗ bị dính chưởng không thể né tránh được.
Thấy một lượng lớn tu sĩ bên Tống quốc đã bị dụ ra dây dưa, dưới ánh lửa, gương mặt Trương Hổ lộ ra vẻ dữ tợn đột nhiên quay đầu, nghiêm nghị nói: “Truyền lệnh cho Tả Thống lĩnh Quách Hiến Phúc, phục binh lập tức xuất kích!”
Quân lệnh của Trương Hổ vừa giáng xuống, lúc này Tả thống lĩnh Quách Hiến Phúc đang nấp trong bóng tối đứng dậy, ra lệnh một tiếng, dẫn hai vạn tráng sĩ phi nhanh trong đêm tối, chạy đến nơi bầu trời được ánh lửa chiếu sáng.
Khoảng cách ẩn nấp quá xa, cũng không dám tới gần, tới gần quá nguy hiểm, không cách nào tránh khỏi không bị phát hiện.
Trên đường có người trượt chân ngã sấp xuống, đứng lên rồi lại tiếp tục phi nước đại.
Trên đường gặp vài đội quân nhỏ tập kích gây rối liền trực tiếp chém giết.
Trên bờ sông đang chém giết đối kháng, phía sau đột nhiên truyền tin tới, Từ Lai Bình suýt chút nữa chảy mồ lạnh ướt sũng cả người, may

mắn trước đó ít nhiều gã cũng đã chuẩn bị tâm lý, lập tức dứt khoát điều năm vạn nhân mã đi chặn đường, cũng dậm chân chưởi rủa, trách mười vạn viện quân rút về sao còn chưa tới.
Gã không hề biết lúc này viện quân đang rút về cũng đang bị chặn đánh thảm thiết.
Quách Hiến Phúc không hổ là tướng tài đắc lực dưới trướng Trương Hổ, cũng thực sự là lão tướng kinh nghiệm sa trường, năng lực ứng biến khi lâm chiến không yếu, trên đường thấy kinh động đối phương rồi thì lập tức lệnh cho năm ngàn người tiếp tục tấn công, hấp dẫn sự chú ý của quân địch và chặn quân chủ lực của địch, mình thì dẫn hai vạn người đi vòng.
Rất nhanh, năm ngàn nhân mã tập kích liền va chạm với năm vạn quân Tống chặn đường, lại một trận chém giết đẫm máu xảy ra.
Chờ một lát, đợi khi Từ Lai Bình phát hiện lại có quân địch từ một hướng khác đột kích thì đã không còn kịp nữa, bên này cũng khó rút ra thêm được một lượng lớn nhân mã chặn đường.
“Giết!” Quách Hiến Phúc vung đao gầm thét xông đến khu vực phòng thủ, dẫn hai vạn nhân mã như một lưỡi dao hung hăng đâm vào quân địch.
Không dây dưa với địch, liều mạng tiến lên, tu sĩ xung phong mở đường.
Một lượng lớn tu sĩ quân Tống đang giao chiến với tu sĩ Yến quốc trên sông, bị tu sĩ Yến quốc quấn lấy, dù kịp thời biết phía sau bị đánh lén thì cũng không cách nào rút lui được, vừa rút lui, phòng thủ trên bờ sẽ bị tu sĩ Yến quốc công phá, kết quả cũng như vậy.
Không có một lượng lớn tu sĩ ngăn cản, Quách Hiến Phúc dẫn quân lính như mãnh hổ lao vào bầy cừu, sau khi chém giết tuyến đầu, lập tức tiến hành tấn công những cung tiễn thủ trên bờ và các thiết bị tấn công từ xa.
Trên bờ sông lập tức rối nùi, một cuộc chém giết hỗn loạn diễn ra.
Không bị lợi khí uy hiếp ngăn cản, đại quân vượt sông lập tức thuận lợi ép tới gần, quân Yến trên sông lập tức liều mạng sông lên, một lượng lớn bè trôi trên sông như chiếc cầu nổi, tướng sĩ liền gẫm lên bè gỗ soàn soạt xông về phía trước.
Không ngừng có tu sĩ lật bè gỗ, mong ngăn cản nhưng giống như hạt cát trong xa mạc, không thể ngăn được đám người xông đến lít nha lít nhít

như kiến hôi, cộng thêm có đám tu sĩ Yến quốc ngăn cản.
Trên bè gỗ thỉnh thoảng có người ngã lật vào nước, hoặc là bước hụt rơi xuống nước.
Họ lại cả người ướt đẫm bò lên bè gỗ rồi tiếp tục xông về phía trước.

Chương 1002: Công phá phòng tuyến (2)

Chương 1002: Công phá phòng tuyến (2)
Trương Hổ biết được tình hình chiến đấu ngay cả răng cũng nhe ra, giơ kiếm gào thét giận dữ: “Tấn công toàn diện!”
Bè gỗ trên thượng du lập tức thả ra hết, nhân mã Trường châu của ông phát động tấn công toàn diện, tấn công phía trước đều là nhân mã triều đình đem ra chịu chết để tiêu hao quân địch.
Sắp xếp như vậy, cũng có thể nói là tư tâm của ông, không ai muốn nhìn thấy huynh đệ của mình đi chịu chết trước cả.
Mặt khác cũng là ý của Mông Sơn Minh, thực lực nào nên giữ lại dĩ nhiên trong lòng Mông Sơn Minh hiểu rõ, sau khi công phá bờ sông, chiến sự tiếp theo vẫn cần có nhân mã đắc lực chống đỡ, nhân mã triều đình và nhân mã chư hầu sao thích hợp tác chiến, ông giữ lại bên nào cũng không phải vì Trương Hổ là bộ hạ cũ của ông.
Mắt thấy quân địch như nước thủy triều phun lên bờ, lại thấy phía sau quân đi chặn địch chỉ còn lại vài ngàn người, Từ Lai Bình cũng điên cuồng gào thét, gấp rút gọi năm vạn nhân mã kia trở về lấp vào lỗ thủng trên tuyến phòng thủ trên sông.
Nhưng đại thế đã mất, gã không thể nào xoay chuyển được trời đất, phòng tuyến trên sông đã không phòng được nữa, một lượng lớn quân địch đã đổ bộ, đã thành một trận hỗn chiến, và quân địch vẫn còn đang liên tục đổ bộ không ngừng.
Nhân mã chủ lực theo Trương Hổ đánh tới, thế cục càng nghiêng về một bên.
“Từ đại nhân, thủ không được nữa, đi mau!” Mấy tu sĩ kéo Từ Lai Bình đang giãy dụa lên bậc thang, muốn dẫn gã rời đi.
Trong tiếng chém giết rung trời, nhìn chiến trường đầy ánh lửa xung quanh, nhìn chiến trường thế cục nghiêng về một bên, Từ Lai Bình giãy

dụa rên rỉ: “Thả ta ra! Ta không đi, ta không đi, tuyến phòng thủ Hồ Khẩu còn, ta còn, tuyến phòng thủ Hồ Khẩu mất thì ta chết, ta phải ở đây tử thủ!”
“Từ đại nhân, đừng nói lung tung nữa, lưu lại núi xanh lo gì không có củi đốt, mau hạ lệnh rút lui đi, chậm thêm nữa sẽ không kịp đâu.” Một tu sĩ khổ sở khuyên.
Từ Lai Bình rơi nước mắt lắc đầu: “Trời ơi, Từ Lai Bình ta là tội nhân thiên cổ của Đại Tống rồi, Từ Lai Bình ta sẽ là tội nhân thiên cổ của Đại Tống. Đại đô đốc vô cùng tin cậy, lệnh cho ta tọa trấn nơi này, phòng tuyến Hồ Khẩu vì ta mà mất, ta không còn mặt mũi nào đi gặp Đại đô đốc!" Nói xong bảo kiếm trong tay vung lên, dứt khoát quét qua cổ mình.
La Chiếu xâm nhập vào Yến quốc tiến đánh, phòng tuyến phía sau dĩ nhiên phải giao cho người đắc lực đáng tin cậy, bố trí phòng tuyến có thể nói là rất cẩn thận, tướng thủ dọc phòng tuyến đều là những tướng tài đắc lực do La Chiếu đích thân chọn lựa, Từ Lai Bình chính là một trong số đó, cho nên giờ mới nói mình phụ lòng trông cậy.
Nhưng gã chưa tự vẫn được đã bị tu sĩ một bên giữ chặt lấy cổ tay gã, lấy kiếm trong tay gã xuống, quát lớn: “Chết thế này há là đại trượng thu, bây giờ phải thu thập tàn cuộc, nghĩ cách cổ cứu mới thực sự không phụ trông cậy của Đại đô đốc, há có thể lấy cái chết để đổi lấy tự tại!”
Từ Lai Bình bị khuyên đến mức hồi tâm chuyển ý, hạ lệnh rút lui mong có thể giữ được bao nhiêu thực lực thì giữ lại bấy nhiêu.
Lúc gần đi cũng hạ lệnh: “Truyền lệnh cho tướng giữ kho lương, lập tức phóng hỏa đốt lương, một hạt cũng không cho phép để lại cho giặc Yến!”
Vì một mệnh lệnh của gã, lương thực chuẩn bị chiến đấu đủ cho hai triệu nhân mã ăn trong một tháng đã hóa thành tro tàn.
Còn quân Yến lên bờ đuổi theo truy sát được một đoạn thì bị Trương Hổ hạ lệnh ngăn lại, giờ không phải thời điểm truy sát đào binh.
Quân Yến toàn diện khống chế phòng tuyến Hồ Khẩu, mấy người quần áo tả tơi đỡ những người vô cùng chật vật đi vào.
Đây chính là Tôn Cao Thiên dẫn bốn ngàn nhân mã đi chặn đánh mười vạn đại quân địch, búi tóc không biết bị cái gì chém đứt, tóc tai bù xù sợi

dài sợi ngắn, trên người là bùn trộn lẫn với máu nhìn không ra dung nhan, gương mặt giống như mèo mướp, đã không còn dạng người.
Phần bụng bị người ta chém một đao, một tay ôm chặt,
Nhìn thấy trưởng lão đứng sừng sững bên đống lửa, Tôn Cao Thiên đẩy mạnh người đỡ hai bên, lảo đảo đi tới quỳ trước mặt Trương Hổ, gào khóc tại chỗ: “Mạt tướng vô năng, huynh đệ thủ hạ toàn quân bị diệt, chưa thể ngăn được viện quân của địch! Mạt tướng tội đáng chết vạn lần, cầu được chết mau!” Nước mắt ào ào.
Tả thống lĩnh Quách Hiến Phúc máu me khắp người đứng bên cũng lấy vạt áo lau nước mắt, không ít tướng lĩnh bên cạnh đều gạt lệ hoặc im lặng rơi lệ.
Quai hàm Trương Hổ căng cứng, năm ngón tay xiết chặt chuôi kiếm bên hông, hốc mắt đỏ lên, kích động nói không nên lời.
Có mấy tu sĩ không ra dạng người cũng tiến lên, ai nấy đều bị thương, một trong số đó giọng đau buồn nói: “Đại tướng quân, đừng trách Tôn tướng quân, thật sự không trách Tôn tướng quân được, bốn ngàn nhân mã đối địch với cường công của mười vạn phân mã phe địch, chặn được gần nửa canh giờ, đánh quá thảm rồi! Đã cố gắng hết sức rồi, Tôn tướng quân đã cố gắng hết sức, chúng ta đã cố gắng hết sức! không có một ai bỏ chạy, gần như đều chiến tử, Tôn tướng quân cũng quyết không bỏ chạy, nếu không phải chúng ta liều chết lôi Tôn tướng quân ra, Tôn Tướng quân đã chết rồi!”
Chẳng những mấy ngàn người đó, một lượng lớn tu sĩ tùy hành cũng gần như đã chiến tử hết.
“Haiz...” Trương Hổ ngửa mặt lên trời mở miệng chậm rãi thở dài một hơi, khống chế cảm xúc, tiến lên trước một bước, hai tay đỡ Tôn Cao Thiên dậy: “Không phải tại ngươi, rất tốt, các ngươi làm rất tốt, các huynh đệ đều làm rất tốt, đã không phụ ủy thác của Mông soái, phòng tuyến Hồ Khẩu đã đánh hạ thuận lợi, các ngươi không có lỗi mà có công lớn!”
Điều này tuyệt đối không ngoa, nếu như mười vạn nhân mã kia đuổi tới sớm nửa canh giờ, chiến cuộc có thể xảy ra biến hóa gì không không ai nói rõ được.

Ông sợ biến hóa này, sợ Quách Hiến Phúc dẫn nhân mã mai phục từ phía sau bị mười vạn viện quân kia đuổi tới sẽ bị kẹp giữa, một khi phục binh không thể kịp thời làm rối loạn nhân mã phòng thủ trên sông, hậu quả sẽ khó lường.
Mấu chốt là ông không thể lệnh cho nhân mã của Quách Hiến Phúc cường công lúc chiến sự vừa nổ ra, nhất định phải chờ khi dụ được một lượng lớn tu sĩ của quân địch đi ra rồi mới có thể hạ lệnh động thủ, nếu không đối mặt với một lượng lớn tu sĩ chặn đánh, nhân mã Quách Hiến Phúc suất lĩnh rất khó phát huy được tác dụng, bởi vậy trước đó mới luôn đổ Quách Hiến Phúc ẩn núp bất động, cũng là vì tê liệt quân địch.
Khảo nghiệm thời gian chờ đợi ẩn nấp bất động cũng chính là việc Tôn Cao Thiên có thể giữ quân mười vạn viện quân bao lâu.
Lúc ông bắt đầu hạ lệnh này với Tôn Cao Thiên, ông đã biết bên phía Tôn Cao Thiên sẽ thê thảm chừng nào, mấy ngàn người đối mặt với mười vạn đại quân của địch, hậu quả không khó tưởng tượng.
Thời điểm hạ mệnh lệnh này, ông cũng không đành lòng, nhưng ông không còn cách nào khác, việc này liên quan đến thắng bại của cả chiến cuộc, không nói gì về Đại Yến nhưng sẽ có rất nhiều huynh đệ sẽ chết uổng.
Tôn Cao Thiên được đỡ dậy khóc thảm lắc đầu: “Không cầu có công, nhưng cầu báo thù, đại tướng quân nếu tin tưởng mạt tướng, hãy cho mạt tướng một đạo nhân mã, mạt tướng sẽ tiêu diệt hết đám viện quân kia, báo thù cho các huynh đệ đã chết!”
Trương Hổ cự tuyệt: “Ngươi dưỡng thương đi đã, chuyện báo thù sẽ có người làm.” Quay đầu lạnh lùng nói với tu sĩ bên cạnh: “Chư vị pháp sư, Tôn Thống lĩnh giao cho các vị, thương thế của hắn nếu xảy ra điều gì ngoài ý muốn, đừng trách lão tử trở mặt!”
Lúc này không một tu sĩ nào bực mình vì câu nói của ông, một người vuốt cằm nói: “Đại tướng quân yên tâm, chúng ta nhất định sẽ dốc hết sức cứu chữa cho Tôn tướng quân, sẽ không để xảy ra sai sót!” Phất tay ra hiệu người dưới đỡ Tôn Cao Thiên đi cứu chữa.
“Quách Hiến Phúc!” Trương Hổ quay đầu lại hét.
“Có!” Quách Hiến Phúc máu me khắp người bước ra chắp tay.

Trương Hổ cắn răng nói: “Ngươi đếm đủ mười vạn nhân mã đi một vòng, gặp đám viện quân kia thì chém chết chúng cho lão tử, không nhận đầu hàng, không để một ai sống! Tiện thể lấy luôn kho lương cho lão tử!”

Chương 1003: Bạch mã vượt sông (1)

Chương 1003: Bạch mã vượt sông (1)
“Rõ!” Quách Hiến Phúc lĩnh mệnh rời đi.
Nhưng vẫn hồ vụt, đám viện quân vốn chạy về bên này, Từ Lai Bình biết tình thế không thể thay chuyển nên lập tức thông báo viện quân rút đi.
Thực ra mười vạn viện quân cũng tử thương nghiêm trọng, lúc cường công phải hao tổn gần ba vạn nhân mã mới công phá được.
Bản thân đám Tôn Cao Thiên cũng không biết mình giết được bao nhiêu quân địch, chỉ biết dựa vào các chướng ngại đã tạo sẵn liều mạng ngăn cản, quả thực là dùng bốn ngàn nhân mã giết chết gần ba vạn nhân mã quân địch, sau này lúc kiển kê chiến trường mới biết.
Kho lương cũng không cướp được, Quách Hiến Phúc dẫn quân mã chạy đến thì quân coi giữ kho lương đã rút lui chỉ để cho Yến quân một đống tro tàn.
Thiêu hủy mớ lương thực này Từ Lai Bình cũng đau lòng, nhưng gã không còn cách nào khác, mang theo nhiều lương thực như vậy không thể chạy thoát, một khi bị quân địch đuổi kịp, chẳng những lương thực có khả năng rơi vào tay địch, thậm chí tướng sĩ áp tải vận chuyển lương cũng khó thoát một kiếp...
Chiến báo Giang Đông đưa đến, đám Cung Lâm Sách trong trướng chủ soái nhận được tin vô cùng vui mừng, phòng tuyến vững như thành đồng của quân Tống đã bị bên này một lần đã công phá được trong thời gian ngắn ngủi như vậy, điều này lúc trước bọn hắn không thể nào tưởng tượng được.
Không thể tránh khỏi là, đám tu sĩ Cung Lâm Sách liên tục tán dương Mông Sơn Minh, khen Mông soái không hổ là Mông soái.
Trận chiến này, nhìn thấy năng lực của Mông Sơn Minh khiến đám Cung Lâm Sách lần lượt đều có lòng tin với chiến sự phía sau.

Nhưng Mông Sơn Minh nhìn thấy chiến báo thì vui mừng không nỗi. Đám Cung Lâm Sách không hiểu, có lẽ người chết trong mắt những tu sĩ này chỉ là một con số thôi, nhưng Mông Sơn Minh ông sao lại không hiểu, ông biết rõ cái giá phải trả lớn đến chừng nào.
Ông vừa nhìn chiến báo đã biết đội ngũ nào ở khu vực nào thảm khốc đến mức nào, không nói đến bên Trương Hổ, chỉ riêng nhân mã bên triều đình, chỉ một lần cường công này đã mất tích gần hai mươi vạn nhân mã. Như vậy cộng thêm tổn thất bên Trương Hổ, tổn thất gộp lại thực ra vượt xa Tống quân ở phòng tuyến Hồ Khẩu.
Mà tất thảy những điều này, chỉ vì một mệnh lệnh của ông mà ra, ông hạ một mệnh lệnh xuống khiến không biết bao nhiêu tướng sĩ Đại Yến cửa nát nhà tan?
Như vậy bảo làm sao ông vui cho được, đối mặt với những lời khen, ông tự thẹn không đảm đương nổi, chậm rãi nhắm hai mắt lại, từ từ cất tiếng trong bầu không khí vui mừng trong trướng: “Truyền tin chiến thắng cho An Hiển Triệu, Tô Khải Đồng, Sử Tân Mậu, lệnh cho ba bộ chuẩn bị sẵn để vượt sông bất cứ lúc nào! Đồng thời lệnh cho Từ Cảnh Nguyệt bộ tiến quân về phía ta! Lệnh cho Trương Hổ phái người thu bè gỗ vượt sông về.”
“Rõ!” Kẻ truyền lệnh lĩnh mệnh rời đi.
Tin chiến thắng truyền đến bốn bộ Từ, An, Tô, Sử, tướng lĩnh bốn bộ chấn động.
Không phải quân lính bốn bộ không tin vào Mông Sơn Minh, mà không ngờ Mông Sơn Minh có thể công phá phòng tuyến phòng vệ trên sông của Tống quốc nhanh như vậy, đây gọi là thần tốc.
Với kinh nghiệm của bốn vị chủ tướng, đương nhiên bọn hắn biết tuyến phòng vệ trên sông mà La Chiếu bố trí nghiêm mật khó công phá nhường nào, chí có thể nói là rất không có khả năng, cũng đương nhiên biết ý nghĩa khi phòng tuyến phòng vệ trên sông của Tống quốc bị công phá như thế nào, nó có nghĩa là cả tuyến phòng vệ trên sông của Tống quốc đối với Yến quốc đã được buông lỏng.
“Từ lúc chúng ta nhận được tin đánh nghi binh đến bây giờ có vẻ cũng được ba canh giờ đấy nhỉ?” Trưởng lão Nhạc Uyên của Tử Kim động hỏi.

“Đúng vậy, trong khoảng ba canh giờ công phá khu vực phòng thủ Hồ Khẩu ba mươi vạn quân Tống, Mông soái đúng là Mông soái, bảo đao chưa già!” Từ Cảnh Nguyệt vô cùng cảm khái lắc đầu buông tiếng thở dài, trước mắt hắn ta không biết nhiều về tình hình trận chiến, thực sự rất khó có thể tưởng tượng đã công phá như thế nào.
Nhạc Uyện lại hỏi: “Bây giờ lại bảo chúng ta qua đó, là muốn chúng ta vượt sông từ bên đó sao?”
Từ Cảnh Nguyệt khẽ gật đầu: “Có lẽ là vậy, chúng ta cách bên đó gần nhất, khu vực phòng thủ Hồ Khẩu lại bị Mông soái khống chế rồi, ngoại trừ bảo chúng ta vượt sông từ khu vực phòng thủ Hồ Khẩu,
Hắn cũng không còn nguyên nhân nào khác. Bây giờ nói mấy chuyện này cũng chẳng ý nghĩa gì, cứ gặp Mông soái ắt sẽ biết.”
Dứt lời liền quay đầu hét: “Truyền lệnh, đại quân tập kết, xuôi xuống Giang Nam!”
Sau khi ra lệnh, Cung châu kẹp theo một bộ nhân mã của triều đình tức nhổ trại, đại quân đi men theo con sông...
“Cái gì?”
Trong phủ tổng đốc đô phòng hộ, Ô Quần Liệt cả đêm khó ngủ nhận được chiến báo Hồ Khẩu thất thủ liền vô cùng sợ hãi, cả người lảo đảo lui về phía sau mấy bước, lung lay sắp đổ.
“Đại nhân!” Tướng lĩnh trong đường kêu lên, vội vàng đỡ lấy ông.
Ô Quần Liệt lắc mạnh đầu, ổn định lại tâm thần rồi vung hai tay, giận dữ hất người đang đỡ ông ra, sắc mặt vô cùng khó coi, bộ dạng đau đớn thấu xương nói: “Chưa đến ba canh giờ mà mất phòng tuyến Hồ Khẩu, ngay cả nửa ngày cũng không giữ được, chỉ cần kiên trì nửa ngày, viện binh Thanh Cừ ta đã có thể đuổi tới rồi! Từ Lai Bình ơi Từ Lai Bình, ngươi đã phụ sự tin cậy của Đại đô đốc, ngươi tội đáng vạn lần chết! Ngươi bảo ta bàn giao thế nào với đại đô đốc đây! Ngươi bảo Đại đô đốc làm sao bàn giao với triều đình đây?”
Xoẹt! Ông đột nhiên rút kiếm ra khỏi vỏ, một kiếm đánh xuống, trực tiếp cắm xuống một góc bàn, cả người tức giận run lẩy bẩy.
Một tướng nói: “Đại nhân, việc đã đến nước này, tức giận cũng vô ích. May là Từ Lai Bình cũng không ngu, bảo tồn được thực lực mười ba vạn nhân mã. Trương Hổ bộ cũng tổn thất nặng nề, Từ Lai Bình dự đoán

nhân mã của Trương Hổ tổn thất không dưới hai mươi vạn, đồn lương cũng bị Từ Lai Bình châm đuốc đốt, không đến mức rơi vào tay Yến tặc, trong tay Yến tặc thiếu lương thảo, sắp không chống đỡ được nữa, thế cục vẫn có thể vãn hồi!”
Ô Quần Liệt chống kiếm đứng vững, thở phào ra một hơi, trầm giọng nói: “Nói cách khác, trên tay Trương Hổ chỉ còn chừng ba mươi vạn nhân mã... Lập tức bảo tàn binh của Từ Lai Bình hợp lại với nhân mã Thanh Cừ của Liêu Nam Thanh, tập kết nhân mã hai bên, bất chấp mọi giá đoạt lại khu vực phòng thủ Hồ Khẩu cho ta!”
Lệnh này vừa hạ xuống không lâu, bên ngoài lại truyền tới cấp báo: “Báo, bộ Từ Cảnh Nguyệt bờ bên kia có động tĩnh, nhân mã Từ Cảnh Nguyệt đang nhanh chóng di chuyển về phía khu vực phòng thủ Hồ Khẩu!”
Một đám tướng lĩnh lập tức đi đến trước địa đồ xem xét, một tướng nói: “Đây rõ ràng là đang chuẩn bị cho nhân mã Từ Cảnh Nguyệt vượt sông từ khu vực phòng thủ Hồ Khẩu, mở rộng lượng binh lính khống chế khu vực phòng thủ Hồ Khẩu, chuẩn bị để đại quân Yến quốc vượt sông tiếp.”
Ô Quần Liệt quay đầu lại hỏi: “Nhân mã của An Hiển Triệu, Tô Khải và Sử Tân Mậu bờ bên kia có động tĩnh gì không?”
Bên dưới đáp: “Trước mắt tạm thời chưa có động tĩnh.”
Rầm! Ô Quần Liệt nện một đấm lên tường, sách lược của Mông Sơn Minh rất rõ ràng, không điều động tất cả nhân mã tập kết ven sông vượt sông từ khu vực phòng thủ Hồ Khẩu, mà chỉ muốn kiềm chế bên này, muốn ngăn phần lớn nhân mã bên này, khiến bên này không dám toàn lực đi viện binh, cho nên giờ chỉ dám dùng phương pháp tiếp viện kiểu hút dầu.
Đại quân đô phòng hộ bên này của ông thử to gan rời đi mà xem, chỉ cần người vừa đi, một khi phòng thủ trống rỗng, An Hiển Triệu, Tô Khải và Sử Tân Mậu đối diện sẽ lập tức vượt sông tiến đánh, như vậy có thể không chỉ mất phòng tuyến Hồ Khẩu thôi đâu.
Đây chính là cục diện bất đắc dĩ mà phòng tuyến không thể không đối mặt sau khi có một điểm bị công phá.
“Lại truyền lệnh cho Liêu Nam Thanh, lệnh cho viện binh Thanh Cừ tăng tốc tiến quân, cần phải mau chóng hội hợp với tàn quân của Từ Lai

Bình, cần phải giành lại được tuyến phòng thủ Hồ Khẩu trước khi Từ Cảnh Nguyệt bộ vượt sông!” Ô Quần Liệt lại đấm một đấm lên tường.
...
Trời đã sáng, mưa tạnh, nhưng mùi ẩm ướt trong không khí rất rõ ràng, giống như chỉ cần bóp một cái không khí cũng có thể chảy ra nước vậy.

Chương 1004: Bạch mã vượt sông (2)

Chương 1004: Bạch mã vượt sông (2)
Bè gỗ trên sông qua lại, những bè gỗ trôi dọc theo bờ sông đều được thu thập lại, cho dù phần lớn đã trôi mất nhưng trên bờ có thể thu thập được bao nhiêu thì cố gắng thu thập bấy nhiêu, từ bên phòng tuyến Hồ Khẩu vận chuyển sang Yến quốc bờ đối diện.
Một con bè gỗ rất lớn được một nhóm tu sĩ điều khiển vượt sông.
Trên bè gỗ có một chiếc xe lăn, Mông Sơn Minh mắt đầy tơ máu ngồi ngay ngắn, thỉnh thoảng tằng hắng một cái, chỉ vì gần đây thực sự quá vất vả, căn bản không hề được nghỉ ngơi yên ổn.
La Đại An đứng sau giữ xe lăn, đám Cung Lâm Sách đứng hai bên.
Trên bè gỗ có một con bạch mã, thần tuấn, chính là con bạch mã La Chiếu tặng cho Mông Sơn Minh cũng đang vượt sông, nhưng dường như hơi bất an, sinh vật trên cạn, đã quen đạp trên mặt đất rắn chắc dường như hơi không quen cái kiểu trôi nổi trên nước sông cuồn cuộn đục ngầu thế này.
Lúc bè gỗ cập bờ, Trương Hổ dẫn một đám tướng lĩnh đến nghênh đón, Mông Sơn Minh và cả xe lăn được hai tu sĩ đặt lên bờ.
Cả khu đất trống phù hợp đổ bộ của phòng tuyến Hồ Khẩu, một lượng lớn nhân mã đang gỡ bỏ tất cả các thiết bị trên phòng tuyến, phá hủy tất cả các công trình có tác dụng chống cự, ngay cả phòng ốc cũng không để lại căn nào, còn về mấy loại máy tấn công tầm xa dùng để ném bắn thì được gỡ xuống chở đi.
Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn được đẩy đi kiểm tra, hỏi: “Kiểm kê sao rồi?”
Trương Hổ nói: “May là quân ta dùng các tấn công nhanh, giết cho đối phương trở tay không kịp, đối phương rút lui quá đột ngột, rất nhiều vật tư còn chưa kịp tiêu hủy, tiện nghi cho chúng ta. Nơi đây có trữ đủ lương

thực cho mấy trăm ngàn nhân mã ta ăn trong sáu bảy ngày. Bên kho lương... Lúc Quách Hiến Phúc dẫn người chạy đến thì phát hiện kho lương đang yên ổn bị một ngọn đuốc đốt thành tro bụi. không thể đắc thủ."

Chân mày Mông Sơn Minh hơi nhíu lại, nhiều lương thực như vậy, chính là thứ bên này rất cần vậy mà lại bị hủy, không khỏi hơi đau lòng. Nhưng ông cũng biết, chuyện này cũng chẳng còn cách nào khác, chiến tranh chính là vô tình như vậy, đừng hi vọng quân địch xót những lương thực không thể mang đi kia mà để lại cho ngươi, người ta không có được nên hủy trước khi đi là chuyện rất bình thường.

"Tôn Cao Thiên đâu, đưa ta đi thăm hắn." Mông Sơn Minh nhắc.

Trương Hổ lập tức dẫn cả nhóm người đi đến một cái trướng, không có nhà, nhà đều đã bị bên này phá hủy.

Cả đám khi vào lều vải thì thấy Tôn Cao Thiên tuy vô cùng mệt mỏi nhưng cũng không nghỉ ngơi, nằm ở trên giường, hai mắt nhìn chằm chằm đỉnh lều vải không hề nháy.

"Mông soái đến thăm ngươi." Trương Hổ đi đến trước giường khẽ đẩy Tôn Cao Thiên.

Tôn Cao Thiên lấy lại tinh thần, nhìn thấy Mông Sơn Minh, trong nháy mắt rơi lệ, giãy dụa bò lên: "Mạt tướng vô năng..."

Mông Sơn Minh đưa tay ấn gã nằm trở xuống: "Các ngươi làm rất tốt, xuất sắc hoàn thành tất cả nhiệm vụ, trận chiến này các ngươi được ghi công đầu. Có Cung chưởng môn của Tử Kim động ở đây, ngài ấy rất tò mò vì sao các ngươi có thể vượt sông, vậy ngươi tự kể rõ với ngài ấy đi, kể lại tình hình tác chiến của các ngươi lúc đó.

Nhắc đến chuyện thương tâm, nước mắt Tôn Cao Thiên mất khống chế, nghẹn ngào kể lại chuyện đã xảy ra, nói xong thì bản thân cũng rơi đầy nước mắt rồi.

Có thể khiến một hán tử giết người như ngóe khóc rống, e là chỉ có trên chiến trường mới có thể nhìn thấy.

Được biết năm vạn người trong lúc vượt qua Long Giang đã tổn thất hai vạn, lại bốn ngàn nhân mã miễn cưỡng cản mười vạn đại quân nửa canh giờ, ai nấy chẳng phải đều tự đi tìm chết sao, đám người Cung Lâm Sách lập tức sắc mặt thay đổi, thế mới biết vì một trận đánh mà những người

này phải thê thảm nhường nào, mới biết những người này có tác dụng then chốt đến chừng nào.
“Cung chưởng môn, Quách Hiến Phúc và Tôn Cao Thiên lập công lớn vì trận chiến, lão phu xin triều đình thỉnh công phong hầu cho hai người bọn họ, đòi hai hư danh Hầu tước chắc không quá chứ?” Mông Sơn Minh nhìn chằm chằm Cung Lâm Sách hỏi.
Cung Lâm Sách gật đầu: “Có công được thưởng, chuyện nên làm.”
Mông Sơn Minh: “Có điều lão phu không có tiếng nói, nếu nói với triều đình, e là triều đình sẽ nghi hoặc.”
Cung Lâm Sách hiểu ý ông, đối phương mở miệng, Thương Kiến Hùng có thể đồng ý mới lạ, lúc này liền hứa: “Việc này để ta xử lý, ta sẽ làm ngay, trong ba ngày tất có câu trả lời chắc chắn.”
Mông Sơn Minh: “Năm vạn tráng sĩ dùng mệnh! Ta còn có một thỉnh cầu, hi vọng sau trận chiến triều đình có thể lập một bia đá lớn, khắc tên năm vạn tráng sĩ này lên, ta muốn bọn họ thiên thu bất hủ, là mẫu mực thiên thu của nam nhi Đại Yến ta, là niềm kiêu ngạo cho con cháu Đại Yến sau này, hun đúc quân hồn Đại Yến ta!”
Cung Lâm Sách: “Nếu Đại Yến có thể may mắn không việc gì, việc này cứ để ta lo, quyết không nuốt lời!”
Chuyện này với ông ta mà nói, căn bản không tổn thất gì nên cứ cam đam trước mặt mọi người, và dĩ nhiên cũng không còn đường để hối hận.
Mông Sơn Minh ở trong lều này không lâu, sau khi đòi được công đạo cho năm vạn tướng sĩ kia trước mặt mọi người xong liền bảo La Đại Ân đẩy xe lăn đi, không phản ứng gì với tiếng than khóc sau lưng.
Không phải ông máu lạnh vô tình mà ông chinh chiến cả đời nên đã quen với những chuyện thế này, rất nhiều chuyện chỉ có thể cất giấu trong lòng chứ không thể biểu lộ ra mặt.
Ông có thể hiểu vì sao Tôn Cao Thiên lại khóc.
Nơi có thể khiến một đám hán tử giết người như ngóe khóc chỉ có chiến trường.
Đến trướng chủ soái của Trương Hổ, xe lăn dừng lại trước tấm địa đồ theo thói quen, Mông Sơn Minh nhìn chằm chằm địa đồ hỏi: “Bên huyện Giang Hạ chuẩn bị sao rồi? Khụ khụ...”

Trương Hổ nói: “Nhân mã đã xuất phát, ban ngày lặn ban đêm đi bộ...”
Nói được một nửa, ánh mắt hơi liếc nhìn bàn tay Mông Sơn Minh che miệng ho khan, lập tức thấy giật mình, thấy lòng bàn tay Mông Sơn Minh có màu đỏ, ho ra máu!
Trương Hổ lập tức sợ hãi, bước nhanh tới: “Đại soái, ngài sao vậy?”
Mông Sơn Minh vốn định giấu diếm, ai ngờ vẫn bị phát hiện, đám Cung Lâm Sách cũng tiến lên xem xét, giật nảy cả mình.
Chiến sự đã đến bước này, lão gia hỏa này cũng không thể xảy ra chuyện được!
Cung Lâm Sách hơi luống cuống, đích thân kiểm tra bệnh cho Mông Sơn Minh.
Mông Sơn Minh thở dài: “Không có việc gì.”
Sao có thể không có việc gì, ông đã ở tuổi này, mấy ngày nay gần như không hề chợp mắt, thật sự dốc hết tâm huyết bày bố chiến sự, cơ thể sắp không chịu được nữa.
Sau đó để kiểm tra, Cung Lâm Sách nhanh chóng lấy linh đan ra ép ông uống, trầm giọng nói: “Mông soái, ngươi mệt nhọc quá độ, không thể thức đêm nữa, phải nghỉ ngơi thôi.” Phất tay gọi người đến, ép buộc Mông Sơn Minh đi nghỉ ngơi.
Mông Sơn Minh khoát tay, ra hiệu chờ một lát, trước khi đi tiếp tục dặn dò Trương Hổ: “Chỉ được phép bại, không được phép thắng!”
Trương Hổ mặt mày lo lắng, liên tục gật đầu nói: “Đã rõ, đại soái đi nghỉ ngơi đi, ở đây để mạt tướng sắp xếp.”
Mông Sơn Minh siết chặt tay ông vỗ vỗ: “Để tránh dao động quân tâm, không được truyền ra ngoài!”
Trương Hổ gật đầu, hiểu rõ ông đang nói chuyện mình ho ra máu.
Sau đó Mông Sơn Minh được đưa đến một lều vải khác, Cung Lâm Sách cử đệ tử đắc lực thi pháp điều trị khí tức cho Mông Sơn Minh, thậm chí điểm huyệt Mông Sơn Minh, ép Mông Sơn Minh mau chóng tiến vào trạng thái nghỉ ngơi.
Sau khi ra khỏi trướng Mông Sơn Minh chui nghỉ ngơi.
Trương Hổ thỉnh giáo Cung Lâm Sách: “Cung chưởng môn, đại soái không sao chứ?”

“Không có vấn đề gì lớn, lớn tuổi, quá mức vất vả, mỏi mệt quá độ, là ta sơ sót. Ngươi yên tâm đi, có chúng ta trợ giúp điều trị, nghỉ ngơi một lúc, có lẽ sẽ không sao.” Cung Lâm Sách buông tiếng thở dài, quay đầu lại hỏi: “Nhân mã đô phòng đê Tống quốc đang chạy sang đây, nơi này giao cho ngươi chỉ huy, sẽ không có gì sai sót chứ?”

Trương Hổ: “Chắc chắn phải có sai sót!”

Cung Lâm Sách đột nhiên quay đầu, lông mày chau lại, lạnh lùng nói: “Ngươi đang đùa giỡn với bản cung sao?”

Trương Hổ: “Không đùa, vừa rồi đại soái nói ngài cũng đã che rồi, chỉ cho phép bại, không cho phép thắng!”

Chương 1005: Lão thất phu Mông Sơn Minh

Chương 1005: Lão thất phu Mông Sơn Minh
Cung Lâm Sách hơi sững ra, suy nghĩ một lát, đúng là ban nãy Mông Sơn Minh có nói vậy, bị bệnh tình của Mông Sơn Minh làm rối nên mạch suy nghĩ nhất thời không theo kịp, chần chừ nói: “Nói cách khác, Mông soái có kế hoạch khác?”
Trương Hổ gật đầu.
Cung Lâm Sách: “Không ngại nói kỹ chứ?”
Trương Hổ lắc đầu: “Không thể nói, tướng hạ lệnh, lính chấp hành là được, không cần huyên náo cho mọi người đều biết.”
Cung Lâm Sách lạnh lùng hừ một tiếng: “Sao? Ngay cả ta cũng không tin? Chẳng lẽ ta mà để lộ bí mật sao?”
Trương Hổ: “Đây không phải vấn đề tín nhiệm hay không, tính mạng mấy trăm ngàn nhân mã có thể đặt cược vào hai chữ “tín nhiệm” sao? Quân cơ trên chiến trường đều là tuyệt mật, quân lệnh không thể tiết lộ!”
Vẻ mặt Cung Lâm Sách hơi bất mãn nhưng cũng không miễn cưỡng. Trương Hổ không nói, giờ ông cũng không dám làm gì Trương Hổ.
...
Không sơn sau cơn mưa xuân, cả ngọn núi được sương mù mông lung bao phủ, có thể nhìn thấy dòng sông chảy về hướng đông phía xa.
Ngưu Hữu Đạo nhận tin tức Công Tôn Bố truyền đến mà Quản Phương Nghi đưa sang, sau khi đọc xong, mỉm cười: “Mông Sơn Minh không hổ là Mông Sơn Minh, đê phòng hộ Tống quốc quả nhiên cũng không thể cản được ông ấy, một chiến dịch đã công phá được. Trước đó chậm chạp án binh bất động, ngay cả ta cũng sốt ruột thay ông ấy.”

Trước đó đúng là hắn hơi sốt ruột vì biết lương thực đại quân có hạn, thậm chí còn sắp xếp người tìm hiểu tình hình tu sĩ bờ bên kia, muốn ra tay từ tu sĩ bờ bên kia, xem thử có thể giải quyết được một ít, lén thả Yến quân sang sông không. Ai ngờ bản thân Mông Sơn Minh đã làm xong, căn bản không cần phiền đến hắn.
Còn về tình hình thương vong, hắn cũng chỉ nhìn thấy con số đại khái, không có cảm xúc lắm với tình hình chiến sự thảm khốc, chỉ vui mừng vì tin chiến thắng.
Hắn không hiểu về phương diện này lắm, lại không tận mắt chứng kiến nên thực sự không có cảm xúc quá lớn.
Quản Phương Nghi cũng chỉ buông tiếng thở dài: “Đại quân chém giết, nhân mạng như cỏ rác, một đại danh tướng... Một tướng công thành vạn cốt khô!”
...
“Đại nhân, viện quân tới.”
Quân phòng thủ Hồ Khẩu chiến bại đang ở trong rừng nghỉ ngơi, Từ Lai Bình mặt mày u dột ngồi trên hòn đá cúi đầu, sĩ khí tướng sĩ xung quanh đều uể oải suy sụp.
Một con ngựa chạy như bay đến, mừng rỡ báo lên tin vui.
Phía xa cũng truyền tới động tĩnh, Từ Lai Bình chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn phía trước, một lát sau nhìn thấy một chi nhân mã trùng điệp.
Đội ngũ phía trước, mấy chục bị binh quất roi thúc ngựa lao đến siết dây cương trước mặt bên này.
Người cầm đầu chính là Liêu Nam Thanh tướng chủ quân trú ở Thanh Cừ, ngồi trên lưng ngựa hét lớn với Từ Lai Bình ngồi trên sườn núi: “Từ huynh!”
Từ Lai Bình xuống núi, bước đến trước ngựa lắc đầu cười khổ: “Phòng tuyến Hồ Khẩu thất thủ, Từ mỗ muôn lần chết khó từ tội lỗi, ngày sau vợ con trong kinh mong Liêu huynh trông nom thay!”
Liêu Nam Thanh nhảy xuống ngựa, kéo cánh tay gã: “Từ huynh không cần ủ rũ như vậy, Tổng đốc đại nhân có lệnh, mệnh ngươi ta hợp binh, cần phải chạy tới cướp phòng tuyến Hồ Khẩu trước khi Từ Cảnh Nguyệt bộ vượt sông, đây chính là thời điểm lập công chuộc tội, mau xốc lại tinh thần đi. chỉ cần đoạt lại phòng tuyến Hồ Khẩu, cùng lắm Từ huynh

chỉ bị giáng cấp, vợ con vẫn có thể chiếu có được, sao lại cần giao phó cho người khác.”
Giờ không phải lúc dông dài, Từ Lai Bình cũng không thể không chiến đấu, chỉ có thể xốc lại tinh thần.
Nhân mã hai bên gặp nhau, một lần nữa hành quân nhanh về phía phòng tuyến Hồ Khẩu, Từ Lai Bình có thể nói ngóc đầu trở lại.
...
Đại quân Tống quốc xâm nhập vào lãnh thổ Yến quốc vẫn lao thẳng đến Yến kinh, vẫn thế như chẻ tre, quấy rối lẻ tẻ của một bộ phận nhân mã ở các châu phủ chỉ như gãi ngứa, căn bản không thể ngăn cản thế công của quân Tống.
Đại quân tiến lên, bên cạnh con đường, La Chiếu đã nhảy xuống ngựa, hai tay chống trên yên ngựa cúi đầu, cả người gần như run lẩy bẩy, áo choàng trắng bao phủ toàn thân đang run lẩy bẩy, đốt ngón tay của hai tay bóp trắng bệch.
Mấy người bên cạnh luân phiên xem chiến báo đô phòng hộ Tống quốc gửi tới, phòng tuyến Hồ Khẩu đã bị Yến quân công phá!
Sắc mặt ai nấy đều khó coi.
Chiến báo trước đó nhận được nói kho lương phía sau phòng tuyến Hồ Khẩu đột nhiên bị một lượng lớn Yến quân tập kích, La Chiếu đã đoán có thể không phải thực sự là một lượng lớn Yến quân, để đề phòng bên kia trúng kế đã mau chóng truyền kế sách ứng đối về.
Ai ngờ, chắc tin bên này còn đang trên đường truyền đi thì tin phòng tuyến Hồ Khẩu bị công phá đã đến.
“Đô phòng hộ ta từ lúc nào đã thành một tờ giấy, sao có thể đâm một cái là rách như vậy? Ô Quần Liệt, tên ngu này, đáng chết!” La Chiếu đột nhiên đánh một quyền lên yên ngựa, con ngựa kinh hãi hí lên rồi lui sang một bên.
Ngựa lui ra, hai tay La Chiếu che mặt ngửa lên trời, sau khi buông tay ra thì lắc mạnh đầu, mặt lộ vẻ dữ tợn nói: “Lão thất phu Mông Sơn Minh!”
Gã ta không thể tin, thật sự không dám tin phòng tuyến có thể bị Mông Sơn Minh công phá nhanh như vậy, ngay cả thời gian để gã ta công phá Yến kinh cũng không có, gã ta thật sự mong tin này chỉ là giả nhưng gã ta biết không thể nào là giả.

Tô Nguyên Bạch lắc tờ chiến báo trên tay, mặt lạnh lùng nói: “Căn cứ chiến báo nói, trong hai ba canh giờ đã công phá được đê phòng hộ, điều này có thể sao?”
Đông Ứng Lai cũng nói: “Nhân mã Yến quân đánh lén phía sau đô phòng hộ làm thế nào qua sông? Vùng ven sông có tu sĩ thay nhau tuần tra, nhiều nhân mã sang sông như vậy, tu sĩ không thể không phát hiện, chẳng lẽ đã bị ai đó mua chuộc nên thả vào sao?”
Văn Du cau mày nói: “Bản thân đô phòng hộ cũng không rõ, đến giờ vẫn chưa biết quân địch lén qua bằng cách nào.”
La Chiếu bất lực lắc đầu nói: “Mông Sơn Minh kia án binh bất động mấy ngày nay chắc đã ngầm tác quái, chuẩn bị để vượt sông.”
Điều này gã ta chỉ có thể phán đoán đại khái, không biết Mông Sơn Minh đã phải trên tế trời cầu mưa to, dưới tế đất chọn khe Cổn Long, lúc chọn dũng sĩ cũng cũng lựa người không tiếc tính mạng miễn cưỡng vượt qua khe Cổn Long, sau khi tập trung hết các nhân tố mới một lần công phá phòng tuyến Hồ Khẩu.
Đằng sau chiến sự trông có vẻ chỉ một lần đã đắc thủ, bên này không hề biết Mông Sơn Minh đã bỏ tâm huyết lớn chừng nào, ai có thể ngờ Mông Sơn Minh đã băng qua sông, cưỡng ép vượt sông vào lúc dòng nước chảy xiết nhất?
Thường Phi nói: “Đại đô đốc, việc đã đến nước này, bên triều đình e sẽ chấn động, sợ là sẽ lại hối thúc về cứu viện.”
La Chiếu: “Về cứu viện sẽ trúng gian kế của Mông Sơn Minh, để hắn thừa cơ giải vây Yến kinh, hơn nữa, đại quân ta đã cách sông Đông Vực xa như vậy, giờ có về cũng không kịp. tên khốn Kim Tước đáng ghét, giờ chúng ta chỉ có thể tranh giành thời gian với Mông Sơn Minh, dụ Hàn quốc xuất binh trước, khiến Yến quốc sắp diệt nước, ba phái lớn của nước Yến trong lúc sợ hãi mới bất chấp mọi giá ép Mông Sơn Minh về cứu viện. Ô Quần Liệt ơi Ô Quần Liệt, ngay cả chút thời gian ấy mà ngươi cũng không thể tranh thủ được cho ta!”
Oán hận đấm xuống một đấm: “Phòng tuyến phòng thủ bờ sông một điểm bị công phá cả tuyến sẽ bị buông lỏng, Ô Quần Liệt ngu xuẩn kia vẫn đang dùng chiến thuật thêm dầu để chặn lỗ hổng, giao chiến tiểu bộ

hắn có thể là đối thủ của lão tặc Mông Sơn Minh sao? Hồ đồ! Giờ tiêu diệt trọng binh mới quan trọng!”
Văn Du thở dài: “Chuyện này thật ra cũng không thể trách hắn, không có lệnh bên trên, sao Ô Quần Liệt dám thả lỏng phòng tuyến, đây là chuyện rơi đầu, hắn không gánh được trách nhiệm lớn như vậy!”
La Chiếu: “Lập tức đưa tin cho Ô Quần Liệt, nói hắn biết, phòng tuyến bị phá thì không cần thủ nữa, đội ngũ Yến quân khác vượt sông thì vượt sông, hắn chỉ cần tập kết trọng binh, lấy mạnh ép yếu, dùng thực lực tuyệt đối dần tiêu diệt nhân mã quân địch là được. nếu không tiêu diệt sạch cũng không sao, có thể tiêu diệt bao nhiêu tiêu diệt bấy nhiêu.”

Chương 1006: Quách mỗ xin đợi đã lâu (1)

Chương 1006: Quách mỗ xin đợi đã lâu (1)
“Lương thảo của Mông Sơn Minh không đủ, nỏ mạnh hết đà, chỉ cần cắn sau lưng Mông Sơn Minh không buông, không cho hắn cơ hội thu hoạch lương thảo thì sẽ nhanh chóng mài chết hắn thôi!”
Văn Du ghi lại rồi mau chóng rời đi, đưa chiến lược trọng đại này khẩn cấp truyền cho Ô Quần Liệt.
“Haizz!” La Chiếu ngửa mặt lên trời buông tiếng thở dài, tự nhủ: “Mông Sơn Minh nếu muốn có hành động gì ở trong Tống quốc thì tất nhiên phải tiêu diệt được nhân mã chủ lực của tuyến phòng thủ trên sông của ta, nếu một khi bị nhân mã chủ lực của tuyến phòng thủ trên sông cắn lấy, tình hình lương thảo Yến quân căn bản sẽ không chịu nổi dày vò. Chỉ mong như vậy! Chỉ mong Ô Quần Liệt không phạm phải hồ đồ nữa, nếu không Mông Sơn Minh sẽ trấn giữ được tuyến phòng thủ trên sông, đại quân ta e là muốn trở về cũng không được. Khốn cảnh không đủ lương thảo của quân Yến e là sẽ rơi lên người quân ta.”
Kẻ bên cạnh nghe thổn thức không thôi, vẫn đang chìm đắm trong tin tức không hay kia, vẫn khó có thể tin được sự thật tuyến phòng thủ trên sông có thể bị công phá dễ dàng như vậy.
Suy nghĩ của La Chiếu quanh quẩn, phiền muộn trong lòng ứ đọng khó tiêu, biến số quá lớn! Gã ta biết có thể mình đã gặp phải một biến số cực lớn.
Cho dù cho tới bây giờ, Tống quốc vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối, dù tuyến phòng thủ trên sông có bị công phá, khốn cảnh của quân Yến vẫn rất nan giải, theo lý thuyết đánh bại quân Yến căn bản không thành vấn đề,

nhưng Mông Sơn Minh một lần đã đánh tan tuyến phòng thủ trên sông vẫn để lại bóng ma khó xóa trong lòng gã ta.
Mấu chốt của vấn đề vẫn nằm ở Mông Sơn Minh, có thể biến chuyện một lần công phá được tuyến phòng thủ trên sông không thể thành có thể, ai dám cam đoan Mông Sơn Minh không thể lội ngược nghịch cảnh?
“Yến Sơn Minh, Tề Vô Hận...” La Chiếu đi qua đi lại ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng.
Gã ta nghĩ tới hành vi vô lễ của mình khi tặng Mông Sơn Minh con ngựa trắng kia, cũng nhớ đến hồi âm của Mông Sơn Minh, nói tất có hậu lễ báo đáp!
Gã ta hơi hối hận, không phải hối hận vì sự vô lễ của mình, đó vốn là cách khích tướng, muốn khích Mông Sơn Minh đuổi đến, có điều Mông Sơn Minh không mắc lừa mà thôi. Gã hối hận vì không nên đưa đại quân xâm nhập, nên đích thân chính diện đối đầu với Mông Sơn Minh, nhưng ai có thể ngờ tuyến phòng thủ trên sông lại bị công phá nhanh như vậy?
Đứng trên lập trường của gã ta lúc đó mà nói, đây là trận chiến nhằm khiến Yến quốc diệt quốc, gã ta nhất định phải tranh thủ được lợi ích lớn nhất cho Tống quốc, hao tổn binh lực trong trận quyết đấu với Mông Sơn Minh là hành động không sáng suốt, chỉ khiến tiện nghi cho Hàn quốc, gã ta nhất định phải để dành đủ thực lực mưu đoạt địa bàn Yến quốc với Hàn quốc.
Thế cục biến hóa như thế, gã ta không thể đích thân tới tiền tuyến, không cách nào kịp thời chỉ huy nhân mã tuyến phòng thủ trên sông tác chiến, gã ta thật sự lo lắng Ô Quần Liệt có thể là đối thủ của Mông Sơn Minh sao?
Cho dù Ô Quần Liệt chiếm ưu thế tuyệt đối nhưng giờ gã ta thật sự không hề có chút chắc chắn nào!
Phiền toái hơn vẫn là phía bên triều đình, ngươi đánh thắng trận thì nói thế nào cũng có lý, chỉ cần một câu “các ngươi không hiểu chiến sự” là có thể chặn một vài người không nói được lời nào. Một khi thất bại, những kẻ trong triều đình có thể lấy ra vô số sai sót của ngươi, lúc trước ngươi có đúng cũng có thể biến thành ngươi nói sai...

Bên này gã ta vừa đưa ra kế hoạch chiến lược mới, trận đại chiến ở phòng tuyến Hồ Khẩu đã một lần nữa bắt đầu, đại quân chém giết, tiếng giết rung trời!
Ba mươi vạn đại quân của Liêu Nam Thanh Thanh Cừ cùng với mười ba vạn quân còn sót lại của Từ Lai Bình liên kết tấn công, bất chấp mọi giá tấn công mạnh mẽ, đánh lui nhân mã Trương Hổ vừa chiếm lĩnh phòng tuyến Hồ Khẩu.
Phòng tuyến Hồ Khẩu nhân mã Yến quốc vừa đắc thủ đã bị nhân mã Tống quốc cướp lại...
Trên đường rút lui, bộ hạ Trương Hổ hơi bất mãn, càu nhàu: “Đại tướng quân, chúng ta vẫn chưa dùng hết sức, phòng tuyến Hồ Khẩu bị mất oan ức quá!”
“Dông dài cái gì, bảo ngươi lui thì cứ lui, ở đâu ra mà lảm nhảm nhiều vậy?” Trương Hổ quát lớn một tiếng, chợt lại hạ lệnh: “Đại quân dừng tiến lên, chỉnh đốn sơ bộ đi.”
Ông ta vừa nhảy xuống ngựa, Cung Lâm Sách cũng cũng nhảy xuống ngựa đi tới, hỏi một tiếng: “Nơi này cách quân địch không xa, giờ dừng lại, không sợ bị đuổi đánh sao?”
“Đuổi đánh?” Trương Hổ hừ hừ khinh thường một tiếng: “Vất vả lắm mới đoạt lại được phòng tuyến Hồ Khẩu, Cung chưởng môn cảm thấy bọn họ còn dám vứt sao? Không dám phân tán binh lực đuổi theo đâu! Phòng tuyến Hồ Khẩu chính là cái hố Mông soái đào sẵn, vào hố của Mông soái còn muốn leo ra sao?”
Cung Lâm Sách như suy nghĩ gì đó: “Đây chính là lý do Mông soái chỉ cho phép bại không cho phép thắng?”
Trương Hổ gật đầu: “Chi nhân mã này của quân Tống đã bị dính chặt ở phòng tuyến Hồ Khẩu, đã là cá trong chậu!”
Cung Lâm Sách ừm một tiếng: “Khi nào động thủ lấy lại?”
Trương Hổ: “Không vội.
Để bọn hắn đắc ý đã, tiện nghi của Mông soái há chiếm được dễ dàng như vậy?”
Còn tình hình cặn kẽ Trương Hổ không chịu nói, chỉ khẳng định nói được làm được.

Có điều thấy bên này đã có tính toán, Cung Lâm Sách cũng không hỏi nhiều...
Phòng tuyến Hồ Khẩu vô cùng hỗn độn, xung quanh đều thê luổng nát, chỉ có ánh lửa cháy hừng hực.
Liêu Nam Thanh và Từ Lai Bình tuần sát trong mớ tàn phá phát hiện quân Yến không hề lưu lại gì cho bọn hắn, thứ gì không mang đi được hoặc đốt hoặc hủy, ngay cả một căn nhà có thể đặt chân cũng không để lại cho bọn hắn.
Đại quân bỏ chạy, thời gian gấp gáp, lên đường đơn giản, căn bản không mang đồ quân nhu, giờ đang mùa mưa, e là giờ mấy trăm ngàn nhân mã phải ăn gió nằm sương rồi.
Càng làm cho bên này nhức đầu là, Yến quốc cũng không rút xa, thỉnh thoảng lại chạy tới tập kích quấy rối.
Mục đích quân địch rất đơn giản, khi dễ bên này không dám bỏ phòng tuyến đuổi theo xa, cứ quấy rối mãi như vậy là muốn để bên này không thể nào nghỉ ngơi.
Bên này vừa đuổi, nhân mã tập kích quấy rối lập tức bỏ chạy, nhân mã truy kích không dám chạy xa, sợ bị chủ lực quân Yến bao vây tiêu diệt.
...
“Tin chiến thắng! Tin chiến thắng!”
Trong phủ tổng đốc tuyến phòng ngự trên sông, một vị tướng cầm tin chiến thắng chạy vào trong Trấn Giang đường.
Ô Quần Liệt thức đỏ kè hai mắt đứng bật dậy từ sau án, lộ ra ánh mắt cực kỳ mong chờ.
Tiểu tướng tiến vào trong đường trước mặt các tướng, hai tay trình lên tin chiến thắng: “Liêu tướng quân và Từ tướng quân hợp binh đã một lần đoạt được phòng tuyến Hồ Khẩu!”
“A!” Chư tướng trong đường lập tức mừng rỡ xôn xao.
Ô Quần Liệt cướp lấy tin chiến thắng đọc thử, sau khi xem xong mừng rỡ không thôi nói: “Tốt! Rất tốt!” Lại tiếp tục giơ tin chiến thắng trong tay đưa cho mọi người nói: “Theo hai tướng báo về, quân Yến chỉ có hai mươi vạn nhân mã cho nên khó cản được thế quân ta, vì thế bị đánh hạ ngay. Xem ra khi vượt sông, nhân mã thuộc bộ Trương Hổ đã tổn thất rất

thê thảm, nằm ngoài dự đoán của chúng ta, không chỉ tổn thất hai mươi vạn, e là tổn thất hơn ba mươi vạn!”
Truyền tin chiến thắng cho mọi người thay phiên nhau xem.
Một vị tướng sau khi xem xong nói: “Vượt sông cường công với điều kiện như vậy, lại chỉ dựa vào vài bè gỗ, tổn thất nặng nề không thể tránh khỏi.”
Một tướng khác sau khi xem xong nói: “Cũng có thể thấy Từ Lai Bình đã thật sự cố gắng.”
Có người cau mày nói: “Công trình của tuyến phòng ngự trên sông đều đã bị quân Yến làm hỏng, một khi Từ Cảnh Nguyệt bộ vượt sông đến, phía sau lại có tàn quân Trương Hổ, tổn thất nặng nề không thể tránh Trong đường yên tĩnh, đây đúng là chuyện phiền phức. Tàn quân Trương Hổ chắc chắn sẽ không để hai người Liêu, Từ có cơ hội xây dựng lại công trình tuyến phòng ngự trên sông, tất nhiên phải không ngừng quấy rối, phối hợp với nhân mã Từ Cảnh Nguyệt vượt sông.
Sau khi Ô Quần Liệt hơi trầm mặc: “Trước mắt chỉ có thể để hai người Liêu, Từ bất chấp mọi giá cản trở, sau đó bên ta lại rút thêm bốn mươi vạn nhân mã đi trợ giúp.”

Chương 1007: Quách mỗ xin đợi đã lâu (2)

Chương 1007: Quách mỗ xin đợi đã lâu (2)
Lại có người nhắc nhở: “Đại quân vội vàng đi vội, chưa mang đủ đồ quân nhu lương thảo, quân sĩ chỉ mang theo lương thực hai ngày tùy thân, phải nhanh chóng tiếp tế cho phòng tuyến Hồ Khẩu.”
Một tướng nói: “Tiếp tế rất nhanh đến đúng chỗ thôi, nhân mã Thanh Cừ vừa xuất phát, lương thảo đã gửi đi sau đó.”
Ô Quần Liệt trầm giọng nhắc nhở: “Nói cho hai người Liêu, Từ cần phải theo sát nhân mã Trương Hổ, để phòng cướp lương, lương thảo vừa đến, bảo hai người lập tức xuất một phần nhân mã đi tiếp ứng! Nói với bọn hắn, chỉ cần thủ vững mấy ngày, bốn mươi vạn viện binh của ta sẽ tới kịp.”
...
Bờ bên kia phòng tuyến Hồ Khẩu, nhân mã sở thuộc Từ Cảnh Nguyệt bộ vội vàng chạy tới, lập tức nhanh chóng chuẩn bị bè gỗ vượt sông.
Từ Cảnh Nguyệt đang đi học bờ sông xem xét, một tin từ bên Trương Hổ được đưa tới, bên trên chỉ viết, bảo bên này tạm dừng vượt sông, chỉ cần chuẩn bị trước, khi nào vượt sông thì nghe theo thông báo bên kia.
Một phó tướng bên cạnh sau khi đọc tin cau mày nói: “Phòng tuyến Hồ Khẩu vất vả lắm mới tới tay lại mất, đây là lúc nên nhân lúc quân Tống chưa đứng vững chân vượt sông giáp công, chẳng lẽ còn muốn chờ quân Tống cải tạo xong công trình phòng thủ mới tiến công sao? Rốt cuộc Mông soái đang giở trò quỷ gì?”
Từ Cảnh Nguyệt nhìn bờ sông bên kia, chậm rãi nói: “Chắc chắn Mông soái không nói nhảm đâu, hẳn là có sắp xếp gì đó, chúng ta nghe lệnh là được.”

...
Huyện Giang Hạ, trong một rừng núi, đội xe lương dài như rồng, hai vạn nhân mã hộ tống.
Lúc tới gần rừng núi, mấy tu sĩ dò đường phía trước bay tới, cấp báo nói: “Rút mau, trong rừng có đại quân mai phục!”
Cùng lúc đang nói, trong rừng núi phía trước đã truyền đến tiếng kèn “tu tu”.
Nhân mã đếm không hết từ trong rừng núi xông ra, lao thẳng tới.
“Rút lui!” Quan áp lương kinh ngạc hét.
Đội xe vội vàng quay lại, thế nhưng mang theo nhiều đồ quân nhu như vậy sao còn chạy đi được, đại quân áp lương lập tức đoạn hậu phòng hộ.
Đại quân giằng co, Quách Hiến Phúc cưỡi chiến mã bước ra từ trong đám đông, tay cầm trường thương, diễu võ giương oai nói: “Mông soái đã đoán chắc viện binh đi gấp, quân nhu chắc chắn ở phía sau, Quách mỗ cung kính bồi tiếp đã lâu! Bỏ vũ khí xuống người đầu hàng, miễn cho khỏi chết!”
Làm gì có chuyện trong tay Trương Hổ chỉ có hai mươi vạn nhân mã, mười vạn nhân mã Quách Hiến Phúc dẫn đi cướp kho lương chưa cướp được lập tức lặng lẽ dạ hành chạy đến huyện Giang Hạ này, nấp trên con đường đội xe lương thảo buộc phải đi qua. Hành động của bên Trương Hổ đã làm trước đó làm hai người Liêu, Từ chỉ lo nhìn chằm chằm nhân mã Trương Hổ bên ngoài thành ra đã sơ sót.
Đối phương không nghe, không chịu đầu hàng, quan áp lương hạ lệnh hủy lương, mắt thấy bên kia bắt đầu vung đao chém tan túi lương, muốn đẩy lương thực vào vũng bùn trên mặt đất.
Hai mắt Quách Hiến Phúc muốn nứt ra, giờ lương thực chính là mệnh mạch của quân Yến, nếu không gã tốn nhiều công phu như vậy làm gì, thế là gã gầm thét: “Giết!”
Trên bình nguyên Giang Hạ lập tức vang lên tiếng chém giết rung trời, nhân mã hai bên va chạm với nhau.
Mười vạn tinh nhuệ quân Yến đối đầu với hai vạn binh vận lương, kết cục không khó đoán trước, quân vận lượng thảm bại, sau khi ném một đống thi thể, mấy ngàn lính vận lương chạy tứ tán.

Số lương thực chuẩn bị trong mười ngày cho ba trăm ngàn nhân mã viện binh Thanh Cư gần như đều rơi vào tay Quách Hiến Phúc, sau khi hơi thu dọn xong, Quách Hiến Phúc áp quân lương lui về.
Đồng thời, một con kim sí vút lên không trung cấp báo cho bên Trương Hổ, kết cục không khó đoán trước,
...
Trong phủ tổng đốc tuyến phòng ngự trên sông nghị luận ầm ĩ, chiến lược Đại đô đốc La Chiếu vừa mới sắp xếp tới, muốn bên này từ bỏ tuyến phòng ngự trên sông, chấp hành chiến lược mới.
“Cứ từ bỏ tuyến phòng ngự trên sông như vậy không khỏi quá đáng tiếc.”
“Đại nhân, Đại đô đốc không biết chiến cuộc bên này, không biết chúng ta đã đoạt lại phòng tuyến Hồ Khẩu, nếu biết, ắt sẽ không bảo chúng ta từ bỏ phòng tuyến, sao không đợi Đại đô đốc nhận được chiến báo bên này trả lời lại rồi hẵng quyết định?”
“Đúng vậy, ngăn cách chiến sự ngoài quốc cảnh là thiên chức của chúng ta. Một khi chiến trường di dời vào trong nước, bách tính Đại Tống ta sẽ gặp nạn.”
Đối mặt với những lời khuyên can, Ô Quần Liệt ngồi sau thư án nhìn mệnh lệnh mới bày trên án cũng hơi do dự.
Chính lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng hét: “Báo!” Một tiểu tướng vội vàng chạy vào bẩm báo: “Đại nhân, lương thảo áp tải đến phòng tuyến Hồ Khẩu đã bị cướp ở huyện Giang Hạ rồi!”
Ô Quần Liệt bật dậy, cả giận nói: “Ai cướp?”
Tiểu tướng kia nói: “Tả thống lĩnh trung quân Quách Hiến Phúc dưới trướng Trương Hổ đích thân dẫn mười vạn nhân mã trí mai phục cướp lương ở huyện Giang Hạ!”
“Trương Hổ còn mười vạn nhân mã mai phục ở huyện Giang Hạ?” Ô Quần Liệt giật mình, lúc này cuối cùng ý thức được đã trúng kế, không phải phòng tuyến Hồ Khẩu không đủ binh lực bị bên này công phá mà địch giả bại, cố ý tặng phòng tuyến Hồ Khẩu cho bọn hắn, dụ bên này không thể không tiếp tục áp tải lương thực mang đến cho tiền tuyến.
Đám tướng lĩnh trong đường cũng kinh hãi đứng dậy, thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, không ngờ đối phương vòng một vòng lớn,

không tiếc đem phòng tuyến Hồ Khẩu vừa lấy được về tay làm mồi để đoạt chút lương thực như vậy.
Đối với bọn họ mà nói, chút lương thực ấy có lẽ là không nhiều, với quân Yến mà nói cũng thực sự không nhiều, lương thực mười ngày của ba trăm ngàn nhân mã cũng là lương thực một ngày của ba trăm vạn nhân mã mà thôi. Có thể với Mông Sơn Minh mà nói, quân Yến thật sự quá thiếu lương, lấy lương thực mười ngày của ba mươi vạn nhân mã để cho ba trăm vạn nhân mã ăn uống tiết kiệm vẫn có thể kiên trì được mấy ngày.
Rầm! Ô Quần Liệt đập tay lên bàn, cắn răng nói: “Đại đô đốc minh giám, lập tức chấp hành theo chiến lược của Đại đô đốc, nhanh chóng báo cho Liêu, Từ, lập tức bỏ phòng tuyến Hồ Khẩu, lập tức rút lui, đợi hội hợp với đại quân ta!”
Ban nãy ông ta còn do dự, giờ rốt cuộc đã đưa ra quyết định cuối cùng.
“Rõ!” Quan truyền lệnh lĩnh mệnh chạy như bay.
Ô Quần Liệt phất tay triệu tập chư tướng đến trước địa đồ, chỉ dọc theo tuyến phòng ngự trên sông từ bắc tới nam: “Theo ý Đại đô đốc, sẽ hoàn toàn từ bỏ tuyến phòng ngự trên sông, nhưng không thể mạo muội thả lỏng toàn bộ, một khi thả lỏng toàn bộ, nhân mã vượt sông của quân địch sẽ chặn đường nhân mã xuôi nam của chúng ta. Bắt đầu từ phía bắc, từ từ buông tay, đại quân xuôi xuống nam tập kết rồi, sau khi tập kết trọng binh thì tiến đánh Trương Hổ và Từ Cảnh Nguyệt vượt sông phía sau, nếu chiến sự thuận lợi thì thôi, nếu không thuận lợi, lập tức giả vờ dây dưa như ý Đại đô đốc, không cho quân Yến có cơ hội bổ sung, dày vò chết quân Yến trong cảnh nội Tống quốc!”
...
“Hừ từ!” Trong trướng đại soái tạm thời, Trương Hổ nhận được chiến báo Quách Hiến Phúc cướp lương thành công thì cười lạnh, chợt hạ lệnh: “Lập tức đưa tin cho Từ Cảnh Nguyệt, lập tức vượt sông tiến đánh, không được kéo dài!”
...
Một con kim sí đáp xuống quân doanh bờ bên kia, Từ Cảnh Nguyệt nhanh chóng ra khỏi trướng, hắn ta vừa ra lệnh, mấy chục vạn nhân mã lập tức đứng dậy vượt sông!

...
“Đại nhân, nhân mã Từ Cảnh Nguyệt đã bắt đầu vượt sông rồi!”
Trong quân trướng chủ soái dựng giữa một đống phế tích, sau một tiếng cấp báo, Liêu Nam Thanh và Từ Lai Bình nhanh chóng chui ra khỏi trướng, cùng chạy lên chỗ cao, đứng ở cao nhìn ra xa thì thấy thượng du bờ bên kia bắt đầu xuất hiện những bè gỗ chở người xuôi dòng lao sang bên này.
Liêu Nam Thanh trầm giọng nói: “Từ huynh, huynh dẫn hai mươi vạn nhân mã phòng thủ phía sau, đề phòng Trương Hổ đánh lén ở sau, ta dẫn những người còn lại chống cự nhân mã Từ Cảnh Nguyệt đổ bộ! Hai chúng ta cùng chống đỡ hai bên, nếu như có bên nào tình hình bất ổn thì lập tức hỗ trợ lẫn nhau.”
“Được!” Từ Lai Bình đồng ý, Liêu Nam Thanh phái phó tướng của mình phối hợp với Từ Lai Bình điểm đủ nhân mã.

Chương 1008: Không mất một tốt

Chương 1008: Không mất một tốt
Không còn cách nào khác, trên tay Từ Lai Bình đã không còn đủ hai mươi vạn nhân mã, dùng nhân mã của Liêu Nam Thanh gã, dĩ nhiên phải có người bên gã phối hợp.
Rất nhanh, hơn bốn trăm ngàn nhân mã chia làm hai bộ, phòng ngự trước sau.
Không đợi bao lâu, bên bờ sông đã là tiếng chém giết rung trời, nhân mã Từ Cảnh Nguyệt cường công, có thể nói là cường công tốt hơn nhiều so với nhân mã của Trương Hổ, thiết bị ném đá trên bờ đều đã bị Trương Hổ phá hỏng hết rồi.
Trên bờ, trên song, nhân mã hai bên dùng mưa tên bắn nhau, hai bên không ngừng có một lượng lớn binh lính ngã xuống.
Mưa tên hơi dừng lại, tu sĩ hai bên một lần nữa xông ra, liều mạng chém giết trên sông.
Nhân mã Từ Cảnh Nguyệt bất chấp mọi giá xông lên bờ, vừa vọt lên bờ thì bị quân Tống chém chết nhưng nhân mã trên bè gỗ cập bờ vẫn kiên trì xông lên.
Từ Lai Bình phụ trách phòng ngự phía sau đứng trên cao nhìn ra xa, không ngoài dự liệu, quả nhiên Trương Hổ muốn giáo công với Từ Cảnh Nguyệt, có thể thấy đại quân Trương Hổ đang chậm rãi tiến về phía này.
Đợi lúc gã ta nhìn rõ đội hình đại quân Trương Hổ, hai mắt liền mở to ra, vẻ mặt co giật dữ dội.
Những thiết bị quăng ném đã bên Trương Hổ đang đẩy tới đều được dở từ phòng tuyến Hồ Khẩu trước kia, sau khi lén vận chuyển đi giờ toàn bộ đều được lắp ráp lại và lôi trở về.
“Bắn tên!” Từ Lai Bình rút kiếm gầm thét, không muốn để cho đại quân Trương Hổ tới gần.

Trong tiếng leng keng gấp gáp, đại quân Trương Hổ lấy tấm chắn hộ vệ. Tiếp tục che chở để đẩy một đống giá gỗ, dù thỉnh thoảng có người ngã xuống nhưng vẫn không ngăn cản được đại quân ddaaary tới.s
“Không được phép rối loạn, tiến lên, tiếp tục tiến lên!” Có tướng lĩnh quát lớn, bất chấp có người trúng tên ngã xuống, tiếp tục ép đại quân duy trì trận hình tiến lên.
Vừa đến khoảng cách thích hợp, bên này đã đốt không ít quả cầu lửa, chính là thứ lúc trước Từ Lai Bình dùng để đánh nhân mã Trương Hổ vượt sông, sau đó Từ Lai Bình bị bại rút lui quá mức vội vàng, các loại vật tư đều để lại cho Trương Hổ, lúc này bị Trương Hổ lấy đồ của người trả lại cho người.
“Phóng!” Lệnh vừa đưa ra, tay ném bằng gỗ bắt đầu bắn ra, từng quả cầu lửa bay về phía đối diện.
Trong trận doanh đối phương ánh lửa bắn ra bốn phía, sau khi hủ dầu trong quả cầu lửa bị đập nát thì lửa vấy ra ngoài, mang theo đó là những người lửa bị dầu hỏa bắn ra thiêu đốt chạy lộn xộn, tiếng kêu thê lương thảm thiết không dứt bên tai.
Thiết bị phòng ngự của phòng tuyến trước đó đã bị Trương Hổ phá sạch, nhân mã quân Tống muốn tìm nơi tránh né cũng khó khiến bên này nhanh chóng rơi vào biển lửa.
Còn có cả máy ném đá ném ra từng hòn đá lớn từ trên trời giáng xuống, ầm ầm rơi vào trận doanh quân tống, ném ra những tiếng kêu thảm thiết không ngừng.
Phòng tuyến Từ Lai Bình chỉ huy lập tức đại loạn, trận thế cung tiễn bỗng nhiên bị phá, giờ ngược lại lại là bên Trương Hổ mưa tên phản công.
Đám người rơi vào biển lửa và công kích đá rơi không để ý đến việc dùng tấm chắn phòng hộ mưa tên từ trên trời giáng xuống, nhân mã lần lượt ngã xuống.
“Cứu ta với!” Có người trúng tên ngã xuống đất, khó mà động đậy, mắt thấy từng quả cầu lửa từ trên trời giáng xuống, sợ hãi cầu cứu, lại bị một tảng đá lớn bay xuống đập mạnh thành một đống huyết nhục tung tóe.
Tu sĩ bên này lao ra, muốn phá hỏng lợi khí của đối phương nhưng lại bị vô số mưa tên áp chế.

Từ Lai Bình quay đầu nhìn nhân mã không ngừng xông lên tuyến phòng ngự trên sông bên bờ sông, lại quay đầu nhìn cảnh tượng trước mắt, mặt mũi tràn đầy bi phẫn, trong hốc mắt ngấn lệ.
Gã ta biết bên này đã trúng kế, bên này đã xong đời, biết phòng tuyến không thể nào giữ vững được nữa.
Gã ta cũng biết không thể để đối phương dựa vào lợi khí công kích được nữa, rút kiếm giận dữ hét: “Xông lên!”
“Giết!” Quân Tống lập tức xông ra từ rối loạn, giơ tấm chắn cường công.
Trương Hổ ra lệnh một tiếng, trận chắn phía trước hoàn toàn rút ra sau, mở ra tuyến đầu, cung tiễn thủ tuyến đầu lập tức đổi sang bắn tầm thấp, cung tiễn thủ phía sau vẫn bắn lên cao.
“Từ đại nhân!” Một người tu sĩ kinh hô kéo theo mấy tu sĩ khác cùng hét lên.
Từ Lai Bình đã cướp một tấm chắn, thân là chủ tướng lại cầm kiếm hộ tống các tướng sĩ khác cùng lao đến chém giết.
Một trận mưa tên từ trên không trung rơi xuống, Từ Lai Bình đưa tấm chắn lên đỡ, trong tiếng leng keng, mấy tướng sĩ xông lên trước đột nhiên ngã xuống, mấy mũi tên lao vun vút tới, Từ Lai Bình lăn mình một cái tránh được nhưng lúc đứng lên liền bị một mũi tên bắn trúng ngực.
Ngay sau đó mười mấy mũi tên bắn lung tung vào cơ thể gã ta, trong đó có một mũi tên đúng lắm găm vào một bên hốc mắt của gã ta.
Từ Lai Bình miệng mũi tuôn máu ngã ra sau bị mấy tu sĩ lao tới đỡ nhanh chóng kéo lui lại.
Quân Tống bất chấp cái chết lao tới đã sắp đến trước mặt, cung tiễn thủ tuyến đầu của quân Yến mau chóng lui lại, đội ngũ cầm tấm chắn lại một lần nữa tiến lên, xây dựng lại phòng ngự tấm chắn, cứng rắn chống đỡ tấn công huyết nhục của quân Tống, trường mâu phía sau tấm chắn vù vù đâm ra từ giữa những khoảng cách của tấm chắn, đâm cho từng nhóm phải ngã xuống.
Trong tiếng rầm rầm, tu sĩ hộ tống của Tống quốc vọt tới dùng kiếm phí phá hủy tấm chắn phòng ngự.

Tu sĩ bên Yến quốc lập tức bay ra từng nhóm, huyết chiến với tu sĩ Tống quốc.
“Trùng sát!” Trương Hổ huy kiếm gầm thét.
“Giết!” Quân Yến lập tức phát động phản công toàn diện, nhân mã hai bên cùng nhau huyết chiến...
Tuyến đầu của tuyến phòng ngự trên sông, một tướng lĩnh áo giáp nhuộm đầy máu tươi chạy tới bên cạnh Liêu Nam Thanh, cất tiếng đau buồn nói: “Đại nhân, Từ đại nhân chiến tử!”
“Cái gì?” Liêu Nam Thanh quay đầu kinh ngạc kêu lên, nhưng trong nháy mắt nhớ lại lúc sinh tiền Từ Lai Bình đã phó thác vợ con trong kinh liền hét “a” một tiếng, một cước đá phó tướng mình cử đi phối hợp với Từ Lai Bình ngã lăn trên mặt đất, “Cái gì?”
Phó tướng nước mắt tuôn, khóc thảm nói: “Đại nhân đi mau, quân địch thế công quá mạnh, đằng sau không thủ được nữa! Mạt tướng vô năng, không thể lại đi theo đại nhân, mạt tướng đi trước một bước!” Đứng lên trực tiếp đưa kiếm quét qua cổ.
Động tác gọn gàng dứt khoát, không chút do dự, máu nóng bắn lên mặt Liêu Nam Thanh.
Liêu Nam Thanh sợ ngây người chớp chớp mí mắt còn có những hạt máu nhỏ xuống, phó tướng kia cứ thế ngã xuống trước mặt gã.
Bản thanh Liêu Nam Thanh cũng không biết mình làm thế nào để thoát thân khỏi chiến trường chém giết rung trời, gã chỉ biết mình đang không ngừng chém giết.
Đợi cho đến khi bên tai yên tĩnh trở lại, bên cạnh chỉ còn mấy ngàn tướng sĩ vô cùng chật vật máu me khắp người có vài kẻ bị thương không chống đỡ được nữa, đặt mông ngồi trên mặt đất, miệng thở hổn hển.
Gã được một đám tu sĩ liều chết đưa ra trong trong đám loạn quân vây công.
“Liêu tướng quân, ngươi bị thương rồi.” Một tu sĩ muốn giúp gã dỡ bộ chiến giáp đầy vết máu trên người, chữa trị thương tích sau lưng gã.
Liêu Nam Thanh liền đẩy hắn ta ra, nhìn mấy ngàn tướng sĩ không ra dạng người đứng lặng yên trước mặt gã.
Hơn bốn trăm ngàn nhân mã chỉ còn lại bấy nhiêu người trước mắt sao?
Những huynh đệ đi theo gã nhiều năm nay chỉ còn lại chừng này sao?

“A...” Liêu Nam Thanh chợt cầm kiếm giơ lên trời xanh bi phẫn gầm thét, sau đó lại cầm kiếm chém lung tung cây cỏ bên cạnh như phát điên. Cả đám vô cùng chật vật như người bị liệt yên lặng đứng nhìn.

...

Mấy chục vạn nhân mã quân Tống dĩ nhiên không chỉ có mấy ngàn người thoát đi, cũng không chỉ trốn đi từ một hướng, có khoảng hai ba vạn người chạy thoát, trốn xung quanh, nhân số đông đảo, cũng không cách nào đuổi được nên quân Yến không thể chạy tứ tán đuổi theo.

Thây ngang khắp đồng là gì, chính là cảnh tượng ngay trước mắt, đám Cung Lâm Sách đứng ở một nơi trên phế tích nhìn xung quanh.

Mấy chục vạn bộ thi thể nằm ngang trước mặt, mấy vụ chém chém giết giết nho nhỏ của tu sĩ so với cảnh tượng trước mặt có là gì? Cung Lâm Sách trầm mặc, đây cũng là lần đầu ông nhìn thấy nhiều người chiến tử như vậy.

Chương 1009: Vào trong sương mù (1)

Chương 1009: Vào trong sương mù (1)
Mùi máu tươi trong không khí nồng nặc đến mức gay mũi, máu chảy xuôi xuống nhuộm đỏ dòng sông.
Trong nước sông bị nhuộm đỏ, một bè gỗ cập bờ, Từ Cảnh Nguyệt đến, cả nhóm lên bờ nhìn chiến trường thê thảm xung quanh.
Nhân mã quân Yến quét dọn chiến trường đã vơ vét lương thực trên người thi thể quân Tống, có người bên cạnh còn mang theo cái sọt để chứa đồ, bên này thực sự quá thiếu lương thực, chỉ cần có sẽ không buông tha.
Thi thể vơ vét xong liền thả vào trong nước, không thả vào nước thì không cách nào xử lý được, chỉ thả vào nước mới là biện pháp nhanh gọn nhất, nếu không chỉ có thể nhìn chúng chất đống rữa nát mà thôi.
Trương Hổ ra đón Từ Cảnh Nguyệt.
“Mông soái đâu? Cho ta bái kiến.” Từ Cảnh Nguyệt nói.
Trương Hổ: “Mông soái quá mệt mỏi. bên này đã điểm huyệt ép người đi ngủ, để người ngủ thêm một chút đi.”
Từ Cảnh Nguyệt khẽ gật đầu: “Bè gỗ không đủ, bờ bên kia còn có gần hai mươi vạn nhân mã chưa sang sông, ta phải dùng bè gỗ bên này đi tiếp ứng.”
Trương Hổ hiểu, bè gỗ đợt trước bên này đã vượt sông sau đó mới đưa trở về nên vốn đã không đủ. Ông ta liền phất tay gọi một tướng tới phối hợp với bên Từ Cảnh Nguyệt.
Sau đó hai vị chủ tướng cùng đi một vòng trong thành chất đống thi thể thị sát chiến trường.
Nhìn thấy nhiều như vậy thi thể, Từ Cảnh Nguyệt hỏi: “Có bao nhiêu lính hàng?”
“Chạy khoảng hai ba vạn, không có lính hàng.”

“Lính hàng đều bị ngươi xử tử rồi?”
“Không, là không có ai đầu hàng, không trốn thì cũng tử chiến đến cùng, chiến lực nhóm người này rất cường hãn, dưới tình huống này mà cũng có thể ép chúng ta đưa thêm mười vạn người tới.”
“Không có một lính hàng?” Từ Cảnh Nguyệt giật mình. “Những nhân vật cấp bậc như Liêu Nam Thanh và Từ Lai Bình thì sao?”
Trương Hổ: “Bất kể hắn cấp bậc nào, có hàng ta cũng phải giết, ta không có nhiều lương thực như vậy để nuôi bọn hắn.”
Từ Cảnh Nguyệt nhìn xung quanh, cảm khái từ đáy lòng nói: “Đều là hảo hán, đáng tiếc tướng soái vô năng!”
Tin tức đội quân bảo vệ phòng tuyến Hồ Khẩu lần nữa tan tác truyền đến phủ tổng đốc Giang Phòng, trên dưới ai nấy đều khiếp sợ.
Cho dù biết đã trúng kế của quân nước Yến, nhưng mọi người vẫn không nghĩ có thể thất bại thảm hại đến như vậy, hơn bốn mươi vạn nhân mã hầu như toàn bộ đều bỏ mạng. Đội quân tham gia bảo vệ biên giới đất nước trong thời gian chiến tranh là đội quân tinh nhuệ của đại Tống! Vậy mà lại thất bại thảm hại như vậy, lại thất bại nhanh đến như vậy!
“Từ Lai Bình tử trận…” Ô Quần Liệt cầm tờ chiến báo ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, chán nản ngồi ngửa ra sau ghế: “Là lỗi của ta, là lỗi của ta!”
Ông ta biết rõ, bên này truyền cho Liêu, Từ Nhị Nhân thu lại mệnh lệnh cũng đã muộn rồi, nếu không thì cũng không thất bại thảm hại đến như vậy.
Lực lượng của quân địch có hạn, cho dù là toàn lực phá vòng vây cũng không thể chết nhiều người đến thế.
Đây là chết để bảo vệ phòng tuyến Hồ Khẩu, ôm quyết tâm cùng sống chết với phòng tuyến Hồ Khẩu, nên mới xảy ra tình cảnh thảm liệt như vậy.
Ông ta có thể tưởng tượng ra thảm cảnh các tướng sĩ liều mạng đến cuối cùng, sau lưng chính là đất nước của họ, chính là nhà của họ, các tướng sĩ Hồ Khẩu thề sống chết chặn đánh quân địch.
“Là lỗi của ta!” Ô Quần Liệt không ngừng nỉ non, hai mắt ngấn đầy nước mắt.

Đây rõ ràng là quân địch đã lên kế hoạch chu đáo chặt chẽ từ trước, cướp lương thực xong liền lập tức ra tay, bên này đợi được tin tức lại đem tin truyền trở lại, trong lúc đó quân bảo vệ phòng tuyến vẫn luôn chấp hành đúng mệnh lệnh giữ vững phòng tuyến Hồ Khẩu.
Lúc quân địch đánh chính là vào lúc thời gian sai khác này, gian kế lồng gian kế, mỗi bước đi của ông ta đều nằm trong bàn tay của quân địch, cứ thế khiến cho quân đội dưới chướng hoàn toàn rơi vào bẫy của đối phương.
La Chiếu vừa nghe được tình hình đã biết bên này khó có thể giữ trụ được, gã ta hiển nhiên vẫn phản ứng chậm chạp, nếu phản ứng nhanh chút, quyết đoán đưa ra quyết định cho rút quân, thì bốn mươi vạn quân tinh nhuệ làm sao có thể bị tiêu diệt?
Gã ta không trách được cấp trên, cũng không trách được cấp dưới, gã ta phàm là tổng đốc Giang Phòng, là người có quyền chỉ huy quân ra trận, thân là một chủ soái, nên là người chịu áp lực lớn nhất.
Thí dụ như Mông Sơn Minh có thể gánh được áp lực của triều đình nước Yến khăng khăng tấn công ngước Tống, thí dụ như La Chiếu có thể gánh được áp lực của triều đình nước Hàn khăng khăng lấy được kinh thành nước Yến.
Thân là người trong quân đội phải kiên quyết chấp hành quân lệnh, thân là tướng quân phải có chủ kiến riêng, trên chiến trường thế cục thay đổi trong nháy mắt, cấp trên không thể nào ngay lập tức hiểu rõ được tình hình chiến tranh, tướng quân không được là kẻ ba phải khúm núm dạ dạ vâng vâng, trên chiến trường là người có quyền quyết định ra trận, nhưng nhất định phải gánh chịu hậu quả cho quyết định của mình, đây gọi là “đại tướng ở ngoài trận, có khi không nhận lệnh vua.”
Cho nên, Ô Quần Liệt hối hận không thôi, tự trách mình cứ cố giữ cái có từ trước, không làm tròn trách nhiệm của một tướng quân.
…
Trong chính đường của trạm Đồ Trung Dịch lặng ngắt như tờ, La Chiếu đứng trước tấm bản đồ, yên lặng nhìn chằm chằm vào bản đồ.
Một đám người ở phía sau lẳng lặng nhìn chằm chằm vào La Chiếu, tin phòng tuyến Hồ Khẩu thảm bại lại được truyền đến, bốn mươi vạn quân

tinh nhuệ nước Tống cứ thế mà tiêu tan, tâm trạng của cả đám người đều nặng nề không thôi.
Đầu tiên là phòng tuyến Hồ Khẩu bị quân Yến tập kích bất ngờ công phá, về sau quân Yến giả vờ bị đánh bại giao phòng tuyến Hồ khẩu cho quân Tống, cuối cùng quân Yến lại tấn công phòng tuyến Hồ Khẩu đánh quân Tống trọng thương.
Quân Yến chỉ thực hiện biện pháp xung quanh phòng tuyến Hồ Khẩu, từ đầu đến cuối làm cho quân Tống hao tổn sáu mươi vạn quân tinh nhuệ, còn tổn thất nhiều hơn cả quân Yến khi bị quân Tống đánh vào biên giới, hỏi làm sao tâm trạng không nặng nề cho được?
Nhận được tin thua trận thảm hại, La Chiếu không than một tiếng, không oán giận ai, cũng không trách móc ai, chỉ im lặng đứng trước tấm bản đồ.
Một lúc lâu sau, La Chiếu thở ra một hơi thật dài, ngữ khí bình tĩnh nói: “Trong tay Ô Quần Liệt vẫn còn khoảng 140 vạn nhân mã,
Đội quân trong tay Mông Sơn Minh ít nhất cũng hơn 250 vạn, không nên tiếp tục gắng gượng chống chọi nữa. Truyền lệnh cho Ô Quần Liệt, từ bỏ ngạnh binh, toàn bộ binh lính Giang Phòng chuyển thành dây dưa gây hỗn loạn, tiêu hao quân Yến!”
Trước kia phòng tuyến Hồ Khẩu bị công phá, gã ta nhượng bộ, khiến Ô Quần Liệt từ bỏ phòng tuyến, dùng ưu thế tuyệt đối tiêu diệt đội quân vượt sông, không dây dưa thêm nữa. Tin tức bốn mươi vạn quân tinh nhuệ tổn thất truyền đến, gã ta đã ý thức được, Ô Quần Liệt rất khó là đối thủ của Mông Sơn Minh, cộng thêm lại tổn thất nhiều nhân mã như vậy, nếu gã ta quả quyết nhượng bộ một lần nữa thì sẽ lại khiến Ô Quần Liệt từ bỏ việc tấn công, trực tiếp áp dụng sách lược kéo dài cái chết của quân Yến.
Gã ta không có biện pháp tức thời nắm giữ tình hình chiến tranh, suy nghĩ đến việc đối kháng thực lực của Ô Quần Liệt và Mông Sơn Minh, gã ta chỉ có thể chọn ra chiến lược ổn thỏa nhất.
Văn Du Lược lặng im, sau đó nhắc nhở: “Đại đô đốc, loại sách lược không chống cự này sẽ bị coi là mềm yếu, sẽ gặp phải sự chỉ trích cực lớn của người trong triều đình.”

La Chiếu đứng đối diện bản đồ, tinh thần bình tĩnh lạ thường: “Từ trận chiến có thể nhìn ra được Mông Sơn Minh không hổ là một đại danh tướng, vẻn vẹn cả cái phòng tuyến Hồ Khẩu bị hắn đánh ra đủ kiểu như vậy. Có thể tưởng tượng, nếu trực tiếp giao chiến thì bọn Ngô Quần Liệt căn bản không phải là đối thủ của hắn. Nhưng tiếc là ta không thể lập tức cưỡi phi cầm đến trợ giúp Giang Phòng. Ta đi rồi, ở đây không có ai có thể gánh được áp lực của triều đình. Vì vậy ta tình nguyện, chỉ cần cuối cùng có thể thắng, chỉ cần thắng lợi cuối cùng thuộc về Đại Tống, phải trả một cái giá lớn một chút cũng là điều nên làm.”

…

Chương 1010: Vào trong sương mù (2)

Chương 1010: Vào trong sương mù (2)
Mặc dù tin tức nước Yến công phá thành công phòng tuyến nước Tống đã được truyền khắp kinh thành nước Yến, nhưng lại không có bất kì hào khí vui mừng nào.
Giấy không thể bọc được lửa, quân Tống cách kinh thành nước Yến càng ngày càng gần, tin tức đã không thể giấu diếm được nữa.
Quân Yến công phá phòng tuyến quân Tống thì sao? Kinh đô nước Yến sắp thất thủ rồi, Thương Triêu Tông vì lợi ích của mình mà không còn để ý đến lợi ích của Đại Yến nữa.
Dưới sự gieo rắc và khiêu khích của kẻ có dã tâm, thái độ của bách tính trong kinh thành đã thay đổi, hầu như đều đang chửi bới Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh, mắng hai ông là quốc tặc, hận không thể nghiền xương hai kẻ giặc thành tro!
“Tin chiến thắng!”
Một tiếng yếu ớt từ bên ngoài truyền đến ngự thư phòng, một tên thái giám biết rõ không khí hôm nay, ba chữ “iin chiến thắng” hắn không dám nói lớn tiếng, cẩn thận từng li từng tí nâng tin chiến thắng tiến vào.
Ánh mắt của Đồng Mạch, Thương Vĩnh Trung, Cao Kiến Thành đều hướng về phía tờ tin báo mà Thương Kiến Hùng đang xem.
Mấy tên đệ tử Tam Đại Phái trong ngự thư phòng phụ trách trông coi thờ ơ đứng nhìn, từ khi Thương Kiến Hùng tự tiện điều động đội quân phía bắc, Tam Đại Phái đã cư xử như vậy rồi.
Thương Kiến Hùng không có chút biểu cảm nào với nội dung trong tin chiến thắng, đưa cho Đồng Mạch ba người họ xem.
Ba người xem xong biết được, đại quân công Tống lại tiêu diệt gần bốn mươi vạn quân tinh nhuệ của đối phương.

Theo lý thuyết, đây là thắng lợi thật đáng mừng, nhưng trong ngự thư phòng không một người nào cảm thấy vui mừng cho được.
Thương Viễn Trung lạnh lùng hừ một tiếng: “Chỉ là lệnh bắt người liên tục đến, lúc vượt sông mạnh mẽ tấn công, buộc quân triều đình xung phong, tâm hắn đáng chết!”
Đúng lúc này, trưởng môn Linh Kiếm Sơn Mạnh Tuyên xuất hiện ngoài cửa, không mời tự vào.
Sau khi đứng trong ngự thư phòng, Mạnh Tuyên đưa ánh mắt lạnh lùng đảo qua khắp mọi người, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Thương Kiến Hùng: “Bệ hạ, đại quân công Tống đã chiến đấu quên mình, có công có thưởng, sao bệ hạ vẫn chưa hạ ý chỉ sắc phong hầu tước cho hai vị công thần?”
Thương Kiến Hùng trầm giọng nói: “Chiến đấu quên mình? Đẩy nhân mã triều đình lên trước chịu chết, chỉ là vượt một con sông, trong chốc lát liền hao tổn hai mươi vạn quân của triều đình, quân trư hầu lại núp ở phía sau bảo toàn thực lực! Người chết là binh lính của triều đình, cái được dùng là mạng của tướng sĩ của triều đình, nhưng kẻ lập công được thưởng lại là người của nước chư hầu, thiên hạ có đạo lí như vậy sao?”
Mạnh Tuyên mặt không chút biểu cảm: “Bệ hạ quá xúc động rồi, binh lính của triều đình hay binh lính của chư hầu gì, nói cho cùng cũng đều là tướng sĩ của Đại Yến, các tướng sĩ nơi tiền phương chém giết đẫm máu, đem phần thưởng khích lệ tinh thần, xin bệ hạ hãy hạ chỉ!”
Mạnh Tuyên kìm nén bực tức trong lòng, giải thích không thông, mà hắn cũng không muốn phải nói nhiều lời vô ích nên trực tiếp bức bách, Cung Lâm Sách ở tiền tuyến nhưng khi bọn họ đưa ra lời bảo đảm nội trong ba ngày sẽ đưa mọi thứ về nguyên trạng, Mạnh Tuyên ở hậu phương trấn thủ, nếu ngay cả chút chuyện này cũng làm không xong, chẳng phải là đang hủy đi lời hứa của Cung Lâm Sách hay sao? Bây giờ chính là lúc đồng tâm hiệp lực.
Bị bắt buộc không thể làm gì khác, Thương Kiến Hùng cuối cùng cũng hạ chỉ phong hầu.
…
Phong Lôi đường là nơi quan trọng bàn việc quân cơ của nước tề, người không có phận sự không được tự tiện xông vào.

Thượng tướng quân Hô Duyên Vô Hận chắp tay canh giữ trước một tấm bản đồ, khi thì nhìn chằm chằm vào bản đồ và suy nghĩ, khi thì đi đi lại lại trước tấm bản đồ.
Nơi mà ông ta nhìn chằm chằm vào chính là nước Yến, bản đồ sông Đông Vực cách quân tống khá xa, gần đây ông ta hầu như luôn ở đây, tiện lúc chờ tin tức tình hình chiến tranh bên kia.
Biết rõ ông ta đàn tập trung cao độ theo dõi trận chiến này, một tướng sau khi có được tình hình chiến tranh mới nhất liền nhanh chóng bước vào, dâng trình báo: “Thượng tướng quân, phòng tuyến Hồ Khẩu quân Tống thảm bại, quân lương viện trợ cho Hồ Khẩu bị phục binh quân Yến cướp rồi, đội quân coi giữ bị quân Yến nội ngoại giáp công, bốn mươi vạn nhân mã bị giết sạch!”
Hô Duyên Vô Hận cầm chiến báo trên tay, sau khi xem xét kĩ càng, thổn thức lắc đầu nói: “Đây là tử chiến không lùi, đáng tiếc, khinh địch rồi”.
Rồi lại ngẩng đầu lên hỏi: “Nhưng có biết rõ là đội quân đánh úp làm sao qua sông trước khi quân Yến vượt sông không?”
Tướng lĩnh kia trả lời: “Trước mắt còn không biết tình hình, nhưng sớm muộn cũng sẽ biết thôi ạ.”
Hô Duyên Vô Hận phất phất tay, ý bảo cho tướng lĩnh kia lui, tự mình lại đứng trước bản đồ suy nghĩ.
Ông ta gần đây đang suy nghĩ việc này, phòng tuyến quân Tống bị công phá một điểm, toàn tuyến sẽ buông lỏng, quân bảo vệ Hồ Khẩu bị thảm bại như vậy, cũng không phải ngoài ý muốn, ngược lại là tốp quân mai phục trước khi vượt sông khiến cho ông ta vô cùng hứng thú, trạng thái phòng thủ của quân Tống kín đáo như vậy, quân Yến làm thế nào mà có thể đem một lượng binh mã lớn như thế ẩn núp?
Người ta đều nói: Yến Sơn Minh, Tề Vô Hận!
Nhưng ông ta lại không hiểu Mông Sơn Minh tại sao làm được điều đó, căn cứ vào tình báo, quân Tống đến nay vẫn cứ hồ đồ, đến nay như lọt vào trong sương mù thất bại.
Hai người nổi danh khắp thiên hạ, thực sự không hiểu được chiến pháp của Mông Sơn Minh, ngay cả lúc đi ngủ ông ta cũng cảm thấy bất an, cứ lật qua lật lại suy nghĩ việc này.

Thân là một đại danh tướng mà lại không hiểu được chiến pháp của tướng lĩnh nước người, hơn nữa ngay cả sau khi sự việc xảy ra cũng không hiểu được tại sao, ngay cả hoàng đế nước Tề Hạo Vân Đồ hỏi tới sự tình, ông ta cũng không rõ một hai ba ra làm sao, khiến ông ta làm sao có thể an tâm?

Nghĩ đến ánh mắt lạ lùng mà Hạo Vân Đồ nhìn mình, và cả vẻ cứ như đang muốn nói nhưng lại thôi, ông ta có thể đoán được đối phương đang muốn nói cái gì, chỉ là để ý sắc mặt ông ta ngại mà không nói ra thôi, khiến ông ta trong lòng rất khó chịu.

…

Mảnh vải trướng nhếch lên, La Đại An và một tu sĩ từ trong lều vải đi ra. Một đám người chờ tại cửa vào, Trương Hổ không nhịn được hỏi một câu: “Đại An, Mông soái thế nào rồi?”

La Đại An gật đầu: “Mông soái tỉnh rồi, mời chư vị vào trong.”

Khi đi vào lều, Cung Lâm Sách hỏi một vài đệ tử vừa đi ra: “Ông ấy thế nào rồi?”

Đệ tử kia đáp: “Không có gì đáng ngại nữa, vừa mới ăn viên linh đan bổ khí huyết.”

Cung Lâm Sách khẽ gật đầu, tiến vào trong lều

Từ Cảnh Nguyệt dừng bước ở bên cạnh La Đại Bình, hỏi một tiếng: “Cậu là trưởng tử của La An?” Trước đây không lâu Trương Hổ cũng nói với cậu ta như vậy.

“Vâng!” La Bình cúi khom người: “Bái kiến Từ Tướng quân.”

Từ Cảnh Nguyệt quay đầu vẫy tay, một tướng đi tới dâng lên một thanh bảo kiếm, Từ Cảnh Nguyệt nhận đến tay rồi lại đưa cho La Đại Bình: “Ta với phụ thân cậu là bằng hữu, cây kiếm này rất tốt, cậu giữ ở bên người dùng phòng thân đi.”

“Tạ ơn ý tốt của tướng quân! Tướng quân chắc chưa biết quy tắc của sư phụ ta, không cho phép các đệ tử tùy tiện nhận quà của người khác.”

La Đại An khéo léo từ chối, nhẹ nhàng dùng tay đẩy kiếm trả lại, thái độ đúng mực, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Từ sau khi phụ thân qua đời, mẫu thân khóc rất nhiều, trải qua lần đó, cậu ta cũng trở nên từng trải hơn nhiều.

Mẫu thân tuy là con nhà nông dân, chỉ biết đọc vài chữ, nhưng lại hiểu được một vài đạo lý, bà ấy từng nói với cậu ta rằng, hai huynh đệ bọn họ sở dĩ có thể được Mông Sơn Minh và Lam Như Đình coi trọng và nhận làm đệ tử là do phụ thân của cậu ta liều mạng dành lấy, cơ hội tốt như vậy bao nhiêu người cầu cũng không được, khiến cho hai huynh đệ bọn họ nhất định không chịu thua kém, nhất định, hăng hái tranh giành.
Thử hỏi, La Đại An sao có thể tùy tiện phá hỏng quy tắc, dễ dàng thu nhận lễ vật cho được.

Chương 1011: Người trong nhà của con

Chương 1011: Người trong nhà của con
Phó tướng của Từ Cảnh Nguyệt thấy thế, lập tức sinh bất mãn, quát lớn: "Đây chính là một trong những bội kiếm của Đại Tướng Quân, người khác có cầu cũng không được, ở đâu ra mà sĩ diện già mồm?"
Từ Cảnh Nguyệt lập tức quay lại khiển trách: "Câm miệng."
Từ trong lều, Mông Sơn Minh nói vọng ra bằng giọng điềm tĩnh: "Người nào ở bên ngoài xôn xao lớn tiếng vậy?"
Từ Cảnh Nguyệt huých cùi trỏ về phía tên phó tướng, hắn ta lùi về phía sau mấy bước xoa xoa ngực.
Từ Cảnh Nguyệt và La Đại An người đi trước người đi sau cùng trở vào trong lều, thấy Cung Lâm Sách đang tự mình kiểm tra sức khỏe cho Mông Sơn Minh đang ngồi trên xe lăn.
Mông Sơn Minh đã ngủ cả một ngày, cả người tinh thần sức lực rõ ràng đều tốt hơn nhiều, ban đầu vốn là sắc mặt tối tăm nhợt nhạt, nay cũng đã có chút huyết sắc.
La Đại An đi đến bên cạnh xe lăn cúi người xuống sát bên tai Mông Sơn Minh nói mấy câu.
Mông Sơn Minh nhìn Từ Cảnh Nguyệt đang cầm trên tay một thanh bảo kiếm, dửng dung nói: "Đã là tâm ý của bằng hữu cũ của phụ thân con thì mau nhận lấy đi!"
"Vâng!" La Đại An tuân lời, đi đến trước mặt Từ Cảnh Nguyệt đưa hai tay ra xin kiếm: "Đa tạ Từ tướng quân."
"…" Từ Cảnh Nguyệt im lặng, đưa thanh bảo kiếm trong tay cho cậu ta.
Cung Lâm Sách cũng bỏ tay ra khỏi người Mông Sơn Minh, đứng thẳng người lên nói: "Vốn định để Mông soái nghỉ ngơi nhiều một chút, nhưng thực sự là tình hình quân sự khẩn cấp, đang chờ Mông soái quyết định, đành phải sớm gọi Mông soái tỉnh dậy."

Sau khi phòng tuyến Hồ Khẩu đắc thắng, phòng tuyến Giang Phòng nước Tống đột nhiên buông lỏng, bọn người Trương Hổ tự nhiên cảm thấy quân lính của chư hầu ở bờ bên kia chắc sẽ thừa thế qua sông.
Nhưng Cung Lâm Sách lại cảm thấy, nước Tống sao có thể có lòng tốt như vậy, e là có mưu kế.
Nói trắng ra là Cung Lâm Sách không yên tâm với năng lực của bọn Trương Hổ.
Cảm thấy chuyện như vậy vẫn là nên để cho Mông Sơn Minh đưa ra quyết định, bởi vậy mới gọi Mông Sơn Minh thức dậy.
Chiến sự của phòng tuyến Hồ Khẩu đều là Mông Sơn Minh sớm bố trí ổn thỏa, chỉ là đã giao cho người dưới chấp hành mà thôi, ông vừa tỉnh dậy liền quan tâm tình hình chiến sự, La Đại An đã báo cáo tình hình cho ông.
Về tình hình nước Tống và ở bờ sông hiện tại, Mông Sơn Minh vẫn chưa biết, ông khua tay nói: “Đi vào quân trại.”
Vậy là một đám người theo nhau đi ra, vây quanh Mông Sơn Minh vào quân trại.
Vừa vào trong lều, Mông Sơn Minh ra lệnh mang báo cáo tình hình tới, Trương Hổ lập tức đứng ở trước bản đồ, giảng giải kỹ càng tình hình địch ta.
Sau khi Trương Hổ nói xong, ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về Mông Sơn Minh.
Mông Sơn Minh nhìn chằm chằm vào bản đồ suy nghĩ một hồi: “Quân Tống buông lỏng phòng tuyến từ bắc đến nam là muốn động thủ với bên này rồi, truyền lệnh cho An Hiển Triệu, Tô Khải Đồng, Sử Tân Mậu, thừa thế qua sông, chờ lệnh tiếp theo của ta.”
“Vâng!” Trương Hổ ứng một tiếng, đồng thời liếc mắt sang Cung Lâm Sách.
Cung Lâm Sách nhận được cái nhìn đó, hiểu ý của đối phương, chê hắn vẽ vời thêm chuyện, kết quả còn không phải là vẫn vượt sông như vậy sao.
Từ Cảnh Nguyệt gượng cười hỏi một câu: “Đội quân Thường Châu tổn thất không nhỏ, cũng nên đến phiên đội quân Cung Châu của ta lập công rồi, Mông soái, bước tiếp theo tính thế nào?”

Mông Sơn Minh nhìn chằm chằm vào bản đồ không quay đầu lại: “Ta có việc cùng Cung chưởng môn bàn bạc, các ngươi lui ra ngoài trước cả đi.”
“Ách…” Từ Cảnh Nguyệt lần nữa im lặng, vẫn muốn nói gì đó, nhưng rồi lại bị Trương Hổ bắt cánh tay kéo ra ngoài.
Trong lều không còn người nào khác, chỉ còn lại Mông Sơn Minh, Cung Lâm Sách và La Đại An.
Mông Sơn Minh vẫn cứ nhìn chằm chằm vào bản đồ, Cung Lâm Sách đợi một hồi rồi phá vỡ sự yên tĩnh: “Mông soái có điều gì muốn chỉ giáo?”
Mông Sơn Minh lấy lại tinh thần, La Đại An đẩy người ông quay lại đối mặt với Cung Lâm Sách.
Mông Sơn Minh: “Ta có một kế hoạch bí mật, cần Tam Đại Phái điều động tu sĩ đáng tin cậy để phối hợp, không biết ý của Cung chưởng môn như thế nào?”
Cung Lâm Sách nói: “Chỉ cần là việc có thể làm được, đương nhiên là tận hết sức lực phối hợp, Mông soái cứ nói đừng ngại.”
Mông Sơn Minh lấy một cây gậy, chỉ vào một vị trí trên bản đồ, bắt đầu phân tích rõ ràng cho Cung Lâm Sách.
Cung Lâm Sách đã hiểu ý của ông, một lời cam đoan, rồi nhanh chóng đi sắp xếp.
Đợi Cung Lâm Sách vừa đi, Từ Cảnh Nguyệt bước vào trong, hai tay bưng một bát cháo thịt lớn, cười hì hì nói: “Mông soái, đây là chút đồ ăn dân dã mà mạt tướng sai người làm, hầm một ít cháo thịt, đã hầm rất lâu, thịt đã nhừ, tốt cho dạ dày của Mông soái.”
Mông Sơn Minh ngủ lâu như vậy chưa ăn uống gì, đích thực là cũng đói bụng, nên cũng không khách khí.
Thừa lúc Mông Sơn Minh ăn uống, Từ Cảnh Nguyệt ở bên cạnh làm phiền, nói gần nói xa hy vọng đội quân Cung Châu cũng lập công các loại, quan trọng nhất là, muốn hỏi xem hai tốp lương thực mà đội quân của Trương Hổ lấy được thì phân phối thế nào, liên tục tỏ ý rằng số lương thực trong tay mình đích thực là cũng không còn nhiều nữa.
Mông Sơn Minh chậm rãi húp cháo, xem như không nghe thấy gì, Từ Cảnh Nguyệt ngại ngùng, phát hiện ra đã tự mình làm mình mất mặt.

Thay người khác làm thống soái như vậy không hợp lý, Từ Cảnh Nguyệt rất có thể đập tay xuống bàn nhưng đối mặt với Mông Sơn Minh bà ta thực sự là không dám làm vậy.
Đương nhiên, cho dù thay người khác bà ta cũng sẽ không nịnh nọt thấp hèn như vậy.
…
“Lập tức thông báo đến tất cả quân lính, ngừng tập kết, những binh lính đã rút lui khỏi phòng tuyến lập tức quay trở về.”
Mệnh lệnh mới của La Chiếu đã đến, trong phủ tổng đốc ở đê sông, nhìn thấy mệnh lệnh mới, Ô Quần Liệt liền hạ lệnh.
Các vị tướng trong phòng nhìn nhau, một tướng hỏi: “Cớ gì? Chẳng lẽ muốn quay lại chặn hay sao? Sử Tân Mậu đã qua sông rồi, hiện tại muốn về chặn cũng chặn không nổi nữa.”
Ô Quần Liệt đưa lệnh của La Chiếu xuống cho mọi người cùng truyền nhau xem.
Sau khi xem xong, mọi người đã hiểu, đê sông vẫn là nơi bị bỏ quên, chỉ là trước đây kế hoạch tập kết binh lực có ưu thế tiêu diệt đội quân qua sông của địch bị hủy bỏ, trực tiếp nhảy đến bước cuối cùng, dây dưa quấy rối, khiến quân địch tiêu hao đến chết.
Có người xem mệnh lệnh xong liền thở dài: “Như vậy, sau khi buông lỏng phòng tuyến rồi, lại không có bất cứ chống cự nào, triều đình bên kia sợ là khó có thể nói rõ.”
Ô Quần Liệt nói: “Đây không phải là việc chúng ta phải lo lắng, đại đô đốc đã hạ lệnh như vậy, triều đình bên kia đã có đại đô đốc lo liệu, điều chúng ta cần làm là giày vò nước Yến, làm bọn chúng hao tổn đến chết. Từ giờ trở đi, tất cả các quân cứ nhằm vào quân Yến phía sau mà cắn, địch tiến ta lui, địch lui ta nhiễu, không để cho quân địch có cơ hội thu hoạch lương thảo, ta xem Mông Sơn Minh hắn có thể kiên trì được bao lâu?”
Lại có người hỏi một câu: “Đội quân của Trương Hổ do ai trông chừng?”
Mọi người hiểu ý của hắn, Đội quân của Trương Hổ trên thực tế đã trở thành đội quân trung tâm của quân tiến về phía đông của nước Yến, Mông Sơn Minh đang ở bên đó.

Liên tiếp hai trận, bên này đã lĩnh giáo sự lợi hại của Mông Sơn Minh. Đi canh trừng Mông Sơn Minh? Chuyện này có ít nhiều khiếp đảm.
Hai má Ô Quần Liệt căng cứng một lúc, trầm giọng nói: “Đích thân đội quân của ta sẽ đi, ta không tin như vậy còn không thể nhìn ta sự việc, Báo cho tất cả các bộ binh biết, bố trí trinh thám rộng rãi, theo dõi sát sao mục tiêu và hướng đi của tất cả các đội quân, đại quân duy trì khoảng cách với mục tiêu, cẩn thận phòng bị sập bẫy.”
Chẳng những lên kế hoạch đối với bố trí quân đội ở bờ sông, làm ôn thỏa để đạt được mục đích, La Chiếu cũng đã thuyết phục được Tam Đại Phái, mà độ ủng hộ của hoàng đế nước Tống đối với kế hoạch này cũng khá lớn, gánh vác áp lực và chỉ trích của người trong triều, nước Tống bắt đầu làm theo một trang sách lược khác của La Chiếu.

Chương 1012: Cuối cùng, Mông Sơn Minh cũng đã hạ thủ đoạn ngoan độc! (1)

Chương 1012: Cuối cùng, Mông Sơn Minh cũng đã hạ thủ đoạn ngoan độc! (1)
Sau khi tính toán kì hạn sử dụng dài nhất của lương thảo nước Yến, trong thành trì và thôn trang cách chiến khu một phạm vi nhất định, toàn bộ bách tính đều phải di tản lùi về phía sau, mang đi tất cả đồ ăn, của cải tài sản, tiêu hủy tất cả cây nông nghiệp, tình nguyện giúp nước Tống tạo thành hiện trường tổn thất, cũng hạ quyết tâm không để lại cho quân Yến một chút lương thực nào,
Nhất thời không biết bao nhiêu dân chúng khóc sướt mướt bị ép xa xứ, rất nhiều người không phải là người giàu có gì, phải trồng một ít hoa màu sống qua ngày, sau khi rời khỏi nơi này, cái ăn đều trở thành vấn đề, những ngày tháng sau này ghĩ tới thôi cũng biết khó khăn thế nào.
Thế nhưng không còn cách nào khác, dưới thế lực lớn, những bách tính bình thường này không có quyền làm chủ.
Năm lộ binh mã của quân Yến tất cả đã vượt sông, tiến vào trong lãnh thổ nước Tống.
Đồng thời, động tĩnh bất thường của quân Tống bên này cũng nhanh chóng bị Mông Sơn Minh nhanh chóng biết được.
Trận chiến lớn như vậy, hai bên đều muốn phái một lượng tám tử sang bên đối phương, tình hình bất thường lớn như vậy, không thể giấu được tai mắt của thám tử.
Cái đuôi của đội quân ở đê sông nước Tống bám theo quấy rối, lại liên hệ với bách tính di tản toàn bộ, rõ ràng là muốn hao tổn chết quân Yến.

Tin tức từ các lộ truyền đến, tình hình không ổn, hào khí trong quân trại hơi bị trầm xuống, quân Tống là đang muốn quân Yến hao tổn chết dần hết mòn, hết lần này tới lần khác uy hiếp quân Yến.
“La Chiếu đã thay đổi chiến lược, tên tiểu tử này coi như không hồ đồ.” Trước kia, đối phương nói rõ là muốn tập trung binh lực mạnh phát động tấn công sang bên này, hôm nay đội quân ở đê sông lại phân bố tản ra quấy rối mấy lộ quân bên này.
Trương Hổ nói: “Đại soái, tuy đã đoạt được chút lương thực, nhưng cho dù là chuyện bình thường ăn ít thì trong lúc chiến tranh cũng ăn hết, chúng ta cũng không kiên trì được bao lâu.”
“Lui ra trước đi, để ta yên tĩnh.” Mông Sơn Minh phất tay, quay lưng về phía mọi người.
Mọi người nhìn nhau, rồi cùng lui ra khỏi lều vải, trong lều chỉ còn lại hai thầy trò.
Nước trà đã sôi, La Đại An đi tới một bên châm trà rót nước.
Mông Sơn Minh chợt hỏi một tiếng: “Đại An, con coi như cũng đã theo ta một thời gian dài, La Chiếu nói ra thì cũng là người nhà của con, đều là họ La cả, La Chiếu thay đổi chiến lược, con thấy thế nào?”
Bưng nước trà đi tới, La Đại An vừa buông trà xuống vừa sững sờ, chậm rãi đứng thẳng người, nhìn phản ứng của Mông Sơn Minh: “Trong lòng sư phụ đã có đáp án rồi ạ.”
Mông Sơn Minh à một tiếng: “Con xem như ta không biết gì, thử trả lời ta nghe xem.”
La Đại An nghiêng đầu nhìn về phía bản đồ: “La Chiếu dù có thay đổi chiến lược thế nào cũng vô dụng, chỉ cần đội quân Giang Phòng vẫn còn dây dưa theo chúng ta, thì sẽ khó tránh khỏi tay sau mà sư phụ đã dự bị, chỉ có điều là phiền toái không nhỏ, nhưng chỉ cần điều khiển binh lính hợp lý, kết quả sẽ không có gì thay đổi. Còn nơi quyết chiến sợ là phải tuyển đội quân khác, chiến pháp của đối phương đã thay đổi, hóa ra nơi quyết chiến đã không thích hợp rồi.”
Mông Sơn Minh: “Vậy giúp ta tìm tất cả những nơi thích hợp.”
“Ách… Sư phụ, ta…” La Đại An còn muốn nói gì đó. Kết quả, một câu “Người đâu” của Mông Sơn Minh đã cắt đứt câu nói của cậu ta.

Bên ngoài, một tên thủ vệ đi vào, Mông Sơn Minh bảo hắn đẩy ông ra ngoài.
Trong lều chỉ còn lại một mình La Đại An , cậu ta sững sờ trong chốc lát, cuối cùng đi đến trước bản đồ tỉ mỉ tường tận xem xét.
Ngoài lều, một đám người đang bàn luận, thấy Mông Sơn Minh đi ra, lập tức đến nghênh đón.
Trương Hổ hỏi một tiếng: “Đại soái chắc đã có đối sách gì rồi ạ?”
Mông Sơn Minh nói: “Đối sách thì Đại An đang ở bên trong suy nghĩ, ta tuổi tác đã cao, không còn nhiều sức lực, chiến sự kế tiếp sẽ giao cho Đại An chỉ huy.”
Nghe xong, sắc mặt mọi người đều thay đổi. Cung Lâm Sách là người đầu tiên lên tiếng: “Mông soái, ngài đang nói đùa sao?”
Từ Cảnh Nguyệt cười xấu hổ: “Mông soái, con đường của Đại An còn rất dài, không cần phải vội vã.”
Trương Hổ lại càng nói thẳng: “Đại soái, Đại An hoàn toàn không có kinh nghiệm tác chiến. Đàm binh trên giấu và thực chiến là hai chuyện khác nhau. Chiến sự lớn như vậy, sao có thể giao cho gã chỉ huy? Không khỏi quá trẻ con rồi.”
Nghe mọi người phản đối, Mông Sơn Minh hiểu. Uy vọng của bản thân ông đối với chuyện này cũng không cách nào nói chuyện cho La Đại An, người bên dưới không phục.
Nhưng ông chỉ thăm dò mà thôi, muốn nhìn xem phản ứng của mọi người, kết quả nhận được sẽ giúp ông hạ quyết tâm. La Đại An hoàn toàn không thích hợp ở bên cạnh ông. Ông đang tìm cơ hội để ném La Đại An xuống tầng dưới chót.
Quân Tống đang tiến đến gần Yến Kinh, còn có chiến sự thay đổi ở vực sông phía Đông. Quân Yến liên tiếp thắng trận, ổn định quân tâm chư hầu. Sau khi Mông Sơn Minh và Thương Triều Tông liên lạc qua lại, một trăm ngàn thiết kỵ binh của Thương Triều Tông bắt đầu có động tĩnh.
Một trăm ngàn thiết kỵ binh vẫn luôn ngồi yên bất động ở Nam châu đã bắt đầu đến gần đại quân do La Chiếu suất lĩnh.
Khi nhận được tin tức, La Chiếu vẫn đang ngồi trên lưng ngựa theo đại quân tiến lên. Nhân mã Nam Châu trước giờ vẫn bất động đột nhiên có

động tĩnh khiến La Chiếu trầm tư thật lâu.
Cẩn thận suy nghĩ, La Chiếu nhìn đại quân đang trùng điệp tiến lên, hạ lệnh: “Nhân mã tiên phong tăng tốc, kéo dài khoảng cách với quân chủ lực, dụ Thương Triều Tông đột kích.”
Gã ta đang chuẩn bị tạo ra một sơ hở dụ Thương Triều Tông tấn công. Một khi Thương Triều Tông mắc câu, nhân mã chủ lực của gã ta lập tức bọc đánh hai bên.
“Bệ hạ, một trăm ngàn thiết kỵ binh của Thương Triều Tông đang di chuyển về phía quân Tống, hình như có ý đồ công kích quân Tống.”
Hoàng cung Yến Kinh, Tổng quản đại nội Điền Vũ nhanh chóng báo cáo tin tức cho Thương Kiến Hùng.
Thương Kiến Hùng nghe xong, không khỏi vui mừng, đột nhiên đứng lên sau án thư, hỏi: “Tin tức đáng tin chứ?”
Điền Vũ đáp: “Không sai đâu. Ban đầu lão nô không tin, sau đó xác nhận qua, đúng là một trăm ngàn thiết kỵ binh Nam châu đang tiến hành áp sát quân Tống.”
Quân Tống hoành hành bên trong cảnh nội nước Yến, nhân mã tiên phong dùng tốc độ hai trăm dặm một ngày để hành quân, nhanh chóng đến gần Yến Kinh, khiến Yến Kinh hoảng loạn, tiếng hô kêu gọi rút lui khỏi Yến Kinh càng lúc càng nhiều.”
Lúc này, nhân mã Nam châu xuất hiện tiếp viện, khiến Thương Kiến Hùng như nhìn thấy được hy vọng, ngoài ý muốn nói: “Truyền chỉ cho Thương Triều Tông, chỉ cần y có thể ngăn được quân Tống, quả nhân đồng ý trao cho y chức Đại Tư Mã.”
Điền Vũ sửng sốt, nhìn tu sĩ một bên, muốn nói rồi lại thôi. Thương Kiến Hùng thật sự muốn đem vị trí Đại Tư Mã cho Thương Triều Tông? Nhìn thấy ánh mắt ý vị thâm trường của Thương Kiến Hùng, Điền Vũ bừng tỉnh. Đây chỉ là cổ vũ cho Thương Triều Tông, về sau có thật sự cho hay không, còn sợ trong triều không có người đứng ra tìm cớ ngăn cản sao?
“Vâng!” Điền Vũ lập tức làm theo.
Nhưng sự thật đã khiến cho Thương Kiến Hùng phải thất vọng. Vị trí Đại Tư Mã hoàn toàn không đả động được Thương Triều Tông. Nhân

mã Nam châu đã đến gần quân Tống, vẫn một mực đi theo bên cạnh, không hề có ý định chặn đường quân Tống.
La Chiếu cũng rất thất vọng. Mặc kệ gã ta lộ ra sơ hở gì, Thương Triều Tông vẫn cứ thờ ơ, bất vi sở động đi theo bên cạnh.
Cảm giác này khiến La Chiếu rất khó chịu. Quân Tống giống như một tảng mỡ dày, còn Thương Triều Tông là một con sói đói, vẫn theo bên cạnh nhìn chằm chằm, nhưng qua lại như làn gió, khiến ngươi không thể làm gì được.
.....
“Bệ hạ, năm trăm ngàn quân tiên phong của quân Tống cách kinh thành chúng ta nhiều nhất cũng chỉ năm ngày đường. Hai trăm ngàn thủ quân bên trong kinh thành của chúng ta sợ là rất khó ngăn cản.”
“Bệ hạ, kinh thành không thể giữ, rút lui đi. Nếu không rút lui, bọn chúng đến thì không còn kịp. Chúng ta còn chậm trễ, sợ là khó thoát khỏi sự truy sát của quân Tống. Trước rút lui, duy trì một khoảng cách an toàn.”

Chương 1013: Cuối cùng, Mông Sơn Minh cũng đã hạ thủ đoạn ngoan độc! (2)

Chương 1013: Cuối cùng, Mông Sơn Minh cũng đã hạ thủ đoạn ngoan độc! (2)
“Tường kinh thành rất cao, dễ thủ khó công. Hai trăm ngàn thủ quân không thể giữ được sao?”
“Bệ hạ, năm trăm ngàn chỉ là nhân mã tiên phong của quân Tống. Một khi kinh thành bị vây, nhân mã tiếp theo của quân Tống đến, chúng ta hoàn toàn ngăn không được. Cho dù có thể giữ vững, tiếp tế chuyển vào thành bị cắt đứt, kinh thành lại nhiều người như vậy, có thể kiên trì được bao lâu? Không có viện quân, chúng ta thủ không được.”
“Bệ hạ, một khi quân Tống công phá kinh thành, đó chính là hạo kiếp!”
“Chẳng lẽ ngươi bảo quả nhân bỏ mặc bách tính kinh thành mà chạy hay sao? Nếu làm như vậy, quả nhân còn mặt mũi nào đối mặt với bách tính Đại Yến?”
Trong ngự thư phòng, Thương Kiến Hùng đang nói chuyện với mấy vị trọng thần. Rút lui đã là chuyện không thể tránh né, nhưng quan trọng là ai sẽ ở lại để cố thủ kinh thành.
Bọn họ không thể một hành động bảo vệ nào cũng không làm, đã trực tiếp chắp tay dâng Yến kinh cho quân Tống. Nếu làm như vậy, Thương Kiến Hùng đừng làm hoàng đế nữa, lại còn bị chết chìm trong nước bọt. Chẳng những phải thủ, mà còn phải có một vị trọng thần tọa trấn. Nếu cố thủ quá qua loa, cũng có gì khác với việc chắp tay nhường lại?
Nhưng trọng thần nào sẽ ở lại cố thủ kinh thành? Câu hỏi này khá nặng, nhất thời khó mà quyết định. Thương Kiến Hùng cố ý gọi chúng thần đến thương lượng một chút.

Sau khi chúng thần rời đi, Thương Kiến Hùng dựa lưng vào ghế, nhẹ nhàng gọi: “Điền Vũ!”
“Có lão nô!” Điền Vũ tiến lên.
Thương Kiến Hùng gần như thì thầm: “Hậu cung có quá nhiều phụ nữ. Khi rút lui, từ bỏ thần dân mang theo một đám phụ nữ, miệng lưỡi người đời đáng sợ lắm.”
Điền Vũ hiểu. Bên cạnh đám phụ nữ đó còn có hạ nhân phục vụ. Ông ta hạ thấp người: “Đúng vậy, đại quân bí mật mang theo phụ nữ đếm không hết. Đi không được, cũng bất lợi đối với quân tâm sĩ khí.”
Thương Kiến Hùng nói: “Ngươi hãy lập ra một danh sách rút lui trong hậu cung, tự ngươi quyết định.”
Điền Vũ hỏi dò: “Bẩm, mang theo bao nhiêu quý nhân thì thích hợp?”
Ông ta có thể lập ra danh sách, nhưng cụ thể mang theo bao nhiêu, ông ta không thể làm chủ được.
Thương Kiến Hùng hỏi: “Mười? Ba mươi?”
Điền Vũ nhìn Thương Kiến Hùng, muốn nói rồi lại thôi. Phụ nữ sinh con cho Hoàng đế cũng không chỉ có mười người.
Thương Kiến Hùng dường như cũng ý thức được không ổn. Mang ít, không phải là ông ta cần những người phụ nữ đó, mà bối cảnh gia thế phía sau họ không tiện đắc tội. Phụ huynh người ta đang vì ngươi mà bán mạng, hoặc đang thủ vững một phương, ngươi lại bỏ mặc con gái người ta?
Cuối cùng, ông ta thở dài, đổi giọng: “Khống chế trong phạm vi một trăm người.”
“Vâng!” Điền Vũ đáp lại, sau đó hỏi dò một câu: “Thế các quý nhân khác an bài như thế nào?”
Thương Kiến Hùng nhắm mắt, không lên tiếng, giống như đã ngủ thiếp đi.
Không lên tiếng cũng là một loại thái độ. Tâm Điền Vũ run lên, biết người phụ nữ của hoàng đế bệ hạ không có khả năng lọt vào tay địch, để người ta khinh nhờn.
Hậu cung ba ngàn chẳng qua chỉ là lời đồn. Thương Kiến Hùng còn chưa đến mức dồn hết tinh lực cho đàn bà, nhưng mấy trăm là vẫn phải có. Đạt đến địa vị tương đối cao, thịnh tình là không thể chối từ.

Hậu cung mấy trăm giai lệ, đều là đàn bà của hoàng đế. Tâm trạng của Điền Vũ trở nên nặng nề. Làm kẻ ác cũng chỉ mình ông ta mới có thể làm.
.....
Yến Kinh chìm vào thấp thỏm, lo âu. Đại quân tạm nghỉ để chỉnh đốn.
La Chiếu đứng trước tấm bản đồ, đồng thời cũng vô cùng lo lắng, bất an.
Nhân mã nước Tống đánh vào nước Yến giống như dắt chó, bắt người của Ô Quần Liệt đang phòng ngự tại bờ sông hết đến rồi đi, chuyện này rất không bình thường.
“Đại Đô Đốc, tin tức bên phía Ô Quần Liệt gửi đến.” Văn Du từ bên ngoài dịch trạm bước vào, chào hỏi một câu.
La Chiếu nhìn chằm chằm tấm bản đồ, lạnh lùng hỏi: “Điều tra tình huống lương thảo của quân địch sao rồi?”
Văn Du đáp: “Đã điều tra xong, nhân mã quân địch đang vận chuyển, thứ mang theo cũng rất dễ quan sát, cũng không khác gì so với Đại Đô Đốc đã đoán trước, sẽ không kiên trì được bao lâu.”
La Chiếu nhìn tấm bản đồ, cắn răng nói: “Mông Sơn Minh rốt cuộc đang giở trò quỷ gì vậy?”
Văn Du hiểu ý của gã ta. Trước đó, bọn họ muốn giữ người của Mông Sơn Minh, bởi vì bọn họ biết lương thảo của Mông Sơn Minh không nhiều, muốn mài chết ông. Bây giờ thế cục trái ngược, ngược lại chính Mông Sơn Minh đang giữ nhân mã của Ô Quần Liệt.
Mấu chốt của vấn đề nằm ở lương thảo của Mông Sơn Minh. Rõ ràng lương thảo không đủ, lại còn đang tiêu hao, ông ta định tìm chết sao?
Điều này không bình thường, rất không bình thường. Điều khiến Đại Đô Đốc bất an bắt nguồn ở chỗ này. Gần đây, gã ta rất chú ý đến tình huống nhân mã của Ô Quần Liệt ở bờ sông và nhân mã của Mông Sơn Minh.
Tô Nguyên Bạch đứng bên cạnh hỏi dò: “Có phải có người đang cố lộng huyền hư hay không?”
La Chiếu quay đầu hỏi một câu: “Thân là chủ soái, đem hai triệu tính mạng con người ra để cố lộng huyền hư, Tô trưởng lão cảm thấy có khả năng này sao?”
Chính vì vậy, gã ta mới cảm nhận được sự lợi hại của Mông Sơn Minh, căn bản nhìn không thấu.

Tô Nguyên Bạch chán ngấy nói: “Nhưng quân Yến quay tới quay lui, rốt cuộc là muốn làm cái gì?”
La Chiếu quay lại, chăm chú nhìn vào tấm bản đồ: “Có một thứ có thể xác định được, ông ta nhất định đang nghĩ biện pháp tiêu diệt nhân mã chủ lực tuyến phòng ngự bờ sông. Không giải quyết được người ở đây, ông ta khó mà có tư cách tiến vào cảnh nội nước Tống. Văn Du, nhắc Ô Liệt Quần lần nữa, nhất định phải trải rộng thám tử, nghiêm mật chú ý từng động tĩnh của quân Yến, nhất định phải duy trì khoảng cách an toàn nhất định, tuyệt đối không cho quân Yến có cơ hội hạ độc thủ. Còn nữa, bảo ông ta cứ cách một canh giờ là báo cáo động tĩnh của đại quân hai phe địch ta, bất cứ lúc nào ta cũng phải nắm giữ được trạng thái đại quân hai bên.”
Nước Tề, bên trong Phong Lôi Đường, đèn đuốc sáng trưng.
Một cái ghế được đặt trước một tấm bản đồ. Hô Diên Vô Hận đã ngồi đối mặt với tấm bản đồ cả một đêm.
Quản gia Hô Diên gia Tra Hổ bước vào, đứng bên cạnh Hô Diên Vô Hận, mắt nhìn tấm bản đồ, mỉm cười nói: “Tướng quân thức suốt một đêm, tấm bản đồ này sắp bị ngài nhìn tơi tả rồi, có nhìn nữa cũng được gì đâu? Ăn chút gì đó rồi nghỉ ngơi thôi.”
Theo lý, hạ nhân không được phép tiến vào quân cơ trọng địa, nhưng ông là ngoại lệ. Hạo Vân Đồ đích thân phê duyệt cho ông.
Hô Diên Vô Hận nhìn ông ta một cái, sau đó đứng lên, bước đến trước tấm bản đồ, ngón tay gõ vào một vị trí: “Sang sông sẽ có chỗ trống để thi triển. Mông Sơn Minh rốt cuộc đã hạ thủ đoạn ngoan độc. Lúc này, nếu nước Tống làm không tốt, nhất định sẽ bị Mông Sơn Minh đánh gục toàn bộ. Nhân mã phòng ngự khu vực bờ sông đoán chừng sẽ bị tiêu diệt toàn quân.”
“Sơn mạch Quần La?” Tra Hổ bước đến đằng trước tấm bản đồ, hỏi: “Ông ta muốn quyết chiến một trận lớn sao?”
Hô Diên Vô Hận gật đầu: “Mông Sơn Minh đích thật là cao thủ đỉnh cao về chiến lược chiến thuật, điều động nhân mã vô cùng đặc sắc. Động tác khiến người ta thiếu chút nữa mờ mắt chỉ là chướng nhãn pháp, dùng để mê hoặc quân Tống mà thôi. Trước mắt xem ra, ngay cả La Chiếu cũng

nhìn không thấu ý đồ của Mông Sơn Minh. Cho dù bây giờ kịp phản ứng, đoán chừng cũng đã muộn. Trò hay đã lên sàn!”
Tra Hổ ồ một tiếng, có chút ngoài ý muốn: “Năm đó, không phải La Chiếu và Anh Dương Vũ Liệt Vệ đã từng giao thủ qua hay sao? Nghe nói, gã ta đã lấy ít địch nhiều, toàn quân trở ra, tại sao lại đến mức chịu không nổi như thế?”
Hô Diên Vô Hận hừ lạnh một tiếng: “Vậy phải xem người mà gã ta đối đầu là ai. Khi đó, Mông Sơn Minh đã thoái lui, trong núi không lão hổ, hầu tử xưng bá vương. Còn lúc này, người mà gã ta đối đầu lại là con mãnh hổ chân chính. Hai người không phải là đối thủ cùng cấp bậc. La Chiếu tuổi nhỏ đã đắc chí, ngang ngược cũng nhiều năm rồi. Lúc này chỉ sợ sẽ bị một vố đau.”

Chương 1014: Lão tặc Thương Tấn

Chương 1014: Lão tặc Thương Tấn
“Vậy à, vậy thì nô tài muốn rửa mắt mà xem.” Tra Hổ cười nói: “La Chiếu nhìn không ra ý đồ của Mông Sơn Minh, tướng quân lại nhìn ra. Xem ra, thuyết pháp của Yến Sơn Minh, Tề Vô Hận không phải là không có lý, chỉ là không biết khi tướng quân đối đầu với Mông Sơn Minh, ai sẽ cao hơn một bậc?”
Ngay cả Hạo Vân Đồ cũng không có tiện mở miệng hỏi vấn đề này, nhưng quản gia của ông ta, một chút cũng không khách sáo.
Hô Diên Vô Hận hơi trầm tư, cuối cùng nói: “Nếu trận chiến này ta đối đầu với La Chiếu, La Chiếu uy hiếp ta như thế, ta thua là không thể nghi ngờ.”
Tra Hổ cho rằng ông đang nói đùa. Bảo ông so sánh với Mông Sơn Minh, ông lại đi so sánh mình với La Chiếu thấp hơn mình, hơn nữa còn nói ông không bằng La Chiếu. Đây là có ý gì?
Nhưng nhìn biểu hiện của Hô Diên Vô Hận không giống như đang nói đùa, lập tức ngưng cười, hỏi: “Điều này sao có thể? Tướng quân cũng đã nói, La Chiếu đến giờ vẫn chưa biết được ý đồ của Mông Sơn Minh, nhưng tướng quân lại tra ra, ưu khuyết liếc mắt một cái là thấy ngay mà.”
Hô Diên Vô Hận khoát tay lắc đầu: “Lão Hổ à, điều này không liên quan gì đến kỹ xảo cao thấp trong chiến tranh. Ta không có cách nào không quan tâm đến nguy hiểm của Yến Kinh. Chỉ cần một đạo ý chỉ, ta chỉ có thể gấp rút tiếp viện Yến Kinh, rồi sẽ bị La Chiếu nắm mũi dắt đi. Mông Sơn Minh là quân nhân thuần túy, nhìn cách ông ta tác chiến thì biết. Đã nhiều năm như vậy, ông ta vẫn kiên trì không thay đổi. Khi tác chiến, chẳng những không có cố kỵ, ngược lại càng cay độc. Ta thì khác, có

một số việc không cách nào không để ý đến. Lão Hổ, ta đã bị hãm quá sâu rồi. Haiz!” Khẽ than một tiếng, ông quay người bước ra.
Nhìn theo bóng lưng Hô Diên Vô Hận rời đi, Tra Hổ như có điều suy nghĩ, đại khái hiểu ý của chủ nhân. Không cần phải nói, ví dụ như đủ loại liên lụy trong mối quan hệ thông gia hoàng thất...
Bình minh nắng sớm, đại quân nước Tống hỗn loạn, một lần nữa chỉnh đốn nhân mã, chuẩn bị lên đường.
“Văn Du đến, có tình huống mới sao?”
Bên ngoài đình viện của một gian nhà dân, thấy Văn Du cầm tin tình báo trong tay, một trong ba vị Trưởng lão đang nói chuyện là Thường Phi lên tiếng hỏi.
“Đúng vậy.” Văn Du gật đầu, bước đến cửa đình viện, thấy cửa phòng bên trong vẫn còn đóng chặt, hơi kinh ngạc, hỏi: “Đại Đô Đốc còn chưa dậy sao?”
Đông Ứng đáp: “Có thể gần đây hao tổn tinh thần quá mức, đại quân cũng còn nửa canh giờ mới xong, cũng nên để Đại Đô Đốc ngủ thêm một lát.”
Văn Du cau mày, giơ tin tình báo trong tay: “Ngài ấy bảo ta cứ cách một canh giờ báo cáo quân tình tại khu vực bờ sông, tại sao lại ngủ an nhàn như vậy?”
Nghe xong, ba vị Trưởng lão nhìn nhau, cảm thấy có chút kỳ lạ.
Văn Du bước vào, gõ tay lên cánh cửa đang bị đóng chặt: “Đại Đô Đốc?”
Ba vị Trưởng lão cũng đi theo đằng sau.
Trong phòng, nắng sớm đã xuyên qua tầng giấy dán cửa. Trước một tấm bản đồ, La Chiếu đã ngồi cả một đêm. Đêm qua, gã ta hoàn toàn không chợp mắt, thần sắc trên gương mặt cương nghị hơi tiều tụy, vẫn đang nhìn chằm chằm tấm bản đồ.
Xâm nhập vào nước Yến, tác chiến nội địa, gã ta hoàn toàn không lo lắng. Đại thế đang đứng về phía gã ta. Điều khiến gã ta lo lắng nhất vẫn là nước Tống và chiến sự Mông Sơn Minh.
Gã ta hoàn toàn không hiểu rõ ý đồ của Mông Sơn Minh. Một cảm giác nguy cơ nồng đậm vẫn luôn áp bách trong lòng gã ta. Cảm giác nguy cơ

này không được giải trừ, thân là chủ soái quân Tống, bảo gã ta làm sao mà ngủ đây?
Nghe được tiếng gõ cửa, sắc mặt ảm đạm của La Chiếu được ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào, lên tiếng: “Vào đi!”
Cánh cửa két một cái rồi được đẩy ra. Đám người Văn Du bước vào, chỉ thấy La Chiếu mặc áo giáp ngồi ngăn ngắn. Nhìn bộ dạng như vậy, rõ ràng gã ta đã không ngủ một đêm qua.
Mọi người không khỏi nhìn nhau, sau đó bước đến gần. Văn Du hỏi: “Suốt đêm qua, Đại Đô Đốc không ngủ?”
La Chiếu nói: “Tình huống Ô Quần Liệt như thế nào rồi?”
“Người của Sử Tân Dậu cũng đã tiến vào sơn mạch Quần La, người phía sau cũng vào theo.” Văn Du bẩm báo, sau đó bước đến trước tấm bản đồ, cầm miếng than củi đánh dấu lên trên tấm bản đồ tình huống xuất binh, sau đó chỉ vào mấy điểm này, nói: “Nhân mã đến và đi, phạm vi hoạt động càng lúc càng nhỏ. Bây giờ, người của địch và ta trên cơ bản đã tiến vào hết bên trong sơn mạch Quần La.”
La Chiếu nghiêm mặt. Điều này gã ta đã ý thức được, trầm giọng nói: “Mông Sơn Minh muốn quyết chiến thư hùng với quân ta ở sơn mạch Quần La.”
Văn Du gật đầu: “Rõ ràng ông ta đang có ý đồ đó, chỉ là nhìn không ra ông ta sử dụng biện pháp gì để quyết chiến thư hùng với quân ta. Đám người Ô Quần Liệt không phải kẻ ngu, hiện tại cũng đang cảnh giác cao độ, sao có thể tùy tiện bị mắc lừa?”
Đây chính là vấn đề mà La Chiếu đang suy nghĩ.
Đông Ứng Lai nói: “Thảm thực vật trong núi rất tốt, có thể dùng làm thức ăn, chẳng lẽ ông ta muốn dựa vào nó làm cơ sở, một khi hết lương thực thì dùng thực vật trong núi để duy trì, dùng thứ này để hao tổn quân ta?”
Nói ra đúng là ngây thơ. Ngươi cho rằng các ngươi là tu sĩ? La Chiếu thiếu chút nữa trợn trắng mắt nhưng vẫn giữ thái độ lịch sự, nói: “Đông trưởng lão đúng là biết nói đùa. Đây không phải là mấy chục ngàn người, mà là hàng trăm ngàn người. Thức ăn trong núi có phong phú đến cỡ nào, cũng không đủ cho từng đấy người ăn.”

Đông Ứng Lai ngẫm lại thấy cũng đúng, hơi xấu hổ nói: “Đại Đô Đốc nói có lý, chỉ là Mông Sơn Minh dẫn quân tại khu vực bờ sông của chúng ta vào núi Quần La, rốt cuộc là muốn đánh một trận như thế nào?”
Mọi người đều nhìn bản đồ, bắt đầu suy nghĩ.
La Chiếu chậm rãi quay sang nhìn Đông Ứng Lai, gằn từng chữ: “Đông trưởng lão vừa mới nói cái gì?”
Giọng nói không ổn. Văn Du quay đầu lại nhìn Đông Ứng Lai. Với hiểu biết của hắn ta về La Chiếu, hắn ta biết lời nói của Đông Ứng La đã chọc đến cái gì của La Chiếu.
Những người còn lại đều nhìn Đông Ứng Lai, cũng không cảm thấy vừa rồi Đông Ứng Lai nói có cái gì là không đúng.
Đông Ứng Lai bị mọi người nhìn chằm chằm, toàn thân không được tự nhiên: “Ta nói Đại Đô Đốc nói có lý là sai sao?”
La Chiếu giống như gánh trên vai gánh nặng thiên quân, hai tay chống thành ghế, nhất thời khó mà đứng lên, giọng nói run run: “Câu tiếp theo.”
Đông Ứng Lai cau mày nói: “Ta hỏi Mông Sơn Minh dẫn quân tại khu vực bờ sông của chúng ta vào sơn mạch Quần La, rốt cuộc là muốn đánh một trận như thế nào?”
Mọi người nhìn nhau, vẫn không cảm thấy câu nói này có gì không ổn.
Kết quả, chỉ thấy hai tay La Chiếu chống thành ghế run rẩy đứng dậy, dường như đã dùng hết khí lực toàn thân, hai mắt trợn to nhìn chằm chằm tấm bản đồ như muốn nứt ra.
Tô Nguyên Bạch tiến lên, trầm giọng hỏi: “Đại Đô Đốc, ngài làm sao vậy?”
La Chiếu lảo đảo tiến lên mấy bước, ngón tay run run chỉ vào tấm bản đồ: “Bờ sông, bờ sông phía Đông, núi Quần La...”
Nói cũng không nói lưu loát, hai chân như nhũn ra. Lời còn chưa dứt, người đã co giật, lảo đảo trở ngược, đụng ngã cái ghế, thân hình ngã nhào xuống đất, toàn thân không còn sức lực, chẳng khác nào đứa trẻ lên ba.
“Đại Đô Đốc!” Mọi người kinh hô, vội tiến lên đỡ lấy gã ta.

La Chiếu được đỡ dậy, yếu ớt duỗi ngón tay chỉ vào tấm bản đồ, yết hầu giống như bị thứ gì đó kẹp lại, khó mà lên tiếng, hai mắt mở to.
Nhìn thấy gã ta như vậy, Văn Du không hiểu gì cả, không biết La Chiếu đã xảy ra chuyện gì không ổn, lại khiến cho gã ta biến thành như thế.
Tô Vân Bạch nói: “Đại Đô Đốc, đừng gấp, có chuyện gì từ từ nói.” Vừa nói, một tay ông ta vừa để sau lưng La Chiếu, thi pháp ổn định kích động.
Khí tức hỗn loạn bên trong cơ thể rốt cuộc cũng hòa hoãn lại, giúp La Chiếu đủ sức rên lên một tiếng kêu tuyệt vọng: “Trúng kế rồi. Rút lui thôi. Bảo người của Ô Quần Liệt lập tức rút lui ngay, rút khỏi núi Quần La! Nhanh! Nhanh! Nhanh!”

Chương 1015: Lão Tặc Thương Tấn (2)

Chương 1015: Lão Tặc Thương Tấn (2)
Mọi người đều hoảng hốt, ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc. Nếu không, sẽ không có khả năng biến Đại Đô Đốc thành như thế. Nhưng mọi người vẫn nghi ngờ như cũ. Văn Du hỏi: “Đại Đô Đốc, ngài có thể nói rõ tình huống được không? Nếu không, sẽ không thể rút lui. Người tiến vào núi Quần La từ bốn phương tám hướng, bây giờ rút lui lại đường cũ hay sao?”
La Chiếu chỉ vào tấm bản đồ, gào lên đau đớn: “Mau bỏ đi. Phía đông có con sông, mưa to luân phiên, nước sông tăng vọt. Mông Sơn Minh muốn phá đập, lợi dụng nước để tấn công núi Quần La. Mau bỏ đi!”
Lời vừa nói ra, tuy ba vị Trưởng lão khiếp sợ, nhưng vẫn còn mờ mịt nhìn tấm bản đồ.
Văn Du quay mạnh đầu nhìn bản đồ, quan sát địa thế cả một vùng núi Quần La, liên tưởng đến trạng thái sau khi hai phe địch ta tiến vào núi, rốt cuộc đã hiểu ra ý đồ kinh khủng của Mông Sơn Minh, không khỏi sợ hãi, mắt mở to, cằm run run, sửng sốt đến không nói thành lời, sau đó quay người đụng ngã một băng ghế, người ngã trên mặt đất vẫn cố lồm cồm bò dậy, trán bị đập cũng không đoái hoài, có thể nói là lộn nhào chạy ra ngoài.
“Mông Sơn Minh, lão tặc Thương Tấn, ta và ngươi thề bất lưỡng lập. A....” Phẫn nộ chửi mắng, La Chiếu chợt hét thảm, một tay ôm ngực, hai mắt trắng dã ngã xuống, cũng may mà có người đỡ lấy.
“Đại Đô Đốc!” Vài tiếng kinh hô vang lên.
Ba vị Trưởng lão nhanh chóng cứu giúp, phát hiện La Chiếu bởi vì nóng giận công tâm nên đã bất tỉnh.
.....

Bờ sông phía đông, một đám người bay đến, trên một trăm đệ tử ba Đại Phái nước Yến cùng nhau bay thấp gần bờ sông.
“Vị trí chỉ định là chỗ này. Lỗ hổng cần phải đào lớn lên, phải nhanh. Ra tay thôi!” Tu sĩ lĩnh đội phất tay ra hiệu.
Trên một trăm tu sĩ lập tức xếp thành một hàng trên bờ sông, âm thanh ầm ầm vang lên, chưởng lực đánh tung, kiếm khí bổ xuống, đất đá trên bờ sông không ngừng bay tứ tung.
Con đê bờ sông càng lúc càng mỏng, một vết rách mở ra, nước sông ầm một cái phá tan con đê, khiến một tu sĩ trở tay không kịp bị đánh bay.
Lỗ hổng vừa mở, đê sông bị đào mỏng chẳng khác nào trang giấy bị xé.
Một đám tu sĩ phi thân từ dưới nước sông, vội vã leo lên bờ hai bên.
Tu sĩ bị nước cuốn trôi đã lướt sóng quay về, tay ôm ngực và miệng bước đến bên cạnh mọi người.
Nhìn nước sông cuồn cuộn chảy xuống, một đám tu sĩ mệt đến chết đi được. Bờ đê này đúng là đủ rộng, đủ dày, khiến pháp lực của bọn họ bị tiêu hao quá sức.
.....
Núi Quần La, rừng cây xanh um tươi tốt, núi non chập chùng. Rất nhiều người đang leo lên núi. Xe lăn của Mông Sơn Minh là nhờ hai tu sĩ vác lên trên.
Mông Sơn Minh đứng từ trên cao nhìn xuống. Dưới núi, đại quân vẫn còn đang tiến lên. Cách xa vài dặm, đại quân của kẻ địch cũng đã dừng, hình như đang quan sát động tĩnh bên này.
Cung Lâm Sách bay đến, thấp xuống bên cạnh Mông Sơn Minh, nhỏ giọng nói: “Đã bảo đại quân tranh thủ thời gian lên núi.”
Mông Sơn Minh quay đầu lại hỏi: “Đã mở ra chưa?”
Cung Lâm Sách gật đầu, thậm chí còn mỉm cười chắp tay: “Đại thế phát triển rất mạnh, lần này Cung mỗ đã tận mắt nhìn thấy kỳ công bất thế mà Mông soái đã lập.”
Người không phải cỏ cây mà vô tình. Ở lâu, ít nhiều cũng sẽ có giao tình. Trước mắt phát sinh chuyện gì, ông ta đều biết rõ. Người thực hiện đập đê là do ông ta bí mật phái đi, bản thân ông ta đích thân tham dự, đồng thời tận mắt nhìn thấy Mông Sơn Minh dọc đường dùng mưu kế đùa bỡn quân địch trong lòng bàn tay, thật sự là bội phục từ đáy lòng.

Đại quân còn đang tiếp tục tiến lên trên núi. Đây là đội nhân mã cuối cùng của Trương Hổ tiến lên núi.
Mọi người vừa leo lên núi, vừa cảnh giác truy binh đằng sau.
Trong lúc Mông Sơn Minh và Cung Lâm Sách nói chuyện với nhau, chợt nghe có người la to: “Mông soái, ta muốn gặp Mông soái, ta muốn gặp Mông soái...”
Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một quân sĩ đang va chạm với thủ vệ, miệng còn la to.
Tình huống như vậy rất hiếm thấy. Cung Lâm Sách và Mông Sơn Minh nhìn nhau. Trương Hổ bên cạnh hỏi thuộc hạ: “Thủ hạ của ai vậy? Chuyện gì đang xảy ra thế?”
Ông ta có thể xác định đây là người của bên mình. Nơi này chỉ có người của mình, nhưng lại ồn ào ngay trước mặt nhiều người như vậy, gọi to muốn gặp Mông Sơn Minh, khiến ông ta ít nhiều có chút nổi nóng.
Thấy Trương Hổ cũng không biết, một quân sĩ cấp bậc nho nhỏ cũng dám hồ nháo muốn gặp mình, cũng không biết là vì chuyện gì. Mông Sơn Minh lên tiếng hỏi: “Cứ để hắn ta đến đây.”
Lập tức gã quân sĩ được áp giải đến. Tu sĩ chịu trách nhiệm bảo vệ Mông Sơn Minh có hai người yên lặng đến gần người kia, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn xuất hiện.
“Tiểu nhân xin ra mắt Đại soái.” Quân sĩ bị áp đến cúi đầu bái kiến. Có thể đứng gần và nói chuyện với Mông Sơn Minh, hắn ta có vẻ rất kích động.
Là một thanh niên khoảng hai chục tuổi, thân hình cao gầy, tướng mạo có linh khí, ngoài miệng còn lún phún mấy sợi râu. Mông Sơn Minh quan sát từ trên xuống dưới, sau đó phất tay, ra hiệu một người buông hai cánh tay đang bị bẻ quặt của hắn ta ra, mỉm cười hỏi: “Ngươi tên họ là gì? Chức vụ ra sao? Có chuyện gì mà cần gặp ta?”
Trương Hổ trừng mắt nhìn gã quân sĩ kia, trong lòng không vui nổi. Mông soái là người ai muốn gặp cũng đều có thể gặp sao? Đại quân nhiều người như thế, nếu ai cũng như vậy, Mông soái cũng đừng làm việc khác, chỉ cần ngồi tiếp thôi cũng đủ bận rồi.
Ông ta muốn phát tác, nhưng bị Mông Sơn Minh đưa tay ngăn cản.

Trương Hổ đành phải đưa mắt ra hiệu với thuộc hạ, để người ta đi thăm dò nội tình của gã quân sĩ này.
Gã quân sĩ chắp tay nói: “Tiểu nhân tên Lộ Tranh, nhất danh Bách Phu Trưởng, mạo muội quấy nhiễu Mông soái là vì có quân tình khẩn cấp cần phải báo cáo, cho nên mới mạo phạm đến gặp.”
Quân tình khẩn cấp? Mông Sơn Minh ngược lại có chút ngoài ý muốn, hỏi: “Đã là quân tình khẩn cấp, ngươi cứ nói đừng ngại.”
Lộ Tranh chỉ người đang lên núi, còn có người đã lên núi: “Trên núi Quần La cây cối um tùm, tiểu nhân cho rằng đại quân thật sự không nên trú đóng trên núi. Một khi quân địch sử dụng hỏa công, thế lửa hung mãnh, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi, tất sẽ đẩy quân ta vào tuyệt cảnh. Xin Đại soái minh giám!”
Trương Hổ nghe xong, mắt trợn lên. Một tên lính quèn hoàn toàn không biết đại thế, có thể có quân tình gì khẩn cấp mà bẩm báo chứ. Quả nhiên là thế mà! Trong lòng ông ta mắng thầm, đúng là ngu xuẩn, việc này còn cần ngươi đến nhắc nhở sao?
Cung Lâm Sách lạnh nhạt nhìn Lộ Tranh, biểu hiện cao cao tại thượng, nhìn tên lính quèn như nhìn giun dế.
Ông ta biết Mông Sơn Minh đã phát động sát chiêu giấu diếm bấy lâu nay, cái gì cũng đã mưu đồ xong, nào còn để cho quân địch sử dụng hỏa công chứ.
Mông Sơn Minh gật đầu, ngược lại kiên nhẫn hỏi tiếp: “Ngươi nói rất có lý, ngươi hãy thuật lại kỹ hơn cho ta nghe. Chỉ là ta có chút không hiểu, ngươi không bẩm báo việc này lên ti, thông qua báo cáo từng tầng, tại sao lại vượt cấp báo cáo như thế?”
Lộ Tranh đáp: “Cũng không phải như đại soái đã nói. Cấp trên nói tiểu nhân đã lo quá rồi, nói cấp trên khẳng định sẽ có cân nhắc, không đến phiên tiểu nhân vật như tiểu nhân khoa tay múa chân. Tiểu nhân cũng biết cấp trên nói có lý, nhưng tiểu nhân thấy đại quân vẫn còn đang lên núi, trong lòng thật sự rất lo lắng, cho nên mới vô lễ góp lời, xin Mông soái thứ tội.”
Mông Sơn Minh gật đầu, hỏi: “Nhìn cách ngươi ăn nói, ngươi là người đã từng đọc sách? Những năm nay, quân sĩ biết chữ cũng chẳng có mấy người.”

Lộ Tranh toát mồ hôi: “Hổ thẹn, tiểu nhân vốn là một thư sinh ở thành Trường Châu.”
Mông Sơn Minh mỉm cười: “Trường Châu cũng xem như yên ổn, ngươi đã có điều kiện học hành, vì sao lại muốn tòng quân?”
Lộ Tranh muốn nói rồi lại thôi, dường như không dám nói.
Trương Hổ nổi giận, trầm giọng quát: “Không dám nói, vì sao lại cứ đòi gặp?”
Mông Sơn Minh giơ tay ngăn lại: “Ngươi cứ nói, đừng ngại. Nói sai, ta cũng sẽ bỏ qua cho ngươi.”

Chương 1016: Thủy hỏa vô tình

Chương 1016: Thủy hỏa vô tình
Lộ Tranh khom người trước rồi mới thành thật bẩm báo: “Mấy năm trước, tiểu nhân có tâm sự với đồng môn, có nhắc đến chuyện Công chúa Đại Yến hòa thân, nhất thời bi phẫn khó nhịn, đêm không thể say giấc, cứ trằn trọc mãi, cảm thấy thư sinh cực kỳ vô dụng, cho nên mới vứt bút tòng quân.”
Người bên ngoài nghe xong đều mỉm cười. Thì ra người này chỉ là tình cảm nhất thời, đầu óc phát sốt nên mới tham gia tòng quân.
“Thư sinh cực kỳ vô dụng, nhưng có thể trở thành Bách Phu Trưởng ở tầng dưới chót, đúng là khó có được.” Mông Sơn Minh cũng khó nén cười, nhìn Trương Hổ: “Thủ hạ của ngươi thêm một người cũng không nhiều, bớt một người cũng không ít. Ngươi giao Lộ Tranh cho ta đi.”
“Sao ạ!” Trương Hổ sửng sốt. Chuyện gì vậy nhỉ? Tròng mắt ông ta đảo mòng mòng, không khỏi quan sát Lộ Tranh lần nữa, trong lòng hơi động. Người này có thể khiến cho Mông soái nhìn trúng? Ánh mắt của ông ta lấp lóe một chút, sau đó ho khan hai tiếng, nói: “Đại soái, là như vầy, điều động huynh đệ bên dưới, tất phải trưng cầu ý kiến của cấp trên bọn họ một chút.”
Mông Sơn Minh vẫn bình tĩnh: “Quả nhiên là chư hầu một phương. Cũng được, ta cũng không dám làm khó dễ ngươi.”
“À...” Trương Hổ khó xử. Nói như vậy, thật khiến người ta không chịu được mà. “Đại soái, ý của ta không phải như vậy, chỉ là trưng cầu ý kiến bên dưới một chút. Thôi thì thế này, người sẽ đưa cho Đại soái trước. Ta sẽ bảo bên dưới bàn giao, bổ sung lại là được.”
“Đại An.” Mông Sơn Minh gọi.
“Thưa có!” La Đại An đang ngồi đằng sau xe lăn vội đứng dậy nghe lệnh.

“Đây là đệ tử La Đại An của ta.” Mông Sơn Minh giới thiệu với Lộ Tranh: “Về sau ngươi hãy đi theo gã.”
Lộ Tranh sợ ngây người, sau đó mừng rỡ như điên, làm gì có chuyện không đồng ý chứ. Hắn ta liên tục nói lời cảm ơn, đồng thời chào hỏi La Đại An.
Lúc này, Lộ Tranh mới thật sự khiến đám người Cung Lâm Sách chú ý. Ánh mắt mọi người nhìn Lộ Tranh khác nhau, nhưng tất cả đều biết, Mông Sơn Minh tất sẽ có ánh mắt của Mông Sơn Minh. Mặc dù không biết vì sao Mông Sơn Minh lại nhìn trúng chàng thanh niên này, nhưng nhất định sẽ có nguyên nhân để nhìn trúng. Cũng có thể tưởng tượng, có Mông Sơn Minh dìu dắt, vận mệnh của chàng thanh niên này sẽ thay đổi. Trương Hổ, Trương đại tướng quân, Trương thứ sử không phải trước đó chỉ là một mã phu thôi sao? Cũng là một tay Mông Sơn Minh đưa lên.
Lúc này, Trương Hổ cũng không biết diễn tả cảm xúc như thế nào, thỉnh thoảng liếc nhìn Lộ Tranh, khóe miệng ngẫu nhiên run lên hai lần, giống như đã ném mất một bảo bối.
Dù sao Lộ Tranh cũng là Bách Phu Trưởng, thuộc hạ có gần trăm huynh đệ, cũng cần phải đi thông báo một tiếng.
Sau khi Lộ Tranh đi rồi, Cung Lâm Sách mới hỏi: “Vì sao người này chỉ đưa ra một điểm ngu kiến, lại được Mông soái coi trọng như vậy?”
Mông Sơn Minh mỉm cười đáp: “Thanh niên mà, dù sao cũng cần phải trưởng thành. Năm đó, Trương Hổ chăm ngựa đã nghĩ ra một mẹo để nuôi ngựa, kết quả ngựa chết hết, còn khóc đến đỏ cả mũi đấy thôi.”
Lời vừa nói ra, mọi người cố nén cười, còn Trương Hổ thì xấu hổ vô cùng, hung hăng trừng mắt với thuộc hạ đang cười lén của mình.
Dưới núi, cách đó không xa, Ô Quần Liệt từ lưng ngựa nhảy xuống, cau mày nhìn đằng trước.
Thám tử phái đi liên tục quay về báo cáo, bốn phía không phát hiện được bất cứ dị thường nào. Một khi có biến, hoàn toàn có thể ung dung trở ra. Nhưng chính vì vậy lại khiến cho người ta cảm thấy không được bình thường.
Ông ta có một cảm giác vô cùng bất an. Ông ta muốn cho đại quân rút lui, nhưng lại không thể tùy tiện rút lui. Một khi buông ra, để quân Yến

thoát khỏi ràng buộc và trói buộc, quân Yến sẽ thọc sâu vào nước Tống. Quân Yến đang bị thiếu lương thực, sợ tránh không được phải giết chóc, cướp bóc một trận.
Liêu Nam Thanh suất lĩnh người đến tra xét một chỗ khác phóng ngựa trở về. Sau thất bại ở Hồ Khẩu, thuộc hạ không còn một ai, khó mà đơn độc thành quân. Bây giờ trở thành người bên cạnh Ô Quần Liệt.
Y đến trước mặt Ô Quần Liệt, báo cáo một vài tình huống, sau đó nói: "Đại nhân, nơi này có thể dùng hỏa công. Một khi lửa cháy, tất sẽ đốt bọn chúng không còn manh giáp."
Ô Quần Liệt lắc đầu: "Mông Sơn Minh là ai chứ? Ông ta có rơi vào nguy hiểm hay không, ông ta sao có thể không biết chứ?"
Tuy nói là nói như vậy, nhưng bản thân ông ta cũng không hiểu, hành vi của đối phương nhìn chỗ nào cũng thấy kỳ quặc.
Liêu Nam Thanh nói: "Mặc kệ ông ta có biết hay không, chúng ta cứ việc dùng hỏa công. Ông ta tiếp chiêu như thế nào là chuyện của ông ta. Chúng ta cứ quấy rối phần chúng ta là được. Một khi có biến, chúng ta có thể nhanh chóng rút lui, dù sao cũng không tổn thất gì, cũng chẳng cần cố kỵ. Đại nhân, mấy đạo nhân mã của quân Yến đã lên núi toàn bộ, đây chính là thời cơ ra tay rất tốt. Chỉ cần có thể tiêu diệt quân Yến, cho dù biến núi Quần La thành tro tàn thì như thế nào?"
"Ừm!" Ô Quần Liệt gật đầu tán thành: "Được, cứ làm như vậy đi. Người đâu, lập tức thông báo cho các tổ chuẩn bị dầu hỏa và các vật dễ cháy."
"Rõ!" Quân truyền lệnh lĩnh mệnh mà đi.
Trong lúc đang tìm kiếm thứ để đốt, ngựa của đại quân đột nhiên bất an, móng ngựa cứ đập xuống đất, vang vọng không ngừng, khiến cho người ta phí sức lắm mới có thể khống chế.
Phản ứng kỳ lạ của ngựa khiến cho quân Tống cảm thấy lo lắng. Ô Quần Liệt cũng cảm thấy nghi ngờ. Ông ta biết, ngựa nhất định sẽ nhận ra được điều gì đó trước con người.
Ông ta nhìn lại núi Quần La, chim chóc đang bay tán loạn khắp nơi. Cho đến khi có tiếng nổ, thậm chí có tiếng nước từ sơn cốc truyền đến, Ô Quần Liệt mới ý thức được điều gì đó, cả người dựng tóc gáy, đột nhiên hét lớn: "Rút lui, mau chạy đi." Hét xong, ông ta vội vàng chạy đến ngựa của mình.

Ầm! Một dòng nước từ trong sơn cốc lao thẳng đến, dòng nước nhấc lên con sóng lớn. Những nơi mà nó đi qua đều bị phá hủy hết thảy.
Đột nhiên xuất hiện một cảnh tượng kinh khủng như vậy, đại quân do Ô Quần Liệt xuất lĩnh hoàn toàn luống cuống, toàn bộ rối tinh rối mù, thứ gì cũng không để ý đến, ném hết đồ vật quay đầu bỏ chạy.
Tướng lĩnh nhảy lên ngựa phi nhanh, nhưng đại quân đang hoảng loạn, cũng khó mà chạy nhanh được.
Đằng sau đại quân đang hốt hoảng chạy tứ tán là một dòng nước lũ đang lao nhanh đến. Mọi người bị quét qua giống như một đám kiến hôi bị nuốt chửng. Tiếng kêu sợ hãi vang vọng khắp nơi.
Dòng nước lũ vừa ra khỏi núi đã cuồn cuộn lao nhanh, sau đó giảm dần rồi mở rộng bốn phương tám hướng, nhưng cũng đủ nhấn chìm đại quân đang chạy tứ tán.
Chẳng những người của Ô Quần Liệt gặp nạn, toàn bộ nhân mã nước Tống phụ trách bảo vệ bờ đê bốn phương tám hướng núi Quần La gần như đồng thời gặp phải kiếp nạn này.
Đa phần tướng sĩ nước Yến đều không biết sẽ có cảnh tượng như vậy. Khi đứng trên núi nhìn hình ảnh thủy hỏa vô tình, sóng lớn tràn ngập, ai nấy đều giật mình.
Lúc này, các tướng sĩ mới biết vì sao lại phải lên núi.
Lộ Tranh đang đứng cùng một chỗ với La Đại An đằng sau xe lăn của Mông Sơn Minh vô cùng kinh ngạc, thời gian dần trôi mới hiểu ra được điều gì.
Nhìn Mông Sơn Minh khí định thần nhàn ngồi trên xe lăn, rồi nhìn La Đại An vẫn bình thản đứng bên cạnh, Lộ Tranh cảm thấy xấu hổ không thôi. Không phải nhờ đề nghị của hắn ta mới khiến cho Mông soái nhìn trúng mà thu nhận. Hắn ta đúng là suy nghĩ quá nhiều, xấu hổ chết đi được.
Bị Mông Sơn Minh dạy cho một bài học, Lộ Tranh mới biết được sự dốt nát của mình, mới biết mình nhỏ bé đến cỡ nào.
Nhìn cảnh tượng vô tình trước mắt, Cung Lâm Sách quay sang chúc mừng Mông Sơn Minh: “Mông soái, hậu hoạn tuyến phòng ngự bờ sông nước Tống đã được loại trừ.”

Mông Sơn Minh vẫn im lặng, mặt không biểu tình, ai cũng không biết trong lòng ông đang suy nghĩ chuyện gì.
La Đại An nhìn phản ứng của Mông Sơn Minh. Gã vẫn luôn ở bên cạnh Mông Sơn Minh, đối với chuyện này, gã là người hiểu rõ nhất.
Khi quân Tống muốn từ bỏ phòng thủ bờ đê, tập kết trọng binh tiến đánh nhân mã vượt sông, bọn họ đã chuẩn bị thủy công, chờ quân Tống tập kết nhân mã đến một khu vực nào đó sẽ ra tay ngay.

Chương 1017: Sát tính quá nặng

Chương 1017: Sát tính quá nặng
Ai ngờ La Chiếu thay đổi sách lược, bọn họ đành phải tùy cơ ứng biến, thay đổi sách lược theo, chọn một nơi thích hợp, lấy thân làm mồi dụ quân Tống đến núi Quần La này.
Quá trình diễn ra vô cùng khó khăn, trắc trở. Cũng may mà kết quả sau cùng cũng không nằm ngoài ý muốn, vẫn đạt được mục tiêu của chiến lược.
Người đứng trên núi quan sát, cười nói bọn họ không uổng phí một binh một tốt đã khiến cho một triệu quân địch phải tan rã.
Một vùng đất hoang dã đảo mắt đã biến thành một biển nước. Bên trong biển nước, người nào cũng chật vật. Tu sĩ nước Tống đang ra sức cứu những người quan trọng của quân Tống.
Về phần hơn một triệu người còn lại, bây giờ có chín đại Chí tôn đến cứu cũng cứu không được. Tu sĩ nước Tống cũng bất lực, cũng chỉ cứu được vài người quan trọng, sau đó mang theo những tướng lĩnh này thoát khỏi nạn hồng thủy.
Bên trong hồng thủy, có người vật lộn trong đống bùn, có người đang bơi trong vũng nước đục để tìm sự sống, cũng có người đã không còn hơi thở chìm chìm nổi nổi theo dòng nước trôi đi. Người nào không biết bơi, phần lớn đều khó thoát khỏi cái chết.
Trên một cây đại thụ có quá nhiều người đứng, chạc cây chịu không nổi cứ phát ra tiếng răng rắc. Có những nơi tương đối cao, người đứng chen chân không lọt, đều phải ngâm nửa mình trong nước.
Có không ít người rơi xuống nước từ trên cây. Nhìn hình ảnh thảm khốc xung quanh, Ô Quần Liệt đang ngồi trên chạc cây dùng tay đấm vào thân cây, gào khóc.

Ông ta có thể tưởng tượng, nhất định không chỉ nơi này, người bị dụ đến núi Quần La hẳn cũng khó mà tránh khỏi kiếp nạn. Một triệu nhân mã, thân là Chủ soái, còn chưa chính thức giao chiến đã để cho toàn quân bị diệt. Trước giờ, ông ta chưa hề thảm bại qua như vậy, cũng không biết nên đối mặt với mọi người như thế nào, tâm trạng hoàn toàn sụp đổ.
Liêu Nam Thanh cũng đang ở trên một chạc cây, hai mắt choáng váng nhìn thảm cảnh trước mặt. Liên tiếp trải qua hai trận thảm bại khiến y hoàn toàn mê mang.
Một đám tu sĩ đang đứng trên một tán cây lắc lư trong gió, dưới cây còn có không ít binh sĩ đang có ý đồ leo lên cây.
Địa thế ở núi Quần La khác với những chỗ khác. Người có thể trốn được lên núi có hạn, không cản nổi quân lính nước Yến đang tập trung trên núi trùng sát.
Quân Yến đứng trên núi dùng cung tên bắn những người đang cầu sinh dưới nước.
Sau một đợt đỉnh lũ, thủy thế dần dần chậm lại. Không có nguồn nước bổ sung, nước bắt đầu thấm vào đất, biển nước khô lại cũng nhanh, mặt đất mấp mô, chẳng khác nào đầm lầy.
Quân Yến bắt đầu xuống núi, chậm rãi từng bước, kết đội thành quần truy sát quân Tống, đồng thời còn có tu sĩ phối hợp.
Quân Tống vốn đã bị tách ra, không có cách nào tạo thành một đội ngũ hữu hiệu để chống cự. Vũ khí cầm trong tay sớm không biết trôi đi đâu rồi, tay không tấc sắt, lại còn bị giày vò đến kiệt sức, làm sao có thể ngăn cản quân Yến chém giết chứ? Chẳng khác nào cừu non chờ làm thịt.
Quân Tống vừa mới chạy ra khỏi vùng bùn, đã bị quân Yến giảo sát, cảnh tượng vô cùng thê thảm.
Ô Quần Liệt ngồi trên tàng cây bất lực nhìn cảnh tượng trước mặt. Đối với Chủ soái một quân, đây là cảnh không gì tàn nhẫn hơn, hai mắt ông ta mở to như muốn nứt ra. Ông ta ngửa mặt lên trời, phát ra tiếng gào "A" thật to!
"Ô đại nhân, đi thôi. Nếu ngài không đi, sẽ không còn kịp nữa." Một tu sĩ kéo Ô Quần Liệt.

Quân sĩ đang dựa vào thân cây bên dưới nghe nói muốn đi, liền ngẩng đầu lên trên, kêu rên: “Đại nhân, xin cứu lấy chúng ta.”
Ô Quần Liệt ôm thân cây không chịu đi, đồng thời khẩn cầu các tu sĩ: “Van xin mọi người, ta xin các vị pháp sư ra tay cứu giúp, có thể cứu được bao nhiêu người thì cứu. Ta xin các người đấy. Các người giúp ngăn cản quân Yến, tranh thủ cho các huynh đệ thời gian thoát thân cũng được. Ta xin các người, kiếp sau ta sẽ làm trâu ngựa báo đáp cho các người...”
Một đám tu sĩ cũng đang chật vật, đang khó khăn. Chiến tranh quy mô lớn như vậy, dựa vào bọn họ chạy đến đánh với tu sĩ nước Yến một trận, căn bản chẳng có tác dụng. Ngoại trừ giết một số tu sĩ và tướng lĩnh nước Yến xả giận thì còn làm được gì? Đã không cách nào đánh bại quân Yến, cũng vô pháp thay đổi chiến cuộc, giữ không được địa bàn, bọn họ không có khả năng cứu hơn một triệu người trước mặt.
Cứu người cũng được, nhưng trong tình huống này, có thể cứu được bao nhiêu? Căn bản không có cách nào mang theo nhiều người. Mang nhiều người sẽ ảnh hưởng đến tốc độ thoát thân. Đối mặt với sự truy sát của tu sĩ nước Yến, đến lúc đó ai cũng chạy không thoát.
Nơi này cũng tồn tại rất nhiều chuyện cảm động. Bọn họ có thể hiểu được tâm trạng của Ô Quần Liệt, nhưng khẩn cầu của Ô Quần Liệt khiến bọn họ thật sự rất khó xử.
Mắt thấy quân Yến và tu sĩ đang tìm kiếm càng lúc càng gần, một tu sĩ dẫn đầu nước Tống hạ quyết tâm, một cú đánh Ô Quần Liệt hôn mê bất tỉnh, sau đó ôm lấy Ô Quần Liệt bay đi.
Các tu sĩ khác cũng mang theo những tướng lĩnh quan trọng, lướt đi trên mặt đất đầy bùn.
Nếu bỏ mặc đám tướng lĩnh thuộc hạ của Ô Quần Liệt, khi thoát đi sẽ rất nhanh, nhưng lúc trở về sẽ không cách nào bàn giao.
Mặc kệ thắng hay bại, các ngươi cứ như vậy mà ném Chủ tướng chạy trốn? Nếu như vậy, đệ tử môn phái tham chiến trở về sẽ biết ăn nói như thế nào?
“Đại nhân, đại nhân..” Nhìn thấy đám tu sĩ mang đám người Ô Quần Liệt chạy đi, quân sĩ bị bỏ lại dưới cây kêu lên. Tiếng kêu chẳng những

không kéo được đám tu sĩ kia quay lại, ngược lại còn kinh động một đám tu sĩ nước Yến đuổi theo truy sát.
Suốt cả chặng đường diễn ra một cuộc chiến ác liệt. Một đám tu sĩ nước Tống liều mạng hộ tống tướng lĩnh Ô Quần Liệt phá vòng vây.
Ban đêm đốt đuốc, pham vi tiêu diệt núi Quần La vẫn tiếp tục kéo dài đến hừng đông ngày hôm sau. Giết người nước Tống là một chuyện, quan trọng hơn là tìm kiếm lương thực của bọn họ.
Từng túi lương thực bị ngâm trong nước bẩn đã được tìm thấy. Quân Yến tay cầm đao thương, bức bách tù binh quân Tống khiêng lên núi.
Rất nhiều lương thực đã được chở đến sau núi, bất kể có bị nước ngâm qua hay không, tất cả đều được rửa sạch tại một thác nước đằng sau núi.
Dưới mệnh lệnh của Mông Sơn Minh, mọi người chặt cây cối ngay tại chỗ, trực tiếp đem lương thực biến thành lương khô.
Làm như vậy cũng vì không còn cách nào. Lương thực bị nước ngâm qua không thể giữ lâu, rất dễ bị thối rữa, biến chất. Đem chúng biến thành lương khô còn tốt hơn không còn gì để ăn.
Trải qua trận này, sau khi kiểm kê, quân Yến trong tình huống không còn gì bổ sung, đã có được lương thực trong vòng nửa tháng.
Có phần lương thực nửa tháng trong tay, cộng thêm thắng được trận này, quân tâm xem như đã định.
Đến lúc này, tuyến phòng thủ biên giới của nước Tống đối với nước Yến đã hoàn toàn sụp đổ, thùng rỗng kêu to. Hậu quả của cuộc chiến vô cùng nghiêm trọng.
.....
Bầu trời trong xanh, Ngưu Hữu Đạo đứng chống kiếm trên sườn núi, đón gió mà đứng, nhìn dòng nước xiết cuồn cuộn bên dưới.
Nghe được tiếng bước chân quen thuộc đến gần, Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Chính là chỗ này. Năm mươi ngàn người bị cưỡng ép vượt qua. Hiểm địa như vậy, khó trách trong nháy mắt đã hao tổn hết hai mươi ngàn người.”
Quản Phương Nghi đến gần, đưa sang một tờ tin tức: “Công Tôn Bố truyền đến, đại thắng rồi. Quân Tống phòng thủ bờ đê đã bị Mông soái triệt để đánh ngã.”

Ngưu Hữu Đạo cầm tờ giấy, nhìn thấy báo cáo Mông Sơn Minh dùng thủy công nhấn chìm toàn bộ quân Tống, không khỏi tặc lưỡi lắc đầu: “Quả nhiên là đại thắng. Hai triệu nhân mã nước Tống bố trí tại khu vực đê sông đã bị san bằng tất cả, thắng được một trận rất đẹp. Mông Sơn Minh không hổ là Mông Sơn Minh, càng già càng dẻo dai.”
Đọc tin tức có liên quan đến tù binh bị bắt, hắn không khỏi cau mày: “Bắt sáu trăm ngàn tù binh...”
Quản Phương Nghi nói: “Một triệu bốn trăm ngàn người, tử thương vô số kể, bắt được sáu trăm ngàn tù bình. Ý của Công Tôn Bố, sau khi đại quân chỉnh đốn xong, Mông soái lợi dụng đám tù binh này dọn dẹp sạch sẽ khu vực, sau đó giết hết sáu trăm ngàn người này.”

Chương 1018: Bại khiến cho người ta trở tay không kịp (1)

Chương 1018: Bại khiến cho người ta trở tay không kịp (1)
Ngưu Hữu Đạo đọc qua tin tức, không khỏi cau mày. Đây không phải là sáu trăm ngàn súc sinh, mà là sáu trăm ngàn người sống. Hành vi đồ sát như thế, chính bản thân hắn cũng cảm thấy hơi lạnh sống lưng: "Vị Mông soái này của chúng ta, bình thường nhìn rất hiền hòa, nhưng khi lên chiến trường, sát tính quá nặng."
Chuyện Mông Sơn Minh đồ sát trắng trợn trên chiến trường, không phải lần đầu tiên hắn nghe nói. Lần trước, khi tiến đánh Định châu, trận đồ sát ngoài thành Dung Dương đã khiến mọi người bàn tán không ngớt. Lần này còn kinh khủng hơn, một lần giết sạch sáu trăm ngàn tù binh.
"Đây không phải là một cuộc chiến mà là một cuộc thảm sát. Giết sáu trăm ngàn tù binh, nghe sao cũng cảm thấy rợn người." Quản Phương Nghi cũng hơi chấn động, hỏi dò: "Đạo gia, Mông soái rất nghe lời ngài, ngài có định lợi dụng lực ảnh hưởng của mình để khuyên ông ấy một chút không?"
Ngưu Hữu Đạo do dự. Hắn muốn khuyên, nhưng hắn không phải loại người chưa rõ tình huống đã mở miệng lung tung. Hắn không am hiểu chuyện chiến trường. Nếu đã không hiểu, hắn sẽ không nhúng tay:
"Truyền tin tức, hỏi dụng ý của Mông soái là gì."
"Được!" Quản Phương Nghi lập tức làm theo.
Ngưu Hữu Đạo cũng tự mình viết một lá thư cho Viên Cương, bảo hắn ta gửi cho Cao Kiến Thành, muốn hỏi thăm ý kiến của ông. Đứng từ độ cao của Cao Kiến Thành mà nghĩ, có thể không giết những người này hay không.

Mông Sơn Minh cách Ngưu Hữu Đạo cũng không xa. Sau khi tin truyền đi, bên phía Mông Sơn Minh cũng đã có câu trả lời rất nhanh.
Ý của Mông Sơn Minh rất đơn giản, hoàn toàn đứng trên góc độ tác chiến của một quân nhân, nhắc đến hơn bốn trăm ngàn quân Tống phòng tuyến Hồ Khẩu tử chiến không hàng, đồng thời cũng nhắc nhở Ngưu Hữu Đạo, quân phòng thủ khu vực bờ sông nước Tống đều là nhân mã tinh nhuệ nước Tống triệu tập đến.
Năm đó có ông ta, nào đến phiên nước Tống giương oai ở nước Yến? Bây giờ trên tay ông ta đã có lực lượng, càng không cho phép chuyện này xảy ra, cứ nhìn chiến lực nhân mã tuyến phòng ngự bờ sông là biết.
Thái độ của Mông Sơn Minh rất cương quyết, hỏi Ngưu Hữu Đạo có còn dụng ý nào khác hay không. Nếu không, ông ta nhất định sẽ giết chết sáu trăm ngàn tinh nhuệ nước Tống. Thông qua trận chiến này, ông ta muốn đánh cho nhân mã tinh nhuệ nước Tống đến tàn phế, để nước Tống trong một khoảng thời gian nhất định không còn dám gây sóng gió, mượn hành động lần này để đả kích sĩ khí của nước Tống. Ít nhất phải cần có một trận chiến đảm bảo nước Tống trong vòng mười năm không còn tùy tiện mạo phạm Đại Yến nữa.
Tóm lại một câu, sáu trăm ngàn quân tinh nhuệ nước Tống rơi vào tay ông, ông sẽ không bao giờ để cho bọn chúng quay về uy hiếp Đại Yến được.
Câu “không bao giờ” khiến Ngưu Hữu Đạo im lặng. Hỏi hắn có dụng ý nào khác không? Hắn cần sáu trăm ngàn tù binh này làm cái gì? Ăn không được bán cũng không được.
Hắn muốn bảo vệ sáu trăm ngàn người này, chuẩn bị lý do thuyết phục Mông Sơn Minh mang sáu trăm ngàn người kia đi đàm phán với nước Tống đổi lấy lương thảo gì đó, nhưng nhìn chiến lược của Mông Sơn Minh, lương thảo trong mắt Mông Sơn Minh hiển nhiên không phải là mục đích quan trọng cần đạt được. Mông Sơn Minh chắc chắn sẽ không dùng số tù binh này để làm điều kiện đàm phán, trong lúc nhất thời hắn không biết nên trả lời như thế nào, chỉ có thể chờ Cao Kiến Thành phản hồi mà thôi.
Trong Ngự hoa viên thuộc kinh đô nước Tống, quân thần hai người cùng dạo bước xung quanh đình đài lầu các.

Quân là Tống hoàng Mục Trác Chân, thần là Thừa tướng Tử Bình Hưu. Hai người quân thần đều nói những chuyện có liên quan đến quốc gia, thiên hạ. Quay tới quay lui, Tử Bình Hưu cuối cùng nhắc đến chủ đề mà gần đây Tống hoàng Mục Trác Chân không muốn nhắc đến nhất: “Bệ hạ, quân phòng thủ bờ sông đã đánh một trận với Mông Sơn Minh, thần vẫn còn chút lo lắng.”

Mục Trác Chân hơi cau mày: “Luận chiến, Thừa tướng hẳn sẽ thừa nhận không bằng La Chiếu.”

Nói thì có chút không dễ nghe, thật sự gần đây ông ta cảm thấy rất phiền với đề tài này. Mông Sơn Minh công phá phòng thủ bờ sông, triều thần bạo động. Yêu cầu Đại đô đốc La Chiếu lui về chặn đường Mông Sơn Minh đang chiếm thượng phong.

Triều đình vì chuyện này mà tranh luận không ngớt. Một bên ủng hộ quyết định của La Chiếu, cảm thấy nên thừa dịp nước Yến đang yếu thế mà tốc chiến tốc thắng, tiêu diệt nước Yến. Một bên khác cho rằng La Chiếu quá mức liều lĩnh, hy vọng làm cái gì phải chắc cái đó. Hai bên đều có lý! Trong lòng Mục Trác Chân thật sự nghiêng về phía La Chiếu, muốn làm nên chiến tích vĩ đại mà tiền nhân vẫn chưa làm được.

Không biết tại sao, thế công của Mông Sơn Minh một lần nữa khơi dậy sự sợ hãi của nước Tống đối với ông. Bờ đê vừa vỡ, tiếng hô làm gì chắc đó lập tức nổi lên. Điều này khiến Mục Trác Chân thật sự phẫn nộ.

Suy nghĩ của triều thần chỉ vì tư lợi, sợ nguy hiểm cho lợi ích của mình mà mưu cầu ổn thỏa, còn ông ta lại là quân chủ của một nước.

Năm đó, nước Yến đã khiến nước Tống bị sỉ nhục, cũng là sỉ nhục ông ta. Mấy năm qua, ông ta trọng dụng La Chiếu tuổi trẻ bốc đồng ma luyện binh mã Đại Tống, chính là để rửa sạch mối nhục năm nào, nào có chuyện nhượng bộ chứ.

Cũng may nhờ có La Chiếu thuyết phục được ba Đại Phái, có ba Đại Phái ủng hộ, cộng thêm sự ủng hộ của ông ta mới có thể ép tiếng hô làm gì chắc đó xuống. Bây giờ Tử Bình Hưu lại nhắc đến việc này, trong lòng ông ta tất nhiên không vui.

“Vâng, vâng, vâng.” Tử Bình Hưu khiêm tốn nói: “Bệ hạ nói đúng lắm, thần là quan văn, Đại đô đốc là quan võ. Luận chiến sự, thần khẳng định không bằng Đại đô đốc, nhưng người hiểu chiến sự trong quân lại có cái

nhìn khác. Mông Sơn Minh chinh chiến cả đời, cực kỳ thiện chiến, trong tay lại tập kết toàn thuộc hạ cũ, lại là nhân mã tinh nhuệ của nước Yến. Đê sông vừa vỡ, sợ là sẽ nguy hiểm cho toàn bộ Đại Tống."
Mục Trác Chân nói: "Ý của Thừa tướng là, đại quân tinh nhuệ phòng thủ bờ sông của trẫm không tinh nhuệ bằng nước Yến, hay là nói khi đại quân ta đã đến gần Yến Kinh dễ như trở bàn tay vẫn kiên trì triệt binh cho nước Yến cơ hội thở dốc?"
Tử Bình Hưu nói: "Bệ hạ hiểu lầm rồi, thần chỉ lo lắng quân phòng thủ bờ sông quần nhau với Mông Sơn Minh sẽ chịu thiệt mà thôi."
Mục Trác Chân nói: "Tình huống đã rõ, lương thảo của Mông Sơn Minh có hạn, không kéo dài được bao lâu, có gì phải sợ chứ?"
Tử Bình Hưu nói: "Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Chúng ta không thể khinh thường Mông Sơn Minh. Bây giờ, sáu triệu nhân mã tinh nhuệ trên vạn dặm nước Tống ta đã ra hết. Ba triệu tấn công nước Yến, hai triệu phòng nước Yến, một triệu phòng nước Hàn, trong nước hoàn toàn trống rỗng. Một khi bị Mông Sơn Minh đánh bại nhân mã phòng thủ bờ sông, còn ai có thể cản?"
Mục Trác Chân hỏi: "Thừa tướng muốn nói gì?"
Tử Bình Hưu cũng không vòng vèo, dứt khoát làm rõ: "Đại tướng Trần Thiếu Thông chủ động xin đi, muốn tập kết nhân mã trong nước để phòng thủ hậu phương. Một khi Mông Sơn Minh đánh bại được quân phòng thủ bờ sông, y sẽ nghĩ cách kéo dài, tạo cơ hội cho quân phòng thủ bờ sông có thể cắn lại, không đến mức để Mông Sơn Minh tiến quân thần tốc. Binh là giả, hung khí là thật. Quốc gia đại sự, không thể không phòng. Cẩn thận chút, chắc chắn sẽ không sai lầm."
Trần Thiếu Thông là con rể ông ta, do một tay ông ta nâng đỡ, nhưng cũng bởi vì ông ta mà bị kiêng kỵ xa lánh. Ông ta hiểu, quân chính đại quyền sao có thể để một mình ông ta độc tài?
Mục Trác Chân hơi cau mày. Ông ta biết, Tử Bình Hưu đang muốn chia một phần lợi nhuận công lao diệt Yến. Ông ta chớp mắt, cười ha hả: "Thừa tướng nói rất có lý, là trẫm sơ suất. Như vậy đi, ngày mai tảo triều, Từ thừa tướng cứ việc đề xuất." Nói vậy chẳng khác nào là đồng ý.
Tử Bình Hưu lập tức chắp tay: "Thần tuân chỉ!"

Thật ra trong lòng hai người đều biết rõ, đây chỉ là sự giao dịch trần trụi. La Chiếu thụ mệnh chinh chiến đằng trước, ta có thể giúp ngươi bãi bình trong triều, nhưng chỗ tốt ta cũng muốn lấy một phần.
Xét theo trình độ nào đó mà nói, Tử Bình Hưu cũng là lùi lại mà cầu việc khác. Đại thế đã không cách nào thay đổi, ông ta đành phải thuận thế mà làm, không có khả năng oanh oanh liệt liệt đều là người khác. Ông ta ở đây, một chút vẻ vang cũng không có, vậy vị trí Thừa tướng của ông ta chẳng khác nào bài trí?

Chương 1019: Bại khiến cho người ta trở tay không kịp (2)

Chương 1019: Bại khiến cho người ta trở tay không kịp (2)
Trên chiến trường, La Chiếu có thể có tiếng nói, nhưng trong triều đình, lực ảnh hưởng của Tử Bình Hưu ông ta hết sức quan trọng. Chỉ cần Trần Thiếu Thông ra lực, phần lực hóa thành công lao này vẫn phải được tiến hành trên triều đình.
Chút thỏa hiệp đó, Mục Trác Chân vẫn vui vẻ tiếp nhận. Chỉ cần đạt được mục đích, cho Trần Thiếu Thông chút chỗ tốt cũng chẳng có gì.
Quần thần nhìn nhau cười một tiếng. Cách đó không xa, Đại nội tổng quản Mạc Cao nói chuyện với người trình tấu vài câu, sắc mặt thay đổi, nhanh chóng quay người trở lại, đến trước mặt Mục Trác Chân, hổn hển nói: “Bệ hạ...” Bờ môi lão ta run rẩy, câu nói kế tiếp khó mà nói nên lời.
Mục Trác Chân nhìn phản ứng của lão ta, liền biết không ổn, nhìn hai tay lão ta cầm bản tấu giơ lên, không khỏi trầm giọng: “Thế nào?”
Mạc Cao khom người giơ bản tấu, run giọng nói: “Đại quân phòng thủ đê sông đã bị diệt toàn quân.”
“Cái gì?” Mục Trác Chân và Tử Bình Hưu đều cùng lên tiếng, khiếp sợ không thôi.
Tử Bình Hưu duỗi tay, thiếu chút nữa đã đoạt bản tấu, cũng may trong thời khắc mấu chốt còn biết rút tay về, trong lòng nhỏ mồ hôi hột, vội quay người khom lưng đối mặt Hoàng đế.
Mục Trác Chân không còn tâm trạng chú ý việc này. Ông ta đưa tay đoạt bản tấu, nhanh chóng mở ra xem. Sau khi xem xong, hai tay ông ta run lên, sắc mặt trắng bệch, cả người lung lay như sắp đổ.
“Bệ hạ!” Mạc Cao và Tử Bình Hưu đều kinh hãi, vội đưa tay đỡ lấy ông ta.

“Hai triệu tinh nhuệ phòng thủ bờ sông không còn, cứ như vậy mà không còn?” Mục Trác Chân phát ra thanh âm bi phẫn: “Toàn quân bị diệt, làm sao có thể? Tại sao lại như vậy? Tại sao? La Chiếu ơi La Chiếu, ngươi làm cho trẫm quá thất vọng rồi.”
Hai triệu nhân mã phòng thủ bờ sông có ý nghĩa như thế nào, trong lòng ông ta biết rõ. Hai triệu người này mất đi, đồng nghĩa với việc toàn bộ nước Tống phải đối mặt với sự tàn phá của Mông Sơn Minh.
“Bệ hạ!” Tử Bình Hưu nói một câu, cầm bản tấu lên xem. Sau khi xem xong cũng hãi hùng khiếp vía, trong lòng cảm thán. La Chiếu ơi La Chiếu, lần này ngươi đã thật sự trở thành tội nhân thiên cổ của Đại Tống rồi.”
Lúc này, ông ta cũng không có cảm giác hả hê khi người khác gặp họa. La Chiếu đã mang đi gần một nửa tinh nhuệ của nước Tống, bây giờ muốn trở về liền cũng khó. Nước xa không cứu được lửa gần. Một triệu tinh nhuệ ở Tây Bắc muốn rút về cũng không kịp, mà có muốt rút cũng không dám rút, bởi vì bọn họ còn phải đề phòng nước Hàn.
Nước Yến đã đến, phía Bắc còn có đại quân đề phòng nước Hàn. Nếu nước Tống thật sự muốn rút một triệu tinh nhuệ kia đi, không ai phòng thủ, nội bộ trống rỗng mặc cho Mông Sơn Minh tàn phá, có dùng mông cũng có thể nghĩ nước Hàn sẽ tấn công ai. Chẳng lẽ thứ mà nước Hàn có thể nhẹ nhõm chiếm được lại không chiếm, còn muốn đi liều với nhân mã nước Yến ở phía Bắc?
Cho nên, trọng binh Tây Bắc không thể rút, nhưng bây giờ đối mặt với đại quân của Mông Sơn Minh, ai có thể cản?
La Chiếu nắm trong tay ba triệu tinh nhuệ, lại ngồi nhìn nước Tống tao ngộ hạo kiếp, có thể nào không trở thành tội nhân thiên cổ của nước Tống chứ. Trong triều, ai còn dám giúp La Chiếu nói chuyện?
Ông ta có thể tưởng tượng, mấy năm phong quang của La Chiếu xem như triệt để mất hết trong tay Mông Sơn Minh.
Cảm thấy cổ tay bị nắm chặt, Tử Bình Hưu ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện Hoàng đế bệ hạ đang nắm chặt cổ tay mình, khẩn thiết nói: “Lời nói trước đó của Thừa tướng đã một câu thành sấm, có thể thấy được Thừa tướng nắm rõ mọi chuyện. Chuyện Trần Thiếu Thông lĩnh quân, bây giờ trẫm chuẩn ngay, chẳng quan tâm triều thần có đồng ý hay không. Thừa

tướng tranh thủ gọi Trần Thiếu Thông nhanh lên, đợi La Chiếu lĩnh quân quay lại.”
Tử Bình Hưu muốn nói rồi lại thôi. Ông ta hối hận đến phát điên, hận không thể tát vào miệng mình hai cái. Thời gian chọn cũng quá tốt rồi, sớm không nói, muộn không nói, lại nói trước mặt Hoàng đế vào lúc này. Đề cập chậm một chút là được rồi. Lần này thì tốt, tự đem đá đập chân mình.
Mấu chốt của vấn đề, hai triệu quân tinh nhuệ còn không ngăn được Mông Sơn Minh, con rể và một đám ô hợp của nó có xứng giao thủ với Mông Sơn Minh hay không? Đây không phải đốt đèn lồng tìm phân à? Con rể của ông ta là do ông ta đề xuất. Một khi Trần Thiếu Thông chiến bại, ông ta cũng không thoát khỏi trách nhiệm, không phải sẽ bị lôi xuống nước luôn sao?
Làm sao ông ta có thể đồng ý chứ?
Nhưng quân quốc đại sự, quân vô hí ngôn, cũng không thể hí ngôn trước quân. Có mấy lời đã nói thì không thu về được.
Mục Trác Chân mặt đầy chân thành nhìn Thừa tướng. Ông ta đương nhiên biết, thế lực Thừa tướng gầy dựng trong nhiều năm qua là không thể coi thường. Lúc này, ông ta cũng muốn ép vị Thừa tướng dốc hết năng lượng cuối cùng dùng cho việc khẩn cấp.
Tử Bình Hưu im lặng, gương mặt ngốc trệ. Đã tự đưa mình vào đường cùng, ông ta không cách nào từ chối, trong lòng đang trù yểu tổ tông mười tám đời của La Chiếu.
Thật sự là bị đánh bại quá đột ngột, quá dễ dàng, khiến người ta trở tay không kịp, đồng thời cũng nện Thừa tướng ông ta xuống dưới hố.
Ông ta cuối cùng chỉ có thể khó khăn lĩnh mệnh: “Thần tuân chỉ!”
.....
Quân Tống đến thẳng Yến Kinh vẫn còn đang tiến lên. Tại một con đường khác, La Chiếu tiếp nhận báo cáo, lung lay như sắp đổ.
Nghĩ đến tình thế nước Tống sắp gặp phải, nghĩ đến áp lực triều đình có thể gánh chịu, nghĩ đến chiến lược tâm huyết của mình sắp thất bại trong gang tấc, nghĩ đến anh danh một đời của mình, La Chiếu đột nhiên ôm ngực, đau đớn vô cùng.

Bất hạnh đoán trúng, Mông Sơn Minh quả nhiên dùng thủy công. Hy vọng mình đoán sai đã tan thành mây khói. Quân lệnh bên này truyền cho quân phòng thủ bờ sông nhanh chóng rút về vẫn chậm một bước. Đại quân đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

"Đại đô đốc!" Tô Nguyên Bạch đỡ gã ta dậy, đang định thi pháp điều trị khí tức.

Hai mắt La Chiếu biến thành màu đen, cổ họng ngòn ngọt, tức giận công tâm, phụt một tiếng, phun ra một ngụm máu.

"Đại đô đốc!" Mọi người kinh hô.

Trải qua cấp cứu, La Chiếu được đỡ nằm dưới tàng cây rốt cuộc đã tỉnh lại, thoi thóp nói ra câu đầu tiên: "Lệnh cho quân tiên phong tăng tốc hành quân, công phá Yến Kinh, gà chó không tha, lật đổ tường thành, nâng cao sĩ khí dân tâm của Đại Tống ta."

Đạo lý rất đơn giản. Mông Sơn Minh bình định hai triệu tinh nhuệ nước Tống. Nước Tống bình định quốc đô nước Yến cũng không tính là thiệt thòi.

Quan trọng là, gã ta sẽ cho triều đình nước Tống một công đạo. Nếu mục đích nào cũng không đạt được, sau đó tay không trở về, còn làm hại nước Tống lâm vào hiểm cảnh, một người vẫn luôn kiên trì trước áp lực như gã làm sao mà bàn giao? Gã ta thật sự không có cách nào ăn nói với triều đình.

Gã có thể tưởng tượng, tiếp theo triều đình sẽ buộc gã ta triệt binh quay lại, sợ là ngay cả Bệ hạ cũng buộc gã. Cho nên, gã ta muốn nhân lúc này nắm được Yến Kinh!

Tô Nguyên Bạch không thể không nhắc nhở một câu: "Đại đô đốc, một khi ngài thảm sát trong thành, e rằng Mông Sơn Minh cũng sẽ trả thù trắng trợn bên trong cảnh nội nước Tống."

La Chiếu nắm cổ tay ông ta, dùng sức nói: "Trên chiến trường, sợ hãi nhượng bộ sẽ chẳng chiếm được lợi lộc gì. Tô trưởng lão, lui mười ngàn bước mà nói, cho dù không thảm sát toàn thành, chỉ cần nắm trong tay một con tin Yến Kinh, nước Tống cũng có thể đánh cược đàm phán với nước Yến. Một khi triều đình bảo chúng ta lui về, chúng ta còn phải vượt qua sông phía Đông. Nếu Mông Sơn Minh phong tỏa con sông, ngăn chúng ta ở lại bên này, lương thảo khô kiệt, chúng ta phải làm như

thế nào đây? Mặc kệ thế cục về sau như thế nào, chúng ta cũng phải tranh thủ vốn liếng đánh bạc đầy đủ cho triều đình. Nhưng triều đình chưa chắc sẽ nghĩ như vậy, sợ là sẽ cử một người đến thúc giục. Chư vị Trưởng lão, xin hãy tận lực giúp ta một chút.”

Lời nói chân thành, lại còn khóe miệng dính máu, ánh mắt đầy chờ mong.

Bây giờ, y thật sự rất cần sự ủng hộ của ba Đại Phái, mà việc y dễ dàng nhận được sự ủng hộ của ba Đại Phái là nhờ mối quan hệ con rể Lăng Tiêu các của y.

Chương 1020: Xa hoa như mộng

Chương 1020: Xa hoa như mộng
Ba người Tô, Đông, Thường nhìn nhau, đều cảm thấy La Chiếu nói có lý.
.....
“Hahaha...”
Đứng trên sườn núi nhìn quân Tống đằng xa, Thương Triều Tông ngửa mặt lên trời cười một cách thống khoái, trong tay y đang cầm tin chiến thắng Mông Sơn Minh truyền về.
Hai triệu quân tinh nhuệ phòng thủ bờ sông của nước Tống trong thời gian ngắn đã bị Mông Sơn Minh đánh bại. Mối nguy bị diệt quốc của Đại Yến rốt cuộc đã nhìn thấy được hy vọng. Cơ nghiệp Thương thị có thể được bảo toàn, bảo y làm sao mà không cao hứng chứ?
Y chỉ vào quân Tống đằng xa, nói: “Bây giờ La Chiếu đang lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Cho dù có thể còn sống trở về, chỉ sợ sẽ rơi vào cảnh bị bỏ đá xuống giếng. Đúng là báo ứng! Thật sự rất thống khoái!”
Chưởng môn Đại Thiền Sơn Hoàng Liệt đứng bên cạnh hưng phấn vỗ tay: “Mông soái đúng là Mông soái, tự thân xuất mã quả nhiên không phải tầm thường, có thể bình định hai triệu quân tinh nhuệ, lại còn có sáu trăm ngàn tù binh trong tay. Nguy hiểm ở Yến Kinh sẽ được hóa giải.”
Đánh đến tình huống này, lại có thể đảo lộn nghịch cảnh, ông ta rốt cuộc đã có thể thở phào nhẹ nhõm.
Chiến sự sớm ngày kết thúc, lợi ích của Đại Thiền Sơn ở Nam châu được bảo toàn, bảo sao ông ta không thở phào nhẹ nhõm chứ?
Nói đến sáu trăm ngàn tù binh, Thương Triều Tông nhìn tin chiến thắng trong tay, cười lạnh: “La Chiếu càn rỡ, lấy bạch mã làm hiếu lễ. Bây giờ

bị Mông soái đáp lễ lại, không biết La Chiếu đang có cảm nghĩ gì.”
Nói đến món quà đáp lễ, khóe miệng Hoàng Liệt không nhịn được mà co quắp. Đúng là món quà đáp lễ của Mông Sơn Minh quá bá đạo, quá có lực chấn nhiếp.
Cũng có chút tàn nhẫn.
Đáp lễ chẳng những không khách sáo, thậm chí còn có mùi huyết tinh, cũng là một cái giá rất lớn.
Mông Sơn Minh ra lệnh, lỗ tai của sáu trăm ngàn tù binh bị cắt mất một bên, tất cả bỏ vào trong rương, sau đó sai người đưa cho La Chiếu, vẫn còn đang trên đường vận chuyển.
Có thể nghĩ, một khi việc này truyền ra, Mông Sơn Minh dùng sáu trăm ngàn lỗ tai làm lễ vật đáp lại sẽ gia tăng quốc uy của nước Yến như thế nào.
Chỉ là hai người không biết, bất luận nước Tống hay là La Chiếu, tất cả đều không biết Mông Sơn Minh đã giết sạch sáu trăm ngàn tù binh.
....
Hoàng cung Yến Kinh, đám phụ nữ trong hậu cung đang líu ríu khắp nơi, rối bời một mảnh.
Có một số tin tức không thể gạt được. Quân Tống sắp đánh vào Yến Kinh, bệ hạ chuẩn bị rút đi, hôm nay sẽ mang mọi người rời khỏi, quý nhân các phòng vội vã thu dọn hành lý, tránh cho lúc xuất phát còn chưa thu xếp gọn gàng, ảnh hưởng đến hành trình, chọc giận bệ hạ.
“Quý phi nương nương, các viện đều đã thu dọn hành lý xong, chúng ta có muốn mang theo gì không?”
Thị nữ Tiểu Hồng trở lại ngôi viện vắng ngắt, đem tình huống thăm dò được báo lại cho Chu Thanh đang chăm hoa.
Chu Thanh ngừng lại, bi thương đáp lại một câu: “Chúng ta còn cái gì có thể thu dọn sao?”
Hai thị nữ nhìn nhau, ảm đạm cúi đầu. Những gì có được ở đây đều đã thu dọn đầy đủ, ngoại trừ mấy bộ quần áo thì chẳng còn gì có thể mang theo được nữa. Khi nhận được tin tức, có thể mang đi bất cứ lúc nào, không hề khó khăn.
Lúc này, bên ngoài vang lên không ít tiếng bước chân, giống như đang chạy về bốn phía, âm thanh bước chân chỉnh tề, còn có tiếng ma sát của

chiến giáp.
Chu Thanh nghiêng tai lắng nghe. Tiểu Hồng lập tức quay người bước ra ngoài, định xem là động tĩnh gì.
Ai ngờ, nàng ta vừa đến cửa, đã bị mấy tên thái giám đẩy trở về. Thái giám dẫn đầu nâng khay, hù Tiểu Hồng liên tiếp lui về sau.
Bên trong khay có một tấm lụa trắng, còn có một bầu rượu. Thân là người trong cung, ai nấy cũng đều rõ ràng mấy thứ này có ý nghĩa gì.
Tiểu Hồng hoảng sợ lui về sau, quát lớn: “Các ngươi muốn làm gì?”
Thái giám dẫn đầu không để ý đến nàng ta, bưng thẳng đồ đến trước mặt Chu Thanh. Ngoài cửa có hai thái giám canh gác.
“Xin ra mắt Quý phi nương nương.” Thái giám dẫn đầu cung kính hành lễ với Chu Thanh.
Nhìn đồ trong tay đối phương, Chu Thanh sợ ngây người, cái kéo trong tay rơi bịch xuống đất.
Thái giám dẫn đầu thở dài: “Quý phi nương nương, nói nhiều thì nô tài không nói. Nô tài chỉ là bất đắc dĩ. Hai thứ này, Quý phi nương nương tự chọn đi.”
Chu Thanh run rẩy nói: “Là ý của ai? Là Hoàng hậu nương nương sao?”
Thái giám dẫn đầu đáp: “Là ý của Đại tổng quản, nô tài cũng chỉ là phụng mệnh làm việc. Nương nương đại nhân rộng lượng. Trước kia có gì không phải, nô tài xin bồi tội ở đây, mong rằng Nương nương đến miền cực lạc cũng đừng oán hận nô tài.”
Chu Thanh cười, cười rất thảm. Nàng biết rõ, Đại tổng quản Điền Vũ trong cung này quyền thế ngập trời cũng không dám cư xử với nàng như vậy. Dù sao nàng cũng là người của Hoàng đế, cho Điền Vũ một trăm lá gan cũng không dám giết nàng.
Nhắc đến Đại tổng quản, nàng đã đoán được là ý của ai, cười thảm thêm lần nữa: “Bổn cung sẽ lên đường. Bổn cung chỉ có một yêu cầu, xin cho Bổn cung gặp bệ hạ lần cuối, để Bổn cung chào từ biệt bệ hạ.”
Thái giám dẫn đầu lắc đầu: “Không được! Các lối đi bên ngoài đã bị cấm quân phong tỏa, bất kỳ người nào cũng không được tự tiện ra vào, ngay cả Quý phi nương nương cũng không được.”
Ánh mắt Chu Thanh rưng rưng: “Bổn cung muốn biết tại sao lại bị giết cũng không được sao? Để bổn cung chết một cách rõ ràng cũng không

được?”
Thái giám dẫn đầu do dự một chút, cuối cùng thở dài: “Chắc hẳn nương nương cũng đã nghe nói, quân Tống sắp tiến đánh kinh thành, để dễ dàng rút lui, không thể mang theo tất cả mọi người. Đại tổng quản cũng là vì suy nghĩ cho bệ hạ. Hậu cung giai lệ như mây, nếu tất cả đều rút lui, đi cùng đại quân, số lượng quá lớn khiến người ta phải chú ý thì thật sự rất bất nhã, ảnh hưởng đến dân tâm sĩ khí. Còn để lại những người như nương nương, một khi thành bị phá, lại sợ quân địch khinh nhờn nương nương. Đại tổng quản chỉ là có ý tốt, người cũng đừng oán ngài ấy. Người cũng không cô đơn trên đường đâu, còn có các nương nương khác bồi người.”
Thì ra là vậy, nước mắt quanh tròng, Chu Thanh lắc đầu nức nở: “Bệ hạ quá vô tình, sự ôn nhu toàn vẹn ngày xưa của bệ hạ đã không còn.”
Trước mắt, nàng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể chọn một trong hai thứ đang đặt trên khay mà thôi. Nàng chỉ hận phụ thân chết sớm. Nếu như Chu Thủ Hiền tay cầm quyền thế vẫn còn, Hoàng đế sẽ không dám đối với nàng như thế.
“Nương nương, nhanh chóng lên đường đi.” Thái giám cầm đầu thúc giục.
Chu Thanh chậm rãi đưa tay cầm tấm lụa trắng trong tay, chậm rãi quay người bước vào trong phòng, dáng vẻ thất hồn lạc phách.
“Nương nương!” Hai thị nữ khóc lóc cản đường, nhưng bị hai tên thái giám chặn lại.
Bởi vì bi thương, động tác của Chu Thanh không được nhanh. Nhìn Chu Thanh chậm chạp bất động nhìn xà nhà, Thái giám cầm đầu không chờ nổi, vung tay lên: “Chúng ta còn phải đến nhà khác, sự tình không thể chậm trễ, hãy giúp nương nương một tay, tiễn nương nương lên đường!”
Một tên Thái giám đoạt lấy tấm lụa trắng trong tay Chu Thanh, kéo một cái ghế đứng lên trên, ném tấm lụa trắng qua xà nhà rồi thắt nút lại.
Cơ thể Chu Thanh chợt nhẹ bẫng, phát hiện nàng đang bị một tên Thái giám bế lên, phối hợp với tên Thái giám đứng trên ghế, tròng dải lụa trắng vào cổ của nàng.
Hai tên Thái giám nhẹ buông tay. Một người thối lui, một người nhảy xuống ghế, một cước đá cái ghế ngã lăn, chỉ còn Chu Thanh bị treo trên

xà nhà, hai chân giãy dụa.
“Nương nương!” Hai thị nữ bị giữ ngoài cửa đau đớn kêu lên.
Ai ngờ, mấy tên Thái giám quay người lại, ấn hai thị nữ xuống, bóp miệng hai người ra.
Thái giám dẫn đầu cầm chén rượu độc trong tay, lạnh lùng nói với hai người: “Sợ nương nương một mình đi đường không ai chiếu cố, hai người các ngươi hãy đi cùng nương nương. Nhớ, phải hầu hạ nương nương cho thật tốt.”
Hai thị nữ hoảng sợ. Gã Thái giám dẫn đầu không chút khách sáo, rót hai chén rượu độc vào miệng hai thị nữ, còn có Thái giám khác giữ chặt miệng, không cho hai người phun ra.
Cơ thể hai thị nữ run lên.

Chương 1021: Chắc là không cần rút lui nữa (1)

Chương 1021: Chắc là không cần rút lui nữa (1)
Chu Thanh trên xà nhà dần dần không còn động đậy, hai hàng nước mắt chảy xuống, ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng. Nhớ đến khi nàng còn phong quang, Bệ hạ sủng ái đủ kiểu, ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng phải nể mặt nàng ba phần. Đúng là xa hoa như mộng, chuyện xưa như sương khói.
Gã Thái giám dẫn đầu đưa mắt nhìn xà nhà, nói: “Để lại hai người, sau khi xác nhận đã tắt thở thì đến tìm ta. Những người còn lại theo ta đến nhà khác.” Dứt lời, gã ta vội vàng rời đi.
Qua một thời gian, rất nhiều xà ngang trong hậu cung phủ đầy thi thể, hoặc những thi thể sắc mặt bầm đen nằm trên sàn nhà.
Đứng trên gác cao trong cung, nghe tiếng cầu khẩn khóc lóc trong hậu cung, Chưởng môn Linh Kiếm sơn Mạnh Tuyên nhắm mắt, mặt không biểu tình. Đối với chuyện này, ông ta tuyệt không nhúng tay.
Cách đó không xa, Hoàng hậu nương nương dẫn theo một đám hậu cung giai lệ, sắc mặt ai nấy đều khó coi, bao gồm cả Hoàng hậu, đều bị hù dọa.
Ngay cả thị nữ bên cạnh Hoàng hậu cũng bị xử lý không ít. Ngoại trừ bốn thị nữ Hoàng hậu có thể mang theo, các nương nương còn lại, mỗi người chỉ có thể mang hai người. Những người còn lại đều được tiễn lên đường ngay trước mắt, hỏi sao các quý nhân không sợ hãi, không bị hù chết chứ.
Sau khi đã xử lý xong, một đám Thái giám rất nhanh tập trung đến một tòa đình viện để phục mệnh.

Ai ngờ, người vừa đến xong, một đám cấm quân đã bao vây, cung tên từ trên lầu bắn xuống như mưa. Đám Thái giám gào thảm ngã xuống đất, máu tươi chảy ròng ròng, bao gồm những tên Thái giám đã ra tay với Chu Thanh trước đó.
Về sau, cấm quân lại tới bổ đao vào thi thể, một người cũng không buông tha.
Đại điện triều đình trống rỗng, chỉ có Thương Kiến Hùng đang ngồi ngay ngắn trên long ỷ.
Đại tổng quản Điền Vũ bước vào, đến bên cạnh Thương Kiến Hùng, thấp giọng nói: “Các quý nhân đều đã lên đường. Những quý nhân nào vô lễ, nô tài cũng đã xử lý sạch sẽ. Bệ hạ, thời gian cũng không còn sớm, có thể hạ chỉ xuất phát.”
Cơ mặt Thương Kiến Hùng hơi nhúc nhích. Ông ta đứng dậy, bước xuống bậc thang, Điền Vũ đi đằng sau tùy hành.
Hai người vừa mới bước đến cửa đại điện, đã nghe bên ngoài có người hô to: “Tin chiến thắng, tin chiến thắng. Bệ hạ, tin chiến thắng.”
Chỉ thấy Đại tư mã Thương Vĩnh Trung quơ tin chiến thắng chạy như bay đến, ngay cả tư thái tối thiểu cũng không để ý, hốt hoảng chạy lên đài, thở hổn hển báo tin vui: “Bệ hạ, quân ta đại thắng. Hai triệu quân tinh nhuệ phòng thủ bờ sông của nước Tống đã bị tiêu diệt hoàn toàn.”
Lão ta vui đến phát khóc. Mẹ nó, Hoàng đế bảo lão ta suất lĩnh mười vạn đại quân thủ hộ kinh thành ngăn cản kẻ địch từ chết đến lết, lão ta không đồng ý cũng không được.
Nhưng thật sự không tìm được ai thích hợp hơn so với lão ta. Ai bảo lão ta là Đại tư mã nước Yến.
Để mất quốc đô là chuyện trước nay chưa từng có của Đại Yến, còn là chuyện nhục nhã vô cùng. Thương Kiến Hùng cần một tấm màn che, chọn tới chọn lui, chỉ có Thương Vĩnh Trung là thích hợp nhất. Lão ta vừa là thân vương hoàng thất, lại là Đại Tư Mã phụ trách quân sự của nước Yến.
Để Thương Vĩnh Trung ở lại kháng chiến, bất luận đối nội hay đối ngoại đều có thể bàn giao. Còn có ai thích hợp hơn so với lão ta chứ?
Đồng Mạch và Cao Kiến Thành đều hiểu tâm ý của hoàng đế, cùng nhau tiến cử Thương Vĩnh Trung. Thương Vĩnh Trung thiếu chút nữa bị dọa

đến hồn phi phách tán, cũng thiếu điều hỏi thăm tổ tông của Đồng Mạch và Cao Kiến Thành. Nhưng ông ta cũng biết, hai người kia bất quá cũng chỉ thuận nước đẩy thuyền mà thôi. Quyền quyết định chân chính vẫn nằm trong tay hoàng đế.

Lão ta nào dám ở lại kháng chiến chứ? Như vậy chẳng khác nào muốn chết. Lão ta tìm đến Hoàng đế để từ chối, nhưng từ chối không được, bởi vì Thương Kiến Hùng không đồng ý.

Thương Kiến Hùng nói sẽ đảm bảo an toàn cho gia đình của lão ta, sẽ mang gia đình lão ta đi cùng, để lão ta không còn lo lắng, yên tâm mà giữ vững kinh thành. Nhưng Thương Vĩnh Trung nghe như thế nào cũng giống như Hoàng đế đang lấy vợ con lão ta ra làm con tin.

Thương Kiến Hùng còn nói, chỉ cần lão ta ở lại trấn thủ kinh thành, xem như lão ta đã lập công, lấy công chuộc tội, không truy cứu sai lầm lúc trước.

Hoàng đế đã nói đến như vậy, Thương Vĩnh Trung cũng hiểu, lão ta đã không còn đường lui. Lúc này, Hoàng đế giống như dã thú, nếu bị chọc giận sẽ ăn thịt người ngay.

Bất đắc dĩ, lão ta đành phải đồng ý, còn ổn định quân tâm của những người ở lại, nói với bọn họ rằng, có ta ở đây, không có gì phải sợ, viện quân chẳng mấy chốc sẽ đến...

Đây cũng là một trong những tác dụng của lão ta để Hoàng đế giữ lão ta lại trấn thủ.

Cũng không còn cách nào, Thương Kiến Hùng đã khống chế vợ con lão ta trước. Nếu lão ta dám không đồng ý, tác chiến sai lầm trước đó chính là cái cớ tốt nhất để tàn sát lão và gia đình lão ta.

Lúc này, lão ta vui mừng đến phát khóc, rốt cuộc cũng đã tránh thoát được một kiếp. Hai tay lão ta dâng tin chiến thắng, mời Thương Kiến Hùng ngự lãm.

Thương Kiến Hùng không có ý tiếp nhận, lặng lẽ nhìn lão ta: “Ngươi cảm thấy đây là tin chiến thắng mà quả nhân cần sao? Có thể khiến cho quân Tống lui binh sao? Đây là tin chiến thắng của Thương Triều Tông.”

Nhắc đến Thương Triều Tông, Thương Kiến Hùng nghiến răng nghiến lợi.

Trước đó, ông ta vẫn luôn ôm lấy hy vọng cuối cùng, nhưng khi đến cuối cùng, hy vọng đó đã hoàn toàn tan vỡ. Một trăm ngàn thiết kỵ binh của Thương Triều Tông vẫn một mực đồng hành với quân Tống.
Ông ta vẫn kiên trì, rốt cuộc cũng không thấy Thương Triều Tông có ý định tấn công quân Tống, khiến cho ông ta không thể không chạy khỏi Yến Kinh. Thương Triều Tông rõ ràng muốn ngồi nhìn Hoàng đế Đại Yến là ông ta bỏ nước mà chạy trốn.
Thương Triều Tông khiến ông ta hy vọng, nhưng rồi lại dập tắt hy vọng đó. Y đối với ông ta sao mà tàn nhẫn quá. Lúc này, ông ta thật sự hận Thương Triều Tông thấu xương!
Bốp! Thương Vĩnh Trung đưa tay vỗ trán, biết mình còn chưa nói rõ ràng, để Hoàng đế hiểu lầm, vội giải thích: “Bệ hạ, không những là hai triệu quân tinh nhuệ phòng thủ bờ sông của nước Tống bị tiêu diệt, mà còn bắt được sáu trăm ngàn tù binh. Mông Sơn Minh đã bắt sáu trăm ngàn quân tinh nhuệ của nước Tống làm tù binh. Có sáu trăm ngàn tù binh này, chúng ta đã có vốn đánh bạc. Bệ hạ, có nước nào lại không quan tâm đến sáu trăm ngàn quân tinh nhuệ của nước mình chứ? Có sáu trăm ngàn tù binh trong tay, quân Tống nào dám tiến đánh kinh thành của chúng ta?”
Nghe xong, nét lạnh lùng trên gương mặt Thương Kiến Hùng hoàn toàn biến mất, ngay cả Điền Vũ cũng cảm thấy ngạc nhiên.
Thương Kiến Hùng dường như không tin: “Hai quân giao chiến, lại là quân tinh nhuệ của nước Tống, trong thời gian ngắn như vậy lại có thể bắt được sáu trăm ngàn tù binh?” Vừa nói, ông ta vừa giật lấy tin chiến thắng trong tay của đối phương để xem.
Thương Vĩnh Trung tặc lưỡi, nói: “Ai nói không phải, nhưng không thể không thừa nhận, cái tên tàn phế Mông Sơn Minh đánh trận đúng là rất có nghề. Sau khi công phá bờ sông, ông ta đã nắm đầu quân Tống quay tới quay lui đến hồ đồ, rơi vào cạm bẫy của ông ta. Ông ta đã phá đê, nhờ nước sông nhấn chìm quân Tống ở núi Quần La mà không cần tốn một binh một tốt, về sau bắt tù binh như nhặt hạt đậu, bắt được sáu trăm ngàn người, còn chiếm được lương thảo của quân Tống. Bệ hạ, bây giờ xem ra, trước đó Mông Sơn Minh kiên trì tấn công Tống như vậy không

phải là không có nguyên nhân. Hóa ra đằng sau ẩn giấu độc thủ, đúng là lợi hại. Bây giờ có sáu trăm ngàn tù binh trong tay...”
“Câm miệng cho ta.” Thương Kiến Hùng nhướng mắt, trầm giọng nói: “Ngươi đứng bên nào?”
Điền Vũ bên cạnh cũng nhìn Thương Vĩnh Trung, phát hiện người này hơi bị cao hứng quá mức, ngay cả miệng của mình cũng không quản nổi. Nhưng điều này cũng có thể hiểu. Lão ta đã có được cơ hội tránh thoát một kiếp.
“A...” Thương Vĩnh Trung sửng sốt, kịp phản ứng, đổ cả mồ hôi, thiếu chút nữa vả cho mình một bạt tai. Lão ta phát hiện mình đã vui mừng đến mức hồ đồ, lại nói mấy lời hay ho cho Thương Triều Tông, vội cúi đầu ngậm miệng.

Chương 1022: Chắc là không cần rút lui nữa (2)

Chương 1022: Chắc là không cần rút lui nữa (2)
Nhưng thật sự trong lòng lão ta rất vui. Dù sao cũng đã giữ được tính mạng. Bằng không, lão ta thật sự hy sinh vì nước rồi.
Không dông dài, Thương Kiến Hùng rốt cuộc cũng cẩn thận đọc hết tin chiến thắng. Đại thắng lần này thật sự nằm ngoài dự liệu của ông ta, thật sự đã bắt được sáu trăm ngàn tù binh.
“Đàm phán với nước Tống?” Khép lại tờ giấy, Thương Kiến Hùng lẩm bẩm.
Thương Vĩnh Trung liên tục gật đầu: “Bệ hạ, lập tức triệu kiến Tống sứ, ra lệnh cưỡng chế quân Tống nhanh chóng triệt binh. Có sáu trăm ngàn tù binh trong tay, cộng thêm phòng tuyến phía tây của nước Tống bị công phá, nội bộ nước Tống trống rỗng. Đứng trước sự uy hiếp của Mông Sơn Minh, bên đó tất nhiên sẽ đồng ý.”
Tống sứ vẫn ở Yến Kinh. Mặc kệ hai nước đánh nhau như thế nào, giao chiến ra sao cũng không chém Sứ. Dù sao cũng còn một số việc còn phải thông qua sứ thần câu thông với nước có liên quan. Cho nên, sứ thần không dễ động đến, có thể triệu kiến bất cứ lúc nào.
Thương Kiến Hùng do dự nói: “Mông Sơn Minh có giao ra sáu trăm ngàn tù binh đó không?”
Thương Vĩnh Trung kinh ngạc hỏi: “Không giao? Giữ lại trong tay có thể ăn sao? Lương thảo của Mông Sơn Minh vốn không đủ, còn muốn nuôi sáu trăm ngàn tù binh này? Mà ông ta cũng không thể tru diệt hết toàn bộ. Hơn nữa, còn có ba Đại Phái. Chẳng lẽ ba Đại Phái không muốn hai nước ngừng binh, muốn đánh nhau chết sống để nước Hàn

kiếm lời trong đó? Bệ hạ tìm Mạnh Tuyên, để ba Đại Phái tạo áp lực cho Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh. Ba Đại Phái tất sẽ đồng ý.”
Thương Kiến Hùng ngẫm lại thấy cũng đúng, quay sang nhìn Điền Vũ, Điền Vũ khẽ gật đầu, hiển nhiên tán thành ý của Thương Vĩnh Trung.
Thương Kiến Hùng quay người bước đi, đồng thời hạ lệnh: “Bảo Đại Tư Không và Đại Tư Đồ đến ngự thư phòng nghị sự.”
Điền Vũ lập tức gọi một tên Thái giám đến dặn dò.
Bây giờ Thương Kiến Hùng muốn gặp Mạnh Tuyên, nhưng lại sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên định để Mạnh Tuyên thông báo với ba Đại Phái nắm chắc sáu trăm ngàn tù binh trong tay.
Vừa ra khỏi triều không xa, chỉ thấy một đám phụ nữ đang đứng chỗ hậu cung, do Hoàng hậu suất lĩnh.
Thấy những người này, Thương Kiến Hùng không khỏi dừng bước, ánh mắt từ trên người đám phụ nữ nhìn sang hướng hậu cung, hô hấp có chút gấp rút, gương mặt đen thui.
Thương Vĩnh Trung còn chưa biết hậu cung xảy ra chuyện gì. Mọi chuyện làm trước đó sẽ không để lộ ra, cùng lắm về sau mới tiết lộ chút phong thanh. Cho nên, ông ta chỉ cảm thấy sắc mặt của Hoàng đế hơi khó coi.
Nhìn thấy đám người Hoàng hậu, sắc mặt Điền Vũ cũng không dễ nhìn. Tin chiến thắng đúng là đến chậm. Nếu không cần bỏ lại kinh thành, chuyện giải quyết hậu cung giai lệ lại hoàn tất, bảo bệ hạ làm sao mà chịu nổi đây?
Cho nên, ông ta có thể hiểu tâm trạng của Thương Kiến Hùng lúc này.
Mặt Thương Kiến Hùng căng ra, không nhìn đám người Hoàng hậu nữa mà đi thẳng.
Điền Vũ bước nhanh đến trước mặt Hoàng hậu, nhỏ giọng nói: “Nương nương, xin chư vị quý nhân chờ cho một lát.”
Hoàng hậu hơi khẩn trương, hỏi: “Có biến cố gì sao?”
Điền Vũ lắc đầu. Bây giờ ông ta không tiện nói điều gì, còn phải đợi ba Đại Phái có đồng ý hay không mới có thể quyết định ở lại.
Hoàng hậu vừa tận mắt nhìn thấy một trận xử quyết hậu cung tàn khốc, thấy Điền Vũ không nói, cũng không dám hỏi nhiều.
Điền Vũ nói xong liền hành lễ cáo lui, đuổi theo Thương Kiến Hùng.

Việc câu thông với Mạnh Tuyên rất thuận lợi. Mạnh Tuyên cơ hồ cũng nhận được tin chiến thắng, biết được chuyện sáu trăm ngàn tù binh là thật. Nếu có thể bảo đảm được cho Yến Kinh, tất nhiên là phải bảo vệ. Việc hai nước bãi binh có thể bảo vệ được lợi ích có liên quan đến ba Đại Phái, ông ta tất nhiên là sảng khoái đồng ý.
Làm việc xong với ba Đại Phái, Thương Kiến Hùng gặp Đồng Mạch và Cao Kiến Thành. Sau khi thương nghị, Thương Kiến Hùng lập tức cho triệu kiến Tống sứ Tiền Liên Thắng.
Đầu tiên, Tống sứ Tiền Liên Thắng còn vênh vang đắc ý, bởi vì nước Tống binh phong cường thịnh đang đè nước Yến một cái đầu.
Chiến báo của nước Yến từ trên chiến trường trực tiếp truyền đến, còn chiến báo nước Tống chiến bại là trực tiếp truyền về cho triều đình nước Tống trước, chứ không phải truyền cho Tống sứ Tiền Liên Thắng. Bởi vậy, khi Tiền Liên Thắng nhận được tin tức quân Tống đại bại, đồng thời có sáu trăm ngàn quân tinh nhuệ của nước Tống bị nước Yến bắt làm tù binh, có thể nói là giật cả mình.
Nghe điều kiện của nước Yến, hắn ta không cách nào làm chủ được, thỉnh cầu cho hắn ta thời gian báo cáo. Hắn ta cũng muốn làm rõ chân tướng.
.....
“Lão gia, tại sao ngài lại trở về? Trong nhà đã chuẩn bị xong hết, có thể xuất phát bất cứ lúc nào.”
Ngoài cổng Cao phủ, Cao Kiến Thành từ trong cung trở về, vừa mới xuống xe ngựa, quản gia Phạm Chuyên đã bước đến. Trước đó Cao Kiến Thành có nói còn phải tùy giá, bây giờ đột nhiên trở về, Phạm Chuyên còn tưởng rằng Cao Kiến Thành lo lắng cho nhà, vì thế mới báo cáo một tiếng.
“Không sao, chắc là không cần phải đi, bảo mọi người trở về chỗ cũ.” Cao Kiến Thành nói xong liền đi thẳng đến nội trạch.
“Sao cơ...” Phạm Chuyên sửng sốt, nhưng vẫn làm theo, quay đầu dặn dò, bảo mọi người mang đồ đạc để lại chỗ cũ.
Cao Kiến Thành trở về thư phòng của mình. Vừa bước vào cửa, ông ta còn tưởng rằng mình đi nhầm chỗ, về sau mới nhận ra phòng của ông đã được dọn sạch sẽ.

Nhưng cái bàn vẫn còn, không đến nỗi ngay cả cái này cũng mang đi.
Ông bước đến ngồi xuống sau án thư, Phạm Chuyên cũng tiến vào, hỏi thăm: “Lão gia, chuyện gì vậy?”
Vừa hỏi vừa rút từ trong tay áo ra một tờ giấy.
Cao Kiến Thành tựa lưng vào ghế, lắc đầu cười khổ: “Mông Sơn Minh đúng là lợi hại, lại có thể đánh thành như thế, chỉ một trận chiến đã chặt đứt một chân của nước Tống, cơ hồ muốn lấy đi nửa cái mạng của nước Tống. Bây giờ, trong tay Mông Sơn Minh nắm giữ sáu trăm ngàn tù binh nước Tống. Có át chủ bài này, nước Tống không muốn triệt binh cũng không được. Cho nên, Yến Kinh không lo, không cần chạy nạn nữa.”
Phạm Chuyên sửng sốt, dâng tờ giấy trong tay lên, thấp giọng nói: “Đạo gia vừa mới gửi tin, cũng nhắc đến chuyện sáu trăm ngàn tù binh đó, hỏi là có nên giết hay không, muốn hỏi ý kiến của lão gia.”
“Giết?” Cao Kiến Thành giật mình, trong lòng tự nhủ Đạo gia ơi Đạo gia, ngươi đừng làm ta sợ chứ. Chúng ta ở Yến Kinh đang chuẩn bị không chạy nạn nữa, ngươi lại đem sáu trăm ngàn tù binh ra giết, hai nước còn nói chuyện cái rắm gì nữa. Bên này bình chân như vại không đi, bên kia nước Tống đánh tới, đến lúc đó có muốn chạy cũng chạy không thoát. Yến Kinh không phải bị ngươi làm hố chết sao?
Ông ta biết Ngưu Hữu Đạo tuyệt đối có lực ảnh hưởng đối với Mông Sơn Minh. Nếu Ngưu Hữu Đạo hạ quyết tâm đại khai sát giới, người ở kinh thành xem như phiền phức rồi.
Ông vội mở mật tín ra xem, muốn biết rốt cuộc Ngưu Hữu Đạo có ý gì. Sau khi xem xong, Cao Kiến Thành nhẹ nhàng thở ra. Nội dung trong thư cũng không hạ quyết tâm phải giết, chỉ là muốn hỏi thăm ý kiến của ông mà thôi.
Ông vô thức muốn khuyên dừng tay. Dù sao bên này cũng đã chuẩn bị đàm phán, nếu có gì ngoài ý muốn xảy ra, phần lớn người trong kinh thành sẽ bị quân Tống chặn lại, bao gồm cả Cao gia.
Trong lúc ông đang định trả lời, nhưng rồi lại cảm thấy do dự, đứng lên đi qua đi lại trong phòng, còn Phạm Chuyên thì cứ nhìn theo ông.
Vẫn là câu nói kia, Ngưu Hữu Đạo chỉ muốn hỏi thăm ý kiến của ông, cũng không phải bảo ông đứng trên lập trường triều đình để nói chuyện, cũng không có ý để ông bận tâm được mất. Cân nhắc liên tục, Cao Kiến

Thành quyết định trả lời theo đúng suy nghĩ của mình, bảo Phạm Chuyên đưa bút mực để ông tự viết thư trả lời.
.....
“Sáu trăm ngàn tù binh?” La Chiếu kinh ngạc hỏi lại, người vẫn còn trên lưng ngựa tiến vào đại quân.
Trước đó, gã ta vì tức giận công tâm mà thổ huyết, sau đó được tu sĩ thi pháp điều trị, sức khỏe ngược lại không có vấn đề gì quá lớn.
Tống sứ Tiền Liên Thắng gửi tin tức, xác nhận bên này có phải đang có sáu trăm ngàn tù binh nước Tống nằm trong tay quân Yến hay không.

Chương 1023: Tướng ở bên ngoài có thể không nhận quân mệnh

Chương 1023: Tướng ở bên ngoài có thể không nhận quân mệnh
Bọn họ tiến đánh Yến Kinh, tất nhiên cũng muốn chú ý đến tình huống nội bộ của Yến Kinh, cho nên đã sớm thành lập liên lạc với Tiền Liên Thắng.
Sở dĩ Tiền Liên Thắng gửi tin tức hỏi thăm, thứ nhất La Chiếu là người chủ trì chiến sự, chắc chắn sẽ nắm được tình huống chiến đấu. Tiếp theo, người của La Chiếu đã đến gần Yến Kinh, khoảng cách gửi và nhận tin tức rất gần, có thể biết được tình huống chính xác trước tiên.
Thân là đại diện nước Tống chủ trì sự vụ tại nước Yến, hắn ta tất nhiên cũng phải tìm hiểu rõ sự việc, khi đó mới có thể cò kè mặc cả với nước Yến.
Đương nhiên, cùng một thời gian, Tiền Liên Thắng còn gửi tin tức về nước hỏi thăm, cũng xem như báo cáo tình huống. Chỉ là La Chiếu đang ở khá gần, cho nên đã nhận được tin tức của Tiền Liên Thắng trước tiên.
Đám người Văn Du đều lắc đầu. Bọn họ chỉ biết tình huống quân bảo vệ bờ sông bị chiến bại, trong thời gian ngắn còn chưa biết rõ Mông Sơn Minh bắt được bao nhiêu tù binh.
Nhưng có một điều có thể khẳng định, tù binh nhất định vẫn phải có. Dù sao cũng có nhiều người chiến bại như thế, sao có thể không có tù binh chứ? Còn về phần bao nhiêu, tạm thời chưa xác định được.
Chủ yếu là khi quân Tống bị đánh bại ở núi Quần La, phạm vi khá rộng, tù binh cũng là do người của Mông Sơn Minh bắt chung quanh núi Quần La, cũng không giam giữ cùng một chỗ. Người ngoài tạm thời còn chưa biết được số lượng thống kê tù binh, trừ phi có gián điệp bên trong trung tâm chỉ huy của Mông Sơn Minh.

Trên lưng ngựa tiến lên không phải là chỗ có thể bàn những chuyện này. La Chiếu ra hiệu tách ra khỏi đoàn, ngừng lại trên một khoảng đất bằng. Đám người Văn Du cũng đi theo ra ngoài.
Mọi người nhảy xuống ngựa. Tô Nguyên Bạch hỏi: “Sáu trăm ngàn? Quân Yến có thể bắt nhiều binh sĩ của chúng ta làm tù binh như vậy sao? Có lừa gạt gì bên trong hay không?”
La Chiếu lắc đầu: “Chắc không, tám chín phần mười là thật.”
Tô Nguyên Bạch kinh ngạc: “Tại sao lại có thể khẳng định như vậy?”
La Chiếu đáp: “Bọn họ yêu cầu đàm phán, cũng biết nhất định chúng ta sẽ xác minh lại, cũng không cần thiết phải giở trò lừa bịp. Chiến pháp bình thường rất khó bắt được nhiều tù binh như thế, nhưng Mông Sơn Minh dùng thủy công, đại quân bị nước cuốn đi, không cách nào tập kết lại để phản kích, cũng sẽ mất đi quân tâm và sĩ khí, bị bắt sáu trăm ngàn người không phải là không thể.”
Đây chính là điểm khác biệt giữa người hiểu chiến sự và không hiểu chiến sự. Chuyện mà người khác không thể hiểu được, gã ta vẫn có thể đưa ra phán đoán.
Gã ta vừa nói xong, tâm trạng mọi người có chút nặng nề, không nghĩ đến nước Yến lại có thể nắm trong tay vốn liếng đánh bạc như thế.
Đông Ứng Lai nói: “Đại đô đốc, nước Yến đang giữ sáu trăm ngàn binh sĩ nước Tống chúng ta làm con tin, sợ rằng chúng ta không cách nào ra tay với Yến Kinh được rồi.”
Đúng lúc này, một tướng phi ngựa đến: “Đại đô đốc, ý chỉ triều đình đến.”
Cái gọi là ý chỉ, chỉ là một văn kiện đưa tin khẩn cấp. Lúc này không phải là lúc có thể thường xuyên phái người ra chiến trận đường đường chính chính tuyên chỉ. Đại quân tác chiến, hết thảy đều giản lược.
La Chiếu xem qua ý chỉ, có chút trầm mặc, sau đó đưa cho những người khác.
Mọi người đều biết, không nằm ngoài sở liệu của La Chiếu, triều đình quả nhiên muốn bọn họ rút quân hồi kinh để chặn đánh đại quân Mông Sơn Minh.
Thường Phi nói: “Tin tức chúng ta truyền về đoán chừng còn đang trên đường.” Ý của ông ta là ý chỉ của triều đình đã đến trước.

La Chiếu nheo mắt nói: “Tin tức Tiền Liên Thắng truyền về kinh về việc nước Yến yêu cầu đàm phán hẳn cũng còn đang trên đường.”
Tô Nguyên Bạch nói: “Đại đô đốc, nếu quân Yến thật sự nắm giữ sáu trăm ngàn tù binh của chúng ta, nước Tống ta không thể nào ngồi yên không quan tâm, tiếp tục tiến quân đến Yến Kinh hoàn toàn không thích hợp, chi bằng tuân chỉ rút lui, cũng tránh cho ngươi vướng phải tội danh kháng chỉ.”
Gương mặt La Chiếu căng ra, gằn từng chữ: “Tướng ở bên ngoài, quân mệnh có thể không nhận.”
Mọi người nhìn nhau, Đông Ứng Lai tiếp tục khuyên: “Đại đô đốc, tội gì phải khư khư cố chấp như thế? Ngài cũng biết trong triều bè lũ xu nịnh như thế nào. Chiến sự bất lợi vốn đã cho người ta có được cái cớ. Bây giờ ngài kháng chỉ, sợ là sẽ có không biết bao nhiêu người muốn bỏ đá xuống giếng. Chúng ta cũng chỉ vì tốt cho ngài mà thôi.”
La Chiếu thở dài: “Đã đánh đến nước này, ta có chết muôn lần cũng không xóa được hết tội. Những hậu quả đó, ta cũng không quan tâm nữa, muốn xử lý như thế nào cũng được. Ta không phải quan văn, cũng không cầu ổn thỏa, chỉ cần không có chuyện là có thể thực hiện. Ta là võ tướng, trên chiến trường có thể trộn lẫn sao? Cho nên, suy nghĩ của đám quan văn không cách nào chân chính hợp mưu với tướng sĩ sa trường như chúng ta. Rút lui? Bây giờ làm sao mà rút lui? Nếu thế cục trên chiến trường đang có lợi cho nước Yến, vì sao nước Yến lại còn muốn đàm phán với Đại Tống chúng ta? Đơn giản, bởi vì đại quân ta uy hiếp Yến Kinh, bọn họ không thể không đàm phán!”
“Hiện tại rút lui mới thật sự muốn chết! Một khi uy hiếp của Yến Kinh được giải trừ, ngươi cảm thấy đối phương cần thiết phải đàm phán với chúng ta sao?”
Một câu điểm trúng điểm mấu chốt, khiến cả đám đều ngưng trọng.
“Kết quả đàm phán có thể giải quyết được bao nhiêu? Có cơ hội tiêu diệt ba triệu quân chủ lực nước Tống, là quân địch ai mà không đỏ mắt chứ. Nếu ta là Mông Sơn Minh, một khi uy hiếp của Yến Kinh được giải trừ, ý chỉ của triều đình hoàn toàn có thể coi như đánh rắm, tất sẽ vạch mặt. Quân Tống chúng ta đừng hòng mơ tưởng đến việc có thể qua sông phía

Đông một cách dễ dàng. Hao tổn cũng là lương thảo của chúng ta, bọn họ sẽ mài chết chúng ta.”
“Mười vạn thiết kỵ binh của Thương Triều Tông tới lui như gió, như chó sói nhìn chằm chằm chúng ta là có ý gì? Bọn họ đang tìm cơ hội tốt nhất để ra tay, muốn phối hợp với Mông Sơn Minh để đẩy ba triệu người của chúng ta vào chỗ chết.”
“Trong tay người ta đang nắm sáu trăm ngàn tù binh, còn trên tay chúng ta một phần vốn liếng dùng để đánh bạc cũng không có, cứ như vậy mà rút lui? Chúng ta còn có thể nói gì? Một khi uy hiếp của Yến Kinh được giải trừ, bọn họ buông tha cho chúng ta mới là lạ? Đến lúc đó, có cơ hội tiêu diệt chúng ta, cho dù Mông Sơn Minh kháng chỉ vạch mặt, Yến Kinh cũng sẽ mắt nhắm mắt mở. Đàm phán? Người ta lập tức quên sạch, với số lương thảo còn lại của chúng ta, chúng ta có thể quay lại uy hiếp Yến Kinh nữa hay không?”
“Cho nên, chúng ta không thể rút lui. Chỉ có nắm Yến Kinh trong tay mới có thể đàm phán. Huống chi, trước mắt triều đình còn chưa biết đang có sáu trăm ngàn người bên phía chúng ta rơi vào tay nước Yến. Tin tức của Tiền Liên Thắng còn chưa về đến triều đình, triều đình còn chưa biết chuyện đàm phán, cứ như vậy mà rút lui sao? Các người, ai có thể nói cho ta biết, làm sao mà rút lui?”
Kể một ngàn nói một vạn, gã ta vẫn đang tranh thủ sự ủng hộ của ba Đại Phái.
Bên trong sứ quán nước Tống trú đóng tại Yến Kinh, Tiền Liên Thắng đang lo lắng chờ tin tức đồng thời nhận được ý chỉ từ Tống Kinh truyền đến cùng một lúc với La Chiếu.
Ý của Tống Kinh yêu cầu hắn ta hòa đàm, với điều kiện nước Yến triệt binh khỏi cảnh nội nước Tống, nước Tống sẽ không tiến đánh Yến Kinh, đồng thời rút quân khỏi cảnh nội nước Yến.
Thật ra, đàm phán cũng không nói nước Tống muốn triệt binh. Nước Tống không có cách nào giống nước Yến vò đã mẻ không sợ rơi, không có khả năng bỏ mặc Mông Sơn Minh làm loạn bên trong cảnh nội nước Tống, huống chi là đem nước Tống đẩy đến tình trạng sinh tử tồn vong. Mục đích của nước Tống là ôm hy vọng, cũng có thể hy vọng trợ giúp La Chiếu suất lĩnh ba trăm vạn đại quân thuận lợi lui về.

Trong tin tức không hề đề cập đến chuyện sáu trăm ngàn tù binh. Tiền Liên Thắng cảm thấy kỳ quái, triều đình vẫn chưa biết chuyện này hay là nước Yến đang nói hươu nói vượn? Bằng kinh nghiệm của hắn ta, triều đình nước Yến sẽ không dám đem chuyện này ra nói hươu nói vượn mới đúng.

Chương 1024: Tù binh, ta sẽ không để lại một tên! (1)

Chương 1024: Tù binh, ta sẽ không để lại một tên! (1)
Cũng may mà khoảng cách giữa La Chiếu với hắn ta không xa, tin phản hồi của La Chiếu rất nhanh đã đến.
La Chiếu nói tình huống phức tạp, nhất thời còn chưa xác nhận được trong tay đối phương đang có sáu trăm ngàn tù binh hay không. Bên phía triều đình đoán chừng cũng không rõ, nhưng căn cứ vào phán đoán của gã ta đối với tình huống chiến sự, việc sáu trăm ngàn tù binh đó hoàn toàn có khả năng.
La Chiếu cũng nói rõ sẽ không tuân chỉ rút quân, bảo hắn ta lấy cớ nước Tống muốn xác minh chuyện sáu trăm ngàn tù binh, yêu cầu nước Yến phối hợp.
Làm như vậy cũng là để nước Tống có thể xác nhận lại tình huống tù binh, cũng là để ổn định triều đình nước Yến. Nếu chẳng may chuyện là thật, cũng tránh được nước Yến sẽ ra tay xử lý sáu trăm ngàn tù binh đó. Sau khi đại quân của gã ta vây khốn Yến Kinh, cũng có thể lấy cái đó làm vốn liếng đánh bạc cho nước Tống.
La Chiếu đã biểu hiện muốn kháng chỉ bất tuân, Tiền Liên Thắng bị buộc không thể không phối hợp. Huống chi, là người đàm phán, hắn ta cũng phải biết rõ tầm quan trọng của vốn liếng đánh bạc này. Cộng thêm việc phải xác minh lại có chuyện sáu trăm ngàn tù binh hay không, cũng không thể nước Yến nói cái gì thì phải là cái đó, chỉ có thể phối hợp với La Chiếu.
Tiền Liên Thắng đến phủ Đại Tư Không để gặp mặt Đồng Mạch. Chuyện đàm phán, Thương Kiến Hùng đã giao cho Đồng Mạch chủ trì.

Sau khi triều đình nước Tống nhận được tin tức nước Yến yêu cầu đàm phán, lúc này mới giật cả mình, mới biết được còn có chuyện sáu trăm ngàn tù binh, vội vàng phái tu sĩ đi xác minh, đồng thời gửi tin tức trở lại cho Tiền Liên Thắng, bảo hắn ta trước nghĩ biện pháp ổn định triều đình nước Yến.

.....

Núi Quần La, sau chiến thắng thủy công, quân Yến nghỉ ngơi dưỡng sức một ngày. Đợi đất khô ráo, tất cả mới chính thức xuất phát.

Nhận được tin tức của Mạnh Tuyên từ Yến Kinh, Cung Lâm Sách tiến vào quân trướng, thấy Mông Sơn Minh đang bố trí công việc với chư tướng, liền bước sang một bên chờ đợi.

Đợi tất cả xong xuôi, Cung Lâm Sách mới nói rõ ý đồ đến đây, nói triều đình chuẩn bị đem sáu trăm ngàn tù binh ra làm điều kiện đàm phán, yêu cầu không được đụng đến những tù binh đó.

Nghe xong, chư tướng đều xôn xao, ai nấy đều tức giận bất bình, kết quả phần lớn người đều bị Mông Sơn Minh đuổi ra ngoài.

Đợi người không có phận sự lui ra hết, Tô Khải vô cùng bất mãn nói: “Cung chưởng môn, thế cục bây giờ đang cực kỳ có lợi cho quân ta. Nước Yến cũng đã rách bươm, còn cái gì phải sợ nữa chứ? Bây giờ, nội bộ phòng thủ nước Tống đang trống rỗng, hắn là nước Tống phải sợ mới đúng. Để bảo đảm Yến Kinh mà yêu cầu thả sáu trăm ngàn tinh nhuệ nước Tống ra, có khác gì nuôi hổ gây họa? Nhất định phải thừa thế đánh nước Tống tàn phế mới dừng tay.”

Trương Hổ cũng bất mãn: “Quân Tống muốn tấn công thì cứ việc tấn công, quan tâm đến đám người Yến Kinh làm gì, chẳng lẽ họ có chân mà không biết chạy hay sao? Khi cần bọn họ ủng hộ thì không thấy đâu, khi giữ chân được cho bọn họ, bọn họ ngược lại còn nhanh hơn so với ai khác. Đánh đến chỗ này, huynh đệ của chúng ta cũng chết không ít, vất vả lắm mới xoay chuyển được thế cục. Bây giờ, nước Tống đối mặt với quân ta chính là dê đợi làm thịt. Chiến sự là nước Tống gây ra trước, há có thể tùy tiện buông tha. Lại còn đàm phán thả người, phải chuẩn bị rút quân, ta là người đầu tiên không đồng ý.”

Những người này vốn không cùng một bọn với triều đình. Yến Kinh chết hay sống, đối với bọn họ mà nói chẳng đáng quan tâm. Bảo bọn họ

vì một Yến Kinh mà bỏ mất một cơ hội xả giận rất tốt, bọn họ đồng ý mới là chuyện lạ.
Sắc mặt Cung Lâm Sách trầm xuống, nhìn thì như bô bô oán trách, nhưng lại làm cho bản thân ông ta cảm nhận được cái gì gọi là kiêu binh hãn tướng.
Đám người này dám ở ngay trước mặt ông ta, không để triều đình đang được ba Đại Phái ủng hộ vào mắt, xét theo một trình độ nào đó, chính là không để ba Đại Phái vào mắt?
“Mới đánh thắng mấy trận đã bắt đầu không coi ai ra gì?” Cung Lâm Sách lạnh lùng vứt lại một câu, trong nháy mắt đã đè ép âm thanh bất mãn trong lều trướng.
Quân trướng lạnh ngắt như tờ. Tô Khải và Trương Hổ nhìn nhau, sau đó cùng nhìn sang Mông Sơn Minh đang ngồi trên xe lăn.
“Hai người các ngươi lui ra hết đi.” Mông Sơn Minh phất tay.
Trương Hổ và Tô Khải cùng nhau chắp tay lui xuống.
La Đại An và Lộ Tranh một trái một phải đứng sau xe lăn. Ánh mắt Mông Sơn Minh bắt đầu giằng co với ánh mắt của Cung Lâm Sách.
Cuối cùng, Cung Lâm Sách là người lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Mông soái, ta hiểu tâm trạng của mọi người, mặc dù quyết định của triều đình hơi mang tính cá nhân, nhưng cũng là tốt cho mọi người. Muốn nói xả giận, Mông soái ra lệnh cắt lỗ tai sáu trăm ngàn tù binh, có trả đám người này về, người nào mất đi lỗ tai, cũng đều là sự sỉ nhục đối với nước Tống, có thể nói là xả được giận rất nhiều. Đám người Trương Hổ đều là thuộc hạ cũ của ngài, bây giờ cũng vẫn là thuộc hạ của ngài. Bọn họ sẽ nghe theo lệnh của ngài, mong Mông soái giải thích cho bọn họ thông cảm.”
Mông Sơn Minh vẫn bình tĩnh, gằn từng chữ: “Tù binh, ta sẽ không để lại một tên.”
Hai mắt Cung Lâm Sách nheo lại: “Mông soái, xin hãy vì đại cục mà suy nghĩ. Nếu cứ tiếp tục đánh xuống, cũng chẳng có lợi cho nước Yến, chỉ lưỡng bại câu thương với nước Tống mà thôi, đồng thời cũng bất lợi với Nam châu. Có thể đàm phán cũng là chuyện tốt.”
Mông Sơn Minh nói: “Bây giờ vẫn còn chưa đến thời điểm đàm phán.”

Cung Lâm Sách “A” một tiếng. Mặc dù không đồng ý, nhưng vẫn khách sáo nói: “Nguyện nghe cao kiến của Mông soái.”
Mông Sơn Minh nói: “Đàm phán bây giờ? Muốn để cho La Chiếu suất lĩnh ba triệu quân chủ lực thuận lợi rút về nước Tống sao? Đồng thời trả sáu trăm ngàn tinh nhuệ kia cho nước Tống, Cung chưởng môn có nghĩ đến hậu quả sau này hay không?”
Lời vừa nói ra, giống như thức tỉnh được điều gì đó trong lòng Cung Lâm Sách, khiến ông ta vô thức cau mày lại.
Mông Sơn Minh tiếp tục nói: “Trả lại sáu trăm ngàn quân tinh nhuệ, lại để cho ba triệu quân chủ lực thuận lợi rút về, tổn thất của nước Tống thật ra không lớn, chẳng qua chỉ bị tổn thất trong tác chiến cục bộ mà thôi. Ta chinh chiến cả đời, đã từng giao thủ với nước Triệu, nước Hàn, nước Tống, biết rõ tầm quan trọng của quốc lực đối với tác chiến như thế nào. Trận chiến này, quốc lực của nước Tống vẫn còn, lại còn mạnh hơn Đại Yến nhiều, bất cứ lúc nào cũng có thể để dành chiến một trận. Nếu để cho nước Tống có đầy đủ tinh binh, đứng trên góc độ quân nhân nước Yến mà xem, đây chính là sự uy hiếp to lớn đối với Đại Yến, và ta không cho phép điều này xảy ra.”
“Cung chưởng môn, nước Tống hùng hổ mà đến, kết quả lại đem đá đập chân mình, ngươi cảm thấy bọn họ sẽ từ bỏ ý đồ sao? Nhất là trong tình huống vẫn còn quốc lực và binh lực, bọn họ sẽ bỏ cuộc? Trong mắt của ta, nếu bọn họ đáp ứng điều kiện đàm phán của triều đình mà triệt binh, cũng chỉ là tình thế bức bách nhất thời, để vãn hồi thế cục bất lời mà tạm đưa ra quyết định rút lui. Quốc lực và binh lực tổn thất không lớn, vẫn còn mạnh hơn Đại Yến chúng ta nhiều, ngươi cảm thấy bọn họ sẽ nuốt cục tức này, cúi đầu nhận thua với một Đại Yến thực lực kém hơn?”
“Một khi để bọn họ hoàn thành chiến lược tạm thời rút lui, một lần nữa ổn định bước chân, tất sẽ tấn công nước Yến chúng ta lần nữa. Đây không phải là phỏng đoán nhất thời, mà là tình huống của đang bày ra trước mắt của Đại Yến, bị bọn họ giày vò, trở nên quá yếu ớt, quá dễ bị bắt nạt, chẳng khác nào đứa bé ba tuổi. Nước Yến cung cấp lương thảo cho đại quân đã khó, còn không thừa cơ hội này đánh, về sau ngươi còn có thể đánh ai nữa chứ?”

“Một khi để nước Tống ngóc đầu trở lại, muốn một lần nữa tấn công bờ sông phía Đông sẽ rất khó, chẳng lẽ Cung chưởng môn cho rằng chúng ta sẽ còn có được cơ hội như thế?”

Chương 1025: Tù binh, ta sẽ không để lại một tên! (2)

Chương 1025: Tù binh, ta sẽ không để lại một tên! (2)
“Không có đâu, ngay cả việc tổ chức nhân mã cũng đã khó rồi, cơ hội trước mắt sẽ không còn. Đến lúc đó, ai đến chỉ huy đại quân tác chiến cũng đều vô dụng thôi. Không bột đố gột nên hồ, Đại Yến nhất định sẽ bị diệt vong.”
“Còn có nước Hàn. Nước Tống rút lui, nước Yến bị giày vò đến tình trạng hư nhược. Nước Tống vừa rút đi, tiếp theo sẽ đến phiên nước Hàn phát động tấn công với Đại Yến. Sau khi nước Hàn phát động tấn công, cho dù nước Tống không lập tức ra tay, cũng sẽ đợi nước Hàn xua binh tấn công nước Yến trước. Nước Tống đã phải trả một cái giá rất lớn, không có khả năng ngồi nhìn nước Hàn chiếm hết tiện nghi.”
Nghe xong, Cung Lâm Sách hãi hùng, im lặng một lát rồi hỏi tiếp: “Tiếp tục đánh xuống có thể phòng ngừa nước Hàn xuất binh hay sao?”
Mông Sơn Minh đáp: “Họa thủy đông dẫn. Chủ soái của nước Hàn là Kim Tước, ta và ông ta đã từng giao thủ qua, biết rõ người này rất giỏi kiên nhẫn, am hiểu nắm giữ thời cơ tấn công tốt nhất, không nắm chắc là ông ta không dễ dàng ra tay. Đây cũng là nguyên nhân người nước Hàn chậm chạp không động thủ với nước Yến. Thiệu Đăng Vân đánh trận vẫn phải có một tay. Có ông ta tọa trấn Bắc châu, Kim Tước sẽ có sự kiêng kỵ. Ta đoán, Kim Tước không đến vạn bất đắc dĩ, ông ta sẽ không xung đột chính diện với trọng binh tập kết ở Bắc châu. Ông ta đang chờ. Hỏa lực của ông ta tập trung ngoài biên cảnh chính là cơ hội tấn công tốt nhất, có lợi nhất.”
“Nhất định phải trông chừng, không thể để ông ta nhìn chằm chằm Đại Yến được, phải đem ánh mắt của ông ta chuyển sang nước Tống. Thế

cục trước mắt chính là thời cơ rất tốt. La Chiếu tuổi trẻ nóng tính, tham lớn cầu nhanh, đã tạo ra kỳ ngộ trong chiến lược quan trọng của Đại Yến. Đại Yến ta quyết định không thể bỏ lỡ, nhất định phải nắm chặt lấy. Chỉ cần quân ta chặn ba triệu đại quân của La Chiến bên bờ sông phía Đông không cho quay về, đồng thời đảo loạn nội bộ nước Tống, mắt thấy dễ như trở bàn tay, Kim Tước tất sẽ xua binh nhào về phía nước Tống."

Cung Lâm Sách đã hiểu rõ ý định của Mông Sơn Minh, khẽ gật đầu, nhưng lại do dự nói: "Trước mắt, nước Yến còn chưa dìm được thực lực của nước Tống. Chúng ta trả cái giá lớn như vậy, kết quả lại dâng món ngon cho nước Hàn. Một khi nước Hàn chiếm được nước Tống, chỉ sợ chưa chắc đã lĩnh tình của chúng ta. Nước Hàn phát triển an toàn chính là sự bất lợi đối với Đại Yến."

Mông Sơn Minh nói: "Cho nên, đến lúc đó mới là lúc đàm phán với nước Tống. Còn bây giờ đàm phán là muốn chết. Chỉ khi nào đánh nước Tống tàn phế, để nước Tống nóng lòng tự vệ, không còn đường lui nào khác, khi đó bọn họ mới thật tâm chứng thực kết quả đàm phán. Trên chiến trường đánh không lại người ta, đã không để người ta khuất phục, bây giờ còn trông cậy vào đàm phán, tranh đua miệng lưỡi bảo người ta phục mình, đúng là không thực tế."

Nói đến đây, ông phất tay ra hiệu, La Đại An lập tức quay xe lăn, đẩy ông đến trước tấm bản đồ.

Cung Lâm Sách cũng đi theo.

Mông Sơn Minh cầm cây gậy nhỏ mà La Đại An đưa đến, chỉ vào tấm bản đồ: "Hai nước đều suy yếu, sau khi hai nước đàm phán thành công, ai cũng không muốn nhìn thấy đối phương trở thành cô hồn dã quỷ trước đao của nước Hàn rồi đến phiên mình, khi đó mới có thể nhất trí đối kháng kẻ địch chung. Đàm phán xong, nước Yến và nước Tống đều có cơ hội thở dốc, song phương bãi bình, binh lực giao chiến có thể tập kết ở phía Bắc. Có thể nói, hai nước đều có thể tập kết binh lực cường đại nhất ở phương Bắc để nhằm vào nước Hàn. Lúc này, chỉ có hai nước liên thủ mới có thể làm cho nước Hàn không dám hành động thiếu suy nghĩ."

"Thu phục nước Tống, uy hiếp của nước Yến ở phía Đông sẽ được giải trừ. Còn phía Bắc của nước Yến, sau khi bãi bình nước Tống xong,

chúng ta có thể tăng cường nhân mã phòng ngự phía Bắc. Trong tình huống liên thủ với nước Tống, phía Bắc của chúng ta sẽ không còn lo nữa. Phía Nam là biển rộng mênh mông, đầu nhập binh lực trên biển sẽ rất lớn, cho nên khả năng phía Nam xuất hiện nguy hiểm sẽ không cao. Phía Tây, Nam châu đồng ý quét sạch gió chướng cho Đại Yến. Đạo gia có đủ lực ảnh hưởng đối với Kim châu nước Triệu. Một khi nước Triệu nổi lên, không cần thông qua triều đình, Nam châu sẽ chủ động liên thủ Kim châu cùng nhau ngăn địch."

"Đây là chiến lược lớn mà lão già tàn phế ta đã định ra cho Đại Yến. Nếu ba Đại Phái chiếu theo chiến lược này mà chấp hành, tạm thời có thể giải trừ nguy cơ cho Đại Yến. Chỉ cần có thể đạt được mục đích chiến lược, mặc dù có vẻ hơi yếu ớt, nhưng có còn hơn không, có thể vì Đại Yến mà tranh thủ cơ hội thở dốc, nắm chặt thời gian nghỉ ngơi lại sức, tích trữ quân lực. Đợi Đại Yến ta binh cường mã tráng, quốc lực hùng hậu, còn người nào dám xâm phạm nữa không?"

Cung Lâm Sách nhìn chăm chú tấm bản đồ, trong đầu ngẫm nghĩ lời nói của Mông Sơn Minh, một lát sau mới thở ra một hơi.

Qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên có người đứng trên góc độ chiến tranh chỉ điểm chiến lược tác chiến hùng vĩ một cách toàn diện cho ông ta như vậy, trong lòng ông ta mơ hồ có chút rúng động. Rất nhiều chuyện đang trong thế ép buộc phải ứng đối đã trở nên có trật tự, suy nghĩ cũng quyết đoán hơn.

Sau khi cảm khái, ông ta lại thở dài: "Nhưng nếu Mông soái không buông tha cho đám tù binh đó, Yến Kinh sợ rằng sẽ rơi vào nguy hiểm." Giọng điệu hùng hổ dọa người trước đó đột nhiên không còn.

Mông Sơn Minh nói: "Chỉ cần binh phong nước ta trực chỉ nội bộ nước Tống, đối mặt với áp lực khó có thể chịu được, ý đồ La Chiếu tiến đánh Yến Kinh sẽ không kiên trì được bao lâu, tất sẽ phải rút quân. Không cần quá lâu, khoảng bảy tám ngày là đủ. Kinh thành, thành tường vừa cao vừa rộng, dễ thủ khó công, nếu hai triệu nhân mã trong vòng bảy tám ngày cũng không giữ được, ta thật sự không biết kinh thành giữ lại đám phế vật kia còn có thể làm được gì? Mất thì cứ để nó mất, dù sao Đại Yến cũng chẳng còn cái gì tốt."

Cung Lâm Sách nói: "Xem ra Mông soái khăng khăng muốn như vậy."

Mông Sơn Minh nói: “Có thể miễn trừ chức Đại tướng Đông chinh của ta, cũng có thể giết ta rồi thay người đến chỉ huy.”
Khóe miệng Cung Lâm Sách mấp máy. Bây giờ ông ta thật sự không dám động Mông Sơn Minh, nhất là sau khi nghe Mông Sơn Minh nói, đồng thời cũng thấy được thái độ của đám người Trương Hổ.
Ông ta không nói gì nữa, quay người chuẩn bị liên lạc lại với Mạnh Tuyên.
La Đại An đẩy Mông Sơn Minh về vị trí cũ, sau đó thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi.
Lắng nghe thật lâu, trong lòng Lộ Tranh vô cùng rúng động. Lời nói của Mông Sơn Minh có thể giúp cho hắn ta mở mang tầm mắt. Hắn ta không nhịn được bước đến bên cạnh Mông Sơn Minh, hỏi dò một tiếng: “Mông soái, nếu giết sáu trăm ngàn tù binh kia, sẽ tạo thành ảnh hưởng không nhỏ cho danh dự của ngài.”
“Ta còn có thể sống được bao lâu nữa chứ? Có một mình ta, chỉ cần nước Yến có thể đánh thắng, cần danh dự đó làm gì nữa? Lộ Tranh, ngươi nhớ kỹ, sát phu trong tình huống này tức là nhắm vào nước Tống, cũng là nhắm vào chiến lược, chiến thuật của chúng ta mà đưa ra lựa chọn. Đại quân ta tiến vào cảnh nội nước Tống, lương thảo không đủ, lại dùng cho những chuyện vô ích, sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với sĩ khí. Về sau cũng không biết sẽ gặp phải khó khăn gì. Nước Yến đã đến trình độ này rồi, không còn đường lui, tướng sĩ nhất định phải hạ quyết tâm, dùng hết toàn lực mới có thể vãn hồi thế cục. Sát phu kết thù, sợ quân Tống trả thù, tướng sĩ đánh vào nước Tống tất không dám hàng, mới có thể liều chết tác chiến, nhân mã trong nước giao thủ với quân Tống cũng không dám đầu hàng.”
Sát phu kết thù? Lộ Tranh kinh ngạc nhìn Mông Sơn Minh lần nữa, nội tâm rúng động. Một lần đồ sát sáu trăm ngàn tù binh nước Tống, sao có thể không kết thù chứ?
Chẳng những kết thù, mà còn là đại thù, trở thành một mối sỉ nhục khắc cốt ghi tâm cho toàn bộ nước Tống. Nếu nước Tống có cơ hội, làm sao mà không rửa mối hận này được chứ?

Chương 1026: Binh lâm thành hạ

Chương 1026: Binh lâm thành hạ
Thì ra cái này là cố ý. Ngoại trừ chiến lược nói với Cung Lâm Sách trước đó, Mông Sơn Minh còn muốn cắt đứt đường lui của các binh sĩ tấn công nước Tống, bức bách các tướng sĩ anh dũng tử chiến.
Không ngờ sát phu cũng có thể trở thành một phương thức cổ vũ sĩ khí.
Hắn ta hiểu, phía sau có quá nhiều nguyên nhân như vậy, khó trách Mông soái không tiếc mang tiếng xấu, gây áp lực với ba Đại Phái cũng khăng khăng phải làm như vậy.
Đại quân rời khỏi núi Quần La, áp giải đám tù binh cùng đi theo. Tù binh phải gánh quân nhu của đại quân, có thể giải phóng được sức lực cho nhân mã nước Yến.
Nơi đã bị ngâm qua trong nước, mặc dù mặt đất đã khô lại không ít, nhưng ven đường vẫn còn đọng rất nhiều vũng bùn, đi lại hơi khó khăn một chút.
Tù binh gánh đồ, Mông Sơn Minh không muốn lãng phí lương thực trên người bọn họ, chỉ cấp cho ít nước canh để húp, thể lực không tốt lại còn phải gánh đồ nặng, tình huống khó khăn là có thể nghĩ.
Mà đám tù binh này, người nào cũng bị thương, mất đi một lỗ tai, gương mặt ai nấy đều có vết máu chảy xuôi.
Mặt đất đầy bùn khiến tốc độ đại quân tiến lên khá chậm.
“Đạo gia, Công Tôn Bố gửi tin đến, còn có Hầu tử mặt đỏ. Tin tức hai bên gần như đến đồng thời.”
Trong núi, Quản Phương Nghi lấy ra hai phong thư.
Ngưu Hữu Đạo xem của Công Tôn Bố trước, cũng không có gì khác, chỉ thông báo đại quân nước Yến ở núi Quần La đã xuất phát.
Về phần tin tức Viên Cương truyền đến, là chữ viết chỉ hai người quen thuộc, Ngưu Hữu Đạo lập tức biết đây chính là tin tức tuyệt mật.

Xem ra, Cao Kiến Thành ở Yến Kinh đã có câu trả lời.
Tin tức của Cao Kiến Thành đến muộn cũng có thể hiểu. Ngoại trừ việc cần phải giữ bí mật, hắn không thể để cho đám người Quản Phương Nghi biết hắn có liên quan đến Cao Kiến Thành. Tin của Cao Kiến Thành gửi về chỗ Viên Cương trước, đến chỗ hắn trễ cũng là chuyện bình thường.
Ngưu Hữu Đạo tập trung xem qua ý kiến của Cao Kiến Thành, rất đúng trọng tâm.
Trước tiên, Cao Kiến Thành nhắc đến chuyện Yến Kinh chuẩn bị đem sáu trăm ngàn tù binh làm vốn liếng đánh bạc, trước để cho Ngưu Hữu Đạo có cái mà đo đếm.
Về sau, Cao Kiến Thành cũng không nói sáu trăm ngàn tù binh đó có nên giết hay không, chỉ nói ra ý kiến để Ngưu Hữu Đạo có thể tham khảo.
Dù sao cũng có đến sáu trăm ngàn tù binh, giết một lượt sáu trăm ngàn người thì không nói, nhưng ảnh hưởng danh dự của Mông Sơn Minh là có thể nghĩ. Ít ra cái danh “cuồng sát nhân” là chạy không thoát.
Không giết, nuôi tốn lương thực hiển nhiên là không cần thiết, chi bằng đưa cho triều đình làm vốn đánh bạc.
Nếu muốn giết, cũng có thể giải thích. Tốt nhất đừng nên giết quá trực tiếp, sau khi đem ra làm vốn đánh bạc, giết sẽ phù hợp hơn.
Vốn đánh bạc này không chỉ dùng cho triều đình mà còn dùng cho Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh.
Ý của Cao Kiến Thành là, Mông Sơn Minh dùng thứ này để yêu cầu lương thảo từ quân Tống. Tin tức truyền về Tống Kinh, triều đình Tống Kinh tất sẽ chia thành hai phe để tranh luận. Một phe sẽ vì sáu trăm ngàn tinh nhuệ này mà đồng ý, phe còn lại sẽ từ chối.
Nhưng điều kiện tiên quyết là, Yến Kinh lấy sáu trăm ngàn tù binh làm điều kiện yêu cầu quân Tống triệt binh kèm theo lương thảo. Tống Kinh chắc chắc sẽ ngại điều kiện của bọn họ quá hà khắc, cũng lo sau khi Mông Sơn Minh có được lương thảo sẽ như hổ thêm cánh. Một khi đổi ý sẽ gây nguy hiểm cho nước Tống. Bởi vậy, triều đình Tống Kinh sẽ không thể tránh khỏi việc có hai phe trở lên tranh luận với nhau.
Làm như vậy, chỗ tốt sẽ có mấy điểm.

Một khi sát phu, triều đình truy cứu, Mông Sơn Minh có thể vịn vào lương thảo không đủ để tố khổ, ngăn cản triều đình truy trách. Ai bảo bọn họ không được tiếp tế đủ lương thực, trong khi triều đình lại không cách nào cung cấp.
Một cái khác, Mông Sơn Minh có thể nói nước Tống không có thành ý, khiến ông ta nổi giận mà giết chết, nhiều ít cũng có thể làm tiêu tan ảnh hưởng trái chiều của việc sát phu, có thể đẩy trách nhiệm cho nước Tống, chỉ trích nước Tống không muốn cứu tù binh, làm yếu đi lòng người và sĩ khí quân Tống.
Chỗ tốt cuối cùng, một khi tù binh bị giết, những người chủ trương đồng ý cung cấp lương thực trong triều đình Tống Kinh sẽ chỉ trích những người không đồng ý, khiến cho sáu trăm ngàn tù binh bị ngộ sát, có thể khiến cho triều đình Tống Kinh tranh chấp, đấu đá nhau.
Ý của Cao Kiến Thành nói cho cùng, làm chuyện xấu cũng phải tìm lý do để biện minh mình không phải người xấu, còn phải tận lực thừa cơ hội tạo phiền phức cho đối thủ.
Sau khi xem xong ý kiến của Cao Kiến Thành, Ngưu Hữu Đạo nhếch miệng, phát hiện đúng là người đắm chìm trong triều đình quá lâu, một bụng toàn suy nghĩ xấu, phương diện này quả nhiên chơi rất mượt.
Ngưu Hữu Đạo vẫn là thái độ kia, không tất yếu, hắn sẽ không can thiệp vào chuyện trên chiến trường. Chuyện chuyên môn nên giao cho người chuyên nghiệp làm. Hắn chỉ chuyển ý kiến của Cao Kiến Thành cho Mông Sơn Minh.
Đương nhiên, hắn sẽ không để lộ bất cứ dấu hiệu nào hắn có liên quan đến Cao Kiến Thành, toàn bộ đều chuyển thành ý kiến của mình.
Hai bên cách nhau không xa. Công Tôn Bố rất nhanh nhận được thư của hắn, đem mật tín dịch ra, rồi giao cho Mông Sơn Minh.
Trên con đường đầy bùn, khi Mông Sơn Minh nhận được tin chính là lúc đang ngồi trong xe ngựa chậm rãi tiến lên. Tin là do Công Tôn Bố từ cửa sổ đưa cho La Đại An, còn Lộ Tranh thì trở thành xa phu khống chế xe ngựa.
Sau khi xem qua tin tức, Mông Sơn Minh vuốt râu lắc đầu, tặc lưỡi thở dài: “Đạo gia chính là Đạo gia, ngay cả miếu đường cũng muốn tranh thủ một tay.”

Ông thật sự bội phục Ngưu Hữu Đạo từ tận đáy lòng. Mặc dù ông ta đánh trận lợi hại, nhưng đối với chuyện triều đình, chẳng khác nào người ngoài, không quá am hiểu.
Nói chính xác, không phải ông ngu, mà là ông không quá coi trọng, cũng chẳng muốn dồn quá nhiều tinh lực để suy nghĩ. Tinh lực của con người có hạn, phân tán quá nhiều sẽ không cách nào tinh thông được một môn.
Khi Ninh vương còn sống, ông chỉ tập trung tinh thần nghiên cứu đánh trận, còn chuyện trên triều đình, ông chẳng quan tâm, tất cả đều có Ninh vương đỡ hết. Bây giờ, ông lại càng chẳng có lý do gì phải quan tâm suy nghĩ của triều đình.
Còn Ngưu Hữu Đạo, từ đầu đến cuối, chuyện chiến sự chẳng có bất cứ trói buộc gì với hắn. Hắn chỉ cung cấp sự trợ giúp hữu ích, khiến cho Mông Sơn Minh cảm thấy rất dễ chịu, không giống như ba Đại Phái cứ thích chen chân vào.
Có người tài giỏi luôn ở đằng sau kịp thời hóa giải những nguy cơ, ông cảm thấy đây đúng là một chuyện may mắn.
Ví dụ như chuyện bình định trước đó, nguy cơ đến gần, Nam châu không có ai phát hiện ra, chỉ có Ngưu Hữu Đạo nhận ra triều đình đang định ra tay với Thương Triều Tông, lập tức điều mười vạn thiết kỵ sắp lâm vào kiếp nạn ra khỏi Nam châu, để Mông Sơn Minh ông suất lĩnh mười vạn thiết kỵ kịp thời thoát khỏi hiểm cảnh.
Để Thương Triều Tông một mình gặp nạn, lúc đó đối với người coi trọng tình cảm như Mông Sơn Minh khó mà tiếp nhận được. Mông Sơn Minh muốn dẫn người đi cứu, cũng là Ngưu Hữu Đạo phái người cản lại.
Chuyện cho đến bây giờ, ngẫm lại, xét theo một trình độ nào đó, chỉ cần Mông Sơn Minh và thực lực Nam châu vẫn còn, triều đình sẽ không dám làm gì Thương Triều Tông.
Xét theo một góc độ khác, Thương Triều Tông ở lại gánh chịu hậu quả, là chịu tội, chuyện giết Thi Thăng cũng xem như giảm nhẹ.
Nhìn tình huống lại một lần nữa, Ngưu Hữu Đạo là người lý trí và tỉnh táo nhất. Kết hợp với tình hình của Thương Triều Tông lúc đó, thậm chí có thể nói là lý trí đến đáng sợ.

Nếu không có Ngưu Hữu Đạo, hậu quả như thế nào là có thể tưởng tượng được. Lúc trước, hô hào muốn xuất binh cứu nước Yến cũng là bọn họ, nhưng bình định chướng ngại và đề phòng nguy hiểm khi xuất binh cho bọn họ lại là Ngưu Hữu Đạo. Nếu không có Ngưu Hữu Đạo đứng đằng sau ra tay, chỉ dựa vào chuyện Thương Triều Tông giết Thi Thăng, hậu quả cũng khó mà tưởng tượng, làm sao có được cục diện như bây giờ.

Chương 1027: Ngay cả Bệ hạ cũng phải bồi tiếp ngươi (1)

Chương 1027: Ngay cả Bệ hạ cũng phải bồi tiếp ngươi (1)
Trên không trung xuất hiện một phi cầm. Bên ngoài cửa sổ rất nhanh vang lên giọng nói của Trương Hổ: “Đại soái, người của Tống Kinh đến, muốn xác minh nhân số tù binh.”
Mông Sơn Minh khép lại mật tín trong tay, lạnh lùng nói: “Thông báo các tổ cẩn thận đề phòng, để bọn họ xác minh. Ngoài ra thông báo cho người của nước Tống, bảo mang lương thực cho tù binh đến...”
.....
Đàm phán hai nước Tống Yến đã có kết quả, nhưng cũng không ngừng lại bước chân của quân Tống. Năm trăm ngàn quân tiên phong của nước Tống rốt cuộc đã binh lâm hạ thành, bao vây Yến Kinh.
Cửa thành Yến Kinh đóng chặt, nhân mã thủ vệ trên đầu thành giống như lâm đại địch. Các công trình phòng thủ đã chuẩn bị xong, trong thành tổ chức năm trăm ngàn dân phu phối hợp với quân thủ thành. Bởi vậy, có thể thấy được, chỉ cần có quyết tâm đề phòng, lực lượng chống cự bên trong thành Yến Kinh tuyệt không chỉ có hai trăm ngàn thủ quân. Cho dù là vậy, bách tính trong thành vẫn rất lo lắng.
Ngoài thành có tu sĩ đưa Tiền Liên Thắng ra ngoài để gặp mặt với tướng lĩnh quân Tống.
Tiền Liên Thắng khuyên bảo, cộng thêm nhận được quân lệnh của La Chiếu, quân Tống tạm thời chỉ vây công, chờ kết quả đàm phán được chứng thực. Một khi chứng thực bất lợi, quân Tống lập tức công thành. Quân Tống ngoài thành kêu gào đe dọa, thỉnh thoảng đánh trống thổi hiệu, tạo nên uy áp cho người trong thành.

Tại một góc nào đó trong hoàng cung, hiếm người nào dám đến gần. Bởi vì một số thi thể trong cung đều được tập trung ở đây để thiêu.
Không ai dám nhắc đến nguyên nhân cái chết của đám phi tần. Mặc dù biết không thể gạt được, nhưng Đại tổng quản Điền Vũ vẫn hạ lệnh cấm, không được bàn tán về người chết.
Thương Kiến Hùng tạm thời không dám về hậu cung, ngay cả ngủ cũng ngủ trong một gian phòng nhỏ ở ngự thư phòng. Ông ta đang sợ cái gì, người chung quanh đều biết rõ, nhưng không ai dám nói thẳng.
Quân địch ngoài thành kêu gào, bên trong thành, Đồng Mạch đang cầm kết quả đàm phán thương lượng trình tự trao đổi người với đám người Thương Kiến Hùng.
Cũng không còn cách nào. Đã muốn chứng thực kết quả đàm phán, lại phải quan tâm đến cảm xúc của Thương Triều Tông, thế cục bây giờ không còn là Thương Kiến Hùng không quan tâm đến Thương Triều Tông mà ra lệnh nữa. Thương Triều Tông đang nắm binh quyền trong tay.
Binh quyền là thứ mà quan văn rất ghét ở quan võ, đồng thời cũng là thứ khiến quan văn e ngại nhất. Cho nên, chỉ cần có cơ hội, quan văn hận không thể hạn chế việc tăng thêm binh quyền trong tay quan võ.
Lúc này, nếu dám chọc giận Thương Triều Tông, kết quả đàm phán như thế nào cũng vô dụng.
Trước đó, Thương Kiến Hùng hy vọng mười vạn thiết kỵ tiến đánh quân Tống. Bây giờ, ông ta lại sợ Thương Triều Tông xúc động làm hỏng chuyện của ông ta.
Đứng trên góc độ của Thương Kiến Hùng mà nhìn, Thương Triều Tông hoàn toàn có lý do để làm như vậy.
Mạnh Tuyên đến, không thèm quan tâm thủ vệ bên ngoài, trực tiếp xông vào.
Thương Kiến Hùng đứng lên, chờ mong hỏi: “Mạnh chưởng môn, công việc tiền tuyến, ba Đại Phái đã an bài thỏa đáng chưa?”
Mạnh Tuyên do dự một chút, việc này nói ra ông ta cũng hơi xấu hổ, cũng khó mà mở miệng. Dù sao trước đó cũng là ông ta mở miệng cam đoan.

Nhưng cũng không còn cách nào. Tin tức mà Cung Lâm Sách truyền về hoàn toàn có lý. Chủ yếu nhất, đám người Mông Sơn Minh là quân tự lập, ỷ vào năng lực đối với thế cục, căn bản không nghe theo ba Đại Phái. Lúc này, ba Đại Phái chỉ vì đảm bảo lợi ích của mình, cũng không dám làm gì Mông Sơn Minh. Nếu không, hậu quả cũng khó mà lường được.

Nhìn phản ứng của ông ta, đám người Thương Kiến Hùng khẩn trương lên, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Mạnh Tuyên chậm rãi nói: “Bệ hạ, đoán chừng quân Tống không bao lâu nữa sẽ phát động tấn công, bảo đại quân làm tốt tử thủ, chuẩn bị sống chết cùng Yến Kinh.”

Nàng dâu xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng, việc này dù thế nào cũng khó mà giấu diếm, khó mà mở miệng cũng vẫn phải nói ra.

Có điều, với chư vị ở đây, hậu quả tương đối doạ người.

Thương Kiến Hùng trừng hai mắt. Thương Vĩnh Trung trố mắt. Điền Ngữ ngạc nhiên.

Cao Kiến Thành không có thái độ gì, trong lòng chỉ hơi hồi hộp, nhưng cũng chuẩn bị trước tinh thần. Dù trước đó Ngưu Hữu Đạo có nhắc đến chuyện giết hay không, nhưng biết hắn đã từng cân nhắc tới, trong lòng lão vẫn thầm thở dài. Xem ra hắn vẫn quyết tâm muốn giết những tù binh kia. Náo loạn lớn đó!

Lão không biết quyết định giết người thuần tuý là của Mông Sơn Minh, còn tưởng là ý của Ngưu Hữu Đạo.

Đồng Mạch trợn trừng hai mắt, hoảng sợ nói: “Mạnh chưởng môn, ngươi nói vậy là có ý gì?”

Mạnh Tuyên nói: “Chuyện này khá khó khăn, bên Mông Sơn Minh kiên trì giết người.”

Đồng Mạch phẫn nộ: “Vì sao ba phái lớn không ngăn cnr? Chẳng lẽ không cản được sao?”

Lão không thể chấp nhận được hiện thực này. Lần đàm phán này lão đã phí không ít tâm huyết, bên nước Tống giở công phu sư tử ngoạm, một trong các điều kiện lui bình là giao Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh cho nước Tống, hoặc giết chết cũng được.

Đương nhiên Đồng Mạch chỉ ước gì có thể diệt trừ được hai tai hoạ này, nhưng lúc này có muốn cũng bất lực. Thương Triêu Tông cùng Mông Sơn Minh không phải người triều đình bài bố được, huống chi, lúc này cũng không thể trêu vào hai vị kia, đương nhiên là nghiêm túc cự tuyệt, ra sức bảo vệ hai người kia.
Đây là lần đầu tiên lão phí tâm huyết và miệng lưỡi như thế, chỉ để bảo vệ Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh, kết quả đổi lại là đối phương đẩy bọn họ vào hố chết!
Nhưng lời này Mạnh Tuyên làm sao nói được? Không phải không ngăn cản được. Nếu ba phái lớn muốn cưỡng ép ngăn cản, thì làm sao không làm Được? Mà là sau khi nghe Mông Sơn Minh phân tích đạo lý, họ cảm thấy không thể ngăn cản. Nhưng đạo lý kia không thể nói với những người này được.
Quân Tống đã vây thành, bảo những người này hy sinh vì đại cục sao? Bảo những người này lấy mình ra làm vật hy sinh sao?
Từ trước đến nay vẫn là bọn họ định ra chiến lược, hy sinh người khác, giờ để bọn họ làm vật hy sinh trong chiến lược của Mông Sơn Minh, sợ là họ rất khó mà chấp nhận.
Mấu chốt là, trước đó những người này vẫn cố gắng khống chế nhiễu loạn, để ổn định lòng người, giả vờ giả vịt làm gương, không cho gia đình rút khỏi Kinh thành.
Trước đó không rút lui là vì những người này biết, cuối cùng, nếu có rút lui, gia đình khác không đi được, duy chỉ có gia đình họ sẽ không bị triều đình từ bỏ, vì bọn họ là đại diện cho triều đình.
Kiên trì đến cuối cùng sẽ rút lui.
Kết quả là không rút lui, vì thế cục đã xoay chuyển, mười phần chắc chín là không cần rút lui nữa.
Ai mà ngờ nổi Mông Sơn Minh lại nghĩ ra cách này. Giờ thì tốt rồi, trước đó đi được thì không đi, giờ quân Tống bao vây Kinh thành rồi, gia đình của họ có muốn đi cũng không đi được.
Đại quân vây thành, một đám tu sĩ nhiều nhất chỉ có thể bảo vệ cho cao tầng triều đình giết ra ngoài, không thể mang theo toàn bộ thê nhi cao tầng. Quá nhiều người! Một nhà hơn trăm người cũng không tính là nhiều, để cho mỗi tu sĩ Kinh thành đều mang theo một người, thì làm

sao mà giết ra ngoài được? Nếu làm vậy, sợ là chính tu sĩ cũng đừng mong chạy thoát.
Một khi thành bị phá, có thể hình dung được hậu quả.
Mạnh Tuyên cũng không muốn đấu võ mồm với bọn họ. Hắn ta biết mình không đấu lại nổi những lão già quen luyện công phu mồm mép trên triều đình. Không nói đến chiến lược của Mông Sơn Minh, vì lợi ích của mình, ba phái lớn cũng chọn hy sinh lợi ích của những người này, quả thực lão cũng khó mà nói chuyện này ra được. Hắn ta chỉ giải thích đơn giản: “Mông Sơn Minh rất được quân tâm, kiên trì ý mình, tình thế trước mắt tại hạ không tiện ép buộc.”
Đổng Mạch nói: “Mạnh chưởng môn, việc này quan hệ tới chuyện lui binh của hai nước, có lợi cho Đại Yên, cũng có lợi cho ba phái lớn. Ba phái lớn quyết không thể ngồi nhìn Mông Sơn Minh làm bậy!”
“Ngồi nhìn? Nếu bức nhân mã tiền tuyến đến mức làm phản, không thể nào uy hiếp nước Tống được nữa, quân Tống vây thành sẽ không còn gì cố kỵ, đương nhiên sẽ công thành. Kinh thành cũng không giải được nguy hiểm. Mông Sơn Minh khống chế hoàn toàn binh quyền, nhất định phải như thế, ba phái làm sao mà bức bách?”

Chương 1028: Ngay cả Bệ hạ cũng phải bồi tiếp ngươi (2)

Chương 1028: Ngay cả Bệ hạ cũng phải bồi tiếp ngươi (2)
Thương Kiến Hùng giận đến run lẩy bẩy: “Đây nhất định là chủ ý của nghịch tặc Thương Triêu Tông kia, có ý đồ mưu hại quả nhân!”
Lão nhất định cho rằng như vậy, Mạnh Tuyên cũng lười giải thích. Mà Thương Kiến Hùng cũng cực kỳ chức chắn nhận định Thương Triêu Tông muốn hại mình.
Đồng Mạch lại khổ khuyên: “Mạnh chưởng môn, ngươi không ngại khuyên bảo bọn họ, hoà đàm với họ cũng là tốt cho họ. Nước Yên sụp cũng không có lợi gì với họ. Nếu bọn họ có ý định gì thì cứ bày ra rồi bàn bạc. Nể tình bọn họ tác chiến có công, ta nghĩ Bệ hạ cũng sẽ không tiếc trọng thưởng.
Dứt lời, lão chắp tay với Thương Kiến Hùng: “Bệ hạ, Thương Triêu Tông chỉ huy đại quân tác chiến, hoàn toàn chính xác có công lớn. Thần xin Bệ hạ luận công ban thưởng, có thể chia Định Châu làm đất phong cho Dung Thân Vương!”
Thương Vĩnh Trung lập tức chắp tay hùa theo: “Thần tán thành!”
Cao Kiến Thành thấy tình thế như vậy, lại thấy Đồng Mạch đang liều mạng nháy mắt với mình, cũng chắp tay ủng hộ: “Thần tán thành!”
Thương Kiến Hùng cân nhắc một lát, rồi nặng nề gật đầu: “Được! Quả nhân chuẩn!”
Thấy đám người này đột nhiên hào phóng như vậy, Mạnh Tuyên thầm cười lạnh trung bụng, ngoài mặt vẫn thờ ơ.
Chưa được Mông Sơn Minh chỉ điểm giang sơn thì thôi, sau khi được ông ta phân tích rõ ràng lợi hại, cũng biết nguy hại to lớn khi thoả hiệp

với nước Tống, Định Châu hay không Định Châu cũng không quan trọng bằng lợi ích của ba phái.
Mấy người này đồng ý cũng vô dụng. Lúc này ba phái sẽ không đồng ý. Nhưng hắn ta sẽ không nói ra rằng ba phái lớn đã quyết định hy sinh lợi ích của những người này, đương nhiên cái oan ức này sẽ phải đổ lên lưng người khác. Hắn ta lắc đầu: “Bệ hạ đã biết Thương Triêu Tông nghĩ gì, cần gì phải làm như vậy, vẫn nên toàn lực giữ thành đi. Chư vị yên tâm, một khi thế cục không thể vãn hồi, ba phái lớn nhất định sẽ không ngồi nhìn mấy vị gặp nạn, nhất định sẽ dốc toàn lực hộ tống mấy vị thoát hiểm.”
Dứt lời, hắn ta xoay người, không quan tâm đến mấy người ở đây nghĩ gì, thong dong rời đi, không muốn, cũng không cần dài dòng nữa.
Trong ngự thư phòng chỉ còn lại mấy người, sắc mặt ai cũng khó coi.
Mấy người vẫn phải tiếp tục bàn bạc, chỉ là, chủ đề từ đàm phán thế nào chuyển thành liều mạng thủ thành thế nào…
Trong ngự thư phòng chẳng còn ai, Thương Kiến Hùng tê liệt ngồi trên ghế, ánh mắt vửa bi phẫn vừa đau thương.
Lão không hiểu tại sao Đại Yên lại lưu lạc tới nước này, vì sao triều đình còn không có tướng lĩnh có thể chiến đấu? Dù chỉ có một người thôi, há có thể bị bọn Thương Triêu Tông bức thành dạng này sao?
Thực ra trong lòng lão hiểu rõ nguyên nhân, tướng lĩnh có thể chiến không thể ngoi ra từ trong lục đục triều đình được, đều phải ma luyện từ trong thực chiến ra. Mà những người đó, hoặc là bị lão thanh tẩy sạch, hoặc là bị lão dồn đến phe đối lập, chỉ là chính lão không nguyện ý đối mặt với sự thật này mà thôi.
Điền Ngữ cúi đầu trầm mặc, thân là tổng quản đại nội, lão đang tính toán chuyện trong hậu cung. Nếu trước đó rút đi, giết một lần đó ổn rồi, bây giờ quân Tống đã bao vây Kinh thành, còn quá nhiều người cần dẫn đi, chẳng lẽ lại phải giết một lượt nữa sao?
Lại giết nữa, ảnh hưởng gây ra sẽ rất lớn, hoặc là thân thích quyền thần, hoặc là người sinh hạ tử nữ cho Hoàng đế, chẳng lẽ giết mẹ của con mình sao?
“Vương gia, rốt cuộc đã được như ý ngài!”

Ba vị trọng thần rời ngự thư phòng, Đồng Mạch chợt liếc sang Thương Vĩnh Trung, nói.
Thương Vĩnh Trung ngạc nhiên: “Đại Tư Không nói vậy là có ý gì? Há sao bản vương lại nguyện ý xem sự tình đi tới nước này?”
Đồng Mạch cười lạnh: “Nếu không phải vì Vương gia đã nghĩ hết cách lôi kéo triều đình, triều đình há có thể rơi vào cảnh bị quân địch vây khốn thế này sao? Giờ thì cả Bệ hạ cũng phải bồi tiếp ngài thủ thành, chẳng phải đã đúng như mong muốn của ngài rồi?”
Thương Vĩnh Trung nghiêm mặt nói: “Đại Tư Không, lời này của ngươi, bản Vương không dám gật bừa. Hiện giờ gia quyến của bản Vương cũng đang kẹt trong thành, chẳng lẽ bản Vương vui lắm hay sao? Nói lại, ban đầu là ai tiến ngôn với Bệ hạ giữ bản Vương lại? Ngươi thực sự tưởng bản Vương không biết gì sao?”
Đồng Mạch đáp: “Ngài là Đại Tư Mã cao quý của nước Yên, quốc đô gặp nạn, quân địch đột kích, Đại Tư Mã phụ trách binh mã không toạ trấn, chẳng lẽ còn muốn để quan văn thống ngự binh mã giết địch sao? Ngài không ở lại thì ai ở lại?”
Cao Kiến Thành thở dài: “Hai vị chớ ồn ào. Giờ là lúc nào rồi? Đùn đẩy trách nhiệm có ý nghĩa sao? Vẫn nên suy ngẫm nên thủ thành thế nào đi!”
Là lão tặc Đồng Mạch nhắc tới trước, sao lại trách bản Vương? Thương Vĩnh Trung oán thầm không thôi. Không đến cuối cùng, lão cũng không dám đắc tội Đồng Mạch quá mức, sợ sau này bị Đồng Mạch hại chết, ngoài miệng vội vàng nói theo: “Đúng đúng đúng, Đại Tư Đồ nói có lý. Tướng gia, hiện giờ không phải lúc tranh luận chuyện này. Gia quyến mọi người đều ở trong thành cả, thành bị phá, tất cả mọi người đều không may. Không thể tin được vào mấy lời ma quỷ mà ba phái lớn nói, nhiều nhất chỉ có thể đưa chúng ta đi, rất khó đưa theo cả nhà già trẻ từ trên xuống dưới mà phá vây. Đến nước ấy, ba phái lớn cũng sẽ không quan tâm đến sống chết của gia quyến chúng ta. Nghĩ cách thủ thành mới là đạo lý. Đừng nói chúng ta…”
Lão chỉ chỉ ngón tay ra đằng sau: “Nếu tới bước đó thật, những người ở hậu cung kia còn đông lắm, sợ là sẽ phải giết thêm một nhóm nữa. Chẳng lẽ gia quyến chúng ta cũng phải tới nước đó sao?”

Lời này khiến cho hai vị đại lão thổn thức lắc đầu.
Điền Ngữ hạ lệnh cấm không cho phép vọng nghị chuyện khôgn sai, nhưng cũng phải xem là ai vọng nghị. Đương nhiên mấy vị này đàm luận không tính là vọng nghị. Điền Ngữ biết cũng phải mở một mắt nhắm một mắt!
Cao Kiến Thành vừa đi vừa chắp tay thỉnh giáo Đồng Mạch: “Tướng gia, chuyện tới nước này nên ứng đối thế nào?”
Đồng Mạch thở dài: “Còn có thể ứng đối ra sao? Thông báo cho triều thần ai về nhà nấy đi!”
“A” Thương Vĩnh Trung giật mình: “Ý tướng gia là, các nhà tự lo cho mình sao? Vậy là…là từ bỏ sao?”
Đồng Mạch lườm lão: “Vương gia muốn đi đâu? Là để các nhà về tập hợp hạ nhân, nhanh chóng lôi toàn bộ hộ viện trong nhà ra, đưa lên đầu tường hỗ trợ thủ thành. Còn cả thái giám trong cung, ai có thể dùng được không thể bỏ phí. Ta sẽ thông báo cho Điền Ngữ. Còn nữa, để mọi người vận dụng mối quan hệ riêng của mình, dốc toàn lực triệu tập giới tu hành tới tương trợ!”
“Mặt khác, để các nhà lấy ra toàn bộ lương thực dự trữ, đầu tiên là đảm bảo cung cấp quân lương, tiếp theo là ổn định lòng người trong thành. Lúc này, thế cục cực kỳ nghiêm trọng, trong nội bộ Kinh thành không được nhiễu loạn. Nói với mọi người, thành bi phá, có trữ lại nhiều lương thực cũng vô dụng, đều là của người khác. Nói với bọn họ, ta biết rõ trong tay ai có bao nhiêu, giờ còn ai dám tư tàng, đừng trách ta không cảnh cáo trước. Đến lúc đó, đừng trách bản tướng lục thân bất nhận!”
Cao Kiến Thành gật đầu đồng ý. Thương Vĩnh Trung cũng liên tục gật đầu tán thành.
Bị Mông Sơn Minh dùng sức mạnh dồn đến nước này, bị Mông Sơn Minh bức đến mức không còn đường lui, nếu Mông Sơn Minh muốn sát phu thôi phát sĩ khí, quan viên trong triều không còn nơi nào để giấu tư tâm, bị buộc phải đồng tâm hiệp lực thủ thành, được ăn cả, ngã về không.
Sau khi thống nhất ý kiến, Yên Kinh bộc phát năng lực, không thể đánh giá thấp khả năng phòng ngự của nó. Dù sao nơi này cũng là một trong bảy đại đô thành trong thiên hạ, vẫn phải có nội tình!

Đương nhiên, triều đình cũng không từ bỏ một tia hy vọng cuối cùng. Ba phái lớn đã không góp sức, bọn họ trực tiếp liên hệ với Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh.
Lúc này, triều đình gần như là cần gì cho nấy, lời trong ý ngoài là nhắn Thương Triêu Tông cần gì cứ nói, việc gì cũng có thể bàn bạc.
Lý do rất đơn giản, muốn tính nợ gì cũng phải qua được cửa ải này trước đã, cần ổn định Thương Triêu Tông đã. Nếu trước mắt không qua được còn nói gì đến tương lai đòi nợ.
…

Chương 1029: Chôn sống!

Chương 1029: Chôn sống!
Rốt cuộc đại quân đã ra khỏi khu đầm bùn, Trương Hổ ngồi trên toạ kỵ hoàn toàn thành một kẻ lội ruộng, ghìm cương ngựa quay đầu nhìn lại, chờ xe ngựa của Mông Sơn Minh bò lên khỏi vũng bùn.
Các tướng sĩ lần lượt bò lên được bờ đều sũng bùn toàn thân, phần lớn đều xắn ống quần, đeo giầy thối lên vai, ai nấy đều mệt mỏi rã rời.
Các tù binh phải cõng theo đồ quân nhu lại càng không chiun nổi. Ít nhất quân Yên còn được ăn no bụng, bọn họ chỉ được uống ít nước, lại bị cắt lỗ tai, giờ phải khiêng kéo vật nặng, đã kiệt sức rồi, có người vừa bò lên bờ đã nằm vật xuống không muốn nhúc nhích.
Đây là nguyên nhân Mông Sơn Minh tạm giữ bọn họ lại, hành quân qua những nơi ẩm ướt không tiện, giữ lại số tù binh này làm lao dịch!
Thấy có tù binh nằm xuống, quân Yên áp giải lập tức bước tới quần đấm cước đá, ép bọn họ phải bò lên.
Trương Hổ coi như không thấy màn trước mắt, chỉ chờ đón xe ngựa sau lưng.
Đón xe ngựa lên bờ, đưa sang một bên, Trương Hổ thăm dò hỏi Mông Sơn Minh trong xe qua cửa sổ: “Thực sự sẽ giao những tù binh này cho triều đình để làm vốn đàm phán sao?”
Sắc mặt Mông Sơn Minh không hề thay đổi, trả lời: “Báo cho các bộ, sau khi lên bờ, chôn sống ngay tại chỗ!”
“Chôn sống?” Trương Hổ kinh hãi.
Mông Sơn Minh chậm rãi nhắm mắt lại, không nói gì. Trương Hổ hiểu mình không nghe lầm, liền đi chấp hành.
Chôn sống đó!
Với Trương Hổ, muốn giết, không bằng giết thẳng luôn, không rõ vì sao Mông Sơn Minh lại nhất định phải dùng thủ đoạn đáng sợ như vậy.

Nhưng lời của Mông Sơn Minh chính là quân lệnh!
Ra khỏi Quần La Sơn, các bộ nhận được quân lệnh của Mông Sơn Minh, lập tức tập trung tù binh lại, bức họ đi đào ra vô số các hố to, sau đó, đuổi họ xuống.
Tràng cảnh sau cùng vô cùng thê thảm, đếm không hết tù binh kêu rên cầu xin tha thứ.
Nhưgn tất cả đều nằm trong tính toán của Mông Sơn Minh.
Họ đều đã bị thương, không được ăn no, đi qua vùng bùn lầy đã tiêu hao rất nhiều thể lực, lại bị bức đào hố, đã không còn chịu nổi nữa rồi, tuy có đến năm sáu chục vạn tinh nhuệ nhưng đều bị Mông Sơn Minh bức đến sụp đổ rồi, dù có tập trung lại cũng không phản kháng được.
Quân sĩ quân Yên chỉ cần đá một cái, hoặc đẩy nhẹ một cái là họ rơi xuống hố. Xuống rồi, khó mà lên nổi.
Một đám quân Yên vây quanh hố to, dùng xẻng xúc đất dội xuống.
Tiếng kêu trời trách đất trong hầm vang vọng cực kỳ bi thảm, người khoẻ một chút bò lên được liền bị cung tiễn thủ bắn ngã xuống.
Trời cao trong xanh, mặt trời rực rỡ trên cao xem chúng sinh như con sâu cái kiến, hoàn toàn thờ ơ với thảm kịch dưới kia.
Sau khi tất cả hố to được lấp đầy hết, đất trời hoàn toàn yên tĩnh, người bị chôn dưới đất không kêu gào được nữa, quân Yên trên mặt đất thấy một màn này dường như cũng không muốn nói chuyện.
Với những hung thủ này, màn này, cả đời khó quên!
Đương nhiên, cũng không phải giết sạch toàn bộ, Mông Sơn Minh giữ lại một vài người còn sống, còn cho bọn họ ăn no, để họ chứng kiến tất cả, thả về mật báo kèm truyền lời!
Những tù binh đại nạn không chết này gần như lộn nhào mà chạy. Ai nấy đều kinh hãi, đến chết cũng khó quên!
…
Kinh thành nước Tống, triều đình đang cãi lộn. Có trung lập, có nhao nhao đỏ mặt tía tai, vì Mông SƠn Minh đã đòi quá nhiều lương thực, tình hình không khác gì Cao Kiến Thành sở liệu.
Đối mặt với uy hiếp bị quân Yên đánh vào tận trong nhà, nước Tống đã muốn đưa ra hoà đàm, kết quả, thấy bên Kinh thành nước Yên chủ động đưa ra đàm phán, biết đại quân La Chiếu uy hiếp Kinh thành nước Yên

đã có hiệu quả, ngay lập tức họ ra giá phải triệt binh kèm theo điều kiện xử Thương Triêu Tông cùng Mông Sơn Minh.
Nước Tống biết nước Yên sẽ không đồng ý. Bởi vì, hiện giờ triều đình nước Yên khó mà làm gì được Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh, nhưng chính vì vậy mới có thể tăng giá.
Đàm phán vốn là vậy. Mở miệng ra một cái giá thật đắt, rồi đơi giả trá, tranh thủ điều kiện có lợi sau khi hai bên dừng tay.
Dù sao thì, ai rút lui trước, rút lui trước bao xa, thả bù binh thế nào, thả trước nhiều hay ít cũng là vấn đề, không ai yên tâm về đối phương cả.
Ai ngờ, sau khi bên này đưa ra điều kiện, Mông Sơn Minh cũng đưa ra điều kiện hà khắc, đổi tù binh lấy một lượng lớn lương thảo.
Mông Sơn Minh suất lĩnh nhân mã uy hiếp nước Tống, nếu lại cho lương thảo sung túc, một khi ông ta xé rách thư hoà đàm, thì khó mà lường được hậu quả.
Thử hỏi triều đình nước Tống làm sao có thể đồng ý được? Nhưng nếu không đồng ý, họ lại lo lắng Mông Sơn Minh sẽ lấy cớ làm loạn.
Tiến thoái lưỡng nan, thử hỏi, triều đình nước Tống làm sao có thể không cãi lộn được? Ông nói ông có lý, bà nói bà có lý, nhao nhao không dứt, suốt hai ngày vẫn cãi nhau chuyện này.
Đúng lúc này, có tiếng hô bên ngoài: “Báo!”
Một thái giám vội vàng chạy vào như cha mẹ chết, trong điện yên tĩnh trở lại. Thái giám kia quỳ phục xuống, hai tay dâng tấu, khóc ròng ròng bẩm: “Bệ hạ, tiền phương gửi tấu báo khẩn cấp, lão tặc Mông Sơn Minh hung ác hạ độc thủ, sáu mươi vạn binh sĩ Đại Tống ta, ngoài trăm người truyền lời, đều bị lão tặc chôn sống hết!”
Tin vừa báo, người trong đại điện đều biến sắc, ai nấy đều kinh hãi vô cùng. Chôn sống? Mông Sơn Minh đã chôn sống hết sáu mươi vạn tinh nhuệ của nước Tống?
Hoàng đế nước Tống Mục Trác Chân ngồi trên cao tái mặt, run rẩy đứng dây, gian nan hỏi: “Ngươi nói cái gì?”
Tổng quản thái giám Cao Thông Hạ vội vàng lấy tấu báo trên tay thái giám kia.
Thái giám quỳ dưới đất ngẩng đầu rơi lệ thưa: “Bệ hạ, sáu mươi vạn binh sĩ Đại Tống ta đã bị lão tặc Mông Sơn Minh chôn sống! Lão tặc

Mông Sơn Minh nói đã nhận được tin tức triều đình chúng ta đang tranh cãi chuyện lương thảo, không định cho lão. Lão tặc còn nói, quân Tống vẫn đang tới gần Kinh thành nước Yên, căn bản không có thành ý đàm phán, nói chúng ta lừa gạt lão, nói rằng, đã muốn đánh, lão sẽ tiếp. Lão nói, nước Tống đã không tiếc thương con cháu mình chết hay sống, lão cũng không cần phải khách khí nữa, liền hạ lệnh chôn sống hết sáu mươi vạn binh sĩ!”

Đương nhiên trên đây đều là cái cớ của Mông Sơn Minh thôi. Mông Sơn Minh làm theo nhắc nhở của Ngưu Hữu Đạo, chỉ có cái cớ quân Tống đang tới gần Kinh thành nước Yên là ông ta tự bổ sung vào.

Mông Sơn Minh nhận được tin quân Tống vẫn tới gần Kinh thành nước Yên làm sao chịu nhịn, lập tức nghĩ tới thêm ý này vào, công khai chỉ trích quân Tống không giữ chữ tín, chỉ trích nước Tống không có thành ý đàm phán, thực ra là đổ hết bô cứt lên đầu La Chiếu.

Mông Sơn Minh tin tưởng Hoàng đế và triều đình nước Tống sẽ không nhận trách nhiệm này, chỉ có thể do La Chiếu nhận!

La Chiếu đã tính toán muốn giữ Kinh thành nước Yên làm vốn đàm phán, Mông Sơn Minh tới giao thủ, há có thể cho y cái gì tốt.

Đều là tướng lĩnh dẫn quân tác chiến, đương nhiên ai nấy đều biết cái gì nguy hại lớn nhất. Đương nhiên là quân tâm bất ổn!

La Chiếu là thống soái quân Tống, chụp cái mũ không để ý đến sống chết của sáu mươi vạn quân Tống, có thể hình dung được hậu quả!

Hai nước giao chiến không từ thủ đoạn, Mông Sơn Minh sẽ không khách khí, ông ta cũng đang giết chết La Chiếu!

“Bệ hạ, La Chiếu hại nước mà! Đã lệnh cho y triệt binh hồi viên từ lâu, y lại kháng chỉ không theo, ỷ vào tay cầm binh quyền, khư khư cố chấp, bây giờ hại sáu mươi vạn tinh nhuệ Đại Tống ta bị chôn sống. La Chiếu là quốc tặc đó!” Có người cất tiếng đau buồn hô to. Vị này là người đầu tiên đề nghị La Chiếu triệt binh quay về, bây giờ rốt cuộc đã tìm được cơ hội chứng minh mình đúng.

Lập tức có quan võ giận dữ mắng to: “Nói hươu nói vượn! Rõ ràng đây là Mông Sơn Minh lấy cớ. Làm sao có thể mắc lừa?”

Triều đình lại hỗn loạn.

Mục Trấc Chân đứng trước bảo toạ cầm tấu chương xem kỹ, sắc mặt khó coi, hai tay run rẩy, chợt trừng mắt gầm lên: “Im miệng lại cho trẫm!” Triều đình lập tức im bặt. Một lúc sau, Thừa tướng Tử Bình chắp tay đứng ra: “Bệ hạ, dù là lấy cớ hay gì, hành động lần này của Mông Sơn Minh chính là không xem hai nước đàm phán. Đã thấy rõ lão muốn làm gì rồi, nên lập tức triệu La Chiếu rút quân!”

Chương 1030: Sát thần (1)

Chương 1030: Sát thần (1)
Mặt mũi Mục Trác Chân vặn vẹo, nghiêm nghị hạ lệnh: “Công phá Yên Kinh, đồ thành! Báo thù rửa hận cho binh sĩ Đại Tống ta!”
Ông ta đập bàn đưa ra quyết định cuối cùng: Diệt Yên kinh rồi mới rút quân!”
Đến nước này, trong chiến sự, nước Tống đã bị thiệt lớn. Sáu mươi vạn tinh nhuệ bị chôn sống, nghe mà rợn cả người. Nếu nước Tống không đem được chút chiến quả về, bảo trên dưới nước Tống sẽ nhìn vị Hoàng đế này thế nào?
…
Khoảng mười cỗ xe ngựa tạo thành đội xe nước Yên, kéo hơn trăm cái hòm lớn đi trên quan đạo, trên xe cắm cờ yêu cầu hội đàm.
Trên con đường xuyên núi thi thoảng thấp thoáng mấy tu sĩ nước Tống phụ trách tuần tra.
Mặc dù nơi này đã rời xa đội chủ lực của quân Tống, nhưng quân Tống không thể không bố trí thám tử ở hậu phương, phòng bị quân địch tập kích bất ngờ.
Thấy cờ xí yêu cầu hội đàm, tu sĩ tuần tra của quân Tống xuất hiện cản xe ngựa lại.
Sau khi hai bên xác nhận thân phận, đầu lĩnh quân Yên phụ trách áp giải lấy ra một phong thư, đưa cho đối phương: “Lần trước La Đại đo đốc có gửi quà cho Mông soái của chúng ta. Chúng ta phụng lệnh Mông soái gửi lại trọng lễ cho La Đại đo đốc! Đây là thư tín do đích thân Mông soái hạ bút, mong thay mặt chuyển cho Đại đô đốc!”
Song phương nói vài câu, mấy tu sĩ không làm khó những người áp tải lễ vật, cũng không bắt lại. Hai quân giao chiến không bắt sứ giả, họ bèn thả đi.

Mười mấy xe lễ vật này lại khiến cho mấy tu sĩ tò mò, không biết tặng thứ quỷ gì mà nghe có mùi hôi thối, bèn mở ra xem.
Cởi dây thừng trên xe ngựa, vừa mở khoá một hòm ra, ầm một tiếng, nắm hòm bật mở, doạ cho mấy tên tu sĩ phải giật mình đề phòng.
Từ trong hòm ào ào tuôn ra thứ gì đó tràn đầy đất, hôi thối hun người.
Thứ đó có vẻ giống mộc nhĩ. Cái gì vậy? Mấy người chăm chú nhìn, nhận ra được, có người không nhịn được mà che miệng nôn khan.
Lỗ tai! Toàn là tai người!
Tai chất đầy hòm đã trương lên phân huỷ trên đường vận chuyển, cho nên vừa mở hòm lập tức tràn ra.
Đống lỗ tai nhung nhúc kia nhìn mà khiếp người. Tuy mấy người đều là tu sĩ nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng buồn nôn như thế.
Không thể cất số lỗ tai tràn ra đầy đất kia vào trong hòm nữa.
Thật vất vả mới làm quen được, mấy tu sĩ nhìn hơn một trăm cái hòm trên xe ngựa, lại quay sang nhìn nhau, ai nấy đều có vẻ nghi ngờ. Chẳng lẽ trong hơn trăm cái hòm này đều là tai người?
Tưởng tượng thôi ai nấy đều nổi da gà, lông tơ dựng đứng.
“Đại Đô Đốc, nói chuyện một lát.”
Trên đường hành quân, Văn Du phóng ngựa lên bên cạnh La Chiếu, hỏi.
La Chiếu quay lại nhìn, thấy một phong thư trong tay y. Văn Du khẽ gật đầu.
La Chiếu thúc ngựa đi theo, đám Tô Nguyên Bạch nhìn nhau, cũng vội vàng đi theo. Đại quân tiếp tục tiến lên.
Rời quan đạo khoảng vài chục trượng, thấy Văn Du cầm thư cứ ấp a ấp úng, La Chiếu nói: “Thế cục đã vậy, dù là tin xấu thế nào ta cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi. Văn Du không cần lo lắng.”
Mấy người Tô Nguyên Bạch nhíu mày nhìn chằm chằm vào thư trong tay Văn Du, xem y liền biết không phải tin tức tốt gì.
Cuối cùng, Văn Du đưa thư cho La Chiếu, thở dài: “Mông Sơn Minh nhớ mãi không quên lễ vật lần trước của Đại Đô Đốc, ra tay ngoan độc, trả lại một lễ cho Đại Đô Đốc. Sáu mươi vạn tù binh bị lão ta cắt một bên tai, nhét đầy vào hơn một trăm rương lớn, đưa cho đội tuần tra hậu phương. Tràng diện thực sự bất nhã, không tiện đưa đến đây. Đây là thư của Mông Sơn Minh gửi cho Đại Đô Đốc.”

Tai của sáu mươi vạn tù binh? Mấy người Tô Nguyên Bạch giật mình, chấn động.
La Chiếu giật giật cơ mặt, giận dữ ra mặt. Chiêu này của Mông Sơn Minh thật độc. Dù có trả sáu mươi vạn tinh nhuệ kia lại cho nước Tống, nhưng họ thiếu tai, đi tới đâu cũng là nỗi sỉ nhục khó quên của nước Tống.
Y đoạt lấy thư, rút ra xem. Trên đó có mấy dòng: “Lần trước đưa lễ bạch mã, chưa kịp đáp tạ, nay cắt sáu mươi vạn cái tai đap lễ, có hài lòng chưa? Nếu chưa đủ, thần dân nước Tống ở ngay trước mắt, sinh tử đều trong tay ta, sẽ lấy sẽ đoạt, tất sẽ không khiến cho Đại Đô Đốc thất vọng. Mông Sơn Minh!”
Ý tứ trong thư là, sau này sẽ còn đại khai sát giới. Hai mắt La Chiếu muốn nứt ra, nhìn tứ phía, muốn tìm người Yên để xả cơn giận này. Nhưng nước Yên đã bị chiến loạn quấy rối, bách tính như chim sợ cành cong, trên đường quân Tống hành quân, bách tính trốn sạch không còn một mống.
Mà hiện giờ y cũng không thể muốn làm gì thì làm, không thể tốn thời gian chinh chiến không ngớt trong cảnh nội nước Yên, Kinh thành nước Yên vỡ một cái, y sẽ phải nhanh chóng chạy về, không thể để cho Mông Sơn Minh trắng trợn phá hư cảnh nội nước Tống mà không bị hạn chế gì.
Nội dung trong thư khiến cho y ý thức được Mông Sơn Minh đang muốn chọc giận mình, muốn y ở lại cảnh nội nước Yên lâu hơn. Nếu y kéo dài đến lúc hết lương thảo, hậu quả sẽ khó mà lường được.
Biết rõ là phép khích tướng, La Chiêu vẫn nổi giận đến không kìm được. Đây không phải là người khác mà là tai của sáu mươi vạn tướng sĩ dưới trướn của y. Y oán hận nghiến răng: “Lão tặc Mông Sơn Minh, tốt nhất ngươi đừng có rơi vào tay ta. Nếu không, nhất định ta sẽ khiến cho ngươi sống không bằng chết!”
Mấy người Tô Nguyên Bằng chuyền tay nhau xem thư.
Ai nấy đều sa sầm mặt.
Đúng lúc này, một kỵ mã phi như bay đến: “Báo, Bệ hạ có chỉ!”
Hẳn là lại thúc triệt binh đây. La Chiếu nghĩ vậy, tiếp chỉ xong, quá sợ hãi, rống lớn: “Lão tặc, ta thề không đội trời chung với ngươi!”

Cái gì thế này? Mấy người Tô Nguyên Bằng lại xem chỉ, đều chấn kinh. Mông Sơn Minh cắt tai của sáu mươi vạn tù binh thì thôi, còn tàn nhẫn chốn ống sáu mươi vạn tù binh đó!
Trong ý chỉ, Tống Hoàng Mục Trác Chân tức giận hạ chỉ cho La Chiếu, phải công phá Kinh thành nước Yên, chó gà không tha, đồ thành rửa hận!
Nhưng trong chỉ cũng có xét đến đại cục nên lão chỉ cho La Chiếu một kỳ hạn nhất định. Nếu đến hạn vẫn không thể công phá Kinh thành nước Yên, sẽ phải lập tức rút quân. Triều đình sẽ dốc toàn lực tổ chức nhân mã chặn đánh Mông Sơn Minh, tận lực kéo dài thời gian chờ y suất quân về cứu viện!
Đông Ứng Lai run rẩy nói: “Lão cẩu Mông Sơn Minh này điên rồi sao? Không sợ bị trời phạt sao?”
Thường Phi trầm giọng nói: “Dám chôn sống sáu mươi vạn người! Việc làm tàn nhẫn thế này tất sẽ tổn thọ. Lão tặc sẽ không thể sống lâu nữa!”
Đúng lúc này, lại có đệ tử Lăng Tiêu Các phóng ngựa tới đưa một phong thư mật cho Tô Nguyên Bạch.
Tô Nguyên Bạch xem xong, lẳng lặng chuyển cho những người khác xem. Mọi người xem xong, ai nấy đều nhíu mày.
Tin tức từ Kinh thành nước Tống, không đề cập đến ý chỉ của triều đình, chỉ nói lý do mà Mông Sơn Minh viện ra để giết người. Rằng quân Tống vẫn tiến quân đến Kinh thành nước Yên, rõ ràng không có thành ý đàm phán triệt binh, còn nói, triều đình không chịu lấy lương thảo ra trao đổi tù binh là không để ý đến sống chết của sáu mươi vạn binh sĩ kia. Là quân Tống bức Mông Sơn Minh giết sáu mươi vạn tù binh đó.
“Giỏi cho lão già khéo giảo biện!” La Chiếu hừ hừ cười lạnh. Có câu, giận quá hoá cười, khuôn mặt y đang nổi giận đến mức lúc đỏ lúc trắng.
Văn Du rời mắt khỏi phong mật thư, trầm giọng nhắc nhở: “Đại Đô Đốc, đây là kế ly gián của Mông Sơn Minh, dội chậu nước bẩn này lên Đại Đô Đốc, đồng thời muốn dao động quân tâm Đại Tống ta! E rằng Mông Sơn Minh sẽ trắng trợn tung tin đồn bậy bạ trong cảnh nội Đại Tống ta! Haizz, trên triều đình cũng có người bỏ đá xuống giếng, sợ là sẽ bất lợi cho Đại Đô Đốc!”

Y phán đoán không sai. Mông Sơn Minh đã để nhân thủ ba phái lớn an bài trong cảnh nội nước Tống trắng trợn thả tin đồn như vậy, muốn dao động quân tâm, dân tâm của nước Tống.

La Chiếu nghiến răng nghiến lợi nói: “Trước mắt không quan tâm đến những chuyện đó. Truyền quân lệnh của ta, nhân mã tiên phong lập tức công thành. Thành phá đồ thành!”

Y vừa hạ lệnh, nhân mã cũng tăng nhanh tốc độ hành quân. Đại quân chỉ còn cách Kinh thành nước Yên nửa ngày lộ trình.

…

Chương 1031: Sát thần (2)

Chương 1031: Sát thần (2)
“Haizz!” Quản Phương Nghi than thở.
Ngay từ đầu, bà ta thực sự bị đòn vừa rồi của Mông Sơn Minh doạ sợ, giờ chỉ còn biết thở dài.
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi ngồi xuống một gốc đại thụ, trong tay cầm thư Công Tôn Bố gửi về, thật lâu không nói gì.
Mông Sơn Minh đã chôn sống sáu mươi vạn người! Tin tức này khiến cho hắn rung động thật lâu. Hắn không thể hình dung nổi cảnh tượng cực kỳ bi thảm khi ấy.
Kiếp trước hắn đã từng nghe nói đến điển cố lịch sử tương tự, nhưng có nằm mơ hắn cũng không ngờ nổi những chuyện như vậy lại xảy ra ngay bên cạnh hắn, mà chính hắn còn tham dự, thậm chí còn có quan hệ gián tiếp.
Trên tay hắn đang cầm thư hồi âm của Công Tôn Bố. Hắn gửi thư hỏi vì sao Mông Sơn Minh lại làm vậy. Đây là thư trả lời của ông ta.
Mông Sơn Minh không nói đến đại chiến lược gì, chỉ nói với hắn một vài lời tự đáy lòng.
Nước Yên rơi vào tình trạng như vậy, vô số bách tính nước Yên cửa nát nhà tan, quốc gia suy yếu, tứ phía có cường địch nhìn chằm chằm.
Tướng sĩ nước Yên chỉ có một bầu nhiệt huyết chịu chết cũng không thể thay đổi nổi. Nguyên do không phải ngoại địch xâm lấn, mà gốc rễ là do nội bộ nước Yên thối nát, muốn phòng ngừa thảm kịch như vậy phát sinh, nhất định phải nhổ tận gốc cái cây nát này!
Ông ta sẽ không vì một Yên Kinh mà xáo trộn tiết tấu tác chiến cứu vãn nước Yên đang trong cơn nguy nan, đẩy Yên Kinh vào tử địa, đám người ở triều đình thủ được thì thủ, thủ không được thì để cho quân

Tống thanh lý hộ, để cho quân Tống hỗ trợ nhổ tận gốc cái cây Đại Yên mục nát đi, có lẽ ba phái lớn sẽ cân nhắc đến Vương gia.
Ngưu Hữu Đạo đọc đi đọc lại lá thư trong tay, cuối cùng, chỉ đành khẽ thở dài. Hắn không biết đây là ý của Mông Sơn Minh hay ông ta làm theo ý của Thương Triêu Tông. Lúc này, Mông Sơn Minh giữ trọng binh, ba phái lớn cũng không làm gì được. Ông ta nhất quyết làm vậy, trước mắt hắn cũng không thể giữ.
Nếu là nhân mã Nam Châu, Ngưu Hữu Đạo hắn còn có sức ảnh hưởng, nhưng nhân mã trong tay Mông Sơn Minh lúc này không phải của Nam Châu, mà là hơn hai trăm vạn đại quân do các bộ hạ cũ của ông ta dẫn đầu, như Thiên Lôi, Mông Sơn Minh sai đâu đánh đó!
Hiện giờ xem như hắn đã hiểu e ngại của đám quan văn kia với quan võ. Những người cầm binh trong tay này, một khi mất khống chế, chớp mắt một cái, thi cốt như núi, máu chảy thành sông!
…
Trên sườn núi, Hoàng Liệt cầm chiến báo từ tiền tuyến, sắc mặt co rút, trong lòng thầm nhận xét về Mông Sơn Minh – Sát Thần!
Bên cạnh, Mông Sơn Minh cũng đứng trong gió thật lâu không nói gì. Hắn ta cũng không ngờ ông ta lại dùng thủ đoạn tàn khốc như thế.
Dù hắn ta đã sớm biết trên chiến trường Mông Sơn Minh vẫn luôn lãnh huyết vô tình, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hắn ta thấy một chuyện hung ác như thế.
…
“Bệ hạ, phía trước có báo, Mông Sơn Minh giết toàn bộ sáu mươi vạn tù binh!”
Trong ngự thư phòng, Thương Kiến Hùng đang nghe Đồng Mạch thuật lại tình hình thủ thành, cực kỳ quan tâm, chỉ sợ có sai sót.
Điền Ngữ đi ra ngoài một chút nhận lấy tấu chương thái giám đưa lên, mở ra xem xong, mặt mày tái mét, chạy lại quỳ xuống bẩm báo.
Thương Kiến Hùng, Đồng Mạch, Cao Kiến Thành, Thương Vĩnh Trung đều chậm rãi quay đầu lại, chậm rãi xoay người lại.
“Sáu trăm ngàn người đều bị chôn sống hết rồi sao?” Đòng Mạch hỏi lại.
Điền Ngữ nặng nề gật đầu.

Đồng Mạch hít sâu một hơi. Lão tự nhận mình ngoan độc nhưng cũng không dám nhận thanh danh này. Chôn sống sáu mươi vạn người đó!
Thương Vĩnh Trung trợn trừng hai mắt. Lão có nghĩ tới Mông Sơn Minh sẽ giết sáu mươi vạn tù binh kia, nhưng nằm mơ cũng không ngờ được lão ta lại chôn sống.
Sắc mặt Cao Kiến Thành cũng rất khó coi. Chôn sống sáu mươi vạn người. Khái niệm gì đây?
Thương Kiến Hùng cầm bản tấu Điền Ngữ trình lên, xem xong, từ từ khép lại, lẩm bẩm: “Đây là đắc tội chết với quân Tống rồi. Lão ta chỉ hận không thể để quân Tống đồ thành, vì tư oán bản thân, lại hoàn toàn không để ý đến sống chết của bách tính Kinh thành này! Bọn họ chỉ ước gì Quả nhân chết sớm. Bọn họ chỉ ước gì Quả nhân chết sớm đó! Cái này là mượn đao giết người. Người cần giết chính là Quả nhân!”
“Bệ hạ, Tống Sử Tiền Liên Thắng cầu kiến!” Một thái giám ngoài cửa báo vào.
Thương Kiến Hùng lấy lại tinh thần, kiên quyết ném ra hai chữ: “Không gặp!”
Quân Yên làm ra chuyện tàn bào khiến người ta giận sôi máu như vậy, chính lão cũng không dám gặp Tiền Liên Thắng. Nếu không, chắc chắn sẽ bị chửi như đổ máu chó lên đầu!
Lão quay sang nói với Điền Ngữ: “Thái giám có thân thủ không tệ trong cung đã chuẩn bị xong chưa?”
Điền Ngữ cúi người thưa: “Đã tuyển chọn cẩn thận được năm trăm binh sĩ, đều là hảo thủ lấy một chọi mười! Điệp Báo Ti cũng điều được năm trăm hảo thủ. Cộng lại là một ngàn người, do Ca Miểu Thuỷ tự mình suất lĩnh!”
Thương Kiến Hùng gật đầu: “Làm như Đại Tư Đồ nói đi. Tất cả lên thành, phối hợp với đại quân thủ thành. Thành còn người còn, thành mất người mất, không tiếc bất cứ giá nào, cũng phải giữ vững!”
“Vâng!” Điền Ngữ lĩnh mệnh mà đi. Rời ngự thư phòng, tới quảng trường bên ngoài chính điện, hơn ngàn thái giám vịn bảo kiếm bên hông xếp hàng chỉnh tề.
Đi tới trước mặt Ca Miểu Thuỷ, Điền Ngữ tự tay chỉnh lại áo choàng cho hắn ta: “Tiểu Ca Tử, Bệ hạ nói, thành còn người còn, thành mất

người mất! Thời điểm tận trung đến rồi, đi thôi!”
Ca Miểu Thuỷ lùi lại ba bước, chắp tay cúi đầu, đứng dậy xoay người vung tay, suất lĩnh một ngàn hoạn quan xuất cung mà đi.
Ngoài cửa chính cung thành, Tống sử Tiền Liên Thành bị ngăn cản, chết sống cũng không được vàotrong.
Cuối cùng, gấp quá, Tiền Liên Thắng bèn tháo trâm cài, kéo xổ búi tóc, cởi vớ giày, kéo y phục.
Y tóc tai bù xù, cởi trần, hai chân trần, một bộ khẳng khái chịu chết, chỉ thẳng vào trong cửa cung giận dữ mắng mỏ: “Thương Kiến Hùng, đồ tiểu nhân bất nhân bất nghĩa, không đức không tín…”
Vừa mới rồi y nhận được tin tức từ triều đình nước Tống, biết quân Yên chôn sống sáu mươi vạn binh sĩ nước mình, phát hiện mình bị nước Yên đùa bỡn, đàm phán cái cục cứt chó gì, còn có sáu mươi vạn binh sĩ kia nữa, bi phẫn ngập tràn không có nơi phát tiết, lập tức chạy đến tìm Thương Kiến Hùng muốn cãi nhau. Ai ngờ Thương Kiến Hùng không gặp.
Mới hôm nào còn kéo y tới đàm đàm phán phán, thế mà giờ còn không chịu gặp. Đồng Mạch phụ trách đàm phán cũng không thấy đâu, quan viên nước Yên từ trên xuống dưới đều tránh gặp y.
Nếu vậy, y cũng chẳng thèm lễ nghĩa liêm sỉ gì nữa, đứng ngay ngoài cửa cung chửi ầm lên.
Chẳng còn cách nào khác, thân là Tống sử, ra mặt đàm phán mà không thể giữ được sáu mươi vạn binh sĩ, nhiều ít cũng có liên luỵ. Bây giờ chỉ có thể làm lớn chuyện này đến oanh oanh liệt liệt một chút, làm sao cho hành vi nhục mạ ngay trước cửa hoàng cung nước Yên được truyền khắp thiên hạ mới tốt.
Đây là bi phẫn vì cái chết của sáu mươi vạn binh sĩ, làm vậy cũng là để trả lời cho người trong nước, rằng không phải y không cố hết sức.
Ban đầu, thủ vệ cửa cung không để ý đến, người phụ trách liên quan cũng nấp đằng sau không lộ diện, ai ngờ, Tiền Liên Thắng mắng mãi không dứt, càng mắng càng khó nghe, cuối cùng, trong nội cung cũng phái một đội thủ vệ ra đuổi.
Nhưng Tiền Liên Thắng rất kiên nhẫn, bị đuổi đi lại quay lại, chửi đổng như bà hàng cá.

Thấy y như vậy, thủ vệ trong cung chẳng còn cách nào khác đành bắt lấy y, nhưng cũng không làm gì. Hai nước giao chiến là quy củ xưa nay rồi, chưa kể, hiện giờ cũng có rất nhiều thần tử khuyên can không cho giết Tống Sử.

Thần tử khuyên can là có tư tâm, giết sứ thần nước Tống họ lo sau khi thành bị phá sẽ nhận được trả thù mãnh liệt hơn, không muốn đẩy mọi chuyện đến mức quá tuyệt, giữ lại chút hy vọng sống cho mình.

Sau Tiền Liên Thắng, ngoài thành liên tiếp vang lên tiếng trống tiếng kèn, quân Tống bắt đầu công thành.

Động tĩnh rất lớn, dù ở trong cung cũng có thể nghe được loáng thoáng, các phi tần trong hậu cung đều thấp thỏm lo âu.

Chương 1032: Công thành

Chương 1032: Công thành
Thương Kiến Hùng đứng trên bậc thang cao cao cũng toát mồ hôi lạnh, trái tim thấp thỏm không yên, không biết có giữ nổi thành không.
Hoàng Mạnh Tuyên toạ trấn hoàng cung đứng trên gác cao nhìn xa xa, mấy con phi cầm cỡ lớn sà xuống, rơi vào trong cung. Ba phái lớn cũng đang chuẩn bị rút lui nếu thành bị phá.
Ngoài thành, quân Tống vây thành cũng không nhàn rỗi, từ sáng sớm đã chặt cây trong rừng gần Kinh thành làm khí giới công thành, ban đầu chỉ định làm bộ tạo áp lực cho Yên Kinh thôi, không ngờ lại có dùng đến thật.
Đại quân phát động tấn công, khiêng thang mây ào đến thành như thuỷ triều. Tiếng hô giết tung trời, khí giới công thành cũng tiến lại gần.
Rất nhanh, cung tiễn thủ song phương đều bắn ra từng đợt mưa tên, chớp mắt, tiếng kêu la thảm thiết không ngừng.
Về mặt này, bên thủ thành khá thiệt thòi. Trên thành không đủ diện tích để bày tiễn trận đủ quy mô cho cung tiễn thủ.
Tu sĩ nước Tống thừa cơ bay ra, muốn bay lên đầu thành mở đường cho quân Tống. Trên đầu thành, một đoàn tu sĩ nước Yên bay ra ra chặn đường. Hai phe tiếp tục xông tới chém giết như thuỷ triều, mặc kệ những tu sĩ trên kia, ai nên đổ cứ đổ, ai nên đứng cứ đứng.
Dựa thang mây vào thành, tướng sĩ quân Tống liều mạng bò lên. Tướng sĩ trên thành không ngừng đẩy từng thang xuống. Thang mây lật, một chuỗi người ngã xuống.
Nỏ công thành cạch cạch cắm vào tường. Quân sĩ dùng nỏ bắt đầu leo lên.
Dầu nóng cũng bắt đầu được dội xuống thành, tưới lên từng đợt kêu thảm.

Xe ném đá tới gần thành, từng khối đá tảng được ném lên, vượt qua tường thành, đá tảng cũng tên bắn khiến cho dân phu được huy động kêu la thảm thiết, doạ người ta kinh hoảng bỏ trốn. Sau khi tướng thủ thành hạ lệnh giết vài người mới đứng vững được trận cước.
Trên đầu thành, hoả tiễn nhóm lửa, bắt đầu nhắm xuống khí giới công thành bên dưới.
Dưới cửa thành, một đám quân Tống đẩy một thân cây cực to lao tới muốn đụng vỡ cửa thành, lại bị dầu hoả phun trúng, cây to cháy bùng bùng khiến quân Tống nháo nhào né tránh.
Khi hai phe công thủ còn đang chém giết hừng hực khí thế, một đám tu sĩ nước Tống vọt tới muốn phá cửa thành~
Ca Miểu Thuỷ đứng trên đầu tường rút nhuyễn kiếm sáng loáng bên hông, nghiêm nghị hô: “Các con, theo ta giết!”
Hắn ta dẫn đầu tung người nhảy xuống, áo khoác sau lưng tung bay theo gió như một con diều hâu đang bổ nhào.
Một đám thái giám rút kiếm nhảy xuống đầu tường theo, thủ trước cửa thành, chiến đấu với một đám tu sĩ nước Tống đang vọt tới.
Dù chỉ là thái giám nhưng không thể coi thường trình độ của những người này, nhất là chiến lực. Thực lực của các tu sĩ thái giám này rất bất phàm, được Ca Miểu Thuỷ suất lĩnh, quả thực đã chặn được từng lớp từng lớp tu sĩ tấn công, khiến quân địch khó mà tới gần cửa thành.
Tướng lĩnh công thành ra lệnh một tiếng, một đám tu sĩ lùi lại, một đám cung tiễn thủ cùng đẩy nỏ công thành tới, muốn tấn công bao trùm tiêu diệt bọn Ca Miểu Thuỷ.
Bọn Ca Miểu Thuỷ khá căng thẳng.
Ca Miểu Thuỷ vung áo choàng, vỗ vào thân cây đang cháy. Thân cây vừa được đẩy tới để phá cửa xoay ngang, cả đám thái giám trốn sau đó.
Đúng lúc này, nơi xa xa vang lên tiếng chân như sấm, một đội kỵ binh trùng trùng điệp điệp vọt tới thế như sét đánh.
“Anh Dương Vũ Liệt Vệ!”
“Là Anh Dương Vũ Liệt Vệ!”
“Anh Dương Vũ Liệt Vệ đến rồi!”
Các tướng sĩ trên đầu thành reo hò, hậu phương quân Tống quân thành triệt để lộn xộn.

Ca Miểu Thuỷ bò lên thò đầu ra khỏi thân cây cháy nhìn thử, nhưng không thấy rõ. Hắn ta bèn hất áo choàng, bay lên tường thành, giơ kiếm nhìn xa xa, chỉ thấy một lá cờ thêu chữ “Thương” lớn dẫn theo một đội kỵ binh quy mô cực lớn xông vào hậu phương quân Tống, như gió táp quét ngang, phá cho thế trận của quân Tống rối tinh rối mù.
Thế công của quân Tống bị phá, tướng lĩnh chỉ huy lạp tức điều động nhân mã công thành chống cự với kỵ binh từ đằng sau xông lên, những người vọt tới dưới chân thành không kịp rút lui đều chết.
Kỵ binh quét ngang một trận, không dây dưa với đại quân mà nhanh chóng rời đi như một cơn gió.
Đợi cách xa, kỵ binh lại bày trận, lom lom nhìn quân Tống, dưới đại kỳ chữ “Thương”, Thương Triêu Tông ruổi ngựa tiến lên, hoành đao lập mã, chiến mã tê minh!
Theo bố trí của Mông Sơn Minh là không cho Thương Triêu Thôgn tham dự thủ hộ Kinh thành, chỉ chờ tới khi đại quân của La Chiếu rút về mới tập kích quấy dọc đường, tỉa bớt lực lượng quân Tống, kéo dài thời gian, cho quân Tống hao tổn lương thảo, chuẩn bị giải quyết.
Nhưng sau khi nhận tin, Thương Triêu Tông không thể ngồi nhìn quân Tống đánh Kinh thành nước Yên mà không để ý. Với một hoàng tộc nước Yên như y, nhất là với nhi tử của Ninh Vương, thực sự không thể ngồi nhìn quân địch lớn lối như thế trong cảnh nội Đại Yên. Nhất định phải cho chúng một bài học!
Chiến thuật của y cũng rất đơn giản: không dây dưa liều chết với quân Tống, chỉ quấy rối, không cho quân Tống thoải mái tấn công Yên Kinh!
Sau đó đúng là như vậy, quân Tống tấn công thành, kỵ binh của y lui tới cực nhanh, chọn nơi yếu nhất của địch mà xông vào, khiến cho địch không thể tập trung lực lượng công thành.
Lúc này, tiết tấu công thành ngừng dần, trên đầu thành lại vang lên tiếng hoan hô.
“Anh Dương Vũ Liệt Vệ của Ninh Vương đến rồi!”
Bách tính trong thành cũng reo hò vang trời. Lần tấn công này của Thương Triêu Tông đã mang đến lòng tin lớn lao có thể giữ thành.
Nghe động tĩnh trong thành, Ca Miểu Thuỷ khoác áo choàng đẫm máu quay lại nhìn, lắng nghe tiếng reo hò, lại quay sang phía xa xa nhìn nhân

mã Nam Châu đang giằng co với quân Tống, sắc mặt cực kỳ phức tạp.
“Nhân mã Nam Châu của Thương Triêu Tông tấn công quân Tống sao?”
Trong hoàng cung, dưới mái hiên, Thương Kiến Hùng đứng trên bậc thang nghi ngờ hỏi.
Điền Ngữ gật đầu xác nhận: “Đúng vậy. Đợt tấn công đầu tiên của quân Tống đã bị Thương Triêu Tông dẫn người ngựa áp chế. Bị nhân mã Nam Châu tập kích, quân Tống không còn dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.
Nghe vậy, sắc mặt Thương Kiến Hùng giật giật, khá phức tạp.
Bên cạnh, Đồng Mạch, Thương Vĩnh Trung và Cao Kiến Thành nhìn nhau.
Mạnh Tuyên đứng trên gác cao nghe được tin này, chỉ “A” một tiếng, có vẻ bất ngờ, đăm chiêu…
Năm trăm ngàn nhân mã quân Tống đối mặt với mười vạn thiết kỵ của Thương Triêu Tông, quả thực không dám phân tán lực lượng hành động thiếu suy nghĩ.
Nhưng mà , dông dài kéo mãi thì uy hiếp đáng sợ nên đến vẫn cứ đến.
Sáng sớm hôm sau, La Chiếu suất lĩnh đại bộ phận nhân mã quân Tốn đã tới.
Ba trăm vạn đại quân trùng trùng điệp điệp tụ tập, cùng hô to một tiếng khiến cho quân coi giữ trên đầu tường phải sợ hãi.
La Chiếu mặc ngân giáp cưỡi bạch mã, toàn thân trắng tinh, đích thân tới ngoài thành xem xét tình hình, nghe nhân mã tiên phong công thành báo cáo.
Sau đó, y xem xét mười vạn thiết kỵ Nam Châu đang giằng co với quân Tống, không thể không tán thưởng: “Quân dung Nam Châu quả nhiên không tầm thường, đối mặt với ba trăm vạn đại quân của ta mà không hề sợ hãi, quả nhiên đám ô hợp kia của nước Yên không so sánh được!”
Tuy nói vậy, mười vạn nhân mã, đối diện với ba trăm vạn đại quân, quy mô cực kỳ nhỏ yếu.
Tướng lĩnh tiên phong thưa: “Mười vạn thiết kỵ của Thương Triêu Tông quấy rối sau lưng, tiến thối nhanh chóng, thực sự đau đầu!”
La Chiếu quay sang ra lệnh: “Lệnh cho đại quân chỉnh đốn lại, lệnh cho các bộ phái nhân mã vào núi phụ cận chặt cây cối, chế tạo khí giới công

thành, chờ đến nửa đêm, lập tức đồng thời phát động tấn công bốn phía Yên Kinh!” Trong tay y có đủ nhân mã để làm như vậy.
Viên tướng lĩnh kia nghi ngờ hỏi: “Công thành mù sao?”
“Khi công thành, nhân mã hậu phương dập tắt đuốc, Thương Triêu Tông không thấy rõ đại quân ta điều động, sợ có cạm bẫy, tất sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.”
Viên tướng kia bừng tỉnh đại ngộ.
Sau đó, quả nhiên kế này có hiệu quả, Thương Triêu Tông thấy dưới chân thành đánh nhau oanh oanh liệt liệt, nhưng lại không biết tình hình nhân mã quân Tống ở hậu phương, hoàn toàn không dám phát động tấn công, thực sự là quy mô đối phương quá lớn.
Chạng vạng tối, Đồng Mạch rời cung quay về phủ Đại Tư Không. Quản gia Đồng Minh đón ở cửa, thấp giọng thưa: “Nhan tiên sinh tới, đang chờ lão gia trong thư phòng.”

Chương 1033: Tập Kích Lúc Nửa Đêm (1)

Chương 1033: Tập Kích Lúc Nửa Đêm (1)
Hai mắt lão sáng lên, bước chân rảo nhanh hơn.
Đến thư phòng, chỉ có một nữ tử xinh đẹp động lòng người nửa ngồi nửa dựa trên ghế, đang lật lật sách, bên cạnh, đàn hương lượn lờ, một bộ y phục hoa lệ càng làm nổi bật lên vẻ vũ mị của nàng, nhưng sắc mặt lại có vài phần lạnh lùng.
Người được gọi là "Nhan tiên sinh" chính là nữ nhân này. Nàng không phải người khác, chính là Nhan Bảo Ngư, xếp hạng thứ hai trong đan bảng, chỉ dưới Thiên Vi phủ Tây Môn Tình Không.
Đồng Mạch vừa thấy lập tức bước nhanh lại, chắp tay thi lễ: "Nhan tiên sinh, cuối cùng cũng đợi được ngài rồi."
Nhan Bảo Như giương mắt nhìn lão, đặt sách xuống, mỉm cười đứng lên gật đầu chào: "Đồng tướng!"
Đồng Mạch vươn tay mời ngồi, sau đó lão ngồi xuống bên kia bàn trà, than thở: "Thật sự tình hình đang đến nước này rồi, ta cũng không còn cách nào khác mới phải quấy rầy Nhan tiên sinh đến đây giúp lão phu một tay, lão phu…"
Nhan Bảo Như vung tay áo giơ tay lên, ngắt lời của lão, tiếng nói êm tai nói: "Đồng tướng, quản gia đã nói rõ ràng ý của ngươi cho ta rồi, không phải Nhan Bảo Như ta không coi ngươi ra gì, chỉ là hai nước này giao chiến với nhau, chút năng lực này của ta cũng không thay đổi được gì."
Đồng Mạch vội nói: "Nhan tiên sinh khiêm tốn quá, Nhan tiên sinh pháp lực vô biên…"
Nhan Bảo Như vung tay cắt ngang lần nữa: "Đồng tướng, ngươi đừng làm khó ta, cao thủ của ba phái lớn nước Tống nhiều như mây, ta không

thể chọc vào được, nếu như ta bị cuốn vào chuyện này, tất nhiên ba pháo lớn của nước Tống sẽ không bỏ qua cho ta, từ nay về sau nhất định sẽ truy sát ta đến chết. Các nước, lúc thì chiến tranh, lúc lại hòa bình, hôm nay là kẻ thù, ngày mai có thể liên minh hợp tác, lật mặt còn nhanh hơn lật sách.” Ngón tay thon thon gõ lên cuốn sách trên bàn: “Đồng tướng, ta thật sự không đùa được với trò này của ngươi, ta cũng thật sự không dám chọc vào ba phái lớn của nước Tống. Có điều, nếu như Đồng tướng đã mở miệng rồi, ta không dám bảo chuyện khác, nhưng một khi thành bị phá, ta sẽ cố hết sức bảo vệ sự an toàn của Đồng tướng.”

Đồng mạch muốn nói lại thôi, vốn dĩ lão định mời người này đến, dùng pháp lực cao cường để phá vỡ thế công của quân địch, bảo vệ thành, cũng chính là bảo vệ quyền thế của lão.

Nhưng mà đối phương đã nói đến nước này rồi, còn ép nữa thì quá đáng, cũng không ép nổi, cuối cùng cũng chỉ có thể từ bỏ, có người bảo đảm sự an toàn của mình vào thời điểm mấu chốt đã tốt hơn không có gì rồi, có một cao thủ như vậy tọa trấn ở trong nhà, lão cũng có thể yên tâm.

…

Trời vừa tối, quân Tống lại phát động đợt tấn công thăm dò.

Ngay khi đang đánh nhau oanh liệt, một bóng người trong quân đội phá thành bay lên trời, người đó bay trên không trung, phóng ra một loạt ánh sáng kì lạ cuồn cuộn, mắt của người thường không nhìn thấy được, chỉ có pháp nhãn của tu sĩ mới có thể nhìn thấy cảnh tượng kì lạ đáng sợ này.

Một bóng người cũng chợt phi ra từ trên tòa thành, cũng phóng ra một tia sáng kì lạ.

Người trước phóng ra một luồng sáng rực rỡ, một bóng kiếm hư ảo đang chém về phía tường thành.

Người có nhãn lực vừa nhìn đã biết, có người trong quấn Tống sử dụng Thiên Kiếm phù, muốn mượn uy lực mạnh mẽ của Thiên Kiếm Phù để phá vỡ bức tường thành dày rộng chắc chắn để bảo vệ thủ đô Yến Kinh này, muốn mở đường cho quân Tống đánh vào trong Yến Kinh.

Người sau cũng thi triển Thiên Kiếm Phù ra, bóng kiếm hư ảo chém về phía tu sĩ của quân Tống.

Tu sĩ đang đứng trên không của quân Tống ngạc nhiên, nhanh chóng tung một bóng kiếm hư không ra để chặn lại.
Ầm! Tiếng động ầm trời vang lên trên không trung, người bình thường sẽ nhầm thành tiếng sấm, pháp nhãn của tu sĩ lại có thể nhìn thấy hai bóng kiếm rất lớn đang đụng vào nhau, ánh sáng bắn ra tứ phía.
Ầm ầm ầm…
Không chỉ có một lần.
Tu sĩ quân Tống và tu sĩ quân Yến đều tự chém ra liên tục mười hai luồng Thiên Kiếm đối đầu với nhau.
Tiếng nổ ầm ầm rung động đất trời trong đêm khiến người trong, ngoài thành đều sợ hãi, trận gió mạnh mẽ ngang ngược kia thôi bay cả người trên tường thành và người dưới tường thành ra ngoài…
Trong phủ Đại Tư Không, một bóng người bay ra từ trong phòng, đạp lên không trung vẽ một đường cong lên không trung, người đó lơ lửng giữa không trung, tay áo bay bay, một đôi pháp nhãn sáng rực nhìn về phía xa nơi hào quang đang bắn ra tứ phía, người đó là Nhan Bảo Như.
“Hai nước giao chiến, tài lực này quả nhiên là người bình thường không bì được, còn dùng cả Thiên Kiếm Phù!” Nhan Bảo Như lơ lửng trong không trung thì thào nói thầm.
Trong hoàng cung nước Yến, Mạnh Tuyên đang yên lặng nhắm mắt trên gác cao nghe tiếng chợt trợn mắt, hắn ta nghiêng đầu nhìn về phía ánh sáng kì lạ đang rực rỡ trên bầu trời ở cửa thành phía đông.
Một trưởng lão của Linh Kiếm sơn đi lên gác cao, đứng bên cạnh Mạnh Tuyên nhìn về phía xa một hồi, sau đó trầm giọng nói: “Chưởng môn, hắn ở phía đông cử thành là Quan sư bá tọa trấn ra tay!”
Mạnh Tuyên vuốt cằm: “Người có tư cách sử dụng Thiên Kiếm Phù, xem ra là cao thủ đứng đầu trong ba phái lớn của nước Tống đã đến rồi!”
Trưởng lão đứng bên cạnh vuốt cằm, giá cả của Thiên Kiếm Phù đắt đỏ, cho dù là phái lớn như bọn họ cũng chỉ có chưởng môn cùng các bô lão của tư cách trong môn nắm giữa, không thể ai ai cũng có được, các môn phái khác cũng như vậy, người có thể sử dụng Thiên Kiếm Phù để tấn công, nhất định có thể đoán được thân phận và địa vị của người đó.
“Hắn là bên quân Tống có người dùng Thiên Kiếm Phù để ra tay trước, chắc là muốn phá thành, sao mà Quan sư bá có thể ngồi nhìn nơi mà

mình trấn thủ bị người khác công phá, nhìn mình bị mất mặt được, vậy nên lão ta mới lấy Thiên Kiếm Phù ra đánh trả!”
Mạnh Tuyên khẽ gật đầu, tán thành lời nói của đối phương.
Đưa ra phán đoán này cũng không có nguyên nhân nào khác, bọn họ đã chuẩn bị tốt phòng trừ Yến Kinh thất thủ, chuẩn bị để bỏ lại Yến Kinh bất cứ lúc nào, vậy nên sử dụng Thiên Kiếm Phù quý giá ở nơi mình phải vứt bỏ không đáng chút nào, nếu không phải bất đắc dĩ Quan sư bá không thể chủ động hao phí Thiên Kiếm Phù trong tay lão ta được.
Trên bầu trời nơi cổng thành đông, tiếng nổ khiến tai người khác ong ong đã dừng lại, nhưng cuồng phong vẫn không ngừng gào thét.
Hai lão giả trên không trung hầm hầm nhìn nhau, ai cũng đều nhức nhối không chịu được.
Một Thiên Kiếm Phù có giá hơn cả hàng ngàn vạn kim tệ, thử một lần là được rồi, không ai chịu nổi việc sử dụng bừa bãi, chưa nói đến việc trên người không có cái thứ hai, cho dù có, cũng sẽ không lấy ra sử dụng phí phạm một lần nữa.
Thứ đồ này chỉ có thể dùng vào lúc quan trọng, dùng nó để đối phó với thiên quan vạn mã cũng thấy phí phạm, dùng Thiên Kiếm Phù, dù một lần giết chết ngàn tám trăm người của hắn thì đối với đại quân động một cái là có vạn kế có là cái gì? Căn bản không có tác dụng gì hết!
Ngay sau đó, hai người tức giận ra tay, đạp lên không trung va chạm vào nhau, khó thể phân thắng bại, bọn họ vừa đánh vừa bay lên không trung, càng đánh càng cao, âm thanh ù ù không ngừng vang trong không trung.
Ngoài thành, một đám tu sĩ nước Tống vụt qua không trung lao đến, tu sĩ thủ thành nước Yến lập tức đánh trả, hai bên đánh từ đầu tường vào đến trong thành, bên trong thành, phòng ốc bị dư uy của trận đánh ảnh hưởng làm liên tục sụp đổ, khiến dân chúng khóc hô bỏ chạy.
Khác với tình hình tấn công thành lần trước, thực lực và số lượng của tu sĩ mà La Chiếu mang đến, rõ ràng tu sĩ đi theo quân đội thiên phong công thành không thể sánh bằng.
Tu sĩ bảo vệ bên trong Yến Kinh nhìn thấy có một đám người đang lao về phía bên này liền gấp rút tiếp viện!
Còn có rất nhiều tu sĩ đáng hóa trang để che dấu hình dáng thật cũng ào ra, trợ giúp tu sĩ nước Yến.

Không phải tu sĩ nào cũng đều có tư cách từ chối Đồng Mạch như Nhan Bảo Như, có điều những người này cũng không muốn để tu sĩ của nước Tống nhận ra mình, đành phải che dấu khuôn mặt thật. Không thể không nói, dưới dâm uy của Đồng Mạch, vẫn có thể ép buộc các quan viên triều đình phát huy tiềm năng to lớn, quan viên cả lớn cả bé đều ào ào gọi các tu sĩ mình có quan hệ trong giới tu hành đến giúp.

Chương 1034: Tập Kích Lúc Nửa Đêm (2)

Chương 1034: Tập Kích Lúc Nửa Đêm (2)
Nội tình và tiềm lực của một trong bảy đô thành lớn trong thiên hạ quả thật không thể khinh thường được!
Quân Tống bên ngoài thành cũng phát động đợt tấn công toàn diện khắp bốn phương tám hướng, lập tức khắp nơi trong kinh thành đều vang lên âm thành giết chóc vang trời!
Đội quân mà Thương Triêu Tông cầm đầu chỉ có thể đứng từ xa nhìn lại, chỉ thấy xung quanh tường thành ánh lửa ngút trời, xa hơn một chút thì bốn phía đều tối đen như mực, căn bản không thể nhìn rõ tình hình, Thương Triêu Tông không dám mạo muội cho người đánh sâu vào trong.
Ca Miểu Thủy ở trên tường thành kéo lấy áo choàng, dẫn đầu một đội thái giám ra tay giết địch.
Dân chúng trong kinh thành trải qua một đêm trong sự lo âu thấp thỏm, không ai ngủ được.
Các đại thần như Đồng Mạch lo lắng hãi dùng ở chịu đựng bên cạnh Thương Kiến Hùng cả đêm, đám con trai đã trưởng thành của Thương Kiến Hùng đều theo thái tử dẫn dắt, mặc áo giáp cầm vũ khí canh giữ trong cung.
Các phi tử trong hậu cung đều nơm nớp lo sợ, có người còn sợ đến phát khóc, lo lắng sau khi thành bị phá, chưa bị quân địch làm gì đã sợ bị Hoàng Đế xử lí trước.
Hoàng Hậu thong thả đi ra đi vào căn phòng, trong hoàng cung, không ai có thể cởi áo tháo thắt lưng ra yên ổn đi ngủ được.
“Nương nương, hình như tiếng chém giết ngừng rồi!” Một thị nữ hô lên.

Hoàng hậu nghiêng đầu nhìn về phía ánh nắng ban mai ló lên phía chân trời, nàng nhanh chóng phái một tên thái giám đi tìm hiểu tình hình.
Khi trời dần dần sáng lên, đội quân đánh nhau cả một đêm cũng mệt mỏi, bỏ lên trên bước tường thành cao vút khi đã phải cố sức rồi, tinh thần của binh sĩ mỏi mệt, không nên tấn công lần nữa, La Chiếu hạ lệnh thu binh.
Tu sĩ của nước Yến đang chém giết bên trong thành cũng không chịu nổi, đều bay vọt qua tường thành, quay trở về doanh trại của quân Tống, rút lui theo đại quân.
Trên tường thành, một lượng lớn thi thể chồng chất, có không ít thi thể dính phải khói lửa, tỏa ra mùi thối rất khó chịu.
Trang phục bị rách, tóc tai bù xù, Ca Miểu Thủy bị dính máu khắp người đã mất đi sự đoan trang vốn có, hắn ta đứng trên cửa chính phía đông, thu lại thanh kiếm trên tay, thay thành đại đao vịn vào mà đứng, nhìn quân địch rút lui như thủy triều, sát khí trong đôi mắt đã giết người đến đỏ lên khó mà biến mất.
Bản thân hắn ta cũng không biết đêm qua mình đã giết bao nhiêu người, sau khi giết đã quên luôn chuyện pháp lực với không pháp lực gì đó, chỉ cần không phải người phía mình, hắn ta sẽ gặp thì liền giết, đây là lần đầu tiên người yêu sạch sẽ như hắn ra tay giết nhiều người như thế.
Phía sau lưng hắn, một đám thái giám, ai ai cũng mệt mỏi không chịu nổi, đều kiệt sức rồi.
“Phủ lệnh, đại tổng quản bảo tiêu nhân đưa điểm tâm mà các nương nương ở hậu cung đích thân làm cho ngài.” Một gã thái giám quần áo sạch sẽ tránh khỏi những người đang khuôn vác thu thể, đi tới bên cạnh Ca Miểu Thủy, sau lưng gã là một đám thái giám được chọn đưa đồ tới.
Nhìn thấy thi thể chồng chất ở bên ngoài, còn cả mùi xác thối sau khi bị đốt cháy, khiến mấy tên thái giám vừa lên thành muốn nôn.
Ca Miểu Thủy đột nhiên quay đầu lại, trầm giọng nói: “Nô tài có tài đức gì, sao có thể ăn điểm tâm mà các chủ từ đích thân làm được?”
Tên thái giám kia thấy hắn như vậy, lập tức đỏ mắt quỳ xuống, gã biết người này thích sạch sẽ, không ngờ hiện giờ hắn ta lại chật vật như vậy, có thể thấy được tình hình chiến đấu thảm thiết đến mức nào, gã lau nước mắt nức nở nói: “Đại tổng quản nói, đây là tâm ý của các nương

nương! Đại tổng làm muốn để các huynh đệ toàn lực giết địch sau khi an tâm hưởng dụng, ngài đừng phụ tâm ý các nương nương, cũng đừng để người bên ngoài coi thường người trong cung.”
Nếu đã là lời của Điền Vũ, Điền Vũ cũng là sư phụ của hắn ta, Ca Miểu Thủy trầm mặc.
Tên thái giám kia lập tức ngoắc tay, lệnh cho mọi người mang hộp thức ăn lại đây, mở hộp đồ ăn ra, gã cầm bằng hai tay, quỳ xuống đất dâng lên.
Ca Miểu Thủy vươn bàn tay dính đầy máu tươi ra, cầm lấy một miếng điểm tâm, đang định để vào trong miệng liền ngẩng đầu lên nhìn sang một hướng, chỉ thấy các tướng sĩ ở trên tường thành đều lẳng lặng nhìn sang bên này, dường như đều muốn nhìn đồ vật ở trong cung. Hắn ta trầm giọng từ từ nói: “Phân phát điểm tâm cho mọi người, để cho các tướng sĩ nếm thử một chút, nói cho mọi người, đây là tấm lòng của các nương nương.”
Sau khi tự mình mang binh ra trận giết địch, hắn ta mới thật sự cảm nhận được những tướng lĩnh trước kia mà mình nhìn thấy vì sao lại làm như vậy, bọn họ đều không phải là làm bộ làm tích, chỉ có trải qua rồi thì mới có thể hiểu được…
“Cả tòa thành mới có hai mươi vạn quân coi giữ, phân ra thủ ở tứ phía thì được bao nhiêu người? Ba trăm vạn quân của ta đồng thời tấn công từ tứ phía, sao lại mãi không tấn công được?” La Chiếu giận dữ quát chủ tưởng phụ trách tấn công cửa đông.
Vị chủ tướng kia dường như biết mình sẽ bị chất vấn, gọi một tiểu tướng dính máu khắp người ở phía sau mình lên, để hắn ta trả lời thay mình.
Tiểu tướng lau vết máu trên mặt, chắp tay nói: “Đại đô đốc, đâu chỉ có hai mươi vạn quân canh giữ, ta thấy còn hơn một trăm vạn ấy chứ, có rất nhiều người trẻ khỏe trong kinh thành mang người lên, còn có rất nhiều người thân thủ không tồi mặc đồ của gia nô đều là cao thủ một mình chọi mười. Ta liều chết đánh vào thành thì thấy, sau thành còn có rất nhiều người trẻ khỏe đứng chờ, một khi thiếu người liền lập tức lên thay thế, mạt tướng bị buộc phải xuống khỏi thành, ngã vào trong đám người, được mọi người đỡ được mới may mắn lấy lại được một cái mạng.”

La Chiếu ngẩng đầu lên nhìn về phía tường thành Yến Kinh cao ngất, ý thức được quyết tâm thề sống chết kháng cự của Yến Kinh đã lan khắp toàn thành, lần này đụng phải cục xương cứng rồi…
Sau khi biết được quân Tống tạm dừng tấn công quy mô lớn, phát hiện Yến Kinh mà bọn họ tự nhận là mục nát cũng không yếu đuối đến mức không chịu được một đòn như vậy, toàn bộ quan viên trong triều đình đều thở phào nhẹ nhõm.
Một vài người cố chống suốt đêm không chịu đựng được nữa, cuối cùng cũng ngã xuống nghỉ ngơi rồi.
Quân Tống cần nghỉ ngơi chỉnh đốn, tạm dừng tấn công, trong thành cũng không phái người ra ngoài, nhân cơ hội sửa sang lại chiến hào ngoài thành, chiến hào đã bị thi thể lấp phẳng rồi.
Trong thành thì xử lí thi thể, chữa trị cho người bị thương đều được tiến hành đâu vào đấy.
Các loại thiết bị thủ thành bổ trợ được sắp xếp trên thành, nếu không đủ thì trực tiếp phá nhà dân để lấy nguyên liệu.
Người dân nghèo ngày thường còn khó được ăn no bụng đột nhiên phát hiện, trận chiến này ngược lại có vẻ không phải chuyện xấu, bỗng nhiên bọn họ có thể ăn no bụng.
Nói đến chuyện này còn phải cảm ơn Đồng Mạch, vì để trong thành không bị gây loạn, Đồng Mạch ép buộc những nhà giàu có nôn ra số lượng lớn lương thực tích trữ, kinh thành chính là nơi những nhà giàu có tập hợp, nghĩ cũng biết được thu hoạch được đến mức nào!
Người khác không biết rõ, vị Đại Tư Không này trong lòng biết rõ ràng nhà nào trong thành tích trữ bao nhiêu lương thực, trong bụng lão giống như có một quyển sổ sách vậy, túm nhà nào chuẩn nhà đấy!
Bình thường lão nhắm một mắt mở một mắt, lúc này đã liên quan đến chức vị của lão rồi, lão bất chấp rồi, trực tiếp gửi thư bảo người ta giao lương thực theo số lượng ra, dám nói nhiều thì lão trực tiếp phái người đến tìm và tịch thu, một khi tra ra lương thực, lấy tội danh có dã tâm giấu diếm, tư thông nước địch, tịch thu tài sản, giết cả nhà.
Số lượng lương thực ở trong kho lương tư gia và trong hầm đều bị lão lấy ra sạch sẽ.

Trải qua một đợt này, Thương Kiến Hùng lại phát hiện ra vấn đề lương thực mà ông ta lo lắng nhất căn bản lại là vấn đề không đáng lo nhất, chỉ cần có thể phòng thủ giữ vững thành, số lớn lương thực này cũng đủ để cả thành ăn trong vòng mấy tháng.

Đây vốn là chuyện tốt, lại khiến ông ta tức giận quá mức, lúc trước ông ta cho rằng chỉ có một phần ít người, lúc này mới phát hiện trong kinh thành quyền quý trước kia lại có nhiều người không muốn đền ơn nước nhà như vậy, lúc thu lương thực để xuất chinh người nào người nấy tố khổ lừa bịp ông ta, khiến lúc đó ông ta sầu muộn.

Chương 1035: Thảm Sát Dân Chúng Trong Thành

Chương 1035: Thảm Sát Dân Chúng Trong Thành
Hết lần này đến lần khác lại không biết làm thế nào, lúc này cũng không dám làm gì những người đó.
…
“Thì ra là vậy! Tên Mông Sơn Minh này quả nhiên là cao thủ!”
Kinh đô nước Tề, trong Phong Lôi đường, Hô Diên Vô Hận đứng ở trước bản đồ nhìn chằm chằm vào bản đồ, dáng vẻ vừa mới hiểu ra điều gì đấy.
Sau khi điều tra kĩ lưỡng tình hình chiến sự, cách thức Mông Sơn Minh vượt qua eo sông Cổn Long đã lộ ra rồi, dù sao bên phía Mông Sơn Minh còn có tu sĩ nước Tề hỗ trợ chiến đấu, sau khi biết chuyện khiến ông ta kinh ngạc hô lên.
Tra Hổ đứng một bên cười nói: “Chỉ là tập hợp một vài mạng người thôi, Đáng giá để tướng quân khen ngợi như vậy sao? Theo ta thấy, còn không bằng ông ta để lũ lụt lên nhấn chìm nhân mã hộ đê!”
Hô Diên Vô Hận quay người lại, lắc đầu nói: “Chuyện đâu có dễ như ngươi nói như thế, ngươi bảo người khác tập hợp lại thử xem, xem có thể tập hợp được mạng người lại không? Phải chờ đợi nước sông tăng lên, những người vượt sông mới có cơ hội leo đến bờ bên kia. Còn nhớ rõ trước kia lúc ông ta đợi ở sông Đông Vực khiến người khác không đoán được ý đồ không? Mọi người đều cho rằng vì lương thực của ông ta không đủ, không biết rõ ông ta cứ dây dưa lề mề như vậy là có ý gì, chỉ nghĩ rằng chắc chắn ông ta đang suy nghĩ biện pháp, lại không biết rằng ông ta đang chờ đợi cơn mưa to kia!”

Quay người lại chỉ vào trên bản đồ: “Eo sông Cổn Long! Chẳng những lựa chọn nhân mã dũng cảm vượt sông, vì lần tập kích bất ngờ này, ông ta ngay cả thiên thời địa lợi đều tính toán hết cả, ngay cả việc mấy ngày sau có mưa to cũng tính được luôn. Trận chiến kết hợp thiên thời, địa lợi, nhân hòa này nhìn thì đơn giản, thật ra lại cao minh tới mức khó có thể thêm bước nào, khiến người khác chỉ có thể nhìn. Không thể không thừa nhận, Mông Sơn Minh này thật sự rất lợi hại, ngay cả thiên thời cũng bị ông ta sử dụng, nói ông ta là chiến thần cũng không quá! Nước Yến có nhân vật như vậy, lại không biết dùng cho đúng, thực sự là bẽ mặt!”

Đúng lúc này, một tiểu tướng vội vã đi vào nói: “Báo tướng quân, quân Tống bắt đầu tấn công Yến Kinh rồi!”

Lời vừa nói ra, Hô Diên Vô Hận và Tra Hổ đồng thời kinh ngạc, Hô Diên Vô Hận cực kì ngạc nhiên nói: “Không phải đã nói đàm phán hòa bình sao? Sao lại đột nhiên thay đổi?”

Tiểu tướng cầm tình báo nói: “Theo báo cáo, Mông Sơn Minh phá hủy nền móng đàm phán hòa bình, chôn sống sáu mươi vạn tù binh quân Tống, chọc giận quân Tống!”

Chôn sống sáu mươi vặn người? Hô Diên Vô Hận và Tra Hổ cùng hít khí một hơi khí lạnh, người trước nhanh chóng nhận tình báo xem.

Xem xong, Hô Diên Vô Hận im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở dài: “Ông ta thế mà lại không thể ý đến sống chết của toàn Yến Kinh, Mông Sơn Minh đang quyết tâm muốn đánh nước Tống bán sống bán chết! Ông ta làm như vậy, về tình không hợp, về lí là muốn tiêu diệt uy hiếp cho phía đông nước Yến trong một khoảng thời gian nhất định, khiến nước Tống trong một thời gian nhất định không dám phạm vào nước Yến nữa, cũng là muốn đẩy nước Tống vào cảnh không còn đường lui, kéo nước Tống xuống nước, cùng nhau chống lại nước Hàn! Lão già này lại có thể vì nước Yến mà tạo ra thời gian ổn định tạm thời, không tiếc ô uế thanh danh một đời, thật sự xuống tay ác độc, ông ta làm vậy, không thể nói là đúng hay sai, làm như ma quỷ, nước Tống bị ông ta xông vào, sợ là trăm họ phải lầm than!”

Tra Hổ cau mày: “Người chết trên sa trường là chuyện bình thường, chỉ là chôn sống sáu mươi vạn người thì đúng thật là quá đáng rồi!

“Sao ta lại cảm thấy ông ta đang cố ý chọc giận quân Tống tấn công Yến Kinh!” Hô Diên Vô Hận híp mắt, giữa khi mắt lóe sáng: “Chẳng lẽ ông ta còn ý gì khác, chẳng lã đây là mưu kế Thương Triêu Tông đặt ra?”
Tra Hổ nhận ra điều gì đó, thử hỏi một câu: “Mượn tay của quân Tống, phá hủy căn cơ quyền lực của Thương Kiến Hùng sao?”
“Hầy!” Hô Diên Vô Hận buông tiếng thở dài: “Ta có thể hiểu được suy nghĩ của ông ta.”
Tra Hồ ồ một tiếng, hỏi: “Thế nào?”
Hô Diên Vô Hận hơi hơi thương cảm, nói: “Cả đời ông ta chinh chiến, bảo vệ nước Yến, không biết bao nhiêu người bên cạnh sống chết, bây giờ lại chính mắt thấy nước Yến trở nên như vậy, mặc người khác lăng nhục, đã không phải đánh thắng một trận có thể thay đổi được thế trận hiện nay. Ngươi không hiểu được bi phẫn trong lòng ông ta… ta hiểu được!”
“Báo!” Bên ngoài lại truyền đến một tiếng cấp báo, tiểu tướng lại đi vào, dâng một bản tình cáo lên, báo cáo: “Mông Sơn Minh ở trong lãnh thổ nước Tống, tàn sát hàng loạt dân trong thành!”
Tàn sát hàng loạt dân trong thành? Hai người giật mình nhìn nhau.
Hô Diên Vô Hận đoạt lấy tình báo, đọc xem, xem xong lắc đầu: “Không khác gì ta nghĩ, quả nhiên khiến trăm họ lầm than, Mông Sơn Minh đúng là đại khai sát giới!”
Tra Hổ thuận tay lấy tình báo trong tay ông ta ra xem.
Tiêu diệt binh mã hộ đê, quân Yến đánh vào trong lãnh thổ nước Tống gần như không gặp phải đối thủ xứng tầm, Mông Sơn Minh tản binh mã ra, cứ mười vạn người làm một đoàn, rồi lại chia một tổ một vạn người, tản ra càn quét trong nước Tống, phá hủy mọi thứ.
Quân Yến quét ra, tạo một mồi lửa đốt hàng loạt thôn xóm, thành trấn của của nước Tống, đốt toàn bộ những nơi có dân cư sinh sống.
Trước đó còn phái tu sĩ xâm nhập làm loạn thành quách, trên đường ngoài thành đánh úp giết chết vô số, khiến cho dân trong thành không dám chạy trốn.
Một huyện trấn nhỏ có khoảng ba vạn dân cư bị quân Yến vây quanh, huyện lệnh và thủ quan là cha con, hai cha con ngu trung, không chịu mở thành đầu hàng, thề sống chết cùng huyện thành.

Kết quả nghĩ là ra, huyện thành nho nhỉ đó nào có thể chống lại được thế công của binh mã quân Yến, con trai chết trận, lúc thành bị phá, huyện lệnh rút kiếm đâm chết vợ và con gái của mình, sau đó tự vẫn để đền ơn Đại Tống!
Cuối cùng thật sự giống với nhưng gì quân Yến tuyên bố trước khi công thành, sau khi thành phá, quân Yến đại khai sát giới, giét cả chó gà cũng không tha, giết sạch người sống trong thành!
Sau khi vơ vét một lượt, bọn họ đốt một mồi lửa, chôn vùi huyện thành nhỏ kia trong biển lửa!”
Cách thức quân Yến thi hành chính là tung lưới diệt sạch toàn bộ, trước tiên vây thành ra lệnh giao lương thực, thành nào giao lương thực rồi, dân chúng có thể rời đi, có điều thành thì vẫn phải đốt.
Những nơi quân Yến đến, dân Tống không có chỗ ở, bị buộc chạy đến sâu trong nước Tống để chạy nạn.
Đến giờ vẫn chưa dừng, quân Yến không chút hoảng loạn tiến lên, đã quét sạch ba tòa thành, thiêu hủy hơn mười thành xung quanh!
“Mông Sơn Minh này làm thật sự quá đáng quá rồi!” Tra Hổ nhìn tình báo trong tay, lạnh lùng nói.
“Quá đáng à? Nhìn thì có vẻ hơn hai trăm vạn nhân mã, thật ra là chỉ có quân xâm nhập, không có tiếp tế tiếp viện, lương thực trên tay ông ta không thể dây dưa ở nước Tống lâu được, trừ bỏ đốt, giết để cướp, ông ta có thể làm gì khác? Không ăn, hơn hai trăm vạn nhân mã sẽ chết đói ở lãnh thổ nước Tống, chiến lược số nhân mã này chấp hành đang gánh vác sinh tử của cả nước Yến, nếu là ngươi ngươi làm thế nào?” Hô Diên Vô Hận híp mắt hỏi.
Tra Hổ: “Có vậy cũng không nhất định phải tàn sát hàng loạt dân thành chứ? Lấy được rồi còn đốt thành đi, đây là tạo nghiệp đấy!”
“Ngươi nói lời hay khuyên bảo người ta có thể ngoan ngoãn giao lương thực ra sao? Ngươi có tin người dân trong thành không ôm lương thực chạy thì cũng là quan thủ thành sẽ đốt sạch lương thực đi không? Lão Hổ này, trên chiến trường, loại chuyện này không có đúng hay sai, nếu nước Tống khơi mào chiến sự xâm chiếm nước Yến thì phải chuẩn bị tốt tâm lí chịu đựng trả giá!”

Hô Diên Vô Hận nói xong, đi đến trước bản đồ, chỉ chỉ Yến Kinh: “Mông Sơn Minh nhìn thì giống như đang đốt, giết, cướp bóc ở lãnh thổ nước Tống, trên thực tế, mục tiêu cuối cùng của ông ta vẫn là binh mã quân Tống đang tấn công vào Yến Kinh này! Mông Sơn Minh trước hết là kiếm quân lương cho quân mình, sau đó là có ý định tạo ra khủng hoảng phạm vi lớn trong nước Tống, khiến đan chúng trong phạm vi lớn lãnh thổ nước Tống chạy trốn, ông ta đang thanh trừng phạm vi lớn!”

Chương 1036: Người Này Cực Kì Nguy Hiểm! (1)

Chương 1036: Người Này Cực Kì Nguy Hiểm! (1)
“Thanh trừng sao?” Tra Hổ hoài nghi, có chút không hiểu được.
...
“Nghe nói trong Yến Kinh lại nhảy ra số lượng lương thực lớn.”
Ngoài một tòa thành đang bị chôn vùi trong biển lửa, Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn đang đọc bức tình báo rồi đưa cho Cung Lâm Sách đứng bên cạnh.
Cung Lâm Sách xem xong thì gật đầu: “Đúng là có chuyện như vậy, tên Đồng Mạch này đúng là có năng lực, vì bảo vệ Yến Kinh, lần này lão ta đắc tội không ít người!”
Mông Sơn Minh: “Ta không quan tâm lão ta có năng lực to lớn thế nào, cũng không quan tâm lão ta đắc tội bao nhiêu người, thông báo cho người của ba phái lớn trong Yến Kinh một tiếng, tập trung lương thực lại, một khi thành bị phá, lập tức đốt lửa, thiêu hủy toàn bộ lương thực, quyết không để chúng rơi vào tay quân Tống!”
Đốt thì không tránh khỏi đáng tiếc! Trong lòng Cung Lâm Sách buông tiếng thở dài, có điều đối phương nói cũng rất có đạo lí, gật đầu nói: “Mông soái yên tâm, ta sẽ làm theo, sao có thể để quân Tống được lợi được!”
...
Tống Kinh, trong phủ thừa tướng, Tử Bình Hưu vội vàng quay về.
Một người đàn ông gầy gò nho nhã đứng trong đình viện chờ đợi, chùm râu dài đen như mực, trông rất nho nhã, nhìn thấy ông ta thì chắp tay hành lễ: “Thừa tướng!”

Người này chính là mưu sĩ thân tín bên người Tử Bình Hưu, Giả Vô Quần.
Tử Bình Hưu tiến lên nâng cánh tay ông ta lên, cười nói: “Cổ tiên sinh cuối cùng cũng về rồi.” Giơ tay ra hiệu một cái, ý bảo có chuyện vào phòng nói.
Hai người vào phòng, ngồi xuống, Tử Bình Hưu cười nói: “Lần này tiên sinh đi du ngoạn, đã tận hứng chưa?”
Giả Vô Quần mỉm cười: “Vốn định đưa mấy tu sĩ tập hợp lại đến mấy nơi buôn bán đi dạo, lúc đến Băng Tuyết các nghe nói trong nhà xảy ra chuyện, ta liền gấp rút trở về. Nghe nói thừa tướng để con rể Trần Thiếu Thông dẫn binh đối đầu với Mông Sơn Minh?”
Nói đến chuyện này, Tử Bình Hưu có hơi ngại ngùng, ngồi xuống, vỗ đùi than thở: “Ta thật sự không nghĩ tới binh mã hộ đê bại trận, trở tay không kịp, ta có cảm giác như tự nâng đá đập lên chân mình vậy, lời nói trước mặt bệ hạ không thể thu lại được, chỉ có thể tiếp tục cứng đầu, nghĩ rằng chỉ cần tiên sinh về rồi có thể giải quyết nỗi khổ của ta!”
Giả Vô Quần nói: “Thừa tướng làm không sai, nên để Trần Thiếu Thông xuất chinh, Trần Thiếu Thông xuất chinh, Mông Sơn Minh tất sẽ bại!”
“Thiếu Thông có thể là đối thủ của Mông Sơn Minh sao?” Tử Bình Hưu nghi ngờ, lời này ngay cả ông ta cũng không tin được.
“Việc này nhắc lại sau!” Giả Vô Quần khoát tay áo, ngón tay ướt nước trà, vẽ đường thẳng trên mặt bàn, quệt nước hai bên Đông Tây, ngón tay ông ta chỉ vào phía tây: “Yến Kinh! Không thể hành động theo cảm tính trước Yến Kinh, thừa tướng nên lập tức vào cung, bảo bệ hạ ngay lập tức ra chiếu bảo đại quân quay về! Yến Kinh không thể phá được, nhân vật nòng cốt của nước Yến trong tay Thương Kiến Hùng phải được giữ lại, thế cục như vậy, không thể để Thương Triêu Tông được lợi. Thương Kiến Hùng suy sụp, ba phái lớn này trải qua biến cố này chắc chắn sẽ nâng đỡ Thương Triêu Tông thượng vị. Thừa tướng, nước Yến nằm trong tay đám người Thương Kiến Hùng kia mới là có lợi nhất cho nước Tống, có nhóm người này ở đó, Mông Sơn Minh không có Ninh Vương chống lưng cho chỉ là một tên võ phu, có đánh nữa cũng không thể thay đổi mọi thứ!”

“Xuýt!” Tử Bình Hưu hít sâu một hơi, tóm lấy chòm râu dưới cằm, ánh mắt lóe lên, dường như lời nói của đối phương đã nhắc nhở ông ta điều gì đó.
Giả Vô Quần lại nói thêm một câu: “Thậm chí ta còn nghi ngờ Mong Sơn Minh hãm hại giết sáu mươi vạn tù binh là để chọc giận quân Tống, để quân Tống tấn công phá Yến Kinh, có thể phía sau ẩn chứa dã tâm của Thương Triêu Tông, muốn mượn tay nước Tống tiêu diệt đối thủ!”
Tử Bình Hưu gật đầu, sau đó lại lắc đầu nói: “Đã đánh thành như thế rồi, nước Tống chịu món thiệt lớn, nếu như cứ tay không mà về như thế, bệ hạ không nén được cơn giận, cũng không thể nói rõ được với thần dân, rất khó xử!”
Giả Vô Quần: “Đúng là rất khó xử, nhưng khó xử thì cũng chỉ khó xử một lúc, vẫn hơn sự khó xử khi nước Tống mãi không gượng dậy nổi đúng không? Mấu chốt vẫn là muốn xem ai là người có thể cười đến cuối cùng! Nếu thật sự phá hủy nòng cốt quyền lực của Thương Kiến Hùng, lúc này Thương Triêu Tông đang nắm giữ binh quyền của nước Yến, đối mặt với thế cục như vậy, để mau chóng ổn định tình hình, ba phái lớn cũng chỉ có thể giúp đỡ Thương Triêu Tông nắm quyền!”
“Một khi thế lực phe Thương Kiến Hùng không thể chấp hết được nữa, đối mặt với tình hình lúc này, lại thêm ba phái lớn gây áp lực, cũng chỉ có thể quay ngược lại Thương Triêu Tông, Thương Triêu Tông có thể nhân cơ hội này nắm quyền lực của nước Yến trong tay! Nhưng nếu như nòng cốt thống trị của Thương Kiến Hùng vẫn còn đó, quan viên phần lớn các khu vực ở nước Yến vẫn là người của Thương Kiến Hùng, ba phái lớn rất khó ép đám người của Thương Kiến Hùng kia giao lại quyền, nếu như làm đến nước chó cùng rứt giậu thì ba phái lớn cũng không thể sắp xếp được hậu quả.
“Còn chuyện này nữa, trong đội quân mà Mông Sơn Minh dẫn dắt, vẫn có một phần là đội quân triều đình nước Yến bị ức hiếp, chỉ cần Thương Kiến Hùng vẫn cầm quyền, thì tất nhiên khi trở về đội quân mà Mông Minh Sơn dẫn dắt sẽ bị tách ra. Nếu như nước Yến lại gặp phải nạn này, Thương Kiến Hùng đã phải chịu thiệt một lần rồi, ông ta sẽ để cho Thương Triêu Tông có cơ hội thống lĩnh binh mã nước Yến một lần nữa sao?”

“Để cho Thương Kiếm Hùng tiếp tục cầm quyền chính là đang phân hóa nước Yến, cũng là đang làm suy yếu thực lực của nước Yến, nước Yến sẽ rất khó khôi phục lại sinh lực trong khi suy yếu, cũng không thể uy hiếp Đại Tống chúng ta nữa! Nếu như Thương Triêu Tông cầm quyền thì lại khác, một khi đội quân triều đình nước Yến xâm nhập vào, chư hầu nội bộ nước Yến lại nghe theo hiệu lệnh này, nước Yến vừa có người vừa được lòng người sẽ nhanh chóng khôi phục sức mạnh, lại thêm việc thiện chiến, có một nước láng giềng mạnh mẽ như thế, sợ rằng nước Tống chúng ta cả khi ngủ cũng phải nơm nớp lo sợ!”
“La Chiếu là võ tướng, ít nhiều vẫ à người tuổi trẻ nhiệt huyết, trong mắt gã ta chỉ có việc chiến đấu là quan trọng, gã ta sẽ không mưu đồ việc nước. La Chiếu hợp ra chiến trường, không hợp mưu đồ việc nước, chẳng lẽ bệ hạ cũng muốn như vậy sao? Tình hình đã đi tới bước này rồi, cho dù La Chiếu có công phá được Yến Kinh để báo thù rửa hận thì cũng không diệt được nước Yến, không hề suy tính đến tương lai lâu dài, ngược lại còn cho Thương Triêu Tông cơ hội để phục hưng nước Yến, hai quốc gia tranh chấp với nhau, sao có thể hành động theo tình cảm được?”
“Hiện tại, nước Tống không thể bị nước Yến kéo theo suy sụp được, phải nhanh chóng ổn định vị trí của mình. Chỉ cần mình ổn định trước, chỉ cần nội bộ nước Tống chúng ta không loạn thì vẫn có thực lực, một khi nước Hàn tấn công nước Yến, nước Tống của chúng ta có thể xuất binh lần nữa để chia bát canh này. Chỉ cần để lại đám người Thương Kiến Hùng trì hoãn nước Yến đang bị tổn thương sinh lực, qua trận này, nước Yến sẽ chỉ càng loạn hơn thôi, cho dù lần này nước Hàn không xuất binh, nước Yến cũng vẫn là miếng thịt bên miệng nước Tống, chúng ta có thể nuốt gọn bất cứ lúc nào!”
“Thừa tướng, bệ hạ không phải người không chịu nghe lời khuyên, chỉ cần đẩy sự hận thù che mắt bệ hạ đi, bệ hạ sẽ tiếp thu kế sách của thừa tướng! Có lẽ bệ hạ đã tỉnh ngộ rồi, nhưng ngài cần một người có thể giúp ngài bắc thang đi xuống, thân phận và địa vị của thừa tướng là lựa chọn thích hợp nhất!”
Tử Bình Hưu suy nghĩ rồi gật đầu liên tục, ông ta nói: “Lời này của tiên sinh đúng là rất tốt, được! Ta sẽ làm theo lời tiên sinh. Có điều…” Ông

ta nghiêng người hướng về phía Giả Vô Quần: “Lời nói của Thiếu Thông cũng rất có lý, Thiếu Thông nói ta rút quân về, nhất định Mông Sơn Minh sẽ chặn lại, sẽ không để cho quân chủ lực của nước Tống ta thuận lợi lui về trong biên giới, tiếp tục đe dọa nước Yến, nếu như đội quân chủ lực của nước Tống ta không thể thuận lợi rút lui, sợ rằng vẫn sẽ khó thoát khỏi cảnh khốn cùng!”

Chương 1037: Người Này Cực Kì Nguy Hiểm! (2)

Chương 1037: Người Này Cực Kì Nguy Hiểm! (2)
Giả Vô Quần quét ống tay áo: “Có Trần đại tướng quân ra trận nghênh chiến,
Đánh bại Mông Sơn Minh là được!”
Lại nữa? Lời nói này khiến Tử Bình Hưu phải đau răng, ông ta vỗ nhẹ lên bàn trà: “Tiên sinh, không phải ngươi đang nói đùa đó chứ? Chỉ mấy chục vạn quân hỗn tạp mà triều đình vội vàng tập kết từ nhiều địa phương kia làm sao có thể ngăn được hơn hai trăm vạn quân chủ lực của nước Yến, hơn nữa chủ soái của quân địch lại là Mông Sơn Minh, không chịu nổi một trận đâu! Không nói dối tiên sinh, ta có lén hỏi Thiếu Thông, Thiếu Thông cũng nói thật, đi giao chiến với tình hình này thì sẽ phải chịu chết, chính hắn ta cũng phải thừa nhận, chúng ta không phải là đối thủ của Mông Sơn Minh, chưa chiến đã sợ rồi! Sở dĩ hắn ta còn kiên trì cũng là vì bị ta ép đến hết cách rồi!”
Giả Vô Quần nở nụ cười: “Đây chính là chỗ cao siêu của bệ hạ, chỉ có thừa tướng mới có thể cứu vãn tình hình lúc này!”
“Ta sao?” Tử Bình Hưu mở hai tay ra, nói: “Tiên sinh đừng có cười nhạo, bảo lão phu hô mưa gọi gió trong triều đình lão phu còn nhận được, hai nước đã giao chiến đến nước này rồi, quân địch cũng sẽ không khách khí, lúc đó phải đối cứng, dựa vào sức khỏe để chém giết, không giống với mấy câu vòng vo giả dối của chúng ta, ta không biến ra quân đội mạnh được, cũng không biến ra thiên quân vạn mã để ngăn cơn sóng dữ được!”
Giả Vô Quần: “Thừa tướng là nguyên lão hai triều của nước Tống, là người dưới một người trên vạn người, ngươi không thể coi thường sự

ảnh hưởng của mình ở nước Tống được, trong ngoài triều, có ai không dám nể mặt thừa tướng mấy phần đâu? Chỉ cần lợi dụng hợp lí, thì còn hơn cả thiên quân vạn mã, ngay cả con rể của thừa tướng cũng ra trận rồi, đây là ép thừa tướng phải vào đường cùng, lúc này, thừa tướng mặt mũi hung tợn không nể mặt ai, cực kì đáng sợ, là một con hổ biết ăn thịt người!"
"Mặt mũi hung tợn?" Tử Bình Hưu dở khóc dở cười.
Giả Vô Quần không nói đùa với ông ta nữa: "Thừa tướng, việc Yến Kinh bị công phá chỉ là chuyện sớm muộn thôi, việc này phải nhanh chóng không thể chậm chạp, mong ngươi nhanh chóng vào cung nhờ bệ hạ hạ lệnh rút quân!"
Tử Bình Hưu: "Chuyện này không khó, khó ở chuyện Thiếu Thông xuất chinh, dù sao ngươi cũng phải có gì bảo đảm với ta chứ?"
Cố Vô Đàn nhúng tay vào trà, nhanh chóng viết xuống ba chữ: "Vạn Thú môn!"
"Vạn Thú môn?" Tử Bình Hưu nhíu mày.
Cố Vô Đàn: "Chim bay cá nhảy đều có thể trở thành binh lính trong tay Vạn Thú môn, không thể khinh thường! Chỉ cần Vạn Thú môn ra tay giúp đỡ, Mông Sơn Minh nhất định sẽ thua, Trần đại tướng quân nhất định sẽ thắng!"
Tử Bình Hưu chần chừ nói: "Không phải ta chưa từng nghĩ đến chuyện này, nhưng từ trước đến nay Vạn Thú môn không đối phó với ba phái lớn, cũng không cuốn vào việc thế này, có xin bọn họ cũng vô dụng."
Giả Vô Quần xua tay nói: "Việc này ta tính cả rồi, hiện tại không nên nói nhiều làm gì, chờ thừa tướng quay lại rồi nói tiếp cũng không muộn, ta sẽ nói rõ với thừa tướng! Bây giờ, việc thừa tướng phải làm chính là nhanh chóng tiến cung, khiến bệ hạ phải nhanh chóng cho lui binh tấn công Yến Kinh, phải ổn định quân chủ lực của chúng ta trước!"
"Được!" Tử Bình Hưu đứng lên: "Ta sẽ đi nhanh về nhanh, tiên sinh cứ chờ tin ta!"
Dứt lời, ông ta nhanh chóng rời đi, sau khi ra phủ thừa tướng thì nhanh chóng đến hoàng cung.
Mà dường như Giả Vô Quần không có mục đích gì hết, từ từ đi dạo ở trong phủ, cuối cùng lại dạo đến vườn hoa chăm sóc hoa hoa cỏ cỏ, nhàn

hạ khoan dung.
Một lần chờ phải chờ đến một canh giờ, một canh giờ sau, Tử Hưu Bình đã vội vàng quay lại, đi thẳng đến vườn hoa tìm thấy Giả Vô Quần.
“Tiên sinh, bệ hạ đã hạ chỉ rồi, ý chỉ đang nhanh chóng đưa đến chỗ La Chiếu!” Tử Bình Hưu gặp ông ta liền báo lại một tiếng.
Bàn tay đang đỡ cành hoa của Giả Vô Quần thả nhẹ nha, nhìn lên trời khẽ thở dài một tiếng: “Chỉ mong là con kịp, nếu không thì tức là đã giúp cho Thương Triêu Tông một cái ơn lớn, nước Yến đồng lòng thì có suy yếu hơn nữa cũng khó mà gục được. Thấy có hi vọng, hai nước Vệ, Tề tất nhiên sẽ trợ giúp mạnh mẽ, nước Yến cũng sẽ trở thành họa lớn của nước Tống ta!”
Hiện tại, việc này lại không phải trọng điểm mà Tử Bình Hưu chú ý tới, hiện tại ông ta chú ý đến việc liệu Trần Thiếu Thông thất bại rồi có kéo ông ta xuống hố cùng không, ông ta lại hỏi lại câu hỏi lần trước: “Vạn Thú môn không hợp ba phái lớn, chỉ làm ăn buôn bán với người trong thiên hạ, cũng không cuốn vào chuyện phân tranh giữa các nước với nhau, cho dù quỳ xuống cầu xin bọn họ cũng không có tác dụng, tiên sinh định làm thế nào mới khiến bọn họ chịu ra tay?”
Giả Vô Quần nói: “Thừa tướng cứ phái người tiễn ta đi một đoạn, ta đích thân đến Vạn Thú môn một lần thuyết phục họ, nếu như thuận lợi thì muộn nhất là sáng mai có thể cho thừa tướng một câu trả lời thuyết phục!”
Tử Bình Hưu chần chừ nói: “Tiên sinh thật sự chắc chắn sẽ thuyết phục được Vạn Thú môn sao?”
Giả Vô Quần xua tay nói: “Chuyện này không thành vấn đề, thật ra ta lại lo lắng một người khác!”
“Sao?” Tử Bình Hưu thắc mắc: “Một người? Người nào có thể khiến tiên sinh băn khoăn như thế?”
Giả Vô Quần nói một cái tên ra: “Ngưu Hữu Đạo!”
“Ngưu Hữu Đạo?” Tử Bình Hưu sửng sốt một hồi, nhớ ra hắn là ai: “Là tu sĩ trốn ở sau lưng Nam châu đó sao?”
Giả Vô Quần vuốt cằm.
Tử Bình Hưu: “Người này khá có năng lực, nhưng hai nước đang giao chiến, chuyện mà ngay cả ba phái lớn của nước Yến cũng hết cách thì

một mình hắn có thể làm thế nào được? Sau khi bắt đầu chiến tranh, dường như không có tin tức nào về người này nữa, cho dù ở bên Thương Triêu Tông hay ở bên Mông Sơn Minh đều không thấy tung tích của người đó nữa, gần như đã mai danh ẩn tích, dường như trước đây ba phái lớn của nước Yến có đi tìm hắn, có phải tiên sinh hơi đa nghi rồi không?”

Giả Vô Quần từ từ nói: “Đa nghi? Theo ta được biết, dường như Thương Triêu Tông là được một tay hắn nâng đỡ, thẳng chân đá văng Thiên Ngọc môn ra khỏi Nam châu, lại đá luôn cả Thiệu Bình Ba ở Bắc châu, khiến y phải từ bỏ tâm huyết nhiều năm ở Bắc châu mà chật vật chạy trốn. Ta vẫn luôn chú ý đến Thiệu Bình Ba, kẻ này rất không đơn giản, nhưng y lại thất bại thê thảm như vậy dưới tay Ngưu Hữu Đạo, thật sự nằm ngoài dự kiến của ta. Ngưu Hữu Đạo này dựa vào thế lực nho nhỏ trong tay hắn mà có thể ảnh hướng đến toàn Nam châu, Thương Kiến Hùng là người đứng đầu một nước cũng không làm gì được Ngưu Hữu Đạo này, lần trước Nam châu cắt đứt quân lương của triều đình nước Yến, ba phái lớn của nước Yến cũng không làm gì hắn được.”

“Trong giới tu hành, người này cũng lúc ẩn lúc hiện, lại đột nhiên ra tay trợ giúp Thương Triêu Tông mỗi lúc quan trọng, có thể nói là một kích trúng ngay chỗ hiểm, hắn đã nhiều lần đánh cho đối thủ của Thương Triêu Tông trở tay không kịp! Sau khi chiến sự bắt đầu, hắn lại đột nhiên mai danh ẩn tích, theo như ta đoán, việc trước đây triều đình nước Yến bắt Thương Triêu Tông có lại không dám manh động làm gì có liên quan đến việc hắn trốn đi mà không tìm ra được, cho nên hắn thật sự đã biến mất rồi sao? Hắn thật sự bỏ mặc Thương Triêu Tông hay sao? Thừa tướng nói không sao, hắn là người trốn ở phía sau Nam châu! Đứng ở chỗ sáng không đáng sợ, chỉ sợ hắn như con rắn độc đứng trong bóng tối, ai cũng không biết được lúc nào thì hắn sẽ đột nhiên xuất hiện cắn mình một phát!”

“Ta lo là hắn sẽ không ngồi yên nhìn Mông Minh Sơn thua trận dưới tay con rể yêu của thừa tướng đâu, nhưng không ai có thể nắm bắt được hướng đi của hắn, căn bản không biết hắn sẽ ra tay vào lúc nào? Sẽ ra tay như thế nào? Khó mà đề phòng được! Thừa tướng, người này vô cùng nguy hiểm!”

Tử Bình Hưu yên lặng suy nghĩ, ông ta cũng thừa nhận lời Giả Vô Quần nói có lý, có điều ông ta không thể không làm gì chỉ vì dè chừng một người như thế chứ?

Chương 1038: Quân Tống Rút Lui (1)

Chương 1038: Quân Tống Rút Lui (1)
Lo lắng thì lo lắng, tạm thời Giả Vô Quần cũng hết cách, hiện tại cũng không phải lúc tốn kém lực lượng để đi tìm Ngưu Hữu Đạo.
Phải thu phục Vạn Thú môn trước mới là việc gấp, sau khi hai người nói rõ với nhau, Tử Bình Hưu nhanh chóng điều khiển chim trở người đến đây, phái người âm thầm hộ tống Giả Vô Quần nhanh chóng đi đến Vạn Thú môn."
Con đường quen thuộc, đường về!
La Chiếu ngồi trên lưng ngựa, vẻ mặt âm u, có vẻ cực kì trầm lặng.
Hăng hái tiến đến, ôm tráng chí hào hùng vì nước Tống lập nên công lớn mà đến, ôm khí phách hỏi trời đất thuộc về người anh hùng nào mà đến!
Thuận lợi tiến công qua sông phía đông, suốt đường đi thế như chẻ tre, hết thảy đều nằm trong dự liệu của bản thân. Nhưng từ sau khi Mông Sơn Minh chính thức thống lĩnh quân đông chinh, mọi thứ đều thay đổi, khiến tráng chí hào hùng của gã ta cứ giảm dần xuống, bây giờ không chỉ phải quay về không công, thậm chí tiền đồ của gã ta còn che kín sương mù.
Gã ta biết có người đang chờ gã, người chưa từng giao đấu trực tiếp kia đang đợi gã ta, Mông Sơn Minh kia đang chờ gã ta!
Gã ta phải rút lui rồi, không phải vì nhận được chỉ thị của nước Tống mà lui binh.
Lần đầu tiên công thành bị cản trở, gã ta đã cảm nhận được sự bất thường rồi, lần thứ hai mạnh mẽ tấn công một lần nữa vẫn tiếp tục thất bại, sau đó gã ta cũng không mất đi lý chí, lập tức nhận ra vốn dĩ Yến Kinh mà gã ta luôn tưởng rằng không thể chịu nổi một đòn bỗng nhiên xuất hiện quyết tâm chống cự mãnh liệt, tập trung nhân lực, vật lực mạnh mẽ lại kháng cự, không thể đánh hạ trong một thời gian ngắn.

Hai lần tiến công, không, hẳn là ba lần, lúc đầu còn có một lần tấn công mạnh mẽ của binh mã tiên phong nữa!
Ba lượt tấn công mạnh, trước sau tổng cộng hi sinh mười tám vạn binh sĩ nước Tống.
Vào thời điểm bọn họ leo lên tường thành cao cao của Yến Kinh, mười tám vạn binh sĩ nước Tống ngã xuống, máu tươi nhiễm đỏ mỗi tấc đất dưới chân tường thành Yến Kinh!
Dựa vào số binh mã trên tay gã ta, một mực tấn công tiếp, sớm muộn gì cũng có thể đánh hạ được Yến Kinh!
Nhưng gã ta không dám tiếp tục đánh nữa, đầu tiên là thời gian không thể tiếp tục dây dưa thêm, tiếp theo là binh mã không thể chấp nhận tiếp tục đánh nữa, nếu thật sự đánh đến cuối cùng, ba trăm vạn con cháu nước Tống này không biết có bao nhiêu người có thể trở về, mà trên đường quay về còn có người đang chờ gã ta, Mông Sơn Minh đang chờ gã ta!
Đánh đến lúc này rồi, gã ta đột nhiên tỉnh ngộ ra, dường như gã ta đã hiểu được dụng ý của Mông Sơn Minh khi giết chết sáu mươi vạn tù binh!
Chưa nói đến các nguyên nhân khác, Mông Sơn Minh đang cố ý chọc giận quân Tống, cố ý kích động quân Tống trả thù, mặt khác cũng là để đe dọa Yến Kinh liều chết chống cự, buộc hai bên đập nhau đến chết, dùng sức mạnh đó tiêu hao lực lượng quân Tống!
Mông Sơn Minh dùng tính mạng sáu mươi vạn người Tống để biến Yến Kinh thành mồi nhử, dùng bọn họ tiêu hao thời gian của quân Tống, tiêu hao lương thảo của quân Tống, tiêu hao binh mã của quân Tống.
Đợi đến lúc đội quân Tống suy yếu xuất hiện trước mặt Mông Sơn Minh, hậu quả lúc đó, La Chiếu nghĩ đến đã thấy không rét mà run!
Ông lão kia điên rồi, không để ý đến danh tiếng đời này, không tiếc sát hại sáu mươi vạn tù binh, không để ý đến sống chết của tất cả mọi người trong Yến Kinh, chỉ vì muốn đánh bại quân Tống, chỉ vì giữ vững nước Yến mà chiến đấu!
Đột nhiên hiểu được dụng ý của Mông Sơn Minh, La Chiếu nào dám tiếp tục đánh nữa, quyết đoán hạ lệnh lui binh!

Đoàn “hộ tống” quân Tống rời đi còn có mười vạn kỵ binh của Thương Triêu Tông, trên người mỗi người đều chuẩn bị lương khô cho vài ngày, nhiều lần đi đi về về bổ sung cho hậu cần.
Không giống lúc trước “hộ tống” quân Tống đến Yến Kinh, không hề đụng chạm vào ai, lúc này kỵ binh Nam châu lại nhiều lần chủ động ra quân.
Mười vạn kỵ binh vẫn luôn tới tới đi đi như gió xung quanh quân Tống, bắt được cơ hội sẽ tận dụng tấn công, tình huống không ổn lập tức lui binh, tuyệt đối không dây dưa.
Vì thế, La Chiếu ngày càng nhận ra rõ ràng ý đồ của Mông Sơn Minh, quả nhiên binh mã Nam châu được chuẩn bị cho thời điểm gã ta rút binh về, Mông Sơn Minh đang muốn dây dưa làm tiêu hao bọn họ.
Đồng thời, Thương Triêu Tông lúc đi trên đường truyền lệnh đến các châu phủ, tiếp tục ngăn cản bọn họ, phá hoại đường rút lui của quân Tống, cố gắng kéo dài làm tiêu hao lực lượng.
Lúc gặp được địa hình có lợi, cơ hội thích hợp,
Kỵ binh Nam châu thậm chí còn phát động một đợt tấn công mạnh mẽ hẳn hoi, bọn họ làm vậy là để nói cho quân Tống, bọn ta không chỉ muốn quấy rối ngươi, bất cứ lúc nào bọn ta cũng có thể làm thật!
Cho dù biết được ý đồ của binh mã Nam châu, nhưng binh mã quân Tống rút về cũng không thể không đề phòng.
Gã ta đối mặt với đám kỵ binh thỉnh thoảng lại quấy phá một lần này cũng thật sự rất đau đầu, hai ba trăm vạn đại quân rút lui giống như một con rồng dài, không thể tập hợp thành một đoàn chỉnh thể để rút lui, cũng không có con đường rộng rãi đến thế để đi. Kỵ binh Nam châu cứ như vậy, thỉnh thoảng bất thình lình đến một lúc, xuyên qua bên trái một cái, xuyên qua bên phải một cái, đánh xong rồi chạy.
Ngươi không biết được đối phương sẽ bất ngờ xuống tay ở vị trí nào, sẽ xuống tay vào lúc nào.
Người ta cũng không tham lam, một lần giết chết vài trăm đến một ngàn người của ngươi rồi chạy mất, có cơ hội thích hợp mới cắn thêm vài cái.
Mỗi lần số người chết tuy không nhiều, nhưng đường dài dằng dặc, số người chết tích lũy lại chắc chắn không phải là một con số nhỏ, hơn hết

là khiến lòng quân Tống trở nên hoảng sợ, ngay cả lúc ngủ cũng không yên được.
Hai cái chân không thể chạy thắng được bốn chân, nhất là nhiều người như vậy, người không có cách nào thoát khỏi người ta.
Có một lần bọn họ bị quấy rối thật sự không thể chịu đựng được nữa, quân Tống tổ chức kỵ binh đuổi theo một đợt, kết quả phần quân truy kích kỵ binh kia bị dụ rời khỏi đại đội, kỵ binh Nam châu đột nhiên quay đầu vồ đến, gần như diệt hết toàn bộ kỵ binh quân Tống kia, chỉ còn lại mấy trăm kỵ binh chạy thoát quay về, căn bản không phải là đối thủ của kỵ binh Nam châu!
Hơn nữa Thương Triêu Tông thường xuyên có ý đồ tấn công bất ngờ quân đội vận chuyển lương thực, hại bên này phải tập trung không ít tu sĩ bảo vệ lương thực. Trên thực tế, Thương Triêu Tông chưa từng đụng đến đội ngũ vận chuyển lương thực một lần nào, nhưng ai biết được Thương Triêu Tông có thể đột nhiên xông đến một lần hay không, không thể không tập trung tu sĩ, gia tăng lực lượng phòng hộ.
Vì chấp hành nhiệm vụ quấy rối lần này, Đại Thiên Sơn cũng coi như chịu không ít khổ sở.
Quân Tống không phải bùn để mà nhào nặn, chọc giận bọn họ rồi, đám tu sĩ đi theo sẽ đuổi giết, Đại Thiện Sơn cắt đứt được bọn họ rồi, giá trị thương tổn phải trả không nhỏ!
Đối với mười vạn kỵ binh ăn gió nằm sương mà nói, chưa kể đến người, quấy rối đường dài như vậy, phải luôn giữ vững thể lực của chiến mã đã là một thử thách rất lớn rồi!
“Đại đô đốc, chỉ thị của bệ hạ đến rồi, ra lệnh lập tức dừng tấn công Yến Kinh lại, đại quân lập tức rút lui toàn bộ!” Văn Du nhận lấy chiếu chỉ từ trong tay tiểu tướng rồi đọc xem, sau đó phóng ngựa đến bên người La Chiếu truyền lại lời thư.
La Chiếu nhận chỉ xem để xác nhận lại, im lặng không nói lời nào, có vẻ suy tư.
Gã ta không biết bệ hạ đột nhiên hạ ý chỉ này là có ý gì, không biết có phải bệ hạ cũng nhìn thấu được ý đồ của Mông Sơn Minh không.
Gã ta đã truyền tin về Tống Kinh, đã báo cáo bên này cũng lui binh rồi, phỏng chừng sau khi phía Tống Kinh truyền chỉ không bao lâu sẽ nhận

được tin tức phía bên này.
Gã ta ném chiếu chỉ cho đám người Tô Nguyên Bạch xem, còn gã ta vẫn chưa nói lời nào, nhìn bốn phía xung quanh, sĩ khí của quân Tống cũng có chút trầm đi rồi.
Đi đi về về lặn lội đường sá xa xôi như vậy, phải trả cái giá không nhỏ, đi về mà không thu được gì, sĩ khí tốt được mới là lạ.
…

Chương 1039: Quân Tống Rút Lui (2)

Chương 1039: Quân Tống Rút Lui (2)
“Bệ hạ, quân Tống lui rồi, thật sự lui rồi.”
Ngự thư phòng, Điền Vũ nhanh chân bước vào, vui sướng báo tin.
“Thật sự lui rồi sao?” Thương Kiến Hùng ngồi phía sau án vẫn có vẻ mặt nghi ngờ, hai mắt ông ta đã đỏ lên rồi, quanh mắt thành màu đen, tiều tụy không chịu được.
Trải qua mấy ngày này gọi là qua một ngày dài như một năm.
Đồng Mạch, Thương Vĩnh Trung và Cao Kiến Thành cũng không khá hơn là mấy, cũng là dáng vẻ tiều tụy không thể chịu nổi. Trong ngự thư phòng có đặc biệt chuẩn bị ghế cho ba người ngồi, lúc này ba người đã ngồi trong ngự thư phòng “nói chuyện phiếm” với Thương Kiến Hùng, lúc trước loại đãi ngộ có thể ngồi nói chuyện phiếm với hoàng thượng bất cứ lúc nào như thế này đúng là không có.
Trong cung còn chuẩn bị cả phòng ngủ bên cạnh ngự thư phòng cho ba vị, có thái giám trong cung hầu hạ.
Điền Vũ hưng phấn gật đầu nói: “Đã xác nhận rồi, xác nhận nhiều lần rồi, binh mã quân Tống đã cách xa tám trăm dặm ngoài kinh thành rồi, hẳn là sẽ không lừa đảo đâu, chắc sẽ không dễ dàng vòng lại lần nữa, hẳn là đã rút quân rồi!”
“Phù!” Thương Kiến Hùng chầm chậm đứng lên, thở ra một hơi rất dài, lại giống như trút được gánh nặng ngồi xuống, kích động không thôi nói: “Thật sự lui rồi, toàn bộ tướng sĩ Yến Kinh chúng ta dùng tính mạng cuối cùng cũng bảo vệ được cơ nghiệp của tổ tông rồi, bằng không quả nhân còn có mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông đây?”
Ba vị đại thần cũng nhẹ nhàng thở ra, có điều Thương Vĩnh Trung cũng thấy có hơi kì lạ, nói: “Trên tay La Chiếu còn có đủ lực lượng, gã ta

chạy đường xa như vậy đến đây, chỉ tấn công vài lần như vậy đã lui rồi, sao ta cảm thấy có gì đó không bình thường nhỉ?”
Cao Kiến Thành chần chừ nói: “Có phải chuyện Mông Sơn Minh thống lĩnh quân ta ở lãnh thổ nước Tống đốt thành, cướp giết, thậm chí liên tiếp tàn sát dân trong thành đã tạo cho La Chiếu áp lực quá lớn, khiến La Chiếu không thể không lui không?”
Các ngươi nhìn ta, ta lại nhìn ngươi, bọn họ đều cảm thấy có thể là chuyện này.
Đồng Mạch chợt hỏi một câu: “Thương Triêu Tông thì sao? Vẫn đang dẫn người đi theo quân Tống à?”
Điền Vũ khom người xuống: “Đúng vậy, theo trinh thám báo cáo, Dung Thân Vương lần này không hề khách khí, dọc đường đi liên tục phát động tập kích quấy phá quân Tống, thậm chí còn cứng rắn tấn công quân Tống một lần!”
Đồng Mạch hừ lạnh một tiếng: “Lúc khổ chiến thủ thành, lúc cần bọn họ ra trận thì không phản ứng gì, đợi đến lúc quân Tống không còn lòng dạ chiến đấu nữa lại đến đó ra vẻ này nọ, lòng này đáng trách!”
Cao Kiến Thành và Thương Vĩnh Trung theo bản năng đưa mắt nhìn nhau, bọn họ đều cảm thấy Đồng Mạnh nói lời này có chút không phân phải trái, ba trăm vạn đại quân của La Chiếu tập hợp ngoài thành Yến Kinh, lại tạo xong trận thế đầy vũ khí công thành rồi, mười vạn kị binh của Thương Triêu Tông kia có thiện chiến thế nào cũng không dám đối cứng, lúc binh mã tiên phong của quân Tống công thành, Thương Triêu Tông có ra quân, có dốc sức rồi.
Có điều hai người giương mắt nhìn dáng vẻ phẫn hận cực kì cuaer Thương Kiến Hùng, trong lòng hai người biết rõ cũng sẽ không đi tranh cãi với Đồng Mạch làm gì, bọn họ đều biết Đồng Mạch hận Ninh Vương gia đến thấu xương.
“Cho dù có nói thế nào, Yến Kinh cũng coi như được giữ vững rồi, toàn bộ tướng sĩ đã dùng hết sức lực!” Thương Kiến Hùng vừa nói vừa đứng lên, các loại cảm xúc lo âu đã biến mất rồi: “Các tướng sĩ và bách tính dùng mạng của mình chiến đấu, quả nhân sẽ không đối xử tệ bạc! Chương trình khao thưởng tướng sĩ, các người nghĩ đi. Còn bách tính… phát tiền phát lương thực, mỗi người một miếng kim tệ, mỗi người phát

lương thực mười ngày, tính theo đầu người bách tính toàn thánh. Bách tính tham gia thủ thành nhân lên, thủ thành có công, có phần thưởng khác…”
Nghe thấy ông ta thao thao bất tuyệt, trong lòng Cao Kiến Thành tính toán một chút, ngoại trừ số lương thực vơ vét được lần này, lúc trước triều đình còn giấu một số lượng lớn, có thể dư dả ứng phó ban thưởng lấy lòng dân của bệ hạ lần này.
Ông ta có chút không thể không bội phục Đồng Mạch, mỗi lúc triều đình căng thẳng, Đồng Mạch luôn có thể giải quyết ưu phiền của triều đình, luôn có thể làm ra được tiền và lương thực, chuyện này thì ông ta tự nhận mình không sánh được.
…
Trấn thủ trong cung, Mạnh Tuyên đang ngồi khoanh chân trên các cao, mở hai mắt ra, hắn ta cũng nhận được tin tức giống với Thương Kiến Hùng.
“Nói là để bọn họ thủ bảy tám ngày, bây giờ mới thủ chưa bao lâu, quân Tống đã lui rồi, vị Mông soái kia đúng là liệu sự như thần trước cục diện cuộc chiến, không hổ là danh tướng một đời uy chấn thiên hạ! Hiện giờ xem ra, sách lược không gấp rút viên trợ Yến Kinh là đúng.” Mạnh Tuyên đứng lên, đi đến chỗ dựa lan can, khoanh tay lại, thở dài một tiếng.
Trưởng lão cũng vai vế ở bên cạnh nói: “Đúng vậy! Ta càng ngày càng tin tưởng vào các chiến lược liên tục của hắn ta rồi!”
Mạnh Tuyên gật đầu: “Thương Triêu Tông cũng bắt đầu gây sức ép dọc đường lên quân Tống rồi, dựa theo ý đồ của Mông Sơn Minh là muốn đánh tàn quân chủ lực của quân Tống. Xem ra số binh mã này đừng mong có thể thuận lợi quay về nước Tống. Không có tiếp viện của triều đình, có thể đánh trận được như vậy, thật là làm khó bọn họ quá rồi.”
Trưởng lão đứng cạnh hơi hơi gật đầu.
Cấp cao ba môn phái lớn có biết được chiến lược của Mông Sơn Minh, có điều đây là cơ mật cấp cao, bên này vẫn luôn giấu đám người Thương Kiến Hùng, cũng không có biện pháp để nói, ba phái lớn không thể nói rằng bản thân mình đang hi sinh lợi ích của Thương Kiến Hùng để bảo

vệ lợi ích của bản thân mình được, may mắn là có thể giữ được Yến Kinh rồi!”
Biết tin Yến Kinh được giữ vững, hay tin quân Tống bị đánh lui, các quý nhân trong hậu cung mừng rỡ không thôi, không ít người ôm nhau mà khóc, vui đến phát khóc.
Hầu hết những người thút thít đều là các phi tử có địa vị không cao quý lắm, thậm chí thấp hơn đám bị xử lý trước đó. Một khi thành bị phá hủy là biết ngay người khó đảm bảo tính mạng trước hết là các nàng, Yến Kinh được giữ vững tương đương với tính mạng các nàng được giữ lại.
Phần sợ hãi kia, phần sợ sệt kia, rốt cuộc đã trôi qua.
Các nàng đã từng cho rằng có thể đi vào nơi này là vinh quang đến cực điểm.
Bây giờ các nàng xem như đã nhận thức sâu sắc, một khi bão táp bên ngoài tung hoành, bám vào tường cung nội các cao ngất, các nàng mới thấy không thể như ý mình, mình không khác gì cừu non đợi bị làm thịt.
...
"Quân Tống rút lui rồi..."
Trời cao đất rộng, đại quân liên doanh, bên ngoài lều dành cho chủ soái - Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn khẽ lẩm bẩm.
"Đúng vậy, rút lui, trước đó Mông soái chủ trương rất đúng, không đến bảy tám ngày chúng đã rút rồi." Cung Lâm Sách ở bên cạnh, xúc động tận đáy lòng. Hiện giờ ông ta vẫn chưa hiểu thấu quan hệ nhân quả trong đó, chỉ biết không thể không bội phục ánh mắt cay độc của vị lão tướng sa trường này, nắm được tình hình chiến trận quá chuẩn xác.
Mông Sơn Minh lại quan tâm một vấn đề khác, "Quân Tống công thành, tiêu hao bao nhiêu nhân mã?"
Cung Lâm Sách nhìn một chút tin tức trên tay từ kinh thành gửi đến, "Qua việc dọn dẹp thi thể, có thể nói số lượng khoảng 180.000 quân."
"180.000..." Mông Sơn Minh lại lẩm bẩm, trong mắt lóe lên một ít phiền muộn.
Quân Tống chỉ tổn thất 180.000 nhân mã mà đã rút lui, chưa đánh sụp Yến Kinh mà lui, kết quả này khiến ông quá thất vọng. Ông đoán chỉ cần lực lượng Yến Kinh chống cự đến mức cuối cùng, ít nhất cũng phải tổn

hao trên 500.000 nhân mã quân Tống, nhưng theo như tin tức trước mắt lại cách rất xa mức mà ông muốn đạt được.
Tạm thời xem ra là bên này chiếm ưu thế, nhưng đối với nước Yến mà nói, thật sự đã đánh thắng sao?
Chỉ cần Yến Kinh còn tồn tại, quân Yến liều mạng tác chiến thế nào đi nữa cũng chỉ khiến nước Yến kéo dài hơi tàn mà thôi.
Đánh tới đánh lui đánh thắng một trận thì phải làm thế nào đây? Chính là làm cho càng nhiều con cháu nước Yến chịu chết không công, chính là khiến bách tính nước Yến trả giá oan uổng, không đáng bằng cách đổ máu đau đớn, hoàn toàn không thay đổi được điều gì.

Chương 1040: Hầu Tử, đừng khiến bọn ta khó xử!

Chương 1040: Hầu Tử, đừng khiến bọn ta khó xử!
Đánh thắng một trận cũng chỉ làm nước Yến chết chậm hơn chút mà thôi.
Cho nên mới nói, thật sự đánh thắng sao? Quân Tống chưa công phá Yến Kinh, Yến Kinh đã thua, hơn nữa còn thua rất thảm!
Trước đó, Thương Triều Tông hết lần này tới lần khác dẫn đầu đội quân Nam Châu công kích quân Tống khởi binh. Khi tin tức một trăm ngàn đội quân tinh nhuệ khích cho quân Tống công thành được chuyển đến, trong lòng Mông soái giày vò đến mức người ngoài không thể tưởng tượng được.
Bây giờ quân Tống dễ dàng rút lui như thế, cảm giác không nhìn thấy hy vọng, nỗi tuyệt vọng tràn ngập thể xác tinh thần ông, trong lòng ông bi thương đến độ không có cách nào thổ lộ hết với bất cứ ai.
Ông có ý đồ mượn trận chiến này để đạt được mục tiêu chiến lược ẩn giấu là phải thất bại, do đó ông đã bại rồi! (vì thắng =)))
Nhưng ông phải làm sao đây? Ông còn phải dẫn đầu nhân mã liều mạng đánh tiếp, bởi vì hy vọng mịt mờ kia mà đánh tiếp. Nếu không tiếp tục đánh, chỉ e nước Yến không thể kiên trì kéo dài hơi tàn được nữa!
Cung Lâm Sách cảm nhận được trên người ông toát ra vẻ khó nói nên lời, ông ta nghi ngờ: "Mông soái, thế nào ạ?"
Mông Sơn Minh khẽ thở dài: "La Chiếu phản ứng rất nhanh, còn chưa tiêu hao đến lực lượng của hắn, hắn đã rút lui. Chúng ta coi thường hắn rồi."
Thì ra là thế! Cung Lâm Sách cũng buông tiếng thở dài, "Còn trẻ như vậy mà đã trở thành Đại Đô đốc nước Tống, có lẽ hắn cũng có một chút

năng lực. Tuy nhiên có Mông soái ở đây, tên oắt con La Chiếu đấy không đáng để lo!"
Ánh mắt Mông Sơn Minh ảm đạm, râu tóc hoa râm phất phơ trong gió, thân hình gầy còm ngồi trên xe lăn lộ ra vẻ hiu quạnh lạ thường.
...
Một con Phi Cầm từ trên trời giáng xuống, rơi vào trong rừng sâu mênh mang.
Viên Cương dẫn Đoàn Hổ và Ngô Tam Lưỡng tới, lưng đeo Tam Hống Đao, Viên Cương dẫn hai người kia đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo.
Đứng dưới tàng cây chống kiếm, Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương nhìn nhau, Đoàn Hổ và Ngô Tam Lưỡng cùng nhau chào: "Đạo gia!"
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm Viên Cương, chậm rãi nói: "Sao ngươi lại tới đây?"
Viên Cương: "Ta sớm nên tới!"
Ngưu Hữu Đạo nhăn mày lại, hắn biết hàm ý trong câu nói của Viên Cương, bởi vì hắn hiểu rất rõ đối phương.
Trước đó hắn không đưa Viên Cương theo bên mình vì không muốn hắn ta ở quá gần chiến trường, chỉ e tên này không kiềm được nhiệt huyết sôi trào, cầm đao ra trận tham chiến.
Bây giờ chưa được hắn đồng ý mà hắn ta đã tiền trảm hậu tấu chạy tới, đoán chừng là do nhận được tin tức từ chiến trường ngày càng nhiều, rốt cuộc không nhịn nổi nữa.
Ngưu Hữu Đạo đáp lại hai chữ, "Về đi!"
Viên Cương: "Ta chỉ muốn mở mang kiến thức về trận chiến lớn thế này, để ta theo Mông Sơn Minh, ở bên cạnh ông ta sẽ không sao cả."
Ngưu Hữu Đạo: "Không được!"
Viên Cương: "Đạo gia, ngươi làm như vậy, để cho người khác thấy thì sao?"
Ngưu Hữu Đạo không lưu tình chút nào: "Ta nói không được là không được!"
Đùa gì chứ, chiến trường với quy mô lớn như vậy, chiến sự khổng lồ như thế, đây là hai nước giao chiến, cao thủ đôi bên và người tài đều ra trận, có khả năng những chuyện ly kỳ cổ quái không thể dự đoán được

đều sẽ xảy ra, tu sĩ cao thủ nhiều như vậy mà còn gục ngã, đến lượt ngươi đi thể hiện à?
Hắn vốn không tin lời Viên Cương. Loại nam nhân như Viên Cương, một khi nhiệt huyết lên tới đầu thì sẽ bất chấp xông tới, những lời hứa hẹn lúc điềm tĩnh hoàn toàn vô dụng.
Nhất là đi theo Mông Sơn Minh, bọn người Mông Sơn Minh đã sớm để mắt tới Viên Cương, muốn kéo hắn ta lên chiến trường để xem hắn ta là con la hay con ngựa. Đây nào phải chuyện ngày một ngày hai, hắn ta luôn bị Ngưu Hữu Đạo đè ép không thả, bây giờ Ngưu Hữu Đạo vẫn không đồng ý!
Thế giới này như chỉ có hai người bọn họ!
Viên Cương: "Đạo gia, ngươi đã nói sẽ không can thiệp tự do của ta."
Ngưu Hữu Đạo: "Việc khác ta đều có thể đồng ý, duy chỉ có việc này là không được!"
Viên Cương: "Nếu ta đã tới thì sẽ không trở về." Dứt lời hắn ta lập tức xoay người đi, tự mình đi tìm Mông Sơn Minh.
Ngưu Hữu Đạo gằn từng chữ: "Ngươi thử xem!" Hắn nâng kiếm lên, làm động tác ra đòn.
Phía sau khu rừng, đám người Trần Bá bên Phù Phương viên đột ngột xuất hiện, vây quanh Viên Cương.
Ngân Nhi cũng từ trong rừng bước ra, trên người chỉ quái chiếc túi lớn. Nàng tự tay lấy đùi gà ra, vừa cắn vừa nhìn bên này, tò mò nháy mắt.
Quản Phương Nghi và bọn người Đoàn Hổ cũng bốn mắt nhìn nhau, quay đầu lại nhìn thấy dáng vẻ muốn trở mặt của hai huynh đệ kia.
Viên Cương bị vây, từ từ xoay người, nhìn những kẻ chung quanh, ánh mắt hắn ta từ từ chuyển sang Ngưu Hữu Đạo, "Đạo gia!"
"Để mắt kỹ đến hắn, không có sự đồng ý của ta, không cho phép hắn rời đi. Ai dám sơ sẩy, kiếm của ta sẽ khát máu ngay!" Ngưu Hữu Đạo bỏ lại một câu nói rồi đi vào sâu trong rừng.
Quai hàm Viên Cương căng cứng, hắn ta im lặng.
Ngô lão nhị buông tiếng thở dài, "Hầu Tử, đừng khiến bọn ta khó xử!”
. . .
Hai con Phi Cầm tuần tra trên không lập tức hạ cánh trước Vạn Thú môn.

Cháu trai của Triều Trưởng lão thuộc Vạn Thú môn là Triều Thắng Hoài đã trở về. Gã được đưa về, được chính mưu sĩ tâm phúc của Thừa tướng nước Tống là Giả Vô Quần đích thân đưa về.
Không còn cách nào, có việc nhờ người, nếu cầm tù cháu trai của Trưởng lão Vạn Thú môn thì khó tránh khỏi việc hơi khó nói, Giả Vô Quần tự mình đưa người về cũng coi như biểu lộ thành ý.
Huống hồ hiện giờ Triều Thắng Hoài đã không còn ảnh hưởng quá lớn đối với triều đình, Thừa tướng nước Tống mở miệng thả người là chuyện rất đơn giản.
Trưởng lão Vạn Thú môn ra mặt đón khách. Vừa thấy Triều Thắng Hoài, hai mắt ông ta bỗng nhiên híp lại, nơi khóe mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo sắc bén.
Triều Thắng Hoài bất giác cúi thấp đầu, yếu ớt nói: "Đệ tử Triều Thắng Hoài diện kiến trưởng lão."
Có người ngoài, Cừu Sơn không nói gì. Ông ta dùng ánh mắt ra hiệu cho đệ tử, trước tiên bảo họ dẫn Triều Thắng Hoài đi.
Sau một hồi thờ ơ lạnh nhạt, Giả Vô Quần cười tủm tỉm, kính cẩn chờ đợi rồi nói: "Cừu Trưởng lão, đã mấy năm không gặp, mạo muội tới chơi, hi vọng không quấy rầy."
"Nói gì vậy chứ. Giả huynh đột ngột giá lâm, đúng là khách hiếm." Cừu Sơn vui tươi hớn hở chắp tay, thử dò xét nói: "Giả huynh giá lâm, không biết có gì chỉ giáo?"
Đối với vị mưu sĩ tâm phúc của Thừa tướng nước Tống, ông ta khá là khách sáo, không dám thất lễ.
Đối với lai lịch của Giả Vô Quần, bên này cũng rõ, phụ thân hắn ta vốn là Tử Phủ tây tịch, cũng chính là Tử Phủ chuyên sinh, trường kỳ cung cấp nuôi dưỡng tiên sinh dạy học, vị này từ nhỏ đi theo phụ thân, lớn lên tại Tử Phủ. Cũng do điều kiện ở Tử Phủ, có cơ hội đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác, càng bởi vì tầm mắt người bình thường khó mà chạm đến Tử Phủ, dần dần hiện ra mặt phi phàm.
Đồn rằng về sau Tử Bình Hưu có thể leo lên vị trí thừa tướng, đồng thời ở vị trí Thừa tướng hơn hai mươi năm không ngã, đều là nhờ vị này.
Người bên ngoài lén gọi vị này là Ẩn Tướng!

Thật giả chưa biết, nhưng đủ để chứng minh vị này có sức ảnh hưởng đối với Thừa tướng nước Tống Tử Bình Hưu, Cừu Sơn tự nhiên không dám thất lễ.
Giả Vô Quần ha ha xua tay, "Một phàm phu tục tử như ta, nào dám chỉ giáo nhân vật thần tiên."
Hắn ta quay đầu lại, nhìn Triều Thắng Hoài đã đi xa, tỏ vẻ cảm khái, "Do Thừa tướng cảm thấy triều đình giam giữ đệ tử Vạn Thú môn có chút quá đáng, giam lâu như vậy cũng nên thả người, bởi vậy một hai biện hộ khẩn cầu triều đình thả y ra. Nói đúng hơn là triều đình mạo phạm Vạn Thú môn, chẳng qua triều đình cần thể diện, đương nhiên, Vạn Thú môn càng cần thể diện, cho nên Thừa tướng đặc biệt sai ta thay mặt đến tạ lỗi với Chưởng môn quý phái."
Hiện giờ triều đình sai vị này đến tạ lỗi, ánh mắt Cừu Sơn chớp lên, mơ hồ đoán được đối phương đến với mục đích gì, rõ ràng đối phương cũng không có ý định che giấu ý đồ.

Chương 1041: Không phải hồng trần tục khách* (1)

Chương 1041: Không phải hồng trần tục khách* (1)
(*Hồng trần tục khách: Người phàm tục trong cõi trần)
Cừu Sơn lập tức từ chối: "Thực không đúng dịp rồi, Chưởng môn của bỉ phái đang bế quan tu luyện, chỉ là một chút chuyện nhỏ cũng không đáng để chuyện bé xé ra to, nói ra cũng do bỉ phái không biết cách quản giáo đệ tử, cho nên người trở về là được, chưa nói tới việc nhận lỗi. Khó lắm Giả huynh mới đến một chuyến, hôm nay nhất định phải cùng Giả huynh uống mấy chén!"
Giả Vô Quần khoát tay, "Rượu chè thì miễn, Giả mỗ từ trước đến nay không uống rượu. Ôi, không thể chiêm ngưỡng tiên nhan của Chưởng môn Tây Hải quả là tiếc nuối, bây giờ chính là thời buổi rối loạn, chắc hẳn Cừu T rưởng lão cũng biết hai nước giao chiến, Thừa tướng bận rộn mọi việc, còn có rất nhiều việc vặt vãnh phải sai khiến tôi tớ, Giả mỗ đành cáo từ, mong rằng Cừu huynh thay mặt Thừa tướng vấn an Chưởng môn Tây Hải."
Cừu Sơn có hơi bất ngờ, đến đây chỉ có như vậy rồi đi à?
Còn tưởng đâu đối phương muốn dây dưa chuyện kia khiến Vạn Thú môn khó xử, không ngờ đối phương nói đi là đi, chẳng hề đề cập tới chuyện đó, khiến cho ông ta hơi hoài nghi có phải mình đoán sai rồi không.
Chẳng qua nếu có thể không gây ra phiền phức hay là cố gắng đừng rước lấy phiền phực thì tốt rồi, ông ta hí hửng nói: "Nếu đã vậy, hay là lấy quốc sự làm trọng, ta không miễn cưỡng Giả huynh nữa. Đợi sau này có cơ hội, ta lại cùng Giả huynh tụ họp. Thừa tướng vấn an, Cừu mỗ

nhất định sẽ chuyển lời. Người đâu, thay mặt Vạn Thú môn tiễn Giả tiên sinh ba trăm dặm!"
"Không cần không cần, không cần phiền toái như vậy, trên người ta gánh chuyện cơ mật, muốn giữ bí mật hành tung." Giả Vô Quần khoát tay cự tuyệt.
"Như vậy quả là không tiện. Nếu đã thế, xin thứ cho Vạn Thú môn vô lễ, không thể tiễn xa, tiên sinh đi đường cẩn thận!" Cừu Sơn chắp tay tiễn biệt.
Ông ta không tiếp tục giữ đối phương ở lại, đồng thời cũng chẳng muốn giữ, miễn rước lấy phiền toái.
"Tạm biệt!" Giả Vô Quần cười tủm tỉm chắp tay ra sau, xoay người bước đi.
Cừu Sơn vừa nhẹ nhàng thở ra, ai ngờ Giả Vô Quần xoay người đi chưa được mấy bước, đột nhiên đưa tay vỗ vỗ cái trán rồi xoay lại, "Cừu Trưởng lão, là ta hồ đồ rồi, Thừa tướng còn giao phó một việc, thiếu chút nữa đã quên, mong rằng Cừu Trưởng lão chuyển lời đến Chưởng môn Tây Hải."
Cừu Sơn miễn cưỡng cười nói: "Xin rửa tai lắng nghe."
Giả Vô Quần nghiêm mặt nói: "Là thế này. Chiến sự vô thường, thế tiến công của quân Yến quả là hung mãnh, quân ta chống cự gian nan, chư tướng nhìn khắp nước Tống, chọn tới chọn lui, phát hiện địa thế của Vạn Thú môn rất lợi cho việc tác chiến, chuẩn bị dụ địch đến tận đây, biến nơi này thành chiến trường chính để quyết đấu với quân Yến! Vạn Thú môn đứng vững ở Đại Tống nhiều năm, chắc hẳn cũng là vì lo cho Đại Tống, ắt sẽ không keo kiệt chẳng nhường. Lời đã nói ra, Vạn Thú môn hãy sớm chuẩn bị, Giả mỗ cáo từ, Cừu Trưởng lão không cần phải tiễn!" Khuôn mặt Cừu Sơn trầm xuống.
Giả Vô Quần đã quay người, hai tay áo vung lên, cứ như thế mà chạy lấy người.
"Giả huynh xin dừng bước!" Cừu Sơn hô lớn.
Giả Vô Quần dừng bước xoay lại, Cừu Sơn đã bước nhanh đến trước mặt hắn ta, hai người bốn mắt giằng co.
"Cừu Trưởng lão còn gì dặn dò?" Giả Vô Quần cười hỏi.
Cừu Sơn trầm giọng nói: "Lời nói vừa rồi của Giả huynh là thật chứ?"

Giả Vô Quần kinh ngạc, "Sao lại hỏi như vậy? Cừu Trưởng lão, chuyện quốc gia đại sự, lẽ nào là trò đùa?"
Cừu Sơn biết đối phương đang ép Chưởng môn Tây Hải Đường ra gặp mặt, nhưng loại sự tình này hắn không đùa nổi, cá nhân ông ta không thể làm chủ, đành phải từ từ nói: "Việc này để ta chuyển lời đã, trong một lúc cũng không thể nói rõ ràng, để ta xem có thể mời Chưởng môn sớm xuất quan hay không, tốt hơn nên để Giả huynh tự mình chuyển lời."
Giả Vô Quần lập tức vui vẻ nói: "Đang muốn chiêm ngưỡng tiên nhan của Chưởng môn Tây Hải, có cơ hội sao bỏ lỡ được, lại thêm sự tình khẩn cấp cũng không thể bỏ lỡ việc gặp mặt Chưởng môn, tại hạ xin đợi là được!"
"Chờ một lát." Cừu Sơn hơi hạ thấp người, sau đó lách mình mà đi.
Thấy đệ tử Vạn Thú môn nhìn chằm chằm mình như hổ rình mồi, Giả Vô Quần thản nhiên cất tiếng cười, xoay người khoanh tay đối mặt với dãy núi, tỏ vẻ tự nhiên thưởng thức, chẳng thèm để ý đám đệ tử Vạn Thú môn nghĩ gì về mình.
Pháp sư hộ tống hắn ta từ kinh thành đến đây, nhìn ra ánh mắt đệ tử Vạn Thú môn bất thiện nên canh giữ bên cạnh Giả Vô Quần, bất cứ lúc nào cũng đề phòng bốn phía.
Đợi không quá lâu, Cừu Sơn đã mau chóng lắc mình bay vút tới, dừng xuống ngay bên cạnh Giả Vô Quần và nói: "Giả huynh, Chưởng môn vì huynh đã sớm xuất quan, mời!"
"Quấy rầy Chưởng môn bế quan tu luyện, có lỗi có lỗi." Giả Vô Quần liên tục xin lỗi, sau đó cũng đưa tay mời.
Hai người sóng vai nhau đi như vậy, leo lên tầng tầng bậc thang, tiến về chính điện Vạn Thú môn.
Lúc đi đến ngưỡng cửa chính điện, mấy tên đệ tử Vạn Thú môn đi ra chặn ngang, đưa tay ngăn cản người tùy tùng bên Giả Vô Quần, không cho vào điện.
Giả Vô Quần quay đầu lại nhìn, đưa tay ra hiệu một cái, biểu thị không có việc gì, để mấy vị tùy tùng không cần theo vào tới.
Hắn ta dừng tại cửa ra vào, mắt nhìn trong điện, Tây Hải Đường đã lộ diện, mặt khác còn có đám người bề trên của Vạn Thú môn ở đấy.

Dù hắn ta không quen hết những người này, nhưng đa phần đã gặp mặt. Phát hiện Trưởng lão Triều Kính không có ở đây, cùng lúc đó hắn ta liên tưởng tới chuyện Triều Thắng Hoài trở về.
Ánh mắt hắn ta lướt khắp điện, trong đầu lập tức phân tích các loại tình huống về sau, đưa tay lên nâng vạt áo dài, bước qua bậc cửa tiến vào trong đại điện, vừa đi vừa chắp tay với đám người kia, cuối cùng đứng trước mặt Tây Hải Đường và chào hỏi, "Bái kiến Chưởng môn, nhiều năm không gặp, dung mạo Chưởng môn càng toát ra vẻ siêu phàm thoát tục."
Tây Hải Đường nói: "Giả tiên sinh cũng không phải người trần tục, nếu không thì đã chẳng vào được nơi này, cần gì phải khách khí." Giọng điệu hơi không khách sáo, tình hình này không hề giống với kiểu rót trà đãi khách.
Giả Vô Quần khoát tay khiêm tốn, tỏ vẻ bất đắc dĩ, lại chắp tay với các trưởng lão hai bên.
Tây Hải Đường: "Ta nghe Cừu sư đệ nói, Giả tiên sinh nói quân Tống muốn biến khu vực Vạn Thú thành chiến trường chính để quyết đấu với quân Yến à?"
Giả Vô Quần: "Chưởng môn hiểu lầm, không phải ta nói, mà là các tướng lĩnh trong triều quyết định."
Tây Hải Đường: "Vậy sao? Nước Tống lớn như vậy, để chỗ nào quyết chiến không tốt, vì sao lại chọn nơi này? Thứ cho mắt ta kém cỏi, sao ta không hề nhìn ra khu vực Vạn Thú môn này thích hợp làm chiến trường?"
Giả Vô Quần lắc đầu, "Nói thật, ta cũng không thấy lấy nơi này làm chiến trường chính có cái gì tốt."
Tây Hải Đường lạnh lùng nói: "Đó là vì sao? Chẳng lẽ là cố ý tìm Vạn Thú môn gây phiền toái, có thể nói, căn bản không tồn tại chuyện này?"
Giả Vô Quần nhếch miệng cười, "Chưởng môn hẳn là biết được, người chỉ huy phụ trách chiến sự chính là Đại đô đốc La Chiếu, mà La Chiếu là con rể của Lăng Tiêu các, La Chiếu nhất định xây dựng chiến trường ở chỗ này, có dụng ý gì thì ta cũng không biết được."
Trong câu chữ của hắn ta tựa như muốn nói rằng, có gây thì cũng chính là ba phái lớn muốn tìm các ngươi gây phiền toái.

Không khỏi khiến người ta liên tưởng chiến sự bất lợi, ba phái lớn không dễ chịu nên sẽ không để Vạn Thú môn sống yên.
Tây Hải Đường: "Nếu là triều đình đã ra quyết định, Vạn Thú môn sợ là cũng bất lực không thay đổi được gì, xem ra người ở Vạn Thú môn cũng chỉ đành dời đi, đến các địa phương trống, để cho đại quân triều đình tác chiến, tránh bỏ lỡ chiến sự của triều đình."
Giả Vô Quần: "Khói lửa chiến tranh vô tình, đại quân lướt qua phá hủy như trở bàn tay, chỉ sợ hủy đi đất thiêng sinh ra hiền tài."
Tây Hải Đường: "Đó cũng là chuyện không còn cách nào, cũng không thể bởi vì một chút tâm tư của Vạn Thú môn mà làm hại toàn bộ Đại Tống."

Chương 1042: Không phải hồng trần tục khách (2)

Chương 1042: Không phải hồng trần tục khách (2)
Giả Vô Quần: "Vạn Thú môn quả nhiên có đức độ, khiến cho người ta khâm phục, chỉ là nếu nơi đây bị hủy, Vạn Thú môn nên đi nơi nào? Môn phái Vạn Thú môn lớn như vậy, đệ tử đông đảo như vậy, địa phương khác sợ là cũng không chứa hết được Vạn Thú môn."
Tây Hải Đường: "Nghe ý của tiên sinh, hay là còn có biện pháp gì cho Vạn Thú môn?"
Giả Vô Quần: "Thừa tướng vẫn có sức ảnh hưởng nhất định trong triều, tuy La Chiếu là con rể Lăng Tiêu các, nhưng cũng là nghĩa tử của bệ hạ, càng là thần tử của bệ hạ. Lời bệ hạ, hắn ta sẽ nghe. Nếu Vạn Thú môn cần, chắc chắn Thừa tướng sẽ hết sức thay đổi quyết định của triều đình!"
Tây Hải Đường gật đầu: "Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi đúng là chuyện tốt nhưng rất khó gặp! Thừa tướng hao hết tâm lực giúp Vạn Thú môn, không biết có cần Vạn Thú môn làm những gì không?"
Giả Vô Quần: "Rể yêu của Thừa tướng là Trần Đại tướng quân - Trần Thiếu Thông phụng mệnh xuất chinh, ngăn cản tiến độ xâm lấn của quân Yến, trận chiến này chỉ có thể thắng không thể bại, bại thì sẽ ảnh hưởng rất lớn tới quan hệ cha vợ - con rể của Thừa tướng. Nếu Vạn Thú môn có thể hỗ trợ đắc lực, giúp Trần đại tướng quân chiến thắng, đó chính là sự trợ giúp lớn nhất đối với thừa tướng!"
Trước đó các vị trưởng lão đoán rằng đại khái sẽ có chuyện như vậy, lượn quanh nửa ngày quả đúng như thế, trên mặt họ dần hiện lên vẻ khinh thường và cười lạnh.

Tây Hải Đường: "Sợ là khiến Thừa tướng thất vọng rồi, Vạn Thú môn mua bán với người trong thiên hạ, chưa từng đắc tội với đạo lý của khách nhân, từ trước tới giờ không cuốn vào chuyện tranh giành giữa các nước. Nếu triều đình đã muốn xem nơi này là chiến trường, Vạn Thú môn cũng không còn cách nào, vẫn là câu nói kia, tìm địa phương trống mà đến, nơi đây cho đại quân triều đình tác chiến, tránh lỡ chiến sự triều đình."
Trải qua thăm dò mới biết mục đích của đối phương, ông ta hoàn toàn không tin chuyện biến Vạn Thú môn thành chiến trường chính.
"Chưởng môn. . ."
Giả Vô Quần vừa mở miệng, Tây Hải Đường đã giơ tay bảo hắn ta dừng, "Nếu Giả tiên sinh đến đây thuyết phục thì không cần nhiều lời nữa."
"Ha ha. . ." Giả Vô Quần cười to, cười to biến thành cười khẽ, nhưng cười ấy càng nồng liệt, hắn ta nhìn chằm chằm đối phương và nói, "Ta không chỉ là tới để thuyết phục, thực ra cũng vì muốn tốt cho Vạn Thú môn, tránh cho Vạn Thú môn gặp họa diệt môn!"
Tây Hải Đường hừ lạnh, "Trái lại ta muốn biết kẻ nào dám tiêu diệt Vạn Thú môn!"
Giả Vô Quần cười tủm tỉm, thốt ra hai chữ, "Thừa tướng!"
"Tử Bình Hưu? Hừ hừ, hừ hừ. . ." Tây Hải Đường không ngừng cười lạnh, "Dựa vào hắn? Tiên sinh nói lời này không sợ đau đầu lưỡi à? Vạn Thú môn không đếm xỉa đến ai, chẳng giúp một ai, ngược lại ta muốn xem xem hai nước giao chiến, miệng kẻ nào dám vọng tưởng động đến Vạn Thú môn, không sợ bại trận cứ việc tới xem thử!"
Giả Vô Quần: "Ta muốn nhắc nhở Chưởng môn một câu, dù gì Vạn Thú môn cũng thuộc nước Tống, chẳng lẽ ngài nhẫn tâm ngồi nhìn nước Tống thua trận?"
Tây Hải Đường: "Không cần phải nhắc nhở, nếu nước Tống thua trận, kinh đô không còn, có vài người tức khắc trở thành chó nhà có tang, còn muốn uy hiếp Vạn Thú môn à? Trò cười! Hay là ngẫm lại đến lúc đó tự bảo vệ mình như thế nào đi!"
Khóe miệng Giả Vô Quần nở nụ cười mỉa mai, "Chưởng môn suy nghĩ thật là có lý, làm sao nước Tống mất được chứ? Dù nước Tống có bại

trận hay không thì cũng chẳng diệt vong đâu. Hay Chưởng môn Tây Hải cho rằng nước Yến có khả năng thôn tính nước Tống? Hoặc là nghĩ nước Yến sẽ khiến nước Hàn đến xâm lấn tiêu diệt nước Tống? Hai khả năng đó đều không tồn tại! Nước Yến vô cùng suy yếu, chịu khổ đánh trận chiến này, chỉ là muốn kéo nước Tống xuống nước, kéo Tống về một phe để chống cự với Hàn đấy."
Hắn ta nhìn quanh đám người, "Chư vị tin không? Chỉ cần đánh nước Tống, nếu không ngoài dự đoán, hai nước sẽ đàm phán hòa bình, nước Yến không có khả năng khởi binh đánh nước Hàn, nếu không sẽ đối mặt với sự uy hiếp lớn từ bên đó, nước bị diệt kế tiếp chính là nước Yến! Cho nên, nước Yến muốn kéo nước Tống về cùng một phe để đối phó nước Hàn, chỉ cần đánh tới lúc hai bên mất khả năng dây dưa, song phương lập tức sẽ cùng nhau đàm phán để liên thủ đối phó bên Hàn! Làm sao tới mức 'Kinh đô không còn' chứ?"
Không ít bề trên thuộc Vạn Thú môn có mặt ở đây đều nhíu mày, mặc dù không quen việc này, nhưng họ cũng không phải người ngu, biết đối phương nói hoàn toàn có khả năng. Bảy nước đánh nhau nhiều năm như vậy, hôm nay là thù địch, ngày mai kết liên minh là chuyện rất bình thường.
Giả Vô Quần để tâm quan sát phản ứng của họ một chút rồi tiếp tục nói: "Khoảng thời gian trước cũng do Thừa tướng sơ suất, không ngờ 200 đại quân phòng ngự đê sông lại dễ dàng bị Mông Sơn Minh công phá phòng tuyến như thế. Ông ấy chủ động góp lời với triều đình, để rể yêu Trần Thiếu Thông lãnh binh xuất chinh, thật ra chỉ là làm quần chúng trên sân khấu, muốn giúp rể yêu lập công lao. Kết quả vừa mới nói xong, tin tức đê sông phòng ngự bị công phá truyền đến, triều đình thuận nước đẩy thuyền, bây giờ chuyện ngăn chặn quân Yến ngay trong nước đều rơi xuống đầu Trần Thiếu Thông."
"Trần Thiếu Thông nói nhăng nói cuội tập kết mấy trăm ngàn đám ô hợp, làm sao có thể là đối thủ của Mông Sơn Minh với lực lượng hơn 2 triệu quân nước Yến? Thừa tướng bây giờ bị ép vào đường cùng! Nước Tống sẽ không vong, như lời đã nói, nước Tống tất sẽ đàm phán ngưng chiến. Nhưng đối với thừa tướng mà nói, nếu Trần Thiếu Thông không

chịu nổi một kích, khiến cho quốc sự xuất hiện sai lầm trọng đại như thế, tâm tư tiến cử con rể của ông ấy sẽ khó thoát một kiếp."
Ánh mắt của hắn ta quét trái quét phải về phía đám người, "Thừa tướng sẽ không ngồi chờ chết, có thể là nghĩ biện pháp tự vệ! Tự vệ như thế nào? Nếu trên triều đình khó nói, thì cũng chỉ có thể là biện pháp lấy lòng ba phái lớn, mượn nhờ lực ảnh hưởng của ba phái lớn để tiếp tục đặt chân trên triều đình! Vạn Thú môn ở nước Tống lớn như vậy, cho tới nay ba phái lớn đều không yên lòng, hắn họ sẽ vui khi thấy Thừa tướng phát động toàn bộ thế lực để trục xuất Vạn Thú môn khỏi nước Tống, đuổi không ra cũng có thể giày vò Vạn Thú môn đến mức nửa sống nửa chết! Đẩy vào đường cùng Thừa tướng sẽ không còn gì kiêng kị, mặt mũi hung tợn rất đáng sợ, rồi sẽ ăn thịt người!"
Thấy ngứa mắt, Tây Hải Đường đột nhiên lách mình đến trước mặt hắn ta, giựt râu dài của hắn ta một phen, "Ngươi là cái thá gì, cho thể diện mà không cần, chỉ là con kiến dám chạy đến nơi đây uy hiếp Vạn Thú môn ta, nhìn ngươi vẫn còn sống ta không kiên nhẫn được nữa!"
Tay ông ta kéo mạnh một phát, hung bạo giật chòm râu xuống, trên cằm đối phương lập tức ứa máu.
"A!" Không kịp đề phòng, Giả Vô Quần bị đau kêu thành tiếng.
Tùy tùng ở bên ngoài điện thấy một màn này, lập tức có phản ứng, nhưng bị đệ tử Vạn Thú môn cương quyết ngăn lại, và có người xuất hiện từ hai bên, trực tiếp bao vây mấy tên tùy tùng.
Mấy tên tùy tùng đó cũng không thể trơ mắt đứng nhìn Giả Vô Quần bị xúc phạm, nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ ở Vạn Thú môn.
Nếu để cho Giả Vô Quần xảy ra chuyện gì không hay, bọn hắn trở về ko thể báo cáo kết quả nhiệm vụ được, đây mới chính là tình thế khó xử.
Vẫn là Giả Vô Quần độ lượng, nhanh chóng ra hiệu đừng làm loạn với mấy tên tùy từng đứng ngoài cửa đang chuẩn bị đánh nhau, mới cho bọn họ bậc thang bước xuống.
Tây Hải Đường túm vài sợi râu rồi tiện tay ném đi, lạnh lùng nhìn chằm chằm Giả Vô Quần.
Ở đây, ánh mắt của những nhân vật chủ chốt của Vạn Thú môn nhìn Giả Vô Quần không hề có chút thiện trí nào.

Giả Vô Quần đưa tay lên sờ cằm, nhìn vết máu trên bàn tay, khóe miệng co giật một chút, chợt cười gượng, rồi lắc đầu.
Không thèm đếm xỉa đến cái nhìn xoi mói của Vạn Thú môn, ông ta nhìn xung quanh một lượt, từ chỗ Tây Hải Đường rồi lướt qua toàn bộ đại điện.

Chương 1043: Uy Hiếp

Chương 1043: Uy Hiếp
Vù một tiếng, ở trong điện, từ trên kệ bên cạnh rút ra một thanh bảo kiếm, ngón cái sờ qua mũi kiếm, cảm nhận sự sắc bén của nó.
Đám người tưởng rằng ông ta rút kiếm liều mạng gì gì đó, ai ngờ ông ta đi tới chỗ cột trụ bằng đồng sáng bóng đằng trước, coi cột trụ đó như tấm gương, túm sợi râu trên miệng, giơ kiếm cắt đứt.
Sau đó còn khoa trương hơn, ở trước mặt mọi người tay cầm bảo kiếm đứng đối diện thổi mấy sợi râu đi, miệng còn nói lẩm bẩm: "Nếu như bình thường thì thừa tướng tuyệt đối không dám chọc Vạn Thú môn, thật sự là muốn bức thừa tướng vào đường cùng, vì tự vệ, thừa tướng chỉ sợ là cũng không lo được nhiều như vậy."
Phù! Thổi mấy sợi râu trên mũi kiếm: "Đương nhiên, thừa tướng cũng không có năng lực chống lại Vạn Thú môn, kể cả không thể chống lại thì cũng phải bảo vệ được mình chứ. Thừa tướng đổ, cũng không phải chỉ ảnh một mình thừa tướng, dưới thừa tướng là một đám người, bọn hắn vì lợi ích của mình thì không thể để cây đại thụ kia là thừa tướng ngã xuống, chắc chắn sẽ nghĩ mọi cách để bảo vệ."
"Ví dụ như, Vạn Thú môn bên này có cây xanh um tùm, nhân mã địa phương xung quanh không có việc gì có thể chạy tới đây bắt mấy tên phản động các kiểu, không cẩn thận cũng có thể xảy ra cảnh cháy rừng, Đoán chừng mấy bọn trộm cướp cũng rất dễ dàng chạy qua bên này, nhân mã địa phương khó tránh khỏi muốn tận trung với cương vị, đến lúc đó nếu có quấy rầy mong rằng Vạn Thú môn đừng trách cứ, ta nghĩ Vạn Thú môn cũng sẽ không mặc kệ để chuyện phạm pháp hoành hành trên đất Đại Tống, nếu không thì chính là môn phái đang muốn chống đối triều đình, chống đối với toàn bộ môn phái tu hành ở nước Tống!"

"Tóm lại, nơi này, chuyện ở bên trên từ trước đến nay toàn là trò gian trá, bịp bợm mà thôi, uy vọng của thừa tướng trong triều vẫn còn thì có thể trói buộc lại, nếu thừa tướng không còn uy vọng thì cũng không biết người phía dưới sẽ làm ra chuyện hỗn loạn gì nữa. Đến lúc đó, Vạn Thú môn cũng sẽ vô cùng loạn, có vài người sẽ liên tục giày vò, giày vò đến khi tam đại phái hài lòng mới thôi! Hoặc có thể nói là giày vò Vạn Thú môn ở nước Tống không sống nổi nữa mới thôi. Nhưng Vạn Thú môn rời khỏi nước Tống thì còn có thể đi đâu? Thế lực nước nào sẽ cho phép vật khổng lồ là Vạn Thú môn có một chân trên địa bàn mình vậy?"

"Vạn Thú môn trao đổi mua bán với người trong thiên hạ, lo lắng đắc tội với nước Yến, vì sao lại không lo sợ sẽ đắc tội nước Tống? Vẫn là câu nói kia, nước Tống thua trận cũng không thể nào bị diệt được! Vạn Thú môn ở nước Tống nhiều năm, không có phạm vi thế lực của mình, còn có thể bảo đảm thanh tịnh không hỗn loạn, triều đình nước Tống hết lòng hết ý với Vạn Thú môn, thừa tướng đối với Vạn Thú môn cũng thế cũng tận lực. Bây giờ nước Tống gặp nạn, thừa tướng cũng lâm vào hoàn cảnh khó khăn, Vạn Thú môn lị không chịu giúp một tay, đạo lý kia đặt chỗ nào cũng không còn gì để nói, nếu thực như thế, cho dù là triều đình hay thừa tướng, dường như không cần thiết phải giữ lại phần tình nghĩa này."

"Hoàng đế bệ hạ là chủ của một nước, suy nghĩ vì đại cục, có một số việc sẽ kiêng kị, không muốn làm nhà mình loạn lên. Nhưng thừa tướng không như vậy, bình an vô sự là tốt rồi, nếu như thật sự bị bức không còn đường lui, thừa tướng cũng chỉ có thể chú ý giữ được cái trước mắt, cũng không quan tâm cái gì mà về sau Vạn Thú môn trả thù như thế nào, trước mắt còn không gánh nổi, đâu còn quản được lũ lụt cuồn cuộn ở trong tương lai!"

Cột trụ bằng đồng phản chiếu không được rõ ràng lắm, lấy bảo kiếm cạo râu cũng không tiện, Giả Vô Quần tùy tiện sờ sờ, đưa tay sờ cằm vẫn gốc râu, lau bảo kiếm vào tay áo, lại quay trở lại chỗ giá để kiếm, đút bảo kiếm vào bao.

Xoay người nâng tay áo lau lau vết máu trên môi, rồi tiếp tục đi đến bên cạnh Tây Hải Đường: "Sợi râu là chuyện nhỏ, giựt nó đi thì còn có thể mọc lại, chưởng môn dùng hình phạt nho nhỏ như vậy cũng là đúng, ai

bảo Giả Vô Quần vô lễ, nhưng Giả mỗ cũng không còn cách nào khác. Không dấu diếm các vị, thừa tướng đã hạ mệnh lệnh bắt buộc, bảo hôm nay ta nhất thiết phải mang tin tức chính xác trở về, nếu Vạn Thú môn nguyện trợ giúp thừa tướng một ít sức lực, thì chuyện gì cũng dễ nói. Còn nếu Vạn Thú môn cứ một mực trở mặt với thừa tướng, nhưng mối quan hệ kinh doanh trong triều đình của Vạn Thú môn ngăn được người khác, chứ không ngăn được lửa giận của thừa tướng, hiện tại Vạn Thú môn cũng có thể tìm chỗ khác để chuẩn bị dọn đi rồi đấy, ít nhất bên trong nước Tống cũng không tha cho Vạn Thú môn! Ách!"
Ánh mắt Tây Hài Đường ngập tràn lửa giận, đột nhiên ông ta giơ tay bóp cổ Giả Vô Quần, một tên phàm phu tục tử lại dám chạy đến chính điện Vạn Thú môn nói những câu ngông cuồng như thế, khiến ông ta tức giận vô cùng!
Mắt thấy Giả Vô Quần bị bóp cổ, mặt đỏ bừng, mắt trợn trắng giống như sắp tắt thở, một vị trưởng lão ở bên đi đến giữ chặt Tây Hải Đường, sợ ông ta thật sự sẽ giết chết Giả Vô Quần, huyên náo Vạn Thú môn và không thể nào làm hòa với Tử Bình Hưu. Cuối cùng cũng không làm theo quyết định trước đó, cũng không cần phải giết người Tử Bình Hưu, dù sao mối quan hệ của người này với Tử Bình Hưu không thể coi thường.
Tây Hải Đường nhẹ buông tay, Giả Vô Quần cũng ngã rầm một cái trên mặt đất, ôm cổ ho khan liên tục, miệng mở lớn, thở hổn hển.
Khi bắt đầu thở lại bình thường được, Giả Vô Quần xiêu vẹo trên mặt đất lại nói tiếp: "Bây giờ đối với Vạn Thú môn mà nói, đây là một cơ hội tốt, bình thường tam đại phái cố ý chèn ép Vạn Thú môn, không để cho Vạn Thú môn có phạm vi thế lực, bây giờ dưới tình hình này, tam đại phái sẽ cảm thấy bất an, lại có thừa tướng thúc đẩy triều đình gây áp lực cho bọn họ, tất nhiên tam đại phái sẽ nhả ra, Vạn Thú môn thừa dịp thu vùng này vào tay, chính thức nắm giữ phạm vi thế lực của mình trong tay, nếu có nạn trộm cướp gì, cũng do Vạn Thú môn tự điều tra, người ngoài khó mà can thiệp!"
"Lôi ông ta ra ngoài!" Tây Hải Đường giận dữ quát lên.
Lập tức có hai đệ tử tiến lên, nhấc Giả Vô Quần vừa bò dậy lên, rồi lôi ra ngoài.

Tính cả mấy tên tùy tùng ngoài điện cũng đều bị đuổi đi, một đường bị đánh ra khỏi sơn môn.
Mặc dù người bị đuổi ra khỏi sơn môn, chật vật vô cùng nhưng Giả Vô Quần lại không hề có ý rời đi, tìm tảng đá, ngay cạnh đó ngồi xuống chờ...
Trong chính điện Vạn Thú môn nghị luận ầm ĩ, Giả Vô Quần truyền đạt ý đồ của Tử Bình Hưu không thể không bàn bạc, kia chính là tối hậu thư của Tử Bình Hưu gửi cho Vạn Thú môn.
Không góp sức thì lập tức trở mặt, ý của Tử Bình Hưu chính là như vậy!
Đổi lại bình thường thì Vạn Thú môn không nghĩ rằng Tử Bình Hưu có lá gan lớn như vậy, Vạn Thú môn dễ chọc vào như vậy sao? Nhưng lúc này không giống, hình như Tử Bình Hưu bị bức phải chó cùng rứt giậu.
Trưởng lão Triều Kính từ ngoài điện đi vào: "Nghe nói Tử Bình Hưu phái người đến đây uy hiếp chúng ta?"
Tây Hải Đường hỏi lại: "Bên Triều Thắng Hoài có hỏi thêm được cái gì khác không?"
Nói đến đây Triều Kính lại tức giận, cháu của mình quấn vào chuyện này, đau đầu vô cùng: "Hết lần này đến lần khác xác nhận rằng chuyện ám sát sứ giả nước Tống, thật sự là gã ta thấy đoàn người nước Yến làm, chắckhông phải là giả rồi."
Việc này, cho dù đánh chết Triều Thắng Hoài, gã cũng không dám thừa nhận trong chuyện đó có vấn đề, Triều Thắng Hoài nhất định ngậm chặt không thả.
Tây Hài Đường cười khẩy: "Người nước Yến không ngu, làm sao có thể làm ra loại chuyện ngu xuẩn này, nhất định là nước Tống ở phía sau giở trò gì dò. Thế cục rõ ràng, trước đó nước Tống muốn khơi mào chiến tranh, chỉ là không nghĩ tới rằng chính là tự bê đá đập chân mình, bị nước Yến đánh một cái mà luống cuống tay chân, bâu giờ khi đã tuyệt vọng thì cái cũng có thể thử, trái lại còn muốn kéo Vạn Thú môn xuống nước theo, một đám khốn khiếp!"

Chương 1044: Cố Làm Ra Vẻ Bí Ẩn (1)

Chương 1044: Cố Làm Ra Vẻ Bí Ẩn (1)
Mọi người nghe vậy gật đầu, chuyện này xác thực rõ rành rành, khỏi cần phải nói, nói ngay như nước Yến có Ngô Công Lĩnh ở Thương châu nổi loạn, đó không phải là ý nghĩ nhất thời, rõ ràng là âm thầm mưu đồ từ rất lâu rồi, nếu nói nước Tống ở phía sau không giở trò quỷ gì, mới là chuyện lạ.
Hiện tại, chuyện của Triều Thắng Hoài không quan trọng, chủ đề nhanh chóng chuyển về tối hậu thư của Tử Bình Hưu, có người tức nghẹn, thậm chí đề nghị trực tiếp phái người đến Tống Kinh làm thịt Tử Bình Hưu luôn. Nhưng cái này chỉ là nói nhảm, thừa tướng một nước không phải ai muốn giết thì có thể giết đâu, bên người luôn có cao thủ hộ vệ, không nói có thể dễ dàng thành công hay không, nếu thật sự làm việc này, đến lúc đó không phải là người của Tử Bình Hưu gây khó dễ cho Vạn Thú môn hay sao..
Đầu tiên là chôn sống sáu trăm ngàn tù binh, tiếp theo là tàn sát hàng loạt dân trong thành, quân Yến tàn bạo làm cho người khác tức giận vô cùng, hết lần này tới lần khác triều đình nước Tống lại không có ai ngăn cản nổi, hễ là người cản thì đều bị tàn sát. Theo quân Yên càng ngày càng bành trướng, đã khiến cho bách tính nước Tống hoang mang, lo sợ. Hướng quân Yến mở rộng, các thành ở khắp nơi, bách tính dồn dập dìu già dắt trẻ, lau nước mắt bỏ chảy khỏi quê hương, người dám chống cự nói chung cũng chỉ là số ít.
Thời gian dần trôi qua, dân chạy nạn càng ngày càng nhiều, phạm vi càng ngày càng rộng, cuối cùng khiến cho sự trật tự đất nước của nước Tống sụp đổ, nhiễu loạn khiến sự cân bằng ở nước Tống bị phá hủy hoàn toàn.

Chỉ cần phần lớn bách tính bỏ mặc rất nhiều đất trồng trọt, cũng khiến cung cầu trong nội bộ nước Tống bị đứt gãy, phía sau lập tức sẽ xiết chặt toàn bộ cung cầu nước Tống.
Cả nước trên dưới, lòng người đều bàng hoàng, không thấy thắng trận, khó mà an ủi..
Bên trong quân trướng, Kim Tước đứng trước địa đồ, từ từ nói: "Trật tự trong nội bộ của nước Tống đã mất cân bằng, sức mạnh của nước Tống đang tiêu hao nhanh chóng, đây là ước muốn mà Mông Sơn Minh muốn nhìn thấy!"
Tướng lĩnh ở bên trái nói: "Nước Tống liên tục thúc giục triều đình, bảo chúng ta mau chóng xuất binh đánh nước Yến."
Tướng lĩnh ở bên phải chỉ địa đồ: "Đại Tư Mã nói không sai, Mông Sơn Minh chính là muốn gắp lửa bỏ tay người, để nước Hàn chúng ta tiến đánh nước Tống."
Tướng lĩnh bên trái nói: "Cái này ta biết, thế nhưng Mông Sơn Minh sẽ không để cho chúng ta dễ dàng chiếm được lợi, chỉ cần đánh được nước Tống, tiếp theo hai nước sẽ liên minh chống lại chúng ta, đến lúc đó chúng ta cái gì cũng không chiếm được. Cho nên ta vẫn nghĩ rằng, cần phải thừa dịp nội bộ nước Yến rối loạn, tiến quân đánh!'
Kim Tước khoanh tay trước ngực, nhìn chăm chú vào địa đồ, lắc đầu, nói: "Sao có thể nói cái gì cũng không chiếm được, đánh nhau với nước Tống, thực lực sẽ tiêu hao nhanh chóng, nước Hàn chúng ta có thể chiếm được món hời lớn. Hiện tại, vẫn chưa tiêu hao nhiều, nước Tống vẫn còn sức lực, một chút tâm tư kia của Mông Sơn Minh... Cứ để ông ta tiếp tục giày vò nước Tống đi, khiến nước Tống hao tổn nhiều, đến lúc đó cứ coi như là chúng ta không xuất binh, trong khoảng thời gian dài hai nước cũng không còn tinh lực đâu mà đi khiêu khích nước ta, ngược lại sẽ ngoan ngoãn đối với nước ta, đây không phải là chiếm hời lớn thì là cái gì? Không vội, thận trọng một chút, tốt nhất là nên như thế."
Tướng lĩnh bên trái nói: "Đại nhân, triều đình bên kia gây áp lực, ngài một mực chĩa vào cũng không được chuyện gì cả!"
Kim Tước hất cằm vào chỗ nước Triệu trên địa đồ: "Nước Triệu quá im lặng, tại ta cũng không xác định được nước Triệu sẽ xuất thủ trước hay không, nên ta sẽ không liều lĩnh xuất binh, một khi tấn công nước Yến

xuất hiện trạng thái cầm cự, đột nhiên nước Triệu thừa dịp nội bộ nước Hàn ta đang thiếu binh lực mà phát động tấn công, thì làm như thế nào cho ổn?"
Tướng lĩnh bên trái có chút dở khóc dở cười nói: "Nếu như nước Triệu là bởi vì bị Tề và Vệ khống chế nên mới không xuất thủ, chúng ta cứ như vậy ngồi chờ, chẳng phải là để vuột mất cơ hội tốt hay sao?"
Kim Tước: "Liên thủ đánh Yến là ta lừa gạt đám ngu đần ở nước Tống kia! Ta không ngại nói thẳng, mặc kệ trước mắt có miệng thịt mỡ ngon như thế nào, chỉ cần bên cạnh mình còn có sự uy hiếp, ta sẽ không xuất binh. Chỉ có nước Triệu xuất thủ đánh Yến, ta mới ra tay, ta sẽ không liều lĩnh đặt vận mệnh của nước Hàn vào bất cứ nguy hiểm nào, cũng sẽ không để các tướng sĩ chết một cách vô ích. Đánh trận ấy, phải thận trọng."
Tướng lĩnh bên phải nói: "Chẳng lẽ thật sự phải ngồi nhìn Tống và Yến đánh nhau rồi hòa đàm sao?"
Kim Tước: "Chờ một thời gian thôi, chờ đến thời khắc quan trọng, để triều đình đến nước Triệu đàm phán, nước Triệu xuất binh đánh Yến, chúng ta sẽ xuất binh đánh Tống, chỉ khi lôi nước Triệu vào, sau khi không còn nỗi lo nào nữa, mới chính là thời điểm để chúng ta hành động. Không nên tham ăn quá nhiều, khiến người khác không có gì, chúng ta chỉ cần có cái để cuỗm là được, mấu chốt là phải có thể ăn vào bụng mình mới ổn. Nếu nước Triệu không chịu xuất binh, vậy chúng ta cũng án binh bất động, có nước Hàn chúng ta chèn ép, nước Triệu cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn mà thôi, đừng hóng chiếm được cái gì. Tóm lại, thận trọng là tốt nhất! Đừng giống như tên đần La Chiếu kia, thế mà chạy một quãng đường dài chỉ để đánh Yến Kinh, chà chà, thật không biết tên đó nghĩ gì nữa?"
La Chiếu ngu ư? Hai tướng ở hai bên nhìn nhau, hai người không cảm thấy La Chiếu ngu, chỉ là gã ta đụng phải tên biến thái Mông Sơn Minh kia mà thôi, sau khi thu thập và xem xét tình hình, ai có thể nghĩ tới rằng Mông Sơn lại có thể dùng cách kia đột phá đô phòng ngự đây?
Hai người không cảm thấy chiến lược kia của La Chiếu có vấn đề gì, từ lúc mới bắt đầu, đứng ở một khía cạnh nào đó mà nói, thì kế hoạch đó rất là cao minh.

Hai người thấy cũng chỉ có trong mắt loại người an phận thủ thường như Kim Tước mới cảm thấy La Chiếu ngu.
Sau khi hai tướng rời khỏi trướng chủ soái, vẫn nhịn không được nhìn nhau lắc đầu, thật sự là hết cách và cũng thật sự là phục vị Đại Tư Mã này, mặc cho triều đình tạo áp lực ra sao, mặc kệ người tam đại phái chèn ép thế nào, mặc kệ nước Tống mắng chửi, mặc người khác chế giễu như thế nào, mọi người châm biếm thế nào cũng được, vị Đại Tư Mã vẫn không xuất binh!
Muốn xuất binh cũng được, thừa nhận mình không có tài cán gì, thoái vị nhường chức, triều đình muốn giáng chức hay muốn làm sao đều được, triều đình cho người khác đến chỉ huy tiến công cũng được.
Gặp phải loại người mà chỉ muốn an phận, triều đình thật sự cũng chẳng biết làm gì với vị Đại Tư Mã, thay người cũng không ổn. Ở một mức độ nào đó mà nói, phong cách thận trọng của vị này thật sự rất hợp khẩu vị của không ít người trong triều đình, chí ít khi dùng vị này sẽ không xảy ra vấn đề lớn gì, đôi chân của Mông Sơn Minh cũng là do vị này đánh đến tàn phế, ai dám nói Kim Tước không có tài cán gì?
Vị này lo lắng xảy ra sự cố, vẫn rất là có trọng lượng, những người khác thật sự không dám nhận trọng trách này, sợ phải gánh trách nhiệm.
Nhưng mấu chốt là tướng sĩ phía dưới không nghĩ như vậy, bình thường thì không có cơ hội thăng quan phát tài, nhưng giờ trước có cơ hội tốt như vậy, cục thịt béo bở nước Yến này quả thực là cướp được dễ như trở bản tay, lại cứ thế mà bị vị này chặn laijm tướng sĩ phía dưới tất nhiên là có phần bất mãn, đây chính là ngăn cản con đường của mọi người mà.
Bởi vậy ngay cả tướng sĩ dưới trướng cũng không khỏi quở trách ông ta, cũng chưa thấy ông ta chỉ huy đánh thắng một trận chiến nào, thế mà lại có thể bò lên được vị trí Đại Tư Mã, rất nhiều người không nghĩ ra được.
...
Bên trong nước Yến, quân Tống vẫn bị nhân mã Nam châu quấy rối, không thể thuận lợi rút lui được.
Nhiều lần La Chiếu dụng kế, muốn tiêu diệt một trăm ngàn thiết kỵ đang gây rối, nhưng Thương Triều tông cũng không phải dạng vừa, căn bản không dễ bị lừa, ngươi lừa là chuyện của ngươi, ta đánh là chuyện của ta, khiến La Chiếu rất là đau đầu.

Chương 1045: Cố Làm Ra Vẻ Bí Ẩn (2)

Chương 1045: Cố Làm Ra Vẻ Bí Ẩn (2)
Trong nước Tống, quân Yến cũng vẫn đang lo liệu cho chiến lược trước đó, tiếp tục khuếch tán sự hỗn loạn, ngẫu nhiên sẽ có trọng binh xâm nhập tập kích, làm gia tăng sự hoang mang, lo sợ.
Đại tướng quân nước Tống - Trần Thiếu Thông tập hợp bốn trăm ngàn nhân mã, tiến về phía trước nghênh chiến với quân Yến, muốn ngăn chặn quân Yến ngang ngược, giúp đại quân của La Chiếu tranh thủ thời gian rút lui.
Vừa mới bắt đầu, tốc độ hành quân của nhân mã Trần Thiếu Thông rất chậm, sau đó đột nhiên tăng tốc áp sát nghênh đón quân Yến.
Hành động này khiến quân Yến cảnh giác cao độ, nhân mã quân Yến phân tán bắt đầu khẩn cấp điều chính.
Bên trong quân trướng, mấy lộ chư hầu của quân Yến khẩn cấp chạy đến hội hợp để thương nghị.
"Nước Tống, bao gồm cả nhân mã của ba lộ chư hầu thì quân chủ lực tộng cộng có sáu triệu, tấn công vào nước Yến ta có ba triệu, hai triệu nhân mã ở đô phòng ngự đã bị ta tiêu diệt, ở biên giới nước Hàn có một triệu nhân mã được bố trí ở đó. Nói cách khác, bên trong nước Tống gần như không có quân chủ lực, Trần Thiếu Thông suất lĩnh bốn trăm nhân mã, đều là người vớ vẩn của các châu phủ, trong đó có không ít người già yếu hoặc tàn tật!"
"Cái này thì biết rồi, vấn đề là, ngay từ đầu tốc độ hành quân của nhân mã hắn ta rất chậm, hiển nhiên là tự biết mình không phải đối thủ của quân ta, bây giờ lại đột nhiên tăng tốc đuổi theo là như thế nào đây?"
"Có lẽ là quân ta khiến cho bên trong nước Tống gây ra sự hoảng loạn càng lúc càng lớn, hắn ta không chịu được áp lực từ phía trên nên không thể không tăng tốc hành quân."

"
"Trần Thiếu Thông không thể nói là thiện chiến, hắn ta dựa vào cha vợ là Tử Bình Hưu bò lên vị trí này, nhưng cũng không phải là bao cỏ, nếu như không phải là Tử Bình Hưu nhìn ra năng lực của hắn ta thì ông ta cũng sẽ không gả con gái cho hắn ta. Cho nên hắn ta không phải không biết hậu quả của việc đá chọi với đá, gấp gáp như vậy để đuổi theo tìm chết, mà thái độ lại thay đổi chóng mặt, trong đó có bí mật gì chăng?"
Chư tướng nghị luận ầm ĩ, Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn không biết có nghe hay không, trên tay cầm một tờ giấy ghi lại chi tiết về Trần Thiếu Thông, cẩn thận xem xét, trong đó đề cập đến lý lịch thăng quan của Trần Thiếu Thông bên trong quân Tống, đã đảm nhận qua chức vụ gì, đã chỉ huy qua bao nhiêu nhân mã chiến đấu, từng có chiến tích như thế nào, ghi vô cùng kỹ càng tỉ mỉ.
Đối với ý đồ của Trần Thiếu Thông, bên này thương lượng đến thương lượng đi cũng không đưa ra nổi một phán đoán chính xác, ngay cả Mông Sơn Minh trong lúc nhất thời cũng không xác định được.
Cuối cùng, Mông Sơn Minh áp dụng chiến pháp vững chắc, sau khi tiếp tục quấy rối, mấy đạo nhân mã cũng từng bước thu lại, chuẩn bị tập trung lực lượng để phòng ngừa vạn nhất, đồng thời chuẩn bị bố trí vài cái bẫy, trước tiên phải thử thực lực của Trần Thiếu Thông đến đâu, nếu như đối phương là phô trương thanh thế thì thịt luôn nó.
Sau khi chiến lược được quyết định, mấy lộ chư hầu rời trướng lao tới các bộ, phi cầm cỡ lớn nhanh chóng được mang đến.
Trong những ngày kế tiếp, nhân mã hai bên sắp tiếp cận nhau, càng ngày càng gần hơn, lại một trận chiến sắp nổ ra, bầu không khí bỗng trở nên khẩn trương hơn, thế lực của các quốc gia nghe tin đều theo dõi sát sao.
Kết quả là Trần Thiếu Thông suất lĩnh bốn trăm ngàn nhân mã trung lập, đối với cạm bẫy của quân Yến không hề hay biết, cứ như vậy trực tiếp chui vào bẫy đã được bố trí sẵn, tình huống phía sau càng vượt ngoài dự đoán trước đó của quân Yến.
Quân Yến bao vây, Trần Thiếu Thông lại ngưng hành động , trực tiếp trong tình huống bị trọng binh bao vây chọn ví trí dựng trại đóng quân, giống như là ngồi chờ bị vây quét vậy.

Bên trong quân trướng, Mông Sơn Minh nhíu mày, nhìn chăm chú vào địa đồ một hồi lâu, Trần Thiếu Thông không theo như dự tính, vượt qua suy nghĩ của ông.
Căn cứ vào lý lịch của Trần Thiếu Thông mà ông biết được, tên này cũng không phải là người không biết gì về chiến sự, ít nhiều vẫn có chút năng lực, chỉ là bốn trăm ngàn nhân mã hỗn tạp này lại chủ động chui vào lưới của hơn hai triệu trọng binh, sao có thể làm ra loại chuyện ngu xuẩn như thế này?
Trần Thiếu Thông hành động như vậy, thành ra hù dọa lại quân Yến, khiến quân Yến mặc dù đã bao vây nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.
Trương Hổ đứng bên cạnh cũng nhìn chăm chú vào địa đồ, sờ cằm: "Trần Thiếu Thông đang làm cái quỷ gì vậy? Động tĩnh của đại quân lớn như vậy không thể nào giấu được con mắt hắn ta, không đến nỗi nhìn không ra đó là bẫy, thế mà chủ động chui vào trong, chẳng lẽ là cố ý lừa gạt chúng ta, muốn dùng cách này để kéo dài thời gian sao?"
Mông Sơn Minh từ từ nói: "Như các ngươi nói, loại người như Từ Bình Hưu sẽ không nhận một cái bao cỏ làm con rể, con rể ông ta tự mình thống lĩnh quân xuất chinh, nếu như thua trận thì ảnh hưởng rất lớn đến Tử Bình Hưu, không giống như là liều lĩnh làm càn, chắc hẳn là có chỗ dựa nào đó."
Tô Khải Đồng nói: "Đại soái, chẳng lẽ chúng ta để hắn ta hù họa dễ dàng như vậy sao? Nếu như bị hắn ta kéo dài như vậy thì nhân mã của La Chiếu rút lui, vượt sông sẽ không có cản trở gì. Mặt khác, nếu như Trần Thiếu Thông thật sự có chỗ dựa, nếu không tiêu diệt thì sau khi chúng ta quay lại chặn đánh La Chiếu vượt sông, hắn ta tất nhiên sẽ phối hợp với La Chiếu tấn công quân ta từ phía sau."
Mông Sơn Minh chỉ vào một vị trí trên bản đồ, nói: "Núi Bất Lão, Trần Thiếu Thông chọn nơi này cố thủ dường như có dụng ý gì đó."
Trương Hổ vuốt cằm: "Phạm vi núi Bất Lão không lớn, ngay cả bốn trăm ngàn nhân mã cũng không chứa hết, nhưng trong núi không thiếu mạch nước và suối, thủ ở đó cũng không sợ nước uống của đại quân bị chặt đứt, cũng không không thiếu củi để đun. Bởi vì phạm vi không lớn, bên ngoài có quân coi giữ, cho nên cũng không sợ bị hỏa công. Nhìn bộ

dạng này của hắn ta, dường như là chuẩn bị chiếm đóng ở đây trong thời gian dài."
Mông Sơn Minh khẽ lắc đầu: "Địa thế nơi đây, nếu như hai triệu nhân mã của ta mạnh mẽ tấn công, căn bản là không thủ được, một khi bên ngoài công phá, vậy quét cũng không khó khăn, đây không phải là nơi phòng thủ kiên cố."
Tô Khải Đồng chỉ xung quanh núi Bất Lão, vẽ một vòng tròn: "Núi rừng đan xen, tổng thể địa thế mà nói, núi Bất Lão là một thung lũng bên trong rừng núi, chẳng lẽ muốn dẫn dụ quân ta vào trong rừng, rồi sau đó dùng hỏa công đánh quân ta sao?"
Trương Hổ lại hỏi: "Phạm vi lớn như thế, chúng ta cũng không phải là bị bao vây hoàn toàn, lửa cháy có thể cho quân tiến lùi, nào có dễ dàng hỏa công như vậy."
Cung Lâm Sách ở bên, nhìn mấy người nghị luận, có thể thấy được, mấy người đối với việc bày trận của Trần Thiếu thông xác thực rất hoang mang.
Thương lượng hồi lâu cũng không đưa ra được kết luận gì, cuối cùng vẫn là Tô Khải Đồng chủ động xin đi, nói: "Đại soái, mặc kệ hắn ta làm cái quỷ gì, cho bộ ta xuất kích thăm dò trước, có phải hắn ta đang cố làm ra vẻ bí ẩn hoặc che giấu chuyện gì bên trong đó, thử một lần liền biết, nếu như là đang lừa gạt người, ta lập tức cho quân đập tan, đám ô hợp này không chịu nổi một kích đâu!"
Mông Sơn Minh suy nghĩ, vuốt cằm, nói: "Cũng được!"
Dứt lời lại khoát tay áo: "Cũng không vội, nhưng trước khi chuẩn bị, để cho ta tự mình đi quan sát tình hình đã rồi nói tiếp."
Núi Bất Lão, trướng chủ soái được Trần Thiếu Thông cho lập trên đỉnh của một ngọn núi, có thể nhìn về phía xa.
Ngoài núi đại quân tuần tra canh phòng, trong núi khói bếp bay lên khắp nơi, đang đốt lửa nấu cơm.
Tuần tra trong núi một lần, Trần Thiếu Thông dẫn một nhóm người trở lại, đi vào trướng chủ soái, căn dặn lần nữa: "Kiểm tra chặt chẽ tình huống bốn phía, có bất cứ điều gì lạ thường phải lập tức đến báo, ai dám trì hoãn, đừng trách ta quân pháp vô tình!"
"Rõ!" Chư tướng chắp tay lĩnh mệnh.

Chương 1046: Dùng thân làm mồi (1)

Chương 1046: Dùng thân làm mồi (1)
Sau đó, một tướng hỏi: "Đại tướng quân, chúng ta làm như vậy, quân Yến không nắm rõ tình hình, có thể bỏ mặc chúng ta rồi tiếp tục việc bọn họ đang làm không?"
Trần Thiếu Thông khoát tay: "Tình hình cho tới bây giờ, đã rất rõ ràng, Mông Sơn Minh chính là muốn phá tan việc hòa đàm tốt này của nước Tống, sau đó Tống sẽ chống lại Hàn, bởi vậy đại bộ phận nhân mã của ông ta tất nhiên sẽ muốn quay lại chặn đánh nhân mã của đại đô đốc không cho quân ta vượt sông rút lui, không tiêu diệt chúng ta, quân Yến không có cách nào yên tâm trấn giữ đô phòng ngự để chặn đánh đại đô đốc, bọn họ sợ chúng ta tập kích ở phía sau. Trước mắt quân Yến bao vây chúng ta chỉ là án binh bất động, chỉ cần vẫn còn như thế, thì chứng minh bọn họ không có ý mặc kệ quân của chúng ta."
Một tướng lĩnh khác hỏi: "Vậy chúng ta kéo dài như vậy đến bao giờ?"
Trần Thiếu Thông cười khẩy: "Ta chọn chỗ này cố thủ, chính là đã chuẩn bị cho sự kéo dài này, chúng ta kéo dài, Mông Sơn Minh không chờ. Hiện tại quân Yến bất động, chỉ là không nhìn ra nước đi của chúng ta, không dám hành động thiếu suy nghĩ mà thôi. Chờ xem, không được bao lâu, quân Yến sẽ thử dò xét tính công kích của quân ta, muốn biết mực độ của chúng ta đến đâu. Mà Mông Sơn Minh này, cũng sẽ không đánh trận trong sự mơ hồ đâu, không thăm dò tình hình thì trong lòng ông ta sẽ không an tâm, đây chính là bệnh chung của những người thông minh, cho nên lúc công kích thăm dò, Mông Sơn Minh sẽ rất có thể đích thân xem cuộc chiến, chư vị có biết điều này có nghĩa là gì không?"
Mọi người nhìn nhau.
Ngón tay Trần Thiếu Thông nhấn mạnh và mặt bàn: "Chúng ta bất động thì thôi, chỉ cần khẽ động thì nhất định phải đánh một kích mạnh vào

quân Yến, nếu có thể, chư vị nhất định phải hết sức xuất kích, chúng ta rấy có thể đánh một trận có thể giết chết Mông Sơn Minh ở đây! Mông Sơn Minh lừa giết sáu trăm ngàn binh sĩ của nước Tống ta. trên dưới nước ta căm thù đến tận xương tủy, nếu ta có thể tru sát được người này, vậy thì sẽ là công lao vĩ đại! Đến bước này, quân Yến như rắn mất đầu, tất sẽ loạn! Đây cũng nguyên nhân ta cố làm ra vẻ bí ẩn cố thủ ở đây, chính là muốn dụ Mông Sơn Minh đến đây!"
Chư tướng nghe vậy phấn khởi không thôi, từng người xắn tay áo lên, rõ ràng đều rất vui mừng.
Mọi người đều biết bối cảnh của vị này, nếu thật sự có thể giết Mông Sơn Minh, có thể tưởng tượng được tiếng hô trên triều đình, tất nhiên công lao nhiều vô cùng.
Xem không hiểu!
Mông Sơn Minh và cả xe đẩy được đưa lên núi, đích thân tới vòng vây tuyến đầu của đại quân để kiểm tra, tận mắt quan sát trận thế bày binh bố trận một phen, vẫn không nhìn ra có gì lạ.
Những vẫn có điều khiến ông khẽ gật đầu khen ngợi:
"Bố trí binh lực đúng là rất có kết cấu, người có thể được Tử Bình Hưu chọn làm con rể trong quân Tống quả thực không phải hạng người bình thường."
Tô Khải Đồng nói:
"Có lời đồn rằng, Trần Thiếu Thông thành cũng nhờ, Tử Bình Hưu, bại cũng vì Tử Bình Hưu. Nói như vậy nhưng thực ra năng lực năm đó của Trần Thiếu Thông cũng không kém gì La Chiếu, chỉ là không được may mắn như La Chiếu. Từng có người nói, lúc trước vì một chuyện mà phải chịu nhục, bối cảnh không đủ mà phải ngậm bồ hòn làm ngọt, âu sầu thất bại, cho nên Trần Thiếu Thông mới đồng ý làm con rể của Tử Bình Hưu. Còn có cách giải thích là, Tử Bình Hưu coi trọng y, y không theo, sau đó bị nhục thực ra chính là do Tử Bình Hưu ngầm ra tay trong tối, ép Trần Thiếu Thông phải thừa nhận hiện thực."
"Lời đồn còn có tin tức, nói là Trần Thiếu Thông ban đầu từ chối, Tử Bình Hưu cũng nghe lời khuyên của mưu sĩ bên cạnh, coi như thôi. Thế nhưng con gái Tử Bình Hưu nghe nói đối tượng mà mình gả cho không ngờ lại tử chối cưới mình, cô ta tức giận không nhịn được đã lén lút chạy

đi gây sự, kết quả là vừa gặp đã thương, ái mộ vẻ oai hùng bất phàm của Trần Thiếu Thông. Vị đại tiểu thư kia lập tức náo loạn đòi chết đòi sống, nhất định đòi gả cho Trần Thiếu Thông bằng được. Cuối cùng Tử Bình Hưu không còn cách nào, đành phải sử dụng thủ đoạn ép Trần Thiếu Thông khuất phục."
Trương Hổ kinh ngạc nói:
"Ta nói này lão Tô, ngươi lại còn quan tâm đến chuyện chó má này à?"
Tô Khải Đồng ha ha nói:
"Sau khi nghe nói có vị này xuất chinh, ta cũng không thể mù quáng, cũng phải cho người tìm hiểu một phen, tiện thể nghe ngóng. Nói chung, bất kể lời đồn đại là thật hay giả, sau khi Trần Thiếu Thông kiếm cái được ô to Tử Bình Hưu này đều có lợi và hại, cấp bậc được thăng lên. Có điều, có người nói rằng y ở trong quân khá bị xa lánh. Tống hoàng không muốn bàn tay của Tử Bình Hưu thọc vào quân đội quá sâu, nên những năm nay hầu như y vẫn chỉ đảm nhiệm chức vụ nhàn tản trong quân, có lực mà không được dùng. Nghe nói lần này nếu không phải bị chúng ta công vào, còn chưa tới phiên Trần Thiếu Thông này ló đầu ra."
Trương Hổ giương mắt nói:
"Bài binh bố trận quả có chút kết cấu, chỉ là tinh khí thần của nhân viên không thể so sánh với quân đội Giang Phòng, vừa nhìn đã thấy không cùng đẳng cấp."
Tô Khải Đồng chắp tay với Mông Sơn Minh nói:
"Đại soái, mạt tướng đã chuẩn bị kỹ càng dưới trướng, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay. Hiện giờ thử xem trình độ của y ra sao chăng?"
Mông Sơn Minh hơi chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu nói:
"Cẩn thận một chút."
Cũng hết cách rồi, dù thế nào cũng phải thử một lần, không thể nào để người ta ra vẻ bí ẩn hù dọa mãi. Chung quy vẫn phải nghĩ cách đá rơi chướng ngại vật này xuống.
"Đại soái yên tâm, chỉ là thăm dò, nếu thật sự phát hiện bên kia chỉ cố ra vẻ bí ẩn, ta sẽ thừa cơ diệt y!"
Tô Khải Đồng nói xong lập tức quay lại, nói với phó tướng:
"Truyền lệnh, tiến hành tấn công theo kế hoạch!"
"Vâng!" Phó tướng nhận lệnh rời đi.

Rất nhanh, một nhánh quân từ trong núi rừng lao tới.
Bên quân Tống không phải mù, lập tức phát hiện động tĩnh lạ thường, tiếng kèn lệnh ù ù vang lên.
Quân Tống trong núi Bất Lão nghe thấy tiếng tù và cảnh báo tức khắc có chuyển động, mau chóng chuẩn bị phòng ngự dựa theo bố trí trước đó.
Trần Thiếu Thông đang ở trong lều nghe thấy tiếng báo động cũng cấp tốc chạy ra. Ngoài trướng bồng có tướng lĩnh cấp tốc chạy tới báo:
"Đại tướng quân, quân Yến phát động tấn công."
Trần Thiếu Thông nhìn về hướng người kia chỉ, nhìn thấy một đội quân lao ra.
Thấy quân Tống đã phát hiện bên mình, Tô Khải Đồng vung tay lên, tiếng trống tùng tùng tùng bên này tức thì vang dậy như sấm.
"Giết!"
Một nhánh quân do năm mươi nghìn binh sĩ tạo thành cao giọng hô giết xông lên.
Phía trước là trận khiên, đằng sau là hàng loạt người xách theo các tấm gỗ làm bè đơn giản. Mấy chục nghìn người giơ ván gỗ lên chạy theo trận khiên, xung kích về phía trước.
Tuyến đầu quân Tống có đào chiến hào sâu. Trong chiến hào cắm đầy cọc gỗ vót nhọn, mà đằng sau lại là hàng rào chông cản ngựa. Một loạt cung thủ quân Tống xuất hiện, sau tiếng quát "Bắn tên" của quan chỉ huy, tức thì mưa tên bay tán loạn, không khí dường như cũng rung lên.
Lít nha lít nhít mũi tên từ trên trời giáng xuống, bắn lên khiên lêu lạch cạch, tiếng va chạm rào rào rất chói tai. Những tấm ván gỗ liên tục vang lên tiếng "Độp độp" gấp gáp, chớp mắt đã bị bắn thành nhím. Người dưới ván gỗ đã tránh ra, cũng là cung thủ, đặt tên lên dây kéo căng, giương cung bắn ra, vừa chạy vừa bắn.
Vừa xung kích vừa giáng trả, tấm khiên, ván gỗ, cung thủ phối hợp thành thạo, có phải quân đội tinh nhuệ hay không, đây chính là lúc thể hiện.
Cho dù giữa rất nhiều ván gỗ để hở ra đầu người bị mũi tên của quân địch bắn nằm xuống đất, nhưng vẫn chưa ảnh hưởng đến tốc độ tấn công của quân Yến.

Nhìn thấy binh lính đã bắt đầu xuất hiện thương vong, Tô Khải Đồng đang quan sát từ xa bạnh quai hàm lên, rất căng thẳng.
Trần Thiếu Thông mặc chiến giáp toàn thân đứng trên đỉnh núi, năm ngón tay nắm chặt chuôi kiếm, vẻ mặt cũng căng thẳng, khẩn trương quan sát chiến trường công phòng.

Chương 1047: Dùng thân làm mồi (2)

Chương 1047: Dùng thân làm mồi (2)
Y có thể thấy được tố chất tác chiến của binh lính phòng ngự khác biệt rất lớn so với quân địch. Quân địch xung phong dùng thế tấn công với địa thế thấp hơn, trận thế xung phong không loạn chút nào. Mà bên mình là phe thủ, sau khi mũi tên của quân địch bắn tới gây tổn thương cho quân mình, trận phòng ngự rõ ràng xuất hiện dấu hiệu hoảng loạn.
Đốc quân chấp pháp áp trận giết tại chỗ những người này mới ổn định được trận tuyến.
Quân Yến vọt qua khoảng đất bằng giữa hai núi, chống đỡ đến thẳng chiến hào. Thuẫn bài thủ cấp tốc rùn người khom xuống, nhường đường cho phía sau. Binh lính phía sau nâng ván gỗ lập tức hợp lực ném ván gỗ ra xa, gác thẳng lên chiến hào.
Có ván gỗ ném vượt qua cả đầu, nhưng không sao, đã sớm tính được sẽ có sai lầm xuất hiện nên phía sau ván gỗ có móc dây thừng. Người phía sau kéo dây thừng, lại gác ván gỗ lên bờ. Hàng phía trước xung kích trước, hàng phía sau sẽ hạ thấp người, thuẫn bài thủ bên cạnh sẽ lập tức giơ khiên xông lên cầu bằng ván gỗ, phóng về phía bờ bên kia.
"Không đơn giản, hẳn là quân đội tinh nhuệ của nước Tống!" Từ xa nhìn tình cảnh này, Trần Thiếu Tông thầm nói.
Tu sĩ trợ chiến ở tuyến đầu của quân Tống sao có thể trơ mắt nhìn quân địch thực hiện, lập tức chém ra từng đạo kiếm khí, hoặc đánh rơi người vọt tới xuống chiến hào, hoặc là thẳng thừng chém đứt cầu gỗ. Từng tốp quân Yến rơi xuống chiến hào bị cọc gỗ đâm xuyên, kêu lên từng tiếng thảm thiết.
Tu sĩ quân Yến cũng không yếu thế, lao lên, hoặc đánh nổ bùn đất lấp đầy chiến hào, hoặc bay người lên chém giết với tu sĩ ở trận doanh của đối phương, mở đường cho quân đội phía sau.

Trình độ tinh nhuệ của quân đội hai bên không thể so sánh với nhau. Phòng tuyến quân Tống rất mau rơi vào rối loạn. Nhóm lớn quân Yến đánh vào trong khu vực phòng thủ của quân Tống.
Mắt thấy toàn cảnh, Trần Thiếu Thông sắp nổ cả mắt, đốt ngón tay trắng bệch vì bóp quá chặt. Trước khi phòng vệ đã xây dựng thật tốt công sự phòng ngự, số lượng binh lính cũng hơn xa đối phương, vậy mà phe địch chỉ cần một làn sóng xung kích đã công phá phòng tuyến. Y nghiến răng nghiến lợi mắng:
"Một đám rác rưởi!"
Phó tướng bên cạnh gấp gáp hỏi:
"Đại tướng quân, hạ lệnh đi!"
Trần Thiếu Thông quét mắt về phía cờ chủ tướng đang dựng thẳng ở ngọn núi phía trước, cả giận nói:
"Gấp cái gì, chờ một chút. Mấy trăm nghìn người còn không ngăn được mấy chục nghìn người hay sao?"
Phó tướng la lên:
"Đại tướng quân, người bên chúng ta nói trắng ra chỉ là lũ ô hợp, mạnh mẽ chống cự chỉ mang tới thương vong to lớn, có thể giả bộ bại lui cũng được mà!"
Trần Thiếu Thông quát mắng:
"Thứ khốn kiếp, câm miệng cho ta! Quân địch rõ ràng đã dùng trọng binh vây kín chúng ta, hoàn toàn có thể tấn công mạnh mẽ ngay từ đầu, vì sao chỉ phái mấy chục nghìn người tấn công? Thăm dò, đây chỉ là công kích thăm dò thôi, có hiểu không? Người ta chính là đang nhìn chằm chằm tra xét đầu mối bên ta, giả bại? Tình huống này còn giả bại, ngươi khinh quan chỉ huy phe địch toàn lũ ngu si không nhận ra được sao? Dùng toàn lực giáng trả, bại cũng phải bại thực sự cho người ta xem, bằng không chỉ động một cái cũng sẽ dọa chạy người ta mất!"
Y chỉ vào mũi phó tướng:
"Ta dùng thân làm mồi không phải là muốn mấy chục nghìn quân lính của địch này! Bảo đám rác rưởi kia đứng vững vào, trước hết để chúng thấy máu, đẻ chúng giết đỏ mắt đi rồi mới có dũng khí truy sát, bằng không đều là tôm chân mềm hết! Truyền lệnh, toàn lực chống đỡ, kẻ trái lệnh chém!"

"Vâng!" Phó tướng nhắm mắt nhân lệnh, xoay người truyền đi mệnh lệnh tàn khốc này.
Một trăm nghìn dân phu phía sau nhìn thấy thế trận lập tức sợ đến run lẩy bẩy. Quân đội bên này không đủ số lượng nên đã thu thập một trăm nghìn dân phu đảm nhiệm công tác hậu cần theo sau quân, trợ giúp vận chuyển lương thực các loại.
Mắt thấy trong núi có rất đông quân đội nước Yến lao ra, vây công công phá phòng tuyến, Trần Thiếu Thông nhìn chằm chằm về phía trận hình chỉ huy của quân Yến, sau đó quay lại hỏi:
"Xác nhận sẽ không đả thương quân phe ta chứ?"
Bên cạnh y là một tướng lĩnh mặc chiến giáp đã dịch dung, từ tốn nói:
"Đại tướng quân cứ yên tâm, trong mấy ngày nay đã rắc bí dược vào thức ăn của đại quân, dược tính đã thẩm thấu vào cơ thể binh lính, trên người có mùi đặc biệt tỏa ra. Những thứ đó sẽ không tấn công người dưới trướng đại tướng quân. Đại tướng quân đã tự mình thí nghiệm, vì sao vẫn chưa yên tâm?"
Trần Thiếu Thông khẽ vuốt cằm, hít một hơi thật sâu. Không phải là y không yên lòng, mà là muốn xác nhận nhiều lần, đây là chiến trường chém giết, không chịu nổi sai lầm!
Y yên lặng nhiều năm, thật vất vả mới có cơ hội này, không muốn xảy ra bất kỳ sai lầm nào. Bằng không, bất kể đối với nhạc phụ hay đối với bản thân y đều không thể trả lời được.
Trương Hổ quan chiến, tính toán một lúc, sau đó nhìn chiến trường nói:
"Bốn trăm nghìn quân, sợ là đã tập trung một nửa để chống đỡ đội quân thăm dò của chúng ta. Không giống như lừa gạt, xem ra lão già nhép Trần Thiếu Thông kia quả thật đang cố làm ra vẻ bí ẩn!"
Tô Khải Đồng cũng lập tức chắp tay nói với Mông Sơn Minh:
"Đại soái, có gian trá hay không cũng không giấu được. Hiện tại phe địch đã tập trung lượng lớn quân lính chống đỡ phe ta, sức phòng ngự của phòng tuyến chung quanh đã không đủ. Sức chiến đấu của bầy ô hợp này cũng chỉ đến vậy. Chúng ta có thể phát động tấn công toàn diện, tiêu diệt bốn trăm nghìn quân này trong một lượt!"
Ông ta cũng có phần cuống rồi. Mấy chục nghìn lính đối mặt với vòng vây quân địch đông gấp chục lần, nếu không tăng cường bổ sung sức tấn

công cho quân lính, cho dù có thắng, mấy chục nghìn người kia cũng sẽ tử thương nặng nề. Cũng không thể lui lại vào lúc này, vì đã thăm dò ra trình độ của quân địch. Hiện giờ lui về tương đương với kiếm củi ba năm thiêu một giờ, các huynh đệ đã hi sinh vì thăm dò lúc trước sẽ hi sinh uổng phí.
Mông Sơn Minh cau mày.
Cung Lâm Sách bên cạnh không lên tiếng quấy rầy, chỉ nghiêng đầu theo dõi Mông Sơn Minh, hiểu rằng Mông Sơn Minh đang gặp tình huống do dự ít khi thấy được.
"Đại soái, có thể phát động tiến công toàn diện rồi!" Trương Hổ cũng phụ hoạ.
Mông Sơn Minh cuối cùng vẫn gật đầu, ra lệnh:
"Tiến công đi!"
Cho dù lòng mang nghi ngờ, nhưng đã thăm dò đến độ này, quả thực không nhìn ra quân địch có gì gian trá.
Tô Khải Đồng lộ vẻ mừng rỡ, lập tức quay đầu hạ lệnh:
"Lệnh cho lính của ta tức khắc phát động tiến công toàn diện!"
"Vâng!" Phó tướng nhận lệnh, cấp tốc truyền đi.
Rất nhanh, quân đội châu Hạo đang chờ lệnh ở phía sau hợp lực với quân đội triều đình có tổng cộng khoảng năm trăm nghìn người, từ bốn phía lao xuống khu vực rừng núi này.
Tiếng trống trận rầm rập vang vọng quanh núi Bất Lão. Lượng lớn binh lính từ khắp bốn phương tám hướng lao ra, xông qua vùng bình nguyên, nhằm thẳng về phía vòng vây núi Bất Lão, tiếng la ó chém giết rung trời!
"Đại tướng quân, quân Yến phát động tiến công toàn diện." Phó tướng bên kia lại chạy tới báo.
"Ta không phải thằng mù, thấy rồi!"
Trần Thiếu Thông ngó nghiêng xung quanh, khuôn mặt hiện lên vẻ dữ tợn, không tiếc đánh đổi rốt cuộc đã khiến quân Yến mắc câu ở quy mô lớn. Y quay mạnh đầu về phía tướng lĩnh đã dịch dung bên cạnh, lạnh lùng nói:
"Bắt đầu đi!"
Tướng lĩnh dịch dung gật đầu, xoay người ra hiệu cho tiểu đội đi theo mình.

Trong tiểu đội có người thả bốn con kim sí ra, sáu người khác tản ra chung quanh đỉnh núi, đối mặt với bốn phương tám hướng, từng người lấy ra sáo xương. Sáo xương trong tay sáu người đều khác nhau, bắt đầu được thổi lên.

Có tiếng ù ù, có tiếng tắc tắc, còn có âm thanh nhỏ rất khó phân biệt.

Hơn trăm nghìn dân phu trên núi Bất Lão đầu tiên là hoảng loạn cả lên, có người hô to:

"Rắn!"

Rất nhiều rắn! Mà đâu chỉ có rắn, còn có rất nhiều con chuột từ khắp các xó xỉnh, hốc hác chui ra. Đủ loại sâu bọ, kiến côn trùng cũng lúc nhúc bò ra từ trong núi, càng ngày càng nhiều.

Đủ loại chuột bọ côn trùng, rắn rết hiện thân, người thấy mà tê cả da đầu.

Chương 1048: Quân Yến thảm bại

Chương 1048: Quân Yến thảm bại
Dân phu la hét hoảng loạn không có chỗ để trốn, nhưng họ mau chóng phát hiện, chỉ cần mình không chạy loạn, những con chuột bọ, rắn rết kia cũng sẽ vòng qua họ. Điều này khiến họ vừa sợ vừa hiếu kỳ.
Dường như toàn bộ rắn chuột, côn trùng trong núi Bất Lão đều bò ra hết, dần dần hội tụ thành thủy triều tràn lan ra khắp nơi.
Ngay cả chiến trường đang giao chiến cũng không ngừng có chuột bọ rắn rết bò ra lổm ngổm. Song phương đã giết đỏ cả mắt, mới đầu không ai coi là chuyện gì to tát, đến lúc phát hiện ngày càng có nhiều sâu bọ, song phương bắt đầu rối loạn. Không ngừng có rắn rết chạy tới cắn; không ngừng có chuột điên lao lên người cắn xé; không ngừng có kiến bò lên thân người, bò vào trong quần áo đốt cắn. Hơn nữa, còn có lũ sâu chỉ thích chui vào lỗ tai, lỗ mũi. Cảm giác ấy khiến con người ta phát điên.
Có người cuống quít chân đá tay đập, có người tránh né, có người nhảy nhót loạn lên.
"Tiến công!"
Trần Thiếu Thông quan chiến trên núi lập tức gầm lên.
Quân Tống ban đầu bị ép phải tham chiến không quan tâm đến chuột bọ, rắn rết quấy rối mà tiến công. Đôc quân chấp pháp bắt đầu giết người rồi!
Quân Tống bị bức ép rất bất đắc dĩ nhưng lại có phát hiện mới, thấy chuột bọ côn trùng kia căn bản không hề tấn công họ, chỉ công kích tướng sĩ quân Yến. Phát hiện này khiến sĩ khí đại chấn.
Quân Yến đại loạn, lại càng luống cuống tay chân. Quân Tống thừa cơ mà giết.

Không chỉ là chuột bọ côn trùng rắn rết, trên không trung ngày càng nhiều các loại chim xuất hiện. Các loài chim bay tới, đánh về phía tướng sĩ quân Yến.
Trên dưới dằn vặt, lại bị quân Tống chính diện chém giết, quân Yến đã không còn lực lượng chống đỡ.
Tình hình trận chiến trong nháy mắt nghiêng về một phía. Trần Thiếu Thông rút kiếm chỉ về phía đầu mối chỉ huy của quân Yến:
"Mông Sơn Minh rất có thể sẽ ở phía đó, chư vị, xin nhờ!"
Một đám tu sĩ bay lên không.
Họ lao thẳng tới vị trí cờ chủ tướng của quân địch.
Tô Khải Đồng kinh ngạc đến ngây người. Quân đội trong tay toàn diện xuất kích, vừa vây núi Bất Lão lại đã rơi vào tình trạng này. Ông ta có nằm mơ cũng không nghĩ tới.
Chỗ bọn họ cũng có rất nhiều rắn rết côn trùng xuất hiện, trên không cũng có vô số con chim nhào xuống liều mạng tập kích.
Bên cạnh có rất đông tu sĩ hộ vệ, những quấy rầy này thực sự không ảnh hưởng gì đến các tướng lĩnh cao cấp như họ. Tu sĩ sẽ xử lý. Thế nhưng, các tướng sĩ dưới trướng thì không thể tốt như vậy, chỉ có thể vung tay múa chân chém chặt lung tung, đánh loạn cả lên.
"Lui!" Tay vịn ghế, tay vung lên, Mông Sơn Minh kiên quyết hét một tiếng.
Cung Lâm Sách canh giữ bên cạnh ông, tự mình hộ vệ, lập tức vung tay áo quét bay vài thứ, sắc mặt tái xanh.
Đàn ong không biết từ đâu tới, gặp người liền bu lại.
Tiếng keng keng vang lên, chuông thu binh, quân Yến bắt đầu điên cuồng lui về. Người chạy người bò, người va người. Đây không phải phương thức rút lui bình thường, hỗn loạn hoàn toàn.
Có người bị rắn độc treo lên cắn, không chạy được bao xa đã sùi bọt mép, loạng choạng ngã xuống đất.
Dần dần lại có mãnh thú chạy tới từ phía mà họ đang lui lại. Năm, sáu con mãnh hổ gầm gừ nhảy vào đám đông, đánh gục người là lập tức há miệng cắn xuống.
Thêm cả bầy sói như điên lao vào đoàn người cắn xé.

Quân Tống thoải mái tay chân chạy phía sau thấy người là vung đao chém, thẳng một đường dễ như ăn cháo.
Vào giờ phút này, quân Yến có thể nói là rơi vào cảnh hỗn loạn toàn diện. Không chỉ binh lính hỗn loạn, ngay cả kim sí cũng quay về đánh người mình, muốn gọi chim cỡ lớn đến tiếp ứng cũng không được.
Một nhóm tu sĩ nước Tống vọt tới, nhìn thấy Mông Sơn Minh, tuy không nhận ra, nhưng cái xe đẩy kia quá dễ phân biệt, lập tức nhào tới vây công.
"Đi!"
Cung Lâm Sách gầm lên, tự mình kéo Mông Sơn Minh, dần các tu sĩ nước Yến vừa đánh vừa rút lui.
Trong lúc nhất thời, bảo vệ Mông Sơn Minh trở thành chuyện quan trọng nhất của các tu sĩ. Tướng sĩ phía dưới không thể quản được, quá nhiều người, lại không có nhiều tu sĩ.
Kim sí không thể thả ra ngoài, ngay cả gọi cứu viện cũng không được, chỉ có thể để tu sĩ rời đi tìm cứu binh.
Một đám tu sĩ che chở Mông Sơn Minh chém giết lao ra khỏi khu vực rừng núi. Tu sĩ nước Tống đuổi tới khu vực bình nguyên vẫn không chịu từ bỏ, truy sát kéo dài!
Vì trận chiến này, Trần Thiếu Thông đã chuẩn bị trước, sắp xếp không ít cao thủ, hiển nhiên đã nhất định phải tru diệt bằng được Mông Sơn Minh!
Tu sĩ nước Yến muốn mang theo tướng lĩnh quan trọng thoát thân, nhưng mang theo người sẽ bị giảm tốc độ, nhất thời khó thoát khỏi truy sát.
Những tu sĩ nước Yến khác đang khổ sở chống đỡ trong quân đội chư hầu nhận được tin khẩn cấp liền gấp rút tới tiếp viện, mới tiếp ứng thành công, ép lui tu sĩ quân Tống, cướp lấy cơ hội thoát thân cho mấy người Mông Sơn Minh.
Những tướng lĩnh quan trọng đã thoát thân, thực ra là vứt lại mấy trăm nghìn quân lính trong tay để chạy trốn.
Bọn họ chạy trốn, mấy trăm nghìn người kia lại không được may mắn như vậy, bị chim bay cá nhảy, độc trùng quấn lấy, phía sau còn có truy binh đuổi giết, kết cục có thể tưởng tượng được.

Nơi hoang dã, một nhánh kỵ binh quân Yến mấy nghìn người chạy tới, dừng lại. Mông Sơn Minh ngồi trên lưng ngựa, mặt không hề cảm xúc nhìn phương hướng giao chiến.
Tô Khải Đồng trợn mắt muốn nứt, chống kiếm đứng, nhìn binh lính thưa thớt trốn được từ chiến trường chạy về.
Chừng năm trăm nghìn người, đến cuối cùng chỉ hơn trăm nghìn người trở về. Có người vừa về đến nơi đã ngã xuống, sắc mặt xanh đen co giật, bị rắn độc cắn, độc phát ra.
Còn có người mặt sưng phù như đầu heo, hoặc tay chân sưng đỏ, bị ong độc trùng độc cắn.
Tu sĩ cấp tốc tiến lên kéo những người kia đi cấp cứu.
Chờ đến viện quân từ phía sau chạy tới, nhưng đã không còn thấy còn có tướng sĩ quân Yến tham chiến trở về nữa, mọi người biết, sợ là không còn về được.
Bên này thậm chí không còn dám phái ra chim cỡ lớn bay qua điều tra tình huống, sợ là loài chim cỡ lớn bị khống chế. Hai con phái đi lúc trước đã không quay về nữa.
Năm trăm nghìn quân vậy là không còn!
Tô Khải Đồng chống kiếm quỳ bịch gối xuống cỏ, mặt nhìn hướng chiến trường, môi run cầm cập!
Đời này, đây là lần đầu tiên ông ta vứt bỏ mấy trăm nghìn tướng sĩ chạy trốn, khóc không ra nước mắt!
Trưởng lão Trầm Ngộ Hồng của Tiêu Dao cung tiếp nhận thế lực châu Hạo hiện nay giận đến sắp cắn nát cả răng, oán hận lườm Tô Khải Đồng, có mùi vị hận vì không tranh.
Không phải giận vì không biết tranh lên, mà giận vì không biết tranh lùi.
Cứ nhất định phải đòi ra tay trước, kết quả là chỉ bằng một trận chiến này, quân đội xuất chinh từ châu Hạo gần như toàn quân bị diệt!
Trên lưng ngựa, Mông Sơn Minh xanh mặt lên tiếng:
"Chim bay cá nhảy, chuột bọ côn trùng rắn rết như nước thủy triều xuất hiện trợ giúp quân Tống, không biết vị pháp sư nào có thể nói cho lão phu là chuyện gì?"
Cung Lâm Sách gằn từng câu lạnh lùng nói:
"Vạn Thú môn!"

Mông Sơn Minh cũng có này suy đoán, nhưng có nghi vấn:
"Không phải xưa nay Vạn Thú môn không tham sự tranh đấu giữa các nước sao?"
Cơ mặt Cung Lâm Sách giật giật. Ông ta nào biết là nguyên nhân gì.
Mông Sơn Minh lại hỏi:
"Có thể có biện pháp hóa giải?"
Cung Lâm Sách:
"Chờ nghĩ biện pháp."
Mông Sơn Minh đưa mắt nhìn phía giao chiến, chậm rãi nói:
"Trần Thiếu Thông này quả nhiên có chút bản lĩnh!"
Tuỳ việc mà xét, tất nhiên Trần Thiếu Thông được kì binh giúp đỡ, nhưng tiêu diệt năm trăm nghìn quân nước Yến trong một lượt vẫn là vì cái bẫy của Trần Thiếu Thông. Bằng không, số chuột bọ rắn rết kia rất khó có thể tạo thành thương vong to lớn như vậy. Nếu giao chiến trên vùng bình nguyên, đối phương rất khó có thể gọi tới nhiều côn trùng độc kiểu đó. Chỉ nghĩ cũng biết, muốn có quy mô độc trùng lớn như vậy là phải được chuẩn bị kỹ càng từ trước.
Có thể thấy được, từ lúc đuầ, Trần Thiếu Thông đã có chủ ý, muốn tiêu diệt lượng lớn quân đội nước Yến một lượt, vì thế không tiếc cho tướng sĩ bên dưới chịu chết dụ địch. Cuối cùng, họ bị lừa rồi, để Trần Thiếu Thông thành công.

Chương 1049: Mọi việc phải có chứng cứ (1)

Chương 1049: Mọi việc phải có chứng cứ (1)
"Lui!" Mông Sơn Minh đẩy vật cưỡi, quyết đoán hạ lệnh rút lui.
Còn về chuyện tiêu diệt quân Tống, trước khi không thể giải quyết kì binh của đối phương thì đừng có mơ. Người ta không chủ động tìm ngươi gây chuyện là may, còn muốn vây công người ta?
...
"Đại tướng quân, hộ vệ bên cạnh Mông Sơn Minh có quá nhiều cao thủ, thậm chí ngay cả chưởng môn Tử Kim Động là Cung Lâm sách của nước Yến cũng ở bên cạnh ông ta, đã để ông ta chạy thoát."
Tu sĩ nước Tống trở về, một người tới trước Trần Thiếu Thông chắp tay xin lỗi.
"Có thể giết Mông Sơn Minh hiển nhiên là tốt, bên cạnh ông ta có nhiều cao thủ bảo vệ là tất nhiên. Để ông ta chạy trốn cũng không ngoài dự tính, Lưu trưởng lão và các vị pháp sư đã tận lực rồi."
Cho dù Trần Thiếu Thông ngầm cảm thấy vô tận tiếc nuối, nhưng vẫn chắp tay an ủi mọi người. Y nhìn thấy không ít tu sĩ bị thương, còn có người bị thương nặng phải khiêng về, tổn thất không nhỏ.
Trên chiến trường, thủy triều rắn rết chuột bọ, chim chóc dần tản đi.
Trần Thiếu Tông dẫn người dò xét, thây chất đầy đồng!
Cuối cùng, kết quả kiểm kê đã có, trận này diệt địch gần năm trăm nghìn, mà bên họ cũng tổn thất gần trăm nghìn binh mã.
Quân Yến thảm bại, có tướng lĩnh quân Tống hưng phấn nói:
"Đại tướng quân, vì sao không thừa thắng xông lên?"
"Cơ hội thắng lớn như vậy đã không còn rồi!" Trần Thiếu Thông ngửa mặt lên trời thở dài.

Trong lòng y hiểu rất rõ. Muốn dùng phương thức tác chiến truy kích, rắn rết côn trùng lại không thể chạy theo, không phát huy được tác dụng, mà với tố chất binh mã bên này còn muốn đuổi theo để tự sát hay sao? Muốn mê hoặc rồi lại dẫn người ta vào bẫy là không thể nào, người ta đâu có ngu như vậy.
Đây chính là nguyên nhân mà y không tiếc cái giá thương vong to lớn để dụ địch. Cơ hội tương tự sẽ không thể tái diễn. Không ra tay thì thôi, vừa ra tay là phải đánh cho quân Yến trọng thương, vừa tiêu diệt lượng lớn quân địch, vừa đả kích tinh thần địch thật nặng, khiến quân địch không còn dám dễ dàng trêu chọc y.
Ban đầu y đã không hi vọng dựa vào đám người ô hợp này để tiêu diệt hơn hai triệu tinh nhuệ quân Yến. Đánh một trận thắng thật đẹp đẽ đã có thể trả lời từ trên xuống dưới, ngăn cản, kéo dài quân Yến cho tới lúc quân đội La Chiếu thuận lợi đến mới là điều cần thiết.
Có một trận uy hiếp, tiếp theo y mới dám dẫn đám người ô hợp này cắn chặt phía sau quân Yến.
...
Trong rừng, nghe tin tức Công Tôn Bố truyền tới, Ngưu Hữu Đạo chậm rãi quay đầu lại, kinh ngạc nói:
"Thảm bại? Vạn Thú môn ra tay rồi?"
Hắn thực khó tin nổi. Mông Sơn Minh năng chinh thiện chiến như vậy lại bị mấy trăm nghìn quân ô hợp của quân Tống đánh cho thảm bại.
"Đúng, một trận chiến đã tổn thất năm trăm nghìn binh mã, tự ngươi xem đi."
Quản Phương Nghi giao thư tín cho hắn, buông tiếng thở dài.
Ngưu Hữu Đạo xem tình huống cặn kẽ trên giấy xong liền cau mày, thầm thì:
"Sao Vạn Thú môn lại tham gia chiến tranh?"
Viên Cương bên cạnh nói:
"Đạo gia, để ta thử một chút."
Ngưu Hữu Đạo nhìn hắn ta, biết hắn ta có ý gì. Viên Cương muốn thử năng lực ngự thú của mình xem có thể chống lại Vạn Thú môn hay không, trợ giúp quân Yến một phen.

"Hầu tử, giải quyết vấn đề không nhất định phải dùng cách đánh giết!"
Ngưu Hữu Đạo buông tiếng thở dài.
Viên Cương:
"Đạo gia, chiến lược của Mông soái thế nào ngài cũng biết. Trận chiến này quả thực quá quan trọng đối với nước Yến, không thể thua được. Ta có thể thử xem, cũng có thể giúp việc."
Ngưu Hữu Đạo đối diện với hắn ta.
Quản Phương Nghi hết nhìn người này lại nhìn người kia, lo lắng hai người sẽ tranh chấp.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại ra hiệu cho bà ta, ý muốn bà ta tránh đi một chút.
Quản Phương Nghi mím môi, có vẻ không vui, nhưng vẫn vung vẩy quạt tròn, lắc mông tránh đi.
Bên cạnh không còn ai khác, Ngưu Hữu Đạo hỏi:
"Giúp việc? Giúp thế nào? Ngươi áp chế được Vạn Thú môn sao?"
Viên Cương:
"Ta không nói áp chế Vạn Thú môn, chỉ cần có thể áp chế đám chim chóc, rắn rết trên chiến trường là được."
Ngưu Hữu Đạo:
"Biểu lộ ra năng lực của ngươi, thể hiện ngươi có thủ đoạn đối kháng với Vạn Thú môn sao?"
Viên Cương:
"Đạo gia, ta không định biểu lộ gì cả."
Ngưu Hữu Đạo:
"Không có ý, sao không né tránh? Cho dù ngươi có thể thành công, ngươi phá vốn đặt chân của Vạn Thú môn, ngươi có biết bản thân ngươi sẽ bị bao nhiêu người nhìn chằm chằm vào hay không?"
Viên Cương:
"Ta không qua đó thử, chẳng lẽ phải nhìn Mông soái chiến bại hay sao?"
"Hầu tử!"
Ngưu Hữu Đạo hơi dùng sức chống kiếm xuống đất, có vẻ tâm lực tiều tụy nói:
"Ngươi làm sao còn chưa hiểu? Chúng ta đã bị người ta theo dõi chằm chằm. Ngươi quên chuyện Bách Lý Yết rồi sao? Ngươi không biết bây

giờ có bao nhiêu chuyện dính dáng đến chúng ta? Chuyện Xích Dương chu quả ở Băng Tuyết các đã đồn là có liên quan đến chúng ta, Phiêu Miễu các theo dõi Vân Cơ, kết quả Vân Cơ lại dính líu đến chúng ta. Đúng, có một số việc không có chứng cứ chứng minh có liên quan trực tiếp với chúng ta, nhưng nếu từng việc từng việc tích lũy lại, nhiều lần bị người ta chú ý đến, ngươi nghĩ Phiêu Miễu các là lũ ngu sao?"
Viên Cương sửng sốt, cũng kinh sợ, dường như bị một câu nói của Ngưu Hữu Đạo thức tỉnh.
Ngưu Hữu Đạo tận tình khuyên nhủ:
"Hầu tử, nên làm có thể làm, nên biết điều cũng nhất định phải biết điều. Không đến lúc bất đắc dĩ, tận lực tránh làm bại lộ thứ đáng giá của chúng ta mà thế giới bên ngoài đang tìm kiếm. Giống như thanh kiếm trong tay ta đây, có thể ngăn cản một đòn của Thánh La Sát, nhưng xưa nay không dễ dàng ra khỏi vỏ, vì vậy không ai biết nông sâu của ta. Ngươi có hiểu ý của ta hay không?"
Viên Cương trầm mặc.
Hắn ta cúi đầu nói:
"Bên Mông soái phải làm sao bây giờ?"
"Hồng nương!" Ngưu Hữu Đạo lớn tiếng gọi.
Nghe thấy tiếng gọi, Quản Phương Nghi đi từ trong rừng ra, nhìn hai người, tức giận nói:
"Chuyện gì?"
"Đi theo ta một chuyến, mặt khác đưa tin cho Mông Sơn Minh..."
...
Công Tôn Bố tiến vào quân trướng lâm thời, liếc nhìn mọi người sắc mặt khó coi đang tụ tập, vòng sang bên tới bàn chính, nhỏ giọng nhắc nhở Mông Sơn Minh đang ngồi sau bàn:
"Mông soái!"
Nói rồi, y đưa một tờ giấy ra.
Mông Sơn Minh liếc nhìn y một cái, nhận thư mật kiểm tra, nhìn kỹ xong liền khẽ nhíu mày.
Tin là của Ngưu Hữu Đạo. Ngưu Hữu Đạo nói hắn đã biết tình huống chiến bại, hỏi ba đại phái bên này có biện pháp xử trí hay không. Nếu không có, vậy hãy làm theo ý của Ngưu Hữu Đạo. Nếu không chắc chắn

đánh được quân Tống, Ngưu Hữu Đạo bảo ông tạm hoãn giao chiến với quân Tống, đánh vu hồi lảng tránh chiến đấu, cho Ngưu Hữu Đạo mấy ngày. Mấy ngày sau, hắn sẽ cho Mông Sơn Minh một câu trả lời chắc chắn.
Tuy không biết Ngưu Hữu Đạo có biện pháp gì giải quyết việc này, có điều sau khi đọc tin này xong, xây dựng ở tín nhiệm trước nay đối với Ngưu Hữu Đạo, Mông Sơn Minh chợt cảm thấy nhẹ nhõm.
Ông hiểu, Ngưu Hữu Đạo muốn ra tay rồi!
Xem xong tin, Mông Sơn Minh tiện tay cuốn lên, đưa lên ngọn nến đốt, thiêu hủy trước mặt mọi người.
Trải qua mấy lần thông tin qua lại, trong lòng ông đã có phán đoán. Xét về mặt thời gian, Ngưu Hữu Đạo hắn vẫn ở gần ông, chí ít là không xa, chỉ là vẫn ẩn núp không lộ diện. Ngươi như thế thực sự nhiều ý nghĩ quỷ quyệt, khiến ngươi ta khó có thể cân nhắc.
Đương nhiên, từ lâu ông đã quen thuộc với phong cách khiến người ta không kịp suy nghĩ của vị kia!
Mọi người trong lều đều quay sang nhìn nhau, không biết trong lá thư bị đốt kia có viết gì, nhưng đều biết Công Tôn Bố đưa tin là người của Ngưu Hữu Đạo.
Cung Lâm Sách không ở trong lều. Vạn Thú môn tham gia việc này khiến quân Yến đại bại, việc này khiến Cung Lâm Sách rất giận dữ. Ba đại phái nước Yến nhất định phải tìm Vạn Thú môn đòi câu trả lời, tự tay ông ta sắp xếp việc này.
Mông Sơn Minh thiêu hủy thư xong gật đầu với Công Tôn Bố, biểu thị đã biết.
Công Tôn Bố nghiêng người, lách sang bên, ra khỏi lều tướng.
...
"Bệ hạ! Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ, đại thắng!"

Chương 1050: Mọi việc phải có chứng cứ (2)

Chương 1050: Mọi việc phải có chứng cứ (2)
Kinh đô Tống, thừa tướng Tử Bình Hưu nhanh chân bước vào trong ngự thư phòng, chắp tay báo hỉ đối với hoàng đế Mục Trác đang ngồi sau bàn.
Mục Trác đã nhận được tin Trần Thiếu Thông đại thắng, trên bàn đang bày tin tức đó, cười ha ha nói:
"Đều là do Thừa tướng có công tiến cử, vận hành thỏa đáng!"
Tử Bình Hưu vội khiêm tốn:
"Không dám, lão thần cũng chỉ mượn thiên uy của bệ hạ mà thôi!"
Mục Trác đứng dậy, vòng qua bàn đi ra, cảm giác mỹ mãn nói:
"Tiêu diệt năm trăm nghìn quân Tống một lượt, cuối cùng cũng xả được cục tức. Có Vạn Thú môn giúp đỡ, mong chờ Trần tướng quân lại lập công mới!"
Tử Bình Hưu gật đầu:
"Lão thần định dặn dò y không phụ kỳ vọng của bệ hạ!"
Tuy nói như vậy, trong lòng ông ta lại biết là không có nhiều khả năng. Trần Thiếu Thông đã báo tin cho ông ta trước, thời cơ chiến đấu tốt như vậy đã không còn dễ dàng gặp được. Quân Yến không ngốc, lại thêm binh lực trên tay thực sự không thể chịu được. Tiếp theo, chỉ có thể là đuổi sau lưng quân Yến để hù dọa, đợi đến khi La Chiếu dẫn quân trở về.
Nhưng như vậy lại sợ trong triều chê trách, hi vọng nhạc phụ là ông ta hỗ trợ ép xuống chỉ trích trong triều.
Tử Bình Hưu đã ấp ủ lời giải thích, đến thời điểm sẽ nói không phải Trần Thiếu Thông không đánh, mà là quân Yến tránh chiến đấu. Đương

nhiên, hiện giờ sẽ không nói vậy. Theo ý Hoàng đế, ông ta biểu thị sẽ đốc thúc Trần Thiếu Thông tiếp tục tìm cơ hội chiến đấu.
Có điều, trong lòng ông ta vẫn cảm thấy đáng tiếc, là tiếc Vạn Thú môn chịu toàn lực giúp đỡ, nếu không thì con rể của mình tất nhiên đã lập được công lao càng lớn hơn nữa.
Vốn là dựa theo ý của Trần Thiếu Thông, trừ trợ lực trên mặt đất còn có thể mượn loài chim quy mô lớn của Vạn Thú môn, dùng phương thức tập kích từ trên không ném dầu hỏa xuống tạo hỏa công. Như vậy, mặc kệ quân Yến chạy đi đâu cũng không tránh khỏi. Tất nhiên sau đó sẽ làm quân Yến tan rã, lại tiếp tục hạ xuống đất truy sát, quân Yến tất bại!
Nhưng Vạn Thú môn còn giữ lực, chưa nói muốn chiếm được quyền tự trị một khu vực cho Vạn Thú môn, còn không chịu lộ diện, chỉ chịu dành cho trợ giúp giới hạn.
Không chịu điều động loài chim quy mô lớn, vì một khi phát động việc này, Vạn Thú môn sẽ không cách nào rũ sạch.
Dù cho sau đó Cổ Vô Quần nói cho họ biết, chỉ cần trận chiến này còn, nước Yến tất vong, cũng không cần lo lắng nước Yến trả thù, Vạn Thú môn vẫn không đồng ý.
Nói cho cùng, Vạn Thú môn không phải ngồi chơi xơi nước, nhìn trúng nước Tống đang trong tình cảnh bị uy hiếp, trở tay cấu một cái, chỉ dành cho viện trợ giới hạn.
Thế cuộc bức bách, cũng chỉ đành đồng ý với Vạn Thú môn.
Vạn Thú môn thì vừa có thể cho nước Tống một câu trả lời, vừa nhân cơ hội lấy được thứ mình muốn, lại còn chừa lại chỗ trống cho mình quay đầu.
.....
"Được! Ha ha..."
Trên đường đại quân lui về, La Chiếu ngồi trên lưng ngựa cầm chiến báo, ngửa mặt lên trời cười to.
Từ khi Mông Sơn Minh ra tay, các điều kiện bất lợi làm cho y rất ngột ngạt. Lại thêm việc rút lui không quá thuận lợi, dọc đường bị quân của châu Nam quấy rầy, càng phải sầu lo thế cuộc phía sau, cho đến hôm nay y mới xem như thấy được tin tốt làm nhẹ gánh nặng trong người. Mông Sơn Minh gặp phải thảm bại!

"Đây thực sự là tin tức vô cùng tốt!" Tô Nguyên Bạch ngửa mặt lên trời thở dài.
Văn Du gật đầu:
"Thừa tướng không hổ là Thừa tướng, vậy mà thỉnh cầu được Vạn Thú các không bao giờ nhúng tay vào phân tranh các nước phải ra tay. Đã như vậy, cho dù Trần Thiếu Thông không thể đánh đổ triệt để quân Yến cũng có thể giúp chúng ta thuận lợi lui về. Có Vạn Thú môn trợ giúp, chờ đại quân ta quay lại, đại Tống chính là nơi táng thân của quân Yến!"
Đông Ứng Lai và Thường Phi cũng cười gật đầu theo. Lúc trước họ không biết Vạn Thú môn ra tay.
Tông môn của họ có biết việc này, dù sao Vạn Thú môn đưa ra điều kiện có cần tông môn của họ gật đầu đồng ý. Chỉ là, ban đầu bên kia không tiện lộ diện, phải bảo mật, sợ để quân Yến biết trước có chuẩn bị. Đó cũng là yêu cầu của Vạn Thú môn, không đồng ý thì Vạn Thú môn sẽ không cứu viện nữa, thậm chí uy hiếp cùng với nước Yến...
Một đường "Hộ tống" quân Tống rút lui về, Thương Triêu Tông cũng nhận được tin chiến bại của Mông Sơn Minh, biết Vạn Thú môn ra tay, tức thì kinh hãi!
Vạn Thú môn, ác khách đến nhà, trưởng lão Nhạc Uyên của Tử Kim Động nhận lệnh chưởng môn Cung Lâm Sách dẫn mấy người tự mình chạy tới Vạn Thú môn.
Chưởng môn Tây Hải Đường của Vạn Thú môn vừa lộ diện, Nhạc Uyên lập tức ầm ĩ cãi cọ với ông ta, bầu khí của đôi bên rất căng thẳng.
Nói chung Tây Hải Đường kiên quyết phủ nhận:
"Ta nói lại lần nữa, việc này không liên quan gì đến Vạn Thú môn ta. Vạn Thú môn ta cũng rất kinh ngạc, đang phái người điều tra việc này!"
Nhạc Uyên cả giận nói:
"Ta tận mắt thấy tình cảnh, chuột bọ rắn rết, chim chóc, ngay cả kim sí lẫn loại chim cỡ lớn của chúng ta đều mất khống chế, thủ đoạn này trừ Vạn Thú môn các ngươi ra có thể là ai?"
Tây Hải Đường nhíu mày nói:
"Có người điều khiển chim chóc thì trách tội Vạn Thú môn chúng ta. Thiên hạ này có đạo lý như vậy sao? Họ Nhạc, việc gì cũng phải cần chứng cứ!"

Nhạc Uyên:
"Vậy ngươi nói cho ta, trừ Vạn Thú môn bọn ngươi ra, còn ai tinh thông đạo này?"
Tây Hải Đường:
"Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây? Vạn Thú môn không có chứng cứ cũng sẽ không nói lung tung!"
Nhạc Uyên hừ hừ cười lạnh:
"Vạn Thú môn các ngươi luôn miệng nói không nhúng tay vào chiến tranh quốc gia, nhưng ngầm làm ra việc đê tiện này. Ngày hôm nay nếu các ngươi không trả lời về việc này, sau này đệ tử Vạn Thú môn bước vào nước Yến sợ là sẽ không có kết quả tử tế!"
Nhạc Uyên lạnh lẽo liếc một lượt cao tầng Vạn Thú môn.
Tây Hải Đường:
"Nếu các ngươi phát hiện ra là đệ tử Vạn Thú môn ta gây ra thì có thể bắt một giết một, Vạn Thú môn không một câu oán hận! Nếu không có chứng cứ, đừng ở đó nói linh tinh. Vạn Thú môn ta không mắc bẫy này đâu! Ngươi cũng không cần uy hiếp ta. Vạn Thú môn không phải hồng mềm dễ bóp. Ai dám động vào đệ tử Vạn Thú môn ta thử xem!"
Nhạc Uyên:
"Muốn chứng minh không phải Vạn Thú môn các ngươi thì đơn giản. Chỉ cần Vạn Thú môn phái người theo ta đến chiến trường sắp xếp việc này, ta tin tưởng hôm nay không phải do các ngươi gây ra."
Tây Hải Đường:
"Bớt dùng trò này đi! Vẫn là câu nói kia, Vạn Thú môn làm người buôn bán trong thiên hạ, không nhúng tay vào phân tranh giữa các nước! Ngươi tin cũng được, không tin cũng xong, muốn vu oan phải lấy chứng cứ đến đây, không lấy được chứng cứ thì xin thứ cho không tiếp! Người đâu, tiễn khách!"
Các cao thủ Vạn Thú môn tiến lên, cung kính đưa tay với mấy người Nhạc Uyên, nhưng rất thiếu khách khí quát:
"Xin mời!"
"Được! Các ngươi chờ đó, nước Yến ta chắc chắc sẽ không giảng hòa!"
Nhạc Uyên chỉ trỏ đối phương, ném lại một câu uy hiếp rồi phất tay áo bỏ đi.

Với thân phận như vậy, nói ra những lời vừa rồi trong trường hợp này quả thật rất có mùi vị miệng cọp răng sứa.
Ngoại trừ như vậy, Nhạc Uyên cũng không nghĩ ra cách nào khác. Ông ta không ngờ Vạn Thú môn dù chết cũng không thừa nhận, bắt ông ta phải lấy ra chứng cứ bằng được. Ông ta lấy đâu ra chứng cứ?
Người ta đã chơi đến trò này, ngươi không có chứng cứ đúng là không nói được gì.
Đi ra khỏi đại điện, nhìn bóng lưng Nhạc Uyên rời đi, Tây Hải Đường hơi thở phào nhẹ nhõm, nghiêng đầu nhỏ giọng dặn:
"E là đối phương sẽ đi tìm chứng cứ, đã sắp xếp ổn thỏa bên kia chưa?"
Triều Kính nhỏ giọng trả lời:
"Chưởng môn yên tâm, đã sắp xếp xong hết. Chắc hẳn bên kia phải biết hậu quả, một khi để người của chúng ta bị lộ ra, làm chúng ta tiến thoái lưỡng nan, chúng ta sẽ có thể rút trợ giúp về. Như vậy sẽ chẳng có ích gì cho họ, ba đại phái sẽ dốc toàn lực bảo vệ người của ta, sẽ không để rơi vào tay đối phương."
Tây Hải Đường trầm tư.

Chương 1051: Ba lá thư

Chương 1051: Ba lá thư
Tin Mông Sơn Minh chiến bại gây nên chấn động không nhỏ ở các nước. Người của ba đại phái nước Yến không ngừng đến đây hỏi dò. Các thế lực lớn của các nước đều tỏ vẻ quan tâm, muốn hỏi có phải do Vạn Thú môn nhúng tay chiến sự.
Đặc biệt là ba đại phái của nước Tề và nước Vệ, thậm chí đã gửi thẳng lời cảnh cáo tới Vạn Thú môn, cảnh cáo Vạn Thú môn giữ vững lập trường của mình, bằng không đừng trách bọn họ không khách khí!
Tình huống đã rất rõ ràng, nước Yến phải đánh thắng nước Tống đồng thời chống cự nước Hàn, như vậy có thể ổn định thế cục thiên hạ, có quan hệ tới lợi ích của hai nước Tề, Vệ, đương nhiên thế lực của hai nước này phải đứng ra cảnh cáo.
Nhưng Vạn Thú môn vẫn nói câu kia, không phải chúng ta làm, chết cũng không thừa nhận!
Vạn Thú môn có suy tính của Vạn Thú môn. Dù sao họ cũng không phải môn phái nhỏ thông thường. Một môn phái không có địa bàn cố định mà có thể tranh một vị trí với Phiêu Miễu các tự nhiên có chỗ độc đáo riêng. Ví dụ như lần này có thể khiến quân Yến phải nếm quả đắng, tất nhiên cũng có thể khiến quân đội của các quốc gia khác thiệt thòi. Chỉ cần danh tiếng lần này qua đi, thắng thắng thua thua xong, thế cục ổn định, môn phái nào ăn no rửng mỡ còn muốn sống chết với Vạn Thú môn?
"Thất bại sao?"
Trong ngự thư phòng tại đế đô, Thương Kiến Hùng trở mình trên giường, hỏi nhỏ.
Đã lâu không được ngủ yên giấc như vậy lại bị Điền Vũ gọi tỉnh. Điền Vũ báo tin tức Mông Sơn Minh thất bại.
Điền Vũ gật đầu:

"Có người nói là Vạn Thú môn ra tay. Trận chiến này tổn thất năm trăm nghìn binh mã."
Thương Kiến Hùng chậm rãi ngồi dậy, khoanh chân ngồi thật lâu trên giường không nói chuyện.
Lúc trước ông ta còn ước gì Mông Sơn Minh thất bại.
Lúc này, nghe tin thất bại xong, ông ta lại lo sợ bất an.
Ông ta nghĩ đến một kết quả, một khi Mông Sơn Minh hoàn toàn thua trước biên giới nước Tống, nước Tống không còn uy hiếp bên trong, La Chiếu còn cần phải lui về sao? Coi như không tức khắc giết về để uy hiếp đế đô lần thứ hai, nhưng sau khi tập hợp xong liệu có thể quay đầu lại không? Tình hình quốc nội nước Yến đến thời điểm này còn có thể ngăn cản sao?
"Gọi mấy người Đồng Mạch tới đây." Thương Kiến Hùng trầm giọng nói.
"Vâng!" Điền Vũ đáp lời, xem về phía giường, thử hỏi: "Bệ hạ, đêm nay về hậu cung nghỉ ngơi?"
Nói đến hậu cung, Thương Kiến Hùng vẫn còn ám ảnh, phảng phất như vẫn còn nghe thấy tiếng những người phụ nữ kia khóc lóc, cả giận nói: "Làm chuyện của ngươi đi!"
"Vâng!"
Điền Vũ cung kính khom mình, mau chóng rời đi, không còn dám nhiều lời, đã biết là vị này vẫn không dám về hậu cung.
Chờ mấy người Đồng Mạch tới, quân thần thương nghị một hồi, quyết định đi tìm Mạnh Tuyên, khuyên ba đại phái ép Mông Sơn Minh dẫn đại quân lui về.
Phòng ngự quốc nội nước Yến trống vắng, không còn quân đội chủ lực xuất kích chung quanh, trong lòng họ thực sự là không chắc chắn. Nếu Mông Sơn Minh thật sự muốn thua sạch những tinh nhuệ của nước Yến ở trong biên giới nước Tống, đến lúc đó bảo họ phải làm sao bây giờ?
Thừa dịp Mông Sơn Minh đụng phải vách, vừa vặn gọi người về.
Mạnh Tuyên cũng nhận được tin Mông Sơn Minh bị đánh bại, không dám chắc đối với lời khuyên bảo của mấy vị quân thần, không đồng ý cũng không từ chối, chỉ nói sẽ thương lượng với bên Cung Lâm Sách.

Cung Lâm Sách nhận được tin của Mạnh Tuyên cũng do dự, bởi vì tạm thời không làm gì được Vạn Thú môn. Trần Thiếu Thông sẽ dẫn quân đuổi theo sau lưng quân Yến, quân Yến vẫn đang dùng phương thức giao chiến tránh né.
Tiếp tục như vậy, còn phải dằn vặt đến khi nào, dường như cũng khó chặn lại quân đội của La Chiếu.
Cung Lâm Sách cũng động lòng muốn lùi về bảo tồn thực lực, lập tức đi tìm Mông Sơn Minh thương lượng.
Ai biết Mông Sơn Minh từ chối thẳng thừng, lý do là một khi để nước Tống bảo tồn quân đội chủ lực, đến lúc đó nước Hàn tất nhiên càng muốn tấn công nước Yến với thực lực yếu hơn. Đến lúc đó, chỉ sợ không chỉ nước Hàn mà rất có thể cả nước Triệu và nước Tống đều muốn nhảy vào chia một chén canh. Bị ba nước đồng loạt ra tay, nước Yến chắc chắn phải chết!
Không biết chắc chuyện liệu sẽ phát sinh hay không, Cung Lâm Sách thật không rõ. Trước mắt đang bị Trần Thiếu Thông đánh chạy thì sao, ông ta hỏi Mông Sơn Minh chuẩn bị làm sao?
Mông Sơn Minh kiên trì không lui, Cung Lâm Sách cũng bị ép tiến lui đều khó.
.....
Thật sự là người quen cũ!
Chạy vào trong rừng, Chu Thiết sửng sốt nhìn Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi từ trong rừng đi ra. Một người mỉm cười, một người treo vẻ tủm tỉm đã thành bảng hiệu.
Chu Thiết thật sự không ngờ hai vị này rời Vạn Thú môn còn có ngày gặp lại, càng không ngờ hai người này muốn gặp mình.
Y chỉ là một đệ tử nhỏ của Vạn Thú môn, lúc trước khi linh thú xuất hiện biến cố chính là do y phụ trách chiêu đãi hai ngươi mà thôi. Ngưu Hữu Đạo còn đề nghị kết nghĩa với y.
Đột nhiên nhận được một lá thư hẹn y ra gặp mặt, nói là bạn cũ, y còn đang khó hiểu không biết là ai. Y không quen biết nhiều người bên ngoài, cũng không cho rằng bên ngoài sẽ có cần phải hại y, thật không ngờ là hai người này.

"Chu huynh, chẳng nhẽ không quen biết?" Ngưu Hữu Đạo tới gần, cười híp mắt hỏi một tiếng.
Chu Thiết có vẻ câu nệ, nhưng vẫn giữ quy củ chào hỏi:
"Đạo gia, Hồng nương."
"Khách khí như vậy làm gì, trên đường tới đây nghĩ đến việc chưa gặp Chu huynh đã lâu, tình thế bây giờ cũng sợ người ta hiểu lầm, cho nên mới giấu thân phận hẹn ngày gặp. Chu huynh hiện vẫn tốt chứ?" Ngưu Hữu Đạo bắt chuyện một phen.
Nghe nói thủ hạ của vị này đang giao chiến với nước Tống, Chu Thiết có lo lắng, nói chuyện còn giấu diếm.
Ngưu Hữu Đạo vốn muốn hỏi thăm chút tình huống của Vạn Thú môn, thấy y như vậy cũng không làm y khó xử, chỉ xác nhận xem Triều Thắng Hoài có ở Vạn Thú môn hay không.
Trước nghe nói Triều Thắng Hoài bị giam lỏng ở Tống kinh, hắn và Hồng nương đi Tống kinh một chuyến, kết quả tìm đến chỗ giam lỏng mới phát hiện Triều Thắng Hoài đã không còn ở đó, đi đâu thì không biết. Chuyện này liên quan tới bí mật về việc mà Cổ Không Quần muốn làm, sẽ không để lộ ra.
Ngưu Hữu Đạo lập tức có phán đoán. Lúc trước Mông Sơn Minh còn không thể chắc chắn là Vạn Thú môn nhúng tay vào, nhưng Triều Thắng Hoài không ở đó đã cho hắn thêm mấy phần xác định.
Muốn Vạn Thú môn ra tay giúp đỡ mà lại giam giữ cháu của trưởng lão Vạn Thú môn dường như không quá thích hợp. Ngưu Hữu Đạo nghi là Triều Thắng Hoài đã trở về Vạn Thú môn.
Bây giờ tìm Chu Thiết xác nhận, quả nhiên là trở về.
Thấy y có vẻ lẩn tránh, Ngưu Hữu Đạo cũng không dông dài nữa, rút một lá thư trong tay ra, đưa lên nói:
"Vạn Thú môn còn có một người quen, vốn muốn hỏi thăm, nhưng giờ ta không thích hợp ở lại đây lâu, làm phiền Chu huynh thay ta mang lá thư hỏi thăm này đi."
Mang lá thư đi cũng chẳng có gì to tát, Chu Thiết nhận, lật qua lật lại không thấy tên người nhận, hỏi:
"Mang cho ai?"
Ngưu Hữu Đạo:

"Chính là vị vừa mới nói kia, Triều Thắng Hoài. Để tránh gây cho Triều Thắng Hoài phiền toái, đừng nên để cho người khác biết là ta đưa, cũng tránh cho Triều Thắng Hoài chê huynh lộ liễu mà gây sự với huynh."
Chu Thiết gật đầu:
"Được rồi, nếu không còn gì khác, ta đi về trước."
"Không vội!"
Ngưu Hữu Đạo đưa tay sang, nhận kim phiếu trị giá mười nghìn đồng vàng do Quản Phương Nghi đưa cho:
"Một chút tâm ý nhỏ, Chu huynh đừng ghét bỏ."
Loại đệ tử nhỏ như Chu Thiết vẫn chưa có can đảm thu tiền tài của người ngoài, liên tục từ chối, sống chết cũng không chịu nhận, Ngưu Hữu Đạo đành phải thôi.
.....
"Triều sư huynh, thư của huynh."
Triều Thắng Hoài cũng rất khổ, ông nội của gã Triều Kính giận dữ phạt gã quét rác ba năm, vừa để trừng phạt gã, cũng là để cho đồng môn xem. Gã chính đang lúc quét rác, một sư huynh đệ đồng môn lại đưa tới một lá thư.
Triều Thắng Hoài nhận thư rất ngạc nhiên:
"Ai?"
Đồng môn kia nói:
"Không biết, Chu Thiết bên tạp vụ mang tới, nói là từ bên ngoài về gặp người, tiện thể mang về."
"Chu Thiết?"

Chương 1052: Chỉ muốn kết bạn với Triều trưởng lão (1)

Chương 1052: Chỉ muốn kết bạn với Triều trưởng lão (1)
Triều Thắng Hoài sửng sốt. Vạn Thú môn quá nhiều đệ tử, sao có thể nhớ hết, đặc biệt là những người làm tạp vụ. Có điều gã lại có chút ấn tượng về Chu Thiết, lúc trước đã từng phục vụ Ngưu Hữu Đạo ở khách viện.
Chính vì như thế khiến cho gã căng thẳng, miễn cưỡng cười cảm ơn đồng môn, sau đó tiếp tục quét rác.
Đợi đến khi chung quanh không còn ai, gã chạy tới chỗ hẻo lánh, cấp tốc móc lá thư trong tay áo ra kiểm tra, không nhìn còn may, vừa nhìn, sắc mặt đã trầm xuống.
Trong thư viết tên bốn người, chính là bốn đồng môn mà gã bảo Ngưu Hữu Đạo diệt khẩu.
Ngoại trừ tên bốn vị đồng môn còn một câu nói, hẹn gã gặp mặt ở nơi nào đó, quá hạn tự gánh chịu hậu quả.
Là ai đang tìm gã đã không cần phải nói. Sắc mặt Triều Thắng Hoài rất khó nhìn, hận nghiến răng, nhưng làm thế nào thì việc mình làm đã không thể rút về được nữa.
Gã không biết Ngưu Hữu Đạo tìm mình có chuyện gì, thế nhưng mỗi lần tìm mình đều không phải chuyện gì tốt.
Không đi gặp cũng không được, chỉ đành tìm cớ tạm thời rời Vạn Thú môn.
Đến địa điểm chỉ định tại một vùng rừng núi, rốt cuộc nhìn thấy khuôn mặt tươi cười đáng ghét như ác ma kia, Triều Thắng Hoài lập tức lao tới trước mặt Ngưu Hữu Đạo quát mắng:

"Ngươi nói không có chuyện gì, kết quả hại ta bị triều đình giam lỏng lâu như vậy, ngươi còn mặt mũi đến tìm ta. Rốt cuộc ngươi muốn làm thế nào mới bằng lòng buông tha cho ta? Ta cho ngươi biết, ta sẽ không giúp ngươi làm bất cứ chuyện gì. Nếu ngươi còn ép ta, ta chắc chắn sẽ để lộ chuyện ngươi mưu hại sứ giả nước Tống!"
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm cười nói:
"Triều huynh, bình tĩnh đừng nóng, lần này đến cũng không phải muốn ngươi làm gì, chỉ là mang tiền cho ngươi, thuận tiện hỏi một câu thôi, không cần sốt sắng."
Triều Thắng Hoài nghi ngờ:
"Hỏi cái gì?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Quân Tống đang giao chiến với quân Yến, bên quân Tống đột nhiên xuất hiện người có thể điều khiển chim chóc, côn trùng trợ giúp quân Tống tác chiến, đó có phải người của Vạn Thú môn?"
Triều Thắng Hoài không nhịn được nói:
"Ta nghe nói tu sĩ nước Yến tới hỏi tội, tông môn căn bản không thừa nhận. Chuyện này đến cả tông môn cũng không thừa nhận, dù có cũng là chuyện bí mật, làm sao có thể để ta biết?"
"Nếu như thế..." Ngưu Hữu Đạo mỉm cười rút một lá thư từ trong tay áo ra vẫy vẫy.
Thân thể Triều Thắng Hoài bỗng nhiên cứng đờ, trợn mắt, ngã thẳng xuống đất, bị người đánh trộm.
Quản Phương Nghi đằng sau thu hồi ngón tay, vẫy vẫy tay gọi Ngô lão nhị lắc mình chạy tới.
Ngưu Hữu Đạo đưa tin cho Ngô lão nhị, nhìn Triều Thắng Hoài trên đất, lạnh nhạt nói:
"Lá thư thứ ba, đưa cho Triều Kính!"
Ngô lão nhị nhận thư cho vào trong ngực, rời đi.
Ngưu Hữu Đạo cũng chống kiếm xoay người đi, Quản Phương Nghi nâng Triều Thắng Hoài trên đất đi theo.
...
Ngô lão nhị dịch dung đưa tin cho đệ tử trông coi lối vào Vạn Thú môn, chỉ rõ đưa thư cho ai xong liền rời đi.

Còn về là ai đưa, không cần nhiều lời.
Thư cho trưởng lão Triều Kính, đệ tử bên dưới không dám chậm trễ, trước tiên cho người đưa tới tay Triều Kính.
Lúc thư đến nơi, Triều Kính đang nói chuyện với đệ tử của mình, nhận tin vào tay, Triều Kính thuận miệng hỏi:
"Ai đưa tới?"
Đệ tử truyền thư cung kính nói:
"Đệ tử không biết, người đưa tin nói là bạn cũ của trưởng lão bảo mang đi, không nói là ai, chỉ nói trưởng lão thấy thư là biết."
Bạn cũ? Triều Kính ngờ vực, phất tay cho đệ tử lui ra, sau đó mở thư ra kiểm tra. Vừa nhìn thư, trong mắt ông ta lộ vẻ nghi ngờ không thôi.
Trong thư nói tới chuyện cháu của ông ta gây ra La Sát triều trong Điệp Mộng ảo giới, hại chết rất nhiều đệ tử Vạn Thú môn. Triều Kính vì tránh trách nhiệm đã ngầm đè việc này xuống, khiến cho các đệ tử đó chết không rõ ràng.
Người đưa thư có nói là do Triều Thắng Hoài nói cho hắn biết, mà Triều Thắng Hoài hiện giờ nằm trong tay hắn.
Người trong thư hỏi ông ta, việc này trị giá bao nhiêu tiền? Chỉ định địa điểm hẹn ông ta gặp mặt đơn độc, bảo ông ta đi một mình đến chỗ hẹn, không được dẫn người khác đi cùng.
Triều Kính cười gằn, là đồ điếc không sợ súng từ đâu tới, lại dám chơi trò xiếc này với ông ta.
Chậm rãi khép thư lại, Triều Kính dặn đệ tử:
"Đi gọi Triều Thắng Hoài tới đây."
"Vâng!" Đệ tử kia lập tức nhận lệnh rời đi.
Triều Kính chắp tay đứng trong đình suy nghĩ một hồi, đệ tử kia mau chóng quay lại, bẩm báo:
"Sư tôn, Triều Thắng Hoài không thấy đâu, nói là đi thành Vạn Tượng mua đồ. Đệ tử đã dặn đệ tử ở cùng cậu ta, chờ cậu ta về lập tức bảo cậu ta tới đây."
Không thấy đâu? Triều Kính hơi nhíu mày, xem ra thằng cháu kia của mình thật sự có khả năng rơi vào tay người khác rồi. Ông ta vẫy tay gọi đệ tử lớn nhất Từ Hỏa tới, bí mật dặn dò một phen, bảo y dẫn người ngầm chuẩn bị.

Trong thư nói bảo một mình ông ta đi tới chỗ hẹn, ông ta đâu có ngốc, nhất định phải ngầm bố trí một phen. Ông ta cũng muốn xem xem là kẻ nào tác quái trong bóng tối.
Từ Hỏa rời đi.
Đợi tất cả đều bố trí xong, Từ Hỏa quay về báo, Triều Kính một mình rời Vạn Thú sơn xuống núi.
Nơi hẹn gặp mặt cách Vạn Thú môn xa hơn một chút, ở một hẻm núi trong núi sâu.
Sau khi Triều Kính đến đã ngắm nghía chung quanh nhưng không thấy người. Ông ta chợt ngẩng đầu, thấy một con chim cỡ lớn vụt qua bầu trời. Một bóng người bồng bềnh từ lưng chim bay xuống, chậm rãi đáp xuống mặt ông ta, bình tĩnh chống kiếm đứng, cười híp mắt.
Triều Kính cau mày:
"Ngưu Hữu Đạo! Là ngươi hẹn lão phu?"
Đối với Ngưu Hữu Đạo, ông ta không quen thuộc cũng không quá xa lạ. Dù sao Ngưu Hữu Đạo ở Vạn Thú môn lâu như vậy, ông ta đã từng gặp.
Ngưu Hữu Đạo cười gật đầu:
"Mạo muội quấy rối, mong rằng Triều trưởng lão thứ tội."
Ánh mắt Triều Kính quỷ quyệt bao nhiêu, suy nghĩ nhanh chóng vận chuyển, từ thân phận bối cảnh của đối phương liên tưởng đến cuộc chiến Tống và Yến lần này, ông ta đã có phỏng đoán đại khái về ý đồ Ngưu Hữu Đạo đến đây, bèn híp mắt hỏi:
"Ngươi muốn làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Giang hồ cưỡi ngựa, chạy ở trên đường, kết giao bằng hữu, chỉ là muốn kết bạn với Triều trưởng lão mà thôi."
Triều Kính vốn căng thẳng chợt cười ha ha:
"Có thể làm khách của khách viện ở Vạn Thú môn vốn đã là bạn, ngươi nói xem?"
Ngưu Hữu Đạo cũng nở nụ cười:
"Rất đúng, Triều trưởng lão nói có lý."
Triều Kính nói"
"Đã là bạn, có phải nên giao thằng cháu bất hiếu kia cho ta hay không?"
Ngưu Hữu Đạo:

"Không vội, chỉ cần xác nhận Triều trưởng lão thật sự có tâm làm bạn, lệnh tôn tự nhiên không tổn hại chút nào giao về cho ngài."
Triều Kính:
"Nếu như là vì cuộc chiến Tống Yến mới tới, vậy xin lỗi, thứ cho lão phu không có năng lực."
Ngưu Hữu Đạo:
"Ta đến là để giúp Triều trưởng lão, để giải quyết phiền phức của Triều trưởng lão. Nội dung trong thư của ta thế nào hẳn Triều trưởng lão đã rõ ràng. Ta có lòng xóa đi cái phiền toái này cho Triều trưởng lão, lẽ nào Triều trưởng lão không biểu đạt chút cảm ơn nào hay sao?"
Triều Kính xì một tiếng nói:
"Buồn cười, không chứng cứ, lão phu há có thể tùy tiện bị kẻ khác uy hiếp."
Ngưu Hữu Đạo:
"Nếu như lệnh tôn ra làm chứng thì sao?"
Triều Kính:
"Nó chẳng qua là bị người khác bắt lấy cưỡng ép mà thôi."
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói:
"Lúc trước còn có hai người cùng lệnh tôn gặp phải La Sát triều ở Điệp Mộng huyễn giới, đó là Hà Hữu Kiến, Hà Hữu Trường, vừa là đệ tử Vạn Thú môn vừa là anh em ruột. Sau khi chuyện xảy ra, lệnh tôn có ý đồ giết người diệt khẩu, trùng hợp là hai người này được ta cứu."
Triều Kính mạnh mẽ giật giật cơ mặt một cái, muốn lý luận, nhưng Ngưu Hữu Đạo giơ tay bảo ngừng:
"Đừng vội, nghe ta nói xong trước. Đương nhiên, Triều trưởng lão cũng có thể nói rằng hai người đó bị người khác ép buộc phải nói dối. Không biết Triều trưởng lão có biết bốn sư huynh đệ Thần Bình, Cao Lam, Lưu Định An, Khâu Vấn Hiền chăng?"
Ánh mắt Triều Kính lóe lên, há ông ta có thể không biết bốn người này. Bốn người này đều là đệ tử Vạn Thú môn đột nhiên biến mất không thấy đâu, từng gây ra động tĩnh không nhỏ ở Vạn Thú môn. Ông ta không biết tại sao Ngưu Hữu Đạo đột nhiên nhắc tới bốn người này là có ý gì, chậm rãi nói:
"Ngươi có ý gì?"

Chương 1053: Chỉ muốn kết bạn với Triều trưởng lão (2)

Chương 1053: Chỉ muốn kết bạn với Triều trưởng lão (2)
Ngưu Hữu Đạo:
"Lúc trước loài chim của Vạn Thú môn trúng ôn dịch gây loạn, từng có hai mươi đến ba mươi con cỡ lớn bị nổ chết, nhưng theo như bốn người này nói, đó không phải là ôn dịch gì, mà là có điều khác thường. Có người trong Vạn Thú môn muốn kiếm một món tiền của phi nghĩa, ngầm động tay động chân, dựa vào danh nghĩa ôn dịch trộm lấy năm con chim cỡ lớn. Ha ha, năm con chim cỡ lớn không phải là số lượng nhỏ. Người sư huynh trong số bốn người kia chính là người vẫn luôn tham dự trong đó. Sau đó có người muốn giết người diệt khẩu, không khéo sao lại bị ta cứu được."
Triều Kính nghi ngờ, lúc trước đã cảm thấy việc ôn dịch này tới quá đột ngột, lẽ nào thực sự có vấn đề gì, bèn trầm giọng nói:
"Ta không hiểu ngươi nói vậy là có ý gì?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Không phải ngài ở hậu trường sai khiến sao?"
Triều Kính cả giận nói:
"Thứ khốn kiếp, lão phu há có thể mặc cho ngươi tùy tiện vu oan. Ôn dịch chết bao nhiêu con chim đều có thể tra ra được, từ đâu ra trộm cắp!"
"Thật sao?" Ngưu Hữu Đạo lộ vẻ trào phúng, ngẩng đầu nhìn lên trời, giơ tay ra hiệu lên không trung.
Con chim đang xoay quanh trên trời đột nhiên lao xuống, trong bay vù qua bầu trời hẻm núi thì có một bóng người rơi xuống.

Ngưu Hữu Đạo nhấc tay thi pháp nâng lên đỡ, để thế rơi của người kia chậm lại, sau đó bắt lấy cổ của người này, để cho người này đứng trước mặt mình, đẩy đẩy cổ, hỏi:
"Khâu Vấn Hiền, Triều trưởng lão có nhận ra đệ tử này?"
Triều Kính quan sát kỹ người tới, nói thật, ông ta nào có thể nhớ kỹ tất cả đệ tử bên dưới, nhưng đã từng gặp mặt, có thể xác nhận là đệ tử của Vạn Thú môn.
Khâu Vấn Hiền đã rơi vào tay Ngưu Hữu Đạo thì nhận ra Triều Kính. Vừa thấy Triều Kính, trong mắt gã lập tức trào lên vẻ khủng hoảng. Đột nhiên ra khỏi nơi bị giam giữ, không ngờ là được dẫn tới gặp vị trưởng lão này.
"Khâu Vấn Hiền, lúc Vạn Thú môn phát sinh ôn dịch, các ngươi nhân cơ hội làm gì, còn không thành thật khai báo cho Triều trưởng lão?"
Ngưu Hữu Đạo đẩy người tới phía Triều Kính, cũng vẫy vẫy tay chứng minh chính mình không uy hiếp. Đối phương có thể cứu người bất cứ lúc nào.
Nhưng mà Khâu Vấn Hiền lảo đảo đi được vài bước đã sợ đến nhũn chân, ngã quỵ xuống đất, tỏ vẻ hoảng sợ nhìn Triều Kính.
Một bóng ma to lớn vẫn chiếm lấy nội tâm của gã mãi không tiêu tan. Lúc trước gặp nạn, gã sao có thể không biết là do Triều Thắng Hoài muốn giết gã diệt khẩu. Sau lưng có phải do Triều Kính sai bảo hay không còn chưa thể xác định, nhưng Triều Thắng Hoài vẫn lấy danh Triều Kính nói cái gì mà sau khi chuyện thành công chính là người mình, có thể giúp gã đặt chân trong Vạn Thú môn.
Sau khi bị người cướp đi, gã thực ra không muốn về lại Vạn Thú môn, nhưng mà làm quân cờ rơi vào tay người khác, làm sao có thể mặc gã lựa chọn?
Người nắm lấy vận mệnh của gã là người chơi cờ phía sau, số mệnh của gã không thuộc về bản thân gã.
Triều Kính âm trầm nhìn gã. Triều Kính cũng không muốn lơ mơ không hiểu rõ chuyện, nhân cơ hội này cũng muốn làm rõ chuyện ôn dịch rốt cục là gì, bèn trầm giọng hỏi:
"Ngươi là Khâu Vấn Hiền?"

Khâu Vấn Hiền nơm nớp lo sợ bò lên, quỳ xuống, lo sợ tát mét mặt mày dập đầu nói:
"Đệ tử Khâu Vấn Hiền, bái kiến trưởng lão!"
Triều Kính gằn từng chữ:
"Ôn dịch phát sinh, hơn hai mươi con chim cỡ lớn nổ chết, có phải ngươi biết phía sau việc này là gì không?"
Khâu Vấn Hiền hoảng loạn, là Triều Thắng Hoài muốn giết gã diệt khẩu! Mà Triều Thắng Hoài lại là cháu của Triều Kính, việc này bảo gã làm sao mở miệng?
Triều Kính:
"Nói rõ ràng mọi chuyện cho ta, nói!"
Chữ cuối cùng gần như là hét lên.
Khâu Vấn Hiền sợ run cả người, bò dưới đất nói:
"Là Triều Thắng Hoài sai khiến đệ tử làm, khi Linh Hóa cốc xảy ra chuyện thì..."
Gã thấp thỏm lo âu kể lại chuyện Triều Thắng Hoài sai khiến thế nào, mấy người lại làm sao để che giấu tai mắt người ngoài, ăn cắp, tiêu hủy thi thể lũ chim.
Triều Kính nghe mà cơ mặt run bần bật, trong đầu đã liên tưởng đến chuyện xảy ra sau đó tại tổ chim trên Tụ Linh sơn. Từ đó ông ta đoán được mục đích, đó là trộm lấy thi thể thật, đổi trắng thay đen!
Khâu Vấn Hoài quỳ dưới đất nói xong, nghẹn ngào ngẩng đầu:
"Đệ tử ban đầu cũng không biết Triều Thắng Hoài muốn làm gì, sau đó Triều Thắng Hoài gạt chúng đệ tử xuống núi, muốn giết chúng đệ tử diệt khẩu. Đệ tử và Thần Bình, Cao Lam, Lưu Định An gặp rủi ro, hỏi ý nhau mới biết Triều Thắng Hoài trộm chim nên đã sắp xếp trước đối với mấy người đệ tử..."
Gã thuật lại những chuyện những điều hỏi được từ người khác, chắp vá lại câu chuyện hoàn chỉnh.
Còn về tác dụng của Ngưu Hữu Đạo trong chuyện này, gã hoàn toàn không biết. Triều Thắng Hoài không nói cho bọn gã biết, cũng sẽ không nói cho biết là có người ngoài tham gia. Nếu biết có người ngoài, lúc trước mấy người bọn gã cũng không dám giúp Triều Thắng Hoài làm chuyện đó.

Điều duy nhất có liên quan đến Ngưu Hữu Đạo mà gã biết là mấy người bọn gã cuối cùng rơi vào tay Ngưu Hữu Đạo.
Triều Kính như bị sét đánh trúng đầu, gương mặt đen như đít nồi.
Đó không chỉ là chuyện năm con chim, mà là tổn thất hai mươi mấy con chim cỡ lớn, giá trị trên trời. Vì việc này, trưởng lão Linh Hóa cốc và Tụ Linh sơn đều bị xuống đài. Đã có hai vị trưởng lão phải chịu trách nhiệm mà xuống đài, không ngờ sau lưng hóa ra lại do cháu của ông ta điều khiển.
"Chà chà!"
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu nói:
"Đặc sắc! Thật sự là đặc sắc! Một Triều Thắng Hoài dám xòe tay che trời ở Vạn Thú môn, gây ra chuyện khiến người nghe cũng phải kinh hãi, còn sắp xếp tinh xảo như vậy. Nếu như nói sau lưng không có chỗ dựa cho gã, chỉ e không ai tin tưởng một tên đệ tử dám làm ra chuyện như vậy. Triều trưởng lão, ngài nói xem?"
Hai má Triều Kính giật giật nói:
"Ngươi muốn dùng chuyện này uy hiếp ta? Vô dụng! Việc này không có bất cứ quan hệ gì tới ta. Vạn Thú môn sẽ điều tra rõ!"
"Tra ra? Ha ha..." Ngưu Hữu Đạo bật cười, lắc đầu rồi nói: "Triều trưởng lão tại sao lại ngây thơ như vậy đây? Đương nhiên là hiện tại ta đã tới, việc này có thể tra xét rõ ràng hay không cũng toàn bằng vào ý muốn của Triều trưởng lão, xem xem Triều trưởng lão có muốn kết bạn với ta hay không. Nếu là bạn bè thì chuyện này sẽ không liên quan tới Triều trưởng lão, còn nếu không phải bạn bè, chuyện này Vạn Thú môn xử lý như nào, cũng không liên quan tới ta."
Trong mắt Triều Kính xuất hiện sự tàn nhẫn, nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo, rồi chầm chậm đi tới gần hắn.
Lão đã nghe qua rất nhiều lời đồn về người này thế nhưng hôm nay mới biết được người này thật sự là bất phàm, lại còn dám một thân một mình chạy tới địa bàn của Vạn Thú môn uy hiếp trưởng lão của Vạn Thú môn là lão, khí độ bình tĩnh tự nhiên của hắn cũng không phải là người bình thường có thể sánh bằng.
Khi thấy ánh mắt của đối phương rất hung ác thì Ngưu Hữu Đạo đưa tay cầm chuôi kiếm, tay còn lại thì cầm ra một tờ phù triện, nói tiếp bằng

giọng bình tĩnh: "Làm người, vẫn không nên kích động thì tốt hơn! Nếu như ta đã dám tới đây thì phải có chuẩn bị từ trước, không thể nào là một mình tới đây được, ta tin tưởng Triều trưởng lão cũng không phải là một người đi tới chứ."

Thiên Kiếm phù! Con ngươi của Triều Kính co lại, ý nghĩ xấu vừa xuất hiện trong đầu bị lão ta đè xuống, thế nhưng lão ta vẫn giơ tay lên đập xuống, đập lên trên đầu của Khâu Vấn Hiền.

Bẹp! Đầu óc nát bét, Khâu Vấn Hiền còn không kịp phát ra bất cứ tiếng động nào đã chết rồi.

Thế nhưng giết cũng không có tác dụng gì, Triều Kính có thể chối bỏ rằng không phải là mình giết.

Ngưu Hữu Đạo cũng không để ý lắm, sắc mặt không thay đổi chút nào bởi vì hắn đã quen với việc có người chết trước mắt rồi, chỉ cảm thán vài tiếng: "Đáng tiếc, thế nhưng cũng không sao cả, trên tay của ta còn có mấy người nữa, chỉ cần Triều trưởng lão vui vẻ thì ta sẽ đưa bọn họ tới Vạn Thú môn, cho Triều trưởng lão giết tới sướng tay thì thôi.”

Chương 1054: Vạn Thú Môn Của Ngươi Trêu Chọc Ta

Chương 1054: Vạn Thú Môn Của Ngươi Trêu Chọc Ta
Còn về việc có thể ngăn cản cao tầng của Vạn Thú môn moi thông tin từ miệng của họ hay không, thì còn phải xem năng lực của Triều trưởng lão rồi!"
Triều Kính dừng bước, không thèm liếc nhìn thi thể dưới chân mà ngước đầu nhìn vài con chim đang bay vòng vòng trên bầu trời, sau đó nhìn chằm chằm vào Ngưu Hữu Đạo mà hỏi: "Nghe nói rằng trên tay của ngươi có vài con chim có thể chở người, ngươi lấy chúng nó ở đâu?"
Lão già này cũng không ngốc, vẫn phản ứng lại được! Ngưu Hữu Đạo mỉm cười: "Điều đó có quan trọng không?"
Triều Kính chỉ vào hắn, nói bằng giọng lạnh lùng: "Là ngươi! Khi dịch bệnh xảy ra thì ngươi cũng ở trong Vạn Thú môn, chính là ngươi đã thông đồng với Triều Thắng Hoài, hiện tại lại muốn đổ tội cho ta, muốn ép ta làm việc cho ngươi sao? Nếu không thì chỉ với tài sản của ngươi thì làm sao có thể có nhiều chim chở người như vậy?"
Lúc trước, khi nghe được trên tay Ngưu Hữu Đạo có một nhóm chim thì Vạn Thú môn còn tưởng là chuyện khi trước Liêu Nhàn đã nói qua, cũng không biết được Ngưu Hữu Đạo lấy được chúng từ đâu.
Mặc dù họ rất tò mò thế nhưng cũng không để ý nhiều, đồ của Vạn Thú môn đã bán tức là đã không thuộc quyền sở hữu của Vạn Thú môn nữa rồi, người ta thích cho ai là do người ta, Vạn Thú môn sẽ không để ý tới cũng không muốn vì chuyện này mà làm cho khách cảm thấy khó chịu.
Với lại người có thể mua được chim chở người thì thân phận cũng không thấp, cũng không phải người mà Vạn Thú môn có thể tùy tiện điều tra.

Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói: "Ngài suy nghĩ nhiều rồi, trên tay ta thật sự là có, nhiều hơn năm con nhiều."
"..." Triều Kính sững sờ, về mặt số lượng mà nói đã không khớp rồi, chỉ cần điều này cũng có thể làm lão ta ngậm miệng.
Ngưu Hữu Đạo: "Triều trưởng lão, nói nhiều cũng không có tác dụng, đổ tội cho ta càng không có tác dụng nào cả, dám làm thì dám chịu đi."
Cái gì mà dám làm thì dám chịu? Triều Kính tức giận: "Đừng mơ dùng chuyện này để ép ta, ta sẽ không làm việc giúp ngươi, ngươi cứ việc đem nhân chứng trên tay ngươi giao cho Vạn Thú môn đi!"
"Tốt!" Ngưu Hữu Đạo khen ngợi: "Thật sự là hảo hán, ta bội phục! Được thôi, như ngài mong muốn. Thế nhưng ta sẽ không đưa nhân chứng cho Vạn Thú môn, mà ta sẽ để cho người của ba phái lớn của nước Yến đưa mấy người Thần Bình, Cao Lam hộ tống tới Vạn Thú môn, rồi sẽ để cao tầng Vạn Thú môn tại chỗ điều tra, đừng ai mơ có thể can thiệp được. Còn Triều Thắng Hoài, ta sẽ mang tới Yến Kinh, cũng mời người của ba phái lớn tổ chức yến hội tại Yến Kinh, trên yến hội, Triều Thắng Hoài sẽ công khai vạch trần ông nội của hắn, cũng chính là Triều trưởng lão ngài, để mọi người đều biết được ông nội hắn đã làm những chuyện tốt nào!"
Triều Kính cười lạnh: "Cưỡng ép vu oan cho ta hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Đừng nói khó nghe như vậy chứ, thế nhưng có một điều ta có thể khẳng định là, Triều Thắng Hoài cũng biết khi mình làm những chuyện đó mà trở lại Vạn Thú môn thì chắc chắn sẽ chết, mà nước Yến lại có thể bảo vệ hắn. Kể cả sâu kiến cũng muốn sống sót mà, nếu có cơ hội sống thì hắn có thể bỏ qua hay sao? Nói ngắn gọn chính là, người ở trên tay ta, ta muốn hắn nói cái gì thì hắn phải nói cái đó, nếu như hắn còn muốn sống!"
Triều Kính: "Ngươi tưởng Vạn Thú môn sẽ ngu ngốc tới mức tin tưởng vào lời nói của người đang nằm trên tay ngươi hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Trừ khi Triều trưởng lão giết sạch đệ tử của ngài!"
Triều Kính nhíu mày, hơi không hiểu, cũng không biết Ngưu Hữu Đạo nói lời này là sao nữa.
"Là thật sự không biết hay là giả vờ không biết?" Ngưu Hữu Đạo nhắc nhở với vẻ đùa cợt: "La Sát triều đã hại chết rất nhiều đệ tử của Vạn Thú

môn, lại bị Triều trưởng lão che giấu đi! Theo ta được biết thì tại hiện trường có rất nhiều đệ tử của Triều trưởng lão, mà người biết chuyện cũng không phải là số ít, chỉ là nghe lời Triều trưởng lão nên mới hỗ trợ giấu diếm mà thôi. Nếu như Triều trưởng lão thật sự muốn đối đầu với ta thì ta cũng không ngại làm chuyện này trở nên lớn hơn, khi đó Vạn Thú môn muốn không tra xét rõ ràng cũng khó khăn, nếu như điều tra chuyện này thì đã nói lên chuyện Triều Thắng Hoài vạch trần là sự thật, là ngài đang cố ý giấu diếm. Triều trưởng lão, chẳng lẽ ngài thật sự muốn tiêu diệt hết sạch đệ tử biết chuyện này hay sao?"
Sắc mặt Triều Kính thay đổi.
"Hiện tại mới muốn diệt khẩu có phải là chậm rồi hay không? Những người biết chuyện đều đã bị diệt khẩu, như vậy tình hình thật sự là như nào? Như lời ngài nói, Vạn Thú môn cũng không ngu ngốc, Triều trưởng lão, tội càng thêm tội cũng không nhẹ nhàng lắm đâu. Aiz, Triều trưởng lão, nghe lời của ta, nếu như chuyện này làm lớn, chỉ sợ chức vụ trưởng lão của ngài sẽ không chắc chắn, rất nhiều đệ tử cũng sẽ chết uổng, rất nhiều chim chóc có giá trị lớn cũng gặp nạn, nếu như không xử lý ngài thì Vạn Thú môn làm sao có thể đối mặt với mọi người? Tình hình tiếp tục diễn biến thì ta cũng khó mà tưởng tượng được, Triều trưởng lão lúc bình thường đều rất cao ngạo, thế nhưng lại bị ép quỳ gối tiếp nhận thẩm vấn, ngài chịu được sao? Ngài muốn nhìn thấy cảnh tượng lũ tiểu nhân kia giậu đổ bìm leo, giẫm ngài xuống hay sao?"
Triều Kính nghiến răng nghiến lợi mà nói: "Ngươi mới là tiểu nhân hèn hạ!"
"Ngài quá khen!" Ngưu Hữu Đạo cười mỉa, ánh mắt đột ngột trở nên sắc bén: "Từ khi bắt đầu La Sát triều, sau hội Linh Thú thì ngươi đã bị ta nắm trong tay rồi, nếu như ta muốn bóp chết ngươi, rất dễ dàng. Triều Kính, ngươi không còn sự lựa chọn nào khác cả! Ta muốn để ngươi làm người thì ngươi mới có thể làm người, ta muốn ngươi làm chó, ngươi chính là một con chó!" Giọng nói mặc dù bình tĩnh thế nhưng trong mắt hắn xuất hiện một sự tức giận.
Trong đầu cũng xuất hiện một cảnh tượng, trên biển lớn, tại đầu thuyền, một nữ nhân nằm trong ngực hắn mà không thể tỉnh lại nữa.

Hai tay Triều Kính hơi run rẩy, lão ta còn chưa từng bị nhục nhã như vậy, sắc mặt xuất hiện sự giận dữ: "Ngưu Hữu Đạo, ta và ngươi không thù không oán, ta cũng không rõ đắc tội ngươi lúc nào, tại sao lại chuẩn bị kỹ càng hại ta như vậy?"
"Không thù không oán?" Ngưu Hữu Đạo cười, thế nhưng vẫn gật đầu: "Đúng vậy, thật sự là không thù không oán, chính là như vậy nên lúc trước ta mới không quan tâm chuyện này, thế nhưng hiện tại, Vạn Thú môn của ngươi lại chọc giận ta. Ngươi phải biết rằng, Mông Sơn Minh là người của ta, Vạn Thú Môn lại tham dự vào chiến tranh giữa hai quốc gia, làm hại tới lợi ích của ta, cũng làm lợi ích của Nam châu bị hao tổn, như vậy thì ta không thể không dựng lại chuyện này tới tìm ngươi."
Triều Kính muốn nói lại thôi, lão ta rất muốn nói rằng chuyện như vậy là quyết định của toàn bộ Vạn Thú môn, liên quan gì tới ta? Tại sao lại để mắt tới ta chứ?"
"Triều trưởng lão, ta vẫn nói lại câu lúc trước, ta tới để kết bạn, chỉ cần ngươi xử lý xong chuyện này thì việc mấy trăm ngàn quân đội đã chết kia ta có thể bỏ qua, ta cũng có thể trả lại đám người Triều Thắng Hoài cho ngươi."
Triều Kính giận quá hóa cười: "Xử lý? Loại chuyện này cũng không phải là ta có thể xử lý, tông môn đã quyết định thì một trưởng lão như ta không thể nào bác bỏ được, kể cả khi ngươi ép ta tới đường chết thì ta cũng không có quyền gọi những người đã phái ra trở về. Nếu như ta dám làm vậy thì không cần ngươi ép, tông môn sẽ lôi ta về chất vấn."
Có thể nói những lời như vậy thì lão ta cũng đã nới lỏng rồi.
Ngưu Hữu Đạo hơi yên lặng, nếu hiện tại làm lộ lão già này ra thì cũng không phù hợp với tính toán của hắn, lão già này cũng sẽ không đồng ý được nên nói: "Rắn, côn trùng, chuột, kiến chỉ tấn công quân đội nước Yến mà không tấn công quân Tống, ta nghĩ Triều trưởng lão cũng có cách cân bằng việc này chứ?"
Triều Kính cũng yên lặng nói: "Quân đội của Trần Thiếu Thông đã dùng bí dược do chúng ta đưa ra."
Ngưu Hữu Đạo: "Như thế sẽ đơn giản hơn nhiều, quân đội nước Yến cũng cần bí dược đó, Triều trưởng lão cũng có thể cung cấp đúng không!"

Chương 1055: Nữ Giả Nam Trang (1)

Chương 1055: Nữ Giả Nam Trang (1)
Triều Kính lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo: "Ngươi cho ta là trẻ con sao? Nếu như ta giúp ngươi làm chuyện này, thì đồng nghĩa với việc nhảy xuống hố, không thể bò ra được nữa!"
Ngưu Hữu Đạo: "Triều trưởng lão, đối với ta mà nói thì người chết là vô dụng, Triều trưởng lão sống tốt sẽ càng có tác dụng với ta hơn, ta còn ước ngươi sẽ trở thành chưởng môn Vạn Thú môn nữa đây! Những con chim của ta cũng không phải được trộm từ Vạn Thú môn, ta có thể có những con chim kia thì Mao Lư sơn trang của ta có thể chống lại sự đánh lén từ triều đình nước Yến, thế lực sau lưng ta cũng không đơn giản như ngươi đã nghĩ, ta tới đây để kết bạn, ngươi và ta hợp tác thì ngươi cũng có chỗ tốt, ta không cần thiết hại ngươi!"
Triều Kính yên lặng, do dự, bởi vì lão ta biết, chỉ cần bước ra một bước này, thì sẽ không còn đường quay trở lại.
Thế nhưng lão ta không còn lựa chọn nào cả, khuôn mặt đen lại, nói: "Số bí dược mà quân đội nước Yến cần rất khổng lồ, ta không thể cung cấp cho ngươi, nếu không thì sẽ bị tông môn phát hiện, ta chỉ có thể cho ngươi bí phương, còn bí dược thì ngươi hãy tự chế đi!"
Ngưu Hữu Đạo: "Cứ làm như vậy đi, chỉ cần có tác dụng là được."
Triều Kính cũng là người hung ác, nếu đã quyết định thì không do dự nữa, trước mắt cứ qua cửa này đã rồi tính sau.
Lão ta đá thi thể của Khâu Vấn Hiền ra, chấm máu tươi của Khâu Vấn Hiền rồi viết bí phương lên trên quần áo của Khâu Vấn Hiền, cuối cùng thì xé phần vải đó ra, ném cho Ngưu Hữu Đạo.
Khi có được bí phương thì Ngưu Hữu Đạo mới vuốt cằm nói: "Ta vẫn giữ lại câu nói lúc trước, ta tới đây để kết bạn, ngài yên tâm, chỉ cần bí

phương có tác dụng thì ta sẽ giao lại mấy đứa cháu ngài cho ngài một cách an toàn."
Sau đó hai người lại thảo luận một lúc, cũng quyết định phương thức liên lạc xong thì Ngưu Hữu Đạo mới bay lên trời, nhảy ra khỏi hẻm núi, giẫm mạnh vào vách núi bay tiếp lên phía trên, rồi có một con chim lướt tới đỡ lấy hắn rồi vỗ cánh bay đi.
Sau khi rời khỏi nơi đây thì Ngưu Hữu Đạo nhìn về phía Quản Phương Nghi đang điều khiển chim rồi hỏi: "Hơi không giống cô nha, cô không muốn biết kết quả của chuyện này là gì hay sao?"
Quản Phương Nghi cười hỏi lại: "Điều này cũng không phải bí mật gì mà ta không biết, ngài cho rằng ngài là người tốt hả? Kẻ bị ngài để mắt tới, ngài lại tự mình ra tay, thêm vào cái tài ăn nói có thể lừa chết người không đền mạng, thì kết quả còn cần hỏi hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo nghe bà ta nói vậy liền im lặng, thật sự không nghĩ tới người này tin tưởng mình như vậy.
Quản Phương Nghi quay đầu lại hỏi: "Thiên Kiếm phù của ta đâu? Ngài không cầm nó trao đổi lấy thứ gì đó chứ?"
Ngưu Hữu Đạo lấy tấm phù ra trả lại cho bà ta: "Ta đâu dám chứ, nếu như trao đổi thật thì cô liều mạng với ta thì sao!"
Quản Phương Nghi tóm lấy tấm phù rồi cất đi, cũng đáp trả: "Thôi đi, giả vờ ngoan ngoãn làm cái gì chứ? Nếu như nó thật sự có tác dụng thì ngài có thể quan tâm tới cảm xúc của lão nương mới là lạ."
Ngưu Hữu Đạo cười khổ: "Xem ra cô hiểu lầm ta rất sâu sắc rồi."
Quản Phương Nghi cười lạnh: "Hiểu lầm? Khi nói câu đó thì ngài có cảm thấy trái lương tâm không? Có xấu hổ, đỏ mặt hay không? À mà với da mặt dày như tường thành của ngài thì cũng đâu biết hai chữ 'xấu hổ' viết như thế nào đâu, thật sự là không biết xấu hổ mà."
"Được rồi, đừng nói nữa." Ngưu Hữu Đạo lôi một miếng vải rách ra, đưa tới trên tay của bà ta.
"Thứ gì vậy?" Quản Phương Nghi mở tấm vải ra xem: "Một bức thư máu? Chẳng lẽ Triều Kính viết giấy cam đoan đưa cho ngài? Không đúng, hình như đây là một phương thuốc."
Ngưu Hữu Đạo: "Quân đội nước Yến rất đông đúc, lượng thuốc cần cũng không phải là một số lượng nhỏ, mà mua những thứ này cũng

không nên công khai. Nhanh chóng liên hệ với Hiểu Nguyệt các, đưa bí phương này cho bọn họ, để bọn họ hỗ trợ tạo ra."
Quản Phương Nghi gật đầu, lại ngửi vải rách thì thấy đây thật sự là máu người, thì hỏi lại với giọng nghi ngờ: "Máu của Triều Kính hay sao? Ngài không có làm gì lão ta chứ?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta có thể làm gì lão ta đâu?"
Trong đầu Quản Phương Nghi xuất hiện nấm mồ bên ngoài Mao Lư sơn trang, hỏi: "Ngài cứ buông tha lão ta dễ dàng như vậy hay sao?"
Ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo thả về phía xa xa, không trả lời.
Quản Phương Nghi sử dụng khẩu hình không biết là mắng Ngưu Hữu Đạo cái gì nữa, sau đó hỏi tiếp: "Tại sao Vạn Thú môn lại khác bình thường, tham dự vào cuộc chiến tranh giữa các quốc gia, trợ giúp nước Tống chứ?"
"Thừa tướng nước Tống là Tử Bình Hưu đã sai người tới uy hiếp, mà Vạn Thú môn cũng có thứ mà họ cần, họ muốn dùng cơ hội này để có được quyền tự trị khu vực xung quanh đây. Mà điều càng quan trọng hơn đó chính là các quốc gia chiến tranh rất kịch liệt, cũng làm cho Vạn Thú môn cảm thấy lo lắng. Bởi vì Vạn Thú môn không có thế lực của riêng mình nên muốn dùng cơ hội này để lộ thực lực của mình ra, để khi tương lai ai thắng ai thua, nước Tống thuộc về kẻ nào đều không dễ dàng trêu trọc Vạn Thú môn..." Ngưu Hữu Đạo giảng giải đại khái tình hình hiện tại của Vạn Thú môn vừa lấy được từ miệng của Triều Kính.
Quản Phương Nghi nghe xong liền thở dài: "Thì ra là thế, cũng bởi vì vậy mà mấy trăm ngàn người đã mất mạng."
Ngưu Hữu Đạo: "Bọn họ có tham dự vào hay không thì số người chết cũng chưa chắc đã ít đi, bọn họ cũng không để ý điều này lắm, dù sao người chết cũng không phải là người của bọn họ."
...
Thi thể trong thung lũng đã biến mất, là do chính tay Triều Kính dọn dẹp sạch sẽ.
Lão ta một mình đứng trong thung lũng trầm tư, sau đó thở dài một tiếng, nhảy ra khỏi nơi đây.
Trên đường đi, đại đệ tử Từ Hỏa xuất hiện đón lão ta, dùng ánh mắt kinh ngạc mà nhìn lão: "Sư phụ..."

Triều Kính biết y định nói cái gì, y muốn hỏi tại sao lão lại không phát tín hiệu ra tay nên lão ta đã chặn lại trước: "Không sao, hãy thông báo cho mọi người trở về hết đi, cũng đừng để ai biết cả."
"Ây..." Từ Hỏa đành thôi, không hỏi nữa: "Rõ!"
Triều Kính rời đi trước, tâm trạng rất khó chịu.
Lão ta rất muốn tìm tới Triều Thắng Hoài rồi hỏi rõ ràng chuyện gì đã xảy ra, thế nhưng lại không thể, chẳng những không thể vạch trần ra mà còn phải nghĩ cách giấu giếm giúp Triều Thắng Hoài nữa, tìm ra lý do hợp lý tại sao Triều Thắng Hoài lại đột ngột mất tích.
Lão ta biết, chuyện càng phức tạp thì manh mối lưu lại sẽ càng nhiều, mình sẽ càng khó khăn khi che giấu hơn.
Trước kia chỉ có nghe đồn đại về Ngưu Hữu Đạo, thế nhưng hôm nay lão ta mới thật sự biết được lợi hại như thế nào, vừa gặp mặt cũng đã trải cho mình một con đường không có lối về rồi.
Thậm chí hắn còn đứng trước mặt mình mà nói: Ta để ngươi làm người, thì ngươi mới có thể làm người, ta muốn ngươi làm chó, thì ngươi chính là một con chó!
Lão chưa từng nghĩ tới, đường đường là trưởng lão của Vạn Thú môn, lại bị một tên nhóc con nắm thóp.
Mà lại lão ta còn không còn con đường nào khác để mà đi, chỉ có thể đi trên con đường được Ngưu Hữu Đạo trải trước mắt này.
Quan trọng nhất đó chính là Ngưu Hữu Đạo cũng không phải tán tu, hắn đã có thế lực khá lớn, không phải cái loại có thể cùng thế lực khổng lồ chèn ép được.
Cái thằng ngu Triều Thắng Hoài kia lại còn trêu chọc loại người này, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết được thằng ngu kia làm sao có thể là đối thủ của Ngưu Hữu Đạo được, lão ta chỉ nghĩ tới đây là nổi giận đùng đùng.
Càng nghĩ càng tức giận, thế mà lại liên lụy tới lão, hi vọng là Ngưu Hữu Đạo là người giữ lời, có thể thả người, sau đó lão sẽ đập gãy chân chó của thằng cháu bất hiếu này mới được.
...
Bên cạnh đường chính là một mảnh trang trại hoang phế, đổ nát thê lương, có vết cháy vẫn lưu lại đây, đây chính là "việc tốt" do quân đội

nước Yến làm.
Hai bóng người mặc quần áo tả tơi đang kiếm ăn trong đồng ruộng này, cũng không phải tất cả mọi người đều bị đuổi đi, luôn luôn vẫn sót lại một hai người.

Chương 1056: Nữ Giả Nam Trang (2)

Chương 1056: Nữ Giả Nam Trang (2)
Khi không tìm được thức ăn ở đâu nữa thì họ sẽ tới đây tìm, trước lúc chiến tranh diễn ra đồng ruộng đã reo hạt, lúc này đã mọc mạ rồi, chỉ cần là thứ có thể ăn thì họ đều không bỏ qua.
Một người đi tới từ phía xa, hai người ở trong ruộng cũng không tìm kiếm thức ăn nữa mà nhìn về phía người đến. Khi người đó tới gần thì hai người này thấy người đó có một thân hình lực lưỡng, sau lưng còn đeo một thanh đao lớn thì rất hoảng loạn, vội vàng chạy trốn về phía trang trại đã đổ nát.
Người đến chính là Viên Cương.
Viên Cương cũng không đuổi theo hai người kia mà tìm tòi khắp nơi trong ruộng đồng, sau khi không tìm được thứ mình cần tìm thì lại đi tới khu vực đổ nát phía xa xa.
Hắn ta tới đây tìm gia vị nấu ăn.
Bởi vì Ngân Nhi, vị yêu vương này đã quen ăn uống những thức ăn ngon miệng rồi, khi Ngưu Hữu Đạo còn ở đó thì vẫn có thể nuôi được, Ngân Nhi rất ngoan ngoãn mà nghe lời.
Mà Ngưu Hữu Đạo đi khỏi thì Ngân Nhi trở nên rất khó chịu, chê thức ăn khó ăn, muốn Viên Phương tới làm đồ ăn cho nàng ta.
Thế nhưng Viên Phương lại không ở đó, nên đành phải kéo Viên Cương tới nấu nướng cho nàng ta.
Lúc đầu Viên Cương còn không để ý lắm, thế nhưng sau đó phát hiện tình hình không đúng, bởi vì Ngân Nhi tức giận, thật sự tức giận, trên mặt nàng ta xuất hiện hoa văn màu bạc.
Viên Cương biết được hậu quả khi Ngân Nhi bộc phát là gì, nếu mà làm lớn chuyện lên, để người khác biết được Ngân Nhi là yêu vương thì hậu

quả rất khó lường, Đạo gia cũng không thể giấu diếm được nên hắn ta phải nghĩ cách giải quyết chuyện này.
Rất may là trù nghệ của Viên Phương là do Viên Cương dạy dỗ, hiện tại hắn ta cũng chỉ còn thiếu vài thứ gia vị nữa mà thôi.
Viên Cương nghĩ tới những thôn xóm gần đó nên tới tìm xem, trên đồng ruộng không có thì có lẽ trong đống đổ nát phía xa là có, đại quân chỉ vơ vét lương thực, chưa chắc lấy đi cả những thứ vớ vẩn đó.
Nơi giấu người trong khu đổ nát này cũng không nhiều, Viên Cương tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn mà thôi, thế nhưng trong mắt của hai người lúc trước chạy trốn lại coi như hắn ta đang điều tra, nên rất là hoảng loạn, một lúc sau vội vàng chạy trốn đi nơi khác.
Đúng lúc này, một con ngựa phóng nhanh tới đây, Viên Cương thấy vậy liền vội vàng núp ở phía sau bức tường đổ.
Hai tên nông phu kia khi đang chạy thì gặp được người kỵ sĩ này nên càng hoảng loạn, vội vàng quay đầu chạy hướng khác.
Người kỵ sĩ kia rút kiếm ra, quát: "Đứng lại!"
Dù sao chỉ có hai chân, cũng không thể chạy nhanh bằng bốn chân nên hai tên nông phu sợ hãi tới mức quỳ trên mặt đất, liên tục cầu xin tha thứ.
Con ngựa dừng lại, người kỵ sĩ nhìn chằm chằm vào hai người đang quỳ trên mặt đất mà hỏi: "Hai người các ngươi là ai? Có phải là gian tế của nước Yến không?"
Hai tên nông phu liên tục dập đầu: "Chúng ta không phải gian tế, không phải gian tế, chúng ta là nông dân ở nơi này, không kịp chạy đi nơi khác, đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng..."
Khi nghe được những lời này thì người kỵ sĩ kia buông thanh kiếm trong tay xuống, khi thấy thân hình gầy gò của hai người thì đúng là không giống gian tế, hốc mắt người này đỏ lên.
Người kỵ sĩ này đút kiếm vào trong vỏ kiếm, rồi nhảy xuống ngựa, tháo chiếc tay nải của mình ra, ngồi xổm trước mặt hai người mà lấy lương khô từ trong tay nải ra cho hai người.
Lương khô được tạo thành hình rất xinh đẹp, còn có cả bánh ngọt nữa.
Có lẽ là đã rất đói, khi thấy thức ăn xuất hiện trước mắt mình, cũng thấy người kỵ sĩ này không muốn giết hai người mình nên hai người cướp vội

lương khô, ăn như hổ đói.
Mà lương khô không có nước, ăn nhanh như vậy thì hậu quả là cả hai đều bị nghẹn, cả hai phải cố gắng lắm mới nuốt miếng lương khô này xuống.
Người kỵ sĩ đó chảy nước mắt, dùng tay áo lau đi rồi nói với giọng của một nữ nhân: "Ăn từ từ thôi, đừng vội, đều là của hai người, không có ai tranh cướp đâu." Rồi tiếp tục lấy hết lương khô trong tay nải ra cho hai người.
Viên Cương hé mắt từ sau bức tường đổ gần đó ra nhìn cảnh tượng này, nữ nhân sao? Chẳng lẽ là nữ giả nam trang?
Hai tên nông dân kia nghe được tiếng nói này thì mới giật mình, hỏi lại: "Đại nhân là nữ?"
Người kỵ sĩ kia lại khôi phục lại âm thanh của nam nhân, đứng dậy nói: "Quân Tống không thể bảo vệ quốc gia, làm cho các người phải chịu khổ, là lỗi của chúng ta. Các người cũng đừng ở lại nơi đây, quân Yến lúc nào cũng có thể càn quét qua nơi này, hãy cầm theo số lương khô này mà đi tới kinh thành đi, nhanh lên."
Khi nghe được người kỵ sĩ này nhắc tới quân Yến thì hai tên nông dân quay đầu về phía đống đổ nát, một người đưa tay chỉ tới rồi nói: "Đại nhân, quân Yến, có thám tử quân Yến đang núp ở đó."
Người kỵ sĩ kia cảnh giác lên, ánh mắt đưa về phía sau bức tường đổ, quả thật là có kẻ nhìn lén, rồi đưa tay lên, hai mũi ám tiễn bắn ra ngoài.
Viên Cương hơi lệch đầu liền né được ám tiễn, làm hai mũi ám tiễn này cắm sâu vào trong vách tường đất phía sau hắn ta.
Người kỵ sĩ kia lại rút kiếm ra, lao nhanh tới đây, nhảy qua bức tường đổ, thấy được Viên Cương ở phía sau liền lao tới, đâm ra một kiếm.
Viên Cương đã nhìn ra, người này cũng không phải tu sĩ, chỉ có chút võ công mà thôi.
Hắn ta bình tĩnh mà đưa tay ra, tóm lấy bảo kiếm đang đâm tới.
Người kỵ sĩ giật nảy cả mình, đối phương lại không sợ bảo kiếm, giống như mình đồng da sắt vậy, rất dễ dàng tóm được mũi nhọn của thanh kiếm.
Càng quan trọng hơn là, đối phương tóm trúng kiếm, làm cho người kỵ sĩ này không thể động đậy kiếm trong tay chút nào nữa cả.

Người này còn định đá ra một cước thì Viên Cương lại buông ra thanh kiếm đang cầm trong tay, rồi đấm thẳng vào bụng người kỵ sĩ kia.
"Phốc!" Người kỵ sĩ phun ra một búng máu, bị một quyền của Viên Cương đập bay ra ngoài, đụng đổ bức tường đất phía xa, giãy dụa muốn đứng dậy ở trong bụi mù.
Hai bên thật sự là không cùng đẳng cấp.
Sắc mặt của Viên Cương không thay đổi chút nào, đi ra bên ngoài. Hai tên nông phu hoảng sợ, rồi vội vàng chạy trốn khỏi nơi đây, cũng mặc kệ người kỵ sĩ kia chết hay là sống.
Người kỵ sĩ kia vừa định bò lên thì có một bàn chân giẫm vào ngực người này làm cho người này ngã xuống, rồi không thể đứng dậy được nữa.
Xoẹt xoẹt! Viên Cương cúi người xé rách mặt nạ trên mặt người đó. Sau khi thấy được mặt thật của người này thì Viên Cương hô lên: "Tô Chiếu!"
Khi bụi mù tản hết thì hắn ta mới biết là mình nhìn nhầm, người này cũng không phải là Tô Chiếu, mà chỉ giống Tô Chiếu tới bảy phần, còn có ba phần khác biệt bởi vì người này còn xinh đẹp hơn cả Tô Chiếu.
"Cô là ai?" Viên Cương ngồi xổm trước mặt người này mà hỏi.
"Muốn chém muốn giết cứ tự nhiên!" Nữ tử quay đầu qua một bên, lại bởi vì đau đớn mà ho hai tiếng, trên mặt xuất hiện vẻ thà chết chứ không chịu khuất phục.
Sắc mặt Viên Cương khá phức tạp mà nhìn chằm chằm vào nàng ta, rồi dùng một tay nhấc nàng ta lên, tay còn lại chém vào gáy của nàng ta làm nàng ta ngất xỉu, rồi kẹp dưới cánh tay, đi về phía con ngựa đang dừng ở bên đường, nhảy lên ngựa rồi phóng đi.
Một lúc lâu sau, lại có mấy người cưỡi ngựa đi tới nơi này.
Người trên lưng ngựa quét mắt nhìn xung quanh giống như đang tìm kiếm thứ gì vậy. Sau khi quan sát tinh khí thần của những người này, kết hợp với nguyệt điệp ở trên lưng thì biết được, những người này chính là tu sĩ.
Trang trại bị vứt bỏ ở nơi đó rất hấp dẫn sự chú ý của nhiều người, đống đổ nát cách đó không xa cũng thu hút sự chú ý của mấy người này.

Thế nhưng cũng chỉ hơi chú ý mà thôi, tại nơi loạn lạc như này thì tình huống đó rất bình thường, mấy người cũng không qua đó tìm tòi mà phóng nhanh đi.
"Đã xác định vùng này chỉ có duy nhất một con đường này thôi sao?" Một người cất tiếng hỏi.
"Ít nhất thì đây là con đường ngắn nhất rồi, phu nhân đi rất vội vàng, muốn gặp Đại đô đốc trong thời gian ngắn nhất, chắc là sẽ đi con đường này."

Chương 1057: Tô Chiếu!

Chương 1057: Tô Chiếu!
"Một nữ nhân lại dám trốn nhà đi vào nơi chiến loạn, thật sự là hồ đồ, chỉ tạo phiền phức cho người khác mà thôi! Nếu như nàng ta xảy ra chuyện gì thì chúng ta không còn mặt mũi nào gặp mặt Đại đô đốc và sư môn nữa!"
"Aiz, ta hiểu tâm tình của ngài, tại đê phòng ngự đã có hai triệu quân đội bị tiêu diệt, sau đó quân Tống còn bị tiêu diệt thêm sáu trăm ngàn quân nữa, tại nước Yến Đại đô đốc bị ngăn cản, còn biết được Mông Sơn Minh cũng đang tìm cách vây giết Đại đô đốc nên nàng ta lo lắng quá, sợ Đại đô đốc gặp chuyện mà thôi."
"Cô nàng này, aiz, thật sự là ngu xuẩn, nàng ta có tới thì có thể giúp được cái gì cơ chứ? Nếu như các ngươi không nói những tin tức về chiến sự cho nàng ta thì nàng ta làm sao có thể trốn đi chứ?"
"Sư thúc, chúng ta cũng không có cách nào nha, chúng ta đâu thể giam lỏng nàng ta được? Những người nàng ta có quan hệ thì không giàu thì cũng cao quý, đều là những người có mạng lưới thông tin nhanh nhạy, nếu như nàng ta muốn biết tin tức thì làm sao có thể không biết tin tức về chiến sự chứ? Chồng nàng còn đang tham gia chinh chiến, nàng ta có thể không quan tâm sao? Nói đi cũng phải nói lại, nếu như chúng ta không cho nàng ta biết tin tức về chiến sự thì nàng ta càng nghi ngờ hơn ấy. Mà nói thật, nàng ta bỏ trốn cũng là bởi vì chúng ta không cho nàng ta đi tới, cho nên nàng ta mới nghĩ cách trốn khỏi chúng ta đó."
"Ngươi nói với ta những lời này cũng vô dụng thôi, các ngươi hãy cầu nguyện nàng ta không gặp chuyện gì không may đi, nếu không tất cả đều sẽ không tốt!"
...
"Hầu tử, cái này có thể ăn sao?"

Bên trong khu rừng, khi thấy Viên Cương còn tóm theo một người tới thì Ngân Nhi kinh ngạc mà hỏi.
Viên Cương sửng sốt.
Đám người Trần bá ở cạnh cũng bị kinh sợ mà nhìn chằm chằm vào Ngân Nhi, thật sự giống như đang nhìn một người từ trên trời rớt xuống vậy.
Một người còn sống sờ sờ đấy, ngài còn không nhận ra sao?
Mà mọi người còn cảm thấy đứa tham ăn này không giống như nói đùa, mọi người cũng biết đứa tham ăn này cũng sẽ không nói đùa với mọi người.
Nếu người khác nói những lời đó thì mọi người cảm thấy đó là một câu nói đùa. Thế nhưng khi nghe được từ miệng Ngân Nhi thì đám người cảm thấy rợn tóc gáy, có thể ăn? Chẳng lẽ cái đứa tham ăn này còn ăn người sống rồi sao? Đùa à?
Nói thật thì Viên Cương cũng bị dọa sợ, cảm thấy yêu vương này cũng không ngại ăn người sống.
Quen biết lâu như vậy rồi mà đây vẫn là lần đầu Viên Cương cảm thấy Ngân Nhi có tiềm chất ăn thịt người nha.
Viên Cương không nói gì cả mà thả tay ra, ném nữ nhân trên tay xuống đất.
Ngân Nhi nhìn chăm chú vào nữ nhân kia, đúng lúc này Viên Cương đột ngột ra tay, dùng tay chặt vào gáy Ngân Nhi với lực khá mạnh.
Mắt Ngân Nhi trợn trắng lên, ngất đi, nằm trên người nữ nhân kia.
"Làm gì vậy?" Trần Bá nghi ngờ mà hỏi Viên Cương.
"Các người nhớ kỹ, khi thấy nàng ta tỉnh thì hãy đánh ngất tiếp, chờ Đạo gia về thì nói tiếp." Viên Cương dặn dò đám người một câu.
Hắn ta cũng không có cách nào khác, vì ra ngoài cũng không tìm được gia vị, Ngưu Hữu Đạo và Thương Thục Thanh đều không có ở đây, nơi này không có ai có thể làm cho Ngân Nhi yên lòng, cũng không biết tới bao giờ Ngưu Hữu Đạo mới có thể trở về. Trước mắt cứ đánh ngất Ngân Nhi đã, nếu không khi Ngân Nhi biến về hình thái yêu vương, lục thân bất nhận (mất hết tính người) thì những người ở đây sẽ chết sạch.
Mà những người ở đây còn không biết rõ về Ngân Nhi nên hắn ta cũng không biết giải thích ra sao nữa.

Đám người nhìn nhau, không biết tại sao Viên Cương lại đối xử với Ngân Nhi như vậy, một đứa tham ăn mà thôi, có cần phải độc ác như vậy không?
"Ồ!" Trần Bá chỉ vào nữ nhân trên mặt đất mà nói: "Tại sao ta thấy người này rất quen chứ?"
Mấy người xúm vào quan sát, Chu Lão Bát kinh ngạc nói: "Bà chủ của Bạch Vân Gian, Tô Chiếu sao?"
"Không phải, chỉ giống thôi, giống Tô Chiếu nhưng xinh đẹp hơn nhiều Tô Chiếu." Hứa Lão Lục lắc đầu.
Những người này đều làm ở Phù Phương Viên nhiều năm, cũng đã gặp qua Tô Chiếu của Bạch Vân Gian rồi.
"Ta nghe nói bà chủ của Bạch Vân Gian đã đổi người rồi, cũng không biết hiện tại Tô Chiếu đi đâu."
Mấy người ở đây bắt đầu bàn tán về Tô Chiếu, thế nhưng người biết Tô Chiếu đi đâu là Viên Cương thì lại im lặng, nhìn chằm chằm vào nữ nhân đang ngất xỉu ở dưới đất.
Sau khi bàn tán thì Trần Bá lại hỏi: "Hầu Tử, nữ nhân này là ai?"
Viên Cương: "Không biết."
"..." Đám người lại nhìn nhau, đã không biết tại sao ngươi lại bắt nàng ta về, ngươi muốn làm cái gì đây?
Nếu như nói Viên Cương thèm nhỏ dãi sắc đẹp của người ta mà cướp về thì mấy người cũng không tin, thế nhưng Viên Cương không muốn nói thì họ cũng không hỏi nữa.
Một lúc sau, một con chim khổng lồ bay xuống nơi đây, Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi đã trở về.
Khi thấy được hai nữ nhân đang nằm trên mặt đất thì hai người cũng ngẩn người.
Trên mặt Ngân Nhi xuất hiện hoa văn màu bạc làm Ngưu Hữu Đạo nhíu mày, còn một người khác, hắn chỉ cảm thấy hơi quen quen, hình như đã từng gặp mặt, thế nhưng cũng không nhớ được đã gặp ở đâu.
Mà Quản Phương Nghi lại kinh ngạc mà nói: "Tô Chiếu? Tại sao nàng ta lại ở đây? A, không phải Tô Chiếu, nàng còn xinh đẹp hơn cả Tô Chiếu nữa!" Bà ta ngẩng đầu nhìn mọi người, hỏi: "Nữ nhân này là ai?"

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Viên Cương đang im lặng, Hứa Lão Lục nói: "Viên Cương ra ngoài một lát, rồi mang về nàng ta, chúng ta cũng không biết nàng ta là ai."
Tô Chiếu? Sau khi nghe được lời nói của Quản Phương Nghi thì Ngưu Hữu Đạo cảm thấy kinh hãi, cuối cùng mới nhớ đã gặp nàng ta ở đâu. Nói đúng hơn là không phải gặp qua, mà là đã vẽ qua.
Hắn chưa từng gặp Tô Chiếu, chỉ là dựa vào lời miêu tả của Quản Phương Nghi khi ở Phù Phương Viên mà vẽ ra chân dung của Tô Chiếu, mặc dù hắn cũng từng ở Tề Kinh khá lâu nhưng vẫn chưa từng gặp Tô Chiếu bao giờ.
Cũng bởi vì tranh chân dung và người thật khác biệt, cho nên Ngưu Hữu Đạo cảm thấy càng giống hơn.
Một nữ nhân giống Tô Chiếu, lại còn bị Viên Cương bắt được nên ánh mắt Ngưu Hữu Đạo chầm chậm nhìn về phía Viên Cương, người khác còn không biết chuyện giữa Viên Cương và Tô Chiếu, thế nhưng hắn lại biết, đó vẫn là chuyện đau lòng của Viên Cương.
Hắn cũng biết Tô Chiếu đã chết, biết Tô Chiếu được Viên Cương tự tay xây mộ trong sa mạc, điều này Viên Cương đã nói với hắn.
"Chuyện gì vậy? Chẳng lẽ chỉ vì giống Tô Chiếu nên ngươi bắt nàng ta?" Ngưu Hữu Đạo hơi do dự rồi đặt câu hỏi.
Việc này hắn cũng không chắc, chuyện khác dễ nói thế nhưng những chuyện liên quan tới tình cảm thì hắn thật sự không dám đoán bừa.
Viên Cương: "Ngài suy nghĩ nhiều rồi."
Cuộc đối thoại của hai người làm Quản Phương Nghi thấy nghi ngờ, mà những người ở đó cũng giống vậy, tại sao cứ có cảm giác Viên Cương và bà chủ của Bạch Vân Gian có gian tình nha.
Ngưu Hữu Đạo: "Vậy thì chuyện gì đã xảy ra?"
Viên Cương: "Người này rất đáng ngờ, cô ta đại biểu quân Tống xin lỗi hai người nông dân, thân phận có vẻ như không tầm thường..." Ánh mắt của hắn ta quét qua đám người, thấy mấy người vẫn không hiểu nên nói về tình hình lúc đó.
Đám người nghe xong thì gật đầu, nếu như là vậy thì thân phận của người này thật sự đang ngờ, nữ giả nam trang, lại còn đại biểu quân Tống xin lỗi dân chúng nữa chứ.

Ngưu Hữu Đạo dùng khóe mắt liếc tới sắc mặt của Viên Cương, đột nhiên nói: "Trước không cần quản lai lịch nàng ta ra sao, thế nhưng hành tung của chúng ta vẫn phải giữ bí mật, không thể mang theo một người lai lịch không rõ ràng được. Lão lục, mang xuống xử lý đi, sạch sẽ chút."
Hứa Lão Lục gật đầu, cúi người định mang nữ nhân này lên để đi xử lý.
Thế nhưng một bàn tay đặt lên bả vai của Hứa Lão Lục, Hứa Lão Lục nhìn lại thì thấy Viên Cương đang giữ lấy hắn ta.
Viên Cương: "Đạo gia, ta cảm thấy vẫn nên giữ nàng ta lại, sau khi điều tra rõ ràng lai lịch nàng ta rồi nói sau, biết đâu sẽ có tác dụng lớn."

Chương 1058: Bản lĩnh của Đạo gia không thể đo đếm được (1)

Chương 1058: Bản lĩnh của Đạo gia không thể đo đếm được (1)
Quản Phương Nghi cũng đồng ý với điều này: "Rất chính xác, có thể có tâm đại biểu quân Tống xin lỗi người dân thì chắc hẳn không phải là người bình thường, nếu như thân phận của nàng ta rất lớn thì sẽ có tác dụng. Đạo gia, Hầu Tử nói đúng, vẫn nên biết rõ thân phận nàng ta là gì đã, mà một phàm nhân cũng không gây nên phiền phức gì. Nếu như không cần thiết thì vẫn không nên giết bừa người vô tội."
Ngưu Hữu Đạo nhìn đi nhìn lại Viên Cương rồi nói: "Thôi được!" Rồi gật đầu ra hiệu.
Quản Phương Nghi ngồi xuống, lục soát nữ nhân kia, cũng không tìm được vật nào có thể chứng minh thân phận của nữ nhân này, chỉ tìm được vài ám khí và chút tiền mà thôi, cuối cùng bà ta giúp nữ nhân này điều chỉnh hô hấp."
Rất nhanh thì nữ nhân kia chậm chạp tỉnh dậy, khi mở mắt ra thì nàng ta thấy một đám người đang ở xung quanh liền vội vàng ngồi dậy bò về đằng sau, đụng vào thân cây phía sau, bởi vì lúc trước bị thương nên càng đau hơn, cuối cùng vịn thân cây đứng dậy, nhìn chằm chằm vào Viên Cương rồi hỏi: "Các ngươi là ai?"
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nàng ta để quan sát phản ứng của nàng ta, rồi bỗng nói: "Tại hạ là... Ngưu Hữu Đạo!"
"Ngươi chính là Ngưu Hữu Đạo sao?" Nữ tử kinh ngạc, quan sát Ngưu Hữu Đạo một lượt, rồi lại nhanh chóng liếc nhìn về phía đám người.
Ngưu Hữu Đạo cười cười, nữ tử kia cũng phản ứng lại được, trên mặt xuất hiện sự hối hận.

Đám người nhìn nhau, cũng biết Ngưu Hữu Đạo chỉ cần dùng một câu đã có thể sơ bộ kiểm tra đối phương, thật sự là có thân phận không tầm thường đây.
Đạo lý này rất đơn giản, người bình thường kể cả có biết Ngưu Hữu Đạo hay không thì ít nhất phản ứng sẽ không lớn như vậy.
Ngưu Hữu Đạo cười đáp: "Đúng vậy, ngươi là ai?"
Ánh mắt nữ tử này né tránh, khi biết người trước mắt là Ngưu Hữu Đạo thì nàng ta càng không dám bại lộ thân phận mình, rồi nói ra một cái tên: "Tô Chiếu!"
Khi Viên Cương nghe được lời này thì trái tim bỗng run lên.
"..." Đám người xung quanh kể cả Ngưu Hữu Đạo đều kinh ngạc, nói tên ai cũng được, tại sao lại nói ra cái tên có khuôn mặt giống nàng ta chứ, làm mọi người đều cảm thấy rối loạn.
Ngưu Hữu Đạo suy nghĩ, nhìn về phía đám người hỏi: "Các người từng nói cái tên này trước mặt nàng ta chưa?"
Đám người nhìn nhau, nói thì cũng từng nói, thế nhưng khi đó đối phương còn đang ngất xỉu, làm sao có thể nghe thấy chứ?
Viên Cương lên tiếng: "Lúc trước, khi vừa đánh bại nàng ta, ta thấy khuôn mặt nàng ta thì ta nhận sai, nên đã nói cái tên Tô Chiếu ra."
Thì ra là vậy! Ngưu Hữu Đạo liếc mắt nhìn hắn ta: "Người giao cho ngươi, ngươi hãy cạy miệng nàng ta ra!"
Viên Cương gật đầu.
Ngưu Hữu Đạo phất tay, ra hiệu người tới dẫn nữ nhân tự xưng là "Tô Chiếu" kia đi, rồi sau đó nhìn về phía Ngân Nhi hỏi tiếp: "Ngân Nhi làm sao vậy?"
Viên Cương nói tới việc Ngân Nhi tức giận, muốn ăn.
Những người khác không biết thế nào cả thế nhưng Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi lại hiểu đã xảy ra chuyện gì.
Quản Phương Nghi vô ý thức đặt tay lên ngực, bà ta rất rõ hậu quả khi yêu vương này tức giận là gì, thật sự là may mắn, may mắn yêu vương này không tức giận.
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm, ngồi xuống, một tay đặt lên trên người Ngân Nhi, thi pháp giải trừ yêu khí khác biệt trong cơ thể nàng ta.

Yêu khí kỳ lạ vừa bị loại bỏ, Ngân Nhi cũng dần dần tỉnh lại, mở mắt nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo, liền thuận tay kéo ống tay áo của Ngưu Hữu Đạo, liên tục nói: “Đạo Đạo…” Rồi dường như chợt nhớ ra điều gì đó, nàng đột nhiên ngồi dậy, giòn tiếng hỏi: “Ai đánh ta?”
Ngưu Hữu Đạo một tay túm lên: “Là ta đánh đó.”
Ngân Nhi mở to hai mắt: “Vì sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Lúc ta không có ở đây, cô không nghe lời!”
Ngân Nhi nhếch miệng lên, nói với giọng bất mãn: “Không ngon!”
“Chịu khó một chút, đợi quay về sơn trang rồi nói.” Ngưu Hữu Đạo nói một câu liền đuổi nàng đi, cũng lười lải nhải cùng nàng, vẫy tay ra hiệu Ngô lão nhị làm chút gì đó cho yêu vương này ăn, miễn ngăn miệng nàng lại là được.
“Ngươi đang dùng lời thăm dò tên Hầu Tử mặt đỏ.” Quản Phương Nghi đi theo sau Ngưu Hữu Đạo chợt nói ra lời này.
Ngưu Hữu Đạo đạm nhiên nói: “Có sao?”
“Có! Hơn nữa còn chắc chắn.” Quản Phương Nghi tò mò nói: “Ta nhớ lúc đầu ngươi từng vẽ bức chân dung mà Bạch Vân hỏi bà chủ Tô, giữa nàng ta và Hầu Tử có quan hệ gì hay sao?
Ngưu Hữu Đạo lặng yên một hồi, nói: “Tô Chiếu là con gái của Hầu Tử.”
“Hả?” Quản Phương Nghi ngạc nhiên, bà chủ thanh lâu khéo léo của Tề kinh lại là con gái của tên Hầu Tử đầu gỗ phiền phức này, tỏ vẻ khó tin nói: “Điều này sao có thể? Tô Chiếu không phải là người của Hiểu Nguyệt Các sao?”
“Chính bởi vì là người của Hiểu Nguyệt Các, nên mới dẫn tới việc bị Hiểu Nguyệt Các đuổi giết. Trên đường hai người bỏ trốn, Tô Chiếu đã chết trong tay của Hiểu Nguyệt Các, chính Hầu Tử là người tự tay chôn cất.” Ngưu Hữu Đạo lời ít ý nhiều đề cập đến.
Tình cảm bi thương giữa nam và nữ luôn dễ dàng làm cho nữ nhân đồng cảm, Quản Phương Nghi thổn thức không thôi: “Khó trách, gặp phải cảnh tượng như vậy, thảo nào Hầu Tử mặt đỏ trông hơi khác lạ.”
Ngưu Hữu Đạo ngửa mặt lên trời thở dài: “Đúng vậy, sao lại trùng hợp mà gặp cảnh tượng như thế, ông trời đúng là trêu người, nhưng chỉ mong không phải nghiệt duyên gì đó.”

Quản Phương Nghi lườm hắn một cái: “Ta đã gặp qua không ít nam nhân, bất kể là tốt hay xấu, thì sau đó ta cũng chưa từng oán trách điều gì, nam nữ yêu đương, nhiều chuyện tốt đẹp, sao đến miệng ngài lại biến thành nghiệt duyên?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Cô không hiểu, loại người như Hầu Tử sẽ không dễ dàng động lòng yêu ai…”
Quản Phương Nghi tiếp lời nói: “Ta nghĩ ta đã hiểu ý của ngài, bất động như núi, núi mà động tắc thì sập, ngài sợ hắn một khi động lòng thì sẽ không khống chế nổi chính mình? Ngài không phải muốn ra tay cản trở đó chứ? Chuyện tình cảm này, ai cũng không quản được đâu, nếu ngài thực sự là vì muốn tốt cho hắn, ta nghĩ nên để thuận theo tự nhiên, tốt nhất không nên can thiệp,
Hầu Tử cũng không phải loại người không phân biệt được phải trái.”
Ngưu Hữu Đạo: “Cho nên ta hy vọng nữ nhân này hoàn cảnh đơn giản một chút…Thực sự là quá trùng hợp, hắn chỉ đi ra ngoài một chuyến, lại gặp phải cảnh tượng đó, là trùng hợp sao?”
Quản Phương Nghi nói: “Ngài lo lắng chuyện gì?”
Ngưu Hữu Đạo: “Nếu không phải là trùng hợp, vậy thì vấn đề trong chuyện này lớn rồi đây.”
Quản Phương Nghi nhíu mày, hiểu ý của Ngưu Hữu Đạo, nếu thật là có người nào đó sắp xếp, chứng tỏ hành tung của bọn họ luôn bị ai đó nắm trong tay, thậm chí có thể nói trong số những người của bọn học có gian tế, ai là gian tế? Viên Cương và Ngân Nhi đều không thể, những người khác ngoại trừ cha mẹ già của Phù Phương Viên thì cũng chẳng có ai, quan trọng hơn là biết bí mật giữa Viên Cương và Tô Chiếu tình huống này cự kì tinh vi.
Bà ta chần chừ nói: “Có lẽ là ngài suy nghĩ nhiều rồi, chỉ là đúng lúc đột nhiên đi ra ngoài một chút, người có dã tâm sợ là cũng không thể kịp dàn xếp được… Người như ngài gặp phải bất cứ một chuyện khác thường nào cũng đều không khỏi có chút hoài nghi.”
“Chỉ mong là vậy!” Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, lại dặn dò: “Việc này cô âm thầm theo dõi một chút.”
“Vâng.” Quản Phương Nghi khẽ gật đầu, cũng có thể hiểu được, nếu đã cảm thấy có điều bất thường thì không thể không để mắt tới, chắc chắn

phải điều tra rõ ràng, nhưng nhìn ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo có hơi kì lạ.
Ngưu Hữu Đạo đã thấy bà ta nhìn mình: “Sao lại nhìn ta như vậy?”
Quản Phương Nghi hơi nén cười: “Ta cảm thấy ngài vẫn là nên nghĩ cho bản thân mình nhiều hơn.”
Ngưu Hữu Đạo khó hiểu: “Ta có vấn đề gì sao?”
Quản Phương Nghi: “Ta cũng hy vọng ngài đừng có chuyện gì thì tốt, tuổi vẫn còn trẻ, ta không tin trên đời này không có người con gái nào khiến cho ngài động lòng, điều này rất không bình thường có biết không?”
Ngưu Hữu Đạo dở khóc dở cười, bất luận là Quản Phương Nghi hay Hắc Mẫu Đơn đều thường xuyên hỏi hắn về vấn đề này, Ngưu Hữu Đạo bất đắc dĩ nói: “Ta không xuống nước, ở trên bờ ngắm phong cảnh vẫn tốt hơn, không muốn trở thành phong cảnh trong mắt người khác, nhìn người khác yêu đến chết đi sống lại vẫn tốt hơn là chính mình muốn sống muốn sống muốn chết, sợ phiền toái mà thôi.”

Chương 1059: Bản lĩnh của Đạo gia không thể đo đếm được (2)

Chương 1059: Bản lĩnh của Đạo gia không thể đo đếm được (2)
Quản Phương Nghi mặt lộ vẻ coi thường: “Ngài có đang nói tiếng người không vậy? Tình cảm nam nữ là chuyện phiền phức hay sao? Ta không tin đó là điều lý trí có thể khống chế được, trong lòng ngài nhất định có gì đen tối.”
Ngưu Hữu Đạo than thở nói: “Lại kéo ta vào làm gì? Ta nói tuổi của cô cũng như nữ nhân già rồi, vẫn cứ đem tình yêu nam nữ treo trên miệng, thích hợp không?”
“Nói láo! Ngài nói ai già, ta già sao? Lão nương xinh đẹp quyến rũ số một, một đống nam nhân quỳ dưới váy của lão nương đó ngài tin không? Ngài cho rằng ai cũng vô tình máu lạnh như ngài hay sao? Tên vô lại tiêu tiền của lão nương, ăn bám lão nương kia…”
Vừa nói bà ta là nữ nhân già,Quân Phương Nghi lập tức nổi khùng, điên cuồng phun ra một tràng.
…
Quân Tống cắn chặt ở hậu phương đã ngủ hết, quân Yến lẩn tránh phía trước cũng đã ngủ.
Hiện giờ trong quân trại của Đáp Kiến, Cung Lâm Sách vạch tấm mành vải đi vào, đến bên cạnh Mông Sơn Minh đang ngồi trước bản đồ: “Mông soái, rút lui thôi!”
Đẩy xe lăn lại đối mặt với Cung Lâm Sách, Mông Sơn Minh nói: “Cung chưởng môn, đạo lý ta đã nói rất rõ ràng với ông rồi.”
Cung Lâm Sách nói: “Những gì ngài nói ta đều hiểu, nhưng trước khác nay khác, đến nay tình hình đã không còn cho phép chúng ta dông dài với quân Tống như vậy nữa, bị quân Tống làm hao tổn binh lực như vậy,

lương thảo của quân ta cũng không kiên trì được bao lâu nữa, cũng không thể nào chặn đường bắt đại quân của La Chiếu rút về, nếu lúc này không rút lui, đợi đến lúc đại quân của Trần Thiểu Thông và La Chiếu hội hợp, quân ta có muốn về cũng không về được nữa đâu. Hai cái hại cùng lúc nên chọn cái nhẹ hơn, hiện tại rút lui ít nhất còn có thể vì nước Yến bảo tồn được một lực lượng nhất định để ứng phó với những nguy cơ sau này, đạo lý này ngài không chắc chắn hiểu được."
Mông Sơn Minh nói: "Tam Đại Phái vẫn chưa tìm được cách khắc chế thuật pháp của Vạn Thú môn sao?"
Nói đến điều này, Cung Lâm Sách cũng đành chịu: "Đây là thuật pháp bí truyền của Vạn Thú môn, bên đó có chết cũng không chịu thừa nhận là do bọn họ làm, chúng ta nhất thời chưa tìm được chứng cứ, trong tình huống không có chứng cứ, không có lý do gì để buộc người ta phải nhượng bộ, dù sao Vạn Thú môn cũng không phải là một môn phái nhỏ tầm thường mà có thể dễ dàng khuất phục."
Mông Sơn Minh: "Dựa vào sức ảnh hưởng của Tam Đại Phái, không có cách nào khiến Vạn Thú môn tự mình thỏa hiệp sao?"
Cung Lâm Sách lắc đầu: "Vạn Thú môn lấy quy tắc ra làm cớ từ chối, nói bọn họ không can dự vào việc các nước phân tranh, trước mắt quả thật là khó giải quyết, việc này đợi sau này tính sổ với bọn họ cũng không muộn, hôm nay tốt hơn hết là nên chú ý việc trước mắt trước đã, Mông soái, hạ lệnh triệt binh đi!"
Mông Sơn Minh: "Hay là cứ đợi thêm chút nữa đi!"
Cung Lâm Sách trầm giọng nói: "Mông soái, ngài nói ba ngày, ta cho ngài thời gian ba ngày, hôm nay ba ngày đã trôi qua, ngài còn chưa tìm được cách đối địch, phải rút binh thôi!"
Mông Sơn Minh bình tĩnh nói: "Chờ thêm chút nữa, có lẽ sẽ có cách."
Cung Lâm Sách: "Mông Sơn Minh, đừng tiếp tục cố chấp nữa! Ta đã cho ngài thể diện đủ rồi, nếu như ngài cứ một mực cố chấp tự mình hành động, ta đành phải dùng thủ đoạn cưỡng chế. Trước kia ngài khéo tính kế hay, các thuộc hạ đều nghe theo ngài, hiện tại thế cục đã khác rồi, ta cũng không muốn làm hiện ra sự khó xử trên mặt ngài."
Mông Sơn Minh từ từ nói: "Cung chưởng môn, chờ thêm đi!"
Cung Lâm Sách không có kiên nhẫn, quay đầu lại quát: "Người đâu!"

Ngoài lều lập tức có mấy tên đệ tử Kim Động đi vào, Cung Lâm Sách khua tay nói: “Tiễn Mông soái quay về nước Yến.”
“Bá!” La Đại An lập tức rút kiếm ngăn ở trước xe lăn, bảo vệ Mông Sơn Minh.”
Cung Lâm Sách trầm giọng nói: “Đã là đệ tử tâm phúc của Mông soái, cũng không nên chịu ấm ức, đưa tất cả đi!”
Mấy tên tu sĩ đang muốn động thủ thì Mông Sơn Minh đạm nhiên nói: “Dừng tay!” Quay đầu lại nhìn về phía Cung Lâm Sách: “Cung chưởng môn, ta nói chờ thêm một chút đương nhiên là có nguyên nhân.”
Cung Lâm Sách: “Mông soái, tiếp tục kéo dài cũng không có tác dụng gì đâu, sẽ chỉ làm hỏng cơ hội tốt để quân ta rút lui thôi, chẳng lẽ ngài muốn đợi đến lúc La Chiếu phong tỏa sông lớn ở nước Yến bên kia hay sao?”
Mông Sơn Minh: “Tình cảnh khốn khổ của chúng ta bên này, Đạo gia đã biết rồi, Đạo gia đã tìm được cách giải quyết, há có thể bỏ lỡ?”
“Ngưu Hữu Đạo?” Cung Lâm Sách nghi hoặc.
Mông Sơn Minh gật đầu: “Đúng vậy!”
Cung Lâm Sách: “Tam Đại Phái của ta đều không có cách giải quyết, Ngưu Hữu Đạo ông ta có thể có cách gì chứ?”
Mông Sơn Minh: “Ta cũng không biết ngài ấy có cách gì! Nhưng năng lực của Đạo gia không thể nào đo đếm được đâu, Đạo gia đã nói có cách thì chắc chắn không phải nói đùa, Lộ Tranh đã đi thương thảo rồi, chắc hẳn sẽ có đáp án nhanh thôi!”
Sở dĩ ông nói cho ông thời gian ba ngày là vì Ngưu Hữu Đạo ngay từ đầu đã nói trong ba ngày sẽ cho ông câu trả lời, cũng chính xác trong ba ngày đã có câu trả lời, đã tìm được cách rồi, nhưng Ngưu Hữu Đạo cần thời gian để biến biện pháp thành kết quả, bởi vậy quá đã quá thời gian, cũng bởi vậy khiến Cung Lâm Sách mất đi tính nhẫn nại.
Đây vốn là việc âm thầm tiến hành, Mông Sơn Minh vốn không có ý định nói cho Cung Lâm Sách biết, nhưng Cung Lâm Sách lại tỏ thái độ cứng rắn, ông bị ép không còn cách nào khác đành phải nói ra.
Mà ông cũng thực sự không biết Ngưu Hữu Đạo sẽ có cách gì, Ngưu Hữu Đạo cũng sẽ không nói cho ông biết hắn muốn buộc chưởng lão Triều Kính của Vạn Thú môn làm chuyện bí mật này.

Cung Lâm Sách đang nghi ngờ không biết có nên đợi nữa hay không thì bên ngoài có tiếng vó ngựa, còn có tiếng bánh xe.
Ngay sau đó có tiếng bước chân, Lộ Tranh đã trở về, vạch mành trướng bước vào, sững sờ khi nhìn thấy bầu không khí trong lều ai nấy đều giương cung tuốt kiếm.
Mông Sơn Minh lên tiếng: “Tránh ra hết cho ta!”
Cung Lâm Sách phất tay ra hiệu cho các đệ tử tránh ra, Lộ Tranh nhìn trái nhìn phải bước tới gần chào hỏi.
Mông Sơn Minh cũng không phí lời: “Lần này đi thế nào rồi?”
Lộ Tranh nói: “Người đi thương thảo đã giao một đống đồ, đã mang về rồi, ngay ở ngoài lều.”
“Đi xem thử.” Mông Sơn Minh lên tiếng, La Đại An thu bảo kiếm vào bao, đến phía sau xe lăn đẩy ông ra ngoài, một đám người cũng cùng theo ông đi ra ngoài.
Một chiếc xe ngựa dừng ở ngoài lều, trên xe chất một đống bao tải căng phồng.
Cung Lâm Sách đi đến tự mình nhấc một bao tải xuống xe, mở bao tải ra xem, bên trong chỉ thấy đầy một tải dược hoàn màu vàng nâu, có mùi gay mũi bay ra.
Lộ Tranh cúi người xuống bên tai Mông Sơn Minh nói thầm: “Mông soái, người giao đồ nói, thứ này dùng nước ấm hòa thành nước uống, bí mật đem cho các tướng sĩ dùng, liên tục trong ba ngày, để dược tính ngấm vào cơ thể, như quân Tống bình thường không còn bị lũ rắn, côn trùng, chuột và kiến quấy rối, hiệu quả của thuốc có thể kéo dài trong một tháng, trong một tháng có thể yên tâm giao chiến với địch. Bên kia còn dặn dò: bên đó không muốn nói ra, để Mông soái đem công lao quy về Tam Đại Phái…”
Mông Sơn Minh nghe xong liên tục gật đầu, trong lòng thở ra nhẹ nhõm, có thời gian một tháng là đủ, chính đám ô hợp Trần Thiếu Thông không có chỗ cậy vào, đối mặt với hai trăm vạn đại quân của hắn, căn bản là không chịu nổi một đòn tấm công, muốn nặn nhưu thế nào cũng được!
Cầm dược hoàn trên tay xem xét kĩ lưỡng, Cung Lâm Sách quay đầu lại hỏi: “Đây là cái gì?”

Đẩy xe lăn tiến lên phía trước, Mông Sơn Minh cũng kiểm tra xem thứ trong bao tải là gì, cầm một nắm lên ngửi thử, ném lại vào trong bao rồi nói: “Cách của Đạo gia.”
“Ồ?” Cung Lâm Sách dường như hơi nghi hoặc.
Mông Sơn Minh cho người gọi Trương Hổ tới, bảo hắn bí mật sắp xếp một xe dược hoàn đem chia cho các lộ binh mã, đồng thời dặn dò cách sử dụng.

Chương 1060: Gặp Chiến Tất Tàn Sát

Chương 1060: Gặp Chiến Tất Tàn Sát
Được biết đó là kế sách đối phó quân địch, Trương Hổ lập tức tuân lệnh đi chấp hành,
Về phần vì sao phải tiếp tục bí mật sắp xếp, với kinh nghiệm lâu năm trên sa trường, Trương Hổ vừa nghe đã hiểu. Há có thể để cho Trần Thiếu Thông biết được rồi chạy thoát? Việc này không thể bị dò rỉ ra ngoài.
Cung Lâm Sách đứng bên cạnh nghe xong thấy an tâm hơn nhiều, nhưng vẫn có chút nghi vấn: “Những dược hoàn này tên là gì? Ngưu Hữu Đạo lấy ở đâu ra? Thật sự hữu dụng sao?”
Mông Sơn Minh: “Những điều Cung chưởng môn hỏi ta cũng không rõ lắm. Đạo gia từ trước đến nay làm việc đều không thích lộ ra chân tướng sự tình, ngài ấy kín miệng không nói ra, ta cũng sẽ không hỏi nhiều. Nhưng nếu ngài ấy đã sai người mang thứ này đến thì chắc chắn là hữu dụng, ta vẫn tin tưởng ở điểm này.
Cung Lâm Sách nhíu mày, trong lòng khó chịu, khó chịu ở chỗ Ngưu Hữu Đạo không có chút ảnh hưởng gì đối với Nam Châu, khó chịu ở chỗ Nam Châu từ trên xuống dưới người người lại đều tín nhiệm Ngưu Hữu Đạo đến như vậy, những người tinh mắt đều biết rõ, Ngưu Hữu Đạo không hề cưỡng ép trói buộc Nam Châu điều gì, nhưng người ở Nam Châu từ trên xuống dưới đều tin tưởng Ngưu Hữu Đạo.
Thiên Ngọc môn và Đại Thiền Sơn chính là ví dụ, Thiên Ngọc Môn không nói, Đại Thiền Sơn đến nay cũng không biết làm thế nào, rõ ràng thực lực mạnh hơn Ngưu Hữu Đạo rất nhiều, nhưng ai nấy đều biết sau lưng Nam Châu, người làm chủ thực sự lại chính là Ngưu Hữu Đạo, Đại Thiền Sơn có chút xấu hổ nhưng lại không thể làm gì.

Ít nhất Đại Thiền Sơn không thể dễ dàng điều động binh mã Nam Châu, Thương Triêu Tông bọn họ chắc chắn trước tiên phải làm cho rõ vì sao cần điều động binh mã.
Nhưng chuyện đó đối với Ngưu Hữu Đạo mà nói chỉ là chuyện đơn giản bằng một một câu nói. Thậm chí không cần đưa ra lí do, binh mã cũng sẽ được điều động, sau khi điều động rồi cũng không nhất định sẽ đưa ra lí do.
Nói một cách khác, Nam Châu từ trên xuống dưới người người đều không tin tưởng bất kì thế lực nào khác, chỉ tín nhiệm Ngưu Hữu Đạo.
Tam Đại Phái đã từng có ý định thuận theo quan hệ khách quan trong đó, nhưng rất khó hiểu rõ, bởi vì phần lớn thời gian Ngưu Hữu Đạo đều trốn không xuất hiện, thậm chí về cơ bản là không nhúng tay bào bất kì chuyện quân sự chính trị gì của Nam Châu, tùy Thương Triêu Tông bọn họ quản lý Nam Châu thế nào cũng được. Hết lần này đến lần khác cứ luôn mượn tay người khác cho mình đỡ mệt, dường như chuyện gì cũng đều vung tay mặc kệ mà ngồi mát ăn bát vàng.
Mông Sơn Minh sau đó lại nhắc một câu: “Đợi chuẩn bị xong xuôi rồi, trước khi chiến sự nổi lên vẫn hy vọng Tam Đại Phái làm một buổi cúng bái hành lễ ổn định lòng quân ở các bộ.”
“Cúng bái hành lễ?” Cung Lâm Sách khó hiểu,
“Như vậy là sao?”
Mông Sơn Minh giải thích nguyên nhân một chút, trước khi khai chiến không thể tiết lộ bí mật, sợ đáng rắn động cỏ, nhưng trước đây phương thức công kích kêu gọi chim muông của quân Tống ảnh hưởng quá lớn đến lòng quân nước Yến, vì khủng hoảng trước khi ngăn ngừa khai chiến cho nên cần Tam Đại Phái giả thần giải quỷ một phen, tỏ ra là Tam Đại Phái có phương pháp phá giải, cổ vũ sĩ khí, bằng không nếu người người e sợ chiến đấu, cuộc chiến này còn đánh làm sao được nữa?
Cung Lâm Sách đã hiểu, gật đầu nói: “Cái này thì yên tâm, sẽ bố trí ổn thỏa.”
Mông Sơn Minh: “Sau trận chiến, công lao phá giải bí pháp của quân Tống tất nhiên thuộc về Tam Đại Phái, Đạo gia tuy đã bỏ sức lực ra, nhưng không muốn kể công, hy vọng Tam Đại Phái có thể thành công.”

Cung Lâm Sách đương nhiên ước Tam Đại Phái chiếm được công này, cũng vừa để cho trên dưới nước Yến nhìn vào, chỉ là còn vài điều không hiểu rõ: “Công lao lớn như vậy, nói tăng thêm lượng quân ở nước Yến, Ngưu Hữu Đạo có thể có lòng tốt bỏ qua như vậy sao?”
Mông Sơn Minh: “Đây chính là Đạo gia rộng lượng!Đạo gia chính là kiểu người này, ngài ấy không thích nói toạc ra, Tam Đại Phái cứ việc yên tâm kể công, Đạo gia sẽ không vạch trần đâu, điều này ta có thể cam đoan.”
“Rộng lượng?” Cung Lâm Sách cười lạnh một tiếng: “Ngưu Hữu Đạo nói như vậy sao? Những lời quỷ quái này của hắn mà ngươi cũng tin?”
Trong mắt Cung Lâm Sách, Ngưu Hữu Đạo làm sao có thể không giành lấy lợi ích cho bản thân mình?
Mông Sơn Minh gật đầu, tuyệt đối không chút hoài nghi nói: “Ta tin!”
Trong mắt ông, Ngưu Hữu Đạo đích thực là kiểu người này, những chuyện có ảnh hưởng càng lớn, chỉ mong sao không có người biết càng tốt.
Quen biết nhiều năm nên ông có lòng tin đối với Ngưu Hữu Đạo ở điểm này cũng là có tiền lệ. Thí dụ như năm đó đưa đến những chiến mã kia nhưng lại để công lao cho Thiên Ngọc môn, loại chuyện này đã không chỉ có lần một lần hai, Ngưu Hữu Đạo là kiểu người chỉ mong không có ai biết rõ sự tồn tại của hắn mới là tốt, nhiều việc phải ngoi đầu lên chính là do tình thế bất đắc dĩ.
Nói cho dễ nghe một chút thì là ít xuất hiện, nói khó nghe một chút thì là âm hiểm, thích trốn ở phía hậu đài.
Trên mặt Cung Lâm Sách hiển hiện thái độ chế giễu: “Ngươi tin hắn làm nhiều việc như vậy mà không vì lợi ích của bản thân hay sao?”
Mông Sơn Minh: “Có vì lợi ích của bản thân hay không thì ta không biết, nhưng ngài ấy từng nói với vương gia một câu khiến ta tin tưởng sâu sắc!”
Cung Lâm Sách ồ một tiếng, tò mò hỏi: “Nói câu gì?”
Mông Sơn Minh: “Kẻ thiện chiến công không hiển hách!”
“Kẻ thiện chiến công không hiển hách…” Cung Lâm Sách tự nói thầm, hơi suy nghĩ một lát, sau khi hiểu ra một chút gì đó, tâm tình cực kì phức

tạp, chợt hỏi một câu: “Nếu như trước đây là Ngưu Hữu Đạo bảo ngài rút quân, ngài có rút không?
Nghe được lời đó, Mông Sơn Minh sững sờ, muốn hỏi ngược lại một câu, Ngưu Hữu Đạo bảo rút quân và các ông bảo rút quân giống nhau được sao? Ngưu Hữu Đạo bảo rút quân chắc chắn có nguyên nhân khác, nếu không sẽ không dễ dàng nhúng tay vào chiến sự, các ông ra lệnh rút quân là bởi vì lòng riêng của mình mà không để ý đến đại cục, cả hai sao có thể đưa ra so sánh?
Trong lòng Mông Sơn Minh mặc dù nghĩ vậy, ngoài miệng lại trả lời: “Sẽ không!”
Cung Lâm Sách nghe xong, trong lòng cũng coi như thoải mái hơn một chút, nhưng rồi chợt nói ra một câu: “Ngưu Hữu Đạo đang ở tuổi tinh lực dồi dào, Nam Châu bên đó chắc có người xứng đôi?”
Mông Sơn Minh giật mình, không biết ông ta nhắc đến điều này làm gì, có phải là tán dóc hơi xa rồi không, chẳng lẽ muốn giúp Ngưu Hữu Đạo kéo dây tơ hồng hay sao?
Ông không cho rằng Ngưu Hữu Đạo có thể chấp nhận sự sắp xếp của Tam Đại Phái bụng dạ khó lường, liền từ chối hộ: “Hồng Nương bên cạnh Đạo gia hình như là hồng nhan tri kỉ của ngài ấy.”
Cung Lâm Sách “xùy” một tiếng: “Hồng Nương thì sao tính là xứng đôi được, loại nữ nhân ai cũng có thể làm chồng thì có khác gì so với kỹ nữ thanh lâu, không xứng với Ngưu Hữu Đạo.”
Mông Sơn Minh chần chừ nói: “Tấm lòng của Đạo gia chắc sẽ không để tâm chuyện quá khứ của Hồng Nương.”
Cung Lâm Sách “ha ha” một tiếng, không nhiều lời, ngược lại hơi nhếch lông mày, thấp thoáng trong ánh mắt như đang ẩn giấu vài phần suy tư.
Ông ta quay người bước đi, quay đầu lại gọi trưởng lão của Tử Kim Động Nhạc Uyên đến, đi sắp xếp theo yêu cầu của Mông Sơn Minh, tổ chức một trò chơi để ổn định lòng quân.
Nhạc Uyên lĩnh mệnh lệnh, vừa lúc định đi thì Cung Lâm Sách chợt hô một tiếng: “Đợi đã.”
Nhạc Uyên dừng bước, hỏi: “Chưởng môn còn có gì phân phó?”
Cung Lâm Sách trầm ngâm đi tới đi lui một hồi rồi dừng lại trước mặt Nhạc Uyên nói: “Ngươi hãy thử sàng chọn trong môn phái, xem xem

trong môn phái có nữ đệ tử nào tài mạo đều tốt không.”
Nhạc Uyên khó hiểu: “Để làm gì ạ?”
Cung Lâm Sách: “Ngươi cứ sàng chọn trước đi rồi nói.”
Nhạc Uyên: “Cái này không cần sàng chọn, những đệ tử ưu tú hoặc có chút địa vị trong môn phái, ngài ấy kết duyên với ai cũng đều không thua kém, người càng ưu tú, địa vị càng cao, ngài ấy phối ngẫu tài mạo lại càng tốt, thêm nữa, chuyện gì giao cho họ đi làm cũng đều an tâm cả.”

Chương 1061: Tin dữ (1)

Chương 1061: Tin dữ (1)
Cung Lâm Sách trợn trắng mắt, khoát tay nói: “Không chọn người đã kết hôn, không chọn người từng kết hôn, chọn người trắng không tì vết, nhân phẩm tướng mạo tốt nhất, tốt nhất là người có thiên tư tu hành.”
Nhạc Uyên hồ nghi: “Chưởng môn, yêu cầu này có phải hơi cao không, người có điều kiện tốt như vậy…” Hắn ta làm bộ khoa tay múa chân, ám chỉ nữ đệ tử nào có điều kiện tốt như vậy thì sớm đã bị người có thân phận địa vị trong môn phái chiếm mất rồi, làm gì còn đến bây giờ?
Nhưng lại không thể nói rõ, nói toạc ra thì hơi khó nghe, khoa tay múa chân rồi hỏi thử: “Chưởng môn, ngài rút cục muốn làm gì?”
Cung Lâm Sách nhíu mày, lạnh lùng lườm Nhạc Uyên, không vừa ý vì hắn hỏi quá nhiều.
“Ách…” Nhạc Uyên lúng túng một lát, khẽ gật đầu: “Ta lập tức sắp xếp người đi tìm hiểu lại, sẽ mau chóng cho chưởng môn một câu trả lời.”
…
Thẩm thiết!
Bị quân Tống cắn, quân Yến lặng lẽ thay đổi, đợi đến nơi thích hợp, binh mã quân Yến đột nhiên thay đổi trận thế, trực tiếp triển khai vây kín quân Tống.
Không có bất kì màu mè gì, hơn hai trăm vạn binh mã trực tiếp bao vây quân Tống, triển khai tấn công mạnh.
Quân Yến từng nếm mất mát một lần nhưng vẫn dám bao vây tấn công? Đây là điều quân Tống không kịp tính tới, giống như lần đầu giao đấu, một lượng lớn rắn, côn trùng, chuột, kiến, chim muông một lần nữa được gọi tới.
Nhưng kết quả lại không giống nhau, lũ rắn, côn trùng, chuột, kiến kia gây cho hai quân như nhau, không hề tấn công quân Yến.

Dưới sự bao vây, tình hình chiến đấu lập tức thiên về một bên, một đám ô hợp vốn là thế đơn sức yếu, mấy lần đối mặt với quân tinh nhuệ căn bản là không có sức chống đỡ, chỉ dựa vào cơn mưa tên bắn từ bốn phương tám hướng bao trùm mà xông tới thì quả là một trận giết chóc! Trong tiếng giết chóc rung trời, ngay cả chạy trốn cũng không có cách nào để chạy trốn, binh mã quân Yến thực sự là quá đông, quân Tống đã bị bao vây trùng trùng điệp điệp.

Huyết chiến đến tận cùng, Trần Thiếu Thông đứng dưới lá cờ lớn ở chính giữa cắm thanh kiếm xuống đất, nhìn khắp bốn phía, hai mắt đỏ ngầu.

Cho dù đối mặt với sự bao vây tấn công của đại lượng tu sĩ của quân Yến, khó có thể phá vòng vây, nhưng vẫn có một số tu sĩ kéo lên chỗ Trần Thiếu Thông, dục hắn ta phá vòng vây mà trốn, nhưng lại bị hắn ta vung kiếm chém tay, các tu sĩ kinh hãi phải buông hắn ta ra, dậm chân la hét: “Đại tướng quân, đã không thể xoay chuyển tình thế được nữa rồi, mau đi thôi, nếu ngài còn không đi thì sẽ không kịp nữa đâu!”

“Chạy về, Trần Thiếu Thông ta phải ngồi dựa vào thanh danh của nữ nhân, đời này sẽ không ngóc đầu lên được nữa, con cái ta cũng sẽ bị người ta chê cười suốt đời, không thể về được! Từ lúc bắt đầu xuất chinh, ta liền chỉ được phép thắng, không được phép thua! Thắng rồi mới có thể sống, thua thì chỉ có nước chết!” Một lời nhiệt huyết thoát ra từ cổ họng của Trần Thiếu Thông, gọn gàng vung kiếm cắt cổ.

“Đại tướng quân…” Mấy tên tu sĩ sợ hãi hô lên. Hành động quá dứt khoát, dứt khoát đến nỗi bọn họ ở bốn phía đều không kịp trở tay. Trong mắt bọn họ, khó có thể tưởng tượng vì sao lại có người không tiếc mạng sống của mình như vậy.

Kiếm rơi xuống đất, người cũng ngã xuống trong tiếng chém giết rung trời, hắn thực sự không muốn sống nữa, dứt khoát đến không để cho bất cứ ai có cơ hội cứu giúp, thà chết chứ không chịu sống tạm bợ.

Vài tên tu sĩ đoạt thi thể của Trần Thiếu Thông phá vòng vây, nhưng sự công kích bao quanh quá vướng víu, không cách nào mang đi được.

Lá cờ lớn viết chữ “Trần” bị chem đổ xuống nơi ngập máu, tiếng chém giết rung trời cũng dần dần biến mất.

Đối mặt với sự vây kín của trọng binh, kẻ đào tẩu rải rác chẳng còn mấy, mấy tên tu sĩ mở một đường máu đào thoát.
Không chừa lại một con tốt nào, giết hết, kể cả mười vạn dân phu tòng quân kia!
Mông Sơn Minh ngòi trên lưng một con ngựa trắng, con ngựa trắng do La Chiếu tặng, ông cầm lấy yên ngựa, ổn định thân mình, trong cảnh máu tanh thây ngang khắp đồng, mặt không chút biểu cảm cưỡi ngựa đi dò xét.
Tất cả các tướng sĩ đều hướng ánh mắt chăm chú vào ông, trong mắt của mọi người dường như là một ngọn núi cao sừng sững, sát khí tràn ngập cả chiến trường tựa như dồn hết vào người ông, khí thế kiên cường quyết hy sinh lạnh lùng khó hiểu này khiến Cung Lâm Sách theo sau cảm thấy áp lực, phía ngoài kia, trên mặt đất, rắn, côn trùng, chuột, kiến từ đầu tới cuối nhao nhao chạy chốn.
Từ lúc tấn công vào nước Tống, cứ gặp trận nào là phải giết trận đó, rất nhiều kẻ đã chết dưới đao của Mông Sơn Minh.
Mấy kẻ bị thương khắp người, thảm hại không chịu nổi, khắp người đều là máu, tu sĩ còn sống của quân Tống đã bị người lôi đến trước mặt Mông Sơn Minh.
“Chưởng môn, quả nhiên là Vạn Thú môn ở sau lưng làm loạn, ta nhận ra kẻ này.” Nhạc Uyên giống như nén vết thương, đá tên đệ tử của Vạn Thú môn một cước ngã xuống đất: “Nhân chứng vật chứng đầy đủ, để ta xem hôm nay Vạn Thú môn còn muốn ngụy biện thế nào?”
Cung Lâm Sách cười lạnh một tiếng: “Thông báo cho Vạn Thú môn đến nhận người!”
Mông Sơn Minh ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa lên tiếng: “Cung chưởng môn, dựa vào những gì ông hiểu về Vạn Thú môn, ông nghĩ bọn chúng sẽ còn tham gia vào trận tác chiến tiếp theo không?”
Cung Lâm Sách nghe xong lời đó, lập tức đã hiểu được ý của Mông Sơn Minh, hỏi: “Ý của Mông soái là, mang những đệ tử này của Vạn Thú môn đi làm con tin, hoặc là làm điều kiện trao đổi?”
Mông Sơn Minh: “Nghe nói Vạn Thú môn có rất nhiều trò gian trá, có rất nhiều con chim cỡ lớn có thể chở người, một khi bức Vạn Thú môn đến chó cùng rứt giậu toàn diện tham gia chiến sự, thì chúng ta sẽ gặp

bất lợi. Chỉ cần đạt được mục đích chiến lược của chúng ta, không cần vạch trần việc này, Vạn Thú môn chẳng phải là che che đậy đậy sao? Để cho Vạn Thú Môn tiếp tục duy trì thế trung lập cũng không sao, điều kiện tiên quyết là Vạn Thú môn không được phép ra tay nữa."
Cung Lâm Sách đã hiểu, gật đầu nói: "Chỉ cần Vạn Thú môn đồng ý, chúng ta thậm chí có thể giúp Vạn Thú môn chứng minh bọn họ cũng không tham chiến."
Mông Sơn Minh: "Đúng là như vậy, lời thanh minh của ta có sức thuyết phục hơn bất kì ai, nhưng tránh để Vạn Thú môn bị triều đình nước Tống lôi kéo."
"Mông soái nói có lý!" Cung Lâm Sách gật đầu, Vạn Thú môn ra tay chẳng khác nào đã bị triều đình nước Tống nắm được chuôi, đến nay chỉ có bên này có thể giúp được Vạn Thú môn tẩy trắng.
…
"Trần Thiếu Thông xuất lĩnh binh mã, bị Mông soái bao vây tiêu diệt, toàn quân bị tiêu diệt!"
Thương Triêu Tông cười, nhìn quân Tống ở phía xa quanh co đi về phía trước mà nở nụ cười, đưa chiến báo trong tay cho chưởng môn Đại Thiền Sơn đứng bên cạnh.
Hoàng Liệt nhanh chóng tiếp chiến báo về tay, xem xong chậc chậc gật đầu: "Tốt! Làm tốt lắm! Binh lính đang ở trong lãnh thổ nước Tống coi như được an toàn rồi, triều đình nước Tống e là muốn hoảng sợ, xem ra thứ mà Ngưu Hữu Đạo chuẩn bị cho Mông soái có thể khắc chế bí thuật của Vạn Thú môn, ồ…" Nhìn thấy đằng sau, không thể không ngẩng đầu, chỉ vào nội dung đằng sau chiến báo hỏi: "Vương gia, công lao của Ngưu Hữu Đạo ban cho Tam Đại Phái là ý gì?
Bên này từ trước đến nay đều duy trì liên hệ với bên Mông Sơn Minh, giúp nhau chú ý tình hình của nhau, trước kia bên đó đã từng nói nhận được thứ có thể giải quyết vấn đề mà Ngưu Hữu Đạo mang tới, đến nay quả nhiên có hiệu quả, một lần hành động có thể đánh bại quân địch, nhưng kết quả là đem công lao cho Tam Đại Phái, Hoàng Liệt thật sự không hiểu lắm.
Thương Triêu Tông nói: "Bên trên nói rồi, đó là ý của Đạo gia."

Hoàng Liệt hoài nghi nói: “Có phải là Tam Đại Phái ép buộc hay không?”
Thương Triêu Tông lắc đầu: “Chắc là không phải,
Đạo gia vốn là kiểu người này, chỉ giải quyết vấn đề để đạt được mục đích, sẽ không hứng thú với loại công lao này, Đạo gia trước nay ít xuất hiện, không thích đường hoàng!”
Thật sao? Hoàng Liệt trong lòng tỏ vẻ hoài nghi, lập công lớn như vậy, thay đổi Đại Thiền Sơn nhất định phải huyên náo khiến mọi người đều biết, nâng cao sức ảnh hưởng ở mọi mặt, Ngưu Hữu Đạo lại bỏ qua sao?

Chương 1062: Tin dữ (2)

Chương 1062: Tin dữ (2)
Ông ta chần chừ một chút rồi nói: “Nếu không phải là Tam Đại Phái ép buộc, xem ra Ngưu Hữu Đạo là có ý định lâu dài, cũng là, lấn át danh tiếng của Tam Đại Phái không phải là chuyện tốt, sẽ chọc cho Tam Đại Phái không vui.”
Gián tiếp chỉ rõ mục đích của Ngưu Hữu Đạo, phủ định cách nói rằng Ngưu Hữu Đạo ít xuất hiện.
Thương Triêu Tông lườm đối phương một cái, ông ta không phải kẻ ngốc, sao có thể không cảm nhận được Hoàng Liệt đang thừa cơ nói xấu Ngưu Hữu Đạo, trong lòng có tiếng khinh thường, ngươi cho rằng Đạo gia giống các ngươi hay sao?
…
Quân Tống lui về binh mã tạm nghỉ ngơi, La Chiếu vừa mới vào một trạm dừng chân bỏ hoang, Tô Nguyên Bạch của Lăng Tiêu Các cầm tin tức đi vào, thông báo: “Tạm thời vẫn chưa có tin tức của phu nhân, nhưng đã tăng số nhân thủ đi tìm kiếm trên tất cả các đại lộ, hy vọng có thể tìm thấy.”
Trần Thiếu Thông đại bại trước Mông Sơn Minh, thật không dễ dàng gì mới nghe được tin tốt, mà tin xấu lại đến ngay sau đó, vợ của mình đã mất tích.
Đi tới đi lui, quanh quẩn một hồi, La Chiếu buông tiếng thở dài: “Trên đường không thấy, nàng ấy đi đâu được chứ?”
Gã ta và phu nhân Phùng Quan Nhi hết mực yêu thương nhau, trong lòng thực sự lo lắng cho an toàn của Phùng Quan Nhi, việc nước việc nhà cùng lúc chồng chất lên nhau khiến tâm trạng gã ta nặng nề cực độ.
Một lộ mười vạn quân cấp tốc tìm tới các đệ tử Lăng Tiêu Các đang giữ nhà hộ viện ở kinh thành, bọn họ đã nhanh chóng tới bên này, đã gặp

mặt người của bên này, được biết Phùng Quan Nhi chưa tới bên này, lại đi vòng lại đi tìm, Tam Đại Phái cũng cho thêm người đi vòng lại tìm kiếm.
Các đệ tử của Lăng Tiêu Các trong lúc đi tìm không gặp người của bên này thì tốt hơn, Phùng Quan Nhi có khả năng còn ở trên đường, đụng đầu không gặp người, ngược lại để lòng người thêm lo lắng.
Đông Ứng đến nói: “Đại đô đốc không cần lo lắng, phu nhân chưa từng tới bên này, chắc là không quen đường nên đã đi rẽ vào đâu đó rồi, phu nhân mặc dù không phải là tu sĩ, nhưng thân thủ lại bất phàm, đạo tặc tầm thường và loạn dân cũng không làm gì được phu nhân, chắc sẽ không có chuyện gì đâu.” Đây thuần túy chỉ là lời nói trấn an tinh thần.
La Chiếu lo lắng lắc đầu: “Quan Nhi hồ đồ, nữ nhi như nàng ấy chạy vào vùng chiến loạn không phải là là thêm loạn hay sao?”
Nếu là thân nam nhi thì cũng không nói làm gì, nhưng lại là thân nữ nhi, tướng mạo đẹp động lòng người, nếu như rơi vào tay của bọn ác nhân, gã ta thực sự là không dám tưởng tượng đến hậu quả kia.
Tô Nguyên Bạch an ủi nói: “Phu nhân nghe nói chiến sự bất lợi, lo lắng cho đô đốc, có thể là sợ các đệ tử Lăng Tiêu Các của ta không chịu dốc hết sức, cũng là muốn dùng thân phận của mình đến giúp đại đô đốc, cho nên lén chạy đi, tình nghĩa của phu nhân đối với đại đô đốc ai cũng có thể chứng giám, phu nhân cũng là có ý tốt.”
La Chiếu thở dài nói: “Ta biết nàng ấy có ý tốt, nhưng nàng ấy cũng không xem đây là lúc nào rồi, nếu nàng ấy mà rơi vào tay quân địch thì phải làm sao đây?”
Tô Nguyên Bạch khoát tay nói: “Đại đô đốc lo lắng quá rồi, rơi vào tay quân địch ngược lại có thể được an toàn, chỉ cần biết rằng đó là phu nhân của đại đô đốc, quân địch chắc chắn sẽ không đối xử quá đáng, Mông Sơn Minh có đại khai sát giới lần nữa cũng không đến mức làm gì với phu nhân, như vậy rõ ràng là vô liêm sỉ rồi, Mông Sơn Minh không đến mức như thế, cùng lắm là giam giữ phu nhân thôi. Còn về những kẻ xấu khác, cũng chưa chắc, đầu tiên, thường không có tu sĩ nào dám vào khu vực đại quân giao chiến, sớm đã dọn bãi trốn tránh, mà loạn dân quy mô lớn cũng không dám chạm đến hai quân mũi nhọn, cùng nhau tản đi

tứ phía, còn lại rải rác loạn dân, như Đông huynh nói, thân thủ của phu nhân có thể ứng phó được, cho nên sẽ không có chuyện gì đâu.”
La Chiếu: “Nếu rơi vào tay quân địch, nếu quân địch lấy nàng ấy ra uy hiếp, bắt ta chọn giữ nàng ấy và đất nước thì ta biết lựa chọn thế nào đây?”
Thường Phi lên tiếng nói: “Điểm này đại đô đốc cứ việc yên tâm, Mông Sơn Minh chắc cũng biết, chiến tranh giữa hai nước, muốn mang nữ nhân ra để uy hiếp thì sẽ chẳng đạt được cái gì hết, loại chuyện này đã không còn là chuyện đô đốc có thể làm chủ được, ông ta không đến mức làm chuyện không nịnh hót thì lẳng lơ, hơn nữa, phu nhân không chỉ là phu nhân của đại đô đốc mà còn là cháu gái của chưởng môn tiền nhiệm của Lăng Tiêu Các, Tam Đại Phái có thể tìm Tam Đại Phái của nước Yến đòi người. Tam Đại Phái nước Yến không đến mức đem lợi ích chiến tranh giữa hai nước biến thành thù riêng không biết xấu hổ, tuyệt đối sẽ thả người.”
La Chiếu thở dài: “Chư vị nói có lý, nhưng biết vợ chi bằng biết chồng, Quân Nhi nàng ấy… nàng ấy không hiểu đạo lý đó, điều ta lo lắng là nàng sợ ảnh hưởng đến ta, ta lo nàng sợ quân địch đem nàng ra uy hiếp ta, bởi vậy mà giấu diếm thân phận của mình không chịu tiết lộ, như vậy, rất có thể ép nàng ấy đến mức tuyệt đường!”
Nghe xong lời này, mấy người nhìn nhau, trong lòng đều trở nên nặng nề theo.
Phùng Quan Nhi nếu rơi vào tay địch mà lại không chịu dùng thân phận của mình để làm bùa hộ mệnh, một mỹ nhân khuynh nước khuynh thành rơi vào tay một lũ nam nhân như sói như cọp sẽ có kết cục gì, chắc chắn có thể tưởng tượng ra được, một khi quân địch ép quá mức, thì thật sự còn không thể tưởng tượng ra.
Đối mặt với toàn bộ nỗi lo nước nhà, La Chiếu cũng không có các nào, gã ta không thể mặc kệ mà vứt bỏ những chuyện trong tay, quay đầu lại hỏi: “Chư vị, hy vọng nàng ấy chỉ là đi nhầm đường, việc này vẫn là không nên tiết lộ ra ngoài thì hơn, tiếp tục bí mật tìm kiếm.”
Tô Nguyên Bạch nói: “Đại đô đốc yên tâm, việc này ngay từ đầu đã không để lộ ra rồi, ngay từ đầu đều bí mật tìm kiếm, không dám để lộ bất kì tin tức gì, chính là sợ người có mưu đồ vào sinh sự.”

Đúng lúc này, Văn Du đột nhiên xông vào: “Đại đô đốc!”
Mấy người quay đầu lại nhìn, thấy hắn đã đứng ở đó, bộ dạng cứ như đang muốn nói lại thôi, sắc mặt rất khó coi.
Ai vừa nhìn đã biết lalf không có chuyện gì tốt đẹp, một suy nghĩ không ổn dấy lên trong lòng mọi người, chẳng lẽ Phùng Quan Nhi thực sự đã xảy ra chuyện?
Yết hầu của La Chiếu chuyển động, rất khốn khổ nói: “Chuyện gì?”
Văn Du trình ra tình báo trong tay, nhắm mắt lắc đầu nói: “Trần Thiếu Thông chiến bại! Toàn quân bị tiêu diệt, bốn mươi vạn binh mã tính cả mười vạn dân phu đều chết trong tay địch! Trần Thiếu Thông chiến bại không chịu chạy thoát, rút kiếm tự vẫn để tạ tội!”
“Cái gì?” La Chiếu nghẹn ngào kêu lên kinh động, như bị sét đánh.
“Sao có thể như vậy? Không phải đã có Vạn Thú môn ra tay tương trợ sao? Lần trước còn đánh bại Mông Sơn Minh, hôm nay sao lại…” Tô Nguyên Bạch không thể tin nổi, bước đến đoạt lấy tình báo cầm lên xem, Thường Phi và Đông Ứng Lai cũng nhanh chóng vây tới xem.
La Chiếu lảo đảo vịn vào bàn, chầm chậm ngồi xuống, chiến giáp trên người tựa như trở nên nặng nề đến lạ, áp gã ta đến mức không thể thể nổi, sắc mặt rất khó coi.
Trong nhà có loạn, vốn là rất lo lắng cho an nguy của thê tử, hôm nay lại nghe thấy tin dữ như vậy, đả kích đối với gã ta không thể nói là không lớn được.
Hiện tại chuyện của thê tử đã có thể gác sang một bên, việc bây giờ phải lo lắng là cả một đất nước nên làm gì, 200~300 vạn quân này phải làm sao để thuận lợi rút về.
Chiến lược hôm nay của Mông Sơn Minh tất cả mọi người đều đã biết, không thể rõ ràng hơn được nữa, nhất định muốn ngăn cản gã ta rút về.
Một khi Mông Sơn Minh không còn lo về việc cố thủ đông vực sông, lúc trước Mông Sơn Minh khó sang sông, gã ta cũng khó sang như vậy.
Đông Ứng Lai đoạt chiến báo về tay, run run quay đầu lại nói: “Chuyện gì thế này? Đây rốt cục là chuyện gì? Quân Yến thế nào cũng không sợ bí pháp của Vạn Thú môn? Đại đô đốc, ngài nhìn xem!” Đi đến trước mặt trình lên cho La Chiếu.

Chương 1063: Vừa gặp lang quân nhầm cả đời (1)

Chương 1063: Vừa gặp lang quân nhầm cả đời (1)
La Chiếu đưa tay đẩy ra, từ chối không xem: “Bây giờ truy cứu cái này còn có tác dụng gì nữa?”
…
Trong phủ thừa tướng nước Tống, Tử Bình Hưu khuôn mặt trầm tĩnh ngồi ngay ngắn ở phía trên, Cổ Vô Quần đứng ở một bên, dưới cằm đã mọc ra râu mới.
Ba tên tu sĩ đứng dưới, ba tên tu sĩ đào thoát từ chiến trường, một trong ba đã bị mất một cánh tay, đang khai báo cho Tử Bình Hưu.
Cho dù tình hình chiến đấu đã báo cho triều đình biết trước, nhưng bên này vẫn muốn báo cáo chi tiết tình hình cho Tử Bình Hưu, muốn chứng minh không phải bọn hắn không dốc hết sức bảo vệ con rể của Tử Bình Hưu, không để đắc tội với Tử Bình Hưu.
Sau khi báo cáo di ngôn trước lúc tự vẫn của Trần Thiếu Thông, tên tu sĩ bị mất cánh tay nói: “Thừa tướng, chúng tôi đã thực sự tận lực, vốn dĩ có thể liều chết mở một đường máu cùng Đại tướng quân phá vòng vây, là Đại tướng quân tự mình quyết định ra đi!”
Nhưng Tử Bình Hưu chỉ im lặng lắng nghe, từ đầu đến cuối không rên lấy một tiếng, lẳng lặng ngồi đó, sắc mặt âm trầm.
Chuyện đã nói xong cũng không có phản ứng, ba tu sĩ hai mặt nhìn nhau.
Cuối cùng vẫn là Giả Vô Quần ho khan một tiếng, chắp tay với ba người nói: “Ba vị pháp sư vất vả rồi, thừa tướng trong lòng đau đớn, hơi có thất thố, mong được lượng thứ.”

Dĩ nhiên ba người khách sáo một phen, Giả Vô Quần gật đầu với quản gia, ra hiệu đích thân đi tiễn một chút, cũng đưa tay làm tư thế móc túi. Quản gia hiểu ý, đây là muốn ông đưa tiền cảm ơn, lúc này liền tiến lên mời ba người rời đi, tự mình đưa tiễn.
Không có người ngoài, Giả Vô Quần quay đầu nhìn chằm chằm Tử Bình Hưu đang ngồi im, cuối cùng buông tiếng thở dài: “Thừa tướng, sự việc đột ngột, người mất đã mất, không thể vãn hồi, vẫn mong hãy nén bi thương!”
“Haizz!” Tử Bình Hưu yếu ớt thở hắt một hơi, cười thảm nói: “Không muốn rớt xuống đầu cái danh dựa vào nữ nhân? Haha, chẳng lẽ hắn không biết Thuần Nhi quan tâm hắn nhường nào sao? Nghĩ rằng ta bằng lòng để hắn xuất binh vào lúc này sao? Do Thuần Nhi luôn cảm thấy ủy khuất hắn, luôn cầu xin ta nghĩ cách cho hắn cơ hội, vậy mà hắn báo đáp như vậy đấy! Lại vì chuyện này rút kiếm tự vẫn, tốt, tốt lắm, vì chút cốt khí đó ngay cả thê nhi mình cũng không để ý, hảo hán! Thành toàn khí tiết của mình, không để ý đến gia đình là hảo hán sao?”
Rầm! ông ta đập mạnh bàn trà rồi đứng dậy, sự phẫn nộ hằn rõ trên mặt. Động tĩnh đột nhiên xuất hiện dọa cho Giả Vô Quần giật thót mình, Giả Vô Quần trấn an nói: “Thừa tướng, đại tướng quân vốn là hãn tướng ra trường, rất có huyết tính, khó chịu được mấy lời đồn đại nhảm nhí, mấy năm nay, tâm trạng cũng có thể lý giải được!”
Tử Bình Hưu ngửa mặt lên trời thở dài: “Trong nhà không yên, trên triều đình lão phu nên đối mặt với lời chỉ trích của mọi người như thế nào đây?”
Giả Vô Quần: “Thừa tướng nói sai rồi, hành động lần này của đại tướng quân là đang bảo toàn cho thừa tướng. Trước đó đại tướng quân giao thủ với Mông Sơn Minh đã thắng, hơn nữa còn thắng lớn! trong đó tất nhiên có nhân tố tương trợ Vạn Thú môn, nhưng khi chiến báo lúc trước truyền về, tướng lĩnh trong triều cũng từng nghị luận, đều tán dương đại tướng quân chiến thắng rất đẹp, nếu không có kế dụ địch cao minh của đại tướng quân, làm sao có thể đạt được chiến quả lớn như vậy? Có trận đại thắng, đủ để chứng minh không phải thừa tướng dùng người không thích đáng, đại tướng quân cũng thực sự năng chinh thiện chiến!”

“Sở dĩ bại, là thua ở người ít không đánh lại đông! Sở dĩ bại, là thua ở sự việc quá mức nằm ngoài dự liệu, ai có thể ngờ quân Yến đột nhiên có thể phá được bí pháp Vạn Thú môn? Ngay cả bí pháp Vạn Thú môn cũng không cản được, chỉ dựa vào đại tướng quân suất lĩnh đám ô hợp của triều đình, trong triều ai dám đứng ra nói có thể đánh bại quân Yến? hơn nữa, đại tướng quân liều chết huyết chiến, cũng không hề tư lợi, có cơ hội chạy trốn vẫn không trốn, tồn vong cùng đại quân, sau khi chiến bại không tiếc rút kiếm tự vẫn, có khí tiết này, ai còn dám nói thừa tướng dùng người không đúng? Với thế lực của thừa tướng trên triều đình, có những cái lý này đây, không ai có thể làm gì được thừa tướng!”
Câu nào cũng có lý, thức tỉnh Tử Bình Hưu đang trong cơn mơ hồ. Ông ta vuốt râu gật đầu, bày tỏ đồng ý, nhưng ít nhiều cũng hơi lo lắng, hất cằm ra ngoài: “Những kẻ bỏ chạy sau trận chiến còn mấy người, số người chứng kiến không nhiều, nếu bọn họ bị người có lòng sai khiến đổi lời khai thì phiền phức đấy.”
Giả Vô Quần biết ông ta chỉ những tu sĩ vừa đi ra kia: “Thừa tướng quá lo lắng, bọn hắn cũng không muốn gánh cái danh vứt chủ soái chạy trốn để bị chỉ trích hộ pháp bất lợi, sẽ không vu oan cho đại tướng quân đâu, chỉ cắn chặt câu đại tướng quân tự cầu chết thôi! Không dễ bị người ta lợi dụng như vậy đâu. Lúc này cũng không phải lúc tranh luận những nội đấu này, quốc nạn trên đầu, bệ hạ cũng sẽ không cho phép trong triều lại xuất hiện nhiễu loạn.”
Sau khi được trấn an xong, mạch suy nghĩ của Tử Bình Hưu cũng dần rõ ràng, trầm giọng nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao bí pháp của Vạn Thú môn đột nhiên mất tác dụng với quân Yến?”
Giả Vô Quần: “Tình hình ta cũng đã cẩn thận tìm hiểu rồi, quân Yến cũng không dùng cách nào khác để phá giải bí pháp của Vạn Thú môn, những rắn, côn trùng, chuột, kiến kia đối đãi với quân Yến không hề khác gì với quân Tống, chỉ e là... mở chương vẫn là người buộc chuông.”
Tử Bình Hưu bỗng nhiên quay đầu, híp mắt lạnh lẽo nói: “Ngươi nói là Vạn Thú Môn lật lọng?”
Giả Vô Quần lắc đầu: “Đây cũng chính là điểm mà ta nghi hoặc, Vạn Thú môn nếu muốn quân Yến thắng, đại khái có thể rút nhân thủ của

mình không giúp quân Tống là được, như vậy chí ít còn có thể khiến quân Tống có chuẩn bị tâm lý, nếu không chẳng phải mắc tội dồn triều đình vừa thừa tướng vào chỗ chết rồi sao? Kết quả có chỗ mâu thuẫn, rất có thể là nội bộ Vạn Thú môn xảy ra vấn đề, không biết nội bộ Vạn Thú môn có xảy ra phân tranh gì không, chúng ta là người ngoài không biết rõ, cũng không thể nào đưa ra phán đoán hợp lý được."
"Có điều có một điểm có thể khẳng định, Vạn Thú môn ra tay trợ giúp quân Tống là quyết định thông qua bàn bạc của môn phái, nếu có người lén tự liên hệ với quân Yến, đó là phản bội sư môn, tương đương với việc đưa chuôi con dao cho người ngoài cầm. cho nên khả năng rất lớn là, nếu thật sự có người trong nội bộ Vạn Thú môn ra tay, hẳn là bị ảnh hưởng của lực lượng bên ngoài. Quân Yến chiến bại, bên kia chắc chắn sẽ cso người nghĩ đủ mọi cách, đây hoàn toàn là chuyện có thể."
Tử Bình Hưu: "Ba phái lớn của Yến quốc sao?"
"Nếu giả thiết của ta đúng, vậy theo lý mà nói, ba phái lớn của Yến quốc có khả năng lớn nhất! Nhưng..."
"Nhưng mà cái gì?"
"Ta hoài nghi là một người hoàn toàn khác." Giả Vô Quần suy nghĩ một lúc, lại hỏi: "Thừa tướng còn nhớ Ngưu Hữu Đạo trước kia ta nhắc đến không?"
Tử Bình Hưu: "Dĩ nhiên là nhớ, ngươi nói người này rất nguy hiểm, hẳn là ngươi hoài nghi có liên quan đến hắn?"
Giả Vô Quần không trả lời thẳng: "Ta luôn chú ý tình hình chiến đấu. sau khi Yến quốc bại không hề có ý định rút lui, sau khi tránh chiến đấu vẫn luôn quanh quẩn ở đó, giống như đang tìm kiếm chiến cơ."
Tử Bình Hưu không hiểu: "Muốn vãn hồi chiến sự, muốn tìm chiến cơ chiến thắng chẳng lẽ không bình thường sao?"
Giả Vô Quần: "Điểm mấu chốt là, sau khi chiến bại vẫn luôn như vậy, sách lược chưa từng thay đổi, ngay cả chút phản công thăm dò cũng không có. Đại tướng quân lại có kỳ binh tương trợ, đại quân La Chiếu vẫn đang trên đường lui về, một khi hai quân hội hợp sẽ là hậu quả gì? Nhưng trạng thái của quân Yến dường như không hề bị ảnh hưởng, điều này nói rõ cái gì?"

Tử Bình Hưu híp mắt nói: “Chứng tỏ quân Yến nắm chắt sẽ lật ngược được tình thế.”
Giọng Giả Vô Quần lớn hơn: “Kết quả sau đó, quân Yến đột nhiên trở mặt, đảo mắt đã bao vây lấy đại tướng quân, một trận đánh bại đại tướng quân! Thừa tướng, đây chẳng lẽ là ngẫu nhiên sao?”

Chương 1064: Vừa gặp lang quân nhầm cả đời (2)

Chương 1064: Vừa gặp lang quân nhầm cả đời (2)
Dường như Tử Bình Hưu hiểu ra gì đó, nhưng vẫn không hiểu: “Điều này liên quan gì đến Ngưu Hữu Đạo?”
Giả Vô Quần: “Thừa tướng đừng quên, căn cứ theo bên Vạn Thú môn trả lời, người chạy đến đòi Vạn Thú môn cho câu trả lời là người của ba phái lớn Yến quốc! ngược lại, người ngay từ đầu đã nắm chắc quân Yến có thể lật ngược thế cờ rất có thể không phải người của ba phái lớn Yến quốc!”
Một câu làm người trong mộng bừng tỉnh, Tử Bình Hưu bừng tỉnh.
“Đương nhiên, cũng có thể là người của ba phái lớn Yến quốc đang cố ý tê liệt Vạn Thú Môn, trên thực tế phía sau có động tác khác. Nhưng ta tính toán thử thời gian xảy ra chuyện, kết hợp với vài tình huống thực tế, chẳng hạn nhân số, lượng thuốc... Càng nghĩ càng thấy khả năng ba phái lớn Yến quốc đang che giấu tai mắt mọi người không lớn.”
“Đương nhiên, cái này cũng không thể chứng tỏ là Ngưu Hữu Đạo làm, hoàn toàn có thể là những người khác, nhưng ta luôn cảm thấy hắn hiềm nghi lớn nhất, vẫn nghi ngờ hắn âm thầm ra tay, vẫn là câu nói kia, ta không cho rằng hắn có thể ngồi nhìn Mông Sơn Minh thất bại mà mặc kệ.”
“Nếu suy đoán của ta sai sót thì cũng thôi, nếu không may nói đúng, căn cứ vào thời gian xảy ra chuyện để suy tính, rất có thể người nắm giữ bí pháp này trong nội bộ Vạn Thú môn đã bị Ngưu Hữu Đạo thu mua. Theo lý thuyết khả năng thu mua không lớn, nếu thật sự bị hắn thu mua, việc này không thể coi thường, đây chính là cái thóp rất lớn, rất có khả năng người này đã bị Ngưu Hữu Đạo khống chế. Đáng tiếc ta không có

cách nào nắm được tình hình động thái người trong Vạn Thú môn, nếu không ta có thể thử nghiệm chứng suy đoán của ta!”
“Muốn Vạn Thú môn đưa ra tình hình nhân lực nội bộ không có khả năng lắm.” Tử Bình Hưu lắc đầu, khoát tay, ra hiệu không cần có suy nghĩ này, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa, buông tiếng thở dài: “Ngay cả thi thể cũng không cướp về được, bên Thuần Nhi...”
Còn chưa dứt lời, bên ngoài có một hạ nhân chạy tới, hô to gọi nhỏ nói: “Thừa tướng, thừa tướng, tiểu thư nàng, tiểu thư nàng...”
Tử Bình Hưu và Giả Vô Quần đồng thời bật dậy kinh hãi, hai người lần lượt chạy ra ngoài.
Giả Vô Quần hơi tỉnh táo hơn một chút, kéo vạt áo hạ nhân kia lại hỏi trước tình hình rồi mới chạy đi.
Biết tin Trần Thiếu Thông chiến tử, trong phủ thừa tướng là một màu trắng toát.
Trong viện của ái nữ phủ thừa tướng, hạ nhân lui tới tay chân luống cuống, lúc Tử Bình Hưu chạy vào trong phòng, trên xà ngang treo một tấm lụa trắng rất bắt mắt, có thể nói nhìn thấy mà giật mình!
Phu nhân thừa tướng đã bất tỉnh, đang được cấp cứu.
Còn trên giường là một phụ nhân đang nằm yên, trên cổ hằn vết dây.
Một tu sĩ đứng bên cạnh, mặt mày khó xử nói với Tử Bình Hưu đang xông đến: “Phát hiện chậm, đã đi rồi.”
“Ngươi...” Tử Bình Hưu chỉ vào nữ tử trên giường, trong nháy mắt hai mắt đỏ hồng, run rẩy nói: “Đứa con gái bất hiếu ngươi, không nghĩ đến ơn dưỡng dục của phụ mẫu, lại... lại...” Cả người lại lung lay sắp đổ, may mắn người bên ngoài kịp thời đỡ lấy, tu sĩ nhanh chóng giúp ông ta lấy lại nhịp thở.
Nhìn người trên giường, Giả Vô Quần nhíu mày buông tiếng thở dài, lại tìm người để tìm hiểu sự việc, hỏi sao biết tiểu thư tâm trạng không ổn mà không trông coi kỹ?
Nha hoàn phụ trách hầu hạ khóc, nói tiểu thư nói mệt muốn nghỉ ngơi một lát, đuổi các nàng ra ngoài, ai ngờ tiểu thư lại không nghĩ thông như vậy, lúc mở cửa đã thấy tiểu thư cả người thẳng tắp treo trên xà nhà, suýt nữa đã dọa các nàng hồn phi phách tán.

Sau khi hỏi xong, Giả Vô Quần kéo quản gia một bên hỏi: “Hai đứa con của tiểu thư đâu?”
Quản gia nói: “Tiểu thư sợ hài tử nhất thời không tiếp nhận được cái chết của phụ thân nên bảo người đưa hài tử đến sơn trang ngoài thành du ngoạn rồi.”
Giả Vô Quần buông tiếng thở dài: “Xem ra tiểu thư sớm có ý muốn rời đi, tiểu thư với đại tướng quân tình cảm thắm thiết, là ta sơ sót. Hài tử tạm thời cũng không cần đón về, để chúng ở ngoài chơi thêm một thời gian, phái người bảo vệ tốt, đừng lại để hài tử xảy ra chuyện.”
“Được được được! Trong nhà từ trên xuống dưới đều hoảng hồn, ta cũng rối tung lên, trước hết vẫn nên tỉnh táo lại đã, có gì không đúng mong tiên sinh nhắc nhở lão nô một tiếng.” Quản gia cảm thấy nhắc nhở đúng, liên tục gật đầu đồng ý, sau đó lau nước mắt nhìn từng chủ tử ngã xuống nói.
Giả Vô Quần vỗ vỗ vai lão, ra hiệu cho lão ra ngoài làm việc đi, sau đó vào trong phòng kiểm tra kỹ xung quanh, thấy trên bàn có một phong thư liền rút ra xem, phát hiện là di ngôn của nữ chủ nhân trong phòng, người trong nhà ai nấy đều rối loạn nên không ai chú ý tới.
Nội dung di ngôn đại khái là cảm thấy mình gả cho Trần Thiếu Thông là một cái sai lầm, là mình hại Trần Thiếu Thông, hối hận vì năm đó không nên nghĩ đủ mọi cách ép Trần Thiếu Thông cưới nàng ta, muốn phụ mẫu đại nhân tha thứ mình bất hiếu, muốn phụ thân nể tình thân chiếu cố hai đứa trẻ, mình đi theo Trần Thiếu Thông...
“Rõ ràng đã nhìn ngươi trưởng thành, nha đầu ngốc, Trần Thiếu Thông có tài đức gì mà có thể khiến ngươi tình cảm sâu đậm như vậy, ngươi bảo phụ mẫu ngươi làm sao chịu nỗi đây? chỉ trách ta năm đó trở về muộn, nếu có thể ngăn thừa tướng sớm một chút, ngươi cũng không đi tìm hắn để trút giận... Vừa gặp lang quân sai lầm cả đời, nghiệt duyên!”
Giả Vô Quần nhìn bức thư thổn thức lắc đầu.
Trần Thiếu Thông bị diệt toàn quân dẫn đến ảnh hưởng to lớn đối với Tống quốc.
Nói chính xác hơn, bóng ma khó quên Mông Sơn Minh đã từng mang đến cho Tống quốc đã một lần nữa kéo đến trên bầu trời Tống quốc.

Trên dưới Tống quốc nghe đến đã biến sắc, lúc bách tính bàn tán không thể tránh khỏi nhắc đến nỗi nhục Mông Sơn Minh mang đến cho Tống quốc năm đó, có điều lần này càng thê thảm đau đớn hơn mà thôi!
Thắng thua trong chiến tranh không thể trách tội kẻ địch quá mạnh, huống hồ kẻ địch không phải quá mạnh, huống hồ Tống quốc tự lựa chọn khơi mào chiến tranh, là Tống quốc xâm lấn Yến quốc trước, chỉ có thể nói chiến lược của Tống quốc xảy ra vấn đề, thân là Đại đô đốc La Chiếu khó có thể thoát tội.
Trong lúc nhất thời, trên triều đình bắt đầu công kích La Chiếu như thủy triều oanh liệt, trách La Chiếu liều lĩnh khinh địch, nói gì mà đã nói trước Mông Sơn Minh không thể coi thường. Thậm chí có người nói Mông Sơn Minh đại khai sát giới là vì bị La Chiếu chọc giận, chỉ trích La Chiếu "ngựa trắng tặng quà" giống như hành vi khiêu khích thiếu trách nhiệm của đứa trẻ ba tuổi.
Áp lực của Tống hoàng rất lớn, chiến lược của La Chiếu thúc đẩy là nhờ ông ta ra sức ủng hộ, bây giờ ông là người cảm nhận cảm giác bị cắn ngược lớn nhất.
Tuy ai cũng nói cảm nhận được ý đồ chiến lược của Mông Sơn Minh, chưa chắc đã khiến Tống quốc diệt quốc, nhưng ai dám cam đoan sẽ không có gì bất ngờ xảy ra?
Ba phái lớn của Tống quốc cũng rơi vào bất an...
"Chuyện này mọi người thấy thế nào?" Tây Hải Đường đứng giữa chính điện nhìn mọi người xung quanh.
Lúc này Nhạc Uyên từ trong bước ra, ba phái lớn của Yến quốc đã đưa ý kiến sang, trong tay cầm nhân chứng vật chứng, Vạn Thú môn thì khó mà khống chế hoàn toàn nữa, ban nãy vừa mới bị Nhạc Uyên sỉ nhục một phen.
Bên triều đình Tống quốc cũng truyền tin tới, cũng đòi Vạn Thú môn câu trả lời, hỏi Vạn Thú môn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.
Trong điện hoàn toàn yên tĩnh, Triều Kính chợt lên tiếng: "Chưởng môn, có phải trong nội bộ chúng ta có người tiết lộ bí pháp lẩn tránh thú triều không?"
Lời này vừa nói ra, cả đám người trong điện đều ồn ào, người nắm bí pháp kia trong nội bộ Vạn Thú môn thực ra cũng không nhiều.

Các loại bí thuật trong nội bộ Vạn Thú môn không phải ai ai cũng tinh thông, các đệ tử được phân chia dựa theo chức trách ai nấy tinh thông một môn, chủ yếu là đề phòng có người lẫn lộn vào cũng không thể học được các sở trường được, loại bí pháp kia trừ vài đệ tử chuyên làm việc này cũng chỉ có mấy trưởng lão ở đây đủ cấp bậc, có tư cách lướt qua các loại bí thuật.

Chương 1065: Triều Kính phẫn nộ

Chương 1065: Triều Kính phẫn nộ
Suy nghĩ của Triều Kính làm chư vị trưởng lão ở đây đều bị dính vào.
Tây Hải Đường lạnh lùng liếc mắt nói: “Triều trưởng lão, không có chứng cớ không thể nói lung tung! Ngoại giới chưa hẳn đã không có ai biết loại pháp môn tương tự. Giờ điều này cũng không quan trọng, trở về hẵng điều tra cũng chưa muộn, giờ cái cần đối mặt là ăn nói thế nào với hai bên, nên ăn nói thế nào đây?”
Sở dĩ Vạn Thú môn lựa chọn vị trí trung lập không tham gia vào phân tranh của chư quốc,điều này lúc vừa mới sáng lập Vạn Thú môn đã từng có tranh luận.
Kết quả tranh luận là, sợ Vạn Thú môn thành kẻ địch chung của giới tu hành, vài pháp môn ngự thú với những phàm phu tục tử kia còn được, đối với tu sĩ thực ra ảnh hưởng cũng không lớn, thật sự không muốn chọc giới tu hành vây quét. Vạn Thú môn không gánh được. bởi vậy Vạn Thú môn lựa chọn đứng vị trí trung lập để cho các môn phái khác uống viên thuốc an thần, không phát triển thế lực của mình, chuyên tâm kiếm tài nguyên giúp mình lớn mạnh thì mới có Vạn Thú môn ngày hôm nay.
Lần này ra tay cũng vì bất đắc dĩ, Vạn Thú Môn không có thế lực của mình, không cách nào có được kết quả gì trong cuộc chiến của hai nước hai bên, cộng thêm bị triều đình Tống quốc uy hiếp, chỉ thể hiện một chút thực lực thích hợp thôi, nói trắng ra là chấn nhiếp!
Cả đám bàn luận ồn ào, ba phái lớn của Yến quốc tuy đến hưng sư vấn tội nhưng lại có ý hòa giải, có thể nói mục đích của Vạn Thú môn đã đạt được rồi.
Bởi vậy kết quả nghị luận nhanh chóng được đưa ra, đáp ứng điều kiện của Yến quốc.

Không tham gia chiến tranh nữa!
Kể từ đó đã trả lời triều đình Tống quốc, Vạn Thú Môn luôn luôn tuân thủ nghiêm ngặt nguyên tắc trung lập, không tham gia và phân tranh các nước.
Sau khi Nhạc Uyên lấy được kết quả mình mong muốn, hài lòng trở về.
Sau đó Triều kính vẫn hoài nghi nội bộ có người để lộ bí mật, tìm tới chưởng môn Tây Hải Đường, chủ động ôm trách nhiệm điều tra nội bộ xem phải chăng có người để lộ bí mật.
Sau khi Tây Hải Đường đáp ứng với ông ta liền gọi trưởng lão Cửu Sơn đến gặp mặt, cũng hạ pháp chỉ bí mật điều tra nội bộ xem có ai tiết lộ bí mật không.
Không chỉ Cửu Sơn, có vài trưởng lão đều nhận được pháp chỉ bí mật giống như vậy của Tây Hải Đường.
Tây Hải Đường giấu những trưởng lão tham gia điều tra bí mật còn có những người khác tham gia...
Cách Vạn Thú Môn ngoài trăm dặm trong rừng sâu núi thẳm, hai con phi cầm cỡ lớn đáp xuống rừng sâu.
Ngưu Hữu Đạo giữ lời hứa, đưa Triều Thắng Hoài trở về, đồng thời đưa về còn có Thần Bình, Cao Lam, Lưu Định An mấy người lúc đầu cùng Triều Thắng Hoài tham gia chế tạo ôn dịch trộm phi cầm của đồng mthần niệm, còn Khâu Vấn Hiền trong số đó thì đã bị Triều Kính làm thịt rồi.
“Triều huynh đi thong thả.” Đoạn Hổ giải cấm chế trên người Triều Thắng Hoài rồi cười tủm tỉm chắp tay đưa tiễn.
Triều Thắng Hoài khôi phục pháp lực hoạt động thử tay chân, mặt mày âm tàn nói: “Nói với Ngưu Hữu Đạo, nếu còn có lần sau, hắn bất nhân đừng trách ta bất nghĩa! Đừng tưởng rằng...” Lời liền im bặt.
Vừa mới nói được mấy câu thì đã bị tiếng kêu thảm dọa nuốt trở lại.
Mấy người Thần Bình, Cao Lam, Lưu Định An đã ngã xuống giữa vũng máu, Lôi Tông Khang và Ngô Tam Lượng lắc máu tươi trên kiếm, bảo kiếm trở lại bao.
“Các ngươi muốn làm gì?” Triều Thắng Hoài mặt mày hoảng sợ.
Đoạn Hổ nói: “Đạo gia không phải người nuốt lời, nói lời sẽ giữ lời, đã nói giúp ngươi giải quyết bọn hắn thì chắc chắn sẽ làm được, chỉ hơi

muộn một chút thôi. Còn chuyện tiền, nếu bản thân Triều huynh không cần, Đạo gia cũng không tiện miễn cưỡng. Tóm lại chuyện đã giải quyết triệt để, lời bàn giao này Triều huynh có bằng lòng chưa?”
Lời nói êm tai, kỳ thật cũng không phải là giúp Triều Thắng Hoài giết người diệt khẩu, mà là mấy người này đã từng ở bí địa độc chướng bao vây kia.
Bí địa kia tạm thời có giấu vài bí mật, chẳng hạn như nhi tử Cao Kiến Thành tạm thời vẫn đang ẩn cư ở đó... Ngưu Hữu Đạo biết chỗ đó sớm muộn cũng phải bại lộ, nhưng không muốn bại lộ quá nhanh. Vạn Thú môn vẫn còn nhiều người khác, người có thể mang được phi cầm đi, nếu biết được vài đặc điểm của nơi đó rất dễ từ trên cao điều tra ra được địa điểm.
Triều Thắng Hoài không biết nói cái gì cho phải, gã đang đau đầu nghĩ cách giải quyết mấy tên này như thế nào, không ngờ đối phương đột nhiên ra mặt giải quyết giúp gã.
“Triều huynh bảo trọng, thứ cho không tiễn xa được.” Đoạn Hổ mỉm cười, quay người cùng Lôi Tông Khang, Ngô Tam Lượng nhảy lên phi cầm, khống chế phi cầm bay lên không.
Triều Thắng Hoài nuốt khan nước bọt nhìn xung quanh, mau chóng xử lý thi thể rồi hoảng hốt rời đi.
Gã không biết tại sao Ngưu Hữu Đạo phải làm như vậy, trong lúc bị bắt không biết đã xảy ra chuyện gì, sau khi trở về Vạn Thú môn phải tìm hiểu thử có chuyện gì xảy ra mới được.
Ngưu Hữu Đạo lợi dụng gã để ép gia gia gã!
Trong một gian tĩnh thất, Triều Kính lửa giận thiêu đốt, trái một tát, phải một tát, đánh cho Triều Thắng Hoài miệng mũi chảy máu, nhìn thấy Triều Thắng Hoài bị đánh thành đầu heo nhưng lửa giận trong lòng vẫn khó tan, ông ta vẫn chưa thể dừng tay.
Triều Thắng Hoài lúc đầu còn muốn qua loa giấu diếm, sau biết Ngưu Hữu Đạo đã tìm tới gia gia mình, thật sự bị dọa sợ, lúc này mới kể toàn bộ sự việc ra, bao gồm cả chuyện ngộ sát Tống sứ!
Triều Kính suýt chút nữa bị cháu trai làm cho giận đến mức thổ huyết, hóa ra chuyện hành thích Tống sứ thật sự do cháu mình gây ra, hóa ra đứa cháu nội ngoan này trước đó luôn lừa gạt mình. Chuyện phi cầm

Ngưu Hữu Đạo cũng chỉ nói hươu nói vượn, đó là năm con được trộm từ Vạn Thú môn!
Biết chắc Ngưu Hữu Đạo đã làm thịt huynh đệ Hà thị ở Điệp Mộng huyễn giới rồi, trên cơ bản không có nhân chứng gì, buồn cười là mình lại bị Khâu Vấn Hiền Ngưu Hữu Đạo lôi đến và những chuyện Khâu Vấn Hiền khai ra hù dọa.
Đám Thần Bình không thủ tín giao chúng cho mình là vì đã thực hiện lời hẹn giao cho cháu trai mình rồi, làm thịt đám Thần Bình rồi thì đây còn là chuyện gì nữa chứ, làm thịt trước mặt cháu trai mình rồi thì chắc chắn không thể là giả được.
Nhưng Triều Kính thực sự vô cùng tức giận, hận không thể làm thịt luôn Triều Thắng Hoài cho rồi, nhưng dù sao ông ta cũng không dám làm vậy. Giết Triều Thắng Hoài dễ làm người ta nghi ngờ, ông ta chỉ có thể đánh Triều Thắng Hoài một trận tơi bời hả giận thôi.
Sau khi đánh xong còn dặn Triều Thắng Hoài ngoan ngoãn ở đây dưỡng thương, sau khi thương thế khỏi hẳn thì cút ra ngoài.
Nguyên nhân đương nhiên là sợ thương tích của Triều Thắng Hoài khiến người ta nghi ngờ, nhưng ông ta thực sự không nén được cơn giận này, không đánh một trận khó mà phát tiết được lửa giận trong lòng.
Sau khi Triều Kính đi, Triều Thắng Hoài đang nằm trên mặt đất thở chút hơi tàn khẽ thở phào, coi như trút được gánh nặng.
Ăn một trần đòn này, gã coi như đã hiểu, tên ác ma dây dưa lấy gã cuối cùng đã buông tha cho gã, gã đã không còn giá trị lợi dụng, ác ma kia đổi người, quấn lên gia gia gã. Đời này gã không muốn gặp lại Ngưu Hữu Đạo nữa, đời này gã được lĩnh giáo được một kẻ vô cùng đáng sợ rồi...
Trong rừng núi, trong một suối nước nóng, Ngưu Hữu Đạo trần truồng ngâm mình tắm rửa, híp mắt nửa tựa trên bờ, một tấm vải ướt che trên mặt.
Trong hơi nước, Quản Phương Nghi đi tới, bẩm báo nói: “Bên Đoạn Hổ truyền tin về, đã xong chuyện rồi.”
Ngưu Hữu Đạo “ừ” một tiếng hỏi: “Bên Hầu Tử có kết quả chưa?”
Quản Phương Nghi: “Người cũng không phải không hiểu gì hắn, hắn có chuyện gì cũng sẽ không nói với ta.”

Ngưu Hữu Đạo: “Bảo hắn vào đây đi.”
Quản Phương Nghi rời đi, nhanh chóng đưa Viên Cương đến, bà ta cũng biết thân phận của nữ nhân kia.
Tấm vải ướt cho mặt Ngưu Hữu Đạo khiến người ta không thể nhìn được biểu cảm, hắn bực bội nói: “Không cạy được miệng nữ nhân kia sao?”
Viên Cương trầm mặc một chút, trả lời: “Chỉ nói mình tên Tô Chiếu, còn lai lịch thì cứng miệng lắm!”
Ngưu Hữu Đạo: “Đại quân Mông soái đã bắt đầu rút lui, chúng ta cũng phải đi rồi, thật sự không hỏi được thì thôi, chiến sự thuận lợi, lai lịch của ta có thể phát huy tác dụng hay không đã không quan trọng, ta biết ngươi không thích làm những chuyện lạm sát kẻ vô tội, ngươi không hạ thủ được thì giao cho Hồng Nương giải quyết đi.”

Chương 1066: Đó là ta âm thầm liên hệ chỉ đường cho hắn (1)

Chương 1066: Đó là ta âm thầm liên hệ chỉ đường cho hắn (1)
Viên Cương hiểu ý hắn, không thể mang mãi một nhân tố không an toàn bên người, hắn ta hơi do dự nói: “Đạo gia, cho ta thêm một chút thời gian.”
Ngưu Hữu Đạo không nói gì, Viên Cương quay người rời đi.
Trong hơi nước, Ngưu Hữu Đạo đưa tay vuốt tấm vải ướt trên mặt xuống, mặt không đổi sắc nói: “Không dụng hình sao?”
Quản Phương Nghi vén váy ngồi xổm bên cạnh: “Nữ nhân kia từ trên xuống dưới vẫn ổn, có lẽ không chịu cực khổ gì, Hầu Tử đang thương hoa tiếc ngọc sao. Nếu thật sự không được, hay người đừng miễn cưỡng Hầu tử, thả người đi cho rồi.”
Ngưu Hữu Đạo vắt khăn ướt lau người: “Để người ta biết ta luôn ở sát gần đại quân sao? Ngay cả thân phận nàng ta là gì cũng không biết, giờ sao thả được? nếu có thể thả, Hầu Tử đã lén ta thả rồi.”
Quản Phương Nghi ngồi xổm bên cạnh không kìm được nhìn vào trong nước, nhưng mặt nước lờ mờ làm người ta không rõ tình hình bên dưới, đưa tay vốc nước rưới lên vai hắn, hỏi: “Vậy phải làm sao đây, cũng không thể mang theo bên người mãi được?”
Ngưu Hữu Đạo tắm rửa sạch sẽ, không để ý nói: “Mặc kệ là địch hay là bạn cứ biến thành người của mình là không sai lầm đâu, cô là nữ nhân, cô biết cách uy hiếp nữ nhân hơn nam nhân, cô có thể nghĩ cách thử xem.”
“Biến thành người một nhà?” Quản Phương Nghi mặt mày nghi hoặc: “Người có ý gì?”

Ngưu Hữu Đạo: “Không có ý gì. Hầu Tử này toàn cơ bắp, có hắn ngăn cản ta cũng chẳng thể phác tác nổi điên với hắn được, nhưng hắn lại là người trọng tình trọng nghĩa, làm việc luôn luôn không thẹn với lương tâm, sự xuất hiện đột ngột của nữ nhân tên Tô Chiếu này, cả ngươi và ta đều không biết phía sau có âm mưu gì không, chỉ sợ nàng ta sẽ trở thành kiếp nạn của Hầu Tử. Ngươi hãy thử nghĩ vài cách, nếu không được thì gọn gàng linh hoạt một chút, thả người đi.”
Quản Phương Nghi kinh ngạc: “Không phải người nói không thể thả...” Nói được một nửa thì im lặng.
Bà hiểu ý Ngưu Hữu Đạo, thả chỉ là thả trước mặt Viên Cương, không có nghĩa là người vẫn có thể sống sót rời đi, đây là muốn sau khi thả mới ra tay.
Không khỏi buông tiếng thở dài: “Người không phải kiểu người tính toáng chi ly, có phải người quan tâm đến cảm nhận của con khỉ mặt đỏ kia quá không?”
“Nữ nhân đó nếu thật sự không có vấn đề gì thì cũng không phải tới đây vì Hầu Tử, mà tới vì ta, ta há có thể để người ta đạt được ý đồ...” Ngưu Hữu Đạo còn chưa dứt lời, cơ thể đã trượt xuống, ngay cả đầu cũng chìm vào trong nước.
Quản Phương Nghi ngồi xổm ở đó suy nghĩ gì...
Hoàng cung Tấn quốc, trong đại điện trống rỗng, Thái Thúc Hùng đứng một mình, lẳng lặng đứng trước địa đồ.
Ngoài điện có một người đi vào, Thiệu Bình Ba tiến đến, đứng trước địa đồ hành lễ: “Bái kiến bệ hạ.”
Thái Thúc Hùng chậm rãi nói: “Có nghe nói tới chuyện quân Yến tiêu diệt bốn mươi vạn nhân mã quân Tống chưa?”
Thiệu Bình Ba: “Vi thần đã xem tình báo.”
Thái Thúc Hùng chậm rãi quay đầu nhìn về phía y, hỏi: “Ngưu Hữu Đạo làm?”
Thiệu Bình Ba biết ông ta muốn nói gì, cũng biết vì sao ông ta có phán đoán này, vì y đã nói trước với Thái Thúc Hùng, rất có thể Ngưu Hữu Đạo đã cấu kết với người nội bộ Vạn Thú môn, chắp tay nói: “Tình huống gì cũng đều có thể xuất hiện, không loại trừ khả năng là người

khác nhưng tám chín phần mười là hắn. Trải qua việc này, càng có thể chứng minh suy đoán của vi thần mà thôi.”
Thái Thúc Hùng: “Tình hình Vạn Thú môn cô vương hiểu rõ hơn ngươi, có nhiều thứ đệ tử bình thường không thể tiếp xúc được, việc này e là cháu trai của Triều Kính chưa đủ phân lượng, nếu thật sự là Ngưu Hữu Đạo vậy người cấu kết với Ngưu Hữu Đạo rất có thể là bản thân Triều Kính!”
Thiệu Bình Ba suy tư một chút, khẽ vuốt cằm: “Bệ hạ minh giám!”
Thái Thúc Hùng: “Đáng tiếc không có chứng cứ, đều là suy đoán của chúng ta, nếu không có thể lợi dụng một chút.”
Thiệu Bình Ba: “Có một số việc không cần chứng cứ, làm tặc, khó tránh khỏi chột dạ, vẫn có cơ hội để lợi dụng.”
Thái Thúc Hùng hơi suy nghĩ, cười hì hì: “Giặc ngoài dễ phòng, trộm nhà khó phòng, nếu thật sự có trộm nhà vậy Vạn Thú môn có trò hay để xem rồi.”
Quay đầu nhìn về phía địa đồ, lại buông tiếng thở dài: “Mông Sơn Minh này đúng là lợi hại, đúng là dựa vào sức một người chậm rãi xóa bỏ nguy cơ biên giới cho Yến quốc. đáng hận nhất là đám rùa đen rụt đầu Kim Tước, thịt mỡ đã đạt ngay bên mồm hắn mà vẫn không cắn lấy, hắn vẫn ngồi ổn ở đó, hại Triệu quốc cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, hỏng chuyện tốt của cô vương.”
Thiệu Bình Ba cũng tràn đầy đồng cảm, nghìn tính vạn tính lại không tính được Kim Tước, bên này cũng đã thăm dò tin tức bên Hàn quốc, mặc dù bên Hàn quốc tạo áp lực như thế nào thì Kim Tước vẫn chịu áp lực chứ không hề có hành động khiến bên này cũng không thể làm gì, nếu không phải tìm không thấy cơ hội hạ thủ, y thật sự muốn ám sát Kim tước một trận!
Cục diện quá lớn, thế cục đã không dễ dàng nữa, muốn tham gia vào rất khó, có điều y vẫn an ủi: “Tấm màn chiến sự vẫn chưa hạ, tất cả đều có khả năng!”
Thái Thúc Hùng buông tiếng thở dài: “Trước mắt cũng chỉ có thể chờ đợi xem.”
...

Quân Yến đánh vào cảnh nội nước Tống cuối cùng cũng bắt đầu rút quân, nhưng chưa hoàn toàn lui về, vẫn để lại năm trăm ngàn nhân mã tiếp tục quấy rối.
Trên đường lui về, trong xe ngựa lắc lư, Cung Lâm Sách cũng vào trong ngồi.
Nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, lại thấy Mông Sơn Minh kéo địa đồ đến hướng Hàn quốc xem xét, không khỏi hỏi: “Mông soái rất chú ý đến Hàn quốc? không phải Mông soái nói có thể dẫn tai họa đến phía đông sao? Chẳng lẽ lại có biến?”
Mông Sơn Minh ngẩng đầu: “Thống soái quân Hàn Kim Tước không thể không phòng!”
Cung Lâm Sách bấy giác nhìn vào chân của ông, có vài chuyện ông ta cũng có nghe nói đến, ngoài miệng thì lại nói: “Kim Tước này ta cũng có chú ý, trên chiến trường không có gì xuất sắc, là một người khá bình thường mà cũng đáng được Mông soái chú ý vậy sao? Chẳng lẽ vì năm đó tàn phế hai chân nên canh cánh trong lòng?”
Mông Sơn Minh lắc đầu: “Không nên xem thường hắn, trên chiến trường tướng thường thắng không đáng sợ, luôn có lúc sẽ bị thất thủ, đáng sợ là người chưa từng chịu thiệt trên chiến trường. Đạo gia có câu, người thiện chiến không có chiến công hiển hách, câu này cũng có thể dùng để nói về hắn!”
Cung Lâm Sách thăm dò nói: “Hắn Mông soái cảm thấy mình không bằng hắn?”
Mông Sơn Minh tay vỗ chân tàn, cười không đáp, mỉm cười đưa ánh mắt về phía ngoài cửa sổ.
...
Kim Tước đứng trước địa đồ nhìn lộ tuyến lui quân của quân Yến mà tình báo đưa về.
Bên ngoài có người tiến đến thông báo: “Đại Tư Mã, bên kinh thành Tống quốc có tin.”
Kim Tước nhìn chằm chằm địa đồ nói: “Nói!”
Người tới nói: “Triều đình Tống quốc đang thúc giục nước xa xuất binh với Yến quốc, vừa sai người tìm triều đình Yến quốc bí mật cầu hòa!”
“Vô sỉ!” Các tướng lĩnh trong trướng lập tức mắng.

Kim Tước: “Trên triều đình Tống quốc không phải có người kêu gọi cắt chức La Chiếu sao? Tình hình như thế nào?”
Người tới nói: “Tạm thời không có tin tức về chuyện này, hình như vì không muốn đổi tướng trước khi lâm trận nên bị đè xuống.”
Vẻ mặt Kim Tước đầy mỉa mai, lắc đầu, ông ta đã đại khái đoán được chuyện gì xảy ra, tuy nhiều lời chỉ trích hoặc đùn đẩy trách nhiệm cho La Chiếu, nhưng lúc này e là Tống quốc cũng chẳng có tướng lĩnh nào dám đi tiếp tay La Chiếu, tiếp tay tức là phải bưng bô đi đổ, đi tìm chết.
Sau khi xác định ký hiệu trên địa đồ, ông ta chỉ tay về phía Tống quốc: “Mông Sơn Minh đã đạt được mục đích, đại quân hẳn là sắp trở về sông Đông Vực chặn đánh La Chiếu, năm mươi vạn nhân mã lưu lại kia là muốn tiếp tục quấy rối ở phía sau, muốn ngăn Tống quốc lén vận chuyển quân lương qua khu vực Mông Sơn Minh đã từng quét. Vừa chặn đánh sông Đông Vực, vừa cắt đường lương thực của La Chiếu, La Chiếu dù có vượt sông thành công cũng gặp phiền phức cực lớn, Mông Sơn Minh không cho La Chiếu đường sống đây mà!”

Chương 1067: Đó là ta âm thầm liên hệ chỉ đường cho hắn (2)

Chương 1067: Đó là ta âm thầm liên hệ chỉ đường cho hắn (2)
Có tướng lĩnh chậc chậc lắc đầu nói: “Lão gia hỏa này Mông Sơn Minh thật đúng là hung ác, không có hậu cần tiếp tế bổ sung lương thực thì coi như đã chặt bớt một đường sống của Tống quốc, Tống quốc bị khuấy cho long trời lở đất không nói, giờ còn muốn bóp cổ La Chiếu. với phản ứng của triều đình Tống quốc, nếu La Chiếu có thể trở mình thật đẹp trong trận đánh sông Đông Giang còn dễ ăn nói, nếu không thì phiền phức lớn rồi.”
Có người khác gật đầu tán đồng: “Tuy sự liều lĩnh của La Chiếu được Hoàng đế Tống quốc ủng hộ, nhưng Hoàng đế Tống quốc không thể gánh trách nhiệm này, lại không thể đẩy trách nhiệm cho ba phái lớn Tống quốc, ngoảnh đi ngoảnh lại, chỉ có La Chiếu là có thể gánh được nỗi oan này, các mặt khác cũng chỉ có La Chiếu thích hợp gánh vác nhất, không cẩn thận có thể vĩnh viễn không trở mình được.”
Lại có người ha ha nói: “Cái tên La Chiếu này thiếu niên đắc chí, một đường hăng hái, chưa hề phải chịu nhiều thua thiệt, coi thường anh hùng thiên hạ. Lần này đối đầu với Mông Sơn Minh coi như đụng phải cột rồi. Có điều mọi người cũng đừng quên bối cảnh của hắn, hắn là con rể Lăng Tiêu các, có Lăng Tiêu Các giúp đỡ, chưa hẳn không thể vươn mình.”
Một tướng nói: “Theo kiến giải của đại tư mã, Mông Sơn Minh sẽ không giết hết toàn bộ nhân mã của La Chiếu, còn muốn bảo tồn một lực lượng nhất định cho quân Tống chống cự quân ta, chẳng lẽ chúng ta còn cần phải ngồi đợi thế này sao?”
Kim Tước cười nhạt: “Gấp cái gì? Ổn định một chút, cứ ổn định một chút là tốt nhất.”

Tướng lĩnh kia vẫn sốt ruột, buông tay nói: “Đại nhân, cũng không thể trơ mắt nhìn sau khi hai nước Tống Yến đàm hòa xong lại cùng liên thủ rơi vào trạng thái giằng co với nước ta được?”
“Đúng vậy! Biết rõ kết quả còn ngồi chờ xem, há không phải sẽ làm hỏng chiến cơ?”
Chư tướng cũng nhao nhao khuyên bảo.
Kim Tước nhìn đám người đang sốt ruột, xoay người phất tay chỉ vào nơi nào đó của Yến quốc trên địa đồ.
Cả đám thuận thế nhìn vào một góc đông nam Yến quốc, ở Tân châu nơi giao nhau giữa cửa biển sông Đông Giang và Tống quốc!
“Ngô Công Lĩnh?” Có người nghi hoặc hỏi một tiếng.
Ngô Công Lĩnh phản loạn ở thương châu, sau khi bị quân Yến đuổi chạy vốn định qua sông Đông Vực vào cảnh nội Tống quốc, ai ngờ La Chiếu không cho ông ta vượt sông, muốn buộc ông ta quyết tử với quân Yến.
Ngô Công Lĩnh ngoại trừ mắng Tống quốc bội bạc thì cũng chẳng có cách nào khác, liều mạng với quân Yến sẽ mất cả chì lẫn chài, ông ta sẽ không làm cái việc ngu ngốc đó.
Ngô Công Lĩnh cũng không ăn chay, lại dẫn nhân ma dọc theo sông Đông Vực đi xuống phía nam, giết vào Tân châu dừng chân, trấn thủ cửa sông, tập kết lực lượng tạo thuyền, chuẩn bị vượt biển đến sát vách Tống quốc, Dù sao khoảng cách không xa, ngồi bè gỗ cũng chèo qua được.
con đường ven biển lại dài dằng dặc, ông ta không tin đứng trước thế công khởi binh của Mông Sơn Minh, nhân mã tuyến phòng ngự trên sông của Tống quốc còn có thể phân tán trọng binh cố thủ tuyến phòng ngự trên biển?
Ngô Công Lĩnh giết vào Tân châu đã uy hiếp quân Tống, yêu cầu lương thảo, không cho liền vượt biển giết qua phối hợp với thế công của Mông Sơn Minh.
Không ngờ lão này cũng nghĩ ra chiêu này, La Chiếu muốn ổn định ông ta đành phải cho ông ta một lô lương thảo, chuẩn bị đợi sau khi thu thập xong Yến quốc sẽ thu thập lão này.
Ngô Công Lĩnh có thể lấy được lương thảo liền nghỉ xả hơi, sau đó lại dệt mộng, sao ông ta không biết mình đã đắc tội La Chiếu, nhưng ông ta không sợ, không phải còn có Hàn quốc sao? Chỉ cần trên tay nắm giữ

thực lực, đợi Yến quốc bị hủy diệt, lúc Hàn Tống chia cắt lợi ích, ông ta sẽ đầu quân cho Hàn quốc, sợ gì Hàn quốc không tiếp nhận. Đến lúc đó khi mình sẽ ổn định làm chư hầu một phương, có điều sau khi Mông Sơn Minh ra tay chiến sự đã thay đổi làm hỏng kế hoạch của ông ta, giấc mộng đẹp có dấu hiệu sụp đổ.

Kim Tước gật đầu: "Chúng ta bất động, không có nghĩa là triều đình không âm thầm có hành động. Ngô Công Lĩnh biết hậu quả mà mình đã gây ra, Mông Sơn Minh quay về rất có thể sẽ thu thập hắn. nhưng triều đình âm thầm phái người đi liên hệ, hứa lợi ích lớn chắc chắn hắn ta sẽ đầu nhập vào Hàn quốc ta. Đợi sau khi Mông Sơn Minh đánh cho nhân mã La Chiếu tàn phế rồi thả đi, nhân mã trong tay La Chiếu đã hao hết lương thực, lại mệt mỏi vượt sông, Ngô Công Lĩnh sẽ thừa cơ vượt sông truy kích! Chỉ cần dụ được Ngô Công Lĩnh ra tay, hắn ta sẽ đắc tội thê thảm với Yến và Tống, hắn ta sẽ không còn đường lùi nữa!"

Chư tướng bừng tỉnh đại ngộ, lập tức hớn hở ra mặt, cho dù Ngô Công Lĩnh không thể đánh tan tàn quân La Chiếu, có Ngô Công Lĩnh quấy rối trong nội bộ phòng ngự trống rỗng của Tống quốc, phối hợp với thế công bên này, quân Tống căn bản không ngăn được đại quân bên này tiến công, cục thịt béo Tống quốc sẽ bị nuốt dễ như trở bàn tay.

Một tướng vui vẻ nói: "Ngô Công Lĩnh này rất có mắt, trấn giữ giữa vùng đất của hai nước Tống Yến có thể tiến thối tự nhiên, chỉ e sau đó Mông Sơn Minh cũng khó làm gì được hắn."

"Đó là ta âm thầm liên hệ chỉ đường cho hắn, không có tu sĩ Hàn quốc ta phối hợp, các ngươi nghĩ rằng lúc ấy dưới tình huống tu sĩ Tống quốc cưỡng ép bên cạnh, hắn có thể thuận lợi chạy trốn đến Tân châu như vậy sao?" Kim Tước lạnh nhạt ném một câu.

Cái gì? Chư tướng sợ hãi cả kinh!

Không để cả đám kịp phản ứng, Kim Tước lại phất tay chỉ hướng Triệu quốc: "Đồng thời thượng thư triều đình âm thầm kết minh với Triệu quốc, chúc ta có thể dùng chiến sự thúc đẩy Triệu tấn công Yến. Còn cả Vạn Thú môn trong cảnh nội Tống quốc, triều đình cũng phái người đi trấn an, hứa hẹn cam đoan lợi ích cho Vạn Thú môn, quân Yến sẽ gặp phải vết xe đổ lúc trước, không thể không đề phòng!"

Lúc này chư tướng lờ mờ hiểu ra trước đó vì sao ông ta lại thất hứa không liên thủ với Tống quốc tấn công Yến quốc, sợ là đã sớm có mưu đồ.
Có điều chuyện cho tới giờ đã có thể xác định, Tống quốc và Hàn quốc đã hẹn xuất binh, kết quả bị Hàn quốc án binh bất động làm cho thành ra thế này, tuyệt đối có liên quan đến vị Tư Mã này, cũng không biết vị này đã lén bỏ bao công sức bên Ngô Công Lĩnh, không biết chuyện Ngô Công Lĩnh giày vò khiến quân Tống ra tay trước có liên quan đến vị này không.
Một tướng đưa ra lo lắng: “Đại Tư Mã, Mông Sơn Minh dường như quyết tâm phải giải quyết Ngô Công Lĩnh, lúc nhân mã lui về, một lộ không qua sông, một lộ qua sông, chia lính hai lộ tiến quân đánh bọc vào Tân châu, e là Ngô Công Lĩnh nguy rồi.
Khóe môi Kim Tước nở nụ cười, thần bí và khiêm tốn: “Chư vị đang sốt ruột vì sao đến giờ ta vẫn tập kết trọng binh ở biên giới Yến quốc không có hành động gì, sốt ruột vì nếu đã quyết định tấn công Tống sao không điều động binh mã chuẩn bị trước?”
Ánh mắt quay sang về phía địa đồ, ngón tay gõ gõ vị trí Tân châu: “Chính là để ổn định Ngô Công Lĩnh, Mông Sơn Minh tạm thời không động đến hắn thì thôi, nếu động vào, đại quân ta lập tức phát động đánh nghi binh toàn diện với Yến quốc, đến lúc đó Mông Sơn Minh giải quyết tai họa ngầm Ngô Công Lĩnh này quan trọng hay ngăn cản đại quân Hàn quốc ta xâm lấn quan trọng?”
Chư tướng lại một lần nữa bừng tỉnh đại ngộ, có người vỗ tay khen: “Không tệ, đến lúc đó Mông Sơn Minh tất nhiên không để ý tới Ngô Công Lĩnh, nhân mã chắc chắn sẽ khẩn cấp vượt qua Giang Bắc lên trợ giúp Bắc châu.”
Kim Tước gật đầu: “Dẫn Ngô Công Lĩnh đến Tân châu, sinh tử của hắn sẽ nằm trong tay ta! Nghe lời, ta sẽ trợ giúp hắn vượt qua kiếp nạn này! Dám không nghe, ta lập tức rút binh khỏi biên cảnh làm dịu áp lực của Yến quốc, không còn điều gì lo ngại, dĩ nhiên Mông Sơn Minh phải quét sạch đám hậu hoạn bọn hắn trước. Ngô Công Lĩnh còn muốn sống sót, nhất định phải nghe Hàn quốc ta, ta bảo hắn công Tấn, hắn sẽ phải công Tống, không có lựa chọn khác!”

Chương 1068: Chúc mừng Đạo gia và vương gia sắp thành

Chương 1068: Chúc mừng Đạo gia và vương gia sắp thành
Mọi người nghĩ kỹ, đúng thật là như vậy, không khỏi hai mặt nhìn nhau, bắt đầu tự phản tỉnh, trước đó có phải đã hiểu lầm vị này không.
Kim Tước quay người đối mặt đám người, nghiêm mặt nhắc nhở: “Ta biết chư vị đều ôm lòng kiến công lập nghiệp, nhưng quốc lực có mạnh cũng không chịu nỗi chiến tranh lặp đi lặp lại giày vò, tiêu hao chính quốc lực của mình. Hai nước giao phong, không nhất định phải phân thắng bại trên chiến trường, nếukhông phải bất đắc dĩ, không nên vọng động dấy lên chiến sự, không đánh mà thắng mới chính là thượng sách!”
Chư tướng im lặng, Kim Tước thấy thế thầm than một tiếng, cũng không biết những người này có thể nghe lọt tai hay không.
...
Cuối cùng cái gì nên tới vẫn phải tới, nhân mã La Chiếu chạy một đoạn đường dài đến Yến kinh cuối cùng đã tới bờ sông Đông Vực.
Cả đường đi gặp thiết kỵ Nam châu quấy rối, nhân mã La Chiếu tổn thất tuy nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng đã tổn thất gần mười vạn người, sĩ khí quân tâm bị giày vò mỏi mệt không chịu nổi.
Thiết kỵ Nam châu cũng gặp tổn thất như vậy, trên đường không thể không tổn thất gì, chiến tử, chiến mã thụ thương, phát bệnh các loại khiến quân số cũng giảm trên vạn người!
Nhưng đây là cái giá buộc phải trả, , bởi vì sự hành hạ của bọn họ, nhân mã Tống quân không cách nào thả lỏng chân tay lui về, cứ lần lượt như vậy chí ít đã kéo dài chặng đường rút lui của nhân mã Tống quốc được hơn mười ngày. Đối với hai ba trăm vạn nhân mã mà nói, lương thảo tiêu hao trong hơn mười ngày này không phải số lượng nhỏ.

Ở mức độ nào đó mà nói, thậm chí là mấu chốt trí mạng!
Còn bên kia sông Đông Vực của quân Tống, Mông Sơn Minh dẫn nhân mã Yến quốc đến trước, gối giáo chờ sẵn một bước, đã chuẩn bị xong tuyến phòng ngự trên sông khiến quân Tống không cách nào tuỳ tiện vượt qua.
Trong lòng La Chiếu nóng như lửa đốt, đứng trước nguy cơ bị cắt đứt lương thảo, cộng thêm biết đối phương đã vây quét phạm vi lớn bên Tống quốc, tiếp tế của Tống quốc không thể nào vận chueyenr đến kịp thời, nếu không thể kịp thời vượt sông, hậu quả khó mà lường được, lúc đó dài hai ba trăm vạn nhân mã không chết trận cũng phải chết đói.
La Chiếu vừa đi vừa quan sát trên bờ sông cả ngày, định tìm cơ hội tốt vượt sông.
Quân Yến cũng dùng cách tương tự để đối phó gã ta, gã ta lại không thể làm lại được kỳ tích khe Cổn Long, Mông Sơn Minh cũng không thể để kỳ tích khe Cổn Long lại lặp lại với quân Tống.
Một bên là trong nhà hoàn toàn không có tin tức, một bên là đại quân đang đứng trước nguy cơ như vậy, còn cả áp lực của triều đình sắp ập tới, lo lắng trong lòng La Chiếu người ngoài không cách nào tưởng tượng được.
Cho dù có các tu sĩ hỗ trợ điều trị thân thể nhưng tâm bệnh khó chữa, La đại đô đốc hăng hái ngọc thụ lâm phong, lang quân ngọc diện đang dần dần tiều tụy, người trở nên đen gầy, nhìn ra mặt sông phía xa hoặc nhìn chằm chằm địa đồ trong hai con ngươi luôn tràn đầy tơ máu, cả người rơi vào lo lắng bất an cực độ.
Gã ta căn bản ăn ngủ không yên, nếu không phải có tu sĩ hỗ trợ, đối mặt với áp lực lớn, nuốt không trôi, ngủ không được sẽ khiến cơ thể gã ta sụp đổ rồi.
Tráng chí vượt sông đánh vào cảnh nội Yến quốc lúc trước đã ra đi không còn sót lại chút gì.
Hối hận không? Nếu nói không hề hối hận gì với chiến lược quyết sách trước kia thì đó là giả.
La Chiếu thật sự hối hận, hối hận mình không nên coi thường Mông Sơn Minh, bài học lần này đủ khiến gã ta cả đời khó quên!

Hai bên bờ sông Đông Vực có thể nói đã xuất hiện cục diện trước nay chưa từng có, nhân mã Yến quốc ở bên Tống quốc trấn giữ tuyến phòng ngự trên sông cho Tống quốc, nhân mã Tống quốc ở bên Yến quốc muốn đánh phá tuyến phòng ngự trên sông của Tống quốc, đầu đuôi điên đảo.
...
Trong rừng núi, Ngưu Hữu Đạo đang cầm một bức tình báo xem xét, tin tức này có liên quan đến hòa đàm bí mật của Tống quốc và Yến quốc.
Giữa các nước với nhau, thất bại trên chiến trường thì lại mơ có thể tìm lại được từ đàm phán trên bàn, mặc dù ngươi có đàm phán thế nào cũng vô ích,
Tống sứ Tiền Liên Thắng đã từng trần truồng ngoài hoàng cung Yến quốc sỉ nhục Thương Kiến Hùng đã cúi cái đầu cao quý, sau vài lần bị đóng cửa từ chối liên tục đã gặp được Đồng Mạch.
Trước đó lúc Yến kinh nguy cấp, Tiền Liên Thắng đã dùng công phu sư tử ngoạm, bây giờ lại là Đồng Mạch sử dụng công phu sư tử ngoạm, thái độ lạnh nhạt.
Yến quốc có chỗ dựa, giờ Tống quốc đang cầu Yến quốc.
Thả đại quân Tống quốc trở về cũng được, Yến quốc yêu cầu một trăm triệu kim tệ, mười vạn xe lương thực.
Còn có một cái yêu cầu dường như rất quá đáng, Thương Kiến Hùng nói, Thương Kiến Hùng nhất định phải thêm vào trong điều kiện đàm phán, hơn nữa Thương Kiến Hùng còn cắn chết lấy điều kiện này, cái khác có thể bàn, nhưng điều này thì không cần phải đàm phán thêm.
Yêu cầu này nói thật, ngay cả đám Đồng Mạch cũng cảm thấy quá đáng, nhưng Thương Kiến Hùng nhất định phải kiên trì như vậy, Đồng Mạch chỉ đành chấp hành.
Tống hoàng Mục Trác Chân có một vị phi tử cực kỳ sủng ái, có thể nói là ngàn vạn sủng ái của Tống hoàng dồn vào một thân, dáng dấp xinh đẹp thế nào chỉ cần nghĩ cũng biết, tất nhiên không cần nhiều lời.
Điều kiện đàm phán Thương Kiến Hùng kiên trì chính là phi tử này, yêu cầu Tống quốc tặng phi tử này.
Thử hỏi Tiền Liên Thắng sao có thể đồng ý điều kiện này, thật sự nếu đồng ý sẽ khiến Tống hoàng phải chịu sỉ nhục đến chừng nào, nếu hắn ta

không muốn sống nữa thì còn tạm được, huống chi hắn ta cũng không làm chủ được điều này, dĩ nhiên là từ chối, có điều cũng nhượng bộ một chút, có thể đưa một công chúa Tống quốc sang làm nữ nhân của Thương Kiến Hùng.
Thương Kiến Hùng lập tức cự tuyệt, nói đùa cái gì, lấy nữ nhi của Mục Trác Chân há chẳng phải sẽ thấp hơn Mục Trác Chân một vai vế sao?
Đương nhiên, Tiền Liên Thắng không phải không có chút năng lực đàm phán nào, biết Yến quốc phải liên kết với Tống quốc chống Hàn nên dùng cái này cò kè mặc cả.
Nhưng Thương Kiến Hùng cứ nhất định phải có được phi tử kia, Tống quốc thích cò kè mặc cả, vậy cứ từ từ cò kè mặc cả tốt, không sợ hao tổn hai ba trăm vạn tinh nhuệ của Tống quốc chết đói ở bờ sông Đông Vực thì các ngươi cứ tiêu hao từ từ đi, xem ai sốt ruột hơn.
Quản Phương Nghi nhìn tin tức cầm trong tay liền nhìn thứ đồ trong tay Ngưu Hữu Đạo, liếc mắt nhìn Viên Cương bên cạnh, biết chắc tin này đến từ kênh của Viên Cương, mặt bất mãn giễu cợt nói: “Chúc mừng Đạo gia trước!”
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn: “Có gì vui?”
Quản Phương Nghi giễu cợt: “Chúc mừng Đạo gia và vương gia sắp thành anh em đồng hao.”
“...” Viên Cương đứng bên ngạc nhiên, cho là mình nghe lầm, cònl iếc Ngưu Hữu Đạo dường như đang suy nghĩ, chẳng lẽ Đạo gia coi trọng nữ nhân nào hay sao? Không nghe nói Vương phi còn có tỷ muội nào!
“Ồ...” Ngưu Hữu Đạo cũng sửng sốt một chút, không biết sao lại nói vậy, ánh mắt rơi lên tờ giấy trên tay bà, đưa tay muốn lấy.
Quản Phương Nghi thuận tay giấu tin tức sau lưng, hất cằm về phía tin tức trong tay hắn.
Ngưu Hữu Đạo lại nhìn tin tức trên tay, cũng không có gì quá bí mật nên trao đổi với bà ngay.
Tin tức tới tay mới biết, là tin tức bên Thương Triều Tông đưa tới.
Dĩ nhiên Tống quốc biết Thương Triều Tông có tác dụng mang tính quyết định với chiến sự lần này, cũng biết sức ảnh hưởng của Ngưu Hữu Đạo hắn đối với Thương Triều Tông, cùng lúc phái người đi đàm phán

với triều đình Yến quốc cũng phái người tìm hai người bọn hắn đàm phán, đồng thời ra tay với hai bên.
Hiện tại đang muốn tìm đến Ngưu Hữu Đạo hắn, chỉ e là không kịp, chỉ có thể liên lạc với Thương Triều Tông, hi vọng bên này giơ cao đánh khẽ thả đại quân La Chiếu trở về, điều kiện đưa ra là, nguyện gả một công chúa Tống quốc cho Thương Triều Tông. Cũng không bạc đãi hắn, cũng đồng thời bằng lòng gả một vị công chúa cho Ngưu Hữu Đạo.
Thương Triều Tông đưa tin cho bên này là, nếu như Ngưu Hữu Đạo không có ý kiến, y muốn trực tiếp từ chối.

Chương 1069: Cóc nhất định phải ăn thịt thiên nga (1)

Chương 1069: Cóc nhất định phải ăn thịt thiên nga (1)
Với Thương Triều Tông mà nói, có thêm nhiều lễ vật mấy đi nữa cũng không thể giơ cao đánh khẽ với quân Tống, nhất định phải đạt được mục đích chiến lược cuối cùng của bên này. Y sẽ không cho Tống quốc cơ hội châm ngòi giữa y và triều đình.
Tin này khiến Ngưu Hữu Đạo đọc xong dở khóc dở cười, hắn nếu muốn lấy vợ thì có lấy công chúa hay không phải công chúa với hắn mà nói có ý nghĩa gì sao?
Lúc này cười khổ lắc đầu nói: “Trả lời vương gia, ta không có hứng thú.”
Viên Cương ở bên đưa tay rút thư trên tay Ngưu Hữu Đạo đọc.
Quản Phương Nghi bên cạnh đọc xong tin tức ngẩng đầu lên, vẻ mặt không vui nói: “Đúng là buồn cười, nữ nhân chúng ta lại trở thành vật phẩm đàm phán giữa hai nước. Vị hoàng đế Thương Kiến Hùng này có còn biết xấu hổ không? công nhiên yêu cầu nữ nhân của người khác, còn dùng lời lẽ đẹp đẽ hòa thân, đây là việc vua một nước nên làm sao? Nữ nhân trêu ai ghẹo ai, lại bị xem là vật phẩm tặng tới tặng lui, buồn cười, hoang đường, vô sĩ!”
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Giữa các nước, chuyện thân qua và thân lại còn ít sao? Thái hậu Triệu quốc Thương Ấu Lan sao lại gả đến Triệu quốc? Bởi vì quân Tống tiến đánh, hậu cung Thương Kiến Hùng bị giết nhiều như vậy, có cơ hội, Thương Kiến Hùng còn không phải đang rửa nhục, gả lại cái mối nhục này đi sao?”
Quản Phương Nghi châm chọc nói: “Chiếm được nữ nhân của Mục Trác Chân là thể rửa nhục rồi?”

Ngưu Hữu Đạo: “Cẩm y ngọc thực, ngàn vạn sủng ái dồn một thân, hưởng dụng tài lực của cả một nước, quốc nạn đến đầu, trách nhiệm e khó thoát, người muốn mang vương miện tất nhiên phải chịu gánh nặng rồi!”
Quản Phương Nghi: “Đàn ông các ngươi không một ai tốt!”
“Ầy... Sao lại vơ đũa cả nắm vậy, chuyện này liên quan gì tới ta? Ta trong sạch mà?”
“Vậy người còn nói đạo lý gì như lẽ đương nhiên đấy?”
“Ta chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.”
“Trong lòng người đang nghĩ như vậy, nếu người là hoàng đế cũng sẽ làm như vậy không phải? Vô sỉ!”
“. . .”
Viên Cương không chịu được phương thức giao lưu khi thì oan gia, khi thì liếc mắt đưa tình của hai người, quay người rời đi.
Trở lại trong rừng sâu, nhìn thấy người đứng dưới cây thì lại dừng bước, trong đầu xuất hiện hình ảnh ở Bạch Vân Gian, chạy trốn trong sa mạc, nàng ta không chút sức lực dựa vào ngực mình bắt hắn ta đừng quên tên của nàng ta là Bạch Tô, thời khắc khép quan tài lại đó.
“Tô Chiếu” đứng dưới tàng cây, đứng tựa vào cây đại thụ.
Không có thứ gì chống đỡ e là nàng ta không thể đứng vững, tu sĩ đã hạ cấm chế trên người nàng ta làm chân tay nàng ta mềm nhũn khó chạy thoát, hơn nữa còn có tu sĩ theo dõi sát.
Trên mặt nàng ta thỉnh thoảng lại toát ra tia sầu lo, đôi mắt sáng nhìn về phía sông Đông Vực.
Hướng di chuyển của bên này nàng có thể phân biệt được, đang di chuyển đến Yến quốc, hẳn là cách sông Đông Vực không xa.
“Rốt cuộc cô tên gì?”
Tiếng hỏi quen thuộc khiến nàng ta lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn Viên Cương đứng trước mặt, nàng ta vẫn bình tĩnh cắn chết cái tên đó. “Tô Chiếu!”
Nàng ta không biết dung mạo của nàng ta nói mình tên Tô Chiếu có ý nghĩa như thế nào với Viên Cương. Viên Cương đột nhiên ra tay, bóp lấy cổ nàng ta, giọng trầm thấp mang theo phẫn nộ: “Nói! Ngươi tên thật là gì?”

Cổ bị bóp, sức của hắn ta lại lớn như vậy thì sao nói ra được, “Tô Chiếu” đánh vào cánh tay hắn ta nhưng không giãy dụa ra được, bị bóp cho mặt đỏ bừng, sắp tắt thở.
Nhưng cuối cùng Viên Cương vẫn không để cho nàng ta tắt thở, buông tay thả nàng ta ra.
“Tô Chiếu” dựa vào cây đại thụ sau lưng, không chút sức lực trượt xuống ngồi dưới gốc cây, sờ cần cổ trắng nõn thở hổn hển, đợi thở hổn hển xong lại nhướn mắt nhìn nam nhân cao lớn trước mặt: “Ta nói ta tên Tô Chiếu, ngươi có hỏi thế nào ta cũng tên là Tô Chiếu!”
Viên Cương cúi người, chậm rãi ngồi xổm trước mặt nàng ta, đường đường chính chính nói: “Chỉ cần ngươi nói ra lai lịch thân phận thật, chỉ cần xác định ngươi vô hại với chúng ta ta sẽ thả ngươi đi, ta nói được làm được!”
Trong mắt “Tô Chiếu” lộ ra tia mỉa mai, nàng ta không thể nói ra thân phận thật, cận kề cái chết cũng sẽ không nói ra, nàng ta sẽ không để mình trở thành ngược điểm để người khác áp chế trong tay, nàng ta gằn từng chữ: “Ta chỉ nhớ mình tên Tô Chiếu, sau khi bị ngươi đánh, đầu óc đã hồ đồ, không nhớ nỗi lai lịch và thân phận của mình.”
Trong mắt Viên Cương có lửa giận, phát hiện nữ nhân này thật sự là không biết trời cao đất rộng, thật sự cho rằng cắn chết không hé miệng Đạo gia sẽ không cách nào cạy ngươi mở miệng sao? Trong lời của Đạo gia thậm chí đã lộ ra ý định thật sự nếu cứng học quá, có thể mượn Khổ Thần đan của Hiểu Nguyệt các dùng thử, nhưng hắn ta đã cản lại.
Hắn ta biết Đạo gia và Hiểu Nguyệt các có quan hệ hợp tác, mượn dùng Khổ Thần đan căn bản không thành vấn đề.
Hắn ta đã từng nếm thử tư vị Khổ Thần đan, biết sự kinh khủng của độc dược kia, Khổ Thần đan là gì? Tức là nỗi khổ ngay cả thần tiên cũng không chịu nỗi.
Càng đáng sợ chính là, giải dược cũng không trị được tận gốc, một khi đã hưởng qua tư vị đau khổ này, sự đau khổ đáng sợ đó sẽ đi theo cả đời như bóng với hình.
Mặc dù hắn ta vượt qua được kiếp này, nhưng hắn ta không thể nào giúp nữ nhân này vượt qua một kiếp này.

Hắn ta cũng không cách nào nói với nữ nhân này sẽ dùng Khổ Thần đan đối phó với nàng ta, không thể nói, nói ra sẽ lộ quan hệ của Đạo gia và Hiểu Nguyệt các.
Nỗi khổ tâm của hắn ta, nữ nhân này không hiểu khiến hắn ta rất phẫn nộ: “Ngươi có biết, không thể xác định ngươi có vô hại với chúng ta không, ta sẽ không thể nào tha cho ngươi! Ngươi càng không nói càng chứng có ngươi có thể có hại, ngươi càng không thoát thân được, biết hay không?”
“Tô Chiếu” haha nói: “Rơi vào tay các ngươi rồi ta không hề trông mong các ngươi có thể buông tha ta.”
Viên Cương phẫn nộ nói: “Ta khách khí với ngươi là vì không muốn lạm sát kẻ vô tội, đừng ép ta!”
“Tô Chiếu” châm chọc nói: “Loại người như các ngươi mà cũng quan tâm có lạm sát kẻ vô tội hay không sao? Nghe ngươi nói vậy, có phải ta còn phải cảm ơn ngươi vì ngươi đã bắt ta không? Haha, không làm khó ngươi đâu, muốn chém giết muốn róc thịt gì đó thì cứ tự nhiên!”
Viên Cương đột nhiên đứng lên, khoát tay cầm chuôi Tam Hống đao sau lưng, một đạo hàn quang như tấm lụa, đao chém xuống.
“Tô Chiếu” nhắm hai mắt lại, nghển cổ đợi giết.
Cảm nhận được đao phong đánh tới, lại mãi chưa có kết quả, “Tô Chiếu” chậm rãi mở hai mắt ra, chỉ thấy thanh đại đao treo trước cổ mình lại từ từ buông xuống.
Nàng ta chớp chớp đôi mắt sáng, cảm nhận thấy sự do dự của Viên Cương.
Trải qua mấy ngày nay giằng co, trong lòng nàng ta cũng dần dần tò mò, giết mình thần không biết quỷ không hay, sao lại khó ra tay đến mức đó.
Nàng ta cũng cảm nhận được, những người khác đối với mình cũng không hề có thiện ý, đoán chừng có giết mình cũng chẳng để tâm, chỉ có người trước mặt là để nàng ta sống đến hôm nay.
Ánh mắt lóe lên, nàng ta đột nhiên hỏi: “Có phải có nữ nhân tên “Tô Chiếu” trông rất giống ta? Là nữ nhân của ngươi? Có phải nàng đã chết rồi không?”
Nàng ta không ngốc, từ vài dấu hiệu rất rõ ràng, nàng ta đã nhìn ra chút mánh khóe, đã có chút phán đoán.

Viên Cương không nói gì, cầm đao lên dứt khoát quay người rời đi.
Hình như bị mình đoán trúng rồi, “Tô Chiếu” tò mò nhìn bóng lưng Viên Cương rời đi.
...
Tân châu, trong một đình viện lịch sự tao nhã, xung quanh yên tĩnh không thấy người, Huệ Thanh Bình mặc bộ đồ trắng chậm rãi bước đi.
Đi đến trước cửa phòng, Huệ Thanh Bình dừng bước ở bậc thang rất lâu nhưng cuối cùng vẫn cất bước tiến vào.
Gian ngoài không người, trong căn phòng rèm châu rủ xuống có một người đang chờ bà ta, một người đàn ông mặt râu quai nón, mặc nội sam mỏng, một chân trần gác trên giường, nửa tựa vào đầu giường, một tay cầm vò rượu ngon, miệng đang chậm rãi nhấp rượu trong vò.
Không phải ai khác, chính là Ngô Công Lĩnh.

Chương 1070: Cóc nhất định phải ăn thịt thiên nga (2)

Chương 1070: Cóc nhất định phải ăn thịt thiên nga (2)
“Đây không phải nơi nói chuyện, ta chờ ngươi bên ngoài.” Cách tấm rèm châu, Huệ Thanh Bình xoay người vứt lại một câu.
Ngô Công Lĩnh cười ha ha nói: “Bình Bình, trong mắt ta, đây là nơi nói chuyện tốt nhất, ngươi đừng giả vờ làm giá đáng tởm với ta, nếu thế thì đừng bàn gì nữa, ngươi cứ việc đi, ta không miễn cưỡng.”
Huệ Thanh Bình dừng bước, hai nắm tay trong tay áo rũ xuống siết chặt, cuối cùng vẫn không đi, quay trở lại, đẩy rèm châu tiến vào bên trong.
Thấy trên mặt Ngô Công Lĩnh một lần nữa tràn đầy đắc ý, lại còn có kiểu thô lỗ tục tằn không chịu được, trong lòng Huệ Thanh Bình đầy lửa giận.
Cũng không có gì khác để bàn bạc, bên Hàn quốc muốn bên này phối hợp với thế công của Hàn quốc, Ngô Công Lĩnh không từ chối nhưng có điều kiện, vẫn nhớ mãi không quên chuyện đó, muốn Huệ Thanh Bình lấy ông ta mới được. Ông ta sợ qua sông đoạn cầu nên muốn lấy được một tấm bảo hộ cấp bậc như Huệ Thanh Bình.
Đây đơn thuần chỉ là một cái cớ, màn bảo hộ thực sự của ông ta chính là thực lực ông ta đang nắm giữ trong tay, nhưng ông ta để mắt đến Huệ Thanh Bình, cóc ghẻ cứ nhất định phải ăn thịt thiên nga.
Thực ra bị Kim Tước ép bức, ông ta đã không còn đường để đi, kết quả cuối cùng tất nhiên là thuận theo, nhưng ông ta muốn giở trò, nhất định phải đạt được ước nguyện.
Dù thuận theo nhưng cũng rất dễ giở trò, một khi chiến sự phát sinh, ông ta hoàn toàn có thể phát tiết bất mãn, nếu ông ta không cố gắng hết sức, trên chiến trường chắc chắn Hàn quốc phải trả cái giá khá nhiều.

Kim Tước biết ông ta đang cố tình gây sự, cũng biết ông ta không dám không nghe theo, nhưng cho dù là Kim Tước hay triều đình Hàn quốc đều không bày tỏ ý kiến gì, để cho Thiên Nữ giáo tự xử lý. Với Kim Tước và triều đình Hàn quốc mà nói, hy sinh một trưởng lão Thiên Nữ giáo để giải quyết vấn đề chẳng đáng là gì.
Nhất là với Kim Tước mà nói, giá trị của Huệ Thanh Bình chưa chắc đã bằng một tên lính quèn dưới tay ông ta. Hy sinh một Huệ Thanh Bình để tướng sĩ Hàn quốc bớt chết đi vài người hoàn toàn đáng giá, cảm nhận cá nhân Huệ Thanh Bình như thế nào không quan trọng.
Thái độ của Kim Tước đối với những tu sĩ trong giới tu hành này thật chất không có cảm tình gì, thậm chí còn thờ ơ lạnh nhạt đứng bên xem trò vui.
Chuyện trong lòng Kim Tước nắm chắc, ba phái lớn của Hàn quốc chưa hẳn đã như vậy.
Huệ Thanh Bình có muốn tới không? Dĩ nhiên không muốn tới, nhưng Thiên Nữ giáo có suy tính lợi ích của riêng mình, không chỉ vì chuyện đánh Tống quốc, cũng có thể dựa vào việc lung lạc Ngô Công Lĩnh, sau khi Ngô Công Lĩnh chiếm được địa bàn nào thì dĩ nhiên cũng là của Thiên Nữ giáo.
Hy sinh một Huệ Thanh Bình có thể đổi được lợi ích lớn như vậy, Thiên Nữ giáo không có lý do không đồng ý. Huệ Thanh Bình không thể nào chống lại được lợi ích của cả môn phái, nhất là giờ bà ta đã mấy đi thân phận trưởng lão Thiên Nữ giáo.
Đương nhiên, Thiên Nữ giáo cũng cần thể diện, cũng muốn giữ đường lui cho Huệ Thanh Bình, nhưng muốn xem thử Huệ Thanh Bình có thuyết phục được Ngô Công Lĩnh không.
Người Thiên Nữ giáo tới, Ngô Công Lĩnh không gặp ai, tuyên bố chỉ muốn bàn với một mình Huệ Thanh Bình, chính là ở nơi này, cuồng vọng như vậy!
Huệ Thanh Bình sau khi bình tĩnh lại, chậm rãi nói: “Sau khi đánh được Tống quốc, cho ngươi địa bàn hai châu.”
Ngô Công Lĩnh hừ hừ cười lạnh: “Thương châu khởi binh, ta đã bị các ngươi đùa một lần, không muốn thấy cùng Nam châu khởi binh, mà lại

tới Nam châu bình định, hại lão tử thê thảm. Không ăn được đồ vào miệng, giờ các ngươi có nói đông nói tây gì ta cũng không tin nữa đâu.”
Huệ Thanh Bình: “Môn quy Thiên Nữ giáo ngươi biết mà, đệ tử trong môn không thể lấy chồng!”
Ngô Công Lĩnh vung tay lên: “Bớt làm bộ đi, vì sao ngươi tới, ngươi biết ta biết, trong lòng Thiên Nữ giáo càng biết, đều vì lợi ích cả. Bớt giả vờ ngây thơ trước mặt lão tử đi, đám nữ nhân Thiên Nữ giáo các người sau lưng làm bao nhiêu chuyện xấu ngươi rõ hơn ta rất nhiều, làm kỹ nữ còn lập đền thờ, lừa gạt ai đây? Đừng lôi thôi nữa, giờ ta chỉ cần ngươi, còn chuyện sau này ta sẽ tự tranh lấy, những cái khác không cần dài dòng nữa, có nói xé trời cũng vô ích, ta nhất định phải có được ngươi!”
Huệ Thanh Bình mặt không thay đổi nhìn chằm chằm ông ta hồi lâu, đột nhiên quả quyết nói: “Được, ta đồng ý gả cho ngươi, nếu ngươi dám đổi ý, cẩn thận mạng chó của ngươi!”
Ngô Công Lĩnh tiện tay đặt vò rượu xuống, đứng dậy, chân trần đi tới trước mặt bà ta, cười tủm tỉm nói: “Sao dám đổi ý, thà ta không muốn sống nữa thì còn tạm được.”
Gương mặt tươi cười trước mặt khiến Huệ Thanh Bình cố nén buồn nôn: “Chuyện hôn sự phải giữ bí mật, giản lược hết thảy, có lẽ họ đã nói với ngươi rồi?”
“Hiểu rồi, hiểu rồi, để Mông Sơn Minh biết sẽ không hay.” Ngô Công Lĩnh liên tục gật đầu.
Thấy ông ta đồng ý, Huệ Thanh Bình xoay người rời đi.
Ai ngờ Ngô Công Lĩnh ở phía sau đột nhiên giang hai cánh tay ôm lấy bà ta, đôi tay còn sờ vào chỗ không nên sờ.
Huệ Thanh Bình chấn động, lập tức thi pháp đẩy ông ta ra, quay người tát một cái.
Chát! Một cái tát vang dội, Ngô Công Lĩnh gọn gàng nằm trên mặt đất, miệng mũi chảy máu.
“Muốn chết à?” Huệ Thanh Bình giận dữ mắng mỏ.
Ngô Công Lĩnh khó khăn bò dậu, lắc mạnh đầu, thất tha thất thểu chỉ vào Huệ Thanh Bình quay người rời đi. “Hôm nay lão tử đơn độc hẹn gặp nàng là muốn nếm thử mùi vị trưởng lão Thiên Nữ giáo như thế nào,

nàng có gan thì thử đi đi, ra khỏi cánh cửa này, lão tử sẽ cho Thiên Nữ giáo nàng biết cái tát này có hậu quả gì!”
Huệ Thanh Bình dừng bước, hai quyền nắm chắc dưới tay áo run lẩy bẩy.
Thấy bà ta không đi, Ngô Công Lĩnh lại xông tới, vung cánh tay ôm chặt, cố gắng siết chặt để bớt choáng váng, trong tai vẫn còn tiếng ong ong.
Huệ Thanh Bình cố nén kích động muốn giết người, nghiến răng nghiến lợi nói: “Ta đã đồng ý gả cho ngươi!”
“Bớt làm bộ đi, tưởng ta dễ gạt à? Chưa ăn được vào miệng, gả trên danh nghĩa cho lão tử thì được ích gì? Không phải hôn sự giản lược sao? Có thể làm luôn hôm nay không, ai cũng đem thành ý ra là được!” Ngô Công Lĩnh nói rồi cúi người bế Huệ Thanh Bình, bước nhanh đến cạnh giường định đặt người lên giường, đúng là điên cuồng không sợ chết nữa.
Sau khi trời tối, Ngô Công Lĩnh quần áo không chỉnh tề mới vui vẻ hớn hở bước ra khỏi phòng, lão đại nửa mặt bị đánh sưng vù, để lại căn phòng im ắng sau lưng...
Kinh đô nước Tống. Trong thâm cung, một nữ tử mặc cung trang ngồi lặng trước gương sáng trên bàn trang điểm, tựa như một đóa sen trắng thanh nhã.
Đám cung nữ tùy tùng chải tóc cho nàng, nàng lắc đầu. Vẽ mày cho nàng, nàng lắc đầu. Đeo trang sức cho nàng, nàng cũng lắc đầu.
Nàng chẳng cần gì cả, tóc dài xõa xuống vai, mặt mộc không trang điểm, lẳng lặng ngắm mình trong gương.
Dù để mặt mộc không điểm trang nhưng vẫn khó nén phong thái tài hoa độc nhất vô nhị, vẫn xinh đẹp động lòng người, chỉ duy ánh mắt ảm đạm là khiến người ta thương tiếc.
Nàng tên là A Tước, là phi tử mà Hoàng đế nước Tống - Mục Trác Chân sủng ái nhất. Theo như lời đồn khắp cung thì người nhận được ngàn vạn sủng ái chính là nàng.
Nàng không cần gì cả, khiến đám thị nữ thấp thỏm lo âu. Bọn họ lén nhìn nam tử phía sau bức rèm.
Sau rèm, Mục Trác Chân lộ diện vẫy tay, đám thị nữ yên lặng lui xuống.

A Tước cũng đứng dậy, chầm chậm rời đi. Khi đi ngang qua Mục Trác Chân, nàng giống như không nhìn thấy hắn ta.
Mục Trác Chân đột nhiên giữ chặt cánh tay nàng, đau khổ mà nói: "Tước nhi, người khổ sở nhất chính là trẫm. Sự sống chết của hơn hai triệu tướng sĩ, nếu như trẫm không đồng ý, cả trong lẫn ngoài cung thành sẽ nói nàng hại nước hại dân, họ sẽ ép nàng phải chết, trẫm không còn lựa chọn nào khác!"
Đối mặt với yêu cầu xấc xược của Thương Kiến Hùng, sau khi xác nhận Mông Sơn Minh bên kia sẽ nghe theo, cuối cùng nước Tống đành thỏa hiệp. Mục Trác Chân bằng lòng giao ra nữ nhân mình sủng ái nhất, còn nước Yến thì nhượng bộ với điều kiện khác, một trăm triệu kim tệ hóa thành ba mươi triệu, một trăm ngàn xe lương thực biến thành ba mươi ngàn xe.

Chương 1071: Phản bội nhiều lần

Chương 1071: Phản bội nhiều lần
A Tước dịu dàng nói: "Tước nhi hiểu, bệ hạ còn lựa chọn nào khác."
Mục Trác Chân: "Nàng hận trẫm sao?"
A Tước không nói hận hay không: "Bảy mươi triệu kim tệ, bảy mươi ngàn xe lương thực, sự sống chết của hai triệu tướng sĩ, Tước nhi không ngờ giá trị của mình lớn như vậy." Vừa nói, nàng vừa gạt tay Mục Trác Chân ra.
Mục Trác Chân lại ôm nàng vào lòng, quyết liệt muốn hôn. A Tước đẩy hắn ta ra, lẳng lặng nói rằng: "Có người bảo Tước nhi hại nước hại dân, bảy mươi triệu kim tệ, bảy mươi ngàn xe lương thực, sự sống chết của hai triệu tướng sĩ. Từ hôm nay trở đi, Tước nhi không còn nợ Đại Tống thứ gì nữa."
Mục Trác Chân ngây ngác đứng đó, bị nàng từ chối cái ôm, kinh ngạc nhìn nàng lẳng lặng rời.
"Tước nhi, trẫm thề với trời. Rốt cuộc sẽ có một ngày trẫm đón nàng trở về!" Mục Trác Chân chợt lớn tiếng rít gào.
A Tước không quay đầu lại mà đi ra cửa. Tổng quản đại nội Mạc Cao khom mình hành lễ, phần eo cúi thấp đến tận cùng, trong mắt ngấn lệ.
A Tước để mặt mộc, không mang theo món trang sức nào của nước Tống, ngay cả những gì thị nữ chuẩn bị cho nàng, nàng cũng không cần. Ngoại trừ xiêm y trên người, nàng chỉ nhận từ Tổng quản đại nội Mạc Cao một chiếc mũ sa đội đầu che khuất dung nhan, sau đó theo tu sĩ cưỡi Phi Cầm bay lên cao rời đi, đi một cách sạch sẽ giống như nàng nói, không bao giờ thiếu nợ nước Tống thứ gì nữa.
Lúc đi nàng cũng không có động tĩnh gì, cứ như vậy lặng lẽ cất bước. Vốn dĩ đây không phải chuyện vẻ vang gì, cũng không định để nhiều người biết. Nước Yến đồng ý giữ bí mật, nhưng hứa hẹn mà thực hiện

mới lạ, Thương Kiến Hùng không làm cho cả thiên hạ biết mới lạ.
Mặc dù biết rõ không gạt được người trong thiên hạ nhưng vẫn lặng lẽ đưa tiễn, không thể nào gióng trống khua chiêng.
Dưới mái hiên, Mục Trác Chân dõi theo chấm đen dần biến mất nơi trời xa, tim hắn ta đau như dao cắt, đành nhắm mắt thì thào: "Tước nhi bay đi rồi..."
...
"Đại tướng quân, quân lệnh từ Mông soái đã đến."
Một bức thư được đưa vào trong lều, Thứ sử Phục Châu - Sử Tân Mậu xem xong lập tức hạ lệnh ngay tại chỗ: Tập hợp đại quân, lập tức rút lui!"
"Tuân lệnh!" Chư tướng lĩnh mệnh mà đi.
Trưởng lão Linh Kiếm sơn - Tổ An Đức thấy vậy mới hỏi: "Chiến sự bên sông Đông Vực đã kết thúc rồi ư?"
Sử Tân Mậu nói: "Ngay từ đầu vốn không đánh nhau, triều đình và nước Tống bàn bạc đã có kết quả. Nước Tống chịu trả giá lớn, thậm chí hoàng đế bên ấy còn đưa phi tử mình yêu nhất ra làm lễ vật, còn triều đình thì đưa Thái tử qua đấy làm con tin, đôi bên liên minh chống lại nước Hàn. Mông soái tuân theo ý chỉ của triều đình, chuẩn bị thả quân La Chiếu về. Dựa theo ước định, đội chúng ta phải rút lui trước. Có lẽ đội lương thảo của nước Tống sẽ tới tiếp ứng chi viện cho quân La Chiếu."
Tổ An Đức ồ lên một tiếng: "Sao có thể như vậy? Không phải muốn đánh cho quân La Chiếu tàn phế ư? Một khi thực lực nước Tống ổn định, nước Hàn chỉ có thể chọn quả hồng mềm để bóp, không động vào nước Tống được thì rất có khả năng động đến nước Yến đấy? Mông Sơn Minh làm trò quỷ gì vậy, phải trả giá rất lớn mới đánh cho thành cục diện ngày hôm nay, chiến lược do hắn ta nghĩ ra sẽ thay đổi thế nào?"
Sử Tân Mậu đưa quân lệnh cho ông ta xem rồi nói: "Chẳng phải Mông soái còn giữ lại chúng ta sao? Mông soái nói, xem thử Ngô Công Lĩnh bên kia có động thủ hay không. Nếu Ngô Công Lĩnh truy sát đến tận địa phận nước Tống, chúng ta sẽ rút lui theo kế hoạch đã định, quân La Chiếu vừa mệt mỏi vừa thiếu lương thảo nên sẽ chạy không nhanh; còn nếu Ngô Công Lĩnh không đuổi giết, bên ta sẽ mượn cơ hội khiêu khích,

cấp tốc đánh ngược, phải làm tổn thất hàng triệu quân La Chiếu mới được dừng tay!"
"Ồ! Thì ra là thế." Tổ An Đức xem chỉ thị trên quân lệnh xong bèn liên tục gật đầu, sau đó chần chừ nói: "Đã đưa Thái tử qua làm con tin để làm cơ sở đôi bên kết đồng minh. Nếu chúng ta động thủ, chỉ e Thái tử bị nguy hiểm đến tính mạng!"
Sử Tân Mậu cười lạnh nói: "Tổ Trưởng lão, đối với chúng ta mà nói, có quan trọng không?"
Tổ An Đức hơi cau mày, không nói gì.
...
"Nước Vệ chi viện lương thực thế nào?"
Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn bên bờ sông, cất tiếng hỏi.
Cung Lâm Sách nói: "Còn đang trên đường biển, đoán chừng vài ngày nữa là vào địa phận nước Yến hoặc đổ bộ lên Nam Châu."
Mông Sơn Minh: "Giữ lại một phần ba đưa cho Nam Châu."
Cung Lâm Sách không có ý kiến gì, đây là điều kiện đã sớm bàn xong: "Lần này nước Tống bồi thường, triều đình sang tay toàn bộ cho nước Vệ và nước Tề trả nợ."
"Nước Tống bằng lòng giao ra năm mươi triệu kim tệ, năm mươi ngàn xe lương thực, bệ hạ thà rằng ít đi để đoạt lấy nữ nhân kia, các ngươi không thấy hoang đường sao?" Mông Sơn Minh lạnh lùng hỏi.
Cung Lâm Sách cười khổ lắc đầu, không nói gì.
Mông Sơn Minh không nhìn Cung Lâm Sách nữa mà trông ra dòng sông cuồn cuộn, tâm sự nặng nề.
Qua việc này ông đã nhìn ra, thế lực của Thương Kiến Hùng tại nước Yến và trong lòng ba phái lớn vẫn có trọng lượng nhất định, không phải ai cũng có thể dễ dàng thay thế.
Đứng trên lập trường của ba phái lớn là hiểu. Với tình hình nước Yến trước mắt, ba phái ấy không hy vọng nội bộ lại xảy ra nhiễu loạn, Thương Kiến Hùng sống chết muốn giữ vững cục diện, ba phái lớn đành phải thỏa hiệp.
"Đại soái, đã chuẩn bị xong cả rồi." Trương Hổ đi vào bẩm báo một tiếng.
Gương mặt Mông Sơn Minh không biểu lộ cảm xúc: "Vượt sông!"

Theo lệnh ông, đại quân chính thức vượt sông quay về địa phận nước Yến.
Quân La Chiếu cũng vậy. Đôi bên thành ra "ngươi cứ chạy lên trên, ta cứ bơi về dưới", không ai quấy rầy ai.
...
Huệ Thanh Bình ngồi ngay ngắn trong đình, Ngô Công Lĩnh lại không thể nào đàng hoàng, cứ lắc lư qua lại rồi nhịn không được, đưa tay sờ cằm Huệ Thanh Bình.
Bốp! Huệ Thanh Bình hất tay ông ta ra. Tuy hai người đã là phu thê, nhưng giữa ban ngày ban mặt, Ngô Công Lĩnh không biết xấu hổ, Huệ Thanh Bình còn gì mặt mũi.
Bà ta ra tay không nhẹ, làm Ngô Công Lĩnh đau đến mức nhe răng há miệng.
Đại chưởng môn của Đồng Hương các - Đơn Đông Tinh đi vào đình viện thấy vậy thì chợt dở khóc dở cười. Trước đó y tưởng Ngô Công Lĩnh nói đùa, ai ngờ tên ngốc này thật sự làm được, quả thực tự giao mình tới tay Huệ Thanh Bình.
Đơn Đông Tinh cũng là một trong những người chứng kiến hôn lễ, vì giữ bí mật nên tổ chức rất đơn giản, chỉ vài bàn tiệc rượu đã bái thiên địa rồi.
Dường như hôn lễ cũng không quan trọng. Y nghe đám đệ tử phía dưới phụ trách bảo vệ Ngô Công Lĩnh nói rằng, trước buổi hôn lễ ông ta đã động phòng rồi, sau đó mang theo thương tích ra khỏi phòng tân hôn, tìm người của Đồng Tiên các chữa trị.
Hình như gần đây ngày nào cũng động phòng, Đơn Đông Tinh thật sự bội phục Ngô Công Lĩnh, bội phục cả Huệ Thanh Bình. Sao bà ta có thể chịu đựng được người như Ngô Công Lĩnh...
"Đại tướng quân, phu nhân." Đơn Đông Tinh bước ra chào một tiếng.
Trước danh hiệu 'phu nhân' này, Huệ Thanh Bình bỗng không biết ứng đối ra sao, lạnh cả mặt.
Ngô Công Lĩnh nhận thấy ánh mắt của Đơn Đông Tinh nên xoay người kéo y đi ra.
Sau khi đến một nơi hẻo lánh, Đơn Đông Tinh mới buông lời trêu chọc: "Gần đây tinh thần của Đại tướng quân đúng là chẳng ra làm sao, cần

phải tiết chế đấy!"
Ngô Công Lĩnh vui vẻ cười ha ha rồi hỏi nhỏ: "Có chuyện gì?"
Đơn Đông Tinh cũng nói rất nhỏ: "Mông Sơn Minh gửi thư, bảo chúng ta vượt sông ngay lập tức, bằng không đội quân của Sử Tân Mậu sẽ đổi sang tuyến đường đi về phía chúng ta, hắn nói được thì sẽ làm được!"
"Mẹ nó!" Ngô Công Lĩnh cất tiếng hừ: "Một đám làm như lão tử dễ ức hiếp, chờ đó cho ta!"
Tuy nói vậy nhưng ông ta vẫn hơi kiêng dè Mông Sơn Minh, nhất là chuyện Mông Sơn Minh đại khai sát giới ở nước Tống khiến ông ta rùng mình; bây giờ đối phương bằng lòng cho ông ta một con đường sống, bảo ông ta lập tức cút về nước Yến, ông ta không có lý do gì mà không đồng ý.

Chương 1072: Ai đánh thì người đó tới trị (1)

Chương 1072: Ai đánh thì người đó tới trị (1)
Kẻ này vì tự bảo vệ mình, có thể nói là không từ thủ đoạn. Kim Tước ở bên kia vừa liên lạc với ông ta, ông ta đã liên lạc với Mông Sơn Minh, bán đứng Kim Tước.
Ngô Công Lĩnh vừa cò kè mặc cả cùng Kim Tước, vừa bớt một thêm hai với Mông Sơn Minh.
Kim Tước đánh giá thấp trình độ vô sỉ của Ngô Công Lĩnh, thực ra Kim Tước đã đánh giá thấp mức độ ông ta e ngại Mông Sơn Minh.
Bởi vì ông ta ở dưới trướng Mông Sơn Minh không ít năm, biết rõ đối phương là hạng người gì. Nếu như loại giặc phản quốc như ông ta không có giá trị thì nhất định sẽ bị Mông Sơn Minh xử lý.
Tuy hành sự bỉ ổi, nhưng đứng giữa hai nước giao chiến, Ngô Công Lĩnh đã thành công trong việc bảo vệ mình; bằng không, sau khi Mông Sơn Minh tiêu diệt đê sông phòng ngự của nước Tống thì nhất định sẽ dẫn quân tới giải quyết ông ta. Kết quả, ông ta thành công khiến Mông Sơn Minh tạm thời quên đi sự tồn tại của mình, còn Mông Sơn Minh thì dẫn toàn quân đánh vào nước Tống hòng gây sức ép.
Thật ra ông ta đâu chỉ bán đứng Kim Tước, ngay sau đó thậm chí còn bán đứng Mông Sơn Minh, âm thầm cò kè mặc cả với triều đình nước Tống.
Ông ta muốn chuẩn bị vài cách vững vàng, nên đồng ý bên nào, nên nghe theo ai, ông ta phải xem tình hình chiến trận rồi mới ra quyết định cuối cùng.
Cho dù hèn hạ như vậy, nhưng trong mắt Đơn Đông Tinh, loại tài năng ở trung gian vòng qua vòng lại rồi bình an vô sự đến tận bây giờ, biến

mình thành điểm mấu chốt cho trận giao chiến giữa các phương, quả là có năng lực không nhỏ.
...
"Vượt sông ư? Chưa đánh mà đã vượt rồi?" Kim Tước ngạc nhiên, vội vã cầm tin tức lên xem.
Tướng lĩnh đưa tin nói: "Đúng vậy, toàn bộ quân La Chiếu đã vượt sông để trở về địa phận nước Tống, Mông Sơn Minh cũng không ngăn cản."
Đúng lúc này, bên ngoài lại truyền tới tiếng thông báo, một người đi vào bẩm rằng: "Ngô Công Lĩnh biết được quân La Chiếu đã vượt sông nên đang tập hợp đại quân, chuẩn bị vượt sông đuổi giết quân La Chiếu!"
"Cái gì?" Kim Tước ném thư trong tay, nhận lấy tin tức mới đến, xem xong thì cau mày: "Tên này điên rồi ư? Sao dám coi thường hai triệu quân La Chiếu yếu ớt đó, quân của Sử Tân Mậu còn chưa rút về, đụng vào cho chết sao? Không đúng..."
Thấy hắn ta bỗng đổi sắc mặt, một viên tướng hỏi: "Ngài sao vậy?"
Tin tình báo trong tay Kim Tước run rẩy, hắn ta trầm giọng nói: "Mông Sơn Minh không nên buông tha quân La Chiếu mới đúng, quân Yến còn chưa rút lui xong, Ngô Công Lĩnh đã mạo muội xuất kích, sao ta cứ có cảm giác Ngô Công Lĩnh muốn giúp Mông Sơn Minh làm việc ấy nhỉ?"
Một viên tướng nói: "Ý của Đại tư mã là Ngô Công Lĩnh lại quy thuận nước Yến ư? Chuyện này không có khả năng cho lắm! Ngô Công Lĩnh ở cướp bóc đốt giết bên đó, quả thực ảnh hưởng hết sức ác liệt. Ắt hẳn hẳn phải biết một khi để nước Yến dây dưa tới đây, hắn mà còn ở lại đó, nước Yến sớm muộn cũng tìm hắn tính sổ."
Kim Tước: "Trước mắt Mông Sơn Minh có thể uy hiếp được hắn, chuyện này không ngăn cản hắn làm việc cho Mông Sơn Minh."
Một viên tướng khác hoài nghi: "Chính Đại tư mã cũng đã nói, bên ta có thể kiềm chế Mông Sơn Minh, chỉ có chúng ta mới cứu được hắn. Hơn nữa, bây giờ bên cạnh hắn toàn là người của ba phái lớn thuộc nước Hàn chúng ta, hắn không dám chống lại ý của Đại tư mã đâu, trừ phi là chán sống rồi."
Nhắc tới cũng phải, Kim Tước cảm thấy mâu thuẫn. Cử động đột ngột của Ngô Công Lĩnh khiến hắn ta cảm thấy kỳ quái, sau một hồi suy nghĩ, hắn ta quả quyết nói: "Lập tức truyền tin cho ba phái lớn để họ biết rõ là

chuyện gì xảy ra, nếu ai dám làm hỏng chuyện lớn của ta thì chém chết ngay tức khắc!"
Chờ tin tức bên này truyền tới đúng nơi, quân của Ngô Công Lĩnh đã vượt sông tới bờ bên kia lãnh thổ nước Tống.
Đương nhiên, áp lực cũng theo đó mà đến, phản quân Thương Châu tiếp tục hành quân gấp rút lên đường, chỉ riêng Ngô Công Lĩnh bị cản lại và đưa sang một bên.
Trưởng lão của Bách Xuyên cốc - Tào Dũng, trưởng lão của Vô Thượng cung - Hướng Thiên Quang, trưởng lão của Thiên Nữ giáo - Tề Bích Tang, ba người họ dẫn đầu một đám tu sĩ vây trước mặt Ngô Công Lĩnh. Huệ Thanh Bình thân là trưởng lão đời trước của Thiên Nữ giáo cũng có mặt.
Ngô Công Lĩnh ngồi trên lưng ngựa và nhìn đám người, ánh mắt liếc về phía Huệ Thanh Bình, nói lời trêu chọc: "Phu nhân, nàng muốn mưu sát chồng sao?"
Dứt lời, vẻ mặt mọi người ở đây trở nên cổ quái. Đừng nói Huệ Thanh Bình, ngay cả bọn họ cũng không thích ứng được chuyện thân phận bà ta đã thay đổi, luôn cảm thấy có chút hoang đường.
Đương nhiên, Huệ Thanh Bình hy sinh như thế để sau khi đánh bại nước Tống, Bách Xuyên cốc và Vô Thượng cung đều nhường lại lợi ích cho Thiên Nữ giáo.
Không còn cách nào khác, Ngô Công Lĩnh cứ cắn Huệ Thanh Bình không buông, nhưng đối với Thiên Nữ giáo mà nói, không thể nào một mình mình hy sinh để hai nhà còn lại kiếm lời.
Huệ Thanh Bình sa sầm nét mặt, "Câm cái miệng thối của ông lại!"
"Phu nhân là người da mặt mỏng, không còn cách nào khác, sau này sẽ quen thôi." Ngô Công Lĩnh cười ha ha, lại còn dí dỏm chớp mắt với Huệ Thanh Bình.
Lời ông ta nói như có ngụ ý, Huệ Thanh Bình hiểu ông ta có ý gì, chẳng biết những người khác có hiểu hay không. Bà ta hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, có một số việc thật sự nói không nên lời, dù sao gần đây Ngô Công Lĩnh cũng chẳng để bà ta được thanh thản ngày nào, nổi hứng là tìm tới chỗ bà ta.

Huệ Thanh Bình không chịu, ông ta lập tức ồn ào, la lớn đòi tìm ba phái lớn để nói lý, hỏi xem có phải qua cầu rút ván hay không.
Huệ Thanh Bình từng gặp kẻ không biết xấu hổ, nhưng chưa thấy ai như ông ta. Đụng phải tên vô liêm sỉ thế này, bà ta quả thật không phải đối thủ, nhiều lần bị thu phục!
Da mặt Ngô Công Lĩnh rất dày, không sao cả. Ông ta nhảy khỏi ngựa, đung đưa ngọn roi trên tay và hỏi: "Chư vị có chuyện gì?"
"Ngươi nói xem là chuyện gì?" Tào Dũng lạnh lùng khởi binh hỏi tội ngay tại chỗ, chuyển lời chất vấn của Kim Tước, muốn Ngô Công Lĩnh trả lời cho thỏa đáng.
Nghe ra ý đồ của những người này, Ngô Công Lĩnh chỉ vào mũi mình: "Có ý gì hả? Chính Kim Tước bảo ta chờ quân La Chiếu vượt sông rồi lập tức đuổi giết, chuyện này các ngươi cũng biết, nếu không các ngươi chạy theo ta qua sông làm gì? Các ngươi sớm không hé răng, bây giờ hỏi ta, ta biết hỏi ai?"
Hướng Thiên Quang: "Nhưng hôm nay toàn bộ quân La Chiếu vượt sông, quân Yến vẫn chưa rút lui hết, ngươi đã mạo muội xuất kích..."
Lời còn chưa dứt, Ngô Công Lĩnh lập tức trừng mắt ngắt lời đối phương: "Ta nói này, các ngươi còn nói lý lẽ hay không hả? Trước đó Kim Tước có nói nếu toàn bộ quân của La Chiếu vượt sông thì không được đuổi giết sao? Quân Yến chưa rút lui hết, ta liền mạo hiểm xuất kích, ngược lại thành lỗi của ta rồi hả? Chư vị, dựa theo tin tức, nước Tống đã bố trí lương thảo chi viện cho quân La Chiếu, chúng ta cần phải đuổi theo. Bây giờ không đuổi thì phải đợi tới khi nào?"
Roi ngựa quất mạnh vào ngực ông ta: "Hay chúng ta còn phải đợi truyền tin cho Kim Tước, sau đó chờ Kim Tước hồi âm rồi quyết định nên truy kích? Chúng ta vốn cách quân La Chiếu rất xa, đợi đến khi quân La Chiếu gặp được lương thảo, hơn hai triệu quân Tống ăn uống no đủ, lúc đó chúng ta va chạm rồi chịu chết hay sao? Ta nói này, các ngươi có hiểu được hành quân đánh trận không? Ta chỉ dựa theo những gì Kim Tước giao cho mà làm, nếu như không tuân theo, có phải sẽ trì hoãn không? Rồi các người lại tìm ta hỏi tội, phải chăng muốn chất vấn tại sao trì hoãn?"

Lời vừa thốt ra khiến tất cả mọi người nhìn nhau, nghe cũng có chút đạo lý.
Đơn Đông Tinh đứng ngoài quan sát, trong lòng mừng rỡ, phát hiện tên này đúng là có thể tháo gỡ mọi việc.
Ngô Công Lĩnh nghiêng đầu nhìn sang Huệ Thanh Bình: "Phu nhân, bà có thể ra mặt nói vài lời công bằng hay không?"
Huệ Thanh Bình quay đầu qua một bên, vốn không để ý tới.

Chương 1073: Ai đánh thì người đó tới trị (2)

Chương 1073: Ai đánh thì người đó tới trị (2)
"Thất vọng đau khổ nha!" Ngô Công Lĩnh ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, sau đó nói với mọi người: "Dù sao cái mạng này của lão tử ở trong tay các ngươi, nói nhiều rồi nói nhảm không có ý nghĩa, chi bằng nhìn ta hành động thực tế. Cho dù trong tay La Chiếu có bao nhiêu quân, ta vẫn có thể giải quyết xong hắn, đạt được mục đích của Kim Tước như thường. Nếu như không làm được, bất cứ lúc nào các ngươi cũng có thể lấy mạng lão tử, thế các ngươi đã vừa lòng chưa?"
Mọi người cứ 'ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta', xem ra trước mắt cũng chỉ có thể như thế.
Tề Bích Tang trầm giọng nói: "Tốt nhất ngươi đừng giở trò gì đó!"
"Xùy!" Ngô Công Lĩnh khinh thường phất tay, đi về phía Huệ Thanh Bình, nhân tiện quàng tay ra sau lưng bà ta: "Bình Bình, giận sao?"
Huệ Thanh Bình như bị rắn cắn, đột ngột quay đầu lại, vung tay đẩy ông ta ra, nghiêm khắc cảnh cáo: "Cách xa ta một chút!"
Bà ta không chịu được tên này trước mặt mọi người như vậy, nhưng chẳng thể vứt bỏ ông ta.
Ai ngờ ngay sau đó, Ngô Công Lĩnh đột ngột bế bà ta lên, "Hôm nào cũng thắm thiết mà còn sợ à?" Vừa chạm vào đã hôn liền.
Thật khó coi! Ai nấy đều im lặng quay đi, thật sự không nhìn nổi, sợ làm cho Huệ Thanh Bình xấu hổ, coi như hai người đó làm gì cũng không ai thấy.
Bốp! Âm thanh giòn giã vang lên, kế đó là tiếng vật nặng ngã xuống đất. Mọi người nhìn lại, chỉ trong chốc lát, Ngô Công Lĩnh đã nằm sấp trên nền đất, miệng mũi chảy máu, nằm bất động tại đấy.

"..." Bọn họ trợn mắt há hốc mồm một hồi, nhìn gương mặt lạnh như sương của Huệ Thanh Bình, vì quá sợ hãi nên tranh nhau bỏ chạy.
"Huệ Thanh Bình, bà điên rồi sao?" Trưởng lão Bách Xuyên cốc - Tào Dũng lách mình đứng trước mặt Huệ Thanh Bình và nghiêm nghị chất vấn, lúc này nếu đánh chết Ngô Công Lĩnh, mọi người biết báo cáo kết quả nhiệm vụ thế nào?
Thấy mọi người có vẻ cứu giúp Ngô Công Lĩnh, hơn nữa còn phẫn nộ nhìn mình, giống như ngược lại là mình sai, bộ ngực Huệ Thanh Bình dồn dập phập phồng, sắc mặt bà ta lúc đỏ lúc trắng, hết sức tức giận.
May mà sau khi kiểm tra, bọn họ phát hiện Huệ Thanh Bình ra tay xem như còn chừng mực, Ngô Công Lĩnh chỉ bị đánh hôn mê bất tỉnh tại chỗ.
Sau khi làm phép cho hơi thở lưu thông, Ngô Công Lĩnh mới cất tiếng "ừm", mở hai mắt tỉnh lại.
Mới tỉnh lại, Ngô Công Lĩnh đã nổi giận, vung tay đẩy người vừa giúp mình rồi lảo đảo bò dậy, nửa bên mặt sưng phồng lên với tốc độ nhanh đến mức có thể thấy được.
Đơn Đông Tinh nhìn mà lắc đầu, thầm nghĩ, đây đã là lần thứ ba bị đánh thành dạng này rồi?
Ngô Công Lĩnh lắc lư thân mình, chỉ vào Huệ Thanh Bình rồi nói với mọi người: "Với thái độ này, xem như ta đã nhìn ra, các ngươi chỉ đang lợi dụng ta, lợi dụng xong rồi giết chết ta đúng không?"
"Đại tướng quân, đừng hành động theo cảm tính, trước tiên xử lý vết thương một chút đi." Hướng Thiên Quang xòe tay định làm phép giúp ông ta giảm bớt vết sưng.
"Không cần ngươi làm người tốt." Ngô Công Lĩnh gạt tay hắn ta ra, chỉ vào Huệ Thanh Bình mà nói: "Ai đánh thì người đó đến trị, yêu cầu này không quá đáng chứ? Cái gì mà gả cho ta, lừa gạt ta chơi à? Các ngươi đã từng gặp loại thê tử này chưa? Giờ đây, một khi các ngươi đạt được mục đích, bà ấy không giết ta mới là lạ, ta còn có đường sống sao?"
"Ôi!" Hướng Thiên Quang dở khóc dở cười nói: "Đại tướng quân, người suy nghĩ nhiều rồi, thật sự là trước mắt bao người, người hành động quá mức liều lĩnh, lỗ mãng, Huệ trưởng lão. . . Ôi, phu nhân chịu không được mà thôi, người ta cũng đã là của người, không tồn tại vấn đề người vừa nói đâu."

"Tốt, hy vọng là ta đã nghĩ nhiều rồi. Nhiều huynh đệ đang nhìn như thế, vậy mà ta lại bị phu nhân đánh ngã trước mặt mọi người, bộ mặt này của ta biết để vào đâu? Bảo ta lĩnh quân thế nào, uy tín của ta ở đâu? Mặt mũi này ta phải tìm trở về, phu nhân của ta đi theo hầu hạ ta, không đủ sao?" Ngô Công Lĩnh chỉ chỉ mặt mình, lại chỉ vào Huệ Thanh Bình và nói: "Không cần người khác, bà ta đánh thì bà ta trị. Còn nữa, từ hôm nay trở đi, làm thê tử phải có dáng vẻ làm thê tử, không cho phép tránh ta, đàng hoàng tử tế ở bên cạnh hầu hạ lão tử!"
Thế mà còn 'được một tấc muốn tiến thêm một bước', Huệ Thanh Bình cả giận nói: "Làm như ta không dám giết ngươi hay sao?"
"Sư muội!" Tề Bích Tang lập tức ngăn cản Huệ Thanh Bình đang kích động.
Ngô Công Lĩnh cũng nghiêm túc, quay người hắng giọng gầm thét một tiếng, "Truyền quân lệnh của ta, ngừng bước!"
Ông ta vừa ra lệnh, đội quân đang đi nhanh quả thật ngừng lại.
"Thê tử của ta, yêu cầu của ta rất quá đáng sao? Ta đã thấy rõ thái độ của bà, nếu bà thật sự muốn qua cầu rút ván, dù sao lão tử cũng từng chết một lần, chết sớm chết muộn không quan trọng, cũng chẳng có gì phải sợ. Cho các ngươi thời gian một nén nhang, tự các ngươi xử lý, nếu không được thì lão tử không đùa đâu, đại quân lập tức rút lui trở về, muốn chém giết muốn róc thịt tự nhiên muốn làm gì cũng được!" Ngô Công Lĩnh nói, đưa mắt nhìn Đơn Đông Tinh rồi ôm mặt, sờ sờ cũng không đau, tê hết cả rồi.
Đơn Đông Tinh liếc mắt nhìn mọi người rồi cũng đi theo.
Mọi người im lặng, lần lượt nhìn về phía Huệ Thanh Bình, cũng không nên nói thêm gì, song đều nhờ Tề Bích Tang nháy mắt, ám chỉ khuyên nhủ.
"Sư muội!" Tề Bích Tang nắm lấy tay Huệ Thanh Bình.
Huệ Thanh Bình hất ra, phẫn nộ nói: "Ta đã thành ra như vậy, còn muốn ta như thế nào? Hắn là một người vô sỉ vô lại, ta bẽ mặt còn chưa đủ sao?"
"Ôi!" Tề Bích Tang thở dài: "Cũng đâu ai ngờ được như vậy, nhưng chuyện đã thế rồi thì phải làm sao đây? Ta biết muội uất ức, nhưng muội hãy ngẫm lại xem lúc trước vì sao muội đồng ý, muội không vì bản thân

mình, cũng phải vì những đệ tử kia mà ngẫm lại. Cả đám chúng nó đều do muội trông coi từ nhỏ tới lớn, chẳng khác nào con gái ruột thịt, muội nhất thời xúc động đã đánh mất quyền làm trưởng lão, khiến chúng nó rơi vào tình cảnh khó xử; bây giờ muội lại làm hư việc, muội có nghĩ tới chúng nó không? Chỉ khi muội tiếp tục đứng vững thì mới có thể trở thành chỗ dựa vững chắc của chúng nó. Nếu trước kia đã làm ra quyết định thế này, thành ra như vậy, sao phải khiến mình uất ức không công chứ? Nghe lời sư tỷ đi, tuy con này đi không hẳn là tốt nhưng chưa chắc không có đường ra, ta không tin muội không hàng phục được kẻ phàm phu tục tử như hắn!"
Ở trên không, có thể nhìn rõ lưu vực bên dưới.
Tô Chiếu cùng ngồi trên phi cầm cúi xuống nhìn, có thể xác định bên dưới là sông Đông Vực, cũng có thể xác định người đã cưỡng ép đưa nàng về nước Yên.
“Trận chiến Tống Yên kết thúc rồi à?” Nàng quay sang hỏi Viên Cương bên cạnh.
Hắn ta nhìn nàng chăm chú: “Nàng quan tâm tới trận chiến này nhỉ.”
“Chẳng lẽ chàng không quan tâm sao? Thắng bại thế nào?”
Viên Cương nhìn thẳng, không trả lời.
Tô Chiếu cắn môi. Nàng hiểu ý hắn ta, không nói ra thân phận của mình, nàng đừng mong hỏi ra được cái gì. Nhưng nàng cũng có nỗi lo của mình, dù cực kỳ lo đến tình hình chiến sự nhưng vẫn không dám để lộ thân phận….
…
Nhân mã quân Tống rút lui thoáng cái đã vượt qua sông Đông Vực, toàn diện rút sâu vào trong.
Hai nước Tống Yên đàm phán kết minh, không cần giữ lại nhân mã phòng thủ sông Đông Vực, trước tình cảnh cạn lương, khu vực liên quan đều bị Mông Sơn Minh dọn sạch, quân Tống cũng không còn sức thủ nổi nữa. Mà đây chính là điều nước Yên cần, đánh tới lúc đối phương chịu thoả hiệp kết minh, nước Yên cũng không cần tiêu hao quá nhiều binh sĩ tài nguyên nơi này nữa.
Mà chiến lược chiến thuật của Mông Sơn Minh cực kỳ cao minh, từ đầu tới cuối vẫn giữ lại một đường lui phòng ngừa vạn nhất. Sử Tân Mậu

dừng ở hậu phương còn chưa rút lui, chẳng những có thể củng cố hiệu quả, còn có thể ứng biến bất kỳ lúc nào, cũng có thể nói là ở lại phòng thủ sông Đông Vực.

Từ nay không còn mối lo nữa, Mông Sơn Minh có thể yên tâm suất lĩnh đại bộ phận nhân mã ứng phó với nguy cơ có thể xảy ra ở các nươi khác. Hiện giờ quan trọng nhất là chờ lương thảo chi viện của nước Vệ.

Chương 1074: Tất cả đều toả sáng

Chương 1074: Tất cả đều toả sáng
Sau khi vượt sông, Mông Sơn Minh thuận lợi hội hợp với Thương Triêu Tông. Đương nhiên, cảnh hai người gặp nhau cực kỳ cảm động, nhân mã đông chinh quay lại reo hò như núi động biển gầm. Với bọn họ, nước Tống bị họ uy hiếp phải bỏ đi chính là thắng lợi.
Hai người vừa dốc hết tâm huyết cứu vãn Đại Yên nghiêng ngả nói chuyện thật lâu, Ngưu Hữu Đạo vẫn không thấy đâu…
Quân Tống rút lui qua sông Đông Vực lại là một tình cảnh khác. Sĩ khí chẳng còn, thực sự là ăn cũng không đủ no.
Khó khăn trắc trở lên tục, nhiều lần tiêu hao, lương thực chẳng còn bao nhiêu, cơm khô nấu thành cháo, ngày ba bữa cháo rút xuống còn hai bữa, có thể sau này còn phải dừng lại, chỉ duy trì không chết đói là được. Cả ngày đại quân chịu đói, hữu khí vô lực, tốc độ hành quân cực kỳ chậm chạp.
Được biết Ngô Công Lĩnh vượt sông mà đến khiến cho La Chiếu cảnh giác cao độ, vội vàng gọi người đến hỏi: “Xác định Ngô Công Lĩnh kia không có vấn đề gì chứ?”
Văn Du lảo đảo trên lưng ngựa nói: “Sẽ không có vấn đề gì đâu. Triều đình truyền tin tới, Mông Sơn Minh cho chúng ta rút lui toàn bộ là vì hy vọng Ngô Công Lĩnh sẽ hạ sát thủ với chúng ta. Lão ta lại không biết Ngô Công Lĩnh đã bị triều đình ta âm thầm thu mua từ lâu.”
Tô Nguyên Bạch gật đầu: “Cái giá cực lớn, là địa bàn hai châu!”
La Chiếu cười lạnh: “Nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, tên tặc này dã tâm bừng bừng, không ngại sát hại huynh trưởng, giữ lại sớm muộn cũng thành hậu hoạn!”
Văn Du thở dài: “Đại Đô Đốc, triều đình cũng bất đắc dĩ mới thoả hiệp như vậy. Tình hình trước mắt chỉ có thể làm yên lòng y, sau này thong

thả thu thập y cũng không muộn!”
Mấy phe thế lực, Kim Tước có ý đồ lợi dụng Ngô Công Lĩnh quấy rối nước Tống, đánh vỡ cán cân cân bằng trong kết minh Tống Yên, phá vỡ một bên suy yếu, tạo điều kiện cho nước Hàn có thể bỏ cái giá thấp nhất nuốt được nước Tống, nhưng lại bị Ngô Công Lĩnh bán đi.
Mông Sơn Minh biết được ý đồ của Kim Tước, để ổn định Kim Tước, phòng ngừa y làm loạn nước Yên.
Dù sao tình hình hiện giờ của nước Yên rất nguy hiểm, còn một nước Triệu đang nhìn chằm chằm kia. Để giảm bớt áp lực, ông ta tiếp tục hoạ thuỷ đông dẫn, thuận nước đẩy thuyền, lợi dụng Ngô Công LĨnh ra tay với nhân mã La Chiếu. Nhưng lại bị Ngô Công Linh bán.
Nước Tống biết được ý đồ của Mông Sơn Minh, nhưng lúc này lại đang giật gấu vá vai, chỉ có thể cực lực đem lợi ra trấn an Ngô Công Lĩnh, dứt khoát bỏ ra hai châu cho y.
Ý đồ của Kim Tước bị Ngô Công Lĩnh bán cho Mông Sơn Minh. Ý đồ của Mông Sơn Minh lại bị Ngô Công Lĩnh bán cho nước Tống.
Chân đạp ba thuyền, bán nhà này cho nhà kia, từ đầu đến cuối vẫn giấu nhà khác, xảo trá vậy cũng là vì bất đắc dĩ. Ngô Công Lĩnh cũng chỉ đang tự vệ trong tình cảnh gian nan này. Trước hết, phải ổn định ba bên, đảm bảo an toàn cho mình, sau đó mới xem tình hình mà lựa chọn.
Nhưng lúc này La Chiếu nhìn nhân mã yếu ớt xung quanh không thể tiến lên, trong lòng vẫn bất an. “Ba vị trưởng lão, xin nhanh chóng phái nhân thủ tới bên Ngô Công Lĩnh xác nhận xem có phải không có gì đáng lo không. Nếu Ngô Công Lĩnh có biến, ta sẽ không chịu nổi một đòn đâu, hậu quả sẽ khó mà lường được. Mặt khác, vẫn không thể lơ là giám sát người của Sử Tân Mậu!”
Y lo lắng như vậy không phải không có đạo lý. Trước mắt, người có thể uy hiếp được y chính là Ngô Công Linh và Sử Tân Mậu. Mấy người Tô Nguyên Bạch lập tức phái người đi chấp hành.
Nhưng tin tức truyền lại sau đó lại khiến người ta bất an. Chính xác hơn là không có tin truyền lại. Người được phái tới chỗ Ngô Công Lĩnh thăm dò không có tin gì, như ném đá xuống biển. Hai lần phái đi đều như vậy! Mà theo như thám tử quan sát thì nhân mã của Ngô Công Lĩnh đang gấp rút hành quân tới.

Triều đình nước Tống biết được tin vẫn còn kinh nghi bất định. La Chiếu thân ở tiền tuyến, có cảm giác nhạy bén, ý thức được nguy cơ đã quyết định thật nhanh, quả quyết truyền lệnh cho quan vận lương chia nhỏ lương thảo của nước Tống phân tán.
Đồng thời, y cũng chia hơn hai trăm vạn nhân mã thành từng tốp nhỏ lui lại, cứ một ngàn người làm một tổ, phân phó kết nối với hướng vận chuyển lương thảo.
Mục đích chủ yếu là, một khi gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn, y vẫn muốn cố gắng giữ được thực lực tối đa cho nước Tống. Nhân mã tập trung, dễ bị người ta giết sạch.
Phân tán lương thảo, phân tán nhân mã, đương nhiên sẽ tăng thêm khoảng cách giữa hai đầu mút của hai bên, kéo dài thời gian nhân mã và lương thảo gặp nhau. Trong khốn cảnh thế này, La Chiếu không thể lo được liệu còn bao nhiêu người có thể còn sống mà nhìn thấy lương thảo. Chí ít, nhân mã phân tán đi cũng có thể ăn cỏ, ăn vỏ cây, ăn tất cả những gì có thể tìm được. Hơn hai trăm vạn người tập trung thành một khối, cân bằng cung cầu vỏ cây cỏ dại cũng bị đánh vỡ. Có nơi nào có nhiều cỏ cây như thế.
La Chiếu rất khó khăn mới đưa ra được quyết định này, nhưng cũng chẳng có cách nào khác.
Mà với Ngô Công Lĩnh, hiện giờ, giải quyết được nước Hàn, lại qua được uy hiếp lớn nhất là Mông Sơn Minh, coi như có thể thở dốc.
Đánh vòng vòng thế này mãi y cũng không chịu nổi nữa, nhất định phải đưa ra lựa chọn. Rốt cuộc, y xé toang mặt nạ hiền lành, lộ ra răng nanh, ra tay với quả hồng mềm, tấn công truy sát nhân mã của La Chiếu!
Đại quân của La Chiếu chia làm các tốp nhỏ thực sự đã tạo thành phiền toái cực lớn cho nhân mã của Ngô Công Lĩnh. Dù sao, binh lực của y cũng có hạn.
Nhưng Ngô Công Lĩnh cũng đâu có ăn chay, sau khi phái người theo dõi động tĩnh lương thảo phân tán, bèn chia binh cướp lương, đồng thời, chia binh truy sát nhân mã đã phân tán của La Chiếu. Đây cũng là động tác giả để yểm hộ cho hành động cướp lương của mình.
Nhân mã hai phe phân tán với quy mô lớn, rất khó trinh sát được ý đồ cụ thể. Ngô Công Lĩnh vẫn khá có kinh nghiệm tác chiến.

Ngô Công Lĩnh không đùa, y đang hoàn toàn cố gắng. Kim Tước bên nước Hàn thấy vậy rất vừa lòng, cho rằng trước đó đúng là mình đã hiểu lầm y.
Mông Sơn Minh cũng thấy rõ, điều này nằm trong dự liệu của ông ta. Tính mạng của Ngô Công Lĩnh đang nằm trong tay ba phái lớn nước Hàn, ông ta biết, Ngô Công Lĩnh không thể từ chối, còn thêm cả uy hiếp của mình nữa.
Vì sao ông ta lại thả cho toàn bộ nhân mã của La Chiếu quay về? Là ông ta ứng biến lúc đó. Đầu tiên là duy trì thế cục kết minh, có thể ổn định nước Tống thì phải ổn định, đồng thời, ổn định chiến lược của Kim Tướng, phòng ngừa Kim Tước đổi hướng tấn công sang nước Yên, cũng là cho Ngô Công Lĩnh cơ hội tạo phiền phức.
Nếu ông ta giữ nguyên kế hoạch ban đầu, tiêu diệt hơn một nửa nhân mã của La Chiếu, Ngô Công Lĩnh thu dọn một nửa còn lại quá dễ dàng. Bây giờ, vẫn còn hơn hai trăm vạn nhân mã, dù có suy yếu, nhưng Ngô Công Lĩnh cũng không thể tiêu diệt sạch sẽ toàn bộ.
Ông ta muốn tiêu giảm thực lực của nước tống, lại muốn giữ lại một phần thực lực cho nước Tống quần nhau với địch, cũng muốn để lại Ngô Công Lĩnh ở lại nước Tống phối hợp với nước Hàn. Mục đích là để nước Hàn kiên định với quyết tâm đánh Tống hơn, tiến hành kế sách hoạ thuỷ đông dẫn đến hết mức.
Cái gọi là liên thủ kết minh với nước Tống để đối kháng lại nước Hàn, chẳng qua là trò nguỵ trang để ổn định các phương, nhưng cũng là chiến lược lớn mà Mông Sơn Minh nhất định phải chấp hành. Nếu không, đối thủ đem binh quyền ra nói, quyền đàm phán sẽ không rơi vào tay triều đình nước Yên.
Nhưng điều kiện tiên quyết cho chiến lược kết minh kháng Hàn này là nước Yên phải an toàn. Nước Hàn vẫn luôn cho trọng binh tiếp cận bắc bộ nước Yên, lại có nước Triệu cứ nhìn chằm chằm, cục diện quá nguy hiểm. Trước hết ông ta phải giải quyết vấn đề uy hiếp của trọng binh nước Hàn. Muốn điều nhân mã nước Hàn đi, chỉ có thể đẩy nước Tống ra làm mồi dụ.
Đây không phải lần đầu tiên Mông Sơn Minh giao thủ với Kim Tước, ông ta hiểu rõ cách làm việc của Kim Tước. Người này cầu ổn, nếu

không thể kiềm chế nước Triệu, Kim Tước sẽ không dễ dàng ra tay.

Chương 1075: Kim Châu nguy cấp (1)

Chương 1075: Kim Châu nguy cấp (1)
Mông Sơn Minh có thể đoán được nhất định nước Hàn đã bí mật cấu kết với nước Triệu. Nước Triệu xuất binh với nước Yên đã là lửa xém lông mày. Ông ta chỉ có thể cài Ngô Công Lĩnh vào trong nước Tống, lừa người minh hữu này ra để hoá giải uy hiếp cho phía bắc nước Yên, tập trung lực lượng đối phó với nước Triệu.
Ông ta sẽ không mặc kệ an nguy của minh hữu, cũng không thể để cho nước Hàn thoải mái phát triển, nhưng lúc này chỉ có thể để cho nước Tống chịu thiệt trước để kìm chân nước Hàn. Ông ta nhất định phải tranh thủ nắm lấy quyền chủ động về chiến lược cho nước Yên, không thể rơi vào cục diện ứng phó bị động.
Nếu thực sự không được, vậy chỉ có thể để nước Hàn chiếm nước Tống. Chí ít là để cho nước Yên tranh thủ chút thời gian cho nước Yên thở dốc, sau đó mới đối phó với uy hiếp của nước Hàn.
Hành động của Ngô Công Lĩnh đã chọc giận nước Tống, bị nước Tống giận dữ mắng mỏ bội bạc.
Nhưng Ngô Công Lĩnh chẳng quan tâm. Ngươi mắng cứ mắng, ta làm cứ làm, được thế lực tu hành của nước Hàn ủng hộ, y không sợ. Nước Tống có bắt được y cũng không làm gì được.
Nước Tống đập nồi, Kim Tước cũng nổi giận. Trước đó, quả nhiên y đã đoán trúng, đứa cháu trai này vậy mà dám lừa mình cấu kết với Mông Sơn Minh, mà còn dám đồng thời cấu kết với nước Tống. Hai chân mà dám nghĩ dẫm ba thuyền, dẫm nổi sao?
Ngô Công Lĩnh không cần giải thích gì, lý do rất đơn giản thôi. Các ngươi đều lợi dụng ta, còn không cho ta tự vệ sao? Thấy ta diễn tốt không?

Thế cục đã đến nước này, tất cả âm mưu đều thành dương mưu, tất cả đều như nước chảy thành sông, chỉ có thể thuận thế mà làm, Kim Tước cũng chỉ có thể nhịn Ngô Công Lĩnh.
Mông Sơn Minh không để ý đến việc Ngô Công Lĩnh bán mình. Hiện giờ ông ta cũng không làm được gì Ngô Công Lĩnh.
Tóm lại, Kim Tước đã đạt được mục đích, Mông Sơn Minh cũng đã đạt được mục đích. Ngô Công Lĩnh cũng lấy được quyền lên tiếng ở một số vấn đề mấu chốt.
Từ đầu tới cuối, Kim Tước vẫn đứng vững áp lực, nước Hàn vẫn chắc chắn, tiến có thể công, lui có thể thủ, ổn định vị thế bất bại. Mông Sơn Minh đã nghịch thế lật bàn ngăn cơn sóng dữ cho nước Yên, tạm thời ổn định trận cước. Ngô Công Lĩnh, ban đầu là thuận thế, sau lại lâm vào tuyệt cảnh, về sau mới thoát khỏi nguy cơ.
Các thế lực lớn giao phong, thế lực nhỏ chỉ cấuinh, các nhân vật lớn nhỏ đều toả sáng, người hiểu chuyện chỉ nhìn mà thở dài!
Có điều, có bên thắng tất phải có bên thua. Nước Tống chính là bên thua đó, nhưng thực sự thua là bách tính phía sau các nước giao chiến.
Binh giả là đại sự quốc gia, nơi sống chết, cửa tồn vong, không thể không giết!
Vì mắc phải sai lầm về chiến lược mà nước Tống thu hoạch được quả đắng khó mà nuốt xuống.
Khi Mông Sơn Minh đang mòn mỏi chờ lương thảo trợ giúp của nước Vệ, bên nước Triệu có động tĩnh lạ, nhân mã bắt đầu tập kết.
Với nước Yên, lại một trận mưa gió nữa nổi lên.
Là nơi đầu tiên cảm nhận được nguy hiểm, Kim Châu ở nước Triệu liên tiếp gửi tin cầu viện, cầu Thương Triêu Tông lập tức hồi binh chi viện.
Ngưu Hữu Đạo cắt đứt gần hết liên hệ với bên ngoài, Vạn Động Thiên Phủ không thể liên hệ với hắn, chỉ đành qua Thương Triêu Tông, nhắn chiến sự ở nước Tống đã hoàn tất, thỉnh cầu hắn nể mặt minh hữu mà mau chóng qua Nam Châu.
Nhưng nơi này cách Nam Châu rất xa, không phải nói đến là đến ngay được.
Phát hiện ra điều không ổn, nước Vệ và nước Tề lập tức khẩn cấp tạo áp lực với nước Triệu, cảnh cáo nước Triệu không nên làm bừa!

Đúng lúc này, bắc bộ nước Yên xuất hiện kịch biến!
Đột nhiên nước Hàn phát động tấn công kịch liệt nhằm vào nước Yên.
Không sai. Là nhằm vào nước Yên! Chứ không phải nước Tống!
Thương Triêu Tông đã dự tính chuẩn bị trước, một khi chiến tranh xảy ra, Thiệu Đăng Vân sẽ lập tức được bổ nhiệm làm Đại Tướng quân bắc chinh, toàn diện thống ngự nhân mã Bắc Châu phối hợp cùng nhân mã triều đình ở Bắc Châu tác chiến với nước Hàn.
Triều đình nước Yên rất không vừa lòng, vẫn chỉ là lo lắng Thiệu Đăng Vân sẽ đưa binh mã triều đình đi chịu chết.
Nhưng quyết định của Thương Triêu Tông lại được ba phái lớn toàn lực ủng hộ. Có một số việc, ba phái lớn nước Yên sẽ thoả hiệp với triều đình, có một số thì không, ví như để triều đình phái ra người không đáng tin để chỉ huy tác chiến. Nhân mã của Thương Triêu Tông đã dùng thực lực để chứng minh bản thân, được ba phái lớn ủng hộ.
Thương Kiến Hùng nổi giận lôi đình, ba phái lớn ủng hộ Thương Triều Tông như vậy khiến cho lão sợ hãi!
Nhưng điều khiến cho lão vui mừng giải lo là nước Tống đưa mỹ nhân tới.
Mới đầu, lão chỉ nghĩ đưa nàng ta vào hậu cung rồi giết để trả nỗi sỉ nhục phải giết hậu cung, chuyển sỉ nhục sang cho Tống Hoàng, ai ngờ, mỹ nhân tới tay lại là giai nhân nghiêng nước nghiêng thành.
Có được nàng, Thương Kiến Hùng thầm khen mình may mắn, thậm chí còn ẩn ẩn cảm thấy, giết những người trong hậu cung kia mà đổi được nàng cũng không thiệt. Dù thế cục trước mắt như vậy nhưng lão vẫn không nhịn được mà liên tục sủng hạnh. Cuối cùng, ngay cả Đồng Mạch cũng không nhịn được mà phải khéo léo khuyên bảo, phải lấy quốc sự làm trọng, nhắc lão cẩn thây đây là mỹ nhân kế của nước Tống.
Mà Thiệu Đăng Vân cũng không hổ là lão tướng kinh nghiệm sa trường, không phụ sự mogn đợi của mọi người, áp chế được ngay phong mang tiến công của quân Hàn.
Dù nước Hàn không toàn lực tấn công, nhưng thế công liên tiếp gặp khó, Kim Tước giật mình, coi trọng Thiệu Đăng Vân thêm mấy lần, nghĩ may mà đã có chiến lược trước, nếu thực sự tấn công nước Yên, sẽ phải bỏ ra cái giá lớn.

“Đây là đánh nghi binh. Mục đích của Kim Tước rất đơn giản, đánh nước Yên, hấp dẫn chủ lực nước Yên, để cho nước Triệu thấy có cơ hội chiếm tiện nghi, cho nước Triệu an tâm, thúc đẩy nước Triệu xuất binh. Một khi nước Triệu xuất binh, bị cuốn vào, Kim Tước sẽ thu thế công, chuyển sang nước Tống…”
Mông Sơn Minh ngồi trước địa đồ, phân tích ý đồ thế công của nước Hàn với bọn Thương Triêu Tông.
Cung Lâm Sách đứng ngoài quan sát cẩn thận lắng tai nghe, ngẫm lại thế cục nước Yên sau chiến sự bắt đầu loạn. Mặc kệ thắng thua, dù là Mông Sơn Minh, Kim Tước, La Chiếu, hay Ngô Công Lĩnh hay đám Trương Hổ, các đại nhân vật liên tục tới lui giao phong.
Xem khả năng nhạy cảm về thế cục chiến trận, dự đoán nguy hiểm, điều hoà sĩ khí quân tâm, còn có khả năng ứng biến khản cấp của họ, nghĩ lại nếu là mình, ông ta chỉ có thể thở dài.
Lão vốn con thường người ta, tới khi tự lên chiến trận, tự mình cảm nhận khoảng cách, y mới cảm nhận được cái gì gọi là nghề nào cũng có chuyên gia.
Chiến tranh, tuyệt không đơn giản chỉ là nhận tin thắng thua cuối cùng như trước kia ông ta vẫn thấy, điều khiển thiên quân vạn mã, lúc nào tiến, nơi nào lùi, lớn như chặt khô bỏ hỏng, nhỏ như thấy hở thêm kim. Càng kinh khủng hơn chính là chèo chống tiếp tế hậu cần, đây tuyệt đối là việc người ngàoi không thể tưởng tượng được, thậm chí còn hao tổn tinh thần hơn cả giao chiến trực tiếp.
Tận mắt nhìn thấy, tự thân cảm thụ rồi mới hiểu được, một trận chiến, thao tác tổng hợp tuyệt đối cực kỳ tinh tế, thực sự là một môn nghệ thuật, so ra, tu luyện theo công pháp tinh diệu còn đơn giản hơn. Ai có thể tin nổi mấy lão già thô tục này lại làm tốt chứ?
Tu luyện chỉ cần có căn cơ tốt là có thể luyện, không cần quá nhiều đầu óc, tu vi đi lên, là có thể chen vào các môn phái. Mà những người có kinh nghiệm thực chiến, chỉ huy chiến tranh lại là những người được giữ lại sau vô số lần đào thải của tử vong.
Cung Lâm Sách cảm khái thật sâu. Ông ta nhớ lại những bộ hạ cũ của Ninh Vương đã bị triều đình giết chết kia mà thấy tiếc tiếc. Những tổn thất này, đâu phải chỉ cần thời gian và tài nguyên là có thể bù đắp? Đều

cần phải trải qua rèn luyện, thực chiến máu lửa, qua nhiều lần đào thải mới có thể xác nhận có đạt tiêu chuẩn không…
Với phán đoán ban đầu về ý đồ của Kim Tước, bên này chuyển đạt cho Thiệu Đăng Vân phụ trách chiến sự phương bắc.

Chương 1076: Kim Châu nguy cấp (2)

Chương 1076: Kim Châu nguy cấp (2)
Thiệu Đăng Vân là do một tay Mông Sơn Minh kéo ra, ông ta hiểu rất rõ khả năng tác chiến của Thiệu Đăng Vân. Ông ta cũng từng giao thủ với Kim Tước, nên cũng biết.
Với quy mô chiến sự, có lẽ Thiệu Đăng Vân không phải là đối thủ của Kim Tước, nhưng với quy mô chiến tranh, Mông Sơn Minh không cho rằng Thiệu Đăng Vân đã kinh doanh nhiều năm ở phương bắc lại kém Kim Tước về kiến thức phong thổ nơi này.
Mà sau khi biết được ý đồ chiến lược của Kim Tước, biết nước Hàn rất không có khả năng phát động chiến tranh toàn diện với nước Yên, Thiệu Đăng Vân cũng có được lực lượng đối ứng.
Thiệu Đăng Vân cũng hiểu rõ ý đồ của Mông Sơn Minh, dù nước Hàn chỉ đánh nghi binh, nhưng bên này vẫn phải bày ra khí thế. Chỉ có để cho nước Hàn biết được cái giá đắt nếu tấn công nước Yên mới có thể ép cho nước Hàn càng kiên định với chiến tranh tại nước Tống.
Lần này, Thiệu Đăng Vân buông tay buông chân thoải mái giao thủ với nước Hàn, thậm chí, còn đích thân tới tiền tuyến giao phong trực diện với Kim Tước.
Lão cũng từ trong núi thây biển máu giết ra, đầy kinh nghiệm sa trường. Kim Tước sao? Chưa chắc lão đã thèm nhìn đến, lão không sợ!
Thiệu Đăng Vân bày ra tư thế chỉ cần người nước Hàn dám tấn công, ta liền thả người ra. Ngươi đánh nước Yến, ta cũng đánh nước Hàn. Chân trần chẳng sợ hỏng giày, xem ai sợ ai! Chiến lược có vài phần giống với Mông Sơn Minh.
Kim Tước tương đối kiêng kỵ. Thế công của nước Hàn bị Thiệu Đăng Vân ép cho dần dần phải chuyển sang thế thủ.

Hai người giao phong trực diện, Thiệu Đăng Vân không hề rơi xuống hạ phong, khiến cho Kim Tước trong đại quân cảm khái vô hạn. “Nhìn khắp nước Yên, các lão tướng còn sót lại của Ninh Vương Thương Kiến Bá vẫn là trụ cột vững vàng. Những người này chưa chết, nước Yên có yếu ớt cũng là khúc xương cứng khó gặm!”

…

“Kim Tước bày mưu nghĩ kế lại đụng phải gốc rạ cứng, lệnh tôn của Thiệu Đại tướng quân thực là hổ tướng!”

Thái Thúc Hùng cùng chư tướng nước Tống đứng trước địa đồ nghiên cứu chiến sự nước khác cảm khái không thôi. Chợt lão quay sang nhìn Thiệu Bình Ba bên cạnh, cười tủm tỉm nói: “Nếu có thể đón lệnh tôn đến, Cô Vương tất sẽ không bạc đãi lệnh tôn! Ngươi thử nghĩ vài biện pháp xem, cần gì cứ việc nói với Cô Vương!”

Chư tướng nghe vậy đều nhìn sang Thiệu Bình Ba, sắc mặt khác nhau, trong lòng đều không thoải mái.

Văn không có đệ nhất, võ không có đệ nhị, sẽ chẳng ai cảm thấy mình không bằng Thiệu Đăng Vân.

Thiệu Bình Ba cũng khó xử. Không phải y không muốn đón Thiệu Đăng Vân đến, Thái Thúc Hùng đã nói vậy, y cũng rất muốn làm cho được việc. Chỉ cần phụ thân nắm được binh quyền nhất định ở nước Tấn, sẽ là một trợ lực cực lớn cho mình, có thể nhanh chóng hoá giải phần nào khốn cảnh trước mắt của y.

Nhưng Thiệu Đăng Vân lại không chịu đến. Thiệu Đăng Vân còn chưa tới tuyệt cảnh, trong tay vẫn còn thế lực, còn có quyền, chỉ cần Thiệu Đăng Vân không đồng ý, y cũng rất khó kéo được người về. Nhất là khi bên cạnh Thiệu Đăng Vân còn có rất nhiều tu sĩ bảo hộ.

Hành động của Thiệu Đăng Vân cũng khiến cho y rất đau khổ. Biết rõ y và Ngưu Hữu Đạo đã náo thành ra dạng này, lại còn quay đầu đứng sang bên Ngưu Hữu Đạo. Chẳng lẽ hai chữ “cha con” còn không bằng hai chữ “trung nghĩa” sao?

…

Nước Hàn phát động tấn công nước Yên, minh hữu thầm kết minh là nước Triệu cũng triệu tập nhân mã, phát động tấn công nước Yên.

Nhưng không phải trực tiếp tiến đánh nước Yên, mà là tiến đánh Kim Châu trong nước Triệu. Nước Triệu cũng không phải kẻ ăn chay, cũng để lại một tay.
Thực ra nước Triệu rất hận Kim Tước, cũng vì Kim Tước chậm chạp án binh bất động, khiến cho mưu đồ nước Triệu đã bày ra sẵn thành ra vô ích, bây giờ lại muốn lợi dụng nước Triệu, khiến cho nước Triệu chỉ có thể xuống tay với nước Yên. Nhưng tổng thể mà nói, cơ hội vẫn là khó được, nước Yên bị giày vò đi giày vò lại, vô cùng suy yếu, nước Hàn lại có ràng buộc, hai nước Tề Vệ bị nước Tấn kiềm chế không dám làm gì nước Triệu.
Với nước Triệu, nước Yên như cục thịt béo, nuốt không được, không nuốt lại tiếc, nhưng cuối cùng vẫn là không nhịn được cơn thèm. Thực sự là, nếu lần này không động, để cho các nơi thở được một hơi, sau này sẽ rất khó tìm được cơ hội tốt như thế.
Thực ra đâu chỉ có nước Triệu hận Kim Tước. Nước Tống và nước Yên, có ai là không hận? Mưu đồ của nước Tấn cũng là vì Kim Tước mà tan vỡ, cũng chỉ vụng trộm nghiến răng, không thể làm được gì.
Vừa động thủ với Kim Châu, phản ứng của thế lực khắp nơi không giống nhau.
Nước Hàn chất vấn, nước Triệu chỉ nói, mọi người đều biết quan hệ của Kim Châu và Nam Châu, muốn tấn công nước Yên tất yếu nhất là phải giải quyết cái hậu hoạn Kim Châu, lý do này hợp tình hợp lý, khiến cho nước Hàn không thể nói gì, chỉ có thể tiếp tục hao tổn cùng Bắc Châu của nước Yên, Kim Tước chẳng thể làm gì.
Ngươi có được lợi ích rồi, nếu nuốt lời, đừng trách chúng ta không khách khí! Với cảnh cáo của nước Tề và nước Vệ, nước Triệu còn nói, không phải ta đang tấn công nước Yên, chỉ là đang thống nhất nội bộ thôi. Nước Triệu thống nhất nội bộ, tuyệt đối không chấp nhận áp lực của thế lực bên ngoài, cũng khiến hai nước Tề Vệ nghẹn ở cổ không nói được gì.
Nước Tống cũng cảnh cáo nước Triệu, đành lấy ngựa chết làm ngựa sống, gửi hy vọng ở nước Yên hỗ trợ ngăn trở nước Hàn, nhưng bản thân nước Tống đã khó bảo đảm, làm sao nước Triệu lại lý đến.
Còn cảnh cáo của nước Yên, nước Triệu có để ý không?

Nước Triệu phải lo ổn định các phe phái, nhưng vẫn tiến thối tự nhiên theo cục diện, dù là tấn công nước Yên hay không, cứ thừa cơ cướp lấy Kim Châu luôn không sai, chư quốc chỉ có thể trơ mắt mà nhìn, không ai có thể làm gì họ.
Đối mặt với thế công của nước Triệu không cần kiêng nể gì, cũng không cần lo lắng sau này, Kim Châu không thể ngăn được, cầu cứu ba phái lớn của nước Triệu cũng vô dụng, quan hệ tích súc lâu dài cũng chỉ để cho chó ăn.
Trước kia ba phái lớn của nước Triệu còn làm chỗ dựa cho Kim Châu, có thể còn nói gì đó kiểu như không nên nội loạn vân vân. Nhưng thế cục hiện giờ đã khác, rất có thể ba phái lớn của nước Triệu đang muốn ăn một miếng thịt mỡ khác, làm sao quản sống chết của Kim Châu.
Với thế công của nhân mã triều đình do Đại Đô Đốc nước Triệu Phiền Tú thống lĩnh, Kim Châu sao tránh được bại, khóc không ra nước mắt.
May sao Kim Châu đã chuẩn bị trước về tâm lý và thực chất. Nam Châu đã dự thiết đường lui cho họ, vừa có manh mối chiến sự, phần lớn vật tư ở Kim Châu đã bắt đầu rút lui về Nam Châu. Nam Châu chưa được triều đình nước Yên cho phép đã mở rộng biên cảnh nước Yên, thả cho thế lực Kim Châu phát triển không gì ngăn cản.
Nhân mã Kim Châu vừa đánh vừa lui, cuối cùng toàn diện rút lui tiến vào cảnh nội Nam Châu, cơ nghiệp nhiều năm của Vạn Động Thiên Phủ cuối cùng đã rơi vào trong tay triều đình nước Triệu.
Mà nhân mã nước Triệu cũng thúc đẩy đến biên cảnh Nam Châu, cũng là biên cảnh nước Yên. Hiện trong triều đình nước Triệu đang tranh cãi ầm ỹ xem có đánh vào cảnh nội nước Yên, cuốn vào chiến sự lớn hơn không. Nhất thời vẫn còn khá do dự.
Nhân mã nước Triệu tiếp cận, lom lom nhìn vào, lòng người cả Nam Châu đều bàng hoàng.
Dù nước Triệu chưa phát động tấn công, Nam Châu đã chuẩn bị chiến đấu, bắt đầu đưa bách tính Nam Châu rút lui về Định Châu, tránh cho họ khỏi gặp nạn nếu nhỡ chiến sự xảy ra.
Rất nhiều bách tính vất vả lắm mới sống yên được ở Nam Châu, không muốn bỏ lại nhà cửa cơ nghiệp, không nỡ đi, có đi cũng là dìu già dắt trẻ, lòng đầy bi thương.

Mấy năm nay, Nam Châu vất vả xây dựng cục diện thật tốt và trật tự ổn định, chớp mắt đã bị huỷ hoại chỉ trong chốc lát…
Khi đại quân tạm nghỉ, một con phi cầm cỡ lớn từ xa hạ xuống. Chưởng môn Hoàng Liệt quay về Nam Châu xem xét tình hình Đại Thiện sơn.
Lão âm trầm xông thẳng vào trong trướng trung quân.
Mông Sơn Minh đang bàn giao công việc với Thương Triêu Tông.

Chương 1077: Nguy hiểm cho Nam Châu

Chương 1077: Nguy hiểm cho Nam Châu
Thương Triêu Tông muốn suất lĩnh nhân mã kỵ binh Nam Châu khẩn cấp chạy về Nam Châu. Nam Châu không có Đại tướng chủ trì cục diện, y và Mông Sơn Minh nhất định phải có một người trở về, cuối cùng vẫn quyết định để Thương Triêu Tông quay về.
Nguyên nhân quan trọng nhất là Mông Sơn Minh khống chế chư hầu các phương tương đối tốt. Thứ hai là, một khi Mông Sơn Minh đi Nam Châu, Thương Triêu Tông ở lại rất có thể sẽ gặp nguy hiểm. Có thể triều đình sẽ hạ độc thủ với y lần thứ hai.
Đã liên hệ trước với Ngưu Hữu Đạo, nhân mã Nam Châu vừa rời đi, hắn lập tức phái phi cầm cỡ lớn tới tiếp ứng, trước hết đưa Thương Triêu Tông trở về Nam Châu toạ trấn chỉ huy công việc ứng chiến, kỵ binh nhân mã sẽ tiếp tục hành quân theo sau.
Thấy Hoàng Liệt đi vào, Mông Sơn Minh nói: “Hoàng Chưởng môn tới thật đúng lúc. Vương gia đang muốn quay về Nam Châu, làm phiền Đại Thiện Sơn hộ tống”
Sắc mặt Hoàng Liệt tối đen, hỏi lại: “Vì sao lại cho nhân mã Kim Châu tiến vào Nam Châu? Chuyện lớn như vậy sao trước đó không thương nghị với Đại Thiện Sơn?”
Mông Sơn Minh và Thương Triêu Tông nhìn nhau, hỏi: “Có gì không ổn sao?”
“Các ngươi đừng có nói với ta là không biết tình huống hiện tại của Nam Châu! Chẳng lẽ các ngươi không biết, chỉ có không cho Kim Châu đường lui, nhân mã Kim Châu mới có thể liều chết chống cự với nhân mã nước Triệu sao? Giờ thì tốt rồi, Kim Châu chưa trở thành lực lượng

chặn đánh tuyến đầu của ta, mà còn trốn ngược lại Nam Châu ta. Nam Châu ta lại thành che chở cho Kim Châu. Che chở sao? Chúng ta đã cho nước Triệu một cái cớ tuyệt hảo để tấn công Nam Châu! Bây giờ bên nước Triệu đang kêu gào lệnh cưỡng chế Nam Châu lập tức thả nhân mã Kim Châu ra, nếu không sẽ tương đương đối kháng với cả nước Triệu kia kìa. Chẳng lẽ các ngươi không nghĩ tới hậu quả này sao?"
Thương Triêu Tông nói: "Hoàng Chưởng môn, dù sao Kim Châu cũng là minh hữu của Nam Châu, tương giao nhiều năm, gắn bó như môi với răng, không phải quan hệ lợi dụng nhất thời, há có thể không màng tín nghĩa, thấy chết không cứu?"
Hoàng Liệt tức giận, thở hồng hộc dậm chân: "Ta nói ngài đó Vương gia, ngài hồ đồ quá. Vậy cũng phải cứu được chứ. Chuyện đến nước này, nói minh hữu gì đó chỉ là lừa mình dối người thôi! Vương gia, Mông Soái, chuyện bây giờ vẫn còn có thể vãn hồi, xin hai người lập tức hạ lệnh đuổi nhân mã Kim Châu cút khỏi Nam Châu. Nếu không chủ động rút khỏi thì uy hiếp sẽ liên thủ với nước Triệu tiêu diệt bọn họ. Bọn họ sẽ không dám không rút lui! Về chuyện bọn họ đi đâu, chúng ta đâu cần quan tâm., chỉ cần không ở tại Nam Châu ta là được!"
Những chuyện khác đều dễ nói, thế cục hiện giờ đã uy hiếp trực tiếp đến lợi ích của Đại Thiện Sơn của lão. Lão không thể không nóng nảy.
Thương Triêu Tông: "Việc này..sợ là Đạo gia sẽ không đồng ý!"
Hoàng Liệt cười lạnh: "Ha ha, lại là Ngưu Hữu Đạo. Ta biết ngay đây là chủ ý của hắn mà. Vương gia, Ngưu Hữu Đạo cho Kim Châu đường rút lui là vì tư tâm của hắn. Hắn vẫn muốn tìm mọi cách nắm quyền đàm phán với Kim Châu, muốn mình là nhân vật không thể thay đổi trong thế cân bằng giữa Kim Châu và Nam Châu, là để bảo vệ lợi ích của chính mình. Đúng sai ngay trước mắt, há có thể để cho tư tâm của hắn quấy phá? Nam Châu có bề gì, hắn có thể chạy được ngay, còn chúng ta thì sao? Bọn thủ hạ đông đảo biết chạy đi đâu?"
"Hoàng chưởng môn, không nên gấp!" Mông Sơn Minh khoát tay nói: "Chuyện không phải như ngươi nghĩ đâu. Quyết định cho nhân mã Kim Châu lui về cảnh nội Nam Châu cũng không phải do một mình Đạo gia định ra. Trước khi quyết định xuất binh đông chinh, ở Nam Châu, ta đã nói chuyện với Đạo gia ở Mao Lư Sơn Trang, đã dự đoán được nước

Triệu có thể sẽ ra tay với Kim Châu, khi đó, đã chuẩn bị sẽ để cho Kim Châu lùi về Nam Châu. Để cho nhân mã Kim Châu lùi về Nam Châu không chỉ tốt cho Kim Châu mà còn là tốt cho Nam Châu!”
“Vì sao lại tốt cho Nam Châu? Mông soái, ngươi đang nói đùa ta hay đang lừa gạt ta đấy?” Hoàng Liệt trầm giọng hỏi lại, sắc mặt cực kỳ khó coi. Rõ ràng đối phương thà chết cũng không hối cải, không để ý đến lợi ích của Đại Thiện Sơn.
Mộng Sơn Minh đi ra ngoài dặn người trông coi không cho ai tới gần, sau đó mới ra hiệu cho La Phục đẩy mình tới trước địa đồ, cầm gậy chỉ chỉ vị trí của Nam Châu và Kim Châu: “Năm xưa Vương gia thoát hiểm từ Kinh thành chỉ có mấy trăm tuỳ tùng, sau đó mới mượn binh ở quận Quảng Nghĩa, đặt được chân ở huyện Thương Lư, đã khiến Bệ hạ kiêng kỵ. Chỉ vì Bệ hạ có ý định khác nên mới chưa động đến Vương gia. Đợi khi địa bàn của Vương gia mở rộng, bao gồm cả hai quận, thì đã động đến sát tâm của Bệ hạ, bằng vào thế lực của Vương gia thì không thể ngăn cản.”
Ông ta chỉ vào Kim Châu: “Vương gia có thể đặt chân là vì được Kim Châu ủng hộ. Bên trong có Thiên Ngọc Môn và giao hảo với ba phái lớn của nước Yên tạo áp lực lên triều đình. Thêm nữa, triều đình không muốn làm lớn chuyện với Kim Châu nước Triệu, sợ bốc lên quốc chiến, chỉ là hai quận, triều đình không để vào mắt, cũng vì vậy nên mở một mắt nhắm một mắt bỏ qua. Tới khi Vương gia lấy được Nam Châu, thế cục đột biến, cái tật ngày xưa đã thực sự trở thành hậu hoạn, triều đình khó mà ngăn được lòng sát phạt.”
“Lúc này, thế lực của Kim Châu và Nam Châu tương đương nhau, thực sự trở thành liên minh dựa vào nhau mà sống, dù là nước Triệu động vào Kim Châu hay nước Yên muốn động vào Nam Châu cũng phải đối mặt với tình thế hai châu liên thủ đối kháng. Hai nước, dù bên nào muốn ra tay cũng phải trả một cái giá cực lớn. Xem hậu quả từ phản loạn tại một Thương Châu cũng có thể thấy được phần nào, huống chi là hai châu liên thủ? Với thế cục trước mắt, có thể kéo dài quan hệ lợi ích tương hỗ như vậy với cả hai bên đều có lợi. Đúng như Vương gia vừa nói, hai châu tương giao đã nhiều năm, gắn bó như môi với răng, không phải

quan hệ lợi dụng nhất thời. Một phương gặp nạn, phương kia không thể thấy chết không cứu.”
Hoàng Liệt: “Mông soái, những lời này ta hiểu, ngươi nói hay không cũng vậy. Mấu chốt là trước mắt này. Trước mắt, thân mình còn khó mà lo được, lấy gì mà lo cho Kim Châu?”
Mông Sơn Minh cầm ngang gậy, thở dài: “Hoàng Chưởng môn, ta đã chỉ rõ lợi hại trong việc bảo đảm quan hệ với Kim Châu. Nếu nói trước mắt, với tình huống thực tế trước mắt, Hoàng Chưởng môn thực sự cho rằng chúng ta giao nhân mã Kim Châu cho nước Triệu, nước Triệu thực sự sẽ không ra tay với Nam Châu sao? Dưới đại thế, nếu nước Triệu đã muốn xuất binh với nước Yên, chúng ta giao ra binh mã Kim Châu, nước Triệu vẫn sẽ xuất binh. Trường hợp nước Triệu không muốn dụng binh với nước Yên, nếu không muốn làm lớn chuyện, bọn họ thu phục Kim Châu, dù chúng ta chứa chấp nhân mã Kim Châu, bọn họ cũng không dám tuỳ tiện bốc lên chiến sự với nước Yên.”
Hoàng Liệt trầm mặc.
“Lúc trước, sau khi bàn bạc vấn đề này với Đạo gia, có được kết luận này, chúng ta mới có dự định thu nhận nhân mã Kim Châu. Khi đó, nhân mã Nam Châu ta chuẩn bị đông chinh, lực lượng phòng thủ của Nam Châu không đủ, không thể không phòng nước Triệu. Minh hữu Kim Châu coi như đứng đầu nguy hiểm vì Nam Châu. Nếu Kim Châu không ngăn được thế công của nước Triệu mới thấy được hiệu quả của quyết sách này của chúng ta.”
Ông ta lại gõ gõ gậy vào nước Triệu: “Nếu nước Triệu khăng khăng muốn tấn công nước Yên, Nam Châu ta đứng mũi chịu sào. Lúc này, tinh nhuệ Nam Châu còn đang chinh chiến bên ngoài, tinh nhuệ của Đại Thiện Sơn cũng theo quân, khó mà nhanh chóng rút về tiếp viện. Mà lần này chiến tranh với nước Tống, Nam Châu ta cũng tiêu hao rất nhiều vật tư trợ giúp, tài nguyên của Nam Châu không thể duy trì được một trận đại chiến nữa.”
“Nếu lúc này Nam Châu không để ý an nguy giữ tín nghĩa minh hữu, Kim Châu sẽ cảm động đến rơi nước mắt. Nam Châu đã được Kim Châu coi là đường lui, thế lực của Kim Châu gần như chuyển rời khỏi Kim

Châu hết rồi, phần lớn vật tư đều vận chuyển đến Nam Châu, đồng thời, đại bộ phận nhân mã Kim Châu cũng lùi về Nam Châu.”

Chương 1078: Ngươi có nguyện chặt đứt tâm ma này không? (1)

Chương 1078: Ngươi có nguyện chặt đứt tâm ma này không? (1)
“Thế lực tu hành Vạn Động Thiên Phủ cũng lui về giúp Nam Châu ta phần nào. Nhân lực vật lực tài lực ở Kim Châu đều tập trung ở Nam Châu cả, muốn nhân mã có nhân mã, cần lương có lương, cần tài nguyên có tài nguyên, nước Triệu không đánh ta thì thôi, nếu đánh, thế lực Kim Châu đã mất đường lui tất sẽ liều chết đánh giúp Nam Châu ta một trận. Nam Châu ta có lực để đánh một trận anh dũng, chí ít cũng có thể kiên trì được tới khi viện quân đến!”
Hoàng Liệt trố mắt nhìn địa đồ, hơi hơi có cảm giác bừng tỉnh đại ngộ.
“Hoàng Chưởng môn, đây cũng là dụng ý ban đầu ta và Đạo gia đã quyết định nếu tình hình có biến gì sẽ thả cho nhân mã Kim Châu nhập vào Nam Châu ta. Vừa không vứt bỏ tín nghĩa, khiến cho Kim Châu cảm kích, cũng có thể mượn dùng thực lực của Kim Châu ứng đối với kẻ địch bên ngoài. Nếu lúc này còn đuổi Kim Châu đi, chẳng phải đã tự chặt đứt cánh tay của mình? Hoàng chưởng môn, nếu lúc này đuổi trợ lực Kim Châu đi, một khi nước Triệu tiến đánh Nam Châu, Nam Châu sao có thể cản? Ai sẽ giúp cho lợi ích của Đại Thiện Sơn? Hai người không lợi mình. Mong rằng Hoàng Chưởng môn nghĩ lại!”
Dưới ánh nhìn chăm chú mong chờ của hai người, Hoàng Liệt khó chịu một lúc lâu mới chậm rãi đáp: “Về sau khi có quyết sách trọng đại như vậy, mong rằng có thể thông báo trước một tiếng!” Dứt lời, lão phất tay mà đi, hình như có vẻ bất mãn.
Mông Sơn Minh và Thương Triêu Tông chậm rãi quay lại, nhìn nhau cười một tiếng.

Hoàng Liệt vừa rời khỏi doanh trướng, thở ra một hơi, còn chưa đi được bao xa, chợt thấy có phi cầm bay trên không trung, hạ xuống doanh trướng của Tử Kim Động.
Hoàng Liệt híp mắt nhìn người tới, là hai đệ tử Tử Kim Động hộ tống một nữ đệ tử đến. Tuy chỉ thoáng nhìn xa xa, nhưng cũng nhận ra được nàng có dung mạo bất phàm.
Tay áo nàng bồng bềnh phất phơ, đoan trang tao nhã đi theo hai đệ tử Tử Kim Động khác tới, tóc mây kết búi, da trắng hơn tuyết, dung mạo hoàn mỹ, thân thể yểu điệu. Nàng chậm rãi mà đi, thanh thanh nhã nhã, khiến cho không ít nam nhân xung quanh phải chú ý.
Xem thái độ mấy người đi tới có thể thấy được nữ tử xinh đẹp kia là chủ, Trưởng lão Tử Kim Động Nhạc Uyên đứng ngoài lều, nhường nàng vào trong, không cho người khác đi vào.
Hoàng Liệt quan sát một lát rồi hỏi Trưởng lão Hoàng Thông bên cạnh: “Nàng này dung mạo tuyệt hảo, có thể vào trương của Cung Lâm Sách, tất không phải đệ tử bình thường. Nàng là người nào của Tử Kim Động? Sao lạ vậy?”
Hoàng Thông lắc đầu: “Chưa từng nghe nói, cũng chưa từng gặp qua, ngài để ta tìm hiểu một chút.”
Đừng nói là bọn họ, ngay cả Chưởng môn Tử Kim Động là Cung Lâm Sách cũng chưa từng thấy nữ đệ tử Tử Kim Động này.
“Chưởng môn, Văn Mặc Nhi tới.” Nhạc Uyên đưa người vào nhắc nhở một tiếng, sau đó quay người lánh ra, cho người đứng sau gặp Cung Lâm Sách.
Cung Lâm Sách ngồi sau bàn lật xem hồ sơ ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một đệ tử xinh đẹp khiến cho ông ta hơi kinh diễm, thầm cảm thán, trong môn có đệ tử xinh đẹp như vậy mà mình lại không biết.
Môn phái to như vậy, nhiều người như vậy, ông ta cũng không có tinh lực nắm được hết bao nhiêu đệ tử bên dưới. Đệ tử bình thường cũng không phải muốn gặp ông ta là gặp được.
Hảo cảm vừa dâng lên vì mỹ mạo của nàng lập tức bị áp chế xuống. Tới vị trí của ông ta, một số tư dục nhất định phải khắc chế.
Ông ta đã biết được tình hình của đệ tử này, tin báo không tệ, mặt nào cũng không tệ, cũng vì vậy mà kéo tới không ít phiền phức.

Điều kiện tốt, dung mạo đẹp, đương nhiên khiến cho rất nhiều người có quyền thế trong môn ngấp nghé, có nhiều đệ tử ưu tú phượng cầu hoàng muốn cưới, có vài kẻ có quyền cũng động tâm, từ bỏ quyết định cả đời không lập gia đình, cũng chuẩn bị muốn kiếm cho mình một ràng buộc chung thân.

Theo tình hình Nhạc Uyên chọn lọc báo lên, Văn Mặc Nhi này có vẻ không thức thời, không chịu khuất phục trước cường thế, hoặc có thể nói là tự cho mình là thanh cao, bao đệ tử ưu tú trong môn vậy mà không ai vừa mắt nàng. Hoặc cũng có thể nói nàng chỉ có một lòng muốn phi thiên, chỉ muốn tu luyện thật tốt, không muốn động tới tình cảm nam nữ. Dù sao cũng là chính Văn Mặc Nhi nói rõ, chỉ muốn một lòng tu hành, không muốn nghĩ đến chuyện nam nữ.

Nàng mềm không được cứng không xong, nhưng dù sao Tử Kim Động cũng là môn phái chính quy, có môn quy che chở, tạm thời không ai làm được gì nàng. Có vài người chỉ muốn nàng khuất phục, không có ý muốn hại chết nàng.

Tuy vậy, vì đã đắc tội với không ít người, đệ tử quyền thế trong môn muốn trả thù nàng cũng dễ. Nàng bị dồn đến một xó xỉnh làm việc vặt qua ngày, chuyện phong quang không quan hệ đến nàng, tài nguyên tu luyện cũng bị cắt xén nhiều, dù vậy, nhờ thiên phú tu hành thực sự không tệ, nàng vẫn tu luyện được đến cảnh giới Trúc Cơ.

Dù bị người ta làm hại trong một thời gian dài, nhưng nàng vẫn không chịu khuất phục.

Vì nữ nhân này đã đắc tội với không ít người, Nhạc Uyên cũng không muốn vì nàng mà đắc tội với người ta, cho nên khi Cung Lâm Sách bảo lão chọn đệ tử phù hợp, lão đã loại bỏ nàng.

Nhưng khi báo lên danh sách các nữ đệ tử khác, Cung Lâm Sách xem qua đều không chọn ai, thậm chí còn ném ra một câu “dong chi tục phấn”, khiến cho Nhạc Uyên dở khóc dở cười. Có Chưởng môn nào đánh giá đệ tử của mình như vậy sao? Chiêu thu đệ tử chứ có phải tuyển tú đâu!

Hai lần báo danh sách lên đều khiến Cung Lâm Sách bất mãn. Cung Lâm Sách hỏi, cả cái Tử Kim Động này mà không tìm được ai thích hợp, hay là Nhạc Uyên lão không cố gắng hết sức?

Nhạc Uyên hết cách rồi, Chưởng môn để ý tới chuyện này như vậy, lão không thể giấu được, liền đề cử Văn Mặc Nhi.
Kết quả, Cung Lâm Sách vừa nghe đã thấy hứng thú, hỏi lão vì sao không báo sớm? Nhạc Uyên nói rằng, tác phong của đệ tử này không tốt, sợ sẽ làm hỏng việc của Cung Lâm Sách.
Bất kể là ai, đây cũng là cửa ải cuối cùng Cung Lâm Sách phải giữ, bởi vì lão muốn một kích tất trúng!
Cung Lâm Sách mới cho người tới xem rồi tính, nên mới có màn này.
"Đệ tử Văn Mặc Nhi, bái kiến Động chủ tôn thượng!" Văn Mặc Nhi chậm rãi hành lễ, lại có vài phần kiêu ngạo, chẳng có tự ti.
Cung Lâm Sách dò xét bằng mắt một hồi, thầm gật đầu. Về dung mạo tuyệt đối không có gì để chê, coi như qua cửa. Lão nhàn nhạt nói: "Miễn lễ."
Văn Mặc Nhi bèn khoanh tay đứng đó, không dám nhìn thẳng, cụp mí chờ phân phó.
Đúng lúc này, tiếng móng ngựa bên ngoài to dần, Cung Lâm Sách nhìn ra ngoài trướng.
Nhạc Uyên hiểu ý, mau chóng ra ngoài xem xét, rồi nhanh chóng quay lại, bẩm báo: "Chưởng môn, đại quân của Vương gia sắp lên đường."
Cung Lâm Sách đứng dậy, bước ra khỏi bàn, đi tới bên cạnh Văn Mặc Nhi, chợt dừng bước, hỏi: "Có từng nghe nói đến Ngưu Hữu Đạo ở Nam Châu nước Yên chưa?"
Văn Mặc Nhi ngước đôi mắt sáng ngời nhìn ông ta rồi lập tức rũ xuống, cung kính đáp: "Có nghe nói một chút. Đệ tử không có nhiều tin tức, không biết nhiều."
Cung Lâm Sách chỉ chỉ đống giấy trên bàn: "Xem xét tình hình một chút đi, bản toạ và Nhạc Trưởng lão đi tiễn Dung Thân Vương!"
"Vâng!" Văn Mặc Nhi cúi người lĩnh mệnh.
Cung Lâm Sách phất tay áo, nhanh chân đi ra ngoài.
Ngưu Hữu Đạo? Nhạc Uyên thầm nghĩ, lại liếc nhìn Văn Mặc Nhi, nghĩ một lát, như đoán được gì đó, rồi bước nhanh ra ngoài theo Cung Lâm Sách.
Trong trướng yên tĩnh không có ai, chỉ có tiếng ồn ào từ bên ngoài vọng vào, Văn Mặc Nhi nhìn bốn phía một chút, chậm rãi đi tới trước bàn,

cầm một đống trang giấy, lật lật xem. Vừa nhìn, ba chữ “Ngưu Hữu Đạo” đã đập vào mắt, xem nội dung bên trong mới biết đây là tài liệu tổng hợp về Ngưu Hữu Đạo.

Nàng không biết Chưởng môn bảo mình xem cái này là có ý gì, nhưng biết Chưởng môn đã gọi mình tới đưa cho xem nhất định là có việc cho mình làm, nói không chừng là có quan hệ với Ngưu Hữu Đạo này, bèn bình tĩnh lại xem xét nội dung bên trong…

Thiết kỵ Nam Châu tập kết, Thương Triêu Tông muốn suất quân tới Nam Châu toạ trấn, các thành viên quan trọng trong quân đều tới đưa tiễn.

Chương 1079: Ngươi có nguyện chặt đứt tâm ma này không? (2)

Chương 1079: Ngươi có nguyện chặt đứt tâm ma này không? (2)
Ba phái lớn không có ý kiến gì về việc này. Dù sao hiện giờ cũng không còn là ân oán cá nhân của Nam Châu và nước Triệu nữa, mà có liên luỵ đến vấn đề nước Triệu có thể xâm phạm vào nước Yên, uy hiếp đến lợi ích của ba phái. Thương Triêu Tông muốn chống cự với uy hiếp này cho nước Yên, đương nhiên ba phái sẽ không phản đối.
Đám người hàn huyên khách sáo một hồi, sau đó, Phương Triêu Tông và Phượng Nhược Nam cùng lật mình nhảy lên chiến mã, trong ánh mắt của mọi người, suất lĩnh thiết kỵ Nam Châu mau chóng chạy đi, bốc lên bụi mù cuồn cuộn.
Hoàng Liệt và các tu sĩ Đại Thiện Sơn cũng theo đoàn hộ giá.
Đoàn người tiễn đưa giải tán, Trưởng lão Đại Thiện Sơn Hoàng Thông lại tiến tới bên cạnh Hoàng Liệt, thấp giọng nói: “Chưởng môn, ta đã nghe ngóng về nữ nhân kia, người của môn phái khác cũng chưa từng nghe nói đến, chưa từng thấy người này, không biết là người thế nào trong Tử Kim Động. Đệ tử Tử Kim Động giữ miệng như bình, không chịu tiết lộ tí tin tức nào. Ngay cả người của Tiêu Dao Cung và Linh Kiếm Sơn cũng không biết, khẳng định không phải người có vai vế tiếng tăm trong Tử Kim Động, nếu không, không thể nào người trong hai phái kia không biết.
Hoàng Liệt nhíu mày: “Vậy thì lạ thật, có thể tới chỗ đại quân đang chính chiến gặp Cung Lâm Sách, lại được phi cầm đưa đón, làm sao có thể là kẻ vô danh?”
Hoàng Thông nhìn quanh, thấp giọng hỏi: “Có phải là nhân tình của Cung Lâm Sách nên mới giữ bí mật vậy không?”

Hoàng Liệt lườm y: “Đây là lúc nào chứ? Ngươi cảm thấy Cung Lâm Sách là kẻ không giữ thể diện như vậy sao?”
Hoàng Thông xoè hai tay, ý nói, vậy ta chịu, không thăm dò được.
“Chưởng môn, Trưởng lão.” Thấy Cung Lâm Sách và Nhạc Uyên quay lại, Văn Mặc Nhi đứng trong trướng lại hành lễ lần nữa.
Cung Lâm Sách liếc nhìn chồng giấy chỉnh tề trên bàn, hỏi: “Xem rồi hả?”
“Vâng ạ!” Văn Mặc Nhi cúi người.
Lão quay đầu, ra hiệu cho Nhạc Uyên đi ra ngoài.
“…” Nhạc Uyên không nói được gì, còn tưởng mình sẽ biết rốt cuộc có chuyện gì, vậy mà lại bị đuổi đi.
Nhưng lão chẳng thể làm gì, chỉ có thể lui ra ngoài.
Cung Lâm Sách quay lại ngồi sau bàn, liếc nhìn cái tên trên tờ giấy, đặt tay lên, hỏi: “Ngươi đánh giá người này thế nào?”
Văn Mặc Nhi vội đáp: “Đệ tử không dám vọng đoán suy luận.”
Nói thật, với cảnh giới của mình, đột nhiên có một ngày được Chưởng môn triệu kiến, còn dùng phi cầm lớn tới đón, tựa hồ như muốn sắp xếp cho mình, dù bình tĩnh nhưng nàng cũng có cảm giác thụ sủng nhược kinh.
Bởi vậy có thể thấy được nàng không phải người không biết phân tấc!
Cung Lâm Sách khẽ gật đầu, thầm đánh giá, lại nói: “Không sao, nghĩ thế nào thì nói thế ấy thôi. Ta sẽ không hỏi tội.”
“Vâng!” Văn Mặc Nhi lại khom người, hơi sắp xếp lại suy nghĩ, thánh thót nói: “Đệ tử cô lậu quả văn, trong môn chỉ tránh trong một góc, chỉ thi thoảng tình cờ nghe người ta nhắc đến Ngưu Hữu Đạo, hiểu biết còn không tới được da lông. Hôm nay, xem tài liệu trên bàn mới biết thì ra Thương Triêu Tông có thể quật khởi ở Nam Châu không thể bỏ qua công lao của người này. Quân Yên và quân Tống giao chiến, Vạn Thú Môn nhúng tay cũng có thể ngăn cơn sóng dữ. Trước Vân Ba quỷ quyệt cũng có thể phiên vân phúc vũ. Người này đã nhiều lần lập công lao hãn mã cho Nam Châu, lại không giành công, là người có bản lĩnh mà không thích trương dương, chỉ thích ở ẩn sau màn… Đây là chút ngu kiến của đệ tử, có chỗ nào không đúng, xin Chưởng môn chỉ điểm.”

“Ngươi không dám nhiều lời, nhưng chỉ đến điểm là dừng, không nói sai.” Cung Lâm Sách cầm một chồng giấy trên bàn lên lật lật xem: “Đây vẻn vẹn chỉ là tình hình chúng ta đã biết, tổng hợp rồi chỉnh lý. Ngưu Hữu Đạo này ở sâu trong nhà, không ra ngoài, khiến cho người ta không mò ra được hành tung. Ở Nam Châu, không có thế lực nào có thể tranh phong với Thiên Ngọc Môn và Đại Thiện Sơn mà vẫn có thể khống chế Nam Châu, nội tình này, tuyệt đối không phải chỉ tạo dựng nên trong một ngày, cũng không phải chỉ cần làm mấy chuyện là gây dựng được. Chúng ta không biết rốt cuộc phía sau còn có bao nhiêu chuyện nữa.”
Ông ta ném tờ giấy xuống bàn: “Dù tình hình đã tới như hôm nay rồi, ngài ấy cũng tránh mặt, không thấy bóng dáng đâu, bỗng nhiên xuất thủ, lại đột nhiên rút tay về, một kích tất trúng! Chúng ta là người tu hành, dồn phần lớn tinh lực vào việc tu hành, thích khoái ý ân cừu, chém chém giết giết dùng thực lực để nói chuyện, không hiểu lắm mấy chuyện vòng vèo âm mưu. Người tu hành mà có thủ đoạn bày mưu nghĩ kế lo cho tục sự giống hắn thực hiếm thấy!”
“Văn Mặc Nhi, trong quân có câu tục nghĩ, ngàn quân dễ được, một tướng khó cầu. Ngươi hiểu ý ta không?”
Văn Mặc Nhi ẩn ẩn hiểu ra chuyện gì đó, muốn nói lại thôi: “Chưởng môn muốn mời chào hắn sao?”
Cung Lâm Sách không trả lời nàng, chỉ ngồi thẳng lại khẽ cười nói: “Nghe nói trong môn có không ít đệ tử ưu tú ngưỡng mộ ngươi, vì sao không chịu gả? Chẳng lẽ Tử Kim Động của ta to như vậy mà không có đệ tử nào xứng với ngươi sao?”
Văn Mặc Nhi ôm mười ngón tay trước bụng: “Cũng có một ít. Bọn họ coi trọng đệ tử. Đệ tử không tài lại không đức, bọn họ chỉ đơn giản là nhìn trúng bộ thân xác thối tha của con mà thôi. Là đệ tử không xứng với bọn họ, không dám dùng nhan sắc khiến người ta sai lầm.”
Cung Lâm Sách: “Nghe nói vì vậy mà ngươi phải chịu không ít uỷ khuất, ngươi phải hiểu được, thân là đệ tử Tử Kim Động, xưa nay không thể dễ dàng gả ra ngoài để đảm bảo cơ mật,.
Văn Mặc Nhi: “Đệ tử một lòng hướng đạo, chỉ muốn dốc lòng tu luyện, không nghĩ tới chuyện lấy chồng, cũng không muốn gả cho người.”

“Dốc lòng tu luyện là chuyện tốt, trong môn có quá nhiều người ôm tư tâm tạp niệm, chỉ thiếu đệ tử như ngươi. Ta rất vui. Nhưng đạo tu hành không thể cứ mãi ngây thơ, sớm muộn gì cũng phải trải qua tâm kiếp. Thực muốn buông xuống, nói thì dễ, nhưng chưa từng trải qua, làm sao có thể buông xuống? Chỉ có người đã từng trải qua mới dám buông xuống. Nữ nhân, cả đời không gả vẫn là một tiếc nuối to lớn không thể bổ sung. Chưa nếm qua ngọt bùi cay đắng của tình yêu nam nữ tất sẽ thành tâm kiếp của ngươi! Ngươi có nguyện chặt đứt tâm ma này sao?”
Cái gì gọi là chặt đứt tâm ma? Văn Mặc Nhi ở ngay tại chỗ bị hòi đến không phản bác được.
Trước đây cũng gặp qua chưởng môn, còn không phải là một hai lần, đều là cái loại nhìn thấy từ xa, không có tư cách tiến lên nói chuyện, hộ vệ bên cạnh chưởng môn cũng không cho phép bất cứ người nào tiến lên quấy rầy, hôm nay chính thức có cơ hội ở trước mặt nói chuyện, coi như là đã được lĩnh giáo sự lợi hại của vị chưởng môn này, một câu liền có thể ép nàng ta không còn đường lui.
Nếu nói không muốn chặt đứt tâm ma, cái gọi là một lòng hướng đạo liền trở thành lời nói sáo rỗng.
Nếu như nói đồng ý, nàng ta đã đoán được chưởng môn muốn nói gì, muốn nàng ta -- lấy chồng!
Đối tượng gả nàng cũng đã có chút suy đoán, bằng không sẽ không tốt đẹp gọi mình đến xem tình hình thu thập được trên tờ giấy kia, chưởng môn đã đem lời nói thẳng ra, tính toán khéo léo mà thôi!
Chỉ là chuyện này bảo nàng ta làm sao chịu nổi, nàng ta ngay cả người kia cao thấp mập ốm xấu xí hay không cũng không biết, bảo nàng ta làm sao có thể đáp ứng?
Nàng ta không ngờ đến gọi mình đến lại vì chuyện này.
Nhưng có những chuyện đối với nàng ta mà nói, đã ngoài dự liệu cũng là hợp tình hợp lý, trước khi đến đã có lo lắng về phương diện này, mấy năm nay vì nhan sắc mà gây nên quấy nhiễu liên tục nhiều lần, một khi có việc gọi nàng ta, nàng ta sẽ có cảnh giác về phương diện này, chỉ là nàng ta không ngờ đến ngay cả chưởng môn cũng không cách nào ngoại lệ.

Thấy nàng ta cắn môi chậm chạp không nói, Cung Lâm Sách lại hỏi: "Vì sao không nói lời nào?"
Vân Mặc Nhi khó nhọc nói: "Đệ tử không muốn lấy chồng."
Cung Lâm Sách không có ý nhả ra, lãnh đạm nói: "Vì sao không muốn lấy chồng?"
Lời này bảo Văn Mạc Nhi trả lời như thế nào, chẳng lẽ nói đối với những chuyện này không muốn chịu sự thúc ép của các người? Do dự mãi nói: "Đệ tử muốn ở lại tông môn làm những việc có khả năng làm được."

Chương 1080: Nghĩa nữ

Chương 1080: Nghĩa nữ
Cung Lâm Sách: "Tâm tư nữ nhi trẻ tuổi ta đại khái biết chút ít, không muốn phụ lòng mình, cũng không muốn phụ mỹ mạo của mình, muốn tìm lang quân như ý yêu thích của mình? Đương nhiên, khuôn mặt đẹp quả thực khiến ngươi có được càng nhiều khả năng lựa chọn, chỉ có điều bổn toạ muốn nói với ngươi là, ý nghĩ lang quân như ý quá ngây thơ, con người đều có thất tình lục dục, chẳng ai hoàn mỹ, thế gian này không tồn tại lang quân như như ý như trong tưởng tượng của ngươi, mong muốn đơn phương mà thôi!"
"Con người kỳ thực không có quá nhiều lựa chọn, cũng vì thời gian vội vã, chọn lựa sắc dục đều vì ảo giác! Thân ở trong một nhóm lợi ích, từ nhóm lợi ích này hấp thu chất dinh dưỡng, bất luận hấp thu bao nhiêu, bất kể ngươi có bao nhiêu bất mãn, mỗi một phần lợi ích ngươi có được đều là xây dựng trên sự hi sinh của tiền nhân, trên sự thống khổ và nỗ lực, bất luận như thế nào nhóm lợi ích nà cũng không nợ ngươi, chỉ có ngươi nợ nhóm lợi ích này, lựa chọn một người và hỉ nộ ái ố cũng không quan trọng, hưởng thụ điều tốt mà nhóm lợi ích cho ngươi, thì phải vì đó mà trả giá! Ta như vậy, ngươi cũng như vậy, mỗi một đệ tử Tử Kim động cũng như vậy, bất luận là người nào cũng không thể làm trái, kẻ vi phạm cùng chém chết, đây chính là nhóm lợi ích!
Nói đến nước này, thì không còn đường rút lui, hôm nay Văn Mạc Nhi không đáp ứng, ông ta sẽ không để chuyện ngày hôm nay khoa trương khắp nơi, Văn Mạc Nhi không cách nào sống sót mà quay trở về Tử Kim động. Về phần Văn Mạc Nhi có xinh đẹp hay không cũng không quan trọng, con người sống chết và xinh đẹp không có liên quan, có xinh đẹp hơn nữa cũng phải chết.

Văn Mạc Nhi hiểu rõ, những người bức ép trước đây là tư lợi cá nhân, không dám chống đối môn quy, không dám làm xằng quá mức với nàng ta.
Mà bây giờ, xuất hiện trước mặt nàng ta là người khống chế môn quy, là người quản lý phép tắc Kim Tử động, nàng ta không cách nào chống lại!
Nhưng dường như nàng ta vẫn không cam tâm: "Thiên Đô bí cảnh sắp mở ra, đệ tử cũng bị đề danh, đệ tử nguyện đi, nguyện đem tính mạng bỏ ra vì tông môn!"
Cái gọi là "Thiên Đô bí cảnh" là một trong mấy đại bí cảnh phong toả còn sót lại thời kỳ Thương Tụng, cửa vào năm mươi năm mở ra một lần, khi vừ đúng lúc gặp được, các nước đều muốn phái ra ngàn tên tu sĩ đi vào, tu sĩ các nước kỳ thực không muốn tham gia, thế nhưng yếu không thể địch lại mạnh, đây là quy tắc không thể thay đổi của Phiêu Miễu các.
Quy tắc trong giới tu hành bình thường bất lợi đối với tán tu, đối với tán tu có tác dụng áp chế cực lớn, khiến thực lực tán tu khó có thể phát triển.
Nhưng khi Thiên Đô bí cảnh mở ra lại bất lợi đối với thế lực tu sĩ môn phái của các nước, bởi vì có một trận tranh đoạt, bởi vì tán tu không cần đi vào.
Văn Mặc Nhi đã đắc tội người ta, có người lấy đó để uy hiếp, muốn đề danh nàng ta đi vào Thiên Đô bí cảnh.
Cung Lâm Sách: "Hoang đường! Chuyện Thiên Đô bí cảnh này không thể coi thường, há là mưu đồ cá nhân ai có thể tuỳ tiện quyết định? Tử Kim động bao nhiêu người tham gia, người nào tham gia, tông môn sẽ tự cân nhắc, không cần ngươi lo lắng!"
Lời này chẳng khác nào nói rõ ràng không chút sai lầm nào với nàng ta, không để nàng ta tham gia chính là một câu nói của ông ta.
Vân Mặc Nhi cắn môi, hỏi: "Là Ngưu Hữu Đạo sao?"
Cung Lâm Sách không lên tiếng, ngầm thừa nhận.
Văn Mặc Nhi: "Đệ tử không hiểu, đệ tử thân ở tông môn, số lần rời khỏi tông môn có thể đếm được trên đầu ngón tay, Ngưu Hữu Đạo làm sao có thể biết ta, làm sao có thể chỉ định cưới ta?"
Cung Lâm Sách: "Hắn không biết ngươi, cũng không biết sự tồn tại của ngươi, cho nên hắn cũng không nghĩ qua sẽ lấy ngươi, kết quả tông môn hi vọng không hắn là hắn cưới ngươi."

Văn Mặc Nhi lập tức hiểu được tác dụng của mình...
Khi Nhạc Uyên được gọi đi vào trong trướng thêm một lần nữa, kinh hãi, Cung Lâm Sách thế mà lại thu nhận Văn Mặc Nhi làm nghĩa nữ, Cung Lâm Sách bảo ông ta đem tin tức truyền về tông môn.
Chỉ dựa vào thân phận này, Kim Tử động liền sẽ không có khả năng có người đề nghị Văn Mặc Nhi đi vào Thiên Đô bí cảnh mạo hiểm.
Cho dù Nhạc Uyên đã đoán được chút dụng ý của Cung Lâm Sách, nhưng kết quả này vẫn là khiến ông ta có chút dở khóc dở cười, ông ta đoán chừng nếu như tin tức này chuyển về tông môn, một số người tồn tại hoang tưởng trong lòng với Văn Mặc Nhi đều bị đả kich, Văn Mặc Nhi đột nhiên bay lên đầu cành, người đắc tội qua ngược lại trở thành người đắc tội Văn Mặc Nhi, những người đó e là lo lắng bất an.
Mà những tờ giấy thu thập có liên quan đến tình hình Ngưu Hữu Đạo lại rơi vào trong tay Văn Mặc Nhi, Cung Lâm Sách bảo nàng ta xem nhiều một chút.
Công Tôn Bố cũng rất bất ngờ, Cung Lâm Sách xuất hiện ở trước mặt ông ta.
Dưới sự ra hiệu của Cung Lâm Sách, Công Tôn Bố lui ra, bộ dáng khoanh tay nghe lệnh.
"Ngưu Hữu Đạo ở đâu?" Cung Lâm Sách thờ ơ hỏi.
Công Tôn Bố cung kính trả lời: "Ta thật sự không biết hắn ở đâu."
Cung Lâm Sách: "Vậy ngươi càng nên hiểu rõ, trừ phi hắn triệt để cắt đứt liên lạc với bên này, bằng không ta nhất định có thể tìm ra hắn!"
Công Tôn Bố nói: "Ý của Cung chưởng môn ta hiểu, bên phía Đạo gia có biện pháp đề phòng, men theo dấu vết Kim Sí cũng chưa chắc có thể tìm được hắn."
Cung Lâm Sách ừm một tiếng: "Tình hình trước mắt, quả thật không dễ đưa vào lượng lớn nhân thủ đi tìm, chỉ có điều hắn không thể trốn cả một đời, hắn có ràng buộc, có thể trốn nhất thời nhưng không thể trốn cả một đời, ta tìm ngươi không có ý khác, thay mặt giúp ta truyền một ít lời cho hắn, đây không tính là làm khóc ngươi chứ?"
Công Tôn Bố hơi cúi người: "Cung chưởng môn có lời gì xin cứ việc phân phó, ta nhất định nghĩ biện pháp liên lạc với Đạo gia chuyển lời!"

Cung Lâm Sách: "Nói hắn, sức ảnh hưởng của hắn vượt qua thực lực của hắn. Sau đại chiến, nếu như nước Yến có thể duy trì, sức ảnh hưởng của Thương Triều tông và Mông Sơn Minh sau trận chiến này quá lớn, người của ba đại phái không có thể bỏ mặc không thể khống chế chi phối phần lực ảnh hưởng này, hắn cho rằng bản thân là ai? Muốn một tay che trời sao? Ba đại phái không còn lựa chọn nào khác!"
Công Tôn Bố vẻ mặt ngưng trọng nói: "Nhớ rồi."
Cung Lâm Sách: "Nhắc nhở hắn, trưởng lão Tiêu Dao cung không dễ giết như vậy, lại đắc tội ta không phải chuyện tốt! Hắn quá tự do rồi đối với bản thân hắn cũng không hắn là chuyện tốt gì, thiên hạ cũng không có việc tốt như vậy, ta hi vọng kết quả đối với mọi người đều tốt! Ta sẽ phái người đi nói chuyện với hắn, nói hắn yên tâ,. se không đe doạ đến sự an toàn của hắn, ta có thành ý giải quyết vấn đề này, sẽ không truy xét tung tích của hắn, người phái đi thương lượng, bảo hắn tự mình phái người tới đón, gặp mặt như thế nào đều tuỳ hắn sắp xếp...."
Ý của Cung Lâm Sách trước tiên truyền đạt cho Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo đứng dưới đại thụ trên đỉnh núi lẳng lặng hồi lâu, nhìn về phương xa suy tư một lúc lâu, cuối cùng khe khẻ thở dài, kêu một tiếng: "Hồng Nương!"
Quản Phương Nghi vẻ mặt lo âu đến gần, hỏi: "Thế nào?"
Bà ta cũng hiểu rõ, Cung Lâm Sách đây là ngả bài với Ngưu Hữu Đạo rồi.
Ngưu Hữu Đạo: "Sắp xếp người đi đón người!"
Địa điểm gặp mặt, sắp xếp ở một nơi trên hồ lớn, nhất thời tìm không được thuyền, làm một cái bè gỗ lung lay trên nước.
Địa diểm là Ngưu Hữu Đạo lựa chọn, Quản Phương Nghi không biết vì sao Ngưu Hữu Đạo muốn sắp xếp trên hồ, người đi theo chỉ có mình bà ta, những người khác vì lý do an toàn, đều cách xa nơi đây.
Nước xanh trời xanh, ánh mặt trời chói chang, một con phi cầm cỡ lớn từ trên trời lướt qua, một nữ tử từ trên phi cầm xuống, chậm rãi đáp xuống trên bè gỗ.
Một cơn gió đến, tay áo người đến tung bay trong gió, hiện ra hết dáng vẻ thướt tha, giống như tiên tử muốn cưỡi gió bay đi.

Dáng dấp xấu đương nhiên là không có cảm giác tiên tử, người đến rất đẹp, không phải ai khác, chính là Văn Mặc Nhi.

Chương 1081: Dịch Thư thứ 2 đến rồi (1)

Chương 1081: Dịch Thư thứ 2 đến rồi (1)
Sắp đẹp người đến khiến Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi kinh ngạc, hai người không nhịn được nhìn nhau.
Ánh mắt Văn Mặc Nhi khoá chặt Ngưu Hữu Đạo, nhìn chằm chằm quan sát Ngưu Hữu Đạo đâm kiếm mà đứng , biết Ngưu Hữu Đạo rất trẻ, thấy được người thật trong ánh mắt vẫn là toát ra vẻ kinh ngạc, đây chính là Ngưu Hữu Đạo mà tình báo tổng hợp chỉ ra đồng thời kinh động đến chưởng môn?
Người của Tử Kim động cùng độ tuổi này có không ít, đời người nằm ở tình trạng nào nàng ta cũng biết, người trẻ tuổi này có thể là người trốn ở sau lưng Nam Châu làm mưa làm gió?
Sau khi hai bên dò xét nhau một hồi lâu, Ngưu Hữu Đạo thử hỏi một tiếng: "Ngươi là con gái Cung chưởng môn Văn Mặc Nhi?"
Bên đây đã nhận được tin mà Công Tôn Bố đưa đến, Cung Lâm Sách sẽ phái nghĩa nữ đến bàn bạc với Ngưu Hữu Đạo.
Văn Mặc Nhi sửa chữa lại một chút: "Là nghĩa nữ, chưởng môn là nghĩa phụ của ta."
Lời giải thích này có chút dư thừa, Ngưu Hữu Đạo đương nhiên đã biết là nghĩa nữ, hoài nghi dò hỏi: "Chưa từng nghe nói Cung chưởng môn còn có nghĩa nữ?"
Văn Mặc Nhi: "Chưa từng nghe không có nghĩa là không tồn tại, nếu đã đến rồi, không cần thiết phải giả mạo. Ngươi chính là Ngưu Hữu Đạo?"
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười: "Không thể giả được, dường như cũng không cần thiết phải giả mạo!"

Người này chính là người mà bản thân muốn? Tâm tư Văn Mặc Nhi có chút hỗn độn, sau khi ổn định tâm tình, hỏi: "Ngưu huynh nếu đã có thể gặp mặt ta, chắc hẳn ý kiến của chưởng môn Ngưu huynh đã có quyết định."
Ngưu Hữu Đạo: "Chưởng môn nói chuyện có chút mơ hồ, ta vẫn không rõ ông ấy rốt cuộc có ý gì, không biết kết quả như thế nào mới tốt với tất cả mọi người, Văn cô nương không ngại chỉ rõ."
Văn Mặc Nhi: "Chưởng môn rất tán thưởng huynh, hi vọng Ngưu huynh có thể cống hiến cho Tử Kim động."
Ngưu Hữu Đạo cười: "Toàn bộ giới tu hành của nước Yến và thế tục đều dưới sự khống chế của ba đại phái, cho tới nay, ta chẳng lẽ không phải đang cống hiến cho Tử Kim động hay sao?"
Văn Mặc Nhi: "Ba đại phái là ba đại phái, Tử Kim động là Tử Kim động, ta nghĩ Ngưu huynh nhất định biết sự khác biết trong đó, quang đi quẩn lại không có nghĩa, ý của chưởng môn rất đơn giản, hi vọng Ngưu huynh có thể gia nhập Tử Kim động!"
Gia nhập Tử Kim động? Quản Phương Nghi liếc nhìn phản ứng của Ngưu Hữu Đạo.
"Thì ra là vậy!" Ngưu Hữu Đạo bộ dáng tỉnh ngộ, hỏi ngược lại: "Gia nhập Tử Kim động ta có được lợi ích gì?"
Văn Mặc Nhi bình tĩnh hỏi: “Ngươi muốn lợi ích gì?”
Ngoài mặt bình tĩnh, trong lòng lại không bình tĩnh.
Cung Lâm Sách đột nhiên đem nàng trở thành nghĩa nữ, đồng thời để nàng ta đến, ức hiếp chính là người trẻ tuổi Ngưu Hữu Đạo huyết khí phương cương (1), chỉ cần Ngưu Hữu Đạo vừa ý Văn Mặc Nhi, tất cả đều đem nước chảy thành sông.
(1) Huyết khí phương cương: tuổi mà tinh lực tràn đầy, tính tình nhiệt huyết, dễ nóng nảy, dễ làm sai.
Đạo lý đơn giản, Ngưu Hữu Đạo gia nhập Tử Kim động Ngưu Hữu Đạo đương nhiên là chỉ mong sao nhiều chút che chở, lấy nghĩa nữ của chưởng môn chính là một tâng bảo hộ tốt nhất.
Mà có tầng danh phận này ở đây, một khi mà Ngưu Hữu Đạo gia nhập Tử Kim động, là người của ai đương nhiên không cần nói cũng biết.

Tư sắc của Văn Mặc Nhi, còn có thân phận Văn Mặc Nhi, Cung Lâm Sách đặt mình trong hoàn cảnh người khác, cảm thấy có lẽ có thể gây nên sự chú ý ở phương diện kia của Ngưu Hữu Đạo.
Mưu đồ ý định của Cung Lâm Sách ở trước mặt.
Bị nhiều người như thế nghĩ hết biện pháp theo đuổi nhiều năm, Văn Mặc Nhi đối với tư sắc của bản thân đương nhiên cũng có lòng tin.
Chỉ là sau khi nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo thật sự, lòng tin dường như lại có chút dao động, ánh mắt của vị này và những đồng môn có hứng thú với bản thân dường như có chút không giống, không cảm nhận được loại ánh mắt ham muốn kia, quá bình tĩnh rồi.
Ngưu Hữu Đạo: "Ta muốn biết Tử Kim động có thể cho ta lợi ích gì?"
Văn Mặc Nhi: "Gia nhập Tử Kim động, đương nhiên có thể nhận được sự che chở của Tử Kim động."
Ngưu Hữu Đạo: "Tương tự cũng phải chịu sự ràng buộc của môn quy Tử Kim Động a?"
Văn Mặc Nhi: "Môn quy đều là một số yêu cầu hợp lý, chỉ cần bản thân ngươi không làm loạn, đương nhiên sẽ không vi phạm tông môn. Đương nhiên, ngươi có yêu cầu gì có thể đưa ra, đều có thể thương lượng." Lời này vừa nói ra, làm sao cảm giác như mình đang ám chỉ nhắc nhở đối phương, nhìn chằm chằm vẻ mặt phản ứng của Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo: "Văn cô nương, nói quá rộng rãi không tác dụng, cô trực tiếp nói cho ta, Tử Kim động rốt cuộc có thể cho ta cái gì, nước Yến không chỉ một Tử Kim động, cô hiểu ý ta chứ?"
Văn Mặc Nhi hiểu ý của hắn, hắn có lựa chọn, không nhất định phải gia nhập Tử Kim động, điều kiện của ai tốt hơn, người ta liền có thể lựa chọn người đó.
Sau khi hơi lưỡng lự, trả lời: "Sẽ để một lão già nhận ngươi làm đệ tử, đến lúc đó bối phận của ngươi và bối phận chưởng môn là bằng nhau."
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày: "Không những muốn ta chịu sự ràng buộc môn quy, mạc danh kỳ diệu còn muốn kiếm cho mình một sư phụ trông coi, cô cảm thấy đây là chuyện tốt?"
Văn Mặc Nhi: "Ngươi đừng hiểu lầm, là một lão già sắp hết tuổi thọ, không gặp chuyện lớn sẽ không dễ dàng lộ diện, không rảnh rỗi để ý trói buộc ngươi, cũng sẽ không lãng phí thời gian vì ngươi. Làm như vậy là

để cho ngươi một bối phận, nhằm cho ngươi một thân phận ngoại sự trưởng lão! Trưởng lão Tử Kim động, địa vị này, thành ý của chưởng môn cả nước Yến không thể có điều kiện nào khác có thể vượt qua."
Trưởng lão Tử Kim động? Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi đưa mắt nhìn nhau, Cung Lâm Sách này cũng thật là cam lòng dốc hết vốn liếng a, cả nước Yến quả thật là không thể nào còn có điều kiện nào ưu đãi hơn thế, ưu đãi hơn thế nữa sẽ là làm chưởng môn của ba đại phái rồi, này sao có thể.
Quản Phương Nghi nhịn không được lườm Quản Phương Nghi một cái, có vẻ như đang châm chọc, không nhìn ra ngươi đáng giá như vậy.
Ngưu Hữu Đạo buông tiếng thở dài: "Trưởng lão? Nghe có vẻ rất nở mày nở mặt, ta ở trong môn phái không có một binh một tốt, trưởng lão này chỉ là bày biện, còn không phải mặc cho người ta định đoạt?"
Văn Mặc Nhi: "Ngưu huynh nắm trong tay quyền lực Nam Châu, quyền lực Nam Châu chẳng lẽ không phải là quyền lên tiếng của ngươi sao? Trong môn phái ai có thể tuỳ ý thao túng ngươi?"
Điều này cũng đúng, lông mày Ngưu Hữu Đạo giật giật, nếu như không có chút phấn khích nào, hắn cũng sẽ không nói chuyện gia nhập Tử Kim động gì với người ta.
Hắn từng nói qua với chưởng môn Đại Thiện Sơn Hoàng Liệt về việc Thiên Ngọc môn năm đó muốn chiêu mộ hắn, nói đùa với Hoàng Liệt, muốn gia nhập Đại Thiện Sơn, mọi người cùng nhau đồng tâm hiệp lực.
Hoàng Liệt cự tuyệt ngay tại chỗ, với thân phận địa vị của Ngưu Hữu Đạo bây giờ, miếu của Đại Thiện Sơn hơi nhỏ, nếu hắn thật sự muốn gia nhập Đại Thiện Sơn, môn quy rất khó mà trói buộc hắn, lời nói của chưởng môn Hoàng Liệt ở địa bàn nhà của mình ở Nam Châu còn còn không có tác dụng bằng Ngưu Hữu Đạo, chức chưởng môn đó của Hoàng Liệt còn làm nữa hay không? Đương nhiên nhiên là cự tuyệt rồi!
Suy xét một hồi lâu, Ngưu Hữu Đạo gật đầu nói: "Được thôi! Ta nhận lời!"
"...." Văn Mặc Nhi im lặng, không không phí lời nói gì, dễ dàng như vậy đã nhận lời rồi? Thử hỏi: "Không có điều kiện nào khác sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Có, trước tiên cho ta xem một phần môn quy của Tử Kim động, thuận tiện giúp ta hỏi Cung chưởng môn, ta phải biết sau khi

ta gia nhập Tử Kim động cái gì có thể làm cái gì không thể làm, cần phải đảm đương trách nhiệm gì. Nếu như không có vấn đề gì, ta đồng ý trở thành đệ tử Tử Kim động."

Văn Mặc Nhi: "Điều kiện của ngươi ta sẽ nghĩ ra báo lên cho chưởng môn, chỉ có điều phải mượn Kim Sí báo tin của bên này dùng một lát, ta biết ngươi có thể liên hệ với bên kia."

Ngưu Hữu Đạo: "Không cần phiền phức như thế, ta sắp xếp người đưa cô trở về, cô bẩm báo trước mặt Cung chưởng môn, tin tức hồi âm có thể do Công Tôn Bố chuyển lời cho ta bên này."

Chương 1082: Dịch Thư thứ 2 đến rồi (2)

Chương 1082: Dịch Thư thứ 2 đến rồi (2)
Đi? Văn Mặc Nhi âm thầm cắn răng: "Ta không đi, tạm thời ở lại bên này của ngươi, là ý của chưởng môn."
"Ở lại đây?" Ngưu Hữu Đạo hoài nghi: "Có ý gì? Chẳng lẽ muốn giám sát ta?"
Văn Mặc Nhi đương nhiên có lý do: "Ngươi có thể cho là như vậy, nếu Ngưu huynh đã đồng ý gia nhập Tử Kim động, Tử Kim động đương nhiên phải có sự hiểu rõ tình hình nhất định ở phía bên này, không phải do Ngưu huynh chần chừ, bản thân Ngưu huynh cũng nói rồi, nước Yến không chỉ một Tử Kim động. T ở đây, có chuyện gì cũng có thể ở giữa liên lạc."
Ngưu Hữu Đạo tỏ vẻ hoài nghi: "Cô xác định một mình có thể giám sát nổi tôi?"
Văn Mặc Nhi: "Nếu ngươi cảm thấy một mình tôi quá ít,Tử Kim động còn có thể phái thêm người đến."
Phái thêm người đến? Ta đâu có bệnh đến thế! Ngưu Hữu Đạo lẩm bẩm trong lòng, đánh giá đối phương từ trên xuống dưới, Cung Lâm Sách đột nhiên phái người như thế đến đàm phán với hắn, hắn vốn cảm thấy có chút kỳ quái, bở vì không đủ trọng lượng! Bây giờ nữ tử mỹ mạo như hoa còn muốn ở lại bên cạnh hắn, nói gì mà giám sát là nói nhảm, dưới tay hắn có biết bao nhiêu người, muốn làm việc gì người phụ nữ này có thể giám sát nổi hay sao? Trên người đối phương này cả công cụ liên lạc với bên ngoài cũng không có, đây là muốn giám sát hắn hay là dâng con tin đến tay hắn đây?
Thời gian dần trôi qua, hắn đại khái đã suy nghĩ ra ý trong đó.

Quản Phương Nghi đột nhiên lên tiếng hỏi: "Văn cô nương, vẫn chưa có lang quân vừa ý chứ?"
Văn Mặc Nhi không phủ nhận, coi như là ngầm thừa nhận rồi, hỏi ngược lại: "Đại tỷ chính là Hồng Nương Tề Kinh trong lời đồn sao?"
"Chê cười rồi, tiện danh không đáng nhắc đến. Hì hì..." Quản Phương Nghi đột nhiên nhịn không được che miệng cười một tiếng, một tay sờ bên hông Ngưu Hữu Đạo véo một cái, sau đó quay người đen đến một đầu bè gỗ.
Ngưu Hữu Đạo hiểu ý, cũng quay người đi qua đó.
Đợi hắn đến gần, Quản Phương Nghi liếc mắt nhìn Văn Mặc Nhi đứng đợi, cơ thể gần sát Ngưu Hữu Đạo, dáng vẻ gần như thân mật cùng nhau với Ngưu Hữu Đạo thấp giọng thì thầm: "Ta nói làm sao tìm một người đẹp yểu điệu đến tìm ngươi. Náo loạn hồi lâu, tính tình giống như Long Hưu, đay là Dịch Thư thứ hai đến rồi, thật không biết mấy người này nghĩ gì."
Ngưu Hữu Đạo lẩm bẩm trả lời: "Từ xưa đến nay, đối phó nam nhân, chiêu mỹ nhân này chính là thủ đoạn không bao giờ lỗi thơi, có thể hiểu được. Chỉ là đưa nghĩa nữ ra, vào cửa rồi liền phải gọi theo là nghĩa phụ, Cung Lâm Sách thật đúng là sẽ chiếm tiện nghi."
"Quả thật là một đại mỹ nhân xinh đẹp, ta thấy còn tiếc Đạo gia, vừa ý không? Động lòng chưa? Tiện nghi dâng đến tận cửa, không chiếm thì phí, chỉ có điều rước lấy rồi thì không thoát thân được, nhà mẹ đẻ của người ta không ăn chay, rước lấy rồi thì phải chịu trách nhiệm."
"Cho nên mới nói, làm sao mà đẹp bằng thiên hạ đệ nhất mỹ nữ ngươi chứ."
"Nha, miệng thật ngọt. Thịnh tình khó mà chối từ a, lần này ngươi chuẩn bị ứng phó như thế nào? Chẳng lẽ lại sờ mông nhà người ta sau đó bị người ta đánh cho gần chết để thoát thân? Dịch Thư vốn là ghét ngươi, có thể ứng phó như thế, chiêu đó đối phó với vị này chưa chắc có tác dụng."
"Ngươi hẳn là có biện pháp gì tốt?"
"Thôi đi, mắc mớ gì đến ta, ta thích xem náo nhiệt, hì hì."
"Vậy không thể làm gì khác hơn là biện pháp cũ."

"Thật sự lại đi sờ mông nhà người ta sao?" Quản Phương Nghi đang kinh ngạc, kết quả trong nháy mắt tiếp theo liền phát hiện cánh tay Ngưu Hữu Đạo ôm eo bà ta.
Văn Mặc Nhi cũng không biết nói nhỏ âm mưu gì, nhìn nhìn, kết quả phát hiện một nam một nữ này thế mà vào ban ngày ban mặt ôm nhau, anh anh em em, quả thực là khó coi.
Nàng ta không chịu nổi, quay đầu nhìn sang một bên.
Tình hình này, nàng ta ở trong tình báo Cung Lâm Sách đưa cho có đọc qua, biết là Ngưu Hữu Đạo và Hồng Nương khi ở Tề Kinh đã quấn lấy nhau, chỉ là không ngờ đến hai người dưới ban ngày ban mặt lại trắng trợn không kiêng dè như thế.
Mặc dù có tâm lý chuẩn bị, nhưng tận mắt nhìn thấy một màn này, nghĩ đến Cung Lâm Sách để nàng ta gả cho một người như thế, trong lòng không khỏi có chút khó cảm giác khó chịu.
Thật không ngờ, hai ngón tay của Quản Phương Nghi hung hăng véo eo của Ngưu Hữu Đạo, kề tai nói nhỏ: "Khốn khiếp, lại đẩy lão nương làm bia đỡ đạn, lại nhân cơ hội chiếm tiện nghi của lão nương."
Khoé miệng Ngưu Hữu Đạo co giật, còn muốn tận lực làm bộ dáng vẻ điềm nhiên như không có gì: “Ngươi cho rằng ra muốn chịu sự hành hạ của ngươi sao? Không còn cách nào khác, ai bảo lão tử trời sinh làm người khác yêu thích, đều muốn giành lão tử làm con rể.”
"Chuyện tốt thế, chủ động dâng đến cửa, nếu ta là ngươi, nữ nhân của ba đại phái đều muốn, đồng thời làm con rể của ba đại phái, sau này nghênh ngang mà đi ở nước Yến."
"Biện pháp này không tệ, chỉ sợ ba đại phái không chịu, nếu ba đại phái không ý kiến, ta cũng thật sự không ý kiến."
"Tiện nhân!" Quản Phương Nghi mắng ngoài miệng, tay cũng không lưu tình, có điều cũng không ở không ở ngay tại chỗ khiến Ngưu Hữu Đạo tiến thoái lưỡng nan, không đẩy hắn ra: "Thật sự dự định làm trưởng lão của Tử Kim động?"
"Nắm bắt Nam Châu, ta đã gặp bình cảnh (2), cục diện kế tiếp, không cách nào né tránh ba đại phái, thực lực của chúng ta đã không cách nào tiếp tục chống đỡ, Cung Lâm Sách quả thực là đâm trúng xương sườn

mềm của ta. Nếu đối cứng thắng không được, vậy thì trở thành một phần của bọn họ, hoà vào ba đại phái là một lựa chọn!"
(2) Bình cảnh: rơi vào giai đoạn trầm lặng, khó phát triển
"Cục diện của Nam Châu, Hoàng Liệt không cam tâm, ngươi thật sự muốn đột nhiên trở thành trưởng lão của Tử Kim động, không biết Hoàng Liệt phản ứng gì."
"Ông ta phản ứng gì ta không biết, ta chỉ biết phản ứng của ta hiện tại rất rõ ràng, ta nói Hồng Nương, thịt sắp bị véo chín rồi, có thể thể buông tay rồi đó."
"Tự tìm, trách ta?"
Quản Phương Nghi buông lỏng ngón tay véo sát, Ngưu Hữu Đạo cũng thả lỏng buông bà ta ra, quay người đi về giữa bè gỗ, nói với Văn Mặc Nhi: "Văn cô nương, cô ở lại không thích hợp, vẫn là quay về đi."
Văn Mặc Nhi dường như không biết hai người đã nhìn thấy, nói điềm nhiên như không có chuyện gì: "Phân phó của chưởng môn ta không làm chủ được, ngươi có thể liên hệ chưởng môn, nếu chưởng môn bảo ta quay về, ta sẽ không làm phiền."
Quản Phương Nghi ở bên cạnh cười tủm tỉm ném ánh mắt về phía Ngưu Hữu Đạo, dường như đang nói, quấn lấy ngươi rồi!
Ở lại thì ở lại thôi!
Quản Phương Nghi chủ động đi lên kiểm tra tu vi của Mặc Nhi, sau khi xác nhận không có uy hiếp gì thì Ngưu Hữu Đạo đồng ý để Văn Mặc Nhi ở lại.
Thật sự nếu không có Tử Kim Động tới tìm thì hắn cũng đang nghĩ cách làm sao có thể xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với ba phái lớn.
Như lời hắn đã nói, nếu đã gặp bình cảnh thì có vài việc không sớm thì muộn vẫn phải đối mặt, không thể né tránh được, bởi vì hắn vẫn chưa có thực lực đối đầu với ba phái lớn!
Muốn chân đạp mấy thuyền rất khó khăn, điều đầu tiên cần phải suy nghĩ chính là Tiêu Dao cung, bởi vì hắn đã tiếp xúc khá nhiều với Tiêu Dao cung nên cũng hiểu rõ được vài điều.
Lúc trước Tiêu Dao cung chủ động nói về phương diện này nhưng hắn cũng không đồng ý, nguyên nhân chính cũng không phải là có thích Dịch Thư hay không, mà là hắn cảm thấy quá bị động.

Điều kiện của hắn còn không đủ, khi tới Tiêu Dao cung sẽ không có quyền nói chuyện, quá bị động. Một người ngoài như hắn khi đối mặt với người của Tiêu Dao cung giống như một con cừu non tiến vào đàn sói vậy, chỉ chờ đợi làm thức ăn mà thôi.
Hiện tại là giai đoạn chiến tranh giữa các quốc gia, Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh cầm quân rất xuất sắc, làm cho Nam châu thể hiện được thực lực của mình, có thể trở thành trụ cột vững vàng cho nước Yến. Cũng làm cho lực ảnh hưởng của Ngưu Hữu Đạo tăng lên rất nhiều, làm cho hắn có điều kiện nói chuyện cùng với Tiêu Dao cung.

Chương 1083: Ngươi Là Tán Tu, Không Có Tư Cách Đi Vào

Chương 1083: Ngươi Là Tán Tu, Không Có Tư Cách Đi Vào
Thế nhưng Thương Triêu Tông lại quá nóng nảy, giết chết trưởng lão của Tiêu Dao cung là Thi Thăng, chuyện này ảnh hưởng lớn như thế nào tại Tiêu Dao cung thì hắn cũng không chắc.
Đúng lúc này, Tử Kim Động lại chủ động tới đây, điều kiện lại rất tốt, rất có thành ý, đồng ý để hắn làm chức trưởng lão của môn phái này.
Không nói tới việc những người khác trong ba phái lớn rất khó ra điều kiện ưu đãi hơn, kể cả có thể ra điều kiện tốt hơn thì hắn cũng không muốn kéo dài thời gian mà đẩy giá trị bản thân lên, hắn không muốn cò kè mặc cả nữa. Hợp tác, phải làm cho tát cả mọi người vui vẻ thì mới tốt, đừng có làm cho người ta cảm thấy không thoải mái, thêm một vài chỗ tốt nho nhỏ là không cần thiết, mà để cho Cung Lâm Sách vui vẻ thì hắn cũng có chỗ tốt, ít nhất cũng sẽ làm cho Cung Lâm Sách vui lòng lắng nghe ý kiến của hắn.
Có đôi khi mình lùi một bước, đối phương cũng sẽ lùi một bước để biểu đạt tôn trọng!
Cung Lâm Sách vẫn rất quyết đoán, cho Ngưu Hữu Đạo rất nhiều điều kiện ưu đãi, mà Ngưu Hữu Đạo hắn thì cũng phải biểu hiện ra sự thẳng thắn của mình!
Văn Mặc Nhi có thể ở lại, thế nhưng trước đó vẫn phải nói rõ ràng.
Con đường đưa tin bên mình đưa cho Văn Mặc Nhi sử dụng, để nàng ta đưa tình hình đàm phán trở lại.
Sau khi nhận được tin tức của Văn Mặc Nhi thì Cung Lâm Sách cảm thấy khá ngạc nhiên, thật sự không nghĩ tới đơn giản như vậy đã xong rồi.

Chi tiết của việc đàm phán thì Văn Mặc Nhi cũng không viết rõ ràng, bởi vì trên giấy cũng không thể nói rõ được, cũng không biết Văn Mặc Nhi phát huy được bao nhiêu tác dụng, thế nhưng việc sai Văn Mặc Nhi qua đó đàm phán là một quyết định đúng đắn. Cung Lâm Sách thật vui vẻ, cảm thấy mình đúng là không nhìn nhầm người.
Ngưu Hữu Đạo gia nhập Tử Kim Động, cũng có nghĩa là Tử Kim Động đã có được Nam châu.
Hiện tại Nam châu đã cho thấy mình có thực lực điều khiển toàn bộ quốc vận của toàn bộ nước Yến, có được Nam châu có nghĩa là có được càng nhiều quyền nói chuyện tại nước Yến, đồng nghĩa với việc có càng nhiều quyền nói chuyện tại ba phái lớn trong việc phân chia lợi ích nước Yến, làm sao có thể không vui vẻ được chứ?
Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, đó là đại cục, là Tử Kim Động lấy được Nam châu, mà ông ta càng hi vọng ông ta có thể điều khiển thế cục này. Nói đúng hơn thì ông ta càng hi vọng ông ta có thể trực tiếp cầm quyền Nam châu.
Cho nên, ông ta vẫn hi vọng Ngưu Hữu Đạo có thể cưới Văn Mặc Nhi, cưới con gái nuôi của ông ta!
Hai bên đã cơ bản đồng ý hợp tác, chỉ còn lại việc khi nào hợp tác chính thức thì Cung Lâm Sách đương nhiên muốn càng nhanh càng tốt.
Ông ta nhanh chóng trả lời tin tức.
Bụi mù cuồn cuộn, đại quân tiến lên, trên đường, Mông Sơn Minh thỉnh thoảng nhìn Cung Lâm Sách ở bên ngoài xe, ông không biết có phải là ảo giác của mình hay không nữa.
Ông cảm thấy thái độ của Cung Lâm Sách đối với mình tốt hơn nhiều, cũng hay cười hơn.
Cũng không phải là ảo giác của ông, mà thật sự là thái độ của Cung Lâm Sách thay đổi, dù gì thì Mông Sơn Minh cũng sắp trở thành người của mình, đương nhiên thái độ phải tốt hơn rồi, hơn nữa lúc trước Cung Lâm Sách cũng có ấn tượng khá tốt đối với Mông Sơn Minh.
...
Hồ nước phản chiếu bầu trời đầy sao, một chiếc bè gỗ được thả trôi theo dòng nước, ở trên chiếc bè có ba người đứng đó.

Ngưu Hữu Đạo đã nhận được thư trả lời của Cung Lâm Sách, ở trong thư Cung Lâm Sách hi vọng việc này hoàn thành càng nhanh càng tốt, thế nhưng hắn lại không muốn quá nhanh, nên yêu cầu chờ một thời gian.
Đây là lần đầu tiên Văn Mặc Nhi được chưởng môn mong chờ hoàn thành nhiệm vụ, nên không muốn để Ngưu Hữu Đạo kéo dài thời gian, nếu không mình không có cách nào đối mặt với cha nuôi cả: "Hiện tại không hoàn thành chuyện này, chẳng lẽ Ngưu huynh còn muốn đợi tình hình xuất hiện thay đổi gì hay sao?"
"Cô suy nghĩ nhiều rồi." Ngưu Hữu Đạo khoanh chân lại ngồi trên bè gỗ, một tay đỡ kiếm, một tay chạm nhẹ vào mặt nước hồ yên tĩnh, cảm giác man mát truyền tới từ bàn tay: "Bí cảnh Thiên Đô sắp mở ra rồi, chẳng lẽ cô chưa nghe nói về chuyện này sao?"
Văn Mặc Nhi nhíu mày: "Huynh muốn vào bí cảnh Thiên Đô hay sao?" Rồi lại lắc đầu: "Huynh là tán tu, không có tư cách tiến vào, nếu muốn vào thì ít nhất phải chờ tới khi huynh gia nhập Tử Kim Động mới được."
Ngưu Hữu Đạo nghe vậy trợn mắt lên, ngẩng đầu lên hỏi: "Văn cô nương, là cô có bệnh hay ta có bệnh? Biết rõ là đường chết lại muốn đi vào, cô cảm thấy ta chán sống lắm rồi sao?"
"..." Văn Mặc Nhi không biết trả lời sao, hỏi lại: "Vậy ý của huynh là gì?"
Quản Phương Nghi cười ha ha, trả lời: "Văn cô nương, cô hiểu lầm ý của Đạo gia rồi. Đạo gia không muốn vào bí cảnh Thiên Đô cho nên mới muốn kéo dài thời gian đó. Cô nghĩ xem, ngài ấy là tán tu, không có tư cách đi vào, thế nhưng khi trở thành đệ tử Tử Kim Động thì có muốn đi vào hay không cũng không phải do ngài ấy có thể quyết định được."
Văn Mặc Nhi giật mình, vội nói: "Không thể nào! Ngưu huynh, bí cảnh Thiên Đô mỗi năm mươi năm mới mở ra một lần, danh sách thí sinh tham dự đều do các môn phái của các quốc gia tuyển chọn ra, rồi báo lại cho Phiêu Miễu các. Kể cả khi Tử Kim Động muốn phái người đi vào thì cũng không phái huynh ra đâu, nếu thật sự phái huynh đi thì chẳng phải là cầm tảng đá đập lên chân mình? Như vậy cũng không cần thiết tốn sức mời huynh vào Tử Kim động như vậy, huynh quá lo lắng rồi."

Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: "Cũng không nên nói chắc như vậy, rất nhiều chuyện đều khó có thể chắc chắn được. Ta kết thù với rất nhiều người trong chư quốc, nếu không may phải đi vào bí cảnh Thiên Đô thì việc vui hơi bị lớn rồi, sẽ bị người đuổi giết từ đầu tới cuối, cô nói xem, ta dám mạo hiểm như vậy hay sao? Ta đề phòng trước vẫn chắc chắn hơn! Ta có thể đứng ngoài không tham dự vào, cũng không cần phải mạo hiểm!"

Văn Mặc Nhi: "Ngưu huynh, chỉ cần huynh gia nhập Tử Kim động thì chưởng môn không thể để chuyện đó xảy ra được. Kể cả thật sự bắt huynh đi vào, Tử Kim động cũng muốn thông báo cho các tu sĩ của nước Yến bảo vệ huynh, sẽ không để huynh gặp chuyện không may."

Ngưu Hữu Đạo xua tay, vẩy nước trên tay đi: "Cũng không hoàn toàn là do bí cảnh Thiên Đô! Hiện tại chiến sự còn chưa kết thúc, ta không thể công khai đứng về phía Tử Kim động được. Cô có nghĩ tới hay không, chuyện đã tới trình độ này thì Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn có thể ngồi yên không để ý tới hay sao? Bọn họ không muốn Tử Kim động nhặt được lợi ích này, sẽ nghĩ tất cả các cách ngăn cản chuyện này xảy ra."

"Tình hình chiến sự hiện tại thì nước Yến rất nguy hiểm, đang là thời điểm cần nhất trí đối ngoại, không thể nội chiến được, nếu bởi vì chuyện này mà nội chiến gây nên thất bại của chiến tranh thì được không bù nổi mất. Nếu nước Yến mất, thì ta gia nhập Tử Kim động hay không có quan trọng nữa hay sao? Cho nên nói, trước mắt thì nội bộ không thể xảy ra vấn đề, phải ổn định, cho nên hiện tại cũng không phải là thời điểm ta gia nhập Tử Kim động. Cô yên tâm, ta nói thì giữ lời, đợi khi chiến sự kết thúc thì ta sẽ gia nhập Tử Kim động. Hơn nữa, cô còn ở đây theo dõi ta nữa mà!"

Cung Lâm Sách vẫn kiên trì để Văn Mặc Nhi ở nơi đây, khi ông ta kiên trì như vậy thì Ngưu Hữu Đạo cũng không muốn tại chuyện cỏn con này mà làm ông ta khó chịu, chỉ cần hắn giữ vững lập trường thì Văn Mặc Nhi cũng không thể làm điều gì cả, cho nên đồng ý.

Văn Mặc Nhi yên lặng, lý do này thật sự đáng giá để cho chưởng môn nghĩ lại, có thể kéo dài thời gian về chuyện này.

Ngưu Hữu Đạo nói tiếp: "Hãy cứ nói tới trường hợp ta vào trong bí cảnh đi, nếu hiện tại ta gia nhập Tử Kim động, đi vào bí cảnh Thiên Đô thì Tử Kim động muốn thông báo toàn bộ tu sĩ nước Yến bảo vệ ta sao? Thế cô coi Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn là gì? Vật trang trí à?”

Chương 1084: Lời Đồn (1)

Chương 1084: Lời Đồn (1)
“Chỉ sợ tới lúc đó không chỉ có tu sĩ nước khác, ngay cả tu sĩ nước Yến đều muốn cái mạng của ta, tới lúc đó tất cả đều là kẻ địch của ta, ta còn có thể sống sót hay sao? Hiện tại mà gia nhập Tử Kim động thì Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn sẽ nghĩ tất cả các cách ép ta đi vào bí cảnh Thiên Đô chứ? Văn cô nương, hãy cho mọi người tự do chút, không vội."
Vừa dứt lời thì hắn ngả người ra phía sau, đưa một tay kề dưới đầu làm gối, nhìn bầu trời đầy sao, thoải mái mà nằm trên bè gỗ!
Văn Mặc Nhi nhìn chằm chằm vào hắn, rồi nói: "Tại nước Triệu giết sứ thần nước Yến, tại nước Tề làm bị thương đệ tử Thiên Hỏa giáo, tại Mao Lư sơn trang thì đối đầu với triều đình, ta còn tưởng Ngưu huynh không biết sợ hãi điều gì, thế mà hôm nay gặp mặt... thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt."
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha: "Muốn nói ta tham sống sợ chết đúng không?"
Văn Mặc Nhi không thừa nhận cũng không phủ nhận, quay người đi viết mật tín, đưa vào Kim Sí rồi thả nó dưới ánh trăng sáng.
Sau đó nàng ta quay người lại, thấy Quản Phương Nghi đang cười nhìn mình, Văn Mặc Nhi luôn cảm giác nụ cười của đối phương rất kỳ lạ.
Quản Phương Nghi hỏi: "Cô nói với ngài ấy như vậy, không sợ khi ngài ấy trở thành trưởng lão của Tử Kim động thì trả thù cô sao?"
Văn Mặc Nhi không trả lời.
Quản Phương Nghi đi tới, cầm lấy bàn tay mềm mại của nàng ta rồi cười hỏi: "Văn cô nương thật sự không muốn trở về hay sao?"
Văn Mặc Nhi: "Hồng Nương muốn đuổi ta đi hay sao?"
"Thế thì không phải, chỉ là muốn nhắc nhở cô thôi, ngài ấy cũng không phải là người tốt, chính là một sắc quỷ, nếu muốn có một cô gái xinh đẹp

như cô thì thủ đoạn dơ bẩn nào ngài ấy cũng dám dùng, ta sợ cô không an toàn." Quản Phương Nghi chỉ vào Ngưu Hữu Đạo đang nằm ở đó mà nhắc nhở.
Văn Mặc Nhi nghiêng đầu, nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo nhắm mắt, cười mỉm.
Hắn muốn kéo dài thời gian về chuyện này mặc dù cũng có nguyên nhân như hắn vừa nói, thế nhưng vẫn còn nguyên nhân khác, đó chính là thế cục trước mắt còn chưa xác định, phải lấy cớ này để làm Tử Kim động an tâm đã rồi quan sát sau.
Dưới ánh trăng sáng, trên bè gỗ có một nam nhân đang nằm, hai nữ cầm tay đứng bên cạnh, ban đêm yên tĩnh, huyền ảo giống như giấc mộng...
Sau khi nhận được tin tức của Văn Mặc Nhi thì Cung Lâm Sách vẫn đứng lặng tại ngoài trướng mà nhìn khắp đại quân rồi thở dài một tiếng, ông ta phát hiện mình thật sự là hơi nóng vội. Ngưu Hữu Đạo nói rất đúng, hiện tại bí cảnh Thiên Đô cũng không phải vấn đề, vấn đề quan trọng nhất hiện tại chính là Ngưu Hữu Đạo không thích hợp gia nhập bất cứ nơi nào, phải đặt chiến sự lên hàng đầu, không thể nội chiến được.
Sau đó ông ta viết một bức thư cho Văn Mặc Nhi, đồng ý tạm hoãn.
Nước Hàn cảm thấy rất khó chịu, chiến lược của Kim Tước rất tốt thế nhưng đồng minh là nước Triệu lại bắt đầu xuất hiện vấn đề, đã nói rằng tấn công nước Yến, đánh hạ Kim châu thế mà tới giờ vẫn không có động tĩnh nào cả, khi bên mình thúc giục lại còn nhận được lý do là đang trong giai đoạn chuẩn bị tiến công toàn diện nữa.
Cần chuẩn bị tới khi nào nữa? Làm cho nước Hàn bị cầm chân luôn rồi.
"Còn không chịu xuất binh hay sao? Kim Tước làm ăn như nào vậy?"
Khi nhận được tin tức phản hồi từ những đội quân tiến công, Ngô Công Lĩnh nhìn chằm chằm vào tin tức rồi đối chiếu trên địa đồ, một lát sau ông ta tức giận, quay lại hét vào mặt những người của ba phái lớn nước Hàn.
Đúng vậy, đối mặt với quân đội đã chạy tứ tán, không thể chiến đấu tiếp mà lại tốc độ di chuyển còn chậm của La Chiếu thì ông ta giết rất đơn giản, làm cho La Chiếu tổn thất rất lớn, cũng cướp được rất nhiều lương thực.

Thế nhưng hai triệu quân đội của La Chiếu lại được lệnh phân tán chạy trốn, mà binh lực của Ngô Công Lĩnh cũng không nhiều, không thể chia quân ra như của La Chiếu mà đuổi giết nên cũng có một bộ phận quân đội của La Chiếu chạy trốn thành công. Từ những tin tức của các lộ nhân mã thì tình hình đúng thật là như vậy.
Ông ta đã hạ quyết tâm ra tay với nước Tống, là bởi vì hiện tại nước Tống yếu nhất, cũng mong chờ quân đội của Kim Tước cũng tấn công nước Tống.
Thế nhưng mà hiện tại thì Kim Tước lại không có phản ứng, chờ tới khi quân đội còn thừa lại của La Chiếu tập trung lại, ăn uống no đủ thì số lượng vẫn nhiều hơn quân đội của ông ta, tới lúc đó thì lại tới lượt La Chiếu tấn công ông ta rồi.
Ông ta đã hại La Chiếu tổn thất lớn như vậy, La Chiếu có thể buông tha cho ông ta mới là lạ, hiện tại Ngô Công Lĩnh không tức giận được sao?
Ông ta cảm thấy mình giống như lại bị lừa lần nữa, giống như lúc ban đầu khởi binh tại Thương châu vậy, lúc đầu đã nói cùng với Nam châu tạo phản, thế mà cuối cùng lại chỉ có ông ta tạo phản, cuối cùng còn bị đuổi giết liên tục. Hiện tại lại có những chi tiết giống vậy, làm ông ta rất lo lắng.
Trưởng lão Hướng Thiên Quang của Vô Thượng cung thở dài: "Quân đội nước Triệu không tín nghĩa, không chịu xuất binh, quân đội của Kim Tước lại bị quân đội phía bắc nước Yến cầm chân, không thể làm gì được."
"Tín nghĩa? Đầu óc của Kim Tước có phải bị hỏng không vậy? Chiến tranh giữa các quốc gia, bên nào không phải vì ích lợi của mình, thế mà còn tin vào 'tín nghĩa' chứ? Ngay cả điều này còn không nghĩ tới còn dám tranh hùng? La Chiếu nước Tống là một thằng ngu, Kim Tước cũng không thông minh hơn bao nhiêu, nếu như ta là hoàng đế nước Hàn thì đã chém chết hắn từ lâu rồi, ngu xuẩn như vậy sống có tác dụng gì chứ!" Ngô Công Lĩnh tức giận, mắng to trước mặt mọi người.
Trưởng lão Tào Dũng của Bách Xuyên cốc trầm giọng nói: "Đại tướng quân, đừng khẩu nghiệp, chọc giận Kim Tước cũng không tốt lắm."
"Ta nhổ vào, đừng tưởng ta sợ hắn, hắn là cái đinh gì chứ!" Ngô Công Lĩnh quay đầu, chỉ vào địa đồ: "Lão tử khởi binh tại Thương châu, làm

cho nước Yến hỗn loạn, không được an bình. Hiện tại lại giết tới nước Tống, các ngươi nhìn xem, nếu tiếp tục tiến công thì chỉ một mình ta đã có thể chiếm được một nửa nước Tống rồi. Lão tử chiến từ nước Yến tới nước Tống, mà các ngươi nhìn lại xem, con rùa Kim Tước kia làm được cái gì chưa? Lâu như vậy rồi mà vẫn giằng co với nước Yến, ngay cả Thiệu Đăng Vân đều không giải quyết được nữa, loại người này tại sao có thể trở thành Đại tư mã của nước Hàn chứ?"
Ông ta quay lại, nói với mọi người: "Hay là các ngươi trở về nói chuyện với hoàng đế nước Hàn, để hoàng đế nhường chức Đại tư mã cho ta! Để cho ta thống lĩnh quân đội nước Hàn, như vậy thì trong vòng ba tháng, ta cam đoan phá hủy nước Tống, thêm nó vào bản đồ nước Hàn, nếu không được thì ta nguyện dâng đầu mình lên!"
Tào Dũng nói: "Nếu tức giận thì nói một lát cũng được, đừng làm quá!"
Ngô Công Lĩnh: "Được rồi! Ta không nói linh tinh, hiện tại nghiêm túc, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cả nửa nước Tống đều bị ta chiếm đoạt, tới khi chiếm đoạt toàn bộ nước Tống thì công lao này thuộc về ta hay là Kim Tước? Được, chức quan hắn lớn, ta sẽ không cướp công được, ít nhất thì tới lúc luận công ban thưởng cũng phải công bằng chứ? Ta và các huynh đệ vì nước Hàn mà liều mạng, từ nước Yến đánh tới nước Tống, lập được rất nhiều công lao, các người chuẩn bị ban thưởng cho ta địa bàn lớn bao nhiêu?"
Hướng Thiên Quang trầm giọng nói: "Nếu như Kim Tước không cầm chân một triệu quân đội tinh nhuệ của nước Tống tại biên giới phía bắc thì ông có thể chiếm đoạt được nhiều địa bàn như vậy hay sao? Công lao của ông sẽ không bị cắt xén, mà không phải của ông thì cũng đừng mơ mộng!"
"Bình Bình, phu nhân, thấy được không? Ta vì Thiên Nữ giáo bán mạng như thế nào cũng vô dụng, người ta chỉ xem Thiên Nữ giáo là vũ khí mà thôi!" Ngô Công Lĩnh than thở với Huệ Thanh Bình, rồi lại nói với trưởng lão Tề Bích Tang của Thiên Nữ giáo: "Tề trưởng lão, ta chính là con rể của Thiên Nữ giáo, là người của Thiên Nữ giáo, hiện tại lại đang lập công cho Thiên Nữ giáo nữa, gần nửa nước Tống đều do chúng ta chiếm được, mà tên Kim Tước kia cũng chỉ ở bên cạnh chiếm lợi mà

thôi, chúng ta chịu đựng nguy hiểm lớn như vậy, công lao không thể nhiều hơn sao?"

Chương 1085: Lời Đồn (2)

Chương 1085: Lời Đồn (2)
"Không thể chia đều công lao được! Nếu như hiện tại Thiên Nữ giáo vẫn muốn nghĩa cho người khác thì ta thật sự không hiểu, nếu như không thừa dịp hiện tại chiếm lợi ích, vậy thì ta cũng chỉ có thể nói đàn bà chính là đàn bà, tiểu tiện mà ngồi xổm thì không thể nào thành tài được, cũng đừng tham dự vào chuyện này làm gì, hãy giải tán mà lấy chồng sinh con đi, hãy cứ đi hưởng thụ niềm hạnh phúc của tình yêu nam nữ. Mà ta cũng là người không chê nhiều vợ, Tề trưởng lão, ta rất hứng thú với ngươi, ngươi mà gả cho ta thì có thể cùng Bình Bình là bình thê (không phân cả, thứ), hai người cũng có thể mang theo vài tỷ muội tới cũng được, ta sẽ đối xử như nhau, nhiều người hơn nữa thì ta cũng có thể nuôi nổi!"
"Nói vớ nói vẩn!" Huệ Thanh Bình nổi giận, người này lại dám nói những lời này trước mặt mình, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục.
"Câm miệng lại!" Tề Bích Tang cũng nổi giận.
Đây là châm ngòi ly gián một cách công khai, còn chưa thấy qua người nào kiêu ngạo như vậy, muốn chết sao? Mặt Tào Dũng đen lại.
Hướng Thiên Quang cũng nói: "Còn dám nói vớ vẩn thì ta sẽ xé nát miệng của ông!"
"Ha ha, một lũ ngu muội. Được rồi, nếu như không thích nghe thì coi như ta chưa nói cái gì, ta tức lên có khi dùng một mình ta cũng có thể chiếm toàn bộ nước Tống, còn cần cái tên Kim Tước kia làm cái gì! Chúng ta đi." Ngô Công Lĩnh quay người nói với Đan Đông Tinh rồi đi ra ngoài.
Đan Đông Tinh cũng đi theo sau ông ta, liếc mắt nhìn ông ta với ánh mắt thâm sâu.

Lời vừa rồi thật sự là không dễ nghe, Tề Bích Tang cũng rất tức giận, thế nhưng sau khi tỉnh táo lại mà suy nghĩ thì lời này cũng có chút đạo lý, có vẻ như đây chính là thời điểm tốt để chiếm lợi cho môn phái.
Khi thấy phản ứng của Tề Bích Tang thì Tào Dũng lạnh lùng mà nhắc nhở: "Cái tên khốn kia đang châm ngòi ly gián chúng ta, nói rằng vì tốt cho Thiên Nữ giáo, thế nhưng trên thực tế là muốn để các ngươi giành địa bàn cho hắn mà thôi."
Ánh mắt Tề Bích Tang chớp động...
Bọn họ nghĩ như thế nào thì Ngô Công Lĩnh cũng mặc kệ, dù sao ông ta cũng không nhàn rỗi, mà thừa cơ này chiêu mộ binh sĩ!
Ngô Công Lĩnh sai người tản ra 'lời đồn', nói rằng La Chiếu đã đại bại, nước Tống sắp xong đời rồi, làm cho nhân dân nước Tống tìm tới nơi này nương tựa.
Còn nói rằng phía bắc nước Tống gặp nhiều binh đao, tới được phía nam nước Tống thì ông ta có thể bảo vệ mọi người yên bình, tới phía nam nước Tống có cơm ăn, được chia đồng ruộng, tới càng sớm càng được nhiều, tới trước được trước.
Ông ta cũng không quan tâm trên tay mình thật sự có những thứ đó hay không, cứ lừa dân chúng tới đó trước rồi mọi chuyện sẽ giải quyết sau.
Quá đáng hơn chính là, ông ta còn nói, sau khi chiếm đoạt nước Tống thì ông ta muốn làm hoàng đế nước Tống, cổ vũ dân chúng nước Tống mang theo lương thực và tài sản tới đây, người tới coi như lập công, sẽ được làm quan.
Càng kỳ lạ hơn chính là, một nhóm lưu dân bị ông ta bắt, vì mạng sống của mình mà đồng ý gia nhập.
Lúc này, Ngô Công Lĩnh sai người hộ tống nhóm lưu dân này tới một tòa thành trì trống rỗng ở hậu phương, phong cho một tiên sinh dạy học trở thành huyện lệnh, cũng cho nhóm này một phần lương thực để duy trì cuộc sống, còn để mấy tên tu sĩ dẫn theo một trăm binh lính ở lại để duy trì trật tự, mệnh lệnh huyện lệnh sắp xếp cho lưu dân bắt đầu trồng trọt.
Dù sao nhóm lưu dân này cũng không đông, cũng không tốn nhiều lương thực lắm.

Ngô Công Lĩnh làm giống như thật vậy, làm cho Đan Đông Tinh cảm thấy dở khóc dở cười.
Người nào cũng biết Ngô Công Lĩnh chính là một bù nhìn rơm của nước Hàn, nên cũng không quan tâm lắm, chỉ xem như chuyện cười mà thôi.
Cứ để ông ta tự sướng đi, dù sao cái tên này cái gì cũng dám nói, cũng làm rất nhiều chuyện dở hơi rồi, thêm lần này cũng không tính là ngạc nhiên lắm.
Hoàng cung nước Hàn, trong Ngự thư phòng, hoàng đế Nhiếp Chấn Đình đang phê duyệt tấu chương.
Hoàng đế rất trẻ, còn chưa tới ba mươi tuổi, là hoàng đế trẻ tuổi nhất trong bảy quốc gia, lên ngôi từ năm mười mấy tuổi.
Kim Tước nhanh chân đi vào, hành lễ: "Thần Kim Tước, tham kiếm bệ hạ!"
Tình hình chiến đấu tại tiền tuyến vẫn luôn được đưa về nơi này, trong thế cục hiện tại Nhiếp Chấn Đình vẫn khẩn cấp gọi Kim Tước trở về.
"Đại tư mã không cần đa lễ." Nhiếp Chấn Đình ngẩng đầu, để bút xuống và ra hiệu Kim Tước đứng dậy, sau đó đứng dậy vòng ra trước bàn, quan sát Kim Tước: "Đại tư mã tại tiền tuyến đã vất vả rồi."
Kim Tước chắp tay, nói: “Lão thần xấu hổ!”
Nhiếp Chấn Đình đỡ tay của ông ta: “Nơi này cũng không có người ngoài, Đại tư mã không cần câu nệ. Trước khi phụ hoàng lâm chung đã liên tục khuyên trẫm, Đại tư mã chính là trụ cột của quốc gia này, chỉ cần có Đại tư mã thì trẫm sẽ không cần lo lắng việc tuổi nhỏ đã đăng cơ. Hiện tại mặc dù chiến sự khó khăn, thế nhưng nước Hàn chúng ta vẫn ở vào thế bất bại, đều là do Đại tư mã mà có, làm sao mà xấu hổ chứ?”
Kim Tước lắc đầu: "Bệ hạ quá khen, lão thần không dám nhận."
Nhiếp Chấn Đình: "Không nói những lời khách sáo nữa, nói chuyện chính đi, tại thế cục trước mắt thì Đại tư mã định làm cái gì? Có cách nào giải quyết hay không?"
Kim Tước: "Trên đường trở về thì lão thần đã nghĩ ra cách rồi!"
"Nha!" Ánh mắt của Nhiếp Chấn Đình sáng lên: "Đại tư mã cứ nói, trẫm rửa tai lắng nghe!"
Kim Tước: "Tại nước Triệu, cần lưu ý tới thái độ của hai người! Đầu tiên là Đại đô đốc Bàng Đằng, ông ta có lòng xấu hổ đối với Yến Tuyết

(or chịu sự nhục nhã trước mặt Yến Tuyết), hiện tại cung đã lên dây , chắc chắn không dễ dàng mà dừng tay. Người thứ hai là hoàng đế nước Triệu, Hải Vô Cực, bởi vì rất nhiều nguyên nhân mà Kim châu chính là tâm bệnh của ông ta, mặc dù hiện tại đã lấy lại được Kim châu, thế nhưng người mà ông ta lo lắng cũng đã chạy tới Nam châu, vì vậy mà canh cánh trong lòng. Nước Triệu đối với việc quân đội nước Yến đang tiếp cận mà vẫn chậm chạp không phản ứng, đều bởi vì trong triều vẫn đang tranh luận kịch liệt, bệ hạ có thể dùng một thủ đoạn nho nhỏ để nước Triệu có thể hạ quyết tâm nhanh hơn!"
Nhiếp Chấn Đình hào hứng nói: "Thủ đoạn nào?"
Kim Tước: "Bệ hạ hãy sai bảo một vài người, âm thầm chạy tới Nam châu, dùng danh nghĩa của Hải Như Nguyệt mà tản lời đồn, hãy nói rằng Hải Như Nguyệt đã thề trước trời, phải lấy lại được Kim châu!"
Nhiếp Chấn Đình nghi ngờ hỏi lại: "Chỉ đơn giản như vậy sao?"
Kim Tước mỉm cười nói: "Cũng chỉ cần đơn giản như vậy thôi! Chỉ cần lời đồn tản ra thì không cần biết thật giả thế nào, Hải Vô Cực chắc chắn sẽ hạ quyết tâm tiến đánh Nam châu!"
Nếu thất bại thì chuyện này cũng không gây tổn thất gì, nên cứ thử cũng không sao. Nhiếp Chấn Đình làm theo lời của Kim Tước, âm thầm sai người tới Nam châu rải lời đồn.
Lời đồn vừa xuất hiện, chỉ mấy ngày sau đó, trên triều đình nước Triệu, Hải Vô Cực loại bỏ tất cả chỉ trích, hạ một mệnh lệnh cuối cùng cho Nam châu, nếu trong ba ngày tới mà Nam châu không đuổi quân đội Kim châu ra ngoài thì triều đình sẽ phái binh tiến đánh!
Nam châu trả lời, nói rằng quân đội Kim châu quyết tâm lầy tới cùng, sẽ không đi.
Thời gian ba ngày qua nhanh như chớp mắt, nước Triệu không có được câu trả lời hài lòng nên Đại đô đốc Bàng Đằng dẫn đầu đại quân phát động tiến công với Nam châu!
Quân đội Nam châu và quân đội Kim châu liên hợp với nhau chống trả quyết liệt!
"Đạo gia, Đại đô đốc nước Triệu là Bàng Đằng tự mình lĩnh quân, tiến công Nam châu của chúng ta!" Khi nhận được tin tức khẩn cấp từ Nam

châu, Quản Phương Nghi vội vàng thông báo mà không quan tâm tới có người khác ở đây hay không.
Đám người ở đây nghe thấy vậy, mọi người đều nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, mọi người đều biết Nam châu có ý nghĩa như thế nào với hắn, nếu như không thể ngăn cản đợt tiến công của nước Triệu thì tức là quân đội Nam châu đã thất bại, mà mất đi Nam châu có nghĩa là tất cả nền móng mà hắn vất vả xây dựng trong những năm gần đây đều biến mất.

Chương 1086: Tứ Quốc Xung Đột

Chương 1086: Tứ Quốc Xung Đột
'Tô Chiếu' bất lực ngồi dưới tàng cây, yên lặng mà quan sát bóng lưng của Ngưu Hữu Đạo, trong tình hình tin tức không thông như này thì nàng ta không biết được tại sao nước Triệu lại tham chiến.
Ánh mắt Văn Mặc Nhi từ trên người Ngưu Hữu Đạo chuyển tới những người khác để nhìn phản ứng của họ là như nào, không hiểu được những người này là những ai.
Ngưu Hữu Đạo khá lo lắng, dù thông minh hơn nữa thì trong việc đánh chính diện với một quốc gia như này thì hắn cũng không nghĩ ra cách nào tốt cả.
So về quân đội, số lượng của người ta nhiều hơn nhiều, so về tu sĩ thì bên mình cũng kém hơn.
Chiến trường là nơi chiến đấu chính diện, là nơi phải dùng thực lực thật sự, mặc dù có thể lợi dụng âm mưu, thế nhưng lại không có một Triều Kính thứ hai cho hắn lợi dụng thay đổi chiến cuộc, hắn còn chưa có năng lực mạnh tới mức đứng vững trước quốc lực các nước.
Kích thích Triều Kính có tác dụng, phần lớn bởi vì Mông Sơn Minh có thực lực mạnh mẽ, có thể chiến thắng tuyệt đối. Hắn cũng chỉ phá hủy kỳ chiêu mà Trần Thiếu Thông chuẩn bị mà thôi.
Nếu như lúc đó quân đội của Mông Sơn Minh ngang bằng với Trần Thiếu Thông thì dù sử dụng cách nào đi nữa, Mông Sơn Minh cũng không thắng được.
Tại sao hắn lại có thể đồng ý yêu cầu của Tử Kim động đơn giản như vậy? Đó chính là bởi vì Nam châu có nguy cơ bị tấn công, mà thực lực của Nam châu có hạn, vào lúc này hắn không thể đắc tội thêm Tử Kim động được, mà hắn còn muốn nhờ thế lực của Tử Kim động dẫn dắt toàn bộ lực lượng của nước Yến hỗ trợ Nam châu nữa.

Chỉ khi Tử Kim động coi Nam châu là thuộc địa của mình thì Tử Kim động mới có thể dùng toàn lực hỗ trợ!
"Đạo gia!" Viên Cương đi tới cạnh Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn hắn ta, cũng biết hắn ta muốn nói gì. Hắn nhìn chằm chằm Viên Cương một lát rồi rút kiếm ra, đi về phía sâu của khu rừng.
Quản Phương Nghi và Viên Cương nhìn nhau, rồi đi theo sau.
Đi được một lát, Ngưu Hữu Đạo mới bình tĩnh mà nói: "Hồng Nương, thông báo cho Lưu Tiên tông, Phù Vân tông, Linh Tú sơn, toàn lực phối hợp với Vương gia, nghe theo mệnh lệnh của Vương gia. Sau đó mời Quỷ Mẫu nữa, hi vọng Quỷ Mẫu mang theo đám quỷ tu phối hợp với chúng ta. Còn về phía Độ Vân sơn, mặc dù bọn họ ở nước Triệu, cũng không tiện lắm, thế nhưng hiện tại tình hình của Nam châu rất nguy hiểm, hi vọng Vân Cơ có thể mang theo đám yêu quái Độ Vân sơn tới phối hợp. Nói cho nàng ta biết rằng chỉ cần bảo vệ được Nam châu thì ta sẽ trích một khối địa bàn từ Nam châu ra cho đám yêu quái Độ Vân sơn."
"Được!" Quản Phương Nghi gật đầu.
"Còn nữa." Ngưu Hữu Đạo gọi bà ta lại: "Nói cho Tư Dồ Diệu rằng hiện tại không phải lúc phân tranh, quân đội Kim châu và đệ tử Vạn Động Thiên Phủ cần phải thống nhất quản lý, Vương gia và Mông Sơn Minh đều thích hợp ra lệnh hơn, lúc này kẻ nào dám ngăn cản thì đừng trách ta độc ác!"
"Được rồi." Quản Phương Nghi đáp, lần này bà ta cũng không nói thêm cái gì nữa mà nhanh chóng hành động.
Ngưu Hữu Đạo dừng bước, quay người rồi nhìn chằm chằm vào Viên Cương: "Liên lạc với Hiểu Nguyệt các, thỉnh cầu bọn họ đi quấy rối về phương diện tình dục với quân đội nước Triệu, chỉ cần bọn họ có tác dụng thì điều kiện nào cũng có thể nói."
Lần này, hắn không thể ở phía sau điều khiển nữa, mà phải dùng tất cả lực lượng đang có trong tay tham dự vào chiến trường.
Trước khi đại quân của nước Yến tới trợ giúp, chỉ có thể dựa vào lực lượng của Nam châu để ngăn cản nước Triệu, Ngưu Hữu Đạo không thể không điều động người của mình đi ra trợ giúp.

Viên Cương gật đầu, nói: "Vậy chúng ta có đi tới tập hợp với Vương gia hay không?"
Ngưu Hữu Đạo hất cằm về phía đám người bên kia nói: "Lai lịch của cô ta ra sao? Còn phải hỏi nữa à?"
"..." Viên Cương bó tay rồi.
Chỗ tốt khi ổn định Tử Kim động rất rõ ràng, khi Nam châu gặp nguy hiểm thì Tử Kim động đã gấp rút điều động một nhóm cao thủ, dùng phi cầm bay nhanh tới hỗ trợ Nam châu, nếu không có nhóm người này thì Nam châu rất khó ngăn cản lực lượng tu sĩ của nước Triệu.
Sau đó Cung Lâm Sách lại đứng tại lập trường nước Yến thuyết phục Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn điều động thêm một nhóm cao thủ tới Nam châu hỗ trợ.
Sau khi nhóm lương thực mà nước Vệ được chuyển tới nước Yến thì cũng là do Cung Lâm Sách thuyết phục Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn, để lại một nửa số lương thực cho Nam châu, cung cấp lương thực cho Nam châu chiến đấu.
May mắn là bên nước Yến còn có tu sĩ của ba quốc gia là Tấn, Vệ, Tề hỗ trợ, mặc dù tu sĩ của nước Tấn đều là hạng người vớ vẩn.
Nước Triệu là Đại đô đốc Bàng Đằng, nước Yến là Dung Thân vương Thương Triêu Tông, cả hai dẫn quân chém giết rất mãnh liệt và hào hùng.
Đối mặt với số lượng quân đội khổng lồ, tu sĩ mạnh mẽ của nước Triệu. Thương Triêu Tông không hoảng loạn chút nào, tập trung Nam châu, Kim châu và lực lượng các bên tới hỗ trợ tạo nên lực lượng chống lại nước Triệu rất mạnh mẽ, không nhường chút nào, ngươi cướp ta thì ta cũng phải cướp lại. Thể hiện tinh thần tử chiến tới cùng, không thể để nền tảng xây dựng đã lâu tại Nam châu bị hủy diệt.
Nam châu liên tục được xây dựng, các công trình dân sinh tại đây thật vất vả mới có được cơ sở như ngày hôm nay, xây dựng lên rất khó khăn, đó chính là tâm huyết của rất nhiều người. Thế nhưng nếu muốn hủy diệt lại rất dễ dàng, nếu bị hủy thì lại phải xây dựng lại từ đầu.
Nuôi binh nghìn ngày, dùng binh một giờ. Đối mặt với gần hai triệu đại quân của nước Triệu thì Thương Triêu Tông đứng trước quân đội mình,

hét với giọng đau xót: Bảo vệ Nam châu! Bảo vệ Đại Yến! Bảo vệ quốc gia!
Tướng sĩ Nam châu huyết chiến, rất nhiều tướng sĩ đều nhuộm máu sa trường, không thể thống kê được đã có bao nhiêu máu và nước mắt chảy xuống nơi đây.
Không chỉ hai triệu quân đội đang chiến đấu, mà nước Triệu rất hùng hổ tập kết thêm hai triệu quân đội đang trên đường tới nơi đây, quyết tâm san bằng cả Nam châu!
Nước Vệ và nước Tề cùng nhau chỉ trích nước Triệu, thế nhưng vô dụng. Nước Triệu cũng đã tập kết hai đoàn quân cắm tại biên giới nước Vệ và Tề. Mặc dù nước Tấn cũng vờ vịt chỉ trích nước Triệu, thế nhưng nước Triệu lại biết, chỉ cần nước Tấn vẫn ở phía sau nhìn chằm chằm vào nước Vệ và Tề thì hai nước này cũng không dám dùng quá nhiều quân đội đi hỗ trợ.
Về phần nước Yến, khi biết được Nam châu bị xâm lược thì tám mươi ngàn thiết kỵ Nam châu đang chinh phạt phía đông cũng vội vàng đi ngày đi đêm trở lại.
Khi biết được Thương Triêu Tông đang ở tiền tuyến dùng ít địch nhiều, Mông Sơn Minh cảm thấy rất tức giận, tổng động viên toàn quân, rồi hạ lệnh: Đánh tới nước Triệu, diệt Triệu!
Ông dẫn hai triệu đại quân từ nước Tống trở về Nam châu, muốn quyết một trận tử chiến với nước Triệu!
Còn nước Hàn, khi thấy nước Triệu và nước Yến chuẩn bị chiến tranh thì biết rằng mục đích đã đạt tới, liền bí mật cầu hòa với nước Yến.
Tại sao lại phải bí mật cầu hòa? Bởi vì nếu công khai thì lại không thể ăn nói với nước Triệu.
Mặc dù nước Yến biết được điều này nhưng vẫn rất vui vẻ, bởi vì quyết chiến tại hai chiến trường cũng không phải là chuyện đơn giản, nên cũng bí mật ngừng chiến với nước Hàn.
Mặt ngoài thì hai bên vẫn đang đánh, thế nhưng cũng chỉ giả vờ mà thôi, phần lớn quân đội nước Hàn đều thay đổi phương hướng, lao tới nước Tống, chỉ có để lại một bộ phận nhỏ ở lại.
Quân đội điều động với quy mô lớn như vậy, không thể lừa gạt được người có tâm, nước Triệu rất nhanh cũng đã biết được hướng đi của

quân đội nước Hàn, cũng đứng ra chỉ trích!
Nước Hàn lại lấy cớ rằng nước Tống tấn công nước Hàn, sự thật thì ở biên giới nước Tống, quân đội nước Hàn chủ động khiêu khích, còn quân Tống chỉ bị ép phải đánh trả.
Mặc dù biết được bị nước Hàn lừa, thế nhưng nước Triệu đang trong tình trạng đâm lao thì phải theo lao.
Hoàng đế Hải Vô Cực ép hết các âm thanh phản đối xuống mà hạ lệnh tấn công Nam châu, nếu không thể giải quyết hết quân đội Kim châu mà đã rút lui, vậy những tổn thất của quân đội phải làm sao? Trước khi tấn công thì đã phải nghĩ hậu quả này, đây cũng là nguyên nhân trước đó triều đình nước Triệu phản đối tấn công Nam châu.

Chương 1087: Ta cho các ngươi giã vờ nhã nhặn (1)

Chương 1087: Ta cho các ngươi giã vờ nhã nhặn (1)
Hơn nữa, có rút hay không cũng không hoàn toàn là do nước Triệu, ngươi đã tấn công nước Yến, đúng hơn là tấn công Nam châu, làm cho Nam châu trả một cái giá rất đắt. Hiện tại quân đội bạn của Nam châu sắp tới, ngươi lại muốn chúng ta coi như chưa có chuyện gì xảy ra, có chuyện ngon ăn như vậy hả?
Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh đều là võ tướng, cũng đều là người táo bạo, đã tập kết quân đội chạy tới, nếu chưa phân thắng bại thì chắc chắn sẽ không dừng tay.
Hai bên đã so đấu, cũng đều có khẩu hiệu chiến đấu.
Bàng Đằng vẫn hét rằng Nam châu phải đẩy quân đội Kim châu ra ngoài!
Thương Triêu Tông cũng không khiêm tốn, ra lệnh nước Triệu phải trả lại lãnh địa Kim châu cho quân đội của Kim châu!
Nước Yến ngươi ngay cả cơm đều không thể ăn no, giống như một tên ăn mày đi cầu xin khắp nơi mới có thể đánh trận, thế mà còn dám tham dự vào phản quân nước Triệu hay sao? Nước Triệu làm sao có thể đồng ý điều kiện nhục nhã kia cơ chứ!
Thương Triêu Tông cũng không dễ dàng làm hòa với nước Triệu, nếu điều kiện trên chưa được thỏa mãn thì không thể nào làm hòa. Hiện tại, quân đội nước Yến đã sắp tới đây trợ giúp, hắn ta phải thừa dịp này cướp lại Kim châu cho quân đội Kim châu, có Kim châu thì hắn ta mới có được một bức tường ngăn cản những nguy cơ của nước Triệu.
Nếu không thì với tình trạng tàn tạ của Nam châu hiện tại, một khi các phương đình chiến, mà người khổng lồ như nước Triệu ngay ở trước mặt

ngươi, lúc nào đó không vui là có thể đánh ngươi vì ngươi nhỏ yếu. Điều đó thật sự làm cho Nam châu thật sự là ăn ngủ không yên...
Quân đội chủ lực của nước Hàn chạy tới biên giới nước Tống, lấy cớ rằng nước Tống cố ý khiêu khích, nên đã phát động cuộc tấn công nhằm vào nước Tống.
Mông Sơn Minh cũng đã dẫn quân trở về Nam châu, hiện tại đang chiến đấu với nước Triệu, hai bên chém giết tới mức trời đất mịt mù.
Trong cùng một thời gian, bốn trong bảy quốc gia trên thiên hạ đều bị quấn vào trong chiến tranh.
Nước Vệ và nước Tề cũng không nhàn rỗi, dùng tài nguyên để ủng hộ quốc gia mà mình muốn ủng hộ.
Sau khi chủ lực nước Yến và quân Triệu chiến đấu với nhau, tu sĩ hai nước Vệ và Tề đều thay đổi địa điểm trợ giúp, nhanh chóng lao về phía nước Tống để bảo vệ cho lợi ích của quốc gia mình. Trước đó hai nước Tề và Vệ còn chỉ trích nước Tống, thế mà hiện tại lại đi tới hỗ trợ nước Tống rồi.
Hiện tại nước Yến đang đình chiến với nước Hàn và nước Tống, lại chiến tranh với nước Triệu. Cứ để bọn họ chiến tranh đi, đối với nước Vệ và nước Tề thì tình hình nước Tống hiện tại còn nguy hiểm hơn.
Trong bảy quốc gia thì chỉ còn có nước Tấn, sai người tới cũng chỉ tới tham quan mà thôi.
Tới trình độ này, sáu nước cũng có thể cảm giác được, nước Tấn núp ở phía sau nở nụ cười kỳ dị mà âm trầm, mài đao xoèn xoẹt. Thế nhưng lại không có cách nào khác, chiến tranh xảy ra, không thể nói dừng là dừng được, ai cũng không dễ dàng lùi bước.
Chiến tranh giữa nước Yến và nước Triệu rất kịch liệt và hoành tráng, mà nước Tống thì lại rất khổ sở khi bị nước Hàn tấn công.
Thực lực của nước Tống bị tiêu hao quá lớn, lực lượng hiện tại rất không đủ, tiền phương thì bị quân đội nước Hàn đánh bại liên tục, hậu phương lại có Ngô Công Lĩnh quấy rầy. Mối họa diệt quốc đã sắp trở thành sự thật chứ không phải chỉ là nói xuông nữa, làm cho toàn bộ nước Tống trở nên hoảng loạn.
Lời đồn của Ngô Công Lĩnh lúc này cũng thành sự thật, phía bắc nước Tống thật sự xảy ra đại chiến, dưới tình hình ép bức nên rất nhiều gia

đình đã trốn chạy về phía nam, gia nhập vào thế lực của Ngô Công Lĩnh. Mặc dù rất nhiều người là không thật lòng khi gia nhập vào Ngô Công Lĩnh - một kẻ đã giết chết huynh trưởng của mình, thế nhưng hiện tại trong nước Tống chỉ có khu vực do Ngô Công Lĩnh cầm quyền thì mới có thể để mọi người tránh đi chiến tranh. Phía nam nước Tống rất trống trải, khu vực hoạt động của Ngô Công Lĩnh quá lớn, nước Tống thật sự là không thể tiêu diệt Ngô Công Lĩnh, mà nước Hàn chắc chắn sẽ không đánh Ngô Công LĨnh. Người ta không tới đây trốn thì có thể chạy tới đâu nữa?

Đương nhiên cũng có một phần nhỏ người đang nghĩ cách vượt qua con sống, trốn về phía nước Yến.

Nói cho cùng, những kẻ chạy trốn về phía nam cũng chỉ cầu được sống thôi, Ngô Công Lĩnh dù ai đến cũng không từ chối.

Trong lúc nhất thời, các loại tài nguyên Tống quốc lần lượt tụ tập về phía nam, vấn đề lương thực trở nên nghiêm trọng, ăn vĩnh viễn là ranh giới cuối cùng của con người.

Mặc dù Ngô Công Lĩnh lấy được không ít lương thực từ tay La Chiếu, trong số những kẻ đầu quân tới cũng không ít người vì bảo vệ tính mạng người nhà mình quyên tặng không ít lương thực cho ông ta, người quyên tiền quyên lương thực, căn cứ mức quyên bao nhiêu để cho một chức quan không lớn không nhỏ. Nhưng lương thực trong tay ông ta có nhiều mấy cũng có hạn, không thể nuôi sống được nhiều người tìm tới như vậy.

Làm sao bây giờ? Với Ngô Công Lĩnh mà nói, dễ xử lý thôi! Dù sao người cũng đã lừa tới rồi.

Nói theo cách của ông ta, ta đã cho các ngươi môi trường sống an toàn, các ngươi có thể an tâm ngẫm nghĩ cách sinh tồn, đi săn trong núi hay ăn cỏ ăn vỏ cây, tự mà nghĩ cách đi.

Còn có cách khác để no bụng không, có! Độ tuổi thích hợp có thể tham quân, tới là có cơm ăn!

Trong nhà có cô nương, có thể cân nhắc gả cho binh dưới quyền của ta, binh dưới quyền của ta có thể được phân lương nuôi sống gia đình! Gả cho binh dưới quyền của ta dĩ nhiên cũng Trong nhà có cô nương, có thể cân nhắc gả cho

Lễ nghĩa liêm sỉ đối mặt vấn đề sinh tồn, không còn sót lại chút gì!
Trong lúc nhất thời, phản quân phản loạn từ Thương châu đánh đến đây lại trở thành miếng bánh thơm ở đây, không biết bao nhiêu bao nhiêu gia đình chủ động dâng khuê nữ đến tận cửa.
Chư quốc đại chiến say sưa, nơi này lại xuất hiện tình trạng rước dâu trên diện rộng, bầy không khí hoàn toàn khác với bầu không khí của thiên hạ.
Trong thành, trong quân doanh trú đóng tạm thời, chư tướng đi theo Ngô Công Lĩnh vào trong nhà, đi thẳng đến võ đài.
Trên đường đi gặp thân binh đến truyền tin, thân binh giao tin tức xong đang định rời đi, Ngô Công Lĩnh lại vẫy lại: “Sấu Hầu Tử, đừng chạy, lại đây!”
Thân binh được gọi là “Sấu Hầu Tử” lập tức quay lại chờ phân phó.
Ngô Công Lĩnh đánh giá gã từ trên xuống dưới, hỏi: “Nghe nói tiểu tử ngươi một hơi cưới hai cô vợ à, có chuyện này không?”
Sấu Hầu Tử lập tức cười hì hì vò đầu nói: “Thuộc hạ cũng chỉ làm theo phân phó của đại tướng quân, cứu nạn dân như cứu hỏa, người ta cầu đến tận cửa, thuộc hạ cũng không đành lòng từ chối.”
“Ngươi không đành lòng cái rắm, còn chẳng phải thấy người ta đẹp à!” Ngô Công Lĩnh đấm nhẹ vào ngực gã: “Cơ thể này của ngươi, cưới hai cô vợ, có thể tiêu được hết không?”
Đệ tử Thiên Nữ giáo phụ trách hộ vệ xung quanh cũng không kìm được nhìn về phía này, phát hiện dường như trong miệng người này chưa từng nghe thấy được câu gì tốt đẹp. khóe miệng Huệ Thanh Bình đi theo một bên hơi co rút.
Với những lời lẽ ô uế trong miệng Ngô Công Lĩnh, dường như bà ta đã không còn cảm thấy kinh ngạc nữa. Nếu Ngô Công Lĩnh nói mấy lời tích đức thì mới khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.
Sấu Hầu Tử ưỡn ngực: “Không thành vấn đề!”
Ngô Công Lĩnh: “Mạnh miệng vô ích, chân mềm rồi thì không làm được chính sự đâu, lập tức xéo ngay cho ta, ta xem ngươi lấy gì nuôi sống cả gia đình!”
“Chắc chắn sẽ không đâu!” Sấu Hầu Tử lớn tiếng cam đoan.
“Cút!” Ngô Công Lĩnh hét lên.

Sấu Hầu Tử co rụt đầu, lập tức bỏ chạy.
Phí tướng Kim Tường ở bên hơi lo lắng, nhắc nhở: “Đại tướng quân, đại chiến trước mắt mà cứ để các huynh đệ buông lỏng làm chuyện hỷ có thích hợp không?”
Ngô Công Lĩnh liếc mắt nhìn y, không để ý, dẫn mọi người đi tới võ đài. Trên giáo đường có một đám nhân mã xếp hàng ngay ngắn, Ngô Công Lĩnh đi lên đài, đi lòng vòng hai vòng trên đài, cất cao giọng: “Hôm nay triệu tập mọi người nói chút chuyện chính sự, chính sự gì? Đó là nói chuyện mọi người thành thân.”

Chương 1088: Ta cho các ngươi giã vờ nhã nhặn (2)

Chương 1088: Ta cho các ngươi giã vờ nhã nhặn (2)
“Haha...”
“Hì hì...”
Phía dưới vang lên trận cười.
Ngô Công Lĩnh đưa tay chỉ chỉ Kim Tường: “Ban nãy vừa mới hỏi ta, đại chiến trước mắt, để các huynh đệ xử lý chuyện hỷ có thích hợp không? mọi người cảm thấy có thích hợp không?”
Đám tướng sĩ dưới đài hai mặt nhìn nhau, cũng không biết có thích hợp không, không biết nên trả lời như thế nào.
Ngô Công Lĩnh nói: “Nói thật, ta cũng cảm thấy không thích hợp, chiến sự làm trọng mà! Nhưng ta vẫn làm như vậy, vì sao? Lúc trước các huynh đệ cùng ta khởi binh ở Thương châu là muốn cùng tạo ra một tiền đồ, kết quả Ngô Công Lĩnh ta vô năng, chẳng những không cho các huynh đệ tiền đồ mà còn liên lụy vợ con mọi người, làm hại mọi người cửa nát nhà tan, nhà cũng không có!” Hốc mắt ông ta đỏ lên, vỗ ngực bốp bốp, lớn tiếng nói: “Là Ngô Công Lĩnh ta có lỗi với các huynh đệ, hại tất cả mọi người thành kẻ độc thân!”
Những lời này có lẽ đã khơi gợi chuyên thương tâm của không ít người, có người tròng mắt đỏ lên, có người nghẹn ngào nhớ tới già trẻ trong nhà bị chiến hỏa liên lụy.
“Cho nên mặc kệ điều kiện thế nào, dù là điều kiện khó khăn đi nữa, việc này Ngô Công Lĩnh ta phải gánh hết, phải cho các huynh đệ một công đạo, phải cho các huynh đệ một lần nữa có nhà có đúng không?”
Huệ Thanh Bình nghe vậy liền nhìn ông ta, trong ánh mắt có chút kinh ngạc.

“Có nhà là chuyện tốt, cho nên mỗi người kết hôn chí ít đều sẽ được phát phụ cấp 10 kim tệ, nhưng chúng ta không thể biến chuyện tốt thành chuyện xấu, không thể biến thành kẻ điếc mù lòa không nghe thấy chuyện ngoài cửa. Ta nghe nói có người cưới một phòng, cũng có người cưới nhị phòng tam phòng tứ ngũ phòng. Đương nhiên, có năng lực cưới ta không ngăn, sẽ chỉ chúc mừng, sẽ chỉ vui mừng vì các huynh đệ. Nhưng không thể làm loạn!”
“Trước mắt chiến sự chưa yên, ôm nữ nhân không xuống giường được, cầm không nổi đao, bò không lên chiến mã, như vậy có được không? Đều chán sống rồi sao? Đợi tới lúc nếm phải thất bại nhiều, ngươi có cưới nhiều mấy cũng chỉ là nằm mơ, đều phải trở thành của người khác! Ngay cả loại vớ vẩn như Sấu Hầu Tử cũng có thể cưới được hai đại mỹ nhân yêu kiều, dựa vào cái gì? Chính là vì đao thương trong tay chúng ta đủ sắc, không phải vì các ngươi mặt mày trắng trẻo là có thể dụ được, mọi người không thể vứt đi cái căn bản này!”
“Sau này chúng ta muốn có chỗ đặt chân trên mảnh đất này, nếu làm mảnh đất này xấu đi rồi, lẽ nào lại muốn bị đuổi chạy khắp nơi nữa sao? Các huynh đệ cũng nên kiềm chế lại, không thể làm quá mức! Ta nói như vậy, các ngươi nghe có hiểu không?”
“Đã hiểu!” Cả đám cùng kêu to lên.
“Tốt!” Ngô Công Lĩnh gật đầu: “Nếu đều đã nghe hiểu thì tốt, nghe hiểu thì phải quy củ, quy củ này đã lập rồi, nếu còn phạm vào quy củ thì đừng trách ta!”
Sau khi rời khỏi võ đài, Ngô Công Lĩnh lại triệu tập chư tướng nghị sự, định ra quy củ, từ hôm nay trở đi, sĩ tốt phổ thông bên dưới chỉ có thể cưới một vọ, đến cấp bậc nhất định, nhiều nhất chỉ cho phép cưới hai vợ. Trong thời gian chiến tranh quy củ sẽ như vậy, đợi thiên hạ thái bình, có bản lĩnh thì tự đi mà cưới.
Sau khi chư tướng lĩnh mệnh, Ngô Công Lĩnh lại nhắc nhở một tiếng: “Ngoài ra, đừng cứ nhìn chằm chằm mấy nàng xinh đẹp, đợi sau khi dừng chân, mọi người có quyền thế còn sợ không có nữ nhân xinh đẹp sao? Không được tranh giành với các huynh đệ bên dưới! tình hình bây giờ xấu đẹp không quan trọng, quan trọng là ổn định lòng người, nữ nhi của mấy gia đình giàu có đầu quân, mọi người phải vơ hết! Hôm nay ta

cũng lập một quy củ cho các huynh đệ có cấp bậc, muốn cưới chỉ có thể cưới người nhà của các hộ giàu, có nghe thấy không hả?”
Cả đám lập tức dở khóc dở cười, một tướng ai oán nói: “Đại tướng quân, ai không thích xinh đẹp, cưới mấy nàng khó coi với ổn định lòng người liên quan gì với nhau?”
Ngô Công Lĩnh lập tức trả lời: “Có phải ngươi ngốc nên đầu xì khói không thông khí nữa không? Ta đã nói rồi, chúng ta muốn đặt chân ở đây, căn cơ chúng ta nông cạn, làm sao mau chóng đặt chân? Biện pháp tốt nhất chính là thông gia! Nói khó nghe chút chính là buộc chặt, các ngươi có quan hệ thông gia với các hộ lớn kia, các huynh đệ bên dưới tìm tới những hộ bình dân đều là quan hệ thông gia, đến lúc đó những người đầu quân phía nam mặc kệ thực tình hay giả ý đều sẽ không thể quay đầu được, cũng chỉ có thể đứng bên phía chúng ta, những người này liên kết lại sẽ thành thế lực lớn chừng nào?”
Lời vừa nói ra, cả đám bừng tỉnh ngộ, đừng nói Kim Tường, ngay cả Huệ Thanh Bình cũng ngẫm nghĩ, cuối cùng hiểu rõ vì sao tên này lại để cấp dưới kết hôn trắng trợn.
Đơn Đông Tinh quyền chưởng môn Động Tiên các đứng bên nghe mà cũng lắc đầu, thật sự phục vị này, cả đường toàn làm những chuyện không tốt vậy mà cũng có thể đi đến giờ.
Ngô Công Lĩnh chỉ mũi đám người tiếp tục mắng: “Các ngươi nghĩ đám các ngươi rất đáng gờm sao? Đều là những kẻ thô lỗ, bình thường người ta ai thèm để mắt các ngươi? Càng là những hộ lớn, nhân mạch quan hệ càng rộng, người thông kinh đạt lễ biết làm việc trong nhà rất nhiều. Saau này chuyện làm ăn trên mảnh đất này không thể cứ mãi dựa vào chúng ta chém chém giết giết, còn phải dựa vào sự giúp đỡ của những người này có biết không hả? Đạo lý phối cao với thấp bị lôi xuống nước còn cần ta phải giải thích thêm sao?”
“Xinh đẹp có thể đánh trận không, có thể thống trị vùng này hay có thể làm lương thảo không? cũng chỉ có lúc này, có cơ hội tốt này mới chiếm được tiện nghi này. Các ngươi cưới một người, người ta đưa thêm nha đầu hồi môn thành được tặng hai, chuyện tốt như vậy, các ngươi còn lựa chọn với lão tử, các ngươi đang phải ăn phân sao?”

Một tướng dở khóc dở cười nói: “Đại tướng quân, ngài nói có lý, đều có lý, được rồi chứ? Nhưng những hộ lớn nhiều quy củ, ngài cũng đã nói, người ta chướng mắt chúng ta, việc này không dễ làm, phiền phức lắm!”
Ngô Công Lĩnh trừng mắt: “Nước tràn não hay cứt đái rót vào nhiều quá? Đây là lúc nào? Là thời điểm chiến tranh! Bọn hắn chính là thịt cá trên thớt gỗ! Ta cho chúng giả vờ nhã nhặn là để các ngươi ăn cho đẹp mắt một chút, tránh ảnh hưởng lòng người, không phải để các ngươi thật sự đến đó nhã nhặn nho nhã. bọn hắn nói đạo lý, các ngươi cứ khách khí một chút, tật xấu nhiều, đao thương cùng nhân mã trên tay các ngươi dùng để làm gì, hù dọa người còn phải cần ta dạy sao? Các ngươi muốn cưới, ai dám không gả? Lão tử không phải ngay cả trưởng lão Thiên Nữ giáo cũng đã ngủ luôn rồi sao, các ngươi theo ta lâu như vậy sao lại ngu xuẩn thế?”
“Ngô Công Lĩnh, ngậm cái miệng chó của ngươi lại!” Huệ Thanh Bình tức giận mắng, bà quá mức nóng giận, bà ta còn đang đứng bên cạnh đấy.
“Lỡ lời, nói sai!” Ngô Công Lĩnh lập tức quay đầu chịu nhận lỗi, hì hì: “Không phải ngủ, là cưới, là cưới, phu nhân bớt giận.”
Chư tướng ai nấy cũng nén cười.
Đám Thiên Nữ giáo phụ trách bảo vệ sắc mặt ai nấy đều cổ quái.
Quá trắng trợn! Đan Đông Tinh dở khóc dở cười lắc đầu, trong lòng đánh giá.
Ông ta phát hiển tên Ngô Công Lĩnh này đúng là khá “ngay thẳng”, từ trước đến giờ có gì thì nói đó, loại ngay thẳng này chắc chắn phải mau chóng đạt được mục đích.
“Cười cái gì mà cười? đại trượng phu phải co được duỗi được, ta cưới phu nhân giống với ngươi cưới nữ nhân các hộ lớn, biết chưa?” Ngô Công Lĩnh quay đầu trách các chư tướng đang nén cười, vỗ bàn hỏi: “Tình hình nhân mã thế nào? Chiêu bao nhiêu người rồi?”
Một tướng báo: “Đã triệu tập được trăm vạn người.”
Ngô Công Lĩnh trầm mặc một lát, chậm rãi nói: “Lúc khởi binh ở Thương châu, thua thiệt đó chúng ta đã nếm phải, trăm vạn người này đều là đám ô hợp, không chịu nổi một kích, thiệt thòi như vậy không thể chịu nữa. Trước mắt là thời điểm chiến lược hiếm có, người từ trên

xuống dưới đều phải xốc lại tinh thần cho ta, tân binh tới tay đều phải tranh thủ thao luyện, ta không muốn một đám ôn hợp mà là nhân mã có thể kéo ra ngoài đánh được, đây mới là vốn đặt chân trong tương lai của chúng ta!”

Chương 1089: Đại chiến say sưa (1)

Chương 1089: Đại chiến say sưa (1)
“Giờ là cơ hội tốt, không có việc gì thì kéo bọn hắn ra ngoài giao thủ với vài đám nhân mã quân Tống, thực chiến luyện binh! Ta cảnh cáo trước, nhân mã nhiều, chức quan mọi người không tránh được lên cao theo, có năng lực gì đem ra hết cho ta, đến lúc đó ai luyện binh có thể đánh, người đó sẽ thăng quan, không có bản lĩnh đến lúc đó thấy người khác thăng chức đừng trách ta bất công!”
Nhân mã Hàn quốc ở phía bắc và nhân mã Tống quốc đang đánh nhau quyết liệt, Ngô Công Lĩnh không làm chuyện chính sự mà làm chuyện khác chọc cho bên Hàn quốc nổi giận.
Nhưng Ngô Công Lĩnh châm ngòi ly gián ba phái lớn thành công, đã tranh thủ được sự ủng hộ của Thiên Nữ giáo, trước mắt tu sĩ hộ pháp bên cạnh Ngô Công Lĩnh đều đã đổi thành người Thiên Nữ giáo, Thiên Nữ giáo bắt đầu cò kè mặc cả chuyện phân phối lợi ích.
Giờ đang lúc chiến tranh, Bách Sơn cốc và Vô Thương cung đều bị Thiên Nữ giáo kẹp lại. Ngô Công Lĩnh nhân cơ hội khuếch trương thực lực của mình, đem cái tên của Thiên Nữ giáo ra, nếu bên kia không đáp ứng điều kiện của mình, mình sẽ thật sự làm ra chuyện kia chứ không chịu thiệt.
Ngô Công Lĩnh đã làm như vậy, ông ta không còn nhã nhặn khách khí nữa, cứ nắm lấy cơ hội làm xong chuyện trước rồi tính sau.
Mặc kệ Ngô Công Lĩnh làm gì, quân Tống thực sự đang phải đối mặt với áp lực bị Kim Tước chỉ huy quân Hàn đến xâm lược.
Tình thế nguy cấp, lòng người Tống kinh bàng hoàng, Tống hoàng Mục Trác Chân ăn ngủ không yên, cảm giác nhục nhã khi khải dâng phi tử mình sủng ái nhất cho Thương Kiến Hùng trước đây đã không còn sót

lại chút gì, chỉ cần có thể vãn hồi thế cục, đừng nói một Tước Nhi, cho dù mười Tước Nhi, Mục Trác Chân cũng sẽ tặng.
Tống quốc bây giờ làm gì còn tôn nghiêm gì để nói với Yến quốc, gần như phải quỳ gối cầu khẩn Yến quốc, xin Yến quốc nể tình minh hữu xuất binh hóa giải uy hiếp.
Bây giờ có thể cứu Tống quốc chỉ có Yến quốc, những nước khá đều nước xa không cứu được lửa gần, chỉ có Yến quốc từ bắc bộ phát động tiến công với Hàn quốc mới có thể ép Hàn quốc hoàn toàn thu quân.
Nhưng việc này Thương Kiến Hùng căn bản không làm chủ được, có cầu xin cũng vô dụng, bên này cũng có lý do cự tuyệt.
Không phải ta vứt bỏ tình nghĩa minh hữu không để ý, mà là Triệu quốc bắt đầu xâm lấn Yến quốc, Yến quốc ta phải ứng phó xâm lược của Triệu quốc, thật sự là hữu tâm vô lực.
Tống quốc cũng phái người đi cầu Thương Triều Tông cùng Mông Sơn Minh, thậm chí là cầu ba phái lớn của Yến quốc.
Cũng vẫn vô dụng, quốc lực Yến quốc không cách nào tác chiến song song, không thể đồng thời giao chiến với hai quốc gia, vất vả lắm mới dời được hướng chủ công của Hàn quốc, sao lại dẫn ngược trở về để tìm chết? Một khi Hàn quốc liên thủ với Triệu quốc giáp công, Yến quốc tìm ai cứu viện? Tìm Tống quốc sao?
Trước mắt uy hiếp lớn nhất là Triệu quốc, đối mặt với đại thế tiến công của Triệu quốc, việc liên quan đến sinh tử tồn vong của Yến quốc, Yến quốc nhất định phải toàn lực ứng đối, nào có tâm trạng lo chuyện sống chết của Tống quốc.
Cho nên mặc kệ Tống quốc cầu khẩn thế nào, dù là Thương Kiến Hùng, Thương Triều Tông, Mông Sơn Minh hay ba phái lớn của Yến quốc cũng sẽ không đồng ý.
May mắn là, Tống quốc không lâm trận đổi soái, không đổi La Chiếu, không phải là không muốn đổi, mà là hiện tại không ai muốn tiếp nhận cục diện rối rắm mà La Chiếu đã làm ra.
Suất lĩnh nhân mã Tống quốc tác chiến vẫn là La Chiếu, điều binh khiển tướng giao phong chính diện trên chiến trường, La Chiếu vẫn rất có năng lực tác chiến.

Quân Tống sau khi rút khỏi Yến quốc lại bị Ngô Công Lĩnh giày vò một hồi, chỉ còn lại chừng trăm vạn người.
La Chiếu vứt đi số lẻ, vứt lại khoảng hai mươi vạn nhân mã quần nhau với Ngô Công Lĩnh, có thể đánh thắng Ngô Công Lĩnh hay không không quan trọng, quan trọng là chặn Ngô Công Lĩnh giành thời gian chiến sự cho phía bắc.
Suất lĩnh cả trăm vạn chủ lực Tống quốc khẩn cấp đi Bắc Cương, thống ngự hai trăm vạn chủ lực đối kháng với bốn trăm vạn đại quân Kim Tước tập kết đột kích, đánh rất sinh động, thế công của quân Hàn bị hãm chặt lại.
Đây không phải kết quả Kim Tước mong muốn, ông ta muốn Ngô Công Lĩnh đánh tan toàn diện nhân mã La Chiếu lui từ Yến quốc về, ông ta muốn Ngô Công Lĩnh dẫn quân từ phía nam phối hợp với thế công của Hàn quốc, đây cũng là nguyên nhân ông ta lựa chọn ra tay với Tống quốc.
Nhưng lúc này Ngô Công Lĩnh lại bỏ con giữa chợ.
Không phối hợp!
Kim Tước đành lùi bước yêu cầu Ngô Công Lĩnh làm việc khác, ngươi không tiêu diệt được nhân mã La Chiếu rút về từ Yến quốc thì cũng phải dốc sức ngăn cản cho ta chứ?
Ngăn cái rắm! Sau khi Ngô Công Lĩnh làm cho Hàn quốc và Tống quốc đánh nhau thì rút lui, suất lĩnh phản quân Thương châu sống cuộc sống riêng của mình.
Kim Tước lập tức lúng túng, vốn cứ tưởng rằng có thể giải quyết trăm vạn nhân mã phía bắc của Tống quốc dễ dàng, giờ lại thành chống cự với quân đoàn hai trăm vạn.
Tốt thôi! Việc đã đến nước này, yêu cầu của Kim Tước lại thấp hơn chút nữa, hy vọng Ngô Công Lĩnh phát động tấn công từ phía sau.
Ngô Công Lĩnh đồng ý nhưng không dốc sức mà chơi trò kéo co với quân Tống, đánh đánh lùi lùi, nói khó đánh.
Kim Tước tức giận quá mức nhưng Ngô Công Lĩnh đã được Thiên Nữ giáo ủng hộ, rõ ràng Thiên Nữ giáo ỷ trong tay nắm Ngô Công Lĩnh có tác dụng nên nhân cơ hội bắt Bách Xuyên cốc và Vô Thượng cung

nhường lợi ích, ba phái lớn trở mặt nhau khiến Kim Tước ông ta chẳng thể làm gì.
Không phải muốn lợi ích sao? Dưới sự thuyết phục của Kim Tước, Bách Xuyên cốc và Vô Thượng cung đã chịu nhả ra, đồng ý chia đều địa bàn năm châu cho Ngô Công Lĩnh.
Nhưng Ngô Công Lĩnh không chịu, giờ trong tay lão tử đang nắm địa bàn mười lăm châu đấy!
Mười lăm châu? Gần như một nửa Tống quốc, chúng ta liều sống liều chết, ngươi trong phút chốc đã lấy đi một nửa? Thử hỏi Bách Xuyên cốc và Vô Thượng cung sao có thể đồng ý, không thể nuốt được thua thiệt này, cùng lắm thì đánh cả Tống quốc đi!
Miếng thịt lớn như vậy Ngô Công Lĩnh đã giúp Thiên Nữ giáo cắn được ngoài miệng, bảo Thiên Nữ giáo dễ dàng từ bỏ cũng khó, hai bên cứ cãi cọ với nhau mãi.
Ngô Công Lĩnh cũng đứng sau xui khiến Thiên Nữ giáo tiếp tục cãi, Thiên Nữ giáo hiểu ý ông ta, tranh thủ thời gian để ông ta biến mọi thứ thành sự thật, đến lúc đó mười lăm châu này tất cả đều sẽ của Thiên Nữ giáo.
Tống quốc cũng vui vì Ngô Công Lĩnh làm như vậy, Ngô Công Lĩnh đã không ra sức giúp Hàn quốc, Tống quốc cũng không bị ép bức quá, mặc dù cũng nghiến răng vì hành vi chiêu binh mãi mã trên lãnh địa Tống quốc của Ngô Công Lĩnh nhưng hiện tại cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở.
Mắt thấy Ngô Công Lĩnh làm cho sự việc bùng nổ, mặc dù thủ đoạn hạ lưu nhưng hiệu suất khống chế mười lăm châu cực kỳ cao, Thiên Nữ giáo thực sự cảm nhận được khả năng nuốt cục thịt béo này, càng không chịu nhượng bộ với Bách Xuyên cốc và Vô Thượng cung.
Thậm chí Thiên Nữ giáo cảm thấy hy sinh một Huệ Thanh Bình lung lạc Ngô Công Lĩnh rất có lời, Ngô Công Lĩnh đã cho các nàng một niềm vui bất ngờ cực lớn.
Huệ Thanh Bình dường như cũng không ngờ Ngô Công Lĩnh có thể đem đến lợi ích lớn đến thế cho Thiên Nữ giáo, sự hy sinh của mình có đáng giá hay không không nói nhưng oán khí dường như phai nhạt đi không ít, thái độ bắt đầu có xu hướng phối hợp với Ngô Công Lĩnh.

Thiên Nữ giáo muốn trấn an Huệ Thanh Bình đã báo đáp cho bà ta, quyền chủ đạo bên Ngô Công Lĩnh đã được Tề Bích Tang trao lại cho Huệ Thanh Bình.
Còn đệ tử nhất hệ của Huệ Thanh Bình tất cả đều được trọng dụng, hình như đều phái đến chỗ Ngô Công Lĩnh. Ý là một khi Ngô Công Lĩnh ngồi vững trên địa bàn này, Huệ Thanh Bình sẽ có quyền phát ngôn lớn nhất trong nội bộ Thiên Nữ giáo, mười lăm châu đấy, so với quyền phát ngôn trưởng lão mà bà ta từng làm chỉ mạnh chứ không hề yếu hơn.
Đây là kết quả Huệ Thanh Bình không hề nghĩ tới, vốn cho rằng đã tuột dốc, không ngờ lại Đông Sơn tái khởi nhờ Ngô Công Lĩnh.

Chương 1090: Đại chiến say sưa (2)

Chương 1090: Đại chiến say sưa (2)
Trừ trưởng lão của Thiên Nữ giáo biến thành Ngô phu nhân, chuyển biến thân phận có xu hướng tái khởi này lại liên quan đến Ngô Công Lĩnh, bản thân bà ta cũng không biết nói gì.
Ngược lại đệ tử nhất hệ của bà ta thì vô cùng vui vẻ, dường như còn chấp nhận thân phận của Ngô Công Lĩnh hơn cả bà ta, trượng phu của sư phụ!
Ngay sau đó, Huệ Thanh Bình lại một lần nữa nhìn Ngô Công Lĩnh với con mắt khác, một kẻ bề ngoài thô lỗ gian trá lại có thể lợi dụng thế cục hiện nay mưu lợi bốn phía.
Ngô Công Lĩnh âm thầm phái người của Động Tiên các đi Vệ quốc và Tề quốc, mua sắm lương thảo và chiến mã từ hai nước này.
Nhiều nhà giàu quyên tặng như vậy, trên tay ông ta giờ không thiếu tiền, mà là có tiền cũng không mua được vật tư, ông ta hy vọng được hai nước ủng hộ.
Vệ quốc và Sở quốc sở dĩ trước đây phái người ủng hộ là vì trách Tống quốc không nghĩ đến lợi ích chung phá vỡ thế cục, không muốn để Hàn quốc phát triển an toàn, giờ Tống quốc sắp vong, Ngô Công Lĩnh đang kéo chân Hàn quốc, điều này khiến hai nước rất kinh ngạc.
Mà Ngô Công Lĩnh phái người tới càng chứng minh, Ngô Công Lĩnh muốn tự lập!
Khiến ý đồ khuếch trương của Hàn quốc bất lợi là hy vọng Vệ quốc và Tề quốc muốn nhìn thấy, cũng muốn tạo ra nhiều rào cản cho Hàn quốc, kết quả lại để mưu đồ tích súc được thực lực Ngô Công Lĩnh một lần nữa thành công, họ đã bán lương thảo và chiến mã cho Ngô Công Lĩnh.
Quá trình này Ngô Công Lĩnh không giấu diếm Huệ Thanh Bình, mà tìm Huệ Thanh Bình thương lượng, nếu không lấy được lương thực và chiến

mã thì không cách nào bàn giao được với Thiên Nữ giáo nên mong Huệ Thanh Bình nói giúp, giải thích với Thiên Nữ giáo là tất cả những gì ông ta làm là để giúp Thiên Nữ giáo thật sự có được địa bàn mười lăm châu này, để Thiên Nữ giáo giúp đỡ ngăn cản áp lực bên Hàn quốc.
Huệ Thanh Bình đang trầm luân trong tư vi một lần nữa nếm được quyền lực đã bị Ngô Công Lĩnh kích thích.
Hai người xây dựng trên cơ sở đôi bên cùng có lợi đã cột lại với nhau, gặp chuyện bắt đầu âm thầm thương lượng, trong lúc vô tình Huệ Thanh Bình cũng đã bị Ngô Công Lĩnh lôi xuống nước và cũng cam tâm tình nguyện bị kéo xuống nước, tất cả những sự không cam lòng trước đây đều thành già mồm cãi láo, chuyện nam nữ với Ngô Công Lĩnh cũng dần không bài xích nữa, dù sao cũng đã vậy rồi, cũng đã thành vợ chồng danh chính ngôn thuận rồi.
Đồng thời, Ngô Công Lĩnh cũng cảm nhận được một loại đau khổ khác, Huệ Thanh Bình biết ông ta hạng người gì, bắt đầu nhìn chằm chằm ông ta, bóp chết quan hệ không đứng đắn của ông ta và các nữ nhân khác, bên người lúc nào cũng có đệ tử của Huệ Thanh Bình nhìn chằm chằm, ông ta muốn nếm mùi vị mới cũng không có cơ hội, một Huệ Thanh Bình sao có thể thỏa mãn khẩu vị của ông ta.
Có điều hai người càng lúc càng giống là vợ chồng.
...
Tống quốc đang bị dày vò, trận chiến Yến Triệu cũng đang say sưa.
Thương Triều Tông cùng Mông Sơn Minh ở Nam châu một nam một bắc, phối hợp chiến lược chiến thuật, liên thủ tác chiến với Triệu từ hai hướng.
Thương Triều Tông suất lĩnh nhân mã liên hợp Nam châu và Kim châu từ nam tiến đánh, Mông Sơn Minh suất lĩnh liên quân triều đình từ bắc tiến công.
Chiến tuyến phía nam lại có một trận đại chiến sắp đến, tuyến đầu hai bên, năm mươi vạn đại quân Nam châu và một triệu nhân mã Triệu quốc giằng co.
Bên Nam châu gõ trống trận trước, Thương Triều Tông người khoác chiến giáp trở mình lên ngựa, bên cạnh là Phượng Nhược Nam cũng khoác chiến giáp trở mình lên ngựa.

“Giết!” Thương Triều Tông vung vẩy trảm mã đao gào thét, dẫn đầu xông ra ngoài, Phượng Nhược Nam phóng ngựa nâng thương đi theo ở phía sau.
Hai vợ chồng dẫn một lộ kỵ binh tấn công về phía trước, đại quân phía sau lao theo sau.
“Xảy ra chuyện gì vậy?” Hoàng Liệt có việc đi ra sau vừa quay trở lại thấy thế kinh hãi, kinh ngạc hét lên với Thương Thục Thanh cũng đang mặc chiến giáp: “Vương gia và vương phi sao lại xông pha chiến đấu rồi? Thân là chủ soái chẳng lẽ không biết chức trách của mình sao? Quả thực là hồ nháo, vì sao quận chúa không ngăn lại?”
Thương Thục Thanh răng ngà cắn môi, chạy đi, đuổi kịp một chiến xa bò lên, đẩy binh sĩ đang đánh trống trận, đoạt dùi trống, nhìn phương hướng tấn công của đại quân vung tay ra sức nổi trống trợ uy.
“Mau đi theo ta!” Hoàng Liệt sốt ruột giẫm chân phất tay gọi tu sĩ Đại Thiện sơn tùy hành mau chóng đuổi theo về phía Thương Triều Tông.
Sau khi bên Triệu quốc hơi ngăn cản tiểu đội nhân mã tuyến đầu, tin tức Thương Triều Tông và Phượng Nhược Nam tự mình suất quân tấn công truyền về.
Triệu Hưng Diên thống soái chiến tuyến phía nam của Triệu quốc vui mừng: “Đối mặt với cục diện này, trời cũng giúp ta! Bắt giặc phải bắt tướng trước, bắt được Thương Triều Tông, nhân mã Nam châu tất bại!”
Để bắt được Thương Triều Tông trong một hành động, bên này nhanh chóng tập trung một lượng tu sĩ tấn công về phía Thương Triều Tông, hai bên va chạm với nhau.
Trong tiếng chém giết rung trời, người Thương Triều Tông ngã lăn khỏi ngựa, chiến mã bị tu sĩ quân địch đánh trúng ngã lăn.
Thương Triều Tông lộn người đứng dậy, vung trảm mã đao lao đến chém giết quân địch, đao quang vùn vụt, từng đạo máu tươi vung vẩy, Phượng Nhược Nam phóng ngựa vung thương tới giải vây.
Một lượng tu sĩ lớn của Triệu quốc tụ tập vây công bên này, tu sĩ Yến quốc bên kia liều mạng hộ vệ cứu giúp, tu sĩ kiếm khí như hồng, người ào ào ngã xuống như cỏ rác, huyết nhục văng tung tóe.
Thời khắc mấu chốt, nhân mã phía sau của Nam châu nhờ một lượng lớn nhân mã tấn công phía trước che giấu đã xoay người nhảy lên chiến mã,

hóa thành hai dòng lũ, giơ cao chiến kỳ bay phần phật, dẫn suất hai đội nhân mã từ hai cánh của chiến trường ào ào đánh đến.
Bên trái là một lộ nhân mã mặc chiến bào xanh.
Bên phải là một lộ nhân mã mặc chiến bào xám tro.
“Anh Dương! Anh Dương! Anh Dương!...”
Kỵ binh cánh trái cao giọng hô to không ngừng, hung mãnh phóng tới cánh trái quân địch.
“Vũ Liệt! Vũ Liệt! Vũ Liệt...”
Kỵ binh cánh phải cũng cao giọng hô to liên tục, theo chiến kỳ phía trước chỉ dẫn ngang nhiên phóng tới cánh phải quân địch.
“Anh Dương, Vũ Liệt vệ!” Thống tướng Triệu Hưng Diên của quân Triệu đứng trên chiến xa cao cao nhìn ra xa sợ hãi, cuối cùng đã ý thức được mưu đồ của Thương Triều Tông, Thương Triều Tông đã lấy thân làm mồi dụ một lượng lớn tu sĩ bên này tập trung sang đó,ông ta lập tức hét lớn: “Không hay rồi!”
Không sai, Thương Triều Tông lấy thân phận thống soái một quân xông pha chiến đấu, không tiếc đặt mình vào nguy hiểm chính là để hấp dẫn một lượng lớn tu sĩ quân địch đến bắt y, để tạo thế công thuận lợi cho Anh Dương, Vũ Liệt vệ.
Lúc Triệu Hưng Diên kịp phản ứng thì đã chậm, nhân mã phía sau đã hoàn toàn hỗn loạn.
Thương Triều Tông đi chiêu hiểm này cũng không định để ông ta có thời gian phản ứng.
Anh Dương, Vũ Liệt vệ đánh vào từ hai cánh trái phải của quân Triệu, tình thế tấn công sắc bén như dao cắt đậu hũ, xông vào trận doanh của quân địch như làn sóng phủ tới.
Có vài tu sĩ nhanh chóng lui về định vãn hồi loạn cục, Thương Triều Tông bố trí sẵn tu sĩ không phải chỉ để trang trí mà để dây dưa ngăn cản.
Cho dù có đuổi được trở về thì chặn đánh cũng khó có được hiệu quả, Anh Dương, Vũ Liệt vệ mạnh mẽ đánh tới cùng hòa lẫn với quân Triệu, tu sĩ bên này khó mà buông tay buông chân công kích, huống hồ còn có tu sĩ Yến quốc dây dưa.
Anh Dương, Vũ Liệt vệ đánh vào nội bộ quân địch chiến kỳ ngã xuống, chỉ dẫn phương hướng tấn công biến mất trong loạn quân.

Tiếng hô “Anh Dương” và “Vũ Liệt” một lần nữa hô to, mọi người căn cứ phương hướng của tiếng hô hội tụ thành hướng tấn công, mặc kệ gặp trở ngại gì, thế công không loạn, cứ lặp đi lặp lại trùng sát qua lại!
Chính diện của quân Triệu lại gặp tấn công toàn diện của quân Yến, thế trận của cả quân Triệu nhanh chóng sụp đổ.
Giao chiến nhân mã quy mô lớn như vậy, chỉ cần loạn ắt sẽ bại, một khi bại thì binh bại như núi đổ, thế bại không cách nào ngăn chặn được.

Chương 1091: Công thủ đổi chỗ

Chương 1091: Công thủ đổi chỗ
Đã mất đi năng lực tổ chức phản kích hữu hiệu chỉ còn kêu la rối loạn, giọng hàng lớn thì càng khó thu được cả loạn quân.
Quân Triệu bắt đầu có hiện tượng bỏ chạy tán loạn diện tích lớn, kiểu trốn chạy này có phản ứng dây chuyền, hoàn toàn xong đời rồi!
Tu sĩ hai bên vẫn chiến đấu oanh liệt.
Bọn hắn có đánh thế nào cũng vô dụng, đại quân sẽ không dừng lại vì bọn hắn, quân Yến thừa cơ truy sát..
Hai đùi không chạy lại bốn chân, quân Yến với Anh Dương, Vũ Liệt vệ cầm đầu, một lượng kỵ binh lớn truy kích giảo sát, quát ngang chiến trường đang chạy trốn hỗn loạn, nhân cơ hội khuếch trương thế bại của đại quân Triệu, không cho quân Triệu có cơ hội tập kết lại.
Kỵ binh đuổi theo là một cỗ đao quang chặt cho máu bắn tung tóe, tiếng kêu thảm thiết bên tai không dứt.
Từng nhóm quân Triệu kéo nhau bỏ trốn khoảng chừng trên vạn người thấy kỵ binh đuổi theo đằng sau, biết không chạy nỗi liền nhanh chóng đoàn kết chống cự, trường mâu cắm trên đất, đầu mâu liên tục nghênh chiến vọt về phía kỵ binh.
Anh Dương, Vũ Liệt vệ vọt tới, thống lĩnh dẫn đội ra hiệu, ngàn kỵ binh chia nhau ra, phần lớn vòng một vòng qua đám người này, tiếp tục đuổi theo đám quân địch bỏ trốn phía trước, không cho quân địch có cơ hội tập kết lần nữa.
Ngàn kỵ binh lĩnh đội giơ đao lên ra hiệu, kỵ binh thu đao, nhanh chóng lấy cung nỏ treo trên lưng ngựa.
Đối với Anh Dương, Vũ Liệt vệ mà nói, đao tiễn trên lưng ngựa buộc phải sử dụng thành thạo.

Lúc đội ngũ này xông qua như một cơn gió, dây cung giương lên, những tiếng tên dày đặc vang lên, mũi tên sượt qua đội ngũ kỵ binh bắn vút vút vào trong, tạo ra những tiếng kêu thảm thiết của quân Tiệu.
Ngàn kỵ binh bắn tên vài lần đột nhiên thu cung tiễn lại, đi dọc theo điểm yếu ớt chém giết vào trong, đao quang vấy máu gào thét.
Nhóm người kết trận chống cự lập tức sụp đổ, ngàn kỵ binh giết xuyên qua không lưu lại một ai rồi lại xông về phía xa tiếp tục đuổi giết, quân Yến từ phía sau lao đến lại giẫm lên những đám người đã ngã xuống.
Một tướng và nhân mã dưới trướng bỏ chạy, thấy phía trước có một đội nhân mã Anh Dương, Vũ Liệt vệ lao tới.
“Giết!” Thấy không thể trốn đi đâu được liền cất giọng bi tráng, vung trường thương vọt tới.
Đại đội nhân mã Anh Dương, Vũ Liệt vệ cũng không hề sợ gã, chỉ có một nhóm mười kỵ binh lao tới.
Đối mặt với tấn công trong nháy mắt, tướng kia vung thương đâm đến, đứng mũi chịu sào đỡ một đao của lính Anh Dương, Vũ Liệt vệ, những đồng đội phía sau đột nhiên cúi người trên lưng ngựa, tránh được trường thương sượt qua đỉnh đầu, vung đao chém về phía đùi ngựa của tướng tọa kỵ kia.
Chiến mã hí lên rồi lật người, cơ thể bị ném đi, bị mấy thân hình từ phía sau lao đến vẽ ra vài đao quang liên tục làm bắn ra hoa máu, ầm một tiếng ngã trên mặt đất co quắp, miệng mũi chảy máu.
Mười kỵ binh đi xa, bộ binh phía sau lao tới, có người tay giơ đao chém xuống.
Mở rộng truy sát trên chiến trường, không biết bao nhiêu người không biết bao nhiêu người ngã trong vũng máu nghẹn ngào, bộ binh từ phía sau vọt tới trường mâu trường thương bổ đâm, không hề có chuyện nương tay, trên chiến trường không thể có bất kỳ sự dịu dàng nào.
Trăm vạn đại quân, xong rồi!
Triệu Hưng Diên đứng trên chiến xa chỉ huy nhìn rối loạn xung quanh, sững người!
Không để ý đến những tu sĩ đánh đấm oanh liệt xung quanh, Triệu Hưng Diên ngơ ngác chậm rãi rút kiếm, lúc này không có bất kỳ suy nghĩ gì khác, chỉ cầu chết trong vô thức, tuyệt vọng!

Thời khắc mấu chốt bị một tu sĩ kéo cánh tay lại: “Đại tướng quân, bại rồi, đi!”
Đại quân bại, chỉ còn lại họ ở đây dây dưa liều chết với tu sĩ Yến quốc cũng chẳng có ý nghĩa gì, cũng không thể để quân aTrieeuj bỏ chạy trên diện rộng rồi bị giết sạch như vậy!
“A...” Triệu Hưng Diên lấy lại tinh thần đột nhiên gào khóc.
“Đi!” Một tu sĩ hét lớn, hai người liên thủ kéo Triệu Hưng Diên bay lượn rời đi.
Một nhóm tu sĩ Triệu quốc lớn bay tới bay lui, vừa đánh vừa lui, yểm hộ Triệu Hưng Diên rút lui, đợi Triệu Hưng Diên rời đi xa mới buông tay buông chân bay lượn thoát khỏi chiến trường.
Thương Triều Tông máu nhuộm chiến bào thở hổn hển, chống đao nhìn quanh chiến trường, trên mặt lộ nụ cười, thắng rồi!
Y mạo hiểm dụ địch, cuối cùng đã thắng, trong lòng vui mừng đến mức độ nào có thể tưởng tượng ra được.
Trên mặty đầy những vết máu bắn lên khiến nụ cười của y lộ ra sự dữ tợn.
Phượng Nhược Nam máu me khắp người nhảy xuống chiến mã, cũng máu me đầy mặt, một tay nhấc thương, một tay lau máu tươi sền sệt trên mặt, nháy mắt gọi: “Vương gia! Chàng bị thương rồi?” Ánh mắt nhìn chằm chằm về phía vị trí cánh tay của chiến giáp bị võ nát.
Mấy tu sĩ đưa lưng đi về phía hai người, cảnh giác bốn phía.
Trên không trung, Hoàng Liệt liên thủ với một người chém giết một tu sĩ Triệu quốc lách mình đáp xuống, nhìn quanh chiến trường một chút, đương nhiên nhận ra đã đánh thắng nên cũng rất vui mừng.
Có điều sau khi nhìn thấy Thương Triều Tông, khuôn mặt Hoàng Liệt trầm xuống, rút kiếm bước nhanh đi tới, trầm giọng nói: “Vương gia, thân là chủ soái, là để ngươi chỉ huy đại quân tác chiến, không phải để ngươi xông pha chiến đấu, mấy chuyện này tốt nhất đừng có thêm lần thứ hai!”
Thực sự quá nguy hiểm, tình huống trước đó dọa ông ta sợ hãi. Thương Triều Tông chủ soái này mà xảy ra chuyện, binh bại như núi đổ chỉ sợ cũng không phải quân Triệu mà là quân Triệu thừa cơ truy sát, một khi thế lực Nam châu sụp đổ cũng sẽ rất ảnh hưởng đến Đại Thiện sơn.

Trước đó khi ông ta đuổi theo đã tận mắt nhìn thấy Thương Triều Tông bị chém cho người và ngựa ngã trong loạn quân, thử hỏi sao ông ta không sợ cho được?
Một cỗ chiến xa dừng lại, Thương Thục Thanh nhảy xuống, nhìn thấy ca ca và tẩu tử máu me khắp người, cảm xúc khó bình tĩnh, nhất thời không nói nên lời.
Những căng thẳng sợ hãi trước đó của nàng ta đều hóa thành sức mạnh liều mạng nổi trống trợ uy, giờ hai tay đang run rẩy vì dùng sức quá độ.
Phía sau, mấy tu sĩ che chở Lam Như Đình phóng ngựa chạy tới.
Lam Như Đình nhảy xuống chiến mã hai chân như nhũn ra, lảo đảo một cái suýt chút nữa không đứng vững.
Sau khi biết quyết định của Thương Triều Tông, tận mắt nhìn thấy Thương Triều Tông xông pha chiến đấu, gã thật sjw bị dọa đến mức hai chân như nhũn ra, lúc này vẫn tê cả da đầu, vẫn là câu nói kia, quá nguy hiểm!
“Vương gia bị thương, mau!” Chú ý thấy thương thế trên cánh tay Thương Triều Tông, Lam Như Đình kêu lên, tranh thủ gọi tu sĩ cấp cứu.
...
“Thắng?”
Chiến tuyến mặt bắc vừa nhận được chiến báo Cung Lâm Sách liền sửng sờ ngẩng đầu, nhìn về phía Mông Sơn Minh, đột nhiên xuất hiện đại thắng làm ông cảm thấy hơi khí tin.
Mông Sơn Minh mặt không biểu cảm khẽ vuốt cằm: “Vương gia sẽ không báo dối tình hình trận chiến đâu, không sai được! tuyến công thủ của Triệu quốc đã bị vương gia công phá, Bàng Đằng đối diện sẽ không thể không xuất ra một lượng binh lực lớn đi ngăn chặn, nếu không nội bộ Triệu quốc sẽ đứng trước nguy cơ bị đại quân của vương gia tiến quân thần tốc, hậu quả này Bàng Đằng không thể đảm đương nổi, triều đình Triệu quốc cũng không đảm đương nỗi! Rút dây động rừng, lực lượng phòng thủ đối diện vừa buông lỏng sẽ đến phiên chúng ta toàn diện phản công.”
Mặc dù Thương Triều Tông mới là chủ soái của Yến quốc lần này, nhưng Mông Sơn Minh mới là người chính diện đối đầu chủ lực Triệu quốc Bàng Đằng suất lĩnh, ở mức độ nào đó mà nói, dĩ nhiên Bàng Đằng

coi Mông Sơn Minh là uy hiếp lớn nhất, trong mắt ông ta Thương Triều Tông chỉ là uy hiếp thứ yếu!

“Tốt! Lấy ít địch nhiều, chỉ tác ra năm mươi vạn nhân mã mà đã một lần đánh tan trăm vạn tinh nhuệ Triệu quốc, hơn nữa còn cứng đối cứng, Dung thân vương đánh đẹp lắm!” Cung Lâm Sách vui vẻ khen, muốn không vui cũng không được. Cỗ sức mạnh Yến quốc ở Nam châu này sắp do ông ta nắm rồi, có thể giữ được dĩ nhiên phải vui mừng.

Mông Sơn Minh thì không vui nỗi, cùng một chuyện, Thương Triều Tông thủ thắng nhưng phải dùng hiểm chiêu, nghe nói còn bị thương, ông cũng rất lo, thậm chí còn cảm thấy tức giận vì Thương Triều Tông nôn nóng lỗ mãng muốn một trận đã thành công.

Chương 1092: Ngọc phi (1)

Chương 1092: Ngọc phi (1)
Thế nhưng lại không thể không thừa nhận, trận này của Thương Triều Tông đã phát huy tác dụng mang tính chất quyết định trong trạng thái ác chiến của hai nước.
Thắng lợi của trận này khiến phòng tuyến công thủ của Triệu quốc bị xuyên thủng, phòng tuyến Triệu quốc xuất hiện một lỗ hổng lớn, thế công của Triệu quốc trong phút chốc biến thành thế thủ, đây là chuyển biến to lớn trong trại thái của địch và ta.
...
“Đại đô đốc! Mạt tướng tội đáng chết vạn lần!”
Trong trướng chỉ huy của Đại đô đốc Triệu quốc, Triệu Hưng Diên chạy tới, mũ giáp gỡ xuống, người mang chiến giáp quỳ sụp xuống như núi đổ, dập đầu trên mặt đất không dậy được, khóc ô ô.
Tướng lĩnh đứng thẳng hai bên, sắc mặt ai nấy tương đối khó coi, đều hiểu rõ ý nghĩa trong thất bại lần này của Triệu Hưng Diên, bản thân Triệu Hưng Diên sao lại không biết.
Trăm vạn tinh nhuệ cứ mất như vậy, tàn binh bại tướng còn sót lại mấy vạn người, tổn thất nặng nề!
“Ngươi...” Bàng Đằng tức giận tới mức run rẩy, chỉ vào ông ta một lúc mới đau đớn nói: “Ta trọng dụng ngươi như vậy, vậy mà ngươi khinh địch, trăm vạn nhân mã bị tiêu diệt trong nháy mắt, hại người hại mình, hại Đại Triệu ta, không giết ngươi thì làm sao bàn giao với tướng sĩ toàn quân, với người trên dưới Triệu quốc! người đâu! Kéo ra ngoài, chém!”
Lập tức binh lính hành hình như lang như hổ xông vào kéo Triệu Hưng Diên đang quỳ dưới đấy đi.
“Chậm đã!” Một tướng đứng ra, lên tiếng xin xỏ: “Đại đô đốc, hai nước giao chiến chính là lúc cần dùng người, lâm trận trảm tướng không ổn,

mong rằng Đại đô đốc đao hạ lưu người, để Triệu Hưng Diên lấy công chuộc tội, lấy...”
“Chém!” Bàng Đằng tức giận cắt ngang, ném lệnh tiễn trên bàn ra ngoài. Quân lệnh như núi, chư tướng sắc mặt đau thương, trơ mắt nhìn Triệu Hưng Diên bị kéo ra ngoài hành hình.
Triệu Hưng Diên bị kéo ra lệ rơi đầy mặt, không rên một tiếng, bản thân cũng không còn mặt mũi nào cầu tình cho mình.
Không lâu sau, đầu đẫm máu của Triệu Hưng Diên được người ta đặt lên khay đưa vào trong để giao mệnh.
Các tu sĩ đứng ngoài quan sát thầm thổn thức không thôi, bình thường, những người cấp bậc đại tướng không phải ai muốn giết là giết, trên chiến trường tàn khốc lại một đao kết thúc, giết người không do dự. Đặc biệt là các tu sĩ đã cứu Triệu Hưng Diên trở về vất vả lắm mới cứu được, kết quả thì phát hiện lại đưa Triệu Hưng Diên về để chết dưới miệng đao.
Bằng Đằng phất tay ra hiệu đem đầu xuống rồi lại cùng chư tướng thương nghị điều động lại binh lực, không còn cách nào khác, đại quân của Thương Triều Tông đang tiến thẳng vào nội địa Triệu quốc, nếu không ngăn lại, nội bộ Triệu quốc sẽ đại loạn.
“Một trận đại thắng!” Nhận được tin tức Ngưu Hữu Đạo thở phào một hơi.
Hắn chỉ từ kết quả đã có thể nhìn thấy công thủ đổi chỗ, chiến sự bắt đầu trở thành thuận lợi cho bên này, cũng biết Thương Triều Tông mạo hiểm thủ thắng chứ không biết giao chiến thảm liệt chừng nào.
Nói chính xác, hắn đã đọc không ít sách sử có thể tưởng tượng ra chiến tranh sẽ tàn khốc nhường nào nên không muốn tận mắt đi xem sự thảm liệt đó, cố gắng né tránh sự thảm liệt.
Với hắn mà nói, khốc liệt đến mức nào cũng không quan trọng, quan trọng là kết quả.
Kết quả là, hắn phí hết tâm huyết nâng đỡ đám người bùn nhão không dính được với nhau không trát lên tường được Thương Triều Tông, giờ bản thân họ cũng không chịu thua kém ai, không khiến hắn phải thất vọng.
Ở mức độ nào đó, hắn không khác gì những tu sĩ khác.

Cùng với sự thúc đẩy của đám Mông Sơn Minh, Ngưu Hữu Đạo đã về tới Nam châu, có điều cũng không trở về Mao Lư sơn trang.
“Đạo gia, Ngọc Thương muốn gặp người.” Viên Cương đi vào, đưa một bức mật tín.
“Gặp ta?” Ngưu Hữu Đạo hồ nghi, nhận mật tín xem thử, vị Ngọc Thương tiên sinh kia thật sự muốn gặp hắn, nói là có chuyện quan trọng cần gặp mặt hắn nói chuyện.
Còn nhất định phải gặp mặt nói chuyện? Ngưu Hữu Đạo suy nghĩ một lúc, không biết lúc này Ngọc Thương muốn gặp hắn là có ý gì, hắn bây giờ không muốn dễ dàng xuất hiện trước mặt người có thể uy hiếp hắn, Ngọc Thương chắc chắn là một trong số đó.
Từ sau khi Tô Chiếu giả kia xuất hiện, hắn liền đề cao cảnh giác với Hiểu Nguyệt các.
Nguyên nhân rất đơn giản, người hiểu rõ quan hệ cuả Viên Cương và Tô Chiếu, ngoài hắn chỉ có Hiểu Nguyệt các. Viên Cương đột nhiên đụng phải Tô Chiếu giá, hắn muốn không nghi ngờ cũng khó.
“Bảo bọn họ phá hỏng chuyện của Triệu quốc, trì hoãn mãi không có động tĩnh, nếu không muốn giúp đỡ, còn gặp cái gì. Cứ nói chiến sự khẩn cấp, không rảnh, không gặp!” Ngưu Hữu Đạo từ chối không chút khách khí.
...
“Tiên sinh lần này đi có nắm chắc không?”
Giả Vô Quần định đi, trong phủ thừa tướng, Tử Bình Hưu đi tiễn giữ tay Giả Vô Quần lại, trong mắt tràn đầy lo lắng.
Tình cảnh Tống quốc đang khó khăn, chỉ cần một bất trắc cũng có thể khiến vong quốc.
Lần trước mặt dù La Chiếu chiến sự thất bại, nhưng đối mặt với thất bại về mặt chiến lược lớn với Mông Sơn Minh, không thể không thừa nhận năng lực chiến trường của La Chiếu vẫn rất mạnh, có thể nói rằng nói cho cùng vẫn phải xem đối thủ mà gã ta đối mặt là ai.
La Chiếu đúng là người có thể đánh, đáng tiếc đối thủ không phải người bình thường, là Đại tư mã Kim Tước Hàn quốc!
La Chiếu muốn dựa vào thế yếu lật ngược tình thế cho Tống quốc trên chiến trường rất khó khăn.

Mà làm gì chắc đó chính là phong cách của Kim Tước, trong tình huống Kim Tước đang chiếm ưu thế thực lực, ư thế đánh chắc thắng chắc phát huy vô cùng tinh tế, cho dù La Chiếu đa mưu túc trí thế nào, đối mặt với tác chiến Kim Tước đã bố trí gã ta vẫn tràn đầy bất lực, khó chịu uất ức. Đây chính là cảm giác Kim Tước luôn đem đến cho đối thủ.
La Chiếu nghĩ hết cách cũng chỉ có thể làm chậm tốc độ bại vong của quân Tống, kết quả có thể thấy trước đang càng ngày càng tới gần.
Người ngoài không cách nào tưởng tượng được tâm tình của La Chiếu, đó là một sự tuyệt vọng xuất phát từ nội tâm, nhưng không dám phát tiết, từ nội tâm tuyệt vọng, còn không dám phát tiết ra, sợ ảnh hưởng quân tâm, nội tâm của gã ta cực kì kiềm chế.
Lần này Tống quốc dấy lên chiến sự, đầu tiên La Chiếu thảm bại trên tay Mông Sơn Minh, giờ lại đối mặt với Kim Tước, lại bị Kim Tước dần dần đẩy vào tuyệt cảnh.
Tưởng tượng lại khí thế hăng hái trước khi chiến đấu, tuổi trẻ đắc chí, một đường mây xanh, hào tình tráng chí có thể nuốt cả thiên hạ, trong lúc liên tiếp gặp khó khăn mà lại bất lực như vậy, người ngoài khó có thể tưởng tượng được đả kích gã ta gặp phải lớn nhường nào.
Đã từng có vài người bất mãn về gã ta, đã từng có những lời lẽ trào phúng, nói gã tự cho mình là đúng hình như đã trở thành sự thật.
Sự tự tin của gã ta bị dao động, liên tục đối đầu với Mông Sơn Minh và Kim Tước, sự tự tin gần như bị phá nát!
Chính dưới thế cục này, chính trong kết cục có thể thấy được của Tống quốc, có rất ít người muốn vãn hồi thế suy tàn của Tống quốc, Giả Vô Quần quyết định ra ngoài một chuyến là định đi Phiễu Miễu Các.
Cũng chẳng còn cách nào khác, đại thế đã đến mức độ này, một người thông minh tài trí như Giả Vô Quần cũng khó vãn hồi được gì, như Thiệu Bình Ba, như Ngưu Hữu Đạo đối mặt với đại thế đều hơi bó tay hết cách.
Trông cậy vào các nước khác đã không thực tế, cũng chỉ có thể hy vọng vào tầng lớp cao hơn đưa tay hóa giải, hy vọng có thể du thuyết Phiêu Miễu Các ra mặt hóa giải tình thế nguy hiểm của Tống quốc.
Có nắm chắc không? Đối mặt với sự lo lắng của Tử Bình Hưu, Giả Vô Quần cười khổ: “Còn có thể lựa chọn sao? Chỉ có thể còn nước còn tát.

Chỉ có thể thử xem. Thừa tướng cũng không cần phải trông cậy gì vào ta, trong mắt Phiễu Miễu Các chúng ta chỉ là con sâu cái kiến, thấp cổ bé họng, người ta thật sự sẽ không đặt chúng ta vào trong mắt.”
“Làm phiền tiên sinh.” Tử Bình Hưu chắp tay, khom người thật sâu bái ông ta.
Giả Vô Quần không khách khí, quay người đi...
“Hổ phụ không sinh khuyển tử, trận này tiểu vương gia đánh rất đẹp!”
Sau khi Thiệu Đăng Vân nhận được chiến báo Nam châu đưa về đứng trên mỏm đá sang nơi đóng trú của quân Hàn bên kia bờ sông, thở phào một hơi, cảm thán.

Chương 1093: Ngọc phi (2)

Chương 1093: Ngọc phi (2)
Ông ta cũng cực kỳ lo lắng cho chiến sự Nam châu bên kia, một trận chiến của Thương Triều Tông đã thay đổi thế cục, làm ông ta thở phào, nhớ tới chủ cũ, cũng rất đỗi vui mừng...
Thương Kiến Hùng ngồi sau trác án trong thư phòng cũng đã thấy chiến báo Nam châu, Thương Triều Tông lấy ít địch nhiều, một trận thay đổi chiến cuộc, biến thế thủ của Yến quốc thành thế công.
Với hoàng đế Yến quốc như ông ta mà nói, đây vốn là chuyện đáng mừng nhưng giờ ông ta lại không mừng nỗi.
Uy hiếp của Tống quốc đã bị Mông Sơn Minh phá tan, uy hiếp bên Hàn quốc bị Thiệu Đăng Vân chặn, uy hiếp bên Triệu quốc bị Thương Triều Tông ngăn cản, nói cho cùng tất cả đều là người của Ninh vương, vinh quang này đều được dồn hết lên đầu Thương Triều Tông nhi tử Ninh vương.
Yến quốc gặp nạn, ngăn cơn sóng dữ chính là Thương Triều Tông, còn hoàng đế Yến quốc ông ta thì sao? Dường như không làm gì cả, dường như trở thành ăn không ngồi rồi.
Nhất là bây giờ, ba phái lớn của Yến quốc đều ủng hộ bên Thương Triều Tông, điều này khiến ông ta nghẹn họng.
Tâm tình Đồng Mạch đứng dưới cũng không tốt, Thương Triều Tông càng thể hiện năng lực, càng đắc thế lão càng bất an, năm đó chính lão chủ trì hành động thanh tẩy phe Ninh vương, nếu thật sự để Thương Triều Tông nắm đại quyền, mình sẽ có kết cục gì chỉ nghĩ đã không rét mà run.
Nhưng giờ lão không làm gì được Thương Triều Tông, bên cạnh người ta có một lượng lớn tu sĩ bảo vệ, tay lại nắm binh quyền, cho dù ngươi muốn hại trong sáng hay trong tối đều vô dụng. Lúc này cường thế dồn

hết vào Thương Triều Tông, bất kỳ âm mưu quỷ kế gì cũng khó làm tổn thương được một cọng lông tơ.
Tâm trạng của Thương Vĩnh Trung ở dưới cũng không tốt, bây giờ lão ta thực sự là Đại mã tư trang trí rồi, Thương Triều Tông càng có năng lực càng lộ rõ sự vô năng của lão ta, quá lúng túng.
Cao Kiến Thành đứng dưới mặt không biểu cảm, ông ta sớm đã đặt cược bên cửa Thương Triều Tông, đã đứng ở hàng tam công này, bên này sụp đổ Thương Triều Tông đắc thế, ông ta cũng bình yên vô sự. Ông ta không ngờ hành động bất đắc dĩ lúc trước lại giúp mình đứng ở thế bấy bại, hơi có cảm giác cuộc đời như vở kịch.
Đương nhiên, được biết tin chiến thắng, trong lòng vẫn rất cảm khái, chí ít càng nhận thức được năng lực của đám người Thương Triều Tông, so với người của triều đình thì chỉ có thể khiến ông ta thầm lắc đầu.
Đứng tại độ cao của ông ta nhìn xuống, thế cục nội bộ Yến quốc rất rõ ràng, Thương Triều Tông lần này thật sự đã tạo ra thành tựu, uy vọng như mặt trời ban trưa, Yến quốc bây giờ, có thể thay đổi triều đình không ai khác ngoại trừ Thương Triều Tông.
“Chư vị, các châu phủ bên dưới đều đang nhìn chằm chằm, đều muốn an bài thỏa đáng, không thể thả lỏng, phải siết chặt hơn!” Thương Kiến Hùng chợt ý vị thâm trường nói.
“Rõ!” Ba vị cùng chắp tay lĩnh mệnh.
Ba người đều biết ông ta nói vậy là có ý gì, bây giờ khí thế Thương Triều Tông quá thịnh, các châu phủ mà họ đang nắm trở thành tiền vốn duy nhất của họ, nếu vứt đi cả năng lực khống chế này, bọn họ sẽ không còn chút tác dụng gì với ba phái lớn Yến quốc.
Bao gồm bản thân Thương Kiến Hùng cũng ý thức được, trải qua lần chiến loạn này, ba phái lớn hẳn đã thấy rõ, ủng hộ ai mới có lợi hơn cho ba phái lớn, nếu không thể khống chế được bên dưới, bất cứ lúc nào ba phái lớn cũng có thể vứt bỏ bọn họ lập một triều đình khác có lợi với ba phái lớn hơn.
Nói trăng ra là, bọn họ nhất định phải có năng lực khiến nội bộ Yến quốc đại loạn bất cứ lúc nào, chỉ có như vậy mới có thể khiến ba phái lớn không thể tùy tiện vứt bỏ bọn họ.

Nói ra những lời này, ở mức độ nào đó đã thừa nhận ông ta trị vì triều đình vô năng.
“Ngọc phi đâu?” Thương Kiến Hùng quay đầu lại hỏi Điền Ngữ.
Ngọc phi chính là phi tử Tống hoàng Mục Trác Chân dâng lên, Đồng Mạch, Thương Vĩnh Trung, Cao Kiến Thành bất giác nhìn nhau, Thương Kiến Hùng phong nữ nhân kia làm “Ngọc phi” khiến rất nhiều người bất mãn, ngọc là gì? Dĩ nhiên là chỉ thanh khiết không vất bẩn, một kẻ là hàng xài rồi, là phi tử của nhà người khác đến dây, danh tiết thật sự không thể xứng với danh hào Ngọc phi.
Điền Ngữ lặng lẽ đưa mắt nhìn phản ứng của ba vị đại thần, khẽ trả lời: “Ở ngự hoa viên.”
Thương Kiến Hùng lập tức quét sạch ưu phiền, vui mừng đứng dậy bỏ đi.
“Bệ hạ!” Đồng Mạch ngăn cản, khuyên can: “Long thể quan trọng, không nên quá mức vất vả, tiết chế!”
Nhìn đôi mắt thâm quầng của Thương Kiến Hùng, lão thật sự không kìm được khuyên.
Trong cung có truyền tin, vị hoàng đế này quá “dốc sức” vào nữ phân kia, sủng hạnh không ngừng, tình trạng mưa móc bị mất cân bằng nghiêm trọng làm cho cả đám trong hậu cung rất có ý kiến. chớ xem thường đám nữ nhân hậu cung kia, không ít người nhà mẹ đẻ đều là người có quyền thế, chỉ cần có ý kiến thì sẽ xảy ra vấn đề.
Ngay cả hoàng hậu cũng không vui, hoàng hậu là nữ nhi duy nhất của Đồng Mạch lão, ngay cả nữ nhi lão cũng không kìm được oán trách người làm cha là lão.
Nói oán trách là dễ nghe, chứ thật ra chẳng khác gì mắng, hỏi có phải muốn nàng ta nhường luôn vị trí hoàng hậu của mình không?
Thương Kiến Hùng nổi giận, trừng hai mắt từng bước tới gần Đồng Mạch: “Tiết chế cái gì?”
Mặt mo của Đồng Mạch xấu hổ, bị ép lui từng bước đến trước cây cột, không thể nào lui thêm nữa.
Thương Kiến Hùng nhìn chằm chằm lão chất vấn: “Tâm tình quả nhân không tốt, chỉ tìm Ngọc phi nói chuyện phiếm giải buồn, cũng không được sao?”

“Rất tốt!” Vẻ mặt Đồng Mạch đau khổ cứng nhắc phun ra hai chữ.
Thương Kiến Hùng quay đầu nhìn đám người: “Lần trước, trrong cơm canh dâng lên cho Ngọc phi không được sạch sẽ, có một số việc quả nhân mở một mắt nhắm một nhắt không muốn truy cứu quá mức, nhưng đừng nghĩ quả nhân mù lòa, đừng quá đáng, tay chư vị đừng duỗi quá dài, ai còn dám duỗi tay vào nhà quả nhân... Đừng nghĩ sự nhân từ của quả nhân là mềm yếu, nếu còn có lần sau, chắc chắn không dễ tha đâu!”
Có người hạ độc? Cao Kiến Thành và Thương Vĩnh Trung trao đổi ánh bắt, cũng không biết là ai làm, có điều đây là chuyện trong dự liệu, một nữ nhân không quyền thế bối cảnh vào cung lại được sủng hạnh quá lức, nữ nhân có tính ghen ghét trời sinh, huống chi cảm đám nữ nhân, bị người ta ghen ghét, có người hạ độc là chuyện quá bình thường. Năm nào chả có vài người chết không minh bạch chứ.
Thương Kiến Hùng hừ lạnh một tiếng phất tay áo bỏ đi, Điền Ngữ nhìn ba người một chút rồi bước nhanh theo.
Đồng Mạch dựa vào cột “phù” một tiếng, hai vai trũng xuống, gương mặt già cỗi đầy bất đắc dĩ.
Thương Vĩnh Trung đi tới, thấp giọng hỏi: “Tướng gia hạ thủ với nữ nhân kia sao?”
Đồng Mạch trợn mắt: “Vương gia, người có biết người đang nói gì không?”
“Haha, chỉ hỏi thử thôi, chỉ hỏi thử thôi, đùa ấy mà, tướng gia đừng nghĩ là thật.” Hai tay Thương Vĩnh Trung bỏ vào tay áo ôm trước bụng hết nhìn đông lại ngó tây.
Cao Kiến Thành mặt không thay đổi nhìn ra ngoài cửa buông tiếng thở dài: “Hồng nhan họa thủy!”
Đồng Mạch tán thành gật đầu, lão cũng háo sắc, trước đó không tán đồng lắm câu “hồng nhan họa thủy”, nhưng giờ thì quá cảm khái.
Thương Vĩnh Trung cũng không kìm được lắc đầu: “Lúc này lại vì một nữ nhân ngoại lai làm hậu cung không yên, sợ là sẽ khiến rất nhiều người không vui.” Lúc nói lời này mắt lão ta híp lại, ngay cả lão cả cũng động sát cơ với Ngọc phi kia.”
Hai người khác dĩ nhiên biết “rất nhiều người” mà lão ta ám chỉ là ai, chính là những người đứng sau lưng các nữ nhân trong hậu cung.

Giờ đang phải dựa vào những người kia để khống chế thế cục, lúc này Hoàng đế lại độc sủng một người thật sự không thỏa đáng lắm, nhưng nữ nhân kia có Hoàng đế bảo vệ, Hoàng đế để tâm, người ngoài cũng khó ra tay.

Tất cả mọi người không hi vọng bởi vì một nữ nhân mà ảnh hưởng đến lợi ích của mọi người.

“Tướng gia, tốt nhất người nên nói chuyện với Đại tổng quản Điền Ngữ một chút.” Cao Kiến Thành ám chỉ.

Thương Vĩnh Trung âm thầm gật đầu, muốn động vào một nữ nhân được Hoàng đế bảo vệ trong hậu cung, không có Điền Ngữ trợ giúp, gần như không thể nào đắc thủ.

Chương 1094: Phiêu Miễu Các đưa tin

Chương 1094: Phiêu Miễu Các đưa tin
Đồng Mạch vốn có ý tưởng này nhưng bị Chân Thiếu Khắc nhắc nhở như vậy, lập tức cảnh giác, lo lắng bên trong có bẫy, lạnh lúc quét mắt nhìn Cao Kiến Thành một chút rồi quay người đi.
...
“Xem đi.”
Thái Thúc Hùng cũng ngồi sau trác án trong thư phòng ném tin tình báo vừa truyền tới lên bàn.
Thiệu Bình Ba đứng dưới tiến đến, hai tay cung kính nhận tình báo về xem, sau khi xem xong mới biết Triệu quốc nếm mùi thất bại trong tay Yến quốc, thế cục trận chiến Yến Triệu đảo lộn, công thủ đổi chỗ.
“Thương Kiến Hùng may mắn thật, tự đi tìm đường chết lại có người bên dưới liều mạng. Đám Thương Triều Tông thật sự là chinh thiện chiến, đã thật sự ngăn được cơn sóng dữ!” Giọng Thái Thúc Hùng mang theo sự trào phúng, có điều vẫn có thể nhận ra, tâm trạng của ông ta không tệ.
Bốn nước đang đánh nhau, đều đang tiêu hao, ngay cả Tề quốc và Vệ quốc cũng đầu tư không ít tài nguyên, ông ta ở bên xem náo nhiệt, nhìn chư quốc cắn nhau gà bay chó chạy mình đầy thương tích cảm thấy vô cùng hài lòng.
Thiệu Bình Ba khép tình báo lại đặt về trên bàn: “Nếu không phải Vệ quốc và Tề quốc hết sức ủng hộ, Yến quốc căn bản không đủ sức đánh một trận, vừa bắt đầu chiến sự Yến quốc đã vong rồi!”
Thái Thúc Hùng gật đầu, dĩ nhiên ông ta biết đạo lý này, nếu không có một lực lượng bên ngoài ủng hộ, chỉ riêng lương thảo đã đủ kéo đổ Yến quốc yếu ớt rồi.

“Ngược lại, cũng là chuyện tốt, Tề, Vệ đều bị tiêu hao lây.” Thiệu Bình Ba lại bồi thêm một câu.
Thái Thúc Hùng mỉm cười, vỗ vỗ lan can ghế, đây chính là điều ông ta muốn thấy, sau khi vui vẻ lại chậc chậc một tiếng: “Ngô Công Lĩnh kia đúng là một kẻ kỳ diệu!”
Thiệu Bình Ba hiểu rõ ý ông ta. Ngô Công Lĩnh đã làm hỏng chuyện tốt của Hàn quốc, khiến ý đồ của Hàn quốc không thể thúc đẩy thuận lợi, không khác gì gia tăng tiêu hao sức lực của Hàn quốc, cũng khiến lực lượng bốn nước phía đông phân liệt hơn, có lợi cho bên này. Vẻ mặt y nghiêm túc nói: “Bệ hạ, người này không thể khinh thường, trước kia bị huynh trưởng Ngô Công Sơn che mất, phụ thân thần không có đánh giá tốt về hắn, giờ xem ra, hình như đã coi thường người này rồi.”
“Loạn thế xuất anh hùng, thực sự là một nhân vật.” Thái Thúc Hùng gật đầu, bỗng hiếu kỳ hỏi: “Nghe nói Mục Trác Chân đã đưa nữ nhân mình sủng ái nhất dâng cho Thương Kiến Hùng, nữ nhân này giờ rất được Thương Kiến Hùng sủng ái. Theo tin tức đáng tin, bởi vì nữ nhân này, khiến Yên Kinh không ít người bất mãn. Cô vương trước kia chưa từng chú ý đến nữ nhân này, cô vương rất tò mò là nữ nhân nào vừa có thể khiến Mục Trác Chân sủng ái, lại có thể khiến Thương Kiến Hùng mê đắm như vậy, không biết nàng ta tuyệt sắc nhường nào? Ngươi có biết gì về nữ nhân này không?”
Thiệu Bình Ba nhìn bộ dạng ông ta dường như rất hứng thú với nữ nhân kia.
Vừa suy nghĩ liền hiểu ra.
Nếu chỉ được Mục Trác Chân sủng ái thì chẳng có gì đáng nói, nhưng ngay cả Thương Kiến Hùng cũng quỳ dưới váy nữ nhân kia, liên tục khiến hai vị đế vương đã quen với giai lệ hậu cung tin phục, e là các đế vương chư quốc đều đã chú ý, cũng có thể nói là vì Thương Kiến Hùng đã hấp dẫn sự chú ý cao độ của thế lực khắp nơi.
“Vi thần trước kia cũng không chú ý, chỉ nghĩ đơn giản là nữ sắc thôi, mê đảo được Thương Kiến Hùng, với vài người mà nói, chỉ e đã là họa thủy rồi! Hồng nhan bạc mệnh, nữ nhân này lại xinh đẹp, chỉ sợ cũng không có kết quả gì tốt đẹp, sớm muộn gì cũng thành quỷ dưới đao người khác.” Thiệu Bình Ba bình tĩnh đáp.

Thái Thúc Hùng cười haha: “Chỉ là một nữ tử yếu đuối, sao có thể trở thành họa thủy, nói cho cùng vẫn do Thương Kiến Hùng thiếu tự chủ. Cô vương vẫn khá có hứng thú với nữ nhân này, nếu có cơ hội chắc chắn cô vương phải cướp về tay xem thử rốt cuộc là tuyệt sắc bậc nào mà có thể khiến Mục Trác Chân và Thương Kiến Hùng đều cảm mến!” Ông ta không hề che giấu dã tâm của mình.
Ham muốn chiếm hữu là một trong những nguyên nhân xưng vương xưng bá của giống đực, Thiệu Bình Ba có thể hiểu, không lên tiếng cũng không đánh giá gì về chuyện này.
Có điều Thái Thúc Hùng lại đổi chủ đề: “Thế cục như vậy, bên Vệ quốc và Tề quốc, sắp xếp của ngươi phải nhanh lên.”
Thiệu Bình Ba khom người nói: “Bệ hạ yên tâm, nhân thủ đã xếp vào đúng chỗ, bước đầu đã thấy hiệu quả, có điều giờ vẫn chưa thích hợp cưỡng ép tốc độ tăng lên, nếu không vật cực tất phản, cần tiến hành theo trình tự.”
Việc này không cần nhắc nhở y cũng sẽ không thả lỏng, luôn siết chặt. Y hiểu rõ tầm quan trọng của việc này đối với y, có thể tạo ra thành tích hay không liên quan đến việc y có thể mở được cục diện ở Tần quốc không.
Mặc dù Thái Thúc Hùng ủng hộ y, nhưng vẫn cần y dựa vào bản lĩnh của mình đưa ra vài thứ, nếu không văn võ đại thần cả triều không phải đồ trang trí, chuyện dính tới lợi ích của rất nhiều người trong triều đình, Thái Thúc Hùng không có thuyết pháp và bàn giao thì không thể ủng hộ không được.
Giờ y không có được quyền lực tương ứng, không thể buông tay buông chân, chính là vì điều này.
...
Trận chiến Yến Triệu, công thủ đổi chỗ, Triệu Hưng Diên bại trận khiến cho triều đình Triệu quốc cũng căng thẳng, Triệu hoàng Hải Vô Cực luôn bác bỏ ý kiến của người khác, khư khư cố chấp phải chịu áp lực cực lớn, liên tục phát lệnh hối thúc tiền tuyến dụng công.
Cho dù không có áp lực triều đình, Đại đô đốc Bàng Đằng cũng không thể không chia ra một lượng binh lực lớn đi chặn đường chặn đánh.

Sự tình rõ ràng, Yến quốc không thể chiếm đoạt Triệu quốc, đối mặt với xâm lấn của Triệu quốc, một khi đánh vào cảnh nội Triệu quốc, để phá hỏng thế xâm lăng của Triệu quốc, giết vào cảnh nội Triệu quốc rồi thì tất nhiên Thương Triều Tông sẽ không khách khí, sẽ trắng trợn phá hoại kéo chân quân Triệu, Mông Sơn Minh đánh vào sẽ dẫm lên vết xe đổ của Tống quốc.
Thương Triều Tông đắc thủ, Mông Sơn Minh biết chắc chắn Bàng Đằng sẽ ia binh đi chặn đánh, cấp tốc tăng tần suất điều động nhân mã, người nhìn thấy mà hoa cả mắt, không biết đang làm trò quái gì để gây áp lực cực lớn cho Bàng Đằng.
Lúc chia ra trăm vạn binh lực chặn đánh Thương Triều Tông, Bàng Đằng kỳ cẩn thận cẩn thận, sợ lộ ra sơ hở gì.
Nhưng Mông Sơn Minh chính là đang đợi điều này.
Mông Sơn Minh coi đây là chiến cơ, không có cơ hội thì tạo ra cơ hội, đột nhiên phát động công kích chính diện cuồng bạo, khiến quân Triệu chấn động.
Quân Triệu sau lần chia binh này lập tức xuất hiện những mắt xích yếu kém, Từ Cảnh Nguyệt suất lĩnh nhân mã Cung châu đi tập kích, như một thanh đao nhọn đâm mạnh vào chỗ yếu ớt, khiến binh lực chia ra hoàn toàn chia cắt với chủ lực quân Triệu.
Mông Sơn Minh tiếp tục điên cuồng tấn công, chính diện kiềm chế chủ lực Bàng Đằng.
Thương Triều Tông dẫn quân đánh trả, liên thủ giáp công với Từ Cảnh Nguyệt tấn công nhân mã chia ra chặn đánh.
Bàng Đằng lập tức phái ra nhân mã công kích Từ Cảnh Nguyệt giải vây cho chi nhân mã kia.
Mông Sơn Minh ra lệnh một tiếng, Từ Cảnh Nguyệt bộ không đấu nữa, chạy thẳng đến nội địa Triệu quốc, Thương Triều Tông cũng không đánh, đi thẳng vào nội địa Triệu quốc.
Bàng Đằng không cứu, Từ Cảnh Nguyệt và Thương Triều Tông sẽ liên thủ tiêu diệt chi nhân mã kia, Bàng Đằng cứu, cả hai liền bỏ chạy.
Trong phút chốc, một đạo nhân mã đánh vào nội địa Triệu quốc biến thành hai chi, Bàng Đằng một đầu vác hai người, nhức đầu, làm sao chia binh đuổi theo nữa đây?

Một chi nhân mã vừa phân tán đi, nhân mã Bàng Đằng đã không thể nào có ưu thế binh lực tuyệt đối áp chế Mông Sơn Minh phía chính diện, nếu lại chia binh đi chặn đánh Từ Cảnh Nguyệt, Từ Cảnh Nguyệt chính là hãn tướng của Yến quốc, nhân mã phái đi không thể quá ít, lại phải chia đi trăm vạn binh mã!

Bốn trăm vạn đại quân, một trăm vạn bị Thương Triều Tông cho phá tan, lại phân một trăm vạn đi chặn đánh Thương Triều Tông, giờ lại phân ra một trăm vạn đi chặn đánh Từ Cảnh Nguyệt, trên tay chỉ còn lại một trăm vạn nhân mã. Trên tay Mông Sơn Minh sau khi chia năm mươi vạn cho Từ Cảnh Nguyệt cũng còn một trăm năm mươi vạn nhân mã.

Chương 1095: Ai giúp ai đây (1)

Chương 1095: Ai giúp ai đây (1)
Mông Sơn Minh nhìn chằm chằm, một có thể phát động một kích trí mạng với ông ta bất cứ lúc nào.
Nhưng không chặn đánh không được, đây lầ chỗ đau đớn nhất của bên thủ.
Bàng Đằng bị buộc bất đắc dĩ, không thể không suất lĩnh đại quân tiến hành lui binh trên chiến lược, định mượn nơi địa thế hiểm yếu trọng chỉnh lại thế cục có lợi cho phe mình.
Quân Triệu đánh vào Nam châu đã hoàn toàn rút lui ra sau, thế cục xoay chuyển, Yến quân toàn diện đánh vào cảnh nội Triệu quốc.
Thời khắc đi cùng đội quân, Nhạc Uyên trưởng lão Tử Kim động phóng ngựa đuổi theo bên cạnh xe xe ngựa của Mông Sơn Minh, vén màn cửa lên chào hỏi: “Chưởng môn!”
Cung Lâm Sách từ trong xe ngựa lách mình ra, đáp xuống bên đường hành quân, Nhạc Uyên nhảy xuống ngựa, đưa một tờ giấy: “Chưởng môn, Phiêu Miễu Các đưa tin, triệu tập chưởng môn các phái tiến về Phiêu Miễu Các nghị sự.”
Cung Lâm Sách nhận tin, nghi ngờ nói: “Chuyện gì?”
“Không biết.” Nhạc Uyên lắc đầu.
Cung Lâm Sách nhìn tin hoàn toàn xác nhận không hề nói gì, chỉ nói ngày tháng nghị sự, thời gian là ba ngày sau.
Suy nghĩ một lát, Cung Lâm Sách không dám trễ nãi, quay người chạy đến từ biệt Mông Sơn Minh...
Giữa dãy núi liên miên, hai người quen biết cũ gặp mặt, cuối cùng Ngưu Hữu Đạo vẫn gặp mặt Ngọc Thương tiên sinh.
Ngưu Hữu Đạo từ chối gặp mặt, Ngọc Thương cứ đến, không gặp không được.

Cuối cùng, thời gian địa điểm hết thảy do Ngưu Hữu Đạo an bài, Ngọc Thương hoàn toàn phối hợp, chỉ cần đồng ý gặp mặt, ngươi cảm thấy làm thế nào an toàn thì cứ làm.
Sau khi đến nơi nào đó, lại là Ngưu Hữu Đạo phái phi cầm đi đón Ngọc Thương.
Ngọc Thương gần như không mang theo ai tùy hành, chỉ dẫn theo đệ tử Độc Cô Tĩnh.
Bên cạnh Ngưu Hữu Đạo chỉ có Quản Phương Nghi, hai người gặp nhau trong sơn cốc, ánh mắt Ngọc Thương không kìm được liếc nhìn về chỗ cách đó không xa hai lần, bên đó là một nam tử áo hoa đang đứng, ngạo nghễ đứng chắp tay!
“Ngọc Thương tiên sinh!” Ngưu Hữu Đạo khách khí chào, mỉm cười hòa ái.
Quản Phương Nghi thì nhìn chằm chằm Ngọc Thương, đối với vị Ngọc Thương tiên sinh này bà luôn cảnh giác cao độ, chuyện đã từng đuổi giết không nói, sự lo lắng của Ngưu Hữu Đạo đối với Tô Chiếu giả kia bà cũng biết, vừa nghĩ đã biết vị này có thể là cao tầng của Hiểu Nguyệt các vang danh thiên hạ, có thể giấu được mấy người chứ? Đến giờ bà cũng cảm thấy hơi khó tin rồi.
Ánh mắt Ngọc Thương trở lại trên người Ngưu Hữu Đạo: “Muốn gặp mặt lão đệ một lần thật không dễ dàng!”
Ngưu Hữu Đạo khách khí nói: “Ta cũng chỉ muốn tốt cho người, đoạn đường quá xa, bắt Ngọc Thương tiên sinh chạy tới chạy lui thì khó coi quá, muốn gặp cũng phải là ta đích thân đi bái kiến mới đúng.”
Ngọc Thương: “Vậy xem ra thật đúng là ta hiểu lầm, ta còn tưởng rằng lão đệ cố ý trốn tránh ta.”
Ngưu Hữu Đạo: “Việc hiểu lầm này còn phải xem thử nói như thế nào, thật sự mà nói, đúng là ta hơi bất mãn, giờ Triệu quốc đã ức hiếp đến đầu ta rồi, tình cảnh của ta gian nan, muốn cầu Ngọc Thương tiên sinh giúp đỡ một chút, tiên sinh lại bỏ mặc, trong lòng ít nhiều cũng có chút không thoải mái.”
Ngọc Thương cười ha ha: “Lão đệ đúng là không giấu diếm gì, rất thẳng thắn, cũng được, hôm nay ta tới chính là vì chuyện này.”

Ngưu Hữu Đạo hơi khó hiểu, ồ một tiếng: “Nguyện nghe cao kiến của tiên sinh.”
Ngọc Thương: “Ta sở dĩ chậm chạp không đồng ý là vì chưa có sự chuẩn bị kỹ càng. Lão đệ thử nghĩ, con quái vật khổng lồ như Triệu quốc, chỉ dựa vào lén lút ám sát vài người căn bản không có tác dụng gì. Nhất là trong thời điểm chiến tranh, các phương diện đều đề phòng sâm nghiêm, cũng thật sự không tiện ra tay. Muốn làm tan rã thế công của Triệu quốc chỉ động chân động tay một chút không ý nghĩa gì, muốn làm thì phải làm lớn, muốn giúp lão đệ, ta phải giúp cho trót.”
“Chơi lớn?” Ngưu Hữu Đạo mang theo nghi ngờ: “Tha thứ ta ngu muội, chơi như thế nào lớn?”
Ngọc Thương quay đầu ra hiệu một chút, Độc Cô Tĩnh hơi hạ thấp người, lách mình bay xa, tránh nghe tiếp cuộc nói chuyện.
Ngưu Hữu Đạo đang ngẫm nghĩ thì Ngọc Thương lại hất cằm với Quản Phương Nghi: “Hồng Nương, giữa nam nhân bàn vài chuyện bất nhã, nữ nhân không thích nghe, tránh một chút đi.”
Quản Phương Nghi nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo hơi nhíu mày. “Có cần thiết như vậy không?”
“Có!” Ngọc Thương rất khẳng định gật đầu khẽ: “Chẳng lẽ không yên tâm về ta?”
Ngưu Hữu Đạo ha ha nói: “Lúc trước tiên sinh động tay động chân trên người ta, sau đó cử người truy sát đó, ký ức ấy vẫn còn mới mẻ với ta lắm.”
“Lão đệ vẫn rất mang thù, có điều lúc đầu đúng là ta sai trước, thế này đi, nếu đệ không yên tâm về ta, có thể hạ cấm chế trên người ta trước.”
Ngọc Thương nói xong giang hai cánh tay, bộ dạng để cho tùy ý xử trí.
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo lóe lên, cảm thấy không hiểu được lão già này. Đầu tiên vừa sắp xếp gặp mặt tất thảy ông ta đều rất phối hợp, giờ còn bằng lòng giao an nguy của mình cho hắn nắm giữ, hắn đang nghĩ rốt cuộc lão già này muốn làm gì, có chuyện gì đáng để ông ta phải mạo hiểm đến như vậy?
“Làm vậy với tiên sinh không thích hợp lắm thì phải?” Ngưu Hữu Đạo thử thăm dò hỏi một câu.

Ngọc Thương rất thoải mái khoát tay: “Không có gì không thích hợp, bàn chuyện ấy mà, phải xuất phát từ thành ý, không có thành ý, chúng ta cũng không cần gặp mặt dông dài, ngươi nói có đúng không?”
“Nếu như thế, ta đành cung kính không bằng tuân mệnh.” Ngưu Hữu Đạo cười một tiếng, nghiêng đầu ra hiệu.
Quản Phương Nghi lúc này chậm rãi tiến lên, sau khi đề phòng tới gần, đột nhiên ra tay, thi pháp trên người Ngọc Thương một chút, kết quả phát hiện đối phương không hề kháng cự, để mặc bản thân cho bà chế trụ.
Sau khi chế trụ xong, Quản Phương Nghi lui trở về, gật đầu với Ngưu Hữu Đạo ra hiệu không vấn đề gì nữa.
Sau khi Ngưu Hữu Đạo đánh mắt nhìn sang, Quản Phương Nghi cũng lách mình bay đi.
“Giờ lão đệ yên tâm rồi chứ?” Ngọc Thương cười hỏi.
Ngưu Hữu Đạo từ chối cho ý kiến, đưa tay ra hiệu mời ngồi.
Hai người ngồi xuống trên hai mặt đá lớn đối diện nhau trong núi, Ngưu Hữu Đạo hai tay chống kiếm, đã nến nước này thì cũng chỉ trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Ngọc Thương tiên sinh, người không giống như tới giúp ta, nếu tới giúp ta sẽ không cần phải ủy khuất mình như vậy, ta chưa từng thấy tình huống thế này bao giờ, người đừng ức hiếp ta tuổi trẻ.”
Ngọc Thương: “Ức hiếp ai trẻ tuổi chứ không thể ức hiếp ngươi, bề ngoài có vẻ trẻ nhưng dù nhìn thế nào cũng là cáo già.”
Ngưu Hữu Đạo cười haha: “Được rồi,
Lời này ta coi như đang khen ta.”
Ngọc Thương: “Trước khi ta đến đã cho người đi Mao Lư sơn trang đón Hồng mẫu tử đi.”
Ngưu Hữu Đạo: “Cái này ta biết, ta cũng hiểu, sớm đã cho mẹ con hắn tự do, là chính họ không chịu đi, không thể trách được ta.”
Ngọc Thương: “Người làm sư phụ như ngươi đúng là chẳng đến nơi đến chốn, từ đầu đến cuối chỉ vứt cho Hạ công tử một tập thơ bảo hắn tự học, những cái khác ngươi chưa từng dạy hắn.”
Ngưu Hữu Đạo: “Mấy chuyện học tập phải xem thiên phú, sư phụ dẫn lối tu hành, nên dạy như thế nào, có đủ các phương pháp, không phải

chuyện người ngoài nhìn là hiểu được. Hơn nữa có một số việc mọi người lòng dạ biết rõ, cần gì phải so đo? Ta nói tiên sinh này, chúng ta cứ lòng vòng làm gì, thẳng thắng một chút cho sảng khoái đi nào.”
Ngọc Thương: “Ta nói rất rõ ràng rồi, ta tới giúp lão đệ giải quyết uy hiếp của Triệu quốc.”
Ngưu Hữu Đạo trực tiếp lắc đầu nói: “Nghe không hiểu.”
Ngọc Thương: “Hiểu Nguyệt các làm mấy chuyện ám sát xấu xa không thể nào dao động được Triệu quốc lớn như vậy, giờ Yến quốc không đủ sức chiếm đoạt Triệu quốc, điểm này ngươi không thể phủ nhận đúng không?”
Ngưu Hữu Đạo: “Rốt cuộc tiên sinh muốn nói gì?”
Ngọc Thương nói: “Thật sự làm những chuyện này giúp ngươi, mục đích của ngươi không đạt được, Triệu quốc sau này cũng sẽ trắng trợn báo thù Hiểu Nguyệt các ta. Đây chính là nguyên nhân ta chậm chạp không có hành động. Bây giờ ta có biện pháp tốt hơn giúp ngươi giải quyết sự uy hiếp của Triệu quốc.”
Ngưu Hữu Đạo đưa tay, ra hiệu ông ta cứ nói, ta đang chờ đây.

Chương 1096: Ai giúp ai đây (2)

Chương 1096: Ai giúp ai đây (2)
Ngọc Thương: “Điền Chính Ương và Mã Trường An đại tướng Triệu quốc đều là học trò ta.”
Điền Chính Ương và Mã Trường An? Trong đầu Ngưu Hữu Đạo xoay vòng tình hình hai người này, Triệu quốc công iết, chia nhân mã hai lộ phòng vệ Vệ quốc và Tề quốc, người thống lĩnh hai đạo nhân mã này chính là Điền Chính Ương và Mã Trường An, trên tay hai người này nắm gần hai trăm vạn nhân mã. “ta nói này Ngọc Thương tiên sinh, người tuyệt đối đừng nói với ta, vì giúp ta, người có thể khiến hai học trò thân là đại tướng Triệu quốc quay giáo đâm Triệu quốc một kích.”
Ngọc Thương hỏi lại: “Có gì không thể?”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, biểu thị không tin. “Coi như hai người bọn họ có thể nghe người, tu sĩ ba phái lớn của Triệu quốc đi theo cũng đâu phải đồ trang trí.”
Ngọc Thương: “Ta nói cho ngươi biết rõ, lần này Triệu quốc có thể để cho hai người bọn họ nắm giữ binh quyền này, Hiểu Nguyệt các ta ở sau đã dùng không ít công phu. Lần này vì giúp lão đệ ngươi, Hiểu Nguyệt các ta gần như đã sử dụng tất cả các lực lượng sáng tối có thể dùng được, một khi thời cơ tới, Điền Chính Ương và Mã Trường An sẽ phối hợp với nhân thủ Hiểu Nguyệt các, tu sĩ ba phái lớn đi theo quân sẽ bị xử lý, trách nhiệm đi theo quân sẽ do Hiểu Nguyệt các ta trực tiếp tiếp nhận.”
Lời vừa nói ra, Ngưu Hữu Đạo sợ hãi cả kinh, đây không phải chỉ động chân tay một chút là có thể làm được, xem ra lần này Hiểu Nguyệt các đúng là đã dốc hết vốn liếng.
Có điều hắn cảm thấy rất khó mà tin được Hiểu Nguyệt các có thể vì hắn trả cái giá lớn như vậy, trầm giọng nói: “Thủ hạ của Điền Chính Ương

và Mã Trường An đều là nhân mã Triệu quốc, có thể tùy tiện tạo phản theo họ sao?”
Ngọc Thương: “Tiễn ra khỏi cung không thể quay đầu lại, những tướng lĩnh cấp dưới không nghe theo đều sẽ bị thanh tẩy sạch.”
Ngưu Hữu Đạo nghẹn lời một lúc, chậm rãi nói: “Đây không phải chuyện chỉ vài nhân thủ là làm được, xem ra để hoàn thành việc này Hiểu Nguyệt các đã dốc toàn bộ lực lượng rồi.”
Ngọc Thương: “Không sai!”
Ngưu Hữu Đạo: “Vậy người của Hiểu Nguyệt các có thể sẽ bại lộ hết?”
Ngọc Thương: “Có một số việc sớm muộn cũng phải đối mặt, cũng không thể vĩnh viễn trốn ở trong bóng tối, nhân cơ hội giúp lão đệ lần này, Hiểu Nguyệt các chuẩn bị chính thức bước ra ánh sáng!”
Ngưu Hữu Đạo thản nhiên nói: “Tiên sinh lần này nhất định phải gặp mặt ta, chính là vì muốn nói chuyện này?”
Ngọc Thương: “Chỉ cần Điền Chính Ương và Mã Trường An làm phản, Triệu quốc tất loạn, cái này chẳng lẽ không phải đang giúp lão đệ sao? Nhưng tiền đề để bọn hắn tạo phản là nhất định phải khống chế được hai trăm vạn nhân mã dưới tay, trong khoảng thời gian thanh tẩy sẽ khiến cho quân tâm bất ổn, cần một quãng thời gian. Nhưng Triệu quốc sẽ không cho bọn hắn thời gian này, lúc này Triệu quốc vì ổn định nội bộ, tất nhiên sẽ ủy khuất cầu toàn với Yến quốc, dù có phải trả cái giá đắt cũng phải yên ổn nội bộ trước, còn Yến quốc cũng không đủ sức chiếm đoạt Triệu quốc, cũng tất nhiên sẽ đồng ý ngưng chiến với Triệu quốc, may là lần này người chủ trì chiến sự Yến quốc là người của lão đệ.”
Ngữ khí ý vị thâm trường.
Ngưu Hữu Đạo dường như hiểu ra gì đó, tiếp lời: “Để đủ thời gian cho Điền Chính Ương và Mã Trường An, tiên sinh không muốn Yến quốc ngưng chiến, hi vọng Yến quốc tiếp tục bảo trì thế công, khiến Triệu quốc không thể tách ra lực lượng đối phó bọn hắn, ta nói không sai chứ?”
Ngọc Thương cười: “Nói chuyện với người thông minh đúng là bớt được việc, sức ảnh hưởng của lão đệ với Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh ta rất rõ.”

Ngưu Hữu Đạo chậm rãi gật đầu: “Việc này không thể coi thường, khó trách tiên sinh không chịu từ bỏ cứ nhất định gặp mặt ta nói chuyện.”
Ngọc Thương: “Mấy chuyện thế này nói trong thư sẽ không rõ ràng, cứ nói rõ trước mặt mọi người đều yên tâm hơn, ngươi nói có đúng không?”
Ngưu Hữu Đạo chép miệng, lắc đầu: “Đây là đang giúp ta sao? Là ai giúp ai chứ, sao ta cứ cảm giác là ta đang giúp người? Hoặc là nói, là đang giúp Hiểu Nguyệt các!”
Ngọc Thương đưa tay vỗ vỗ bàn tay đang đặt trên chuôi kiếm của hắn, vẻ mặt ôn hoà nói: “Lão đệ, ai giúp ai không quan trọng, quan trọng là có lợi cho tất cả mọi người. Việc này như thành, Triệu quốc từ nay về sau sẽ không còn sức để lo phía Đông nữa. Phía Tây của Nam châu cũng khó gây ra được uy hiếp cho Nam châu, lợi ích của lão đệ sẽ được đảm bảo, an tâm ứng đối vấn đề nội bộ Yến quốc, là chuyện rất tốt mà.”
Ngưu Hữu Đạo từ từ nói: “Hình như ta đã hiểu vì sao Hiểu Nguyệt các lại nghĩ đủ mọi cách lấy được Thương Kính, người cầm được thần khí trấn quốc mới mới có thể lập quốc!”
Ngọc Thương cười không nói, không phủ nhận, cũng không thừa nhận, chẳng khác gì là chấp nhận.
Ngưu Hữu Đạo híp mắt hỏi: “Ngọc Thương tiên sinh là các chủ Hiểu Nguyệt các sao?”
Ngọc Thương lắc đầu: “Không phải! có điều cũng không giấu gì lão đệ, lão phu có chức quan trọng trong Hiểu Nguyệt các, dưới một người trên vạn người!”
Ngưu Hữu Đạo lập tức truy vấn: “Các chủ là ai?”
Ngọc Thương từ chối trả lời: “Cái này không quan trọng.”
Ngưu Hữu Đạo a một tiếng: “Hóa ra tiên sinh không phải các chủ, làm rối cả buổi chỉ đang bán mạng cho người khác, vậy có ý nghĩa không?”
Ngọc Thương hơi nhíu mày: “Lão đệ nói vậy là có ý gì?”
Ngưu Hữu Đạo: “Chả có ý gì. Ta nghĩ thì thấy việc này không nên phiền Hiểu Nguyệt các thì hơn. Chiến sự với Triệu quốc cứ để Yến quốc tự xử lý, với tình hình trước mắt, Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh đã đủ để đánh bại dã tâm của Triệu quốc, không cần phải thức tạp như vậy. Hiểu Nguyệt các ẩn mình nhiều năm, vì ta mà bại lộ trong lòng ta khó có

thể bình an được. có thể tiên sinh không biết chứ con người ta không bao giờ làm chuyện có lỗi với lương tâm của mình, ta thấy vẫn nên thôi đi.”
Ngọc Thương sầm mặt lại: “Chuyện làm trái lương tâm ngươi còn ít làm sao?”
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc: “Có sao?”
Ngọc Thương mới không thèm tin hắn có thể đi đến được như ngày hôm nay mà chưa từng làm chuyện gì trái lương tâm, có điều cứ quấn lấy chuyện này cũng chẳng ý nghĩa gì: “Lão đệ, Thương Kiến Hùng muốn giết ngươi, Hiểu Nguyệt các ta hi sinh một lượng nhân thủ lớn giúp ngươi ngăn cản hai lần; ngươi muốn giết Tống sứ, chúng ta cũng làm giúp ngươi; còn phi cầm rơi vào tay ngươi, chúng ta cũng không hề truy cứu. chuyện đã giúp ngươi rồi, lợi ích ngươi cũng lấy rồi, trên đời này làm gì có nỗ lực nào vô duyên vô cớ. Hiểu Nguyệt các muốn giao hảo với ngươi là để chờ ngày hôm nay, hắn không phải ngươi không hề có chút ý định báo đáp nào đấy chứ?”
Ngưu Hữu Đạo: “Lôi mấy thứ này ra ý nghĩa sao, nếu thật sự muốn tính sổ, món nợ các người truy sát ta tính sao đây? Còn Thương Kính, giá trị như thế nào? Là ai đưa cho các người? Chuyện trước đây, bất kể có phải ở tình thế cấp bách hay không đều là ngươi tình ta nguyện, tính không rõ ràng, vẫn nên việc nào ra việc đấy thì hơn.”
Ngọc Thương: “Việc này đối với ngươi cũng chẳng có gì xấu, nếu giúp chúng ta cũng sẽ giúp ngươi giải quyết được uy hiếp Triệu quốc này, mọi người đôi bên cùng có lợi, tốt cho tất cả mọi người, ngươi còn già mồm cái gì? Hắn ngươi muốn cò kè mặc cả vớt vát thêm một chút? được, nếu vậy có điều kiện gì cứ đem ra bàn bạc.”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta là loại người lòng tham không đáy vậy sao? Đương nhiên, thứ ta muốn nhiều lắm, mấy thứ nhỏ nhỏ không cần phải mở miệng, thứ ta thật sự muốn các người cũng bất lực. Nói cho cùng, có đồng ý hay không phải xem ta có muốn hay không.
Ngọc Thương: “Cơ hội ngàn năm một thuở bày ra trước mặt Hiểu Nguyệt các ta, cơ hội mất đi sẽ không thể trở lại được. Hiểu Nguyệt các đã chờ lâu như vậy rồi, người đời này qua đời khác đều không đợi được đến ngày hôm nay, giờ ngày này rốt cuộc đã đến rồi, vì thế Hiểu Nguyệt các ta sẽ bất chấp mọi giá! Lần này, nếu ai dám cản Hiểu Nguyệt các ta

sẽ là tử địch của Hiểu Nguyệt các ta, lão đệ thật sự muốn chặt đứt hy vọng của Hóa Chân ta sao? Lão đệ thật sự muốn chịu sự trả thù toàn diện của Hóa Chân sao?”

Chương 1097: Các chủ Hiểu Nguyệt các

Chương 1097: Các chủ Hiểu Nguyệt các
Lời này vừa nói ra tim Ngưu Hữu Đạo lập tức chìm xuống, sắc mặt cũng rét lạnh: “Ngọc Thương tiên sinh đang uy hiếp ta sao?”
Ngọc Thương: “Không phải uy hiếp ngươi! Vì giúp ngươi, Hiểu Nguyệt các ta đã chết không ít đệ tử, người từ trên xuống dưới đều biết, vì thế đây là cái giá bắt buộc phải trả để tiến về phía trước, để đổi lấy sự ủng hộ của ngươi, chúng ta chấp nhận trả cái giá đắt này nhưng tuyệt đối không chấp nhận sau khi trả giá xong lại bị chơi xỏ! Trên đời này không có lợi ích nào miễn phí, hôm nay nếu ta đã tới đây thì ngươi đã không còn lựa chọn nào khác!”
Ngón tay của Ngưu Hữu Đạo búng lên chuôi kiếm: “Giờ ta muốn giết người dễ như trở bàn tay, lúc này thích hợp uy hiếp ta sao?”
Ngọc Thương chỉ chỉ cơ thể bị quản chế của mình: “Ta đã chấp nhận để bị bài bố thì không mang ý định sống sót trở về nữa, ngươi hoặc là giết ta, khai chiến toàn diện với Hiểu Nguyệt các, hoặc là đồng ý, không còn con đường thứ ba. Sức mạnh tích lũy nhiều năm của Hiểu Nguyệt các đều bày hết ở đây rồi.”
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày nói: “Khách sạn Yêu Nguyệt Trích Tinh thành hoặc khách sạn Thải Hồng Băng Tuyết các, ta trốn ở đấy, Hiểu Nguyệt các có thể bắt được ta sao?”
“Buồn cười!” Ngọc Thương hỏi lại: “Đó là nơi để người ta tị nạn sao? Ngươi có thể tránh được bao lâu? Ngươi từ bỏ tâm huyết của Nam châu sao?”
Chuyện tránh đi Ngưu Hữu Đạo cũng chỉ nói vậy thôi, những nơi như khách sạn Yêu Nguyệt đúng là hoàn toàn không phải là nơi để người ta tị nạn, vẫn có vài quy củ.

Đương nhiên, cũng có thể cho người ta tị nạn, nhưng mức giá đằng sau đó không phải ai cũng có thể tiếp nhận được.
Ở ngắn hạn không tốn bao nhiêu tiền, một ngày mười kim tệ tiền phòng không ít tu sĩ đều có thể bỏ ra được, nhưng nếu ở lâu dài, một tháng đầu mười kim tệ một ngày, tháng sau sẽ thành một trăm kim tệ một ngày, cứ từng tháng tăng dần lên, người có tiền đến mấy cuối cùng cũng bị hút khô.
Đây chính là cái giá lớn nếu muốn mượn chín vị đại chí tôn ra đảm bảo bình an, không phải là không được, nhưng không rẻ!
Nhưng vẫn có người cùng được mạt lộ sẽ vào đấy, có thể kéo dài được ngày nào hay ngày đó.
Ngưu Hữu Đạo đổi chủ đề: “Nếu như ta là người của Phiễu Miễu Các, hcn cũng có gan vậy sao?”
“...” Ngọc Thương nghẹn lời im lặng, một lúc sau vẻ mặt run rẩy nói: “Ngươi là người của Phiễu Miễu Các? Không đúng, không thể nào!”
Ngưu Hữu Đạo: “Ngạc nhiên lắm sao, có ý nghĩa gì không? ta có phải người của Phiễu Miễu Các hay không không quan trọng, quan trọng là muốn cho người biết.
Hiểu Nguyệt các không phải là tồn tại không gì không thể làm, thật ra muốn so sức mạnh, các người có thể không thèm đếm xỉa, ta cũng có thể không thèm đếm xỉa, cuối cùng chưa hẳn có thể làm gì ta! Nói cho cùng, muốn ta hỗ trợ cũng không cần hù dọa ta, biện pháp ngắn gọn nhất là cứ lấy thành ý ra đây.”
Ngọc Thương: “Ngươi muốn thành ý gì?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta hỏi lại lần thứ hai, các chủ Hiểu Nguyệt các là ai?”
Ngọc Thương: “Một khi xong chuyện, ai đứng ra dĩ nhiên là người đó, đến lúc đó sẽ tự biết.” Ý là chuyện vẫn chưa thành, không cần thiết hỏi nhiều như vậy.
Ngưu Hữu Đạo: “Ta không thể mơ mơ màng màng đi giúp một người ngay cả là ai cũng chẳng biết xử lý chuyện lớn như vậy, nếu người cứ muốn giấu ta như vậy, được, uy hiếp ta vô dụng, Hiểu Nguyệt các muốn chơi thế nào ta phụng bồi tới cùng!”
Ngọc Thương: “Đây là điều kiện sao? Nói cho ngươi là ai, ngươi có thể đồng ý?”

Ngưu Hữu Đạo: “Để quân Yến đánh tiếp là sẽ chết người, rất nhiều người phải chết, quân phí chi tiêu trợ cấp các kiểu ai bỏ?”
Ngọc Thương rất muốn nói, các ngươi cứ tiếp tục cứng rắn kháng cự thì không cần quân phí sao? Ta bên kia khởi sự sớm một chút, bên này các ngươi giảm áp lực không phải sẽ tiết kiệm được khoản quân phí lớn à?”
Nhưng bây giờ nói cái này chẳng ý nghĩa gì, người ta chỉ đang kiếm cớ thu lời, liền hỏi: “Ngươi muốn bao nhiêu?”
Ngưu Hữu Đạo giơ lên năm ngón tay: “Không cần nhiều, năm ngàn vạn!”
Ngữ khí Ngọc Thương quả quyết mà nặng nề: “Nhiều lắm! Bên kia khởi sự xong, Hiểu Nguyệt các phải đối mặt với chi phí rất lớn!”
“Được, vậy nể giao tình giữa chúng ta, ta cũng lười dài dòng, đều sảng khoái chút đi, giảm một nửa, ba ngàn vạn!”
“Năm ngàn vạn một nửa là ba ngàn vạn sao? Sao ngươi không nói là hai ngàn vạn?”
“Vậy nghe người, hai ngàn vạn thì hai ngàn vạn! Nói đi, Các chủ là ai?”
“Hạ Lệnh Bái!”
“...” Ngưu Hữu Đạo im lặng một lát: “Là sao?”
Ngọc Thương gằn từng chữ: “Các chủ của Hiểu Nguyệt các là Hạ Lệnh Bái!”
Ngưu Hữu Đạo không thể tin được: “Người nói đùa cái gì vậy? Con mọt sách kia mà có thể là các chủ khống chế Hiểu Nguyệt các?”
Ngọc Thương: “Gia gia của hắn là các chủ, phụ thân hắn cũng vậy, ngươi cũng sắp nhìn thấy kết quả rồi, ta không cần thiết lừa gạt ngươi.”
Lần này đến phiên Ngưu Hữu Đạo trợn tròn mắt, một mực suy nghĩ Các chủ Hiểu Nguyệt các là ai vậy mà lại chính là học sinh kia của hắn, lại còn ở trong Mao Lư sơn trang của hắn lâu như vậy, xa tận chân trời.
Chuyện khiến người ta buồn bực nhưng lại có thể hiểu được, dựa vào một vài dấu hiệu coi trọng của Hiểu Nguyệt các có thể thấy, thật sự có khả năng đó, cái gọi là chất tử của Ngọc Thương tiên sinh chẳng qua chỉ là một tầng bảo vệ mà thôi.
“Thân phận Trang Hồng là gì? Trên thực tế người khống chế là bà ta sao?”

“Không có thân phận gì, chỉ là mẫu thân của Các chủ, không tham gia bất kỳ sự vụ gì của Hiểu Nguyệt các.”
“Nói cách khác, người thực sự có tiếng nói ở Hiểu Nguyệt các chính là Ngọc Thương tiên sinh người?”
“Ta chỉ là một trong số đó, giỗng như một trong các trưởng lão các môn phái, ngươi có giết ta thì cũng chẳng lấy được Hiểu Nguyệt các.”
“Haha, Các chủ Hiểu Nguyệt các lại là học trò của ta, một khi các người khởi sự thành công, Hạ Lệnh Bái nổi lên, quan hệ của ta và Hiểu Nguyệt các muốn phủi cũng không phủi sạch được nữa.”
“Ban đầu là ai nhất định cứ phải mang người đi? Ngươi nghĩ hết cách giày vò, ta cản cũng không cản được. Hơn nữa, lo lắng của ngươi dư thừa rồi, Hiểu Nguyệt các đã trồi lên hết rồi, phủi hay không phủi sạch quan hệ có quan trọng không?”
Những gì nên nói đã nói, không nên nói cũng đã nói, chuyện đã định xong, Ngọc Thương liền rời đi.
Ông ta không mang nhiều tiền như vậy bên người, hẹn lần sau cử người đến đưa.
Ngọc Thương vừa đi, Quản Phương Nghi lại chuồn tới, thấy Ngưu Hữu Đạo ngồi trên tảng đá mặt mũi bực tức, không khỏi hỏi: “Hắn tìm người nói chuyện gì vậy?”
“Hạ Lệnh Bái là các chủ Hiểu Nguyệt các, cô tin không?” Ngưu Hữu Đạo buông tiếng thở dài.
“A!” Quản Phương Nghi giật nảy cả mình, còn tưởng rằng mình nghe lầm.
“Hiểu Nguyệt các mưu đồ đã lâu...” Không cần bà ta hỏi nhiều, tự Ngưu Hữu Đạo đã nói ý đồ Ngọc Thương tới đây.
Sau khi Quản Phương Nghi nghe xong kinh hãi không thôi, nghĩ đến Hắc Mẫu Đơn chết trong tay Hiểu Nguyệt các, bà ta hỏi thử: “Người đồng ý với hắn rồi?”
“Có lợi ích không lấy cũng phí, bọn hắn dám cho thì có thể thu hồi cả vốn lẫn lời cứ thu, không đồng ý cũng không được!” Ngưu Hữu Đạo chống kiếm đứng lên, cười như không cười hừ lạnh một tiếng: “Một tấm lưới lớn như vậy, cứ nấp trong bóng tối mới thực sự phiền phức, cứ trồi lên lại bớt đi việc!”

Ngày hôm sau, Quản Phương Nghi lại mở cờ trong bụng, hai ngàn vạn kim tệ lại cất vào túi bà ta!
...
Phiễu Miễu Các, trên đỉnh cao nhất đại lục bảy nước, địa danh Thiên Đô Phong!
Ngày mở bí cảnh cũng không còn xa lắm.
Phần lớn các nơi ở Thiên Đô Phong đều hoang vu nghèo nàn, trong sơn cốc trên đỉnh núi thì lại bốn mùa như mùa xuân, có nóng suối, vun trồng đủ các loại kỳ hoa dị thảo, các loại phi cầm tẩu thú khoan thai tự đắc.
Nơi đây, đình đài lầu các nhà cửa liên miên, kiến trúc khí thế to lớn ngút trời.
Ban đêm cách trời gần nhất, đầy sao đã mắt, như đưa tay là hái được, ngửa mặt nhìn trời như đang ở trong vũ trụ mênh mông.
Cận Thiên Cung, nơi bàn chuyện của hào cường trong thiên hạ, có thể có một vị trí ở đây đều là những môn phái tu hành cấp cao nhất thiên hạ.

Chương 1098: Danh sách đề cử (1)

Chương 1098: Danh sách đề cử (1)
Bầu trời bên ngoài đầy sao, đèn đuốc trong Cận Thiên Cung sáng chói,trên vách tường khảm những viên dạ minh châu to nhỏ chiếu sáng rực rỡ.
Ba mươi trường án dài xếp hai bên trái phải, ba mươi người ngồi nghiêm chỉnh sau trường án, chính là người chấp chưởng thế lực các nơi trong ngoài nước, đám Cung Lâm Sách cũng ở trong số đó, hôm nay đều hội tụ ở đây không biết có chuyện gì.
Trong lúc cả đám im lặng chờ đợi, có mấy người ngoài cửa tiến vào, cầm đầu là một hán tử gầy gò, sắc mặt lạnh lùng làm người ta có cảm giác là một thứ gì đó siêu nhiên.
Ông ta vừa bước vào, ba mươi người dự thính trong điện đều đứng lên nghênh đón, nhìn hán tử kia không nhanh không chậm đi qua khỏi tầm mắt.
Có thể khiến những người này đều cung kính dĩ nhiên không phải người bình thường, chính là đệ tử của La Thu một trong chín đại chí tôn, cũng là nữ tế của La Thu, Thành chủ Trích Tinh thành Toa Như Lai phụ thân Toa Huyễn Lệ.
Phiễu Miễu Các chính là nơi chính vị đại chí tôn liên hợp xử lý chuyện thiên hạ, chín đại chí tôn sẽ thay phiên cử người đến quản lý, lần này người chấp chưởng chính là Toa Như Lai.
Toa Như Lai bước trên bậc thang đến vị trí chủ vị liền quay đầu nhìn đám đông, lạnh nhạt nói: “Đều tới đông đủ rồi, ngồi đi.”
Chúng nhân ngồi xuống, ông ta cũng đi đến ngồi xuống sau án, một lần nữa nhìn kỹ đám người lên tiếng nói: “Gọi tất cả mọi người tới đây cũng không có chuyện gì khác, bí cảnh Thiên Đô sắp mở, vẫn quy tắc cũ, danh sách sẽ được chư vị báo lên, bên này sẽ không miễn cưỡng. Danh

sách chư vị báo lên ta đã coi, rõ ràng có gì đó không đúng nên muốn hỏi chư vị đã xảy ra chuyện gì, hy vọng chư vị có thể cho ta lời giải thích.”
Nghe thấy vậy, cả đám hai mặt nhìn nhau.
Phần lớn mọi người không lên tiếng, Đông Hải Yêu Vương hải ngoại bên ngoài bảy nước lên tiếng: “Toa tiên sinh, theo quy tắc cũ thì chúng ta cũng đã làm theo quy tắc cũ, có gì không đúng vậy?”
Toa Như Lai liếc mắt: “Danh sách các hải vực đưa lên không có vấn đề gì.”
“À!” Đông Hải Yêu Vương vui vẻ, cười nói với đám đông: “Xem ra những người ở đại lục các ngươi có vấn đề rồi, vậy các ngươi phải giải thích rõ ràng với Toa tiên sinh thôi.”
Rõ ràng ông ta có ý định muốn xem náo nhiệt, đồng thời cũng tò mò rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì.
Đã chỉ đến đầu tu sĩ đại lục, Đỗ Vân Tang chưởng môn Thiên Hành tông nghi ngờ nói: “Toa tiên sinh, ngài nói danh sách đề cử của các phái có vấn đề, ta không hiểu rõ lắm, có vấn đề chỗ nào có thể chỉ rõ không?”
Toa Như Lai như không hề dính phải khói lửa nhân gian, lạnh nhạt nói: “Vấn đề xuất hiện ở ba phái lớn của chư quốc, chất lượng tu sĩ trên danh sách ba phái lớn các nước đưa lên lần này không bằng lúc trước. Bí cảnh Thiên Đô năm mươi năm mở ra một lần, mỗi lần các nước đều cử tu sĩ tinh anh đi tham dự, năm nay bí cảnh Thiên Đô mở đúng lúc ta trực, mùa trước bí cảnh Thiên Đô mở vẫn theo quy tắc cũ, đến lượt ta thì lại không bình thường, chư vị đang cố ý làm ta khó xử sao?”
Lời này vừa nói ra, không ít người bừng tỉnh đại ngộ, đại khái hiểu ra chút gì.
Đỗ Vân Tang như nghĩ ngợi gì đó. Đông Hải Yêu Vương cười “hì hì” một tiếng, ánh mắt nhìn trái nhìn phải, quan sát phản ứng mọi người.
Thấy không ai nói gì, Toa Như Lai nhìn chằm chằm mấy vị chưởng môn bên Tống quốc: “Chất lượng danh sách Tống quốc báo lên là tệ nhất, không định giải thích chút gì sao?”
Quan Cực Thái chưởng môn Lăng Tiêu Các, Cù Phiên chưởng môn Huyết Thần điện, Ngô Thừa Vũ chưởng môn Liệt Thiên cung, ba người âm thầm nhìn nhau.

Tây Hải Đường chưởng môn Vạn Thú môn ngồi bên cạnh hơi nghiêng đầu nhìn về phía ba người.
Ánh mắt ba người hơi giao nhau, cuối cùng Quan Cực Thái chưởng môn Lăng Tiêu Các thay mặt đứng lên giải thích: “Toa tiên sinh hiểu lầm, tuyệt đối không phải cố ý làm nhọc lòng Toa tiên sinh, thực ra tình cảnh Tống quốc hiện tại cực kì gian nan, đang đối mặt với chiến tranh, nhật lực không đủ, đang là lúc cần dùng người, nếu lại cử đệ tử tinh anh đi rồi, ba phái lớn chúng ta há chẳng phải tự rước lấy diệt vong sao?”
Toa Như Lai khẽ vuốt cằm: “Nếu Tống quốc diệt vong, ba phái lớn Tống quốc e là ngay cả tư cách đứng vào hàng ngũ Phiễu Miễu Các cũng chẳng có, sao còn để ý đến chuyện bí cảnh Thiên Đô mở gì đó, lý do này thực sự khiến người ta không có gì để nói, ngay cả ta cũng không tìm ra lý do gì chỉ trích các ngươi. Hàn quốc thì sao, Hàn quốc cũng vì sắp diệt vong à? Trì Thanh Lệ, đã xảy ra chuyện gì?”
Trì Thanh Lệ chính là chưởng môn Thiên Nữ giáo Hàn quốc, một phụ nhân mỹ mạo bạch y như tuyết ngồi ngay ngắn.
Trì Thanh Lệ thật sự xấu hổ, hỏi vậy bà phải trả lời sao đây, Hàn quốc đang ức hiếp Tống quốc, muốn khiến Tống quốc diệt quốc, dĩ nhiên không tồn tại vấn đề như Toa Như Lai nói, nhưng bên này đang giao chiến với Tống quốc, đệ tử tinh anh dĩ nhiên cử đi chiến trường tọa trấn, nếu toàn bộ đều là phế vật sẽ không cản được tu sĩ tinh nhuệ Tống quốc, sẽ bất lợi cho chiến sự.
Xấu hổ thì xấu hổ, nhưng đã bị Toa Như Lai điểm danh thì không lên tiếng không được.
Sau khi sắp xếp xong suy nghĩ, Trì Thanh Lệ chậm rãi nói: “Toa tiên sinh, chúng ta cũng là thế bất đắc dĩ, tu sĩ Hàn Tống giao chiến, Tống quốc không chỉ xuất động tu sĩ của Tống quốc mà còn có tu sĩ Tề quốc và tu sĩ Vệ quốc chạy tới tham gia náo nhiệt. Tu sĩ ba nước đang liên thủ đối phó Hàn quốc ta, hqt nếu đưa tu sĩ tinh nhuệ vào bí cảnh Thiên Đô hết thì cũng phải tự chịu diệt vong.”
Lý do này, Âm Như Thuật chưởng môn Bách Xuyên cốc và Hư Nghênh Quảng chưởng môn Vô Thượng cung đều ném cho bà ánh mắt tán dương.

Quan Cực Thái chưởng môn Lăng Tiêu Các nỗi giận, đứng lên, chỉ vào Trì Thanh Lệ giận dữ mắng: “Tiện nhân! Lý do của cô là lý do chó má gì? Là Hàn quốc các cô xâm lấn Tống quốc ta, đâu phải Tống quốc ta xâm lấn Hàn quốc cô, chỉ cần Hàn quốc cô lui binh, hai nước ngưng chiến, sao Hàn quốc phải tự chịu diệt vong gì chứ? Quả thực là cưỡng từ đoạt lý!”

Tiện nhân? Trì Thanh Lệ cũng giận mà đứng lên: “Quản tốt cái miệng thúi của ngươi!”

“Ta triệu tập các ngươi tới, không phải nghe các ngươi cãi nhau!” Toa Như Lai nghiêm nghị khiển trách, trong ngữ khí hàm chứa pháp lực nhất thời như kinh lôi quẩn quanh trong điện.

Quan Cực Thái và Trì Thanh Lệ đều nhìn nhìn về phía chỗ ngồi của ông ta, mặc dù vẫn tức giận bức bình nhưng đều không thể không chậm rãi ngồi xuống lại.

Ngữ khí Toa Như Lai hòa hoãn lại.

“Tấn quốc thì sao? Các quốc gia giao chiến hình như các ngươi đâu ảnh hưởng gì, vì sao danh sách Tấn quốc báo lên cũng không như trước?”

Ba phái lớn của Tấn quốc, Khí Vân tông một mình độc tôn, hai nhà khác chỉ trang trí, dĩ nhiên Khí Vân tông trả lời vấn đề này.

Thái Thúc Phi Hoa chưởng môn Khí Vân tông cũng hơi ngại ngùng, thế cục của chư quốc đã đến nước này, dã tâm Tần quốc người qua đường cũng biết, nhưng ông ta không thể nói ra ở đây để bị mọi người công kích được. ông ta không thể nói Tấn quốc lòng dạ âm hiểm đang chuẩn bị sẵn để chiếm đoạt chư quốc, lưu lại tu sĩ tinh nhuệ là chuẩn bị phát động chiến tranh xâm lấn?

Thái Thúc Phi Hoa ho khan khù khụ, lên tiếng nói: “Toa tiên sinh, chư quốc đều đã tham dự chiến sự, Tấn quốc ta vô cùng lo lắng, sợ không lo nỗi mình, lo lắng bất cứ lúc nào cũng sẽ bị lôi xuống nước nên không thể không tự chuẩn bị bảo vệ chính mình được.”

Lời này vừa nói ra, lập tức rước lấy một đống ánh mắt khinh bỉ.

“Ừm, đều có lý do!” Toa Như Lai hừ một tiếng: “Xem ra bí cảnh Thiên Đô sắp mở ra kia không đúng lúc rồi, mở ngay thời điểm chư quốc đại chiến!”

“Ta mặc kệ những gì các ngươi nói là lý do hay lấy cớ, nhưng quy tắc là quy tắc, nếu không có quy tắc ước thúc, xui xẻo vẫn chính là các ngươi. Cho nên trước khi các vị Thánh Tôn lên tiếng, tất cả đều phải xử lý theo quy tắc cũ.”

Chương 1099: Danh sách đề cử (2)

Chương 1099: Danh sách đề cử (2)
“Nhưng nếu thật sự muốn làm theo quy tắc cũ, bí cảnh Thiên Đô mở ra lại xung đột với chuyện trong tay chư vị, trong Cận thiên Cung có chuyện gì cũng có thể thương lượng, đây là một nơi coi trọng quy tắc, không thể miễn cưỡng các ngươi, miễn cưỡng các ngươi cũng là phá hỏng quy tắc.”
“Thế này đi, Phiễu Miễu Các đợt này đến phiên ta trực, mọi người sẽ do ta phán quyết! Cũng không phá hỏng quy tắc, cũng không miễn cưỡng các ngươi, sẽ để tâm cả hai đầu, bắt đầu từ bây giờ, chư quốc ngưng chiến toàn diện, duy trì trạng thái trước mắt của chư quốc không thay đổi, chiến sự đông cứng! Mọi người lập tức trập tung tinh lực làm cho tốt chuyện bí cảnh Thiên Đô, sau khi chuyện bí cảnh Thiên Đô kết thúc, các ngươi muốn đánh thế nào thì đánh, muốn tranh tiếp thế nào cứ tranh, hai chuyện không ảnh hưởng lẫn nhau! Chư vị sau khi trở về, làm lại danh sách tiến vào bí cảnh Thiên Đô một lần nữa, đừng có ném lên một danh sách giả mù sa mưa lừa gạt ta nữa, đừng để đến lúc đó mọi người đều khó nhìn mặt nhau!”
Ngưng chiến toàn diện? Cả đám xôn xao, bàn luận ầm ĩ, nhưng cũng chẳng có đường nào phản bác.
Không phải người ta muốn thương lượng với bọn hắn mà là trực tiếp quyết định, dính líu đến chuyện cách cụ thiên hạ, Toa Như Lai trực tiếp đưa ra quyết định như vậy dĩ nhiên là kết quả đã được chín đại chí tôn đồng ý, cho nên không có chỗ thương lượng, nếu không tất nhiên là đã nghe theo kết quả mọi người thương nghị rồi.
Chưởng môn các bên có liên quan ai nấy trong lòng đều nhanh chóng suy nghĩ ảnh hưởng lợi hại của phe mình khi chiến sự đóng băng.

“Còn có một việc!” Giọng Toa Như Lai lớn hơn mấy phần, đè ép những tiếng bàn bạc ồn ào trong điện: “Lần này bí cảnh mở ra thật sự hơi không đúng lúc, vừa gặp phải các quốc gia tranh chấp, tu sĩ các quốc gia giao chiến, tu sĩ tinh nhuệ tử thương không ít. Nhưng đi bí cảnh có liên quan đến tài nguyên tu hành của tu sĩ trong thiên hạ, các vị thánh tôn đã có quyết định, để cho chư quốc tăng thêm nhân thủ tiến vào bí cảnh.”
“A!” mọi người lại một lần nữa xôn xao.
Tiến vào bí cảnh Thiên Đô vốn là đối mặt với một trận tranh đoạt huyết tinh, mỗi lần bí cảnh mở ra đều khiến ho các phái tổn thất nặng nề, tăng thêm nhân thủ có nghĩa là sao, có nghĩa là muốn tăng thêm tổn thất của các phái.
Có một số việc kỳ thật mọi người lòng dạ biết rõ, chỉ là không ai dám nói toạc ra mà thôi, chín đại chí tôn làm ra chuyện như vậy, vốn là đang tiêu hao lực lượng tu sĩ trong thiên hạ, bảo vệ địa vị thống trị của bọn họ, hôm nay lại một lần nữa tăng giá, trong lòng mọi người đều bất mãn.
“Chư vị yên lặng!” Toa Như Lai một lần nữa lên tiếng đè ép động tĩnh trong điện: “Chư vị không nên nghĩ nhiều, không phải tăng thêm nhân thủ trong các phái, vì lần này chiến sự tiêu hao, các vị thánh tôn suy nghĩ cho các phái, lần này phá lệ tăng thêm một ngàn tán tu tinh nhuệ trong số các tán tu tiến vào bí cảnh Thiên Đô. Danh sách đề cử tán tu vẫn do các vị đang ngồi đây đề cử.”
Vừa nghe nói cử người trong tán tu, mọi người đều nhẹ nhàng thở ra.
Có trong lòng người thậm chí đã mò mẫn ra vài ý nghĩa nào đó. Nhiều năm trôi qua, trong số các tán tu đúng là đã tích lũy được nhóm cao thủ, cẩn thận từng li từng tí đặt mình đứng ngoài phân tranh, nhưng xem ra vẫn bị chín đại chí tôn dòm ngó, muốn nhân cơ hội lần này lôi xuống nước, chắc nếu không có sự cố ngoài ý muốn lần này, chín đại chí tôn cũng muốn ta tay làm suy yếu từ phương diện khác.
Có người lên tiếng nói: “Toa tiên sinh, tán tu không môn không phái, không chịu ước thúc của nước nào, bảo chúng ta đề cử thì đề cử thế nào, là đề cử tán tu trong cảnh nội bổn quốc sao?”
Toa Như Lai: “Đã không chịu ước thúc của nước nào thì đề cử của chư vị dĩ nhiên cũng không bị ước thúc trong nước.”

Lại có người nói: “Nếu như vậy, trên danh sách mọi người đề cử lên e là sẽ có vài cái tên trùng lặp, nếu trùng lặp thì sợ không đủ ngàn người.”
Toa Như Lai: “Đơn giản! để công bằng, chư vị phải vất vả một chút, danh sách tán tu sẽ nêu ra ngay tại đây. Ba mươi người ngồi đây mỗi người đưa ra bốn mươi cái tên, kết quả cuối cùng sẽ được trừ những cái tên trùng nhau!” nghiêng đầu ra hiệu: “Hầu bút mực giấy nghiên!”
Ông ta vừa nói, lập tức có người chấp hành, rất nhanh có một đội người nâng bút mực giấy nghiên đi vào, phân phát đến bàn từng người.
Ngay sau đó lại có từng giá gỗ được đưa vào điện, chuẩn bị để treo danh sách đề cử lên để loại trừ trùng lặp.
Mặc dù đề cử danh sách tán tu nhưng cũng không phải là việc nhỏ.
Trong tán tu cũng có dính đến người quen hoặc bằng hữu của mọi người, hoặc là kẻ có dính đến lợi ích, hoặc sẽ dính líu đến lợi ích khi vào bí cảnh Thiên Đô, tất cả mọi người đều không thể ngồi yên, trước khi hạ bút đều cúi người bàn bạc với các chưởng môn khác trong nước mình, có vài người thậm chí còn bàn bạc với môn phái nước khác.
Toa Như Lai không nhìn những cảnh này mà có người bưng rượu tới, ông ta ngồi trên cao, chậm rãi tự rót tự uống, chờ đợi.
Sau khi mọi người bận rộn một lúc, danh sách đề ra được người của Phiễu Miễu Các thu lại, để bày tỏ sự công bằng, nó được sao lại lên bảng gỗ trưng ngay trước mặt mọi người.
Sau khi công bố kết quả, mọi người vây trước bảng gỗ xem, phát hiện trên bảng gỗ hầu hết là những tán tu có mặt trên Đan bảng.
Bắt các chưởng môn đề cử ngay tại chỗ, không cho trở về bàn bạc trong môn dĩ nhiên là ai nấy đều viết ra những cái tên mình biết.
Trên danh sách đúng là xuất hiện rất nhiều tên trung, Cung Lâm Sách nhìn chằm chằm ván gỗ tập hợp ra một cái tên, khóe miệng co giật.
Những cái tên được trùng lặp đằng sau đều vẽ 1 ô vương để tính số lần trùng lặp, trên ván gỗ bất ngờ có tên Ngưu Hữu Đạo, đằng sau cái tên không nhiều không ít có ba ô vuông cũng có nghĩa là trong 30 người ngồi đây có 12 người đề cử Ngưu Hữu Đạo.
Trong ba mươi chưởng môn đứng hàng Phiễu Miễu Các của thiên hạ có đến mười hai người đề cử Ngưu Hữu Đạo?

Trong ba mươi chưởng môn đứng hàng Phiễu Miễu Các của thiên hạ có đến mười hai người muốn hại chết Ngưu Hữu Đạo?
Cung Lâm Sách thật sự cạn lời, đây chắc chắn không phải nhân tốc gì khác, không phải muốn đề cử trợ lực vào bí cảnh Thiên Đô tranh đoạt lợi ích mà thực lực kia của Ngưu Hữu Đạo khiến mười hai người đề cử này muốn hại chết Ngưu Hữu Đạo.
Đợt này lại đột nhiên có chuyện để tán tu vào bí cảnh Thiên Đô đã vượt qua dự đoán trước đó của Cung Lâm Sách, hơn nữa còn có người tiến cử Ngưu Hữu Đạo, tu vi của Ngưu Hữu Đạo có thể được coi là tán tu tinh nhuệ sao?
Nhưng mà suy nghĩ kỹ một chút, có người đề cử Ngưu Hữu Đạo cũng không khó lý giải, Ngưu Hữu Đạo lăn lộn đến giờ, những gì hắn làm chắc chắn đã chọc cho vài người không vui.
Điều khiến ông ta giật mình là, lại có những mười hai người tiến cử hắn, điều này nằm ngoài dự liệu của ông ta, Ngưu Hữu Đạo đã đắc tội nhiều người vậy sao?
Rốt cuộc là mười hai người nào đề cử Ngưu Hữu Đạo?
Cung Lâm Sách thầm tính toán.
Ba phái lớn Tống quốc bị Mông Sơn Minh đánh cho thảm bại muốn nhân cơ hội diệt trừ Ngưu Hữu Đạo đứng sau Mông Sơn Minh có thể lý giải được, có thể tính ba nhà này.
Hiện nay Triệu quốc đang đối mặt với Nam châu thống lĩnh Yến quốc công kích, ba phái lớn của Triệu quốc ra tay với Ngưu Hữu Đạo cũng không quá bất ngờ, có thể tính cả ba nhà này.
Hàn quốc muốn ra tay với thế lực Nam châu của Yến quốc cũng có thể lý giải, ba phái lớn của Hàn quốc cũng có thể tính hết.
Chín, còn ba nhà nữa? Đang giao chiến với Triệu quốc, Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn hẳn là không muốn tự làm loạn mình trong thời điểm này.
Thiên Hỏa giáo của Tề quốc? Ngưu Hữu Đạo đả thương đệ tử Thiên Hỏa giáo, khiến Thiên Hỏa giáo mất mặt, cũng có thể miễn cưỡng tính cả Vũ Văn Yên chưởng môn Thiên Hỏa giáo.
Rõ ràng tính ra chỉ mười người, ngoài ra còn hai nhà nào nữa?

Chương 1100: Vẫn rất được người ta thích

Chương 1100: Vẫn rất được người ta thích
Cung Lâm Sách nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra, không biết Ngưu Hữu Đạo có ngầm đắc tội với ai không, vì Thiệu Bình Ba kia nên có cả ba phái lớn của Tấn quốc?
Hay là trận chiến với Tống quốc Ngưu Hữu Đạo phá kỳ chiêu của Vạn Thú môn đã để Vạn Thú môn biết, trong này có cả phần của Vạn Thú môn?
Trong lòng Cung Lâm Sách hiểu, trong này chẳng phải ân oán cá nhân của Ngưu Hữu Đạo với người khác, giữa Ngưu Hữu Đạo và những chưởng môn này chẳng có ân oán cá nhân gì cả, đơn thuần là do cuốn vào trong đại thế nên bị người ta tiện tay cào luôn thôi.
Tính đi tính lại, không thể xác định được, trong bản danh sách đề cử không ghi tên, không ai biết được ai đã đề cử, càng không thể biết lý do đề cử.
Giờ có ngẫm nghĩ xem ai đề cử đã không quan trọng nữa, mấu chốt là Ngưu Hữu Đạo đã nằm trong danh sách, như vậy sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của Tử Kim động ông ta.
Tử Kim động còn trông cậy vào chuyện thu phục Ngưu Hữu Đạo tiện thể nắm quyền khống chế Nam châu kìa, giờ nhiều chưởng môn muốn giết Ngưu Hữu Đạo như vậy, sau khi những thế lực này vào bí cảnh Thiên Đô, kết cục của Ngưu Hữu Đạo có thể tưởng tượng được.
Ngưu Hữu Đạo ơi Ngưu Hữu Đạo, ai bảo ngươi trù trừ, đã bảo ngươi gia nhập Tử Kim động ta sớm một chút ngươi cứ trù trừ làm gì, giờ thì hay rồi chứ? Cung Lâm Sách âm thầm cười khổ, trù trừ không gia nhập Tử

Kim động là để tránh bí cảnh Thiên Đô, kết quả vì điều này mà khó thoát một kiếp, đây gọi là thông minh quá bị thông minh hại sao?
Có điều ông ta cũng biết, mấy chuyện thế này chẳng ai có thể suy đoán được. Trước khi chưa bại lộ phải gia nhập Tử Kim động mới được, nếu không Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn sẽ làm.
Ánh mắt Cung Lâm Sách dịch chuyển khỏi tên Ngưu Hữu Đạo, đi nhìn những cái tên khác, có một cái tên khiến mắt ông ta sáng lên, dường như nhìn thấy chút hy vọng, Triệu Hùng Ca!
Trên danh sách có khá nhiều tên trùng, tên Ngưu Hữu Đạo không phải là cái tên trùng nhiều nhất, thậm chí có vài cái tên được tất cả mọi người đề cử. Triệu Hùng Ca chính là một trong số đó, cả 30 người đều đề cử y.
Triệu Hùng Ca ông ta biết, đã ra mặt giúp Ngưu Hữu Đạo ở Mao Lư sơn trang, quan hệ giữa hai người không cần nghĩ có thể biết. Triệu Hùng Ca vào tất nhiên sẽ giúp đỡ Ngưu Hữu Đạo. Có cao thủ như Triệu Hùng Ca hỗ trợ, cộng thêm thực lực của Tử Kim động ông ta, chưa hẳn không thể bảo vệ được an toàn của Ngưu Hữu Đạo!
Ba mươi người, mỗi người đề cử bốn mươi người, tổng cộng 1,200 người, kết quả sau khi loại bỏ trùng tên vẫn còn thiếu hơn hai trăm người.
Toa Như Lai cầm danh sách thống kê đi xuống bậc thang, các chưởng môn vây quanh trước tấm bảng gỗ nhường ra một con đường.
Toa Như Lai đi qua đi lại trước mấy tấm bảng gỗ một lúc, cuối cùng dừng trước một tấm bảng gỗ, lấy một viên phấn, vạch lên một cái tên.
Một cái tên bị gạch mất, chính là tên Triệu Hùng Ca.
Mọi người kinh ngạc, không hiểu là có ý gì.
Toa Như Lai ném phấn cho thủ hạ, lạnh nhạt nói: “Triệu Hùng Ca không nằm trong danh sách đề cử!”
Vì sao không nằm trong danh sách đề cử, không giải thích, cũng không có lý do.
Mặc dù ông ta nói Cận Thiên cung là nơi nói đạo lý, nhưng khi không nói đạo lý thì vẫn không nói đạo lý, không cần lý do, đây là quy tắc ngầm tự hiểu với nhau!
Có điều có người đã đoán, Triệu Hùng Ca có dính tới Ma giáo, chín đại chí tôn có một vị xuất thân Ma giáo, không biết có phải hai điều này liên

quan với nhau không.
Cung Lâm Sách trợn tròn mắt, ông ta không biết nên nói Ngưu Hữu Đạo xui xẻo hay nên nói Ngưu Hữu Đạo số khổ. Vừa nghĩ đến chuyện Ngưu Hữu Đạo vào bí cảnh Thiên Đô sẽ có trợ lực lớn như Triệu Hùng Ca bảo vệ, kết quả trong nháy mắt nói không có liền không có.
Ông ta không cam tâm, đã đứng ở đây thì ai cũng có quyền phát ngôn, ông ta vẫn nên tranh thủ một chút, lúc này chỉ vào một cái tên lên tiếng nói: “Toa tiên sinh, theo ta được biết, Ngưu Hữu Đạo chẳng qua chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, không đáng coi là tinh nhuệ gì trong tán tu, để hắn vào không thích hợp, ta đề nghị hủy bỏ.”
“Ngưu Hữu Đạo, mười hai người đề cử, khá được mọi người yêu thích đấy chứ.”
Ánh mắt Toa Như Lai nhìn vào cái tên của Ngưu Hữu Đạo lầm bầm. ông ta không xa lạ gì người này, hơn nữa còn đã biết khá sớm, lúc vẽ tranh cho nữ nhi ông ta ông ta đã từng có nghe nói. Biết nữ nhi thích tranh của Ngưu Hữu Đạo, ông ta từng có ý định mời hắn đến Trích Tinh thành, ai ngờ Ngưu Hữu Đạo lại bị quấn vào tranh chấp lợi ích của thiên hạ nên ông đã từ bỏ quyết định kia. Vốn, Ngưu Hữu Đạo cũng có thể được coi như người của Phiễu Miễu Các, vì vậy ông ta đã sớm chú ý đến Ngưu Hữu Đạo.
Thấy Ngưu Hữu Đạo bị nhiều người đề cử như vậy, ông cũng khá bất ngờ.
Cung Lâm Sách thầm nói trong lòng, đây mà gọi là được nhiều người yêu thích gì chứ, rõ ràng là bị người ta hãm hại mà.
Một câu “khá được mọi người yêu thích” khiến không ít người cười haha, đều biết nói là nói mát.
Toa Như Lai quay đầu nhìn về phía Cung Lâm Sách, ánh mắt quét qua đám người, rõ ràng đang hỏi ý mọi người.
Quan Cực Thái chưởng môn Lăng Tiêu Các lên tiếng: “Cung chưởng môn, nói vậy cũng không đúng. Tu sĩ Trúc Cơ kỳ chưa hẳn không phải tinh nhuệ, nghe nói Ngưu Hữu Đạo này là kẻ có khá nhiều thủ đoạn, ta thấy rất thích hợp tiến vào bí cảnh Thiên Đô.”
Ánh mắt Cung Lâm Sách quét qua, không cần phải nói, có thể xác định trăm phần trăm vị này là một trong số những người đề cử Ngưu Hữu

Đạo, ông ta lập tức phản bác: “Thủ đoạn liên quan gì đến tu vi chém giết? Trong bí cảnh Thiên Đô sẽ xảy ra cái gì, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, quan trọng nhất là cứng rắn so thực lực, tu vi cao thấp mới là tiêu chuẩn xác định có tinh nhuệ hay không.” Lúc nói những lời này không ngừng rưa mắt ra hiệu Long Hưu và Mạnh Tuyên.
Long Hưu và Mạnh Tuyên hiểu ý ông ta, không muốn chiến sự với Triệu quốc xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, dù sao cũng chỉ đóng băng chiến sự, sau khi kết thúc bí cảnh Thiên Đô vẫn phải đánh tiếp, liền quyết định hát đệm, không để một vài kẻ đạt được mưu đồ.
“Cung chưởng môn, tu vi cảnh giới cũng không đại diện cho thực lực chém giết, ta nghe nói Ngưu Hữu Đạo lúc lấy thủ cấp trên cổ Yến sứ ở Triệu quốc là ở giữa một đám hộ vệ mà vẫn dễ như lấy đồ trong túi, đây không phải thực lực thì là gì?”
“Đây là cái lý gì, ngay cả đệ tử Thiên Hỏa giáo đều không phải đối thủ của hắn có thể thấy thực lực không tầm thường, hoàn toàn chính xác nên được coi là một tinh nhuệ trong tán tu.”
“Ngưu Hữu Đạo này xuất thân từ Mao Lư sơn trang, nhưng trước nay chưa từng nghe thấy giao thủ thua trận toàn nhảy nhót gây sự khắp nơi, có thể thấy khá tin vào thực lực của bản thân.”
“Không sai, Ngưu Hữu Đạo thực sự nên được coi là tinh nhuệ trong tán tu.”
Long Hưu và Mạnh Tuyên có mở miệng hát đệm cũng vô dụng, chủ đề vừa mở ra, người tán thành Ngưu Hữu Đạo là tinh nhuệ tán tu không chỉ mười hai người, Cung Lâm Sách tính sơ sơ cũng có mười lăm người. chắc là trước đó có người còn chưa nhớ đến Ngưu Hữu Đạo, nếu giờ được đề cử lần nữa, có thể còn hơn hai mươi người đề cử.
Cận Thiên Cung, trong tình huống nói lý, thiểu số phải phục tùng đa số, có vài người chuyện chẳng liên quan đến mình, loại trừ những người chỉ xem náo nhiệt này, riêng đề cử Ngưu Hữu Đạo đã có hơn mười hai người, vậy nói giúp Ngưu Hữu Đạo có bao nhiêu chứ? Kết quả quá rõ ràng.
Toa Như Lai nghe mọi người bàn luận liền mở miệng nói: “Được, còn thiếu gần hai trăm người, ngoài những tán tu đã được liệt tên, mọi người để cử thêm đi, mau chóng bổ sung cho đủ ngàn người.”

Ông ta đã nói vậy, Cung Lâm Sách liền biết xong rồi, Ngưu Hữu Đạo khó thoát kiếp nạn này.
Cung Lâm Sách rất muốn nói Ngưu Hữu Đạo đã là đệ tử Tử Kim động nhưng nhìn Toa Như Lai, Long Hưu và Mạnh Tuyên một cái, cuối cùng vẫn kìm lại.

Chương 1101: Ngọc Thương gấp (1)

Chương 1101: Ngọc Thương gấp (1)
Đợi sau khi đề cử đủ một ngàn tán tu, Toa Như Lai dặn dò mọi người lập tức truyền đạt đến khắp nơi trong Trích Tinh thành, dán thông báo công bố, ra lệnh cưỡng chế các tán tu có tên ngày bí cảnh Thiên Đô mở ra phải vào, kẻ trái lệnh, tru sát!
“Danh sách đề cử của môn phái các nước, sau khi chư vị quay về hãy làm lại. Thời gian không nhiều lắm, trong vòng năm ngày, ta muốn nhìn thấy danh sách chắc chắn!”
Toa Như Lai vứt lại một câu, cứ vậy bỏ đi trong cái nhìn chăm chú và hành lễ của mọi người.
Thời gian cấp bách, chưởng môn các phái cũng không ở lâu, lần lượt rời đi, từng con phi cầm cỡ lớn bay ra khỏi Phiễu Miễu Các.
...
Trong phủ thừa tướng Tống quốc, Tử Bình Hưu thừa tướng vội vàng đi đến một tiểu viện trang nhã.
Giả Vô Quần mặt mày trắng bệch, ốm yếu nằm tĩnh dưỡng trên chiếc ghế nằm dưới tàng cây, sững sờ nhìn từng phiến lá rơi xuống.
“Tiên sinh, ngưng chiến! Ngưng chiến! Phiêu Miễu Các truyền lệnh thiên hạ, đóng băng chiến sự...” Tử Bình Hưu cúi người thông báo tin vui với Giả Vô Quần nằm trên ghế nằm.
Giả Vô Quần lấy lại tinh thần, cố gắng đứng dậy, Tử Bình Hưu vội vàng chạy tới đỡ ông ta.
Giả Vô Quần ngồi dậy cầm bút trên bàn bên cạnh, chấm mực viết một hàng chữ: Xem ra ta đi chuyến này không phí công. Tống quốc có cơ hội lấy hơi rồi!
“Ừm, ừm!” Tử Bình Hưu liên tục gật đầu, nhìn bộ ông ta như sắp rơi cả nước mắt, một người đang yên đang lành lại thành ra như vậy.

Giả Vô Quần đã không thể nói chuyện nữa, đầu lưỡi đã bị Phiễu Miễu Các cắt rồi.
Tội là ông ta đã đi Phiễu Miễu Các, ý đồ thuyết phục Phiêu Miễu Các. Ông ta chạy tới Phiễu Miễu Các dĩ nhiên không phải mũi tên bắn không đích, trước là nghĩ cách cứu giải nguy cơ cho Tống quốc, sau khi biết được danh sách vào bí cảnh Thiên Đô của ba phái lớn Tống quốc, suy đoán danh sách báo lên của các môn phái nước khác cũng sẽ có phản ứng dây chuyền liền quyết định đi Phiễu Miễu Các coi đây là lý do thuyết phục.
Mặc kệ Phiễu Miễu Các có nghe hay không, hoặc tính toán sai lầm thì chỉ là một phàm phu tục tử mà dám có ý đồ với Phiễu Miễu Các, Phiễu Miễu Các là kẻ ngươi muốn lợi dụng là có thể lợi dụng sao? Một cái lưỡi là để trừng trị giáo huấn!
Đây là vì bối cảnh thân phận của ông ta, dính líu đến tranh phong chư quốc, Phiễu Miễu Các thờ ơ lạnh nhạt đứng bên không muốn tham gia, nếu không e là khó giữ được mạng!
Chỉ cắt một cái lưỡi của ông ta, ngay cả cuống lưỡi cũng cắt, ném xuống ngay tại chỗ cho thú nuôi của Phiễu Miễu Các thưởng thức.
Lúc đó, máu chảy ra từ miệng ông ta rất nhiều, đau đến bất tỉnh. Người cũng bị ném ra khỏi Phiêu Miểu các, cũng may được tu sĩ hộ tống cứu giúp mới có thể bảo vệ được cái mạng.
Chờ đến khi ông ta tỉnh lại, phát hiện mình đã về đến phủ Thừa tướng, đồng thời cũng biết mình đã không thể nói chuyện được nữa.
Tổn thương trong miệng đã tạo thành sự thống khổ người ngoài không cách nào tưởng tượng được cho ông ta. Bây giờ, ông ta ngay cả việc ăn uống cũng rất phiền phức, rất dễ chạm đến vết thương, cần tu sĩ thi pháp hỗ trợ.
Trước đó, ông ta không biết mình thuyết phục có tác dụng hay không, bởi vì ông ta căn bản không gặp được chủ sự của Phiêu Miễu các. Lấy thân phận người của phủ Thừa tướng Tử Bình Hưu nước Tống, ông ta cũng chỉ gặp được một quản sự bên dưới mà thôi, cuối cùng biến mình thành cái dạng như vầy. Lúc này, ông ta xem như đã thỉnh giáo được sự bá đạo của Phiêu Miểu các luôn từ trên cao nhìn xuống.

Bây giờ nghe được tin tức tốt, ông ta cảm thấy việc mình mất đi một cái lưỡi cũng không uổng phí.
Ngoại trừ một số người nước Tống, người trong thiên hạ không ai phát giác được kết quả ông ta đến Phiêu Miểu các lần này có ý nghĩa đối với thiên hạ như thế nào.
Ban đầu, Phiêu Miễu các đối với danh sách báo cáo của các nước cũng không quá để ý, cho đến khi Giả Vô Quần xuất hiện. Giả Vô Quần xuất hiện đã khiến cho Phiêu Miễu các phải chú ý danh sách, vì thế mới có chuyện triệu tập các Chưởng môn đến Phiêu Miễu các.
Chỉ vì một hành động nhỏ của Giả Vô Quần, danh sách báo cáo của các nước nặng thêm thì không nói, Phiêu Miễu các ôm cỏ đánh con thỏ, nhân cơ hội này chỉnh đốn lại tán tu trong thiên hạ.
Tử Bình Hưu vừa nói vừa đưa tay lau nước mắt. Ông ta đau lòng thật sự. Nói Giả Vô Quần là mưu sĩ tâm phúc của ông ta, thật ra từ nhỏ Giả Vô Quần đã lớn lên trong Tử phủ, cũng được xem là bạn bè thân thiết. Ông ta có thể leo lên địa vị như ngày hôm nay, công lao của Giả Vô Quần là không thể bỏ qua, không nghĩ đến bây giờ lại bị giày vò thành như vậy. Trong nhà, ban đầu là con rể chết trận, tiếp theo là con gái tự vận. Cháu ngoại trai và cháu ngoại gái ngày nào cũng khóc lóc đòi gặp cha mẹ. Bây giờ, ngay cả người bạn thân cũng trở nên như thế, bất hạnh liên tiếp kéo đến, làm sao mà không khổ sở chứ?
Ông ta buông thõng tay xuống, nói: “Bệ hạ tưởng nhớ công lao của tiên sinh, muốn đích thân đến thăm hỏi, tiên sinh hãy chuẩn bị đi.” Đây cũng là một trong những nguyên nhân ông ta vội vàng đến đây.
Giả Vô Quần mở to mắt, chợt cười khổ, biết Tử Bình Hưu nhất định đã khoe công lao chiến tích của ông ta trước mặt Hoàng đế, vội cầm bút viết xuống: “Thừa tướng muốn hại ta sao? Hành động lần này của ta đã đắc tội không biết bao nhiêu tu sĩ trong thiên hạ, không thể dương danh được.”
Tử Bình Hưu ngạc nhiên, sau đó chợt hiểu ra.
.....
“Cái gì?”
Bên trong Phù Phương viên, nghe Phiêu Miễu các đột nhiên truyền lệnh đóng băng chiến sự, Ngọc Thương như phát mộng, nhất thời khó mà lấy

lại tinh thần.
Ông ta đã thu dọn đồ đạc xong, chuẩn bị chạy đến chỗ Điền Chính Ương và Mã Trường An ở nước Triệu. Hiểu Nguyệt các cũng đã chính thức khởi sự lên đài, xe ngựa trong viện cũng đang vận chuyển đồ đạc.
Trước giờ, Phiêu Miễu các đối với chuyện này luôn thờ ơ, lạnh nhạt. Đóng băng chiến sự, nói đùa cái gì vậy? Ông ta còn tưởng rằng mình nghe lầm, vội hỏi lại một lần nữa.
Độc Cô Tĩnh thở dài: “Theo lời đồn, bởi vì bí cảnh Thiên Đô sắp mở ra, các nước vì chuyện chiến sự mà giữ lại các tu sĩ tinh nhuệ, không nộp lên danh sách tu sĩ sẽ tiến vào bí cảnh, làm cho Phiêu Miểu các không được cao hứng. Phiêu Miểu các lập tức hạ lệnh đóng băng chiến sự, để chư quốc lập ra danh sách, đợi chuyện bí cảnh được giải quyết xong thì tiếp tục chiến tranh...”
Sau khi nghe cặn kẽ tình huống, Ngọc Thương vô thức lau trán một cái, thiếu chút nữa dọa ông ta đổ đầy mồ hôi, ướt sũng cả người. Bây giờ, trong lòng ông ta vẫn còn sợ hãi.
Nếu tin tức này đến muộn thêm vài ngày, cùng lúc với chuyện bên phía nước Triệu, Hiểu Nguyệt các cũng nổi lên mặt nước, khi đó Phiêu Miểu các đã đóng băng chiến sự, Hiểu Nguyệt các trồi lên, chưa làm được gì đã phải quay về tay không, khi đó sợ là sẽ chết rất thảm.
Việc này đúng là hù chết người. Ngọc Thương ôm ngực, cảm thấy may mắn: “Cũng may, cũng may, sự việc xem như đến kịp thời. Nếu đến muộn một chút, hậu quả khó mà lường được. Bây giờ, vấn đề đóng băng không lớn, chỉ cần duy trì nguyên trạng là tốt rồi. Ý của bọn họ là, sau khi chuyện bí cảnh được giải quyết xong, chiến sự trước mắt chú định vẫn còn có thể tiếp tục. Khi đó, chúng ta vẫn có thể thúc đẩy được chuyện của mình, cũng chỉ là tạm thời ngưng lại mà thôi, ảnh hưởng không lớn. Chúng ta đợi nhiều năm như vậy rồi, đợi thêm một lát nữa cũng không sao.”
Ông ta hỏi tiếp: “Ngươi vừa mới nói cái gì? Lần này, ngay cả tán tu cũng muốn tiến vào bí cảnh Thiên Đô?”
Hai tay Độc Cô Tĩnh dâng lên một bản danh sách:
“Đây là bản sao chép danh sách thông báo được phát ra của Phiêu Miểu các. Theo tin tức đáng tin cậy, cũng bởi vì nguyên nhân chiến sự của các

nước, hao tổn không ít tu sĩ tinh nhuệ, Phiêu Miểu các cân nhắc đến nguyên nhân này, để bổ sung cho khả năng có thể không đủ, đã phá lệ triệu tập một triệu tán tu tinh nhuệ tiến vào bí cảnh. Danh sách tán tu là do ba mươi thành viên dự thính của Phiêu Miểu các cùng nhau đề cử, phần lớn đều là tán tu nổi tiếng trên Đan bảng.”

Chương 1102: Ngọc Thương gấp (2)

Chương 1102: Ngọc Thương gấp (2)
“Chẳng lẽ ta cũng nằm bên trong?” Ngọc Thương thấy sắc mặt Độc Cô Tĩnh không tốt, cảm thấy không ổn, kinh ngạc hỏi một câu, đồng thời cầm lấy danh sách để xem.
Độc Cô Tĩnh lắc đầu: “Tên của sư tôn không có trên bảng, có thể thấy được Chưởng môn các phái vẫn nể mặt sư tôn. Huống chi, nếu sư tôn tiến vào, dựa vào những gì mà sư tôn tạo ra trong mấy năm qua, thế lực khắp nơi nhiều ít cũng phải nể mặt sư tôn mấy phần, cũng không đến mức làm khó sư tôn bên trong bí cảnh Thiên Đô.”
Nghe nói không có tên mình, Ngọc Thương nhẹ nhàng thở ra, sốt ruột xem lại danh sách.
Ai ngờ Độc Cô Tĩnh lại bổ thêm một câu: “Ngưu Hữu Đạo cũng có tên trong danh sách. Việc Ngưu Hữu Đạo tiến vào bí cảnh Thiên Đô, tránh không được, mà cũng không dám tránh.”
Ngọc Thương nhướng mắt nhìn gã, sau đó tiếp tục xem lại danh sách, cuối cùng thấy được ba chữ “Ngưu Hữu Đạo” trong một ngàn cái tên tán tu, cảm thấy đầu óc choáng váng, cơ mặt run rẩy. Ông ta rốt cuộc đã hiểu vì sao sắc mặt của Độc Cô Tĩnh lại nhìn không tốt.
Đúng, việc đóng băng chiến sự sẽ có ngày kết thúc. Mưu đồ của Hiểu Nguyệt các sẽ theo đó mà tiếp tục, cũng không ảnh hưởng quá lớn. Nhưng quan trọng là, nhân vật mấu chốt trong kế hoạch của Hiểu Nguyệt các là Ngưu Hữu Đạo đã xảy ra vấn đề. Nếu Ngưu Hữu Đạo phải tiến vào bí cảnh Thiên Đô, một khi hắn xảy ra chuyện trong đó, kế hoạch của Hiểu Nguyệt các xem như xong đời.
Điền Chính Ương và Mã Trường An dưới sự bố trí của Hiểu Nguyệt các muốn khởi động, nhất định phải phối hợp với hoàn cảnh bên ngoài.

Hai triệu nhân mã dưới trướng hai người là người của nước Triệu, không bị ảnh hưởng bởi lời nói bên ngoài, rất khó quản lý.
Một khi Điền Chính Ương và Mã Trường An bắt đầu hành động, nước Triệu không có khả năng bỏ mặc chuyện xảy ra như thế. Đã đến nước này rồi, cái gì là xâm lược nước Yến, chính bản thân mình còn muốn gãy tay gãy chân, làm gì có chuyện để người khác cắn vào miếng thịt mỡ của mình chứ, tất nhiên là phải ổn định bên trong trước. Nội bộ bất ổn, sẽ không có thể lực đối phó với bên ngoài.
Đến lúc đó, nước Triệu sẽ làm như thế nào là có thể đoán được, tất nhiên sẽ tiến hành thỏa hiệp khuất nhục nước Yến, hoặc làm ra sự nhượng bộ tương đương.
Nước Yến cũng là nỏ mạnh hết đà, cùng nhau chết cũng không phù hợp với lợi ích của nước Yến. Chỉ cần làm cho nước Triệu nhượng bộ, nhân mã nước Yến tất sẽ rút về để đối phó nước Hàn.
Bây giờ, nước Yến không còn cách nào, mới mặc kệ nước Tống và nước Triệu khai chiến. Phàm là một khả năng nho nhỏ, cũng sẽ không để cho nước Hàn chiếm đoạt nước Tống một cách dễ dàng. Sau khi đã giải quyết mối nguy nước Triệu xong sẽ quay đầu liên thủ nước Tống đối phó nước Hàn.
Đến lúc đó, Hiểu Nguyệt các có cầu nước Yến như thế nào cũng vô dụng. Đây không giống như chuyện cho Ngưu Hữu Đạo hai mươi triệu kim tệ là có thể giải quyết được.
Đối mặt với lợi ích nước Yến, liên quan đến lợi ích lâu dài của trên dưới nước Yến, bao gồm luôn cả ba Đại Phái, nước Yến không thể nào phối hợp với Hiểu Nguyệt các.
Một khi nước Triệu quyết định nhượng bộ nước Yến, cái giá mà nước Triệu phải trả khẳng định không chỉ hai chục triệu kim tệ. Người ta có thể có được nhiều thứ hơn từ nước Triệu, lại còn có thể bảo vệ lợi ích của mình lâu dài, sao có thể vì chút đồ Hiểu Nguyệt các ngươi cho mà có thể bị thu mua?
Mấu chốt trong chuyện này chỉ có Ngưu Hữu Đạo. Chỉ khi nào Ngưu Hữu Đạo phát lực mới có thể tranh thủ được hai triệu nhân mã cho Hiểu Nguyệt các.

Bọn họ cũng đã thương lượng với Ngưu Hữu Đạo, ngay cả tiền cũng đã cho hắn. Bây giờ xuất hiện chuyện này, chuyện gì đang xảy ra thế?
Cũng không phải Ngưu Hữu Đạo quỵt nợ. Số tiền này xem như không thể lấy trở lại, trừ phi quan hệ giữa mọi người nhất phách lưỡng tán (một phát đứt luôn) thì còn tạm được.
Với lại, Ngọc Thương cũng không định thu lại số tiền này. Ông ta chỉ muốn Ngưu Hữu Đạo giúp ông ta sáng tạo hoàn cảnh mà thôi.
Đối mặt với mưu đồ đã khổ tâm chuẩn bị nhiều năm như thế của Hiểu Nguyệt các, chỉ còn thiếu một bước nữa thôi, hai chục triệu kim tệ tính là gì chứ?
Nếu không phải Ngưu Hữu Đạo thống khoái, phàm là hắn kiên trì thêm chút nữa, đừng nói hai chục triệu, năm chục triệu ông ta cũng sẽ đưa cho.
Một gậy đánh xuống của Phiêu Miểu các đã đánh Ngọc Thương đến hồ đồ, gương mặt ảm đạm, hận đến nghiến răng: “Đám súc sinh Phiêu Miểu các này, không phải muốn nhân cơ hội này làm suy yếu tán tu sao?”
“Sư tôn, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?” Độc Cô Tĩnh hỏi.
Ngọc Thương nhìn chăm chú bản danh sách trong tay, nghiến răng nghiến lợi nói: “Ngưu Hữu Đạo cũng chẳng phải thứ tốt. Nhưng bây giờ, binh quyền và nhân mã nước Yến đều nằm trong tay Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh. Nhân mã Nam châu nắm giữ toàn bộ chiến sự nước Yến, mà Ngưu Hữu Đạo lại có lực ảnh hưởng tuyệt đối đối với những người này. Trong thời điểm mấu chốt, cái tên khốn kiếp nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của đó tuyệt không thể để xảy ra chuyện gì.”
Sở dĩ mắng Ngưu Hữu Đạo nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, là vì ông ta cảm thấy Ngưu Hữu Đạo làm việc không chính thống. Trước đó, Hiểu Nguyệt các giúp Ngưu Hữu Đạo giải quyết nhiều chuyện như thế, đến khi có việc cần nhờ hắn nhớ lại ân tình trước kia mà báo đáp một hai, ai ngờ hắn còn mở miệng đòi tiền.
Lý do đưa ra lại rất đàng hoàng, là giúp Ngưu Hữu Đạo đánh trận, yêu cầu quân phí, ngươi cho hay không cho?
Độc Cô Tĩnh rầu rĩ nói: “Việc này rất khó xử lý, cơ hồ không còn cách nào. Phiêu Miểu các đã dán thông báo, tuyệt không có khả năng thu hồi. Chúng ta chẳng tính là gì trong mắt Phiêu Miểu các, hoàn toàn không

chi phối được thái độ của họ. Ngưu Hữu Đạo cũng không cách nào thoát khỏi một kiếp, giả chết cũng vô dụng. Cho dù có giả chết, đoán chừng cũng sẽ bị ném vào bí cảnh Thiên Đô.”
“Năm đó ủng hộ Thiệu Bình Ba, về sau lại giúp Ngưu Hữu Đạo, là vì cái gì? Thế lực của hắn ở Nam châu mấy năm qua đối với chúng ta quá quan trọng. Hắn tuyệt không thể xảy ra việc.” Ngọc Thương phùng râu trợn má nhấn mạnh, nói với Độc Cô Tĩnh: “Bên ngoài chúng ta không có cách, vậy thì nghĩ cách bên trong bí cảnh Thiên Đô, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ hắn, nhất định phải để cho hắn sống thật khỏe mạnh trở về. Tóm lại, quyết không thể để cho hắn xảy ra chuyện, hiểu chưa?”
Độc Cô Tĩnh gật đầu: “Đệ tử hiểu. Trong danh sách tán tu cũng có một số người của chúng ta, đệ tử sẽ nhanh chóng liên hệ. Trước mắt, danh sách của các phái vẫn còn chưa có. Chờ danh sách có rồi, xem có người của chúng ta nữa hay không. Nếu có thì sẽ bố trí.”
“Như vậy còn chưa đủ, nhất định phải ổn thỏa.” Ngọc Thương khoát tay: “Chưởng môn các phái cũng có giao tình với ta. Ngươi hãy giúp ta liên lạc, lần này ta phải vác cái mặt mo của mình mà đánh bạc. Hắn là công tử của lão sư, và đây cũng là lý do tốt nhất để ta ra mặt.”
Độc Cô Tĩnh cảm khái trong lòng, đoán chừng cho dù bản thân sư phụ tiến vào bí cảnh Thiên Đô, cũng chưa chắc đã quan tâm như vậy. Bây giờ vì Ngưu Hữu Đạo mà làm trâu làm ngựa, cũng không biết Ngưu Hữu Đạo có sốt ruột hay không. Đúng là Hoàng đế không vội, Thái giám gấp. Gã lập tức gật đầu: “Vâng, đệ tử sẽ đi sắp xếp ngay.”
Ngọc Thương nói: “Khoan đã, đừng vội liên lạc, trước đưa tin cho Ngưu Hữu Đạo, nói cho hắn biết ta muốn gặp mặt hắn để nói chuyện.”
Vừa mới chia tay được có mấy ngày, bây giờ đã vội vã gặp mặt, đúng là bất đắc dĩ mà.
Chuyện này viết thư sẽ không rõ ràng, nhất định phải nói trực tiếp. Ông ta phải hỏi Ngưu Hữu Đạo có chuẩn bị gì hay không, hai bên phối hợp như thế nào. Những chuyện này cần phải làm rõ, nếu không, sẽ dễ dàng gây ra chuyện.
.....
“Đóng băng chiến sự?”

Ngô Công Lĩnh cầm tin tức Huệ Thanh Bình đưa tới. Thiên Nữ giáo truyền tin tức đến, nội dung trong thư đúng là nằm ngoài dự liệu của lão ta.

Không phải là ngoài dự liệu một cách bình thường, mà là rất rất không bình thường. Đột nhiên có chuyện như vậy xảy ra, ngay cả nằm mơ cũng mơ không thấy.

Chương 1103: Có chút phát mộng

Chương 1103: Có chút phát mộng
Huệ Thanh Bình ừm một tiếng: “Ta đương nhiên không thể biết được nguyên nhân rõ ràng bằng chàng.”
“Haha...” Ban đầu, Ngô Công Lĩnh chỉ hơi mỉm cười, sau đó ngửa mặt lên trời cười to, vỗ bàn tán dương: “Ông trời đúng là giúp ta! Ngay cả ông trời cũng muốn giúp ta. Haha...”
Có một số việc, mặc dù Huệ Thanh Bình không hiểu nhưng sự việc đột ngột lần này, bà ta lại hiểu rõ, chỉ cần không ngốc là có thể thấy thôi.
Phiêu Miểu các đột nhiên ra lệnh đóng băng chiến tranh, cưỡng chế các bên duy trì hiện trạng không được vọng động can qua, quả thật đã giúp cho Ngô Công Lĩnh nhặt được tiện nghi rất lớn. Đơn giản thôi, chuyện lần này rất thích hợp với hành động của Ngô Công Lĩnh, giống như được sinh ra cho nhau.
Phiêu Miểu các ra lệnh, ai cũng không dám đánh. Nước Tống không dám đánh, nước Yến không dám đánh, nước Hàn cũng tương tự.
Đương nhiên, cho dù nước Hàn muốn đánh cũng đánh không được. Trừ phi nước Hàn công phá nước Tống hoặc nước Yến trước, khi đó mới có thể đánh sang bên này. Sau khi Phiêu Miểu các đóng băng chiến tranh, chuyện này lại càng không có khả năng phát sinh. Đây chính là cơ hội tốt để Ngô Công Lĩnh mở rộng thế lực địa bàn của mình.
Từ lúc bí cảnh Thiên Đô mở ra cho đến khi đóng lại cần thời gian một năm.
Một địa bàn to như thế, Ngô Công Lĩnh cũng đã hãm hại, lừa gạt rất nhiều người, cho ông ta một năm buông tay buông chân để làm, cục diện là có thể tưởng tượng được. Tất nhiên sẽ càng giúp cho Ngô Công Lĩnh khống chế được mảnh đất này.

Thế cục biến thành như vậy, nước Hàn có làm gì đi chăng nữa cũng không làm gì được Ngô Công Lĩnh, không muốn cho Ngô Công Lĩnh quản lý mảnh đất đó cũng không được.
Còn Thiên Nữ giáo thì như thế nào? Khi gửi tin sang bên này, giọng điệu đã lộ ra sự sốt ruột.
Khi ông ta đã ngừng cười, Huệ Thanh Bình lạnh lùng hỏi: “Ý của tông môn là, sợ một mình ta không lo nổi, muốn phái thêm mấy sư tỷ muội đến giúp ta.”
Ngô Công Lĩnh nói: “Chiến sự đã bị đóng băng, có chuyện gì mà lo không nổi chứ?”
Huệ Thanh Bình giải thích: “Đoán chừng có người đỏ mắt trong tông môn, muốn kiếm một chén canh, chàng cảm thấy như thế nào?” Nói xong, bà ta lặng lẽ quan sát phản ứng của Ngô Công Lĩnh.
Ngô Công Lĩnh sửng sốt, sau đó hiểu ra. Người này đang bất mãn, không muốn ai đến chia chén canh với bà ta hết. Lúc này, ông ta đứng lên ôm lấy vòng eo của Huệ Thanh Bình: “Bọn họ nghĩ hay thật, có bản lĩnh thì bọn họ cũng gả cho ta như nàng đi.”
“Móng chó đừng đụng vào ta.” Huệ Thanh Bình gạt tay ông ta ra: “Như vậy cũng tốt, nếu không sợ chết, để ta giúp chàng hỏi một chút.”
Ngô Công Lĩnh vội sửa lại lời nói: “Nói đùa, nói đùa thôi. Chúng ta là vợ chồng, phù sa không chảy ruộng ngoài, sao có thể tùy tiện để người ngoài hưởng lợi chứ. Việc này ta nghe theo phu nhân, phu nhân nói được thì được, nói không được thì không được. Phu nhân muốn thế nào thì thế đó, ta sẽ toàn lực phối hợp. Phu nhân, nàng thấy như thế nào?” Nói xong, cánh tay lại ôm vào vòng eo của bà ta.
Lời này nghe dễ chịu vô cùng, khiến chân mày Huệ Thanh Bình giãn ra, để mặc cho ông ta kéo đi, cũng không phản kháng. Khi mặt đã đối mặt, bà ta lạnh lùng hỏi: “Vậy cứ quyết định như thế?”
“Ta còn có thể không tin phu nhân sao? Cứ quyết định như vậy đi. Phu nhân nói sao làm vậy, được không?” Ngô Công Lĩnh nghiêm mặt nói.
“Cứ như vậy đi.” Huệ Thanh Bình nói xong, liền gạt cánh tay ông ta, xoay người rời đi.
Ngô Công Lĩnh kéo tay bà ta lại: “Phu nhân, là chuyện tốt, cũng nên ăn mừng chút chứ.”

Huệ Thanh Bình hất tay ông ta ra: “Chàng muốn ăn mừng như thế nào là chuyện của chàng, ta mặc kệ.”
“Không cần sắp xếp, cứ như vậy mà ăn mừng.” Ngô Công Lĩnh đột nhiên bước lên, chặn ngang Huệ Thanh Bình, ôm ngang khuỷa tay, cười nói: “Bình thường phu nhân quản rất chặt, không cho ta đụng phụ nữ khác, bắt người ta nhịn gần chết. Hôm nay gặp được chuyện tốt, tại sao phu nhân lại không hầu hạ ta cho thật tốt chứ?”
“Buông ra!” Huệ Thanh Bình giãy dụa, mặt đỏ bừng lên, phát hiện tên điên này lúc vui cũng giày vò bà ta, lúc buồn cũng giày vò bà ta, đúng là làm cho người ta không thể nói nổi. Bên cạnh còn có đệ tử đang nhìn, bảo bà ta sao có thể chịu đựng chứ?
Hai nữ đệ tử đang đứng ngoài cửa nhìn thấy cảnh tượng bên trong, xấu hổ quay đầu đi, làm như không nhìn thấy bất cứ thứ gì.
Ngô Công Lĩnh chết sống không buông, trực tiếp ôm người vào thẳng trong phòng.
Huệ Thanh Bình cũng đã quen với tên đần này, có chịu không nổi cũng là chuyện thường tình, cũng chẳng cảm thấy kinh ngạc, tùy ý giãy dụa một hồi rồi mặc cho ông ta ôm đi giày vò.
.....
Sự việc đã đến nước này rồi, có một số việc đã không còn là bí mật. Ngô Công Lĩnh cưới Trưởng lão Thiên Nữ giáo Huệ Thanh Bình đã được truyền khắp giới tu hành, nhất thời tạo nên một trò cười.
Ngưu Hữu Đạo biết cũng im lặng. Còn có chuyện như vậy sao? Hắn thấy Ngô Công Lĩnh này đúng là chẳng biết ăn kiêng gì cả, đồng thời cũng phục Huệ Thanh Bình.
“Cảm khái cái gì đó?” Quản Phương Nghi cầm mấy tờ giấy trong tay, thấy hắn đang đứng lắc đầu dưới tàng cây, lên tiếng hỏi.
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Đột nhiên có thêm một tỷ phu, chuyện gả cưới lớn như vậy cũng không mời ta uống chén rượu, đúng là nghĩ không ra. Hahah...”
Quản Phương Nghi nhìn đồ trên tay, cũng thở dài: “Còn đang suy nghĩ việc này à?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Thế sự như một ván cờ mới. Ta thật sự xem thường Ngô Công Lĩnh rồi. Vừa mới như chó nhà có tang, bây giờ lại đi

đến bước này, ai có thể nghĩ đến chứ? Tốc độ phát triển của ông ta vượt qua dự kiến, người này có thể nói là kiêu hùng.”
Quản Phương Nghi chẳng có lòng dạ nào nhắc đến chuyện này: “Ngươi nên nghĩ lại ngươi đi. Danh sách người tham gia của các nước đến bí cảnh Thiên Đô đều bị Phiêu Miểu các phủ định. Chư quốc vì chiến sự đã giữ lại tu sĩ tinh nhuệ, Phiêu Miểu các cảm thấy không cao hứng về chuyện này, bảo các nước một lần nữa lập lại danh sách.”
Ngưu Hữu Đạo khinh thường: “Lập lại thì lập lại. Chó cắn chó một miếng lông. Việc chẳng liên quan đến chúng ta, chúng ta cứ ở một bên xem náo nhiệt là được.”
Hắn chẳng quan trọng chuyện này. Các nước phái tu sĩ tinh nhuệ tiến vào bí cảnh Thiên Đô càng nhiều càng tốt. Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh không bị cản tay, ngược lại có thể buông tay buông chân mà đánh.
Đánh Nam dẹp Bắc đánh tới bây giờ, năng lược tác chiến, điều binh khiển tướng của Mông Sơn Minh và Thương Triều Tông đã được kiểm nghiệm. Thế lực Nam châu đã không phụ lòng kỳ vọng của hắn, mang đến cho hắn lợi ích cực kỳ to lớn. Mấy năm dốc hết tâm huyết xem như đã có hồi báo.
Quản Phương Nghi hừ hai tiếng: “Chó cắn chó? Tầm nhìn của ngài đúng là được mở rộng nhỉ. Chính ngài biến thành một con chó trong đó, ngài vui lắm sao?” Nói xong, liền đưa đồ trong tay ra.
Ngưu Hữu Đạo cau mày: “Có ý gì? Cô đang cầm thứ gì vậy?” Tin tức truyền về cũng không nhiều trang như thế.
Quản Phương Nghi nói: “Trong danh sách tiến vào bí cảnh Thiên Đô có tên ngài.”
Ngưu Hữu Đạo xì một tiếng, hiển nhiên là không tin: “Có chuyện gì thì nói thẳng, đừng đem thứ này mà gạt ta. Vừa cầm hai chục triệu trong tay, lại không vui rồi sao?”
Quản Phương Nghi mở to mắt: “Ngươi không tin?”
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả: “Tin cái gì mà tin? Cô hồ đồ thật hay giả hồ đồ vậy? Bí cảnh Thiên Đô chỉ có người trong môn phái là có thể đi vào. Một tán tu như ta vào trong, cũng không đủ gây náo nhiệt.”

Quản Phương Nghi nhìn chung quanh một chút, cuối cùng than thở: “Ta nói ngài này, ta không có làm loạn với ngài. Lần này xảy ra chuyện rồi, thật sự đã xảy ra chuyện. Phiêu Miểu các chẳng những bảo các nước lập ra danh sách, mà còn tăng thêm danh ngạch một ngàn tán tu tiến vào bí cảnh Thiên Đô. Việc này đã được truyền đi trong giới tu sĩ, đang sôi sùng sục kìa. Nghe nói cũng vì nguyên nhân chiến sự, nói các nước hao tổn tu sĩ tinh nhuệ quá nhiều, sợ ảnh hưởng đến chuyện tiến vào bí cảnh Thiên Đô, vì thế Phiêu Miểu các đã bảo các nước cử ra một ngàn tán tu tinh nhuệ. Trong danh sách tán tu đề cử có ngài, đồng thời cũng đã dán thông báo chứng thực.”

Chương 1104: Đến Tử Kim động (1)

Chương 1104: Đến Tử Kim động (1)
Ngưu Hữu Đạo sững sờ, cuối cùng hoài nghi hỏi: “Thật hay giả?”
Hắn vẫn không tin. Quản Phương Nghi có chút dở khóc dở cười nhưng cũng có thể hiểu. Trước giờ chưa từng có chuyện thay đổi quy củ, chưa hề có tán tu tham gia, bây giờ đột nhiên thay đổi, nhất thời không tin cũng là chuyện bình thường.
Bà ta giơ danh sách lên, chỉ vào ba chữ Ngưu Hữu Đạo: “Đây là danh sách, ngài tự xem đi, xem có phải là ngài hay không?”
Ngưu Hữu Đạo vội cầm lấy, thấy có tên mình, rồi nhìn tên của những người bên dưới, có người đã nghe nói qua, có người không. Như vậy danh sách này là thật. Hắn như phát mộng, cảm thấy quá ngoài ý muốn, nuốt nước miếng hỏi: “Tại sao lại như vậy chứ?”
Quản Phương Nghi nói: “Ngươi hỏi ta? Ta làm sao biết? Dù sao vừa rồi ta cũng chỉ nghe được nguyên nhân, ngươi muốn biết tường tận, chỉ sợ phải đến chỗ Cung Lâm Sách để nghe ngóng. Ông ta là một trong những thành viên của Phiêu Miểu các, khi đề cử danh sách, ông ta nhất định có mặt ở đó, ông ta chắc chắn sẽ biết rõ ràng. Ta đã xem qua danh sách rồi. Phần lớn tán tu trên Đan bảng đều có mặt ở trên.”
“Đan bảng?” Ngưu Hữu Đạo vội vàng giở danh sách ra xem lại: “Có Triệu Hùng Ca hay không?”
Quản Phương Nghi nói: “Ta biết mức độ của việc này nên có xem qua, Triệu Hùng Ca không có bên trong.”
Một ngàn cái tên không cách nào xem xong trong thời gian ngắn. Ngưu Hữu Đạo tiếp tục hỏi: “Ngọc Thương đâu? Lão già đó có trên danh sách hay không?”
Quản Phương Nghi nói: “Cũng đã xem qua, không có ông ta.”

Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên ngẩng đầu: “Tại sao? Tại sao không có ông ta? Ông ta cũng có tên trên Đan bảng mà.”
Quản Phương Nghi nói: “Chuyện này không phải rất bình thường sao? Dựa vào quan hệ của Ngọc Thương, ai không có việc lại đi đắc tội ông ta làm gì? Những người đề cử, ai mà không biết ông ta là người của Hiểu Nguyệt các chứ?”
Ngưu Hữu Đạo xem qua danh sách một lượt, đúng là không thấy tên Ngọc Thương, không khỏi nổi giận, tay run run chỉ vào danh sách: “Cung Lâm Sách làm ăn cái gì vậy? Người có mặt tại hiện trường cũng không biết ngăn cản sao? Ông ta muốn làm gì thế?”
Quản Phương Nghi không biết trả lời vấn đề này như thế nào, nhưng vẫn nhắc nhở một câu: “Không chỉ có ngài, ta cũng đã chú ý trên danh sách, Quỷ Mẫu và Vân Cơ cũng có tên.”
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc: “Hai người bọn họ cũng được xem là tán tu sao?’
Quản Phương Nghi hỏi lại: “Thế ngài cũng được xem là tán tu à?”
Ngưu Hữu Đạo không phản bác được. Tình huống của hắn và Quỷ Mẫu, Vân Cơ không khác gì nhau lắm. Dưới tay hắn cũng có người, tập trung trên một ngọn núi, nói là tán tu cũng không phải, nhưng lại không thuộc về bất kỳ môn phái nào. Nếu xét một cách nghiêm ngặt, vẫn còn nằm trong phạm vi tán tu.
Thấy hắn đang xem, Quản Phương Nghi xích lại, lật vài trang giấy, chỉ ra vị trí hai cái tên.
Nhìn thấy tên của Quỷ Mẫu và Vân Cơ, hắn bình tĩnh lại, trầm giọng nói: “Cô hãy liên lạc, xem Cung Lâm Sách đang ở đâu. Ta muốn gặp ông ta, cũng muốn biết tình huống danh sách đề cử.”
Quản Phương Nghi nói: “Bây giờ ngài lộ diện có an toàn không?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Phiêu Miểu các hạ lệnh đóng băng chiến sự, tên của ta cũng đã nằm trong danh sách, đây chính là bùa hộ thân. Bây giờ chỉ sợ là thời điểm an toàn nhất của ta.”
Quản Phương Nghi ngẫm lại thấy cũng đúng: “Văn Mặc Nhi đang nằm trong tay chúng ta. Nàng ta tốt xấu gì cũng là con gái nuôi của Cung Lâm Sách, đi gặp Cung Lâm Sách hắn là an toàn.” Dứt lời, bà ta quay người đi.

Ngưu Hữu Đạo ngồi xuống, bình tĩnh lấy danh sách ra xem từng cái tên. Nếu sự việc đã không cách nào thay đổi, cũng chỉ có thể đối mặt.
“Tây Môn Tình Không...” Ngưu Hữu Đạo thì thầm, lại thấy được một cái tên khiến cho hắn có chút ngoài ý muốn.
Đệ nhất cao thủ Đan bảng Tây Môn Tình Không, tùy tùng thiếp thân của nữ tướng nước Vệ Huyền Vi. Ngay cả Tây Môn Tình Không cũng có tên trong danh sách, theo lý nước Vệ hẳn phải nghĩ hết biện pháp để ngăn cản mới đúng chứ. Chẳng lẽ nước Vệ không ngăn cản?
Thấy Tây Môn Tình Không cũng có tên, hoài nghi của Ngưu Hữu Đạo đối với Cung Lâm Sách cũng phai đi mấy phần.
Bên Cung Lâm Sách có liên lạc lại. Cung Lâm Sách vẫn chưa trở về từ chiến trường, cũng không tọa trấn bên cạnh Mông Sơn Minh nữa. Chiến sự đã bị đóng băng, sau khi Cung Lâm Sách rời khỏi Phiêu Miểu các thì quay về Tử Kim động.
“Chưởng môn bảo ngài đến Tử Kim động gặp ông ấy, nói có chuyện khẩn cấp cần bàn giao.” Hỗ trợ liên lạc, Văn Mặc Nhi đến tìm Ngưu Hữu Đạo để thông báo.
Ngưu Hữu Đạo đang chìm trong suy nghĩ. Quản Phương Nghi bước đến, nghe Văn Mặc Nhi nói xong thì đuổi nàng ta về, sau đó nói: “Vương gia chắc đã biết việc này, yêu cầu gặp ngài.”
Ngưu Hữu Đạo tiếp nhận tin tức, dặn dò: “Sau khi chiến sự bị đóng băng, nên làm thế nào, cứ để bọn họ quyết định. Làm thế nào để có lợi cho Nam châu, ta tin rằng bọn họ tự có cân nhắc. Bây giờ ta còn có việc cần xử lý, chuyện gặp mặt để sau hãy nói. Trước khi tiến vào bí cảnh Thiên Đô, ta sẽ gặp bọn họ một lần.”
Quản Phương Nghi gật đầu, biết nên trả lời như thế nào.
Chính vào lúc này, Viên Cương đến, đưa cho Ngưu Hữu Đạo một phong mật tín.
Ngưu Hữu Đạo xem qua, là thư Ngọc Thương gửi, yêu cầu định ngày hẹn, chỉ ra là chuyện liên quan đến bí cảnh Thiên Đô.
Khóe miệng Ngưu Hữu Đạo nhếch lên nụ cười chế giễu như có như không: “Xem ra người này vẫn rất quan tâm ta.”
Lúc trước, khi hắn biết được chuyện danh sách, người đầu tiên mà hắn nghĩ đến là Ngọc Thương, hy vọng có thể nhận được sự bảo vệ của Hiểu

Nguyệt các. Sau khi xem qua phong thư này, cho dù Ngọc Thương không tiến vào bí cảnh Thiên Đô, xét theo trình độ nào đó, trong lòng hắn đã có sự nắm chắc.
Về phần tại sao Ngọc Thương lại quan tâm đến hắn, hắn tất nhiên là biết rõ. Không có lợi thì chẳng dậy sớm rồi.
“Ngươi hãy sắp xếp thời gian, địa điểm gặp mặt với ông ta đi, chờ ta trở về từ Tử Kim động, ta sẽ đến gặp ông ta.” Ngưu Hữu Đạo thuận miệng dặn dò.
Bây giờ hắn muốn đi gặp Cung Lâm Sách trước, muốn biết rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra bên trong Phiêu Miểu các. Chuyện đồn đãi bên ngoài chưa chắc đáng tin cậy. Chỉ khi nào biết rõ tình huống, biết phiền phức cần mình ứng đối bao lớn, trong lòng hắn mới ước định được. Nếu không, tin tức không đối xứng tình huống, rất dễ bị người ta lừa gạt.
“Vâng.” Viên Cương gật đầu đồng ý. Sau khi biết Đạo gia phải tiến vào bí cảnh Thiên Đô, tâm trạng của hắn ta rất nặng nề.
Ngưu Hữu Đạo quay sang nói với Quản Phương Nghi: “Liên lạc với Triều Kính, ta muốn xác minh lại rốt cuộc Phiêu Miểu các đã xảy ra chuyện gì.”
“Không phải ngài muốn tìm Cung Lâm Sách xác minh sao?”
Quản Phương Nghi vừa mới nói xong, đột nhiên hiểu ra. Sự việc không thể coi thường được, cũng không thể chỉ nghe lời nói của một bên. Đạo gia muốn xác nhận chân tướng từ nhiều hướng. Chưởng môn Vạn Thú môn Tây Hải Đường cũng là thành viên tham dự của Phiêu Miểu các, Triều Kính hắn có thể tìm hiểu được tình huống thực tế.
Quản Phương Nghi xem như đã nhìn ra. Không còn phẫn nộ như khi cầm bản danh sách trong tay, Đạo gia đã bình tĩnh lại, nhanh chóng chuyển đổi góc độ, để đầu óc tỉnh táo làm ra ứng đối.
Sau khi sắp xếp xong, một con phi cầm bay đến, chuẩn bị đưa hắn đến Tử Kim động.
Nghe Văn Mặc Nhi cũng muốn đi, Ngưu Hữu Đạo cản lại: “Ngươi không cần đi, cứ ở lại đây.” Nói xong, hắn liếc mắt ra hiệu với đám người Trần Bá.
Đám người Trần Bá gật đầu. Trước đó Quản Phương Nghi đã dặn dò, để đề phòng vạn nhất, phòng ngừa Cung Lâm Sách làm loạn, bọn họ phải

giữ Văn Mặc Nhi làm con tin.
Về phần suy nghĩ của Văn Mặc Nhi như thế nào cũng không quan trọng. Sự việc đã đến bước này rồi, Ngưu Hữu Đạo là người bảo vệ an toàn cho tất cả những người còn lại. Nơi này sẽ chẳng ai quan tâm Văn Mặc Nhi cao hứng hay không. Có xinh đẹp cũng vô dụng thôi. Khi cần hạ độc thủ, những người ở đây nhất định sẽ không nháy mắt.
Bây giờ, lời nói của Ngưu Hữu Đạo đại diện cho lợi ích của mọi người.

Chương 1105: Đến Tử Kim động (2)

Chương 1105: Đến Tử Kim động (2)
Ngưu Hữu Đạo chính là người cầm lái. Một khi Ngưu Hữu Đạo xảy ra chuyện, chiếc thuyền này sẽ không còn ai khống chế, mà cũng không có ai có năng lực khống chế, cũng vô pháp khống chế thế cục Nam châu.
Bên ngoài phong hiểm sóng cao, nhìn không rõ phương hướng, thuyền rất dễ va vào đá ngầm mà chìm xuống.
Vẫn là Quản Phương Nghi và Ngô lão nhị cùng đi. Ba người nhảy lên phi cầm, nhanh chóng bay lên không.
Tử Kim động, tên môn phái không hề liên quan đến địa thế, cũng chẳng liên quan đến công pháp tu luyện. Tục truyền, Tử Kim động có liên quan đến nơi ở của tổ sư khai sơn năm đó.
Môn phái phát triển đến tận bây giờ đã trải qua nhiều lần di chuyển, sớm rời khỏi nơi khai sơn lập địa của tổ sư khai tông.
Không giống như Thượng Thanh Tông. Thượng Thanh Tông đã từng là đệ nhất đại phái của nước Yến, vốn chiếm cứ phong thủy bảo địa, không nỡ vứt bỏ. Nếu vứt bỏ là có lỗi với tiên sư lịch đại.
Quy trình phát triển của Tử Kim động càng lúc càng tốt. Địa điểm chuyển đến tất nhiên cũng càng lúc càng tốt. Có vứt đi chỗ cũ cũng không cảm thấy hổ thẹn bao nhiêu.
Nơi Tử Kim động tọa lạc bây giờ có thể được xem là chi địa chung linh dục tú chỉ đếm được trên đầu ngón tay ở nước Yến.
Không đề cập đến phong quang tú mỹ, kiến trúc xây dựng dựa lưng vào núi, bây giờ Ngưu Hữu Đạo thật không có tâm trạng thưởng thức những thứ này.
Khống chế phi cầm bay đến, cũng không trải qua quy củ của sơn môn, xông thẳng vào trọng địa chủ điện Tử Kim động. Đệ tử khống chế phi

cầm tuần sát trên không chặn đường để tra xét, sau khi biết được là Ngưu Hữu Đạo thì trực tiếp cho đi.
Phi cầm đáp xuống đất. Ngô lão nhị ở lại trông coi phi cầm, đồng thời phụ trách liên lạc với bên ngoài.
Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi thẳng đến đại điện Tử Kim động, có đệ tử đi trước dẫn đường.
Hai người cũng không trực tiếp tiến vào đại điện. Bởi vì đến quá đột ngột nên phải ở ngoài điện chờ một lát.
Một lát sau, Cung Lâm Sách dẫn một đám cao tầng Tử Kim động đến, gặp Ngưu Hữu Đạo bên ngoài đại điện.
Rất nhiều người chưa từng nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo, nhưng Cung Lâm Sách thì đã gặp qua. Ở Vạn Thú môn, Ngưu Hữu Đạo đã từng dẫn Quản Phương Nghi đến bái phỏng.
“Gặp ngươi đúng là không dễ dàng, cuối cùng cũng đã lộ diện rồi.” Cung Lâm Sách mỉm cười, nói đùa một câu.
Ngưu Hữu Đạo chắp tay chào hỏi mọi người, mỉm cười đáp lời: “Cung chưởng môn chưa triệu kiến, không dám mạo hiểm quấy rầy.”
Cung Lâm Sách cau mày. Hắn nói không sai, muốn tìm thì cứ tìm, nhưng hạ chỉ triệu kiến thì đúng là không có.
Quan trọng là, ngay cả người cũng tìm không thấy. Ngưu Hữu Đạo rõ ràng đang trốn, Cung Lâm Sách có cần thiết phải hạ pháp chỉ tự làm mất mặt mình sao? Hạ chỉ, người không đến, chẳng phải tự đánh vào mặt mình?
“Nghe ngươi nói như vậy, ngược lại thành ta không phải, quả nhiên là miệng lưỡi bén nhọn.” Cung Lâm Sách cười ha hả. Bên ngoài không phải là nơi có thể nói chuyện, nói không chừng sẽ có tai mắt bất lợi, liền đưa tay ra hiệu mời vào bên trong.
Ngưu Hữu Đạo đi một bên, vừa đi vừa hỏi: “Ta sắp sửa trở thành một thành viên của chư vị. Chuyện trước kia, chắc chư vị cũng không chấp nhặt với ta.”
Một đám trưởng lão trao đổi ánh mắt với nhau. Cung Lâm Sách đã thông báo ý định trước cho bọn họ biết.
Đối với việc Cung Lâm Sách hy sinh Văn Mặc Nhi đến tranh thủ Nam châu, có một số người bất mãn, trong đó có những người tuổi đã cao mà

vẫn còn độc thân đang ngấp nghé Văn Mặc Nhi.
Nhưng không ai dám vì vấn đề nữ sắc mà đối kháng hoặc chỉ trích Cung Lâm Sách. Lợi ích Nam châu quá mức trọng đại, liên quan đến lợi ích của rất nhiều người trong tông môn, hết thảy bất mãn đều phải khuất phục. Nếu không, chính là đối kháng với lợi ích chỉnh thể của tông môn. Đừng nói là Cung Lâm Sách, những người khác cũng sẽ không đồng ý. Chẳng những không ai phản đối, ngược lại còn tán thành cách làm của Cung Lâm Sách.
Tình huống này không giống như Long Hưu lợi dụng Dịch Thư. Dịch Thư là đệ tử quan môn của Long Hưu, còn Cung Lâm Sách thu nghĩa nữ là xem xét thời thế. Bởi vì khi có biến, hai tướng so sánh, thủ đoạn và và không từ thủ đoạn là có sự khác biệt.
Mặc dù nói cho cùng thì đều là không từ thủ đoạn, nhưng phản ứng của mọi người sẽ chia thành hai loại. Một loại được cho rằng đây là thủ đoạn cao minh, một bên sẽ rơi vào tiếng xấu. Đây cũng chính là nguyên nhân Long Hưu che giấu không dám công khai.
Cung Lâm Sách bước đến chỗ chủ vị, đứng ngay ngắn: “Có thể trở thành một trong những thành viên của chúng ta hay không, còn phải xem ngươi có sống sót từ bí cảnh Thiên Đô trở về hay không.”
Một đám Trưởng lão chia thành hai bên đứng quan sát. Không ít người cũng đang âm thầm quan sát Ngưu Hữu Đạo. Đối với một thanh niên sắp trở thành Trưởng lão của Tử Kim động, trong lòng nhiều người vẫn có chút không thoải mái.
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm, nhìn mọi người chung quanh, cười nói: “Dựa vào thế lực của Tử Kim động, chắc hẳn có thể đảm bảo bình an cho ta trở về.”
Cung Lâm Sách lắc đầu: “Việc này cũng chưa hẳn. Ngươi có biết, bây giờ có bao nhiêu người ở Phiêu Miểu các muốn đưa ngươi vào chỗ chết hay không? Ba mươi vị Chưởng môn tiến hành đề cử không phân biệt quốc gia. Kết quả, có mười hai người đề cử ngươi. Trong đó có mười hai vị Chưởng môn muốn đưa ngươi vào bí cảnh Thiên Đô. Điều này có ý nghĩa gì, chắc ngươi cũng rõ, đồng nghĩa với việc có mười hai thế lực muốn đưa ngươi vào chỗ chết. Tử Kim động ta không thể đối kháng với nhiều thế lực như vậy được, cộng thêm Tiêu Dao cung và Linh Kiếm

sơn cũng không được. Bây giờ ngươi hắn phải biết ngươi đang gặp phiền phức lớn thế nào chứ?”
Ngưu Hữu Đạo giật mình không ít, không nghĩ đến hắn lại bị nhiều đại nhân vật của Phiêu Miểu các để mắt đến như vậy, lập tức hỏi: “Là ai đề danh ta?”
Cung Lâm Sách nói: “Cũng không biết, không ký tên. Mọi người thống nhất đưa danh sách lên Phiêu Miểu các, ai cũng không biết ai đề danh ai.”
Ngưu Hữu Đạo trầm giọng nói: “Lời nói của Cung chưởng môn cũng có trọng lượng, vì sao lúc đó lại không ngăn cản?”
“Ta đã có ý ngăn cản nhưng không ngăn được.” Cung Lâm Sách đem tình huống lúc đó thuật lại cặn kẽ. Cái gì cần nói thì cũng đã nói, tránh cho hiểu lầm.
Đây mới là chuyện thật sự diễn ra bên trong Phiêu Miểu các. Người tham dự sẽ không loạn truyền ra bên ngoài chuyện của Phiêu Miểu các, bao gồm cao tầng các phái. Cùng lắm thì chỉ nói một cách không rõ ràng chuyện gì đã xảy ra. Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao Ngưu Hữu Đạo muốn đến đây.
Bởi vì Phiêu Miểu các cài Công Tôn Bố bên cạnh hắn, hắn cũng muốn xác nhận xem phải chăng có liên quan đến chuyện lần này.
Hắn biết, cho dù Phiêu Miểu các muốn thu thập hắn, cũng không đáng chơi trận thế lớn đến như vậy, nhưng hắn vẫn muốn xác nhận sự việc cho rõ ràng.
Nếu thật sự Phiêu Miểu các nhìn hắn không thuận mắt, vậy phiền phức sẽ rất lớn. Thực lực trước mắt của hắn hoàn toàn không cách nào chống cự được.

Chương 1106: Chỉ có thể ngoan ngoãn nhận mệnh

Chương 1106: Chỉ có thể ngoan ngoãn nhận mệnh
Nếu biết không liên quan đến Phiêu Miểu các, chẳng qua chỉ bị những người khác mượn cơ hội ám toán, hắn có thể thở phào nhẹ nhõm.
Về phần những ai muốn nhân cơ hội giết chết hắn, cơ bản nằm trong số những cái tên có thể đề cử hắn mà Cung Lâm Sách đã nói. Hắn và những người này không ân không oán, nhưng khi hắn bị cuốn vào sự việc, cố ý chơi hắn cũng không nằm ngoài dự định.
Nghe nói vốn có Triệu Hùng Ca nhưng lại bị Toa Như Lai bác bỏ, Ngưu Hữu Đạo hiếu kỳ hỏi: “Vì sao vậy?”
Cung Lâm Sách đáp: “Ta biết Triệu Hùng Ca có thể trợ lực cho ngươi, ta cũng muốn biết vì sao, nhưng Toa Như Lai lại không chịu trả lời, ta đoán chừng là có liên quan đến Ma giáo. Bây giờ Ma giáo đang bị ai nắm giữ, chắc không cần ta phải nhắc nhở ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, biết đối phương không vạch rõ là ai, lại hỏi: “Có bao nhiêu người đề cử Quỷ Mẫu và Vân Cơ?”
Sau khi biết chân tướng, bây giờ hắn muốn xác nhận lại Quỷ Mẫu và Vân Cơ có phải bị hắn liên lụy hay không.
Nguyên nhân rất đơn giản, Quỷ Mẫu từ trước đến giờ luôn khiêm tốn ở núi Hãm Âm.
Nước Tề ủng hộ nước Yến tự vệ, thậm chí cung cấp không ít tài nguyên, cho nên hoàn toàn không có ý kiến đối với việc Quỷ Mẫu trợ lực bên này. Vân Cơ ở Độ Vân Sơn cũng thế, cũng rất khiêm tốn, nhưng lần này lại đứng về phía hắn, đã hoàn toàn chọc giận nước Triệu.
Hai người bình thường luôn khiêm tốn, nhưng thủ hạ bên dưới cũng có chút thế lực, sẽ không có người vô duyên vô cớ đắc tội.

Thông qua việc có bao nhiêu người đề danh, đại khái có thể suy ra được có phải vì chuyện của hắn mà bị cuốn vào hay không.
Câu hỏi này không có đáp án. Cung Lâm Sách lắc đầu: “Ta cũng không để ý. Có đến một ngàn tán tu, ta không có sức để chú ý từng người. Hai người bọn họ được bao nhiêu đề danh, ta không có ấn tượng. Nhưng chuyện này dường như cũng không phải chuyện xấu đối với ngươi. Có bọn họ đứng bên cạnh ngươi, ít nhiều ngươi cũng có được hai người trợ giúp sau khi tiến vào bí cảnh Thiên Đô.”
Ngưu Hữu Đạo thầm than, vẫn là câu nói kia, bình thường Quỷ Mẫu và Vân Cơ đều rất thấp điệu, lần này bị đẩy ra, sợ là hoặc nhiều hoặc ít đều có liên quan đến hắn.
“Cung chưởng môn, nếu chiến sự đã bị đóng băng, lúc đó ngài có thể nói ta đã là đệ tử của Tử Kim động, chỉ cần ta không tiến vào, vấn đề đang đối mặt tất có thể nghĩ biện pháp.” Ngưu Hữu Đạo cười khổ, thở dài nói.
Cung Lâm Sách nói: “Bây giờ nhớ lại, lúc trước kéo dài là ai chứ? Ngươi tưởng Phiêu Miểu các dễ gạt lắm sao? Ta còn rõ tác phong của Phiêu Miểu các hơn ngươi. Ta thậm chí có thể dự liệu được hậu quả tranh chấp. Trong lúc phần lớn người đều kiên trì để ngươi tham gia, nhất thời ta không thể đưa ra được chứng cứ xác thực. Để ngươi tham gia chỉ là một câu nói của Phiêu Miểu các, đồng thời cũng có thể xếp ngươi vào danh sách thành viên tham gia của Tử Kim động. Một khi ngươi không thể thoát khỏi danh sách tiến vào bí cảnh Thiên Động, mà ta lại bị bại lộ ý đồ, ngươi nghĩ Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn sẽ không có phản ứng?”
“Bây giờ, Tử Kim động ta muốn bảo đảm cho ngươi ở bí cảnh Thiên Đao đã là việc khó rồi, nhất định phải nhờ lực lượng của Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn, đồng thời nhờ toàn bộ lực lượng nước Yến tiến vào để cung cấp sự an toàn cho ngươi. Một khi để Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn phát hiện được chuyện gì, đến lúc đó không chỉ mười hai người đề danh muốn giết chết ngươi, Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn cũng là hai người đầu tiên không buông tha ngươi. Đến lúc đó, một mình Tử Kim động ta cũng không thể bảo vệ được ngươi, thậm chí bởi vì ngươi mà khiến cho đệ tử Tử Kim động đưa vào cũng bị tổn thất to lớn.

Ngươi là người thông minh, biết ta nói nặng nhẹ như thế nào. Lúc đó ta không nói đỡ cho ngươi cũng là vì muốn tốt cho ngươi.”
Ông ta đã nói như vậy rồi, Ngưu Hữu Đạo còn có thể nói cái gì, nhưng vẫn hỏi đến một người: “Tây Môn Tình Không có được bao nhiêu người đề danh? Chắc ngài có để ý chứ?”
Cung Lâm Sách có chút ngoài ý muốn: “Ngươi có quan hệ với Tây Môn Tình Không? Y có thể giúp ngươi?”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Không, ta và y không quen, ngay cả mặt cũng chưa từng gặp.”
Không liên quan thì hỏi y làm gì? Cung Lâm Sách không tin, nhưng rồi lại suy nghĩ: “Ừm, vợ trước của ngươi hình như là người bên cạnh Huyền Vi, ngược lại có thể thông qua vợ trước của ngươi xem có thể nghĩ biện pháp trên người Tây Môn Tình Không hay không. Nếu được y trợ giúp, ngươi sẽ được bảo vệ nhiều hơn một chút.”
Tìm Đường Nghi? Ngưu Hữu Đạo dở khóc dở cười. Hắn biết đối phương hiểu lầm ý của hắn. Nhưng hắn cũng không cần thiết nói ra mối quan hệ với Huyền Vi.
Nhưng hắn không khỏi liên tưởng đến Thượng Thanh Tông. Ân oán giữa hắn và Thượng Thanh Tông kéo dài không rõ. Thân phận của hắn có phải là đệ tử của Thượng Thanh Tông hay không cũng không rõ. Nếu biết có chuyện này, hắn có thể lấy ra thân phận đệ tử Thượng Thanh Tông để đỡ một chút cũng được.
Nhưng có ai ngờ sẽ có ngày hôm nay chứ. Thượng Thanh Tông bị hắn đẩy đi nước Vệ. Hắn cũng đã công nhiên tách khỏi quan hệ với Thượng Thanh Tông trước mặt Đường Nghi. Bây giờ ai mà biết hắn có phải là đệ tử Thượng Thanh Tông hay không.
Còn chuyện gia nhập Tử Kim động, trước đó vì để ổn thỏa, phòng ngừa vạn nhất tiến vào bí cảnh Thiên Đô, hắn cứ trì hoãn việc này. Kết quả biến khéo thành vụng, chẳng khác nào vác đá đập chân mình.
Cung Lâm Sách không biết suy nghĩ của hắn, tiếp tục nói: “Tây Môn Tình Không khẳng định là phải chú ý rồi. Y là một trong rất ít người được đề cử toàn bộ, cùng với Triệu Hùng Ca, vào danh sách tiến vào bí cảnh Thiên Đô.”

“Toàn bộ?” Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc: “Ba mươi người đều đề cử y? Ngay cả ba Đại Phái của nước Vệ cũng vậy?”
Cung Lâm Sách thản nhiên nói: “Nói đến tán tu, nếu ngươi có mặt, chỉ sợ người đầu tiên nghĩ đến nhất định là y. Thân là tán tu nhưng thực lực quá cao, chưa chắc đã là chuyện tốt. Giống như lúc đó ta đề cử y, y và ta cũng chẳng quen biết, mọi người không đề cử y thì đề cử ai? Ba Đại Phái nước Vệ đề danh y lạ lắm sao? Ngươi cho rằng ba Đại Phái nước Vệ hy vọng có một cao thủ bên ngoài hộ pháp cho Huyền Vi à? Bọn họ chỉ muốn mình vất vả một chút, tình nguyện phái ra cao thủ bản môn để hộ pháp cho Huyền Vi. Ba Đại Phái nước Vệ đề danh y là chuyện rất bình thường.”
Ngưu Hữu Đạo suy nghĩ một chút, lập tức hiểu ý của Cung Lâm Sách. Chuyện ẩn bên trong cũng không khó hiểu. Đúng như Cung Lâm Sách đã nói, là chuyện rất bình thường.
Cung Lâm Sách nói tiếp: “Có khi ba Đại Phái nước Vệ cũng không nghĩ đến Tây Môn Tình Không sẽ được đề cử toàn bộ như thế. Việc này liền có chút lúng túng, ngay cả tấm màn che cũng không có. Không cách nào ăn nói với Huyền Vi thì không nói, lại biến nó thành trò cười. Danh sách đề cử ban ra, sẽ bại lộ rất nhiều chuyện thú vị bên trong. Nhưng ngươi cũng không cần lo lắng cho Tây Môn Tình Không. Thực lực của hắn bày ra đó, đề danh hay không đề danh, người trêu chọc được y cũng không nhiều. Cho dù y tiến vào bí cảnh Thiên Đô, cũng sẽ có năng lực tự vệ.”
Sự việc không sai biệt lắm là như vậy. Nói đến đây cũng đủ hiểu rồi. Thái độ của Cung Lâm Sách cũng không thay đổi, đại diện cho Tử Kim động, vẫn ra sức đảm bảo cho Ngưu Hữu Đạo. Như lời ông ta đã nói, bao gồm luôn cả Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn, có vận dụng hết lực lượng nước Yến tiến vào bí cảnh cũng phải đảm bảo cho Ngưu Hữu Đạo.
Vẫn như trước, việc Ngưu Hữu Đạo muốn gia nhập Tử Kim động quyết không để bại lộ. Nếu không, Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn không có khả năng ngồi nhìn mưu đồ của Tử Kim động thành công, tất sẽ để cho Ngưu Hữu Đạo không cách nào còn sống rời khỏi bí cảnh.
Nên biết rõ thì đã biết rõ, nên hiệp thương thì đã hiệp thương, Ngưu Hữu Đạo cũng không ở lâu, cứ như vậy mà cáo từ.

Chương 1107: Ta đồng ý với nàng, chờ ta trở về! (1)

Chương 1107: Ta đồng ý với nàng, chờ ta trở về! (1)
Nhưng trước khi đi, Ngưu Hữu Đạo vẫn nhắc nhở: “Khi đi sẽ là một năm, trước khi ta trở về, ta không hy vọng nhìn thấy có người nào đó chạm tay loạn vào Nam châu.”
Thời gian rời đi quá lâu, hắn lo có người thừa dịp hắn không ở đây mà thèm ăn. Đây cũng là một trong những mục tiêu quan trọng mà hắn đến đây.
Cung Lâm Sách gật đầu: “Ngươi yên tâm đi, cho dù ngươi không nói, Tử Kim động cũng sẽ không tùy tiện để người ta thay đổi. Bây giờ ngươi hãy chuẩn bị rời đi. Tình huống bên trong bí cảnh Thiên Đô, ngươi đã biết rồi chứ?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Chưa ăn thịt heo nhưng cũng đã nhìn thấy heo chạy, ít nhiều cũng đã nghe nói qua một chút. Sau khi trở về, ta sẽ tìm hiểu kỹ càng hơn.”
Cung Lâm Sách nói: “Chuyện đã không thể tránh khỏi, vậy thì hãy chuẩn bị đầy đủ để đối mặt. Ta tin rằng, với năng lực của ngươi, không đến mức bị người ta giết chết một cách đơn giản. Nếu có chỗ nào không rõ, ngươi có thể hỏi thăm đệ tử Tử Kim động. Ta sẽ sắp xếp, bọn họ sẽ phối hợp với ngươi.”
“Được, xin cáo từ.” Ngưu Hữu Đạo chắp tay chào từ biệt mọi người. Bọn họ cũng không giữ lại. Tình huống trước mắt cũng không tiện phô trương. Bọn họ cũng chẳng phái người đưa tiễn. Ngưu Hữu Đạo đến thế nào thì đi thế đó.
Mây lướt qua tai, trong thời khắc người còn trên không, Ngưu Hữu Đạo bắt đầu suy nghĩ.

Chuyện lần này nói cho cùng vẫn là danh sách một ngàn tán tu của Phiêu Miểu các gây họa. Phiêu Miểu các căn bản không nghĩ đến việc đối phó hắn, cũng chẳng để hắn vào mắt, chỉ là tiện tay ném ra danh ngạch, đã đem hắn cuốn vào một chỗ, còn đánh hắn không thể chống đỡ, ngay cả chỗ để nói lí lẽ cũng không có, chỉ có thể ngoan ngoãn nhận mệnh.
Đối mặt với tồn tại như vậy, chỉ một quyết định tùy tiện, hắn giống như một người dân dưới ngọn lửa của các nước. Chiến tranh khởi phát không phải nhằm vào bách tính, nhưng khi bị quét sạch, bách tính lại là người xui xẻo nhất.
Đang suy nghĩ, hắn phát hiện Quản Phương Nghi cũng đang im lặng, liền trêu chọc: “Hồng Nương, ta cảm thấy rất kỳ quái, cô khá nổi danh trong giới tán tu, hơn nữa còn có ảnh hưởng của ta, cô lại đi theo bên cạnh ta, tại sao trên danh sách lại không có cô?”
“Ngài cũng nhìn ra được là ta tốt sao?” Quản Phương Nghi lườm hắn một cái, chợt tự giễu: “Ở bên cạnh ngài thì sao? Trong mắt bọn họ, ta chỉ là một bình hoa bên cạnh ngài mà thôi. Ngài tưởng ta còn là Hồng Nương Tề kinh người người tranh giành năm đó? Hoa tàn ít bướm. Nếu là năm đó, không chừng sẽ đúng như lời ngài nói.”
“Nói đi thì cũng nói lại. Người năm đó tranh giành ta cũng không có tư cách được Phiêu Miểu các đề danh. Có thể đứng trong hàng Phiêu Miểu các đều là hạng người gì chứ? Thanh danh ta như thế nào ta tự biết, không cần người khác nhắc nhở. Trong tình huống đề danh nhưng không bị người khác phát hiện, tất cả đều là Chưởng môn đại nhân cao cao tại thượng, vô cùng trân quý, đáng vì ta mà tự chuốc nguy hiểm sao? Chuyện này với chuyện chiếm tiện nghi của ta là hai chuyện khác nhau. Nữ Chưởng môn không phải còn nhìn ta không vừa mắt sao? Ta không phải ngài, ta chỉ là một bình hoa tùy tùng, chẳng ai so đo với ta.”
“Cô đúng là đã nhìn thấu.” Ngưu Hữu Đạo cười ha hả, tiếp tục trêu chọc: “Người khác có đề danh cô hay không, ta không biết. Ít ra Đỗ Vân Tang, ta cam đoan ông ta chắc chắn sẽ không đề danh cô.”
Nhắc đến Đỗ Vân Tang, Quản Phương Nghi hơi bị kích động, mặt trầm xuống: “Ngưu Hữu Đạo, ngài rảnh quá không có việc gì muốn cãi nhau hay sao?”

Nếu là bình thường, đã sớm trở mặt ầm ĩ, lần này bà ta không muốn làm loạn với Ngưu Hữu Đạo.
“Đã xem danh sách tán tu chưa?”
Bên trong hoàng cung nước Tấn, Thiệu Bình Ba chào sau lưng Thái Thúc Hùng, Thái Thúc Hùng quay lưng thuận miệng hỏi một câu.
Thiệu Bình Ba đáp: “Vi thần đã xem rồi.”
Đột nhiên nhảy ra một danh sách tán tu, y cũng thật bất ngờ, nhất là khi nhìn thấy cái tên Ngưu Hữu Đạo trong đó.
Trước kia, y luôn cảm thấy y thua Ngưu Hữu Đạo là vì y không phải tán tu. Nhưng hôm nay xem ra, ông trời luôn có chỗ công bằng.
Thái Thúc Hùng nói: “Ngưu Hữu Đạo cũng có tên trên danh sách. Xem ra tên nhóc này đã đắc tội với không ít người. Khi Phiêu Miểu các đề danh, có mười hai người đề cử hắn.”
Thiệu Bình Ba hơi cụp mắt xuống, bình tĩnh đáp: “Nếu bệ hạ muốn mời chào, lúc này chính là cơ hội.”
Cái gì gọi là cơ hội? Chính là bên trong bí cảnh Thiên Đô, tu sĩ nước Tấn có thể bảo đảm được an toàn cho Ngưu Hữu Đạo. Lực uy hiếp của nước Tấn sẽ có tác dụng kéo dài.
Lời này, ngoài mặt thì vì Thái Thúc Hùng mà cầu hiền, còn trên thực tế chính là đẩy Ngưu Hữu Đạo vào vực sâu.
Y biết Ngưu Hữu Đạo sẽ không đồng ý. Với thế cục mà hắn đã tạo ra trước mắt, hắn không có khả năng đồng ý, ngay cả khi đứng trước uy hiếp tử vong, hắn cũng sẽ không đồng ý. Lần này, Thái Thúc Hùng xem như thất vọng rồi. Có năng lực cũng là một sai lầm. Không thể trở thành người nhà thì chính là kẻ địch. Thái Thúc Hùng ra lệnh một tiếng, bên trong bí cảnh Thiên Đô, các tu sĩ nước Tấn sẽ không nương tay.
Thái Thúc Hùng gật đầu tán thành.
Thiệu Bình Ba không nói đến vấn đề này nữa: “Trên danh sách tán tu, vi thần quan tâm nhất không phải là Ngưu Hữu Đạo mà là Tây Môn Tình Không.”
“Ồ?” Thái Thúc Hùng xoay người lại nhìn Thiệu Bình Ba.
Thiệu Bình Ba chắp tay nói: “Tây Môn Tình Không là hộ thần bên cạnh Huyền Vi, khiến đạo chích không dám hành động thiếu suy nghĩ. Không có Tây Môn Tình Không chấn nhiếp, rất nhiều chuyện Huyền Vi không

thể thao tác một cách dễ dàng. Lần này, Tây Môn Tình Không sẽ đi mất một năm. Ba Đại Phái nước Vệ sẽ không để vuột mất cơ hội, nhất định tăng cường khống chế Huyền Vi. Người mà vi thần cài vào nước Vệ có thể gia tăng tiến độ."
"Ừm!" Thái Thúc Hùng nheo mắt gật đầu.
.....
"Có chuyện gì cần nói sao?"
Huyền Vi ngồi sau án thư phê duyệt xong bộ văn thư cuối cùng, sau khi giao cho thủ hạ liền đưa mắt nhìn sang Đường Nghi đang định lên tiếng mấy lần.
Trong lòng Đường Nghi có chút lo âu.
Tây Môn Tình Không đứng thẳng tắp như cây cột, người đeo một thanh kiếm lặng lẽ nhìn sang.
Huyền Vi nói: "Muội muội có chuyện gì, không ngại nói thẳng ra đi."
Đường Nghi bước lên phía trước, nói: "Ngưu Hữu Đạo cũng có tên trong danh sách tán tu tiến vào bí cảnh Thiên Đô."
Huyền Vi gật đầu: "Ta biết, thế muội muội có chuyện gì cần nói hay sao?"
Đường Nghi: "Tướng công không phải muốn mời chào Ngưu Hữu Đạo sao? Lần này hắn là một cơ hội." Trong lúc nói chuyện, nàng còn lặng lẽ liếc nhìn Tây Môn Tình Không.
Ánh mắt Huyền Vi hiện lên sự giảo hoạt: "Ta hiểu ý của muội muội. Muội sợ hắn tiến vào bí cảnh Thiên Đô sẽ gặp nguy hiểm, muốn thành viên nước Vệ tham dự hoặc nhờ Tây Môn Tình Không giúp đỡ một hai. Xem ra, muội muội vẫn còn tình cảm với Ngưu Hữu Đạo."
Đường Nghi lúng túng: "Không phải như tướng công đã nghĩ. Dù sao hắn cũng là người của Thượng Thanh Tông. Thượng Thanh Tông không muốn nợ ơn hắn. Huống chi, nếu hắn có thể giúp đỡ được tướng công, tướng công cũng cảm thấy vui. Lần này chính là một cơ hội mời chào rất tốt."
Huyền Vi hơi do dự, sau đó gật đầu: "Được, ta đã biết, việc này ta sẽ sắp xếp sau. Bên phía của muội cũng phải sắp xếp người tiến vào bí cảnh, muội hãy mau về để chuẩn bị."
Đường Nghi hơi hạ thấp người rồi cáo lui.

Đưa mắt nhìn theo bóng lưng Đường Nghi biến mất ngoài cửa, Huyền Vi đứng dậy bước ra khỏi bàn, từ cửa sau rời khỏi lầu các, dạo bước đến đình thủy tạ, ánh mắt thỉnh thoảng đảo qua đám pháp sư hộ vệ ở Thiên Vi phủ.

Sau khi tiến vào phòng của mình, Huyền Vi cho thị nữ lui. Dưới sự ra hiệu của nàng, khi thị nữ rời đi đã đồng thời đóng cửa lại.

Tây Môn Tình Không nhìn cánh cửa đóng lại, ít nhiều có chút ngoài ý muốn. Chuyện cô nam quả nữ ở chung một phòng là chuyện mà trước giờ Huyền Vi luôn đề phòng, không muốn gánh chịu lời ra tiếng vào.

Huyền Vi quay người đứng trước mặt y, bốn mắt nhìn nhau: “Vừa nãy chàng cũng đã nghe lời nói của Đường Nghi rồi chứ?”

Chương 1108: Ta đồng ý với nàng, chờ ta trở về! (2)

Chương 1108: Ta đồng ý với nàng, chờ ta trở về! (2)
Tây Môn Tình Không nói: “Nàng yên tâm đi, ta sẽ cố hết sức bảo vệ Ngưu Hữu Đạo.”
Huyền Vi nhịn không được đưa tay nắm lấy tay của y: “Ta không cần chàng bảo vệ hắn, chàng hãy tự bảo vệ tốt cho mình là được. Chuyện gì cũng không quan trọng bằng chàng. Đường Nghi nói thì nghe thôi, cũng không nên coi là thật, hiểu chưa?”
Cảm nhận được sự quan tâm phát ra từ tâm can của Huyền Vi, ánh mắt Tây Môn Tình Không nhìn Huyền Vi không nhịn được mà trở nên nhu tình, chầm chậm nắm lấy tay của nàng ta: “Huyền Vi, có một số đạo lý ta hiểu. Ta có thể đánh, cũng chỉ đánh được mười ngàn, nhưng Ngưu Hữu Đạo lại có tác dụng đồ quốc diệt thành an bang. Xét về thiên phú trong tu hành, bày mưu tính kế cũng được xem là một loại thiên phú. So với hắn, ta còn quá bình thường. Năng lực kém hơn hắn rất nhiều. Đối mặt với nhiều sự cản tay trong giới tu hành, nàng cần hắn hơn ta. Không phải nàng vẫn muốn mời chào hắn sao? Đường Nghi nói không sai, đây chính là một cơ hội.”
Ánh mắt Huyền Vi lóe lên sự đau thương: “Tây Môn, chàng vẫn còn chưa rõ sao? Chư quốc tranh bá, Ngưu Hữu Đạo bị quấn vào lợi ích phân tranh thiên hạ, mười hai Chưởng môn muốn đẩy hắn vào bí cảnh Thiên Đô chính là muốn đẩy hắn vào chỗ chết. Ba Đại Phái đẩy chàng vào bí cảnh Thiên Đô, chính là mưu đồ làm loạn. Bọn họ không có ý tốt. Khi tiến vào bí cảnh Thiên Đô, chàng chỉ có một mình, chuyện gì cũng có thể phát sinh. Chàng nhất định phải cẩn thận đề phòng bọn họ. Nếu

lại bị cuốn vào chuyện của Ngưu Hữu Đạo, hậu quả khó mà lường được.”
“Tây Môn, nên làm thế nào ta tự có cân nhắc. Không có Ngưu Hữu Đạo, trời cũng không sập được. Lần này chàng nhất định phải nghe theo ta, phải đồng ý với ta. Tây Môn, chàng đã nói, chàng muốn bảo vệ cho ta hết cả đời này, chàng không thể nuốt lời được. Chàng nhất định phải sống thật khỏe để trở về, cái khác không cần chàng quan tâm, có nghe thấy không, ta....”
Lời còn chưa dứt đã ưm một tiếng, miệng đã bị Tây Môn Tình Không mạnh mẽ dùng miệng của y chặn lại.
Tây Môn Tình Không đột nhiên ôm Huyền Vi, đói khát hôn lên môi nàng ta. Đôi tay ngoại trừ vuốt ve thì không còn cách nào khác để biểu đạt tâm trạng.
Huyền Vi vô thức muốn kháng cự hai lần nhưng không thể đẩy ra, cuối cùng cũng tự thiêu đốt mình, ôm lấy y, dường như sợ y một đi không trở lại.
Hình như chỉ có triệt để dung hợp mới có thể biểu đạt được cảm nhận của hai người lúc này. Cuối cùng, cả hai đều ngã xuống giường. Bầu không khí trong phòng nồng đậm đến mức cả trời cao cũng muốn ghen ghét.
Khi bộ ngực tuyết trắng lộ ra trong không khí, cảm nhận được hơi lạnh, Huyền Vi đang nheo mắt đột nhiên mở to mắt ra, dường như tỉnh táo lại, đem hết khí lực đẩy Tây Môn Tình Không sang một bên.
Huyền Vi gò má ửng đỏ luống cuống bò dậy, chỉnh lại quần áo lộn xộn của mình: “Tây Môn, chúng ta không thể như vậy.”
Tây Môn Tình Không bước đến phía sau nàng, vòng tay ôm lấy nàng, hôn lên cần cổ trắng nõn, hơi thở dồn dập: “Huyền Vi, nàng cũng biết ta ở đây là vì cái gì, cũng biết ta vì ai? Người trong thiên hạ đều biết ta có thể chết vì nàng.”
Huyền Vi ra sức kéo hai tay y ra, thoát ra khỏi vòm ngực của y, nhanh chóng chỉnh đốn lại quần áo, cài lại trâm tóc, sau đó mở cửa bước ra ngoài.
Cửa vừa mở ra, ánh sáng chiếu vào, Tây Môn Tình Không nhanh chóng từ ý loạn tình mê thanh tỉnh lại, gương mặt hiện lên sự xấu hổ.

Huyền Vi không hề rời đi, chỉ lẳng lặng đứng dưới mái hiên chờ y, ánh mắt hiện lên sự khổ sở.
Tây Môn Tình Không chậm rãi bước ra, đứng bên cạnh nàng ta, nói khẽ: “Xin lỗi, vừa rồi ta...”
Huyền Vi lắc đầu: “Không cần xin lỗi, người có lỗi chính là ta. Chàng vốn nên sải đôi cánh rộng bay lượn trên bầu trời, cười to nhìn phong vân, là ta quá mức cá nhân, lợi dụng tình cảm của chàng đối với ta, nhốt chàng ở lại chỗ này. Chàng làm gì với ta, ta cũng đều cam tâm tình nguyện, nhưng bây giờ không được, ta đã là phụ nữ có chồng.”
Tây Môn Tình Không nói: “Nàng không lợi dụng ta, là ta tình nguyện. Người đó cũng đã chết nhiều năm rồi mà.”
Huyền Vi nói: “Chính vì vậy mới càng thêm không được. Ta là quả phụ, chàng là đệ nhất cao thủ Đan bảng. Ta không thể để chàng gánh tiếng xấu dâm ô cùng quả phụ.”
Tây Môn Tình Không nói: “Đan bảng chỉ là chuyện cười mà thôi.”
Huyền Vi nói: “Nhưng trong lòng ta, chàng vĩnh viễn là người đứng nhất. Chàng đã vì ta mà thiệt thòi lắm rồi, ta không thể để chàng gánh những thứ mà chàng không nên gánh. Tây Môn, có một số ranh giới cuối cùng không thể vượt qua. Một khi vượt qua ranh giới đó, mọi thứ sẽ biến thành cẩu thả. Tây Môn, tâm ý của ta, còn có trách nhiệm cần ta gánh vác, chắc chàng cũng biết. Bây giờ vẫn còn chưa được. Nếu không, bảo thần dân trên dưới nước Vệ cư xử với ta và chàng như thế nào? Chúng ta có thể chịu được sự chỉ trỏ của một ngàn người hay không?”
Tây Môn Tình Không nói: “Nàng đã gánh vác quá nhiều rồi, cũng đã tận lực lắm rồi. Nàng không hề có lỗi với bất cứ kẻ nào. Có nhiều thứ không cần một người phụ nữ như nàng phải gánh chịu. Nàng buông xuống, tất sẽ có người gánh thay. Theo ta đi, cùng ta rời xa khỏi nơi đầy ân oán, thị phi này.”
Huyền Vi quay người đối mặt với y: “Chàng hãy đồng ý với ta, sau khi tiến vào bí cảnh Thiên Đô, đừng quan tâm chuyện gì khác. Cái cần nhất chính là phải tự bảo vệ mình cho thật tốt, nhất định phải sống thật khỏe trở về. Huyền Vi ta ở đây chờ chàng về. Và ta cũng xin hứa với chàng, chỉ cần chàng có thể an toàn trở về, ta sẽ tiến hành bàn giao thỏa đáng chuyện của mình. Khi đã không còn nợ nần ai nữa, ta và chàng sẽ cao

chạy xa bay, là người phụ nữ của chàng. Khi đó, ta và chàng sẽ đường đường chính chính, không cần lén lút nữa.”
Tây Môn Tình Không mừng rỡ, ánh mắt tỏa sáng, trong lòng vui sướng vô cùng. Chẳng những không oán vì bị đẩy vào bí cảnh Thiên Đô, ngược lại y còn muốn cảm ơn những người kia.
Đã nhiều năm như vậy rồi, rốt cuộc cũng đợi được đến lúc người phụ nữ này chịu mở lòng, chịu hứa hẹn. Y đáp: “Được, ta đồng ý với nàng, chờ ta trở về.”
.....
“Ngươi muốn tiến vào bí cảnh Thiên Đô?”
Đường Nghi cau mày, hỏi Ngụy Đa.
Nàng từ Thiên Vi phủ về lại tông môn, cùng mọi người thương lượng xem ai sẽ tiến vào bí cảnh Thiên Đô. Người nào cũng im lặng, chỉ có Ngụy Đa là tình nguyện tham gia.
Ban đầu, vì nể mặt Huyền Vi, trong danh sách nước Vệ lần trước không có Thượng Thanh Tông, nhưng danh sách đó đã bị Phiêu Miểu các phủ định.
Lần này, danh sách báo cáo của nước Vệ phải chân thật, không thể lừa gạt, nhất định phải đưa lên một nhóm tu sĩ tinh nhuệ.
Ba Đại Phái không có khả năng ném hết toàn bộ đệ tử tinh nhuệ của bổn phái vào bí cảnh Thiên Đô. Danh ngạch trong báo cáo tất phải do các môn phái tu hành trong nước Vệ cùng nhau gánh.
Cũng vì nể mặt Huyền Vi, chỉ bảo Thượng Thanh Tông chọn một người. Mọi người ai cũng biết bí cảnh Thiên Đô tàn khốc nguy hiểm đến cỡ nào, Thượng Thanh Tông căn bản không có khả năng đảm bảo an toàn cho đệ tử của mình bên trong. Bảo người nào đi chẳng khác nào bảo người đó chịu chết. Rốt cuộc phái ai đi là một sự lựa chọn khó khăn.
Nhưng trong lúc khó xử, Ngụy Đa đã chủ động đứng dậy, biểu hiện mình đồng ý đi.
Y vốn không nằm trong sự cân nhắc của Thượng Thanh Tông.
Mặc kệ là yêu quý hay là thành kiến với Ngụy Đa, đứng trên lập trường nội bộ Thượng Thanh Tông, dù sao Ngụy Đa cũng là Đại đệ tử của Chưởng môn tiền nhiệm Đường Mục. Với danh phận đó, Đường Mục

không có ở đây, lại ném Ngụy Đa vào bí cảnh Thiên Đô, hành động này đối nội đối ngoại đều không phù hợp.
Cho nên, Thượng Thanh Tông đã từ chối yêu cầu của Ngụy Đa, nhưng Ngụy Đa vẫn khăng khăng, làm loạn tông môn, khiến không ít người phải nhìn vào.
Đối mặt với câu hỏi của Đường Nghi, Ngụy Đa lắp bắp: “Vâng, ta đi là phù hợp nhất. Tông môn không thể rời bỏ được. Trưởng... trưởng lão... trong số các Trưởng lão, thân phận của ta là thích hợp nhất!”

Chương 1109: Chỉ mong không còn gặp nhau!

Chương 1109: Chỉ mong không còn gặp nhau!
Y nói như vậy cũng không sai. Thượng Thanh Tông vốn đang thế yếu, nhân thủ xác thực không nên bị hao tổn. Y thân là Đại đệ tử Chưởng môn tiền nhiệm, thân phận địa vị đều phù hợp với tiêu chuẩn ba Đại Phái đưa ra.
Nhưng Đường Nghi không tin lý do này. Nàng nhìn y chằm chằm, hỏi: "Có phải bởi vì Ngưu Hữu Đạo nằm trong danh sách tán tu tiến vào bên trong bí cảnh Thiên Đô hay không?"
Một câu chỉ rõ tâm tư, Ngụy Đa hơi cúi thấp đầu.
La Nguyên Công và Tô Phá bên cạnh không biết nói gì cho phải, cũng không biết có nên nói y ngu hay không.
Đã đến nước này rồi, y vẫn chỉ nhận Ngưu Hữu Đạo là Chưởng môn Thượng Thanh Tông. Nếu trong tình huống bình thường, Đường Tố Tố khẳng định sẽ nổi trận lôi đình.
Nhưng lần này, người ta không tiếc tính mạng cũng gánh lấy nguy hiểm cho những người khác ở Thượng Thanh Tông, bà ta cái gì cũng không nói nên lời.
Đường Nghi nói: "Sư huynh, huynh có biết bây giờ Ngưu Hữu Đạo liên lụy đến bao nhiêu phân tranh hay không? Cao thủ muốn đối phó hắn nhiều như mây, huynh có đi cũng vô dụng thôi, không thể giúp hắn được."
Ngụy Đa ngẩng đầu: "Nhưng ít ra cũng có thêm một người để cản... cản..."
Đường Nghi không biết nên nói cái gì cho phải: "Huynh thật sự không đi không được sao?"

Ngụy Đa gật đầu: “Đúng... xin Chưởng môn thành... thành toàn!”
Đường Nghi do dự một chút rồi nói: “Được!”
Tô Phá đột nhiên lên tiếng: “Chưởng môn, ta cảm thấy vẫn nên suy nghĩ thêm một chút.”
Đường Nghi khoát tay: “Huynh ấy đã kiên trì như vậy rồi thì cứ để huynh đi.”
“Tạ... tạ Chưởng môn.” Ngụy Đa chắp tay hành lễ, sau đó cáo lui.
Đợi y đi xong, Tô Phá thở dài: “Sao phải tự làm khổ mình như vậy?”
Đường Tố Tố hừ lạnh: “Không phải chúng ta vô tình vô nghĩa, là y tự tìm, trách không được người khác.”
Đường Nghi bất đắc dĩ nói: “Tâm không ở đây, có lưu huynh ấy lại cũng chỉ dày vò huynh ấy mà thôi. Tùy huynh ấy vậy.”
Sau khi mọi người giải tán, Tô Phá trở về đình viện của mình, gọi Đồ Hán chột mắt què chân đến, nói chuyện Ngụy Đa đồng ý đến bí cảnh Thiên Đô.
“Haiz!” Đồ Hán thở dài: “Người trung nghĩa như vậy trên thế gian khó có được lắm, không nên rơi vào kết cục bi thảm. Có cần ta liên lạc người kia, để hắn ta mở miệng, Ngưu Hữu Đạo chắc hẳn sẽ chiếu cố cho Ngụy Đa.”
Tô Phá cười khổ: “Thôi, Ngưu Hữu Đạo tự thân khó đảm bảo, còn chiếu cố y? Nếu như vậy, y ngược lại sẽ gặp nguy hiểm nhiều hơn, còn không bằng ở yên bên cạnh tu sĩ nước Vệ, dù sao cũng an toàn hơn.”
Đồ Hán nói: “Quan trọng là y có đồng ý ở yên bên cạnh tu sĩ nước Vệ hay không?”
Tô Phá im lặng. Một khi Ngụy Đa tiến vào bí cảnh, nhất định sẽ đi tìm Ngưu Hữu Đạo. Nếu không, cũng sẽ không tranh đi.
.....
Yêu Ma Lĩnh, phía sau Ma cung. Rống! Kim Mao Hống chợt ngửa mặt lên trời rống lên một tiếng.
Ngồi trên mép một vách đá dựng đứng, Triệu Hùng Ca tay ôm hồ lô rượu quay mắt nhìn lại.
Trên bầu trời đầy mây đen, một người phiêu dật như tiên bay đến. Khi rơi xuống, tay áo khẽ vẫy như đôi cánh xếp lại. Mái tóc dài đen nhánh cũng rũ xuống, chính là Tả sứ Ma giáo Nam Thiên Vô Phương.

“Tìm ta có việc gì sao?” Nam Thiên Vô Phương bước đến bên cạnh Triệu Hùng Ca.
Hai người một đứng một ngồi, nhìn về phía bầu trời bao trùm mây đen, thời tiết biến đổi thất thường.
“Là chuyện bí cảnh Thiên Đô.” Triệu Hùng Ca hớp một hớp rượu, nói.
Nam Thiên Vô Phương thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn y: “Không phải Toa Như Lai đã gạt tên ngươi ra khỏi danh sách rồi sao?”
Triệu Hùng Ca nói: “Vì sao ông ta lại gạt tên ta, chắc ngươi cũng biết rõ. Người kia còn chưa lấy được thứ mà ông ta muốn, tạm thời không muốn ta chết mà thôi.”
Nam Thiên Vô Phương hỏi: “Chẳng lẽ ngươi lại muốn vào trong đó?”
Triệu Hùng Ca đáp: “Ta cũng không nhàm chán như vậy. Ngưu Hữu Đạo gửi tin cho ta, uy hiếp ta. Không đúng, nói chính xác là đang uy hiếp ngươi.”
Nam Thiên Vô Phương hơi kinh ngạc: “Uy hiếp ta? Có ý gì?”
Ông ta không cho rằng Ngưu Hữu Đạo có tư cách uy hiếp ông ta. Có khi nào... trong đầu hắn ta lóe lên hình ảnh một người phụ nữ, trong lòng liền căng lên.
Buông hồ lô rượu xuống, Triệu Hùng Ca ngẩng đầu cười tủm tỉm nhìn ông ta.
Nam Thiên Vô Phương dường như hiểu ý, sắc mặt trầm xuống: “Làm sao hắn biết quan hệ giữa ta và Quản Phương Nghi?”
Triệu Hùng Ca bật cười, một lát sau mới lắc đầu nói: “Cái gì gọi là tà tâm? Ngươi đang có tật giật mình thì có? Ta có nói là người phụ nữ kia sao? Ngươi khẩn trương cái gì?”
Nam Thiên Vô Phương nói: “Ngươi suy nghĩ nhiều quá rồi.”
Triệu Hùng Ca đứng dậy, khoác khuỷa tay lên vai của ông ta, lười nhác dựa vào: “Ta vẫn luôn hiếu kỳ, tại sao ngươi lại có thể bỏ mặc bà ta qua lại với đàn ông nhiều năm như vậy ở Tề Kinh? Còn Ngưu Hữu Đạo kia nữa, ai cũng biết bà ta đã trở thành người của Ngưu Hữu Đạo, trong lòng ngươi chẳng lẽ không quan tâm? Loại người như ngươi, ta thật sự không biết ngươi nghĩ như thế nào. Cho nên ta rất hiếu kỳ, nào, nói cho ta biết đi, ta đang vểnh tai thỉnh giáo đây.”

Nam Thiên Vô Phương hất cùi chỏ trên bờ vai mình xuống: “Tửu quỷ, nói chuyện chính đi, hắn uy hiếp ta chuyện gì?”
Triệu Hùng Ca cười ha hả: “Vu Chiếu Hành xếp hạng thứ sáu Đan bảng có phải là người của Ma giáo hay không?”
Nam Thiên Vô Phương hỏi: “Người của Ma giáo thì có liên quan gì đến Ngưu Hữu Đạo?”
Triệu Hùng Ca nói: “Vu Chiếu Hành cũng nằm trong danh sách tán tu tiến vào bí cảnh Thiên Đô, ngươi nói có liên quan đến Ngưu Hữu Đạo hay không? Ngưu Hữu Đạo khác thì không nói, chỉ nói đến một việc, nếu hắn không thể sống trở về từ bí cảnh, tất cả mọi người sẽ biết thân phận Vu Chiếu Hành là người của Ma giáo.”
Nam Thiên Vô Phương cau mày.
Triệu Hùng Ca nói: “Ta bắt đầu cảm thấy có chút khó hiểu, không biết tên tiểu tử kia định chơi một trận như thế nào. Sau này ta hiểu ra, lời này không phải nói với ta mà là nói với Ma giáo.”
Nam Thiên Vô Phương lẩm bẩm: “Tại sao Ngưu Hữu Đạo lại biết?”
Đây chính là thừa nhận! Triệu Hùng Ca cảm thấy buồn cười, phát hiện tên tiểu tử Ngưu Hữu Đạo đúng là có tài, không biết từ lúc nào lại nắm được bí mật của Ma giáo, không khỏi trêu chọc: “Vu Chiếu Hành thật là người của Ma giáo?”
Nam Thiên Vô Phương nói: “Vu Chiếu Hành giấu diếm rất sâu, thân phận chưa hề bại lộ ra, tại sao hắn lại biết được bối cảnh của Vu Chiếu Hành? Chẳng lẽ lần trước Vu Chiếu Hành đến Vạn Thú môn, vì Thượng Thanh Tông của ngươi ra mặt mà bại lộ chân tướng? Nhưng lần đó rất kín mà, không thể nào.”
Triệu Hùng Ca nói: “Ngươi hỏi ta, ta làm sao biết? Tóm lại tiểu tử kia gian xảo vô cùng. Lời cần nói ta đã nói, tự ngươi xem mà xử lý. Dù sao chuyện cũng chẳng liên quan đến ta.”
Y biết rõ ràng hơn so với ai khác, một khi thân phận Vu Chiếu Hành bị bại lộ, chính là cái chết. Người đang bóp lấy cổ Ma giáo không thả sẽ không cho phép Ma giáo có người có thực lực như Vu Chiếu Hành nằm ngoài sự khống chế của người đó. Nếu không phải Giáo chủ tiền nhiệm Ma giáo là nghĩa phụ của người đó, khiến người đó cần một tấm màn che, chứng minh người đó không giết nghĩa phụ mình, người đó đã sớm

ra tay đại khai sát giới với Ma giáo rồi, sao có thể để Ma giáo ngầm nghi ngờ hai lòng kéo dài hơi tàn đến tận lúc này.
Mao Lư sơn trang, Ngưu Hữu Đạo trở về.
Chiến sự bị đóng băng, tên của hắn nằm trong danh sách tiến vào bí cảnh Thiên Đô. Bây giờ không ai động được đến hắn. Nếu không, chính là quấy nhiễu việc của Phiêu Miểu các. Bây giờ trở về là an toàn nhất.
“Ngươi yên tâm phía Nam châu đi. Ai dám làm loạn với Nam châu, ta sẽ không ngồi nhìn.”
Ngọc Thương nói xong, sau đó cùng với Độc Cô Tĩnh nhảy lên phi cầm bay lên không. Khi nhìn xuống Ngưu Hữu Đạo đang đứng bên dưới đưa tiễn, ông ta thở dài: “Lập tức liên lạc với Chưởng môn các phái có giao tình với ta, ta phải nhanh chóng gặp mặt bọn họ.”
“Rõ!” Độc Cô Tĩnh lên tiếng.
Đứng trong khu rừng, Ngưu Hữu Đạo chống kiếm im lặng. Ngọc Thương bảo vệ cho hắn là chuyện tốt, nhưng hắn không cho rằng Ngọc Thương có thể thuyết phục các phái hạ thủ lưu tình với hắn.

Chương 1110: Lừa gạt (1)

Chương 1110: Lừa gạt (1)
Sự việc khác, mặt mũi của Ngọc Thương có lẽ còn có tác dụng, nhưng liên quan đến lợi ích chi tranh, ngay cả đồng môn cũng hạ độc thủ không nương tay, chút mặt mũi này của Ngọc Thương sợ là sẽ chẳng được gì. Nhưng Ngọc Thương đã muốn hết sức thử một lần, hắn cũng không ngăn cản. Thử một chút cũng không sao. Dù sao hắn cũng không tổn thất gì.
"Đạo gia." Viên Cương từ Ngũ Lương Sơn trở về tiến lên chào một tiếng. Hắn ta nhìn chung quanh, thấp giọng hỏi: "Có cần làm chút gì đó với Công Tôn Bố hay không, cố gắng để Phiêu Miểu các loại bỏ tên của ngài ra khỏi danh sách."
Ngưu Hữu Đạo lập tức cảnh cáo: "Đừng làm loạn. Còn chưa nắm chắc thì đừng đụng vào tổ ong vò vẽ. Nếu không, sẽ không cách nào kết thúc. Bên đó còn nguy hiểm hơn bí cảnh Thiên Đô nhiều lắm. Nếu muốn giết chết chúng ta, chỗ để chúng ta thoát cũng không có."
Viên Cương khẽ gật đầu, ánh mắt hiện lên sự lo lắng.
Ngưu Hữu Đạo nói: "Nếu Triệu Hùng Ca có gửi tin trả lời, lập tức nói cho ta biết."
Đối với việc của Vu Chiếu Hành, hắn cũng chỉ là hoài nghi, cũng không có chứng cứ, nhưng hắn vẫn muốn cắn lên đầu Ma giáo một cái, muốn nhìn xem phản ứng của Ma giáo.
Trở lại sơn trang, thấy "Tô Chiếu" đang ưu sầu đứng trên lầu các nhìn về phía xa, Ngưu Hữu Đạo liếc mắt nhìn Viên Cương, khiến cho Viên Cương cảm thấy rất áp lực.
Gặp Quản Phương Nghi, Ngưu Hữu Đạo dặn dò: "Cô hãy liên lạc với Triều Kính, nói cho ông ta biết, ta muốn đến Vạn Thú môn tìm ông ta nói chuyện."

Quản Phương Nghi kinh ngạc: “Có cần phải đi xa như vậy không?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta đi mất một năm, thời gian càng dài, Ngân Nhi lại càng phiền toái.”
Quản Phương Nghi giật mình. Một khi Yêu Vương phát tác sẽ mất đi khống chế, khi đó thiên hạ sẽ đại loạn. Ngay cả Cửu đại chí tôn cũng sẽ bị kinh động, Mao Lư sơn trang xem như xong đời. Bà ta vội nhắc nhở: “Có cần gọi Quận chúa đến không? Ngân Nhi rất nghe lời nàng ấy.”
“Vô dụng thôi. Ta đi lâu, bên này không ai áp chế nổi nàng ta đâu. Có Quận chúa cũng vô dụng thôi.” Ngưu Hữu Đạo cũng không giải thích việc hóa giải yêu khí dị chủng bên trong cơ thể của Ngân Nhi: “Bí cảnh Thiên Đô không thể dẫn người vào. Nếu không, ta cũng muốn mang theo nàng ta. Bây giờ không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể đưa nàng ta trở lại Điệp Mộng Huyễn Giới.”
Quản Phương Nghi hiểu ý của hắn. Bây giờ Điệp Mộng Huyễn Giới đã mở ra lâu hơn, lại có người của Vạn Thú môn trấn giữ, muốn lặng yên tiến vào bên trong mà không bị phát hiện là chuyện không thể nào, cũng chỉ có Triều Kính mới có năng lực giúp đỡ chuyện này. Bà ta gật đầu, hỏi dò: “Đưa nàng ta đến đó xong, về sau có đón về lại không?”
Ở chung với nhau lâu, ít nhiều cũng có chút tình cảm. Nếu không, biện pháp ổn thỏa nhất chính là giết Ngân Nhi đi. Cho nên, vấn đề này khiến Ngưu Hữu Đạo có chút phiền muộn: “Nếu có thể không phiền phức, vẫn nên giảm bớt phiền phức đi. Chỉ mong sau này không còn gặp nhau nữa.”
Phiêu Miểu các ra lệnh, dùng quyền uy vô thượng đóng băng chiến sự trong thiên hạ.
Đây là chuyện vượt qua ý liệu của rất nhiều người, bẻ gẫy mưu đồ và đóng băng kế hoạch của không ít người. Kết quả cuối cùng phát sinh thay đổi như thế nào, mừng hay lo, ai cũng không biết.
Điều duy nhất biết được chính là, Phiêu Miểu các không quan tâm đến phương diện cảm thụ có liên quan, chỉ để ý đến việc chuyện của Phiêu Miểu các có được chấp hành thuận lợi hay không, hết thảy lấy ý định của Phiêu Miểu các làm điều kiện hàng đầu, bất kỳ người nào cũng không có quyền phản kháng. Đây chính là pháp tắc trong thiên hạ.

Những gì trong thiên hạ đều phải quy về pháp tắc. Ai làm trái sẽ diệt người đó.
Trên biển mây, bên trong một lầu các, một thị nữ mỹ mạo đang ngồi yên tĩnh một góc đánh đàn, tiếng đàn ưu nhã. Toa Như Lai ngồi một mình uống rượu, nhìn gió cuốn mây bay.
“Tiên sinh.” Bạch Ngọc Lâu bước đến gần đưa lên một chồng giấy: “Danh sách các nước đưa lên đã đủ, tất cả đều ở đây.”
Hắn ta vốn là Chưởng quỹ khách sạn Yêu Nguyệt thành Trích tinh. Cân nhắc đến chuyện tiến vào bí cảnh Thiên Đô có tán tu tham gia, mà Bạch Ngọc Lâu ở thành Trích Tinh lại có quan hệ với tu sĩ các phương, bất luận là người trong môn phái hay là tán tu, đều tương đối quen thuộc. Toa Như Lai là chủ quản của Phiêu Miểu các trong năm nay, liền điều hắn ta từ chỗ con gái đến, tạm thời sử dụng.
Toa Như Lai đặt chén rượu xuống, cầm bản danh sách, tùy tiện lật ra xem, hỏi: “Lần này không có vấn đề gì chứ?”
Bạch Ngọc Lâu nói: “Người trên danh sách đã được chọn qua, không có vấn đề gì lớn. Nhưng...” Hắn ta có chút ấp úng.
Toa Như Lai hỏi: “Còn có người lá mặt lá trái sao?”
Bạch Ngọc Lâu đáp: “Ý của tiểu nhân không phải như vậy, chẳng qua chỉ cảm thấy để Ngưu Hữu Đạo tiến vào bí cảnh Thiên Đô có phải không được thích hợp hay không.”
Ánh mắt Toa Như Lai lấp lóe: “Thành chủ các ngươi bảo ngươi đến nói chuyện giúp Ngưu Hữu Đạo?”
Bạch Ngọc Lâu hạ thấp người: “Chuyện này không liên quan đến tiểu thư, cũng không phải tiểu nhân nói giúp cho Ngưu Hữu Đạo. Tiểu nhân đã chú ý đến một số tình huống, đối với Ngưu Hữu Đạo cũng có sự lý giải, thậm chí còn xuất hiện tình huống xâu chuỗi, cộng thêm chiến sự của các nước bị đóng băng, sinh tử của Ngưu Hữu Đạo đã liên lụy đến trạng thái chiến sự sau khi đóng băng được gỡ bỏ. Bởi vậy, Ngưu Hữu Đạo tiến vào bí cảnh Thiên Đô xét theo một trình độ nào đó, đã kéo luôn chiến sự của các nước vào trong đó.” Dứt lời, hắn ta cẩn thận quan sát phản ứng của Toa Như Lai.
Toa Như Lai hơi im lặng, sau đó thản nhiên nói: “Cái này có quan trọng không? Không quan trọng!”

Nếu ông ta đã nói không quan trọng, Bạch Ngọc Lâu cũng chỉ gật đầu đồng ý: “Vâng!”
Tống Kinh, cánh cửa thiên lao ầm ầm mở ra.
La Chiếu đứng ngay cổng mặt không biểu lộ, nhưng trong lòng lại trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không nghĩ đến có ngày mình lại rơi vào chỗ này.
Trận chiến lần này thất bại, ảnh hưởng đến lợi ích của quá nhiều người, trước đó là vì tình thế ép buộc, triều đình không thể không tạm thời dằn xuống mâu thuẫn, nhất trí đối ngoại, bởi vậy còn chưa xử lý La Chiếu.
Nhưng khi chiến sự bị đóng băng, mâu thuẫn trên triều đình triệt để bạo phát. Không ngoài ý muốn, La Chiếu đã trở thành tiêu điểm của mâu thuẫn.
Trách nhiệm lần này không dễ xóa đi, cũng không có khả năng xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Tiêu điểm công kích đầu tiên không phải là Hoàng đế, cũng không phải ba Đại Phái gánh chịu trách nhiệm, mà chỉ có La Chiếu là thích hợp nhất.
Lúc này, ngay cả Hoàng đế và ba Đại Phái cũng không tiện nói giúp cho y.
Sau khi triều đình thương lượng, phái người tiếp nhận lại quyền chỉ huy, La Chiếu bị áp giải về kinh thành, nhằm vào chuyện chiến sự thất bại mà tiến hành thẩm vấn y để xác định trách nhiệm.
Sau khi thẩm vấn, La Chiếu có chút không nghĩ đến, trong lúc còn chưa xác định được trách nhiệm, gã ta đã bị nhốt thẳng vào thiên lao.
Bây giờ, y ý thức được sự mất tích của phu nhân Phùng Quan Nhi đã ảnh hưởng đến y như thế nào. Đổi lại trước đó, Phùng Quan Nhi nhất định sẽ đến Lăng Tiêu các làm loạn. Thân phận của Phùng Quan Nhi sẽ khiến cho Lăng Tiêu các đau đầu, không đến mức còn chưa xác định rõ trách nhiệm đã nhốt y vào thiên lao.
Điều may mắn duy nhất chính là, y không bị đeo bất cứ hình cụ dành cho phạm nhân nào.
“Đại đô đốc, đừng để chúng tiểu nhân khó xử. Mời đi.” Một quan lại đưa tay mời vào.
Gương mặt La Chiếu căng ra, từng bước một bước vào trong thiên lao.

Khi xuống đến bậc thang cuối cùng, đi trên con đường ẩm ướt u ám, dừng lại trước một căn phòng giam đơn độc. Cánh cửa phòng giam mở ra, nhốt La Chiếu vào bên trong.
Khóa cửa phòng giam lách cách khóa lại.
Chỉ có tiếng chuột kêu chít chít chạy đi. Khi tiếng bước chân của cai ngục không còn, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh.
Ngoại trừ ngọn đèn lờ mờ trên vách tường phòng giam, trong phòng giam không còn bất kỳ tia sáng nào nữa. Ánh đèn chiếu xuống gương mặt ảm đạm của La Chiếu. Y lẳng lặng đứng yên không nhúc nhích, ngửi được đều là mùi vị ẩm mốc mục nát.

Chương 1111: Lừa gạt (2)

Chương 1111: Lừa gạt (2)
Nhớ lại phong quang năm đó, y chưa từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay. Hôm qua vẫn là Đại đô đốc thống soái thiên quân vạn mã, hôm nay lại trở thành tù nhân.
Điệp Mộng Huyễn Giới, kỳ huyễn mỹ lệ.
Bên cạnh dòng suối, Ngân Nhi theo yêu cầu của Ngưu Hữu Đạo, cởi bỏ quần áo của đệ tử Vạn Thú môn, tháo lớp cải trang trên mặt, ánh mắt lóe lên nhìn bốn phía.
Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương đứng bên cạnh nhìn nàng ta. Hai người cũng mặc trang phục của đệ tử Vạn Thú môn, gương mặt cũng đeo mặt nạ ngụy trang.
Có thể vào được chỗ này, tất nhiên là nhờ có Trưởng lão Triều Kính của Vạn Thú môn trợ giúp.
Sau khi ba người dịch dung, Triều Kính coi bọn họ giống như đệ tử tùy hành của Vạn Thú môn, lấy danh nghĩa tiến vào Điệp Mộng Huyễn Giới mà xem xét, mang cả ba người vào trong Điệp Mộng Huyễn Giới một cách thuận lợi.
“Đạo Đạo, chỗ nào có đồ ăn ngon?” Ánh mắt Ngân Nhi sáng lên dò xét xung quanh, sau đó nhìn Ngưu Hữu Đạo.
Ngón tay cái của Ngưu Hữu Đạo chỉ về một hướng, cười nói: “Ngươi đi thẳng theo hướng này sẽ phát hiện có một viện tử rất lớn, ở đó có rất nhiều thức ăn ngon.”
Ngân Nhi cười rất vui vẻ, ngây thơ hỏi: “Thật sao?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Chúng ta ở đây chờ ngươi, tìm được thức ăn ngon rồi, nhớ mang về cho chúng ta.”
Ngân Nhi quệt miệng, có vẻ không thích chia sẻ thức ăn cho người khác, nhưng cân nhắc đến việc người đưa ra yêu cầu là Ngưu Hữu Đạo, liền

dùng sức gật đầu: “Được!” Nói xong, nàng ta quay người chạy ra, biểu hiện rất vui.
Hai người đàn ông đưa mắt nhìn theo bóng người Ngân Nhi biến mất.
Viên Cương hỏi Ngưu Hữu Đạo: “Đạo gia, cứ như vậy mà thả nàng ta về sao?”
Dù sao cũng ở chung với nhau lâu. Thật ra Yêu Vương rất đơn thuần, cũng không có ý đồ xấu. Bây giờ lừa gạt nàng giống như lừa gạt một đứa ngốc, vứt Yêu Vương đi, trong lòng Viên Cương cảm thấy khó chịu. Hắn ta làm người chính là như vậy, không thể vô tình như Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo khẽ thở dài: “Năm đó, nếu sớm biết nàng ta dễ bị lừa như thế, ta đã không mang nàng ta ra ngoài.”
Viên Cương nói: “Đạo gia, không phải nàng ta dễ bị lừa, mà là nàng ta tin tưởng ngài. Nàng ta chưa từng tùy tiện tin tưởng những người khác.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không phải ai cũng có thể nuôi nàng ta. Chúng ta không có tư cách giữ nàng ta bên cạnh. Nói đến, cũng chỉ có Thương Tụng mới có tư cách giữ nàng ta làm linh sủng. Ta không biết vì sao năm đó vợ chồng Thương Tụng giữ nàng ta ở lại đây. Có lẽ nàng ta vốn thuộc về nơi này. Thôi, không nói nữa, đi thôi.”
Viên Cương im lặng, cùng với Ngưu Hữu Đạo quay đi.
Nơi này cách lối ra rất xa. Khi bọn họ đến gần lối ra, vừa lúc gặp được một đám đệ tử Vạn Thú môn.
Bây giờ, Vạn Thú môn trắng trợn trồng cỏ Khu Quang bên trong Điệp Mộng Huyễn Giới, khuếch trương địa bàn của tu sĩ, áp chế địa bàn bướm La Sát.
Triều Kính đang ở nơi hẹn trước chờ hai người, cũng đang nơm nớp lo sợ, không biết rốt cuộc Ngưu Hữu Đạo đến đây để làm gì.
Nhìn thấy hai người trở về, Triều Kính nhẹ nhàng thở ra, thấp giọng hỏi Ngưu Hữu Đạo: “Tại sao chỉ có hai ngươi, còn người kia đâu?”
Ngưu Hữu Đạo thản nhiên nói: “Sự việc bàn chưa xong thì xảy ra tranh chấp, diệt khẩu rồi.”
Triều Kính im lặng, cuối cùng chỉ có thể khua tay: “Nơi này không nên ở lâu. Đi thôi.” Dứt lời liền mang theo hai người rời đi.

Ngân Nhi đi rất lâu, vẫn luôn tìm kiếm viện tử mà Ngưu Hữu Đạo đã nói. Bỗng nhiên, ánh mắt của nàng sáng lên, nhìn thấy một cung điện mỹ lệ trong cảnh đêm, vội vàng bước đến.
Một con Huyết La Sát mang theo nàng ta bay đến chỗ đó, bay xuống cung điện trống trải kia.
Sau khi rơi xuống, gương mặt Ngân Nhi tràn ngập nghi hoặc. Nơi này hình như nàng rất quen. Nàng ta bắt đầu nhớ lại.
Nhưng rất nhanh đã bị suy nghĩ "ăn ngon" lấn át. Nàng ta nhấc váy chạy vào bên trong cung điện, tìm kiếm từng căn phòng một.
Tìm rất lâu vẫn không tìm được món ăn ngon mà nàng ta muốn.
Khi tiến vào một cung điện hình ống tròn, nhìn thấy một cái đình bát giác có đồng trụ vây quanh, Ngân Nhi im lặng, nhìn chăm chú cái đình bát giác một hồi lâu. Không hiểu sao nước mắt của nàng lại chảy xuống. Đưa tay lau nước mắt, chính nàng ta cũng không biết tại sao mình lại rơi lệ.
Nàng ta quay người rời khỏi nơi này, cô độc bước đi trong cung điện, nước mắt chảy xuống, miệng lẩm bẩm: "Đạo Đạo, ta không tìm thấy. Đạo Đạo, ta tìm không thấy."
Về sau, nàng ta không tìm nữa, muốn rời khỏi cung điện, muốn quay về tìm Ngưu Hữu Đạo.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo không phải người bình thường, sớm đã có mưu đồ, trước đó cố ý lượn vòng trong Điệp Mộng Huyễn Giới, làm cho phương hướng thất loạn bát tao.
"Đạo Đạo, ngươi ở đâu? Đạo Đạo, ta tìm không thấy ngươi." Nàng đứng trên đỉnh một ngọn cây, lẩm bẩm một mình, nhìn ra thế giới vừa xa lạ vừa quen thuộc.
Về sau, nàng đưa tay của mình lên nhìn, phát hiện tay của nàng đã chậm rãi biến thành bén nhọn.
Gương mặt của nàng cũng xuất hiện hoa văn màu bạc. Nàng ta không biết vì sao mắt của mình lại thường có nước mắt.
Cuối cùng, thời gian bí cảnh Thiên Đô mở ra đã sắp đến gần.
Mao Lư sơn trang, Ngưu Hữu Đạo chào từ biệt mọi người. Thương Triều Tông và Thương Thục Thanh đều đến đưa tiễn. Chiến trường đóng

băng nhưng vẫn phải có người tọa trấn, cho nên Mông Sơn Minh ở lại canh giữ.
Những gì cần nói đều đã nói. Trước khi đi, Quản Phương Nghi cùng với Ngưu Hữu Đạo đến trước mộ Hắc Mẫu Đơn.
Im lặng một hồi, Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Lần đi này không biết có còn sống để trở về hay không.”
Quản Phương Nghi mỉm cười, cười rất gượng ép: “Đừng nói mấy lời ủ rũ đó nữa. Người khác ta không biết nhưng ngài? Muốn lộng chết ngài sợ là không dễ dàng như vậy. Cho ngài này.” Bà ta móc ra một tờ kim phiếu.
Ngưu Hữu Đạo kỳ quái hỏi: “Để làm gì?”
Quản Phương Nghi cười tủm tủm: “Ngài chỉ là một tên quỷ nghèo, trên người chẳng có đồng xu nào cả. Số tiền này ngài giữ đi, có khi sẽ phát huy được tác dụng.”
Ngưu Hữu Đạo đẩy trở lại: “Ở trong đó chẳng có chỗ tiêu tiền, mang theo nhiều tài như vậy ngược lại dễ gây phiền toái cho mình. Không cần đâu.”
Hắn đã nói như thế, Quản Phương Nghi cũng không miễn cưỡng, nhưng lại móc ra hai tấm Thiên Kiếm phù đưa cho hắn: “Vậy ngài cầm cái này để giữ phòng thân.”
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc: “Không phải cô bảo chỉ còn một tấm thôi sao?”
Quản Phương Nghi nói: “Bảo Hứa lão lục đi mua.”
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả. Cái này thì hắn nhận, đồng thời dặn dò: “Ta không có ở đây, “Tô Chiếu” kia cũng đừng giữ lâu. Không thành được người một nhà thì trực tiếp xử lý. Nếu Hầu tử có ý kiến, cô cứ bảo là ta dặn.”
“Được.” Quản Phương Nghi gật đầu.
Ngưu Hữu Đạo nhìn thẳng vào hai mắt Quản Phương Nghi: “Nhớ kỹ, nếu ta không về được, cô hãy đến Yêu Ma Lĩnh tìm Triệu Hùng Ca. Bên đó chắc chắn sẽ có người sắp xếp thỏa đáng cho cô.”
Quản Phương Nghi hiểu ý của hắn, cười khổ: “Ta thật sự không biết cao tầng Ma giáo là gì. Cho dù có, trải qua nhiều năm như vậy, đàn ông cũng

đã sớm nhìn thấu, ta sẽ không phụ thuộc vào chuyện lấy lòng đàn ông mà sống nữa. Không cần phải như vậy.”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Hồng Nương, không phải ta bảo cô phụ thuộc vào ai, mà là muốn cô sống tốt, muốn cô có thể tìm được chỗ ổn thỏa để đặt chân. Nếu ta không về được, nơi này chắc chắn sẽ sinh biến. Liên lụy lợi ích quá lớn, các người ngăn không nổi đâu. Đến lúc đó, đám người Thương Triều Tông thân bất do kỷ, sẽ không vì một người đã chết mà dung nạp các người. Đầu nhập người khác cũng là chuyện tất nhiên thôi.”

“Người tiếp nhận chỗ này sẽ không để cho thế lực của ta tiếp tục tồn tại, tất sẽ diệt trừ. Đến lúc đó, Phù Vân tông, Lưu Tiên tông, Linh Tú sơn vì để tự vệ, rất có thể sẽ là người ra tay đầu tiên với mọi người. Như vậy, không ai đảm bảo cho mọi người, tình huống của mọi người sẽ rất nguy hiểm. Hãy nghe ta, trước tìm một nơi đặt chân, về sau hãy tính. Trước mắt ta cũng chỉ có thể nghĩ được như vậy. Chuyện tương lai, ai cũng không nói được rõ ràng. Ta có nghĩ nhiều cũng vô dụng.”

Chương 1112: Đạo gia bảo trọng!

Chương 1112: Đạo gia bảo trọng!
Nói đến đám người Phù Vân tông, Quản Phương Nghi hoài nghi hỏi: “Ý của ngài là, đến lúc đó ta không cần phải để ý đến bọn họ?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Cô có muốn quản cũng quản không được. Ta không có ở đây, cô không áp chế nổi bọn họ đâu. Bọn họ sẽ không nghe theo lời của cô. Nói có lẽ khó nghe một chút, nhưng hiện thực chính là như vậy. Cô không cần quan tâm đến bọn họ. Cô chỉ cần đem huynh đệ của mình đi, bởi vì có mang theo nhiều người cũng không thích hợp. Cô mang theo huynh đệ của Phù Phương viên đến Yêu Ma Lĩnh là được, người khác không cần cô lo. Sau đó, cô chỉ cần quan tâm những người cần quan tâm là ổn.”
Sau đó? Quản Phương Nghi cắn răng, hỏi: “Thế đám lão hòa thượng lão Hùng thì sao?”
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả: “Một đám hòa thượng chẳng nguy hại, không ai làm khó bọn họ đâu. Hơn nữa, trong tay bọn họ nắm giữ biện pháp chưng cất rượu, ai cũng dùng được. Cô yên tâm đi, bọn họ sẽ sống tốt. Lão Hùng thức thời lắm.”
Quản Phương Nghi hỏi: “Hầu tử thì sao?”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Hắn ta đồng ý đi theo cô, cô có thể mang theo hắn ta. Nhưng ta đoán chừng hắn không đi với cô đâu. Hầu tử có suy nghĩ của mình, người toàn cơ bắp. Cô có miễn cưỡng cũng không được, mà cũng không cần miễn cưỡng. Ta đoán chừng hắn ta sẽ ở lại bên cạnh Thương Triều Tông. Cho nên, cô cũng không cần quan tâm hắn ta. Ta không có ở đây, cũng chỉ có thể buông tay, tùy hắn ta đi con đường của mình. Tan đàn xẻ nghé, sau khi thế lực của ta tan rã, chỉ cần các người đi hết, một mình hắn ta ngược lại an toàn hơn. Ở chung với Thương Triều Tông nhiều năm như vậy, ít nhiều ta cũng hiểu được nhiều điểm. Ít nhất

bây giờ y vẫn còn chưa vô tình vô nghĩa. Nếu không, ta sẽ không giúp y ngồi vào Nam châu như ngày hôm nay, mà y cũng không sống được đến ngày hôm nay. Nhiều người thì không được, nhưng chỉ một mình Hầu tử, đám người Thương Triều Tông có thể bảo vệ hắn ta. Về phần sau này sẽ thế nào, đó không còn là chuyện ta có thể quan tâm nữa."
Trong lòng Quản Phương Nghi rất khó chịu, miệng lẩm bẩm: "Ngài nghĩ thì thoáng rồi. Nhưng nếu không về được, chẳng lẽ ngài không cảm thấy khó chịu sao?"
Ngưu Hữu Đạo hơi buồn, nói: "Khó chịu thì làm được gì? Khó chịu, trải qua nhiều quá cũng cảm thấy quen thuộc."
Quản Phương Nghi khinh bỉ: "Ngài nói giống như ngài cao tuổi lắm rồi đấy."
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả: "Thật ra tuổi tác của chúng ta cũng không chênh lệch nhiều."
Quản Phương Nghi cau mày: "Ồ, đây là đang tỏ tình sao?"
Gương mặt Ngưu Hữu Đạo hiện lên vẻ chọc tức: "Nói thật cô cũng không tin."
Sau khi hai người trao đổi xong thì quay về sơn trang, một đám người đang đứng trước cửa sơn trang chờ hắn.
Phi cầm cỡ lớn đã được chuẩn bị xong. Phí Trường Lưu, Hạ Hoa, Trịnh Cửu Tiêu một lần nữa hướng Ngưu Hữu Đạo biểu hiện, đệ tử ba phái tiến vào bí cảnh Thiên Đô sẽ giao cho hắn, đồng thời dặn dò đệ tử tiến vào bí cảnh phải nghe theo sự phân phó của Ngưu Hữu Đạo.
Tương tự, trong toàn bộ giới tu hành nước Yến, ba phái cũng phải đưa ra danh ngạch tiến vào bí cảnh Thiên Đô. Một môn phái một người.
Ba phái biết, ba Đại Phái nước Yến nể mặt Ngưu Hữu Đạo, cũng không bắt đưa thêm người.
Chưởng môn Vạn Động Thiên Phủ Tư Đồ Diệu thở dài: "Lão đệ, đi thôi."
Ông ta là người buồn bực nhất. Chưởng môn Vạn Động Thiên Phủ như ông ta cũng phải tiến vào bí cảnh Thiên Đô. Chưởng môn tham gia ở các chư quốc là rất hiếm thấy.
Cũng không còn cách nào. Vạn Động Thiên Phủ vẫn là môn phái tu hành ở nước Triệu. Lần này bất đắc dĩ bị buộc phải vạch mặt với nước

Triệu. Ba Đại Phái của nước Triệu nhìn Vạn Động Thiên Phủ với sắc mặt tốt mới là lạ. Quyền đề danh nằm trong tay ba Đại Phái, hậu quả là có thể nghĩ.
Nước Triệu đề cử một đống cao tầng của Vạn Động Thiên Phủ, một Trưởng lão của Vạn Động Thiên Phủ cũng chạy không thoát. Ngay cả Chưởng môn cũng có mặt, rõ ràng là muốn thừa cơ phá đổ Vạn Động Thiên Phủ.
Trong tình huống bình thường, cũng không môn phái nước nào dám đắc tội với môn phái đứng cùng hàng với Phiêu Miểu các. Vạn Động Thiên Phủ chỉ là đúng lúc gặp phải tình huống đặc biệt. Nước Triệu muốn đuổi cùng giết tuyệt bọn họ, bọn họ không phản kháng cũng không được.
Cũng may mà bị quy tắc hạn chế, không để cho một môn phái phái ra quá nhiều người. Nếu không, sẽ không đạt được mục đích không thể nói rõ của Phiêu Miểu các.
Các quốc gia đều phải đưa ra một ngàn người tham gia, trong đó các môn phái ngang hàng với Phiêu Miểu các có một trăm danh ngạch, còn lại là các môn phái khác. Các môn phái khác nhiều nhất cũng chỉ phái ra năm mươi người. Vạn Động Thiên Phủ đã lấp kín năm mươi danh ngạch này.
Cũng may đằng sau Vạn Động Thiên Phủ còn có nước Yến làm chỗ dựa. Nếu không, nội một mẻ hốt gọn cao tầng như thế này, Vạn Động Thiên Phủ hẳn sẽ phải lộn xộn. Bây giờ có nước Yến hỗ trợ đè xuống, đám cao tầng có đi cũng yên tâm hơn.
Lần đi này cũng không còn lựa chọn nào khác, cũng chỉ có thể đứng bên phía nước Yến, không đứng cùng đoạn đội với Ngưu Hữu Đạo là không được, mặc dù biết đi theo hắn là rất nguy hiểm.
“Thật sự không nghĩ đến còn có tán tu. Lão đệ, Nam châu không thể thiếu đệ. Ta ở đây chờ đệ về.” Chưởng môn Hoàng Liệt thay mặt Đại Thiền Sơn đến đưa tiễn vỗ cánh tay Ngưu Hữu Đạo, cảm khái vô hạn.
Ngưu Hữu Đạo nhìn ông ta bằng ánh mắt cổ quái, hình như không có ý tốt.
Có nhiều thứ không cần nói rõ, mọi người biết rõ trong lòng là được.
“Đi thôi!” Ngưu Hữu Đạo lên tiếng, mọi người nhảy lên một loạt phi cầm cỡ lớn.

Đi cùng nhau đều là cao tầng các phái, số lượng phi cầm lại có hạn. Vạn Động Thiên Phủ nhiều người như vậy cũng chở không hết, người cưỡi ngựa đã sớm xuất phát từ trước. Những người còn lại đều sát thời gian mới đi. Có phi cầm rồi, cũng không cần đi quá sớm cũng có thể gặp mặt những người kia.

"Đạo gia!" Thương Thục Thanh vốn không có cơ hội nói chuyện với Ngưu Hữu Đạo nhịn không được kêu lên, người cũng bước ra.

Ngưu Hữu Đạo dừng bước, quay lại nhìn nàng.

Trước mặt bao người, Thương Thục Thanh nhiều lần muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng chỉ nói ngắn gọn một câu: "Đạo gia bảo trọng."

Thương Triều Tông biết tâm tư của em gái, ánh mắt nhìn em gái cũng rất phức tạp, trong lòng khó chịu vô cùng. Em gái y vốn là một cô gái ưu tú hiếm có, tư thái cũng không thể chê được. Nhưng bởi vì gương mặt xấu xí, đến giờ vẫn còn chưa lấy chồng.

Trước kia, bởi vì gia đạo sa sút làm trễ nãi hôn sự. Bây giờ, bất luận là quyền thế hay địa vị đều có thể giải quyết hết, Thương Triều Tông cũng có lòng tìm kiếm cho Thương Thục Thanh, nhưng nàng không chịu. Bây giờ, Thương Thục Thanh không phải là tiểu thư khuê các lúc nào cũng ở trong phòng, mọi thứ tùy người nhà làm chủ, Thương Triều Tông cũng không miễn cưỡng được nàng.

Đối với gương mặt của nàng, Ngưu Hữu Đạo cũng đã cho bọn họ một câu trả lời chắc chắn, không chỉ hắn không có cách, Thượng Thanh Tông cũng giải không được.

"Quận chúa cũng phải bảo trọng nhiều hơn." Ngưu Hữu Đạo khách sáo đáp lại một câu, sau đó quay người, một loạt phi cầm bay lên không.

Một đám người phi thân lên, khống chế phi cầm bay lượn trên không vài vòng, sau đó cùng nhau bay về phía chân trời.

Mao Lư sơn trang, một đám người đưa mắt nhìn theo.

"Thanh Nhi." Thương Triều Tông bước đến trước mặt Thương Thục Thanh.

Thương Thục Thanh cũng không lên tiếng, chậm rãi cúi đầu.

Mọi người đều nhìn nàng. Có một số việc, thật ra mọi người đã sớm nhìn thấu, nhưng rất nhiều chuyện cũng không còn cách nào, mọi người cũng không thể giúp được một tay.

Nếu là năm đó, mọi người còn có thể giúp đỡ tác hợp một chút. Khi đó, thân phận của Thương Thục Thanh đủ xứng với Ngưu Hữu Đạo. Nhưng tình huống năm đó lại không thích hợp. Ai có thể nghĩ đến lại có sự thay đổi nhanh như vậy? Đợi đến khi đứng vững gót chân, Ngưu Hữu Đạo đã không còn là Ngưu Hữu Đạo năm đó. Thân phận và địa vị áp đảo huynh muội Thương thị. Ngay cả Chưởng môn Tử Kim động Cung Lâm Sách cũng phải đưa nghĩa nữ là Văn Mặc Nhi đến. Tình huống có thể tưởng tượng được. Ai còn có thể đi khuyên Ngưu Hữu Đạo cưới người quái dị này chứ?

Chương 1113: Thiên cốc bạt kiếm (1)

Chương 1113: Thiên cốc bạt kiếm (1)
Ngưu Hữu Đạo không có ý đó, cũng không đáng phải lấy phương thức thông gia để khống chế Nam châu. Vì thế, mọi người mở miệng hoàn toàn không thích hợp.
Nói trắng ra, Thương Thục Thanh như vậy, đã không xứng với Ngưu Hữu Đạo.
Có một số việc một khi bỏ qua, khả năng sẽ vĩnh viễn bỏ qua.
Thiên lao Tống Kinh, La Chiếu vừa tiếp nhận thẩm vấn xong được giải về phòng giam.
Chạng vạng tối, cửa thiên lao một lần nữa mở ra. Lần này kéo theo một người khác, là Văn Du, mưu sĩ tâm phúc của La Chiếu, người toàn vết máu loang lổ.
Hắn ta không có được đãi ngộ tốt như La Chiếu, nhân viên thẩm vấn đã dùng hình với hắn ta.
Nghe được tiếng vang, La Chiếu chỉ nhìn qua hàng rào phòng giam. Ánh sáng trong nhà lao không tốt, cũng không thấy rõ là ai, chỉ ước chừng người đó bị nhốt cách mình mấy gian.
Tiếng bước chân rời đi, lại có tiếng bước chân đến, có người đứng bên ngoài phòng giam, một gương mặt quen thuộc đang mỉm cười: “Đại đô đốc chịu khổ rồi.”
“Đại tổng quản?” La Chiếu kinh ngạc. Người đến chính là Tổng quản đại nội Mạc Cao.
Mạc Cao bảo cai ngục mở cửa, lấy hộp cơm từ tay thái giám bên cạnh bước vào, để hộp cơm lên trên bàn, bày ra trước mặt: “Bệ hạ bảo lão nô mang chút rượu thịt đến cho Đại đô đốc.”
“Tạ bệ hạ.” Giọng nói La Chiếu trầm xuống.

Bày thức ăn xong, Mạc Cao xoay người nói: “Sự việc đến nước này rồi, áp lực của bệ hạ cũng rất lớn. Bệ hạ đã phái người tìm kiếm Tôn phu nhân khắp nơi. Chỉ cần phu nhân trở về, tất sẽ đến Lăng Tiêu các làm loạn. Lăng Tiêu các sẽ tạo áp lực với triều thần, triều thần nhất định sẽ nhả ra. Đến lúc đó Đại đô đốc có thể ra ngoài.”
La Chiếu hỏi: “Có đầu mối gì sao?”
“Tạm thời còn chưa có.” Mạc Cao lắc đầu, cố ý nhắc nhở một câu: “Chẳng những trong triều xuất hiện mâu thuẫn, nội bộ ba Đại Phái cũng xuất hiện mâu thuẫn. Áp lực của bệ hạ rất lớn. Có người cảm thấy cơ hội đã đến, muốn bệ hạ tự nhận lỗi thoái vị, ngay cả ba Đại Phái cũng đã hoạt động. Đại đô đốc hiểu ý của lão nô chứ?”
La Chiếu khẽ gật đầu. Đây là muốn y tiếp tục chống đỡ sự việc.
Mạc Cao nói: “Hiểu là tốt rồi. Cho nên, Đại đô đốc nhất định phải một ngụm cắn chết. Bệ hạ sở dĩ đồng ý đều là bị ngươi mê hoặc, bởi vì sự kiên trì của ngươi mà bất đắc dĩ. Chỉ cần bệ hạ ổn định thế cục, Đại đô đốc sớm muộn gì cũng sẽ ra ngoài, chỉ là tạm thời chịu chút thiệt thòi mà thôi.”
La Chiếu cười lạnh: “Đã đến nước này rồi còn nội đấu.”
Mạc Cao thở dài: “Ai nói không phải chứ? Càng loạn, lại càng toát ra nhiều yêu ma quỷ quái. Cái này chính là nhân tâm. Haiz, bây giờ chó dại quá nhiều, ta đến đây cũng không dễ dàng. Đại đô đốc có lời gì cần lão nô chuyển cáo cho bệ hạ không?”
La Chiếu nói: “Rượu!”
“Được rồi, bao no.” Mạc Cao gật đầu đồng ý, sau đó chắp tay quay người rời đi.
Đây là lần đầu tiên Ngưu Hữu Đạo đến Phiêu Miểu các.
Bí cảnh Thiên Đô cách Phiêu Miểu các không xa. Người tiến vào bí cảnh cũng không có tư cách bước vào Phiêu Miểu các, chỉ có thể từ xa đứng nhìn khí thế của Phiêu Miểu các một chút.
Đám người Ngưu Hữu Đạo có phi cầm, không cần lặn lội đường xa, sát giờ mới tới. Bởi vậy được xem là nhóm đến tương đối trễ.
Khi bọn họ đến, trong một sơn cốc gần Thiên Đô Phong đã tụ tập không ít tu sĩ và tán tu từ khắp nơi đến.

Sơn cốc này được gọi là Thiên cốc, vừa lúc nằm ngay cửa vào bí cảnh Thiên Đô.
Khi đám người Ngưu Hữu Đạo đến, ít nhiều vẫn tạo nên sự rối loạn. Một loạt phi cầm đáp xuống, mọi người không biết là ai. Chiến trận phô trương như vậy chỉ có đệ tử Vạn Thú môn lúc trước mà thôi.
Cũng không còn cách nào, Vạn Thú môn là nơi bán phi cầm cỡ lớn. Đệ tử lớn nhỏ tiến vào bí cảnh Thiên Đô đều được phi cầm cỡ lớn đưa tới, các môn phái khác không thể so sánh được.
Phi cầm cỡ lớn đáp xuống bên ngoài sơn cốc, đưa người đến xong thì quay về, nơi này không phải là nơi ở lâu.
Ngoài sơn cốc có người của Phiêu Miểu các phụ trách xác nhận thân phận người đến. Được biết người đến là tu sĩ nước Yến và nước Triệu, bên này lập tức gọi người của ba Đại Phái nước Yến và nước Triệu đến xác nhận có sai lầm gì không. Nếu như xảy ra sơ suất hoặc có người giả mạo, người của ba Đại Phái hai nước phải gánh chịu trách nhiệm.
Nước Yến hỗ trợ xác nhận thì dễ dàng rồi. Nước Triệu bên kia sắc mặt chẳng tốt gì, cũng không có khả năng nhìn đám người Tư Đồ Diệu bằng ánh mắt dễ coi.
Hai mẹ con Vân Cơ là bạn của Ngưu Hữu Đạo, cùng nước Triệu loạn thành dạng như vậy, cũng không có khả năng kết bạn với tu sĩ nước Triệu. Nếu không, sự xấu hổ và nhục nhã trên đường đi là khó tránh khỏi.
Tương tự như Vạn Động Thiên Phủ, Vân Cơ và Vân Hoan đều bị nước Triệu đề danh điểm tên.
Rất nhiều chuyện trước kia không nghĩ đến. Ngay từ đầu, khi Độ Vân Sơn đến Nam châu giúp Ngưu Hữu Đạo, mẹ con họ không nghĩ đến nước Triệu sẽ tiến đánh Nam châu, chỉ vì hóa giải hoài nghi của Phiêu Miểu các mà đến Nam châu thôi.
Đợi đến khi nước Triệu ra tay với Nam châu, hai mẹ con đã không còn đường lui.
Trước khi bại lộ quan hệ với Ngưu Hữu Đạo, nước Triệu đã hoài nghi lập trường của Độ Vân Sơn, há để lại hậu hoạn, buộc mẹ con họ ra tay với Nam châu, không cho bọn họ cơ hội hàm hồ.

Ngưu Hữu Đạo đang nắm bí mật rất lớn của Vân Cơ trong tay, làm sao có thể ra tay với Nam châu chứ?
Cộng thêm Ngưu Hữu Đạo cũng chẳng phải loại người lương thiện, muốn nhân cơ hội này nắm giữ thế lực Độ Vân Sơn, cũng đã đưa ra yêu cầu nhờ Độ Vân Sơn hỗ trợ.
Vân Cơ lựa chọn được sao? Bầy yêu Độ Vân Sơn chỉ có thể phản bội nước Triệu đầu nhập vào Ngưu Hữu Đạo. Bây giờ, Độ Vân Sơn đã không còn trở về được nữa, chỉ có thể phụ thuộc vào Ngưu Hữu Đạo.
Mặc dù Ngưu Hữu Đạo rất khách sáo, nhưng trên thực tế, lấy Vân Cơ cầm đầu bầy yêu Độ Vân Sơn, đã không thể không thần phục Ngưu Hữu Đạo.
Quan hệ xoay chuyển. Vân Hoan là người cảm khái nhất. Nhớ ngày đó, y hoàn toàn không để Ngưu Hữu Đạo vào mắt. Bây giờ, ngoài mặt thì là huynh đệ kết bái, trên thực tế đã cúi đầu xưng thần. Thực lực mẫu thân có mạnh hơn, nhưng khi đối mặt với Ngưu Hữu Đạo cũng phải khuất phục.
Đồng dạng cảm khái còn có Quản Phương Nghi. Chỉ bỏ qua một viên Vạn Thú Linh châu, bây giờ toàn bộ yêu tu của Độ Vân Sơn đều do hắn nắm giữ.
Hắn đối với mối thù Hắc Mẫu Đơn ẩn mà không phát, kéo người của Hiểu Nguyệt các đến bên cạnh trợ lực, lại nắm giữ Trưởng lão Triều Kính của Vạn Thú môn trong tay.
Để tranh đoạt quyền khống chế Nam châu, hắn và Thiên Ngọc môn đấu tranh không ngừng, cuối cùng đã thành công đá đi Thiên Ngọc môn. Bây giờ lại kéo Đại Thiền Sơn đến, vững vàng áp chế, một mực nắm giữ quyền lên tiếng ở Nam châu.
Đối mặt với chiến hỏa uy hiếp, để thế lực Kim châu lui vào Nam châu là một quyết sách quan trọng.
Bây giờ, Vạn Động Thiên Phủ dường như trong lúc vô tình đã bị Ngưu Hữu Đạo tóm lấy. Xu thế phía sau là có thể tưởng tượng, rất khó thoát khỏi sự khống chế của Ngưu Hữu Đạo. Thế cục đã không còn do Vạn Động Thiên Phủ chi phối nữa. Khống chế được Vạn Động Thiên Phủ, sắp tới là tăng cường kềm chế Đại Thiền Sơn, lại càng nắm chặt quyền lên tiếng ở Nam châu. Bây giờ, bất luận là thực lực nắm giữ trong tay

hay là lực ảnh hưởng đối với Nam châu, đám người Thương Triều Tông trước mắt cũng đã mất đi sự lựa chọn.

Bây giờ, Phù Vân tông, Lưu Tiên tông, Linh Tú sơn thì không cần phải nói. Ba phái đối mặt với Ngưu Hữu Đạo chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời. Ba Chưởng môn khi gặp Ngưu Hữu Đạo cũng phải cung kính gọi hắn một tiếng “gia”.

Trên tay Ngưu Hữu Đạo nhìn thì như không có thế lực của mình, trên thực tế hắn lại có thể đứng trong bóng tối kéo được một đống thế lực đến cho hắn ra lệnh.

Bây giờ, dường như Ngưu Hữu Đạo đã có sự lựa chọn chiến lược mới, muốn gia nhập Tử Kim động.

Quản Phương Nghi tự đáy lòng lo lắng cho Tử Kim động. Ngưu Hữu Đạo nhìn thì như khiêm tốn, nhưng thật ra chỉ là che giấu mà thôi.

Chương 1114: Thiên cốc bạt kiếm (2)

Chương 1114: Thiên cốc bạt kiếm (2)
Trên thực tế khi công thành chiếm đất, hắn hoàn toàn không chút nương tay, tiến thoái có mức. Khi cần nhượng bộ, hắn có thể nhịn xuống. Khi cần ra tay, cảm thấy thế cục phải cần có phi cầm cỡ lớn để làm việc, đã không từ thủ đoạn mà đạt được mục đích của mình.
Mục đích đạt được, người bên ngoài, thậm chí là bên trong cũng không biết hắn đào đâu ra được đám phi cầm cỡ lớn này.
Ngưu Hữu Đạo sao có thể tùy tiện đưa ra quyết định trọng đại chứ? Một khi Tử Kim động để sói đội lốt cừu qua cửa, Quản Phương Nghi thật sự lo lắng cho Tử Kim động, không biết trong tương lai Cung Lâm Sách có hối hận hay không?
Một khí đồ bị Thương Triều Tông vứt bỏ, gần như dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, từ trong bóng tối tạo ra được một thế lực đủ để khống chế cả một nước. Hắn còn trẻ như vậy, bà ta lăn lộn theo hắn, tận mắt nhìn thấy chuyện nhiều không kể xiết, thử hỏi sao bà ta có thể không cảm khái chứ?
Nghìn quân dễ được một tướng khó cầu. Một người có tác dụng cực lớn đối với Thượng Thanh Tông như vậy, Thượng Thanh Tông lại từ bỏ, đến mức trở thành một môn phái nghèo túng, phải ăn nhờ ở đậu. Mỗi lần Quản Phương Nghi nghe được tin tức có liên quan đến Thượng Thanh Tông, thật không biết nên đánh giá Thượng Thanh Tông như thế nào.
Viên Cương hiểu rõ Ngưu Hữu Đạo nhất thì không có cảm xúc gì, thậm chí cũng không suy nghĩ nhiều. Viên Cương nghĩ, Đạo gia vốn nên như vậy. Đây cũng là tại sao lúc trước hắn ta lại nói với Thương Thục Thanh, Đạo gia còn quan trọng hơn tu vi của hắn ta.
Lúc này Ngưu Hữu Đạo có chút ngoài ý muốn, bởi vì hắn gặp được một người quen đã lâu không gặp.

Đến lượt hắn tiến lên đăng ký xác minh, hắn nhìn thấy người phụ trách lo liệu việc này chính là Chưởng quỹ khách sạn Yêu Nguyệt thành Trích Tinh, cũng là người được hưởng chỗ tốt của hắn Bạch Ngọc Lâu.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười gật đầu, nhưng Bạch Ngọc Lâu vẫn thờ ơ, mặt không thay đổi. Nếu đã như vậy, Ngưu Hữu Đạo cũng không dư thừa làm chuyện khác, sau khi xác minh thân phận xong thì đi qua.
Đợi mọi người hoàn tất thủ tục, cũng không có vấn đề gì, tất cả đều qua cửa tiến vào sơn cốc.
Trong sơn cốc sớm đã có một đám người chờ sẵn. Trưởng lão Vạn Động Thiên Phủ Lê Vô Hoa bước nhanh đến, nói với Tư Đồ Diệu: “Chưởng bên, bên nước Triệu không cho chúng ta chiếm chỗ, trước mắt chỉ có nước Yến chứa chấp chúng ta.”
Ông ta nói chính là chỗ đặt chân trong sơn cốc.
Thiên cốc đã trải qua rất nhiều lần bí cảnh Thiên Đô mở ra. Các nước đến đây, cũng phân chia thế lực rõ ràng, chiếm một địa bàn để mở sơn động cư trú. Bây giờ nước Triệu lại không cho Vạn Động Thiên Phủ ở, trục xuất ra bên ngoài.
Tư Đồ Diệu gật đầu, biểu hiện đã biết, cũng nhịn không được mà thở dài bất đắc dĩ, ánh mắt nhìn về phía người nước Triệu đang ngăn đằng trước, không biết nghênh đón bọn họ sẽ là cái gì.
Quỷ Mẫu đã đến trước. Nàng ta không giống Vân Cơ, quan hệ căng thẳng với bổn quốc, dùng thân phận tu sĩ nước Tề, cùng tu sĩ nước Tề đến đây.
Đại đa số tán tu đều là tán tu bình thường, bây giờ trên cơ bản đều bị thế lực các nước lôi kéo.
Ngoại trừ một số tán tu thực lực tuyệt đỉnh có năng lực cự tuyệt, phần lớn tán tu bên ngoài đều bị thế lực các quốc gia tìm đến cửa, cũng không còn lựa chọn nào khác. Sau khi tiến vào bí cảnh Thiên Đô, cũng chỉ có thể nghe theo lệnh của người lôi kéo mình. Nếu không, chính là tự tìm cái chết.
Lựa chọn lần này ảnh hưởng không chỉ hiện tại mà còn có tương lai. Sau khi rời khỏi bí cảnh Thiên Đô, bọn họ sẽ đứng trên vị trí đối kháng với các thế lực khác, về sau khó mà lo cho thân mình.

Quỷ Mẫu vốn định đến chào hỏi, kết quả phát hiện có một đám người không có hảo ý đang nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo, đành phải nhẫn nại đứng một bên không bước đến.
Đám người Ngưu Hữu Đạo không thể không vào, cuối cùng giằng co với một đám tu sĩ nước Triệu.
Trưởng lão chủ quản ba Đại Phái nước Triệu phái đến chính là Vạn Đồng Phúc của Lạc Hà sơn trang, Vương Bất Không của Quy Nguyên tông, Minh Tĩnh của Tu Tiên giáo, dẫn đầu dàn hàng ngang đứng trước.
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu, nghe người bên cạnh nhẹ giọng giới thiệu thân phận của ba người, cười nói: “Chư vị, các người đang tính gây chuyện à?”
Vạn Đồng Phúc của Lạc Hà sơn trang khinh thường nói: “Lão phu không nói nhảm với người sắp chết.”
Người sắp chết? Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng: “Nếu như vậy, tại sao lại phải chặn đường phân cao thấp?”
Không thèm để ý đến hắn, Vạn Đồng Phúc nhìn chằm chằm Tư Đồ Diệu:”Tư Đồ Diệu, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng. Đi đường nào, chọn sai đường cũng đừng hối hận.”
Tư Đồ Diệu tức giận nói: “Đường? Còn có đường có thể chọn sao? Các người căn bản không cho chúng ta đường sống. Còn xin Vạn trưởng lão nói cho ta biết, đường ở chỗ nào?”
Vạn Đồng Phúc nói: “Có một số việc, phục tùng đại cục, để Vạn Động Thiên Phủ tạm hy sinh chút cũng tránh không được. Ta ở đây chờ ngươi, tất sẽ cho Vạn Động Thiên Phủ một cơ hội, điều kiện tiên quyết là Vạn Động Thiên Phủ phải xuất ra thành ý. Chỉ cần có thành ý, ta cam đoan, Kim châu vẫn là Kim châu của Vạn Động Thiên Phủ.”
Tư Đồ Diệu nói: “Các người muốn thành ý như thế nào?”
Vạn Đồng Phúc nói: “Thành ý cũng đơn giản thôi, sẽ nhìn xem hành động của Vạn Động Thiên Phủ ngươi tiến vào bí cảnh Thiên Đô như thế nào, đứng bên nào tất sẽ làm chuyện của bên đó.” Vừa nói, ông ta vừa liếc mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo cũng đưa mắt nhìn lại. Đám người này muốn Vạn Động Thiên Phủ đánh bọn hắn sao?

Ngưu Hữu Đạo cảm thấy buồn cười. Vạn Động Thiên Phủ đối kháng với sự chém giết đẫm máu của ba Đại Phái nước Triệu, thế cục chiến trường bây giờ cũng không phải do Vạn Động Thiên Phủ muốn làm thế nào thì làm thế đó. Hắn tin rằng, chỉ cần Tư Đồ Diệu không ngốc thì sẽ biết lựa chọn như thế nào. Hắn vỗ cánh tay Tư Đồ Diệu: “Tư Đồ chưởng môn, các người cứ chậm rãi thương lượng, chúng ta sẽ không quấy rầy.” Hắn quay sang nói với đám người cản đường: “Chó ngoan không cản đường, làm phiền tránh sang một bên.” Vừa nói, hắn vừa xông về phía trước.
Nhưng mặc hắn nói cái gì, người nào cũng đứng yên bất động.
Rắc! Âm thanh một tiếng kiếm rút ra khỏi vỏ vang lên. Thanh kiếm đang chống trên mặt đất bỗng nhiên được rút ra.
Một luồng hàn quang dùng tư thế sét đánh không kịp bưng tai bay ra khỏi vỏ, hai luồng máu bắn tung tóe.
Trưởng lão Lạc Hà sơn trang Vạn Đồng Phúc và Trưởng lão Minh Tĩnh của Tụ Tiên giáo đồng thời gặp nạn. Có thể nói bị tập kích với khoảng cách gần như vậy, ai cũng trở tay không kịp. Không ai nghĩ đến lại có người dám ra tay ở đây, cho nên không ai phòng bị trước.
Tốc độ bảo kiếm rút ra khỏi vỏ vô cùng nhanh, khiến người ta khó lòng ngờ tới. A! Hai vị Trưởng lão hét thảm, đều bị chém thành hai đoạn.
“Chuyện gì vậy? Chuyện gì xảy ra thế?”
Chuyện xảy ra quá đột ngột, hai bên đều không kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra.
Những người sau lưng Ngưu Hữu Đạo cũng trở tay không kịp. Người cản đường của nước Triệu thì sững sờ.
Đột nhiên ra tay giết người, đột nhiên máu văng tung tóe.
Người của hai bên như phát mộng, thậm chí còn kinh sợ và hoảng hốt.
Đám người nước Yến cứ tưởng mình nằm mơ. Chuyện gì xảy ra thế?
Sau khi biết được tu sĩ nước Triệu đang chặn đường đám người Ngưu Hữu Đạo, tu sĩ nước Yến tất không cam lòng yếu thế, lập tức cho người chạy đến.
Tu sĩ nước Yến còn định gia tăng thanh thế cho Ngưu Hữu Đạo, tất nhiên không muốn vứt đi khí thế của nước Yến, không nghĩ đến vừa chạy tới lại nhìn thấy cảnh tượng trước mặt.

Trưởng lão Tiêu Dao cung Sơn Hải, Trưởng lão Tử Kim Động Nghiêm Lập, Trưởng lão Linh Kiếm sơn Chử Phong Bình chủ quản một đám tu sĩ nước Yến trợn tròn mắt dừng bước. Lại có người dám ra tay ở đây, uống lộn thuốc hay là bị điên rồi?

Bởi vì vẫn còn đang bị người nước Triệu ngăn cản, bon họ vẫn chưa biết là ai ra tay.

Thấy tu sĩ nước Triệu cản đường, không ít người từ trong những hang động bên trong sơn cốc thò đầu ra xem. Bọn họ vốn đang xem náo nhiệt, đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, toàn bộ đều sợ ngây người.

Chương 1115: Dừng tay lại cho ta!

Chương 1115: Dừng tay lại cho ta!
Tu sĩ Phiêu Miễu các trông coi xung quanh ngẩn cả người, không biết chuyện gì xảy ra.
Trưởng lão Vương Bất Không của Quy Nguyên tông nước Triệu quá sợ hãi, vội vàng rút kiếm, chuẩn bị phản kích.
Nhưng kiếm cương vừa ra khỏi vỏ, sắc mặt ông ta trong nháy mắt liền thay đổi, thậm chí là thất kinh, kiếm còn chưa vung ra đã quay đầu tránh né.
Một kiếm của Ngưu Hữu Đạo giết chết hai người, trong chớp mắt đã tra kiếm vào bao. Bảo kiếm cộng luôn cả vỏ kiếm đâm thẳng xuống đất, thủ pháp gọn gàng.
Khi bảo kiếm đã trở lại vỏ, tay kia của Ngưu Hữu Đạo ném ra một phù triện, tuôn ra năng lượng hộ thể bàng bạc.
Đang định huy kiếm chém xuống, Vương Bất Không thiếu chút nữa kinh hãi la lên. Thiên Kiếm phù!
Ngưu Hữu Đạo lấy Thiên Kiếm phù ra cũng không phải dọa người, mà trực tiếp thi pháp, không hề do dự, vừa ra tay đã không cho bất luận kẻ nào có cơ hội phản ứng.
Da đầu tê dại, Vương Bất Không nằm mơ cũng không nghĩ đến sẽ có tình huống như vậy xuất hiện, vội quay đầu bỏ chạy.
Ngưu Hữu Đạo phất tay, dẫn ra năng lượng bàng bạc, tập trung thành kiếm cương rất lớn, dùng chi thế khai thiên tích địa gào thét chém đến Vương Bất Không, bản thân hắn nắm lấy chuôi kiếm, phóng xuất kiếm cương thế như sét đánh về phía Vương Bất Không.
Sau khi giết Vạn Đồng Phúc và Minh Tĩnh, hắn đã để mắt đến Vương Bất Không. Một khi đã đắc tội hắn, hắn sẽ không bỏ qua.

Đã ra tay, và đã có cơ hội, hắn sẽ không buông tha cho một nhân vật dẫn đầu nào của ba Đại Phái nước Triệu.
Vương Bất Không lăng không quay người huy kiếm, dùng hết tu vi để ngăn cản, ánh mắt hiện lên sự hoảng sợ, còn có thần sắc bi phẫn khó mà hình dung, gần như là tuyệt vọng.
Cạch cạch cạch! Ba luồng kiếm cương như lôi đình bộc phát, chém liên tục về phía Vương Bất Không.
Một bóng người giữa không trung bị chém tan tành, thanh kiếm bị đánh bay ra ngoài.
Người trong sơn cốc đều hít sâu một hơi, tận mắt nhìn thấy Vương Bất Không bị Thiên Kiếp phù tru sát.
Bên trong Thiên Kiếm phù chứa đựng mười hai đạo kiếm cương uy lực, không dùng cũng mất, Ngưu Hữu Đạo cũng không có ý định lãng phí.
Sau khi giết Vương Bất Không xong, hắn phất tay, liên tiếp đánh ra kiếm cương lôi đình về phía tu sĩ nước Triệu.
Tu sĩ nước Triệu kinh hãi chạy tứ tán, tiếng kêu thảm thiết vang lên. Chỉ thấy kiếm ảnh lôi đình xuyên qua đám người, máu tươi văng lên.
Nghe âm thanh động thủ, tu sĩ nước Yến còn tưởng rằng bên phía nước Triệu ra tay. Sau một phút kinh ngạc, tất cả khẩn cấp lao đến chuẩn bị viện thủ. Kết quả, cảnh tượng kế tiếp khiến cho bọn họ tưởng rằng mình nhìn lầm, bởi vì bọn họ nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo đang thi triển Thiên Kiếm phù đại khai sát giới.
Viện thủ cái gì nữa, về trước tránh một chút rồi nói sau.
Một đám tu sĩ nước Yến bị hù, lăng không quay đầu chạy trở về. Lúc này không trốn cũng không được. Tên khốn Ngưu Hữu Đạo đang vung kiếm cương chém loạn xạ như chém dưa thái rau, hắn quả thật điên rồi.
Thế công lôi đình liên tiếp phát ra quá mức dọa người, ai đụng phải chẳng khác nào muốn chết. Nhất định phải chạy trước cho chắc.
Mười hai đạo Thiên Kiếm phù phóng ra, nghiêng trời lệch đất, bắn bay đất đá, huyết nhục văng tung tóe.
Xen lẫn bên trong tiếng nổ là tiếng kêu thảm.
Mười hai tiếng nổ tắt đi, không gian tràn ngập bụi mù. Ngưu Hữu Đạo một chân giẫm trên chuôi kiếm xoay người rơi xuống đất, thuận tay đỡ

kiếm trước người, ánh mắt lạnh lẽo nhìn xung quanh, gương mặt tràn đầy sát khí.
Đây chính là mặt ác độc hiếm khi bộc lộ ra ngoài của hắn.
“Sư phụ!”
“Sư huynh!”
Tu sĩ nước Triệu chạy tứ tán kêu lên thảm thiết. Mắt thấy uy lực Thiên Kiếm phù đã hết, bọn họ làm sao có thể ngồi nhìn, nhanh chóng quay về, chuẩn bị phản công báo thù.
Ngưu Hữu Đạo bễ nghễ nhìn bốn phía, một tay đỡ kiếm, một tay lắc một cái, lại một tấm phù triện xuất hiện, ai can đảm thì xông lên thử một chút.
Lại là một Thiên Kiếm phù. Một đám tu sĩ vừa vọt tới nhanh chóng ngừng lại, cảnh giác cao độ, nhìn chằm chằm phù triện trên tay Ngưu Hữu Đạo.
Cường địch vây quanh, Ngưu Hữu Đạo vẫn đứng im tại chỗ, một tay chống kiếm, hai ngón tay kẹp Thiên Kiếm phù bình tĩnh chờ đợi.
Tấm Thiên Kiếm phù trước đó là làm thật, còn tấm này là hù người.
Lúc trước đã ngang nhiên ra tay, ai còn dám hoài nghi hắn đang hù dọa.
Tu sĩ nước Triệu bi phẫn không thôi, nhưng không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.
Cầm Thiên Kiếm phù dọa người thì có chút rêu rao, nhưng Ngưu Hữu Đạo cũng không sợ người khác nhìn thấy trên tay hắn có Thiên Kiếm phù. Hắn còn sợ người khác không biết hắn có.
Ai muốn biết trên người hắn rốt cuộc có bao nhiêu tấm Thiên Kiếm phù, không sợ chết thì cứ đến kiểm tra.
Đám người đi cùng Ngưu Hữu Đạo cũng kinh sợ thối lui. Mặc dù trước đó Ngưu Hữu Đạo không công kích bọn họ, nhưng bọn họ vẫn bị uy thế công kích đó dọa lui thật xa, sợ tai bay vạ gió.
Kinh ngạc nhìn Ngưu Hữu Đạo, mẹ con Viên Cương thối lui đến chỗ Quỷ Mẫu dưới vách đá. Đám người Vạn Động Thiên phủ, ba phái Lưu Tiên tông đều sợ ngây người, nét mặt không thể tin nổi.
Mặc dù bọn họ rất quen thuộc với Ngưu Hữu Đạo, nhưng phần lớn chưa bao giờ nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo ra tay.

Bình thường, Ngưu Hữu Đạo trong mắt bọn họ là người hòa khí, thanh kiếm trên tay giống như thanh quải trượng dùng để chống. Có thể nói chuyện thì chưa từng ra tay. Từ trước đến nay, hắn luôn lấy lý phục người, chưa từng thấy Ngưu Hữu Đạo một câu không hợp liền đại khai sát giới. Đừng nói là hắn nói đạo lý, ngay cả việc cho người ta chỗ trống để nói đạo lý cũng không có. Đây là Ngưu Hữu Đạo sao?
Thanh kiếm không có dấu hiệu nào đã rút ra khỏi vỏ, vừa ra khỏi vỏ chỉ thấy máu người chết.
Chẳng những bảo kiếm rút ra khỏi vỏ, thậm chí ngay cả Thiên Kiếm phù cũng ném ra theo.
Không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã vô cùng độc ác. Đột nhiên ra tay cuồng bạo trong tình huống bị một đám người ngăn chặn, giết tất cả mọi người đến trở tay không kịp, có thể nói là huyết nhục văng tung tóe.
Tư Đồ Diệu nuốt nước miếng một cách khó khăn, vẫn còn chưa tỉnh mộng. Chủ quản ba Đại Phái nước Triệu phái vào là Vạn Đồng Phúc, Vương Bất Không, Minh Tĩnh đã chết hết? Vừa nãy còn chắn đường uy hiếp, cứ như vậy mà chết sạch?
Nhìn tứ chi văng tung tóe trên mặt đất, còn có vết máu còn mới, Tư Đồ Diệu nhất thời không biết có bao nhiêu người đã chết trong tay Ngưu Hữu Đạo.
Dù sao đám người đang ngăn cản kia cũng không hề có sự phòng bị, đột nhiên bị Ngưu Hữu Đạo tập kích, khẳng định chết không ít, đoán chừng có đến mười mấy người.
Có thể nói những người đứng cản đường đều là đệ tử cốt cán nước Triệu phái đến. Trong chớp mắt đã tổn thất nhiều cốt cán tinh nhuệ như vậy, ngay cả ba vị Trưởng lão chủ quản cũng không còn, Tư Đồ Diệu không biết người nước Triệu tiến vào bí cảnh Thiên Đô về sau sẽ chơi như thế nào nữa.
Cái khác thì không biết, nhưng có một điều Tư Đồ Diệu có thể khẳng định. Bí cảnh Thiên Đô nhiều nhất là một ngày nữa sẽ mở ra. Nếu bên này truyền tin tức về nước Triệu, sau đó ba Đại Phái nước Triệu một lần nữa tổ chức nhân thủ bổ sung, thời gian hắn đã không còn kịp nữa.
Nhưng người khác thì không nghĩ nhiều như ông ta. Đám người Vân Cơ nhìn Ngưu Hữu Đạo đứng một mình, chỉ muốn hỏi hắn một câu, tại sao

lại ra tay ở đây? Hắn chán sống rồi sao? Hay là hắn điên rồi?
Trưởng lão Sơn Hải của Tiêu Dao cung, Trưởng lão Nghiêm Lập của Tử Kim Động, Trưởng lão Chử Phong Bình của Linh Kiếm sơn dẫn đầu tu sĩ nước Yến cũng ngơ ngác nhìn Ngưu Hữu Đạo.
“Tên nhóc này uống lộn thuốc à?” Trưởng lão Chử Phong Bình chết lặng hỏi một câu. Ông ta quay đầu lại nhìn một nữ đệ tử đang ngây người như phỗng đằng sau lưng.
Không ai trả lời, gương mặt Trưởng lão Nghiêm Lập của Tử Kim Động co quắp lại. Ông ta biết Ngưu Hữu Đạo là người có liên quan đến lợi ích của Tử Kim Động lớn bao nhiêu. Trước khi đi, Cung Lâm Sách còn lặp đi lặp lại rất nhiều lần, bảo ông ta tận lực đảm bảo an toàn cho Ngưu Hữu Đạo.
Nhưng tình huống bây giờ, còn đảm bảo cái rắm.

Chương 1116: Phiêu Miễu các có khách đến (1)

Chương 1116: Phiêu Miễu các có khách đến (1)
Bí cảnh còn chưa mở ra, người còn chưa vào trong, người này đã nổi điên giết chết người ta, còn bảo đảm như thế nào nữa?
Đương nhiên, cũng không phải nhất định phải bảo đảm cho hắn.
Trước khi đến đây, Cung Lâm Sách, Long Hưu, Mạnh Tuyên đã từng gặp nhau, cũng đã nhắc đến việc này, có nói muốn bảo đảm cũng phải nhìn tình huống. Một khi tình huống bên trong bí cảnh Thiên Đô không ổn, bị thế lực chư quốc vây công khó mà ngăn cản, ba Đại Phái cũng không có khả năng biết rõ không thể làm mà còn làm, đến lúc đó chỉ có thể từ bỏ Ngưu Hữu Đạo.
Cung Lâm Sách không nói việc này cho Ngưu Hữu Đạo biết, cũng không thông báo ra ngoài.
Mặc dù Cung Lâm Sách rất muốn buộc chặt Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn bảo đảm cho Ngưu Hữu Đạo đến cùng, nhưng cũng không thể dùng phương thức không hợp tình hợp lý lôi kéo hai phái không thả.
Một khi hai phái đều từ bỏ, Tử Kim Động một cây chẳng chống vững nhà, đến lúc đó cũng đành bỏ qua Ngưu Hữu Đạo mà thôi.
Chỉ là bây giờ, ba Đại Phái có muốn quan tâm cũng không còn được nữa. Người còn chưa vào trong, chuyện phát sinh đã vượt qua khỏi phạm vi năng lực của bọn họ.
“Tên điên kia là ai vậy?”Có tu sĩ bên ngoài không biết Ngưu Hữu Đạo lên tiếng hỏi.
“Ngưu Hữu Đạo, chưa nghe nói qua à.” Có người đáp lại.
“A, hắn chính là Ngưu Hữu Đạo của Nam châu nước Yến phải không? Hắc, lá gan của tiểu tử này lớn nhỉ.”

Tại một cửa hang, cao thủ xếp thứ sáu Đan bảng Vu Chiếu Hành nhìn cảnh tượng trong sơn cốc, mày cau lại.
Tại một cửa hang khác, một cô gái xinh đẹp, cao thủ xếp thứ hai Đan bảng Nhan Bảo Như như cười như không nhìn cảnh tượng trước mặt.
Cũng tại một cửa hang khác, cao thủ xếp thứ nhất Đan bảng Tây Môn Tình Không mặt không thay đổi nhìn cảnh tượng đằng trước, mắt không hề chớp.
Tất cả mọi người đều bị động tĩnh to lớn của người kia kinh động.
Chủ quản công việc bên ngoài sơn cốc là Bạch Ngọc Lâu cũng bị kinh động, lách mình chạy đến, kết quả nhìn thấy cảnh tượng trước mặt.
Sau khi nhìn thấy người ra tay là Ngưu Hữu Đạo, hắn ta trợn tròn mắt, thầm mắng một tiếng. Tiểu tử này điên rồi sao? Dám ở chỗ này gây sự!
Hắn ta gầm lên: “Dừng tay lại cho ta!”
Mọi người nhìn hắn, sao vẫn còn chưa dừng tay hả? Tất cả đã dừng tay rồi!
Sự tình xảy ra cũng rất nhanh, Ngưu Hữu Đạo rút kiếm giết chết hai người, Thiên Kiếm phù xoẹt xoẹt một phát lập tức xong việc, lúc Bạch Ngọc Lâu xuất hiện thì hiện trường chỉ còn sự giằng co của hai bên.
Tất cả đã dừng tay, Ngưu Hữu Đạo đang chống kiếm đứng, ngón tay kẹp Thiên Kiếm phù liếc nhìn xung quanh, một nửa đám tu sĩ nước Triệu đang bao vây, song phương đang đứng đối lập.
Một nhóm tu sĩ Phiêu Miễu cac cũng lách mình đến, bao vây hiện trường, khống chế cục diện.
Mặc dù không cam lòng, nhưng tu sĩ nước Triệu nhìn thấy người của Phiêu Miễu các ra mặt vẫn có phần căng thẳng, sợ hãi, ở Thiên cốc, tại cổng Thiên Đô Bí Cảnh, lại động thủ dưới mí mặt của Phiêu Miễu các, nói không sợ là giả, nhất là bên nước Triệu này, những người có chủ kiến đều bị xử lý, còn lại những tên này thì đều không có tư tưởng kiên định.
Bạch Ngọc Lâu hô một tiếng dừng tay, người của Phiêu Miễu các vừa hiện thân, đám tu sĩ nước Triệu vội vàng buông vũ khí trên tay xuống, không người nào dám ngỗ nghịch.
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo lạnh lẽo quan sát bốn phía, Thiên Kiếm phù trong tay cũng từ từ thu lại.

Bạch Ngọc Lâu lách mình đến hiện trường giao chiến, nhìn máu văng đầy đất, rồi nhìn vào phần chân đã gãy kia, đột nhiên quay người lại, đứng chính diện trước mặt Ngưu Hữu Đạo, từng bước một đi tới gần Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo một tay chống kiếm, nhìn hắn ta, đứng đó không hề nhúc nhích tí nào.
Trong sơn cốc ngoại trừ tiếng gió thổi, tất cả mọi người đều nín thở tập trung nhìn vào một màn kia.
Bạch Ngọc Lâu đứng trước mặt Ngưu Hữu Đạo, vẻ mặt bình tĩnh, giơ một ngón tay chọt vào lồng ngực của hắn, từ từ nhẹ giọng, nói: "Ngươi điên rồi sao? Dám ở chỗ này gây chuyện?" Mỗi lần nói ra một chữ thì chọt vào lồng ngực hắn một cái.
Ngưu Hữu Đạo đứng đó không nhúc nhích, chờ ông ta nói xong, mới chậm rãi đáp lời: "Là bọn họ động thủ trước!"
Bạch Ngọc Lâu: "Bọn họ động thủ, ngươi có thể cầu viện, đây không phải nơi ai cũng có thể giương oai."
Ngưu Hữu Đạo: "Bọn họ muốn giết ta, sau đó ra tay, không kịp cầu viện, ta không phản kích, thì chính là chết! Người đã chết thì cầu viện như thế nào?"
Bạch Ngọc Lâu: "Nước Triệu ở chỗ này giết ngươi? Ngươi tin không?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta không tin, thậm chó ta không thể tin được bọn họ lại ở chỗ này động thủ, nhưng thật sự bọn họ đã làm như vậy, làm sao có thể đoán được bọn họ sẽ giết ta hay không?"
"Hừ, ngươi tự cầu phúc đi!" Bạch Ngọc Lâu trên bả vai hắn liên tục chọt vào, tiếp sau đó, quay đầu lại, lớn tiếng quát: "Giam tất cả lại cho ta, chờ xử trí!"
Không ai dám bỏ chạy, ngoại trừ người chết, người của hai bên, bao gồm cả nhóm người Từ Đồ Diệu đi theo Ngưu Hữu Đạo đến đây, dưới con mắt mọi người, từng người ngoan ngoãn bó tay chịu trói.
Không biết kết cục đang chờ đợi bọn họ phía trước là gì đây, trong lòng nhóm người Tư Đồ Diệu muốn khóc, chúng ta không làm cái gì cả, vừa mới đến nơi này thì lập tức bị Phiêu Miễu các bắt lại là sao? Cứ như vậy vô duyên vô cớ bị Ngưu Hữu Đạo làm liên lụy.

Bọn họ rất muốn hỏi rốt cuộc Ngưu Hữu Đạo uống nhầm thuốc gì rồi vậy? Mà bây giờ không phải là thời điểm bọn họ từ từ nói chuyện, mà người áp giải cũng sẽ không cho bọn họ cơ hội đó.
Một đám người cứ như vậy không hề làm bất cứ phản kháng nào bị áp đi, bao gồm cả Ngưu Hữu Đạo trong đó.
Bạch Ngọc Lâu lạnh lùng liếc nhìn cả tòa sơn cốc một lần, cũng xoay người nhanh chóng rời đi, phải chạy về báo cáo, bên trong Thiên cốc vẫn chưa bao giờ phát sinh chuyện như vậy, liên lụy tới việc Thiên Đô Bí Cảnh mở ra nên hắn ta không dám tự mình đưa ra quyết định gì.
Những người liên quan đều đã rời đi, chỉ còn lại một đám tu sĩ nước Yến đứng nhìn nhau, lại không nói gì được.
Quỷ Mẫu trốn ở một góc nào đó của vách đá, cũng từ từ đi ra, nàng ta đứng trên vách đá nhìn thấy mọi người ở dưới bắt đầu nghị luận ầm ĩ.
Đối với huynh đệ kết nghĩa Ngưu Hữu Đạo này, nàng ta cũng bó tay rồi, chuyện vừa xảy ra nàng ta thấy rõ, không phải nàng ta không niệm tình kết bái, mà là việc như vậy nàng ta cũng thật sự là lực bất tòng tâm.
Cửa động, trưởng lão tam đại phái của nước Tống nhìn nhau, trưởng lão chủ quản tam đại phái của nước Triệu cứ như vậy mà bị xử lý rồi? Ba người không khỏi có phần cảm thấy may mắn, may mắn không phải là bọn họ, bởi vì bọn họ cũng đã từng nghĩ sẽ ở chỗ này cho Ngưu Hữu Đạo biết tay.
Dường như cảm giác may mắn này không chỉ có ba người bọn họ cảm thấy...
Phiêu Miễu các có khách đến, chưa nói tới là khách quý hay không, bằng hữu Toa Như Lai, có lẽ là như vậy, ít nhất cũng có thể coi là người quen của Toa Như Lai.
Người sống một đời, ai mà không quen biết một số người?
Người cửu đại chí tôn khống chế thiên hạ.
Cũng không thể lúc nào lơ lửng giữa không trung, muốn làm chuyện gì đó vẫn phải làm đến nơi đến chốn, quen biết một số người cũng là chuyện tất yếu, xử lý một chút việc nhỏ cũng có thể mau lẹ, thuận lợi hơn.
Ngọc Thương tiên sinh tới được một lúc, sớm hơn Ngưu Hữu Đạo một ít.

Có khách đến, Phiêu Miễu các đương nhiên có rượu ngon chiêu đãi, Toa Như Lai đi đến cái bàn thấp ngồi xếp bằng ở phía đối diện, đàm luận phong cảnh.
"Ừm, rượu ngon!" Ngọc Thương đặt chén rượu xuống, chỉ vào bầu rượu nói: "Theo ta được biết, người ủ rượu này, bây giờ cũng tới tham gia chuyến đi Thiên Đô Bí Cảnh."
Toa Như Lai nhướn mày: "Ngưu Hữu Đạo?"
Ngọc Thương vỗ tay cười nói: "Không nghĩ tới Toa huynh cũng biết người không đáng kể đến này."
Toa Như Lai cười nhẹ: "Rượu là rượu ngon, tất nhiên người ủ rượu cũng không phải là người không quan trọng, đã có thể chi phối thế cục một phương, sao có thể không nghe qua chứ?"

Chương 1117: Phiêu Miễu các có khách đến (2)

Chương 1117: Phiêu Miễu các có khách đến (2)
Ngọc Thương nói: "Mặc dù là rượu ngon nhưng quả thực là ủ ít quá, nếu như Toa huynh cảm thấy rượu này ngon, vừa vặn ta có quen biết Ngưu Hữu Đạo, để lúc ta về nói với hắn một tiếng, để hắn ủ riêng cho Toa huynh vài bình."
Toa Như Lai lắc đầu: "Cầm tay của người ngắn, ăn người miệng ngắn (*), đồ vật thì không quan trọng, chỉ là ta nhận đồ của hắn, truyền ra ngoài sẽ khiến người khác suy nghĩ nhiều, sẽ cho rằng ta có quan hệ gì đó với hắn, ảnh hưởng không tốt. Quy củ chính là quy củ, thú ăn uống, nếm thử thì có thể, không cần phải quá coi trọng."
(*): ý nói chiếm được món hời gì đó từ người khác, đến khi họ mắc lỗi thì không dám nói hoặc không dám xen vào.
Ngọc Thương: "Không dối gạt Toa huynh, lần này ta đến chính là vì Ngưu Hữu Đạo."
Toa Như Lai bộ dáng như đang nghe, mắt rủ xuống, nói: "Ngọc Thương huynh, vẫn là câu nói kia, quy củ chính là quy củ, những người trong danh sách, không có đạo lý nào vô duyên vô cớ bị loại ra, tốt nhất đừng khiến ta khó xử."
Ngọc Thương khoát tay nói: "Toa huynh hiểu lầm rồi, quy củ ta hiểu, cho ta một trăm lá gan, ta cũng không dám phá quy củ, sao lại dám khiến Toa huynh khó xử."
Toa Như Lai ồ một tiếng, cầm hũ rót rượu, nói: "Xem ra là có ý kiến khác."
Ngọc Thương: "Không dối gạt Toa huynh, Ngưu Hữu Đạo là cháu của lão sư ta, ta và hắn có mối quan hệ không tồi."

Toa Như Lai cười nhẹ: "Đã nghe qua."
Người Ngọc Thương hơi nghiêng về phía trước: "Hắn mấy ngày nữa là vào Thiên Đô Bí Cảnh, cũng không biết là có còn sống để trở về hay không, cũng chưa chắc chắn, dù sao hắn cũng là cháu của lão sư ta, về tình về lý ta cũng nên đưa tiễn hắn, Toa huynh có thể tạo điều kiện để cho ta đến Thiên cốc gặp hắn hay không?"
Kỳ thật gặp mặt chỉ là thứ yếu, thực ra là muốn vào Thiên cốc lôi kéo Ngưu Hữu Đạo chiếu cố người quen ở các môn phái.
Ông ta cũng không ngu, trước đó mặc dù đã gặp qua nên có một ít giao tình với chưởng môn môn phái, nhưng dù sao Ngưu Hữu Đạo liên quan rất nhiều tới việc tranh giành lợi ích, nhưng cái giao tình kia ngoài miệng thì nói thật dễ nghe, động thủ thì tuyệt đối sẽ không nương tay.
Ông ta chỉ cầu những cái kia không trực tiếp ảnh hưởng tới lợi ích của những người bên phe kia, cần thu liễm một chút, không cần thiết phải ra tay độc ác, như vậy dưới tình huống được thế lực bảo hộ, Ngưu Hữu Đạo có thể đảm bảo an toàn.
Chuyện cần nói với Ngưu Hữu Đạo, lúc trước gặp mặt cũng đã nói rõ, sở dĩ còn muốn vào Thiên cốc, hơn nữa còn chọn ngay lúc này vào đó, chính là muốn lợi dụng thế của Phiêu Miễu các, để các bên liên quan nhìn thấy, cũng muốn bọn họ không biết rõ sự sâu cạn của ông ta, nghiêm túc suy nghĩ một ít về thái độ của ông ta, rốt cục có thể đắc tội với ông ta hay không?
Vì bảo vệ Ngưu Hữu Đạo, lần này có thể nói là ông ta không tiếc sức lực. Hết cách rồi, việc sống chết của Ngưu Hữu Đạo đối với ông ta rất quan trọng.
Khóe miệng Toa Như Lai để lộ ra sự suy nghĩ, một bộ cao thâm khó dò, từ từ nâng chén rượu uống, không lên tiếng, chậm rãi thưởng thức rượu.
Ngọc Thương chờ một lúc không thấy kết quả cần, tiếp tục nói: "Toa huynh, thật sự việc nhận đồ của người khác là không tốt, nhưng rượu này lại có thể tự bản thân mình ủ để uống, ta vào đó nói với Ngưu Hữu Đạo một tiếng, để hắn giao phương pháp ủ ra."
Ông ta đây là chưa có sự đồng ý của Ngưu Hữu Đạo, mà tự làm chủ thay hắn, ông ta thấy, phương pháp ủ quan trọng hay mạng quan trọng, còn cần phải lựa chọn sao?

Ông ta tin rằng, chỉ cần Toa Như Lai muốn, Ngưu Hữu Đạo cũng không dám không đưa.
Toa Như Lai đặt chén rượu xuống, cười nhẹ, nói: "Cái này hình như không được ổn cho lắm."
Ngọc Thương khoát tay: "Không có gì không ổn cả, chẳng lẽ Toa huynh để ý đến việc kiếm cơm của hắn sao? Tuyệt đối không có chuyện đoạt sinh ý buôn bán của Ngưu Hữu Đạo đâu, chỉ là ủ ít rượu để mình uống hoặc là chia sẻ cho người thân và bằng hữu mà thôi, một chút thú vui ăn uống cũng không tính là cái gì to tát cả."
Toa Như Lai: "Theo lý thuyết, chỉ là để cho ngươi đi tiễn mà thôi, để vào Thiên cốc một chuyến cũng không phải chuyện gì khó cả, nhưng Ngọc Thương huynh đi vào quả thực là không phù hợp cho lắm."
Ngọc Thương cũng không hiểu gì cả, hỏi: "Tại sao?"
Toa Như Lai lấy ngón tay khuấy rượu trong chén, hờ hững nói: "Hiểu Nguyệt các là một tổ chức lớn như thế, Phiêu Miễu các sẽ không thể không để ý đến, sở dĩ chẳng quan tâm là bởi vì tuân thủ quy định, chỉ cần chấp hành nghiêm ngặt và làm việc dưới sự khuôn phép đó, cũng không có gì lớn. Ngọc Thương huynh, ngươi hiểu ý ta không?"
Lời này vừa nói ra, Ngọc Thương rùng mình, kĩnh hãi, yết hầu run run, mồ hôi lạnh chảy ướt sũng cả người, sắc mặt dần dần trở nên trắng bệch, khó có thể lên tiếng.
Lời này của đối phương có thể là vô duyên vô cớ nói ra được sao? Đột nhiên ở trước mặt ông ta nhắc đến Hiểu Nguyệt các, cảm giác như thế nào? Chứng minh rằng người ta đã sớm biết thân phận của ông ta.
Bằng hữu gì, quan biết nhiều năm như vậy, người ta giống như là đang coi xiếc khỉ, chắc chắn sẽ coi ông ta là trò cười.
Ngọc Thương giống như là đang ngồi trên bàn chông, muốn động lại không dám động.
Hai người đều im lặng một lúc, Toa Như Lai lại rót rượu: "Rượu đích thật là ngon, nhưng vẫn phải nhớ ở ta, tất cả cần hành sự phải có quy củ... Thiên cốc có thể vào, nhưng hành sự không được vượt qua giới hạn, hiểu chưa?"
Ngọc Thương giống như trút được gánh nặng, đây là cho ông ta một chút mặt mũi, cũng không có ý định gì nữa, lúc này chắp tay, muốn tạ

ơn.
Ai ngờ đúng lúc này, nơi xa truyền đến tiếng nổ vang rền, vị trí phát ra tiếng nổ chính là chỗ Thiên cốc, dường như là có trận đánh khốc liệt.
Để bình rượu xuống, ánh mắt lạnh lùng của Toa Như Lai thoáng nhìn, trầm giọng nói: "Chuyện gì xảy ra vậy? Đi xem xét đi!"
Bên trên lầu các lập tức có người lĩnh mệnh bay vút đi, Toa Như Lai đã đứng dậy, đi đến chỗ lan can, dựa vào đó, khoanh tay đứng nhìn về phía xa phát ra tiếng nổ đó.
Chỉ chốc lát sau, Bạch Ngọc Lâu nhanh chóng bay tới chỗ lầu các, chắp tay bẩm báo, nói: "Tiên sinh, Thiên cốc xảy ra chuyện, hai nhóm người động tay động chân với nhau."
Ngọc Thương nghe vậy kinh hãi không thôi, ai mà lại to gan như vậy? Ông ta quan tâm đến sự an nguy của Ngưu Hữu Đạo, suy nghĩ đầu tiên liền nghĩ ngay đến Ngưu Hữu Đạo, không phải là hắn xảy ra chuyện gì chứ?
"Ha ha!" Toa Như Lai cười khẩy, trong ánh mắt liện lên sự lạnh lùng: "Thú vị! Người nào làm loạn vậy?"
"Ngưu Hữu Đạo của Nam châu, nước Yến và tu sĩ nước Triệu đánh nhau, Ngưu Hữu Đạo sử dụng Thiên Kiếm phù..." Lúc này, Bạch Ngọc Lâu nói qua một lượt những chuyện đã xảy ra.
Tình huống gì vậy? Xử lý hết trưởng lão chủ quan tam đại phái của nước Yến, lại còn giết chết một đống đệ tử tinh anh của tam đại phái? Ngọc Thương có phần hoang mang không biết mình có nghe lầm hay không, Ngưu Hữu Đạo có bản lĩnh lớn như vậy ư? Đám người nước Triệu kia là vật trang trí hay sao?
Nhưng Bạch Ngọc Lâu đã kể lại rất rõ ràng, lại còn sử dụng Thiên Kiếm phù nữa, khẳng định là không nhầm được!
Ngọc Thương lấy lại tinh thần, có chút mông lung, tiểu tử kia có phải là điên rồi hay không, lại dám ở chỗ này đại khai sát giới ư?
Toa Như Lai từ từ quay đầu, lạnh lùng nhìn Ngọc Thương một cái, dường như đang hỏi: Đây chính là người khiến ngươi phải chạy tới đây sao?
Trong lòng Ngọc Thương bị thương khi bị ánh mắt thâm sâu kia nhìn mình, thật sự là quá bi thương.

Toa Như lai quay lại hỏi Bạch Ngọc Lâu: "Ngưu Hữu Đạo nói là tu sĩ nước Triệu ra tay trước sao?"
Bạch Ngọc Lâu: "Vâng, là hắn nói như thế."
Toa Như Lai hừ một tiếng: "Từ lúc nào mà tu sĩ nước Triệu có gan chó lớn như vậy?"
Ngọc Thương không nhịn được nói chen vào: "Ngưu Hữu Đạo cũng không có lá gan lớn như vậy, nhất định là bất đắc dĩ phải ra tay."
Đột nhiên Toa Như lai quay lại, bước một bước tới chỗ Ngọc Thương, lập tức làm cho Ngọc Thương sợ hãi lùi lại một bước: "Ta không hỏi ngươi, chuyện của Phiêu Miễu các lúc nào đến phiên ngươi xen vào vậy? Ngươi có tư cách tham gia sao?"

Chương 1118: Đối Chất

Chương 1118: Đối Chất
Bằng hữu cái gì? Một câu này xé rách tấm màn che gọi là "bằng hữu", không còn một mảnh, là cao cao tại thượng như thế, là lên mặt nạt người như vậy, khiến Ngọc Thương sợ hãi cúi đầu.
"Ta ngược lại muốn xem xem ai lại có gan chó lớn như thế!" Toa Như Lai quay đầu lại hỏi: "Chuyện này đã tra rõ chưa?"
Bạch Ngọc Lâu: "Chuyện vừa xảy ra, vẫn chưa xem xét kỹ, những người liên quan đã áp giải đến đây." Hắn ta giơ tay chỉ một đám người đang đi tới ở phía ngoài kia.
Ánh mắt Toa Như Lai lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào những người đó...
Trước khi đi tới đó, trong lòng Ngưu Hữu Đạo còn đang suy nghĩ rằng hình như mình vẫn chưa có cơ hội thăm thú Phiêu Miễu các, không biết chỗ đấy ra làm sao.
Bây giờ cơ hội tới rồi, thật sự là có thể tới đó thăm thú, chỉ là cách thức tới đây khó tránh khỏi có chút xấu hổ.
Phần lớn những người khác cũng là lần đầu tiên tới đây, nhưng ai còn có tâm trạng thưởng thức phong cảnh đây?
Đình đài lầu các, nhà cửa san sát, khí thế bất phàm.
Nhóm người bị giải đến một khoảng đất trống, xung quanh có kỳ hoa dị thảo tô điểm, nhưng ai cũng không có tâm trạng thưởng thức, ai cũng hoảng sợ giống chư chim cút, thể xác và tinh thần đều rơi vào trạng thái lo sợ, bất an.
Chờ một lúc, mới có người từ hành lang dưới tầng tầng mái hiên ở phía đối diện đi tới, một người trong đó khiến Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc, Ngọc Thương? Sao ông ta lại ở chỗ này?
Hắn chú ý tới thần sắc của Ngọc Thương, hình như vẻ mặt có phần khó coi, dường như bên trong ánh mắt Ngọc Thương nhìn hắn lộ ra oán niệm

Quả thực ông ta rất oán niệm, thậm chí trong lòng tràn đầy sự bi phẫn, ông ta vì bảo đảm sự an toàn của Ngưu Hữu Đạo trong Thiên Đô Bí Cảnh, chạy ngược chạy xuôi khắp nơi nói giúp hắn mấy câu, thậm chí chạy tới cả chỗ này tìm Toa Như Lai, bởi vậy đại nghiệp của Hiểu Nguyệt các cũng không thèm để ý đến, kết quả Ngưu Hữu Đạo lại "rất tốt", ở chỗ này đại khai sát giới.
Ông ta ở đây nhọc nhằn khổ sở vì Ngưu Hữu Đạo mà tốn công tốn sức, thế mà lại bị Ngưu Hữu Đạo hủy hoại trong chốc lát, ông ta làm sao có thể không oán đây?
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo cũng không dừng lại trên người Ngọc Thương quá lâu, sự chú ý lại chuyển sang người vừa tới kia, từ khí thế bề trên của người kia cũng có thể thấy được là đang đè nặng lên mọi người xung quanh, xem ra đây nhất định là người chủ quản rồi.
Vẻ mặt Toa Như Lai không hề có biểu cảm gì đứng đối diện nhóm người, quan sát kĩ từng người, từ từ hỏi: "Ai là Ngưu Hữu Đạo?"
Bạch Ngọc Lâu giơ tay chỉ, Ngưu Hữu Đạo chắp tay hành lễ.
Toa Như Lại đánh giá Ngưu Hữu Đạo một hồi: "Chạy đến đây giương oai, dám ở đây động thủ giết người, chán sống sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Cũng không phải là tại hạ giương oai, mà là tu sĩ nước Triệu khinh người quá đáng, là bọn họ chủ động tập kích ta trước, ta không thể không ra tay tự vệ, kính xin Phiêu Miễu các làm chủ, vì tiểu nhân chủ trì công đạo!"
Đây là trả đũa nha! Ánh mắt bọn Vân Cơ chớp chớp, ai cũng đều nói thầm trong lòng, kiểu già mồm át lẽ phải này cũng có thể lừa gạt được hay sao?
Tình huống gì đây? Có kiểu trợn mắt nói dối này sao? Tu sĩ nước Triệu có chút mơ hồ.
Sau khi kịp phản ứng lại, tu sĩ nước Triệu ở đây giống như là mèo bị dẫm phải đuôi, ai dám gánh trách nhiệm này đây?
Một đám người sợ hãi nhao nhao kêu lên: "Không phải chúng ta, là hắn, là Ngưu Hữu Đạo động thủ trước..."
Mắt thấy hiên trường kêu loạn hết cả lên, Bạch Ngọc Lâu quát: "Câm miệng!"

Lực uy hiếp không cần nhiều lời, trong nháy mắt chỗ này lặng ngắt như tờ, Bạch Ngọc Lâu quay lại xin chỉ thị của Toa Như Lai.
Toa Như Lai chẳng thèm nói nữa, hất cằm lên.
Bạch Ngọc Lâu hiểu ý, cúi người lĩnh mệnh, sau đó đứng xoay người tra hỏi tu sĩ tam đại phái của nước Triệu: "Là các ngươi ra tay trước sao?"
"Không phải, là hắn ra tay trước..." Một đám người lại nhao nhao lên.
Quá ồn! Bạch Ngọc Lâu trầm giọng nói: "Từng người nói một, ngươi!"
Hắn ta giơ tay chỉ vào một người.
Người kia lập tức chỉ vào Ngưu Hữu Đạo, vẻ mặt bị phẫn nói: "Là hắn! Là hắn ra tay trước, tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ ràng, hắn không thể chối cãi!"
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: "Là ai cố ý ngăn cản cổng vào Thiên cốc, ta liên tục nói xin tránh đường lại không chịu nhường, là ai ngăn đón không để chúng ta đi vào Thiên cốc? Chẳng lẽ tát cả mọi người đều mù sao? Ngươi có bản lĩnh thì cứ tiếp tục nói hươu nói vượn, tiếp tục vu oan hãm hại ta đi!"
Lời này vừa nói ra, người kia đang muốn nói lại thôi, không thể phản bác lại được.
Mới vừa rồi người nước Triệu nhao nhao kêu la nói không phải, bây giờ thì tập thể lại câm như hến, không ai phản bác được câu nào, đều sợ hãi, không ít người lặng lẽ liếc nhìn phản ứng trên mặt Toa Như Lai.
Lúc đầu ấy, mọi người cản đường nhau "tâm sự" đôi câu rất bình thường, dù sao cũng là kẻ thù, nhưng lúc này từ miệng Ngưu Hữu Đạo nói ra, cảm giác có chút không đúng lắm, cái gì mà ngăn đón không cho vào Thiên cốc?
Mấu chốt là, lời nói của Ngưu Hữu Đạo cũng không sai, câu nào cũng là thật, không hề có nữa câu nói dối, khiến cho người khác không thể nào phản bác.
Giống như vậy, việc này có rất nhiều người thấy được, không thể xuyên tạc được.
Bọn Tư Đồ Diệu cũng im lặng với Ngưu Hữu Đạo, lặng lẽ nhìn sắc mặt của Toa Như Lai, ai cũng đều đã nhìn ra, Toa Như Lai là chủ quản nơi này.

Mà quả nhiên trên mặt Toa Như Lai lộ ra chút lạnh lùng, một bên lông mày nhướn lên, ánh mắt nhìn đám người nước Triệu không có chút thiện ý nào.
Thiên cốc là chỗ nào chứ? Phiêu Miễu các công bố danh sách người đăng kí, người trước khi tới tham gia vào Thiên Đô Bí Cảnh đều biết, tu sĩ nước Triệu lại dám ngay dưới mí mắt ông ta ngăn đón không muốn cho người ta đi vào? Muốn làm gì đây?
Toa Như Lai có thể vui vẻ mới là lạ!
Nước Triệu bên này không thể cứ như vậy mà nhận tội, đám tu sĩ lại cãi chày cãi cối, nói: "Ở đâu ra chuyện ngăn cản không cho vào Thiên cốc vậy, chỉ là hỏi vài câu mà thôi, ai lại dám ở Thiên cốc ngăn không cho người ta vào chứ, ngươi lại bất thình lình giết người..."
Ngưu Hữu Đạo lập tức cướp lời biện luận lại, nói: "Cũng thật là ngươi muốn nói làm sao thì nói ư, được rồi, coi như là hỏi vài câu đi, là đang tìm ai hỏi vậy?"
Người kia chỉ Tư Đồ Diệu: "Chưởng môn Vạn Động Thiên phủ - Tư Đồ Diệu, tất cả mọi người đều thấy rõ!"
Ngưu Hữu Đạo: "Vậy vì sao ngăn ta lại? Vì sao không cho ta đi vào? Ta liên tục khách khí nói xin nhường đường, kết quả không những ngăn cản, lại còn nhân lúc ta đi qua, hai người Vạn Đồng Phúc và Minh Tĩnh âm thầm thi làm ta tổn thương, hơn nữa còn ra tay rất độc ác, là đạo lý gì vậy? Các ngươi hỏi Tư Đồ Diệu, lúc ấy ta đã nói, các ngươi từ từ nói chuyện, nhưng vì sao ngắn ta? Và tại sao lại ngầm hạ độc thủ với ta?"
Lời này vừa nói ra, tu sĩ nước Triệu kinh hãi, tu sĩ kia giọng nói gấp gáp: "Nói hươu, nói vượn, ở đâu ra chuyện âm thầm ra tay tổn hại ngươi vậy?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta nghĩ là từ lúc ta đi qua hai người đó, hai người bọn họ bỗng nhiên hạ độc thủ! Bọn họ nghĩ âm thầm ra tay thì người khác không nhìn thấy ư, ta có thể nhịn được sao?"
Chủ đề tranh luận cứ như vậy mà sinh ra, một bên nói không hề âm thầm hả độc thủ, một bên cũng cứng rắn nói đối phương có làm chuyện đó.
Bọn người Tư Đồ Diệu trố mắt nhìn, chẳng lẽ thật sự là hai người kia âm thầm hạ độc thủ ư? Nếu không Ngưu Hữu Đạo sao có thể to gan ở chỗ này động thủ như vậy?

Là thật hay là giả bọn họ cũng không dám xác định, nếu là âm thầm thi pháp hạ độc thủ, người ngoại tự nhiên là khó mà nhìn ra được.
Mắt thấy một bên nói không, một bên nói có, sao có thể để cho hai bên tranh cãi mãi được, Bạch Ngọc Lâu quát: "Tất cả câm miệng cho ta!"
Sau khi quát nhóm người im miệng, Bạch Ngọc Lâu gọi người Phiêu Miễu các tới, ra hiệu ngoại trừ hai lên đang tranh chấp ra, những người còn lại chia ra dẫn đi thẩm vấn, yêu cầu người hai bên nói lại rõ ràng rành mạch chuyện đã xảy ra.

Chương 1119: Tầm mắt phu, bằng mũi tên (1)

Chương 1119: Tầm mắt phu, bằng mũi tên (1)
Sau khi phân phó xong, Bạch Ngọc Lâu nghiêm túc cảnh cáo đám người: "Chư vị tốt nhất nói rõ đầu đuôi ngọn ngành chuyện này, không được giấu diểm nửa chữ nào, nếu như lời khai không khớp, người mình nói láo thì chuẩn bị thật tốt mà lãnh nhận hậu quả. Dẫn đi!" Hắn ta vung tay lên.
Chỗ này, ngoại trừ Ngưu Hữu Đạo và tên tranh chấp trước đó ra, những người khác đều bị dẫn đi, chia ra thẩm vấn.
Sau khi còn lại hai người, Bạch Ngọc Lâu lại nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo hỏi: "Tạm thời mặc kệ vấn đề các ngươi đang tranh cãi, ta sẽ nói một ít tình hình mà ta sau khi tận mắt nhìn thấy. Ngưu Hữu Đạo, ta thấy ngươi thi triển Thiên Kiếm phù lạnh lùng hạ sát thủ với trưởng lão Quy Nguyên tông là Vương Bất Không, cũng đại khai sát giới với đệ tử tam đại phái của nước Triệu! Ngươi nói Vạn Đồng Phúc và Minh Tĩnh ngầm hạ sát thủ, ngươi bất đắt dĩ phải tự vệ, sau đó lại ra tay giết bọn họ là như thế nào vậy?"
Tu sĩ đối chấp kia lập tức mừng rỡ, đồng ý nói: "Tiên sinh nói rất đúng!"
Ngưu Hữu Đạo chắp tay với Bạch Ngọc Lâu, nói: "Tiên sinh đã nói như vậy, thì chắc hẳn tiên sĩnh không nhìn thấy ta và Vương Bất Không ai động thủ trước rồi. Trước đó, ta chỉ phản kích lại Vạn Đồng Phúc và Minh Tĩnh thôi, cũng không tính động thủ với những người khác, nhưng mà tam đại phái của nước Triệu rõ ràng là muốn dồn ta vào chỗ chết."
Nói rồi đưa tay chỉ tu sĩ đối chất kia: "Tiên sinh không ngại thì hỏi hắn xem có nhìn thấy hay không, có phải là Vương Bất Không rút kiếm tập kích ta trước hay không? Nếu là ta ra tay trước, nếu như ta gan to bằng

trời dám chủ động gây sự ở đây, Ngưu Hữu Đạo ta chết không oán giận, cam nguyện dâng cái đầu này!"
Bạch Ngọc Lâu nhíu mày, có phải là Vương Bất Không rút kiếm xuất thủ trước hay không, hắn ta thật sự là không nhìn thấy, hắn ta là nghe thấy động tĩnh của Thiên Kiếm phù mới gập gáp chạy đến xem. Lập tức hỏi tu sĩ kia: "Là Vương Bất Không rút kiếm xuất thủ trước sao?"
"Cái này..." Bỗng nhiên tu sĩ kia do dự, lúc ấy tên tu sĩ đứng đằng sau mọi người, nói thật ra là cũng không thấy Vương Bất Không có rút kiếm ra tay trước hay không.
Ngưu Hữu Đạo lập tức chất vấn: "Thế nào? Vì sao ấp a ấp úng vậy, không dám nói ra sự thật sao?"
Tu sĩ kia vội vàng chắp tay, giải thích với Bạch Ngọc Lâu: "Tiên sinh, lúc ấy ta đứng đằng sau mọi người, cũng không trông thấy là ai ra tay trước."
Lúc này, Ngưu Hữu Đạo tức giận nói: "Ngươi không phải nói là ta ra tay trước sao? Sao tự nhiên biến thành không trông thấy vậy?"
"Ta..." Tu sĩ kia cuống lên, lần nữa giải thích với Bạch Ngọc Lâu: "Tiên sinh, trước đó là trước đó, lúc ấy thật sự là Ngưu Hữu Đạo xuất thủ trước, sau đó Vương trưởng lão có xuất thủ trước hay không ta thật sự không nhìn thấy. Cho dù có, chắc hẳn cũng là Vương trưởng lão thấy Ngưu Hữu Đạo ra tay giết người, dưới tình thế cấp bách mới phải phản kích đối phó lại!"
Ngưu Hữu Đạo lập tức chất vấn: "Ý ngươi là, Vương trưởng lão của Quy Nguyên tông và người của Lạc Hà sơn trang, Tụ Tiên giáo có tình như thủ túc sao, thấy người Lạc Hạ sơn trang và Tụ Tiên giáo bị thua thiệt, nên muốn vào lúc đó vì hai người bọn họ báo thù sao? Lời này ngươi cũng tin ư?"
"Ta..." Tu sĩ kia có vẻ bối rối, làm sao cảm giác thấy dù y nói gì cũng sai, mà đối phương nói cái gì cũng đúng cả?
Ngưu Hữu Đạo lại chắp tay với Bạch Ngọc Lâu:
"Vương Bất Không muốn rút kiếm giết ta, mà nếu đánh chính diện, ta căn bản không phải đối thủ của y. Ta không dựa vào Thiên Kiếm phù thì chỉ có một đường chết! Ba đại phái nước Triệu nói rõ muốn ép ta vào chỗ chết, ta dùng Thiên Kiếm phù há có thể lưu tình? TIểu nhân cầu

khẩn Phiêu Miễu các điều tra rõ chân tương, trả cho tiểu nhân công đạo!"
Tu sĩ kia gấp gáp, mồm miệng không kịp suy nghĩ. Y không lý trí bằng Ngưu Hữu Đạo, cũng không bình tính trước Phiêu Miễu các được như Ngưu Hữu Đạo, nói cái gì cũng sai, trong nhất thời không biết cãi lại thế nào, vừa sợ vừa hoảng. Mà y càng sợ hãi khủng hoảng thì càng không biết làm thế nào cho phải, tâm hoảng ý loạn.
Bạch Ngọc Lâu:
"Công đạo hay không, chờ bên kia thẩm vấn xong xuôi, chân tướng tự nhiên sẽ rõ rõ ràng ràng!"
Dứt lời, ông ta nghiêng đầu ra hiệu cho tu sĩ Phiêu Miễu các đang đứng nghe.
Người kia khẽ vuốt cằm, xoay người rời đi, muốn nhét nội dung vừa nãy vào phạm vi thẩm vấn, rốt cuộc có phải là Vương Bất Không ra tay trước hay không.
Điều nên hỏi đã hỏi, Bạch Ngọc Lâu đều biết tình huống khi chuyện xảy ra, đã không cần phải hỏi lại nữa. Bạch Ngọc Lâu tiến đến bên cạnh Toa Như Lai thì thầm.
Ngưu Hữu Đạo và vị tu sĩ nước Triệu mắt to trừng mắt nhỏ, giống như mũi dùi đụng vào dao sắc.
Ngọc Thương đứng bàng quan, lòng đầy nghi ngờ.
Nước Triệu muốn giết Ngưu Hữu Đạo là chắc chắn, nhưng nếu nói nước Triệu dám ra tay ở chỗ này, Ngọc Thương lại rất hoài nghi. Mà cũng giống vậy, nếu nói Ngưu Hữu Đạo vô duyên vô cớ dám ra tay ở đây dường như cũng không có khả năng lắm.
Hai bên đối chất như thế, cãi qua cãi lại, y cũng không hiểu nổi châ tướng của sự việc rốt cuộc thế nào.
Qua một lát, Phiêu Miễu các phái một nhóm người phân ra thẩm vấn, lấy được khẩu cung của cả hai bên.
Thực ra cũng không phải việc gì phức tạp. Tuy rằng gây náo động lớn, nhưng chuyện chỉ xảy ra trong chốc lát, quá trình rất ngắn gọn, tất nhiên thẩm vấn lấy khẩu cung không quá phiền phức.
Quan trọng là người được thẩm vấn đều thành thật, hỏi gì đáp nấy, không ai dám kéo dài, cũng không ai dám bịp bợm.

Lấy được kết quả thẩm vấn ra nhìn, khẩu cung đôi bên đều khớp với nhau, lời nói của Ngưu Hữu Đạo đều là sự thực.
Ngay tu sĩ nước Triệu cũng thừa nhận, bên nước Triệu quả thực chặn người của Ngưu Hữu Đạo ở lối vào Thiên cốc. Ngưu Hữu Đạo quả thực có xin họ tránh ra, mà họ đúng là đã không tránh. Ngưu Hữu Đạo đánh với Vạn Đồng Phúc và Minh Tĩnh xong đã thu kiếm về, quả thực là Vương Bất Không rút kiếm trước.
Có điều tu sĩ nước Triệu kiên trì nói không ra tay trước, kiên trì nói chỉ muốn chặn đường hỏi chuyện, không phải muốn ngăn cản những người khác đi vào Thiên cốc.
Mấy người Tư Đồ Diệu cũng không dám nói dối, cũng không thể xác định Vạn Đồng Phúc và Minh Tĩnh có ngầm xuống tay với Ngưu Hữu Đạo hay không.
Vạn Đồng Phúc và Minh Tĩnh có đánh lén hay không dường như chính là mấu chốt của vấn đề. Thế nhưng hai người đó đã chết. Mà có lẽ cho dù hai người đó còn sống, họ cũng không có khả năng thừa nhận là mình ra tay trước.
Ngưu Hữu Đạo cũng sẽ cắn chặt lý do là hai người đó ra tay trước. Náo loạn nửa ngày vẫn không tìm ra được đáp án chính xác.
Thẩm vấn ra được đáp án như thế, trong lòng Bạch Ngọc Lâu đang vang lên tiếng chửi tục, tại sao lại như vậy? Thật vất vả mới bắt được cơ hội làm việc trước mặt Toa Như Lai, nhưng kết quả lại thế này. Bạch Ngọc Lâu cũng không biết Toa Như Lai sẽ nhìn y như thế nào.
Y chuẩn bị điều tra chân tơ kẽ tóc lại bị Toa Như Lai ngăn cản. Toa Như Lai không kiên trì để chuyện tiếp tục phiền nhiễu nữa.
Sau khi biết kết quả, Toa Như Lai lộ diện, trước mặt mọi người tuyên bố kết quả trừng phạt:
"Ba đại phái nước Triệu cản người vào Thiên cốc, mặc kệ có phải là để hỏi chuyện hay không đều có tội thì phải chịu. Nể tình nhiều người đã chết, không truy cứu nữa."
Ánh mắt nhìn hướng về Ngưu Hữu Đạo, lại lạnh lùng nói:
"Ngưu Hữu Đạo, tự ý hành hung giết người ở Thiên cốc, vốn nên xử tử. Bản tọa là người nhớ tình cũ, lại cho ngươi một cơ hội."

Nghe nói như thế, bất kể Ngọc Thương hay Vân Cơ đều thở phào nhẹ nhõm.
Ai ngờ Toa Như Lai không nhanh không chậm bồi thêm một câu:
"Trong hành trình đi bí cảnh Thiên Đô, nếu ngươi lấy được vị trí số một, bản tọa coi như ngươi dùng công lao ra đổi, tha cho ngươi khỏi chết. Bằng không, giết không tha!"
Lời này vừa nói ra, đừng nói những người khác, ngay cả Ngưu Hữu Đạo cũng biến sắc.
Ngọc Thương run rẩy, sắc mặt khó coi. Yêu cầu hà khắc như vậy, so với giết Ngưu Hữu Đạo thì khác ở đâu?

Chương 1120: Tầm mắt phu, bằng mũi tên (2)

Chương 1120: Tầm mắt phu, bằng mũi tên (2)
Tu sĩ bên nước Triệu nhìn nhau, người nào người nấy thầm cười trên sự đau khổ của người khác.
Đây là muốn bức tử mình, Ngưu Hữu Đạo nào có thể nhịn được mà im lặng, chắp tay nói:
"Tiên sinh, không phải ta muốn hành hung giết người, thực sự là bị ép phải tự vệ bất đắc dĩ!"
Toa Như Lai lạnh nhạt nói:
"Hung thủ như ngươi liệu đáng tin sao? Trừ ngươi ra, ai có thể chứng minh hai người họ là người ra tay trước?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Vương Bất Không rút kiếm đối phó với ta trước, đã có thể chứng minh ý đồ muốn hại ta của họ! Từ lâu đã nghe tiếng Phiêu Miễu các là chốn trọng quy tắc, kính xin tiên sinh giữ gìn lẽ phải!"
"Quy tắc? Ngươi nói quy tắc với ta?"
Toa Như Lai chậm rãi đi dạo về phía Ngưu Hữu Đạo. Ý bất thiện trong ngôn ngữ của ông ta khiến người bên Ngưu Hữu Đạo sốt sắng, đều lo lắng cho Ngưu Hữu Đạo. Trái tim của Ngọc Thương càng như vọt lên cổ họng.
Ngưu Hữu Đạo cũng cảnh giác cao độ, nhưng đứng yên tại chỗ, không có ý né tránh.
Tránh né cũng vô dụng. Khi hắn bị áp giải đến đây, tu vĩ đã bị quản chế, bất cứ người nào trong Phiêu Miễu các đều có thể dễ dàng đẩy hắn vào chỗ chết.
Toa Như Lai dừng trước mặt Ngưu Hữu Đạo:

"Người trẻ tuổi, ta cho ngươi biết cái gì là quy tắc! Tầm mắt phu, bằng mũi tên, chính là quy tắc, hiểu không? Không hiểu không sao, ngươi chỉ cần nhớ kỹ, ở đây thì phải làm theo lời ta, đó là quy tắc! Dám nói một chữ 'Không', lập tức chết!"
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc. Người ta đã nói như vậy, hắn sao dám nói nhiều. Có nguy hiểm có thể thử, có nguy hiểm không thể đụng vào, đụng là chết.
Toa Như Lai lạnh lẽo nhìn một vòng.
Liếc hết mọi người một lượt, ông ta phun ra một câu:
"Cút!"
Còn ai dám ở lại? Từng người ảo não đàng hoàng cút đi, tránh bị người khác giam lại.
"Đã xảy ra vấn đề thì cũng không cần tiến vào Thiên cốc nữa, vừa vặn có người từ Thiên cốc đi ra, vậy thì đưa đi đi!"
Lúc đi ngang qua Ngọc Thương, Toa Như Lai liếc xéo một cái, nói dứt lời liền rời đi.
Ngọc Thương khom minh, nhanh chóng bỏ đi, đuổi theo bọn Ngưu Hữu Đạo.
Cả nhóm người bị khống chế tu vi không thể đi quá nhanh. Ngọc Thương mau chóng đuổi theo. Nhân viên áp giải ngăn Ngọc Thương, ông ta chuyển lời Toa Như Lai, nói là Toa Như Lai đồng ý.
Toa Như Lai đã đồng ý thì còn có lời gì để nói. Nhân viên áp giải cho đi, ông ta gọi Ngưu Hữu Đạo.
Ngọc Thương lôi Ngưu Hữu Đạo sang bên, tránh mọi người, quay đầu lập tức mắng:
"Ngưu Hữu Đạo, ngươi muốn làm gì, dám gây sự ở đây, sống chán rồi nên muốn chết hả? Ngươi có biết người nơi này nhìn chúng ta như thế nào không? Chúng ta ở trong mắt bọn họ chẳng khác nào giun dế!"
Ngưu Hữu Đạo:
"Ta muốn gây chuyện chắc? Đã nói rõ là ba đại phái nước Triệu muốn giết ta, ta làm sao? Ta không phản kích chẳng lẽ phải giơ đầu ra chịu chết?"
"..." Câu nói đầu tiên đã khiến Ngọc Thương không thể phản bác. Ngay cả Phiêu Miễu các cũng không thể tra ra chân tướng sự thật, ông ta

dường như cũng không cách nào xác định có phải là do Ngưu Hữu Đạo gây sự hay không, buồn bực nói:
"Thực sự là bọn họ ra tay trước? Ba đại phái nước Triệu sao có khả năng ra tay giết người ở nơi này?"
Ngưu Hữu Đạo còn đang không biết ông ta tới nơi này làm gì, nghi ngờ quan hệ giữa ông ta và Phiêu Miễu các, sao có thể nói thật với ông ta:
"Đừng nói ông, ngay cả người trong cuộc như tâ cũng cảm thấy khó mà tưởng tượng nổi. Bọn họ lấy đâu ra lá gan lớn như vậy? Có lẽ là họ muốn đi ngược lại con đường cũ, cho rằng người khác sẽ không ngờ tới việc họ dám ra tay ở chỗ này nên mới dám ngầm hạ thủ với ta. Có lẽ giết ta thì không đến mức, chỉ là muốn dạy cho ta một bài học."
Ngọc Thương ngờ vực:
"Hai người họ ngầm đả thương ngươi, ngươi chặn được?"
"Khặc khặc!" Ngưu Hữu Đạo đột nhiên ho sù sụ, ho đến nỗi phun ra một búng máu. Lúc trước dùng tinh lực cuồn cuộn để nhịn mà thôi, lần này phun ra cho Ngọc Thương nhìn.
Ngọc Thương hơi kinh hãi, cấp tốc bắt cổ tay hắn dùng phép điều tra, sau đó trầm giọng nói:
"Ngươi bị thương?"
"Ông cho rằng ta nói đùa? Ban đầu ta đã bị họ ngầm đả thương. Hai con chó đó cho rằng ta không dám đánh trả." Ngưu Hữu Đạo giơ tay lau vết máu ở miệng.
Thực ra hắn không hề bị thương gì, mà là chính bản thân hắn dùng phép gây nội thương cho mình. Diễn kịch phải diễn cho trọn, chỉ cần có thể giữ mạng, bị thương đáng là gì?
Nhưng bị thương như vậy quả có phần uất ức, đã không có tác dụng lại còn không công tự mình làm mình bị thương.
Hắn còn giữ thương thế chờ người của Phiêu Miễu các đến kiểm nghiệm, ai ngờ vị chủ sự kia vốn lười tra xét rõ ràng, lập tức phán hắn tử hình, chỉ là hoãn chấp hành mà thôi.
Đã như thế, vết thương này quả là oan uổng. Nếu biết trước như vậy, hắn đã chẳng phải tự chịu tội này.
Đâu chỉ nội thương kia không phát huy được tác dụng, hắn còn ấp ủ một bộ lý luận đầy đủ, nhưng tất cả đều vô dụng, bị Toa Như Lai đá cho một

cước, tùy tiện dẫm đạp sạch sẽ.
Hiện giờ Ngọc Thương có phần tin tưởng hắn, nếu không thì Ngưu Hữu Đạo quả là điếc không sợ súng. Ông ta lấy ra một viên thuốc muốn nhét vào miệng hắn.
Ngưu Hữu Đạo cản lại:
"Thứ gì vậy?"
Ngọc Thương:
"Thuốc trị thương, chữa thương cho ngươi."
Thái độ quan tâm của đối phương làm người ta thật không quen, người thông minh thường nghĩ nhiều. Ngưu Hữu Đạo lập tức cảnh giác nói:
"Không phải Khổ Thần đan chứ?"
"..." Ngọc Thương câm nín, dở khóc dở cười nói:
"Ta có bệnh còn tạm được, nhưng ở đây là đâu chứ? Ta dám mang Khổ Thần đan đến Phiêu Miễu các chắc? Một khi bị lộ... Hài!"
Ngọc Thương nói tới đây liền thở dài.
"Thực ra đã sớm bị lộ rồi, là ta lừa mình dối người thôi. Phiêu Miễu các đã sớm biết thân phận của ta, có lẽ vẫn đang xem ta diễn kịch tự bêu xấu thôi."
Ngưu Hữu Đạo:
"Có ý gì?"
Ngọc Thương lúc này mới kể lại ý định đến nơi này của mình, đề cập đến chuyện Toa Như Lai vạch trần thân phận của ông ta.
Ngưu Hữu Đạo hơi trầm mặc, than thở:
: "Những người này quá hung hăng, hung hăng đến độ tai mắt không chỗ nào chui lọt. Người ta biết đến Phiêu Miễu các cũng không có gì là lạ."
Ngọc Thương cười khổ, đưa đan dược ra.
Ngưu Hữu Đạo vẫn đẩy tay từ chối:
"Ta lại không biết Khổ Thần đan trông ra làm sao. Ta nói cho rõ, ta không dám ăn bậy thứ của Phiêu Miễu các. Ta xin chân thành ghi nhớ ý tốt của ông. Ông đừng cả nghĩ quá. Chúng ta hợp tác thì hợp tác, lúc thích hợp có thể khách khí một chút, mọi người đều yên tâm. Ông nói có đúng không?"
Ngọc Thương ặc ặc, vừa bực mình vừa buồn cười nói:

"Nếu ngươi biết Khổ Thần đan, hẳn ngươi phải biết thuốc giải của Khổ Thân đan có hạn chế thời gian. Ngươi đi vào cả một năm, ta có cần thiết phải cho ngươi ăn Khổ Thần đan không?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Chính ông cũng đã nói rồi, lần này tiến vào bí cảnh Thiên Đô có người của các ông, trở tay một cái đột nhiên cho người đưa cho ta một viên thuốc giải Khổ Thần đan chẳng phải rất bình thường sao? Hoặc là ta ăn thuốc này vào, sau đó ông mới nói nó là Khổ Thần đa, lại lấy thuốc giải đủ một năm ra cho ta, cũng là chuyện có thể xảy ra. Cho nên ông có đưa cho ta Khổ Thần đan cũng không có gì lạ."
"Thôi thôi, không ăn thì dẹp. Lòng tốt lại bị coi là lòng lang dạ thú!"
Ngọc Thương không chịu được cái thói cẩn thận của hắn, không thèm phí lời nữa, cất đan dược đi, đưa tay yêu cầu:
"Giao bí phương cất rượu ra đây."
Ngưu Hữu Đạo ngẩn ra, chợt giả bộ hồ đồ nói:
"Hài, ta về Thiên cốc dành thời gian dưỡng thương đã, về chậm không biết còn bị gán cho tội danh gì nữa."
Nói xong hắn liền xoay người đi.
Ngọc Thương há hốc mồm, bước vội tới kéo tay hắn, rất muốn nói với hắn một câu, ngươi đã bị hạn chế tu vi còn muốn chạy đằng nào, ngươi chạy được không?
Lời chưa kịp ra khỏi miệng đã đổi thành:
"Ngưu Hữu Đạo, ngươi có ý gì?"
Ngưu Hữu Đạo coi như không có chuyện gì xảy ra nói:
"Không có ý gì, quay về mà! Không quay về chẳng lẽ chờ Phiêu Miễu các kiếm cớ hay sao?"

Chương 1121: Bán bí phương

Chương 1121: Bán bí phương
Ngọc Thương lôi kéo không tha nói:
"Ngươi về cũng được, đưa bí phương rượu cho ta."
Ngưu Hữu Đạo tiếp giả bộ hồ đồ:
"Từ đâu ra bí phương rượu nước gì, không biết ông đang nói gì cả. Tiên sinh Ngọc Thương, buông tay đi, ta thật sự không thể kéo dài thời gian, thật sự phải đi về."
Sao hắn có thể không biết đối phương đang nói tới cái gì. Lúc trước đối phương đề cập tới mục đích tới Phiêu Miễu các lần này đã nói với Toa Như Lai chuyện biếu tặng bí phương rượu.
Nhưng hắn không muốn cho. Nếu Toa Như Lai cảm kích mà tha cho hắn, bí phương rượu có cho cũng được. Quan trọng là Toa Như Lai rõ ràng muốn ép chết hắn.
Người ta đã muốn hại chết hắn, hắn còn đưa quà cho người ta, cần phải tiện đến mức nào mới có đạo lý như thế? Hắn dựa vào cái gì mà phải dâng bí phương rượu cho Toa Như Lai?
Ngọc Thương:
"Ngươi chớ giả bộ hồ đồ với ta. Ngươi không giao bí phương ra đây, ta không thể nào trả lời với người ta. Lời đã nói ra, ta không thu về được. Giao bí phương cho ta!"
Thấy ông ta lằng nhằng không chịu thả, Ngưu Hữu Đạo thấy lạ hỏi:
"Ta nói này, tiên sinh Ngọc Thương. Đồ là của ta, trước đó ông cũng không đánh tiếng với ta, không được ta đồng ý, ông dựa vào cái gì mà nói với người ta là muốn tặng cho người ta?"
Ngọc Thương:
"Đúng, nói như ngươi quả thực là ta không phải, nhưng mọi việc phải phân tình huống. Ta làm như vậy là vì ai, chẳng phải là vì ngươi có phải

không?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Tiên sinh Ngọc Thương, ông rõ ràng là vì đại nghiệp của Hiểu Nguyệt các các ông. Lui mười nghìn bước mà nói, bảo đảm cho ta cũng là bảo đảm cho Hiểu Nguyệt các, làm sao lại thành chỉ vì muốn tốt cho ta?"
Ngọc Thương than thở:
"Được, ta thừa nhận cũng là vì Hiểu Nguyệt các của ta có được hay không? Đừng đùa nữa, giao bí phương ra đây."
Ngưu Hữu Đạo:
"Cho nên à, Hiểu Nguyệt các các ông được lợi ích, dựa vào cái gì để một mình ta đào đông đào tây lấp hố, xong chuyện còn chụp mũ cho ta, nói là vì muốn tốt cho ta? Bán đứng ta, ta còn phải giúp ông kiếm tiền, trên đời này có đạo lý này hay sao? Tiên sinh Ngọc Thương, ông cũng cáo già quá đi chứ?"
"..." Ngọc Thương ngẩn người, phát hiện không đúng, làm sao nói qua nói lại lại thành đào hố gì rồi?
Hôm nay ông ta xem như đã được chứng kiến tài ăn nói của vị này rồi, bắt đầu nghi ngờ, nghi ngờ chân tướng sự thực phía sau việc vị này tranh đấu với tu sĩ nước Triệu. Ông ta tận mắt chứng kiến vị này nói cho tu sĩ nước Triệu có trăm cái mồm cũng không bào chữa nổi.
"Đừng có nói sang chuyện khác, y bảo ta đưa ngươi đi là có ý gì, còn cần nói nhiều sao? Chính là để ta tới cầm lấy bí phương." Ngọc Thương nói thẳng.
Ngưu Hữu Đạo cũng nói thẳng thừng, nhỏ giọng nói:
"Y muốn giết chết ta, ta còn phải đưa cho y bí phương, ông ngốc hay ta ngốc? Dù gì ta cũng phải chết, quan tâm y làm gì?"
Ngọc Thương cuống lên:
"Ngươi nói đúng là gió thoảng mây bay, nhưng ta thì sao đây? Ta đi tay không về bàn giao?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Còn có thể bàn giao thế nào? Ta không đưa, ông cứ nói y nguyên như vậy cho y đi!"
Ta nhổ vào! Ngọc Thương sắp phát điên, bàn giao? Có thể bàn giao như vậy sao? Toa Như Lai người ta sẽ không nói thẳng là muốn bí phương,

quay về bàn giao như vậy?
Nhưng mà người ta rất muốn, tên này muốn chết còn phải kéo theo kẻ chết cùng hay sao?
Ngọc Thương xem như phục hắn rồi, tận tình khuyên nhủ:
"Lão đệ, ngươi tỉnh lại đi. Đã là lúc nào rồi, ngươi còn bảo vệ một cái bí phương rượu thì có ích gì? Ngươi yên tâm, ta không giấu riêng bí phương rượu, quả thực đưa cho y. Nếu ngươi không yên lòng, ta dẫn ngươi tới, tự ngươi viết, viết xong lại đưa thẳng cho đối phương, như vậy được chưa? Hơn nữa, ngươi cũng có thể yên tâm, người ta lấy bí phương rồi sẽ không cướp mối làm ăn với ngươi. Người ta có thể diện, cũng không để ý chút tiền này.
Mặc ông ta nói nước bọt văng tung tóe, Ngưu Hữu Đạo chỉ nói một câu:
"Không cho!"
Ngọc Thương sầm mặt:
"Ta có thể nói cho ngươi, sau khi vào đó, muốn giữ mạng thì ngươi còn phải dựa vào người của Hiểu Nguyệt các ta làm trợ lực cho ngươi!"
Ngưu Hữu Đạo hỏi ngược lại Ngọc Thương:
"Không cần uy hiếp ta. Mấy người của ông cũng bị giam trong đó. Lúc trước chính ông đã nói bản thân mình cũng không có cách nào tiến vào Thiên cốc. Hiện giờ ông đổi ý cũng chậm rồi, làm sao ông thông báo được cho họ? Trừ khi ông cũng đang gạt ta!"
Nếu không phải không dám động vào hắn ở đây, Ngọc Thương thật sự muốn bóp hắn chết tươi, chưa từng thấy kẻ khó chơi như vậy, vung tay áo nói:
"Rốt cuộc ngươi muốn thế nào? Lẽ nào ngươi không nghĩ tới, ngươi đưa bí phương cho y, chẳng may y cao hứng, không chừng có thể chừa cho ngươi con đường sống."
Ngưu Hữu Đạo:
"Tiên sinh Ngọc Thương, ông cả nghĩ quá. Loại người luôn tự cho rằng mình là đúng, tự cao tự đại này không bao giờ cho rằng ông có thể ngang hàng với y. Ông cho ngươi ta cái gì, người ta đều cho rằng đó là điều hiển nhiên. Cho dù ông có móc tim của ông ra cũng đừng hy vọng người ta có thể làm gì đó cho ông."
Ngọc Thương:

"Ngươi chớ ép ta! Người ta biết ngọn nguồn của Hiểu Nguyệt các ta, ta không đắc tội nổi. Ta đã đồng ý với y, nếu lỡ hẹn lại có vẻ như ta đang trêu đùa y. Y chỉ tùy tiện cho chút ngáng chân, Hiểu Nguyệt các cũng không chịu nổi, còn nói gì khởi sự?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Giờ đã thừa nhận là ông vì Hiểu Nguyệt các?"
Ngọc Thương:
"Ngươi có ý gì?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Ta cho ông, nhưng không thể cho không!"
Ngọc Thương nghẹn không nói gì, hỏi:
"Ngươi muốn cái gì?"
Ngưu Hữu Đạo duỗi ra ba ngón tay:
"Ba mươi triệu kim tệ!"
Trước đã đưa Quản Phương Nghi hai mươi triệu kim tệ lấy từ Hiểu Nguyệt các, kết quả Quản Phương Nghi không tiếc vốn liếng mua Thiên Kiếm phù cho hắn. Hắn phải nhân cơ hội này kiếm cả gốc lẫn lãi về.
Ngọc Thương giận dữ:
"Ngươi quá đáng rồi!"
"Quá đáng?"
"Tiên sinh Ngọc Thương, ông tuyệt đối đừng nói với ta là ông không biết giá trị của bí phương kia nhé? Ông cho rằng ba mươi triệu có thể mua được chắc? Ta làm người đã đủ phúc hậu, đã bao giờ để bằng hữu chịu thiệt?"
"Ngươi gọi cái này là không để ta chịu thiệt?"
"Bí phương cho ông, tùy ông xử lý. Ông tặng người cũng được, tự chép lại một phần cất rượu buôn bán cũng được. Người sắp chết như ta cũng mặc kệ, bán tháo cho ông, ta còn không tử tế?"
"..." Ngọc Thương nghẹn họng, ba mươi triệu là bán cho ông ta?
Món này rất dễ tính. Lợi nhuận từ rượu của sơn trang Mao Lư kia khẳng định rất cao, chỉ là sản lượng thấp một chút. Bằng vào thế lực của Hiểu Nguyệt các, vơ vét đến phối liệu để tăng cao sản lượng hắn không thành vấn đề. Nếu thật sự mua được các nhà buôn rượu khác, quả thực đây sẽ là một món mua bán cực kỳ có lời.

Coi như Ngưu Hữu Đạo không thể sống sót trở về, Hiểu Nguyệt các không thể khởi sự thuận lợi, trên tay có một con đường phát tài để tích trữ thực lực cũng không phải chuyện xấu.
Tính toán một chút, Ngọc Thương hỏi:
"Ngươi cam lòng bán cho ta?"
Ngưu Hữu Đạo vươn tay vỗ ngực ông ta:
"Ta đưa bí phương cho ông, bí phương ngay trên tay ông, tùy ông dùng, ông còn phải hoài nghi thế nào?"
Ngọc Thương giơ tay vuốt vuốt chòm râu. Nếu thật sự như vậy thì ông ta quả thực không quá thiệt. Ông ta trầm ngâm nói:
"Trên người ta không có nhiều tiền như vậy. Ngươi gây chuyện như thế, từ giờ đến lúc bí cảnh Thiên Đô mở và phải rời đi đã không còn xa. Bây giờ ta không có cách nào lấy được tiền tới đưa cho ngươi."
Ngưu Hữu Đạo:
"Ta là một kẻ sắp chết, mang tiền vào cũng vô dụng, không cần ông trả tiền ngay cho ta. Ta tin tiên sinh Ngọc Thương."
Nói tới mức độ này là đã chuẩn bị đưa đồ rồi nhận tiền sau, Ngọc Thương thổn thức cảm thán, giơ tay vỗ bả vai hắn nói:
"Lão đệ, không cần phải ủ rũ như vậy, không hắn không có cơ hội sống sót. Như vậy, ngươi đưa bí phương cho ta trước. Ta đưa bí phương cho vị kia xem có thể tìm cơ hội nói đỡ cho ngươi một chút không."
Ngưu Hữu Đạo:
"Hiện tại ta không bỏ bí phương ra nổi."
Ngọc Thương trợn mắt:
"Ngươi lại muốn cái gì?"

Chương 1122: Linh chủng (1)

Chương 1122: Linh chủng (1)
Ngưu Hữu Đạo:
"Ta cũng không thể mang bí phương trên người mọi lúc được chứ? Bí phương rất phức tạp, đầu óc không nhớ được, ta viết trên một tờ giấy. Ông đi tìm Viên Cương ở sơn trang Mao Lư, ta viết lá thư cho ông. Ông mang thư đi, giao tiền cho hắn ta. Hắn ta sẽ giao cho ông."
Ngọc Thương suýt chút nữa bị lời này làm cho nghẹn chết. Thiệt cho ông ta vừa rồi còn tưởng thật, lại coi như vị này làm việc trượng nghĩa, thậm chí đang hơi cảm động một chút. Nói qua nói lại nửa ngày trời, hóa ra vẫn muốn ông ta phải một tay giao tiền một tay giao hàng.
Ông ta chỉ vào mũi Ngưu Hữu Đạo:
"Ngươi đừng đùa nữa, hiện giờ ta phải giao cho người ta!"
Ngưu Hữu Đạo:
"Hiện giờ ta quả thực không thể giao ra được, ông bảo ta phải làm sao? Ông có giết ta cũng vô dụng. Ông không biết cố nói với người ta hay sao? Cứ nói là ta đã nói địa điểm cho ông, bảo ông đi lấy. Bí phương này không phải thứ mà cứ lấy là ủ ra được rượu. Trước đó còn phải chuẩn bị, cần phải trông nom, như vậy chẳng phải mất hai, ba ngày hay sao?"
Muốn giao ngay bây giờ, đừng mơ, hắn nhất định phải lấy được tiền rồi hẵng nói.
Đương nhiên, hắn cũng biết Toa Như Lai muốn bí phương này, hắn không gánh nổi.
Một khi bí phương đến tay người ta, người ta có thể lấy đó để buôn bán hay không, có trời mới biết. Chỉ dựa vào địa vị hung hăng của người ta, nếu thật sự muốn cho ai làm buôn bán, thậm chí hắn còn không thể nói lý.

Nếu hắn không thể sống trở về, bọn Viên Phương cũng không giữ được bí phương, sớm muộn gì cũng bị người khác cướp mất.
Nếu hắn có thể sống mà trở về, hắn đã chuẩn bị tốt để gia nhập Tử Kim động. Thân là người trong môn phái, trên tay mang theo một tảng mỡ dày không bỏ là tự kiếm chuyện cho mình. Hắn đã sớm có tính toán khác với bí phương.
Nếu trước sau gì cũng phải công khai, hắn nhất định phải kiếm về lợi ích lớn nhất. Nếu thật không thể quay về, thật sự phải chết ở đây, có thể chừa lại chút tài sản cho người trong sơn trang Mao Lư cũng coi như không phụ những người đã theo mình.
Đánh cũng đánh không được, mắng càng vô dụng, Ngọc Thương đúng là không làm gì được hắn, , chỉ có thể thỏa hiệp.
Cuối cùng, Ngưu Hữu Đạo viết một lá thư chỉ có Viên Cương hiểu được. Viên Cương nhìn thấy tất nhiên sẽ sắp xếp.
Tức thì tức, vẫn phải lấy đại cục làm trọng. Nhận được thư, Ngọc Thương vẫn dặn hắn sau khi vào bí cảnh Thiên Đô phải cẩn thận.
Sau đó hai người chia tay.
.....
Tu sĩ nước Triệu và đám Tư Đồ Diệu đã trở về Thiên cốc trước.
Nhóm Ngưu Hữu Đạo vừa tới lập tức khiến mọi người chú ý. Không ít người đang lo lắng chờ đợi, ví dụ như trưởng lão chịu trách nhiệm của Tử Kim động ở đây, Nghiêm Lập.
Lối vào sơn cốc có người đi vào, trong sơn cốc lại có người chờ đợi, ánh mắt mọi người đều dán vào họ.
Nhìn những người trở về, trong đó thiếu một người, mọi người muốn biết kết cục của người kia.
Ít đi Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo không thấy đâu, không trở về.
Tiếng nghị luận sôi nổi vang lên, dường như ai cũng nghĩ đến kết cục của Ngưu Hữu Đạo.
Cao thủ đệ nhị Đan bảng Nhan Bảo đứng ở cửa động nhếch miệng tỏ vẻ trêu tức, thầm nói:
"Đúng là bớt cho ta một phiền phức."
Cho dù đoán được Ngưu Hữu Đạo có khả năng gặp bạn, đám tu sĩ nước Yến vẫn nhanh chóng đi tới tiếp đón.

Trưởng lão Nghiêm Lập của Tử Kim động là người đầu tiên không chờ được, hỏi:
"Ngưu Hữu Đạo đâu? Vì sao Ngưu Hữu Đạo không trở về cùng các người?"
Tư Đồ Diệu thở dài:
"Phía sau có người đang tìm hắn, chờ một lúc nữa sẽ qua đây."
Lời vừa nói ra, tu sĩ nước Yến nhìn nhau. Trưởng lão Sơn Hải của Tiêu Dao cung hỏi:
"Ngưu Hữu Đạo không có chuyện gì chứ?"
Tư Đồ Diệu hiểu ý của ông, lắc đầu nói:
"Tạm thời không sao, may mà tránh được một kiếp."
Trưởng lão ba phái nước Yến nhìn nhau, đều thở phào nhẹ nhõm.
Trưởng lão Nghiêm Lập của Tử Kim Động chú ý thấy nhóm người từ châu Nam không có bất luận vẻ vui mừng gì, hỏi:
"Tránh được một kiếp là tốt, sao chư vị biểu hiện như vậy?"
Tư Đồ Diệu than thở:
"Ta nói rồi, tạm tránh được một kiếp. Phiêu Miễu các cho Ngưu Hữu Đạo một đường sống, nhưng có điều kiện, tiền đề là Ngưu Hữu Đạo phải giữ vị trí số một trong chuyến đi bí cảnh Thiên Đô, bằng không vẫn sẽ giết Ngưu Hữu Đạo!"
"Hả?" Người nước Yến đều giật mình.
Nghiêm Lập cuống lên:
"Ngưu Hữu Đạo chỉ là tán tu, làm sao có khả năng giữ số một. Như vậy không phải là biến tướng đẩy hắn vào chỗ chết sao?"
Tư Đồ Diệu than thở...
Đám tu sĩ nước Triệu trở về cùng lúc đi vượt qua mọi người bên nước Yến, kẻ nào kẻ nấy đều nhìn bên này với ánh mắt cực kỳ bất thiện.
Sau khi trở lại sơn cốc, đám người kia vừa bần thần vừa bất an. Ba vị trưởng lão chủ sự đều chết rồi, còn chưa vào bí cảnh Thiên Đô đã tổn hại nhiều nòng cốt tinh nhuệ như vậy.
Không lâu sau, dưới sự áp giải của tu sĩ Phiêu Miễu các, Ngưu Hữu Đạo lảo đảo bước về.
Không chết? Nhan Bảo đứng ở cửa sơn cốc nhíu mày, khá bất ngờ.

Đại khai sát giới ở Thiên cốc mà còn sống quay về? Rất nhiều người nhìn thấy đều vô cùng kinh ngạc.
Tình hình ngoài ý muốn như vậy xuất hiện, ai cũng khó nhịn được hiếu kỳ, muốn làm rõ chuyện đã xảy ra.
Người ở khắp nơi lục tục kéo đến, dò la tình huống từ tu sĩ nước Yến hoặc nước Triệu.
Tu sĩ nước yến không nói gì, chỉ nói không có chuyện gì.
Tu sĩ nước Triệu thì muốn phát tiết phẫn hận trong lòng, nói rằng Toa Như Lai biến tướng muốn dồn Ngưu Hữu Đạo vào chỗ chết, có vẻ như ước gì mọi người đều biết Ngưu Hữu Đạo sớm muộn gì cũng phải chết mới được.
Chuyến hành trình đi bí cảnh Thiên Đô này, Ngưu Hữu Đạo phải lấy được hạng nhất mới có thể sống sót, tin tức nhanh chóng khuếch tán, trở thành một đề tài được bàn tán.
Tu sĩ nước Yến đưa Ngưu Hữu Đạo tới điểm dừng chân của nước Yến. Nơi này đã cố ý chừa lại một cái hang núi cho đám Ngưu Hữu Đạo.
Một cái hang dường như hơi nhỏ, nhưng không gian của Thiên cốc có hạn. Bây giờ không thể so với trước kia, trước kia khi bảy quốc gia của đại lục đưa ra nghìn người, bốn các trấn thủ bốn biển xuất ra năm trăm người, mỗi lần đều có chín nghìn tu sĩ xông bí cảnh Thiên Đô. Chỉ có khóa này là có thêm một nghìn tán tu, đầy đủ mười nghìn người tham gia.
Người nhiều lên, tất nhiên cũng chen chúc hơn. May mà đây chỉ là nơi đặt chân lâm thời, không phải quá khó chịu, chấp nhận một chút là được.
Đợi đến lúc đám người thượng vàng hạ cám lui về, Tư Đồ Diệu tới cạnh Ngưu Hữu Đạo, nhỏ giọng hỏi:
"Thực sự là Vạn Đồng Phúc và Minh Tĩnh ngầm đánh lén ngươi trước?"
"Ngươi có ý gì?"
Ngưu Hữu Đạo liếc y từ trên xuống một lượt.
"Không phải chúng ra tay trước thì là ai? Chẳng lẽ ngươi cũng cho rằng ta cố ý tìm cớ?"
"Ý ta không phải như vậy."
Tư Đồ Diệu lúng túng cười.

Chờ y đi ra ngoài, Vân Cơ đi vào sâu trong hang núi tìm Ngưu Hữu Đạo, nhỏ giọng hỏi giống như Tư Đồ Diệu:
"Thực sự là bọn họ đánh lén ngươi trước?"
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc, đưa ra đáp án không giống vừa nãy:
"Có phải chúng âm thầm ra tay trước hay không không quan trọng, quan trọng là chúng sớm muộn gì cũng sẽ ra tay với ta. Bây giờ đối phương như rắn mất đầu, uy hiếp bên nước Triệu chắc chắn sẽ giảm mạnh. Muốn đối phó với ta không chỉ có một hai nhà, có cơ hội làm yếu một nhà là bớt được một nhà, chẳng có gì phải khách khí!"
Vân Cơ hiểu, hóa ra lúc trước cãi nhau ở Phiêu Miễu các toàn là cãi láo, bà ta nghĩ lại mà vẫn sợ, hãi hùng nói:
"Ngươi điên sao? Ngươi có biết ngươi làm như vậy là mạo hiểm bao nhiêu, ngươi không sợ Phiêu Miễu các nóng giận sẽ giết ngươi ngay tại chỗ?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Đổi lại địa điểm khác, thời điểm khác thì có lẽ, nhưng hiện giờ thì không. Chỉ cần ta có lý do để vin vào, chỉ cần ta có thể đưa cho Phiêu Miễu các một bậc thang để hạ xuống, họ sẽ không giết ta. Nếu chẳng phải vậy, ta cũng không dám xuống tay."
Vân Cơ nghi ngờ không thôi:
"Ngươi lấy đâu ra lắm tự tin như vậy?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Hành trình bí cảnh Thiên Đô ngoài việc tìm kiếm tài nguyên cho giới tu hành ra, đối với Phiêu Miễu các mà nói, trong đó còn có một mục đích mà mọi người ngầm hiểu. Cô nên hiểu rõ việc này."

Chương 1123: Linh chủng (2)

Chương 1123: Linh chủng (2)
Vân Cơ than nhẹ, tự nhiên biết hắn đang nói chuyện gì:
"Vừa muốn lợi dụng tu sĩ thiên hạ giúp họ khống chế thiên hạ, từ đó họ sẽ dễ dàng cướp lấy tài nguyên của thiên hạ, vừa không muốn tu sĩ khác trở nên lớn mạnh, mượn cơ hội này tiêu giảm số lượng tu sĩ tinh nhuệ của thiên hạ."
Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
"Đúng là như thế! Bây giờ có người muốn bảo đảm cho ta, lại có kẻ muốn giết ta. Chỉ cần ta vừa vào bí cảnh Thiên Đô lập tức sẽ trở thành tiêu điểm cho mâu thuẫn giữa hai đám người. Để ta đi vào là có thể tăng lên khả năng tự giết lẫn nhau. Lần này ngay cả tán tu cũng bị ném vào, dụng tâm ác độc. Cô cảm thấy kẻ cai quản nơi này có cần thiết phải hóa giải mâu thuẫn đang tăng lên giữa hai đám người hay không?"
Vân Cơ bỗng nhiên tỉnh ngộ, cuối cùng đã biết vị này lấy gan ở đâu ra mà dám đánh đánh giết giết ở chỗ này, hóa ra là không hề sợ hãi!
Bà ta rất bội phục sự dũng cảm và tầm mắt của vị này, nhưng vẫn sẽ có chút ít lo lắng nói:
"Tránh thoát được trước mắt, nhưng sau đó phải làm sao? Vốn chỉ cần tranh thủ sống sót rời đi là được, bây giờ một cái danh 'Hạng nhất' đã gần như chặt đứt đường sống cuối cùng của ngươi!"
Hài! Ngưu Hữu Đạo thở dài trong lòng, cảm thấy bất đắc dĩ. Vốn hắn cho rằng chỉ cần có thể đưa ra lý do hợp lý, Phiêu Miễu các sẽ thuận thế đẩy thuyền.
Không sai, Phiêu Miễu các muốn đạt mục đích của họ thì quả thực nên tha cho hắn. Ai biết được, chỉ là tạm thời buông tha.
Hắn đại khái đoán được nguyên nhân.

Đó là vì hắn đã ra tay dưới mí mắt của Toa Như Lai. Bất kể ngươi có lý hay không, Toa Như Lai không vui, cho nên trừng phạt!
Toa Như Lai cai quản việc tiến hành lần này của Phiêu Miễu các, vừa muốn thả Ngưu Hữu Đạo vào bí cảnh Thiên Đô để đạt được mục đích chém giết lẫn nhau, lại không muốn cho hắn đường sống. Hơn nữa, y lại còn muốn bí phương trên tay hắn, vậy thì làm sao có đạo lý nào đáng nói.
Nguyệt điệp bay nhảy trong hang núi, dập dìu lấp lánh. Ngưu Hữu Đạo xoay người, chống kiếm đứng, nhìn chăm chú vào nguyệt điệp đang đậu vào chỗ lồi lõm nơi vách đá. Ánh sáng từ nguyệt điệp chiếu rọi vẻ mặt có phần phiền muộn của hắn:
" Tầm mắt phu, bằng mũi tên, cô có biết lời này có ý gì không?"
Vân Cơ:
"Biết! Lời này của Toa Như Lai miêu tả tình cảnh trước mắt của ngươi, là phân tích hai chữ 'Quy tắc', mà mũi tên chính là tầm bắn của mũi tên, ngụ ý thực lực! Tầm mắt phu, bằng mũi tên. Ý của y là chỉ, thực lực to lớn mà bản thân ngươi đang nhìn thấy chính là quy tắc!"
(*Đoạn này giải thích hơi khó hiểu, đại khái có thể hiểu là: Ta đang đứng trước mặt ngươi, ta chính là quy tắc)
Vừa dứt lời, bản thân bà ta cũng đã hiểu rằng mình vừa gián tiếp trả lời chính câu hỏi vừa nãy của mình. Đối mặt với thực lực hùng mạnh của Phiêu Miễu các, Ngưu Hữu Đạo có lựa chọn khác không, sau đó thì sao? Chỉ có thể tiếp nhận và đối mặt.
"Đúng đấy, đây chính là quy tắc. Y nói đã quá rõ ràng rồi!" Ngưu Hữu Đạo cười khổ.
.....
Tảng sáng, phần cuối của sơn cốc xuất hiện sương xám bồi hồi như có như không, rất lâu không tán.
Phiêu Miễu các rất có kinh nghiệm trong việc này, biết đây là dấu hiệu bí cảnh Thiên Đô sắp mở, lập tức phát hiệu lệnh.
Mười nghìn tu sĩ bị Ngưu Hữu Đạo giết bớt một ít, bây giờ còn gần mười nghìn tu sĩ, sau khi nghe hiệu lệnh lập tức dồn dập chui ra khỏi hang núi, đi tới nhận vật tư.

Hoàn cảnh trong bí cảnh Thiên Đô khác với bên ngoài, thực ra chính là một thế giới khác. Thứ ở bên trong không ra được, mà đồ vật bên ngoài không vào được. Có điều, con người dù sao cũng thông minh, tìm được biện pháp giải quyết. Vật phẩm được nhận chính là vật được chuẩn bị để tiến vào bí cảnh Thiên Đô.

Người chủ trì việc phân phát vẫn là Bạch Ngọc Lâu. Vật phẩm không được nhận nhiều, mỗi người môt phần. Tất cả mọi người muốn đi vào bí cảnh Thiên Đô đều phải đàng hoàng xếp hàng nhận. Trước mặt Phiêu Miễu các, bất kể mọi người có thân phận hay địa vị gì cũng sẽ bị ngó lơ.

Ngưu Hữu Đạo tự nhiên cũng xếp hàng trong số đó. Chung quanh có không ít người quan tâm đến hắn. Dám đại khai sát giới trước con mắt của bao nhiêu người ở Thiên cốc này, muốn tránh bị chú ý quả thực rất khó.

Bị quá nhiều người để ý đến không phải việc tốt, cũng không phải điều mà Ngưu Hữu Đạo muốn, có thể sẽ mang tới không ít phiền phức cho tương lai. Thế nhưng, thế cuộc ép Ngưu Hữu Đạo không còn cách nào khác, chỉ có thể để chuyện tương lai đến tương lai rồi nói. Quan trọng nhất hiện giờ là phải nghĩ cách vượt qua cửa ải trước đã, bằng không ở đâu ra tương lai mà nghĩ.

Một loạt bàn xếp thành hàng chắn ngang thung lũng. Người đã đăng ký nhận vật phẩm xong sẽ đi qua khoảng trống giữa các bàn, đi tới vùng sương mù lẩn quất ở cuối sơn cốc, chờ đợi.

Thừa dịp mọi người đều lộ mặt, Ngưu Hữu Đạo hỏi thăm một số cao thủ Đan bảng xếp hạng trước. Hắn không biết nên nhờ người ta chỉ điểm để phân biệt.

Sau khi nhận đồ vật đi qua, Ngưu Hữu Đạo mở lòng bàn tay. Trong lòng bàn tay hắn có ba mươi hạt to như hạt vừng, óng ánh màu tím.

Đây chính là vật phẩm cần thiết nhất định phải có để vào bí cảnh Thiên Đô, tên là linh chủng.

Hoàn cảnh trong bí cảnh Thiên Đô rất đặc biệt, bất kể không khí hay khí hậu hay các loại sinh vật đều có ảnh hưởng to lớn đối với con người. Trong hoàn cảnh đó, đầu óc con người sẽ hỗn loạn tưng bừng, mà ngây người ở đó quá lâu, thân thể sẽ dị dạng mà chết. Linh chủng này có thể giúp người loại bỏ các ảnh hưởng đặc biệt này.

Linh chủng cũng là nhu phẩm cần thiết để luyện chế Linh Nguyên đan trong giới tu hành. Linh chủng có tác dụng thần kỳ giúp loại bỏ các tác dụng phụ của Linh Nguyên đan. Bởi vậy, linh chủng là thứ khó có thể dứt bỏ đối với giới tu hành.
Linh chủng chính là thứ sinh ra tại bí cảnh Thiên Đô, mục đích của hành trình tới bí cảnh Thiên Đô các lần trước chính là để hái vật ấy.
Bí cảnh Thiên Đô sẽ mở mỗi năm mươi năm một lần, mang ý nghĩa mỗi lần thu hoạch nhất định phải thỏa mãn lượng dùng của cả giới tu hành trong vòng năm mươi năm.
Lúc này số lượng được phân phát cho mỗi người là như nhau, ba mươi hạt mỗi người. Một hạt có hiệu quả trong vòng một ngày.
Nói cách khác, thứ này được phân cho mọi người chỉ có thể đảm bảo ba mươi ngày trong một năm. Nếu trong vòng ba mươi ngày không tìm được linh chủng để tiếp tục duy trì thì sẽ gặp nguy hiểm.
Không người ngoài nào biết trên tay Phiêu Miễu các có còn nhiều linh chủng hay không, nhưng chỉ phát ra bằng ấy có nghĩa là người đi vào phải liều mạng tìm kiếm mới được.
Đương nhiên, Phiêu Miễu các cũng không để mọi người phí công đi, cũng cho mọi người một cơ hội phát tài. Mang linh chủng ra, Phiêu Miễu các sẽ xếp hạng dựa theo số lượng gặt hái được, cũng sẽ ban thưởng theo thứ tự cao thấp.
Ban thưởng của Phiêu Miễu các chính là trọng thưởng, có thể khiến các môn phái đỏ cả mắt, mà quốc gia nào xếp hạng chót chính là đi không công.
Đã vậy, một vấn đề phiền toái xuất hiện.
Thể tích linh chủng quá nhỏ, cho dù có giấu mười nghìn hạt trên người cũng khó có ai khác phát hiện ra.
Như vậy thì phiền phức rồi, không đến lúc cuối cùng, chẳng ai biết người nào lấy được nhiều, người nào lấy được ít.
Cho dù có nói thật, nói không lấy được bao nhiêu, người ta chưa chắc đã tin. Môn phái nào có thể lấy ra để cho người ta kiểm tra hay sao?
Lại càng không thể để người khác soát người. Thí dụ như tu sĩ môn phái nước Vệ không thể để tu sĩ môn phái nước Tề soát người, như vậy là

một chuyện vô cùng nhục nhã, không ai đồng ý. Nếu phải hạ thấp cái đầu, lúc về đừng mong có ngày sống dễ chịu.
Đã như thế, cũng chỉ còn lại một kết quả, cướp!
Một khi đã cướp thì không thể tránh được việc chém giết!
Một số kẻ có ý nghĩ kỳ lạ từng đưa ra suy nghĩ không quá thiết thực, cảm thấy các môn phái quá ngốc, cho rằng có thể hợp tác với nhau để tranh cái xếp hạng kia.

Chương 1124: Bí cảnh Thiên Đô

Chương 1124: Bí cảnh Thiên Đô
Nhưng hiện thực rất tàn khốc, một khi có người tạo ra bảng xếp hạng để tranh đoạt lợi ích thì tất nhiên sẽ có người tranh cướp.
Không nói các nước, chỉ nói riêng đệ tử các môn phái, ai dám cam đoan tất cả đều là người giỏi, tiến vào bí cảnh đều muốn thể hiện sự xuất chúng của mình?
Môn phái đi vào bí cảnh Thiên Đô có ai lại không ngại việc tay không trở về, rồi sau đó làm sao trả lời cho Phiêu Miễu các? Ít nhất cũng phải mang một ít linh chủng về mới được.
Bí cảnh Thiên Đô lớn như vậy, muốn tìm được linh chủng thì phải phân tán ra khắp nơi để tìm kiếm, không thể cả một môn phái cùng đi về một hướng được. Như vậy khác gì so với một người tìm kiếm?
Phân tác thì lại có lúc thế đơn lực bạc.
Mà cường giả đụng với kẻ yếu lại có cơ hội ỷ mạnh hiếp yếu, ra tay là có cơ hội thu hoạch, ai có thể đảm bảo tất cả mọi người đều an phận thủ thường?
Nhìn thấy đồng môn sư huynh đệ làm tốt hơn mình, sẽ có người dùng thủ đoạn cấp tiến chăng?
Chỉ cần có một người bị hại, tất cả mọi người sẽ bắt đầu cảnh giác theo.
Không ai sẽ thừa nhận là mình ra tay độc ác.
Không ai thừa nhận, tất cả mọi người đều sẽ hiểu lầm là có người bắt đầu cướp giật, ai còn có thể tin tưởng ai?
Con sâu làm rầu nồi canh, sau đó sẽ sản sinh hiệu ứng dây chuyền.
Huống hồ còn có đám vô lại giảo hoạt của nước Tấn kia nữa. Nước Tấn sẽ không dễ dàng từ bỏ phần thưởng của Phiêu Miễu các.
Mặt khác, dưới tình huống này làm sao có người bằng lòng với vị trí chót. Không thu hoạch được gì thì chưa nói, mà đệ tử trong môn còn

chết uổng phí.
Cầm lấy hạng bét cũng sẽ ảnh hưởng to lớn đến danh dự của môn phái. Vì lẽ đó, không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể tranh giành xếp hạng kia.
Nói chung, đủ loại nguyên nhân thúc đẩy, căn bản là không thể nào tránh khỏi chuyện cướp giật nảy sinh. Bởi vậy, một khi tiến vào bí cảnh Thiên Đô mang ý nghĩa phải đối mặt với một cuộc giết chóc đẫm máu.
Hơn nữa, đó lại không phải giết chóc thông thường. Người đi vào bí cảnh Thiên Đô phần lớn là đệ tử tinh nhuệ của các môn phái, không môn phái nào có thể ngồi yên nhìn những đệ tử đó dễ dàng chết đi. Dù cho làm dáng một chút, cũng phải tập trugn tài lực trợ giúp.
Mỗi khi vào lúc này chính là thời điểm làm ăn tốt nhất của Thiên Hành tông, bán được một lượng lớn phù triện.
Bởi vậy, bí cảnh Thiên Đô thành nơi các tu sĩ chém giết kịch liệt nhất, tàn khốc nhất toàn bộ giới tu hành. Vì vậy, sẽ không có ai đồng ý tới nơi này.
Ngưu Hữu Đạo cũng không muốn đến, tới nơi này chính là liều mạng, nhưng hắn khác những người khác, dưới quy tắc là không có lựa chọn khác.
Lúc này hắn đang nâng bàn tay lên sát mũi, ngửi linh chủng vừa mới nhận được.
Phát hiện có một mùi thơm dị thường, thoang thoảng mà thấm ruột thấm gan.
Thứ này quá nhỏ, sợ rơi mất cũng không biết, hắn cẩn thận thu gom lại, sau đó ngẩng đầu nhìn các cuộn tranh lớn được treo lơ lửng trên vách đá chung quanh.
Trên các cuộn tranh vẽ một loại cây, chính là cây sản xuất linh chủng, mà giới tu hành gọi là linh thụ. Tranh được treo ở đây là muốn cho mọi người đều nhận thức một chút, thuận tiện còn vào hái.
Sau khi mọi người nhận vật phẩm xong, tất cả tụ tập chờ đợi ở ngoài sương mù.
Khoảng một canh giờ sau, sương mù nhẹ nhàng bồng bềnh chợt rung chuyển kịch liệt, cuối cùng trong cõi u minh có tiếng "ùng" vang dội.
Âm thanh không lớn, dường như có thể gột rửa tâm thần con người.

Trong sương mù, thỉnh thoảng có một điểm sáng trắng chợt nổ bùng lên, trong khoảng khắc nổ bay làn sương mù mênh mông.
Tất cả mọi người bao gồm cả Ngưu Hữu Đạo đều nhìn chăm chú cảnh tượng kỳ dị này.
Vài tu sĩ Phiêu Miễu các lắc mình đáp xuống trước sương mù, đối mặt với mọi người, nhặt một hạt linh chủng, làm mẫu phương pháp sử dụng trước mặt mọi người.
Ném linh chủng vào miệng rồi nuốt xuống, sau đó thi pháp luyện hóa, tiếp đó lục tục xoay người đi vào trong sương mù, còn kéo theo một sợi dây xích trước khi đi.
Một đầu xích sắt tiến vào sương mù, một đầu khác khóa lại ở vách núi bên ngoài.
Chờ như vậy một lúc, ở sâu xa trong sương mù dường như có người dùng lực vung vẩy xích sắt. Trên vách núi, một cái chuông liên tục vang lên tiếng coong coong coong.
Nhìn chằm chằm chiếc chuông kia, Bạch Ngọc Lâu yên lặng gật đầu, sau đó xoay người chắp tay với mọi người, rồi đưa tay chỉ hướng sương mù, nói:
"Chư vị, bắt đầu đi!"
Mọi người liếc nhau một lượt. Người đứng ở hàng trước không thể không lấy một hạt linh chủng ra dùng, sau khi tiến lên thì cẩn thận từng li từng tí một xông vào sương mù.
Không bao lâu sau, đi theo đoàn người tiến lên, Ngưu Hữu Đạo được một đống người hộ vệ chung quanh đi vào trong sương mù, sợ có người sẽ nhân cơ hội tập kích Ngưu Hữu Đạo.
Trước khi tiến vào sương mù, mọi người đều biết phía sau sương mù là vách đá, nhưng vừa đi rồi, dù cho đã đến vách đá, dù đã đi đủ khoảng cách cũng không chạm được vách đá, dường như vách đá đã biến mất.
Đi tới đi tới, mọi người lục tục sáng mắt lên. Trước mắt đột nhiên xuất hiện một cánh rừng cổ xưa, nào có cái bóng của vách núi nào.
Nơi này chính là bí cảnh Thiên Đô? Chớp mắt đã đưa thân vào một cảnh tượng khác, Ngưu Hữu Đạo bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, sương mù đã biến mất không thấy hình bóng, phía sau cũng là cánh rừng cổ xưa.

Hư không như có gợn sóng dập dờn, không ngừng có người bỗng dưng đi ra, rất thần kỳ.
Mặc dù Ngưu Hữu Đạo lần đầu đi tới nơi này nhưng trước khi tới cũng đã chuẩn bị kỹ, biết lúc này đã tiến vào là không thể nào quay về.
Một năm sau, sương mù sẽ xuất hiện ở vùng rừng rậm này. Chỉ khi sương mù quỷ dị kia xuất hiện, mọi người mới có thể đi qua sương mù trở về.
Mà sau khi hết một năm, sương mù trong Thiên cốc sẽ biến mất.
Nói cách khác, trong vòng một năm, bất cứ người nào trong Thiên cốc cũng sẽ có thể đi vào thế giới này. Một năm sau, đường sương mù nối với nơi này sẽ bị gián đoạn, muốn vào tiếp thì phải đợi năm mươi năm sau.
Mặt khác, trong một năm, người trong thế giới này sẽ không thể trở về thế giới kia. Mà sau một năm, phải mất năm mươi năm nữa thì đường nối mới lại mở ra.
"Phía sau còn có người đi ra, mọi người lập tức tản ra, nhường đường!"
Tu sĩ Phiêu Miễu các quát mắng, một năm này họ cũng không thể quay về.
Ngưu Hữu Đạo nhìn kỹ các tu sĩ Phiêu Miễu các đó một lượt, sau đó được mọi người hộ tống cùng tránh ra.
Lúc này, Ngưu Hữu Đạo mới phóng sự chú ý về phía rừng rậm chung quanh. Các cây cổ thụ lớn đến đáng sợ. Ngẩng đầu nhìn lên, sợ là cây thấp cũng cao đến trăm trượng. Thân cây tráng kiện đến mức phi thường phóng đại, người đứng dưới chỉ như con kiến.
(*Trăm trượng = 333 m)
Trên rất nhiều cái cây đều có các dấu vết cũ của các cuộc tranh đấu.
Ngưu Hữu Đạo biết, mỗi lần hết một năm, nơi này chính là cửa ải chém giết để cướp giật cuối cùng. Trình độ tranh đấu kịch liệt quả thực có thể tưởng tượng được.
"Đừng nhìn, không phải người biết tình cảnh hay sao? Muốn bị một đám đông nhìn ngươi chằm chằm sao? Đi mau!"
Trưởng lão Nghiêm Lập của Tử Kim động lôi Ngưu Hữu Đạo.
Mọi người bảo vệ Ngưu Hữu Đạo qua lại khu rừng cổ, nhanh chóng cách xa.

Nhưng còn chưa đi được bao xa, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên lên tiếng:
"Chờ đã!"
Hắn dừng lại trước tiên.
Nghiêm Lập đành dừng lại theo, trầm giọng nói:
"Chờ cái gì, còn không mau đi?"
Ngưu Hữu Đạo hất cằm về phía dòng suối trong khu rừng nói:
"Người quen, đi chào hỏi."
Mọi người nhìn theo, chỉ thấy bên cạnh dòng suối, một tu sĩ Phiêu Miễu các phụ trách điều tra khu vực lối vào đang đứng trên một tảng đá, mắt quét nhìn chung quanh.
Người quen? Mọi người hai mặt nhìn nhau, đang muốn cùng đi với hắn.
Ngưu Hữu Đạo giang tay ngăn cản:
"Mọi người ở lại đây chờ. Mọi người đến gần rồi, có mấy lời ta lại không tiện nói với y. Yên tâm, y là người của Phiêu Miễu các, có y ở đây, không ai dám làm gì ta."
Nghe hắn nói như vậy, mọi người không thể làm gì khác hơn là dừng lại nhìn theo, ôm cảm giác chờ mong khó hiểu.

Chương 1125: Kẻ ngu si này (1)

Chương 1125: Kẻ ngu si này (1)
Ngưu Hữu Đạo lắc mình đáp xuống cạnh tu sĩ Phiêu Miễu các kia.
Người kia đứng trên tảng đá, từ trên cao nhìn xuống Ngưu Hữu Đạo, nói:
"Ngưu Hữu Đạo, chuyện gì?"
Xong y giương mắt nhìn đám người nước Yến một cái.
Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười, xem ra trận đánh ở Thiên cốc không uổng công, lại biết mình là ai. Hắn chắp tay nói:
"Không dám trèo cao tiền bối, chỉ là có chút chuyện không hiểu rõ, muốn nhờ tiền bối dạy cho một hai?"
Được vị Ngưu Hữu Đạo đại danh đỉnh đỉnh đây gọi là tiền bối, tu sĩ kia đúng là có cảm giác vui sướng khá tốt, có điều vẫn trầm giọng nói:
"Không nên hỏi thì đừng hỏi."
Ngưu Hữu Đạo vội hỏi:
"Tiền bối yên tâm, vãn bối tuyệt không hỏi những chuyện không nên hỏi kia, chỉ muốn hỏi thăm, mọi người đều không mang thức ăn đi vào, vậy thứ ở trong này có thể ăn được không?"
Nghe thấy chuyện như vậy, tu sĩ kia cũng thuận miệng đáp:
"Ngươi ăn linh chủng kia rồi đương nhiên sẽ không có vấn đề gì, chỉ cần không ăn thứ có độc. Tất cả sẽ giống như bên ngoài, không có ảnh hưởng gì. Trước khi người đi vào đây mà không làm rõ chuyện như vậy sao? Còn phải đợi đến lúc này mới hỏi ta? Ngươi hỏi họ không được sao? Ngươi tuyệt đối đừng nói là mỗi người đi vào trước lại không có ai hiểu bất kỳ điều gì trong bí cảnh."
Y nhấc cằm về phía người khác của nước Yến.
Đám người nước Yến cũng đang khó hiểu, không biết hai người đang nói chuyện gì.

Ngưu Hữu Đạo than thở:
"Lúc trước vốn không nghĩ là mình sẽ tới đây, tin tức vừa tới quả thực quá đột ngột. Lúc đó tình huống của vãn bối đặc biệt, chính đang lảng tránh ít chuyện, quả thực chưa kịp hiểu rõ. Sau này đúng là có hỏi họ một chút, nhưng họ đều mang ý xấu riêng, vãn bối quả thực không yên lòng, cảm thấy nên hỏi tiền bối một chút mới có thể yên tâm. Tiền bối, nước ở đây có thể uống không?"
Tu sĩ kia nói:
"Chỉ cần dùng linh chủng, ăn ăn uống uống đều giống nhau."
Ngưu Hữu Đạo:
"Bọn họ nói, sau khi đi vào, các tiền bối phải đợi một năm không ra được. Lẽ nào các tiền bối cũng ăn uống như chúng ta?"
Tay hắn như có vẻ vô tình làm động tác dẫn hướng, chỉ xuống dòng suối trước mắt.
Tu sĩ kia không nhịn được nói:
"Chung quanh đây chỉ có một dòng suối này, chúng ta phải thủ ở đây, không ăn uống ở đây thì ăn uống ở đâu? Yên tâm, chỉ cần ngươi không chết trên tay của người khác thì ăn không chết được ngươi đâu. Được rồi, nên làm gì đi làm đi, đừng dông dài."
Nhanh chóng hỏi được vấn đề mình muốn biết, Ngưu Hữu Đạo nuốt lại lời giải thích khác đã ấp ủ trong lòng, không nhiều lời nữa, chắp tay cáo từ:
"Cảm ơn tiền bối đã chỉ giáo! Ôi, ta sợ là không có cơ hội sống sót trở về."
Hắn lắc đầu, xoay người đi.
Nghe hắn nói thê thảm như vậy, mà chuyện của Ngưu Hữu Đạo bây giờ cũng không phải bí mất gì, tu sĩ kia cũng hơi đồng tình, cảm thấy vị này quả thực có lẽ không thể sống mà về được.
Ngưu Hữu Đạo trở lại cạnh tu sĩ nước Yến nói:
"Đi thôi."
"Ngươi thực sự quen người kia?" Nghiêm Lập vẫn khó tin, hỏi.
Đừng nói ông ta, ngay cả những người khác cũng nhận ra, Ngưu Hữu Đạo nói chuyện với tu sĩ kia thấy thế nào cũng không giống như người quen.

Ngưu Hữu Đạo ha ha nói:
"Đùa thôi mà, muốn mời người ta giúp một phen, bị từ chối."
Mọi người suýt nữa trợn trắng mắt. Nghiêm Lập vừa bực mình vừa buồn cười, đang muốn bảo mọi người tiếp tục chạy đi, lại thấy đằng sau có một đám người tới, là tu sĩ nước Vệ.
Song phương gặp nhau, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi. Bên tu sĩ nước Vệ dường như có người rất mừng rỡ lao ra, không phải ai khác, chính là Ngụy Đa.
Ngụy Đa là tu sĩ nước Vệ, lúc xuất phát đã đi cùng tu sĩ nước Vệ.
Lúc ở Thiên cốc, Ngụy Đã đã muốn tìm Ngưu Hữu Đạo, nhưng bị người khác ngăn cản, là Tây Môn Tình Không.
Ngụy Đa là đại biểu của Thượng Thanh tông, mặc kệ cá nhân Ngụy Đa có ý kiến gì, trước khi xuất phát, Đường Nghi đã tìm Tây Môn Tình Không, hi vọng Tây Môn Tình Không có thể chăm sóc một chút. Dù sao Ngụy Đa cũng là đệ tử của cha Tây Môn Tình Không, về tình về lý đều thể để Ngụy Đa xảy ra chuyện.
Mặc kệ bên nào có quan hệ thân cận với Huyền Vi hơn, dù sao cũng đều là người bên cạnh Huyền Vi. Một Ngụy Đa không liên quan gì đến lợi ích, Tây Môn Tình Không đã đồng ý.
Ngưu Hữu Đạo vừa đến Thiên cốc đã xảy ra chuyện, Tây Môn Tình Không không hy vọng Ngụy Đa bị cuốn vào nên đã ngăn cản y.
"Đạo gia!"
Ngụy Đa vẻ chờ đợi, gọi Ngưu Hữu Đạo một tiếng.
Trước đây thấy Ngưu Hữu Đạo là gọi "Chưởng môn", sau đó phát hiện Ngưu Hữu Đạo không thích cách gọi kia, y liền đổi giọng.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo vừa nhìn thấy Ngụy Đa liền phiền, đụng phải người như Ngụy Đa sẽ khiến hắn không biết phải đối xử thế nào.
Bạn bè có cách đối xử của bạn bè, người bình thường có cách đối xử của người bình thường. Với kẻ địch thì có thể đối phó mà không chừa thủ đoạn nào, nhưng người như Ngụy Đa thì phải làm sao?
Không phải bạn bè, nói là người bình thường lại có chút quan hệ với hắn, cũng không phải kẻ địch, không phải quan hệ cấp trên cấp dưới, mà Ngụy Đa lại luôn tỏ thái độ như một con cún tuyệt đối trung thành.

Nếu như Ngụy Đa đồng ý thoát khỏi Thượng Thanh tông, Ngưu Hữu Đạo có thể còn suy tính một chút, nhưng quan trọng là Ngụy Đa này thẳng thắn nói rằng không thể rời Thượng Thanh tông.
Người vừa đến Thượng Thanh tông đã coi kẻ bị Thượng Thanh tông này như chưởng môn là kiểu gì? Ngươi nhớ ta thì làm sao? Ta lại phải làm thế nào?
Nhưng Ngưu Hữu Đạo cũng hiểu rất rõ ràng, Ngụy Đa thật sự đối xử tốt với hắn. Ngươi nổi nóng với người ta cũng vô dụng, đánh chửi gì cũng được, người ta tùy tiện cho ngươi xử lý, lại còn giữ nguyên cái vẻ không thèm oán hận một lời. Người như thế có phải bị bệnh?
Thật phiền! Đụng với người như thế, phiền chết đi mất, cho nên Ngưu Hữu Đạo rất ghét Ngụy Đa.
"Đi!" Ngưu Hữu Đạo đánh tiếng với mọi người, ước gì mau chóng bỏ lại Ngụy Đa, mắt không thấy tâm không phiền.
Ai ngờ Ngụy Đa tha thiết mong chờ nhìn theo.
Sau lưng Ngưu Hữu Đạo như có con mắt mọc ra, bỗng xoay người, chỉ Ngụy Đa, hét lớn một tiếng. Tiếng hét lớn đến mức tu sĩ nước Vệ cũng có thể nghe thấy:
"Nếu người này còn đi theo, lập tức làm thịt cho ta!"
Ngụy Đa há hốc mồm đứng tại chỗ.
Y mong mỏi nhìn theo đám Ngưu Hữu Đạo phi vút đi.
Đám người của nước Vệ đi tới. Trưởng lão Mộc Ứng Cao của Linh hư phủ nói:
"Ngụy Đa, ngươi là tu sĩ nước Vệ, nếu muốn đi cùng người ngoài, không muốn nghe nước Vệ hô hào, bây giờ có thể đi."
Nói ra lời này, hiển nhiên ông ta bất mãn với hành vi tự ý cách đội vừa rồi của Ngụy Đa.
Ngụy Đa lúng túng. Đúng là y muốn đi cùng Ngưu Hữu Đạo, nhưng Ngưu Hữu Đạo lại không muốn, đuổi theo liền muốn giết y. Nếu một mình rời khỏi đội ngũ nước Vệ, chỉ bằng một mình y, muốn sống tiếp trong bí cảnh Thiên Đô e rằng quá gian nan.
"Ta... Mộc... Mộc trưởng lão..."
Y nói chuyện khó khăn, chậm chạp khó biểu đạt rõ ý của mình. Lúc này, Tây Môn Tình Không đeo kiếm bản to kiểu dáng cổ kính đi ra:

"Y đi theo ta."
Mộc Ứng Cao à một cái nói:
"Tây Môn Tình Không, chẳng lẽ ngươi cũng muốn thoát ly đội ngũ nước Vệ?"
Tây Môn Tình Không:
"Ông cả nghĩ quá rồi. Muốn tìm kiếm linh chủng, mọi người nên sớm phân tán ra làm. Một đám đông người không nên tụ tập một chỗ mãi. Linh Chủng không có ý nghĩa gì đối với ta, mặc kệ cuối cùng lấy được bao nhiêu, ta cũng sẽ không giữ lại một hạt nào, để hết cho các ngươi."
Mộc Ứng Cao hừ lạnh, cùng mấy người của nước Vệ đi luôn, ném lại hai người Tây Môn Tình Không và Ngụy Đa.
Ngụy Đa nhìn theo bọn họ rời đi, có chút thất vọng cúi đầu.
Tây Môn Tình Không chậm rãi bước tới trước mặt y:
"Hành vi của ngươi đã khiến họ bất mãn. Cho dù theo họ, họ cũng sẽ không nể mặt ngươi đâu, tất sẽ có lúc bắt ngươi đi mạo hiểm. Sự sống chết của ngươi không quan trọng đối với họ. Tách ra mỗi người đi một ngả cũng không phải chuyện xấu gì."
Ngụy Đa xấu hổ nói:
"Liên lụy... lụy... lụy đến tiền bối."

Chương 1126: Kẻ ngu si này (2)

Chương 1126: Kẻ ngu si này (2)
Tây Môn Tình Không:
"Bọn họ cũng chẳng tốt đẹp gì đối với ta, đi cùng bọn họ, ta khó lòng phòng bị. Ban đầu ta cũng không có ý định đi cùng họ, không liên quan gì tới ngươi. Trong một năm nay, ngươi đi cùng ta. Hi vọng đến lúc kết thúc thfi chúng ta đều có thể sống sót rời khỏi đây."
Dứt lời, ông xoay người, chậm rãi cất bước.
Ngụy Đa không còn lựa chọn khác, chỉ có thể lặng lẽ đi theo.
Tây Môn Tình Không quay đầu lại, thấy tâm tình y không cao:
"Ngưu Hữu Đạo không cho ngươi theo, ngươi rất thất vọng?"
Ngụy Đa:
"Ta có... có lỗi với hắn."
Tây Môn Tình Không:
"Quyết định của Thượng Thanh tông có quan hệ gì với ngươi? Nhiều chuyện không do ngươi làm chủ. Hiện giờ hắn rất phiền phức, ngươi đi theo hắn rất nguy hiểm. Thuận theo tự nhiên, không nên nghĩ nhiều, cũng không cần lo cho hắn. Hắn là loại người thông minh, tự có phương xử lý riêng. Họa phúc tự rước, không tới phiên ngươi bảo vệ."
Ông ta rất ít khi nhiều lời với một người không quen thuộc như vậy, càng không cần nói tới chăm sóc, vì thế giới này lạnh lẽo mà vô tình.
Nhưng Ngụy Đa quả thực là ngoại lệ.
Ông ta chưa thân quen với Ngụy Đa, thậm chí trước khi đi Thiên cốc không hề hiểu rõ chút nào. Đồng ý với Đường Nghi sẽ chăm sóc là một chuyện, mà lý do thứ hai là nể mặt Huyền Vi. Đồng ý thì đồng ý, cụ thể làm thế nào vẫn phải xem tình huống. Đường Vi không đáng cho ông ta mạo hiểm, Huyền Vi thì trông đợi vào ông ta.

Sau khi tiếp xúc với Ngụy Đa, phát hiện là kẻ cà lăm, tu vi cũng không quá tốt, ông ta cảm thấy lạ là vì sao Thượng Thanh tông lại cử y tới tham gia. Lẽ nào lợi dụng rác rưởi? Nếu Đường Nghi làm ra chuyện như vậy, ông ta thân là hộ vệ của Huyền Vi nhất định phải cẩn thận một chút, nên hỏi nhiều mấy câu.
Vừa hỏi mới biết, không phải Thượng Thanh tông bảo Ngụy Đa đến. Thậm chí Thượng Thanh tông phản đối y tới đây, vốn muốn sắp xếp người khác tới, là bản thân Ngụy Đa nhất định muốn đến.
Tây Môn Tình Không lại càng khó hiểu, hỏi y là tại sao? Ngụy Đa bấy giờ mới nói là vì Ngưu Hữu Đạo. Y không thể nhìn Ngưu Hữu Đạo một mình đi mạo hiểm.
Ngụy Đa cũng biết Đường Nghi nhờ Tây Môn Tình Không chăm sóc y, Đường Nghi nói với y.
Ngụy Đa hỏi Tây Môn Tình Không có thể giúp y bảo vệ cả Ngưu Hữu Đạo hay không. Tây Môn Tình Không không đồng ý.
Sau đó Ngụy Đa cảm ơn ý tốt của Tây Môn Tình Không, nói rằng sau khi đến bí cảnh Thiên Đô, mình muốn tự đi cùng Ngưu Hữu Đạo.
Lúc đó Tây Môn Tình Không không nói thêm gì, chỉ ngăn cản Ngụy Đa gặp mặt Ngưu Hữu Đạo ở Thiên cốc. Người quan tâm đến Ngưu Hữu Đạo ở Thiên cốc có quá nhiều, để họ biết Ngụy Đa có quan hệ với Ngưu Hữu Đạo không phải chuyện tốt đẹp gì.
Mà lúc này thấy Ngụy Đa bị Ngưu Hữu Đạo bỏ lại, ông ta đứng ra, chủ động mang theo Ngụy Đa.
Đối với Tây Môn Tình Không mà nói, với thực lực của ông ta, một mình ông ta sẽ tự tại hơn nhiều. Mang theo một Ngụy Đa là một trói buộc với ông ta.
Ngụy Đa này quá ngốc, thế nhưng kẻ ngốc như vậy không nhiều, Tây Môn Tình Không thích kẻ ngốc như vậy, cảm thấy kẻ ngốc này càng ít thì thế giới này càng vô nghĩa. Kẻ ngốc như vậy nên sống tiếp thì hơn. Vì lẽ đó, ông ta mang theo kẻ ngốc Ngụy Đa.
Bóng dáng Tây Môn Tình Không đeo kiếm thẳng tắp và kiên cường, không nhanh không chậm cất bước, Ngụy Đa theo sau thì ủ rũ cúi đầu. Các tu sĩ Phiêu Miễu các gần đó thờ ơ lạnh nhạt, tận mắt chứng kiến đám người chia tách, sau đó bản thân mình cũng rời đi...

Khu rừng đầy những cây cổ thụ cao che trời phủ đất này rất rộng lớn. Dưới tán cây có những vách đá, kênh rạch, phong tình khác lạ.
Hướng đi của nhóm người nước Yến chịu ảnh hưởng bởi sự kiên trì của Ngưu Hữu Đạo, men theo con suối mà đi.
Trên đường, nhóm người dừng lại lần thứ hai. Phía trước có người, là một người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ mặc hoa y, một thân một mình đứng trên núi đá, phong tình vạn chủng chờ bọn họ.
Loại nữ giới này rất dễ nhìn thấy trong đám đông, Ngưu Hữu Đạo đã chú ý thấy từ lúc ở Thiên cốc. Hắn hỏi người khác mới biết, người này chính là cao thủ xếp hàng thứ hai trên Đan bảng, Nhan Bảo Như.
Trưởng lão Sơn Hải của Tiêu Dao cung đứng ra, gọi:
"Nhan Bảo Như, ngươi chặn đường chúng ta là muốn gì?"
Nhan Bảo Như vung tay áo lên trời một cái, cười duyên dáng:
"Trời đất bao la, chạy đi đâu chẳng được. Ta đứng ở đây làm sao lại thành cản đường các ngươi? Đừng quá bá đạo!"
Sơn Hải cảnh cáo:
"Tốt nhất đừng tự kiếm chuyện mất vui."
Nhan Bảo Như giang tay áo, bồng bềnh bay tới, áo váy bay bay, đứng trước mặt Sơn Hải:
"Cũng có thể nói là ta chờ các ngươi ở chỗ này."
Tiêu Dao cung cấp tốc có hai cao thủ vọt đến bên cạnh Sơn Hải đề phòng. Sơn Hải trầm giọng nói:
"Chờ chúng ta? Vì sao phải chờ chúng ta ở chỗ này?"
Nhan Bảo Như:
"Đùa thôi, ta không cần thiết phải chờ các ngươi."
Vòng tới vòng lui như đang đùa giỡn người ta, Sơn Hải rất không vui:
"Ngươi có ý gì?"
Nhan Bảo Như:
"Đừng nóng vội, ta đang chờ người. Có điều, bản thân ta cũng không biết người ta đang chờ là ai, chỉ có thể nói là đợi người có duyên. Phải ngây ngốc ở chỗ quỷ quái này cả năm, một mình thật quá tẻ nhạt, muốn tìm người bạn. Nguyên một năm dài ăn, mặc, ở, đi lại, tự mình làm hết thì thật vất vả lại phiền phức, cũng có thể nói là tìm người giúp làm việc

vặt. Ta chờ ở đây, xem ai có duyên với ta. Ta gặp được ai trước thì kết bạn với người đó."
Nói xong nàng ta cười ha ha:
"Xem ra ta có duyên với các ngươi."
Sơn Hải:
"Ý của ngươi là, ngươi muốn nương tựa vào chúng ta?"
"Nương tựa?"
Nhan Bảo Như lắc đầu.
"Đừng nói khó nghe như vậy. Những người trong môn phái như các ngươi luôn tự cho rằng đầu mình cao hơn người, đối đầu với Phiêu Miễu các còn chẳng phải ngang với con chó con. Ta không nương tựa vào ai hết, ta chỉ tìm người làm việc vặt, chăm sóc sinh hoạt áo cơm thường ngày của ta thôi. Đương nhiên, sẽ không để các ngươi phí công. Kết bạn, nếu có người quấy rối chúng ta, ta cũng sẽ không đứng nhìn bàng quan, ngươi cảm thấy làm sao?"
Sơn Hải:
"Ngươi cho rằng chúng ta sẽ tin sao?"
Nhan Bảo Như:
"Linh chủng đối với ta là không có bất kỳ ý nghĩa gì."
Ánh mắt Sơn Hải lấp lóe, nghe vào khá là động lòng. Có cao thủ như thế trợ lực, tại nơi như bí cảnh Thiên Đô này quả thực không phải chuyện xấu. Huống hồ, Nhan Bảo Như rất nổi danh khắp giới tu hành, luôn độc lai độc vãng, không thuộc về bất kỳ thế lực nào. Người ta quả thực cũng không cần vì cướp linh chủng mà gây phiền toái.
Sơn Hải quay về mọi người, thương lượng với Nghiêm Lập của Tử Kim động và Trử Phong Bình của Linh Kiếm sơn.
Ba người đều có cùng ý tưởng, cuối cùng chấp nhận Nhan Bảo Như gia nhập bọn họ.
Tuy Ngưu Hữu Đạo là đối tượng quan trọng được đám người nước Yên, nhưng cũng chỉ là trong số các tu sĩ nước Yên, ba phái lớn của nước Yên vẫn nắm quyền ở đây, chuyện chủ yếu không tới phiên hắn làm chủ.
Nhan Bảo Như gia nhập, Ngưu Hữu Đạo không biết là tốt hay xấu, không đưa ra ý kiến gì.

Nhưng thừa dịp bên này xác nhận Nhan Bảo Như lần cuối, hắn vẫn dặn người bên cạnh: “Không được để cho nữ nhân này tới bên cạnh ta.”
Vân Cơ nghi ngờ: “Hắn là có vấn đề gì.”
Không phải là có vấn đề gì mà là không biết có vấn đề gì không. Lúc trước còn thấy người xếp hạng thứ nhất trên Đan Bảng là Tây Môn Tình Không, giờ lại gặp người xếp hạng thứ hai là Nhan bảo Như, tuy chỉ là trùng hợp, Nhan Bảo Như nói cũng có lý, nhưng hắn vẫn đề cao cảnh giác, chỉ chút gió thổi cỏ lay cũng sẽ khiến hắn nghi ngờ.
Nơi này có rất nhiều người muốn chơi chết hắn. Mà hắn lại muốn sống sót trở về, không thể không cẩn thận.
Mà đây cũng là nhược điểm của người thông minh, chuyện gì cũng nghĩ nhiều. Ví như “Tô Chiếu” giả kia cũng là tình cờ, cũng khiến hắn cảnh giác.
Nói trắng ra là, người như Ngưu Hữu Đạo, với bất kỳ chuyện trùng hợp hay tình cờ nào cũng sẽ cảm thấy nghi ngờ.
Chương 1127: Từng nhà một

Chương 1127: Từng nhà một

Chương 1127: Từng nhà một
“Theo dõi cho ta!” Ngưu Hữu Đạo không giải thích nguyên nhân mình đa nghi, tóm lại là không thể tiêu trừ lo nghĩ lúc trước, hắn vẫn phải lưu tâm một chút.
Ngưu Hữu Đạo nói vậy, người Nam Châu muốn không nghĩ cẩn thận cũng khó, ánh mắt nhìn Nhan Bảo Như cũng thay đổi.
Một nhóm người, nay đã thêm một, tiếp tục tiến lên.
Không bao lâu sau lại có người ngăn cản. Lần này không phải một nữ nhân xinh đẹp mà là một nam nhân. Là một ông ta đầu cõng kiếm.
Giống nhau là, lai lịch của ông ta đầu cũng không nhỏ, cao thủ xếp hạng thứ sáu trong Đan Bảng, Vu Chiếu Hành!
Vẫn là trưởng ông ta Tiêu Dao Cung Sơn Hải ra mặt tra hỏi: “Vu Chiếu Hành, cớ gì cản đường?”
Vu Chiếu Hành nói: “Ở cái nơi quỷ quái này một mình cả năm cũng không phải chuyện gì, vẫn là tìm vài người cùng đi thì tốt hơn, có vài việc lặt vặt không cần tự mình ra tay. Ta chờ ở đây, gặp đoàn nào sẽ tham gia vào đoàn đó, nếu không chê thì tính thêm ta vào. Các ngươi yên tâm, mấy thứ linh chủng này không có tác dụng gì với ta.”
Ông ta nói vậy, Sơn Hải không phản bác được.
Tu sĩ Yên quốc nhìn nhau. Đối phương nói không khác gì mấy Nhan Bảo Như, chỉ là, có vẻ khá trùng hợp, đều là cao thủ xếp hạng cao trong Đan Bảng. Hai người họ đã bàn bạc trước sao?
Đừng nói là bọn họ, ngay cả Nhan Bảo Như cũng không nhịn được mà sượng mặt kỳ quái, dở khóc dở cười, trong lòng thầm tự hỏi, chuyện này là sao?
Khoé miệng Ngưu Hữu Đạo lại cong lên một điệu cười trêu tức, tranh thủ lúc không có ai chú ý, hắn tới gần Trưởng ông ta Tử Kim Động

Nghiêm Lập thì thầm mấy câu.
Nghiêm Lập hơi bất ngờ quay lại nhìn. Ngưu Hữu Đạo thản nhiên lùi ra.
Khi tất cả mọi người đều cảm thấy Nhan bảo Như và Vu Chiếu Hành lần lượt xuất hiện thật là kỳ quặc, Nghiêm Lập liền ra mặt thuyết phục Liễu Sơn Hải và Chử Phong Bình chấp nhận cho Vu Chiếu Hành gia nhập.
Lý do của Nghiêm Lập là, Vu Chiếu Hành là bạn của ông ta, do ông ta mời tới, không vấn đề gì.
Đã có ông ta ra mặt đảm bảo, mọi người còn nói được gì nữa?
Ngay trước mắt mọi người, Nghiêm Lập nói với Vu Chiếu Hành:
“Chuyện ăn uống sinh hoạt thường ngày Vu huynh không cần lo.
Chuyến này Vu huynh chỉ cần hỗ trợ bảo vệ an toàn cho Ngưu Hữu Đạo là được.”
Vu Chiếu Hành liếc nhìn Ngưu Hữu Đạo, thấy hắn cũng nhìn mình, ánh mắt cười cười.
“Được!” Vu Chiếu Hành gật đầu đồng ý, đi thẳng tới chỗ Ngưu Hữu Đạo.
Lúc nãy Ngưu Hữu Đạo đã cảnh báo về Nhan Bảo Như, không biết tình hình Vu Chiếu Hành này như thế nào, tóm lại, hai người liên tiếp xuất hiện, hoàn toàn đáng nghi ngờ, mấy người Vân Cơ đều nghi ngờ, nhìn sang Ngưu Hữu Đạo, thấy hắn khẽ gật đầu mới mở đường cho Vu Chiếu Hành tới bên cạnh hắn.
Thấy Vu Chiếu Hành canh giữ bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, lông mày Nhan Bảo Như hơi nhíu lại.
Không ít tu sĩ nước Yên thấy cảnh này, trong lòng cảm khái không thôi, họ nhận ra người có thân phận có địa vị thực tốt, không cần làm gì hết, đến đây còn có cao thủ chuyên môn bảo vệ, không giống bọn họ, chỉ có thể bán mạng.
Tiếp tục tiến lên, nhưng bầu không khí của đoàn người khá quỷ dị, nguyên nhân vẫn là do Nhan Bảo Như cùng Vu Chiếu Hành liên tiếp xuất hiện với cùng lý do.
Khoảnh rừng này rất rộng, không mất nửa ngày không thể ra được, đoàn người cũng không vội vàng đi ra ngoài, nên trước khi ra khỏi đây, họ quyết định chỉnh đốn một chút.

Vì cây trong khu rừng quá cao, cao tới mức không còn loại cây nào khác sinh trưởng được ở đây, linh thụ không thể sinh trưởng khi không có ánh nắng mặt trời, chỉ có thể ra khỏi đây mới tìm được linh thụ.
Bởi vậy, ra khỏi đây mới bắt đầu cảnh giết chóc, mà trận giết chóc sau kỳ hạn một năm cũng sẽ kết thúc trong khu rừng này.
Trước mắt, bí cảnh Thiên Đô mới bắt đầu, tất cả mọi người không lấy được linh chủng, tạm thời nơi này có thể nói là tương đối an toàn.
Phần lớn mọi người đều ở lại đây nghỉ ngơi dưỡng sức rồi mới rời khu rừng này bắt đầu hành trình mạo hiểm ở bí cảnh. Tu sĩ nước Yên cũng không ngoại lệ.
Đào hang ngay trên cành cây, một đám tu sĩ thi pháp nổ ra. Chỉ một gốc đại thụ mà cái hang nổ ra có thể chứa được hơn ngàn tu sĩ nước Yên.
Thời gian ở nơi này khác với bên ngoài, đi một ngày một đêm, bên ngoài đã qua hai ngày.
Tới gần chạng vạng tối, Trưởng ông ta Linh Kiếm Sơn Chử Phong Bình đã chạy tới hốc cây có Ngưu Hữu Đạo tìm Ngưu Hữu Đạo bàn chuyện.
Trong hốc cây, Chử Phong Bình muốn đuổi những người khác đi, Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu. Chờ người không có phận sự gì lui ra, hắn mới hỏi: “Không biết Chử Trưởng ông ta có gì phân phó?”
Dường như cũng muốn nhìn rõ phản ứng của hắn, Chử Phong Bình thả nguyệt điệp ra hốc cây.
Trên thực tế, nguyệt điệp không sống lâu được, nếu muốn nguyệt điệp của mình sống lâu cũng phải nghiền linh chủng trộn lẫn vào trong đồ ăn thức uống của nó.
Nương theo ánh sáng của Nguyệt Điệp nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo dò xét một hồi, Chử Phong Bình thong thả nói: “Ta có một vị nữ tử dáng dấp không tệ lắm, đưa tới cho ngài.”
Ngưu Hữu Đạo âm thầm cười khổ, đại khái đoán được ông ta muốn gì, một nhà lại một nhà, xem ra không đồng ý không được. Hắn thở dài: “Sau đó thì sao?”
“Dù không phải tuyệt đại giai nhân nghiêng nước nghiêng thành, nhưng ngài cũng rất xứng. Cưới đi. Ngài là người thông minh, hắn là hiểu ý ta.”
“Ta nghe hiểu, chỉ là, đệ tử của ngài cam tâm tình nguyện sao? Ta không muốn cưới một người không muốn gả cho ta.”

“Ngài đi tới nước này rồi không còn đường quay đầu lại nữa, đã tới mức độ này còn xử sự theo cảm tính, thì có lỗi với mình, cũng có lỗi với những người đi theo ngài. Người ở vị trí nào sẽ phải gánh vác trách nhiệm ở vị trí ấy. Tương tự như vậy, nàng ấy có cam tâm tình nguyện có quan trọng không?”
“Nàng ấy là một người sống sờ sờ, ngài làm sư phụ chẳng lẽ không nghĩ tới cảm nghĩ của nàng ấy chút nào?”
“Người trẻ tuổi, đôi khi suy nghĩ thật ngây thơ, không thực tế. Huống chi nàng ấy cũng đồng ý, dù trong lòng có vài phần không tình nguyện, chỉ cần hai người sau này ở chung lâu ngày, đương nhiên sẽ có tình cảm. Ngài cũng không nên suy nghĩ nhiều, ta không hèn hạ vô sỉ như ngài nghĩ đâu, vì ta là sư phụ của nàng ấy, cho nên ta phải nghĩ cho nàng ấy. Nếu nàng ấy kết hợp với ngài, lợi ích nhận được có lẽ vất vả cả đời ở tông môn cũng không đổi được. Có cha mẹ nào không hy vọng nữ nhi của mình được gả tốt? Tấm lòng của ta với nàng ấy khác nào cha mẹ ruột. Chính nàng cũng biết mình sẽ có được cái gì, nếu không, sẽ không đồng ý.
“Thực sự chỉ vì tốt cho nàng ấy, Chử Trưởng ông ta không vì chính mình chút nào sao?”
“Nàng ấy tốt, ta làm sư phụ đương nhiên cũng tốt. Ta tốt, nàng ấy làm đồ đệ đương nhiên cũng tốt. Lúc đầu ta cũng không muốn tới đây, tông môn lại dặn ta làm chủ chuyện này nên ta mới cố mà làm. Ngài yên tâm, ta sẽ không tuỳ tiện chọn một người bậy bạ mà gả cho ngài đâu. Người này không tệ lắm, ngài không cần ngại vì có liên quan tới lợi ích.”
“Nếu ta không đồng ý thì sao?”
“Ngài không đồng ý, ta không lấy được quyền chưởng khống Nam Châu, ta còn có thể để cho Linh Kiếm Sơn nỗ lực hy sinh để bảo vệ ngài sao? Không bảo vệ ngài là nhẹ, nếu ta còn vướng chân ngài, tình cảnh của ngài lại càng thêm nguy hiểm. Ta khuyên ngài không nên vọng động thì hơn.”
Ông ta không nói sớm hơn, mà tới bí cảnh Thiên Đô mới nói, hiển nhiên đã dự mưu tốt.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngài cũng biết tình cảnh của ta, Toa Như Lai yêu cầu quá hà khắc rồi, ta gần như không có đường sống, ngài nhẫn tâm gả

đồ đệ mình cho một người chết?”
“Ngay từ đầu, ngài đã nhắc tới việc này, ???, tự nhận không may. Sau đó, ta quan sát phát hiện, hình như ngài không lo lắng chút nào. Linh Kiếm Sơn ta cũng biết một chút về năng lực của ngài, quả thực không đơn giản, cộng thêm Vu Chiếu Hành, đã thúc đẩy ta quyết định đánh cược một lần!”
Ngưu Hữu Đạo trêu chọc: “Dù sao cũng chỉ là hy sinh một vị nữ đệ tử mà thôi, có thể nói là chưa đến mức hy sinh, chỉ là ngủ cùng ta thôi mà, không mất mát gì, đúng không?”

Chương 1128: Ba mươi triệu

Chương 1128: Ba mươi triệu
“Muốn đứng hạng nhất cần tập trung tất cả linh chủng của nước Yên mới đủ, thiếu người của Linh Kiếm Sơn không xong. Ngài không còn lựa chọn nào khác.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Chử Trưởng ông ta thực sự là người tốt. Việc này ta sẽ cân nhắc nghiêm túc, cho ta chút thời gian.”
“Sự kiên nhẫn của ta có hạn thôi, ngài định cân nhắc bao lâu?”
Ngưu Hữu Đạo xoè ra năm ngón tay: “Năm ngày! Bắt đầu từ bây giờ, trong vòng năm ngày, nhất định ta sẽ cho Chử Trưởng ông ta một câu trả lời chắc chắn!”
“Được, năm ngày!” Chử Phong Bình đồng ý, không nói nhiều nữa, lập tức quay người đi.
Ngưu Hữu Đạo cũng rời khỏi hốc cây tới hốc của Nghiêm Lập, bán Chử Phong Bình.
Biết hành vi âm thầm của Chử Phong Bình, Nghiêm Lập cười lạnh: “Gia hoả hèn hạ vô sỉ giỏi thật. Đúng là không biết xấu hổ!”
“Nghiêm Trưởng ông ta, ta nghe theo sắp xếp của ngài. Ngài nói không được, ta sẽ lập tức từ chối ông ta.”
“Đương nhiên…” Nghiêm Lập mới nói một nửa đã đưa tay chặn lại, nghĩ một lát, lắc đầu nói: “Ông ta đệ có thể nói thẳng chuyện này đủ thấy tâm ý của ngài. Ta rất vui. Nhưng tạm thời không nên từ chối, nếu không ông ta gia hoả kia cản trở sẽ phiền phức lắm. Ngài để ta nghĩ biện pháp cẩn thận.”
“Được, vậy việc này giao cho Nghiêm Trưởng ông ta an bài. Đúng rồi, ta có chút việc muốn rời đi một lát, hy vọng Nghiêm Trưởng ông ta phối hợp một chút…”
Quay lại hốc cây của mình, Ngưu Hữu Đạo lại đi tìm Vu Chiếu Hành.

Sau khi trao đổi, biết Ngưu Hữu Đạo muốn rời đi một mình, cũng muốn mình phối hợp yểm hộ, Vu Chiếu Hành từ chối luôn: “Không được, một mình ngài rời đi quá nguy hiểm!”
Dù ai cũng biết hiện giờ có quá nhiều người muốn chơi chết Ngưu Hữu Đạo, dù ông ta có đích thân bảo vệ Ngưu Hữu Đạo rời đi cũng chưa chắc đã có thể đảm bảo hắn an toàn, huống chi là để cho Ngưu Hữu Đạo đi một mình, làm sao ông ta đồng ý cho được.
“Nguy hiểm? Có thể đoán được kết quả của ta sau một năm, còn có chuyện gì nguy hiểm hơn co đầu rút cổ cầu an ổn sao?” Ngưu Hữu Đạo hỏi ngược lại.
Vu Chiếu Hành hiểu hắn muốn nói tới chuyện gì. Một năm sau, nếu không đứng hạng thứ nhất, Toa Như Lai sẽ chơi chết Ngưu Hữu Đạo, co đầu rút cổ thế này tạm thời an toàn, nhưng nhiều nhất cũng chỉ an toàn được một năm. Ông ta nói nhẹ nhàng hơn: “Ngài ra ngoài một mình muốn làm gì vậy?”
“Kết quả một năm sau đã có người sắp xếp rồi, ta không có đường lui…” Hắn rút một nửa thanh kiếm trong tay, nguyệt điệp chiếu rọi xuống thân kiếm như thuỷ ngân lưu động: “Nên chuẩn bị trước! Còn làm gì, ngươi không nên hỏi nhiều. Tóm lại là để bảo mệnh, không phải vì muốn chết!”
Vu Chiếu Hành trầm mặc, cuối cùng, từ từ nói: “Cẩn thận một chút.”
Hắn đi không bao lâu, Nghiêm Lập phái một người có vóc dáng tương tự hắn tới.
Đệ tử này vào trong hốc cây, Ngưu Hữu Đạo đổi y phục với y, rồi đeo mặt nạ rời đi, để lại đệ tử đó trong hốc cây.
Vu Chiếu Hành đứng chờ trên chạc cây bên ngoài, sau khi ra ngoài, Ngưu Hữu Đạo thì thầm dặn dò vài câu rồi nương theo bóng đêm lặng lẽ chạy trốn theo hướng Nghiêm Lập đã sắp xếp.
Vu Chiếu Hành canh giữ ở cửa hang, không cho phép bất kỳ kẻ nào tiến vào quấy rầy.
…
Viên Cương nhận được thư.
Xem chữ viết, hắn ta liền xác định được là do Ngưu Hữu Đạo viết. Đọc xong, Viên Cương huỷ ngay trước mặt Ngọc Thương.

Ngọc Thương hỏi: “Ngươi có biết sắp xếp của Ngưu Hữu Đạo sao?”
Sau lần này, coi như ông ta thực sự nhìn ra rồi, gia hoả mặt đỏ này mới là tâm phúc Ngưu Hữu Đạo tin cậy.
Viên Cương hỏi: “Tiền ở đâu?”
Hắn ta vừa hỏi, Ngọc Thương lập tức biết quả nhiên Ngưu Hữu Đạo có dặn dò, nghiêng đầu ra hiệu, Độc Cô Tĩnh liền tiến lại, lấy ra ba mươi tấm ngân phiếu của Tiền trang Thiên Hạ.
Viên Cương kiểm tra đủ mới cất đi, Ngọc Thương hỏi: “Bí phương ở đâu?”
“Ta không viết chính xác bí phương ngay được.”
Ngọc Thương sa sầm mặt lại: “Cái gì là viết không chính xác? Không cần ngươi viết, Ngưu Hữu Đạo nói bí phương giấu ở đây, ngài ấy không nói cho ngươi giấu ở đâu sao?”
“Đi theo ta.”
Trên lầu các, Quản Phương Nghi biết Ngọc Thương tới, thấy mấy người vào viện tử của Ngưu Hữu Đạo, lại thấy mấy người đi ra ngoài, từ trên nhìn xuống không biết họ muốn làm gì.
Chỉ thấy Viên Cương dẫn sư đồ Ngọc Thương đi thẳng tới sơn động cất rượu, không bao lâu sau, Viên Cương cũng chạy tới.
Viên Phương vừa nghe nói Viên Cương dẫn người ngoài tới chỗ cất rượu bèn vội vàng chạy tới.
Trong sơn động, thấy Viên Cương, Viên Phương hỏi: “Viên gia, tình hình thế nào rồi? Sao ngài lại dẫn người đến?”
Viên Cương đáp: “Nói rõ quá trình cất rượu cho Ngọc Thương tiên sinh.”
“A!” Viên Phương giật này mình. Theo hắn ta đây là đồ của mình, sao có thể nói cho người khác biết. “Đạo gia không ở đây, ngài không thể phá hư quy củ!”
“Đây chính là ý của Đạo gia!”
Viên Phương nhất định không đồng ý: “Viên gia, ngài đừng lừa ta. Đạo gia đã tới bí cảnh Thiên Đô, lấy đâu ra ý của Đạo gia.”
Mùi rượu nồng đậm, sư đồ Ngọc Thương ở bên cạnh quan sát tình hình sơn động cất rượu. Trong sơn động, các hoà thượng đang bận rộn lần đầu thấy có người ngoài đều dừng tay.

Viên Cương nói: “Ngọc Thương tiên sinh tới từ Phiêu Miễu Các. Nhanh lên, đừng có lề mề!”
Viên Phương: “Làm sao ta biết là thật hay giả? Viên gia, không có Đạo gia gật đầu, ta không thể đồng ý.”
Viên Cương lạnh tanh nhìn hắn ta chằm chằm, chậm rãi đưa tay, cầm chuôi đao sau lưng, chậm rãi rút ra.
Viên Phương bị doạ đến hơi phát run. Trước kia vị này chỉ động quyền cước, vậy mà lần này lại muốn động tới đao, quá nguy hiểm rồi. Hắn ta vội vàng đổi giọng: “Ý của Viên gia chính là ý của Đạo gia. Hiểu rồi, hiểu rồi!”
Thực ra hắn ta cũng hiểu Viên Cương cũng biết phương pháp cất rượu, nếu Viên Cương muốn nói ra hắn ta cũng không ngăn được. Đối mặt với uy hiếp từ vũ lực của Viên Cương, hắn ta không thể chống đối, chỉ có thể khuất phục làm theo.
Bên này muốn đích thân chỉ dạy quá trình sản xuất, còn tỉ mỉ xác thực hơn cả xem bí pháp gì đó. Sư đồ Ngọc Thương lập tức phấn chấn tinh thần học hỏi, vừa học vừa hỏi, thậm chí Độc Cô Tĩnh còn ghi chép lại cẩn thận quá trình sản xuất.
Tới khi nắm rõ phương pháp sản xuất, thưởng thức qua nguyên tương, khi họ rời sơn động thì đã nửa đêm.
Ngọc Thương không có ý định ở lại lâu, đang định đi thẳng. Viên Cương đưa tiễn vẫn không nhịn được mà hỏi: “Có phải Đạo gia đã xảy ra chuyện gì không?”
Hắn ta hiểu rất rõ Ngưu Hữu Đạo, giờ không cần dùng tiền gấp, nếu thực sự muốn đổi bí phương lấy tiền, sẽ không đổi vào lúc này. Trước đó, ngài ấy đã chuẩn bị, hiện giờ lại càng giống chuẩn bị hậu sự. Điều này đã nói rõ, Đạo gia hoàn toàn không nắm chắc chuyện này, đang chuẩn bị cho bên này.
Ngọc Thương trầm mặc một lát rồi đáp: “Ngài ấy không nói với ngươi trong thư sao?”
“Không có.”
Ngọc Thương lắc đầu: “Ngài ấy đã không nói, ta cũng không tiện nhiều lời, an tâm chờ ngài ấy trở về đi. Đến lúc đó các ngươi sẽ biết.”

Ông ta không tiện kể chuyện trong Phiêu Miễu Các ra ngoài. Tình trạng Thiên Cốc đang bị phong toả, nghiêm cấm người ngoài ra vào. Bởi vậy, người ngoài không ai biết chuyện xảy ra ở Thiên Cốc, mà trước mắt, ông ta là người duy nhất ngoài Phiêu Miễu Các biết chuyện, nếu tin này được truyền ra, Phiêu Miễu Các sẽ nghi ngờ ông ta lắm miệng đầu tiên. Ngoài ra, ông ta còn lo lắng, nếu để người ngoài biết Toa Như Lai đẩy Ngưu Hữu Đạo vào tuyệt cảnh, còn không biết bên Nam Châu này sẽ xảy ra chuyện gì.

Lòng người khó dò, biết Ngưu Hữu Đạo không về được, ai biết người Nam Châu có ném mình đi để tìm đường khác?

Đây không phải là điều ông ta muốn thấy, chỉ cần có một chút khả năng Ngưu Hữu Đạo về được ông ta sẽ không làm bừa. Chuyện này có liên quan đến đại nghiệp của Hiểu Nguyệt Các, ông ta không hy vọng Nam Châu đại loạn.

Viên Cương: “Nói cách khác, Đạo gia thực sự xảy ra chuyện rồi sao?”

Ngọc Thương: “Không nên nghĩ nhiều, chỉ xảy ra chút chuyện thôi, nhưng đã qua rồi, trước mắt ngài ấy an toàn rồi, chỉ xem trong bí cảnh Thiên Đô có thuận lợi không thôi. Đúng rồi, nghe nói ngươi có thể hoá giải khổ thần đan?” Câu nói sau, ý vị thâm trường.

Chương 1129: Hành tung quỷ dị (1)

Chương 1129: Hành tung quỷ dị (1)
“Ta biết ngài lo lắng chuyện gì, thực ra ta chưa từng dùng khổ thần đan.”
Hắn ta sẽ không thừa nhận chuyện này, Ngưu Hữu Đạo cũng đã liên tục thông báo cho ông ta, chuyện này không thể coi thường. Khổ thần đan là chỗ dựa cho Hiểu Nguyệt Các, có người có thể phá giải chính là tối kỵ của Hiểu Nguyệt Các.
Ngọc Thương nhíu mày. Ông ta đã từng hỏi Ngưu Hữu Đạo chuyện này, Ngưu Hữu Đạo cũng nói vậy.
Đây cũng là điều ông ta lo lắng. Lúc trước, nhận được tin từ Tề Kinh báo lại là đã cho Viên Cương ăn khổ thần đan, nhưng sau khi xảy ra chuyện Tô Chiếu và Viên Cương bỏ trốn thì không dám xác nhận nữa. Hoàn toàn có khả năng Tô Chiếu giở trò gì đó để giúp Viên Cương.
Tô Chiếu đã yêu Viên Cương, đương nhiên sẽ không trơ mắt nhìn hắn ta chịu cái tội ấy.
Quả thực Ngọc Thương cũng không chắn chắn về điều này, biện pháp tốt nhất để xác định là cho Viên Cương dùng lại khổ thần đan một lần nữa, đương nhiên sẽ xác định được có thể hoá giải hay không.
Nhưng từ khi hợp tác với Ngưu Hữu Đạo, nhất là với tình hình trước mắt, ông ta cũng không dám làm gì Viên Cương. Nếu Viên Cương không hoá giải được, dám hạ độc thủ thế này với thủ hạ tâm phúc của Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo sẽ trở mặt.
Lui tới nhiều lần với Ngưu Hữu Đạo, ông ta đã lĩnh giáo được hắn khó chơi thế nào. Ví dụ như lần này, đến giờ ông ta mới hiểu được, không phải Ngưu Hữu Đạo không viết ra được bí phương, nào có phức tạp như hắn nói, rõ ràng là muốn ép đòi tiền hắn…
Khách nhân đi rồi, Quản Phương Nghi tới, bên cạnh Viên Cương, hỏi: “Đạo gia không ở đó, ông ta tới làm gì?”

Viên Cương nói: “Đạo gia bảo ông ta tới.”
Quản Phương Nghi nghi ngờ: “Đạo gia tới bí cảnh Thiên Đô, làm sao ông ta liên lạc được với Đạo gia?”
“Ông ta tới Phiêu Miễu Các, trước khi Đạo gia đến bí cảnh Thiên Đô đã gặp Đạo gia.” Dứt lời, Viên Cương đã móc ra xấp ngân phiếu của Thiền trang Thiên Hạ, đếm ra hai mươi tấm ngay trước mặt Quản Phương Nghi, đưa cho bà ta:”Đạo gia cho ngươi!”
Quản Phương Nghi cầm lấy, lật ra xem, thấy mỗi tấm có giá trị hối đoái lên tới một triệu kim tệ. Nói cách khác, lần này hắn cho mình hai mươi triệu.
Bà ta nhìn sang tay Viên Cương, xem chừng còn mười cái, nghi ngờ hỏi: “Đâu ra lắm tiền thế?”
“Đạo gia bán bí phương cất rượu cho Ngọc Thương. Trong thư có nói, lấy hai tấm thiên kiếm phù của ngươi, trả tiền này cho ngươi.”
Quản Phương Nghi trợn trừng hai mắt, có cùng phán đoán với Viên Cương, vội hỏi: “Có phải Đạo gia đã xảy ra chuyện gì không?”
“Không biết, hắn là đã gặp phiền toái gì.”
Ngay cả ông ta bản cũng ra tay rồi, nói cái thiên kiếm phù đều là lấy cớ, tên kia xài tiền của mình còn khách khí sao? Đây là ngài ấy an bài hậu sự mà. Thực sự có thể ngài ấy không về được! Quản Phương Nghi nhìn định mức ngân phiếu Tiền trang Thiên Hạ trên tay mình, hốc mắt đỏ lên ươn ướt muốn khóc!
Trong lòng bà ta rất khó chịu, nam nhân này, đến chết cũng phải an bài đường lui cho mình, lại không phải vì ái mộ tư sắc của mình. Cả đời này, vất vả lắm mới gặp được một người, lại có khả năng sẽ không còn được gặp lại.
Viên Cương không nói gì nữa, xoay người rời đi.
“Chờ một chút!” Quản Phương Nghi gọi hắn ta lại, hỏi: “Ngươi định xử trí Tô Chiếu kia như thế nào?”
Viên Cương dừng bước, lạnh lùng nói: “Nên xử trí thế nào ta đã định rồi, không cần ngươi quản!” Hắn ta dứt lời rời đi.
Hoàn toàn chính xác. Ngưu Hữu Đạo đi rồi, quả thực nơi này không ai có thể quản được hắn ta.

Quản Phương Nghi ngẩng đầu hít một hơi thật sâu. Bà ta hạ quyết tâm, lần này, mình sẽ không từ thủ đoạn cố hết sức hoàn thành tốt nhiệm vụ Ngưu Hữu Đạo đã giao cho trước khi đi.
…
Tiến vào trong đầm, nam tử trần chuồng ngâm mình trong nước, dựa lưng vào tảng đá đày khoan khoái.
Không biết có phải vì quá thư thái không nên y hơi buồn ngủ. Đột nhiên, tiếng ồn ào cách đó không xa khiến y bừng tỉnh.
Y vội ngồi dậy, phát hiện không thấy quần áo đặt bên đầm nước đâu, chỉ thấy vớ giày.
Nam tử giật nảy cả mình, lắc mình một cái lao tới chỗ có tiếng sột soạt, đập vào mắt là một con heo nhỏ mọc lân giáp, kéo một cái áo trắng đang ầm ỹ.
Thấy có người đến, con vật giống con heo nhỏ này lập tức chạy đi, nhưng lại bị vướng bộ quần áo kia nên liên tục trượt chân.
Nam tử như diều hâu bắt con gà lăng không đánh tới, ôm con heo kia lên xem, lập tức dở khóc dở cười.
Con heo kia đang bị giày vò trong bộ quần áo của y. Nó chui vào áo, đầu kẹt bên trong, không chui ra được, nên làm ầm ỹ lên.
Xem xét tứ phía, chỉ có xé áo ra, không thấy áo khoác đâu, cũng không biết bị con vật kia làm rơi đâu rồi.
Dù quần áo đã rách nát lắm rồi nhưng vẫn còn hơn trần truồng… sẽ hơi bất nhã… người ta sống trên đời mà không có nổi mảnh vải che thân cũng khó mà đặt chân.
Trong cơn tức giận, nam tử kia bóp chết con vật, mặc lại y phục bẩn thỉu rách rưới vào người, quay lại đầm nước, đi giày vào, rồi mới tiếp tục tìm kiếm.
Tìm khắp nơi khắp lượt vẫn không thấy con vật kia bỏ quần áo của mình đi đâu rồi, cuối cùng, y đành bó tay, quay trở về.
Y quay về lối vào Thiên Cốc, một đám tu sĩ Phiêu Miễu Các tới đây làm nhiệm vụ, y cũng là một trong số họ. Mọi người tiến vào đây, một năm sau mới có thể đi ra.
Đột nhiên xuất hiện một người không mặc quần, chỉ có một cái áo lót, chân còn đi giày, đám người đều dồn mắt nhìn, sau một lát sửng sốt thì

cũng cười phá lên.
Có người chỉ vào y, hỏi: “Thôi Bất Bình, ngươi làm loạn với nữ nhi nhà ai mà bị đánh thành dạng này thế? Ta nói cho ngươi biết, lúc này không làm loạn được đâu đấy.”
Nam tử được gọi là Thôi Bất Bình cười khổ, ném con vật đã bị bóp chết tới trước mặt mọi người: “Trong lúc ta ngâm nước tắm, thứ chết tiệt này đã tha quần áo của ta đi, không biết tha đi đâu rồi, chỉ tìm lại được cái áo rách đang mặc đây. Nướng con súc sinh này lên cho ta, không ăn nó không tiêu được mối hận trong lòng.”
Có người dùng chân gẩy gẩy con vật đã chết dưới đất, nghi ngờ hỏi: “Thứ này có thể lấy quần áo của ngươi ngay trước mặt ngươi sao?”
Thôi Bất Bình vỗ vỗ trán: “Cũng trách ta, ngâm nước dễ chịu quá, buông lỏng cảnh giác, không nhịn được chợp mắt một lát, để cho tiểu gia hoả này thừa cơ. Nếu không phải nó bị mắc vào cổ áo không thoát ra được mà gây ồn ào bị phát hiện, chỉ sợ hôm nay ta phải trần truồng quay lại…” Y kể lại tình hình lúc đó.
Thì ra là thế! Lúc này mọi người mới thôi nghi ngờ.
Thôi Bất Bình tìm bọc quần áo của mình, lấy một bộ quần áo khác ra, vừa mặc vào vừa nói: “Nếu y phục của chúng ta rơi vào tay người khác sẽ không ổn, nhỡ bị người nào có tâm lợi dụng sẽ phiền phức đấy. Chờ lát nữa mọi người hỗ trợ tìm giúp ta nhé.”
Có người nói: “Quần áo là vật chết, chúng ta có vài người thế này, nhỡ con súc sinh này tha quần áo của ngươi đến cái xó xỉnh nào đó, hoặc giấu vào trong hang, nơi này lớn thế, làm sao tìm được?”
Có người khác lại nói: “Đáng lẽ ngươi không nên giết nó, nên thả nó ra. Nó bị sợ sẽ chạy về hang ổ, ngươi đi theo nó, không chừng lại tìm được quần áo đấy.”
Thôi Bất Bình vỗ vỗ trán: “Ừ nhỉ, sao ta không nghĩ tới?”
“Có một bộ y phục, thôi quên đi. Ai dám làm trò gì với Phiêu Miễu Các của chúng ta chứ? Chúng ta cũng quan sát rồi, người các lộ đều đi xa cả, ai cũng muốn đi tìm linh chủng, trong có đủ linh chủng, không chịu nổi một năm trong bí cảnh, hẳn là sẽ không có ai quay lại đâu.”
Tuy nói vậy nhưng mọi người cũng chạy đến chỗ mất quần áo tìm khắp nơi, nhưng vẫn không thấy.

Chỉ một bộ y phục, không thể cứ dây dưa mãi, về sau cũng chỉ có thể coi như thôi. Họ đoán chừng đã bị con thú kia tha đến xó xỉnh nào rồi, đến bọn họ cũng không tìm được, chắc hẳn những người khác cũng khó mà vô tình nhặt được…

“Vu Chiếu Hành, ngươi muốn làm gì?”

Đứng trên chạc cây, Trưởng ông ta Tiêu Dao Cung Sơn Hải nổi giận, chỉ thẳng vào mặt Vu Chiếu Hành đang ngăn ở cửa hang, giận dữ mắng mỏ.

Chương 1130: Hành tung quỷ dị (2)

Chương 1130: Hành tung quỷ dị (2)
Bên này đã nghỉ ngơi xong, đang muốn xuất phát, Ngưu Hữu Đạo lại đòi bế quan tu luyện, tạm thời không định đi.
Giờ còn bế quan tu luyện?
Nói đùa cái gì thế? Sơn Hải lách mình đi lên muốn xem xem rốt cuộc Ngưu Hữu Đạo đang giở trò quỷ gì, ai ngờ, Vu Chiếu Hành giữ chặt cửa hang không cho vào, ông ta làm sao không giận được?
Vu Chiếu Hành bình tĩnh nói: “Không làm gì hết. Từ xưa đến nay, việc gì ta đã đồng ý sẽ làm chắc chắn. Ta đã đồng ý với Nghiêm huynh bảo vệ Ngưu Hữu Đạo thì sẽ làm được.”
Sơn Hải chỉ vào mũi ông ta, nổi giận mắng mỏ: “Vu Chiếu Hành, ta khuyên ngươi đừng có lôi Đan Bảng ra mà kiêu căng. Mấy cái tên cứt chó trên đó đều là đồ chơi của chúng ta, nếu thật ra tay, không biết ai thắng ai thua đâu. Đừng có tự tìm phiền toái cho mình.”
“Không nghiêm trọng như ngươi nói đâu. Ngưu Hữu Đạo nói muốn bế quan năm ngày suy nghĩ vài việc thật cẩn thận, không muốn bất kỳ kẻ nào quấy rầy. Ta đã đồng ý hộ pháp cho ngài ấy, ta phải tận lực mà làm.”
Đám người nước Yên đang xem động tĩnh bên này, nghe câu “bế quan năm ngày suy nghĩ vài việc thật cẩn thận”, Trưởng ông ta Linh Kiếm Sơn Chử Phong Bình có vẻ suy tư.
Trưởng ông ta Tử Kim Động Nghiêm Lập lặng lẽ liếc nhìn phản ứng của Chử Phong Bình.
Đột nhiên Sơn Hải gọi toáng lên vọng vào trong hốc cây: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi ra đây cho ta! Còn không ra, đừng trách chúng ta mặc kệ ngươi!”
Trong hốc cây chẳng có phản ứng gì, dù trong đó có người nhưng lại không phải Ngưu Hữu Đạo, nên y không dám lên tiếng.

Sơn Hải ý thức được có chuyện gì đó kỳ quặc, bèn trầm giọng nói: “Vu Chiếu Hành, ngươi tránh ra cho ta! Nếu không, đừng trách ta không khách khí!”
Vu Chiếu Hành kiên quyết: “Sơn Hải Trưởng ông ta, nói thật cho ngươi biết, ở Thiên Cốc, Ngưu Hữu Đạo đã bị Vạn Đồng Phúc và Minh Tĩnh ám toán mà bị thương. Hiện giờ là thời điểm mấu chốt để ngài ấy trị thương, không cho người khác quấy rầy, nếu không rất dễ tẩu hoả nhập ma. Ta đã đồng ý hộ pháp cho ngài ấy, ngươi đừng làm khó ngài ấy, cũng đừng làm khó ta.”
Sơn Hải không hiểu, cúi đầu nhìn xuống dưới gốc cây: “Nghiêm Lập, con chó nào đây? Không phải bằng hữu của ngươi sao? Sao lại thành chó giữ nhà cho Ngưu Hữu Đạo?”
Nghiêm Lập: “Sơn Hải, lúc này mọi người đừng nên xảy ra bất hoà, nên đoàn kết nhất trí.”
“Không phải ta không muốn đoàn kết nhất trí, mà là chuyện này kì quặc quá, ta nghi ngờ không biết có phải ngươi lấy danh Tiêu Dao Cung của ta làm ra chuyện gì không.”
Bên dưới, Chử Phong Bình vội ho một tiếng, lách ra khuyên nhủ: “Sơn Hải huynh, hẳn là Ngưu Hữu Đạo sẽ không vô duyên vô cớ đến thế. Lúc trước, khi ra tay ở Thiên Cốc, đúng là ngài ấy có vẻ không bình thường, có thể là bị đả thương thật đấy. Nếu thực sự đây là giai đoạn quan trọng trong quá trình chữa thương, thì hoàn toàn chính xác là không nên quấy rầy, sơ ý một chút có thể sẽ tẩu hoả nhập ma. Nếu không có chuyện gì gấp gáp thì chờ một chút đi, thời gian một năm cơ mà, năm ngày cũng không nhiều nhặn gì.”
Sơn Hải chỉ vào trong hốc cây: “Chúng ta nói chuyện lớn tiếng như thế, không thể có chuyện bên trong không nghe được, mà không có tí phản ứng nào. Ta nghi ngờ trong đó không có ai hoặc đang xảy ra chuyện gì. Khẳng định là có vấn đề…”
Ông ta còn chưa nói hết, đột nhiên trong hốc cây có người thi pháp đánh ra một đạo kình phong, thổi quần áo Vu Chiếu Hành đang canh giữ bay phần phật.
Chử Phong Bình dừng ngựa, chỉ chỉ: “Ngươi nhìn đi, có người đấy. Người chết còn có thể thi pháp không? Có thể đúng là trước khi đại

thành thì không thể nói được.”
Thực sự có người sao? Sơn Hải nhăn mày. Chử Phong Bình cưỡng ép kéo tay ông ta xuống dưới, tới trước mặt Nghiêm Lập, hỏi: “Vu Chiếu Hành là do ngươi tìm đến, ngươi còn không tin bằng hữu của mình sao?”
Thấy ông ta bao che như thế, Nghiêm Lập thầm cười lạnh, thầm mắng ông ta già không biết xấu hổ!
Nhưng ngoài mặt ông ta vẫn khẽ gật đầu đồng ý: “Vu Chiếu Hành đã nói vậy sẽ không phải giả đâu. Sơn Hải, được rồi, Chử Phong Bình nói không sai, tiếc gì năm ngày, nhân cơ hội này, chúng ta bàn bạc hành động sau này một chút đi.”
Hai nhà cùng khuyên, Sơn Hải cũng chỉ có thể đồng ý. Hai nhà muốn ở lại, một nhà ông ta muốn đi cũng không ổn.
Nhưng việc này vẫn khiến ông ta nghi ngờ. Ngưu Hữu Đạo có liên quan đến lợi ích to lớn của nước Yên, chuyện Tử Kim Động và Linh Kiếm Sơn muốn làm, Tiêu Dao Cung cũng muốn làm từ lâu rồi, nhưng Thương Triêu Tông giết Trưởng ông ta Tiêu Dao Cung Thi Thăng lại khiến cho hai bên nảy ra mâu thuẫn nên bị chậm trễ.
Xem thái độ hai nhà, Sơn Hải bắt đầu nghi ngờ ý đồ của họ.
Vu Chiếu Hành rũ mắt nhìn đám người bên dưới. Lúc trước, Ngưu Hữu Đạo có dặn ông ta, người của Linh Kiếm Sơn và Tử Kim Động sẽ ra mặt giúp đỡ, ban đầu ông ta còn nửa tin nửa ngờ, giờ xem ra có vẻ không sai.
Nhan Bảo Như vẫn thờ ơ lạnh nhạt, Vu Chiếu Hành trông coi cái hang kia không cho vào khiến cho nàng cũng thấy kỳ lạ. Nhưng có ông ta canh giữ ở đó, chẳng ai có cách nào đi vào xem thử thực hư…
Có bóng người thấp thoáng trong rừng. Ngưu Hữu Đạo quay về.
Vân Cơ phụ trách tiếp ứng đã chờ sẵn ở chỗ hẹn, thấy hắn, nhẹ nhàng thở ra: “Một mình ngươi vụng trộm chuồn đi làm muốn làm cái gì?”
“Ha ha, ra ngoài thăm dò tình hình xung quanh.”
Vân Cơ tin được lời quỷ này của hắn mới lạ. Người của ba phái đông như vậy, còn cần đối tượng bảo vệ đặc biệt là hắn phải tự mình mạo hiểm ra ngoài tìm hiểu tình hình xung quanh sao?
Khi đi hắn không chịu nói, lúc về cũng không chịu nói, biết không hỏi được, nàng cũng không hỏi nữa. “Mau về đi, tốc độ của mọi người bị

ngài kéo chậm lại, bên Tiêu Dao Cung phản ứng rất dữ.”
Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu nhìn trời: “Chờ lát đi, tối ta về. Cô về trước cùng Nghiêm Lập tìm hướng cho ta về, không được để ai phát hiện ra.”
Đã về rồi còn cần phải cẩn thận từng li từng tí như vậy sao? Vân Cơ cực kỳ nghi ngờ, không biết rốt cuộc hắn ra ngoài làm gì mà phải cẩn thận giữ bí mật hành tung như vậy!
Tạm thời không nhắc tới nghi ngờ vô căn cứ trong lòng, nàng ta vẫn làm theo lời hắn.
Trời tối, Nghiêm Lập bố trí xong phòng thủ một bên, Vân Cơ mới quay lại tiếp ứng Ngưu Hữu Đạo. Hai người cùng quay lại từ lỗ hổng phòng ngự kia.
Ngưu Hữu Đạo vẫn dịch dung thành đệ tử Tử Kim Động tiến vào trong hốc cây.
Vào trong đó, hắn lột mặt nạ, ra hiệu cho đệ tử Tử Kim Đông bên trong đổi y phục.
Đệ tử đó cởi áo khoác của Ngưu Hữu Đạo ra, Ngưu Hữu Đạo dặn y thu lại nguyệt điệp, rồi lần sờ cởi áo khoác trả lại cho người đó trong bóng tối.
Vị đệ tử này tự hỏi không biết hắn đang làm cái quỷ gì mà khó hiểu thế.
Hai người sờ soạng đổi xong áo khoác, Ngưu Hữu Đạo mới cho y đi.
Sau đó, hắn lại thả nguyệt điệp ra.
Nhan Bảo Như ẩn thân trên một nhánh cây cao cao, một ngón tay đẩy lá cây, mở pháp nhãn quan sát tình hình cửa hang của Ngưu Hữu Đạo, thấy đệ tử Tử Kim Động kia lại đi ra, không biết đang làm cái trò gì.
Thực ra không phải chỉ mình cô ta đang nấp trên cây theo dõi, còn cả đệ tử Tiêu Dao Cung, Trưởng ông ta Sơn Hải cũng đang chú ý.
Trong màn đêm, có không biết bao nhiêu người đang hoài thai quỷ trong tâm.
Trong hốc cây, Ngưu Hữu Đạo vừa ngồi xếp bằng xuống, Nghiêm Lập liền tới.
Ngưu Hữu Đạo đã tính đến chuyện này, đệ tử Tử Kim Động kia quay về, ông ta biết mình đã quay lại, chắc chắn sẽ tới tìm mình.
Nghiêm Lập lách mình tiến đến, vừa thấy đã nỏi: “Ngươi chạy đi đâu đấy?”

Ngưu Hữu Đạo mỉm cười đáp: “Thực ra cũng không có gì, đi liên hệ vài người có thể hỗ trợ, không tiện để người ta biết thôi.”
Người tới hỗ trợ? Nghiêm Lập hỏi: “Ai?”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu không muốn nói, tránh lảng đi: “Không ai phát hiện ra ta rời đi chứ? Người bên ngài có chắc chắn không?”
“Ngài vừa đi tôi liền điều người từ hướng đó đi, bên Tử Kim Động không ai nhìn thấy, người biết sẽ không nói lung tung.”

Chương 1131: Không ép

Chương 1131: Không ép
“Vậy là tốt rồi.” Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, lại hỏi: “Bên Chử Phong Bình ứng đối thế nào? Nghiêm Trưởng lão có nghĩ được biện pháp không?”
Nói tới đây Nghiêm Lập cũng hơi đau đầu, ngồi xếp bằng xuống trước mặt hắn: “Lão gia hoả không biết xấu hổ này, lại dám đưa nữ đệ tử vào vì chuyện này, đây là muốn làm thành chuyện tốt ngay trong bí cảnh Thiên Đô đây mà. Sau đó ngài sẽ không còn đường lui nữa! Mấu chốt là, muốn bảo vệ ngài, nhất định ngài phải được cả nước Yên ủng hộ, nhất là yêu cầu đứng hạng nhất mà Toa Như Lai đưa cho ngài, không tập trung tất cả linh chủng mọi người tìm được dồn cho ngài, sẽ rất khó mà đứng hạng nhất. Bây giờ ngài từ chối Chử Phong Bình sẽ không có chuyện đó. Ôi, nghĩ tới nghĩ lui tôi vẫn không có biện pháp gì tốt.”
Vừa mới nói xong, có tiếng Trưởng lão Tiêu Dao Cung Sơn Hải ngoài cửa hang vọng vào: “Vu Chiếu Hành, ngươi tránh đi cho ta! Ta thấy Nghiêm Lập vào rồi. Đừng có lấy lý do không nên quấy rầy gì đó lừa gạt lão tử!”
Cùng Nghiêm Lập nhìn nhau, Ngưu Hữu Đạo lên tiếng nói: “Vu tiền bối, cho ông ta vào đi!”
Một cái bóng loé lên, Sơn Hải vào ngay lập tức, đứng trước mặt hai người, nhìn hai người từ trên xuống dưới dò xét một hồi: “Hai vị trốn ở đây mưu chuyện bí mật gì vậy?”
Nghiêm Lập thở dài: “Sơn Hải, ông nghĩ nhiều quá rồi.”
“Ta nghĩ nhiều sao? Nếu không phải vì phát hiện ngươi tới, chỉ sợ Vu Chiếu Hành vẫn còn đang ngăn cản ta.”
Ngưu Hữu Đạo lên tiếng: “Nghiêm Trưởng lão, việc đã đến nước này, ta cũng không cần lừa Sơn Hải Trưởng lão nữa.”

Nghiêm Lập trừng mắt lườm hắn, không hiểu hắn có ý gì.
“Xem ra thật đúng là có chuyện gì đó giấu diếm ta.” Sơn Hải hắc hắc cười lạnh.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay ra hiệu mời ngồi, Sơn Hải không khách khí, lắc vạt trường sam, ngồi xuống xếp bằng.
“Không gạt Sơn Hải Trưởng lão, ta gặp chút phiền phức. Chử Trưởng lão Linh Kiếm Sơn đã tới tìm ta…” Ngưu Hữu Đạo kể lại chuyện Chử Phong Bình ép mình cướp nữ đệ tử của ông ta, nói rằng mình tránh mặt không ra là vì không biết phải trả lời Chử Phong Bình thế nào.
Sơn Hải vừa nghe đã biết Chử Phong Bình muốn làm gì, mới chửi ầm lên: “Họ Chử thực sự là không cần mặt mũi nữa mà!”
Mắng thì mắng, nhưng việc này đúng là vấn đề khó giải quyết, không biết thì thôi, biết rồi thì không thể cùng đối mặt, nhưng vì khốn cảnh trước mắt của Ngưu Hữu Đạo, khó khăn này thực khó xử lý.
Ba người bàn tới bàn lui cũng không ra được biện pháp gì hợp lý, cuối cùng, Sơn Hải nghiến răng nói: “Nếu không thì hai nhà chúng ta sẽ giả bộ hồ đồ, ngài cứ cưới nữ nhân kia là được.”
Ngưu Hữu Đạo trợn mắt: “Ngài nói đùa cái gì thế? Chung thân đại sự có phải chuyện chơi đâu.”
Nghiêm Lập nghĩ một lát, hỏi Sơn Hải: “Ý của ngài là muốn ổn định Linh Kiếm Sơn trước?”
Sơn Hải gật đầu: “Chử Phong Bình đến đây mới bức bách ngài như vậy, hắn là muốn uy hiếp ngài, khiến cho ngài không thể không từ, có thể nói, ông ta đã có dự mưu từ trước, ngài không tránh được. Cho nên, bây giờ cũng chỉ có thể làm vậy. Việc này khó giải! Ngài cứ cưới tạm để ổn định trước đi đã. Chỉ cần ngài không ở chung với nữ nhân kia thì không lo không có cơ hội…” Ông ta đưa tay làm động tác cắt cổ.
Nghiêm Lập nhíu mày, hiểu ý ông ta, tới lúc đó sẽ xử lý nữ nhân kia.
Ngưu Hữu Đạo sầm mặt: “Ngài nói chuyện không đau eo mà!”
Nghiêm Lập thở dài: “Chuyện này đúng là ám muội thật, nhưng lúc này không thể thừa nhận đây thực sự là biện pháp tốt.”
Sơn Hải cũng khuyên: “Đúng là khiến ngài khó xử rồi, nhưng chúng ta cũng chỉ nghĩ cho ngài thôi, chẳng có cách nào khác. Lại nói, ngài là thanh niên trẻ tuổi, khí huyết phương cương, được tặng không một nữ

nhân trong nơi bí cảnh này lại không tốt sao? Chuyện tốt! Đương nhiên, chơi đùa thôi là được rồi, đừng coi là thật, không cần để tâm đến những nữ nhân vì lợi mà đến này, lão đệ là người làm đại sự, trầm mình vì nữ nhân như vậy thực không đáng.”
Ngưu Hữu Đạo trừng mắt rất bất đắc dĩ lắc đầu: “Chúng ta đều hiểu Chử Phong Bình đưa người tới tác hợp là có ý gì, là vì không muốn cho ta có đường lui. Để ổn định hai nhà các ngài, ông ta không thể để cho ta cưới nàng ấy ở đây, chỉ cần ta đồng ý, nghĩ bằng mông cũng biết ông ấy sẽ làm thế nào, có hứa hẹn cũng có thể đổi ý, căn bản ông ta sẽ không chịu tin, chắc chắn sẽ bắt ta tỏ rõ thành ý, chắc chắn sẽ ép ta phải gạo nấu thành cơm, khiến cho ta muốn đổi ý cũng khó khăn. Thời gian một năm đủ để châu thai ám kết, đủ để ta làm cho nữ nhân kia lớn bụng! Trước ổn định sau hạ thủ? Đến lúc đó làm sao ta ra tay được? Giết thê diệt tử sao? Các ngài có chủ ý gì ngu ngốc thế?”
Có vẻ như đúng là thế thật! Nghiêm Lập và Sơn Hải nhìn nhau.
Nhưng người khó xử không phải bọn họ! Sơn Hải đứng dậy: “Người tu hành khó tránh khỏi lựa chọn sinh tử, lựa chọn thế nào là do ngài, ta không ép!” Dứt lời, ông ta rời đi, mặc kệ không quan tâm.
Trong hốc cây im lặng một lúc, Ngưu Hữu Đạo nhìn theo Sơn hải rời đi, lại nhìn chằm chằm phản ứng của Nghiêm Lập, không nói gì.
Cuối cùng, Nghiêm Lập phá vỡ sự im lặng, từ tốn nói: “Lão đệ, có chuyện này nhất định ngài phải hiểu, nếu không có Linh Kiếm Sơn và Tiêu Dao Cung ủng hộ, chỉ còn lại một Từ Kim Động ủng hộ ngài, thế càng yếu càng dễ bị ngoại địch tấn công. Tử Kim Động do ta dẫn đến, ta phải chịu trách nhiệm vì các đệ tử Tử Kim Động. Nếu hai nhà bọn họ bỏ ngài, Tử Kim Động ta cũng chỉ có thể tránh nguy hiểm. Ta không thể vì sinh tử của một nữ nhân mà không để ý đến sống chết của đông đảo đệ tử. Ta hiểu sự khó xử của ngài, đương nhiên, ta cũng sẽ không ép ngài, tự ngài suy nghĩ kỹ đi.” Dứt lời, ông ta cũng đứng dậy rời đi.
Ngưu Hữu Đạo ngồi xếp bằng nhìn theo, khoé miệng nhếch lên cười lạnh. Không ép? Đây không phải ép thì là gì?
Hai vị này không hề lo sợ hắn và Linh Kiếm Sơn sẽ giả đùa làm thật. Biết nội tình rồi, đương nhiên không cần lo lắng. Đến lúc đó, nếu hắn không giết nữ nhân kia, hai nhà đó sẽ đối phó với hắn.

Hắn đã biết những người này không đáng tin mà. Lấy chuyện này ra thử, quả nhiên lập tức họ gác hắn lên trên giàn lửa ngay.
Cuối cùng, vẫn là bên Phiêu Miễu Các kia nói nhảm, một nước ba phái lớn.
“Người đâu!” Ngưu Hữu Đạo cao giọng gọi, một đệ tử Lưu Tiên Tông đi vào chắp tay lĩnh mệnh: “Đạo gia!”
“Mời Chưởng môn Vạn Động Thiên Phủ đến một chuyến.”
“Rõ!”
Lưu Tiên Tông, Phù Vân Tông, Linh Tú Sơn cũng phái ba nữ đệ tử tới, mà tư sắc đều khá, cũng dễ hiểu dụng ý.
Ba phái hưởng ké hào quang của Ngưu Hữu Đạo, bên nước Yên chỉ cho mỗi nhà đưa ra một người, cũng coi như tránh cho họ không gặp phải tổi thật quá lớn.
Ba phái cũng biết, người bọn họ phái tới bí cảnh cũng khó mà có tác dụng gì, phái ba người tới thực ra là để hầu hạ Ngưu Hữu Đạo. Chỉ cần Ngưu Hữu Đạo đồng ý, hầu hạ thế nào cũng được, không nói tới chuyện báo đáp Ngưu Hữu Đạo, cũng coi là đặt cược. Nam nữ trẻ tuổi ở cung nhau lâu ngày khó tránh xảy ra chuyện, Một khi Ngưu Hữu Đạo có thể an toàn trở về, cũng coi như kéo gần quan hệ với hắn.
Nếu không thể an toàn trở về, một môn phái chỉ hy sinh một người không đáng gì, vụ đầu tư này coi như tính ổn thoả cả.
Ba nữ đệ tử cũng lĩnh hội được ý tứ của môn phái, mà các nàng lại không đủ kiến thức, không biết tranh đấu hung hiểm, chỉ biết vị Đạo gia Ngưu Hữu Đạo này rất uy phong, với các nàng, là một người cao cao tại thượng, ngay cả chưởng môn phái mình cũng phải cung cung kính kính, rất mong chờ có thể trở thành nữ nhân của Đạo gia, bị lừa hai câu là đã ôm hy vọng tới tìm.
Có điều, xem ra trước mắt Đạo gia không có ý gì với các nàng, gần như không nhìn tới các nàng, chỉ coi các nàng là người làm việc vặt, rất thất vọng.
Nhưng thời gian còn rất dài, các nàng vẫn ôm hy vọng vào tương lai.
Một lát sau, Tư Đồ Diệu đi vào.
Không thể không nói bây giờ Ngưu Hữu Đạo đã hoàn toàn không phải người thường, đường đường là Chưởng môn Vạn Động Thiên Phủ mà

hắn gọi là phải đến, đuổi là phải đi, bản thân Tư Đồ Diệu cũng không cho rằng có gì không ổn.

Chương 1132: Ai Muốn Lấy Thì Lấy (1)

Chương 1132: Ai Muốn Lấy Thì Lấy (1)
“Lão đệ có việc gì sao?” Tư Đồ Diệu ngồi xếp bằng đối diện hắn.
Ngưu Hữu Đạo ngẫm nghĩ một lát, nói thẳng: “Nếu ta cùng ba phái lớn của nước Yên mỗi người một ngả, Vạn Động Thiên Phủ có đi theo ta không?”
Tư Đồ Diệu sửng sốt một chút, chợt khoát tay nói: “Lão đệ, thế thì tốt rồi, chí ít là không có hại gì cho ngươi, không cần phải nghĩ nhiều.”
“Tư Đồ Chưởng môn, ta không đùa với ngài.”
Tư Đồ Diệu nghiêm túc hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”
“Một lời khó nói hết!” Ngưu Hữu Đạo chăm chú theo dõi phản ứng của ông ta.
Tư Đồ Diệu nắm chặt hai tay đặt trên đùi, vừa đi vừa xoa xoa, tựa hồ rất khó để đưa ra lựa chọn, cuối cùng mới nói: “Chúng ta kết giao như vậy, ta vẫn luôn đứng bên cạnh lão đệ. Nếu ở bên ngoài, không cần nhiều lời, khẳng định là đi cùng với lão đệ, nhưng mà chuyện nào ra chuyện nấy… Lần này Vạn Động Thiên Phủ ta bị ba phái lớn lừa thảm rồi. Việc này có liên quan đến sinh tử tồn vong của Vạn Động Thiên Phủ ta, nếu không thể trở về, Vạn Động Thiên Phủ suy sụp, hoặc sẽ bị người ta chiếm đoạt, hoặc sẽ bị người ta cướp đi.”
“Cốt cán của nước Triệu tới đây đã bị ta đánh giết không tệ ở Thiên Cốc, tất nhiên tu sĩ nước Triệu phải nghĩ cách tự vệ, không thể lại tìm Vạn Động Thiên Phủ gây phiền toái. Ta cũng coi như giúp các ông một đại ân, giải quyết hoạ lớn cho các ông!”
“Quá nhiều người không có ý tốt với lão đệ, nếu Vạn Động Thiên Phủ ta đã đi theo ngươi, là đã nghĩ tới kết cục rồi.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Ta hiểu ý của Tư Đồ Chưởng môn, được, không miễn cưỡng!” Hắn đưa tay mời.

Tư Đồ Diệu khổ sở nói: “Đang yên đang lành sao tự nhiên lại mỗi người một ngả? Không đến mức tới nước này không thể vãn hồi sao? Lão đệ nghĩ lại đi!”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười gật đầu.
“Haizz” Tư Đồ Diệu thở dài, đứng dậy rời đi.
Dưới ánh sáng của Nguyệt Điệp, Ngưu Hữu Đạo lẻ loi trơ trọi ngồi đó, còn định gọi người của Đại Thiện Sơn tới hỏi một chút.
Nhưng nghĩ một lát, cảm thấy không chắc chắn, nói trắng ra, ngay cả Vạn Động Thiên Phủ cũng không muốn đi cùng hắn, Đại Thiện Sơn càng không cần nói.
Nội thương tự mình tạo ra còn chưa khỏi hẳn, hắn lấy thuốc trị thương, uống một viên, bình tĩnh điều tức dưỡng thương. Hắn không thể cứ trốn mãi trong hốc cây, khó mà lường được thị phi ân oán sáng mai.
Nơi đây ngày dài dằng dặc, đêm cũng như vậy, điều tức suốt một đêm, vết thương cũng được điều trị gần khỏi hẳn rồi.
Trời tờ mờ sáng, Ngưu Hữu Đạo thu công, lẳng lặng mở mắt ra, hắn nghiêng đầu nhìn về phía Nguyệt Điệp đang nghỉ ngơi trên bức tường đá, ánh mắt hắn sâu thẳm nhìn Nguyệt Điệp một lúc, sau đó lấy một hạt Linh Chủng, hắn dùng pháp biến chúng thành bột phấn rồi thả vào trong đồ ăn của Nguyệt Điệp.
Cho đến lúc này, không có nhiều người tình nguyện đi theo hắn, chỉ có Nguyệt Điệp này hắn có thể hoàn toàn tin tưởng, rằng nó sẽ không bao giờ rời bỏ hắn, cho nên hắn tình nguyện lãng phí Linh Chủng, cho dù chúng sẽ rút ngắn dụng lượng của hắn lại, hắn vẫn luốn cố gắng hết sức để bảo vệ con Nguyệt Điệp này, cố gắng không để nó phải chết ở bí cảnh.
Sau khi thu Nguyệt Điệp, Ngưu Hữu Đạo chống kiếm đứng dậy, hắn đi ra khỏi cửa động, gật đầu với Vu Chiếu đang khoanh chân ngồi canh giữ ở ngoài động.
Xuất phát!
Mặc dù Ngưu Hữu Đạo đã lặng lẽ ra ngoài vài ngày, nhưng thời gian bế quan năm vẫn chưa kết thúc, có điều nếu như hắn quyết định xuất phát, tất nhiên người của ba phái lớn cũng không có ý kiến gì, cứ tiếp tục tiến lên.

Khống chế sự hao tổn của pháp lực, sau gần nửa ngày, dù sắp ra khỏi khu rừng nhưng vẫn chưa ra khỏi ranh giới đó, bọn họ đã nghe thấy tiếng động mặt đất rung lên ù ù từ phía xa.
Mọi người tăng cường cảnh giác, nhanh chóng rời khỏi khu rừng, đứng trên sườn núi đưa mắt nhìn lại, trước mắt bọn họ là một vùng thảo nguyên.
Thảo nguyên này có hơi khác so với những thảo nguyên ở bên ngoài, cỏ dại mọc cao hơn người, mặc dù cây cối lẻ tẻ trên cao nguyên không lớn như ở trong khu rừng phía sau, nhưng chúng cũng lớn hơn cây cối ở bên ngoài, đứng ở nơi này khiến cho mọi người cảm thấy những thứ bên ngoài thật nhỏ bé.
Bọn họ cũng tìm thấy ngọn nguồn của âm thanh rung chuyển ù ù, một đám động vật có thân hình lớn đến lạ thường, chẳng khác nào những ngọn núi nhỏ đang đi qua thảo nguyên, chúng cổ dài đuôi dài, mỗi lần bước chân nện xuống đất lại phát ra âm thanh “rầm” nặng nề.
Mọi người thấy mà than sợ, ai ai cũng phải tấm tắc không thôi.
Ngưu Hữu Đạo nhìn đến mức trợn mắt há mồm, suy nghĩ trong đầu hắn có phần lộn xộn, một chữ “nhãn” lướt qua trong đầu hắn, khủng long? Nếu như hắn không nhận nhầm, thì với những hiểu biết trong kiếp trước của hắn, đàn quái vật lớn đang từ từ đi ngang qua trước mắt hắn hắn là, gọi thế nào nhỉ? Khủng long cổ dài?
Trước khi đi vào bí cảnh Thiên Đô, hắn nghe đồn ở đây có rất nhiều động vật thân hình to lớn, hắn có tưởng tượng hết sức cũng không thể ngờ rằng lại chính là chúng.
Hắc quay đầu lại nhìn khu rừng lớn phía sau, lại nhìn ra xung quanh, trong đầu hắn nghĩ đến một chuyên linh tinh không biết là đúng hay sai. Nghe nói rằng dưới tình huống bình thường, động vật ở bên ngoài không thể sinh tồn ở nơi này được, động vật ở đây cũng không thể sống ở bên ngoài, khác biệt nằm ở hoàn cảnh đặc biệt của hai nơi. Hắn nghĩ đến thứ gọi là tuyệt chủng trong kí ức của kiếp trước, có phải vì hoàn cảnh đặc biệt bị phá hoại cho nên chúng mới bị tuyệt chủng hay không?
“Mọi người yên tâm, dựa vào kinh nghiệm của người đi trước, thì những thứ này dù thân hình rất lớn, nhưng chỉ cần không chọc vào nó thì nó sẽ không chủ động tấn công chúng ta.” Sơn Hải quay đầu lại trấn an những

đệ tử của Tiêu Dao cung mặt đang biến sắc ở phía sau, có điều hắn ta cũng nhắc nhở: “Nhưng cũng không phải là tất cả chúng đều không có tính háo chiến, sau khi đụng phải chúng thì mọi người có thể tự chú ý và phán đoán.”
Ngưu Hữu Đạo chợt hỏi một câu: “Việc Vạn Thú môn am hiểu nhất là điều khiển thú, có thể điều khiển động vật ở đây được không?”
Sơn Hải nói: “Không được, đã đến đây rồi thì Vạn Thú Môn cũng phải lúng túng, mọi thứ ở hai thế giới không giống nhau, hắn là cũng có liên quan đến hoàn cảnh đặc biệt ở đây.”
“Đi thôi, trước hết tìm một địa điểm dễ dàng tập kết đã, sau đó sắp xếp mọi người, chia nhau ra tìm kiếm.” Nghiêm Lập dặn dò một câu rồi dẫn theo người của Tử Kim động bay vút đi.
Mọi người đều tấp nập bay đi, hơn một ngàn người bay lên bay xuống trên thảo nguyên.
Thỉnh thoảng có một con thú răng nhọn vuốt sắc hung dữ cao chừng đến đầu người nhảy vọt lên từ trong bụi cỏ, chúng đã nhảy thì phải cao đến hàng trượng, thừa lúc mọi người rơi xuống để chộp cắn, mặc dù chúng không bì được với tốc độ phản ứng của các tu sĩ, chúng hoặc là bị tu sĩ đá văng ra, hoặc là trở thành vật lấy đà dưới chân mọi người.
Cuối cùng, bên dưới bụi cỏ có khoảng trên trăm con vật hung dữ tụ tập ở đó để đuổi theo tấn công, chúng lao đi dưới bụi cỏ, giống như chém đôi cơn sóng ra vậy.
Nhưng bọn chúng không đuổi kịp tốc độ bay của tu sĩ, cuối cùng chúng chỉ có thể vung đuôi, trừng mắt nhìn theo tu sĩ đang đi xa dần.
Sau một hồi lâu bay lên, mọi người rời khỏi thảo nguyên, xâm nhập vào một vùng núi rừng mênh mông nhấp nhô.
Dường như đa phần cây cối ở đây rất bình thường, mặc dù chúng vẫn cao lớn khác thường, nhưng lại không cao to đến mức khoa trương như cây cối trong khu rừng cổ kia.
Có điều cây cối ở trong khu rừng cổ chỉ có một loại, còn ở đây thì lại là cái thực vật khác nhau sinh trưởng hỗ hợp.
Vừa tiến vào khu rừng, ba phái lớn liền nhắc nhỏ các đệ tử đằng sau cẩn thận.

Ngưu Hữu Đạo hiểm sự cẩn thận này chính là, để che giấu không gian sinh tồn của các thực vật khác, khu rừng cổ đã phá hủy chuỗi thực vật, khiến cho các loài động vật khó mà sinh tồn được, sẽ không còn nhiều thú dữ nữa, khu rừng cổ khác với thế giới bên ngoài, ở đó, các loài thú dữ có thể đến săn mồi bất cứ lúc nào, nhưng con thú dữ hoang dã ấy không phân biệt được ngươi có phải là một tu sĩ siêu phàm hay không, mà chỉ cần có cơ hội chúng sẽ tấn công ngươi.

Chương 1133: Ai Muốn Lấy Thì Lấy (2)

Chương 1133: Ai Muốn Lấy Thì Lấy (2)
Bay vọt trong dãy núi, một đám người chạy thẳng lên đỉnh ngọn núi cao nhất.
Vận may khá tốt, bên trên đỉnh núi có một cái cây màu đen, cành cây màu đen kịt, lá cây rất thưa thớt, đây đúng là Linh Thụ.
Kẻ nhanh tay nhất chính là người của Tử Kim động, bọn họ lao lên phía trước, vừa phát hiện ra Linh Thụ, bọn họ lập tức quét sạch số quả kết trái trên Linh Thụ.
Mặc dù Linh Thụ này rất lớn, nhưng trên cây lại chỉ có bảy quả, bảy quả ở trên ngọn cao nhất của những cành cây lớn hướng lên trên trời, hình dáng như đang hấp thu tinh hoa của khắp đất trời.
Trái cây cũng có màu đen kịt, Ngưu Hữu Đạo thấy nó như một cây dừa vậy.
Trái cây vừa được hái xuống, một cảnh tượng khó tin cũng xuất hiện, dường như tinh khí của cả Linh Thụ cũng đều bị hái xuống, dường như cây đại thụ không còn có thể chịu đựng được sức nặng nào nữa, cành cây răng rắc gẫy xuống, phần thân cây còn lại cũng nhanh chóng mục rữa, cuối cùng tất cả sập xuống.
Đây là một trong những chỗ thần kì của Linh Thụ, chúng không có mầm móng để sinh trưởng, chúng sinh ra nhờ thu thập tinh hoa giữa đất trời, hai mươi năm mới có thể lớn lên thành cây, mười năm sau đó mới nở hoa, mười năm nữa kết trái, mười năm sau quả chính, một lần sinh tử luân hồn vừa tròn năm mươi năm.
Linh Chủng bên trong trái cây chỉ có thể tồn tại ở đây tối đa là năm năm, sau năm năm, chúng sẽ trở nên tăm tối, cuối cùng sẽ tiêu tan trong sự tăm tối đó.

Về phần Linh Thụ sinh trưởng ở đâu, rồi lại biến mất ở đâu, không có quy luật cố định nào hết, ít nhất thì giới tu hành bây giờ vẫn chưa tìm ra được quy luật này, dường như là Linh Thụ muốn mọc lên ở đâu thì nó sẽ mọc lên ở đó.
Mặc dù người của Tử Kim động nhìn thấy cây Linh Thụ đầu tiên nên chiếm được quả trước, nhưng tình trạng tranh giành cũng không xuất hiện, tàn sát lẫn nhau vì một thứ đồ nhỏ thế này là không cần thiết.
Có điều mấy phái cũng triệp tập mọi người ra nhìn theo bọn họ định làm thế nào với Linh Chủng đó.
Quả thật trái cây rất cứng rắn, phải dùng pháp mới có thể phá vỡ chúng được, sau khi phá vỡ ra, có thể ngửi thấy một mùi thơm âm ỉ thấm vào ruột gan, thịt quả ở bên trong đã thành từng múi, từng hạt Linh Chủng kết lại ở bên trong, dày đặc, hạt lớn hạt nhỏ như những hạt vừng, màu tím trong suốt long lanh.
Số lượng trong các quả giống nhau, mỗi quả đều có vừa tròn bảy trăm hạt Linh Chủng, tức là mỗi một cây Linh Thụ có thể thu thập được gần năm ngàn hạt Linh Chủng.
Nhìn qua thì số lượng không ít, nhưng thật ra thì cũng chỉ là một nắm nhỏ.
Ngưu Hữu Đạo đứng bên ngoài nhìn, xem như cũng được mở rộng tầm mắt.
Sau đó, ba phái bàn bạc rồi quyết định, chọn đỉnh núi cao nhất ở đây làm điểm bắt đầu, sau đó mọi người tản ra các hướng, bắt đầu tìm kiếm trong phạm vi lớn, sau khi hẹn trước khoảng cách đại khái thì mọi người sẽ tập hợp lại, sau đó bố trí lại lần nữa, như vậy cũng là để thu thập thu hoạch trên tay của mọi người.
Sau khi giao hẹn xong, người ở đoạn giữa, người ở cánh trái, người ở cánh phải, ba phái lớn mỗi phái phụ trách ở một nơi, đều đang bắt đầu tự sắp xếp.
Ngưu Hữu Đạo không biết mình nên để bên nào sắp xếp, trưởng lão Chử Phong Bình của Linh Kiếm sơn lại tìm đến hắn trước nhất, thấp giọng hỏi một câu: “Đã nghi xong chưa thế? Không đợi năm ngày thì không được sao? Với cái đầu của ngươi, cần phải suy nghĩ lâu như vậy sao? Cứ kéo dài như vậy một, hai ngày cũng không có ý nghĩa gì.”

Nghiêm Lập ở bên Tử Kim động, Sơn Hải của Tiêu Dao cung đều đang như có như không liếc về phía bên này, Chử Phong Bình tìm Ngưu Hữu Đạo để làm gì, trong lòng hai người đều hiểu rõ, lại đều giả bộ lơ mơ, nhìn thấy hết cũng không nói gì, coi như là không biết.
Là phúc thì không phải học, là họa thì không tránh được, cái gì nên đến thì cũng vẫn đến rồi.
“Chử trưởng lão nói rất đúng...” Tâm trạng của Ngưu Hữu Đạo có phần nặng nề, hắn gằn từng chữ: “Chuyện hôn nhân là chuyện lớn, không phải trò đùa, Ngưu mỗ rất khó tuân mệnh!”
Sắc mặt của Chử Phong Bình trầm xuống: “Lão đệ này, đây cũng không phải là nơi có thể làm việc theo cảm tính, nếu như ngươi vẫn chưa nghĩ xong thì ta cho ngươi đủ năm ngày để suy nghĩ cho kĩ, nhất định không được làm việc theo cảm tính.”
Ngưu Hữu Đạo: “Chử trưởng lão, sao phải ép buộc như vậy chứ? Chẳng lẽ không thể bàn bạc cách khác được sao?”
Chử Phong Bình: “Cách khác? Được, vậy ngươi thử nói ra một cách khác xem nào, chỉ cần ngươi có thể nói ra một cách có thể khiến ta hoàn toàn yên tâm, ta sẽ nghe theo ngươi.”
Không phải không có cách nào, Ngưu Hữu Đạo có thể nói ra một bí mật to lớn cho đối phương coi như là điểm yếu, nhưng nếu Chử Phong Bình hoặc Linh Kiếm sơn không thừa nhận được sức mạnh của bí mật này, rất có thể họ sẽ trực tiếp bán hắn cho Phiếu Miểu các, mất nhiều hơn được! Nói trắng ra là, bản thân hắn cũng không có cách nào rất tốt, chỉ có thể im lặng.
Chử Phong Bình trừng mắt nhìn hắn một lúc, giọng nói dịu lại: “Lão đệ, tội gì phải tự làm khó mình như thế? Không cần phải vậy đâu, nếu không ta cho ngươi thêm một ngày nữa để suy nghĩ?”
Ngưu Hữu Đạo: “Mọi người hợp tác, ai ai cũng được lợi, tốt cho tất cả mọi người, việc gì phải ép người quá đáng như thế!”
Chử Phong Bình: “Ta cũng muốn ai ai cũng được lợi, nhưng là do ngươi không chịu biết điều! Ta cũng đâu có ép buộc ngươi, nhưng ngươi lại mang theo một gánh nặng lớn, chúng sẽ rước đến rất nhiều phiền phức, nếu như Linh Kiếm sơn không được lợi lộc gì, ta với ngươi lại không phải người một nhà, thì vì sao ta lại phải để cho đệ tử của Linh Kiếm sơn

hi sinh vì ngươi? Lão đệ, ta đối với ngươi đã là quá tốt rồi, người muốn kết hôn với đệ tử của ta có rất nhiều, rõ ràng là tác thành cho người một chuyện tốt không công như thế, ngươi có cần phải khó xử vậy không? Chuyện tối đến vậy, có gì mà phải do dự chứ?”
Ngữu Hữu Đạo bình tĩnh nói: “Ta đồng ý lấy nàng ta là được sao?”
Chử Phong Bình: “Ít nhất là phải đồng ý đã! Có điều cưới luôn ở đây thì không hợp lí lắm, ta cũng không muốn để nàng ta chịu thiệt, qua loa cũng không được, chờ đến khi ra khỏi bí cảnh, ta sẽ tổ chức hôn lễ cho các ngươi. Đương nhiên, hôn lễ chỉ là một hình thức thôi, để ngươi thấy yên tâm, ta có thể giao người cho ngươi trước, có con rồi thì mọi người đều yên tâm…”
Không ngoài dự đoán, Ngưu Hữu Đạo đã đoán trước được ông ta muốn nói gì, hắn nâng tay ngăn lại: “Chử trưởng lão, Ngưu mỗ xin nhận ý tốt, nhưng ta thấy chúng ta không thỏa thuận với nhau được rồi.”
Sắc mặt Chử Phong Bình trở nên rất khó chịu: “Ngưu Hữu Đạo, ta đã nể mặt rồi thì đừng có không biết xấu hổ, đừng có không uống rượu mời lại thích uống rượu phạt, nghĩ kĩ đi rồi hẵn nói thì hơn!”
Ngưu Hữu Đạo cứng rắn nói một câu: “Ai muốn lấy thì đi mà lấy, nữ nhân của Linh Kiếm sơn ta sẽ không để vào mắt đâu!”
Nói lời này ra rồi không khác gì đang công khai xé mặt nhau!
Không còn cách nào khác, Ngưu Hữu Đạo không có khả năng làm theo lời đối phương nói, nảy sinh quan hệ với một người phụ nữ mà hiện tại hắn vẫn chưa biết là ai rồi tạo ra thế hệ sau để cho đối phương uy hiếp. Nếu như hắn thực sự đi đến bước đường cùng đó rồi, sau đó chắc chắn sẽ phải khuất phục để cô gái kia cho Tiêu Dao cung và Tử Kim động xử lí.
Có một số việc hắn có thể bất chấp thủ đoạn để làm, nhưng đối với hắn mà nói, chuyện này không còn gì để thương lượng nữ, cũng không thể đồng ý được!
Hắn không phải bậc đế vương kia, có thể làm mọi loại chuyện vì quyền thế địa vị.
Nhưng đối phương khinh người quá đáng, ép buộc không tha, hắn có nói gì cũng không có tác dụng. Chỉ cần hắn không đồng ý, cho dù hắn có hạ thấp bản thân xuống đến đâu, nói chuyện tử tế như thế nào, người ta

cũng muốn trở mặt thôi. Nếu đã như vậy thì hắn còn khách khí để làm gì nữa? Không cần phải làm khổ bản thân thêm nữa!

Chương 1134: Có Cái Nên Làm, Có Cái Không Nên Làm

Chương 1134: Có Cái Nên Làm, Có Cái Không Nên Làm
Vẻ mặt Chử Phong Bình co giật, trên người hiện ra sát khí, có ý ra tay ngay tại đây.
Ngưu Hữu Đạo tránh ra, một tấm phù Thiên Kiếm xuất hiện trên tay hắn!
Vu Hành Giả vẫn luôn nhìn sang bên này vụt người chạy đến, ngăn ở trước người Ngưu Hữu Đạo, đứng đối mắt với Chử Phong Bình.
Vân Cơ cũng như vậy, nghiêng một cái vụt đến đây, bảo vệ bên người Ngưu Hữu Đạo.
Nhan Bảo Như vẫn luôn âm thầm chú ý đến Ngưu Hữu Đạo cũng đang xem cảnh này, tình huống gì đây? Sao lại có cảm giác sẽ trở mặt nhỉ? Ánh mắt cô ta lộ ra vẻ cực kì hứng thú.
Mọi người trên Linh Kiếm sơn thấy vậy, nhanh chóng đến đây, cho dù bọn họ không hiểu rõ tình huống, nhưng rõ ràng là phải cổ vũ cho Chử Phong Bình rồi.
Trưởng lão Sơn Hải của Tiêu Dao cung và trưởng lão Nghiêm Lập của Tử Kim Động quan sát âm thầm từ trước cũng hiện đến, đứng giữa hai người, trung gian ngăn chặn hai bên, Nghiêm Lập làm người giảng hòa nói: “Chuyện gì thế này? Sao lại như vậy? Đang yên đang lành, đều là người một phe cả, sao lại phải giương cung bạt kiếm như vậy.”
“Đúng vậy!” Sơn Hải cũng đang giả bộ ngốc, vỗ vỗ tay, giải hòa hai bên: “Chử huynh, Ngưu Hữu Đạo, có chuyện gì thì từ từ nói, người một nhà không cần phải nội chiến như vậy, hai người bớt giận đi.”
“Loại người không phân biệt được tốt xấu như hắn, ta không thể ở chung được nữa!” Chử Phong Bình giơ ngón tay chỉ vào mũi Ngưu Hữu Đạo

rồi mắng, sau đó vung tay đẩy người đang chắn ở trước mặt mình ra: “Các ngươi tránh ra hết chi ta, hôm nay ta không thể không lột da hắn, để hắn xem xem bản thân là cái gì.”
Chử Phong Bình nói ra lời này, có cảm giác như đang thẹn quá nên giận, mà cũng đúng là thẹn quá nên giận, ông ta mặt dày tặng đệ tử nữ cho hắn, đối phương lại còn không biết ơn.
Sơn Hải và Nghiêm Lập quay sang nhìn nhau, nghe ông ta nói vậy thì cũng hiểu được, Ngưu Hữu Đạo đã từ chối yêu cầu của Chử Phong Bình rồi, không nghe theo lời bọn họ trấn an Chử Phong Bình trước.
Trong lòng cả hai người trầm xuống, nhất là Nghiêm Lập, ông ta khuyên nhủ Chử Phong Bình trước: “Chử huynh, người trẻ tuổi chưa hiểu chuyện, nếu như có nói gì khiến huynh không vui thì huynh cũng đừng để bụng.”
Sau đó quay đầu trách Ngưu Hữu Đạo: “Ngưu Hữu Đạo, còn không mau nhận lỗi với Chử trưởng lão.”
Ông ta là người không muốn chuyện này xảy ra nhất trong ba người, trong lòng có hơi nóng nảy rồi.
Tay Ngưu Hữu Đạo nắm lấy Thiên Kiếm phù, lạnh lùng nói: “Không cần phải vậy chứ?”
Nghiêm Lập lạnh lùng nói: “Cho dù ai đúng ai sai, ngươi lập tức nhận lỗi với Chử trưởng lão trước đi!”
Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng nhìn lướt qua: “Ta nói rồi, không cần thiết phải như vậy!”
Nghiêm Lập không nói được gì nữa, có một ngọn lửa bùng phát ra, bởi vì ông ta cảm nhận được sự nghiêm túc, cứng rắn của Ngưu Hữu Đạo, cũng hiểu được ý nghĩ trong ánh mắt và giọng nói của Ngưu Hữu Đạo, chúng như đang nói:
Còn dám tiếp tục ép buộc ông đây nữa, cẩn thân ông đây vạch trần hết những chuyện ông biết ra!
Trưởng lão Sơn Hải của Tiêu Dao cung nhăn mày lại, nhưng ông ta lại không nói thêm lời nào nữa.
Tư Đồ Diệu âm thầm kêu khổ, tối ngày hôm trước Ngưu Hữu Đạo còn đến nói chuyện với ông ta, ông ta không hi vọng chuyện mà Ngưu Hữu Đạo nói sẽ xảy ra, nếu không ông ta sẽ rất khó xử.

Đoạn đường vừa rồi còn yên lành đi cùng nhau, ông ta còn thở phào nhẹ nhõm rồi, ai ngờ tình hình lại đột nhiên thay đổi như vậy, thực sự khiến ông ta tiến thoái lưỡng nan.
Bọn họ đang gây chuyện gì đây chứ? Vân Hoan cũng đang âm thầm kêu khổ, có điều hắn ta đâu được chọn lựa, chỉ có thể chậm rãi đứng ở bên cạnh mẹ mình, trừ phi hắn ta muốn trở mặt với mẹ mình.
“Đồ khốn nạn ngươi muốn chết rồi, các ngươi tránh ra!” Chử Phong Bình giận tái mặt.
“Ngươi thử xem sao, xem xem ra có thể kéo một vài tên đệm lưng trên Linh Kiếm sơn này hay không!” Ngưu Hữu Đạo mạnh mẽ đáp trả, có ai không biết nói mấy lời tức giận chứ, hắn đã biết sẽ không đánh lại được rồi, nếu thật sự muốn ép hắn không còn đường lui nữa, vậy hắn chỉ có thể chuẩn bị trước tinh thần gặp chuyện, lo trước mắt trước rồi tính sau.
Nói đến tên Linh Kiếm sơn, đám người Linh Kiếm sơn đương nhiên phản ứng lại, lần lượt rút kiếm ra.
“Dừng tay lại hết cho ta!” Nghiêm Lập hét lên một tiếng, nhanh chóng tiến đến kéo cánh tay của Chử Phong Bình, mạnh mẽ kéo Chử Phong Bình sang một bên: “Chử huynh, đừng kích động như vậy, ở đây có nhiều người, một khi giết Ngưu Hữu Đạo rồi, lát nữa khó mà đảm bảo tin tức sẽ không truyền ra ngoài. Huynh đã nghĩ đến hậu quả nếu tin tức này bị truyền ra ngoài chưa? Chiến tranh chỉ đang tạm thời dừng lại, nếu như người này chết ở trên tay chúng ta, để thế lực Nam châu biết được, không biết bọn họ sẽ gây ra chuyện gì nữa…”
Nếu như ông ta tiếp tục kiên trì, Chử Phong Bình không thể không nghe theo lời khuyên của ông ta, Tử Kim động không nên can thiệp vào, ông ta không có khả năng đánh cả Tử Kim động.
Khuyên xong bên này rồi, Nghiêm Lập lại sang khuyên Ngưu Hữu Đạo, kéo Ngưu Hữu Đạo sang một bên, không hài lòng nói: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi đang làm cái gì vậy, những lời lúc trước ta nói với ngươi đều vô ích sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Nghiêm trưởng lão, ta không thể đồng ý với yêu cầu này của ông ta được!”
Còn có một câu tương tự hắn không nói ra, đó là ta cũng không thể đồng ý với yêu cầu của các ngươi, làm ra chuyện giết vợ giết con được.

Chuyện này phạm phải giới hạn lúc hành tẩu giang hồ của hắn.
Nghiêm Lập: “Ta thấy ngươi cũng là một người rất thông minh, sao lại có thể làm chuyện ngu ngốc vào thời khác quan trọng như vậy đây? Nam tử hán đại trượng phu co được dãn được, không nên dao động chỉ vì một điều cỏn con, người thức thời mới là trang tuấn kiệt, lấy kết quả thành bại để quyết định anh hùng! Như vậy đi, nếu như ngươi sợ thanh danh truyền lại không tốt, đợi sau này ngươi về Tử Kim động rồi, Tử Kim động chúng ta nhận tội giúp ngươi, ngươi cứ bảo Tử Kim động chúng ta làm là được, thế nào hả?”
Ngưu Hữu Đạo có thể tin được mấy lời này mới lạ, nếu sau này thật sự gia nhập vào Tử Kim động rồi, hắt bát nước bẩn lên đầu Tử Kim động là chuyện mà trưởng lão của môn phái có thể làm sao? Nếu thật sự làm được, ông ta còn có thể sống yên ổn ở Tử Kim động sao? Còn không phải là bị đệ tử Tử Kim Động nhổ cho mấy ngụm nước miếng nhấn chết đuối luôn!
Đây là lời nói để trấn an hắn lúc này, nếu thật sự đến lúc đó rồi, hắn cũng chỉ có thể gánh tiếng xấu một mình thôi, Tử Kim động không thể giúp hắn chuyện này được.
Đương nhiên là Ngưu Hữu Đạo từ chối ngay: “Ngưu mỗ rong ruổi giang hồ, không hề sợ hãi mưa gió, không nói đến việc đầu đội trời chân đạp đất, nhưng có cái nên làm, có cái không nên làm! Nghiêm trưởng lão, ý tốt của ngươi, ta nhận, đây không phải chuyện mà nam nhân nên làm, ta thật sự không thể đồng ý được!”
Sắc mặt Nghiêm Lập lập tức trầm xuống: “Ngươi đã nghĩ kĩ rồi chứ, nơi này không giống bên ngoài, mọi người đều không đảm bảo được đường sống, nếu ngươi thật sự gây chuyện với Linh Kiếm sơn ở đây, ngươi sẽ không thể nào lấy được vị trí số một kia nữa, ta cũng sẽ không vì một chuyện không biết được kết quả mà để đệ tử Tử Kim Động chết uổng vì ngươi được. Ta dẫn đầu đệ tử Tử Kim động đến đây, ta cũng cần phải gánh vác trách nhiệm của mình, ngươi có hiểu ý của ta không?”
Hiểu! Đương nhiên Ngưu Hữu Đạo hiểu được ý của ông ta rồi, nếu không đồng ý, chọc giận Linh Kiếm sơn, vậy lúc đó Tử Kim động chỉ có thể bỏ mặc hắn thôi.

“Giúp ta ngăn hai bên kia lại, cho ta cơ hội tự tìm đường sống cho mình.” Ngưu Hữu Đạo đưa ra yêu cầu nho nhỏ này, đối với ông ta mà nói, chuyện này không tính là gì, chỉ mất công nhấc tay một cái mà thôi. Nghiêm Lập đang cực kì mất hứng rồi, bởi vì Ngưu Hữu Đạo không nghe theo lời ông ta, trước khi đi, tông môn đã dặn dò lại nhiều lần, kết quả lúc này không phải là kết quả mà ông ta mong muốn, Nghiêm Lập lập tức tạo áp lực với Ngưu Hữu Đạo: “Nếu ta không đồng ý thì sao?”

Chương 1135: Không muốn trở thành gánh nặng của Đạo gia (1)

Chương 1135: Không muốn trở thành gánh nặng của Đạo gia (1)
Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi không ngăn cản thì sẽ hối hận đấy! Nếu như ta dám trở mặt thì tất nhiên phải có chỗ dựa, ta muốn đi, không ai trong các ngươi có thể ngăn được ta!”
Nghiêm Lập cười lạnh một tiếng: “Dựa vào Thiên Kiếm phù trên tay ngươi hay là Vu Chiếu Hành? Được thôi! Ta không nhúng tay vào, ngược lại ta muốn nhìn xem ngươi làm thế nào để thoát thân dưới tay người Linh Kiếm sơn, xem xem Linh Kiếm sơn có thể ngăn được ngươi không!”
Nghe ý nghĩ trong lời nói của ông ta rất có cảm giác trào phúng, giống như đang nói, lời khoác lác thì ai chả nói được, ý là nói ra thiểm đầu lưỡi.
Ông ta ra vẻ muốn xem kịch hay, muốn thấy Ngưu Hữu Đạo tự rước nhục vào thân thế nào.
Mắt Ngưu Hữu Đạo hiện lên vẻ tức giận, hắn thật sự muốn tỏ thái độ với ông ta ngay tại đây, nhưng mà chuyện gì nên nhịn thì phải nhịn, vì cơn giận nhất thời, cho dù về sau có thoát ra được thì cũng sẽ có rất nhiều phiền toái, có một vài thứ nếu như chưa đến đường cùng thì không nên động đến.
Hắn không thể không nhịn cơn tức trong lòng xuống, giọng điệu hòa hoãn lại: “Nghiêm trưởng lão, lúc này giết ta không có ích gì cho Tử Kim động. Ngươi cho ta một cơ hội, chỉ cần ta có thể sống sót rời đi, chuyện sau đó ta sẽ tự mình nghĩ cách. Mấy ngày trước lúc ta rời đi một mình, cũng đã nói với ngươi rồi, ta đã liên hệ với người trợ giúp, chỉ cần

ta có thể thoát thân lúc này, cũng chưa chắc không thể rời khỏi bí cảnh Thiên Đô.”
“Nam châu đã an toàn rồi, có một số chuyện buộc phải đối mặt, hiện nay không tránh khỏi việc ba môn phái lớn tranh đoạt Nam châu, ta không thể chân đạp ba thuyền được, chỉ có thể theo một phe!”
“Nghiêm trưởng lão, ngươi cho ta một cơ hội, cũng giống như cho Tử Kim động một khả năng. Nhỡ đâu ta có thể sống sót quay về thì sao? Bây giờ ngươi giúp ta, sau khi rời khỏi đây, giao hẹn giữa ta và Tử Kim động vẫn có hiệu lực như trước, bây giờ ngươi giúp ta, chúng ta vẫn sẽ là người cùng thuyền! Bây giờ ngươi giúp ta rời đi, cũng là để lại cho Tử Kim động một cơ hội có được Nam châu trong tay. Cho dù về sau ta sống hay là chết, chỉ cần có một cơ hội, vì sao Nghiêm trưởng lão không thử xem? Đối với ngươi mà nói, không hao tổn gì mà lại có thể thu được một cơ hội, chỉ là chút công sức cỏn con mà thôi!”
Nghiêm Lập im lặng, Ngưu Hữu Đạo thuyết phục vào thời điểm quan trọng này rất có hiệu quả, Nghiêm Lập dường như không có lí do gì để từ chối.
Sau đó, Nghiêm Lập lại ra mặt khuyên hai bên kia, thả Ngưu Hữu Đạo ra!
Có Tử Kim động nằm ở giữa, lúc này hai phe kia cũng không thể khơi dậy nội chiến được, Chử Phong Bình không thể không đồng ý.
Về phía trưởng lão Sơn Hải của Tiêu Dao cung, từ đầu đến cuối vẫn không nói lời nào, bảo vệ Ngưu Hưu Đạo có lợi ích tốt, cũng có cái không tốt.
Lợi ích là có thể ổn định thế lực chiến đấu bên ngoài của Nam châu, cũng là bởi vì hai bên kia đã muốn giữ hắn lại, ông ta chỉ nghe theo mà thôi.
Cái không tốt là, bảo vệ Ngưu Hữu Đạo rồi, Nam châu vẫn sẽ nằm trong tay Ngưu Hữu Đạo, muốn tranh đoạt sẽ gặp phải khó khăn, quan hệ giữa Nam châu và Tiêu Dao cung rất căng thẳng, Tiêu Dao cung cũng không hi vọng Nam châu còn có thể dựa dẫm vào bọn họ.
Cho nên đối với Tiêu Dao cung mà nói, có bảo vệ Ngưu Hữu Đạo hay không cũng không có gì khác biệt, đây là chuyện đã được nội bộ quyết định từ trước.

Việc đã đến nước này, Sơn Hải chỉ khoanh tay đứng nhìn.
“Cút!” Chử Phong Bình hét một chữ vào mặt Ngưu Hữu Đạo, lạnh lùng vô tình, cũng không có tình cảm gì để mà nói nữa.
Với ông ta mà nói, Ngưu Hữu Đạo rời khỏi sự che chở của nước Yến cũng chỉ là một kẻ sắp chết mà thôi, cho dù có tránh được kiếp ở bí cảnh Thiên Đô này, cũng không thể trốn khỏi
Lúc trước vẫn còn là một đám người tốt, còn coi Ngưu Hữu Đạo là đối tượng quan trọng cần được bảo vệ, nhưng một khi đề cập đến việc tranh lợi ích, nói trở mặt là trở mặt được ngay.
Ngưu Hữu Đạo không khiến mâu thuẫn trở nên gay gắt thêm nữa, ánh mắt nhìn sang đám người Nam châu đến cùng hắn ở xung quanh, không biết có bao nhiêu người tình nguyện đi cùng hắn.
Nhưng hắn vẫn là muốn tranh thủ một chút, hoàn cảnh trước mắt của hắn, đương nhiên là càng nhiều người giúp đỡ càng có thể chống đỡ nguy hiểm.
Thế là coi nhẹ sự làm nhục vô tình của Chử Phong Bình, mỉm cười với Nghiêm Lập: "Nghiêm trưởng lão, Vu Chiếu Hành Vu tiền bối là bạn của ngài, có thể để Vu tiền bối đi với ta không?"
Trước tiên nhắc đến Vu Chiếu Hành, là hi vọng những người khác có thể nhìn thấy, bên này của hắn vẫn có cao thủ, muốn cho mọi người một chút lòng tin, nhằm lấy chút mặt mũi, có thể tranh thủ được bao nhiêu hay bấy nhiêu.
Từ một góc độ khác mà nói, nói rõ hắn không có lòng tin với những người mà mình mang theo, bằng không trực tiếp gọi lên rời đi là được, không cần thiết quanh co như thế.
Rõ ràng là người của ngươi! Nghiêm Lập nghe vậy kích động mắt trợn trắng, nhưng mà không còn cách nào khác, vẫn phải phối hợp diễn hết màn kích, không tiện tự mình chọc thủng bí mật của mình.
Chử Phong Bình đã lặng lẽ nhìn về phía Nghiêm Lập, ta cho ngươi mặt mũi, chẳng lẽ ngươi muốn phá đám ta?
Nghiêm Lập hiểu ý của ông ta, mặt không biểu tình nói: "Bằng hữu thì bằng hữu, ta cũng không thể tuỳ ý sai khiến, ta sẽ không miễn cưỡng ông ấy làm gì, ông ấy có đồng ý đi với đi với ngươi không, không phải do ta quyết định, ngươi hỏi bản thân ông ấy đi."

Ngưu Hữu Đạo quay người chắp tay với Vu Chiếu Hành: "Vu tiền bối, lời hứa ta hứa với ngày sẽ thực hiện, mong rằng giúp ta một tay."
Lời hứa? Vu Chiếu Hành rất muốn hỏi hắn một chut hắn đang nói bậy gì, ngươi hứa với ta cái gì?
Chử Phong Bình lập tức nhìn chằm chằm Vu Chiếu Hành, dường như phát ra lời cảnh cáo không tiếng động.
Nhưng mà Vu Chiếu Hành làm như không nhìn thấy, thản nhiên gật đầu nói: "Được! Ta đi với ngươi."
Chử Phong Bình sầm mặt lại, trong ánh mắt nhìn về phía Vu Chiếu Hành rõ ràng không có ý tốt, người sau vẫn như cũ làm như không thấy.
Ngưu Hữu Đạo lại nhìn về phía Tư Đồ Diệu: "Tư Đồ chưởng môn, hi vọng quý phái có thể cùng nhau lên đường với ta."
Mặc dù sớm đã nói rõ, hắn vẫn không muốn từ bỏ, vẫn là muốn tranh thủ một chút.
Người của Vạn Động Thiên phủ đến lần này, đều là cao thủ hàng đầu chân chính trong Vạn Động Thiên phủ, hơn nữa nhân số cũng không ít, ước chừng năm mươi ngươi, nếu như có thể lôi kéo được Vạn Động Thiên phủ, chính là một trợ lực cực lớn.
Chân mày của Chử Phong Bình cau lại lên tiếng can dự: "Tư Đồ Diệu, là chưởng môn cao quý của một phái, lúc này lấy đại cục làm trọng, việc gì có thể làm, việc gì không thể làm, bản thân phải có chừng mực, đừng làm cho bản thân không thoải mái. Có một số việc không thể làm theo cảm tính, bằng không không gánh nổi hậu quả!"
Cái gì gọi là ngồi trên đống lửa? Chính là cảm giác vẻ mặt khó xử lúc này của Tư Đồ Diệu.
Một bên là đồng minh hợp tác nhiều năm, nói lời giữ lời với Kim Châu, đại ân nhiều lần giúp đỡ Vạn Động Thiên phủ của ông ta.
Không nói thứ khác, chỉ nói Kim Châu đối mặt với thế tấn công của đại quân triều đình, là Ngưu Hữu Đạo mạo hiểm tiếp cận đe doạ đại quân nước Triệu thả bọn họ tiến vào Nam Châu tránh hoạ, cũng là Ngưu Hữu Đạo lấy thế lực Nam Châu giúp đỡ, không tiếc cái giá phải trả cùng liên quân Kim Châu liều mạng với đại quân nước Triệu.
Về tình về lý, Vạn Động Thiên phủ đều không nên vứt bỏ Ngưu Hữu Đạo vào thời điểm này.

Nhưng mà hiện thật rất tàn khốc, trong bí cảnh Thiên Đô rất nhiều thế lực muốn đối phó Ngưu Hữu Đạo đã không còn là bí mật, nếu như đi theo Ngưu Hữu Đạo, không khác nào tự tìm đường chết, hơn nữa còn đắc tội Linh Kiếm Sơn, sẽ càng thêm phiền phức. Bên ngoài, nước Yến và Kim châu liên quân, Linh Kiếm Các cũng nắm giữ trong tay quyền lên tiếng rất lờn, coi như có thể trở về, Linh Kiếm Sơn không tiện động thủ với người nước Yến của mình, thu thập một người ngoài Vạn Thiên Động phủ của bọn họ rất khó khăn sao?

Chương 1136: Không muốn trở thành gánh nặng của Đạo gia (2)

Chương 1136: Không muốn trở thành gánh nặng của Đạo gia (2)
Chuyện sống còn đã rất khó chọn lựa, sau khi giành lại Kim Châu, có trả Kim Châu cho Vạn Động Thiên phủ hay không, Linh Kiếm Sơn vẫn như cũ nắm quyền lên tiếng rất lớn, nếu như Linh Kiếm Sơn làm khó dễ, cảnh ngộ của Vạn Động Thiên phủ sẽ rất gian khổ.
Chuyện liên quan đến tính mạng thân gia của biết bao nhiêu đệ tử?
Nếu như Ngưu Hữu Đạo có thể sống sót trở về, dựa vào sức ảnh hưởng của Ngưu Hữu Đạo đương nhiên có thể giúp đọ sức, nhưng mấu chốt là Ngưu Hữu Đạo có thể sống sót trở về sao?
Cơ hội rất mong manh, lần này lại bị thế lực nước Yến vứt bỏ, không có sự che chở của thế lực nước Yến, Ngưu Hữu Đạo có thể nói là hoàn toàn không còn hi vọng sống để mà trở về.
Vẻ mặt Tư Đồ Diệu lúng túng: "Lão đệ, không đến mức phải như thế, đều là người một nhà...."
Chử Đồ Phong một câu nói phá bỏ: "Chúng ta là người một nhà sao? Có phải là người một nhà hay không còn phải xem Vạn Động Thiên phủ lựa chọn như thế nào!"
Nghiêm Lập và Sơn Hải nhìn nhau, hai người biết rõ trong lòng, Chử Phong Bình lần này là thẹn quá hoá giận rồi.
Có điều đặt mình trong hoàn cảnh người khác, hai người cũng có thể hiểu được sự xấu hổ bực tức của Chử Phong Bình từ đâu ra, không phải chuyện vẻ vang gì, phải mặt dày mới có thể làm ra được, ai ngờ Ngưu Hữu Đạo không thức thời, đổi thành ai cũng phải thẹn quá hoá giận, nếu như không phải có người ngăn cản, đoán chừng chỉ mong sao diệt khẩu Ngưu Hữu Đạo mới được!

Tư Đồ Diệu vô cùng lúng túng, nhưng vẫn là nói hộ giúp: "Chử trưởng lão, có chuyện gì dễ thương lượng, có mâu thuẫn gì có thể bày ra thương lượng giải quyết, có chuyện gì không thể thương lượng chứ? Ta thấy mọi người có thể nói chuyện lại một chút..."
Chử Phong Bình lại một câu cứng rắn ngắt lời: "Hỏi ngươi theo bên nào, không phải bao ngươi đến làm người hoà giải, đi hay là ở, nhanh chóng quyết định, ta không có rảnh nghe ngươi lắm điều!"
"Lão đệ!" Tư Đồ Diệu không còn cách nào khác, vẻ mặt khó xử chắp tay nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo: "Đây không phải là việc của riêng cá nhân ta, nỗi khổ tâm của ta ngươi hiểu rõ, thực sự xin lỗi!"
Lời này vừa nói ra, thái độ đã rất rõ ràng, một đám cao tầng của Vạn Động Thiên phủ cũng rất lúng túng, đều có chút xấu hổ tránh né ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo giúp đỡ Vạn Động Thiên Phủ nhiều việc như vậy, lại là đồng minh, vào lúc này thấy chết không cứu không khác gì thừa cơ hãm hại.
Đặc biệt là trưởng lão Lê Vô Hoa, vẻ mặt càng hổ thẹn, Ngưu Hữu Đạo có thể nói là đã cứu con trai ông ta một mạng!
Tâm tình Chử Phong Bình dường như vui vẻ không ít, mặt mang vẻ đắc ý, nhìn Ngưu Hữu Đạo hơi chút ý vị chế giễu, dường như đang nói, đây chính là kết cục khi đắc tội với ta.
Ngưu Hữu Đạo cười, nhếch miệng ý khẽ cười: "Tư Đồ chưởng môn nặng lời rồi, có thể hiểu được, không miễn cưỡng!"
Quan trọng là cũng không miễn cưỡng nổi, không thản nhiên đối mặt còn có thể như thế nào?
Ngưu Hữu Đạo lại nhìn về phía đám người Đại Thiện Sơn, kết quả đám người kia gặp ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo.
Chỉ nhìn đến, từng người một hoặc quay đầu sang một bên ngắm nhìn phong cảnh, hoặc ngẩng đầu nhìn trời, hoặc cúi đầu tựa như tìm kiến.
Thái độ đã nói rõ tất cả, lời Ngưu Hữu Đạo vừa đến miệng lại nuốt trở vào, ngay cả Vạn Động Thiên phủ có mối quan hệ sâu đậm với hắn như thế cũng đưa ra lựa chọn như vậy, Đại Thiện Sơn có mối quan hệ tranh đua với hắn thì càng không cần nói.
Nói cũng vô dụng, cũng không cần nói, nói ra là tự làm mất mặt.

Ngưu Hữu Đại lại nhìn về phía Nhan Bảo Như ở trong đám người, cười hỏi: "Nhan đại mỹ nhân, có hứng thú đi với ta không?"
"...." Nhan Bảo Như sửng sốt, không ngờ đến Ngưu Hữu Đạo lại điểm đến mình, rất là bất ngờ, có chút lờ mờ, chúng ta có giao tình sao? Dường như chưa từng có bất kỳ tiếp xúc nào, thậm chí còn chưa từng nói chuyện với nhau qua một câu.
Thoáng chốc, ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía nàng ta.
Ngưu Hữu Đạo cũng cười híp mắt nhìn nàng ta, đang đợi nàng ta trả lời.
Mẹ con Vân Cơ cũng có chút ngoài ý muốn, còn có đám người Tư Đồ Diệu, trước đây Ngưu Hữu Đạo cũng dặn dò qua, bảo bọn họ cẩn thận Nhan Bảo Như một chút, không cho đến gần Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo bây giờ lại lôi kéo Nhan Bảo Như đi là có ý gì, chẳng lẽ thật sự không còn lối thoát liền nắm lấy cái phao cứu mạng?
Chử Phong Bình lại lên tiếng: "Nhan Bảo Như, phấp phới như hoa, ánh mắt cũng đừng mù, như thế thì rất khó coi."
"Chử trưởng lão, ngươi cũng đừng hù doạ ta, ta không bị lôi kéo!" Nhan Bảo Như hời hợt trả lời, nàng ta ngược lại là muốn rời đi cùng Ngưu Hữu Đạo, nhưng chỉ một lời kêu gọi của Ngưu Hữu Đạo mà đã đi, có phải là quá nhẹ nhàng một chút rồi hay không, liền hỏi: "Ngưu Hữu Đạo, muốn ta đi với ngươi cũng có thể, lý do đâu?"
Ngưu Hữu Đạo, một tay khen ngợi bản thân từ trên xuống dưới: "Ngươi là nữ nhâ, ta là nam nhân, hơn nữa ngươi xem, ngọc thụ lâm phong, thân thể cường tráng, lý do này hài lòng chứ?"
Lý do này đủ khiến người khác im lặng, không ít người nhìn nhau, phát hiện tên này vậy mà còn có tâm tình nói đùa.
"Ha ha...." Nhan Bảo Như xinh đẹp quyến rũ vậy mà lại cười đến run rẩy hết cả người, sau một trận nghiêng nghiêng ngửa ngửa, chỉ Ngưu Hữu Đạo nói: "Được! Chỉ dựa vào lý do này của ngươi, ta đi với ngươi."
"Thôi bỏ đi!" Ngưu Hữu Đạo cười híp mắt từ chối, nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo nhấc cằm lên: "Chử trưởng lão vẻ mặt không vui, ta vẫn là không liên luỵ đến cái tốt của ngươi, ban nãy coi như ta chưa nói qua, ta rút lại!"
"....." Nhan Bảo Như sửng sốt, chú ý đến tia sâu sắc chợt loé qua trong mắt Ngưu Hữu Đạo, lập tức tỉnh ngộ, có thể nói hận đến nghiến răng.

Trước đây nàng ta cũng cho rằng Ngưu Hữu Đạo là muốn nắm thêm một cọng cỏ cứu mạng, cho đến khi Ngưu Hữu Đạo lại đột nhiên đổi ý từ chối, nàng ta mới hiểu rõ ra, không cẩn thận mắc lừa Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo đang nhân cơ hội thăm dò nàng ta.
Người khác không biết có ý gì, bản thân nàng ta lại hiểu rõ mục đích đến đây của bản thân nhất, do đó cũng có thể nhạy cảm phát giác được manh mối tình hình, Ngưu Hữu Đạo lật tay liền mò ra được nàng ta hướng ai mà đến!
Mọi người rất kinh ngạc, Nhan Bảo Như đồng ý đi với hắn, Ngưu Hữu Đạo vậy mà từ chối?
Ngưu Hữu Đạo vẫy tay gọi ba nữ đệ tử của Lưu Triều tông kia: "Đi thôi!"
Nói rồi quay người mà đi.
Đi chưa được mấy bước, Vân Hoan nhẹ giọng gọi: "Ngưu huynh."
Ngưu Hữu Đạo nghe tiếng quay đầu, chỉ thấy ba nữ đệ tử vẫn chưa đi theo hắn, mà là vẻ mặt bứt rứt bất an đứng tại chỗ.
Chử Phong Bình liếc mắt, mặt lộ ra ý cười trêu tức.
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi quay người, chầm chậm hỏi: "Ba người các ngươi muốn ở lại sao?"
Ba người phụ nữ tên gọi khác nhau Đổng Kim Hoàn, An Diệu Nhi, Lâm Phi Yến, bị Ngưu Hữu Đạo hỏi đến, rất lúng túng, cũng rất là bứt rứt bất an.
Không sai, ba người mục đích lớn nhất mà đi vào nơi này chính là muốn làm nữ nhân của Ngưu Hữu Đạo, nhưng ba người thật sự không ngờ đến thế cục sẽ trở thành như thế.
Ngưu Hữu Đạo cao cao tại thượng trong lòng của bọn họ, thế mà trong nháy mắt lại trở thành cho nhà có tang, cành cây cao biến thành cành khô gần mục nát, chịu không nổi bất kỳ gió táp mưa sa nào, nếu như tiếp tục đi với Ngưu Hữu Đạo chính là tìm đường chết.
Ba người bây giò cũng có lý do an ủi bản thân, từ đầu đến cuối cũng chưa được bất kỳ lợi ích nào từ Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo thậm chí còn chưa nhìn thẳng bọn họ qua, bọn họ trẻ tuổi mỹ mạo, còn có tương lai tốt đẹp và phong quang chưa được hưởng thụ qua, dựa vào đâu đi theo một Ngưu Hữu Đạo không coi bọn họ ra gì đi chịu chết?

Nhưng lực uy hiếp của Ngưu Hữu Đạo ở Mao Lư sơn trang dù sao cũng thấm nhuần đã lâu, đối mặt với câu hỏi của Ngưu Hữu Đạo, ba người cực kỳ bất an nhìn nhau, không dám lên tiếng.

Chương 1137: Giậu đổ bìm leo (1)

Chương 1137: Giậu đổ bìm leo (1)
"Thú vị." Chử Phong Bình lớn tiếng cười ha ha, sau đó lên tiếng tăng thêm can đảmcho ba người: "Yên tâm, đều là tu sĩ nước Yến, có ta ở đây, có lời cứ nói thẳng, không cần sợ hắn."
Có người chống lưng, Đổng Kim Hoàn yếu ớt trả lời: "Đạo gia, ba người chúng tôi năng lực có hạn, e là không giúp được gì cho Đạo gia, không muốn trở thành gánh nặng của Đạo gia."
Hai người khác cũng yếu ớt gật đầu, tỏ ý tán thành.
Trong chốc lát, mọi người đều dùng ánh mắt thương hại nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo: "Aizzzz!" Tư Đồ Diệu cúi đầu thở dài.
Ngưu Hữu Đạo rất bất ngờ, ba người này có thể nói chính là thủ hạ của hắn, hơn nữa sư môn của ba người cũng dặn dò qua ba người nhiều lần rằng phải nghe lời hắn, hắn thật không ngờ đến ba người này cũng sẽ ở trước mặt mọi người phản bội hắn!
Thời khắc này, thói đời nóng lạnh, lòng người dễ thay đổi, lực xung kích cho người to lớn như thế!
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo đột nhiên trở nên sáng ngời dị thường, khẽ gật đầu nói: "Được! Ngước chảy chỗ trũng, người thường đi chỗ cao, các ngươi muốn ở lại thì ở lại đi, ta không trách các ngươi!" Dứt lời quay người, không còn lưu luyến bất cứ thứ gì, dứt khoát rời đi.
Thấy Ngưu Hữu Đạo chán nản cụp đuôi xéo đi, Chử Phong Bình vẻ mặt vui sướng, tựa như mở miệng ác ý, nhưng trong lòng xấu hổ khó mà ổn định lại như cũ, lần này đến vẫn chưa đạt được mục đích quan trọng nhất, rất khó có thể thật sự vui mừng.
Ông ta cũng không ngờ đến, vốn tưởng rằng nắm chuẩn nhược điểm của Ngưu Hữu Đạo, vốn cho rằng vào thời điểm này ra tay Ngưu Hữu Đạo không thể không khuất phục, việc vốn cho rằng việc chắc chắn sẽ thành,

ai ngờ đến Ngưu Hữu Đạo vậy mà lại cự tuyệt yêu cầu của ông ta, bảo ông ta làm sao chịu nổi?
Giống như vậy, ông ta cũng biết đưa nữ đệ tử ra ngoài như vậy thực sự không phải là chuyện vẻ vang gì, sự việc nếu như thành rồi có thể nói là một đoạn lương duyên, không vẻ vang thì cũng qua rồi, việc nêu như không thành cả đời này của ông ta đều phải vì chuyện này mà cảm thấy mất mặt, làm sao có thể không xấu hổ?
Này há lại trục xuất Ngưu Hữu Đạo, ép Ngưu Hữu Đạo đến đường cùng thì có thể rửa nhục?
"Đứng lại!" Bên cạnh ông ta đột nhiên có giọng nói dịu dàng hét lên một tiếng, là tiếng nói của một người phụ nữ.
Ông ta quay đầu nhìn, không khỏi nhíu mày, chính là nữ đệ tử của mình Tiêu Như Anh, cũng là người mà ông ta chuẩn bị gả cho Ngưu Hữu Đạo, lúc này xông ra, dường như cũng khó chịu đựng điều gì đó, lập tức trầm giọng cảnh cáo một tiếng: "Như Anh!"
Tiêu Như Anh lần này lại không để ý đến sư phụ của mình.
Ngưu Hữu Đạo nghe thấy dừng bước, quay đầu thấy là một vị nữ tử sắc đẹp coi như không tệ, chỉ là dáng vẻ mặt phấn ẩn chứa sát khí kia vừa nhìn liền biết là người đến không có ý tốt.
Hắn không quen biết người phụ nữ này, nhưng có gặp qua, biết đó là một trong những tu sĩ nước Yến đến đây lần này, xem trang phụ là đệ tử Linh Kiếm Sơn.
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi quay người: "Cô nương có gì chỉ giáo?"
Tiêu Như Anh chậm rãi bước đến, đi đến đứng vững trước mặt hắn, trong ánh mắt hiện lên hàn ý khắc cốt ghi tâm, lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo, gằn từng chữ: "Ngưu Hữu Đạo, ngươi nhớ kỹ tên ta, ta, Tiêu Như Anh!"
Nghiêm Lập và Sơn Hải nhìn nhau, một người nháy mắt ra hiêu, một người hơi nhíu mày, hai người dường như đoán ra được chút gì đó.
Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn phản ứng của Chử Phong Bình, đại khái cũng đoán ra được người phụ nữ này là ai, cười nhạt: "Vì sao phải nhớ tên của cô?"
Tiêu Như Anh: "Ngươi tốt nhất là phải sống thật tốt cho ta!"

Ngưu Hữu Đạo nhún nhún vai: "Không nhọc Tiêu cô nương phải nhớ mong, cũng không phiền Tiêu cô nương dặn dò, sâu kiến còn ham sống, ta đương nhiên sẽ nghĩ hết biện pháp để sống cho tốt."
Giọng nói của Tiêu Như Anh rét lạnh: "Nhục nhã hôm nay ngươi mang đến cho ta, một ngày nào đó ta sẽ bắt ngươi trả lại gấp đôi!"
Những người khác có lẽ không biết lời này của nàng ta có ý gì, trên thực tế cho dù là bên phía Linh Kiếm Sơn, chuyện này có lẽ cũng chỉ có Chử Phong Bình và nàng ta mới biết.
Vẫn là câu nói đó, việc này không phải là chuyện vẻ vang gì, thêm vào đó lại liên luỵ đến tranh chấp giữa ba phái, sẽ không sẽ không trắng trợn nói toạc ra.
Kỳ thật từ trước đến nay, nàng ta ở Linh Kiếm Sơn cũng là một người rất thanh cao, nam nhân bình thường nàng ta thật đúng là không để vào mắt.
Cho nên ngay từ đầu, nàng ta không đồng ý chuyện này, sau này qua sự thuyết phục của Chử Phong Bình, nàng ra cũng thu thập tình hình của Ngưu Hữu Đạo hiểu rõ tỉ mỉ một chút.
Trước đây chỉ là nghe nói về Ngưu Hữu Đạo, cũng chưa từng hiểu cặn kẽ, vừa hiểu rõ mới phát hiện là một nhân vật thật sự, hơn nữa là một hào kiệt hiếm có của giới tu hành, phát hiện gược lại cũng xứng với nàng ta, gả có người này trở thành nữ chủ nhân của Mao Lư sơn trang sẽ không bôi nhọ bản thân.
Cân nhắc đến lợi ích của môn phái, còn có sư phụ nhiều lần thuyết phục, nàng ta không đồng ý cũng không từ chối, nhưng lại đi với sư phụ đến bí cảnh Thiên Đô.
Điều này tương đương với đồng ý rồi, Chử Phong Bình biết rõ trong lòng, cũng không cần vạch trần, để tránh cho khó xử, làm theo kế hoạch là được.
Tiêu Như Anh đương nhiên là phải xem Ngưu Hữu Đạo trông như thế nào.
Lần đầu gặp gỡ ở Thiên Cốc, Ngưu Hữu Đạo coi nhẹ Phiêu Miễu Các đại khai sát giới, thật sự là khiến nàng ta kinh diễm!
Lần đầu mới gặp, hành động vĩ đại của Ngưu Hữu Đạo liền khiến nàng ta trợn tròn mắt, làm cho nàng ta rung động, Linh Kiếm Sơn từ trên

xuống dưới ai dám, ai có lá gan như vậy?
Có được nguyên nhân, lại thấy một màn kia, tim nàng ta đập thình thịch, cảm thấy đây mới là nam nhân mà Tiêu Như Anh nàng tìm kiếm.
Về sau Tiêu Như Anh vẫn luôn lặng lẽ quan sát Ngưu Hữu Đạo.
Tướng mạo của Ngưu Hữu Đạo không thể nói là ưa nhìn, nhưng tuyệt đối sẽ không kém, trên người còn có một loại khí chất khác biệt, có một hương vị không thể thấy trên những người bình thường.
Đã có tâm tư đó, càng xem càng vừa ý, nàng ta không thể không thừa nhận, trong số những đệ tử cùng thế hệ ở Linh Kiếm Sơn không ai bằng vị này.
Lại về sau, Chử Phong Bình tìm Ngưu Hữu Đạo vạch trần chuyện này, Ngưu Hữu Đạo nói phải suy xét, Chử Phong Bình cho hắn suy nghĩ.
Chử Phong Bình cho rằng đây là chuyện ván đã đóng thuyền, Ngưu Hữu Đạo loại người này không thể nào không thức thời, tất nhiên sẽ đáp ứng.
Tóm lại chính là không cho rằng Ngưu Hữu Đạo sẽ từ chối, do đó sau khi vạch trần với Ngưu Hữu Đạo, lại lập tức tìm đến Tiêu Như Anh, hi vọng Tiêu Như Anh cho một câu trả lời chắc chắn, không thể tiếp tục che giấu nữa rồi, đừng đến khi đó Ngưu Hữu Đạo đồng ý rồi, vị này lại bắt đầu làm mình làm mẩy.
Lần nữa được hỏi đến, Tiêu Như Anh cũng có chút khó mở miệng, chỉ hỏi một câu Ngưu Hữu Đạo sẽ đồng ý sao? Chử Phong Bình còn có thể nói như thế nào? Kết quả có thể tưởng tượng được.
Sau hôm đó, Tiêu Như Anh thuận theo tự nhiên liền cho rằng mình và Ngưu Hữu Đạo nhất định là sẽ trở thành vợ chồng.
Nàng ta bắt đầu nghĩ từ nay về sau nên ở chung với nhau như thế nào, sau khi có thai rồi sẽ quay về Linh Kiếm Sơn hay là theo Ngưu Hữu Đạo trở về Mao Lư sơn trang? Lại nghĩ sau khi trở thành nữ chủ nhân của Mao Lư sơn trag nên giao tiếp với Hồng Nương Tề Kinh kia như thế nào, thông qua tìm hiểu nàng ta được biết bên cạnh Ngưu Hữu Đạo có tồn tại một nữ nhân tên Hồng Nương, quan hệ của hai người mọi người đều biết.
Nói chung nàng ta đã suy nghĩ rất nhiều, ai ngờ hôm nay, ngược lại trở thành mong muốn đơn phương của nàng ta, ngược lại trở thành nàng ta bị dội một gáo nước lạnh.

Thiệt thòi nàng ta còn đáp ứng sư phụ, vì lợi ích của môn phái, sau khi chuyện thành rồi thì mau chóng mang thai cho Ngưu Hữu Đạo.
Bây giờ nghĩ lại, bản thân lại có thể không kiên trì như thế, bảo nàng ta làm sao chịu được?

Chương 1138: Giậu đổ bìm leo (2)

Chương 1138: Giậu đổ bìm leo (2)
Nàng ta là một người phụ nữ rất thanh cao, có thể không kiên trì như thế thật không dễ dàng, chuyện này đối với nàng ta mà nói quả thực là nhục nhã vô cùng, thế là có một màn trước mắt.
"...." Ngưu Hữu Đạo im lặng, hắn không biết chuyện đã xảy ra, nghĩ không ra, này làm sao là nhục nhã được?"
Sửng sốt một chút, bình tĩnh nói: "Tiêu cô nương, cô nghĩ nhiều rồi, bất luận cô tin hay không, ta đây cũng vì muốn tốt cho cô!"
Có liên quan đến mưu đồ của Nghiêm Lập và Sơn Hải, hắn bây giờ không tiện lật trần.
Đã không còn gì để nói với loại phụ nữ này, Ngưu Hữu Đạo để lại một câu nói liền quay người rời đi.
Tư Đồ Diệu hét một tiếng: "Lão đệ, lên đường bảo trọng!"
Ngưu Hữu Đạo không quay đầu lại nữa, chỉ có Vu Chiếu Hành và mẹ con Vân Cơ ba người đi theo.
Tâm tình Ngưu Hữu Đạo rất phức tạp, tâm tình của một đám người Vạn Động Thiên phủ cũng phức tạp, đều biết việc làm này thực sự là có lỗi với Ngưu Hữu Đạo, nếu không phải trong bí cảnh Thiên Đô, dựa vào thế lực Nam Châu mà Ngưu Hữu Đạo nắm giữ trong tay có thể chi phối sinh tử của Vạn Động Thiên phủ, bọn họ căn bản không dám làm như vậy, này cũng coi như là ở đây thấy Ngưu Hữu Đạo dễ bắt nạt.
Một đám người Đại Thiện Sơn nhìn có chút hả hê, suy nghĩ một khi Ngưu Hữu Đạo chết ở đây, bên phía Nam Châu có lẽ có triển vọng.
Ánh mắt Nhan Bảo Như lấp loé.
Khuôn mặt Nhan Bảo Như lạnh lẽo đưa mắt nhìn, oán hận trong ánh mắt khó mà che giấu.

Chử Phong Bình cũng im lặng, từ đầu đến cuối vẫn chưa trực tiếp để lộ đệ tử này ra, chính là muốn chừa chút mặt mũi cho đệ tử này, không ngờ đến đệ tử này lại chủ động lộ ra.
"Aizzzzz!" Nghiêm Lập buông tiếng thở dài, vừa quay đầu lại, nhìn thấy ba người phụ nữ tụ lại một đống nơm nớp lo sợ, nhìn không được hỏi một câu: "Ba người các ngươi không phải là thủ hạ của Ngưu Hữu Đạo sao?"
Đổng Kim Hoàn, An Diệu Nhi, Lâm Phi Yến ba người nhìn nhau, câu hỏi này khiến người ta lúng túng.
Chỉ có điều đối với Nghiêm Lập mà nói, cần phải quan tâm đến ba người bọn họ lúng túng hay không sao?
Lại là Đổng Kim Hoàn lên tiếng đáp lại: "Chúng tôi không phải là thủ hạ của hắn, ba người chúng tôi là đệ tử của Lưu Tiên tông, Linh Tú Sơn và Phù Vân tông."
Nghiêm Lập nhíu mày nói: "Chẳng lẽ Lưu Tiên tông, Linh Tú Sơn và Phù Vân tông không phải là nhân mã dưới trướng Ngưu Hữu Đạo hay sao? Các ngươi bây giờ phản bội hắn, không sợ quay về không cách nào giao phó với tông môn sao?"
Đổng Kim Hoàn ấp a ấp úng một câu : "Tu vi của ba người chúng tôi thật sự khó mà gánh vác trách nhiệm lớn, vốn không đến phiên chúng tôi, là Ngưu Hữu Đạo đã chọn ba người chúng tôi." Lời này là nghiêng đầu nói với hai người còn lại, giống như đang hỏi hai người có phải hay không.
An Diệu Nhi vội vàng gật đầu, còn bổ sung thêm một câu: "Lúc Ngưu Hữu Đạo ở Mao Lư sơn trang đã có mưu đồ bất chính với ba người chúng tôi, chúng tôi vẫn luôn né tránh hắn."
Đổng Kim Hoàn lại nói tiếp: "Ngưu Hữu Đạo lần này chọn ba người chúng tôi đến, chúng tôi không cách nào từ chối, kỳ thực chúng tôi rất sợ, sợ khó thoát khỏi thủ đoạn hiểm độc của hắn, không ngờ đến có thể có cơ hội thoát khỏi hắn."
Lời này có ý gì, kẻ không ngốc đều biết.
Bọn họ bây giờ rất sợ hãi, cũng biết bản thân làm như vậy không chân chính, lại sợ đám người vì vậy mà căm ghét bọn họ, không tiếc bịa đặt chà đạp huỷ hoại danh tiếng của Ngưu Hữu Đạo, nhằm chứng minh bản

thân không phải phản bội, vì cầu tự bảo vệ mình mà hắt nước bẩn lên người Ngưu Hữu Đạo.
Đây chính là giậu đổ bìm leo mà mọi người thường nói, người thất thế bị những người xung quanh hiếp đáp, nhiều người thừa cơ hội đả kích khiến cho suy sụp hoàn toàn, vừa thấy Ngưu Hữu Đạo thất thế, liền lập tức muốn vạch rõ quan hệ với Ngưu Hữu Đạo, độc nhất là lòng dạ đàn bàn quả thật không nói sai.
Sự việc thật hư như thế nào, Lâm Phi Yến biết rõ trong lòng, nhưng cũng không nói gì, chỉ cúi đầu.
Mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra là vậy, chẳng trách Lưu Tiên tông ba phái lại phái ra ba nữ nhân tuổi trẻ mỹ mạo đến, hoá ra Ngưu Hữu Đạo ẩn chứa tâm tư dơ bẩn, đương nhiên rước lấy một số người vô liêm sỉ, tiếp tới đồng tình với ba nữ nhân này....
Người phía này đã rời xa nước Yến, đám người Ngưu Hữu Đạo dừng lại ở một ngọn núi, không thể mù quáng chạy loạn, chuẩn bị lập lại kế hoạch một lần nữa.
Nhìn xem người ở bên cạnh mình, chỉ còn lại mẹ con Vân Cơ và Vu Chiếu Hành.
Đối với lần này, nếu như nói trong lòng Ngưu Hữu Đạo không chút cảm khái gì là không thể nào.
Trước mắt, mẹ con Vân Cơ là bởi vì hắn nắm trong tay tử huyệt, không dám phản bội.
Mà Vu Chiếu Hành cũng là bị ép bất đắc dĩ, hắn từng uy hiếp bên phía Ma giáo, một khi hắn không thể sống sót trở về, thân phận che giấu của Vu Chiếu Hành sẽ lộ ra ánh sáng.
Cho nên hắn biết rõ, nếu như không phải có những nguyên nhân này, ba người này cũng sẽ không đi với hắn, mối quan hệ được gọi là kết bái giữa hắn và Vân Hoan đối diện với thế cục này căn bản không đáng tin cậy.
Hắn đột nhiên nghĩ đến Nguỵ Đa, tên cà lăm đó thật sự khiến người ta phiền lòng, cũng không biết bây giờ như thế nào rồi?
"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, đang yên đang lành sao lại muốn trở mặt với Chử Phong Bình?"

Vấn đề này bọn họ mãi vẫn không nghĩ ra, bọn họ không tin Ngưu Hữu Đạo không rõ ràng mối quan hệ lợi hại trong đó, lúc này dừng lại, Vân Cơ cuối cùng nhịn không được lên tiếng hỏi.
"Tiêu Như Anh ban nãy, các ngươi cũng thấy rồi, Chử Phong Bình muốn ta cưới nàng ta...." Ngưu Hữu Đạo đem đầu đuôi câu chuyện nói ra.
Bên cạnh hắn chỉ mấy người này, không nên tiếp tực nghi ngờ lẫn nhau, để đoàn kết nhất trí, Ngưu Hữu Đạo không giấu diếm bọn họ, nói ra nguyên nhân.
Ba người nhìn nhau, không ai ngờ đến lại là nguyên nhân này.
Dù cho Vân Cơ là nữ nhân, đối với chuyện này cũng có chút ngoài ý muốn, trầm ngâm nói: "Thế đạo này đối với nữ nhân không công bằng, đồng ý không phải là chuyện bình thường hay sao? Hà tất phải khiến bản thân rơi vào bước đường cùng, có đáng không?"
“Đáng giá không?” Ngưu Hữu Đạo chống kiếm, tự giễu: “Có lẽ là vì ta không phải là người của thế giới này.”
Vu Chiếu Hành bỗng lên tiếng: “Nơi này là bí cảnh Thiên Đô, chúng ta đều không phải là người của thế giới này.”
Không đề cập đến vì sao lại đi theo trước đó, bây giờ ngược lại ông ta có chút bội phục Ngưu Hữu Đạo. Đứng trước sự cám dỗ lựa chọn sinh tử, hắn vẫn có thể thủ vững ranh giới cuối cùng, đối với loại người có địa vị như Ngưu Hữu Đạo mà nói, thật sự khó có được, bởi vì hy sinh quá lớn.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, biết ông ta đã hiểu lầm ý của hắn.
Vân Hoan thở dài. Hắn ta thấy, để phụ nữ bức mình đến đường cùng thật sự không đáng. Một cô gái gặp dịp thì chơi giết thì cứ giết, có cái gì mà không thể ra tay? Nhưng sự việc đã như vậy, nói cái gì cũng không còn ý nghĩa.
Vu Chiếu Hành quay đầu lại hỏi: “Chuyện gì xảy ra với Nhan Bảo Như thế? Ngươi kéo nàng ta rồi lại từ chối nàng ta.”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Cô gái này là địch hay bạn, ta còn chưa thể xác định chính xác, nhưng trải qua tìm hiểu sơ bộ, cũng xem như nắm chắc trong lòng, hắn là vì ta mà đến. Ta nghĩ không ra nàng ta có lý do gì để giúp ta, khả năng là địch tương đối lớn hơn.”
Mọi người nhìn nhau, lúc này mới kịp phản ứng. Thì ra vừa kéo vừa đẩy chẳng qua chỉ để thăm dò.

Vu Chiếu Hành nói: “Không biết là địch hay bạn, nói cách khác, ngươi và nàng ta không có ân oán cá nhân, vậy là ai phái tới?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Kẻ muốn giết ta nhiều lắm, ta nào biết được là ai phái tới chứ? Ta chỉ biết xếp hạng của nàng ta trong Đan bảng cao hơn ngài. Cho nên, ta nghĩ cách xa nàng ta vẫn tốt hơn.” Hắn nhìn về phía trước: “Mặc kệ là đến giúp ta hay là giết ta, tóm lại cũng là vì ta mà đến, sợ là sẽ còn đến tìm ta, mọi người cẩn thận chút.”

Chương 1139: Ngài phụ trách làm tay chân là được

Chương 1139: Ngài phụ trách làm tay chân là được
Vu Chiếu Hành nói: “Ta và nàng ta chưa hề giao thủ. Ta ở bên cạnh ngươi, nàng ta không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nếu không phải thái độ của ba Đại Phái nước Yến rõ ràng, nàng ta không cần cố kỵ, đã sớm đến đây rồi.”
Dường như muốn nói, mặc dù xếp hạng của ông ta trên Đan bảng không bằng Nhan Bảo Như, nhưng khi đánh nhau, còn chưa biết ai thắng ai thua.
Vân Cơ nói: “Nếu thật sự tìm đến, cứ giao cho ta thử một chút. Ta ngược lại muốn xem thử vị trí thứ hai Đan bảng có bản lĩnh lớn bao nhiêu.”
Vân Cơ nói xong, Vu Chiếu Hành có chút ngoài ý muốn, vô thức liếc nhìn Vân Cơ. Vân Cơ cũng vừa lúc liếc nhìn ông ta, mắt hai người chạm vào nhau.
Từ ánh mắt của đối phương, Vu Chiếu Hành cảm giác lời này giống như đang cảnh cáo ông ta đừng làm loạn.
Ngưu Hữu Đạo cũng có chút ngoài ý muốn, không nghĩ đến Vân Cơ lại dám chủ động xin giao thủ với Nhan Bảo Như, không khỏi mỉm cười. Xem ra xà yêu kia cũng có chút nắm chắc, nếu không sẽ không dám nói ra những lời như vậy. Nhưng chuyện này đối với hắn cũng là chuyện tốt, cho nên hắn chỉ cười.
Vân Hoan cũng bất ngờ. Sau khi mẫu thân giao mọi chuyện cho hắn ta xử lý, đã rất nhiều năm chưa từng thấy bà chủ động qua như vậy. Nhưng hắn ta rất nhanh hiểu ra, mẫu thân tiềm ẩn nhiều năm, mắt thấy tâm nguyện sắp hoàn thành, không cam tâm chết ở đây. Nếu không ra sức đảm bảo cho Ngưu Hữu Đạo an toàn trở về, mẫu thân sẽ không chịu

được những gì mà Ngưu Hữu Đạo đã chuẩn bị sau đó. Một khi tin tức bị truyền ra, cửu đại Chí tôn truy sát đến chân trời góc biển cũng sẽ không bỏ qua cho mẫu thân. Chuyện cho đến nước này, mẫu thuẫn cũng chỉ có thể chủ động đánh ra.
Vân Cơ không nói đến vấn đề này nữa: “Nhan Bảo Như chỉ là quá trình, đối với Ngưu Hữu Đạo mà nói không phải là kết quả. Quá trình không quan trọng. Nếu như gặp phải, nắm trong tay kết quả mới là việc mà ngươi cần phải đối mặt.”
“Ừm!” Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Nói có lý, không biết cô có cao kiến gì không?”
Vân Cơ nói: “Có
Vân Cơ nói: “Có hai con đường bày ra trước mặt ngươi, hoặc liên hệ với Chử Phong Bình để xin lỗi. Đối mặt với lợi ích to lớn, Chử Phong Bình sẽ bỏ qua cho ngươi, sự tình có thể vãn hồi. Ngươi trở về, có thể thu thập ba phản đồ kia. Ba ả tiện nhân đó, ngay cả ta cũng muốn làm thịt bọn họ.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Bọn họ chỉ là cầu sinh, còn ta sao lại không phải chứ? Ta và bọn họ không oán không cừu, so đo với bọn họ cũng không có ý nghĩa, cứ xem như vứt bỏ mấy thứ vướng víu. Vân Cơ, con đường thứ nhất này không thích hợp cho ta đi, cô hãy nói ra con đường thứ hai.”
Vân Cơ nói: “Con đường thứ hai còn muốn ta nói sao? Nó nằm ngay trước mắt ngươi, không cần lề mề, mọi người vất vả chút, tranh thủ thời gian tìm kiếm, nghĩ hết biện pháp tìm linh chủng, hy vọng vận khí của mọi người tốt, có thể tìm được một rừng rậm linh thụ, có thể thu được càng nhiều linh chủng càng tốt, xem như qua được cửa ải Toa Như Lai.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Chúng ta chỉ có mấy người có thể tìm được bao nhiêu? Chỉ sợ chạy gãy chân cũng tìm không được nhiều, xác suất lấy được vị trí thứ nhất không cao. Biện pháp này của cô là biện pháp ngu xuẩn, không thể làm được.”
Vân Cơ nói: “Vậy thì ngươi hãy nói ra biện pháp thông minh đi.”
Hai tay Ngưu Hữu Đạo chống kiếm, chọc chọc trên mặt đất mấy lần, sau đó ngửa mặt lên trời thở dài, lẩm bẩm: “Tìm thì có được bao nhiêu đâu, cướp vẫn tốt hơn.”

“Cướp?” Vân Hoan chỉ vào mọi người: “Chỉ dựa vào mấy người chúng ta mà đi cướp được sao? Bây giờ ngươi né tránh thế lực khắp nơi còn không kịp, lại còn dám chủ động dâng mình đến cửa?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không cướp thì làm sao bây giờ? Có một số việc, chăm chỉ cũng vô dụng thôi. Ngươi sẽ không thật sự cho rằng chúng ta cố gắng tìm kiếm thì có thể giành được vị trí thứ nhất chứ? Tìm cây không bằng tìm người.”
Vân Cơ hỏi: “Tìm người? Ngươi có kế hoạch gì rồi sao?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Chưa nói đến là kế hoạch hay không, hoặc tìm người cướp đồ, hoặc đoàn kết những người có thể đoàn kết. Nhiều người nhiều lực. Ngoại trừ hai biện pháp này, ta thật sự không nghĩ ra được biện pháp nào khác.”
Ba người nghĩ lại thấy cũng đúng. Vu Chiếu Hành nói: “Muốn liên lạc nhân thủ... có thể tìm thử những người đứng ở phe trung lập.”
Vân Hoan nói: “Ví dụ như Vạn Thú môn, Thiên Hành tông, Khí Vân tông, Linh tông, những nhà này tương đối trung lập.”
“Vạn Thú môn...” Trong đầu Ngưu Hữu Đạo thoáng hiện lên hình ảnh Triều Kính. Có mối quan hệ với Triều Kính, hắn ngay cả Ma giáo còn uy hiếp được, sao có thể buông tha cho Vạn Thú môn. Nhưng quan hệ giữa hắn và Triều Kính chỉ là quan hệ lén lút, không cách nào chi phối quyết định của Vạn Thú môn.
Không có tác dụng gì chính là đồng nghĩa với việc chưa dùng đến, còn phải giữ lại cho sau này.
Hắn lắc đầu nói: “Nước Tống bị Nam châu ta đánh thảm. Vạn Thú môn còn muốn đặt chân ở nước Tống, sẽ không muốn bị cuốn vào chuyện của ta. Khí Vân tông đã sớm liên lạc với ta, ta không nể mặt hoàng đế nước Tấn là Thái Thúc Hùng, Khí Vân tông giết ta còn không kịp, làm gì có chuyện giúp ta chứ, tìm bọn họ là chịu chết. Linh tông nước Tề cũng không đáng tin cậy. Ta đánh bị thương đệ tử ba Đại Phái nước Tề, không biết có tránh né ta hay không. Còn Thiên Hành tông, haiz, phu nhân Chưởng môn Thiên Hành tông Đỗ Vân Tang trành giành tình nhân với Hồng Nương bên cạnh ta, gây náo loạn một thời gian. Mặt mũi Chưởng môn phu nhân bày ra đó, đệ tử Thiên Hành tông giúp ta mới là lạ. Ta không trông cậy vào những người này được.”

Vân Hoan không biết nên nói cái gì cho phải: “Ngưu huynh, ngươi đắc tội đúng là không ít người.”
“Ai bảo chứ, ta cũng không muốn mà. Haiz, giang hồ tẩu mã, đắc tội với người là không thể tránh được. Ta không biết từ lúc nào đạp lên địa bàn của người ta, đắc tội với người ta. Nếu không, làm gì có chuyện mười hai người đề cử ta vào danh sách tán tu chứ.” Ngưu Hữu Đạo cũng là bất đắc dĩ, quay sang nhìn Vu Chiếu Hành: “Tán tu giống như ngươi, cao thủ có chút khí khái, không chịu thế lực khác mời chào, nếu cố gắng có thể thử một chút.”
Vu Chiếu Hành hỏi lại: “Ngươi cảm thấy người như vậy có cần phải vì ngươi mà đắc tội với các thế lực khác không?”
Vân Cơ chợt hỏi một câu: “Vu Chiếu Hành, ngươi thật sự là bạn của Nghiêm Lập sao?” Nếu là bạn, tại sao ông ta không đến giúp Nghiêm Lập mà lại chạy đến giúp Ngưu Hữu Đạo. Nàng ta luôn cảm thấy có chỗ không ổn. Lời này giống như đang nói, chẳng lẽ ngươi không sợ đắc tội với các thế lực khác?
Vu Chiếu Hành đáp: “Ta chưa hề nói qua ta là bạn của Nghiêm Lập. Từ đầu đến cuối đều là hắn nói.” Sau đó hất mặt về phía Ngưu Hữu Đạo.
Hai mẹ con đều quay sang nhìn Ngưu Hữu Đạo, đại khái hiểu được chuyện gì, nhưng lại cảm thấy nghi ngờ. Nếu không phải bạn của Nghiêm Lập, Nghiêm Lập giúp Ngưu Hữu Đạo giảng hòa, tình huống là như thế nào?
“Chuyện ở đây rất phức tạp. Trong thời gian ngắn không thể nói rõ ràng được.” Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, sau đó thở dài: “Xem ra, chỉ có thể tìm tu sĩ hải ngoại liên thủ.”
Vân Hoan nói: “Người bốn biển và người ở đại lục không phải cùng một đường, bọn họ sẽ đồng ý sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nếu như cùng một đường với tu sĩ bảy nước, ta tìm bọn họ để làm gì? Có đồng ý hay không thì phải nhìn tình huống. Ta giúp bọn họ thu hoạch linh chủng, bọn họ sẽ có ý kiến sao?”
Vu Chiếu Hành nói: “Bản thân ngươi còn đang thiếu linh chủng, còn đi giúp bọn họ thu hoạch?”
Ngưu Hữu Đạo trêu chọc: “Ngài đấy, làm tán tu đã lâu, đầu óc lại chậm chạp. Chuyện cấu kết lợi ích cứ để ta thao tác, ngài phụ trách làm tay

chân là được rồi.”
Vân Hoan liếc nhìn phản ứng của Vu Chiếu Hành. Nói như vậy, người này sẽ không trở mặt chứ?
Vu Chiếu Hành cũng không phản ứng: “Làm tay chân cũng phải biết mình làm cái gì chứ, cũng không thể tùy ý để ngươi vô duyên vô cớ bắt ta đi chịu chết.”

Chương 1140: Ngày thứ nhất

Chương 1140: Ngày thứ nhất
Ngưu Hữu Đạo dựng thẳng ngón tay nói cho ông ta biết: “Lợi ích!”
Vu Chiếu Hành nói: “Cái hiểu cái không, vẫn không hiểu!”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Các thế lực lớn đoạt linh chủng là vì cái gì?”
Vu Chiếu Hành nói: “Vì xếp hạng. Xếp hạng càng cao, thu hoạch càng lớn.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Như vậy cũng chưa hết. Linh chủng đưa hết cho ta, chỉ cần giúp ta lấy được vị trí thứ nhất, ta sẽ trọng thưởng toàn bộ cho bọn họ. Ta cần bảo đảm mạng sống, bọn họ cần bảo đảm tiền tài. Chỉ cần tất cả đều có lợi, có cái gì mà không được?”
Ba người bừng tỉnh. Nghe hắn nói như vậy, ngược lại là một biện pháp khả thi.
Vân Cơ do dự nói: “Suy nghĩ này không sai, nhưng bọn họ chưa chắc sẽ hợp tác với ngươi. Bọn họ có thể vì ngươi liều mạng với các thế lực khác sao? Còn nữa, ngươi cũng không thể cam đoan bọn họ hợp tác với ngươi, ngươi có thể đứng nhất. Nếu chẳng may ngươi không lấy được hạng nhất, cho dù là hạng hai, ngươi chết trong tay Phiêu Miễu các, phần thưởng cho hạng hai cũng không có, đến lúc đó bọn họ còn không phải trơ mắt nhìn sao? Bọn họ liều chết liều sống chẳng phải sẽ trở thành công cốc? Chuyện này đối với bọn họ mà nói phong hiểm quá lớn. Nếu ta là bọn họ, ta sẽ không đồng ý hợp tác với ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không đồng ý thì phải nghĩ cách cho bọn họ đồng ý. Mục tiêu đã định, nhất định phải đi theo. Thần cản giết thần, Phật cản giết Phật. Ai cản ta đều phải chết. Chuyện cho đến bây giờ, ta cũng không còn lựa chọn nào khác, cũng không cách nào hiền lành được, chỉ còn con đường này thôi.”

Vân Cơ thở dài: “Cũng chỉ như thế. Chỉ là thế giới này lớn quá, cũng không biết đám người hải ngoại kia đi đâu, nhất thời biết đâu mà tìm?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Sẽ có người tìm giúp chúng ta.”
Vân Hoan hiếu kỳ hỏi: “Là ai?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Bảy nước có nhiều người như vậy, chắc chắn sẽ có người nhìn thấy.” Thấy hắn ta không hiểu, hắn liền bổ sung một câu: “Không chỉ có chúng ta thôi đâu, ta cũng không nghĩ khó khăn như các người. Bên trong thực lực bảy quốc gia đều có người của ta.”
Hắn rất ít khi tùy tiện lộ ra lá bài tẩy của mình. Nói cho bọn họ biết chẳng qua là muốn ổn định lòng người.
Tận lực nói hắn còn có người, chính là tạo niềm tin cho bọn họ.
Ba người nửa tin nửa ngờ. Nếu nói bảy nước có người của hắn, bọn họ tin.
Nhưng nếu nói thế lực bảy nước tiến vào bí cảnh Thiên Đô có người của hắn, vậy thì những người đó phải lăn lộn đến cỡ nào bên ngoài bí cảnh Thiên Đô mới có thể được chọn trúng để vào đây?
Vân Hoan hỏi dò: “Ngưu huynh, ngươi đừng có nói đùa. Ngươi xác nhận thế lực bảy quốc gia tiến vào đây đều có người của ngươi?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Các người trốn ở Độ Vân Sơn, còn ta thì phải tranh đấu với bảy nước, vốn không cùng một cấp độ, các người không hiểu cũng là chuyện bình thường. Đừng nói bảy nước, ngay cả Ma giáo cũng có người của ta, ngươi tin hay không?” Vừa nói, ánh mắt của hắn như có như không nhìn Vu Chiếu Hành.
Hai mẹ con Vân Cơ nhìn nhau, không tin lắm.
Vu Chiếu Hành chậm rãi bước sang một bên. Ông ta tin nhưng ông ta im lặng.
“Nói nhiều cũng vô dụng, trước tìm người thôi.” Ngưu Hữu Đạo vung tay lên.
Vân Cơ nhìn chung quanh: “Chẳng có mục đích nào cả, đi hướng nào mà tìm?”
Ngưu Hữu Đạo nhìn khoảng thiên địa đằng xa, hình như có một cỗ hào khí: “Phúc họa thường đi đôi. Đến mức như bây giờ cũng chưa chắc là chuyện xấu, có lẽ là một khởi đầu mới. Đường ở đằng trước, chỉ xem

chúng ta đi như thế nào. Tìm đi, tìm chỗ nào cũng được, tìm người nào cũng được.”
Vân Cơ liếc xéo: “Nói như ngươi, chúng ta quay về thì tốt hơn. Chúng ta biết phương vị của người nước Yến, cũng dễ tìm hơn.”
“Cô đang tranh luận với ta đấy.” Ngưu Hữu Đạo khoát tay, không đề cập đến chuyện này nữa: “Tùy tiện tìm ai đó, trước nắm lấy đầu. Nắm chặt đầu rồi thì một mực lần xuống, tìm kiếm cái gốc.”
Nếu là như vậy thì cũng dễ làm. Mọi người thương lượng đại phương hướng rồi lao đi.
Khẽ động thân, Vu Chiếu Hành chợt phát hiện có chỗ không đúng. Ông ta đến là để bảo vệ hắn, tại sao bây giờ lại biến thành thuộc hạ của hắn, bất tri bất giác nghe theo hắn chỉ huy.
Suy nghĩ như vậy, ông ta không khỏi liếc nhìn Ngưu Hữu Đạo, phát giác dường như trên người Ngưu Hữu Đạo có mị lực hiệu triệu người.
Trời cao đất rộng, tùy ý đi đâu cũng được, nhưng đường dài dằng dặc.
Trên đường, Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Nếu có thể mang theo phi cầm thì tốt rồi.”
Nhưng cũng chỉ nói cho có mà thôi. Đầu tiên, mang phi cầm vào đây là không tiện. Thế giới này có tính công kích phi cầm rất mạnh. Một khi xâm phạm vào lãnh địa của phi cầm nơi đây, sẽ gặp phải sự vây công của một đám phi cầm khác trên không. Chưa từng có tiền lệ mang phi cầm vào đây mà thoát khỏi cả.
Về sau, Phiêu Miểu các mượn cơ hội lập ra quy củ, không cho mang phi cầm vào, nói là để cạnh tranh công bằng, tránh cho những người không có phi cầm phải chịu thiệt thòi.
Dù sao những gì mà Phiêu Miểu các nói đều có lý.
Nhưng đứng trên góc độ người bên ngoài nhìn vào, thế giới này thật sự là một thế giới mới, bất luận là cảnh hay là vật, còn có hoa cỏ kỳ dị năm màu rực rỡ, hợp thành một thế giới sóng dậy ầm ầm trước mắt.
Cỏ so với người còn cao và to hơn, đứng ngang cùng cây cối lâu năm, kiến to như những chú heo con kết thành bầy săn đuổi thức ăn, va chạm với những hung thú giống như ngọn núi nhỏ.
Bọn họ lướt qua những con cự thú đang ngủ say, hơi thở như ống bễ.

Hàng ngàn hàng vạn phi cầm hung mãnh không có lông giống như những con dơi cỡ lớn lao xuống tập kích.
Coi bọn họ như thức ăn, hung hãn không sợ chết, giết không hết. Cuối cùng, chịu không nổi phiền phức, bọn họ bị bức phải chạy trối chết tìm chỗ ẩn núp.
Thử hỏi trong tình huống này, phi cầm bên ngoài mang vào làm sao có thể sống sót?
Rước lấy phiền phức là vì suy nghĩ hão huyền của Ngưu Hữu Đạo, muốn dùng mấy con phi cầm cỡ lớn làm phương tiện di chuyển, kết quả rước lấy cuộc quần ẩu phô thiên cái địa, phải chen chân lẩn trốn trong một sơn động, khiến đám người Vân Cơ vừa bực vừa buồn cười.
Đám dơi cỡ lớn kia chẳng những có thể bay trên trời mà còn có thể bò dưới đất, éc éc tập trung tại cửa hang, dùng móc vuốt lay cửa hang hoặc dùng cái mỏ vừa dài vừa nhọn thò vào bên trong kiểm tra, có vẻ không đào đám người Ngưu Hữu Đạo ra ngoài là không được, cũng may là bức tường cũng khá cứng.
Mọi người lại chen lấn ra đằng sau. Vân Cơ là nữ, nhưng lại bị dán cùng một chỗ với Vu Chiếu Hành, thiếu chút nữa là ôm chặt, làm cho người khác cảm thấy xấu hổ.
Một đường chạy trốn, khí tức Vân Cơ không được ổn định. Bị mấy con vật phô thiên cái địa đuổi giết, nàng ta cảm thấy kiệt sức, thở hổn hển: “Đạo gia, ta gọi ngươi là Đạo gia nhé? Ngươi đừng làm càn nữa có được không?”
Trên đường, Ngưu Hữu Đạo muốn tìm vật chuyên chở, đã chọc ra mấy phiền phức. Lần này thì xem như phiền phức lớn rồi.
Mọi người nghĩ không ra, không biết tên nhóc này mắc bệnh gì. Không được thì thôi, cứ luôn muốn đầu cơ trục lợi.
Ngưu Hữu Đạo đeo kiếm trên lưng, hai tay nhấn chặt một “con dơi nhỏ” đang quậy lung tung. Con phi cầm này còn non, ngay cả kêu éc éc cũng không xong. Bị bắt rất lâu, cuống họng của nó không rống nổi nữa.
Hắn vốn định muốn dùng con nhỏ áp chế con lớn, ai ngờ ý định không thành công. Công kích vẫn cứ là công kích, che khuất cả bầu trời, thiếu chút nữa làm hại mọi người không thể chạy thoát.

Vừa nhấn con thú trong tay, vừa cảnh giác nhìn ngoài cửa, Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại nói: “Các người có thấy, cả ngày bay tới bay lui, pháp lực tiêu hao quá lớn không. Bay nửa ngày đã muốn nằm nghỉ nửa ngày. Nếu cả một năm đều như vậy, thật sẽ xảy ra vấn đề lớn, nhất định phải nghĩ biện pháp giải quyết.”

Vu Chiếu Hành thở dài: “Đạo gia, ta cũng gọi ngươi là Đạo gia, hay ta gọi ngươi là đại gia có được không? Ngươi thấy không, vô dụng thôi, ngươi thả nó ra đi? Ngươi không thả con non, bọn chúng có chết cũng không buông.”

Vân Hoan than thở: “Ngưu huynh, thả ra đi.”

Chương 1141: Ta đã sớm không phân rõ mình là đen hay trắng (1)

Chương 1141: Ta đã sớm không phân rõ mình là đen hay trắng (1)
Ngưu Hữu Đạo nói: “Một đám súc sinh không chịu lui, có tin ta làm thịt nó hay không.” Hắn nắm chặt cổ con thú, làm bộ đe dọa mấy con thú bên ngoài.
Vu Chiếu Hành đưa tay nắm chặt bờ vai của hắn, chặn lại: “Ngươi đừng làm loạn, ngươi hoàn toàn không biết tập tính của bọn chúng. Ngươi giết con con, lại càng khiến chúng không chết không thôi.”
Vân Cơ cũng cảnh cáo: “Ngưu Hữu Đạo, nếu ngươi còn làm loạn, đừng trách ta độn địa thoát thân mặc kệ ngươi luôn.” Nếu không phải lo lắng tên nhóc chết cũng không hối cải, nhất định phải làm loạn này, nàng ta đã sớm độn thổ chạy thoát, sao có thể bị đuổi giết chật vật như vậy?
Ngưu Hữu Đạo nhìn dưới chân, ngoài ý muốn hỏi: “Cho dù có tảng đá dưới đất cô cũng có thể chạy thoát?”
Vân Cơ nói: “Ta giết ra ngoài, có gì mà độn không được?”
Nhìn phản ứng của ba người, dường như muốn nổi giận. Mất nhiều thời gian, chạy trốn lâu như vậy, mệt như chó, Ngưu Hữu Đạo thật sự có chút không cam tâm nhưng vẫn phải vứt con thú nhỏ ra ngoài.
Con thú non nhảy tạch tạch, liều mạng bò ra ngoài. Những con lớn đứng bên ngoài tránh qua một bên để đón nó.
Đợi con thú con đã hoàn toàn thoát thân, những con lớn di chuyển qua lại bên ngoài hang động một trận, cuối cùng thấy không thể đào ra được cửa hang, đành phải từ bỏ, lần lượt vỗ cánh bay lên không. Con con nhỏ kia còn chưa bay được, được một con lớn cặp móng xách đi.
Bên ngoài yên tĩnh trở lại. Ngưu Hữu Đạo rút kiếm bên hông, lén lút mò tới cửa hang, duỗi đầu ra nhìn khắp nơi.

Xác nhận không có vấn đề gì, hắn mới yên tâm bước ra, cảnh giác nhìn bốn phía.
Đám người Vân Cơ có chút chật vật bước ra. Thấy những con thú đuổi giết bọn họ đã đi hết, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.
“Ta không tin, một nơi lớn và nhiều đồ như thế này lại không tìm được thứ gì đó có thể thay cho việc đi bộ?” Ngưu Hữu Đạo không cam lòng, lẩm bẩm một câu.
Vân Cơ chỉnh lại quần áo: “Ta cảnh cáo ngươi, đừng làm loạn nữa, ta không đùa với ngươi đâu.”
Vừa mới nói xong, mọi người chợt quay đầu nhìn một bên, bên đó mơ hồ có tiếng bước chân nặng nề truyền đến. Một lát sau, một con hung thú răng nhọn móng sắt xuất hiện.
Mọi người không nói hai lời, lách mình chạy đi.
Hung thú kia cũng không đuổi theo bọn họ, dừng bước trước xác phi cầm, cắn xé thi thể.
Nơi này thường như vậy. Mùi máu tươi sẽ dẫn đến những con mãnh thú có khứu giác nhạy bén.
Tóm lại sẽ xuất hiện những tình huống ngoài ý muốn.
Mặt sông đang đung đưa đột nhiên xuất hiện một cái miệng máu thật to tập kích.
Khi thả người bay lên cao rồi nhìn xuống, bọt nước ầm ầm, một bóng hình khổng lồ quấy động trong nước, cũng không biết là con quái vật gì, người nhìn chỉ thấy hãi hùng khiếp vía.
Khi đi qua một hạp cốc, lòng hiếu kỳ của Ngưu Hữu Đạo lại chọc ra phiền phức.
Nhìn thấy có một đống đất lớn trên vách núi, bên trên đống đất đầy lỗ, hắn tiện tay rút kiếm thọc một chút, ai ngờ đụng phải tổ ong vò vẽ. Một đám ong rất lớn không ngừng chui ra từ đống đất.
Trong lúc chạy trốn, Vu Chiếu Hành và hai mẹ con Vân Cơ không ngừng thóa mạ. Ngưu Hữu Đạo vội khuyên bọn họ bớt giận, nói bây giờ không phải là lúc nội chiến.
Mọi người bắt đầu cảm thấy thế giới này vừa mới mẻ vừa kích thích.
Dựa vào thực lực tu sĩ bọn họ, việc ứng đối có lẽ không đến mức trí mạng nhưng khó lòng phòng bị. Lơ là một chút là có thể mất mạng ngay.

Khủng long? Dựa vào kiến thức hạn hẹp của Ngưu Hữu Đạo kiếp trước, động vật mà hắn biết thật sự có hạn. Còn phi cầm tẩu thú của thế giới này thật sự nhiều lắm.
Người của bọn họ không nhiều nhưng cũng được xem là may mắn. Khi đi trong rừng, bọn họ gặp được một linh thụ. Nếu đã gặp rồi thì không có lý do gì để buông tha, ít ra có thêm nhiều linh chủng trên người cũng có thể phòng ngừa vạn nhất, có thể kiên trì thêm chút thời gian trong thế giới này.
Linh thụ ầm ầm đổ xuống. Vân Hoan hái được mấy quả linh thụ lột lấy linh chủng.
Ngưu Hữu Đạo đứng trên ngọn cây một bên nhìn mặt trời lặn phía chân trời. Ánh sáng màu đỏ bao trùm thiên địa, đồng thời cũng nhuộm đỏ hắn luôn.
Trời tối, bầu trời đầy sao, trong màn đêm có thêm hai mặt trăng, còn có một cái hình cầu, bằng mắt thường có thể nhìn thấy sự mấp mô trên đó.
Nhìn sao trời, Ngưu Hữu Đạo âm thầm cảm khái, không biết thế giới này là gì, cũng không biết nó nằm trong cái góc nào của vũ trụ. Mặc kệ là phàm nhân hay là tu sĩ, đối với vũ trụ thần bí, mênh mông khó lường này, bọn họ vĩnh viễn vẫn nhỏ bé như thế.
Hắn vận dụng chút thị lực của mình muốn tìm một viên tinh cầu màu xanh lam nhưng tìm không thấy, vĩnh viễn tìm không thấy. Cuối cùng, hắn bị một cảm giác cô độc vây quanh.
Trong màn đêm, mọi người núp trên cây nghỉ ngơi. Nằm nghỉ trên mặt đất thật sự có chút nguy hiểm. Cho dù là trốn trên cây cũng phải phòng bị mấy con độc trùng. Nhưng ngay lối vào khu rừng cổ xưa, ngược lại không bị mấy thứ này quấy rầy.
Mọi người thay phiên nhau gác đêm. Ngưu Hữu Đạo cũng không ngoại lệ. Hắn nằm im lặng trên cây trong bóng tối, không dám thả ra Nguyệt Điệp, sợ rước lấy phiền phức.
Một nhóm bị trục xuất, ngày đầu tiên cứ như vậy mà trôi qua.
Trời sáng, mọi người tiếp tục tiến lên. Trời đất bao la, nếu cứ đi không có phương hướng tìm gặp những người khác, thật sự là phải dựa vào may mắn.

Đương nhiên, đây cũng không tính là thuần túy tìm vận may. Bọn họ nghĩ rằng, những người trước đó rời khỏi khu rừng cổ trong thời gian ngắn cũng không thể đi quá xa, cũng không cần chạy nhanh hơn người khác. Mọi người đến đây là để tìm kiếm linh chủng.
Đám người Ngưu Hữu Đạo làm việc không đàng hoàng, nên đi tương đối nhanh, theo lý hẳn là nhóm người đến trước. Bây giờ tìm kiếm, nhất định sẽ có cơ hội tìm được.
Vân Hoan đúng là không may. Đường đường là sơn chủ Độ Vân Sơn, lại trở thành người tiên phong, lãnh nhiệm vụ đi trước mở đường cho người khác.
Giữa trưa, Vân Hoan bay về, thủ thế, mọi người lập tức ẩn mình vào trong rừng.
Vân Cơ hỏi: “Tình huống như thế nào rồi?”
Vân Hoan đáp: “Có người, nhìn quần áo có lẽ là người của Thiên Hành tông.”
Mọi người ẩn thân trong tàng cây nhìn nhau. Trong bí cảnh Thiên Đô này, tốt nhất đừng nên gây chuyện với người của Thiên Hành tông, bởi vì trong tay người ta có rất nhiều phù triện. Mỗi một đệ tử tiến vào đều được phân phối. Cũng không còn cách nào, ai bảo tông môn người ta luyện chế phù triện chứ. Người ta tất phải có tài nguyên về phương diện này.
Trong tình huống bình thường, sẽ không ai trêu chọc người của Thiên Hành tông, mà người của Thiên Hành tông cũng không muốn đoạt hạng nhất.
Phù triện là vật dụng chỉ sử dụng duy nhất được một lần, lại còn rất đắt. Sử dụng phù triện chính là đốt tiền. Cho nên, người bình thường mua phù triện không nhiều. Nhưng mỗi lần bí cảnh Thiên Đô mở ra, thế lực khắp nơi đi mua sắm, Thiên Hành tông bán một lần kiếm được một khoản lớn. Cái gọi là ba năm không khai trương, khai trương là ăn ba năm. Đại khái chính là chỉ Thiên Hành tông.
Lần buôn bán này đã giúp Thiên Hành tông phát tài, lại chạy đến bí cảnh Thiên Đô kiếm tiền, cộng thêm bọn họ có nhiều phù triện, tạo thành uy hiếp thật lớn cho những người khác, rất dễ làm người khác tức giận. Làm không tốt, sẽ chọc cho thế lực khắp nơi liên thủ vây quét, chỉ sợ

không những bên trong bí cảnh Thiên Đô mà còn kéo dài ra cả bên ngoài.
Cho nên, sau khi đệ tử Thiên Hành tông tiến vào bí cảnh Thiên Đô, bình thường sẽ không tranh đoạt cùng người khác.
Nhưng phù triện trên người đệ tử Thiên Hành tông cũng khiến người ta dễ đỏ mắt. Đệ tử Thiên Hành tông đi thành đội ngũ thì không ai dám trêu chọc, nhưng nếu có người tách ra, thường sẽ trở thành đối tượng cho người khác tập kích.
Còn Vạn Thú môn và Linh tông, hai nhà này một nhà bán các loại linh thú, một nhà bán linh đan, đều là môn phái có tiền. Bọn họ cũng giống như Thiên Hành tông, đến đây chỉ để qua loa, có thể tìm được linh chủng thì tìm, chỉ cần có được bàn giao cho Phiêu Miểu các là xong, việc chém giết để cướp đoạt sẽ tận lực phòng ngừa.

Chương 1142: Ta đã sớm không phân rõ mình là đen hay trắng (2)

Chương 1142: Ta đã sớm không phân rõ mình là đen hay trắng (2)
Trong mấy môn phái làm ăn tốt, duy chỉ có Khí Vân tông là tương đối đặc biệt, trong tay nắm giữ thế lực thế tục tương đối lớn.
Nhưng nói đi thì cũng nói lại. Binh khí không phải là loại tiêu hao, một binh khí có khả năng dùng cả đời. Nếu Khí Vân tông luyện binh khí dễ bị hư hao, đoán chừng mọi người không cần mua hàng của Khí Vân tông nữa.
Trong số những môn phái buôn bán, Khí Vân tông là nghèo nhất, ngược lại tìm được đường ra từ phương diện khác.
Nếu không bù vào chỗ thiếu hụt này, Khí Vân tông sợ là khó có thể trở thành Khí Vân tông như ngày hôm nay. Có không ít người biết rõ nguyên nhân đằng sau.
“Thiên Hành tông?” Ngưu Hữu Đạo lẩm bẩm.
Mượn tàng cây che giấu, hắn rất nhanh nhìn thấy trên tán cây có ba bóng người lướt đến tìm kiếm xung quanh. Nhìn phục sức môn phái, chính là đệ tử Thiên Hành tông.
“Tùy tiện tìm người nào cũng được?” Vân Cơ quay sang hỏi Ngưu Hữu Đạo một câu.
Có vẻ như đang hỏi ba người này được hay không?
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Các người có ai biết bọn họ không?”
Kết quả đều lắc đầu, biểu hiện không biết.
Không biết thì tốt, hắn không phải nhân vật có thực lực cường đại. Ngưu Hữu Đạo nắm chắc trong lòng, lắc mình bay đến một ngọn cây cản đường ba người.
Ba người Vân Cơ như diều gặp gió, bay đến một ngọn cây khác.

Chợt thấy có người cản đường, ba đệ tử Thiên Hành tông nhanh chóng tập trung lại một chỗ, một tay cầm kiếm, một tay cầm phù triện đề phòng.
“Ngưu Hữu Đạo?” Một người kinh ngạc kêu lên, ba người nhìn nhau. Vốn bọn họ không biết Ngưu Hữu Đạo, nhưng Ngưu Hữu Đạo gây ra chuyện như vậy ở Thiên cốc, người tiến vào bí cảnh Thiên Đô lần này đều biết hắn.
Ngưu Hữu Đạo ngược lại khiêm tốn, mỉm cười đưa tay che một con mắt, có vẻ như tùy ý xoa ba lần: “Không nghĩ đến ba người lại biết ta. Không biết ba vị muốn đi đâu...” Khi nói chuyện, ánh mắt của hắn chớp chớp, chú ý động tác xoay phù triện nơi ngón tay của một người. Nhìn động tác này, lông mày của hắn hơi nhúc nhích.
Một người lên tiếng: “Đương nhiên là tìm linh chủng rồi. Các ngươi cản đường chúng ta là có ý gì?”
“Không có gì, chỉ là muốn vui vẻ một chút thôi...” Ngưu Hữu Đạo vừa nói vừa đưa tay lên sờ cổ, động tác giống như muốn cắt cổ.
Kết quả, biến cố đã xuất hiện ngay sau đó. Một tên đệ tử Thiên Hành tông đứng giữa dùng sức kéo căng quai hàm, cả người đột nhiên xoay lại, kiếm quang trong tay quay ngược một vòng, máu bắn tung tóe.
“A...” Lúc này, hai tiếng kêu thảm thiết vang lên.
Hai đệ tử còn lại của Thiên Hành tông có nằm mơ cũng không nghĩ đến sư huynh đệ đồng môn lại đột nhiên ra tay hạ sát mình. Cảnh giác người ngoài nhưng lại không phòng bị người trong nhà, đúng là không cách nào tưởng tượng được.
Đừng nói bọn họ, ngay cả Vu Chiếu Hành, mẹ con Vân Cơ cũng chấn động. Chuyện gì xảy ra thế?
Gã đệ tử Thiên Hành tông vừa mới giết người xong liền rơi xuống, xuyên qua tán cây chạy đến chỗ hai người kia ngã xuống.
Thân hình Ngưu Hữu Đạo lóe lên, trực tiếp rơi xuống từ tán cây.
Ba người Vu Chiếu Hành nhìn nhau, mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cũng nhảy xuống.
Dưới cây, gã đệ tử Thiên Hành tông rút kiếm tìm được hai cái xác của đồng môn, một lần nữa bổ kiếm xuống, dường như muốn xác nhận hai người này đã chết hẳn thì mới yên tâm.

Sau khi xác nhận xong, gã đệ tử Thiên Hành tông đó mới thở phào nhẹ nhõm, rồi lại dường như không chịu nổi gánh nặng, cơ thể lay động, vội đưa tay đặt lên thân cây bên cạnh, kiếm chống đất, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Ngưu Hữu Đạo, ánh mắt tràn ngập sự không chịu nổi, sắc mặt trắng bệch.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Ngưu Hữu Đạo im lặng, chậm rãi bước đến, bỗng đưa tay về sau làm động tác ngăn cản.

Ba người Vu Chiếu Hành đang định đuổi theo liền dừng bước, một lần nữa nhìn nhau, trong lòng nghi hoặc vô cùng. Tình huống là như thế nào vậy?

Ngưu Hữu Đạo đứng trước mặt người kia, hai tay chống kiếm, hỏi: "Hứa Phục Hoa?"

Người kia ảm đạm gật đầu: "Là ta! Ngươi đã ám chỉ với ta, ta tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp gặp mặt ngươi, tại sao lại phải giết bọn họ?" Ánh mắt của gã ta hiện lên sự thống khổ.

Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: "Ngươi không cảm thấy đây là một biện pháp rất tốt để xác nhận thân phận của ngươi sao?"

Hắn cũng thật bất ngờ.

Hắn không biết Hiểu Nguyệt các sắp xếp bao nhiêu tai mắt trong các phái, nhưng hắn biết người của Hiểu Nguyệt các trong các đại phái có thể đến đây chỉ đếm được trên đầu ngón tay, không có được mấy người. Bởi vậy, có thể thấy được cài người vào trong các môn phái này cũng không dễ dàng gì. Ngược lại trong số tán tu thì nhiều hơn một chút. Ngọc Thương vì giúp hắn vượt qua khó khăn, trước đó đã có sự sắp xếp đối với những tán tu đó.

Trước khi thế lực các nước tiến vào bí cảnh Thiên Đô đều mời chào tán tu gia nhập. Dưới sự sắp xếp của Ngọc Thương, những tán tu này từ chối một số người mời, cũng tiếp nhận một số lời mời, phân tán vào thế lực khắp nơi, thuận tiện bổ sung tai mắt cho Ngưu Hữu Đạo.

Đây cũng là ý của Ngưu Hữu Đạo. Ngay từ đầu, Ngọc Thương muốn tập trung nhân thủ giúp hắn, nhưng Ngưu Hữu Đạo lại muốn duy trì tin tức linh thông. Ngưu Hữu Đạo càng hy vọng khi đối mặt với tình huống phức tạp, hắn có thể đưa ra phán đoán chính xác. Vì thế, Ngọc Thương đã thuận theo sự sắp xếp của hắn.

Ngọc Thương nói cho hắn biết những người kia, Ngưu Hữu Đạo cũng không biết là ai. Danh sách Phiêu Miểu các tạm thời có thay đổi, miêu tả chân dung cũng không kịp, nhưng cũng không sao.
Ngọc Thương nói cho Ngưu Hữu Đạo biết, sẽ giúp hắn sắp xếp tốt. Sau khi những người này nhìn thấy hắn, chỉ cần hắn ra tín hiệu trợ giúp, đối phương sẽ trả lời tín hiệu của hắn.
Vừa rồi, Ngưu Hữu Đạo đã nhìn thấy được tín hiệu đó. Hứa Phục Hoa đã vẽ ra một vầng loan nguyệt để trả lời hắn.
Khi biết được có người của Thiên Hành tông xuất hiện, hắn nhảy ra gặp mặt cũng là muốn liên lạc với Hứa Phục Hoa. Hắn đưa ra tín hiệu là muốn nhìn thử một chút.
Nói thật, lúc này hắn đang rất cần người hỗ trợ. Nhìn thấy bất kỳ một đệ tử Thiên Hành tông nào, hắn cũng sẽ phát ra tín hiệu. Ai ngờ khi gặp được nhóm đệ tử Thiên Hành tông đầu tiên liền gặp được Hứa Phục Hoa, đúng là ngoài ý muốn.
Hứa Phục Hoa có vẻ bi phẫn: “Ta đã trả lời tín hiệu của ngươi, còn cần xác nhận lại sao?”
Ngưu Hữu Đạo vô tình nói: “Ít ra bây giờ ta đã tin tưởng. Nhưng ta vẫn không hiểu ngươi. Phản ứng của ngươi bây giờ là muốn ta hiểu như thế nào? Là trách ta làm sai, hay là nói ngươi không đáng cho ta tin tưởng?”
Thời điểm hắn thể hiện mặt lãnh khốc của mình cũng là thời điểm mà Viên Cương ghét nhất.
Hứa Phục Hoa thống khổ lắc đầu: “Ý của ta không phải như vậy, chỉ là không cần thiết giết bọn họ.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta biết. Có lẽ ngươi chung sống nhiều năm với họ, tâm trạng của ngươi ta có thể hiểu. Nhưng có những lúc, một khi đã đưa ra lựa chọn là không còn đường quay về. Ngươi sớm muộn gì cũng phải đối mặt. Giang hồ tẩu mã, rơi vào chốn thị phi, ta đã sớm không phân rõ mình là đen hay trắng, ngươi có thể phân rõ sao? Đã ra tay, đúng sai không quan trọng, quan trọng vẫn là kết quả. Ta, bây giờ đã không còn đường lui. Ta sẽ bắt đầu dùng ngươi từ bây giờ. Ngươi hãy cho ta một câu trả lời chắc chắn, ngươi đã sẵn sàng chưa?”
Hứa Phục Hoa sầu thảm nói: “Ta đã ra tay, còn có lựa chọn sao? Nói đi, muốn ta làm cái gì?”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Giúp ta tìm hiểu vị trí thế lực khắp nơi, nhất là chỗ tu sĩ hải ngoại đang ở. Ta muốn tìm bọn họ.”
Hứa Phục Hoa nói: “Ngươi đang làm khó ta đấy. Chỉ bằng một mình ta, làm sao mà làm được những gì ngươi nói.”
Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng nói: “Chỉ cần ngươi không chết, biện pháp chính là sống. Có biết vì sao ta lại bảo ngươi giết hai người bọn họ không?”
Hứa Phục Hoa ngẩng đầu, có chút ngoài ý muốn: “Không phải muốn xác nhận thân phận của ta sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Xác nhận thân phận của ngươi chỉ là việc thứ nhất, điều bây giờ mà ngươi cần làm chính là trở về nói cho người chủ quản Thiên Hành tông biết, nói các ngươi bị tu sĩ hải ngoại chặn đường giết chết, hai đồng môn bị hạ độc thủ. Chuyện mà một mình ngươi không làm được, có thể nhờ toàn bộ lực lượng Thiên Hành tông để làm, hiểu chưa?”

Chương 1143: Ta hoàn toàn không biết

Chương 1143: Ta hoàn toàn không biết
Hứa Phục Hoa bất đắc dĩ gật đầu: “Hiểu rồi.”
Hai người lại bí mật thương lượng với nhau một chút. Rắc! Ngưu Hữu Đạo đột nhiên rút kiếm, dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tai chém vào ngực Hứa Phục Hoa.
Hứa Phục Hoa kinh hãi lui về sau.
Kiếm trong tay Ngưu Hữu Đạo đã trở về vỏ. Hắn quay người bước đi, bỏ lại sau lưng một câu chẳng có sắc thái tình cảm: “Không cần lo lắng, màu mè chút để về dễ ăn nói hơn.”
Phơi gió, phơi nắng, dầm mưa, đảo mắt đã hơn mười ngày. Cảm giác mới mẻ khi tiến vào bí cảnh Thiên Đô đã qua, cuối cùng bọn họ nhận được một tin tức tốt.
Hứa Phục Hoa thông báo một tình huống mới, Thiên Hành tông đã gặp được người của Đại Nhạc sơn nước Vệ.
Thực lực của bảy quốc gia, vì an toàn, các phái trên cơ bản đều liên hợp hành động cùng một chỗ, trước liên thủ giành được xếp hạng, sau đó căn cứ theo cống hiến mà phân chia phần thưởng của Phiêu Miểu các.
Môn phái trung lập giống như Thiên Hành tông lại là chuyện khác.
Điều này cũng có nghĩa, nếu gặp được tu sĩ Đại Nhạc sơn ở đây, đồng nghĩa với việc bọn họ cách liên minh trụ cột thế lực nước Vệ cũng không xa.
“Làm sao bây giờ?” Vân Hoan hỏi.
Hắn ta đã quen hỏi chủ ý của Ngưu Hữu Đạo, không phải là hắn ta thích nghe Ngưu Hữu Đạo, mà là việc đã đến nước này, Ngưu Hữu Đạo vẫn luôn khống chế phương hướng phát triển, bản thân hắn biết rõ bước kế tiếp nên làm cái gì.

Nếu là thanh niên bình thường, bọn họ sao có thể tin tưởng. Khi nói chuyện gì, bọn họ đều phải chất vấn tuổi tác của đối phương xem có được hay không.
Quan trọng Ngưu Hữu Đạo khác với những thanh niên khác. Những gì mà hắn nói đều được thành công chứng thực, chứng minh năng lực của hắn là không thể nghi ngờ. Phương diện sách lược của ba người kia chưa chắc đã bằng hắn.
Thứ này cùng tuổi tác và tu vi không liên quan với nhau.
“Nói cách khác, người Thiên Hành tông vừa tập kết lại tách ra chưa được bao lâu.” Ngưu Hữu Đạo nhìn chữ viết trên lá cây, sau đó bóp nát: “Tăng tốc thôi, tìm Hứa Phục Hoa trước.”
Tìm Hứa Phục Hoa? Ba người nhìn nhau, không biết tại sao Ngưu Hữu Đạo lại tìm Hứa Phục Hoa, không phải nói phải giữ khoảng cách theo dõi sao?
Ngưu Hữu Đạo phán đoán không sai. Hứa Phục Hoa từ miệng đồng môn biết được tin tức khi tập trung lại. Sau khi để lại ký hiệu và tin tức, người của Thiên Hành tông đã tách ra tìm kiếm.
Khi lần theo ký hiệu tìm được Hứa Phục Hoa, bên cạnh Hứa Phục Hoa lại có thêm ba người. Tiểu tổ của gã ta đã mất, chỉ còn lại một mình gã ta, nên được đưa vào tiểu tổ khác.
Hai bên gặp nhau trong một khu rừng. Khi nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo, Hứa Phục Hoa kinh ngạc, vô thức quan sát ba người bên cạnh. Bảo gã ta xử lý ba người này cùng một lúc, gã ta thật sự không nắm chắc.
Ba người Vu Chiếu Hành nhìn thấy, trong lòng cũng suy nghĩ, chẳng lẽ tên Hứa Phục Hoa này lại muốn ra tay hạ sát đồng môn?
Bọn họ thật không biết Ngưu Hữu Đạo muốn làm gì. Năng lực tư duy logic luôn có sự chênh lệch với nhau. Nếu đổi lại là Thiệu Bình Ba, có lẽ y sẽ luận ra được ý đồ của Ngưu Hữu Đạo, nhưng ba người này thì không.
Đệ tử Thiên Hành tông nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo thì có chút ngoài ý muốn. Người khác có lẽ không biết, nhưng ai cũng khắc sâu ấn tượng đối với người đã đại náo Thiên cốc này.
Đương nhiên, ân oán giữa Chưởng môn phu nhân Thiên Hành tông và Hồng Nương Tề Kinh cũng không phải là bí mật gì đối với đệ tử Thiên

Hành tông.
Mặc dù bọn họ không có thù oán với Ngưu Hữu Đạo, nhưng vì mặt mũi của Chưởng môn phu nhân, ai cũng không tiện thân thiết với hắn. Hơn nữa, trong hoàn cảnh phải duy trì cảnh giác với người ngoài như lúc này, cũng thật sự thân thiết không nổi.
Ngưu Hữu Đạo làm như không biết Hứa Phục Hoa, ra vẻ chỉ ngẫu nhiên gặp phải đệ tử Thiên Hành tông, liền khách sáo hỏi một câu, giả ý hỏi dò: “Ngưu mỗ và người nước Yến lạc nhau, không biết chư vị có biết hướng đi của người nước Yến không?”
“Lạc nhau?” Một đệ tử Thiên Hành tông hoài nghi: “Theo như nước Yến nói, giống như muốn đuổi ngươi, nói sống chết của ngươi không liên quan đến họ.”
Mẹ nó! Ngưu Hữu Đạo mắng thầm. Nhất định là khi nước Yến và Thiên Hành tông chạm mặt đã nói với nhau việc này, tám chín phần mười là do Chử Phong Bình làm chuyện tốt, rõ ràng là muốn thả ra tin tức bỏ đá xuống giếng. Ai muốn đối phó hắn cứ việc ra tay.
Hắn tất nhiên có câu giải thích của mình: “Bọn họ đuổi ta, nhưng việc đuổi là việc của bọn họ, còn ta đi theo bọn họ là việc của ta. Đi theo bọn họ tương đối an toàn hơn, đúng không?”
Đối phương cười nói: “Trước đó chúng ta gặp được người nước Yến, nhưng chia tay cũng đã nhiều ngày. Bây giờ bọn họ ở đâu, chúng ta cũng không rõ ràng lắm.”
“A, đã như vậy, vậy ta không quấy rầy nữa.” Ngưu Hữu Đạo chắp tay cáo từ, nói xong cứ thế mà đi.
Hứa Phục Hoa nhìn theo, âm thầm thở ra, phát hiện Ngưu Hữu Đạo làm việc cũng biết cân nhắc.
“Các người nói Ngưu Hữu Đạo có còn sống quay về không?”
“Bây giờ, ngay cả nước Yến cũng muốn bỏ mặc hắn. Muốn sống sót rời khỏi bí cảnh Thiên Đô này, đúng là không có khả năng.”
“Lúc vào còn tốt lắm mà, tại sao nói trở mặt liền trở mặt?”
“Đám người đó vì đoạt địa bàn, chuyện gì cũng có thể làm được, có thể sử dụng bất cứ thủ đoạn nào. Hôm nay kết minh, ngày mai trở mặt không phải rất bình thường sao?”

“Chúng ta mau đem chuyện gặp Ngưu Hữu Đạo bẩm báo lại, xem bên trên nói thế nào.”
Ba đệ tử Thiên Hành tông kia bàn tán, Hứa Phục Hoa vẫn im lặng lắng nghe, tâm trạng có chút nặng nề.
Tâm trạng nặng nề không phải vì Ngưu Hữu Đạo xui xẻo, mà là không hiểu tại sao bên trên lại để lộ thân phận của gã ta cho Ngưu Hữu Đạo biết.
Gã ta cũng biết quy củ của tổ chức, không nên hỏi thì đừng hỏi, có hỏi cũng vô dụng thôi. Có lẽ gã ta mãi mãi không thể biết được câu trả lời.
Có rất nhiều chuyện gã ta không hiểu, đối với cao tầng Hiểu Nguyệt các hoặc đối với Ngọc Thương mà nói, tác dụng của Ngưu Hữu Đạo đối với Hiểu Nguyệt các quá lớn, hy vọng có thể dùng hết tất cả mọi lực lượng để Ngưu Hữu Đạo còn sống trở về.
Từ lúc Ngọc Thương đem danh sách Hiểu Nguyệt các tiến vào bí cảnh Thiên Đô nói cho Ngưu Hữu Đạo biết, đã đồng nghĩa với việc tất cả những người này đã bị bại lộ.
Cho dù chỉ có một khả năng nhỏ nhất để bảo vệ Ngưu Hữu Đạo, Hiểu Nguyệt các cũng sẽ không tiếc trả giá. Nói trắng ra là không tiếc hy sinh những người này.
Ba người đi theo Ngưu Hữu Đạo hơi hồ đồ, càng không hiểu Ngưu Hữu Đạo đang định làm gì.
Bọn họ đi theo Ngưu Hữu Đạo chạy đến gặp Hứa Phục Hoa, còn tưởng rằng Ngưu Hữu Đạo có chuyện gì, ai ngờ đúng là chỉ gặp Hứa Phục Hoa mà thôi.
Ba người không rõ, chuyện kỳ quái như thế, có ai mà nhịn được không hỏi chứ. Ngươi không thể mang theo chúng ta chạy lung tung như thế này được?
Vừa tách khỏi đám đệ tử Thiên Hành tông, Vu Chiếu Hành đã lập tức hỏi: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi đây là có ý gì? Cố ý đi một chút, nhưng cái gì cũng không làm. Ngươi rảnh quá sinh nhàm chán thì cũng không cần thiết mang chúng ta trồi lên trượt xuống như vậy chứ?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Cái gì cũng không làm? Ta cố ý chạy đến thông báo cho Hứa Phục Hoa, bảo gã ta ngừng hành động, không cần lưu lại ký hiệu và thông tin nữa. Vừa rồi ta đã ra ám hiệu cho gã ta rồi.”

Ba người có chút không tin, Vân Cơ hoài nghi hỏi: “Ngươi đi một chuyến chỉ vì cái này?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không vì cái này thì vì cái nào? Bây giờ đã không cần gã ta lưu lại ám hiệu, tất nhiên phải để gã ta kết thúc hành động. Nếu không, thời gian dài sẽ khó tránh khỏi lộ dấu vết. Vạn nhất bị người ta phát hiện, gã ta sẽ găp phiền phức.”
Ba người nhìn nhau im lặng. Cố ý đi một chuyến chỉ vì cái này, ai cũng có chút ngoài ý muốn, không nghĩ đến Ngưu Hữu Đạo lại trượng nghĩa như thế.
Nếu đạo nghĩa chiếm thượng phong, ba người ngược lại không tiện chỉ trích Ngưu Hữu Đạo lôi kéo bọn họ chạy lung tung.
Đạo nghĩa hay không đạo nghĩa, thật ra có thể hiểu theo một cách khác.

Chương 1144: Đau khổ cầu xin (1)

Chương 1144: Đau khổ cầu xin (1)
Ngưu Hữu Đạo sốt ruột tìm Hứa Phục Hoa, chỉ là không muốn để gã ta bại lộ. Một khi bại lộ, để Thiên Hành tông phát hiện Hứa Phục Hoa có vấn đề, khi đó Thiên Hành tông sẽ hoài nghi những gì mà Hứa Phục Hoa nói trước đó. Chuyện Hứa Phục Hoa giết hai đồng môn có khả năng bị lộ tẩy, mưu đồ bí mật của hắn sẽ xảy ra sự cố. Cho nên, hắn nhất định phải kịp thời kết thúc hành động của Hứa Phục Hoa.
“Không đi với Thiên Hành tông nữa, bây giờ chúng ta đi đâu?’ Vân Hoan lại hỏi.
“Theo hướng Hứa Phục Hoa đã chỉ, tìm tu sĩ nước Vệ.” Giọng nói của Ngưu Hữu Đạo rất quả quyết, mục tiêu minh xác rõ ràng.
Đối với tình thế thúc đẩy, trong lòng hắn đã có quyết đoán. Một khắc Chử Phong Bình tìm đến hắn lần đầu tiên, hắn đã bắt đầu. Hắn đã biết mình sẽ đối mặt với khốn cảnh nào. Hắn sẽ không ngồi đó chờ chết, nhất định phải tùy cơ ứng biến.
Kìm chân Chử Phong Bình chính là để tranh thủ thời gian cho mình, để mình có đủ thời gian cân nhắc.
Từ đó, hắn đã âm thầm mưu đồ toàn bộ kế hoạch cầu sinh trong tuyệt cảnh.
Mặc kệ con đường phía trước khiến người ta tuyệt vọng như thế nào, hắn cũng sẽ không từ bỏ. Hắn sẽ từ trong tuyệt cảnh mà mở ra một sinh lộ mới.
Cho dù hy vọng vô cùng nhỏ bé, hắn cũng phải hết sức tranh thủ, nghĩ biện pháp để biến hy vọng dần lớn lên, cố gắng trong khốn cảnh mở ra cục diện, sau đó khống chế lấy cục diện này.
Về phần hậu sự, hắn cũng đã sắp xếp xong xuôi, đã có được sự chuẩn bị khi không thể còn sống trở về. Bây giờ đã không còn nỗi lo về sau, chỉ

cần tập trung tinh lực làm tốt chuyện trước mắt.
Điều hiện tại cần làm chính là nghĩ hết biện pháp thực hiện kế hoạch của mình, không để cho kế hoạch của mình bị chệch hướng, nhất định phải đạt được mục tiêu cuối cùng.
Đám người Vu Chiếu Hành đi theo hắn chạy tới chạy lui, trong lòng nghi ngờ vô cùng.
Mặc dù trước đó Ngưu Hữu Đạo có nói muốn hợp tác với tu sĩ hải ngoại, nhưng trước mắt xem ra, hình như không có chuyện như vậy.
Ba người thật sự không biết Ngưu Hữu Đạo muốn làm gì, nhưng lại hỏi không ra.
Nhưng ba người cũng nhìn ra được, Ngưu Hữu Đạo làm việc, nhìn thì như không đàng hoàng, nhưng mục đích lại rất rõ ràng. Điều này nói rõ hắn không có làm loạn, mạch suy nghĩ vô cùng rõ ràng, hướng về phía trước để giải quyết vấn đề.
Hứa Phục Hoa chỉ dẫn phương hướng không sai. Sau một ngày, bọn họ đã gặp được tu sĩ nước Vệ.
Nhưng không phải là đệ tử của Đại Nhạc sơn, mà là đệ tử của Thủ Chính các.
Thấy Ngưu Hữu Đạo, đối phương bất ngờ vô cùng, ánh mắt nhìn hắn như nhìn người chết, hiển nhiên đều biết Ngưu Hữu Đạo đã bị Toa Như Lai đẩy vào tuyệt cảnh như thế nào.
Toa Như Lai đại diện cho tiếng nói của Phiêu Miểu các, rất có quyền uy, sẽ không nói mà không giữ lời, cũng không giơ cao đánh khẽ. Cho nên, ai cũng cảm thấy Ngưu Hữu Đạo sống không nổi nữa. Tu sĩ cả một nước còn không dám hứa có thể lấy được vị trí thứ nhất, Ngưu Hữu Đạo sao có thể nắm chắc. Hắn không phải người sắp chết thì là cái gì?
Cho dù là vậy, bọn họ vẫn duy trì cảnh giác đối với Ngưu Hữu Đạo, phòng bị hắn vì đoạt được vị trí thứ nhất mà không từ thủ đoạn, chó cùng rứt giậu. Huống chi bên cạnh Ngưu Hữu Đạo còn có cao thủ Vu Chiếu Hành, làm cho bọn họ cảm thấy áp lực rất lớn.
Ngưu Hữu Đạo cũng rất khách sáo, chắp tay nói: “Xin hỏi, Diêu trưởng lão Diêu Tiên Định của Thủ Chính các đang ở đâu?”
Diêu Tiên Định chính là Trưởng lão chủ sự của Thủ Chính các tiến vào bí cảnh Thiên Đô lần này.

Một người mặt mũi tràn đầy cảnh giác đáp: “Không biết.”
Ngưu Hữu Đạo buông tay: “Bằng hữu, nói như vậy là không đúng rồi. Thủ Chính các các người người đông thế mạnh. Cao thủ bên người Diêu trưởng lão nhiều như mây, chỉ dựa vào mấy người chúng ta sao có thể gây bất lợi cho ông ta được? Ta nói thật, quan hệ giữa ta và Diêu trưởng lão không tệ. Thượng Thanh Tông có thể được nữ tướng nước Vệ Huyền Vi tiếp nhận vẫn là nhờ Diêu trưởng lão âm thầm hỗ trợ dắt mối. Vừa lúc gặp phải các người, về tình về lý ta cũng phải chào hỏi Diêu trưởng lão một tiếng. Các người có thể giúp Diêu trưởng lão làm chủ một chút chứ?”
Nghe hắn nói, những người này có chút do dự, cân nhắc sẽ không có chuyện gì xảy ra, cuối cùng vẫn chỉ cho Ngưu Hữu Đạo một con đường.
Ngưu Hữu Đạo chắp tay cảm ơn, sau đó dẫn ba người Vu Chiếu Hành đi theo hướng đối phương đã chỉ.
Trên đường, Vân Cơ hỏi: “Ngươi và Diêu Tiên Định có giao tình sâu như vậy sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không có, ta hoàn toàn không biết Diêu Tiên Định.”
Không biết? Ba người Vu Chiếu Hành chẳng còn gì để nói. Không biết mà ngươi nói như thật?
Vừa rồi ngay cả bọn họ mà còn tin, còn tưởng rằng Thượng Thanh Tông có thể được nữ tướng Huyền Vi nước Vệ tiếp nhận là do Diêu Tiên Định giúp một tay, hóa ra là tên này đang nói dóc.
Cho dù có nói dóc cũng muốn gặp Diêu Tiên Định, Vu Chiếu Hành không nhịn được hoài nghi hỏi: “Hắn Diêu Tiên Định cũng là người của ngươi?”
Mẹ con Vân Cơ không khỏi nhìn Vu Chiếu Hành. Ngưu Hữu Đạo đã nói không biết Diêu Tiên Định, người này còn hỏi như thế. Xem ra trí thông minh của vị cao thủ xếp hàng thứ sáu Đan bảng này cũng chẳng có gì đặc biệt.
Thật ra, bọn họ nghĩ như vậy là oan cho Vu Chiếu Hành. Bởi vì trước đó Vu Chiếu Hành cũng không biết Ngưu Hữu Đạo. Ông ta là suy ra từ mình sang Diêu Tiên Định. Nếu ngay cả Trưởng lão chủ quản của Thủ

Chính các cũng là người của Ngưu Hữu Đạo, người đó có thể giúp được một đại ân.
Ngưu Hữu Đạo đi bên cạnh mỉm cười trả lời: “Không phải.”
Nghe xong, hai mẹ con Vân Cơ nhìn Vu Chiếu Hành bằng ánh mắt “quả là thế”.
Vu Chiếu Hành hỏi tiếp: “Vậy tại sao ngươi nhất định phải gặp ông ta?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Gặp ông ta không phải là mục đích chính, mục đích là thông qua chuyện gặp ông ta để tìm người của ta. Vừa rồi bọn họ cho ta địa điểm, có thể là nơi tập kết của thế lực nước Vệ. Tìm Diêu Tiên Định tất có thể tìm được người của ta.”
Hắn vừa nói xong, mọi người đều bừng tỉnh.
Phương thức các thế lực các quốc gia tìm kiếm linh chủng trong bí cảnh Thiên Đô là phân tán tìm kiếm. Do phạm vi quá lớn, trung tâm lĩnh đội nước Vệ sẽ không cố định tại một chỗ, để tu sĩ tìm kiếm phải chạy tới chạy lui sẽ lãng phí thời gian, nhất định phải đi theo một hướng đại khái. Sau khi tập kết xong thì lại tiếp tục tản ra.
Trước khi Diêu Tiên Định tập kết, đệ tử Thủ Chính các cũng không có cách nào xác định được Diêu Tiên Định đang ở đâu. Địa điểm Ngưu Hữu Đạo được chỉ nhất định là địa điểm tập kết kế tiếp của thế lực nước Vệ.
Hiểu ra điểm này, ba người phát hiện năng lực phán đoán của Ngưu Hữu Đạo hoàn toàn chính xác. Từ những điểm râu ria không đáng kể dẫn đến phá giải được vấn đề mấu chốt, mượn cớ tìm Diêu Tiên Định không chừng có thể che giấu được ý đồ của mình.
Vân Cơ hỏi: “Ngươi dùng phương thức lừa gạt này để gặp Diêu Tiên Định, không sợ chọc giận bọn họ sao? Chúng ta có mấy người, còn cao thủ của bọn họ thì nhiều như mây.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Bên trong các nước, người của Nam châu ta đã áp chế được dã tâm của nước Triệu. Sau khi đè được nước Triệu lại có thể đi ngăn nước Hàn. Cho nên, người bên ngoài chiến sự sẽ sáng tỏ trước, nước Vệ sẽ rất khó đụng đến ta.”
Tìm kiếm linh chủng, có thể dùng từ đi sớm về trễ để hình dung. Sáng sớm xuất phát, trước khi trời tối thì tập kết chỉnh đốn, duy trì phòng vệ.

Chủ yếu là, ban đêm đi tìm linh chủng hoàn toàn không tiện. Bôn ba cả một ngày cũng cần phải khôi phục pháp lực.
Con đường phía trước có những gì, ai cũng không biết rõ. Địa điểm chỉ định tập trung cũng chỉ là khu vực đại khái. Cho nên, đặc điểm của khu vực có liên quan là rất quan trọng.
Ngưu Hữu Đạo cũng không vội vã, cứ chậm rãi mà đi, cho đến trước khi trời tối mới đến nơi. Hắn muốn sau khi tu sĩ nước Vệ tập trung xong thì mới lộ diện. Bởi vì hắn không biết ai là người của mình, chỉ có thể để đối phương tự nhận ra hắn.

Chương 1145: Đau khổ cầu xin (2)

Chương 1145: Đau khổ cầu xin (2)
Sau khi đến khu vực có liên quan, tìm Diêu Tiên Định cũng không khó. Tu sĩ nước Vệ đã tiến hành cảnh giới tại khu vực có liên quan, cũng là để chỉ dẫn cho tu sĩ bổn quốc có thể dễ dàng trở về tập trung. Khi nhóm Ngưu Hữu Đạo đến, rất nhanh đã bị phát hiện, sau đó được đưa đến chỗ trung tâm.
Bên trong một sơn cốc, được biết Ngưu Hữu Đạo đến, Trưởng lão Linh Hư phủ Mộc Ứng Cao, Trưởng lão chủ quản Thủ Chính các Diêu Tiên Định, Trưởng lão Đại Nhạc sơn Tào Binh cùng nhau bước ra.
Diêu Tiên Định ở đây là chờ Ngưu Hữu Đạo.
Mặc dù Ngưu Hữu Đạo đi trước, nhưng bởi vì hắn cứ từ từ, cho nên mới đi sau cả đệ tử chỉ đường Thủ Chính các. Sau khi bọn họ trở về, đã báo cáo lại chuyện Ngưu Hữu Đạo cầu kiến.
Bởi vậy, khi nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo, Diêu Tiên Định liền cười lạnh: “Ngưu Hữu Đạo, hình như đây là lần đầu chúng ta gặp nhau thì phải? Ta thật sự nhớ không nổi chúng ta có giao tình từ khi nào, lại còn giúp Thượng Thanh Tông bắc cầu dắt mối?”
Trong sơn cốc, một đám người đều quan sát Ngưu Hữu Đạo, biểu hiện người nào người nấy khác nhau. Có hiếu kỳ, có xem thường, có thương hại.
Ngưu Hữu Đạo vẫn không hề hoang mang: “Thật là ngại quá, là tại hạ nói bừa. Ta ngẫu nhiên gặp được đệ tử Thủ Chính các, khi nhờ chỉ đường bái kiến, đệ tử quý phái hơi khinh thường ta. Tại hạ bất đắc dĩ đành phải nói dối. Nói dối là có lỗi, nhưng tại hạ thành khẩn cầu kiến.”
Diêu Tiên Định nói: “Thành khẩn? Ngươi gặp ta để làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta cầu kiến Diêu trưởng lão là vì vừa lúc gặp được đệ tử Thủ Chính các nên thừa cơ tìm lý do thôi. Không chỉ là cầu kiến

Diêu trưởng lão, mà còn có Mộc trưởng lão và Tào trưởng lão. Thật không dám giấu, ba Đại Phái nước Yến vì tranh giành quyền khống chế Nam châu nên đã trở mặt với tại hạ. Tại hạ bị thế lực nước Yến đuổi đi. Bây giờ ta có thể nói là cùng đường mạt lộ, cho nên muốn gia nhập trận doanh của nước Vệ, cầu lực lượng nước Vệ che chở."
Ba người Mộc, Diêu, Tào nhìn nhau, biết Ngưu Hữu Đạo nói không sai. Bây giờ, lực ảnh hưởng của Nam châu đối với nước Yến quá lớn. Ba Đại Phái nước Yến tranh đoạt quyền khống chế là điều tất nhiên. Thừa cơ bức bách Ngưu Hữu Đạo ở đây là có thể hiểu được. Nếu đổi lại là bọn họ, sợ là bọn họ cũng sẽ làm như vậy.
Nếu Ngưu Hữu Đạo đầu nhập vào một phái thì không được thích hợp, sẽ đắc tội với hai nhà khác. Vì thế hắn bị trục xuất cũng là điều có thể nghĩ đến.
Không cần nói thêm điều gì, mọi việc đã sáng tỏ, ba người nhìn nhau, đã có quyết định.
Không truy cứu chuyện Ngưu Hữu Đạo nói dối nữa, Diêu Tiên Định nói: "Đây là chuyện nội bộ nước Yến, chúng ta nhúng tay vào không thích hợp. Ngươi nên nghĩ biện pháp khác đi."
Ngưu Hữu Đạo nói: "Nếu ta chết, ba Đại Phái tranh đoạt Nam châu, rất có thể ảnh hưởng đến chiến sự nước Triệu. Nước Yến và nước Triệu đánh nhau là do nước Triệu khởi xướng trước. Mọi người cũng biết dã tâm của nước Triệu rồi. Chẳng lẽ nước Vệ nguyện ý để nước Triệu phát triển an toàn? Một khi nước Triệu phát triển an toàn, Đông có nước Triệu, Tây có hổ lang nước Tấn, nước Vệ hai mặt thụ địch, chư vị có thể làm như không thấy?"
Mộc Ứng Cao nói: "Ngươi cho rằng ngươi còn có thể sống sót rời khỏi bí cảnh Thiên Đô sao? Làm càn ở Thiên cốc, tự gây nghiệt thì không thể sống, ai cũng không thể giúp được ngươi."
Ngưu Hữu Đạo nói: "Nhưng ta lại không cam chịu. Sâu kiến còn ham sống mà. Nếu không, làm sao có thể nghĩ hết cách đến trước mặt chư vị đau khổ cầu xin chứ?"
Trưởng lão Đại Nhạc sơn Tào Binh nói: "Ngươi cầu chúng ta cũng vô dụng thôi. Chúng ta cũng không cần thiết vòng vo. Biết rõ không giúp ngươi, ngươi cũng chỉ có con đường chết. Mà giúp ngươi, ngươi cũng

chết. Nhiều người muốn đưa ngươi vào chỗ chết như thế, chúng ta cũng không cần thiết phải tự tìm phiền phức.”
Diêu Tiên Định nói: “Ngưu Hữu Đạo, chuyện ngươi lừa gạt, ta bỏ qua không truy cứu. Nơi này không giúp được ngươi, ngươi vẫn nên tự tìm con đường cho mình.”
Mặc dù đám người Vân Cơ không biết Ngưu Hữu Đạo chạy đến đây là để làm gì, nhưng nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo hạ thấp mình ba bốn lần cầu xin người khác, tất cả đều thổn thức không thôi, có thể cảm nhận được tình cảnh gian nan của Ngưu Hữu Đạo. Hắn đang đau khổ cầu sinh trong khốn cảnh.
Liên tục cầu xin mà vô dụng, Ngưu Hữu Đạo nhìn sắc trời: “Ta hiểu thái độ của chư vị. Nếu là như thế, ta cũng không miễn cưỡng. Chỉ là trời đã tối, bên ngoài sợ có truy sát. Ta muốn nương nhờ một đêm. Trời vừa sáng là ta đi ngay, sẽ nghĩ biện pháp khác, như thế nào?”
Yêu cầu này cũng không tính là gì. Mọi người đồng ý, bảo người dẫn bọn họ đi.
Đưa mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo rời đi, Diêu Tiên Định cười lắc đầu: “Ở bên ngoài cũng được xem là nhân vật phong vân, không ngờ lại rơi xuống vùng bùn như thế.”
Tào Binh nói: “Hắn gây thù quá nhiều, cuối cùng cũng là tuổi trẻ nông nổi.”
Mộc Ứng Cao nói: “Tự làm tự chịu.”
Trời tối, ngoại trừ một số người núp trong bóng tối canh phòng, những người còn lại đã nhóm lửa, xua tan mấy con sâu kiến quấy rối.
Ngưu Hữu Đạo biểu hiện muốn đốt một đống lửa.
Vân Cơ lập tức ra hiệu Vân Hoan đến khu rừng gần đó thu thập củi khô, ai ngờ Ngưu Hữu Đạo ngăn lại: “Các người khoan đã, mấy chuyện vặt này nên để ta làm.”
Vân Hoan cười khổ. Cái gì là việc vặt để ngươi làm? Đoạn đường này rõ ràng là toàn ta làm không đấy? Hắn ta thấp giọng nói: “Đừng nói dễ nghe như vậy, ngươi muốn nhân cơ hội gặp người của ngươi thì có?”
Không chỉ như thế, Ngưu Hữu Đạo đang ngồi xếp bằng dưới đất quan sát bốn phía, sau đó đứng dậy đến bên cạnh Vân Hoan, nói nhỏ: “Trong mắt bọn họ, tu vi của ta rất yếu, các người mới là cao thủ. Các người lưu

lại nơi này gần bọn họ, có thể giảm bớt sự phòng bị của bọn họ, dễ dàng cho ta làm việc.”
Ba người trao đổi ánh mắt. Đúng vậy! Bọn họ nhìn ra được, những hành động không bình thường của người này trên đường đều che giấu huyền cơ, rất có hương vị gặp núi mở đường, gặp nước bắc cầu, gặp chuyện gì cũng có biện pháp ứng đối.
Nhìn hắn rời đi, Vu Chiếu Hành thầm nói một câu: “Cái tên này có thể sống đến bây giờ không phải là không có nguyên nhân.”
Hai mẹ con Vân Cơ gật đầu, biểu hiện đồng ý.
Bên trong khu rừng bên cạnh đang có tu sĩ nước Vệ thu thập củi khô, Ngưu Hữu Đạo cũng sà vào làm chuyện giống vậy.
“Tôn tính đại danh?”
“Hà Tâm Nho”.
“Ngày mai, sau khi xuất phát, ngươi hãy giúp ta làm chút chuyện, xử lý hết toàn bộ người đồng hành với ngươi.”
“Cái này... vì sao?”
“Không cần biết vì sao, bây giờ cũng không có thời gian nói nhảm với ngươi, làm được không?”
“Không phải là ta không làm, mà là ta hoàn toàn làm không được. Khi phân tán tìm kiếm, năm người chia thành một tổ. Thực lực của ta không cách nào xử lý được bốn người. Một khi ra tay, tất nhiên sẽ bại lộ.”
“Vậy thôi, ngươi cứ lưu lại ký hiệu liên lạc chỉ dẫn ta đến tìm ngươi. Khi đến, ta sẽ giúp ngươi một tay...”
Đây là cuộc trò chuyện giữa Ngưu Hữu Đạo đến nhặt củi khô gặp người của Hiểu Nguyệt các cũng đến nhặt củi khô.
Đến gặp mặt không chỉ có một mình Hà Tâm Nho, mà còn một người nữa. Hiểu Nguyệt các cài hai người vào nước Vệ, Ngưu Hữu Đạo đều biết.
Hắn biết mình vừa đến, tất sẽ gây sự chú ý cho tai mắt của Hiểu Nguyệt các, cũng biết mình vừa phát ra tín hiệu gặp mặt, chỉ cần hắn sáng tạo ra điều kiện gặp mặt, đối phương sẽ nghĩ cách đến gặp hắn.
Một trong hai người là tán tu. Ngưu Hữu Đạo muốn gặp không phải là vị tán tu này. Hắn càng vừa ý với người trong môn phái là Hà Tâm Nho

hơn, bởi vì lực ảnh hưởng của tán tu không lớn bằng người trong môn phái.
Khi đưa ra tín hiệu, hắn cũng không biết mình sẽ gặp được ai. Hai người nhìn thấy tín hiệu, tất nhiên sẽ tìm tới. Ngưu Hữu Đạo sẽ đến làm quen một chút, còn chấp hành cụ thể vẫn giao cho Hà Tâm Nho.
Sự việc đã làm thỏa đáng. Ngưu Hữu Đạo khiêng một đống củi khô đủ để đốt một đêm về, ném xuống bên cạnh mọi người.
Đốt lửa xong, Vân Cơ hỏi: “Có liên lạc chưa?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Đã xong”.
Về sau, bọn họ nhận được một miếng thịt từ nước Vệ đưa sang, liền gác lên đống lửa.
Ăn xong, mọi người lại vây quanh đống lửa, khoanh chân tĩnh tọa, một đêm vô sự cứ như vậy mà trôi qua.

Chương 1146: Chính là muốn ngươi có cái bàn giao khi trở về

Chương 1146: Chính là muốn ngươi có cái bàn giao khi trở về
Hôm sau, người nước Vệ một lần nữa bố trí, chuẩn bị triển khai nhiệm vụ tìm kiếm của một ngày mới.
Đám người Ngưu Hữu Đạo vẫn lề mề, rõ ràng không muốn rời khỏi sự che chở của nước Vệ.
“Ngưu Hữu Đạo, sư tôn bảo ta đến nhắc nhở ngươi một tiếng, không cần đi theo chúng ta. Đi theo chúng ta cũng vô dụng thôi. Chọc giận chúng ta, một khi gặp phải cừu gia của ngươi, nếu người bên dưới không quản được miệng, tiết lộ hành tung của ngươi, ngươi cũng đừng oán chúng ta.”
Đây vừa là lời cảnh cáo, vừa là lời uy hiếp. Diêu Tiên Định đã bảo thuộc hạ đến khuyên Ngưu Hữu Đạo một câu.
Cảnh cáo như vậy cũng không tính là quá phận, có thể kiên nhẫn nói chuyện nhẹ nhàng với Ngưu Hữu Đạo như vậy là được lắm rồi.
Đương nhiên, điều này cũng có liên quan đến lực chấn nhiếp của Ngưu Hữu Đạo. Hắn đại khai sát giới ở Thiên cốc, Thiên Kiếm phù trong tay cũng chẳng phải thứ dễ chơi.
Cộng thêm có Vu Chiếu Hành bên cạnh hắn, nếu ăn nói quá đáng dẫn đến đánh nhau, nước Vệ cũng phải trả giá khá nhiều.
Đây cũng chính là tiền đề khiến cho nước Vệ ăn nói dễ chịu.
Tóm lại, ba Đại Phái nước Vệ không muốn vì một Ngưu Hữu Đạo mà rước lấy sự chú ý của quá nhiều thế lực. Một khi có biến sẽ rất phiền phức, không hy vọng Ngưu Hữu Đạo đi theo bọn họ.
Ngưu Hữu Đạo đưa mắt nhìn theo tu sĩ nước Vệ rời đi, biểu hiện trong mong, vì thế mà nhận lấy sự chế giễu không ít của tu sĩ nước Vệ.

Đám người Vu Chiếu Hành từ phản ứng của những người này biết được, bọn họ đang khinh thường Ngưu Hữu Đạo, nhìn Ngưu Hữu Đạo giống như nhìn một con chó vẫy đuôi mừng chủ.
Vân Cơ hỏi: “Ở Nam châu hô phong hoán vũ đã quen, tiến vào nơi này, chênh lệch lớn như vậy, trong lòng chắc không dễ chịu đúng không?”
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói: “Cô cảm thấy ta sẽ quan tâm chuyện này sao?”
Vân Cơ hỏi: “Thật không quan tâm chút nào?”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười: “Yến Tước an tri Hồng Hộc chi chí!” (loài chim Én chim Sẻ sao biết được chí chim Hồng, chim Hộc).
Sở dĩ nhìn như vậy khiến người ta chế giễu chính là vì xác định hướng đi của Hà Tâm Nho, tiết kiệm phiền phức cho sau này.
Chờ người nước Vệ đi hết, Ngưu Hữu Đạo tạm thời cũng không có ý định đi theo. Hắn cùng ba người bước vào sơn cốc trụ cột ba Đại Phái nước Vệ đã nghỉ đêm qua.
Ngưu Hữu Đạo cẩn thận tra xét dấu vết lưu lại trong sơn cốc một lần, hy vọng có thể tìm ra manh mối có giá trị lợi dụng.
Cuối cùng cũng không tìm ra được manh mối hữu dụng, nhưng không sao, Ngưu Hữu Đạo vốn đang định chờ. Bây giờ đi theo có chút không thích hợp.
Ước chừng sau hai canh giờ, Ngưu Hữu Đạo mới cùng mọi người rời khỏi sơn cốc, đi theo hướng Hà Tâm Nho biến mất.
Đối với đám người Vu Chiếu Hành mà nói, sự thật đã chứng minh nước Vệ có người của Ngưu Hữu Đạo. Bọn họ nhìn thấy ký hiệu chỉ đường cùng loại với Hứa Phục Hoa, một đường đi theo ký hiệu chỉ dẫn.
Giữa trưa, mọi người đã đuổi kịp Hà Tâm Nho.
Đúng như lời Hà Tâm Nho nói, tổ của bọn họ có năm người.
Hai bên gặp nhau, đồng môn của Hà Tâm Nho không khách sáo nói: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi đi theo chúng ta làm gì? Ta khuyên ngươi đừng xem lời cảnh cáo của nước Vệ ta như gió thoảng bên tai. Nếu không, tự ngươi rước lấy nhục.”
Hà Tâm Nho cũng không phải đệ tử ba Đại Phái nước Vệ. Trong số các đệ tử ba Đại Phái nước Vệ tiến vào bí cảnh không có người của Hiểu Nguyệt các.

Đồng môn của gã ta có thể nói với Ngưu Hữu Đạo như thế, tất nhiên là vì những gì chứng kiến trước đó đã góp phần vào tâm lý bây giờ, nhìn Ngưu Hữu Đạo bằng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống.
Ngưu Hữu Đạo cũng không để ý, chỉ nhìn phản ứng của Hà Tâm Nho.
Trong lòng Hà Tâm Nho cũng có chút do dự, nhưng cuối cũng vẫn khẽ gật đầu.
Tiếp nhận được tín hiệu an toàn, xác định gần đó không có tu sĩ nước Vệ nào khác, Ngưu Hữu Đạo hai tay chống kiếm, bình tĩnh nói: “Động tác nhanh lên, ra tay đi.”
Nghe xong, những người đối diện lập tức cảnh giác cao độ, hơi khủng hoảng. Dù sao bên phía Ngưu Hữu Đạo còn có Vu Chiếu Hành.
Nhưng đột biến đã xảy ra, hàn quang trong tay Hà Tâm Nho lóe lên, máu văng ra, hai tiếng kêu thảm thiết vang lên.
Hà Tâm Nho đột nhiên đánh lén đánh ngã hai người, sau đó nhanh chóng lách mình lùi về phía sau, kinh hãi nhìn những đồng môn khác quay người ứng đối.
Sau khi xác định ai là người một nhà, Vu Chiếu Hành, hai mẹ con Vân Cơ nhanh chóng lao lên, đồng thời ra tay.
Ba người vừa ra tay là sát chiêu trí mạng, không chút lưu tình, đánh cho những người còn lại một trận thất kinh.
Như Ngưu Hữu Đạo đã nói, động tác phải nhanh, tránh cho động tĩnh đánh nhau dẫn đến phiền phức không cần thiết.
Đánh nhau đến cuồng phong cuốn tới, quần áo Ngưu Hữu Đạo bay phần phật, mặt không thay đổi chống kiếm mà đứng, thờ ơ lạnh nhạt, giống như việc chẳng liên quan đến mình, ánh mắt lạnh lẽo nhìn xung quanh xem có dị thường gì hay không.
Như hắn bình thường hay nói, hắn không thích chém giết.
Có người ra tay tiếp nhận cực khổ thay cho hắn, hắn sẽ không tùy tiện ra tay.
Có thể nói chuyện để giải quyết vấn đề, hắn sẽ không động thủ.
Có thể dùng đầu óc để giải quyết vấn đề, hắn cũng sẽ không động thủ, cố gắng đến ngay cả miệng cũng không cần động.
Hắn vốn cho rằng chém giết quá nguy hiểm, nhiều khi đánh cũng vô dụng. Kinh nghiệm hành tẩu giang hồ nhiều năm nói cho hắn biết, khi

gặp thời điểm ngựa mất vó, ai có thể biết được sẽ gặp phải cảnh giả heo ăn thịt hổ hay không. Ví dụ như gặp phải cái loại thâm tàng như bất lộ như hắn.
Tiếng ầm ầm đột nhiên vang lên, đến cũng nhanh mà kết thúc cũng nhanh. Bên này có loại người như Vu Chiếu Hành ra tay, kết quả đánh nhau là có thể nghĩ.
Tốc chiến tốc thắng, đồng môn của Hà Tâm Nho đều ngã xuống trong vũng máu, chỉ còn lại một mình Hà Tâm Nho sắc mặt khó coi mà thôi.
“Cảnh giới chung quanh một chút.” Ngưu Hữu Đạo tay đặt lên chuôi kiếm lên tiếng, giọng nói vẫn bình thản.
Nhìn thấy mấy người ngã xuống trong vũng máu, gương mặt hắn vẫn lạnh lùng, mắt không thèm nháy, giống như người ngã xuống chỉ là cỏ rác. Ít ra thì không thấy ngoài mặt hắn có bất kỳ thay đổi nào.
Ba người Vu Chiếu Hành đánh xong liền nhìn nhau, hiểu ý của hắn, là bảo bọn họ tránh một chút. Tất cả đều nghe theo lời hắn nói, tản ra đề phòng xung quanh.
Nhìn thi thể đồng môn, rồi nhìn Ngưu Hữu Đạo đang lạnh lùng nhìn mình, Hà Tâm Nho nhận ra đối phương là người tâm ngoan thủ lạt nhưng không lộ ra ngoài, trong lòng có chút phát lạnh, nhưng vẫn bước đến.
Ngưu Hữu Đạo nhìn gã ta, không nói lời nào.
Hà Tâm Nho liếm môi, nuốt nước bọt hỏi: “Tại sao lại muốn giết bọn họ? Giết bọn họ rồi, ta sẽ bại lộ, trở về không cách nào bàn giao.”
Ngưu Hữu Đạo lên tiếng: “Chính vì muốn ngươi trở về tiện bàn giao, cho nên mới giết bọn họ. Bây giờ ngươi có thể trở về bẩm báo, nói gặp phải tu sĩ hải ngoại đánh cướp, chặn giết.”
Hà Tâm Nho không hiểu: “Dù sao ta cũng phải biết vì sao chứ? Nếu không, ta không biết đáp lại như thế nào, rất dễ bị lộ tẩy.”
Liên hệ trọng đại, Ngưu Hữu Đạo không có khả năng nói cho gã ta biết chân tướng. Nếu không, một khi chỗ này xảy ra sơ hở, có khả năng liên lụy đến Hứa Phục Hoa, đồng thời rất có thể phá vỡ toàn bộ kế hoạch của hắn. Có một số việc là không thể so sánh với nhau.
Đối phương là người như thế nào, đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc, cho nên không cách nào hiểu được rõ ràng. Cho dù tỉnh táo quan sát cũng vô

pháp xác nhận.
Cho nên, hắn chỉ cần tạo áp lực bức đối phương chấp hành, không để đối phương biết quá nhiều.
Đối phương biết, đối với kế hoạch của hắn cũng không có bất kỳ trợ giúp, vì thế hắn lắc đầu: “Cũng không phức tạp như vậy đâu, ngươi không cần nghĩ nhiều quá. Ta cũng không để ngươi đi làm mấy chuyện phức tạp. Ta chỉ muốn vu oan cho tu sĩ hải ngoại, có hỏi thì cứ bảo không biết, đẩy hết mọi chuyện cho tu sĩ hải ngoại là được, chuyện vô cùng đơn giản. Chút chuyện nhỏ này, không cần ta dạy ngươi phải làm như thế nào chứ?”

Chương 1147: Chút thủ đoạn nhỏ mà thôi (1)

Chương 1147: Chút thủ đoạn nhỏ mà thôi (1)
Hắn đã nói như vậy, cho dù Hà Tâm Nho rất muốn làm rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, cũng thấy không cần thiết hỏi nữa, nhẹ gật đầu.
Sau khi trao đổi phương phức liên lạc, Ngưu Hữu Đạo nhắc nhở một câu: “Ngươi trở về gọn gàng quá thì không thích hợp, nhất là cách ăn mặc. Đưa kiếm cho ta dùng một lát.” Nói xong, hắn đưa tay ra, muốn lấy kiếm.
Hà Tâm Nho đại khái hiểu ý của hắn, liền đảo ngược chuôi kiếm đưa cho hắn.
Ngưu Hữu Đạo huy kiếm quét qua, Hà Tâm Nho nhắm hai mắt lại, cảm giác đỉnh đầu buông lỏng, kiếm đã trở về trong vỏ.
Cũng không có bất kỳ cảm giác đau đớn nào. Gã ta mở mắt, phát hiện kiếm của mình đã trở về vỏ, còn tóc thì bay tá lả.
Gã ta đưa tay sờ lên đầu, biết Ngưu Hữu Đạo chỉ vung kiếm chém búi tóc của gã ta, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, còn tưởng phải chịu chút đau đớn thể xác chứ.
“Được rồi đấy.” Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh gật đầu: “Vất vả cho ngươi rồi, ngươi có thể đi.”
“Sau khi hồi báo, bọn họ có thể sẽ đến kiểm tra, để ta xử lý một chút.” Hà Tâm Nho chỉ thi thể trên mặt đất, muốn tạo dựng hiện trường.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngươi có chuyện quan trọng hơn cần làm. Mấy việc nhỏ này không cần ngươi vất vả, sẽ có người xử lý giúp ngươi.”
Hà Tâm Nho tóc tai bù xù gật đầu, chắp tay cáo từ, sau đó nhanh chóng lao đi.

Ngưu Hữu Đạo quay người, ngoắc đám người Vu Chiếu Hành trở về, làm công việc thu dọn hiện trường vẫn là Vân Hoan.
Cái gì là huynh đệ kết bái? Kết bái rồi lại để huynh đệ kết bái làm mấy chuyện này sao? Hắn đang xem huynh đệ kết bái của hắn là chân chạy việc để sai khiến?
Vân Hoan thầm mắng trong lòng, nhưng từ khi Ngưu Hữu Đạo lui tới với mẫu thân của hắn ta, chuyện kết bái với Ngưu Hữu Đạo, hắn ta cảm thấy không cần nhắc đến. Bối phận loạn cả lên, nhắc đến thêm phiền.
Sau khi thu dọn hiện trường thỏa đáng, đám người Ngưu Hữu Đạo lập tức lánh mặt.
Đám người Vu Chiếu Hành không biết hắn đang định làm gì. Lần trước bảo Hứa Phục Hoa giết đồng môn, lần này cũng vậy.
Trước sau hai lần, Ngưu Hữu Đạo đều bảo bọn họ tránh né, bọn họ cũng không nghe được Ngưu Hữu Đạo nói gì với người của mình. Nếu không, nhất định có thể đánh giá ra được Ngưu Hữu Đạo đang định làm gì.
Lúc này, hoài nghi lớn nhất của bọn họ chính là, Ngưu Hữu Đạo đang định tạo ra nội chiến giữa các thế lực chư quốc, muốn đục nước béo cò.
Hỏi, Ngưu Hữu Đạo không nói, có hỏi cũng vô dụng, cũng chẳng thèm hỏi thêm gì nữa.
Ngay từ đầu, có một số chuyện Ngưu Hữu Đạo sẽ nói rõ cho bọn họ biết. Sau khi mọi chuyện tiến triển, lòng người ổn định, hắn lại khôi phục phong cách không dễ dàng để bại lộ lá bài tẩy. Tình huống đều phải nằm trong sự khống chế của hắn, không muốn bị người ngoài tùy tiện quấy rối.
Suy nghĩ của con người là khác nhau, khi đối mặt với một chuyện sẽ có cách lý giải khác. Người này cảm thấy làm như vậy là tốt, người kia cảm thấy làm cách khác sẽ tốt hơn. Ai ngu ai đần đều không rõ, vì người càng ngu xuẩn thì lại càng cảm thấy mình thông minh.
Ngưu Hữu Đạo cảm thấy không cần thiết phải so sánh trí thông minh của ai cao ai thấp. Hắn không muốn lãng phí tinh lực vào việc thuyết phục hay tranh chấp với mọi người cái gì. Nếu có thể khống chế được thì tận lực bản thân mình để khống chế.
Về phương diện tiết tấu, hắn tiến thoái có độ, khống chế rất tốt. Cho dù không nói rõ ràng, cũng không để cho ba người Vu Chiếu Hành sinh ra

oán giận.
Vừa trốn được một ngày, mọi người lại xuất hiện lần nữa, giống như lần đi theo Hứa Phục Hoa, bây giờ lại một đường đuổi theo Hà Tâm Nho lưu lại.
Mục đích đuổi theo thì không nói ở đâu, nhưng đám người Vân Cơ dần dần hiểu rõ dụng ý của Ngưu Hữu Đạo.
Phía trước có người của thế lực lớn mở đường, lại còn lén lút lưu lại tin tức nhắc nhở kịp thời, đi theo đằng sau là tương đối an toàn, so với chạy loạn khắp nơi thì tốt hơn nhiều, có khả năng rất lớn trong việc phòng ngừa gặp phải người gây bất lợi cho Ngưu Hữu Đạo.
Sau khi bị thế lực nước Yến vứt bỏ, đến nay bọn họ vẫn luôn an toàn, điều này có liên quan đến sách lược của Ngưu Hữu Đạo.
Bọn họ cũng nhận ra, Ngưu Hữu Đạo không hề lỗ mãng làm loạn, đầu óc vô cùng tỉnh táo, sẽ không tùy tiện mang theo bọn họ đi mạo hiểm.
Ý thức được điều này, cả ba dần dần cảm thấy an lòng. Ngưu Hữu Đạo nói thế nào thì làm thế đó, nói chạy đi đâu thì chạy đi đó, không hề dị nghị.
Đương nhiên, Ngưu Hữu Đạo ngẫu nhiên vẫn khiến bọn họ phát điên. Cái thằng ranh này vẫn luôn muốn bắt động vật của thế giới này làm thú cưỡi, dạy mãi không sửa.
Khi thì trầm ổn cay độc, khi thì nhảy nhót khiến cho người ta không kịp chuẩn bị.
Mặc dù hai mẹ con Vân Cơ ở Nam châu không lâu nhưng cũng đã tiếp xúc với Ngưu Hữu Đạo một thời gian tương đối dài. Hai mẹ con bọn họ biết trước đây Ngưu Hữu Đạo không phải như vậy. Đến sau này, hắn ngẫu nhiên sẽ “biến thái”, ngẫu nhiên sẽ phóng túng giương oai như một lão ngoan đồng.
Nhưng hai mẹ con Vân Cơ cũng cảm thấy, Ngưu Hữu Đạo không còn thảnh thơi như lúc ở Nam châu. Cả người trở nên lạnh lùng, thâm trầm và lãnh khốc hơn nhiều, sát phạt quyết đoán không chút lưu tình, lại có lúc giết người không chớp mắt...
Oan gia ngõ hẹp, đi theo sau lưng Hà Tâm Nho một khoảng thời gian, bọn họ đã nhận được tin tức, nước Vệ đã phát hiện được tu sĩ nước Triệu.

Cũng không khác gì lúc trước, Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng kết thúc hành động của Hà Tâm Nho, một lần nữa chuyển hướng sang người nước Triệu.
Sau khi tìm đến tu sĩ nước Triệu, cũng không trực tiếp giáp mặt, Ngưu Hữu Đạo đưa tay ra hiệu dừng lại, mọi người từ xa ẩn núp quan sát thành viên nước Triệu.
Vân Cơ ẩn mình trong bụi cây liếc mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo đang đè nhánh cây quan sát.
Nàng ta biết Ngưu Hữu Đạo không muốn gặp mặt trực tiếp. Khác với các thế lực khác, hành động của Ngưu Hữu Đạo ở Thiên cốc đã kết thù với nước Triệu. Trừ phi trong số những người đó có người của Ngưu Hữu Đạo. Nếu không, phương pháp trước đó đều vô dụng, cũng không thể dùng cách đã gặp Diêu Tiên Định trước đó được.
Vu Chiếu Hành hiển nhiên cũng có suy nghĩ này. Ông ta hỏi Ngưu Hữu Đạo: “Bây giờ ngươi làm cách nào thông qua bọn họ để tìm người của ngươi? Phương thức trước đó sợ là không thể thực hiện được?”
Ngưu Hữu Đạo cũng không cho rằng mình sẽ có được vận khí tốt như vậy, trong lần gặp mặt đầu tiên đã gặp được người của mình như Hứa Phục Hoa. Sau một lúc quan sát, hắn nhàn nhạt đáp: “Gặp núi mở đường, gặp nước bắc cầu, không được cũng phải được.”
Vu Chiếu Hành hỏi: “Đến thẳng luôn sao? Cho dù bọn họ mở miệng, người nước Triệu tản ra nhiều nơi như vậy, bọn họ cũng chưa chắc biết được người mà ngươi muốn tìm đang ở chỗ nào. Chẳng lẽ lại đi nói dối kiểu quen biết với Diêu Tiên Định như lúc trước? Ngươi tìm bọn họ cũng vô dụng thôi. Ngươi lộ diện một cái, bọn họ khẳng định sẽ liều mạng với ngươi.”
“Các người ở lại đây chờ ta trở về. Nếu có việc phải rời đi thì để lại ký hiệu.” Ngưu Hữu Đạo dặn dò một câu, sau đó buông lỏng tàng cây đang ấn xuống một cách nhẹ nhàng, phòng ngừa phát ra động tĩnh.
Vân Cơ hỏi: “Ngươi đi đâu?”
“Lần này để ta tự mình ra tay giải quyết.” Ngưu Hữu Đạo nói, sau đó lặng yên rời đi.
Ba người ẩn núp đưa mắt nhìn theo bóng người của hắn biến mất tại rừng sâu, sau đó tất cả nhìn nhau.

Vu Chiếu Hành hỏi: “Hắn muốn làm gì?”
Vân Cơ đáp: “Ta cũng muốn biết hắn định làm gì.”
.....
Vân Hoan thở dài: “Tên nhóc này luôn khiến cho người ta có cảm giác rơi vào sương mù, có trời mới biết hắn muốn làm gì, nhưng hắn đã nói như vậy, chắc không phải làm ẩu đâu, chúng ta cứ an tâm mà chờ.”
Thế núi hiểm trở, liên miên chập trùng.
Bốn tên tu sĩ nước Triệu đang tìm kiếm bên trong khu rừng, vừa lướt qua một ngọn núi, đột nhiên nghe tiếng quát: “Là ai?”
Bốn người nghe tiếng liền cảnh giác, ngẩng đầu nhìn về phía âm thanh phát ra, chỉ thấy trên đỉnh núi, một người đang đứng chắp tay, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Chương 1148: Chút thủ đoạn nhỏ mà thôi (2)

Chương 1148: Chút thủ đoạn nhỏ mà thôi (2)
Nhìn cách ăn mặc, là người của Phiêu Miễu các. Bốn người lập tức lách mình đến dưới tảng đá, tự báo thân phận...
Chạng vạng tối, các thành viên nước Triệu phân tán tìm kiếm một lần nữa tập trung lại, có mấy người lặng lẽ thoát ly khỏi căn cứ.
“Các vị, chúng ta đi đâu thế?” Trần Tử Phi đi cùng với bốn tu sĩ nước Triệu, vừa đi vừa nghi ngờ hỏi.
Gã ta là tán tu được nước Triệu mời chào, không tiện từ chối.
Nhưng nhìn chung quanh, gã ta phát hiện mình đã bị mang đi càng lúc càng xa. Đây là lần thứ ba gã ta hỏi cùng một câu hỏi, trong lòng dần dần có chút bất an.
Một người trấn an: “Trần huynh yên tâm đi, chuyện tốt, chờ lát nữa sẽ biết. Chúng ta...” Đang nói, gã ta lập tức im bặt.
Năm người dừng lại, chỉ thấy đằng trước xuất hiện bốn người đang cản đường, chính là đám người Ngưu Hữu Đạo.
“Ngưu Hữu Đạo!” Mọi người nhanh chóng cảnh giới.
Trần Tử Phi và bốn người kia nhìn chung quanh, còn chưa gặp được thành viên Phiêu Miễu các, không nghĩ đến đã gặp Ngưu Hữu Đạo trước.
Ngưu Hữu Đạo có vẻ như đau đầu, giơ tay xoa nhẹ mắt ba lần. Sau khi nhìn thấy Trần Tử Phi đáp lại tín hiệu, thuận tay thủ thế: “Nhanh gọn đi!”
Ba người Vu Chiếu Hành bỗng nhiên lách mình xông lên, ra tay thật nhanh.

Chưa đầy một lát, tiếng đánh nhau ngừng lại, Vu Chiếu Hành từ đằng xa bước đến, ném một thi thể xuống dưới chân Ngưu Hữu Đạo.
Ba đánh bốn, xem ra người này biết mình không địch lại nên đã bỏ trốn, bị Vu Chiếu Hành truy sát giết chết mang về.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chung quanh, ra hiệu một chút. Ba người Vu Chiếu Hành nhanh chóng tránh ra xung quanh để đề phòng.
“Trần Tử Phi?” Ngưu Hữu Đạo hỏi một câu.
Trần Tử Phi còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra, vội trả lời: “Là ta, đây là?” Gã ta chỉ thi thể dưới đất, không hiểu chuyện gì xảy ra.
Ngưu Hữu Đạo nhìn thi thể dưới chân. Dù sao bốn người này cũng là người trong môn phái, có một số bí mật e rằng người bên dưới chỉ có thể giữ được nhất thời, chưa chắc đã có thể thủ khẩu như bình. Có một số bí mật sẽ không dễ dàng tiết lộ ra ngoài, giết người diệt khẩu là ổn thỏa nhất.
Làm mấy chuyện này, trong lòng hắn chẳng có gì là gánh nặng, nhẹ nhàng trả lời: “Là ta bảo bọn họ mang ngươi đến.”
Trần Tử Phi kinh ngạc, không thể tin nổi: “Bọn họ nghe theo lời ngươi?” Tư duy logic của gã ta đúng là hơi bị quá tải. Nếu nghe lời ngươi, ngươi cần gì phải giết bọn họ?
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Đây không phải là chuyện ngươi cần quan tâm. Ta bảo bọn họ bí mật mang ngươi đến đây. Ta hỏi ngươi, lúc các ngươi rời đi có bị người ta phát hiện hay không?”
Trần Tử Phi suy nghĩ một chút, do dự nói: “Tán tu chúng ta phụ trách đề phòng bên ngoài. Ta là người canh gác đầu tiên, bọn họ đột nhiên đến tìm ta. Rời đi từ khu vực mà ta đang canh giữ hẳn là không ai phát hiện. Về phần trước khi bọn họ đến tìm ta, có ai biết hay không thì ta không cách nào đoán được.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Sau khi ngươi trở về, tất có thể nghiệm chứng. Bây giờ ta chỉ muốn biết tình huống thành viên nước Triệu.”
Trần Tử Phi hỏi: “Phương diện nào?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Sau khi ba Trưởng lão chủ quản chết, có ảnh hưởng gì đối với bọn họ không?”
Trần Tử Phi gật đầu: “Có, ảnh hưởng rất lớn. Ở Thiên cốc, ngươi giết không chỉ ba Trưởng lão chủ quản mà còn có một số nhân vật cốt cán.

Tình huống trước mắt, ba phái không có người làm chủ chân chính. Thân phận các phái không khác nhau, ai có thể ngoan ngoãn cúi đầu nghe lời ai chứ? Không có ai có thể trấn trụ được bọn họ. Bị tình thế ép buộc, mặc dù gặp chuyện vẫn đoàn kết, thương lượng xử lý, nhưng chuyện quan trọng thì không dám tùy tiện đánh nhịp, không thể so với các Trưởng lão trong môn phái có khả năng gánh vác trách nhiệm. Bọn họ sợ sẽ xảy ra vấn đề không đảm đương nổi."
Ngưu Hữu Đạo nói: "Bọn họ không nghĩ đến việc liên hợp với các thế lực khác sao?"
Trần Tử Phi gật đầu: "Có, có người đã đề nghị qua, nhưng không ai dám làm chủ, nên bị gạt qua luôn. Đầu tiên là sợ bị thế lực khác biến mình thành vũ khí để sử dụng, sợ hy sinh vô ích. Tiếp theo, cúi đầu trước thế lực khác, khi trở về chỉ sợ giao thành phẩm không được bao nhiêu. Bọn họ dường như đã đạt thành nhận thức chung."
Ngưu Hữu Đạo hỏi: "Nhận thức chung gì?"
Trần Tử Phi đáp: "Mặc dù không nói rõ nhưng ta có thể cảm nhận được, lần đến bí cảnh Thiên Đô này, bọn họ không có ý định tranh thứ hạng gì cả, chỉ tự vệ là chính, có thể giao nộp đủ là xong. Bởi vì bọn họ có lý do để trốn tránh trách nhiệm." Vừa nói, ánh mắt của gã vừa nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo, dường như có ẩn ý bên trong.
Ngưu Hữu Đạo hiểu: "Bọn họ đẩy hết lên đầu ta, bởi vì ta là nguyên nhân tạo nên sự thất bại cho bọn họ?"
Trần Tử Phi đáp: "Đoán chừng cũng không khác gì, chắc là ý như vậy, cũng không còn lý do nào tốt hơn nữa, còn có thể giúp cho bọn họ ít tranh chấp ở đây hơn."
Ngưu Hữu Đạo suy nghĩ, tình thế cũng không khác gì so với dự liệu của hắn, chỉ là trước đó không cách nào xác nhận mà thôi, không biết trong thành viên nước Triệu có xuất hiện một nhân vật cường thế có thể chỉnh hợp lại tất cả không. Bây giờ hắn đã có thể xác nhận không có người tài ba như vậy xuất hiện.
Trong lòng nắm chắc, hắn liền quyết định: "Được rồi, ngươi cũng không nên ở đây lâu. Ta nói ngắn gọn, bây giờ ta muốn bắt đầu sử dụng ngươi..."

Sau khi nói rõ phương thức dùng ký hiệu để trao đổi, hắn liền để Trần Tử Phi rời đi.
Lần này hắn không bảo Trần Tử Phi làm cái chuyện vu oan hãm hại nữa, cũng không để Trần Tử Phi dội nước bẩn lên đầu tu sĩ hải ngoại, chỉ bảo Trần Tử Phi lưu lại ký hiệu theo dõi, nhờ thế lực nước Triệu hỗ trợ tìm kiếm vị trí của các thế lực khác.
Sau khi đám người Vu Chiếu Hành quay lại, Ngưu Hữu Đạo cũng không dựng hiện trường giả, trực tiếp hủy thi diệt tích.
Sau đó hắn tiếp tục tránh né, từ xa quan sát các thành viên nước Triệu.
Vừa quan sát, Vân Cơ lại nhịn không được mà hỏi: “Tại sao người nước Triệu lại nghe lời ngươi mà mang người đến?”
Đây chẳng những là điều mà Trần Tử Phi băn khoăn, mà còn của ba người kia, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không có khả năng.
Ngưu Hữu Đạo cũng không nói ra chân tướng, thuận miệng qua loa một câu: “Chút thủ đoạn nhỏ thôi mà, không đáng là gì.”
Thủ đoạn nhỏ? Ba người nhìn nhau, im lặng. Bọn họ rất muốn biết thủ đoạn nhỏ đó là gì mà có thể phát huy tác dụng như thế, không khỏi quá thần kỳ rồi.
Nhưng ở chung một khoảng thời gian, bọn họ đều biết phong cách của Ngưu Hữu Đạo. Chuyện mà Ngưu Hữu Đạo không muốn nói, có hỏi cũng vô dụng, cũng không có khả năng uy hiếp Ngưu Hữu Đạo nói ra chân tướng, chỉ có thể tự mình đoán mò lung tung.
Nhưng bọn họ cũng nhìn ra được một số việc, thủ pháp hành sự lần này rõ ràng không giống hai lần trước, đã có sự thay đổi.
Ví dụ như lần này chỉ đến gần quan sát.
Một đêm trôi qua, thành viên nước Triệu cũng không gây ra động tĩnh quá lớn, các thành viên chỉ lục soát xung quanh gần đó, cũng không đi xa để điều tra.
Nếu nói ban đêm không thể tìm kiếm thì cũng có thể hiểu được, nhưng sau khi trời sáng, người nước Triệu cũng không có động tác gì quá lớn, chỉ tiếp tục di chuyển bên trong bí cảnh Thiên Đô.
Nhìn các thành viên nước Triệu rời đi, Ngưu Hữu Đạo lặng yên đưa ra một kết luận: “Nước Triệu, lòng người đã mất.”

Trong lúc buồn chán chờ đợi, ba người Vu Chiếu Hành đột nhiên bừng tỉnh. Cũng bởi vì câu nói kia, ba người có cảm giác giống như từ trong mơ tỉnh lại.
Người nào cũng nhìn Ngưu Hữu Đạo chằm chằm, trong nháy mắt cảm nhận được khí tức nguy hiểm từ trên người hắn, cảm thấy hắn rất đáng sợ.
Bị đẩy vào tuyệt cảnh, nhưng bọn họ không hề thấy hắn e ngại hay sợ hãi, ngược lại còn rất bình tĩnh, tiến thoái có chừng.
Rõ ràng đứng trước sự uy hiếp của các nước, hắn dường như không có giác ngộ về phương diện này.
Nhưng cũng nhờ một câu vừa nãy của hắn, ba người mới ý thức được tình huống dường như ngược lại, khiến cho người ta sinh ra một loại ảo giác. Hắn giống như đang lội ngược dòng nước, chẳng khác nào một con rắn độc đang trốn ở chỗ tối quan sát thế lực các nước.

Chương 1149: Ngo ngoe muốn động

Chương 1149: Ngo ngoe muốn động
Các hành động liên tiếp trước đó, hắn càng giống một con sói ác độc, âm trầm đứng đằng sau quan sát, có chỗ nào giống bị ép vào đường cùng đâu?
“Có thể đi theo...” Ngưu Hữu Đạo vừa quay đầu lại, phát hiện không khí hơi lạ, liền đưa tay sờ mặt mình, cũng không có gì khác thường, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Các người nhìn ta chằm chằm như vậy làm gì?”
Ba người cũng không biết dùng từ ngữ nào để hình dung cảm giác vừa rồi của mình. Dù sao cảm giác không hiểu đó cũng đến một cách đột ngột.
Ngưu Hữu Đạo không hiểu nổi thái độ của ba người kia, nhiều lần đưa tay lên sờ mặt nhưng không phát hiện được vấn đề gì.
Về sau, cả nhóm tiếp tục đuổi theo người nước Triệu.
Phù Phương viên Tề Kinh, hai mẹ con Trang Hồng đưa mắt nhìn Ngọc Thương rời đi.
Từ trong viện bước ra, Ngọc Thương nhìn thấy Độc Cô Tĩnh đang chờ. Nhìn ám chỉ của đệ tử, ông ta biết gã đang có chuyện quan trọng cần bẩm báo.
Hai người không nói câu nào, bước nhanh về viện của mình. Ngọc Thương hỏi: “Chuyện gì?”
Độc Cô Tĩnh gật đầu đáp: “Chuyện bên phía Nam châu đã được giải quyết ổn thỏa.”
Ngọc Thương hỏi tiếp: “Không lộ ra sơ hở gì chứ?”
Độc Cô Tĩnh đáp: “Không, sự việc làm rất sạch sẽ”
Ngọc Thương thở phào một hơi, chắp tay nói: “Tên kia muốn sống, chỉ sợ quá xa vời rồi.”

Độc Cô Tĩnh do dự nói: “Sao chỉ là xa vời? Toa Như Lai đã công khai nói ra. Ông ta đại diện cho uy nghiêm của Phiêu Miễu các, không có khả năng lật lọng. Hắn hoàn toàn không có hy vọng còn sống trở về. Giúp hắn xử lý mấy chuyện này còn quan trọng nữa sao?”
Ngọc Thương ngửa mặt lên trời thở dài: “Từ bỏ? Tâm nguyện và tín niệm cả đời, còn chưa nhìn thấy kết quả cuối cùng, ngươi bảo ta làm sao mà có thể dễ dàng từ bỏ?”
Độc Cô Tĩnh cúi đầu thở dài, sau đó ngẩng đầu lên: “Sư phụ, bên dưới gửi tin tức, báo cáo phát hiện một sự việc kỳ lạ, có người đang tìm kiếm Thương Kính.”
Ngọc Thương nhìn gã: “Thương Kính im lặng đã lâu, đã bị thế nhân lãng quên, vì sao lại có người tìm ông ta chứ?”
Độc Cô Tĩnh đáp: “Có người liên hệ với tổ chức chúng ta, đồng ý bỏ ra số tiền lớn nhờ chúng ta hỗ trợ tìm kiếm Thương Kính. Bởi vì trước kia chúng ta cũng đã chú ý Thương Kính đang ở đâu, cho nên người bên dưới rất cảnh giác, lập tức điều tra thân phận của đối phương, là người của Đồng Tiên các.”
“Đồng Tiên các?” Ngọc Thương hoài nghi: “Đồng Tiên các nào nhỉ? Ta chỉ biết Đồng Tiên các ở Thương châu nước Yến, còn có cái thứ hai sao?”
Độc Cô Tĩnh đáp: “Không sai, chính là bọn họ. Bây giờ đệ tử còn chưa biết bọn họ có phải chính chủ hay không, cũng không biết bọn họ tìm Thương Kính là có ý gì. Bọn họ tìm Thương Kính là thật, hay là cố ý thăm dò Thương Kính trong tay chúng ta. Đệ tử sợ phiền phức nên lập tức về bẩm báo, để bọn họ ngừng tìm kiếm, tránh rơi vào bẫy.”
Biểu hiện Ngọc Thương trở nên ngưng trọng, vuốt râu, trầm ngâm nói: “Đồng Tiên các đã đi theo phản loạn Ngô Công Lĩnh chạy khỏi nước Yến, bây giờ đang ở trong cảnh nội nước Tống. Chỉ là Đồng Tiên các tìm Thương Kính để làm gì...” Nói đến đây, ánh mắt Ngọc Thương sáng lên: “Ngô Công Lĩnh.”
Độc Cô Tĩnh nói: “Ý của sư phụ là, người tìm Thương Kính là Ngô Công Lĩnh?”
Ngọc Thương cười lạnh: “Bây giờ ông ta đang chiếm cứ một nửa nước Tống, đúng lúc gặp chuyện bí cảnh Thiên Đô đóng băng chiến sự, tạo cơ

hội tốt cho ông ta phát triển, cộng thêm có Thiên Nữ giáo làm chỗ dựa, dã tâm của tên này không nhỏ, sợ là đang định xưng đế.”
Nghe sư phụ nói xong, Độc Cô Tĩnh bắt đầu suy nghĩ, cuối cùng gật đầu: “Vâng, dựa theo quy tắc, muốn xưng đế, ông ta còn thiếu một vật, chính là thần khí trấn quốc. Bảy thứ khác đều đã có chủ, muốn cướp cũng khó. Cho dù có cơ hội diệt quốc, cũng chưa chắc có cơ hội rơi vào tay ông ta. Tính đi tính lại cũng chỉ có Thương Kính.”
.....
Phủ thành Nam châu như ẩn như hiện phía đường chân trời. Chưởng môn Đại Thiền Sơn Hoàng Liệt đứng trên phi cầm cỡ lớn, ánh mắt lóe sáng.
Ngăn được thế lực khắp nơi chèn ép Nam châu chính là Ngưu Hữu Đạo. Bây giờ Ngưu Hữu Đạo đã tiến vào bí cảnh Thiên Đô, mặc kệ Ngưu Hữu Đạo có còn sống trở về hay không, chỉ dựa vào tin tức này, các phương diện có liên quan bắt đầu ngo ngoe muốn động.
Có không ít người sẽ không ngồi nhìn Ngưu Hữu Đạo một lần nữa quay về khống chế cục diện, đã âm thầm ra tay, ví dụ như Tiêu Dao cung. Tiêu Dao cung lén lút đến tìm ông ta, muốn ủng hộ ông ta khống chế toàn diện Nam châu, đồng thời muốn ông ta phối hợp với Tiêu Dao cung cùng gây áp lực cho Thương Triều Tông.
Nói trắng ra chính là muốn thừa dịp Ngưu Hữu Đạo không có mặt mà đoạt quyền.
Việc này còn chưa thể làm một cách công khai. Dù sao chiến sự chỉ tạm thời đóng băng, vẫn chưa kết thúc. Ảnh hưởng đến cuộc chiến Yến Triệu, một khi làm cho nước Yến chiến bại, đây cũng không phải là điều mà Tiêu Dao cung muốn nhìn thấy. Huông chi, nước Yến không chỉ có một Tiêu Dao cung, còn có Linh Kiếm sơn và Tử Kim Động. Hai nhà đó sẽ không ngồi yên để Tiêu Dao cung nuốt cục thịt béo này.
Nhưng Hoàng Liệt vẫn có chút kiêng kỵ Ngưu Hữu Đạo. Bảo ông ta vật tay với Ngưu Hữu Đạo, ông ta hơi sợ.
Hôm nay đến đây, ông ta đã hạ quyết tâm không nhỏ. Bởi vì nếu không cẩn thận, ông ta sẽ có khả năng trở mặt với Ngưu Hữu Đạo. Dù sao không ai biết được Ngưu Hữu Đạo có còn sống trở về hay không. Một khi Ngưu Hữu Đạo còn sống trở về, biết được những gì mà Đại Thiền

Sơn đã làm, mà hắn cũng không phải thứ dễ xơi, lợi ích ở Nam châu của Đại Thiền Sơn có được bảo toàn hay không cũng rất khó nói.
Thật ra, theo tình huống trước mắt, Ngưu Hữu Đạo cũng không tranh đoạt lợi ích của Đại Thiền Sơn. Hắn vẫn để cho Đại Thiền Sơn nắm giữ lợi ích ở Nam châu. Nếu có thể ổn định như vậy lâu dài thì còn gì tốt hơn.
Nhưng vấn đề quan trọng là, quyền khống chế lại nằm trong tay Ngưu Hữu Đạo. Phần lợi ích này càng giống như Ngưu Hữu Đạo bố thí cho. Một ngày nào đó chọc cho hắn mất hứng, hắn có thể đoạt lại phần bố thí này bất cứ lúc nào.
Thương Triều Tông có Ngưu Hữu Đạo đứng sau lưng làm chỗ dựa, có thể buông tay buông chân quản lý Nam châu. Có Ngưu Hữu Đạo đè xuống, Đại Thiền Sơn không thể làm gì.
Nói khó can thiệp chỉ là nói cho dễ nghe, thật ra chính là bị ước thúc, ví dụ như coi trọng tài sản nhà ai nhiều hơn, Đại Thiền Sơn vốn không dám làm loạn.
Từng có tiền lệ, một đệ tử Đại Thiền Sơn coi trọng một mỹ nhân, nhịn không được liền bắt người kia.
Đại Thiền Sơn còn chưa biết, nhưng không hiểu sao Thương Triều Tông lại biết.
Thương Triều Tông không dám nói gì, nhưng theo biểu hiện, hắn là Thương Triều Tông đã đem chuyện này nói cho Ngưu Hữu Đạo.
Sau đó, Ngưu Hữu Đạo truyền tin tức đến, ân cần hỏi thăm ông ta. Ngưu Hữu Đạo cũng không truy cứu trách nhiệm, chỉ nói bừa bãi ở Nam châu sẽ không tốt cho tất cả mọi người.
Lời Ngưu Hữu Đạo nói chính là đạo lý. Đại Thiền Sơn chỉ có thể nói rằng đệ tử đó đã làm chuyện không đúng, lúc này đã xử lý đệ tử đó theo môn quy.
Đối mặt với chuyện như vậy, bên trong Đại Thiền Sơn cũng có ý kiến, không phải là không nên xử lý những đệ tử như vậy, mà là cảm thấy Ngưu Hữu Đạo đã quá dài tay.
Thật ra Ngưu Hữu Đạo cũng không phải là dài tay gì. Sở dĩ một số người bất mãn là vì sự tồn tại của Ngưu Hữu Đạo đã hạn chế đặc quyền của Đại Thiền Sơn.

Bọn họ trên danh nghĩa quản lý Nam châu, cũng có được lợi ích của Nam châu, nhưng thật ra lại không trọn vẹn. Nói trắng ra là không cách nào thỏa mãn được dục vọng cá nhân của mình. Trên địa bàn của mình, lại không thể tận hưởng được lợi ích và mặt mũi do quyền lực trên tay mình mang lại.

Mà chuyện này lại không thể nói rõ, chỉ có thể lấy cớ không có quyền tự chủ quản lý Nam châu, bởi vì Ngưu Hữu Đạo có thể cắt đứt lợi ích của Đại Thiền Sơn ở Nam châu bất cứ lúc nào.

Chính bản thân Hoàng Liệt cũng không thích cảm giác này.

Trên đường, ông ta đều cân nhắc nên nói như thế nào với Thương Triều Tông.

Chương 1150: Củi khô lửa bốc! (1)

Chương 1150: Củi khô lửa bốc! (1)
Ông ta kiêng kỵ là lo lắng cục diện sau khi Ngưu Hữu Đạo trở về. Trước mắt, người bên ngoài còn chưa biết được chuyện Ngưu Hữu Đạo đã làm ở Thiên cốc.
Đây cũng là nguyên nhân Ngọc Thương không dám nói ra, cho dù là tâm phúc của Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo có liên quan đến toàn bộ thế cục Nam châu, dễ rút dây động rừng. Một khi để người ta biết Ngưu Hữu Đạo không có khả năng còn sống trở về, lòng người Nam châu tất có biến.
.....
Một mình đứng dưới mái hiên, Thương Triều Tông im lặng.
Y đã sớm về tới phủ thành Nam châu. Chiến sự bị đóng băng, không nhất thiết phải để hai nhân vật quan trọng của Nam châu ở đó, chỉ lưu lại một mình Mông Sơn Minh là được.
Gần đây, trong lòng y cảm thấy áp lực rất lớn. Ngưu Hữu Đạo có còn sống trở về hay không là điều mà y lo lắng nhất. Người bên dưới cũng có ý tìm hiểu, hiển nhiên là đều lo lắng cho thế cục Nam châu.
Trưởng lão Tiêu Dao cung Quách Thanh Không đến tìm y, bàn đến chuyện đầu nhập, hứa hẹn chỉ cần y suất lĩnh Nam châu đầu nhập vào, chuyện giết Thi Thăng, Tiêu Dao cung xem như bỏ qua.
Mặc kệ lời hứa này là thật hay giả, Thương Triều Tông đều biết, một khi Ngưu Hữu Đạo không về, y tất phải đưa ra một sự lựa chọn khác.
Không chỉ Tiêu Dao cung, ngay cả Linh Kiếm sơn và Tử Kim Động đều ám chỉ chuyện này, chỉ là không nói rõ như Tiêu Dao cung mà thôi.
Người ngoài rất khó tưởng tượng được bây giờ y đang gặp phải áp lực lớn đến cỡ nào. Nếu y từ chối, chẳng khác nào đắc tội với ba Đại Phái.
Một khi Ngưu Hữu Đạo không trở về được, không có Ngưu Hữu Đạo

ngăn cản, kết cục của y nhất định sẽ rất thảm. Không chỉ y, còn rất nhiều người sẽ bị thanh trừng đẫm máu.
“Vương gia, tin tức từ Mao Lư sơn trang.”
Lam Nhược Đình bước vào, đưa ra một phong mật tín.
Thương Triều Tông phát hiện sắc mặt của ông ta rất khó coi, khi nhận phong thư, thuận tiện hỏi một câu: “Chuyện gì vậy?”
Lam Nhược Đình nói: “Trưởng lão Quách Thanh Không của Tiêu Dao cung gặp tập kích bỏ mình rồi.”
Thương Triều Tông giật mình, nhanh chóng đọc kỹ phong thư. Tình huống cũng không khác gì Lam Nhược Đình đã nói. Sau khi Quách Thanh Không âm thầm đến đây bàn chuyện, trên đường trở về đã bị tập kích. Không chỉ Quách Thanh Không, ngay cả thành viên đi cùng cũng chết hết, không một ai may mắn thoát khỏi.
Mấu chốt của vấn đề chính là, nội dung phong thư nói rất rõ đội ngũ Quách Thanh Không có bao nhiêu người, gặp nạn ở chỗ nào bên trong nước Yến, chỉ thiếu chút nữa không nói thẳng việc âm thầm bàn chuyện ở đây.
Thương Triều Tông hỏi: “Không phải bọn họ có phi hành tọa kỵ sao?”
Lam Nhược Đình đáp: “Có thể là bị chặn giết trên không.”
Thương Triều Tông im lặng một hồi rồi hỏi: “Là Mao Lư sơn trang làm?”
Lam Nhược Đình nói: “Ở cái nơi hẻo lánh như thế này, toàn bộ đều gặp nạn, chỉ sợ ngay cả Tiêu Dao cung cũng không biết. Tin là do Mao Lư sơn trang gửi đến, là ai làm còn phải hỏi nữa sao? Thư này là cố ý gửi cho Vương gia xem.”
Thương Triều Tông hiểu, nhưng đám người Quách Thanh Không bí mật đến đây gặp mặt, hiển nhiên là đã nhận được sự phối hợp của Đại Thiền Sơn.
Chung quanh nơi này đều là tu sĩ Đại Thiền Sơn thủ vệ, không có Đại Thiền Sơn phối hợp, Quách Thanh Không không cách nào đến gặp y mà không ai biết.
Dù sao cũng đang có người của Linh Kiếm sơn và Tử Kim Động nhìn chằm chằm vào.

Phong thư này gửi đến đã phá vỡ mọi chuyện, nói rõ việc gặp mặt bàn chuyện lén lút đó không giấu được Mao Lư sơn trang.
Mặc dù bọn họ không nói cho Mao Lư sơn trang biết hành động lần này, nhưng cử động khác thường của phủ Thứ sử Nam Châu không thể gạt được ánh mắt của Mao Lư sơn trang, rõ ràng muốn để y biết "Thương Triều Tông, bên cạnh ngươi còn có người của ta".
Nhưng thế cục trước mắt, điều này không quan trọng. Thương Triều Tông biết, y có thể chỉnh đốn lại người bên cạnh bất cứ lúc nào, thanh trừ sạch sẽ.
Tuy nhiên, trong tình huống Ngưu Hữu Đạo vô hại đối với y, không làm việc trái lương tâm thì không cần phải làm. Bình thường Ngưu Hữu Đạo cũng không can thiệp vào việc quản lý Nam châu nhưng việc bên kia chú ý họ cũng có thể hiểu được, cũng không thể nào không nghe không hỏi đến.
Cho nên, mặc dù y biết bên cạnh mình có người của Mao Lư sơn trang, nhưng y không động đến người đó. Xét theo một trình độ nào đó, bản thân y cũng là người của Mao Lư sơn trang.
Ngược lại, nếu muốn động, đồng nghĩa với việc y không muốn làm người của Mao Lư sơn trang nữa, đồng thời trở mặt với Ngưu Hữu Đạo. Chỉ là, khi Ngưu Hữu Đạo ở đây, hắn chưa hề đưa ra lời cảnh cáo như vậy, huống chi bây giờ hắn không có mặt.
Thương Triều Tông lên tiếng hỏi: "Là ai bên Mao Lư sơn trang đang tỏ thái độ với chúng ta?"
Lam Nhược Đình trầm ngâm nói: "Có thể chặn giết đám người Quách Thanh Không, chúng ta tuyệt không thể coi thường. Đây không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm được. Trong lúc không có Đạo gia ở đây, ai ở Mao Lư sơn trang dám đối nghịch với Tiêu Dao cung chứ? Là ai dám đại khai sát giới với Trưởng lão Tiêu Dao cung? Và ai sẽ là người gánh chịu hậu quả? Ngoại trừ Đạo gia, Mao Lư sơn trang không ai dám làm chủ chuyện này."
Thương Triều Tông kinh ngạc hỏi: "Là ý của Đạo gia sao?"
Lam Nhược Đình đáp: "Có thể làm chủ, ngoại trừ Đạo gia thì không còn ai khác, có thể là do Đạo gia bố trí trước khi tiến vào bí cảnh Thiên Đô.

Đạo gia là loại người mưu tính sâu xa, không có khả năng không làm gì đã rời đi. Mao Lư sơn trang chỉ là người chấp hành."
Sắc mặt Thương Triều Tông ngưng trọng, nhìn chằm chằm phong thư trong tay: "Mao Lư sơn trang lại dám ra tay trực tiếp với Tiêu Dao cung."
Đối với điều này, Lam Nhược Đình cũng cảm thấy bất ngờ. Khi Ngưu Hữu Đạo ở đây, hắn cũng không dám làm như vậy. Người đi rồi, Mao Lư sơn trang ngược lại lộ ra răng nanh.
Có lẽ răng nanh sẽ cứng, nhưng ông ta vẫn không cho rằng Mao Lư sơn trang có thực lực cứng đối cứng với Tiêu Dao cung.
Thật tình ông ta không biết, Ngưu Hữu Đạo đối với toàn bộ thế cục đã có sự cân nhắc trước. Một trận chiến giúp cho sức ảnh hưởng của Nam châu lớn chưa từng có, có một số việc hắn không cách nào né tránh, không thể không đối mặt với ba Đại Phái nước Yến.
Trước khi tiến vào bí cảnh Thiên Đô, hắn đã đưa ra quyết sách trọng đại, gia nhập Tử Kim Động.
Đến lúc đó đối kháng với Tiêu Dao cung cũng không phải là Ngưu Hữu Đạo hắn mà là Tử Kim Động. Hắn chẳng có gì phải sợ, Tiêu Dao cung không uy hiếp được hắn.
"Vương gia, đây cũng không phải là chuyện xấu. Có Mao Lư sơn trang ngăn đằng trước, vừa lúc giảm bớt khó khăn cho ngài, chúng ta cũng không ngại yên lặng theo dõi kỳ biến." Lam Nhược Đình thở dài nói.
Thương Triều Tông nói: "Quốc Thanh Không âm thầm đến gặp ta bàn chuyện, bây giờ đột nhiên chết đi, Tiêu Dao cung tất sẽ tìm bổn vương để giải thích."
Lam Nhược Đình chỉ phong thư trong tay y: "Đây chính là giải thích. Và đây cũng là ý của Mao Lư sơn trang, hoặc cũng có thể nói là ý của Đạo gia, Vương gia đừng quan tâm. Mao Lư sơn trang đã ra tay, bọn họ tất nhiên sẽ tự ứng đối."
Thương Triều Tông suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu.
Lúc này, có người đến báo: "Vương gia, Hoàng chưởng môn của Đại Thiền Sơn đến."
Thương Triều Tông và Lam Nhược Đình nhìn nhau, lập tức bước ra ngoài nghênh đón.

Sau đó, hai người trở lại vườn, còn có thêm một người, chính là Chưởng môn Hoàng Liệt của Đại Thiền Sơn.
Mọi người ngồi xuống, mấy lời khách sáo là không thể tránh khỏi. Sau khi chào hỏi xong, Hoàng Liệt nói: “Nghe nói Quách trưởng lão của Tiêu Dao cung đến, không biết là đã nói gì với Vương gia?”
Hai người Thương Lam nhìn nhau, hiểu ra ý đồ của đối phương. Quách Thanh Không đến đây mật hội, hoạt động của Đại Thiền Sơn và Tiêu Dao cung đằng sau không cần nói nhiều.
Hai người cũng đã nhìn ra, Ngưu Hữu Đạo vừa đi, không ai trấn trụ cục diện Nam châu, những bên có liên quan đều ngo ngoe muốn động. Khi còn Ngưu Hữu Đạo, ngay cả Đại Thiền Sơn cũng không dám làm như vậy.
Thương Triều Tông cũng là loại người hùng tài mưu lược, không phải loại người thích ăn miếng trả miếng, khi đã có quyết định thì sẽ không ấp a ấp úng. Y nói thẳng: “Quách trưởng lão đã xảy ra chuyện.”

Chương 1151: Củi khô lửa bốc! (2)

Chương 1151: Củi khô lửa bốc! (2)
“Cái gì?” Hoàng Liệt sững người, vội hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”
Lam Nhược Đình móc phong mật tín trong tay áo đưa cho ông ta.
Hoàng Liệt tiếp nhận phong thư, sau khi xem qua, ông ta không khỏi giật mình. Thật to gan, Mao Lư sơn trang dám xử lý toàn bộ đám người Quách Thanh Không?
Đương nhiên, Mao Lư sơn trang cũng không nói là họ làm, cứ quanh co lòng vòng.
Nhưng chỉ cần không phải đồ ngốc, nắm giữ nhất định tình huống Nam châu trong tay, đều có thể nhận ra phong thư này là có ý gì.
Một bụng lý do thoái thác đã chuẩn bị trước đó của Hoàng Liệt lập tức hóa thành hư không.
Thái độ Mao Lư sơn trang rất cứng rắn, bắt đầu cứng đối cứng với Tiêu Dao cung. Ngay cả người của Tiêu Dao cung mà bọn họ còn dám xử lý, sao có chuyện sợ Đại Thiền Sơn ông ta chứ?
Thái độ của Mao Lư sơn trang đã rõ ràng, ai dám động đến lợi ích của Mao Lư sơn trang, bọn họ sẽ đập chết. Đại Thiền Sơn không cần thiết vì Tiêu Dao cung mà xông ra đằng trước.
Hai bên chính diện giao phong, Đại Thiền Sơn không nhất thiết phải tự mình ra mặt tranh đoạt. Tiêu Dao cung có thể vặn ngã Ngưu Hữu Đạo, Nam châu vẫn thuộc về Đại Thiền Sơn.
Nếu ngay cả Tiêu Dao cung cũng không phải là đối thủ của Ngưu Hữu Đạo, Đại Thiền Sơn ông ta nhảy ra không phải tự tìm chết hay sao?
Hai bên không thể đắc tội, cứ tọa sơn quan hổ đấu thì hay hơn.
Đưa lại phong thư cho Lam Nhược Đình, Hoàng Liệt thay đổi sắc mặt, vui cười hớn hở chuyển sang chủ đề khác.

Đã quyết định rút lui quan sát, Hoàng Liệt cũng không ở lại lâu, đi dạo một vòng phủ thành Nam châu rồi rời đi.
Ánh đèn mông lung, một bàn rượu thịt, Viên Cương đang ngồi đối diện rót rượu cho “Tô Chiếu”.
“Tô Chiếu” này dường như cũng xuất thân phú quý, rượu thịt nào mà chưa từng thưởng thức, nhưng không thể không thừa nhận, mỹ thực của Mao Lư sơn trang có thể được xem là thế gian nhất tuyệt, ngoại trừ bọn họ thì không có người thứ hai.
Sau khi nàng ta bồi rượu, thỉnh thoảng lại rót rượu cho Viên Cương.
Nàng ta đã nhìn ra được Viên Cương đang có tâm sự, tâm trạng không được tốt.
Đúng là tâm trạng của Viên Cương không tốt, là bởi vì phủ thành Nam châu.
Thương Triều Tông khiến cho hắn ta rất thất vọng. Đạo gia đã dốc hết tâm huyết giúp đỡ y. Đạo gia vừa đi, Thương Triều Tông đã lén lút mật đàm với người của Tiêu Dao cung, lại còn dấu giếm bọn họ.
Mặc dù bọn họ đã kịp thời ra tay áp chế, nhưng hắn ta rất hối hận, hối hận lúc trước hắn ta không nên kéo Đạo gia xuống nước.
Nếu không phải vì hắn ta, Đạo gia sẽ không nâng đỡ Thương Triều Tông. Lần này Đạo gia phải tiến vào bí cảnh Thiên Đô, là do hắn ta gián tiếp hại.
Hắn ta tự trách, nhưng đây cũng là điều mà Ngưu Hữu Đạo hy vọng nhìn thấy.
Thật ra, Ngưu Hữu Đạo cho rằng Thương Triều Tông không có lỗi trong việc này. Không có năng lực xem xét thời thế làm sao có thể thành công? Thương Triều Tông không phải một mình, phía dưới còn có tính mệnh của rất nhiều người, sao có thể đi một con đường dẫn đến nguy hiểm chứ.
Hắn hy vọng Viên Cương không nên mong muốn một cách quá đơn phương. Hắn sợ hắn không có ở đây, Viên Cương sẽ ra ngoài làm chuyện ném đầu lâu rảy máu.
Bên cạnh Thương Triều Tông có tai mắt của hắn. Trước khi hắn đi, hắn đã sắp xếp việc cho Quản Phương Nghi làm. Tai mắt bên cạnh Thương

Triều Tông cũng giao cho Quản Phương Nghi luôn, cũng tận lực sắp xếp Viên Cương giám sát.
Hắn đã dự liệu sau khi hắn đi, tất sẽ có người liên lạc với Thương Triều Tông. Hắn muốn cho Viên Cương nhìn thấy hiện thực là như thế nào.
Nếu hắn không thể còn sống trở về, những gì mà hắn làm cũng chỉ có những điều này. Bởi vì hắn biết tính cách quyết định vận mệnh. Hắn chỉ có thể cản được nhất thời, nhưng không thể cản được một thế của Viên Cương.
Một nam một nữ uống rượu, uống vào thì nổi hứng.
Dưới ánh đèn mông lung, đối phương cũng mông lung, không biết từ lúc nào hai người ôm lấy nhau, kịch liệt vận động.
Hai người ngã xuống giường, trần truồng, triền miên...
Trên gác cao, Quản Phương Nghi một mình đứng thẳng nhìn bầu trời đầy sao.
Chiến sự bị đóng băng, thế cục Nam châu nhìn bề ngoài thì bình ổn, nhưng những con sóng ngầm đang khuấy động trong bóng tối, khiến bà ta có chút hãi hùng khiếp vía.
Hứa lão lục lách mình đến, thấp giọng nói: “Củi khô lửa bốc, xong rồi!”
“Haiz!” Quản Phương Nghi cười khổ thở dài. Bà ta chưa từng nghĩ đến có ngày mình sẽ đi làm chuyện bỉ ổi như vậy.
Bà ta không muốn làm những chuyện này. Nhưng sau khi Ngọc Thương đến, biết được Ngưu Hữu Đạo đã an bài hậu sự, bà ta mới hạ quyết tâm, đồng thời vẫn luôn tìm cơ hội.
‘Tô Chiếu” muốn dò xét tình huống bên ngoài, vừa lúc đụng phải Viên Cương đang tâm trạng không tốt, tính cảnh giác giảm xuống, hai người cứ như vậy mà uống rượu, thế là cơ hội đã đến.
Thật ra bà ta rất muốn xử lý “Tô Chiếu”, nhất tuyệt hậu hoạn, nhưng Viên Cương không cho người ngoài có cơ hội.
Hứa lão lục lui ra chưa được một lát, Ngô lão nhị đã đến, bẩm báo: “Tử Kim động và Linh Kiếm sơn đã nhận được tin tức của chúng ta, đã phái người khẩn cấp đến phủ thành tiến hành bảo vệ Vương gia. Người của hai nhà này cũng đang trên đường chạy đến đây. Tiêu Dao cung sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

Quản Phương Nghi gật đầu: “Chỉ mong cục diện có thể ổn định đến lúc Đạo gia trở về.”
Mọi chuyện đều được Ngưu Hữu Đạo sắp xếp ổn thỏa trước khi đi. Ngưu Hữu Đạo dự liệu sau khi hắn đi sẽ có người không cam tâm, cũng không trông cậy vào một số người có thể trung thực, đã mượn tay Hiểu Nguyệt các để chuẩn bị, kết hợp với tai mắt bên cạnh Thương Triều Tông. Một khi phát hiện tình huống không ổn, mặc kệ là ai đưa tay loạn, đều phải vận dụng người của Hiểu Nguyệt các để đả kích.
Thế cục chú định có người sẽ làm, nhưng không dám công khai làm lớn, không phù hợp với lợi ích của các phe. Chuyện ba Đại Phái cân bằng lẫn nhau đã tạo cơ hội duy trì được cục diện sau khi Ngưu Hữu Đạo đi. Đây cũng là lý do Ngưu Hữu Đạo dám lưu lại lực lượng sát thủ đằng sau. Ngưu Hữu Đạo không hy vọng Thương Triều Tông đi quá xa.
Ngô lão nhị do dự một chút: “Nếu Đạo gia không về được thì sao?”
Quản Phương Nghi thở dài: “Ngài ấy đã sắp xếp xong xuôi, ta còn có thể chống đỡ được thì sẽ chống. Nếu ngài ấy không về được, ba Đại Phái, Đại Thiền Sơn, ba phái ở đây, Ngũ Lương sơn, thậm chí là Vương gia, còn có Vạn Động Thiên Phủ ở Kim châu, hết thảy đều sẽ có động tác, hoặc một lần nữa đưa ra lựa chọn. Đến lúc đó sẽ loạn thành một bầy. Ta hoàn toàn không khống chế nổi, mà nơi này cũng không ai khống chế nổi. Đến lúc đó... cũng chỉ có thể đại nạn lâm đầu, mình trốn phần mình.”
Một loạt người và việc liên tiếp, Ngô Lão Nhị nghe xong da đầu run hết cả lên: “Lội qua vùng nước đục này, e là rất khó thoát thân, những kẻ kia sợ là sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Vạn Nhất, ý ta muốn nói là Vạn Nhất, đến lúc đó chúng ta đi đâu?
Quản Phương Nghi nói: “Đạo gia đã giúp chúng ta sắp xếp đường lui xong xuôi rồi, việc này không cần lo lắng.”
Nghe bà ta nói vậy, Ngô Lão Nhị cũng thấy chút an tâm, thở dài nói: “Cũng chỉ có ngài ấy có thể trấn an được, hy vọng ngài ấy có thể bình an trở về.”
Quản Phương Nghi chưa có ý trở về phòng, giống như người gác đêm của Mao Lư sơn trang, Ngô Lão Nhị không nói chuyện với bà ta một câu nào.

Đêm nay vẫn giống như những đêm khác, nhưng lòng người ai cũng đều bất an, từ khi Ngưu Hữu Đạo rời đi, lòng đều bất an rồi.
…
Ngoài cửa sổ trời đã tờ mờ sáng, trong phòng nam nữ trần truồng mồ hôi đầy mình, người đàn ông thất hồn lạc phách nằm thẳng đuột, người phụ nữ thì cuộn tròn co quắp.
“Hãy thả ta đi!” Người phụ nữ nỉ non một tiếng.
Người đàn ông nói: “Có người đã động tay động chân vào rượu và thức ăn.”
Người phụ nữ ngỡ ngàng không biết gì, hai người đã ở cạnh nhau lâu rồi, nàng ta không có ác cảm gì đối với nam nhân bên cạnh, mà có một loại cảm giác rất khó nói.
Nàng ta hiện tại vẫn không rõ liệu có phải là do rượu và thức ăn bị động tay động chân hay không, suýt chút nữa thì phóng túng đến chết, suýt chút nữa bị người đàn ông bên cạnh hủy hoại đến chết.

Chương 1152: Sự Việc Thất Bại Rồi

Chương 1152: Sự Việc Thất Bại Rồi
“Ta tên là Phùng Quan Nhi, Đại đô đốc nước Tống là chồng của ta!”
Người phụ nữ trong lúc mù mờ nỉ non, “Ngươi đã biết thân phận của ta rồi, hãy thả ta đi!”
Viên Cương như bị sét đánh, đột nhiên ngồi dậy, nhìn nàng ta, sắc mặt đầy khó tin, đúng thật là phu nhân của Đại đô đốc La Chiếu của nước Tống hay sao?
Nhưng thân hình đẹp như chạm khắc trắng như ngà của đối phương khiến hắn ta phải nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn nhiều.
Hắn ta hoảng sợ bò lên, tay chân luống cuống mặc đồ lên rồi bỏ chạy bán sống bán chết.
Trong ánh nắng sớm lúc tảng sáng, Viên Cương chạy lên trên tầng cao nhất của Mao Lư sơn trang, Quản Phương Nghi đang đắm chìm trong làn gió ban mai, hai người đứng cạnh nhau mặt đối mặt.
“Đốp!” Viên Cương phất tay cho một cái tát.
Quản Phương Nghi không né, để tùy hắn ta cho mình một bạt tai, bà ta cũng cảm thấy bản thân đáng bị một bạt tai.
Thậm chí Ngô Lão Nhị đứng bên cạnh thấy thế vô cùng sửng sốt muốn ra tay, nhưng rồi bị bà ta đẩy tay ngăn cản.
Ngô Lão Nhị cả giận nói: “Viên Cương, đừng có quá đáng!”
Viên Cương không thèm để ý, chỉ nhìn chằm chằm vào Quảng Phương Nghi với đôi mắt giận giữ đến bốc hỏa, đối phương không phản kháng khiến hắn ta đã hiểu ra mình không hề đoán sai, ở nơi Mao Lưu sơn trang này, ngoài người phụ nữ này ra thì không còn ai dám động đến người của hắn ta cả, quả nhiên là “chuyện tốt đẹp” mà nữ nhân này làm ra! Hắn ta giận dữ mắng: “Tiện nhân!”

Hắn ra tay rất nặng, Quản Phương Nghi bị đánh đến nỗi khóe miệng chảy máu.
Quản Phương Nghi đưa tay lên khẽ lau, nhìn vết máu trên tay, cười lạnh nói: “Tiện nhân? Đúng, ta vốn là ả tiện nhân mà ai cũng đều biết, còn ngươi? Ngươi cho rằng ngươi là cái thứ tốt đẹp gì? Là ta động tay động chân, nhưng không phải là do ngươi muốn làm sao, phát hiện ra điều kì lạ thì hoàn toàn có thể chạy ra ngoài, chút thuốc này không đến mức khiến ngươi không thể chạy ra được, tại sao ngươi còn muốn tiếp tục? Chính ngươi không được làm chuyện cầm thú kia, chính ngươi trong lòng cũng có ham muốn, chính ngươi không khống chế nổi dục vọng của mình.”
“Người khác ta không biết, việc này nếu đổi lại là Ngưu Hữu Đạo, ngài ấy chắc chắn có thể khống chế được bản thân mình, ngài ấy không muốn làm thì chắc chắn sẽ có thể chạy ra ngoài được, ngươi sờ lại lương tâm của mình xem, hỏi bản thân ngươi xem, ngươi có được coi là chính nhân quân tử hay không? Ha ha, có phải là mượn cớ người khác động tay động chân hay thì ngươi có thể an tâm thoải mái đúng không? Nếu là như vậy, được, ta chiều theo ý ngươi, để ngươi an tâm thoải mái, toàn bộ trách nhiệm đều có thể chuốc hết lên người ta!”
Bà ta bước từng bước một tới gần,
Từng câu nói của bà ta khiến cho Viên Cương thở dồn dập bước lùi về sau, mặt đầy sự xấu hổ, nhưng hắn ta vốn dĩ mặt đỏ nên người khác không hề nhìn ra là hắn đang xấu hổ.
Bị những lời trách móc làm bức bối, Viên Cương đột nhiên bóp cổ bà ta.
Ngô Lão Nhị há có thể ngồi nhìn, lấy tay đẩy ra, chen vào giữa hai người mà ngăn, trầm giọng nói: “Viên Cương, ta cảnh cáo ngươi, nếu còn làm xằng bậy nữa thì đừng trách ta không khách khí!”
Viên Cương lùi về một bước, chỉ tay vào Quản Phương Nghi, cắn răng nói: “Nàng ta là phu nhân của Đại đô đốc La Chiếu của nước Tống, đây chính là đáp án mà các người cần, các người đã hài lòng chưa?”
Vừa nghe xong lời này, Quản Phương Nghi và Ngô Lão Nhị cùng há hốc miệng, toát mồ hôi hột.
Viên Cương quay đầu bỏ đi.

Ngô Lão Nhị giọng yếu ớt hỏi: “La Chiếu hình như đã bị tống vào thiên lao rồi phải không?”
Quản Phương Nghi không một lời đáp lại…
Sau khi trời sáng, Viên Cương an bài một con phi cầm có thể chở người, muốn đưa Phùng Quan Nhi rời khỏi, đưa nàng ta trở về kinh thành nước Tống.
Hắn ta đã không còn mặt mũi nào miễn cưỡng giữ Phùng Quan Nhi ở lại nữa.
Biết được động tĩnh này, Quản Phương Nghi cản hai người lại, hỏi Viên Cương: “Các ngươi muốn đi đâu?”
Phùng Quan Nhi cúi đầu không nói, Viên Cương trầm giọng nói: “Ta đưa nàng ta trở về.”
Quản Phương Nghi: “Cô ta muốn về thì tự mình về, không cần ngươi phải đưa.”
Viên Cương: “Để tiện cho ngươi ngầm bố trí sát thủ sao?”
Đây là vấn đề mà hắn ta luôn lo lắng, lúc Ngưu Hữu Đạo còn ở đây thì hắn ta đã lo lắng chuyện này rồi.
Người khác không hiểu rõ Ngưu Hữu Đạo là kiểu người gì, nhưng hắn ta thì biết rõ, đó là người hắc đạo cự phách một thời, là người bước ra từ trong mưa gió máu tanh, kẻ chết dưới tay ngài ấy nhiều không kể hết.
Tuy về sau Đạo gia đã tu thân dưỡng tính, mài đi liệt khí bên ngoài, hầu như không còn làm những chuyện chém chém giết giết kia nữa, nhưng những dấu vết đen tối của gió mưa còn khắc sâu trong xương thì khó có thể phai mờ.
Những thứ khác không nói, trước khi ngài ấy vào nước Tề bán đậu phụ, mười mấy quân vùng biên giới được bí mật sắp xếp, sau đó khi tiếp ứng phát hiện toàn bộ đều đã chết hết.
Nơi được bố trí rất ẩn mật, không có mấy người biết, hắn ta vừa điều tra, từ miệng Viên Phong biết được rằng Đạo gia đã biết rõ sự tình, hắn ta đã hiểu ngay có chuyện gì xảy ra.
Sợ hắn thay thế thân phận quân biên giới bí mật hấp thụ ánh sáng, sợ gây nguy hiểm đến sự an toàn của hắn ở kinh thành nước Tề, tất cả đã được Đạo gia bí mật xử quyết, diệt khẩu hết rồi!

Ngưu Hữu Đạo tuy không nói là muốn đem Phùng Quan Nhi làm gì, nhưng Viên Cương đã đoán được Ngưu Hữu Đạo sẽ làm gì, vì vậy mà cẩn thận canh chừng bảo vệ.
Không nói đến những nguyên nhân bảo vệ khác, ít nhất hắn ta không thích Ngưu Hữu Đạo lạm sát người vô tội!
Quản Phương Nghi hai tay ấn ấn: “Con khỉ mặt đỏ, ta không muốn cãi nhau với ngươi, ngươi thả cô ta đi cũng được, ta không đáp ứng nổi cô ta, nhưng ngươi không thể đi đến kinh thành nước tống được!”
Viên Cương: “Ta phải đi ngươi quản được sao?”
Không ít người nghe được chạy ra xem hai người cãi nhau.
Ngưu Hữu Đạo không có ở đây, mâu thuẫn lập tức xảy ra, ai có thể quản được ai, ai chịu phục ai?
Hắn ta không quản được bà ta, bà ta cũng không chịu phục ông ta, ba phái cũng sẽ không nghe theo bọn họ như trước mãi, Ngũ Lương Sơn cũng sẽ không làm theo lệnh của người khác nữa, bọn họ không truyền lệnh được cho Thương Triêu Tông, Đại Thiền Sơn cũng sẽ không coi bọn họ ra gì, phủ Vạn Động Thiên cũng sẽ không bàn bất cứ chuyện hợp tác nào với bọn họ.
Không có Ngưu Hữu Đạo ở đây, rất nhiều sự việc đều là như vậy.
Cãi nhau ầm ĩ xong, Quản Phương Nghi tức giận nói: “Viên Cương, Đạo gia không có ở đây nữa, có phải ngươi muốn phá hỏng tâm huyết của Đạo gia? Chẳng kẽ ngươi không biết thái độ của nước Tống đối với Đạo gia như thế nào sao? Ngươi đi như vậy, một khi rơi vào tay quân Tống, ta cứu hay là không cứu? Sau này Đạo gia quay về phải làm sao đây?
Câu nói đó làm cho Viên Cương bình tĩnh trở lại, nếu như hắn ta thực sự rơi vào tay quân Tống, Mao Lư sơn trang có một đám người đứng về phía hắn ta, nếu Quản Phương Nghi không cứu, mao Lư sơn trang lập tức sẽ sụp đổ.
Nếu cứu, Quản Phương Nghi lấy cái gì đi cứu? Làm sao có thể cứu được hắn ta từ trong tay quân Tống đây?
Ở thế cục hiện tại, Mao Lư sơn trang thực sự không có khả năng đi chà trộn vào nước Tống bên kia.
“Ta có thể không đến nước Tống, nhưng ngươi làm thế nào để đảm bảo sẽ không động đến nàng ta?” Viên Cương muốn ép Quản Phương Nghi

thả Phừng Quan Nhi đi.
Quản Phương Nghi càng thêm tức giận, hai tay chống nạnh nói: “Không cần lão nương phải cam đoan, ngươi cho người đưa cô ta là được! Ta cho ngươi biết, đây là lần nhượng bộ nhiều nhất của ta rồi, nếu ngươi không muốn hủy hoại Mao Lư sơn trang, vậy thì ta cũng không còn gì để nói, vậy thử động thủ thử xem, hai người các ngươi đừng ai muốn đi khỏi đây!”
Viên Cương hơi im lặng, để người khác đưa Phùng Quan Nhi đi cũng là một cách, Đạo gia không có ở đây nữa, có một số người sẽ không nghe theo lời của Quản Phương Nghi.
Sau đó cứ thế mà làm, hắn ta sắp xếp để Đoạn Hổ đích thân tiễn Phùng Quan Nhi quay về, cũng liên tục dặn dò phải bảo vệ an toàn cho Phùng Quan Nhi, đồng thời đã khống chế những con phi cầm khác, tránh có người có cơ hội đuổi theo.

Chương 1153: Đụng Phải Cọng Rơm Cứng (1)

Chương 1153: Đụng Phải Cọng Rơm Cứng (1)
Đưa mắt nhìn theo Phùng Quan Nhi bay lên không trung đi xa, Hứa Lão Lục tiến đến bên cạnh Phùng Quan Nhi khuôn mặt lạnh lùng, thấp giọng nói: “Đại tỷ, cứ thả người đi như vậy sao?”
“Việc hỏng rồi, không thả thì còn có thể làm gì được?” Quản Phương Nghi tức giận trả lời.
Bà ta cũng không ngờ rằng nữ nhân kia lại là phu nhân của La Chiếu, làm ra thủ đoạn bỉ ổi kia đoán chừng cũng vô dụng, uổng công làm kẻ ác.
Đạo lý rất đơn giản, chính là sự nổi giận của Viên Cương, đã xảy ra mối quan hệ đó với Viên Cương, Viên Cương đã quyết tâm muốn thả người, nếu lại giết nữ nhân kia, Viên Cương không lật mặt mới lạ, chuyển qua Ngưu Hữu Đạo cũng chưa chắc hữu dụng, ngược lại Viên Cương chắc chắn sẽ liều mạng với bà ta.
Loại tình huống này vẫn khiến Mao Lư sơn trang xảy ra nội chiến sao? Bà ta chỉ có thể lui mà cầu cơ hội khác, trước hết phải ổn định đại cục của Mao Lư sơn trang đã.
Hứa Lão Lục lo lắng nói: “Nghe nói vị này chính là cháu gái của chưởng môn tiền nhiệm của Lăng Tiêu Các, làm ra loại chuyện này với nàng ta, nếu để Lăng Tiêu Các biết được, bọn họ há có thể bỏ qua?
“Bình nào không mở thì nhắc cái bình đó, ngươi có phải là đang nghi ngờ ta còn chưa đủ bực dọc hay không?” Quản Phương Nghi trừng mắt giận giữ mắng mỏ.
Bà ta có thể làm gì được? Ngưu Hữu Đạo không có ở đây, bà ta căn bản là không ràng buộc được đám người Viên Cương.

May mắn thay, lực lượng bảo vệ của Linh Kiếm Sơn và Tử Kim Động sắp đến rồi, ngược lại cũng không sợ Đại Lão Lăng Tiêu Các từ xa chạy đến làm nhiễu việc, hy vọng cục diện có thể duy trì đến khi chuyện bí mật của Thiên Đô kết thúc.

…

Thiên lao nước Tống, cửa nhà lao mở ra, La chiếu đầu tóc rối bù khắp người đầy mùi rượu đi ra.

Trước mắt tựa hồ có hình bóng của một nữ nhân quen thuộc, trong bóng tối đi ra gã ta nhắm mắt rồi dần dần thích ứng với ánh mặt trời, sau khi thấy rõ người đến là phu nhân của mình Phùng Quan Nhi, La Chiếu mừng rỡ, nhanh chóng tiến đến, ôm Phùng Quan Nhi vào lồng ngực.

Nụ cười của Phùng Quan Nhi hơi gượng ép, hiền lành như khúc gỗ để cho mặc gã ta ôm.

Rất nhiều chuyện nàng ta không thể ngờ đến, sau khi mất tự do một thời gian ngắn, nàng ta không nghĩ thế cục của nước Tống lại thảm hại đến nước này, cũng không ngờ rằng La Chiếu hăng hái chỉ huy ngàn vạn binh mã ngày nào lại có thể thất bại thảm hại như vậy, càng không thể ngờ rằng La Chiếu lại sa sút tinh thần đến mức này. Đây còn là nam nhân cầm thương bạc cưỡi bạch mã coi rẻ anh hùng trong thiên hạ đó sao?

Được biết La Chiếu bị giam hãm trong nhà tù, nàng ta lập tức đi Lăng Tiêu Các, chạy đến đại náo Lăng Tiêu Các một trận, khiến Lăng Tiêu Các vô cùng khó xử.

Cháu gái của chưởng môn tiền nhiệm quỳ gối bên ngoài Lăng Tiêu Các, khiến Lăng Tiêu Các phải làm sao bây giờ?

Mùi vị người đi trà nguội không dễ chịu chút nào, người hiện tại nắm quyền rồi cũng có ngày đó, ai mà không có thân hậu sự cần người sau chiếu cố?

Lần này nàng ta náo, nếu như mặc kệ, sự bàn tán của người trên kẻ dưới trong môn phái cũng khiến cho cấp trên Lăng Tiêu Các ăn không tiêu.

Đồ tử đồ tôn của ông nội được nàng ta tìm thấy cũng rất khó xử, kết quả cuối cùng chính là, rất nhiều người trong triều nói giúp La Chiếu, ý chỉ cuối cùng là La Chiếu được phóng thích.

Vẫn là ngôi nhà trước đây, vẫn là những người trong nhà trước đây, những khuôn mặt quen thuộc. Thấy La Chiếu trở về, người nào người nấy vừa mừng rỡ vừa vui vẻ an tâm.
Bị giam trong thiên lao lâu như vậy, người dơ dáy quá.
Lúc tắm rửa xong thay quần áo, Phùng Quan Nhi ở bên hầu hạ, La Chiếu lại hỏi câu hỏi đó: “Quan Nhi, trong khoảng thời gian này nàng rốt cuộc đã đi đâu?”
Phùng Quan Nhi đang buộc thắt lưng tay bỗng cứng đờ, im lặng không nói gì, lại tiếp tục giúp La Chiếu mặc áo ngoài vào.
Lúc nàng ta quay người rời đi, La Chiếu kéo cánh tay nàng ta lại, lôi nàng ta trở về phía mình, nhìn chằm chằm vào hai mắt Phùng Quan Nhi.
Phùng Quan Nhi không dám nhìn thẳng, cúi đầu xuống.
Hai người cứ yên lặng như vậy, cuối cùng Phùng Quan Nhi phá vỡ sự yên tĩnh, nói: “Xin lỗi!”
La Chiếu: “Nàng là vợ hiền của La mỗ, nếu không có nàng, ta đã không thể sớm ra khỏi thiên lao, ta cảm kích nàng còn không kịp, tại sao nàng phải nói xin lỗi?”
Phùng Quan Nhi từ từ nói ra câu nói khó mở lời kia: “Ngài bỏ thiếp đi!”
Nàng ta không muốn nói ra lời này, bởi La Chiếu đang rơi vào lúc tinh thần và thể chất không tốt.
Nàng ta mãi mãi không muốn nói ra lời này, nàng ta muốn đợi đến sau khi giúp La Chiếu hồi phục trở, sau đó thì tự vẫn.
Nàng ta cảm thấy mình có lỗi với gã ta, không muốn sống nữa. Nhưng trước khi chết, nàng ta muốn đem hết sức lực giúp hắn tái nhậm chức, coi như là đền bù sự áy náy trong lòng mình.
Nhưng La Chiếu tựa hồ không đợi được, không ngừng hỏi nàng ta gần đây đi đâu. Hỏi là đúng, nhưng nàng ta không muốn lừa gạt gã ta thêm nữa.
Có lẽ sau khi hai người đoạn cách, chuyện của nàng sẽ không còn liên quan gì tới gã ta nữa.
Bởi vì nàng biết rõ La Chiếu là kiểu người gì, gã ta là người đàn ông tâm cao khí ngạo, vô cùng kiêu hãnh, đã liên tiếp chịu nhục rồi, nàng ta không thể tiếp tục gây thêm tổn thương cho gã ta nữa.
La Chiếu nén tức giận, từ từ nói: “Bởi vì ta tinh thần sa sút?”

Phùng Quan Nhi lắc đầu.
La Chiếu lim dim hai mắt, tựa hồ đã nhận ra điều gì đó: “Quan Nhi, nói cho ta biết, nàng rốt cuộc đã đâu?”
Phùng Quan Nhi không dám thổ lộ chân tướng, sợ người đàn ông đầy kiêu hãnh này không chịu đựng được, thấp giọng nói: “Hãy bỏ thiếp đi!”
La Chiếu không phải kẻ ngu ngốc, kiêu hãnh tất nhiên có năng lực của sự kiêu hãnh, trên đời này, một nữ nhân dung mạo xinh đẹp đột nhiên mất tích lâu như vậy, mà lại là mất tích trong vùng chiến loạn, sau khi trở về lại ấp a ấp úng, ánh mắt trốn tránh, gã ta đã có một phán đoán mà chính mình không dám nghĩ đến, gằng từng chữ hỏi: “Tại sao phải bỏ nàng?”
Phùng Quan Nhi im lặng không dám nói.
Trong im lặng, nàng ta cảm nhận được lực từ năm ngón tay La Chiếu đang nắm chặt lấy cánh tay mình, dần dần cảm thấy đau đớn nhưng không hề phản kháng.
Đốp! La Chiếu đột nhiên bộc phát trong lặng im, giống như một con thú bị chọc giận, vung ra một cái tát.
Các loại cảm xúc để giảm bớt sự nhục nhã cuối cùng cũng theo cái tát này mà bộc phát ra.
Phùng Quan Nhi kêu một tiếng ngã xuống đất, nửa người nằm phục dưới đất, tay ôm mặt.
Nhiều năm sống chung với nhau, đây là lần đầu tiên gã ta ra tay đánh nàng ta.
…
Đi theo người của nước Triệu một khoảng thời gian, cuối cùng đã có được tin tức về thế lực của các nước khác, trong tin tức mà Trần Tử Phi giữ lại cho thấy,
đã gặp đám tu sĩ hải ngoại kia.
“Đã vào lâu như vậy rồi, cũng không làm việc gì khác, chỉ lén lút sờ mông người ta, coi như tìm được tăm tích của mục tiêu.” Vu Chiếu Hành nói ra lời này khiến người khác cảm thấy rất oan ức, cũng phải, ông ta đường đường là cao thủ đứng thứ sáu của Đan bảng. “Đã tìm thấy người cần tìm rồi, bước tiếp theo ngài định làm gì?”

Ngưu Hữu Đạo vò nát chiếc lá có tin nhắn trên tay: “Không cần quan tâm đến bọn chúng, tiếp tục đi theo phía sau người của nước Triệu.”
Ba người đi theo sững sờ, Vân Hoan thấy lạ nói: “Tiếp tục đi theo nước Triệu ư?”
Ngưu Hữu Đạo: “Trong những tu sĩ hải ngoại không có chúng ta, muốn đi theo cũng không dễ.”
“Không phải.” Vân Hoan khoát tay nói: “Không phải đi theo, không phải ngài muốn đi liên hợp các tu sĩ hải ngoại sao? Tốn một thời gian dài như vậy, chúng ta đã hao phí rất nhiều sức lực, cuối cùng tìm được rồi, ngài lại lại không đi liên hợp nữa?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Liên hợp như thế nào? Lấy cái gì đi liên hợp? Cứ như vậy mà chạy đi liên hợp thì bọn họ sẽ đồng ý cùng chúng ta liên hợp, sẽ có thể giúp ta đứng nhất hay sao? Dựa vào cái gì mà người ta liên hợp cùng chúng ta? Bọn họ không thể thiếu mấy người chúng ta sao? Hay là rất thân thiết với chúng ta? Dựa vào cái gì giúp chúng ta? Người ta đông còn chúng ta chỉ có vài mống, thiếu vài người chúng ta thì cũng không ít đi, đáng giá bởi vì chúng ta nhiều chuyện sao?”

Chương 1154: Đụng Phải Cọng Rơm Cứng (2)

Chương 1154: Đụng Phải Cọng Rơm Cứng (2)
Ba người nhìn nhau, thừa nhận Ngưu Hữu Đạo nói có lý, nhưng vẫn không hiểu lắm.
Vân Cơ: “Kéo chúng ta chạy lâu như vậy, ngài rốt cuộc là có ý gì?”
Ngưu Hữu Đạo: “Liên hợp là muốn liên hợp, sớm muộn cũng phải đi tìm bọn họ, nhưng không phải lúc này, bây giờ vẫn chưa thích hợp, vẫn chưa quen biết, không có bất cứ giao tình gì, như vậy tiếp tục đi tìm thì có tác dụng gì? Nói toạc ra, đi cũng vô dụng! Thời khắc mấu chốt vẫn chưa tới, vẫn chưa phải lúc, phải đợi thêm đã!”
Những gì hắn nói bây giờ đều đúng, vẫn phải tiếp tục đi theo sau người của ngước Triệu.
Thời gian trôi vô cùng nhanh, mặt trời mọc rồi lại lặn, nếu dùng thời gian ngoại giới để tính toán, nháy mắt đã là ba tháng sau.
Bỏ ra trọn vẹn thời gian ba tháng, cuối cùng đưa tất cả thế lực bảy nước ra lục soát một lần.
Bọn Vân Cơ không tính nổi mình đã chạy qua bao nhiêu con đường, đời này quay đầu nhìn lại chắc chỉ nhớ trạng thái bôn ba này, có cảm giác chạy đến gãy cả chân.
Nhưng cũng đã chính thức phục Ngưu Hữu Đạo.
Thế lực các nơi tiến vào biến giới bí mật Thiên Đô tuy có gần vạn người, nhưng vùng đất lớn như vậy người đã tản đi hết, muốn tìm người không phải chuyện dễ dàng, nhất là phải tìm ra người nằm trong thế lực muốn hại chết Ngưu Hữu Đạo.
Thí dụ như bây giờ tìm được phương diện nước Tấn, biết rõ ràng nước Tấn bên này muốn giết chết Ngưu Hữu Đạo, nhưng Ngưu Hữu Đạo vẫn

dám tiếp tục đi tìm.
Càng kì lạ là, tu sĩ nước Tấn còn có thể giúp Ngưu Hữu Đạo đưa người cần tìm đến, giống y chang tình hình nước Triệu trước đây.
Cho dù là kẻ địch hay không phải kẻ địch, Ngưu Hữu Đạo vẫn có thể nghĩ ra cách để tìm ra người mình cần tìm.
Bọn Vân Cơ thực sự nghĩ không thông, thực sự không biết Ngưu Hữu Đạo làm sao có thể làm được, cảm thấy thật khó tưởng tượng, dường như không có chuyện gì có thể làm khó được hắn.
Lý Ngọc Đức, một lão đầu đã lớn tuổi, tán tu, trong ba trăm người xếp hạng Đan bảng, cũng là người mà Ngưu Hữu Đạo cần tìm ở bên nước Tấn này.
Nhìn những thi thể trên mặt đất, được biết là chuyện mà Ngưu Hữu Đạo muốn mình làm, Lý Ngọc Đức lắc đầu: “Việc này e là không được!”
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói: “Như vậy tức là, ta đã tìm đến ngươi, ngươi không nghe theo lời phân phó mà người trên giao cho ngươi.”
Lý Ngọc Đức: “Ngài hiểu lầm ý của ta rồi, ta chỉ là sợ ngài làm như vậy sẽ gặp nguy hiểm, hơn nữa là rất nguy hiểm.”
Nguy hiểm cái gì? Hắn chính là người xưa nay trải qua biết bao nguy hiểm như thế! Ngưu Hữu Đạo từ từ nói: “Chuyện này ngươi không cần lo, tự ta sẽ xử lý, ta chỉ hỏi ngươi một câu thôi, có làm hay không?”
Nếu Lý Ngọc Đức vẫn không chắc chắc làm thì hắn sẽ không giữ lại cái miệng này, chỉ có thể giết đối phương để giết khẩu.
Lý Ngọc Đức: “Làm cũng được, đối với ta mà nói cũng không có ảnh hưởng gì, vấn đề là ta không có cách nào lưu lại dấu hiệu trên đường cho ngài đi theo. Đám người đi theo hướng hải ngoại vu oan lên đầu cũng không sao, nhưng những kẻ mà ngài giết ngay trước mắt đây là đệ tử của Khí Vân Tông!”
Ngưu Hữu Đạo: “Người cũng giết rồi, ngươi nói với ta những lời này còn có ý nghĩa gì sao?”
Lý Ngọc Đức: “Trong giới tu hành, Khí Vân Tông là mặt hàng thế nào chắc ngài cũng nghe nói rồi, đám người này vừa nghèo vừa ngang ngược, một khi biết được đám người hải ngoại kia giết đệ tử của Khí Vân Tông, lập tức sẽ quay lại lúc soát bên này, không tìm được đám người hải ngoại kia tính sổ thì nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ! Một khi

quay lại đây lục soát trắng trợn, ngài theo thế nào? Ngài có chắc mình không sợ đụng phải bọn chúng, vẫn muốn đi theo bọn chúng?
"…" Ngưu Hữu Đạo hơi im lặng rồi hỏi: "Ngươi có chắc bọn chúng sẽ làm như vậy không?"
Lý Ngọc Đức: "Ta không dám hoàn toàn cam đoan, ta cũng không có cách nào để bảo đảm, nhưng bọn chúng căn bản là không có ý định chuyên tâm tìm kiếm linh chủng, sớm đã biết được sự chuẩn bị của nhà khác, hiện tại không động thủ là vì còn chưa tới lúc, muốn đợi hàng trên tay nhà khác nhiều hơn một chút."
Ngưu Hữu Đạo im lặng.
Cuối cùng, Lý Ngọc Đức rời khỏi với một cơ thể bị thương.
Khác với tình hình những người khác trước đây, sau khi Ngưu Hữu Đạo quyết định tiếp tục vu oan cho đám người hải ngoại đó, Lý Ngọc Đức chủ động yêu cầu Ngưu Hữu Đạo đánh hắn ta bị thương, hơn nữa phải làm cho vết thương thật nặng, có thể nói là trọng thương mà rời khỏi.
"Đi, trở về tìm người của Linh Tông." Ngưu Hữu Đạo vẫy bọn người Vu Chiếu Hành thay đổi phương hướng.
Ba người nghe xong thấy có gì đó không đúng, trước đây là gặp được người của Linh Tông, mượn thế lực của Linh Tông mới tìm thấy được người của nước Tống, hiện tại không đi theo người của nước Tống lại đi vòng lại tìm kiếm người của Linh Tông là thế nào, không đúng với kế hoach trước đó.
Chạy tới chạy lui, không phải là tự chuốc lấy khổ sao? Ba người tất nhiên có ý kiến, tất nhiên muốn hỏi tình hình là thế nào.
"Ta cũng không muốn, đụng phải cọng rơm cứng, nhóm người nước Tấn kia rất có thể muốn nhanh chóng nhào tới, tiếp tục đi theo thì không an toàn, trước tiên cứ tránh về chút đã." Ngưu Hữu Đạo buông tiếng thở dài, hắn cũng không chắc bọn người nước Tấn sẽ làm như vậy hay không, nhưng ngẫm nghĩ lại vẫn là an toàn số một, ổn thỏa chút, nếu thật sự bị truy sát, vậy thì phiền phức rồi.
Vừa nghe người của nước Tấn muốn nhào tới, không dám ở lâu, nhanh chóng thoát khỏi nơi này.
Thái Thúc Sơn Nhạc, một lão đầu gầy còm râu tóc bạc trắng, cũng là trưởng lão chủ sự của Khí Vân Tông.

Cũng không chỉ là trưởng lão chủ sự của Khí Vân Tông, tất cả người của nước Tấn tiến vào Thiên Đô bí cảnh trên thực tế đều phải nghe lời ông ta, sự cường hoành của Khí Vân Tông chính là đại diện cho toàn bộ nước Tấn.
Nhìn Lý Ngọc Đức trước mắt đau đớn không chịu nổi khắp người là máu, trọng thương ngồi im một chỗ.
Nghe Lý Ngọc Đức bẩm báo xong, Thái Thúc Sơn Nhạc sắc mặt lạnh lùng nói: “Một đám hải ngoại phân tứ bề, là đám người nào?
Lý Ngọc Đức lắc đầu: “Ta không biết, nhưng đã từng gặp ở Thiên Cốc.”
Thái Thúc Sơn Nhạc chầm chậm ngồi xổm xuống trước mặt Lý Ngọc Đức, thò tay túm lấy râu mép của hắn ta, kéo cằm hắn ta lên, lạnh lùng nói: “Ra tay đúng lúc này sao?” Có thật ngươi dám chắc là đám người hải ngoại kia làm?”
Lý Ngọc Đức nói: “Không dám có nửa câu nói ngoa, nếu ta nói dối một lời, thân ta ở đây, tùy ý xử trí!”
“Đệ tử của Khí Vân Tông ta chết trận, ngươi ngược lại không biết xấu hổ mà trốn về.” Tay của Thái Thúc Sơn Nhạc run lên, rồi liền túm bộ râu hắn ta vào tay.
Máu trên cằm của Lý Ngọc Đức lập tức chảy ra, đau đến nỗi đôi má run rẩy, nói: “Bọn chúng người đông thế mạnh, ta tự biết không thể địch lại, cũng là đệ tử của Khí Vân Tông quên cả sống chết chặn đường cho ta, để ta quay về báo tin, nói không thể chết được không rõ ràng.
“Một đám chó chết không biết trời cao đất dày, ta còn chưa tìm bọn chúng tính sổ, bọn chúng ngược lại đã chạy trước rồi, lý nào lại như vậy!” Thái Thúc Sơn Nhạc đứng lên, bỏ nắm râu trên tay ra, tức giận nói: “Lão Ngũ, đem hắn ta lên dẫn đường, ngươi mang theo 100 người đến nơi xảy ra sự việc để điều tra trước đã, tìm được người lập tức bắt lại cho ta, ta sẽ đến sau!”
“Vâng!” Một chắp tay lĩnh mệnh lệnh, chỉ điểm 100 nhân thủ, đồng thời đưa Lý Ngọc Đức đi.
“Lão Tam, ngươi dẫn theo một số người chờ ở đây, đợi sau khi người đến đông đủ, tập trung nhân thủ lại rồi đi tìm sau.
“Cửu Thúc, trời này cũng sắp tối rồi.”
“Cho dù là trời sập cũng phải bắt cho bằng được hết lũ chó chết kia!”

Khí Vân Tông nổi tiếng là người không dễ chọc tới trong giới tu hành. Huyết mạch của Thái Thúc gia cũng nổi danh trong giới tu hành, cho nên xác suất xuất hiện thích hợp tu luyện cực kì cao, cả Khí Vân Tông về cơ bản chính là người trong một gia tộc, người ngoài không nhiều. Gia tộc này chẳng những hung ác với người ngoài, mà còn hung ác với chính người nhà, những đứa trẻ được sinh ra thích hợp tu luyện liền nạp nhập Khí Vân Tông, không thích hợp tu luyện liền ném vào quân đội nước Tấn làm binh lính, bắt đầu làm một binh lính bình thường, không có bất kì một đãi ngộ đặc biệt nào, có bản lĩnh thì tự mình leo lên.

Chương 1155: Đứt Đoạn

Chương 1155: Đứt Đoạn
Còn về những nữ nhi không thích hợp tu luyện, nếu không phải là được an bài để gả cho quan văn trong triều thì là gả cho võ tướng trong quân đội.
Đương nhiên, bầu không khí của người nước Tấn đều có thể lấy được con gái của Thái Thúc gia để được vẻ vang.
Kể từ đó, toàn bộ nước Tấn cơ bản chính là thiên hạ của gia tộc Thái Thúc, những thế lực tu hành khác về cơ bản là không thể cạnh tranh nổi.
Xét mặt khác mà nói, cũng chính bởi vì như vậy, nước Tấn trên dưới đều rất đoàn kết.
Tác phong dũng mãnh của gia tộc vào lúc này cũng đã để lại ấn tượng, dù cho trời tối không tiện tìm kiếm, Khí Vân Tông cũng dẫn đầu các tu sĩ nước Tấn lần mò đánh về phía của Lý Ngọc Đức, tra tìm khắp nơi.
…
“Ài! Lần này coi như đã bị Khí Vân Tông lừa cho thảm hại.”
Ngưu Hữu Đạo đứng trên đỉnh núi ngắm nhìn bốn phương mà than thở.
Đem theo mấy người đi vòng vèo tìm kiếm Linh Tông, vẫn không tìm được.
Trước đây, tuy là người đi qua Linh Tông đã tìm được quan lại của nước Tấn, nhưng vì mục đích an toàn, lúc động vào nước Tấn bên đó khiến người của Linh Tông bên này ngừng việc lưu lại dấu hiệu trên đường, đợi đến lúc phát hiện nước Tấn không dễ chọc vào mới phản hồi, thì đã không tìm thấy người của Linh Tông nữa rồi.
Đi tìm khắp nơi, thậm chí đã tìm được nơi mà trước đây chia tay người của Linh Tông, đã tìm theo hướng đi của họ rồi những cũng vẫn không tìm thấy.

Phỏng đoán là bởi vì nguyên nhân gì, Linh tông đã thay đổi phương phướng hành tiến.
Bọn người Vu Chiếu Hành nhìn quanh bốn phía, cũng ý thức được sự tình có hơi phiền toái rồi.
Không so với lúc bắt đầu, mọi người vừa mới đi ra từ rừng rậm cổ xưa, độ khuếch tán của thế lực các nơi không lớn, còn có thể dễ dàng đụng mặt nhau.
Đến nay, mọi người thâm nhập vào Thiên Đô bí cảnh cũng được gần hai tháng rồi, biên độ khuếch tán giữa các thế lực có thể tưởng tượng ra được, từ tần xuất thời gian trước khi tìm ra được khoảng cách giữa các nơi, có thể dễ dàng nhìn ra mánh khóe.
Phía trước mượn tay chân của lực lượng tương quan phần lớn vừa hay gắn liền với mục tiêu kế tiếp, hiện tại liên tục ngắt quãng, quả thực phiền phức.
Chỉ dựa vào mấy người họ thì không thể kéo lưới tìm kiếm trong phạm vi rộng, có lẽ người của thế lực khác cũng đang cách bọn họ không xa, ngay trong phạm vi vài dặm cũng có thể dễ dàng bỏ lỡ.
Linh Tông ngay cả ở khoảng cách tương đối gần cũng không tìm thấy, thời gian đã trôi qua lâu như vậy, muốn tìm được thế lực khác lại càng khó hơn.
Vốn dĩ một mạch vẫn ổn cả, gặp phải Khí Vân Tông làm đứt đoạn, đối với Ngưu Hữu Đạo mà nói, không phải là bị Khí Vân Tông lừa rồi sao!
“Hay là quay về tìm Khí Vân Tông?” Vân Hoan nảy ra chủ ý.
Tiếp thu ý khiến của người khác cũng là chuyện tốt, vì không thể tránh khỏi suy nghĩ của mình sẽ có chỗ thiếu sót, Nguu Hữu Đạo lập tức hỏi: “Ngươi thử nói xem.”
Vân Hoan: “Ngươi nói bọn chúng sẽ tìm người đối phó với đệ tử của bản phái, nếu như bọn chúng vẫn ở đó tìm kiếm, chúng ta quay trở lại, vẫn có thể sẽ gặp được bọn chúng. Ngươi nghĩ cách liên lạc với người của ngài, chúng ta tiếp tục bám theo sau Khí Vân Tông, có Khí Vân Tông mở đường, cũng tương đối an toàn, chúng ta chạy loạn lên rồi đụng nhau loạn lên như vậy, bị thế lực có thù oán với ngài phát hiện ra lúc nào cũng không hay biết,
rất có thể sẽ rơi vào chính giữa vòng vây.”

Còn tưởng là cách gì hay ho, cách này Ngưu Hữu Đạo đã sớm nghĩ đến rồi, không thích hợp.
Người của Hiểu Nguyệt Các tiến vào Thiên Đô bí cảnh vốn không nhiều, ít nhất cũng không nhiều như bọn Vu Chiếu Hành tưởng tượng, nếu là trong danh sách đề cử của các nước đều có thể xuất hiện một lượng lớn nhân thủ của Hiểu Nguyệt Các, vậy thì thế lực của Hiểu Nguyệt Các phải lớn đến mức nào? Các nước khác thậm chí một người cũng không có, là do Hiểu Nguyệt Các cho người đi sắp xếp toàn bộ, mới đều đặn hai ba người làm tai mắt cho Ngưu Hữu Đạo ở các nước, nước Tấn bên kia cũng hai người tán tu.
Không thể dùng cách tương tự để liên hệ với Lý Ngọc Đức, sự tình lại rơi trên đầu Lý Ngọc Đức, chỉ sợ Khí Vân Tông không muốn nghi ngờ Lý Ngọc Đức cũng khó.
Dùng cách tương tự liên hệ với một người khác cũng không được, mỗi lần đều là tán tu không sao, ngược lại những người khác đều chết hết, không đúng với lẽ thường, còn dám để lại kí hiệu trên đường? Sợ không có người chú ý hay thế nào?
Mất nhiều thời gian và công sức bố trí như vậy, hắn không muốn vì một sai lầm mà gà bay trứng vỡ.
Cho nên Ngưu Hữu Đạo một mực cự tuyệt: “Không được!”
Vân Hoan hỏi: “Tại sao lại không được?”
Ngưu Hữu Đạo: “Vậy ngươi đi làm thử xem.”
Vân Hoan dở khó dở cười: “Ta thừa nhận ta không có bản lĩnh đó, nhưng ngài thì có, trước đây ngài lần nào cũng làm được, lần này tại sao lại không được cơ chứ?”
“Việ này nhất thời cũng không giải thích rõ ràng được, có cơ hội thích hợp ta sẽ giải thích.” Ngưu Hữu Đạo thuận miệng nói qua loa rồi đi, nhìn trái ngó phải: “Vẫn phải nghĩ cách khác…Nếu như có tám bản đồ thì tốt rồi, ít nhất cũng dễ dàng phán đoán.”
Không biết không có thì thế nào, chủ yếu là nơi quỷ quái này đo vẽ ra bản đồ cũng không có tác dụng gì, người bình thường không thể ở lại lâu, không đáng để lãng phí quá nhiều nhân lực vào, mà vào đầu tư vào rồi cũng khó vẽ được một tấm bản đồ hoàn chỉnh, tu sĩ mỗi lần tiến vào khu vực này kỳ thực cũng chỉ có hạn.

Trong truyền thuyết có bản đồ hoàn chỉnh, nơi này là Thương Tụng mở ra, hiện tại mấy đại bí cảnh đã biết kể cả Điệp Mộng Huyễn Giới cũng là do sau khi Thương Tụng mở ra còn sót lại.
Tấm bản đồ hoàn chỉnh của mỗi bí cảnh trong truyền thuyết, Thương Tụng đều từng chế tạo qua, chỉ là không hề biết tình huống này là gì.
Ngưu Hữu Đạo cũng rất cảm khái với việc này, tu vi của một người đã đạt đến cảnh giới phá vỡ hư không có thể đánh đến mở thông một thế giới khác, chỉ dựa vào điểm này của Thương Tụng thôi cũng thấy được sự đáng sợ đến thế nào rồi, có thể áp chế tu sĩ trong thiên hạ cũng không có gì làm lạ.
Trước mắt mà nói, những môn phải tiến vào Thiên Đô bí cảnh lần trước, chỉ cần hiện tại chưa diệt vong, vẫn còn tồn tại, thì những địa hình địa thế từng trải qua đều sẽ lưu truyền cho người sau, có lẽ đối với việc tìm kiếm Linh Chủng mà nói chẳng có tác dụng gì, nhưng nơi đó, nơi đó, cả nơi đó, hậu bối của những môn phái kia bều biết ít nhiều.
Ngưu Hữu Đạo cũng biết một chút, lúc ở Thượng Thanh Tông, từng nhìn thấy miêu tả bên trong “Thượng Thanh thập di lục”, nhưng hầu như đã quên hết rồi.
Dù nhớ kĩ cũng không có tác dụng gì, không biết tên núi, cũng không rõ địa danh, có quỷ mới biết sau một hồi chạy tán loạn mình đã đến nơi nào, cách bao xa.
Nhưng vị trí mặt trời mọc mặt trời lặn thì vẫn còn nhớ kĩ, nếu không thì đã sớm lạc đường, không thấy đường trở về.
Suy nghĩ kĩ một hồi, Ngưu Hữu Đạo chỉ tay về phía trước nói: “Cứ tiếp tục đi thẳng về phía trước, tốc độ của bọn chúng chắc chắn không nhanh được bằng chúng ta, chúng ta đuổi lên trước mặt bọn chúng, khi đã vượt qua rồi thì lại đi ngang một vòng, vận may dù có kém đến đâu chúng ta vẫn có thể chạm mặt một đám.
Vân Cơ: “Hiện giờ chúng ta hầu như không biết gì về tình hình xung quanh, không biết nơi nào có người, không biết đến nơi nào thì cần phải cảnh giác, cứ đi như vậy, rất dễ bị người ta phát hiện. Nếu thật sự gặp phải người gây bất lợi cho ngươi, có mai phục sẵn, vậy thì chúng ta phiền phức to rồi.”

Ngưu Hữu Đạo dang hai tay ra: “Ngoại trừ như vậy còn có thể làm gì? Ngược lại ta muốn tìm một nơi tự tại, cũng muốn nơi rừng sâu cổ xưa, nhưng ta không có lựa chọn, ta phải giành được vị trí số một, nếu không thì chỉ có nước chết, ta có thể làm sao được nữa?”
Vu Chiếu Hành: “Bây giờ biết hối hận rồi sao? Uy phong ở Thiên Cốc biến đi đâu rồi? Linh Chủng đối với ngươi mà nói vốn không hề quan trọng, ngươi vốn dĩ có thể đợi đến khi lối ra mở ra, lại nghĩ cách hỗn loạn chạy ra ngoài, hết lần này tới lần khác vui nhất thời, tự đưa mình vào đường cùng, hại chúng ta phải theo ngươi chạy ngược chạy xuôi.”

Chương 1156: Hồng Cái Thiên (1)

Chương 1156: Hồng Cái Thiên (1)
Ngưu Hữu Đạo than thở nói: “Đám người nước Triệu rõ ràng sẽ không bỏ qua cho ta, rõ ràng khi đi theo lối ra để trở về chính là kiếp nạn sinh tử của ta, thậm chí rất có thể khi vừa tiến vào bí cảnh liền triển khai đuổi giết ta, ta có cơ hội tránh được một chút phiền toái thì há có thể nương tay?Nhưng ai nghĩ tên khốn Sa Như Lai lại không nói đạo lý… Đứa cháu trai của Sa Như Lai kia hãy chờ đó, ta sớm muộn gì cũng sẽ thanh toán hắn.”
Vu Chiếu Hành xùy một tiếng, nói: “Ngươi thanh toán hắn? Một câu nói của hắn cũng có thể khiến ngươi nằm bò ra rồi, ngươi còn muốn thanh toán hắn? Hắn đứng đó để cho ngươi động vào, cho ngươi mượn một trăm lá gan, ngươi dám động vào sao? Ngươi tốt hơn hết là hãy tưởng tượng xem hắn quay lại thanh toán ngươi thế nào?”
“Tranh luận điều này không có ý nghĩa gì hết, tóm lại ngàn cái sai vạn cái sai đều là lỗi của ta, mấy vị cực khổ rồi, cảm phiền lại tiếp tục chịu khổ thêm một chút, chỉ cần chúng ta có thể sống sót đi ra ngoài, ta tất không bạc đãi chư vị.” Ngưu Hữu Đạo chắp tay trước ba người, coi như nhận lỗi, cũng coi như là thỉnh cầu.
Cũng thực sự không có cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.
Khắp bốn phía đều không thấy dấu hiệu có người sinh sống, trời mãi cao vời vợi, đất mãi rộng thênh thang, cứ thế tiếp tục đi không biết điểm dừng trên vùng đất man hoang nguyên thủy này.
Đột nhiên mất đi mục đích, việc đi lại kiểu này trở nên vô cùng buồn tẻ vô vị, ngay đến người cũng đều tê dại, cảm xúc của con người sẽ chịu ảnh hưởng của các nhân tố bên ngoài.

Ngưu Hữu Đạo sẽ tự mình tìm thú vui, tà tâm bất tử, muốn tìm vật để cưỡi
Ba người bọn Vân Cơ đứng xa ra một chút, sợ bị liên lụy, đứng thành một hàng, như ba pho tượng không có chút cảm xúc gì, hoặc gác tay, hoặc khoanh tay, đơ ra là xem Ngưu Hữu Đạo giống một tên ngốc đuổi theo một lũ nhóc lộn xộn chạy tới chạy lui, kèm theo tiếng oa oa đầy dọa nạt.
Chờ hắn nghịch phá xong rồi, mọi người cũng chẳng lấy gì làm lạ với bộ dạng kì cục của hắn, tiếp tục lên đường.
Trên đường lúc nghỉ ngơi khôi phục pháp lực, Vu Chiếu Hành ba người đều đã ngồi xuống, lại nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo kéo đổ một gốc cây, bổ chém chồng chất.
Những việc lặt vặt ngay đến Vân Hoan cũng không vui vẻ làm nữa, hắn đành phải tự mình động tay vào.
Vu Chiếu Hành liếc mắt: “Tên này thật đúng là không chịu ngồi yên tí nào, lúc nào cũng có thể tìm được chuyện nhàm chán để làm, yên tĩnh một chút đi được không?”
Ngưu Hữu Đạo vẫn tiếp tục, đem một đống củi cho vào đốt, nghiêng mình tới, vẫy tay với bọn họ, nói:”Đừng đứng ở đó, trốn xa một chút.”
Vân Cơ cũng không kiên nhẫn nổi nữa: “Ngươi lại làm cái gì vậy?
Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ lên cột khói đang bay lên.
Ba người nhìn chằm chằm vào cột khói đặc đang bốc lên, tựa hồ đã hiểu điều gì đó.
Ngư Hữu Đạo giải thích: “Làm liều như vậy cũng không phải cách, chỉ cần có người trong phạm vi thị lực có thể trông thấy, nhìn thấy cột khói chắc sẽ chạy đến kiểm tra, chúng ta trốn xa một chút quan sát, ôm cây đợi thỏ.”
Ba người nhìn nhau, thấy đây đích thực là một cách hay, chăm chú nghe hắn nó, cùng nhau núp ở một nơi quan sát.
Có mục đích rồi, mọi người lại lấy lại được chút tinh thần.
Nhưng mà vận may có vẻ hơi kém, một đống thứ cháy hết, khói cũng tan đi rồi mà vẫn chưa thấy xung quanh có một ai xuất hiện.
Tiếp tục đi về phía trước, trên đường lại áp dụng cách này, mỗi khi nghỉ ngơi đều đốt lên một cột khói, buổi tối thì đốt một đống lửa trên đỉnh

núi, hy vọng có thể để người ở xa nhìn thấy, thu hút người tìm đến.
Trong đêm, một loạt bóng đen lướt nhanh, đột nhiên có người kêu lên: "Tam Đại Vương, ngài xem!"
Một tráng hán râu đỏ mi đỏ nhấc tay lên, một đám người lần lượt dừng trên ngọn cây nhìn theo, thấy trên một đỉnh núi phía xa xa có ánh lửa thuận hoà vui vẻ.
"Đêm hôm khuya khoắt nhóm lửa trên đỉnh núi, tất có kỳ quặc!" Một hán tử mày gian mắt chuột hỏi người râu đỏ.
Hán tử râu đỏ gật gù đắc ý nói: "Làm vậy dễ thấy, chỉ sợ người khác không thấy mình. Đám hỗn đản kia không có ý tốt, hẳn là dụ dỗ chúng ta vào bẫy, chúng ta mặc kệ đi, tiếp tục đi đường, tránh xa đám Vương Bát Đản kia một chút.
Hán tử mày gian mặt chuột giơ ngón cái lên: "Tam Đại Vương anh minh!"
"Đi!" Hán tử râu đỏ vung tay lên, một đám người lại hoá thành cái bóng nhanh chóng đuổi theo.
Trong ánh lửa hừng hực trên đỉnh núi đối diện, bọn Ngưu Hữu Đạo đang ẩn mình trong một tán cây đối diện trên đỉnh núi, thay phiên nghỉ ngơi, thay phiên quan Xem ảnh 1 sát bốn phía.
Ngưu Hữu Đạo ra lệnh cho Vu Chiếu Hành tiếp tục quan sát bốn phía.
Ông ta mở to mắt nhìn xunh quanh, lại quay lại nhìn Ngưu Hữu Đạo khoanh chân tĩnh toạ trên chạc cây. "Cũng mấy ngày rồi mà chẳng có tí phản ứng nào, phương pháp này của ngài có được không đó?"
Ngưu Hữu Đạo nói: "Còn nước còn tát, dù sao cũng vẫn hơn là không làm gì."
Vu Chiếu Hành chẳng còn cái giá cao thủ đứng thứ sáu trong Đan bảng nữa, thở dài: "Nếu cứ không đụng vào ai như thế này suốt một năm vậy trò đùa này lớn rồi, phí công chạy ngược chạy xuôi theo ngài hơn bốn tháng trời!"
Ngưu Hữu Đạo nói: "Nếu là thế thật, các ngươi cũng không cần để ý đến, ta sẽ an bài xong, các ngươi cứ yên tâm quay về."
"Ngài đinh ở lại đây một mình làm người rừng à?"
"Chí ít cũng có thể sống thêm hai năm, không phải sao?"
"Thực sự không chắc chắn thì quay về rừng Cổ Lão là được."

Ngưu Hữu Đạo lắc đầu. Bây giờ đi về, chờ thế lực khắp nơi đều quay về hết, hắn sẽ không có chỗ trống nào để hoạt động nữa, công sức trước đó mới thực sự đổ sông đổ bể.
Mấu chốt là hắn phải đứng hạng nhất. Đến phút cuối cùng, căn bản hắn sẽ chẳng có đủ thời gian để làm gì. Thời gian ngắn quá, sao có thể cướp hết đồ trong tay các thế lực khắp nơi? Chỉ sợ còn chưa kịp thuyết phục với các thế lực muốn liên hợp đã bị vây đánh đến chết.
Vu Chiếu Hành cũng chẳng biết làm thế nào, chỉ nói mấy câu thôi, chính ông ta cũng biết không nên quay lại, vào thời khắc mấu chốt, nếu thực sự bị người ta vây công, bằng vào ông ta và mẹ con Vân Cơ căn bản không gánh nổi Ngưu Hữu Đạo. Trầm mặc một lát, ông ta lại hỏi: “Ngài xác định lúc này tìm đám người ở hải ngoại kia có tác dụng sao?”
“Hơn bốn tháng, xét về thời gan, hắn là đám người kia đã chạm mặt nhau cả rồi, lửa cũng đủ rồi.”
“Chạm mặt nhau cả, là có ý gì?”
“Có thể tìm đám người kia nói chuyện hợp tác.”
…
“Ngừng!” Hán tử râu đỏ đang phi trên không trung bỗng đưa tay ngăn lại.
Đám người nhao nhao dừng lại theo gã, hán tử mày gian mặt chuột xích lại gần hỏi: “Tam Đại Vương, sao vậy?”
Hán tử râu đỏ xoay người qua, nhìn đỉnh núi lấp loé ánh lả, hỏi người bên cạnh: “Có người chạy tìm linh chủng nhanh hơn chúng ta sao?”
Một người bên cạnh cười khổ nói: “Hắn là không có. Chúng ta đang bị người ta truy sát bỏ chạy mà!”
“Trốn con mẹ ngươi mà trốn!” Hán tử râu đỏ phất tay, người kia hét thảm, bị đánh rơi thẳng xuống tán cây, rơi qua tầng tầng lớp lớp cành lá, kêu la oai oái.
Hán tử râu đỏ lại nhìn đám lửa: “Chính là lý lẽ đó. Thế lực khắp nơi tìm kiếm linh chủng hắn là sẽ không chạy đến trước chúng ta, nơi này sẽ không có thế lực lớn tồn tại. Mấy ngọn lửa trên đỉnh núi kia ở đâu ra?”
Hán tử mày gian mặt chuột nói: “Có phải trời hanh vật khô tự nhiên cháy lên không?

Hán tử râu đỏ hỏi: “Tự nhiên cháy mà có thể chỉ cháy một khoảnh, không lan rộng sao? Hắn là đã được người ta khống chế!”
Hán tử mày gian mặt chuột giơ ngón cái lên: “Tam Đại Vương anh minh!”
Hán tử râu đỏ nói: “Đi, ngươi lãnh mấy người đi qua xem có chuyện gì xảy ra?”
“Cái này..” Hán tử mày gian mặt chuột toát mồ hôi, thử hỏi: “Nếu đây là cạm bẫy của bảy nước thật thì sao?”
Hán tử râu đỏ trợn trừng hai mắt: “Ngươi đang nghi ngờ phán đoán của ta hay đang mắng ta ngu ngốc?”
“Không không không!” Hán tử mày gian mặt chuột liên tục khoát tay phủ nhận, rất muốn hỏi rằng nếu ngài không thấy phán đoán của mình có vấn đề thì vì sao lại không tới đó?

Chương 1157: Hồng Cái Thiên (2)

Chương 1157: Hồng Cái Thiên (2)
Hán tử râu đỏ nói: “Bớt nói, mau đi đi! Không cần phải sợ, ta sẽ tiếp ứng các ngươi, nếu gặp nguy hiểm lập tức cảnh báo!”
“Vâng vâng vâng!” Hán tử mày gian nặn ra một nụ cười, quay sang chào hỏi mấy người, bay tới chỗ ánh lửa.
Khi sắp tới mục tiêu, mấy người hạ xuống rừng cây, lặng lẽ tiềm hành, vừa đi vừa cảnh giác bốn phương tám hướng.
Sắp đến đỉnh núi rồi mà vẫn chưa thấy bóng người nào, không giống như có số lượng lớn nhân mã tập trung, lá gan của mấy người này lớn dần lên.
“Có người đến!” Vu Chiếu Hành phụ trách quan sát chợt thấp giọng nhắc một tiếng.
Ngưu Hữu Đạo ngồi xếp bằng trên chạc cây cùng mẹ con Vân Cơ mở mắt, đều đứng dậy, nhìn theo hướng ngón tay Vu Chiếu Hành.
Chỉ thấy một bóng người lén lén lút lút từ trong rừng chạy ra, vọt tới đỉnh núi đối diện, vây quanh đống lửa, hết nhìn trái lại nhìn phải, sau đó vẫy vẫy tay, lại thêm ba người nữa bay từ trong rừng ra hạ xuống đỉnh núi, dò xét tứ phía, châu đầu ghé tai.
Nhờ ánh lửa, dùng pháp nhãn có thể nhìn thấy khi mấy người này thi pháp bay lên hạ xuống đều có yêu khí phụ thể.
“Đều là yêu tu!” Ngưu Hữu Đạo thì thầm, hai mắt sáng lên: “Hắn là đám người ở hải ngoại. Các ngươi có quen nhau không? Có nhìn ra được là từ nơi nào không?”
Hắn đoán họ là tu sĩ hải ngoại là vì mấy người đều là yêu tu. Không phải trong bảy nước không có yêu tu, mà là có rất ít, tình huống mấy yêu tu cùng xuất hiện lại càng ít.

Trên thực tế, yêu tu trong lục địa bảy nước cũng không nhiều, các đại môn phái trong bảy nước đều tự khoe mình là danh môn chính phái, thường làm mấy chuyện trảm yêu trừ ma.
Thực ra chưa hẳn yêu ma quỷ quái đều làm chuyện xấu, thế gian này đều có thước đo đạo đức, chỉ càn là yêu tu đã mở được linh trí, sao không biết thiện ác, người xấu còn nhiều hơn cả yêu ma quỷ quái xấu. Nhưng cũng chẳng có cách nào, chẳng ai muốn chia sẻ lợi ích với đám yêu ma quỷ quái này. Dị loại khó mà đặt chân trong cảnh nội bảy nước, dưới lớp nguỵ trang trảm yêu trừ ma, phần lớn yêu quái chỉ có thể đến hải ngoại cầu sinh.
Rất ít người được như Vân Cơ của Vân Độ Sơn và Quỷ Mẫu tại Hãm Âm Sơn.
Ba người đều lắc dầu. Vân Hoan nói: “Không phải là người nào có tiếng, không biết.”
“Mặc kệ là đường nào, thời gian không phụ người có tâm, cuối cùng đã gặp bọn họ. Đi, tới giúp đỡ.” Ngưu Hữu Đạo ném lại một câu, lách mình ra khỏi tán cây bay tới đỉnh núi đối diện.
“Tô gia, có người!” Một yêu tu trên đỉnh núi đối diện kêu lên.
Hán tử mày gian mặt chuột kia nhìn lại, chỉ thấy có mấy người liên tiếp xuất hiện, lập tức hô lớn: “Không tốt, có mai phục. Tránh!”
Mấy tên yêu tu chạy thật nhanh, bay vèo vèo trốn trên tán cây.
Mấy người Ngưu Hữu Đạo chịu khổ quá rồi, chờ lâu như vậy mãi mới thấy người, sao có thể để cho người ta bỏ chạy được chứ. Nếu lần này lại bỏ qua, muốn gặp lại cungax khó, bèn nhanh chóng đuổi theo.
Mấy tên yêu tu trốn vội thấy có một đám người xuất hiện, hán tử mày gian lớn tiếng hỏi: “Tam Đại Vương, có mai phục. Mau trốn!”
“Trốn con mẹ ngươi mà trốn!” Hán tử mặt đỏ chửi một tiếng, nhưng lại phất tay với người sau lưng: “Rút lui!”
Một đám người lập tức bay đi theo sau gã.
“Trước mặt là bằng hữu đường nào?” Ngưu Hữu Đạo đuổi sau lưng cuống lên gọi hỏi.
Không biết có phải mấy yêu tu không nghe thấy không, Ngưu Hữu Đạo đuổi một hồi cũng bực bội. Chuyện gì thế này? Xem mấy cái bóng nhảy

lên nhảy xuống dưới ánh trăng, sợ là có đến mấy trăm người, lại bị mấy người ở đây đuổi theo sao?
“Ta không sao, không chết được. Hai người các ngươi đừng đi theo ta, mau đuổi theo nhanh chóng ngăn người ta lại!” Ngưu Hữu Đạo phất tay ra hiệu cho Vân Cơ và Vu Chiếu Hành.
Hai người nhìn nhau, lập tức lách mình tăng thêm tốc độ, nhanh chóng tách khỏi Ngưu Hữu Đạo, đuổi theo đám người đằng trước.
Đuổi một lúc sau, Vu Chiéu Hành hơi kinh ngạc nghiêng đầu nhìn Vân Cơ vẫn song hành với mình không hề thua kém.
“Tam Đại Vương, đuổi tới rồi, chờ chúng ta một chút.” Mấy thủ hạ chạy trốn một hồi, vì tu vi kém, thấy bị người ta đuổi kịp cuống lên la lớn.
Hán tử râu đỏ chạy đầu tiên quay đầu lại, phát hiện không đúng, không có ai đuổi theo mình.
Thấy hai bóng người đuổi theo đã đuổi kịp mình, hán tử râu đỏ vung tay lên, người đang chạy vội đều dừng lại, từng người đều lộ ra vũ khí trên tay.
Vân Cơ bay trên không thấy rõ người bên dưới bèn hạ xuống hỏi: “Hồng Cái Thiên, ngươi chạy cái gì?”
Thấy rõ người tới là ai, hán tử râu đỏ kinh ngạc hỏi: “Vân Cơ, lá gan của ngươi không nhỏ. Đuổi theo chúng ta làm gì?”
Vu Chiếu Hành cũng hạ xuống nhìn quanh hai người, nghe cách họ nói chuyện, hẳn họ là người quen.
Không sai. Đúng là Vân Cơ có quen biết với hán tử râu đỏ, đẩy gã lại: “Người còn không thấy rõ đã chạy trối chết, lá gan của ta có nhỏ cũng lớn hơn ngươi rất nhiều!”
Hán tử râu đỏ mắng: “Trốn con mẹ ngươi mà trốn! Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, không thấy chúng ta đang bị đuổi sao?”
Hai người đấu võ mồm, Ngưu Hữu Đạo và Vân Hoan cũng chạy tới, bay lên rồi hạ xuống bên cạnh Vân Cơ và Vu Chiếu Hành.
Thấy hán tử râu hồng đầu hổ, Ngưu Hữu Đạo rất vui, quả nhiên là người mình muốn tìm. Hắn cười như nở hoa, vui tươi hớn hở chắp tay nói: “Ta còn tưởng là ai tiêu dao dưới ánh trăng khuya khoắt, tới lui như gió, hoá ra là Tam đương gi Nam Hải. Mạo muội tới gặp, thất lễ thất lễ!”

Chưa nói tới nổi danh, nhưng khi gặp ở Thiên Cốc, được người ta mách cho vị này chính là Tam đương gia Nam Hải Hồng Cái thiên, cũng là chủ sự của đoàn người Nam Hải tới đây lần này.
Không phải chỉ có vị này, khi ở Thiên Cốc, hắn cũng được người ta phân biệt những người chủ sự của tứ hải.
“Ngưu Hữu Đạo?” Thấy người tới, Hồng Cái Thiên cũng hơi bất ngờ, nhìn xa hơn, không thấy ai đuổi theo, liền hỏi: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi đuổi theo chúng ta làm gì?”
“Đuổi theo? Ha ha, sao dám sao dám! Mấy người chúng ta đang sưởi ấm nói chuyện phiếm trên núi, đột nhiên thấy mấy người đến, còn tưởng có người tới đánh lén nên đi tới xem thế nào, không ngờ lạ gặp được quý nhân!”
Sưởi ấm nói chuyện phiếm? Hồng Cái Thiên kia chớp chớp mi đỏ, nhìn lại đằng sau một lần nữa, xác định không có ai đuổi theo mới đưa tay ra hiệu cho nhân thủ tản ra bốn phía đề phòng, sau đó lặng lẽ liếc sang hán tử mặt gian mắt chuột bên cạnh.
Ý như muốn hỏi, không phải ngươi nói có mai phục, mau trốn sao? Thế là thế nào?
Hán tử mặt chuột kia hiểu ý gã, sao có thể dễ dàng nhận do mình sợ hãi chứ, lập tức phản bác Ngưu Hữu Đạo: “Sưởi ấm nói chuyện phiếm? Bên cạnh đống lửa chẳng có bóng người nào?”
Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ mình, chỉ chỉ mẹ con Vân Cơ cùng Vu Chiếu Hành: “Chúng ta không phải người sao?”
“Ngươi chỉ có vài người, mà đốt cả đống lửa lớn như thể chỉ để nói chuyện trời đất sao? Sưởi ấm hay nướng người? Hay ngươi đốt rừng à?”
Buồn khổ thật lâu rồi, thấy những người này, Ngưu Hữu Đạo rất vui, mồm miệng cũng nhanh nhảu hơn, chắp tay hỏi” Xin hỏi tôn tính đại danh của huynh đệ?”
Hán tử mày gian mặt chuột ưỡn ngực ngẩng đầu đáp: “Tô Công Gia!”
Một cái tên cũng muốn chiếm tiện nghi của người khác? Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn gã từ trên xuống dưới, vui tươi hớn hở nhận xét: “Tên rất hay!”
Tô Công Gia ấn tay xuống: “Đừng có đánh trống lảng, căn bản các ngươi đâu có sưởi ấm nói chuyện phiếm!”

Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Điều này không quan trọng. Quan trọng là ta cùng chư vị mới quen đã thân.”
Tô Công Gia phản bác: “Sao lại không quan trọng? Ta nghi ngờ các ngươi có mưu đồ làm loạn!”
Nhất định gã phải nhấn mạnh luận điểm này, là để chứng minh với Hồng Cái Thiên mình không báo cáo sai quân tình doạ mọi người chạy trốn.
“Không nghiêm trọng như vậy! Mấy người chúng ta không phải cây gỗ, có người muốn lại gần đương nhiên sẽ phát hiện ra, thế nào cũng phải nấp vào chỗ tối quan sát một chút. Trước đó thực sự là đang sưởi ấm nói chuyện phiếm, không có ác ý gì.” Ngưu Hữu Đạo nhẹ nhàng đáp lại, mặt mũi tươi cười sáng lạn nhìn Hồng Cái Thiên.

Chương 1158: Không bằng để họ cầu chúng ta

Chương 1158: Không bằng để họ cầu chúng ta
Lý do này đủ cho Tô Công Gia im lặng, cũng xem như cho gã cái thang để xuống. Là vừa rồi gã hiểu lầm, không phải báo cáo sai quân tình.
Hai mắt Hồng Cái Thiên lập loè: “Nếu là hiểu lầm, vậy ai đi cầu cứ đi cầu, ai đi đường cứ đi đường, đường ai nấy đi. Cáo từ!” Gã ngoắc ngoắc muốn dẫn đám người rời đi.
Thật vất vả mới gặp được mấy người này, làm sao Ngưu Hữu Đạo có thể buông tha, vội hô lên: “Tam đương gia, đêm hôm khuya khoắt không nghỉ chân một chút vội vàng đi đâu đây? Hẳn là có chỗ tốt gì, có thể chiếu cố Ngưu mỗ một chút không?” Ý là đưa ta đi cùng phát tài nào.
Hồng Cái Thiên khinh thường: “Ta đi đâu còn cần nói cho ngươi sao?” Gã quay người như muốn bỏ đi.
Thấy gã không muốn để ý đến mình, Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ bốn phía: “Tối om om thế này tìm linh chủng không tiện. Xem Tam đương gia thế này có vẻ giống đang sợ cái gì đó. Hẳn là tị nạn chứ?”
Hồng Cái Thiên quay lại, âm u nói: “Ngưu Hữu Đạo, chính ngươi còn khó lo được cho mình, sắp chết rồi. Ta thấy, kẻ đang chạy tị nạn là ngươi mới phải? Không, ngay cả tư cách chạy tị nạn ngươi cũng không có. Ngươi tự quan tâm mình đi thì hơn.”
Ngưu Hữu Đạo lập tức tiếp lời: “Chỉ sợ chúng ta là đồng mệnh tương liên. Ngươi cho rằng các ngươi có thể còn sống sót rời khỏi bí cảnh sao? Nếu ta đoán không lầm, hẳn là bảy nước đã thống nhất hạ sát thủ với các ngươi phải không? Hiện giờ chỉ là bắt đầu thôi, cửa ải ở lối ra, các ngươi sẽ không qua được!”
Hắn dứt lời, đám người đối phương kinh nghi bất định.

Tô Công Gia chỉ vào mũi Ngưu Hữu Đạo: “Ngưu Hữu Đạo, bớt ở đây nói năng bừa bãi đi!”
Hồng Cái Thiên hai mắt lấp loé đưa tay ngăn y lại, hỏi Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi có ý gì?”
Ngưu Hữu Đạo chỉ vào mũi mình:
“Ta vốn là người của bảy nước, ta có thể biết rõ bọn họ có ý định gì nhiều hơn các ngươi. Nếu cố gắng, ta có thể giúp các ngươi… Nhưng xem ý chư vị, giống như không chào đón Ngưu mỗ. Nếu vậy, tôi cũng không cần phải tự làm xấu mặt mình, trước khi chết có thể kéo theo một đám người làm đệm lưng cũng coi như không oan. Cáo từ! Đi, chúng ta tiếp tục sưởi ấm nói chuyện phiếm đi!” Hắn quay đầu chào một tiếng rồi lập tức lắc mình rời đi.
Vân Cơ và Vu Chiếu Hành nhìn nhau, không biết hắn muốn làm gì. Gian gian khổ khổ muốn tìm mấy người này, cuối cùng đã tìm được, lại bày ra cái giá này, rốt cuộc hắn có ý gì đây?
Dù không rõ nhưng họ biết Ngưu Hữu Đạo không phải kẻ ăn chạy, làm vậy tất có nguyên nhân, nên không nói gì nhiểu, cũng lách mình đuổi theo Ngưu Hữu Đạo bỏ đi.
“Này..” Hồng Cái Thiên đưa tay gọi Ngưu Hữu Đạo, khó mà nói ra được câu giữ người.
Màn đêm buông xuống, bầu trời đầy sao như hạ xuống tận tầm với, râu đỏ lúng túng một lát mới quay lại hỏi thủ hạ: “Hắn nói vậy là có ý gì?”
Thủ hạ hai bên đều lắc đầu. Tô Công Gia nói: “Tam đại vương, nghe ý hắn nói, có vẻ hắn biết chút gì đó về việc người bảy nước sẽ làm khó chúng ta.”
Hồng Cái Thiên nghĩ một lát, khẽ gật đầu: “Tiểu tử này là người nước Yên, lúc trước còn thấy một đám người nước Yên bảo vệ hắn, hoàn toàn có thể biết một chút gì đó. Chỉ là, gia hoả này có thể có lòng tốt này sao? Sẽ có cạm bẫy nào chờ đón chúng ta không?”
Người bên dưới không biết nên trả lời thế nào.
Đống lửa trên đỉnh núi không được tiếp tục châm thêm củi, thế lửa yếu đi kha khá.
Lần này không cần trốn nữa, Ngưu Hữu Đạo dẫn theo mấy người lộ diện ngay giữa cánh đồng, dẫm lên đống tro tàn, chống kiếm đứng cạnh đống

lửa.
Hắn âm trầm nhìn ánh lửa bập bùng, phía sau là cái bóng của mình cũng đang nhảy nhớt theo ánh lửa, bốn phía là bóng đêm vô hạn, trên đầu là tinh không vô tận.
Trong màn đêm, bóng người nhỏ bé, cũng có phần tịch liêu đang trông coi một chùm sáng giữa đất trời.
Ba người Vân Cơ nhìn hắn chằm chằm, Vu Chiếu Hành hỏi: “Không phải muốn liên hợp với bọn họ sao? Ngươi có cần bày ra cái giá này không?”
“Vội vã quá cũng không tốt. Chúng ta cầu bọn họ, không bằng để cho họ cầu chúng ta.”
Ba người không biết rốt cuộc hắn định làm việc này thế nào, nhưng họ đều biết hắn không phải kẻ chỉ biết nói phét lừa người. Vân Cơ hỏi: “Bảy nước thực sự hạ sát thủ với bọn họ sao? Ngươi thực sự biết chút gì đó sao?”
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm đứng đó mỉm cười khẽ gật đầu.
Thấy đúng là hắn biết chút gì đó, ba người nhìn nhau, cùng nhẹ nhàng thở ra. Nếu thực sự là vậy thì không cần phải lo những người kia không tới.
Chỉ chốc lát sau, Vu Chiếu Hành khẽ nhắc: “Người tới rồi!”
Mấy người quay đầu lại, quả nhiên thấy đám người Hồng Cái Thiên đã tìm tới, nhưng không phải tập trung toàn bộ, mà thủ hạ của gã phân tán khắp nơi đề phòng.
Hồng Cái Thiên dẫn mười mấy người bay lên, rơi xuống cạnh đống lửa, khoanh tay đi qua đi lại gần đống lửa, không thương không ngứa nói: “Đêm hôm khuya khoắt đúng là không tiện đi đường, có đống lửa này ở đây đúng là dễ chịu hắn. Ngưu Hữu Đạo, ta mượn ngươi đống lửa này sưởi ấm, ngươi không ý kiến gì chứ?”
Ngưu Hữu Đạo nhìn đối phương qua đống lửa, cười nói: “Không có ý kiến.”
Hồng Cái Thiên không cho người khác đi theo, một mình chắp tay sau lưng lượn qua lượn lại, cũng coi như thể hiện với bên này rằng mình không có địch ý gì.

Cuối cùng, gã đứng cạnh Ngưu Hữu Đạo, nói: “Sao lại chỉ có mấy người các ngươi? Không phải các ngươi đi cùng đám người nước Yên kia sao? Nghe nói có không ít người muốn chơi chết ngươi, ngươi chạy loạn khắp nơi thế này cũng không an toàn.”
Ngưu Hữu Đạo cũng thẳng thắn: “Ta cũng không muốn chạy loạn khắp nơi. Nhưng đám người nước Yên không dung tại hạ, đuổi ta đi.”
“Khi vào Thiên Cốc còn thấy một đám người bảo vệ ngươi, tự nhiên lại đuổi ngươi đi làm gì?”
“Việc này không nói rõ ngay được, tóm lại là thất phu vô tội, hoài bích có tội.”
“Ngươi có bảo bối gì thế?” Hồng Cái Thiên kinh ngạc nhìn hắn dò xét một hồi, hỏi: “Không phải là vì thiên kiếm phù trên người ngươi đấy chứ?”
Ngưu Hữu Đạo trừng mắt: “Còn quan trọng hơn thiên kiếm phù nhiều!”
Hai mắt Hồng Cái Thiên sáng lấp loé hỏi thử: “Cái gì thế?”
“Trong tay ta có địa bàn Nam Châu của nước Yên, chi phối thế cục nhân mã nước Yên! Ba phái lớn của nước Yên đều muốn kéo ta vào, ta chọn ai cũng sẽ đắc tội với hai nhà còn lại, chẳng phải là bị đuổi sao?”
“A!” Hồng Cái Thiên bừng tỉnh đại ngộ. Còn tưởng là chuyện gì, thì ra là vấn đề này.
Gã cũng lập tức chẳng còn hứng thú gì nữa. Thứ ấy đương nhiên là tốt, nhưng chẳng liên quan tới họ, không xen tay vào được, chỉ đứng xa xa xem náo nhiệt là được.
Gã quan tâm tới chuyện khác. “Ngươi vừa nói bảy nước muốn làm thịt chúng ta là có ý gì?”
“Ta có nói vậy sao?”
Hồng Cái Thiên trừng mắt: “Ngươi đùa ta à?”
“Tam đương gia nói gì vậy. Chuyện của các ngươi đâu có liên quan tới ta. Mới đầu ta còn muốn lắm miệng vài câu, nhưng bây giờ ngẫm lại, cảm thấy các ngươi cũng chém giết thêm nhiều người, uy hiếp của ta lại càng nhỏ đi không ít, có khi còn có cơ hội sống sót rời đi. Nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ ta không giúp các ngươi là tất yếu.”
Hồng Cái Thiên sa sầm mặt: “Ngưu Hữu Đạo, ta tự mình tới tìm ngươi là nể mặt ngươi rồi, đừng có không biết điều, chọc ta không vui…”

“Thì sao?” Ngưu Hữu Đạo lắc tay một cái, một tấm thiên kiếm phù xuất hiện giữa hai ngón tay hắn đầy uy hiếp: “Trước đó có nhiều người truy sát ta, động tí là hơn ngàn, cao thủ nhiều như mây, cũng không thể làm gì ta. Tam đương gia cảm thấy Ngưu mỗ sợ phiền phức sao?”

Ba người Vu Chiếu Hành im lặng, ở đâu ra mà động tí là hơn ngàn truy sát? Ông ấy cũng hiểu, Ngưu Hữu Đạo đã nói quá lên, chứng minh mình không sợ uy hiếp.

Liếc nhìn thiên kiếm phù trên tay hắn, Hồng Cái Thiên cảnh giác hơn, khoé miệng nhếch lên, không nghi ngờ hắn nói láo.

Ai cũng biết trong bí cảnh này có rất nhiều người muốn giết chết Ngưu Hữu Đạo. Bị một đám người truy sát mà rất bình thường sao? Sợ phiền phức sao? Vị này đúng là người không biết sợ mà, dám đại khai sát giới ở Thiên Cốc, lại có thể sợ phiền phức sao?

Chương 1159: Đau lòng nhức óc

Chương 1159: Đau lòng nhức óc
Nhưng cũng không có nghĩa là Hồng Cái Thiên gã muốn đùa. Gã chắp tay quay người muốn nói gì đó, ai ngờ Ngưu Hữu Đạo lại nói: “Thực ra nói chuyện này cho ngươi cũng không sao. Nguyên nhân bảy nước muốn hạ sát thủ với các ngươi rất đơn giản. Chỉ có thể nói là các ngươi xui xẻo!”
Cái gì thế này? Hồng Cái Thiên im lặng, lời ra tới miệng lại nuốt vào bụng, cổ họng khô nóng, lời nói cũng dịu lại: “Xin chỉ giáo cho?”
“Lần này thời cơ bí cảnh Thiên Đô mở ra không tốt.”
Hồng Cái Thiên nhíu mày: “Năm mươi năm mở ra một lần, rất bình thường, có vấn đề gì không?”
“Ta chỉ là người bên ngoài. Lần này mở ra đúng lúc chư quốc giao chiến, chắc ngươi cũng có nghe nói đến ảnh hưởng của nó lớn thế nào. Đầu tiên là danh sách tham gia có vấn đề, sau đó lại dính vào những tán tu chúng ta, cuối cùng, xảy ra chiến sự, ảnh hưởng sâu xa!”
Hồng Cái Thiên hơi sửng sốt, chuyện như vậy, hoàn toàn không phải thời cơ tốt để đụng vào, cũng không thấy lạ: “Chiến sự của bảy nước không liên quan đến người ở hải ngoại như ta, có liên quan gì tới chuyện bảy nước tìm chúng ta gây phiền phức sao?”
Chẳng những hắn, ngay cả Vu Chiếu Hành và mẹ con Vân Cơ cũng cảm thấy tò mò trước đó Ngưu Hữu Đạo đã nắm giữ được tình huống như thế nào.
Lúc này, ba người đã có được đáp án. Thì ra trước đó hắn đã nắm giữ được một số tình huống trong tay. Khó trách hắn lại đơn thương độc mã dám nói muốn kết minh với đám người hải ngoại kia.
“Không sao chứ?” Ngưu Hữu Đạo nhìn gã giống như nhìn kẻ ngu: “Ta đã nói rõ ràng như vậy, Tam đương gia còn không nghe rõ sao?”

Hồng Cái Thiên há miệng, cả nửa ngày cũng chưa tỉnh hồn lại, một lần nữa suy nghĩ lời Ngưu Hữu Đạo vừa mới nói. Chẳng lẽ có chỗ nào gã chưa phản ứng kịp sao?
Đừng nói gã, cả ba người Vu Chiếu Hành cũng phải suy nghĩ lại một lần nữa, nhưng mãi cũng không tìm ra được thâm ý bên trong, không khỏi có chút hoài nghi trí thông minh của mình có vấn đề.
Hồng Cái Thiên không cho rằng đầu óc của gã có vấn đề, muốn hỏi rồi lại thôi. Một lát sau, gã hỏi lại: “Ngưu Hữu Đạo, ta không hiểu ngươi nói gì, ngươi có thể nói rõ hơn một chút nữa được không?”
Ngưu Hữu Đạo thâm ý nhìn mười mấy người Hồng Cái Thiên mang đến đang đứng chung quanh, chậm rãi đáp: “Việc này chỉ có thể tự mình suy nghĩ, ta khó mà nói, cũng không tiện nói.”
Hồng Cái Thiên lập tức phất tay ra lệnh: “Cút ra xa một chút cho ta.”
Mười mấy người kia nhìn nhau. Vốn bọn họ còn đang định lắng nghe, nhưng bọn họ cũng biết tính tình của người này không thể lay chuyển, mặt mũi người nào cũng xám xịt tránh ra ngoài.
Nhìn chung quanh thêm lần nữa, Hồng Cái Thiên quay đầu lại hỏi: “Bây giờ ngươi đã có thể nói được chưa?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Tam đương gia, xem ra ta đã nể mặt ngươi lắm rồi. Ta đã nói rất rõ ràng, như vậy là được, nói rõ quá chính là làm khó ta.”
Ba người Vu Chiếu Hành im lặng, cùng nhau lắng nghe.
Hồng Cái Thiên dựng râu trừng mắt: “Cái này mà ngươi nói là nể mặt ta? Không nói rõ có khác gì không nói đâu?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Tam đương gia đừng nói như vậy, hai chúng ta chẳng quen biết nhau, ta cần ngoan ngoãn nghe theo lời ngươi sao? Có chỗ tốt gì cho ta chứ?”
“Chỗ tốt?” Hồng Cái Thiên khoanh tay trước ngực, cười khinh thường: “Nói đi, muốn chỗ tốt gì? Linh chủng? Trong tay của ta cũng có một ít, cho ngươi cũng không phải là không được. Nhưng cũng phải xem ngươi có đáng hay không.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Ngươi tưởng chút linh chủng đó có thể giúp ta đứng thứ nhất sao? Còn chưa đủ, ta cần lợi ích lớn hơn, ngươi giữ lại cho mình đi.”

Hồng Cái Thiên xì một tiếng: “Bớt biến giả thành thật ở đây đi. Ngươi coi ta là đồ đần sao? Đêm hôm khuya khoắt đốt một đống lửa lớn, sưởi ấm nói chuyện lừa gạt ma quỷ à? Sợ người khác không nhìn thấy ngươi? Biểu hiện của ngươi bây giờ có giống người đang bị đuổi giết sao? Ngươi cố ý dẫn ta đến, không phải muốn nói với ta điều gì đó à? Ông đây chỉ muốn biết rõ đám người kia bắt chúng ta là vì cái gì. Nể ngươi là nhân tài của bảy nước ta mới đến. Bớt ở đây câu mồi ta đi. Đã chọc ta, ngươi thích thì nói. Không nói, ta đi ngay.”
Vu Chiếu Hành và Vân Cơ nhìn nhau.
Ngưu Hữu Đạo “à” một tiếng, phát hiện người này không dễ lừa gạt. Hắn gõ kiếm xuống đất mấy cái, sau đó để nó dựng đứng trên mặt đất, vỗ tay nói: “Tam đương gia không hổ danh là Tam đương gia của Nam Hải. Nói chuyện với người thông minh đúng là sảng khoái. Được, ta thích! Không dối gạt Tam đương gia, sau khi nước Yến trục xuất ta, tình huống hiện tại của ta không được tốt lắm, hy vọng có thể nhận được sự trợ giúp của Tam đương gia.”
Vu Chiếu Hành và mẹ con Vân Cơ lại trao đổi ánh mắt với nhau, phát hiện da mặt tên này đúng là dày. Bị người ta vạch mặt nhưng cũng không biến sắc, tim cũng chẳng đập nhanh, lời nói thuận thế xoay chuyển, chẳng có chỗ nào sơ hở.
Hồng Cái Thiên lại hừ một tiếng:
“Ta biết ngươi muốn lợi dụng ta mà. Được, muốn ta giúp ngươi cũng không phải là không thể. Ngươi hãy nói mọi chuyện cho rõ ràng, xem có đáng để ta giúp hay không.”
“Thống khoái!” Ngưu Hữu Đạo giơ ngón tay cái lên với gã, phát hiện đối phương không dễ gạt, hắn cũng phấn chấn tinh thần hơn: “Có mấy lời, ta muốn nói thẳng ở đây. Sau khi nói xong thì thôi, ngươi nghe xong cũng thôi. Sau đó, có đánh chết ta cũng không thừa nhận.”
Hồng Cái Thiên không kiên nhẫn vung tay: “Đừng có lắm lời, có chuyện gì mau nói, có rắm thì mau thả.”
Đối với lời nói bất lịch sự của đối phương, Ngưu Hữu Đạo cũng không tức giận: “Xin hỏi Tam đương gia, vì sao Phiêu Miểu các lấy lại danh sách bảy nước báo lên?”

Hồng Cái Thiên đáp: “Mọi người trong giới tu hành đều biết, danh sách mà bảy nước báo lên hơi qua loa. Phiêu Miểu các không được hài lòng cho lắm, cho nên mới lấy lại. Chẳng lẽ không phải như vậy sao?”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Không sai. Ta hỏi một câu nữa, khác với lúc trước, vì sao lần này lại có hơn một ngàn tán tu tham gia?”
Hồng Cái Thiên cau mày: ‘Nghe nói là một số quốc gia giao chiến với nhau, tổn thất không ít tu sĩ tinh nhuệ. Để đáp ứng đủ quy cách tiến vào Bí cảnh Thiên Đô, bọn họ đã tăng thêm một ngàn tán tu, chẳng lẽ không phải như thế sao?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Bị Phiêu Miểu các gây áp lực, bảy nước nào dám lừa gạt nữa chứ. Danh sách đã báo lên, làm sao có thể nói quy cách không bằng lần trước? Dùng quy cách không đủ để làm lý do, ngươi tin hay không?”
Hồng Cái Thiên cau mày, giọng nói thấp xuống vài phần: “Đơn giản là thời gian dài, thực lực tán tu cũng tăng lên. Bọn họ muốn nhân cơ hội này thanh lý một số mà thôi. Việc này ai cũng biết rõ trong lòng, nói thẳng ra cũng chẳng có ý nghĩa.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi tiếp: “Khi Toa Như Lai triệu tập đầu não các phương tập trung tại Phiêu Miểu các, Nam Hải Pháp Vương cũng có mặt tại hiện trường, chắc hẳn Tam đương gia cũng biết rõ tình huống lúc đó. Toa Như Lai công bố tên một ngàn tán tu, hoàn toàn khác với quy tắc tiến vào bí cảnh Thiên Đô lần trước. Tam đương gia cảm thấy, việc này Toa Như Lai có thể tự tiện làm chủ hay sao?”
Hồng Cái Thiên đáp lại cũng rất thẳng thắn: “Còn phải nói sao, nhất định là ý của chín vị kia rồi.”
Mu bàn tay này của Ngưu Hữu Đạo gõ vào lòng bàn tay kia: “Sự việc đã rõ ràng như thế, Tam đương gia vẫn còn chưa rõ sao?”
Ba người Vu Chiếu Hành vẫn cảm thấy mơ hồ. Rõ? Rõ cái gì? Không rõ.
Hồng Cái Thiên cũng hơi bị quá tải. Nói một hồi, gã vẫn có cảm giác mơ hồ. Gã cố gắng suy nghĩ, nhưng thực sự nghĩ không ra, đành phải tiếp tục không ngại học hỏi kẻ dưới: “Thế điều này có quan hệ chết tiệt gì với bảy nước chúng ta chứ?”

Ngưu Hữu Đạo đáp: “Vì sao Phiêu Miểu các lại bất mãn với danh sách của bảy nước đưa lên? Cả hai chúng ta đều biết. Có người muốn cho tinh nhuệ của bảy nước chết nhiều một chút. Bảy nước có tìm cớ gì cũng vô dụng. Phiêu Miểu các trước giờ hay bảo không nhúng tay vào sự vụ của các nước, thế mà giờ đây lại không tiếc trực tiếp đóng băng chiến sự của các nước. Như vậy còn chưa đủ. Chín người kia còn tăng thêm một ngàn tán tu tiến vào bí cảnh Thiên Đô. Tam đương gia còn chưa cảm nhận được dụng ý bên trong sao?”

Chương 1160: Số lượng không quan trọng (1)

Chương 1160: Số lượng không quan trọng (1)
Hồng Cái Thiên bị hắn nói đến không phản bác được. Gã nghe qua, cảm giác sự việc đúng là nghiêm trọng. Gã dường như cũng ý thức được, nhưng rốt cuộc là ý thức được cái gì thì gã không hiểu. Gã sửng sốt, không nghĩ ra mấu chốt bên trong là nằm ở đâu. Quá nôn nóng được biết, cuối cùng, gã quyết định không căng thẳng nữa, thừa nhận mình không hiểu: "Được rồi, ta thừa nhận đầu óc của ta không đủ dùng. Ngươi cứ nói thẳng mấu chốt bên trong ra đi, đừng vòng vo nữa."
Ba người Vu Chiếu Hành cũng có cảm giác giống nhau, cảm thấy đã chạm đến nội tình rất lớn bên trong, nhưng lại không cách nào xuyên phá lớp giấy đó. Bọn họ thật sự nôn nóng được biết đáp án của vấn đề.
Ngưu Hữu Đạo hắng giọng nói: "Tam đương gia, nói đến mức như vậy, còn cần ta nhiều lời sao? Tăng thêm một ngàn tán tu tiến vào bí cảnh Thiên Đô, nói cho cùng cũng là hy vọng người tham gia chết nhiều hơn một chút. Chẳng lẽ ngươi có thể phủ nhận nguyên nhân này? Đạo lý rất đơn giản, còn cần ta nói thẳng ra sao?"
Hồng Cái Thiên vẫn mơ hồ: "Đúng, ngươi nói không sai, là đạo lý này, nhưng có liên quan gì đến chúng ta?"
Ngưu Hữu Đạo hơi đau lòng nhức óc: "Lấy lại danh sách, không tiếc đóng băng chiến sự, lại gia tăng thêm một ngàn tán tu, lần này chính là muốn để cho chúng ta chết nhiều một chút. Ý của chín vị kia kiên định như vậy, nói rõ điều gì? Không chết đủ nhân số là không cách nào làm cho chín vị kia hài lòng."
"Sau khi một ngàn tán tu kia đi vào thì sao? Cơ hồ đều bị thế lực bảy nước mời chào. Đã ở bên trong thế lực của mình rồi, làm sao để chết cho

đủ số đây? Ai lại hy vọng bên mình chết nhiều người hơn một chút chứ?”
“Bảy nước kia biết rất rõ, nếu chín vị đó muốn tiến hành thanh lý giới tu hành, thủ đoạn có thể lựa chọn để thực hiện nhiều lắm. Nhưng thái độ của chín vị đó lần này lại rất kiên quyết, bảy nước biết, nếu còn không để cho chín vị hài lòng, sau khi rời khỏi bí cảnh Thiên Đô, bọn họ cũng đừng mong tự tại. Trở tay không kịp, phiền phức nhất định vẫn còn ở đằng sau.”
“Cho nên, bọn họ nhất định phải cho chín vị kia một công đạo, nhưng bọn họ lại không muốn người mình chết. Ngươi cảm thấy bọn họ sẽ để ai chết? Tam đương gia, ngươi cho rằng ai mới là đối tượng tốt nhất để bọn họ ra tay?”
Ba người Vu Chiếu Hành bừng tỉnh, dường như đã hiểu ra được điều gì đó.
Hồng Cái Thiên nghe xong cũng hãi hùng khiếp vía, cuối cùng cũng hiểu ra được chuyện gì, run rẩy nói: “Dĩ nhiên là tu sĩ hải vực chúng ta rồi.”
Ngưu Hữu Đạo đau lòng lắc đầu: “Bảy nước đã sớm có phản ứng, ta còn tưởng rằng các ngươi hiểu. Ai nghĩ đến, người ta biết hết chỉ mỗi một mình Tam đương gia không biết, không khỏi khiến Ngưu mỗ phải cảm khái. Nhưng điều này cũng có thể hiểu được. So với bảy nước luôn tranh quyền đoạt lợi cả một thời gian dài, tu sĩ hải vực các người lại không am hiểu phương pháp, có thể nói là thiếu ánh mắt để nhìn mấy phương diện này.”
“Mẹ nó!” Hồng Cái Thiên tức giận vặn tay: “Trước đó ông đây còn cảm thấy kỳ lạ, không biết người của bảy nước uống nhầm thuốc gì, lần trước tiến vào cũng không chơi trò như thế. Bây giờ chỉ vừa mới bắt đầu, trong tay mọi người còn chưa có nhiều linh chủng, đáng để đánh nhau chết sống ngay từ bây giờ sao? Vừa thấy mặt đã gây phiền phức cho chúng ta. Chúng ta đụng phải ba bốn phái, tất cả đều như thế, còn bảo chúng ta giết người của bọn họ. Ông đây còn tưởng có hiểu lầm gì, náo loạn cả nửa ngày, thì ra tất cả chỉ là tìm cớ, che giấu tâm cơ bên trong, đúng là một đám khốn kiếp!”
Nghe xong, ba người Vu Chiếu Hành trợn tròn mắt.

Ngưu Hữu Đạo nói: “Nếu ta đoán không sai, người của Đông Hải, Tây Hải, Bắc Hải cũng gặp phải chuyện giống người Nam Hải các ngươi đấy.”
“Khụ khụ...” Vân Hoan đột nhiên ho khan, nhanh chóng quay đầu sang chỗ khác.
Vân Cơ nhìn Ngưu Hữu Đạo giống như nhìn quỷ, sau đó ý thức được sự không ổn, vội vàng thu lại phản ứng.
Ánh mắt Vu Chiếu Hành nhìn Ngưu Hữu Đạo giống như nhìn người trời.
Ba người ngay từ đầu đều tin vào câu chuyện ma quỷ của Ngưu Hữu Đạo. Hắn xử lý, giải thích từng cái đều rất rõ ràng, không muốn tin cũng khó. Bọn họ nghe xong cuộc hội thoại giữa Ngưu Hữu Đạo và Hồng Cái Thiên, tất cả đều chấn kinh, mới phát hiện thiếu chút nữa mình đã tin tên Ngưu Hữu Đạo tà đạo này rồi.
Cuối cùng, ba người cũng đã hiểu tại sao bọn họ lại lén lút đi theo đằng sau giết người của thế lực các nước, thì ra là chuẩn bị sẵn cho việc lần này.
Cái hố chôn này phải gọi là sâu!
Nếu không phải Hồng Cái Thiên tự mình nói ra những gì mà gã đã gặp phải, chỉ cần Ngưu Hữu Đạo không nói tiếp, bọn họ còn hoài nghi mặc dù bản thân họ là người tham dự, rất có thể đến chết cũng không biết được chân tướng.
Một đống lý do lúc trước chỉ là trò ma quỷ lừa gạt Hồng Cái Thiên. Nhưng hắn nói một cách hợp tình hợp lý như vậy, làm sao có thể là giả được?
Ba người đến bây giờ cũng khó mà tin rằng, trước đó bọn họ lại tin những lời hắn nói là thật.
Lúc trước, bọn họ còn lo lắng, sợ Hồng Cái Thiên vạch trần ý đồ của Ngưu Hữu Đạo. Bây giờ nghĩ lại, đúng là trò cười. Hồng Cái Thiên không phải là loại người dễ bị lừa gạt, rớt xuống hố cũng không phải là không leo lên được. Nhưng bây giờ gặp phải cái hố này, một trăm Hồng Cái Thiên rớt xuống, đoán chừng chín mươi chín Hồng Cái Thiên cũng không leo lên được.

Cái gọi là đào hố, đơn giản chỉ là đào bên cạnh một vách núi. Đừng nói là một người rớt xuống, ngay cả thiên quân vạn mã cũng có thể rơi vào.
Hôm nay, ba người xem như tận mắt nhìn thấy thực lực của người trước mắt, cũng không còn cảm thấy trước đó chạy lung tung là vô ích nữa.
Nghe tiếng ho khan, Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn ba người, ngoài mặt thì vẫn không có gì thay đổi nhưng trong lòng hắn biết, sự việc đến nước này đã bị bại lộ. Ba người không phải kẻ ngu, trước đó không biết là bởi vì hắn vẫn luôn gạt bỏ hành vi giết người vu oan của mình.
Hồng Cái Thiên quay sang nhìn Vân Hoan ho khan, cũng không để ý. Bởi vì gã không cảm thấy Ngưu Hữu Đạo có vấn đề, ngược lại còn cho rằng chân tướng chính là như thế, cuối cùng đã tìm ra nguyên nhân tại sao người của mình lại bị bảy nước bắt đi.
Cũng vì vậy mà gã cảm thấy tức giận vô cùng. Sau khi phát tiết, gã cho rằng vẫn nên đối mặt với hiện thực, bởi vì vấn đề thực tế rất nghiêm trọng.
Còn cần phải suy nghĩ nhiều sao? Nếu bị tu sĩ bảy nước bắt được rồi giết chết, trong khi thực lực của tu sĩ hải vực không phải là đối thủ của bảy nước, chờ đến thời khắc sống còn mở ra, đó chính là đại kiếp sinh tử của bọn họ.
Bây giờ, gã xem như đã hiểu vì sao lúc trước Ngưu Hữu Đạo lại nói bọn họ đồng mệnh tương liên. Cũng không phải đồng mệnh tương liên, mà là đều chịu sự uy hiếp tử vong của bảy nước.
Gã cau mày nói: “Xem ra, ngươi nói đồng mệnh tương liên cũng không phải là không có lý.” Khi nói, tâm trạng của gã nặng nề vô cùng.
Ngưu Hữu Đạo hiểu ý của gã, lắc đầu nói: “Tương đối mà nói, ta vẫn còn tốt hơn một chút. Bảy nước chưa chắc đã xuống tay với ta, nhưng đối với các ngươi... haha...”
Hồng Cái Thiên hừ lạnh: “Ngươi đắc ý cái gì? Cho dù không xuống tay với ngươi, mấy người các ngươi ai thảm hơn ai chứ? Ngươi có cái gì tốt hơn để đắc ý chứ?”
Ngưu Hữu Đạo cười khổ: “Ta không có đắc ý. Ta không phải đang cầu Tam đương gia hỗ trợ sao?”
Hồng Cái Thiên cau mày, có chút hoài nghi không biết đầu óc của tên nhóc này có vấn đề hay không. Giúp ngươi, ngươi cũng chết. Không

giúp ngươi, ngươi cũng sẽ chết, có đáng để bọn họ rước phiền phức hay không? Chẳng lẽ còn trông cậy vào bọn họ giúp hắn chém giết, ngăn cản nguy hiểm, để hắn đoạt được vị trí thứ nhất sao?

Trên thực tế, thực lực của thế lực hải ngoại không bằng thế lực lục địa. Nói cách khác, trong những lần tiến vào bí cảnh Thiên Đô trước đây, cũng chưa lần nào bọn họ lấy được vị trí thứ nhất. Mỗi lần đến cũng chỉ là bất đắc dĩ hoàn thành nhiệm vụ mà thôi, làm gì có chuyện có thể giúp Ngưu Hữu Đạo chiếm được vị trí thứ nhất chứ. Huống chi bây giờ bọn họ lại đứng trước tình huống như vậy.

Chương 1161: Số lượng không quan trọng (2)

Chương 1161: Số lượng không quan trọng (2)
Đương nhiên, trong lòng nghĩ là một chuyện, ngoài miệng nói lại là chuyện khác: “Muốn ta giúp ngươi cũng không phải là không được. Dù sao cũng phải cho ta lý do để giúp ngươi chứ?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Cùng chung mối thù. Chúng ta đều có chung một kẻ địch, hai bên liên thủ là chuyện đương nhiên rồi.”
Hồng Cái Thiên cười ha hả, chẳng thèm quan tâm: “Liên thủ? Chỉ dựa vào mấy người các ngươi mà cũng dám liên thủ với chúng ta?”
Nghe xong, Vu Chiếu Hành có vẻ không vui. Đối phương rõ ràng đang khinh thường ông ta. Vu Chiếu Hành lạnh lùng nói:
“Này, Hồng tóc đỏ, ngươi nói chuyện đừng có lớn lối như vậy.”
Hồng Cái Thiên liếc mắt: “Ơ, ta còn tưởng là ai, thì ra là Vu Chiếu Hành xếp thứ sáu trong Đan bảng. Làm sao? Cho rằng tên của mình nằm trên Đan bảng thì đáng gờm lắm à?”
Vu Chiếu Hành nói: “Đan bảng hay không Đan bảng cũng không quan trọng. Nếu ngươi không phục, chúng ta có thể thử một chút.”
Hồng Cái Thiên cười nhạo: “Chuyện chém giết để cho mấy kẻ nhà quê làm, ta là người có văn hóa, ngươi tìm nhầm đối tượng rồi. Nhưng nếu ngươi không cố mà kềm chế cái tính ồn ào kia của ngươi đi, ta cũng không ngại dạy ngươi viết chữ Đan bảng như thế nào.” Ngón tay đằng sau lưng gã hơi động đậy: “Chỉ là một tán tu, nơi này có chỗ cho ngươi nói chuyện sao?”
Vu Chiếu Hành giận tím mặt.
“Chính sự quan trọng hơn, chính sự quan trọng hơn.” Ngưu Hữu Đạo vội vàng đưa tay ngăn cản Vu Chiếu Hành, khuyên ông ta bớt giận, nhẫn

nhịn một chút. Nhỏ không nhẫn sẽ bị loạn đại mưu!
Người khác không biết bối cảnh của Vu Chiếu Hành nhưng hắn thì biết. Vu Chiếu Hành quay đầu sang nhìn chỗ khác. Ông ta nể mặt Ngưu Hữu Đạo, cố nén cơn giận trong lòng.
“Xì, sợ quá!” Hồng Cái Thiên một chút thể diện cũng không cho, vẫn ném ra mấy câu khó nghe như thường.
Dám nói như thế, tất nhiên gã cũng phải có thực lực. Gã có thể trở thành Tam đương gia Nam Hải cũng không phải chỉ để chưng cho đẹp. Nếu ra tay cũng chưa chắc ăn thiệt. Tiếp theo, đối phương cũng chỉ là tán tu, không có thế lực lẫn bối cảnh. Đừng nói bên cạnh gã còn có một đám cao thủ Nam Hải, cho dù ở bên ngoài, nếu đối phương dám trêu chọc gã, thế lực bên phía Nam Hải cũng không bỏ qua cho ông ta.
Cho nên, gã thật sự không để Vu Chiếu Hành vào mắt.
Gương mặt Vu Chiếu Hành căng cứng.
Vân Cơ bỗng nhiên lên tiếng: “Hồng Cái Thiên, làm người phách lối quá coi chừng gặp báo ứng đấy.”
Hồng Cái Thiên mỉm cười thật tươi với Vân Cơ: “Vân Cơ, nàng trốn ở Độ Vân Sơn cẩn thận sống qua ngày còn thú vị gì nữa chứ? Ta cũng đã sớm bảo nàng đến Nam Hải gả cho ta, nàng lại chẳng chịu nghe. Nếu không, làm sao nàng lại rơi vào tình cảnh bị người ta xua đuổi như thế chứ? Đương nhiên, bây giờ nàng hối hận cũng vẫn còn kịp. Chỉ cần nàng chịu gả cho ta, ta cũng không thể không quan tâm đến an nguy của nàng, tất sẽ nghĩ hết mọi biện pháp bảo đảm nàng bình yên rời khỏi chỗ này.”
Gương mặt Vân Cơ hiện lên hàn ý. Không đợi nàng lên tiếng, Vân Hoan đã giận tím mặt, nói: “Hồng tóc đỏ, miệng sạch sẽ chút đi.”
Hồng Cái Thiên cười lạnh: “Ranh con, năm đó ta đã sớm nhìn cha ngươi không vừa mắt. Nếu không phải tại thằng cha đáng chết của ngươi, mẹ ngươi đã...”
“Tất cả im miệng cho ta!” Ngưu Hữu Đạo đột nhiên lên tiếng cắt ngang. Tên này nói chuyện không giữ mồm miệng gì cả, nếu để cho gã nói tiếp, còn không biết sẽ nói ra chuyện gì nữa. Đến lúc đó chuyện lớn lên, cả hai bên cũng không biết làm sao để kết thúc.
Hắn có thể nhận ra tên Hồng tóc đỏ này là một người thích lấn yếu sợ mạnh. Trước đó rõ ràng bị người ta dọa chạy trối chết, bây giờ thấy bên

này dễ bắt nạt thì không mạnh miệng là không được.
Hai mẹ con Vân Cơ nhìn Ngưu Hữu Đạo, nể mặt hắn mà nhịn xuống.
Hồng Cái Thiên kinh ngạc chỉ vào gã: “Tiểu tử, ngươi đang quát ta?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đừng nói mấy chuyện ngoài lề như thế, nói chuyện chính đi. Tất cả mọi người cùng chung kẻ địch, chúng ta liên thủ hợp tác được không?”
Hồng Cái Thiên khoanh tay trước ngực, mũi hếch lên trời: “Hợp tác? Thêm ngươi không nhiều, thiếu ngươi cũng không ít. Ngươi lấy cái gì mà đòi hợp tác với ta?”
Ngưu Hữu Đạo vừa bực mình vừa buồn cười. Chỉ dựa vào tính cách như vậy, hắn chẳng muốn nói tiếp. Tuy nhiên, trải qua cuộc nói chuyện vừa rồi, nhìn gã ăn nói thô kệch, nhưng ngược lại bên trong lại che giấu sự thận trọng.
Tuy nhiên, điều này cũng có thể hiểu được. Có thể được Nam Hải đề cử làm chủ sự cho hành trình tiến vào bí cảnh Thiên Đô, gã tất nhiên là phải có sự khác biệt.
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Tam đương gia, ta cũng xem như gặp qua không ít Chưởng môn các đại phái. Người nào cũng không thua kém ngươi. Cấp bậc trưởng lão ta cũng đã làm thịt mấy người. Ngươi không cần thiết phải bày ra cái giá như vậy trước mặt ta. Không phải ngươi cũng đang muốn biết ta có biện pháp nào giúp các ngươi sao? Có chuyện gì thì cứ nói thẳng, không nhất thiết phải quanh co lòng vòng.”
Hồng Cái Thiên nói: “Không phải ngươi giúp chúng ta mà là chúng ta giúp ngươi, là ngươi đang cầu xin ta đấy.”
Ngưu Hữu Đạo phát hiện, nói nhiều với người này cũng không được gì, liền dứt khoát: “Tùy ngươi nói thế nào cũng được, chỉ cần ngươi thấy vui là ổn. Chúng ta vẫn nên nói chuyện chính đi.”
Lúc này, Hồng Cái Thiên mới tỏ ra thoải mái hơn: “Được, ta muốn nghe suy nghĩ của ngươi trước.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Bảy nước muốn làm mùng một, vậy chúng ta có thể làm ngày rằm. Bọn họ muốn giết chúng ta, chúng ta cũng có thể giết lại bọn họ, chẳng có gì phải sợ, chỉ xem ai có thể cười đến cuối cùng thôi.”

Hồng Cái Thiên quan sát Ngưu Hữu Đạo trên dưới, làm ra vẻ ta biết ngươi đang nghĩ gì, hỏi: “Ngươi muốn bảo ta cứng đối cứng với bọn họ?”
“Cứng không được thì mềm.” Ngưu Hữu Đạo đưa tay chỉ vào ngực của mình: “Bọn họ muốn giết ta, nhưng mặc kệ thế lực phương nào, cũng không thể không để ý những chuyện khác, cũng không thể tập trung toàn bộ lực lượng chỉ để đuổi giết một mình ta. Chỉ cần ta lộ diện, ta có thể dụ ra từng người một. Khi đó, các người mở to miệng túi chờ lấy, tập trung ưu thế lực lượng, lấy mạnh lấn yếu. Ăn một miếng không hết, chúng ta ăn từng ngụm. Ý của Tam đương gia như thế nào?”
Hồng Cái Thiên đưa tay sờ bộ râu quai nón màu đỏ của mình, ánh mắt lấp lóe không yên, hình như cũng hơi động tâm, chậm rãi nói: “Việc này đợi ta gặp mặt ba nhà khác sẽ thương lượng lại một chút.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không cần thương lượng, muốn làm thì làm sớm thôi.”
“Ra tay ngay bây giờ?” Hồng Cái Thiên chế nhạo: “Ngươi tuyệt đối đừng nói cho ta biết, ngươi không phải vì số linh chủng trong tay họ nhé? Chẳng lẽ ngươi không muốn đoạt thêm linh chủng để bảo toàn mạng sống hay sao? Nếu không, ngươi cần gi phải chơi trò mạo hiểm dụ địch như thế?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Cũng chính vì linh chủng cho nên ta mới định ra tay sớm.”
Hồng Cái Thiên không hiểu: “Vì sao ngươi không chờ linh chủng trong tay bọn họ nhiều một chút rồi hãy ra tay, mà nóng lòng làm ngay bây giờ?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Linh chủng nhiều ít không quan trọng. Đối với ta mà nói, lấy được vị trí thứ nhất mới là quan trọng nhất. Thời gian kéo càng lâu, đối với ta lại càng bất lợi. Chúng ta không có khả năng ra tay với tất cả mọi người cùng một lúc, phải cần thời gian ăn từng ngụm. Hơn nữa, nơi này lớn như vậy, tìm người cũng không dễ. Ta cần đủ thời gian để ra tay. Nếu không, một khi đợi lực lượng của bảy nước tập kết quay trở lại lối ra vào của khu vực, dựa vào thực lực của chúng ta cũng khó mà ra tay.”

Hồng Cái Thiên cười ha hả: “Ngươi đang bị tình nghi quấy rối. Một khi ngươi thu thập số lượng linh chủng quá ít, ngươi không sợ Phiêu Miễu các tìm ngươi gây phiền phức sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta không quan tâm số lượng, Phiêu Miễu các cũng không để ý số lượng. Trong tay Phiêu Miễu các hắn có đủ số lượng cho họ dùng. Bọn họ sẽ không quan tâm năm mươi năm kế tiếp tu sĩ thiên hạ có đủ dùng hay không. Bọn họ chỉ quan tâm mục đích tiến vào bí cảnh Thiên Đô năm nay có đạt được hay không mà thôi. Chỉ cần số lượng thành viên tham gia tiêu hao đến mức khiến cho họ hài lòng, bởi vì chém giết dẫn đến số lượng bọn họ thu thập giảm đi một chút cũng không thành vấn đề.”

Chương 1162: Bốn biển tề tụ (1)

Chương 1162: Bốn biển tề tụ (1)
Nói có lý nhưng Hồng Cái Thiên lại lắc đầu: “Không được, người trong tay ta không đủ.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Hiện tại trong tay ngươi có bao nhiêu người?”
Nói đến đây, Hồng Cái Thiên liền tức giận: “Liên tiếp đụng phải mấy tên khốn kiếp đó, hại ta tổn hao hơn một trăm huynh đệ.”
Nói cách khác, chỉ còn lại khoảng ba trăm người. Ngưu Hữu Đạo tính toán một chút, sau đó hỏi: “Để có thể đối kháng với uy hiếp của tu sĩ bảy nước, nghe nói tu sĩ hải vực tiến vào bí cảnh Thiên Đô đều cùng tiến cùng thối. Thế ba nhà kia đâu, tại sao không đi cùng các người?”
Đây cũng chính là nguyên nhân hắn dám trực tiếp vu oan. Trong mắt những người khác, tu sĩ hải ngoại chính là cùng một bọn.
“Mẹ kiếp!” Hồng Cái Thiên giận không chỗ phát tiết: “Cùng tiến cùng thối không sai, nhưng là cùng tiến cùng thối khi trở về. Giai đoạn trước, mọi người phải phân tán để tìm kiếm linh chủng, ai có thể nghĩ đến lúc này lại đụng phải đám khốn kiếp kia chứ?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Dù sao cũng chỉ ra tay từng đợt, chúng ta có thể vừa ra tay vừa tranh thủ tìm những nhà khác.”
Hồng Cái Thiên cười nói: “Ngươi nghĩ hay thật đấy. Cái gì cũng toàn từ miệng ngươi nói, còn chân tướng sự việc như thế nào ta còn chưa xác nhận được. Ta vẫn chưa tìm được những nhà khác, xem lời ngươi nói có thật hay không, làm sao ta dám hành động thiếu suy nghĩ.”
Lý do này khiến Ngưu Hữu Đạo không cách nào phản bác, cũng làm cho hắn cảm thấy hơi lo trong bụng: “Nơi lớn như thế này, làm sao có thể tìm được bọn họ một cách dễ dàng chứ? Đến khi tìm được, còn không biết bọn họ có muốn làm...” Dừng lại một chút, hắn nói tiếp: “Tam đương gia vừa mới nói, các người phân tán tìm kiếm, khi trở về sẽ tập

trung lại với nhau. Khu vực lớn như thế này, muốn gặp cũng không dễ. Các người có phải đã định trước địa điểm gặp mặt rồi hay không?”
Ánh mắt Hồng Cái Thiên ánh lên vẻ kỳ lạ, một lần nữa nhìn Ngưu Hữu Đạo, phát hiện tên nhóc này không đơn giản.
Im lặng một chút, cuối cùng gã vẫn nói: “Không sai, chúng ta đã có nơi hẹn trước.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi thẳng điều mà hắn quan tâm nhất: “Bao lâu thì đến?”
“Ngươi cảm thấy, trước khi ta còn chưa xác nhận được lời ngươi nói, ta sẽ nói cho ngươi biết sao?” Hồng Cái Thiên hừ lạnh, bỗng giơ tay chộp về phía đống lửa. Phụt, một tiếng vang trầm đục. Một luồng khí lưu thật mạnh ép xuống, dập tắt đống lửa. Sau đó, gã chắp tay quay lưng bỏ đi.
“Tối nay đến đây thôi. Sáng sớm chúng ta tiếp tục lên đường. Nhìn các ngươi đáng thương như vậy, tiện thể mang theo các ngươi luôn cũng được.”
Đã quyết định nghỉ ngơi ở đây, hiển nhiên gã thấy đống lửa này quá chói mắt.
Nhưng do bị cưỡng ép dập tắt, than củi gặp không khí lại toát ra tia lửa, tạo thành những đốm lửa lấm tấm, trong không khí vẫn còn lưu lại mùi khói.
Nhìn Hồng Cái Thiên tiến vào khu rừng gần đó, Vân Cơ hỏi: “Gã sẽ đồng ý liên thủ với ngươi sao?”
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi đáp: “Gã đã động tâm rồi. Nếu không, gã sẽ không mang chúng ta theo.”
Nói một hồi, vẫn không nghe mọi người có động tĩnh, Ngưu Hữu Đạo không khỏi quay đầu nhìn. Kết quả, hắn phát hiện ánh mắt cả ba nhìn hắn rất lạ, liền vô thức đưa tay lên lau mặt mình một cái.
Vân Hoan cười khổ: “Xem như ta đã hiểu vì sao Độ Vân Sơn chỉ có thể co đầu rụt cổ một góc nhiều năm như thế, còn ngươi lại có thể quật khởi tại Nam Châu. Đúng là không phục không được.”
Vân Cơ đưa tay vỗ vai Ngưu Hữu Đạo: “Ta coi trọng ngươi, ngươi chắc chắn sẽ không dễ dàng bị người ta giết chết. Nếu ngươi chết ở đây, chỉ có thể nói là do vận khí của ngươi quá kém.”
“Ừm.” Ngưu Hữu Đạo im lặng, đột nhiên một bàn tay khác đập lên vai còn lại của hắn. Hắn quay sang, là Vu Chiếu Hành.

“Ngươi đúng là! Người trên đời này có thể khiến ta bội phục không nhiều, ngươi cũng được xem là một trong số đó.” Vu Chiếu Hành vô cùng cảm khái.
Ngưu Hữu Đạo nghe bọn họ nói như vậy, toàn thân không được tự nhiên, dở khóc dở cười: “Các người đang trách ta giấu các người sao? Có rất nhiều chuyện, khi còn chưa thật sự đối đầu, ngươi nhất định phải có được khả năng thay đổi lẫn ứng đối, nhìn tình huống mà định. Có thể thành công hay không ta còn chưa xác định. Nói ra quá sớm sẽ không có ý nghĩa. Thật sự là không tiện giải thích, cũng không muốn vì vậy mà tranh luận.”
Vu Chiếu Hành nói: “Ngươi suy nghĩ nhiều rồi. Ta thật sự bội phục ngươi. Có thể gạt người đến cảnh giới như vậy, ta tin.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Ngươi đang khen ta hay là mắng ta đấy?”
Vu Chiếu Hành đáp: “Không, ta thật sự bội phục bản lĩnh của ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo cười khổ: “Không phải bản lĩnh gì đâu, chỉ là chút thủ đoạn không ra gì. Một đống phiền phức bày ra trước mặt, kết quả cuối cùng như thế nào còn khó liệu.”
Vân Cơ nói: “Quá phiền phức đó chứ! Hồng Cái Thiên nhất định phải gặp những nhà khác, khi đó gã mới có thể xác nhận được mấy nhà đó cũng đang gặp vấn đề.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Trước phải xem tình huống. Nếu thật sự không còn đường lui, cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp trên đầu Tam đương gia này thôi.”
Ba người im lặng. Bọn họ đều biết tình huống của hắn rất khó khăn, cũng không dư thời gian để nghĩ thêm chuyện khác.
Sáng hôm sau, Hồng Cái Thiên phất tay xuất phát. Đám người Ngưu Hữu Đạo cũng gia nhập vào đoàn người.
Trên đường vẫn có thể nhìn ra được, Hồng Cái Thiên đã hoàn toàn mất hứng thú tìm linh chủng, chỉ lo dẫn người đi đường băng qua từng dãy núi sông.
Ba ngày sau, một dãy núi cao ngất xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Từ xa có thể nhìn thấy một đoạn đỉnh núi xuyên qua biển mây, toàn thân đều được bao phủ trong những đám mây thần bí.

Hồng Cái Thiên dẫn mọi người thẳng lên đỉnh núi. Sau khi lên đến đỉnh, trên đường đi chim thú bay tán loạn.
“Hoàn cảnh nơi này có chút giống Độ Vân Sơn các người.”
Quan sát xung quanh, Ngưu Hữu Đạo quay sang nói với hai mẹ con Vân Cơ, phía trước đột nhiên vang lên một giọng nói: “Là ai?”
Tô Công Gia bên cạnh Hồng Cái Thiên lập tức lớn tiếng trả lời: “Tam đại vương Nam Hải đến.”
Một bóng người từ chỗ ẩn thân lóe lên. Sau khi xác nhận lại bên này, người kia tiếp tục dẫn đường.
Khi cả nhóm đến gần vách núi, một đám người ăn mặc khác nhau bước ra nghênh đón.
Ngưu Hữu Đạo tập trung nhìn kỹ, thì ra đại diện cho thế lực Đông Hải Đại Thánh, Tây Hải Yêu Vương, Nam Hải Pháp Vương, Bắc Hải Minh Chủ đều đã đến đông đủ.
Điện chủ điện Đông Hải Phục Ba Lãng Kinh Không, Trưởng lão Tây Hải Phù Hoa, Trưởng lão Bắc Hải Đoạn Vô Thường đều là người mà Ngưu Hữu Đạo đã từng gặp qua ở Thiên cốc. Người chủ trì của bốn biển đều có mặt, Nam Hải Hồng Cái Thiên ngược lại là người đến cuối cùng. Điều này khiến cho Ngưu Hữu Đạo có chút ngoài ý muốn. Hiển nhiên, nơi này chính là nơi các thành viên bốn biển gặp mặt. Trước đó bọn họ còn lo lắng không biết khi nào mới tìm được những người này, không nghĩ đến bọn họ đã ở đây chờ cả mấy ngày.
Hồng Cái Thiên nhìn thấy bọn họ, không khỏi kinh ngạc: “Ta cho rằng ta là người đến đầu tiên, không nghĩ đến các người còn sớm hơn cả ta.”
Trưởng lão Tây Hải Phù Hòa là một người phụ nữ xinh đẹp. Nàng ta lên tiếng: “Đừng nói nữa. Ta là người đến đầu tiên đấy. Sau khi tiến vào bí cảnh không bao lâu, ta bị đám tu sĩ nước Yến gây phiền phức. Về sau lại đụng phải tu sĩ của những quốc gia khác, trước sau tổn thất của ta gần hai trăm người. Ta phát hiện sự việc không ổn, lập tức dẫn người thoát thân, chạy đến chỗ này chờ mọi người. Không nghĩ đến hai nhà kia cũng gặp tình huống giống như ta, cũng đã chạy đến đây. Bây giờ ngươi cũng đến, chắc cũng gặp phải bất trắc tương tự?”
Nghe xong, Hồng Cái Thiên nhanh chóng quay lại nhìn Ngưu Hữu Đạo, nói: “Tình huống của ta cũng giống các người. Thoạt đầu phiền phức thì

không nói, nhưng khi gặp phải mấy tên điên của nước Tấn cứ đuổi theo mãi không bỏ, ta phải mất mấy chục huynh đệ đoạn hậu mới có thể thoát thân.”

Ngưu Hữu Đạo mỉm cười đáp lại.

Lúc này, mọi người mới chú ý đến đám người Ngưu Hữu Đạo đằng sau.

Phù Hoa kinh ngạc hỏi: “Ngưu Hữu Đạo? Hồng Cái Thiên, tại sao ngươi lại bắt hắn mang đến đây vậy?”

Chương 1163: Bốn biển tề tụ (2)

Chương 1163: Bốn biển tề tụ (2)
“Mang đến cũng chẳng sao. Muốn nói gì thì vào trong mà nói.” Hồng Cái Thiên đưa tay ra hiệu. Gã cùng với ba vị chủ sự tiến vào trong sơn động, cũng không biết là muốn nói tránh chuyện gì.
Những người còn lại, có người thì đến chào hỏi bọn họ, cũng có người trong số bọn họ đến chào hỏi người khác.
Thấy người bên kia đã đi xa một chút, Vu Chiếu Hành hạ thấp giọng nói: “Ngươi có cảm thấy tình huống chúng ta bây giờ có nguy hiểm không? Không nói những người khác, thực lực của đám chủ sự này chưa chắc đã thấp hơn ta. Chúng ta đã tiến vào hang hổ. Một khi bọn họ khùng lên, chúng ta sợ không có khả năng thoát thân.”
Ngưu Hữu Đạo thấp giọng đáp: “Không cần phải lo lắng. Ta đã dám đến, ắt có niềm tin. Nếu bọn họ muốn làm loạn với chúng ta, khi đến lúc trí mạng, ta tự có biện pháp khiến bọn họ không dám vọng động.”
Ba người nhìn nhau, không biết hắn dựa vào đâu mà nói những lời này. Người đã rơi vào tay đối phương, thực lực của đối phương lại dễ dàng thắng bọn họ, nếu muốn nổi lòng xấu xa, làm sao ngươi có thể trấn trụ? Đổi lại là người khác nói lời này, bọn họ nhất định không tin. Nhưng Ngưu Hữu Đạo nói, lại khiến cho bọn họ nửa tin nửa ngờ.
“Những người kia có thể đồng ý liên thủ với ngươi sao?” Vân Cơ lại hỏi. Đây chính là vấn đề mà bọn họ lo lắng nhất.
Ngưu Hữu Đạo nhìn tình huống chung quanh một chút, thấp giọng nói: “Trước đó thì khó nói, nhưng bây giờ nhìn thấy bọn họ đều ở đây, nói rõ bố trí của chúng ta trước kia đã có hiệu quả. Vấn đề sẽ không lớn.”
Nghe hắn nói xong, mọi người cũng yên tâm hơn một chút.
Đợi nửa canh giờ, trong sơn động truyền đến tiếng gọi của Hồng Cái Thiên: “Ngưu Hữu Đạo, vào đây.”

Thủ vệ canh ngoài cửa động lập tức đưa tay ra hiệu mời Ngưu Hữu Đạo. Mọi người bước vào trong, ba người đi cùng bảo vệ xung quanh hai bên Ngưu Hữu Đạo, đề phòng bất trắc.
Bên trong giống như một cung điện, không có đèn, chỉ có Nguyệt Điệp chiếu sáng.
Thấy ba người Vu Chiếu Hành cũng tiến vào, Hồng Cái Thiên trầm giọng nói: “Ai bảo các ngươi vào đây? Ta chỉ bảo Ngưu Hữu Đạo vào, không bảo các ngươi vào, biến hết ra ngoài cho ta.”
Ba người Vu Chiếu Hành không khỏi tức giận, nhưng Ngưu Hữu Đạo một tay chống kiếm, một tay giơ lên ngăn bọn họ phát tác: “Không sao đâu, các người ra ngoài trước đi.”
Ba người cố nén cơn tức giận. Địa đầu xà thế còn mạnh hơn người, không cam tâm cũng không được, chỉ có thể lẳng lặng lui ra ngoài.
Hai tay Ngưu Hữu Đạo chống lên thanh kiếm, nhìn sơn động được cấu tạo như hồ lô. Hắn có thể nhìn ra được nơi này nửa thiên nhiên nửa nhân tạo. Nhìn dấu vết cũ mà phán đoán, hắn nơi này không phải là nơi chuẩn bị gặp mặt của đám tu sĩ hải ngoại.
Những người có mặt cũng quan sát Ngưu Hữu Đạo. Thấy hắn khí định thần nhàn, ung dung không vội, Điện chủ Đông Hải Phục Ba Lãng Kinh Không không khỏi hừ một tiếng: “Ngưu Hữu Đạo, lá gan của ngươi không nhỏ nhỉ.”
Ngưu Hữu Đạo ngừng quan sát chung quanh, quay sang nhìn ông ta: “Nói lá gan gì đó không cần thiết. Các người cũng không phải là loại người đói thì thứ gì gặp cũng ăn.”
Phù Hoa giễu cợt: “Ngươi không sợ chúng ta nhìn ngươi không vừa mắt, đem ngươi đi làm thịt sao?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Sợ? Ta đã bị Toa Như Lai đẩy vào đường chết. Giết ta, đối với các ngươi có chỗ tốt gì?”
Phù Hoa đáp: “Thiên Kiếp phù trên người ngươi rất đáng tiền.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Có đáng tiền hơn so với tính mệnh của các người không?”
Phù Hoa bật cười: “Nghe ngươi nói như vậy, giống như không có gì là ngươi không thể làm. Ngươi có vẻ chắc chắn chúng ta sẽ hợp tác với

ngươi. Bây giờ ta cho ngươi đoán, đoán chúng ta có đồng ý với ngươi hay không?”
Ngưu Hữu Đạo hoàn toàn không trả lời những vấn đề mang tính đánh cược như thế. Hắn nói: “Đồng ý hay không cũng không quan trọng, cũng chẳng cần đoán. Ít ra trước mắt chỉ có một lựa chọn. Phù Hoa trưởng lão, ngươi nói có đúng hay không?”
Ánh mắt Phù Hoa chợt lóe lên, bắt đầu hứng thú đánh giá Ngưu Hữu Đạo.
Trưởng lão Bắc Hải Đoạn Vô Thường âm trầm nói: “Cho dù chúng ta đồng ý với ngươi, ngươi dựa vào cái gì mà chắc chắn chúng ta sẽ giao linh chủng mà chúng ta kiếm được cho ngươi đi giành vị trí thứ nhất chứ?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Có kiếm được linh chủng nhiều hơn thì cũng phải nộp lại cho Phiêu Miểu các, chẳng ai trong chúng ta chiếm được nó. Mọi người giữ linh chủng trong tay thật ra cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nói cho cùng, vẫn phải dựa vào thứ tự để lấy khen thưởng của Phiêu Miểu các. Ta chỉ cần thứ tự đó để bảo toàn mạng sống, còn khen thưởng thì mọi người cứ giữ, chia theo nhu cầu của mọi người.”
Phù Hoa mỉm cười: “Nếu đoạt được đủ số lượng, bản thân chúng ta tự nhận lấy giải thưởng không phải càng ổn thỏa hơn sao, cũng không cần thiết phải giao cho ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo vẫn không chút hoang mang, chậm rãi đáp: “Không nói bên trong này, chỉ nói bên ngoài bí cảnh, thế lực bốn biển là đối thủ của bảy nước sao? Tùy tiện một nước thôi, thế lực tập trung lại cũng mạnh hơn các người rồi. Nếu các người muốn xuống tay độc ác với tu sĩ bảy nước, khi quay lại, bảy nước sẽ thu thập các người. Không đánh chết các người thì cũng biến các người thành tàn phế.”
Hắn vừa nói xong, những người có mặt ở đây đều cảm thấy không thoải mái, nhưng Phù Hoa vẫn cười như cũ: “Đã không lấy lòng được, chúng ta có cần phải ra tay với bọn họ không?”
Ngưu Hữu Đạo đặt tay lên chuôi kiếm, vỗ tay này vào mu bàn tay kia: “Cho nên, các người mới phải hợp tác với ta. Có ta ở đây, cục diện sẽ hoàn toàn khác.”

Hồng Cái Thiên cười nói: “Khẩu khí lớn thật, tại sao ngươi không soi gương nhìn mình nhỉ. Nếu ngươi có thể bãi bình được người của bảy nước, còn cần đi cầu chúng ta sao?”
“Trước khác nay khác!” Ngưu Hữu Đạo đáp lễ một câu, một tay cầm kiếm, trước mặt mọi người bước đến cửa động: “Ta không giống người trên biển các ngươi. Ta quản lý Nam Châu, trong tay có thiên quân vạn mã. Quan võ năng chinh thiện chiến, quan văn quản lý rất có phương pháp, văn trí võ công đều là hạng nhất. Bên trong bình phản nghịch, địa vị ngang với triều đình nước Yến. Đông đánh bại nước Tống, Tây ép được nước Triệu, Bắc cự được nước Hàn.”
Tuy lời nói rất êm tai, nhưng khí thế lại bàng bạc, khiến cho mọi người âm thầm run lên.
Có một số việc không phải là bí mật. Mọi người cũng nghe thấy cuộc chiến giữa các nước. Bọn họ chỉ cần suy nghĩ một chút là biết, tên nhóc này hoàn toàn không có nói bừa. Hắn nói chính là sự thật.
Ngưu Hữu Đạo bỗng dừng bước, quay lại đối mặt với mọi người: “Đối với thế lực các nước mà nói, chém chém giết giết bên trong bí cảnh Thiên Đô so với tranh phong với các nước bên ngoài, liên quan đến lợi ích sinh tử tồn vong của môn phái, mọi ân oán đều có thể buông xuống, thậm chí còn không so đo. Chắc hẳn các vị cũng có nghe đến tình huống bên ngoài của các nước. Hôm nay ngươi chết ta sống, hôm sau chúng ta thân như huynh đệ cũng là chuyện rất bình thường.”
“Chỉ tồn tại lợi ích, không tồn tại ân oán. Có chỗ tốt thì làm, không có chỗ tốt, chẳng ai tự đi tìm phiền phức cho mình.”
“Chỉ cần ta trở về, ta có thể chi phối cuộc chiến Yến Triệu. Nếu ba đại phái nước Yến không có niềm tin tuyệt đối, sẽ không dám có hành động thiếu suy nghĩ với ta. Đại quân ta đã đánh vào cảnh nội nước Triệu. Chỉ cần một câu của ta, nước Triệu ốc không mang nổi mình ốc, nào còn tâm trí mà đi gây phiền phức cho các người?”
“Nước Hàn đang giao chiến với nước Tống. Chỉ cần một câu của ta, nhân mã Bắc Châu nước Yến sẽ đánh vào cảnh nội nước Hàn. Chỉ cần ta lên tiếng, để ổn định ta, nước Hàn cũng phải nể mặt ta mấy phần.”
“Về phần nước Tống, bình thường nhờ nước Yến xuất binh, không nói có dám đắc tội với ta hay không, nhưng bây giờ bọn họ tự vệ còn không

kịp, nào có khả năng gây phiền phức cho các người.”
“Nước Tề và nước Vệ, ta chi phối cuộc chiến mà bọn họ quan tâm. Chỉ cần bọn họ không sợ ta quấy rối, ta lên tiếng, hai nước này cũng phải nể mặt ta mấy phần.”
“Đau đầu nhất là nước Tấn, ta đích thật cũng không ảnh hưởng được bọn họ, nhưng chỉ cần các nước khác bất động, nước Tấn đang bận nhìn chằm chằm chiến sự các nước, ta không tin nước Tấn lúc này lại đi tập trung lực lượng chết sống với người bốn biển các ngươi.”

Chương 1164: Yêu ma quỷ quái duy nhất một lần

Chương 1164: Yêu ma quỷ quái duy nhất một lần
“Vẫn là câu nói kia, trước khác nay khác. Tình huống bên trong bí cảnh không giống bên ngoài. Đây cũng chính là chỗ bất đắc dĩ của ta.”
“Ta chết ở bí cảnh Thiên Đô, những gì ta đã nói đều không thể làm được, nhưng chỉ cần ta trở về, ta có thể chi phối cục diện bên ngoài. Việc các người đắc tội với bảy nước bên trong bí cảnh Thiên Đô, bọn họ cũng chẳng rảnh mà đi gây phiền phức cho các người, nhất là còn vì các người giúp ta. Lui một bước, ta mới là kẻ cầm đầu, là ta tụ tập các người. Người đầu tiên bọn họ trách tội chính là ta, người trên biển các ngươi chỉ xếp thứ hai.”
“Thật ra, các người hợp tác với ta là một sự lựa chọn tốt nhất, tất cả mọi người đều có chỗ tốt, đôi bên cùng có lợi. Đương nhiên, nếu các người muốn ta cầu các người, vậy ta ở chỗ này xin các vị giúp ta một lần.”
Dứt lời, hai tay hắn chống kiếm trước người, lẳng lặng nhìn phản ứng của mọi người.
Thần sắc của mọi người đều khác nhau. Cho dù Hồng Cái Thiên vừa rồi vẫn còn mỉa mai, chế giễu, bây giờ cũng im lặng.
Trước đó, bọn họ nhìn Ngưu Hữu Đạo giống như nhìn tôm tép nhãi nhép. Bây giờ nghe những lời kinh thế của hắn, bọn họ chợt phát hiện, người này nhìn thì như thế lực đơn bạc, nhưng vẫn có tư cách hợp tác với bọn họ.
Một lát sau, Phù Hoa chợt vỗ tay, nói: “Ngưu Hữu Đạo, giỏi cho cái miệng khéo léo của ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười đáp lại: “Chẳng lẽ những lời ta nói không phải sự thật sao?”

Phù Hoa hỏi: “Nếu giúp ngươi đạt được vị trí thứ nhất, phần thưởng mà ngươi nhận được lại không giao cho chúng ta, hoặc ngươi quên béng những lời nói lúc nãy, vậy chúng ta phải làm thế nào cho phải?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Vậy xem như ta đã thật sự đắc tội với người của bốn biển. Bí cảnh Thiên Đô vừa kết thúc, ta còn phải tiếp tục chiến sự của thế tục, ta có cần thiết phải khiêu khích các người, để các người đến tìm ta tính sổ không?”
Mọi người nghĩ lại cũng đúng.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nếu mọi người không yên tâm, chúng ta không ngại có thêm chút ràng buộc. Hôm nay, ta có thể gặp được bốn vị, cũng là vinh hạnh của Ngưu mỗ. Ngưu mỗ và chư vị mới quen đã thân. Nếu chư vị không chê, Ngưu mỗ đồng ý kết bái làm huynh đệ với chư vị.”
Kết bái? Mọi người đồng thời sững sờ.
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Chỉ cần ta còn sống trở về, lời khác thì ta không dám nói, sau này ở nước Yến, tối thiểu là trên đất Nam Châu, chỉ cần chư vị lên tiếng, chuyện mà tại hạ đủ khả năng để làm, ta nhất định sẽ làm. Đương nhiên, về sau nếu có cơ hội ra biển, ta cũng phải nhờ các vị chiếu cố. Chuyện này đều tốt với tất cả mọi người, không biết ý chư vị như thế nào?”
.....
Bên ngoài động, ba người Vu Chiếu Hành thỉnh thoảng đưa mắt nhìn về phía trong động, vô cùng lo lắng.
Trong lúc bọn họ đang lo lắng, người trong động bước ra, vừa nói vừa cười. Điều khiến cho cả ba kinh ngạc chính là, Hồng Cái Thiên vốn không dễ nói chuyện lại khoác vai bá cổ với Ngưu Hữu Đạo.
Chuyện gì thế nhỉ? Ba người nhìn nhau. Bàn chuyện hợp tác, cho dù bàn thành công, cũng đâu nhất thiết phải thân thiết đến như vậy?
Người vừa ra, mấy vị chủ sự bốn biển liền gào to, gọi người của mình đến chuẩn bị cái gì đó.
Đợi Ngưu Hữu Đạo bước đến, Vân Cơ hỏi: “Chuyện thế nào rồi?”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Xong rồi!”
Ba người lập tức thở phào nhẹ nhõm.
Một lát sau, một bàn hương án đơn sơ được dựng lên bằng đất đá, cây cối. Phù Hoa gọi, Ngưu Hữu Đạo vội vàng bước đến.

Chỉ thấy hai người không nói lời nào, quỳ xuống trước hương án, cùng nhau đốt nhang đọc lời thề, ngay tại chỗ kết bái thành tỷ đệ.
Điều kiện có hạn, hết thảy đều được giản lược.
Lại chuyện gì thế nhỉ? Vu Chiếu Hành, Vân Cơ và Vân Hoan không khỏi trợn tròn mắt.
Đừng nói là bọn họ, ngay cả người của bốn biển nhìn thấy cũng không hiểu. Thấy cảnh tượng trước mặt, ai nấy đều nhìn nhau.
Vẫn chưa xong, sau khi kết bái với Phù Hoa, lại tiếp tục đến Hồng Cái Thiên.
Vốn Ngưu Hữu Đạo có ý muốn kết bái với bốn người, nhưng bốn vị chủ sự lại không chịu.
Người bốn biển tiến thối với nhau ở đây cũng là do tình thế bức bách. Nếu thế lực quá đơn bạc, tất sẽ không chịu đựng nổi, đành phải liên thủ đối kháng với áp lực của bảy nước.
Trên thực tế, trước khi tiến vào bí cảnh Thiên Đô, người của bốn biển đều đối kháng lẫn nhau. Đây cũng là chuyện tốt mà Phiêu Miểu các đã làm.
Sau khi ra ngoài, tất cả sẽ trở lại làm đối thủ, bốn người bọn họ làm sao mà kết bái với nhau được.
Sở dĩ kết bái với Ngưu Hữu Đạo, cũng là Ngưu Hữu Đạo nhắc đến điểm lợi ích này. Dù sao có làm hay không, bản thân mình đã nắm chắc, lại không tổn thất gì, ngược lại còn có khả năng có chỗ tốt, cớ sao lại không làm?
Chỉ thấy trước một bàn hương án giản dị, từng người thay phiên nhau, khiến ba người Vu Chiếu Hành phải trợn tròn mắt.
Vân Cơ nghĩ đến Quỷ Mẫu, nhịn không được quay sang nhìn con trai mình.
Vân Hoan run rẩy, biểu hiện rất đặc sắc. Đối với việc Ngưu Hữu Đạo cứ có thời cơ là kết bái, hắn ta xem như đã lãnh giáo qua nhiều lần. Lần đầu tiên hắn ta gặp Ngưu Hữu Đạo, đã không biết chuyện gì liền kết bái. Với tình huống bây giờ, hắn ta tự hỏi, bản thân cũng cảm thấy không ngoài ý muốn mới đúng chứ.
Vu Chiếu Hành thì tốt hơn một chút, nhưng vẫn nói thầm: “Tốt, một lần bốn người, yêu ma quỷ quái một lần là đủ hết.”

Sau khi nghi thức kết thúc, mấy người kết bái cùng nhau cười cười nói nói, thân mật vô cùng.
Vu Chiếu Hành nhìn thấy mà lắc đầu: “Tên nhóc này, ta thật sự bội phục hắn.”
Hai mẹ con Vân Cơ cũng vậy. Trước kia, khi Ngưu Hữu Đạo nói muốn hợp tác với tu sĩ hải ngoại, bọn họ còn không tin hắn có thể thành công. Kết quả, tên nhóc này chẳng những làm được, mà còn kết bái huynh đệ với chủ quản của bốn biển. Quả thật đặc sắc! Bọn họ không muốn phục cũng không được.
Nhưng ngoài miệng Vân Cơ vẫn chỉ trích: “Bình thường nhìn hắn rất thông minh, nhưng lại thường xuyên làm những việc hoang đường không đáng tin cậy.”
Ai nói không đúng chứ? Vu Chiếu Hành gật đầu tán thành. Chuyện mà Ngưu Hữu Đạo tìm tọa kỵ trên đường đi, đến giờ ông ta vẫn luôn khắc sâu ấn tượng.
Ngưu Hữu Đạo đang trò chuyện, quay sang nhìn thấy ba người bên này, liền nhớ đến điều gì đó, vội ngoắc tay gọi ba người lại.
Ba người đến gần, Ngưu Hữu Đạo kéo cánh tay Vân Hoan, giới thiệu với những người hắn vừa kết bái: “Vân Hoan, đương gia Độ Vân Sơn, cũng là đại ca kết bái của đệ. Đương nhiên, bây giờ huynh ấy không còn ở Độ Vân Sơn nữa.”
Trong nháy mắt, biểu hiện của Lãng Kinh Không, Hồng Cái Thiên trở nên vô cùng đặc sắc, những gì mà Ngưu Hữu Đạo nói đằng sau đó đều nghe không lọt tai.
Cũng trách đám người hải ngoại bọn họ bình thường không chú ý đầy đủ đến bảy nước, không biết Ngưu Hữu Đạo đã từng kết bái với Vân Hoan. Người nào hay chú ý đến hắn thì sẽ biết.
Ngay sau đó, bốn người lần lượt nhìn Vân Cơ. Người này là mẹ của Vân Hoan, Ngưu Hữu Đạo và Vân Hoan kết bái huynh đệ, bọn họ lại kết bái với Ngưu Hữu Đạo.
Quan hệ hơi phức tạp, nhưng thật ra lại không phức tạp, vuốt một cái là thông ngay.
Bốn người nghĩ thông qua hệ trong đó. Từ đó, Vân Cơ nhanh chóng trở thành nhân vật cấp bề trên của bọn họ.

Bốn người, người thì ngây ra, người thì sững sờ, người thì run rẩy.
Hồng Cái Thiên ngẩng đầu, im lặng hỏi ông trời.
Lúc trước, gã vốn còn có ý đồ xấu với Vân Cơ. Kết quả, sau lần kết bái, bối phận trong nháy mắt khiến cho gã không rét mà run. Ý nghĩ xấu gì cũng biến mất, chỉ muốn ân cần hỏi thăm tổ tông Ngưu Hữu Đạo.
Nếu sớm biết việc này, cho dù Ngưu Hữu Đạo đưa ra chỗ tốt, căn bản cũng không cách nào khiến cho bọn họ đồng ý kết bái.
Bây giờ làm cũng đã làm rồi, đã kết bái rồi, có hối hận cũng đã muộn, về sau phải xưng hô với Vân Cơ như thế nào đây?
Từ phản ứng của bọn họ, Vân Cơ cũng nhìn ra được chút gì đó. Bản thân nàng cũng thầm mắng Ngưu Hữu Đạo hoang đường, đột nhiên mang đến cho nàng mấy tên tiểu bối lớn đến như vậy.

Chương 1165: Phượng Cầu Hoàng (1)

Chương 1165: Phượng Cầu Hoàng (1)
Nhìn mấy người này không thú vị gì cả, nàng quay đầu sang nhìn chỗ khác.
Thấy rõ tình huống xấu hổ, Vu Chiếu Hành rốt cuộc cũng phản ứng lại. Ông ta thật sự không nhịn được, quay đầu bước sang một bên, quay lưng về phía bên này, biểu hiện vặn vẹo, hai tay nắm chặt cố gắng nhịn xuống để không phát ra tiếng cười lớn.
Ngưu Hữu Đạo nhiệt tình giới thiệu Vân Hoan, Vân Hoan chắp tay, đang định khách sáo chào hỏi lại mọi người.
“Người bên dưới tìm ta.” Phù Hoa cụp mắt, nói xong một câu, là người đầu tiên quay đầu đi.
“Ta có chút việc.” Hồng Cái Thiên cũng tìm lý do, sau đó khoanh tay bỏ đi.
Lãng Kinh Không, Đoạn Vô Thường cũng tranh thủ tìm lý do, sợ Ngưu Hữu Đạo lại giới thiệu bọn họ cho Vân Cơ. Thừa lúc trước khi Ngưu Hữu Đạo mở miệng, bọn họ liền đi nhanh. Nếu không, sẽ không biết xưng hô với Vân Cơ như thế nào.
Đảo mắt đã đi hết, tay Vân Hoan chắp lại vẫn còn y nguyên, nhất thời chưa kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra.
Vân Hoan xấu hổ vô cùng, có cảm giác mặt mình nóng dán vào mông lạnh của người khác.
Mấy người này quá đáng nhỉ! Ngưu Hữu Đạo thở dài trong lòng, quay đầu an ủi Vân Hoan: “Đừng để bụng.”
Vân Hoan cười khổ: “Với thân phận và địa vị như bọn họ, bọn họ cảm thấy ta không có tư cách ngồi chung bàn với bọn họ cũng là chuyện bình thường mà.”
“Coi như ứng phó một chút.” Ngưu Hữu Đạo vỗ cánh tay của hắn ta.

“Hoang đường!” Vân Cơ ở bên cạnh trách một câu, sau đó bước đến chỗ Vu Chiếu Hành.
Ngưu Hữu Đạo và Vân Hoan quay đầu nhìn lại. Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường. Hai người bọn họ còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra.
Đợi hai người đến đằng sau, Vu Chiếu Hành ngửa mặt lên trời thở phào một hơi, sau đó quay đầu lại, tặc lưỡi với Ngưu Hữu Đạo: “Vẫn là ngươi lợi hại, giết người không thấy máu.”
Ngưu Hữu Đạo không hiểu thâm ý bên trong lời nói của Vu Chiếu Hành, chỉ biết là đang nói đến chuyện kết bái: “Trong tình huống này, nhất định phải tận lực tăng cường quan hệ.”
Vu Chiếu Hành lắc đầu: “Hồng Cái Thiên miệng mồm không kiêng cữ, quả thật rất phách lối. Ngươi không ra tay thì thôi, vừa ra tay, bốn tên yêu ma quỷ quái liền bị đánh bại trong tay ngươi, mà còn bị đánh bại một cách không hoàn thủ được.”
Ngưu Hữu Đạo hoài nghi, không biết ông ta đang muốn nói chuyện gì.
“Vân Cơ ghê gớm thật...” Vu Chiếu Hành chỉ vào Vân Cơ, giải thích sự thay đổi trong mối quan hệ giữa mọi người một chút.
“Hoang đường.” Vân Cơ lại lên tiếng.
Ngưu Hữu Đạo và Vân Hoan bừng tỉnh, rốt cuộc đã hiểu vì sao bốn người kia đột nhiên chạy hết. Bọn họ quay đầu nhìn bốn phía, ánh mắt tìm kiếm khắp nơi.
Chờ một chút, Ngưu Hữu Đạo cũng hơi dở khóc dở cười. Hắn thật sự không phải cố ý. Trước đó, khi hắn nhắc đến chuyện kết bái, hoàn toàn không nghĩ gì đến quan hệ với mẹ con Vân Cơ.
Vân Hoan nhìn mẹ, biểu hiện hơi có vẻ đặc sắc.
Vu Chiếu Hành muốn cười nhưng vẫn cố nhịn. Ông ta cũng nhìn ra Ngưu Hữu Đạo không phải cố ý, chỉ là hơi cảm thấy lạ: “Kết bái này có ý nghĩa gì sao? Ngươi cho rằng bọn họ sẽ coi là thật?”
Ngưu Hữu Đạo hiểu ý Vu Chiếu Hành, nhưng suy nghĩ của hắn lại khác: “Không nên cưỡng cầu. Khi giả sẽ có lúc thật, khi thật sẽ có lúc giả.”
Lời này nghe hơi rối, nhưng lại rất thực tế. Ba người bắt đầu đăm chiêu.
.....
“Tiên sinh, ngài nói gia có bao nhiêu khả năng trở về?”

Bên ngoài Anh Võ đường, thủ vệ canh giữ đã được cho lùi xa một chút. Thương Thục Thanh bước vào, nghe được giọng nói bên trong, liền vô thức đứng ngay ngoài cửa.
Anh Vũ đường là trọng địa quân cơ, không phải ai muốn vào là vào. Người có thể tùy ý ra vào, Thương Thục Thanh là người đầu tiên.
Sau khi giọng nói của Thương Triều Tông vang lên, giọng của Lam Nhược Đình tiếp theo sau: “Vương gia, việc này ai cũng khó mà nói, nhưng đích thật là rất nguy hiểm.”
Thương Triều Tông nói: “Tuy nói cục diện đã được Mao Lư sơn trang ổn định, nhưng ta thật sự không có chút ngọn nguồn nào về việc này cả.”
Lam Nhược Đình lại nói: Sao trong lòng Vương gia chỉ có từng đó không chắc chắn chứ? Chỉ sợ ngay ngay cả Mao Lư sơn trang cũng không chắc chắn. Theo tin tức báo về, gần đây người của Lưu Tiên tông, Phù Vân tông, Linh Tú sơn qua lại với Đại Thiền Sơn tương đối gần, có ý muốn lấy lòng Đại Thiền Sơn, sợ là cũng muốn chừa đường lui cho mình. Vương gia, có một câu không nên nói, mặc kệ kết quả như thế nào, chúng ta sớm muộn gì cũng phải chuẩn bị, không thể chờ đến khi sự việc giáng xuống đầu, tay chân luống cuống không làm gì được.”
Thương Triều Tông đáp: “Ta cũng có ý này, nhưng không biết thái độ của Mông soái như thế nào. Ta truyền tin đi, nhưng không thấy Mông soái trả lời.”
“Quân tình báo qua lại rất thông suốt. Ông ấy không có khả năng không nhận được tin tức, cũng không biết ý của Mông soái rốt cuộc là như thế nào.”
Lam Nhược Đình nói: “Vương gia, Mông soái không biểu lộ thái độ, đó chính là thái độ. Ý của Mông soái là Vương gia cứ xem tình huống mà xử lý. Ông ấy không muốn bị cuốn vào việc này, chính là muốn lưu lại một con đường cho chúng ta bên phía Đạo gia, không đến mức không cách nào kết thúc.”
Trong phòng yên tĩnh lại. Thương Thục Thanh đang xiết chặt năm ngón tay rốt cuộc nhịn không được, đẩy cửa bước thẳng vào.
Thương Triều Tông và Lam Nhược Đình đều giật mình. Thấy là nàng, cả hai nhẹ nhàng thở ra.
“Quận chúa.” Lam Nhược Đình chắp tay chào.

Thương Triều Tông mỉm cười nói: “Thanh nhi đến rồi sao?”
Sắc mặt Thương Thục Thanh nhìn không được tốt cho lắm: “Ca, muội đã nghe hết rồi.”
Thương Triều Tông và Lam Nhược Đình nhìn nhau, hơi xấu hổ. Thương Triều Tông nói: “Việc này đối với muội không có gì là không tốt. Cứ xem như chưa từng nghe thấy điều gì là được.”
Thương Thục Thanh tức giận nói: “Ca, tiên sinh, tại sao các người lại như vậy? Các người có biết mình đang làm gì hay không? Chính là qua sông đoạn cầu đấy.”
Lam Nhược Đình im lặng không nói.
Thương Triều Tông hơi cau mày: “Thanh nhi, sự việc không đến mức nghiêm trọng như em đã nói.”
Thương Thục Thanh đau lòng hỏi: “Tại sao lại không nghiêm trọng? Ca, người khác không biết, chẳng lẽ ngay cả ca cũng không biết đoạn đường này chúng ta đi như thế nào mà đến? Từ lúc chúng ta thoát khỏi kinh thành đã có dự định gì? Lúc nào chúng ta cũng lo lắng sẽ bị triều đình giết chết, còn chuẩn bị trốn ra hải ngoại, như chó nhà có tạng, sống ngày nào hoảng sợ ngày đó.”
“Ca, tiên sinh, là ai đã giúp ta đặt chân ở huyện Thương Lư? Là ai đã mạo hiểm thuyết phục Kim Châu ủng hộ chúng ta nắm được hai quận? Là ai đã cung cấp tài lực giúp chúng ta lấy lại sức mạnh của mình? Là ai đã mang về rất nhiều chiến mã giúp chúng ta mở rộng quân lực? Là ai đã ngăn cơn sóng dữ Thiên Ngọc môn, lại còn giúp ca có được quyền quản lý Nam Châu? Là ai đã trợ giúp ca biến nguy thành an trước uy hiếp trong ngoài Nam Châu? Là ai đã vì ca mà bảo vệ lý tưởng Đại Yến khỏi thất bại trước kỳ binh Vạn Thú môn?”
“Ca, tiên sinh, còn rất nhiều chuyện khác nữa. Đạo gia đã dốc hết tâm huyết giúp đỡ chúng ta rất rất nhiều, cũng vì chúng ta mà trả giá rất rất nhiều, nhưng Đạo gia chưa hề đòi hỏi chúng ta bất cứ thứ gì, cũng không hề lấy một ngôi nhà hay một con đường nào ở Nam Châu. Người Nam Châu nào mà không biết mình thiếu nợ Đạo gia chứ? Ngay cả người bên ngoài cũng biết, không có Đạo gia, sẽ không có Nam Châu ngày nay. Nhưng chúng ta đã báo đáp Đạo gia như thế nào? Chẳng lẽ báo đáp kiểu như vầy sao?”

“Ca, tiên sinh, các người có nghĩ đến không, chúng ta làm như vậy, trên dưới Nam Châu có đồng ý không? Cho dù không dám nói gì, nhưng sau này bảo người trên dưới Nam Châu nhìn chúng ta như thế nào?”
Nàng càng nói, tâm trạng của hai người càng nặng nề. Thương Triều Tông trầm giọng nói: “Thanh nhi, muội sợ người khác không nghe được sao? Nói nhỏ một chút đi.”
Sở dĩ cho thủ vệ tránh xa một chút, chính là sợ người ta nghe thấy.
Một phong thư của Mao Lư sơn trang đã vạch mặt cuộc gặp gỡ bí mật giữa bọn họ và Tiêu Dao cung. Bọn họ đã ý thức được bên cạnh bọn họ có tai mắt của Mao Lư sơn trang.

Chương 1166: Phượng Cầu Hoàng (2)

Chương 1166: Phượng Cầu Hoàng (2)
Thương Thục Thanh lắc đầu, giọng nói nhỏ một chút nhưng vẫn đau lòng: “Ca, tiên sinh, làm việc thì phải nói đến lương tâm. Sống chết của Đạo gia còn chưa biết, chúng ta lại thừa cơ hủy đi sự nghiệp của Đạo gia, chuyện như vậy có thể làm sao? Nếu chúng ta vô tình vô nghĩa như thế, đối với người có đại ân với chúng ta như Đạo gia, tương lai người khác trả lại chúng ta cũng vô tình vô nghĩa như vậy.”
Thương Triều Tông nói: “Thanh nhi, muội nói cho ta biết, nếu Đạo gia không trở về thì làm sao bây giờ? Chúng ta có thể không tiếc sống chết của mình, nhưng tính mệnh của rất nhiều tướng sĩ và gia đình của họ ở Nam Châu thì phải tính như thế nào? Muội có thể trơ mắt nhìn tất cả bị giết chết hết à? Muội có thể trơ mắt nhìn cả gia đình bọn họ tan nát?”
“Ta ra lệnh một tiếng, nhiều huynh đệ sẽ xông phá khói lửa, đẫm máu sa trường. Có bao nhiêu người được bọc xác chết, có bao nhiêu người nhảy xuống cốc ngay cả thi thể cũng không tìm thấy? Rất nhiều người thân của những huynh đệ này đều trở thành mẹ góa con côi. Chẳng lẽ muội trông cậy vào người khác có thể trợ giúp những gia đình mẹ góa con côi này sao? Muội bảo về sau người già trẻ em phải sống sót bằng cách nào?”
“Bọn họ vì Thương Triều Tông ta, vì Nam Châu, vì Đại Yến đánh Nam dẹp Bắc, cuối cùng phải chết tha hương. Những gia đình mẹ góa con côi đó ngay cả thi thể người thân của mình cũng không thể nhìn thấy. Muội cũng nhìn thấy bọn họ khóc chết đi sống lại mà. Ngay cả người nhà của bọn họ ta cũng không thể chăm sóc được, muội bảo ta làm sao mà ăn nói với những huynh đệ đó?”
Mắt Thương Thục Thanh đỏ lên, cắn môi không nói.
Lam Nhược Đình khẽ thở dài một tiếng.

Thương Triều Tông tiến lên, hai tay đặt lên vai Thương Thục Thanh: “Thanh nhi, người làm ra quyết định chính là ta, người chịu bêu danh cũng là ta. Ta còn lo lắng hơn bất cứ người nào. Nhưng ca thân là thống soái, không thể mang tính mạng của rất nhiều gia đình ra đánh cược như vậy, nhất định phải có sự chuẩn bị trong trường hợp Đạo gia không trở về. Nếu không, ta không xứng làm một thống soái.”

“Thanh nhi, không phải chúng ta hủy đi sự nghiệp của Đạo gia. Người không muốn hủy đi nhất mọi thứ của Đạo gia chính là ta. Bởi vì có một số việc, cảm nhận của ta là sâu nhất. Phóng mắt toàn bộ giới tu hành, không ai có thể tha thứ cho chúng ta như Đạo gia, cũng không tìm được người quan tâm tu sĩ hay dân sinh như Đạo gia. Chỉ có ngài ấy mới thật sự coi trọng khó khăn của dân chúng, sẽ không xem bách tinh Nam Châu như loài kiến hôi.”

“Chỉ khi nào Đạo gia ở đây, có Đạo gia đè xuống, Nam Châu mới có thể khôi phục nguyên khí một cách nhanh chóng. Nếu đổi lại những người khác thì chắc chắn sẽ không ổn. Bọn họ chỉ biết cướp bóc, làm ra những tình huống đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương. Cũng chỉ có Đạo gia ở đây, ta mới có thể buông tay mà thi triển, quản lý hết tất cả mọi thứ.”

“Thanh nhi, ta không hủy đi sự nghiệp của Đạo gia, nhưng nhất định phải có biến báo. Tình thế bức bách, cũng không thể sống chết với những người kia, quan hệ giữa hai bên phải được hòa hoãn.”

Nói đến mức này, Thương Thục Thanh còn có thể nói gì được nữa. Im lặng một lúc, nàng đặt một cái hộp trong tay xuống bàn: “Ca giúp muội chuyển thứ này cho Lý tướng quân.”

Nàng đến chính là vì việc này, không nghĩ đến lại phá vỡ mưu đồ bí mật của Thương Triều Tông và Lam Nhược Đình.

“Cái gì thế?” Thương Triều Tông mở cái hộp ra xem, chỉ thấy một chiếc vòng tay vàng óng ánh nằm trên lớp vải nhung bên trong. Y đóng hộp lại, nhét vào trong tay nàng, nói: “Lý tướng quân cũng chỉ là có ý tốt, muội cần chi phải từ chối.”

Vẫn đặt chiếc hộp lên bàn, Thương Thục Thanh hỏi lại: “Muội biết chị dâu đã gặp huynh ấy, nhưng làm vậy có ý nghĩa gì chứ? Muội xấu, nhưng cũng không đáng lấy thế đè người bức người ta cưới muội.”

Thương Triều Tông khoát tay: “Thanh nhi, muội hiểu lầm rồi. Chị dâu gặp y cũng không phải làm mối cho muội, cũng không có bất kỳ ý định ép buộc y. Là Lý Dạ chủ động tìm ta, hy vọng ta thành toàn. Việc này ta không tiện nói gì, cũng không rõ dụng ý của y. Bởi vậy mới bảo chị dâu của muội đi tìm hiểu tình huống một chút, tuyệt không phải như muội đã nghĩ.”
Thương Thục Thanh hỏi: “Bây giờ, với thân phận và địa vị như huynh ấy, chẳng lẽ không tìm được người hợp ý?”
Ngụ ý là, phụ nữ loại nào mà y chẳng tìm được, có cần phải tìm phụ nữ xấu như ta không?
Thương Triều Tông khoát tay lần nữa: “Muội suy nghĩ quá nhiều rồi. Ta hiểu tâm tư của muội, ta cũng không muốn ủy khuất muội. Nếu không phải biết quá rõ ràng, ta cũng không muốn tác hợp muội với y. Dù sao y cũng là người góa vợ, ta tìm ai cũng không thể tùy tiện gả em gái của mình cho người đàn ông muốn tái giá. Dù gì ca cũng không để muội chịu ủy khuất như thế.”
“Sau khi chị dâu muội nói qua với y, y cũng đã thổ lộ tình hình thực tế. Mặc dù y lớn hơn muội đến bảy tám tuổi, nhưng khi y còn trẻ, y đã là thân vệ bên cạnh phụ thân, trước kia vẫn thường xuyên đến nhà chúng ta. Y có thể nói là nhìn muội lớn lên. Y nói người khác thì y không biết rõ, nhưng y lại biết rõ muội là người tốt như thế nào, còn nói trên thế gian này không còn ai có thể xuất sắc hơn muội. Y nói, muội chính là một viên minh châu bị long đong, trước đó y cảm thấy không xứng với muội nên không dám mở miệng. Lần này, y lập được chiến công, mới lấy hết dũng khí mà lên tiếng.”
“Chị dâu của muội có nhắc đến dung mạo của muội, y cũng nói thẳng, nói muội tinh thông cầm kỳ thi họa, lại là người thông minh. Luận tư thái hay là nội tình, đều ít có ai sánh bằng muội. Y thật sự không quan tâm đến diện mạo. Y nhìn trúng là tính cách của muội. Nếu may mắn được muội đồng ý, đó chính là phúc khí của y, nói y cả đời này sẽ chờ đợi muội. Lý Dạ là hạng người gì, ta biết rõ, muội cũng biết rõ. Y đã nói như vậy, tất sẽ không giả tạo. Y thật sự thích muội.”
“Hơn nữa, y nói cũng không sai, muội muội của ta hoàn toàn chẳng thua kém bất cứ ai. Đứng từ góc độ của một người đàn ông, muội muội của ta

là hạng nhất. Ngay cả chị dâu của muội cũng nhiều lần tán dương, không hâm mộ là không được. Nàng ấy đã gặp qua muội lúc đi tắm, nói tư thái của muội là tuyệt thế không ai bằng. Nếu phụ nữ mà gặp muội, người đó nhất định sẽ phải tự ti, mặc cảm. Nàng ấy còn bảo ai lấy được muội chính là phúc của người đó, còn mắng đám đàn ông có mắt không tròng. Muội cũng biết, chị dâu của muội không biết nói mấy lời nịnh nọt, nhất định là thật, muội cần gì phải tự xem nhẹ mình?”
Thương Thục Thanh nghe anh trai tán dương, mặt nóng lên, xì một tiếng: “Ca, ca thật không đứng đắn gì cả.”
Lam Nhược Đình đứng nghe, chỉ cười.
“Này!” Thương Triều Tông đặt hai tay lên vai Thương Thục Thanh: “Thanh nhi, Lý Dạ không tệ. Mặc dù lớn hơn muội đến bảy tám tuổi, nhưng chút khác biệt đó chẳng đáng là gì. Mặc dù y góa vợ, nhưng chúng ta đều biết nguyên nhân y góa vợ. Đây không phải lỗi của y. Thật ra, trước đó ta cũng không biết y lại có miệng lưỡi như thế. Chính ta cũng cảm thấy bất ngờ.”
“Nói thật, bởi vì mặt của muội, nếu muội gả cho người khác, ta thật sự không yên lòng. Nhưng đối với Lý Dạ, y là người mà chúng ta biết rõ, tất sẽ không đối xử lạnh nhạt với muội. Y là người một nhà, không vì coi trọng quyền thế nhà chúng ta mà như vậy. Hơn nữa, y cũng không phải loại người ăn chơi chè chén. Muội cũng không cần vội vã từ chối. Nhân lúc chiến sự đang bị đóng băng, y cũng đang rảnh, muội hãy tiếp xúc thử một chút, xem có hợp ý hay không rồi nói sau, được không?”
Thương Thục Thanh im lặng một hồi, cuối cùng lắc đầu: “Ca, được rồi, muội không muốn gả cho ai cả. Ý tốt của Lý tướng quân, ca giúp muội nói lời cảm ơn, bảo muội không xứng với huynh ấy.”
“Muội nói mê sảng gì đấy? Tại sao muội lại không xứng với y?” Thương Triều Tông gấp lên, nắm lấy cổ tay của nàng: “Nào có cô gái nào không chịu lấy chồng chứ? Muội như vậy, bảo ta làm sao mà ăn nói cùng cha mẹ, Đại ca, Nhị ca đã chết chứ?”

Chương 1167: Muội luôn cảm thấy huynh ấy vì muội mà đến

Chương 1167: Muội luôn cảm thấy huynh ấy vì muội mà đến
Thương Thục Thanh có vẻ khó xử: “Ca, tại sao ca lại vội vã gả muội đi vậy? Có phải chê muội ở nhà chướng mắt?”
“Muội... làm càn!” Thương Triều Tông giận tím mặt, vung cánh tay của nàng ra.
“Vương gia, Vương gia...” Lam Nhược Đình vội bước lên, chen chính giữa hai người, kéo tay Thương Triều Tông ra.
Thương Triều Tông tức giận vô cùng, chỉ vào Thương Thục Thanh: “Hôn nhân đại sự phải tuân theo lệnh của phụ mẫu. Phụ mẫu không có ở đây, huynh trưởng có thể thay muội làm chủ. Việc ngày hôm nay, muội không đồng ý cũng phải đồng ý.”
Thương Thục Thanh nói: “Ca nói việc này ca không bức bách muội, ca nói chuyện mà không giữ lời sao?”
Thương Triều Tông quát: “Ta đang bức muội sao? Ta chỉ muốn tốt cho muội. Lý Dạ đã lên tiếng như thế, muội phải nên vui mừng mới đúng. Còn có người nào thích hợp với muội hơn Lý Dạ?”
Thương Thục Thanh nói: “Ca, muội đã nói muội không gả cho ai hết. Ca không nên bức muội, nếu bức muội, muội sẽ bỏ đi.”
“Muội đi?” Thương Triều Tông trừng mắt: “Trong thời loạn thế này, muội có thể đi đâu? Muội chán sống rồi sao?”
Thương Thục Thanh đáp: “Muội đến Mao Lư sơn trang.”
“Mao Lư sơn trang?” Mặt Thương Triều Tông trầm xuống, đẩy Lam Nhược Đình đang khuyên giải ra, chỉ vào mũi Thương Thục Thanh: “Lại là Mao Lư sơn trang. Ta biết, ta biết mà. Ý đồ của muội, làm sao mà ta không biết? Ngưu Hữu Đạo, có phải muội thích hắn đúng không?”

Bị ép, Thương Thục Thanh trực tiếp đáp lại: “Muội thích huynh ấy đấy, chẳng lẽ muội ngay cả thích ai cũng không được? Ca, ca trở nên bá đạo từ lúc nào vậy?”
Thương Triều Tông chỉ vào mũi mình, giận quá hóa cười: “Ta bá đạo? Ta đây là bá đạo sao? Ta chỉ muốn tốt cho muội. Ta không muốn nhìn thấy muội muội của ta khổ sở. Ta chỉ muốn muội sống tốt đời này mà thôi. Muội muội, đừng ôm ảo tưởng không thực tế đó nữa. Ta biết muội thích hắn, nhưng chuyện này cần ngươi tình ta nguyện. Ngài ấy không thích muội đâu, muội đừng ôm mối tình đơn phương đó nữa. Ngưu Hữu Đạo, Đạo gia là hạng người gì, muội tiếp xúc nhiều năm như thế, chẳng lẽ muội còn không biết rõ ngài ấy sao?”
“Ngài ấy có thể hô mưa gọi gió, lòng dạ khôn khéo, phóng mắt vạn dặm, bên tai đều là tiếng sấm. Ánh mắt của loại người này, khi tìm kiếm bạn đời, sao có thể chấp nhận người như muội?”
“Ngài ấy quá lí trí, trong mắt của ngài ấy không có tình yêu nam nữ. Cho dù có, phụ nữ bình thường cũng không lọt vào được mắt của ngài ấy, huống chi là muội? Mặt của muội như thế nào, muội còn không biết sao? Muội chải đầu cho ngài ấy nhiều năm như thế, ta không tin ngài ấy không biết tâm ý của muội, ngay cả tảng đá cũng phải nóng lên, nhưng ngài ấy cư xử với muội như thế nào? Có chút ý tứ nào không? Ngài ấy không muốn nói quá rõ ràng làm tổn thương muội. Ngài ấy muốn muội biết khó mà lui, muội vẫn còn chưa rõ sao?”
Mắt Thương Thục Thanh bắt đầu rươm rướm. Lời nói của Thương Triều Tông đã hoàn toàn đả kích nàng. Vốn bản tính ôn nhu, nàng lớn tiếng nói: “Việc này không cần ca quan tâm.”
Hai tay Thương Triều Tông run rẩy, hận không thể mổ lòng mình ra cho em gái xem: “Chuyện của muội, ta mặc kệ thì ai quản? Thanh nhi, rốt cuộc là muội coi trọng ngài ấy ở điểm nào? Muội đau khổ như vậy, dù sao ca cũng phải nói lý chứ?”
Nước mắt Thương Thục Thanh chảy xuống: “Ca, đừng ép muội. Muội không biết, muội thật sự không biết chuyện gì xảy ra. Lần đầu tiên gặp huynh ấy, ngay dưới gốc cây đào, huynh ấy nằm ngủ dưới những cánh hoa rơi rực rỡ. Khi đó muội đã có một cảm giác nói không nên lời, giống như huynh ấy bị nhốt mất năm năm và đang chờ muội đến. Dường như

chỉ có muội đến, huynh ấy mới có thể rời đi, muội không xuất hiện, huynh ấy sẽ vĩnh viễn ở đó chờ muội, ngoại trừ muội, ai cũng không mang huynh ấy đi được, huynh ấy cứ một mực chờ muội...”
Nói đến đây, Thương Thục Thanh đã khóc không thành tiếng, nghẹn ngào lắc đầu: “Muội biết Thượng Thanh Tông gạt muội, muội chưa quen thuộc, cũng không hiểu rõ huynh ấy, nhưng muội vẫn mang huynh ấy xuống núi. Tuy muội có lý do, nhưng trong lòng muội biết, trong cõi u minh dường như có cái gì đó thúc đẩy muội đưa ra quyết định đó. Dù muội biết huynh ấy không có tác dụng gì, nhưng không hiểu sao muội có cảm giác huynh ấy đang chờ muội.”
“Sau khi xuống núi, cho dù huynh ấy không thể hiện năng lực gì, nhưng muội vẫn sẽ vô thức chú ý đến huynh ấy, thường xuyên nhìn huynh ấy, dường như trong mắt chỉ có huynh ấy. Sau đó, dù có đến những nơi nhiều người hơn, muội vừa quay đầu, không hiểu sao vẫn có thể chuẩn xác tìm được huynh ấy đang đứng đâu.”
“Nam nữ thụ thụ bất tương thân. Trước kia, muội chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày muội cô nam quả nữ ở chung một phòng với một người đàn ông, càng không nghĩ đến mình sẽ chải đầu cho một người đàn ông không phải của mình. Muội không có khả năng làm những chuyện như vậy. Nhưng khi đối mặt với huynh ấy, cho dù không quen thuộc lắm, không hiểu sao muội vẫn làm.”
“Mỗi khi chải đầu cho huynh ấy, muội luôn có cảm giác rất lạ. Huynh ấy ngồi đưa lưng về phía muội, không phải là huynh ấy không nhìn thấy muội, mà là bởi vì huynh ấy đưa lưng về phía muội. Huynh ấy giống như biết được muội sẽ xuất hiện bên cạnh huynh ấy. Huynh ấy muốn nhìn thấy muội, nhưng khi huynh ấy mở mắt ra, nhìn thấy muội lại là trong gương. Huynh ấy cho rằng muội ở trong gương, thật ra muội đang ở sau lưng huynh ấy. Mỗi lần huynh ấy mở mắt nhìn muội trong gương, muội cũng nhìn huynh ấy trong gương, tại sao vẫn còn cách một chiếc gương, muội luôn có một cảm xúc không thể hiểu nổi, chỉ muốn huynh ấy quay đầu lại nhìn muội, muốn nói cho huynh ấy biết, muội đang ở sau lưng huynh ấy, nhưng mặt của muội rất khó coi, muội không dám nói ra miệng.”

“Mọi người đều đứng trong bóng tối khuyên muội từ bỏ, nhưng muội luôn cảm thấy huynh ấy sẽ không bỏ rơi muội, luôn cho rằng huynh ấy là vì muội mà đến. Cảm giác này rất mãnh liệt, mãnh liệt đến mức muội đồng ý tin tưởng huynh ấy vô điều kiện. Cho dù muội nhìn thấy huynh ấy có đôi có cặp với những cô gái khác, muội vẫn đồng ý tin tưởng.”
“Ca, đó là một loại cảm giác không thể hiểu nổi. Muội cũng không biết rốt cuộc là vì cái gì, cũng không rõ chuyện gì xảy ra. Có lẽ cha mẹ trong cõi u minh đã phái huynh ấy đến giúp chúng ta.”
Lam Nhược Đình nghe đến trợn tròn mắt, làm sao cũng có cảm giác đầu óc Quận chúa hồ đồ rồi, giống như đang nói mê sảng.
Thương Triều Tông run lên, trợn mắt há mồm. Y chưa bao giờ nhìn thấy em gái như vậy. Muội ấy đang nói gì thế? Điên rồi sao? Có phải là điên vì tình hay không?
Y van nài: “Thanh nhi, đừng mơ mộng nữa. Ngài ấy chướng mắt muội, muội đừng ôm hy vọng nữa. Ta cũng hy vọng ngài ấy có thể như những gì mà muội đã muốn, nhưng không có hy vọng đâu, đừng chờ đợi nữa. Cho dù ngài có kéo đến bảy tám chục tuổi, muốn tìm một cô gái trẻ đẹp nào mà chẳng có, nhưng muội chờ nổi không? Thanh nhi, khi đó muội đã là một bà lão. Cứ chờ đợi mãi, cuộc đời này của muội sẽ bị hủy, tại sao muội lại không nghe lời ta chứ? Được rồi, ta chỉ hỏi muội một câu, muội sờ mặt mình đi, muội có dám cam đoan muội sẽ đối diện với ngài ấy, chính miệng nói ra muội thích ngài ấy không?” Thương Triều Tông hận không thể đánh cho nàng tỉnh lại.
Thương Thục Thanh bị câu nói sau cùng của y kích thích, lớn tiếng nói: “Ca đừng nói nữa, muội ai cũng không gả. Muội cứ như vậy mà sống hết đời. Nếu ca cảm thấy muội không nên ở lại đây, ca là Vương gia, ca nói thế nào thì thế đó. Ca có thể đuổi muội đi bất cứ lúc nào.”
“Muội... Hôm nay ta sẽ thay mặt cha mẹ dạy cho muội một bài học.”
Thấy Thương Triều Tông muốn nổi điên lên, Lam Nhược Đình vội ôm lấy y, hô to: “Quận chúa, người về trước đi.”
Thương Thục Thanh tay lau nước mắt xoay người rời đi, nhưng khi đi đến cửa, nàng dừng lại, đưa lưng nói ra mấy câu: “Ca, muội ít lẫn vào chuyện quân chính đại sự, muội cũng không biết quyết định của mọi người là đúng hay sai. Việc liên quan đến sinh tử của quá nhiều người,

muội không dám can thiệp, nhưng muội vẫn khuyên một câu, làm gì cũng đừng nên tuyệt tình quá.”

Chương 1168: Các người đang làm khó đệ đấy!

Chương 1168: Các người đang làm khó đệ đấy!
“Năng lực người khác thì muội không rõ, nhưng với bản lĩnh của Đạo gia, muội tin rằng huynh ấy có thể trở về. Muội tin tưởng huynh ấy nhất định có thể trở về. Mọi người hãy tự lo thân, đừng để không thu lại được.”
Dứt lời, nàng lại lau nước mắt rời đi.
Nhiều năm như vậy, hôm nay là lần đầu tiên nàng kích động nói ra những lời trong lòng mình như thế.
Thương Triều Tông tức điên lên, thở hổn hển: “Tại sao lại như vậy? Thanh nhi vốn rất thông minh, tại sao lại nói mê sảng như thế? Tại sao một người đang rất tốt lại biến thành cái dạng như vậy?”
Lam Nhược Đình hung hăng lôi y lại, liên tục trấn an: “Vương gia, không nên tức giận, không cần thiết. Mấy cô gái mới lớn thường hay có những lúc xử trí theo cảm tính. Mới biết yêu đều không tránh được đâu, về sau sẽ tốt, về sau sẽ tốt.”
Thương Triều Tông quay đầu lại hỏi: “Mới biết yêu? Ngươi nhìn biểu hiện của nó có giống như mới biết yêu không? Đã đến tình trạng ăn nói mê sảng rồi đấy. Bây giờ ta lo lắng không biết nó có phải vì mặt của mình mà nghĩ quẩn, đang trốn tránh điều gì đó hay không? Binh sĩ bên dưới vì quá sợ hãi giết chóc mà đã từng xuất hiện tình huống này. Ta đã gặp qua, triệu chứng rất giống.”
“Ừm...” Lam Nhược Đình sửng sốt, suy nghĩ một chút, phát hiện đúng là có khả năng này, sắc mặt trở nên ngưng trọng: “Ta sẽ mời pháp sư đến kiểm tra cho Quận chúa một chút.”

Thương Triều Tông gật đầu, nhắc một câu: “Đừng kích thích nó nữa, cũng đừng để cho nó biết chúng ta đang xem bệnh cho nó.”
Lam Nhược Đình nói: “Vương gia yên tâm, ta sẽ an bài tốt, sẽ không để cho Quận chúa hoài nghi.”
Trên bậc thang dưới mái hiên, La Chiếu ngồi ôm bầu rượu uống đến say mèm, người ngợm lôi thôi, râu ria xồm xoàm.
Phùng Quan Nhi xấu hổ kéo cánh tay của y, kéo mấy lần cũng không thành công kéo y đứng dậy.
Mấy tên hoạn quan đứng trong sân nhìn xem. Tổng quản đại nội Mạc Cao đứng trước bậc thang, cau mày nhìn La Chiếu, không nghĩ đến một Đại đô đốc nước Tống hăng hái đến như vậy lại biến thành cái dạng này. Đây là lần thứ ba ông ta phụng ý chỉ của Hoàng đế Mục Trác Chân đến đây.
Vì tình thế ép buộc, La Chiếu bị cách chức. Trong triều tranh đấu như thế nào, mọi người vẫn hiểu rõ trong lòng. Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia. Trên chiến trường, ai dám cam đoan đánh trận nào cũng không bại? Không thể vì một trận thất bại mà phủ nhận năng lực của La Chiếu.
Chiến sự đóng băng sẽ có ngày kết thúc. Ai dám cam đoan sau khi đổi tướng sẽ có thể ngăn cản được Kim Tước? Khi La Chiếu còn là chủ soái, ít ra còn có thể ngăn cản được binh phong của Kim Tước, miễn cưỡng duy trì được thế cục chiến trường lung lay sắp đổ. Chủ soái mới còn chưa giao thủ với Kim Tước lần nào, kết quả ra sao, chẳng ai biết được. Một khi tình thế bất lợi, đồng nghĩa với việc những chủ trương đổi tướng là sai, quyền nói chuyện sẽ trở về tay Mục Trác Chân. Mục Trác Chân vẫn muốn dùng La Chiếu để chữa cháy. Ít nhất vẫn phải chuẩn bị về phương diện này.
Lần đầu tiên Mạc Cao đến đã nhìn thấy La Chiếu như vậy, lần thứ hai cũng như thế, bây giờ là lần thứ ba. Ông ta phát hiện La Chiếu vẫn không thay đổi, ý chí tinh thần sa sút không gương dậy nổi.
Muốn đại diện Hoàng đế trấn an La Chiếu một chút, ông ta cũng không tìm được cơ hội. Bộ dạng của La Chiếu bây giờ, hoàn toàn không thể giao lưu một cách bình thường.

“Đại tổng quản, gần đây tâm trạng của chàng ấy không được tốt cho lắm.” Không thể làm cho La Chiếu tỉnh lại được, Phùng Quan Nhi quay người bước xuống bậc thang, lúng túng giải thích.
Mạc Cao lắc đầu: “Tại sao lại đến tình trạng này chứ? Chờ khi nào y tỉnh lại, mong phu nhân hãy cố gắng khuyên y một chút. Y còn trẻ, nhất thời thất bại không đáng là gì. Phu nhân hãy nói, bệ hạ vẫn còn quan tâm đến y.”
Phùng Quan Nhi hạ thấp người: “Vâng, ta nhớ kỹ rồi.”
“Haiz!” Mạc Cao lắc đầu quay người đi. La Chiếu cứ tiếp tục như thế, làm sao mà tác chiến trên chiến trường?
Tiễn khách xong, Phùng Quan Nhi quay lại, thấy La Chiếu sắp ngã xuống bậc thang, vội vàng bước đến đoạt bầu rượu trong tay y: “Đừng uống nữa.”
Mắt La Chiếu say lờ đờ, đưa tay về phía nàng: “Trả lại cho ta, tiện nhân, trả lại cho ta.”
Phùng Quan Nhi nắm lấy tay của y, ngồi xổm trước mặt y mà khóc: “Có như thế nào đi chăng nữa, chàng cũng không thể có lỗi với bản thân mình được. Lý tưởng hào hùng của chàng đâu rồi? Chàng đã nói muốn trợ giúp Đại Tống nhất thống thiên hạ. Đại tổng quản nói rất đúng, thất bại tạm thời không là cái gì cả. Chàng tỉnh lại đi, chàng vẫn còn cơ hội tái xuất mà. Thiếp nhất định sẽ cố gắng hết sức giúp chàng, chàng không thể cứ tiếp tục như vậy mãi.”
Mắt say lờ đờ mở ra mấy phần, La Chiếu dường như tỉnh lại hơn một chút: “Nàng nói giúp ta? Nàng nói, không có nàng, ta chẳng là cái gì sao, đúng không? Cũng đúng, nếu không nhờ có nàng, bây giờ ta vẫn còn ngồi xổm trong đại lao kìa.”
Phùng Quan Nhi lắc đầu: “Không, thiếp không phải có ý này. Thiếp tin tưởng năng lực của chàng.”
La Chiếu cố chấp lái sang một vấn đề khác: “Rốt cuộc là nàng đã đi đâu?”
Phùng Quan Nhi đau khổ. Không phải là nàng không thể nói, mà là không dám nói. Bây giờ nói ra, La Chiếu sẽ chết. Trong trạng thái này, La Chiếu nhất định sẽ liều lĩnh chạy đến đó liều mạng. Tình huống bây

giờ, ai sẽ giúp La Chiếu đến gây sự với Mao Lư sơn trang nước Yến chứ? La Chiếu chạy đến đó không phải muốn chết sao?
Nàng ta không nói, La Chiếu lại đưa tay đoạt bầu rượu trong tay nàng ta. Trong lúc đoạt qua đoạt lại, La Chiếu tát cho Phùng Quan Nhi một bạt tai, thuận thế đạp cho nàng ta một cước ngã lăn xuống đất.
Phùng Quan Nhi ôm bầu rượu không bỏ, La Chiếu đá liên tục nàng mấy cước.
“Dừng tay!” Một đệ tử Lăng Tiêu các hộ viện lao đến, một tay đẩy La Chiếu ra: “La Chiếu, ngươi đừng có quá đáng.”
“Ta quá đáng? Haha...” La Chiếu lẩm bẩm, vừa tự giễu vừa lung lay bỏ đi.
Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, cho dù Phùng Quan Nhi không nói, y cũng đoán được.
Y muốn biết gã đàn ông đó là ai, nhưng Phùng Quan Nhi lại một mực bao che cho người đó không nói, trong lòng y cảm thấy rất tổn thương. Thiếu niên đắc chí, hăng hái, thân cư cao vị, rút kiếm tứ phương, lời nói hùng hồn, có thể so độ cao với anh hùng trong thiên hạ, ai nghĩ đến chỉ một trận đại chiến đã lật đổ hết thảy. Đầu tiên là thảm bại dưới tay Mông Sơn Minh, sau đổi lại Kim Tước cũng không thể làm gì. Kết quả, vừa quay về, phát hiện vợ của mình đi theo gã đàn ông khác. Nhớ đến trước đây y đã từng xoi mói tình huống của anh hùng trong thiên hạ, bây giờ nói chúng hoang đường hay không hoang đường? Lúc này, y phát hiện mình chính là câu chuyện buồn cười nhất.
Y còn nhớ lúc thẩm vấn, có người chỉ vào mũi y mà mắng to, nói cái gì là binh giả hung hiểm, không thể khinh thường quốc chiến, nói y là loại hại dân hại nước.
Cả một đời chưa hề thất bại như thế. Không có thì thôi, đã có rồi thì cứ kéo đến lũ lượt, khiến cho y phải chịu đả kích không nhẹ.
“Tại sao lại biến thành như vậy? Tại sao...” Phùng Quan Nhi ôm bầu rượu nằm dưới đất, khóc đến thương tâm.
Đệ tử Lăng Tiêu các đỡ nàng ta dậy, có chút không đành lòng, muốn nói rồi lại thôi.
Gần đây, La Chiếu không ngừng say rượu, uống say là đánh Phùng Quan Nhi. Đám đệ tử Lăng Tiêu các thật sự nhìn không vô, nhưng biết phải

làm sao bây giờ? Người ta là vợ chồng, thanh quan khó gãy việc nhà, bọn họ cũng không thể đánh chồng của Phùng Quan Nhi thành tàn phế hoặc giết cho hả giận được?
...
Sau khi tu sĩ thế lực bốn biển tập trung lại, tất cả bắt đầu kéo dài trận tuyến, phái người tìm kiếm nơi đóng quân của thế lực chư quốc.
Khi đã kéo được nhiều người đến hỗ trợ như vậy, thế lực không còn đơn bạc, căng thăng trong lòng Ngưu Hữu Đạo rốt cuộc cũng thả lỏng không ít. Nếu chỉ dựa vào mấy người bọn họ, hoàn toàn không có khả năng lấy được vị trí thứ nhất.
Đương nhiên, bên phía bốn biển cũng tổn thất không nhỏ, bị bảy nước giày vò, tổn thất mất năm trăm người, chỉ còn lại một trăm năm mươi ngàn người.

Chương 1169: Ta đã kéo được một nhóm người (1)

Chương 1169: Ta đã kéo được một nhóm người (1)
Tạm nghỉ trên đường, chủ quản bốn biển âm thầm trao đổi ánh mắt, chậm rãi tản bộ sang một bên.
“Lén lút làm cái gì đó?” Hồng Cái Thiên hỏi.
Phù Hoa liếc mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo đang ngồi dưới gốc cây không xa, thấp giọng nói: “Tìm người nước Yến trước.”
Mọi người nhìn nhau. Dựa theo sách lược của Ngưu Hữu Đạo trước đó, trước không động đến nước Tấn. Nước Tấn đang đau đầu, tất nhiên muốn cướp của những người khác, dùng nước Tấn để nghĩ biện pháp tạo ra mâu thuẫn giữa bảy nước không còn gì thích hợp bằng. Để bên kia tiêu hao, bên này cũng không nhàn rỗi, cũng phải tranh thủ thời gian, ra tay từ nước yếu trước, ví dụ như nước Triệu.
Chỉ dựa vào mối thù giữa nước Triệu và Ngưu Hữu Đạo, chỉ cần Ngưu Hữu Đạo đơn độc lộ diện, người nước Triệu tất nhiên sẽ truy sát, dễ dàng lọt vào vòng vây.
Đối với Ngưu Hữu Đạo mà nói, đây chính là chỗ tốt khi hợp tác với hắn. Ai cũng không ngờ đến trong tình huống như vậy, Ngưu Hữu Đạo còn có một đội ngũ giúp đỡ. Gặp được hắn, ai cũng sẽ không suy nghĩ mà truy sát, nhất định sẽ thành công dụ địch.
Nhưng nghe Phù Hoa nói, dường như còn có ý khác.
Lãng Kinh Không không khỏi hỏi: “Phù Hoa, ngươi có ý gì vậy?”
Phù Hoa đáp: “Ngưu Hữu Đạo là người của nước Yến.”
Hồng Cái Thiên nói: “Cái này không cần ngươi phải nhắc nhở.”
Phù Hoa nói tiếp: “Cho dù hắn lấy được vị trí thứ nhất, tất cũng phải trở về nước Yến. Hắn không thể không có khả năng không quan tâm đến cơ

nghiệp ở nước Yến.”
Đoạn Vô Thường âm trầm nói: “Rốt cuộc là ngươi muốn nói cái gì?”
Phù Hoa hỏi lại: “Ai dám cam đoan hắn sẽ không làm hại chúng ta? Ai dám cam đoan hắn và nước Yến không cùng một bọn? Chẳng lẽ hắn nói cái gì chúng ta cũng phải nghe theo cái đó sao? Sau này, chúng ta còn phải giúp hắn giày vò các nước. Nếu hắn quay lại hợp tác với nước Yến xuống tay với chúng ta thì làm sao bây giờ?”
Mọi người đều đăm chiêu, dường như hiểu ý tứ của nàng ta.
Người của bốn biển đã bắt đầu kéo dài chiến tuyến, ôm cây đợi thỏ, chuẩn bị sẵn sàng nắm giữ vị trí của bảy nước.
Ngưu Hữu Đạo hoàn toàn không biết tình huống giăng lưới tìm kiếm mục tiêu của mấy vị huynh đệ kết bái này, có phát hiện được ai hay không cũng chẳng rõ, tình huống đều do người của bốn biển khống chế.
Sau một khoảng thời gian, người phái ra đã có người quay lại thông báo.
Hồng Cái Thiên tìm Ngưu Hữu Đạo, nói: “Lão đệ, mục tiêu đã xuất hiện.”
“Vâng!” Ngưu Hữu Đạo lập tức lên tinh thần. Giày vò lâu như vậy, cuối cùng cũng đã bắt đầu.
Cả đám nhanh chóng tập kết nhân thủ chạy đến đó. Đã có người âm thầm theo dõi mục tiêu, đồng thời để lại dấu hiệu liên lạc để bên này tiện thể đi theo.
Địa vực quá lớn, tìm người không dễ dàng chút nào. Bọn họ đi tìm cũng tốn không ít thời gian. Mất hai ngày sau mới tìm được địa điểm của mục tiêu.
Sau khi tiếp cận mục tiêu, mọi người ẩn mình trong rừng quan sát thành viên của mục tiêu đang đi tìm kiếm linh chủng. Lúc này, Ngưu Hữu Đạo phát hiện tình huống không ổn, quay đầu sang hỏi: “Người của nước Yến?”
Hắn không biết mới là lạ. Người đang bay qua bay lại tìm kiếm linh chủng chính là người của Tử Kim động nước Yến. Không nhìn ra người, chỉ nhìn trang phục môn phái thôi cũng có thể nhận ra.
Hồng Cái Thiên lập tức quay sang trách cứ người dẫn đường: “Ngươi làm việc thế nào vậy? Người nước Yến và người nước Triệu cũng không phân rõ sao?”

“Là thuộc hạ sơ suất, là thuộc hạ sơ suất.” Người dẫn đường liên tục nhận tội.
Hồng Cái Thiên quay sang nói với Ngưu Hữu Đạo: “Lão đệ, đi một chuyến cũng không dễ dàng gì. Chi bằng ra tay với nước Yến trước, như thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo cau mày, chợt thấy đám người Phù Hoa đang nhìn mình chằm chằm, lông mày giãn ra. Hắn dường như đã hiểu được chút gì đó. Chẳng lẽ những người này không biết người mình đang theo dõi là ai sao? Trang phục của Tử Kim động rõ ràng như thế, lại theo dõi một thời gian dài, sao có thể nhìn thành người nước Triệu?
Hắn không khỏi cười lạnh: “Các người không yên lòng với ta, muốn thăm dò ta sao?”
Ba người Vu Chiếu Hành lập tức bước đến, cảnh giác quan sát xung quanh.
Hồng Cái Thiên nói: “Lão đệ nói như vậy...”
Phù Hoa giơ tay lên, ra hiệu gã không cần giải thích: “Lão đệ, rốt cuộc là đệ cùng một bọn với chúng ta hay là cùng một bọn với nước Yến, chúng ta tối thiểu cũng phải rõ ràng, đệ nói đi?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Cho nên các người mới đưa tôi đến chỗ nước Yến? Đại tỷ, các người đang làm đệ khó xử đấy.”
Phù Hoa nói: “Đệ nói như vậy, chúng ta nghe không hiểu. Không phải đệ muốn giành vị trí thứ nhất sao? Chúng ta ra sức giúp đệ chém giết cướp đồ, đây là làm khó đệ sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta là tu sĩ nước Yến, ta còn phải đặt chân tại nước Yến, chuyện gì cũng tuyệt tình quá, ta sợ sẽ không cách nào quay về.”
Phù Hoa khẽ cười: “Đệ nói như vậy không phải mâu thuẫn lắm sao? Muốn lấy được vị trí thứ nhất, tất nhiên phải có được càng nhiều linh chủng càng tốt. Đệ bỏ qua cho bọn họ, nguy hiểm của đệ mới càng lớn. Chúng ta dẫn đầu làm việc, cũng không thể làm không công được, đúng không?”
Vu Chiếu Hành và Vân Cơ nhìn nhau. Đây không phải là huynh đệ kết bái. Nào có huynh đệ kết bái nói chuyện với nhau như vậy chứ?
Nếu kết bái mà có thể dùng được, chỉ sợ kết bái đã diễn ra khắp nơi trong giới tu hành này rồi. Ông ta tin Ngưu Hữu Đạo cũng biết chuyện

này, nhưng Ngưu Hữu Đạo vẫn cứ làm cái chuyện không có ý nghĩa đó, dường như hắn đang có suy nghĩ khác.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đệ hiểu sự lo lắng của mọi người, nhưng về phía nước Yến, đệ tự có sắp xếp, sẽ không làm chậm trễ mọi người.”
Phù Hoa ép hỏi: “Có sắp xếp gì? Có thể tiết lộ một ít cho chúng ta biết không?”
Có những lời không tiện giải thích trước mặt quá nhiều người. Ngưu Hữu Đạo cân nhắc một hồi, quyết định nói: “Mọi người ở đây chờ đệ, đệ đi một chuyến.”
Phù Hoa hỏi: “Đệ đi đâu?”
Ngưu Hữu Đạo hất cằm về phía đệ tử Tử Kim động đang tìm kiếm linh chủng: “Đi tìm bọn họ. Mọi người yên tâm đi, đệ sẽ cho mọi người một câu trả lời về việc này.” Nói xong, hắn chuẩn bị lao đi.
Phù Hoa lên tiếng: “Khoan đã, bọn họ ở lại, chúng ta cùng nhau chờ đệ.” Nàng ta đưa tay chỉ ba người Vu Chiếu Hành.
Ba người không khỏi tức giận. Đám người kia không phải muốn giữ bọn họ làm con tin sao?
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Đại tỷ, có cần phải quá đáng như vậy không? Đệ không đáng cho tỷ tin tưởng?”
Phù Hoa: “Huynh đệ, đây không phải là tin tưởng hay không tin tưởng. Nói tin tưởng là tổn thương tình cảm. Giao tình của chúng ta là một chuyện, trước mắt lại là một chuyện khác. Một mã thì một mã, phân rõ ràng vẫn tốt hơn. Nói ra tay với người của bảy nước là đệ, bây giờ thấy người của nước Yến mà không ra tay cũng là đệ. Đệ nói đệ có sắp xếp, đệ suy bụng ta ra bụng người, bảo chúng ta phải nghĩ như thế nào? Chúng ta bởi vì đệ mà đến đây, đệ đột nhiên nói muốn đi gặp người của nước Yến, chúng ta thật sự rất lo lắng. Nếu đệ mang người của nước Yến đến tập kích chúng ta thì làm sao bây giờ? Đệ cũng đừng trách tỷ tỷ lòng dạ hẹp hòi. Chúng ta cũng chỉ cẩn thận thôi, đệ nói đúng không?”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Đại tỷ nói rất có lý.”
Phù Hoa phất tay ra lệnh: “Mau khống chế ba người kia lại.”
Khi người bên dưới đang định ra tay, Vân Cơ quát lớn: “Ai dám?”
Nói đùa cái gì vậy? Bị những người này khống chế, một khi trở mặt, tránh không khỏi cảnh cừu non bị làm thịt, chút cơ hội để phản kháng

cũng không có.
Phù Hoa nói: “Huynh đệ, đừng lo. Tại sao chúng ta lại phải làm như vậy, có phải chúng ta nên nói chuyện lại với nhau một chút không?”
Lãng Kinh Không, Hồng Cái Thiên, Đoạn Vô Thường đều lạnh nhạt, không chút phản đối cách làm của Phù Hoa, ngược lại còn rất tán thành.
“Không cần, đệ tin tưởng tỷ.” Ngưu Hữu Đạo lắc đầu từ chối, sau đó nói với ba người Vân Cơ: “Ba người tạm thời chịu thiệt chút, ta sẽ nhanh chóng trở về.”
“Cái này...” Vân Cơ cau mày.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta cam đoan, nếu ai động đến mọi người, người đó nhất định sẽ chết rất thảm.”

Chương 1170: Ta đã kéo được một nhóm người (2)

Chương 1170: Ta đã kéo được một nhóm người (2)
Khóe miệng Lãng Kinh Không nhếch lên, Hồng Cái Thiên thì trầm ngâm, Đoạn Vô Thường thì cười một cách quái lạ, Phù Hoa cười mỉm, hiển nhiên xem mấy lời của Ngưu Hữu Đạo nói chẳng khác nào trò cười.
Thấy ba người không muốn, nhưng cũng cố mà kềm chế, Phù Hoa phất tay, lúc này có vài người đến chế trụ ba người Vân Cơ không còn phản kháng nữa.
Con tin đã có trong tay, Phù Hoa mỉm cười đưa tay mời: “Đệ đệ, đi nhanh về nhanh, tỷ tỷ ở lại đây chờ đệ.”
Ngưu Hữu Đạo nhìn gương mặt căng cứng của ba người Vu Chiếu Hành một hồi, sau đó quyết định lách mình chạy đi.
“Là ai?” Một tiếng kinh hô, ba đệ tử Tử Kim động đang tìm kiếm lập tức tập trung lại.
Phòng tình huống bất trắc xảy ra.
Người đến chính là Ngưu Hữu Đạo. Hắn bay thấp trước mặt ba người, rơi vào một tán cây, sau đó cơ thể từ tán cây bật xuống.
“Ngưu Hữu Đạo?” Ba người kinh ngạc, nhất thời nhìn nhau, không biết nên xử lý như thế nào.
Có một số việc chỉ có cao tầng Tử Kim động biết, sẽ không hô lên cho tất cả cùng nghe. Ba người không biết Ngưu Hữu Đạo có quan hệ bí mật với Tử Kim động, chỉ biết hắn đang bị nước Yến trục xuất, bây giờ lại chủ động đến gần.
Ngưu Hữu Đạo lên tiếng: “Các người trở về thông báo cho Nghiêm trưởng lão, nói ta muốn gặp ông ấy.”

Một người nói: “Ngưu Hữu Đạo, ta khuyên ngươi một câu, ngươi nên chạy càng xa càng tốt. Ngươi và Chử Phong Bình của Linh Kiếm sơn mâu thuẫn đến tình trạng như vậy. Người của Linh Kiếm sơn cũng đang ở gần đây, nếu bị bọn họ phát hiện, bọn họ sẽ không tha cho ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Làm phiền đã quan tâm. Ta và Nghiêm trưởng lão có mật ước, có một số việc các người không hiểu đâu, cũng không cần biết quá nhiều. Chỉ cần trở về thông báo với Nghiêm trưởng lão một câu, để ông ấy nghĩ cách đến gặp ta, bảo ta có chuyện quan trọng cần tìm ông ấy. Nhớ, đừng cho người khác biết, cứ lặng lẽ thông báo cho Nghiêm trưởng lão là được. Nên làm thế nào, trong lòng Nghiêm trưởng lão tự biết.”
Nghe xong, ba người hoàn toàn mơ hồ, không biết tình huống như thế nào nữa?
Thấy bọn họ do dự, Ngưu Hữu Đạo nhắc nhở: “Các ngươi chỉ trở về thông báo, cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào đối với các ngươi. Nhanh đi, nếu làm chậm trễ, các người sẽ không đảm đương nổi trách nhiệm đâu. Nhớ kỹ, chỉ thông báo cho Nghiêm trưởng lão, đừng để lộ tin tức cho người khác. Nếu không, Nghiêm trưởng lão là người đầu tiên không bỏ qua cho các ngươi.”
Vừa lừa dối vừa hù dọa, Ngưu Hữu Đạo giải quyết xong phía của ba người này. Sau khi hai bên xác nhận phương thức gặp mặt, cả ba nhanh chóng rời đi.
Sau gần nửa ngày, Trưởng lão Tử Kim động Nghiêm Lập đến, còn mang theo mấy người, đứng dưới gốc cây trên đỉnh núi nhìn chung quanh. Nơi này là địa điểm gặp mặt, nhưng lại không thấy Ngưu Hữu Đạo đâu. Ngưu Hữu Đạo núp trong bóng tối quan sát chung quanh, xác nhận không có vấn đề gì liền lách mình nhảy ra, bay thẳng đến trước mặt những người này.
Từ ngày chia tay trong bí cảnh đến giờ đã mấy tháng, hiện tại gặp lại, thấy Ngưu Hữu Đạo vẫn bình yên vô sự, Nghiêm Lập không khỏi cảm khái: “Lão đệ, ủy khuất cho đệ rồi. Nhìn thấy đệ không có việc gì, ta cũng yên tâm.”
Thời gian trôi qua lâu như vậy, ông ta ít nhiều cũng lo lắng Ngưu Hữu Đạo bị người ta làm thịt. Chuyện mà tông môn nhắn nhủ, sợ là làm

không xong.
Đương nhiên, lo lắng thì lo lắng, có một số việc ông ta cũng bất lực. Tông môn cũng đã thông báo, nếu thực sự không được, cũng chỉ có thể từ bỏ Ngưu Hữu Đạo.
Cũng không còn cách nào. Xảy ra biến cố, Ngưu Hữu Đạo lại gây chuyện ở Thiên cốc, không những phải đảm bảo vấn đề an toàn, mà còn phải lấy được hạng nhất trong năm nay.
Nào có chuyện dễ dàng lấy được vị trí thứ nhất chứ. Cho dù toàn bộ tu sĩ nước Yến đoàn kết lại cũng chưa chắc làm được.
Kết quả, Ngưu Hữu Đạo lại cứng đối cứng với đám người Chử Phong Bình. Muốn lấy được vị trí thứ nhất cũng không phải chuyện đùa. Ông ta cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể buông tay, mặc cho Ngưu Hữu Đạo tự sinh tự diệt.
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu ra hiệu.
Nghiêm Lập hiểu ý, phất tay, đám người đi theo nhanh chóng tản ra, phụ trách canh phòng bốn phía.
Không còn ai nữa, Nghiêm Lập nói: “Đệ cũng biết, ta và Sơn Hải và Chử Phong Bình hợp tác với nhau. Ta đột nhiên rời đi như vậy, nếu thời gian quá lâu, bọn họ nhất định sẽ chú ý. Đệ nói ngắn gọn đi.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu: “Ta bảo ba đệ tử kia thông báo, bọn họ sẽ không để lộ tin tức gì chứ?”
Nghiêm Lập đáp: “Đệ đã dặn dò như vậy, bọn họ tất nhiên sẽ cẩn thận. Ta vừa nhận tin xong, cũng đã dặn dò lần nữa, đệ yên tâm đi. Đệ tìm ta có chuyện gì?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Bên phía mọi người, nước Yến có muốn lấy vị trí thứ nhất không?”
Nghiêm Lập đáp: “Nếu có cơ hội, tất nhiên chúng ta cũng muốn tranh thủ vị trí thứ nhất rồi. Phần thưởng cũng không phải là con số nhỏ. Đệ còn hỏi cái này... Haiz, cho dù lấy được vị trí thứ nhất, đệ và bọn họ mâu thuẫn với nhau như thế, bọn họ cũng không có khả năng tặng lại cho đệ. Không phải ta không nói đệ, ta và Sơn Hải đã khuyên đệ, bảo đệ bình tĩnh để ổn định mọi chuyện, nhưng đệ lại không nghe lời, nhất định phải trở mặt với ông ta. Tại sao lại phải tự làm khổ mình chứ?”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Nghiêm trưởng lão, ngài hiểu lầm ý của ta rồi. Ta chỉ muốn hỏi ngài, mọi người có nắm chắc giành được vị trí thứ nhất không?”
“Cái này...” Nghiêm Lập cười khổ: “Ta cũng không giấu gì đệ, có nắm chắc hay không cũng rất khó nói. Tất cả đều phải nhìn tình huống. Nhưng từ trước đến giờ, nước Yến tiến vào bí cảnh Thiên Đô vẫn chưa từng lấy được vị trí thứ nhất. Nói thật, ta cũng không ôm hy vọng gì, có thể tận lực bảo toàn mạng sống của đệ tử trở về là được rồi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Được, đã không nắm chắc, vậy thì dứt khoát từ bỏ ý tưởng đó đi, quyết định giúp ta. Ta muốn nhờ Nghiêm trưởng lão hỗ trợ ta lấy được vị trí thứ nhất.”
Nghiêm Lập hỏi: “Ta giúp đệ? Lão đệ, không phải đệ đang nói đùa chứ? Nếu ta có thể giúp đệ lấy được vị trí thứ nhất, sao còn nói là không nắm chắc chứ?”
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên ném ra một câu: “Ta đã kéo được một nhóm người. Chuyện chém giết cướp đoạt không cần làm phiền Nghiêm trưởng lão, chỉ là muốn nhờ Nghiêm trưởng lão phối hợp một chút thôi.”
“Đệ có người sao?” Nghiêm Lập ngạc nhiên dò xét hắn từ trên xuống dưới, hỏi thăm: “Đệ có bao nhiêu nhân thủ?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Một hai ngàn người.”
Nghiêm Lập ngẩn người. Số lượng người tiến vào bí cảnh là mười ngàn người. Toàn bộ nước Yến cũng chỉ có một ngàn người, nhưng cái tên trước mặt lại nói hắn có một hai ngàn người hỗ trợ. Ông ta không khỏi hoài nghi hỏi lại lần nữa: “Lão đệ, chuyện cười của đệ chẳng buồn cười chút nào. Đệ lấy đâu ra nhiều người giúp mình như thế?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Đám yêu ma quỷ quái ở hải ngoại. Bọn họ sẽ giúp ta lấy được vị trí thứ nhất.
Nghiêm Lập trợn tròn mắt, dường như không thể tin nổi: “Bọn họ giúp đệ giành được vị trí thứ nhất? Lão đệ, đệ không nói đùa chứ?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nghiêm trưởng lão, “trò đùa” mà ngài nói không khỏi quá nhiều rồi đấy. Ta không phải nói đùa, mà ta cũng không có thời gian nói đùa. Ngài cũng biết, ta cũng chẳng còn cách nào khác. Ta bị dồn vào đường cùng, nước Yến lại không chịu giúp ta. Ta chỉ có thể đi

tìm người khác. Mấy tháng nay, ta vẫn luôn bôn ba vì chuyện này. Bây giờ chỉ còn thiếu một bước nữa thôi, ta cần Nghiêm trưởng lão hỗ trợ.”
Nghiêm Lập vẫn có chút khó tin, cảm thấy chuyện này quá thần kỳ. Tại sao một số lượng lớn tu sĩ hải ngoại lại bị Ngưu Hữu Đạo lôi kéo toàn bộ? Ông ta hoài nghi hỏi tiếp: “Tại sao bọn họ lại giúp đệ? Lão đệ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đệ cũng đừng hồ đồ, đừng để người ta bán đứng mình.”
“Việc này biết nói như thế nào đây. Đơn giản, đệ lấy được vị trí thứ nhất, bọn họ có được phần thưởng.” Ngưu Hữu Đạo thuật lại tình huống một cách đại khái. Trên cơ bản, hắn hoàn toàn không giấu diếm.
Về phần dùng thủ đoạn nào để lôi kéo đám người hải ngoại, hắn hoàn toàn không nhắc đến.

Chương 1171: Ngoại trừ Phiêu Miểu các, không ai có thể giết được ta!

Chương 1171: Ngoại trừ Phiêu Miểu các, không ai có thể giết được ta!
Hắn chỉ nhấn mạnh một điều, bây giờ hắn đang gặp phiền phức. Đám người hải ngoại đang muốn khai đao với tu sĩ nước Yến trước để chứng minh thành ý của hắn.
Sau khi nghe xong, Nghiêm Lập không biết có nên cảm động hay không. Thật ra, Ngưu Hữu Đạo không cần thiết phải tìm ông ta, chỉ là hắn không muốn ra tay với đệ tử Tử Kim động mà thôi. Về phần hai nhà khác, Ngưu Hữu Đạo không có ý định xen vào sống chết của bọn họ. Nhờ đó mà có thể thấy được thành ý gia nhập Tử Kim động của Ngưu Hữu Đạo. Hắn không hy vọng kết thù với bọn họ.
Thật ra, Nghiêm Lập cũng hiểu sự bất đắc dĩ của Ngưu Hữu Đạo khi làm như vậy. Ngưu Hữu Đạo nhất định phải có được sự ủng hộ của một trong ba đại phái nước Yến để duy trì thế cục. Nếu trở mặt hết toàn bộ, cho dù còn sống trở về, tích lũy của Ngưu Hữu Đạo ở Nam Châu cũng xem như xong đời.
Nhưng Nghiêm Lập vẫn không hiểu: “Đám người hải ngoại kia chưa từng lấy được vị trí thứ nhất. Lần này lại dám đối nghịch với bảy nước, lá gan không nhỏ nhỉ.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Cũng bởi vì đệ đắc tội với quá nhiều người, thuận tiện tạo nên một trò dụ địch nho nhỏ. Người chết vì tiền, chim chết vì ăn. Phần thưởng hạng nhất phong phú như vậy, có cơ hội mà nhịn không được cũng có thể hiểu.”
Nghiêm Lập hình như ngộ ra điều gì đó, cười nói: “Trước đó ta đã từng gặp qua thế lực khác, cũng có qua lại. Chắc đệ không biết, đám người kia đã sớm ra tay với người của bảy nước, bao gồm nước Yến. Ngay từ

đầu, chúng ta đã truy sát bọn họ. Trước đó ta còn cảm thấy lạ, không biết đám người hải ngoại kia uống nhầm thuốc gì lại dám chủ động tìm bảy nước gây phiền phức. Bây giờ ta xem như đã hiểu. Đúng là hám lợi đen lòng, không biết sống chết."
Khóe miệng Ngưu Hữu Đạo nhếch lên, nhưng vẫn làm bộ ngạc nhiên: "Đã sớm ra tay với bảy nước?"
Nghiêm Lập ừm một tiếng: "Nhưng đối với đệ mà nói cũng không phải là chuyện xấu. Ít ra đã cho đệ được một cơ hội."
Ngưu Hữu Đạo hỏi: "Ý của Nghiêm trưởng lão là đồng ý giúp ta?"
Nghiêm Lập hơi trầm mặc. Bình thường, mặc kệ ba phái cạnh tranh như thế nào, đến nơi này rồi thì phải đoàn kết lại. Nếu không, một cây làm chẳng nên non. Bây giờ muốn ông ta âm thầm bỏ qua hai nhà kia, việc này không tiện quyết định cho lắm. Suy nghĩ một hồi, ông ta hỏi: "Chỉ cần đệ tử Tử Kim động tránh ra là được sao?"
Ngưu Hữu Đạo đáp: "Tất nhiên là phải tránh rồi, nhưng vẫn phải phối hợp một chút. Ngài hãy giúp ta nắm giữ phương vị bố trí thành viên của hai nhà khác, đừng để ta đi lầm hướng, rất dễ ngộ thương đệ tử Tử Kim động."
Nghiêm Lập nói: "Đệ muốn ta bán đứng hai nhà kia, mật báo cho đệ?"
Ngưu Hữu Đạo nói: "Không những như vậy, nếu như có thể, vạn nhất, ta nói là vạn nhất nhé, cuối cùng linh chủng trong tay ta không đủ, hy vọng Nghiêm trưởng lão có thể đem phần của nước Yến giao cho ta."
Nghiêm Lập cau mày: "Cho đệ? Vậy Tử Kim động làm sao mà ăn nói với hai nhà khác?"
Ngưu Hữu Đạo nói: "Chỉ cần thực lực hai nhà kia bị hao tổn, Tử Kinh động phối hợp với ta làm chút chuyện ngoài ý muốn còn không dễ dàng sao?"
"Cái này..." Nghiêm Lập lắc đầu, khổ sở nói: "Ngưu Hữu Đạo, không phải là ta không muốn giúp đệ, mà là làm như vậy không thích hợp. Xếp hạng chót, mặt mũi nước Yến cũng khó coi. Với lại, đệ cũng phải hiểu một điều, cho dù không lấy được vị trí thứ nhất, chỉ cần thứ hạng tốt một chút, phần thưởng của Phiêu Miểu các cũng khá phong phú. Đệ bảo ta từ bỏ lợi ích phong phú đó, sau khi trở về, ta phải ăn nói với môn phái như thế nào? Đệ không phải đứa bé ba tuổi, đến cấp độ như đệ chắc là có thể

hiểu. Nơi nào có người tất có phân tranh. Nội bộ của một môn phái lớn luôn có những người không dễ nói chuyện.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta chỉ nói là vạn nhất, nếu không đủ mới lấy ở bên này. Còn nếu như đủ, một chút của mọi người ta cũng không lấy. Các người có được bao nhiêu thì giữ bấy nhiêu.”
Nghiêm Lập nói: “Nếu ta đã phối hợp với ngươi, thực lực của nước Yến sẽ bị tổn thất, thứ tự xếp hạng chắc chắn sẽ bị giảm xuống...”
“Nghiêm trưởng lão, ngài hãy nghe ta nói hết.” Ngưu Hữu Đạo đưa tay chặn lại: “Đúng, không sai, thực lực nước Yến hao tổn sẽ ảnh hưởng đến thứ tự của nước Yến, cũng ảnh hưởng đến lợi ích mà Tử Kim động lấy được. Nhưng chỉ cần ta còn sống trở về, ta sẽ là người của Tử Kim động. Lợi ích của Nam Châu chẳng lẽ không bù được cho phần tổn thất này? Với lại, ta có thể hứa với Nghiêm trưởng lão một điều, một khi bất đắc dĩ nhất định phải lấy linh chủng trong tay nước Yến để có được vị trí thứ nhất, ta cũng không để cho Nghiêm trưởng lão khó bàn giao lại khi trở về. Ta nguyện dâng lên phương pháp cất rượu cho Tử Kim động. Có lý do này để thoái thác, sau khi Nghiêm trưởng lão trở về có thể bàn giao lại hay không?”
“Cái này...” Nghiêm Lập trầm ngâm, ánh mắt lóe lên. Sau khi cân nhắc một phen, cuối cùng ông ta cũng gật đầu: “Lão đệ đã có thành ý như thế, nếu ta còn không đồng ý thì không khỏi quá cay nghiệt. Được, cứ quyết định như vậy đi.”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười. Hai người châu đầu ghé tai, mưu đồ bí mật kỹ càng công việc hợp tác.
Đợi mọi thứ đã được chuẩn bị thỏa đáng, Ngưu Hữu Đạo khẩn cầu tiếp: “Nghiêm trưởng lão, nếu có cơ hội, không ngại tận lực tìm giúp ta một ít linh chủng, phòng bên này của ta có bất trắc. Trong tình huống cần thiết, cứ châm ngòi thổi gió, để nước Yến chém giết với các thế lực khác, tiêu hao thực lực các nước, cũng tiện giảm bớt áp lực ra tay cho bên ta.”
Đây cũng là nguyên nhân hắn lôi kéo thế lực hải ngoại nhưng lại không muốn động đến nước Yến. Nước Yến chính là nội bộ của hắn. Hắn nắm chắc thuyết phục được Tử Kim động làm nội ứng cho hắn, sớm muộn gì cũng là vật của hắn, hắn không cần phải dùng sức mạnh. Chỉ là đám người hải ngoại kia đã làm rối tiết tấu mưu đồ của hắn.

Lời nói này quá thẳng thắn, Nghiêm Lập cười khổ: “Đệ không hề biết khách sáo chút nào.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta ngược lại cũng muốn khách sáo lắm, nhưng lại không có bất kỳ vốn liếng nào để khách sáo. Ta chỉ là được ăn cả ngã về không, không còn đường lui, mong rằng Nghiêm trưởng lão giúp cho ta. Chỉ cần ta còn sống trở về, gia nhập Tử Kim động, ta tất nhiên sẽ đứng về phía Nghiêm trưởng lão. Chuyện nào liên quan đến Nghiêm trưởng lão, ta sẽ tận lực ủng hộ.”
Nghiêm Lập cau mày, cười như không cười, đưa tay vỗ cánh tay Ngưu Hữu Đạo.
Khi Ngưu Hữu Đạo đến tìm đám người hải ngoại, trời cũng đã tối.
Hai bên chạm mặt, Phù Hoa mỉm cười hỏi: “Rốt cuộc thì lão đệ cũng đã trở về. Đi lâu như vậy, đệ đã làm được cái gì rồi?”
Ngưu Hữu Đạo tìm kiếm ba người Vu Chiếu Hành, thấy ba người không có việc gì, hắn nhẹ nhàng thở ra. Hắn bước đến giải khai cấm chế trên người ba người. Sau khi xác nhận cả ba không có vấn đề gì, hắn mới quay đầu trở lại, nói: “Đại tỷ, đệ đã bảo là đệ đi sắp xếp một chút rồi mà.”
Trong nụ cười của Phù Hoa che giấu một hương vị không thể nói rõ, cũng không thể tả được: “Đệ là tu sĩ nước Yến, chạy đến nước Yến sắp xếp, rồi ra tay với người của nước Yến, thích hợp sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đệ biết các người lo lắng chuyện gì. Không phải như các người đã nghĩ đâu. Dù sao đệ cũng xuất thân từ nước Yến, bên phía bọn họ nhiều ít cũng có người của đệ. Lần này đệ đi tìm nội ứng, dễ dàng giúp chúng ta thăm dò tình huống, tránh để xảy ra sơ suất.”
Ánh mắt Phù Hoa hiện lên sự hứng thú: “Thì ra là thế!”
Tin hay không tin, đoán chừng phần không tin chiếm đa số.
Ngưu Hữu Đạo cũng chẳng quan tâm thái độ quái đản của nàng ta. Hắn mời tất cả chủ quản bốn biển đến một chỗ, bảo bọn họ sắp xếp người đi tiếp nhận tin tức. Nghiêm Lập sẽ an bài người để lại thông tin.
Đương nhiên, Ngưu Hữu Đạo sẽ không nói cho bên này biết hắn đang hợp mưu với Nghiêm Lập.
Trời tối, kế hoạch dụ địch không tiện thực hiện, đành phải đợi đến sáng sớm rồi mới tính.

Chương 1172: Tên này còn sống? (1)

Chương 1172: Tên này còn sống? (1)
Hôm sau, Phù Hoa phái người đi lấy tin tức Nghiêm Lập để lại. Tin là mật tín. Ngưu Hữu Đạo có được thông tin, liền dẫn người đến chỗ mà Nghiêm Lập đã nhắc nhở để tìm kiếm.
Không ngoài dự liệu, những thành viên đã mai phục tại vị trí trước đó, quả nhiên phát hiện có tu sĩ nước Yến, là tu sĩ của Linh Kiếm sơn.
Tử Kim động vốn né tránh hành động lần này. Nghiêm Lập đương nhiên sẽ không thông báo hướng đi của đệ tử Tử Kim động. Ngưu Hữu Đạo cũng tương đối có hứng thú với đệ tử Linh Kiếm sơn. Ai bảo Chử Phong Bình bức hắn vào chỗ chết chứ.
Sau khi xác nhận tình huống xong, Phù Hoa cười nói: “Lão đệ, bây giờ phải xem đệ rồi.”
Chuyện dụ địch vốn đã được coi trọng từ trước, muốn thuận tiện cho kẻ địch phát hiện Ngưu Hữu Đạo, kịp thời tìm được người một cách dễ dàng, lại không thể vì động tĩnh đánh nhau quá lớn dẫn đến người của kẻ địch đến càng đông hơn. Nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, bọn họ sẽ không cách nào tập trung được ưu thế lực lượng tiêu diệt kẻ địch. Diễn ra khoảng vài lần như vậy, bên này sẽ xong đời trước, hoàn toàn chơi không nổi.
Cho nên, Ngưu Hữu Đạo tự mình xuất hiện, còn phải dụ kẻ địch đi xa một chút. Quá trình có thể nói là khá nguy hiểm.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Các người đưa linh chủng cho ta dùng một lát.”
Đoạn Vô Thường trầm giọng hỏi: “Đưa linh chủng của chúng ta cho ngươi?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Bây giờ các người động đến người của nước Yến vốn là một sai lầm. Ta là tu sĩ của nước Yến, liên quan đến rất nhiều người ở nước Yến, mặc dù bọn họ đuổi theo ta, nhưng chưa chắc đã truy

sát ta. Nếu không phải chỉ muốn đuổi ta đi mà muốn giết ta, sẽ không chờ đến bây giờ. Có linh chủng, hiệu quả dụ địch sẽ tăng cao hơn.”
Hắn nói dường như cũng có lý, nhưng đưa linh chủng cho hắn thì có chút không ổn.
Vẫn là Phù Hoa nói giúp cho hắn: “Cứ xử lý như hắn nói.” Nói xong, nàng ta bảo người bên cạnh đưa linh chủng tìm được ra.
Có nàng ta dẫn đầu, Lãng Kinh Không, Hồng Cái Thiên, Đoạn Vô Thường nhìn nhau một cái, sau đó đều làm theo.
Đương nhiên, bọn họ cũng không đưa hết, phải chừa lại một ít để phòng thân chứ. Ở cái nơi quỷ quái này, không có linh chủng là không sống được.
Bỏ hết linh chủng vào trong bao, Ngưu Hữu Đạo vác bao lên người.
Ba người Vu Chiếu Hành đang định đi cùng hắn, Phù Hoa lại ngăn cản.
Nàng ta chỉ ba người: “Các người ở lại!”
Vu Chiếu Hành trầm giọng nói: “Không phải các người định để một mình hắn đi dụ địch chứ? Một khi bị cao thủ đối phương truy sát, hắn sẽ gặp nguy hiểm.”
“Nếu đệ ấy cần người bảo vệ, bên phía chúng ta có thể sắp xếp người.” Phù Hoa lạnh lùng nói, sau đó quay sang nhìn Ngưu Hữu Đạo, mỉm cười nói tiếp: “Lão đệ, linh chủng của chúng ta đã đưa cho đệ, nếu chẳng may đệ cầm của chúng ta chạy mất thì sao? Chúng ta biết tìm ai mà đòi đây? Mặc kệ đệ thích hay không thích, ba người bọn họ nhất định phải ở lại làm con tin.”
Nàng ta trực tiếp nói thẳng, chẳng cần nói quanh co.
“Các người ở lại đi.” Ngưu Hữu Đạo khuyên ba người Vu Chiếu Hành một câu, sau đó quay sang nói với Phù Hoa: “Ta đi một mình là được, không cần phải bảo vệ.”
Vân Cơ phản đối: “Không được, quá nguy hiểm rồi.”
Ngưu Hữu Đạo trấn an: “Cho dù gặp phiền phức, ta nhất định phải chạy thoát một mình. Bất luận thế nào cũng phải dụ cho được người đến. Một khi bên này có người nhảy ra can thiệp, tất cả sẽ bại lộ, chẳng những không dụ được người, lại còn bị đối phương phát giác.”
Ba người hiểu ý của hắn. Đã đến nước này, nhất định phải cẩn thận hơn, không được để xảy bất kỳ sai lầm nào. Một khi kế hoạch bị bại lộ, cho

dù hắn có thể tránh thoát được trước mắt, nhưng cũng tránh không khỏi một kiếp của Toa Như Lai. Cho nên, chỉ có thể thành công, không thể thất bại.
Vân Cơ đang định nói điều gì, Ngưu Hữu Đạo đã đưa tay ngăn lại: “Mọi người yên tâm đi, trên người của ta có Thiên Kiếm phù, không nắm chắc, đối phương sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ đối với ta.”
Vu Chiếu Hành nói: “Trước khi các nước vào đây, hắn đã vung tay mua sắm phù triện. Trong tay đối phương nhất định cũng có Thiên Kiếm phù.”
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục trấn an, nói một câu rất ngang ngược: “Ở đây, ngoại trừ Phiêu Miểu các, không ai có thể giết được ta. Ta đã dám đi, tất có nắm chắc, không có việc gì đâu.”
Nghe xong, biểu hiện của Lãng Kinh Không, Phù Hoa, Hồng Cái Thiên và Đoạn Vô Thường đều khác nhau, nhưng ý trào phúng vẫn chiếm đa số. Đã bị bức đến mức này rồi mà còn dám mạnh miệng.
Theo bọn họ nghĩ, không nói
những người khác, chỉ cần bọn họ thôi, muốn giết chết Ngưu Hữu Đạo cũng là chuyện quá dễ dàng.Ngưu Hữu Đạo bồi thêm một câu: “Yên tâm đi, ta còn chưa đến mức muốn chết đâu.”
Ba người Vu Chiếu Hành nhìn nhau, không biết nên nói cái gì cho phải, cũng không biết hắn lấy đâu ra niềm tin để khoác lác nữa.
Thấy Ngưu Hữu Đạo đã trấn an ba người kia xong, Phù Hoa phất tay ra hiệu, lại có người tiến lên nhanh chóng chế trụ ba người.
Ánh mắt ba người nhìn Phù Hoa lộ ra vẻ chán ghét. Trước đó, bọn họ còn cho rằng Hồng Cái Thiên là tên đáng ghét nhất. Bây giờ xem ra, ả yêu nữ này mới thật sự khiến người ta không ưa nổi. Hồng Cái Thiên chỉ là miệng hơi thối một chút mà thôi, còn ả yêu nữ này lại thích bóp mệnh căn của người ta, quá độc ác rồi.
Ngưu Hữu Đạo thấy ba người một lần nữa vì hắn mà bị quản chế, hết thảy chỉ để trong lòng, không nói gì thêm, chỉ dặn dò đám người Phù Hoa: “Các người hãy chuẩn bị sẵn sàng.”
Phù Hoa mỉm cười: “Đệ cứ yên tâm, chỉ cần đệ làm xong mà không để xảy ra vấn đề gì, bên phía chúng ta cũng sẽ không có vấn đề.”

Cảm thấy không cần phải nhiều lời nữa, Ngưu Hữu Đạo quay người, bay đi trước mặt mọi người.
Thấy Ngưu Hữu Đạo đã rời đi, Phù Hoa quay lại, bước đến trước mặt ba người Vu Chiếu Hành, cười hỏi: “Các người nói, hắn có thể ôm hết linh chủng của chúng ta đi không?”
Ba người không lên tiếng.
Phù Hoa hỏi: “Các người đoán xem, nếu hắn chạy mất, chúng ta sẽ làm gì ba người các ngươi?”
Ba người mỗi người quay đầu sang một bên, vẫn không lên tiếng, không muốn nói nhảm với ả yêu nữ này.
Phù Hoa dừng bước trước mặt Vu Chiếu Hành, tặc lưỡi: “Vu Chiếu Hành, ta rất hiếu kỳ, mẹ con bọn họ đắc tội với nước Triệu, bất đắc dĩ phải ở lại Nam Châu nước Yến để giúp Ngưu Hữu Đạo, cái này thì ta còn hiểu được, nhưng còn ngươi thì sao? Vu Chiếu Hành, tình huống của ngươi như thế nào? Ngươi đường đường là cao thủ xếp hạng thứ sáu Đan bảng, tiêu diêu tự tại tốt biết bao nhiêu, nhưng lại cứ khăng khăng với Ngưu Hữu Đạo, khiến ta nghĩ hoài mà không ra. Nói cho ta nghe đi, hắn cho ngươi chỗ tốt gì, hay là bắt được nhược điểm gì của ngươi?”
Phù Hoa nói xong, Lãng Kinh Không, Hồng Cái Thiên, Đoạn Vô Thường không khỏi suy nghĩ.
Mẹ con Vân Cơ cũng quay đầu nhìn Vu Chiếu Hành. Đối với chuyện này, mẹ con bọn họ cũng cảm thấy rất kỳ quái.
Vu Chiếu Hành im lặng, không nói lời nào.
Phù Hoa bật cười: “Nếu là chỗ tốt, vậy thì không nên. Mặc kệ chỗ tốt gì cũng không đáng cho ngươi phải chết vì hắn ở đây. Theo ta thấy, chắc là ngươi đã bị hắn nắm lấy nhược điểm nào đó rồi.” Phù Hoa sát mặt lại gần Vu Chiếu Hành: “Nhược điểm gì vậy? Ngươi nói ra đi, có lẽ chúng ta sẽ giúp được cho ngươi.”
Vu Chiếu Hành ngửi được mùi nguy hiểm trên người phụ nữ này, mặt không chút thay đổi: “Cách xa ta ra một chút.”
“Haha!” Phù Hoa phủi cọng cỏ dính trên bờ vai của Vu Chiếu Hành: “Được, ta nghe ngươi, cách ngươi xa một chút. Nhưng ta thấy ngươi hãy suy nghĩ cho thật kỹ. Khi nào nghĩ thông suốt, ngươi có thể đến tìm ta bất cứ lúc nào.”

.....
“Ngươi qua đỉnh núi bên kia tìm thử xem, còn ta qua bên này.”
“Sư huynh, huynh nhìn kìa.”
Bên trong khu rừng, sau khi ba đệ tử Linh Kiếm sơn tìm kiếm linh chủng tập trung lại với nhau, chuẩn bị lên kế hoạch phương hướng tìm kiếm linh chủng cho riêng ba người lần nữa, một người đột nhiên đưa tay chỉ.
Hai người kia thuận thế nhìn lại, chỉ thấy trong núi có khói dâng lên.

Chương 1173: Tên này còn sống? (2)

Chương 1173: Tên này còn sống? (2)
Ba người nhìn nhau, nhanh chóng lách mình vào trong rừng, tránh cho bị phát hiện. Ba người mượn rừng cây che giấu, nhảy lên từng chạc cây, muốn tiến lên xem xét động tĩnh.
Khi đến gần khu vực có khói bốc lên, ba người lại càng cẩn thận hơn, lặng yên không một tiếng động bí mật tiếp cận.
Sau khi ẩn thân trên một tán cây cách mục tiêu một khoảng cách nhất định, ba người cẩn thận đẩy tán cây che chắn, nghiêng người nhìn trộm.
Chỉ thấy bên khe núi có một người đang ngồi, hình như đói bụng nên đốt lửa nướng thịt, đồng thời kiểm kê thu hoạch trong bao. Ánh nắng mặt trời chiếu xuống, chiếu sáng đống đồ trong bao, là linh chủng đếm không hết.
“Là Ngưu Hữu Đạo!” Một người nhỏ giọng thì thầm bên tai hai người kia.
Hai người kia gật đầu, tất cả đều nhận ra.
Một người lên tiếng: “Hắn lấy ở đâu ra nhiều linh chủng như vậy?”
“Còn phải nói sao? Cũng có thể là người khác cho hắn, hoặc hắn đoạt được, mà có khi hắn may mắn, gặp được một rừng linh thụ.”
“Thu hoạch không nhỏ nha. Xem ra tên nhóc này vì muốn giành được vị trí thứ nhất mà liều mạng như vậy.”
“Sâu kiến còn ham sống. Vì mạng sống, ai cũng phải nỗ lực. Nhưng tên này chỉ có một mình, đúng là rất đáng thương.”
“Ủa, không phải đám người Vu Chiếu Hành đi cùng với hắn sao? Tại sao lại chỉ có một mình hắn?”
“Ngươi không nghĩ đến tình huống của hắn à? Đi theo hắn, đồng nghĩa với việc sẽ gặp nguy hiểm. Lâu như vậy rồi, đổi lại là ngươi, ngươi có còn đi theo hắn nữa không? Nhất định là chạy mất dép.”

“Cũng đúng.”
“Sư huynh, linh chủng trong tay hắn không ít. Nếu chúng ta mang về, khẳng định sẽ lập công lớn. Chúng ta có cần...” Một người đưa tay làm động tác cắt cổ, ám chỉ có nên giải quyết Ngưu Hữu Đạo để cướp đồ hay không.
“Ngươi điên rồi sao? Ngươi không nhìn thấy hắn làm gì ở Thiên cốc à? Ngay cả Trưởng lão ba đại phái nước Triệu cũng bị hắn giết chết. Trong tay hắn có Thiên Kiếm phù, chúng ta đụng vào sẽ chết ngay. Ngươi cho rằng hắn sẽ cố kỵ thân phận của chúng ta mà không dám hoàn thủ hay sao? Hơn nữa, hắn liên quan không nhỏ đến nước Yến. Trước đó, Chử trưởng lão còn phải buông tha cho hắn. Không được lệnh của phía trên, chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ. Chẳng những không giành được công lao mà còn phạm phải sai lầm.”
“Vậy phải làm sao bây giờ? Cứ như vậy mà buông tha cho hắn, đường ai nấy đi, xem như chưa nhìn thấy bất cứ thứ gì?”
“Đúng vậy, sư huynh, nhiều linh chủng như thế, bỏ qua thì tiếc lắm. Chúng ta có cần trở về thông báo một tiếng hay không?”
“Ta cũng có ý này. Hai người tiếp cận hắn, ta trở về bẩm báo, xem phía trên quyết định như thế nào.”
“Vâng, sư huynh đi nhanh về nhanh.”
“Nhớ kỹ, nhất định phải cẩn thận, không được để cho hắn phát hiện, đánh rắn động cỏ. Cho dù hắn rời đi, cũng không được theo dõi quá gần. Nhớ phải để lại ký hiệu theo dõi.”
“Chúng đệ hiểu!”
Hai người gật đầu đồng ý, một người yên lặng rời đi.
Sau nửa canh giờ, trong khe núi, Ngưu Hữu Đạo ăn no đứng dậy, cõng bao linh chủng đã được buộc chặt, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, sau đó bay về một hướng.
Hai người trốn ở chỗ tối nhìn nhau, đợi Ngưu Hữu Đạo cách xa một chút, hai người mới chạy ra khỏi chỗ ẩn núp, âm thầm theo dõi, thỉnh thoảng ngoi đầu lên từ tán cây để quan sát, theo sát Ngưu Hữu Đạo không buông, trên đường đi còn lưu lại dấu hiệu chỉ đường cho Linh Kiếm sơn.
.....

Mấy chục thành viên của ba đại phái nước Yến tập trung lại, vừa tìm kiếm chung quanh, vừa tiến lên phía trước.
Một bóng người lướt đến, chính là đại đệ tử của Chử Phong Bình Thái Kim Tề.
Gã bước lên, ám chỉ Chử Phong Bình tạm thời rời khỏi Sơn Hải trưởng lão của Tiêu Dao cung và Nghiêm Lập trưởng lão của Tử Kim động.
Một đám người đồng hành tìm kiếm linh chủng, lúc gần lúc xa cũng là chuyện bình thường. Sơn Hải chẳng quan tâm, còn Nghiêm Lập thì liếc nhìn phản ứng của Chử Phong Bình.
“Chuyện gì vậy?” Chử Phong Bình hỏi đệ tử của mình một câu.
Thái Kim Tề đáp: “Phạm sư đệ có việc muốn bẩm báo với sư phụ. Đệ ấy nói đã phát hiện được Ngưu Hữu Đạo.”
Chử Phong Bình có chút ngoài ý muốn: “Hắn còn sống sao? Tại sao lại sống đến giờ mà vẫn chưa chết?”
Thái Kim Tề đáp: “Vâng, hắn chẳng những chưa chết mà còn sống rất tốt. Tổ của Phạm sư đệ phát hiện trên người Ngưu Hữu Đạo có rất nhiều linh chủng.”
“Rất nhiều?” Chử Phong Bình nhấn mạnh.
Thái Kim Tề gật đầu. Sau khi Chử Phong Bình phất tay ra hiệu, lập tức dẫn ông ta đi gặp vị Phạm sư đệ tạm thời còn chưa lộ diện.
Sau khi hai người đến một sơn cốc gần đó, vị Phạm sư đệ nhanh chóng đến chào.
Chử Phong Bình phất tay, ra hiệu không cần đa lễ: “Ngươi hãy thuật lại tình huống đi.”
“Vâng! Hồi Trưởng lão, trong lúc vô tình chúng đệ tử đã gặp được Ngưu Hữu Đạo...” Phạm sư đệ thuật lại tình huống một cách rõ ràng.
Chử Phong Bình nghe xong liền cau mày: “Chỉ có một mình hắn, không có ai khác?”
Phạm sư đệ: “Vâng, chúng đệ tử đã lặng lẽ quan sát, chỉ có một mình hắn, không phát hiện ai khác.”
Chử Phong Bình lại hỏi: “Theo các người thấy, trong tay hắn có bao nhiêu linh chủng?”
“Cái này...” Phạm sư đệ suy nghĩ một lát, sau đó đưa tay vẽ một cái vòng đại khái: “Nhất định là không ít, là một bao lớn như thế này, đoán chừng

cũng phải mấy trăm ngàn cây.”
“Hizz!” Chử Phong Bình hít một hơi, vừa vuốt râu vừa lẩm bẩm: “Tên nhóc này, cũng không biết là do may mắn hay là do đoạt được. Nhưng bất kể thế nào, cũng có thể nhìn ra được hắn không phải chỉ có hư danh. Hầu như chuyện gì hắn cũng có thể làm được, năng lực không nhỏ. Chỉ một mình hắn lại có thể tìm được nhiều linh chủng như thế.”
Phạm sư đệ cúi đầu, hỏi dò: “Trưởng lão, hai vị sư đệ còn lại vẫn đang theo dõi, chúng ta có cần rút người về hay không?”
Chử Phong Bình quay sang hỏi đệ tử của mình: “Ngươi thấy thế nào?”
Thái Kim Tề đáp: “Ngưu Hữu Đạo dĩ nhiên là đang cố gắng tìm kiếm linh chủng, nhưng cho dù có cố gắng đến cỡ nào, cũng khó mà lấy được vị trí thứ nhất. Nếu chỉ vì tiêu diệt hắn, chúng ta không ra tay, hắn cũng chưa chắc có thể qua được cửa ải của Phiêu Miểu các. Chúng ta chẳng đáng phải lẫn vào chuyện này. Cho dù là các thế lực khác, chỉ sợ cũng sẽ nghĩ như chúng ta. Nếu đích thân ra tay, chẳng những sẽ gặp phiền phức, ngược lại còn dẫn đến sơ hở để hắn chui qua. Tên này chỉ có một mình, nhưng lại có nhiều linh chủng như thế, có thể thấy được hắn không từ bỏ hy vọng được sống sót. Dựa vào năng lực của hắn, kết quả cuối cùng cũng khó mà biết được. Nếu bây giờ chúng ta động đến hắn, trong tay hắn đang có Thiên Kiếm phù, muốn không phí sức đoạt được vật, sợ là hơi khó.”
Gã không nói là có đoạt linh chủng trong tay Ngưu Hữu Đạo hay không, chỉ phân tích khả năng có thể xảy ra mà thôi.
Chử Phong Bình vuốt râu suy nghĩ, chợt mắt sáng lên, dường như đã đưa ra quyết định: “Gọi Tư Đồ Diệu đến đây, không được kinh động đến hai nhà khác.”
Thái Kim Tề lập tức hiểu ý của sư phụ, chính là hạ quyết tâm ra tay. Mặc dù ba phái liên thủ tranh đoạt thứ tự, nhưng sau khi có được phần thưởng, việc phân phối sẽ dựa vào số linh chủng mà mà từng phái đã cống hiến. Không kinh động đến hai nhà khác, chính là muốn nuốt một mình.
Nhưng ông ta lại cố kỵ Thiên Kiếm phù trong tay Ngưu Hữu Đạo. Bọn họ không muốn bỏ ra một cái giá quá lớn, cho nên mới lợi dụng người của Vạn Động Thiên Phủ để cùng ra tay, dễ dàng chiếm tiện nghi hơn.

Hiểu thì hiểu, nhưng Thái Kim Tề vẫn nhắc nhở: “Sư phụ, với quan hệ giữa Vạn Động Thiên Phủ và Ngưu Hữu Đạo, chắc không có chuyện gì xấu xảy ra chứ?”
Chử Phong Bình khinh thường nói: “Bọn họ dám sao? Nếu bọn họ thân thiết, sẽ không bỏ mặc hắn như vậy. Quan hệ hư tình giả ý, chỉ là trò cười mà thôi.”
Tư Đồ Diệu đi rồi lại quay lại, sắc mặt không được tốt lắm.
Mấy trưởng lão ở hiện trường cũng đều thấy được, cũng chỉ có mấy người bọn họ, những người khác đều ra ngoài tìm kiếm Linh Chủng hết rồi, có người hỏi: “Chưởng môn, Chử Phong Bình tìm ngươi làm gì thế?”
Tư Đồ Diệu: “Bọn họ phát hiện được dấu vết của Ngưu Hữu Đạo, hiện tại Ngưu Hữu Đạo đang thân cô thế cô, hắn đang bị bọn họ theo dõi rồi.”

Chương 1174: Chữa ngựa chết thành ngựa sống

Chương 1174: Chữa ngựa chết thành ngựa sống
Mấy người nhìn nhau, dáng vẻ vô cùng ngạc nhiên.
Lê Vô Hoa thử hỏi thăm: “Có liên quan đến chúng ta không thế?”
Tư Đồ Diệu: “Họ Chử muốn ép chúng ta hãm hại Ngưu Hữu Đạo cùng với bọn chúng.”
“A!” Mất người lắp bắp kinh hãi, có người nói: “Làm gì đến mức phải oán hận như thế, đã đuổi Ngưu Hữu Đạo đi rồi, cũng tức là đã đẩy Ngưu Hữu Đạo vào đường cùng rồi, vì sao lại phải tóm mãi không buông, tự chuộc lấy phiền phức? Để Ngưu Hữu Đạo sống chết mặc bay không được sao?”
Tư Đồ Diệu lắc đầu, tỏ ý không biết: “Không thể kéo dài được, chúng đang đợi chúng ta, chúng yêu cầu chúng ta phải đưa hai mươi người cho chúng, mau đi triệu tập người đi.”
Lê Vô Hoa: “Chưởng môn, trong tay Ngưu Hữu Đạo có Thiên Kiếm Phù, hơn nữa chúng ta đều biết, tên đó có thể sống được đến hôm nay không phải chỉ ngồi không, triều định nước Yến phái ra lực lượng lớn đến như vậy cũng chẳng làm gì được hắn, một khi hắn đã may mắn trốn được, thì lần này chúng ta đã đắc tội ép hắn vào chỗ chết rồi, ngươi có nghĩ sau khi hắn trở về, Vạn Động Thiên Phủ chúng ta sẽ gặp phải hậu quả gì không? Hắn có thể hành chúng ta đến sụp đổ bất cứ lúc nào!”
Trong những người này, ông ta không muốn làm hại Ngưu Hữu Đạo nhất, ông ta nợ Ngưu Hữu Đạo một cái ơn không gì trả được.
Tư Đồ Diệu: “Chính vì trong tay hắn có Thiên Kiếm Phù, bởi vì lo rằng vì thế mà khó đối phó được với hắn, sợ là sẽ có sơ hở nào đó, cho nên mới phải huy động nhiều người như vậy, vì vậy nên chúng mới tìm đến

chúng ta. Tất nhiên ta biết hậu quả nếu như Ngưu Hữu Đạo trốn thoát được, nhưng chúng ta có thể làm gì bây giờ? Nếu như không nghe lời chúng, chúng có thể giết chết chúng ta ngay bây giờ, ngươi nghĩ là Sơn Hải và Nghiêm Lập sẽ đắc tội với Chử Phong Bình vì chúng ta à?”
Lê Vô Hoa: “Đây cũng là ý của hai bên đó sao?”
Tư Đồ Diệu: “Không phải, hẳn là hai người họ vẫn chưa biết chuyện Chử Phong Bình che giấu bọn họ.”
Lê Vô Hoa lập tức nói: “Chưởng môn, hay là âm thầm tiết lộ cho hai bên kia biết, nếu như bọn họ có thể tham gia cùng chúng ta, chúng ta cũng đỡ bị kẹp ở thế khó xử.”
Tư Đồ Diệu nhíu mày: “Sư đệ, có phải ngươi hồ đồ rồi không? Một khi đã để lộ tin tức ra ngoài, người đầu tiên Chử Phong Bình nghi ngờ chính là chúng ta! Hơn nữa, nếu như hai bên như muốn để yên cho Ngưu Hữu Đạo thì cũng không tới nước này.”
Lê Vô Hòa yên lặng không nói gì.
“Ngươi cứ ở lại đây!” Tư Đồ Diệu ơ thờ dặn dò một tiếng, ông ta cũng thấy được Lê Vô Hoa muốn ngăn cản bọn họ ra tay giết Ngưu Hữu Đạo. Về phần vì sao lại thế, không chỉ ông ta mà những trưởng lão khác cũng biết được phần nào, lúc Lê Vô Hoa trấn giữ ở Kim Châu, chắc chắn ông ta cũng có kết bạn với Ngưu Hữu Đạo.
Sau đó, Tư Đồ Diệu tập hợp mọi người rồi đích thân đưa họ xuất phát, cũng hết cách, ý của Chử Phong Bình là buộc ông ta phải lựa chọn đứng bên nào.
Một bên là một mình Ngưu Hữu Đạo, một bên là đám thú khổng lồ ở Linh Kiếm sơn này, nên chọn thế nào hẳn không phải nghĩ nhiều.
Vì Vạn Động Thiên Phủ, vì để những người này có thể sống sót trở về, Tư Đồ Diệu cũng không có lựa chọn khác, chỉ có thể vứt tình bạn với Ngưu Hữu Đạo ra phía sau, cũng tức là ông ta kết luận Ngưu Hữu Đạo sẽ không thể sống sót quay về.
Nhìn đám Ngưu Hữu Đạo rời đi, tâm trạng của Lê Vô Hoa vô cùng bối rối, ông ta thật sự không muốn có chuyện gì xảy ra với Ngưu Hữu Đạo. Ông ta hiếm muộn, có thể thấy được tình cảm của ông ta dành cho đứa con kia thế nào, Ngưu Hữu Đạo đã cứu mạng con ông ta đó!

Cho dù bỏ qua chuyện đó thì ông ta cũng đã đại diện cho Kim Châu qua lại với Ngưu Hữu Đạo nhiều năm, cách đối nhân xử thế của Ngưu Hữu Đạo đáng để ông ta tin tưởng.
Ông ta với Ngưu Hữu Đạo, cũng có thể nói là Ngưu Hữu Đạo với ông ta, trải qua rất nhiều thử thách trong thời gian dài, dần dần đã thành lập được mỗi quan hệ rất tốt, hai bên vẫn luôn duy trì mối liên hệ bạn bè lâu dài, chỉ cần Ngưu Hữu Đạo ủng hộ ông ta, Vạn Động Thiên Phủ sẽ không dễ dàng thay thế được người trấn giữ Kim Châu.
Vì quan hệ của ông ta với Hải Như Nguyệt, lại còn sinh ra một đứa con trai, người trong Vạn Động Thiên Phủ đã có rất nhiều cách thoái thác, chỉ trích rằng có phải Lê Vô Hoa ông ta muốn biến Kim Châu thành thiên hạ của riêng nhà họ Lê hay không? Những tiếng nói yêu cầu thay đổi người vẫn luôn có, nhưng trước sự ủng hộ của Ngưu Hữu Đạo – người có thế lực đại diện cho cả Nam Châu, người trong Vạn Động Thiên Phủ cũng không dễ động vào ông ta.
Mặc dù trước đây Kim Châu bị triều đình của nước Triệu chiếm mất, Nhưng hiện tại đại quân của nước Yến phản công, tình hình cuộc chiến có lợi, việc đoạt lại Kim Châu đã ở trong tầm tay.
Ngưu Hữu Đạo đã đồng ý với ông ta là sẽ không chiếm luôn Kim Châu mà không trả, hắn vẫn sẽ ủng hộ Hải Như Nguyệt đứng đầu Kim Châu, nói một cách khác, cũng là hắn ủng hộ Lê Vô Hoa.
Đúng vậy, đúng là ông ta muốn biến Kim Châu thành thiên hạ riêng của nhà ông ta, trước đây ông ta không nghĩ đến chuyện này, nhưng bây giờ thì khác, ông ta phải suy nghĩ cho con trai ông ta nữa, Lê Vô Hoa hy vọng có thể giống như nhà họ Tiêu trước đây, tiếp nối mấy đời ở Kim Châu, giữ vững sự giàu có cho mấy đời con cháu.
Ông ta đã không còn trẻ trung gì nữa rồi, không có hi vọng sẽ đột phá được kỳ Nguyên Anh, tuổi thọ của ông ta cũng không thể lo cho cả đời đứa con này được, nhưng Ngưu Hữu Đạo vẫn rất trẻ.
Tóm lại, nếu như bên phía Nam Châu đổi thành người khác cầm quyền thì không phải là chuyện tốt với ông ta.
Nhưng sự việc đã đi đến bước này rồi, ông ta cũng không còn cách nào khác, khi ông ta nhìn ra xung quanh, nhìn thấy một người, ông ta sửng sốt, đó là Nhan Bảo Như!

Trước một bông hoa kì lạ, ngón tay Nhan Bảo Như nâng một cành hoa lên ngửi đóa hoa, dáng vẻ thướt tha quyến rũ.
Nàng ta đi theo người của nước Yến, giống như đồ trang trí vậy, nàng ta sẽ không chạy đi đây đó để tìm Linh Chủng, mà vẫn luôn đi cùng trung khu nước Yến, phía bên nước Yến cũng sẽ không bảo nàng ta làm gì.
Dường như ngay từ khi mới gia nhập, Linh Chủng đã không có tác dụng gì với nàng ta, nàng ta gia nhập đây chỉ vì muốn tự do, đổi lại việc nàng ta sẽ giúp đỡ họ vào những lúc cần thiết.
Hưởng thụ xong mùi hương mê say, Nhan Bảo Như hơi nghiêng đầu, nàng ta nhìn về phía Lê Vô Hoa đang đi đến bên cạnh mình, đôi mắt sáng chớp chớp, ông ta không có vẻ như vô ý đi ngang qua nàng ta.
Lê Vô Hoa nhìn xung quanh, hỏi nàng ta: “Có chuyện gì giữa ngươi với Vu Chiếu Hành thế?”
Nhan Bảo Như hiểu ý của ông ta, nàng ta với Vu Chiếu Hành một trước một sau gia nhập vào bên này, lại dùng một lí do giống nhau.
“Không đến lượt ngươi hỏi ta.” Nhan Bảo Như mặc kệ ông ta, tiếp tục híp mắt hưởng thụ hương thơm kì dị kia.
Lê Vô Hoa: “Ta nhớ lúc đó ngươi muốn đi cùng với Ngưu Hữu Đạo, nhưng lại bị Ngưu Hữu Đạo từ chối.”
Nhan Bảo Như cười khinh khỉnh: “Ngươi nhiều chuyện thật đấy.”
Lê Vô Hoa: “Nếu như ngươi thật sự có lòng bảo vệ Ngưu Hữu Đạo, ta biết tung tích của Ngưu Hữu Đạo.” Dứt lời, ông ta quan sát phản ứng của đối phương.
Nhan Bảo Như ngẩn người ra, ngón tay thon dài buông cành hoa ra, quay đầu nhìn thẳng về phía ông ta, hỏi: “Ngươi muốn nói gì?”
Lê Vô Hoa quan sát xung quanh một hồi, nói nhỏ: “Phía Linh Kiếm sơn có phát hiện tung tích của Ngưu Hữu Đạo, Chử Phong Bình muốn giết chết hắn, nếu như ngươi không muốn Ngưu Hữu Đạo xảy ra chuyện gì thì hãy đi theo người của Linh Kiếm sơn đi, hắn là có thể tìm thấy Ngưu Hữu Đạo, rồi nghĩ cách để có thể báo trước cho hắn.”
Nhan Bảo Như nhìn ông ta, ánh mắt lập lòe không ngừng.
Lê Vô Hoa nói đến đó rồi thôi, dứt lời ông ta quay người bỏ đi, nếu như đối phương thật sự muốn bảo vệ Ngưu Hữu Đạo thì tất nhiên sẽ đi, nếu không muốn thì sẽ không nhiều chuyện.

Chương 1175: Có Mai Phục (1)

Chương 1175: Có Mai Phục (1)
Ông ta cũng không còn cách nào khác, phải chữa ngựa chết như ngựa sống!
Phía bên Linh Kiếm sơn, là đại đệ tử Thái Kim Tề của Chử Phong Bình đích thân dẫn dắt, không chỉ tập trung hai mươi người của Vạn Động Thiên Phủ, còn âm thầm hạ lệnh tập kết một đám người từ các môn phái nhỏ khác cùng một vài tán tu khác, để có thể bắt gọn Ngưu Hữu Đạo, bọn chúng điều động tầm hơn một trăm người trong một lúc, không để cho Ngưu Hữu Đạo chút cơ hội thoát thân nào.
Điều động nhiều người như vậy, trên một trình độ nào đó mà nói thì cũng tức là đang khẳng định năng lực của Ngưu Hữu Đạo, không dám coi thường, sợ sẽ có chuyện gì ngoài ý muốn.
Nhiều người như vậy rồi thì cũng không cần lo lắng phải động đến hai nhà còn lại, bởi vì phương hướng mà bọn họ đang đi cũng là phương hướng mà Linh Kiếm sơn phụ trách.
Trung khu của nước Yến đang nghỉ ngơi trên đường lại bắt đầu tiến lên, Nghiêm Lập đi cùng họ liếc mắt nhìn Chử Phong Bình như chưa có chuyện gì xảy ra, sau khi nhìn tới nhìn lui, ông ta chợt nói một câu: “Sao lại không thấy Tư Đồ Diệu đâu?”
Mọi người nghe vậy liền nhìn xung quanh.
Nghiêm Lập lại nói như có ý gì đó: “Chử huynh, hình như trước đây Tư Đồ Diệu từng gặp huynh rồi, hẳn là huynh biết hắn ta đi đâu nhỉ?”
Nghe thấy câu đó, trưởng lão Sơn Hải của Tiêu Dao cung lập tức trở nên cảnh giác, nhanh chóng nhìn ra xung quanh.
Chử Phong Bình nói: “Chân mọc trên người ông ta, không phải chạy qua chạy lại cũng là chuyện bình thường sao? Lê Vô Hoa, chưởng môn của các ngươi đâu rồi?”

Lê Vô Hoa nghe thấy liền đi tới: “Chưởng môn đi đâu cũng không báo cho ta, ta cũng không biết.”
Sơn Hải quan sát bốn phía, nhíu mày nói: “Nhan Bảo Như, người phụ nữ đó vẫn luôn đi theo chúng ta, sao đột nhiên lại không thấy nữa?”
Lê Vô Hoa vô thức nhìn ra chung quanh, trong lòng thầm nói, xem ra mình đã đoán đúng rồi, hẳn là người phụ nữ kia đứng về phía Ngưu Hữu Đạo không cần biết đến lí do, mong rằng người phụ nữ kia có thể âm thầm báo cho Ngưu Hữu Đạo để thoát hiểm kịp thời.
Với tình hình trước mắt, ông ta cũng không thể giúp gì, chỉ làm được chuyện này thôi.
Nghiêm Lập nói: “Chử huynh, huynh không lừa ta chuyện gì đấy chứ?”
Chử Phong Bình: “Có chuyện giấu các ngươi không phải là chuyện bình thường sao? Chẳng lẽ có chuyện gì các ngươi cũng nói hết với bọn ta à? Chỉ cần không ảnh hưởng đến việc hợp tác của chúng ta, ta thích làm gì thì làm cái đó, phải báo cáo mọi chuyện với các ngươi sao?”
…
Được người khác dẫn đường, Thái Kim Tề đã dẫn người đến vị trí phát hiện ra Ngưu Hữu Đạo, tàn tro sau khi được đốt cháy ở ngay trước mắt chúng.
Nhìn thấy đám tro tàn kia, tâm trạng của Tư Đồ Diệu phức tạp, ông ta cũng hy vọng Ngưu Hữu Đạo có thể thoát khỏi sự theo dõi, như vậy thì ông ta cũng có thể bớt việc bớt lo, nếu không ông ta phải thật sự đối mặt với Ngưu Hữu Đạo thì cũng rất khó khăn.
Đệ tử của Linh Kiếm sơn đang tìm kiếm xung quanh, vị Phạm sư đệ kia đang nói nhỏ bên cạnh Thái Kim Tề, về tình hình của Ngưu Hữu Đạo khi ở đây.
“Bên này!” Trong khu rừng bên trái đằng trước, có một người đi ra nhắc nhở, ý là đã tìm được dấu hiệu mà đệ tử của Linh Kiếm sơn để lại ở bên kia.
“Đi thôi!” Thái Kim Tề vung bàn tay lớn lên, một đám người bay lên trời, đi thẳng về phương hướng có dấu hiệu.
Khoảng hai canh giờ sau, cuối cùng đoàn người cũng dừng lại, gặp được hai gã đệ tử theo dõi Ngưu Hữu Đạo trước đây.
“Người đâu?”

“Ở ngay phía trước.”
Hai tên đệ tử theo dõi lặng lẽ dẫn đám Thái Kim Tề đến gần một khe núi, một người chỉ vào một hang động trên vách khe núi, nói: “Thái sư huynh, người đã chui vào trong sơn động kia rồi.”
“Chắc chắn người vẫn ở trong đó chứ?”
“Hai người bọn ta thay phiên nhau theo dõi, không thấy hắn đi ra, vẫn còn ở bên trong đó.”
Khi đang nói chuyện, trong sơn động trên khe núi có động tĩnh, chỉ thấy có một người lén lút xuất hiện, đang quan sát đám người ở xung quanh, không phải ai khác, đó chính là Ngưu Hữu Đạo.
Sau khi không phát hiện ra điều gì kì lạ, Ngưu Hữu Đạo lại lui vào trong sơn động.
“Hừ hừ, thằng nhãi này cũng cẩn thận quá đấy.” Thái Kim Tề cười khẩy. Nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo bằng xương bằng thịt rồi, chút may mắn cuối cùng của Tư Đồ Diệu cũng tan biến, Ngưu Hữu Đạo ơi là Ngưu Hữu Đạo, sao ngươi lại không cẩn thận đến như vậy hả, lão đệ này, ngươi cũng đừng oán giận ta, ta cũng là bất đắc dĩ mới phải vậy thôi!
Quả nhiên, Thái Kim Tề vừa mới quay lại đã tìm đến ông ta: “Tư Đồ chưởng môn, là địch hay là bạn, tự ông xem xét đi.”
Tư Đồ Diệu cười khổ: “Trên tay hắn có Thiên Kiếm phù.”
Thái Kim Tề: “Thế trên tay Tư Đồ chưởng môn không có gì sao? Cấp cao của Vạn Động Thiên Phủ dốc toàn lực ra, dựa vào tài lực của Vạn Động Thiên Phủ, ta tin rằng các người sẽ không không chuẩn bị trước.”
Trên tay Tư Đồ Diệu quả thật là có một tấm Thiên Kiếm phù, để phòng ngừa nhỡ đâu nhất thời cần dùng đến, nhưng ông ta không nghĩ tới lại phải dùng trước Ngưu Hữu Đạo, cho dù không phải dùng vì Ngưu Hữu Đạo thì ông ta cũng đau lòng.
Dường như Thái Kim Tề đoán được suy nghĩ của ông ta: “Tư Đồ chưởng môn, có sự che chở của ba môn phái lớn chúng ta, còn hơn cả Thiên Kiếm phù, còn có cả lợi ích thuộc về Kim châu, ông khó lựa chọn lắm sao?”
Tư Đồ Diệu thở dài một hơi: “Ông muốn làm thế nào đây?”
Thái Kim Tề: “Phía trước giao cho các ông, những người khác hợp lại bao vây xung quanh, lần này nhất định không được để hắn trốn được.”

Vẻ mặt Tư Đồ Diệu nặng nề, thở dài một hơi rồi cung tay lên, hai mươi người của Vạn Động Thiên Phủ cùng nhau vút đến, nhảy xuống khe núi.
Thái Kim Tề cũng vung tay: “Bao vây lại! Nếu như có ai dám để cho Ngưu Hữu Đạo chạy mấy, ta sẽ lấy đầu của kẻ đó để chuộc tội!”
Sau câu ra lệnh của ông ta, toàn bộ cả trăm người tới đây đều ra quân, ngay lập tức vây quanh khe núi mà Ngưu Hữu Đạo đang ẩn mình.
“Lão đệ, xuất hiện đi, ta biết ngươi đang ở trong đó.” Tư Đồ Diệu đứng trong khe núi ngẩng đầu lên hét vào sơn động trên vách đá.
Sau một lúc, Ngưu Hữu Đạo đi ra từ trong sơn động, lưng đeo một cái bọc, đứng ở cửa động, chống kiếm mà đứng, nhìn từ trên cao xuống, lạnh lùng quan sát phía dưới: “Tư Đồ Diệu, ông đến đây làm gì?”
Đây là điều mà hắn không hề nghĩ tới, không nghĩ rằng bọn họ lại dẫn Tư Đồ Diệu đến đây, không nghĩ rằng Chử Phong Bình lại để Vạn Động Thiên Phủ đến đây đối phó hắn.
Tư Đồ Diệu: “Lão đệ, hành tung của ngươi đã bị lộ rồi, ta làm vậy cũng là bất đắc dĩ thôi.”
Ngưu Hữu Đạo: “Bất đắc dĩ à? Ông muốn làm gì?”
Tư Đồ Diệu: “Lão đệ, nghe lời ta đi, chỉ cần ngươi buông tay chịu trói, đáp ứng tất cả điều kiện của phía Linh Kiếm sơn kia, chỉ cần ngươi đồng ý phối hợp với bọn họ, chưa chắc đã không có đường lui, dù sao Nam châu cũng đang ở trên tay ngươi, hoàn toàn có thể thương lượng từ từ được, không nhất định phải làm đến mức một mất một còn!”
Thái Kim Tề đang ẩn núp nghe thấy vậy thì nổi giận, mọi chuyện đều đã thành ra phức tạp thế này rồi còn phối hợp cái quần gì nữa, hiện tại quay đầu lại, coi Tiêu Dao cung và Tử Kim động là đồ ngốc sao? Không có sự đồng ý của hai bên kia, Ngưu Hữu Đạo không lấy được hạng nhất thì có khác gì người chết đâu, có tác dụng gì chứ?
Ngưu Hưu Đạo không đổi vẻ mặt, nói: “Nếu như ta không đồng ý thì ông muốn làm gì nữa?”
Tư Đồ Diệu: “Sao ngươi lại phải làm như vậy? Lão đệ, ngươi làm vậy là không cho ta đường lui rồi, nếu như ngươi nhất quyết cố chấp như vậy, vậy lão ca đây chỉ có thể xin lỗi ngươi thôi.”
Trên vách núi đối diệnm Thái Kim Tề lách người đi ra, quát lên: “Tư Đồ Diệu, ông dài dòng làm gì, lúc này không ra tay thì muốn đợi đến khi

nào?”
Tư Đồ Diệu quay đầu lại nhìn ông ta, rồi lại quay sang cười khổ với Ngưu Hữu Đạo: “Lão đệ, ngươi cũng thấy rồi đấy, ngươi đã bị bao vây rồi, chỉ có thể xin lỗi thôi.”
Ngưu Hữu Đạo lên tiếng trách móc: “Tư Đồ Diệu, ông còn có đường sống để mà chọn, không muốn tìm chết thì thành thật ngồi yên đi, ở đây không có việc của ông.”

Chương 1176: Có Mai Phục (2)

Chương 1176: Có Mai Phục (2)
Tư Đồ Diệu lắc lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài rồi rút kiếm ra, nhưng ngay sau đó lại đơ người lại, ông ta nhìn thấy từ trong động phía sau Ngưu Hữu Đạo lại xuất hiện ra thêm vài người nữa.
Không phải ai khác mà chính là Vu Chiếu Hành và mẹ con Vân Cơ.
Thái Kim Tề cũng giật mình sững lại, không phải nói là chỉ có một mình Ngưu Hữu Đạo thôi sao?
Vừa rồi ông ta vừa mới hỏi đồng môn theo dõi dọc đường, cũng xác nhận được suốt quãng đường này chỉ thấy Ngưu Hữu Đạo đi một mình thôi, cả đường không hề nhìn thấy thêm người khác.
Ba người Vu Chiếu Hành đi ra, mặc dù theo như ông ta thấy thì có vẻ chẳng thay đổi được điều gì, nhưng vẫn khiến ông ta mơ hồ cảm thấy không bình thường, lập tức hét lên: “Tư Đồ Diệu, sao còn chưa ra tay?”
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên làm phép, hét lớn lên: “Không để ai sống sót, ra tay!”
Bầu không khí khác thường ở nơi này khiến người ta chưa kịp cảm nhận, một gã đệ tử Linh Kiếm sơn đã kinh ngạc hô lên: “Thái sư huynh, mai phục, có mai phục!”
Thái Kim Tề lập tức quay đầu lại, bên cạnh đột nhiên vút qua một tiếng, dây leo mọc trên đá núi bên cạnh đột nhiên vút ra như một chiếc roi.
Giống như một lưỡi dao sắc bén xỏ xuyên qua sườn ông ta, tiến thẳng vào nội tạng ông ta, máu tươi bắn tung tóe.
Dây leo mới vừa rồi còn nhìn rất tươi đẹp xán lạn, nháy mắt đã tràn đầy yêu khí rồi.
Thái Kim Tề đầy vẻ hoảng sợ, hai mắt muốn nứt ra, muốn lách người thoát khỏi, nhưng trong cơ thể ông lại lại giống như có một móc câu móc lấy ông ta, muốn bắt lấy dây đằng đang đâm vào trong người ông

ta, dường như muốn khống chế chúng lại, một tay kia của ông ta rút kiếm muốn chém, lại bị dây đằng trần lan khắp nơi liên tiếp quấn lấy.
Số dây leo tăng lên, rối loạn như sợi tóc run rẩy tiến đến, quấn chặt lấy chân của ông ta.
“Ối a…” Thái Kim Tề vươn cổ lên, gân xanh trên cổ nổi lên, ngửa mặt lên trời hét lên rất bi thảm.
Phía sau lập tức có người xông lên cứu ông ta, dây leo tràn lan mạnh mẽ đến mức làm bong da tróc thịt, bung ra từng nhánh binh khí, vung lên hàng trăm nhánh binh khí đồng thời rầm rập ngăn chặn giết chết người đến cứu viện, tràn đầy yêu khí.
Bốn phía cùng lúc vang lên âm thanh chém giết kịch liệt.
Đá vụn không ngừng bay tán loạn xuống từ trên đỉnh núi, đám người Tư Đồ Diệu trong khe núi khiếp sợ, chỉ thấy Ngưu Hữu Đạo chống kiếm đứng ở cửa động không thèm nhìn tảng đá rơi xuống, vẫn đứng nơi đó không hề nhúc nhích, mẹ con Vân Cơ thỉnh thoảng vung vẩy ống tay áo đánh bay tảng đá bay xuống, bảo vệ cho Ngưu Hữu Đạo.
Phía sau ầm ầm rung động, đám người Tư Đồ Diệu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đỉnh núi phía sau không chứa được nhiều người đánh nhau cùng lúc, đang ầm ầm sụp xuống.
Nhưng sợi dây leo như trăm ngàn cái xúc tua kia chưa hạ xuống, sợi dây kéo dài ra đâm vào vị trí phía sau chưa sụp đổ để cố định, toàn bộ dây leo lơ lửng trên không trung, Thái Kim Tề đang bị dây leo quấn quanh cũng đang bị treo lơ lửng trên không.
Rất nhanh số dây leo rối thành cục lung lay trên không trung hiện ra thành hình người, biến thành một cô gái đẹp đẽ, chính là Phù Hoa.
Nhưng số dây leo từ trong cơ thể nàng kéo dài đến ra ngoài vẫn ở đó, là một con yêu quái mọc đầy xúc tua sống nhăn răng, đẹp đẽ mà đang sợ.
Nàng đã giết đến tận đây rồi, vì nàng đã cản lại được viện trợ của Thái Kim Tề, mà nàng cũng đang rất thảnh thơi, vẻ mặt ma mị cười cười, vươn đầu lưỡi liếm liếm môi.
Thoáng chốc, dây leo đâm vào trong cơ thể Thái Kim Tề dường như đang hấp thụ gì đó, cành cây nổi sần bay về hướng nàng đang bay bổng trong không trung.

Nhánh dây sần sùi nhập vào trong cơ thể nàng, nàng lập tức híp mắt vặn vẹo cơ thể, vẻ mặt hưởng thụ.
Mà Thái Kim Tề đang bị quấn chặt run lên cầm cập, ông ta đã không thể phát ra âm thanh gì rồi, có thể thấy cả người ông ta đang khô héo lại với tốc độ nhanh chóng.
Sau khi dây đằng quấn quanh Thái Kim Tề thả lỏng ra, ông ta đã biến thành một cái thây khô bị khô héo nghiêm trọng, bị ném về phía khe núi bên dưới.
Những nhánh xúc tua đang di chuyển không không trung nhanh chóng co rút lại, bện lại thành một đôi cánh phía sau Phù Hoa, trên dây leo nháy mắt nở ra hàng trăm hàng ngàn bông hoa tươi xinh đẹp.
Đôi cánh bằng hoa lay động vỗ đập, sợi dây cắm ở trên vách đá rời đi, Phù Hoa bay lên trên trời, giống như một con bướm xinh đẹp đang dắt theo một cái đuôi.
Đôi cánh vỗ đập bay lượn trên không trung, bay vòng quanh trên không trung phía trên khe núi, cực kì đẹp đẽ, nhưng những người vừa rồi mới nhìn thấy cảnh tượng nàng hút khô Thái Kim Tề lại có thể cảm nhận được sự đáng sợ phía sau cái đẹp này.
Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu nhìn nàng đang bay lượn trên không trung, cho dù đã sớm biết rằng Phù Hoa tu yêu, có điều đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cảnh tưởng nguyên hình của nàng lúc hóa yêu.
Đám người Tư Đồ Diệu trong khe núi cũng ngẩng đầu lên nhìn, cùng lúc đó cũng nhìn sang xung quanh, tiếng đánh nhau đã dần im lặng lại, nhanh chóng trở nên yên tĩnh hoàn toàn.
Đợt tấn công bất ngờ nay diễn ra bất thình lình, đến nhanh, đi cũng rất nhanh.
Đám người Tư Đồ Diệu nhanh chóng tìm ra được nguyên nhân, bọn họ nhìn thấy xung quanh khe núi xuất hiện rất nhiều người, đoán chừng có khoảng một hai ngàn người.
Đám người Vạn Động Thiên Phủ lúng túng căng thẳng tựa lưng vào nhau đề phòng, cuối cùng bọn họ cũng hiểu ra, bọn họ đã rơi vào bẫy rồi, hàng trăm người bị một hai ngàn người bị bao vây tấn công.
Không cần nói gì nữa, chắc chắn là do Ngưu Hữu Đạo nhúng tay, nhưng đám người Ngưu Hữu Đạo vẫn khó mà tin được, sao Ngưu Hữu Đạo có

thể kéo được nhiều người như vậy đến đây? Người tiến vào bí cảnh Thiên Đô tổng cộng lại cũng không quá mười ngàn người.
Gặp phải một đám yêu ma quỷ quái, bọn họ đã đoán trước rồi, đợi đến lúc đám người Lãng Kinh Không, Hồng Cái Thiên lần lượt xuất hiện rồi, chắc chắn rằng đây là đám người nước ngoài đó.
Lại nhìn sang Ngưu Hữu Đạo vẫn không hề thay đổi sắc mặt đứng chống kiếm ở cửa động, Tư Đồ Diệu gần như phát điên lên, vẫn khó có thể tin được, sao tên nhóc lại có thể kéo được đám người này đến đây?
Con bướm xinh đẹp trên không trung thu cánh lại, biến thành một người bình thường, tay áo bay bổng bay từ trên trời xuống, đứng ở trên vách núi, phất tay một cái: “Dài dòng như vậy để làm gì, ra tay!”
Nhóm người đứng trên vách núi chuẩn bị lao xuống, Ngưu Hữu Đạo kịp thời hét lên: “Dừng tay!”
Đám người chuẩn bị xông lên sững lại, quay đầu nhìn về phía Phù Hoa.
Phù Hoa cười tươi như hoa: “Huynh đệ, bọn họ tới đây là để giết ngươi đấy, bọn họ không hề nghĩ đến chút tình nghĩa nào, chẳng lẽ ngươi còn muốn tha cho bọn họ sao?”
Hồng Cái Thiên cũng lớn tiếng hét: “Lão đệ, không nên mềm lòng!”
Lãng Kinh Không nói: “Lão đệ, ngươi nói hết lời hay rồi, bọn họ lại không nghe, ngươi không cần dán mặt nóng vào mông lạnh đâu.”
Đoạn Vô Thương u ám nói: “Lão đệ, không phải là ngươi đang muốn thả bọn họ đi đấy chứ? Vậy thì sẽ bị lộ đó.”
Đám người Tư Đồ Diệu đang cực kì căng thẳng lúc thì ngạc nhiên lúc thì nghi ngờ, bọn họ xưng huynh gọi đệ rồi, chuyện gì đây?
Ngưu Hữu Đạo nâng kiếm chắp tay cảm tạ, sau đó nhìn xuống đám người trong khe núi, lạnh lùng nói: “Tư Đồ Diệu, muốn chết hay là muốn sông?”
Tư Đồ Diệu cười khổ: “Đương nhiên là muốn sống!”
Ngưu Hữu Đạo nghiêng người, bay vào trong khe núi, ba người Vu Chiếu Hành cũng bay xuống theo.
Ngưu Hữu Đạo đứng ở trước mặt Tư Đồ Diệu, chậm rãi lắc đầu, nói: “Tư Đồ chưởng môn, ta chưa từng làm bất cứ chuyện gì có lỗi với ông, ông sờ lương tâm của mình rồi nói xem, Ngưu mỗ phải làm thế nào với Vạn Động Thiên Phủ của ông đây?”

Tư Đồ Diệu: “Lựa chọn giữa sống và chết, nếu đổi lại là ngươi, ngươi muốn chọn thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo cực kì khí phách nói: “Có cái nên làm, cũng có cái không nên làm! Chử Phong Bình chèn ép ta, ông cũng biết, ta hoàn toàn có thể lựa chọn một con đường thuận, nhưng ta tình nguyện dồn bản thân vào đường chết, ông nói tôi sẽ lựa chọn thế nào?”

Chương 1177: Làm sao lại gặp người phụ nữ này?

Chương 1177: Làm sao lại gặp người phụ nữ này?
Ngưu Hữu Đạo vừa nói ra lời này, người ta đường đường chính chính khiến người khác không nói nên lời, đám người Tư Đồ Diệu xấu hổ.
Ngưu Hữu Đạo: “Muốn đi hay muốn ở lại?”
Tử Đồ Diệu nhìn phản ứng của đồng môn đứng hai bên, cuối cùng xấu hổ chắp tay nói: “Lúc trước là ta có lỗi với lão đệ, nguyện theo lão đệ!”
“Mong Tư Đồ chưởng môn sẽ không trở mặt!” Ngưu Hữu Đạo nói xong thì xoay người rời đi.
Ba người Vu Chiếu Hành lạnh lùng liếc mắt nhìn đám người Vạn Động Thiên Phủ, sau đó cũng quay người đi mất.
Đuổi kịp Ngưu Hữu Đạo rồi, Vu Chiếu Hành nhắc nhở: “Giúp đám người lật lọng này rồi, về sau khó mà đảm bảo bọn họ sẽ không phản bội.”
Ngưu Hữu Đạo: “So đo thế có ý nghĩa gì đâu, lúc thời thế không nghiêng về phía chúng ta thì cũng đừng hi vọng người ngoài sẽ đi ngược dòng vì ngươi. Bọn họ ngồi xem đệ tử Linh Kiếm sơn bị giết, đã không thể quay lại được nữa. Chúng ta đang ở giữa bầy yêu ma quỷ quái, cần một vài người ở bên cạnh. Đang ở trong tình cảnh nguy hiểm, không cần tranh đấu một mất một còn, người cùng phe càng nhiều càng tốt!”
Giản Minh càng giải thích kỹ càng khiến Vu Chiếu Hành khó nảy sinh bất mãn.
Vân Cơ cũng không nhịn được mà liếc Ngưu Hữu Đạo, lòng dạ gã này khiến nàng ta thầm buông tiếng thở dài, lại quay lại nhìn con trai mình. Đều là nam nhi, làm sao lại khác biệt lớn như vậy?

Chỉ bằng lời nói này, nàng ta đã biết rõ sự chênh lệch giữa Ngưu Hữu Đạo và con trai mình. Chẳng trách, một người thì nổi bật ở châu Nam, một người thì ăn nhờ ở đậu. Nàng ta phục rồi.
Đi không bao xa, Ngưu Hữu Đạo dừng bước, xoay lại, dường như nhớ ra gì đó, trở lại cạch mấy người Tư Đồ Diệu hỏi:
"Phủ Vạn Động Thiên các ngươi có năm mươi người đi vào, làm sao chỉ có hai mươi người đến?"
Tư Đồ Diệu:
"Người khác đi tìm linh chủng chung quanh, nhất thời khó có thể tập hợp đủ, còn ba mươi người nữa chưa tới đây. Vừa nãy chúng ta cũng đang thương lượng việc này. Chờ đệ tử của Linh Kiếm sơn bên Thái Kim Tề chết sạch, chúng ta lại không tổn hại chút nào quay về, dù là ai cũng sẽ hoài nghi chúng ta hợp mưu với ngươi gây ra chuyện. Chử Phong Bình sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Nếu chúng ta không quay về, lại phải lo lắng cho ba mươi người kia sẽ gặp bất trắc."
"Chuyện này đơn giản, không cần lo lắng. Để sau sẽ xử lý..."
Ngưu Hữu Đạo lại hỏi tỉ mỉ quá trình lúc tới đây của cả nhóm.
Sau khi thăm dò xong tình huống cần biết, Ngưu Hữu Đạo gật gật đầu, đang muốn xoay người rời đi. Tư Đồ Diệu gọi hắn lại, có vẻ không yên tâm hỏi:
"Sao ngươi lại đi chung với họ?"
"Bọn họ là huynh đệ kết nghĩa của ta."
Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ mấy người Phù Hoa đứng trên sườn dốc đang nhìn chằm chằm bên dưới, ngắn gọn đáp một câu rồi rời đi.
Huynh đệ kết nghĩa? Bọn họ? Mấy người? Kết nghĩa ở đây hay là kết nghĩa từ lúc bên ngoài bí cảnh Thiên Đô? Tư Đồ Diệu trố mắt không nói được gì. Y đã tận mắt chứng kiến quá trình kết nghĩa của Ngưu Hữu Đạo và Huệ Thanh Bình, Toàn Thái Phong.
Ngưu Hữu Đạo lên sườn dốc, chạm mặt với mấy người Phù Hoa.
Đoạn Vô Thường liếc người trong sơn cốc:
"Cứ buông tha họ như vậy thôi sao?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Bọn họ vốn là người của ta, chỉ vì bất đắc dĩ mới ruồng bỏ ta. Có cơ hội kéo trở về cũng là chuyện tốt."

Lãng Kinh Không:
"Đời ta hận nhất kẻ phản bội!"
Phù Hoa cũng cười dài nói:
"Lão đệ, người cần giết ngươi lại không giết, dường như xung đột với sách lược của chính đệ? Liên tục như vậy, chúng ta làm sao có thể tin được đệ?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Ta luôn luôn cho rằng, có thể nói chuyện tử tế thì làm sao phải đánh đánh giết giết. Cứ giết người mãi là không giải quyết được vấn đề. Việc này không hề xung đột với sách lược đã đề ra. Bọn họ là ai? Vốn là địa chủ tại châu Kim của nước Triệu, trên tay có một nhóm tu sĩ và mấy trăm nghìn binh mã, đã sóng vai tác chiến với nước Triệu cùng với các thế lực châu Nam ta. Chúng ta không chỉ phải cố gắng ở nơi này, mà sau khi ra khỏi đây còn phải nắm quyền trong trận chiến tranh cướp với ba đại phái nước Yến. Tầm mắt phải kéo dài ra, kéo bọn họ lại chính là đang kéo cả thế lực của họ ở bên ngoài lại."
Phù Hoa cười nói:
"Các ngươi tranh quyền đoạt lợi thì có quan hệ gì với chúng ta? Đó là chuyện của các ngươi. Chúng ta chỉ biết là người có uy hiếp tiềm ẩn càng ít, khả năng an toàn rời đi của chúng ta càng lớn hơn."
Ngưu Hữu Đạo nói thẳng:
"Đó không đơn giản chỉ là chuyện chém giết trong giới tu hành, không giống cách chơi trước giờ của mọi người, không đơn giản như mấy người nghĩ. Kéo theo thế lực của châu Kim mang ý nghĩa có quyền lên tiếng lớn hơn trong trận đối chiến. Chỉ khi nào nắm giữ quyền quyết định trên chiến trường vào tay ta, có thể uy hiếp đến lợi ích của các phương, các phương mới nể mặt ta. Chỉ khi ta vững vàng nắm được quyền lên tiếng, sau khi rời khỏi đây mới có thể đè xuống việc hạ sát thủ đối với người của các quốc gia trong này. Bằng không, sau này ta rơi vào vòng xoáy nhiễu loạn, tự lo không xong, làm sao có thể giúp các người kiềm chế bảy nước? Các người hiện giờ sảng khoái, nhưng chẳng lẽ không suy tính hậu quả?"
Quả thực đây là chuyện mà mấy người chưa hề nghĩ tới, sau khi nghe xong đều trầm mặc.

Chờ một lúc sau, quét dọn thành quả chiến trường, Hồng Cái Thiên bất mãn lao nhanh:
"Không tới mười nghìn hạt linh chủng, nhiều người như vậy mà có một tí teo, phí công."
Ngưu Hữu Đạo:
"Chuyện trong dự liệu. Mỗi ngày họ đều phải nộp linh chủng tìm được lên trên."
Phù Hoa:
"Xem ra lão đệ lại phải tiếp tục cố gắng đi dụ địch."
Ngưu Hữu Đạo hiểu ý của nàng, phải từng bước công phá đầu mối liên hợp của các thế lực nước Yến mới có thể lấy được số linh chủng kia.
"Đại tỷ, giết nhiều người của nước Yến như vậy là đủ để chứng minh thành ý của ta. Tạm thời không thích hợp động đến người nước Yến nữa."
Phù Hoa:
"Thật sự có chết một số người, nói ít thì không ít, nói nhiều cũng không nhiều. Ta làm sao biết các ngươi không hợp tác diễn trò cho chúng ta xem?"
Ngưu Hữu Đạo im lặng một hồi, cuối cùng từ từ nói:
"Trong nước Yến, thế lực của ta đã phát triển đến phần cuối, không cách nào tránh đối mặt chính diện với ba đại phái nước Yến nữa."
Phù Hoa:
"Ngươi lại thích lý luận với ta? Ngươi nói đến nói đi như vậy, trong lòng chúng ta càng không chắc chắn."
"Đại tỷ, tỷ thắng rồi. Ta nói thật cho tỷ biết, ta nhất định phải chọn một trong ba đại phái nước Yến để nương nhờ vào. Ta đã ngầm chuẩn bị cùng với Tử Kim động..."
Có một số việc, hiện tại Ngưu Hữu Đạo còn chưa nghĩ rõ ràng, nhưng dù hắn hạ sát thủ đối với người nước Yến, bên này vẫn cắn chặt không chịu buông. Hắn không qua được lằn ranh này, không thể làm gì khác hơn là để lộ chuyện mình muốn gia nhập Tử Kim động.
Hắn kể, vì lúc đó tình thế bức bách, một nhà Tử Kim động không gánh nổi hắn, không thể không từ bỏ việc làm rõ chuyện của hắn. Hắn cũng nói trắng ra ước định giữa hắn và Nghiêm Lập từ lần thứ hai liên lạc.

Mấy người Phù Hoa nghe xong nhìn nhau, không ngờ dưới đáy còn ẩn giấu những hoạt động mà người khác không nhận ra.
Mấy người cuối cùng cũng hiểu nguyên nhân Ngưu Hữu Đạo không chịu thổ lộ thật tình. Có những việc quả thực không để lộ ra thì tốt hơn, không thể để Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn biết.
Ngọn ngành đã rõ, tất nhiên cũng thản nhiên báo kết quả:
"Giết những người đó là đủ chứng minh thành ý của ta, thật sự không cần phải lãng phí tinh lực và thực lực trên những người nước Yến. Có Tử Kim động làm nội ứng, chỉ cần chúng ta có thực lực phối hợp, trong tình huống mà chúng ta cần tới, linh chủng trong tay nước Yến sẽ rất dễ dàng cướp được. Hiện giờ để họ đi tìm kiếm nhiều một chút, kết quả thực ra là đang giúp chúng ta. Đến lúc cần, có thể để Tử Kim động hỗ trợ thao tác, tiêu hao các thế lực khác, giảm bớt áp lực cho chúng ta..."
Nói xong chuyện, nghi ngờ, khó hiểu, thắt nút đều được mở, mọi người trở nên ung dung. Chuyện sau đó dễ làm.

Chương 1178: Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt (1)

Chương 1178: Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt (1)
Lúc chạng vạng, tà dương rất đẹp, đã có thể nhìn thấy bóng dáng của quả cầu to lớn, loang loáng che kín cả bầu trời, giống như lúc nào cũng có thể rơi xuống.
Nhân viên nước Yến bôn ba tìm kiếm cả một ngày đang tập kết về nơi nghỉ ngơi, Chử Phong Bình đang đối mặt với tà dương chờ đợi.
Lê Vô Hoa cũng đang lo lắng chờ đợi. Một đệ tử phủ Vạn Động Thiên lặng lẽ tới gần, nhỏ giọng bẩm báo:
"Chương môn phái người báo cho chúng ta phương hướng tìm kiếm, đã gửi thư đến."
Xem qua nội dung trên một miếng vải, Lê Vô Hoa cấp tốc đánh giá bốn phía, sau đó lặng lẽ tiêu hủy miếng vải.
Trời tối, Chử Phong Bình vẫn đang chờ, không thấy đám Thái Kim Tề trở về.
Bên trong thung lũng, Sơn Hải và Nghiêm Lập cùng đến trước một đống lửa. Chử Phong Bình ngồi bên đống lửa ngẩng đầu lên, thấy hai người nhìn mình chằm chằm, hỏi:
"Làm gì?"
Sơn Hải:
"Nghe người của môn phái khác nói, đệ tử Thái Kim Tề của ông dẫn đi mấy người trong môn phái, tại sao đến giờ còn chưa trở về?"
Chử Phong Bình:
"Ta cũng muốn biết tại sao còn chưa trở lại."
Nghiêm Lập:

"Mấy người Tư Đồ Diệu cũng chưa về. Nhan Bảo Như cũng không về. Chử huynh, huynh không định giải thích một chút hay sao?
Nhan Bảo Như là thế nào? Chử Phong Bình thầm nghĩ. Ông ta không muốn giải thích, tùy tiện lải nhải mấy câu lừa gạt cho qua. Sơn Hải và Nghiêm Lập không làm gì được ông ta.
Đuổi hai người đi, Chử Phong Bình tràn ngập sầu lo. Ông ta lo đã xảy ra vấn đề, lại cảm thấy không thể có chuyện gì, chỉ bằng một Ngưu Hữu Đạo? Coi như thêm mấy tên như Vu Chiếu cũng không thể khiến cả nhóm người bên này không thể về được.
Không có tin tức gì có thể là chuyện tốt, ông ta chỉ đành tự an ủi mình như vậy, hi vọng là vì Ngưu Hữu Đạo chạy quá xa, người bên này cũng đuổi quá xa, nhất thời không kịp quay về.
Mãi đến tận sáng sớm hôm sau, vẫn không thấy mấy người Thái Kim Tề có bất kỳ ai quay về, Chử Phong Bình linh cảm xảy ra vấn đề. Đệ tử của ông ta dù sao cũng biết sự lo lắng ở bên này, đuổi xa quá không về được ngay thì chắc chắn cũng phải phái người quay về thông báo, không thể để đến một chút tin tức cũng không truyền về như thế.
Đến lúc phái người đi tìm linh chủng lần nữa, Chử Phong bình ngầm phái người quay về, dọc theo hướng mấy người Thái Kim Tề đã đi để tìm kiếm...
Tình huống trước mắt đối với Ngưu Hữu Đạo mà nói, muốn tìm mục tiêu tiếp theo để xuống tay cũng không khó. May mà hợp tác được với một đám người hải ngoại, trước tiên phái ra người liên tục theo dõi phương hướng của các thế lực các nước, trên đường để lại ký hiệu.
Bỏ qua thế lực của nước Yến tầm bảy tám ngày, lao thẳng tới khu vực thế lực nước Hàn, Ngưu Hữu Đạo thuận lợi tìm thấy mục tiêu trước mắt.
Kế hoạch vẫn là kế hoạch lúc đầu, do Ngưu Hữu Đạo đứng ra dụ địch. Người khác dụ địch căn bản vô dụng. Những người khác căn bản đều thuộc một thế lực nào đó, mà nước Hàn sẽ không tùy tiện trêu chọc các thế lực khác. Nhưng Ngưu Hữu Đạo không giống, bây giờ mọi người căn bản đều biết rằng hắn bị ba đại phái nước Yến trục xuất, thế đơn lực bạc dễ ức hiếp.
Đối với một số thế lực, giết chết Ngưu Hữu Đạo còn có thể khiến ba đại phái nước Yến tranh cướp châu Nam mà sản sinh nội loạn.

Nhìn theo Ngưu Hữu Đạo một mình đi mạo hiểm dụ địch, Tư Đồ Diệu lắc đầu, phát hiện vị này vì sống sót mà quả thực không từ thủ đoạn nào, nhảy nhót tưng bừng, bôn ba tứ phía, thực không dễ dàng, khiến người ta thổn thức.
Trong núi rừng hoang dã, lưng đeo túi, Ngưu Hữu Đạo một mình trèo đèo vượt suối, nội tâm kiên định như sắt đá, tiến lên.
Có tiếng động dị thường truyền tới, hắn đột nhiên dừng lại, quay đầu, nhìn thấy một bầy chim tước bay loạn trong rừng. Hắn nhảy lên tán cây, náu sau tán cây chập trùng, mắt lạnh lùng cảnh giác chung quanh.
Quan sát một hồi không thấy điều dị thường, hắn hạ xuống khỏi tán cây, mau lẹ chạy gấp trong rừng, nhanh chóng trốn vào một chỗ hẻo lánh, bí mật quan sát bốn phía.
Có thể là trong rừng có dã thú dọa đám chim bay loạn, nhưng hắn không dám khinh thường, mà ẩn nhẫn, lặng lẽ quan sát.
Đủ nửa canh giờ sau, rất lâu không thấy tiếng động khác, có người không nhịn được nữa. Một bóng dáng thướt tha bay ra, đứng trên nhánh cây tìm kiếm gì đó.
Người tới không phải ai, chính là Nhan Bảo Như.
Bí mật quan sát thấy, Ngưu Hữu Đạo cau mày, trong lòng nảy sinh ngờ vực. Làm sao lại gặp phải người phụ nữ này? Lẽ nào là trùng hợp?
Hắn càng không dám manh động, nín thở ngưng thần, áp chế khí tức lặng lẽ ẩn núp.
Váy áo bồng bềnh ngừng lại, Nhan Bảo Như đáp xuống một thân cây gãy, mắt đầy vẻ ngờ vực. Trong đôi mắt sáng lóe lên, cẩn thận tìm kiếm từng tấc từng tấc mọi nơi mà mắt có thể nhìn tới.
Không phát hiện người, Nhan Bảo Như liên tiếp điểm chân nhảy sang các cành cây khác tìm kiếm, vẫn không thấy người đâu, thầm mắng Ngưu Hữu Đạo quá cảnh giác, gian xảo như con cáo già, hơi có chút bất bình thường là né tránh không còn thấy bóng dáng.
Lúc trước nàng ta vẫn đi theo sau lưng Ngưu Hữu Đạo. Ngưu Hữu Đạo bay lượn trên tán cây, nàng ta theo dõi ngay dưới tán cây trong rừng. Theo lý thuyết, nàng ta theo phía sau, có chim chóc gì thì sẽ bị Ngưu Hữu Đạo đi trước dọa bay mất, ai ngờ gặp phải một tổ chim ngốc không biết tên làm tổ ngay phía dưới, bị nàng ta đụng phải, lập tức bay dáo dác.

Vừa thấy Ngưu Hữu Đạo phát giác rồi hạ xuống rừng, nàng ta cấp tốc quay lại trốn trong một thân cây, ai nghĩ đến Ngưu Hữu Đạo vậy mà thừa dịp tránh được tầm mắt của nàng ta trong nháy mắt, lập tức ẩn núp mất dạng.
Thời cơ vô cùng vừa vặn, Nhan Bảo Như phát hiện mình gặp phải cao thủ phương diện phản theo dõi.
Nàng ta lại không biết rằng, Ngưu Hữu Đạo còn không bằng Viên Cương ở phương diện này. Viên Cương mới là cao thủ phản theo dõi chân chính. Thủ đoạn phản theo dõi kiểu này còn là do Viên Cương dạy cho Ngưu Hữu Đạo.
Nhưng có điều mà nàng ta có thể khẳng định, đó là Ngưu Hữu Đạo rời khỏi tầm mắt của nàng ta không lâu, lại phải ẩn nấp, rất khó tránh khỏi bị nàng ta phát hiện. Vì vậy, Ngưu Hữu Đạo hẳn là đang ở ngay trong khu vực này.
Nhan Bảo Như muốn Ngưu Hữu Đạo phán đoán sai, cho rằng dã thú dọa lũ chim bay đi, nên tiếp tục theo dõi, ẩn náu bất động.
Ai ngờ đợi nửa canh giờ mà không thấy Ngưu Hữu Đạo hiện thân, nàng ta không trốn được nữa, nghi ngờ mình đã bị Ngưu Hữu Đạo bỏ lại.
Sau đó lại nghĩ, lộ thì lộ chứ, quá lắm thì không theo nữa. Vả lại, theo dõi không phải mục đích chủ yếu. Cho dù Ngưu Hữu Đạo chạy mất, nàng ta cũng không sợ, bởi vì nàng ta biết Ngưu Hữu Đạo đi với ai, cũng biết những người kia ở đâu. Sau đó còn có thể ôm cây đợi thỏ!
Kết quả là, lộ diện đi tìm mà không tìm được, phát hiện địa hình vùng này phức tạp, thật sự có khả năng để Ngưu Hữu Đạo chạy mất.
Như vậy cũng có thể để ngươi trốn mất? Nhan Bảo Như thầm mắng.
Có điều nàng ta không dễ buông tha như vậy, vẫn tìm kiếm quanh đây.
Nhân dịp đối phương đi xa hơn một chút, không chú ý tới bên này, Ngưu Hữu Đạo không hẳn không có cơ hội dựa vào địa hình phức tạp để nhân cơ hội trốn thoát, nhưng hắn không làm như vậy.
Hắn đang suy nghĩ một vấn đề, vẫn là vấn đề lúc trước, thật sự là trùng hợp sao?
Hắn hơi hối hận vì đã không hỏi Tư Đồ Diệu tình huống có liên quan đến Nhan Bảo Như. Sau khi hắn rời nước Yến, Nhan Bảo Như có vẽ vẫn ở bên nước Yến?

Nếu như Nhan Bảo Như sau đó rời nước Yến, vậy thì thật sự có khả năng là trùng hợp.
Nếu nàng ta không hề rời đi, bên hắn vừa mới dụ giết được một nhóm người nước Yến đã gặp phải Nhan Bảo Như, như vậy cũng có thể là trùng hợp sao?
Nếu là trùng hợp thì không thể xuất hiện giữa đường theo dõi. Tâm trạng Ngưu Hữu Đạo hơi trùng xuống. Hắn không biết Nhan Bảo Như biết bao nhiêu, có phải đã biết chuyện hắn hợp tác với đám người hải ngoại kia?
Nhan Bảo Như tìm kiếm chung quanh một phen, dường như từ bỏ, đột nhiên nhảy lên cây như muốn bỏ đi.

Chương 1179: Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt (2)

Chương 1179: Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt (2)
Ẩn thân chỗ tối, Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại, cấp tốc vươn tay lượm một cành cây, rắc một cái bẻ gãy, giống như tiếng khi vô tình dẫm phải cành cây khô.
Một tiếng rắc giòn vang lên trong khu rừng yên tĩnh lập tức khiến bóng người vừa nhảy lên cây quan sát cấp tốc nhào xuống rừng. Nhan Bảo Như nghỉ chân trên cành cây, ánh mắt dán về hướng tiếng động, tiếp theo hững hờ hạ xuống, như đạp lăng ba vi bộ rơi vào vùng cỏ dại cao hơn đầu người, ống tay áo liên tục vung động.
Nơi pháp lực bao phủ, cỏ dại bay tán loạn.
Nhan Bảo Như dùng cách này thanh trừ cỏ dại trong rừng, đẩy mạnh về hướng có tiếng động, lật từng tấc đất lên tìm tòi.
Chỉ lát nữa sẽ bị lục soát tới trước mặt, Ngưu Hữu Đạo vung cánh tay lập tung đất đá lởm chởm lên, xuất hiện.
Hai người cách nhau mấy trượng, mặt đối mặt đối lập.
Cỏ dại bay lượn quanh người Nhan Bảo Như, đất đá tán loạn rơi vãi chung quanh Ngưu Hữu Đạo.
Tất cả trở nên tĩnh lặng. Nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo rung vai hất xuống con giun rơi trên vai, Nhan Bảo Như nở nụ cười, khuôn mặt lãnh diễm lộ ra vẻ tươi cười xán lạn hiếm thấy:
"Trốn đi, tiếp tục trốn đi, sao không trốn?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Cô đã sắp dẫm lên đầu ta rồi, thực sự là trốn không nổi nữa. Là do vận may của ta không tốt, chỉ cần nín hơi một lúc nữa là qua được rồi."
Nhan Bảo Như cười gằn:

"Quả thực, suýt nữa đã để ngươi thành công."
Ngưu Hữu Đạo:
"Ngươi làm sao sẽ biết ta ở đây, trùng hợp sao?"
"Trùng hợp?"
Nhan Bảo Như nhếch môi tỏ vẻ châm chọc:
"Đi theo các ngươi mấy này, bên cạnh ngươi quá nhiều người. Vốn ta tưởng khó có cơ hội tiếp cận, ai biết ngươi lại tách ra đi một mình. Ta muốn đi theo ngươi xem một chút xem nhóm yêu ma quỷ quái các ngươi rốt cuộc đang có âm mưu gì, kết quả là xảy ra chút bất ngờ bị ngươi phát hiện. Ta không thể không thừa nhận, ngươi thật sự có thể ẩn nhẫn, hơi có chút bất bình thường là lập tức trốn lâu như thế. Ta suýt nữa đã để ngươi chạy mất, quả thực cũng như ngươi nói, vận may của ngươi kém một chút.
Nàng ta từ Lê Vô Hoa chỉ biết được tình huống có hạn, chỉ biết bên Linh Kiếm sơn phát hiện tung tích của Ngưu Hữu Đạo muốn đuổi theo giết, chẳng ai nghĩ tới Ngưu Hữu Đạo lại đi cùng đám yêu ma quỷ quái kia. Nhóm người của Linh Kiếm sơn tự va vào lưỡi đao.
Nàng ta chỉ biết Linh Kiếm sơn lúc đó vô tình phát hiện Ngưu Hữu Đạo, không biết là Ngưu Hữu Đạo cố ý dụ dỗ.
Nàng ta không có cách nào tiếp cận nhóm người Ngưu Hữu Đạo, cũng không biết mấy người bên Ngưu Hữu Đạo đang giở trò quỷ gì.
Đến lúc này nàng ta cũng chưa từng nghĩ rằng Ngưu Hữu Đạo sẽ làm mồi dụ, vì sẽ không cho rằng đám yêu ma quỷ quái kia dám đối nghịch với thế lực của bảy nước.
Cho nên khi nàng ta phát hiện Ngưu Hữu Đạo đơn độc tách ra, đã rất muốn nhìn xem rốt cuộc hắn muốn làm gì.
Nhưng lời nói của nàng ta rơi vào tai Ngưu Hữu Đạo lại rất khác biệt. Ngưu Hữu Đạo lòng trầm xuống, quả nhiên người phụ nữ này phát hiện hắn cùng một nhóm với đám người hải ngoại kia.
"Lộ diện cũng được, lén lén lút lút theo ở phía sau rất phiền, muốn biết gì thì hỏi thẳng ngươi cũng được." Nhan Bảo Như hừ lạnh bồi thêm một câu.
Ngưu Hữu Đạo:
"Ta nghĩ ngươi chỉ hiếu kỳ, chắc không có ác ý gì với ta chứ?"

Nhan Bảo Như:
"Ngươi rất gian trá, mấy tháng trước thăm dò ngươi sẽ không quên nhanh như vậy chứ? Ta có ý gì đối với ngươi, ngươi phải hiểu rõ mới đúng."
Ngưu Hữu Đạo:
"Ta không thù không oán với cô, ta đoán việc nhằm vào ta không phải ý của bản thân cô. Ta đã là kẻ sắp chết, có phải là nên để ta chết được rõ ràng hay không, ai phái ngươi đến?"
Nhan Bảo Như:
"Chuyện đó không quan trọng. Nói đi, ngươi đi cùng với đám yêu ma quỷ quái kia là định làm gì? Nếu đáp án làm ta thỏa mãn, ta có thể để cho ngươi một đường sống."
Ngưu Hữu Đạo:
"Người ở nơi này, còn có thể làm gì, đơn giản là tìm kiếm linh chủng."
Nhan Bảo Như:
"Nếu là lúc trước, có lẽ ta sẽ tin chuyện hoang đường của ngươi, cũng không có lý gì không tin, ngoại trừ kết bạn tìm kiếm linh chủng thì còn có thể làm gì? Nhưng ngươi một mình rời đi, tìm kiếm linh chủng sao? Ta đi theo sau ngươi nhiều ngày nay, trừ nghỉ chân thì là chạy đi, không thấy các ngươi có ý tìm kiếm linh chủng gì. Ngưu Hữu Đạo, đáp án của ngươi khiến ta rất không vừa lòng. Ta khuyên ngươi đừng rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt. Đợi đến lúc ta phải cạy miệng ngươi ra, mùi vị đó không dễ chịu đâu. Ta rất thích sạch sẽ, sẽ không thật sự muốn làm bẩn tay mình."
Nàng ta giơ tay, tỏ vẻ tiếc nuối xoa xoa ngón tay trắng bóng như ngọc.
"Ta thấy tự thân cô đã khó bảo toàn!" Trong lúc Ngưu Hữu Đạo nói chuyện chợt nhìn về sau lưng nàng.
Nhan Bảo Như căng thẳng, bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, trống không, nào có người nào. Nàng ta chợt nhận ra không đúng quay lại, kiếm của Ngưu Hữu Đạo đã ra khỏi vỏ. Một luồng hàn quang lóe lên, tiên tục chém ra mấy đạo kiếm khí, bóng người cấp tốc thoát đi.
Nhan Bảo Như vung tay áo, ầm ầm vang vọng. Ống tay áo vung lên đập tan mấy đạo kiếm khí chém tới, tay áo cứng như sắt thép.

Dám dùng thủ đoạn nhro này trêu chọc mình, Nhan Bảo Như giận dữ, vụt một cái lao ra, đuổi theo hướng Ngưu Hữu Đạo chạy trốn vào trong rừng.
Ống tay áo tung bay, lao đi trong rừng nhanh như chim diều hâu săn thỏ, cấp tốc đuổi theo mục tiêu.
Nhan Bảo Như trên không trung, ngọc chưởng xoay tròn đẩy một cái.
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên phát hiện không khí chung quanh đột nhiên ngưng đọng, tràn ngập sức co dãn khó mà tin nổi, khiến hắn như bị giam trong bể chất nhầy trong suốt, khó có thể hành động.
Nhan Bảo Như lại kéo tay.
Ngưu Hữu Đạo đã sắp sửa đáp xuống đất để mượn lực, lập tức cảm thấy dòng khí bốn phía bỗng như đang đẩy hắn ngã trở lại. Vùng không gian này dường như đã bị pháp lực của Nhan Bảo Như khống chế.
Tiếp theo Nhan Bảo Như mau lẹ vỗ ra một chưởng.
Khí lưu bốc lên bỗng nhiên dồn dập như dời non lấp bể, ầm ầm vỗ vào lưng Ngưu Hữu Đạo, cạch một tiếng đập bay Ngưu Hữu Đạo ra xa.
Túi đeo vỡ tan, linh chủng lấp lánh màu tím bay tán loạn như mưa.
Phụt! Một ngụm máu tươi phun mạnh ra, Ngưu Hữu Đạo đập mạnh vào cây đại thụ, rơi xuống đất.
Bóng người lóe lên, Nhan Bảo Như đã đứng trước mặt Ngưu Hữu Đạo, nhìn cơn mưa tím tán loạn chung quanh mà kinh ngạc.
Nàng ta bỗng vung tay áo, gió xoáy cuộn quanh người. Cỏ dại, đất đá vụn trên mặt đất thoáng cái bị gió cuốn lên.
Nàng ta đứng trong tâm cơn lốc, duỗi tay một cái, từng viên sáng màu tím bay từ trong cơn lốc rác rưởi tới, tập trung vào trong lòng bàn tay nàng ta.
Rất nhanh, một quả cầu tập hợp linh chủng màu tím lơ lửng trên bàn tay nàng ta.
Linh chủng rải rác chung quanh chỉ trong khoảnh khắc đã được nàng ta thu về.
Ống tay áo của nàng ta lại cuốn lên, gió xoáy cuốn theo đất cát cỏ rác khuếch tán ra, sửa sạch chung quanh. Gió cuốn ra xa rồi dần lặng xuống.
Nhan Bảo Như đứng trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nhìn Ngưu Hữu Đạo ngã trên mặt đất thở hổn hển, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng trào

máu, có vẻ như đang thoi thóp. Nàng ta đưa tay chỉ quả cầu màu tím:
"Trên người ngươi lại có nhiều linh chủng như vậy, rốt cuộc các ngươi dự mưu chuyện gì?"
"Chúng ta..." Ngưu Hữu Đạo lờ mờ nói, mấy câu sau lúng búng không thành lời.
Một tay nâng cầu tím, một tay vồ tới, Nhan Bảo Như cách không nằng Ngưu Hữu Đạo từ dưới đất lên.
Nàng ta đang muốn tóm lấy cổ áo của Ngưu Hữu Đạo để giữ vững hắn rồi hỏi, hai mắt có vẻ suy yếu của Ngưu Hữu Đạo đột nhiên trừng lên, lạnh lùng nghiêm nghị, sau đó là một chưởng nhào tới.
"Muốn chết!"
Đột biến nảy sinh, Nhan Bảo Như quát lên, không kịp ứng phó với công kích khoảng cách gần nên lập tức hóa trảo thành chưởng, uỳnh, cứng rắn chống đỡ một chưởng của Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay ra sau nhấn một cái vào cây đại thụ sau lưng, ầm một tiếng, thân cây nổ tung ở giữa.
Nhan Bảo Như cả kinh, cảm thấy một chưởng của mình không hoàn toàn đánh vào cơ thể Ngưu Hữu Đạo mà là phần lớn bị chuyển vào cây đại thụ kia.

Chương 1180: Đuổi tận cùng không buông

Chương 1180: Đuổi tận cùng không buông
Nửa đoạn cây to lớn lay động kịch liệt, ầm ầm nghiêng đổ. Ngưu Hữu Đạo chịu một chưởng bay ngược ra sau, lao ra ngoài quá đống vụn gỗ bắn tung từ thân cây vừa nổ, mau chóng thoát thân khỏi Nhan Bảo Như.
Hắn khẽ vồ một cái, bảo kiếm bị đánh bay lúc trước được hắn hút trở về, rơi vào tay hắn.
Đại thụ nghiêng đổ nhưng vẫn chưa ngã, bị các cành cây to khác nâng đỡ.
Nhan Bảo Như sao có thể để Ngưu Hữu Đạo chạy trốn, lập tức vung tay áo hất văng vụ gỗ, lao đi truy sát.
Kiếm về tay Ngưu Hữu Đạo khi đang trên không trung. Ánh kiếm lóe lên từng đạo kiếm khí, điên cuồng chém về phía Nhan Bảo Như.
Ống tay áo của Nhan Bảo Như giống như cơn lốc cuốn mây, uốn lượn vung vẩy ầm ầm đánh tan từng đợt kiếm khí chém tới, hoặc nghiêng người tránh khỏi kiếm khí vừa sát qua người.
Cây cối bị kiếm khí bổ trúng rào rào đứt gãy.
Hai người bay nhảy trốn tránh trong rừng, thỉnh thoảng hạ xuống đạp thân cây mượn lực, tới tới đi đi như bóng ảnh.
Một người truy sát, một người liên tục vung ngược kiếm chém cản trở.
Trong lúc truy sát, Nhan Bảo Như phi thân đạp lên thân cây một cái, nhảy chéo sang bên. Thân cây vừa mượn lực bị kiếm khí cào nát bét.
Rầm, quả cầu màu tím trong tay nổ nát tứ tung.
Nhan Bảo Như tránh sang bên, thân thể lay động khi hạ xuống, một tay đỡ thân cây, một tay che ngực, không còn tâm để ý đến số linh chủng kia.

Ngưu Hữu Đạo đang tránh né truy sát cũng ngừng chạy trốn, từ phía sau thân cây vọt ra, khóe miệng chảy máu, mặt vô cảm, kiếm nắm hờ trong tay, nhìn thấy dáng vẻ của Nhan Bảo Như liền cười gằn lạnh lùng.
Không trốn nữa, cũng không vội ra tay, cứ đứng chờ như vậy, muốn chờ đến lúc đối phương ngã xuống.
Hai người cách xa nhau vài chục trượng, Nhan Bảo Như chống cây che ngực từ từ ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói:
"Tu vi của ngươi không phải là Trúc Cơ kỳ!"
Vừa nãy giao chiến một chưởng xong, nàng ta đã phát hiện điều không ổn. Ban đầu Ngưu Hữu Đạo chém ra mấy đạo kiếm khí không có uy lực lớn, cũng chỉ ngang Trúc Cơ kỳ. Vừa nãy, uy lực đột nhiên tăng lên nhiều, căn bản vượt qua khỏi uy lực mà tu vi Trúc Cơ kỳ có thể thả ra được. Đó là lực lượng mạnh mẽ chân thực, không thể giả được!
Ngưu Hữu Đạo hờ hững nói:
"Vậy thì như thế nào?"
Nhan Bảo Như nói:
"Ngươi đã trúng ta một chưởng lại không có chuyện gì, ngươi không bị thương?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Điều đó có quan trọng không? Ta nói là tự ta làm mình bị thương, vết thương không nghiêm trọng lắm, ngươi có tin không?"
Nhan Bảo Như khó tin nổi. Tu vi của nàng ta trong Kim Đan kỳ đã có thể xem như đỉnh cấp, dù đối phương cũng có tu vi Kim Đan, nhưng rõ ràng đã trúng một chưởng của nàng ta thì không thể không có một chút chuyện gì. Đối phương không đến nỗi có tu vi Nguyên Anh kỳ chứ? Không thể nào, nếu tu vi đã là Nguyên Anh kỳ thì làm sao còn phải phí thời gian với nàng ta như vậy.
Nàng ta đã hiểu ra, cắn răng oán hận nói:
"Ngưu Hữu Đạo, tiểu tặc nham hiểm nhà ngươi ẩn giấu quả thực sâu!"
Nói xong là nghiến răng nghiến lợi, phát hiện mình mắc mưu. Đối phương không tiếc để bản thân bị thương chính là để đánh nàng ta một chưởng. Nàng ta đã nếm trải mùi vị một chưởng này.
Ngưu Hữu Đạo:

"Ta ẩn giấu hay không đó là chuyện của bản thân ta, chẳng liên quan gì đến ngươi. Ta và ngươi không thù không oán, ngươi lại càng muốn sống mái với ta. Ngươi oán ta, dường như không có đạo lý!"
Thứ hắn có chính là lòng kiên trì chậm rãi tiêu hao với đối phương, sẽ luôn có lúc đối phương không chịu nổi.
Đối phương chậm chạp không hành động, biết tình trạng cơ thể mình, Nhan Bảo Như hiểu ý đồ của Ngưu Hữu Đạo, đột nhiên lắc mình xông ra, muốn dùng hết tu vi toàn thân dồn Ngưu Hữu Đạo vào chỗ chết.
Thấy khí thế của đối phương tăng lên dữ dội, Ngưu Hữu Đạo cũng âm thầm hoảng sợ, thân thể cấp tốc chập chờn dao động.
Cả bốn phía đều trở nên mơ hồ, quên đi không quan tâm tất cả mọi thứ chung quanh, cũng không quan tâm đến bản thân, chỉ giữ vững một tâm ý trong lòng.
Thứ bên ngoài tâm đều hỗn loạn, tâm ta lại như hoa sen, mọc trong bùn mà không hôi mùi bùn, gọi là hỗn độn thanh liên ý, chính là kiếm quyết Thái Ất!
Một đạo tâm ý tức kiếm ý, có tên là Thanh Liên kiếm ý.
Xuất thân bùn lầy mà không nhiễm bùn, kiếm ý vừa ra, thế tất phải phá tan thế giới hỗn loạn này.
Ngưu Hữu Đạo rung cổ tay, chớp mắt vung ra kiếm chiêu Phân quang Thái Ất. Tu vi như hoa sen phóng ra vẻ đẹp rạng rỡ nhất, pháp lực toàn thân dồn vào ánh kiếm lóng lánh.
Khí lưu ngang dọc trong rừng, ánh kiếm dường như xẹt qua không gian, giống như có trăm nghìn ánh sáng cùng lúc lóe lên, rực rỡ lóa mắt.
Tốc độ của ánh kiếm vừa nhanh chóng, vừa gấp gáp, khiến Nhan Bảo Như kinh hãi đến biến sắc. Thế tiến công của đối phương dày đặc kiếm ý. Tốc độ vung vẩy hai tay áo của nàng ta hoàn toàn không kịp hóa giải.
Dưới tình thế cấp bách, Nhan Bảo Như đang trên không trung chợt giang mạnh hai tay như đại bằng giương cánh, đẩy ào một cái, hai tay đồng thời thi pháp.
Không khí ngưng trệ, đạo đạo ánh kiếm óng ánh tựa như cũng bị dừng lại trong không gian, chậm rãi đẩy mạnh về phía trước với tốc độ vô cùng chậm rãi...
Cho đến khi không thể nào tiến được nữa.

Ngưu Hữu Đạo cũng cảm nhận được áp lực cực lớn, cổ tay vung kiếm cũng bị trì trệ. Toàn thân hắn giống như bị cứng lại trong hổ phách thành bức tượng.
"Ha!"
Đối mặt với khốn cảnh, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên hô to một tiếng, từ bỏ dùng pháp lực đối cứng. Càn Khôn quyết vận hành, một tay buông kiếm, thân thể nhào về phía trước với tư thế ngả về trước, đột nhiên cất bước đạp đạp chạy như điên, kéo theo kiếm nhanh chóng lao tới Nhan Bảo Như đối diện.
Sao có thể có chuyện đó? Nhan Bảo Như kinh hãi. Đại pháp của mình có thể mượn oai thiên địa để tạo áp lực, vậy mà không ảnh hưởng được Ngưu Hữu Đạo?
Nàng ta có thể cảm giác được, trong không gian mà pháp lực của mình đang khống chế, thân thể Ngưu Hữu Đạo có thể hoạt động linh hoạt như thường.
Nếu như nói nàng ta thi pháp khống chế biến áp lực của không gian này nặng nề như dưới đáy biển sâu, thì Ngưu Hữu Đạo chính là một con cá trong biển sâu đó. Thân hình hắn liên tục tránh ra khỏi những ánh kiếm đang đọng lại trong không gian.
Nhan Bảo Như không tin tà, liều mạng thúc đẩy áp lực, muốn hạn chế Ngưu Hữu Đạo.
"Càn Khôn hộ thể, sông lớn chảy về Đông, phá!"
Ngưu Hữu Đạo gầm lên đề khí, nhảy lên, buông thõng kiếm trong tay vẩy ra. Một luồng sáng chói lòa, mỹ lệ, như ánh sáng đỏ lóe lên phía chân trời.
Nhan Bảo Như lơ lửng trên không chợt kinh hồn, cấp tốc xoay người né tránh, thoát được một đòn trí mạng.
Một chiêu kiếm thất bại, trong nháy mắt hai tay cầm kiếm, Ngưu Hữu Đạo vặn eo chém tiếp nhát kiếm thứ hai.
Máu đỏ bắn tung, mũi kiếm cắt ra xiêm y sau lưng Nhan Bảo Như, chớp mắt da tróc thịt bong, suýt chút nữa đã bổ đôi cột sống của nàng ta.
Đùng đùng đùng...
Ánh kiếm đang đọng trong không gian đột nhiên thoát khỏi xiềng xích, cũng mất đi động lực bắn đi, chớp mắt thi nhau nổ ầm ầm.

Đất đá bắn bay, nổ tung cát bụi mù mịt. Nhan Bảo Như sợ đến suýt hồn phi phách tán, lắc mình lao ra. Sau đó nàng ta đáp xuống đất định tái chiến, vừa vặn không tự chủ được mà rùng mình một cái, hai tay đồng thời che ngực.

Tình huống trong cơ thể hiện giờ thế nào, chỉ có bản thân nàng ta hiểu rõ nhất, đáng hận!

Không nói hai lời, nhanh chóng độn về phía sâu xa trong rừng, không để ý đến vết thương đẫm máu sau lưng.

Ngưu Hữu Đạo đi ra từ trong bụi bặm, mắt lạnh lùng quét một vòng, thấy đống linh chủng màu tím sáng lòe lòe phía trước.

Cái gì mà linh chủng hay không linh chủng, hắn liều mạng, kéo kiếm đạp đạp chạy trong rừng truy đuổi, dốc lực chạy theo.

Dù song phương càng chạy càng cách nhau xa, Ngưu Hữu Đạo cũng đuổi tận cùng không chịu buông.

Hết cách rồi, Nhan Bảo Như đã biết bí mật của hắn, lại biết hắn hợp tác với đám người hải ngoại. Điều này uy hiếp đến kế hoạch của hắn, cũng uy hiếp đến cơ hội sống sót của hắn. Hắn làm sao có thể buông tha cho nàng ta!

Chương 1181: Dọa khóc (1)

Chương 1181: Dọa khóc (1)
Lúc trước có cơ hội thoát thân đã không để ý, lại còn cố ý tạo tiếng động là vì sao?
Lúc trước cố ý tự làm mình bị thương để giả vờ bị đối phương đánh ngã lại vì cái gì?
Bởi vì mặc kệ hắn có ẩn giấu thực lực mình hay không, về tu vi quả thực có chênh lệch không nhỏ so với Nhan Bảo Như. Một khi để Nhan Bảo Như chạy, hắn căn bản không đuổi kịp.
Nhan Bảo Như biết quá nhiều, hắn quyết không thể để Nhan Bảo Như chạy trốn, nhất định phải diệt khẩu!
Nhan Bảo Như gấp gáp bỏ trốn, thỉnh thoảng quay đầu lại sau xem, thấy Ngưu Hữu Đạo đuổi theo mình quyết không bỏ, là thề không giết nàng ta không thôi!
Nàng ta không lo được vết thương sau lưng, cũng không thể ổn định dị biến đang ngày càng tăng cao trong cơ thể, dốc toàn lực bỏ chạy.
Trong lòng nàng ta đang bi phẫn đến khó có thể dùng lời để diễn tả. Bất kể Đan bảng có phải trò cười hay không, tốt xấu gì nàng ta cũng là cao thủ xếp hàng hai trên Đan bảng, không ngờ lần này lật thuyền trên mương, lại gặp phải một tên giả heo ăn thịt hổ!
Không phải tu vi Trúc cơ kỳ sao? Toàn bộ giới tu hành lại không có một ai biết được tu vi thật sự của tên khốn kiếp kia? Lúc xác định thân phận và kiểm soát trước khi vào Thiên cốc cũng không thể tra ra tu vi thực của kẻ này sao?
Có khả năng này lại còn trốn ở cái xó xỉnh kia lâu như vậy, mà còn giả bộ bị đả thương. Biết cõi đời này có kẻ thâm tàng bất lộ, nhưng người có thể ẩn giấu sâu như thế trong thế giới tu hành chìm ngập ân ân oan oán như vũng bùn lầy này, nàng ta mới gặp lần đầu tiên.

Lại nói ngược lại, nếu không phải ẩn giấu sâu, chỉ cần một chút xíu hoài nghi, nàng ta cũng sẽ không làm như vừa rồi.
Vì bất cản mà bị hại thảm như vậy, , Nhan Bảo Như càng nghĩ càng uất ức, tức giận muốn phun máu, hối hận phát điên.
Nàng ta biết, với tình trạng cơ thể hiện tại của mình, tốt nhất là mau mau tìm một chỗ chữa thương, thi pháp hóa giải dị biến trong cơ thể.
Nhưng mà nàng ta không còn dám dây dưa với Ngưu Hữu Đạo. Nàng ta biết kết cục rơi vào tay đối phương sẽ thế nào, cho nên nhắm mắt cắn răng thoát đi.
Trong rừng chạy trốn vội vã, càng ngày nàng ta càng không chịu nổi, đột nhiên nhảy lên trên tán cây, cấp tốc bay đi.
Ngưu Hữu Đạo cũng đuổi theo, kéo kiếm trong tay, điên cuồng đuổi theo không tha!
Ban đầu, khoảng cách giữa hai người càng kéo xa. Dần dần, tốc độ bay lượn của Nhan Bảo Như càng ngày càng chậm, khoảng cách giữa hai người càng kéo càng gần.
Trong lúc bay, thân thể Nhan Bảo Như thỉnh thoảng sẽ run rẩy một cái, màu da trên mặt vừa hồng vừa trắng.
Tình cờ quay đầu lại nhìn một cái, nhìn thấy tên kia càng ngày càng gần, Nhan Bảo Như trong lòng dâng lên sự tuyệt vọng.
Một đuổi, một chạy, ra khỏi núi rừng. Một trước một sau nhắm về phía vùng hoang dã.
Hai người đạp cỏ bay đi, núi rừng phía sau càng ngày càng xa.
Đột nhiên, Nhan Bảo Như mất lực dưới chân, đáng lẽ giẫm lên lá cỏ mượn lực lại thành đạp mạnh xuống, trượt chân lảo đảo ngã lật xuống bụi cỏ.
Choeng! Một đạo kiếm khí nhộn nhạo gợn sóng chém xoẹt một cái hất tung cỏ, Nhan Bảo Như nhào thân tránh ra.
Đợi nàng ta lảo đảo bò lên, nửa bên tóc đã phủ sương lạnh, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo chỉ xéo kiếm.
Vô cùng chật vật, Nhan Bảo Như không chạy nữa, cũng không chạy nổi, mặt bi phẫn.
Khóe miệng Ngưu Hữu Đạo cũng có vết máu, thần tình lạnh lùng nói:

"Chạy đi, làm sao không chạy nữa? Không chạy nổi thì nói, ai bảo ngươi giết ta? Thành thật khai báo, ta tha cho ngươi khỏi chết!"
Nhan Bảo Như che ngực thở dốc nói:
"Muốn giết cứ giết, nói nhảm gì đó!"
Ngưu Hữu Đạo lắc người lao lên, vung tay tát bốp một cái.
Chát! Tiếng tát vang giòn. Nhan Bảo Như bị đánh xoay một vòng văng xuống đất, miệng mũi đều tóe máu.
Sau đó, nàng ta chậm rãi bò lên dưới chân Ngưu Hữu Đạo, rất có cảm tưởng thà chết chứ không chịu khuất phục, miệng đầy máu hàm hồ nói:
"Tiểu tặc giả dối, nếu không dùng thủ đoạn đê tiện vô sỉ kia, ngươi sao có thể làm đối thủ của ta?"
Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng không chút lưu tình, không một chút thương hương tiếc ngọc, vung chân đá tới.
Đùng! Nhan Bảo Như bị đá trúng giữa bụng lập tức bay ra xa hai trượng rồi đập xuống đất, miệng phun ra một ngụm máu, có thể nghe thấy tiếng xương cọt kẹt gãy vang.
Rất hiển nhiên, một cước này không hề nhẹ.
Ngã trên đất, ho ra máu, thân thể run rẩy, Nhan Bảo Như trợn mắt muốn nổ tung. Đau đớn thân thể chỉ là thứ yếu, quan trọng là đau lòng. Nàng ta là ai? Nàng ta là cao thủ xếp hạng hai trên Đan bảng, là cao thủ nổi danh thiên hạ. Bây giờ nàng ta lại bị một kẻ mà mình coi là giun dế đánh cho thảm hại, chân chính hận không thể lột da rút xương Ngưu Hữu Đạo cho hả giận.
Nhưng tình thế mạnh hơn người, dù nàng ta không cam lòng cũng chẳng có sức.
Nàng ta không muốn ngã xuống, không muốn tỏ ra thấp kém mà ngã xuống chân Ngưu Hữu Đạo. Nàng ta giẫy giụa muốn bò lên.
Xoẹt xoẹt, kiếm khí xẹt qua, cỏ bay tán loạn. Cả một vùng cỏ cao hơn người bị tước chỉnh tề, để lộ thân thể đang giãy giụa của nàng ta.
Nàng ta nghiêng đầu nhìn sang, thấy Ngưu Hữu Đạo mặt vô cảm đang nâng kiếm, chậm rãi bước qua bụi cỏ đi tới gần.
Cho dù khó khăn, nàng ta cũng phải bò lên.
Đi tới trước mặt nàng ta, Ngưu Hữu Đạo dừng bước, nhấc chân, một cước đạp sau lưng nàng ta, dễ dàng dẫm nàng ta xuống đất, khiến nàng

ta không bò dậy nổi.
Ngưu Hữu Đạo từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nhìn dáng vẻ chật vật của nàng ta. Trên người nàng ta đầy rẫy vết máu loang lổ, tướng mạo đoan trang không còn, mái tóc cài chỉnh tề cũng rối loạn, người dính đẩy cỏ dại. Dáng vẻ lãnh diễm, quyến rũ kia một khi mất đi tôn nghiêm, lập tức cũng mất luôn ánh sáng mỹ lệ sau cùng.
Nhìn nàng ta giãy giụa dưới chân, Ngưu Hữu Đạo hỏi:
"Nói, tại sao phải hại ta?"
Lại bị người như thế giẫm dưới chân, Nhan Bảo Như vừa giận dữ vừa nhục nhã khó chịu nổi, gào lên:
"Ngươi có bản lĩnh thì giết ta đi!"
Ý nàng ta là, ta sẽ không khuất phục ngươi.
Ngưu Hữu Đạo "Ồ" lên, ánh mắt lướt chung quanh rồi dừng lại ở một gò đất, rồi lại nhìn xuống Nhan Bảo Như dưới chân:
"Không ngờ cũng rất cang trường đây! Thực ra người như ta rất ghét đánh đấm bạo lực. Hành tẩu giang hồ, mưa gió bão bùng, miễn cưỡng đã thấy được nhiều, từ từ biết được chút phân tấc đối nhân xử thế, hiểu rõ chân lý 'Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng', nội tâm cũng mềm nhũn. Ta luôn cảm thấy không có chuyện gì không thể nói chuyện, việc gì cứ phải nhuốm máu tanh khắp ngươi, toàn thân đầy vẻ hung tàn. Ta thật sự không muốn làm chuyện quá phận đối với ngươi. Ngươi phải hiểu rõ khổ tâm của ta."
Nhan Bảo Như cười thảm:
"Mèo khóc chuột! Giết đi, ngươi giết ta ngay đi!"
Ngưu Hữu Đạo:
"Một người phụ nữ như hoa như ngọc thế này, bao nhiêu đàn ông ái mộ? Với bản lĩnh của ngươi, có rất nhiều cơ hội để ngươi tìm một người đàn ông tốt chàng chàng thiếp thiếp. Đó mới là chuyện mà những phụ nữ xinh đẹp như ngươi nên làm. Việc liếm máu trên lưỡi đao này quả thực không thích hợp với cô nương xinh đẹp như ngươi. Nghĩ lại, có người đàn ông cùng ngươi bên hoa ngắm trăng, yêu yêu đương đương có phải tốt không, tội gì phải chết, đúng hay chăng?"
Nhan Bảo Như chửi ầm lên:
"Đàn ông không một tên nào tốt, ngươi cho rằng..."

Nói còn chưa dứt lời, cái chân sau lưng đã giẫm mạnh lên người nàng ta.
"Im! Ta đã nghe quá nhiều chuyện cổ tích từ miệng phụ nữ rồi, cũng chỉ toàn nói đàn ông bạc tình thế này bạc nghĩa thế nọ mà thôi."
Kiếm trong tay Ngưu Hữu Đạo khều mấy lọn tóc ngổn ngang trên mặt nàng ta.
"Trong mắt phụ nữ lắm đàn ông rác rưởi, trong mắt đàn ông lắm tiện nhân, nói mấy chuyện đúng đúng sai sai kia chẳng có ý nghĩa gì. Hiện giờ không phải lúc kể chuyện cổ tích. Ngươi biết đấy, chốn quỷ quái này nhiều mãnh thú thích ngửi mùi máu tanh rồi mò đến lắm."
Nhan Bảo Như phẫn nộ nói:
"Ngươi là cái thá gì? Muốn chém muốn giết mặc ngươi!"
"Lời hay nói tận, không cảm kích, cũng được!"
Ngưu Hữu Đạo vung vẩy kiếm trêu chọc trên mặt nàng ta.

Chương 1182: Dọa khóc (2)

Chương 1182: Dọa khóc (2)
"Ta nhớ ngươi từng nói, người như ngươi thích sạch sẽ, bảo ta phải thành thật phối hợp, nói là không muốn làm bẩn tay ngươi. Lúc đó ngươi uy hiếp ta như vậy đúng không hả?"
Hắn vừa nói xong, Nhan Bảo Như nghĩ đến điều gì đó, bàn tay đặt trên mặt đất chợt co lại theo bản năng.
Nhưng mà đã chậm, Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng vung kiếm. Kiếm trong tay hắn như cái đinh gọn gàng đóng xuống, không chút do dự, có thể nói là tàn nhẫn.
"A!"
Bị giẫm trên đất, Nhan Bảo Như ngửa mặt lên trời thét lên thảm thiết, người run bần bật. Cánh tay như ngọc bị đóng đinh trên mặt đất, bị Ngưu Hữu Đạo đâm kiếm xuyên thẳng xuống đất. Thân kiếm cắm sâu một phần ba xuống lòng đất.
Lúc trước còn nói có chuyện gì có thể từ từ nói, đảo mắt cái đã xuống tay độc ác.
Chân đạp trên lưng nàng ta chợt thả ra, kiếm cũng buông, Ngưu Hữu Đạo buông chân tay lui ra hai bước, mặt không chút thay đổi nói:
"Ta nói rồi, người như ta không thích đánh giết giết, càng không muốn giết người."
"Có điều, nếu ngươi muốn chết, ta cho ngươi cơ hội. Kiếm đưa cho ngươi, ngươi tự vẫn cho xong việc, sau đó ta sẽ cẩn thận chôn ngươi, không để ngươi phơi thây nơi hoang dã. Lấy đức báo oán, vậy là đủ rồi chứ?"
Nhan Bảo Như run lẩy bẩy, bò mấy lần không dậy nổi, bàn tay bị đóng trên mặt đất, quả thực khó mà bò lên nổi.

Ngưu Hữu Đạo đứng bên cạnh lạnh nhạt quan sát, phát hiện người phụ nữ này quả nhiên có tu vi sâu dày, trúng một chưởng Càn Khôn của mình mà có thể chịu được đến hiện giờ.
Cuối cùng, Nhan Bảo Như vẫn bò lên, quỳ một chân trên đất, nắm chặt chuôi kiếm rút một cái, người đau đớn đến mức rên rỉ.
Cánh tay bị ghim trên đất được giải thoát, đau đớn run lẩy bẩy, mũi kiếm nhấc lên trước cổ, nhưng chậm chạp không hạ được quyết tâm tự sát, cứ vậy mà chết sao?
Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng nhìn chằm chằm biến hóa trên vẻ mặt của nàng ta.
Đột nhiên, Nhan Bảo Như giống như nổi điên, vung kiếm đâm tới Ngưu Hữu Đạo.
Nhưng với tình trạng của nàng ta, nào có thể giết được Ngưu Hữu Đạo, bị Ngưu Hữu Đạo vươn tay bẻ một cái cướp lấy kiếm trong tay.
Ngã nhào xuống đất, Nhan Bảo Như thống khổ mà lại tuyệt vọng.
"Con mẹ nó, ngươi không có can đảm tự sát còn làm bộ làm tịch với lão tử làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên nổi giận, vung tay vồ một cái kéo tóc nàng ta, kéo đi xềnh xệch.
Nhan Bảo Như oa oa kêu loạn, vung tay đánh lên cánh tay Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo không có thời gian để ý, nắm tóc kéo nàng ta đi trên cỏ, kéo thẳng về phía gò đất bên kia.
Gò đất chìm trong bụi cỏ cao hơn người, vừa nãy lộ ra sau khi hắn dùng kiếm khí dọn dẹp cỏ dại. Gò đất bị phá hoại, có rất nhiều kiến sốt ruột bò tới bò lui, hiển nhiên là một tổ kiến.
Ngưu Hữu Đạo kéo người tới trước gò đất, tàn nhẫn giật nắm tóc kéo lên, cho nàng ta thấy tổ kiến trước mắt.
Nhan Bảo Như trừng mắt, sợ hãi gào lên:
"Ngươi muốn làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo không nói nhiều, tóm chặt tóc nàng ta nhấn mạnh về phía gò đất. Ầm! Tầng đất bị đánh mạnh, hắn ấn dí đầu nàng ta vào trong tổ kiến.

Thân thể nàng ta giãy giụa kịch liệt, trong gò đất vang lên tiếng "Ô ô" không ngừng.
Không để cho nàng ta cảm nhận sâu sắc mùi vị trong đó, Ngưu Hữu Đạo sẽ không rút đầu nàng ta ra.
Rất nhiều kiến bò loạn trên mặt và tóc nàng ta, tình cảnh quả thực khá khủng bố. Thậm chí có con kiến bắt đầu bò lên người nàng ta. Nàng ta lắc đầu muốn vùng thoát.
Ngưu Hữu Đạo ấn chặt tóc nàng ta, ngồi xổm bên cạnh, nói bên tai nàng ta:
"Trước đây ta thường đào lỗ dưới đất, sau đó đã hiểu một đạo lý, đó là người sống sống những tháng ngày giống như người chết mới là điều đáng sợ nhất. Có biết trước đây ta xử trí loại phụ nữ không biết điều như ngươi ra sao không? Ta sẽ không để ả chết dễ dàng, mà sẽ chôn ả xuống đất, cắm một cái ống cho ả ăn uống, khiến ả chết cũng không được mà sống cũng không xong, để cho ả vẫn sống dưới đất nhưng không cục cựa gì được. Không quá ba ngày, ta hỏi ả điều gì, ả lập tức thành thật trả lời cái đó. Mùi vị đó để cho ngươi chậm rãi hưởng thụ. Bây giờ, trước tiên hãy nếm thử mùi vị này trước đi."
Dứt lời, hắn thi pháp cạy miệng nàng ta, khiến nàng ta không khép miệng lại được, lại túm chặt tóc nàng ta, ấn sâu vào trong tổ kiến.
Nhan Bảo Như trợn mắt, điên cuồng mà lúng búng nói:
"Nói... ta nói..."
Ngưu Hữu Đạo ngừng tay, khôi phục cằm nàng ta, hỏi:
"Ngươi nói cái gì? Ta không nghe rõ."
"Ta nói!"
Nhan Bảo Như khóc rồi, bị dọa khóc, khóc ròng ròng nói:
"Đồng Mạch, là Đại tư không Đồng Mạch của nước Yến bảo ta tới giết ngươi."
Đồng Mạch? Ngưu Hữu Đạo nhăn mày, kéo nàng ta ra, thi pháp ấn vào thân nàng ta, đánh bay lũ kiến trên người.
Sau đó hắn tóm chặt cổ áo nàng ta, kéo ra xa tổ kiến, trước tiên thi pháp hạ cấm chế trên người nàng ta, khống chế vết thương đang chảy máu, rồi lại ấn một chưởng lên lưng nàng ta. Hắn dùng Càn Khôn quyết giúp nàng ta hóa giải cảm giác nóng lạnh giày vò trong cơ thể.

Một ít ngoại thương không là cái gì, sự đau đớn giày vò trong người không còn nữa mới thật sự được giải thoát, thoải mái.
Thoát khỏi thống khổ, Nhan Bảo Như trút được gánh nặng, vô cùng chật vật, ngơ ngác ngồi dưới đất, dáng vẻ hồn phi phách lạc.
Đã buột miệng cầu xin tha thứ, sự tự tôn của cao thủ hạng hai Đan bảng hoàn toàn sụp đổ.
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm đứng trước mặt nàng ta, hỏi:
"Đồng Mạch bảo ngươi đến giết ta? Lão ta được Thương Kiến Hùng sai khiến sao?"
Nhan Bảo Như thất lạc nhìn mặt đất, mờ mịt nói:
"Thương Kiến Hùng? Không biết. Đồng Mạch biết ta sắp vào bí cảnh Thiên Đô nên liên lạc với ta, bảo ta giết ngươi, nói rằng quyết không để cho ngươi sống sót trở về. Ta hỏi ông ta tại sao phải giết ngươi. Ông ta nói đây là một cơ hội, nói ngươi chết rồi, Nam Châu sẽ nội loạn, triều đình sẽ có cơ hội khống chế lại Nam Châu. Ta nói Yến và Triệu đang vào thời khắc giao chiến, ông ta lại nói chuyện đó không quan trọng. Muốn diệt ngoại xâm thì phải bình nội loạn trước! Ta cũng chỉ hỏi, nguyên nhân muốn giết ngươi là gì thực ra không quan trọng đối với ta."
Ngưu Hữu Đạo:
"Với thân phận, địa vị của ngươi, rất tự do tự tại, tại sao làm chó săn cho lão, ngoan ngoãn nghe lời lão?"
Nhan Bảo Như:
"Chỉ một tán tu, lấy đâu ra tự do tự tại? Ta vẫn hưởng sự cung phụng của ông ta, được ông ta ngầm cung cấp tài lực cho. Ta thì sẽ làm chút chuyện trong khả năng khi ông ta gặp gỡ chuyện phiền phức."
Thì ra là như vậy, Ngưu Hữu Đạo đã hiểu, lại hỏi:
"Lúc trước, ngươi làm sao đuổi theo ta?"
Lúc trước hắn đã hỏi rõ Tư Đồ Diệu, Tư Đồ Diệu không đề cập đến chuyện người phụ nữ này tham dự vào. Tư Đồ Diệu còn nói, Chử Phong Bình có ý định giấu diếm hai nhà khác.
Cho nên hắn không hiểu, nếu Chử Phong Bình đã có ý định giấu người khác, làm sao lại tìm người phụ nữ không dễ khống chế trong bàn tay như vậy? Là vì nguyên nhân khác hay Tư Đồ Diệu cố ý giấu không nói, hoặc là không chỉ có một mình Nhan Bảo Như mà còn có kẻ khác? Việc

này hắn nhất định phải biết rõ. Đây cũng là một trong các nguyên nhân mà hắn cần thiết phải ép nàng ta mở miệng.
"Là trưởng lão Lê Vô Hoa của Vạn Động Thiên phủ. Ta không biết mục đích của y. Y tìm tới ta..."
Nhan Bảo Như si ngốc báo hết tình huống Lê Vô Hoa đến tìm nàng ta.
Ngưu Hữu Đạo nghe xong mới hiểu chuyện không hợp lẽ thường này rốt cuộc là sao. Thật dở khóc dở cười, hóa ra lão già Lê Vô Hoa kia có lòng tốt mà lại làm chuyện xấu. May mà người phụ nữ này không bị cuốn vào tranh đấu lợi ích to lớn, bằng không nếu đặt tâm tư lâu dài hơn một chút, hắn không bị Lê Vô Hoa hại chết thì không yên.
Nghe Ngưu Hữu Đạo gọi, chờ đợi đã lâu, mấy người Phù Hoa lộ diện, đều tỏ ra ngờ vực quan sát về phía sau Ngưu Hữu Đạo. Hiện giờ gọi họ lộ diện, không sợ có cơ sở ngầm phía sau theo tới sẽ phát hiện?
Thấy trên người Ngưu Hữu Đạo không còn cái túi mà ôm một đoạn gỗ tròn, khóe miệng còn có máu, Phù Hoa hỏi:
"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Chương 1183: Cả thế gian đều là kẻ địch

Chương 1183: Cả thế gian đều là kẻ địch
Đoạn gỗ tròn trên tay Ngưu Hữu Đạo nổ tung, linh chủng màu tím rơi xuống đất:
"Không dụ được, trên đường lại đụng phải kẻ cướp, suýt nữa bị cướp mất linh chủng. May mà ta lấy về được."
Hồng Cái Thiên nghi ngờ nỏi:
"Trên người ngươi có Thiên Kiếm phù, ai mà dám động vào ngươi?"
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu:
"Ta cũng không quen biết. Không sao, chỉ là phải đuổi giết mất thời gian. Ta bị thương nhẹ, hôm nay không thể dụ được nữa, để ngày mai đi."
Hắn không nói đã xảy ra chuyện gì trên đường, mà quả thực cũng bị thương nhẹ, cần chữa trị.
Ngày kế, nghỉ ngơi tốt, Ngưu Hữu Đạo tiếp tục xuất phát.
Lần này rất thuận lợi, tu sĩ nước Hàn quả thực ước gì giết chết được Ngưu Hữu Đạo. Một kẻ có ngưng tụ Nam Châu thành lực lượng cường hãn đến mức lay động được cả nước Yến chính là uy hiếp lớn đối với nước Hàn.
Quan trọng hơn chính là, bị lợi ích làm mê muội, nhìn thấy trên tay Ngưu Hữu Đạo có khá nhiều linh chủng, người của Thiên Nữ giáo phát hiện tung tích của Ngưu Hữu Đạo muốn nuốt một mình, cũng không nói cho hai nhà khác, lặng lẽ phải một nhóm người truy sát Ngưu Hữu Đạo, kết quả là chìm thuyền trong mương.
Không đợi được tin tức, trưởng lão chủ trì của Thiên Nữ giáo tự mình dẫn người tới kiểm tra tình huống.
Lần này không giống như lúc đối phó nước Yến, động một cái đã phải lui. Đám người Tứ Hải đợi phục kích, quả nhiên đợi được đến lúc kẻ

địch sa lưới. Sau một trận vây công kịch liệt, toàn bộ nhân viên do trưởng lão chủ trì của Thiên Nữ giáo cầm đầu bị diệt sạch.
Bao gồm một số tán tu và môn phái khác trong nước Hàn, gặp phục kích hai lần, tổng cộng tổn thất khoảng ba trăm người.
Chỉ qua hai trận phục kích, đệ tử Thiên Nữ giáo bị lợi ích làm mờ mắt khiến toàn bộ người đi vào bí cảnh Thiên Đô không còn một ai, bị tiêu diệt sạch.
Cho dù chiếm thế vây công tuyệt đối, bị Thiên Nữ giáo ném ra ba tấm Thiên Kiếm phù, đám người của Tứ Hải cũng phải tổn thất hơn trăm người.
Phù Hoa cũng bị thương, nhưng thu hoạch rất lớn lao. Toàn bộ hơn triệu hạt linh chủng do Thiên Nữ giáo thu hoạch được đều rơi vào tay đám Ngưu Hữu Đạo.
Nhìn đống linh chủng sáng lấp lánh, Hồng Cái Thiên bị thương nhẹ hưng phấn vung tay múa chân:
"A ha ha, lấy đồ có sẵn còn khá hơn so với chúng ta chạy khắp nơi muốn gãy cả chân nhiều."
Gã ta còn không nhịn được vỗ vỗ vai Ngưu Hữu Đạo:
"Cũng may có lão đệ nha, nếu không phải có ngươi gợi ý thì đâu ra cách dụ địch hiệu quả như vậy."
Lời này đúng là không sai, nếu không phải thấy Ngưu Hữu Đạo dễ bị bắt nạt, đối tượng bị dụ cũng không dám dễ dàng xuống tay với người của các thế lực khác như thế.
Nói chung, trên người Ngưu Hữu Đạo có quá nhiều điều kiện dụ địch tốt nhất mà người khác không có.
Đoạn Vô Thường âm trầm nói:
"Mọi người dành thời gian nghỉ ngơi, sau đây Bách Xuyên cốc và Vô Thượng cung phát hiện người của Thiên Nữ giáo mất tích sẽ phái người đi tìm kiếm."
Ngưu Hữu Đạo:
"Thấy đủ thì thôi đi, đổi nhà khác."
Lãng Kinh Không cau mày:
"Nước Hàn tổng cộng có nghìn người, đã bị chúng ta giết chết ba trăm người, làm thêm mấy lần nữa là có thể diệt sạch người của nước Hàn."

Ngưu Hữu Đạo:
"Trận chiến này, chúng ta đã tổn thất hơn trăm người, còn tiếp tục nhắm vào thế lực cùng một nhà để tăng thêm tổn thất của mình là không cần thiets. Nước Hàn phát hiện Thiên Nữ giáo bị hại nhất định sẽ nghi thần nghi quỷ phòng bị các thế lực khác. Chỉ cần tạm thời ngăn cản khả năng các nước liên hợp, mục đích của chúng ta sẽ đạt được."
"Thế lực bảy quốc gia, nếu chúng ta cứ xử lý từng nhà một, mỗi lần lại phải hi sinh nhân lực tương đương, vậy sau này chúng ta cũng không chịu nổi. Lấy được hạng nhất là mục đích của chúng ta, nhưng nếu gây chuyện lớn quá mức sẽ không có đủ thực lực để rời khỏi bí cảnh Thiên Đô. Hiện giờ cướp nhiều hơn nữa cũng chỉ toi công, vì quan trọng nhất là chúng ta phải sống sót rời khỏi đây."
"Lại nói, một khi Bách Xuyên cốc và Vô Thượng cung tìm tới, chúng ta còn có thể bảo đảm sẽ tiêu diệt sạch sẽ bọn họ không để lọt một tên sao? Chỉ cần có một kẻ chạy thoát, chúng ta lập tức bại lộ. Thiên Nữ giáo không biết chuyện còn giấu lòng riêng nên mới bị diệt, muốn tái diễn sự việc đối với Bách Xuyên cốc và Vô Thượng cung thì sẽ có nguy hiểm."
"Kế hoạch lần này đối với ta mà nói, chỉ có thể thành công, không được thất bại."
"Ta không thể gánh nổi bất kỳ nguy cơ thất bại nào, dù chỉ một chút nguy hiểm cũng phải ngăn chặn. Để cho ổn thỏa, đã đánh rắn động cỏ đến nước Hàn thì không thích hợp hành động tiếp. Chúng ta tiếp tục tìm nhà khác. Nhà khác không biết chuyện còn có thể dễ dàng thành công. Cứ thế suy ra, chỉ cần các quốc gia đều có một nhà bị chúng ta đánh trộm thành công, trên tay chúng ta có thể nắm được số linh chủng tương đương, xếp hạng nhất đã có thể chắc chắn."
"Mà chỉ cần thế lực của các quốc gia bị chúng ta làm suy yếu, sau này họ sớm muộn gì cũng bị đám người nước Tấn kia gặp phải. Người của nước Tấn rất ngang ngược, nhìn thấy nước khác ít người, thực lực giảm mạnh, nhất định sẽ không nhịn được mà ra tay cướp giật. Có nước Tấn hỗ trợ chúng ta tiêu hao các nước khác, mà các nước khác cũng giúp chúng ta tiêu hao nước Tấn. Đến lúc đó, chỉ cần trên tay chúng ta còn có đủ thực lực, chúng ta sẽ có thể an toàn rời khỏi bí cảnh Thiên Đô, đó là khả năng khả thi nhất."

"Đó cũng là nguyên nhân vì sao ban đầu ta kiên trì không động tới nước Tấn. Chúng ta nhất định phải từng bước dẫn dắt thế cuộc về phía có lợi cho chúng ta. Chỉ cần cơ hội có lợi cho chúng ta càng nhiều, càng lúc càng lớn, cuối cùng chúng ta càng dễ đắc thắng. Càng về sau chúng ta sẽ càng ung dung, vì ưu thế ở bên chúng ta."
"Hiện giờ không thể vì quá dễ thành công mà bị váng đầu. Đến lúc thấy đủ thì nhất định phải dừng, không nên vì tiếc rẻ mà bỏ lớn lấy nhỏ. Hiện giờ chúng ta đã có nhiều người bị thương, ngay cả đại tỷ cũng bị thương khá nặng, phải mau chóng rút lui. Như vậy vừa để thoát thân nghỉ ngơi, chữa thương hồi phục, vừa chạy tới khu vực của nhà tiếp theo."
Hắn phân tích lợi hại một phen. Mọi người trầm mặc chăm chú nghe, cuối cùng đều rất tán thành.
Tất cả đều bị hắn thuyết phục, không một ai có ý kiến phản đối, nhất trí đồng ý thấy đủ thì thôi, rút đi.
Sau khi cấp tốc quét tước chiến trường, thanh lý vết tích, tránh khỏi bị người phát hiện có quan hệ với tu sĩ hải ngoại, tất cả mau chóng độn đi.
Bách Xuyên cốc và Vô Thượng Cung bên nước Hàn đột nhiên phát hiện người của Thiên Nữ giáo không thấy đâu, đợi lâu không đến, không biết xảy ra chuyện gì...
Đến lúc này, nhóm tu sĩ hải ngoại kể cả Ngưu Hữu Đạo chuyển một vòng, đối mặt với thế lực các nước, dùng phương thức tương tự, không ngừng dụ địch, phục kích.
Phương thức tuy như nhau, nhưng khi đối mặt với các trường hợp, Ngưu Hữu Đạo vẫn sẽ điều chỉnh cho phù hợp với thời thế.
Ví dụ như sau khi ra tay với nước Hàn, nhóm người lại đánh sang nước Triệu, nhưng nước Triệu xảy ra tình huống bất ngờ.
Quả thực có thể dụ cho người nước Triệu truy sát cướp bóc, nhưng nhóm này rất nhát gan, không dám độc chiếm, thế là gọi cả ba nhà liên hợp phái người truy sát cả đám.
Ngưu Hữu Đạo quyết đoán từ bỏ hành động đối với người nước Triệu, cho người diệt kẻ theo dõi phía sau, cấp tốc dẫn mọi người rời đi.
Nguyên nhân rất đơn giản, mấy nhà nước Triệu phái người đi truy sát đều biết Ngưu Hữu Đạo. Dưới tình thế không thể giải quyết tất cả đám người đó, chỉ xuống tay với nhóm, sẽ khiến nước Triệu phát hiện ra bên

cạnh Ngưu Hữu Đạo có người của thế lực khác. Một khi tin tức lộ ra, kế hoạch sẽ bị phá hủy.
Còn về việc giết chết hai tên bám đuôi cũng chẳng có gì to tát, bị Ngưu Hữu Đạo phát hiện rồi diệt đi có gì không bình thường?
Với ân oán giữa hắn và nước Triệu, giết thêm hai người và bớt giết hai người cũng làm chuyện khác đi chút nào.
Sau đó đám người đánh về phía nước Vệ, dụ ra người của Linh Hư phủ, diệt hết, cướp giật linh chỉnh tới tay.

Chương 1184: Âm (mưu 1)

Chương 1184: Âm (mưu 1)
Tiếp đó lại quay sang hạ độc thủ với Huyết Thần điện của nước Tống, tiếp đó là Đại Khâu môn của nước Tề.
Đối với nước Tề và nước Vệ, Ngưu Hữu Đạo còn ôm một chút cầu may, hi vọng hai này có thể tha cho mình một lần. Hiện giờ quan hệ của hắn với nước Vệ và Tề vẫn coi là khá.
Đặc biệt trưởng lão Mộc Ứng Cao của Linh Hư phủ nước Vệ trước đây gặp mặt chưa từng làm khó dễ mình, có thể coi như khoan dung với hắn. Nhưng sau khi nhìn thấy trên tay hắn có nhiều linh chủng, thấy hắn đi một mình dễ nuốt, cả hai nước lại không hề buông tha cho hắn. Cho nên, Ngưu Hữu Đạo cũng không khách khí, lạnh lùng hạ sát thủ!
Quét tước chiến trường xong, Tư Đồ Diệu đứng bên cạnh Ngưu Hữu Đạo thở dài:
"Lão đệ, khúc chiết trong nước Yến thì thôi không nói. Nước Tống, Hàn, Triệu, Tấn đều hận không thể giết chết ngươi. Bây giờ ngươi cũng đắc tội cả hai nước Vệ, Tề, ngươi phiền phức lớn rồi!"
Đứng ở sườn núi chống kiếm, Ngưu Hữu Đạo đánh giá những người đang dọn dẹp thu vật phẩm lấy được trên người thi thể, sắc mặt lành lạnh nói:
"Chỉ đắc tội vài kẻ cá biệt trong các nước thôi, không nghiêm trọng như ngươi nói."
Tư Đồ Diệu:
"Còn không nghiêm trọng hả? Dù ngươi ra ngoài rồi, làm sao mà đối mặt?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Bọn họ ra tay với ta trước, còn có lý hay không? Chí ít họ cũng chỉ có thể ôm lòng thù dai, chứ không lôi ra được đạo lý gì. Chuyện đã đến

mức độ này, kết thù thì kết thù. Chỉ cần đi ra ngoài, trên tay chúng ta còn có thực lực nắm lấy thế cuộc, chút thù riêng đó chẳng có gì ghê gớm. Dù sao cũng không bằng việc chúng ta chết ở chỗ này chứ?"
Tư Đồ Diệu cười khổ:
"Thù riêng? Đắc tội hết mọi người một lượt, khiến tất cả nổi giận, vậy thì không phải thù riêng nữa. Rất có thể sẽ khiến tất cả hợp tác đối phó với ngươi. Người có từng nghĩ đến hậu quả không vậy?"
Ngưu Hữu Đạo giơ tay vỗ vỗ lưng vị chưởng môn này:
"Ngài yên tâm, trước khác nay khác, các phái đều thức thời vô cùng. Hợp tác đối phó ta là không thể, ta sẽ không để cho họ có cơ hội đó."
Thấy hắn chắc chắn như thế, Tư Đồ Diệu à một tiếng hỏi:
"Nói thế là sao?"
"Thiên cơ không thể tiết lộ!"
Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ lên trời, miệng nhếch lên cười quỷ dị, trong đầu hiện lên gương mặt Ngọc Thương.
Chỉ cần hắn sống ra khỏi đây, Hiểu Nguyệt các sẽ khởi binh. Nước Triệu sẽ phải đối mặt với ưu lo bị diệt quốc. Thế cuộc thiên hạ sắp xuất hiện đại biến. Thế lực mà hắn nắm trong tay cũng không phải củ cải trắng, chỉ sợ có người cầu hắn còn không kịp, đâu ra tâm tư hợp tác chơi hội đồng hắn?
Thấy hắn không nói, Tư Đồ Diệu cũng hết cách, nhưng vẫn có lòng nhắc nhở:
"Lão đệ, cứ tiếp tục như vậy, cả thế gian đều là kẻ địch!"
Ngưu Hữu Đạo cảm khái nói:
"Chưởng môn Tư Đồ, đi đến nước này cũng không phải mong muốn của ta. Nếu đã bị ép đến mức này, đối địch với cả thế gian cũng không phải là chuyện xấu. Có người đối mặt với mấy chuyện đó còn có đường lùi, nhưng có người lại không cách nào chống cự."
Tư Đồ Diệu nghe không hiểu, hỏi:
"Lão đệ nói vậy có ý gì?"
Ngưu Hữu Đạo lắc lắc đầu, không nói tỉ mỉ, cũng khó nói. Có sự lo lắng chỉ có nội tâm hắn mới hiểu được. Hắn không sợ tranh tài trong quy tắc đối với người khác, chỉ sợ những kẻ nắm quy tắc, có thể khống chế quy tắc bất cứ lúc nào kia.

Nếu vậy cũng không thể giết chết hắn? Hắn sợ bản thân sống sót ra ngoài sẽ quét sạch thế diện của Toa Như Lai, khiến Toa Như Lai không vui, chỉ có thể tiếp tục tìm đường đi trên con đường chết là phải làm địch với cả thế gian này. Như vậy còn có thể đọ với Toa Như Lai một phen. Hiện giờ không có gì nguy hiểm hơn so với việc tránh thoát tai nạn Toa Như Lai này.

Cũng không ai có thể cảm nhận được áp lực phải tìm đường sống trong chỗ chết như hắn lớn đến bao nhiêu, chỉ có một mình hắn yên lặng chịu đựng.

Vẫn chưa nói rõ ràng nên Tư Đồ Diệu dò hỏi: “Lão đệ, ngươi gọi riêng ta đến đây không phải chỉ để tán dóc với ta đấy chứ?”

Ngưu Hữu Đạo: “Dĩ nhiên không phải, ta muốn cùng Tư Đồ chưởng môn thảo luận về kế hoạch tiếp theo, muốn nghe thử Tư Đồ chưởng môn có cao kiến gì không.”

Tư Đồ Diệu vội khoát tay: “Ngươi đừng thảo luận với ta, cách chơi này của ngươi trong lòng ta thực sự không nắm chắc, ta cũng chẳng có cao kiến gì. Ta nghĩ trong lòng ngươi đã có dự định rồi, cứ nghe theo ngươi đi, ta rửa tai lắng nghe đây.”

Ngưu Hữu Đạo: “Nếu Tư Đồ chưởng môn đã khiêm tốn như vậy, ta cũng không khách khí nữa. Bước tiếp theo ta chuẩn bị để lộ hành tung của chúng ta, để thế lực chư quốc liên thủ vây quét chúng ta, ông cảm thấy thế nào?”

“Ồ?” Tư Đồ Diệu vội vàng nhìn xung quanh: “Lão đệ, ngươi đùa có phải hơi lớn quá rồi không, không cần phải tự gây phiền toái cho mình như vậy chứ.”

Ngưu Hữu Đạo: “Không phải tự tìm phiền phức, mà là để giải quyết phiền phức. Giờ ta đang muốn chấm dứt hành động tìm kiếm linh chủng của chư quốc, những chuyện chúng ta đã làm với chư quốc, còn cả một lượng lớn linh chủng chúng ta cướp được đã đủ để hấp dẫn bọn hắn tới rồi.”

Tư Đồ Diệu không theo kịp tư duy của hắn, khó hiểu hỏi: “Tại sao?”

Ngưu Hữu Đạo: “Đạo lý rất đơn giản, chúng ta đã cướp được linh chủng của bốn nhà, cộng thêm bản thân mấy người hải ngoại này, giờ số lượng linh chủng thu thập được trong tay hắn còn nhiều hơn các nước, chúng ta

đã chiếm ưu thế, cho nên không thể để chư quốc lùng sục thêm nữa. Nếu như để số lượng trên tay bọn hắn tiếp tục tăng lên, một khi nhà nào đó thôn tính được nhà khác, ưu thế số lượng linh chủng trên tay chúng ta rất có thể sẽ không còn tồn tại, chúng ta nhất định phải đảm bảo vẫn giữ được ưu thế hàng đầu trong tình huống bọn hắn thôn tính lẫn nhau, sau này mới có thể thoải mái ứng đối các loại tình huống được. Bởi vậy, chúng ta nhất định phải kết thúc hành vi lùng sục của bọn hắn."
Tư Đồ Diệu càng thấy khó hiểu: "Không phải ngươi vẫn muốn tiếp tục dụ dỗ để cướp đồ từ tay bọn hắn sao? Trong tay bọn hắn nhiều thêm một chút, ngươi cũng sẽ càng lấy được nhiều hơn, vẫn có thể giữ được ưu thế dẫn đầu cơ mà."
"Mục tiêu hành động lớn không thay đổi, nhưng quá trình chấp hành cụ thể cần phải tùy cơ ứng biến, không thể đã định rồi là không thay đổi."
Ngưu Hữu Đạo hất cằm về phía những yêu ma quỷ quái đã bị quét sạch trên chiến trường: "Đã chết bao nhiêu người rồi? chỉ mới vài trận mà đã tổn thất gần năm trăm người, chỉ còn lại một ngàn người. Phải thay đổi kế hạch thôi, tình hình không lạc quan như ta nghĩ lúc đầu cho nên buộc phải kịp thời điều chỉnh lại kế hoạch hành động, không chừa đủ thực lực để ứng phó với những biến hóa có thể xuất hiện sau này, chúng ta rất khó lấy được thành tích đứng đầu an toàn rời khỏi bí cảnh Thiên Đô."
Tư Đồ Diệu khẽ vuốt cằm, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, cũng nhìn đám yêu ma quỷ quái đang bận rộn vơ vét thi thể kia: "Dường như giờ bọn hắn vẫn chưa phản ứng lại kịp."
Ngưu Hữu Đạo: "Không phải là chưa phản ứng lại kịp, mà liên tiếp nhận được những thu hoạch khổng lồ đã khiến đầu óc choáng váng, cảm thấy có hy vọng nhận được phần thưởng kết xù của hạng nhất. Sau khi tổn thất thêm vài nhân thủ, bọn hắn sẽ phản ứng lại kịp, đến lúc đó kế hoạch của ta có sai sót, bọn hắn sẽ không còn nghe theo ta nữa."
Tư Đồ Diệu: "Ngươi định làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo: "Kết thúc hành động tìm kiếm linh chủng của chư quốc, lấy bản thân chúng ta làm mồi nhử, hấp dẫn nhân mã chư quốc tới. Đợi bọn hắn vừa đến, chúng ta lập tức thoát thân. Sau khi chư quốc mất đi mục tiêu, lại đụng độ nhau sẽ khó tránh khỏi một trận chém giết tranh đoạt, để bọn hắn rơi vào trạng thái tự chém giết, tiêu hao lẫn nhau sớm."

Tư Đồ Diệu hiểu ra, chư quốc tiêu hao kha khá rồi, bên này vẫn giữ được thực lực tương đương, có thể tùy thời cơ đưa ra rất nhiều lựa chọn, cũng đúng là càng có nhiều phần thắng hơn. Có điều ông ta vẫn nghi hoặc: “Một khi bị chư quốc quấn lấy, chúng ta còn có thể thoát thân sao?”

Chương 1185: Âm mưu (2)

Chương 1185: Âm mưu (2)
Ngưu Hữu Đạo: “Ông yên tâm, không nắm chắc ta sẽ không tự đem sống chết của mình ra để mạo hiểm như vậy, ta tự có cách giúp người thoát thân.”
Tư Đồ Diệu: “Nếu đã có cách, vì sao ngươi không nói rõ với đám yêu ma quỷ quái kia?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ông không thật sự cho rằng ta với bọn hắn kết bái rồi thì bọn hắn chuyện gì cũng sẽ nghe theo ta đấy chứ? Vô ích thôi, tính cảnh giác của bọn hắn rất cao, muốn bọn hắn mạo hiểm lấy mình làm mồi nhử, bọn hắn sẽ không đồng ý. Giờ những việc gì nắm chắc phần thắng và có lợi bọn hắn sẽ làm, bắt bọn hắn gánh vác nguy hiểm toàn quân bị tiêu diệt, chắc chắn bọn hắn sẽ không đồng ý.
Bọn hắn sẽ nghi ngờ có phải ta muốn mưu hại bọn hắn không. Cho nên không thể để cho bọn hắn biết trước, cứ đợi thế đã thành rồi thì tự nhiên có thể bắt bọn hắn thuận thế hành động thôi.”
Tư Đồ Diệu: “Ý của ngươi ta hiểu, nhưng muốn hấp dẫn thế lực chư quốc phân tán khắp nơi tới, không phải sẽ khiến bọn hắn nghi ngờ sao, chỉ e sẽ rất khó khăn.
“Đây chính là nguyên nhân ta tìm Tư Đồ chưởng môn. Có rất nhiều chuyện chỉ dựa vào mình ta thì không thể nào làm được, ta cần nhân thủ có thể điều khiển.” Ngưu Hữu Đạo vừa nói vừa đưa cho ông ta một mảnh vải.
Tư Đồ Diệu đón lấy rồi mở ra xem, thấy bên trên có viết tên vài người trong thế lực các nước.
Ngưu Hữu Đạo giải thích nói: “Đây là vài nhân thủ nằm vùng bí mật của ta ở chư quốc, ta muốn bắt đầu dùng bọn họ để hoàn thành kế hoạch của ta, giờ ta cần người đáng tin để đi liên lạc với họ. Tư Đồ chưởng môn,

ba mươi đệ tử Vạn Động Thiên phủ bên Lê Vô Hoa có thể thoát thân khỏi Yến quốc không?”
Hành động lần này của hắn chắc chắn sẽ để lộ những người của Hiểu Nguyệt các cho người ngoài biết, có thể thấy hắn thực sự không còn nhiều lựa chọn nữa.
Khá lắm! Tư Đồ Diệu âm thầm kinh hãi, cái thằng này lại có thể cắm được nhiều gian tế trong số những người tiến vào bí cảnh Thiên Đô của chư quốc như vậy, thấy Nam châu không hề có hành động gì nhưng không ngờ dưới đáy ngầm còn bố trí nhiều như vậy.
Ông ta có thể tưởng tượng được, đây có lẽ là bố cục hoàn thành sau khi tiến vào bí cảnh Thiên Đô.
Đồng thời cũng hiểu được, phải sử dụng ba mươi đệ tử Vạn Động Thiên phủ bên Yến quốc để làm chân chạy việc giúp.
Hiểu thì hiểu, nhưng vẫn còn lo lắng: “Đệ tử Vạn Động Thiên phủ chạy đến bên các chư quốc, đợi khi chư quốc lại thấy người của Vạn Động Thiên phủ ta ở bên chỗ ngươi, chẳng phải Lê trưởng lão bọn họ sẽ gặp nguy hiểm sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Lo lắng thừa rồi, sau khi chuyện thành, đệ tử Vạn Động Thiên phủ lập tức rút lui, bao gồm cả những người bên chỗ các ông, đều phải rút lui trước, sẽ không để người của chư quốc thấy các ông đi cùng ta, nếu không e là sẽ lộ tẩy.”
Tư Đồ Diệu hít sâu một hơi, khẽ gật đầu coi như đồng ý.
Những việc tiếp theo khá đơn giản, Ngưu Hữu Đạo bí mật dặn dò kỹ càng phương thức thao tác.
Làm thế nào để lợi dụng nội ứng ngoại hợp nắm chắc được vị trí của thế lực chư quốc, dùng cách gì để các gian tế cắm vào nội bộ chư quốc giành được tín nhiệm.
Chỗ nào không hiểu Tư Đồ Diệu cũng hỏi kỹ lại.
Sau khi dặn dò xong, Tư Đồ Diệu còn tinh tế vuốt quanh miệng một lần, đám Phù Hoa cũng đi tới.
“Hai vị, đang mưu đồ bí mật gì đấy?” Bừa đến, Phù Hoa đã trêu chọc nói.
Có thể nhận ra, tâm trạng của mấy vị huynh đệ kết bái này đang khá tốt.

Chiến lợi phẩm vơ vét được, Ngưu Hữu Đạo mạo hiểm dụ địch này không lấy một xu, đều để mặc bọn hắn tùy ý xử trí, liên tục vơ vét được tài vật của mấy nhà, đương nhiên tâm trạng của đám người này khá tốt.
Ngưu Hữu Đạo cũng không để ý đến lời trêu chọc này, hỏi: “Xem ra lần này thu hoạch không tệ?”
Hồng Cái Thiên Lạc cười haha đưa hai ngón tay ra: “Lại có hơn hai trăm vạn linh chủng tới tay, hiện tại số linh chủng trong tay chúng ta rất có thể đang đứng đầu, xem ra chúng ta có hy vọng giành hạng nhất rồi!”
Phù Hoa cũng cười nói: “Ta còn lo sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, kết quả phát hiện nhà nào cũng tính tình y như nhau, cả đám đều chỉ muốn ăn riêng một mình, ai nấy cũng đều dễ cắn câu, haha, lòng người thật đáng sợ!”
Lãng Kinh Không hỏi Ngưu Hữu Đạo một câu: “Tiếp theo, chúng ta có hạ thủ với Vạn Thú môn, Linh tông hoặc Thiên Hành tông không? Ba nhà này chỉ có trăm người thôi, rất dễ giải quyết.”
Tư Đồ Diệu vô thức liếc nhìn Ngưu Hữu Đạo, trong bố trí của Ngưu Hữu Đạo vừa rồi không có ba nhà này.
Ngưu Hữu Đạo có dự định giữ lại dự bị với ba nhà trung lập này, chưa đến lúc bất đắc dĩ tạm thời không muốn động bọn hắn nên lắc đầu nói: “Ba nhà này tuy người ít nhưng đều là những kẻ tài lực hùng hậu, trên tay chắc có không ít phù triện, giờ tìm bọn họ gây sự rất dễ tạo ra quá nhiều thương vong cho chính chúng ta, tạm thời không động đến bọn hắn, xem thử chư quốc có xuống tay với bọn hắn không đã.”
Đoạn Vô Thương: “Căn đều đều đã luân phiên một lượt rồi, Triệu quốc ngươi cũng không động vào, vậy nhà tiếp theo là ai?”
Ngưu Hữu Đạo: “Yến quốc, có thể liên hệ với Tử Kim động nội ứng ngoại hợp ra tay với Yến quốc, trước tiên phải xem thử số linh chủng Yến quốc giành được rồi tính. Có điều cũng không cần vội, thử xem phản ứng của chư quốc, chúng ta không đánh những trận không nắm chắc. mấy ngày gần đây bôn ba tranh cướp cũng vất vả rồi, coi như nhân cơ hội chỉnh đốn lại chút đi.”
...
Tâm trạng Chử Phong Bình không tốt lắm, phái người đi lùng sục đã tìm được hiện trường đánh nhau, cũng tìm được những thi thể còn sót lại.

Bọn Thái Kim Kỳ hình như gặp một lượng lớn nhân thủ tập kích, đây hiển nhiên không phải Ngưu Hữu Đạo làm, tình huống cụ thể như thế nào, do ai làm, ông ta tạm thời chưa kết luận được.
Sắc trời dần tối, người đi tìm kiếm linh chủng bốn phía lại trở về tập kết.
Lê Vô Hoa thỉnh thoảng dò xét xung quanh, tiến đến bên cạnh Nghiêm Lập, lúc giả vờ nộp linh chủng thu thập được lên liền tiện tay ném một cành cây xuống đất, nói thầm với Nghiêm Lập: “Ngưu Hữu Đạo bảo chuyển cho người một phong thư.”
Sắc mặt Nghiêm Lập không thay đổi liếc nhìn ông ta một cái, đợi sau khi Lê Vô Hoa rời đi, ông ta mới giữ nguyên sắc mặt nhặt cành cây trên mặt đất lên, thi pháp kiểm tra xem trong cành cây có gì, bẻ gãy cành cây, bên trong có một mảnh vải cuốn lại, mở ra xem, bên trong là lời nhắn nhủ của Ngưu Hữu Đạo về vài kế hoạch hành động.
Ông ta đợi một lát, nhân lúc đi dò xét xung quanh liền đến bên Lê Vô Hoa, giả vờ hỏi thăm tình hình hôm nay.
Lê Vô Hoa khẽ nói: “Ngưu Hữu Đạo bảo người sắp xếp cho đám chúng tôi rời khỏi bên Yến quốc.”
Nghiêm Lập thấp giọng nói: “Biết rồi, ngày mai các ngươi đi ra từ chỗ ta.”
“Được!” Lê Vô Hoa đồng ý, đã không cần phải hỏi lại nhiều, nhân thủ bên Tử Kim động dĩ nhiên đối phương sẽ tự sắp xếp.
Ngày tiếp theo, Lê Vô Hoa sắp xếp cho những người khác trong môn rút lui trước, ông ta là người đại diện Vạn Động Thiên phủ đi theo Yến quốc lặng lẽ rời đi cuối cùng.
Sau khi thuận lợi ra khỏi Yến quốc, ba mươi người của Vạn Động Thiên phủ lần lượt gặp nhau ở địa điểm chỉ định.
Lê Vô Hoa vừa đến, lập tức tiến hành bố trí bí mật các đồng môn, sau khi dặn dò thỏa đáng xong, cả nhóm ba mươi người đi về các nơi, chấp hành nhiệm vụ bí mật chưởng môn Tư Đồ Diệu giao.
“Trưởng lão, đây là tin Lê Vô Hoa bảo truyền cho người.”
Trên đường tìm kiếm, một đệ tử Tiêu Dao cung trình một tấm vải lên cho Sơn Hải, Sơn Hải xem xong thì ngẩng phắt đầu, trầm giọng nói:
“Sao ngươi không cản chúng lại?”

Đệ tử kia cẩn thận nói: “Người đến chỉ có một mình, lúc đầu đệ tử cũng không biết chuyện gì xảy ra, đợi khi xem rõ nội dung trên tin, đối phương đã chạy mất rồi.”
Nghiêm Lập một trong những trưởng lão Tử Kim động đồng hành với các thành viên trung tâm của ba phái hỏi: “Lê Vô Hoa? Đã xảy ra chuyện gì?”
Sơn Hải ném tấm vài trong tay cho ông ta, sau khi Nghiêm Lập xem xong im lặng không nói.

Chương 1186: Thứ bại hoại ăn cây táo rào cây sung

Chương 1186: Thứ bại hoại ăn cây táo rào cây sung
Chử Phong Bình chủ động đưa tay ra lấy mảnh vải xem thử, sau khi xem xong cũng không nói gì, trong việc này ông ta cũng có trách nhiệm.
Trên thư không nói gì khác, Lê Vô Hoa chỉ nói đám chưởng môn đã lâu vậy không thấy đâu, không biết đã xảy ra chuyện gì. Bọn hắn thân là đệ tử Vạn Động Thiên phủ không thể ngồi im không để ý, nhất định phải đi tìm, sợ bên này ngăn cản, cho nên không từ mà biệt, hi vọng bên này có thể thông cảm cho nỗi khổ tâm của bọn hắn.
Ba người đều chẳng thể nói được gì, người của Vạn Động Thiên phủ người ta lo cho an nguy chưởng môn nên đi tìm thì chẳng có lý do gì để soi mói người ta.
Sơn Hải thì quay đầu nhìn sang Chử Phong Bình, trầm giọng: “Chủ huynh, đệ tử Thái Kim Kỳ huynh, còn cả đám Tư Đồ Diệu, còn cả Nhan Bảo Như đều đồng thời mất tích, rốt cuộc huynh có chuyện gì đang giấu chúng ta sao?”
Chử Phong Bình liền đáp: “Ta đã nói là ta cũng không rõ là chuyện gì đang xảy ra mà.”
Nên phản tỉnh nhận sai cũng là chuyện sau khi quay về tông môn, huống hồ đã tạo ra tổn thấy như vậy rồi ông ta chưa chắc sẽ để cho tông môn biết, chuyện dù gì cũng đã xảy ra, có thể giấu diếm thì giấu diếm, ông ta không thể nói ra để cho người ngoài chê cười được.
Trên thực tế ông ta cũng hoàn toàn không rõ đám Thái Kim Kỳ rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, lại càng không biết rốt cuộc là người phương nào hành hung.

Nghiêm Lập lạnh lùng liếc nhìn ông ta, trong lòng buồn cười, lại nheo mắt nhìn lá thư trong tay ông ta, thầm cảm khái, ý thức được bố trí của Ngưu Hữu Đạo chắc chắn là kết quả sau những suy tính sâu xa, trình tự cực kì kín đáo, ngay cả chuyện đám Lê Vô Hoa thoát thân cũng có thể dùng một cái cớ rất hoàn thiện để che giấu.

Ông ta cũng hiểu, người của Vạn Động Thiên phủ trước đây phản bội Ngưu Hữu Đạo, giờ lại bị Ngưu Hữu Đạo kéo trở về, ngay cả ba mươi người bên này cũng đã rút lui. Lần này rõ ràng Vạn Động Thiên phủ khăng khăng đi theo Ngưu Hữu Đạo, cũng không biết Ngưu Hữu Đạo đã dùng thủ đoạn gì.

Có điều đây cũng là việc đáng để ông ta mong chờ, điều này chứng tỏ trong trận đấu này Ngưu Hữu Đạo lại một lần nữa có thể nghịch chuyển tình thế, một lần nữa khống chế được thế lực Kim châu, một khi Ngưu Hữu Đạo ra ngoài đầu quân cho Tử Kim động, Nam châu và Kim châu đều sẽ nằm trong phạm vi thế lực của Tử Kim động, những lợi ích có thể thu hoạch càng nhiều!

Ông ta cũng không thể không âm thầm bội phục năng lực của Ngưu Hữu Đạo, ở nơi như thế này, rơi vào tình cảnh thê lương như vậy mà vẫn có thể đảo ngược được tình thế, lại còn có thể gây ra được sóng gió nữa!

Cũng chính vì vậy nên khiến ông ta nhìn thấy một loại khả năng, càng làm ông ta thêm quyết tâm kiên trì ủng hộ Ngưu Hữu Đạo, một lần nữa quay trở lại quỹ đạo chấp hành quyết sách lựa chọn đầu tiên của Tử Kim động.

Với ông ta mà nói, tình hình không ổn thì vứt bỏ Ngưu Hữu Đạo, tình thế có lợi lại giao hảo với Ngưu Hữu Đạo, đây âu cũng là chuyện thường tình.

Đối với người bình thường mà nói, kiểu lựa chọn này cứ lặp đi lặp lại sẽ khiến người ta tức giận, nhưng với những người trong cuộc tranh phong đại thế này mà nói, chẳng có gì kỳ lạ, tất nhiên là phải chọn thứ có lợi cho mình nhất rồi.

Sơn Hải vẫn không cam lòng, trầm giọng nói: “Nhiều người như vậy đi tìm kiếm khắp nơi, chẳng lẽ không ai nhìn thấy bọn hắn chạy đi đâu? Cứ để chúng im lặng bỏ trốn vậy sao?”

Nghiêm Lập buông tiếng thở dài: “Cái này còn cần phải nói sao? Càng nhiều người thì càng thu hoạch được nhiều linh chủng, bọn hắn biết chúng ta sẽ không dễ dàng để bọn hắn rời đi, rõ ràng đã bày trăm phương nghìn kế từ lâu, vẫn đang chờ thời cơ thoát thân, chắc là bọn hắn tìm được cơ hội, nếu sẽ kinh động đến chúng ta, nếu không nắm chắc cơ hội thoát thân, chắc chắn bọn hắn cũng sẽ không mạo muội rời đi.”
...
Tình hình Vệ quốc hiện nay vẫn còn giẫm chân tại chỗ, từ trưởng lão Mộc Ứng Cao của Linh Hư phủ cho xuống dưới, cả đám người đột nhiên biến mất không thấy đâu, sau khi điều tra căn cứ vài dấu hiệu của hướng rời đi thì phát hiện tất cả đều gặp phải độc thủ, cũng không biết là ai làm.
Ý thức được có thế lực nào đó đang áp chế người trước, một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt đang ập tới, Thủ Chính các và Đại Nhạc sơn cũng không còn tâm tư đi tìm kiếm linh chủng. Người vội cô lại đề phòng, không còn dám cho người phân tán trên diện rộng nữa.
Nghiêm túc cẩn thận thúc đẩy.
Giờ lại bắt đầu trắng trợn đánh cướp, lúc đầu đối tượng nghi ngờ của bên này là đám chó dại Tấn quốc.
Diêu Tiên Định trưởng lão của Thủ Chính các và Tào Binh trưởng lão của Đại Nhạc sơn đang suy nghĩ bàn bạc việc này, phía dưới đột nhiên có người đến báo: “Hai vị trưởng lão, trưởng lão Lê Vô Hoa Vạn Động Thiên phủ Kim châu Triệu quốc tới cầu kiến, cầu khẩn được bái kiến.”
Cầu khẩn bái kiến? chuyện gì thế này? Hai người nhìn nhau, Diêu Tiên Định hỏi: “Có mấy người đến?”
Đệ tử đáp: “Chỉ có hắn và hai đệ tử Vạn Động Thiên phủ, tổng cộng ba người.”
Nghe nói chỉ ba người mới bảo người dẫn tới.
Đợi một lát sau, Lê Vô Hoa cùng hai đệ tử Vạn Động Thiên phủ tùy hành đã đi đến, hai bên gặp nhau không tránh khỏi hành lễ.
Diêu Tiên Định: “Trước đây thấy các người đi theo bên Yến quốc, sao giờ lại chạy tới gặp chúng ta là có việc gì?”
“Không dối gạt hai vị trưởng lão, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, chúng ta đến để tìm chưởng môn của chúng ta...” Lê Vô Hoa bắt đầu kể

lại chuyện mình bất đắc dĩ lặng lẽ rời khỏi Yến quốc, trong lời kể đầy đau khổ, cuối cùng ôm quyền cầu khẩn: “Chúng ta không thể vứt bỏ chưởng môn mặc kệ, đành bất đắc dĩ rải người đi khắp nơi tìm kiếm nghe ngóng, khẩn cầu Vệ quốc cho biết có nhìn thấy nhóm người chưởng môn của chúng ta không?”
Hóa ra là như vậy! Diêu Tiên Định nói: “Không thấy tung tích đệ tử Vạn Động Thiên phủ các ngươi, nể tình ngươi thành khẩn như vậy, nếu thấy người của Vạn Động Thiên phủ sẽ chuyển cáo giúp ngươi.”
“Đa tạ, đa tạ!” Lê Vô Hoa liên tục cám ơn.
Tào Binh đang nhíu mày suy nghĩ chợt lên tiếng hỏi: “Lê Vô Hoa, ý ngươi vừa rồi là đám chưởng môn các ngươi và cả đám người bên Yến quốc đều cùng mất tích?”
Mắt Diêu Tiên Định sáng lên, ý thức được thâm ý trong những lời này.
Lê Vô Hoa: “Đúng vậy.”
Tào Binh: “Mất tích bao nhiêu người?”
Lê Vô Hoa: “Số lượng cụ thể không rõ, chúng ta chỉ đi theo tùy hành, tình hình bên Yến quốc cũng không nói cặn kẽ với chúng ta, chủ yếu là người của Linh Kiếm sơn, chỉ riêng Vạn Động Thiên phủ chúng ta đã mất tích hai mươi người, số người mất tích hẳn phải đến hàng trăm.”
Diêu Tiên Định và Tào Binh nhìn nhau, Tào Binh tiếp tục hỏi: “Nhiều người mất tích như vậy là đã xảy ra chuyện gì?”
Lê Vô Hoa cười khổ: “Không biết, có điều tìm Chủ trưởng lão của Linh Kiếm sơn có lẽ là sẽ biết chuyện. ta thấy Nghiêm trưởng lão của Tử Kim động và Sơn Hải trưởng lão của Tiêu Dao cung đang còn truy vấn hắn ta nhưng hắn ta không chịu nói. Cũng chính vì vậy, chúng ta mới tự rời đi tìm kiếm.”
...
Tiền Phục Thành trưởng lão Thiên Hỏa giáo Tề quốc, Lưu Hưng Cao trưởng lão Huyền Binh tông và Nghiêm Lập trưởng lão Tử Kim động Yến quốc, Sơn Hải trưởng lão Tiêu Dao cung, Chử Phong Bình trưởng lão Linh Kiếm sơn còn đang giằng co với nhau.
Tiền Phục Thành và Lưu Hưng Cao cùng tới, còn cả tất cả những người đến bí cảnh Thiên Đô của Tề quốc, người của hai nước đang giằng co.

Chử Phong Bình thầm mắng đám Lê Vô Hoa gây phiền toái cho bên này, Thiệu Phục Ba đã tìm hiểu rõ, do gặp người của Vạn Động Thiên phủ đi khắp nơi tìm kiếm chưởng môn nên mới chạy tới đây.
“Vì sao người của chúng ta mất tích là chuyện của chúng ta, chúng ta không cần phải giải thích với các ngươi.” Chử Phong Bình cứng rắn trả lời tra hỏi của đối phương.
Chính lúc này, đệ tử Tiêu Dao cung vội vàng chạy vào bẩm báo:
“Trưởng lão, người Vệ quốc tới, chúng đệ tử không ngăn được...”
Không cần gã ta nói, bên này đã nhìn thấy một đám người đang chạy tới, trừ phi mắt mù mới không nhìn thấy, Diêu Tiên Định trưởng lão Thủ Chính các và Tào Binh trưởng lão Đại Nhạc sơn đã dẫn người của Vệ quốc chạy tới.

Chương 1187: Y như chim non nép vào người (1)

Chương 1187: Y như chim non nép vào người (1)
Sơn Hải nhíu mày, âm thầm suy nghĩ, sao đều tìm tới đây cả rồi, chuyện gì xảy ra vậy?
Lông mày Nghiêm Lập hơi nhíu lại, ánh mắt quỷ quyệt.
“Ồ! Tiền huynh và Lưu huynh cũng ở đây à?” Nhìn thấy người của Nước Tề, Tào Binh bước tới cười lạnh một tiếng.
Tiền Phục Thành và Lưu Hưng Cao quan sát bên Nước Vệ, dường như đã nhận ra ý đồ của đối phương, Lưu Hưng Cao hỏi: “Sao không thấy Mộc trưởng lão của Linh Hư phủ?”
Tào Binh trả lời thẳng: “Mất tích rồi. vì sao không thấy Ninh huynh của Đại Khâu môn?”
Lưu Hưng Cao hừ lạnh: “Cũng không thấy đâu.”
Tào Binh: “Nếu nói vậy, ý đồ chúng ta đến đây không mưu mà hợp.”
Ánh mắt của mấy người đều nhìn về phía Yến quốc, Tiền Phục Thành hừ hừ nói: “Chử huynh, giờ xem ra, hôm nay ngươi không cho chúng ta câu trả lời không được rồi!”
Chử Phong Bình trầm giọng nói: “Đang uy hiếp ta sao? Nghĩ Yến quốc chúng ta là bùn nhão dễ nặng đấy à?” Rõ ràng đang muốn buộc chặt Tiêu Dao cung và Tử Kim động cùng đối kháng.
Nghiêm Lập ở bên liếc mắt nhìn ra, một đệ tử nội môn lập tức ra dấu tay sau lưng, thế là ở đó không xa có một đệ tử Tử Kim động chạy đến, vội vàng bẩm báo nói: “Trưởng lão, phát hiện có dấu vết một đám yêu ma quỷ quái hải ngoại, hình như đám Ngưu Hữu Đạo đang ở cùng với chúng.

Chử Phong Bình đang giằng co đột nhiên giật mình, quay đầu lại hỏi nói: “Ngươi nói cái gì? Ngưu Hữu Đạo đang ở cùng với đám người hải ngoại kia?”
Đệ tử đó không dám tùy tiện trả lời, nhìn sắc mặt Nghiêm Lập.
Nghiêm Lập nói: “Đừng ấp a ấp úng nữa, nói thẳng đi.”
Lúc này đệ tử kia mới trả lời Chử Phong Bình: “Đúng vậy, Ngưu Hữu Đạo đang ở trong đám bọn hắn.”
Chử Phong Bình lại hỏi: “Có bao nhiêu người?”
Đệ tử kia đáp: “Cụ thể không rõ, nhưng chí ít hơn nghìn người.”
Khuôn mặt Chử Phong Bình đen lại, vẻ mặt co quắp, trước đó đã nghi ngờ Ngưu Hữu Đạo, dù sao đám Thái Kim Kỳ cũng đi truy sát Ngưu Hữu Đạo, nhưng lại cảm thấy không đúng. Một đám cao thủ như Thái Kim Kỳ liên thủ mà chỉ dựa vào Ngưu Hữu Đạo sao có thể đối phó được? giờ những chuyện nghĩ không thông cuối cùng đã có đáp án. Hóa ra Ngưu Hữu Đạo cấu kết với đám yêu ma quỷ quái hải ngoại kia.
“Trúng gian kế của tiểu tặc rồi!” Sau khi suy nghĩ cẩn thận Chử Phong Bình phẫn hận dậm chân một tiếng: “Đừng rơi vào tay ta, nếu không ta nhất định sẽ chém nó thành ngàn mảnh!”
Nghiêm Lập cau mày nói: “Chử huynh, huynh có ý gì?”
Chử Phong Bình không đáp lại ông ta mà nhìn về phía đám người Nước Vệ và Nước Tề: “Ta nghĩ ta biết Mộc Ứng Cao và Ninh Vô xảy ra chuyện gì rồi, hẳn là bị đám người Ngưu Hữu Đạo mưu hại.”
Cả đám hai mặt nhìn nhau, Diêu Tiên Định nói: “Xin chỉ giáo, vì sao lại kết luận có liên quan đến Ngưu Hữu Đạo?”
“Chuyện đã tới nước này ta cũng không giấu chư vị nữa, trước đó bên chúng ta đã từng phát hiện được tung tích Ngưu Hữu Đạo...” Chử Phong Bình kể lại chuyện Nhất Ngũ Nhất Thập trước đây giấu diếm ra: “Trước đó ta vẫn nghĩ không thông, giờ cuối cùng đã hiểu rõ, Ngưu Hữu Đạo có đám hải người kia làm chó săn bảo vệ mạng, đã làm mồi nhử cho đám hải ngoại, giúp đám hải ngoại mưu hại chúng ta, tên khốn, Yến quốc chúng ta lại có một tên bại hoại ăn cây táo rào cây sung như vậy!”
Trước khi chỉ trích ông ta không nghĩ xem bản thân mình đã làm gì Ngưu Hữu Đạo, cũng không thử nghĩ đến chuyện mình cử người đuổi theo giết Ngưu Hữu Đạo trước.

Sơn Hải cười hì hì một tiếng: “Chử Phong Bình, ngươi được lắm, chẳng trách lại giấu chúng ta không chịu nói, hóa ra là muốn một mình nuốt trọn cục thịt mỡ! Không ăn được thịt lại bị rụng hết răng mình mùi vị có dễ chịu không?”
Nghiêm Lập cũng trào phúng giễu cợt: “Tự bê đá đập chân mình.”
Chỉ nhân cơ hội bỏ đá xuống giết thôi, ông ta là người biết rõ ràng tất cả những điều mờ ám trong chuyện này, bỏ đá xuống giếng chẳng qua cũng để không ai nghi ngờ mình có dính vào chuyện này mà thôi.
Chử Phong Bình đã quyết định nói ra thì chuẩn bị sẵn để tiếp nhận những chuyện này, không hề để ý tới lời chế giễu của hai người, hỏi hai người Tề Vệ: “Các ngươi thấy sao?”
Đám Diêu Tiên Định còn có thể thấy sao? Chử Phong Bình đã nói rõ ràng sự việc, hai bên chỉ cần hơi suy nghĩ một chút đều hiểu, Mộc Ứng Cao và Ninh Vô rõ ràng đều như Chử Phong Bình, đều có ý định giữ ăn một mình, vì vậy cũng có kết qủa như nhau, nếu không đã không giấu diếm người khác đi tìm chết rồi.
Diêu Tiên Định vừa bực mình vừa buồn cười.
Lúc trước khi gặp Ngưu Hữu Đạo ông ta vẫn còn rất dễ nói chuyện, không hề làm khó Ngưu Hữu Đạo, ai ngờ mới đấy Ngưu Hữu Đạo đã có thể hạ độc thủ với người Nước Vệ. sớm biết như vậy, lúc trước gặp Ngưu Hữu Đạo nên trực tiếp giết thẳng là được rồi!
Buồn cười là, chuyện này hình như cũng không thể hoàn toàn trách Ngưu Hữu Đạo. Ngưu Hữu Đạo lấy linh chủng ra làm mồi nhử, Mộc Ứng Cao nếu không nổi lòng tham thì sẽ không bị chết giữa đường, nói cho cùng vẫn là Mộc Ứng Cao không đúng trước.
Tiền Phục Thành cười lạnh: “Còn có thể thấy thế nào? Là tự các người muốn chết!”
Chử Phong Bình nhắc nhở: “Các ngươi ở đây có hai nhà rồi, còn cả trong tay đám yêu ma quỷ quái kia nữa, chắc chắn trong tay chúng tập trung phần lớn linh chủng trên tay Linh Hư phủ và Đại Khâu môn thu thập được ở Tứ Hải, đây không phải con số nhỏ! Mà đây cũng chỉ là số mà chúng ta biết, có lẽ vẫn còn một số chúng ta không biết. Tên Ngưu Hữu Đạo ăn cây táo rào cây sung kia cấu kết với yêu ma quỷ quái hải ngoại ra tay với tu sĩ bảy nước, làm sao có thể buông tha được!”

Chuyện trước kia không nói nữa, đầu tiên là do chưa tìm hiểu rõ tình hình, thứ hai là không muốn làm mình khó xử. Giờ thì khác, đã có cơ hội lấy lại thể diện rồi.
Nhân số của đám người hải ngoại kia không ít, không ít hơn số người của cả Yến quốc, chỉ dựa vào một nhà có lẽ ông ta cũng sẽ kiêng kỵ, Nghiêm Lập và Sơn Hải chưa chắc đã đồng ý với ông ta đi lấy đá chọi đá, nhưng trước mặt có nhiều người của Nước Tề và Nước Vệ.
x
Ai nấy đều hiểu rõ ý của ông ta, muốn liên thủ giải quyết hết đám người hải ngoại kia, cướp linh chủng trong tay chúng.
Tào Binh: “Đám người hải ngoại này ngay từ đầu đã chủ động kiếm chuyện, trước đó ta còn thắc mắc vì sao chúng to gan vậy, giờ xem ra là muốn lấy được phần thưởng hạng nhất kia.”
Lưu Hưng Cao: “Thế nên đã trở thành đối tượng dễ lợi dụng tốt nhất của Ngưu Hữu Đạo, ai có thể ngờ Ngưu Hữu Đạo có thể cấu kết với bọn hắn, điều này chỉ e cũng chỉ có Chử trưởng lão trước đó không ngờ lại có cam đảm ngầm phái người đi hạ sát thủ với hắn mới có thể đoán ra được.”
Chử Phong Bình: “Giờ nói những chuyện này cũng không có ý nghĩa gì, ta chỉ hỏi một câu, có làm không?”
Nghiêm Lập lên tiếng ủng hộ: “Thứ ăn cây táo rào cây sung, thật sự không thể bỏ qua.”
Sơn Hải nhìn ông ta một cái, thấy ông ta cũng ủng hộ Chử Phong Bình thì cũng không lên tiếng phản đối.
Được những người khác của Yến quốc ủng hộ, Chử Phong Bình hơi phấn chấn tinh thần.
Kết quả cuối cùng cũng không nằm ngoài dự tính, Nước Tề, Nước Vệ, Yến quốc quyết định liên thủ giải quyết hết đám người hải ngoại kia, mặc dù đều biết là đi cướp đoạt nhưng cũng chỉ nói là muốn thanh trừ tên bại hoại Ngưu Hữu Đạo, còn muốn tìm đám yêu ma quỷ quái hải ngoại kia tính sổ.
Chuyện đã định, Nghiêm Lập lập tức hỏi đệ tử tới báo tin kia: “Ngưu Hữu Đạo đang ở đâu?”

Đệ tử kia nói: “Lúc ấy đệ tử chỉ có một mình, phải quay về báo tin, không tiện theo dõi, chỉ thấy đám Ngưu Hữu Đạo đi về phía đông bắc.”
Có phương hướng mọi chuyện cũng dễ hơn, lúc này ba nước lên kế hoạch lùng bắt, có lực lượng đầy đủ chuẩn bị quăng lưới tìm kiếm.
Lúc bố trí nhân thủ, nhìn thấy quy mô không nhỏ, Đổng Kim Hoàn tìm được một đệ tử tên Triệu Đăng Huyền của Tiêu Dao cung hỏi: “Sao người ba nước lại tập kết với nhau, tạo động tĩnh lớn như vậy là định làm gì?”
Nàng ta và Triệu Đăng Huyền có quan hệ không tầm thường, nói trắng ra là đã nương thân theo Triệu Đăng Huyền.

Chương 1188: Y như chim non nép vào người (2)

Chương 1188: Y như chim non nép vào người (2)
Không chỉ nàng ta, còn cả An Diệu Nhi và Lâm Phi Yến nữa.
Ba nữ đệ tử của Lưu Tiên tông, Phù Vân tông, Linh Tú sơn đều tự tìm chỗ để nương thân.
Ba phái đều cử ra một nữ đệ tử như vậy, sau khi bên này ép Ngưu Hữu Đạo đi, các nàng liền hoàn toàn không nơi nương tựa, trong thời gian ngắn thì không sao, về lâu về dài, các nàng thân là nữ nhân ở trong thế giới nguy hiểm này sự bất an và sợ hãi không cần nghĩ vẫn có thể tưởng tượng được.
Có đôi lúc đẹp thật sự cũng không phải chuyện tốt, ba phái Lưu Tiên tông cố ý cử người đi hầu hạ Ngưu Hữu Đạo, tư sắc đương nhiên đều không tệ.
Cả đám nam nhân ở đây tịch mịch lâu ngày, cộng thêm ba nàng tư sắc không tệ, có người tìm các nàng hóa giải tịch mịch cũng không có gì là lạ.
Lúc đầu ba người còn kháng cự, nhưng ba người chẳng còn cách nào khác, nếu không ai lên tiếng giúp các nàng, chuyện nguy hiểm, chuyện vất vả phần lớn đều sắp xếp các nàng làm.
Sau khi ba người bị dày vò một trận, ai nấy đều không thể chịu đựng được nữa, các nàng nhận ra rằng không gì dễ bằng thả lỏng lưng quần của mình, thế là ai nấy đều lần lượt thả lỏng dây lưng quần, tự tìm cho mình đệ tử ba phái lớn tương đối có quyền phát ngôn để nương tựa.
Trái phải đều phải tháo lỏng dây lưng quần, trái phải đều muốn trèo cành cao, vậy thì dĩ nhiên phải trèo cành cao nhất.

Các nàng muốn nương thân theo các vị trưởng lão chủ sự của ba phái lớn, nhưng ba vị đó dù có lòng nhưng cũng phải chú ý ảnh hưởng, ở cái nơi không gì che đậy xảy ra quan hệ gì cũng không thể che giấu mọi người này, ba người chỉ có thể tìm các đệ tử tương đối có quyền phát ngôn của ba phái lớn để hiến thân lấy lòng.
Có người bảo bọc, kết quả dĩ nhiên dễ chịu hơn, không cần phải mạo hiểm bôn ba vất vả khắp nơi, chỉ đi theo liên minh trung tâm của Nước Yến làm vài chuyện vặt vãnh, cả chặng đường rất thoải mái bình an.
Triệu Đăng Huyền: “Phát hiện ra Ngưu Hữu Đạo...” Gã ta kể đại khái tình hình.
Đổng Kim Hoàn giật nảy cả mình: “Mấy trăm người Thái Kim Kỳ đều bị Ngưu Hữu Đạo giết? Ngưu Hữu Đạo có thể tiêu diệt nhiều người của Linh Hư phủ và Đại Khâu môn như vậy sao?”
Nói thật, nàng ta sợ hãi, nàng ta không ngờ Ngưu Hữu Đạo rơi vào tình huống như vậy rồi mà vẫn còn có được năng lực lớn đến thế.
Xử lý được nhiều người của những phái lớn như vậy, dưới cái nhìn của nàng ta, đó là chuyện ngay cả nghĩ nàng ta cũng không dám nghĩ đến.
Sau lưng nàng ta túa mồ hôi lạnh, nhớ tới hình ảnh duy ngã độc tôn của Ngưu Hữu Đạo đứng chống kiếm bên ngoài Mao Lư sơn trang, trong lòng dâng lên cảm giác sợ hãi khó ngăn chặn được.
Triệu Đăng Huyền nhìn xung quanh, đưa tay kéo eo nàng ta, bóp mông nàng ta một cái, trêu chọc nói: “Sao? Sợ rồi à?”
Đổng Kim Hoàn chủ động ôm lấy gã ta, dịu dàng dựa vào lồng ngực gã ta, tủi thân nói: “Triệu lang, chàng không biết đâu, ở Nam châu, Ngưu Hữu Đạo thực sự quyền thế ngập trời, cho dù là giới tu hành hay giới quyền quý thế tục, không ai dám đối nghịch với hắn, ngay cả chưởng môn của bọn thiếp nhìn thấy hắn còn phải quy củ gọi một tiếng “Đạo gia”, một khi hắn còn sống sót trở ra, chỉ cần nửa câu nói thiếp sẽ phải chết không có chỗ chôn! Đến lúc đó còn không biết hắn muốn tra tấn thiếp như thế nào, chàng nói sao thiếp có thể không sợ được cơ chứ?”
Triệu Đăng Huyền hưởng thụ cảm giác ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, cười haha nói: “Đừng lo, bây giờ ba nước đang muốn liên thủ thu thập hắn, nàng cho rằng hắn còn có thể sống sót ra ngoài được hay không?”

Đổng Kim Hoàn: “Nhưng trong lòng thiếp thân thật sự bất an và sợ hãi, trước đây không phải cũng tưởng rằng hắn đã cùng đường mạt lộ sao? Hắn có thể trở thành bá chủ một phương ở Nam châu, chắc chắn thủ đoạn không tầm thường, thiếp thân thật sự sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn!”
Triệu Đăng Huyền vỗ vỗ sau lưng nàng ta: “Cho dù hắn có thể ra ngoài thì đã sao? Giờ nàng đã là nữ nhân của ta, có Tiêu Dao cung ta bảo vệ nàng, hắn dám động vào nàng sao? Ra khỏi nơi này, hắn có quyền thế ngập trời ở Nam châu thì đã sao? Không phải vẫn phải nhìn sắc mặt Tiêu Dao cung ta để làm việc à? Lui một vạn bước mà nói, nếu hắn thật sự may mắn ra ngoài được, nàng cứ yên tâm, ta sẽ ra mặt đánh tiếng, Ngưu Hữu Đạo hắn cũng sẽ phải ngoan ngoãn nể mặt ta mấy phần. Sư môn nàng sẽ càng không dám động tới nàng!”
Nghe gã ta nói vậy, có được lời cam đoan này của gã ta, trái tim đang lo lắng của Đổng Kim Hoàn cũng thả lỏng xuống, gương mặt đầy dịu dàng nói: “Triệu lang, thiếp thân là người của chàng rồi, cả đời này đều phải nhờ chàng chăm sóc đấy.”
“Biết là người của ta là đúng rồi, nàng cứ yên tâm, cho dù ta cưới nàng sẽ hơi phiền phức, nhưng truyền lời cho sư môn nàng để nàng trở thành một người ở trên mọi người trong môn thì vẫn không thành vấn đề.”
Triệu Đăng Huyền cười haha nói, đưa tay nhéo cái cằm đầy đặn của nàng ta. “Đây giờ không phải lúc chàng chàng thiếp thiếp, mau thu dọn một chút, chuẩn bị lên đường đi, sau này nếu có cơ hội, ta sẽ tranh thủ để nàng đích thân đi nhặt xác Ngưu Hữu Đạo, sau khi nàng trở về cũng dễ bàn giao với sư môn.”
“Vâng!” Đổng Kim Hoàn liên tục gật đầu, nghe lời y như con chim non nép vào người vậy.
Không chỉ mình nàng ta nghe tin mà sợ hãi, An Diệu Nhi và Lâm Phi Yến cũng rất căng thẳng, đương nhiên cũng đều đã tìm được người trấn an.
...
Nhân mã ba nước liên thủ hành động tìm kiếm, trên đường không tìm được Ngưu Hữu Đạo và đám người hải ngoại kia mà lần lượt gặp người Nước Hàn và Nước Tống.

Muốn không gặp cũng khó, hai nước Hàn Tống cũng gặp người của Vạn Động Thiên phủ đi khắp nơi tìm kiếm chưởng môn, sau khi được đệ tử Vạn Động Thiên phủ chỉ điểm vị trí liền cố ý đến tìm Nước Yến.
Nhân mã liên thủ của ba bên Yến, Vệ, Tề lúc này mới hiểu ra, đám người hải ngoại kia không chỉ đánh bại người hai nước Tề, Vệ, mà còn cướp bóc của Thiên Nữ giáo Nước Hàn và Huyết Thần điện Nước Tống, số lượng linh chủng trên tay chúng đã vượt quá mức tưởng tượng của bọn hắn.
Ba nước liên thủ lập tức không thể kiềm chế được lửa nóng trong lòng, suy nghĩ tìm đám người hải ngoại kia càng trở nên mãnh liệt, còn về phần Ngưu Hữu Đạo trở thành chó săn của đám tu sĩ hải ngoại thì đã trở thành thứ yếu rồi.
Yến, Vệ, Tề giấu diếm hai nước Hàn, Tống, không nói chân tướng cho bọn hắn, vì có ba nhà liên thủ đã đủ giải quyết đám người hải ngoại kia, không đáng dung nhập thêm hai nhà nữa để phải chia thêm chén canh.
Nhưng tình thế đã không còn là việc bọn hắn có thể chi phối, có người động tay động chân trong bóng tối thế nên rất không may, người của Yến, Tề, Vệ đã rơi vào tay Hàn, Tống trong lúc tìm kiếm, khiến hai nước biết được chân tướng.
Hàn, Tống ở ngoài chiến trường đánh nhau đến mức ta sống ngươi chết lập tức liên thủ, chuẩn bị theo đuôi nhân cơ hội làm ngư ông đắc lợi.
“Đám người hải ngoại kia đã đoạt hết linh chủng trên tay Thiên Nữ giáo, Huyết Thần điện, Linh Hư phủ, Đại Khâu môn?”
Rất không may, người Yến, Tề, Vệ phái đi tìm kiếm lại rơi vào tay Nước Tấn, nghe thấy đệ tử báo cáo, Thái Thúc Sơn Nhạc trưởng lão Khí Vân tông lập tức đem người tới, đích thân tra hỏi xác nhận.
Tu sĩ trùng hợp bị bắt liên tục cầu khẩn: “Không dám dấu gì trưởng lão! Trưởng lão, ta chỉ là một tán tu, không phải người của bên nào, làm chân chạy việc bôn ba khắp nơi cũng do tình thế bất đắc dĩ, vẫn mong trưởng lão giơ cao đánh khẽ bỏ qua cho ta!”
“Được, chỉ cần ngươi đảm bảo những gì ngươi nói là sự thật, lão phu nói lời giữ lời, tha cho ngươi khỏi chết!” Thái Thúc Sơn Nhạc hứa hẹn, vung tay lên, cho người áp giải đi, sau đó nhướng mày, tay vuốt râu trắng, hai mắt tỏa sáng cười lạnh.

Được biết trên tay đám người hải ngoại cướp được một lượng lớn linh chủng, làm một vố có thể bằng làm mấy vố, nếu nắm được cơ hội này chắc chắn sẽ tạo dựng được cơ sở giành lấy hạng nhất, lợi ích cực lớn đặt ngay trước mắt, Thái Thúc Sơn Nhạc không thể kềm chế được, huống hồ Tần quốc còn chỉ định muốn xử lý Ngưu Hữu Đạo, sao có thể bỏ lỡ được, thế nên ông ta liền hùng hổ dẫn nhân mã Nước Tấn tiến lên.

Chương 1189: Tuyệt đối không thể để hắn chạy!

Chương 1189: Tuyệt đối không thể để hắn chạy!
Trên đường rất không may lại động độ với nhân mã Nước Triệu.
Hai bên đồng loạt dừng lại, mắt lớn trừng mắt nhỏ.
“Đi!” Lê Vô Hoa kẹp giữa hai nhóm người chào hỏi một tiếng, dẫn mười đệ tử Vạn Động Thiên phủ vội vàng thay đổi phương hướng rời đi.
Đám người Nước Triệu cũng gặp đám Lê Vô Hoa giữa đường. Vạn Động Thiên phủ là phản đồ của Nước Triệu, lại thấy Vạn Động Thiên phủ ít người, há có thể buông tha nên cả đường truy sát đến tận đây.
Ai ngờ lại đụng độ chính diện với Nước Tấn, Nước Tấn là loại người gì ai nấy đều biết, đám người Nước Triệu trong lòng hơi run rẩy.
Nước Tấn cũng hơi bất ngờ, không ngờ lại đụng độ nhân mã Nước Triệu đã bị xử lý mất chủ lực nòng cốt ở Thiên Cốc.
Con ngươi Thái Thúc Sơn Nhạc xoay vòng, lách mình tiến lên, quát lớn: “Là địch hay bạn?”
Hay cho câu “là địch hay bạn”, lời này vừa nói ra, cảm đám người Nước Triệu liền ngây ra, trả lời như thế nào đây? Nói là địch chẳng phải tự tìm phiền phức sao?
“Đi!” Bên Nước Triệu chuẩn bị bỏ đi chẳng phải địch cũng không phải bạn.
Nhưng Nước Tấn lại không chịu bỏ qua, Thái Thúc Sơn Nhạc vung hai tay lên, mấy cao thủ ở hai bên xông lên trước, nhanh chóng cản đường nhân mã Nước Triệu, không cho nhân mã Nước Triệu dễ dàng rời đi.
Thái Thúc Sơn Nhạc lại một lần nữa gọi hàng: “Là địch hay bạn?”
Nước Triệu đáp lời: “Không phải địch cũng không phải bạn!”

Thái Thúc Sơn Nhạc: “Không phải bằng hữu tức là kẻ địch, lưu lại tất thành hậu hoạn, các ngươi tự chọn đi!”
Nước Triệu: “Là bạn thì sao?”
Thái Thúc Sơn Nhạc: “Là bạn dĩ nhiên kết minh cùng chống địch!”
Kết quả cuối cùng là, Nước Triệu đã kết thành minh hữu với Nước Tấn, trở thành một nhóm.
Bọn hắn thật sự cũng bị buộc bất đắc dĩ, người ta đã nói rõ rồi, không phải bằng hữu tức là địch nhân, căn bản không có lựa chọn thứ ba, không đồng ý thì đánh, ngươi có đánh hay không?
Bọn hắn không muốn liều mạng với Nước Tấn, kết minh cũng là phương thức ứng phó, còn chuyện sau này có trở mặt hay không, bọn hắn cũng chỉ có thể kéo dài xem thử, nói không chừng Nước Tấn thực sự muốn kết minh thì sao? Nếu thực sự không thể trì hoãn được nữa, vậy thì chỉ có thể liều mạng.
Thế là hai nhóm người trở thành một nhóm, cùng chạy tới một mục tiêu, là đích của Nước Tấn, Nước Triệu không có quyền phát ngôn, Nước Tấn nói đi đâu thì đi theo đó.
“Hai nhóm người này không đánh nhau mà lại đi cùng nhau!”
Đệ tử Vạn Động Thiên phủ núp ở trong khu rừng phía xa quan sát kinh ngạc thốt lên.
“Đây là chuyện sớm muộn thôi! Nước Triệu không có chủ lực nòng cốt xử lý mọi việc, trong lúc lo sợ chỉ mong được an toàn nhất thời, há dám mưu đồ lột da hổ chứ.” Lê Vô Hoa đang quan sát hừ lạnh một tiếng, quay đầu lại nói: “Chuyện của chúng ta đã xong, đi!”
Cả đám cấp tốc rút lui, chạy tới nơi gặp mặt Ngưu Hữu Đạo đã chỉ định.
Lúc này, những việc Ngưu Hữu Đạo dặn dò, Vạn Động Thiên phủ coi như đã hoàn thành xong.
Đầu tiên Vạn Động Thiên phủ rút toàn bộ người bên Nước Yến đi, sau đó lại mượn cớ đi tìm chưởng môn nhà mình vô tình gặp thế lực các nước, dựa theo phương thức liên lạc của Ngưu Hữu Đạo để liên hệ với người của Hiểu Nguyệt các trong nội bộ các nước, sau đó bàn giao kế hoạch tiếp theo của Ngưu Hữu Đạo.
Vậy nên mới có chuyện Hàn, Tống trùng hợp bắt được người biết chuyện của Yến, Vệ, Tề, biết được ý đồ của ba nước.

Vậy mới làm cho Nước Tấn đúng lúc cũng bắt được người biết chuyện, hiểu rõ trong tay đám người hải ngoại kia nắm giữ linh chủng mấy nhà.
Trong hàng loạt bố trí, người của Vạn Động Thiên phủ một bộ phận thì trùng hợp gặp gỡ bốn phía, một bộ phận lại làm liên lạc viên với bốn phía, đồng thời dùng thân phận phản đồ Nước Triệu dụ dỗ Nước Triệu truy sát.
Tai mắt của Hiểu Nguyệt các bố trí trong các nước bổ sung chấp hành kế hoạch của Ngưu Hữu Đạo, giúp đỡ điều chỉnh, không để kế hoạch của Ngưu Hữu Đạo chệch hướng.
Nghiêm Lập của Tử Kim động cũng phối hợp chấp hành kế hoạch của Ngưu Hữu Đạo, cũng hỗ trợ giúp kế hoạch của Ngưu Hữu Đạo không đi chệch hướng.
Ngưu Hữu Đạo bày bố cục diện, nhân thủ các bên hỗ trợ, liên thủ thúc đẩy thế lực chư quốc trong bí cảnh Thiên Đô, thế lực chư quốc đều không hẹn mà cùng tiến về cùng một hướng.
...
Địa điểm gặp mặt dự định.
Cuối cùng Lê Vô Hoa đã chạy tới, những người khác đều đã tới trước rồi.
Vừa chạm mặt, Lê Vô Hoa liền hỏi: “Người đến đông đủ cả rồi chứ?”
“Đủ rồi!” Có người đáp.
Lê Vô Hoa nhìn quanh kiểm tra lại nhân thủ, không thiếu một ai, thực sự đã đến đông đủ liền thở phào một hơi, lại hỏi: “Những chuyện đã dặn dò đều làm xong rồi chứ?”
“Đều làm ổn thỏa rồi!” Tất cả mọi người gật đầu.
Lúc này Lê Vô Hoa khua tay nói: “Đi!”
Cả đám một lần nữa chạy tới địa điểm kế tiếp, địa điểm gặp mặt đám Tư Đồ Diệu.
...
Các tu sĩ hải ngoại nghỉ ngơi dưỡng sức một thời gian cũng một lần nữa xuất phát, chuẩn bị chạy tới bên Nước Yến nội ứng ngoại hợp với Tử Kim động cướp đoạt linh chủng của Nước Yến như lời Ngưu Hữu Đạo nói.

Cả đám người hải ngoại đầy hưng phấn, nếu có thể cướp được linh chủng của Nước Yến về tay, vậy thì tỉ lệ dành được hạng nhất rất lớn.
Giữa đường trời tối, không dễ cảnh giới nên lại một lần nữa ẩn thân.
Khi trời hơi sáng hơn, phía Vạn Động Thiên phủ giới bị có người căn cứ theo ký hiệu trên đường chạy tới đón, có tin truyền đến tay Tư Đồ Diệu.
Tư Đồ Diệu lập tức đi tìm Ngưu Hữu Đạo, tiến đến bên cạnh Ngưu Hữu Đạo đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa, thấp giọng nói: “Bên kia truyền tin tức tới, tất cả đều ổn thỏa.”
Ngưu Hữu Đạo cũng mở mắt ra: “Không thể để người các nước nhìn thấy người của Vạn Động Thiên phủ ở đây, nếu không sẽ lộ tẩy, trời vừa sáng, ta sẽ tìm cớ an bài các ông rút lui trước.”
Tư Đồ Diệu: “Ngươi cũng đi cùng chứ?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta không thể đi, bên này vẫn luôn cảnh giác ta, nếu chúng ta đi hết sẽ khiến bên này hoài nghi, ta ở lại sẽ khiến bọn hắn yên tâm hơn, có ta làm con tin trong tay bọn hắn mới có thể kiếm cớ cho các ông thuận lợi rời đi.”
Tên này đôi lúc thật sự khiến người ta không thể không thừa nhận là rất trượng nghĩa! Sắc mặt Tư Đồ Diệu hơi thay đổi: “Nhưng tình cảnh của ngươi thực sự quá nguy hiểm, một khi bị nhân mã chư quốc vây quanh, e là mọc cánh cũng khó thoát. Thực sự đến tình huống đó, đám yêu ma quỷ quái kia sẽ chỉ bo bo lấy mình, không quản ngươi đâu.”
Ngưu Hữu Đạo: “Nguy hiểm cũng chẳng còn cách nào khác, ta thật sự không thể đi, ta vừa đi, chắc chắn khi bọn hắn phát hiện mình bị thế lực chư quốc bao vây thì sẽ nghi ngờ ta có vấn đề. Linh chủng đều ở trên tay bọn hắn, ta nhất định phải dành được sự tín nhiệm của bọn hắn, sau khi bọn hắn rời khỏi đây mới giao linh chủng cho ta. Muốn có được thì phải chịu bỏ ra, không còn cách nào khác!”
“Haizz!” Tư Đồ Diệu buông tiếng thở dài, biết hắn vẫn đang nghĩ hết mọi cách để lấy được hạng nhất kia, vì thế không tiếc nguy hiểm đến tính mạng.
Ngưu Hữu Đạo: “Các ông cứ rút lui trước, đi gặp đám Lê Vô Hoa trước đi. Bên chỗ ta ông cứ yên tâm, ta có thể sống đến bây giờ không phải tự nhiên mà được, ta không dễ dàng bị người ta giết chết vậy đâu, tự ta sẽ có cách thoát thân.”

Thấy hắn kiên trì, Tư Đồ Diệu thở dài: “Vậy được, vậy chúng ta tạm thời mặc kệ ngươi, chúng ta chờ ngươi tới hội tụ, tự ngươi bảo trọng một chút.”
Như đã bàn bạc sẵn, sau khi trời sáng, Ngưu Hữu Đạo giả vờ an bài, để đám Tư Đồ Diệu thuận lợi thoát thân từ bên này. Có Ngưu Hữu Đạo ở đây nên thật sự không hề khiến đám yêu ma quỷ quái này nghi ngờ.
Sau khi đám Tư Đồ Diệu thoát thân liền gấp rút lên đường, đi cả chặng đường dài, sau mấy ngày trời thì đã gặp được đám người Lê Vô Hoa.
Lúc đến năm mươi người, giờ vẫn còn năm mươi người: “Tốt tốt tốt!”
Tư Đồ Diệu liên tục gật đầu, cảm giác rất vui mừng.
Tất cả mọi người bình an vô sự, ai nấy đều rất hưng phấn.
“Chưởng môn, rốt cuộc Ngưu Hữu Đạo muốn làm gì?” Lê Vô Hoa hỏi.

Chương 1190: Dưới đáy nước này chắc chắn có vấn đề! (1)

Chương 1190: Dưới đáy nước này chắc chắn có vấn đề! (1)
“Không nên hỏi, giờ vẫn chưa đến lúc để nói.” Tư Đồ Diệu quay đầu nhìn về phía mình chạy tới, lại buông tiếng thở dài: “Tên kia cũng không dễ dàng gì, chúng ta đi thôi!”
“Đi đâu?” Cả đám không kìm được hỏi.
“Đi tới một địa điểm tụ họp.” Tư Đồ Diệu gọi cả đám cùng rời đi.
Tới địa điểm tụ họp kế tiếp? Đám Lê Vô Hoa nghi ngờ, bọn hắn đã liên tục đổi mấy địa điểm tụ họp rồi.
Địa điểm tụ họp kế tiếp ở đâu, trong đám người này hiện tại chỉ có Tư Đồ Diệu biết.
...
Cho dù tu sĩ hải ngoại đã cử tai mắt đi theo dõi thế lực chư quốc, nhưng những tai mắt này chỉ theo dõi, chỉ phụ trách để lại ký hiệu theo dõi thôi, ngay cả bản thân bọn chúng cũng không biết vị trí của hầu hết tu sĩ hải ngoại ở đâu, bởi vậy cũng không biết nhân mã của mình đang sắp đụng phải nguy cơ, không cách nào mật báo kịp thời.
Nhân mã xông thẳng đến Nước Yến, kết quả đụng phải nhân mã ba nước Yến, Tề, Vệ liên thủ, đám người hải ngoại lập tức chạy trốn.
Dưới sự dẫn dắt phương hướng của Ngưu Hữu Đạo, kết quả lại đụng phải nhân mã Nước Tấn liên thủ với Nước Triệu, đây đúng là củi khô gặp lửa lớn lập tức buốc cháy. Nhân mã Nước Triệu mượn thế Nước Tấn gặp Ngưu Hữu Đạo liền lộ vẻ dữ tợn!
Hai nhóm nhân mã truy kích suốt chặng đường, hai nước Hàn, Tống đi theo sau Yến, Vệ, Tề cũng không chịu cô đơn, cũng lao ra ngoài.

Đám tu sĩ hải ngoại trước đó còn ôm giấc mơ giật được hạng nhất, đảo mắt đã trở thành đối tượng bảy nước cùng truy sát, mộng đẹp bị phá tan liền lập tức bị đuổi chạy như chó nhà có tang.
“Tử Kim động! Không phải ngươi nói Tử Kim động và ngươi cùng một bọn sao? Mau nghĩ cách bảo bọn hắn hỗ trợ.” Trên đường chạy trốn, Phù Hoa Triêu càu nhàu với Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo rống ngược trở lại: “Dưới tình huống này, ngươi cảm thấy Tử Kim động còn đi tìm chết sao? Các ngươi đi trước, để ta dụ địch...”
Hai đống lửa, một ngọn núi lớn bốc cháy, một ngọn núi nhỏ cũng bốc cháy.
Hà Tâm Nho nhìn ngọn núi lớn bốc khói, hai điểm thành một đường thẳng thì lập tức chạy về phía ngọn núi nhỏ.
Không phải chỉ một mình y đi mà lần lượt có người lao về phía đó, vì người của Hiểu Nguyệt các cắm vào đã nhìn thấy người của Ngưu Hữu Đạo phát tín hiệu không phải chỉ một mình y.
Hà Tâm Nho đi một chuyến nhanh chóng quay ngược trở lại, vội vàng bẩm báo với người bên Nước Vệ: “Ngưu Hữu Đạo đi theo hướng kia, đám người hải ngoại hình như là mồi nhử, hình như linh chủng đều giao cho Ngưu Hữu Đạo, có vẻ đang giúp Ngưu Hữu Đạo thoát thân!”
Được nhắc nhở, Nghiêm Lập nhanh chóng cảnh cáo: “Đán yêu ma quỷ quái có thế lực khác dây dưa, không chạy thoát được đâu, lát nữa vẫn có thể tìm được, giờ chạy tới cướp đoạt, làm không tốt có thể còn gây ra trận hỗn chiến, trước hết để bọn hắn tiêu hao đã, đừng để Ngưu Hữu Đạo nhân cơ hội trốn thoát, đi!”
Nhân mã Yến, Vệ, Tề lập tức thay đổi phương hướng đuổi theo.
Nhân thủ lập tức đuổi theo hướng Ngưu Hữu Đạo rời đi, không lâu sau, quả nhiên đã phát hiện ra Ngưu Hữu Đạo.
Chỉ thấy Ngưu Hữu Đạo cõng đủ các túi lớn túi nhỏ đang liều mạng chạy vào trong núi.
Nhân mã ba nước liên thủ nhìn thấy thì mừng rỡ, vội vàng tăng tốc đuổi theo.
Sau khi thấy có người đuổi theo, Ngưu Hữu Đạo chó cùng rứt giậu, đột nhiên thay đổi phương hướng, vọt tới hẻm núi bên cạnh, trực tiếp thả

người nhảy xuống, rơi vào dòng nước xiết của hẻm núi.
“Mặt nước, dưới nước, hai bên bờ đều phải có người đuổi theo, một nhóm khác chạy lên trước chặn đường, tuyệt đối không thể để hắn chạy thoát!” Chử Phong Bình ra lệnh.
Các nguyên nhân đan xen với nhau, Ngưu Hữu Đạo đã hoàn toàn khiến ông ta thẹn quá hoá giận, ông ta là người không muốn Ngưu Hữu Đạo chạy trốn nhất.
Nhân thủ ba nước nhanh chóng tập kết phối hợp, một lộ vội vàng chạy tới trước dòng sông chặn đường, hai lộ xuôi theo hai bờ sông thả vải lưới xuống, một lộ kiểm tra trên mặt nước, một lộ lặn xuống nước tìm kiếm, đằng sau có người chặn hậu, quả thực đã bày bố ra thiên la địa võng truy bắt.
Tiêu Như Anh cầm kiếm đạp sóng lướt đi trên mặt nước, nàng ta truy sát rất tích cực.
Chuyện bị Ngưu Hữu Đạo từ chối luôn khiến nàng ta sinh hận, nàng ta tự cảm thấy mình đã trở thành câu chuyện cười lớn nhất thiên hạ trong mắt người khác, là kẻ tặng không cũng chẳng ai cần.
Bản thân nàng ta cảm thấy phải chịu sự sỉ nhục cực lớn, hận không thể tự tay băm Ngưu Hữu Đạo thành vạn mảnh!
Ngưu Hữu Đạo nhảy vào trong dòng nước xiết căn bản không kịp chạy trốn, hắn cũng biết trốn không thoát, tiếp tục nhảy xuống như vậy chỉ có một con đường chết, trước tiên phải thi pháp để đánh nát những cái bao lớn thành bụi ở dưới nước.
Trong những cái bao lớn này làm gì có linh chủng gì, trong tình huống như thế nào, đám tu sĩ hải ngoại kia không thể giao tất cả linh chủng cho hắn, cũng không thể để hắn đơn độc mang đồ đi.
Có điều người ngoài không hiểu rõ quan hệ giữa hắn và đám tu sĩ hải ngoại.
Vừa nhảy xuống nước liền hủy diệt chứng cứ, hắn lập tức lặn xuống nước lên bờ ở khúc quanh, thi pháp hộ thể, trên người không dính một giọt nước giấu mình trong một xó xỉnh của rừng sâu.
Xoẹt! Hắn tiện tay cắm thanh kiếm dựng đứng trên mặt đất, sau đó tay tăng tốc, không kịp chờ đợi, giống như lửa cháy gấp vậy.

Hắn đưa tay vào trong áo móc ra một thứ được cuộn lại thành một khối, đây là mặt nạ ngụy trang, hai tay nâng lên dính lên trên mặt.
Hai tay lại nhanh chóng sờ sờ trên mặt, sau khi dán xong mặt nạ thì lại buông tay kéo đai lưng một cái, áo bào mở rộng.
Y phục kéo rớt xuống, bộ y phục bên trong tiện tay treo lên thanh kiếm trên mặt đất, áo khoác lại được mặc lên người, sau đó lại nhanh chóng giật chiếc áo khoác ngoài khác treo trên kiếm, mặc mặt vốn được mặc bên trong ra ngoài, trong ngoài nhanh chóng thay đổi.
Trong nháy mắt, cả người hắn đã thay đổi trang phục, trở thành một người khác chỉ trong chớp mắt. bộ áo đen trên người cùng với hoa văn trên bộ áo đen đại diện cho lai lịch bối cảnh của bộ y phục này, Phiêu Miễu Các!
Không sai, một trong số các thủ vệ của Phiêu Miễu Các ở lối ra vào trong rừng sâu mất bộ y phục là do bị hắn đánh cắp.
Bắt đầu từ thời khắc bị Toa Như Lai ép lên con đường chết, hắn vẫn luôn tìm đủ các khả năng có thể tự vệ.
Vừa tiến vào bí cảnh Thiên Đô, hắn đã nhìn chằm chằm người của Phiêu Miễu Các, nếu trái phải đều chỉ có con đường chết, còn có gì mà hắn không dám làm?
Cho dù không bị Toa Như Lai ép lên đường chết, có cơ hội này, hắn cũng vẫn sẽ xuống tay, tình cảnh nguy hiểm, hắn nhất định phải tranh thủ đủ cơ hội để sinh tồn.
Phát hiện được thứ đồ then chốt như vậy, hắn há có thể dễ dàng buông tha?
Người từng dám đến Đại Tuyết sơn trộm Xích Dương Chu quả mà còn sợ trộm một bộ y phục sao?
Lúc trò chuyện với người của Phiêu Miễu Các, hắn đã nắm được vài manh mối nhất định, biết dùng suối kia là nơi dùng nước của các thủ vệ lối ra vào.
Sau khi ổn định Chử Phong Bình để tranh thủ thời gian cho bản thân rồi lặng lẽ rời đi, lẻn trở lại bên cạnh dòng suối kia.
Hắn đã phục sẵn bên dòng suối kia chờ đợi, đợi hai ba ngày trời cuối cùng cũng để hắn tìm ra được sơ hở, cuối cùng hắn cũng đạt được ý đồ!

Lúc này, sau khi hắn thay đổi xong trang phục với động tác nhanh đến mức khiến người ta hoa mắt thì không dám nán lại đây quá lâu, vội vàng nhảy lên, vừa trốn vừa sửa sang y phục trên người, lòng vòng một hồi trong rừng, phát hiện tình hình không đúng lại nhảy lên một ngọn cây, đứng chắp tay lẳng lặng chờ đợi.

Rất nhanh, hai bên đều có người đánh bọc qua, thấy người của Phiêu Miễu Các đang hờ hững quan sát tất thảy, ai nấy nhìn thấy đều sửng sờ một lát rồi cẩn thận từng li từng tí.

Người của Phiêu Miễu Các dường như không muốn nhúng tay vào việc gì, không thèm nhìn họ, xoay người bay đi.

Những người đang truy tìm cũng không rảnh quan tâm đến hắn, giờ bắt Ngưu Hữu Đạo là chuyện quan trọng nhất nên tiếp tục làm việc của mình...

Chương 1191: Dưới đáy nước này chắc chắn có vấn đề! (2)

Chương 1191: Dưới đáy nước này chắc chắn có vấn đề! (2)
Người đến sau lập tức nhận được mật báo của người bên mình, người hai nước Hàn, Tống lập tức thay đổi phương hướng điều tra, quay trở về đuổi theo Yến, Vệ, Tề.
“Sao hai nhóm người kia không đuổi theo?”
Thái Thúc Sơn Nhạc dẫn nhân thủ hai nước Tấn, Triệu đuổi theo truy kích đám người hải ngoại liền chú ý đến bên còn lại, ông ta lập tức cảm thấy có gì đó không bình thường.
“Trưởng lão, Thái Thúc trưởng lão, chờ một chút, có chuyện khẩn cấp!”
Người truy kích của hai nước Tấn, Triệu tu vi có cao có thấp, dĩ nhiên có người chạy nhanh, cũng có người chạy chậm, người ở phía sau nhận được truyền lời liền hét lên.
Nghe thấy có tình huống khẩn cấp, Thái Thúc Sơn Nhạc dừng lại, phất tay ra hiệu những người khác tiếp tục đuổi theo.
“Tình hình thế nào?” Thái Thúc Sơn Nhạc đợi người phía sau vừa đến liền hỏi.
Người tới lắc đầu nói: “Không biết!” Sau đó chỉ chỉ, bày tỏ chỉ giúp phía sau truyền lời.
Chờ một chút, Lý Ngọc Đức do Hiểu Nguyệt các cắm vào bên Nước Tấn vội vàng chạy tới bẩm báo: “Trưởng lão, có thể chúng ta đã bị lừa, hắn đám người hải ngoại kia là mồi nhử của Ngưu Hữu Đạo, đám người hải ngoại kia có thể sẽ cắn câu, hắn chúng đã đem toàn bộ linh chủng giao cho Ngưu Hữu Đạo. Ta còn tận mắt chứng kiến Ngưu Hữu Đạo cõng mấy cái bao lớn. Người của Yến, Vệ, Tề hắn cũng đã phát hiện và đuổi theo. Trên đường đến mãi không thấy người của Yến, Vệ, Tề trở

lại, có lẽ Yến, Vệ, Tề đã xác nhận được đồ ở bên chỗ Ngưu Hữu Đạo. Trên đường ta chạy đến thấy người của Hàn, Tống cũng quay đầu đi, có lẽ cũng phát hiện được gì đó.”
“Ta còn nói sao hai nhóm người kia không đuổi theo, sao có thể để cho một nhà chúng ta chiếm tiện nghi chứ!” Sắc mặt Thái Thúc Sơn Nhạc hơi co rút, quay đầu hét lớn: “Dừng lại, đừng đuổi theo!”
Còn đuổi theo cái quái gì nữa, có đuổi theo đánh đến ngươi chết ta sống với đám yêu ma quỷ quái hải ngoại kia thì cũng chẳng chiếm được gì, xảy ra tử thương còn lợi cho thế lực khác, như vậy cần thiết sao?
Cướp linh chủng mới là chủ yếu, đám yêu ma quỷ quái kia chỉ là thứ yếu.
Ông ta vừa phát ra hiệu lệnh, những người đang đuổi theo lập tức hò hét truyền lời cho đằng trước.
Ầm! Ba tên yêu tu bị đuổi kịp liên thủ với nhau đánh bay một đệ tử Khí Vân tông.
Nhưng đệ tử Khí Vân tông bị đánh bay kia sau khi rơi xuống đất lại đánh tới, rõ ràng đã chịu một đòn trí mạng nhưng lại giống như không việc gì.
Đây chính là một bí pháp độc môn của Khí Vân tông tên là “Liệt Diễm Kim Thân quyết”, là một môn kỳ công nội ngoại kiêm tu cực kỳ cao minh, nghe nói sau khi tu luyện đến một cảnh giới nhất định sẽ có gân cốt cứng như sắt, đao thương bất nhập!
Đây cũng là nguyên nhân khiến đệ tử Khí Vân tông hung hãn, trong tình huống tu vi chênh lệch không lớn, không thể triệt để chém chết thì họ giống như đánh không chết, rất giỏi chịu đòn, nhục thân người ta không có nhiều nhược điểm như ngươi, không dễ dàng bị thương, dám liều mạng đấu với ngươi đến cùng.
Ngay sau đó một đám đệ tử Khí Vân tông nhào đến cùng liên thủ cuối cùng cũng chém chết ba tên yêu tu bị đuổi kịp kia.
Phía sau truyền lời đến rồi, các đệ tử Khí Vân tông đang liên thủ không tiếp tục đuổi theo nữa mà mau chóng quay trở về...
“Sao không ai đuổi theo nữa?” Hồng Cái Thiên đang chạy thục mạng quay đầu nhìn lại phía sau, kinh ngạc hỏi.

Lãng Kinh Không không quay đầu lại trầm giọng nói: “Chẳng lẽ biện pháp dụ địch của Ngưu Hữu Đạo thực sự hiệu quả?”
“Hắn thật sự đã dụ người đi rồi, e là lành ít dữ nhiều!” Hồng Cái Thiên kinh ngạc nói.
Phù Hoa Lệ nói: “Hắn đi dụ địch chí ít vẫn còn có chút tia hy vọng sống, nếu linh chủng trên tay chúng ta bị cướp, hắn căn bản không qua được ải của Phiễu Miễu Các!”
Bất kể có phải Ngưu Hữu Đạo dụ địch có hiệu quả không, bên này cũng không dám dừng lại, tiếp tục bỏ chạy như điên.
Đối mặt với bảy nước cùng ra tay, bọn hắn thật sự không phải là đối thủ, chỉ có thể bỏ trốn...
Nghiêm Lập hơi kinh hãi, ông ta cũng tận mắt nhìn thấy, tận mắt xác nhận, người đứng phía trước không xa thật sự là Ngưu Hữu Đạo không sai.
Đối mặt với nhiều người tìm kiếm như vậy sao lại có thể chạy thoát?
Ông ta không biết rốt cuộc Ngưu Hữu Đạo muốn làm gì, dựa theo kế hoạch của Ngưu Hữu Đạo, ông ta không ngờ Ngưu Hữu Đạo lại tự đặt mình vào chỗ nguy hiểm.
Ông biết hấp dẫn thế lực chư quốc vây quét là do một tay Ngưu Hữu Đạo bày kế, nhưng không ngờ Ngưu Hữu Đạo lại ép mình vào con đường chết, có cần phải liều mạng như vayaj không?
Có điều lo lắng của ông ta dường như hơi dư thừa, tìm tới tìm lui đều không tìm được bóng dáng của Ngưu Hữu Đạo.
“Không thể nào! Cõng một đống đồ như vậy sao có thể biến mất tăm được? hắn có thể xé rách hư không sao? Lặn tiếp xuống nước, xới từng tấc đất dưới đáy nước cho ta, bất kỳ xó xỉnh nào, bất kỳ hang động nào dưới đáy nước đều không được bỏ sót.”
Không tìm được Ngưu Hữu Đạo, Chử Phong Bình đứng trên hẻm núi tức giận la mắng chỉ huy.
Rất nhanh, người Hàn Tống tới, thấy vậy cũng gia nhập tìm kiếm.
Cuối cùng, người của Nước Tấn và Nước Triệu cũng đến, cũng gia nhập tìm kiếm.
Trên hai bờ dòng nước xiết của hẻm núi và trong dòng nước trong hẻm núi, trước sau chặn đường, trái phải bao vây, cộng thêm nhiều người tìm

kiếm trên phạm vi lớn nhưng vẫn không thấy bóng dáng Ngưu Hữu Đạo.
Nghiêm Lập tìm một cơ hội, triệu tập ba trưởng lão chủ sự của ba nước lại, nhắc nhở mấy người: “Xem ra hắn đã trốn thoát rồi.”
Chử Phong Bình: “Chắc chắn đáy nước này có vấn đề!”
Nghiêm Lập: “Đừng có vấn đề hay không vấn đề gì nữa, vấn đề lớn sắp đổ lên người chúng ta rồi đây này.”
Mấy người nhìn về phía ông ta, vô cùng khó hiểu, Tiền Phục Thành trưởng lão Thiên Hỏa giáo cau mày hỏi: “Chúng ta? Vấn đề gì?”
Nghiêm Lập nhắc nhở: “Không khí có gì đó không đúng, các người không phát hiện người của các thế lực khác thỉnh thoảng lại nhìn chằm chằm chúng ta sao? Một khi tìm tới tìm lui cũng không tìm được, ngươi cảm thấy một câu dưới đáy nước có vấn đề của chúng ta có thể bàn giao được hay không? bọn hắn sẽ nghi ngờ chúng ta giả vờ, cho rằng chúng ta đã đắc thủ, như vậy có hậu quả gì có lẽ không cần ta phải nhắc nhở chứ?”
Lời này vừa nói ra, mấy người đều âm thầm kinh hãi.
Nghe thấy lời nhắc nhở này, mấy người quan sát liền thấy đúng là thế lực khắp nơi hình như thật sự đang thỉnh thoảng để ý bên phía bọn hắn.
Cuối cùng, tìm tới tìm lui, người của Yến, Vệ, Tề đột nhiên lặng lẽ rút lui.
Không lặng lẽ rút lui không được, sợ kinh động đến những người khác sẽ nguy hiểm.
Đây chính là bố cục Ngưu Hữu Đạo bỏ ra nhiều tâm tư để sắp đặt, mong Nghiêm Lập thúc đẩy kết quả, hắn muôn hoàn toàn phá hủy, kết thúc cuộc tìm kiếm linh chủng của bảy nước để giữ ưu thế số lượng linh chủng trên tay mình.
Cộng thêm có người nhắc nhở phù hợp, hành vi quỷ dị của Yến, Vệ, Tề quả nhiên đã đánh thức người trong mộng.
Ví dụ từ xưa đến nay, dù cố gắng gian khổ thế nào thì cũng không thể chịu được sự phá hoại của nội gián.
“Mẹ nó, bị đám cẩu vật giảo hoạt kia đùa bỡn rồi, đi tìm cho ta!” Thái Thúc Sơn Nhạc kịp phản ứng lại đứng trên hẻm núi chửi ầm lên.
Ông ta không gấp cũng không được, dù có tìm kiếm bao nhiêu linh chủng thì hắn cũng không thể nhiều hơn số lượng trên tay ba nước đã bỏ

chạy kia, Khí Vân tông của ông ta có lợi hại đi chăng nữa cũng không thể xử lý hết những nhà khác, người ta đâu phải bùn nặn, tổn thất thực lực quá lớn, Khí Vân tông sẽ không qua được cửa ải ở lối ra.
Tóm lại người khác đã bắt đầu tranh đoạt, hơn nữa thu hoạch lại to lớn, ai còn muốn dựa vào cách ngu ngốc tìm kiếm linh chủng để tranh xếp hạng thì có vẻ quá ngu rồi.
Muốn tranh hạng nhất, ngoài cướp đoạt đã không còn cách nào khác.
Ai muốn giành hạng nhất nhất, kẻ đó nguy hiểm nhất!
Vì lý do an toàn, Hàn, Tống nhân cơ hội gặp mặt đã móc nối thêm với Nước Triệu.
Nước Triệu bị Nước Tấn lôi vào chuyện này cũng sợ hãi, tuy không có trưởng lão chủ sự nhưng thái độ nhất trí lạ thường, bắt nhịp với Hàn, Tống, nhân lúc có Hàn, Tống ở bên làm chỗ dựa đã quả quyết vứt Nước Tấn kết minh với Hàn, Tống.

Chương 1192: Tái tụ họp

Chương 1192: Tái tụ họp
Thái Thúc Sơn Nhạc tức giận đến mức la hét, nhưng đối mặt với ba nhà liên thủ đối kháng, trong lúc nhất thời cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, hối hận trước đó không nhân cơ hội đoạt linh chủng trong tay Nước Triệu.
Đến lúc này, trong bảy nước, Yến, Vệ, Tề đã kết minh liên thủ, Hàn, Tống, Triệu kết minh liên thủ, Nước Tấn mất người trợ giúp, trở thành kẻ cô đơn.
Biến hóa của thế cục không giống như dự đoán của Ngưu Hữu Đạo.
...
Trên hồ nước mênh mông vô bờ, một đám tu sĩ hải ngoại lần lượt trồi lên từ trong nước, nhảy lên bờ.
Cả đám đều đứng trên bờ nhìn ra mặt hồ gợn sóng lăn tăn phía xa, không chạy nữa, Đoạn Vô Thường nói: “Hắn đã cắt đuôi được rồi.”
Trước đó dù chạy trốn rất lâu, dù đã lâu không còn nhìn thấy truy binh nhưng cả đám vẫn không yên lòng, mãi sau này mới lặn đến vùng nước này.
Diện tích thủy vực rất lớn, truy binh cũng không thể thăm dò được phương hướng bọn hắn bỏ trốn, lúc này mới coi như thật sự yên tâm.
Đếm lại quân số, chỉ còn lại hơn bảy trăm người, dưới truy sát của bảy nước, bân này cũng có kẻ chạy nhanh, có người chạy chậm.
“Những kẻ bị rơi lại e không thể quay về nữa đâu.” Hồng Cái Thiên buông tiếng thở dài.
Tất cả mọi người đều hiểu ý gã, tình huống lúc đó, đối mặt với nhiều người truy sát như vậy không thể lo cho những kẻ chạy chậm được, cũng không cách nào quay lại cứu viện, nếu không mọi người sẽ không ai có thể chạy thoát.

Dưới sự truy sát của bảy nước, bọn hắn đã tổn hao hơn ba trăm người.
Dưới tình huống bị truy sát, phía trước có mục tiêu đuổi theo, bị đuổi kịp có lẽ không còn ai sống sót được,
“Có thể thuận lợi thoát thân, hắn là Ngưu Hữu Đạo dụ địch thành công, cũng không biết tên đó giờ như thế nào.” Lãng Kinh Không cũng buông tiếng thở dài.
Phù Hoa cũng trầm mặc.
Nói thật, lúc đầu bọn hắn không tin Ngưu Hữu Đạo có thể hy sinh bản thân dụ địch cho bọn hắn. Bọn hắn cho rằng tình huống sẽ ngược lại, rất có khả năng Ngưu Hữu Đạo sẽ để bọn hắn dụ dỗ truy binh yểm hộ cho mình thoát thân.
Nhưng khi đó không có lựa chọn nào khác, giữ lấy Ngưu Hữu Đạo không đi, mọi người đều xong đời, chỉ đơn thuần là còn nước còn tát, trái phải đều khó thoát thì chỉ có thể thử chút xem sao.
Không ngờ Ngưu Hữu Đạo thật sự nói được làm được, thật sự có thể bất chấp sống chết cá nhân giúp bọn hắn dẫn truy binh đi, để bọn hắn trốn được một kiếp.
Cho dù vẫn phải chết hơn ba trăm người, nhưng dù sao cũng tốt hơn toàn quân bị diệt, huống hồ cái này cũng không thể trách được Ngưu Hữu Đạo, có thể làm được đến mức này, Ngưu Hữu Đạo người ta cũng đã cố gắng hết sức rồi, không ai có thể chỉ trích được gì Ngưu Hữu Đạo, ngược lại còn khá cảm động.
Hồng Cái Thiên sụt sịt nói: “Bất kể là hắn vì muốn giữ gìn mớ linh chủng này để giành hạng nhất hay thế nào thì chí ít đã chứng minh một điểm, hắn không chơi chiêu gì cả, chúng ta đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, là chúng ta hiểu lầm hắn, hắn thật sự có thành ý hợp tác.”
Lãng Kinh Không và Đoạn Vô Thường cũng đều yên lặng gật đầu.
Phù Hoa thở dài một hơi: “Nơi này không nên ở lại lâu, đi thôi, đến nơi đã hẹn gặp mặt, xem thử hắn còn có thể sống sót trở về không.”
Đi dụ địch cướp đoạt gì đó, bọn hắn đã không còn trông mong nữa rồi, đã chơi mệt rồi, cả đám lưu lạc giữa trời đất.
...
Ngưu Hữu Đạo cũng đang lang thang, một thân một mình lang thoang ở vùng đất hoang cổ, nhìn mặt trời mọc mặt trời lặn, tọa độ sao trời, phân

rõ phương hướng đông tây nam bắc, tìm hình dạng đặc biệt của mặt đất mà mình từng thấy để phân biệt rõ nên đi đâu.
Khi trời chạng vạng tối thì trốn trong núi, kiếm trong tay cắm trên mặt đất, cởi áo khoác ai tầng ra, tách mặt trong phủ lên chuôi kiếm đang cắm trên mặt đất, áo khoác ngoài màu đen mặt ngoài thì mặc lên, lại lấy áo khoác ngoài trên chuôi kiếm mặc ra bên ngoài.
Sau khi mặc xong quần áo, hai tay bưng lấy mặt, bóc mặt nạ trên mặt ra, cuốn lại nhét vào trong tay áo, cả người khôi phục trang phục ban đầu, cũng thở phào một hơi.
Dùng thân phận Phiễu Miễu Các chạy trốn lâu như vậy, có lẽ sẽ không bị ai theo dõi, hắn là đã an toàn.
Hắn quay người ngồi xổm bên bờ suối vốc nước tạt lên mặt, sau khi rửa ráy sơ sơ thì uống ngụm nước, lúc đứng dậy liền quay đầu nhìn ánh mắt trời chiếu qua kẽ hở hai núi một cách khó hiểu.
Hắn dần dần xoay người đối mặt, chậm rãi giang hai tay ra, nhắm mắt ôm lại, ôm lấy tia sáng kia.
Tia sáng cũng chiếu lên hắn, kéo dài cái bóng nghiêng nghiêng cô độc của hắn, cũng khiến những giọt nước trên mặt hắn long lanh rực rỡ.
Hắn bỗng nhiên mở to hai mắt, không còn lưu luyến tia sáng kia nữa, dứt khoát cầm kiếm trong tay, bay lượng về phía đỉnh núi, đáp lên ngọn một cây đại thụ.
Ngưu Hữu Đạo quan sát xung quanh, hơi sắp xếp lại cành lá trên ngọn tay, bện chúng lại như một tấm giường lưới, gối tay nằm lên trên, cảm nhận ánh sáng giữa trời đất đang dần dần biến mất, nhìn bóng đêm đang từng chút từng chút chiếm lĩnh thế gian.
Thỉnh thoảng có gió thổi, tán cây lắc lư, hắn nằm trên tàng cây cũng lắc lư theo gió.
Nằm trong màn đêm nhìn bầu trời, cảm nhận từng ngọn gió, lắng nghe tiếng côn trùng kêu vang, ở phía xa thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng mãnh thú kêu gào, bản thân hắn thì cô đơn lặng lẽ.
Nội tâm thì chẳng cách nào yên bình được, vẫn còn đang mãi suy tư.
Trời vừa sáng, sau khi phân biệt xong phương hướng, hắn lại một lần nữa xuất phát.

Một mình đi giữa núi rừng hoang vắng, đi trong mưa gió mười mấy ngày, cuối cùng đã gặp được một nhóm người ở địa điểm hẹn gặp mặt, đám người của Vạn Động Thiên phủ.
Thấy hắn tới, đám người Vạn Động Thiên phủ cũng rất vui mừng.
Không có thời gian cụ thể, chỉ bảo chờ ở đây, cảm giác không biết phải chờ bao lâu rất khó chịu, trong lòng không hề có gì gọi là chắc chắn.
Ngưu Hữu Đạo cũng chẳng còn cách nào khác, điều bất ngờ gì cũng có thể xảy ra, hắn cũng không thể đưa ra thời gian gặp mặt cụ thể.
Giờ cuối cùng cũng nhìn thấy người, trong lòng đám người Vạn Động Thiên phủ cũng vững tin hơn rồi.
“Ngươi không sao chứ?” Tư Đồ Diệu vừa gặp mặt liền hỏi.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, mắt liếc nhìn nhân số, cười: “Xem ra các ngươi cũng vẫn ổn.”
Tư Đồ Diệu: “Bên chúng ta không sao, có điều cảm giác đợi người chẳng dễ chịu gì.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu cười cười với Lê Vô Hoa, không nói nhiều: “Đi thôi.”
“Đi đâu?” Tư Đồ Diệu hỏi.
“Đi gặp đám người Tứ Hải.” Ngưu Hữu Đạo chỉ về một hướng: “Cứ đi về phía kia, trong vòng ba ngày hắn là có thể gặp nhau.”
Tư Đồ Diệu ngạc nhiên: “Sao các ngươi lại tách ra?”
“Một lời khó nói hết.” Người nhiều khó giữ bí mật nên Ngưu Hữu Đạo không muốn nói nhiều, chỉ quẳng lại một câu rồi đi dẫn đường...
Không đến ba ngày, hai ngày sau một dãy núi mây mù lượn lờ xuất hiện, đám người Vạn Động Thiên phủ không biết đây là đâu, Ngưu Hữu Đạo cũng tới đây lần thứ hai.
Đây chính là nơi gặp mặt đám tu sĩ Tứ Hải lúc vừa tiến vào bí cảnh Thiên Đô, cũng là nơi Ngưu Hữu Đạo và đám người hải ngoại hẹn gặp mặt lúc tách nhau ra.
Tiến vào trong núi, tìm được động phủ kia nhưng không thấy một bóng người, tâm trạng Ngưu Hữu Đạo lập tức nặng nề, chẳng lẽ đám người hải ngoại kia không thể kịp thời thoát thân?
Cũng không đúng, lúc ấy hắn nấp ở phía xa quan sát, thấy thế lực bảy nước đều rút về tìm kiếm theo hướng hắn thoát đi, chẳng lẽ sau đó lại

xảy ra chuyện?
Chuyện không phải như hắn nghĩ, không lâu sau, Tô Công Gia thuộc hạ của Hồng Cái Thiên xuất hiện, mời đám Ngưu Hữu Đạo đi cùng gã.
Cả đám đi vòng qua dãy núi đi sâu vào một nơi khác mới gặp được đám người Tứ Hải.
Gặp lại, Hồng Cái Thiên hết sức nhiệt tình, luôn mồm khen hay, đi tới đấm một đấm vài ngực Ngưu Hữu Đạo, sau đó lại ôm cánh tay: “Lão đệ, giỏi lắm!”
Sau khi buông ra, Ngưu Hữu Đạo lại hỏi: “Sao lại nấp ở đây?”
Phù Hoa cười nói: “Lúc bị bảy nước truy sát, tổn thất vài huynh đệ, bọn hắn đều biết chỗ, sợ sau khi bọn hắn rơi vào tay bảy nước không giữ được mồm miệng nên phải di chuyển địa điểm.”

Chương 1193: Diệt Triệu (1)

Chương 1193: Diệt Triệu (1)
Đây là cái cớ, dưới tình huống bị truy sát, bọn hắn mới là mục tiêu, đuổi sát không buông mới là chuyện chính, chẳng ai có tâm tư đi bắt đám tù binh vô dụng kia, rơi lại bị đuổi kịp thì chỉ có đường chết thôi.
Thực ra vẫn là đề phòng Ngưu Hữu Đạo, sợ Ngưu Hữu Đạo rơi vào tay bảy nước mồm miệng không cứng nên không dám ở lại chỗ cũ chờ.
Nhìn thấy đám Ngưu Hữu Đạo tới, xác nhận đằng sau không có gì dị thường mới cho người lộ diện dẫn bọn họ tới.
Ngưu Hữu Đạo chỉ cần nghĩ chút cũng hiểu rõ, có điều không nói thẳng, nói thẳng ra chứng minh mình thông minh thì cũng chẳng có ý nghĩa gì, ngược lại còn có thể khiến hai bên không vui nên chỉ cười cười gật đầu.
Thấy Ngưu Hữu Đạo chẳng những bình yên trở về còn dẫn đám người Vạn Động Thiên phủ đến, Phù Hoa thật sự kinh ngạc, hỏi: “Lão đệ, bảy nước nhiều người đuổi bắt ngươi như vậy, sao ngươi có thể thoát thân được??”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta bị đuổi đến mức chó cùng rứt giậu, nhảy xuống một con sông, tình hình dưới đáy nước khá phức tạp nên giúp ta may mắn tránh thoát một kiếp. Các ngươi không biết tình thế lúc đó thật sự nguy hiểm đến mức nào đâu, chỉ có thể nói là ông trời vẫn chưa quên ta!”
Đám người Tứ Hải thổn thức, nghĩ cũng có thể nghĩ ra được, nhiều người bao vây chặn đánh như vậy sao có thể không nguy hiểm chứ.
Hồng Cái Thiên vỗ vỗ bả vai Ngưu Hữu Đạo coi như an ủi, cũng coi như giúp hắn trấn an sợ hãi.
Đoạn Vô Thường đối mặt với mọi người nói: “Giờ chúng ta đã gặp mặt, tiếp theo nên làm gì đây?”
Ngưu Hữu Đạo tiếp lời: “Kiếp kia tuy đã nguy hiểm nhưng cũng không phải chuyện xấu. người của bảy nước đã tụ tập lại vì chúng ta, cả đám ai

nấy đều có mục đích riêng, Nước Tấn nghèo khổ khao khát hạng nhất, không thể nào chung sống hòa bình với những người khác, muốn không xảy ra chuyện cũng khó, đã làm ra thế này rồi thì chẳng ai còn tâm tư phân tán lực lượng đi tìm kiếm linh chủng nữa. Giờ việc chúng ta cần làm là đừng để bọn hắn tìm được chúng ta, cứ để bọn hắn tự chém giết lẫn nhau, chúng ta an tâm chờ ở đây được, đợi đến khi lối ra của bí cảnh mở thì chạy tới trước."
Tư Đồ Diệu nghe vậy trong mắt lóe lên tia cổ quái, yên lặng dò xét đám yêu ma quỷ quái đang chăm chú suy nghĩ.
Phù Hoa trầm ngâm nói: "Cướp đoạt đến cuối cùng, sau khi linh chủng tập trung trong tay một số người thì e là số lượng trên tay chúng ta vẫn chưa đủ để giành hạng nhất."
Ngưu Hữu Đạo: "Chỉ cần tổng số không tăng lên thì chênh lệch sẽ không lớn lắm, chúng ta vẫn chiếm ưu thế, đến lúc đó xem tình hình rồi ứng đối sau, bên Nước Yến còn có nội ứng của chúng ta, chúng ta vẫn còn không gian thao tác rất lớn."
...
Thái Thúc Sơn Nhạc tức giận cắn lấy Hàn, Tống, Triệu không thả, như con sói đói, đến chết cũng không buông.
Sau khi tỉnh táo lại, Thái Thúc Sơn Nhạc cũng không thể không đối mặt hiện thực, Yến, Vệ, Tề kết minh, Hàn Tống Triệu cũng kết minh, một nhà ông ta đi đâu làm gì cũng phải chịu thiệt, cho dù có thể thắng thì tất nhiên cũng phải chịu tổn thất nặng nề, sẽ chỉ để đám người khác chiếm tiện nghi thôi.
Đối mặt tình thế như vậy, ông ta nghĩ ra một biện pháp điều hòa, âm thầm liên lạc với Nước Hàn và Toq, khuyên hai nhà cùng giành vị trí một hai ba, ba nhà liên thủ ôm luôn tiền thưởng ba giải một, hai, ba rồi chia đều tổng số!
Trong các kỳ Đại hội bí cảnh Thiên Đô trước, từ sau khi Khí Vân tông quật khởi tham gia, tỷ lệ giành được hạng nhất phần lớn đều thuộc về Khí Vân tông. Không thể lấy được hạng nhất với ông mà nói hơi khó xử, nhưng địa thế mạnh hơn người, thà làm như thế này dù sao vẫn đỡ hơn xếp hạng áp chót chẳng có được gì.

Mà biện pháp này cũng thật sự đả động được Nước Hàn và Nước Tống, mặc dù hai nước này cũng muốn dành hạng nhất, nhưng lại không ôm hy vọng quá lớn sẽ dành được hạng nhất, phần lớn chỉ nghĩ cứ cố gắng hết sức còn mọi thứ thuận theo tự nhiên.
Dựa theo lệ thường, Phiễu Miễu Các sẽ ban thưởng cho ba thứ hạng đầu theo thứ tự là: Ba trăm triệu kim tệ, một trăm triệu kim tệ, năm ngàn vạn kim tệ.
Ba thứ hạng đầu cộng lại là bốn trăm năm mươi triệu kim tệ, ba nhà chia đều, mỗi nhà được chia những một trăm năm mươi triệu.
Như vậy, mặc dù không nhiều bằng ba trăm triệu hạng nhất, nhưng vẫn nhiều hơn so với một trăm triệu hạng hai, phần thưởng không bằng hạng nhất nhưng hơn hạng hai nhiều.
Đối với Nước Hàn và Nước Tống mà nói, lấy được phần thưởng này đã tốt hơn mong đợi lắm rồi, trở về cũng có cái để bàn giao.
Đối với Thái Thúc Sơn Nhạc mà nói, thế này trở về tuy không lấy được hạng nhất, nhưng cũng tốt hơn lấy hạng hai, cũng tiện quay về bàn giao.
Người khác không biết nhưng ông ta thì biết, Nước Tấn nghèo, lại đang âm thầm chuẩn bị khai chiến, Nước Tấn cần tích lũy tài lực nên đã cắt giảm cung cấp tài lực cho Khí Vân tông. Hiện nay Khí Vân tông thực sự rất cần số tiền kia, trên dưới toàn phái đều trông cậy ông ta mang tin tốt về, nếu không đệ tử Khí Vân tông cũng đâu cần chạy tới bí cảnh Thiên Đô để liều mạng!
Ông ta cũng tưởng tượng được Vạn Thú môn, Thiên Hành tông và Linh tông qua loa như thế nào, nhưng Khí Vân tông không có điều kiện như vậy. Ba phái đó thật sự có tiền, không cần phải đem tính mạng đệ tử ra kiếm số tiền này, nếu ông không thể đem phần thưởng có phân lượng tương đương về thì sẽ rất khó đối mặt với trên dưới toàn phái.
Ba nhà đàm phán thế này, cùng liên thủ cướp hạng nhất, hai, ba, cộng tiền thuổng lại rồi chia đều.
Còn về Nước Triệu, sau khi ba nhà mưu đồ bí mật thì kết quả là bị bài xích ra ngoài, bọn hắn chuẩn bị liên thủ xử lý Nước Triệu.
Có điều tạm thời vẫn chưa động vào Nước Triệu mà muốn lợi dụng nhân thủ Nước Triệu cùng ứng phó với Yến, Vệ, Tề.

Ngoài mặt thì bốn nhà kết minh liên thủ, trên thực tế là ba nhà cùng lừa gạt Nước Triệu, lý do là ba đấu ba không có phần thắng, bốn đấu ba thì rất có khả năng.
Ba nhà cùng đưa ra quyết định, Nước Triệu không thể nào từ chối cũng không dám từ chối, chỉ có thể làm theo.
Sau đó, bốn nhà liên thủ toàn diện tìm kiếm tung tích Yến, Vệ, Tề nhưng kết quả lại có lỗi với sự vất vả của bản thân.
...
“Lúc ấy đáng lẽ không nên trốn, trốn rồi thì lại có vẻ chúng ta đang có tật giật mình?”
Trong rừng núi sâu mênh mông, trưởng lão Lưu Hưng Cao của Huyền Binh tông xuýt xoa than thở.
Trưởng lão Nghiêm Lập cuaur Tử Kim động ngồi xếp bằng dưới tàng cây hừ lạnh: “Tình huống lúc đó, chúng ta giải thích hữu dụng không? Không cho bọn hắn soát người, bọn hắn sẽ tin sao? Là ta có thể vứt bỏ thể diện cho người ta soát người, còn các ngươi có thể vứt thể diện cho người ta lục soát không? Môn phái nào có thể chịu mất mặt như vậy? Nếu không kịp thời rời đi, bốn nhà bọn hắn chắc chắn sẽ liên thủ chơi chúng ta, kịp thời thoát thân, ngươi hắn nên cảm thấy may mắn mới đúng!”
Gần đây, ba nhà Yến, Vệ, Tề luôn nhắc đến chuyện này.
Vì chuyện này, giờ ba nhà đang hoàn toàn co đầu rụt cổ, sợ bị bắt gặp, cũng không dám cho người đi tìm linh chủng, chỉ trốn ở đây không dám chạy lung tung.
“Ta cứ cảm thấy kỳ lạ, lúc ấy chỗ đó đã bị chúng ta bao vây, trên nước dưới nước đều kiểm tra kỹ càng, sao người lại biến mất chứ?” Chử Phong Bình khó hiểu lắc đầu.
Đừng nói ông ta, ngay cả Nghiêm Lập cũng cảm thấy kỳ quái, rốt cuộc Ngưu Hữu Đạo đã thoát thân như thế nào, càng nghĩ càng không thể nào tưởng tượng được.
Trưởng lão Sơn Hải của Tiêu Dao cung cũng không nghĩ ra chợt nói một câu: “Theo như bên dưới nói lại, lúc ấy có một người của Phiễu Miễu Các rời đi, có phải Ngưu Hữu Đạo đã giả mạo người của Phiễu Miễu Các để thoát thân không?”

Lời này vừa nói ra, mấy người đều đồng loạt quay đầu nhìn về phía ông ta.
Điều này cũng cung cấp cho mọi người một mạch suy nghĩ, nhưng không ai dám chắc chắn, dù sao Phiễu Miễu Các phái người đi điều tra tình hình bí cảnh Thiên Đô cũng là chuyện bình thường, cũng có người từng tình cờ nhìn thấy.

Chương 1194: Diệt Triệu (2)

Chương 1194: Diệt Triệu (2)
Trưởng lão Thủ Chính các chần chừ nói: “Giả mạo người của Phiêu Miễu Các tức là tìm chết, Ngưu Hữu Đạo có thể có lá gan lớn đến thế sao? Cái công phu xoay người một cái đã đổi sang trang phụ của Phiêu Miễu Các này, có khả năng sao?”
Mọi người trầm mặc.
Không ai dám chắc chắn.
Nghiêm Lập bị suy nghĩ này của bọn hắn làm cho khiếp vía, vội ho một tiếng nói: “Không thể nào!”
Chử Phong Bình quay đầu lại nhìn: “Ta thấy rất có khả năng, ngươi dựa vào cái gì mà nói là không thể.”
“Ngươi ấy, bị oán hận làm mê muội rồi.” Nghiêm Lập chỉ chỉ ông ta, rồi chỉ chỉ đầu mình: “Tự ngươi thử nghĩ cho kỹ xem, mỗi người chúng ta lúc tiến vào bí cảnh Thiên Đô, tiến vào Thiên Cốc, Phiêu Miễu Các đều tiến hành kiểm tra từng người, xác minh thân phận, không chỉ Ngưu Hữu Đạo, bất kỳ ai cũng không thể mang đồ giả vào. Mà Ngưu Hữu Đạo khác với chúng ta, hắn đã gây ra chuyện ở Thiên Cốc, còn bị Phiêu Miễu Các đưa đi thẩm tra một lần, hắn căn bản không thể đưa được đồ giả vào.”
Lời là ông ta tự nói, tuy là nói giúp Ngưu Hữu Đạo, nhưng sau khi nói ra những lý do này, bản thân cũng thật sự cảm thấy có lý, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, tâm trạng hãi hùng khiếp vía dần bình tĩnh trở lại.
Cả đám nghe vậy trên cơ bản đều khẽ gật đầu, cảm thấy nói có lý.
Chử Phong Bình chần chừ nói: “Ở ngoài không có cơ hội, có phải là vào bí cảnh Thiên Đô rồi mới làm không?”
Nghiêm Lập: “Ngươi có điên rồi không? quần áo của Phiêu Miễu Các đều là hàng đặc chế, vừa nhìn biết ngay thật giả, Ngưu Hữu Đạo đi đâu

để làm? Ngươi sẽ không cho rằng Ngưu Hữu Đạo trắng trọn cướp đoạt từ trên người người của Phiêu Miễu Các đấy chứ? Nếu thật sự làm ra những chuyện này, Phiêu Miễu Các đã huy động nhân lực điều tra từ lâu rồi. cho dù trong bí cảnh không tiện tra thì tên này vừa ra khỏi bí cảnh sẽ lập tức phát hiện ra động tác khác thường của Phiêu Miễu Các. Chuyện chưa được điều tra rõ, đừng ai mong có thể dễ dàng rời khỏi Thiên Đô Phong!”

Chử Phong Bình chậm rãi gật đầu: “Ngươi nói cũng đúng, ra ngoài xem động tĩnh là biết ngay. Nếu bên Phiêu Miễu Các thật sự có vấn đề, tám chín phần mười là không thể thoát khỏi liên quan với tên kia rồi.

Nghiêm Lập không muốn bên này nhiều chuyện, khổ sở nói: “Chỉ mấy đệ tử bên dưới nhìn thấy, những người khác đều không nhìn thấy, ta không thấy, các ngươi cũng không thấy, trong lòng mấy người chúng ta không nắm chắc. mấy chuyện thế này không có chứng cứ tốt nhất đừng làm loạn, một khi thật sự chọc vào Phiêu Miễu Các, Ngưu Hữu Đạo trả đũa lại, nói ngươi vì thù riêng muốn mượn tay Phiêu Miễu Các diệt trừ hắn, Phiêu Miễu Các thật sự tra ra gì đó, Ngưu Hữu Đạo lại đưa ra được biện pháp thoát thân để chứng minh thì ngươi coi như tự tìm phiền toái rồi. Nếu ngươi cứ nhất định dây dưa với Ngưu Hữu Đạo vậy thì phải có một đám người tận mắt nhìn thấy!”

“Tóm lại, thái độ của ta là, không có chứng cứ đừng nói lung tung, nếu Chử huynh cứ muốn làm lớn chuyện với Phiêu Miễu Các, vậy thì chuyện của Chử huynh, ta tuyên bố trước, ta không biết gì cả. Có chuyện gì Chử huynh với Phiêu Miễu Các tự giải quyết, đừng có dính đến ta, ta không nghe không thấy cũng không biết gì khác.”

Những người khác nhìn nhau, thái độ gì không biết, không lên tiếng cũng là một loại thái độ.

Chử Phong Bình trầm mặc.

...

Ngày tháng thoi đưa, bí cảnh đã mở được bốn tháng, đồng nghĩa với chín tháng ở ngoại giới nói trôi qua đã trôi qua rồi.

Nhân thủ tiến vào thực sự có hạn, trời đất bao la, một đám người thật sự muốn trốn, trong tình huống không có manh mối muốn tìm được không khác nào mò kim đáy biển.

Không tìm thấy, cũng không biết nhân thủ Yến, Vệ, Tề trốn đâu, nhân thủ bốn nước khác quyết định trở về, quyết định trấn thủ lối ra của bí cảnh, chờ người đến thì quăng lưới, người của mấy nhà đó không thể cứ trốn mãi ở bí cảnh không quay về.
Sau khi quyết định quay về, Nước Triệu lập tức xui xẻo, Tấn, Hàn, Tống quả quyết ra tay động thủ tập kích Nước Triệu.
Lâu như vậy mọi thứ đều ổn, ai ngờ độc thủ đột nhiên ập tới, tu sĩ trên dưới Nước Triệu bị giết không kịp trở tay.
Đối mặt với tập kích liên thủ của ba nhà, tu sĩ Nước Triệu không hề có sự chuẩn bị thậm chí còn không thể tổ chức được phản kích hữu hiệu, gần như bị tiêu diệt hết, chỉ có lác đác vài người chạy thoát. Những kẻ chạy thoát không biết nên trốn ở đâu, bi thương bỏ chạy.
Nhân thủ Hiểu Nguyệt các cắm vào Nước Triệu không một ai may mắn sống sót, toàn bộ đều bị giết!
Linh chủng Nước Triệu cực khổ thu thập rơi vào tay người khác, bị Tấn, Hàn, Tống chia nhau.
Sau khi ba nhà đắc thủ lập tức trở về, cũng buộc phải trở về trước, chạy ra như vậy, con đường quay lại cũng tốn không ít thời gian.
Sau khi đến khu rừng rậm cổ xưa, ba nhà liên thủ giữ chặt lối ra, ôm cây đợi thỏ.
Có điều trước khi bọn hắn đến đã có người tới trước, người của Vạn Thú môn, Linh tông, thiên Hành tông đều đã tới, chỉ còn chờ lối ra mở cửa là bước ngay ra ngoài.
Ba nhà này cũng không định kiếm khoản tiền này, không muốn vì thế đắc tội với người khác, vốn vì muốn hoàn thành nhiệm vụ nên tới tham gia qua loa, cũng đã liên thủ, đây là hành vi nhất quán của ba nhà.
Người của ba nhà đều không nhiều, lúc vào mỗi nhà chỉ có trăm người, tập hợp lại cũng chỉ ba trăm người, mỗi kỳ lúc trở về đều sẽ liên thủ để ứng đối bất trắc.
Người mặc dù không nhiều, nhưng ba nhà tài lực hùng hậu, trên tay phù triện rất nhiều, lúc người của bọn hắn phân toán người ngoài có thể đánh lén chiếm tiện nghi của người khác, đợi khi ba nhà đều tụ hợp một chỗ, không ai dám có hành động thiếu suy nghĩ với bọn hắn, nếu không tất nhiên sẽ tổn thất nặng nề.

Tấn, Hàn, Tống cũng không có ý định trêu chọc bọn hắn, cũng không dám công khai trêu chọc, mặc dù bên ngoài ba nhà kia không phải thế lực khổng lồ gì, nhưng thực lực cá nhân đều đủ ảnh hưởng đến chiến sự các quốc gia, vẫn nên duy trì thế trung lập với bọn hắn thì hơn.
Trên Đan bảng, những thứ hạng đầu tiến vào bí cảnh Thiên Đô trên cơ bản đều đã trở về từ sớm, cũng đầu quân vào ba môn phái trung lập liên thủ này, mượn ánh sáng của họ để cùng an toàn rời đi. Ba môn phái trung lập cũng chấp nhận bọn họ, hợp tác tạm thời, có vài coa thủ giúp đỡ cũng có thể giảm bớt nguy hiểm, là chuyện giúp đỡ lẫn nhau cùng có lợi.
Tây Môn Tình Không cũng đã quay lại, Ngụy Đa tâm trạng sa sút đi bên cạnh y.
Nhan Bảo Như cũng đã quay trở về, có điều giữa cái giơ chân nhấc tay đã mất đi vẻ tiêu sái tự nhiên ngày xưa, trên người lộ vẻ trầm mặc khác thường.
Trên thực tế nàng ta trở về sớm nhất, khi nàng ta trở về ở nơi này còn chưa có ai khác trở về.
Nếu Nghiêm Lập nhìn thấy nàng ta ở đây chắc chắn sẽ cảm thấy kỳ lạ, vì Ngưu Hữu Đạo đã truyền lời cho bên Nghiêm Lập, một khi nhìn thấy Nhan Bảo Như trở về Nước Yến, giết không tha!
Tóm lại không thể để Nhan Bảo Như có cơ hội mở miệng, phải dọa cho Nhan Bảo Như sợ bỏ chạy, ép cho Nhan Bảo Như quay trở về đây sớm.
Đây chỉ là một chuẩn bị để phòng vạn nhất của Ngưu Hữu Đạo, dưới tình huống bình thường, xem chừng nữ nhân này sau khi tách người Nước Yến quá lâu cũng khó có cách quay trở lại, bên Nước Yến cũng không hề để lại ký hiệu gì cho nàng ta tìm kiếm.
Dưới tình huống một thân một mình không có tai mắt khác trợ giúp, ở một nơi rộng lớn thế này cũng rất khó tìm được thế lực khác, những thế lực khác cho dù thấy nàng ta cũng sẽ không chủ động bại lộ tung tích.
Dù sao nàng ta cũng chẳng có gì đáng để cướp, thực lực lại cao, người ta không cần thiết phải dính vào phiền phức này.
Quan trọng nhất là, tình thế của nữ nhân này hữu hạn, lúc đó không biết giữa hắn và đám tu sĩ hải ngoại đã cùng làm những gì, vì thế đã lén theo dõi dẫn đến bại lộ.

Theo phán đoán của Ngưu Hữu Đạo cộng thêm vài nguyên nhân khác, có lẽ nữ nhân này xung quanh không ai giúp đỡ, dưới tình huống một mình trơ trọi cũng chỉ có thể trở về nơi này.

Chương 1195: Mật báo

Chương 1195: Mật báo
Đúng như suy đoán của hắn, Nhan Bảo Như đã thực sự quay trở lại đây, đợi Vạn Thú môn, Linh tông và Thiên Hành tông tới.
Bây giờ lại chờ được ba nước Tấn, Hàn, Tống tới.
Đối với Vạn Thú môn, Linh tông và Thiên Hành tông Nhan Bảo Như lộ ra vẻ thâm trầm. Đối với Tấn, Hàn, Tống, ánh mắt nàng ta lóe lên, trông có vẻ rục rịch muốn hành động...
Ngụy Đa cũng có vẻ ngo ngoe muốn động với nhân mã của Tấn, Hàn, Tống nhưng lại không dám tới gần, vì không quen thân nên không tiện mạo muội tìm tới.
Tây Môn Tình Không biết y đang nghĩ gì, muốn nghe ngóng tình hình Ngưu Hữu Đạo, trước đó khi vừa gặp ba môn phái trung lập Vạn Thú môn đã từng nghe ngóng, nhưng ba phái đều không có tin tức gì của Ngưu Hữu Đạo.
“Chờ ta ở đây.” Tây Môn Tình Không dặn dò một tiếng rồi đi đến nhân mã bên phía ba nước vừa tới, bên đó ít nhiều y cũng có quen vài người.
Sau khi hỏi thăm nghe ngóng một phen, Tây Môn Tình Không quay trở về, cũng mang theo tin tức của Ngưu Hữu Đạo: “Ngưu Hữu Đạo và đám tu sĩ hải ngoại kia liên thủ, giờ sống chết vẫn chưa thể chắc chắn, có khả năng đã chạy trốn, cũng có khả năng đã chết dưới sự liên thủ vây quét của Yến, Vệ, Tề...” Nói đại khái tin tức một lượt.
“Cảm ơn!” Ngụy Đa nửa vui vửa buồn cảm ơn sự hỗ trợ của y.
Vui là vì Ngưu Hữu Đạo đã tìm được một trợ thủ lớn, có khả năng vẫn còn sống.
Lo là vì dù Ngưu Hữu Đạo vẫn còn sống, không nói gì khác, chỉ cửa ải trước mắt, chỉ e Ngưu Hữu Đạo không thể qua được. Y không thể giúp,

chỉ e cho dù Tây Môn Tình Không có ra tay cũng không cách nào hộ tống được Ngưu Hữu Đạo an toàn ra ngoài.
Y cũng thực sự nên cảm ơn Tây Môn Tình Không.
Tìm kiếm linh chủng không phải là mục đích của Tây Môn Tình Không, cái Tây Môn Tình Không có là thời gian nhàn rỗi. Ngụy Đa ở bên cạnh Tây Môn Tình Không lâu như vậy, Tây Môn Tình Không đã bỏ rất nhiều công sức giúp y chữa khỏi tật cà lăm.
Đương nhiên, cũng chưa khỏi hoàn toàn, nói chuyện liên tục vẫn hơi cứng nhắc một chút, dù sao cũng là tật xấu nhiều năm, nhất thời khó có thể chữa khỏi hoàn toàn.
Tây Môn Tình Không không quan tâm y có cảm tạ hay không, chẳng qua chỉ muốn giúp y mà thôi, nếu không muốn, dù Ngụy Đa có quỳ xuống cầu xin cũng vô ích.
Biết được Ngưu Hữu Đạo giày vò trong bí cảnh lâu như vậy, còn làm ra nhiều chuyện đến thế, bản thân Tây Môn Tình Không cũng rất bất ngờ, phát hiện sức sống của Ngưu Hữu Đạo thực sự ngoan cường, bị nhấn trên mặt đất giẫm lên giẫm xuống mà vẫn không chết, lại còn đảo ngược tình thế lăn lộn với đám yêu ma quỷ quái chủ động cướp linh chủng của bảy nước, rõ ràng là không cam tâm bị xử tử hình.
Thực ra có một số việc cũng không cần phải đi nghe ngóng, Tấn, Hàn, Tống đều có qua lại với Vạn Thú môn, Linh tông và Thiên Hành tông bên này, trong lúc giao lưu qua lại với ba môn phái bên này dĩ nhiên cũng nhắc đến phong thanh của Ngưu Hữu Đạo và đám người hải ngoại.
Đương nhiên, người của Tấn, Hàn, Tống không để lộ chuyện mình liên thủ tiêu diệt nhân mã Nước Triệu.
Nghe thấy đệ tử Linh tông bên cạnh bàn luận về chuyện Ngưu Hữu Đạo, Nhan Bảo Như có đủ các suy nghĩ, nàng ta đã biết trước Ngưu Hữu Đạo cấu kết với đám người hải ngoại, có điều không ngờ Ngưu Hữu Đạo lại đi làm mồi nhử cho đám người hải ngoại, dụ người của bảy nước rơi vào bẫy phục kích.
Có một số việc không biết còn đỡ, sau khi biết rồi, Nhan Bảo Như vô cùng hối hận, hận lúc đó mình quá ngu, lúc trước nhìn thấy đám Thái Kim Kỳ bị phục kích hẳn nên nghĩ đến điều này mới đúng!
Đạo lý đơn giản như vậy, sao tới bây giờ mình mới hiểu ra chứ?

Nếu ngay từ đầu mình phản ứng kịp thì đã có thể nhắc nhở bên Nước Yến, cũng có thể kịp thời bóp chết mưu đồ của Ngưu Hữu Đạo, có thể dồn Ngưu Hữu Đạo vào chỗ chết, mình cũng không vì theo dõi mà phải chịu nhục, vô cùng nhục nhã!
Nhớ đến hình ảnh mình phải chật vật cầu xin tha thứthật có thể nói là càng nghĩ càng ảo não.
Thật không ngờ rằng tất cả đơn thuần chỉ là nghĩ nhiều thôi, rất nhiều chuyện người ngoài cuộc khó mà đưa ra phán đoán chính xác. Trong tình huống tin tức không đối xứng, e là cho dù chân tướng có bày ra trước mắt ngươi, ngươi cũng chưa chắc đã có thể hiểu được.
Lui một bước mà nói, nàng ta và Ngưu Hữu Đạo căn bản không phải cùng một loại người. Ngưu Hữu Đạo là loại người có thể không động thủ giải quyết vấn đề thì sẽ cố gắng hết sức để không phải động thủ.
Nàng ta thì trước khi chưa chịu thiệt, có thể trực tiếp dựa vào vũ lực của mình giải quyết vấn đề thì sẽ không chạy về dùng cách cáo trạng rồi chậm rãi chờ Ngưu Hữu Đạo đi vào tử lộ, chỉ cần có cơ hội thì vẫn sẽ tiến lên động thủ tùy thời cơ...
Trong rừng sâu cổ xưa, Phiễu Miễu Các đang thủ vị trí cửa ra vào trọng tâm.
Còn những người khác,
Tới trước được trước, Vạn Thú môn, Linh tông và Thiên Hành tông tới trước thì chiếm được vị trí có lợi nhất, chiếm một vị trí cách lối ra gần nhất, một khi lối ra được mở thì có thể thoát thân trước tiên.
Sau đến Tấn, Hàn, Tống chiếm cứ nơi tương đối ở bên ngoài.
Bọn hắn nhiều người, cũng không cần che lấn hết ở khu vực nhỏ chỗ lỗi ra, cũng không cần thiết đi giành vị trí với ba phái trung lập.
Nhân thủ của bọn hắn bố trí ở bên ngoài ôm cây đợi thỏ, chặn đường sẵn, chuẩn bị cướp đoạt, khai chiến.
Cả đám người ngồi chờ ở đây đều mang ý đồ xấu, người của Phiễu Miễu Các thì thờ ơ lạnh nhạt, không có can thiệp.
Trời tối, một dãy của lối ra bắt đều có từng đống lửa, Nhan Bảo Như đi du đãng nhân lúc không có ai chú ý đã biến mất trong bóng tối, lặng lẽ tiếp cận người của Tấn, Hàn, Tống ở vòng ngoài.

Nấp một lúc trong xó xỉnh tối om, tìm được cơ hội, sau khi Nhan Bảo Như bắn một thứ gì đó trong tay ra, mau chóng dựa vào địa hình đã mò mẫm lúc đến nhanh chóng lặng lẽ rời khỏi đây.
“Ai!” Một đệ tử Nước Hàn phát giác ra động tĩnh, pháp lực vội vàng hộ thể, khiến cho thứ đồ đang bắn tới đứng lại giữa hư không, đồng thời nghiêm nghị quát.
Mấy con nguyệt điệp lóe ra, lướt về phía thứ đồ lao tới, đồng thời có vài tên đệ tử Nước Hàn lao đến nhưng không phát hiện được gì.
Đằng sau có những người khác đồng thời nghe được báo động cũng chạy tới đề phòng, tên đệ tử Nước Hàn dùng pháp lực hộ thể kia phát hiện trước mắt là một mảnh vải dừng giữa không trung liền đưa tay ra hái miếng vải xuống như hái hoa, mượn ánh sáng của nguyệt điệp chiếu rọi để xem thử.
Không xem thì thôi, vừa xem liền kinh hải, trên mảnh vải có chữ viết, nội dung của chữ viết đã chứng minh có người đang ngầm mật báo với bên này trong bóng tối.
Vội vàng cuốn mảnh vải trong tay lại, đệ tử đó vội vàng rời đi báo tin cho trưởng lão trong môn phái...
Trung tâm liên kết của Tấn, Hàn, Tống, mấy người ngồi vây quanh một đống lửa.
Thái Thúc Sơn Nhạc trưởng lão Khí Vân tông Nước Tấn, Thị Như trưởng lão Bách Xuyên cốc và Đao Vô Phong trưởng lão Vô thượng cung Nước Hàn, Trình Mãn Đường trưởng lão Lăng Tiêu các và Phú Cư Yên trưởng lão Liệt Thiên cung Nước Tống, mấy người đều đang ngồi trước đống lửa bàn bạc kế sách đề phòng vạn nhất.
Lỡ như không thể giành được ba vị trí một, hai, ba thì sao? Thương lượng xem có nên lùi một bước, tập trung linh chủng của ba nhà cho một nhà giành thứ hạng, sau đó cả ba bên lại chia đều phần thưởng.
Ý kiến do bên Nước Tống đưa ra. Nước Hàn từ chối cho ý kiến, bày tỏ có thể cân nhắc, Thái Thúc Sơn Nhạc thì kiên quyết phản đối.
Lý do phản đối là, số lượng linh chủng trong tay thế lực các nơi có thể dự đoán được, cho dù không chính xác nhưng cũng không quá khác biệt. Ngoài ba môn phái trung lập, bảy nước mỗi nước có ba nhà, đám người hải ngoại có thể tính là hai nhà, tổng số lượng linh chủng tương đương

23 phần.

Trên tay Tấn, Hàn, Tống vốn có 9 phần, bị tu sĩ hải ngoại cướp đi 2 phần, còn lại 1 phần, nhưng đã liên thủ cướp của Nước Triệu, có lại được 3 phần, giờ tương đương trong tay bên này nắm giữ 10 phần.

Chương 1196: Tử sĩ (1)

Chương 1196: Tử sĩ (1)
Trong tay Yến, Vệ, Tề cũng có 9 phần, cũng bị tu sĩ hải ngoại cướp đi 2 phần còn lại 7 phần, sau đó 4 phần tu sĩ hải ngoại cướp được rất có thể đã rơi vào trong tay Yến, Vệ, Tề. Trong tay đối phương rất có thể đã lấy được 11 phần, nhiều hơn bên này 1 phần.
Nếu 2 phần vốn ở trong tay tu sĩ hải ngoại cũng đã rơi vào tay đối phương, rất có thể đối phương đã lấy được 13 phần.
Điểm tranh chấp của vấn đề là ở đây, tình huống lúc đó, tu sĩ hải ngoại có thể đưa 2 phần của mình cho Ngưu Hữu Đạo đem đi sao? Huống hồ cũng không thể xác định đồ có thật sự rơi vào tay Yến, Vệ, Tề không? còn nữa, đám người kia chưa chắc đã liên thủ giành thứ hạng, cho nên bên này tập trung linh chủng lại vẫn có hy vọng giành được hạng nhất.
Bất kể như thế nào, Thái Thúc Sơn Nhạc vẫn sống chết không đồng ý!
Ông ta hiểu rõ tâm tư của Hàn, Tống, dưới tình huống cần thiết có thể an toàn giành được hạng nhất, chỉ cần ông ta vừa nhượng bộ, Hàn, Tống sẽ không dốc sức cùng ông ta đi cướp đoạt nữa, như vậy thì phải làm sao? Nước Tấn không giành được hạng nhất, ông ta đã rất khó xử rồi.
Linh chủng trong tay ông ta chưa từng bị đám người hải ngoại cướp, nhiều hơn so với Hàn, Tống, theo lý mà nói phần thưởng được phân phối phải nhiều hơn một chút, vậy mà đã cúi đầu chia đều phần thưởng với hai nhà này, ông ta đã cảm thấy đủ ủy khuất rồi, sao có thể còn nhượng bộ thêm nữa? Nếu thật sự đồng ý, quay về rất khó bàn giao, bảo trên dưới Khí Vân tông nhìn mình thế nào đây?
Hơn nữa, người Nước Tấn tới đây không chỉ mình một nhà Khí Vân tông, Khí Vân tông không thể ăn quá khó coi được, giành được phần thưởng cũng phải chia một ít cho những người khác, nhượng bộ rồi

nhượng bộ vậy rốt cuộc cuối cùng trên tay Khí Vân tông còn lại bao nhiêu? Thế chẳng phải đi ăn mày luôn sao?
Tranh luận tới tranh luận lui, lúc trong lòng Thái Thúc Sơn Nhạc đang nghẹn lửa giận, đệ tử Nước Hàn đi tới, trình lên một tấm vải báo tin cho trưởng lão Bách Xuyên cốc Thị Như.
Sau khi Thị Như xem xong sắc mặt hơi trầm xuống, chủ động đưa tấm vải cho mấy vị khác xem xét, mình thì hỏi thăm đệ tử kia tình huống lúc xảy ra chuyện.
Sau khi những người khác xem xong nội dung trên tấm vải thì ai nấy vẻ mặt khác nhau.
Nội dung mật báo nói, Ngưu Hữu Đạo đã âm thầm cấu kết với Vạn Thú môn, Linh tông, Thiên Hành tông, để tránh lúc mang linh chủng ra sẽ bị cản trở nên đã giao hết linh chủng cướp được và linh chủng của tu sĩ hải ngoại giao cho ba phía trung lập, định lợi dụng ba phái thuận lợi đưa linh chủng ra khỏi bỉ cảnh, giúp Ngưu Hữu Đạo giành được vị trí hàng đầu để giữ mạng!
Không biết là ai âm thầm mật báo, đệ tử kia cũng không thể nói rõ, Thị Như phất tay bảo đệ tử kia lui xuống, quay đầu hỏi mọi người: “Việc này, chư vị thấy như thế nào?”
Tay Thái Thúc Sơn Nhạc run run cầm tấm vải: “Trên này nói một lượng lớn linh chủng đủ để giành được vị trí hàng đầu, vậy rốt cuộc là bao nhiêu mà dám chắc chắn có thể giành được hạng nhất? chẳng lẽ thu hoạch của bên Ngưu Hữu Đạo vượt xa dự đoán của chúng ta?”
Phú Cư Yên trưởng lão Liệt Thiên cung nói: “Thái Thúc lão nhi, ngươi không định tin thật đấy chứ? Kẻ truyền tin lén lén lút lút không dám lộ diện, đây rất có thể là đang châm ngòi li gián, ba phái kia luôn trung lập, sao có thể làm việc này giúp Ngưu Hữu Đạo?”
Thái Thúc Sơn Nhạc giương mắt nhìn sang, trên mặt lộ vẻ dữ tợn nói: “Ngươi đừng quên, ngay từ đầu ai có thể nghĩ đến khả năng đám yêu ma quỷ quái hải ngoại kia có thể giúp đỡ Ngưu Hữu Đạo? Nhưng hiện thực là, Ngưu Hữu Đạo đúng là đã cấu kết với đám yêu ma quỷ quái kia.”
Trình Mãn Đường trưởng lão Lăng Tiêu các nói: “Đây chỉ là ngươi nghĩ vậy mà thôi, lúc này đột nhiên lòi ra bức thư này, ngươi không cảm thấy kỳ quái sao?”

Thái Thúc Sơn Nhạc: “Đúng là kỳ quái, nhưng không phải là không có khả năng! Các ngươi có nghĩ tới, cửa ra này ai cũng biết là một kiếp, cho dù Ngưu Hữu Đạo có cướp được một lượng lớn linh chủng cũng khó có thể thuận lợi đem ra.” Phất tay chỉ về phía lối ra: “Để ba phái đưa linh chủng ra ngoài, đây tuyệt đối là biện pháp giải quyết ổn thỏa nhất.”
Lời này vừa nói ra, mấy người hoặc nhìn nhau, hoặc trầm mặc không nói, không thể không thừa nhận, cũng khá là có lý, để ba phái kia mang đồ ra ngoài đúng thật là ổn thỏa nhất.
Thái Thúc Sơn Nhạc tiếp tục nói: “Chẳng lẽ đám người hải ngoại kia không biết lối ra là một kiếp? Cướp được nhiều đồ mấy cũng phải mang được ra ngoài mới được, bọn hắn biết rõ khó mang ra ngoài mà vẫn làm, nói rõ điều gì? Nói rõ bọn hắn nắm chắc có thể mang ra ngoài được! Vậy tại sao lại nắm chắc như vậy? Còn có cách nào ổn thỏa và chắc chắn hơn nhờ ba phái kia đưa đồ ra ngoài không?”
Ông ta lại vẩy vẩy mảnh vải trong tay: “Cho nên rất có thể đám người hải ngoại kia đã thật sự âm thầm cấu kết với ba phái! Các ngươi thử ngẫm lại xem, một khi cửa ra khởi động ba phái đi ra, cởi trần hoàn toàn chứng minh trên người không có linh chủng, đến lúc đó chúng ta có thể làm được gì? đến thời khắc đó chúng ta liều mạng đánh chết đi sống lại với bọn hắn không có thứ gì trên người thì có thể kiếm được tiện nghi của người khác sao? Chỉ có thể thả bọn hắn đi mà thôi!”
Rồi lại lắc lắc tấm vải trong tay, vẻ mặt dữ tợn: “Kế hoạch tương đối hoàn mỹ!”
Nếu để đám người hải ngoại kia nghe được phân tích của ông ta, chắc phải lệ rơi đầy mặt, lấy đâu ra kế hoạch hoàn mỹ như vậy chứ?
Ngay từ đầu bọn hắn đơn thuần chỉ cảm thấy kế hoạch của Ngưu Hữu Đạo có thể thực hiện được, cảm thấy có thể từng bước dụ giết người của bảy nước, sau khi tiêu hao hết lực lượng của bảy nước thì có thể sẽ đem đồ đánh giết ra ngoài, ai ngờ kế hoạch lại xảy ra sai sót, bị hỏng mất!
Đám yêu ma quỷ quái hải ngoại bây giờ đã cùng lên thuyền hải tặc với Ngưu Hữu Đạo không thể xuống được, cũng có thể nói là đã đâm lao rồi phải theo lao.
Chỉ có thể cùng Ngưu Hữu Đạo đi hết con đường rồi tính sau, mấy kẻ cầm đầu còn kết bái huynh đệ với Ngưu Hữu Đạo, còn cảm động vì

Ngưu Hữu Đạo đã liều mình dụ truy binh đi.
Bây giờ bọn hắn đang bị dọa đến co đầu rút cổ, không dám ló đầu ra, lấy đâu ra kế hoạch hoàn mỹ gì?
Sắc mặt mấy người vây quanh đống lửa ngưng trọng, nghe Thái Thúc Sơn Nhạc nói vậy thực sự có vẻ đây là một âm mưu được tính toán rất kỹ lưỡng.
Đao Vô Phong trưởng lão Vô Thượng cung trầm giọng nói: “Nếu nói vậy, tin tức mật báo này rất có khả năng là thật?”
Trình Mãn Đường trưởng lão Lăng Tiêu các nghi ngờ nói: “Nếu nói vậy, đồ đang ở trong tay ba phái trung lập kia, ba nước Yến, Vệ, Tề căn bản không cướp được đồ, nếu cướp được đồ, bọn hắn chạy cái gì, trốn cái gì? điều này rất không bình thường, ai có thể giải thích thử chuyện gì đã xảy ra không?”
Lời này vừa nói ra, đúng vậy! Ba nước Yến, Vệ, Tề chưa cướp được đồ thì chạy cái gì? Cả đám hai mặt nhìn nhau.
Thái Thúc Sơn Nhạc cũng không biết nói sao, hai loại tình huống này hoàn toàn mâu thuẫn, không thể nào giải thích rõ ràng được.
Há chỉ giải thích không rõ, cả đám ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cảm giác vũng nước trong bí cảnh Thiên Đô này đã hoàn toàn bị khuấy đục, khiến người ta không thể hiểu thấu phương hướng rồi.
Trong mắt Thái Thúc Sơn Nhạc chợt lộ ra hung quang, trầm giọng nói: “Người của ba phái ở ngay phía sau, muốn biết thật giả rất đơn giản, bắt tự ba phái bọn hắn chứng minh sự trong sạch!”
Lời này vừa nói ra, mấy người hoặc nhíu mày, hoặc trầm ngâm không nói.
Trịnh Mãn Đường hỏi: “Làm sao để bắt bọn hắn chứng minh? Cho dù có hay không thì bọn hắn cũng sẽ không thừa nhận, chắc chắn sẽ nói không có chuyện này. Chúng ta còn có thể ép bọn hắn ngoan ngoãn bó tay cho chúng ta lục soát sao? Bọn hắn cũng sẽ không thể ngoan ngoãn bó tay chịu lục soát, nếu thật sự đồng ý, mặt mũi ba phái biết để ở đâu? Chúng ta có thể cưỡng ép bọn hắn chấp nhận cho lục soát sao?”

Chương 1197: Tử sĩ (2)

Chương 1197: Tử sĩ (2)
Phú Cư Yên gật đầu: “Muốn cưỡng ép chắc chắn sẽ phải đánh nhau! Tài lực của ba nhà kia, liên thủ lại với nhau có thể dùng tiền đập chết người, chọc vào bọn hắn là tự rước lấy phiền phức, cho dù chúng ta có thể thắng thì cũng chỉ thắng thảm! Thực lực sẽ tổn thất lớn, đừng nói là cướp thứ hạng một, hai, ba, Yến, Vệ, Tề vừa gặp chúng ta cũng sẽ dễ dàng thu thập, chắc chắn sẽ tiêu diệt chúng ta!”
Thái Thúc Sơn Nhạc chau mày, mọi người nói đều có lý, đây đúng là chuyện phiền phức, ba nhà kia thật sự không hề dễ chọc, ông ta không kìm được buông tiếng thở dài: “Chính bởi vì biết những người khác không dám tùy tiện động vào ba nhà kia, cho nên đám Ngưu Hữu Đạo mới càng có khả năng mượn tay bọn hắn làm việc!”
Đao Vô Phong nói: “Ngươi có ý gì? Nhất định phải cho ba phái kia biết mặt sao? Ta đại diện Vô Thượng cung bày tỏ rõ thái độ, muốn tìm ba phái kia gây phiền phức, các ngươi cứ đi, ta không tham gia vụ náo nhiệt này!” Ông ta nghiêng đầu nhìn về phía Thị Như trưởng lão Bách Xuyên cốc lãnh đạm nhắc nhở một câu: “Thị Như huynh, nên làm như thế nào, bản thân ngươi cũng phải cân nhắc cho kỹ!”
Thị Như hiểu rõ ý ông ta, bọn họ là người của Nước Hàn, ở bên ngoài chiến sự của Nước Hàn và Tống quốc đang đến thời điểm then chốt. Thắng lợi trong tầm mắt, lúc này chọc giận ba nhà kia, chỉ riêng Ngự Thú pháp môn của Vạn Thú môn và một lượng lớn phù triện của Thiên Hành tông ủng hộ đã có thể khiến chiến sự lật ngược thế cờ, đến lúc đó bọn họ sẽ không đảm đương nổi trách nhiệm!
So giữa cuộc chiến diệt quốc bên ngoài với lợi ích trong này, ông ta vẫn mong ba nhà tiếp tục duy trì trung lập.

Cũng giống như vậy, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Ngưu Hữu Đạo ai cũng dám cướp đoạt nhưng không dám tùy tiện cướp của ba nhà kia, không phải lúc vạn bất đắc dĩ sẽ không trắng trợn trêu chọc vào ba phái kia.
Gương mặt Thái Thúc Sơn Nhạc co giật một hồi, trong lòng nghẹn lửa giận, hỏi: “Chẳng lẽ cứ không nghe không hỏi, coi như không có chuyện gì xảy ra như vậy sao?”
Thị Như chỉ chỉ mảnh vải trong tay Thái Thúc Sơn Nhạc: “Mật báo này rốt cuộc do ai truyền đến? nếu có thể tìm được người này, tự nhiên sẽ giải được đáp án thôi. Chúng ta không ngại cầm thư này đi tìm ba phái, thử xem phản ứng của bọn hắn.”
Sắc mặt Thái Thúc Sơn Nhạc hơi hòa hoãn lại, ừm đáp: “Nói có lý!”
Những người khác cũng lần lượt gật đầu tán thành.
Nói làm liền làm, ba nhà gọi nhân thủ tương ứng, cùng nhau đi tìm Vạn Thú môn, Linh tông và Thiên Hành tông đang canh giữ ở lối ra.
Nhan Bảo Như ngồi lặng lẽ trong góc thỉnh thoảng lại nhìn người của ba môn phái trung lập rồi lại thỉnh thoảng nhìn khu vực tối đen bên ngoài.
Nàng ta đang chờ, chờ người của ba nước ở vòng ngoài tìm đến, cũng mong người của ba nước tìm đến, mong làm hỏng chuyện của Ngưu Hữu Đạo, hy vọng một hành động có thể dồn Ngưu Hữu Đạo vào chỗ chết!
Nghĩ đến Ngưu Hữu Đạo, nghĩ đến những hành vi Ngưu Hữu Đạo đối xử với mình, trong lòng nàng ta có một sự bi phẫn khó ngăn chặn được!
Từng hình ảnh khi xảy ra chuyện vẫn còn xoay vòng rõ nét trong đầu nàng ta, tên khốn giống như ác ma kia khiến nàng ta hận thấu xương.
Nàng ta vẫn còn nhớ rất rõ hình ảnh lúc mình phải cầu xin tha thứ, mình đã khổ sở như thế nào. Nhớ lại lúc ấy, bản thân nàng ta cũng không thể tha thứ cho mình, sao mình có thể khuất phục thứ chó đó!
Nàng ta vẫn nhớ y nguyên sau khi mình đồng ý thần phục Ngưu Hữu Đạo đã sờ vào cổ nàng ta không hề kiêng kỵ, giống như đang thưởng thứ món đồ thuộc về hắn vậy, sau đó đột nhiên bóp miệng nàng ta, lấy một viên thuốc cứng nhét vào trong miệng nàng ta.
Sau khi nuốt xuống, Ngưu Hữu Đạo nói với nàng ta đã cho nàng ta uống Khổ Thần đan!

Nàng ta kinh hãi hỏi hắn, ngươi là người của Hiểu Nguyệt các?
Ngưu Hữu Đạo không trả lời, không phủ nhận, cũng không thừa nhận.
Nàng ta nghi ngờ không biết có phải mình thật sự uống Khổ Thần đan không, nhưng sau đó Ngưu Hữu Đạo đã thả nàng ta đi.
Hành động này khiến nàng ta hiểu rõ, hắn là mình đã uống Khổ Thần đan, nếu không phải Ngưu Hữu Đạo tự tin có thể khống chế được nàng ta thì sẽ không thả nàng ta đi!
Trước khi chia tay, Ngưu Hữu Đạo cho nàng ta giải dược trong thời gian tương ứng, bảo nàng ta uống, nói rằng dược lượng của giải dược đủ để nàng ta kiên trì đến khi rời khỏi bí cảnh Thiên Đô, chỉ cần nàng ta ngoan ngoãn nghe lời, sau khi ra khỏi bí cảnh Thiên Đô sẽ cho nàng ta giải dược khác.
Nàng ta hỏi Ngưu Hữu Đạo, ngươi có chắc chắn mình sẽ sống sót rời khỏi bí cảnh Thiên Đô để đưa giải dược cho ta chứ?
Dường như Ngưu Hữu Đạo cực kỳ tự tin vào lực uy hiếp của Khổ Thần đan nên đã tiết lộ vài bí mật, nói đã hợp mưu với Vạn Thú môn, Linh tông và Thiên Hành tông, bên này thu thập được đủ linh chủng sẽ nhờ ba phái mang ra ngoài giúp, chuyện hắn giành được hạng nhất sống sót rời khỏi đây sẽ không còn là vấn đề!
Lúc đầu nàng ta không biết Ngưu Hữu Đạo có thể lấy được đủ lượng linh chủng ở đâu, mãi cho đến ban nãy nghe được vài tin tức phong thanh mới hiểu ra Ngưu Hữu Đạo liên hợp với đám yêu ma quỷ quái hải ngoại trắng trợn cướp đoạt rất nhiều linh chủng, cụ thể cướp được bao nhiêu linh chủng nàng ta không rõ, người không dính đến mấy chuyện này sẽ không thể nào hiểu rõ, có điều cuối cùng nàng ta đã hiểu ý nghĩa những lời Ngưu Hữu Đạo nói lúc đó!
Trước khi hai người chia tay, Ngưu Hữu Đạo đưa cho nàng ta phong thư, bảo nàng ta trở về lối ra ở khu rừng rậm cổ xưa, đợi người của ba phái kia đến, sau đó giao thư cho người nào đó ở Vạn Thú môn.
Thế là nàng ta tới đây, đợi sau khi người ba phái tới, nàng tìm được người kia, giao thư cho đối phương.
Thư, nàng ta đã lén xem, là mật tín, đọc không hiểu nội dung.
Nhưng từ cử chỉ ngôn hành của người nhận thư có thể thấy, cũng có thể ấn chứng lời của Ngưu Hữu Đạo, quả nhiên Ngưu Hữu Đạo âm thầm

cấu kết với ba phái!
Nếu như trước đó dưới sự dâm uy của Ngưu Hữu Đạo, bị Ngưu Hữu Đạo công phá ý chí nên khuất phục, sau đó tỉnh táo lại, nàng ta chỉ cảm thấy vô cùng ảo não.
Tự tôn của nàng ta không cho phép mình vĩnh viễn phủ phục dưới chân Ngưu Hữu Đạo, nếu thật sự như vậy, sống còn có ý nghĩa gì? còn chẳng bằng chết đi cho rồi!
Muốn dùng Khổ Thần đan vĩnh viễn khống chế ta? Nằm mơ!
Trong lòng Nhan Bảo Như oán hận, muốn tiết lộ quan hệ của Ngưu Hữu Đạo và ba phái, nhưng trước mặt ba phái thì không dám, người ta cùng một bọn với Ngưu Hữu Đạo, tiết lộ tức là tìm chết!
Đành phải chịu đựng, đợi mãi đến khi người Tấn, Hàn, Tống đến, nàng ta quả quyết ra tay, muốn người ngăn linh chủng của Ngưu Hữu Đạo, phá hỏng chuyện tốt của Ngưu Hữu Đạo, muốn dồn Ngưu Hữu Đạo vào đường chết!
Dường như bức thư mật báo kia đã có hiệu quả, Nhan Bảo Như thấy có người tìm đến, nhìn người của Tấn, Hàn, Tống chạy tới từ trong bóng tối, nàng ta vừa căng thẳng lại hưng phấn, còn cả cảm giác khoan khoái sau khi báo được thù.
“Ba vị, nghe nói các vị cùng đám người hải ngoại kia quan hệ không tệ, nghe nói bọn hắn đưa một lượng lớn linh chủng cho các ngươi giành hạng nhất?”
Người của hai bên vừa gặp nhau, đối mặt với trưởng lão chủ sự của Vạn Thú môn, Linh tông và Thiên Hành tông, Thái Thúc Sơn Nhạc ngoài cười nhưng trong không cười lớn tiếng ồn ào một câu.
Lời này vừa nói ra, Từ Hỏa trong đám người của Vạn Thú môn cũng là đại đệ tử của Triều Kính, là người liên hệ với Ngưu Hữu Đạo từ trước tới nay không kìm được, ánh mắt cổ quái liếc nhìn Nhan Bảo Như ngồi trong góc.
Trước kia Từ Hỏa được Triều Kính bí mật dặn dò, y không biết rốt cuộc giữa sư phụ và Ngưu Hữu Đạo đang giở trò quỷ gì, nhưng lời sư phụ y buộc phải nghe theo.
Nhan Bảo Như đưa tin tới, y xem rồi, Nhan Bảo Như đọc không hiểu nhưng y có thể hiểu.

Trong thư, Ngưu Hữu Đạo có dặn dò vài việc bảo y đi làm.
Đương nhiên, bảo y đích thân đi làm là vạn bất đắc dĩ, y thao tác có thể sẽ hơi phiền toái, tốt nhất là cho một tử sĩ đi làm, chuyện như vậy càng đơn giản thuận tiện càng tốt, cũng càng có sức thuyết phục!

Chương 1198: Va chạm

Chương 1198: Va chạm
“Tử sĩ” Ngưu Hữu Đạo đã đưa tới cho y, chính là người đưa tin.
Ngưu Hữu Đạo nói, nếu nàng ta không nhảy ra thì thôi, nếu nàng ta cứ nhất định muốn nhảy ra tìm chết vậy thì cứ để mặc nàng ta đi!
Lời của Thái Thúc Sơn Nhạc Nhan Bảo Như đã nghe thấy, đôi mắt liên tục lóe lên ánh sáng, biết mật tín của mình có hiệu quả nên rất mong chờ.
Dựa vào vũ lực không giải quyết được vấn đề, nàng ta chỉ có thể dùng đầu óc và thủ đoạn để giải quyết, để phát tiết mối hận trong lòng!
Thấy đám Thái Thúc Sơn Nhạc mang theo người đến, Tôn Trường Hạo trưởng lão Vạn Thú môn, Mai Cửu Khai trưởng lão Linh tông, Vương Thiên Địatrưởng lão Thiên Hành tông cũng đều có đề phòng, lần lượt chào hỏi những người đối diện.
Thái Thúc Sơn Nhạc đột nhiên nói ra câu này, ba người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều có chút nghi hoặc, không biết Thái Thúc Sơn Nhạc nói vậy là có ý gì.
Mai Cửu Khai Linh tông nói: “Thái Thúc lão nhi đang nói cái gì vậy?”
Thái Thúc Sơn Nhạc hừ lạnh khẽ nói: “Giả vờ hồ đồ cũng chẳng ích gì đâu, chúng ta không có ý gì khác, chỉ muốn tìm hiểu rõ ràng chuyện này.”
Vương thiên Địa Thiên Hành tông: “Ngươi tự nói rõ trước đi.”
Thái Thúc Sơn Nhạc: “Chẳng lẽ đám yêu ma quỷ quái hải ngoại kia không phải cùng một bọn với các ngươi?”
Tôn Trường Hạo Vạn Thú môn: “Ngươi nói bậy cái gì vậy? Muốn cố ý kiếm chuyện có đúng không?”
“Hừ!” Thái Thúc Sơn Nhạc đưa tay ra: “Đừng nói nặng như vậy!” Tay kia vứt ra một miếng vải: “Tự các ngươi xem đi!”

Tôn Trường Hạo bắt lấy mảnh vải, sau khi xem xong thì im lặng, chuyền tay đưa cho hai người khác xem.
Sau khi hai người khác nhìn xong đều nhíu mày, Mai Cửu Khai cầm mảnh vải bằng hai ngón tay, hỏi: “Là có ý gì?”
Đao Vô Phong trưởng lão Vô Thượng cung trầm giọng nói: “Trên này viết rất rõ ràng, có ý gì còn cần phải hỏi chúng ta sao?”
Mai Cửu Khai: “Muốn gây chuyện cũng không nên dùng thủ đoạn thấp kém như vậy, tùy tiện viết vài chữ lên mảnh giấy rách là muốn đến hưng sư vấn tội sao?”
Thị Như trưởng lão Bách Xuyên cốc khoát tay nói: “Mai huynh, ngươi hiểu lầm rồi. thứ này mới đây không lâu có người đã lén lút từ bên chỗ các ngươi đưa sang chỗ chúng ta, ở bên này trừ người của các ngươi chỉ có người của Phiễu Miễu Các, không thể nào do Phiễu Miễu Các làm chứ? Chúng ta chỉ muốn làm rõ xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra!”
Người bên này đưa sang? Ba người bị chất vấn vô cùng kinh ngạc, sau khi ánh mắt giao với nhau, Mai Cửu Khai cầm tấm vải xoay xung quanh, quát: “Là ai làm? Tự thành thật đứng ra đi!”
Các đệ tử Vạn Thú môn, Linh tông, thiên Hành tông đều trầm mặc, không ai lên tiếng, cũng không thể có ai đứng ra thừa nhận.
Hỏi liên tiếp mấy lần, đều không ai trả lời, Mai Cửu Khai cũng không truy đến cùng mà nói với người chạy tới đây chất vấn: “Chư vị đều thấy đấy, việc này không liên quan đến bên chúng ta!”
Thái Thúc Sơn Nhạc cười haha: “Hy vọng những lời trên này nói đều không phải sự thật, nếu các ngươi nhất định muốn chơi chúng ta, vậy đừng trách ta không cảnh cáo trước, chúng ta phải cho những đệ tử đã chết của chúng ta một công bằng, nếu có ai giúp kẻ thù của chúng ta tức là cũng đối địch với chúng ta!” Đến đây thì dừng, không nói nhiều nữa, quay người rời đi.
Chẳng còn cách nào khác, chưa đến lúc bất đắc dĩ, ông ta cũng không dám chọc giận bên này quá, nếu không sẽ không dễ nói chuyện như vậy đâu.
Những người khác cũng lần lượt quay người rời đi.
Cứ thế bỏ đi à? Nhan Bảo Như đứng ngoài quan sát ngạc nhiên, không thấy chuyện mình mong muốn xảy ra khiến cho nàng ta thất vọng!

Thật tình không biết, cách chơi giữa những thế lực bang phái này không giống cách chơi của những tán tu đơn thân độc mã như nàng ta. Không phải chuyện nàng ta có thực lực, có thể đánh bại đối phương là có thể trực tiếp động thủ, những chuyện dính líu và những gút mắc lợi ích rất phức tạp, không giống với ân cừu thoải mái như nàng ta!
Nàng ta suýt nữa thì nhảy ra chỉ chứng, nhưng lại không dám, nếu không cũng không cần lén lút mật báo rồi.
Nếu thật sự nhảy ra, tức là công nhiên đối nghịch với Vạn Thú môn, Linh tông, Thiên Hành tông, một tán tu đứng thứ hai Đan bảng mặc dù có chút phân lượng nhưng vẫn chưa có tư cách đối nghịch với quái vật khổng lồ như ba phái này.
Đợi kẻ gây chuyện bỏ đi, Tôn Trường Hạo, Mai Cửu Khai, Vương Thiên Địa bắt đầu trao đổi riêng.
Trước mặt đám Thái Thúc Sơn Nhạc, ba người sẽ không truy cứu quá sâu để người ta thừa cô hội làm rối loạn bên phe mình, người vừa đi rồi thì phải làm cho rõ ràng.
“Là ai làm thì tốt nhất tự đứng ra, chỉ cần thành thực thừa nhận, ba người chúng ta có thể đảm bảo, chỉ cần nói rõ nguyên nhân, chúng ta có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra, đảm bảo không truy cứu! Ngược lại, nếu đợi chúng ta tra ra được, có muốn thừa nhận thì cũng đã muộn!” Mai Cửu Khai nghiêm nghị cảnh cáo.
Nhưng vẫn không có ai đứng ra thừa nhận.
Đã nói đến nước này, không nhìn thấy kết quả mình hy vọng, ba phái lập tức triển khai thẩm tra.
Tra tới tra lui chỉ dựa vào một mảnh vải rất khó tra được điều gì.
Từ đầu tới đuôi không ai thừa nhận, cũng sẽ không có người thừa nhận, Nhan Bảo Như cũng không dám thừa nhận là mình chơi bọn họ, như vậy rõ ràng là muốn tìm chết!
Chuyện chỉ có thể không giải quyết được gì như vậy.
Đương nhiên, ba phái cũng nghi ngờ có phải người Tấn, Hàn, Tống cố ý kiếm cớ gây chuyện không nên không thể không bảo đệ tử ba phái ngầm phòng bị.
Lúc bố trí người giới bị, Từ Hỏa đại đệ tử Triều Kính lúc đi ngang qua Nhan Bảo Như, châm thêm một bó đuốc, nhẹ nhàng nói một câu: “Là

ngươi làm sao?”
Nhan Bảo Như giật mình, không đợi nàng ta giải thích, Từ Hỏa đã đi ngang qua người nàng ta.
Đây cũng là ý của Ngưu Hữu Đạo, với người không bị khống chế thì không cần thiết khống chế thêm nữa.
Nhan Bảo Như không nhảy ra thì thôi, một khi đã nhảy ra thì phải ép nàng ta làm xong chuyện!
...
Hoàng cung Nước Vệ, ở góc rẽ của đình đài lầu các, Huyền Vi vừa mới rẽ qua, vừa lúc đụng phải một bóng người cũng vừa rẽ.
Leng keng! Khay đồ bị đụng đổ, chén vỡ trên mặt đất, nước canh cũng bị hất lên người Huyền Vi.
“To gan!” Thị vệ đi sau hét lên một tiếng, suýt chút nữa là rút đao ra.
Người đụng phải Huyền Vi là một cô gái xinh đẹp, nàng ta bị dọa đến thất kinh, vội vàng quỳ trên mặt đất liên tục bồi tội.
Hai nha hoàn sau lưng nàng ta thấy thế cũng bị dọa cho sắc mặt trắng bệch, lần lượt quỳ xuống theo.
Sau khi thấy rõ người đụng nhầm là ai, thị vệ tùy hành cũng không rút đao ra được nữa, là nữ nhân của Hoàng đế, không phải ai cũng có thể xử trí được.
Huyền Vi rảy rảy nước canh trên váy, liếc nhìn giai nhân đang quỳ trên mặt đất, chỉ thấy tóc mây mày dài, da thịt trắng nõn hơn huyết, đúng là dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, ngay cả nữ nhân nhìn thấy cũng không kìm được thương tiếc
Tân sủng của Hoàng đế, Thường quý nhân!
Huyền Vi nhíu mày, âm thầm thở dài, nếu có Tây Môn Tình Không ở đây cũng sẽ không xảy ra hiểu lầm như vậy, người ở ngoài mấy trượng đến gần là đã hấp dẫn sự cảnh giác của Tây Môn Tình Không, sao có thể để người ta đụng phải nàng ta chứ.
“Được rồi.” Huyền Vi vẫy tay với thị vệ vây quanh, nữ nhân của Hoàng đế, cũng là nữ nhân đệ đệ nàng ta, nàng ta cũng không tiện làm quá, đích thân cúi người đưa tay ra, đỡ Thường quý nhân đang sợ hãi lên, cẩn thận ngắm kỹ dung mạo đối phương, trong lòng thầm than, đúng là một giai nhân mỹ mạo, chẳng trách có thể khiến cho Hoàng đế mê luyến!

Nàng ta hỏi: “Chuyện bưng bê đã có hạ nhân làm, sao phải cực khổ Thường quý nhân đích thân ra tay vậy?”
Thường quý nhân có vẻ nơm nớp lo sợ nói: “Đồ bệ hạ dùng, thiếp thân có thể tự mình cố gắng hết sức làm, không muốn người khác động tay vào.”
Huyền Vi ồ một tiếng, lại kéo kéo làn vấy bẩn của mình. “Không sao đâu!” Dứt lời liền lách mình đi qua người đối phương.
Sau khi đi xa, Huyền Vi vẫy tay, Khương Thạch Cơ quản lý Vụ phủ tổ chức tình báo lớn nhất Nước Vệ lập tức bước nhanh tới gần chắp tay.

Chương 1199: Có hơi phiền toái (1)

Chương 1199: Có hơi phiền toái (1)
“Hai quý nhân gần đây được bệ hạ sủng ái lai lịch thật sự không có vấn đề gì chứ?” Huyền Vi vừa đi vừa hỏi.
Bên dưới vừa tiến lên cho Hoàng đế hai mỹ sắc, rất được Hoàng đê syêu thích. Ngay lúc đầu đã hấp dẫn sự chú ý của nàng ta, dĩ nhiên cũng cho người đi điều tra nội tình, điều tra nói không có việc gì nên nàng ta cũng không để ý lắm. hôm nay xảy ra việc này, động chạm tâm tư, khiến nàng ta không khỏi hỏi lại lần nữa.
Khương Thạch Cơ trả lời: “Đã điều tra đi điều tra lại kỹ càng, tìm hiểu rõ cả ba đời tổ tông nhà các nàng, thực sự không có vấn đề gì.”
Huyền Vi: “Người bên cạnh Hoàng đế, không thể để xảy ra sai sót!”
Khương Thạch Cơ nói: “Vụ phủ vẫn luôn duy trì chú ý đến người nhà các nàng ta, sẽ không bỏ qua bất cứ dị thường nào.”
...
Huyền Thừa Thiên Vệ quân mập mạp bộ dạng vui tươi hớn hở, trong lòng ôm con mèo nhỏ màu tím, đích thân đi tới một viện hậu cung, thấy cửa phòng đóng kín, nha hoàn đều ở ngoài cửa, không khỏi hỏi: “Chủ tử các ngươi đâu?”
Nha hoàn hành kiến lệ, nói là ở trong phòng, không biết vì sao lại đuổi hết các nàng ra.
“Ái phi, mở cửa đi, trẫm mang quà đến cho nàng đây này...” Huyền Thừa Thiên liên tục gõ cửa nhưng không hề có phản ứng, chợt nghe thấy bên trong rầm một tiếng, hơi sững ra rồi nhận thấy có gì đó không đúng, đây là lần đầu người trong phòng biết mình đến mà không ra nghênh tiếp, gã đẩy mạnh bả vai, trực tiếp phá cửa ra.
Vào phòng nhìn, gã sợ hết hồn, con mèo đang ôm trong lòng cũng bị gã ném bay.

Trên tấm lụa trắng dưới xà ngang có treo một người, chính là Thường quý nhân của gã!
“Người đâu, mau cứu người!” Huyền Thừa Thiên gầm lên một tiếng.
Lập tức có người nhào tới, đám nha hoàn nhanh chóng khóc sướt mướt.
Vì sao phải tự sát, Thường quý nhân vừa lấy lại sức không chịu nói, Huyền Thừa Thiên vẫn ở bên cạnh nàng ta.
Mãi cho đến đêm hôm khuya khoắt, Thường quý nhân nấp trong ngực Huyền Thừa Thiên mới chịu thốt ra một câu: “Thần thiếp sợ hãi!”
Huyền Thừa Thiên ôm nàng ta trấn an nói: “Đừng sợ, đừng sợ, có trẫm ở đây, ái phi không cần sợ gì cả.”
“Hôm nay thần thiếp không cẩn thận va phải tướng công của Thiên Vi phủ!” Thường quý nhân khóc nức nở.
“...”Huyền Thừa Thiên không biết nói gì: “Việc này trẫm cũng có nghe nói, là vì việc này? Ái phi, nàng không phải tự sát vì chuyện này đấy chứ?”
Thường quý nhân rơi lệ ngẩng đầu: “Bệ hạ, đó là tướng công của Nước Vệ, va chạm tướng công là chuyện lớn ngập trời, thần thiếp sao có thể không sợ hãi? So với bị phạt, chi bằng...”
Huyền Thừa Thiên nhấn một ngón tay lên đôi môi đỏ của nàng ta: “Nàng không khỏi cận thận quá rồi, đó là hoàng tỷ của trẫm, chỉ là hiểu lầm có gì phải sợ chứ? Yên tâm, hôm nào hoàng tỷ tới, trẫm sẽ đích thân nói giúp nàng, sẽ không có việc gì đâu!”
Thường quý nhân lập tức hoảng hốt, vội vàng bò dậy, quỳ gối trên giường cuống quýt dập đầu nói: “Bệ hạ, nếu người nói với tướng công, chi bằng trực tiếp giết thần thiếp! Một khi để tướng công biết thiếp cáo trạng trước mặt bệ hạ, thần thiếp sợ là sẽ chết không có chỗ chôn, chỉ e ngay cả cửu tộc và người nhà thần thiếp cũng sẽ đều gặp nạn!”
Khóe miệng Huyền Thừa Thiên giật giật, ngồi dậy: “Nói cái gì vậy? Hoàng tỷ của trẫm đáng sợ như nàng nói sao?”
Hai mắt Thường quý nhân đẫm lệ quỳ đó lắc đầu: “Đại quyền quân chính Nước Vệ đều nằm trong tay tướng công, người trong thiên hạ đều biết, chỉ mình bệ hạ là không biết thôi!”
Huyền Thừa Thiên lúng túng: “Sao lại không biết, chuyện này ít nhiều gì trẫm cũng có biết một chút, có điều quốc sự quả thực quá mệt mỏi,

trẫm không muốn quản lý, có hoàng tỷ làm thay, nhẹ nhõm tự tại... không nghiêm trọng như nàng nói đâu.”
Thường quý nhân nức nở nói: “Thần thiếp nghe nói, trong cung có phi tử từng chọc cho tướng công không vui đã bị tướng công xử trí. Thần thiếp cả gan hỏi bệ hạ một câu, có chuyện này hay không?”
Huyền Thừa Thiên lại lúng túng, sờ mũi: “Có một số việc không thể trách Hoàng tỷ, ngẫm nghĩ lại, có thể do trẫm quá hoang đường nên mới chọc cho hoàng tỷ không vui.”
Thường quý nhân ngẩng đầu: “Thần thiếp lại cả gan hỏi bệ hạ thêm một câu, nếu như có một ngày tướng công muốn giết thần thiếp và Tang tỷ tỷ, bệ hạ có thể bảo vệ cho thần thiếp và Tang tỷ tỷ không?”
“...” Huyền Thừa Thiên bị chặn cho nghẹn lời.
"Dừng lại một chút đi?"
"Bây giờ?"
Phù Hoa nhìn sắc trời, lại nhìn Ngưu Hữu Đạo bên cạnh, ý là mới nửa giờ Ngọ, bây giờ đã dừng lại?"
(*Giờ Ngọ: 11h-13h trưa)
Nhóm người hải ngoại không thể trốn mãi không ra, khoảng cách trở về còn rất xa, phải tốn không ít thời gian đi đường, còn phải dự phòng tình huống đột phát, nhất định phải quay về đường chính sớm một chút.
"Ta luôn cảm giác không ổn ở đâu đó. Trước tiên chúng ta phái người đi điều tra chung quanh đã." Ngưu Hữu Đạo nói lý do.
Lời hắn nói quả thực khiến mọi người cảnh giác. Đối với một người luôn nhạy cảm với sự việc, cảm giác bất ổn chắc chắn là do có nguyên nhân, tất nhiên phải cẩn thận một chút. Cẩn thận không bao giờ là sai.
Cả nhóm làm việc theo lời Ngưu Hữu Đạo, phái một nhóm người tản ra chung quanh điều tra.
Bản thân Ngưu Hữu Đạo cũng đi chung quanh rà soát.
Tìm kiếm một phen, Ngưu Hữu Đạo tìm đếm một hẻm núi. Hẻm núi với một dòng nước chảy xiết, ào ào phía dưới chính là nơi hắn từng chạy thoát khỏi sự truy sát của các quốc gia trước đây.
Quan sát bốn phía, Ngưu Hữu Đạo thả người rơi xuống dòng nước xiết, tìm tòi khả năng dấu hiệu bị động tay chân trong nước.

Không có cách nào khác, lúc trước khi chạy trốn khỏi truy sát đã mặc trang phục Phiêu Miễu các, có người nhìn thấy người của Phiêu Miễu các là hắn xuất hiện.
Về lý mà nói, người của các quốc gia sẽ không nhìn chằm chằm vào người của Phiêu Miễu các, nhưng hắn phải đề phòng bất trắc. Nếu thật sự xảy ra vấn đề gì, tất nhiên hắn có đánh chết cũng không thừa nhận mình giả mạo người của Phiêu Miễu các. Không có chứng cứ, trừ phi cố tình cài cắm lên đầu hắn, bằng không không ai làm gì được hắn.
Nhưng vấn đề mấu chốt là, một khi truy xét kỹ, hắn nhất định phải đưa ra lời giải thích. Nếu không giả mạo người của Phiêu Miễu các, ngươi làm sao thoát thân được? Không đến mức mà bản thân ngươi thoát thân thế nào cũng không biết chứ?
Dụ đám người đi con đường này chính là để sau đó sẽ động tay chân gian lân, để chuẩn bị cho mình một nguyên nhân để phòng ngừa bất trắc, lại có thể giải thích.
Trên đây là lý do vì sao hắn bảo mọi người dừng chân nghỉ ngơi tại gần đây.
Cùng ngày, người điều tra chung quanh không phát hiện điều gì dị thường, nhưng đã chạy đôn chạy đáo đến tận trời tối, chỉ có thể qua đêm ngay tại chỗ.
Ngày tiếp theo, cả nhóm tiếp tục xuất phát.
Lộ trình trở về dài đến gần hai tháng, cuối cùng cũng quay lại khu rừng cổ xưa cách lối vào không xa.
Đối với người bình thường mà nói, vị trí cách lối ra không phải là gần, lộ trình còn cần một ngày nữa.
Cả nhóm đã né tránh quá lâu, vì lý do an toàn mà đã cắt đứt liên hệ với các phe khác, không biết gì về tình huống xung quanh, cũng không dám tới quá gần.
"Làm sao bây giờ? Còn cách nửa tháng nữa mới đến lúc lối vào mở ra, hắn là đã có người mai phục trong khu rừng cổ kia. Cả khu vực đó rất có thể đã bị người khác khống chế. Chỉ cần có người vừa đi qua là sẽ có thể bị phát hiện, phái người đi tìm hiểu tình huống là không thích hợp. Ngươi xác nhận chúng ta quả thật có thể qua được cửa ải cuối cùng này không?"

Phù Hoa đứng trên đỉnh ngọn núi, phóng tầm mắt ra xa, vuốt trán có vẻ đau đầu. Kế hoạch không bằng biến hóa, hiện giờ làm sao rời đi đã trở thành vấn đề lớn.
Nhưng có thể làm sao? Làm thì cũng đã làm, đắc tội cũng đã đắc tội, không muốn đối mặt cũng không được.
Ngưu Hữu Đạo:
"Không qua được cũng phải qua! Phái người đi tìm hiểu không ổn thì hãy để cho bên kia phái người tới báo tình hình."
Phù Hoa:
"Nói vậy là sao? Uốn lưỡi nói phét?"
Ngưu Hữu Đạo nói thẳng với nàng ta:
"Thế lực khắp nơi đều có ngươi của ta ở trong. Ta có định trước biện pháp liên hệ với họ."

Chương 1200: Có hơi phiền toái (2)

Chương 1200: Có hơi phiền toái (2)
Trong thế lực khắp nơi đều có người của ngươi? Đám Phù Hoa nhìn nhau.
Ngưu Hữu Đạo không giải thích nhiều:
"Đại tỷ, Lãng đại ca, mọi người chọn một số người đi theo ta một chuyến."
Đã tới lúc này, không có chủ ý gì hay, Phù Hoa và Lãng Kinh Không làm theo hắn, chọn mấy chục cao thủ.
Ngưu Hữu Đạo dẫn theo ba người Vu Chiếu Hành, lại bảo Tư Đồ Chiếu chọn vài người đi theo.
An toàn là số một. Hắn không thích chém giết mãi, mà trong đó luôn có nguy hiểm. Bên cạnh mang theo nhiều người như vậy, chẳng may gặp phải trận chiến chém giết thì để người khác đi làm đi.
Cả nhóm đi ra khỏi cơ sở ngầm, đi về phía trước dò đường, cẩn thận từng li từng tí một đẩy về phía ngoại vi khu rừng cổ. Ngưu Hữu Đạo tìm tới một đỉnh núi thấp, bảo người chuẩn bị củi lửa.
Cả nhóm nghe theo. Lãng Kinh Không vẫn không kìm được hỏi:
"Làm gì vậy?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Phóng lửa đốt núi!"
Không chờ đối phương đặt câu hỏi, hắn lại nói tiếp:
"Ta đã hẹn với người của ta, vào lúc giữa trưa có khói bốc lên, họ sẽ đến tìm ta."
Lãng Kinh Không mới chợt hiểu. Diện tích của rừng cổ quá lớn, sợ rằng từ khoảng cách xa không thấy được khói, chỉ có thể đốt cháy cả một ngọn núi mới được. Mà nhìn thấy khói lửa, các phe liên quan sẽ phái

người tới kiểm tra tình huống. Đến lúc, người của Ngưu Hữu Đạo sẽ thừa dịp đi điều tra tình huống mà tới tìm kiếm...
Mấy chục người cùng châm lửa trên diện tích lớn, lửa không lớn cũng khó. Có lẽ cả vùng rừng núi này sẽ bị thiêu rụi, không thể gánh nổi, nhưng đối với một nhóm đông người phải đối mặt với sinh tử, còn ai quan tâm đến chuyện này?
Lửa nổi lên, Ngưu Hữu Đạo vẫy tay, cả nhóm cấp tốc rút đi, đến tận một ngọn núi cao nhất cách đó mấy dặm.
Khi đến ngọn núi này, Ngưu Hữu Đạo lại cho người để lại ký hiệu, tiếp tục lui về phương xa...
"Nổi lửa rồi!"
Trên tán cây trong khu rừng cổ, người canh gác chung quanh phát hiện dị thường, thông báo. Rất nhiều người bay lên cây quan sát.
Nhìn khói đen bốc lên từ phía xa, Quý Ngọc Đức ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời đang trên cao, khóe miệng mấp máy.
"Bảo người đi xem chuyện gì, cẩn thận một chút!" Bên dưới có người gọi lên.
Quý Ngọc Đức lập tức nhảy xuống, chủ động xin đi, gia nhập vào đoàn người điều tra.
Đoàn người bay lượn chạy ra khỏi rừng cổ, đi tới khu vực rừng núi bị lửa nóng thiêu đốt. Lúc nhân viên điều tra chung quanh, ánh mắt Quý Ngọc Đức lướt bốn phía tìm tòi, khóa chặt vị trí ngọn núi cao nhất quanh đây lao tới.
Lên đến ngọn núi cao nhất, tìm được ký hiệu chỉ đường, nhìn chung quanh một lần, xác nhận không bị theo dõi, lập tức lắc mình đi theo hướng được chỉ.
Phi thân hạ xuống một thung lũng bí mật, nhìn thấy đánh dấu cuối cùng nhưng không thấy người, Quý Ngọc Đức nhìn chung quanh.
Núp trong bóng tối, Ngưu Hữu Đạo nhìn về phía đỉnh núi đối diện, chờ bên đó không có người đi theo xác nhận tín hiệu an toàn, hắn nhảy ra đối mặt với Quý Ngọc Đức.
Không có gì cần khách khí, Ngưu Hữu Đạo trực tiếp hỏi tình huống.
Không hỏi không biết, vừa hỏi mới hiểu được, tình thế phát triển lệch khỏi phương hướng dự tính của hắn sau khi hắn giả mạo người của

Phiêu Miễu các rồi thoát thân. Mấy phe thế lực vẫn chưa truy sát người của nước Yến, Tề, Vệ, chưa ra tay đánh lẫn nhau.
Nói cách khác, mưu đồ khiến người kia tàn sát lẫn nhau của hắn chưa thành công.
Nếu vậy, mọi chuyện đã trở nên phiền phức. Đối mặt với rất nhiều người đang khóa chặt lối ra, bên này hầu như không có khả năng phá được vòng phong tỏa. Quan trọng là hắn không đi một mình, mà là phải dẫn theo rất nhiều người cùng ra ngoài.
Người đến không chỉ một mình Quý Ngọc Đức, sau đó lại lục tục có thêm năm người tới.
Phù Hoa dẫn người trong bóng tối đề phong chung quanh, nhiều lần xem xét bên Ngưu Hữu Đạo, thầm nghĩ, kẻ này quả nhiên sắp xếp tay trong khắp các thế lực, các thế lực khắp nơi? Không biết bên mình có hay không.
Mấy người Quý Ngọc Đức đánh giá lẫn nhau. Họ đều không biết sự tồn tại của đối phương, lần này chạm mặt, đại khái đều đoán được. Mọi người có lẽ đều có thân phận như nhau.
Không tiếc để họ bại lộ thân phận trước mặt nhau, bọn họ cũng nhận ra đã đến thời khắc mấu chốt. Ngưu Hữu Đạo đã không thể quan tâm quá nhiều được nữa.
Nhìn sáu người trước mắt, tâm tình Ngưu Hữu Đạo quả thực nặng nề, có vẻ trầm mặc.
Hắn biết, có mấy người không nhìn thấy tín hiệu mà hắn vừa thả ra ở đây, có mấy người thì có lẽ sẽ mãi mãi không xuất hiện được nữa.
Nghe mọi người nói chuyện, hắn mới biết nước Triệu bị Tấn, Hàn, Tống hợp lực tiêu diệt. Người của Hiểu Nguyệt các được sắp xếp vào nước Triệu chỉ sợ cũng gặp chung tai vạ.
Từ mấy người biết được có người ngầm mật báo, chỉ ra việc hắn cấu kết với ba môn phái trung lập, Ngưu Hữu Đạo cười gằn, thậm chí hừ lạnh: "Ta đã rất nương tay, nhưng ngươi đã tự muốn chết thì đừng oán trách ta!"
Hắn vừa nghe đã biết là ai làm, ngoại trừ Nhan Bảo Như sẽ không còn ai khác!

Nếu Từ Hỏa làm theo kế hoạch mà hắn đã bố trí kỹ càng, tình thế sẽ khoog phát triển đến mức kia.
Hắn không có Khổ Thân đan, mà Khổ Thần đan trông ra làm sao cũng không biết, chỉ dùng để dọa dẫm Nhan Bảo Như mà thôi.
Cho dù dùng cái gọi là Khổ Thần đan để dọa nạt, nhưng từ đầu hắn đã biết là Nhan Bảo Như chưa chắc đã tin.
Nguyên nhân rất đơn giản, Nhan Bảo Như vẫn chưa từng nếm trải mùi vị thống khổ chân chính do Khổ Thần đan gây ra.
Người phụ nữ kia có sự kiêu ngạo riêng, một khi tỉnh táo lại sau sự hoang mang, lại không bị Khổ Thần đan dằn vặt bao giờ, chưa hắn đã cam tâm khuất nhục mãi mãi cho hắn.
Nhưng lúc đó hắn phán đoán tình huống một lần, vẫn ôm chút hi vọng. Hắn hi vọng Khổ Thần đan trong truyền thuyết có thể dọa người phụ nữa này. Hắn vẫn hi vọng có thể biến cao thủ như thế thành của mình. Cho nên hắn cho Nhan Bảo Như một cơ hội. Chỉ cần Nhan Bảo Như ngoan ngoãn nghe lời hắn, chuyện còn lại tất nhiên sẽ có người khác làm. Bản thân Nhan Bảo Như sẽ không gặp nguy hiểm gì. Sau khi rời khỏi đây, vì thuốc giải Khổ Thần đan, nàng ta hiển nhiên sẽ tìm tới hắn.
Bây giờ xem ra, hi vọng thu phục người phụ nữ này đã tan nát. Người phụ nữ này vẫn không cam lòng, vẫn cố cứng đầu!
Mấy người không biết hắn đang nói ai, có điều đều là người hiểu chuyện, biết quy tắc, sẽ không hỏi nhiều chuyện không nên hỏi.
Có người nhắc tới chuyện chính:
"Với tình trạng trước mắt, mấy nhà kia hợp tác phong tỏa, chỉ sợ ngay cả Yến, Vệ, Tề cũng khó có thể thuận lợi xông qua. Ngài muốn giữ hạng nhất mà qua ải sợ là không có nhiều hi vọng!"
Ngưu Hữu Đạo khinh thường nói:
"Liên thủ phong tỏa? Một đám tự tư tự lợi là không thể nào ngăn ta rời đi được! Sau khi mọi người quay về lập tức lấy hành động, ngầm gây xích mích ly gián. Ta muốn ba nhà kia tự giết nhau!"
"Chuyện này..."
Mấy người nhìn nhau. Quý Ngọc Đức trầm giọng nói:
"Gây xích mích ly gián quá rõ ràng, chúng tôi rất dễ bị bại lộ!"
Ngưu Hữu Đạo:

"Chú ý phương thức! Không bảo mọi người trực tiếp ly gián, mà là phải gián tiếp chế tạo ra bầu không khí! Ba bên Tấn, Hàn, Tống căn bản không cùng một lòng, vậy thì chính là chất một đống củi khô, chỉ một đốm lửa cũng có thể bốc cháy! Phải tạo bầu không khí để nước Tấn cảm thấy nước Hàn, Tống chỉ muốn tự vệ, vốn không muốn phối hợp tới Tấn làm theo thứ tự. Bên Hàn, Tống thì lại phải cảm giác thấy nước Tấn chậm chạp không có thu hoạch, muốn cướp của họ. Mấy người các vị đã gặp mặt nhau, vậy thì có thể phối hợp với nhau trong các trận doanh, để lửa bốc cháy lên!"

Mấy người nhìn nhau, không biết thì sẽ không thấy khó, thỉnh thoảng cẩn thận quan sát chung quanh.

Ngưu Hữu Đạo:

"Không cần lo lắng, quanh đây có người của chúng ta đang canh gác, bất cứ lúc nào cũng có thể phát hiện khi có người tới gần..."

Sợ họ không hiểu, hoặc lo lắng dẫn đến sai lầm, hắn tỉ mỉ nhắc nhở họ sau khi trở về nên làm thế nào.

Sau khi thực sự tìm hiểu được phương thức thao tác, mấy người mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nếu làm vậy, quả thực không có gì nguy hiểm. Tất cả mọi người dồn dập gật đầu.

Chương 1201: Lòng nghi ngờ sinh ám ảnh

Chương 1201: Lòng nghi ngờ sinh ám ảnh
Quý Ngọc Đức:
"Chúng tôi còn phải quay về báo cáo, không thể rời đi quá lâu. Nếu không có gì khác, chúng tôi về trước."
Ngưu Hữu Đạo vung tay áo, ra hiệu không vội, trước khi chia tay còn thành khẩn đưa ra lời khuyên:
"Ta không hi vọng nhìn thấy mọi người xảy ra chuyện. Sau khi mồi lửa bốc cháy, không được tham dự những trận chém giết kia. Các ngươi lập tức thoát thân về bên ta. Ta sẽ sắp xếp người tiếp ứng, vẫn dùng phương thức liên lạc cũ. Các ngươi yên tâm, rời khỏi bí cảnh Thiên Đô, ta sẽ sắp xếp người dẫn các ngươi cùng ra ngoài. Không cần lo lắng sau khi ra ngoài phải đối mặt với các phe, cứ viện cớ bị đuổi đánh phải tản ra."
"Còn nữa, trải qua lần này, các ngươi đều có nguy cơ bại lộ, không cần thiết phải làm chuyện nguy hiểm. Sau khi rời khỏi đây, các ngươi lập tức thoát ly khỏi trận doanh của từng người. Nếu như các ngươi đồng ý, có thể tới Nam Châu của ta!"
Một người cười khổ nói:
"Không thoát thân còn có thể tận lực che giấu, một khi thật sự thoát thân, thân phận thật sự sẽ bị bại lộ. Chít ít, các bên liên quan sẽ truy tra. Với quy tắc của tổ chức, nếu đã bại lộ, bề trên liệu có thể thả cho chúng ta chạy loạn hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Không cần lo lắng đến bề trên, việc này sẽ có ta đứng ra bãi bình cho các ngươi. Chút thể diện, bề trên của các ngươi vẫn có thể cho ta được. Việc nhỏ thôi không tính là gì."

Bề trên của các ngươi? Mấy người nhìn nhau, dường như cùng cảm thấy kinh ngạc. Quý Ngọc Đức nói:
"Ngài không phải người của tổ chức?"
"Không phải!"
Ngưu Hữu Đạo nói thẳng.
"Sau khi chúng ta rời khỏi đây, tổ chức của các ngươi sẽ có đại biến. Nói rõ một chút, tổ chức của ngươi sắp trồi lên khỏi mặt nước, cần thế lực Nam Châu chúng ta giúp đỡ. Đây cũng là nguyên nhân vì sao bề trên của các ngươi không tiếc cái giá cũng muốn giúp ta! Chỉ ta mở miệng, tổ chức của các ngươi sẽ phải đồng ý. Nếu như trong các ngươi có người gánh nỗi lo Khổ Thần đan, chuyện thuốc giải sẽ do ta xử lý. Còn có thể hóa giải triệt để hay không thì để sau ta lại nghĩ cách. Nói chung, sẽ không để các ngươi bị đứt đoạn nguồn cung thuốc giải."
"Đương nhiên, đó chỉ là ý kiến cá nhân của ta. Các ngươi quyết định thế nào, ta sẽ không miễn cưỡng. Nếu muốn đến Nam Châu ta, ta hoan nghênh! Trong lúc đó nếu có phiền toái, các ngươi chỉ cần quyết định đến Nam Châu ta, chỉ cần tin được Ngưu mỗ, tất cả phiền phức để ta xử lý giúp các ngươi. Không cần các ngươi bận tâm nhiều!"
"Nói chung, không cần biết các ngươi quyết định thế nào, sau chuyện này hãy lập tức từ bỏ vị trí hiện tại, thoát khỏi trận doanh của mình. Nếu không làm vậy thì sẽ gặp phải nguy hiểm. Ta không muốn ngộ thương các ngươi!"
"Được rồi, chỉ vậy thôi. Các ngươi không nên ở lâu, đi đi thôi!"
Mấy người trầm mặc suy nghĩ lời hắn nói, rồi cùng chắp tay chào, mau chóng rời đi.
Chờ mấy người này đi rồi, Ngưu Hữu Đạo vung vẩy tay ra hiệu cho Tư Đồ Chiêu tới, để y sắp xếp cho người của Vạn Động Thiên phủ phụ trách tiếp ứng những người vừa rồi.
Hắn không nói chơi, cũng không phải là chỉ nói mát để lừa mấy người kia cho họ cố gắng làm việc, mà là hắn thật sự ghi nhớ ân tình của mấy người này.
Mặc kệ có phải là vì Hiểu Nguyệt các hay không, nếu không có mấy người này lấy đầu ra hỗ trợ, hắn sẽ rất phiền phức, ít ra mọi chuyện sẽ không được thuận lợi như bây giờ!

Không cần phải lo lắng bị người khác phát hiện việc liên lạc ở nơi này, Phù Hoa và Lãng Kinh Không lắc mình chạy tới.
Phù Hoa hỏi:
"Tình huống bên kia thế nào?"
"Tình hình có phần phiền toái. Giữa bảy nước không xảy ra đại chiến. Tấn, Hàn, Tống hợp lực tiêu diệt nhóm người nước Triệu, bây giờ lại chung sức phong tỏa lối ra bí cảnh..."
Ngưu Hữu Đạo thuật lại tình huống cho mọi người. Lúc này không phải thời điểm thích hợp để giấu giếm nữa.
Mọi người nghe xong hắn nói đều cảm thấy nội tâm trầm xuống. Cho dù nước Triệu không còn, dù bọn họ diệt đi mấy nhà, bảy quốc gia vẫn có thực lực tương đối lớn, căn bản không phải cản trở mà họ có thể đột phá qua được.
Phù Hoa cắn răng:
"Đâu chỉ hơi phiền phức, mà là phiền phức lớn rồi!"
Ngưu Hữu Đạo:
"Không phiền phức như tỷ nghĩ! Họ không nắm rõ tình huống của chúng ta, mà chúng ta lại hiểu rõ tình huống của họ. Bọn họ ngoài sáng, chúng ta ở trong tối, đó chính là phần thắng của chúng ta!"
Phù hoa:
"Lão đệ, đệ đừng giữ mãi ý định. Đối phương đã hợp tác phong tỏa, đệ chính là kẻ đầu tiên đừng nghĩ đến việc ra ngoài!"
Ngưu Hữu Đạo rất khí phách nói:
"Chỉ cần không để linh chủng trên tay họ được gop đủ, hạng nhất của ta còn có hy vọng!"
Hắn quay đầu nói với Tư Đồ Diệu:
"Hành trình bí cảnh đã tới hồi kết thúc. Ta tin tưởng người của Yến, Vệ, Tề cũng đang tới gần đây. Phái người ra ngoài tìm, ta muốn gặp trưởng lão Nghiêm Lập của Tử Kim động!"
Tư Đồ Diệu vẻ đau khổ:
"Tìm lung tung như con ruồi mất đầu vậy, làm sao mà tìm được? Chẳng may họ còn chưa tới?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Phóng hỏa liên hệ!"

Lại phóng hỏa? Mấy người cạn lời.
Sau đó mới hiểu chuyện, đó là phương thức liên lạc cuối cùng giữa Ngưu Hữu Đạo và Nghiêm Lập, cũng đã ước hẹn thời gian. Nghiêm Lập nhất định sẽ chạy tới trước khi lối vào mở ra khoảng nửa tháng. Chỉ cần bên này phái người ra ngoài châm lửa khắp nơi, bất kể Nghiêm Lập ở nơi nào, hễ thấy ba luồng khói bốc lên, sẽ lần theo ký hiệu tìm tới.
.....
"Thái Thúc huynh, tại sao ta cảm giác người bên nước Hàn và nước Tống có vẻ không ổn?"
"Không ổn chỗ nào?"
"Luôn cảm thấy hai nhà kia có người lén lén lút lút theo dõi chúng ta chằm chặp, không giống như đang hợp tác với chúng ta, mà giống như đang đề phòng chúng ta. Huynh cho rằng bọn họ thật sự có thể hợp tác với chúng ta cướp thứ hạng không? Tại sao ta cảm giác như họ căn bản không hề quan tâm tới thứ hạng, càng giống như kéo chúng ta tới lối ra để bỏ chạy. Nếu chỉ lợi dụng thì cũng thôi, không phải chuyện to tát, nhưng nếu đến lúc có kẻ tấn công tới, họ lại bỏ chúng ta mà chạy mất, hoặc là hợp tác với người khác đối phó với chúng ta, vậy thì chúng ta phiền phức rồi."
"Ngươi cả nghĩ quá rồi."
"Không phải ta nghĩ nhiều. Thái Thúc huynh, huynh để tâm bên kia một chút."
Quý Ngọc Đức nói chuyện với một đệ tử Khí Vân tông, ngón tay cái chỉ chỉ một phía. Người kia nhìn theo, để tâm quan sát...
"Vi huynh, nước Tấn thật sự đáng dựa vào sao?"
"Làm sao?"
"Khí Vân tông là mặt hàng gì, mọi người đều biết. Ta lại có cảm giác, hợp tác với họ chẳng khác nào tranh ăn với hổ? Ta phát hiện người bên nước Tấn đều lén lén lút lút tìm hiểu chúng ta. Họ sẽ không xuống ta với chúng ta vì tranh hạng nhất chứ?"
Bên nước Hàn, cũng có người lôi kéo đệ tử Bách Xuyên cốc chỉ điểm chỗ đáng nghi.
Đều là người của Hiểu Nguyệt các được Ngưu Hữu Đạo ngầm làm các chuyện, quan trọng là người ở khắp các trận doanh đang phối hợp với

nhau. Bên này phối hợp làm ra hành động khiến người ta nghi ngờ cho bên kia xem, bên kia sẽ phối hợp làm ra cử chí đáng ngờ cho bên này nhìn.
Người được xếp vào trận doanh của ba bên bắt được cơ hội sẽ lập tức kéo người bên cạnh nói thầm, bày tỏ sự hoài nghi của mình, có vài chuyện sẽ có người truyền ra.
Trong nội bộ có người mê hoặc như vậy, không khiến cho bầu không khí ba bên trở nên căng thẳng cũng khó.
Nếu mối hợp tác giữa ba bên bền chắc như sắt thép thì có thể hóa giải được, nhưng quan trọng được ba bên có ai có thể tin tưởng được?
Lòng nghi ngờ sinh ám ảnh, có nghi ngờ tất nhiên là có cảnh giác. Các bên không thể tránh được việc bố trí theo dõi để phòng ngừa biến hóa, vừa có hành động xảy ra, lập tức sẽ có một phe bị kích thích phản ứng lại.
Dưới tình huống kích thích lẫn nhau, bầu không khí ba bên càng ngày quỷ dị, những người đang đánh giá đối phương dường như đều có thể nhìn ra sự bất thiện trong mắt nhau.
"Thị Như huynh, Đao huynh, Trình huynh, Phú huynh, ở đây cả chứ?"
Người quan sát phía dưới chạm trán bốn người này, Thái Thúc Sơn Nhạc lập tức chạy tới, hớn hở chào hỏi.

Chương 1202: Nhường? (1)

Chương 1202: Nhường? (1)
"Thái Thúc huynh!" Bốn người kia cũng vui vẻ chắp tay chào lại.
Thị Như cười hỏi:
"Thái Thúc huynh có việc gì không?"
"Làm sao? Không có chuyện gì là không thể tới gặp huynh? Lẽ nào bốn người các huynh đều có chuyện gì gạt ta hả?"
Thái Thúc Sơn Nhạc nói một câu ám chỉ, sắc mặt thoáng cái thay đổi rồi lại tươi cười nói:
"Quả thực có chút việc, lần trước trong lá thư mật báo kia, ba nhà trung lập đến bây giờ vẫn chưa cho chúng ta câu trả lời. Có phải là chúng ta nên đi hỏi họ một chút?"
Phú Cư Yên than thở:
"Có gì mà hỏi, nên trả lời tự nhiên sẽ cho chúng ta câu trả lời, còn nếu không muốn trả lời cho chúng ta, chúng ta có đi hỏi cũng vô dụng."
Nói chung, mặc kệ Thái Thúc Sơn Nhạc nói thế nào, người bên nước Hàn và nước Tống cũng không cảm thấy cần phải đi chọc ngoáy ba phái trung lập kia.
Vất vả đuổi Thái Thúc Sơn Nhạc đi, Đao Vô Phong trầm giọng nói:
"Truy hỏi ba phái kia có ý nghĩa không? Tên này này chẳng lẽ muốn ra tay với ba nhà kia chắc?"
Trình Mãn Đường:
"Đối với hai nước chúng ta, nhà hắn sợ là không dám manh động. Ta đang lo lắng là bản thân chúng ta. Khí Vân tông có đạo đức gì hắn mọi người đều biết. Nếu Yến, Tề, Vệ mãi không xuất hiện, nhất định phải kéo dài tới lúc lối vào mở ra... Nếu tên này này cảm thấy không còn hi vọng, có khi lại muốn xuống tay với chúng ta!"
Thị Như:

"Khó nói! Chúng ta đề nghị lui một bước cầu tiến hai bước, tập hợp linh chủng ba nhà lại cùng nắm thứ hạng, gã sống chết cũng không đồng ý, có thể thấy tên này gấp gáp đối với hạng nhất bao nhiêu. Nếu thật sự đến lúc cuống lên, chuyện gì cũng có thể xảy ra được. Ba vị, không thể không phòng!"
Bên khác, Thái Thúc Sơn Nhạc trở về bên nước Tấn nện đúng một cái lên cây khô.
Đệ tử Khí Vân tông khác cẩn thận từng tí một hỏi:
"Cửu thúc, thăm dò tình huống thế nào rồi?"
Thái Thúc Sơn Nhạc có vẻ mù mờ nói:
"Lúc trước ra sức từ chối, đã cảm thấy đám người này không đáng tin! Vừa nãy bảo họ đi hỏi một chút mà cũng không chịu. Bọn họ vốn không hề muốn dính vào phiền phức. Chỉ nhìn họ hợp tác thôi, e rằng công sức của chúng ta sẽ dã tràng xe cát."
Đệ tử kia cau mày nói:
"Tình huống của hai nhà kia quả thực có phần không ổn. Rõ ràng họ đã ngầm điều chỉnh người, sắp xếp nhắm vào chúng ta. Nếu ba nước Yến, Tề, Vệ thật sự chiếm ưu thế về linh chủng, sợ là phải kéo dài tới thời khắc sống còn mới lộ diện. Dù cho kéo dài tới lúc lối vào mở ra, một khi hai nhà kia bỏ chạy, một nhà chúng ta đừng nói cướp đồ từ Yến, Tề, Vệ, chỉ sợ muốn chặn họ lại cũng khó."
Thái Thúc Sơn Nhạc lộ vẻ phẫn hận:
"Ta đã thành tâm đối xử, cùng phân linh chủng của nước Triệu với họ. Linh chủng trên tay chúng ta nhiều hơn họ, nhưng vẫn chủ động phân chia phần thưởng của Phiêu Miễu các với họ! Ta đã hậu đãi họ như thế, họ còn muốn chơi lén ta. Nhịn không được thì không thể nhịn nữa!"
Đệ tử kia vội vàng khuyên nhủ:
"Cửu thúc, không thể kích động. Hai nhà bọn họ rõ ràng đang hợp tác đề phòng chúng ta. Một khi động thủ, chúng ta sẽ tổn thất nặng nề, chỉ tiện nghi cho kẻ khác!"
Thái Thúc Sơn Nhạc quay lại quát:
"Cổ hủ! Yến, Tề, Vệ có thể trốn, chúng ta không có thể trốn sao?"
Đệ tử kia trong nháy mắt hiểu rõ ý của y, sau khi thành công lập tức chạy thoát thân, kéo tới lúc cửa vào mở ra liền giết ra ngoài.

Tuy đã hiểu ý, nhưng đệ tử này nghĩ thế nào cũng khó mà tin được.
.....
Đợi lâu, chầu chực trong núi, rốt cục thấy được Nghiêm Lập tới.
Nghiêm Lập không mang quá nhiều người, chỉ bốn, năm người theo sau.
Xác nhận phía sau Nghiêm Lập không có gì dị thường, Ngưu Hữu Đạo dẫn theo người ra gặp. Ba người Vu Chiếu Hành, Tư Đồ Diệu, Phù Hoa, Lãng Kinh Không, Đoạn Vô Thường, Hồng Kinh Thiên, tất cả đều hiện thân.
Gặp lại Ngưu Hữu Đạo, Nghiêm Lập vốn còn cảm thấy vui mừng trong lòng, kết quả vừa thấy một đám người lung tung đi ra ngoài gặp mặt, gương mặt nhất thời dại ra.
Nguyên nhân không khó đoán, ông ta ngầm cấu kết với Ngưu Hữu Đạo, bây giờ kéo theo người ngoài vào là sao, chẳng phải sẽ để lộ ra ngoài sáng? Chẳng may tin tức sớm bị lộ ra, bất kể là ông ta hay Tử Kim động đều sẽ rất mất thể diện, còn dễ sinh biến cố.
Mặt khác, các ngươi nhiều người như vậy, chỗ ta mới có mấy người, thực sự có cảm giác bị uy hiếp.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo đã không thể nghĩ nhiều được đến thế, không thể quan tâm xem Nghiêm Lập vui hay không vui nữa.
Thời khắc sống còn, lòng người hướng về, chính là then chốt thắng bại!
Tu sĩ hải ngoại đối mặt với lựa chọn sinh tử, nếu lúc này còn lén lén lút lút ẩn trốn, sẽ rất khó ngăn cản người ta suy nghĩ nhiều, rất khó ngăn cản người khác nảy sinh tính toán riêng. Đám người hải ngoại sẽ không tín nhiệm hắn vô điều kiện như cha mẹ ruột của hắn.
Nhân tâm bên nào cũng cần lèo lái, cũng cần thành tâm đối xử!
Đã đến thời khắc quan trọng sau cùng, là lúc cần đoàn kết nhất trí, Ngưu Hữu Đạo không muốn bên trong có bất kỳ ai nảy sinh nghi kỵ khiến sự việc bất ngờ xuất hiện. Càng đến lúc cuối cùng sinh sinh tử tử, càng dễ sinh ra lòng riêng. Hắn cần mọi người kiên định, tự tin đứng bên cạnh hắn. Hắn cần ổn định tất cả mọi người giúp hắn lần này!
"Nghiêm trưởng lão, tinh thần rất khá!" Ngưu Hữu Đạo cười ha ha chắp tay chào.
Nghiêm Lập liếc mắt nhìn mấy người ở đây, thái độ có một chút lạnh nhạt:

"Đường khác xa, tới đây một chuyến không dễ dàng. Bên chỗ ta cũng không thích hợp rời đi quá lâu, có chuyện gì thì nói nhanh một chút."
Phù hoa, Lãng Kinh Không, Hồng Cái Thiên, Đoạn Vô Thường đều đang quan sát kỹ, muốn tiến hành xác nhận một vài chuyện, không muốn bị người ta bán mà cũng không biết.
Được!" Ngưu Hữu Đạo gật đầu.
"Trước lối ra, Tấn, Hàn, Tống hợp tác phong tỏa rồi!"
Nghiêm Lập:
"Chuyện này ta biết. Bên chúng ta đã phía người đi vào điều tra, phát hiện."
Ngưu Hữu Đạo:
"Ông có chắc chắn khiến ba bên Yến, Tề, Vệ công phá vòng phong tỏa của họ không?"
Nghiêm Lập:
"Mặc kệ có chắc chắn hay không, phía ta kiểu gì cũng phải đi ra ngoài. Chỉ cần họ vẫn phong tỏa, phía ta nhất định phải hợp tác xung kích."
Ánh mắt quét sang mấy người khác:
"Có điều, ngươi phải hiểu rõ, chỉ bằng những việc mà các ngươi đã làm, chúng ta không thể mang theo các ngươi. Các ngươi vừa xuất hiện là mọi chuyện lập tức biến vị. Bất kể phe thủ hay phe công đều sẽ không bỏ qua cho các ngươi! Đương nhiên, nếu ngươi đồng ý giao linh chủng trên tay ra, bên ta có lẽ sẽ cân nhắc việc lợi dụng người bên các ngươi đồng thời phát động công kích."
Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười:
"Ta làm sao có khả năng giao ra linh chủng. Ta còn phải dựa vào những thứ đó để giữ mạng!"
Nghiêm Lập vẫy vẫy tay, tỏ vẻ nếu như vậy thì ta cũng không thể ra sức.
Ngưu Hữu Đạo:
"Thế sự vô thường, người luôn biến đổi, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, tinh thông biến hóa mới xứng anh hào! Kế hoạch sẽ luôn biến hóa, cần phải lập tức điều chỉnh ứng phó, vẫn hi vọng Nghiêm trưởng lão sẽ giúp ta!"
Nghiêm Lập không từ chối. Trước mặt nhiều người, có từ chối cũng không nên nói thẳng trước mặt, bởi vì như vậy sẽ nguy hiểm. Ông ta hỏi:

"Ngươi muốn ta giúp thế nào?"
Ngưu Hữu Đạo hỏi một đằng trả lời một nẻo:
"Nếu Tấn, Hàn, Tống xuất hiện nội chiến, ông cảm thấy ai sẽ ra tay trước tiên?"
Ánh mắt Nghiêm Lập sáng lên, vuốt râu trầm ngâm nói:
"Đệ tử Khí Vân tông, pháp lực và thân thể có thể nói là nội ngoại kiêm tu, sức chiến đấu cường hãn, cũng vì vậy mà luôn luôn thô bạo! Nếu nói Hàn, Tống chủ động trêu chọc Tấn trước thì ta không cảm thấy có nhiều khả năng, vì không thể chiếm tiện nghi quá lớn! Nếu thật sự nội chiến, vậy hẳn là nước Tấn ra tay trước. Sau đó Hàn, Tống sẽ hợp tác đối kháng!"
Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
"Anh hùng có cái nhìn giống nhau, giống như ta nghĩ! Ta đã sắp xếp người động tay chân bên Tấn, Hàn, Tống..."
Hắn thẳng thắn nói chuyện sắp xếp đám Quý Ngọc Đức cho mọi người biết, cũng để mọi người cảm thấy chắc chắn hơn.
Đám Phù Hoa nhìn nhau, ánh mắt không ngừng lóe lên. Nghiêm Lập cũng có phần kinh ngạc vì bên Ngưu Hữu Đạo hiểu rất rõ ràng tình huống của Tấn, Hàn, Tống.

Chương 1203: Nhường? (2)

Chương 1203: Nhường? (2)
Mọi người đều nhận ra, nếu thật sự làm như Ngưu Hữu Đạo nói, ba nhà kia e rằng sẽ rất có thể xảy ra nội chiến.
Nghiêm Lập không nhịn được hỏi:
"Những người mà ngươi sắp xếp vào bên kia rốt cuộc là sao?"
Việc này thực sự khiến người ta khó tưởng tượng được. Sắp xếp cơ sở ngầm vào các quốc gia thực sự không phải chuyện lớn, nhưng trong các phe có thể tiến vào bí cảnh Thiên Đô đều có người mình thì thật quá khủng bố. Kẻ này rốt cuộc ngầm kinh doanh thế lực lớn đến mức nào mới có thể làm được?
Cần phải biết, khống chế từng người từng người bán mạng cho mình là vô cùng khó, lại còn khống chế đồng thời rất nhiều người, chuyện này cần bao nhiêu thời gian mới làm được? Sơn trang Mao Lư mới nổi tiếng được bao nhiêu năm, từ đâu ra nhiều nhân lực và vật lực như vậy?
Đứng ở độ cao của ông ta để xem xét, đây vốn không phải việc mà một tân tú có thể làm được. Ông ta nghi ngờ sau lưng có thế lực hùng mạnh nào đó chống đỡ!
Ngưu Hữu Đạo:
"Đây không phải chuyện quan trọng, không cần hỏi nhiều. Nói chung, ta sẽ cho Tử Kim động một câu trả lời!"
Nếu như thế, Nghiêm Lập cũng sẽ không hỏi nhiều, quay lại việc chính:
"Ý ngươi là, chờ ba nhà kia tiêu hao đủ rồi, sau đó phía ta lại giết tới?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Sai rồi, không cần đợi tiêu hao gần đủ, mà ngay lúc xảy ra nội chiến, ông phải dẫn người của Yến, Tề, Vệ giết tới!"
Nghiêm Lập:

"Đùa gì thế? Dù ta có đồng ý thì những người khác cũng sẽ không đồng ý chạy tới cứng đối cứng trong lúc bên kia còn đủ thực lực. Làm như vậy sẽ phải trả cái giá quá to lớn, ngươi nghĩ họ đều là thủ hạ của ta chắc? Ngươi cho rằng ta nói gì thì họ cũng nghe hay sao? Ta không thể thuyết phục được họ!"
Ngưu Hữu Đạo:
"Thuyết phục? Thuyết phục cái rắm! Đã lúc này rồi, có biện pháp đơn giản mà không cần, còn phí miệng lưỡi làm gì? Ông đừng để ý đến bọn họ, ông chỉ cần mang người của Tử Kim động lao thẳng tới bên kia. Bọn họ phát hiện người của các ông lén rời đi, tất nhiên họ sẽ đi theo, còn phải thuyết phục sao? Còn về việc thao tác thế nào, đường đường Nghiêm trưởng lão không phải không có chút năng lực ấy chứ?"
"..." Nghiêm Lập á khẩu không trả lời được, đầu óc rốt cục xoay một vòng nghĩ ra, chỉ là cú xoay này hơn lớn, thần hồn còn chưa trở về.
Đám Phù Hoa đứng nghe cũng quay sang nhìn nhau, phát hiện phương pháp của Ngưu Hữu Đạo quả thực vừa đơn giản vừa thô bạo.
Vu Chiếu Hành chất phác không nói được gì, Vân Cơ mỉm cười.
Nghiêm Lập mất một lúc lâu mới phục hồi tinh thần, dở khóc dở cười nói:
"Đây không còn là chạy đi cứng đối cứng nữa. Nước Vệ và nước Tề dù có tới cũng chưa chắc đã đánh. Ta cũng phải chịu trách nhiệm với đệ tử Tử Kim động, không thể lấy mạng các đệ tử đi liều lung tung được!"
Ngưu Hữu Đạo:
"Làm sao lại liều lung tung? Sao ông vẫn chưa hiểu? Không phải là bảo các ông liều mạng, mà là bảo các ông đi hỗ trợ. Nước Tấn và Hàn, Tống đánh nhau, các ông đi giúp Hàn, Tống đánh Tấn! Đến lúc mấu chốt, các ông xuất hiện, hò hét thật to lên, nói rằng chỉ cần đồng ý chia linh chủng nước Tấn cho các ông, các ông sẽ giúp họ. Bọn họ đã trở mặt, không cách nào hợp tác đối kháng với các ông. Hàn, Tống bị nước Tấn chọc giận, trong lúc nguy cấp chỉ cần các ông mở miệng là họ chắc chắn sẽ đồng ý, cũng không có lý gì không đồng ý! Năm nước đánh một mình nước Tấn còn coi là cứng đối cứng sao? Đó là kiếm lợi đấy có được không!"
Nghiêm Lập sững sờ nói:

"Chia cắt linh chủng trên tay nước Tấn?"
Ngưu Hữu Đạo thật sự nghi ngờ lão này già rồi hồ đồ, ngạc nhiên nói:
"Ông vẫn còn muốn cướp linh chủng trên tay nước Tấn hay sao?"
Nghiêm Lập ngờ vực:
"Ý ngươi không phải thế? Chẳng phải ngươi bảo tới cướp sao?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Đó là để dụ cho Yến, Tề, Vệ đến thời khắc mấu chốt có thể cùng ra tay với bên ông thôi, hoặc là đến thời khắc quan trọng có thể dọa chạy nước Tấn! Đánh gần đủ là được rồi. Tử Kim động các ông không thể chơi quá ác, không thể giết chết người nước Tấn. Ngươi phải nhường, chừa ra một con đường sống cho nước Tấn chạy mất!"
Đám Phù Hoa lại nhìn nhau, dường như muốn nói, đã phóng hỏa thiêu rụi lại thành nhường!
Nghiêm Lập há hốc mồm:
"Nhường? Để nước Tấn chạy mất?"
Ngưu Hữu Đạo thở dài, rất bất đắc dĩ nói:
"Nếu ta muốn tranh hạng nhất, điều kiện tiên quyết là không thể để người khác lấy được hạng nhất! Tình huống bây giờ là, thế lực khắp nơi tập kết lại, người bên ta đã không còn năng lực cướp linh chủng trên tay người khác nữa. Tử Kim động các ông cũng không thể ngang nhiên giúp chúng ta đi cướp. Mà cho dù nhà các ông giúp ta cướp cũng vô ích! Nếu chúng ta không giành được, người khác cũng đừng mơ chiếm được. Ta nhất định phải duy trì ưu thế số lượng linh chủng trên tay!"
"Sở dĩ không chờ bọn họ nội chiến tiêu hao đủ rồi mới ra tay chính là muốn cho linh chủng trên tay các nước phân tán ra, không thể để cho linh chủng tập trung lại. Ba nước kia đều bị các ông cướp, ta còn lấy cái gì nói chuyện với Toa Như Lai?"
Nghiêm Lập đại khái hiểu ý của hắn, chần chờ nói:
"Năm nhà còn lại tập hợp, ngươi không sợ trong đó có người hợp tác cướp thứ hạng?"
Ngưu Hữu Đạo đáp:
"Cho nên ta mới bảo ông nghĩ cách thả cho nước Tấn đi!"
Nghiêm Lập lại bị hồ đồ:
"Rốt cuộc ngươi có ý gì?"

Ngưu Hữu Đạo một tay chống kiếm một tay xòe bàn tay, có vẻ đau lòng:
"Linh chủng trên tay nước Tấn gần như đạt bốn phần mười! Các ông không đánh nước Tấn tàn phế, ông không để nước Tấn trốn ra được, ta làm sao kiếm lợi? Bên ta làm sao cướp đồ trên tay nước Tấn?"
Mả mẹ! Câu chửi tục trong lòng Nghiêm Lập suýt nữa phọt ra ngoài miệng. Ông ta khiếp sợ cạn lời không nói được. Hóa ra thằng này vòng vòng vèo vèo một hồi, chung quy lại là muốn các nước giúp hắn đánh tàn nước Tấn, rồi ỷ thế hiếp người kiếm lợi!
Ba người Vu Hành Giả, đám Phù Hoa cũng tắc họng không nói được thành lời, chẳng ai ngờ được vòng tới vòng lui lại ra kết quả thế này.
Cơ mặt Nghiêm Lập co giật một cái, chỉ Ngưu Hữu Đạo:
"Tiểu tử ngươi thật ác độc! Đánh đánh giết giết liều sống liều chết để chúng ta làm, ngươi trốn đằng sau kiếm lợi!"
Ngưu Hữu Đạo than thở:
"Không thể nói vậy, chẳng phải cuối cùng chúng ta cũng phải giao chiến với nước Tấn sao. Chỉ là ai trước ai sau mà thôi!"
Trên thực tế, hắn vẫn luôn cho rằng, vấn đề không thể chân chính giải quyết thì không cần chém giết mãi không thôi. Không thể tránh được thì thôi, có thể tránh khỏi thì tận lực mà tránh. Đến lúc cần thì làm một chút một chút, như vậy mới có hiệu quả!
Ai trước ai sau mà thôi? Nghiêm Lập không nhịn được lườm một cái, kiếm lợi chính là kiếm lợi, còn định che đậy màu mè cái gì chứ?
Đương nhiên, bên ông ta cũng là vì lợi ích của Tử Kim động, ai trước ai sau đã không còn quan trọng. Chỉ cần đạt được mục đích, ông ta cũng không cần phải tranh luận ra kết quả.
Còn đối với mấy người Phù Hoa, lời này nghe mà khoan khoái. Họ vui vẻ nghe thấy biện pháp của Ngưu Hữu Đạo, như vậy có thể giảm bớt tổn thất của họ.
Không tranh luận chuyện này tiếp, Nghiêm Lập vung vẩy tay, bất đắc dĩ nói:
"Ngươi kiếm lợi thì ta cũng không có gì để nói, ta cũng có thể nhường đường. Nếu thật sự muốn đánh tàn phế nước Tấn, ta có thể nhường, nhưng sợ rằng người khác không chịu buông tha. Rất có thể họ sẽ tiếp tục truy sát, chưa chắc đã để ngươi chiếm món tiện nghi kia! Lại nói,

dưới mí mắt họ mà muốn nhường thì có phải quá rõ ràng không, làm sao ta báo cáo được?"
"Việc này dễ thôi. Chỗ ta có biện pháp để Nghiêm trưởng lão tham khảo một phen..."
Ngưu Hữu Đạo vẫy tay, ra hiệu cho Nghiêm Lập đưa lỗ tai tới, rồi ghé sát vào tai ông ta thì thầm.
Người đứng xem chung quanh đều cau mày, không biết Ngưu Hữu Đạo nói gì với Nghiêm Lập. Nói chung, ánh mắt và vẻ mặt Nghiêm Lập đều có vẻ rất đặc sắc.
Sau khi thì thầm xong, Nghiêm Lập đang đứng nghiêng về phía trước để lắng nghe chậm rãi đứng thẳng trở lại, đánh giá Ngưu Hữu Đạo một lượt, tỏ vẻ quái đản nói:
"Làm như vậy có phải quá mức vô sỉ không?"
"Hài!"

Chương 1204: Hạng nhất này, ta thực sự không thua nổi!

Chương 1204: Hạng nhất này, ta thực sự không thua nổi!
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu thở dài, nói:
"Không liên quan đến liêm sỉ, binh bất yếm trá mà thôi!"
"Ha ha, binh bất yếm trá? Cũng không cần ngươi làm, vô liêm sỉ hay không đúng là không đáng kể, phải không?"
Vẻ mặt và ngữ điệu của Nghiêm Lập đều tràn ngập khinh bỉ.
Ngưu Hữu Đạo than thở:
"Ta không ép, cũng không ép nổi. Đã nói rồi, ta chỉ cung cấp cho ông tham khảo. Nếu ông có biện pháp tốt hơn thì có thể tự quyết định."
Nghiêm Lập:
"Bớt nói nhảm đi. Ngươi phải nghĩ cho rõ ràng đi đã. Tất cả những thứ này đều phải xây dựng trên cơ sở là họ phải xảy ra nội chiến. Nếu họ không phát sinh nội chiến thì sao?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Không phát sinh nội chiến thì các ông cứ ẩn núp khỏi cần đi ra. Khi thời gian mở cửa đến gần, đám Khí Vân tông kia mãi chưa lấy được thứ mà mình muốn chắc chắn sẽ không nhịn được, sớm muộn gì cũng phải gây sự với Hàn, Tống. Nếu quá mức, ta lại đẩy một chút nữa, họ không thể không trở mặt! Nói chung, sau khi ông trở về phải lập tức chuẩn bị sẵn sàng, chờ tin tức của ta. Khi tin tức phía ta vừa phát ra, ông lập tức dẫn người nhào tới! Chỉ cần chúng ta phối hợp lẫn nhau thì sẽ không có vấn đề gì!"
Nghiêm Lập:
"Bản thân ngươi thì sao? Ngươi có nghĩ không, đánh đuổi nước Tấn, những người thủ ở chỗ đó sẽ từ ba nước biến thành năm nước. Nước

Hàn bị ngươi giết Thiên Nữ giáo, nước Tống bị ngươi tiêu diệt Huyết Thần điện, nước Vệ lại bị ngươi giết sạch Linh Hư phủ, nước Tề thì mất Đại Khâu môn. Ngay cả bên nước Yến chúng ta mà ngươi cũng không buông tha. Chử Phong Bình bên Linh Kiếm sơn đã hận không thể lột da ngươi rồi!"
"Năm quốc gia giữ lối ra, ngươi đắc tội sạch không chừa một ai! Mặt khác, sau khi mấy nhà chúng ta đụng đầu, chuyện linh chủng còn ở trên người các ngươi sẽ bại lộ, bọn họ há có thể tha cho các ngươi? Cho dù ta có muốn giúp ngươi cũng không thể chặn được nhiều ngươi như vậy. Ngươi đi được sao?"
"Không cần ông giúp ta thoát thân!"
Ngưu Hữu Đạo phất tay chỉ về phía mấy người Phù Hoa.
"Bên này còn hơn bảy trăm người, ông nghĩ cách giúp ta đưa họ đi là được!"
Nghiêm Lập nhíu mày nói:
"Một mình ngươi mà ta cũng không thả đi được, mấy trăm người này thì ta càng không có biện pháp rồi!"
Ngưu Hữu Đạo:
"Nhường!"
"Nhường?" Nghiêm Lập trố mắt, lại nhường?
Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
"Đánh đuổi nước Tấn, để các người làm tu hú chiếm tổ chim khách, mục đích chính là để các ông chiếm cứ một vị trí tại lối vào và thả họ đi. Sau năm nước chiếm cứ lối ra, Tử Kim động cần phải tranh thủ một phương hướng. Chỉ có như vậy, trở ngại lúc họ lao ra từ chỗ các ông mới nhỏ nhất, mới có cơ hội lao ra!"
Nghiêm Lập suy tư, rõ ràng, trầm ngâm nói:
"Nếu là như vậy, ngươi thật sự có cơ hội đồng thời lao ra với bọn họ!"
"Không!"
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu:
"Ta sẽ không đi ra ngoài cùng họ. Một mình ta sẽ rời đi trước. Chỉ cần lối vào vừa mở ra, Vạn Thú môn, Linh tông và Thiên Hành tông lập tức bỏ đi. Bọn họ vừa đi, ta sẽ đi ra ngoài theo!"
Hắn nghiêng đầu nhìn về mấy người Phù Hoa:

"Sau khi ta đi, các ngươi sẽ nhờ Tử Kim động tiếp ứng lao ra!"
Mọi người kinh ngạc.
Nghiêm Lập càng giật mình:
"Một mình ngươi đi trước?"
Ngưu Hữu Đạo mới vừa gật đầu, Phù Hoa lập tức phản đối:
"Không được! Một khi ngươi lộ diện trước sẽ đánh rắn động cỏ, những người khác sẽ chú ý tới Tử Kim động. Chúng ta còn muốn thoát thân từ chỗ Tử Kim động sẽ gặp lực cản rất lớn."
Ngưu Hữu Đạo:
"Tỷ yên tâm, ta sẽ không rời đi từ chỗ Tử Kim động."
Mọi người khó hiểu. Nghiêm Lập cau mày nói:
"Một mình ngươi đi thế nào?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Đây không phải chuyện mà các vị cần lo lắng. Ta tự có biện pháp thoát thân."
Nghiêm Lập rất không hiểu:
"Có thể cùng đi, tại sao phải phân trước sau?"
Ngưu Hữu Đạo nhìn về phía mọi người bên Tứ Hải:
"Để họ dễ thoát thân hơn, để bọn họ càng dễ giúp ta mang linh chủng ra ngoài hơn. Bên chỗ lối vào, ta sẽ chế tạo ảo giác, tận lực khiến người ở đó lầm tưởng là linh chủng của chúng ta đều ở trên người Vạn Thú môn. Sau khi ba phái rời đi, ta có thể đi theo ra ngoài, càng có thể làm vững loại giả tạo này."
Nghiêm Lập không nhịn được nói:
"Nói lung tung cái gì vậy?"
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại nhìn về phía ông ta:
"Ta không thể đi cùng người Tứ Hải! Chỉ có thể để năm quốc gia cho rằng đồ vật nằm trên người ba phái trung lập, chỉ có thể khiến họ tin rằng ta cấu kết với ba phái trung lập, cho rằng đồ vật đã đi ra ngoài, có giành giật với người Tứ Hải cũng không được gì, mới có thể để người Tứ Hải đi ra ngoài dễ dàng hơn!"
Nghiêm Lập:
"Có lực cản hay không không phải ở chỗ có thể tăng giảm bớt độ khả thi hay không!"

"Nghiêm trưởng lão!"
Ngưu Hữu Đạo lớn tiếng hơn một chút:
"Lần này, ta không thua nổi. Chỉ cần có thể tăng lên một chút khả năng thành công, ta cũng phải lợi dụng, không thể lơ là!"
Nghiêm Lập còn muốn nói điều gì, Ngưu Hữu Đạo giơ tay cản lại:
"Không chỉ như vậy! Bởi vì không giành được thứ gì trên tay người Tứ Hải, Tử Kim động không cần phải liều mạng ngăn cản... Đây cũng là cái cớ mà ta đưa cho các ông!"
Nghiêm Lập:
"Đã đến nước này rồi còn cần cái cớ đó sao?"
"Nhất định phải dùng!"
Ngưu Hữu Đạo lại lớn tiếng phản đối, lại lập tức hạ giọng xuống:
"Lần này, ta thực sự không thua nổi! Ta không chỉ muốn linh chủng trên tay nước Tấn, còn muốn linh chủng trên tay Tử Kim động! Không bài trừ khả năng sẽ có người ngầm kết minh, gom góp đủ số lượng cướp đi hạng nhất. Dưới tình huống ta không thể diệt hết mọi phe, ta nhất định phải nắm được gần một nửa số linh chủng mới có thể giữ chắc thứ hạng đầu tiên!"
"Chỉ có che lấp mọi thứ, các ông mới có thể lặng lẽ giao linh chủng cho ta mà không gây ra hoài nghi!"
Không gây ra hoài nghi! Nghiêm Lập hiểu rồi, đã rõ nguyên nhân mà hắn vừa báo biện pháp vô sỉ kia cho mình.
"Nghiêm trưởng lão, chiến sự bên ngoài chỉ đang bị đóng băng. Chờ bí cảnh Thiên Đô kết thúc, vẫn phải tiếp tục khai chiến. Để không ảnh hưởng đến chiến sự, quan hệ giữa ta và Tử Kim động vẫn chưa thể để Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn biết. Bằng không, các hậu quả không thể dự đoán sẽ có thể xuất hiện!"
"Cho nên tuyệt không thể gây nên sự hoài nghi của bọn họ. Vì vậy, cái cớ này là ông phải dùng!"
Hiện trường đột nhiên lặng im. Mọi người đều chấn động cõi lòng, không ngờ Ngưu Hữu Đạo mưu tính sâu xa như vậy!
"Cái tên nhà ngươi..."
Nghiêm Lập lẩm bẩm, biểu hiện khá phức tạp, thực sự không biết nên nói Ngưu Hữu Đạo cái gì mới tốt.

Ít nhất có một điều là ông ta hiểu rõ, nếu đã suy nghĩ đến mọi phương diện, thì không chỉ phải bận tâm đến tình hình trước mắt, còn phải bận tâm đến chiến sự và thế cuộc của Nam Châu sau đó, không thể là lâm thời nảy lòng tham được. Lúc trước không biết tên này đã bỏ ra bao nhiêu tâm tư suy tính thoát thân lần này, sợ là đã tiêu hao sạch tâm huyết rồi!

Hiện giờ ông ta có ảo giác rằng, Tử Kim động chiêu mộ kẻ này vào cửa, không phải biết đây có phải chuyện tốt hay không?

Hai tay chống kiếm đứng thẳng, Ngưu Hữu Đạo nhìn về phương xa, trong đôi mắt thâm trầm lóe lên vẻ uể oải khó phát hiện. Chậm rãi thu hồi ánh mắt, hắn phá vỡ trầm mặc:

"Nghiêm trưởng lão, sau khi người Tứ Hải rời khỏi đây, Tử Kim động cũng không nên ở lại lâu. Không ai dám đảm bảo rằng bốn nước khác sẽ không có người nổi lòng tham mà xuống tay với các ông, mau chóng rời bí cảnh đi!"

Nghiêm Lập cân nhắc, ừm một cái:

"Biết rồi."

Ông ta vừa nhìn lên, liếc về phía người Tứ Hải, nói:

"Các người muốn xông ra cũng sẽ phải đối mặt với một ít chống cự. Không bằng, các ngươi giao linh chủng trên tay cho Tửu Kim động chúng ta. Để linh chủng cho Tử Kim động chúng ta mang ra ngoài cũng an toàn hơn."

Ông ta chỉ đang suy nghĩ cho Ngưu Hữu Đạo. Một khi đám yêu ma quỷ quái này đổi ý, ra khỏi bí cảnh lại không chịu giao cho Ngưu Hữu Đạo, vậy thì tâm huyết của Ngưu Hữu Đạo sẽ thành uổng phí.

"Không được!"

Phù Hoa lập tức từ chối, không chút do dự, nói thẳng.

Chương 1205: Một đám chó má (1)

Chương 1205: Một đám chó má (1)
"Số linh chủng này là chỗ dựa thoát thân cuối cùng của chúng ta! Chúng ta giao ra linh chủng rồi sẽ chẳng còn giá trị lợi dụng nữa, ai biết các ngươi sẽ gây ra chuyện gì. Chỉ cần chúng ta đi ra ngoài, tự nhiên sẽ tuân theo hứa hẹn. Nếu chúng ta không ra được, không bằng ném số linh chủng này bên đường rồi quên luôn. Mấy quốc gia có thể kiếm được bao nhiêu tính bấy nhiêu!"
Nàng ta nở nụ cười quỷ dị với Ngưu Hữu Đạo:
"Không thể sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm!"
Đó là lời thề lúc kết nghĩa, Ngưu Hữu Đạo hiểu ý của nàng ta. Chúng ta không sống nổi, ngươi cũng đừng mong sống!
Nghiêm Lập sầm mặt lại, Ngưu Hữu Đạo nhấc tay ngăn cản:
"Không cần phiền phức như vậy, linh chủng cho họ giữ đi! Ngưu mỗ hành tẩu giang hồ, đường đường chính chính, kết giao bạn bè, chỉ cần thành tâm làm bạn thì Ngưu mỗ tự nhiên nhân nghĩa trước, chưa bao giờ rườm lời!"
Phù Hoa nhất thời cười tươi như hoa, dựng ngón tay cái lên khen:
"Nói được lắm, ta thích lời này của lão đệ!"
Tình cảnh hiện nay của họ rất nguy hiểm, không cướp chỗ dựa cuối cùng của nàng ta, nàng ta đương nhiên thích.
Nghiêm Lập nhíu mày, không nói gì thêm, giơ tay vỗ vỗ vai Ngưu Hữu Đạo, ra hiệu vừa đi vừa tâm sự.
Ngưu Hữu Đạo đi sang bên với ông ta, cười hỏi:
"Có dặn dò gì?"
Nghiêm Lập hỏi:
"Một mình ngươi đi trước, chuẩn bị làm sao thoát thân?"

Ngưu Hữu Đạo:
"Xem tình huống mà định, hiện tại cũng nói không được. Người là chết, biện pháp là sống, rồi sẽ có biện pháp."
Nghiêm Lập lại hỏi:
"Trong dòng sông bên thung lũng kia, ngươi làm sao thoát thân?"
Ngưu Hữu Đạo không chút kinh ngạc nói:
"May mắn! Vốn còn muốn nhờ lực bên Tử Kim động thoát thân, ai ngờ xuống đáy nước mới phát hiện một cái hang ngầm. Chờ ta đi ra khỏi hang, các người đã đi rồi, cứ vậy mà thoát thân thôi."
Nghiêm Lập "À" lên một tiếng:
"Trong số người đi lục soát có người phát hiện một người của Phiêu Miễu các rời khỏi hiện trường. Chử Phong Bình nghi ngờ ngươi giả trang. Sau khi ông ta rời khỏi đây có lẽ sẽ để tâm ở phương diện này."
Ông ta vừa nói, vừa liếc xéo, ánh mắt có ý sâu xa.
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói:
"Tùy ông ta, cây ngay không sợ chết đứng!"
"Vậy thì tốt!"
Nghiêm Lập gật đầu, thấy hắn không có dị thường gì, thở phào nhẹ nhõm.
Sau đó Ngưu Hữu Đạo báo cho Nghiêm Lập một số chuyện, liên quan đến Nhan Bảo Như.
Thứ nên nói đều đã nói, đối với Nghiêm Lập, tuy rằng có hơi phiền toái, nhưng không có nguy hiểm gì, sảng khoái đồng ý.
Đó cũng là lý do Ngưu Hữu Đạo dám hi vọng vào ông ta. Chỉ khi người ta không phải gánh chịu nguy cơ, nhận được lợi ích lớn hơn, người ta mới có thể chịu đựng nguy hiểm, mới có thể thật lòng giúp đỡ. Nếu không phải thế, miễn cưỡng ép buộc chưa hẳn đã đáng tin.
Nơi này quả thực không hợp ở lâu, rời khỏi phe mình quá lâu dễ khiến người khác hoài nghi. Nghiêm Lập cấp tốc rời đi.
Được biết kế hoạch, có hi vọng rời đi, mấy người Phù Hoa xem như đã an tâm hơn. Vì an toàn bản thân, họ đều toàn tâm toàn ý phối hợp với Ngưu Hữu Đạo làm việc theo kế hoạch.
.....
"Cố ý tìm cớ? Muốn ra

Trưởng lão Tôn Trường Hạo của Vạn Thú môn, trưởng lão Mai Cửu Khai của Linh tông, trưởng lão Vương Thiên của Thiên Hành tông đều kinh ngạc.
Đệ tử Khí Vân tông tới thông báo gật đầu nói:
"Chúng tôi chỉ có lòng tốt nhắc nhở, chư vị tốt nhất nên chuẩn bị sẵn sàng ứng phó bất trắc."
Đệ tử đó chắp tay, tỏ vẻ hết lời, cáo từ.
Người của ba phái nhìn nhau.
Trong chốc lát, một đệ tử Linh tông đến báo:
"Trưởng lão, một nhóm người của nước Hàn đang tụ tập tới đây."
Vừa nói xong, ba phái lập tức giật mình. Lẽ nào thật sự như Khí Vân tông nói, đối phương muốn ra tay với bên họ?
Mặc kệ thật hay giả, không ai dám thờ ơ. Ba phái cấp tốc triệu tập người, chuẩn bị ứng phó.
Đệ tử phòng thủ bên ngoài căn bản không ngăn cản được đám người nước Triệu, song phương đối đầu với nhau.
Trưởng lão Linh tông Mai Cửu Khai trầm giọng nói:
"Các ngươi muốn làm gì?"
Trưởng lão Thị Như của Bách Xuyên cốc nước Hàn trầm giọng nói:
"Chúng ta đang mất tích hai đệ tử, không biết chư vị có nhìn thấy hay không?"
Trưởng lão Tôn Trường Hạo của Vạn Thú môn nghiêm mặt nói"
"Đệ tử của các ngươi mất tích thì mắc mớ gì đến chúng ta?"
Thị Như:
"Có người nói hai người đó bị người của các ngươi bắt đi! Chư vị, chúng ta không muốn đối địch với ba phái các ngươi, nhưng chúng ta cũng không thể ngồi yên coi người của chúng ta vô cớ bị đả thương. Chỉ cần ba phái giao người ra đây, việc này chúng ta có thể coi như chưa từng xảy ra!"
Trưởng lão Thiên Hành tông lạnh lùng nói:
"Muốn đổ tội cớ gì không nói, các ngươi muốn cố ý khiêu khích hả?"
Trong lúc đôi bên đang tranh luận, tình huống dị thường truyền tới tai nước Tống. Trưởng lão Trình Mãn Đường của Lăng Tiêu các và trưởng lão Phú Cư Yên của Liệt Thiên cung đều hơi kinh ngạc.

"Đi, đi xem xem chuyện gì xảy ra."
Trình Mãn Đường vừa mới nói một câu đã có người từ nơi khác tiến vào, là Thái Thúc Sơn Nhạc, dẫn theo mấy người đi tới.
Mấy người Trình Mãn Đường tạm dừng xuất phát. Thái Thúc Sơn Nhạc đi tới, kinh ngạc nói:
"Nghe nói nước Hàn phát sinh mâu thuẫn với ba nước trung lập, chuyện gì vậy?"
Trình Mãn Đường nghi ngờ nói:
"Chúng ta cũng đang thấy lạ."
"Đi, cùng đi xem xem." Thái Thúc Sơn Nhạc phất tay ra hiệu.
Hai người kết đội với ông ta đi, ai ngờ chưa được bao xa, đột nhiên có đệ tử nước Tống đằng sau gọi với theo:
"Trưởng lão, có chuyện rồi!"
Trình Mãn Đường và Phú Cư Yên mới vừa quay lại nhìn, ngay bên cạnh chợt có tiếng gió nổ vang. Thái Thúc Sơn Nhạc vẻ dữ tợn tung quyền mang, đột nhiên đấm ra một quyền.
Đùng! Khẩn cấp phòng bị, Phú Cư Yên vẫn chậm một bước, phun mạnh một ngụm máu, người bị quyền cương đánh bay đi như sao băng.
Trình Mãn Đường vội vã vung tay áo cản lại quyền thứ hai tới ngay sau đó, cấp tốc tránh né, đáp xuống cành cây phía xa quát:
"Thái Thúc Sơn Nhạc, ngươi làm gì?"
Đệ tử bên cạnh Thái Thúc Sơn Nhạc đã lao ra giết. Đệ tử Liệt Thiên cung vừa chống đối, vừa khẩn cấp cứu giúp Phú Cư Yên vừa bị đánh ngã xuống đất, kéo đi tránh.
Sau đó, tu sĩ nước Tấn toàn diện lao ra, nhằm vào tu sĩ nước Tống, triển khai thế vây công toàn diện.
Râu tóc trắng phau của Thái Thúc Sơn Nhạc không gió tự bay, phất tay chỉ về phía Trình Mãn Đường đang đứng trên cành cây, lạnh lùng nói:
"Nước Tấn ta có nhiều linh chủng hơn các ngươi, đã có lòng tốt muốn chia đều phần thưởng với các ngươi, vậy mà các ngươi ngầm ruồng bỏ, ý đồ phá hỏng đại sự của chúng ta. Một đám chó má lòng lang dạ sói, bất nhân bất nghĩa, sao có thể để các ngươi sống!"
Dứt lời, ông ta lắc mình xông ra, nhào thẳng về phía Trình Mãn Đường.

Trình Mãn Đường vừa sợ vừa giận, mau chóng lệnh cho các đệ tử nước Tống phản kích!
Tiếng chém giết rung trời của đôi bên mau chóng truyền tới khu vực gần lối ra.
Hai phe đang đối lập nãy giờ chợt giật mình, nước Tấn và nước Tống gây sự rồi?
Lại không biết rằng, hai bên này đối lập với nhau chính là quỷ kế của nước Tấn.
Thái Thúc Sơn Nhạc không ngốc. Một nhà mạnh mẽ tấn công hai nhà sẽ bị tổn thất quá lớn, nên đã lặng lẽ xử đẹp hai đệ tử nước Hàn, vu oan cho ba phái trung lập, nhân dịp đó dụ nước Hàn rời đi, cấp tốc xuống tay với nước Tống.
Nói trắng ra chính là muốn tranh thủ trước khi nước Hàn kịp phản ứng, trước tiên đánh tàn phế nước Tống, giảm bớt áp lực!
Kết quả tốt nhất là nước Hàn náo loạn với ba phái trung lập, để bên này Thái Thúc Sơn Nhạc dù bận vẫn có thể ung dung dọn dẹp nước Tống, sau đó sẽ giúp ba phái dọn dẹp nước Hàn!
Nhưng việc này vừa xảy ra, nước Hàn và ba phái đang đối diện nhau đều nhận ra điều bất ổn. Ba phái trung lập phản ứng cũng nhanh, cấp tốc nói lại việc mà nước Tấn lúc trước đã cáo trạng!
Thị Như và Đao Vô Phong giận dữ, bị nước Tấn lừa rồi!
Hai người lập tức dẫn người nước Hàn vốn kéo đến đây hưng binh vấn tội chạy vội về cứu viện...
Sức chiến đấu của nước Tấn quả thực danh bất hư truyền, có thể làm cho các nước e ngại, tất nhiên không phải mặt hàng trang trí. Đối mặt với thế công mạnh mẽ của nước Tấn, tình thế nước Tống tràn ngập nguy cơ.

Chương 1206: Một đám chó má (2)

Chương 1206: Một đám chó má (2)
Thực lực của nước Tấn vốn được bảo tồn khá hoàn chỉnh, bên nước Tống mất Huyết Thần điện do Ngưu Hữu Đạo tiêu diệt, ba bên chỉ còn hai phái.
Nhân số nước Tấn chiếm ưu thế, thực lực sẽ chiếm ưu thế, mau chóng đánh cho nước Tống chỉ còn lực chống đỡ.
Phú Cư Yên bị đánh lén trọng thương, không cách nào tái chiến, còn phải nhờ các đệ tử cứu hộ. Trình Mãn Đường cố gắng chiến đấu, nhìn thấy nước Hàn về, lập tức hò hét:
"Thị Như huynh, Đao hunh, nước Tấn lòng muông dạ thú, diệt chúng ta, tiếp theo chính là các ngươi. Lúc này không ra tay, còn chờ tới khi nào?"
"Tiến lên!" Thị Như vung tay chỉ huy đệ tử Bách Xuyên cốc xông lên.
"Giết!"
Đao Vô Phong cũng hô lớn, dẫn đệ tử Vô Thượng cung xung phong tới.
Trình Mãn Đường, Thị Như, Đao Vô Phong hợp lực vây công Thái Thúc Sơn Nhạc.
Thái Thúc Sơn Nhạc hào khí trùng thiên, dốc sức địch ba không rơi xuống hạ phong, hét lớn:
"Đừng vội quản ta. Ta tự chặn được, để ý giết địch!"
Đệ tử Khí Vân tông muốn chạy tới giúp đỡ lập tức mặc kệ ông ta, quay đầu triển khai ác chiến với tu sĩ Hàn, Tống.
Oanh oanh liệt liệt chém giết, Vạn Thú môn, Linh tông, Thiên Hành tông chạy tới, đến xem tình huống.
Trong trận chiến ác liệt trên không trung vang lên tiếng hét của Thị Như:
"Tôn huynh, Mai huynh, Vương huynh, Khí Vân tông lòng muông dạ thú, sau này chưa chắc đã buông tha cho các ngươi. Cầu ba phái giúp chúng ta chút sức lực, cùng tru tặc này!"

Thái Thúc Sơn Nhạc trên không trung gầm lên:
"Hai tên tặc đùa với ta, ta chỉ rửa hận, không liên quan đến các người. Đừng vội bị bọn chúng ác ý lôi kéo!"
Âm thanh cuồn cuộn vang vọng.
Tôn Trường Hạo, Mai Cửu Khai, Vương Thiên nhìn nhau, do dự không quyết được, có điều cuối cùng không ra tay, duy trì lập trường nhất quán, trung lập, không giúp bên nào!
Trong đám đông, Nhan Bảo Như há hốc mồm. Nàng ta còn hi vọng những người này sẽ đối phó với ba phái, thật sự cắt đứt đường lui của Ngưu Hữu Đạo, ai ngờ còn chưa đối phó với ba phái trung lập kia mà ba phe bên này đã tự lục đục trước!
.....
Ngoài khu rừng cổ, mấy bóng người lục tục chui ra, chính là mấy người Quý Ngọc Đức, đụng tới người tiếp ứng do Vạn Động Thiên phủ phái tới, cấp tốc rời đi. Một đống lửa bốc cháy lên.
Nơi khác, một đệ tử Kim Động khẩn cấp tới cạnh Nghiêm Lập thì thầm:
"Sư thúc, tín hiệu đến rồi!"
"Việc này không nên chậm trễ, đi!"
Nghiêm Lập phất tay cho đệ tử Tử Kim động chạy đi.
Yến, Vệ, Tề nhất thời cảnh giác, cấp tốc đuổi theo.
Từ trên trời hạ xuống, trưởng lão Diêu Tiên Định của Thủ Chính các lớn tiếng nói:
"Nghiêm huynh, lén lén lút lút rời đi định làm gì vậy?"
Nghiêm Lập vẫn chạy gấp:
"Có chuyện rất tốt xảy ra, không kịp thông báo cho các vị. Mau chóng báo cho người của các vị cùng chạy đi, chậm thì không kịp!"
Chuyện tốt gì mà chậm là không kịp? Đám người đuổi theo sau không nói gì.
Kết quả cuối cùng là, Yến, Vệ, Tề dốc toàn bộ nhân lực chạy theo Tử Kim động.
Bọn họ tin tưởng Tử Kim động sẽ không bắn tên không đích, đã tự mình đi trước thì cũng phải gánh chịu nguy hiểm trước, có gì đáng sợ?
Dẫn người rong ruổi, Nghiêm Lập thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, thấy người của ba quốc gia thật sự chạy theo, thật không biết nói gì.

Ban đầu ông ta còn lo lắng không biết làm như vậy có được hay không. Sự thực chứng minh, đạo lý đơn giản mà thô bạo của Ngưu Hữu Đạo quả nhiên rất hiệu quả. Chỉ cần bày ra hành động thực tế, không giải thích còn hơn vô số giải thích!
Đoàn người xông vào rừng cổ, người không biết giờ mới phát hiện nước Tấn đang kịch chiến với Hàn, Tống.
Ba quốc gia đang giao chiến đều giật mình. Nhóm người này sớm không tới, muộn không tới, lúc này lại xông ra, quả thực là đòi mạng!
Thái Thúc Sơn Nhạc đang suy nghĩ có nên dứt khoát dừng tay hay không? Hàn, Tống trong thế ép buộc có lẽ sẽ hợp tác lần nữa với ông ta.
Lúc người của Yến, Vệ, Tề còn đang lơ mơ chưa hiểu gì, Nghiêm Lập đã cao giọng hô lớn:
"Hai nước Hàn, Tống nghe đây, sau khi diệt nước Tấn, chỉ cần đồng ý chia đồ của nước Tấn cho chúng ta, chúng ta sẽ trợ giúp các người một tay!"
Phú Cư Yên được đệ tử liều mạng chém giết bảo vệ không biết có thái độ gì, bị thương quá nặng, không thể nói lớn tiếng.
"Được!" Trình Mãn Đường đang giận dữ là người đầu tiên đáp lại.
"Một lời đã định!" Trưởng lão Thị Như của Bách Xuyên cốc cũng lớn tiếng đồng ý.
"Đệ tử Tử Kim động nghe lệnh, giết cho ta!"
Không cần thương lượng với người của Yến, Vệ, Tề, Nghiêm Lập vung tay hô to một tiếng, dẫn đệ tử Tử Kim động xông ra.
Trưởng lão Sơn Hải của Tiêu Dao cung, trưởng lão Chử Phong Bình của Linh Kiếm sơn nước Yến không biết phải nói gì. Hôm nay xem như mới biết vị trưởng lão Nghiêm Lập này là người sát quyết đoán, hấp tấp, nói là làm!
Có lợi có thể kiếm, năm nhà đánh một rất ổn thỏa, chính là cơ hội cháy nhà hôi của, ai còn có thể nói gì. Nhóm của Tiêu Dao cung và Chử Phong Bình đi cùng Nghiêm Lập đầu tiên không thể không dẫn người lao lên, sau đó đến người của Tề, Vệ cũng giết theo.
Mãi đến khi thực sự chém giết, người của Yến, Vệ, Tề vẫn còn cảm thấy không chân thực, không hiểu ra sao chạy tới, không hiểu ra sao đánh giết, thân bất do kỷ tự.

Từ lúc ba quốc gia bên kia gia nhập, hai nước Hàn, Tống đang khổ sở chống đỡ chợt được thở phào nhẹ nhõm. Tình hình trận chiến cấp tốc đảo ngược. Vốn tình thế nghiêng về phe nước Tấn đã đổi thành nước Tấn không chịu nổi gánh nặng.
"Một đám chó má!" Trong lúc ác chiến, Thái Thúc Sơn Nhạc bi phẫn rít gào.
Lúc trước ông ta đã lo lắng, giao chiến với Hàn, Tống sẽ bị Yến, Tề, Vệ chạy tới bên này tranh cướp, kết quả còn chưa kịp đợi đến lúc tranh cướp, người của Yến, Vệ, Tề đã lấp kín của vùng, chớp mắt nhân chìm đệ tử nước Tấn vào tuyệt cảnh.
Một tu sĩ nước Tấn phải chịu cảnh vây công của vài tu sĩ, lần lượt ngã lăn.
Vạn Thú môn, Linh tông, Thiên Hành tông quan chiến, tận mắt thấy cảnh tượng như hài kịch xoay vần khốc liệt. Không biết bao nhiêu người thầm thổn thức, lắc đầu, xem như biết được sự tanh máu của trận tranh quyền đoạt lợi này, cũng vui mừng vì bên mình không phải vậy.
Trên cây, Phiêu Miễu các cũng lạnh nhạt quan sát, thực sự không thèm đếm xỉa đến cuộc vui.
Thực lực của họ không hẳn đã so được với đám người đang giao chiến trước mắt, nhưng làm cho người ta có cảm giác như đang nhìn xuống một bầy kiến hôi.
"Cửu thúc!" Một đệ tử Khí Vân tông lớn tiếng la lên, giọng đầy bi thương.
Hiểu! Thái Thúc Sơn Nhạc hiểu ý của đệ tử. Đã không giữ được nữa, có giận hờn cũng vô dụng, dùng huyết tính gắng gượng chống đỡ chỉ có thể bị diệt!
"Đi!" Thái Thúc Sơn Nhạc gào lên đau xót, rốt cuộc cũng truyền lệnh rút lui.
Tay phải ông ta chộp hờ vào hư không. Một cây búa vô hình rất lớn xuất hiện, trong lúc vung vẩy vang lên tiếng sấm rền, bức lui kẻ vây công, sau đó ông ta cấp tốc lắc mình lao ra.
Tu sĩ nước Tấn không còn lại nhiều, cũng thảng thốt thoát đi, tất nhiên là trốn về hướng lực cản nhỏ nhất, phương hướng Tử Kim động.

Nước Tấn chỉ còn dư lại chừng trăm người. Ngay lúc sắp thành công, người vây công há có thể thả cho họ chạy, lập tức có người hô to:
"Đuổi!"
Mắt thấy mọi người đuổi theo, Nghiêm Lập lại không có ý đó, ngược lại còn hô lớn:
"Giặc cùng chớ đuổi!"
Ông ta vẫy tay ra hiệu. Đệ tử Tử Kim động lập tức hiểu ý, theo sự dẫn dắt bắt đầu hò hét theo.
"Giặc cùng chớ đuổi!"
"Giặc cùng chớ đuổi!"
Tiếng hò reo tầng tầng vang ra xa. Đám người vừa đuổi theo chợt trì hoãn tốc độ truy kích, thỉnh thoảng quay đầu lại xem.
Thấy người của Tử Kim động không đuổi theo, người của Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn dừng lại trước tiên. Họ vốn cùng nhóm.
Tiếp đó, nước Vệ và nước Tề cũng khó hiểu mà dừng lại. Không hiểu ra sao đánh một trận, chưa hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, không ai biết Tử Kim động định làm gì, nhưng đều biết Tử Kim động là biết rõ nhất, cho nên chắc chắn phải có nguyên nhân.
Vừa chậm mất một nhịp như thế, đã không cần đuổi tiếp. Tàn quân nước Tấn đã chớp thời cơ trốn đi xa.
Nói thật, Thái Thúc Sơn Nhạc loáng thoáng nghe thấy tiếng hô quay lại nhìn, cũng không thể hiểu nổi tình hình. Mắt thấy sắp bị tiêu diệt sạch, mắt thấy đồ trên tay bị cướp mất, tại sao đám người kia lại buông tha cho họ, có ý định gì đây?

Chương 1207: Các người phải cảm ơn ta mới đúng

Chương 1207: Các người phải cảm ơn ta mới đúng
Chẳng hiểu ra sao đã chạy tới, chẳng hiểu ra sao đánh một trận, càng không hiểu vì sao lại thả chạy.
Bây giờ đánh xong rồi, rốt cuộc có thời gian thong thả làm rõ chuyện, trưởng lão Sơn Hải của Tiêu Dao cung là người đầu tiên tới chất vấn Nghiêm Lập:
"Nghiêm Lập, ngươi có ý gì?"
Nghiêm Lập dửng dưng như không:
"Ý gì là ý gì?"
Người quản lý của các nước đều vây tới, ý đồ dò hỏi. Sơn Hải chỉ về phía người nước Tấn bỏ chạy:
"Đừng giả bộ hồ đồ, đã sắp tới tay, ông không cho đuổi là có ý gì?"
Nghiêm Lập kinh ngạc nói:
"Các người muốn đuổi thì đuổi, ta lại không ngăn cản các người! Ta còn đang cảm thấy lạ đây. Ta bảo người của Tử Kim động chúng ta dừng đuổi chứ đâu có bảo các người dừng đuổi. Các người làm sao cũng dừng đuổi?"
Lời vừa nói ra, mọi người tập thể cứng họng không trả lời được. Khoan hãy nói, hình như quả thực là như vậy.
Nghiêm Lập có vẻ trêu tức, tặc lưỡi nói:
"Không nhìn ra mà, Nghiêm Lập ta lại có uy tín đến mức ra lệnh được cho chư vị."
"Bớt nói nhảm đi!"
Trưởng lão Diêu Tiên Định của Thủ Chính các nước Vệ quát.

"Đừng coi chúng ta là kẻ mù, đừng cho là chúng ta không nhìn ra. Vừa nữa người của Tử Kim động các ngươi căn bản không hề cản trở bọn họ, lại còn có ý thả lỏng. Ngươi rõ ràng cố ý để cho họ chạy thoát! Nghiêm Lập, rốt cuộc ngươi giở trò quỷ gì?"
Nghiêm Lập cười lạnh một tiếng, vẫy vẫy tay, gọi một đệ tử đeo túi vải tới, xoay ngươi đưa lưng ra.
Nghiêm Lập vung kiếm, hào quang lóe lên, cắt vào cái túi, chỉ thấy đồ vật trong túi ào ào đổ ra thành đống.
Tất cả đều cho rằng trong túi là linh chủng, ai ngờ lại toàn bùn đất! Mọi người quay sang nhìn nhau, càng ngày càng khó hiểu được ý của Nghiêm Lập.
Tra kiếm vào bao, Nghiêm Lập ha ha nói:
"Bây giờ đã chiếm nơi này, sau khi lối ra mở, có thể đi ra ngoài bất cứ lúc nào. Ta cũng không dối gạt chư vị, lần này Tử Kim động chúng ta đúng là số con rệp, khổ cực dằn vặt lâu như vậy mà không có thu hoạch được linh chủng."
"Phần thưởng hạng nhất này à, chúng ta chẳng có hi vọng gì. Nếu đã không có gì hay, ta cũng không cần phải để đệ tử Tử Kim động không công đi chịu chết. Ngăn cản, liều mạng ngăn cản? Ta có bệnh còn tạm được!"
Mọi người chợt hiểu. Trưởng lão Tiễn Phục Thành của Thiên Hỏa giáo trầm giọng nói
"Nếu đã không có thì phải càng ngăn họ lại mới thu được nhiều chứ!"
Nghiêm Lập khà khà nói:
"Thu hoạch nhiều mà làm gì, các người có thể để mình ta độc chiếm sao? Mỗi người một phần, kết quả chẳng phải vẫn thế?"
Ông ta nói xong, mọi người đều đã hiểu. Lão già chết tiệt này, bản thân không có hi vọng gì, cũng không muốn người khác có được!
Sơn Hải của Tiêu Dao cung đột nhiên ra tay, vung tay xé rách túi vải sau lưng một đệ tử Tử Kim động khác, cũng toàn bùn đất ào ào chảy ra.
Nghiêm Lập liếc mắt, cảnh cáo nói:
"Làm gì vậy, đừng táy máy động tay chân với người của ta, bằng không đừng trách ta trở mặt!"

Sơn Hải và Chử Phong Bình đều trầm mặt. Họ cùng nhóm với Nghiêm Lập, muốn hợp lực kiếm thành tích. Tử Kim động thu hoạch quá ít có nghĩa là sẽ kéo thấp thứ hạng của nước Yến, tâm tình của họ có thể tốt mới là lạ!
Bọn họ cũng ngày càng hiểu ý nghĩ của Nghiêm Lập. Hợp tác lấy được thành tích, sau đó sẽ phân chia phần thường theo tỉ lệ thu hoạch của từng bên, cống hiến nhiều tất nhiên là đạt được nhiều. Cướp được linh chủng của nước Tấn, dù có chia đều ra cũng không thể tăng lên tỉ lệ chia chác cho Tử Kim động. Người ta không cần thiết phải liều mạng kiếm lợi cho người khác, cũng không cần giúp cho hai nhà bọn họ thành công.
Người của nước Hàn và nước Tống bên kia đều đen mặt, rủa thầm Nghiêm Lập không chết tử tế được. Bọn họ bị nước Tấn hại thảm như vậy, tổn thất lớn như vậy, mắt thấy có thể báo thù rửa hận, kết quả Nghiêm Lập thả nước Tấn chạy mất!
Trưởng lão Lưu Hưng Cao của Huyền Binh tông trầm giọng nói:
"Nghiêm Lập, làm sao ông biết nơi này xảy ra nội loạn?"
Nghiêm Lập ha ha nói:
"Bên này vừa vặn có cơ sở ngầm do ta xếp đặt vào, là ai thì các người đừng nên hỏi. Ta sẽ không nói."
Trường lão Tào Binh của Đại Nhạc sơn cắn răng nói:
"Ngươi không muốn cướp linh chủng còn dẫn chúng ta tới đây đánh nhau, hi sinh uổng những đệ tử kia có ý nghĩa sao? Đây là chuyện tốt mà ngươi nói?"
Nghiêm Lập lập tức đáp trả:
"Tào Binh, đầu óc ngươi có bệnh không, tự ngươi xem xem ngươi đang ở đâu?"
Ở đâu? Cái gì ở đâu? Mọi người liếc chung quanh một lượt. Ở đây không phải là rừng cổ sao... chợt, mọi người dường như nhận ra điều gì.
Tào Binh không biết nói gì. Nghiêm Lập chỉ vào mũi ông ta mắng:
"Là lối ra! Hiện lối ra đã bị chúng ta chiếm đóng. Một khi lối ra mở, chúng ta có thể rời khỏi đây bất cứ lúc nào, không cần phải rụt rè xem sắc mặt của người khác trước. Có cơ hội tốt như vậy, ta không nhanh chóng tranh thủ thời cơ tốt, chẳng lẽ để nó vuột khỏi tay? Đây không

phải chuyện tốt thì là gì? Lại còn trách ta. Ta thấy các người phải cảm ơn ta mới đúng!"
Mọi người hiểu rõ, kẻ này lúc trước vô cùng lo lắng chính là vì việc này, cho nên tới đây quả thực là chuyện tốt, không phải chuyện xấu gì, khiến mọi người không còn quá giày vò trong lòng.
Nghiêm Lập quay đầu lại nhìn về phái nước Hàn và nước Tống:
"Thị Như huynh, Trình huynh, hai người hẳn là càng phải cảm ơn ta mới đúng?"
Ông ta còn vui vẻ nháy mắt với họ.
Người của hai nước Hàn, Tống vốn còn không có phản ứng, chỉ cho rằng ông ta đang nói là mình đã ra tay cứu họ đúng lúc.
Chờ đến lúc nhìn thấy cái chớp mắt mờ ám của ông ta, họ mới giật mình, cũng có thể nói là kinh hãi đến mức chảy mồ hôi lạnh khắp người.
Lão già Nghiêm Lập này hoàn toàn có thể đợi đến lúc ba nhà bọn họ tiêu hao lẫn nhau đủ rồi mới xuất hiện, tiêu diệt sạch ba phe một lượt, cũng dễ dàng cướp linh chủng trên tay họ.
Thử hỏi nếu như vậy, không phải là phải cảm ơn người ta sao?
Tâm trạng oán hận đối với Nghiêm Lập lúc trước không còn. Nếu người ta đã có ý định làm chuyện xấu, hai nhà bọn họ làm sao còn có thể đứng ở chỗ này.
Người của Yến, Vệ, Tề hầu như đều đen mặt, cũng hiểu ý Nghiêm Lập.
Lão khốn này rõ ràng chính là mình không chiếm được thì cũng không cho người khác chiếm được!
Sau đó, dưới tình huống khu vực chung quanh ít có thay đổi, vẫn ôm tâm tư ôm cây đợi thỏ.
Người ở khu vực quanh lối vào còn ôm hi vọng đối với số linh chủng trên tay hai phe còn lại là đám yêu ma quỷ quái hải ngoại, tàn quân nước Tấn vừa bỏ chạy.
Hàn, Tống là bất an nhát. Trải qua trận chiến này, người của hai nước lại tổn hại quá nửa. Một khi Yến, Vệ, Tề hiệp đồng đối phó với họ, hậu quả có thể tưởng tượng được.
Hai nước này ở bên ngoài bí cảnh đánh nhau một mất một còn, lúc này lại kiên quyết ôm nhau một chỗ, phòng bị nguy hiểm.

Rất nhiều đệ tử Tử Kim động cởi túi vải trên người xuống, giũ bỏ bùn đất trong túi, linh chủng còn lại không có bao nhiêu.
Sau khi quan sát phản ứng chung quanh, Nghiêm Lập thì thầm với một đệ tử thân tín bên cạnh:
"Giấu kỹ đồ cho ta, không được để lộ sơ hở nào!"
Đệ tử nhỏ giọng đáp:
"Đều đã phân tán ra giấu trên người, không dễ bị phát hiện."
Nghiêm Lập gật gật đầu, cũng rất cảm khái thở dài, cuối cùng cũng coi như làm xong rồi.
Che giấu linh chủng trong tay cũng vì đã hết cách. Một loạt hành vi, cử chỉ vừa rồi chính là từ biện pháp vô sỉ của Ngưu Hữu Đạo.
Bây giờ xong chuyện, ông ta đã phục Ngưu Hữu Đạo rồi. Ông ta mới lần đầu tiên làm chuyện vĩ đại là lừa bịp này, mà lại còn chơi đùa có thứ có tự, một khâu tiếp một khâu, đùa giỡn toàn bộ người trong lòng bàn tay!
Đương nhiên, che lấp số lượng linh chủng trên tay là để chứng minh trên tay mình không có bao nhiêu linh chủng, cũng là để người ngoài không nghi ngờ gì, chuyện sau đó giao lại cho Ngưu Hữu Đạo.
Chính lúc này, Sơn Hải và Chử Phong Bình dắt tay nhau đến.
Vừa thấy mặt, Chử Phong Bình xông tới hỏi:
"Nghiêm Lập, sao ta cảm thấy ngươi còn giấu chuyện gì?"

Chương 1208: Nói cướp khó nghe (1)

Chương 1208: Nói cướp khó nghe (1)
Nghiêm Lập cười nói:
"Vì sao lại nói vậy?"
Chử Phong Bình:
"Cho dù linh chủng trên tay ngươi không nhiều, diệt Tấn, Hàn, Tống rồi, cướp được trên tay họ, ba hạng đầu chắc chắn sẽ có phần của chúng ta. Ngươi dù sao cũng có thể được phân một phần, làm rối như vậy thực không hợp lý chút nào!"
Nghiêm Lập khinh thường nói:
"Ba hạng đầu gì? Có thể lấy được hạng nhất, làm sao ta phải quan tâm ba hạng đầu làm gì?"
Hai người ngạc nhiên. Sơn Hải hỏi:
"Ngươi có ý gì?"
"Trên tay ta không có linh chủng!"
Nghiêm Lập vừa nói vừa duỗi nắm tay, năm ngón bóp chặt lại.
"Nếu ta có biện pháp lấy được từ tay nước Tấn, hai vị có nguyện chia đều phần thưởng hạng nhất với Tử Kim động ta?"
Hai người kia lại nhìn nhau, có vẻ nghi ngờ. Chử Phong Bình:
"Đừng nói chuyện mờ ảo kia, nói chuyện thực tế đi!"
Nghiêm Lập cười quỷ dị nói:
"Ta đã nói rồi. Ta đã xếp nhãn tuyến vào bên này."
Hai người cùng nhìn chung quanh, có vẻ chưa hiểu gì.
"Đừng nhìn loạn khắp nơi, cơ sở ngầm đã không ở đây nữa, đi cùng người nước Tấn rồi." Nghiêm Lập chợt ném ra một câu.
Hai người kia sững sờ, rồi chợt hiểu rõ, bỗng hưng phấn hẳn lên.
Mắt Chử Phong Bình tỏa sáng, vội vàng nói:

"Lão già, ý của người là, ngươi có thể tìm được tung tích của đám tàn quân nước Tấn?"
Nghiêm Lập khẽ vuốt cằm:
"Mượn tay họ đánh cho nước Tấn tàn phế, tự chúng ta dễ dàng xử lý... Chúng ta có thể độc chiếm, làm sao phải chia đều cho bọn họ?"
Chử Phong Bình và Sơn Hải đều nhìn Nghiêm Lập với vẻ kinh ngạc, hiểu rồi, cuối cùng cũng hiểu.
Chẳng trách lại phấn đấu quên mình, dẫn người xông lên giúp hai nhà Hàn, Tống, hóa ra là mượn tay người ta đánh nước Tấn cho tàn phế.
Chẳng trách lão già này lại vòng vòng vo vo, đánh được một nửa liền cố ý thả nước Tấn chạy mất, hóa ra đằng sau còn ẩn giấu lòng ác ông muốn ăn một mình. Nước Tấn đã bị đánh cho què chân, lặng lẽ theo sau là có thể dễ dàng giải quyết!
Có điều hai người không thể không thừa nhận, lòng ác ôn này giấu tốt thật. Bởi vì thứ hạng của nước Yến chắc chắn sẽ do ba nhà cùng hưởng, ăn một mình cũng là do ba nhà họ cùng ăn. Hai người nghĩ lại đều cảm thấy hưng phấn.
Nghiêm Lập ghé sát vào hai người, lén lút nói:
"Hai vị, nếu lấy được hạng nhất, có nguyện chia đều phần thưởng với Tử Kim động ta không?"
Hai người nhìn nhau, việc này còn cần phải hỏi? Trên tay người ta không có linh chủng, lúc về sẽ chỉ được được chia thưởng rất ít, nhưng bây giờ trên tay người ta lại nắm giữ manh mối quan trọng để thu hoạch linh chủng của nước Tấn, đang dùng điều này để chèn ép họ phải chia đều.
Quan trọng là không đồng ý cũng không được. Không đồng ý, người ta sẽ không phối hợp tìm tàn quân nước Tấn, bên họ cũng không có cơ hội nắm được hạng nhất.
Sau khi ánh mắt chạm nhau, Chử Phong Bình nói:
"Nghiêm lão quỷ, chỉ cần ngươi thật sự tìm được tàn quân nước Tấn, coi như Tử Kim động ngươi có công, chia đều thì chia đều!"
Nghiêm Lập lại hỏi Sơn Hải:
"Thái độ của Tiêu Dao cung thế nào?"
Sơn Hải:

"Mọi người đồng tâm hiệp lực chiếm hạng nhất, sau này bất kể nhà nào có ít nhà nào có nhiều cũng sẽ chia đều phần thưởng!"
"Được, quyết định như thế đi!" Nghiêm Lập vỗ tay cười.
Chử Phong Bình cười gằn:
"Nghiêm Lập, ngày xưa không nhận ra, thì ra ngươi gian trá như vậy!"
Sơn Hải đầu tán thành, ai dám nói không phải. Vòng một vòng như vậy xong, nắm mũi dắt mọi người phải ngoan ngoãn chạy theo.
Hai người lần đầu tiên nhận ra bản lãnh này của Nghiêm Lập, đột nhiên lôi đâu ra một cái bẫy liên hoàn, chơi đến độ nước chảy mây trôi, kín kẽ không một khe hở, lừa hết mọi người vào tròng. Quả thực không giống Nghiêm Lập mà họ từng quen biết.
Hai người đều đang suy nghĩ, hôm nay xem như biết rồi, sau này phải đề phòng lão quỷ này, đừng để lão bán mất lúc nào còn không biết.
Nghiêm Lập vội xua tay khiêm tốn nói:
"Như vậy không coi là gian trá, binh bất yếm trá, binh bất yếm trá! Ta cũng chỉ vì bất đắc dĩ mà thôi. Trên tay có ít linh chủng, quay về rồi không dễ báo cáo, chỉ đành vắt óc tìm mưu kế khác bù đắp thôi, có phải không?"
Trong lòng ông ta lại nói thầm, không phải là ta gian trá, kẻ gian trá là kẻ khác. Chúng ta cũng chỉ là một khâu trong đó mà thôi!
Chỉ mình ông ta biết rõ nhất, dư nghiệt nước Tấn không tới phiên bên này ra tay.
Bên này còn đang thương nghị làm sao diệt tàn quân nước Tấn mà không làm cho hai nhà Vệ, Tề biết, đột nhiên có người đến báo:
"Trưởng lão, người hai nước Hàn, Tống chạy rồi!"
Chạy? Chuyện gì vậy?
Ba trưởng lão lập tức phái người đi thăm dò tình huống. Hai nhà Vệ, Tề cũng đã biết tin, kết quả phát hiện hai nhà Hàn, Tống đã chạy mất dạng từ lúc nào.
Không chạy không được. Hàn, Tống đã nhận ra nguy hiểm. Hai nước này bị nước Tấn tiêu hao quá nửa thực lực. Người lợi hại nhất bên nước Tống là Phú Cư Yên đã bị thương nặng. Một khi ba nước Yến, Vệ, Tề tiếp tục hợp lực ra tay, dù cho Hàn, Tống dùng sạch Thiên Kiếm phù trong tay cũng không ngăn cản được.

Nguy hiểm thường thường đến từ chính sự việc như vậy. Ngươi càng mạnh mẽ, người ngoài càng không dám nổi lòng xấu. Nếu ngươi quá yếu nhược, người ngoài dù không có ý xấu cũng sẽ dễ dàng bị gợi ra ý đồ xấu trong tâm. Dễ dàng chiếm lợi, có ai mà không muốn?
Suy nghĩ mãi, hai nước cuối cùng vẫn quyết định lặng lẽ bỏ chạy lấy người, chỉ chờ thời khắc sống còn mới phá vòng vây xông ra ngoài.
Tấn, Hàn, Tống nội chiến một phen, không ai chiếm được lợi chưa nói, lại còn làm mất nơi trấn giữ trước lối vào bí cảnh.
.....
"Cửu thúc, thúc xem, đằng sau có khói bốc lên rồi!"
Nhóm người nước Tấn đang chạy trốn, chợt có tiếng hô. Thái Thúc Sơn Nhạc quay đầu nhìn lại, không sai, xa xa có cột khói lờ mờ đang bay lên. Nếu không vì lo lắng truy binh nên thỉnh thoảng quay đầu lại kiểm tra, sợ là sẽ lơ là bỏ qua mất.
Thái Thúc Sơn Nhạc đang nghĩ đến việc này, lập tức vung tay lên. Cả nhóm đang chạy trốn chợt khẩn cấp dừng lại, chỉ thấy trên tán cây trước mặt có một người đang gác kiếm trên vai.
Ai cũng biết người này, chính là Ngưu Hữu Đạo đã gây sự ở Thiên cốc! Chỉ một Ngưu Hữu Đạo dám chặn bọn họ? Thái Thúc Sơn Nhạc cảm thấy bất ổn.
Ông ta cấp tốc liếc mắt nhìn bốn chung quanh.
Ngưu Hữu Đạo cười híp mắt nói:
"Nhìn thấy khói lửa báo tin, ta lại tưởng ai, hóa ra là hảo hán nước Tấn!"
Nói thật dễ nghe, cột khói kia chính là để thông báo hướng chạy của nước Tấn cho bên hắn, để tiện khóa chặt vị trí còn chặn người.
Thái Thúc Sơn Nhạc phất tay hét một tiếng:
"Hôm nay tâm trạng của lão tử đang tốt, không muốn làm khó ngươi, cút sang một bên!"
Mặc dù nói là sẽ tha cho Ngưu Hữu Đạo, thực ra trong lòng ông ta không chắc chắn.
Ngưu Hữu Đạo:
"Không bao lâu nữa sẽ đến lúc lối ra vào bí cảnh mở, chư vị cớ gì còn chạy sâu vào bí cảnh? Ta thấy chư vị đi cả chặng đường chắc cũng cực khổ rồi, không bằng ở lại nghỉ ngơi một chút!"

Thái Thúc Sơn Nhạc cảnh giác bốn phía, phẫn nộ quát:
"Nhãi con, ngươi sống lâu phát chán rồi hả?"
Ngưu Hữu Đạo liếc mắt một cái, nhận được tín hiệu từ gần đó truyền tới, biết người mình đã vây quanh chỗ này, ngữ khí lập tức thay đổi, không thèm dài dòng nữa:
"Thái Thúc Sơn Nhạc, đừng ngoan cố nữa, ngoan ngoãn giao linh chủng ra đây, ta tha cho ngươi khỏi chết!"
Thái Thúc Sơn Nhạc gằn giọng cười:
Muốn cướp nước Tấn ta?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Nói cướp khó nghe, là bảo ngươi giao ra đây! Thái Thúc Sơn Nhạc, lòng kiên nhẫn của ta có hạn, đừng kéo dài thời gian. Mọi người bớt việc một chút. Bằng không, ta đã đến đây cướp thì cũng không ngại cướp nhiều hơn một nhà ngươi đâu!"
"Muốn chết!" Thái Thúc Sơn Nhạc quát rầm lên, lắc mình nhào tới.
Bảo ông ta giao linh chủng? Nói đùa, nước Tấn từ lúc nào phải luồn cúi như cháu của người ta, đừng hòng ông ta vứt sĩ diện đi!
Ngưu Hữu Đạo không dễ dàng mạo hiểm. Hắn cũng không thích chuyện chém giết quá nhiều, nên cấp tốc bay về hướng sau lưng. Kiếm gác trên vai vòng một cái chỉ về phía trước, chỉ nói một chữ:
"Lên!"
Dưới tán cây, bốn người đồng loạt lao ra. Phù Hoa, Lãng Kinh Không, Hồng Cái Thiên, Đoạn Vô Thường cùng lúc xông lên, hợp lực vây công, ngăn cản Thái Thúc Sơn Nhạc. Năm người chớp mắt đã đánh binh binh bàng bàng, gió bão quét ra xung quanh.

Chương 1209: Nói cướp khó nghe (2)

Chương 1209: Nói cướp khó nghe (2)
Yêu ma quỷ quái Tứ Hải đã vây kín quanh đây cũng lập tức nhao nhao xông ra giết, bao gồm năm mươi đệ tử Vạn Động Thiên phủ và cả chưởng môn Tư Đồ Diệu cũng giết tới.
Ngưu Hữu Đạo bỏ ra tinh lực lớn lao, lần này nhất định phải lấy tới tay, không được sai sót. Hắn hầu như đã dốc toàn bộ lực lượng bên cạnh, cần phải vồ giết tàn quân nước Tấn ngay ở đây!
Bốn phía vây công, tu sĩ nước Tấn bi phẫn liều mạng phản kháng!
Mẹ con Vân Cơ, Vu Chiếu Hành bay tới bảo vệ hai bên Ngưu Hữu Đạo. Vào lúc này, Ngưu Hữu Đạo không thể xảy ra chuyện gì. Hắn chính là mấu chốt quyết định để Tử Kim động nhường ra lối thoát thân cho mọi người. Không còn Ngưu Hữu Đạo, Tử Kim động không chừng sẽ quay sang cướp linh chủng trên tay họ, vậy thì không phải là nhường đường nữa, mà là muốn máu của họ!
Chém giết đi thẳng vào giai đoạn gay cấn tột độ, chớp mắt đã thành một mất một còn.
Đám người nước Tấn đã đại chiến một phen tại bìa rừng cổ, lại bôn ba bỏ chạy suốt chặng đường, pháp lực vốn đã tiêu hao không nhỏ, bây giờ lại gặp phải lũ cướp này, có thể tưởng tượng được tình hình trận chiến thảm liệt đến mức nào. Nước Tấn chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.
"Chết đi!"
Giữa không trung, Thái Thúc Sơn Nhạc gầm lên, trong tay bỗng dưng ngưng tụ cây búa to lớn. Cạch, ông ta đập tới Hồng Cái Thiên khiến gã không ứng phó kịp, phun máu bay vụt ra sau.
"Ha!"
Phù Hoa hét lớn, yêu khí ngùn ngụt quanh thân. Từ thân thể nàng ta nháy mắt có hàng hà sa số cành cây vươn ra, quấn về phía cây búa uy

lực vô cùng trên tay Thái Thúc Sơn Nhạc, đồng thời quấn lên người ông ta.
Búa lớn trong tay Thái Thúc Sơn Nhạc khó vung lên được, bỗng vụt một cái biến mất. Một tay ông ta kéo mạnh dây leo đang quấn lên người, thân thể lượn một vòng dựa sát vào đám cành cây, dây leo, không hề sợ bị cành cây quật hoặc đâm tới, chớp mắt một cái đã rút ngắn khoảng cách giữa mình và Phù Hoa.
Trên cành dây leo có gai độc sắc bén, nhưng Phù Hoa vừa thi pháp kéo căng lên đã chợt cả kinh. Gai độc sắc bén như vậy mà khó đâm thủng nổi da của Thái Thúc Sơn Nhạc.
Thái Thúc Sơn Nhạc đã không thấy đâu, chui thẳng vào trong quần dây leo dày đặc, bị dây leo bọc lại thành quả cầu to lớn.
Đoạn Vô Thường cấp tốc đập tới. Bản thể quỷ tu biến hóa thành quỷ vụ ác liệt, dâng lên muốn bao lấy quả cầu dây leo, phủ chết Thái Thúc Sơn Nhạc trong đó!
Phù Hoa giang tay liều mạng khống chế quả cầu dây leo, phối hợp Đoạn Vô Thường tiến công.
Ầm! Cầu dây leo vỡ tung. Một luồng lửa vàng kim phun ra, nhưng không phải lửa chân chính, là là ngọn lửa vàng chỉ có thể nhìn thấy bằng pháp nhãn!
Trong lửa vàng có một quả đấm phá tan cầu dây leo. Uỳnh! Quyền ảnh phủ lửa vàng đập trúng giữa ngực Phù Hoa, giống như chùy sắt rèn thép nện vào, đập cho hoa lửa bắn tứ tung.
"A!"
Phù Hoa kêu lên thảm thiết, liên hệ giữa cơ thể và cầu dây leo bị kéo đứt. Vị trí trúng quyền ở giữa ngực giống như than cốc bắt lửa, có hoa lửa bắn ra.
Không ngừng có cành cây, dây leo bốc cháy rừng rực bay tán loạn quanh Phù Hoa. Phù Hoa giống như vứt bỏ thứ gì, như thằn lằn tự cắt đuôi cầu sinh, không ngừng tự chặt đuôi mình. Mất một lúc lâu, không biết có bao nhiêu cành cây cháy đen từ ngực, từ miệng nàng ta phun ra mới hóa giải được uy lực thuộc tính từ một quyền của Thái Thúc Sơn Nhạc.
Đồng thời lúc đó, Thái Thúc Sơn Nhạc đấm xuyên cầu dây leo cũng tung quyền phủ lửa vàng đánh vào quỷ vụ.

Quỷ vụ toàn diện rung động, bên trong có tiêng rên đau đớn. Đoạn Vô Thường hiện hình trong quỷ vụ, che ngực bay ra ngoài.
"Liệt Diễm Kim Thân quyết của Khí Vân tông!"
Vu Chiếu Hành bảo vệ bên cạnh Ngưu Hữu Đạo ngửa mặt lên trời quan chiến, lẩm bẩm.
Vân Cơ bên cạnh cũng nói:
"Vừa vặn có thể khắc chế Đoạn Vô Thường và Phù Hoa!"
Ngưu Hữu Đạo nhìn mấy người giao chiến tới tới lui lui trong không trung, miệng chậc chậc. Mấy người này ác chiến trên không căn bản không hề đáp xuống đất, điều này khiến hắn liên tưởng tới trận chiến chính mắt hắn nhìn thấy của Triệu Hùng Ca tại sơn trang Mao Lư. Đây chính là sự chênh lệch giữa tu sĩ cao thủ chân chính là tu sĩ bình thường! Họ đã có năng lực chống cự lại sức hấp dẫn của mặt đất.
Thoáng qua một đoạn, đã có hai người bị Thái Thúc Sơn Nhạc đả thương. Lãng Kinh Không như từ chín tầng trời hạ xuống, giống như kéo theo cả một mảng trời, không biết từ đâu kéo tới một đám mây trắng nhiễu nhiễu nhào tới. Tư thế y nhấc mây trắng như dời non lấp bể đánh về phía Thái Thúc Sơn Nhạc. Lúc ép tới gần, trong mây trắng đột nhiên bắn ra vô số mũi tên nước.
Thái Thúc Sơn Nhạc bỗng dưng lấy ra một chiếc búa lớn, xoay vòng như Phong Hỏa luân, nhấc lên tiếng sấm nổ đì đùng. Cây búa uy lực vô cùng kia đập tan vô số mũi tên nước, mây trắng uy thế dời non lấp bể cũng bị gió bão đánh tan tác.
Bùng! Lãng Kinh Không phun máu, bị cây búa lớn kia đập bay ra khỏi đám mây.
Bốn cao thủ trên không trung hợp lực mà không làm gì được Thái Thúc Sơn Nhạc, Ngưu Hữu Đạo cau mày. Chợt bên cạnh hắn có gió nổi lên, vừa quay đầu lại đã thấy sau lưng Vu Chiếu Hành tỏa ra hàn quang. Y đã rút kiếm, bay vụt lên trời.
"Lại lên cơn rồi!" Ngưu Hữu Đạo nói thầm.
Nhiều người hợp lực vây đánh mà không đẩy ngã nổi một mình Thái Thúc Sơn Nhạc, lại còn bị Thái Thúc Sơn Nhạc đánh liểng xiểng. Vu Chiếu Hành không báo với bất kỳ ai đã lao ra, hiển nhiên là không nhìn nổi nữa, sốt ruột ra tay!

Một kiếm tỏa hàn quang sáng lạn. Kiếm cương như cầu vồng vạch tới, xé gió chém xuống Thái Thúc Sơn Nhạc.
Thái Thúc Sơn Nhạc quay phắt đầu lại, chẳng quản ba bảy hai mươi mốt, vung búa đập luôn.
Ầm! Không trung vang vọng tiếng gầm. Kiếm cương và búa đồng thời bùng nổ. Hai người chấn động, cùng lúc lui về sau. Khí cương tán loạn khuấy động cả mây trời.
Tuy kiếm cương bị phá, Vu Chiếu Hành uốn người trên không, lại kéo kiếm lao tới.
"Muốn chết!"
Thái Thúc Sơn Nhạc gào lên một tiếng như sấm nổ, trong mắt lóe lên ngọn lửa màu vàng, hai tay vung lên, đột nhiên ở giữa xuất hiện hai cây búa ở mỗi tay.
Hai búa? Vu Chiếu Hành giật nảy cả mình!
Đã chậm, hai cây búa lớn vung lên, cùng đánh xuống.
Vu Chiếu Hành cấp tốc giơ ngang kiếm chặn trước ngực, cương khí bùng lên từ kiếm, chống đỡ hai búa giáp công.
Ầm! Tuy chặn được một đòn trí mạng, kiếm cương cũng tan vỡ. Hai tay Vu Chiếu Hành chấn động rung lên bần bật, sặc ra một ngụm máu, thân thể bị cương khí cuồng bạo cuốn bay.
Vân Cơ phía dưới đang quan chiến, vừa thấy như thế liền giẫm cây định nhảy ra can thiệp.
Ngưu Hữu Đạo bên cạnh bình tĩnh nói:
"Không đến mức quá cấp thiết, cô nên cố gắng giữ kín thực lực thì hơn. Nhiều người, nhiều mắt!"
Vân Cơ hơi trầm mặc, hiểu ý của hắn. Phiêu Miễu các đã chú ý tới nàng ta, phải tận lực ẩn náu!
Vân Hoan quay lại nhìn mẹ.
Được nhắc nhở, Vân Cơ tạm thời nhẫn nại không ray tay, ngẩng đầu tiếp tục quan chiến...
Bóng người thác loạn giữa trời:
"AAA!"
Trên trời gầm lên giận dữ, Hồng Cái Thiên từ trên trời nhào xuống dưới.

Thái Thúc Sơn Nhạc xách hai búa ngẩng lên nhìn, thấy trên người Hồng Cái Thiên bốc lên yêu khí, thân thể kịch liệt biến hóa.
Tốc độ rơi xuống ngày càng nhanh, đầu Hồng Cái Thiên vốn giống đầu sư tử cũng đang kịch liệt biến hóa. Toàn thân y căng phồng lên, thoáng cái hóa thành một con vượn khổng lồ cao tới hơn ba trượng. Khuôn mặt con vượn dữ tợn, lông đỏ rực, nhất là lông trên đầu dài bay phần phật. Vượn lông đỏ như sao băng bốc cháy rơi xuống!
Thái Thúc Sơn Nhạc thi pháp, phát huy ra man lực kinh người, hoàn toàn dốc hết toàn lực.
Hồng Cái Thiên nổi giận hóa về hình yêu thú nguyên bản, muốn phát huy man lực đối cứng với Thái Thúc Sơn Nhạc.
Thái Thúc Sơn Nhạc không sợ, vận sức toàn thân vung hai cây búa lớn, tăng nhanh tốc độ công kích và uy lực, vung tròn búa lao lên trời.
Vượn lông đỏ vươn đôi quyền của nó đập xuống.
Ầm! Đôi búa lớn tan vỡ, Thái Thúc Sơn Nhạc tràn máu mũi miệng, thân thể rơi mạnh xuống.
Thế rơi của vượn lông đỏ bị chặn đứng, song quyền đập xuống cũng bị hất văng, cơ thể to lớn rơi nghiêng sang bên.

Chương 1210: Tấn diệt

Chương 1210: Tấn diệt
Một luồng hàn quang lóe ngang không gian. Thái Thúc Sơn Nhạc đang rơi, muốn xoay người vung tay đánh trả, nhưng đã chậm.
Vu Chiếu Hành lướt ngang trời, kiếm theo thế chém xoay ra sau lưng, mặt vô cảm. Mũi kiếm phía sau nhiễm đỏ giọt máu, theo gió bay đi.
Thái Thúc Sơn Nhạc nắm chặt song quyền, mắt trợn trừng, miệng há ra, ú ớ muốn nói mà không thành lời.
Biến hóa xuất hiện sau lưng ông ta. Lưng ông ta nứt ra, tóe máu. Cả thân thể ông ta bị cắt làm hai đoạn từ ngang eo.
Vu Chiếu Hành tụ toàn lực vào một chiêu, phá thân thể mình đồng da sắt của Thái Thúc Sơn Nhạc, thừa cơ Hồng Cái Thiên quấy rầy Thái Thúc Sơn Nhạc, một kiếm tru diệt!
Thân hình dao động trên không trung, Vu Chiếu Hành điều chỉnh phương hướng lướt đi, hạ xuống ngọn cây chỗ Ngưu Hữu Đạo.
Lúc tới gần, hai tay đột nhiên vung mạnh, thân thể cất cao lên, chân hạ xuống, vạt áo phấp phới, chậm rãi đáp xuống cạnh Ngưu Hữu Đạo. Vu Chiếu Hành xoay tay ném kiếm lên trời. Kiếm rơi xuống, cạch, rơi đúng xuống vỏ kiếm sau lưng y.
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu nhìn về phía y, thấy miệng y có vết máu, chậm rãi hỏi:
"Bị thương?"
Vu Chiếu Hành lắc đầu:
"Thương nhẹ, không sao cả?"
"Lần đầu giao chiến với loại cao thủ này của Khí Vân tông hả?"
Ngưu Hữu Đạo lại hỏi, vì đối phương bị Thái Thúc Sơn Nhạc đột nhiên vung lên đôi búa nện cho trở tay không kịp.

Vu Chiếu Hành hơi gật đầu. Y chỉ là một tán tu, đâu rỗi hơi đến độ đi trêu chọc con quái vật khổng lồ như Khí Vân tông, đặc biệt là trêu chọc cao thủ cấp bậc trưởng lão Khí Vân tông.
Y giơ tay lên lau vết máu trên miệng, nhìn màu đỏ thẫm trên ngón tay: "Theo tình hình xếp hạng trong Khí Vân tông, ông ta hẳn còn chưa được tính là cao thủ cao cấp nhất. Hôm nay mới biết được vì sao Khí Vân tông có thể uy chấn giới tu hành, thực lực quả thực bất phàm!"
Trong lòng y càng có phần tiếc nuối. Khó trách, hạng sáu Đan bảng như y cũng không được những đại phái kia để mắt đến!
Ngưu Hữu Đạo biểu thị tán thành, gật gật đầu. Hôm nay hắn cũng được mở rộng tầm mắt. Tứ Hải phái tới bốn vị cao thủ cấp quản lý hợp tác với nhau mà không chiến nổi Thái Thúc Sơn Nhạc. Thực lực của Khí Vân tông quả thực có thể tưởng tượng. Chẳng tách nước Tấn thô bạo như vậy, chẳng trách các phái khác không dám dễ trêu chọc!
"Ngươi tự tay giết Thái Thúc Sơn Nhạc, rất nhiều ở đây đã nhìn thấy rồi!" Ngưu Hữu Đạo bình thản nhắc nhở.
Vu Chiếu Hành yên lặng gật đầu, hiểu ý của hắn. Vì hành động quá khích vừa rồi, nước Tấn sẽ không dễ dàng buông tha cho y. Y đáp: "Ngươi tự tay giết trưởng lão quản sự của ba phái nước Triệu!"
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu:
"Không giống! Ta vừa ra khỏi, toàn bộ nước Triệu sẽ căng như dây đàn, lại còn phải cầu đến ta. Ta giết mấy người của họ cũng không tính là gì."
Vu Chiếu Hành hiểu. Người ta ám chỉ thế lực sau lưng người ta không thể lộ ra ánh sáng, không cách nào đứng ra làm chỗ dựa công khai cho y.
"Ngưu mỗ thích kết bạn, sẽ không bạc đãi bạn bè. Nếu ngươi có hứng thú, có thể tới sơn trang Mao Lư. Sơn trang Mao Lư của ta có thức ăn và rượu rất ngon, chính là để khoản đãi bạn bè. Ngươi muốn ở bao lâu cũng được!"
Ngưu Hữu Đạo nhắc nhở.
Vu Chiếu Hành trầm mặc.
Mẹ con Vân Cơ nhìn nhau, xem ra Ngưu Hữu Đạo lại muốn kéo một cao thủ đến sơn trang Mao Lư làm hộ vệ trông nhà.
Nhưng cũng phải nói lại, Ngưu Hữu Đạo vốn đã quá nhiều rận càng không sợ ngứa, vốn đã đối nghịch với nước Tấn...

Ầm! Một cái bóng đen khổng lồ rơi xuống đất, gay ra cuồng phong thổi ào tới.
Mấy người quay sang nhìn, thấy con vượn lông đỏ to lớn rơi xuống rừng cây. Hai bàn tay dài rộng của nó vạch cành cây, ló đầu ra. Hai con mắt to đùng của nó nhìn chằm chằm sang bên kia. Nếu người bình thường nhìn thấy cảnh này chắc sẽ bị dọa chết khiếp.
Ngưu Hữu Đạo chú ý tới hai bàn tay to kia, lòng bàn tay và hổ khẩu đã rách toác, hiển nhiên bị trận chiến vừa rồi gây ra.
"Hồng đại ca, cực khổ rồi." Ngưu Hữu Đạo cười nói.
Rầm! Bóng đen to lớn lại gây ra gió ào ạt, kéo theo cành lá tung bay nhảy lên, lại đáp xuống dưới.
Ngưu Hữu Đạo chưa được thấy nhiều cảnh yêu tu biến thân, bị y dọa giật mình, còn tưởng Hồng Cái Thiên muốn đặt mông ngồi xuống chỗ hắn, tay chợt xiết chặt chuôi kiếm.
Lo xa rồi, chỉ thấy yêu khí ruỳnh ruỳnh co rút lại theo thân hình đang hóa nhỏ kia. Đến tận khi yêu khí thu lại rồi biến mất, Hồng Cái Thiên đã trở về hình người, đáp nhẹ nhàng trên tán cây, chập trùng đứng trước mặt mấy người.
Hai tay y đầy máu me, rõ ràng vẫn còn run rẩy, khó khống chế.
Ngưu Hữu Đạo:
"Vết thương thế nào?"
"Phì!"
Hồng Cái Thiên nhổ toẹt một cái mắng:
"Lão này khỏe quá!"
Ngưu Hữu Đạo ha ha nói:
"Khí Vân tông làm gì? Rèn thép mà, khí lực lớn một chút cũng bình thường. Huynh quá bất cẩn."
Nói người ta không cẩn thận? Vân Cơ bên cạnh lườm hắn, vẻ là lạ. Mà vị này lại không tùy tiện ra tay, khí lực có lớn hay không cũng chẳng liên quan gì đến hắn.
"Rèn thép..."
Hồng Cái Thiên há miệng, lộ ra hàm răng trắng ngà, cười ha ha vui vẻ, đồng thời quay lại nhìn chiến trường.

Mọi người cũng nhìn về phía chiến trường, chỉ thấy Phù Hoa, Lãng Kinh Không và Đoạn Vô Thường đều gia nhập chiến đấu, hỗ trợ giải quyết. Nhiều đánh ít, thế lực cách biệt quá xa, kết quả có thể dự đoán. Bị vây công, tu sĩ nước Tấn không ai trốn thoát, toàn quân bị diệt!
Trận chiến dừng lại, Ngưu Hữu Đạo thâm trầm nhìn về phương xa.
Việc quét dọn chiến trường tự có người đi làm. Mấy người Phù Hoa trở về. Sắc mặt Tư Đồ Diệu không tốt lắm. Ngưu Hữu Đạo hỏi:
"Tư Đồ chưởng môn không sao chứ?"
"Hi sinh chín người."
Tư Đồ Diệu thở dài, há miệng ra muốn nói rồi lại thôi. Năm mươi người đi vào còn khỏe mạnh, không ngờ sắp kết thúc còn gặp phải tổn thất như vậy.
Cuối cùng, kết quả thống kê thiệt hại sau chiến đấu đã có, bị thương không tính, tổng cộng tổn thất gần trăm người.
Tàn quân nước Tấn chạy thoát cũng không còn hơn trăm người, sau khi bị thương, Phù Hoa mặt hơi xanh, giận dữ nói:
"Nhóm người này đã đánh một trận, đường dài bôn ba chạy trốn, mệt mỏi đánh trả mà còn khiến chúng ta tổn thất ngần ấy nhân thủ, sức chiến đấu của nước Tấn này quả thực quá cường hãn!"
Việc đã đến nước này, đây không phải là chuyện mà Ngưu Hữu Đạo quan tâm nhất. Hắn tính toán người trên tay một chút, còn khoảng sáu trăm.
Chờ lát sau, linh chủng trên tay nước Tấn đều thu thập xong, số lượng không vượt quá nhiều dự tính. Ngưu Hữu Đạo thở ra một hơi, bắt đầu phân tích tình huống sở hữu linh chủng của các thế lực trước mắt cho mọi người.
Bài trừ ba phái trung lập, bảy quốc gia, mỗi quốc gia có ba môn phái, tổng cộng có thể chia linh chủng làm hai mươi mốt phần.
Nước Triệu diệt; Tấn, Hàn, Tống chia nhau!
Nước Triệu không còn, nước Tấn bây giờ cũng không còn. Nước Yến có ba phần, nước Vệ có hai phần, nước Tề cũng hai phần. Trên tay nước Hàn chiếm ba phần, nước Tống ba phần.
Tứ Hải vốn có thể chia sáu phần, nhưng từ đầu tới cuối lại không cố gắng thu hoạch linh củng, tổng kết lại cũng chỉ có thể tính làm hai phần.

Chẳng qua là, lúc trước bên này đã cướp được bốn phần, bây giờ lại chiếm bốn phần trên tay nước Tấn.
Tính toán đại khái một phen, Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói:
"Nói cách khác, trên tay chúng ta đang có mười phần, gần như lấy được nửa số linh chủng. Còn lại năm quốc gia, ít nhất phải có bốn quốc gia hợp tác mới có thể vượt qua chúng ta. Bốn nhà hợp tác tranh thứ hạng không có khả năng xuất hiện lắm. Chuyến hành trình bí cảnh Thiên Đô lần này, căn bản chúng ta đã chắc chắn chiếm được phần thắng hạng nhất!"
Trả giá lớn như vậy, kết quả vẫn khiến người ta mừng rỡ, cũng khiến mọi người cảm khái. Ban đầu vào bí cảnh Thiên Đô, ai có thể nghĩ bên này có thể chiếm hạng nhất?
Tư Đồ Diệu nói:
"Còn phần trên tay Tử Kim động, chiếm hạng nhất không thành vấn đề."
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu:
"Phần trên tay Tử Kim động chỉ dùng để chuẩn bị phòng ngừa bất trắc. Bây giờ đã thuận lợi chiếm được phần của nước Tấn, đã không cần lấy của họ nữa. Trên tay chúng ta quá nhiều cũng quá khó nhìn. Hiện giờ quan trọng nhất là, chúng ta phải thuận lợi mang được ra ngoài, tiếp đó mong rằng chư quân hiệp trợ thật nhiều!"
Hắn nâng kiếm, chắp tay với mọi người.

Chương 1211: Vô lực phản kháng

Chương 1211: Vô lực phản kháng
Càng ngày càng tới gần lúc mở ra cửa bí cảnh, có người yên tĩnh chờ đợi, có người lo lắng đến cuối cùng, cũng có người có ý đồ nỗ lực đối với kết quả cuối cùng.
Người của Hàn, Tống chạy, bên Ngưu Hữu Đạo thu được tin tức Tử Kim động phái người truyền đến. Phe Tứ Hải cấp tốc phản ứng, cẩn thận đề phòng bất trắc, tránh để đến cuối cùng bị Hàn, Tống cắn trộm một phát.
Nước Vệ, nước Tề cùng tới tìm nước Yến, hy vọng có thể hợp tác lấy hạng nhất, lý do là nước Tấn có bốn phần, Hàn và Tống cũng có ba phần.
Yến quốc không hứng thú hợp tác. Tử Kim động bình chân như vại, Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn ngầm cười trộm. Chỉ cần cướp được nước Tấn, nước Vệ và nước Tề có gộp lại cũng chỉ có bốn phần, hai nhà này hợp tác cũng vô dụng.
Nước Yến bị tổn thất nhiều nhất là hơn trăm người bên Chử Phong Bình chết vì lòng tham, tính toàn thể, thực lực nước Yến vẫn còn được bảo tồn đầy đủ.
Nước Vệ và nước Tề đều bị Ngưu Hữu Đạo tiêu diệt một bộ phận, nhân số và thực lực so ra không thể mạnh hơn nước Yến quá nhiều, cho nên nước Yến cũng không sợ hai nhà quá mức càn rỡ. Dù sao, đối với họ, ở bên ngoài rừng cổ còn có lũ yêu ma quỷ quái Tứ Hải, tàn quân nước Tấn, hai nước Hàn và Tống bỏ chạy. Về lý mà nói, Vệ và Tề không dám đánh đổi cái giá nặng nề để đưa cổ ra trước đao của người khác.
Nhan Bảo Như ở cùng với người của Vạn Thú môn, Linh tông và Thiên Hành tông thì hết sức lo lắng đến độ giày vò. Nàng ta thường xuyên ngồi dưới tàng cây hết nhìn đông tới nhìn tây, tâm thần không yên.

Có người ngầm dâng mật báo chỉ trích Ngưu Hữu Đạo cấu kết với ba phái trung lập, không thể để cho Ngưu Hữu Đạo biết. Người khác không biết là ai đưa mật báo, nhưng Ngưu Hữu Đạo biết tin nhất định có thể đoán ra là do nàng ta làm. Nàng ta đừng hòng lấy được thuốc giải Khổ Thần đan!
Việc đã đến nước này, làm gì cũng thế, nàng ta dù thế nào cũng không thể để Ngưu Hữu Đạo sống sót rời khỏi. Bằng không, chỉ bằng thế lực sau lưng Ngưu Hữu Đạo, sau khi rời khỏi đây sẽ vô cùng khó khăn.
Ban đầu quyết định trả thù Ngưu Hữu Đạo, nàng ta đã quyết ngọc đá cùng vỡ, chịu đựng đau khổ do Khổ Thần đan gây ra. Nếu để Ngưu Hữu Đạo chạy, nàng ta sẽ chịu khổ không công.
Nhan Bảo Như nhận định Vạn Thú môn, Linh tông và Thiên Hành tông có cấu kết với Ngưu Hữu Đạo.
Bị Từ Hỏa không ngừng thăm dò, kích thích, lại càng ngày càng gần ngày mở cửa lối ra, nàng ta rốt cuộc không nhịn được nữa, đã ngầm đưa tin cho Yến, Vệ, Tề.
Tấn, Hàn, Tống không phân cao thấp với ba phái trung lập, nàng ta đành gửi gắm hy vọng vào Yến, Vệ, Tề.
Mấy nhà này không định quan tâm đến, kết quả bị Nghiêm Lập xui khiến, cuối cùng vẫn cầm miếng vải tìm tới ba phái trung lập đòi trả lời.
Ba phái trung lập buồn bực, cũng nổi giận lôi đình. Liên tục hai lần, không thể nào là cả hai nhóm người thương lượng trước, xem ra thực sự trong bọn họ có quỷ.
Ba phái trung lập tự nhiên không thừa nhận việc có cấu kết với Ngưu Hữu Đạo.
Ba bên tới đây đòi câu trả lời vốn cũng chỉ tới hỏi, không có ý định làm gì. Tuy họ cũng mơ tưởng tới số linh chủng kia, nhưng cũng lo sẽ có người cố ý gây xích mích ly gián, dù sao cũng không có chứng cứ. Ai ngờ, Nghiêm Lập đứng trước mặt mọi người cảnh cáo một phen:
"Ngưu Hữu Đạo giết không ít người của chúng ta, nếu bị chúng ta thẩm vấn ra có liên quan đến việc này, đừng trách chúng ta không khách khí!"
Những người khác của Yến, Vệ, Tề nhìn nhau phát hiện Nghiêm Lập nổi giận không nhỏ.
Nhan Bảo Như núp trong góc thì mắt sáng ngời.

Trưởng lão Mai Cửu Khai của Linh tông:
"Vậy ta muốn xem xem các ngươi không khách khí thế nào!"
Một bóng người lao ra, cất cao giọng nói:
"Ta có thể chứng minh, ba phái bọn họ quả thực có cấu kết với Ngưu Hữu Đạo. Ta chính tai nghe được, Ngưu Hữu Đạo muốn mượn tay họ đưa lượng lớn linh chủng đi."
Người đó chính là Nhan Bảo Như.
Trong đám đông có từng ánh mắt quái lạ nhìn sang. Nghiêm Lập hơi nhếch miệng, cười quái lạ.
Tây Môn Tình Không và Ngụy Đa nhìn nhau, đều cảm thấy Nhan Bảo Như này tại sao lại phải đối chọi với Ngưu Hữu Đạo?
Trưởng lão Vương Thiên Địa của Thiên Hành tông giận dữ:
"Nhan Bảo Như! Thì ra hai lần liên tục là do ngươi giở trò!"
Nhan Bảo Như không thèm đến xỉa, mặc kệ, chỉ thẳng Từ Hỏa:
"Là y! Ngưu Hữu Đạo có qua lại với y, là ta tự mình chuyển thư. Các người chỉ cần bắt y lại, ta có thể phối hợp các người cạy miệng y. Tất cả chân tướng tự nhiên sẽ rõ ràng."
Mọi người đồng loạt nhìn về phía Từ Hỏa. Mấy người trong ba phái trung lập nghi ngờ không thôi.
Quả thực có người nhìn thấy Nhan Bảo Như tiếp xúc với Từ Hỏa.
Nghe thấy lời ấy, ba phái kinh ngạc. Đương nhiên bản thân ba phái biết mình không cấu kết với Ngưu Hữu Đạo, Nhan Bảo Như chỉ vu oan hãm hãi, nhưng Từ Hỏa là sao?
Trưởng lão Tôn Trường Hạo của Vạn Thú môn quát:
"Từ Hỏa, chuyện gì vậy?"
Từ Hỏa kinh ngạc:
"Sư thúc, nàng ta hãm hại con! Nàng ta tới tìm con là vì lúc trước con có quen biết nàng ta. Nàng ta lo lắng lúc rời bí cảnh có thể gặp nguy hiểm, hi vọng từ chỗ con có thể được ba phái che chở, làm sao bây giờ lại thành con cấu kết với Ngưu Hữu Đạo?"
Nói xong, y chắp tay nói:
"Là đệ tử không chịu nổi bị nàng ta mê hoặc, giấu diếm mọi người qua lại với nàng ta mấy lần. Đệ tử cam nguyện chịu phạt!"

Thế này là sao? Vị này còn ngủ cùng Nhan Bảo Như? Mọi người ngạc nhiên.
Tây Môn Tình Không và Ngụy Đa lại sửng sốt.
Nhan Bảo Như suýt chút bị lời nói của Từ Hỏa dọa chết, lạnh lùng nói: "Ngươi nói hươu nói vượn!"
Từ Hỏa giải thích:
"Đệ tử không nói bậy. Nàng ta quả thực có nốt ruồi son không đáng chú ý, không tin có thể bắt nàng kéo áo ngực xuống nghiệm chứng."
Rất nhiều người tỏ vẻ quái lại, thậm chí đặc sắc vô cùng, ánh mắt nhìn về phía ngực Nhan Bảo Như, giống như quả thực muốn nghiệm chứng một phen.
"Ngươi. . . Ngươi hợp tác với Ngưu Hữu Đạo lừa ta!"
Nhan Bảo Như giận dữ, xấu hổ quát mắng. Lúc này nàng ta cảm thấy dường như mình trúng bẫy.
Vì nàng ta biết rõ, lúc mình bị Ngưu Hữu Đạo dằn vặt, quần áo rách nát, Ngưu Hữu Đạo kéo vạt áo nàng ta ra, có khả năng năng nhìn thấy nốt ruồi trên ngực nàng ta.
Nhưng làm sao Từ Hỏa biết? Hiên nhiên là do Ngưu Hữu Đạo nói! Tại sao Ngưu Hữu Đạo nói cho Từ Hỏa này?
Nàng ta chợt nhận ra, đây là một cái tròng!
Nhưng nàng ta không hiểu, nếu muốn hại mình, Ngưu Hữu Đạo đã sớm ra tay, còn cần vòng vo như vậy sao?
Nàng ta cảm giác việc này mình khó mà giải thích nổi!
Từ Hỏa:
"Tiện Nhân! Ngươi dám làm vì sao không dám thừa nhận? Lúc trước thì hiền dịu, nói đủ lời ngon ngọt với ta, hóa ra là cố ý dẫn dụ ta, cố ý hãm hại ta. Ngươi có bản lĩnh thì cởi váy áo ra đây cho mọi người nghiệm chứng!"
"Ngươi... Vô liêm sỉ!"
Mặt Nhan Bảo Như đỏ bừng như máu. Nàng ta làm sao có thể kéo váy áo xuống cho người ta thưởng thức "cảnh xuân" của mình, nếu làm vậy thì sự kiêu ngạo và tự tôn của nàng ta để đi đâu?
Nếu ngực không có nốt ruồi son kia thì thôi, nhưng lại có thật, cởi quần áo ra chẳng phải càng không giải thích nổi.

"Ha ha!"
Nghiêm Lập ngửa mặt lên trời cười ha ha, sau đó chắp tay nói với ba người chủ trì:
"Tôn huynh, Mai huynh, Vương huynh, đừng giận! Vừa nãy lão phu nói đùa thôi. Chẳng qua ta cảm thấy là lạ, là ai ngầm xích mích ly gián? Nếu đã cố ý khích bác, mà bây giờ bọn đạo chích đằng sau đã hiện thân rồi, há có thể buông tha?"
Tôn Trường Hạo lạnh lùng vung tay lên nói:
Bắt!"
Nhan Bảo Như bi phẫn không thôi. Nàng ta há có thể giơ tay chịu trói! Người trước mặt đã dám làm như vậy là cố ý muốn chơi chết mình, ba phái trung lập không thể nào tha cho.
Trong khoảnh khắc, song phương kích đấu một phen. Cao thủ ba phái vây công bắt lấy!
Tiếng giao chiến ầm ầm vang vọng, đất đá bắn tung. Đôi bên chớp mắt từ mặt đất đánh lên cây, lại từ trên cây đánh lên không trung. Dưới màn đêm đầy sao, Nhan Bảo Như vung tay, không chí bốn phía như bị đông cứng, áp chế tất cả tốc độ vây công của người xung quanh. Bản thân Nhan Bảo Như thì hỏa tốc chạy đi xa.

Chương 1212: Sắp tới lúc trở về (1)

Chương 1212: Sắp tới lúc trở về (1)
Người ngăn cản trên người không bị nàng ta đánh ngã thì cũng bị pháp lực của nàng ta áp chế.
Cứng rắn chống cự, nàng ta không phải là đối thủ của đám đông, nhưng nếu bỏ chạy, mọi người ở đây lại không ai cản được nàng ta.
Cuối cùng, đám người truy sát đành phải trơ mắt nhìn nàng ta bỏ trốn vào đêm đen.
"Không hổ là cao thủ xếp hạng hai Đan bảng!"
Nghiêm Lập truy kích theo một phen, đứng trên cây than thở.
Hiện giờ ông ta đại khái đã hiểu ra dụng ý của Ngưu Hữu Đạo. Lúc trước ông ta còn cảm thấy lạ, nếu đã muốn xử lý người phụ nữ này thì đầu độc cả đám người lao lên diệt là xong, cần phải dông dài trước mặt người của ba phái trung lập hay sao?
Bây giờ xem ra, Ngưu Hữu Đạo vẫn làm việc ổn thỏa hơn. Bất kể có thể thành công bắt được người phụ nữ này không cũng phải ép nàng ta vào tử lộ trước. Lần này người phụ nữ không quyền không thế này lại dám đắc tội với ba phái trung lập, cho dù ra khỏi bí cảnh, ba quái vật khổng lồ Vạn Thú môn, Linh tông, Thiên Hành tông cũng sẽ không tha cho nàng ta, rời khỏi bí cảnh cũng sẽ nửa bước khó đi.
Đó mới thực sự là giết người không thấy máu! Nghiêm Lập âm thầm cảm khái.
Lục tục dừng lại truy sát, mọi người đều xúc động. Nhiều người vây công như vậy mà cũng không giữ lại được, cao thủ hạng hai Đan bảng quả nhiên không phải nói chơi...
Dưới màn đêm, Nhan Bảo Như trốn đi xa chợt dừng lại, trốn trong tán cây đại thụ, nhìn qua khe hở lên bầu trời đêm đầy sao.

Nàng ta từ từ dựa vào thân cây, quỳ gối ngồi trên cành cây, hai tay ôm đầu gối, mắt ngấn nước. Nước mắt chảy xuống, nàng ta vùi đầu trong gối, thầm khóc nức nở.
Nàng ta thật hận! Nàng ta không hiểu. Ngưu Hữu Đạo rõ ràng có thể giết nàng ta, vì sao còn phải đối xử với nàng ta như vậy, vì sao còn phải giày vò nàng ta như thế?
Ma quỷ! Từ lúc trở mặt với Ngưu Hữu Đạo, nàng ta cảm giác mình giống như gặp phải một ác ma, rơi vào trong ác mộng!
Hậu quả của Khổ Thần đan động lại trong lòng nàng ta. Đã ngang nhiên đắc tội với ba con quái vật khổng lồ kia, sau này làm sao bây giờ?
Vậy còn chưa tính, Ngưu Hữu Đạo rõ ràng là cố ý, cố ý bôi nhọ danh tiếng của nàng ta, cố ý khiến nàng ta trở thành chuyện cười trong thiên hạ!
Nàng ta cảm thấy lòng kiêu ngạo của mình đã bị xé tan tành!
Tình cảnh hắn nắm tóc nàng ta, ấn dúi đầu nàng ta vào tổ kiến, bóp cổ nàng ta cười hiền lành mà quỷ dị, rồi cảnh Từ Hỏa nói bậy bán đứng nàng ta, tình cảnh Nghiêm Lập cười ha hả, từng hình ảnh trong đầu nàng ta đảo qua đảo lại, đuổi mãi không tan, liên tục lóe lên.
Lúc này tâm tình nàng ta giống như hoàn cảnh của nàng ta, bị tán lá rậm rạp che phủ. Nàng ta cảm giác mình giống như rơi vào một cái lưới lớn, bị cái lưới cuốn chặt lấy, muốn ngọc đá cùng vỡ cũng được, muốn cá chết lưới rách cũng được, nhưng hữu tâm vô lực, chỉ có một thân tu vi nhưng vô lực phản kháng!
Nàng ta phát hiện, lòng kiêu ngạo mình cố giữ lấy chỉ còn là trò cười, bị người ta tùy tiện nhục mạ, chà đạp, tàn phá!
Bây giờ còn có gì đáng để kiêu ngạo nữa. Nàng ta đầy bàng hoàng, hoang mang đối với tương lai, khổ sở không nơi nương tựa!
Nhưng lại không biết rằng, đối với Ngưu Hữu Đạo, vốn chẳng có thù oán gì với nàng ta, vậy mà nàng ta lại chạy tới đòi giết. Hắn đã cho nàng ta cơ hội, nàng ta còn điếc không sợ súng nhảy ra. Đã như vậy, Ngưu Hữu Đạo đương nhiên phải chỉnh chết nàng ta...
"Mang tin tới chưa?"
Một đệ tới chỗ Ngưu Hữu Đạo một chuyến, sau đó lặng lẽ trở về.
Nghiêm Lập nhỏ giọng hỏi.

Chuyện cần nói chính là bên này không có khả năng bắt giữ Nhan Bảo Như, để Nhan Bảo Như chạy mất. Ông ta cố ý truyền lời cho Ngưu Hữu Đạo, cũng hi vọng Ngưu Hữu Đạo chuẩn bị sớm.
Đệ tử kia nhỏ giọng đáp:
"Mang tới rồi, hắn nói không sao cả. Hắn bảo con chuyền lời cho sư phụ, nói là đồ đã lấy được."
Nghiêm Lập cau mày, tự nhiên biết "Đồ" là nói đến cái gì. Ngưu Hữu Đạo đã thành công bên chỗ nước Tấn.
Đệ tử tiếp tục nói:
"Hắn nói, hắn lấy hạng nhất không thành vấn đề, nói bên chúng ta có thể tự giữ lại xếp hạng của mình, không cần đưa cho hắn. Trong tay hắn giữ quá nhiều cũng không ổn."
Nghiêm Lập ngạc nhiên:
"Đùa gì thế, phải soát người mới được đi ra ngoài Thiên cốc. Thứ này căn bản không mang ra khỏi Thiên cốc được. Ta đã nói chúng ta không có bao nhiêu linh chủng, tự nhiên lại bị tìm ra rất nhiều, làm sao trả lời với những người khác?"
Đệ tử nói:
"Hắn đã nghĩ đến chuyện ấy. Hắn bảo đệ tử nhắc nhở sư phụ, nói tới người của Tứ Hải muốn phá vòng vây từ bên phía chúng ta. Khi chúng ta chặn đường, có thể thu được một chút cũng là hoàn toàn hợp lý."
Nghiêm Lập suy tư, khẽ gật đầu, không nhịn được than thở:
"Tên này chiêu này tiếp chiêu kia, đan nhau lưới trời không lọt, xem như ta phục hắn."
Đệ tử:
"Hắn còn nhắc nhở, tuyến đường bên nước Tấn đã đứt mất, Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn hắn là sẽ cân nhắc việc hợp tác với các nhà khác nắm lấy thứ hạng. Hắn bảo sư phụ đồng ý, chỉ cần kéo nước Vệ và nước tề, không để cho người khác có cơ hội dao động vị trí hạng nhất của hắn!"
Nghiêm Lập suy nghĩ một lát, ừ đáp, đã hiểu ý. Nước Yến có ba phần, thêm nước Vệ và Tề bốn phần, còn lại dù hợp tác kiểu gì đi nữa thì cũng không thể uy hiếp đến thứ hạng của Ngưu Hữu Đạo. Một khi Yến, Vệ, Tề liên hợp sẽ cắt đứt khả năng liên hợp của năm nước.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, cười khổ lắc lắc đầu, Nghiêm Lập phát hiện Ngưu Hữu Đạo muốn triệt để chặt đứt mọi khả năng có thể ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng.
.....
Sau một ngày, Chử Phong Bình và Sơn Hải chạm mặt Nghiêm Lập.
Đệ tử theo dõi tung tích nước Tấn do ba nhà cùng phái đi đã quay về, nói là dấu hiệu dọc đường đã đứt đoạn, tìm tới tìm lui cũng không tìm được. Nói cách khác, bên này đã mất hướng đi của nước Tấn.
Thực ra nước Tấn căn bản không để lại lộ tiêu gì, cái gọi là ký hiệu chỉ đường đều là do Ngưu Hữu Đạo sai người để lại, làm sao có khả năng tìm tới người nước Tấn. Huống hồ, người nước Tấn đã bị Ngưu Hữu Đạo diệt sạch.
"Nghiêm Lập, không phải ngươi nói không thành vấn đề sao? Manh mối đâu?"
Chử Phong Bình âm trầm chất vấn.
"Hài!"
Nghiêm Lập ngửa mặt lên trời thở dài.
"Sợ rằng đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Rất có thể là giữa đường để lại ký hiệu đã bị người nước Tấn phát hiện, bằng không không thể gián đoạn manh mối."
Chử Phong Bình:
"Còn hai ngày nữa là lối ra mở, hiện giờ ngươi bảo ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn?"
Nghiêm Lập giang tay nói:
"Vậy ông nói phải làm sao? Cũng không thể lấy cái mạng già của ta chứ?"
Chử Phong Bình:
"Lấy mạng già của ngươi có ích gì?"
"Đừng ầm ĩ nữa!"
Sơn Hải quát, sau đó trầm giọng nói:
"Nước Tấn có bốn phần, Tử Kim động các ngươi không lấy ra được nữa, chúng ta chắc chắn không nhiều bằng nước Tấn."
Kết quả cuối cùng không ngoài dự đoán, ba người thương nghị một phen, đồng ý hợp tác với nước Vệ, nước Tề chiếm thứ hạng.

.....
Bí cảnh Thiên Đô sắp mở, kết quả làm sao đã là chủ đề quan tâm của cả giới tu hành.
Các thế lực chịu ảnh hưởng trực tiếp càng tỏ ra quan tâm cao độ. Một khi bí cảnh Thiên Đô kết thúc, chiến sự phía Đông sẽ tiếp tục, làm sao có thể bỏ qua?
Còn về bách tính bình dân, chẳng ai quan tâm những chuyện này, chỉ cần có thể ăn no uống đủ, cố gắng sống sót là hơn tất cả. Người bình thường trogn chúng sinh căn bản không biết có thứ gọi là bí cảnh Thiên Đô này. Cho dù có từng nghe nói đến, dù muốn quan tâm cũng không có chỗ quan tâm. Một chút tin tức tương quan cũng không nhận được, làm sao quan tâm?
Quân đội Hàn, Tống đối lập đang lúc khẩn cấp hoàn thiện sắp xếp công phòng cuối cùng.
Dưới mái đình, La Chiếu vẫn say như chết. Phùng Quan Nhi ở bên buông tay đứng, yên lặng chảy lệ.
"Ôi!" Tổng quản Đại nội Mạc Cao thở dài, dẫn thái giám rời đi.
Hoàng đế Mục Trác thật sự lo lắng. Mắt thấy chiến sự sắp bắt đầu lại, ông ta thực sự không chắc chắn về chủ soái chiến sự. Một khi tình huống bất lợi, ông ta phải bắt đầu dùng tới La Chiếu, chí ít La Chiếu còn có thể chống đỡ được.

Chương 1213: Sắp tới lúc trở về (2)

Chương 1213: Sắp tới lúc trở về (2)
Nhưng mà La Chiếu khiến ông ta thất vọng rồi, thất bại hoàn toàn!
Tiền tuyến Yến, Triệu, nhân mã đôi bên cũng đang sắp xếp lần cuối cùng.
Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh nhiều lần lai vãng ở tiền tuyến.
"Vương gia tâm thần không yên, là lo lắng chiến sự sắp bắt đầu lại sao? Nếu thật sự lo lắng thì đi tiền tuyến đi."
Bê chén trà dâng lên, Phượng Như Nam dịu dàng trấn an, bụng vươn cao, đã mang bầu.
Có bầu, sắp làm mẹ, Phượng Như Nam hiền hòa hơn nhiều, thêm một chút dịu dàng nữ tính, trái tim đã đạp xuống thực tại, quan hệ với Thương Triêu Tông đã không tồn tại vấn đề gì, chân chính là phu thê.
Thấy nàng bụng lớn không tiện, Thương Triêu Tông đứng dậy đỡ tay giúp nàng ngồi xuống, than thở:
"Đâu chỉ là chiến sự. Hành trình bí cảnh sắp thấy kết quả, nếu đạo gia không về được, châu Nam nhất định xảy ra mưa gió. Ta muốn đi cũng không dám đi! Việc tiền tuyến tạm thời chỉ có thể giao lại toàn bộ cho Mông soái. Ta phải ở lại chỗ này toàn lực ứng phó khả năng châu Nam xuất hiện biến cố."
Phượng Như Nam cắn môi, cho dù lo lắng nhưng vẫn kiên định nói:
"Với năng lực của đạo gia, sẽ không có việc gì đâu."
Nàng thật sự không muốn Ngưu Hữu Đạo xảy ra chuyện. Nàng bây giờ có thể khổ tận cam lai, hòa hòa mỹ mỹ với trượng phu đều nhờ ơn Ngưu Hữu Đạo. Nàng mang ơn đầy cõi lòng đối với Ngưu Hữu Đạo.
Còn về ân oán giữa Phượng gia và Thương gia, dù Thương Triêu Tông giết ca ca của nàng, nàng cũng chỉ có thể đặt chuyện quá khứ xuống.

Sinh ra trong một gia tộc như vậy, đôi khi không có nhiều lựa chọn. Bây giờ nàng cũng sắp có con cái, chỉ có thể nhìn về phía trước.
Nói về mức độ nào đó, nàng đã ổn định, trước mặt Thương Triêu Tông nói năng có trọng lượng, bảo đảo cha mẹ an hưởng tuổi già không thành vấn đề.
Thương Triêu Tông liếc nàng một chút, biết tâm tư của nàng. Thế cục trước mắt như thế, y cũng không muốn Ngưu Hữu Đạo xảy ra chuyện, nhưng có một số việc không thể thuận theo mong muốn đơn phương của y, không nói thêm được gì:
"Nàng an tâm dưỡng thai, đừng nên quan tâm quá nhiều."
Phượng Như Nam than thở:
"Thanh Nhi chạy tới sơn trang Mao Lư cũng đã nhiều ngày, không biết thế nào rồi. Vương gia, Thanh Nhi động chân tình với đạo gia, nếu đạo gia có thể trở về, chàng không thể nghĩ biện pháp tác hợp sao?"
Vừa nói tới chuyện này, Thương Triêu Tông liền giơ tay bóp trán, đau đầu:
"Nếu đạo gia có thể đồng ý, đối với chúng ta mà nói, về tình về lý đều là chuyện tốt lớn. Nhưng nói thế nào đây? Đạo gia rõ ràng không để mắt đến Thanh Nhi, rõ ràng lảng tránh, còn cố nói đến để tự rước nhục hay sao?"
"Ai!"
Phượng Như Nam cũng đau đầu. Với gương mặt đó của tiểu cô tử (*), yêu ai mà chẳng được, cứ luôn thích vị kia của sơn trang Mao Lư, ánh mắt cao thái quá.
(*Tiểu cô tử: Em chồng)
Cái gọi là gia gia có nỗi khổ riêng, hiện giờ xem như nàng cảm nhận được rồi.
.....
Sơn trang Mao Lư, bầu không khí cũng càng ngày càng ngột ngạt. Tất cả mọi người đều lo sợ bất an.
Tất cả mọi người đều biết, một khi Ngưu Hữu Đạo không về được, toàn bộ sơn trang Mao Lư lập tức cây đổ bầy khỉ tan.
Thương Thục Thanh thường xuyên bồi hồi trong sân nhà Ngưu Hữu Đạo, thỉnh thoảng sẽ suy nghĩ xuất thần.

Quản Phương Nghi thường phóng tầm mắt tới gác cao, gió thổi tay áo bay bồng bềnh, gương mặt sầu lo.
Viên Cương thường thường đỏ mắt dò xét khắp sơn trang Mao Lư.
Viên Phương cũng rất ít lộ diện, thường trốn trong Phật đường niệm kinh gõ mõ ngày đêm không nghỉ.
Người của Lưu Tiên tông, Phù Vân tông, Thanh Tú sơn dường như cũng không quá hướng về sơn trang Mao Lư, ngay cả chưởng môn ba phái cũng chạy đến Thiên Đô Phong, không nói cho bên này.
Toàn bộ người trong sơn trang Mao Lư dần trở nên bất bình thường...
Thiên Đô Phong, bên ngoài cốc, không ngừng có người đi tới, không chỉ chưởng môn ba phái, Hoàng Liệt của Đại Thiện sơn cũng tới.
Chủ của Tứ Hải, chưởng môn các đại phái của các nước cũng tới rồi, đều muốn biết kết quả trước, đã đợi ở trước lối ra.
Họ đều dẫn theo người tới, chuẩn bị phòng ngừa chẳng may. Ai cũng biết bí cảnh Thiên Đô chém giết vô cùng kịch liệt, cho đều dẫn người tới đây hăm dọa nhau, phòng bị trả thù gây sự.
Đương nhiên, cũng là để tiến hành bảo vệ tài vật. Một khi đạt được hạng nhất, đó là một khoản tài sản khổng lồ.
Còn lại một ít người của môn phái nhỏ tới không nhiều, ở xa đi lại không tiện, ở gần thì tới.
Thêm vào đó, các môn phái nhỏ chỉ là bất đắc dĩ tập hợp, không được nhiều lợi ích, không kết thù quá lớn với những người khác, phái người tới tiếp ứng hay không cũng không đáng kể.
Môn phái nhỏ như Lưu Tiên Tông có phi cầm tới lui tiện lợi dù sao cũng là loại hiếm thấy. Thêm nữa, liên lụy đến kịch biến tại châu Nam, họ không tới tìm hiểu tình huống rõ ràng thực sự là không yên lòng được.
Một khi phát hiện điều bất ổn cũng có thể mau chóng chạy về ứng phó.
Có điều, môn phái không có địa vị chính là không có địa vị, chỉ có thể thành thật đứng ngoài uống gió.
Chỉ có đại phái đứng hàng đầu như Phiêu Miễu các mới có chỗ ở, nhưng cũng chỉ chứa được chưởng môn các phái. Người còn lại vẫn phải chờ bên ngoài.
"Ngọc Thương, sao ngươi cũng chạy tới?"

Tại nơi tụ tập, Yêu vương Tây Hải cầm chén rượu đi tới chỗ Ngọc Thương đang ngồi một mình bên lan can, cười chào một tiếng.
Ngọc Thương lo lắng vô cùng. Ngưu Hữu Đạo gây chuyện quá lớn, ông ta không tới được sao? Ngoài miệng tất nhiên phải giải thích khác:
"Ôi, vì Ngưu Hữu Đạo mới đến. Dù sao Ngưu Hữu Đạo cũng là sư phụ của cháu ta. Cháu ta van xin, về tình về lý ta cũng phải tới xem xem."
Ông ta có cái gọi là quan hệ bạn bè với Toa Như Lai, đến đây tất nhiên có chỗ nghỉ chân.
"Ngưu Hữu Đạo à, dường như có rất nhiều người muốn giết hắn, có khi không về được."
Yêu vương Tây Hải khà khà trêu.
Chưởng môn Tam Thiên Lý có chút giao tình với Ngọc Thương trầm giọng nói:
"Ngươi tới được, người khác thì không hay sao?"
Yêu vương Tây Hải nhún vai, không để ý nói:
"Tứ Hải bên ta không hi vọng được thứ hạng gì. Ta tới xem trò vui. Nếu người phía dưới không hiểu chuyện có đắc tội gì đó trong bí cảnh cũng có thể hỗ trợ nói giúp một chút. Một chút việc nhỏ, nói ra có lẽ mọi người sẽ không tính toán với ta."
Mọi người không tỏ rõ ý kiến. Ngọc Thương xem phản ứng của mọi người, đặc biệt là nhìn chằm chằm chưởng môn ba phái của nước Triệu đánh giá một phen, thầm nói, xem ra Phiêu Miễu các vẫn không tiết lộ hành vi của Ngưu Hữu Đạo trong Thiên cốc ra ngoài.
Yêu vương Tây Hải cầm chén rượu, nhàn nhã đến cạnh chưởng môn Khí Vân tông là Thái Thúc Phi Hoa:
"Mỗi lần bí cảnh Thiên Đô mở ra, Khí Vân tông đoạt giải nhất dễ như ăn cơm. Lão già Quá Thúc, lần này có chắc chắn không?"
Người nói còn thuận thay vỗ lên bả vai của đối phương.
Bả vai của Thái Thúc Phi Hoa run lên một cái, giật cánh tay của của ông ta ra, cũng không thấy quá nhiều phản cảm, hừ hừ một tiếng: "Loại chuyện này, ai nói rõ được?"
Ngoài miệng khiêm tốn, khẩu khí đó còn có thần sắc giữa lông mày kia ngược lại không thấy được tự ti, giấu giếm vẻ ngoài ta còn ai.

Ánh mắt mọi người liếc đến, mặc kệ có nghe ra được gì hay không, cũng không tiện bẻ lại gì, không còn cách nào khác, Khí Vân tông người ta chính là thường xuyên đoạt được giải nhất, giải nhất lần này khả năng vẫn rất cao.

Nhưng mà lời như vậy đối với Ngọc Thương mà nói, nghe thấy lại có vài phần lo lắng, Khí Vân Tông nếu như mà đoạt được giải nhất, Ngưu Hữu Đạo há chẳng phải chết chắc rồi hay sao?

Trên thực tế, ông ta đã không còn ôm hi vọng nào vào việc Ngưu Hữu Đạo đoạt được giải nhất, đừng nói đến giải nhất, trong bí cảnh bao nhiêu người muốn đẩy Ngưu Hữu Đạo vào con đường chết, Ngưu Hữu Đạo có thể sống sót rời khỏi đã là tốt lắm rồi, cho dù là sau khi ra ngoài lại bị Phiêu Miễu các giết chết.

Nhưng nếu như bảo ông ta bỏ cuộc, ông ta thực sự không thể làm được, không cam lòng a, không nhìn thấy hi vọng bị cắt đứt triệt để thì làm sao có thể cam lòng?

Chương 1214: Lối ra mở ra

Chương 1214: Lối ra mở ra
Thế này còn có thể hi vọng kỳ ích hiếm khi xảy ra. Tư vị biết được đáp án nhưng lại lo lắng không yên kia thực sự là đày đoạ người khác, ông ta trong một năm này đều là ăn ngủ không yên mà sống qua ngày, càng đến gần với lúc có thể quả càng khó chịu....
Càng đến gần ngày mở khoá, thần kinh của người ở trong bí cảnh Thiên Đô cũng ngày càng căng lên.
Đều biết rằng, càng đến phút cuối, càng có khả năng xuất hiện biến cố.
Gần với lối ra của bí cảnh nhất, Vạn Thú môn canh giữ phí trên của lối ra, độ phòng bị của Linh tông và Thiên Hành tông tăng cao, đệ tử trong môn của ba phái cả ngày không ngừng thay phiên nhau canh gác, chỉ sợ có người chó cùng rứt chậu làm càn với bọn hắn, bởi vì chuyện này lúc trước đã từng xảy ra.
Canh giữ vòng ngoài rõ ràng là nhân mã Yến, Vệ, Tề cũng thường xuyên mở to mắt, dựng thẳng tai phòng bị, đối với bọn họ mà nọ, còn có tàn dư của nước Tần, nhân mã Hàn Tống, yêu ma quỷ quái khắp nơi, ai dám bảo đảm những người này sẽ không kết hợp lại phản công?
Trưởng lão Tử Kim động Nghiêm Lập ngoài mặt nhìn như nghiêm túc, trên thực tế lại là người thoải mái nhất trong đám người này.
Những đệ tử khác trong môn có lẽ cũng không hiểu rõ tình hình, ông ta cũng là trong lòng có tính toán.
Ở đâu còn có tàn dư nước Tần gì đó chứ, đều bị Ngưu Hữu Đạo xử lý hết rồi.
Uy hiếp ở khắp nơi không còn nữa, những yêu ma quỷ quái đó sớm đã cùng một giuộc với Ngưu Hữu Đạo.
Nhân mã Hàn Tống còn lại, trốn còn không kịp, sao còn dám phản công.

Nguy hiểm mà những người khác lo lắng căn bản không tồn tại, đương nhiên, ông ta cũng đang ở đó giả vờ giả vịt theo.
Lúc này hai bên bão đoàn Hàn Tống trốn gắt gao trong hang ổ ở vùng núi hẻo lánh, đang đợi!
Đám người Ngưu Hữu Đạo cũng đang đợi!
Người ở bên ngoài bí cảnh đang đợi, người ở trong bí cảnh yên tĩnh, cũng đang đợi!
Không xuất hiện điều gì ngoài ý muốn, điều nên đến đã đến.
Lối ra, men theo vài tia sương mù âm u như có như không đột nhiên xuất hiện, lục tục mười mấy người tiến vào bí cảnh Thiên Đô của Phiêu Miễu các đều lách mình tập trung lại, lắng lặng chờ, nhìn chằm chằm sương mù dày đặc bồng bềnh kia.
Người trung lập của ba phái, cũng nhìn chằm chằm không chớp mắt.
Trưởng lão chủ sự của ba nước Yến, Vệ, Tề cũng nghe tin nhanh chóng chạy đến nhìn.
Từng tia từng sợi sương mù không ngừng rỉ ra từ hư không, không biết đến từ đầu, cuối cùng nổ ra một chỗ, lượng lớn sương mù dâng lên, cuồn cuộn bao phủ phạm vi khoảng trăm trượng ở xung quanh.
Đợi đến khi trạng thái cuồn cuộn của sương mù ổn định, người của Phiêu Miễu các quăng dây xích sắt nối liền với hư không lên, ào ào kéo vài cái, mà một đầu khác của hư không cũng kéo vài khác, trả lời với bên này.
Sau khi vài người của Phiêu Miễu các chụm đầu thương nghị, một người trong đó đứng ra, đối mặt với những người đang giương mắt nhìn ở đây, lớn tiếng tuyên bố: "Lối ra mở ra rồi, thời hạn ba ngày, qua ba ngày người nào chưa ra, coi như làm trái quy tắc, không thể ra nữa, người nào trái lệnh, giết!"
Người tham dự ở hiện trường đều biết lời nói này có ý gì, lối vào của bí cảnh Thiên Đô chỉ có thể mở ra một năm, mà lối ra một khi mở ra là năm mươi năm.
Trong năm mươi năm, người trong bí cảnh lúc nào cũng có thể đi ra, để phòng người có người vì tránh nguy hiểm mà trì hoãn không ra, kỳ trước cũng lập ra quy tắc giống nhau, thời gian ra ngoài chỉ hạn định ba ngày.

Trong ba ngày ra ngoài thì không sao, qua ba ngày mới ra, Phiêu Miễu các sẽ hạ sát thủ!
Do đó trong ba ngày này nếu như không ra không khác nào tự tìm đường chết, trong bí cảnh Thiên Đô cũng không cách nào ở lại mãi, cho dù là có đầy đủ linh chủng, linh chủng trưởng thà chỉ có thể tồn tại ở thế giới này năm năm, sau năm năm sẽ tiêu tan nơi thăm thẳm, lưu lại nơi này nhiều nhất chỉ có thể sống năm năm!
Tuyên bố xong quy tắc, người của Phiêu Miễu các kia nở nụ cười: "Các vị, bây giờ có thể trở về rồi, muốn đi thì bây giờ có thể đi rồi, không muốn đi, chúng ta cũng không ép!"
Nói đùa gì chứ, làm gì mà không muốn đi.
"Nhanh, mọi người thu gom, rút lui!" Trưởng lão chủ sự của ba phái trung lập tiên phong truyền đạt mệnh lệnh rút lui.
Người của ba phái rất nhanh thu gom đi qua, không mang theo chút lưu luyến nào, nhanh chóng đi sạch sẽ dưới mí mắt của những người khác.
Nguỵ Đa cẩn thận mỗi bước đi, cuối cùng dừng bước.
"Đi!" Tây Môn Tinh Không nhắc nhở.
Nguỵ Đa: "Ta đợi hắn!"
Tây Môn Tinh Không không nhiều lời với y, nắm lấy cánh tay của y, thi phép cưỡng ép đem y đi.
Đám người Nghiêm Lập nuốt một ngụm nước bọt, cũng muốn đi, nhưng mà vẫn chưa đến lúc bọn họ rời đi.
Ba nước bọn họ không cách nào đi qua giống như ba phái trung lập, tàn dư nước Tần, người Hàn Tống, tu sĩ khắp nơi đều không xuất hiện, ba bên này tuỳ tiện hai nhà nào liên thủ đều có thể đoạt giải nhất, bọn họ chiếm cứ cơ hội trước bất cứu lúc nào cũng có thể rút, cho nên vẫn muốn cố gắng một chút, bằng không dễ dàng từ bỏ quay về không tiện bàn giao.
Nghiêm Lập biết tình huống những thế lực khác kết hợp lại đoạt thứ hạng không thể nào xảy ra, kết quả đã định sẵn rồi, nhưng lại không thể nào nói ra, trò vui được diễn sẵn sàng rồi.
Lấy lời Ngưu Hữu Đạo để nói, ngày trước bỏ ra đã đủ nhiều rồi, điều chuẩn bị đã đầy đủ rồi, cuối cũng chính là một tầng cửa sổ giấy, đâm một cái là rách.

Ngày trước chỉ cần làm đến nơi đến chốn, cuối cùng kỳ thực trái lại không còn gì khó khăn.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo lại tăng thêm độ khó cho bản thân mình, cũng không còn cách nào khác, để ổn định tình hình ngoại giới, không thể ngoảnh đầu mà không quan tâm. Chỉ cần có cơ hội, thì không thể chỉ chú ý trước mắt mà gây ra phiền phức liên tiếp về sau.
"Truyền tin tức." Nghiêm Lập quay về bên phía của mình thấp giọng nói thầm một câu với một tên đệ tử.
Đệ tử đó sau khi hiểu ý khẽ gật đầu, nhanh chóng rời khỏi.
.....
"Tin tức truyền đến rồi, lối ra mở ra rồi!"
Đệ tử Vạn Động Thiên phủ chú ý đến tín hiệu bay vút đến, bẩm báo với đám người Ngưu Hữu Đạo, mọi người mừng rỡ, vừa phấn khởi vừa căng thẳng.
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo đột nhiên nhìn chằm chằm về phía rừng rậm cổ xưa, dựa theo ước định, ba phái trung lập vừa đi, bên phía Tử Kim động mới có thể phát ra tin tức.
"Làm như thế nào?" Rõ ràng đã hoạch định xong, Phù Hoa vẫn nhịn không được hỏi một tiếng.
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo loé qua tia lạnh lẽo, đột nhiên quay người, chăm chú nhìn chằm chằm nàng: "Kế hoạch xong rồi, đương nhiên là hành động theo kế hoạch, đại tỉ chẳng lẽ có cách nghĩ nào khác?"
Phù Hoa cười để che giấu sự xấu hổ: "Ta là cảm thấy, sự việc đến nước này, nếu như người không đi cùng với chúng ta, chỉ cần Tử Kim động nhường, sẽ không có vấn đề gì, hà tất phải phiền phức như thế."
"Không được!" Ngưu Hữu Đạo một tiếng cự tuyệt: "Ta nói rồi, nhất định phải cho Tử Kim Động một cái cớ để không toàn lực ngăn cản chúng ta! Đại tỷ chẳng lẽ muốn làm hỏng việc của ta? Ta nghĩ ta cần phải nhắc lại một chút, quyền khống chế Nam Châu của ta nếu như phát sinh vấn đề, nếu như các nước muốn gây phiền phức cho các người, ta không tài nào cũng chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn! Linh chủng trong tay các người, chẳng lẽ đại tỷ còn gì không an tâm sao?"
Phù Hoa cười nói: "Lão đệ nghĩ nhiều rồi, ta cũng chỉ là lo nghĩ cho ngươi, sợ ngươi một mình không an toàn!"

Ngưu Hữu Đạo: "Yên tâ,. bên đó ta đã âm thầm sắp xếp, sẽ không có chuyện gì."
"Nếu như thế, vậy thì vẫn là chiếu theo kế hoạch mà hành động đi." Phù Hoa cười cười nói một câu liền không nói nữa.
Ngưu Hữu Đạo quay người đối mặt với Vu Chiếu Hành, mẹ con Vân Cơ và đám người Tư Đồ Diệu: "Ta đi trước, các ngươi kéo dài đến ngày mai, đi cùng bọn họ!"
Mọi người lần lượt gật đầu.
Lần nữa quay người, Ngưu Hữu Đạo chắp tay với mọi người, khí phách nói: "Nhờ cậy rồi!"

Chương 1215: Cưỡng ép đột phá phòng vây (1)

Chương 1215: Cưỡng ép đột phá phòng vây (1)
Đám người cũng chắp tay đưa tiễn.
Không thích hợp trì hoãn nữa, Ngưu Hữu Đạo không tiếp tục lưu luyến, xoay người bay vọt lên, nhanh chóng bay vút đi, dần dần biến mất khỏi tầm mắt mọi người...
Xông vào rừng rậm cổ xưa, tìm được một nơi che giấy, Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng trốn vào ẩn núp, lẳng lặng quan sát xung quanh một hồi, kiếm trong tay cắm trên mặt đất, trong tay áo lấy ra mặt nạ dán lên mặt, sau đó nhanh chóng thay y phục, y phục bên trong trùm bên ngoài.
Khi xuất hiện lần nữa, lại hoá trang trở thành người của Phiêu Miễu các, hơi lượn quanh đám người, chọn đi đến nơi phòng thủ của Linh Kiếm Sơn.
Không đi bên phía Tử Kim động vì không muốn bên có quá nhiều sơ hở bên phía Tử Kim động, không đi bên phía Tiêu Dao cung là vì đệ tử Tiêu Dao cung trước đây từng thấy hắn giả dạng thành Phiêu Miễu các. Dù cho trước đây Ngiêm Lập không nhắc nhở chuyện này, hắn cũng cần phải chú ý né tránh.
Một đường xông thẳng, không lo lắng đệ tử Linh Kiếm Sơn phát hiện ra hắn, trái lại quan sát cảnh giác cao độ đề phòng bị người của Phiêu Miễu các nhìn thấy.
Có điều có một điểm hắn có thể chắc chắn, người của Phiêu Miễu các sẽ không lén lén lút lút ẩn nấp, chỉ cần để ý, rất dễ phát hiện đồng thời né tránh.
Đệ tử Linh Kiếm Sơn ở trong rừng bị kinh động, phát hiện bên trên là người của Phiêu Miễu các lướt qua, trực tiếp không để mắt đến.

Người của Phiêu Miễu các ở đây vốn dĩ nhiều, có người lui đến rất bình bình thường, không ai coi là chuyện to tát.
Khi cách lối ra còn khoảng hai dặm, mơ hồ có thể nhìn thấy được nơi sương mù quanh quẩn, sau khi dự đoán bản thân lên xuống ba lần liền có thể đến, Ngưu Hữu Đạo không dám tiếp tục đến gần nữa, nơi đó chính là chỗ mà người của Phiêu Miễu các tụ tập, tiếp tục đến gần rất dễ bị phát hiện.
Liền trốn vào trong rừng, chuồn vào một chỗ có thể che chắn tầm nhìn, vừa rơi xuống, liền lột bỏ mặt nạ, bỏ trong tay trực tiếp chà xát vỡ thành bột.
Cởi áo khoác của Phiêu Miễu các ra, cuộn lại trên tay, cũng trực tiếp vặn thành bột để "Huỷ thi diệt tích", đến nơi này hắn không thể tiếp tục giấu những thứ này ở trong người, không thể tiếp tục mang đi tiêu huỷ.
Xong chuyện, lại nhảy lên ngọn cây, lách mình lên một cách, trực tiếp bay vút lên tán cây, thẳng đến điểm đích.
Kết quả mới bay vút lần đầu, đã bị người khác phát hiện, truyền đến một tiếng quát chói ta: "Người nào? Dừng lại!"
Trong rừng lần lượt có người ngoi đầy ra, chợt có người lớn tiếng hét: "Ngưu Hữu Đạo! Là Ngưu Hữu Đạo!"
Thoáng chốc, bốn tên đệ tử Linh Kiếm Sơn bay lên trời, vung kiếm chặn giết, bốn người liên thủ cùng tấn công!
Không kinh không sợ, quyết chí tiến lên, kiếm quang trong tay Ngưu Hữu Đạo rời khỏi vỏ, nháy mắt kiếm cương sắc bén phức tạp đẹp đẽ như ảnh sen nở rộ, ra tay chính là sát chiêu!
Bốn người cản lại đánh giá thấp thực lực của kẻ đến, trở tay không kịp, tiếng nổ kim thiết giữa trời máu thịt tung toé, xen lẫn vài tiếng kêu thảm thiết.
Dưới lực va chạm cực lớn giữa hai bên đánh nhau, Ngưu Hữu Đạo tự mình mượn lực lại nổi lên, nhảy bắn lên không trung, lao xuống chao lượn, lao thẳng đến phía sương mù lượn lờ.
"Thiên Long kiếm trận!" Tiếng Chử Phong Bình đột nhiên vang dội như sấm sét, tràn đầy tức giận không thôi.
Đệ tử Linh Kiếm Sơn, mỗi người mang theo bên mình ba cây bảo kiếm, xưng là Thiên Địa Nhân Tam Kiếm.

Hình thù chế tạo của ba cây kiếm không giống nhau, hai cây đan chéo sau lưng, một cây đeo chéo ngang hông, phương thức phối hợp điều khiển cũng không giống nhau.
Thiên kiếm liên thủ có thể bố trí Thiên Long kiếm trận, Địa Kiếm liên thủ chính là Địa Long kiếm trận, Nhân kiếm liên thủ chính là Bàn Long kiếm trận!
Dưới lời ra lệnh của Chử Phong Bình, mỗi một đệ tử Linh Kiếm Sơn vung tay phóng xuất ra Thiên kiếm, mấy chục đạo hàn quang từ trong rừng bắn mạnh lên tận trời, vút lên trời cao bố trí thành kiếm trận bay lượn qua lại không ngớt, đoàn kiếm hợp tác như phi long trên trời chao liệng đến, linh hoạt nhanh chóng, động tác như bôn lôi.
Đối phó với một Ngưu Hữu Đạo, lại để mười mấy đệ tử Linh Kiếm Sơn liên thủ bày ra Thiên Long kiếm trận, có thể thấy Chử Phong Bình có lòng muốn giết.
Mặc kệ lực sát thương của kiếm trận này lớn đến cỡ nào , Ngưu Hữu Đạo lần này đến sẽ không dây dưa với họ.
Mặc cho các ngươi là Thiên Long, Địa Long hay Bàn Long gì đó, Ngưu Hữu Đạo lật chỉ phù ở tay, tung phá, uy lực bàng bạc của Thiên Kiếm phù điên cuồng cuồn cuộn mà ra.
Tu sĩ Phiêu Miễu các xung quanh sương mù ngẩng đầu nhìn về phía không trung, những người ở những hướng khác cũng hiện thân quan sát, Nghiêm Lập cũng trong số đó.
Chỉ thấy đoàn kiếm hào quang ngút trời xoắn giết, Ngưu Hữu Đạo vút trên trời cao bắn ngược xuống, trực tiếp va chạm với kiếm quang, Nghiêm Lập xem đến khoé miệng không ngừng co rút.
Vù! Một đạo Thiên Kiếm Cương Ảnh cực lớn bộc phát ra, giống như xé trời mà đến, thẳng xuống mặt đất.
Ầm! Leng keng, võng kiếm xoán giết đến bị đụng đến rối loạn, bóng hình Ngưu Hữu Đạo xeò một tiếng từ lỗ hổng bị xé ra loé qua.
Đoàn kiếm bay lượn hơi loạn sưu sưu hoá thành từng đường sáng lung linh, bắn ngược xuống, tốc độ truy đuổi nhanh hơn, lần này là từ bốn phương tám hướng bắn đến.
"Bàn Long kiếm trận! Địa Long kiếm trận! Ba trận hợp nhất!"

Một đám đệ tử Linh Kiếm Sơn ngự kiếm vung tay chọn kiếm, vù vù vung ra từng đường hàn quang.
Bàn Long kiếm trận, đoàn kiếm lang thang, ngoằn ngoèo lượn vòng ở trên, bao phủ những người từ trên trời giáng xuống.
Địa Long kiếm trận, một nhóm từ dưới đáy Bàn Long vòng bắn lên, đồng thời từ bốn phương tám hướng sưu sưu nhanh chóng xiên về phía những người ở trong Bàn Long.
Đoàn kiếm từ không trung bắn ngược xuống, cũng từ không trung bốn phương tám hướng xiên về phía những người cuốn vào trong Bàn Long.
Trong chốc lát, linh động kiếm quang vù vù chớp loạn, dưới ánh mặt trời làm cho tâm trạng người xem rạo rực.
Ngưu Hữu Đạo giắt kiếm bên hông hai tay bay lượn liên tục, dẫn ra từng đường ảnh Thiên Kiếm Cương đánh ra bốn phương tám hướng, như măng lớn nháy mắt không ngừng chui từ dưới đất lên, đánh bay đoàn kiếm xoắn giết đến.
Xen lẫn tiếng ầm ầm chấn động không ngừng của kim loại, Ngưu Hữu Đạo như thuỷ tinh cầu có gai đánh về phía sương mù.
Mắt thấy sắp để Ngưu Hữu Đạo được như ý, mắt thấy sắp để Ngưu Hữu Đạo trốn vào trong sương mù, mắt thấy uy lực của Thiên Kiếm phù không ai dám gắng gượng xông lên ngăn cản!
"Chịu chết!" Chử Phong Bình gầm thét lách mình bay vút đến, vung tay tung phá một tấm phù, cũng là Thiên Kiếm phù.
Một đường kiếm cương khổng lồ gấp rút đánh về phía Ngưu Hữu Đạo.
Trong lòng Ngưu Hữu Đạo phát lạnh sa sầm, không ngờ đến đệ tử Linh Kiếm Sơn đối phương liên thủ sử dụng kiếm trận đối phó hắn không nói, còn không ngại lãng phí một tấm Thiên Kiếm phù trị giá xa xỉ để đối phó hắn.
Mắt thấy sắp lẩn vào trong lối ra sương mù, hắn không thể buông lỏng thất bại trong gang tấc.
Phía trước kiếm cương liên phá kiếm trận mở đường, đạo Thiên Kiếm phù hắn khống chế kia đã không còn nhiều năng lượng, dưới sự vội vàng dẫn ra một đường kiếm cương cuối cùng trong năng lượng còn dư.
Ầm! Hai đường kiếm cương khổng lồ đối phá, phát ra tiếng nổ vang kinh thiên động địa.

Ngưu Hữu Đạo nhân cơ hội nhảy vào trong sương mù, vù! Chử Phong Bình dẫn ra đường kiếm cương thứ hai rồi lần nữa đánh đến.
Ngưu Hữu Đạo đã lẻn vào trong sương mù tránh không kịp, nhanh chóng bay đi, vù! Rút ra bảo kiếm bên hông, hai tay quét ngang chống đỡ.
Hai tay Chử Phong Bình cùng xuất, hai tay liên tục điểm, liên tục phóng ra từng đường kiếm cương, tình thế muốn đem Ngưu Hữu Đạo xoắn giết thành phấn vụn.
Ầm! Bảo kiếm quét ngang chịu sự va đập to lớn cong thành hình cung, lại bắn lên thẳng băng.
Phốc! Ngưu Hữu Đạo đặt mình trong sương mù quai hàm phồng lên, phun ra một ngụm máu tươi.
Sương mù bao phủ, khí thế kinh người, Ngưu Hữu Đạo không kịp do dự, lần nữa song chưởng đẩy kiếm ngang tàng chống đỡ, lần nữa chống đỡ đòn kiếm cương thứ hai.
Ầm! Thân hình Ngưu Hữu Đạo như sao băng bắn ra ngoài, lần này là phun mạnh một ngụm máu tươi ra.

Chương 1216: Cưỡng ép đột phá phòng vây (2)

Chương 1216: Cưỡng ép đột phá phòng vây (2)
Uy lực Thiên Kiếm phù thực sự là quá to lớn rồi, Càn Khôn hoá lực của hắn hoá liên tục hai lần xung kích to lớn, đối với lực xung kích thứ hai theo nhau mà đến có chút tiêu hoá không kịp, buộc tóc bắn bay.
Thân kiếm đẩy ra lệch đi, mũi kiếm lệch một chút khiến bàn tay tróc miếng thịt, có thể thấy xương.
Thời khắc lực công kích cực lớn chấn động hai tay hắn lùi về phía sau, mũi kiếm cắt bàn tay hắn, đồng thời kéo ra một đường áu bắn tung toé ở ngực mình, ở ngực cũng là tróc thịt có thể thấy xương, Ngưu Hữu Đạo bị đánh bay chỉ cảm thây trước mắt đột nhiên sáng lên...
Trong Thiên Cốc, lối ra nơi hư không có dao động yếu ớt hỗn loạn, truyền đến tiếng nổ nặng nề, khiến cho tất cả mọi người trong cốc để ý quan sát.
Đột nhiên thấy một cây bảo kiếm kéo lê, đang tung bay leng keng rơi xuống đất.
Ngay dau đó lại thấy bóng hình một người vù vù xuất hiện, trực tiếp rơi xuống đất lăn lộn, mặt đất lăn qua để lại từng vết máu.
Bóng người lăn lộn cuối cùng năm trên đất không động đậy, dáng vẻ quần áo tả tơi, không thấy rõ mặt.
Nguỵ Đa vẫn luôn khốn khổ đợi ở bên ngoài lối ra, hai mắt trợn to thêm vài phần, lách người qua đó, đem người nằm trên đất lật lại, vén tóc loạn ra nhìn xem, lập tức cất tiếng kêu sợ hãi: "Đạo Gia! Đạo Gia...."
Tây Môn Tình Không đứng ở một cửa động trên vách núi hơi kinh sợ, lách mình đến, rơi xuống đất tỉ mỉ nhìn, phát hiện người tóc tai bù xù toàn thần đều là máu này quả nhiên là Ngưu Hữu Đạo.

Y đang tính vươn tay, Ngưu Hữu Đạo đang nhắm mắt đột nhiên mở mắt, trong mắt lộ ra sát khí nồng đậm, vung tay ngăn lại tay của y.
Sau một lúc hai người nhìn nhau, Ngưu Hữu Đạo nhìn hoàn cảnh chung quanh một lúc, lại vung tay đẩy Nguỵ Đa đang dìu dắt bản thân đứng lên.
"Đạo Gia!" Nguỵ Đa loạng choạng một bước cực kỳ lo lắng.
"Cút!" Ngưu Hữu Đạo tóc tai bù xù quát to một tiếng, quay người đi.
Nguỵ Đa còn muốn đi qua theo, Tây Môn Tình Không giơ tay ấn bả vai của y: "Cửa ải này, ngươi không giúp được hắn."
Trước ánh mắt của bao người Ngưu Hữu Đạo lảo đảo bước chân, thỉnh thoảng phất phất đầu, trong tai vẫn không ngừng vang ong ong, đầu vẫn còn hơi choáng váng.
Loạng choạng đi đến bên cạnh kiếm của mình, chậm rãi cúi người nhặt kiếm lên, đâm kiếm làm nạng nghỉ ngơi, sau đó một tay chậm rãi rút vỏ kiếm bên hông ra, bảo kiếm quay trở về vỏ lần nữa đâm xuống đất, nâng tay gẩy nhưng cọng tóc rũ xuống che mất tầm nhìn một chút, đem những sợi tóc lau đi vết máu, ánh mắt lại rơi lên bàn tay nứt ra đẫm máu của mình.
Nhìn một lúc, lại từ từ cúi đầu nhìn xuống ngực nơi bị nứt ra và thấm đẫm máu, thở dài lầm bầm lầu bầu nói thầm một tiếng: "Đánh đánh giết giết rất nguy hiểm, không nên đánh đánh giết giết, vẫn là không thể nhịn được..."
Hắn đang tự trách bản thân không nên mạo hiểm, trải qua công tác chuẩn bị ngày trước rõ ràng có biện pháp ra ngoài an toàn hơn, rõ ràng biết rằng cách thức vừa rồi có nguy hiểm nhất định, nhưng mà đối mặt với lợi ích được mất to lớn, bởi vì không muốn từ bỏ quyền khống chế Nam Châu, vẫn là không thể nhịn được, vẫn là đánh cược liều mình mạo hiểm.
"Khụ khụ...." Ho khan vài tiếng, lại cúi đầu sặc ra một ngụm máu, hắn từ từ cúi đầu phun ra những gì nghẽn trong họng.
Tay từ từ thả xuống trên đai lưng, ở đai lưng móc móc, móc ra một viên thuốc, bóp nát viên thuốc, một viên linh đan nhét vào trong miệng nuốt xuống, chính là Thiên Tế Đan mà Quản Phương Nghi chuẩn bị cho hắn.

Tiếp theo liền ở đó chậm rãi thi pháp điểm huyệt, cầm máu, một mình lẻ loi đứng đó "Liếm" vết thương của mình.
Người của Phiêu Miễu các, còn có đệ tử ba phái trung lập ra trước một bước, cũng kinh ngạc nhìn hắn, sau khi phát hiện quả thật là Ngưu Hữu Đạo, vẻ mặt lộ rõ sự kinh ngạc.
Đều không nghĩ rằng Ngưu Hữu Đạo có thể sống sót ra ngoài, càng không ngờ đến hắn có thể đi ra nhanh như thế.
Chỉ có điều có một điểm đều nhận thấy được, lúc đột phá vòng vây xông ra nhất định gặp phải chặn giết.
Bạch Ngọc Lâu lách mình dừng lại ở trước mặt hắn, nhìn hắn một lượt từ trên xuống dưới, trong lòng tấm tắc kinh ngạc, người này thế mà có thể sống sót ra ngoài rồi.
"Có thể nói chuyện không? Bạch Ngọc Lâu hỏi một tiếng.
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn, nở nụ cười kèm theo máu: "Tiên sinh có gì chỉ giáo?"
Bạch Ngọc Lâu vung tay chỉ một nơi: "Linh chủng được đem ra đến bên kia kiểm kê thẩm tra." Ánh mắt lại nhịn không được đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, trên người đối phương nhìn như thế nào cũng không giống như vẻ có thể có bao nhiêu linh chủng.
Bên đó, ba phái trung lập ra ngoài trước, vừa vặn kiểm kê xong linh chủng mang ra ngoài.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu liếc nhìn, yếu ớt, biểu lộ ra khá là suy yếu nói: "Linh chủng của ta vẫn có đang ở trên người cùng nhóm, ta phải đợi bọn họ ra."
Đối với lần này, Bạch Ngọc Lâu không có ý kiến gì, trong bí cảnh kéo bè kéo cánh rất bình thường, Phiêu Miễu các cho phép.
"Vậy ta đợi tin tốt của ngươi." Bạch Ngọc Lâu bỏ lại lời nói quay người rời đi, lời này không biết có phải là lời nói mát.
Ngược lại cũng không khắt khe, quay đầu liền cho người đưa đến vải trắng sạch sẽ băng bó vết thương.
Ngưu Hữu Đạo chầm chậm đi đến một nơi dưới vách núi đá, một mình ngồi xuống chậm rãi xử lý vết thương, dáng vẻ chật vật giống như tên ăn mày...

Trong bí cảnh, mười hai đạo kiếm cương Thiên Kiếm hướng vào trong sương mù chém loạn một trận của Chử Phong Bình được thu lại rồi.
Đất đá bay tán loạn rơi xuống ào ào như mưa, sương mù sau khi bị luồng khí lưu nổ cuốn loạn rung chuyển lần nữa tụ hợp trở lại như cũ chậm rãi phun trào, nơi này dường như có ma lực hấp dẫn sương mù..
Chử Phong Bình nắm chặt hai đấm, khuôn mặt lạnh lẽo nhìn chằm chằm sương mù kỳ quái kia, y cũng không biết Thiên Kiếm phù lần nữa nổ loạn có thể giải quyết được Ngưu Hữu Đạo hay không.
Bên phía nước Tề, Quỷ Mẫu đứng ở dưới một cái cây ngơ ngẩn.
Vẻ mặt Nghiêm Lập vừa căng cứng vừa co quắp, đây chính là cái gọi là có cách ra ngoài sao?
Ông ta còn cho rằng Ngưu Hữu Đạo có thể có biện pháp thoát thân nào đó tốt, sau khi tận mắt nhìn thấy mới biết, tên Ngưu Hữu Đạo đó vậy mà lại đơn thương độc mã một mình gắng gượng chém giết ra ngoài, quả thực là điên đến không muốn sống nữa rồi!
Tất cả những người tận mắt nhìn thấy hạnh động vĩ đại cưỡng ép đột phá phòng vây của Ngưu Hữu Đạo, cũng một hồi lâu chưa hoàn hồn lại, đều muốn biết một trận điên cuồng nổ loạn kia của Chử Phong Bình có giải quyết được Ngưu Hữu Đạo hay không.
Một người của Phiêu Miễu các quăng dây xích sắt dùng đã bị chặt đứt dùng để liên lặc với bên ngoài lên, quay đầu liếc nhìn Chử Phong Bình, ngược lại cũng không nói gì.
Chử Phong Bình gọi hai tên đệ tử đến, thấp giọng dặn dò nói: "Các ngươi ra ngoài trước, ở trong sương mù lục soát kỹ càng, nếu như phát hiện hắn trọng thương chưa chết ở trong sương mù, lập tức giết chết!"
Ông ta cảm thấy rằng hình như mình đã đánh trúng Ngưu Hữu Đạo, nhưng dưới sự bao phủ của sương mù không nhìn thấy được, không thể khẳng định.
Nếu như đánh trúng rồi, dưới uy lực công kích của Thiên Kiếm phù cho dù không chết cũng bị thương nặng, nhưng tình hình sương mù bao phủ xuống không rõ ràng, liền phái hai đệ tử đi trước tiêu diệt khả năng có thể xuất hiện.
Ngưu Hữu Đạo cự hôn, đã khiến cho ông ta thẹn quá hoá giận, bây giờ trận thế lớn như thế không thể nắm bắt, còn phế bỏ một tấm Thiên Kiếm

phù trị giá chục triệu, nếu lại để cho Ngưu Hữu Đạo chạy mất, ông ta quay trở về thực sự không tiện ăn nói.
Hai tên đệ tử nhận lệnh, nhanh chóng trốn vào trong sương mù lục soát.
Những người khác có thể nhìn ra được ý đồ của ông ta.
Chử Phong Bình quay người ngắm nhìn bốn phía, ánh mắt rơi trên người một tên đệ tử, vẫy vẫy tay, tỏ ý hắn ta đi qua.
Vẻ mặt đệ tử đó lo lắng bất an đến gần hành lễ.
Chử Phong Bình mặt không biểu tình hỏi: "Vòng ngoài hôm nay là do ngươi phụ trách sao?"

Chương 1217: Vừa ăn cướp vừa la làng

Chương 1217: Vừa ăn cướp vừa la làng
Đệ tử đó hiểu ý của ông ta, nếu như có thể phát hiện sớm chút, Ngưu Hữu Đạo căn bản không có cơ hội đến gần nơi này, không đợi đến gần đã có thể bắt lại rồi, làm sao có thể ầm ĩ đến như vậy.
Hắn ta nhanh chóng giải thích nói: "Mạng lưới bố trí người, có người từ bên ngoài vào không thể không phát hiện, hắn hình như là ở cách đây không xa đột nhiên xuất hiện, đệ tử thật sự khó lòng phòng bị."
Chử Phong Bình: "Đột nhiên xuất hiện? Không có quá trình, có thể đột nhiên xuất hiện? Đây chính là lý do của ngươi?"
"Ta....." Đệ tử kia không phản bác được.
Chử Phong Bình tràn đầy lửa giận cuối cùng nhịn không nổi, đột ngột ra tay, ba! Một cái bạt tay đánh ra, giận dữ quát mắng: "Phế vật! Cút!"
Đệ tử bị cái bạt tay cúi đầu lặng lẽ lui ra.
Những người khác của Yến, Vệ, Tệ đi tới, Diêu Tiên Định hỏi: "Tình hình như thế nào? Làm sao để Ngưu Hữu Đạo một đường chạy đến nơi này?"
"Ta cũng buồn bực, theo lý mà nói là chuyện không thể nào...." Chử Phong Bình kể lại tình hình sơ lược.
"Làm sao có thể như vậy?" Diêu Tiên Định tấm tắc một tiếng, lại cau mày hoài nghi nói: "Bốn tên đệ tử của ngươi liên thủ ngăn chặn, lại bị một mình hắn đối mặt đánh giết, thực lực tên Ngưu Hữu Đạo này e là không đơn giản như chúng ta nghĩ."
Trưởng lão Thiên Hoả giáo Tiền Phục Thành: "Ngươi cho rằng sao? Thực lực của hắn vốn cũng không bình thường!"
Ông ta vừa nói như thế, mọi người ngược lại nhớ ngà, Ngưu Hữu Đạo từng giao thủ qua với đệ tử Thiên Hoả giáo, đệ tử đó hình như còn là tân tú kiệt xuất của Thiên Hoả giáo, kết quả dưới ánh mắt theo dõi của mọi

người bị Ngưu Hữu Đạo đánh bị thương, thiếu chút nữa là chết trong tay của Ngưu Hữu Đạo, chuyện đó khi ấy gây ra động tĩnh không hề nhỏ.
Nghiêm Lập ở bên cạnh quan tâm đến sống chết của Ngưu Hữu Đạo, hỏi: "Một trận nổ loạn Thiên Kiếm phù của người, có đánh trúng hay chưa?"
Chử Phong Bình nhíu mày: "Sương mù này rất quái dị, khó mà xua tan, ta cũng không nhìn thấy."
Nghiêm Lập hì hì một tiếng: "Chử huynh, huynh nói giỡn phải không? Cho dù là không nhìn thấy, ngươi đích thân ra tay, có đánh trúng hay không ít nhiều cũng có chút cảm giác chứ?"
Chử Phong Bình thở dài nói: "Thực sự là không có cách nào xác định, dường như đánh trúng rồi, cũng dường như không đánh trúng!"
Mọi người vô cũng lặng im, trưởng lão Đại Nhạc sơn Tào Binh: "Gì mà dường như đánh trúng lại dường như không đánh trúng?"
Chử Phong Bình khoát tay: "Ta hiểu ý của các ngươi, nhưng cảm giác đó quả thực không thể nói rõ, Thiên Kiếm phù dường như đã đánh trúng mục tiêu, nhưng mà lực lượng sau khi đánh trúng mục tiêu phản ngược lại lại không vững vành, dường như đánh trúng rồi, lại giống như đánh hụt."
Mọi người đại khái hiểu được, Nghiêm Lập thử hỏi: "Đánh được sát biên rồi, không hoàn toàn đánh được cái chính sao?"
Chử Phong Bình dường như không dám khẳng định: "Hình như là như vậy." Ánh mắt nhìn về phía xa xôi nơi sương mù: "Không biết có phải là do chịu sư quấy nhiễu dị thường ở lối ra vào hai giới mà sinh ra ảo giác hay không?"
Mọi người nghe vậy cũng nhìn về phía sương mù cổ quái kia, trái lại cũng không phải không có khả năng đó.
Nghiêm Lập trầm ngâm một hồi, chợt vuốt chòm râu nói một câu: "Xem ra có thể chúng ra đã hiểu lầm Nhan Bảo Như rồi!"
Mọi người đồng loạt nhìn, Sơn Hải hỏi: "Có ý gì?"
Nghiêm Lập chỉ chỉ bốn phía: "Vùng này bị chúng ta trải lưới coi xét, theo như cách nói của Chử huynh, Ngưu Hữu Đạo không có nhiều khả năng sau khi đến gần mới bị phát hiện, rất có thể ngay từ đầu Ngưu Hữu Đạo đã ở gần đây!"

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, đều nghe không hiểu, Chử Phong Bình: "Nói tiếng người, nói rõ ràng, như thế nào là ngay từ đầu đã ở gần đây?"
Nghiêm Lập: "Như thế còn chưa đủ rõ ràng sao? Nhưu Hữu Đạo đã cấu kết với ba phái trung lập, Ngưu Hữu Đạo sớm đã núp ở gần đây, ví dụ như trốn dưới đất, ba phái vừa đi, hắn cũng liền lập tức xuất hiện thoát thân."
Huyền Binh tông Lưu Hưng Cao: "Đạo lý này của ngươi nói không thông a? Bọn họ nếu thực có cấu kết với nhau, trực tiếp trốn ở đây là được rồi, muốn đi có thể rời đi cùng với ba đại phái, cần gì phải tách ra chút khoảng cách để mạo hiểm chứ?"
Nghiêm Lập: "Cùng rời đi như thế nào? Ba phái sớm đã đến rồi, sau đó lại là người của Tấn, Hàn, Tống ở bên trên, tiếp theo lại là chúng ta, hắn có thể lộ mặt ở bên phía ba phái hay sao? Trốn gần không được, gần nơi cửa đều là người của Phiêu Miễu các, thái độ của Phiêu Miễu các đối với Ngưu Hữu Đạo là như thế nào không ai có thể nói rõ, Vấn đề mấu chốt là, coi như ba phái có cấu kết với hắn, trước khi ba phái vẫn chưa đi ra ngoài, người của ba phái sẽ không vì hắn mà đặt mình vào hoàn cảnh nguy hiểm, người của ba phái có thể để hắn ở lại bên cạnh mình hay sao? Một khi bị phát hiện chính là rước hoạ lên người, có được cái cớ đầy đủ, lại để người biết được bên phía ba phái có được số lượng lớn linh chủng, nếu như đủ mê hoặc, thật sự cho rằng người khác không dám động vào bọn họ hay sao?"
"Cho nên Ngưu Hữu Đạo chỉ có thể trốn ở vùng lân cận! Ngưu Hữu Đạo cũng không thể xuất hiện đi cùng với bọn họ, một khi để người khác phát hiện, mọi người tất nhiên sẽ ngăn cản! Cho nên chỉ có thể là ba phái đi trước, Ngưu Hữu Đạo đi sau!"
Lời này có lý, mọi người suy nghĩ, Sơn Hải từ tốn nói: "Trước đây ta còn khó hiểu, Nhan Bảo Như uống nhầm thuốc gì, lại dám nhảy ra đắc tội với ba phái đó, xem ra quả thật là sự việc xảy ra có nguyên nhân. Bây giờ ngẫm nghĩ lại, không có nắm chắc Nhan Bảo Như quả thực không có khả năng nói lung tung!"
Nghiêm Lập nói thêm vào: "Còn có! Lúc Ngưu Hữu Đạo thoát thân, mọi người đều nhìn thấy rồi, trên người không thể mang theo lượng lớn linh chủng. Ngưu Hữu Đạo không đoạt được giải nhất, nếu không lấy đủ linh

chủng ra ngoài, chạy ra ngoài rồi cũng là tìm đường chết! Dưới tình huống không thể cam đoan đoạt được giải nhất, Ngưu Hữu Đạo cần gì phải một mình mạo hiểm thoát thân như vậy chứ? Dựa theo tình hình tìm hiểu trước đó, có lẽ là hắn ở cùng một chỗ ới đám yêu ma quỷ quái kia, nếu linh chủng ở trên đám người Tứ Hải kia, hắn bỏ lại đám người Tứ Hải một mình chạy trốn rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"
Chử Phong Bình nghiến răng nghiến lợi nói: "Chỉ có một khả năng, lời Nhan Bảo Như nói là sự thật, ba phái trung lập đó quả thực âm thầm giúp Ngưu Hữu Đạo mang lượng lớn linh chủng ra ngoài, chúng ta đều bị ba phái lừa gạt rồi!"
Sắc mặt mọi người nặng nề, nếu thật sự là như vậy, bọn họ muốn đoạt được giải nhất há chẳng phải là có phần nguy hiểm hay sao?
Diêu Tiên Định chần chừ nói: "Các ngươi nói tuy có lý, nhưng ta nghĩ không thông, ba phái tại sao lại muốn giúp hắn?"
Nghiêm Lập lập tức hỏi ngược lại: "Vậy ta xin thỉnh giáo một chút, ai có thể nói cho ta biết, đám yêu ma quỷ quái Tứ Hải kia vì sao muốn giúp hắn?"
Mọi người không phản bác được, thật sự khó hiểu, đều không biết là chuyện như thế nào, cũng từ một góc độ khác chứng minh khả năng ba phái giúp Ngưu Hữu Đạo, khẳng định có nguyên nhân gì đó mà mọi người không biết.
Nghiêm Lập lẵng lẽ quan sát phản ứng của mọi người, trong lòng âm thầm thở dài, ông ta cũng không biết Ngưu Hữu Đạo đối mặt với sự công kích điên cuồng của Chử Phong Bình còn sống hay đã chết, dưới tình huống không thể xác định, chỉ cần có khả năng Ngưu Hữu Đạo còn sống mà rời khỏi, ông ta liền có thể tiếp tục giữ nguyên kế hoạch hành động.
Sau khi đợi mọi người ai về chỗ này, Nghiêm Lập kéo Sơn Hải tìm Chử Phong Bình.
Nghiêm Lập gặp mặt liền hỏi: "Chử huynh, lời nói ở trước mặt người ngoài là nói cho người ngoài nghe, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên xuất hiện bên phía chỗ các ngươi thoát thân, thật sự không phát hiện, hay là cố ý buông thả?"

Lời này vừa nói ra, Sơn Hải lập tức cảnh giác, dường như ý thức được gì đó, lạnh lùng nhìn chằm chằm Chử Phong Bình.
Chử Phong Bình nổi giận: "Ngươi có ý gì?"
Nghiêm Lập vừa ăn cướp vừa la làng: "Ngươi nói ta có ý gì? Ngươi không phải là ở sau lưng chúng ta đạt được giao ước gì đó với Ngưu Hữu Đạo rồi cùng nhau diễn một màn kịch đó chứ?"

Chương 1218: Chỉ có thể nhìn từ xa (1)

Chương 1218: Chỉ có thể nhìn từ xa (1)
Chử Phong Bình nổi giận đùng đùng nói: "Nói láo! Ta có cần phải dùng Thiên Kiếm phù trị giá chục triệu để diễn kịch không?"
....
Ngày kế tiếp, đệ tử Tử Kim Động phụ trách chi viện đám người Tứ Hải kia nhanh chóng đến , đến gần Nghiêm Lập bí mật báo: "Sư phụ, người đến rồi."
Nghiêm Lập lập tức nhỏ giọng cảnh cáo: "Chú ý bốn phía, không được để mấy nhóm người kia phát hiện."
Đệ tử dạ một tiếng: "Đã sắp xếp người canh gác."
Hắn ta cũng không biết sư phụ ngấm ngầm làm những trò quỷ này là tró ý gì, nhưng làm chuyện lớn như vậy không phải là việc mà sư phụ có thể gánh được, nhất định là tông môn đang bí mật chuẩn bị kế hoạch gì đó, do đó cũng lên trăm phần trăm tinh thần để ứng phó.
"Còn có, một khi bắt đầu hành động, đối với những người rớt lại phía sau có thể hạ sát thủ, không cần phải nể nang!" Nghiêm Lập lạnh lùng lên tiếng.
"A!" Đệ tử sợ hãi không ít: "Không phải đã nói xong với bên kia là diễn kịch không cần làm thật hay sao?"
Nghiêm Lập cười lạnh: "Nói với bên đó là nói với bên đó, cụ thể nên làm như thế nào cần chúng ta nắm bắt tốt có chừng mực, làm sao có thể không chết người, không chết người chúng ta làm sao ăn nói với mấy nhà bọn họ?" Có những việc, ông ta và Ngưu Hữu Đạo che giấu bên phía Tứ Hải.
Đệ tử đó lặng lẽ gật đầu, hiểu rồi.
Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của đệ tử Tử Kim động, mấy trăm người Tứ Hải kể cả Vạn Động Thiên phủ và đám người Vu Chiếu Hành từ hướng

Tử Kim động phòng thủ một đường bí mật đi đến.
Hai bên phối hợp ăn ý, khi đến gần lối ra, người Tứ Hải bắt đầu đánh vào, bắt đầu diễn kịch, tiếng đánh nhau nổi lên!
Mấy người Phù Hoa, Đoạn Vô Thường, Lãng Kinh Không, Hồng Cái Thiên, Tư Đồ Diệu, Vu Chiếu Hành và mẹ con Vân Cơ làm lực lượng chính công kích ở phía trước để mở đường.
Yến, Vệ, Tề ba nhà chỉ có bộ phận nhân mã phong toả lối ra, không ngờ đến lại đột nhiên xuất hiện người giết đến nơi này, đứng trước lượng lớn cao thủ đột nhiên xuất hiện tấn công, căn bản đỡ không nổi, lối ra phong toả lập tức bị phá vỡ.
Một đám yêu ma quỷ quái tính cả người của Vạn Động Thiên phủ liều mình phóng vào lỗ hổng.
Nhóm cao thủ Phù Hoa tựa lưng vào lối ra, vì đám người bên dưới ra sức ngăn cản phía sau, cao thủ ba nước ngăn chặn nghe tin đuổi tới.
Người của Tứ Hải rất nhanh phát hiện không đúng, phát hiện bên phía Tử Kim Động kịch giả thành thật, đang nhắm vào người của bọn họ mà hạ độc thủ!
"Nghiêm Lập, tên tiểu nhân bỉ ổi lật lọng ngươi!" Lãng Kinh Không tức giận gầm lên một tiếng, dường như cố ý gào lên cho những người khác biết, muốn để cho người khác biết Nghiêm Lập và bọn họ có cấu kết.
Nghiêm Lập âm thầm hừ lạnh một tiếng, khoé miệng là nụ cười lạnh nhạt hờ hững.
Theo phần lớn người đã từ lối ra xông ra ngoài, mà người của ba nước nghe tin đuổi đến cũng càng ngày càng nhiều, đám người Phù Hoa cũng gánh không nổi nữa.
"Rút lui!" Phù Hoa đau xót gào lên một tiếng, đám cao thủ canh giữ ở lối ra từ bỏ việc mạnh mẽ chống đỡ, lách người trốn vào trong sương mù, về phần chừng trăm người còn sót lại ở phía sau còn có thể xông ra được bao nhiêu thì không thể chú ý nổi nữa rồi.
Ít nhiều vẫn còn hai mươi, ba mươi người liều chết giết ra ngoài, về phần những người khác bị chặt đứt lối ra lại không còn đường lui mà nói, kết cục có thể hiểu được.
Khi tiếng đánh nhau ngừng lại, Nghiêm Lập một chân đạp lên trên một tên bị thương vẫn còn thở dốc, kiếm trong tay vẫn còn dính một vệt máu

bắn tung toé, không lưu lại người sống!
Một đầu người lăn đi sau khi chém xuống hoá thành đầu sói, thân thể mất đầu cũng hiện hình thành thân sói.
"Xảy ra chuyện gì?" Trưởng lão chủ sự ba nước đuổi tới, đối mặt với Nghiêm Lập hưng sư vấn tội.(1)
(1) 兴师问罪: Hưng sư vấn tội, nghĩa là phát động (dẫn) quân đội đến để lên án, hỏi tội đối phương. Nó còn chỉ việc, khi một người tức giận tập hợp một đám người đi tới trước cửa chất vấn và "xử lý" đối thủ.
Nghiêm Lập xem thường: "Cái gì mà xảy ra chuyện gì?"
Diêu Tiên Định nghiêm nghị nói: "Tứ Hải nhiều người như vậy từ phía của người mà đến, ngươi tuyệt đối đừng nói mắt của Tử Kim Động sắp mù đến nỗi không nhìn thấy được, sắp đến lối ra mới phát hiện!"
"Ngươi muốn nói vì sao ta không ngăn cản?" Nghiêm Lập ha ha một tiếng, tự hỏi tự trả lời: "Người ta hơn mấy trăm người, ta cần gì phải để đệ tử Tử Kim Động đi liều mạng chứ?"
Diêu Tiên Định: "Cho nên ngươi liền cho đi? Ngươi chuẩn bị giải thích như vậy sao?"
Nghiêm Lập: "Ta muốn làm như thế nào đó là chuyện của ta, cần ngươi chỉ dạy hay sao?"
Tào Binh: "Chúng ta chẳng muốn dạy ngươi cái gì cả? Nhưng nếu như làm cho chúng ta không vui, chúng ta cũng sẽ không ngồi nhìn không quản!"
Chử Phong Bình cũng lạnh giọng nói: "Chuyện Lãng Kinh Không nói ngươi lật lọng là sao?"
Nghiêm Lập cười toe toét nói: "Ta lật lọng đấy, thì sao?"
Không sợ ngoại xâm, chỉ sợ nội tặc, mọi người vừa sợ vừa giận, Sơn Hải cả giận nói: "Nghiêm Lập, ngươi muốn làm cái gì?"
Nghiêm Lập không quản bọn họ, nghiêng đầu quay người rời đi, đồng thời bỏ lại một câu nói: "Đi theo ta."
Mọi người nhìn nhau, không biết là có ý gì, đi theo ông ta.
Trong rừng đi không được bao xa, một đám đệ tử Tử Kim Động đang tụ tập chung một chỗ, đang tháo từng cái bọc ra, chỉ thấy chỉ thấy từng bao lộ ra linh chủng lấp lánh, đệ tử Tử Kim Động đang kiểm kê số lượng linh chủng.

Linh chủng Tử Kim Động âm thầm giấu giết trước đó, bây giờ lại đem toàn bộ ra ngoài đóng gói sắp xếp.
Nhưng mà người ngoài lại không biết đây là chuyện gì, chỉ biết số linh chủng trước mắt rõ ràng nhiều hơn so với số nên có trong tay của Tử Kim Động, một màn này khiến cho mấy nhà đi theo đến nghi ngờ không thôi.
"Đây là linh chủng của những người Tứ Hải kia?"Sơn Hải hỏi.
Nghiêm Lập nói khoác không biết ngượng: "Bây giờ là linh chủng của Tử Kim Động ta.”
Sự việc chập chùng lên xuống, khiến mọi người như hiểu như không, Chử Phong Bình cau mày nói: "Nghiêm lão quỷ, ngươi rốt cuộc đang làm gì vậy?"
Còn có thể làm cái gì? Người của Tứ Hải muốn mượn đường, hi vọng bên này có thể giơ cao đánh khẽ.
Mượn đường thì có thể, phải trả giá đắt.
Người của Tứ Hải đáp ứng giao số linh chủng trong tay làm phí mua đường, nhưng Nghiêm Lập sau khi lấy được linh chủng thì cảm thấy con số không đúng, muốn biết trên người bọn họ có phải là vẫn còn hay không, cũng có thể nói là nói một đằng làm một nẻo.
Đây cũng chính là dặn dò của Nghiêm Lập.
Tiền Phục Thành trầm giọng nói: "Nếu như thế, ngươi đại khái có thể thông báo trước cho chúng ta một tiếng, chúng ta đại khái có thể liên thủ tiêu diệt bọn họ!"
"Liên thủ? Tử Kim Động ta tự mình có thể giải quyết thì không cần làm phiền mọi người!" Nghiêm Lập cười ha hả, phất phất tay với đám đệ tử, trước tiên không cần kiểm kê nữa, trước đem linh chủng cất kỹ, tiếp theo mặt liền biến sắc: "Các vị, việc khen thưởng chia đều dường như có chút không công bằng, theo ta thấy, hay là dựa theo cống hiến bao nhiêu để phân chia thì hợp lý hơn chút!"
Đột nhiên lật lọng, mọi người sững sờ, sắc mặt người chủ sự hai nước Tề, Vệ trầm xuống, cuối cùng hiểu được vì sao vị này lại lén lút cấu kết với đám yêu ma quỷ quái kia!
Lão già chết tiệt này không muốn chia sẻ với mọi người, muốn một mình độc chiếm lượng lớn linh chủng, hơn nữa người ta đã được như ý,

đã đến được tay của người ta, giành sao?
Biến cố này khiến Chử Phong Bình và Sơn Hải ngơ ngác nhìn nhau, Tề, Vệ gộp lại chỉ có bốn phần, bây giờ xem tình hình, một mình nước Yến có lẽ có ba phần rồi, nếu ba nước lại chia đều, nước Yến dường như có phần chịu thiệt....
Người chủ sự mấy nước đang nghị sự, có một số người thấy Ngưu Hữu Đạo đi ra ngoài lại bị doạ đến run chân, Đổng Kim Hoàn của Lưu Tiên tông, An Diệu Nhi của Phù Vân tông, Lâm Phi Yến của Linh Tú Sơn, ba người phụ nữ này có thể nói là bị doạ đến hoảng hồn.
Đổng Kim Hoàn vẫn luôn muốn tìm Triệu Đăng Huyền, nhưng mà Triệu Đăng Huyền vẫn luôn có việc, nàng ta cuối cùng thật sự không kềm được, nhịn không nổi đi tìm.

Chương 1219: Chỉ có thể nhìn từ xa (2)

Chương 1219: Chỉ có thể nhìn từ xa (2)
Triệu Đăng Huyền phụ trách một vùng đất trực thuộc thấy Đổng Kim Hoàn đi đến: "Ngươi tự ý chạy đến làm gì?"
Đổng Kim Hoàn không nói hai lời, ôm ấp yêu thương, mặt đối mặt ôm hắn ta một cái thật chặt: "Triệu Lang, mãi vẫn không thấy ngươi sang!"
Triệu Đăng Huyền bị nàng ta cọ xát có chút xúc động, nhưng vẫn không đến mức mất đi lý trí, nhìn xung quanh một chút, vỗ vỗ sau lưng nàng: "Bây giờ không thích hợp, ta đang làm nhiệm vụ, để người khác nhìn thấy thì không tốt."
Đổng Kim Hoàn chỉ là hi vọng hắn ta quan tâm mình, thấp thỏm nói: "Triệu Lang, Ngưu Hữu Đạo ra ngoài rồi, ta sợ."
Triệu Đăng Huyền biết nàng ta lo lắng cái gì: "Có gì không tốt chứ, Chử Phong Bình dùng Thiên Kiếm phù một trận đánh điên cuồng, Ngưu Hữu Đạo sống chết còn chưa rõ, hơn nữa giải nhất là vị trí dễ đoạt được như vậy sao?"
Đổng Kim Hoàn: "Lỡ như hắn vẫn còn sống, thật sự lấy được vị trí thứ nhất thì sao?"
Triệu Đăng Hoài cười khổ lắc đầu: "Không cần lo lắng, Ngưu Hữu Đạo không dám không cho Tiêu Dao cung mặt mũi."
Hai tay Đổng Kim Hoàn vòng cổ của hắn ta, ánh mắt đầy mong đợi nói: "Nếu như hắn còn sống, ngươi thật sự sẽ vì ta mà ra mặt tìm hắn hay sao? Triệu Lang, thân thể trong sạch của ta đã trao cho ngươi, ta đã là nữ nhân của ngươi rồi, ngươi ngàn vạn lần không thể bỏ mặc ta mà không quan tâm nha!"
Triệu Đăng Huyền thở dài nói: "Sự việc ta đã nói rất rõ với ngươi, thân là đệ tử Tiêu Dao cung, cưới nữ tử ở bên ngoài vào môn có điều khó khăn, có điều kiện phân biệt hà khắc, cưới ngươi vào trong môn ta

không dám bảo đảm, nhưng bảo vệ ngươi bình an vẫn không là vấn đề. Kim Hoài, ngươi yên tâm, chỉ cần ra ngoài rồi, chỉ cần Ngưu Hữu Đạo có thể sống sót qua ải, ta lập tức đi tìm Ngưu Hữu Đạo, không những tìm Ngưu Hữu Đạo, ta còn đích thân đi Lưu Tiên tông một chuyến, chào hỏi chương môn của các ngươi. Nếu như ngươi không yên tâm..."
Dừng một chút, nghiêm mặt nói: "Ta Triệu Đăng Huyền xin thề với trời, nếu như làm trái lời, ắt bị trời phạt!"
Thấy hắn ta phát lời thề độc, Đổng Kim Hoàn tuy rằng vẫn còn chút căng thẳng sợ hãi, nhưng cũng yên tâm được đôi chút, thâm tình nhìn hắn ta: "Triệu Lang, ta muốn sinh cho ngươi một đứa con!"
Vì để bảo vệ tính mạng, nàng ta cảm thấy có được cốt nhục của Triệu Đăng Huyền mới là vững chắc nhất, có chút hối hận khi không sớm chuẩn bị ở phương diện này, mấu chốt là trước đây không ngờ đến Ngưu Hữu Đạo vẫn có thể trốn ra khỏi bí cảnh.
Triệu Đăng Huyền lại bị lời này doạ cho giật mình, Tiêu Dao cung tuy rằng không yêu cầu đệ tử trong môn cấm dục, nhưng tuỳ tiện có cốt nhục với người bên ngoài vậy không phải là gỡ bỏ hay sao? Điều đó có khác gì với việc tuỳ tiện cưới một người vào Tiêu Dao cung chứ? Tính chất sự việc thậm chí còn nghiêm trọng hơn, cưới rồi có thể đoạn tuyệt bất cứ lúc nào, cốt nhục làm sao có thể cắt đứt?
Thật sự xảy ra chuyện này, vậy thì có chút hơi quá rồi, hắn ta cũng không có cách nào báo cáo kết quả, lập tức trầm giọng nói: "Kim Hoài, ngươi đừng làm loạn, vi phạm môn quy, ngươi ta đều không chịu nổi!"
Vô ý thức liếc nhìn bụng nàng ta, thậm chí đã thi pháp kiểm tra.
Thấy hắn ta căng thẳng như thế, Đổng Kim Hoàn ít nhiều cũng có chút thất vọng, gạt bỏ nguyên nhân Ngưu Hữu Đạo, vị này dù sao cũng là người đàn ông đầu tiên của nàng ta, nếu đã phó thác bản thân cho hắn ta, hơn nữa thân phận địa vị của đối phương lại có lợi với mình, nàng ta vẫn rất luôn khoá hắn ta lại.
Miễn cưỡng cười nói: "Ừm, đều nghe theo ngươi, đợi ngươi xử lý xong bên phía Tiêu Dao cung rồi nói sau." Nói rồi kiễng mũi chân, chủ đậng dâng lên đôi môi một nụ hôn nồng thắm.
Thừa nhận chỉ là nói thôi, cũng không thật sự gieo hạt thành công, Triệu Đăng Huyền thở phào nhẹ nhõm, cũng thiếu chút nữa bị nàng ta trêu

chọc đến cởi áo nới dây lưng.
Nhưng lúc này dù sao cũng khác biệt, hắn ta đang làm nhiệm vụ, lúc làm nhiệm vụ mà làm loạn bị truy cứu đến có thể nặng có thể nhẹ, rất có khả năng sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc, tuỳ tiện qua loa một chút, nhanh chóng đẩy nàng ta ra, có chút thẳng nhìn xung quanh một chút, sợ bị đồng môn phát hiện tố cáo: "Kim Hoàn, bây giờ không thích hợp, ngươi trở về trước, ta quay về sẽ lại đi tìm ngươi."
Đổng Kim Hoàn dịu dàng "Ừm" một tiếng, cẩn thận mỗi bước đi, lưu luyến không nỡ mà rời đi.
....
Ngưu Hữu Đạo vậy mà lại có thể sống sót quay ra ngoài?
Long Hưu, Mạnh Tuyên, Cung Lâm Sách đều tận mắt nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo bị đánh ra ngoài, tuy nhiên dáng vẻ rất thảm, nhưng dù sao cũng là sống sót ra ngoài, đều rất kinh ngạc.
Tâm tình cũng rất phức tạp.
Tâm tình của Cung Lâm Sách thì khá là khác, vừa hưng phấn vừa lo lắng, còn không biết cái gọi là giải nhất mà Toa Như Lai nói, bằng không nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo rất lưu manh ra ngoài ra ngoài rồi, đương nhiên hưng phấn không nổi. Về phần lo lắng, là Ngưu Hữu Đạo đã ra ngoài rồi, đám Nghiêm Lập phụ trách bảo vệ Ngưu Hữu Đạo tại sao không cùng ra ngoài, Ngưu Hữu Đạo thương thành như vậy bị đánh ra ngoài chẳng lẽ là đám Nghiêm Lập xảy ra chuyện rồi?
Trước khi việc ở bí cảnh vẫn chưa chính thức tuyên bố kết thúc, chỉ có thể nhìn từ xa không thể tiến vào Thiên cốc, cũng không thể quấy rối, chỉ có để đứng ở bên ngoài lối ra từ xa nhìn tình hình bên trong, bất kỳ người nào cũng không được ồn ào hoặc làm loạn!
Trước khi chính thức tuyên bố kết thúc, trước khi đối với kết quả thẩm định không có sai sót, người ở bên trong cũng không được ra ngoài.
Mọi người chỉ có thể nhìn thấy trước tiên là người của Vạn Thú môn, Linh tông, Thiên Hành tông đi ra ngoài, sau đó nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo rõ ràng là bị người khác đánh ra ngoài, dáng vẻ bị thương quá mức.
Ngưu Hữu Đạo lại có thể chưa chết? Chưởng môn Đại Thiện Sơn Hoàng Liệt vô cùng thất vọng, biết được ý đồ của Đại Thiện Sơn thất bại rồi.

Chưởng môn của ba phái Lưu Tiên tông, Phí Trường Lưu, Trịnh Cửu Tiêu, Hạ Hoa thì lại thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần vị này trở về, cục diện Nam Châu coi như là ổn định rồi.
Đối với ba phái mà nói, đổi cờ chỉ là lựa chọn bất đắc dĩ mà thôi, trong đó tồn tại biến số quá lớn, tân chủ tương lai đối với bọn họ như thế nào không ai có thể nói rõ, thật sự không bằng tiếp tục theo Ngưu Hữu Đạo ổn định.
Người của nước Triệu, nước Tống, nước Hàn, nước Tấn nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo thế mà lại ra ngoài rồi, cũng rất bất ngờ, cơ hội tốt như thế, nhiều người muốn giết chết tên này, thế mà lại giết không thành, cư nhiên lại để hắn sống sót ra ngoài?
Ngọc Thương vẫn luôn nhìn chằm chằm quan sát Ngưu Hữu Đạo ngồi ở dưới vách núi đá trị thương.
Sau gần nửa ngày, Ngưu Hữu Đạo đứng dậy biến mất khỏi tầm nhìn quan sát của mọi người, đi về phía chỗ trũng trong Thiên cốc, không biết đi đâu mất.
Từ đầu đến cuối không thất Ngưu Hữu Đạo có bất kỳ dấu hiệu nào mang theo lượng lớn linh chủng ra ngoài, Ngọc Thương rất căng thẳng, những người khác ở đây không rõ, ông ta nhưng là biết được yêu cầu chí mạng đó của Toa Như Lai!!
.....
Ngày kế tiếp, đám người chờ đợi ở bên ngoài cốc gấy rối một trận, người của Tứ Hải lần lượt xông ra ngoài.
Nhìn thấy người của mình ra ngoài rồi, Đông Hải Đại Thánh, Tây Hải Yêu Vương, Nam Hải Pháp Vương, Bắc Hải Minh Chủ cũng thờ phào nhẹ nhõm.
Đông Hải Đại Thánh trần giọng nói: "Hình như chỉ còn lại năm sáu trăm người, xem ra tổn thất không ít."
Chưởng môn Khí Vận tông Thái Thúc Phi Hoa ở bên trên cười ha hả một tiếng: "Không thấy bao kiện gì, không phải là tay không mà ra ngoài chứ?" giọng nói mang vẻ chế nhạo.
Tây Hải Yêu Vương thở dài nói: "Người bảy nước các người thế đông, giành không nổi với các ngươi, chúng ta cũng không ôm hi vọng gì, có thì thôi, không có cũng sẽ không thất vọng.:

"Ồ, bọn họ làm cái gì?" Bắc Hải Minh Chủ chợt kêu lên khó hiểu, chỉ thấy người của Tứ Hải sau khi ra ngoài quan sát một hồi, cuối cùng cũng như vầy ong vỡ tổ biến mất ở vùng trũng trong Thiên Cốc.

Chương 1220: 16.666.666 Là Cùng

Chương 1220: 16.666.666 Là Cùng
"Được rồi, cũng coi như ra ngoài một phần ròi, chúng ta cũng không cần phải ở đây chờ đợi nữa." Nam Hải Pháp Vương kêu một tiếng.
Chủ Tứ Hải ở nơi này trông vài ngày nhìn thấy người của mình, coi như trong lòng đã biết trước rồi, không cần thiết chờ đợi đến kỳ hạn ba ngày, rời đi trước đám đông.
Tây Hải Yêu Vương vừa đi vừa trêu ghẹo mọi người: "Các vị từ từ đợi, chúng ta đi uống rượu đây, ngày mai khi kết thúc đến xem hạng của các vị thắng bại như thế nào, được trọng thưởng rồi không thể keo kiệt nha! Phải mời khách, đãi rượu ngon!"
Người của Vạn Thú môn, Linh tông và Thiên Hành tông rời đi sớm hơn, nhìn thấy người của mình ra ngoài bình yên vô sự thì rút lui rồi, thứ bậc này bọn họ không quan tâm.
Ngưu Hữu Đạo ngồi khoanh chân ngay ngắn ở cửa sơn động trên vách đá dựng đứng, vị trí đó chính là địa bàn người Tứ Hải dừng chân nghỉ ngơi bên trong Thiên cốc
Nhìn thấy người Tứ Hải vọt ra, Ngưu Hữu Đạo cười, hắn vẫn luôn ở chỗ này chờ bọn họ.
Sau khi ra ngoài, tu sĩ Tứ Hải quan sát xung quanh cũng nhìn thấy hắn, nhanh chóng đi tới bên này, đám người Phù Hoa phi thân đứng trước cửa động.
Ngưu Hữu Đạo đã tẩy rửa, xử lý sạch sẽ, quần áo cũng nhờ người Phiêu Miễu các để cả người sạch sẽ, sắc mặt có chút nhợt nhạt, nhìn tổng thể thì không nhìn ra rằng đã từng bị thương.
Hắn không cần và cũng không muốn bày ra bộ dáng đáng thương cho người khác nhìn, người khác đồng tình với hắn cũng chẳng có ý nghĩa gì cả, cũng chẳng thể giải quyết được vấn đề...

"Nghiêm Lập có ý gì? Tại sao lại lật lọng, lạnh lùng hạ sát thủ đối với chúng ta, có phải các ngươi chưa bàn bạc với nhau phải không?" Gặp nhau, Phù Hoa ngay lập tức hỏi.
Đây là chuyện trong dự liệu, Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói: "Không có cái gì mà bàn bạc hay không bàn bạc, vốn đó là ý của ta, Nghiêm Lập chỉ là làm theo ý của ta mà thôi."
Vẻ mặt chủ nhân Tứ Hải sa sầm, Phù Hoa cắn răng nói: "Có phải ngươi cho rằng ngươi xuất hiện thì chúng ta không làm gì được ngươi đúng không?"
Ngưu Hữu Đạo: "Đại tỷ, nói những thứ này chẳng có ý nghĩa gì, ta không tin ngươi đoán không ra nguyên nhân Nghiêm Lập làm như vậy, trong kế hoạch của ta, Nghiêm Lập nhất định phải xóa bỏ được mọi sự nghi ngờ, điều này hẳn là các ngươi đều biết."
Lãng Kinh Không trầm giọng nói: "Lấy đi tính mạng của nhiều người bên chúng ta như vậy để xóa bỏ hiềm nghi? Lui mười ngàn bước (*) mà nói, trước đó có phải là ngươi muốn nói chuyện với bọn ta trước, để bọn ta còn có cái mà chuẩn bị trước đúng không?"
(*): giả định ở một mức độ thấp nhất, nhưng những việc xảy ra thì vẫn xảy ra.
Ngưu Hữu Đạo: "Ta không giải thích thì các ngươi cũng biết nguyên nhân."
Phù Hoa nổi giận: "Thái độ này của ngươi là gì vậy? Ngươi đừng quên bây giờ Linh Chủng đang nằm trong tay bọn ta, có cho ngươi hay không là tính toán của bọn ta."
Ngưu Hữu Đạo: "Các ngươi đây là chuẩn bị tự mình làm người xung phong sao? Ta cảm thấy người xung phong này vẫn là để ta đảm nhận thì tốt hơn."
Đoạn Vô Thường: "Nơi này không phải chỉ có một mình ngươi, Linh Chủng này bọn ta còn có thể cho người khác!"
Ngưu Hữu Đạo: "Không nói những nguyên nhân khác, tóm lại ta cầm đầu, phần thưởng đều cho các ngươi hết! Cho người khác, các ngươi có thể lấy được một nửa cũng không tệ rồi, động một tí tổn thất hơn trăm triệu kim tệ, có thể vì người Tứ Hải chọn mua được bao nhiêu linh nguyên đan? Trả một cái giá lớn như vậy, rồi còn phải đối mặt với kết

quả, lại còn cần phải tiếp nhận tổn thất kia sao? Nói nhảm như vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì, tất mọi người đều hướng về phía trước, đạo lý này cũng không cần ta phải nói nhiều, các ngươi chắc hẳn là đã rõ ràng, rất nhiều chuyện ta cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi!"
Nói xong, cúi xuống nhìn tu sĩ Tứ Hải dưới vách đá dựng đứng: "Người Tứ Hải chưa bị tiêu diệt toàn bộ, còn có thể giữ được nhiều nhân lực như vậy, ta cũng đã rất nỗ lực. Không có người hy sinh mà toàn bộ đều an toàn, ta thật sự không làm được! Đại ca, đại tỷ, Phiêu Miễu các còn đang xem xét số lượng Linh Chủng, cho ta đi!"
Ầm ĩ thì ầm ĩ, bất mãn thì bất mãn, cuối cùng vẫn phải đối mặt với hiện thực.
Như là Ngưu Hữu Đạo nói, đưa Linh Chủng cho hắn mới là sự lựa chọn phù hợp nhất.
Tu sĩ Tứ Hải cất Linh Chủng trong người, toàn bộ đều lấy ta, tập kết trong sơn động thành một đống lớn, ba người Vu Chiếu Hành hỗ trợ nhặt bỏ vào mấy cái bao lớn.
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm, dưới cái nhìn chằm chằm của tu sĩ Tứ Hải, không nhanh không chậm đi ra khỏi sơn động.
Ba người Vu Chiếu Hành chia nhau cõng mấy bao to đi theo phía sau hắn.
Đến dưới vách núi, Vu Chiếu Hành hỏi một tiếng: "Sắc mặt ngươi không được tốt cho lắm."
"Lúc đi ra bị thương nhẹ." Ngưu Hữu Đạo nói nhẹ như mây gió, cũng không nói đến là mình bị thương rất nặng, còn thiếu chút nữa là mất mạng.
Nhìn cũng không thấy có vấn đề gì lớn, Vu Chiếu Hành cũng không hỏi nhiều, trái lại là Vân Cơ nhắc nhở: "Châm ngòi giữa bọn họ và người bảy nước để họ chém giết lẫn nhau, từ đó ngươi làm ngư ông đắc lợi, sau đó hai bên vừa chạm mặt, sớm muộn cũng sẽ bị bọn họ nhìn ra chân tướng, ngươi không sợ bọn họ trở mặt sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Người với người không phải ai cũng có thể tùy tiện trở mặt, chỉ cần chúng ta có thực lực, lo lắng đấy cũng là dư thừa, chuyện qua đi thì cứ để nó qua, bọn họ sẽ hiểu làm bằng hữu so với trở mặt

thích hợp hơn." Liếc mắt đối diện với đôi mắt mong đợi của Ngụy Đa, cũng không để ý tới, trực tiếp đi qua.
Tây Môn Tình Không và Ngụy Đa cũng chú ý tới những bao lớn đang vác trên lưng ba người Vu Chiếu Hành.
Nhìn theo ba người phía sau.
Tây Môn Tình Không thản nhiên nói: "Quên đi thôi, hắn không cần tâm ý của ngươi. Hắn và ngươi không phải là người chung đường, có năng lực tự mình giải quyết vấn đề thì sự quan tâm của ngươi là dư thừa. Như vậy dưới nghịch cảnh... Người này xác thực có bản lĩnh." Ánh mắt nhìn chằm chằm mấy cái bao lớn kia.
Ngụy Đa nhìn cái túi nhỏ mình đang cầm trong tay, bên trong chứa một ít Linh Chủng, so với mấy cái bao lớn kia thì thật sự rất ít.
Y ở bí cảnh, cố gắng tìm kiếm Linh Chủng, chính là hy vọng lúc Ngưu Hữu Đạo cần đến thì y có thể tận một chút sức mọn.
Ngay cả Tây Môn Tình Không cũng chưa kiếm được Linh Chủng nào cũng không cầu mong gì khác ngoài việc cống hiến cho Ngưu Hữu Đạo, nhưng hiện tại xem ra là do y suy nghĩ nhiều rồi, người ta căn bản không cần.
Ngụy Đa chậm rãi cúi đầu, buồn bã ủ rũ, y rất khó chịu, Thượng Thanh tông thật sự là chẳng có một chút tác dụng gì đối với vị kia, dường như ngay cả tư cách áy náy đền bù cũng không có luôn, thật sự cứ như vậy là cắt đứt quan hệ với Thượng Thanh tông sao?
"Nếu như người nước Vệ có thể thuận lợi đi ra, ta đề nghị ngươi vẫn là tặng những Linh Chủng này cho người nước Vệ, dù sao Thượng Thanh tông vẫn còn ở bên trong nước Vệ!" Tây Môn Tình Không đưa tay vỗ vỗ vai Ngụy Đa rồi buông tay, sau đó cũng rời đi.
Ngụy Đa cúi đầu không nói gì.
Người ở lối ra Thiên cốc, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo xuất hiện trong Thiên cốc, ai cũng đều nhìn chằm chằm, không phải nhìn hắn mà là nhìn vào mấy cái bao lớn kia, ai cũng nghi ngờ không thôi, chẳng lẽ đều là Linh Chủng? Ngưu Hữu Đạo kiếm được nhiều Linh Chủng như vậy ư?
Long Hưu, Cung Lâm Sách, Mạnh Tuyên, ba người đều nhìn nhau.
Bọn họ cũng không biết tại sao Ngưu Hữu Đạo vì sao phải kiếm nhiều Linh Chủng như vậy!

Nhưng Ngọc Thương lại biết, lúc này ánh mắt lóe lên tia sáng kì dị, tinh thần phấn chấn khó diễn tả được tràn ngập cõi lòng, ánh mắt vô cùng chờ mong nhìn chằm chằm mấy cái bao lớn.
Bạch Ngọc Lâu ngồi trước một cái bàn dài, sau chỗ kiểm kê Linh Chủng cũng chậm rãi quay đầu, nhìn Ngưu Hữu Đạo dẫn đầu một nhóm người đi tới, rồi nhìn đến mấy cái bao lớn kia!
Thả bao lớn xuống mặt đất, Vu Chiếu Hành chỉ chỉ Ngưu Hữu Đạo nói: "Hắn!"
"Đều là của hắn!" mẫu tử Vân Cơ sau khi đặt bao lớn xuống cũng chỉ Ngưu Hữu Đạo.

Chương 1221: Thời Cơ Đến (1)

Chương 1221: Thời Cơ Đến (1)
Bạch Ngọc Lâu có chút mất bình tĩnh, nhịn không được từ sau án đứng dậy, đi tới, sai người tới nhận lấy, mắt nhìn mặt mỉm cười, gật đầu với Ngưu Hữu Đạo, ánh mắt chuyển sang nhìn bao lớn đã mở ra, chỉ thấy bên trong lộ ra một đống Linh Chủng lấp lánh, chạm vào nhau phát ra tiếng sàn sạt.
"Nghiêm túc, kiểm kê cẩn thận!" Sắc mặt Bạch Ngọc Lâu nghiêm nghị phân phó một câu.
"Rõ!" Người phụ trách kiểm kê nhận lệnh, phất tay gọi người, căn dặn phải cẩn thận kiểm kê, không được sai sót.
Người của Vạn Thú môn, Thiên Hành tông và Linh tông đứng phía trên cửa động ở vách đá, đều lộ vẻ kinh ngạc nhìn chằm chằm chỗ kiểm kê, trưởng lão ba phái: Tôn Trường Hạo, Mai Cửu Khai và Vương Thiên đều từ trong động chạy ra ngoài, cũng chú ý đến.
Chỗ kiểm kê, Linh Chủng giống như nước chuyển tới chuyển lui, có người thi pháp loại bỏ, nhanh chóng tính toán số lượng.
Chuyển tới chuyển lui kiểm kê ba lần, sau khi xác định không có sai sót gì, người phụ trách kiểm kê mới chắp tay bẩm báo với Bạch Ngọc Lâu: "Tổng cộng là 16.666.666 viên Linh Chủng!"
Con số này khiến cho người ta không nói được câu gì, trước đó người kiểm kê suýt chút nữa thì cho là mình kiểm sai, đếm đi đếm lại xác định không sai mới dám báo.
Đây cũng là để Ngưu Hữu Đạo dễ nhớ được số, trong tay bên Tứ Hải kia cũng còn phải để lại một ít Linh Chủng, bằng không thì đi vào bí cảnh không làm cái gì cả sao, Ngưu Hữu Đạo lấy số này, còn lại để cho người Tứ Hải.

Số lượng này cũng khiến Bạch Ngọc Lâu nhíu máy, hắn ta có phần muốn nói lại thôi, nhưng tận mắt thấy người mình đếm đi đếm lại, cũng chẳng cần phải nói nhiều xác nhận cái gì, chỉ hỏi Ngưu Hữu Đạo một câu: "Ngươi xác định đều là của ngươi sao?"
"Phải!" Ngưu Hữu Đạo gật đầu.
Bạch Ngọc Lâu trong lòng không ngừng nói, bên ngoài thì ừ một tiếng, nói với thủ hạ: "Nhớ tên hắn, ghi tên trong danh sách để tra!"
"Rõ!" Người phụ trách kiểm kê lĩnh mệnh.
Ngưu Hữu Đạo lui lại phía sau, Vu Chiếu Hành và mẫu tử Vân Cơ lại chia nhau tiến lên, đều nộp một túi nhỏ, bọn họ không có nhiều, mỗi người đều có năm ngàn viên linh chủng.
Sau khi giao nộp, mấy người Ngưu Hữu Đạo lại quay về vị trí cũ.
Tận mắt nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo xác thực đã nộp lên số lượng Linh Chủng lớn, Ngọc Thương phấn khởi, những cũng biết hiện tại vẫn chưa tới lúc để vui mừng, còn có rất nhiều người vẫn chưa ra, Ngưu Hữu Đạo nộp trước nhiều cũng chưa chắc đã là đứng nhất!
Chính mắt nhìn thấy rất nhiều Linh Chủng, sắc mặt Long Hưu, Cung Lâm Sách và Mạnh Tuyên đều rất khó coi.
Thái Thúc Phi Hoa đứng ở một bên nhìn sang bên này, lời nói châm chọc: "Kỳ lạ, Ngưu Hữu Đạo không phải là người nước Yến sao? Thu hoạch được nhiều như thế, làm sao không tính gộp với nước Yến, tại sao lại tính thành phần giao nộp riêng của mình vậy?"
Ngọc Thương nhìn sang bên đó, trong lòng hừ lạnh, tính gộp vào nước Yến, Ngưu Hữu Đạo còn mạng sao?
Nguyên nhân khiến Long Hưu, Cung Lâm Sách và Mạnh Tuyên buồn bực chính là vì việc này, nếu có thể ghi dưới danh nghĩa nước Yến, thì nước Yến có hi vọng với vị trí đệ nhất!
Cung Lâm Sách trong lòng than thở, Ngưu Hữu Đạo ơi là Ngưu Hữu Đạo, ngươi bảo ta phải nói gì với ngươi đây, ngươi làm như vậy, Tử Kim động ta có thể mắt nhắm mắt mở cho qua, hai nhà khác ngươi phải nói thế nào đây?
Chưởng môn Đại Thiện Sơn - Hoàng Liệt trố mắt, không thể không âm thầm sợ hãi thán phục, vị kia đúng là trâu bò, chẳng những vẫn còn sống

sót rời khỏi bí cảnh, mà còn thu hoạch nhiều hơn hắn Vạn Thú môn của ba phái kia!
Phí Trường Lưu, Hạ Hoa, Trịnh Cửu Tiêu thì âm thầm líu lưỡi, Đạo gia không hổ là Đạo gia, ngay cả bên trong bí cảnh Thiên Đô cũng có thể chơi đùa được như vậy, toàn bộ Nam châu người có bản lĩnh như vậy chắc cũng chỉ có vị này!
Trong Thiên cốc, sau khi Ngưu Hữu Đạo trở về không bao lâu, một đám yêu ma quỷ quái Tứ Hải xuất hiện, đi thẳng đến chỗ kiểm kê Linh Chủng.
Bọn họ lấy ra thấy có vẻ ít ỏi, tổng cộng cũng chỉ có một cái bao, số lượng hơn một trăm ngàn.
Từ đó, không ít người nhỉn ra chút đầu mối, dù sao trước đó ai cũng đều nhìn thấy trên người Ngưu Hữu Đạo không có cái gì cả, có người âm dương quái khí nói: "Chắc là Linh Chủng của Ngưu Hữu Đạo đều là nhờ đám người hải ngoại kia giúp hắn kiếm chứ gì?"
Một người khác nghi hoặc nói tiếp: "Người hải ngoại có thể giúp đỡ Ngưu Hữu Đạo góp đủ số sao?"
Vẻ mặt của Long Hưu, Cung Lâm Sách và Mạnh Tuyên cũng tràn đầy nghi hoặc, không biết là tình huống gì.
Ngược lại, Ngọc Thương lại một bộ như có điều suy nghĩ, chẳng lẽ Ngưu Hữu Đạo liên hợp với đám người hải ngoại kia để chiếm được đệ nhất sao?
Hắn ta đại khái đoạn được một ít, đi vào bí cảnh Thiên Đô, dưới các kiểu hớt tay trên thì liên hợp với người hải ngoại thật sự là một lựa chọn tốt.
Nhưng không biết làm sao hội bí cảnh Thiên Đô vẫn chưa chính thức kết thúc, bọn họ vẫn không thẻ đi vào làm phiền, không có cách nào hỏi thăm cụ thể tình hình, chỉ có thể ở bên ngoài suy đoán các kiểu.
Sự việc chưa đi đến hồi kết thì điều gì cũng có thể xảy ra, đoán mò bao nhiêu cũng vô ích, mấy người cũng chỉ có thể tiếp túc chờ kết qua cuối cùng mà thôi.
Người của các môn phái tham gia hội nghị vẫn đang chờ ở Thiên cốc, Ngọc Thương cũng đang chờ.
Mặc dù đã nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo đi ra, cũng thấy hắn kiếm được rất nhiều Linh Chủng, thế nhưng không tận mắt thấy thông báo kết quả,

Ngọc Thương thật sự là không thể nào yên tâm được, không bằng ở chỗ này chờ sẽ yên tâm hơn, có tình hình gì mới thì có thể kịp thời phát hiện.
Chẳng mấy chốc một ngày lại trôi qua.
Nếu tính theo danh sách tham gia mà nói thì thật ra mới chỉ có hai nhóm người quay lại, lối ra bí cảnh đã sắp tới lúc, sao những người khác vẫn chưa ra?
Bên ngoài Thiên cốc, người của những môn phái liên quan đều có chút bất an, càng tới gần lúc kết thúc thì càng bất an hơn.
Bạch Ngọc Lâu ở bên ngoài lối ra bồi hồi chắp tay, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn sắc trời.
Thời điểm lối ra xuất hiện là giữa trưa ba ngày trước, hôm nay vào lúc giữa trưa là đã tròn ba ngày, mắt thấy mặt trời đã treo trên cao, nhiều nhất chỉ còn nửa canh giờ nữa, sắp kết thúc rồi, làm sao vẫn chưa thấy người ra vậy?
Tuy nói một ngày trong đó bằng hai ngày bên ngoài, Bạch Ngọc Lâu không cho rằng là người ở bên trong đó ngay cả tính toán thời gian cũng không làm được.
Người đi ra đầu tiên cũng đều trong Thiên cốc để ý đến lối ra.
Ngưu Hữu Đạo đứng ở vách đá trước cửa động quan sát, chờ, thế mà người Tử Kim Động vẫn chưa ra.
Hắn đã dặn dò Nghiêm Lập, chỉ cần người Tứ Hải vừa ra ngoài, lập tức bảo Tử Kim Động nghĩ cách mau chóng rút lui, tránh xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.
Đương nhiên, lúc dặn dò thì vẫn chưa lấy được Linh Chủng trên tay nước Tấn, đồ vật của nước Tấn vừa đến tay, Tử kim Động coi như bị diệt, đối với kết quả này chắc là cũng không tạo ra ảnh hưởng gì quá lớn, bởi vậy hắn cũng không quá lo lắng.
Nhưng hắn không hy vọng Nghiêm Lập xảy ra chuyện, bây giờ hắn và Nghiêm Lập có giao tình, đối với tính cách của ông ta ít nhiều cũng có chút hiểu, tương lai bươc vào Tử Kim Động, đó cũng là đối tượng hợp tác không tồi.
Tử Kim Động là môn phái lớn như vậy, tình huống nội bộ kéo bè kết cánh chỉ sợ là không thể nào tránh khỏi!
...

Bên trong lối ra bí cảnh, sắp đến thời gian kết thúc, để cho tiện bất cứ lúc nào rút lui và cũng là vì tập trung lực lượng ứng phó những chuyện bất ngờ, người của Yến, Vệ, Tề tất cả đều tập hợp lại, toàn bộ nhân thủ ba nước tập kết bao vây ở lối ra, cảnh giác cao độ khắp bốn phía.

Cũng có thể gọi là rất bình tĩnh, người Tứ Hải đã đi ra, bên trong chỉ còn Hàn, Tống và dư nghiệt nước Tấn, người của ba nước này không nhiều, cứ coi như ba nước liên thủ, cũng không có sức mạnh cường hãn như bên này, hiện tại Yến, Vệ và Tề có đủ năng lực tiêu diệt bất kỳ thế lực nào ở đây!

Nhan Bảo Như đã đi tới chỗ gần đấy, sau khi chú ý tới thế trận phong tỏa lối ra như gặp phải địch, răng ngà cắn rồi lại cắn, đã sắp kết thúc, không dám xông vào, tùy thời hành động!

Chương 1222: Thời Cơ Đến (2)

Chương 1222: Thời Cơ Đến (2)
Một nhóm bóng người từ đằng xa bay vút đến, nhân mã ẩn núp của Hàn, Tống, rốt cục cũng hiện thân.
Thật sự là đã đến lúc chấm dứt, không hiện thân ra ngoài cũng không được.
Người vừa đến, không thể tránh khỏi đứng đối lập với người Yến, Vệ và Tề ở một chỗ!
Trên cây gần đó, người Phiêu Miễu các ngoảnh mặt làm ngơ, đứng xem trò vui.
Trưởng lão Bách Xuyên cốc - Thị Như của nước Hàn chắp tay, trầm giọng nói: "Chư vị, đã sắp kết thúc, cần gì phải đánh nhau đến ta sống ngươi chết!"
Tiền Phục Thành cười khẩy nói: "Đánh nhau đến ta sống ngươi chết tất nhiên là không cần phải làm, chúng ta cũng không muốn rước phiền phức vào người, chỉ cần không có ai chọc bọn ta thì bọn ta cũng sẽ không động vào người khác."
Đây là nói thừa, bọn họ thủ giữ lối ra, người muốn đi qua tất nhiên phải chọc bọn họ rồi.
Trình Mãn Đường của nước Tống nói: "Bây giờ, đấu võ mồm cũng chẳng có ích gì, mong bên đó rộng lượng, nhường đường cho bọn ta!"
Tiền Phục Thành: "Nói hay lắm, chỉ cần để lại lộ phí thì chúng ta lập tức nhường đường!"
Cái gọi là lộ phí còn phải nói sao, khẳng định là chỉ Linh Chủng trong tay bọn họ, người hai nước Hàn và Tống không thể nào đồng ý với điều kiện này, thật sự làm ra chuyện cầu xin gì đó, sau khi rời khỏi đây, đời này cũng coi như xong rồi, đừng hòng mơ tưởng ở trong mốn phái có thể ngẩng đầu lên.

Đao Vô Phong của nước Hàn lạnh lùng nói: "Đừng khinh người quá đáng!"
Tào Binh nói: "Trước đó, lúc bọn ta giúp các ngươi đối phó nước Tấn, tại sao các ngươi lại không nói nhưng lời như này?"
Hai vẫn trong thế giằng co như vậy, một bên trấn giữ không tha, một bên biết mình ở thế yếu, không phải vạn bất đắc dĩ thì không dám hành động thiếu suy nghĩ.
Kỳ thật đến giây phút cuối cùng, tất cả mọi người đều không muốn lại có thêm nhiều thương vong nữa.
Cuối cùng hai bên thỏa hiệp.
Mặc dù Hàn và Tống ở thế yếu, nhưng muốn bọn họ quỳ xuống đất cầu xin là chuyện không thể nào, chỉ có thể nói là Linh Chủng của nước Tống bên kia thuận theo bên này, đáp ứng báo đáp bên này, vì đã giải vây giúp bọn họ trước đó, chờ nước Tấn xuất hiện hỗ trợ đối phó.
Yến, Vệ và Tề ỷ vào mình cường thế mà đi trấn lột, đồng ý rằng chỉ cần có thể lấy được Linh Chủng trên tay nước Tấn thì lập tức để bọn họ rời đi.
Bên này cũng là lo lắng nước Hàn, Tống và Tấn liên thủ nắm giữ vị trí kia, ba nước cộng lại ước chừng có mười phần, nhiều hơn bên này bảy phần, chỉ cần ngăn chặn việc Hàn, Tống và Tấn liên thủ, dù là giữ lại trong đó một nước, bọn họ lập tức sẽ có hy vọng với vị trí thứ nhất.
Bởi vậy, hai bên đều đứng ở đây chờ người nước Tấn xuất hiện.
Nghiêm Lập nhịn không được thỉnh thoảng đưa tay gãi gãi cổ mình, quan sát xung quanh, có vẻ như mấy người này có phần không kiên nhẫn, bởi vì trong lòng ông ta rất rõ, nước Tấn không thể nào lại xuất hiện nữa, chờ đợi cũng chỉ phí công vô ích mà thôi, thế nhưng cũng không thể không giả vờ tiếp tục ở lại cùng.
Ngưu Hữu Đạo bảo ông ta ra ngoài sớm đi, ông ta cũng nghĩ vậy, nhưng bây giờ một mình chạy ra ngoài quả thực không thích hợp cho lắm.
Chờ lại chờ, đợi đến thời điểm mấu chốt, vẫn không thấy người nước Tấn xuất hiện, mọi người ít nhiều cũng có hơi kinh ngạc.
Nghiêm Lập ngầm cười khổ.
Người Phiêu Miễu các lên tiếng, chỉ vào cái đồng hồ cát vừa được đảo ngược lại, lạnh lùng cảnh cáo nói: "Đồng hồ cát cuối cùng, còn một

khắc!"
Trưởng lão Huyền Binh tông - Lưu Hưng vung tay lên, phái mấy đệ tử đến chỗ gần đó điều tra.
Mấy tên đệ tử điều tra một chuyến nhanh chóng, rồi trở về bẩm báo rằng bốn phía xung quanh cũng chưa phát hiện bất kì dấu hiệu nào của người nước Tấn, ngược lại phát hiện Nhan Bảo Thư.
Bây giờ ai cũng sẽ khống thừa thời gian để ý đến Nhan Bảo Như, thời điểm sắp đến, Nhan Bảo như cũng không chạy, bên này cũng không động thủ với nàng ta.
Mọi người đều cảm thấy kỳ quái, những người nước Tấn kia đến phụ cận thì có thể giấu được sao? Không ở gần đó? Không có khả năng, cũng đã đến canh giờ này, chẳng lẽ không muốn ra ngoài sao?
Nghiêm Lập không sợ phiền phức lớn tiếng trách móc một câu: "Người nước Tấn có phải là đã bị các ngươi xử lý rồi không? Đồ vật của bọn họ cũng không phải là bị các ngươi cuỗm mất rồi chứ?"
Người Yến, Vệ và Tề nhất thời cảnh giác.
Phú Cư Yên của nước Tống lúc này chửi ầm lên: "Nghiêm Lập lão cẩu, mở to mắt chó của ngươi mà nhìn xem, bọn ta vẫn là những người này, nếu như thật sự giao thủ với nước Tần thì làm sao bọn ta có thể không có tổn thất được?"
Nghiêm Lập đáp trả lại: "Cái này ai biết được."
"Nếu bọn ta chiếm đồ của nước Tấn, ắt sẽ gặp Thiên Khiển..." Người hai nước Hàn, Tống cũng nỏng nảy, vậy mà ai cũng mở miệng nói lời thề độc, thậm chí là lấy danh nghĩa của môn phái mình ra thề thốt, để chứng mình tuyệt đối không có chuyện kia.
Lấy môn phái ra để đánh cược thể độc, người Yến, Vệ và Tề nhìn nhau, thua người không thua trận, phát ra loại lời thề này, sợ rằng thật sự là không liên quan đến Hàn và Tống.
Cứ kéo dài như thế, cuối cùng cát bên trong đồng hồ cũng đã chảy hết, người Phiểu Miễu các từ trên cây nhảy xuống, rời khỏi lớp sương mù.
Một màn này xảy ra, lập tức không người nào dám chậm trễ nữa, người Phiễu Miễu các vừa đi ra ngoài là mang ý nghĩa kết thúc, người Phiêu Miễu các muốn phong tỏa bên ngoài, cũng sẽ không khách khí với người đã quá thời hạn.

Người Yến, Vệ và Tề nhanh chóng quay đầu như ong vỡ tổ, trước tiên tranh thủ thời gian chạy ra ngoài.
Người Hàn, Tống cũng không quan tâm, vội vã chạy ra ngoài, rời khỏi đó trước người Phiêu Miễu các.
Nhan Bảo Như cũng lắc người một cái, rời khỏi đây.
Cũng bởi vì một nước Tấn chẳng hiểu ra sao cả, khiến mọi người lãng phí thời gian một cách vô ích, khiến trận chiến lúc đầu cũng không xảy ra được.
Một đám người lần lượt xông ra, gặp lại thế giới tràn ngập ánh mặt trời, lại nhao nhao quay đầu.
Cuối cùng chỉ thấy người Phiêu Miễu các đi ra, cũng vẫn không thấy người nước Tấn đâu.
Thấy người Phiêu Miễu các trong bí cảnh xuất hiện, hai bên trên vách núi lập tức có rất nhiều người Phiêu Miễu các bay xuống, chuẩn bị phong tỏa lối ra kia, với hàm ý chuyến đi vào bí cảnh Thiên Đô năm nay đã kết thúc, nếu có người làm trái quy tắc thì phải chịu chết!
Mọi người nhìn nhau, biết rõ kết quả nhưng vẫn có chút bất ngờ, nước Tần nhiều lần đoạt đệ nhất, thế mà năm nay một người cũng không thấy rời khỏi đấy?
Bên ngoài Thiên cốc, người người nhốn nháo, mắt thấy một khắc cuối cùng đột nhiên hiện ra một nhóm người, các môn phái đều nhao nhao mở to mắt nhìn kĩ có bao nhiêu người của môn phái mình ra.
Hai tròng mắt của chưởng môn Khí Vân tông - Thái Thúc Phi Hoa cũng trợn lồi cả ra, cho đến khi người Phiêu Miễu các phong tỏa lối ra cũng chưa thấy đệ tử môn phái mình đỉ ra, trong lòng run lên, tay sờ râu cũng run lên, hung hăng dựt đứt mấy cọng râu, hai mắt đỏ ngầu, lồng ngực phập phồng, hô hấp dồn dập.
Trong lúc nhất thời, phần lớn người đều chỉ đang tìm kiếm người của mình, cũng không để ý đến người của Khí Vân tông, tạm thời vẫn chưa phát hiện ra điều dị thường này.
Sau khi ra ngoài Nghiêm Lập hết nhìn đông tới nhìn tây, thấy được Ngưu Hữu Đạo trên vách núi đang quan sát trên mặt mỉm cười, rốt cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, cái thằng này thế mà từ Thiên Kiếm Phù điên cuồng công kích tránh thoát được, cuối cùng Tử Kim Động bên

kia, mình cũng có thể ăn nói được với chưởng môn, cũng có thể gọi là lập được công lớn!
Đổng Kim Hoàn, An Diệu Nhi, Lâm Phi Yến cẩn thận từng li từng tí tra xét xung quanh, nhưng mà sợ điều gì sẽ gặp điều đó, cũng nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo mỉm cười.
Kỳ thật, Ngưu Hữu Đạo cũng không nhìn thấy các nàng, nói thực ra là không coi mấy nàng ea gì, cũng không chú ý đến họ.
Nhưng dáng vẻ khí định thần nhàn đứng chống kiếm ở vách núi lối ra, khí thế kia giống với khí thế mà bọn họ từng nhìn thấy ở Mao Lư sơn trang, chỉ một màn này cũng đã dọa ba nữ nhân này sợ run tim mất mật, hai chân như mềm ra.

Chương 1223: Kết Quả Xếp Hạng

Chương 1223: Kết Quả Xếp Hạng
Ba nữ nhân đều chạy đến chỗ ba nam nhân, đứng bên canh nam nhân của mình, hi vọng có thể tìm được sự an toàn.
Bởi vì các nàng rất rõ, nếu ba nhân này không đáng tin, một khi Ngưu Hữu Đạo còn sống rời đi, với quyền thế ngập trời của Ngưu Hữu Đạo ở Nam châu, ba người các nàng vừa ra khỏi Thiên cốc thì chỉ có con đường chết, sư môn bọn họ nhất định sẽ làm cho bọn chết rất thảm, bằng không thì cũng không biết ăn nói như thế nào với Ngưu Hữu Đạo!
Được Đổng Kim Hoàn nhắc nhở, Triệu Đăng Huyền quay đầu thấy Ngưu Hữu Đạo, cũng có chút bất ngờ, cái tên này thật sự còn sống, Thiên Kiếm Phù cũng không giết được hắn!
Quay đầu lại vỗ vỗ sau lưng Đổng Kim Hoàn, không biết an ủi cái gì, tóm lại Đổng Kim Hoàn rất ngoan ngoãn liên tục gật đầu, tiểu nữ nhân nhắm mắt theo đuôi đi bên cạnh hắn ta, không dám rời đi nửa bước, cả người chìm trong sự thấp thỏm lo âu cực độ, không có chút nào cảm thấy vui mừng khi thoát thân khỏi bí cảnh!
Vẫn có một tia hy vọng, nàng ta hy vọng Ngưu Hữu Đạo không thể giữ vị trí thứ nhất, như thế Ngưu Hữu Đạo mới không sống được!
Về phần ba nam nhân kia, các nàng cũng không có niềm tin tuyệt đối, mình cũng biết mình đang ở tình huống nào, nương thân vào ba nam nhân kia, cũng biết mình ở trong mắt người khác chính là trò cười, sợ người khác xem thường, tất nhiên cũng lo lắng ban nam sẽ bỏ mặc mình.
Về phần hối hận hay không, các nàng cũng chưa nói tới, giống như Ngưu Hữu Đạo mạo hiểm như thế để rời khỏi đó, các nàng cũng không nắm chắc điều gì cả.
Bọn họ không biết rõ tình hình, không biết rằng Ngưu Hữu Đạo sắp xếp yểm trợ giúp bao nhiêu người thoát thân khỏi bí cảnh, nếu như họ biết,

chỉ sợ là sẽ hối hận đến xanh ruột.
Trước mắt, các nàng cũng chỉ có thể ký thác hy vọng vào nam nhân mà mình đã nương thân, đây cũng là chỗ duy nhất hiện này mà các nàng có thể trông cậy vào...
Ngưu Hữu Đạo không để ý tới ba nữ nhân này, mà lại chú ý tới một nữ nhân khác, đó là Nhan Bảo Như!
Tự tiếu phi tiếu nhìn chăm chú nữ nhân này, cũng không biết Nghiêm Lập xảy ra chuyện gì, nhiều người trông coi lối ra như vậy, thế mà còn để nữ nhân này thuận lợi trốn ra được!
Nhan Bảo Như cũng nhìn thấy hắn, chạm phải ánh mắt tự tiếu phi tiếu đó, trái tim run lên, trong lòng dâng lên một cảm giác sợ hãi không tên, một cảm giác hoảng hốt.
Nhưng rất nhanh liền trấn định lại, đây là Thiên cốc, Ngưu Hữu Đạo còn dám làm loạn ở đây hay sao? Nhưng mà cũng khó nói trước được, Ngưu Hữu Đạo cũng không phải chưa từng làm loạn ở Thiên cốc.
Lúc quay đầu nhìn sang nơi khác, lại thấy được ở một bên khác trên vách đá đựng đứng có người của tam phái trung lập, rõ ràng là đã có người lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng ta.
Một cảm giác bi thương trào dâng lên, nàng ta biết một khi rời khỏi nơi này, thì điều gì đang chờ đón nàng ta, ngang nhiên trước mặt mọi người hãm hại tam phái, tam phái sao có thể buông tha cho nàng ta được, vừa rời khỏi nơi này thì có thể phải đối mặt với sự truy sát!
"Sư thúc!" Trước đó đã phái hai đệ tử Linh Kiếm sơn, giờ đã tìm được Chử Phong Bình.
Nghe thấy tiếng gọi, Chử Phong Bình bỗng nhiên thu tay, nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo đang chống kiếm đứng trên vách đá, gương mặt co quắp mấy lần, cảm giác trong mắt toát ra sự tức giận.
Ngưu Hữu Đạo cũng nhìn thấy ông ta, vẻ mặt bình tĩnh, không hề có chút sợ hãi nào khi nhìn nhau.
Các đệ tử Linh Kiếm sơn lần lượt nhìn Ngưu Hữu Đạo đứng trên vách đá, đỗng tĩnh của bọn họ cũng khiến người Tiêu Dao cung và Tử Kim Động cũng quay đầu nhìn.
Ngưu Hữu Đạo? Vẻ mặt mỗi người khác nhau.

Tóm lại, cho dù là nước Yến, nước Vệ, nước Tề hay là nước Hàn và nước Tống, cũng đều có mấy phần ngầm hận đến nghiến răng nghiến lợi, bốn nước đều có người bị Ngưu Hữu Đạo dụ rồi bị xử lý một đám.
"Bí cảnh kết thúc, người của Phiêu Miễu các còn đang chời chúng ta kiểm kê, đi thôi, đi thôi." Nghiêm Lập nhắc nhở một câu.
Nói tới Phiêu Miễu các, mọi người cũng không dám chậm trễ nữa, dựa theo thỏa thuận, người của Yến, Vệ và Tề cùng kiểm kê Linh Chủng.
Nước Hàn đang tiến hành chiến tranh trong nước và nước tống cũng hợp lại với nhau, Linh Chủng hai bên góp lại, liên hợp tranh đoạt xếp hạng thành tích.
Lối ra Thiên cốc, Đông Hải Đại Thánh, Tây Hải Yêu Vương, Nam Hải Pháp Vương và Bắc Hải Minh Chủ lại xuất hiện, đến xem kết quả cuối cùng, nghe người bên ngoài nói, người Tứ Hải hình như giúp Ngưu Hữu Đạo tranh được thành tích tốt, bồn người đều có chút kinh ngạc, tình hình là như thế nào vậy?
"Ơ! Người nước Tần hình như cũng chưa thấy ra." Có người phát hiện dị thường.
Một nhóm người tụ tập ở lối ra được nghe nhìn kỹ, thật đúng là như thế, nước Tấn không đoạt được đệ nhất đã là chuyện hiếm thấy, lần này thế mà lại chưa ra, rốt cuộc bên trong bí cảnh đã xảy ra chuyện gì?
Đàm người đồng loạt nhìn về phía chưởng môn Khí Vân tông - Thái Thúc Phi Hoa, chỉ thấy ông ta mặt mày tái mét, không biết có bao nhiêu người âm thầm cười trên nỗi đâu của người khác.
"Ơ! Hình như người nước Triệu cũng chưa ra." Lại có người phát hiện ra.
Không cần nói, nước Triệu có: chưởng môn Lạc Hà sơn trang - Tả Thừa Phong, chưởng môn Quy Nguyên tông - Tưởng Vạn Lâu, chưởng môn Tụ Tiên giáo - Mễ Mãn, ba người vẫn quan sát kĩ thì sớm đã phát hiện người nước Triệu chưa có một ai đi ra cả, cả mặt đều tối thui.
Long Hưu, Mạnh Tuyên và Cung Lâm Sách trong lòng ba người ngược lại có mấy phần bất an, đã ẩn ẩn phát giác được ánh mắt của mọi người thỉnh thoảng nhìn về phía bọn họ, chính bọn họ cũng chú ý tới, trong nhóm người ra khỏi đấy thì nhân số nước Yến hình như là nhiều nhất.

Đây có phải là đã nói nước Yến thu lợi nhiều nhất không, cũng là tạo thành tổn thương lớn nhất đối với môn phái khác không?
Chính bọn họ suy đoán như vậy.
Người khác cũng cho rằng là như thế.
...
Lúc xế chiều, tất cả các bên mang Linh Chủng từ bên trong bí cảnh ra đều đã hoàn tất việc kiểm kê, Bạch Ngọc Lâu - người chủ trì cầm kết quả đã được thẩm tra kĩ càng bay lên núi cao đối diện.
Lúc này, mọi người mới phát hiện, không biết từ lúc nào mà Toa Như Lai đã đến đây, chắp tay, thờ ơ đứng ở trên vách núi quan sát, từ từ giơ tay nhận lấy tờ giấy Bạch Ngọc Lâu đưa kiểm tra xem xét.
Vạn Động Thiên Phủ phái người đi thăm dò tin tức ở chỗ kiểm kê cũng quay về rồi, bí mật báo kết quả kiểm kê của mấy nước cho Ngưu Hữu Đạo biết.
Mặc dù cũng không biết cụ thể mấy nhà đó đạt được bao nhiêu Linh Chủng, nhưng có thể xác định là là năm nước không hề liên thủ.
Sau khi ngăn chặn được khả năng này, trái tim treo lơ lửng của Ngưu Hữu Đạo cũng coi như hạ xuống rồi, xoay người về phía Phù Hoa đang đứng bên cạnh, nhắc nhở một câu: "Dặn dò phía dưới, những người nước Tấn kia toàn bộ giết hết không để ai biết!"
Mấy người liên quan nhìn nhau, Phù Hoa nói: "Chúng ta hạ thủ, việc này sơm muộn cũng lộ ra, căn bản không gạt được."
Ngưu Hữu Đạo: "Chí ít hiện tại còn có thể che giấu! Bây giờ, Khí Vân tông rất có thể đang tức giận, các ngươi muốn Khí Vân tông cắn chúng ta không thả ư?"
Hồng Cái Thiên chần chờ nhắc nhở: "Số lượng Linh Chủng trên tay ngươi chỉ sợ khiến cho người khác nghi ngờ."
Ngưu Hữu Đạo: "Ngoại trừ chúng ta, ai cũng không thể xác định được người Tứ Hải rốt cuộc đào được bao nhiêu Linh Chủng, ngoại trừ giành được, cái khác thì cứ một mực nói là chính các ngươi thu thập. Hiện tại, điều mọi người biết đến là Yến, Vệ, Tề, Hàn và Tống liên thủ giày vò khiến nước Tấn không rõ tung tích, để Khí Vân tông bọn họ tìm năm nước kia đòi công đạo đi. Mặc kệ Khí Vân tông có dám cắn năm nước kia hay không, đều có thể làm giảm bớt áp lực của chúng ta."

Mấy người như có điều suy nghĩ, khẽ gật đầu, Phù Hoa nói: "Tử Kim Động bên kia sẽ không lỡ miệng nói ra chứ?"
Ngưu Hữu Đạo: "Cái này ngươi yên tâm, tạm thời Tử Kim Động sẽ không làm lộ mối quan hệ giữa ta và bọn họ. Miễn là phải qua ải này, chờ ta ổn định lại thế cục, Khí Vân tông nổi giận cũng sẽ hết giận, sẽ tỉnh táo lại, cũng không phải do bọn họ làm loạn."

Chương 1224: Thịnh tình không thể chối từ (1)

Chương 1224: Thịnh tình không thể chối từ (1)
Mấy người khẽ gật đầu, hiểu được ý của hắn, nhanh chóng dặn dò người bên cạnh truyền đạt xuống dưới, để mọi người thống nhất được con đường đi.
Hạng nhất là Ngưu Hữu Đạo?
Nhận được danh sách xem xét, Toa Như Lai nhăn mày, kết quả này nằm ngoài dự liệu của ông ta, trước đó ông ta biết Ngưu Hữu Đạo đi ra, nhưng lại không nghĩ tới hắn có thể đứng thứ nhất.
Dám ở Thiên cốc tự tiện động thủ, mặc kệ có lý hay không, ông ta đã bức Ngưu Hữu Đạo tranh vị trí thứ nhất, nhưng thật ra là muốn bức hắn vào con đường chết, tưởng rằng Ngưu Hữu Đạo chết chắc rồi, ai ngờ tới hắn quả thật đứng thứ nhất, đây là muốn để cho ông ta nhìn thấy sao?
Ánh mắt di chuyển, xem xét danh sách xếp thứ tự lại một lần, chậm rãi hỏi: "Hắn làm sao có thể đứng thứ nhất, xác định là không sai chứ?"
Bạch Ngọc Lâu chắp tay nói: "Không sai, đã xác minh lặp đi lặp lại. Thật sự là hắn không có khả năng đứng thứ nhất, nhưng mà quan sát được một ít dấu hiệu, biểu hiện là đám người Tứ Hải giúp hắn, cơ bản có thể khẳng định hắn và người Tứ Hải liên thủ cướp vị trí thứ nhất!"
"Tứ Hải..." Toa Như Lai thì thầm.
Ông ta tự mình nhúng tay vào, thế mà vẫn để Ngưu Hữu Đạo tránh thoát được một kiếp, nói thật, tờ danh sách này ít nhiều cũng khiến ông ta có chút nổi nóng, nhưng ông ta ở trước mặt mọi người nói ra thì không thể không giữ lời. Thật sự, nếu làm như vậy, về sau người ta sẽ hoài nghi Phiêu Miễu các bố trí, nói chuyện còn có thể giữ lời hay không, tùy thời

có thể đổi ý, sau này làm sao đối mặt được với mọi người, còn có thể nói quy củ gì chứ?
Sau khi im lặng một hồi, ông ta từ từ nói: "Tứ hải cũng không đứng thứ nhất, cứ coi như cùng hắn liên thủ... Tên này có thể đứng nhất, vẫn có chút năng lực." Ánh mặt chợt nhìn phía xa: "Tuổi Huyễn Lệ cũng không còn nhỏ, ngươi cảm thấy thế nào?"
Lời này vừa nói ra, Bạch Ngọc Lâu nhận ra được điều gì đó, trong lòng người làm cha mẹ có thể lý giải được, đều nghĩ tìm chỗ tốt cho nữ nhi của mình, gặp được người thích hợp nhịn không được có cái suy nghĩ kia cũng có thể giải thích được, hơn nữa tuổi cũng đã cao.
Sau khi hiểu rõ được ý của đối phương, hắn ta âm thầm kinh hãi, do dự mãi, không biết nên trả lời như thế nào.
"Hửm?" Toa Như Lai chất vấn một tiếng, ánh mắt nhìn mặt hắn ta, có vẻ hơi uy thế, có vẻ nhưu đang hỏi, ta hỏi ngươi, ngươi không nghe thấy sao?
Bạch Ngọc Lâu vội nói: "Chuyện của nữ nhi, tất nhiên là do cha mẹ làm chủ. Cá nhân ta xem xét mà nói, việc này tất nhiên là do ngài sắp xếp. Nhưng mà theo quy củ, Ngưu Hữu Đạo cuốn vào phân tranh lợi ích của thiên hạ quá sâu, đột nhiên rút hắn ra, sẽ khiến thế cục thiên hạ biến đổi lớn, người của ngài, sau này ai còn dám cùng hắn tranh phong? Tất nhiên có ít người sẽ không ngồi nhìn, ắt sẽ dẫn tới chín vị Thánh Tôn của các thế lực xé bỏ ước định nhao nhao xuất thủ tự mình tham gia phân tranh lợi ích. Loại chuyện này sức ảnh hưởng quá lớn, chín vị Thánh Tôn thật vất vả lập ra quy củ sống yên ổn với nhau nhiều năm như vậy, phía trên sợ là cũng sẽ không đồng ý, không muốn mao hiểm thay đổi gì cả!"
Nói xong lại tiếp thêm một câu: "Ngưu Hữu Đạo quả thực là cuốn vào quá sâu rồi."
Toa Như Lai im lặng, một lúc lâu sau khẽ thở dài, nói: "Xuất thân từ nhà ta, có lẽ là đã hại con bé!"
Bạch Ngọc Lâu hiểu ý ông ta, bối cảnh bực này, nữ nhi của người ta, nếu kết thân với người thường thì lại quá không thích hợp, bên trong vòng tròn lựa chọn cố định mà nói, lại không dễ dàng để chọn ra người hài lòng, tóm lại cái này sau nó còn liên lụy tới quá nhiều lợi ích, một gả

một cưới kết quả cuối cùng sợ là cũng khó thoát thân bất do kỷ, cuối cùng chỉ sợ cũng khó kết thúc cuộc chỉ hôn này, Toa Như Lai trụ không được lâu nữa đâu!
Lúc trước, hắn ta vẫn ở bên Trích Tinh thành, đối với một số việc cũng biết ít nhiều, Toa Huyễn Lệ cũng không phải là không gặp được người mình thích, nhưng mà đối phương thân thể quá yếu, không chịu đựng nổi phúc khí lớn như vậy, cuối cùng ngay nguyên nhân vì sao mình chết cũng không biết.
Người có tư cách cưới được Toa Huyễn Lệ là những người như thế nào? Há lại để cho những nam nhân khác tùy ý nhúng chàm, bình thường nam nhân nào vượt qua được những độc thủ kia!
Không nói tới người khác, ngay cả Toa Như lai, Bạch Ngọc Lâu mơ hồ cũng biết một ít, vị này giống như vì chính mình đã từng tùy hứng phải trả giá quá lớn, nên cưới một nữ nhân không nên cưới, cũng chính là mẹ của Toa Huyễn Lệ, kết quả cho đến nay không rõ tung tích vị thê tử kia của Toa Như Lai.
Vì thế, giữa hai cha con không quá vui vẻ, có phần cả đời không nói chuyện với nhau.
Rất nhiều chuyện, người ngoài chỉ thấy bề ngoài đẹp đẽ, nhưng lại không thấy được vẻ ảm đảm đằng sau.
Toa Như Lai thoát khỏi dòng suy nghĩ, hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm tờ khai nói:
"Số lượng lần này không bằng lần trước."
Bạch Ngọc Lâu đáp:
"Vâng, gần như thiếu một nửa!"
Toa Như Lai:
"Làm sao thiếu nhiều như vậy, sao nước Tấn không có trong danh sách?"
Bạch Ngọc Lâu bẩm báo:
"Người nước Tấn và nước Triệu cơ bản chưa hề đi ra!"
"Ồ!"
Toa Như Lai có phần bất ngờ, ánh mắt quét qua sơn cốc, quả thực không thấy người nước Tấn. Tình hình toàn quân nước Tấn bị diệt còn chưa truyền về đây. Y hỏi:
"Có bao nhiêu người đi ra?"

Bạch Ngọc Lâu:
"Đi vào một vạn người, đi ra chỉ có khoảng ba nghìn người."
Lời ấy không sai. Nước Tấn và nước Triệu không còn, chỉ một thoáng đã thiếu đi hai nghìn người. Ngưu Hữu Đạo dẫn dụ bốn nhà bao gồm Linh Kiếm Sơn ra tiêu diệt đã tổn thất thêm khoảng một nghìn ba, một nghìn bốn trăm người. Hai nghìn người của Tứ Hải cũng tổn thất một nghìn ba, một nghìn bốn trăm người. Các nước Hàn, Tống bị tiêu diệt bớt, sau đó lại bị nước Tấn dày vò thêm một chuyến, tiếp tục tổn thất quá nửa.
Chém giết khắp nơi, tính toán hết các loại tổn thất, sau khi đi ra chỉ còn lại khoảng ba nghìn người.
Toa Như Lai nhíu mày. Lần trước quân số bị giảm một nửa, lần này như vậy là tương đối nhiều. Y nghiêng đầu nói:
"Tra xem, xem Ngưu Hữu Đạo làm sao xếp hạng nhất!"
"Vâng!"
Một người vô cảm bên cạnh y đáp.
Bạch Ngọc Lâu biết rõ, y đang muốn vận dụng thế lực ẩn của Phiêu Miễu các thăm dò quá trình chiếm được hạng nhất của Ngưu Hữu Đạo trong bí cảnh.
Toa Như Lai trả danh sách lại cho Bạch Ngọc Lâu:
"Nếu không có vấn đề gì thì dán thông báo công bố kết quả đi, tránh cả đám người đổ về đây, chướng mắt."
"Vâng!" Bạch Ngọc Lâu lĩnh mệnh rời đi.
Rất nhanh, vài người của Phiêu Miễu các cầm theo tập giấy dán trên vách núi bên ngoài Thiên cốc, trên đó ghi rõ thứ tự tranh đoạt và số lượng thu hoạch linh chủng của các phương, công khai rõ ràng trước mặt mọi người.
Xếp hạng nhất, Ngưu Hữu Đạo, thu hoạch linh chủng được mười sáu triệu sáu trăm sáu mươi sáu nghìn sáu trăm sáu mươi sáu hạt!
"A! Ngưu Hữu Đạo xếp hạng nhất?"
"Cá nhân Ngưu Hữu Đạo lại xếp hạng nhất?"
Danh sách vừa ra, hiện trường náo động. Tất cả mọi người ngoài Thiên cốc hầu như không ai tin tưởng được.
Thái Thúc Phi Hoa cứng người, khó tin. Nước Tấn bị diệt, chỉ một mình Ngưu Hữu Đạo lại xếp hạng nhất, ông ta ôm lòng chờ mong rất lớn tới

đây, làm sao có thể chịu nổi!
Long Hưu, Mạnh Tuyên, Cung Lâm Sách nhìn nhau, nghi là mình nhìn lầm, Ngưu Hữu Đạo lại là hạng nhất?
Chưởng môn Hoàng Liệt của Đại Thiện sơn há hốc mồm, trợn mắt cố nhìn thật kỹ, nhìn đi nhìn lại, cộng cả tiếng bàn tán ồn ào bên tai mới xác nhận mình không nhìn lầm.
Người há hốc mồm còn có rất nhiều.
Phí Trường Lưu, Hạ Hoa, Trịnh Cửu Tiêu trố mắt nhìn danh sách một lúc lâu mới quay sang nhìn nhau.
"Lại xếp hạng nhất, đạo gia xưa nay thích khiêm tốn, có phải lần này kiêu căng quá không?"
Hạ Hoa khẽ thì thào với hai người kia.
Chẳng vậy thì sao? Phí Trường Lưu và Trịnh Cửu Tiêu liếc nhìn phản ứng của người xung quanh, cảm thấy sống sót đi ra là được, lại bắt cả hạng nhất chạy ra thực sự là có phần quá đáng. Hơn nữa, dùng danh nghĩa cá nhân ép xuống tất cả các thế lực, thế này làm sao nước Yến chịu nổi?

Chương 1225: Thịnh tình không thể chối từ (2)

Chương 1225: Thịnh tình không thể chối từ (2)
Ba người không biết chân tướng, không biết Ngưu Hữu Đạo vốn không muốn cầm lấy biển hiệu hạng nhất to tổ bố này, chỉ là bị Toa Như Lai ép đến đường cùng, bằng không dù có đánh chết hắn cũng không thể chạm tay tới hạng nhất này.
Ngọc Thương đặt tay lên ngực, trái tim đang lơ lửng cuối cùng mới được hạ xuống, cũng thầm tặc lưỡi thán phục, hạng nhất! Tên kia thực sự tranh được hạng nhất, khá lắm!
Kích động, ông ta thực sự kích động. Chuyện lớn có hi vọng rồi, không uổng công Hiểu Nguyệt các bỏ ra tâm huyết một phen!
Người trong Thiên cốc đi ra, tất cả người tham gia bí cảnh Thiên Đô lục tục xuất hiện.
Nhan Bảo Như lặng lẽ đi ngoài cùng chỉ liếc mắt nhìn bảng danh sách một cái, bi phẫn đã dồn lên đầu.
Nàng ta đã biết trước, nàng ta đã sớm nhắc nhở, đã nói với lũ ngu xuẩn kia, đã nói là ba phái trung lập kia sớm đã cấu kết với Ngưu Hữu Đạo, ngầm giúp Ngưu Hữu Đạo mang theo lượng lớn linh chủng ra ngoài, nhưng lũ ngu kia mãi không chịu tin, còn để tên cẩu tặc kia dễ dàng chiếm hạng nhất!
Vừa nghĩ tới Ngưu Hữu Đạo đã độc ác làm nhục mình một phen lại còn được tưởng thưởng cực lớn, nàng ta lại tức muốn hộc máu.
Mãi cho đến hiện giờ, nàng ta còn cho rằng ba phái cấu kết với Ngưu Hữu Đạo.
Kết quả này nghĩa là Ngưu Hữu Đạo giữ lại được tính mạng, mà dù không giữ được, nàng ta cũng không dám ở lại.

Nàng ta là người đầu tiên bỏ đi trong số hơn ba nghìn người. Thừa dịp tất cả còn đang chăm chú xem bảng danh sách, nàng ta lặng lẽ bỏ trốn. Hết cách rồi, lúc này không đi, lát nữa bị ba phái kia nhắm vào, nàng ta không bị giết mới là lạ. Còn cái gì Khổ Thần đan, nàng ta đã không hi vọng Ngưu Hữu Đạo có thể buông tha nàng ta.
Vừa nghĩ tới thủ đoạn của Ngưu Hữu Đạo, nàng ta đã rợn cả người, ngay cả kết quả cũng không kịp xem, vội vã bỏ chạy...
Ngưu Hữu Đạo xếp hạng nhất?
Thực sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó. Nhìn thấy bảng danh sách, Đổng Kim Hoàn, An Diệu, Lâm Phi Yến sợ đến nhũn cả chân.
Bí cảnh là hi vọng cuối cùng có thể giết chết Ngưu Hữu Đạo cũng đã tan nát. Ba người phụ nữ tìm kiếm trong đám đông, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo đồng thời cũng nhìn thấy chưởng môn nhà mình đang tươi cười chen tới cạnh Ngưu Hữu Đạo.
Nhìn thấy chưởng môn của mình, ba cô gái sợ đến mức hồn phi phách tán, cảm thấy hít thở cũng khó khăn, cấp tốc chạy đi tìm cứu tinh của mình.
"Lão đệ!"
Ngọc Thương chạy trước đến cạnh Ngưu Hữu Đạo, rất phấn chấn bắt lấy cánh tay Ngưu Hữu Đạo, dùng sức vung vẩy, vỗ mạnh lên vai Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo bị thương, lại bị ông ta không nương tay vỗ một cái, đau nhe cả răng.
"Ô..."
Ngọc Thương chợt nhận ra hắn đau, sau mới nhìn thấy hắn bị thương, vội xin lỗi.
Đang muốn hàn huyên, Bạch Ngọc Lâu lên tiếng:
"Những người tiến vào bí cảnh Thiên Đô đã vì tài nguyên tu luyện của tu sĩ thiên hạ mà cực khổ rồi! Theo quy định, Phiêu Miễu các sẽ luận công ban thưởng! Hạng nhất, Ngưu Hữu Đạo, tiến lên lĩnh thưởng!"
Điểm danh đến, Ngưu Hữu Đạo cũng đành tạm biệt Ngọc Thương, chậm rãi đi tới trong con mắt theo dõi của đám đông. Ngay cả mấy người Phí Trưởng Lưu cũng không có cơ hội tới nói chuyện.

Đi tới trước chiếc bàn đặt trước Thiên cốc, Ngưu Hữu Đạo chắp tay chào.
Bạch Ngọc Lâu nhìn hắn đầy ẩn ý, lấy một tấm phiếu làm chứng của Phiêu Miễu các ra cho mọi người xem, cất cao giọng nói:
"Đầu tiên, thưởng ba trăm triệu kim tệ!"
Người xem có nhiều vẻ mặt khác nhau, có ước ao ngưỡng mộ.
Long Hưu, Mạnh Tuyên, Cung Lâm Sách nhìn nhau, trong mắt như muốn nói, thật sự để một mình Ngưu Hữu Đạo độc chiếm món của cải khổng lồ này?
Tấm phiếu đưa tới, Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh đưa hai tay tiếp nhận, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy kinh ngạc.
Theo quy định, mỗi lần trao giải hắn là do chủ sự Phiêu Miễu các tự mình làm, làm sao lần này lại do Bạch Ngọc Lâu làm giúp?
Hắn đảo mắt một cái đã nghĩ ra, thở phào nhẹ nhõm. Toa Như Lai không lộ diện, cũng không trao giải, chứng tỏ đã tạm thời buông tha hắn.
Ngưu Hữu Đạo cầm giải thưởng cảm ơn Bạch Ngọc Lâu, sau đó đi thẳng đến chỗ người của Tứ Hải.
"Hạng nhất này là sao? Có quan hệ với các ngươi?"
Thấy Ngưu Hữu Đạo lĩnh thưởng, Đông Hải Đại Thánh, Tây Hải yêu vương, Nam Hải pháp vương, Bắc Hải minh chủ đang thấp giọng hỏi mấy người Phù Hoa.
"Đại vương, tình hình thực sự phức tạp, ở đây khó nói, để kể lại sau đi..."
Phù Hoa vừa thầm nói xong, chợt sững sờ.
Chỉ thấy Ngưu Hữu Đạo cầm phiếu thưởng tới, trước con mắt của mọi người tới chỗ người Tứ Hải, tươi cười hớn hở chắp tay nói:
"Đại tỷ, ba vị đại ca. Vậy bốn vị này chính là chủ nhân Tứ Hải, Ngưu Hữu Đạo có lễ."
Đại tỷ? Đại ca? Bốn vị chủ nhân Tứ Hải nhìn nhau, gọi thân thiết vậy là có ý gì?
Toàn trường chợt yên tĩnh, đều đang nhìn sang. Đại khái là tất cả đều nghe được.
Phù Hoa nhìn bốn chung quanh, thấy mọi người đều nhìn hết sang bên này, ngay cả Bạch Ngọc Lâu cũng đang quan sát. Nàng ta thầm sốt ruột,

nghiêm khắc nói nhỏ:
"Lúc này ngươi chạy tới làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo lại không hề che giấu chút nào, thản nhiên nói:
"Đã nói rồi, ta đạt hạng nhất, phần thưởng quy về mọi người! Huynh đệ ta nói lời giữ lời, quyết không nuốt lời!"
Hắn đưa phiếu thưởng ra, đám Phù Hoa, Lãng Kinh Không, Hồng Cái Thiên, Đoạn Vô Thường tối sầm mặt mày lại, không ai đưa tay ra nhận.
Lúc trước bốn người còn lo lắng không biết Ngưu Hữu Đạo có thể nuốt lời hay không, ai mà ngờ Ngưu Hữu Đạo không chỉ không nuốt lời, vừa quay đầu lại đã ngang nhiên cho họ một niềm vui bất ngờ, mà đúng là giữ lời một cách bất bình thường.
Trước con mắt bao nhiêu người, áp lực lên bốn người rất lớn, thật không dám đưa tay ra.
Ba trăm triệu kim tệ đưa hết cho chúng ta? Chủ nhân Tứ Hải rất kinh ngạc, lại nhìn nhau. Xem ra hạng nhất này quả nhiên là do bên họ bỏ ra nhiều công sức!
Tây Hải yêu vương ngạc nhiên nói:
"Thật sự đưa hết cho chúng ta? Không hối hận chứ? Mọi người đều đang nhìn đấy, là do ngươi chủ động đưa cho chúng ta, không phải chúng ta ỷ thế hiếp người!"
Phù Hoa có nỗi khổ khó nói, rất muốn khuyên đại vương của mình im mồm, lại không cách nào từ chối. Từ chối ngay trước mặt mọi người, còn có thể hi vọng Ngưu Hữu Đạo đưa cho bọn họ nữa sao?
Thấy vị này lên tiếng, Ngưu Hữu Đạo dâng hai tay đưa thẳng tới:
"Nói là làm, tuyệt không hối hận!"
"Ha ha, vậy thì được. Ba vị, vậy ta lấy giúp."
Tây Hải yêu vương cười hớn hở đưa tay ra.
Bên nước Yến, Long Hưu đột nhiên lên tiếng:
"Ngưu Hữu Đạo! Dù sao ngươi cũng là tu sĩ nước Yến, trước khi quyết định phải nghĩ cho rõ ràng!"
Đây là phần thưởng trên danh nghĩa cá nhân của Ngưu Hữu Đạo, trước mặt mọi người, Ngưu Hữu Đạo đưa cho ai tất nhiên là quyền của hắn. Sau đó nên xử lý thế nào là một chuyện khác. Chí ít, ba đại phái nước Yến trước mắt không thể ép buộc can thiệp vào.

Nơi này dù sao cũng là Phiêu Miễu các, Ngưu Hữu Đạo muốn đưa cho ai, không ai có thể ra tay cản.
Chưởng môn Mạnh Tuyên của Linh Kiếm sơn cũng lên tiếng:
"Không nên vội vã quyết định. Ngươi là tu sĩ nước yến chúng ta. Nếu có kẻ tự tiện làm bậy, chúng ta tự nhiên sẽ chủ trì cho ngươi!"
Ý là ám chỉ Ngưu Hữu Đạo, lúc trước có cam kết gì cũng không quan trọng, không cần sợ người Tứ Hải, ba đại phái chúng ta sẽ làm chỗ dựa cho ngươi!
Đó chính là ba trăm triệu kim tệ! Mặt Cung Lâm Sách giật giật, cũng đau thịt khó chịu nổi, vừa định ỷ lại quan hệ ngầm với Ngưu Hữu Đạo để khuyên hắn một phen, sau lưng chợt có người kéo ống tay áo ông ta một cái.
Cung Lâm Sách quay đầu lại nhìn, thấy Nghiêm Lập khẽ lắc đầu với mình, chợt hiểu. Việc này tất nhiên có gì đó lạ thường, câm miệng thì hơn!
Tây Hải yêu vương đảo mắt một vòng, đột nhiên ra tay nhanh chóng, vù một cái lấy tới phiếu thưởng ba trăm triệu kim tệ vào tay, tươi cười nói:
"Thịnh tình không thể chối từ! Nếu như thế, ba vị, để ta nhận trước, lúc về lại chia!"
Đông Hải Đại Thánh, Nam Hải pháp vương, Bắc Hải minh chủ không lo lắng chuyện lúc về mới chia, vì ba nhà hợp tác lại thì Tây Hải yêu vương cũng không nuốt riêng được.

Chương 1226: Mau chạy đi

Chương 1226: Mau chạy đi
Chỉ là, ba người đều cảm thấy việc này có gì không ổn, từ thái độ của mấy người Phù Hoa có thể thấy.
"Yêu vương..."
Phù Hoa nhắc một câu ám chỉ.
Tây Hải yêu vương lườm nàng ta một cái:
"Sợ cái gì!"
Thấy yêu vương nhà mình sốt ruột như vậy, Phù Hoa cũng thật bất đắc dĩ.
Nàng ta, bao gồm mấy người Lãng Kinh Không, đều bị Ngưu Hữu Đạo chống lên làm cái dù che mưa, không trên không dưới, không chịu nhận cũng được, không chấp nhận cũng không được.
Đã đưa mà họ không cần, chỉ cần họ từ chối, Ngưu Hữu Đạo tùy tiện hô một câu để tất cả người ở đây làm chứng, ba trăm triệu kim tệ này lập tức không còn liên quan gì đến họ.
Đông Hải Đại Thánh nhỏ giọng nhắc nhở Tây Hải yêu vương:
"Ngươi gấp cái gì?"
Tây Hải yêu vương nhỏ giọng đáp lại:
"Có gì đáng sợ chứ? Không được thì cho đi là xong."
Ông ta thoải mái thu phiếu thưởng vào trong tay áo mình.
Thấy ông ta lấy xong, là ba trăm triệu kim tệ, Long Hưu nổi giận:
"Lão yêu quái, muốn trắng trợn cướp đoạt trước mặt Phiêu Miễu các hả?"
"Hừ, cơm không thể ăn như vậy, lời càng không thể nói như thế."
Tây Hải yêu vương nhìn quanh mọi người, nhìn về phía Bạch Ngọc Lâu:
"Chư vị đều thấy rồi đấy, cũng nghe rồi, là Ngưu Hữu Đạo chủ động đưa cho chúng ta, tại sao lại nói là trắng trợn cướp đoạt?"

Mạnh Tuyên lập tức nhắc nhở:
"Ngưu Hữu Đạo, nơi này là Phiêu Miễu các, tự có người giữ gìn lẽ phải, có đưa hay không là do ngươi nói."
Ý của ông ta rõ ràng là bảo Ngưu Hữu Đạo thu về, bây giờ vẫn còn kịp.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo trịnh trọng trả lời:
"Lần này ta có thể sống sót trở về là nhờ các huynh đệ Tứ Hải giúp đỡ, càng phải dựa vào bốn bị đại tỷ đại ca kết nghĩa trợ giúp. Tiền là chuyện nhỏ, nói không giữ lời là chuyện lớn!"
Dứt lời, hắn chắp tay với đám đông, tỏ vẻ mệnh khó theo.
Hắn đã nói vậy trước mặt mọi người, Long Hưu và Mạnh Tuyên trầm mặc.
Ngọc Thương cau mày.
Ba người Phí Trường Lưu xoắn xuýt, thầm than, đạo gia, ngài làm loạn gì đây, ngài ngang nhiên đắc tội với ba đại phái đó!
Chưởng môn Hoàng Liệt của Đại Thiện sơn lại khác, có vẻ cười trên nỗi đau khổ của người khác.
"Huynh đệ kết nghĩa?"
Nam Hải pháp vương có phần khó hiểu quay lại hỏi:
"Các ngươi kết nghĩa?"
Hồng Cái Thiên cố sức dạ một cái.
"Ha ha, hóa ra là người mình."
Tây Hải yêu vương chỉ sợ thiên hạ không loạn, vỗ vai Ngưu Hữu Đạo, cười hì hì nói:
"Tiểu tử, ta rất thưởng thức ngươi. Trên đất bằng không ở được thì sang bên phía ta. Sau này ở Tây hải có chuyện gì thì gọi một câu, bản vương chủ trì cho ngươi!"
"Ừm..."
Ngưu Hữu Đạo lại bị vỗ trúng vết thương, nhe răng đau đớn.
"Há, ngươi bị thương. Ta có hạt Thiên Tể đan đây."
Tây Hải yêu vương chợt nhận ra, lấy một viên thuốc vứt cho Ngưu Hữu Đạo.
"Ây, cho ngươi."
Nhận đan dược, Ngưu Hữu Đạo dở khóc dở cười nói:
"Yêu vương quả nhiên là người sảng khoái!"

"Chứ sao!"
Tây Hải yêu vương đắc ý nói, sau đó nói với ba vị kia:
"Người ta đã hào phóng, chúng ta cũng không thể keo kiệt. Hạt Thiên Tể đan này tính trong ba trăm triệu kim tệ kia, mọi người chia đều!"
Đông Hải Đại Thánh, Nam Hải pháp vương, Bắc Hải minh chủ càng không có gì để nói. Ông ta đã nói như thế, họ còn có thể nói cái gì?
Phù Hoa tiến lên một bước, thấp giọng nói:
"Tiền có thể để lúc về hẵng đưa, cần gì phải đưa cho chúng ta trước mặt mọi người! Ngưu Hữu Đạo, ngươi cố ý đúng không?"
Ngưu Hữu Đạo nhỏ giọng trả lời:
"Đại tỷ, tỷ thấy tình huống rồi đấy, làm gì có chuyện quay về. Vừa quay về, tiền đã rơi vào tay ba phái nước Yến, đến lúc đó các người dù có ép chết ta cũng không có đâu."
Phù Hoa:
"Cãi chày cãi cối!"
Ngưu Hữu Đạo:
"Nếu đại tỷ cảm thấy số tiền này phỏng tay, có thể trả cho ta trước mặt mọi người!"
Đối phương có nhận trước mặt mọi người hay không không phải vấn đề đối với hắn, dù sao cũng không bị thiệt.
Món của cải khổng lồ này rời tay rồi, hắn lập tức bớt được cả đống phiền phức. Nếu không như thế, hắn còn dám nuốt đống tiền này sao? Chỉ cần đối phương dám thu, hắn dám cho!
Phù Hoa nghiến răng nghiến lợi:
"Nhà ngươi quá âm hiểm!"
Ngưu Hữu Đạo:
"Không thể nói như thế, mọi người đã kết nghĩa rồi, có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu. Đại tỷ không thể một mình ta gánh hết phiền phức chứ."
Chủ nhân Tứ Hải đều nghiêng tai lắng nghe họ nói chuyện. Nghe xong, Đông Hải Đại Thánh thấp giọng hỏi Lãng Kinh Không:
"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"
Lãng Kinh Không rất bất đắc dĩ:

"Đại Thánh, việc này rất phức tạp, một hai câu không thể kể hết. Hiện giờ thật sự không phải lúc nói chuyện."
Tây Hải yêu vương nhìn Ngưu Hữu Đạo và Phù Hoa chúc đầu vào nhau thì thầm, nhìn người này lại nhìn người kia, cuối cùng hỏi Phù Hoa:
"Sảng khoái một chút, tiền này có lấy hay không? Nếu không thì để ta trả cho hắn, đừng lãng phí Thiên Tể đan của!"
"..." Phù Hoa không biết nên nói như thế nào, quan trọng là một hai câu không thể nói được, cuối cùng đành cắn răng nói:
"Bây giờ nói gì cũng đã muộn, có lấy hay không cũng vậy."
"Còn chẳng phải vậy?"
Tây Hải yêu vương rút hai tay về, có điều sắc mặt có thêm vẻ ngờ vực. Ông ta rất muốn biết trong bí cảnh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến Phù Hoa cảm thấy số tiền này phỏng tay như vậy.
Thực ra cũng không phải phỏng tay. Nếu đã quyết làm, phải chuẩn bị gánh chịu hậu quả. Bốn người Phù Hoa chỉ không ngờ là hấp dẫn sự chú ý của mọi người mau như vậy. Ngưu Hữu Đạo ngầm giao cho họ là thích hợp nhất, có cơ hội cho họ thong dong rút lui.
Hiện giờ Ngưu Hữu Đạo làm như vậy rõ ràng làm muốn Tứ Hải đứng mũi chịu sào, vì món của cải khổng lồ như thế sẽ khiến người ta đỏ mắt. Tứ Hải sẽ thành khiên chắn yểm trợ cho Ngưu Hữu Đạo thoát thân trước tiên.
"Minh chủ, nơi này không nên ở lâu. Chậm thì sinh biến, chúng ta quay về trước đã!"
Đoạn Vô Thường khẽ nhắc Bắc Hải minh chủ.
Thấy chuyện bên này đã xác định, Bạch Ngọc Lâu tiếp tục cao giọng đọc hạng hai, mời lên nhận thường.
Xếp hạng hai là nước Yến, so với hạng một chênh lệch đến bốn triệu linh chủng, tiền thưởng một trăm triệu kim tệ.
Đương nhiên, danh nghĩa là nước Yến, nhưng thực ra phải chia cho Vệ, Tề, chỉ là nước Yến được chia phần hơn thôi...
Ngưu Hữu Đạo quay lại xem, thấy người của Tứ Hải đã lặng lẽ rút đi, chợt mỉm cười.
Có phiền phức không thể lôi ra ngay lúc này. Hắn phải ép người của Tứ Hải rời đi, không thể để đôi bên ở lại đối chất.

Chuyện hắn ngầm gây xích mích giữa người của Tứ Hải và bảy quốc gia tạm thời chưa thể để lộ. Đôi bên cùng bị chọc giận sẽ khiến hắn gặp phiền phức lớn.
Chờ hắn thuận lợi ổn định thế lực trong tay, khắp nơi phải lo lắng chuyện khác, chuyện bị lộ ra cũng không đáng kể.
Hiện giờ người Tứ Hải vừa đi, bùn vàng trong đũng quần không phải phân cũng là phân. Người Tứ Hải không phải chủ mưu cũng phải là chủ mưu. Hắn cùng lắm chỉ là tiểu lâu la gió chiều nào theo chiều nấy mà thôi.
Hiện giờ hắn phải cố gắng hóa giải nguy hiểm trước mắt mình có thể phải đối mặt.
Hạng ba là nước Tống, kém hạng hai chỉ có năm trăm nghìn hạt linh chủng. Phần thưởng năm mươi triệu kim tệ, sau đó còn phải chia với nước Hàn.
Hạng bốn, năm, sáu là Vạn Thú môn, Linh tông và Thiên Hành tông. Ba nhà này không có gì để nói, ngay cả nước Tấn còn không được một phân một hào nào, không ngờ họ còn được xếp hạng. Tuy rằng phần thưởng tới tay họ đã không còn nhiều.
"Gây sự ở Thiên cốc, Toa Như Lai còn để hắn xếp hạng nhất?"
Mấy người Long Hưu vừa hỏi được tình hình đều giật này cả mình, lại quay sang nhìn Ngưu Hữu Đạo, phát hiện Ngưu Hữu Đạo đã không thấy đâu nữa.
Ngưu Hữu Đạo sao có thể chờ ở đây đến cuối cùng. Thừa dịp người Tứ Hải rời đi hấp dẫn sự chú ý, hắn thừa dịp người nước Yến nhận thưởng không chú ý đã đánh mắt cho Ngọc Thương, muốn cùng Ngọc Thương nhanh chóng bỏ chạy.
Hắn không sợ nước Yến, sợ cũng vô dụng, hòa thượng chạy được, miếu không chạy được. Chỉ là, hắn không muốn bị ba phái nước Yến cuốn lấy ở đây.
Người nước Triệu và nước Tấn chết hết, nhất thời không cách nào đối chất. Những người khác đã có đám "Đầu têu" Tứ Hải kia hấp dẫn. Của cải khổng lồ lại không nằm trên người Ngưu Hữu Đạo, lại thêm ở trong khu vực của Phiêu Miễu các có nhiều tiện lợi, chính là thời cơ tốt cho hắn thoát thân...

Chương 1227: Hạng nhất này... (1)

Chương 1227: Hạng nhất này... (1)
Ngọc Thương không thể chạy theo, đành trơ mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo, Vu Chiếu Hành, Vân Cơ cưỡi phi cầm bay đi.
Ngưu Hữu Đạo không có ý muốn kéo ông ta chạy, chỉ là muốn mượn vật cưỡi phi hành của ông ta, sau đó sẽ trả.
Ngưu Hữu Đạo bị thương nặng chưa lành, bên cạnh phải có cao thủ bảo vệ.
Còn về bản thân Ngọc Thương, nhân duyên khá, có lẽ không ai sẽ làm khó ông ta, hắn là sẽ an toàn.
Ba vị trưởng môn phía Phí Trường Lưu lại có phần nguy hiểm. Ngưu Hữu Đạo bảo Vân Hoan ngầm thông báo cho ba vị kia, thừa dịp mọi người chưa chú ý tới họ, mau mau lui về. Bằng không, một khi không tìm được hắn, những người khác rất có thể sẽ chú ý tới ba vị kia.
Ba người Phí Trường còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng nếu Ngưu Hữu Đạo đã nói có nguy hiểm phải rút, tất nhiên họ vẫn nhanh chóng chạy đi. Vân Hoan đi theo cùng họ.
Đương nhiên, trước khi đi, Ngưu Hữu Đạo không quên báo cho ngọc Thương, giữ lại mấy người Quý Ngọc Đức cho hắn, hắn còn dùng tới.
Ngọc Thương không biết Ngưu Hữu Đạo cần những người kia làm gì.
Ngưu Hữu Đạo vội vã bỏ chạy, không nói rõ, chỉ nói để ông ta ổn định trước, tránh bị ông ta giết người diệt khẩu!
Mấy người Quý Ngọc Đức đi theo người của phủ Vạn Động Thiên cùng lao ra khỏi bí cảnh, sau đó trốn trong Thiên cốc rất lâu không lộ mặt. Họ tuân theo dặn dò của Ngưu Hữu Đạo, vừa ra khỏi Thiên cốc lập tức ở cùng người của phủ Vạn Động Thiên, không dám lỡ làng. Hai nhóm người này chỉ có thể chạy trên đất, không có nhiều phi cầm cho họ dùng.

Trao giải xong xuôi, các thế lực khắp nơi vừa chạm mặt hỏi han, toàn trường lập tức bùng nổ, hỗn loạn.
"Đám chó chết, dám gây sự với cả bảy nước, chẳng trách chạy trước!"
Nước Vệ, nước Tề, nước Hàn, nước Tống nháo nhào kêu loạn, triệu tập người truy sát đám người hải ngoại kia.
Hiện trường không tìm được Ngưu Hữu Đạo. Ngưu Hữu Đạo là tòng phạm, của cải khổng lồ không ở trên người Ngưu Hữu Đạo, sau khi cấp tốc tính toán thiệt hơn, không thể lãng phí thời gian trên người Ngưu Hữu Đạo, tất cả chỉ đành tìm đám người hải ngoại kia tính sổ trước.
Một khi để những tên kia ra khỏi biển, quay về địa bàn của đám yêu ma quỷ quái, bọn họ sẽ không chiếm được lợi ích gì. Cho nên phải tận lực đuổi kịp, chặn đám người kia trên mặt đất.
"Giao Ngưu Hữu Đạo ra đây!"
Người nước Triệu ngăn người nước Yến lại.
Ba đại phái nước Triệu rất giận dữ. Họ hỏi người nước Hàn, nước Tống về tình hình của người nhà mình. Hàn, Tống không đáp, cũng không thừa nhận mình từng tham dự việc diệt Tống. Sau đó Triệu tìm người nước Vệ, Tề hỏi, hai nhà này mới nói Hàn, Tống, Tấn hợp tác gây ra.
Nước Triệu lại tìm Hàn, Tống, kết quả hai nhà này trăm miệng một lời đẩy hết cho nước Tấn, sau đó dựa vào cớ truy sát người hải ngoại bỏ đi mất.
Quan trọng là, Hàn, Tống hợp tác, một mình nước Triệu không gây sự được với cả hai nước kia, chỉ đành trơ mắt nhìn hai nhà kia chạy mất.
Tìm nước Tấn? Thái Thúc Phi Hoa còn đang giận dữ, Khí Vân tông dễ trêu vậy sao?
Cuối cùng tìm tới đối tượng tính sổ cũng chỉ có thể là nước Yến. Hiện giờ nước Triệu đã biết, ngay từ đầu bí cảnh Thiên Đô, Ngưu Hữu Đạo đã giết mất ba trưởng lão quản sự của họ ở Thiên cốc.
Đối với việc này, ba chưởng môn của ba đại phái nước Yến cũng rất giật mình. Tên điên Ngưu Hữu Đạo này lại dám ra tay trong Thiên cốc?
Có điều, ba chưởng môn nước Yến nhìn nhân lực sau lưng mình, nhân lực nước Yến còn lại nhiều nhất, nước Triệu thì không còn một ai, thật không biết mấy người nước Triệu trước mắt này lấy đâu ra dũng khí mà đòi tính sổ với họ.

Ba đại phái nước Triệu cũng không muốn, nhưng không thể không lên tiếng, sau này sẽ khiến đệ tử bên dưới thấy thế nào? Khó chịu cũng phải đòi câu trả lời!
Long Hưu nói:
"Người của các ngươi gây chuyện ở Thiên cốc, ra tay với Ngưu Hữu Đạo trước tiên, các ngươi còn đòi lý luận?"
Không phải muốn ủng hộ Ngưu Hữu Đạo, mà là người ta đã chỉ vào mũi hỏi, tìm đến tận cửa, sao có thể lùi bước.
Mạnh Tuyên nói:
"Chúng ta không biết Ngưu Hữu Đạo đi đâu rồi, tự các ngươi đi tìm đi. Tìm được thì tùy các ngươi xử trí!"
Long Hưu và Cung Lâm Sách liếc mắt nhìn y có vẻ ngoài dự tính.
Lúc trước Ngưu Hữu Đạo không nghe lời, hiện giờ đã rõ nguyên nhân, là vì ba trăm triệu kim tệ kia quả thực nóng tay.
Người khác cướp giật linh chủng cũng không chơi như vậy. Ngươi cướp đằng Đông một tí, cướp đằng Tây một tí, không phải một lần cướp đủ mà đi khắp nơi góp cho đủ số, đắc tội hết với người ta rồi.
Nếu nước Yến thực sự thu lại ba trăm triệu kim tệ, có lẽ hiện giờ đã bị mấy nhà vây vào, là đàng hoàng giao ra kim tệ, của đi thay người, hay là cứng mồm cắn chặt không buông? Nuốt vào cũng phải thành thực nôn ra, vậy thì còn gì thể diện; cắn chặt không buông thì lại chọc phải tổ ong vò vẽ, sẽ bị quần ẩu.
Nghĩ lại đã thấy sợ, hiện giờ coi như hiểu được lòng tốt của Ngưu Hữu Đạo rồi.
Có điều, Long Hưu và Cung Lâm Sách cũng có thể hiểu được vì sao Mạnh Tuyên tức giận đối với Ngưu Hữu Đạo. Hai người đều đã được Sơn Hải và Nghiêm Lập bẩm báo ẩn tình. Linh Kiếm sơn đưa cho Ngưu Hữu Đạo mỹ nhân lại bị hắn từ chối, cho nên Linh Kiếm sơn mất sạch thể diện. Có lẽ sợ Ngưu Hữu Đạo sẽ tuyên dương khắp nơi, bên này đang muốn diệt khẩu.
Đương nhiên, một nguyên nhân là vì Ngưu Hữu Đạo xuống tay độc ác với người của Linh Kiếm sơn.
Cung Lâm Sách không vạch trần chuyện tặng mỹ nhân làm thông gia, ông ta suy nghĩ cho Ngưu Hữu Đạo, không muốn trêu quá khiến Mạnh

Tuyên thẹn quá thành giận.
Long Hưu không vạch trần là vì chính ông ta cũng từng ngầm làm chuyện như vậy, sợ vạch trần ra rồi chính mình sau này sẽ tự vác đá đập chân mình.
Có điều Long Hưu cũng khá bất mãn với Ngưu Hữu Đạo. Lúc trước Long Hưu phái trưởng lão Quách Thanh Không mật đàm với Thương Triêu Tông, kết quả là Quách Thanh Không trở về bị người chặn giết, không cần nghĩ cũng biết là do ai làm.
Nhưng một câu nói của Mạnh Tuyên lại làm cho bên nước Triệu tìm được bậc thang hạ xuống. Chưởng môn Tả Thừa Phong của Lạc Hà sơn trang quát:
"Được, đó là do chính các người nói, đi, tìm người đi!"
Y vung tay lên, đoàn người rời đi, có vẻ như là tìm kiếm Ngưu Hữu Đạo. Có thể tìm được hay không thì không ai biết được.
Cung Lâm Sách nhìn theo, hừ lạnh, rất khinh thường. Luận nhân lực hay thực lực, nước Triệu đều không bằng nước Yến bên này, ngay cả trên chiến trường giao chiến cũng đang bị nước Yến đánh cho liên tục bại lui, vậy mà còn dám tới kiếm chuyện, không sợ tiến thoái lưỡng nan.
Nhưng ông ta quay đầu lại vẫn hỏi Mạnh Tuyên:
"Mạnh huynh, không cần phải yếu thế với nước Triệu như thế chứ?"
Mạnh Tuyên lạnh nhạt nói:
"Đây không phải yếu thế, mà là không cần phải náo đến cùng với nước Triệu. Chẳng phải Ngưu Hữu Đạo chạy rồi sao."
Cung Lâm Sách:
"Nếu bị bọn họ đuổi theo được?"
Mạnh Tuyên hỏi ngược lại:
Cung huynh rất hi vọng Ngưu Hữu Đạo sống được sao?"
"..." Cung Lâm Sách không nói được gì.
"Đi! Tìm đám yêu ma quỷ quái kia đi!"
Tiếng của Thái Thúc Phi Hoa hấp dẫn sự chú ý của người nước Triệu.
Thái Thúc Phi Hoa nhăn nhúm mặt mày, vừa bi vừa phẫn. Người nước Tấn đi vào bí cảnh Thiên Đô rốt cuộc gặp phải chuyện gì, ở đây không hề hay biết gì, hỏi ai cũng không biết, gặp quỷ rồi!

Nước Triệu bị diệt không cách nào trả lời, Yến, Vệ, Tề, Hàn, Tống đều tham dự vây công nước Tấn, sao có thể nói thật với Thái Thúc Phi Hoa, luôn mồm nói không biết gì cả.

Vạn Thú môn, Linh tông và Thiên Hành tông canh giữ khu vực lối ra, tận mắt thấy sự việc phát sinh, đúng là biết một chút. Nhưng đối với viêc nước Tấn cũng đã ra tay với quá nhiều thế lực tương quan, ba phái không muốn đắc tội với ai, muốn duy trì trung lập, cho nên cũng nói không biết.

Làm sao có thể tất cả đều không biết! Thái Thúc Phi Hoa nghi ngờ nước Tấn bị vây công. Để cướp phần thưởng, Khí Vân tông đã phái ra đệ tử tuyệt đối đều là tinh nhuệ. Thực lực của Thái Thúc Sơn Nhạc chắc chắn sẽ không yếu hơn người quản lý của các phái. Nếu không phải bị vây công, ít nhất cũng có người chạy ra được, làm sao đến giờ không thấy một ai?

Chương 1228: Hạng nhất này... (2)

Chương 1228: Hạng nhất này... (2)
Một hướng hoài nghi khác là người Tứ Hải, vì Ngưu Hữu Đạo thu hoạch nhiều linh chủng nhất, rất có thể là do cướp của nước Tấn.
Nếu thật sự bị vây công, Khí Vân tông chưa trâu bò đến mức một mình đối kháng được với tất cả thế lực.
Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể đuổi theo lũ yêu ma quỷ quái hải ngoại kia. Cho dù không phải bọn họ gây ra, ít nhất cũng có thể hỏi ra một vài chuyện.
Trước khi đi, Thái Thúc Phi Hoa nhìn chằm chằm tình hình trong Thiên cốc, nhưng trong mắt hiện lên vẻ tuyệt vọng.
Cho dù người nước Tấn còn sống sót trong bí cảnh, chưa ra ngoài, thì lúc đi ra cũng sẽ không được Phiêu Miễu các không hạ thủ lưu tình. Khí Vân tông cũng không dám ra tay giúp đỡ, chỉ có thể là trơ mắt nhìn bọn họ bị tiêu diệt.
Không đành lòng quay đầu đi, Thái Thúc Phi Hoa gọi người nhanh chóng đi tới.
Vạn Thú môn, Linh tông và Thiên Hành tông tới thăm hỏi nước Triệu một lát rồi cũng đi.
Cuối cùng, bên ngoài Thiên cốc chỉ còn lại nhóm người nước Yến.
Lúc này chưởng môn Tiêu Dao cung, Linh Kiếm sơn và Tử Kim động đều thanh thản hỏi thăm tình huống cặn kẽ trong bí cảnh.
Long Hưu và Mạnh Tuyên hỏi xong tình huống, không có phản ứng quá lớn.
Cung Lâm Sách và Nghiêm Lập đi sang bên trò chuyện lại giật nảy cả mình, không ngờ mọi chuyện phức tạp như vậy. Thật không thể tưởng tượng được, Ngưu Hữu Đạo trong bí cảnh lại có thể điều khiển cả thế

cuộc, quả thực là đùa giỡn tất cả những người tham dự của bảy quốc gia trong lòng bàn tay.
Không chỉ là bảy nước, yêu ma quỷ quái Tứ Hải và cả ba phái trung lập đều vô tình bị Ngưu Hữu Đạo lợi dụng. Tất cả thế lực tham dự đều bị Ngưu Hữu Đạo xoay như chong chóng.
Chuyện đã xảy ra, Nghiêm Lập còn thấy phức tạp, càng không cần nói đến người nghe như Cung Lâm sách. Cả quá trình thực sự khó mà tưởng tượng nổi, nhìn mà than thở, quan trọng là đến cuối cùng Ngưu Hữu Đạo đã thành công.
Sau khi nghe xong, Cung Lâm Sách thật lâu không nói. Mặc dù ông ta biết Ngưu Hữu Đạo bị bức ép bất đắc dĩ mới đi cướp hạng nhất, nhưng vẫn buồn bực thở dài:
"Chỉ bằng vào thủ đoạn khuấy đảo trời đất này, chẳng trách hắn có thể nhanh chóng nổi bật ở Nam Châu. Sư đệ, đệ cảm thấy chiêu nạp Ngưu Hữu Đạo vào Tử Kim động có ổn không?"
Ông ta bỗng cảm thấy việc này có chút vô căn cứ, khiến cho ông ta có phần bất an.
Nghiêm Lập hiểu sự lo lắng của ông ta. Ban đầu Nghiêm Lập cũng lo lắng về mặt này. Người như thế quả thực không tầm thường, phải nói là yêu nghiệt, dẫn tiến vào Tử Kim động không biết là phúc hay là họa.
Nghiêm Lập đáp:
"Nói thế nào đây, ổn hay không ổn phải xem đối với người nào. Đối với mấy người, không hẳn là chuyện tốt, thế nhưng đối với Tử Kim động không hẳn là chuyện xấu. Hắn thành người của Tử Kim động cũng không thể lấy môn quy ra làm trò đùa chứ? Thời gian này tiếp xúc với nhau, đệ phát hiện tuy rằng tên kia làm việc không chừa thủ đoạn nào, nhưng vẫn có điểm mấu chốt. Không nói chuyện khác, nói ngay về chuyện nữ đồ đệ của Chử Phong Bình. Đệ và Sơn Hải cứ mãi động viên hắn, bảo hắn thoáng đối phó một chút là được rồi, nhưng hắn tuyệt không đồng ý. Hắn tình nguyện tự mình đi về phía đường chết cũng không chịu làm chuyện đó, từ đó có thể thấy cách làm người của hắn. Lại nói, sư huynh, Nam Châu hiện giờ đã thành thịt mỡ trước mặt chúng ta, huynh cam lòng từ bỏ sao?"
"Ai!"

Cung Lâm Sách ngửa mặt lên trời thở dài. Đúng, chỉ cần Ngưu Hữu Đạo thành người Tử Kim động, Nam Châu sẽ là của Tử Kim động. Nam Châu bây giờ, ai nắm lấy có nghĩa là nắm được quyền lên tiếng lớn nhất nước Yến, làm sao có thể cam lòng từ bỏ?
Suy nghĩ hết lần này đến lần khác, than thở:
"Hạng nhất này..."
Ba nam ba nữ hết nhìn đông tới nhìn tây, chính là mấy người Triệu Đăng Huyền và Đổng Kim Hoàn.
Triệu Đăng Huyền xem như vẫn có lương tâm, nhưng nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo làm mất mặt chưởng môn của mình trước mặt mọi người, trong lòng dù sao cũng cảm thấy không chắc chắn, bèn tìm tới hai thanh niên khác, nhiều người can đảm hơn. Ba thanh niên kết bạn chuẩn bị cùng tìm Ngưu Hữu Đạo, để Ngưu Hữu Đạo nể mặt. Dù sao sau này Ngưu Hữu Đạo cũng phải sống ở nước Yến, nghĩ rằng dù sao cũng không thể đắc tội hết với họ.
Ai ngờ Ngưu Hữu Đạo không thấy đâu, không biết đi đâu, không tìm được.
Ngay lúc ba thanh niên muốn tìm chưởng môn Lưu Tiên tông, Phù Vân tông và Thanh Tú sơn để ổn định chưởng môn ba phái lại, cũng không thể để cho ba nữ tử không có chỗ để đi, sau còn phải tìm Ngưu Hữu Đạo biện hộ giúp.
Nhưng chưởng môn ba phái chớp mắt cái cũng đã không thấy đâu.
Chuyện nơi đây đã xong, ba đại phái đương nhiên phải trở về.
Ba thanh niên đau đầu, Triệu Đăng Huyền nói:
"Kim Hoàn, nếu không các muội về sư môn trước, ta phải về sư môn báo cáo lại hành trình trong bí cảnh theo thông lệ, sau khi xong sẽ đi tìm muội!"
Đổng Kim Hoàn sợ hãi trắng bệch cả mặt, ôm chặt cánh tay gã ta:
"Triệu lang, muội mà về, sư môn không giết muội không yên!"
Bên kia giục rời đi, Triệu Đăng Huyền cũng có phần sốt ruột:
"Muội cũng có thể chuyển tới Tiêu Dao cung ta, Lưu Tiên tông tất nhiên không dám làm xằng bậy!"
Dưới cái nhìn của gã ta, một môn phái nhỏ trong nước Yến sao dám không nể mặt đệ tử Tiêu Dao cung.

Đổng Kim Hoàn kinh hoảng lắc đầu nói:
"Triệu lang, muội sợ, huynh không thể bỏ rơi muội, cầu huynh!"
Nói xong liền khóc.
Hai nữ tử khác cũng bị dọa hoảng hồn, nào dám một mình quay về.
Ba nữ tử khóc lóc níu kéo đệ tử bổn môn đã khiến những người khác chú ý tới. Long Hưu nhận ra, trầm giọng nói:
"Chuyện gì xảy ra?"
Chưởng môn lên tiếng, Triệu Đăng Huyền lập tức bị gọi tới trả lời, có phần thấp thỏm lo âu thuật lại mọi chuyện.
Long Hưu nghe xong liền cau mày. Đệ tử Tiêu Dao cung tự nhiên có tính ưu việt, phụ nữ của môn phái nhỏ bên dưới dâng lên ôn nhu hương là chuyện rất bình thường. Cho dù là chính ông ta, lúc xuất hành đến các môn phái nhỏ cũng không thể tránh được chuyện có người nịnh bợ, nhớ thương. Vui đùa một chút là được, sao có thể coi là thật.
Long Hưu liếc Sơn Hải, không nói nhiều, xoay người đi trước.
Sơn Hải chỉ đồ đệ hỏi:
"Ngươi định làm gì? Không phải là định cưới về đấy chứ?"
Triệu Đăng Huyền cầu khẩn:
"Sư phụ, Kim Hoàn vẫn luôn dốc lòng chăm sóc sinh hoạt thường ngày của đệ tử trong bí cảnh, nàng thật sự rất tốt với đệ tử, cầu mong sư phụ tác thành!"
Sơn Hải nhất thời nổi giận, vốn cho rằng đệ tử của mình chỉ vui đùa một chút, nên mới mắt nhắm mắt mở cho qua, không ngờ chơi lâu thành thật, lại còn muốn ông ta tác thành, tác thành cái gì? Ông ta tỏ vẻ tiếc vì rèn sắt không thành kim, mắng:
"Tốt với ngươi? Nàng ta phản bội Ngưu Hữu Đạo mới không có chỗ để đi, đành giao thân cho ngươi. Ai làm chỗ dựa được cho nàng ta, nàng ta đều tốt với kẻ đó. Ngươi còn cho là thật hay sao?"
Triệu Đăng Huyền quỳ phụp xuống:
"Sư phụ, không như người nghĩ. Nàng quả thật thật lòng với đệ tử. Sư phụ, hiện giờ nàng không có chỗ nào đi, trước tiên để con mang về sư môn, sau đó đệ tử sẽ sắp xếp..."
"Ngươi..."

Trước mặt bao người gây trò cười thế này, Sơn Hải suýt nữa vung một chưởng chém chết tươi gã ta, nhưng dù sao cũng là đệ tử bỏ ra bao năm tâm huyết dạy dỗ, vẫn không thể tàn nhẫn xuống tay được. Ông ta vung chân đá gã ta ngã lăn, phất tay áo bỏ đi.
Sao có thể tùy tiện dẫn người về Tiêu Dao cung, huống chi Đổng Kim Hoàn còn đội cái tiếng xấu.
Người của Tiêu Dao cung đi rồi, bỏ lại Triệu Đăng Huyền và Đổng Kim Hoàn, để Triệu Đăng Huyền tự chùi đít rồi hẵng nói.
An Diệu và Lâm Phi Yến không được may như vậy. Hai thanh niên mà họ dựa vào là hai đệ tử Linh Kiếm sơn lại không dám cả gan làm như vậy trước mặt mọi người như Trần Đăng Huyền, chỉ một nơi cho hai nữ tử đặt chân trước, nói là sau đó sẽ quay lại tìm hai nàng.
"Chuyện đó là sao?"
Cung Lâm Sách nhìn tình cảnh này liền hỏi.
"Chắc là không ngờ Ngưu Hữu Đạo có thể sống đi ra..."
Nghiêm Lập đi bên cạnh đáp, thuần túy chỉ là nói đùa, bởi vì Tử Kim động không muốn cuốn vào chuyện cười này.

Chương 1229: Đạo gia trở về

Chương 1229: Đạo gia trở về
Bọn họ ngầm cấu kết với Ngưu Hữu Đạo, không dễ để đệ tử bên dưới qua lại với những kẻ phản bội Ngưu Hữu Đạo. Ông ta cũng đã ngăn cản đệ tử bên dưới có ý nghĩ đó.
Cung Lâm Sách à một cái, không nhìn thêm một lần rời đi.
Kẻ phản bội, không môn phái nào tha cho, cũng không ai cổ vũ, không đáng được đồng tình. Mấy nhân vật nhỏ, không đáng để ông ta để bụng.
Người gần như đi hết, Đổng Kim Hoàn khóc lóc bám víu Triệu Đăng Huyền, không ngờ Triệu Đăng Huyền dám quỳ xuống trước mặt mọi người vì nàng ta, nhất thời cảm động vô cùng.
Triệu Đăng Huyền động viên Đổng Kim Hoàn:
"Không sao, không sao, không sao cả."
An Diệu Nhi và Lâm Phi Yến khó mà vượt qua được, cũng rất ước ao giống như ng Kim Hoàn. Hai nam tử mà họ ủy thân cho căn bản không có dũng khí lớn như Triệu Đăng Huyền, hay nói cách khác là họ không dám khẳng định thái độ cuối cùng của hai gã kia là gì, hay sẽ bỏ mặc họ lại rồi bỏ chạy.
Nếu Tiêu Dao cung đã bỏ mặc Triệu Đăng Huyền để gã ta tự chùi đít cho sạch, vậy thì chuyện dễ giải quyết. Một mình Đổng Kim Hoàn không dám về Lưu Tiên tông, Triệu Đăng Huyền tự đi với nàng ta.
Có người của Tiêu Dao cung cùng đi, Đổng Kim Hoàn an lòng hơn khá nhiều.
An Diệu Nhi và Lâm Phi Yến thì có thể làm sao? Trừ khi có thể trốn tránh vĩnh viễn không bị bắt, bằng không thì phải quay về, ra khỏi bí cảnh không về Lưu Tiên tông còn có thể đi đâu?
Các môn phái trong thiên hạ có nhiều điểm khác nhau, nhưng có chỗ lại tương đồng, đó là tuyệt đối không khách khí với kẻ phản bội!

Đây là gốc rễ duy trì của các môn các phái trong thiên hạ, một khi đã gánh cái tiếng phản bội sư môn sẽ nửa bước khó đi, trừ khi ngươi tự có đủ thực lực để tự lập.
Nếu quả thực kiếm một nơi trốn trước, không về sư môn báo cáo, làm theo lời của hai đệ tử Linh Kiếm sơn kia, một khi bị xác nhận là kẻ phản bội thì đừng mong còn hy vọng gì được hai gã kia nữa. Môn phái như Linh Kiếm sơn có thể dung túng cho đệ tử trong môn thân thiết với kẻ phản bội sư môn sao?
Giống như Triệu Đăng Huyền, đi Mao Lư Sơn Trang một chuyến, sau lại lấy danh tiếng của Linh Kiếm Sơn ra, có lẽ còn có thể tránh được một kiếp.
Nếu không như vậy rất có thể sẽ bị sư môn truy sát. Mà không chỉ sư môn, với thế lực của Ngưu Hữu Đạo, một khi hắn quyết tâm muốn đuổi bắt các nàng thì các nàng sẽ rất phiền phức.
Nếu chỉ là sư môn của họ thì còn may, với thế lực của sư môn họ, sẽ rất khó tìm kiếm khắp thiên hạ chỉ vì họ.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo lại khác. Hắn là nhân vật có sức ảnh hưởng to lớn đến cả bảy quốc gia, chỉ cần hắn đồng ý nhường lợi ích, các môn phái trong thiên hạ và châu phủ khắp nơi sẽ hỗ trợ để ý. Họ không phải đàn ông, mà thói đời này, hai người phụ nữ độc thân đi đâu cũng sẽ bị chú ý đến.
Họ không có thực lực tự vệ, lại càng mất đi thế lực chống đỡ sau lưng, cũng không có giá trị lợi dụng, bằng vào số tiền thưởng hậu hĩnh của Ngưu Hữu Đạo, các tán tu tứ lung tung kia cũng dám động đến họ.
Trốn ra hải ngoại có thể là một biện pháp. Phàm là kẻ không dám đặt chân trên đại lục thường sẽ trốn ra hải ngoại. Thế nhưng, Ngưu Hữu Đạo có quan hệ với các chủ nhân Tứ Hải, họ cũng đã thấy rồi, sợ rằng hải ngoại cũng không tha cho họ.
Đương nhiên, có thể mai danh ẩn tích trong rừng sâu núi thẳm, nhưng trước khi hi vọng chưa bị cắt đứt hoàn toàn, hai cô gái trẻ sao có thể hạ được quyết tâm này?
Ẩn cư sơn dã thường là chuyện mà lũ đàn ông mới làm, có mấy người phụ nữ có thể dứt bỏ chốn phồn hoa thế gian?

Thấy Triệu Đăng Huyền tự tin tràn đầy, hai cô gái cũng cảm nhận được thực lực khổng lồ của ba đại phái nước Yến. Ngưu Hữu Đạo không thể không e ngại. Họ có thể đi cùng, cùng đi Mao Lư Sơn Trang đối mặt...
Ba con phi cầm cùng bay lên. Trên đường, mấy người Phí Trường Lưu náo loạn.
Ba vị chưởng môn dù gì cũng muốn nghe được sự tình trong bí cảnh, Vân Hoan lại chẳng có hứng kể cho họ. Ngưu Hữu Đạo làm ra một số chuyện là không nên để lộ.
"Ai, ba phái chúng ta phái đi đệ tử phụng dưỡng Đạo gia sợ là đã gặp nạn rồi đúng không?"
Phí Trường Lưu ngồi cùng một con phi cầm với Vân Hoan, lên tiếng hỏi.
Trong lúc Ngưu Hữu Đạo không ở đây, lo lắng Ngưu Hữu Đạo không về được, ba phái tự chuẩn bị đường lui cho chính mình mà đã làm bao nhiêu chuyện có lỗi với Ngưu Hữu Đạo. Lúc này đề cập đến chuyện đệ tử ba phái là họ đang viện cớ, đó là ba phái cũng đã hi sinh cho Đạo gia, muốn Vân Hoan nói chuyện giúp.
Không đề cập tới việc này cũng còn tốt, vừa nói tới việc này, Vân Hoan chợt tỏ vẻ quái dị, nhìn hai phi cầm bay song song hai bên, chậc chậc nói:
"Ba phái các vị dạy đồ đệ tốt thật, ăn cây táo rào cây sung, chơi rất ra trò."
Ba vị chưởng môn cứng đờ. Hạ Hoa hỏi:
"Vân Huynh, sao nói lời ấy?"
Vân Hoan hỏi ngược lại:
"Các vị không nhìn thấy ba đệ tử của các vị đang ở chung với ai sao?"
Ba người nhìn nhau. Họ còn chưa nhìn thấy mấy người Đổng Kim Hoàn, cũng vì ba cô gái kia có tật giật mình nên cố ý tránh né họ.
Náo loạn một hồi, họ còn tưởng ba đệ tử kia đã hi sinh.
Trịnh Cửu Tiêu:
"Vân huynh, có chuyện gì kính xin nói thẳng."
Vân Hoan đoán chắc ba người phụ nữ kia xui xẻo rồi, cười lạnh nói:
"Không bao lâu sau khi tiến vào bí cảnh, ba đệ tử kia của các vị lập tức ruồng bỏ Ngưu Hữu Đạo..."

Vân Hoan kể lại vắn tắt chuyện Ngưu Hữu Đạo trở mặt với Chử Phong Bình bị trục xuất, nhấn mạnh vào chuyện nói ba cô gái kia ruồng bỏ Ngưu Hữu Đạo thế nào.
"Các vị thật sự không nhìn thấy hay giả vờ không thấy. Ba ả tiện nhân kia bây giờ còn đang quấn quýt lấy người của ba đại phái kia kìa."
"Nghiệt đồ!" Hạ Hoa quát mắng.
Ba vị chưởng môn nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ xuất hiện chuyện như vậy. Tuy họ có thể hiểu được ba nữ đệ tử kia vì sao lựa chọn như thế, cũng chỉ vì tự vệ, nhưng hiện giờ Ngưu Hữu Đạo sống sót đi ra, bảo họ làm sao trả lời với Ngưu Hữu Đạo?
Có thể nói, ba vị chưởng môn nháy mắt đã ngơ ngẩn...
Cùng có vẻ mịt mù khó hiểu là bốn vị chủ nhân Tứ Hải đang trở về hải ngoại. Trên đường về, họ đã hỏi rõ chuyện xảy ra trong bí cảnh.
Lúc này, Tây Hải yêu vương mới biết ba trăm triệu kim tệ trên tay mình rốt cuộc bỏng đến mức nào, khiến mặt ông ta méo cả đi.
Không chỉ cướp một nhà mà là vài nhà, mà nếu chỉ như vậy thì cũng thôi, bảy quốc gia cũng chưa đến mức quay lại gây sự với họ, quan trọng là trong tay họ bây giờ có một món tài sản khổng lồ.
Vừa khiến người ta đỏ mắt theo dõi, còn có cái cớ cực tốt cho người ta bắt lấy, ông ta có thể tưởng tượng được sau này rất có thể sẽ bị nhóm lớn người truy sát.
"Ngươi làm sao không nói sớm?"
Tây Hải yêu vương tức nổ phổi, rống lên với Phù Hoa/
Phù Hoa dở khóc dở cười:
"Đại vương, ngài bảo ta nói thế nào. Nhất thời có thể nói rõ được sao? Trước con mắt mọi người, lẽ nào từ chối nhận số tiền kia? Từ chối thì chúng ta còn được cái gì, mà đây là ba trăm triệu kim tệ!"
Tây Hải yêu vương cắn răng nói:
"Lúc đi đã từng dặn ngươi, Phiêu Miễu các không có ý tốt, tận lực tự vệ, ngươi còn làm ngược lại."
Phù Hoa:
"Ta cũng chẳng còn cách nào khác. Chúng ta không ra tay, người của bảy quốc gia cũng sẽ tiêu diệt chúng ta để bàn giao cho Phiêu Miễu các. Chúng ta không thể chờ chết chứ?"

"Thằng cháu trai Ngưu Hữu Đạo kia chẳng có ý tốt. Mẹ nó, người như thế mà các ngươi còn kết nghĩa với hắn? Hiện giờ người trong thiên hạ đều biết các ngươi kết nghĩa huynh đệ với hắn đấy!"
Tây Hải yêu vương chửi ầm lên.
"..." Phù Hoa cũng chẳng biết nói gì hơn. Bây giờ nghĩ lại, lần kết nghĩa kia quả thực chẳng có đạo lý gì.
"Đằng sau có người tới." Đông Hải Đại Thánh đột nhiên hô to.
Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy xa xa quả nhiên xuất hiện nhiều bóng người lờ mờ.

Chương 1230: Hung hăng nhất từng thấy! (1)

Chương 1230: Hung hăng nhất từng thấy! (1)
Chẳng cần nghĩ cũng biết là kẻ nào, Tứ Hải lập tức điều động phi cầm tăng tốc độ nhanh nhất.
Tiền tới tay, muốn bắt họ phun ra cũng không dễ. Quan trọng là một khi bị đuổi theo, chỉ e không chỉ phun tiền mà thôi.
...
Mao Lư Sơn Trang, ba con phi cầm lướt tới, xoay vòng trên tầng trời thấp. Vân Hoan nhảy xuống, đáp xuống sơn trang.
Mấy người Phí Trường Lưu vì chuyện ba đệ tử mà lúng túng, sa sút, điều khiển phi cầm đi nơi khác tránh chạm trán, thương nghị phải làm thế nào.
Nhìn thấy Vân Hoan, mọi người trong sơn trang lao tới. Thương Thục Thanh nhấc váy từ trong viện chạy ra.
Chỉ thấy Vân Hoan mà không thấy Ngưu Hữu Đạo, Quản Phương Nghi đỏ mắt, không quan tâm nam nữ khác biệt, lôi kéo Vân Hoan vội hỏi: "Đạo gia đâu?"
Viên Cương nghiêm mặt, nắm chặt hai tay.
Thương Thục Thanh vừa chạy tới, răng cắn chặt môi, trong mắt đã lóng lánh nước mắt.
Vân Hoan nói:
"Không cần lo lắng, hắn còn có việc khác, tạm thời không thích hợp để về ngay. Hắn đi nơi khác lánh tạm rồi."
Lời này vừa nói ra, Thương Thục Thanh nín khóc mỉm cười.
Viên Cương ngửa mặt lên trời, thở phào ra một hơi.
Quản Phương Nghi mừng rỡ nói:

"Đạo gia sống sót trở về?"
Nói đến sống sót trở về, Vân Hoan hồi tưởng lại cũng cảm khái, thở dài:
"Thực sự là mạo hiểm. Cũng chỉ hắn là có thể, nếu là người khác thì e đã không về được. Nhưng mọi người yên tâm, không sao nữa rồi, hắn đã an toàn đi ra."
Thương Thục Thanh gạt lệ hỏi:
"Đã an toàn đi ra, vì sao đạo gia không về thẳng đây. Vì sao còn phải đi lảng tránh?"
Không ai hiểu tâm tình nàng lúc này. Hiện giờ thực sự nàng rất muốn gặp Ngưu Hữu Đạo, cực kỳ muốn gặp.
Vân Hoan than thở:
"Quận chúa, sự tình phức tạp, bây giờ ta vừa nghĩ lại mà còn thấy sợ. Chưa vào bí cảnh, đang tập kết ở Thiên cốc, hắn đã xảy ra chuyện, dùng Thiên Kiếm phù giết ba trưởng lão chủ sự của nước Triệu ngay tại chỗ..."
Hắn ta kể lại đại khái việc bị Toa Như Lai ép lấy hạng nhất khi đó.
Mọi người nghe mà hãi hùng khiếp vía. Phiêu Miễu các là nơi nào, dám giết người trong Phiêu Miễu các, quả thực là điên rồi!
Quản Phương Nghi và Thương Thục Thanh nhìn nhau, cuối cùng cũng biết vì sao Ngưu Hữu Đạo phải chuẩn bị hậu sự, cuối cùng cũng biết vì sao Ngọc Thương ấp a ấp úng báo tin. Nếu tin tức này lúc đó bị lan truyền ra, cả Nam Châu tức khắc đại loạn, không phải điều mà Hiểu Nguyệt các muốn thấy.
Quay đầu lại, Quản Phương Nghi hỏi:
"Đạo gia đã không sao, nói cách khác, đạo gia lấy được hạng nhất?"
Vân Hoan cười khổ, vuốt cằm nói:
"Không sai! Trong quá trình tiến hành bí cảnh Thiên Đô, đạo gia một người ép quần hùng, đoạt được hạng nhất!"
Cho dù nghe từ đầu đã có dự đoán, nhưng đến lúc xác nhận kết quả, mọi người vẫn bị chấn động không nhẹ. Hạng nhất?
Thương Thục Thanh cắn môi không nói, nội tâm nảy sinh cảm giác kiêu ngạo. Nàng biết, không có chuyện gì có thể làm khó đạo gia!
Viên Cương như trút được gánh nặng nói:

"Đạo gia không hổ là đạo gia tung hoành hắc bạch lưỡng đạo mà ta biết!"
Mọi người không nghiền ngẫm thâm ý trong lời nói của hắn ta. Quản Phương Nghi lại hỏi:
"Trong bí cảnh rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"
"Chuyện này..."
Vân Hoan nhìn mọi người, hơi khó xử nói:
"Không thể dăm ba câu mà nói rõ được, liên lụy tới một số vấn đề thực khó nói. Ta cũng không biết có nên nói cho mọi người hay không. Mọi người đừng nên hỏi ta, hỏi chính hắn đi. Hắn đã nói rồi, sẽ mau chóng liên lạc với mọi người."
Vừa mới nói xong, Công Tôn Bố đã bay tới, cầm mật thư, vui vẻ nói:
"Thư! Đạo gia gửi thư, cho Viên huynh."
Cái gì Viên huynh với chả Viên huynh, Quản Phương Nghi cướp lấy xem trước tiên. Không xem thì thôi, vừa xem một lượt, sắc mặt bà ta đã trầm xuống. Lại là kiểu chữ quái lạ mà bà ta không thể hiểu nổi, liền tức giận ném cho Viên Cương.
Viên Cương liếc xéo bà ta một cái, lật thư ra xem.
Quản Phương Nghi hỏi Công Tôn Bố:
"Đạo gia vừa từ bí cảnh ra, sao ngươi nhận được thư của đạo gia nhanh vậy?"
Công Tôn Bố:
"Ta cũng không rõ. Đạo gia tự mình tìm tới cứ điểm bí mật ở Ngũ Lương sơn nước Triệu, bảo người ở cứ điểm khẩn cấp truyền tới."
Quản Phương Nghi suy tư, xem ra Ngưu Hữu Đạo rời bí cảnh lập tức chạy thẳng tới cứ điểm Ngũ Lương sơn. Bà ta quay lại hỏi:
"Khỉ mặt đỏ, trong thư viết cái gì?"
Xem xong thư, Viên Cương chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Thương Thục Thanh:
"Quận chúa, nơi này không thích hợp ở lâu, phải đưa cô về phủ thành. Thuận tiện làm phiền quận chúa nhắn cho Vương gia, đạo gia đã nghe được tin tức triều đình nước Triệu tìm triều đình Yến và Vương gia đàm phán từ đệ tử Ngũ Lương sơn. Đạo gia nói, mặc kệ triều đình, không cần lo lắng ba đại phái, lập tức cử đại quân tấn công nước Triệu. Bất kể

Vương gia đánh thế nào, nói chung là phải gây chiến trước đã. Dùng chiến sự tuyên cáo về Nam Châu, về thiên hạ, đạo gia đã về rồi!"
Thương Thục Thanh gật đầu, hỏi:
"Đạo gia có nói trong thư lúc nào sẽ về không? Ca ca của ta hẳn là muốn gặp đạo gia."
Quản Phương Nghi tựa như cười mà không cười nhìn nàng, thầm nghĩ, phải là cô muốn gặp hắn chứ?
Viên Cương cứng rắn nói:
"Trong thư không nói."
Thương Thục Thanh ừ một cái nhẹ, cúi mặt, trong mắt có vẻ thất vọng.
Viên Cương nói:
"Đoạn Hổ!"
Đoạn Hổ tiến lên một bước:
"Có!"
Viên Cương:
"Lập tức liên hệ Lưu Tiên tông, Phù Vân tông, Thanh Tú sơn, nói là đạo gia đã dặn dò, muốn nhân lực của ba phái lập tức đi tới chiến trường, toàn lực ủng hộ cho Mông soái tác chiến!"
"Vâng!"
Đoạn Hổ nhận lệnh rời đi.
Viên Cương điểm danh người khác:
"Lôi Tông Khang!"
Lôi Tông Khang bước lên:
"Có!"
Viên Cương:
"Lập tức liên hệ Đại Thiện sơn, bảo Đại Thiện sơn lập tức tập kết nhân lực đi chiến trường, ủng hộ Mông soái tác chiến! Nói là do đạo gia bảo, nếu dám kéo dài, Đại Thiện sơn tự cút khỏi Nam Châu đi, đừng để đạo gia xuống tay!"
"Ấy..."
Lôi Tông Khang sững sờ:
"Cứ nói vậy với Đại Thiện sơn sao?"
"Cứ nói như vậy!"
Viên Cương giơ một ngón tay lên:

"Đạo gia nghe nói có kẻ muốn gây chuyện trong lúc hắn không có đây. Đạo gia muốn xem là kẻ nào muốn gây chuyện!"
Mọi người nghe ra ý đồ giết một răn trăm trong câu nói. Có vẻ như ai dám nhảy ra sẽ lập tức xử lý kẻ đó. Ra vẻ hùng hồ dọa người như vậy chính là để thăm dò, rỏ ràng bày tỏ ý muốn xem kẻ nào dám trái nghịch!
Thương Thục Thanh có phần chột dạ. Lúc đạo gia không có đây, ca ca nàng cũng đã động tay chân một chút, không biết có bị đạo gia biết hay không.
"Được!" Lôi Tông Khang biết, vâng dạ.
Viên Cương:
"Ngô Tam Lưỡng!"
Ngô Tam Lưỡng tiến lên một bước:
"Có!"
Viên Cương:
"Ngươi phụ trách liên hệ nước Tống và nước Hàn. Nói cho nước Tống, đạo gia đã nói rồi, có xuất binh trợ giúp nước Tống hay không, tìm kẻ khác cũng vô dụng. Việc này đạo gia nói là được!"
Thấy không nói tiếp, Ngô Tam Lưỡng nghi hoặc:
"Vậy thôi?"
"Ừ."
Viên Cương gật đầu, nói tiếp:
"Bên nước Hàn thì nói, đạo gia bảo bọn họ lập tức dừng chiến với nước Tống, bằng không Nam Châu ta lập tức gửi quân giết vào lãnh thổ nước Hàn!"
"Chuyện này..."
Ngô Tam Lưỡng tỏ vẻ khó hiểu hỏi:
"Chỉ cảnh cáo thôi, nước Hàn có thể nghe sao?"
Đừng nói ông ta, ngay cả mấy người Quản Phương Nghi cũng có vẻ khó hiểu.
Họ nào có biết Ngưu Hữu Đạo trong bí cảnh đã đắc tội với bao nhiêu người. Hiện giờ hắn đi ra, tất nhiên vướng tay vướng chân khắp nơi. Thí dụ như với nước Tống, hành vi đã rất rõ ràng, đó là đang nhắc nhở nước Tống, có phải ba đại phái nước Tống tiếp tục muốn gây sự với ta?
Khóe miệng Vân Hoan hơi giật giật.

Viên Cương:
"Thư không dài, khó nói rõ, đạo gia nói vậy tất nhiên có nguyên nhân, làm theo đi."
"Được!" Ngô Tam Lưỡng đáp lại.
Viên Cương quay đầu nói với Công Tông Bố:
"Ngũ Lương sơn phụ trách liên lạc với nước Tề và nước Vệ, chia ra báo cho hai nước này rằng đạo gia đã dặn, hai nước truy sát đạo gia trong bí cảnh làm đạo gia rất mất hứng. Đạo gia chuẩn bị khởi quân ở nơi khác lãnh thổ nước Triệu, liên thủ với nước Tấn giáp công Tề, Vệ!"
Từ đâu ra quân đội đây? Mắt Quản Phương Nghi chớp sáng, lẽ nào nói về chuyện Hiểu Nguyệt các khởi binh? Ngoại trừ Hiểu Nguyệt các, hẳn là không có ai khác. Hiểu Nguyệt các khởi binh có thể tấn công Tề, Vệ sao?

Chương 1231: Hung hăng nhất từng thấy! (2)

Chương 1231: Hung hăng nhất từng thấy! (2)
"Hả?" Công Tôn Bố giật mình.
Không đợi y hỏi, Viên Cương lại nói:
"Mặt khác, liên lạc triều đình nước Tấn, nói là đạo gia chọc phải hai nhà Tề, Vệ trong bí cảnh, hai nhà này không chịu buông tha. Đạo gia muốn khởi binh trong lãnh thổ nước Triệu liên thủ với nước Tấn tấn công Tề, Vệ!"
"Hơ..."
Công Tố Bố vẫn chưa hiểu, nói:
"Đạo gia nói vậy có ý gì?"
Viên Cương lại lấy trang thư ra nói:
"Thư ngắn, không thể nói rõ, ta cũng không hiểu có ý gì, làm theo không sai, mau đi!"
"Được rồi!"
Công Tôn Bố thở dài, xoay người đi sắp xếp công việc tương quan.
Viên Cương quay lại Quản Phương Nghi nói:
"Đạo gia dặn, người của sơn trang tạm thời rút lui, do ta sắp xếp việc rút đi. Đạo gia bảo ngươi mang người đáng tin đi tìm hắn, tiếp đón hắn. Ngươi chuẩn bị một chút, ta sẽ báo nơi gặp gỡ cho ngươi biết."
Quản Phương Nghi gật đầu, bà ta biết, Mao Lư Sơn Trang lần thứ hai rút đi, Ngưu Hữu Đạo sẽ trốn trốn tránh tránh, tất nhiên là gặp nguy hiểm, nơi gặp gỡ không nên để nhiều người biết.
Đi gặp mặt Ngưu Hữu Đạo là việc mà bà ta tình nguyện làm.
Một năm không thấy, đang rất muốn gặp.

"Vân huynh, đạo gia bảo huynh dẫn huynh đệ Độ Vân sơn đi tiền tuyến, trợ giúp Mông soái tác chiến."
Viên Cương lại quay sang bàn giao.
Vân Hoan gật đầu:
"Được, biết rồi."
Mọi người nhận được lệnh, mạnh ai người nấy làm, tuy chưa gặp Ngưu Hữu Đạo, nhưng họ đều cảm nhận được Ngưu Hữu Đạo đang hung hăng trở về, hung hăng trước nay chưa từng thấy!
Mọi người đều nhận ra, Ngưu Hữu Đạo bày ra chiêu này là muốn nhanh chóng bình định hiện tượng phản loạn nảy sinh trong lúc hắn không có ở đây.
Bầu không khí của cả Mao Lư Sơn Trang lúc Ngưu Hữu Đạo không có ở đây hoàn toàn khác biệt với lúc hắn có đây, gần như tan rã lòng người.
Chỉ vì tin tức Ngưu Hữu Đạo thoát hiểm từ bí cảnh Thiên Đô về, mọi người lập tức tụ tập một lần nữa. Tất cả mọi người đều hiểu được cảm giác có hay không có Ngưu Hữu Đạo khác biệt thế nào. Mao Lư Sơn Trang không có Ngưu Hữu Đạo bị áp chế không thở nổi, có Ngưu Hữu Đạo thì ngay lập tức đã lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đè lại khắp nơi.
Chưa thấy Ngưu Hữu Đạo, nhưng chỉ vì mệnh lệnh liên tiếp phát ra của Ngưu Hữu Đạo đã khiến tất cả mọi người bỗng phấn chấn hơn, tinh thần vốn bất an đều bình phục!
Cảm giác không hài hòa bất chợt tan thành mây khói, dù cho đối thủ một mất một còn như Viên Cương và Quản Phương Nghi cũng lập tức thả xuống các loại tranh chấp.
Nhận được thư của Ngưu Hữu Đạo, Viên Cương không còn hành động rối loạn. Đối với Viên Cương đang cầm thư của Ngưu Hữu Đạo, Viên Cương nói gì, Quản Phương Nghi cũng ngoan ngoãn chấp hành.
Ngưu Hữu Đạo trở về, mọi phương diện của Mao Lư Sơn Trang rục rà rục rịch vận hành, lòng người cấp tốc ổn định, hiệu suất làm việc rõ ràng tăng lên.
Lưu Tiên tông, Phù Vân sơn, Thanh Tú sơn nhanh chóng tập kết đệ tử ba phái đi chiến trường Yến, Triệu, phối hợp với Mông Sơn Minh!
Vân Hoan cũng vậy, dẫn dắt quần yêu từ Độ Vân sơn chạy tới.

Quản Phương Nghi dẫn theo ba con phi cầm lớn mau chóng bay đi, đồng thời hộ tống Thương Thục Thanh trở về phủ thành Nam Châu.
Viên Cương ở lại, chấp hành công việc rút đi do Ngưu Hữu Đạo dặn.
Trong lúc các phương khắp nơi đang rối loạn chuyện bí cảnh, Ngưu Hữu Đạo đã nhân cơ hội mau chóng để Mao Lư Sơn Trang tác động tới các thế lực tương quan...
Phủ thành Nam Châu, Quản Phương Nghi bỏ lại Thương Thục Thanh liền đi, không có lòng ở lại lâu thêm. Bà ta cũng gấp gáp muốn đi gặp Ngưu Hữu Đạo.
Những chuyện khác đối với bà ta thực ra đều không quan trọng. Bà ta không có lòng ham tranh quyền đoạt lợi, cũng không thích chém chém giết giết. Ngưu Hữu Đạo trở về, bà ta cũng không muốn phí tâm vào những chuyện động tí đã liên lụy đến sinh tử của cả đống người. Năng lực có hạn, xử lý không nổi!
Qua sự kiện này, bà ta cảm thấy nên làm chân chạy vẫn tự tại hơn. Quản Phương Nghi phát hiện, mình ở bên cạnh Ngưu Hữu Đạo vẫn an tâm hơn chút.
Trong đình viện, Thương Thục Thanh nhìn theo ba con phi cầm bay đi xa mà lòng âm u. Nàng có thể đoán được, thấy gương mặt hớn hở lâu ngày không thấy của Quản Phương Nghi, hẳn là bà ta đi gặp Ngưu Hữu Đạo. Theo thông lệ, Quản Phương Nghi vẫn luôn đi theo bên cạnh Ngưu Hữu Đạo.
"Quận chúa, người về rồi."
Quản gia phủ Thứ sử nghe tin chạy tới.
Đứng ngẩn ngơ chốc lát, Thương Thục Thanh quay đầu lại hỏi:
"Vương gia đâu?"
Quản gia nói:
"Đang tiếp đón khách mời bên nước Triệu!"
Thương Thục Thanh trầm mặc một chút, nhớ tới tin tức Ngưu Hữu Đạo phát tới, nói là đã nghe thấy tin triều đình nước Triệu phái người đến đàm phán với ca ca, liền nói ngay:
"Thông báo cho Vương gia, nói là đạo gia về rồi!"
"A, đạo gia trở về? Được được được..."
Quản gia kinh ngạc, liên tục vâng dạ rồi rời đi.

Được biết Ngưu Hữu Đạo trở về, Thương Triêu Tông lập tức dừng việc tiếp khách, trước tiên nắm tay Lam Nhược Đình chạy tới.
Liên tục hỏi thăm không được gì, Thương Thục Thanh căn bản không được gặp Ngưu Hữu Đạo, không biết nhiều hơn tình huống về hắn, có điều đã chuyển giao tin nhắn của Ngưu Hữu Đạo.
"Đạo gia hung hăng như vậy thật hiếm thấy. Từ lúc bí cảnh đi ra đã như vậy, xem ra có chuyện ngoài dự liệu. Nếu có kẻ cãi lời, sợ là đạo gia sẽ không nương tay, tất nhiên giết một răn trăm!"
Lam Nhược Đình thở dài.
Rất nhanh sau đó, trong phủ Thứ sử, một con kim sí nhanh chóng bay lên, mang theo mật lệnh cho Mông Sơn Minh chủ soái ở tiền tuyến...
Đại Thiện sơn, Hoàng Liệt trở về, than ngắn thở dài cùng một đám trưởng lão trong điện nghị sự.
Ngưu Hữu Đạo sống sót trở về khiến đám người Đại Thiện sơn rất thất vọng, miếng ngon đưa đến miệng lại bay đi.
"Tên này lại dám giết người trong Thiên cốc, đúng là sống lâu phát chán, nhưng như thế cũng không giết được hắn!"
"Làm sao lại để hắn lấy được hạng nhất?"
Cả đám người đều bất đắc dĩ cảm khái, chợt có đệ tử đến báo:
"Chưởng môn, Mao Lư Sơn Trang, Ngưu Hữu Đạo gửi thư!"
"Mới đó đã có thư?"
Hoàng Liệt cảm thấy ngoài dự tính. Ông ta cũng chỉ vừa mới về Đại Thiện sơn không lâu.
Nhận thư xem, sắc mặt Hoàng Liệt trầm xuống.
"Trong thư nói cái gì?" Có người hỏi.
Hoàng Liệt sầm mặt, đưa thư cho người khác xem.
Rất nhanh, có xem thư xong vỗ bàn độp cái đứng bật dậy:
"Càn rỡ! Hò hét quát tháo, không cho một chút thể diện nào. Coi Đại Thiện sơn ta là cái gì? Ta muốn xem xem hắn làm thế nào khiến Đại Thiến sơn ta cút khỏi Nam Châu!"
Sau khi xem thư, liên tục có người nóng tính quát mắng.
Có người tức giận, cũng có người bình tĩnh:
"E là hắn đã nghe thấy tin tưc gì đó, đang lúc tức giận. Chọn trở mặt hay làm gì, mọi người phải cân nhắc!"

Nếu là kẻ khác, bọn họ có thể dám trở mặt, nhưng đối mặt với kẻ đã từng một tay đá Thiên Ngọc môn ra khỏi Nam Châu như Ngưu Hữu Đạo, bọn họ không thể không cân nhắc.
Đối mặt với Mao Lư Sơn Trang lúc trước, họ có thể không để ý, nhưng Ngưu Hữu Đạo trở về lập tức sinh ra sức uy hiếp cực lớn đối với họ. Thực lực có thể đối kháng với Yến hoàng Thương Kiến Hùng, sức ảnh hưởng có thể điều động tất cả lực lượng Nam Châu, năng lực đủ để giao phóng với ngoại giới, thế lực sau lưng có thể chặn giết không lưu tình cả đoàn người trưởng lão Quách Thanh Không của Tiêu Dao cung muốn mật đàm với Thương Triêu Tông, bản lĩnh áp bách quần hùng trong bí cảnh Thiên Đô để cướp hạng nhất.
Người như thế không dám động Đại Thiện sơn?
Mọi mặt đều khiến cho họ cực kỳ e ngại. Đối mặt với tin nhắn hung hăng không thèm để lại chút đường lui của Ngưu Hữu Đạo, không ai nghi ngờ việc Ngưu Hữu Đạo có năng lực đá Đại Thiện sơn ra khỏi Nam Châu hay không. Thật sự muốn trở mặt với Ngưu Hữu Đạo sao?
Cái giá quá lớn! Gia nghiệp lớn, tức thì tức, Đại Thiện sơn dù thế nào cũng vẫn phải theo, triệu tập nhân lực đi tiền tuyến.
Đại Thiện sơn có nghe lời hay không, trận này đều phải đánh. Không chỉ nhằm vào một môn phái, chuyến này Ngưu Hữu Đạo từ bí cảnh ra đã động thủ toàn phương vị rồi!
Tiền tuyến, Mông Sơn Minh nhận được mật lệnh của Thương Triêu Tông. Nhận được tin từ chưởng môn Tư Đồ Diệu, tu sĩ Vạn Động Thiên phủ cũng đi tới tìm Mông Sơn Minh trước.

Chương 1232: Ngưu Hữu Đạo quả thật là người giữ chữ tín

Chương 1232: Ngưu Hữu Đạo quả thật là người giữ chữ tín
Tư Đồ Diệu làm việc theo ý của Ngưu Hữu Đạo, đó chính là một trong những sức ảnh hưởng không gì sánh kịp của Ngưu Hữu Đạo ở Nam Châu!
Không đợi môn phái khác nhận được chỉ lệnh của Ngưu Hữu Đạo tập kết đủ, Mông Sơn Minh nhanh chóng tách quân đội và tu sĩ trông giữ của nước Yến ra, truyền lệnh tấn công trực tiếp cho quân đội Kim Châu, chỉ chớp mắt đã xé rách thế cuộc chiến trường giữa Yến và Triệu đạt thành một năm nay, tập kích!
Hành trình bí cảnh Thiên Đô kết thúc tuy có nghĩa là chiến sự của các nước được giải đông, nhưng nước Yến ra tay chớp nhoáng như vậy vẫn là điều nằm ngoài dự đoán của nhiều người.
Nước Triệu vô cùng giận dữ, đàm phán? Đàm phán cái gì? Trông như có thành ý đàm phán hay sao?
Sau khi phẫn nộ, nước Triệu cũng có bất an và hoảng loạn. Chẳng lẽ nước Yến nhất định phải thắng được cuộc chiến này? Bằng không tại sao lại khai chiến!
Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn là thế lực đầu tiên không nhịn được, cùng nhau chạy tới Tử Kim động. Bên này tương đối bình tĩnh hơn, vẫn ngồi ở nhà.
"Ngưu Hữu Đạo muốn làm gì? Sao chưa được chúng ta đồng ý đã tự tiện khai chiến?"
Trên núi đá hiểm trở, dưới tán cây tùng xanh, có thể ngắm nhìn biển mây cuồn cuộn chung quanh, chưởng môn ba đại phái chạm trán. Mạnh Tuyên thấy người là mắng.

Long Hưu cũng trầm giọng nói:
"Ngưu Hữu Đạo này cả gan làm loạn, trong mắt nào có ba đại phái chúng ta, đã hoàn toàn không còn bị khống chế rồi!"
Cung Lâm Sách trầm ngâm. Nước Yến bây giờ căn bản không đủ quốc lực để nuốt nổi nước Triệu, ăn thua đủ với nhau, cho dù thắng được cũng sẽ khiến nước Yến tiêu hao bản thân quá độ, chỉ có thể để kẻ khác chiếm lợi. Bây giờ nước Triệu đã đưa thành ý sang đàm phán, đồng ý cùng hợp lực chèn ép nước Hàn. Ngưu Hữu Đạo lại liều mạng ra tay, rốt cuộc kẻ này muốn làm gì?
"Không đến nỗi lỗ mãng như vậy chứ? Việc này có phải hiểu lầm gì đó, có nên đi tìm hắn nói chuyện đã hay không?"
Cung Lâm Sách chần chừ hỏi.
"Hiểu lầm?"
Mạnh Tuyên trợn mắt nói:
"Tiền tuyến đã đánh oanh oanh liệt liệt, Mông Sơn Minh gây chiến trước, còn hiểu lầm cái gì?"
Long Hưu cười gằn:
"Tìm hắn nói chuyện? Mao Lư Sơn Trang truyền tin tới, nói là Ngưu Hữu Đạo chạy không còn bóng dáng. Đợi đến lúc tìm được hắn, chiến tranh không biết đã đánh thành thế nào rồi."
Cung Lâm Sách cũng đau đầu, không trách việc hai vị này giận dữ như vậy. Tu sĩ nước Yến có thể nói là không ai dám cãi lại ba đại phái. Tu sĩ nước Yến đã khống chế quân đội Mông Sơn Minh, vốn tưởng muốn khai chiến thì phải được ba phái đồng ý, không thì không đánh được, ai ngờ Mông Sơn Minh thế mà né tu sĩ nước Yến, lệnh cho Kim Châu gây chiến trước.
Ai mà ngờ, không được nước Yến đồng ý, Kim Châu dám tự mình phát động tấn công với nước Triệu!
Chờ người bên ba đại phái tìm tới Mông Sơn Minh, Mông Sơn Minh đã tỏ vẻ tùy tiện xử trí.
Mông Sơn Minh ra tay tàn nhẫn, ổn định, chính xác, vừa ra tay tập kích đã đánh cho nước Triệu đau đớn. Đối mặt với thế phản công giận dữ của nước Triệu, ngọn lửa chiến tranh đã cháy hừng hực.

Ba đại phái nước Yến tất nhiên là giận mà không làm gì được Mông Sơn Minh. Mông Sơn Minh vốn có uy tín to lớn trong quân, lại thêm sau khi rời núi đã nắm giữ binh quyền một thời gian lâu, các lộ chủ soái hầu như đều là bộ hạ cũ của Mông Sơn Minh, ai mà dám giết bậy Mông Sơn Minh? Chỉ sai một bước, quân Yến sẽ đại loạn!
Lui một bước mà nói, nước Triệu đã phản công, lúc này đổi Mông Sơn Minh đi, một khi quân Yến đại bại, nước Triệu cũng tuyệt không khách khí. Tất nhiên lúc đó nước Triệu sẽ tiếp tục chiến lược trước kia, đánh vào lãnh thổ nước Yến. Ba đại phái làm sao dám mạo hiểm như vậy?
Lửa đã bốc cháy, chỉ có thể ủng hộ Mông Sơn Minh tiếp tục đánh, dù muốn tiếp tục đàm phán với nước Triệu thì cũng phải đánh thắng trận trước rồi mới thật sự đàm phán.
Cũng phải nói, nước Yến gây chiến trước, chỉ cần có thể đánh thắng, ba đại phái lại không quá giận. Chuyện đáng giận thật sự là, quân đội nước Yến đã mất khống chế, không nghe lời họ, lại bị Ngưu Hữu Đạo bóp mũi dắt đi. Đây là điều mà ba đại phái không thể nào nhịn được!
"Vậy các ngươi có ý gì khác?" Cung Lâm Sách hỏi.
Mạnh Tuyên:
"Tuyệt đối không thể giữ lại Ngưu Hữu Đạo kia, nhất định phải giải quyết. Còn cả đám Thương Triêu Tông kia nữa, nhất định phải thanh tẩy sạch sành sanh!"
Cung Lâm Sách hiểu ý Mạnh Tuyên. Ba đại phái không còn có thể chịu đựng chuyện như vậy tiếp tục. Đám người Nam Châu kia đã triệt để đạp lên điểm mấu chốt của ba đại phái. Ông ta chần chừ nói:
"Ra tay lúc này không ổn lắm?"
Long Hưu:
"Lúc này tất nhiên không thể. Trước tiên không nên đánh rắn động cỏ, để mặc cho chúng đánh đã. Chờ đánh gần đủ rồi, nước Triệu không còn dám manh động, nước Hàn lại đang tranh cao thấp với nước Tống, hoàn cảnh bên ngoài đã ổn định, tạm thời không lo ngoại xâm, chúng ta mới có đủ không gian tiến hành thanh tẩy thế lực Nam Châu!"
Mạnh Tuyên:
"Có một số việc mọi người cùng ngầm hiểu, giải quyết cái gai Nam Châu này đi cũng được. Như thế, ba phái chúng ta cũng đỡ phải tranh

cướp lẫn nhau, cũng có thể ổn định gốc rễ của nước Yến."
Đây chính là mục đích đến lần này của hai người.
Muốn bắt đầu mưu tính thanh tẩy thế lực Nam Châu, chỉ cần ba phái không nội chiến gây cản trở lẫn nhau, trong lãnh thổ nước Yến không còn thế lực nào có đủ thực lực chống lại ba đại phái. Bằng vào lực khống chế của ba đại phái tại nước Yến, chung tay giải quyết việc này vốn không thành vấn đề.
Cung Lâm Sách có thể nói cái gì? Phản đối sao? Không tìm ra lý do để phản đối, cũng không thể nói là Tử Kim động ngầm cấu kết với Ngưu Hữu Đạo chứ?
Sự việc quyết định như thế. Nhìn theo Long Hưu và Mạnh Tuyên rời đi, Cung Lâm Sách đứng trên đỉnh ngọn núi, dưới tán tùng xanh, cau mày không nói, cũng có phần nóng giận. Đổi lại Ngưu Hữu Đạo trước đây chắc chắn không dám làm như vậy, không biết có phải là vì có Tử Kim động làm chỗ dựa hay không?
Ông ta đoán không sai. Nếu không phải đã quyết định gia nhập Tử Kim động, Ngưu Hữu Đạo sẽ không dám làm như vậy. Từ lúc ra quyết định kia, có thể nói là hắn buông tay buông chân làm việc. Ngay cả trưởng lão Tiêu Dao cung được phái đi Nam Châu mật đàm mà hắn còn dám xuống tay độc ác, từ đó có thể thấy được.
"Người đâu, mời Nghiêm trưởng lão tới đây một chuyến!" Cung Lâm Sách quay lại quát.
Nghiêm Lập nhanh chóng chạy tới, chào hỏi:
"Hai vị kia tới là vì chuyện Ngưu Hữu Đạo?"
"Gặp phải chuyện lớn như vậy, không đến vì thế thì vì cái gì?"
Cung Lâm Sách thuật lại đại khái ý đồ của hai vị kia, sau đó dặn dò:
"Ngươi quen thuộc với Ngưu Hữu Đạo, nghĩ cách liên lạc với hắn làm rõ tình hình. Nếu việc này hắn dám làm xằng, đừng trách Tử Kim động ta cũng không khách khí với hắn!"
Nghiêm Lập lắc đầu:
"Chưởng môn, theo ta thấy, việc này không đơn giản như vậy. Chẳng lẽ hắn lại không biết làm như vậy là phạm tối kỵ, là phải chết? Ngài cảm thấy hắn là kẻ muốn chết vậy sao? Theo như hiểu biết của ta với hắn, đó không phải kẻ thích làm bậy, thủ đoạn không hề tầm thường. Ta đã tự

mình chứng kiến. Hắn dám làm như vậy, khả năng cao là vì đã để lại hậu chiêu. Ba phái chúng ta không chắc đã có thể dễ dàng xử lý được hắn. Kẻ này không dễ giết chết!"
Cung Lâm Sách trầm mặc một lát, chậm rãi nói:
"Tìm hắn trước rồi hãy nói!"
.....
Bên ngoài Tề kinh, một đội xe ngựa từ cửa thành nối đuôi nhau đi ra, tiến về phía Đông.
Thời điểm tới thảo nguyên mênh mông, đằng sau đột nhiên có tiếng sấm dậy cuồn cuộn. Mẹ con Trang Hồng trong ngựa giật mình nhìn nhau.
Trong một chiếc xe ngựa khác, Ngọc Thương cũng giật mình, cấp tốc đánh mắt cho đệ tử Độc Cô Tĩnh.
Độc Cô Tĩnh lập tức chui ra cửa xe, đứng trên càng xe truyền đạt chỉ thị đề phòng cho hộ vệ đi theo.
"Ngọc Thương tiên sinh, Ngọc Thương tiên sinh, xin dừng bước!"
Một tướng lĩnh phi nhanh tới, mỉm cười cất cao giọng nói với Ngọc Thương trong xe:
"Được biết tiên sinh rời đi, thượng tướng quân và tổng quản Bộ Tầm tới đưa tiễn!"

Chương 1233: Cửu biệt trùng phùng (1)

Chương 1233: Cửu biệt trùng phùng (1)
Ngọc Thương à một cái, chỉ thấy Độc Cô Tĩnh đứng trên càng xe cúi người gật đầu với ông ta, biểu thị đối phương không nói sai, quả thực Hô Diên Vô Hận và Bộ Tầm tới.
"Đỗ xe!" Ngọc Thương lúc này hạ lệnh.
Đoàn xe dừng lại, Ngọc Thương đi ra khỏi xe ngự, rất nhiều kỵ binh đã dừng lại chung quanh đoàn xe. Hô Diên Vô Hận và Bộ Tầm cưỡi ngựa đi tới.
Ngọc Thương nhảy xuống xe, mấy người bên Hô Diên Vô Hận cũng xuống ngựa.
Quản gia phủ Hô Diên là Tra Hổ cảnh giác chung quanh, từng bước theo sát bên cạnh Hô Diên Vô Hận, mắt lạnh lùng theo dõi nhóm người bên Ngọc Thương.
"Sao dám làm phiền thượng tướng quân và Đại tổng quản đến tiễn."
Ngọc Thương khách khí chắp tay.
Hô Diên Vô Hận chắp tay đáp lễ:
"Cớ gì tiên sinh ra đi không lời từ biệt?"
Ngọc Thương:
"Thượng tướng quân và Đại tổng quản đều là người bận bịu, ta bôn ba tứ phương, đi đi về về, không cần phải quấy rối."
"Tiên sinh đúng là hào hiệp."
Bộ Tầm cười cợt, vung tay về phía sau ra hiệu.
"Bệ hạ biết tiên sinh rời đi nên đã lệnh cho lão nô đến tiến đưa thay người. Đây là một chút lòng thành nho nhỏ của bệ hạ."
Phía sau có người dâng tới một tráp quà, Ngọc Thương liên tục nói lời khách khí, dưới tình huống thịnh tình không thể chối từ đành bảo đệ tử tiếp nhận.

Độc Cô Tĩnh nhận tráp mở ra kiểm tra, phát hiện tráp đầy kim phiếu, rồi mới đưa sư phụ xem.
Ngọc Thương thấy mà kinh ngạc:
"Bệ hạ cớ gì phải đưa nhiều tài vật như vậy?"
Bộ Tầm cười nói:
"Không phải biếu tặng, mà vốn là của tiên sinh. Được biết tiên sinh tìm người để bán Phù Phương Viên, bệ hạ đã mua lại. Bệ hạ đã nói, Phù Phương Viên giữ lại cho tiên sinh, ngày khác nếu tiên sinh rảnh rỗi trở về, tiên sinh có thể về thẳng Phù Phương Viên ở lại."
Ngọc Thương tự nhiên cảm ơn liên hồi, lòng cảm thấy dở khóc dở cười. Ông ta bán Phù Phương Viên là vì bên nước Triệu sắp khởi binh, cần dùng rất nhiều tiền của, chuẩn bị thêm ít tiền xài không bao giờ thừa. Một nguyên nhân khác là sớm muộn gì sự việc cũng bại lộ, đến lúc đó Phù Phương Viên chắc sẽ bị nước Tề thu không, không bằng đổi thành tiền mang đi. Thật không ngờ, Hạo Vân Đồ lại mua về.
Song phương hàn huyên, đang lúc Hô Diên Vô Hận hỏi khi nào trở về, đằng sau có người nhận được kim sí đưa tin, bước nhanh đến chỗ Bộ Tầm thì thầm nói mấy câu.
Bộ tầm phất tay ra hiệu lui ra sau, nói:
"Ngọc Thương tiên sinh, sợ rằng không thể tiễn đưa xa hơn. Vừa rồi ta nhận được tin tức, nước yến khai chiến với nước Triệu, bệ hạ triệu hồi gấp Thượng tướng quân và lão nô quay về."
Điều này không phải bí mật gì, sớm muộn người trong thiên hạ đều sẽ biết, nói ra cũng không sao.
Ngọc Thương à một tiếng tỏ vẻ đã biết, trong mắt liên lục lóe sáng, vội hỏi:
"Đã đủ xa rồi, không cần tiễn nữa, quốc sự quan trọng, quốc sự quan trọng!"
Đến vội vã, đi vội vàng. Thiết kỵ ầm ầm rời đi, Ngọc Thương vuốt râu nhìn theo, chợt bên này cũng có kim sí từ trên trời đáp xuống.
Độc Cô Tĩnh tiếp nhận kim sí đưa tin, đến cạnh Ngọc Thương, nhỏ giọng nói:
"Không sai, nước Yến quả thực khai chiến với nước Triệu. Châu Kim đã khởi sự trước!"

Ngọc Thương như trút được gánh nặng ngửa mặt lên trời, có phần kích động nói:
"Ngưu Hữu Đạo quả thật là người giữ chữ tín, không phụ lòng kỳ vọng của lão phu, không uổng công chúng ta trả giá lớn như vậy, đáng giá!"
Độc Cô Tĩnh có thể hiểu được tại sao sư phụ kích động như vậy. Y cũng rất phấn chấn.
Lúc trước bên này cũng nhận được tin, nước Yến đang đàm phán hòa bình với nước Triệu. Không được ba đại phái nước Yến đồng ý, triều đình nước Yến khẳng định sẽ không thể quyết được việc này. Bên Ngọc Thương rất lo lắng, vì ba đại phái nước Yến dù sao cũng đã khống chế quân đội nước Yến, ai ngờ chiến sự vẫn không bị ba đại phái khống chế.
Bây giờ xem ra, Ngưu Hữu Đạo quả nhiên không để bọn họ thất vọng!
Không ở lại lâu nữa, cả nhóm tăng tốc tiến lên, phòng ngừa xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Khi đi tới nơi không người, vài con phi cầm giáng xuống, chở nhóm Ngọc Thương đi trước.
“Theo như tin tình báo, Ngưu Hữu Đạo đã bất ngờ xuất hiện trong buổi hoà đàm giữa hai nước, chẳng lẽ hắn không sợ ba phái lớn của nước Yến sẽ xử lý mình sao?”
Trong điện, Tề Hoàng Hạo Vân Đồ bồi hồi trầm ngâm đặt câu hỏi.
Hô Diên Vô Hận và Bồ Tầm đều bị triệu tập khẩn cấp, là vì Hạo Vân Đồ muốn hỏi ý kiến của lão về tình hình chiến sự này.
Đột nhiên nước Yến ra tay như thế, có phải đã nắm chắc sẽ thắng lợi không? Nếu chắc chắn, sẽ đánh bao lâu?
Đủ mọi vấn đề, phải biết rõ mới có thể đưa ra được quyết sách kịp thời, mà Hô Diên Vô Hận rất am hiểu chuyện này.
Với Hô Diên Vô Hận, dù quân Yến có thể đánh bại nước Triệu cũng không thể chiếm được gì.
Sự thật là, chiếm một nước không phải đơn giản chỉ cần đánh thắng một trận là xong, chiếm lãnh thổ của một nước sẽ kéo theo rất nhiều phiền phức. Tất nhiên dư nghiệt của kẻ bại sẽ không cam tâm, còn có đủ loại ông chú bà cô phản kháng, nước Yến kia nào có được quốc lực và binh lực áp chế chứ?
Khống chế lãnh thổ rộng lớn như thế, quốc lực không đủ, binh lực phân tán, kéo dài sẽ kéo sập cả nước yến, kẻ địch bên ngoài đánh nhẹ một cái,

muốn tập kết nhân mã chống lại cũng khó khăn. Căn bản là không thực tế.
Tóm lại, trước mắt nước Yến thể hư yếu đuối, căn bản không có được thực lực chiếm nước Triệu!
Nhưng hành động hiện giờ của Ngưu Hữu Đạo thực sự khiến họ khó hiểu. Hạo Vân Đồ vẫn thắc mắc vấn đề này.
Buồn cười nhất là, trước đó Ngưu Hữu Đạo còn gửi tin uy hiếp tới bên này, nói rằng tu sĩ bí cảnh trong nước Tề đuổi giết khiến cho hắn không vui, sẽ dẫn hùng binh tấn công nước Tề.
Hạo Vân Đồ vừa bực mình vừa buồn cười. Cái thứ gì, lại dám uy hiếp mình, lấy cái gì mà đòi uy hiếp?
Nhưng không thể không thừa nhận, xem như gia hoả cẩu thả cầu toàn ở Kinh thành nước Tề năm xưa đã lớn rồi, cứng cánh rồi, dám uy hiếp nước Tề!
Đám người trong điện thương lượng tới thương lượng lui, vẫn không biết được ý đồ của Ngưu Hữu Đạo khi vừa uy hiếp bên này vừa dụng binh với nước Triệu.
Hô Diên Vô Hận rời đi rồi, Hạo Van Đồ đi tới trước bàn, mở một trang giấy ra, chăm chú đọc nội dung trên đó, rồi nhàn nhạt hỏi: “Y lại lên núi rồi?”
Khác với người khác, Bộ Tầm hiểu lão đang nói đến Kim Vương Hạo Khải, “lên núi” tức là ra ngoài thành tới chỗ ba phái lớn.
Hiện giờ Kim Vương đi lại khá thân thiết với người của ba phái, cũng thường xuyên tiếp xúc với tướng lĩnh trong quân. Muốn giấu chuyện sau cũng khó, vì thân phận trưởng tử của Hoàng đế khiến cho một vài tướng lĩnh trong quân rất đau đầu.
“Phải!” Bộ Tầm đáp.
“Có vẻ như không chờ được nữa rồi sao?” Hạo Vân Đồ thì thầm tự hỏi, buông tờ giấy trên tay xuống: “Quả nhân bề bộn quốc sự, mẫu thân nó qua đời từ sớm, chung quy vẫn là thiếu quản giáo. Quả nhân…không thể trông cậy vào nó.”
Bộ Tầm cúi đầu im lặng tựa hồ như không nghe không hiểu, không đánh giá nửa lời.

Trên đỉnh núi, rừng cây xanh tươi rậm rạp, một con phi cầm cỡ lớn bay vòng quanh dãy núi cong cong. Ba người nhảy xuống khỏi phi cầm, là Ngưu Hữu Đạo, Vân Cơ và Vu Chiếu Hành.

Quản Phương Nghi đã chờ trong núi mấy hôm cười cười, Ngưu Hữu Đạo cũng cười cười tiến lại, cửu biệt trùng phùng.

Vừa gặp đã nói linh tinh, Quản Phương Nghi hừ lạnh: “Đưa ta tới, lại để cho ta chờ mấy ngày.”

Ngưu Hữu Đạo hớn hở đáp: “Có chút việc chậm trễ.”

Quản Phương Nghi gật đầu chào hỏi Vân Cơ, nhìn sang Vu Chiếu Hành, nghi ngờ hỏi: “Vị này là?”

Ngưu Hữu Đạo giới thiệu: “Cao thủ xếp hạng thứ sau trên Đan bảng, sau này sẽ là người của mình.”

“Vu Chiếu Hành?” Quản Phương Nghi kinh ngạc. Càng kinh ngạc hơn là làm sao Vu Chiếu Hành lại là người một nhà.

Vu Chiếu Hành cũng chẳng biết làm sao, giày vò trong bí cảnh một hòi, đi theo Ngưu Hữu Đạo xem như lão đã đắc tội với cả đống người, dù có chỗ dựa âm thầm sau lưng nhưng không thể công khai, khiến cho lão rơi vào cảnh trời đất bao la không có chỗ nào nương thân, Ngưu Hữu Đạo lại nhìn chuẩn cơ hội, cực lực lôi kéo.

Chương 1234: Cửu biệt trùng phùng (2)

Chương 1234: Cửu biệt trùng phùng (2)
Cuối cùng, sau khi xin chỉ thị của thế lực sau lưng, người ta cũng không ngờ được sự tình sẽ biến hoá thành ra thế này, cũng không biết nên an bài lão thế nào, đâm ra, đi theo Ngưu Hữu Đạo lại là lựa chọn duy nhất trước mắt.
Ngưu Hữu Đạo đã không sợ bị Ma giáo liên luỵ, Ma giáo còn có thể có ý kiến gì? Cũng thực sự là chẳng còn cách nào khác, không có thế lực che chở công khai, Vu Chiếu Hành làm gì cũng sẽ rất nguy hiểm, nên đường đường cao thủ đứng thứ sáu trong Đan bảng liền đầu nhập vào Sơn trang Mao Lư.
Chính Vu Chiếu Hành cũng không hiểu, vì sao vừa gặp Ngưu Hữu Đạo này rồi thì không thể thoát được nữa.
Rõ ràng, Ngưu Hữu Đạo chào mời lão đến chắc chắn không phải để làm lão tổ tông ăn no rảnh rỗi, không phải hắn coi trọng lão đánh nhau giỏi sao?
Trong bí cảnh đã phải làm tay chân cho Ngưu Hữu Đạo rồi, ra khỏi bí cảnh vẫn phải làm tay chân cho Ngưu Hữu Đạo. Cái quái gì vậy?
Vu Chiếu Hành hơi bực bội, không cam tâm, nhưng lại chẳng có cách nào, lão cảm giác lên phải thuyền giặc khó mà xuống.
“Bị thương sao?” Chú ý thấy bàn tay trái của Ngưu Hữu Đạo quấn băng trắng, Quản Phương Nghi hỏi.
Ngưu Hữu Đạo cười nhạt: “Vết thương nhỏ thôi.”
Quản Phương Nghi để ý sắc mặt của hắn không nhìn ra được manh mối gì, ánh mắt hơi lảng đi, chợt đưa tay ra hỏi: “Thiên tế đan ta đưa ngài đâu?”
Ngưu Hữu Đạo cười khổ: “Cho ta rồi còn muốn đòi lại sao?”

Quản Phương Nghi trừng mắt: “Đây là linh đan giá trị trăm vạn, là cho ngài để đề phòng. Nếu là vết thương nhỏ không dùng tới đương nhiên phải đòi lại.”
“Ngươi đó!” Ngưu hữu Đạo gật gù có vẻ rất bất đắc dĩ, không nói gì hơn, móc ra một viên thiên tế đan còn nguyên vẹn từ trong đai lưng, đưa cho bà ta.
Quản Phương Nghi nhận lấy, kiểm tra một chút, xác nhận là thiên tế đan, hắn là Ngưu Hữu Đạo không bị thương nặng gì, nếu không sẽ không giữ lại viên linh đan này. Kẻ này xưa giờ không phải người biết tiết kiệm, có thứ tốt chưa bao giờ chịu dùng thứ kém.
Vu Chiếu Hành và Vân Cơ nhìn nhau. Hai người đều biết Ngưu Hữu Đạo đã bị thương nặng, điều dưỡng mấy ngày mới hồng hào lại.
Hai người cũng biết Tây Hải Yêu Vương có đưa cho Ngưu Hữu Đạo một viên thiên tế đan.
Quản Phương Nghi cất đan dược đi lại hỏi: “Tình hình trong bí cảnh thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo cười khổ: “Có hơi nguy hiểm, cũng phức tạp, không nói rõ ngay được, sau này hẵng nói đi.”
Hắn có thể nói cái gì? Nói mình anh minh cỡ nào, có thể lật cổ tay đùa giỡn các thế lực khắp nơi sao? Hắn có cần phải tự biên tự diễn những điều này sao?
Thấy hắn không muốn nói, Quản Phương Nghi trừng mắt. Còn cần hỏi lại sao? Người này, chuyện gì hắn không muốn nói, hỏi nữa cũng bằng không.
Sau đó, Ngưu Hữu Đạo hỏi thăm tình hình Mao Lư sơn trang, đại khái đều nằm trong dự liệu của hắn.
Nói xong tình huống đại khái, Quản Phương Nghi rất bất mãn hỏi: “Đều là cỏ đầu tường, kẻ nào kẻ nấy mượn gió bẻ măng, không đáng tin. Ngài định xử lý thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh đáp: “Người trên đời luôn có lựa chọn, luôn có những lúc phải đứng trước ngã rẽ, sẽ chẳng ai muốn chọn sự khó khăn, chần chừ một lát, suy tính một chút xem nên đi đường nào vẫn là chuyện thường tình, chỉ cần còn ở chung một con đường là được, so đo quá nhiều vô nghĩa thôi.”

Quản Phương Nghi tức giận: “Biết ngài sẽ vậy mà. Lại đây, ta có chút việc muốn nói với ngài.” Bà ta kéo tay Ngưu Hữu Đạo lại.
“Chuyện gì mà lôi lôi kéo kéo thế?”
“Chuyện Hầu tử mặt hồng.”
Nghe nói là chuyện của Viên Cương, hắn liền lập tức thành thật đi theo bà ta.
Sang một bên, Quản Phương Nghi thở dài: “Có một số việc, khó mà nói trước mặt người khác, chỉ sợ ngài nằm mơ cũng không nghĩ ra được thân phận của “Tô Chiếu” kia.”
Ngưu Hữu Đạo yên tĩnh nhìn chờ đáp án.
Quản Phương Nghi thở dài mấy cái, nhấn mạnh từng tiếng: “Phu nhân của Đại đô đốc nước Tống La Chiếu, tên Phùng Quan Nhi!”
Ngưu Hữu Đạo nhướn mày, lại cau mày hỏi: “Nói vậy không phải người của Hiểu Nguyệt Các, là ta nghĩ nhiều rồi. Nếu vậy thì thả ra thôi. Thả người ta chưa?”
“Vấn đề hiện giờ không phải là thả hay không thả. Mấu chốt là, ta đã làm theo ý ngài, để cho Hầu tử và Phùng Quan Nhi kia say rượu ngủ chung…” Quản Phương Nghi kể lại chuyện đã xảy ra, cuối cùng đặc biệt uỷ khuất nói: “Cả đời này lão nương chưa bao giờ làm chuyện gì thất đức như vậy, còn bị Hầu tử đánh cho một bạt tai nữa. Vì cái gì chứ? Muốn đánh cũng phải đánh ngài chứ! Ta cho ngài biết, nể mặt mũi ngài, ta không nói ngài ra, chịu oan một bạt tai đấy!”
Hầu tử ngủ với lão bà của La Chiếu? Cơ mặt Ngưu Hữu Đạo giật giật. Chuyện này, thực sự là nằm mơ hắn cũng không ngờ nổi. Nữ nhân kia lại là lão bà của La Chiếu! Ai có thể ngờ nổi chứ? Hắn liền hỏi: “Sau đó nước Tống không có phản ứng gì à?”
Quản Phương Nghi lắc đầu: “Chẳng có gì.”
“A!” Ngưu Hữu Đạo hơi bất ngờ. Xảy ra chuyện thế này mà bên nước Tống không có phản ứng gì sa? Có vẻ không bình thường. Nghe nói lão bà của La Chiếu là người của Lăng Tiêu Các, tin tức này sẽ không sai, dù là La Chiếu hay Lăng Tiêu Các, theo lý cũng sẽ không nhịn cái nhục này được mới đúng!
Trầm ngâm một hồi, Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Sợ là việc này lớn rồi. Báo cho Ngũ Lương Sơn cho nhãn tuyến ở Kinh thành nước Tề nghĩ

cách thăm dò tình huống của Phùng Quan Nhi bên ấy.”
“Nếu không còn chuyện gì nữa thì coi như xong. Ngài không việc gì phải kiếm chuyện cho to ra nữa, cũng chẳng phải chuyện gì tốt đẹp hay ho, qua rồi cho nó qua luôn đi.”
Ngưu Hữu Đạo cười khổ: “Hồng Nương, ta hiểu rõ Hầu tử kia hơn ngươi. Nói khó nghe thì là toàn là cơ bắp, nói dễ nghe chút thì là trọng nghĩa trọng tình, là một người đàn ông có trách nhiệm. Nếu nữ nhân kia vẫn ổn, cõ lẽ Hầu tử sẽ giữ yên lặng, không tới quấy rầy, nếu nữ nhân kia xảy ra chuyện gì, hắn ta sẽ không mặc kệ. Ngươi không chú ý, chỉ sợ là Hầu tử đã vận dụng nhãn tuyến của Ngũ Lương Sơn rồi. Nếu thực sự có chuyện gì, trước mắt hắn ta chưa có phản ứng gì là vì ta chưa quay lại, không muốn Mao Lư Sơn trang xảy ra chuyện gì. Bây giờ ta về rồi, phải mau chóng làm rõ tình cảnh của nữ nhân kia, dự báo trước hành động của Hầu tử, đừng để hắn ta làm ra chuyện ngu xuẩn gì.”
Quản Phương Nghi đã hiểu, lập tức đưa tay gọi Hứa Lão Lục tới dặn dò. Hứa Lão Lục đi rồi, bà ta cực kỳ lo lắng nói: “Hiện giờ Yến Triệu đang hoà đàm, ngài cưỡng ép bốc lên chiến sự, chơi quá giới hạn, sợ là ba phái lớn đang tức giận đấy!”
“Ta đã giết trưởng lão ba phái lớn của nước Triệu ở Thiên Cốc. Việc này không phải đã đắc tội một nhà, mà đắc tội với toàn bộ ba phái lớn của nước Triệu, có thể nói có liên quan tới việc người nước Triệu tiến vào bí cảnh Thiên Cốc bị toàn diệt. Ta và bọn họ đã kết tử thù, quốc lực của cả nước Triệu là uy hiếp quá lớn đối với ta, giữ lại, sau này sẽ đem tới rất nhiều phiền phức, vẫn phải nhân cơ hội này diệt nước Triệu đi, triệt để huỷ đi thổ nhưỡng cho ba phái đó.”
Diệt quốc? Quản Phương Nghi kinh hãi. Theo Ngưu Hữu Đạo lâu như vậy, tới giờ phút này, bà ta mới ý thức được, bất tri bất giác, hắn đã tích góp được năng lượng rất lớn.
Nghĩ một vòng, bà ta thở dài: “Xem ra thực sự là tiện nghi cho Hiểu Nguyệt Các rồi!”
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói: “Chưa nói tới tiện nghi gì, bọn họ ẩn tàng quá sâu, nổi lên mặt nước mới dễ nhổ tận gốc!”
Nhổ tận gốc? Hình ảnh ngôi mộ bên ngoài Mao Lư sơn trang xuất hiện trong đầu Quản Phương Nghi. Bà ta hỏi: “Chẳng lẽ trong bí cảnh, Hiểu

Nguyệt Các không giúp gì được ngài?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Bàn việc chuyện nào ra chuyện nấy. Nếu ta không có giá trị lợi dụng, bọn họ sẽ giúp ta sao? Từ góc nhìn này thì là họ giúp ta, nghĩ về toàn cục là hợp tác, lợi dụng lẫn nhau mà thôi, đừng nói đến chuyện giúp hay không giúp. Người thực sự giúp đỡ ta, ta tự sẽ nhớ kỹ!”
Quản Phương Nghi thở dài: “Xem ra ngài vẫn chưa quên Hắc Mẫu Đơn chết thế nào. Đạo gia, ngài vẫn luôn rất rộng lượng, vì sao lần này không thể buông bỏ?”

Chương 1235: Đến con chó cũng không trông được

Chương 1235: Đến con chó cũng không trông được
Ngưu Hữu Đạo đáp, trong giọng nói không có chút tình cảm nào: “Hồng Nương, ta là nam nhân, có một nữ nhân chết để cứu ta, tình này, ta không thể trả, chỉ có thể trả lại một câu công bằng cho người chết. Ta cũng không phải kẻ dai dẳng mãi không buông bỏ, có thể đi qua, đương nhiên là tốt, nhưng có thể qua được sao? Hiện giờ Hiểu Nguyệt Các có thể hợp tác cùng ta, không có nghĩa là vĩnh viễn có thể hợp tác. Bọn họ sẽ không chỉ giới hạn khởi sự thành công sẽ dừng lại, Nam Châu làm sao có thể sa sút được, sớm muộn gì hai bên cũng phát sinh xung đột…”
…
Kinh thành nước Tống, trên triều đường, chư vị quan viên đang bàn luận ầm ỹ về chuyện nước Yến khai chiến với nước Triệu.
Hoàng đế nước Tống Mục Trát ngồi trên ghế cao chấp chính, thần sắc nhàn nhạt như có vẻ không quan tâm, trong bụng đang nghĩ về chuyện lúc trước thương thảo với mấy vị đại thần trong ngự thư phòng.
Chuyện cơ mật thật sự sẽ không được bàn luận trên triều đình, rất dễ lộ bí mật.
Trước đó, khi nhận được tin từ Mao Lư sơn trang ở nước Yến, lão cùng mấy vị đại thần thương nghị vẫn còn hơi do dự. Lời Ngưu Hữu Đạo nói có tác dụng không? Thực sự coi ba phái lớn của nước Yến chỉ là đồ bài trí thôi sao? Xem nước Yến bất ngờ khai chiến với nước Triệu, hoàn toàn không thể xảy ra khi ba phái lớn có thể khống chế triều đình, điều này khiến cho nước Tống ý thức được Ngưu Hữu Đạo đã nắm giữ thực quyền rất lớn về mặt quân sự ở nước Yến!

Ngưu Hữu Đạo đang nhắc nhở rõ ràng, các ngươi cầu người khác không được mới tới cầu ta!
Nhận được tin khai chiến, Mục Trác và mấy vị đại thần bí mật chọn ra nhân tuyến, lập tức phái người tới Mao Lư sơn trang tìm Ngưu Hữu Đạo trao đổi.
Nói trao đổi là tự thiếp vàng lên mặt mày, thực tế là đi xin người ta, phái người bí mật đem lợi ích tới dâng cho người ta.
Mỹ sắc, mỹ nữ, mỹ nhân, chỉ cần nước Tống có, chỉ cần Ngưu Hữu Đạo muốn, vị sứ thần bí mật kia đều có thể đồng ý!
Còn về tiền tài, trong một mức độ nhất định, Ngưu Hữu Đạo muốn thế nào cũng có thể đồng ý.
Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải xác định xem Ngưu Hữu Đạo có thể khiến cho Bắc Châu nước Yến xuất binh tiến đánh nước Tấn, bức bách nước Tấn triệt binh, giảm bớt áp lực cho nước Tống không.
…
“Khai chiến? Xác nhận khai chiến?”
Đại quân Hàn Tống giằng co ngoài tiền tuyến, trong đại trước, biết Yến Triệu khai chiến, Kim Tước liên tục hỏi.
Xác nhận tình huống này là thật, không phải diễn trò, mà là đánh thật, Kim Tước nhẹ nhàng thở ra, quay sang hạ lệnh cho chư tướng: “Lệnh cho tướng sĩ tuyến đầu mau chóng chuẩn bị, nghe quân lệnh của ta, lúc nào cũng có thể phát động tấn công quân Tống!”
“Vâng!” Chư tướng chắp tay lĩnh mệnh.
Thực ra có không ít người thầm buồn cười, trước đó, Kim Tước đã bị một phong thư cảnh cáo của Ngưu Hữu Đạo dọa cho mất mật.
Ngưu Hữu Đạo có thể ra lệnh cưỡng chế nước Hàn đình chỉ tấn công nước Tống, quả thực là một trò đùa lớn rồi!
Tất cả mọi người đều nói không cần để ý, nhưng Kim Tước lại tương đối cẩn thận, nói rằng không thể khinh thường Ngưu Hữu Đạo này, có ảnh hưởng rất lớn đến thế lực nước Thương. Người này trực tiếp nhảy ra, có nghĩa muốn giao thủ trực tiếp, không thể qua loa được. Ông ta đã phái nhân mã tới đề phòng nhân mã Bắc Châu của nước Yên.
Lúc này, tin tức Yến Triệu khai chiến vừa ra, quả nhiên đã chứng minh suy đoán của mọi người rằng Ngưu Hữu Đạo chỉ đang hù doạ bên này

thôi. Nước Yến không thể có khả năng đồng thời giao chiến với hai nước, muốn chết thì còn tạm được!
Vậy mà hết lần này đến lần khác vị Tư Mã ổn định này lại bị doạ đến mất mật, giờ chắc ông ta đã phát hiện ra đây chỉ là một chuyện tiếu lâm rồi chứ?
Dù đám người đang cười nhưng thực sự không ai biết trong lòng Kim Tước vẫn cẩn trọng như nhất, vẫn lo lắng lời nói của Ngưu Hữu Đạo là thật. Ông ta quả quyết phát hiệu lệnh chuẩn bị tấn công là quyết định thừa dịp hai nước Yến Triệu khai chiến, tăng tốc tấn công nước Tống, tranh thủ hai nước Yến Triệu quấn lấy nhau mà giải quyết cho xong nước Tống.
Chư tướng giải tán, Kim Tước nói với văn thư trong trướng: “Nghĩ thư thượng tấu, dặn triều đình liên hệ với ba phái lớn đốc xúc Ngô Công Lĩnh phối hợp với thế công của quân ta, tranh thủ sớm ngài giải quyết xong nước Tống!
Đề nghị với triều đình, trước mắt không ngại đáp ứng với một vài điều kiện hà khắc của Ngô Công Lĩnh, sau này tính sổ lại cũng không muộn!”
Nhắc đến Ngô Công Lĩnh này ông ta cũng đau đầu. Đánh ngỗng lại bị nhạn mổ mắt. Ông ta còn cho rằng Ngô Công Lĩnh là đối tượng mình có thể thoải mái chơi đùa, ai ngờ lại là sài lang hổ báo!
Thế lực mới bất ngờ xuất hiện này khiến cho ông ta trở tay không kịp, không thể làm gì Ngô Công Lĩnh. Người ta có Thiên Nữ Giáo làm chỗ dựa, binh lực nước Hàn cách nước Tống và nước Yến cũng không thể uy hiếp Ngô Công Lĩnh, ông ta chỉ có thể trơ mắt nhìn Ngô Công Lĩnh chiếm phía nam nước Tống, lại còn kinh doanh ra hình ra vẻ.
Trước đó, ai cũng cảm thấy Ngô Công Lĩnh khó mà tồn tại được lâu, vì lòng người không có ai ủng hộ ông ta. Ai ngờ Ngô Công Lĩnh lại mau chóng chiếm địa bàn, ổn định lòng người, cũng dần dần có được thành tựu. Có lẽ loạn nước Hàn bên này cũng có ảnh hưởng đến nước Tống.
Nghe nói Ngô Công Lĩnh còn tuần tra tứ phía, làm chủ cho dân, chơi trò xiếc vung đao chém người, giải oan làm chủ cho không ít bình dân, được không ít khen ngợi ủng hộ.
Đoàn tuần tra đi rồi, bách tính khua chiêng gõ trống vui vẻ đưa tiễn, Ngô Công Lĩnh lệ nóng doanh tròng nhận không ít tấm biển “Thanh Thiên

đại lão gia!”
Thậm chí, gặp chuyện, ông ta còn khóc lóc rối tinh rối mù trước mặt bách tính, không ngại quỳ xuống nhận lỗi với bách tính, rằng mình quản giáo không tốt, khiến cho bách tính cảm động cũng quỳ xuống mời ông ta đứng đậy.
Có người thấy lạ. Ở địa phương vừa cướp được này toàn lưu dân tứ phương tụ tập, có vài vụ đánh cướp nhiễu loạn cũng dễ hiểu, nhưng lấy đâu ra nhiều án oan như thế?
Không tra thì thôi, tra một cái mới phát hiện, tất cả án oan máu chó kia đều là do một tay Ngô Công Lĩnh dựng kịch, trách không được một võ tướng xách đao lại có thể xử án như thần!
Tấm biển “Thanh Thiên đại lão gia” gì đó cũng là Ngô Công Lĩnh sai người bí mật làm.
Người biết Ngô Công Lĩnh có ai không biết trước kia ông ta đã từng làm đâu có ít chuyện cướp bóc đốt giết cưỡng bức dân nữ, thế mà lại bắt đầu chơi trò xiếc quỳ gối trước bách tính.
Tóm lại là, chưa ai từng gặp được kẻ nào không cần mặt mũi, không biết xấu hổ như thế, hết lần này đến lần khác, gia hoả vô sỉ này không có lấy một lần đỏ mặt, chuyện mất mặt nào cũng có thể làm ra, không hề sợ người ta chê cười, vẫn cứ mặt dày vô sỉ không ngừng tiếp tục diễn mấy trò này mà không biết mệt.
Biết rõ ông ta đang lấy lòng người, nhưng Hàn, Tống đều không làm gì được Ngô Công Lĩnh. Nước Hàn với tay không tới, nước Tống thì không muốn hai mặt thụ địch, đành giương mắt ngồi nhìn Ngô Công Lĩnh phát triển an toàn.
Với nước Tống mà nói, đáng giận hơn cả là, con dân nước Tống, nhất là những hào môn nhà giàu kia, lại phát huy trọn vẹn ưu thế của mình, không ngại vất vả giúp Ngô Công Lĩnh trấn an lòng người, thực sự là giúp cho ông ta một đại ân, giúp cho ông ta nhanh chóng đững vững trong lãnh địa mới chiếm được, chọc cho triều đình nước Tống tức giận muốn nôn ra máu.
…
Trong hoàng cung nước Yến, ba người Đồng Mạch, Thương Vĩnh Trung, Cao Kiến Thành đi ra khỏi ngự thư phòng, sắc mặt đầy nghiêm

trọng.
Bên Nam Châu không nể mặt triều đình ngang nhiên phát động chiến tranh với nước Triệu, Hoàng đế Bệ hạ tức giận, thậm chí còn nhục mạ tới cả ba phái lớn, mắng ba phái lớn là phế vật, đến con chó cũng không trông được, lại bị chó nó cắn cho một cái!
Yến Triệu hoà đàm, Đồng Mạch ra sức không ít.
Một năm trước chiến sự, nước Triệu không ngăn được Nam Châu binh phong khiến cho Đồng Mạch rát sợ hãi.
Đánh một trận với nước Tống, khí thế Nam Châu ở nước Yến như mặt trời ban trưa, các châu các phủ không ai dám trêu chọc, ép triều đình tới không thở nổi.

Chương 1236: Trở Về Là Tốt (1)

Chương 1236: Trở Về Là Tốt (1)
Cứ tiếp tục thế này, nếu Nam Châu khuếch trương được địa bàn, thế lực bành trướng, hậu quả thực sự khó mà liệu nổi.
Cừu hận kéo dài với Ninh Vương Thương Kiến Bá khiến cho lão sợ hãi không thể sống yên ổn. Nếu Thương Triều Tông đắc thế, dù triều đình không đổ, Đồng Mạch lão cũng mất đường lui. Một khi Thương Triều Tông mang thù, bất kỳ lúc nào Đồng Mạch lão cũng có thể trờ thành điều kiện để Thương Triều Tông thoả hiệp với triều đình. Một lý do "thanh quân trắc" là đủ để chơi chết lão rồi!
Thấy chiến sự đông kết sắp tan, Đồng Mạch không thể ngồi yên xem nữa, viện lý do tương tự, khơi lên tâm bệnh của Thương Kiến Hùng. Thế là lão âm thầm liên hệ với nước Triệu bên kia.
Trên chiến trường, tình thế nước Triệu không ổn, thế công bị đánh cho thành thủ, nhưng chủ động bới ra chiến sự, không thể tự xuống đài được, ai mà vứt bỏ được quốc thổ chứ?
Lúc này, nước Yến chủ động cầu hoà, đương nhiên song phương ăn nhịp với nhau.
Chủ động cầu hoà đương nhiên sẽ phải chịu thiệt thòi tương đối. Điều kiện ngưng chiến là nhân mã nước Yến phải lui về, trả đất đai nước Triệu đã chiếm được cho nước Triệu.
Thứ mà bao nhiêu tướng sĩ nước Yến rơi đầu lâu vẩy máu nóng xuống mới lấy được, với Thương Kiến Hùng và Đồng Mạch, cũng không quan trọng.
Triều đình cực lực khuyên bảo, ba phái lớn cũng không thể không đối mặt với hiện thực. Nước Yến không thể chiếm được nước Triệu, đánh xuống cũng là được không bù nổi mất, đánh đến mức nước Triệu không dám xâm phạm là đã đạt mục đích rồi, trả lại đất đai cho nước Triệu, liên

thủ với nước Hàn, hoá giải uy hiếp ở bắc bộ nước Yến là lựa chọn tốt nhất.
Sự sắp thành rồi, đột nhiên Ngưu Hữu Đạo trở về.
Đồng Mạch bi phẫn cực độ. Vì sao tặc tử kia vẫn còn sống mà về vậy?
Tặc tử kia vừa đến, tất cả liền lộn xộn. Hắn mặc kệ hoà đàm, mặc kệ triều đình, thậm chí là mặc kệ cả ba phái lớn, trực tiếp khai chiến với nước Triệu!
Trong cơn nóng giận, nước Triệu để lộ ra nội tình triều đình nước Yến cẩu thả nhượng bộ khiến cho thần dân Yến Kinh xôn xao không ngừng!
Đương nhiên, bên này có thể dùng lý do kẻ địch làm nhiễu loạn lòng người để dỗ yên dân chúng, nhưng Hoàng đế phẫn nộ thì không tránh được.
Thương Vĩnh Trung than thở, trấn an: “Tướng gia không cần lo lắng. Lần này Nam Châu chọc giận ba phái lớn rồi, bọn họ chưa chắc đã có quả ngon để ăn.”
Đồng Mạch lạnh lùng không đáp lại. Đương nhiên ông ta cũng hy vọng điều này. Nhưng thực sự Nam Châu chỉ xúc động nhất thời thôi sao?
Cao Kiến Thành cũng nhíu chặt mày. Chẳng những Ngưu Hữu Đạo đã về được từ bí cảnh mà còn giành được cái hạng nhất. Ông ta vừa thở phào, ai ngờ hắn lại làm ra việc này.
Ông ta cũng không biết rốt cuộc hắn nghĩ thế nào, trắng trợn đối nghịch với ba phái lớn như vậy được sao?
Ngưu Hữu Đạo vừa về đã cường thế như thế, thậm chí còn có vẻ hơi quá mức, khiến cho ông ta rất lo lắng.
Ông ta cũng hy vọng hành động này của hắn không phải xúc động nhất thời, nhưng lần lượt hãm các nước như vậy, thực sự không nhìn ra cưỡng ép khai chiến với nước Triệu sẽ có lợi ích gì, nhưng kết quả sẽ bị ba phái lớn của nước Yến tính sổ là có thể nhìn thấy khá rõ.
Nước Tấn, Thiệu Bình Ba hiện tại tâm trạng rất nặng nề, nhanh chóng đi vào bên trong hoàng cung, Ngưu Hữu Đạo lại không chết?
Sau khi tới bên này, đầu nhập vào Thái Thúc Hùng, vì để cho Thái Thúc Hùng yên tâm, cũng bởi vì y biết được mình nói chuyện với ai đều bị người theo dõi, cho nên y hầu như không liên lạc với giới tu hành, như

vậy nên kết quả của bí cảnh Thiên Đô là như thế nào, y cũng không rõ lắm.
Tới tận vừa nãy, khi được Thái Thúc Hùng gọi tới, nói là nhận được tin tức từ Ngưu Hữu Đạo gửi tới, muốn liên hợp lại tấn công nước Vệ và Tề. Thái Thúc Hùng còn muốn hỏi ý kiến của y xem thế nào.
Lúc đó y mới biết được, chẳng những Ngưu Hữu Đạo còn sống từ trong bí cảnh đi ra, còn có thể lực áp quần hùng, giành quán quân tại bí cảnh Thiên Đô năm nay.
Chưa nói tới những nước khác, chỉ nói những người nước Tấn bên này tham gia bí cảnh Thiên Đô đều nhận được mệnh lệnh, khi gặp được Ngưu Hữu Đạo ở bên trong thì hãy giết chết, Ngưu Hữu Đạo làm sao có thể còn sống mà đi ra cơ chứ?
Như vậy mà Ngưu Hữu Đạo còn không chết, điều này làm tâm trạng y rất kém.
Trước khi đi vào bên trong, sắc mặt của Thiệu Bình Ba đã bình tĩnh lại, đi vào trong, rồi tới gần Thái Thúc Hùng đang ngồi sau án, hành lễ.
Sau khi chào hỏi, Thiệu Bình Ba nói thẳng vào chuyện chính: "Ngưu Hữu Đạo muốn liên hợp với bệ hạ tấn công Vệ và Tề, việc này có thể tin hay không?"
Thái Thúc Hùng chỉ vào hai trang giấy trên mặt bàn. Đại tổng quản Đào Lược hiểu ý bèn cầm lấy rồi đưa cho Thiệu Bình Ba xem.
"Trước đó còn muốn hỏi ngươi xem có đáng tin hay không, thật không ngờ lại có tin tức mới chuyển tới, Ngưu Hữu Đạo phá hủy cuộc hòa đàm giữa nước Yến và Triệu, rồi sau đó lại tấn công nước Triệu, ngươi cũng xem tin tức này đi." Thái Thúc Hùng bình tĩnh mà nói.
Thiệu Bình Ba cầm hai mảnh giấy ở trên bàn lên rồi đọc, sau khi đọc xong thì cảm thấy khá kinh ngạc mà hỏi lại: "Bệ hạ, hắn lấy binh lính ở đâu ra mà muốn liên hợp với bệ hạ tấn công nước Vệ và Tề? Hiện tại hắn lại còn chủ động dựng lên chiến tranh với nước Triệu nữa, chiến tranh một lúc với cả ba quốc gia, ai cho hắn tự tin này?"
Thái Thúc Hùng cũng không hiểu: "Vậy ngươi nói xem, hắn muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn dùng chuyện này để quấy rối chúng ta?"
Thiệu Bình Ba đi tới, thả xuống hai mảnh giấy lên bàn: "Ngưu Hữu Đạo không quan tâm tới ba phái lớn của nước Yến uy hiếp, cố ý phát động

chiến tranh, sau đó lại gửi thư muốn liên thủ với bệ hạ, thật sự là khó tin. Những hành động kỳ lạ của Ngưu Hữu Đạo chỉ xảy ra sau khi thoát khỏi bí cảnh Thiên Đô, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, mới làm cho hắn phải hành động như vậy. Bệ hạ, ngài có biết chuyện gì đã xảy ra trong bí cảnh hay không?"
Thái Thúc Hùng thở dài: "Đã sớm biết ngươi sẽ hỏi như vậy, khi trước không nói cho ngươi bởi vì trẫm cũng không rõ ràng cho lắm, còn đang liên lạc với Khí Vân tông để tìm hiểm thông tin."
Thiệu Bình Ba hỏi tiếp: "Tình hình như thế nào?"
Thái Thúc Hùng lắc đầu: "Hiện tại thì Khí Vân tông cũng không rõ ràng cho lắm."
Thiệu Bình Ba kinh ngạc: "Khí Vân tông cũng có người tham gia bí cảnh Thiên Đô mà, tại sao lại không biết xảy ra chuyện gì?"
Thái Thúc Hùng nhắm mắt lại, nói: "Năm nay, những người tham dự vào bí cảnh Thiên Đô của Khí Vân tông vẫn chưa có người nào còn sống trở về, toàn quân bị diệt, cho nên Khí Vân tông cũng không rõ ràng chuyện gì đã xảy ra trong bí cảnh."
"Hả!" Thiệu Bình Ba giật mình, cuối cùng cũng biết tại sao Thiệu Bình Ba lại không vui vẻ gì, theo lịch sử ghi lại thì chưa có lần nào Khí Vân tông thảm như lần này, thật sự là không thể tưởng tượng nổi mà: "Vậy tại sao không hỏi những người khác xem tình hình bên trong là như thế nào?"
Thái Thúc Hùng: "Cũng còn đang điều tra, chưởng môn đã tự mình dẫn đầu một đám cao thủ của Khí Vân tông đi hải ngoại, tới nay còn chưa về, vẫn đang tìm đám yêu ma quỷ quái của Tứ Hải."
"Tìm đám yêu ma quỷ quái của Tứ Hải làm gì vậy?" Thiệu Bình Ba cảm thấy hơi khó hiểu.
Thái Thúc Hùng lật trong một chồng hồ sơ ở trên bàn, rút ra một tờ rồi ném cho y: "Đây chính là thông tin từ Khí Vân tông truyền tới về bí cảnh Thiên Đô năm nay, ngươi tự mình xem đi."
Thiệu Bình Ba vội vàng cầm lên rồi đọc, càng đọc càng giật mình, cái tên kia lại dám giết người tại Phiêu Miễu các, mà người bị giết là ba trưởng lão chủ quản của nước Triệu nữa!

Trước đó y còn không thể hiểu được tại sao Ngưu Hữu Đạo lại trở nên kiêu ngạo như vậy, lực áp quần hùng cướp đoạt vị trí thứ nhất, rất không giống với phong cách của hắn khi còn ẩn phía sau màn, điều khiển mọi thứ tại Nam châu. Lúc này y mới biết Ngưu Hữu Đạo không thể không cướp đoạt vị trí thứ nhất, nếu không có được vị trí thứ nhất thì ngay cả tính mạng, hắn đều không thể giữ nổi!

Chương 1237: Trở Về Là Tốt (2)

Chương 1237: Trở Về Là Tốt (2)
Cũng biết được chưởng môn của Khí Vân tông tại sao lại tới hải ngoại tìm lũ yêu ma quỷ quái kia, bởi vì giải thưởng quán quân của Ngưu Hữu Đạo đã đưa cho người của hải ngoại, đã nói rõ rằng để có được vị trí thứ nhất thì Ngưu Hữu Đạo đã liên thủ với người hải ngoại, một phe phát tài, một phe bảo vệ tính mạng!
Thế nhưng vẫn còn rất nhiều chuyện khó hiểu, y rất muốn biết trong bí cảnh đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng tình báo lại không đủ, Khí Vân tông cũng chỉ biết được một vài chi tiết thi ra ngoài Thiên Cốc mà thôi.
Không có tình báo, y không thể nào làm ra quyết định chính xác được.
Mặc dù như vậy, thế nhưng chỉ cần dựa vào chút tình báo mà y có được cũng làm y khó chịu vô cùng, Toa Như Lai gần như đã đưa Ngưu Hữu Đạo vào một con đường chết rồi, thế mà hắn vẫn còn sống sót được.
Để Ngưu Hữu Đạo thoát khỏi tình hình nguy hiểm như vậy, làm y khó chịu vô cùng.
Khi thấy được sắc mặt khó nhìn của Thiệu Bình Ba thì Thái Thúc Hùng cũng thở dài: "Như vậy cũng có thể làm hắn trở về từ cõi chết, lại vẫn có thể giành được quán quân, chắc chắn không phải là do may mắn. Có lẽ ngươi nói đúng, Ngưu Hữu Đạo là một nhân vật rất nguy hiểm!"
Bây giờ nói những lời ấy được cái gì chứ? Thiệu Bình Ba gấp tờ giấy lại, thả xuống bàn: "Lần này nước Triệu gặp nguy hiểm!"
Thái Thúc Hùng ồ lên: "Tại sao? Chỉ bởi vì hắn đã giết chết trưởng lão chủ sự ba phái lớn của nước Triệu hay sao?"
Thiệu Bình Ba gật đầu: "Hắn là loại người rất lý trí, đừng hi vọng hắn sẽ kích động mà làm liều. Nam châu ở ngay bên cạnh nước Triệu, nếu mà hắn không cảm thấy được sự uy hiếp mạnh mẽ từ nước Triệu thì hắn sẽ không bao giờ chống đối ba phái lớn của nước Yến, nhấc lên chiến tranh

với nước Triệu. Vì chuyện này mà hắn không tiếc vượt qua ranh giới chịu đựng cuối cùng của ba phái lớn nước Yến, đã biểu hiện rõ ràng quyết tâm phá hủy nước Triệu của hắn!"
Thái Thúc Hùng hơi suy nghĩ một lát rồi hỏi lại: "Ngươi cảm thấy quân đội nước Yến hiện tại có thể hủy diệt được nước Triệu sao? Hay là hắn định phát động chiến tranh để lấy ưu thế trên bàn đàm phán?"
Thiệu Bình Ba hiểu ý của ông ta, lắc đầu: "Bởi vì tình báo có hạn nên vi thần cũng không chắc chắn, những phán đoán trên là do vi thần căn cứ vào phong cách của Ngưu Hữu Đạo mà ra!"
"Cứ chờ đợi thêm đi, cuối cùng cũng sẽ rõ ràng cả thôi! Bọn chúng đánh nhau cũng không phải là chuyện xấu!" Thái Thúc Hùng xua tay, tạm thời không quan tâm tới chuyện này nữa, nói sang chuyện khác: "Nghe nói bên phía nước Vệ có tiến triển khá tốt?"
...
Tại Thiên Vi phủ, Tây Môn Tình Không cũng đã trở về.
Huyền Vi nghe tin, vội vàng chạy ra bên ngoài, khi vừa ra ngoài phòng thì thấy được Tây Môn Tình Không đang đi tới, hai người cùng dừng lại, nhìn đắm đuối!
Tây Môn Tình Không rất muốn đi tới ôm người phụ nữ trước mặt này vào lòng, thế nhưng có rất nhiều người ở bên cạnh nên y cũng không làm như vậy, chỉ nói bằng giọng bình tĩnh: "Huyền Vi!"
Huyền Vi mỉm cười: "Trở về là tốt!" Rồi quay người, mời: "Ta đã chuẩn bị tiệc rượu đợi người trở về!"
Tây Môn Tình Không đi tới, hai người sóng vai đi trên hành lang, đang đi trên đường thì Huyền Vi hỏi thăm vài câu: "Ta nghe nói người đưa một đệ tử của Thượng Thanh tông trở về, Đường Nghi nghe thấy vậy thì lập tức tới đón. Chỉ là một đệ tử của Thượng Thanh tông mà thôi, tại sao người lại tự mình đưa trở về cơ chứ?"
Tây Môn Tình Không: "Người kia rất đặc biệt, ta thích!"
"Hả!" Huyền Vi hơi kinh ngạc, bởi vì theo nàng ta biết thì người đệ tử của Thượng Thanh tông kia là một người đàn ông mà, có thể làm cho Tây Môn Tình Không cũng yêu thích thì thật sự làm nàng ta cảm thấy rất tò mò, nếu có cơ hội thì chắc chắn sẽ gặp hắn một lần.

Hai người đi lên tầng lầu, cũng không nói thêm cái gì, sau khi cả hai đều ngồi xuống vị trí của mình thì Huyền Vi tự mình rót rượu cho Tây Môn Tình Không.
Tây Môn Tình Không cũng không nhịn được nữa, khi thấy xung quanh không còn người nào liền cầm chặt lấy bàn tay mềm mại đang rót rượu của Huyền Vi.
Cơ thể của Huyền Vi hơi run lên, trong lòng nổi lên từng đợt gợn sóng, gương mặt ửng hồng, nhanh chóng nhìn xung quanh rồi hơi giãy giụa tượng trưng: "Tình Không, người khác nhìn thấy thì không tốt lắm!"
Tây Môn Tình Không nghe vậy thì cũng không kích động nữa, buông tay của nàng ta ra.
Hai người ngồi đối diện, cùng uống một ly thì cảm xúc cũng dần dần bình tĩnh lại, Huyền Vi hỏi: "Tại sao ta đưa phi cầm tới đón người, người lại không nhận, mà tới tận bây giờ mới trở về?"
Tây Môn Tình Không: "Nếu như chỉ một mình ta thì không quan trọng lắm, muốn tránh né để khỏi chết rất đơn giản, thế nhưng mà ta đi cũng không phải là một mình. Những người kia không tìm được cơ hội ra tay với ta trong bí cảnh, ta sợ bọn chúng sẽ đuổi giết ta khi ở bên ngoài, cho nên tránh né một khoảng thời gian."
"Cẩn thận như vậy cũng tốt." Huyền Vi xoa cằm: "Người cũng vậy, bí cảnh rất là nguy hiểm, ta đã nói rồi, người hãy bảo vệ chính mình là được rồi."
Mặc dù nàng ta nói không rõ ràng nhưng Tây Môn Tình Không cũng hiểu ý của nàng ta, ý là Ngụy Đa chỉ là một gánh nặng mà thôi: "Lúc đầu ta còn tưởng rất nguy hiểm, thế nhưng mà lần này lại khác, nhờ có Ngưu Hữu Đạo nha."
Huyền Vi kinh ngạc hỏi lại: "Chuyện gì vậy?"
Tây Môn Tình Không: "Ta cũng không rõ ràng, chỉ là dựa vào kết quả cuối cùng mà đoán ra thôi. Sau khi vào trong bí cảnh không lâu, đám yêu ma quỷ quái của Tứ hải kia quấy rối khắp nơi, ta cũng không biết là có liên quan tới Ngưu Hữu Đạo hay không, kết quả cuối cùng làm cho người của bảy nước trở thành thần hồn nát thần tính, sau đó cả hai phe tấn công lẫn nhau, dẫn tới việc một vài người kia không có cách nào quấy rối ta, từ đầu tới cuối ta đều không gặp phải khó khăn gì, rất thuận

lợi. Không chỉ mình ta, mà một số người khác trên Đan bảng cũng đều như vậy. Hầu như các cao thủ Đan bảng lần này đều không bị chết, mà thương vong hầu như đều là người của bảy nước."
Huyền Vi lúc này mới hiểu, ánh sáng trong mắt nàng ta xuất hiện liên tục: "Chuyện gì đã xảy ra ở bên trong bí cảnh? Tại sao Ngưu Hữu Đạo có thể trở thành quán quân?"
"Ngay từ đầu ta đều đi một mình, cho nên không rõ ràng lắm..." Tây Môn Tình Không thật sự là không rõ ràng, thế nhưng Huyền Vi đã hỏi thì y cũng chỉ có thể nói hết những gì mình biết, sau đó tổng kết lại: "Trong nghịch cảnh mà vẫn sống tốt, còn có thể trở thành quán quân thì Ngưu Hữu Đạo thật sự là tài giỏi. Nếu như ta là hắn thì ta sẽ thất bại rất thảm! Lúc đầu còn muốn ta bảo vệ hắn nữa, thật sự là coi thường hắn rồi."
Huyền Vi nâng chén đặt lên môi, cứ giữ tại đó thật lâu, sau khi suy nghĩ kỹ càng thì mới nhấp rượu trong chén rồi đặt xuống: "Cái tên đó vừa ra khỏi bí cảnh đã gây náo loạn không nhỏ rồi, không để ý tới ba phái lớn nước Yến, phá hủy cuộc nghị hòa giữa nước Triệu và nước Yến, rồi phát động chiến tranh với nước Triệu!"
Tây Môn Tình Không ngồi ngay ngắn, gật đầu: "Trên đường trở về ta cũng đã nghe nói qua, cái tên này thật sự là có cách suy nghĩ khác biệt với ta, chơi toàn thứ kích thích."
Huyền Vi: "Mà người đã nghe nói gì chưa, hắn vừa ra khỏi bí cảnh đã đưa tin cho ta, định uy hiếp ta, nói rằng nước Vệ của ta ở trong bí cảnh chọc giận hắn, hắn muốn phát động chiến tranh với nước Vệ! Thật sự là buồn cười, ta sẽ chống mắt lên xem hắn lấy đâu ra binh lính để uy hiếp nước Vệ chúng ta!"
Tây Môn Tình Không nhíu mày: "Khi ta gặp mặt Ngưu Hữu Đạo thì bằng vào trực giác, ta cảm thấy hắn không phải loại người sẽ nói đùa đâu, hắn đã nói như vậy thì nàng hãy cẩn thận hơn."
Huyền Vi cười rất tự tin: "Người quá lo rồi, ta chắc chắn là hắn không có điều kiện phát động chiến tranh với nước Vệ!"
Tây Môn Tình Không: "Huyền Vi, những chuyện này ta thật sự là không hiểu được, nàng đã nói chờ ta trở về..."

Huyền Vi hơi ngượng ngùng: "Chờ một thời gian đã, bệ hạ còn đang tiếp nhận triều chính, ta không thể buông tay lúc này được, phải cho bệ hạ thời gian quen thuộc."

Chương 1238: Ngưu Hữu Đạo Tự Mình Nói Cho Chúng Ta!

Chương 1238: Ngưu Hữu Đạo Tự Mình Nói Cho Chúng Ta!
Tây Môn Tình Không thật là vui vẻ: "Là do ta suy nghĩ nhiều rồi, hóa ra nàng đã sắp xếp từ lâu."
Huyền Vi lắc đầu: "Cũng không phải là ta sắp xếp, mà là tính tình của bệ hạ đã thay đổi, bắt đầu vào triều, cũng bắt đầu hỏi chuyện về triều chính, ta cũng rất vui vẻ. Hãy cho ta một thời gian để có thể trao quyền cho bệ hạ."
Tây Môn Tình Không cảm thấy rất kinh ngạc, bởi vì quen biết đã nhiều năm như vậy, tính tình của Huyền Thừa Thiên như thế nào thì y rất rõ, thế mà bây giờ lại chủ động tiếp xúc tới triều chính sao?
Mặc dù y rất hi vọng Huyền Vi có thể theo mình cao chạy xa bay, thế nhưng y cũng không muốn Huyền Vi lo lắng cho nước Vệ, cho nên hỏi lại: "Nàng xem, khi ta rời khỏi thì bệ hạ lại đột ngột thay đổi tính tình, sẽ không có vấn đề gì chứ?"
Huyền Vi cười: "Nếu bệ hạ muốn xử lý chuyện triều chính thì đó là chuyện tốt, có ta ở bên cạnh trông coi thì có thể xảy ra chuyện gì chứ?"
Nếu Huyền Vi cũng nói như vậy thì Tây Môn Tình Không cũng không nói thêm gì nữa, có lẽ là do mình quá lo lắng mà thôi, chỉ cần Huyền Vi không sao là đủ rồi, còn những chuyện khác thì y không muốn suy nghĩ quá nhiều.
Trời trong biển xanh, phía xa xa có một hòn đảo xuất hiện ở phía chân trời, có một đàn phi cầm cỡ lớn dần dần xà xuống nơi đó.
Đám người này chính là tu sĩ của các quốc gia rời khỏi Thiên Đô phong đuổi giết đám người của Tứ hải.

Những người này đều là các tu sĩ của bảy quốc gia, trừ tu sĩ của nước Yến và nước Triệu ra thì đầy đủ hết.
Nhóm người này đuổi từ đất liền ra tận hải vực biển Đông, khi sắp đuổi kịp thì đám yêu ma quỷ quái kia lại chui vào trong biển, từ đó mất dấu.
Tu sĩ của năm quốc gia kia lại không định dễ dàng bỏ qua như vậy, bắt đầu đại khai sát giới tại biển Đông, giết sạch dân chúng trên những hòn đảo nào họ bắt gặp, khi thấy tu sĩ nào của hải ngoại đều giết sạch, mục đích là muốn ép đám người của Tứ hải ra.
Hòn đảo phía trước chính là mục tiêu lần này của bọn họ.
Uỳnh! Trên mặt biển đột ngột xuất hiện từng cột sóng bắn mạnh lên trời, bắn thẳng tới đám phi cầm đang bay phía trên.
Đám phi cầm sợ hãi bay hỗn loạn, cũng may người điều khiển chúng nó cũng không tầm thường, dùng pháp lực đập tan những cột sóng bắn tới.
"Ngao..."
Một tiếng gầm rung trời từ phía dưới truyền tới, sóng âm làm cho não người xuất hiện cảm giác hôn mê, màng nhĩ đau nhức.
Tu sĩ có thể dùng pháp lực ngăn cản, thế nhưng phi cầm lại không chịu đựng được, cho nên tu sĩ của năm nước vội vàng thả đám phi cầm này bay lên trời cao, còn mình thì rơi xuống dưới, dùng pháp lực lướt xuống, lượn vòng vòng trên không rồi lướt xuống mặt biển.
Khi bọn họ còn lượn vòng vòng trên không thì có một con thú biển khổng lồ nổi lên trên mặt biển, cơ thể nó khổng lồ giống như một hòn đảo, cổ như một ngọn núi dựng đứng, răng nanh như măng đá, miệng há ra như một cái chậu máu, đó chính là bá chủ trong biển, tên là Phiên Hải thú!
Dòng nước chảy xuôi xuống theo đỉnh đầu của nó, mà trên đầu của nó lại có một đám người đang đứng, đó chính là đám người Tứ hải đang bị đuổi giết.
Nơi đây tuy rằng là địa bàn của Đông Hải đại thánh, thế nhưng khi bị đuổi giết thì tách ra là một sự lựa chọn không khôn ngoan, hơn nữa còn bị năm nước đuổi giết, cho nên đám người Tây Hải yêu vương, Nam Hải pháp vương và Bắc Hải minh chủ đều ở đây.
Không chỉ có vậy, trên mặt biển xuất hiện liên tục từng con thú biển khổng lồ, trên lưng chúng đều có người.

Mấy ngàn yêu tu của hải vực Đông hải liên tục xuất hiện, cũng coi như là bị tu sĩ của năm nước ép ra ngoài.
Điều này cũng bình thường, tu sĩ của năm nước chạy tới Đông Hải giết người, nếu mà Đông Hải đại thánh không dám ra mặt ngăn cản thì người của Đông Hải ai còn tin phục Đông Hải đại thánh nữa chứ?
Tu sĩ của năm nước không sợ chút nào, liên tục hạ xuống mặt biển, đứng trên ngọn sóng, ngẩng đầu lên nhìn đám người ở trên lưng thú biển.
"Đừng khinh người quá đáng! Đừng quên nơi này là nơi nào, nơi này cũng không phải nơi các ngươi muốn làm gì cũng được!" Đông Hải đại thánh tức giận mắng mỏ.
"Phi, một đám yêu ma lại cũng dám xưng là người hay sao!" Thái Thúc Phi Hoa khinh bỉ: "Định so số người với chúng ta hay sao? Ngươi có tin không, liên minh bảy quốc chúng ta tập hợp số lượng lớn người di cư tới trên biển, chiếm toàn bộ các hòn đảo mà các ngươi đang ở?"
Chưởng môn Huyền Binh tông - Bắc Huyền cười lạnh: "Lão già, đừng nói quá như vậy chứ, trên biển có vô số hòn đảo, làm sao có thể chiếm hết được. Phải nói như này, nếu gặp đảo nhỏ thì phá hủy, tới cả hòn đảo cỡ trung cũng cho nó chìm xuống đáy biển đi, còn lại những hòn đảo cỡ lớn thì chiếm đóng, đuổi bọn này xuống biển, cho bọn chúng trở thành người cá cũng tốt!"
Đông Hải đại thánh gầm lên: "Nói khoác mà không biết ngượng! Có giỏi thì thử xem!"
Giáo chủ Thiên Nữ giáo - Trì Thanh Lệ vung tay áo, chỉ vào bọn người Phù Hoa: "Đừng nói nhảm! Giao những người đã giết đệ tử Thiên Nữ giáo chúng ta ra! Ba trăm triệu kim tệ của Ngưu Hữu Đạo coi như là tiền bồi thường, sau khi làm xong hết những chuyện này thì chúng ta sẽ bỏ qua hết mọi chuyện!"
Tây Hải yêu vương tức giận, thế nhưng ngay sau đó lại cười ha hả, một tay chống nạnh, tay kia chỉ vào Trì Thanh Lệ rồi nói: "Tốt, ta đồng ý, giao cho ngươi!"
Vừa nói xong thì mọi người đều nhìn chằm chằm vào y, không nghĩ tới cái tên này lại nhu nhược như vậy.
Ai mà ngờ, y lại nói tiếp: "Thế nhưng ta chỉ đồng ý giao cho một mình Thiên Nữ giáo mà thôi, ngươi hãy bảo những người khác lui lại, người

và tiền ta sẽ đưa cho Thiên Nữ giáo của ngươi, ngươi có đồng ý hay không?"
Trì Thanh Lệ hơi bối rối, sau đó lại đáp trả: "Các ngươi cũng không phải chỉ giết đệ tử của Thiên Nữ giáo chúng ta, mặc dù ta đồng ý nhưng người khác cũng không đồng ý!"
Thái Thúc Phi Hoa xen vào: "Đừng có mà bắt nạt phụ nữ, ngươi có thể đưa cho ta mà!"
Trì Thanh Lệ tức giận, quay đầu nhìn chằm chằm vào ông ta, lời vừa rồi có ý gì chứ?
Tây Hải yêu vương: "Ông đây thích phụ nữ, thích cho phụ nữ chứ lão già ngu xuẩn như ông thì ông đây không hứng thú!"
Thái Thúc Phi Hoa tức giận: "Đừng có mà nói nhảm, ta không có thời gian nói vớ vẩn với ngươi, ta chỉ hỏi một câu nữa thôi, người giết người nước Tấn ta là ai?"
Tây Hải yêu vương vui vẻ, chỉ chỉ những nhà khác: "Lão già, chẳng lẽ bọn chúng không kể cho ngươi à? Lúc đầu ta còn bất ngờ rằng năm nước Yến, Hàn, Vệ, Tề, Tống liên thủ tiêu diệt tất cả người tham gia của nước Tấn, thế mà ngươi cũng có thể liên thủ với bọn họ tới đánh chúng ta nữa, hóa ra là ngươi vẫn chưa biết cái gì!"
Chẳng những là y, mà ngay cả mấy người Đông Hải đại thánh vào lúc này mới ý thức được, có chuyện hay sắp xảy ra rồi.
Thái Thúc Phi Hoa quay đầu lại, nhìn chằm chằm những nhà khác, nghiêm mặt mà hỏi: "Bọn chúng nói, là thật sao?"
Chưởng môn Bách Xuyên cốc - Âm Như Thuật nói: "Thái Thúc Phi Hoa, ông đừng nghe bọn chúng, năm nước chúng ta liên thủ đánh với nước Tấn là thật, thế nhưng cũng chỉ là đuổi các ngươi đi mà thôi, chứ không tiêu diệt các ngươi, việc này có tất cả mọi người làm chứng!"
Tây Hải yêu vương cười to: "Năm nước liên thủ chỉ muốn đuổi nước Tấn đi? Ta cược rằng lão già ngu xuẩn kia sẽ tin tưởng vào chuyện vớ vẩn của các ngươi đó!"
Chưởng môn Thiên Hỏa giáo - Vũ Văn Yên lạnh lùng nói: "Thái Thúc Phi Hoa, cái tên kia đang châm ngòi ly gián chúng ta đó. Ông nghĩ lại mà xem, chỉ bằng bọn chúng mà cũng có thể giành giải quán quân hay sao? Có lẽ người của nước Tấn chính là bị bọn chúng tiêu diệt đó."

Tây Hải yêu vương: "Năm nước các ngươi liên thủ mới có thể đuổi đi người của nước Tấn, người của Tứ hải lúc đó làm sao có thể tiêu diệt được người nước Tấn chứ, Thái Thúc lão nhi, ông tin không?"
Mấy nước liên thủ lại tấn công nước Tấn không phản bác được, bởi vì không thể nói rằng lúc đó liên thủ lại giết tới nước Tấn chỉ còn một trăm người được.

Chương 1239: Quân Tình Khẩn Cấp (1)

Chương 1239: Quân Tình Khẩn Cấp (1)
Khi thấy không ai trả lời thì Tây Hải yêu vương lại trả lời câu lúc trước: "Vũ Văn Yên, ngươi lại nói vớ vẩn, chúng ta đều rõ ràng rằng, người của Tứ hải chúng ta thực sự là mai phục các ngươi, thế nhưng chưa bao giờ động tới người của nước Tấn cả."
Vũ Văn Yên: "Buồn cười, nếu không cướp của người nước Tấn, thì linh chủng đầu tiên của các ngươi từ đâu ra?"
Tây Hải yêu vương: "Chúng ta có được nó một cách quang minh chính đại, hai ngàn người Tứ hải chúng ta vào đó, tự mình đào được phần lớn, còn phần nhỏ còn lại là cướp của bốn nhà các ngươi, rồi giành được quán quân, có gì sai sao?"
Vũ Văn Yên: "Người của Tứ hải các ngươi ngay từ đầu đã quấy rối khắp nơi, đã bao giờ đi đào linh chủng chứ?"
Nói tới chuyện này thì người của Tứ hải rất tức giận, Tây Hải yêu vương cũng cười lạnh: "Kẻ nào ngay từ đầu quấy rối thì kẻ đó biết, có vài người bởi vì mục đích riêng, ngay từ đầu đã săn giết người của chúng ta, còn không cho chúng ta trả đòn hay sao?"
Chưởng môn Huyết Thần điện - Cù Phiên nói: "Đúng là yêu quái, nói toàn lời nói bậy, rõ ràng là các ngươi vừa vào bí cảnh đã đánh lén chúng ta, hiện tại lại còn dám nói dối nữa!"
"A! Ngươi nói rõ ràng cho ta, là ai đang nói dối..."
Vừa chỉ trích lẫn nhau, mà ai cũng không thừa nhận, hai bên đều mắng đối phương, tất cả đều là quân tử, am hiểu sâu nguyên tắc động khẩu không động thủ. Còn sự thật chính là cả hai bên đều có sự kiêng kị của chính mình.
Người của năm nước, bởi vì số lượng không nhiều, mà đối phương đã tập trung một lượng lớn yêu quái, lại còn đang ở trên địa bàn của đối

phương, nếu chiến đấu thì rất không có lợi.
Còn người của Tứ hải cũng biết, thế lực của bảy nước lớn hơn nhiều thế lực của Tứ hải, nếu thật sự chọc giận bảy nước, để bảy nước phái số lượng lớn người tới chiến tranh thì cũng không phải chuyện tốt lành gì.
Mắng qua mắng lại, sau đó người trong cuộc cũng nhảy ra ngoài chỉ trích đối phương.
Người của Tứ hải thì mắng đám người chư quốc vì mục đích bí mật nào đó mà muốn tiêu diệt người của Tứ hải ở trong bí cảnh, còn đám người chư quốc thì không thừa nhận, bắt người Tứ hải phải đưa ra chứng cớ chứng minh.
"Ngưu Hữu Đạo tự mình đã nói cho chúng ta!"
Sau khi nói xong thì cả hai bên đều im lặng, sau khi nghe được lời này thì ngay cả người của Tứ hải cũng đều yên lặng.
Có một số việc thì người trong cuộc u mê, thời điểm lúc đó thì rất ngớ ngẩn, vào lúc này, khi thoát khỏi bí cảnh thì mới tỉnh táo suy nghĩ được vài chi tiết không hợp lý.
Phù Hoa, Lãng Kinh Không, Hồng Cái Thiên, Đoạn Vô Thường nhìn nhau, trong mắt đều xuất hiện sự ngạc nhiên và nghi ngờ.
Trưởng lão Thủ Chính các - Diêu Tiên Định nói: "Lời nói của Ngưu Hữu Đạo mà các ngươi cũng tin sao?"
Phù Hoa: "Bởi vì các ngươi thật sự đuổi giết chúng ta!"
Diêu Tiên Định: "Đó là bởi vì các ngươi giết người của chúng ta trước!"
Phù Hoa: "Các ngươi chính mắt nhìn thấy hay sao?"
Diêu Tiên Định: "Có người của chúng ta chính mắt nhìn thấy."
Phù Hoa: "Chúng ta vừa vào bí cảnh đã giết người của các ngươi, các ngươi cảm thấy điều này hợp lý sao?"
Người của các quốc gia nhìn nhau, cũng đều cảm thấy không thể tin được, hiện tại nghĩ lại thì lời của Phù Hoa cũng rất có lý, nếu muốn cướp Linh chủng thì cũng không thể nào ngay từ đầu đã cướp đi, bởi vì ngay từ đầu chả có ai có Linh chủng cả, điều này rất không bình thường.
Thực ra chuyện không bình thường này cũng có người suy nghĩ tới, thế nhưng ngay lúc đó đã xuất hiện việc chém chém giết giết rồi, nên cũng không muốn ngăn cản, mà lại muốn giết người cướp của hơn.
Sau khi ra ngoài, nghĩ lại thì mới nghĩ được nhiều thứ khác biệt hơn.

Phù Hoa: "Người đã chứng kiến người của chúng ta giết người của các ngươi đâu? Có nói rằng người nào của chúng ta giết người hay không? Nếu có thì gọi tên đó ra, hai bên đối chất cho rõ ràng!"
Nghe được lời này thì chưởng môn của chư quốc yên lặng liếc nhìn về phía trưởng lão chủ sự của bên mình.
Đúng lúc này, một con Kim Sí từ trên trời xà xuống, hạ xuống đám người nước Tống.
Sau khi nhận được tin thì đám người Lăng Tiêu các, Liệt Thiên cung và Huyết Thần điện của nước Tống tới một bên giao lưu với nhau, sau đó không nói thêm cái gì, cũng không chào hỏi ai, tập trung người của phái mình lại, bay lên trời, ngồi trên lưng phi cầm rồi bay về phía xa xa.
Ba phái lớn của nước Tống nhận được tin từ người trong nhà, có hai tin tức liên tục được gửi tới, tin đầu tiên là nước Yến phát động chiến tranh với nước Triệu, còn tin thứ hai là nước Hàn tấn công nước Tống.
Cục diện chiến tranh đang bị đóng băng bị phá vỡ, nước Tống lại đứng trước nguy hiểm cực lớn, cho nên ba phái lớn nước Tống không có thời gian ở lại nơi này, vội vàng trở về nước Tống.
Đám người nước Tống vội vàng trở về nên người nước Hàn cũng cảm giác có điều gì đó sắp xảy ra. Chưởng môn Thiên Nữ giáo - Trì Thanh Lệ, chưởng môn Bách Xuyên cốc - Âm Như Thuật và chưởng môn Vô Thượng cung - Hư Nghênh Quảng cũng tới một bên thương lượng chuyện này.
Ba người suy đoán có lẽ chiến trường giữa hai nước xuất hiện sự thay đổi, mặc dù theo lý thuyết thì sẽ không có chuyện đó xảy ra, bởi vì khi không được họ cho phép thì nước Hàn rất khó phát động chiến tranh, còn về phần nước Tống thì đang ở trong tình trạng nguy hiểm, chắc chắn sẽ không dám tấn công lại nước Hàn.
Bọn họ liên tục đuổi giết từ Phiêu Miễu các tới nơi này, gần đây vẫn đều hóng mát ở trên biển, còn chưa biết Ngưu Hữu Đạo đã đưa tin cảnh cáo cho nước Hàn, cho nên chủ soái nước Hàn là Kim Tước đã quyết định thừa dịp Yến và Triệu đang chiến tranh, giải quyết toàn bộ vấn đề với nước Tống.
Nói như thế nào thì biểu hiện bất thường của ba phái lớn nước Tống đều khiến cho họ cảnh giác cao độ, sau đó cũng không nói thêm cái gì, mấy

người nước Hàn đều rời khỏi nơi này.
Người của hai nước Tống và Hàn bất ngờ rời khỏi, làm cho người của Tứ hải rất kinh ngạc, đuổi theo chúng ta lâu như vậy mà cứ thế rời khỏi hay sao? Mà mấy người nước Tấn, Vệ, Tề tới lúc này cũng ý thức được đã xảy ra chuyện gì đó rất lớn rồi.
Thế nhưng hai nhà trong năm nhà đã đi rồi, người của Tứ hải cũng rất vui vẻ khi thấy chuyện này xảy ra.
Nói tới nói lui, không có người nào thừa nhận đã giết người của nước Tấn cả, Thái Thúc Phi Hoa thấy vậy thì đành nói rõ: "Đưa ba trăm triệu kim tệ kia đây, việc này coi như bỏ qua!"
Ý của ông ta rất đơn giản, dù sao thì nói nhiều nữa cũng sẽ không có kết quả gì, còn không bằng thực tế, đầu tiên là lấy đi số tiền khổng lồ kia, còn thù thì về sau lại nói tiếp.
Tây Hải yêu vương lấy ra ngân phiếu của Thiên Hạ tiền trang, giơ lên cho mọi người quan sát, rồi nói: "Các ngươi còn lại ba nhà, ta cũng không biết cho nhà nào là tốt cả, thôi thì đã tới tình trạng này, Tứ hải chúng ta cũng không muốn đắc tội người nào cả. Cho nên mọi người cũng đừng ai mong có được số tiền này."
Đám người còn đang nghi ngờ, không biết y có ý gì thì đã thấy y vò nát tấm ngân phiếu đó, rồi xé nát thành từng mảnh, thổi một hơi bay lả tả khắp nơi.
"..."
Tất cả mọi người đều kinh ngạc tới ngây người, cơ thể cứng đờ như ở trong trời đông giá rét vậy, số tiền đó chính là ba trăm triệu kim tệ đấy!
Bắc Hải minh chủ gào lên: "Ngươi điên à!"
Đông Hải đại thánh, Nam Hải Pháp vương cũng rất tức giận, nếu không phải hiện tại đang liên thủ với nhau thì hai người đã đập tên kia thành đầu heo rồi.
Khuôn mặt của Thái Thúc Phi Hoa càng đen kịt lại, tức giận tới mức nghiến răng nghiến lợi.
Mặc dù hai phe đều mắng nhau rất ác, thế nhưng chỉ dừng lại tại việc mắng nhau. Người nước Hàn và Tống đã đi, ba trăm triệu kim tệ cũng đã bị xé nát, nếu đánh nhau cũng không còn lợi ích gì cả.

Sau khi mắng nhau một lát thì cũng dừng lại, người của nước Tấn, Vệ, Tề đều đe dọa vài câu rồi lần lượt rời khỏi, còn kế hoạch trả thù Tứ hải là sao thì ai cũng không biết.

Chương 1240: Quân Tình Khẩn Cấp (2)

Chương 1240: Quân Tình Khẩn Cấp (2)
Khi thấy đám người kia đi hết rồi, thì Bắc Hải minh chủ và Nam Hải pháp vương lập tức đưa mắt nhìn về phía Tây Hải yêu vương. Sắc mặt của Nam Hải pháp vương xanh lét, tức giận hỏi: "Số tiền đó cũng không phải là của một mình Tây hải, tại sao ngươi lại tự tiện phá hủy nó?"
Tây Hải yêu vương than thở: "Ta cũng không còn cách nào tốt hơn cả, tình hình vừa rồi ngươi cũng thấy đó, ba trăm triệu kim tệ kia chính là một mầm tai họa, nếu không hủy diệt thì cả Tứ hải đều không được bình yên. Ta làm như vậy cũng là vì mọi người, thực lực của chúng ta còn không đủ để chống lại bọn hắn, các ngươi muốn tiền hay là tính mạng của các huynh đệ đây? Chẳng lẽ các ngươi muốn thấy cảnh các huynh đệ Tứ hải đều bị giết hay sao?" Bộ dáng rất đau lòng và cao thượng.
Bắc Hải minh chủ hét: "Không cần ngươi tới dạy chúng ta cách sống như thế nào, số tiền đó chính là tiền của cả bốn nhà chúng ta, trước khi xé nát nó thì phải thông báo với chúng ta một tiếng trước chứ?"
Đông Hải đại thánh vẫn đang nhìn chằm chằm vào Tây Hải yêu vương, thấy y phản ứng như vậy thì nhíu mày lại, rồi huýt dài, cũng ra hiệu cho người phía dưới.
Sau đó có một người đang điều khiển thú biển nhảy xuống biển, cơ thể đung đưa trong nước, hai tay vẫy vẫy một cách kỳ dị, bầu không khí cùng động tác của hắn ta làm người khác cảm thấy rất lạ kỳ.
Những hành động kỳ lạ đó cũng thu hút mọi người nhìn sang.
Sau đó, một bầy cá nhỏ với số lượng khổng lồ xuất hiện trên mặt biển, những con cá nhỏ này bơi lội xung quanh đó, thỉnh thoảng phun ra rất nhiều bong bóng nước.
Yêu tu đang ở trong biển kia dùng hai tay vỗ nhẹ mặt nước với một tiết tấu kỳ dị, bầy cá kia cũng theo đó mà bơi lội khắp một vùng này giống

như đang tìm kiếm cái gì đó, sau đó tập trung lại gần người yêu tu kia, rồi phun ra thứ gì đó. Một lát sau, rất nhiều thứ nhỏ bé đều lơ lửng bên cạnh yêu tu kia.
Khi đàn cá đều chui xuống mặt biển, yêu tu kia mới tập trung tất cả những thứ đang ở cạnh mình rồi lên trên bờ, bay tới cạnh người Đông Hải đại thánh rồi đưa những thứ trên tay mình ra.
Sau khi thấy được những thứ đó là thứ gì thì sắc mặt của Tây Hải yêu vương hơi cứng lại.
Đông Hải yêu vương lấy hết những thứ đó rồi kiểm tra rất tỉ mỉ, một lát sau thì quay đầu nhìn chằm chằm Tây Hải yêu vương, cười lạnh: "Kế sách hay lắm, suýt nữa thì bị ngươi lừa rồi!"
Nam Hải pháp vương và Bắc Hải minh chủ cũng ý thức được, nhanh chóng đi tới, dùng ngón tay gẩy gẩy những thứ vừa được vớt lên để kiểm tra.
Cũng giống suy đoán của họ, là giả, ngân phiếu lúc trước mà Tây Hải yêu vương xé nát là một ngân phiếu giả.
Một người quay mạnh đầu lại, còn một người thì chầm chậm quay lại, lạnh lùng mà nhìn chằm chằm Tây Hải yêu vương, Bắc Hải Minh chủ nói bằng giọng the thé: "Côn Bảo, ý ngươi là sao?"
Cũng may ngân phiếu này của Thiên Hạ tiền trang được chế tạo đặc biệt, những miếng bị xé khi ghép lại với nhau thì không hợp, nếu không thì thật sự là bị lừa gạt rồi.
Kể cả là Đông Hải đại thánh, nếu không phải bộ dáng cao thượng vừa rồi của Tây Hải yêu vương thật sự không giống với phong cách của y thì cũng không khiến Đông Hải đại thánh nghi ngờ.
Bởi vì tờ ngân phiếu kia rất giống thật, nếu không phải tự tay kiểm tra thì hoàn toàn có thể dùng giả thay thật, nếu không thì đã không thể lừa gạt toàn bộ mọi người được.
Quan trọng nhất chính là, mọi người đều đi cùng nhau, chưa từng tách ra lần nào, thật sự không biết cái lão yêu quái này làm giả từ bao giờ.
Mấy người vừa bực mình vừa buồn cười, thảo nào cái tên này xé rách ngân phiếu dứt khoát như vậy, khác biệt hoàn toàn với lúc tại Thiên Cốc, nhận số ngân phiếu này ở trong tay Ngưu Hữu Đạo.

Khi thấy bị phát hiện thì Tây Hải yêu vương rất tiếc hận, suýt chút nữa, chỉ suýt nữa thôi thì trót lọt rồi, thế nhưng mặt ngoài vẫn kiêu ngạo mà nói: "Hừ, chỉ là kế tạm thời mà thôi, nếu không làm vậy thì làm sao đuổi cái bọn đáng ghét kia đi chứ? Làm gì mà nhìn ta ghê vậy, ta nghĩ tới nát óc mới nghĩ được cách bảo vệ tiền của chúng ta, lại còn loại bỏ luôn cả phiền phức nữa, các ngươi phải cám ơn ta mới đúng chứ?"
Đám người Tây hải, kể cả Phù Hoa đều xấu hổ mà ngoảnh mặt đi hướng khác, bắt trộm bắt tận tay, mà yêu vương nhà mình lại bị bắt tận tay nữa, thật sự là mất mặt mà.
"Hừ hừ!"
"Ha ha!"
Đông Hải đại thánh và Nam Hải pháp vương cười lạnh liên tục, tin tưởng cái tên này mới là gặp quỷ, cái gì mà kế tạm thời, rõ ràng cái tên này muốn lừa gạt tất cả mọi người mà, không chỉ lừa gạt đám người Thái Thúc Phi Hoa, mà ngay cả bọn hắn đều muốn lừa, chỉ cần lừa gạt tất cả mọi người thì số tiền ba trăm triệu kia sẽ bị tên khốn kiếp này nuốt hết!
Bắc Hải minh chủ nói kháy: "Cám ơn ngươi à? Ngươi xem chúng ta cám ơn ngươi thế nào mới được đây?"
"Aiz, được rồi, hiện tại chúng ta đang liên thủ đối ngoại, tất cả mọi người đều là người một nhà, không cần cám ơn cũng được." Tây Hải yêu vương rất hào phóng mà xua tay.
Phù Hoa bỗng nói: "Thật sự ghê tởm, chúng ta đều bị Ngưu Hữu Đạo lừa gạt!"
Bởi vì hiện trường hiện tại rất xấu hổ, nàng ta chỉ muốn giúp yêu vương nhà mình thay đổi chủ đề, nếu không thì chuyện này sẽ càng ngày càng lớn hơn, hiện tại lại vẫn ở trên địa bàn của Đông Hải đại thánh nữa, còn một đối ba.
Ánh mắt mọi người thay đổi, chủ đề chuyển tới người Ngưu Hữu Đạo, đã thành công hấp dẫn sự chú ý của mọi người.
Lãng Kinh Không hỏi: "Ngươi đang nghi ngờ chuyện xung đột giữa chúng ta và liên quân bảy nước là do Ngưu Hữu Đạo chủ trì hay sao?"
Phù Hoa: "Đúng vậy, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy như vậy hay sao?"

Hồng Cái Thiên hỏi tiếp: "Thế nhưng người của bảy nước thật sự tấn công chúng ta trước mà."
"Người của bảy nước còn nói chúng ta ra tay trước kia kìa!" Phù Hoa liếc nhìn mọi người rồi nói tiếp: "Chúng ta lúc đó đều lên thuyền giặc, cũng đều bị lừa gạt. Hiện tại các ngươi hãy nghĩ xem, Ngưu Hữu Đạo luôn luôn có sự chuẩn bị trước lẫn cơ sở ngầm, các ngươi không cảm thấy đây là vấn đề rất lớn hay sao?"
Hồng Cái Thiên vẫn không hiểu: "Có vấn đề gì chứ? Nếu không phải là do hắn chuẩn bị trước thì lần này chúng ta chưa chắc sẽ thuận lợi đi ra ngoài."
Phù Hoa vẫn lắc đầu: "Tại sao ngươi vẫn chưa nghĩ ra chứ? Điều này đã nói rõ rằng Ngưu Hữu Đạo có nội gian tại bên kia, hắn có cơ hội làm cho liên quân bảy nước hiểu lầm chúng ta!"
Sau khi nói tới đây thì mọi người đều rõ ràng, dù sao ở đây không ai là ngu ngốc cả, đều hiểu ý của nàng ta.
Đoạn Vô Thường hơi chần chờ: "Dù sao thì đây vẫn chỉ là suy đoán của ngươi..."
Phù Hoa cướp lời: "Cũng không hoàn toàn là suy đoán! Các ngươi nghĩ xem, hắn đã bị Toa Như Lai đẩy vào tuyệt cảnh, lúc ấy lại bị ba phái lớn nước Yến đuổi đi, muốn giành được quán quân là chuyện không thể nào! Trong tất cả các thế lực chỉ còn lại có chúng ta có thể trở thành đối tượng hợp tác với hắn mà thôi, hắn chỉ có thể nghĩ mọi cách để chúng ta hỗ trợ hắn!"
Hồng Cái Thiên nghiến răng mà nói: "Vậy mà cái tên này còn mặt mũi tới kết bái với chúng ta!"
Tây Hải yêu vương cười cười, chắp tay sau lưng nói: "Nói cách khác, thế lực khắp nơi ở trong bí cảnh đã bị tên kia lừa gạt sao? Ở bên ngoài Thiên Cốc thì chúng ta lại bị tên kia lừa gạt, mới bị người của năm quốc gia đuổi giết liên tục, vậy mà các ngươi còn tin tưởng hắn sẽ giúp các ngươi san bằng chư quốc sao?"
...
Một con phi cầm cỡ lớn từ trên trời xà xuống, đáp xuống khu lều bạt của đại quân, Thương Triêu Tông nhảy xuống từ trên lưng phi cầm.
Sau khi sắp xếp mọi việc tại Nam châu thì y lập tức đi tới tiền tuyến.

Y mới chính là chủ soái đại quân chân chính, không thể núp mãi ở hậu phương được, còn về phần hậu cần tại hậu phương đã có Lam Nhược Đình phụ trách rồi.
"Vương gia!" Mông Sơn Minh dẫn đầu các tướng lĩnh tới đón tiếp.

Chương 1241: Thượng binh phạt mưu (1)

Chương 1241: Thượng binh phạt mưu (1)
Không có nhiều lời khách sáo nói ra, Thương Triêu Tông lập tức mời mọi người vào trong lều lớn của mình, hỏi kỹ càng tình hình chiến đấu hiện tại.
Chiến sự đã bị đóng băng cả một năm, mặc dù lúc đầu nước Triệu bị chúng ta tấn công bất ngờ, thế nhưng bởi vì một năm này nước Triệu chuẩn bị rất đầy đủ, tập trung rất nhiều nhân mã và lương thực, trang bị, sau khi được sự lãnh đạo của Đại đô đốc Bàng Đằng, quân đội nước Triệu đã phản kháng rất mãnh liệt, tạm thời hai quân đang ở trong trạng thái giằng co.
Sau khi hỏi xong tình hình chiến đấu, rồi bảo mọi người lui ra, ở nơi này chỉ còn lại hai người thì Thương Triêu Tông mới nhìn địa đồ trên tường mà thở dài.
Mông Sơn Minh nhẹ nhàng hỏi: "Vương gia đang buồn phiền vì chuyện của Đạo gia sao?"
"Mông soái thật sự là hiểu ta!" Thương Triêu Tông xoay người lại nói: "Ý của Đạo gia thì Mông soái cũng hiểu được đúng không?"
Mông Sơn Minh gật đầu.
Thương Triêu Tông: "Bản vương thật sự không rõ Đạo gia muốn làm cái gì, bản vương cũng đã giải thích với ngài ấy rất rõ ràng rồi, thế cục hiện tại khác biệt rất lớn với lúc trước. Nước Triệu có được một năm chuẩn bị cho chiến tranh rồi nên muốn san bằng nước Triệu là chuyện rất khó khăn, coi như có thể chiếm được nước Triệu thì tổn thất của chúng ta cũng rất lớn. Thế nhưng ý của Đạo gia lại muốn đánh tới cùng, chẳng lẽ ngài ấy không biết rằng chúng ta không thể chiếm được nước Triệu hay

sao? Trước mắt có thể đánh cho nước Triệu trở về khi trước, trả lại Kim châu cho Vạn Động Thiên Phủ, để Vạn Động Thiên phủ thành một vật cản của Nam châu là được rồi, tiếp tục tiến công thật sự là không sáng suốt."
"Hơn nữa, ngài ấy lại vượt quá sự cho phép của ba phái lớn, ba phái lớn chắc chắn không bỏ qua chuyện này một cách đơn giản. Điều này đối với ngài ấy hay với chúng ta đều là một mối nguy hiểm rất lớn. Bản vương thật sự không hiểu ngài ấy tại sao lại muốn làm như vậy!"
Mông Sơn Minh thật ra cũng rất lo lắng, thế nhưng vẫn bình tĩnh mà khuyên: "Có lẽ ngài ấy có sự chuẩn bị khác thì sao."
Thương Triêu Tông: "Chuyện này rất lớn, nếu như có chuẩn bị khác thì cũng nên thông báo cho chúng ta một tiếng chứ?"
Mông Sơn Minh cười khổ: "Đạo gia là người như vậy mà, nếu như không tới cuối cùng thì rất nhiều chuyện đều không ai biết ngài ấy muốn làm cái gì, chẳng lẽ vương gia còn chưa quen hay sao?"
Thương Triêu Tông cũng dở khóc dở cười: "Liên quan tới tính mạng của nhiều người như vậy, ta có thể không lo lắng hay sao? Có thể quen thuộc mới là lạ đấy!"
Y vừa nói xong thì có một quan đưa tin vội vàng chạy vào: "Vương gia, Mông soái, thám tử bên nước Triệu truyền tới quân tình khẩn cấp!"
Sắc mặt Mông Sơn Minh run rẩy: "Báo cáo đi!"
Quan đưa tin vội vàng thông báo: "Thám tử báo, tướng quân đường phía Tây của nước Triệu là Điền Chính Ương và Mã Trường An làm phản!"
“Điền Chính Ương và Mã Trường An tạo phản rồi?” Thương Triêu Tông vô cùng kinh ngạc, đúng hơn là cảm thấy khó tin.
Mông Sơn Minh sắc mặt cũng đột nhiên kinh ngạc, nhanh chóng đưa tay dành lấy tờ tin tình báo trên tay quan đưa tin để xem thế nào, càng xem thần sắc càng kinh ngạc lẫn nghi ngờ bất định.
Tình báo cho biết, hai vị tướng bảo vệ nam bắc của phòng tuyến miền tây nước Triệu là Điền Chính Ương và Mã Trường An đột nhiên liên thủ ra tay, lúc từng người triệu tập nghị sự chư tướng, ở nơi tổ chức nghị sự đột nhiên sát thủ ra tay với đám tướng lĩnh. Việc này rõ ràng cho thấy mưu đồ đã lâu, các nơi bên ngoài hội nghị, hầu như đồng thời đã tiến hành khống chế hết binh lính dưới chướng của các tướng lĩnh bị giết.

Nếu nói như vậy còn chưa đủ để chứng minh Diền Chính Ương và Mã Trường An tạo phản, thì có một việc khác đủ để chứng minh, cần biết trong hai bộ đại quân có không ít tu sĩ của nước Triệu, thậm chí là tu sĩ của Tam Đại Phái nước Triệu. Điền Chính Ương và Mã Trương An làm loại chuyện này đương nhiên sẽ lao vào ngăn cản.
Nhưng bên cạnh Điền Chính Ương và Mã Trường An đột nhiên xuất hiện một đám tu sĩ khác, đồng thời đã ra tay với đệ tử Tam Đại Phái của nước Triệu, hơn nữa lại trực tiếp sai sát thủ, đại khai sát giới, khẩn cấp hiệp trợ hai vị chủ tướng khống chế hai đội quân.
Thẳng tay đại khai sát giới đối với tu sĩ trong đội quân trấn thủ của Tam Đại Phái nước Yến, đây không phải là tạo phản thì là gì?
Tình báo cuối cùng lại đến tay của Thuơng Triêu Tông, sau khi xem xong, sắc mặt y càng trở nên thay đổi thất thường.
Trong lều yên tĩnh, hào khí ngưng lại nặng nề một lúc, rồi Thương Triêu Tông, ngữ khí vẫn có vẻ khó tin, nói: “Hai người đó chính là đại tướng của triều đình nước Triệu, không được điều đình nước Triệu tin cậy, không đủ sức để nắm trong tay trăm vạn đại quân nước trấn tây. Nhưng triều đình nước Triệu chắc sẽ không bạc đãi hai người này, sao họ lại đột nhiên tạo phản?
Mông Sơn Minh nói: “Hai viên đại tướng này trong tay nắm trọng binh ngăn chặn nước Tề để bảo vệ phòng tuyến nước Triệu, đột nhiên khai chiến mưu phản tại thời điểm này, triều đình nước Triệu sợ là sẽ có đại loạn trên từng tấc đất.
Thương Triêu Tông gật đầu: “Vì khai chiến với ta, nước Triệu một năm nay hầu như đều tập kết phần lớn lực lượng quốc gia về hướng đông, chống cự với bên ta, nhưng nội bộ bên đó rỗng tuếch, Điền Chính Ương và Mã Trương An đột nhiên tạo phản ở tuyến phía tây, phía sau lưng nước Triệu hầu như không còn sự phòng thủ nào khác, đều giagiao hết cho hai vị phản tướng này.”
“Bổn vương vẫn có chút không hiểu, Điền Chính Ương và Mã Trường An lấy đâu ra gan to như vậy, không có đủ lực lượng tu sĩ thì không thể đối kháng được với quân của triều đình nước Triệu, mà lực lượng tu sĩ có thể chống đỡ hắn tạo phản lấy ở đâu ra? Đây chắc chắn là trực tiếp đại khai sát giới đối với đệ tử Tam Đại Phái của nước Triệu, các nước ai

dám rút hết một lực lượng lớn như vậy của nội bộ mình chạy vào trong biên giới nước Triệu để trợ giúp, để nội bộ trống rỗng không sợ sẽ xuất hiện loạn tử hay sao?”
Mông Sơn Minh vuốt râu nói: “Hẳn là có bên thứ bat ham dự, hơn nữa đã có mưu đồ từ lâu, các phương diện cũng chuẩn bị từ lâu rồi, nếu không thì không thể nào nhanh chóng khống chế được bao nhiêu nhân mã nước Triệu như vậy.”
Thương Triêu Tông hỏi lại: “Lực lượng thứ ba là ai?”
Mông Sơn Minh: “Ai thu lợi thì chính là kẻ đó!”
“Ai thu lợi chính là kẻ đó…” Thương Triêu Tông thì thầm, “Trước mắt thoạt nhìn, Điền Chính Ương và Mã Trường An tạo phản là có lợi cho chúng ta. Hai người cùng phản, hậu phương nước Triệu trống rỗng, xuất hiện hai người tự tiện chà đạp, nước Triệu sẽ không thể không điều lực lượng tương đương đi chống cự, nhưng có thể áp chế được lực lượng phản quân trong tay hai người hầu như đều tập trung vào vùng giao chiến với chúng ta, tất nhiên phải rút đi lượng lớn nhân mã bên này, nhưng nếu như vậy, đối mặt với thế lực tấn công hùng mạnh bên ta, Bàng Đằng thất bại không còn nghi ngờ gì nữa. Chúng ta thu lợi, lẽ nào nước Yến chúng ta lại tham gia vào việc này hay sao?
Mông Sơn Minh lắc đầu: “Những người kia trong triều đình chúng ta, không nói là có gan phách ấy hay không, Vương gia cảm thấy bọn họ sẽ cổ vũ khí thế tiến công của chúng ta như vậy không? Không kéo chân sau của chúng ta thì đều là người tốt. Dưới sự phẫn nộ của nước Triệu vạch trần việc nước Yến đàm phán nội tình, chắc Vương Gia cũng có nghe thấy rồi.”
Thương Triêu Tông hoài nghi: “Vậy thì thật kì lạ, lực lượng bên nào tham dự vào việc đi tìm các nước đây?”
Mông Sơn Minh cười khổ: “Chỉ sợ người này xa tận chân trời gần ngay trước mắt.”
“Ách…” Thương Triêu Tông chỉ vào Mông Sơn Minh rồi lại tự chỉ vào mình: “Chúng ta?”
Mông Sơn Minh vẫn cứ cười khổ không thôi: “Trước đây Vương gia còn nói Đạo gia để chúng ta liều chết với nước Triệu đến cùng là không sáng

suốt, còn nói vẫn không hiểu vì sao Đạo gia lại làm như vậy, lẽ nào sự việc đến hôm nay rồi Vương gia vẫn chưa hiểu hay sao?”

“Đạo gia? Ngươi nói là Đạo gia đã tham dự vào việc Điền Chính Ương và Mã Trường An tạo phản?” Thương Triêu Tông ngữ khí có vẻ ngạc nhiên.

Chương 1242: Thượng binh phạt mưu (2)

Chương 1242: Thượng binh phạt mưu (2)
“Sao có thể thế được? Trước giờ chưa từng nghe nói Đạo gia và họ Điền và họ Mã kia có bất cứ quan hệ nào, mà Mông soái cũng vừa mới nói, việc đó là mưu đồ đã lâu, lại còn đã chuẩn bị các phương diện từ rất lâu rồi, nếu không không thể nào khống chế được lực lượng nhân mã đông đảo của nước Triệu, Đạo gia vừa mới từ bí cảnh đi ra, ở trong bí cảnh những một năm trời, hoàn toàn cắt đứt liên hệ với bên ngoài, sao có thể nhanh chóng chuẩn bị tốt chuyện phức tạp như thế?
Mông Sơn Minh: “Vậy Vương gia giải thích như thế nào việc Đạo gia biết rõ bất lợi nhưng lại để chúng ta liều chết với nước Triệu đến cùng?”
“Việc này…” Thương Triêu Tông vừa ngạc nhiên lại vừa nghi ngờ, khó nói thành lời.
Mông Sơn Minh tiếp tục nói: “Đạo gia không phải là người làm việc mà không dụng công, ngài ấy làm những việc mà người khác nhìn không hiểu, thường thường là dấu diếm đi thâm ý, càng là bộ bộ kinh tâm, đây cũng là lí do vì sao biết rõ làm việc lớn nguy hiểm như vậy cũng vẫn chấp hành theo.”
“Sự việc khiến cho người ta không thể hiểu nổi, nhưng nếu là Vương gia liên tưởng chuyện này hướng về Đạo gia, vậy thì mọi việc trước mắt đều có thể nghĩ thông suốt rồi.”
“Điền Chính Ương và Mã Trường An mưu phản, trước mắt coi như đã chiếm được thế thượng phong, kì thực còn có rất nhiều nhân tố không xác định, lực lượng trong tay bọn hắn dù sao cũng đều là đệ tử nước Triệu, điểm này cũng là điểm trí mạng nhất, căn bản không chống đỡ nổi sự phản công của triều đình nước Triệu. Triều đình nước Triệu dục phản

công, nhất định sẽ phải xuất một lượng lớn binh lực từ tuyến phía đông nơi cùng chúng ta giao chiến, tiếp đó có thể tưởng tượng, triều đình nước Triệu muốn bài trừ thế lực bên ngoài thì trước tiên phải trấn an nội bộ, tất nhiên là không tiếc giá lớn cầu hòa với nước Yến ta, nếu không thì bên trong bị công hãm, cũng không còn sức lực đâu mà đánh một trận với nước Yến."

"Tiền tài, vậy chất, sắc đẹp, lúc này chỉ cần nước Yến ta mở lời , chỉ cần là những thứ nước Triệu có thể dâng, thì sẽ đều đáp ứng hết. Bọn chúng chắc chắn sẽ muốn dùng tất cả các cách để thuyết phục chúng ta, thuyết phục triều đình, thuyết phục Tam Đại Phái, để nước Yến tản binh, vì thế mà không tiếc trả giá lớn. Mà Đạo gia lại muốn ta bỏ qua cho triều đình, bỏ qua cho Tam Đại Phái, tiếp tục liều chết với nước Triệu."

"Đạo gia vì sao lại làm như vậy? Có phải là vì Đạo gia sớm đã dự liệu được ngày này rồi không? Có phải là Đạo gia đã sớm biết Điền Chính Ương và Mã Trường An muốn làm phản? Nếu không thì không thể tìm được cách giải thích nào hợp lý cho ý của Đạo gia. Nếu là Đạo gia, tất cả nghi vấn đều được giải quyết dễ dàng!"

"Những gì Điền Chính Ương và Mã Trường An chuẩn bị dù có đầy đủ thế nào cũng cơ bản là không ổn, bọn hắn cần thời gian để nắm giữ hai trăm vạn đại quân kia! Chỉ cần chúng ta ở phía đông nước Triệu liều chết cắn nước Triệu không buông, thì nước Triệu sẽ không thể điều lực lượng đi ứng đối, Tam Đại Phái nước Triệu nước Triệu cũng không thể điều động đâu ra được lực lượng tu sĩ tương đương đi dọn dẹp hiện trường, điều này rõ ràng chính là đang cho Điền Chính Ương và Mã Trường An tranh thủ thời gian! Tương tự, chỉ cần Điền Chính Ương và Mã Trường An nắm chắc lực lượng trong tay, một khi nảy sinh bất lợi, dưới sự liên thủ giáp công với các phía của ta, nước Triệu chắc chắn sẽ thua!"

"Nếu Đạo gia tiếp tục kiên trì, nếu sau đó không xuất hiện biến cố gì, thì nước Triệu sắp trở thành vong quốc rồi! Ta nghe nói ở trong thiên cốc của đỉnh Thiên Đô, Đạo gia đã giết trưởng lão chủ sự của Tam Đại Phái, thù này…hắn là kết rồi!"

Khiến nước Triệu thành vong quốc? Cách thuyết giải này thực có thể nói là khiến người ta kinh sợ, Thương Triêu Tông kinh nghiệm sa trường đã

lâu mà nghe cũng hãi hùng khiếp vía không thôi, cuối cùng nhún vai hai cái, vẫn là câu nói đó: “Đạo gia lấy đâu ra lực lượng tu sĩ lớn như vậy đi trợ giúp Điền Chính Ương và Mã Trường An mưu phản? Nếu thật sự có, há sẽ khiến chúng ta nằm dưới sự kiểm soát của kẻ khác?”
Mông Sơn Minh lắc đầu: “Ta không biết, nhưng sự việc đứng ở góc độ của chúng ta mà nói đã quá rõ ràng, việc Điền Chính Ương và Mã Trường An mưu phản cho dù không phải Đạo gia thao túng, nhưng tất nhiên vẫn có liên quan đến Đạo gia, trước mắt chúng ta với bên Điền-Mã kia đã có xu thế phối hợp cùng nhau rồi! Chúng ta mạo hiểm liều chết chiến đấu tới cùng, bọn hắn mạo hiểm khởi binh, chuyện lớn như vậy, cọc nào cũng không có đường lui, nếu nói là trước đó không có liên hệ mật thiết gì, nếu nói chỉ là trùng hợp, thật sự là không thể nào!”
Cuối cùng từ từ bổ sung thêm một câu: “Vương gia hiện tại vẫn còn lo lắng, còn cho rằng Đạo gia không sáng suốt sao?”
"Híz-khà-zzz. . ." Thương Triêu Tông hít một hơi thật sâu: “Người ở bí cảnh, rõ ràng là đã lên kế hoạch những việc này, thật khiến người ta khó tin!”
Mông Sơn Minh buông tiếng thở dài: “Thâm sâu không lường trước được!”
Hai người đều biết rõ người được nói đến là ai.
…
“Cái gì? Điền Chính Ương và Mã Trường An phản rồi hả?”
Ở tiền tuyến nơi đại quân Hàn, Tống giao chiến, bên trong lều quân, Đại tư mã nước Hàn Kim Tước nghe tin vô cùng bất ngờ, sau khi xem kĩ tình báo, ông ta vội vàng bước đến trước tấm bản đồ.
Mấy tên tướng lĩnh cũng cùng bước tới trước bản đồ, cùng xem xét thế trạng binh lực nước Triệu mà trên bản đồ chỉ ra.
Một lúc lâu sau, Kim Tước lắc lắc đầu, sắc mặt cực kì phức tạp, nói: “Hẳn là việc đội ngũ Nam Châu của nước Yến chủ động khơi mào chiến sự có liên quan tới việc này? Nếu thực sự là như thế, một khi quân Yến cắn chặt không buông, nước Triệu tắc thì rơi vào thế nguy hiểm!”
Một tướng đứng bên cạnh hùng hùng hổ hổ nói: “Nếu thật là như vậy, chúng ta bên này đánh sống đánh chết cứng rắn đến bây giờ cũng không

dành được chút lợi thế nào, ngược lại là nước Yến trước đây bị ép đi vào đường cùng giờ đã lật mình muốn dành lại lợi thế lớn.”
Ai nói không được! Kim Tước nhắm mắt cười khổ, chỉ nói một câu: “Thượng binh phạt mưu!”
…
Võ Lịch năm 532.
Tướng bảo vệ phía tây nước Triệu Điền Chính Ương và Mã Trường An đồng thời có hành động khác thường, cả hai đều không ngang nhiên công khai tạo phản, nhưng lại trắng trợn tẩy trừ, điều chỉnh đội quân dưới chướng, đồng thời cho máu rửa sạch tu sĩ nước Triệu trấn giữ dưới chướng, hoặc là giết phạt, hoặc là giết chạy!
Dù chưa công khai tuyên bố tạo phản, nhưng hành động như vậy trong mắt người trong thiên hạ thì chẳng khác gì tạo phản, nói thế nào cũng đều là tạo phản.
Tam Đại Phái nước Triệu tổ chức một đám tu sĩ, khẩn cấp đi áp chế phản loạn, gặp một lực lượng hùng mạnh phản kích.
Bởi vì phần lớn tu sĩ nước Triệu đều tập trung trên chiến trường giao chiến với nước Yến, lực lượng xuất kích có hạn, mà lại vội vàng, không thể đánh bại phản loạn, ngược lại bị thế lực sau lưng Điền Chính Ương và Mã Trường An tập trung lực lượng phản kích một lần nữa.
Việc này vừa xảy ra, thiên hạ chấn động, người người khiếp sợ.
Thế lực khắp nơi hướng chằm chằm ánh mắt về phía nước Triệu.
Muốn không chú ý cũng khó, thế lực khắp nơi đều biết dựa vào Điền Chính Ương và Mã Trường An căn bản không thể thực hiện được việc này, ai cũng đều muốn biết thế lực hậu thuẫn hai người này là thần thánh phương nào.
Cơ cấu tình báo của thế lực khắp nơi khẩn chương hành động, không phải là ăn chay, đã rất nhanh chóng nắm bắt được manh mối.
Thế lực chống đỡ sau lưng hai người tựa hồ cũng vô ý giấu diếm thân phận, tình hình của Hiểu Nguyệt Các bắt đầu như ẩn như hiện.
Theo tình thế tiến thêm một bước rõ ràng, thế lực khắp nơi cơ bản đã có thể xác định, thế lực hậu thuẫn Điền-Mã mưu phản chính là tổ chức sát thủ thần bí vẫn luôn ẩn nấp đó, Hiểu Nguyệt Các!

Hiểu Nguyệt Các nổi lên mặt nước, lại còn có dã tâm này, quả thực làm cho rất nhiều người giật mình kinh ngạc.
Nhưng chuyện càng khiến người ta giật mình còn ở phía sau, những tướng lĩnh xin nghỉ hoặc đột nhiên mất tích của một vài nước đột nhiên lại xuất hiện ở nước Triệu, đột nhiên xuất hiện dưới chướng của Điền Chính Ương và Mã Trường An.

Chương 1243: Phong ba loạn lạc

Chương 1243: Phong ba loạn lạc
Sau khi tướng lĩnh dưới chướng của tướng Điền, tướng Mã bị tẩy trừ sạch sẽ, đương nhiên sẽ xuất hiện số lượng ghế trống tương đương, cho dù là vì ổn định lòng người, đề bạt nhiều người từ cấp dưới lên làm tướng lĩnh thì cũng vẫn còn không ít ghế trống, một vài chức vị quan trọng không thì thể thật giả lẫn lộn mà lấy bừa được. Mà những tướng lĩnh mất tích kia tắc phải phát huy tài năng quân sự của mình, đến đây ngồi bổ sung vào những chỗ trống đó.
Điều càng làm lòng người kinh hãi là, những người này đều có một thân phận giống nhau, đều là học trò của Ngọc Thương tiên sinh nổi danh khắp thiên hạ.
Mà vị Ngọc Thương tiên sinh nổi danh khắp thiên hạ đó tựa hồ cũng không muốn che giấu nữa, ngang nhiên xuất hiện trong quân ngũ và trong lãnh địa mà Điền-Mã khống chế.
…
Trong Phiêu Miễu Các, cầm tập tin tức trình báo liên quan đến Hiểu Nguyệt Các và Ngưu Hữu Đạo, Sa Như Lai ngồi ở sau bàn không khỏi cười lạnh một tiếng: “Nguyên một đám ấy, thật đúng là biết chơi!”
Loại cảm giác cúi xem người trong thiên hạ diễn tạp kĩ này, có nhiều lúc khá thú vị đấy.
Thân phận của Ngọc Thương cũng đã sớm biết rồi. Một năm trước, Phiêu Miễu Các đã sớm có cảnh giác với hành động kì lạ của Hiểu Nguyệt Các ở trong biên giới nước Triệu rồi.
Có một số việc Phiêu Miễu Các sớm đã thấy rõ, bất kể là sự chuẩn bị trước khi có hành động lạ của Hiểu Nguyệt Các, hay là việc bố trí từng phần mật ngôn mà Ngưu Hữu Đạo đã phát đi khi đi qua Ngũ Lương

Sơn, bên này đều rành mạch, trước đó đã phán đoán rõ ràng Hiểu Nguyệt Các và Ngưu Hữu Đạo muốn làm gì.
Có lẽ người trong cuộc còn cho là mình rất thông minh, khóe miệng Sa Như Lai hiển hiện điệu mỉa mai.
…
Biết được tin tức, trong lều quân, Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh nhìn nhau một hồi không nói lời nào.
“Đạo gia là thầy của cháu trai Ngọc Thương tiên sinh!” Thương Triêu Tông chợt dở khóc dở cười, phá vỡ bầu không khí yên lặng.
Mông Sơn Minh cười khổ: “Thì ra là vậy, hóa ra Đạo gia và bên kia đã sớm có cấu kết.”
Chuyện hai người lúc trước trăm ý vẫn không tìm được cách giải thích phù hợp, nay tựa hồ cuối cùng cũng tìm được đáp án rồi.
Thương Triêu Tông cảm khái vạn phần: “Nằm mơ cũng không nghĩ tới, Ngọc Thương tiên sinh nổi danh khắp thiên hạ kia lại là người của Hiểu Nguyệt Các, nhìn từ tin tình báo mà thám tử thu thập được, thân phận địa vị ở Hiểu Nguyệt Các của Ngọc Thương tiên sinh đó hình như cũng không phải tầm thường, không chừng chính là vị Các chủ thần bí đó của Hiểu Nguyệt Các!”
Mông Sơn Minh thở dài: “Có phải hay không thì không thể xác định được, việc này Đạo gia chắc cũng biết, Đạo gia không thể không biết chi tiết việc mạo hiểm lớn như vậy, quay đầu lại có thể nghe ngóng, chỉ là không biết hắn có nói hay không, Đạo gia này…” Lắc đầu, có tiếp xúc ắt sẽ biết rõ, điều mà Ngưu Hữu Đạo không muốn nói thì có hỏi thế nào cũng phí công thôi.
…
“Ngươi đoán không sai, lần này, nước Triệu thực sự gặp nguy rồi. Thật không ngờ, Ngưu Hữu Đạo lại có cấu kết với Hiểu Nguyệt Các sâu như vậy.”
Trong hoàng cung nước Tấn, Thái Thúc Hùng dựa vào lan can, buông tiếng thở dài.
Thiệu Bình Ba đi sau lưng liền nghiêm mặt, y cũng không ngờ sự việc lại trở thành như vậy, y nhớ là Hiểu Nguyệt Các muốn đẩy Ngưu Hữu Đạo vào chỗ chết, sao đột nhiên lại biến thành thế này?

Y nhớ rõ ràng, người từng có cấu kết với Hiểu Nguyệt Các là y, y từng duy trì hợp tác lâu dài với Hiểu Nguyệt Các, chỉ là sau đó thế lực ở Bắc Châu của y đã bị sụp đổ.
Trước kia y còn luôn cân nhắc rốt cuộc Hiểu Nguyệt Các muốn lợi dụng hắn làm gì, hôm nay hắn rốt cuộc cũng tìm được đáp án, đoán chừng Hiểu Nguyệt Các ban đầu cũng có ý định với hắn giống như với Ngưu Hữu Đạo bây giờ.
Nếu như hợp tác thuận lợi, tất cả những gì hôm nay Ngưu Hữu Đạo đạt được đáng ra đều thuộc về y, nhưng y đã thất bại, đã không còn là đối tượng hợp tác lý tưởng nhất nữa rồi, vì vậy, Hiểu Nguyệt Các tùy cơ ứng biến, đặt hết cá cược vào người Ngưu Hữu Đạo.
“Lúc đầu, Mao Lư sơn trang bị tập kích, đám người bảo vệ vốn là cao thủ thần bí trợ giúp Ngưu Hữu Đạo, chắc đều là người của Hiểu Nguyệt Các, thần nên sớm nghĩ ra mới đúng.” Thiệu Bình Ba khẽ thở dài một tiếng, trong giọng nói không rõ là cảm xúc gì.
“Ừ.” Thái Thúc Hùng khẽ gật đầu, nhưng tâm trạng của ông ta không hoàn toàn giống với Thiệu Bình Ba, ánh mắt nhấp nháy, nói: “Trước đây còn tưởng Ngưu Hữu Đạo nói đùa, quả nhân còn cười nhạo hắn lấy đâu ra hùng binh để liên thủ cùng quả nhân, hôm nay xem ra, cái hắn gọi là hùng binh hóa ra là chỉ cái này. Hắc, khác thú vị đấy, xem ra quả nhân nên cân nhắc một chút về chuyện hợp tác với hắn rồi.”
Thiệu Bình Ba muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng không nói ra, đây không phải là Bắc Châu của y, lời nói và hành động cử chỉ đều có chút băn khoăn suy nghĩ.
Chuyện Hiểu Nguyệt Các khởi binh đột nhiên xảy ra, lại há chỉ là bọn họ bừng tỉnh nhận ra, rất nhiều người đều đã tỉnh ngộ, Ngưu Hữu Đạo cưỡng ép khơi mào chiến sự với nước Triệu hóa ra là như vậy, quan hệ giữa Ngưu Hữu Đạo và Ngọc Thương ai ai cũng đều biết, hai bên rõ ràng đã liên thủ với nhau.
…
“Ý của Thượng tướng quân là gì?” Hạo Vân Đồ đang ngồi sau bàn liền đứng dậy, lách qua bàn, đưa ra từ tay một bản tấu chương hỏi Hô Diên Vô Hận đang đứng bên dưới.

Bản tấu chương này là của Hô Diên Vô Hận tấu lên, là tấu chương xin từ chức.
Việc của Hiểu Nguyệt Các vừa diễn ra, việc của Ngọc Thương vừa diễn ra, việc của một số tướng lĩnh các nước vừa diễn ra, ông ta cũng phải chịu liên lụy, bởi vì ông ta cũng là đệ tử của Ngọc Thương.
Ông ta gần đây rõ ràng đã phát giác được bên cạnh mình có nhiều thêm một vài người, lúc ẩn lúc hiện, nói trắng ra chính là người của triều đình phái đến giám sát ông ta.
Đối với chuyện này, cho dù trong lòng có chỗ bất mãn, nhưng ông ta cũng hiểu được nỗi hoảng sợ của triều đình.
Đã có vết xe đổ của những người khác, Thượng tướng quân Hô Diên Vô Hận nắm trong tay binh mã hùng mạnh nhất của nước Tề, có một số việc nghĩ kĩ thì cực kì đáng sợ, nghĩ qua thôi cũng đều đáng sợ.
Ông ta rất tự giác, chủ động thượng tấu xin từ chức, chủ động xin buông bỏ quyền nắm binh trong tay.
Lúc hoàng đế nhìn thấy tấu chương này, có hơi ngán ngẩm. binh mã dưới chướng của ngươi đều là do ngươi một tay mang đến, nếu ngươi thực sự có ý định tạo phản thì xin từ chức có tác dụng quái gì, cho dù không có ở đây, tùy tiện chào một tiếng, chỉ sợ cũng như mây bay, nước Tề lập tức sẽ đại loạn.
Lúc này, Hô Diên Vô Hận cung kính nói: “Quan hệ giữa thần và Ngọc Thương mọi người đều biết, lần trước Ngọc Thương sống ở kinh đô nước Tề, thần có thường đi lại với ông ta, sự việc không phải chuyện đùa, thần xin từ chức là để tránh hiềm nghi!”
“Tránh hiềm nghi?Nếu không thẹn với lương tâm thì sao phải tránh hiềm nghi?” Hạo Vân Đồ hỏi lại, nói: “Vậy trẫm hỏi Thượng tướng quân, giữa ngươi và Ngọc Thương có âm mưu cấu kết không chính đáng đó không?”
Hô Diên Vô Hận: “Thần sợ, thần thề với trời, thần và Ngọc Thương chỉ có quan hệ thầy trò, tuyệt đối không có bất kì cấu kết làm loạn nào.”
Hạo Vân Đồ: “Trẫm hỏi lại ngươi, ngươi sẽ phản bội nước Tề mà đi hoặc ở nước Tề làm loạn không?”
Hô Diên Vô Hận: “’Thần cả đời chiến đấu vì bảo vệ nước Tề, bản thân thần, người nhà của thần, họa phúc vinh nhục đều là vì nước tề, tuyệt đối

không phản bội nước Tề!”
Hạo Vân Đồ vui mừng đáp: “Nếu đã như vậy, hà cớ gì phải xin từ chức? Ngọc Thương đi đồn đại lừa đời lấy tiếng, quân ăn cướp chỉ toàn như vậy, đâu có thể sánh được với Thượng tướng quân? Ông ta cũng chỉ có thể lôi kéo được những kẻ tầm thường, Thượng tướng quân là đại thần triều đình địa vị trên vạn người, xê dịch hoán đổi vị trí cũng khó so sánh, trẫm không tin Thượng tướng quân cả đời hùng danh lại đi làm phản tặc, trẫm cũng không tin Thượng tướng quân sẽ phản bội nước Tề, cho nên chuyện từ chức trẫm không phê chuẩn, cũng đừng nhắc lại nữa!” Hạo Vân Đồ kéo lấy tay của Hô Diên Vô Hận, nhét tấu chương vào trong tay ông ta.

Chương 1244: Ngươi nói láo! (1)

Chương 1244: Ngươi nói láo! (1)
Hô Diên Vô Hận lùi về sau một bước, khom người chắp tay, nói lớn: “Thần tuân chỉ!”
Hạo Vân Đồ: “Trẫm biết ngươi vẫn còn băn khoăn, trẫm tín nhiệm ngươi thì vẫn tín nhiệm ngươi, nhưng miệng lưỡi người đời, triều thần chỉ trích là khó tránh khỏi, có một số việc vẫn phải làm ra vẻ nói rõ ràng cho mọi người, xảy ra sự việc như vậy cũng không thể làm như chưa hề có chuyện gì xảy ra, sự phòng bị và điều tra của triều đình đối với người trong quân đội, vẫn cần Thượng tướng quân phối hợp! Tại đây trẫm xin thề với trời xanh, thề với tổ tiên nhà họ Hạo, thề với chúng sinh của thảo nguyên, chỉ cần Thượng tướng quân không phản bội nước tề, chỉ cần trẫm còn sống một ngày, thì vinh quang nhà họ Hô Diên mãi còn, trẫm tuyệt đối không ruồng bỏ!” Hạo Vân Đồ nói, khí thế động lòng người.
Hô Diên Vô Hận một lần nữa nói lớn: “Thần tuân chỉ!”
Lúc này chuyện đã xong, sau khi Hô Diên Vô Hận lui xuống, thần sắc của Hạo Vân Đồ có chút sệch đi, Ngọc Thương kia lừa ông ta thật thê thảm, ông ta lại còn mua nhà cửa cho Ngọc Thương, ngẫm lại thật nực cười. Sau khi đã bình tĩnh lại nỗi tức giận trong lòng, ông ta hô một tiếng: “Bộ Tầm!”
Đại tổng quản Bộ Tầm nghe lệnh bước vào, Hạo Vân Đồ từ từ nói: “Trong quân hễ những ai có liên quan tới Ngọc Thương đều đem đi điều tra thật nghiêm cho ta.”
Bộ Tầm vừa kinh ngạc vừa hoài nghi: “Thượng tướng quân cũng…”
“Hồ đồ!” Hạo Vân Đồ quát lớn, ngữ điệu nặng nề nói: “Hô Diên Vô Hận há có thể hành động xằng bậy, một khi hở ra tất sẽ gặp tai họa. Không được làm bậy, chỉ được âm thầm điều tra.

Nói cho cùng hắn vẫn hơi sợ hãi, nói cái gì mà Ngọc Thương chỉ có thể lôi kéo được những kẻ tầm thường, đó chỉ là nói vậy thôi, Điền Chính Ương và Mã Trường An lẽ nào không phải trọng thần ở nước Triệu? Nếu không phải trọng thần, nếu không phải là tâm phúc của triều đình nước Triệu, làm sao có thể nắm trong tay trăm vạn binh quyền? Nhưng hai người đó không phải đã thành người của Hiểu Nguyệt Các rồi đó sao? Mấu chốt là sức ảnh hưởng của Hô Diên Vô Hận ở nước Tề quá lớn, Tam Đại Phái nước Tề cũng không dám làm bậy, ngay cả ông ta cũng không tiếc muốn tìm đủ mọi cách để gả con gái cho Lạp Long của Hô Diên gia, làm loạn chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.
Một khi chọc giận những chiến tướng ngao kiệt bất tuần, bò ra từ đám người chết kia, thì không cần biết ngươi là hoàng đế nước nào hay không phải hoàng đế, cũng đều có thể bị kéo xuống ngựa hết.
“Vâng!” Bộ Tầm đáp, sau đó lui đi.
“Đợi một chút!” Hạo Vân Đồ lại bổ sung thêm một câu: “Liên hệ với Ngưu Hữu Đạo.”
Trong lòng ông ta hiện giờ cũng đã có chút bất an, trước kia, Ngưu Hữu Đạo uy hiếp bên này, ông ta căn bản không xem hắn ra gì, bây giờ mới phát hiện là bản thân võ đoán, Ngưu Hữu Đạo ở bên nước Tề đã tạo ra một dội hùng binh, nếu đây là định làm loạn với Tề, vậy thì phiền toái khá lớn.
Hiện tại không rõ Ngưu Hữu Đạo có quan hệ mật thiết gì với Hiểu Nguyệt Các, vì để tránh cho tên điên kia nổi loạn, cần phải trấn an hắn một chút.
…
Không chỉ là nước Tề, những nước liên quan đến chuyện của Ngọc Thương cùng lúc đều triển khai việc điều tra, cách ly thậm chí là bắt giữ đối với những người có liên quan.
Rất nhiều người bị oan, chỉ là có chút quan hệ thầy trò với Ngọc Thương mà thôi, trước khi sự việc xảy ra, những người thực sự bị Ngọc Thương lôi kéo đều đã kịp thoát thân, cũng đã chạy sang bên chỗ Ngọc Thương rồi, Ngọc Thương sẽ không để những người mà ông ta cẩn thận âm thầm đào tạo này bị tai họa bất ngờ. Mặt khác, Ngọc Thương cũng sẽ không quan tâm đến sống chết của những người gọi là đệ tử mà ông ta không

lôi kéo được. Hiểu Nguyệt Các vừa có chuyện, những người đó đã không còn giá trị lợi dụng nữa rồi.
Cùng một lúc, không biết bao nhiêu người phải chịu tai họa bất ngờ…
Đầu phố ở kinh đô nước Tề, tại một cửa ngõ, một lão phu nhân tập tễnh dựa vào tường, tựa hồ không đi nổi nữa, đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía một cái sân trong con ngõ nhỏ.
Bà ta không phải ai khác, phía sau lớp hóa trang tỉ mỉ kia chính là Nhan Bảo Như.
Mà bên trong cái sân trong ngõ hẻm kia, người đang ở chính là đệ tử của Quỷ Y trong lời đồn, Vô Tâm.
Sau khi từ Thiên Đô Phong thoát thân, nàng ta một mạch trốn trốn tránh tránh, đi về kinh đô nước Tề, bởi vì nghe đồn đệ tử của Quỷ Y đang ở đây.
Nàng ta đã trúng độc khổ thần đan, nếu nói ngoại trừ Hiểu Nguyệt Các còn có ai có thể giải được độc khổ thần đan thì chắc cũng chỉ có Quỷ Y thần long thấy đầu không thấy đuôi kia thôi.
Thiên hạ bao nhiêu người như vậy, muốn tìm quỷ y là chuyện không hề đơn giản, nàng ta cũng không có cách gì, chỉ có thể xông đến chỗ đệ tử của Quỷ Y kia.
Nếu nói trước đây, nàng nghi ngờ không biết trong người mình rốt cuộc có còn độc khổ thần đan hay không, sau khi Hiểu Nguyệt Các nổi lên mặt nước khởi sự, mối quan hệ giữa Ngọc Thương và Ngưu Hữu Đạo khiến nàng ta tuyệt vọng như rơi xuống đáy vực sâu.
Hôm nay không chỉ là muốn nhờ cậy đệ tử của Quỷ Y chuyện giải độc, mà nàng ta còn muốn nương nhờ vào vị đệ tử này, thực sự là không còn đường nào để đi nữa, người có thể khiến tam phải trung lập hoặc những người khác tha cho nàng một con đường sống, có lẽ chỉ có đệ tử của Quỷ Y.
Nhưng vị đệ tử Quỷ Y này không phải ai muốn gặp cũng gặp được, kinh thành nước Tề rất xem trọng, Tây Viện Đại Vương Hạo Vân Thắng phái người hộ vệ nơi này, không để người khác dễ dàng quấy rầy. Trên thực tế, vị đệ tử Quỷ Y kia nếu như không muốn gặp khách, thì bình thường cũng không có mấy người dám mạo nhiên quấy rầy đến y.

Tóm lại, sau khi quan sát, Nhan Bảo Như phát hiện, trong sáng trong tối đều có người âm thầm theo dõi, ngay cả sạp hàng buôn bán bên cạnh cũng có chút gì đó khả nghi, nàng ta cơ bản là không tìm được cách nào để tiếp cận được ngôi nhà đó mà không để ai phát hiện ra.
Nàng ta chỉ có thể chờ ở gần đó, tìm cơ hội.
Đường đường là cao thủ đứng thứ hai đan bảng cải trang ăn mặc tạp nham thành bộ dạng chán nản như vậy, chỉ e ngay cả chính nàng ta trước đây cũng chưa từng nghĩ đến.
Thế nhưng không còn cách nào khác, bất luận là Tam Đại Phái trung lập hay là Ngưu Hữu Đạo của hiện tại, bọn họ đều không phải người mà nàng ta có thể chọc vào được, hơn nữa bọn họ sẽ đều không bỏ qua cho nàng ta…
Trong ngôi nhà yên tĩnh, từ sau khi chủ nhân mới đến, vị thảo dược nồng đậm hay thanh nhã cũng chưa từng rời khỏi ngôi nhà đó.
Sau khi thay đổi phòng, một đám chuột trong lồng bị giam giữ mỗi con một ngăn, tên đệ tử Quỷ Y, Vô Tâm, mặc áo xanh đứng trước lồng sắt, quan sát phản ứng của những con chuột đã được bón thuốc cho.
Cửa bên ngoài đã mở, hôm nay hình như nha hoàn hầu cận của Vô Tâm là Quách Mạn dẫn theo mấy người vào trong, mấy người mang tới mấy giỏ thảo dược, nghe theo phân phó của Quách Mạn, đem thảo dược để vào trong khố phòng.
Lượng thuốc dùng ở đây rất lớn, lãng phí cũng rất nhiều, cơ bản đều lãng phí khi làm các công việc thử nghiệm.
Nhưng không sao, chỉ cần ở đây cần, hoặc là muốn loại thảo dược gì, tự nhiên sẽ có người mang tới, không cần phải hao tâm tổn trí gì hết.
Đợi người đưa thảo dược rời khỏi, Quách Mạn đóng cổng lại, quay vào sương phòng, vẫn như mọi khi, lại kể cho Vô Tâm nghe chuyện bên ngoài.
Trong ngôi nhà này chỉ có hai người, Quách Mạn đảm nhiệm việc làm tai mắt tìm hiểu tin tức cho Vô Tâm.
“Nghe nói miếu Thiên Thần ở ngoài thành đang dọn dẹp, nghe nói con trai của Anh Vương Phi hôm nay đầy một tuổi, Anh Vương Phi muốn đưa con trai đến miếu thần cầu phúc.”

Quách Mạn cứ nói cứ nói rồi liền nói tới Anh Pương Phi Thiệu Liễu Nhi, cũng là do Vô Tâm sẽ ngẫu nhiên hỏi đến việc đó, vì vậy cô ta cũng khá chú ý đến tin tức về mặt này.

Đối với những tin tức khác, Vô Tâm đều có vẻ thờ ơ, nhưng hễ nghe đến tin có liên quan tới Anh Vương Phi thì sẽ bắt đầu nghiêm túc lại, tập trung tư tưởng lắng nghe.

Chương 1245: Ngươi nói láo! (2)

Chương 1245: Ngươi nói láo! (2)
Sau khi nghe xong, bộ dạng y lại trở nên phiền muộn, y thì thào nói: "Nhanh thật, đã một tuổi rồi…"
Sau khi nỉ non một tiếng liền hỏi: "Anh Vương cũng đi cùng sao?"
Quách Mạn: "Chắc không đâu. Anh Vương đó từ trước đến nay sẽ không vì việc tư mà về sớm, chắc sẽ không vì chuyện con trai đầy tuổi mà chạy đến miếu thần gì đó đâu."
Vô Tâm do dự, tựa hồ đã quyết định điều gì đó, quay đầu lại hỏi: "Miếu thần ở đâu ngươi có biết không?"
Mặc dù y đã ở kinh đô nước Tề được một khoảng thời gian, nhưng hầu như không ra khỏi cửa, đối với kinh đô nước Tề này mà nói, y vẫn là người xa lạ, vẫn chưa quen với đường đi lối lại ở nơi đây.
Quách Mạn gật đầu: "Biết ạ."
"Đến miếu thần xem thế nào." Vô Tâm quay người đi, Quách Mạn lập tức theo sau.
Đi đến trước cổng, Quách Mạn đang định mở cổng thì Vô Tâm dừng bước hô một tiếng "đợi đã" rồi hỏi: "Ta nghĩ mình nên thay một bộ quần áo khác."
Quách Mạn nhìn y một lượt từ trên xuống dưới: "Tiên sinh vừa mới thay quần áo sáng nay, vẫn còn sạch sẽ, không cần thay đâu ạ."
Vô Tâm: "Ăn mặc xuềnh xoàng quá, liệu có kinh nhờn thần linh không?
Quách Mạn hé miệng cười cười: "Thần linh ở đâu ra chứ? Chẳng qua là lừa gạt bách tính để bách tính có nơi an tâm cầu nguyện thôi, chẳng lẽ tiên sinh cũng tin điều này hay sao?"
Một Vô Tâm bình tĩnh ung dung giờ này khắc này tựa hồ lộ ra vẻ xoắn xuýt, liệu có nên đến miếu thần gặp người đó hay không?

Y đến kinh thành nước Tề cũng lâu rồi, vẫn luôn muốn gặp người đó, nhưng lại không có cách nào lấy được dũng khí đó. Được biết Anh Vương sẽ không đi cùng người đó, khó khăn lắm mới hạ được quyết tâm, nhưng vừa tới cửa thì lại do dự.
Quách Mạn mở cửa, bản thân Vô Tâm cũng không biết mình bước theo ra ngoài như thế nào nữa.
Hai người vừa đi ra khỏi ngõ, một bà lão đứng dựa bên tường đột nhiên cất tiếng gọi: “Là Vô Tâm tiên sinh và Quách Mạn cô nương sao?
Bà lão đó chính là Nhan Bảo Như, nàng ta không biết Vô Tâm trông thế nào, cũng chưa từng gặp qua, nhưng từng thấy Quách Mạn ra vào, nên đoán ra thân phận của Vô Tâm cũng không khó, không gặp y đi vào, nhưng nam nhân đi từ trong ngô nhà đó ra thì còn có thể là ai khác?
Vô Tâm và Quách Mạn cùng lúc quay đầu lại nhìn, Quách Mạn cau mày nói: “Bà là ai?” Lúc Quách Mạn đi vào ngõ có gặp bà lão này nhưng không hề để ý.
Đối phương đột nhiên gọi tên tục của hai người, khiến cho người ta cảm thấy có gì đó không bình thường.
Nhan Bảo Như: “Ta là tán tu Nhan Bảo Như, cầu mong Vô Tâm tiên sinh cứu ta. Ta biết tìm đến tiên sinh như vậy là quá lỗ mãng, nhưng ta thật sự là bị ép không còn cách nào khác, Trên đường đến Thiên Đô bí cảnh, ta không may gặp phải độc thủ của Ngưu Hữu Đạo.”
Cho dù không có mấy người dám động đến đệ tử của Quỷ Y, nhưng tình huống dị thường này vẫn khiến hai người có chút cảnh giác.
Nhan Bảo Như cũng đã chú ý tới, đầu đường cuối ngõ đã có người đang tiếp cận, nhưng cô ta không quản được nhiều như vậy, rất nhanh thôi, đùng đùng một năm một mười sẽ trần thuật hết cảnh ngộ của mình ra, không còn bất cứ sự giấu diếm nào.
Cô ta biết rõ vị đệ tử Quỷ Y này rất hiếm khi mới ra ngoài, gặp được một lần là không hề dễ, bản thân họ cũng không biết làm sao để tiếp cận và xông vào ngôi nhà kia mà không tạo ra tình huống gây hiểu lầm.
Cũng nghe nói vị Vô Tâm tiên sinh này rất có phong phạm của kẻ làm thầy, có vẻ xa rời nhân tình thế thái, sẽ không dễ dàng đồng ý giúp người khác.

Biết chắc nếu làm như vậy, quay đầu lập tức sẽ có người muốn giữ nàng ta lại, muốn điều tra rõ ràng thân phận của nàng ta.
Nàng ta biết thân phận của mình chỉ có thể bại lộ một lần, nếu bại lộ rồi, rất nhanh chóng có thể bị người của Tam Đại Phái biết, và sau đó sẽ phải đối mặt với sự đuổi giết của bọn chúng.
Thân phận bại lộ rồi, nếu vị đệ tử Quỷ Y này không đồng ý giúp nàng ta, vậy thì bản thân nàng ta sẽ chỉ còn lại một con đường cuối cùng, chỉ có thể mai danh ẩn tính về sau, trốn trốn tránh tránh đến chân trời góc bể, không dám xuất đầu lộ diện nữa.
Cho nên việc khẩn cầu người ta tương trợ chẳng hề có chút giấu diếm nào, tìm được vị này cũng không dám giấu diếm lừa gạt, nếu không lại tự rước lấy phiền toái lớn.
Cho nên nàng ta chỉ có thể nói sự thật, nếu đối phương từ chối, bản thân sẽ lập tức phải chạy đi ngay.
Nàng ta sẽ không để cho mình rơi vào tay những ánh mắt rục rịch manh động từ tứ phía kia. Cái chức thứ nhì đan bảng gì đó chỉ là trò cười, căn bản không chịu được việc thế lực khắp nơi làm lợi và trao đổi lợi ích với nhau, không nói Ngưu Hữu Đạo, tam phái trung lập chào hỏi đại với một nhà nào đó là có thể khiến cho nàng ta trở thành dĩ vãng.
Quách Mạn kinh ngạc nhìn kĩ đối phương, vị này chính là cao thủ đứng nhì đan bảng Nhan Bảo Như sao? Sao lại cải trang thành một bà lão lôi thôi lếch thếch thế này?
Nghe đến đoạn đây là người có thù với Ngưu Hữu Đạo, ánh mắt Quách Mạn có chút mập mờ.
Cái gì mà Nhan Bảo Như, cái gì mà người đúng thứ hai đan bảng, Vô Tâm chẳng quan tâm đến mấy thứ đó, có quá người người tìm đến y, y không thể nào bận tâm hết được chi tiết của từng người.
Nghe được lại là người đến cầu xin mình giúp đỡ, những chuyện tương tự hắn đã nghe đến tê người rồi, những loại lí do kì quái hiếm thấy hắn đều đã nghe qua, không muốn phải nghe tiếp nữa, chuẩn bị bỏ đi.
Nhưng khi nghe tới Ngưu Hữu Đạo, nghe tới vị này là bị Ngưu Hữu Đạo hãm hại, Vô Tâm dừng bước, quay đầu nhìn về phía nàng ta.
Đợi Nhan Bảo Như ánh mắt tràn đầy sự cầu khẩn nói xong, Vô Tâm bình tĩnh hỏi: “Bà làm thế nào chứng minh những điều bà nói là thật?”

Nhan Bảo Như vội hỏi: “Dựa vào sức ảnh hưởng của tiên sinh, chỉ cần tiên sẵn lòng nghe ngóng, chứng minh thật giải không hề khó, tại hạ cũng không dám lừa gạt tiên sinh.”
Vô Tâm quay đầu lại theo đường đi, mắt nhìn theo hướng đi ra khỏi thành, trong mắt hiện lên một chút xoắn xuýt do dự, cuối cùng quay đầu trở về: “Không đi nữa!”
“Ách…” Quách Mạn hơi sửng sốt, lại nhìn thấy đôi mắt trông đợi của Nhan Bảo Như, xong cũng quay về theo.
Nhan Bảo Như buồn bã nói: “Tiên sinh, chỉ cần tiên sinh cứu ta, ta nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp tiên sinh.”
Vô Tâm quay lưng mà đi, lạnh nhạt nói một câu: “Đưa bà ta qua đây.”
Trong mắt Quách Mạn hiện lên vể đầy kinh ngạc, không biết bao nhiêu người đến cầu xin giúp đỡ tiên sinh đều không đồng ý, không ngờ Nhan Bảo Như không biết thật hay giả này vừa đến, mới vừa mở miệng, tiên sinh đã tiếp chuyện rồi.
“Đi thôi, tiên sinh cho phép bà đi cùng ngài, không nghe thấy hay sao?” Quách Mạn gọi Nhan Bảo Như.
“A!” Chính Nhan Bảo Như cũng không thể tin được, nghe nói vị này không dễ nói chuyện, thế mà lại dễ dàng đồng ý rồi?
Nàng ta mừng rỡ đến phát điên, cuống lên vội vàng đuổi theo Vô Tâm, ném luôn cả cái gậy kia đi.
Những người canh xung quanh chỉ biết nhìn nhau.
“Đi rửa hết những thứ trên mặt cô đi.” Vừa vào đến sân, Vô Tâm liền nhắc nhở Nhan Bảo Như.
Vừa gặp mặt y đã biết làn da trên mặt Nhan Bảo Như không phải là thật, chi là bôi lên thứ gì đó.
Không nhờ Quách Mạn phải động tay, Nhan Bảo Như tự mình múc nước giếng rửa sạch mặt, lúc đối diện với Vô Tâm là một gương mặt xinh đẹp, thần sắc có chút bồn chồn lo lắng.
Có xinh đẹp hay khoog, Vô Tâm cũng không có cảm giác gì, chỉ hỏi một câu: “Ngươi trúng độc khổ thần đan?”
Nhan Bảo Như hấp tấp nói: “Tiên sinh có thể chữa được không?”
“Không biết.” Đó là câu trả lời của Vô Tâm, đồng thời bảo Quách Mạn đi chuẩn bị đồ.

Rất nhanh chóng, Quách Mạn đã dọn xong các vật phẩm chữa bệnh thường dùng của Vô Tâm, đổ nước vào trong ba chén nước sạch.
Vô Tâm nói một câu “đưa tay ra đây”, rồi nhẹ nhàng nắm chặt ngón tay trỏ của Nhan Bảo Như, dùng ngân trâm trọc cho máu chảy ra, nắm đầu ngón trỏ nhỏ vài giọt máu vào ba chén nước, sau đó bỏ tay nàng ra, lấy từ trong đống bình và lọ ra ba thứ bột màu trắng, lục, đen, rắc vào trong ba chén nước kia.

Chương 1246: Trắc trở khắp nơi

Chương 1246: Trắc trở khắp nơi
Y lắc lắc từng chén nước, quan sát sự thay đổi của màu sắc bên trong chén, thần thái chăm chú và nghiêm túc.
Nhan Bảo Như nhìn y với ánh mắt đầy mong đợi, tưởng như không dám thở, sợ quấy rầy đến y.
Khi quan sát xong chén nước cuối cùng trong tay, đặt tất cả xuống cạnh nhau, Vô Tâm ngẩng đầu lên, nhìn Nhan Bảo Như chằm chằm nói: "Ngươi nói láo!"
Nhan Bảo Như sững sờ khó hiểu: "Sao tiên sinh lại nói như vậy?"
Vô Tâm nói: "Tất cả đều bình thường, ngươi không hề trúng độc."
Nhan Bảo Như ngây mắt nhìn, vừa bất ngờ vừa hoài nghi nói: "Tiên sinh có chắc không?"
Vô Tâm mặt không chút biểu cảm, chằm chằm nhìn vào nàng ta nói: "Ta nói rồi, ngươi không trúng độc."
Sắc mặt Nhan Bảo Như thay đổi thất thường một hồi, rồi dần dần tựa như đã hiểu, trên mặt dần hiển hiện sự suy sụp, hai tay che mặt, tiếng nói bi đát: "Ngưu Hữu Đạo, ta bị tên cẩu tặc nhà ngươi lừa đến thảm rồi!"
Không trúng độc, thứ Ngưu Hữu Đạo ép nàng ta ăn không phải là khổ thần đan, nói cách khác, nàng ta hoàn toàn có thể thuận lợi bình an rời khỏi Thiên Đô bí cảnh, hoàn toàn không cần phải nhiều chuyện, càng không cần phải đi đắc tội với tam phái trung lập đó.
Nàng ta hiện tại đại khái đã hiểu ra, bản thân không ăn khổ thần đan, tam phái trung lập chắc cũng không giúp Ngưu Hữu Đạo mang theo linh chủng.
Ngưu Hữu Đạo tạo ra mấy thế cục, đẩy nàng ta vào chỗ ngã rẽ, một con đường là bình an vô sự, một con đường là vực sâu vạn trượng, chọn như thế nào là do nàng ta quyết định.

Mà chính nàng ta lại lựa chọn vực sâu vạn trượng, điều này nàng làm sao chịu nổi?
Tử Kim Động, Long Hưu và Mạnh Tuyên vừa tới.
Từ sau khi Hiểu Nguyệt Các khởi binh, ba phương chỉ gửi thư liên hệ khẩn cấp, có vài chuyện biên thư không thể kể tường tận, quyết sách quan trọng vẫn phải do chưởng môn ba phái gặp nhau thương nghị.
Nếu trước đây ba phái vẫn lo lắng về thực lực nước Yến, khi đánh với nước Triệu chỉ muốn tới mức độ đạt được mục đích chiến lược nhất định thôi, nhưng hiện giờ thái độ của ba phái lớn đã thay đổi.
Trước đó, họ nổi giận vì Ngưu Hữu Đạo bốc lên chiến sự, giờ thì họ lại muốn dốc toàn lực ủng hộ đánh một trận!
Vì lợi ích! Lợi ích cực lớn sờ sờ trước mắt!
Rõ ràng, quân Yến và Hiểu Nguyệt Các liên thủ, nước Triệu chắc chắn sẽ bị diệt, trạng thái xung quanh cũng cực kỳ có lợi, không có cản tay.
Đây là cơ hội tốt để kiếm được món lợi to lớn từ nước Triệu. Cơ hội thế này, có thể nói ngàn năm có một, bỏ qua thực sự vạn phần đáng tiếc!
Ba nhà đã thống nhất ý kiến, bàn xong việc chính, Long Hưu đang bưng trà chợt hỏi: “Ngưu Hữu Đạo này lại trốn đâu rồi? Các ngươi có tin tức gì không?”
Cung Lâm Sách cũng buồn bực vì việc này. Ông ta đã từng cho Nghiêm Lập đi tìm nhưng không tìm ra, không biết Ngưu Hữu Đạo giấu mình đi đâu rồi, không bung hết lưới ra sợ là không tìm được. Hiện giờ Yến Triệu đang đánh nhau, cũng khó mà rút ra được nhiều nguồn lực như vậy để tìm người.
Nếu trước kia ông đi tìm Ngưu Hữu Đạo là muốn làm rõ mục đích hắn bốc lên chiến sự thế này, thì hiện giờ rõ ràng mục đích của ông đã thay đổi, muốn cùng Hiểu Nguyệt Các liên thủ hành động.
Ông lắc đầu: “Tạm thời không có tin tức!”
Mạnh Tuyên nói: “Vẫn đang tìm, phải nghĩ cách tìm ra hắn cho được!”
Cung Lâm Sách cười thầm, ngoài miệng vẫn bình tĩnh nói: “Hắn trốn đi cũng là bình thường thôi. Cái chết của đám người Quách trưởng lão Tiêu Dao Cung không tránh được liên quan tới hắn, trong bí cảnh hắn cũng đã giết một đám người Linh Kiếm Sơn, nếu là ta ta cũng sợ bị trả thù,

khẳng định phải trốn! Nói cho cùng, là hắn bị các ngươi doạ chạy. Chúng ta tìm hắn như thế, sợ là hắn sẽ bị doạ, càng trốn kỹ hơn đấy.”
Thật đúng là hết chuyện để nói! Long Hưu và Mạnh Tuyên không nhịn được cùng nâng chén chầm chậm nhấp trà, trong lòng đang chán nản đến phát ngấy.
Trước đó đúng là bọn họ muốn chơi chết Ngưu Hữu Đạo, nhưng bây giờ, nếu ai dám có hành động thiếu suy nghĩ với hắn, sợ là bọn họ còn phải bảo vệ hắn!
Vẫn là câu nói kia. Lợi ích! Lợi ích cực lớn!
Trước đó họ phản đối nước Yến chủ động gây chiến là vì nước Yến không thể chiếm được nước Triệu, nhưng bây giờ không cần chiếm đoạt, chỉ cần cắt một tảng mỡ dày là được.
Chuyện trước kia như cắt đi một tảng mỡ dày của nước Triệu, tuy không đến mức không thể ăn thua đủ cùng người, nhưng xem tình hình phát triển lúc này, có vẻ không cần lo lắng nữa, nếu nước Triệu diệt vong, vậy còn lo gì nữa?
Hiện giờ, điều đáng lo thực sự chính là bên Hiểu Nguyệt Các kia. Dính đến phân chia lợi ích sau chiến tranh, song phương đều đặt ra ranh giới lợi ích cuối cùng, là chuyện lớn!
Bên này, họ nhìn ra được manh mối hậu chiến mới lập tức phái người đi tiếp xúc với Hiểu Nguyệt Các, nhưng căn bản Hiểu Nguyệt Các chẳng buồn để ý tới họ.
Họ cũng chẳng dám nghĩ đến chuyện uy hiếp người ta. Nước Yến yếu ớt, không có thực lực, không thể trách người khác, không có người ta giúp đỡ, cũng không thể ăn được.
Quan trọng là còn có người nào đó cản trở!
Với Hiểu Nguyệt Các, ai thích hợp ra mặt nhất?
Chơi ai, chơi thế nào, Tiêu Dao Cung và Linh Kiếm Sơn đều ý thức được, chẳng những bây giờ không thể động vào Ngưu Hữu Đạo, sợ là chiến sự kết thúc càng không động được.
Xem phản ứng của hai vị này, Cung Lâm Sách cười thầm nhưng cũng thở dài trong bụng, không đáng vì ai đó mà tính chuyện trả thù, người ta tính trước làm sau, đã chuẩn bị trước hết rồi.
…

“Chuyện ở bí cảnh chắc chắn là do Ngưu Hữu Đạo châm ngòi ly gián, chúng ta có cách để chứng minh, chỉ cần quý phái tìm ra được tu sĩ nói rằng khi ấy chúng ta đã ra tay trước, mặt khác, đối mặt đối chất với những người kiếm cớ thoái thác, đương nhiên có thể phát hiện ra thủ đoạn của hắn!”

Trong hoàng cung nước Tống, đối mặt với Chưởng môn ba phái lớn trấn giữ Kinh thành nước Tống là Quan Cực Thái, Cù Phiên, Ngô Thừa Vũ, Lãng Kinh Không chậm rãi nói.

Người Tứ Hải khi cần rắn sẽ rắn, khi cần mềm sẽ mềm, nắm giữ hải vực lớn thế, làm sao không biết co biết giãn.

Thật tâm Tứ Hải không muốn rước lấy sự trả thù của các nước, đã lặp đi lặp lại mình bị Ngưu Hữu Đạo lừa, cũng không tin lời giúp mình “áp chế chư quốc” mà hắn nói, chuẩn bị rũ sạch việc này, chứng minh mình cũng là người bị hại. Chỉ cần thuyết phục được, họ tin tưởng các nước sẽ không đến mức nhất định phải tiêu tốn thời gian sức lực để tranh đấu với Tứ Hải.

Sắc mặt ba vị Chưởng môn thật khác nhau. Lúc ấy, khi giằng co trên biển đã nói đến thế, bên này cũng nghi ngờ Ngưu Hữu Đạo, sau khi quay về, họ đã cho người đi tìm tu sĩ Tứ Hải chỉ chứng kia mà không tìm được, lại càng chứng minh suy đoán của họ.

Họ tìm người chỉ là muốn tìm ra được nội gián, không thể để cho nội gián ở bên cạnh mình được, nhưng tuyệt đối không có ý định tính sổ với Ngưu Hữu Đạo.

Ngưu Hữu Đạo bỏ qua ba phái lớn và triều đình nước Yến chủ động gây chiến với nước Triệu đã chứng minh sức ảnh hưởng của hắn tới quân đội nước Yến. Nước Tống đã tới tình cảnh này, cầu hắn xuất binh còn không được, lui một vạn bước, họ cũng không hy vọng Ngưu Hữu Đạo sẽ ngăn cản nước Yến xuất binh, vậy họ còn đi tìm Ngưu Hữu Đạo tính sổ làm gì?

Ba vị Chưởng môn cũng không biết người Tứ Hải nghĩ thế nào nên vẫn có tâm tư khác.

Quan Thái Cực lạnh lùng hỏi: “Nói xong rồi?”

“A…” Lãng Kinh không dừng mà tiếp tục thuyết phục: “Lời ta nói, câu nào cũng là thật. Chỉ cần người các phương đối chất lẫn nhau, tất nhiên

sẽ tìm được chân tướng sự việc. Ta…”
Y còn chưa nói xong, Quan Thái Cực đột nhiên quát lên: “Cút!”
“…” Lãng Kinh trợn tròn hai mắt.
Ngô Thừa Vũ, Chưởng môn Liệt Thiên Cung cũng đuổi: “Bảo ngươi cút ngươi không nghe thấy sao? Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt à?”
…
“Ba vị Chưởng môn, chuyện là như vậy, chúng ta đã phái người đi mời các phương tương quan đối chất lẫn nhau, để chứng minh tu sĩ Tứ Hải của ta hoàn toàn không có ý định chủ động trêu chọc các nước. Còn cần ba vị Chưởng môn đi làm chứng!”

Chương 1247: Ân đoạn tình tuyệt (1)

Chương 1247: Ân đoạn tình tuyệt (1)
Tương tự, Phù Hoa cũng đang chậm rãi thuyết phục, chắp tay, thành khẩn mời nhờ Chưởng môn ba phái lớn ở Kinh thành nước Triệu.
Người của nước Triệu bị giết trong bí cảnh, không quan hệ tới người của Tứ Hải, người Tứ Hải chưa từng trêu chọc vào người nước Triệu, nhưng ba vị trưởng lão chủ sự của ba phái này đều bị Ngưu Hữu Đạo giết, Tứ Hải hy vọng kéo lên được lửa giận của họ với Ngưu Hữu Đạo, thuận lợi đạt mục đích hoá giải.
Ba vị Chưởng môn nghiêm mặt. Chưởng môn Lạc Hà Sơn Trang Tả Thừa Phong lạnh lùng nói: “Chúng ta không có hứng xen và chuyện này. Mời trở về đi!”
Phù Hoa không chịu từ bỏ: “Ngưu Hữu Đạo này giỏi nhất là châm ngòi ly gián, theo ta được biết, lần này nước Yến khai chiến với nước Triệu là do Ngưu Hữu Đạo bốc lên. Chẳng lẽ ba vị Chưởng môn không muốn tru diệt kẻ này?”
Không nhắc đến chuyện này thì thôi, nhắc tới, ba vị đều nổi điên. Đương nhiên họ muốn giết chết Ngưu Hữu Đạo, nhưng bây giờ không phải lúc. Hiện giờ ba phái đã phái người đi tìm Ngưu Hữu Đạo, nhưng không phải để tính sổ với hắn, mà là để nhận lỗi.
Đối mặt với sinh tử tồn vong của nước Triệu, cũng là của mình, cơ nghiệp bao năm của ba phái lớn không thể bị huỷ hoại chỉ trong chốc lát như vậy được, họ đành phải cúi đầu, chuẩn bị thừa nhận là trưởng lão chủ sự của mình kiếm chuyện trước, làm sai trước.
Nếu bắt buộc, họ còn có thể công khai thừa nhận trước giới tu hành.
Chỉ cần Ngưu Hữu Đạo ngừng chiến, mọi sự đều dễ thương lượng!
Bọn họ cũng đi tìm bên Hiểu Nguyệt Các. Chỉ cần điền, mã dừng náo động, nước Triệu nguyện ý đồng ý cho họ tự nuôi binh trên phần đất đã

chiếm được, cũng cam đoan sẽ không truy cứu bất kỳ hậu quả gì.
Nhưng Hiểu Nguyệt Các chỉ nghe một lát, chẳng buồn đàm phán với họ, rất kiên quyết với thái độ sẽ ra tay, không có gì để nhượng bộ hết.
Lúc này còn đi tìm Ngưu Hữu Đạo tính sổ sao? Tính cái rắm ấy! Chẳng lẽ họ định chặt đứt nốt tia hy vọng cuối cùng, để cho Ngưu Hữu Đạo ăn thua đủ với nước Triệu sao?
Ngươi muốn giết người ta sao? Người ta còn chẳng thèm đếm xỉa gì, giết ngươi trước ấy! Còn đàm cái khỉ gì?
Hiện giờ, để giữ nước Triệu, ngay cả Thái hậu nước Triệu Thương Ấu Lan cũng rời núi, một lão thái bà ngàn dặm xa xôi tới tận nước Yến giải thích.
Chưởng môn Tụ Tiên Giáo Mễ Mãn mặt mũi đen thui quát lên: “Cút!”
“…” Phù Hoa không nói được gì. Thái độ gì đây?
…
Trong cảnh nội nước Yến, trong rừng sâu núi thẳm có một vùng đất thê lương bị cỏ cây bao trùm, có thể nhìn ra được, trước kia đây là một ngôi chùa miếu gì đó.
Lãng Kinh Không, Phù Hoa, Đoạn Vô Thường đang ở trong đó, hoặc đứng hoặc ngồi.
“Tới!” Lãng Kinh Không chợt gọi, hai người khác quay sang nhìn, chỉ thấy một con phi cầm lướt qua trên trời, một người nhảy xuống, là Hồng Cái Thiên.
Đây là nơi họ hẹn gặp nhau.
Làm ra chuyện trong bí cảnh, bốn người bọn họ dẫn đầu có mắt không tròng bị người ta lừa gạt, không thoát được trách nhiệm, nên họ đành chịu trách nhiệm ra mặt bôn ba.
Bốn người tập trung đông đủ, Đoạn Vô Thường thấy Hồng Cái Thiên bèn hỏi: “Tình hình bên ngài thế nào rồi?”
Hồng Cái Thiên khoát tay: “Nói chuyện chỗ các ngươi trước đi đã.”
Lãng Kinh Không kể về chuyện ở nước Tống, sau đó nhắc lại chuyện ở nước Hàn, đều không thuận lợi, lại nói thêm: “Rõ ràng chúng ta đang giúp bọn họ tìm ra kẻ cầm đầu, Chưởng môn Bách Xuyên Cốc Âm Như Thuật không lĩnh tình thì thôi, vậy mà còn nghi ngờ chúng ta có tâm tư

quỷ gì, nói có phải người Tứ Hải chúng ta thu lợi gì của nước Tống không.”
Đoạn Vô Thường cũng kể lại tình hình mình đến nước Tống và nước Tề. Phù Hoa kể chuyện mình tới nước Triệu và nước Vệ. Tóm lại, đều không thuận lợi.
Đoạn Vô Thường nói: “Đám gia hoả này xảy ra chuyện gì thế nhỉ? Chẳng lẽ bọn họ không muốn làm rõ kẻ cầm đầu hại chết nhiều người của mình như vậy là ai?”
Hồng cái Thiên cười ha ha tự giễu: “Xem ra Nghiêm Lập nói trúng rồi.”
Phù Hoa hỏi: “Có ý gì?”
Hồng Cái Thiên thở dài: “Ta vừa đi, vừa vặn gặp Chưởng môn Tử Kim Động của nước Yến, nghĩ thầm vừa vặn bớt việc, bèn kể lại chuyện gặp ba người, kết quả bị đánh ra. Về sau, Nghiêm Lập ra mặt “đưa tiễn” ta, nói rằng tên Ngưu Hữu Đạo này kết bái huynh đệ chẳng coi nghĩa khí ra gì đâu, nói hắn đã hẹn trước với mấy nước Yến, Triệu, Hàn, Tống, cùng tìm phiền phức với người Tứ Hải chúng ta. Mà chúng ta lại muốn bỏ đá xuống giếng…”
Gã thuật lại những gì Nghiêm Lập giải thích cho mình về tình hình bốn nước, nói tới quan hệ nhân quả mà bốn nước muốn cầu Ngưu Hữu Đạo sau chiến sự.
Ba người khác nhìn nhau, phát hiện mọi người ở hải ngoại mãi nên không nắm được tình hình ở lục địa.
“Nghiêm Lập tìm ta là muốn thuyết phục chúng tư đừng đi tìm Tấn, Vệ, Tề nữa, hy vọng mọi chuyện sẽ dừng lại ở đây, không hy vọng chúng ta tiếp tục tìm phiền phức với Ngưu Hữu Đạo nữa. Xem bộ dáng như vậy, là ông thực sự lo lắng Tấn, Vệ, Tề sẽ bị chúng ta thuyết phục. Nhưng nghe ý các ngươi, chẳng lẽ Tấn, Vệ, Tề cũng đã được hẹn trước?”
Phù Hoa nghi ngờ nói: “Ngài nói vậy, bốn nước Yến, Triệu, Tống, Hàn đều đang cầu Ngưu Hữu Đạo. Nhưng Tấn, Vệ, Tề đâu cần cầu hắn. Ba nơi này lại chẳng muốn tìm hắn tính sổ. Chuyện gì đã xảy ra?”
Mấy người nhìn nhau, nghĩ mãi mà không rõ.
Bọn họ nào biết, Ngưu Hữu Đạo vừa về đã gửi thư cho Tấn, Vệ, Tề, nội dung khác nhau, diệu dụng vô tận, kết hợp với Hiểu Nguyệt Các, hùng binh vừa ra, lập tức ổn định ba nhà này.

Nước Tấn muốn hợp tác thực hiện mưu đồ của mình, Vệ, Tề lại đang lo lắng Ngưu Hữu Đạo sẽ làm loạn.
Mấu chốt là hiện giờ mọi người cũng không ai biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra giữa Ngưu Hữu Đạo và Hiểu Nguyệt Các.
Ngưu Hữu Đạo đã dám bỏ qua ba phái lớn của nước Yến mà phái xuất binh đã chứng minh lực ảnh hưởng của hắn tới quân đội nước Yến, đây là mấu chốt rất quan trọng.
Một phong thư gửi cho nước Tống, để nước Tống hiểu ra trước đây mình đã tìm nhầm đối tượng. Tìm triều đình nước Yến, tìm ba phái lớn của nước Yến, thậm chí, tìm Thương Triều Tông cũng vô dụng. Ít nhất Ngưu Hữu Đạo hắn hoàn toàn có thể ngăn nước Yến xuất binh với nước Hàn, thử hỏi, làm sao nước Tống có thể tìm Ngưu Hữu Đạo gây sự chứ?
Phong thư gửi cho nước Hàn cưỡng chế nước Hàn dừng đánh nước Tống, không nghe sẽ để cho Bắc Châu phát binh tấn công nước Hàn.
Hắn vừa ra khỏi bí cảnh đã uy hiếp nước Hàn. Tuy nước Hàn không tin đối phương dám đánh song song hai nước như vậy nhưng cũng không dám ép hắn chó cùng dứt giậu. Ngươi muốn giết người ta, thỏ gấp còn cắn người. Chỉ cần người của ba phái lớn nước Hàn không uống sai thuốc sẽ không có chuyện đi tìm Ngưu Hữu Đạo gây sự.
Về phần Tấn, Vệ, Tề, Hiểu Nguyệt Các xuất binh là mấu chốt quan trọng.
Vẫn là câu nói kia, con thỏ gấp còn có thể cắn người. Trước khi biết rõ tình hình, Vệ, Tề sẽ không dám ép Ngưu Hữu Đạo vào chỗ chết.
Nước Tấn thì bị một phong thư của Ngưu Hữu Đạo câu cho tâm thần dập dờn, lúc này, lại càng không có chuyện đi tìm hắn gây sự.
Thế cục biến hoá, nước Yến lúc này đang nóng lòng không đợi được, chỉ mong không có chuyện gì xảy ra với Ngưu Hữu Đạo.
Còn về nước Triệu, hiện giờ gặp ai cũng xem như đại gia, cầu Phiêu Miễu Các can thiệp, cầu Tề, Vệ xuất binh, cầu nước Yến hoà đàm, cầu Ngưu Hữu Đạo ngưng chiến, vân vân và vân vân, không dám đắc tội với ai, chỉ có chạy vạy khắp nơi mà cầu xin, mặc kệ người xung quanh có giúp một tay không, chỉ cần có thể có tác dụng. Đưa tiền tài, mỹ nhân đi khắp nơi.

Tình thế như vậy mà Tứ Hải lại muốn mời các nước đi tìm Ngưu Hữu Đạo tính sổ? Đương nhiên không thể thành công.
Qua chuyện này, Phù Hoa, Lăng Kinh Không, Hồng Cái Thiên, Đoạn Vô Thường khá kinh ngạc, phát hiện ra mình đã quá xem thường vị huynh đệ kết bái này rồi. Trước kia họ cũng từng nghe nói vài chuyện về Ngưu Hữu Đạo, nhưng không ngờ hắn lại có lực ảnh hưởng lớn như vậy với các nước.
Bốn người đều suy tư, không thể không cân nhắc lại quan hệ với Ngưu Hữu Đạo, vì dường như bây giờ họ mới thấy được giá trị lợi dụng của hắn.

Chương 1248: Ân đoạn tình tuyệt (2)

Chương 1248: Ân đoạn tình tuyệt (2)
Thật không phát hiện ra, Ngưu Hữu Đạo hiện giờ không còn là Ngưu Hữu Đạo trốn ở Nam Châu trước kia nữa, mà đã trực tiếp nhảy ra sân khấu, đại triển quyền cước, khuấy động phong vân.
Thực ra cũng là bất đắc dĩ, cũng là vì thế cục dồn đến tình trạng chẳng còn đường lui, lui một bước, vạn kiếp bất phục, sẽ có không biết bao nhiêu người sẽ không bỏ qua cho Ngưu Hữu Đạo hắn. Khắp thiên hạ này đều là địch, hắn chỉ có thể tiến lên thôi.
Giống như ở nước Yến, bốn người thống nhất rồi cùng nhau chạy đến Mao Lư sơn trang.
Nhưng đến nơi rồi họ mới phát hiện ra Mao Lư sơn trang chẳng còn ai, chỉ có một vườn rau xanh mướt mát đu đưa theo gió.
…
“A, danh bất hư truyền, quả nhiên là phong thái danh bất hư truyền!”
Trong hoàng cung nước Yến, Thái hậu nước Triệu Thương Ấu Lan đoan trang ung dung, nhìn nữ tử xinh đẹp đang đi tới trước mặt, không đợi đối phương chào đã đứng dậy cười nói.
Người tới bái kiến chính là sủng phi mới của Yến hoàng Thương Kiến Hùng, cũng là sủng phi của Hoàng đế nước Tống Mục Trác, là A Tước mà người sau tặng cho người trước.
“A Tước bái kiến Thái hậu!” A Tước duyên dáng yêu kiều khuỵu gối hành lễ.
“Miễn lễ, miễn lễ!” Thương Ấu lan bước tới tự mình đỡ A Tước dậy, mỉm cười nhìn nàng từ trên xuống dưới, chặt lưỡi tán thán: “Thật là dễ nhìn, khó trách Thương Kiến Hùng yêu thích như vậy…”
Ngoài miệng là một đống lời khen tặng, nhưng trong lòng bà ta thầm nhủ, cũng chỉ có như vậy, mà có thể khiến cho vua một nước người này

nối người kia nâng như nâng trứng, thật không biết mấy gã đàn ông này mắt mũi thế nào.
Bà ta có vốn để tự kiêu. Xem dung mạo hiện tại có thể nhìn ra được nét đẹp xưa kia. Khi còn trẻ, bà ta cực kỳ mỹ lệ, Tiên đế nước Triệu rất yêu thích, nếu không cũng sẽ không trở thành Hoàng thái hậu nước Triệu hôm nay.
Trên thực tế, rất có thể vì huyết thống nên nữ tử hậu duệ Thương thị gần như ai cũng là mỹ nhân, thi thoảng còn có người có tư thái khuynh quốc khuynh thành, giống như Thương Thục Thanh thì cực kỳ hiếm thấy. Sau khi triều Vũ sụp đổ, chư hầu các phương đều coi có thể cưới nữ nhi Thương thị là vinh hạnh.
Đương nhiên, cũng có một phần nguyên nhân Thương thị là hậu duệ của Hoàng tộc, cưới được nữ nhi Thương thị cũng thể hiện được thân phận. Nhưng triều Vũ sụp đổ quá lâu, nguyên nhân sau đó dần dần không còn quan trọng nữa.
Dù Thương Ấu Lan thầm nhủ như vậy, nhưng ngoài mặt vẫn liên tục lấy lòng, không hề làm giá.
Bà ta chạy tới, Hoàng đế nước Yến Thương Kiến Hùng cũng đau đầu. Nơi này là nhà mẹ đẻ của Thương Ấu Lan, mà Thương Ấu Lan lại là trưởng bối của Thương Kiến Hùng, là cô cô ruột của lão, danh phận này không thể xoá đi. Bình dân bách tính còn có thể làm loạn, nhưng Hoàng đế là tấm gương, có một số việc, ngoài mặt không thể có sai sót.
Huống chi năm xưa Thương Ấu Lan là khóc lóc mà gả đi, suýt nữa đã treo cổ tự vận. Bà vì Đại Yến mà hy sinh gả đi hoà thân, đã chịu không ít uỷ khuất vì Đại Yến, về sau, cũng thực sự đã cống hiến không ít vì cố quốc. Chỉ là, sau này, địa vì dần cao, trở thành mẫu nghi thiên hạ của nước Triệu, đương nhiên lập trường cũng dần dần thay đổi, hiện giờ ngay cả Hoàng đế nước Triệu cũng phải sớm tối đến thỉnh an, nước Triệu đã là nhà của bà.
Thương Kiến Hùng cũng đã từng gả nữ nhi đi hoà thân, nếu khiến cho Thương Ấu Lan này khó chịu, sẽ khiến cho các nữ tử gả đi hoà thân khác cảm thấy thế nào? Há không khiến cho lòng người rét lạnh sao? Ông ta cũng có vài phần cố kỵ.

Nhưng Thương Kiến Hùng biết bà ta tới để làm gì, là làm thuyết khách cho nước Triệu, ba phái lớn của nước Yến đã có quyết nghị cho việc này, ông ta không thể làm chủ, không thể nể mặt Thương Ấu Lan nên đành tìm lý do tránh mặt, cho người ta ăn ngon uống ngon chiêu đãi thôi.
Không gặp được Hoàng đế nước Yến, Thương Ấu Lan sẽ không bỏ qua. Bà ta lần lượt đi bái phỏng Đồng Mạch và các đại thần, bái phỏng luôn cả Hoàng hậu ở hậu cung, đều mập mờ ngỏ ý.
Dù ai cũng từ chối, nhưng Thương Ấu Lan có thân phận và địa vị ở hai nước như thế, dù là ĐỒng Mạch hay mấy người Hoàng hậu gặp bà ta đều rất cung kính, không dám thất lễ.
Về sau, được sứ thần nước Triệu thú ở Kinh thành nước Yến chỉ điểm, nói rằng, trong hậu cung của Thương Kiến Hùng, người có tiếng nói nhất là ai.
Thế là bà ta đi tìm sủng phi A Tước của Thương Kiến Hùng, nên mới có màn trước mắt này.
A Tước thận trọng cười bồi: “Liễu yếu đào tơ, Thái hậu quá khen!”
“Đẹp thì khen đẹp thôi.” Thương Ấu Lan kéo tay nàng không thả, cũng ngoắc tay cho người đem tới một đống đồ, mở từng hộp từng hộp, lấp lánh long lanh, đều là lễ vật tặng A Tước. Bà ta kéo tay nàng đi xem từng thứ một.
Tặng lễ xong thì là thừa cơ tố khổ, kể lại chuyện năm xưa mình bị đưa đi hoà thân, kể chuyện nữ nhân đáng thương, bây giờ về nhà mẹ đẻ không được người chào đón, ngay cả Hoàng đế nước Yến cũng không buồn gặp. Nói xong, bà ta khóc, khiến cho A Tước khó mà không nói được, chỉ biết kéo tay trấn an.
Không thể không nói Thương Ấu Lan đã tìm đúng đối tượng.
Từ trước tới nay A Tước không can dự vào chuyện triều chính, gặp Thương Kiến Hùng nàng cũng không nhịn được mà nói vài câu, rằng Thương Ấu Lan về nhà mẹ đẻ lần này, ngay cả Hoàng đế cũng không gặp, có phải hơi quá bạc tình bạc nghĩa không? Nàng nói, Thương Ấu Lan không gặp được Hoàng đế sẽ không đi.
Dù Thương Kiến Hùng nói rằng mình có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ, nhưng hôm sau vẫn gặp Thương Ấu Lan.

Gặp nhau không tránh được một hồi khách khí, có mấy lời, không tránh được, Thương Ấu Lan không thể không nhắc đén chuyện hoà đàm, nhưng Thương Kiến Hùng từ chối, nói rằng không muốn đàm với nước Triệu, nói trắng ra là quân Yến muốn đánh.
Thương Ấu Lan không buông tha. Thương Kiến Hùng không biết làm thế nào, cũng không thể đuổi vị này đi ra được, không thể không nói thật: “Cô cô, không dối gạt ngài, việc này ta không làm chủ được. Ba phái lớn của nước Yến đã có quyết định, ngài vừa đến, ba phái đã cảnh cáo ta, không được phép thoả hiệp. Nếu không, Hoàng vị này sẽ đổi người!”
Thương Ấu Lan nói: “Kiến Hùng, không phải ngài không biết uy hiếp của Thương Triều Tông với mình! Nước Triệu diệt vong không có lợi gì cho ta, cũng không có lợi cho ngài, chẳng lẽ ngài nguyện ý nhìn thấy Thương Triều Tông tiếp tục phát triển an toàn sao? Kiến Hùng, chẳng lẽ ngài không muốn chặn khí thế của Thương Triều Tông sao? Dù sao ngài cũng là Hoàng đế nước Yến, trong tay vẫn khống chế phần lớn châu phủ nước Yến, không ai dám bức ngài quá mức. Chỉ cần ngài kiên trì, ba phái lớn cũng sẽ không muốn nhìn thấy nước Yến nội loạn!”
Thương Kiến Hùng lắc đầu: “Cô cô, hiện giờ không còn giống trước kia nữa. Bây giờ bên ngoài nước Yến không có ngoại hoạn, thế lực khắp nơi đều bị cản tay, căn bản ba phái lớn không sợ nội loạn. Nếu nội loạn xảy ra, chỉ cần phái một đại quân tới là dập được ngay. Lúc này, ai nắm giữ binh quyền, người đó có quyền lên tiếng! Nếu ta dám làm loạn mới thực sự là cho nghịch tặc Thương Triều Tông kia cơ hội, đến lúc đó, chỉ sợ chết thế nào ta cũng không biết. Cô cô, ngài đừng nhắc lại việc này nữa, không phải ta từ chối, mà là thật sự ta không giúp được ngài!”
Hai mắt Thương Ấu Lan đỏ lên đẫm lệ: “Tại sao vậy? Tại sao vẫn cứ là không thể? Năm xưa ta không muốn gả, các ngươi nhất định phải gả ta đi. Bây giờ, ta có nhà bên đó, có cả một sảnh đường con cháu, các ngươi lại không dung được cái nhà đó của ta, nhất định phải dấy đao binh, nhất định phải phá hỏng cái nhà đó khi ta còn đang sống sờ sờ đây. Kiến Hùng, khi ngươi còn bé, ta đối với ngươi không tệ, có chuyện gì ta cũng bảo vệ ngươi, bây giờ ngươi lại thấy chết không cứu, là muốn bức tử ta sao?”

Không thể lấy lý thuyết phục thì bắt đầu dùng tình.
Thương Kiến Hùng thở dài: “Cô cô, ngài yên tâm, nước Triệu có gì bất trắc, nước Yến có bức tử ai cũng không thể bức tử ngài. Không nói ta, dù là Thương Triều Tông cũng sẽ không dám có hành động thiếu suy nghĩ nào với ngài, cũng phải kính ngài.”

Chương 1249: Nhân quả tuần hoàn

Chương 1249: Nhân quả tuần hoàn
“Cô cô, dù nước Triệu có còn hay không, dù ngài ở nước Yến hay nước Triệu, ta cũng dám cam đoan cả đời này ngài không cần lo chuyện cơm áo, sống suốt quãng đời còn lại trong vinh hoa phú quý!”
Thương Ấu Lan lớn tiếng hỏi: “Vậy các ngươi có thể tha cho nhi tử ta sao? Có thể buông tha cho các cháu của ta không?”
Thương Kiến Hùng trầm ngâm. Chuyện này ông ta không thể cam đoan. Bởi vì ông ta hiểu rất rõ, nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, há có thể lưu lại hậu hoạn. Nếu là ông ta, ông ta cũng làm vậy.
Thương Ấu Lan rớt nước mắt. Bà ta đã hiểu, đã hiểu, bên này sẽ không bỏ qua cho con cháu mình.
Bà ta còn muốn cố gắng một chút, nếu thực sự không thể giữ nước Triệu, thì có thể bảo vệ được con cháu cũng được. Nhưng đối phương cũng không đồng ý.
Cuối cùng, bà cười thảm: “Tại sao ta lại sinh ra trong cái nhà vô tình vô nghĩa thế này? Từ nay về sau, ta và Thương thị không nợ nần gì nhau nữa. Ân đoạn tình tuyệt!” Dứt lời, bà ta xoay người rời đi.
Không cầu! Bà cũng không muốn cầu xin nữa. Sinh ra trong cái nhà như vậy, bà hiểu rất rõ, nói đến thế này rồi bà có quỳ xuống cầu xin đứa cháu này cũng vô dụng, một đống lễ vật xem như tặng không.
Đại tổng quản Điền Ngữ cúi đầu đứng bên cạnh, lặng im như không nghe thấy gì.
Thương Kiến Hùng nhìn chăm chú theo bóng lưng Thương Ấu Lan rời đi, chậm rãi nói: “Cô cô, ta vẫn nói câu ấy, lúc này, ai nắm giữ binh quyền thì có quyền nói chuyện. Có lẽ ngài có thể đi tìm Thương Triều Tông thử một chút!”

Đương nhiên hắn ông ta không muốn Thương Triều Tông phát triển an toàn, nhưng thế cục trước mắt như vậy, ông ta cũng chẳng còn cách nào khác, nói vậy cũng là hy vọng Thương Ấu Lan có thể thử xem có thuyết phục được Thương Triều Tông không, dù ông ta cũng biết kết quả rất khó mà thay đổi được.
Bởi vì, có một số việc Thương Triều Tông cũng không thay đổi được.
Nói cho cùng, thiên hạ này vẫn là nằm trong tay tu sĩ.
Thương Ấu Lan hơi dừng bước, hiển nhiên là hiểu lời Hoàng đế vừa nói, rồi rơi nước mắt chạy đi.
Rời khỏi nơi này. Rời khỏi hoàng cung này. Rời khỏi cái nơi sinh ra bà, nuôi bà lớn này đi. Rời nơi vừa quen thuộc vừa xa lạ, từng có quá nhiều kỷ niệm vui buồn của mình, bà không định quay lại nữa, vì bà đã hiểu, kể từ khi mình gả đi, nơi này không còn là nhà mình nữa.
Tiền tuyến nơi Yến Triệu giao chiến, một nam ba nữ khoan thai đi tới, bị ngăn ngoài trại lính quân Yến.
Người tới là Triệu Đăng Huyền, Đổng Kim Hoàn, An Diệu Nhi, Lâm Phi Yến. Mấy người định đến thẳng Mao Lư sơn trang, trên đường nghe phong thanh tin tức hai nước giao chiến, bèn đổi hướng tới thẳng nơi này.
Ở đây có đệ tử Tiêu Dao Cung, đương nhiên nhận ra Triệu Đăng Huyền, nhưng quân doanh có quy định của quân doanh, vẫn phải trải qua một quá trình xác minh khắc nghiệt, Triệu Đăng Huyền mới có thể vào.
Nghe tên ba nghịch đồ kia đã về, Phí Trường Lưu, Hạ Hoa và Trịnh Cửu Tiêu đang gặp nhau liền nổi giận lôi đình sai người đưa tới.
Ba người vốn chuẩn bị để cho ba tên nghịch đồ đẹp mặt, ai ngờ đột nhiên Triệu Đăng Huyền lại ra mặt.
Ba phái không phải Ngưu Hữu Đạo, không có lá gan bất kính với người của Tiêu Dao Cung, chỉ đành nhịn lửa giận nghe Triệu Đăng Huyền nói nhảm một phen. Dù sao Triệu Đăng Huyền cũng không phải đệ tử bình thường của Tiêu Dao Cung, sư phụ của người này là trưởng lão Tiêu Dao Cung đó.
Ba nữ nhân sợ hãi cúi đầu không dám lên tiếng.
Phí Trường Lưu liếc sang Đổng Kim Hoàn, trầm giọng nói:

-Triệu tiên sinh, không phải Phí mỗ không nể mặt ngài, mà sợ là ta không quyết được việc này, còn phải chờ Ngưu Hữu Đạo định đoạt!
Triệu Đăng Huyền gật đầu: “Ta hiểu ý của Phí Chưởng môn. Ta cũng sẽ không làm khó các ngươi. Ta cũng sẽ tới khuyên Ngưu Hữu Đạo bên kia, nhưng trước đó ta mong ba phái không nên làm khó ba người các nàng. Ta sẽ cho ba phái một câu trả lời, thế nào?”
Thế nào? Còn có thể thế nào? Đồng ý thôi chứ sao. Triệu Đăng Huyền vừa đi, ba nhà lập tức đi tìm Công Tôn Bố, báo cáo tình hình cho Ngưu Hữu Đạo.
Quay về trướng của mình, Chưởng môn Linh Tú Sơn Hạ Hoa nhìn chằm chằm Lâm Phi Yến đang nơm nớp lo sợ bên trong, nghiến răng nghiến lợi mắng: “Mất mặt xấu hổ!”
Trên má Lâm Phi Yến vẫn còn một dấu bàn tay, là sư phụ của nàng vừa đánh. Nàng quỳ sụp xuống, khóc lóc: “Chưởng môn, khi ấy đệ tử bị ép không còn cách nào khác, thực sự là không còn đường sống…” Nàng khóc lóc kể lại kỹ càng tình hình trong bí cảnh.
Sư phụ của nàng đứng bên cạnh không thể kiên nhẫn nổi. Mất mặt quá đi mất! Chuyện này huyên náo thế ai cũng biết, mà nó lại là đệ tử của mình. Thực sự là mất mặt!
Hạ Hoa cười ha ha lắc đầu: “Không có đường sống? Vạn Động Thiên Phủ đông người như vậy, Ngưu Hữu Đạo đều đem họ ra được, chẳng lẽ còn quan tâm tới mấy người các ngươi?”
Lâm Phi Yến đẫm lệ giải thích: “Là đệ tử ngu muội vô tri, nhưng khi ấy người của Vạn Động Thiên Phủ đã phản bội Đạo gia, là bọn họ phản bội trước, đệ tử mới không có cách nào khác.” Nàng cũng hối hận mà, nhưng tình huống khi ấy như vậy, nàng nào biết được kết quả sẽ thế này.
Hạ Hoa nói: “Nam nhân cẩu thả với ngươi kia đâu rồi? Sao không thấy y ra mặt bảo vệ cho ngươi? Ngươi cho rằng Triệu Đăng Huyền kia có thể bảo vệ mình sao? Y cho rằng thân phận Tiêu Dao Cung của mình có thể hù doạ Đạo gia sao? Chỉ sợ gia hoả không biết trời cao đất rộng kia còn không biết trưởng lão Tiêu Dao Cung Quách Thanh Không đã bị Đạo gia làm thịt rồi. Lần này Đạo gia cưỡng ép gây chiến, không nể mặt ba phái lớn tí nào, ba phái lớn có thể làm gì Đạo gia? Triệu Đăng Huyền có tư cách gì mà bảo vệ cho các ngươi?”

Lâm Phi Yến có vẻ hơi hoảng sợ, nghẹn ngào.
Hạ Hoa lại hỏi: “Có phải ngươi cho rằng sư môn cho ngươi tới bí cảnh phục vụ Ngưu Hữu Đạo là không có ý tốt? Đúng, điều ấy ta thừa nhận. Nhưng nếu không tới bí cảnh, mà cho ngươi đến Mao Lư sơn trang, ngươi có đồng ý không? Đừng tưởng ta không biết, có nữ đệ tử nào trong môn không muốn gả cho Ngưu Hữu Đạo? Người ta trẻ trung, độc thân, lại có quyền có thế, một đám nha đầu nhìn thấy hai mắt sáng rực lên, chỉ thiếu cơ hội trèo lên cành cao thôi.”
“Nói chuyện bí cảnh, cứ cho là không muốn đi đi, nhưng muốn leo lên cành cao lại không muốn gánh nguy hiểm, các cô nương, nào có chuyện tốt như vậy? Ngưu Hữu Đạo thiếu nữ nhân sao? Nếu hắn muốn, chỉ cần hắn mở miệng, có dạng nữ nhân nào là không có? Có thể coi trọng tư sắc như ngươi sao? Hắn không thiếu nữ nhân, chỉ thiếu người thân!”
“Tới bí cảnh đúng là nguy hiểm, nhưng cơ hội luôn đi cùng với nguy hiểm. Ngươi có biết mình đã bỏ qua cái gì không? Nếu lần này ngươi cùng Ngưu Hữu Đạo trải qua phong hiểm, có thời gian đồng sinh cộng tử với hắn, dù không hiến thân, ngươi cũng chính là người của hắn, ngươi sẽ không còn là một tiểu đệ tử Linh Tú Sơn hắn còn chẳng buồn liếc mắt đến nữa, trong mắt hắn, từ nay về sau sẽ còn có ngươi bên cạnh, về sau, ngươi có thể tuỳ ý ra vào Mao Lư sơn trang, về sau, có lợi ích gì cũng sẽ chia cho ngươi một phần!”
“Cá nhân không giống với tập thể. Tập thể là muốn vì lợi ích của mọi người, còn cá nhân phải có lập trường của mình!
“Có phải trước khi đi ngươi vẫn cảm thấy sư môn đã ép uổng thiệt thòi cho ngươi phải không? Nha đầu, không chọn người khác mà chọn ngươi đúng là có thiệt thòi cho ngươi, nhưng sư môn cũng đã trao cho ngươi cơ hội cực tốt. Vậy mà ngươi lại bỏ qua. Ngươi bỏ qua cơ hội trở thành tâm phúc của Ngưu Hữu Đạo. Sau này sẽ không còn cơ hội như vậy nữa, hồ đồ!”
Lâm Phi Yến dập đầu khóc nức nở, nàng đã hiểu, và hối hận, cực kỳ hối hận!
…
Trời cao đất rộng, sơn sơn thuỷ thuỷ, bốn mùa xoay chuyển, chưa từng cưỡng ép thay đổi gì, trước thế, giờ vẫn thế, chỉ có con người rong chơi

giữa sơn thuỷ là muốn cưỡng cầu thay đổi.
Ven hồ, Ngưu Hữu Đạo cùng Ngọc Thương dạo bước, nhìn sơn sơn thuỷ thuỷ xung quanh, vui vẻ chuyện trò.

Chương 1250: Tâm như sắt (1)

Chương 1250: Tâm như sắt (1)
Dù Hiểu Nguyệt Các bận rộn đủ việc, nhưng Ngọc Thương vẫn nhất định phải gặp Ngưu Hữu Đạo, thực sự là không gặp không yên lòng.
Chuyện đã đến nước này rồi, ông ta sợ Ngưu Hữu Đạo thay đổi.
Một khi xuất hiện biến cố, nước Triệu lại ra tay, Hiểu Nguyệt Các vừa khởi sự sẽ không ngăn được nước Triệu phản công.
Nói đủ chuyện rồi, không tiện ở lâu, ông ta cáo từ.
Trước khi rời đi, Ngọc Thương gật đầu chào Quản Phương Nghi và Vu Chiếu Hành cách đó không xa, ánh mắt hơi dừng lại ở Vu Chiếu Hành một chút, trong lòng hơi buồn bực. Có một số việc, hoặc ít hoặc nhiều ông ta không nghĩ ra.
Hồng Nương ỷ vào việc mình đã chăm lo cho Phương Viên ở Kinh thành nước Tè nhiều năm, khăng khăng đòi đi theo Ngưu Hữu Đạo thì thôi, Vu Chiếu Hành này thì sao? Đường đường là cao thủ xếp hàng thứ sáu trong Đan bảng, sao lại như thủ hạ của Ngưu Hữu Đạo luôn rồi?
Nhìn theo Ngọc Thương bay lên, Quản Phương Nghi đi tới hỏi: “Đương yên đương lành sao lại hù doạ ông ta?”
Bà ta nói hù doạ là có ý nói đến lá thư gần đây nhất mà Ngưu Hữu Đạo gửi cho Ngọc Thương. Đột nhiên hắn gửi một câu “áp lực khá lớn” cho Ngọc Thương, doạ cho ông ta kinh hãi, chết sống cũng phải chạy đến gặp mặt Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo đè hai tay lên chuôi kiếm, lạnh nhạt nói: “Khi cần hù doạ cũng nên hù doạ một chút. Ông ta phải hiểu rõ, mọi thứ không có cái gì đến không cả. Ta không thể để cho ba phái lớn của nước Yến nắm quyền đàm phán với Hiểu Nguyệt Các.”
Quản Phương Nghi ngẫm nghĩ một lát, hiểu ra. Hắn muốn Hiểu Nguyệt Các kiên định đứng bên mình, tránh việc họ cảm thấy ba phái kia thế

lớn, sẽ bỏ qua mình, bàn chuyện hợp tác thẳng với họ, nên mới gõ Hiểu Nguyệt Các một chút, để cho họ nhớ cho kỹ thế lực Nam Châu nằm trong tay người nào, rằng lúc nào bên này cũng có thể gây bất lợi cho Hiểu Nguyệt Các, ví dụ như quân Yến xuất hiện nội loạn, để cho nước Triệu có thể nghỉ được một hơi.

"Ôi!" Quản Phương Nghi không kìm được thở dài một tiếng. Bà ta cảm thấy đến giờ càng chơi càng lớn rồi, lớn đến mức kinh hãi rồi. Cả một thuyền người mà cứ như lăn lộn trong sóng to gió lớn, bất kỳ lúc nào thuyền cũng có thể lật, người cũng có thể chết. May mắn là vị này vẫn có thể vững vàng cầm lái.

Nhớ lại những phiền não ở Kinh thành nước Tề, bà ta nhận ra, những phiền não ấy, so với hiện tại, không là cái gì. Ở đây, bất trắc một chút thôi liền có thể mất mạng.

"Than thở cái gì?" Ngưu Hữu Đạo nhìn tờ giấy trên tay bà ta, hất cằm: "Lại là thư từ tiền tuyến gửi tới?"

"Vâng, vẫn là tìm ngài. Không liên lạc được ngài, mọi người đều tìm đến chỗ Vương gia."

"Không có gì đặc biệt thì cứ kệ đi."

Quản Phương Nghi lật lật một tờ giấy: "Còn có hai tin tức đặc biệt. Ba phái Lưu Tiên Tông gửi thư tới, nói rằng ba đệ tử phản bội ngài đã về…." Bà ta thuật lại đại khái nội dung trong thư, hỏi: "Hỏi ngài muốn xử lý thế nào?"

Không nói đến chuyện này quả thực Ngưu Hữu Đạo cũng quên luôn rồi. Suy nghĩ một lát, hắn đáp: "Gửi thư nói, nể mặt Triệu Đăng Huyền, không nên làm khó các nàng."

Quản Phương Nghi trợn mắt: "Ngài cứ thế buông tha cho ba phản đồ này sao?"

Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt nói: "Giúp người hoàn thành ước vọng là chuyện tốt. Nói với mấy người Phí Trường Lưu, cứ đối xử tốt với ba nữ tử kia, chờ mọi chuyện xong xuôi, ta sẽ tự mình tới ba phái lớn cầu hôn giúp các nàng, thành toàn cho các nàng!"

"Ây…" Quản Phương Nghi dở khóc dở cười: "Tốt xấu gì ba phái kia cũng tự xưng là danh môn chính phái, sợ là sẽ không cho cưới vào cửa."

“Hừ. Chuyện này không phải do bọn họ quyết. Ngủ cũng ngủ rồi, không cưới sao được? Người của Mao Lư sơn trang ta há có thể để cho người ta tuỳ ý đùa bỡn? Nhất định phải chịu trách nhiệm!”
Quản Phương Nghi cảm thấy hơi kỳ quặc, nghi ngờ hỏi: “Ngài lại muốn làm cái gì?”
“Dặn bọn Phí Trường Lưu cứ thế mà làm là được, còn có chuyện gì nữa?”
Quản Phương Nghi nhìn nhìn hai mắt hắn. Bà ta vẫn cảm thấy hắn giúp cầu hôn cũng không phải có lòng tốt gì, nhưng hắn không nói, cũng không hỏi nữa, chỉ lật một trang giấy khác ra, báo: “Đây là tin tức bên Kinh thành nước Tề đưa tới, Nhan Bảo Như đã tới tìm đệ tử Quỷ Y Vô Tâm để nương tựa.”
“A!” Ngưu Hữu Đạo đưa tay cầm lá thư tự mình xem, đọc cẩn thận cặn kẽ, hắn khá bất ngờ. Bị ép vào tuyệt cảnh, biện pháp gì người này cũng nghĩ ra được.
Trong thư kia đã nói rõ, Vô Tâm đã nghiệm minh Nhan Bảo Như không trúng độc.
Việc này nằm ngoài dự đoán của hắn. Hắn vẫn không cho rằng Nhan Bảo Như có thể tìm được đệ tử Quỷ Y, càng không nghĩ tới, đệ tử Quỷ Y lại có thể dễ dàng nhận Nhan Bảo Như như vậy. Mà rất có thể Nhan Bảo Như đã bán mình làm nô, xem như đi theo đệ tử kia, tìm nơi che chở.
“Không liên quan đến ta. Sợ là Vô Tâm cũng sẽ không nhận, thật đúng là nhân quả tuần hoàn…” Ngưu Hữu Đạo thì thầm.
“Vừa vặn nước Tề cũng muốn tìm ngài, có muốn chuyển lời cho nước Tề, buộc họ xử lý Nhan Bảo Như không?”
“Ngươi đó, đừng có lúc nào cũng chỉ muốn chém chém giết giết, phải học cách nghĩ cho người khác. Vô Tâm hành vi quái gở, thiếu người bên cạnh, có nhân tài cũng dễ làm việc hơn, thật vất vả mới có người y vừa mắt, để cho y đi!”
Nghĩ cho người ta? Quản Phương Nghi liếc mắt. Tin được lời này ngài nói mới lạ!
“Nhắc đến Nhan Bảo Như này không thể không nói đến Đồng Mạch kia.” Đột nhiên Ngưu Hữu Đạo nhắc tới một câu, nghĩ một lát mới từ tốn nói: “Chuẩn bị một chút đi, tới Kinh thành!”

“Tới Kinh thành?” Quản Phương Nghi nghiêm mặt hỏi lại: “Sợ là người của chúng ta không đủ để bảo vệ cho ngài an toàn ở Kinh thành!”
Ngưu Hữu Đạo như cười như không, hừ một tiếng: “Không cần huy động nhiều nhân lực. Bao nhiêu năm rồi không xuất hiện công khai ở Kinh thành, lần này thử một chút.”
“Công khai xuất hiện?” Quản Phương Nghi chấn kinh, vội khuyên hắn nghĩ lại.
…
Phủ thành Nam Châu, có một vị khách quý tới, là Thái hậu nước Triệu Thương Ấu Lan tới tìm nữ nhi Hải Như Nguyệt.
Lúc này bà ta tìm Hải Như Nguyệt đương nhiên là vì chuyện Yến Triệu ngưng chiến hoà đàm.
Dù Thương Kiến Hùng đã nói rõ nhưng bà ta cũng biết, chỉ sợ Thương Triều Tông cũng khó mà quyết được việc này, các thế lực tu sĩ phía sau đang đấu đến đỏ mắt rồi, đó mới là mấu chốt để quyết định hoà hay chiến.
Dù Thương Triều Tông có thể chạy vạy giúp, nhưng tuỳ tiện đi tìm y khẳng định là cũng vô dụng. Tìm đứa cháu ruột thân cận như vậy còn vô dụng, trông cậy gì vào Thương Triều Tông quan hệ thân thích còn xa hơn?
Bởi vậy, bà ta tới tìm nữ nhi của mình. Dù sao đó cũng là con gái mình dứt ruột sinh ra, mình cầu nó, có lẽ còn có ích.
Dù sao nữ nhi của mình cũng đang nắm giữ nhân mã Kim Châu, hiện đang liên hợp tác chiến với Thương Triều Tông, trong tay nắm giữ binh quyền, khẳng định là có chút ảnh hưởng đến Thương Triều Tông. Chỉ cần có thể thuyết phục nữ nhi cùng mình đi tìm Thương Triều Tông, chuyện bàn bạc cũng sẽ chắc chắn hơn chút.
Mà sở dĩ Hải Như Nguyệt ở Nam Châu là vì chiến sự còn chưa kết thúc. Hải Như Nguyệt đang ở tạm Nam Châu xử lý chuyện ở Kim Châu, về phần chiến sự nơi tiền tuyến, bà ta chưa từng lên chiến trường, cũng không biết đánh trận, cũng là bị tình thế ép buộc nên đã giao cho Thương Triều Tông toàn quyền chỉ huy nhân mã Kim Châu.
Dù hai nước Yến Triệu thế nào, thân phận Thương Ấu Lan vẫn còn đó. Biết Thương Ấu Lan tới, chẳng những Hải Như Nguyệt ra mặt nghênh

đón, mà ngay cả Vương phi Phượng Nhược Nam ôm cái bụng lớn cùng Quận chúa Thương Thục Thanh cũng đi đón, còn phải gọi một tiếng cô nãi nãi.
Dù đã từng nghe nói đến Phượng Nhược Nam người cao ngựa lớn, nhưng tận mắt nhìn thấy tướng mạo của nàng, Thương Ấu Lan cũng hơi bất ngờ.
Bà ta cũng coi như là người có kiến thức rộng rãi, nào có Vương phi gì chưa từng thấy qua, nhưng chưa từng gặp Vương phi nào cao thế này.
Bà ta cũng chỉ đành âm thầm thở dài. Quả nhiên là người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết. Vì thượng vị, không ngờ nữ nhân tư sắc thế này Thương Triều Tông cũng cưới. Có khi nàng dâu của một Hoàng tộc nhàn tản của Vương gia cũng đẹp hơn vị Vương phi này đi.

Chương 1251: Tâm như sắt (2)

Chương 1251: Tâm như sắt (2)
Còn về Thương Thục Thanh, bà ta cũng thầm thở dài. Có ai không biết Thương gia huyết thống cao quý, vậy mà nữ nhi Thương gia lại có một người xấu như thế, lại còn xấu đến mức đáng sợ, cũng coi như là một đoá kỳ hoa độc nhất.
Bà ta cũng không biết nên nói Thương Triều Tông có cái vận gì, người chí thân bên cạnh không có một ai dẹp mắt. Lão bà thì cao lớn như nam nhân, muội muội xấu xí doạ người. Vận khí gì thế này?
Nghĩ bụng như vậy, bà ta lại liếc sang nhìn nữ nhi của mình. Nếu không phải tạo hoá trêu ngươi, thiếu chút nữa đã thành thân càng thêm thân, Thương Thục Thanh này không khéo còn là cháu ngoại của mình. Nếu nàng do nữ nhi mình sinh ra, hẳn là sẽ không khó coi như vậy.
Hẳn là bà ta cũng biết đến đoạn tình cảm của biểu huynh muội khi năm xưa Hải Như Nguyệt bị đưa đến Kinh thành nước Yến làm con tin, chắc hẳn Thương Kiến Bá chính là nam nhân đầu tiên của Hải Như Nguyệt.
Cũng không biết có phải trời cao đã định nữ nhi này của mình có duyên với vị biểu huynh Thương Kiến Bá kia không. Năm xưa ở Yến Kinh bà ta được Thương Kiến Bá che chở, bây giờ lại được nhi tử của Thương Kiến Bá che chở.
Nghĩ chuyện cũ trước kia, lại nghĩ tới hôm nay, biết bao mưa bụi hoà với phong vân biến ảo, lại có biết bao vui cười và huyết lệ, khiến cho người ta không thể không cảm khái.
Nhưng bà ta vẫn nắm tay Thương Thục Thanh, vỗ vỗ trong lòng bàn tay: “Thanh Nhi, lần trước gặp con chắc phải hai mươi năm rồi, khi ta về nhà thăm thân. Phụ vương của con đưa con và ca ca con tới gặp ta. Khi đó con còn nhỏ, có khi bây giờ không còn nhớ ta đâu.”

Thương Thục Thanh khách khí đáp: “Con vẫn luôn khắc sâu ấn tượng về âm dung tiếu mạo của cô nãi nãi, đến giờ vẫn chưa quên.”
Ngoài thành không phải nơi nói chuyện, mấy nàng mời Thương Ấu Lan vào trong.
Chủ nhà muốn sắp xếp chỗ nghỉ cho Thương Ấu Lan, nhưng bà ta tỏ ý không cần, muốn ở cùng nữ nhi mình.
Phượng Nhược Nam cũng chỉ tận tình địa chủ, không miễn cưỡng. Có người như Lam Như Đình làm mưu sĩ nhắc nhở bên cạnh, nàng sắp xếp không có sai lầm gì.
Dù Thương Thục Thanh là muội muội của Thương Triều Tông, nhưng xét về một mặt nào đó thì địa vị vẫn kém Phượng Nhược Nam một chút. Phượng Nhược Nam là Vương phi, là nữ chủ nhân nơi này, Thương Triều Tông không ở đây, nàng sẽ là chủ nhà.
Cũng chẳng có cách nào, nếu phụ mẫu vẫn còn, nếu là ở nhà mẹ đẻ, ở phủ Ninh Vương năm xưa, khẳng định địa vị của Phượng Nhược Nam sẽ không bằng Quận chúa là nàng.
Khi Thương Triều Tông chưa lập gia đình, sống nương tựa lẫn nhau, muội muội cũng coi như nữ chủ nhân ở đây.
Nhưng bây giờ y đã thành gia, đã tự lập môn hộ, Phượng Nhược Nam đương nhiên là nữ chủ nhân Vương phủ. Điều này, ngay cả Mông Sơn Minh và Lam Như Đình cũng vô tình ủng hộ, Thương Thục Thanh thân là Quận chúa cũng chỉ có thể bất tri bất giác đứng sang một bên, chắp tay nhường vị trí nữ chủ nhân cho Phượng Nhược Nam…
“Đứa cháu ngoại kia của ta đâu?”
Vừa đến trạch viện của Hải Như Nguyệt, Thương Ấu Lan đã hỏi ngoại tôn.
Hải Như Nguyệt cười cứng ngắc. Thực ra bà ta không muốn để mẫu thân gặp nhi tử của mình, nhưng dù sao bà ấy cũng là mẫu thân mình, muốn gặp cháu ngoại cũng là hợp tình hợp lý, không tiện làm trái, đành phải sai người bế tới.
Thấy cậu nhóc trắng trẻo đã có thể tập tễnh đi đường, Thương Ấu Lan cười vui vẻ, không để ý tới thân phận Thái hậu cao quý, ngồi xổm xuống cười ôm lấy cháu ngoại, hôn lấy hôn để, có vẻ rất yêu thích.

Phần lớn người già đều thích trẻ con. Lớn tuổi rồi, từng trải nhiều, biết lòng người phức tạp, mà trẻ con lại rất đơn giản, người già có thể thực sự buông lỏng cảnh giác với chúng.
Sau đó, bà ta quay sang ngoắc ngoắc, cho thái giám bưng đến một cái hộp con, mở ra, tự tay lấy một cái khoá vàng tinh mỹ khéo léo muốn đeo lên cổ cháu ngoại.
Hai Như Nguyệt trợn trừng hai mắt, như con mèo bị dẫm phải đuôi, hét váng lên: “Không được!”
Tiếng hét chói tai doạ cho đám người nhảy dựng lên, cũng doạ đám tu sĩ hộ vệ xung quanh nhào nhào chạy ra, pháp sư tuỳ tùng bên cạnh Thương Ấu Lan cũng cảnh giác nhìn bốn phía.
Hải Như Nguyệt đẩy tay mẫu thân ra, ôm lấy nhi tử tránh đi, cho người bế thằng bé ra ngoài.
Thương Ấu Lan chậm rãi đứng dậy, trong tay vẫn cầm cái khoá vàng, hỏi: “Là chút tâm ý vi nương tặng cho cháu ngoại, vì sao con lại từ chối?”
Hải Như Nguyệt đau khổ lắc đầu đáp: “Mẫu hậu, nữ nhi sợ. Số lễ vật lần trước các người đưa tới ia suýt nữa đã hại tính mạng của nữ nhi và cháu ngoại của ngài. Nữ nhi thực sự sợ! Lễ vật các ngài tặng thực khó phòng bị, con thực sự không dám tuỳ tiện….” Chưa dứt lời, bà ta lại lắc đầu.
Ý tứ này, ai cũng hiểu, một năm bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.
Sắc mặt Thương Ấu Lan lạnh đi: “Ngay cả mẫu thân con cũng không tin phải không?”
Hải Như Nguyệt bất đắc dĩ nói: “Chính vì tin ngài nên con mới nhịn không được mà chạm vào đồ các ngài đưa tới, cũng là ngài giữ lại những vật kỷ niệm của nữ nhi khi còn bé. Sao ngài có thể nhẫn tâm hạ độc vào những thứ kỷ niệm khi còn bé của nữ nhi chứ?”
Lời này khiến cho Thương Ấu Lan đau khổ không chịu nổi: “Nguyệt Nhi, con hiểu lầm rồi, không phải nương làm. Là….là Hoàng đế. Khi ấy nương cũng không biết, mãi sau này mới biết, nương cũng đã mắng Hoàng đế một trận!”
Vốn bà ta định nói là huynh trưởng của con, nhưng lời đến khoé miệng lại đổi thành Hoàng đế.

Hải Như Nguyệt lắc đầu: “Ai làm không quan trọng nữa. Những thứ kỷ niệm ngài đưa tới đã trở thành ác mộng của con. Con đã châm một mồi lửa đốt rụi, thực sự không dám giữ lại, đều bỏ hết.”
Lời này như mũi khoan khoan vào tim Thương Ấu Lan vậy, bà ta đành chậm chậm thả khoá vàng vào trong hộp, phất tay cho người dưới lui ra.
Hải Như Nguyệt cũng phất tay cho hộ vệ đang nhìn chằm chằm lui xuống.
Hai mẹ con gặp nhau đều cẩn thận đề phòng đến mức thế này, người xem đều thở dài không thôi.
Không còn quá nhiều người, Thương Ấu Lan tiến tới nắm tay Hải Như Nguyệt: “Nguyệt Nhi, nương biết con sống không dễ, những năm nay, thực sự thiệt thòi cho con rồi.”
Chớp mắt, tất cả chuyện cũ nổi lên trong lòng, không biết bao lần chơi vơi bên bờ sinh tử, không biết bao lần phải cẩu thả với đủ loại nam nhân cởi y phục của mình chỉ để cầu sinh, đổi lấy vô số lời phỉ báng châm chọc, ngay cả đứa con lớn của mình cũng không để ý tới, biết bao chua xót, Hải Như Nguyệt ứa nước mắt nghẹn ngào lắc đầu: “Không có việc gì, con quen rồi.”
“Nhiều năm như vậy con chưa từng về Kinh thành thăm nương, nương cũng không oán con. Nương là người từng trải, nương hiểu, nương biết con khó xử, nương đều hiểu, nhưng nương không biết làm sao!” Thương Ấu Lan vỗ vỗ mu bàn tay nữ nhi, nước mắt cũng doanh tròng.
Không nhịn được nữa, Hải Như Nguyệt ôm mẫu thân gào khóc.
Thương Ấu Lan vỗ về lưng con gái, ngửa mặt lên trời rơi lệ.
Chờ hai mẹ con ổn định cảm xúc, lau khô nước mắt, Hải Như Nguyệt lại trở thành Hải Như Nguyệt hiện giờ, không còn là đứa con gái trẻ tuổi ngây thơ vẫn ước mơ vào tương lai của mẫu thân nữa. Có một số việc chỉ có thể khiến bà ta cảm động nhất thời, chứ không khiến bà ta xử trí theo cảm tính.
Trái tim đã trải qua gió mưa cứng rắn như sắt. Khi Thương Ấu Lan đề cập đến chuyện Yến Triệu, Hải Như Nguyệt nhìn trái nhìn phải nói rằng không thể nói tiếp về chuyện này nữa.
Cuối cùng, Thương Ấu Lan bị ép cuống lên, thốt ra: “Nguyệt Nhi, có phải con muốn bức chết nương mới cam tâm?”

“Nương, thực sự việc này con không quyết được, vô dụng thôi.”
“Con chưa cố gắng thử một lần làm sao biết sẽ vô dụng? Nương ở đây cam đoan với con, chỉ cần được việc, chẳng những là Kim Châu, nương nhất định sẽ khiến cho Hoàng đế đồng ý chia hai châu của nước Triệu cho con, được không?”
“Nương, giờ nói chuyện này, ngài không cảm thấy đã muộn rồi sao?”
Thương Ẫu Lan đau lòng nói: “Đó là ca ca của con mà. Các con đều là miếng thịt từ trên người nương rơi xuống, vì sao huynh muội hai đứa nhất định phải đi tới bước thủ túc tương tàn này?”

Chương 1252: Ngày trọn Trường An xem hết hoa!

Chương 1252: Ngày trọn Trường An xem hết hoa!
Hải Như Nguyệt lặng lẽ hỏi lại: “Nương, khi ca muốn giết con, ngài có cản, hoặc cản được y sao? Không nói đến chuyện con có làm được hay không, thực ra, trong lòng ngài còn hiểu rõ hơn tất thảy, hôm nay con buông tha cho y, hôm khác y sẽ vẫn phải giết con. Chỉ cần có cơ hội, y sẽ không cho con đường sống!”
“Ngưu Hữu Đạo đâu? Con dẫn tiến giúp nương một chút được không? Xem như nương van xin con.”
“Nương, không được đâu. Kim Châu, nếu nữ nhi còn có cơ hội quay về, nương đến Kim Châu ở đi, nhất định nữ nhi sẽ hiếu thuận ngài thật tốt!”
Thiếu nữ năm đó, trải qua mưa gió, tâm như sắt.
Cường độ chấn động của cuộc chiến Yến Triệu đã giảm xuống.
Thoạt đầu cuộc chiến rất mãnh liệt là vì Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh không biết ý đồ của Ngưu Hữu Đạo, chỉ biết liều chết chấp hành.
Chuyện bài binh bố trận chém giết trên chiến trường không phải chỉ xem trên giấy là có thể hiểu, nhất định phải có kinh nghiệm thực chiến. Về phương diện này, Ngưu Hữu Đạo có thể nói là chẳng biết gì, cũng không dành quá nhiều tinh lực cho nó. Vì thế, hắn đã giao toàn quyền cho đám người Thương Triều Tông đi làm.
Hiểu được ý đồ của Ngưu Hữu Đạo, Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh nhanh chóng điều chỉnh tác chiến, không cần bỏ ra cái giá quá lớn để liều chết với quân Triệu, chỉ cần kềm chế người của họ ở phía Đông là được, chờ thời cơ thích hợp, khi đó quân Triệu ở chiến tuyến phía Đông không cần đánh cũng bị bại.

Thế công của quân Yến giãn ra, bây giờ lại đến quân Triệu vội vã giao chiến khiến cho tình hình chiến sự với quân Yến bị đảo lộn.
Đại đô đốc Bàng Đằng gấp đến độ như lửa cháy đến nơi. Triều đình hung hăng thúc giục ông ta, ông ta cũng muốn tốc chiến tốc thắng để rảnh tay giải quyết phản quân Điền, Mã ở phía Tây.
Ông ta cũng biết, thế cục đột nhiên biến thành như thế, tất có liên quan đến sinh tử tồn vong của nước Triệu.
Chẳng những triều đình, ngay cả ba Đại phái nước Triệu cũng gấp đến muốn đòi mạng. Không ít người bên trong nội bộ nước Triệu đều hoảng hồn.
Lúc trước, nhiều người phản đối như vậy, nói cái gì là binh giả hung hiểm, không nên khai mở chiến sự, còn nói nước Tống chính là vết xe đổ, nhưng Hoàng đế lại không nghe. Đại đô đốc Bàng Đằng lại châm ngòi thổi gió. Bây giờ biến thành như thế này, tranh luận giữa hôn quân và gian thần đều bị lôi ra. Lúc này, áp lực của hai người là có thể nghĩ.
Bàng Đằng đã dốc hết vốn liếng để giải quyết chiến sự ở phía Đông.
Nhưng Mông Sơn Minh không phải là loại người ăn chay, làm sao có thể để cho Bàng Đằng đạt như ý nguyện. Ông tự mình điều binh khiển tướng, chơi với Bàng Đằng trên chiến trường nước Triệu, cũng không phải cứng đối cứng với ông ta. Nhưng một khi bị Bàng Đăng bức đến mức phải liều lĩnh, lập tức xua binh lên cắn cho mấy phát.
Xét về đại thế, Mông Sơn Minh đang chiếm cứ ưu thế, còn Bàng Đằng thì lại ở thế yếu. Chính vì quá nôn nóng, quân Triệu luôn bị quân Yến cắn cho mấy ngụm.
Tổn thất nặng nề, Bàng Đằng không thể không thành thật, cũng không dám vọng động. Ông ta biết, nếu còn vọng động nữa, không cần đợi hai người Điền, Mã phát động tấn công, bọn họ đã bị quân Yến đập tan trước rồi.
Mông Sơn Minh đã trải qua một năm chuẩn bị đầy đủ, lương thảo của quân Yến cũng không thiếu. Quân Yến cứ kiên nhẫn chơi đùa. Có giỏi thì quân Triệu điều một lượng lớn nhân mã đến tiền tuyến phía Tây chơi đi.
Một ngày đối với Bàng Đằng dài bằng cả một năm, cả người lúc nào cũng lo lắng.

Chiến tuyến phía Đông giằng co, từ đó không đủ lực lượng để đối phó với phản quân phía Tây. Nhân mã thỉnh thoảng được phái đi tập kích phía Tây cũng không đủ nhét kẽ răng, căn bản khó mà rung chuyển, lại hy sinh vô ích, cuối cùng đành phải từ bỏ tập kích phản quân, có thể nói là trơ mắt nhìn phản quân chậm rãi chỉnh đốn.
Triều đình nước Triệu ngày nào cũng cãi nhau, sao cũng không đưa ra được biện pháp giải quyết.
Ba đại phái nước Triệu chạy đến Phiêu Miễu các cầu giúp đỡ. Phiêu Miễu các lại đưa ra quy củ cũ, không dễ dàng tham gia vào cuộc chiến giữa các nước.
.....
Buổi sáng, cửa thành Yến Kinh vừa mới mở chưa được bao lâu, ba con ngựa đã từ bên ngoài chạy vào.
Ngưu Hữu Đạo thúc ngựa đi trước, Quản Phương Nghi và Vu Chiếu Hành cưỡi ngựa đi hai bên.
Đương nhiên, đến đây không chỉ có ba người Ngưu Hữu Đạo, còn có người khác đang ở ngoài thành bố trí.
Ba người không nhanh không chậm chạy vào, bị thủ vệ chặn lại.
Bây giờ đang có chiến tranh, hết thảy những người mang vũ khí có thể khiến người ta nghi ngờ đều phải xuống ngựa để kiểm tra khi vào thành.
Ngưu Hữu Đạo cũng không có ý định xuống ngựa, chỉ nói một câu: “Tránh ra.”
Ngươi không xuống ngựa cũng được, nhưng ngươi lại không chịu để cho người ta kiểm tra thân phận? Thủ vệ liền hỏi: “Ngươi là ai, có giấy qua cửa hay không?”
Ngưu Hữu Đạo công khai nói ra tên của mình: “Ngưu Hữu Đạo!”
Khi nói chuyện, hắn dùng pháp lực phát ra âm thanh không lớn, nhưng lực xuyên thấu đủ mạnh, đủ để cho người trong ngoài, trên dưới cửa thành đều nghe được.
Quản Phương Nghi và Vu Chiếu Hành nhìn nhau, cũng không biết Ngưu Hữu Đạo đang giở trò quỷ gì. Công khai lộ diện thì thôi đi, còn dám công khai nói ra tên của mình, cứ sợ người khác không biết, trong khi cửa thành các nước đều có tu sĩ tọa trấn.

Nhưng hai người đều có hiểu biết nhất định về Ngưu Hữu Đạo. Nếu hắn đã dám tùy tiện chạy đến đây, tất nhiên là có nắm chắc.
Quả nhiên, tu sĩ đang uống trà sớm trên cổng thành nghe xong ba chữ "Ngưu Hữu Đạo", lập tức buông chén trà, vọt đến tường thành nhìn xuống.
Vừa lúc Ngưu Hữu Đạo hờ hững ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua, bốn mắt chạm nhau với tu sĩ từ trên cổng thành nhìn xuống.
Tu sĩ trên cổng thành không biết Ngưu Hữu Đạo, cũng không biết Vu Chiếu Hành, nhưng lại biết Hồng Nương Tề Kinh. Trước đó, gã có nghe qua tên của bà ta, nhịn không được liền đến xem qua.
Thấy có Hồng Nương, tất sẽ không có quá nhiều hoài nghi.
Ba người không xuống ngựa tiếp nhận kiểm tra, tướng lĩnh thủ thành hỏi ý kiến xong, trực tiếp cho qua.
Đầu tường có Kim Sí bay thẳng đến hoàng cung báo cáo tin tức.
Ngưu Hữu Đạo? Ba đại phái nước Yến tìm mỏi mắt cũng chẳng thấy hắn đâu, bây giờ hắn lại công khai lộ diện ở Yến kinh. Thật hay giả vậy?
Tu sĩ ba đại phái đóng trong hoàng cung lập tức có hành động, phái người đi kiểm chứng thật giả.
Khi vạn vật thức dậy, buổi sáng là buổi bận rộn nhất, sinh khí đầy đủ nhất.
Người buôn bán nhỏ đầu đường, ngựa xe lui tới nối liền không dứt.
Ngưu Hữu Đạo vẫn không nhanh không chậm thúc ngựa đi vào, chẳng khác gì khách qua đường giữa chúng sinh. Khi phát giác có tu sĩ đang núp trên mái nhà quan sát hắn, hắn cũng chỉ thản nhiên đưa mắt mà nhìn.
Hoàng cung nguy nga xuất hiện, người đi trên đường cũng ít hơn. Ngưu Hữu Đạo cưỡi thẳng ngựa đến trước cửa hoàng cung.
Vu Chiếu Hành và Quản Phương Nghi thỉnh thoảng ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta.
Bên trong đại điện của hoàng cung, bá quan đã tập trung, chuẩn bị tảo triều.
Một Thái giám từ đằng sau rón rén bước đến, rì rầm vài câu vào bên tai Đại tổng quản Điền Ngữ.

Ánh mắt Điền Ngữ hơi nhướng lên, sắc mặt thay đổi, bước lên gấp mấy bậc thang, đứng bên cạnh bảo tọa, cúi người thì thầm vào tai Thương Kiến Hùng: “Bệ hạ, Ngưu Hữu Đạo vào kinh.”

Thương Kiến Hùng giật mình. Tuy nhiên, ông ta đang lên triều, cũng không có hành động gì quá lớn, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn triều thần, nhưng thật ra đang hạ giọng nói với Điền Ngữ: “Hắn đến kinh thành làm gì?”

Điền Ngữ đáp: “Thần cũng không biết nữa. Thần vừa mới nhận được tin tức, hắn chỉ vừa mới vào cổng thành. Ba đại phái đã phái người đi giám sát.”

Thương Kiến Hùng nói: “Ba đại phái chẳng đáng tin cậy đâu. Ngươi hãy phái người của mình đi kiểm tra, tìm hiểu xem hắn đến đây làm gì rồi mới quyết định được.”

“Vâng!” Điền Ngữ nói xong liền lui ra.

Người thành tinh trong triều cũng không ít. Bọn họ nhìn thấy phản ứng kỳ lạ của Hoàng đế trên bảo tọa, đều biết có chuyện không ổn xảy ra. Nếu không, Điền Ngữ cũng không vội vã bước lên báo cáo như vậy. Đồng Mạch tất nhiên cũng phát hiện. Lúc này, Thương Kiến Hùng cũng quay sang nhìn ông ta một cách chăm chú.

Chương 1253: Đạp cửa mà vào! (1)

Chương 1253: Đạp cửa mà vào! (1)
Ông ta rất quen thuộc với phản ứng của Thương Kiến Hùng. Thấy ánh mắt như vậy, liền biết Thương Kiến Hùng đang có chuyện cần thương lượng với ông ta.
Không bao lâu sau, Điền Ngữ lại xuất hiện, bước chân khá gấp gáp, một lần nữa leo lên bậc thang, cúi người nói với Thương Kiến Hùng: “Ngưu Hữu Đạo đã vọt thẳng vào hoàng cung rồi.”
Thương Kiến Hùng không phản ứng kịp, khẩn trương hỏi: “Có bao nhiêu người đến?”
“Chỉ có ba người. Người của Điệp Báo Ti báo lại, có Ngưu Hữu Đạo, Hồng Nương Tề Kinh và Vu Chiếu Hành xếp thứ sáu trong Đan bảng.”
“Thông báo người trong cung nhanh chóng đề phòng.”
Quần thần dần dần ý thức được, Hoàng đế lên triều dường như không được tập trung.
Ngoài cổng chính hoàng cung, thủ vệ vừa ngăn đám người Ngưu Hữu Đạo, liền nhận được mệnh lệnh trong cung truyền đến, trực tiếp cho đi.
Dưới ánh mặt trời mới mọc, tiếng vó ngựa bước trên phiến đá nghe thật êm tai.
Ngưu Hữu Đạo cũng không xuống ngựa, cầm dây cương thúc ngực chậm rãi bước qua cổng thành mái vòm, dẫn Quản Phương Nghi và Vu Chiếu Hành tiến vào bên trong.
Thủ vệ hai bên cảnh giác nhìn ba người, trong lòng cảm thấy hiếu kỳ, không biết người đến là ai.
Dựa theo quy củ, hoàng cung là nơi trọng địa, ngoại trừ xe ngựa trong cung, còn có một số đại thần được đặc cách, những người còn lại khi đến gần cửa cung, quan văn phải xuống xe, còn quan võ phải xuống ngựa.

Quy củ này ngay cả tu sĩ bình thường cũng phải tuân thủ, nhưng ba người trước mặt lại ngang nhiên cưỡi thẳng ngựa vào cung.
Nhất là người cầm đầu, vẻ mặt không coi ai ra gì, giống như không để hoàng cung vào mắt.
Vu Chiếu Hành và Quản Phương Nghi ngồi trên lưng ngựa, hết nhìn đông rồi đến nhìn tây. Đây là lần đầu tiên hai người cưỡi ngựa xông vào hoàng cung. Cảm giác này đúng là lạ.
Tướng lĩnh trên cổng thành có người hỏi xuống bên dưới: “Người đến là ai vậy?”
Người bên dưới đáp: “Cũng không biết, thủ vệ của ba đại phái bảo cho đi. Bọn họ đã lên tiếng, chúng ta cũng không dám không nghe theo.”
Hành lang cửa cung có vẻ hơi âm u. mặt đất bằng đá cứng rắn có rất nhiều dấu vết bánh xe qua lại trong thời gian dài.
Tiếng vó ngựa xuyên qua đường hành lang thật dài. Khi đã thấy ánh sáng, bọn họ nhìn thấy một đám tu sĩ đang chờ mình.
Dẫn đầu tu sĩ ba đại phái chính là các Trưởng lão như Tịch Xa của Tiêu Dao Cung, Thân Báo Xuân của Tử Kim Động, Lạc Danh Kiếm của Linh Kiếm Sơn.
Bên cạnh có mấy tên đệ tử đang nhỏ giọng thì thầm bên tai Trưởng lão, xác nhận người dẫn đầu chính là Ngưu Hữu Đạo.
Tiếng vó ngựa đến đây không thể không dừng lại.
Ngưu Hữu Đạo ngồi trên lưng ngựa từ trên cao nhìn xuống, chậm rãi quan sát một đám người, chợt mỉm cười, sau đó xoay người nhảy vọt xuống. Vu Chiếu Hành và Quản Phương Nghi cũng nhảy theo.
“Xin hỏi ba vị có phải là ba vị Trưởng lão Tịch Xa, Thân Báo Xuân và Lạc Danh Kiếm hay không?” Ngưu Hữu Đạo ôm quyền thi lễ. Mặc dù hắn chưa gặp qua ba người, nhưng với mạng lưới tin tức của hắn, cũng không đến nỗi ngay cả người tọa trấn hoàng cung của ba đại phái cũng không biết.
Trưởng lão Tử Kim Động Thân Báo Xuân gật đầu, xem như xác nhận.
Trưởng lão Tịch Xa của Tiêu Dao cung trầm giọng nói: “Ngưu Hữu Đạo, nơi này có một quy củ. Ở đây là trung tâm của nước Yến, ngươi trực tiếp cưỡi ngựa xông vào, không khỏi hơi quá phận rồi?”

Ngưu Hữu Đạo cố ý khinh thường nhìn chung quanh: “Nơi này cũng được xem là trung tâm của nước Yến sao? Trong mắt của ta, tông môn chi địa của Tử Kim Động, Tiêu Dao Cung và Linh Kiếm Sơn mới được xem là trung tâm của nước Yến.”
Lời này khiến cho Tịch Xa không phản bác được. Khen Tiêu Dao Cung của ông ta còn cao hơn cả hoàng cung thật sự không sai.
Trưởng lão Lạc Danh Kiếm của Linh Kiếm Sơn lên tiếng: “Đây là lần đầu ngươi đến Tề kinh sao? Nghe nói trước đó ngươi vẫn luôn tránh mặt không dám đến, lần này lá gan không nhỏ nhỉ.”
Trong lời nói của ông ta rõ ràng có ý trào phúng, chê cười Ngưu Hữu Đạo giống như rùa đen rút đầu. Bây giờ có chỗ cậy vào thì lên mặt, rất có hương vị tiểu nhân đắc chí.
Ngưu Hữu Đạo cũng không để ý, hai tay chống kiếm, gật đầu nói: “Tích nhật ác xúc bất túc khoa, kim triêu phóng đãng tư vô nhai. Xuân phong đắc ý mã đề tật, nhất nhật khán tẫn Trường An hoa!" (Eo hẹp ngày xưa khỏi kể ra; Sớm nay thoả chí nức lòng ta; Gió xuân thả sức cho phi ngựa; Ngày trọn Trường An xem hết hoa) (“Đăng khoa hậu” của thi sĩ Mạnh Giao đời Trung Đường)
Bây giờ mà còn tâm trạng ngâm thơ? Mọi người sững sờ, còn hai người Vu, Quản lại nhìn nhau.
Mọi người bắt đầu cảm thấy thú vị. Hai chữ “Trường An” khiến mọi người phải suy nghĩ nhiều hơn một chút, xem ra là muốn khen Yến Kinh là nơi có thể định cư lâu dài.
Mọi người dần dần hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn. Hắn muốn nói, tình huống khó khăn lúc trước đã qua, bây giờ không phải xuân phong đắc ý đến rồi sao? Quá khứ tiếc nuối đều tan tành mây khói sau một ngày xem hết hoa ở Trường An. Không kể được mất nhất thời, chỉ cần nghĩ đến thời gian sau này là tốt rồi.
“Xuân phong đắc ý mã đề tật?" Lạc Danh Kiếm xì một tiếng, giọng điệu giễu cợt.
Ngưu Hữu Đạo cũng không trông mong Linh Kiếm Sơn có thể khách sáo với hắn. Người ta không ra tay với hắn đã là tốt lắm rồi. Hắn làm như không nghe thấy, mỉm cười hỏi người khác: “Không biết Hoàng đế bệ hạ ở đâu?”

Trưởng lão Tử Kim Động Thân Báo Xuân đáp: “Đang tảo triều. Làm sao, ngươi muốn tìm Hoàng đế?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Thân ở nước Yến nhưng vẫn chưa có cơ hội được gặp. Hôm nay ta đến Yến Kinh, cũng muốn được gặp một lần.”
Thân Báo Xuân cảnh cáo: “Ngươi đừng làm loạn. Nơi này không phải là nơi ngươi có thể làm loạn.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Thân trưởng lão quá lo lắng rồi. Ta chỉ muốn gặp một lần mà thôi. Có chư vị ở đây, Ngưu mỗ cũng không dám làm loạn.”
Hắn nhìn sang một bên, chỉ thấy mấy tên thái giám của Ca Miểu Thủy chạy đến, đang đứng cách đó không xa nhìn chằm chằm sang bên này.
“Gặp người quen, ta qua chào hỏi một lát.” Ngưu Hữu Đạo chỉ Ca Miểu Thủy, sau đó bước đến. Hai người Quản, Vu vội vàng đi theo.
Người của ba đại phái không lên tiếng, bao gồm Lạc Danh Kiếm cũng không mỉa mai quá đáng. Bọn họ biết, bây giờ tông môn đang tìm kiếm người này, và ai cũng biết lý do tại sao lại tìm hắn. Liên quan đến lợi ích to lớn của ba đại phái, bọn họ cũng đã nhận được tin tức. Một khi phát hiện phải lập tức báo cáo ngay.
Bây giờ đã xác nhận là Ngưu Hữu Đạo thật sự, ba đại phái nhanh chóng phái đệ tử truyền tin về tông môn của mình.
Trước khi còn chưa nhận được câu trả lời xác thực của tông môn, bọn họ ở đây sẽ không để cho Ngưu Hữu Đạo chạy mất.
Sau khi khách sáo vài câu với Ca Miểu Thủy, Ngưu Hữu Đạo vừa đi vừa nói mấy câu chẳng có ý nghĩa gì cả.
Hai người bất giác đã bước đến bên ngoài đại điện chính cung. Ngưu Hữu Đạo cũng không khách sáo, định nhấc chân muốn bước lên thềm ngọc. Nhìn biểu hiện của hắn, dường như muốn xông thẳng vào triều đình.
Sắc mặt Ca Miểu Thủy thay đổi, nhanh chóng lách mình, đưa tay cản lại: “Ngưu huynh đệ, nơi này không được tự tiện xông vào.”
Thủ vệ hai bên thềm ngọc, đao thương kiếm kích trong tay đã nhấc lên, nâng cao độ cảnh giác.
Thấy tình huống bên này không ổn, Trưởng lão ba đại phái cũng vội chạy đến, lần lượt đứng trên bậc thang ngăn lại. Bọn họ là người giữ gìn trật tự cho hoàng cung, làm sao có thể để người làm loạn ở đây được.

Trưởng lão Tiêu Dao Cung trầm giọng hỏi: “Ngươi muốn làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Muốn vào trong xem qua, không được sao?” Hắn làm ra vẻ rất kỳ quái.
Tịch Xa liền cảnh cáo: “Bá quan đang nghị sự, bất kỳ người nào cũng không được tự tiện quấy rầy.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Triều đình đang nghị sự? Nước Yến bị bọn họ biến thành như vậy, một đám khốn kiếp có cái gì cần phải nghị sự chứ?”
Trưởng lão Thân Báo Xuân của Tử Kim Động trầm giọng nói: “Khốn kiếp cũng được, không khốn kiếp cũng được. Mỗi nơi đều có quy củ của nơi đó, không thể tùy tiện làm loạn. Nếu không, tất sẽ phạm sai lầm. Ngươi tốt nhất đừng nên làm càn. Nếu ngươi muốn vào xem, hãy đợi tan triều, khi đó ngươi sẽ được vào. Còn bây giờ thì không được.”

Chương 1254: Đạp cửa mà vào! (2)

Chương 1254: Đạp cửa mà vào! (2)
Quy củ, Ngưu Hữu Đạo hiểu, vì nơi này trung tâm trật tự của nước Yến. Ba đại phái gìn giữ quy củ của nơi này chính là gìn giữ lợi ích ổn định của bọn họ ở nước Yến. Ví dụ như Phiêu Miễu các, gìn giữ quy củ thiên hạ cũng là để ổn định lợi ích của mình. Một khi thất loạn bát tao, phá vỡ quy tắc lợi ích, chín đại Chí tôn chỉ sợ sẽ tự mình nhảy ra chém chém giết giết không ngừng.
Trong lúc mọi người còn đang nói chuyện, Đinh một tiếng, âm thanh như tiếng ngọc bị đánh rớt từ trong triều đình truyền ra. Người trên bậc thềm ngẩng đầu nhìn lại, liền hiểu được, tảo triều đã kết thúc.
Sau đó, có mấy người dẫn đầu bước ra trước, đằng sau lần lượt là một đám quan viên.
Ba người đi trước là Đồng Mạch, Thương Vĩnh Trung và Cao Kiến Thành.
Tình huống giương cung bạt kiếm dưới bậc thềm đã khiến triều thần chú ý.
Cao Kiến Thành có quen với Ngưu Hữu Đạo. Sau khi nhận ra Ngưu Hữu Đạo, ông ta hơi sửng sốt, có chút ngoài ý muốn. Tại sao người này lại chạy đến đây?
Bây giờ ông ta đã hiểu ra vì sao Hoàng đế lại không ổn khi tảo triều, thì ra là do người này đến đây.
Ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo hơi ngừng lại trên mặt Cao Kiến Thành, rồi quay sang nhìn người đi chính giữa Thương Vĩnh Trung và Cao Kiến Thành.
Đồng Mạch không biết Ngưu Hữu Đạo. Sau khi bước xuống bậc thang, ông ta lập tức hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Thương Vĩnh Trung lắc đầu, Cao Kiến Thành có biết Ngưu Hữu Đạo cũng sẽ không nói, lắc đầu biểu hiện mình không biết.
Đợi quần thần bước xuống bậc thềm hết, Ngưu Hữu Đạo mới lạnh lùng hỏi một câu:
“Người nào là Đồng Mạch?”
Hắn không gọi là Đại Tư Không, cũng không gọi Tướng gia mà gọi thẳng tên.
Chúng thần kinh ngạc. Người này là ai vậy? Nhìn tuổi tác thì không lớn lắm, nhưng khẩu khí đúng là không nhỏ.
Đồng Mạch? Cao Kiến Thành âm thầm kinh ngạc, chẳng lẽ hắn đến là vì Đồng Mạch?
Đồng Mạch ngơ ngác, ánh mắt quét qua ba vị Trưởng lão đằng trước. Sau khi bước xuống bậc thang xong, ông ta không nhanh không chậm đi đến, khí độ và uy nghi không thua bất cứ kẻ nào. Ông ta nhìn Ngưu Hữu Đạo, hỏi: “Chính là lão phu, tôn giá là ai?”
Trên bậc thang, quần thần đang bước xuống không khỏi dừng lại, muốn nhìn xem là chuyện gì xảy ra.
Ngưu Hữu Đạo phun ra ba chữ: “Ngưu Hữu Đạo!”
Khi hắn báo tên, rất nhiều người sợ hãi. Người này chính là Ngưu Hữu Đạo có Dung thân vương đứng đằng sau?
Đã nghe danh từ lâu, hôm nay mới gặp, ai nấy đều chăm chú đánh giá. Ân oán giữa Nam châu và triều đình cũng chẳng phải là bí mật đối với quần thần này.
Đồng Mạch giật mình, ánh mắt hơi lóe lên, nhưng ngoài mặt thì hầu như không nhìn ra bất cứ thay đổi nào. Ông ta gật đầu: “Thì ra là pháp sư. Lão phu nghe danh đã lâu, không biết ngươi tìm lão phu có chuyện gì?”
Mặc dù thần kinh đang căng thẳng cao độ nhưng trước mặt ba đại phái, ông ta không tỏ ra sợ hãi Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Có một số vấn đề ta cố ý đến đây hỏi Đồng tướng.”
Thương Kiến Hùng cũng vẫn chưa rời khỏi đại điện từ cửa sau. Sau khi biết được tình huống, ông ta bước ra từ cửa chính, từ trên cao nhìn xuống. Đại tổng quản Điền Ngữ đứng hầu một bên.

Không biết bên dưới đang nói cái gì, nhưng sắc mặt của Thương Kiến Hùng rất khó coi. Trước kia ông ta tìm tên này khắp nơi nhưng không thấy, bây giờ hắn lại dám đạp cửa đến tìm, muốn làm gì đây?
Là người nắm rõ ràng tình huống của nước Yến trong tay, ông ta đại khái đoán được lần này Ngưu Hữu Đạo đến đây chẳng có chuyện gì tốt. Thế cục bây giờ chính là lúc lực ảnh hưởng của triều đình đối với ba đại phái yếu nhất.
Đồng Mạch mỉm cười: “Không biết ngươi muốn hỏi lão phu chuyện gì?”
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm xuống đất: “Đồng tướng có quen với Nhan Bảo Như không?”
Nhan Bảo Như? Tại sao bây giờ lại nhắc Nhan Bảo Như làm gì? Người thế tục thì không biết, nhưng đám tu sĩ nhiều ít lại có nghe qua. Người ta đồn Nhan Bảo Như có xích mích với Ngưu Hữu Đạo bên trong bí cảnh. Bây giờ chạy đến hỏi Đồng Mạch là có ý gì?
Một đám tu sĩ nghi hoặc, tất cả đều nhìn Đồng Mạch.
Đồng Mạch suy nghĩ một chút rồi đáp: “Cái tên này nghe hơi quen.”
Ông ta quay đầu nhìn chung quanh một chút.
Lập tức có quan viên bước ra bẩm báo: “Tướng gia, là cao thủ xếp hạng thứ hai trên Đan bảng.”
“Ồ!” Đồng Mạch bừng tỉnh, gật đầu: “Thì ra là vị nữ trung hào kiệt này. Ta đã nghe danh từ lâu nhưng không có cơ hội gặp mặt nên không nhận ra.”
“Thật sao?” Ngưu Hữu Đạo cười nhạt: “Thế mà Nhan Bảo Như lại đến gây phiền phức cho ta trong bí cảnh, bị ta bắt lại. Sau khi nghiêm hình thẩm vấn, nàng ta nói mình có không ít quan hệ với Đồng tướng, nói mấy năm qua vẫn là nhờ Đồng tướng cung cấp nuôi dưỡng nàng. Nàng nói nàng chạy đến bí cảnh giết ta là do Đồng tướng sai khiến, không biết Đồng tướng thấy việc này như thế nào?”
Lời vừa nói ra, mọi người đều cả kinh. Còn có bí ẩn này nữa sao?
Quản Phương Nghi và Vu Chiếu Hành cũng nhìn nhau.
Thật hay giả, mọi người đều biết. Đồng Mạch phái người đến giết Ngưu Hữu Đạo là có thật. Dựa vào thế lực của Đồng Mạch, có năng lực thúc đẩy chuyện này cũng không nằm ngoài ý muốn của người ta.

Muốn tìm Đồng Mạch tính sổ sao? Trưởng lão của ba đại phái đứng gần đó bỗng nhiên nhìn chăm chú vào bàn tay đang đặt lên kiếm của Ngưu Hữu Đạo, chỉ thấy mười ngón tay đặt lên chuôi kiếm đang không ngừng gõ lên gõ xuống, khiến người ta có cảm giác ngo nghoe muốn động. Người của ba đại phái lập tức cảnh giác cao độ, không để cho Ngưu Hữu Đạo làm loạn với trọng thần một nước.

Đồng Mạch không hề sợ hãi, nói: “Pháp sư thật biết nói đùa. Lão phu có lẽ có chút địa vị ở nước Yến, nhưng vẫn chưa đến mức có thể chi phối được danh sách tiến vào bí cảnh của Phiêu Miễu các. Nhan Bảo Như tiến vào bí cảnh đó chẳng có quan hệ gì với lão phu, còn nói cái gì lão phu sai nàng ta tiến vào bí cảnh để giết pháp sư, còn là người do lão phu cất nhắc. Pháp sư nói xem, lão phu còn chưa biết chuyện gì xảy ra. Nếu thật sự có việc này, tất nhiên là do Nhan Bảo Như hãm hại lão phu. Lão phu vì bệ hạ coi ngó Đại Yến, tất sẽ có lúc khiến người ta không hài lòng. Có khi lão phu đắc tội với nàng ta hoặc người nào đó mà lão phu không biết.”

Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng: “Thật sao?”

Đồng Mạch gật đầu: “Câu nào cũng là thật.”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Bây giờ nếu Đồng tướng thừa nhận, chỉ một mình Đồng tướng chịu tội thôi. Còn nếu không thừa nhận, để ta điều tra ra, cả nhà trên dưới Đồng phủ, ta sẽ không buông tha một người nào, nhất định phải diệt cỏ tận gốc. Ngưu mỗ nói được sẽ làm được, chưa bao giờ nuốt lời.”

Bá quan trong triều nghe xong, ai nấy đều hãi hùng.

Người của ba đại phái không khỏi cau mày. Tên này chạy đến hoàng cung, đứng ngay cửa hoàng cung uy hiếp trọng thần triều đình, không khỏi quá làm càn rồi.

“Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc.” Đồng Mạch lơ đễnh nói, đồng thời hỏi ngược lại một câu: “Pháp sư còn có câu hỏi nào khác không?”

Ngưu Hữu Đạo nói: ‘Xem ra chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Ta đã đến đây, việc này nhất định phải có hồi kết, không dung đạo chích làm loạn đằng sau Ngưu mỗ, không thể mập mờ cho qua việc này được. Mong Đồng tướng nghĩ lại cho kỹ. Xin cứ tự nhiên.” Nói xong, hắn đưa tay làm động tác mời.

Đồng Mạch gật đầu, khí độ uy nghi không thay đổi, không nhanh không chậm bước đi.
Quần thần cũng dần dần tản đi, ngoài mặt thì nhìn như không có việc gì nhưng lời nói của Ngưu Hữu Đạo giống như một viên đá dấy lên ngàn cơn Xem ảnh 1 sóng. Không biết sâu cạn trong lời nói là bao nhiêu, nhưng Ngưu Hữu Đạo đã đích thân chạy đến, có phải như lời hắn nói, nói được sẽ làm được?
Nếu như không có chỗ nắm chắc, hắn nào dám đến đây?
Đám quan lại thân cận với Đồng Mạch lại càng giống như vừa mới trải qua một trận sóng to gió lớn. Bây giờ mặt trời còn chiếu ánh nắng nhưng lại khiến người ta không rét mà run.
“Vị cao cao tại thượng kia chính là Hoàng đế bệ hạ?” Ngưu Hữu Đạo nhìn người đứng trên bậc thang, nói xong liền định bước lên, nhưng lại bị người của ba đại phái ngăn cản.

Chương 1255: Nguy hiểm, nguy hiểm, nguy hiểm

Chương 1255: Nguy hiểm, nguy hiểm, nguy hiểm
Trưởng lão Lạc Danh Kiếm của Linh Kiếm Sơn trầm giọng nói: “Nơi này không đến phiên ngươi làm càn.”
Đại Tư Không đã bị hắn hù một phen, sao có thể để cho hắn chạy đến hù dọa Hoàng thượng nữa chứ. Như vậy chẳng khác nào tát vào mặt tu sĩ trấn thủ bọn họ?
Ngưu Hữu Đạo nói: “Làm phiền thông báo một tiếng, ta muốn tâm sự với Hoàng đế bệ hạ.” Hắn nói với Ca Miểu Thủy.
Ca Miểu Thủy lập tức lách mình đến bên cạnh Thương Kiến Hùng bẩm báo. Thương Kiến Hùng hừ một tiếng, giơ tay chỉ xuống dưới bậc thang: “Người nào dám bước qua giới hạn một bước, giết không tha.” Dứt lời, ông ta phất tay bỏ đi, hoàn toàn không nể mặt Ngưu Hữu Đạo.
Nghe tiếng ông ta ra lệnh, đám thái giám có tu vi pháp lực vọt đến ngăn trước mặt.
“Tân trưởng lão, không phải ngài nói sau khi tan triều ta có thể vào trong triều xem một chút sao?” Ngưu Hữu Đạo hỏi Trưởng lão Tử Kim Động.
Thân Báo Xuân lắc đầu: “Hoàng đế hạ lệnh, ngươi không thể đi vào.”
“Hắn nói gì với Đồng Mạch vậy?” Thương Kiến Hùng vừa đi vừa hỏi.
“Hắn nhắc đến cao thủ xếp hạng thứ hai Đan bảng Nhan Bảo Như, nói Đồng tướng sai Nhan Bảo Như ám sát hắn trong bí cảnh...”
Ca Miểu Thủy đi theo nhanh chóng đem nội dung cuộc đối thoại giữa Ngưu Hữu Đạo và Đồng Mạch thuật lại cho ông ta nghe.
Lá gan không nhỏ. Đã dám chạy đến kinh thành, còn dám chạy đến đây uy hiếp người. Gương mặt Thương Kiến Hùng co quắp lại, cau mày,

cũng không biết chuyện Nhan Bảo Như ám sát là thật hay giả. Xem ra có một số việc Đồng Mạch đang giấu diếm bên này.
Trong đầu Đồng Mạch suy nghĩ không ngừng, ngoài mặt không lộ ra bất cứ dấu hiệu nào, nhưng trong lòng lại không yên, bước đi một mình đằng trước.
Ông ta biết Ngưu Hữu Đạo trước mặt mọi người nói muốn diệt cả nhà ông ta là có ý gì, chính là muốn lòng người bàng hoàng.
Cao Kiến Thành và Thương Vĩnh Trung đuổi theo đằng sau. Sau khi quan sát sắc mặt của ông ta, Thương Vĩnh Trung bất bình nói: “Quả thật là cả gan làm loạn, dám chạy đến hoàng cung uy hiếp trọng thần triều đình, lẽ nào lại như vậy chứ?”
Đồng Mạch bình tĩnh nói: “Nơi này còn chưa đến phiên hắn giương oai. Lúc trước để cho hắn nhảy nhót hai lần, ba đại phái sớm muộn gì cũng sẽ thu thập hắn.”
Lúc này, một tiểu thái giám chạy đến: “Đồng tướng, bệ hạ triệu kiến.”
Đồng Mạch đi rồi, hai người Thương, Cao quay sang nhìn nhau.
Thương Vĩnh Trung thấp giọng hỏi: “Theo ý của Đại Tư Đồ, Đồng tướng có phải đã thật sự sai Nhan Bảo Như đi ám sát Ngưu Hữu Đạo hay không?”
Cao Kiến Thành hỏi: “Làm sao có thể tin tưởng Ngưu Hữu Đạo được chứ?”
Thấy ông ta một chữ cũng không hé răng, Thương Vĩnh Trung oán thầm, hỏi tiếp: “Nói cách khác, lần này Ngưu Hữu Đạo cố ý đến tìm Đồng tướng gây phiền phức?”
Cao Kiến Thành chắp tay nói: “Nguyện nghe cao kiến.”
Thương Vĩnh Trung khoanh tay trước bụng, nhìn chung quanh, vừa đi vừa nói thầm một tiếng: “Khí trời hôm nay thật tốt.”
.....
Bữa trưa, quản gia Cao phủ là Phạm Chuyên đích thân đưa đồ ăn trong nhà đến phòng công vụ cho Cao Kiến Thành.
Các quan lại khác không tiện quấy rầy Đại Tư Đồ dùng cơm, đều lần lượt lui ra.
Không có người ngoài, Quản gia Phạm Chuyên thấp giọng hỏi: “Nghe nói Ngưu Hữu Đạo đến hoàng cung?” Tin tức của những nhà đại thần vô

cùng linh thông.
Cao Kiến Thành hỏi: “Tại sao ngươi lại đến đây?”
Phạm Chuyên rút một tờ giấy từ trong hộp cơm đưa cho ông ta: “Ngưu Hữu Đạo có gửi tin đến phủ.”
Cao Kiến Thành cảm thấy ngoài ý muốn, nhanh chóng mở trang giấy nhìn qua, chỉ thấy bên trên viết ông ta hãy giám sát người của Đồng phủ, không cho phép người nào của Đồng gia chạy mất.
Xem xong, ông ta mở ngăn kéo dùng cây châm lửa đốt tờ giấy thành tro.
Phạm Chuyên hỏi: “Hắn muốn ra tay với Đồng Mạch?”
Cao Kiến Thành đáp: “Còn chưa biết người nào ra tay với người nào. Người của ba đại phái muốn giữ Ngưu Hữu Đạo ở lại cung, vị kia chết sống không đồng ý. Bây giờ tìm chỗ cho Ngưu Hữu Đạo đặt chân bên ngoài, động tĩnh hơi không bình thường. Nước kinh thành rất sâu, Đồng Mạch thân cư tướng vị nhiều năm, cây lớn rễ sâu, quyền năng không thể coi thường, thủ hạ rồng rắn lẫn lộn, sợ không chỉ có một mình Nhan Bảo Như. Nếu ba đại phái không mạnh bạo sẽ không mò ra được sâu cạn. Nơi này chính là địa bàn của Đồng Mạch, không phải ai muốn lật ông ta là sẽ lật được. Cộng thêm trong cung có vị kia phối hợp. Nếu người đó đột nhiên chạy đến có hành động lỗ mãng, sẽ không đơn giản như hắn đã nghĩ. Đồng Mạch chỉ sợ không cho hắn sống qua khỏi đêm nay.”
Phạm Chuyên hỏi: “Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?”
Cao Kiến Thành nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Không còn lựa chọn nào khác, cứ theo lời hắn nói mà làm. Bố trí nhân thủ đáng tin cậy bên ngoài Đồng phủ, bắt đầu yêu cầu tai mắt của chúng ta bên trong Đồng phủ lưu tâm hơn. Nếu phát hiện người nhà họ Đồng rời đi, lập tức truyền tin cho người bên ngoài để mắt đến. Nhớ, chuyện này phải làm gọn gàng một chút, không để dẫn lửa thiêu thân.”
“Vâng!” Phạm Chuyên đáp lời, sau đó bày thức ăn thỏa đáng, bàn thêm vài chuyện bí mật nữa rồi rời đi.
.....
Tại một nơi yên tĩnh ở kinh thành, là một tòa trạch viện, tạm thời sắp xếp làm nơi nghỉ ngơi cho Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo muốn đi, ba đại phái không chịu, liền phái mười người đến giám sát hắn.

Bước vào phòng của mình, Ngưu Hữu Đạo nhìn chung quanh một lần, chỉ thấy trên bàn vốn được lau chùi sạch sẽ đột nhiên xuất hiện một tờ giấy. Hắn đến gần nhìn một chút, thấy mặt sau dường như có chữ liền, liền cầm giơ lên cao, chỉ thấy viết: “Nguy hiểm, nguy hiểm, nguy hiểm.” Là ba chữ “nguy hiểm” viết liền nhau.
Góc dưới bên trái còn có chữ ký.
Ngưu Hữu Đạo xem xong đã biết là Cao Kiến Thành phái người đến nhắc nhở hắn, không nhịn được bật cười một tiếng. Hắn phát hiện nước ở kinh thành không phải sâu bình thường. Đám quan viên trong triều cũng không phải đơn giản bình thường.
Trạch viện này chỉ là tạm thời chọn ra. Hắn vừa mới vào ở, kết quả Cao Kiến Thành đã khiến người ta thần không biết quỷ không hay gửi thông tin báo động cho hắn trong phòng của hắn trước.
Đây cũng là nguyên nhân hắn không dám tùy tiện đến kinh thành. Hắn không bao giờ dám xem thường quyền thần thế tục.
Thấy hắn cẩn thận như vậy, thậm chí bàn tay còn không làm gì tờ giấy, Quản Phương Nghi bước đến hỏi: “Thứ gì vậy?”
Ngưu Hữu Đạo lật tay một cái, thi pháp biến tờ giấy thành bột mịn, không để nội dung báo động bị tiết lộ ra ngoài.
Chẳng thèm để ý, Quản Phương Nghi hừ lạnh một tiếng, trừng mắt, mặt mũi vô cùng khó chịu: “Ta nói cho ngài biết, ta lăn lộn ở Tề Kinh nhiều năm, Yến Kinh cũng không kém nhiều. Ngài đừng xem thường loại người như Đồng Mạch. Trong tay ông ta nắm giữ quyền và tiền rất đáng sợ. Thủ hạ cũng không chỉ có một mình Nhan Bảo Như.”
Bà ta không nghĩ đến Ngưu Hữu Đạo vừa đến đã trực tiếp khiêu khích Đồng Mạch, lại còn nói ra mấy lời như vậy, chẳng khác nào gác đao lên cổ người ta.
Vu Chiếu Hành nói: “Ở cái nơi trung tâm này, tập trung đủ loại ngư long hỗn tạp, đúng là phải cẩn thận.”
Có thể nói ra như thế, ông ta hiển nhiên cũng cho rằng loại người như Đồng Mạch không dễ chọc, nhất là ở kinh thành.
Ngưu Hữu Đạo vung tay phủi bụi: “Ba đại phái cần thời gian để nhận được tin tức. Trước khi nhận được, người của ba đại phái sẽ không hành

động thiếu suy nghĩ với ta. Việc đã đến nước này, chỉ cần ba đại phái không dùng vũ lực để tham gia thì sẽ không có việc gì.”
Trong lúc nói chuyện, hắn quay đầu nhìn chung quanh: “Phát tín hiệu, bảo Vân Cơ đến gặp ta.”
....
Dưới mái hiên, Tống sứ Tiền Liên Thắng đau đầu suy nghĩ.
Với thế cục trước mắt của nước Tống, chức vụ sứ thần trú đóng Yến Kinh của hắn ta thật không dễ làm.
Khi nước Tống cường thế, hắn ta thậm chí còn không coi ai trong triều đình nước Yến ra gì, nhưng hôm nay, hắn ta lại cầu ông cầu bà bốn phía.
Lúc trước, khi ở ngoài hoàng cung nước Yến, sau khi cởi quần áo nhục mạ, vận khí nước Tống dường như càng lúc càng sa sút. Hắn ta suy nghĩ nhiều đến nỗi tóc mai hai bên bạc trắng.
Một thuộc hạ bước nhanh vào, Tiền Liên Thắng vội hỏi: “Như thế nào? Có thăm dò được chỗ ở của Ngưu Hữu Đạo không?”

Chương 1256: Giương đông kích tây (1)

Chương 1256: Giương đông kích tây (1)
Nước Tống đang tìm kiếm Ngưu Hữu Đạo khắp nơi, hy vọng cầu được nước Yến xuất binh nhưng vẫn không tìm thấy, ai ngờ hắn ta nhận được tin tức, nói Ngưu Hữu Đạo đã đến Yến Kinh.
Lúc này, hắn ta làm sao mà bỏ lỡ cơ hội. Mặc kệ Ngưu Hữu Đạo có đồng ý hay không, hắn ta phải nghĩ biện pháp gặp một lần để thuyết phục. Đây là chức trách mà hắn ta không cách nào trốn tránh.
“Đã thăm dò.” Thuộc hạ liên tục gật đầu, hai tay dâng lên một phong thư: “Đây là thư mà Ngưu Hữu Đạo sai người đưa đến, hẹn đại nhân đến gặp một lần.”
“Sao?” Tiền Liên Thắng giật mình, sau đó mừng rỡ như điên. Nếu cầu đến cửa còn khó nói là kết quả như thế nào, nhưng bây giờ người ta chủ động gặp hắn ta, tình huống sẽ khác. Nếu Ngưu Hữu Đạo không có ý định xuất binh, tại sao lại chủ động gặp hắn ta?
Điều này khiến cho hắn ta có được hy vọng to lớn, không kịp chờ đợi đã mở thư ra xem.
Vẻ mừng rỡ trên mặt hắn ta dần dần cứng lại, thay vào đó là sự hoài nghi. Ý trên thư đúng là hẹn hắn ta đến gặp nhưng lại yêu cầu gặp bí mật, không được để người ta phát hiện, lại còn định địa điểm bí mật gặp nhau, hạn chế số người mang đến.
“Hắn đang có ý gì vậy?” Tiền Liên Thắng hỏi.
Thuộc hạ đáp: “Cũng có thể hiểu theo thế này, nếu thật sự xuất binh, sợ là phải gạt tam đại phái và triều đình nước Yến sang một bên. Không bí mật làm việc là không được.”
Tiền Liên Thắng gật đầu tán thành.
Tóm lại, mặc kệ có nghi ngờ gì, hắn ta đều phải đến gặp. Huống chi, Ngưu Hữu Đạo cũng chẳng cần gây chuyện bất lợi cho một sứ thần như

hắn ta.
Đương nhiên, chuẩn bị đề phòng vạn nhất khẳng định là phải làm. Hắn ta lập tức đi bố trí.
Sau khi đêm đến, Tiền Liên Thắng mang theo bốn hộ vệ, cải trang một phen rồi rời đi bằng mật đạo trong sứ quán.
Sứ quán các nước tránh không được phải làm những chuyện không thể để lộ ra ngoài, chuẩn bị một mật đạo là chuyện rất bình thường.
Đầu đường có ánh đèn. Ngồi trong xe ngựa, Tiền Liên Thắng thỉnh thoảng đưa tay đẩy góc màn cửa sổ nhìn ra ngoài, hai hàng lông mày hiện lên vẻ lo lắng.
Tại cửa hông một trạch viện vắng vẻ, có người nhảy xuống xe ngựa gõ cửa. Sau khi nói rõ ý định, cánh cửa được mở ra, cả người lẫn ngựa đều vào cùng một lúc.
Phụ trách tiếp khách là Hứa lão lục đã được cải trang. Tiền Liên Thắng bước xuống xe, hỏi: “Đạo gia đâu?”
Hắn ta không gọi thẳng tên mà cung kính gọi Ngưu Hữu Đạo là Đạo gia. Nghe nói người bên Mao Lư sơn trang đều xưng hô như vậy, hắn ta cũng muốn biểu hiện sự tôn kính của mình.
Cũng không còn cách nào, hắn ta đang cầu người làm việc mà.
“Xin mời theo ta.” Hứa lão lục dẫn bọn họ đến một căn phòng sâu trong nội viện. Sau khi mở cửa, liền thấy trên mặt đất trong phòng có một cửa vào địa đạo.
Bước đến một bên, Hứa lão lục đưa tay mời: “Chư vị cứ việc đi thẳng, bên kia địa đạo sẽ có người đón. Đến lúc đó tự nhiên sẽ gặp được Đạo gia.”
Càng ngày càng cảm thấy có chút thần bí, đám người Tiền Liên Thắng nhìn nhau, sau đó bước xuống địa đạo.
Trong địa đạo đen như mực, có người thả ra nguyệt điệp để chiếu sáng. Địa đạo không rộng lắm, chỉ đủ cho hai người đi song song, vách tường ngược lại bóng loáng vô cùng.
Địa đạo không có ngã ba, khiến cho người ta có cảm giác nó rất dài. Đám người Tiền Liên Thắng càng lúc càng kinh ngạc, mãi mà không thấy lối ra. Không nghĩ đến Ngưu Hữu Đạo lại có một địa đạo dài như vậy ở kinh thành, đây không phải là một công trình nhỏ.

Sau khi đi mất một dặm, bọn họ mới nhìn thấy lối ra. Vừa mới bước ra, bọn họ đã bước vào một gian phòng. Ngô lão nhị đã đứng chờ sẵn.
Ngô lão nhị mời bọn họ chờ một lát. Đợi người bên ngoài xác nhận lại tin tức, tạm thời không có tai mắt nào, Ngô lão nhị mới dẫn bọn họ ra ngoài.
Rời khỏi gian phòng, nhìn kiến trúc bên ngoài trạch viện, thuộc hạ Tiền Liên Thắng thì thầm vào tai hắn ta, biểu hiện nơi này chính là nơi mà Ngưu Hữu Đạo đang ở.
Điều này khiến cho Tiền Liên Thắng yên tâm không ít.
Vốn cho rằng hắn ta sẽ gặp được Ngưu Hữu Đạo, ai ngờ Ngô lão nhị lại mang bọn họ vào một gian phòng, đồng thời căn dặn bên ngoài đang có tai mắt của triều đình, bảo bọn họ tạm thời trốn trong phòng đừng lên tiếng, đợi Đạo gia đến tìm.
Sau khi Ngô lão nhị đi rồi, mọi người im lặng chờ đợi. Chờ đến khi trời tối hẳn, trong phòng tối đen như mực, nhưng vẫn không hề thấy ai gọi gì cả.
Im lặng một hồi, bên ngoài đột nhiên có tiếng đàn truyền đến, người trong phòng liền nghiêng tai lắng nghe.
Lắng nghe một trận, Tiền Liên Thắng chỉ cảm thấy bên trong tiếng đàn ẩn chứa tình cảm khó nói ra: “Không biết là ai đang đánh đàn nhỉ?”
Có thể hỏi câu hỏi này, chứng minh tiếng đàn mà hắn ta nghe được không phải do nhạc công bình thường đánh.
Ngồi trong lương đình, Quản Phương Nghi đốt đèn. Ánh đèn chiếu xuống chỗ Ngưu Hữu Đạo đang yên tĩnh đánh đàn.
Ngưu Hữu Đạo cũng không phải chuẩn bị trước, chỉ vì thấy ở đây có đàn, tiện tay mà đánh thôi.
Nghe tiếng đàn, Quản Phương Nghi đăm chiêu, âm thầm cảnh giác xung quanh.
Theo Ngưu Hữu Đạo lâu như vậy, đây là lần thứ hai bà nghe hắn đánh đàn. Làn điệu mà hắn đánh ra, khiến cho người ta không thể hiểu được.
Dưới ánh đèn, Vu Chiếu Hành và Quản Phương Nghi phân ra ngồi hai bên trái phải.
Cùng lúc đó, Ngô lão nhị quay lại phòng của Tiền Liên Thắng.

Lúc này, Tiền Liên Thắng đã không còn kiên nhẫn được nữa, vừa gặp mặt đã hỏi: “Đạo gia đâu?”
Ngô lão nhị ra hiệu hắn ta nhỏ giọng một chút: “Đạo gia đang tiếp khách. Có người của triều đình đang nhìn vào. Khi nào sắp xếp mọi việc thỏa đáng, tự nhiên ngài ấy sẽ đến gặp ngài.”
Bên này chờ không nổi thì không nói, ngay cả Quản Phương Nghi đang ngồi trong đình cũng hơi mất kiên nhẫn: “Ngài xác nhận đêm nay sẽ ra tay?”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười không đáp, tiếp tục đánh đàn.
Ngay từ đầu, hắn vẫn còn chưa nắm chắc, nhưng sau khi đọc được tin nhắn của Cao Kiến Thành, hắn đã hoàn toàn chắc chắn.
Hắn biết, Cao Kiến Thành ngồi vị trí cao trong kinh thành cũng không phải là để bài trí. Năng lực phán đoán của Cao Kiến Thành không phải người bình thường có thể so sánh. Nếu ngay cả một chút gió thổi cỏ lay cũng không phát hiện được, làm sao có thể từ trong đấu đá khó lòng phòng bị của triều đình leo lên vị trí hiện tại. Cao Kiến Thành nói nguy hiểm, nhất định sẽ có chuyện xảy ra.
.....
Cao phủ, bên trong nội trạch đen kịt. Cao Kiến Thành đang ngồi ngay ngắn sau án thư nhắm mắt dưỡng thần, cả người chìm trong bóng tối.
Phạm Chuyên bước vào, thấp giọng nói: “Tạm thời chưa có động tĩnh.”
Cao Kiến Thành hỏi: “Đồng phủ thì sao?”
Phạm Chuyên đáp: “Rất yên tĩnh, không hề thấy bất cứ đầu mối nào.”
Cao Kiến Thành chậm rãi nói: “Không thấy bất kỳ đầu mối nào chính là mánh khóe.”
“Vâng.” Phạm Chuyên lên tiếng.
Cao Kiến Thành lại nói: “Nếu có động tĩnh lớn, tất nhiên là nhận được sự ủng hộ của vị kia trong cung. Một khi có biến, hãy triệu tập toàn bộ nhân thủ trong phủ, phòng ngừa Đồng Mạch thừa dịp loạn này kéo chúng ta vào trong.”
Tâm trạng của Phạm Chuyên trở nên nặng nề hơn, hiểu ý của Cao Kiến Thành. Sau khi Đồng Mạch nhận được sự ủng hộ trong cung, mặc kệ làm ra chuyện gì, người kia cũng không cách nào truy cứu được. Đồng

Mạch làm không tốt hoặc không làm thì thôi, còn đã làm thì phải làm cho trót, thừa dịp động can qua khó có được này mà diệt trừ phe đối lập. Mặc dù khả năng này không lớn, nhưng lão gia lo lắng không phải là không có lý, nhất định phải đề phòng.

.....

Đồng phủ, trong thư phòng, sau khi tắm rửa xong, Đồng Mạch xắn tay áo, tóc tai bù xù, một tay chấp bút, một tay nhấc tay áo viết lên trên giấy. Quản gia Đồng Minh bước vào, nhìn thấy giấy tờ ném loạn xạ trên mặt đất, liền tránh không giẫm lên, đến bên cạnh án thư nhắc nhở: “Lão gia, đã đến giờ rồi.”

Đồng Mạch vẫn múa bút không ngừng: “Có thể từ trong sóng to gió lớn đi ra, không thể xem thường Ngưu Hữu Đạo được. Việc này nhất định không được để xảy ra sai lầm. Một khi ra tay là không còn đường lui. Tình huống xác nhận sao rồi? Ta cần là vạn vô nhất thất.”

Chương 1257: Giương đông kích tây (2)

Chương 1257: Giương đông kích tây (2)
Đồng Minh đáp: “Không hề có sai lầm. Trạch viện mà Ngưu Hữu Đạo ở là do chúng ta quyết định, đã kiểm tra rõ ràng rồi. Ngưu Hữu Đạo còn chưa đến, nô tài đã bố trí người giám sát xung quanh trạch viện. Có thể xác nhận, nếu có thêm người nào ra vào, cũng không thoát khỏi ánh mắt của chúng ta. Năng lực phòng ngự của hắn là có hạn.”
Đồng Mạch hỏi: “Hắn vẫn còn ở trong nhà?”
Đồng Minh đáp: Tuyệt không sai. Người làm bên trong trạch viện đều là tai mắt chúng ta sắp xếp từ trước. Bọn họ truyền đến tin tức, Ngưu Hữu Đạo đang ở trong đình đánh đàn.”
“Đánh đàn?” Đồng Mạch ngừng bút, cau mày hỏi.
Đồng Minh đáp: “Trước mắt có rất nhiều người giám sát, sẽ không sai. Nhã hứng của hắn đúng là không nhỏ, đoán chừng là do có người của ba đại phái bảo vệ, hắn cho rằng không có ai dám làm loạn với người của ba đại phái.”
Bút trong tay Đồng Mạch lại hạ xuống, nhanh chóng viết xong một tờ. Dường như cũng đã làm ra quyết định sau cùng, ông ta ném tờ giấy vừa mới viết xong, mặc cho nó bay loạn xuống đất, sau đó chấm đầu bút mực, rồi tiếp tục viết xuống một tờ giấy trắng khác.
Ngòi bút di chuyển như rắn, chữ viết mạnh mẽ hữu lực, ông ta giống như bị điên, cổ họng phát ra một chữ như bị nghẹn: “Ra tay!”
.....
Đại nội hoàng cung, đèn đuốc sáng trưng.
Ngưu Hữu Đạo đánh đàn, hậu cung cũng có người đánh đàn, nhưng lại là nữ, là sủng phi A Tước của Thương Kiến Hùng.
Thương Kiến Hùng muốn nghe nàng đánh đàn, A Tước tất nhiên là phải tuân mệnh.

Chỉ là khi ngẫu nhiên đưa mắt nhìn, A Tước nhận thấy, Thương Kiến Hùng hình như không có tâm tư. Ông ta từ đầu đến cuối không hề quan tâm đến tiếng đàn. Cái gọi là nghe nàng đánh đàn cũng chỉ là tìm cớ mà thôi.

Người đẹp ngồi dưới ánh đèn, mười ngón tay ấn xuống dây đàn, tiếng đàn im bặt nhưng Thương Kiến Hùng lại không phát giác được.

Một lúc lâu sau, Thương Kiến Hùng đột nhiên bừng tỉnh lại, chỉ thấy A Tước đang mở to mắt nhìn mình, mỉm cười nói: “Nghe rất hay, tại sao nàng lại không đàn nữa?”

A Tước nhìn bóng thị vệ lui tới bên ngoài, đáp: “Hình như đêm nay thị vệ bên ngoài nhiều hơn mọi ngày.”

Thương Kiến Hùng bước đến đằng sau nàng, hai tay đặt lên vai của nàng: “Có một tên mà ta rất chán ghét đến kinh thành, lo trước khỏi họa thôi.”

A Tước nói: “Là Ngưu Hữu Đạo lấy được vị trí thứ nhất trong bí cảnh?”

Thương Kiến Hùng hỏi: “Sao, nàng cũng quan tâm người này à?”

A Tước vốn muốn nói nàng đã nghe nói qua khi còn ở nước Tống, nhưng lời chỉ đến khóe miệng liền nuốt xuống, không muốn nhắc đến chuyện cũ ở cố quốc: “Thiếp hơi sợ. Một khi người trong cung xuất hiện bất thường như thế, thường là một trận gió tanh mưa máu xảy ra.”

Nói xong, nàng nhìn xuống bàn tay trên vai mình, bàn tay Thương Kiến Hùng đang đặt trên vai nàng chợt cứng đờ.

“Đừng lo, sẽ không có việc gì đâu.” Thương Kiến Hùng cười gượng.

Ai ngờ, bên ngoài lại truyền đến tiếng ầm ầm, sau đó là tiếng đánh nhau và tiếng la hét, trong nháy mắt phá vỡ sự yên tĩnh của thâm cung.

Đại tổng quản Điền Ngữ khẩn cấp từ bên ngoài chạy vào, lớn tiếng bẩm báo: “Bệ hạ, thái giám trong cung làm loạn, đã mở cửa cung dẫn tặc tử đánh vào.”

A Tước kinh hãi, đứng lên quay người lại: “Bệ hạ!”

Thương Kiến Hùng cũng không sợ, đưa tay vuốt ve gương mặt của nàng, bình tĩnh nói: “Quả nhân đã nói, sẽ không có việc gì đâu.”

Một đám người bịt mặt áo đen xông thẳng vào cung.

Mũi tên như mưa, thị vệ trong cung liều chết chống cự, tu sĩ thủ hộ lần lượt nhào ra chặn đường.

Trong cung có biến, Trưởng lão Tịch Xa của Tiêu Dao Cung, Trưởng lão Thân Báo Xuân của Tử Kim Động, Trưởng lão Lạc Danh Kiếm của Linh Kiếm Sơn đều chạy ra.
“Chẳng lẽ là Ngưu Hữu Đạo?” Đứng trên nóc nhà, Thân Báo Xuân nghi ngờ nói.
Sớm không xảy ra chuyện, muộn không xảy ra chuyện, Ngưu Hữu Đạo đến liền có người tập kích hoàng cung. Cộng thêm ân oán giữa Ngưu Hữu Đạo và Thương Kiến Hùng, không muốn nghĩ đến Ngưu Hữu Đạo cũng khó.
Rất nhanh, đệ tử thủ vệ ba đại phái nhào đến ngăn địch.
Tiếng động vang vọng truyền đến. Cao Kiến Thành đang đắm chìm trong bóng tối bỗng nhiên mở mắt, hét lớn một tiếng: “Hướng không đúng, chuyện gì xảy ra vậy?”
Quản gia Phạm Chuyên chạy đến, khẩn cấp bẩm báo: “Lão gia, việc lớn rồi. Hướng hoàng cung truyền đến tiếng đánh nhau, hình như có người cưỡng ép đánh vào hoàng cung.”
“Hoàng cung?” Cao Kiến Thành nghi ngờ, ánh mắt lóe lên, sau đó đứng dậy: “Không được, đây là thế giương đông kích tây, muốn ra tay với Ngưu Hữu Đạo rồi.”
.....
Trong lương đình, tiếng đàn im bặt. Mười ngón tay Ngưu Hữu Đạo ấn xuống dây đàn, sau đó nhìn về phía có tiếng đánh nhau truyền đến.
“Hình như là hướng hoàng cung.” Vu Chiếu Hành cau mày nói.
Pằng! Âm thanh chói tai vang lên. Toàn bộ dây đàn đã bị mười ngón tay của Ngưu Hữu Đạo cắt đứt.
Vu Chiếu Hành và Quản Phương Nghi cùng nhau nhìn Ngưu Hữu Đạo, không biết hắn có ý gì.
“Hừ!” Ngưu Hữu Đạo cười lạnh: “Toàn là thứ cứng đầu. Để đối phó với ta, đúng là đã hạ hết tiền vốn. Xem ra người của ba đại phái không thể cứu viện kịp thời.”
Hai người Quản, Vu đều cả kinh, hiểu được ý trong lời nói của hắn. Động tĩnh trong hoàng cung chính là muốn ngăn ba đại phái có hành động.

Ngưu Hữu Đạo bắn ra một luồng kình phong tắt ngọn đèn lồng, thuận tay cầm kiếm bên hông, đứng dậy nói: “Địch nhân đã phát ra tín hiệu động thủ, chúng ta đi.”
Ba người nhanh chóng từ trên đình nghỉ mát chạy xuống, không đi chỗ nào khác mà quẹo vào hòn giả sơn bên dưới.
Trên mặt đất dưới ngọn giả sơn đột nhiên xuất hiện một cánh cửa ra vào. Ba người Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng lách mình vào bên trong. Vân Cơ đang chờ sẵn bọn họ.
Khi tay Vân Cơ nhấn vào vách tường địa đạo, bùn đất gần cửa vào lập tức phun lên, nhanh chóng khép lại cửa hang.
Mọi người không ngừng chìm xuống. Bùn đất phía trên phủ kín xuống, còn bùn đất dưới chân thì cuồn cuộn dâng lên, thu hẹp không gian bốn phía, ngăn chặn bên trên.
Vừa đi, Vân Cơ vừa nói: “Ngươi làm như vậy rất nguy hiểm.”
Ngưu Hữu Đạo hiểu ý của nàng. Ngay từ đầu, Vân Cơ đã nhắc nhở hắn. Độn địa thì nàng làm được, nhưng không thể nào mang người chạy trốn một cách nhanh nhất được, cùng lắm cũng chỉ được như trước mắt. Một khi có biến, kẻ địch đánh tới, tốc độ mọi người chạy đi căn bản không thể sánh bằng tốc độ tu sĩ mở đất.
“Không vào được hang cọp làm sao bắt được cọp con. Tu sĩ của ba đại phái không phải để trưng bày cho đẹp. Có bọn họ đỡ một chút cũng không có việc gì.” Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, sau đó lắng tai nghe động tĩnh trên mặt đất, hỏi: “Địa đạo đã được phủ kín chưa? Đám người Ngô lão nhị đã rút đi hết rồi chứ?”
Vân Cơ đáp: “Tất cả đã xong.”
....
“Là ai?”
Tu sĩ ba đại phái chịu trách nhiệm bảo vệ chỗ ở của Ngưu Hữu Đạo còn đang hoài nghi nhìn về phía hoàng cung, đột nhiên phát hiện lạ thường, lập tức quát lên.
Thình lình một đám người bịt mặt xông ra từ trong bóng tối, chẳng thèm nói câu nào đã xông thẳng lên đình nghỉ mát trên ngọn giả sơn.
“Lớn mật!” Tu sĩ ba đại phái làm sao có thể để cho thích khách càn rỡ được, vội lách mình lao ra chặn đường.

Hai bên sáp vào nhau. Đệ tử ba đại phái rất nhanh phát hiện, người đến không chỉ một số mà là có hơn nghìn người.
Trong bóng tối có người trầm giọng nói: “Không cho phép một ai còn sống sót rời đi, giết.”
Hiển nhiên là bọn chúng không có ý định tiết lộ sự việc ra ngoài, sợ Ngưu Hữu Đạo chạy mất. Dù sao không phải ai cũng biết Ngưu Hữu Đạo.
.....
“Tiếng đàn đã ngừng.” Trong phòng có người thì thầm.
Sau đó là tiếng đánh nhau kịch liệt truyền đến. Tiền Liên Thắng biến sắc: “Đi ra ngoài xem một chút.”
Mọi người từ trong phòng xông ra, lập tức có một đám người áo đen đánh tới, hộ vệ nhanh chóng bảo vệ Tiền Liên Thắng.
Tiền Liên Thắng thất kinh, sau đó phát hiện vây công không chỉ có một mình hắn ta. Sứ thần Tấn, Vệ, Tề, Triệu, Hàn ở cùng trong một tòa trạch viện cũng bị vây công luôn. Nói trắng ra, bọn họ đang ở cùng một chỗ, chỉ là trước đó không biết sự tồn tại lẫn nhau mà thôi.
Sứ thần các nước vừa nhìn thấy mặt nhau, trong đầu đều có cùng một suy nghĩ. Cạm bẫy! Đây tuyệt đối là cái bẫy mà Ngưu Hữu Đạo đã bố trí.

Chương 1258: Không chết không thôi

Chương 1258: Không chết không thôi
Nhưng bọn họ nghĩ không ra tại sao Ngưu Hữu Đạo lại giết bọn họ?
Giết bọn họ chẳng những không có được chỗ tốt, lại còn gây thêm phiền phức, hắn chán sống rồi sao?
“Mẹ nó, tên khốn kiếp kia, bắt sứ thần là không được đâu.” Không biết là ai mắng, mà cũng không biết là mắng ai.
Vù! Một mũi tên báo tin phóng lên trời.
Vù vù vù...
Từng mũi tên báo tin phóng lên theo.
Mắt thấy có rất nhiều thích khách, tình thế nguy cấp, sứ thần các nước đều phát tín hiệu cầu cứu.
Người đi sứ của các nước không chỉ có mấy người. Lưu trú tại một quốc gia khác, có rất nhiều việc cần bọn họ làm, không phải chỉ vài người là có thể làm được, có khi là cả một sứ đoàn. Lực lượng bảo vệ cũng không phải ngồi chơi không. Nếu không nhịn được, có khi còn muốn giày vò cả đất nước của kẻ địch.
Mặc dù các nước đều tìm đến Ngưu Hữu Đạo, tuân theo lời dặn của Ngưu Hữu Đạo mang theo ít người nhưng không có nghĩa là không có sự chuẩn bị.
Đề phòng chuyện ngoài ý muốn, không có khả năng không chuẩn bị.
Tín hiệu cầu cứu vừa xuất hiện, không nói đến thiên quân vạn mã, mấy trăm người là vẫn phải có. Nhận được tín hiệu cầu cứu bên này, tất cả đều bay lên không.
Thấy trạch viện bị vây công loạn thành một bầy, người đến giúp liều chết đánh vào vòng vây giải cứu sứ thần bốn quốc.
Thích khách đại khai sát giới, người của sứ thần các nước cũng đại khai sát giới, cũng không thèm để ý đây có phải là thành đô của nước Yến

hay không. Thích khách hành thích, chẳng lẽ còn không cho bọn họ phản kháng?
Chỉ cần có thể sống sót, cần quan tâm chi đây là đâu.
Nhiều tu sĩ như vậy, trận chiến lớn đến thế, người dân bên ngoài bị dọa đến mức hoảng hốt chạy đi, loạn thế dần dần tác động đến toàn bộ kinh thành.
Tại khu vực bị vây công, sứ đoàn sáu nước bắt đầu liên thủ chống cự.
Tiếng mắng chửi Ngưu Hữu Đạo không ngừng truyền ra.
Ông! Trên nóc nhà một bên đột nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng rất lạ bằng mắt thường có thể thấy được.
“Thiên Kiếm phù!” Có người trong sứ đoàn sáu nước giật mình, lập tức có người thi pháp khẩn cấp một Thiên Kiếm phù.
Cương ảnh hình kiếm to lớn từ một bên nóc nhà lao thẳng xuống mặt đất, sau đó từ trên mặt đất xuất hiện một cương ảnh hình kiếm to lớn nghênh kích.
Cạch cạch cạch!
Tiếng nổ liên tiếp, hai bên lần lượt phóng ra mười hai đạo cương ảnh kiếm cương cứng đối cứng với nhau, có thể nói là cương khí bốn phía, cuồng phong quét sạch, đất đá bay tán loạn.
Sứ thần các nước thiếu chút nữa bị thổi bay, được tu sĩ hộ vệ thi pháp bảo vệ an toàn.
Tiếng nổ vừa ngừng, lại thấy một luồng ánh sáng kỳ lạ khác phát ra, bên trong thích khách lại có người đánh ra Thiên Kiếm phù.
Sứ đoàn sáu nước cũng chẳng phải kẻ thiện. Thiên Kiếm phù của nước Triệu đã dùng xong, nước Hàn lập tức phóng ra một Thiên Kiếm phù để chống cự.
Hai bên dùng Thiên Kiếm phù cứng đối cứng với nhau, một bên điên cuồng công kích, một bên liều mạng chống cự.
Uy lực Thiên Kiếm phù của cả hai bên đã tiêu hao hết, bên phía thích khách lại hiện lên luồng ánh sáng kỳ lạ, chúng vẫn còn Thiên Kiếm phù.
Bên phía nước Vệ cũng thi triển Thiên Kiếm phù để đối lại.
Hai bên quả thật như nổi điên. Thiên Kiếm phù tầng tầng lớp lớp, đánh nhau tứ tung.

Sau khi cho nổ tung liên tiếp mấy tấm Thiên Kiếm phù, thủ lĩnh bên phía thích khách sợ ngây người. Để ám sát Ngưu Hữu Đạo, người sau lưng có thể nói không tiếc hạ hết vốn.
Bởi vì bọn họ biết trong tay Ngưu Hữu Đạo chắc chắn có Thiên Kiếm phù, bên cạnh còn có cao thủ xếp thứ sáu Đan bảng Vu Chiếu Hành đi theo bảo vệ, người đứng đằng sau không tiếc bất cứ giá nào, đã đưa mười Thiên Kiếm phù cho gã.
Ngay cả đại môn phái cũng khó mà lấy ra được nhiều Thiên kiếm phù như thế, nhưng người đứng đằng sau lại vận dụng một lần nhiều như vậy, đây không phải người bình thường có thể chi trả. Năng lượng của người đứng đằng sau là có thể nghĩ.
Tóm lại, mục đích chỉ có một, bất luận thế nào cũng phải giết chết Ngưu Hữu Đạo. Nếu không, tính mạng của gia đình người đứng đằng sau sẽ bị uy hiếp.
Lúc này, người đứng đằng sau đã thật sự bằng bất cứ giá nào.
Tu sĩ sáu nước cũng sợ ngây người. Đến mức như vầy sao? Để giết bọn họ, Ngưu Hữu Đạo đã không tiếc vận dụng nhiều Thiên Kiếm phù như thế. Bọn ta đào mộ tổ tiên nhà ngươi sao? Thiên Kiếm phù không cần tiền mua à? Một Thiên Kiếm phù giá đến hàng triệu đồng lận đấy.
Cũng may, sau khi xuất hiện chuyện sứ thần nước Yến bị giết, nước Tống gặp chuyện sau đó, đại phái các nước đều phòng thủ Thiên Kiếm phù để đề phòng vạn nhất.
Tránh cho việc đường đường là đại phái mà ngay cả sứ thần cũng bảo vệ không nổi.
Đương nhiên, cho dù bọn họ biết khả năng xuất hiện việc ám sát sứ thần sẽ không xảy ra thường xuyên, Thiên Kiếm phù cũng chỉ để đề phòng vạn nhất, khả năng sử dụng nó sẽ không lớn.
Sứ đoàn sáu nước đều trang bị Thiên Kiếm phù cho riêng mình. Ai ngờ hôm nay nó đã phát huy tác dụng, mà không chỉ một nước, tất cả các nước đều có đất dụng võ.
Xa xỉ như vậy cũng là bình thường. Sứ đoàn một nước gánh vác trọng trách rất lớn, chi phí cho họ luôn luôn nhiều. Thiên Kiếm phù là thứ phải có. Một khi có tình huống quan trọng xuất hiện, vẫn có thể điều động phi

cầm cỡ lớn tiếp ứng. Nhớ ngày đó, Thiệu Bình Ba là nhờ sứ đoàn nước Tấn mang đi như thế.
Sâu trong lòng đất, đám người Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu, nhìn cát bay đá chạy như trời mưa rơi xuống.
Ngưu Hữu Đạo cảm thấy kỳ lạ: “Tránh sâu như vậy rồi mà còn cảm thấy dư chấn mãnh liệt như thế. Chẳng lẽ bọn họ dùng Thiên Kiếm phù?”
Mọi người nhìn nhau.
Vân Cơ thi pháp trên vách để xử lý. Nếu không, tất cả mọi người sẽ bị chôn sống.
Chấn động kịch liệt vẫn diễn ra. Vu Chiếu Hành nói: “Là Thiên Kiếm phù sao? Bọn họ phải dùng bao nhiêu Thiên Kiếm phù mới đạt đến tình trạng này?”
Đúng là không cần phải dùng Thiên Kiếm phù để diễn đạt sự hoài nghi.
Lúc này Ngưu Hữu Đạo cũng cảm thấy nghi ngờ. Nhưng điều không cần hoài nghi chính là, động tĩnh lớn như thế, chứng tỏ trình độ chém giết kịch liệt là có thể tưởng tượng.
Quản Phương Nghi hãi hùng khiếp vía: “Xem ra, người muốn giết ngài thật sự muốn đưa ngài vào chỗ chết.”
.....
Có rất nhiều người dân không hiểu chuyện trong kinh thành đều hoảng hốt, nhưng bọn họ chỉ có thể giả bộ như không nghe thấy, cửa sổ đóng chặt, còn người bên trong thì bị dọa đến run lẩy bẩy.
Nhà có quyền thế thì tăng cường hộ vệ.
Một đội ngũ vội vàng chạy đến, bao xung quanh Cao phủ.
Phạm Chuyên chạy vào chỗ Cao Kiến Thành đang đứng dưới mái hiên, bẩm báo: “Lão gia, người của phủ nha đến.”
Cao Kiến Thành nhìn về hướng động tĩnh càng lúc càng nhiều, hỏi: “Là chỗ mà Ngưu Hữu Đạo đang ở sao?”
Phạm Chuyên nói: “Đúng vậy, đã ra tay rồi. Động tĩnh lớn như thế, đánh muốn sập nhà. Xem ra Đồng Mạch đã không tiếc bất cứ giá nào.” Vừa nói, gương mặt ông ta hiện lên sự lo lắng.
Cao Kiến Thành chậm rãi nói: “Chính vì động tĩnh lớn như vậy, ta ngược lại không lo lắng. Ngưu Hữu Đạo quả thật đã có chuẩn bị mà đến.”

Phạm Chuyên sửng sốt, chợt bừng tỉnh. Cũng đúng, người bên cạnh Ngưu Hữu Đạo không cách nào phản kháng kịch liệt một cách liên tục đến trình độ như vậy được. Chuyện này chỉ có thể nói rõ Ngưu Hữu Đạo đã có chuẩn bị đầy đủ.

Cao Kiến Thành nói: “Hai người công nhiên giao thủ ở kinh thành, hoàn toàn không để ý đến mặt mũi. Đúng là không chết không thôi mà.”

Phạm Chuyên nói: “Xem ra, chuyện ám sát bên trong bí cảnh đã chọc giận Ngưu Hữu Đạo. Lúc này, Ngưu Hữu Đạo đã thật sự tìm Đồng Mạch để tính sổ.”

Cao Kiến Thành than nhẹ: “Một bên là mãnh long quá giang, đến đây để gây sóng gió. Một bên là địa đầu xà, cây lớn rễ sâu, gió táp mưa sa cũng bất động. Cái gọi là cường long không ép được địa đầu xà. Hươu chết vào tay ai còn chưa biết. Ngưu Hữu Đạo bị bại, phe phái Nam châu sẽ đổ. Đồng Mạch bại, chẳng khác nào vạn kiếp bất phục.”

Phạm Chuyên nói: “Vị kia trong cung khẳng định cũng có nhúng tay vào. Nếu không, Đồng Mạch không dám làm ra động tĩnh lớn như thế. Ngưu Hữu Đạo thắng, có liên lụy đến vị kia trong cung hay không?”

Chương 1259: Sống chết đều nằm ở cuộc đọ sức lần này (1)

Chương 1259: Sống chết đều nằm ở cuộc đọ sức lần này (1)
Cao Kiến Thành lắc đầu: “Không có người kia gật đầu, sẽ không xảy ra chuyện như vậy. Đồng Mạch chẳng qua chỉ là tử sĩ thuận nước đẩy thuyền cho vị kia mà thôi. Không thành công thì cũng thành nhân. Mặc kệ kết quả cuối cùng như thế nào, người kia cũng sẽ không có việc gì. Dù không thích ông ta, ba đại phái cũng phải bảo vệ. Nam châu đã khiến ba đại phái nhức đầu, bọn họ làm sao để thế lực Nam châu nắm lấy toàn bộ nước Yến chứ?”
Phạm Chuyên đăm chiêu.
“Hai người không chết không thôi. Nháo đến bước này, kết quả đêm nay chỉ sợ một bên sẽ bị đánh ngã, sẽ có nhiều người không thể ngủ đây.”
....
“Chuyện gì xảy ra thế?”
Trong cung, Trưởng lão ba đại phái suất lĩnh một số người bảo vệ chung quanh Thương Kiến Hùng.
Thoạt đầu, bởi vì tiếng chém giết nơi này quá lớn, không nghe tiếng chém giết đằng xa. Cho đến khi đằng xa vận dụng Thiên Kiếm phù, nơi này mới nhận ra có điểm khác thường. Vì thế mới có câu hỏi đó.
Chuyện gì xảy ra vậy? Nhưng hiện tại vẫn chưa có người đáp lại.
Trưởng lão ba đại phái nhìn nhau, vừa sợ hãi vừa nghi ngờ.
Chém giết vẫn còn chưa ngừng. Bọn họ không biết thích khách còn có chiêu gì phía sau không, nên kiêng kỵ, không dám phái ra nhân mã. Nếu ba đại phái liên thủ cũng không bảo vệ được hoàng đế, tất sẽ thành chuyện cười!
Ánh mắt Thương Kiến Hùng đang được bảo vệ lóe lên.

.....
Đồng phủ, một con Kim Sí bay vào trong viện, một người nhanh chóng rút một tờ giấy giao cho Quản gia Đồng Minh.
Tình huống khẩn cấp, để thuận tiện, Đồng Minh đọc thư ngay tại chỗ, không cần để ý đến mặt mũi, ngay cả cái gọi là mật tín cũng không cần.
Nhìn nội dung trong thư, Đồng Minh vô cùng sợ hãi, chạy không kịp vào trong phòng, cũng không đoái hoài dưới chân, trực tiếp giẫm lên những tờ giấy mà Đồng Mạch đã viết: “Tướng gia, không xong rồi.”
“Vội cái gì thế?” Đồng Mạch ngẩng đầu quát lớn, râu tóc đung đưa, một luồng khí thế khiếp người phát ra.
Đồng Minh chỉ ra một hướng bên ngoài, nói: “Sứ thần của sáu nước Tấn, Vệ, Tề, Tống, Hàn, Triệu đang bị vây công bên trong, liều chết giúp Ngưu Hữu Đạo phản kháng.”
Cạch! Cây bút trong tay Đồng Mạch trượt một đường đen nhánh trên tờ giấy, hai mắt đỏ lên: “Tại sao sứ thần sáu nước lại đồng thời xuất hiện ở chỗ của hắn?”
Đồng Minh gấp đến độ phát khóc lên: “Lão nô không biết!”
Đồng Minh hỏi: “Không phải ngươi cam đoan bên trong trạch viện không có người nào khác vào sao?”
“Ta...” Đồng Minh run giọng nói: “Lão nô cũng không biết rõ nữa. Rõ ràng trạch viện không có vấn đề gì cả, cũng chẳng có mật đạo, mà cũng không có khả năng đào xới. Nếu đào, với lượng đất đá chuyển đi nhiều như vậy, không thể không bị phát hiện.”
Quai hàm Đồng Mạch run lên, gương mặt vặn vẹo, gằn từng chữ: “Giết người của ba đại phái, lại giết người sứ đoàn sáu nước, trong ngoài đều khốn đốn, đều tạo áp lực, không cho ba đại phái đường lui, cũng không cho triều đình đường lui. Giỏi cho tặc tử gian trá, tiểu tặc này đang định cắt đứt đường sống của lão phu mà.”
Đồng Minh nói: “Tướng gia, có cần hạ lệnh rút lui không?”
“Buồn cười! Tại sao phải rút lui? Ngươi dám cam đoan ba đại phái và người của sứ đoàn sáu nước không ai chết sao?” Đồng Mạch gầm lên, sau đó nhanh chóng bình tĩnh lại: “Ngươi khẳng định Ngưu Hữu Đạo vẫn còn ở trong trạch viện?”

“Cái này...” Đồng Minh không biết nên xác định như thế nào. Sau khi người của sáu sứ đoàn xuất hiện một cách kỳ lạ, chắc chắn đã có mật đạo mà bọn họ vẫn chưa nắm giữ được. Điều này khiến ông ta không cách nào đảm bảo được.
Bình! Đồng Mạch nện một quyền lên trên bàn: “Không còn đường lui. Ngưu Hữu Đạo nhất định phải chết, hiểu không?”
Đồng Minh đã hiểu.
Chỉ khi nào Ngưu Hữu Đạo chết đi, khi đó lực cân bằng ở Nam châu mới có thể bị phá vỡ. Về phần có phải là thời gian chiến tranh hay không, có ảnh hưởng đến lợi ích to lớn của nước Yến đối với nước Triệu hay không cũng không còn quan trọng nữa. Quan trọng là ba đại phái không có khả năng để chiến sự ở nước Triệu và nội bộ nước Yến đồng thời xảy ra sai lầm.
Chỉ cần Ngưu Hữu Đạo chết, chỉ cần sự việc đã phát sinh, chỉ cần ván đã đóng thuyền, ba đại phái nhất định sẽ phải đối mặt với cục diện.
Ngưu Hữu Đạo vừa chết, thế lực Nam châu vừa loạn, ba đại phái cần một hậu phương ổn định, sẽ cùng nhau thu dọn và khống chế hỗn loạn, không qua lại với triều đình là không được. Trách nhiệm đối nội đối ngoại tất nhiên dồn hết cho người đã chết là Ngưu Hữu Đạo.
Tiến đánh hoàng cung, đệ tử ba đại phái tử thương, còn có trách nhiệm giết hại thành viên sứ đoàn sáu nước, tất cả đều có thể đẩy hết lên người Ngưu Hữu Đạo.
Với tình huống các nước hiện tại, bị lợi ích cản tay, ai cũng không làm gì được nước Yến. Chỉ cần có lời bàn giao, sự việc tất nhiên sẽ từ từ nhạt dần.
“Vâng!” Đồng Minh lên tiếng, sau đó chạy vội đi.
Đợi Đồng Minh phục mệnh quay trở về xong, Đồng Mạch đã bình tĩnh lại, chậm rãi ngồi xuống: “Sắp xếp trong nhà, mang theo nhiều người sẽ không thích hợp, nhất định phải chú ý. Trực hệ sắp xếp cho ra khỏi thành trước, đến một nơi đã được chuẩn bị sẵn sàng để tránh một thời gian. Nếu sự việc có thể giải quyết, có thể để bọn họ trở về. Còn nếu ta không liên lạc với bọn họ được nữa, cứ để cho bọn họ mai danh ẩn tích, cắt đứt quan hệ với họ Đồng, quên đi tất cả những gì ở kinh thành, cũng

không cho phép nhắc đến nửa chữ. Có lẽ sẽ có thể thoát được một kiếp này.”
Tâm Đồng Minh run lên. Đồng Mạch đang sắp xếp cho gia quyến rút lui, cũng chính là chuẩn bị hậu sự, chuẩn bị cho khả năng thất bại xảy ra. Việc sứ thần sáu nước xuất hiện tại nơi bị vây công, khiến chủ tớ hai người đều ý thức được, đây chính là cạm bẫy mà Ngưu Hữu Đạo đã bố trí trước. Có thể giết được Ngưu Hữu Đạo hay không cũng không thể nắm chắc, vì thế phải sắp xếp hậu sự.
“Lão gia, một khi có biến, ngài sẽ rút lui vào lúc nào?” Đồng Minh run giọng hỏi.
Đồng Mạch thở dài: “Ta không đi được, cũng không thể đi. Nếu ta chạy trốn, ta sẽ phải gánh tội danh giết sứ thần sáu nước. Một khi ta bị chụp cái mũ này, cho dù ta có thể chạy ra khỏi nước Yến, nhưng ta có thể trốn đi đâu chứ? Kéo sứ thần sáu nước vào cục diện chết, đây chính là thủ đoạn độc ác của Ngưu Hữu Đạo, triệt để cắt đứt đường lui của ta. Ta có chạy thoát, thiên hạ có lớn cũng không còn chỗ dung thân cho ta.”
“Đắc tội với sáu nước, ta đã mất đi quyền thế, trở thành một lão già vô dụng, đến đâu cũng không thể sống nổi. Thế cục trước mắt không ai có thể làm gì nước Yến. Các bên cũng chỉ có thể bắt ta gánh tội thay là xong việc. Phân lượng Đại Tư Không một nước đủ để gánh tội thay.”
“Cho nên Đồng Minh à, ta không thể đi. Ta vốn đã thua một cách triệt để. Ta ở lại còn có cơ hội, nếu chạy thì không còn bất cứ cơ hội nào khác. Bảy nước sẽ truy sát ta đến cùng, đến lúc đó lại liên lụy vợ con. Ta ở đây, cho dù bại, bắt được ta, các bên cũng đã có bàn giao, các nước cũng sẽ không muốn hưng sư động chúng, vợ con ta còn có một con đường sống. Ta vừa chạy, ai cũng không thoát được.”
“Tướng gia...” Đồng Minh nghẹn ngào. Ông ta hiểu, sống hay chết đều nằm ở lần đánh cược này.
Nhưng ông ta lại không cách nào tiếp nhận được thực tế này. Hôm qua vẫn còn rất tốt mà, tại sao chỉ trong chớp mắt, Đồng gia quyền thế ngập trời ở Yến Kinh lại bị ép vào tuyệt cảnh?
Trận mưa to gió lớn nhằm vào Đồng gia đến một cách không hề có dấu hiệu. Một người vốn không dám xuất hiện ở kinh thành đột nhiên vào kinh, rồi đột nhiên xông thẳng vào hoàng cung. Sự việc phát triển một

cách đột ngột như vậy, tốc độ quá nhanh khiến cho tất cả mọi người trở tay không kịp.
Dựa vào thế lực của Đồng gia, trước đó một chút dấu hiệu cũng không bắt được, thậm chí không hề có bất kỳ sự chuẩn bị nào, không thể chu toàn cho tất cả các mặt, chỉ có thể ứng đối trong thời gian ngắn mà thôi.
Rất rõ ràng, ba đại phái cũng trở tay không kịp.
Đồng Mạch khoát tay, ra hiệu ông ta đừng nói nữa.

Chương 1260: Sống chết đều nằm ở cuộc đọ sức lần này (2)

Chương 1260: Sống chết đều nằm ở cuộc đọ sức lần này (2)
Sứ đoàn sáu nước chỉ có sáu tấm Thiên Kiếm phù, còn thích khách lại có đến mười tấm Thiên Kiếm phù. Sau khi sáu tấm Thiên Kiếm phù dùng xong, nguy hiểm về sau là có thể nghĩ.
Trong lúc hai bên giao chiến đến mức độ nguy hiểm nhất, một đại quân xuất hiện, trùng trùng điệp điệp tiến hành bố trí khẩn cấp địa điểm giao chiến trước mặt.
Hộ tống là rất nhiều khí giới công thành, nỏ công thành, máy ném đá, hỏa dược...
Thấy người đã được chuẩn bị một cách đầy đủ như thế, ai cũng biết chuyện này đã được lên kế hoạch cẩn thận trước đó, ít ra là ai cũng đã quen thuộc với kế hoạch tác chiến.
Trạch viện phát sinh biến cố vốn cách một quân doanh không xa. Cho nên, bên trong quân doanh cũng đã được chuẩn bị một cách thỏa đáng. Đến thời cơ thích hợp sẽ được đẩy lên chiếm tiên cơ.
Nỏ công thành đã được gắn lên dây cung, điều chỉnh tầm bắn. Máy ném đã cũng đã chuẩn bị xong, đồng thời cung thủ đếm không hết cũng bắt đầu kéo dây cung.
Một trong tứ đại thống lĩnh kinh kỳ là Vương Hoành, cũng từng là nhạc phụ của sư huynh Tống Diễn Thanh ở Thượng Thanh Tông, lúc này ông ta rút kiếm gầm thét: “Dám ở kinh thành làm loạn, không để một ai sống sót. Tấn công!”
Pằng! Nỏ công thành rền vang, tiếng thép mâu ong ong phá không bay đi, bay sượt qua nóc nhà, xuyên thẳng vào trận chiến bên trong trạch viện.

Đầu đường cuối ngõ, thậm chí là các phòng khác bên trong trạch viện đột nhiên vang lên âm thanh của dây cung, mũi tên như mưa to gió lớn bay thẳng đến chỗ giao chiến, thậm chí còn có hỏa tiễn.
Từng lớp đá bay lên không, rơi xuống mục tiêu, thậm chí còn có người ném mấy bình dầu hỏa vào.
Những chiếc xe nhỏ mang theo khúc gỗ tròn đập vào các bức tường xung quanh trạch viện. Tường đổ, nỏ công thành nhanh chóng tiến lên bổ sung, bắn ra thép mâu theo góc bẹt, quét ngang hết thảy.
Hai bên địch ta trong trận đánh cược thắng bại đều ngẩng đầu nhìn không trung, trong nháy mắt loạn thành một bầy.
Thép mâu bằng kim loại mang theo uy lực xuyên thủng đánh trúng ngọn giả sơn. Ngọn giả sơn sụp xuống, thép mâu đụng phải cây đại thụ liền xuyên qua luôn.
Đá rơi xuống đánh sập xà ngang, phá hủy tất cả kiến trúc bên trong trạch viện.
Mưa tên rơi xuống, xâm chiếm từng tấc đất trong khu vườn.
Hỏa tiễn được đốt lên, sau đó thả vào trong dầu hỏa, trong nháy mắt bốc lên ngọn lửa, khói đặc cuồn cuộn, ánh lửa dần dần trùng thiên.
“A!” Thủ lĩnh thích khách gầm lên, Thiên kiếm phù còn sót lại trong tay không chút keo kiệt phóng thẳng ra ngoài.
Uy lực rất lớn. Mặc dù có thể phá hủy công kích như trút nước kia, nhưng hiệu quả lại như búa lớn mà nện con muỗi. Có thể phá hủy được cái trước mặt, nhưng lại không chút ảnh hưởng đối với tấn công dày đặc.
Đại quân vây công tấn công theo phương thức được cố định sẵn. Có người phụ trách tấn công, có người phụ trách tiếp ứng vật liệu tấn công, tấn công liên tiếp trong nửa canh giờ cũng không thành vấn đề.
Hệ thống đánh xa của đại quân không ngừng vận hành, điên cuồng phát động.
Hệ thống tấn công khổng lồ như thế, uy lực tấn công chỉ tập trung một điểm, lực phá hoại kinh người là có thể nghĩ.
Tấn công đồng thời từ bốn phương tám hướng, bao trùm công kích bên dưới. Đợi đến khi mọi người kịp phản ứng, ngay cả thời gian cho người ta ẩn núp cũng không có, chỉ có thể đem hết toàn lực chống cự. Nếu chậm một chút, rất có thể sẽ biến thành cái sàng.

Thiên Kiếm phù có lợi nhưng cũng có hại. Khi sử dụng, uy lực sẽ rất to lớn. Một khi phóng ra năng lượng, tốc độ bay lên không hoặc di chuyển xung quanh cũng sẽ chịu sự ước thúc của năng lượng rất lớn.
Khói đặc bốc lên từ ngọn lửa. Thủ lĩnh thích khách dùng hết Thiên Kiếm phù phá vây thất bại, trên người còn bị ghim mấy cây thép mâu từ trên không rơi xuống. Người còn chưa rơi xuống đất đã bị mưa tên bắn thành con nhím.
Mặc kệ mục tiêu có còn động tĩnh hay không, đại quân vẫn tiếp tục tiến lên như cũ. Địa điểm mục tiêu ánh lên ngọn lửa ngút trời, khói đặc cuồn cuộn, dường như muốn tiêu hủy hết thảy.
Xe ngựa trong quân doanh vận chuyển thép mâu, không ngừng bổ sung vào chỗ đã hết.
Đám người Ngô lão nhị đã cải trang đứng từ xa nhìn cảnh tượng điên cuồng đằng trước, lông tơ dựng lên. Cũng may mà bọn họ thoát thân sớm. Nếu không, đoán chừng địa đạo cũng bị nổ sụp.
Cao phủ. Sau khi biết được tình huống, biết đại quân đã điên cuồng tấn công đến, Cao Kiến Thành run lên: “Ngay cả đại quân cũng vận dụng luôn, lại còn dùng khí giới công thành ngay trong kinh, chó cùng rứt giậu, điên hết rồi!”
Phạm Chuyên nói: “Có một đám người Đồng gia đã lặng lẽ rời khỏi thành, đã thông báo cho người của Ngưu Hữu Đạo.”
Cao Kiến Thành khẽ gật đầu.
Trong phủ Đức Thân Vương, Đại Tư Mã nước Yến Thương Vĩnh Trung đứng trên lầu các nhìn xuống nơi có ánh lửa ngút trời, gương mặt căng cứng.
“Vương gia, bên ngoài đột nhiên xảy ra tình trạng binh mã hoảng loạn. Xảy ra chuyện gì vậy? Vương gia, thiếp thân rất sợ...”
Một ái thiếp trẻ tuổi xinh đẹp cứ ở bên cạnh lải nhải, chọc cho Thương Vĩnh Trung nổi khùng lên, quay sang tát cho một bạt tai: “Cút!”
Ái thiếp xinh đẹp lảo đảo ngã xuống, sợ ngây người.
Không biết có bao nhiêu người lâm vào lo sợ bất an trong màn đêm.
Toàn bộ kinh thành đều chìm trong sợ hãi.
.....

Phản loạn trong cung đã được bình diệt. Tịch Xa, Thân Báo Xuân, Lạc Danh Kiếm cũng không dám tùy tiện rời khỏi Thương Kiến Hùng, chỉ điều động một số đệ tử khẩn trương chạy đến một chỗ khác.
Đợi những người này chạy đến, trạch viện Ngưu Hữu Đạo đang ở đã bị san thành bình địa, hoàn toàn chẳng còn một dãy nhà nào có thể nhìn thấy, ngay cả cây cối cũng không còn. Dưới ngọn lửa đốt cháy, đoán chừng có thể nướng chín mọi thứ sâu đến mấy trượng, nhìn không thấy một người sống nào.
Dưới sự cưỡng ép của đệ tử ba đại phái, đại quân tấn công rút lui về quân doanh.
Vương Hoành mặc chiến giáp bước vào phòng của mình, gặp phải một người áo đen đang đứng quay lưng ra ngoài, vội chắp tay: “Hàn công công, mọi việc đã được làm xong. Mạt tướng cam đoan trong trạch viện kia không còn người nào sống sót.”
“Rất tốt. Ta sẽ trở về phục mệnh.” Người che mặt trong đấu bồng đen quay người rời đi. Khi đi ngang qua người Vương Hoành, bên trong áo choàng đột nhiên lóe lên một luồng ánh sáng lạnh.
Trên cổ Vương Hoành phun máu. Ông ta dùng hai tay che cổ, không phát ra được âm thanh nào, từ từ ngã xuống đất.
Người đội đấu bồng đen bỏ đi, còn Vương Hoành đang ngã trên mặt đất rút bội kiếm của mình, trên thân kiếm có máu, tiến hành tự vẫn.
.....
“Tướng gia, toàn bộ trạch viện đã bị san thành bình địa, lửa vẫn không tắt, không có khả năng có người còn sống.”
Quản gia Đồng Minh bước vào, bẩm báo với Đồng Mạch đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần sau thư án.
Đồng Mạch chậm rãi mở mắt ra: “Nói cách khác, cũng không tận mắt nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo đền tội.”
Gương mặt Đồng Minh hiện lên vẻ khó xử.
Đồng Mạch nói: “Người trong nhà đã ra khỏi thành chưa?”
Đồng Minh đáp: Tất cả đã bình yên rời đi. Bọn họ sẽ nhanh chóng rời khỏi chốn thị phi này.”
Đồng Mạch đứng dậy: “Mau thay quần áo, chuẩn bị tiến cung.”
Cửa cung, đại quân phong tỏa nghiêm ngặt.

Mấy chiếc xe ngựa lần lượt tiến vào. Đồng Mạch, Thương Vĩnh Trung, Cao Kiến Thành đều chạy đến.
Xảy ra chuyện lớn như vậy, ba người không thể cái gì cũng không làm, cái gì cũng không biết, suốt đêm chạy đến.
Cả ba xuống xe ngựa quan sát lẫn nhau, không ai lên tiếng.
Cửa cung mở ra một con đường, ba người ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào.
Hậu cung bừa bộn, một phần ba diện tích của hậu cung đều bị phá hủy.
Có một số người muốn cho một số việc đột ngột phát sinh nhưng phải diễn ra như thật nên trước đó sẽ không thông báo cho người bị hại. Vì thế, một số cung tần đã bị tai bay vạ gió, chết thê thảm.
Ban đầu, người của ba đại phái rất tự đại, không nghĩ đến có người dám làm thế trước mắt bọn họ, mà cũng không ai ngu đi làm thế.
Sự việc đến nước này, sao có thể không biết chuyện gì xảy ra.
Tịch Xa, Thân Báo Xuân và Lạc Danh Kiếm thẹn quá hóa giận chất vấn tất cả mọi người. Nhất hệ của Thương Kiến Hùng bao gồm Đồng Mạch, tất cả đều chối đây đẩy, chết cũng không thừa nhận, còn khăng khăng là Ngưu Hữu Đạo làm.

Chương 1261: Ta muốn một công đạo

Chương 1261: Ta muốn một công đạo
Về phần Ngưu Hữu Đạo bị tập sát bên kia, bên này cũng vịn vào cớ nhận được tín hiệu cầu cứu của sứ thần sáu nước mới phái binh đi tiến đánh.
Tóm lại, tất cả đều đổ hết cho Ngưu Hữu Đạo. Cho dù lời nói có sơ hở trong đó, nhưng bọn họ vẫn cứ khăng khăng là Ngưu Hữu Đạo.
Đám người Tịch Xa cũng chẳng còn cách nào với Thương Kiến Hùng. Chuyện lớn như vậy, bọn họ không có quyền làm chủ. Chưa được tông môn đồng ý, cũng không thể vọng động giết người của Thương Kiến Hùng. Nếu làm mọi chuyện lớn hơn, bọn họ sẽ không gánh nổi trách nhiệm.
.....
Trời sáng, ba con phi cầm cỡ lớn khẩn trương từ đằng xa chạy đến, là Chưởng môn Tử Kim động Cung Lâm Sách.
Bởi vì khoảng cách, Cung Lâm Sách là người đến cuối cùng. Khi ông ta đến, Long Hưu và Mạnh Tuyên mặt đen thui đang đứng trước mảnh phế tích trong cung, sắc mặt khó coi.
Sau khi bọn họ nhận được tin tức bên này liền chạy đến ngay, mà đến là do Ngưu Hữu Đạo xuất hiện. Ai ngờ, người còn đang trên đường đã nhận được kinh biến. Khi đến nơi, tất cả đều nhìn thấy cảnh tượng trước mặt.
Căn cứ đủ loại dấu hiệu, có người muốn trước khi ba đại phái ra tay đã giải quyết sự việc trước.
Sau khi biết được tình huống cặn kẽ từ miệng Thân Báo Xuân, Cung Lâm Sách mắng Thân Báo Xuân một trận máu chó phun đầy đầu, mắng ông ta cuồng vọng, tự đại, vô năng vô tri, ngay cả chút cảnh giác đó mà

cũng không có. Trước đó, nếu phát hiện được, sao có thể để mọi chuyện biến thành cái dạng này chứ?
Thân Báo Xuân bị mắng không phản bác lại được. Lúc trước, làm sao ông ta cũng không nghĩ đến bên này lại có người dám ra tay với người của ba đại phái.
Cung Lâm Sách hừ lạnh một tiếng, sau đó phất tay bỏ đi, bước đến bên cạnh hai người kia đang đứng trước bãi phế tích.
Về sau, ba vị Chưởng môn bay lên không, cùng nhau chạy đến chỗ xảy ra chuyện khác. Tình huống trước mắt lại càng thê thảm hơn.
Kiến trúc, cây cối hầu như không còn, cháy đen toàn bộ, còn có khói lượn lờ, xung quanh hỗn độn vô cùng.
Rất nhiều tảng đá bị đốt chồng chất lên nhau. Chính giữa khe hở là những thanh thép mâu. Đừng nói là người sống, ngay cả thi thể cũng nhìn không thấy.
“Việc này phải giải quyết như thế nào đây?” Long Hưu trầm giọng hỏi một câu.
Cung Lâm Sách lo lắng nói: “Ta thấy Thương Kiến Hùng sống không kiên nhẫn nổi nữa rồi.”
Mạnh Tuyên nói: “Ông ta chắc chắn một khi giết Ngưu Hữu Đạo, chúng ta sẽ không dám động đến ông ta. Đến bây giờ Ngưu Hữu Đạo vẫn không xuất hiện, sợ rằng đã gặp chuyện ngoài ý muốn. Động tĩnh lớn như vậy sẽ không gạt được, bên phía Nam châu chẳng mấy chốc sẽ nhận được tin tức. Hai nước giao chiến, còn không biết sẽ gây ra bao nhiêu chuyện lớn nữa. Chúng ta sợ là không có cơ hội đụng vào miếng thịt mỡ của nước Triệu rồi. Đề phòng Ngưu Hữu Đạo chó cùng rứt giậu, chúng ta phải nhanh chóng nghĩ biện pháp khống chế.”
“Đồ khốn kiếp.” Cung Lâm Sách thẹn quá hóa giận.
Không chỉ lợi ích của nước Triệu, nếu Ngưu Hữu Đạo xảy ra chuyện, Tử Kim động cũng sẽ gặp tổn thất to lớn. Rất nhiều chuyện đã bàn xong với Ngưu Hữu Đạo, thế lực Nam châu vốn là một miếng mỡ dày nằm ngoài miệng Tử Kim động. Ngưu Hữu Đạo vừa chết, miếng thịt mỡ lập tức biến thành bọt nước, sao có thể không khiến ông ta tức giận chứ.
Nhưng có một số việc chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, không thể công khai nói ra ngoài.

Long Hưu nói: “Mặc kệ Ngưu Hữu Đạo còn sống hay đã chết, chúng ta cũng phải nhanh chóng chuẩn bị hai tay.”
Trong lúc ba người đang thương lượng đối sách, trong không gian dưới lòng đất, Ngưu Hữu Đạo cũng chậm rãi mở mắt ra.
Mọi người đều khoanh chân ngồi tĩnh tọa. Không khí bên dưới có hạn, tất cả phải thi pháp để tiến vào trạng thái quy tức, nếu không không khí sẽ không đủ dùng.
“Bây giờ chắc trời đã sáng rồi.” Ngưu Hữu Đạo vừa nói, những người còn lại đều lần lượt mở mắt.
Quản Phương Nghi hỏi: “Bây giờ có thể ra ngoài được chưa?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Phản ứng của ba đại phái có ngu ngốc cách mấy cũng không thể ngu ngốc suốt cả đêm như vậy được. Tình thế cũng đã lắng lại. Trên dưới kinh thành cũng đã được ba đại phái khống chế. Bây giờ đã đến lúc thu lại cục diện.”
Quản Phương Nghi lo lắng: “Ngài làm ra chuyện như vậy, không sợ ba đại phái xuống tay với ngài sao?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Ta làm cái gì? Ta cái gì cũng chẳng làm, đột nhiên bị hạ độc thủ như vậy, may mắn tránh thoát được một kiếp mà thôi.”
Quản Phương Nghi không phản bác được.
Vân Cơ nói: “Ba đại phái chưa chắc sẽ buông tha cho ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Sẽ không bỏ qua cho ta, nhưng không phải lúc này. Bây giờ nước Triệu chỉ ước gì ta bị nước Yến giết chết, dùng nội chiến nước Yến để giải vây cho mình. Lúc này, ba đại phái nước Yến sẽ không dám làm loạn đâu. Hiện tại ta không phải đang ở trong bí cảnh. Bọn họ đang nhanh chóng khống chế thế lực Nam châu trong tình huống không được nắm chắc nhưng lại không xảy ra sai lầm. Nội chiến xảy ra, nước Triệu phải thừa dịp này mà giải quyết. Chỉ cần có cơ hội, nước Hàn sẽ không ngồi nhìn nước Yến phát triển an toàn.”
“Tóm lại có rất nhiều nguyên nhân cản tay. Giết chết ta cũng vì lợi ích. Đang có lợi ích lớn hơn nữa bày ra trước mặt, bọn họ không muốn bỏ lỡ miếng thịt mỡ nước Triệu, càng không dễ dàng mạo hiểm.”
Ba người Long Hưu, Cung Lâm Sách và Mạnh Tuyên đang thương lượng bên trong bãi phế tích, đột nhiên quay đầu nhìn về một phía nào

đó.
“Bên dưới có người.”
Long Hưu vừa mới nói xong, chỉ thấy đất đá bay tán loạn, từ bên trong tro bụi cuồn cuộn xông ra ba người.
Chính là Ngưu Hữu Đạo, Quản Phương Nghi và Vu Chiếu Hành. Còn Vân Cơ, mang theo người sẽ vướng víu, chạy trốn không tiện, còn chỉ có một mình thì độn địa rất dễ dàng.
Thấy Ngưu Hữu Đạo còn sống, ba vị Chưởng môn sững sờ.
Ngưu Hữu Đạo thấy ba vị Chưởng môn đang có mặt cũng ngẩn người, rồi lại nhìn xung quanh. Ặc, cảnh tượng đều thay đổi, khiến người ta hoài nghi không biết mình có còn ở kinh thành hay không.
Ba vị Chưởng môn lách mình đến, cũng không nhịn được nhìn xuống chỗ ba người Ngưu Hữu Đạo ẩn núp, sau đó nhìn nhau. Bọn họ còn cho rằng tên nhóc này chết chắc, không nghĩ đến trận chiến lớn đến như vậy, nghe nói chỉ riêng Thiên Kiếm phù không cũng đã dùng đến mười mấy tấm, nhưng lại cứ như vậy mà tránh được một kiếp?
“Quá nguy hiểm rồi, thiếu chút nữa không còn nhìn thấy ba vị Chưởng môn.” Ngưu Hữu Đạo hô lên liên tục, vẻ mặt như gặp may.
Không chết? Cung Lâm Sách quay sang nhìn hắn, có thể nói là vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, nhưng vẫn khống chế tâm trạng: “Không có việc gì là tốt rồi.”
Ngưu Hữu Đạo tức giận nói: “Rốt cuộc là ai đã hạ độc thủ vậy?”
Long Hưu cũng tức giận đáp lại: “Ngươi đừng có mà biết rõ còn cố hỏi. Sự việc rõ ràng do ngươi gây nên.”
Ngưu Hữu Đạo làm sao mà thừa nhận chuyện này chứ. Hắn nghiêm túc nhắc nhở: “Ta không có giết người, là có người đang ra tay hạ sát ta.”
Ba vị Chưởng môn nhìn nhau.
Đúng lúc này, tu sĩ và binh mã đang liên thủ với nhau cảnh giới bên ngoài hơi loạn lên. Hứa lão lục đang bị cản lại.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Là người một nhà.”
Hắn nói cũng vô dụng thôi, cho đến khi Cung Lâm Sách phất tay ra hiệu, binh sĩ mới cho Hứa lão lục vào.
Ngưu Hữu Đạo lách mình nghênh đón, cố ý không cho người của ba đại phái nghe thấy, thấp giọng hỏi: “Tình huống chỗ này đêm qua như thế

nào?”
“Động tĩnh rất lớn. Hai bên đều dùng Thiên Kiếm phù liều mạng rất lâu.” Hứa lão lục đem tình huống quan sát được tối qua nói ra ngoài.
Chuyện xảy ra khiến Ngưu Hữu Đạo sững sờ. Quy mô còn lớn hơn hắn đã nghĩ. Hắn chỉ cho rằng sứ đoàn sáu nước chỉ bị tổn thất, không nghĩ đến lại bị xử lý hết toàn bộ.
Hứa lão lục còn bổ sung: “Người của Đồng gia trốn đi vào tối hôm qua, đã kịp thời cản lại. Bọn họ đang bị khống chế. Bây giờ đang được canh giữ bí mật ngoài thành. Thế lực Đồng Mạch quá lớn, vào thành sợ là không tiện.”
Nghe xong, Ngưu Hữu Đạo đã nắm chắc trong lòng, liền quay người trở về.
Rất nhiều chuyện mọi người biết rõ trong lòng. Nơi này cũng không có người khác, cũng chẳng cần che giấu. Hắn trực tiếp đi vào điểm chính: “Chuyện tối qua, ta muốn có một công đạo.”

Chương 1262: Các ngươi làm thế là ép cung! (1)

Chương 1262: Các ngươi làm thế là ép cung! (1)
“Công đạo? “Mạnh Tuyên cười lạnh: “Đây rõ ràng là cái bẫy của ngươi. Nếu ngươi còn đòi công đạo, sợ là trên đời này không có thiên lý.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Mạnh chưởng môn đã đề cao ta quá rồi. Ở đây chẳng tồn tại cái gì gọi là cạm bẫy. Ta không nghĩ đến lá gan của Thương Kiến Hùng lại lớn đến như thế, ngay cả người của ba đại phái cũng dám ra tay.”
Mạnh Tuyên nói: “Ngươi nói không phải là cạm bẫy, vậy người của sứ đoàn sáu nước, ngươi giải thích như thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không dối gạt chư vị, người của sáu nước vẫn thông qua Vương gia để tìm ta. Lần này ta đến chính là muốn gặp mặt bọn họ, không nghĩ đến lại xảy ra chuyện như vậy.”
Người của sáu nước tìm hắn cũng không phải bí mật. Ai cũng biết chuyện này, nhưng không ai tin vào câu chuyện hoang đường của hắn. Chỉ là, chuyện mà hắn làm ra, không hề để lại bất cứ sai lầm nào để người ta nắm thóp, hoặc có thể lấy ra làm chứng cứ để nói chuyện.
Mạnh Tuyên hừ lạnh: “Sự việc rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, trong lòng ngươi tự biết rõ.”
Cung Lâm Sách vội ho một tiếng: “Ngươi muốn công đạo gì?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Mọi người đều biết binh quyền của kinh thành đang nằm trong tay ai. Có thể xuất động trú quân kinh thành vây công như vậy, lại còn vận dụng rất nhiều Thiên Kiếm phù, ở kinh thành này ngoại trừ Thương Kiến Hùng, ta nghĩ cũng chẳng còn người nào khác. Ta muốn có người thay thế vị trí của hôn quân này.”
Long Hưu hỏi: “Thế ngươi muốn ai thay thế?”

Ngưu Hữu Đạo đáp: “Dung thân vương vì Đại Yến mà dốc hết tâm huyết, lập được công lao hãn mã, năng lực quân chính còn mạnh hơn so với Thương Kiến Hùng không biết bao nhiêu lần, lại là hoàng tộc Thương thị, không ai thích hợp ngồi vị trí này hơn ngài ấy.”
Đã biết Ngưu Hữu Đạo thế nào cũng đẩy Thương Triều Tông thượng vị, Long Hưu cười lạnh: “Chuyện này không thể được.”
Bọn họ không thể nào để cho người của Ngưu Hữu Đạo nắm nước Yến trong tay được. Bây giờ bọn họ đã không thể khống chế hắn, làm gì có chuyện tạo không gian lớn hơn cho hắn phát triển chứ. Trước khi vấn đề Nam châu còn chưa được giải quyết, có thể ngăn được bao nhiêu thì ngăn.
Cung Lâm Sách cau mày, cũng cảm thấy Ngưu Hữu Đạo hơi nóng vội.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Công nhiên sát hại đệ tử ba đại phái, lại còn cử ba đại phái đi giải quyết, chẳng lẽ cứ xem như chuyện này chưa từng xảy ra? Còn có sứ đoàn của sáu nước nữa. Việc này quá lớn, không cho bọn họ một câu trả lời hài lòng, sợ là sáu nước sẽ không bỏ qua.”
Long Hưu nói: “Việc này không đến phiên ngươi làm chủ, tự chúng ta sẽ xử lý.”
Ngưu Hữu Đạo buông kiếm trong tay xuống, đá mấy viên đá dưới chân: “Không đến phiên ta làm chủ, nhưng lại có người cứ liên tục ra tay với ta, dạy mãi không sửa. Có thể nghĩ, nếu lần này ta nhẹ nhàng cho qua, tất sẽ có lần sau. Ba vị Chưởng môn cứ khăng khăng phải như vậy, ta không dám không nghe theo. Nhưng cục tức này, ta thật sự nuốt không trôi. Trên đời này, không có đạo lý bị đánh mà không hoàn thủ.”
Tuy ngữ khí còn cung kính, nhưng trong câu chuyện đã chứa gai mềm, khác hẳn với thái độ cẩn thận nịnh nọt ban nãy, đã thay đổi!
Thái độ này khiến mấy người không thể chấp nhận được. Mạnh Tuyên bỗng nổi giận.
Long Hưu thấy thế vội giơ tay cản lại, không để Mạnh Tuyên quá mức, sợ rằng Mạnh Tuyên nói đến tuyệt đường khiến đôi bên đều không thể xuống đài, sẽ thành tử đấu đến cùng. Bây giờ chưa phải lúc dồn ép đến đường cùng.
Mạnh Tuyên biết ý, lời vừa tới mép đã vội ép xuống cổ.

Quản Phương Nghi đã thầm hoảng sợ, phát hiện Ngưu Hữu Đạo thực sự càng ngày càng lấn lướt người khác.
Long Hưu chuyển đề tài:
"Ngưu Hữu Đạo, trước tiên nói rõ ràng chuyện giữa ngươi và Hiểu Nguyệt các. Rốt cuộc có chuyện gì giữa ngươi và Hiểu Nguyệt các?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Ta hợp tác với Hiểu Nguyệt các cũng là bị bức ép bất đắc dĩ. Lúc trước ở sơn trang Mao Lư là ai đã trắng trợn tấn công, mọi người đều hiểu rõ trong lòng. Nếu ta không hợp tác với Hiểu Nguyệt các thì đã chẳng sống được tới giờ. Ai ngờ đến kinh thành rồi, vị kia lại độc ác xuống tay với ta!"
Thấy hắn luôn miệng kéo câu chuyện về phía Thương Kiến Hùng, Long Hưu không tiếp tục vấn đề này, hỏi tiếp chuyện Hiểu Nguyệt các:
"Họ bảo vệ sự an toàn của ngươi, điều kiện chính là mượn quân đội châu Nam áp chế nước Triệu, trợ giúp họ khởi sự?"
Mặc kệ chân tướng làm sao, Ngưu Hữu Đạo đều nhận:
"Không sai."
Long Hưu:
"Bọn họ khởi binh là muốn thế nào?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Hắn là muốn thay vào chỗ triều đình nước Triệu?"
Mạnh Tuyên cười lạnh một tiếng:
"Chuyện cười, chẳng lẽ họ cho rằng triều đình nước Triệu có thể ngoan ngoãn giao Thần khí trấn quốc cho họ hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo hững hờ ném ra một câu:
"Thương Kính đã ở trên tay bọn họ."
Thương Kính? Thương Kính mất tích bao lâu nay đang ở trong tay Hiểu Nguyệt các? Mọi người kinh hãi. Chưởng môn ba đại phái nhìn nhau. Xem ra dã tâm của Hiểu Nguyệt các đã được nung nấu từ lâu.
Bên này vẫn đang lo lắng không biết Ngưu Hữu Đạo có phải người của Hiểu Nguyệt các hay không.
Long Hưu:
"Ngươi không chỉ vận dụng quân đội châu Nam mà là toàn bộ quân đội nước Yến, đã không còn là chuyện ân tình nữa. Chẳng lẽ muốn nước

Yến ta không công giúp Hiểu Nguyệt các hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Đương nhiên sẽ không làm không công, đương nhiên phải cho ba đại phái lời giải thích. Hiểu Nguyệt các đã đồng ý, sau khi sự thành sẽ cắt ra ba châu từ lãnh thổ nước triệu làm quà cho ba đại phái nước triệu!"
"Chỉ ba châu?"
Cung Lâm Sách bất mãn.
Mạnh Tuyên:
"Nước Yến ta trả giá lớn như vậy để giúp họ, nước Triệu có ba mươi ba châu mà chỉ cho ba châu? Tuyệt đối không được!"
Ngưu Hữu Đạo nói:
"Sau khi họ khởi sự, bằng thực lực bản thân họ thì không thể thay thế toàn diện được triều đình nước Triệu, tự họ cũng biết điều ấy, vì vậy trong việc này còn có rất nhiều chỗ để thương lượng, không cần vội. Nói chung, hợp tác đôi bên cùng có lợi, ta sẽ không để nước Yến chịu thiệt, sẽ cho ba vị chưởng môn câu trả lời thỏa đáng. Bằng không, ba vị chưởng môn cũng không dễ tha thứ cho ta!"
Mạnh Tuyên thầm hừ lạnh nghĩ thầm, sau khi xong chuyện vẫn không tha cho ngươi như thường!
.....
Đồng phủ, quản gia Đồng Minh ra ngoài nhìn một chút, phát hiện ngoài cửa bình thường đông như trẩy hội từ sáng sớm mà hôm nay không có một ai đến thăm hỏi. Cảnh tượng đông đúc đến mức có thể đạp đổ cả cửa mà giờ trở nên vắng ngắt.
Xem ra kinh biến tối hôm qua khiến cho không ít người tỉnh táo hơn. Đều là kẻ già đời trong kinh thành, luôn có thể tìm được cách tránh thiệt hại, không ai là ngu si.
Sự việc huyên náo quá lớn, trước khi thấy được kết quả e rằng sẽ không còn có khách tới.
Nếu Tướng gia thắng, người không đến tự nhiên sẽ lại chen nhau mà đến, mà mình lại có cớ, kiểu như được biết Tướng gia phải vào cung buổi tối không có ở nhà vậy.
Đồng Minh cười một cái tự giễu, xoay người vào trong.
.....

Hậu cung, một số thái giám đang chỉ huy lính Cấm quân dọn dẹp phế tích.
Ngoài triều đường tụ tập một nhóm đại thần đang xì xào bàn tán, chậm chạp không thấy bắt đầu vào triều.
Ai cũng biết tối hôm qua xảy ra chuyện, cho nên không có ai bảo thái giám đi thúc giục. Tin tức ở cấp độ đó, không biết có bao nhiêu người phải lo sợ bất an.
Thương Kiến Hùng hiện giờ quả thực không có tâm trạng lâm triều, đang thương nghị công việc khắc phục hậu quả với ba vị trọng thần.
Điền Vũ vội vàng bước nhanh từ bên ngoài vào, cấp báo:
"Bệ hạ, Ngưu Hữu Đạo không chết!"
"Cái gì?"
Quân thần bốn người đều kinh hãi quay đầu lại.
Điền Vũ rầu rĩ nói:
"Bên dưới báo cáo, Ngưu Hữu Đạo thoát được một kiếp, đã ẩn thân ngay trong lòng đất nơi bị vây công. Sau khi chưởng môn ba đại phái đi tới, hắn đột nhiên khoan đất chui lên. Bây giờ hắn đang thương lượng gì đó với ba chưởng môn kia."
Thương Kiến Hùng nổi giận quay phắt lại, trừng mắt với Đồng Mạch quát mắt:
"Ngươi giở trò quỷ gì vậy? Vận dụng lực lượng lớn như thế mà để tên đó trốn dưới đất đã dễ dàng thoát được một kiếp? Chẳng lẽ không biết cái gì gọi là sống phải thấy người, chết phải thấy xác hay sao?"

Chương 1263: Các ngươi làm thế là ép cung! (2)

Chương 1263: Các ngươi làm thế là ép cung! (2)
Ông ta đứng nói chuyện không đau eo, mục tiêu đã bị đánh tan tành, lửa bốc lên tận trời, cho dù có thi thể cũng chẳng ai phân biệt được là ai với ai.
Lại nói, người của ba đại phái tới liền khống chế hiện trường, không thể cử người tới hiện trường sục sạo, làm sao lục soát?
Đương nhiên, chuyện như vậy có giải thích với Hoàng đế cũng vô dụng. Vào lúc này, Hoàng đế sẽ không quan tâm quá trình, chỉ quan tâm kết quả.
Đồng Mạch đứng đơ như gỗ, mặt đầy thống khổ. Trốn dưới đất tránh được một kiếp không phải điều quan trọng, mà từ lúc sứ thần của sáu quốc gia hiện thân ở mục tiêu, ông ta đã nhận ra sự tình phiền phức.
Ngưu Hữu Đạo rõ ràng đã sớm có phòng bị, chỉ sợ không hẳn có thể làm gì được Ngưu Hữu Đạo. Bây giờ quả thật bất hạnh, chuyện lo lắng nhất vẫn phát sinh.
Cao Kiến Thành và Thương Vĩnh Trung lặng lẽ nhìn nhau. Tối qua vừa xảy ra động tĩnh, bằng vào khứu giác rèn luyện qua nhiều năm đắm chìm ở kinh thành của họ, họ lập tức đoán ra được người trước mắt đã hạ độc thủ với Ngưu Hữu Đạo. Lúc trước chỉ là phán đoán, trước mắt là do chính Hoàng đế đang tức điên nói toẹt ra.
"Theo dõi kỹ càng xem chúng có động thái gì!"
Thương Kiến Hùng quay lại rống lên với Điền Vũ một câu.
Sau đó Hoàng đế lo lắng đi tới đi lui trong điện. Không nói sứ đoàn của sáu quốc gia, ba đại phái vì chuyện này đã bị giết rất nhiều người, ông ta không thể không có chút sợ hãi nào. Nếu thật sự ba đại phái muốn giết

chết ông ta, quả thực không khác nào bóp chết một con kiến. Tính mạng của ông ta vẫn nằm trong tay ba đại phái!
Ông ta biết rõ, bây giờ thế nằm trên tay Ngưu Hữu Đạo. Ngưu Hữu Đạo không chết, ông ta lập tức rơi xuống hạ phong.
Mà Ngưu Hữu Đạo vừa chết, ông ta lập tức chiếm thượng phong.
Hai bên đánh nhau, không phải gió đông thổi bạt gió tây, chính là gió tây áp đảo gió đông.
Bây giờ Ngưu Hữu Đạo không chết!
Toàn bộ binh quyền nước Yến hầu như nằm trong sự khống chế của nhóm người bên châu Nam. Thế lực quanh nước Nước bị cản trở đủ kiểu. Nếu ba đại phái thật sự muốn ra tay với ông ta thì sẽ không cần e ngại bất kỳ điều gì!
"Bệ hạ!"
Điền Vũ vừa chạy ra, chỉ chốc lát đã vội vã trở về, cấp báo:
"Chưởng môn của ba đại phái đã đi cùng Ngưu Hữu Đạo về phía hoàng cung."
Nghe thấy lời ấy, trên gương mặt già nua của Đồng Mạch hiện lên sự bi thảm. Đồng Mạch đã hiểu, chưởng môn ba phái đi cùng Ngưu Hữu Đạo đến hoàng cung chính là một tín hiệu.
"Đi nghênh!"
Thương Kiến Hùng có chút bối rối vung tay. Trước khi làm rõ tình huống, ông ta không dám quá mức đề cao bản thân.
Nhóm người nhanh chóng ra khỏi hậu cung.
Các đại thần tập trung ngoài triều đường dồn dập quay lại nhìn, đều chú ý thấy một đám tu sĩ từ ngoài cung bay trên không tiến vào, xông thẳng vào trong cung. Đám người đó không nhanh không chậm bay về hướng hậu cung.
Rất nhanh, hoàng đế Thương Kiến Hùng dẫn nhóm người đi ra. Đôi bên đụng mặt nhau tại cánh cổng lớn chặn trước hậu cung.
Nhóm người Thương Kiến Hùng hành lễ với chưởng môn của ba đại phái. Các chưởng môn chỉ lạnh lùng nhìn bên kia. Bầu không khí có phần nghiêm nghị.
Ngưu Hữu Đạo thả kiếm trong tay xuống đất, chống trước người, mỉm cười phá vỡ sự bình tĩnh:

"Bệ hạ lúc trước không muốn gặp ta, kẻ mặt dày như ta không thể làm gì khác đành phải chủ động đi gặp bệ hạ. Hi vọng bệ hạ không phiền lòng."
Gò má Thương Kiến Hùng giật giật rất mạnh. Ông ta không hé răng, không để ý đến hắn, cũng không nhìn hắn.
Trong lòng ông vô cùng rõ ràng, sự sống chết của ông ta nằm trên tay ba đại phái. Chỉ cần ba đại phái không muốn giết ông ta, Ngưu Hữu Đạo cũng không làm gì được. Vì vậy, ông ta cũng không cần thiết phải nể mặt Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn gương mặt bình tĩnh của Đồng Mạch, cười nói:
"Ba vị chưởng môn, suýt chút nữa đã quên một chuyện. Tối qua, trong số thích khách ám sát ta có một nhóm người đã trộm bỏ chạy ra khỏi thành, bị người của ta bắt lại. Bây giờ nhóm người đó đang ở ngay ngoài thành, sợ có người cấu kết với thích khách gây ra chuyện ngoài ý muốn nên không vào trong. Hi vọng ba vị chưởng môn phái người tiếp ứng người của ta một phen, cũng tiện đối chất!"
Chưởng môn ba đại phái chợt sững người. Tên này lại còn bắt được một nhóm thích khách? Ngươi còn dám nói đây không phải cạm bẫy do ngươi đặt?
Cung Lâm Sách phất tay cho đệ tử bên dưới:
"Mang người tới đây."
Ngưu Hữu Đạo:
"Lão Lục, ngươi dẫn đường."
"Vâng!"
Hứa Lão Lục vâng dạ, đi cùng đệ tử Tử Kim động.
Ngưu Hữu Đạo lại nhìn về phía Đồng Mạch, đã thấy trong mắt Đồng Mạch xuất hiện sự sợ hãi, bạnh quai hàm, căng thẳng nhìn về phía hắn, dường như đoán được cái gọi là "Thích khách" nghĩa là sao.
Ngưu Hữu Đạo tựa như cười mà không phải cười mỉm cười với Đồng Mạch, nhưng nụ cười này trong mắt Đồng Mạch vô cùng độc ác!
Cung Lâm Sách lên tiếng:
"Ta có lời hỏi bệ hạ. Ngoại trừ Hoàng đế bệ hạ, những người khác lui ra hết!"
Nào có cái gì lui ra, vừa nghe lời ấy, mấy người Điền Vũ và thái giám trong cung lập tức cầm chuôi kiếm bao bọc Thương Kiến Hùng, tỏ vẻ

ngọc đá cùng vỡ.
Loạch xoạch! Một đám đệ tử Tử Kim động rút kiếm. Chưởng môn lên tiếng, bên kia lại dám không nghe lời, phản rồi, cho nên rút kiếm ép tới.
"Tất cả lui ra!"
Thương Kiến Hùng quay đầu lại quát. Ông ta biết, ba đại phái muốn giết mình thì những người này cũng chẳng bảo vệ được mình.
Những người kia chỉ có thể từ từ lui ra sau, căng thẳng theo dõi.
Cung Lâm Sách nói:
"Bệ hạ, tối qua, những đệ tử của ba phái phụ trách bảo vệ bệ hạ đã chết nhiều như vậy, cả người của sứ đoàn sáu nước cũng gặp nạn, nhất định bệ hạ phải cho chúng ta một lời giải thích!"
Thương Kiến Hùng:
"Việc này do kẻ xấu gây nên, ba đại phải nên nghiêm trị kẻ xấu kia mới đúng!"
Nói đến "Kẻ xấu", ông ta nhìn thẳng Ngưu Hữu Đạo, rõ ràng là đang nói Ngưu Hữu Đạo chính là kẻ xấu kia.
Ngưu Hữu Đạo như cười như không, không quan tâm.
Cung Lâm Sách:
"Đúng đúng sai sai, mọi người tự hiểu, quanh co lòng vòng không có ý nghĩa gì. Chúng ta cũng không muốn làm khó bệ hạ, tránh cho bệ hạ mất thể diện, sẽ cho bệ hạ một lựa chọn. Hoặc là bệ hạ thoái vị tạ tội, truyền ngôi cho Thái tử, hoặc là cho chúng ta câu trả lời làm chúng ta thỏa mãn!"
Thương Kiến Hùng vô cùng bi phẫn:
"Quả nhân vô tội, vì sao phải tạ tội? Các ngươi làm vậy là đang ép cung!"
Chẳng lẽ không phải ép cung sao? Ngưu Hữu Đạo nghiền ngẫm.
Long Hưu lạnh lùng nói:
"Dám làm thì phải dám chịu. Cản gan làm loạn cũng phải chuẩn bị gánh chịu hậu quả. Đệ tử ba đại phái ta bảo vệ ngươi, không có công lao cũng có khổ lao, ngươi dám hạ độc thủ với họ. Muốn nhịn cũng không thể nhịn được, chúng ta nhất định phải cho cấp dưới một câu trả lời!"
Ngưu Hữu Đạo ở bên cạnh thình lình nói:

"Ba vị chưởng môn quá có phong độ, sợ là nói ông ta không hiểu. Hoàng đế, nói thẳng, trong hai người là ngươi và Đồng Mạch nhất định phải có một kẻ chết. Ngươi chết hay Đồng Mạch chết, tự ngươi chọn đi!"
Lời nói thật quá thẳng thừng. Ba vị chưởng môn đều hơi mất tự nhiên, nghi ngờ kẻ này cố ý quấy rối, ý đồ dùng lời lẽ khó nghe để Thương Kiến Hùng tiến thoái lưỡng nan, kích phát máu nóng trong người Thương Kiến Hùng.
Cuối cùng, ba vị chưởng môn cho rằng Ngưu Hữu Đạo vẫn không quá cam lòng đối với sự việc đã bàn bạc xong, vẫn muốn giết Thương Kiến Hùng.
Tuy rằng quả thực là đang ép cung, nhưng đôi khi nói rõ ràng ra quá cũng không thích hợp. Quản Phương Nghi và Vu Chiếu Hành lặng lẽ đờ ra tại chỗ. Trước lúc tới đây, hai người chưa bao giờ nghĩ là họ có thể tham dự vào chuyện ép cung Hoàng đế quốc gia.
Thương Kiến Hùng cắn răng nghiến lợi nói:
"Đây là ý của hắn hay là ý của ba đại phái?"
Mạnh Tuyên:
"Dám làm thì dám chịu. Bệ hạ sớm quyết định đi, chúng ta không đủ kiên nhẫn chờ đợi. Đừng ép chúng ta quyết định thay cho bệ hạ!"
Thương Kiến Hùng bi phẫn nói:
"Quả nhân vô tội!"
Mạnh Tuyên:
"Nếu bệ hạ vô tội, vậy thì là Đồng Mạch có tội, mời bệ hạ hạ chỉ đi!"

Chương 1264: Thái giám chết dẫm, đừng cản đường!

Chương 1264: Thái giám chết dẫm, đừng cản đường!
Dù sao cũng là trọng thần cấp bậc Thừa tướng của cả một quốc gia, trừ khi ám sát, bằng không trong cả lãnh thổ nước Yến này không có ai dám giết bừa. Dù là chính Ngưu Hữu Đạo cũng không dám trắng trợn xằng bậy. Không có tội danh mà giết bừa sẽ gây ảnh hưởng vô cùng lớn, cho nên vẫn phải danh chính ngôn thuận.
Đối phương nói vậy là đã thể hiện thái độ của ba đại phái. Thương Kiến Hùng không còn đường lui. Đồng Mạch không chết, ông ta phải chết.
Lựa chọn ra sao quả thực cũng không khó. Thương Kiến Hùng sai người gọi Cao Kiến Thành đến, không nói Cao Kiến Thành phải làm gì, chỉ bảo nghe theo dặn dò của ba phái, sau đó phối hợp với Điền Vũ. Bản thân Thương Kiến Hùng âm u xoay người rời đi, thất thểu đi về phía thâm cung.
Tuy đã lựa chọn, nhưng thực sự ông ta không có cách nào tự mình ra lệnh.
"Việc đêm qua, Đồng Mạch coi trời bằng vung, cả gan làm loạn..."
Cung Lâm Sách công bố liên tiếp tội danh của Đồng Mạch, sai Cao Kiến Thành nghiêm tra.
Ban đầu Cao Kiến Thành còn không biết mình được bảo làm gì, vừa nghe một lát mới hiểu, liền quay lại nhìn về phía Hoàng đế bỏ đi, lặng lẽ đánh mắt cho Điền Vũ.
Điền Vũ do dự, khó khăn, nhưng vẫn phải gật đầu đầy cay đắng với Cao Kiến thành, tương đương với xác nhận đó là ý của bệ hạ.
Cao Kiến Thành thở dài:

"Vậy thì mời Đại tổng quản truyền lời cho Thống lĩnh Cấm quân đến đây đi."
Điền Vũ gật đầu, phất tay cho một thái giám đi mời.
Lát sau, dựa theo bố trí của Cao Kiến Thành, một đội Cấm quân xông tới chỗ Đồng Mạch và Thương Vĩnh Trung đang đứng dưới chân tường.
"Các ngươi làm gì? Các ngươi muốn làm gì?"
Thương Vĩnh Trung sợ đến hồn phi phách tán, dựa sát vào mặt tường kêu lên hoảng loạn.
Sau đó mới phát hiện là mình lo xa. Cấm quân không động đến ông ta, chỉ bắt giữ Đồng Mạch.
"Bệ hạ, ta muốn gặp bệ hạ. Lão thần muốn gặp bệ hạ..."
Đồng Mạch cao giọng hô lên, chỉ hô vài tiếng. Không ai cản ông ta. Ông ta cũng chỉ đau buồn vài câu rồi thôi.
Đồng Mạch là người hiểu rõ, biết sau một kích sinh tử tối qua mình đã thua, dù hò hét thế nào cũng vô dụng. Điều này đã nằm trong dự liệu của ông ta.
Một người đàn ông đội kim quan ở ngoài triều đường thấy thế liền giật nảy cả mình, muốn chạy tới hỏi han.
Ai ngờ một lão thần bên cạnh đột nhiên bước lên trước, kéo y lại, trầm giọng nói:
"Thái tử! Chuyện tối qua huyên náo quá lớn, Đồng tướng thua rồi. Thắng thì hô mưa gọi gió, thua thì vạn kiếp bất phục! Thái tử hiện giờ phải lập tức rũ sạch quan hệ với Đồng tướng, chứng minh đêm qua người không có bất cứ quan hệ gì!"
Thái tử vừa giận vừa đau lòng. Đồng Mạch là ông ngoại của y, cũng là chỗ dựa quan trọng giúp y có thể ngồi vị trí Thái tử vững vàng bao nhiêu năm trên triều.
Bên cạnh lại có người đi lên khuyên nhủ:
"Thái tử phải cân nhắc, thiết nghĩ không thể kích động! Hiện giờ còn phải làm việc theo quy tắc của bọn họ. Một khi ép họ mạnh tay, ngay Thái tử cũng không được tha cho. Không thể gây chú ý cho họ. Một khi để họ lầm tưởng người và Đồng tướng như thể chân tay thì phiền phức lớn."

Thái tử nhất thời cả kinh, suýt chút nữa đổ mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.
Ở noie khác, một người phụ nữ đứng ở cửa hông hậu cung nghe tin chạy ra, phượng quan hoa y, nhấc váy chạy vội tới, cao giọng hô lên:
"Dừng tay! Ai cho các ngươi vô lễ với Đồng tướng như thế?"
Cấm quân đang muốn bắt giữ Đồng Mạch rời đi, mấy người Ngưu Hữu Đạo cũng đang muốn rời khỏi, người phụ nữ này xuất hiện lại khiến mọi người dừng bước chú ý.
"Người nào vậy?"
Ngưu Hữu Đạo hỏi một tiếng.
Cung Lâm Sách bình thản đáp:
"Đồng Hoàng hậu, con gái của Đồng Mạch."
Ngưu Hữu Đạo "À" một cái. Lúc trước đúng là hắn không quan tâm đến phương diện này. Mặc dù biết con gái Đồng Mạch là hoàng hậu nước Yến, nhưng nếu không được nhắc nhở, quả là hắn không nhớ tới một người phụ nữ như thế.
"Thái tử, nhanh ngăn cản hoàng hậu, nhanh!"
Lão thần vừa kéo Thái tử chợt đẩy Thái tử một cái.
Thái tử hoảng hốt, chạy như bay tới chặn lại.
Đồng Mạch quay đầu nhìn lại, cuống lên, muốn quay sang, lập tức bị quân sỹ Cấm quân ấn lại.
Đồng Mạch cố sức quay đầu, cất tiếng đau buồn hô lên:
"Về đi! Chuyện không liên quan đến con, mau quay về!"
Thái tử vội vã chạy tới kéo cánh tay người phụ nữ, nhỏ giọng hấp tấp nói:
"Mẫu hậu, quay về, mau quay về đi!"
Phụ thân là chỗ dựa cho vị thế mẫu nghi thiên hạ nước Yến của mình, cũng là chỗ dựa vững chắc cho con trai mình mai sau thượng vị, làm sao có thể bỏ mặc. Đồng Hoàng hậu thật sự tức giận, giãy giụa chỉ vào Thống lĩnh Cấm quân khiển trách:
"Quan Khiếu, ai cho ngươi lá gan dám động vào Đồng Tướng? Lập tức thả người! Chờ bổn cung đi gặp mặt bệ hạ!"
Thống lĩnh Cấm quân nhất thời khó xử, Hoàng hậu lại hạ chỉ.
"Mẫu hậu, Đồng tướng đã nói rồi, chuyện không liên quan đến người."

Thái tử lôi kéo mẫu thân, cố gắng nhắc nhở.
Điền Vũ dẫn mấy thái giám nhanh chóng chạy tới, chắp tay mời:
"Nương nương, hậu cung không được tham chính, mời nương nương trở về!"
Y hung hăng nháy mắt với Hoàng hậu.
Lúc này Điền Vũ vẫn có lực uy hiếp trong cung, không ai dám không nể mặt y.
Lúc trước nghe thái giám cấp báo, nói là phụ thân gặp chuyện, Đồng Hoàng hậu mới vội vã chạy tới, bây giờ thấy Điền Vũ cảnh báo mới bình tĩnh lại.
Bà ta cũng đã sống ở thâm cung bao nhiêu năm, tuy ỷ của Đồng Mạch làm chỗ dựa nên không cần e ngại quá nhiều, nhưng bà ta vẫn hiểu một số việc, liền mau chóng đánh giá tình hình chung quanh, nhìn thấy chưởng môn ba đại phái ở đây, con ngươi chợt co rụt lại.
Bộp bộp bộp! Ngưu Hữu Đạo chống kiếm chậm rãi đi tới. Vu Chiếu Hành và Quản Phương Nghi đi theo hai bên, có thể nói một tấc cũng không rời.
Long Hưu, Mạnh Tuyên và Cung Lâm Sách thấy Ngưu Hữu Đạo đi sang thì cau mày, hoặc vô cảm. Cung Lâm Sách lắc đầu thở dài:
"Cần gì phải chạy ra tự chịu chết!"
Từ ban đầu, suốt cả sự kiện, đôi bên bàn bạc điều kiện rồi nói tới Đồng Mạch, không biết có phải lơ là hay không mà Ngưu Hữu Đạo không hề nói gì tới người của Đồng gia trong Hoàng cung.
"Đi đi!"
Đồng Mạch sốt ruột la lên, vốn không ngủ một đêm, hai mắt càng đỏ lên vì tơ máu.
Đồng Hoàng hậu bắt đầu lo sợ, theo Thái tử lôi kéo, cúi gằm đầu muốn tránh khỏi Ngưu Hữu Đạo, chuyển hướng rời đi nơi khác.
"Chậm đã!"
Ngưu Hữu Đạo gọi theo, đồng thời phất tay ra hiệu.
Quản Phương Nghi lập tức lắc mình đi lên, chắn trước hai mẹ con Hoàng hậu, giang tay cản lại, cười híp mắt nói:
"Đạo gia có chuyện, hai vị chờ đã!"

Mẹ con hai người nhất thời nơm nớp lo sợ, có cảm giác sợ hãi người phụ nữ trước mắt như đối mặt với rắn rết.
Quản Phương Nghi không biết bản thân mình có nên mừng thầm một cái hay không. Bà ta chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày Hoàng hậu một quốc gia lại phải sợ mình như vậy. Nếu còn ở Tề kinh năm đó, chỉ tưởng tượng thôi cũng đừng hòng. Hoàng hậu nước Tề làm sao thèm để mắt đến bà ta.
Bà ta nhớ mang máng, năm xưa hoàng hậu nước Tề chê bà ta làm bẩn danh tiếng Tề kinh, suýt nữa đã đuổi bà ta ra khỏi Tề kinh, sau đó không biết sao lại sống chết mặc bay.
Ngưu Hữu Đạo đi tới. Điền Vũ lập tức cản trước mặt mẹ con Hoàng Hậu, cười làm lành nói:
"Đạo gia, phụ nữ trong cung không có kiến thức, là lão nô không quản giáo tốt."
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày:
"Tránh ra!"
Điền Vũ gượng gạo, khó có thể dịch bước. Ngưu Hữu Đạo giơ kiếm lên, vỗ vỗ cánh tay y:
"Thái giám chết dẫm, đừng cản đường!"
Điền Vũ đành phải cười làm lành tránh ra, nhường đường về phía sau.
Ngưu Hữu Đạo cười hỏi:
"Đồng Hoàng hậu?"
Đồng Hoàng hậu rụt rè hỏi:
"Ngươi là người phương nào?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Tại hạ là Ngưu Hữu Đạo ở châu Nam nước Yến, ra mắt Hoàng hậu nương nương!"
Hắn chắp tay, nho nhã lễ độ khom lưng.
Vừa nghe người này chính là Ngưu Hữu Đạo, kết hợp với phụ thân bị bắt giữ, bà ta không thể nào không biết chuyện tối hôm qua. Càng ngày càng hiểu chuyện đã xảy ra, bà ta càng sợ hãi, bắt chặt tay con trai thêm mấy phần.
Thái tử cảm giác được sự sợ hãi của mẫu thân.

Chương 1265: Lần này hắn vì ta mà đến (1)

Chương 1265: Lần này hắn vì ta mà đến (1)
Ngưu Hữu Đạo chuyển mắt sang y, hỏi:
"Vị này lại là ai?"
Thái tử lập tức căng thẳng, Điền Vũ vội trả lời:
"Quan viên trong triều, y cũng chỉ có lòng tốt thôi."
Ngưu Hữu Đạo:
"Quan viên trong triều! Trang phục này không giống. Quan viên trong triều lại dám bám víu Hoàng hậu nương nương vậy sao? Vị này hẳn là Thái tử đương triều đúng chứ?"
Đồng Mạch hốt hoảng lớn tiếng nói:
"Ngưu Hữu Đạo, ai làm nấy chịu, việc này không quan hệ gì với bọn họ, không có quan hệ gì với bọn họ. Ngươi có oán thù gì thì nhắm vào lão phu. Lão phu tội đáng muôn chết, lão phu nhận!"
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu nhìn lại:
"Quả nhiên là người một nhà, tình sâu!"
Thấy Thái tử bị cản, có triều thần muốn xông lên hộ giá, lại bị lão thần lúc trước cản Thái tử ngăn lại, tận tình khuyên nhủ:
"Không thể đi qua, không thể đi qua. Không thể để cho tặc tử kia cho rằng Thái tử thế lớn!"
"Chẳng lẽ phải trơ mắt xem Thái tử chịu nhục hay sao?"
"Chư vị yên tâm, dù cho chưởng môn ba đại phái cũng không dám làm xằng bậy đối với Hoàng hậu và Thái tử. Hắn không dám."
Tuy triều thần theo hệ Thái tử bị ngăn cản, nhưng mỗi người vẫn căng thẳng vô cùng.

Cũng không thiếu triều thần nhìn sang với vẻ hờ hững, lạnh nhạt, cũng có thể nói là cười trên sự đau khổ của người khác.
"Xem ra là Thái tử không sai. Thái tử đương triều, Hoàng đế bệ hạ tương lai của nước Yến..."
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói thầm, khẽ gật đầu với Thái tử.
Chính lúc này, bên ngoài có tiếng vó ngựa dồn dập. Mọi người thấy rất nhiều xe ngựa được Cấm quân và tu sĩ hộ vệ, chạy thẳng vào trong cung.
Hứa Lão Lục nhảy xuống ngựa, đi tới cạnh Ngưu Hữu Đạo bẩm báo:
"Đạo gia, đưa người tới rồi."
Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng, hai tay chống kiếm nói:
"Mang thích khách ra đối chất với Đồng tướng!"
Hứa Lão Lục dạ một tiếng đi sang, truyền lời cho các Cấm quân áp giải.
"Căn bản chẳng phải thích khách gì..."
Tu sĩ bên phía Tử Kim động cũng bước nhanh tới chỗ Cung Lâm Sách, thì thầm bên tai ông ta.
Cung Lâm Sách cau mày.
Người trên xe ngựa hạ xuống, nam nam nữ nữ thành đoàn, người nào cũng sợ hãi nhìn bốn chung quanh. Thấy Đồng Mạch bị bắt, có người sợ hãi bịt miệng lại.
"A!"
Chúng thần ngoài triều đường ồ lên, phát hiện người bị mang tới đều là người nhà của Đồng Mạch, không phải con gái thì là con trai Đồng Mạch. Nói chung những người đó là người nhà từ lớn đến bé, từ già đến trẻ, cả đoàn người khoảng bảy, tám mươi người.
Những người này bình thường hoành hành khắp kinh thành, bây giờ sợ hãi co vào như chim cút.
Dù bình thường là kẻ khi nam phách nữ, không biết thương người, thì bây giờ ở đây đều trắng bệch mặt, uy phong thường ngày không biết đi đâu hết.
"Cô cô, cô cô, Hoàng hậu cô cô..."
Đột nhiên có người nhìn thấy Hoàng hậu liền hét lên, như nhìn thấy cứu tinh, muốn đi lên lại bị Cấm quân dùng đao thương ngăn cản.
Đồng Hoàng hậu thì nhăn nhó mặt mày nghiêng đầu nhìn sang bên, không nhìn sang, lại như không nghe thấy gì.

Thái tử khuyên can, Tổng quản đại nội Điền Vũ khuyên can, cả Đồng Mạch khuyên can, Hoàng hậu đã nhận ra điều gì đó, lúc này chỉ có thể cắt đứt quan hệ với Đồng gia, dù bản thân bà ta là con gái nhà họ Đồng. Bà ta không giúp được Đồng gia, càng giúp phiền phức sẽ càng lớn. Người Đồng gia hò hét cầu cứu, bà ta chỉ có thể coi như không nghe thấy.
Ba chưởng môn các phái chậm rãi đi tới.
Các triều thần từ xa đứng nhìn, nhớ tới Ngưu Hữu Đạo, Đồng phủ cả nhà từ trên xuống dưới đều sẽ không được tha!
Nhìn người nhà mình, môi răng Đồng Mạch run cầm cập. Ông ta cũng nhớ tới cảnh cáo trước kia của Ngưu Hữu Đạo, thân thể không rét mà run!
"Cao đại nhân, đây chính là thích khách bỏ trốn ra khỏi thành tối hôm qua, giao cho ngài!"
Ngưu Hữu Đạo nói với Cao Kiến Thành.
Cao Kiến Thành bình tĩnh, không hé môi một lời.
Đồng Mạch la lên:
"Không phải thích khách, họ không phải thích khách, đều là người nhà lão phu..."
Nói xong lời cuối cùng, tiếng la đã thành tiếng lẩm bẩm trong cổ, có cần phải tranh luận sao? Thua là thua, đúng là người ta bắt người nhà của ông ta đấy.
Ngưu Hữu Đạo kỳ quái hỏi:
"Đồng tướng, người nhà của ông sao lại chạy ra khỏi thành giữa đêm hôm khuya khoắt như vậy? Dù thế nào cũng không phải là kết bạn đi thăm viếng thân thích buổi tối chứ? Cao đại nhân, việc này thật kỳ lạ. Hành vi của những người này rất quỷ dị, mà đêm qua lại phát sinh vụ án, cho dù không phải thích khách cũng có thể cấu kết với thích khách, mong ngài điều tra trả lại cho họ sự trong sạch."
Gương mặt Cao Kiến Thành vẫn bình tĩnh, không nói lời nào.
Ngưu Hữu Đạo lại nói:
"Đồng tướng nhắc nhở đúng, có thể là người nhà có cấu kết với thích khách. Làm phiền Cao đại nhân lập tức hạ lệnh khống chế Đồng phủ, không nên để kẻ hiềm nghi bỏ chạy."

Cao Kiến Thành vẫn không nói lời nào.
"Ngưu Hữu Đạo!"
Cung Lâm Sách đứng ở gần đó gọi.
Ngưu Hữu Đạo quay sang nhìn, sau đó đi về chỗ ba chưởng môn:
"Cung chưởng môn có gì sai bảo?"
Cung Lâm Sách nói:
"Như vậy là được rồi!"
Ngưu Hữu Đạo hỏi ngược lại:
"Ba đại phái chết nhiều đệ tử như vậy, chỉ giơ đánh khẽ như thế là thôi hay sao?"
Cung Lâm Sách thầm mắng, chuyện này chẳng quan hệ gì với ngươi, miệng lại nói:
"Trước con mắt các triều thần, làm quá đáng sẽ có ảnh hưởng xấu."
Ngưu Hữu Đạo:
"Ta đang muốn cố gắng bù đắp lại tổn thất của ba đại phái. Tối hôm qua vận dụng Thiên Kiếm phù không phải là con số nhỏ, mà tài lực của Đồng gia thật sự to lớn khó mà tưởng tượng được. Ta cảm thấy Đồng Mạch đã nhận tội thì nên bị xét nhà. Gia nghiệp Đồng gia dùng để bù đắp cho tổn thất của ba đại phái hẳn là hợp tình hợp lý."
Gia sản Đồng gia? Ba vị chưởng môn có vẻ mặt khác nhau, nhưng đều hơi biến đổi. Long Hưu càng nhướn mày hơn.
Thấy ba vị chưởng môn không lên tiếng, Ngưu Hữu Đạo lập tức quay đầu trở lại, tới cạnh Cao Kiến Thành, giơ tay vỗ bả vai ông ta:
"Cao đại nhân, mau đi, không nên để kẻ hiềm nghi chạy mất. Nếu đều một tên chạy mất, ta sẽ bù lại một tên từ trong cung!"
Lúc hắn nói lời này thì lạnh lùng quét mắt về phía Hoàng hậu và Thái tử, giơ tay vỗ nhẹ lên vai Cao Kiến Thành ba cái, có vẻ như nhắc nhở đối phương.
Mẹ con Hoàng hậu chợt kinh hoảng, đều hiểu ý của Ngưu Hữu Đạo. Đồng gia có một kẻ chạy thoát, hắn sẽ lôi mẹ con họ ra cho đủ số.
Cao Kiến Thành chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía Điền Vũ.
Điền Vũ thì lại nhìn về phía chưởng môn ba đại phái, không thấy ba người kia có phản ứng gì, lòng đã hiểu rõ, liền nhìn sang Cao Kiến Thành, vẻ mặt do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn đành gật đầu rất khẽ.

Cao Kiến Thành lập tức truyền lệnh cho Cấm quân. Cấm quân điều động một đội nhân mã vội vã chạy đi, bao vây Đồng phủ.
Kẻ hiềm nghi ở hiện trường, từ trên xuống dưới của nhà họ Đồng bao gồm Đồng Mạch đều bị áp giải đi.
Ngưu Hữu Đạo không ngăn cản. Với người ở cấp bậc như Đồng Mạch, nhất định phải có một lời giải thích nhất định. Hắn không thể rút kiếm làm thịt Đồng Mạch ngay trước mặt bao người.
Lâm triều đã bị thủ tiêu, chư thần dần dần tản đi.
Mấy ngày kế tiếp, Ngưu Hữu Đạo ở trong cung, tự mình theo dõi án của Đồng Mạch, không biết vô ý hay cố tình kéo vụ việc về phía Cao Kiến Thành.
Ba đại phái rõ ràng muốn bảo đảm cho Thương Kiến Hùng. Có ba đại phái cản trở, lửa không thiêu được tới Thương Kiến Hùng. Dù cho dính dáng gì đến Thương Kiến Hùng cũng sẽ bị tẩy xóa sạch sẽ, tất cả chỉ hướng Đồng Mạch.
Tội danh lớn như vậy rơi xuống đầu, hầu như là tội tru di cửu tộc. Đồng phủ bị xét nhà, toàn gia bị tống hết vào ngục giam.
Tất cả các thân thích xa gần, cô bảy cô tám của Đồng gia, phàm là kẻ mượn thế lực của Đồng gia để phất lên, Ngưu Hữu Đạo không tha cho một ai. Đối với những người này, ba đại phái không quan tâm, cảm thấy chẳng đáng nghĩ, tùy tiện cho Ngưu Hữu Đạo giày vò.
Người có dính líu trong đó đạt tới con số mấy nghìn.
Những người suýt bỏ chạy được của Đồng gia là con cháu trực hệ của Đồng Mạch, toàn bộ bị chém đầu trước mặt mọi người khác, nhanh chóng phán quyết!

Chương 1266: Lần này hắn vì ta mà đến (2)

Chương 1266: Lần này hắn vì ta mà đến (2)
Trong đại trạch Đồng gia tất nhiên không chỉ có bằng ấy người. Đồng Mạch thích nữ sắc, thu thẳng vào phòng cũng đã có mấy trăm người, còn thêm rất nhiều nô bộc. Kẻ quan trọng nhất đã bị tru diệt toàn bộ, còn lại những kẻ liên lụy cũng coi như sung công, nam bị phạt đi quân đội biên giới làm lao dịch, nữ bị phạt làm tiện dịch hoặc bán vào thanh lâu.
Đồng thị làm sóng làm gió bao nhiêu năm hầu như bị Ngưu Hữu Đạo nhổ tận gốc!
Tình thế vẫn chưa dừng ở đó. Nhận được ý của Ngưu Hữu Đạo, Cao Kiến Thành ngầm phối hợp. Tường đổ mọi người đẩy, càng ngày càng có nhiều báo cáo, cuối cùng cũng kéo tới Thái tử và Hoàng hậu trong cung. Đồng Mạch còn tại vị đã nâng đỡ hai người nhiều năm, gây ra bao nhiêu chuyện. Mẹ con hai người muốn rũ sạch là không thể.
Ngưu Hữu Đạo, buông tha mẹ con bọn họ đi."
Trong thiên lao, mới một thời gian không gặp mà Đồng Mạch đã tuổi già sức yếu, tóc trắng phau, ở trong lao tù cầu khẩn Ngưu Hữu Đạo bên ngoài chấn song.
Là do ông ta nhiều lần cầu khẩn được gặp mặt, Ngưu Hữu Đạo mới đến một chuyến, xem xem ông ta nhất định muốn gặp mình làm gì.
Ngưu Hữu Đạo khẽ mỉm cười:
"Đồng tướng quả nhiên là Đồng tướng, thân trong tù ngục vẫn nắm rõ chuyện bên ngoài như lòng bàn tay."
Đồng Mạch:
"Đồng gia đã như vậy, ngươi thân là người trong giới tu hành, vì sao nhất định phải đuổi tận giết tuyệt người thế tục chúng ta? Đã chết nhiều

người lắm, còn thêm một cái mạng của lão phu nữa!"
Ngưu Hữu Đạo:
"Còn nhớ Trữ vương không? Theo ta biết, tinh nhuệ quân Yến bị ông tàn hại có đến tận mấy trăm nghìn người. Chuyện xét nhà diệt khẩu này, dường như ông đã làm bao nhiêu lần, bao nhiêu người bị ông hại nhà tan cửa nát rồi? Ông có từng buông tha cho những người kia?"
Đồng Mạch nắm chặt chấn song nhà tù, vẻ mặt già nua đầy tang thương lắc đầu:
"Kỳ thực ngươi và ta đều biết người làm chủ thực sự sau lưng là ai. Ta chỉ là một cây đao trong tay người khác mà thôi."
Ngưu Hữu Đạo:
"Ông tìm ta chỉ vì nói những chuyện này?"
Đồng Mạch:
"Có điều kiện gì cũng có thể đàm luận."
"Sự việc đã đến mức này, ông nên hiểu rõ, đã không còn dễ thu tay lại nữa. Những kẻ mơ ước vị trí Thái tử kia sẽ không dễ dàng dừng tay."
"Nhưng chỉ cần ngươi và ba đại phái ra tay ngăn chặn, tình thế sẽ có thể khống chế, bệ hạ sẽ phối hợp."
Ngưu Hữu Đạo không để ý tới nữa, xoay người đi. Đằng sau có tiếng gào hét của Đồng Mạch:
"Ngưu Hữu Đạo, đạo gia, đạo gia..."
Ra khỏi thiên lao, thấy ánh sáng.
Quản Phương Nghi đi theo rốt cuộc không nhịn được hỏi:
"Đạo gia, vì sao ngài không chịu buông tha cho mẹ con Hoàng hậu?"
Lần này bà ta thực sự bất ngờ. Trong mắt bà ta, Ngưu Hữu Đạo luôn luôn khoan dung rộng lượng, xưa nay không làm quá mức như lần này, nhất định phải đuổi tận giết tuyệt bằng được.
Ngưu Hữu Đạo bình thản đáp:
"Bởi vì thế lực của Đồng Mạch còn đó!"
Quản Phương Nghi ngờ vực, không hiểu rõ lắm.
Nhưng chỉ vì câu nói này, Đồng Hoàng hậu và Thái tử cuối cùng vẫn không thoát được một kiếp. Quá nhiều người tố giác, có một tội trạng mà đến Thương Kiến Hùng nhìn cũng phải hoảng sợ.
Nói chung Ngưu Hữu Đạo cắn chặt hai mẹ con đó không tha.

Cuối cùng Đồng Hoàng hậu bị lột bỏ tước vị Hoàng hậu, bị ném vào lãnh cung. Thái tử cũng mất địa vị Thái tử, tước đoạt tất cả chức vị, nhốt vào u đình.
Đối mặt với sáu quốc gia hỏi tội, Đồng Mạch bị lăng trì xử quyết. Phần vụn thi thể sau đó được xếp vào sáu cái rương, đưa cho sáu quốc gia coi như trả lời.
Giết một Thừa tướng quốc gia để bồi tội, sáu quốc gia còn có thể nói gì? Nói là trọng lượng không đủ, vậy thì Thừa tướng của cả sáu nước làm sao chịu nổi?
Ba đại phái xử quyết Thừa tướng nước Yến cũng coi như đã bàn giao cho nội bộ ba đại phái.
Đồng gia từng gây gió gây mưa một thời ở nước Yến, đến đây tất cả vinh hoa tan thành mây khói, chỉ còn lại huyết lệ loang lổ, còn có vô tận thổn thức.
Ngay cả bách tính đi ngoài đường cũng cảm thấy bầu không khí cả đế đô thay đổi, khắp đầu đường cuối ngõ đều đang bàn tán việc của Đồng gia. Đồng Mạch đổ, Thái tử đổ, triều đình rơi vào hỗn loạn.
Vài con phi cầm bay lên không đi xa, phía sau là kinh thành đế đô hùng vĩ, Quản Phương Nghi nói:
"Ta còn tưởng ngươi nhất định phải giết chết mẹ con đó bằng được!"
Ngưu Hữu Đạo:
"Vậy là đủ rồi, sống còn khó chịu hơn chết. Có lẽ họ cũng chẳng sống được bao lâu nữa. Kẻ thay thế địa vị của họ sẽ không để cho hai mẹ con họ cơ hội vươn mình uy hiếp đến bản thân."
Quản Phương Nghi:
"Tiếc là để tên Hoàng đế kia thoát được."
Ngưu Hữu Đạo:
"Mục tiêu của ta từ ban đầu vốn đã không phải y. Ba đại phái không thể để người của ta nắm quyền."
Quản Phương Nghi kinh ngạc:
"Chỉ vì Đồng Mạch?"
Ngưu Hữu Đạo cười không nói.
Đột nhiên đi tới, gây nên một trận gió tanh mưa máu, Ngưu Hữu Đạo cứ vậy mà đi thôi...

Trong cung, khu vực phế tích đang được xây dựng lại. Đại tư đồ Cao Kiến Thành đi ra từ ngự thư phòng, mặt vô cảm rời khỏi cung, ngồi lên xe ngựa.
Trở về nhà mình, không đi cửa chính mà đi cửa hông.
Thành viên trong gia tộc họ Cao có rất nhiều quan viên, trong đó không ít người từng là vây cánh trước đây của Đồng Mạch, nhưng chiều gió thay đổi.
Trở về thư phòng của mình, Phạm Chuyên bưng bê trà nước lên, chờ mong hỏi:
"Bệ hạ tìm lão gia là để thương nghị chuyện trống chức vụ Đại tử không?"
Cao Kiến Thành ngồi sau bàn gật đầu:
"Để ta bổ khuyết, trước tiên phải ổn định triều chính. Ngày mai lâm triều sẽ thương nghị việc này."
Phạm Chuyên nở nụ cười:
"Luận uy vọng và lý lịch, lão gia lúc này tất nhiên là được chú ý nhiều nhất, quần thần tất nhiên đồn dập tán thành, chỉ làm cho đủ lễ tiết thôi, sẽ không có gì ngoài ý muốn."
Cao Kiến Thành cười khổ:
"Trong mắt bệ hạ, quan trọng nhất vẫn là ta có cừu oán với Ngưu Hữu Đạo."
Phạm Chuyên gật gật đầu, biểu thị tán thành.
Nâng cốc trà hớp một ngụm ấm cổ, Cao Kiến Thành lại hỏi:
"Ngưu Hữu Đạo đi rồi, có để lại tin tức gì cho ta không?"
Phạm Chuyên:
"Chưa lấy được bất cứ tin tức gì."
Cao Kiến Thành thả chén trà xuống than thở:
"Chạy tới khuấy lên một trận gió bão, hỗn loạn để kẻ khác dọn dẹp, hắn thì nhẹ nhàng đi như mây gió rồi."
Phạm Chuyên cười nói:
"Chí ít để lão gia nhặt tiện nghi một hồi."
"Kiếm lợi?"
Cao Kiến Thành hơi lắc đầu.

"Ngươi còn chưa hiểu sao? Ban đầu ta cũng bị loạn mà không hiểu, mãi đến tận lúc hắn cắn chặn mẹ con Hoàng hậu không tha, ta mới hiểu ra. Đồng Mạch đổ, Thái tử cũng xong, thế lực Đồng hệ triệt để cây đổ bầy khỉ tan. Lần này hắn đến là vì ta, là vì quét sạch chướng ngại vật trên con đường thượng vị và nắm quyền của ta, muốn đẩy ta lên cao!"
"Hả..." Phạm Chuyên sững sờ.
Cao Kiến Thành chậm rãi dựa vào lưng ghế, than thở:
"Nâng Thương Triêu Tông thượng vị chỉ là danh nghĩa, là trò che mắt, căn bản chưa đạt đủ độ lửa. Hắn đang bố cục cho tương lai, lúc trước là bên phía Thương Triêu Tông, bây giờ là phía ta... Hắn đang muốn ngấm ngầm gạt bỏ ba đại phái nước Yến! Nếu chúng ta không biết tình huống của bản thân và của hắn, sợ là cũng bị che mắt mà thôi. Đạo gia này quả rất lợi hại. Ba đại phái cuối cùng nhất định không phải đối thủ của hắn!"
"Đại tướng quân, Đồng Mạch đã đền tội!"
Trong một đình viện trung dụng cại biên cảnh châu Bắc, một tiểu tướng dâng tình báo từ kinh đô tới.
Thiệu Đăng Vân đang mặc trang phục toàn thân, múa trường đao vù vù luyện tập đột nhiên cắm đao xuống mặt đất, đứng thẳng người dậy nhận tình báo, kiểm tra cẩn thận.
Bên này ông ta đã nhận được tin tức bên kinh thành có động tĩnh từ trước. Sau khi kinh biến xảy ra liên tiếp, Đồng gia bị xét nhà, Đồng Mạch mãi chưa bị xử quyết, ông ta vẫn rất quan tâm.
Giờ phút này, xác nhận Đồng Mạch đã bị lăng trì phân thây, Thiệu Đăng Vân ngửa mặt lên trời thở dài:
"Ác có ác báo, gian tướng đền tội, các huynh đệ bị tàn sát năm xưa có thể nhắm mắt."
.....
Tiền tuyến Yến, Triệu, nhìn thấy tin Đồng Mạch bị lăng trì xử tử, Thương Triêu Tông nện đùng một cái lên bàn:
"Được! Gian thần nịnh tắc này không chết thì các thúc bá năm đó chết không nhắm mắt!"

Chương 1267: Ai thu lợi, kẻ đó đáng nghi nhất

Chương 1267: Ai thu lợi, kẻ đó đáng nghi nhất
"Hài!"
Mông Sơn Minh thở dài cảm khái. Ngày trước, Đồng Mạch thế lớn, ép đến ông cũng không thể không ẩn cư, bây giờ rốt cuộc đã bị diệt trừ.
"Đồng Mạch dây vào ai chẳng được, lại cứ muốn phái người đi bí cảnh ám sát đạo gia, xem như thực sự chọc giận đạo gia. Đạo gia thực sự là thủ đoạn cao cường, thuận thế nhổ tận gốc Đồng gia rồi!"
Thương Triêu Tông cũng rất là cảm khái. Đồng Mạch thế lớn bao nhiêu, không ai muốn lật đổ thì lật đổ được. Thật không ngờ Ngưu Hữu Đạo chạy đến đế đô, vừa ra tay chính là như quét sạch lá khô, đẩy ngã cả một đời quyền tướng. Sau khi cảm khái, y hừ lạnh:
"Đạo gia không diệt trừ lão ta, sớm muộn gì ta phải tiêu diệt lão!"
Mông Sơn Minh:
"Đại thù đã báo, có thể đưa tin cho chư tướng Trương Hổ, đưa tin cho bộ hạ cũ của tiên vương, để mọi người cùng nhau vui mừng một chút!"
"Đúng là nên như thế!"
Thương Triêu Tông tán thành, sai người truyền bá rộng rãi tin tức.
.....
Tề kinh, trong trạch viện sâu trong phố phường.
Nhan Bảo Như chuyển từng chiếc lồng sắt trong sương phòng ra ngoài sáng, bắt đầu dọn dẹp dưới đáy.
Nàng ta bây giờ đã khôi phục diện mạo bình thường, cũng cởi bỏ đi xiêm y hoa lệ, mặc áo choàng xanh vải thô; tóc dài buộc đơn giản, thả sau lưng; gương mặt thanh thản ngẩng cao, dường như đã để xuống mọi chuyện, chuyên tâm làm trợ thủ cho Vô Tâm.

Vô Tâm quan sát phản ứng của chim chóc, thú vật trong lồng sau khi dùng thuốc.
Quách Mạn từ bên ngoài trở về, đóng cửa viện, chạy quanh một loạt lồng sắt, ríu ra ríu rít kể lại tin tức bên ngoài.
Thiên hạ hiện nay, tin tức bùng nổ nhất tất nhiên là Đại Tư không Đồng Mạch nước Yến bị tru diệt.
Chính là vì Đồng Mạch sai khiến mình ám sát, Ngưu Hữu Đạo mới vừa quay lại đã lập tức trả thù, xoay tay một cái đã diệt cả nhà Đồng Mạch, lăng trì ông ta thành muôn mảnh. Nhan Bảo Như cắn môi không nói, lòng bất an, lo rằng sớm muộn gì Ngưu Hữu Đạo cũng tìm tới cửa.
"Lo lắng hắn tìm ngươi tính sổ?"
Đang nhìn chằm chằm một con chuột, Vô Tâm hỏi.
Nhan Bảo Như:
"Cũng sợ liên lụy tiên sinh."
Vô Tâm nhìn chằm chằm con chuột trong lồng tre, lặng im.
Quách Mạn nhìn người này, nhìn người kia, ánh mắt đảo tới đảo lui giữa hai người.
.....
Trong hiên các, Thiệu Bình Ba ngồi khoanh chân bên trong chậm rãi đặt tình báo xuống, giữa hai hàng lông mày có vẻ nghi hoặc.
Thiệu Tam Tỉnh bên cạnh châm trà nói:
"Thế lực của Ngưu Hữu Đạo này càng lúc càng lớn, làm việc cũng càng ngày càng ngông nghênh."
Trong lời của ông ta chất chứa cảm khái. Nhớ năm xưa Ngưu Hữu Đạo kia có là cái gì, Đại công tử đổi sắc mặt một cái là có thể dọa hắn chui xuống sông bỏ chạy. Bây giờ hắn đã thực sự có thành tựu, ngay cả Thừa tướng một quốc gia mà nói hất đổ là hất đổ.
Thiệu Bình Ba:
"Kẻ càng ngông nghênh càng thảm, kẻ ngu si mới thích kiêu căng. Người như hắn sở dĩ kiêu căng như thế chắc chắn là vì không thể nào khiêm tốn được nữa... Việc này làm ta luôn cảm thấy không hề đơn giản."
Thiệu Tam Tỉnh ngờ vực:

"Đồng Mạch phái người giết hắn. Hắn đến kinh thành tìm Đồng Mạch báo thù không phải chuyện bình thường sao?"
Thiệu Bình Ba:
"Không phải không bình thường. Triều đình nước Yến vẫn là triều đình nước Yến kia. Vì giết một Đồng Mạch mà chạy đến đế đô gây động tĩnh lớn như vậy, ta cứ cảm thấy chỗ nào không đúng. Đây không giống như phong cách hành xử của hắn."
Thiệu Tam Tỉnh:
"Đại công tử, vẫn là câu nói kia. Thế lực của hắn ngày càng lớn, dần có tiền vốn về phương diện này. Lại nói, muốn lặng lẽ đẩy ngã loại người như Đồng Mạch mà không gây sóng gió gì thì cũng không có khả năng lắm."
Thiệu Bình Ba im lặng một hồi, đột nhiên nói:
"Sự việc liên lụy đã ngày càng nhiều, càng lúc càng lớn, không còn đơn thuần như năm đó nữa."
"Ta càng ngày càng không hiểu Ngưu Hữu Đạo này, phàm là sự việc nào cũng đều có tồn tại nhân tố liên quan. Bài trừ nhân tố báo thù bề ngoài, ngươi nói xem, hắn đẩy ngã Đồng Mạch như vậy, kẻ thu lợi là ai?"
Thiệu Tam Tỉnh:
"Đương nhiên là bản thân hắn. Sau này Đồng Mạch không bao giờ còn có thể tìm hắn gây sự nữa, cũng có tác dụng giết một răn trăm. Sau này người của triều đình nước Yến tất nhiên không còn dám manh động. Còn nữa chính là ba đại phái nước Yến. Nghe nói ba đại phái nước Yến lần này xét nhà Đồng Mạch kiếm được một món hời lớn. Lại tính thêm Cao Kiến Thành; thế lực của Đồng Mạch đổ, Cao Kiến Thành tựa như tình nhân hóa vợ cả, rốt cuộc cũng ngồi lên vị trí Đại Tư không nước Yến! Thêm nữa là Thái tử ngã, kẻ nào kế vị Thái tử, ai làm Thái tử mới là kẻ thu lợi lớn nhất. Đương nhiên, ít nhiều gì cũng có một số kẻ được thơm lây, có thể quên đi mấy kẻ tiểu nhân này chứ?"
"Rất nhiều chuyện nhìn như phức tạp, kỳ thực không phức tạp như thế. Nguyên nhân chân chính có thể chính là ở đó, có thể chỉ là biểu tượng mê hoặc, hoặc là có kẻ làm cho phức tạp lên. Kẻ nào thu lợi chính là kẻ có hiềm nghi lớn nhất, đó là pháp tắc cơ bản nhất!"

Thiệu Bình Ba đưa tay ra, lấy bút chấm mực, viết xuống giấy mấy câu mà Thiệu Tam Tỉnh vừa mới nói kia: Ngưu Hữu Đạo, ba đại phái, Cao Kiến Thành, Thái tử.
"Đối với Ngưu Hữu Đạo khẳng định có lợi, bằng không hắn sẽ không làm như vậy."
Chăm chú quan sát bốn cái tên vừa viết vào, suy nghĩ một hồi, đầu bút lông gạch bỏ tên Ngưu Hữu Đạo.
"Nếu nói là làm ra động tĩnh lớn như vậy chỉ vì ba đại phái muốn thu được khoản tiền lời này thì ta không tin. Chỉ ba đại phái mở miệng, Đồng Mạch không dám không phun ra."
Bút lông lại gạch bỏ ba đại phái.
Trên giấy chỉ còn dư lại "Cao Kiến Thành" và "Thái tử". Thiệu Bình Ba nhìn hai cái tên này, từ từ nói:
"Hai người có vấn đề gì hay không?"
Thiệu Tam Tỉnh:
"Cao Kiến Thành vốn có thù oán với Ngưu Hữu Đạo, đã nhiều lần muốn dồn Ngưu Hữu Đạo vào chỗ chết. Căn cứ vào tình báo biểu hiện ra, lúc trước cao thủ hạng bảy trên Đan bảng là Tông Nguyên góp mặt trong cuộc tấn công sơn trang Mao Lư cũng là chuyện do Cao Kiến Thành làm. Ngưu Hữu Đạo không thể giúp người này chứ?"
Thiệu Bình Ba:
"Ngươi đừng quên Lục Thánh Trung và Trần Quy Thạc, cũng đều là người muốn giết hắn, sau đó lại làm tay chân cho hắn dùng. Phong cách hành sự của người luôn để lại dấu vết. Vân Cơ, Quỷ Mẫu, yêu ma quỷ quái Tứ Hải. Ngưu tặc có lòng dung người rất rộng, chỉ cần có thể cho hắn sử dụng, tam giáo cửu lưu đều có thể chất chứa. Hắn có loại năng lực điều khiển này."
Thiệu Tam Tỉnh:
"Không giống, Cao Kiến Thành và hắn có mối thù giết con!"
Thiệu Bình Ba:
"Ý của ngươi là 'Thái tử' có vấn đề?"
Thiệu Tam Tỉnh:
"Thái tử mới còn chưa được xác nhận. Ai nhô ra cuối cùng có lẽ mới là vấn đề? Bây giờ nói là ai có phải quá sớm?"

Thiệu Bình Ba nhìn chằm chằm còn lại hai phe trên giấy:
"Hai người này xem ra đều chưa thành lập được căn cứ, nhưng đều có điểm giống nhau. Bất kể Cao Kiến Thành thượng vị hay Thái tử mới thượng vị đều có khả năng nắm chính quyền nước Yến. Điều này có ý nghĩa thế nào đối với Ngưu Hữu Đạo? Cao Kiến Thành này, có cơ hội, ta muốn ra tay thăm dò một phen."
Thiệu Tam Tỉnh cả kinh:
"Đại công tử hoài nghi Cao Kiến Thành cấu kết với Ngưu Hữu Đạo?"
Thiệu Bình Ba:
"Thời điểm Thái tử có thể thực sự chi phối chính quyền là sau khi leo lên ngôi vị Hoàng đế. Trước đó thì Thái tử phải tránh hiềm nghi, không có khả năng trắng trợn ôm quyền. Làm Hoàng đế rồi, sau lưng lại có ba đại phái làm chỗ dựa, không có khả năng tiếp tục nghe Ngưu Hữu Đạo sai bảo. Tiếp tục loại trừ như vậy, Cao Kiến Thành này có hiềm nghi lớn nhất!"
Thiệu Tam Tỉnh cười khổ:
"Coi như là ông ta cũng không có chứng cứ. Thừa tướng quốc gia, quyền cao chức trọng, không phải ai thích chỉ trích thì có thể. Nếu quả thật chỉ dựa vào một lời đồn cũng có thể tác động đến Thừa tướng một nước, đất nước đó cũng loạn rồi."
"Đây chỉ là suy đoán của ta, tình huống cụ thể rốt cuộc là thế nào thì bây giờ vẫn khó kết luận. Hiện giờ ta cụp đuôi làm người, trên tay không có bất cứ quyền lực gì, cũng không có tài nguyên, cho dù trong lòng hiểu rõ cũng không có năng lực thực thi, không cách nào đấu với Ngưu Hữu Đạo.”

Chương 1268: Đường là do họ tự chọn (1)

Chương 1268: Đường là do họ tự chọn (1)
“Trong khi ăn nhờ ở đậu, làm việc phải nhìn mặt người ta, ngay hành động cũng không được tự do, chỉ có thể chờ đợi. Hiện giờ nước Vệ và nước Tề rất quan trọng đối với ta, liên quan đến việc ta có thể thuận lợi thu được quyền lực hay không. Những việc bên ngoài khác dù có biết nhiều cũng chẳng có gì hay, tiếp tục ẩn cư đi."
Thiệu Bình Ba nói xong đặt bút xuống, đưa trang giấy chỉ còn hai cái tên "Cao Kiến Thành" và "Thái tử" chưa bôi xóa cho Thiệu Tam Tỉnh:
"Ta theo dõi Ngưu Hữu Đạo nhiều năm qua, vẫn quan tâm hành vi của hắn. Hắn có lộ đuôi hay không, giấu được kẻ khác, không giấu được ta. Ta không tin hắn gây ra động tĩnh lớn như vậy chỉ vì xả giận! Thông báo cho Hắc Thủy đài, đặt trọng điểm quan sát xem hai phe này có liên quan gì với Ngưu Hữu Đạo hay không. Đặc biệt là Cao Kiến Thành, chỉ cần có dị thường lập tức thông báo cho ta, cũng coi như nhắc nhở bệ hạ một chút!"
"Vâng!" Thiệu Tam Tỉnh đáp lại.
.....
Đồng Mạch đền tội, thiên hạ chấn động!
Tiền tuyến Yến, Triệu, Ngưu Hữu Đạo đến. Đối với mấy người bên Thương Triêu Tông, rốt cuộc Ngưu Hữu Đạo cũng lộ diện, rốt cuộc được gặp mặt.
Được biết 'Đạo gia' đến, tinh thần của tướng sĩ châu Nam đều phấn chấn hơn nhiều, cũng được biết Ngưu Hữu Đạo có quan hệ ít nhiều đến việc tru diệt đại gian thần trong triều.

Rất nhiều người không nhịn được chạy tới xem. Mấy người Tư Đồ Diệu bên châu Kim không cần phải nói, ngay cả Thứ sử thống quân tác chiến của châu Cung là Từ Cảnh Nguyệt, Thứ sử châu Đồ An Hiển Triệu, Thứ sử châu Hạo Tô Khải Đồng, Thứ sử châu Phục Sử Tân Mậu, Thứ sử châu Trường Trương Hổ cũng khẩn cấp tới gặp gỡ vị đạo gia này, trước đây mới chỉ được nghe danh.
Từ lúc Ngưu Hữu Đạo tới quân đội, Vu Chiếu Hành phát hiện, tùy tiện chạm mặt bất kỳ quân sĩ nào cũng sẽ hưng phấn gọi một tiếng "Đạo gia". Vu Chiếu Hành giờ mới phát hiện, sức ảnh hưởng của Ngưu Hữu Đạo ở châu Nam quả nhiên không bình thường.
Ngưu Hữu Đạo phát hiện một chuyện thú vị. Không ít người hỏi han việc Đồng Mạch đền tội, đều mắng chửi Đồng Mạch, nhưng ít có người mắng Thương Kiến Hùng, bao gồm cả Mông Sơn Minh và Thương Triêu Tông cũng như vậy.
Dường như có sai cũng đều là thần tử sai. Cái sai của Hoàng đế là do gian nịnh bên dưới gây ra. Hoàng đế bị gian thần che mắt!
Ngưu Hữu Đạo không khỏi cảm khái. Xem ra, Đồng Mạch quả thực chết cũng không oan chút nào.
Hắn nhớ tới câu nói lúc trước ở trong lao tù của Đồng Mạch, thực ra ta và ngươi đều biết...
Sau khi đặt chân trong lều cỏ mới dựng, Phí Trường Lưu, Hạ Hoa và Trịnh Cửu Tiêu dẫn người tới, đưa ba nữ đệ tử kia tới bồi tội.
Tuy Ngưu Hữu Đạo biểu thị muốn khoan hồng độ lượng, nhưng ba phái không thể làm như không có chuyện gì xảy ra.
Đổng Kim Hoàn, An Diệu, Lâm Phi Yến tiến vào trong lều, chỉ thấy Ngưu Hữu Đạo một cái lập tức cúi gằm đầu.
Căn bản không ai dám nhìn thẳng vào mặt Ngưu Hữu Đạo, nội tâm kinh hoảng mà lại hối hận.
Trước đây thân là đệ tử nhỏ nhoi bên dưới, nhiều chuyện không biết. Thượng tầng sư môn sẽ không nói cho ba nàng một số việc.
Bây giờ vì trải qua sự việc trong bí cảnh Thiên Đô, bị thóa mạ một trận nặng nề xong lại biết một chút tình huống. Ba nàng biết Ngưu Hữu Đạo giết nhóm người bên trưởng lão Quách Thanh Không của Tiêu Dao

cung, cũng biết Ngưu Hữu Đạo kiên cường chống đỡ cho ba đại phái gây chiến sự, gần đây lại biết vị này đẩy ngã Đồng Mạch.
Sau khi biết rất nhiều chuyện mới sâu sắc hiểu được, vị đạo gia trước mắt này còn mạnh mẽ hơn rất nhiều so với họ tưởng tượng.
Ba người đến giờ mới nhận ra, hàng ngũ Triệu Đăng Huyền sợ là vô dụng. Cho dù Ngưu Hữu Đạo không nể mặt mấy người Triệu Đăng Huyền mà giết các nàng, e là một cơn gió cũng không thổi lên được. Ba đại phái vốn không thèm vì các nàng mà gây khó dễ cho Ngưu Hữu Đạo. Trước đây cảm thấy dựa vào đệ tử đại phái là có thể, bây giờ nghĩ lại thấy buồn cười bao nhiêu.
Ba người thật sự hối hận rồi, hối hận phát điên, biết mình đã bỏ qua cái gì.
"Quỳ xuống!" Phí Trường Lưu đột nhiên rống lên.
Đổng Kim Hoàn sợ hãi nhũn cả chân, quỳ mọp xuống đất. An Diệu Nhi và Lâm Phi Yễn cũng giật mình quỳ xuống, đồng thời quỳ trước mặt Ngưu Hữu Đạo.
Quản Phương Nghi lạnh lùng lườm sang, trong lòng cực kỳ khó chịu với ba cô ả kia, lòng kích động đến mức muốn làm thịt cả ba ngay lập tức. Không chỉ là vấn đề phản bội, mà sau đó bà ta từ chỗ Tư Đồ Diệu mới biết, ba con tiện nhân này phản bội Ngưu Hữu Đạo rồi lại còn dám bỏ đá xuống giếng trong ba đại phái. Vì tự vệ, vì rũ sạch quan hệ với Ngưu Hữu Đạo, ba ả phỉ báng cực kỳ thậm tệ đối với Ngưu Hữu Đạo, nói Ngưu Hữu Đạo muốn làm cái này làm cái kia với ba người.
Người khác không biết thì thôi, Quản Phương Nghi lại biết Ngưu Hữu Đạo là người như thế nào, là kẻ tâm địa sắt đá đối với phương diện đó. Xưa nay hắn chưa từng hứng thú gì với nữ sắc. Nữ tử do ba đại phái đưa tới, người nào người nấy đều đẹp hơn nhiều ba người này, không biết cầm gương lên tự soi lại mình xem, Ngưu Hữu Đạo có thể vừa mắt với các ngươi sao?
Vừa thấy được ba nữ tử, Quản Phương Nghi đã tức giận.
Phí Trường Lưu tiện đà chắp tay nói với Ngưu Hữu Đạo:
"Đạo gia, ba nghịch đồ này tùy cho đạo gia xử lý. Bất kể chém giết thế nào, ba phái tuyệt không một câu oán hận."
"Được rồi!"

Ngưu Hữu Đạo vung tay áo, dường như muốn nói là ông ta nói hơi quá. Hắn tự mình tới trước mặt ba nữ tử, tự mình đưa tay ra nâng lần lượt từng người dậy, cũng động viên:
"Không sao, một chút việc nhỏ, không nghiêm trọng như thế, đều đã qua rồi."
Đổng Kim Hoàn khóc lóc nức nở nói:
"Đạo gia, chúng ta sai rồi, nguyện tiếp nhận bất kỳ sự trừng phạt nào."
Quản Phương Nghi lườm một cái, cảm thấy buồn nôn.
Ngưu Hữu Đạo xua tay:
"Không sai, không sai, cả nghĩ quá rồi. Đứng ở lập trường cá nhân của ba người các ngươi mà nói, các ngươi không nợ ta gì cả, cũng không cần vì ta mà phải bán mạng. Với tình huống khi đó, các ngươi có lựa chọn khác cũng có thể hiểu được, không hẳn là sai lầm gì. Đã qua rồi, việc gì cũng là quá khứ, không cần phải canh cánh trong lòng mãi.
"Đạo gia..." Hạ Hoa còn muốn nói điều gì.
Ngưu Hữu Đạo giơ tay ngắt lời, khoanh tay híp mắt cười hỏi ba người:
"Nghe nói nam tử mà ba người các ngươi ủy thân cho cũng đã tới đây?"
Vốn chỉ có Triệu Đăng Huyền của Tiêu Dao cung tới, sau đó lúc Ngưu Hữu Đạo tới đã báo tin cho chưởng môn ba phái, bảo họ viết thư cho Lâm Phi Yến và An Diệu Nhi, miễn cưỡng dẫn cả hai tên đệ tử Linh Kiếm sơn kia tới đây.
Ba nữ lục tục gật đầu:
"Vâng!"
Ngưu Hữu Đạo:
"Bọn họ tính lúc nào cưới các ngươi?"
Đề này thật sự lúng túng. Ba nữ líu ríu không cách nào trả lời, cưới họ, ba đại phái e sẽ không đồng ý.
Kỳ thực, ba đầu ba nữ tử cũng chỉ vì tình thế bức bách, thuần túy chỉ vì tự giữ mạng, căn bản không nghĩ đến việc nam tử được ủy thác sẽ cưới các nàng. Có điều, sau khi ra ngoài lại "Được voi đòi tiên", quả thực có nghĩ đến điều kia.
Thấy ba người không nói ra được, Ngưu Hữu Đạo lại hỏi:
"Vậy các ngươi đồng ý gả không? Nếu đồng ý, việc này giao cho ta. Ta sẽ giúp các ngươi làm mai tới ba đại phái. Ta tự đứng ra, ba đại phái ít ra

cũng cho ta chút thể diện. Việc này không phải vấn đề gì lớn, lại có thể thúc đẩy đoạn lương duyên này của các ngươi, thế nào?"
Phí Trường Lưu, Hạ Hoa và Trịnh Cửu Tiêu nhìn nhau.
Mấy người khá là bất ngờ, bất kể hiềm khích lúc trước thì thôi, lại còn lấy đức báo oán, chủ động làm việc như vậy cho đệ tử nhỏ nhoi bên dưới?
Nghe thấy hắn đồng ý tự mình đứng ra, lại được bảo không phải vấn đề lớn, trong lòng Đổng Kim Hoàn dâng lên hi vọng. Triệu Đăng Huyền có tình có nghĩa với nàng ta, nàng ta biết rõ, biết bên phía Triệu Đăng Huyền không phải vấn đề gì lớn. Điều quan trọng nhất là về phía ba đại phái.
Bây giờ Ngưu Hữu Đạo bất kể hiềm khích lúc trước, đồng ý đứng ra giải quyết vấn đề này, quả là cơ hội hiếm có, nàng ta sao có thể bỏ qua, lập tức vâng một cái nói:
"Toàn bộ tùy đạo gia sắp xếp."

Chương 1269: Đường là do họ tự chọn (2)

Chương 1269: Đường là do họ tự chọn (2)
An Diệu Nhi và Lâm Phi Yến lại có chút do dự.
Lâm Phi Yến hai nữ tử:
"Làm sao, hai người các ngươi không muốn?"
An Diệu Nhi lóe lên vẻ bi thương, đáp:
"Đạo gia, là ta có mắt không tròng, nhờ vả không đúng người. Chuyện này như dưa hái xanh không ngọt, ta không muốn cưỡng ép người ta, hay là thôi đi."
Lâm Phi Yến cũng vâng dạ nói:
"Quá khứ cả rồi."
Hai nữ tử có phần khổ sở. Hai người đều không ngốc, đã nhận ra hai người đàn ông kia khác với Triệu Đăng Huyền, không có ý muốn cưới các nàng. Họ muốn duy trì quan hệ với các nàng, nhưng không có ý cho các nàng danh phận.
Ngưu Hữu Đạo:
"Ta cũng chỉ muốn tốt cho các ngươi thôi. Có những việc ta có thể không tính toán, nhưng không ngăn nổi miệng lưỡi người khác. Miệng lưỡi thế gian đáng sợ bao nhiêu, lời nói có thể xói mòn cả vàng, các ngươi không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho danh dự của sư môn. Nếu thật sự họ cưới các ngươi, thực sự chân tình, tự nhiên là chuyện khác, các ngươi nói đúng hay không?"
Hai nữ xoắn xuýt. Giống như hai người nói, chuyện này như dưa hái xanh không ngọt, ép cưới ép gả cho người ta có thể có trái ngọt mà ăn sao?
Nhưng Ngưu Hữu Đạo không cho các nàng từ chối:

"Được, chuyện này cứ quyết định thế. Chuyện làm mai mối giao cho ta, các ngươi chờ làm cô dâu được rồi!"
Hỏi các nàng có đồng ý hay không dường như chẳng khác nào không hỏi. Đồng ý hay không đồng ý, hắn cũng giúp các nàng quyết định.
Ba nữ có cảm giác phát mộng, Ngưu Hữu Đạo đã phất tay ra hiệu:
"Cho người đi mời ba vị kia tới đây."
Không bao lâu sau, Triệu Đăng Huyền, Mộc Lương Phong, Trần Quang Tổ được mời tới, tiến vào trong lều chào hỏi xong đều có cảm giác thấp thỏm.
Cũng vì hiểu rõ hơn nhiều so với lúc ở trong bí cảnh Thiên Đô.
Trước khi tiến vào bí cảnh Thiên Đô, Ngưu Hữu Đạo rất khiêm tốn, cho nên đệ tử bên dưới như họ không biết được nhiều. Nhưng sau khi ra khỏi bí cảnh Thiên Đô, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên trở nên hung hăng, cho nên hiểu rõ nhiều hơn, trong lòng họ lại càng lung lay khó chắc. Muốn lấy bối cảnh ba đại phái cưỡng chế Ngưu Hữu Đạo? Dường như còn chưa tới phiên họ làm thế.
"Sơn trang Mao Lư ta tuy chỉ là vùng sơn dã, nhưng cũng không phải dễ cho người ta bắt nạt. Kẻ sĩ có thể chết chứ không chịu nhục, kẻ làm nhục sơn trang Mao Lư ta, ta tất khiến hắn phun máu xa năm bước!"
Vừa thấy mặt, Ngưu Hữu Đạo trước tiên ném ra mấy câu dọa dẫm, sau đó lại cười ha hả hỏi ba người:
"Ta nghe được chút lời đồn đại, nói cái gì mà nữ tử của sơn trang Mao Lư ta có thể tùy tiện ngủ, tùy tiện chơi. Có người đồn rằng đó là do các ngươi nói, ngày hôm nay ta muốn xác nhận một phen!"
Lời này vừa nói ra, Đổng Kim Hoàn, Lâm Phi Yến, An Diệu Nhi đột nhiên nhìn về phía ba nam tử kia, trong lòng ngờ vực khó hiểu, có thể nói lời vô liêm sỉ như vậy sao?
"Không thể nào!"
"Tuyệt không có việc này, lời đồn không đáng tin!"
Đừng nói ba người kia chưa từng nói lời này, mà dù có nói cũng không thể thừa nhận. Ba người vội vàng phủ nhận, tỏ vẻ rất giận dữ phủ nhận.
Ngưu Hữu Đạo không muốn nghe bọn họ ríu rít mãi không thôi, không rảnh chậm rãi đùa giỡn với họ, cũng không muốn lãng phí thời gian vào chuyện nhỏ nhặt này. Hắn giơ tay ngăn lại:

"Nói như thế, ba người các ngươi tuyệt đối không phải đùa giỡn với ba người họ, mà là thực lòng?"
"Tất nhiên là thực lòng..."
Ba người liên tục xác nhận là thực lòng, mà dù không phải thực lòng thì cũng không thể nói ngay trước mặt mọi người ở đây là giả được. Huống hồ, nhìn cái tay đang nắm chuôi kiếm của Ngưu Hữu Đạo bên kia có vẻ buồn bực muốn động, ai mà dám nói là không thực lòng.
Ngưu Hữu Đạo giơ tay bảo ngừng:
"Nói miệng không bằng chứng, giấy mực hầu hạ. Thực lòng hay không thì ghi lại chứng từ cho ta!"
Người phía dưới lập tức mang giấy bút và mực lên, đặt trước mặt ba người.
Làm cái gì vậy? Ba người nhìn nhau dò ý. Triệu Đăng Huyền nhìn Đổng Kim Hoàn, đúng là sảng khoái cầm bút lên chấm mực viết luôn.
Tình lang như vậy, trên mặt Đổng Kim Hoàn hiện vẻ ngượng ngùng ngọt ngào.
Mộc Lương Phong và Trần Quang Tổ thì ngơ ngác, do dự một lúc. Thấy Triệu Đăng Huyền đã đi đầu, họ không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt viết, cho thấy mình là thực lòng.
Ba tấm chứng từ tới tay, Ngưu Hữu Đạo thưởng thức từng Xem ảnh 1 tờ một, khẽ vuốt cằm, ngẩng đầu nhìn ba người:
"Các ngươi thật sự yêu thích ba nàng, không phải là ta cưỡng ép chứ? Nếu cảm thấy miễn cưỡng thì các ngươi có thể thu tấm chứng từ này về."
"Không có không có."
"Không miễn cưỡng."
Ba người cười lúng túng, đều xua tay như đuổi ruồi, không muốn thu hồi chứng từ.
Ngưu Hữu Đạo nhận lấy chứng từ, cười nói:
"Quả là lương phối! Được, sau này ba nàng sẽ giao cho các ngươi chăm sóc. Hi vọng sau này cố gắng đối xử tốt với các nàng, các ngươi làm được không?"
"Đương nhiên."

Ba người gật đầu liên tục, thấy dễ dàng được cho qua như vậy, đúng là phải thở phào nhẹ nhõm.
Chờ mấy người đi rồi, Ngưu Hữu Đạo lập tức dẫn người tìm Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn cầu hôn.
Cầu hôn? Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn tất nhiên không đồng ý.
Trưởng lão của Linh Kiếm sơn là Sư Nguyên Long uyển chuyển từ chối: "Chuyện này cần ngươi tình ta nguyện. Ta không phải sư phụ của chúng, cũng không tiện quyết định chuyện này cho chúng nó được, phải xem ý kiến của chúng. Đi, gọi hai người họ tới đây."
Ông ta liếc mắt ra hiệu cho đệ tử, đệ tử kia hiểu ý. Tông môn không thể nào để loại nữ tử đâm bị thóc chọc bị gạo kia gả vào, ý của ông ta là bảo y đi thông báo cho hai người kai từ chối. Hai người kia chết sống cũng không cưới, Linh Kiếm sơn cũng chỉ có thể ra vẻ đắc dĩ, không tiện cưỡng ép.
"Không cần phiền phức như vậy, bọn họ nhất định tình nguyện cưới hỏi."
Ngưu Hữu Đạo gọi lại, lôi ra chứng từ do Mộc Lương Phong và Trần Quang Tổ viết ra cho họ xem.
Mấy sư đồ Sư Nguyên Long xem chứng từ xong, người nào người nấy ngớ ra.
Nhưng mà việc này vẫn phải được tông môn đồng ý.
Còn về bên phía Triệu Đăng Huyền thì đơn giản hơn nhiều. Triệu Đăng Huyền thực lòng biểu thị muốn kết hôn với Đổng Kim Hoàn , khiến cho Tiêu Dao cung nổi nóng.
Cuối cùng vẫn là thể diện của Ngưu Hữu Đạo lớn. Sau khi bị Ngưu Hữu Đạo liên tiếp giày vò một hồi, mãi một hồi lâu áu, Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn cũng không muốn chuyện bé xe ra to mãi, đành nhả ra.
Ngưu Hữu Đạo giải quyết nhanh chóng, hai phái buông lỏng cửa, lập tức xử lý việc kết hôn, tác chiến ngay trong quân, giản lược tất cả, để ba đôi phu thê mới bái lạy thiên địa đưa vào động phòng.
Nơi động phòng chính là ba chiếc lều vải được tân trang đẹp một chút, còn về việc trong lều tối nay có "cảnh xuân" hay không thì người ngoài không biết được.

Có điều Hạ Hoa và Trịnh Cửu Tiêu cũng nhận ra điều không đúng, lúc bái thiên địa không hề thấy vẻ tươi cười của Mộc Lương Phong và Trần Quang Tổ, giống như lướt qua sân khấu vậy.
Ban đầu ở trong bí cảnh, hai người này chỉ ôm suy nghĩ muốn vui đùa một chút là nhiều, ai ngờ nhà người ta có người, đùa một chút hóa ra thành thật. Trước đám cưới hỏi này, hai người đã bị tông môn mắng như xối nước vào đầu, có khi còn ảnh hưởng đến tiền đồ của hai người trong tông môn.
"Gả cho rồi e là cũng chẳng có ngày tháng tốt lành gì."
Nhìn theo phu thê mới cưới tiến vào động phòng, Hạ Hoa thở dài.
"Đường là do các nàng tự chọn, cần giúp đã giúp, còn lại cần các vị đốc thúc nhiều hơn."
Ngưu Hữu Đạo bình thản nói.
Đốc thúc? Hạ Hoa ngờ vực:
"Đốc thúc cái gì?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Còn lại là chuyện của ba vị. Ta bất kể các vị dùng biện pháp nào với ba nàng kia, cũng bất kể ba nàng kia có bằng lòng hay không, nói chung trong vòng một năm này nhất định phải làm to cái bụng lên. Một năm sau là phải nhìn thấy có đứa bé rơi xuống đất. Nếu không làm được, ta tìm ba người các ông tính sổ!"
Hắn lạnh lùng ném cho một câu, rồi từ tốn xoay người rời đi.
“Ai, mời đi!”
Kinh thành nước Yến, trước cửa đại viện của một vọng tộc, viên quản gia chẳng thể làm gì, thở dài, mời người vẫn lưu luyến ở cửa đi ra ngoài.

Chương 1270: Thoát thai hoán cốt

Chương 1270: Thoát thai hoán cốt
Vương Lưu Phương, nữ nhi của nguyên một trong bốn đại thống lĩnh của Kinh Thành Vương Hoành, cũng là người vợ trước của vị sư huynh Tống Diễn Thanh của Ngưu Hữu Đạo khi hắn còn ở Thượng Thanh Tông.
Vương Lưu Phương dựa vào cổng không chịu đi, hai mắt đẫm lệ, nắm lấy khung cửa khóc sướt mướt: “Trần Quản gia, xin ông nói với lão thái gia một chút. Cha không có ở đây, nhà bị tịch thu, rời nơi này, ta thực sự không biết đi đâu.”
Vương Hoành thấy Tống gia suy đổ, ép Tống gia phải hưu thê. Sau khi thoát khỏi Tống gia, không thể để cho nữ nhi độc thân cả đời, cách năm lão ta liền tìm một nhà chồng khác cho nữ nhi.
Tuy Vương Hoành lão là một trong bốn đại thống lĩnh của Kinh thành, nhưng dù sao nữ nhi cũng là tái giá, con nhà hào môn môn đăng hộ đối không thể cưới một nữ nhân tái giá, mà họ cũng có nội tình, lão không thể ép được, chỉ có thể lùi lại mà cầu hướng khác. Nhưng lùi thế nào bây giờ? Quyền thế của Vương Hoành còn bày ở đó, vẫn muốn tìm cho nữ nhi một nhà chồng khá chút, là thương nhân nổi bật ở Kinh thành.
Đám thương nhân cũng vui vẻ đến nịnh bợ. Có thông gia như Vương Hoành, đương nhiên sẽ làm ăn xuôi gió xuôi nước.
Nhưng giờ Vương Hoành đã chết, lại còn là bị quấn vào tội danh phản loạn, sợ tội tự sát.
Đương nhiên người hiểu chuyện đều biết Vương Hoành không thể tự sát, tám chín phần mười là bị người trong cung diệt khẩu.
Vốn người sau lưng Vương Hoành chỉ muốn diệt khẩu, ai ngờ hỏng việc. Để phủi sạch quan hệ, kẻ đó không thể mở một mắt nhắm một mắt

nữa, định chắc tội danh cho Vương Hoành, lấy giả làm thật, đại tội đương đầu, Vương gia bị tịch thu sạch, chẳng còn gì.
Trung cung cũng không làm quá tuyệt, không để Vương gia bị liên luỵ quá rộng, minh chứng là họ không động đến nữ nhi của Vương Hoành đã gả ra ngoài.
Nhưng nhà chồng Vương Lưu Phương làm sao biết mấy chuyện không thể nói với người ngoài này, thấy mấy ngày nay, Kinh thành xét nhà oanh oanh liệt liệt, nhà Vương Hoành cũng bị tịch thu, còn là tội danh phản loạn, nghe nói là vị Dung Thân Vương tay cầm trọng binh ở Nam Châu kia, họ luống cuống. Chuyện quan hệ đến sống chết cả nhà, sao có thể không hoảng hốt.
Để phủi sạch quan hệ, họ lại viết một phong hưu thư cho Vương Lưu Phương, đuổi nàng đi!
Quản gia cũng không muốn cưỡng ép xua đuổi, chỉ thở dài: “Phu nhân, coi như là ngài nghĩ cho hai vị tiểu thư đi. Hai vị tiểu thư còn nhỏ như vậy, ngài đừng liên luỵ tới họ chứ. Chuyện này quá lớn, trong nhà không thể trêu vào chuyện lớn như vậy!”
Vương Lưu Phương gả vào nhà này, lần lượt sinh hai nữ nhi.
Nghe vậy, Vương Lưu Phương đẫm lệ, thả lỏng bàn tay, quay người đi ra ngoài, chậm chậm bước xuống bậc thang.
Đi theo nàng còn có mấy hạ nhân hồi môn.
Chuyện này có vẻ rất nghiêm trọng, mấy người không dám ở lại Kinh thành vội rời đi.
Tan đàn xẻ nghé, rời Kinh không lâu, mấy hạ nhân thấy Vương Lưu Phương không có khả năng gì, thừa dịp nàng mệt mỏi ngủ say, lấy trộm hết vàng bạc tế nhuyễn bỏ chạy.
May sao vẫn còn một hạ nhân trung thành tuyệt đối với Vương gia, vốn là thân binh thủ hạ của Vương Hoành, cùng Vương Hoành lên chiến trường, sau đó bị phế một chân, đi đứng tập tễnh, thể tòng quân nữa, cũng không làm được gì, nên Vương Hoành vẫn để lại ở trong nhà.
Vì tín nhiệm nên Vương Hoành mới sắp xếp gã ở bên cạnh nữ nhi của mình.
Hạ nhân này không để cho Vương Hoành thất vọng, không vứt bỏ Vương Lưu Phương mà đưa nàng về quê mình.

Về nông thôn, một Vương Lưu Phương xuất thân con nhà giàu áo đến đưa tay, cơm đến há mồm thì có thể làm gì? Nàng lại dựa vào hạ nhân đi lại không tiện kia nuôi sống.
Một nam một nữ ở cùng nhau, người ngoài chỉ trỏ, sau đó, Vương Lưu Phương cũng chủ động nguyện ý gả cho người hạ nhân hơn mình tới mười ba tuổi kia, cũng dần dần học làm việc nhà nông, học may vá, học làm việc nhà, dần dần trở thành một nông phụ, còn sinh cho hạ nhân đó ba đứa con.
Nàng không nhắc tới lai lịch của mình, tới xuất thân danh vọng nữa, cũng không dám.
Còn về hai nữ nhi trong Kinh thành, nàng cũng không có tin tức gì, vì không còn liên lạc. Mình khốn cùng, không cho được hai nữ nhi cái gì, xấu hổ không dám đi gặp, cũng không muốn liên lạc gì, chỉ có thể thầm chúc phúc trong lòng.
Nửa đời sau, Vương Lưu Phương mai danh ẩn tích, dù cuộc sống kham khổ, nhưng cũng coi như an ổn.
Dưới đại thế, vận mệnh của rất nhiều người nhấp nhô lên xuống, sướng vui giận buồn, sống sống chết chết, thăng trầm chìm nổi trong sóng to gió lớn, đều là thân bất do kỷ, cuối cùng đều bị thời gian vô tình vùi lấp, còn sống còn đáng giá hơn tất cả mọi thứ.
…
Trong hoàng cung nước Tống, La Chiếu mê man trên giường gám tỉnh lại mở mắt sững sờ thấy Hoàng đế nước Tống Mục Trác Chân đứng bên giường nhìn mình chằm chằm. Y vô thức nhìn quanh, không phải nhà mình.
“Tỉnh rồi sao?” Mục Trác Chân hỏi.
La Chiếu chậm rãi bò dậy ngồi im không nói gì.
“Chỉ một đả kích nho nhỏ đã không gượng dậy nổi, uống rượu say qua ngày, ngươi khiến cho trẫm quá thất vọng rồi!”
Hoàng đế nước Tống cũng không có cách nào khác, chỉ đành đưa La Chiếu vào trong cung. Chủ soái tiền tuyến vô năng, không ngăn được thế công của Kim Tước.
Một trận chiến tổn thất hai mươi vạn nhân mã nước Tống, vẻn vẹn chỉ một trận này đã khiến cho nước Tống hoảng hồn, tái chiến lại bị Kim

Tước đánh lui liên tục. Kim Tước luôn kín đáo đột nhiên lộ hết phong mang, tấn công cực mạnh!
Năng lực của chủ soái tiền tuyến kém xa La Chiếu!
Tin tức chiến bại liên tục truyền về, bên này liền đưa La Chiếu đang say lướt khướt vào cung, cho y tỉnh rượu.
La Chiếu vẫn không nói lời nào.
Mục Trác Chân trầm giọng hạ lệnh: “La Chiếu tiếp chỉ!”
…
Thi thoảng có lá rụng rơi xuống, Giả Vô Quần ngồi dưới tàng cây lật xem một tin tình báo.
Thừa tướng Tử Bình Hưu kéo lấy thân thể mệt mỏi đi vào, ngồi ở đối diện. Giả Vô Quần ngẩng đầu nhìn ông ta, mỉm cười, thuận tay nâng bút viết mấy chữ nghiêng nghiêng xuống tờ giấy trắng: “Thừa tướng mệt rồi.”
Viết xong, ông ta đặt tờ giấy lên cái kệ được chế tạo đặc biệt đưa cho Tử Bình Hưu.
Tử Bình Hưu xem xong, khoát tay, thở dài thưa: “La Chiếu được khôi phục nguyên chức, đã mau chóng lên tiền tuyến chủ trì chiến sự!”
Giả Vô Quần nâng bút viết ra mặt đằng sau: Đại thế đã mất, dựa vào La Chiếu cũng không thay đổi được trời đất.
Viết xong, chuyển tới, trước khi tờ giấy cũ được chuyển lại, ông ta đưa tay kéo tờ xuống tờ giấy đã viết trước đó.
Tử Bình Hưu đau khổ hỏi: “Chẳng lẽ Đại Tống cứ như thế là hết à? Tiên sinh có thượng sách nào dạy ta?”
Giả Vô Quần viết: “Ta cũng không thể ra sức!”. Ông ta chuyển tờ giấy sang, lại thuận tay kéo tờ khác xuống.
Tử Bình Hưu: “Năm xưa nước Tống bị nước Yến chèn ép vô cùng yếu ớt, sau đó, nước Tống nhanh chóng quật khởi, củng cố quốc lực mới có được sức mạnh nuốt Yến. Người khác chỉ coi là lão phu trị quốc có công, lão phu lại biết là nhờ tiên sinh ở sau lưng hiến thượng sách tương trợ. Bây giờ tiên sinh nói vậy khiến lòng ta lạnh buốt!”
Giả Vô Quần viết: “Ta chỉ là một thư sinh, không giỏi chinh chiến, đối mặt với chiến trường chém giết cũng chẳng biết làm thế nào!”

Tử Bình Hưu chỉ chỉ tờ tin tức thu được ở bên cạnh, nói: “Tiên sinh vẫn thu thập tin tình báo của Ngô Công Lĩnh ở phía nam, chẳng lẽ không phải vẫn đang nghĩ biện pháp sao? Tiên sinh, tình thế nguy cấp, không thể ẩn nấp!”

Giả Vô Quần: Tuy có biện pháp, nhưng cũng chỉ là làm bừa kéo dài sinh mạng, huống chi, chưa chắc bên Bệ hạ đã đồng ý!

Tử Bình Hưu mừng rỡ: “Dù Bệ hạ có thể đồng ý hay không, tiên sinh cứ nói thử xem.”

Giả Vô Quần viết xuống bốn chữ “thoát thai hoán cốt” thật to cho ông ta nhìn.

Tử Bình Hưu nghi hoặc hỏi lại: “Thế nào là thoát thai hoán cốt?”

Giả Vô Quần: Ai cũng biết dã tâm của Ngô Công Lĩnh, y muốn xưng Đế, chỉ thiếu có thần khí trấn quốc!

Tử Bình Hưu kinh hãi: “Ý của ngài là trao thần khí trấn quốc cho Ngô Công Lĩnh, để cho y xưng Đế?”

Giả Vô Quần gật đầu.

Tử Bình Hưu đứng dậy, sờ sờ râu suy nghĩ một hồi, rồi lại đối diện Giả Vô Quần, hỏi: “Cho Ngô Công Lĩnh thần khí, y dám xưng Đế sao? Nếu y xưng Đế, sau khi nước Hàn đánh bại chúng ta kế tiếp chắc chắn sẽ là y!”

Chương 1271: Kinh biến (1)

Chương 1271: Kinh biến (1)
Giả Vô Quần lại nâng bút: Ngô Công Lĩnh đến nước này cũng chẳng còn đường lui. Xưng Đế, nước Hàn không bỏ qua cho y. Không xưng Đế, nước Hàn cũng sẽ không bỏ qua cho y, sớm muộn gì cũng sẽ thu thập y. Đằng nào cũng vậy, cho y thần khí, châm ngòi một chút, chắc chắn y sẽ xưng Đế! Thiên Nữ Giáo sau lưng ủng hộ y tất sẽ xảy ra nội loạn!
“Giao thần khí cho y, y có thể xuất binh bảo vệ chúng ta sao?”
Giả Vô Quần trả lời: Sẽ không! Chỉ có Bệ hạ thoái vị, dâng thần khí lên, ủng hộ Ngô Công Lĩnh leo lên Hoàng vị nước Tống, thống nhất ôm cả đại quyền nam bắc nước Tống, y mới có thể kiệt lực đánh với nước Hàn một trận, nước Tống mới có thể thu được không gian chiến lược, chờ khi hai bên tích cóp được sức mạnh mới có năng lực phản kháng. Ba phái lớn của nước Tống sẽ giúp việc này, nhưng Bệ hạ sẽ không đồng ý. Bệ hạ thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành!
Tử Bình Hưu trầm mặc, hiểu vì sao vừa nãy đối phương lại nói Hoàng đế sẽ không đồng ý.
Giả Vô Quần lại viết xuống một hàng chữ nữa, xoay qua cho ông ta xem: Giữ Tống, Bệ hạ sẽ mất, nhưng cũng bảo đảm quyền vị Thừa tướng sẽ không mất! Giữ Bệ hạ, Đại Tống và Bệ hạ cùng mất, Thừa tướng cũng mất! Ta không dạy Thừa tướng làm thần tử bất trung bất nghĩa, lựa chọn ra sao, Thừa tướng tự xét lại!
Tử Bình Hưu lại đứng dậy, bồi hồi không thôi, thi thoảng ông ta lại cúi đầu, thi thoảng lại ngẩng đầu lên trời thở dài thở ngắn.
Ông ta hiểu ý của Giả Vô Quần. Chỉ cần ông ta chủ trì việc này, chẳng những có thể bảo vệ cho mình, còn có thể giữ được một nhóm người trong triều. Nếu Ngô Công Lĩnh muốn thuận lợi tiếp nhận nước Tống sẽ

vẫn cần những người như ông ta. Nhưng theo như Giả Vô Quần nói, một khi làm việc này, thì chính là bất trung bất nghĩa.
Giả Vô Quần lẳng lặng nhìn ông ta đi tới đi lui, từ khi bị Phiêu Miễu Các cắt lưỡi, ông ta chỉ có thể yên lặng.
Một lúc lâu sau, Tử Bình Hưu quay lại nhìn ông ta, hỏi: “Có phải tiên sinh đã có ý tưởng này từ trước, chỉ là chậm chạp không chịu nói ra?”
Giả Vô Quần lại nâng bút viết nguyên nhân xuống cho ông ta xem: Hạ hạ sách, nói sớm cũng vô ích, tới lúc thần hồn nát thần tính, Bệ hạ lấy cọc gỗ làm binh, tai mắt khắp nơi, chỉ động lạ một chút chính là tai hoạ. Không đến lúc cuối cùng, không thể hành động thiếu suy nghĩ, Thừa tướng không thể để lộ ra bất kỳ đầu mối nào. Đến cuối cùng, chỉ cần đẩy nhẹ ba phái lớn một cái, tất sẽ không chút do dự mà giúp Thừa tướng một chút, nước chảy thành sông. Có ba phái lớn bảo hộ, Thừa tướng cũng sẽ không nguy hiểm!
Tử Bình Hưu đứng cười đắng ngắt. Ông ta hiểu, chỉ đẩy nhẹ một cái thôi, Hoàng quyền sẽ tan thành mây khói chỉ trong nháy mắt. Ông ta thở dài: “Thật sự đúng là tiên sinh đã cho ta một biện pháp tốt, thực sự đã đẩy lão phu vào tình thế khó xử, khó mà chọn lấy hay bỏ! Ta muốn hỏi tiên sinh một câu, tiên sinh đưa ra hạ sách này sẽ áy náy chứ?”
Giả Vô Quần lại viết: người điều khiển đại thế vẫn còn, quy tắc không thay đổi, vĩnh viễn không thể tránh được tranh tranh đoạt đaotj. Ai là Quân, ai xưng Đế, có liên quan gì tới ta? Ta chỉ nguyện giữ được một phương Tử Phủ bình an, không quan tâm thiên hạ thuộc về ai!
“Mạt tướng vô năng, tội đáng chết vạn lần!”
Trong trướng trung quân của quân Hàn, một viên tướng chiến giáp lộn xộn chật vật quỳ rạp xuống, xấu hổ thỉnh tội.
Viên tướng này dẫn theo mười vạn đại quân đuổi vào một sơn cốc, đột nhiên núi lở, đá lăn chặn mất đường lui trước sau, đại quân tiên phong gặp phục kích, sau đó tuy có nhân mã khẩn cấp cứu viện, nhưng không ngờ quân Tống lại vây đánh viện binh. Khi đại quân gặp đại bại trở ra, lại gặp phục binh phục kích trên đường lui.
Tiến thối đều bị đánh bại, mười vạn nhân mã gần như toàn quân bị diệt, chỉ còn mấy ngàn người trốn về được, viên tướng nãy cũng suýt mất mạng, may nhờ tu sĩ liều mạng giúp mới thoát được một kiếp.

Trong trướng, ai nấy đều nghiêm mặt, từ khi Hàn Tống giao chiến đến nay, đây là lần đầu tiên quân Hàn chịu cái thiệt lớn như thế.
Kim Tước chăm chú nhìn người quỳ dưới đất một lúc mới thở dài: “Trận này bại, không phải do ngươi sai, là ta khinh địch liều lĩnh, ngươi lui xuống nghỉ ngơi đi.”
“Đa tạ đại soái thi ân không giết.” Viên tướn nọ cảm động rơi nước mắt dập đầu đứng dậy, lau nước mắt rời đi.
Kim Tước xoay người đi tới trước địa đồ, trầm ngâm nói: “Bố trí chướng nhãn dụ địch đánh viện binh, lại cướp đường về thế này tiết tấu cực kỳ nghiêm mật, cực kỳ có phương pháp điều binh khiển tướng, không phải thủ đoạn Triệu Chi Hoán có thể thi triển, chỉ có thể là La Chiếu…. Chẳng lẽ La Chiếu đã quay về?”
Ông ta vừa dứt lời, bên ngoài đã có quan đưa tin hô báo chạy vào trong: “Đại soái, thám tử báo, chủ soái quân Tống Triệu Chi Hoán đã bị rút đi, La Chiếu đã quay lại, một lần nữa thống lĩnh quân Tống ác chiến!”
“A, La Chiếu đã quay lại rồi?” Trong trướng lập tức xôn xao.
Kim Tước ép cho quân Tống không thở nổi, có thể nói, với quân Hàn, La Chiếu cũng là khúc xương khô khó gặm.
Đối mặt với La Chiếu, quân Hàn cũng chỉ có thể bước từng bước đến, muốn tốc chiến tốc thắng sao? La Chiếu không ăn chay, không thể làm bừa.
Quả nhiên La Chiếu đã về! Kim Tước chậm rãi nhắm hai mắt lại, buông tiếng thở dài: “Chỉ trách ta khinh địch, trận này đã cổ vũ sĩ khí quân Tống!”
…
Trong trận doanh quân Tống, nơi nơi đều hớn hở vui mừng, trong quân trướng, La Chiếu đang hạ từng quân lệnh lại không thể nhẹ nhõm.
Y và Kim Tước giao thủ đã lâu như vậy nên hiểu trận này thắng là do mình gặp may, quân Hàn liều lĩnh mới cho mình cơ hội hạ thủ.
Khi tiếp nhận bên này, y cũng hơi bất ngờ, không biết vì sao sau khi Kim Tước tham gia thì đột nhiên chiến sự thay đổi như vậy.
Thực tình y không biết Kim Tước đang lo lắng về uy hiếp từ phía Ngưu Hữu Đạo, trong lòng thầm lo lắng, muốn đẩy nhanh tốc độ, giải quyết xong nước Tống trước khi cuộc chiến Yến Triệu kết thúc, tránh khỏi đến

lúc đó hai mặt đều gặp địch, nên y mới nhặt được cái tiện nghi này.
Cũng phải cảm tạ chủ soái tiền nhiệm Triệu Chi Hoán của quân Tống liên tiếp bị đánh bại, dùng tổn thất to lớn đổi lấy sự chủ quan của Kim Tước.
Nhưng tin chiến thắng truyền về Kinh thành nước Tống lại khiến cho triều đình mừng rỡ, cổ vũ sĩ khí dân tâm, trắng trợn tuyên dương.
Nhưng họ cũng không cao hứng được bao lâu, La Chiếu chỉ ngăn được thế cuồng tiến của quân Hàn, khó mà ngăn được quân Hàn tiến chậm từng bước.
Triều thần nước Tống đang đầy chờ mong lại dần dần thất vọng.
Thế cục càng ngày càng không ổn, cuối cùng Tử Bình Hưu vẫn đưa ra lựa chọn cuối cùng mà mình không hề muốn kia, Giả Vô Quần tự thân xuất mã, bí mật liên hệ với người của ba phái lớn nước Tống.
Lựa chọn đảm bảo hoàng quyền của Mục thị hay đảm bảo nước Tống? Ba phái còn phải nghĩ nhiều sao?
Trong tình huống bình thường, khẳng định ba phái sẽ lựa chọn đảm bảo hoàng quyền của Mục thị, vì họ không muốn nội loạn sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của mình. Nhưng tình hình hiện giờ, vừa có thể thu lại lãnh địa ở phía nam mà Ngô Công Lĩnh chiếm mất, lại vừa có Tử Bình Hưu đồng ý giúp đỡ ổn định nội bộ, không khiến xảy ra đại loạn.
Lúc này, bảo vệ nước Tống chính là bảo vệ lợi ích của ba phái, còn về ngoại bộ, các nhà tự quét tuyết trước cửa, không còn trông cậy vào nước Yến sẽ xuất binh.
Giả Vô Quần chẳng mất mấy công đã thuyết phục được ba phái lớn.
Sau đó, ba phái lớn cấp tốc phái người bí mật hộ tống Giả Vô Quần tới phía nam nước Tống bí mật gặp Ngô Công Lĩnh.
Sau một hồi bí mật đàm phán, Giả Vô Quần rời đi. Nhặt trang giấy dưới đất, nhìn mấy chữ Giả Vô Quần lưu lại, Ngô Công Lĩnh lau mồ hôi lạnh, ánh mắt hưng phấn như dã thú: “Tự nhiên tìm tới cửa, trời cũng giúp ta!”
…
Dưới mái hiên hành lang, Phùng Quan Nhi ngồi dựa trên ghế, ánh mắt đầy lo sầu. Nàng đã gầy đi rất nhiều.
La Chiếu lại lên chiến trường.

Vậy mà vẫn không thay đổi được thế cục trận chiến, khiến cho nàng cực kỳ lo lắng, chỉ lo y sẽ xảy ra chuyện bất trắc.

Chương 1272: Kinh biến (2)

Chương 1272: Kinh biến (2)
“Phu nhân, chưởng môn đến rồi!” Một tu sĩ hộ viện chạy tới báo cáo.
Phùng Quan Nhi sững sờ, nghi ngờ hỏi: “Chưởng môn?”
“Quan Nhi!” Có tiếng nói quen thuộc vang lên, Phùng Quan Nhi nhìn lại, thật đúng là khách quý bất ngờ đến chơi, pháp giá của Chưởng môn Lăng Tiêu Các Quan Cực Thái đích thân tới.
Nàng vội đứng dậy chạy xuống bậc thang bái kiến, có thể nói là hoàn toàn bất ngờ. Chưởng môn cao quý lại tự tìm đến nhà mình, đây là lần đầu tiên đó.
Hai người ngồi xuống phòng khách, Quan Cực Thái cho tả hữu lui xuống, nói rõ ý đồ đến đây, hy vọng Phùng Quan Nhi có thể giúp đỡ khuyên La Chiếu phối hợp hành động với mình. Dù sao lúc này trong tay La Chiếu cũng đang giữ binh quyền nơi tiền tuyến.
Muốn đổi Hoàng đế? Phùng Quan Nhi khiếp sợ, vội hỏi: “Không thể nào. La Chiếu tâm cao khí ngạo, chắc chắn sẽ không làm phản thần, huống chi, chàng còn là nghĩa tử của Bệ hạ, xin Chưởng môn nghĩ lại!”
“Nếu dễ khuyên cũng sẽ không tìm ngươi. Ngươi cùng y là phu thê nhiều năm, chỉ cần cố gắng khuyên y một chút.”
Phùng Quan Nhi lắc đầu liên tục: “Chưởng môn, con khuyên cũng vô dụng, chuyện này chàng sẽ không nghe con. Huống chi, hiện giờ chàng với con…”
Quan Cực Thái: “Ta có nghe nói chuyện của các ngươi, cũng có thể hiểu được. Y liên tục gặp thất bại, đây chẳng qua là mất ý chí nhất thời, hậm hực phát tiết lên ngươi thôi. Trước khác nay khác, ngươi nói cho y biết, chỉ cần y ngoan ngoãn phối hợp, không cần phải nói nhiều, dù là nể mặt ngươi, Lăng Tiêu Các cũng sẽ tiếp tục bảo vệ tiền đồ cho y!”

Phùng Quan Nhi có khổ khó nói, cũng xấu hổ không dám mở miệng, nếu không phải vì lo lắng cho an toàn của La Chiếu, chuẩn bị sẵn sàng cho y một đường lui khi nước Tống mất đi đại thế, nàng đã đi tìm một sợi dây treo cổ mình lên xà nhà rồi.
“Chưởng môn, vô dụng thôi, chàng sẽ không đồng ý chuyện này!”
“Ngươi xác định là vô dụng?”
“Thực sự vô dụng. Chắc chắn chàng sẽ không đồng ý!”
Quan Cực Thái không nói hai lời, đứng dậy liền đi.
Phùng Quan Nhi sợ hãi. La Chiếu thuộc phái bảo Hoàng, một khi ba phái lớn đã quyết định đổi Hoàng đế, khó mà lường được hậu quả.
“Chưởng môn, chưởng môn…” Phùng Quan Nhi đuổi theo.
Hai tu sĩ lách ra cản nàng lại: “Phu nhân, đi theo chúng ta một chuyến đi!”
…
Quan Cực Thái chạy tới hoàng cung, hội hợp với Chưởng môn Huyết Thần Điện Cù Phiên, Chưởng môn Liệt Thiên Cung Ngô Thừa Vũ, cùng đi tìm Hoàng đế nước Tống Mục Trác Chân.
“Thương Kiếm?” Mục Trác Chân kinh nghi bất định, không biết vì sao ba vị Chưởng môn lại muốn xem thần khí trấn quốc vào lúc này, cũng nghi hoặc hỏi: “Vì sao nhất định phải xem?”
Cù Phiên đáp: “Bên ngoài có lời đồn, nói rằng thần khí thất lạc, nên chúng ta tới đây xem.”
Mục Trác Chân nhận ra lời này không thật nên không chịu đưa ra: “Ba vị Chưởng môn yên tâm, thần khí trấn quốc hiện vẫn đang nằm trong kho bí mật, ngoại trừ trẫm, không ai có thể mở ra, tuyệt đối không có khả năng bị mất!”|
Ngô Thừa Vũ lạnh lẽo nói: “Xem một chút thì có làm sao? Chẳng lẽ chúng ta không thể nhìn?”
Mục Trác Chân nhìn chằm chằm phản ứng của ba người, cuối cùng đột nhiên hỏi: “Lời đồn là thật? Thực sự ném đi sao?”
Quan Cực Thái phất tay ra hiệu, đệ tử đằng sau đột nhiên lách ra, bắt Mục Trác Chân lại, ấn ông ta quỳ xuống đất.
Tổng quản đại nội Mạc Cao thất thanh hô: “Các ngươi muốn làm gì? Người đâu!”

Một đám thái giám tu sĩ nghe gọi muốn xông vào thì thấy hàn quang loé lên, một thanh kiếm gác trên cổ Mục Trác Chân khiến cho người xông tới đều phải chùn chân.
Trong cung ngoài cung đột nhiên đại loạn, đệ tử ba phái đột nhiên ra tay bắt tất cả con trai con gái của Mục Trác Chân áp tiến vào trong cung.
Trong cung, tầng tầng cấm quân vây quanh chưởng môn ba phái lớn, nhưng Hoàng đế còn đang bị bắt ở đó, cấm quân không dám hành động thiếu suy nghĩ.
Tới khi con trai con gái của ông ta bị áp đến, cấm quân không thể không tránh đường cho đi.
Ba phái lớn giữ con cái của Mục Trác Chân uy hiếp, nhưng ông ta vẫn không hé miệng, vẫn không chịu giao ra thần khí trấn quốc.
Sau đó, ba phái lớn dùng cực hình với ông ta. Mục Trác Chân không chịu được tra tấn tàn khốc, lại thấy con trai con gái, từng người ngã xuống trong vũng máu, cuối cùng, đành buông tay.
Cửa kho bí mật mà đồng kiêu thiết chú cũng không thể mở ra cuối cùng đã được mở, một thanh cổ kiếm đen nhánh to bằng bàn tay rơi vào tay ba phái lớn.
Choang! Quan Cực Thái nâng kiếm, tuỳ tiện chặt một thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn làm đôi, xác minh thật giả rồi mới gật đầu với Cù Phiên và Ngô Thừa Vũ.
Trong triều phòng, bách quan tụ tập, Tử Bình Hưu nhắm mắt dưỡng thần ngồi ngay ngắn.
Bách quan hết kiên nhẫn rồi, có người hỏi: “Thừa tướng, rốt cuộc vì sao ngài gọi chúng ta tới đây?”
Tử Bình Hưu không mở mắt, lạnh nhạt nói: “Chờ lấy là được.”
Có tiếng lao xao bên ngoài vọng lại, có người hé mắt nhìn qua cửa sổ, tháy hộ vệ cấm quân trong cung bôn ba qua lại, bèn gọi mọi người lại hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”
Có người muốn đi ra ngoài xem rõ ngọn ngành, lại bị tu sĩ ngoài cửa ngăn lại.
Một lúc sau, có mấy đệ tử ba phái đi vào, tới bên cạnh Tử Bình Hưu, hộ vệ hai bên, một người cúi xuống thì thầm với ông ta gì đó.

Tử Bình Hưu nghe xong mới chậm rãi mở mắt, chậm rãi đứng dậy, trầm giọng nói: “Chư vị đều hiểu rõ thế cục hiện giờ của Đại Tống ta. Lúc này, lão phu muốn hỏi chư vị một chút, chư vị có muốn giữ Đại Tống không?”
…
“Đại đô đốc, phu nhân đã tới.”
Có người ngoài trướng thông báo, La Chiếu ngồi trước địa đồ bên trong quay đầu lại, chỉ thấy Phùng Quan Nhi cùng mấy đệ tử Lăng Tiêu Các đi vào trong.
Thấy Phùng Quan Nhi, trái tim La Chiếu lại đau đớn không thôi, nhưng vẫn bình tĩnh hỏi: “Nàng tới làm gì?”
Phùng Quan Nhi bối rối, nhìn quanh một lát, nói với những người khác trong trướng: “Các ngươi lui xuống trước đi.”
Mấy văn lại khom người cáo lui.
Sau đó, nàng cũng nói rõ ý đồ mình đến đây, khuyên La Chiếu tạm nghe theo sắp xếp của ba phái lớn.
Sắc mặt La Chiếu vặn vẹo, cánh tay run rẩy đưa lên chỉ vào nàng, nửa ngày không nói nên lời!
Phùng Quan Nhi tràn đầy đau khổ. Nàng không muốn tới khuyên, nhưng nàng không đồng ý không được. Nàng không thể để cho ba phái cùng hạ độc thủ với La Chiếu.
“Tiện nhân!” La Chiếu rút kiếm chỉ vào Phùng Quan Nhi: “Ngươi không biết xấu hổ thì thôi, giờ còn muốn dạy ta làm ra chuyện bất trung bất nghĩa. Ta há có thể tha cho ngươi!”
Dứt lời, y vọt tới muốn giết nàng, nhưng tu sĩ đi theo nàng đâu có ăn chay, lập tức ra tay chế trụ La Chiếu đang gào thét.
Mành lều lại được xốc lên, một người đi vào, ý cười đầy mặt lấy ra một thánh chỉ của Bệ hạ.
Người đến chính là thống soái tiền tuyến vừa mới bị thay đi Triệu Chi Hoán: “La Chiếu, ngươi không tuân theo ý chỉ của Bệ hạ sao? Bệ hạ có chỉ, đại quân tiền tuyến do ta thống lĩnh, ngươi có thể tạm nghỉ ngơi!”
“Gian tặc. Hẳn là giả truyền thánh chỉ!” La Chiếu giãy dụa nổi giận mắng um lên, tu sĩ bên cạnh lại ra tay, y không thể lên tiếng nữa.

Triệu Chi Hoán cười lạnh, cầm thánh chỉ quay người đi ra, tuyên chi cho toàn quân tướng sĩ.
Trong sơn cốc phía sau, tiếng đánh nhau vang lên kịch liệt, Huệ Thanh Bình không quay đầu tiếp tục đi lên núi.
Đệ tử đi theo ai nấy đều lo sợ bất an, sư phụ phản bội sư môn rồi, phản bội Thiên Nữ giáo!
Bản thân Huệ Thanh Bình mặt không biểu tình, trước đây cũng không nghĩ qua bản thân sẽ đi đến bước đường này.
Người nguyện ý theo bà ta phản bội Thiên Nữ giáo, bà ta dẫn đi, trên cơ bản đều là người một phe của bà ta.
Người không muốn hoặc không dám phản bội, trước đó khi phân chia tra hỏi đã bị bà ta dẫn vào bẫy, lúc này đang bị tu sĩ ba đại phái nước Tống vây quét.
Chưa nói đến áy náy hay không áy náy gì, bà ta có lý do tự an ủi bản thân mình, là Thiên Nữ giáo có lỗi với bà ta trước, là Thiên Nữ giáo hi sinh bà ta trước!
Bà ta bây giờ đã chung một chiến tuyến với Ngô Công Lĩnh, đối mặt với lợi ích lớn hơn, bà ta nghe sự xui khiến của Ngô Công Lĩnh, nội ứng ngoại hợp với ba đại phái nước Tống, đối với người của Thiên Nữ giáo phía bên đây hạ độc thủ loại trừ, tiếp tay dọn dẹp cho ba đại phái nước Tống bên này.

Chương 1273: Tội kỷ chiếu*

Chương 1273: Tội kỷ chiếu*
(* Tội kỷ chiếu: Chiếu Thư tự trách tội mình)
Muốn có được thiên hạ nước Tống, thì nhất định phải đưa ra chấm dứt và lựa chọn, đây chính là cái giá mà Ngô Công Lĩnh và bà ta phải trả, ba đại phái nước Tống không thể để bên này một chân đạp hai thuyền, cũng không thể để Thiên Nữ giáo tiếp tục khống chế bên đây, nhất định phải để quyền khống chế nằm trong tay mình mới yên tâm.
Ngừng đánh nhau rồi, chưởng môn Lăng Tiêu các Quan Cực Thái đích thân đến hiện trường lạnh lẽo quét mắt nhìn thi thể đệ tử Thiên Nữ giáo phân tán khắp nơi trong núi, mặt không biểu tình quay người bay vút đi.
Từ vùng hoang vu quay trở về phủ thành, chạy thẳng đến phủ đệ Ngô Công Lĩnh...
Trong đình viện, trên mặt đất một đống đao kiếm gãy, trong tay nâng lấy Thương kiếm chấn quốc thần khí của nước Tống, vuốt ve qua lại không ngừng, chậc chậc: "Bảo kiếm của Thương Tụng Vũ Triều, món đồ tốt, quả nhiên là món đồ tốt!"
Bên cạnh, chưởng môn Đồng Tiên các hiện nay Đơn Đông Tinh âm thầm cảm thán, tên này quả nhiên là làm được hoàng đế nước Tống rồi!
Vì để xác nhận ba đại phái nước Tống không lừa gạt bên này, Đơn Đông Tinh hắn đại diện cho bên này đích thân đi sang Tống Kinh bên kia xem xem đã xảy ra chuyện gì, chính mắt thấy Tống hoàng Mục Trác Chân bị bắt lại, chính mắt thấy một số nữ tử của Mục Trác Chân bị giết, chính mắt thấy một số trung thần thà chết cũng không theo bị giết.
Mặc cho tận mắt nhìn thấy, nhưng ngẫm nghĩ lại quá trình một đường phát tài này của Ngô Công Lĩnh, ông ta vẫn có cảm giác hoang đường như mơ, từ phản tướng nước Yến trở thành hoàng đế nước Tống?

Ngoài cảm khái ra còn có chút thương tiếc, phía trước là Thiên Nữ giáo, bây giờ là ba đại phái nước Tống, Đồng Tiên các vẫn là phải đứng sang bên cạnh, không còn cách nào khác, thực lực của Đồng Tiên các vẫn còn yếu hơn chút, không có thực lực khống chế đại cục.
Tiếng bước chân truyền đến, Quan Cực Thái dẫn theo một nhóm đệ tử trực tiếp xông vào.
Ngô Công Lĩnh quay đầu nhìn, lập tức ha ha cười lớn nói: "Quan chưởng môn, như thế nào? Ngô mỗ nói lời giữ lời không lừa ngươi chứ?"
Quan Cực Thái hừ lạnh trong lòng, chuyện ngươi hãm lại lừa gạt còn ít hay sao?
Ngô Công Lĩnh đóng vai quan thanh liêm thẩm án, làm đống tấm biển Thanh Thiên đại lão gia, đồng thời chuyện bách tính quỳ xuống lau nước mắt, ông ta sớm đã nghe nói, biết rõ đây là tên không biết xấu hổ.
Ông ta cũng cảm khái, trước kia hận không thể giết chết Ngô Công Lĩnh, bây giờ lại phải giúp vị này bước lên hoàng vị nước Tống, ông ta cũng có cảm giác nằm mơ.
Ông ta cũng lười nói nhảm: "Ngươi xác định có thể rút quân từ phía Bắc?"
Ngô Công Lĩnh hỏi ngược lại: "Không rút quân còn có thể như thế nào, La Chiếu không theo, chỉ dựa vào tên ăn hại Triệu Chi Hoá kia, có thể là đối thủ của Kim Tước lão quỷ sao?"
Quan Cực Thái: "Ngươi không phải được xưng là năng chinh thiện chiến hay sao? Tại sao không đích thân đến tiền tuyến ra tay?"
Ngô Công Lĩnh quơ quơ kiếm trong tay: "Đường xa như thế, nhân mã dưới trướng của ta lại không bay qua được, chẳng lẽ các ngươi muốn để ta đích thân đi chỉ huy..." Trong lúc nhất thời có chút không biết nên xưng hô với nhân mã phía Bắc như thế nào, nhân mã triều đình nước Tống? "Haizz, nói chung nhân mã của phía Bắc, tình hình như thế nào ta một chút cũng không biết, ta chạy đi rồi, binh không biết tướng, tướng không biết binh, trận chiến này không cách nào đánh được, việc đưa đến tận cửa tìm trận thua ta không làm, bảo bọn họ khẩn cấp rút lui mới chính là thượng sách!"
Quan Cực Thái: "Ngươi không phải là sợ Kim Tước chứ?"

Ngô Công Lĩnh: "Quan chưởng môn, việc này với việc có sợ hay không không liên quan với nhau, mà gọi là người thức thời mới là trang tuấn kiệt. Tình hình nước Tống bây giờ, bị nước Yến khuấy một cái, đã suy yếu, nhân mã Nam Bắc ở chung một chỗ cũng khó có thể là đối thủ của quân Hàn, biết rõ không thể mà cho là có thể là chuyện người ngu ngốc làm, nếu như biết là chuyện ngu ngốc, thì không cần thiết phải cứng đối cứng với quân Hàn."
Quan Cực Thái: "Chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn quân Hàn chiếm phần lớn lãnh thổ hay sao?"
Ngô Công Lĩnh xua tay: "Tranh giành thắng thua nhất thời không có ý nghĩa, bọn họ thích chiếm, cứ để bọn họ chiếm là được rồi, chiếm rồi cũng chưa chắc có thể là của bọn họ, nhượng bộ cũng không hẳn là thua. Để đại quân phía Bắc nhanh chóng rút lui, cho quân Hàn tiến vào, Kim Tước có bản lĩnh ném bỏ lương thực và đồ quân nhu đuổi theo xem, chỉ cần chúng ta bảo toàn thực lực, Kim Tước có gan kéo dài chiến tuyến thử, nghĩ rằng ông ta cũng không dám!"
"Nhân mã nước Hàn cũng không phải vô cùng vô tận, dù sao cũng là có hạn. Nước Tống diện tích bề dày quân sự lớn như vậy, chính là ưu thế duy nhất của chúng ta, cần phải dương trường tị đoản(1). Đánh không thắng không mất mặt, đánh không thắng thì thừa nhận là đánh không thắng, không cần thiết phải liều chết đến cùng, đánh không thắng chúng ta có thể chạy a! Quan trong là bảo tồn thực lực, chỉ cần chúng ta đủ thực lực, quân Hàn đi vào càng sâu, hậu cần tiếp viện của họ tiêu hao càng nhiều, trận tuyến kéo càng dài, cơ hội ra tay của chúng ta càng nhiều."
(1) Dương trường tị đoản: phát triển điểm mạnh, né tránh điểm yếu.
"Không cần lấy cứng chọi với cứng, họ tiến thì chúng ta lùi, họ dừng thì chúng ta quấy rối, vây quanh náo bên trái, náo bên phải, náo phía sau, náo phía trước đều được, từ đầu đến cuối để bọn họ duy trì một cường độ nhất định. Gì mà quyết một trận thắng thua đừng nghĩ nữa, Kim Tước lão quỷ không dễ chọc, chỉ cần tiếp tục hao tổn, chúng ta hao tổn được, nước Hàn hao không nổi."
"Mấy trăm vạn đại quân đi sâu vào nội cảnh nước Tống thời gian dài, nội bộ nước Hàn không đủ binh lực, đợi đến khi trận chiến Yến Triệu

kết thúc, đến lúc đó xem nước Hàn sợ hay không. Chỉ cần chúng ta duy trì đủ thực lực, để nước Hàn ăn đến miệng không cách nào nuốt xuống triệt để, nước Yến không hi vọng nhìn thấy nước Hàn lớn mạnh, đến khi đó cho dù là hai bên giả vờ đàm phán liên thủ, nước Hàn vì tự bảo vệ mình, đến khi đó tự nhiên sẽ không đánh mà lui!"

Vẻ mặt Quan Cực Thái vặn vẹo nói: "Ngươi sắp làm hoàng đế nước Tống rồi, ngươi cứ như vậy trơ mắt nhìn nước Tống bị nước Hàn đánh cho nát bét hay sao?"

Ông ta muốn chửi mẹ nó rồi, nếu như cứ tiếp tục như vậy, làm cho nước Tống nát bét rồi, phải bao lâu mới có thể hồi phục nguyên khí? Lợi ích của ba đại phái sẽ phải chịu tổn thất cực lớn.

Nước Tống đánh nát rồi thì nát rồi, Ngô Công Lĩnh chẳng sao cả, ông ta mới không gánh vác gì cả, bảo ông ta vì nước Tống mà liều mạng càng không có khả năng.

Ông ta tận tình khuyên bảo nói: "Quan chưởng môn, ngươi ép ta, ta cũng không còn cách nào a, tình hình trước mắt là như vậy, đánh không thắng chính là đánh không thắng, ngươi ép ta, ta cũng không thể đánh thắng a! Đánh nát rồi thì đánh nát rồi, đánh nát rồi thì xây dựng lại từ đầu là được, giữ được núi xanh thì lo gì không có củi đốt, dù sao cũng hơn là diệt quốc đúng không? Bảo tồn lực lượng chiến đấu với nước Hàn đến cùng chính là chiến thắng! Vua cũng thua thằng liều, cứ như vậy nghĩ tất cả các biện pháp tiếp tục kéo dài bọn họ, đánh không thắng còn liều mạng, đầu óc ta có bệnh còn hơn!"

Quan Cực Thái cắn răng nói: "Ngươi làm như vậy, vô số người phải tan cửa nát nhà, ngươi không sợ bị nước bọt của bách tính nước Tống dìm chết hay sao?"

Ngô Công Lĩnh: "Mạng quan trọng hay là nước bọt quan trọng? Bách tính dễ quên, qua rồi thì sẽ quên thôi, lòng người mà, chiến sự kết thúc rồi tiếp tục nghĩ cách lấy lòng là được, trước tiên bảo vệ được khả năng yên thân gửi phận mới là thượng sách!"

Tống Kinh, loạn tung tùng phèo, bởi vì Tống hoàng Mục Trác Chân hạ xong tội kỷ chiếu liền chạy mất.

Trên tội kỷ chiếu, Mục Trác Chân nói bản thân vô năng có lỗi với bách tính nước Tống vân vân, thoái nhượng hoàng vị cho Ngô Công Lĩnh!

Kinh thành bách quan cũng nhao nhao dẫn theo gia quyến rời khỏi kinh, đi về phía Nam, không đi không được, dựa theo chiến lược của Ngô Công Lĩnh, kinh thành này sớm muộn gì cũng phải để cho quân Hàn chiếm.

Chương 1274: Ngự giá thân chinh (1)

Chương 1274: Ngự giá thân chinh (1)
Động tĩnh này vừa nổi lên, bất kể là gia đình giàu có ở kinh thành hay là bách tính bình dân, có điều kiện đều ào ào di chuyển về phía Nam.
Giữa đoàn xe trùng trùng điệp điệp, trong một chiếc xe ngựa lung lay, Mục Trác Chân si ngốc ngơ ngẩn ngồi dựa trên thùng xe, ánh mắt rã rời vô thần.
Ông ta còn không biết bản thân mình đã hạ tội kỷ chiếu, nhưng lại hiểu rõ, ý chỉ bây giờ còn không phải là ba đại phái và những nghịch thần kia muốn mô phỏng như thế nào thì mô phỏng, ấn chương của ông ta muốn đóng như thế nào thì đóng như thế nấy.
Hoàng hậu không ngừng lau nước mắt, đại nội tổng quản Mạc Cao đi cùng trong xe ảm đạm.
Ba đại phái vốn định giết Mục Trác Chân, được Ngô Công Lĩnh bảo vệ, Ngô Công Lĩnh bảo bọn họ trước tiên để đó, nói còn có tác dụng lớn.
Đi theo đoàn xe, còn có lượng lớn cung nữ thái giám. Xe ngựa không đủ, không ít phi tần hậu cung chỉ có thể ngồi chen chúc trên xe ba gác, một đường phơi gió phơi nắng, cũng không lời oán thán nào. Có thể sống sót đã không tệ rồi, còn chưa biết đối mặt ở phía sau sẽ là kết cục gì, trong lòng hoảng loạn.
Trong đoàn xe, bách quan đều ở đó, liền trực tiếp ở trong buồng xe xử lý công vụ.
Trong xe ngựa làm việc, lắc lư có chút hoa mắt, Tử Bình Hưu nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ.
Trên càng xe ở bên ngoài, Giả Vô Quần treo chân đu đưa, ngồi dựa vào cửa xe, khi thì nhìn người phi xe lái xe, khi thì khoan thai tự đắc thưởng thức phong cảnh dọc đường.

Tử Bình Hưu đột nhiên lên tiếng, hỏi tình hình của Mục Trác Chân, sau khi được biết rất yên tĩnh, vẫn là nhịn không được thở dài một tiếng "Haizzz!"
Ban đầu, đụng đến Mục Trác Chân ba đại phái có thể vẫn còn chút cố kị, nhưng mà dưới sự phối hợp của bách quan, sự vật quân sự chính trị tất cả xoay chuyển như thường, bình thường xoay chuyển như thế nào thì xoay chuyển như thế nấy, chưa xảy ra bất kỳ nhiễu loạn gì, cứ như thế trên dưới liên thủ điều vị hoàng đế Trác Mục Chân này đi.
Tiền tuyến quân Tống giao chiến, dưới sự suất lĩnh của thống soái Triệu Chi Hoán, toàn diện rút lui,
Sau khi quân Hàn đuổi theo được một quãng thời gian, phát hiện không đúng, lo lắng có bẫy, Kim Tước tính tình ổn định cưỡng chế lệnh đại quân ngừng lại.
Triệu tập các tướng bàn bạc, bàn bạc đến bàn bạc lui, cũng không ai có thể hiểu được cách đánh của La Chiếu là cách đánh gì.
Bên này vẫn không biết La Chiếu đã đột nhiên bị khống chế, chủ soái nước Tống lại đột nhiên đột thành Triệu Chi Hoán, nằm mơ cũng không nghĩ đến hướng này, ai có thể ngờ đến tiền tuyến giao chiến thống soái lại có thể như trò chơi trẻ con mà đổi tới đổi lui như thế?
Tình trạng mơ mơ hồ hồ này, khiến cho Kim Tước bối rối triệt để, cả đời chưa từng gặp phải tình trạng này.
Ngoài trướng "Báo" một tiếng, có tình báo truyền đến khẩn cấp, tình hình nước Tống vẫn chưa làm rõ, tin tức bên phía Tống Kinh ngược lại truyền đến trước, nói là Tống hoàng Mục Trác Chân thật sự hạ tội kỷ chiếu thoái lui rồi, đem hoàng vị nhường lại cho Ngô Công Lĩnh.
"Đem hoàng vị nhường lại cho Ngô Công Lĩnh?" Kim Tước sau khi giật tình báo đến tay thì trợn mắt hốc mồm, Ngô Công Lĩnh trở thành hoàng đế nước Tống?
Các tướng ngơ ngác nhìn nhau.
"Báo!" Lại có quân tình khẩn cấp đưa đến, quân tiên phong bắt được một số thương binh của quân Tống, căn cứ theo khai báo của thương binh, thống soái của quân Tống lại đổi thành Triệu Chi Hoán.
Bên đây còn đang suy nghĩ chuyện gì đang xảy ra, sau đó tình báo lần lượt đến cuối cùng khiến bên đây hiểu rõ được tình hình, ba đại phái

nước Tống phế bỏ Tống hoàng Mục Trác Chân, nâng đỡ Ngô Công Lĩnh lên ngôi.
Mà tình báo tiếp đó cho thấy, nhân mã phía Bắc của nước Tống đang rút về phía Nam, mà nhân mã phía Nam của Ngô Công Lĩnh đang tập kết lên phía Bắc.
Nói cách khác, bề dày quân sự Nam Bắc nước Tống đả thông triệt để, binh lực nước Tống và binh lực của Ngô Công Lĩnh liên thủ rồi, này sẽ khiến cho độ khó nước Hàn chiếm lấy nước Tống tăng lên nhiều.
Lúc trước vì sao Kim Tước lại ép Ngô Công Lĩnh quấy rối phía sau nước Tống? Chính là vì giảm bớt độ khó tấn công nước Tống, để tránh tiêu hao quá nhiều sức mạnh nước Hàn!
Đùng! Kim Tước đập một quyền lên trên bàn, phẫn nộ quát: "Truyền tin cho triều đình, hỏi Thiên Nữ giáo rốt cuộc là chuyện gì!"
Xảy ra chuyện gì? Thiên Nữ giáo làm sao biết xảy ra chuyện gì, chỉ biết Huệ Thanh Bình và Ngô Công Lĩnh cùng một giuộc phản bội sư môn.
Hết lần này đến lần khác ở một mức độ nào đó vẫn không thể nói là Huệ Thanh Bình phản bội sư môn, môn quy Thiên Nữ giáo là không thể lấy chồng, vì để đi quanh co đem Huệ Thanh Bình gả cho Ngô Công Lĩnh, trước tiên đã để Huệ Thanh Bình rút khỏi Thiên Nữ giáo.
Việc này thật sự không cách nào để nói rõ, nói rõ rồi thì chính là trò cười lớn cho thiên hạ.
Không muốn nói rõ cũng là lừa mình dối người, có ai còn không biết nguyên nhân Huệ Thanh Bình rút khỏi Thiên Nữ giáo hay sao?
Nói phản bội sư môn, cùng lắm cũng chỉ có thể nói là phe đệ tử kia của Huệ Thanh Bình phản bội sư môn, ở một mức độ nào đó người ta nghe lời sư phụ dường như cũng không tính là quá đáng.
Nói chung việc này khiến cho Thiên Nữ giáo triệt để thẹn quá hoá giận rồi.
Nội bộ Thiên Nữ giáo còn dễ nói, áp lực bên ngoài thì lớn, triều đình nước Hàn tức giận, Bách Xuyên cốc và Vô Thượng cung phẫn nộ, cũng hỏi tội Thiên Nữ giáo.
Ban đầu nếu như không phải Thiên Nữ giáo vì ham muốn cá nhân, Ngô Công Lĩnh chỉ có thể cùng quân Hàn tấn công nước Tống từ trước sau,

nói không chừng trước khi chiến trận tan thì đã gần như xé rách nước Tống rồi.
Ngô Công Lĩnh ngay từ khi bắt đầu cũng không có thực lực mạnh như vậy, khi đó không nghe lời căn bản không chịu được sự trừng trị, mọi mặt đều có thể trừng trị Ngô Công Lĩnh, chính bởi vì Thiên Nữ giáp cắt ngang chen một chân vào, kiềm chế Bách Xuyên cốc và Vô Thượng cung. Nước Tống vì tránh cho hai tuyến tác chiến cũng không động đến Ngô Công Lĩnh, dưới đủ loại nguyên nhân, thật sự đã cho Ngô Công Lĩnh cơ hội phát triển lớn mạnh.
Nói chung suy cho cùng vẫn là vì tư lợi của bản thân Thiên Nữ giáo, mới gây nên cục diện bây giờ.
Mà hiện tại, có được sự ủng hộ của ba đại phái nước Tống, Ngô Công Lĩnh bây giờ cũng không còn là người mà ai muốn trừng trị thì trừng trị, đã hoàn toàn đánh mất cơ hội trừng trị Ngô Công Lĩnh, Thiên Nữ giáo bây giờ muốn báo thù rửa hận cũng không còn cách nào khác.
Khiến cho sự việc trờ thành như vậy, tháng ngày của Thiên Nữ giáo cũng khó mà sống...
Vén mành trướng ra, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo khoanh chân ngồi tĩnh toạ, Quản Phương Nghi thật sự phục vị này.
Thực ra sau khi ra khỏi bí cảnh Thiên Đô, việc của Ngưu Hữu Đạo rất là nhiều, nhưng mà vị này mở mắt ra chính là việc, sau khi nhắm mắt lại dường như ngăn cách với thế gian, việc tu luyện có bận đến đâu cũng sẽ không dễ dàng buông xuống. Sự thay đổi nhanh chóng này, Quản Phương Nghi tự nhận rằng bản thân làm không được, nhiều việc phức tạp như thể làm sao có thể ổn định lại tâm tình?
"Đạo gia!" Quản Phương Nghi kêu lên, đợi Ngưu Hữu Đạo chậm rãi mở mắt rồi mới đi vào trong, nói: "Bên phía nước Tống nảy sinh kịch biến."
"Kịch biến?" Ngưu Hữu Đạo hơi cau mày nói: "Nước Tống không đến nỗi nhanh như vậy đã bị nước Hàn tiêu diệt rồi chứ?"
Quản Phương Nghi ném tình báo cho hắn xem: "Mục Trác Chân hạ tội kỷ chiếu, đem hoàng vị nhường cho Ngô Công Lĩnh!"
"...." Ngưu Hữu Đạo còn tưởng là mình nghe nhầm, cầm tình báo xem kỹ, có những việc tuy rằng trên tình báo không có, nhưng chỉ cần không ngốc đều có thể nhìn ra manh mối, vẫn chưa đến bước đường cùng, Mục

Trác Chân làm sao có thể thoái vị nhượng chức, bẩm bẩm một tiếng: "Xem ra là ba đại phái nước Tống phế bỏ Mục thị, ngược lại nâng đỡ Ngô Công Lĩnh, tên Ngô Công Lĩnh này thế mà lại làm hoàng đến nước Tống...."

Việc này hoàn toàn ngoài dự đoán, nhưng nghĩ kỹ một chút, lại hợp tình hợp lý, nhưng mà Ngưu Hữu Đạo nhìn như thế nào cũng cảm thấy hoang đường, nhưng sự thật hết lần này đến lần khác chính là như thế.

Chương 1275: Ngự giá thân chinh (2)

Chương 1275: Ngự giá thân chinh (2)
Quản Phương Nghi thở dài nói: "Đây là việc mà chư hầu các nước giày vò cả một đời cũng khó mà sờ được cạnh, cái tên không cần mặt mũi này lại hoàn toàn không phí công sức, hoàng vị nước Tống từ trên trời rơi xuống, thật sự rơi trúng đầu ông ta, điều này nhặt được lợi."
Ngưu Hữu Đạo cười khổ, lại lắc đầu: "Nói cũng không thể nói như vậy, cái mũ lớn như vậy ném xuống, sẽ ném chết người, khôn phải ai cũng có thể chịu đựng được, ông ta lại chịu đựng nổi, vì sao? Mặc kệ ông ta có cần mặt mũi hay không, chẳng qua chỉ là một phản tướng, có thể thoát thân khỏi sự vây quét của chư hầu nước Yến, còn có thể dừng chân dưới sự đấu sức của ba nước, lại có thể nhanh chóng tổ chức ra phạm vi thế lực của mình, khả năng khắp nơi mượn lực đả lực này không đơn giản."
"Hoàn cảnh đó của ông ta, nếu như thật sự muốn giữ thể diện, căn bản không thể sốn đến bây giờ, nếu không phải mặt dày mày dạn gắng gượng cưới được Huệ Thanh Bình, mượn được thế củaThiên Nữ giáo, bây giờ e là ngay cả không gian để thở dốc cũng không có, đã chết không toàn thây cũng có khả năng."
"Thương châu phản loạn nổi lên, mấy trăm ngàn nhân mã theo ông ta không nề hà cực nhọc, không có chỗ ở cố định, bị đuổi chạy đến chạy lui, sự cực khổ trong đó nghĩ cũng biết được. Mấy trăm ngàn nhân mã đi theo ông ta, cho dù là thân rơi vào hiểm cảnh cũng không thể chạy tản mất, có thể nhận được sự ủng hộ của nhiều nhân mã như thế, chỉ dựa vào điểm nay thì không đơn giản. Không có nền tảng gầy dựng từng bước từng bước một trước đó của ông ta, hoàng vị này cũng sẽ không rơi lên đầu ông ta. Bởi vì ông ta có chuẩn bị, cơ hội mới là của ông ta, nếu như không có chuẩn bị, cơ hội lần này cũng không có chuyện của ông ta,

người khác cũng sẽ không nghĩ đến ông ta. Nói ông ta nhặt được lợi có chút quá, là dựa vào bản lĩnh của ông ta mà được."
…
Đoàn người trùng trùng điệp điệp của kinh thành rút về phía Nam, cuối cùng hội hợp với đại quân lên phía Bắc của Ngô Công Lĩnh.
Sau khi gặp mặt chào hỏi, Ngô Công Lĩnh thúc ngựa đến trước một chiếc xe ngựa, roi ngựa vén màn xe ra, nhìn chằm chằm Mục Trác Chân vô tri vô giác đánh giá một hồi lâu, sau đó ánh mắt lại liếc nhìn lên người hoàng hậu già mà dê lại nơm nớp lo sợ.
Đêm đó, Huệ Thanh Bình bị Ngô Công Lĩnh tìm vái cớ đẩy ra, lại lấy cớ tra hỏi, Ngô Công Lĩnh triệu hoàng hậu vào trong trướng của mình.
Sau khi hoàng hậu vào trong rất lâu không ra ngoài, đợi đến sau nửa đêm khi khóc sướt mướt chạy ra ngoài thì quần áo đã lộn xộn, dứt khoát đập đầu chết trên một tảng đá lớn.
Xảy ra chuyện gì, có một số người biết rõ trong lòng, nhưng không ai lên tiếng.
Khi vừa bắt đầu, ba đại phái nước Tống vẫn không biết Ngô Công Lĩnh để Mục Trác Chân lại có thể có tác dụng lớn gì, bây giờ hiểu rồi.
Thì ra Ngô Công Lĩnh lo lắng sẽ có vấn đề gì, lo lắng ba đại phái nước Tống sẽ để lại đường lui gì đó, nhìn thấy Mục Trác Chân, sau khi xác nhận thân phận Mục Trác Chân, nghĩ ra một phần thống báo tội trạng, mắng Mục Trác Chân thẹn với Đại Tống vân vân. Sau đó lại nói Mục Trác Chân thẹn quá tự vẫn, hoàng hậu cũng nối gót ra đi theo ông ta, kỳ thực Mục Trác Chân là bị siết chết, mai táng chung một chỗ với hoàng hậu.
Về phần những phi tần hậu cung kia của Mục Trác Chân, phàm là sinh ra con nối dõi cho Mục Trác Chân, mặc kệ xinh đẹp đến đâu, Ngô Công Lĩnh cũng không chừa lại, xử tử toàn bộ.
Con gái của Mục Trác Chân, cũng bí mật chôn giết toàn bộ, có thể nói là nhổ cỏ tận gốc.
Đối với bên ngoài thì nói là phạt đi làm lao dịch, rất lâu về sau mới nói là khi giao chiến với nước Hàn, chết trên tay của quân Hàn.
Có con cháu của Mục Trác Chân hiếm có ở kinh thành may mắn chạy thoát khi bị bắt, sau đó Ngô Công Lĩnh cũng vẫn luôn phái người bí mật

đuổi bắt.
Trong số những phi tần bị xử tử kia, có người có bối cảnh quan viên trong triều, liên luỵ đến gia đình, Ngô Công Lĩnh không chút lưu tình, trực tiếp đem những quan viên có liên quan cũng tàn sát.
Cách làm này, cho dù là Mục Trác Chân còn tại vị cũng không dám làm như thế, nhưng Ngô Công Lĩnh chính là lúc phá rồi gây dựng lại, không phải chịu ràng buộc lợi ích hệ thống vốn có, dám dày vò thoải mái, không có gánh nặng!
Về phần những phi tần khác trong cung, còn có bối cảnh quan viên trong triều, đều phân phát vị trí ổn thoả cho những người nhà khác, Ngô Công Lĩnh không đắc tội những vị quan này.
Những người còn lại, toàn bộ áp giải về hậu phương, khi làm xong vật phẩm để thưởng luận công sau chiến tranh, khiến cho một đám tướng sĩ khá là hưng phấn, xoa tay không ngớt.
Kỳ thực Ngô Công Lĩnh đã âm thầm chọn lựa để một số thứ mà mình thích, nhưng kiêng dè Huệ Thanh Bình, không dám công khai,bí mật giao cho thủ hạ trông coi, cũng cùng nhau áp tải về hậu phương.
Phía sau áp giải La Chiếu đến, thà chết không theo, Ngô Công Lĩnh vốn muốn giết chết, dưới sự cầu xin của Phùng Quan Nhi, Lăng Tiêu Các ra mặt bảo vệ La Chiếu!
Nên dọn dẹp đã dọn dẹp rồi, nên tàn sát cũng đã tàn sát rồi, dưới sự ủng hộ của bách quan, Ngô Công Lĩnh chính thức đăng cơ xưng đế!
Đầu đội mũ phượng, trên người mặc xiêm y lộng lẫy, cùng Ngô Công Linh bước lên nơi cao, Huệ Thanh Bình tiếp nhận lạy chầu của bách quan giật mình như mơ, mình vậy mà lại trở thành hoàng hậu nước Tống rồi!
Sau đó, Ngô Công Lĩnh trắng trợn phong quan ban tước, những bộ hạ cũ theo ông ta nhiều năm nhao nhao gà chó lên trời!
....
Một phản thần tặc tử cư nhiên trở thành hoàng đế nước Tống, thiên hạ chấn động!
Hoàng cung Tề Kinh, Hạo Vân Đồ nghi hoặc tin chết của Mục Trác Chân ném tình báo trên tay xuống, tựa lên thành ghế: "Haizz!" Ngửa mặt lên trời thổn thức thở dài một tiếng.

Bộ Tầm đứng bồi ở một bên hiểu rõ, Mục Trác Chân đường đường là hoàng đế nước Tống, nói đổi liền đổi mất, địa vị hoàng đế nước Tề này của Hạo Vân Đồ không phải là không chịu sự kiềm chế của ba đại phái nước Tề.
Trong lúc nhất thời, người tràn lan tâm tình một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ không chỉ có một mình Hạo Vân Đồ.
Hoàng cung Yến Kinh, cảnh đẹp phồn hoa ngoài cửa sổ, trong cửa sổ trước bàn trang điểm, A Tước quay về gương âm thầm rơi nước mắt.
Tin chết của Mục Trác Chân truyền đến, bà ta cũng không biết có phải là thương tâm hay không, vô thức rơi nước mắt, bà ta trước đây cho rằng bản thân có thể chung sống cả một đời với Mục Trác Chân .
Bà ta biết, trên mức độ nào, bà ta bị Mục Trác Chân đưa đến bên đây coi như là tránh được một kiếp, bằng không từ tình hình nghe được, còn không biết được sẽ có kết cục như thế nào, cảm ơn sao? Nên cảm ơn Mục Trác Chân sao?
Tất cả đã quã, cũng bừng tỉnh như mơ.
.....
Tân hoàng nước Tống đăng cơ, Ngô Công Lĩnh truyền cáo thiên hạ, ngự giá thân chinh!
Tất cả mọi người đều chú ý vị tân hoàng đế nước Tống này sẽ đánh một trận với nước Hàn như thế nào, thế nhưng Ngô Công Lĩnh ngự giá thân chinh chỉ là kêu vang động trời, chỉ là đích thân điều binh khiển tướng chỉ huy nhân mã chạy tới chạy lui, giống như đùa giỡn đuổi tới đuổi lui với quân Hàn, căn bản không có đường đường chính chín đánh một trận.
Bản lĩnh khác thì không dám nói, bản lĩnh chỉ huy đại quân chạy trốn của Ngô Công Lĩnh đoán là được luyện ra, đồng thời lại quấy rối không ngừng, làm cho quân Hàn không còn cách nào khác!
Trong đại trướng quân Yến, Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn ở trước bản đồ cười ha ha một tiếng, nhìn bản đồ không ngừng lắc đầu: "Nâng tảng đá lên đập chân mình, Kim Tước lần này e là phiền lòng rồi, e là nằm mơ cũng không nghĩ đến sẽ gặp phải chuyện này."
Thương Triều Tông cũng nhìn bản đồ cười: "Ngô Công Lĩnh có thể ngăn chặn quân Hàn, đối với chúng ta mà nói không phải chuyện xấu."

Trong quân doanh nước Hàn, đùng! Kim Tước nhìn chằm chằm bản đồ nện một quyền lên tường, căm hận nói: "Thiên Nữ giáo tội đáng muôn chết!"
Đâu chỉ là phiền lòng, đối mặt với cách làm này của Ngô Công Lĩnh, ông ta điên cả đầu, ngươi có thể đánh là tốt, Ngô Công Lĩnh người ta không đánh với ngươi!

Chương 1276: Thủ đoạn hèn hạ (1)

Chương 1276: Thủ đoạn hèn hạ (1)
Đường đường là hoàng đế nước Tống, thế mà lại không coi nước mình ra gì, cư nhiên lại không coi người dân nước Tống ra gì, đối mặt với sự xâm lấn của kẻ địch lại không chống cự chút nào, ngươi muốn phá hoại như thế nào tuỳ ngươi, ngươi muốn cướp bóc đốt giết đều được, trên đời này có vị hoàng đế như thế hay sao? Đổi lại là người khác sớm đã không thể làm tiếp rồi, hết lần này đến lần khác Ngô Công Lĩnh xây rồi lại dựng không đảm nhiệm ở phương diện này.
Kim Tước không thể giống như Mông Sơn Minh chạy đến nước Tống động tí là tàn sát, quân Hàn chuẩn bị đến chiếm lĩnh nước Tống, ngươi cái gì cũng diệt, đem người giết hết, chiếm vùng đất cái gì cũng không có thì có tác dụng gì chứ! Tiếp tục tiêu diệt đừng nói là doạ ngời chạy mất, lòng người mất hết chiếm được rồi cũng phiền phức.
Lui cũng không thể lui, nước Hàn trả cái giá lớn như thế, chết nhiều người như vậy, có thể kết thúc qua loa như vậy hay sao?
Trước khi chưa thể đánh bại đối thủ, phòng thủ cũng không tiện, phân tán binh lực giữ vững địa bàn chiếm đóng? Thực lực hoàn chỉnh giữu trong tay Ngô Công Lĩnh, ngươi thử phân tán binh lực xem!
Quân Hàn hoàn toàn rơi vào trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan, cũng không cách nói hồi phục trật tự sản xuất của vùng đất chiếm đóng để chuẩn bị tiếp tế thời gian dài, quân Tống sẽ quấy rối, vật tư tiếp tế chỉ có thể vận chuyển đường dài từ nước Hàn sang.
Ngô Công Lĩnh phá như thế, đối với bách tính nước Tống mà nói, là tai hoạ lớn, tội danh nhưng lại là do nước Hàn xâm lấn gánh chịu!
Nhĩ phương xướng bãi ngã đăng tràng (1), thế lực khắp nơi nhìn chằm chằm chú ý nước Tống ánh mắt lại nhanh chóng nhìn chằm chằm về phía nội cảnh nước Triệu.

(1) Nhĩ phương xướng bãi ngã đăng tràng: (ngươi vừa hát xong, ta liền bước lên tràng) Cách nói thông thường dùng cho quyền lợi đổi thay, thuộc loại châm biếm chính trị.
Quân Yến dưới sự giúp đỡ kéo dài dài hạn, khiến cho quân Triệu không cách nào rút ra lực lượng bình định hữu hiệu, phản quân Điền, Mã cuối cùng nắm bắt thời gian đem thuộc hạ nhân mã chỉnh đốn hoàn tất, Hiểu Nguyệt các cũng tụ tập lượng lớn tán tu.
Số lượng người dựa hết vào Hiểu Nguyệt các không cách nào chống đỡ với sức công chiếm của nước Triệu, nhưng Hiểu Nguyệt các lập kế hoạch cân nhắc nhiều năm nay, vẫn luôn tìm tòi sắp xếp tình hình giới tu hành, người như thế nào có thể chiêu mộ, người như thế nào không thể chiêu mộ sớm đã có tính toán trong lòng, nhân cơ hội quân Yến tranh thủ thời gian giúp bọn họ, sự chuẩn bị nhiều năm đã có đất dụng võ, làm theo y chang, đã thu hút được lượng lớn tán tu gia nhập Hiểu Nguyệt các.
Hiểu Nguyệt các vốn cũng không phải là môn phái kế thừa truyền từ đời này sang đời khác gì đó, vốn là một tổ chức.
Bây giờ từ bỏ thân phận tổ chức sát thủ, công khai nổi lên mặt nước, kêu gọi các sĩ tử có ý chí đến cùng nhau sáng lập nghiệp lớn, vẫn rất có sức hấp dẫn.
Thế cục trước mắt rành rành, rất nhiều tán tu nhìn thấy hi vọng, nhao nhao tìm tới.
Mọi việc đã sẵn sàng, phản quân Điền, Mã ngang nhiên phát động tiến công với nước Triệu.
Lý do tiến công thế mà lại là triều đình thiếu tiền lương, khoảng thời gian này Điền, Mã vẫn luôn không phát tiền lương cho nhân mã bên dưới, cốt cán bên dưới lại phối hợp phong toả tin tức chặt chẽ, tạo lời đồn trong quân, nói triều đình nước Triệu nợ tiền lương không phát.
Đợi đến khi quân sĩ bên dưới đã lâu không có quân lương, thời khắc oán hận chất chứa sâu sắc, thêm chút châm ngòi kích thích sự phẫn nộ của quần chúng, liền thừa dịp phát động tiến công, nói là phải để cho triều đình đưa ra lời giải thích, vừa ăn cướp vừa la làng!
Chủ lực quân Triệu bị quân Yến kiềm chân, không cách nào áp chế phản quân, thế công của phản quân Điền, Mã, có thể nói một đường thế như

chẻ tre, căn bản là không gặp phải bất kỳ sự ngăn chặn hữu hiệu nào.
Sau khi công thành chiếm đất, Điền, Mã buông thả nhân mã bên dưới gian dâm cướp bóc một trận, các tướng sĩ chia vàng chia bạc vô cùng vui sướng.
Những đệ tử nước Triệu này, mặc kệ là sau đó có phải phát hiện được chuyện gì xảy ra hay không, chỉ cần động tay một cái, liền trở thành phản quân, một khi làm việc gian dâm cướp bóc, liền không còn đường quay về, không chịu được doạ nạt, chỉ có thể đi theo con đường phản động.
Nơi phản quân đi đến, châu phủ các nơi có kẻ liều chết chiến đấu đến cùng, nhìn thấy triều đình cứu viện vô vọng cũng có lượng lớn kẻ quy thuận.
Kẻ trước chết, kẻ sau bảo vệ tính mạng bản thân và gia đình cùng quan chức, chỉ có điều đối tượng thần phục đã thay đổi.
Phản quân một đường quét sạch, kéo bè kết đảng, xưng là ba trăm vạn đại quân, trực tiếp ép Triệu Kinh.
Kinh thành báo nguy, Bàng Đằng chỉ có thể không tiếc trả giá mà rút lui, chạy trở về cứu viện.
Cái giá của cứu viện là năm trăm ngàn nhân mã toàn bộ cản ở phía sau, làm sao có thể ngăn cản nổi mấy trăm vạn đại quân mà Mông Sơn Minh chỉ huy, bị quân Yến một hơi xé vỡ tan tành.
Quân Yến sau đó lại gấp rút truy kích nhân mã Bàng Đằng.
Ai ngờ được phản quân sớm đã được Mông Sơn Minh ra hiệu, chỉ là dụ địch, cũng chính là vì để Bàng Đằng đẩy năm trăm ngàn nhân mã chịu chết, tiêu hao lực lượng đại quân Bàng Đằng.
Thời khắc mấu chốt phản quân nắm chuẩn thời cơ đột nhiên từ bỏ tập kích kinh thành, đổi sang chặn đường nhân mã đến cứu viện của Bàng Đằng, khiến cho đại quân Bàng Đằng bị vây chặt.
Phía sau quân Yến giết đến, một trước một sau, hai bên liên thủ, ở trên vùng đất rộng lớn cách Triệu Kinh chỉ có tám trăm dặm phát động quyết chiến cuối cùng.
....
"Oa oa...."

Tiếng khóc lảnh lót của trẻ con vang dội vào lúc bình minh, cả người Phượng Nhược Nam đều là mồ hôi nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch vô lực lại mang theo niềm vui mừng.
Trên dưới vương phủ lập tức một mảnh vui mừng, Thương Thục Thanh ôm đứa trẻ sơ sinh trong tã lót xem đi xem lại, ngón tay thỉnh thoảng gảy một chút cái miệng nhỏ tìm kiếm được mút.
"Nhanh, tiểu vương gia ra đời rồi, nhanh đi báo tin mừng cho vương gia!" Giọng nói hưng phấn của Lam Nhược Đình vang lên.
Tinh thần vui mừng vừa mới dâng lên, trong bầu trời đêm vài con phi cầm cỡ lớn lướt qua, mười mấy bóng người từ trên trời rơi xuống, trực tiếp rơi về hướng vương phủ.
Người vẫn chưa rơi xuống vương phủ, đã bị tu sĩ hộ vệ cảnh giác phát hiện, quát một tiếng chói tai: "Địch tập kích!"
Mấy chục bóng người trong phủ phóng lên trời, trên trời đánh nhau ầm ầm bừng bừng, động tĩnh cực lớn phá vỡ sự yên tĩnh của phủ thành.
"Vương phi, địch tập kích, mau chạy!" Mấy tên tu sĩ xông vào trong nhà, một nữ tu sĩ trực tiếp ôm Phượng Nhược Nam nằm trên giường lên. Thương Thục Thanh cũng ôm theo đứa trẻ sơ sinh.
Trong nhà có mật đạo, vừa nhấn cơ quan, mặt đất ở góc tường xoay chuyển ra một lối vào, vài tên tu sĩ bảo vệ Phượng Nhược Nam nhanh chóng đi vào thoát thân.
"Tiên sinh đi mau!"
Ở một nơi dưới mái hiên, vài tên tu sĩ chợt xuất hiện, nhanh chóng đỡ Phượng Nhược Nam cấp tốc né tránh rời khỏi.
Ầm! Đám người Phượng Nhược Nam từ trong nhà thoát ra không bao lâu, nóc nhà liền bị người khác lật tung, một ông lão chuồn vào trong nhà chung quanh, không thấy có người, lại cùng tu sĩ hộ vệ loé đến chiến một trận ác liệt.
Kẻ tập kích không nhiều, thực lực lại cao đến kinh người, khiến cho tu sĩ bao vây tấn công đánh đến liểng xiểng.
Lão già Tiêu Dao cung trấn giữ nơi đây dưới sự vậy công của ba người, bị đánh đến phun máu té ngược ra ngoài, rơi đập xuống đất, lại nhanh chóng xoay người lên, ngắm nhìn bốn phía một cái, giật nảy mình, cả vẻ mặt và giọng nói đều nghiêm túc nói: "Là các người!"

Khó trách nhiều cao thủ như vậy đều ngăn không nổi những người này, vì lần tập kích này, thái thượng trưởng lão của Lạc Hà sơn trang , Quy Nguyên tông, Tụ Linh giáo, cũng chính là lão già của ba đại phái nước Triệu thế mà lại vứt bỏ trách nhiệm bảo vệ tông môn, thế mà lại từ bỏ bảo vệ tất cả các nơi quan trọng của nước Triệu, thế mà lại liên thủ dốc toàn bộ lực lượng chạy đến nơi này.

Chương 1277: Thủ đoạn hèn hạ (2)

Chương 1277: Thủ đoạn hèn hạ (2)
Ba tên địch thủ lần nữa hợp lại đánh tới, thái thượng trưởng lão Tiêu Dao cung đã bị trọng thương không địch lại, bị giết ngay tại chỗ!
Một vị thái thượng trưởng lão của Đại Thiện sơn cũng chết một thảm ngay tại chỗ!
Những kẻ đánh lén khác vừa đánh vừa tìm kiếm mục tiêu khắp nơi, lại không tìm được mục tiêu.
"Oa oa..." Một trận khóc nỉ non như có như không của trẻ con đột nhiên truyền đến.
Một ông lão đánh bay hai tên tu sĩ, đột nhiên quay đầu, ánh mắt chợt nhìn chằm chằm một hòn non bộ trong đình viện, tiếng khóc nỉn non như có như không hình như là từ trong lỗ trống của hòn non bộ truyền đến.
Ầm! Hòn non bộ văng tung toé, mặt đất sụp đổ, xuất hiện một lối vào, tiếng khóc oa oa của trẻ con ngày càng rõ ràng.
Ông lão lách mình một cái đi vào trong, không biết nơi dẫn đến ở dưới mặt đất, lại nhanh chóng lần theo tiếng khóc mà đi.
Tu sĩ trong địa đạo cũng ý thức được sơ sót, không ngờ đến đứa bé đột nhiên khóc, cấp bách ra tay điểm huyệt của đứa bé.
Nhưng mà đã muộn rồi, tu sĩ hộ tống nhanh chóng chia người ra cản ở phía sau, người cản đường cũng không phải là đối thủ của ông lão đó.
Trong lúc đánh nhau địa đạo ầm ầm sụp đổ, ông lão hung hãn phá vỡ sụp đỗ, đến một bên khác ngăn ra của địa đạo, một đôi pháp nhãn loé lên, chỉ thấy một người phụ nữ trên người đập một tầng đất, quỳ ở góc tường, cúi người vung tay che chắn một cái tã lót, bảo vệ gắt gao, sợ bị đất đá đập phải.

Người bảo vệ tã lót chính là Thương Thục Thanh, nàng vừa ngẩng đầu đúng lúc đụng phải ông lão kia, mơ hồ cảm thấy trước mặt có người đứng.
Nàng không có pháp nhãn, cho dù là ở khoảng cách gần, cũng không nhìn rõ được trước mặt là địch hay là bạn, nhưng mà cảm nhận được sự uy hiếp mãnh liệt, đứng dậy ôm lấy đứa bé bỏ chạy.
Ông lão nhìn thấy khuôn mặt xấu xí doạ người kia của nàng, sửng sốt một chút, ánh mắt chăm chú nhìn về phía đứa trẻ sơ sinh, trong lòng lòng vừa mới vui mừng, ai ngờ đến Thương Thục Thanh lại chạy mất.
Ngũ trảo của ông ta xoè ra, một cỗ lực hút mạnh mẽ trực tiếp hút Thương Thục Thanh bay ngược trở lại.
Ở góc rẽ địa đạo, một nữ tu sĩ gắt gao bưng kín miệng của Phượng Nhược Nam, dưới tình thế cấp bách cái khó ló cái khôn, sau khi một ngón tay điểm ngất Phượng Nhược Nam, lớn tiếng hô một tiếng: "Nhanh, ở bên này!"
Ông lão bắt được Thương Thục Thanh giật mình, vung tay đánh bay nền đất trên đỉnh đầu, hút lấy hai người một lớn một nhỏ, xông lên mặt đất.
Người ông lão chưa đặt chân lên mặt đất, một cái tay áo bay lượn, thời khắc tiếp tục bay lên trời, lớn tiếng hét một tiến: "Đến tay, chậm trễ phát sinh biến cố, rút!"
Những thích khác đánh nhau trong vương phủ, lập tức phóng lên trời, đều là cao thủ không cần mượn lực điều khiển hư không lên như diều gặp gió.
Tu sĩ bên dưới bay vọt lên muốn đuổi theo cũng đuổi không kịp.
Đại quân hộ vệ bên ngoài phủ với các loại vũ khí sắc bén khác nhau nhanh chóng đến nơi, nhưng không đợi được hiệu lệnh phát động tấn công trong phủ.
Không có hiệu lệnh xuất hiện, nếu như người trong phủ chưa chuẩn bị xong, đại quân không dám lấy vũ khí sắc bén tiến công bao phủ, sợ ngộ thương người của mình.
Một đội cung thủ vọt vào trong, lại phát hiện đã ngừng đánh nhau rồi.
Trên không sáu người điều khiển sáu con phi cầm cỡ lớn, tiếp lấy mười mấy tên thích khách bay lên như diều gặp gió, nhanh chóng biến mất trong đêm đen.

"Không phải ngươi nói đã đắc thủ rồi sao? Bà bầu kia còn chưa bắt được?"
"Đứa bé này có lẽ là con của Thương Triều Tông.
"Ngươi chắc chắn?"
"Vừa rồi thi pháp điều tra qua, cái rốn vẫn còn máu tươi, rõ ràng là vừa mới sinh. Các ngươi xem lại thử vị này." Ông lão một tay ôm đứa bé, tay còn lại nắm lấy tóc của Thương Thục Thanh kéo về phía sau, đau đến nỗi mặt của Thương Thục Thanh giật giật, lộ ra một khuôn mặt xấu xí.
"Ồ, đây có lẽ là em gái của Thương Triều Tông."
"Vừa mới sinh ra, đứa bé vừa mới ra đời trong vương phủ, lại có em gái của Thương Triều Tông bảo vệ gắt gao, không phải con của Thương Triều Tông thì còn có thể là ai nữa chứ?"
"Được, không bắt được bà bầu kia, bắt được con của Thương Triều Tông và em gái của y cũng giống nhau."
Vị thái thượng trưởng lão tử chiến của Tiêu Dao cung kia không nhìn lầm, những kẻ tập kích này chính là lực lượng đỉnh phong của ba đại phái nước Triệu.
Lần này, thái thượng trưởng lão của ba đại phái nước Triệu dốc toàn bộ lực lượng cùng nhau hành động, chính là vì bắt Phượng Nhược Nam, bởi vì nghe nói Phượng Nhược Nam mang thai, chuẩn bị lấy để uy hiếp Thương Triều Tông.
Mặc kệ bản thân được gọi là danh môn chính phái, bắt cóc một người phụ nữ có thai để làm con tin thật sự quá đê tiện rồi, thủ đoạn quá bỉ ổi khiến người khác trơ tráo.
Mặc dù biết can hệ trọng đại, dựa vào một người phụ nữ có thai để uy hiếp quân Yến rút binh không có khả năng cho lắm.
Đổi lại là bình thường, bọn họ cũng sẽ không làm những việc như vậy, nhưng mà ba đại phái của nước Triệu bị ép đến đường cùng, một khi nước Triệu sụp đổ, ba đại phái nước Triệu cũng coi như xong, nước Triệu là nền móng để bọn họ dựa vào duy trì lực lượng sống còn của môn phái.
Sức mạnh của bọn họ không nhỏ, nhưng bọn họ dựa vào những việc trộm cắp đánh đánh giết giết mà muốn kiểm soát một nước, là chuyện không thể nào.

Một khi chiến bại, bọn họ không những trở thành chó mất chủ, mất đi quyền lên tiếng của nước Triệu, quyền lên tiếng trong Phiêu Miễu các cũng không có chỗ của bọn họ nữa.
Ép đến bước đường này, cho dù biết rõ rằng làm như vậy không có hi vọng gì, bọn họ vẫn muốn thử.
Trước đây muốn cầu xin Ngưu Hữu Đạo, không còn hi vọng, đương nhiên cũng sẽ không khách khí nữa, chuẩn bị ra tay với Ngưu Hữu Đạo, ai ngờ rằng tên Ngưu Hữu Đạo kia đi trước một bước, thế mà lại trốn vào trong trọng binh cao thủ như mây.
Không còn cách nào khác, chỉ đành lùi lại mà cầu việc khác, thử ra tay bên phía bên này...
Trong vương phủ một mảnh hỗn độn, Lam Nhược Đình từ nơi ẩn náu đi ra, Phượng Nhược Nam cũng được mang ra ngoài.
Thấy Phượng Nhược Nam đang hôn mê, Lam Nhược Đình trầm giọng nói: "Vương phi như thế nào rồi?"
Nữ tu sĩ ôm lấy kia nói: "Không sao, ta khiến nàng ta ngủ mê rồi, vậy thì giải ra."
Lam Nhược Đình nhấc tay ngăn cản, mặt lạnh lùng nói: "Vương phi vừa mới sinh, nếu như biết tiểu vương gia bị cướp đi rồi, e là sẽ..." Khoát tay một cái.
Nữ tu sĩ kia hiểu được ý của ông ta, dẫn Phượng Nhược Nam xuống dưới thu xếp.
"Ai quen biết kẻ đánh lén?" Lam Nhược Đình quay đầu hỏi.
Có người nói: "Ta chỉ thấy trong đó có một người, là thái thượng trưởng lão của Lạc Hà sơn trang."
"Nước Triệu..." Lam Nhược Đình ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm, nỉ non nói: "Đây là chó cùng rứt chậu rồi, trước khi mưu đồ chưa đạt được, quận chúa và tiểu vương gia có lẽ tạm thời sẽ không gặp nguy hiểm."
Một người khác nói: "Lần này phiền phức rồi!"
Lam Nhược Đình đột nhiên quay đầu nói: "Mau, mau liên lạc với Đạo gia! Không, liên lạc với vương gia, Đạo gia ở bên phía vương gia!"
Với việc phản quân Điền, Mã hai bên liên thủ hơn bảy triệu nhân mã, khiến cho đại quân chủ lực nước Triệu gắt gao trấn giữ ở một khu vực.

Thắng lợi ở trong tầm mắt, nước Triệu sắp diệt vong, lại được tin Phượng Nhược Nam sinh con trai, thật sự là chuyện tốt đến liên tục.
Các tướng đang ở trong trướng Thương Triều Tông hoan hô không e dè, nói gì mà tiểu vương gia ra đời vào lúc này là điểm lành vân vân.
Nhưng mà vui mừng chưa được bao lâu, tin xấu lũ lượt kéo đến như một bát nước lạnh đổ ập xuống đầu, tất cả mọi người đều bối rối, tiểu vương gia vừa mới ra đời đã bị người khác cướp đi rồi? Quận chúa cũng bị bắt đi?
Hai quyền của Thương Triều Tông chống lên bên trên bàn thở có chút gấp gáp.
Tin tức truyền đến nói là bên phía nước Triệu làm, nước Triệu vào lúc này làm ra chuyện như vậy, muốn làm gì còn cần phải nghĩ nữa sao? Vẻ mặt các tướng ngưng trọng.
"Mời chưởng môn ba đại phái đến một chuyến." Thương Triều Tông ngữ khí trầm thấp.

Chương 1278: Nhờ cậy rồi

Chương 1278: Nhờ cậy rồi
Trận quyết chiến lớn sắp đến, chưởng môn ba đại phái đã tề tựu nơi đây. Đoán chừng là muốn mời ba đại phái giúp nghĩ cách, một tướng vươn tay ngăn cản người truyền tin, nhắc nhở Thương Triều Tông: "Vương gia, nước Triệu làm ra việc đê tiện như vậy, rõ ràng là mưu đồ bất chính, e là muốn ép vương ra rút binh. Việc này nếu để ba đại phái biết được, sống chết của tiểu vương gia và quận chúa bọn họ sẽ không để ý, sẽ không để nước Triệu được như ý đâu. Tình hình khống chế nằm trong tay của chúng ta, chúng ta vẫn còn mưu tính đường sống, bằng không tiểu vương gia và quận chúa sẽ nguy hiểm."
Thương Triều Tông sao có thể không biết những đạo lý này, trầm giọng quát: "Đi mời!"
Phủ bỏ ý đồ của tướng lĩnh kia, người truyền tin nhanh chóng chạy đi. Mông Sơn Minh ở một bên trên xe lăn sắc mặt ngưng trọng vuốt râu đột nhiên lên tiếng nói: "Mau đi mời Đạo gia qua đây."
...
"Đạo gia, xảy ra chuyện rồi, tiểu vương gia và quân chúa bị nước Triệu bắt cóc rồi." Quản Phương Nghi vén mành trướng ra chạy vào trong trướng la hét.
Ngưu Hữu Đạo đang khoanh chân ngồi tĩnh toạ bỗng mở mắt, hai quyền nhấc lên ép xuống đan điền, ngừng tu luyện, hoài nghi nói: "Tiểu vương gia?"
Quản Phương Nghi vội vàng giải thích: "Bên phía vương gia vừa mới nhận được tin, vương phi đã sinh rồi, ngay vào lúc sinh ra tiểu vương gia không lâu, một nhóm người tập kích vương phủ, bắt đi quận chúa và tiểu vương gia, bên phía vương phủ nói là người phía nước Triệu làm, bên phía vương gia mời Đạo gia qua đó một chuyến."

Ngưu Hữu Đạo giật nẩy người, nhanh chóng đứng dậy rút kiếm, bước nhanh ra đại trướng.
Khi vừa đi tới ngoài trướng chủ soái, gặp được chưởng môn ba đại phái bước chân đi đến vội vã, mấy người không khách sáo, nhanh chóng đi vào trong trướng chủ soái.
Ngưu Hữu Đạo vừa thấy Thương Triều Tông liền hỏi: "Sự việc đã xác nhận chưa?"
Mông Sơn Minh: "Có lẽ là không sai, đã phản hồi tin tức lần nữa hỏi thăm xác nhận."
Long Hưu buông tiếng thở dài: "Đã xác nhận rồi, bên phía ta cũng có tin đến, thái thượng trưởng lão bổn phái trấn thủ vương phủ gặp nạn rồi."
Ngưu Hữu Đạo rất là khó hiểu: "Nơi quan trọng của vương phủ, chính là trung tâm phía sau đại quân, thống lĩnh trù hoạch chuẩn bị tất cả sự vật hậu cần, khi lại gặp chiến tranh, ba đại phái phái thêm lượng lớn cao thủ canh giữ, bên ngoài còn có đại quân chuẩn bị chiến đấu, trong phủ lại có đủ loại biện pháp ứng phó tình trạng đột phát. Có người tiếp cận không thể không bị phát hiện, coi như là tập kích bất ngờ, cho dù không đỡ được, cũng có thể ngăn cản một chút, để tranh thủ chút thời gian cho những người quan trọng thoát thân, biện pháp ứng phó với sự tập kích bất ngờ hẳn là đủ để bảo vệ, một lớn một nhỏ làm sao có thể bị bắt đi dễ dàng như thế? Thấy rõ được kẻ động thủ đều là những người như thế nào chứ?"
Khi lời này vừa nói ra, ánh mắt lạnh quét về phía chưởng môn ba đại phái, có chút hoài nghi rằng có phải là nội bộ có người giở trò.
Long Hưu: "Chỉ xác nhận được có một người là thái thượng trưởng lão của Lạc Hà sơn trang, những người khác các đệ tử đều chưa từng nhìn thấy qua, nhưng tuổi tác đều đã cao. Căn cứ theo tin tức của đệ tử phía bên vương phủ truyền đến, người tập kích không nhiều, cũng là mười mấy người, nhưng mỗi người đều là cao thủ đứng đầu, đánh đến hộ vệ trong phủ khó mà tiếp chiêu. Từ một số tình hình mà phán đoán, cao thủ như thế, các đệ tử phần lớn lại chưa từng nhìn thấy, có lẽ là cao thủ ẩn cư thời gian dài bên phía nước Triệu. Rất có khả năng là thái thượng trưởng lão của ba đại phái nước triệu dốc toàn bộ lực lượng, bằng không không có khả năng chỉ mười mấy người có thể khiến cho lực lượng hộ

vệ của vương phủ đánh trở tay không kịp, thái thượng trưởng lão của phái ta cũng không có khả năng dễ dàng gặp nạn ngay cả thoát thân cũng không kịp!"
"Hít!!" Mạnh Tuyên hít sâu một hơi, "Mười mấy lão già bên phía nước Triệu dốc toàn bộ lực lượng, liên thủ hành động chính là vì cái này?"
Ông ta cảm thấy chuyện này có chút không thực tế, làm ra thế trận này chỉ vì cướp hai người như thế, đầu óc có bệnh thì đúng hơn, cướp đi rồi có tác dụng gì? Hai con tin liền hi vọng bên này nhượng bộ hay sao, liên quan đến lợi ích to lớn như thế, bọn họ không thể đồng ý!
Cung Lâm Sách hừ lạnh: "Bắt đứa bé vừa mới ra đời làm con tin, việc đê tiện như thế thật là thiệt cho bọn họ còn có thể làm ra được!!"
Ngưu Hữu Đạo cau mày trầm mặc, việc này thực sự bất ngờ, bên phía vương phủ đã tăng cường phòng bị, lại không ngờ đến bên phía nước Triệu sẽ làm như thế, một mức độ nào đó mà nói, vẫn là sơ sót.
Nhưng đối mặt với tình hình thực tế, Phượng Nhược Nam chờ sinh, không thể để Phượng Nhược Nam ưỡn cái bụng lớn đi theo đại quân bôn ba không ngừng.
Sớm biết như thế, còn không bằng đưa đến tông môn ba đại phái, nhưng như thế cũng chưa chắc an toàn, cao thủ đỉnh cao của ba đại phái nước Triệu, dưới sự tập kích bất ngờ, để đi tông môn ba đại phái nước Yến cũng chưa chắc an toàn, để đi những nơi như Trích Tinh thành?
Bây giờ nghĩ nhiều cũng vô dụng, nói tóm lại việc này quả thực là phiền phức rồi.
Kỳ thực nói phiền phức cũng không phiền phức, không ảnh hưởng được đại cục, bỏ qua là được, nhưng một khi như thế, tính mạng của đứa trẻ và Thương Thục Thanh sẽ không còn nữa.
Nghĩ tới nghĩ lui, Ngưu Hữu Đạo thở dài một hơi: "Vương gia cũng không cần quá lo lắng, nếu như người thật sự rơi vào tay bọn họ, quận chúa vào tiểu vương gia trước mắt có lẽ sẽ không gặp nguy hiểm gì."
Thương Triều Tông mặt mày xanh lét, y làm sao có thể không lo lắng, không nói em của mình, đứa con trai vừa mới chào đời ngay cả gặp mặt cũng chưa gặp qua nhưng đã mất mạng, trong lòng giống như dời sông lấp biển.

Mọi người bàn bạc một hồi, cũng không đưa ra được phương pháp hay nào, người ở trong tay của người khác, đã trở thành con tin, không thể trắng trợn cướp đoạt.
"Bây giờ nói nhiều cũng vô dụng, nếu như người đã ở trong tay của người ta, đối phương sẽ không đơn giản chỉ là bắt người, nhất định sẽ có phản ứng, trước mắt cũng chỉ có thể đợi, xem đối phương muốn làm gì, chúng ta mới tiếp tục ứng đối." Mạnh Tuyên nuối tiếc an ủi mọi người một phen, đồng thời đưa mắt ra hiệu Long Hưu và Cung Lâm Sách.
Hai người hiểu ý, biết được ông ta có lời cần nói riêng, liền đi theo ông ta ra ngoài.
Ngưu Hữu Đạo liếc mắt nhìn phản ứng của ba người, hắn gần như có thể đoán được ba người gặp nhau sẽ nói gì, đoán chừng là thống nhất ý kiến, sẽ không để con tin không quan trọng quấy nhiễu đại sự của bọn họ.
Đợi khi ba người vừa đi, Ngưu Hữu Đạo thở dài với các tướng lĩnh trong trướng nói: "Các ngươi lui xuống trước đi, ta có lời muốn nói với vương gia và Mông soái."
"Vâng!" Các tướng chắp tay với hắn, nhao nhao rời đi.
Không còn người ngoài, Ngưu Hữu Đạo đứng nói với Thương Triều Tông: "Vương gia, lập tức liên lạc với Lam Nhược Đình, xác nhận xem thái thượng trưởng lão kia của Tiêu Dao Cung có thật sự đã chết rồi hay không, nhất định phải để Lam Nhược Đình xác nhận có thật chỉ thuần tuý là cách làm của ba đại phái nước Triệu!"
Mông Sơn Minh hơi cả kinh nói: "Ý của Đạo gia, chẳng lẽ hoài nghi trong đó có bẫy?"
Ngưu Hữu Đạo: "Nơi quan trọng của Vương Phủ, nơi phòng thủ nghiêm mật như vậy, còn có thể để người ta bắt người khác đi, ta muốn không hoài nghi cũng khó, các loại biện pháp ứng đối đều để trang trí hay sao? Ta không thể nghe mỗi một phía của bọn họ, nắm bắt tình hình chính xác mới có thể chuẩn bị ứng đối tốt. Nói Lam Nhược Đình, cần phải đem việc ván đã đóng thuyền làm cho rõ ràng, ta cần trả lời chắc chắn xác thực không thể nghi ngờ, không thể mập mờ!"
Mông Sơn Minh lập tức gọi Thương Triều Tông một tiếng: "Vương gia!"

"Được!" Thương Triều Tông liên tục gật đầu đáp lại, nhanh chóng làm theo, cho người cấp tốc liên lạc Lam Nhược Đình.
Khi Ngưu Hữu Đạo rời khỏi, Mông Sơn Minh kêu lên: "Đạo gia!"
Ngưu Hữu Đạo dừng bước xoay người, nhìn ông, nói: "Tâm tình của Mông soái và vương gia ta hiểu được, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể từ từ, chúng ta ngay cả con tin ở nơi nào cũng không biết, ít nhất làm rõ tình hình rồi mới có thể nghĩ cách, nhớ lấy, đừng gấp gáp, đừng có vội liên lạc bên phía nước Triệu, đợi bọn họ liên lạc với chúng ta."

Chương 1279: Thanh Nhi, Ca Ca Có Lỗi Với Muội! (1)

Chương 1279: Thanh Nhi, Ca Ca Có Lỗi Với Muội! (1)
Trên xe lăn, Mông Sơn Minh vẻ mặt khổ sở nói: "Nhờ cậy rồi!"
Quản Phương Nghi ở một bên âm thầm thở dài, hiểu được ý của ông, đây là hi vọng Đạo gia cứu quận chúa và tiểu vương gia ra ngoài.
Nhưng việc này không phải là làm khó người khác rồi sao, ba đại phái nước Triệu rõ ràng đã không thèm đếm xỉa đến gì nữa, ngươi bảo Đạo gia phải làm như thế nào?
Ngưu Hữu Đạo đảo mắt nhìn đôi mắt mong chờ của Thương Triều Tông, khẽ vuốt cằm nói: "Yên tâm, chỉ cần là việc ta có thể làm được, nhất định sẽ dốc hết sức!" Nói rồi quay người nhanh chân rời đi.
Quản Phương Nghi hơi khom người hỏi thăm hai người, cũng xoay người lắc eo rời đi theo.
Mông Sơn Minh và Thương Triều Tông mắt tràn đầy mong đợi đưa mắt nhìn.
Hai người biết, mỡ đã dâng đến miệng, ba đại phái nước Yến sẽ không thể vì hai con tin mà đáp ứng điều kiện hà khắc bên phía nước Triệu.
Bây giờ bọn họ cũng chỉ có thể hi vọng vào Ngưu Hữu Đạo, trừ việc này ra cũng chẳng còn cách nào tốt hơn, trừ khi để quân Yến đại loạn cho quân Triệu một con đường sống!
Mông Sơn Minh quay đầu lại an ủi Thương Triều Tông: "Vương gia đừng lo lắng quá, Đạo gia đối với chúng ta trước giờ đều nói là làm, nói được làm được, trước giờ chưa từng thất hứa, chính là người có tín nghĩa! Nếu hắn đã đáp ứng rồi sẽ dốc hết sức làm, dựa vào năng lực của Đạo gia, tình hình không hẳn bết bát như vậy."
.....

Đại quân tập hợp, trên đồng cỏ ngoài trướng chủ soái, tiếng khóc nỉ non "Oa oa" của trẻ sơ sinh không ngừng vang lên.
Sữa ngựa sạch sẽ đưa đến, Thương Thục Thanh ôm lấy đứa bé cũng không lo được hình tượng, trước con mắt của bao người trực tiếp ngồi trên đồng cỏ, đút từng chút sữa ngựa vào miệng đứa bé. Đứa trẻ có đồ ăn, tiếng khóc nỉ non liền ngưng, xoạch xoạch ăn rất ngon, không hề hay biết sự nguy hiểm đáng sợ.
Thương Thục Thanh cẩn thận nghiêm túc, chỉ sợ làm sặc đứa bé.
Bản thân có đang ở trong hiểm cảnh hay không đã không còn là điều mà nàng lo lắng nhất, biết lo lắng cũng vô dụng, nàng muốn chạy trốn cũng chạy không thoát, trước mắt chỉ có thể chăm sóc tốt cho đứa bé.
Trên người nàng bụi bẩn, tóc mai còn có vết máu khô từ trên đầu chảy xuống, trước ở trong địa đạo vì bảo vệ cho đứa bé, trên đầu bị một tảng đá đập trúng, bụi trên người cũng là từ địa đạo mà ra.
Phối hợp với khuôn mặt lốn đốm buồn nôn của nàng, quả thực là không dễ nhìn, cả người đều rất nhếch nhác.
Một đám tu sĩ ở bên cạnh xem, chưởng môn ba đại phái nước Triệu cũng đến rồi, đến thời khắc mấu chốt của cuộc quyết chiến, đối với bọn họ mà nói không còn việc gì quan trọng hơn việc này, ngay cả kinh thành nước Triệu bọn họ cũng mặc kệ. Hoàng đế chết rồi còn có thể đổi, nền móng mất rồi thì mọi thứ không cần bàn nữa.
Sữa ngựa là bọn họ bảo người đưa đến, bọn họ muốn con tin còn sống, không phải người chết, người chết rồi không còn giá trị, bây giờ không thể để con trai của Thương Triều Tông chết đói được.
"Lần này có thể thuận lợi được việc, các vị thái thượng trưởng lão cực khổ rồi." Chưởng môn Tụ Tiên tông Mễ Mãn chắp tay cám ơn một đám lão già.
Ông lão đích thân bắt được Thương Thục Thanh khoát tay nói: "Hoàn toàn là gặp may, nói đến còn phải cảm ơn con trai của Thương Triê Tông, nếu không phải tiếng khóc nỉ non khiến ta phát giác được nơi ẩn nấp, tiếp tục dây dưa chưa chắc đắc thủ không nói, làm không tốt còn có thể thiệt hại nặng nề."
Mễ Mãn cười, nói có chút lấy lòng: "Có thể bị Thái Thượng trưởng lão kịp thời phát giác được, vậy thì không phải là may mắn mà là các vị

Thái Thượng trưởng lão dụng tâm."
Lão đầu kia thở dài: "Dụng tâm hay may mắn cũng được, chỉ cần có lợi cho tông môn, đều là chuyện những lão già chúng ta phải làm. Ta chỉ là nghĩ mãi không ra, tại sao lại đi tới bước đường như hôm nay? Hy vọng hai con tin kia hữu dụng!"
Không hề nhận ý lấy lòng về phần công lao, trong giọng nói có vài phần than thở khiến mấy người cầm quyền một đời của các phái hiện nay đều cảm thấy xấu hổ.
Ánh mắt Bàng Đằng rời khỏi hai mẹ con, hỏi người bên cạnh: "Lấy một đứa trẻ mới sinh ra để uy hiếp người khác lúc hai quân đối đầu, có phải là hơi quá đáng không, để tướng sĩ phía dưới nhìn thấy, chỉ sợ là bọn họ sẽ suy nghĩ nhiều."
"Chúng ta bất chấp nguy hiểm này chẳng lẽ không phải vì bọn họ hay sao? Dù sao so với bọn họ mất mạng cũng chẳng tốt hơn là bao."
Chưởng môn Lạc Hà sơn trang - Tả Thừa Phong cười khẩy: "Nếu không phải là các ngươi không có tài cán gì thì sao chúng ta cần phải sử dụng thủ đoạn bỉ ổi này?"
Bàng Đằng bất đắc dĩ ngửa đầu lên trời mà than thở, thế cục như thế nào ông ta rõ ràng nhất, trọng binh của quân dịch bao vây, trấn giữ con đường quan trọng, cắt đứt tất cả con đường tiếp tế lương thực của quân Triệu, về lâu về dài, bao vậy như vậy có thể diệt được quân Triệu, phá vây rất khó, cứ cho là thành công đi thì cũng tổn thất nặng nề, về sau sẽ không còn sức để tiếp tục chiến đấu nữa.
Ông ta hối hận, chiến tranh là việc liên quan đến vận mệnh của đất nước, hối hận rằng mình không nên liều lĩnh dùng binh!
Chưởng môn Quy Nguyên tông - Tưởng Vạn Lâu nói: "Mấy vị Thái Thượng trưởng lão vì để chắc chắn nên đã lượn qua vài con đường rồi trở về, theo lý, phản ứng của đối phương sẽ không chậm như thế, lúc này Thương Triều tông bên kia chắc là nhận được tin tức của phủ thành Nam châu mới đúng."
Bên này đang chờ Thương Triêu Tông liên hệ với bọn họ.
Nhưng mà sau khi đợi nửa ngày thì có phần hết kiên nhẫn, quân Yến bên kia chẳng có tí phản ứng nào, cũng không biết là coi thường hay là xảy

ra điều bất trắc gì đó không nhận được tin tức, mà chiến sự thì lúc nào cũng có thể sẽ nổ ra.
Cuối cùng, quân Triệu bên này phái người chuyển tin tức, gặp mặt Thương Triêu Tông, đưa ra yêu cầu hai bên sẽ đàm phán.
Thương Triêu Tông vốn không muốn đàm phán gì cả, sợ ảnh hưởng đến ý chí chiến đấu của binh linh, là Ngưu Hữu Đạo đề nghị rằng, nói muốn biết rõ tung tích của Thương Thục Thanh và đứa trẻ.
Lúc này, Thương Triều tông mới đồng ý đàm phán, người đưa tin lập tức chạy về phục mệnh.
Gần đến thời gian quyết định, tiền tuyến đại quân hai bên bắt đầu rục rịch, song phương đều có một nhóm nhân mã vây quanh một nhóm người đi về phía trước.
Chủ soái hai bên dẫn đại quân từ từ tiến lên, cuối cùng chạm mặt nhau, khoảng cách giữa hai bên rất rõ ràng, riêng phân nhân mã đều cảnh giác cao độ, bầu không khí bất cứ lúc nào cũng có thể xảy đại chiến kia khiến cho người ta cảm thấy hết sức căng thẳng.
Ngọc Thương cũng xuất hiện, quân Yến bên này trong trận doanh.
Hiểu Nguyệt các ở lại chỗ này phụ trách kết nối giữa hai quân với người liên lạc, sau khi người liên lạc biết tình hình thay đổi đột ngột, khẩn cấp truyền tin tức về, Ngọc Thương tiên sinh sợ có biến, trước tiên từ bên phản quân nước Triệu kia lợi dụng phi cầm khổng lồ đi tới xem xét kết quả.
Người vừa tới không lâu, đúng lúc gặp quân Triệu yêu cầu đàm phán, lập tức cũng đi đến đó.
Trên lưng ngựa Thương Triêu Tông giơ tay chỉ thẳng mặt Bàng Đằng: "Bàng Đằng, thắng bại là chuyện thường của nhà binh, bản vương ban đầu còn kính trọng ngươi mấy phần, không nghĩ ngươi lại làm ra chuyện hèn hạ vô sỉ như thế, có thể thấy được vận mệnh của nước Triệu đã hết rồi!"
Bàng Đằng nói to đáp lời: "Hoang mao tiểu nhi*, trên chiến trường binh bất yếm trá, thắng bại luận anh hùng, sao có thể nói là chuyện hèn hạ vô sỉ?" *chế giễu người khác thiếu kiến thức và kinh nghiệm.
Thương Triêu Tông: "Lão tặc, lập tức thả người, nếu không bản vương nhất định sẽ diệt cửu tộc Bàng thị của ngươi!"

"Đừng nói với ông ta nữa!" Chưởng môn Quy Nguyên tông - Tưởng vạn Lâu cười khẩy, vung tay lên, nhóm người tách ra tạo thành một lối đi, mấy tên tu sĩ áp giải Thương Thục Thanh đi tới.
Cả người đầy bụi đất, chật vật vô cùng nhưng Thương Thục Thanh vẫn ôm chặt đứa trẻ được quấn tã lót.
Vừa xuất hiện, một tay nhấn vai nàng, một tay cầm kiềm kề vào cổ nàng, để quân Yến phía đối diện có thể nhìn thấy rõ, bất cứ lúc nào cũng có thể chém đầu nàng.

Chương 1280: Thanh Nhi, Ca Ca Có Lỗi Với Muội! (2)

Chương 1280: Thanh Nhi, Ca Ca Có Lỗi Với Muội! (2)
Đúng là Thương Thục Thanh, cho dù có chút dơ bẩn, mất đi phong thái của một quận chúa, nhưng người quen thuộc vẫn có thể nhìn ra được.
Quân Yến bên này lặng ngắt như tờ, chưởng môn tam đại phái nhìn nhau, Ngưu Hữu Đạo đang cưỡi ngựa cũng nhíu mày.
Mông Sơn Minh ngồi trên yên ngựa đặc biệt tay cũng vô thức nắm chặt thành quyền.
Vẻ mặt của một số lão nhân đã từng phò tá Ninh vương đều lộ ra sự bi phẫn.
Lồng ngực Thương Triêu Tông phập phồng, gương mặt căng cứng, cảm xúc rõ ràng là có chút kích động.
Thương Thục Thanh kinh ngạc nhìn phía đối diện.
Thấy được tất cả người quen, dưới tình huống này, nàng làm sao có thể không biết mình đã trở thành con tin trong tay quân Triệu.
Nàng không muốn mình trở thành gánh nặng của quân Yến, nghĩ đến cái chết, nhưng cúi đầu nhìn đứa trẻ trong ngực mình, tiểu tử kia ăn no thì ngủ say quên trời quên đất, cái mũi nhỏ, đôi mắt nhỉ, cái miệng chúm chím đáng yêu.
Một mình nàng chết, đứa bé vẫn là con tin, nàng có thể ra tay với đứa bé, nhưng nàng lại không thể nào làm được điều đó.
Có ca ca và tẩu tử ở đây, nàng không có quyền làm như vậy.
Ngưu Hữu Đạo lên tiếng: "Quận chúa, cô và tiểu vương gia không sao chứ? Bọn họ có giở trò gì với hai người không?"
Tất nhiên Thương Thục Thanh cũng nhìn thấy hắn, sau khi Ngưu Hữu Đạo đi bí cảnh Thiên Đô, hai người chưa từng gặp nhau lần nào, rất

muốn gặp nhưng không nghĩ tới lại nhìn thấy nhau trong tình huống như thế này.
Mỗi lần, lúc mọi người gặp mặt, Ngưu Hữu Đạo chưa bao giờ là người đầu tiên bắt chuyện với nàng, hôm nay là lần đầu.
Nàng dùng sức lắc đầu, biểu thị không có việc gì.
Thấy Ngưu Hữu Đạo nói chuyện, trong tam đại phái của nước Triệu có không ít người dùng ánh mắt lạnh lão nhìn hắn, đều hận Ngưu Hữu Đạo đến tận xương tủy, chiến sự tạm ngưng chính là do tên khốn khiếp này khơi mào, nếu không phải tôn tử này làm ra chuyện "tốt đẹp", nước Triệu sao có thể đi tới bước đường như ngày hôm nay!
Tưởng Vạn Lâu nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo cười khẩy nói: "Muội muội đã thấy rồi, chỉ sợ nhi tử vẫn chưa nhìn thấy sao? Để Dung thân vương nhìn thật kỹ con trai của mình một chút, để cho Dung thân vương yên tâm!"
Con trai và muội muội? Lời này vừa nói ra, trong trận doanh quân Yến xôn xao lên, đứa trẻ quấn tã lót ấy là tiểu vương gia sao?
Tiếng bàn luận xôn xao lớn dần, quân tâm đã bị ảnh hưởng.
Mà bên này, trong khi có một tu sĩ áp Thương Thục Thanh, lập tức có một người đoạt đứa trẻ cuốn tã lót trong ngực nàng.
Thương Thục Thanh kinh hãi, muốn cướp lại, lại bị một tên nắm tóc kéo lại, đau đến mức vẻ mặt trở nên khó coi, về điểm công phu quyền cước này nàng không phải là đối thủ của tu sĩ!
Xoay tã lót, lộ ra gương mặt của đứa trẻ cho người bên Thương Triêu Tông phía đối diện nhìn thấy.
Tu sĩ nắm tã lót, dùng tay búng lên mặt đứa trẻ, tiểu tử đang nằm ngáy khò khò lập tức vì bị đau mà tỉnh, hé miệng khóc oa oa.
"Không được!" Thương Thục Thanh bị kéo tóc ngẩng đầu duỗi tay, cầu khẩn, sợ bọn họ sẽ làm tổn thương đứa bé.
Nhưng mà tay duỗi ra bị người ta tóm lấy vặn ra sau lưng nàng.
Hai quân đối đầu, tiếng khóc của trẻ con vang dội, đứa trẻ khóc đến tê tâm liệt phế.
Tiếng khóc này, trong nháy mắt đánh trúng điểm yếu của Thương Triêu Tông, trái tim giống như vỡ vụn ra vậy, không nghĩ tới lần đầu tiên gặp

con trai mình lại không phải ở trong vương phủ mà là ở trên chiến trường hơn nữa còn là ở bên trong chỗ quân địch!
Chinh chiến sa trường, thường nhìn thấy cái chết, thấy được hài cốt chất thành núi, nhìn thấy máu chảy thành sông, lúc này lại nắm chặt nắm đấm, đôi môi run rẩy, nói không ra lời.
Công thành chiếm đất, sát phạt quyết đoán, từ trước đến nay y dũng cảm, gan dạ... Lúc này, y chỉ huy thiên quân vạn mã thì như thế nào, rõ ràng có thể đánh bại đối phương, nhưng lại bất lực như thế, ngay cả con trai mình cũng không cứu được, không có cách nào cả!
Mông Sơn Minh mím môi.
Lão nhân Ninh vương phủ đi ra, không biết có bao nhiêu người thiếu chút nữa là cắn vỡ răng, có người cất tiếng đau buồn nói: "Vương gia, quên đi, chúng ta rút quân đi, nghĩ rằng bọn họ cũng không dám nuốt lời, nhất định có thể đảm bảo tiểu vương gia và quận chúa bình an!"
Rút quân? Chưởng môn tam đại phái của nước Yến đối với từ then chốt có chút cảnh giác, nghe tiếng thì liếc mắt nhìn bên này, loại tình huống này mặc dù không nói gì, nhưng đuôi lông mày nhướn lên, vẻ mặt hiển nhiên ẩn giấu mấy phần lạnh lùng.
Rút quân? Ngọc Thương cũng cảnh giác, lúc này nếu nước Yến rút qauan, vậy chi còn lại phản quân bọn họ và quân triệu liều mạng với nhau, đối với Hiểu Nguyệt các mà nói là chuyện đòi mạng rồi, Hiểu Nguyệt các là tâm huyết nhiều năm, chỉ cần làm không tốt sẽ bị hủy hoại trong chốc lát, làm sao có thể không cảnh giác?
Mông Minh Sơn cũng như thế, quay đầu nhìn tướng lĩnh vừa nói kia. Lời như vậy không phải có thể nói lung tung trong trường hợp khẩn cấp này, cho dù thật sự muốn rút quân, cũng không thể nói ra được, nếu không hậu quả khó mà lường được, đến lúc đó đừng nói là cứu người, chỉ sợ ngay cả bên này cũng gặp nguy hiểm, Mông Sơn Minh quay lại quát một câu: "Câm miệng!"
"Mông soái..." Tướng lĩnh kia không cam tâm, hình như còn muốn nói gì đó.
Mông Sơn Minh nổi giận: "Ta bảo ngươi câm miệng!"
Bàng Đằng đối diện lớn tiếng nói: "Thương Triêu Tông, thấy rõ chưa? Chỉ cần nhân mã nước Yến ngươi lui về cảnh nội, bản đô đốc cam đoạn

con trai và muội muội của ngươi sẽ không chịu bất cứ tổn thương nào. Lúc quân Yến rút về cảnh nội cũng chính là lúc con trai và muội muội ngươi sẽ được thả nguyên vẹn không mất một sợi tóc nào, quyết không nuốt lời!"
Chưởng môn tam đại phái và Ngọc Thương đều nhìn chăm chăm vào phản ứng của Thương Triêu Tông
Y ngẩng mặt, ánh mắt từ từ nhìn Thương Thục Thanh, chợt lớn tiếng nói: "Thanh nhi, ca ca có lỗi với muội!"
Trong nháy mắt, Thương Thục Thanh rơi lệ, nàng hiểu rõ ý trong lời nói của ca ca, ca ca sẽ không thỏa hiệp!
Quả nhiên, lại nghe thấy Thương Triêu Tông lớn tiếng nói: "Lão tặc Bàng Đằng, ngươi dẫn quân đánh vào Đại Yến đến bây giờ, chiến sự này kéo dài đằng đẵng gần hai năm, bao nhiêu nam nhân Đại Yến ta hăng hái sôi nổi, phải bỏ mạng mới có hôm nay! Mạng của muội muội và con ta là mạng, chẳng lẽ mạng của binh sĩ Đại Yến không phải là mạng sao? Làm gì có lý do binh sĩ Đại Yến có thể chết, muội muội và con trai ta không thể chết! Ngươi nghe kĩ cho ta, bản vương tuyệt đối sẽ không vì việc tư của bản thân mà để cho binh sĩ Đại Yến chết một cách vô ích!"
"Vương gia!"
"Vương gia, xin người hãy suy nghĩ lại!"
Một nhóm tướng sĩ xúc động sau khi nghe y nói, lại nhao nhao khuyên bảo, vẻ mặt Thương Triêu Tông lập tức nghiêm nghị, không hề lay động.
Thần sắc của chưởng môn tam đại phái có phần bớt giận, Ngọc Thương ngầm nhẹ nhàng thở ra.
Thân hình gầy gò của Mông Sơn Minh thẳng tắp ngồi trên lưng ngựa, im lặng.
Ngưu Hữu Đáo híp mắt, ánh mắt cũng từ từ ngưng đọng, cũng không có nói nhiều.
Tưởng Vạn Lâu phía đối diện hơi nghiêng người, nói thầm mấy câu với đệ tử Đào Diên Phong, cũng không biết là nói cái gì.
Đào Diên Phong nhảy xuống khỏi lưng ngựa, bước nhanh đến bên cạnh Thương Thục Thanh, lớn tiếng quát nói: "Thương Triêu Tông, ngươi thử động một cái xem!"

Dứt lời đưa tay đến ngực Thương Thục Thanh, đột nhiên dùng sức xé rách cổ áo Thương Thục Thanh.
Roẹt một tiếng, trước mắt bao người, ngực Thương Thục Thanh lộ ra một mảng trắng như tuyết, có thể thấy cái khe rãnh kia, tay lại nắm quần áo xé ra, cảnh xuân ngực nàng chỉ sợ là hoàn toàn lộ ra ngoài.
Thương Thục Thanh bị khống chế không thể động đậy, nước mắt rơi lã chã.
Hai mắt Thương Triêu Tông như muốn nứt ra, sự tức giận khiến gương mặt y đỏ bừng, gầm thét: "Cẩu tặc, buông tay!"
Trên dưới quân Yến cũng giận dữ vô cùng, dường như muốn bùng nổ.
Đào Diên Phong hô to đáp lại: "Thương Triêu Tông, ngươi tốt nhất vẫn là nên thành thành thật thật rút quân, nếu không ta cũng không ngại lột sạch muội muội ngươi để mọi người thưởng thức! Ngươi dám làm bừa, ta dám động!"

Chương 1281: Ta Chỉ Tuân Mệnh Làm Theo! (1)

Chương 1281: Ta Chỉ Tuân Mệnh Làm Theo! (1)
Thương Triêu Tông nổi giận đùng đùng, một tay rút trảm mã đao đeo ở bên hông, dường như có phần không khống chế được cảm xúc.
Tướng lĩnh trong quân cũng nổi giận, nhao nhao cầm vũ khí lên, chỉ cần Thương Triêu Tông hạ lệnh, lập tức sẽ xông lên giết!
Gặp phải tình huống này, Đào Diên Phong làm bộ chuẩn bị xé quần áo của Thương Thục Thanh, uy hiếp!
Thương Thục Thanh không có cách nào động đậy được, nàng nhắm mắt lại.
Mắt thấy nếu quá xúc động thì sẽ có hậu quả khó lường, tim của Quản Phương Nghi cũng sắp vọt đến tận cổ rồi, Thương Thục Thanh ở Mao Lư sơn trang lâu như vậy, mối quan hệ giữa hai người cũng khá tốt, bà ta không hy vọng Thương Thục Thanh xảy ra chuyện gì.
Ngưu Hữu Đạo chợt lên tiếng quát: "Dừng tay cho ta!" Cũng giơ tay ra, giữ chặt cổ tay Thương Triêu Tông, không để Thương Triêu Tông giơ đao lên.
Nghe thấy Ngưu Hữu Đạo lên tiếng, Thương Thục Thanh lại mở mắt ra, đôi mắt đẫm lệ nhìn hắn.
Ngưu Hữu Đạo lại lớn tiếng nói với quân địch: "Ta là người ghét nhất chuyện chém chém giết giết, chuyện gì có thể thương lượng thì không cần thiết phải động đao động thương."
Một số người đối diện nghe vậy mà nổi giận, chuyện chém chém giết giết này là ai làm? Đã động đao động thương giết chết bao nhiêu người, ngươi còn có mặt mũi nói lời này sao?

Nhưng tức thì tức thôi, tất cả mọi người không phải là đứa trẻ ba tuổi, nước Triệu bên kia cũng không muốn cắt đứt hy vọng, dù sao đây cũng là con đường cuối cùng, chỉ cần Ngưu Hữu Đạo có thể xử lý công bằng việc này, thậm chí chuyện trước kia nước Triệu có thể không truy cứu.
Chưởng môn Lạc Hà sơn trang - Tả Thừa Phong nói: "Ngưu Hữu Đạo, không cần phải thương lượng, các ngươi rút quân, chúng ta thả người, chỉ đơn giản như vậy thôi!"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta có thể đáp ứng các ngươi là sẽ rút quân."
Lời này vừa nói ra, người tam đại phái và Ngọc Thương đều đột nhiên nhìn lại, thậm chí trong mắt mọi người toát ra sát khí.
Rút quân? Nhóm người Mông Sơn Minh cũng quay đầu nhìn Ngưu Hữu Đạo, Thương Triêu Tông rầu rĩ nói: "Đạo gia..."
Ngưu Hữu Đạo giơ tay ra hiệu ngừng lại câu nói kế tiếp của y.
Người nước Triệu bên kia mừng rỡ, không ít người đều biết Ngưu Hữu Đạo có sức ảnh hưởng đến nhân mã của nước Yến, nếu như Ngưu Hữu Đạo có thể đồng ý, việc này có hy vọng!
Tả Thừa Phong lớn tiếng nói: "Được! Ngươi rất thẳng thắn! Điều kiện không thay đổi, lúc quân Yến rút về nội cảnh, con tin sẽ được trả lại nguyên vẹn, tuyệt không có bất kỳ tổn thương gì!"
Giáo chủ Tụ Tiên giáo - Mễ Mãn cũng lớn tiếng nói: "Chỉ cần quân Yến rút về, chúng ta có thể cam đoan với ngươi, ân oán giữa ngươi và nước Triệu chúng ta xóa bỏ từ đấy, nước Triệu ta chắc chắn sẽ không truy nữa, quyết không nuốt lời! Ở đây ai cũng nghe thấy, mọi người cùng làm chứng!"
Một mình ông ta không hề thương lượng cái gì với mọi người lập tức đã thay mặt toàn bộ nước Triệu, Tả Thừa Phong và Tưởng Vạn Lâu sửng sốt một chút.
Nhưng sau đó đều phản ứng lại, dựa vào con tin để áp chế đối phương rút quân, vốn là ôm hy vọng còn nước còn tát, không quá tin tưởng. Bây giờ, thật vất vả Ngưu Hữu Đạo mới nhả ra, đây là đang tăng giá cả lợi ích, để thúc đẩy Ngưu Hữu Đạo hạ quyết tâm.
"Đúng, Lạc Hà sơn trang ta cũng có thể cam đoan!" Tả Thừa Phong lớn tiếng hưởng ứng.

"Quy Nguyên tông ra cũng quyết không nuốt lời, ta thề nếu như làm trái trời tru đất diệt!" Tưởng Vạn Lâu cũng thề thốt.
Chưởng môn tam đại phái nước Triệu trước mắt bao nhiêu người cũng cùng nhau cam đoan, vẫn là có chút uy tín.
Long Hưu và mọi người nhìn phía đối diện, lại nhìn Ngưu Hữu Đạo, ai cũng thờ ơ, ngoảnh mặt làm thinh giống như việc đó chẳng liên quan gì đến mình.
Ngưu Hữu Đạo: "Các ngươi gấp cái gì, việc này không thể nóng vội, ta nói có chuyện gì thì thương lượng với nhau."
Bên đối diện vô cùng nhiệt tình, chưởng môn tam đại phái không ngừng thề thốt, ai ngờ đột nhiên Ngưu Hữu Đạo không nhanh không chậm nói một câu như thế, lập tức khiến bên đối diện không nhẫn nhịn nổi nữa.
Có cảm giác bị đùa giỡn, Tả Thừa Phong cả giận nói: "Ngươi có ý gì?"
Ngưu Hữu Đạo: "Có ý gì ngươi đoán thử xem! Chuyện lớn như vậy, các ngươi không cảm thấy một mình ta đáp ứng khó tránh khỏi có phần giống như trò trẻ con sao? Đây là không phải là chuyện một mình ta có thể làm chủ, ta phải cùng mọi người bàn bạc một chút. Như thế này đi, cho ta thời gian một ngày, để ta bàn bạc, ngày mai khoảng giờ này, ta sẽ cho các ngươi một câu trả lời thuyết phục, như thế nào?"
Chưởng môn tam đại phái nước Triệu có chút do dự, nhưng đối phương nói không phải là không có lý, dù sao tam đại phái nước Yến cũng không phải là để trang trí, chẳng những không phải là đồ trang trí hơn nữa còn là vật cản, nếu nói tam đại phái nước Yến cũng nghe theo Ngưu Hữu Đạo thì cũng quá bất hợp lý rồi.
Chưởng môn tam đại phái nước Triệu chụm lại to nhỏ với nhau một hồi, rồi đưa ra quyết định, Tả Thừa Phong nói: "Được! Vậy cho ngươi thời gian một ngày, ngày mai vào khoảng thời gian này đưa ra câu trả lời!"
Ngưu Hữu Đạo: "Một lời đã định! Nhưng ta không hy vọng nhìn thấy quận chúa và tiểu vương gia có bất kỳ vết thương nào."
Tả Thừa Phong: "Được! Nhưng Ngưu Hữu Đạo, ta cảnh cáo ngươi, tốt nhất đừng có bày ra chiêu trò gì, trong lúc này quân Yến tốt nhất đừng có hành động thiếu suy nghĩ, nếu không ta không dám chắc tướng sĩ phía dưới sẽ làm ra chuyện gì vô lễ với quận chúa đâu!"

Vẻ mặt Ngưu Hữu Đạo không đổi, giơ tay chỉ Đào Diên Phong, hỏi: "Ngươi là người phương nào?"
Đào Diên Phong bị hỏi thì khẽ giật mình, cảm thấy hình như đối phương muốn tự mình tính sổ với hắn ta, trong lòng có chút thấp thỏm, nhưng đang đứng trong lực lượng mạnh nhất của nước Triệu, cũng không có gì phải sợ, ưỡn ngực ngẩng đầu lên nói: "Tại hạ..."
"Được rồi!" Ngưu Hữu Đạo ngắt lời: "Ngươi là cái thứ gì không quan trọng, đừng làm giơ bẩn lỗ tai ta, còn không mau bỏ bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra?"
Nhục nhã như vậy trước mặt mọi người, trong lòng Đào Diên Phong có phần tức giận, nhưng trước mắt bây giờ không phải là lúc hắn ta làm chủ, quay lại nhìn thấy Tưởng Vạn Lâu vuốt cằm, rồi buông tay đang nắm quần áo của Thương Thục Thanh ra.
"Chư vị nghe cho kĩ, ngày mai khoảng giờ này, nếu có tin tức thì thông báo..." Ngưu Hữu Đạo lần nữa giơ tay chỉ Đào Diên Phong, hờ hững nói: "Cái tay bẩn thỉu nào của tên đó đụng vào quận chúa, lập tức chặt cái tay đó xuống cho ta. Tay của tên đó là điều kiện tiên quyết, ta muốn, nếu không thì khỏi phải bàn cái gì nữa!"
Lời này vừa nói ra, sắc mặt Đào Diên Phong biến đổi, có chút lạnh sống lưng, việc này liên quan đến sự sinh tử tồn vong của tam đại phái nước Triệu, liên quan đến toàn bộ đại nghiệp của nước Triệu, nếu như sự việc đến bước kia, đừng nói chặt tay của hắn ta, đoán chừng lấy mạng của hắn ta cũng không thành vấn đề.
Tuân mệnh làm việc, không muốn đụng tới loại người này, đụng tới phiền toái này, trong lòng khỏi phải nói có bao nhiêu đau khổ.
Tướng sĩ nước Yến nhìn nhau đều cảm thấy hả giận.
Nhất là tướng sĩ Nam châu, trong lòng vui sướng, cảm thấy Đạo gia không hổ là Đạo gia Nam châu, vừa chịu thua thiệt, lập tức đòi lại vốn ngay!
Thật ra đối với Ngưu Hữu Đạo mà nói, không chỉ là muốn xả giận, hắn lo lắng trong thời gian này sẽ có người làm bậy với Thương Thục Thanh, trong quân một đám nam nhân bị bỏ đói đã lâu, heo mẹ cũng có thể nhìn thành mỹ nhân, không muốn có người tay chân không sạch sẽ khiến nàng chịu thiệt thòi, nên giúp nàng dọa bọn họ!

Nước Triệu bên kia không nghĩ tới Ngưu Hữu Đạo sẽ đưa ra điều kiện như vậy, thân là chưởng môn, là sư phó, là người làm chủ, Tưởng Vạn Lâu lập tức lên tiếng: "Điều này là không thể!"
"Đến lúc đó, nếu như không thấy tay của tên đó thì chính là lúc phát động đại quân tiến công, ta nói được thì làm được! Về phần có thể hay không thì các ngươi tự xử lý đi, ta không miễn cưỡng! Đi!" Ngưu Hữu Đạo nói xong điều khiển dây cương ngựa rời đi, dưới ánh mắt nhìn của rất nhiều mặt không đổi sắc rút lui trước.

Chương 1282: Ta Chỉ Tuân Mệnh Làm Theo! (2)

Chương 1282: Ta Chỉ Tuân Mệnh Làm Theo! (2)
Quản Phương Nghi là người đầu tiên đuổi theo, người hàng phía trước cũng lần lượt quay lại.
Người phía trước rút lui, đại quân ở phía sau đề phòng, cũng từ từ rút đi.
Nhìn theo quân Yến rút đi, vẻ mặt mỗi người nước Triệu đều khác nhau, từng cảnh tượng lúc nãy dường như khó mà có thể tiêu tan.
Nhưng đối với bọn họ mà nói, hai con tin có thể phát huy hiệu quả như vậy, có thể khiến cho quân địch tạm dừng chiến dấu đồng ý thương lượng, đã coi như là vượt qua sự mong đợi của bọn họ rồi...
Quân Yến trở về đại doanh, người liên quan đi vào lều lớn của chủ soái, cũng là nơi ở tạm thời lớn nhất.
Riêng phần Long Hưu vừa đứng lại, lập tức hỏi Ngưu Hữu Đạo: "Ngươi muốn rút quân?"
Bầu không khí trong trướng bỗng nhiên trở nên ngưng trọng, Ngưu Hữu Đạo nói: "Rút quân hay không rút quân, lời của ta nói không tính, vẫn phải xem ý của ba vị chưởng môn."
Long Hưu tùy tiện nói: "Quan hệ của ngươi với bọn họ không phải rất tốt sao?"
Ngưu Hữu Đạo nói: "Kéo dài thời gian thôi, muốn hỏi chư vị một chút có cách gì hay không, cũng không thể để cho đối phương ở trước mặt mọi người giết quận chúa và tiểu vương gia được?"
"Ta không nghĩ ra cách gì hay cả!" Long Hưu nhìn mọi người: "Các ngươi thì sao?"
Mọi người im lặng không nói, hoặc khẽ lắc đầu.

"Xem ra mọi người đều không có cách gì cả." Long Hưu quay lại hỏi Ngưu Hữu Đạo: "Ngươi có cách nào sao?"
Ngưu Hữu Đạo một bên dời vị trí kiếm đang chống đến trước mặt, hai tay đặt lên chuôi kiếm, cũng lắc đầu.
Ánh mắt của Long Hưu nhìn kiếm trong tay hắn, không biết hắn học cái tật xấu này ở đâu, từ từ nói: "Đã không có cách nào hay, ta muốn biết ngươi dự định như thế nào?"
Ngưu Hữu Đạo chắp tay nói: "Tất cả đều để ba vị chưởng môn làm chủ, ta chỉ tuân mệnh làm theo!"
Thái độ này coi như khiến đám người Long Hưu và Ngọc Thương rất vừa ý, nhưng Long Hưu vẫn nói với Thương Triêu Tông: "Vương gia, quận chúa là muội muội của ngươi, đứa bé là con của ngươi, nói cho cùng vẫn là muốn xem thái độ của ngươi như thế nào, ta muốn biết ý kiến của ngươi!"
Đám người đồng loạt nhìn Thương Triêu Tông, duy chỉ có Ngưu Hữu Đạo một bộ cúp mắt nhìn xuống.
Quai hàm Thương Triêu Tông căng cứng: "Bản vương đã nói qua, sẽ không bởi vì muội muội và con trai mình mà để các huynh để đổ máu một cách vô ích, thắng lợi trong tầm tay, bản vương không đồng ý rút quân!"
"Được!" Long Hưu hài lòng gật đầu, ánh mắt nhìn mọi người: "Vương gia là chỉ huy một quân, tác chiến như thế nào vương gia tự tính toán, chúng ta sẽ chấp hành! Mạnh huynh, Cung huynh, Ngọc Thương huynh, ý của các ngươi như thế nào?"
Mạnh Tuyên vuốt cằm, nói: "Không tệ!"
Cung Lâm Sách khẽ gật đầu.
Ngọc Thương nói: "Bên ta tất nhiên sẽ phối hợp."
"Nếu như mọi người đã không còn ý kiến gì, vậy thì quyết định như thế đi." Long Hưu nói xong đưa tay mời Ngọc Thương: "Ngọc Thương huynh, khó có được lần gặp mặt, mời!"
Thân cận quá với nhóm người này, trong lòng Ngọc Thương có chút kiêng dè, vô ý thức nhìn Ngưu Hữu Đạo, thấy hắn không có phản ứng gì, lập tức đáp lại: "Mời!"

Long Hưu ra hiệu bằng ánh mắt cho Mạnh Tuyên và Cung Lâm Sách, mấy người kết bạn đi.
Ra khỏi lều lớn không xa, Long Hưu gọi một đệ tử tới phân phó: "Truyền lệnh xuống, giám sát kĩ nhân mã các bộ, nếu có tướng lĩnh nào vọng động, lập tức bắt lại!"
"Rõ!" Đệ tử lĩnh mệnh rời đi.
Long Hưu quay đầu lại cười nói với Ngọc Thương: "Ngọc Thương huynh, chắc là cũng không muốn thấy có người làm hỏng việc nhỉ?"
Ngọc Thương hùa theo cười ha ha, trong lòng đồng ý, cũng không nói thêm cái gì nữa.
Bên trong lều chủ soái, sau khi không còn người ngoài, Ngưu Hữu Đạo đi tới trước bản đồ, nhìn chăm chú như đang suy nghĩ cái gì đó.
Một lúc sáu, Mông Sơn Minh thật sự nhịn không được, ngồi trên xe lăn nhấp nhô, có vẻ lo lắng nói: "Đạo gia có thượng sách gì sao?"
Để người khác mạo hiểm cứu người? Có một số việc Thương Triêu Tông khó mà có thể nói ra miệng, đành để người khác nói.
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: "Lúc chuyện xảy ra, tin tức của Lam Nhược Đình vẫn chưa tới sao?"
Lời này vừa nói ra, Mông Sơn Minh lập tức biết hắn không hề từ bỏ, trước đó chỉ là để đối phó bọn Long Hưu mà thôi, lập tức nói ngay: "Chưa nhận được, phải là am hiểu cụ thể và tỉ mỉ bỏ ra chút thời gian nhưng cũng nhanh thôi!"
Ngưu Hữu Đạo: "Thời gian gấp rút, không được chậm trễ, khi có tin lập tức nói cho ta biết trước."
Mông Sơn Minh: "Được!"
Ngưu Hữu Đạo chỉ địa đồ trước mắt: "Bản đồ này là xu hướng địa hình, nhìn giống như bản đồ địa hình vùng gần đây."
Mông Sơn Minh: "Không sai, cho người cưỡi phi cầm từ không trung đo vẽ bản đồ, đây là bản đồ mới nhất, phía trên biểu thị đại khái tình hình bố trí binh lực của quân địch."
Ngưu Hữu Đạo: "Mượn dùng một chút sẽ không ảnh hưởng đến mấy người chứ?"
Mông Sơn Minh: "Đạo gia cứ cầm đi, không có thể nào có mỗi một bản đồ mà bên này lại giữ làm của riêng."

Ngưu Hữu Đạo cũng không khách khí với Thương Triêu Tông, lấy bản đồ treo tường xuống, cuộn tròn lại, sau đó đi lướt qua bên cạnh Thương Triêu tông, giơ tay vỗ vỗ vai y:
"Vương gia, chuyện đã xảy ra rồi, sốt ruột cũng vô dụng, bình tĩnh."
Thương Triêu Tông bi thảm nói:
"Bản vương không thể thờ ơ vô cảm được."
"Ta hiểu! Thế nhưng đại quân không thể mất khống chế."
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nói với Mông Sơn Minh:
"Tâm tình Vương gia không ổn định, nhờ Mông soái giúp đỡ Vương soái nhiều hơn về phía quân đội."
Mông Sơn Minh gật đầu:
"Đó là bổn phận của ta."
"Được, ta phải đi thôi, có tin gì lập tức báo cho ta."
Ngưu Hữu Đạo nói, vứt cuốn bản đồ cho Quản Phương Nghi, chống kiếm thay gậy bước đi. Quản Phương Nghi đi theo sau.
Vừa về tới lều của mình, Ngưu Hữu Đạo ra hiệu cho Quản Phương Nghi trải bản đồ ra.
Trải xong, Quản Phương Nghi hỏi:
"Đạo gia, có phải ngài là có biện pháp?"
Ngưu Hữu Đạo buông tiếng thở dài:
"Tình huống này sao có thể nói có biện pháp là có. Có điều, ít ra cũng có thể xác nhận tung tích của quận chúa và tiểu vương gia, có phương hướng thì sẽ không cần mù quáng."
Hắn không nói nhiều, đứng trước bản đồ, chăm chú nhìn địa hình suy nghĩ.
Quản Phương Nghi chậm rãi bước quanh trong lều, không quấy rầy hắn, biết hắn đang nghĩ biện pháp.
Sau khoảng nửa canh giờ, bên ngoài có tiếng xe lăn quen thuộc vang lên.
Mông Sơn Minh đến, vào trong lập tức nói:
"Đạo gia, tin từ Lam Nhược Đình."
Ông ta hai tay dâng một lá mật thư.
Ngưu Hữu Đạo đáp lời rồi cấp tốc nhận lấy, mở ra xem. Mông Sơn Minh quan sát phản ứng từ vẻ mặt của hắn.
Xem xong tin, Ngưu Hữu Đạo như nhẹ nhõm hơn:

"Xem ra là ta lo xa quá."
Trong thư, Lam Nhược Đình căn cứ vào phán đoán cá nhân, cảm thấy trong đó hẳn là không có vấn đề gì. Sau đó nàng biết được tình hình từ chỗ Phượng Như Nam, hẳn là tiếng khóc của đứa bé trong đường ngầm gây ra bất ngờ, nếu không thì người ở đó đã thoát thân cả.
Điểm quan trọng nhất là, vị Thái thượng trưởng lão tọa trấn Tiêu Dao cung quả thực đã bị ngộ hại, Lam Nhược Đình có thể xác định chắc chắn không cần nghi ngờ, không có gì giả bộ.
Mặt khác, Thái thượng trưởng lão của Đại Thiện sơn cũng gặp nạn ngay tại chỗ.
Bởi vậy, Ngưu Hữu Đạo xác nhận là mình đã cả nghĩ. Cho dù ba đại phái muốn giở trò quỷ gì đối với hắn, hiện giờ vẫn chưa đến mức dùng tính mạnh của trưởng lão trong phái ra để gian lận.
Quản Phương Nghi giật thư trong tay hắn ra xem.
Mông Sơn Minh hỏi:
"Tiếp theo nên làm gì?"
Đây cũng là mục đích mà ông tự mình đến đây. Thương Triêu Tông không tiện nói thêm gì.
"Mông soái tới thật đúng lúc. Mông soái hiểu rất rõ sắp xếp của phe địch, nên ta đang muốn mời ngài dạy bảo."
Ngưu Hữu Đạo quay về trước bản đồ, chỉ một chỗ biểu thị:
"Nơi này là vị trí trung quân phe địch?"
Mông Sơn Minh giơ tay ra hiệu, La Đại An lập tức đẩy ông tới trước bản đồ:
"Đúng, chính là vị trí trung quân phe địch."
Ngưu Hữu Đạo vuốt cằm thì thào:
"Xem ra quận chúa và tiểu vương gia rất có thể ở vị trí này."
Hắn tiện đà chỉ sang một hồ nước gần đó.
"Lúc ở trong quân trướng, ta nhìn thấy trên bản đồ dường như có cái hồ, cho nên mới lấy bản đồ sang nhìn. Từ bản đồ mà xem, hồ nước này cách doanh trướng lớn nhất trong quân Triệu khoảng một hai dặm, có gì sai không?"

Chương 1283: Cục

Chương 1283: Cục
Bản đồ thời đại này không đủ tiêu chuẩn, khá là trừu tượng, có một số việc không thể không hỏi rõ.
Mông Sơn Minh:
"Không sai, đến bên hồ mất khoảng một hai dặm."
Ngưu Hữu Đạo:
"Diện tích mặt hồ này xem ra không nhỏ, làm phiền Mông soái giới thiệu tường tận một chút."
"Được!"
Mông Sơn Minh đáp. Ông vươn tay lên cầm bội kiếm của La Đại An, dùng kiếm là thước chỉ, chỉ một vùng quanh hồ nước chăm chú giới thiệu. Ông biết Ngưu Hữu Đạo đột nhiên hỏi cái hồ này tất nhiên có nguyên nhân, không dám qua loa.
"Hồ này dài chừng năm mươi dặm, nơi rộng nhất có khoảng ba mươi dặm, là nguồn nước chủ yếu của phe địch. Quân Triệu sợ chúng ta chặt đứt nguồn nước, diện tích hồ lại rất lớn, đủ để pha loãng bất kỳ loại độc nào, cho nên không cần lo có người bỏ độc xuống nước. Lượng nước sung túc của hồ này cũng để để thỏa mãn lượng nước cần dùng cho mấy triệu quân đội nước Triệu, cho nên quân Triệu chọn đóng quân dựng trại ở gần hồ này."
"Quân ta trấn giữ các con đường trọng điểm quanh đó, quân Triệu bị co vào trong khu vực này đã bố vây quanh hồ, phóng hỏa thiêu sạch cây cối núi rừng bốn phía, hoặc là chặt cây lấy gỗ làm bè. Quân Triệu xây dựng cái hồ này thành một phòng tuyến thiên nhiên."
"Bàng Đằng bố trí như vậy đã gây cho quân ta phiền toái không nhỏ. Quân ta muốn vây nhốt, binh lực không thể không mở rộng ra chung quanh, khó có thể tập trung binh lực trùng kích một điểm nào đó."

"Một khi ưu thế tập trung binh lực không còn, đối phương lập tức điều động bè gỗ lùi vào trong hồ, bốn phương tám hướng đều như vậy. Mà cây cối chung quanh đã bị dọn sạch, quân ta không thể tạo bè gỗ truy kích, chỉ có thể trơ mắt nhìn coi. Quân địch lui vào trong hồ lại có thể tùy tiện đổ bộ bất kỳ một điểm nào chung quanh hồ. Quân ta không thể canh giữ mãi trên bờ, bốn chung quanh đều vậy, không cách nào hình thành ưu thế về binh lực. Ngược lại, đối phương co vào lại có thể hình thành ưu thế binh lực thành một điểm, có thể toàn diện phá vây. Quân ta dù có vòng quanh hồ đi tập kết thì cũng không kịp chặn lại."
Chiến tranh còn có thể đánh như vậy sao? Ngưu Hữu Đạo vuốt cằm nói:
"Xem ra Bàng Đằng này quá thực có phần bản lĩnh. Nếu đã có chỗ dựa như thế, vì sao họ lại chó cùng rứt giậu tập kích vương phủ, bắt người?"
Mông Sơn Minh nói:
"Tiếp tế hậu cần của họ đã bị quân ta chặt đứt, dựa vào nơi hiểm yếu để thủ cũng không được bao lâu, cùng lắm chỉ có thể kiên trì ba tháng. Bàng Đằng làm như vậy có lợi mà cũng có hại. Đó chính là, quân đội của y phân tán. Chỉ cần chúng ta có đủ kiên trì ứng biến, không vọng động, y sẽ không cách nào nhanh chóng tập trung binh lực phá vậy. Y cũng không thể đợi đến lúc lương thảo tiêu hao hết mới nghĩ cách. Phá vây xong mà không sẵn sàng tích lũy một chút lương thảo thì cũng không thể chạy được xa."
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm bản đồ như có điều suy nghĩ, nói:
"Nói cách khác, quân Triệu dựa vào nơi hiểm yếu như vậy, còn có thể thủ vững hai, ba tháng nữa."
Mông Sơn Minh lắc đầu:
"Không! Ban đầu họ không ngờ nước Tống có biến hóa như vậy. Lúc đó tình hình trận chiến bên nước Tống không ổn, đại Yến ta lại bị bỏ trống phòng ngự. Ta lo lắng nước Hàn diệt nước Tống xong sẽ uy hiếp đại Yến, không có ý định hao tổn với quân Triệu nữa, đã chuẩn bị tốc chiến tốc thắng. Chỉ cần cho ta mười ngày nữa, ta sẽ chắc chắn chiến một trận diệt sạch mấy Triệu quân lực cuối cùng này của quân Triệu!"
Mười ngày, chiến một trận diệt sạch mấy triệu quân đội nước Triệu?
Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi nhìn nhau, đều nghi ngờ. Cho dù đó là mấy triệu con heo thì cũng không dễ diệt như vậy chứ?

Tâm tư của Ngưu Hữu Đạo vốn không nằm trên phương diện này. Trước giờ hắn không can thiệp vào chuyện đánh trận, chỉ vì liên quan tới nên thuận miệng hỏi một chút mà thôi, nên lúc này không hỏi kỹ nữa:
"Mông soái nói vậy là có ý gì?"
Mông Sơn Minh do dự một lúc, cuối cùng thổ lộ thật tình:
"Quân Triệu lui vào nơi đó là do ta cố gắng thúc đẩy thành. Phản quân nước Triệu bôn tập kinh đô Triệu vốn là kế dụ địch của ta, vẫn khống chế tốt tốc độ hành quân thích hợp. Ta chỉ đợi quân Triệu đến khu vực thích hợp, phản quân sẽ lập tức đổi đường chặn lại, cùng quân ta trước sau kềm chạt, tự nhiên sẽ đẩy quân Triệu vào chỗ đó."
"Mấy triệu binh lính tụ tập hành động tất nhiên phải kiếm đủ nguồn nước mới có thể thủ vững. Tự nhiên là quân Triệu sẽ phải lui giữ về nơi này. Hồ này đối với quân ta là nơi hiểm yếu, đối với quân Triệu cũng không khác gì. Bàng Đằng quen dùng binh, sẽ không tập trung nhân mã ở ven hồ, cho quân ta một mặt tấn công từ đất bằng, một mặt tấn công từ hồ, hai mặt giáp kích sẽ khiến y hai mặt thụ địch. Lợi dụng hồ làm nơi hiểm yếu bố trí phóng ngự là chuyện rất có khả năng. Quả thực, Bàng Đằng đã làm như vậy."
"Thời khắc mấu chốt, y sẽ tập trung binh lực trong hồ, tìm điểm phá vây từ bên bờ khác. Nghĩ rất đẹp, ta sẽ không cho y cơ hội này."
Mông Sơn Minh giơ kiếm chỉ phần cuối hồ nước:
"Một khi cục thành, ở hạ du nguồn nước có thể tập trung ưu thế binh lực đánh chiếm. Sau khi thành công, lập tức lệnh cho rất nhiều tu sĩ nhanh chóng đào đất moi ra cửa thoát, gia tăng dòng chảy trong hồ. Đến lúc mực nước trong hồ sẽ kịch liệt giảm xuống, bốn phía quanh hồ sẽ hóa thành bãi bùn lấy rộng lớn, quân tốt khó đi, ngựa bị chôn chân. Trên bờ lúc đó chỉ cần vạn người là có thể dễ dàng áp chế trăm nghìn quân của đối phương. Trốn giữa hồ không thể không lên bờ, mà trong lòng hồ không có củi lửa cho họ nhóm lửa nấu cơm, chẳng lẽ dùng bè gỗ đang cưỡi làm củi đốt để đại quân chìm trong nước sao?"
"Một khi cục đã thành, mấy triệu quân đội nước Triệu không chỗ để trốn, có lẽ chưa tới mười ngày đã có thể giải quyết.
Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi nhìn nhau, nội tâm đảo loạn cỡ nào không thể hình dung được. Họ đều biết trận chiến này mà đánh

xong, tất sẽ trở thành kỳ công khoáng thế, chắc chắn khiếp sợ thiên hạ!
Mông Sơn Minh tiếp tục nói:
"Trận chiến này liên quan trọng đại, không dám để lộ bí mật chút nào. Ngoài ta và Vương gia, không mấy ai biết. Người của ba đại phái cũng không biết rõ. Bên phía phản quân cũng không được tiết lộ chút phong thanh nào. Bên chỗ Ngọc Thương tiên sinh chỉ biết là liên hợp tác chiến."
Hai người hiểu ý của ông, tự mình biết là được, không nên để lộ cho người khác hay. Một khi bí mật lộ ra, quân Triệu dù liều mạng phá vây cũng sẽ không chui vào cái bẫy khiến toàn quân bị diệt này.
Quản Phương Nghi không nhịn được thở dài nói:
"Người ta đều nói, Yến Sơn Minh, Tề Vô Hận, hôm nay một nữ tắc như ta xem như mở mang tầm mắt rồi, mới biết thế nào là danh bất hư truyền. Có thể biết sự việc đã không uổng chuyến này. Sau trận chiến, tất thành tựu thanh danh có một không hai của Mông soái!"
Mông Sơn Minh cười khổ xua tay:
"Bất đắc dĩ mà thôi. Binh vô thường thái, thủy vô thường hình (*), trạng thái trên chiến trường thiên biến vạn hóa. Chiến trận không tới lúc cuối cùng thì không ai biết kết quả ra sao. Chuyện gì cũng có thể phát sinh. Lúc này nói gì cũng chỉ là lý luận suông. Nói chung, bất kể thắng hay hại đều là dùng tính mạng tướng sĩ đẩy lên. Dùng tính mạng tướng sĩ để dương danh cho ta không phải điều mà ta muốn. Ta chỉ nguyện thiên hạ không còn chiến tranh! Ai, Vương gia đã điều binh khiển tướng cho quyết chiến cuối cùng. Mắt thấy đại chiến sắp tới, ai ngờ quận chúa và tiểu vương gia rơi vào tay quân địch, khiến phe ta ném chuột sợ vỡ bình, phải làm thế nào cho phải?"
(*Đây là một trong sáu câu nói nổi tiếng trong Binh pháp Tôn Tử, ý là: Dùng binh như nước chảy, không hình thái, không cố định)
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc, đại khái hiểu rõ. Thương Triêu Tông biết trận chiến này có thể quyết thắng bại. Hi sinh nhiều người như vậy mới đi đến một bước này, bảo y làm sao có thể vì lợi ích một mình mà phá cục?
Thu lại tâm thần, Ngưu Hữu Đạo chỉ bản đồ, kéo đề tài về:
"Mông soái, hồ này nông sâu thế nào?"

Chương 1284: Có bao nhiêu gia sản thì lấy ra hết

Chương 1284: Có bao nhiêu gia sản thì lấy ra hết
"Việc này..."
Mông Sơn Minh chần chừ một lúc, nói:
"Tất nhiên có sâu có cạn. Mỗi nơi ta đến đều được kiểm tra ghi chép địa lý của địa phương. Từ ghi chép địa lý, nơi sâu có thể quá ba mươi trượng, nơi nông chung quanh có thể nhìn thấy cá. Mặt hồ rộng lớn, tình huống cụ thể thì ta chưa phái người đo đạc, ta cũng không nói chính xác được."
(*Ba mươi trượng ~ 100m)
"Có những điều này là đủ, đã làm phiền Mông soái tự mình giải thích. Mông soái còn có quân vụ tại người, ta không quấy rối hơn nữa. Ta mong Mông soái giữ bí mật yêu cầu của ta."
Dứt lời, Ngưu Hữu Đạo đưa tay ra hiệu tiễn khách.
"Đương nhiên."
Mông Sơn Minh gật đầu đáp, lại thử hỏi:
"Đạo gia hỏi tình huống hồ này phải chăng liên quan đến việc cứu giúp quận chúa và tiểu vương gia?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Quả thực dự định về phương diện này. Hiện giờ mới chỉ đang tìm hiểu tình hình, ta vẫn chưa thể cho Mông soái kế hoạch cụ thể gì được. Một thời gian nữa ta sẽ cho Vương gia và Mông soái câu trả lời chắc chắn. Để ta cho suy tính tường tận đã, Mông soái hãy quay về trước!"
Hắn lại đưa tay mời.
"Được, không quấy rầy đạo gia, lão phu xin được cáo lui trước."
Mông Sơn Minh khách khí nói, sau đó để La Đại An đẩy ông đi.

Chờ không còn ai khác, Quản Phương Nghi lập tức hiếu kỳ nói:
"Hồ này có liên quan đến việc cứu quận chúa, tiểu vương gia?"
Ngưu Hữu Đạo rất khẳng định nói:
"Không có!"
"Hả..."
Quản Phương Nghi sửng sốt, khó hiểu:
"Không liên quan? Thế ngươi nhìn chằm chằm vào đó còn hỏi nhiều như vậy, lại còn để Mông soái phải lộ bí mật?"
Ngưu Hữu Đạo không hé răng, cũng chính là không định giải thích.
Quản Phương Nghi theo thói quen khinh thường xì một cái, biết người ta không nói, có hỏi cũng bằng không. Bà ta có lúc thật hận không thể bóp chết tên này, cứ thích trêu chọc tò mò của người ta.
Bà ta vừa mới bất mãn xoay người, Ngưu Hữu Đạo đang nhìn bản đồ chợt nói:
"Gọi Vân Cơ đến đây một lát."
"Vâng, đạo gia của ta!"
Quản Phương Nghi hờn dỗi đáp, lẩm bẩm:
"Lão nương cũng chỉ là chân chạy vặt..."
Bên trong trong quân trướng.
Mông Sơn Minh vừa quay lại, Thương Triêu Tông lập tức bước nhanh về phía trước nghênh tiếp, thấp giọng vội vàng hỏi:
"Thế nào?"
Chuyện đến nước này, bảo y lui binh là không thể. Nhưng người không phải cây cỏ vô tình, đó dù sao cũng là em gái và con trai của y, nói không muốn cứu là giả.
Mà ý định của phe địch đã rất rõ ràng. Một khi bên này không từ bỏ, bọn họ lập tức làm ra chuyện khó coi đối với Thương Thục Thanh. Đây không phải vấn đề chết hay không, mà trước khi Thương Thục Thanh chết rất có thể sẽ phải gánh chịu nỗi nhục nhã to lớn. Việc này vẫn khiến y vô cùng lo lắng.
Sự việc đã rõ, con tin trên tay quân địch, khả năng trao đổi đã bị chặn lại, muốn cứu em gái và con trai thì gần như chắc chắn phải cực kỳ mạo hiểm. Cầu Ngưu Hữu Đạo đi mạo hiểm cứu người? Mạng của em gái

ngươi, của con trai ngươi là mạng, mạng của người ta lại không phải mạng sao? Bảo y làm sao nói ra lời được?
Trong hai người cũng chỉ có Mông Sơn Minh có thể đi hỏi thăm Ngưu Hữu Đạo, cũng chỉ có Mông Sơn Minh thích hợp đi xin nhờ Ngưu Hữu Đạo.
Mông Sơn Minh động viên:
"Vương gia không nên gấp, hắn là đạo gia đang nghĩ biện pháp."
"Hắn là?"
Thương Triêu Tông gấp rút:
"Mông bá bá nói lời ấy nghĩa là sao?"
Mông Sơn Minh lắc tay chỉ vào chỗ lúc trước treo bản đồ:
"Vừa nãy đạo gia hỏi thăm ta về tình huống quân Triệu dựa vào Giác hồ. Xưa nay hắn không nhúng tay vào chuyện chiến sự, đột nhiên hỏi chuyện này chắc chắn không phải vì tác chiến, hắn là có tính toán gì đó..."
Ông kể lại đại khái tình huống vừa nãy.
"Độ sâu của hồ?"
Thương Triêu Tông ngờ vực, lại nói:
"Được rồi, ta lập tức tìm tu sĩ đáng tin nghĩ biện pháp bí mật lẻn vào Giác hồ, tranh thủ thăm dò tình huống của hồ, chuẩn bị cho đạo gia sử dụng."
Mông Sơn Minh kéo y lại, than thở:
"Vương gia, đạo gia đã dặn không được để lộ tình hình, tất còn có nguyên nhân. Hắn cũng đã nói, tình huống Giác hồ như vậy là đủ. Vương gia tuyệt đối không nên làm cho vấn đề rắc rối thêm. Đạo gia nói, một thời gian nữa sẽ cho chúng ta câu trả lời chắn chắn. Đã có lời này, kính xin Vương gia bình tĩnh chớ vội!"
Thương Triêu Tông biết ông nói có lý, cố nhắm mắt lại, day day trán, dường như muốn làm mình tỉnh táo hơn. Y cảm thấy lòng mình có phần rối loạn, rù rì nói:
"Con trai không còn còn có thể sinh tiếp, lửa chiến tranh vô tình, người chết rất bình thường! Nhưng ta làm sao có thể trơ mắt nhìn Thanh nhi chịu nhục? Nếu quả như vậy, ta làm sao đối diện với cha me, với các ca ca đã chết?"

Y rất đau khổ.
Mông Sơn Minh cũng rất băn khoăn. Một khi bên mình phát động tấn công, tất nhiên phe địch sẽ bị chọc giận. Một khi phe địch lột sạch Thương Thục Thanh trước mặt trăm nghìn quân, bên mình làm sao chịu nổi.
Con bé kia luôn hiếu học, có lễ nghĩa, ông ta rất yêu thích. Ông không có con cái, vẫn coi con bé đó như con gái ruột của mình, thực sự không đành lòng để nó chịu cái tội này.
"Ai!"
Mông Sơn Minh ngửa mặt lên trời thở dài, cảm thấy con bé kia làm sao lại số khổ như vậy. Phụ nữ nào chẳng thích chưng diện, cả đời đã bị gương mặt làm lỡ dở chưa nói, bây giờ lại còn phải chịu cái tội này.
"Chỉ mong đạo gia có thể ngăn cơn sóng dữ, giúp quận chúa và tiểu vương gia thoát kiếp nạn này!"
Thương Triêu Tông lặng lẽ, biết Mông Sơn Minh cũng không dám hứa chắc...
...
Vân Cơ đến, tiến vào thấy Ngưu Hữu Đạo trước bản đồ liền tới hỏi:
"Chuyện gì vậy?"
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại cười cợt, hỏi:
"Ngươi ở nước Triệu nhiều năm, nước Triệu cũng từng vây quét Độ Vân sơn. Ngươi có bản lĩnh chui xuống đất kia, hiểu rõ nước Triệu bao nhiêu?"
Vừa nghe lời ấy, con mắt Quản Phương Nghi theo sau chợt sáng lên.
Vân Cơ trả lời:
"Cầu sinh trong kẽ hở, thủ đoạn giữ mạng sao có thể kẻ vây bắt thăm dò rõ ràng, đương nhiên sẽ không lộ liễu trắng trợn. Có điều, có người ở bên nước Triệu biết việc ta thiện xuyên đất đá. Lúc này rồi, ngươi lại hỏi việc này làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo xoay người giơ tay, chỉ một điểm trên bản đồ:
"Ở đây, vị trí quân trướng trong quân Triệu, quận chúa và tiểu vương gia tất nhiên sẽ không cách nơi này quá xa."
Vân Cơ theo dõi nơi hắn chỉ, ánh mắt lóe lên, nghi hoặc nói:
"Không phải là ngươi muốn ta chui xuống đất đi cứu người chứ?"

Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
"Chính có ý đó! Ta kéo dài thời gian một ngày chính là giữ cho lúc này. Ngươi xem một chút xem có thể nhân màn đem chui xuống đất tới đó, tìm thấy nơi này rồi cứu người ra. Cần phối hợp gì, ngươi cứ việc nói, chúng ta thương lượng làm."
"Không cần thương lượng."
Vân Cơ lắc đầu.
"Chuyện này không thể nào thành công! Ngươi cũng biết phe địch sẽ giam giữ quận chúa và tiểu vương gia gần quân trướng ở trung quân, mà trung quân là nơi nào? Tất nhiên nơi đó có rất nhiều cao thủ tập hợp bảo vệ, người ngoài muốn tới gần cũng khó khăn. Ta chui xuống đất đi sáng đó cũng không thành vấn đề, nhưng không cách nào tiếp cận mặt đất. Một khi ta tới gần mặt đất sẽ khó giấu được động tĩnh để bị tu sĩ phát hiện, huống chi nơi đó có rất nhiều tu sĩ."
"Lại nói, ngươi có thể hai người họ bị trông giữ cụ thể ở nơi nào không? Ta chạy khắp nơi tìm kiếm càng dễ bị phát hiện. Ý tưởng của ngươi không hiện thực."
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc một lúc, lại hỏi:
"Nếu ta có thể tìm thấy vị trí cụ thể của quận chúa và tiểu vương gia, có phải ngươi có thể mang họ đi?"
Vân Cơ:
"Tiền đề là bảo đảm không bị người phát hiện. Ngươi biết đấy, ta đã nói cho ngươi rất rõ ràng lúc ở đế đô. Một mình ta ở dưới đất có thể qua lại như thường, nhưng nếu phải bỏ chạy mau chóng mà có vật bên ngoài đi theo, lại còn là người sống sờ sờ, không chịu nổi bị đè ép, ma sát với đất, thì ta phải cẩn thận ứng đối. Nếu không cẩn thận thì sẽ có thể chết người, huống chi có thể bị công kích. Lúc đó, áp lực nén tăng lên dữ dội, vật ngoài thân đó sẽ trở thành trói buộc, khiến ta không thể hành động bình thường được."

Chương 1285: Chỉ có thể là cướp (1)

Chương 1285: Chỉ có thể là cướp (1)
"Ngươi phải hiểu rõ, thân rơi hiểm cảnh, tốc độ đi trong đất không thể chậm lại được. Ngươi không phải không biết tình huống bên quân Triệu kia, nhiều cao thủ tập hợp như vậy, đặc biệt là các lão già đã bắt cóc quận chúa, ta không thể nào mang được quận chúa thuận lợi thoát thân nếu họ ra tay. Khi bọn họ ra tay, chỉ khoảnh khắc thôi là có thể kéo hai người quận chúa từ trong đất ra. Đến lúc đó, chỉ có thể là ta thoát thân một mình. Ngươi cảm thấy ta còn cần phải chạy không? Cái chỗ đó, ngươi có thể đảm bảo ta không bị người phát hiện không?"
Hiểu, tất cả những gì nàng ta nói, Ngưu Hữu Đạo đều hiểu. Ngưu Hữu Đạo nói:
"Nếu không cách nào tránh bị phát hiện thì bỏ biện pháp này qua một bên, tạm thời không đề cập nữa, lo lắng về phương hướng có khả năng. Cái gọi là phát hiện hay không, nói cho cùng là có thể cho ngươi đầy đủ thời gian thoát thân hay không mà thôi. Phát hiện hay không thực ra không quan trọng, ta nói vậy không sai chứ?"
Vân Cơ gật đầu:
"Không sai."
Ngưu Hữu Đạo:
"Nếu như ta giao quận chúa và tiểu vương gia cho ngươi, ngươi cần bao nhiêu thời gian mới có thể dẫn bọn họ thoát hiểm?"
Vân Cơ:
"Ít nhất mười lăm phút! Nếu ngươi có thể cho mười lăm phút, ta có thể bảo đảm họ thoát hiểm."
Ngưu Hữu Đạo:
"Mười lăm phút, được, thì mười lăm phút. Ta tranh chủ cho ngươi mười lăm phút, ngươi giúp ta cứu họ ra."

Đúng là làm thật à? Vân Cơ kinh ngạc:
"Nhưng vấn đề là, ngươi làm sao giao họ cho ta? Chúng ta tới gần còn khó, ngươi còn làm sao cho ta mười lăm phút?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Ngươi không cần lo việc này, ta xử lý."
Hắn quay lại hỏi Quản Phương Nghi:
"Hồng nương, trên người ngươi còn bao nhiêu tấm Thiên Kiếm phù?"
Quản Phương Nghi ngơ ngác nói:
"Hai tấm."
"Hai tấm không đủ."
Ngưu Hữu Đạo lắc mạnh đầu:
"Ngươi tính hết ra cho ta, tất cả gia sản trên tay ngươi cộng lại có thể mua bao nhiêu tấm?"
Quản Phương Nghi bĩu môi, bất đắc dĩ nói:
"Lại bắt ta bỏ tiền... nhiều nhất sáu tấm, không thể hơn. Trong này đã tính cả vốn ban đầu khi ta bán đi Phù Phương Viên."
"Sáu tấm, thêm trên tay ngươi hai tấm, cộng tám tấm, hẳn là đầy đủ."
Ngưu Hữu Đạo tính toán một lát, chợt nói:
"Nơi này không cách thành Trích Tinh quá xa, nửa ngày qua lại hẳn là đủ. Ngươi lập tức sắp xếp người đi mua, không cần quan tâm tiền, có bao nhiêu gia sản đều lấy hết ra. Sau này ta sẽ trả lại gấp đôi cho ngươi. Nói chung, mua được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Thời gian có hạn, nhanh đi, ta muốn dùng! Đúng rồi, không nên để cho người của ba đại phái phát hiện, gọi Vu Chiếu Hành hộ tống, tránh khỏi trên đường xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Nhanh đi!"
"Hừ!"
Quản Phương Nghi rất bất mãn hừ một tiếng, có điều cũng biết hiện giờ không phải lúc cãi cọ, hất đầu bước nhanh đi sắp xếp.
Vân Cơ:
"Dùng Thiên Kiếm phù tranh thủ thời gian cho ta sao?"
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu.
.....
Màn đêm buông xuống, rồi trời lại sáng. Tảng sáng, một con phi cầm lớn giáng lâm. Ngô Lão Nhị, Hứa Lão Lục và Vu Chiếu Hành trở về, đi

vào trình diện Quản Phương Nghi.
Nhét đồ đạc trong tay áo, Quản Phương Nghi liếc bên này lại liếc bên kia, xoay người vén mành lều đi vào trong, tức giận nói với Ngưu Hữu Đạo đang khoanh chân tĩnh tọa:
"Này, đồ đến rồi."
Sáu tấm Thiên Kiếm phù, thêm vào hai tấm khác.
Ngưu Hữu Đạo mở mắt, nhận đồ vật kiểm tra một chút, không muốn có sơ xuất gì.
Quản Phương Nghi không quên nhắc nhở:
"Đã nói rồi, trả lại ta gấp đôi."
Ngưu Hữu Đạo không nói nhiều, gọi Vân Cơ ngồi trong góc đang chờ đợi, đồng thời đứng dậy rời lều vải.
Quản Phương Nghi lắc quạt tròn, lắc mông đi theo sau.
Bên trong quân trường, Mông Sơn Minh tựa trên xe lăng ngủ gật, đắp tấm thảm ngồi dưới ánh đèn mờ nhạt. Dù sao ông cũng đã cao tuổi, không chịu được lâu.
Thương Triêu Tông khó ngủ, khi thì ngồi, khi thì đi tới đi lui.
"Đạo gia!"
Thương Triêu Tông đột nhiên hô gọi làm Mông Sơn Minh tỉnh ngủ, mở mắt nhìn thấy ba người tới.
Một câu "Một thời gian nữa sẽ cho câu trả lời chắc chắn" khiến hai người đợi đến bây giờ, cuối cùng cũng đợi được người tới rồi.
Nhìn thấy hai mắt Thương Triêu Tông vằn vện tia máu, Ngưu Hữu Đạo muốn với y, chung quy vẫn không nói được, hiểu tâm tình của y.
Cũng không phí lời, Ngưu Hữu Đạo nói ngay vào điểm chính:
"Trong lòng ta tự có tính toán chuyện quận chúa và tiểu vương gia, có điều kế tiếp cần Vương gia phối hợp!"
Mông Sơn Minh nháy mắt triệt để tỉnh táo, ngưng thần nghe.
Thương Triêu Tông gật đầu liên tục:
"Xin đạo gia cứ việc sai bảo, chỉ cần bản vương làm được, tuyệt không chối từ!"
Ngưu Hữu Đạo thở dài nói:
"Có việc hi vọng Vương gia rõ ràng. Không phải là ta chưa từng cân nhắc đến việc bảo Vương gia rút quân, đổi lấy an toàn của quận chúa và

tiểu vương gia, nhưng không thể làm cách này được. Không phải ta lo và tiếc chiến công, mà là một khi làm như vậy sẽ hỏng chuyện tốt của ba đại phái. Ba đại phái còn có gì lo lắng? Tình huống trong ngoài đều không có gì cản trở, tất nhiên bọn họ sẽ lạnh lùng hạ lệnh sát thủ với ta. Lúc đó quận chúa và tiểu vương gia trở về cũng khó thoát một kiếp. Đến khi ấy, xui xẻo không chỉ có chúng ta, còn liên lụy đến Vương gia và rất nhiều huynh đệ bên dưới bị tàn sát!"
Thương Triêu Tông:
"Bản vương đều hiểu lời đạo gia nói. Đạo gia cứ việc nói làm thế nào, bản vương tuân mệnh là được."
Ngưu Hữu Đạo:
"Ý của ta là, không còn biện pháp khác, chỉ có thể cướp người trong tay phe địch!"
"Cướp?"
Mông Sơn Minh cả kinh.
"Người ở trên tay đối phương làm con tin, tất nhiên sẽ bị coi giữ rất nghiêm. Đối phương lúc nào cũng có thể lấy mạng quận chúa và tiểu vương gia, căn bản khó có thể ra tay, làm sao cướp?"
Cũng không thể làm bừa để cướp hai người chết chứ?
Ngưu Hữu Đạo giơ tay ngăn ông nói:
"Nên làm thế nào, ta hiểu rõ, sẽ tùy cơ ứng biến cho thích đáng. Có điều, ta có chuyện quan trọng phải thanh minh trước, ta không có niềm tin tuyệt đối vào việc này, chỉ có thể nói là tận lực thử một lần. Vương gia cần phải chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất!"
Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh trong nháy mắt rơi vào tâm trạng nặng nề. Thương Triêu Tông dị thường gian nan gật đầu nói:
"Rõ rồi, đạo gia dặn dò đi, bản vương toàn lực phối hợp!"
Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ Vân Cơ:
"Ta và Vân Cơ sắp đi quan bên quân Triệu một chuyến. Trong lúc nhất thời, ta không có đường dây liên lạc với phía đối diện. Đối diện đang nằm trong sự quản chế của quân đội, phiền Vương gia hỗ trợ liên hệ với đối phương."
Lời hắn vừa nói, trừ Vân Cơ hiểu rõ, mấy người bao gồm cả Quản Phương Nghi đều hơi kinh ngạc.

Thương Triêu Tông ngạc nhiên:
"Hiện giờ đi tới quân Triệu? Còn mấy canh giờ mới tới thời gian hẹn gặp mặt, vì sao bây giờ phải đi sang?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Thời gian ước hẹn có thể sớm hơn, nguyên nhân là muốn bảo mật. Ta gặp mặt quân Triệu không muốn để ba đại phái biết, bằng không sẽ xảy ra chuyện xấu. Ta nói thẳng, ba đại phái không đáng tin, ta vẫn luôn đề phòng họ. Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước ta muốn Vương gia cần phải biết rõ tình huống bên phía vương phủ. Đừng nói lúc trước, hiện giờ ta vẫn không tin bọn họ, phải đề phòng bọn họ."
Thương Triêu Tông:
"Được, làm thế nào?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Vương gia phái lượng lớn binh sĩ thám báo tới lui tiền tuyến sẽ không bị người ta chú ý, tránh được tai mắt của ba đại phái. Vương gia có thể bí mật phái một người cầm thư đi tới bên quân Triệu truyền tin, nói cho họ biết, ta muốn đích thân tới, bí mật đàm phán với họ, bảo họ chuẩn bị nhân viên tiếp ứng trên không. Ta tự đi tới, họ tất sẽ đồng ý!"
Thương Triêu Tông:
"Việc này đơn giản, rất dễ dàng. Còn gì nữa không?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Còn nữa, là Vương gia cần phải chuẩn bị tốt tấn công, không cầu thắng, dù là đánh nghi binh. Nói chung là cần phải hấp dẫn phe địch tăng mạnh phòng ngự chống cự."
Thương Triêu Tông:
"Có thể, khi nào động thủ?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Chú ý quan sát. Chờ ta đi qua đó, một khi bên kia đánh tới, động tĩnh sẽ không nhỏ. Bên này Vương gia chỉ cần lưu ý sẽ phát hiện được. Ta vừa ra tay, bên này ngài lập tức hành động. Nhớ kỹ, không được bỏ lỡ. Cái mạng này của ta giao cả trong tay Vương gia đó!"

Chương 1286: Chỉ có thể là cướp (2)

Chương 1286: Chỉ có thể là cướp (2)
"Chuyện này..."
Thương Triêu Tông nghi ngờ không thôi, Mông Sơn Minh cũng giật mình, chỉ hai người?
Quản Phương Nghi cả kinh nói:
"Đạo gia, ngài và Vân Cơ chạy sang bên kia ra tay?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Nếu đã muốn cướp, thì không tránh được chiến đấu."
Điều mà Quản Phương Nghi khiếp sợ không phải điều này, hỏi:
"Ngài tuyệt đối đừng nói cho ta, chỉ hai người chạy đi cướp người, vậy không phải nói đùa hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Ta giống như đang nói đùa sao?"
Quản Phương Nghi lúc này mới hiểu rõ chuyện, truy hỏi:
"Ngươi muốn dùng Thiên Kiếm phù yểm trợ, tranh thủ thời gian cho Vân Cơ, để Vân Cơ mang quận chúa và tiểu vương gian chui xuống đất thoát thân?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Hiện giờ cũng chỉ có thể làm thế, đây là biện pháp khả thi duy nhất."
Quản Phương Nghi:
"Vậy ngươi làm sao thoát thân?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Cho nên ta mới bảo Vương gia bên này phối hợp tấn công, coi như dụ phần lớn tu sĩ phe địch chạy tới tiền tuyến."
Quản Phương Nghi cuống lên:
"Vậy thì có tác dụng gì? Hiện tại ngươi chạy sâu vào trong quân địch, đừng nói tám tấm Thiên Kiếm phù, mà ngươi còn phải tranh thủ thời

gian cho Vân Cơ, cho ngươi một trăm tấm Thiên Kiếm phù cũng không giết ra nổi! Bây giờ đối diện đang tập kết binh lực mạnh nhất của nước Triệu, xa như vậy, làm sao cũng có thể lôi kéo được ngươi. Ngươi cản bản không thể nào giết ra được!"
Bà ta lại quay lại hỏi Vân Cơ:
"Ngươi cảm thấy như vậy được sao?"
Vân Cơ lắc đầu nói:
"Ta cũng cảm thấy quá nguy hiểm, không đề nghị hắn làm vậy, nhưng hắn vẫn kiên trì."
Quản Phương Nghi cũng mặc kệ Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh nghĩ như thế nào, cảnh cáo Ngưu Hữu Đạo:
"Ngươi làm như vậy là cầm tiền của ta đổ xuống sông xuống biển, ta không đồng ý. Ta kiên quyết phản đối!"
Ngưu Hữu Đạo dở khóc dở cười:
"Ngươi làm sao nói câu nào cũng không rời tiền. Ta nói rồi, quay về ta sẽ bù cho ngươi gấp đôi tiền mua Thiên Kiếm phù."
Quản Phương Nghi trợn mắt nói:
"Mọi người chết hết rồi, ta đi tìm quỷ đòi tiền? Lại nói, ngươi làm bao nhiêu chuyện thất đức rồi, có tư cách thành quỷ sao?"
Ngưu Hữu Đạo không cò kéo với bà ta:
"Được rồi, ta đã quyết định, không nói nhiều!"
Thương Triêu Tông lại lên tiếng ngăn cản:
"Đạo gia, nếu mà như vậy, hai người Thanh nhi không cứu cũng được, quá nguy hiểm."
Ngưu Hữu Đạo:
"Nghĩ nhiều rồi, nếu ta không có phần chắc chắn thì sẽ không mạo hiểm vô cớ. Cứ định như vậy đi."
Quản Phương Nghi:
"Đạo gia, ngài nghe ta một câu. Nếu biện pháp của ngài có thể dùng được, vậy gọi người của ba đại phái phối hợp đi. Nơi này tập hợp sức mạnh hàng đầu của ba đại phái, có thực lực liều mạng với đối phương. Giao Thiên Kiếm phù cho họ, để họ đi, dùng thực lực của họ đi cướp người mới thích hợp nhất."
Ngưu Hữu Đạo:

"Ngươi nói mê sảng à? Cho người của ba đại phái thâm nhập vào lòng quân địch nhiều cao thủ như mây, thiên quân vạn mã đi cướp người, ngươi nghĩ họ có đồng ý không?"
Quản Phương Nghi thật sự cuống lên:
"Vậy ngươi cũng không thể chỉ đi hai người, ít nhất cũng phải mang thêm mấy người chứ?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Nhiều người trái lại không thích hợp. Nhiều người sẽ khiến đối phương cảnh giác, cản bản không thể để quận chúa và tiểu vương gia thoát ly khống chế, đi tới cũng chỉ là công toi. Chỉ đi ít người mới có thể khiến đối phương thả lỏng cảnh giác, chúng ta mới có cơ hội thành công. Hơn nữa, nhiều người càng trói tay trói chân, đi cũng chỉ chịu chết. Ta không thể nào chấp nhận được. Nói không hay, người đồng ý mạo hiểm đi cùng ta đều là người mình, vì cứu người mình mà hi sinh người mình là không cần thiết."
Mông Sơn Minh cau mày lên tiếng:
"Đạo gia, biện pháp của ngài thực sự là mạo hiểm, không thể làm. Có điều nghe ngài nói như thế, ta lại có một biện pháp ổn thỏa hơn một chút.
Ngưu Hữu Đạo "À" lên một tiếng:
"Nguyện nghe cao kiến của Mông soái."
Những người khác cũng tỏ vẻ chờ mong nhìn về phía Mông Sơn Minh.
Mông Sơn Minh trầm ngâm nói:
"Nếu đã thâm nhập vào sâu trong quân địch, quân ta đánh nghi binh trợ lực cũng vô dụng. Nếu đạo gia quả thật tin tưởng chắc chắn, ta vẫn kiến nghị tiếp xúc ở thời điểm song phương đã ước định đàm phán. Đến lúc đó, quân đội đối lập nhau, cao thủ bên ta cũng có. Một khi có biến, người bên ta có thể cấp tốc lao tới cứu viện. Dưới tình huống đạo gia có nhiều Thiên Kiếm phù bảo vệ, trợ giúp đạo gia thoát thân cũng không thành vấn đề."
Thương Triêu Tông ừm một tiếng:
"Có thể được."
Quản Phương Nghi cũng gật đầu liên tục:
"Đúng, đúng, cứ vậy đi."

Ngưu Hữu Đạo lại phản đối:
"Các ngươi ước ta chết sớm phải không?"
"Hả..."
Mông Sơn Minh ngạc nhiên:
"Sao đạo gia lại nói vậy?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Ta nói rồi, quyết không thể để ba đại phái biết được. Ta nghĩ trong lòng mọi người cũng hiểu, ba đại phái muốn trừ ta đi cho yên tâm, chỉ là hiện giờ chưa phải thời cơ tốt nhất cho họ ra tay. Chuyện lớn sắp tới, họ không muốn gây nhiễu loạn. Ngay trước mặt Vương gia và Mông soái, cận kề đại quyết chiến, bọn họ còn kiêng dè không tiện ra tay với ta, thế nhưng nếu có thể để cho ta chết trong tay phe địch thì đúng là quá thích hợp."
"Mọi người cảm thấy, thời khắc hai quân đối chọi nhau, ta bị vây công, họ có ra sức cứu ta không? Coi như mọi người còn đang nhìn, coi như họ có ra tay cứu, họ cũng thất bại là điều chắc chắn, bại mà các người không có lời nào để nói. Trên tay ta có nhiều Thiên Kiếm phù hơn nữa cũng đừng nghĩ thoát thân, cho đến tận khi tu sĩ nước Triệu mài mòn đến chết! Việc này quyết không thể để bọn họ biết, bằng không ta dám chắc, họ sẽ muốn mượn đao giết người!"
Mọi người nghiêm trang, không nói gì.
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục nói:
"Còn nữa, trong lúc hai quân đối địch, phe địch không thể để quận chúa và tiểu vương gia thoát ly khống chế. Chỉ cần họ vẫn bắt được, dù chỉ một ngón tay đặt trên người quận chúa và tiểu vương gia, ta sẽ không cách nào cứu hai người thoát hiểm.
Dứt lời, hắn bước tới trước bản đồ treo tường, chỉ vị trí đại doanh trung quân của phe địch:
"Đây chính là nguyên nhân vì sao ta phải sớm mật đàm với họ. Mật đàm không phải mục đích, mục đích là tránh khỏi người của ba đại phái, cũng là để xuất hiện ở đây. Hiện giờ ta đi sang đó sớm hơn, tất nhiên sẽ xuất hiện ở đây. Nơi này cao thủ nhiều như mây, đại quân tập hợp trấn thủ, chỉ có hai chúng ta đi qua, ít người không gây được uy hiếp, họ mới thả lỏng cảnh giác. Khi đó ta mới có thể tìm được cơ hội ngắn ngủi để quận

chúa và tiểu vương gia thoát khỏi khống chế của họ. Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con!"
Quản Phương Nghi lo lắng nói:
"Được, coi như ngươi nói có được hay không? Nhưng ngươi muốn yểm hộ Vân Cơ dẫn người chui xuống đất rời đi, bản thân ngươi làm sao thoát thân? Bên kia quá nhiều cao thủ, ngay cả Thái thượng trưởng lão của ba đại phái nước Triệu đều ở đó, ngươi không có cách nào thoát thân!"
"Chính vì vậy ta mới tìm Mông soái hỏi về Giác hồ."
Ngưu Hữu Đạo giơ tay chỉ hồ nước trên bản đồ.
"Nơi này cách đại doanh trung quân của địch chỉ có hai dặm đường. Sau khi Vân Cơ dẫn người thoát thân, ta lập tức dựa vào lợi thế Thiên Kiếm phù ngang nhiên giết về phía Giác hồ. Chỉ cần ta có thể trốn vào Giác hồ, họ không hẳn có thể làm gì được ta. Sau khi Vân Cơ sắp xếp cẩn thận cho quận chúa và tiểu vương gia sẽ lập tức quay lại Giác hồ tiếp ứng cho ta, mang ta độn thân từ dưới Giác hồ đi."
Thả bản đồ xuống, hắn nói với Thương Triêu Tông:
"Đây chính là lý do ta bảo Vương gia phát động quân đội tấn công phối hợp. Thiên Kiếm phù của ta có hạn, không trụ được quá lâu, chỉ có thể tránh hiểm tới Giác hồ. Chỉ khi Vương gia dẫn quân hấp dẫn lượng lớn tu sĩ chạy đi tiền tuyến trợ giúp, ta mới có cơ hội thoát thân, bằng không, đối mặt với hàng nghìn, hàng vạn tu sĩ vây giết tới Giác hồ, với sức một mình ta cũng khó đợi đến lúc Vân Cơ tiếp ứng."
"Cho nên Vương gia phải nhớ kỹ. Một khi bên ta đánh tới, quân đội phải kịp thời phát động tấn công. Không thể sớm, sẽ đánh rắn động cỏ, bên kia sẽ tử thủ khống chế bọn quận chúa, ta sẽ không thể cứu được. Cũng không thể muộn, muộn thì ta sẽ khó giữ được mạng!"

Chương 1287: Người đưa tin

Chương 1287: Người đưa tin
Mọi người ngơ ngác nhìn hắn, hoàn toàn đổi sắc mặt. Không cần nghĩ nhiều cũng có thể tưởng tượng được tình hình lúc đó ra sao. Đối mặt với thiên quân vạn mã và cao thủ như mây vây công, vị đạo gia này muốn một thân một mình mở đường máu thoát ra.
Quản Phương Nghi đỏ cả mắt:
"Không phải ngươi nói ngươi không thích chém chém giết giết sao?"
Hiện tại Quản Phương Nghi mới hiểu vì sao lúc trước hắn lại nói cái hồ kia không liên quan đến việc giải cứu Thương Thục Thanh, quả thực không liên quan, mà là chuẩn bị dùng để bảo đảm tính mạnh của chính hắn. Nhưng như vậy có thể bảo đảm được sao?
Ngưu Hữu Đạo:
"Không thích thì không thích, nhưng đã đi lên con đường này, kiểu gì cũng có lúc không thể tránh khỏi."
Quản Phương Nghi:
"Nếu như ngươi cảm thấy người của ba đại phái không đáng tin thì có thể cho Vu Chiếu Hành đi hay không? Để Vu Chiếu Hành thay thế ngươi..."
Bà ta vừa nói ra lời cũng đã nhận ra điều không ổn. Nói câu này quả có phần ích kỷ, lập tức bà ta đổi giọng đính chính ý mình:
"Tu vi của y cao hơn ngươi, khả năng thành công cũng cao hơn."
"Hồng nương, không có đạo lý như vậy."
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, rồi lại cười.
"Vu Chiếu Hành đi, đối phương sẽ không tin tưởng y, không tin y có tư cách đại biểu đàm phán. Y sẽ không có cơ hội ra tay. Sự việc ra sao thì phải có hạng người đó nhằm vào. Tu vi không quan trọng, thích hợp mới quan trọng nhất. Tu vi của y tuy cao, nhưng y tới đó chỉ có con đường

chết, không có cơ hội thoát thân. Ta đi thì lại khác. Ta còn có khả năng thoát thân. Được rồi, Hồng nương, ý ta đã quyết, ngươi đừng ngăn ta. Cứ quyết định như thế đi!"
Thương Triêu Tông cũng đỏ cả mắt. Đạo gia làm vậy làm muốn lấy mạng ném vào, tâm tình y kích động nói:
"Đạo gia, thôi đi, không cứu nữa, thật sự, không cứu!"
"Việc này ta tự có dự định. Đừng dông dài nữa, lập tức báo tin cho đối diện, ta chờ tin tức của Vương gia."
Ngưu Hữu Đạo nói như đinh đóng cột rồi đi thẳng.
Vân Cơ nhìn người này, nhìn người kia, hơi cúi người hỏi thăm, sau đó cũng xoay người rời đi.
Quản Phương Nghi yên lặng đi theo sau.
Bọn họ đều đi rồi, Mông Sơn Minh mới từ tốn nói:
"Vương gia, ngài nói không ngăn được hắn đâu. Ta cứ làm theo lời hắn đi! Cố gắng phối hợp, phối hợp tốt mạnh hơn bất cứ lời nói nào."
Thương Triêu Tông vạn phần xoắn xuýt nói:
"Ta làm như vậy, chẳng phải là quá ích kỷ?"
Mông Sơn Minh quay đầu lại nói:
"Đại An, ngươi cũng nghe rồi đó. Ngươi đổi quần áo cải trang một chút, giả bộ làm thám báo. Việc này ngươi phải tự mình đi một chuyến. Ngươi đi sẽ dễ giữ chữ tín hơn bên kia, để người khác đi ta quả thực không yên lòng."
"Vâng!" La Đại An nhận lệnh, đẩy xe đẩy đi.
.....
Trở lại trong lều, Ngưu Hữu Đạo đứng trước bản đồ, suy nghĩ cẩn thận, tính toán xem còn sơ hở gì không.
Đối với hắn mà nói, sự việc thường rất đơn giản. Giống như chuyện này, công tác chuẩn bị trước sau thường mới là khâu quan trọng nhất, còn phức tạp hơn bản thân sự việc, sau đó sự việc chân chính phức tạp sẽ thuận lý thành chương mà giải quyết. Nước đến chân mới nhảy hóa ra lại là cách xử lý đơn giản nhất.
"Ngươi giết trưởng lão ba đại phái nước Triệu ở Thiên cốc, lại gây ra chiến sự diệt quốc với ước Triệu, bây giờ còn chủ động dâng tới cửa, bọn họ sao có thể tha cho ngươi?"

Đứng sau lưng ngắn im lặng một hồi, Quản Phương Nghi nói nhỏ. Hiển nhiên bà ta vẫn muốn khuyên hắn không nên mạo hiểm, thực sự là quá nguy hiểm.
Ngưu Hữu Đạo đang quan sát bản đồ, quay lưng về phía Quản Phương Nghi, từ tốn nói:
"Một đám hám lợi, bọn họ còn hiểu rõ bên nặng bên nhẹ hơn ngươi. Đối diện với sống còn, chuyện lúc trước đối với họ đã không còn quan trọng. Quả thực, có giết ta hay không đã không phải chuyện cần ưu tiên số một. Giết ta, bọn họ triệt để mất hi vọng. Vào lúc này chỉ cần ta có thể cho họ hi vọng, không nói quét giường tiếp đón, chí ít họ sẽ không manh động với ta."
Quản Phương Nghi nói:
"Con tin ở trên tay bọn họ, ngươi dám cam đoan bọn họ sẽ cho ngươi cơ hội cướp giật?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Có cơ hội mới là lúc nguy hiểm nhất, không có cơ hội ngược lại an toàn không lo. Nếu không có cơ hội, ta lại giả bộ đàm phán, tuyên bố trở về sẽ thương lượng với Vương gia, qua loa một lát là có thể an toàn trở ra. Họ sẽ không dám ngang ngược giữ ta lại khiến cho sự việc nát bét hơn. Chỉ cần để họ thấy hi vọng, họ sẽ để ta bình an đi về. Cho nên, ngươi không cần thiết lo ngại."
Nói trăm lần, nghìn lần rồi vẫn phải nói lại, Quản Phương Nghi không nhịn được giẫm chân bình bịch, nói thẳng tuột ra:
"Đạo gia, ta cũng rất muốn cứu hai người quận chúa, nhưng phải trong tình huống có thể thành công mới được! Ngươi biết lần này đi có nguy cơ rất lớn có thể mất mạng, có đáng không? Ít ra trong mắt người của sơn trang Mao Lư chúng ta, quận chúa và tiểu vương gia cộng lại cũng không đáng giá bằng ngươi!"
Ngưu Hữu Đạo xoay người, hai con mắt sâu lắng lẳng lặng nhìn bà ta, chợt hỏi:
"Vậy trong mắt người của sơn trang Mao Lư, giữa ngươi và ta, ai có giá trị cao hơn?"
Quản Phương Nghi khinh thường xì một cái:

"Ta không đáng giá bằng ngươi được chưa? Chính vì ngươi đáng giá, ngươi mới không thể mạo hiểm như vậy."
Ngưu Hữu Đạo:
"Nhưng nếu ngươi trở thành con tin lúc này, ta cũng sẽ không tiếc đánh đổi tính mạng mạo hiểm đi cứu ngươi, ngươi có tin hay không?"
"..." Quản Phương Nghi nghẹn lời không nói gì. Bà ta tin, bà ta không nghi ngờ chút nào. Ngưu Hữu Đạo nhất định sẽ nghĩ tất cả biện pháp cứu bà ta. Theo Ngưu Hữu Đạo bao nhiêu năm, về mặt này, bà ta có lòng tin tuyệt đối.
Ngưu Hữu Đạo từ từ nói:
"Có việc nên làm, có việc không nên làm. Từ lúc Vương gia mượn binh từ quận Quảng Nghĩa, gặp phải không ít khó khăn, ta có rất nhiều cơ hội đi con đường thoải mái hơn, cũng có rất nhiều thế lực mạnh mẽ hơn Vương gia đến mời chào ta. Ta hoàn toàn có thể tránh đi rất nhiều nguy hiểm, nhưng ta tình nguyện đi con đường gian nan, nguy hiểm nhất này, có biết vì sao không? Nói như vậy không phải là vì ta trung thành, ta không cao thượng như thế, mà cái đó gọi là đạo nghĩa!"
Quản Phương Nghi biểu hiện phức tạp nhìn hắn.
Vân Cơ đứng bên khác nhìn sang, suy tư, nghĩ đến mình.
Nàng ta có thể nghe lời Ngưu Hữu Đạo sai bảo không chỉ vì có nhược điểm nằm trong tay Ngưu Hữu Đạo, mà làm sao lại không phải vì bản thân Ngưu Hữu Đạo. Trên thực tế, cho dù Ngưu Hữu Đạo nắm nhược điểm của nàng ta trên tay, nàng ta cũng chưa bao giờ cảm thấy bị cưỡng chế. Đi theo Ngưu Hữu Đạo, về mặt tâm linh ngược lại còn có cảm giác an toàn, cảm thấy chân thực.
Khi ánh bình minh tới, một thớt ngựa từ quân đội nước Yến phóng ra, đón thần phong, cất vó chạy về phía quân đội Triệu đối diện, chính là La Đại An hóa trang thám báo.
Trên thảm cỏ ven đường, một sợi dây thừng đột nhiên bắn lên từ dưới mặt cỏ. Chiến mã hí lên, mất đà ngã xuống, cũng hất văng La Đại An. Hai binh sĩ nước Triệu ẩn thân đã xách đao nhanh nhẹn nhào tới.
La Đại An lăn lộn trên mặt đất cũng không dễ dàng để bị trói lại, hướng lên trời đạp một phát đạp bay một tên vừa nhào tới, thuận đà lăn sang

bên tránh nhát chém của tên khác. Y quay ngược tay bắt lấy cổ tay cầm đao của đối phương, kéo đối phương ngã lăn lộn xuống đất.
Đến lúc y nhỏm dậy, đầu gối đã đè lên eo một người ép xuống đất, đao trong tay đối phương rơi vào tay La Đại An rồi gác lên cổ đối phương. Y lạnh lùng nhìn chằm chằm một người khác đang bò dậy:
"Ta không có ác ý. Ta chính là lính dưới quyền Mông soái, nhận lệnh đưa tin cho Bàng Đô đốc..."
Quân Triệu, doanh trướng trung quân, một tướng lĩnh tới cấp báo:
"Đại đô đốc, Mông Sơn Minh phái người đưa tin đến, nói là có mật thư giao cho đại đô đốc."
Bàng Đằng đang đứng trước chậu nước rửa mặt, ngạc nhiên quay đầu sang:
"Mông Sơn Minh có mật thư cho ta?"
Lai Tương nói:
"Người đưa tin là La Đại An tòng quân dưới trướng Mông Sơn Minh."
Bàng Đằng bất ngờ:
"Đó là La Đại An con trai của La An, được Mông Sơn Minh thu làm đồ đệ?"

Chương 1288: Phó hiểm (1)

Chương 1288: Phó hiểm (1)
Lai Tương:
"Đúng vậy, đã xác minh, đúng là y. Y mặc trang phục thám báo Yến, còn bảo bên chúng ta cũng phải bảo mật."
Bàng Đằng vội vã chà xát mặt, ném khăn đi, vung tay nói:
"Mang tới."
Rất nhanh, La Đại An bị mang tới, đầu bị chụp một cái túi vải đen, hai tay còn bị trói ngược ra sau lưng.
Bàng Đằng không nhịn được nói:
"Mở ra, mở ra."
Đối với ông ta, một người như vậy không nổi được sóng gió gì.
Túi đen trên đầu La Đại An được lấy ra, dây trói hai tay cũng được cởi.
Y nhìn ngắm chung quanh một chút, ánh mắt liếc tới Bàng Đằng, hoạt động cổ tay một chút, chắp tay.
Bàng Đằng cũng đang quan sát y. Ông ta quan tâm như vậy vì đối phương là đệ tử của Mông Sơn Minh. Thấy đối phương một mình đến mà không sợ hãi chút nào, lông mày ông ta hơi nhíu, hỏi:
"Thư ở đâu?"
La Đại An giơ tay, cởi mảnh vải búi tóc trên đầu xuống, dâng lên.
Bên này lập tức có người nhận lấy kiểm tra, xác nhận không có vấn đề gì mới giao cho Bàng Đằng.
Bàng Đằng lật qua lật lại cuộn vải nhăn nheo, quả nhiên có chữ viết, rồi lăn cuộn vải mở ra xem nội dung. Sau khi xem xong, ông ta có vẻ nghi ngờ, ngẩng đầu hỏi:
"Đã hẹn trước thời gian gặp mặt, vì sao phải bí mật đàm phán?"
La Đại An nói:
"Ta chỉ nhận lệnh truyền tin, chuyện khác không biết rõ."

Bàng Đằng do dự một chút, phất tay nói:
"Dẫn người đi đã."
Thấy người bên mình lại đang định trói La Đại An lại, ông ta nói:
"Trùm khăn đầu lên, coi kỹ là được rồi."
Dù sao người tới cũng không phải người thường, có địa vị khá cao, là người có quyền nói chuyện bên cạnh Mông Sơn Minh. Bên quân Triệu có lẽ còn phải cho người ta quay về trả lời, không cần thiết phải làm quá. Nếu làm người ta không vui, chẳng may là kẻ tiểu nhân, lúc về nói chút chuyện không êm tai, lúc đó xảy ra chuyện xấu cũng có khả năng.
Túi vải đen lại chụp lên đầu La Đại An, sau đó y bị đưa đi giam giữ.
Sở dĩ chụp túi đen lên là không muốn để đối phương thấy rõ tình huống trong trận doanh bên này, đó là bí mật quân sự.
Một lúc sau, chưởng môn Tả Thừa Phong của Lạc Hà sơn trang, chưởng môn Tương Vạn Lâu của Quy Nguyên tông, chưởng môn Mễ Mãn của Tụ Tiên giáo vội vã chạy tới lều.
Ba người lục tục xem xong thư, Tả Thừa Phong có cùng nghi vấn hỏi:
"Đã hẹn trước thời gian gặp mặt, sao còn phải chạy tới mật đàm?"
Bàng Đằng nói:
"Bên quân Yến có người của ba đại phái nước Yến đốc quân. Ba đại phái nước Yến hẳn là không thể đồng ý. Thương Triêu Tông lại có khả năng muốn cứu em gái và con trai của mình. Thái độ hai bên tất nhiên có mâu thuẫn. Ngưu Hữu Đạo tự mình chạy tới mật đàm nhất định là có liên quan đến việc này. Có lẽ là bên đó muốn gạt ba đại phái ra để bí mật thỏa hiệp biện pháp với chúng ta. Chí ít, họ cũng mang theo điều kiện để chúng ta nhìn thấy hi vọng, bằng không hắn không dám tới!"
Ba người nghe vậy đều khẽ gật đầu, hoàn toàn có khả năng này, cũng chỉ có khả năng này.
Có điều Mễ Mãn hơi nghi ngờ:
"Việc này liệu có gian trá gì hay không?"
Tương Vạn Lâu xì tiếng nói:
"Có thể có gian trá gì? Hắn không thể dẫn thiên quân vạn mã tới mật đàm chứ, như vậy còn gọi là mật đàm sao? Cho dù hắn mang hơn trăm người đến, chỉ cần có dị thường thì, đã đến đây rồi thì không để hắn

quay về nữa! Đến nơi này còn dám xằng bậy, trừ phi hắn chán sống còn có thể."
Quả là như thế, mọi người cùng gật đầu.
Tương Vạn Lâu quay đầu lại hỏi Bàng Đằng:
"Thái độ của Đại Đô đốc là?"
Bàng Đằng nói:
"Gặp một lần cũng không tổn thất cái gì, ý kiến của ta là đồng ý mật đàm."
Ba vị chưởng môn nhìn nhau, đều gật đầu tán thành.
Sau khi quyết định, Tả Thừa Phong có chút không cam lòng nói:
"Ngưu Hữu Đạo này, ta thật sự muốn băm hắn thành vụn cho chó ăn. Còn dám chạy tới, lá gan không nhỏ, quá kiêu ngạo!"
Mễ Mãn than thở nói:
"Tả huynh, đã lúc nào rồi, nói lời vô ích này có gì thú vị? Người ta làm sao mới đến? Người ta biết huynh không dám giết hắn, bằng không hắn nào dám chạy tới.
Ông ta lại quay sang nói với Bàng Đằng:
"Đại Đô đốc, cho người đưa tin quay lại đáp lời đi."
Bàng Đằng ừm một tiếng, cho người dẫn La Đại An quay lại đây.
Ngay trước mặt ba vị chưởng môn, Bàng Đằng và La Đại An ước hẹn phương thức để Ngưu Hữu Đạo đến đây. Xét thấy Ngưu Hữu Đạo muốn bảo mật, cũng là tránh cho hiểu lầm, quyết định Ngưu Hữu Đạo bay trên không từ hướng nào tới đây.
Đây là cuộc chiến giữa hai quốc gia, hai bên đều vận dụng rất nhiều phi cầm loại lớn để điều tra và phòng bị. Ngưu Hữu Đạo bay qua mà chưa được phép cũng khó tới gần, cho nên cần phải hiệp nghị rõ ràng.
Sau khi xác nhận mọi chuyện xong, La Đại An lại bị bịt khăn trùm đầu, được đưa ra ngoài.
Bí mật trục xuất người tại tuyến đầu, một con khoái mã được dắt cho La Đại An.
Sau khi khẩn cấp trở về, La Đại An đổi trang phục chuẩn bị từ trước trong một lều trại rồi mới công khai lộ diện, đi thẳng về đến doanh trướng của trung quân, bẩm lại mọi việc với Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh.

Xác nhận câu trả lời, Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh đi thẳng đến nơi đặt chân của Ngưu Hữu Đạo, bảo La Đại An tiếp tục bẩm báo tường trình cho Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo hỏi một chút chi tiết vấn đề, sau đó quyết định hành động.
Gần tới lúc hành động, bất kể là Thương Triêu Tông hay Mông Sơn Minh đều khuyên nhủ Ngưu Hữu Đạo cân nhắc lại, nhưng thái độ của Ngưu Hữu Đạo rất kiên quyết, không ai có thể lay chuyển.
Sau khi mấy người kia rời đi, Ngưu Hữu Đạo gọi lấy giấy bút mực, viết thư cho Quản Phương Nghi, nói:
"Chờ ta đi rồi, ngươi giao cho Vương gia."
"Có cái gì không thể nói ngay mặt?"
Quản Phương Nghi mặc kệ hắn, mở luôn thư ra đọc. Không đọc còn may, vừa đọc xong là mắt đỏ lên luôn.
Lại quay lại, bà ta đã thấy Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ đang dịch dung.
Sau khi giả dạng xong, Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại, khẽ mỉm cười đối với Quản Phương Nghi đang ngơ ngác nhìn sang, rồi lại gật đầu với Vân Cơ, ra hiệu đã có thể đi.
Vân Cơ tới gần hắn, sau khi phóng pháp lực ra, bùn đất dưới chân hai người cuộn lên, dần nuốt chửng hai người vào lòng đất. Một lúc sau, mặt đất cuộn lên như bùn lầy chợt khôi phục như ban đầu.
Nghe tiếng sàn sạt dưới lòng đất dần yên lại rồi không còn tiếng động gì nữa, Quản Phương Nghi ngẩng đầu hít một hơi thật sâu, xoay người ra khỏi lều vải, đi tới quân trướng trung tâm, đưa thư của Ngưu Hữu Đạo cho Thương Triêu Tông.
Trong thư báo cho Thương Triêu Tông, nếu lần này Ngưu Hữu Đạo không về được, y không cần phải lo lắng gì cả, lập tức tự vệ lấy mình, quy thuận ba đại phái nước Yến. Người và sự việc của sơn trang Mao Lư không cần y lo, những người đó sẽ tự có đường lui.
Mặt khác, Ngưu Hữu Đạo biểu thị đã giúp Thương Triêu Tông sắp xếp xong. Nếu lần này không về được, bên kinh thành sẽ có người liên hệ với Thương Triêu Tông, phối hợp với Thương Triêu Tông ứng đối với phiền phức có thể xuất hiện, sẽ cùng mưu đồ hậu sự với Thương Triêu Tông, bảo đảm chu toàn cho người của hệ phái châu Nam.

Trong thư không tiện nói rõ chi tiết, chỉ nói là đến lúc đối phương liên hệ với y, Thương Triêu Tông sẽ biết rõ ràng.
Cuối thư là dòng chữ "Đọc xong đốt ngay".
Ngưu Hữu Đạo đã chuẩn bị tốt tình huống không trở về được, thư này là di chúc sắp xếp hậu sự. Thương Triêu Tông chậm rãi nhắm mắt không nói, đưa thư cho Mông Sơn Minh.
Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn xem xong thư, sắc mặt thay đổi, thở dài:
"Nghĩa bạc vân thiên!"
.....
"Chưởng môn, Thương Triêu Tông đang điều động đại quân, truyền lệnh chuẩn bị tấn công cho tướng lĩnh tuyến đầu!"
Nghe đệ tử bên dưới tới báo, Cung Lâm Sách lập tức chạy ra khỏi lều vải, đứng trên sườn núi nhìn sang, quả nhiên thấy binh sĩ khẩn cấp điều động.
Động thái lớn như vậy không thể giấu diếm được người liên quan. Long Hưu và Mạnh Tuyên cũng lộ diện.
Ngọc Thương đang ở đây xem chuyện con tin sẽ được giải quyết thế nào cũng chạy ra.
Mấy người chạy tới doanh trướng trung quân, chỉ thấy Thương Triêu Tông đang mặc giáp.

Chương 1289: Phó hiểm (2)

Chương 1289: Phó hiểm (2)
Long Hưu trầm giọng đặt câu hỏi:
Vương gia, đại quân đột nhiên điều động, ngài muốn làm gì?"
Thương Triêu Tông nâng mũ giáp lên đầu mình, nói:
"Tất nhiên là chuẩn bị phát động tiến công với địch!"
"Tấn công ngay lúc này?"
Long Hưu biểu thị hoài nghi:
"Không phải đã hẹn đàm phán sao? Vương gia đột nhiên phát động tấn công như vậy, không sợ quân địch gây bất lợi cho quận chúa và tiểu vương gia?"
Thương Triêu Tông:
"Không có gì để nói. Ta không thể lui binh, kết quả đã được quyết định từ lâu. Đối phương cuối cùng vẫn sẽ ra tay đối với bọn Thanh nhi mà thôi. Nếu như thế, không bằng nhân lúc chủ động tiến công trước, giải mối huyết hận này!"
Lời này vừa nói ra, mấy người Long Hưu có thể nói là rất thỏa mãn.
Mạnh Tuyên vuốt cằm nói:
"Vương gia có thể nhịn đau vì đại cục, thực sự là khả kính! Vương gia yên tâm, chúng ta nhất định toàn lực phối hợp, trợ giúp Vương gia báo thù rửa hận!"
Long Hưu gật đầu:
"Không sai!"
Mấy người ra khỏi lều vải, lục tục xoay người lên ngựa, phi nhanh trong quân doanh, hô binh hoán tướng, mau chóng tập kết quân đội tiến về phía phe địch.
.....

Tại một khu rừng, Hứa Lão Lục mang theo một con phi cầm cỡ lớn đã chờ đợi ở địa điểm chỉ định. Ngưu Hữu Đạo cùng Vân Cơ vừa đến, ba người lập tức điều động phi cầm bay lên không.
"Sợ sao?" Ngưu Hữu Đạo chợt hỏi.
Hắn hỏi vậy là lo đối phương căng thẳng dễ sơ suất.
"Ta?"
Vân Cơ hỏi ngược lại, rồi thở dài nói:
"Ta không có gì phải sợ. Cho dù không thắng, một mình ta thế nào cũng được, thoát thân cũng không phải vấn đề, họ không ngăn được ta. Nếu nói là sợ, ta lại sợ ngươi có chuyện. Ngươi sợ không?"
"Ta?" Ngưu Hữu Đạo cười cợt.
"Quen rồi."
Hứa Lão Lục điều khiển phi cầm đi vòng một vòng lớn, tới gần vị trí quân Triệu, sau đó điều khiển phi cầm đi theo con đường mà bên Bàng Đằng đã bố trí tốt, quả nhiên lưu thông.
Phi cầm tuần tra trên không trung nhìn thấy người đi trên tuyến đường này liền cho qua, không có bất kỳ cản trở nào.
Sau khi đến bầu trời phía trên nơi đóng quân của trung quân, Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ cùng nhảy xuống, bay về phía vị trí doanh trướng lớn nhất, gió lướt qua vù vù.
Phi cầm đập cánh bay lên, Hứa Lão Lục điều khiển nó nghiêng người một cái, cấp tốc rời xa.
Hai bóng người vèo vèo rơi xuống đất, lập tức bị một đội tu sĩ bao vây.
Bàng Đằng từ trong quân trướng đi ra, được một nhóm cao thủ của ba đại phái nước Triệu hộ vệ.
Ngưu Hữu Đạo ngắm nhìn bốn phía, giơ tay lên kéo mặt nạ xuống.
Vân Cơ cũng như vậy, lộ hình dáng.
Tả Thừa Phong thấy, lập tức nghiêng đầu phía sau, hỏi:
"Nữ nhân này là ai?"
Có đệ tử phía sau lập tức lên tiếng:
"Sơn chủ trước kia của Độ Vân sơn, xà yêu Vân Cơ!"
"Chư vị, lại gặp."
Ngưu Hữu Đạo cười híp mắt chắp tay chào hỏi.
Mễ Mãn nói:

"Ngưu Hữu Đạo, lá gan của ngươi cũng không nhỏ, dám đi hai người đến đây."
Ngưu Hữu Đạo:
"Ta tới đàm phán, không phải đến đánh nhau, mang nhiều người làm gì? Với cả, mang nhiều người cũng không tiện, dễ lộ bí mật. Lần này ta tránh tránh né né tới đây, có một số việc không muốn người của ba đại phái nước Yến biết được."
Bàng Đằng và ba chưởng môn đại phái nước Triệu trao đổi ánh mắt, ra vẻ quả nhiên là thế, quả nhiên muốn gạt ba đại phái nước Yến ra.
Tả Thừa Phong nói:
"Ta nghe nói ngươi đi đến chỗ nào cũng dẫn theo Hồng nương ở Tề kinh kia, hôm nay sao lại đổi một cô nương rồi?"
Ngưu Hữu Đạo không chút hoang mang nói:
"Vẫn là câu nói kia, có một số việc không muốn người của ba đại phái nước Yến biết được. Hồng nương ở bên kia che giấu cho ta. Nếu ta và Hồng nương cùng không thấy lộ diện sẽ dễ gây hoài nghi."
Đúng là câu nào cũng có lý, Vân Cơ chợt liếc nhìn hắn, phát hiện vị này quả nhiên là lâm nguy không loạn, ứng đối thoả đáng.
Nhóm Bàng Đằng nghĩ cũng thấy đúng, nhận ra Ngưu Hữu Đạo chuyến này đi quả nhiên đủ cẩn thận.
Tương Vạn Lâu cười lạnh, hết sức châm chọc:
"Ngươi đúng là không thể rời được nữ nhân, già trẻ không tha."
Ngưu Hữu Đạo:
"Phụ nữ thận trọng hơn đàn ông, phụ nữ có kinh nghiệm lại càng tốt hơn, có cái gì không thích hợp cũng có thể nhắc nhở đúng lúc. Tương chưởng môn không nên hiểu lầm, ta là chính nhân quân tử ngồi trong lòng vẫn không loạn."
Tương Vạn Lâu cười ha ha, ngoài cười nhưng trong không cười.
Chính lúc này, không trung có một con phi cầm lớn đột nhiên lao xuống, lúc bay qua trên doanh trướng thì có một tu sĩ lắc mình nhảy xuống, đáp xuống đất nói với Bàng Đằng:
"Đại đô đốc, không trung quan sát được, bên phía quân địch xuất hiện dị động. Nhân mã của quân địch đang tập kết đẩy mạnh về phía chúng ta!"

Người đó vừa nói xong, mọi người cả kinh. Bàng Đằng chỉ vào mặt Ngưu Hữu Đạo quát:
"Ngưu Hữu Đạo, ngươi có ý gì?"
Ngưu Hữu Đạo rành rọt đáp"
"Chẳng có ý gì, phòng ngừa nếu ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn thôi! Nếu lần này ta đến đây xảy ra chuyện bất trắc, quân Yến sẽ lập tức phát động tiến công. Chỉ cần các ngươi không làm xằng bậy, quân Yến tự nhiên cũng sẽ khắc chế."
Lời tuy nói như vậy, Bàng Đằng vẫn phải cẩn thận, lệnh cho thuộc cấp truyền lệnh đến tuyến đầu, cho đại quân chuẩn bị.
Tương Vạn Lâu lộ vẻ châm chọc:
"Chúng ta mà muốn làm xằng bậy, quân Yến có tấn công cũng không bảo vệ được ngươi."
"Không cần nói vậy, ta cũng không ngồi yên chờ chết!"
Trong lúc Ngưu Hữu Đạo nói chuyện, ngón tay ngoắc ngoắc, lấy ra một tấm Thiên Kiếm phù ra trước mặt mọi người, cảnh cáo:
"Ta có chết cũng phải kéo theo mấy cái mạng chịu tội thay!"
Vân Cơ không biết nói gì, Thiên Kiếm phù vốn là để yểm trợ rút lui, vị này lại còn lấy Thiên Kiếm phù ra dọa.
Tương Vạn Lâu vốn khí định thần nhàn như đi dạo chợt cứng đờ cả người, bước chân cũng dừng lại, không dám tới gần nữa, có vẻ lúng túng.
Ba đại phái nước Triệu có thể nói là có ấn tượng rất sâu đối với Thiên Kiếm phù của Ngưu Hữu Đạo. Ba trưởng lão quản lý tại Thiên cốc chính là chết trong tay Ngưu Hữu Đạo, ấn tượng không sâu sắc mới là lạ.
Lại thấy vị này lấy ra Thiên Kiếm phù, mọi người lập tức cả kinh.
Trưởng lão ba phái cấp tốc bước lên trước đề phòng. Bàng Đằng đã bị người kéo lùi ra sau trước, tránh để đến lúc chiến tranh còn chưa đánh mà bộ chi huy tác chiến bên này đã bị người ta nổ chết, lúc đó thì vui rồi.
Đừng tưởng rằng Ngưu Hữu Đạo không dám làm như vậy. Trước khi thật sự ép vị này cuống lên, thì đừng quên hắn là kẻ dám giết người ở Thiên cốc đã.

Tương Vạn Lâu thay đổi phương hướng, không tới gần hắn nữa mà là đi sang bên cạnh bồi hồi:
"Ngưu Hữu Đạo, đừng lấy Thiên Kiếm phù ra đây mà dọa! Người có dùng thì cũng chỉ nổ một cái, nhưng hậu quả nếu dùng... ta đảm bảo ngươi chết rất thảm!"
Ngưu Hữu Đạo:
"Ta tới đàm phán, nhưng nghe Tương chưởng môn nói giọng quái gở như thế, dường như nhất định muốn hạ mã uy cho ta bằng được, đây là thành ý của chư vị sao?"
"Được!"
Tương Vạn Lâu vừa cất lời đã nhân cơ hội xoay người đi về, cách xa tên kia một chút. Một khi đối phương dùng Thiên Kiếm phù, bản thân ông ta cũng có thể có nhiều thời gian và khoảng cách an toàn hơn một chút.
Sau khi trở về chỗ cũ, Tương Vạn Lâu xoay người hỏi:
"Ngươi muốn đàm luận làm sao?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Tương chưởng không phải đã quên mất tiền đề bàn bạc từ hôm qua, chính là cái vuốt chó kia kìa?"
Sao có thể quên nhanh như vậy. Người bên nước Triệu nhìn nhau một cái. Tương Vạn Lâu lạnh lùng:
"Ngưu Hữu Đạo, đừng cho thể diện mà không cần!"
Ngưu Hữu Đạo:
"Bớt dài dòng, sảng khoái chút, cho hay là không cho?"
Tương Vạn Lâu phất tay chỉ, quát mắng:
"Ngươi chớ có ngang ngược. Ta thấy ngươi chán sống rồi đó!"
Ngưu Hữu Đạo:
"Ta dám đến, thì đã chuẩn bị không thể quay về!"
Tranh phong tương đối sắp bốc hỏa, sợ Tưởng Vạn Lâu khó xử, Tô Tuấn Phong hơi đưa tay ngăn lại, sau đó nói với Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi tới là để cứu người, ngươi cũng không muốn quận chúa bọn họ xảy ra chuyện đúng không nào? Chỉ là chút chuyện nhỏ, ta thấy không cần phải so đo, cho qua được thì cứ cho qua, chúng ta nên nói vào chuyện chính đi.”
Ngưu Hữu Đạo: “Tả chưởng môn, ta cũng không phải người ngang ngược không nói lỹ lẽ.”

Chương 1290: Ngưu Hữu Đạo, ngươi còn chưa chịu thôi?

Chương 1290: Ngưu Hữu Đạo, ngươi còn chưa chịu thôi?
“Thương quận chúa sống ở Mao Lư sơn trang ta, cũng coi là người của Mao Lư sơn trang ta, ta cũng đã đứng nói trước mặt rất nhiều người rồi, nếu giơ cao đánh khẽ bỏ qua như vậy, bảo người của Mao Lư sơn trang ta nhìn như thế nào đây? quận chúa chịu nhục ngay trước mặt mọi người, nếu như ta không đem câu trả lời thỏa đáng về há trở thành trò cười sao? Lời đã nói ra rồi, ta cũng đã tới đây rồi, hôm nay hoặc là ta chết ở đây, hoặc là phải cho ta một câu trả lời.”
Tả Thừa Phong: “Ngươi muốn câu trả lời, Tưởng huynh thân là chưởng môn, ngay cả đệ tử môn hạ cũng không bảo vệ được, hắn sẽ trả lời người bên dưới như thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo: “Bảo vệ? Bảo vệ cái gì? Loại súc sinh này cũng cần bảo vệ? Quy Nguyên tông là ổ dâm tặc sao?”
“Làm càn!” Tưởng Vạn Lâu gầm thét.
Ngôn từ của Ngưu Hữu Đạo vẫn rất kịch liệt: “Mọi thứ đều có tiền căn hậu quả, muốn trách thì trách móng vuốt của bản thân con chó kia, đường đường là đệ tử Quy Nguyên tông, hai quân đối chọi, thiên quân vạn mã trước mặt, trước mắt bao người lại làm ra chuyện khinh nhờn nữ nhân, có còn để ý đến thể diện không vậy? Giết người chẳng qua chỉ là đầu chạm đất, há phải đến mức vô sỉ như vậy, đây là chuyện đường đường danh môn chính phái nên làm sao? Chuyện bỉ ổi như vậy, người bị ổi như vậy, chặt một móng chó của hắn coi như hời cho hắn lắm rồi!”
Vân Cơ cũng cảm thấy có phải Ngưu Hữu Đạo đã đi nhầm hướng rồi không, chúng ta đang tới cứu người cơ mà, ngươi lòng đầy căm hẫn nhất định phải tóm lấy đệ tử người ta không buông làm quái gì?

Tưởng Vạn Lâu mặt đầy giận dữ nhưng lại bị nói cho không phản bác được.
Mễ Mãn: “Người của Quy Nguyên tông sẽ do Quy Nguyên tông xử lý, không cần người ngoài can thiệp.”
Ngưu Hữu Đạo: “Lời này không đúng lắm rồi, động vào người của ta, ta há có thể coi như không nhìn thấy?”
“Muốn có câu trả lời, không thành vấn đề...” Lời của Mễ Mãn vừa thốt ra khỏi miệng, Tưởng Vạn Lâu giận dữ nhìn sang, Mễ Mãn liền đưa tay làm thế trấn an đừng nóng, nói tiếp: “Ngươi đến đây, có phải nên cho chúng ta câu trả lời chuyện chính sự trước không? Chỉ cần ngươi có thể cho chúng ta một cái giá vừa ý, những chuyện khác đều dễ nói.”
Nghe y nói như vậy, cảm xúc của Tưởng Vạn Lâu dần hòa hoãn, chậm rãi bình tĩnh lại.
Ngưu Hữu Đạo: “Ta đã tới, dĩ nhiên sẽ cho các ngươi một câu trả lời vừa ý, nếu không có câu trả lời há chẳng phải chạy tới chịu chết sao? Vẫn là câu nói ngày hôm qua, tiền đề ta cần, là cái móng chó kia!”
Mễ Mãn: “Chuyện còn chưa bắt đầu bàn bạc ngươi đã muốn đã thương người, đúng là không thể chấp nhận được, cũng không tránh thỏi quá thiếu thành ý.”
Ngưu Hữu Đạo: “Mễ chưởng môn, ta đích thân chạy tới, người đang ở ngay trước mặt các ngươi, bất cứ lúc nào cũng có thể tùy ý xử trí, ngươi không cảm thấy đây chính là thành ý lớn nhất rồi sao? Giờ ta muốn xem thành ý của các ngươi, nếu các ngươi còn đùn đẩy, vậy thứ ta cần không phải chỉ là một cái tay nữa đâu!”
Tả Thừa Phong nói chen vào: “Ngươi nói ngươi sẽ cho chúng ta một cái giá thỏa mãn, cái này không phải ngươi nói, thỏa mãn hay không phải là chúng ta nói. Nếu như không thỏa mãn, sau đó vẫn còn phải đàm phán tiếp, chúng ta cũng không tiện giết ngươi, dù sao cũng phải cho ngươi một cơ hội, nhưng ngươi lại làm cho người ta bị thương mất rồi, như vậy ngươi cảm thấy phù hợp sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Không bàn bạc được, ngươi có thể chặt một tay của ta.”
Tả Thừa Phong: “Ngươi cứ khăng khăng nói đã cho chúng ta câu trả lời hợp lý rồi tay thì lắc lư Thiên Kiếm phù, trông giống sẽ ngoan ngoãn

đưa tay ra cho chúng ta chặt sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Con tin trên tay các ngươi, không chặt được ta, có thể chặt con ta nói như vậy, chư vị còn chưa hài lòng sao?”
Nói đến mức này rồi, không ít người đối diện trao đổi ánh mắt, Tả Thừa Phong kề miệng sát tai Tưởng Vạn Lâu, nhỏ giọng lầm bầm: “Người trên tay chúng ta, vẫn có đủ lý do để chặt lại một tay, cũng coi như cho đệ tử trong môn một công đạo. Tưởng huynh, đại cục làm trọng!”
Tưởng Vạn Lâu nghiến răng, dù sao cũng không phải ra tay với đệ tử trong môn các ngươi, bởi vậy đứng đấy nói chuyện cũng không đau lòng.
Lúc đó vì để đè cục diện lại, ông ta bảo đệ tử làm ra chuyện như vậy trước mặt mọi người, cũng là vì tình thế cấp bách hơi bất đắc dĩ, cũng là muốn tốt cho mọi người, giờ thành ra trách nhiệm chỉ mình nhà ông ta gánh khiến ông ta hơi tức giận.
Nhưng hiện tại Ngưu Hữu Đạo cứ cắn lấy không buông, việc này có ảnh hưởng lớn, nếu để việc này làm phá hỏng đại sự thì không thỏa đáng lắm.
Ngưu Hữu Đạo lại lên tiếng: “Chư vị, ta lặng lẽ tới đây, đại quân bên kia đã tập kết rồi, nếu ta đi lâu không lộ liện, một khi làm cho ba phái lớn Yến quốc cảnh giác, đến lúc đó chuyện dù có muốn làm chỉ e cũng không dễ dàng đâu.”
Mễ Mãn lạnh nhạt nói: “Tưởng huynh, đây là chuyện nhà của ngươi, chúng ta không tiện can thiệp, ngươi xem thử mà làm thôi.”
Khuôn mặt Tưởng Vạn Lâu đen lại, sau khi do dự một chút, đột nhiên quát to một tiếng: “Đào Diên Phong, bước ra!”
Đào Diên Phong nấp phía sau sắc mặt đã cực kỳ khó coi, đột nhiên nghe thấy tiếng gọi, trong lòng run lên nhưng lại không cách nào trốn tránh, không thể không miễn cưỡng chậm rãi bước ra, chắp tay hành kiến lễ: “Chưởng môn sư tôn!”
Tưởng Vạn Lâu hít sâu một hơi, gằn từng tiếng một: “Đưa cho hắn!”
Cơ bắp trên mặt Đào Diên Phong co giật, gã ta biết, tuân theo mệnh lệnh này, sư môn sẽ không bạc đãi gã ta, nhưng lợi ích có lớn đến mấy thì cũng chẳng ai bằng lòng biến mình thành kẻ tàn phế để đánh đổi.

Nhưng cũng chẳng cách nào từ chối được, hậu quả kháng lệnh trước mặt mọi người là sẽ khiến sư phụ thẹn quá hóa giận, e là còn có người đổ thêm dầu vào lửa giúp gã ta, đến lúc đó không những phải chịu tội mà còn chẳng nhận được gì tốt.
Gã ta cực kỳ khó khăn chậm rãi buông hai tay xuống, chầm chậm quay người nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, trong mắt tràn đầy tia oán hận.
Vẻ mặt Ngưu Hữu Đạo không hề thay đổi nhìn gã ta.
Đào Diên Phong đột nhiên trở tay rút kiếm, một đạo hàn quang lóe lên, phập một tiếng, tay phải đầy máu tươi, hàn quan lướt qua, chỗ cổ tay phải bị chặt đứt, bàn tay phải rơi xuống đất.
“Ưm...” Đào Diên Phong lảo đảo lui ra sau một bước đau đớn kêu lên, một kiếm trụ xuống đất, thi pháp ngăn máu chỗ cổ tay chảy tiếp.
Hai đệ tử Quy Nguyên tông nhanh chóng chạy ra dìu gã ta rời đi.
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên buông một câu: “Sao ta lại nhớ bàn tay vô lễ với quận chúa là tay trái của hắn nhỉ?”
Cơ thể Đào Diên Phong cứng đờ, sắc mặt thay đổi, hai đệ tử đỡ gã ta cũng nhìn về phía Tưởng Vạn Lâu.
Mồ hôi Vân Cơ nhỏ từng giọt lớn.
Tất cả mọi người ở hiện trường gần như đều sầm mặt lại, Tưởng Vạn Lâu tức giận nói: “Ta thấy không phải ngươi tới để đàm phán mà tới để cố ý gây chuyện.”
Ngưu Hữu Đạo: “Được rồi, ta nhường một bước, không truy cứu nữa.”
“...” Tưởng Vạn Lâu có cảm giác một quyền đấm lên bông, giận dữ phất tay, ra hiệu đệ tử đỡ Đào Diên Phong đi xuống.
Mễ Mãn: “Tay cũng cho ngươi rồi, nói đi.”
Ngưu Hữu Đạo: “Không thành vấn đề, nhưng ta muốn gặp con tin, trước tiên phải xác định xem con tin có an toàn hay không.”
Tả Thừa Phong trầm giọng nói: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi có thôi đi không?”
Ngưu Hữu Đạo cũng trầm giọng nói: “Tả chưởng môn, ông đang đùa với ta đấy à? Trước khi đàm phán ta xác nhận xem con tin có an toàn hay không, có phải các ngươi nói dối hay không, như vậy quá đáng lắm sao?”

Cái này đúng là không thể nói quá đáng, khoéo miệng Tả Thừa Phong giật giật, quay đầu lại nói: “Đem con tin ra đây!”
Có người nhận lệnh rời đi, một lát sau Thương Thục Thanh từ nơi cách đó không xa được đưa tới, đứa trẻ bọc trong tã lót được nàng ôm chặt trong lòng không thả.
Đứa trẻ mập mạp vẫn ngủ ngon trong lòng nàng, tỉnh thì ăn, ăn xong lại ngủ, không hề ý thức được nguy hiểm.
Người đưa tới rồi, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo đích thân tới, Thương Thục Thanh đang căng thẳng trong nháy mắt đôi mắt nàng sáng lên, giọng dịu dàng gọi: “Đạo gia!”

Chương 1291: Điên cuồng chạy trốn (1)

Chương 1291: Điên cuồng chạy trốn (1)
Ngưu Hữu Đạo đưa một tay lên, làm thế trấn an: “Đừng sợ, không sao đâu!”
Nhìn thấy hắn, Thương Thục Thanh không còn sợ gì nữa hắng giọng khẽ gật đầu, cứ nhìn hắn mãi.
Ngưu Hữu Đạo cũng đang nhìn nàng, thấy nàng vẫn bộ dạng bẩn thỉu, liếc mắt nhìn người của ba phái: “Đây chính là thiện đãi mà các ngươi nói sao, ngay cả chút nước để người ta rửa mặt cũng không cho sao?”
Bàng Đằng lên tiếng: “Không phải bên chúng ta không cho, đồ ăn đồ uống chúng ta gọi là có, nước nóng nước lạnh có đủ, y phục sạch sẽ cũng chuẩn bị cho nàng, ngay cả nha hoàn phục vụ cũng có, bản thân nàng ấy không muốn rửa, không thể trách bên chúng ta được.”
Có phải như vậy không? Ngưu Hữu Đạo ném cho Thương Thục Thanh ánh mắt dò hỏi, Thương Thục Thanh răng ngà cắn môi, có vẻ khó mở miệng.
Ngưu Hữu Đạo lập tức hiểu ra, ở nơi này, trải qua tình cảnh không thể chấp nhận được hôm qua, hẳn là Thương Thục Thanh không dám cởi quần áo tắm rửa ở nơi nguy hiểm này.
Trong lòng đã hiểu rõ nên cũng không truy cứu chuyện này nữa, lại hỏi: “Quận chúa, cô và tiểu vương gia không sao chứ?”
Thương Thục Thanh lắc đầu: “Không sao, tạm thời không việc gì.”
Ngưu Hữu Đạo lại hỏi: “Cô chắc chắn bọn hắn không động chân động tay gì các cô chứ?”
Cái này, Thương Thục Thanh không hiểu lắm, khả năng động chân động tay của tu sĩ nhiều lắm, chưa ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy, có bị động chân động tay hay không cô cũng không biết.

Nhân lúc cô hơi do dự suy nghĩ, Ngưu Hữu Đạo quả quyết mở miệng nói: “Ta phải kiểm tra cơ thể họ, xác định trước xem con tin có vấn đề gì không, yêu cầu này không quá đáng chứ?”
Hắn cầm Thiên Kiếm phù xông về phía trước, Mễ Mãn lập tức chỉ vào hắn cảnh cáo: “Dừng lại!”
Ngưu Hữu Đạo dường như phản ứng lại, nhìn Thiên Kiếm phù trong tay, cười xùy một tiếng, trên mặt có ý trào phúng, lui về sau một bước, quay lại chỗ cũ, nói: “Ta không cử động lung tung, ngươi bảo nàng tới ta kiểm tra.”
Đối phương hơi do dự, để Ngưu Hữu Đạo mang theo Thiên Kiếm phù tới gần hơi kiêng kỵ, nhưng để người đi qua cũng có chỗ kiêng kỵ.
Ngưu Hữu Đạo ha ha cười khẩy nói: “Các ngươi nhiều người như vậy, chẳng lẽ còn lo ta dẫn được con tin chạy mất sao?”
Mễ Mãn cuối cùng cũng ừm một tiếng, nghiêng đầu ra hiệu.
Người trông giữ Thương Thục Thanh hơi đẩy sau lưng Thương Thục Thanh, ra hiệu cho nàng bước qua.
Thương Thục Thanh ôm đứa nhỏ chậm rãi đi về phía Ngưu Hữu Đạo trong cái nhìn chăm chú của mọi người, vẻ mặt Vân Cơ không hề thay đổi nhưng trong lòng vô cùng căng thẳng, biết sắp bắt đầu rồi!
Thương Thục Thanh đi tới đứng vững trước mặt Ngưu Hữu Đạo, lại lên tiếng gọi: “Đạo gia!”
Ngưu Hữu Đạo nhấc thanh kiếm chống trên đất lên, cắm vào trong dây lưng, kẹp ở trên eo, lại đưa tay nhấn lên vai Thương Thục Thanh, không phải giả vờ mà đang đường đường chính chính thi pháp kiểm tra cơ thể Thương Thục Thanh.
Bất kể có phải cứu người hay không, xác định cơ thể con tin có vấn đề hay không vẫn phải làm.
Hắn kiểm tra tương đối cẩn thận, dĩ nhiên cũng tương đối chậm, bên Triệu quốc sốt ruột nhìn chằm chằm dần lộ vẻ không kiên nhẫn, ánh mắt bắt đầu nhìn trái nhìn phải.
Kiểm tra cho Thương Thục Thanh xong tay lại âm thầm mò vào trong tã lót, tiếp tục kiểm tra thân thể đứa nhỏ.
Sau khi xác nhận cả hai không có vấn đề gì, Ngưu Hữu Đạo liếc mắt nhìn Vân Cơ, phát hiện đối phương đang lo lắng nhìn chằm chằm bên

này, hẳn là đã chuẩn bị kỹ càng.
Ba động pháp lực hiện trường đột nhiên xảy ra dị thường, Thiên Kiếm phù trên tay Ngưu Hữu Đạo đột nhiên lóe ra dị sắc sáng chói, đám người Triệu quốc giật mình.
Còn chưa đợi bọn hắn kịp phản ứng, Ngưu Hữu Đạo đã tiện tay kéo eo Thương Thục Thanh, đẩy người về bên cạnh Vân Cơ, trầm giọng nói một tiếng: “Đi!”
Cho dù là ai cũng không thể ngờ, Ngưu Hữu Đạo lại động thủ tìm chết ở đây, chỉ có hai người, ở nơi thiên quân vạn mã cao thủ nhiều như mây thế này!
Dù từng có vết xe đổ ở Thiên Cốc nhưng vẫn không ai ngờ Ngưu Hữu Đạo dám động thủ cướp con tin ở đây nên trong lúc nhất thời vẫn chưa hoàn hồn.
Còn bản thân Ngưu Hữu Đạo thì thuận thế nhảy lên, hai tay trước sau phóng ra hai đạo kiếm cương loại lớn quét ngang bốn phía, những người xung quanh kinh hoàng vội lần lượt lách mình tránh né, vài binh sĩ không trốn kịp lập tức bị chém cho huyết nhục bay tứ tung.
Vân Cơ kéo Thương Thục Thanh, đồng thời một tay cướp đứa trẻ trong ngực nàng, thi pháp che chở cho hai người tránh bị tổn thương.
Bùn đất trên mặt đất cuồn cuộn, hai lớn một nhỏ nhanh chóng chui xuống dưới đất, chấn động to lớn khiến đứa trẻ bừng tỉnh khóc “oe oe”.
Thương Thục Thanh nhìn về phía Vân Cơ, kinh hãi đến mức cằm sắp rơi xuống đất, hét to: “Đừng!”
Lúc chui xuống đầu Vân Cơ lắc một cái, hiện hình thành dạng đầu rắn, cái miệng lớn như bồn máu mở ra, trực tiếp đặt đứa trẻ vào trong miệng rồi nuốt xuống ngay tại chỗ, suýt chút nữa là dọa cho Thương Thục Thanh hôn mê bất tỉnh.
Đầu rắn chỉ hiện lên trong phút chốc ngắn ngủi rồi nhanh chóng biến trở lại dạng người.
Bùn trên mặt đất tuôn ra, người đã độn xuống dưới đất.
Tình cảnh này khiến những người lách ra tránh vừa nhìn đã biết mắc lừa, Ngưu Hữu Đạo nào phải đến mật đàm gì, rõ ràng là đến cướp con tin.
“Độn địa! Chạy đi đâu!” Một Thái thượng trưởng lão của Lạc Hà sơn trang gầm lên một tiếng, lắc mình lao đến, hai chưởng nổi lên hào quang

mắt thường có thể nhìn thấy được.
Ngưu Hữu Đạo nhảy lên không trung xoay tròn, phất tay đánh ra một kiếm cương loại lớn, áp sát cự địch.
Hai chưởng của Thái thượng trưởng lão kia vỗ lại, hào quang tăng vọt, hai ánh hào quang bắn ra lực phá hoại kinh người vây hãm kiếm cương loại lớn.
Nhưng "xoẹt" một tiếng, lại một đạo kiếm cương như lôi đình phóng đến, người kia đột nhiên buông tay nghiêng người né tránh rời đi.
Các loại vũ khí từ bốn phương tám hướng như núi kêu biển gầm, lần lượt lao đến, Ngưu Hữu Đạo đã đáp xuống đất vẫn ở nguyên chỗ cũ không chịu rời đi, không trốn không tránh, hai tay giống như ảnh, từng đạo kiếm cương xoẹt xoẹt tung ra, bắn về phía bốn phương tám hướng, người đứng chính giữa trông giống như mọc đầy gai nhọn khổng lồ bằng thủy tinh.
Mười hai đạo Thiên Kiếm cương ảnh nổ ra trong nháy mắt không chút keo kiệt, khiến cho đủ các loại vũ khí tán loạn bay ngược trở lại.
Kiểu đánh nhau này quả thực long trời lở đất, các tướng sĩ xung quanh đã bao giờ gặp trận chiến thế này chứ, bọn hắn lần lượt quay đầu bỏ chạy, kẻ nào chạy chậm lập tức bị cương phong mạnh mẽ cuốn bay ra ngoài. Bàng Đằng đã được tu sĩ che chở nhanh chóng rút lui, tu sĩ tu vi kém một chút đối mặt với loại công kích thế này căn bản không có tư cách tham gia, lần lượt mau chóng thối lui.
Trong tay Tưởng Vạn Lâu có một đạo Thiên Kiếm phù, một đạo kiếm cương loại lớn cũng bổ mạnh về phía Ngưu Hữu Đạo xung quanh còn chưa tiêu tan hết quang ảnh.
Vừa ra tay đã sử dụng thứ đồ đắt đỏ như vậy đã có thể thấy rõ sự phẫn nộ trong lòng Tưởng Vạn Lâu.
Ngưu Hữu Đạo lật tay, lại là một đạo Thiên Kiếm phù nổ tung, hai đạo kiếm cương va chạm, bụi mù bốc ra bốn phía.
Không gian hình tròn bọc lấy hai người dưới mặt đất trong nháy mắt sụp đổ, Vân Cơ vội vàng thi pháp bảo vệ Thương Thục Thanh, đầu dưới chân trên, một chưởng đẩy lên tầng đất, trong lúc chìm xuống lại cưỡng ép thi pháp một lần nữa củng cố lại không gian hình trong này.

Phải làm như vậy là để bảo vệ Thương Thục Thanh, nếu không có nàng một mình Vân Cơ đại khái có thể nhanh chóng đào đất rời đi.
Tiếng nổ kịch liệt bên trên vẫn không ngừng truyền tới.
“Đứa nhỏ, đứa nhỏ...” Thương Thục Thanh kéo cánh tay Vân Cơ, sợ hãi kêu khóc, nàng tận mắt nhìn thấy Vân Cơ ăn đứa nhỏ rồi.
Bụng Vân Cơ to như cái sọt, trầm giọng nói: “Quận chúa đừng hoảng hốt, đứa nhỏ đang trong bụng ta, được thi pháp che chở, không sao!”
Đợi khi âm thanh kịch liệt không nghe thấy đâu nữa, chỉ có tiếng chấn động thùng thùng, Vân Cơ phất tay vỗ nghiêng tầng đất, hai người chìm thẳng xuống lập tức thay đổi phương hướng.
Vân Cơ cũng rất lo sợ, dùng toàn bộ tu vi, dẫn con tin mau chóng độn thổ trốn đi, phát huy đến cực hạn.
...

Chương 1292: Điên cuồng chạy trốn (2)

Chương 1292: Điên cuồng chạy trốn (2)
Trên bầu trời khu vực hai quân đối chọi, một con phi cầm cỡ lớn lướt qua, Hứa Lão Lục lách mình đáp xuống, dừng trước ngựa Thương Triều Tông, lo lắng nói: “Vương gia! Đánh nhau!”
Trái tim của Quản Phương Nghi đang trên lưng ngựa lập tức vọt thẳng đến cổ họng, gương mặt già của Mông Sơn Minh cực kỳ nghiêm túc.
Đánh nhau cái gì? Đám Long Hưu không hiểu rõ ràng cho lắm.
Thương Triều Tông một ngày một đêm chưa ngủ, do quá lo lắng nên hai mắt vằn vện tia máu mặt lộ vẻ dữ tợn.
Tốc độ tay nhanh chóng, xoẹt một tiếng rút bảo kiếm bên hông ra, chỉ về phía trước gầm thét: “Tiến công! Tiến công! Tiến công!” Gầm thét liên tục ba tiếng, giọng nói cũng khàn đi.
Đám Long Hưu đột nhiên quay đầu lại nhìn y, biết rằng tập kết nhân mà là để tiến đánh quân địch, có điều phản ứng dị thường gấp gáp của Thương Triều Tông làm bọn hắn cảm thấy có gì đó không bình thường, nhưng vẫn không thể nói rõ xuất hiện vấn đề ở đâu.
Thùng, thùng, thùng! Tiếng trống trận gấp gáp gõ vang, thùng thùng vang vọng khắp nơi.
“Giết!” Tướng lĩnh các bộ bên dưới lần lượt phát ra mệnh lệnh tiến công.
Nhân mã tiên phong của đại quân giơ tấm chắn, chạy chậm tiến lên, duy trì trận hình của tấm chắn không hề loạn.
Tiền tuyến phòng bị của quân Triệu vang lên tiếng báo động “keng keng” không ngừng, trận tấm chắn tiền tuyến nhanh chóng lập xong, sau tấm chắn doanh trận cung tiễn thủ đều đã lên sẵn dây cung.
Vù vù vù! Từng mũi tên bắn về phía không trung, không ngừng truyền ra sau tín hiệu địch tập kích khẩn cấp.

Trong âm thanh kịch liệt, đối mặt với Thiên Kiếm phù vủa Tưởng Vạn Lâu, Ngưu Hữu Đạo bị ép phải thi triển gấp hai tấm Thiên Kiếm phù.
Không còn cách nào khác, chẳng những phải ứng đối với Tưởng Vạn Lâu mà còn phải ứng phó với các bên vây công khác, từng đạo kiếm cương cực lớn giống như không cần phải mua bằng tiền nổ ra đi chống cự.
Tu sĩ vây công bên Triệu quốc từ đầu tới cuối không cách nào tiến lên phía trước, tình cảnh này cũng đủ để hãi hùng, chỉ riêng số Thiên Kiếm phù mà bọn hắn tận mắt nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo dùng đã là ba tấm rồi.
Tấm Thiên Kiếm phù thứ ba vừa xong, Ngưu Hữu Đạo lật tay lại lấy ra tờ thứ tư, kết quả phát hiện xung quanh đã tạm dừng tấn công.
Hắn vô cùng vui mừng, cảnh giác cao độ xung quanh, các tu sĩ xung quanh vây thành một vòng cách đó một khoảng cách.
Còn có không biết bao nhiêu người thần tình run rẩy, trên người tên khốn này rốt cuộc có mang theo bao nhiêu tấm Thiên Kiếm phù?
Thiên Kiếm phù đâu phải giấy, đừng nói Tưởng Vạn Lâu, sẽ chẳng có ai không ngừng đem phù triện ra chơi cùng với Thiên Kiếm phù của Ngưu Hữu Đạo, thứ đồ chơi này cực kỳ đắt đỏ, tiêu hao mất một lượng lớn ở đây, đợi khi giao chiến với Yến quốc thì phải làm như thế nào bây giờ?
Tình huống này không nằm trong dự liệu của Ngưu Hữu Đạo, lúc mới đầu hắn không thể tính ra được, có điều hắn liền phản ứng lại trong nháy mắt, đoán ra được nguyên nhân mọi chuyện.
Có lẽ là vì đối phương không biết tốc độ độn thổ rời đi của Vân Cơ khi mang theo người, bọn hắn tưởng Vân Cơ và con tin đã chạy mất rồi, không thể đuổi kịp nữa, nếu không tất nhiên sẽ phải liều mạng cường công.
Chuyện ngoài ý muốn này khiến hắn cực kỳ vui mừng.
“Ngưu Hữu Đạo, ngươi không chạy thoát đâu, ngoan ngoãn đưa tay chịu trói, tự mình ngoan ngoãn làm con tin thì còn con đường sống!” Tả Thừa Phong tức giận cảnh cáo.
Không giận không được, hơn nữa còn cực kỳ tức giận, đụng phải một kẻ liều mạng, cả đám bị chơi thảm rồi.
Ngưu Hữu Đạo có ý muốn kéo dài thời gian, càng kéo dài được lâu, nhóm Vân Cơ càng an toàn, hắn phải cố gắng tranh thủ thời gian cho

nhóm Vân Cơ.
Hắn đề phòng cao độ bốn phía, từ từ nói: “Được, dễ nói thôi, giờ chúng ta có thể từ từ bàn điều kiện. Sở dĩ ta mạo hiểm đến đây là vì căn bản không thể nào trực tiếp rút quân, ba phái lớn Yến quốc không thể nào đồng ý, nhưng hai bên chúng ta có thể phối hợp diễn kịch, quân Yến có thể bại lui, nhưng điều kiện tiên quyết là, ta được lợi gì?”
Tả Thừa Phong nghiêm nghị nói: “Ngươi muốn lợi ích gì?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ngoài Kim châu, cắt cho ta thêm địa bàn ba châu!”
Vụt! vụt!... Hắn vừa dứt lời,tên cảnh báo từ xa đã lao vút đến gần, từng đạo từng đạo xông thẳng lên trời.
Cả đám ai nấy cùng quay đầu lại nhìn.
“Địch tập kích!” Ở trên sườn núi phía xa, Bàng Đằng kinh hãi hét lớn.
Ông ta vừa mở miệng, Ngưu Hữu Đạo đã nhân lúc cả đám phân tâm chưa chuẩn bị, đột nhiên lắc mình một cái, nhắm chuẩn một hướng trên không trung lao đi.
Thời gian trì hoãn hắn đã đủ, hắn nhất định phải chạy trốn.
Không trốn cũng không được, tin tức quân Yến tiến công đã truyền đến, có nói linh tinh đàm phán gì đó cũng chẳng thể lừa gạt được nữa.
“Ta không tin hắn có Thiên Kiếm phù dùng mãi không hết, hắn sẽ không thể chạy thoát đâu. Các ngươi đi nghênh địch, chúng ta sẽ thu thập tên này!”
Vù vù vù, từng bóng người bay lên không vội vàng đuổi theo, chính là năm vị Thái thượng trưởng lão của Quy Nguyên tông, lời nói từ không trung quanh quẩn xuống còn người đã đi rồi.
Sự gian trá của Ngưu tặc đã liên tục được lĩnh giáo, Tưởng Vạn Lâu chưởng môn Quy Nguyên tông sợ năm người giả cả có sai lầm nên liền phất tay chỉ mấy trăm tu sĩ phía xa đuổi theo.
Những người còn lại phần lớn đều hành động cùng đại quân, hộ tống thống soái Bàng Đằng đi ứng phó với biến cố lứng hơn, đối mặt với quốc chiến, chuyện truy sát một mình Ngưu Hữu Đạo đành phải gác sang một bên.
Ngưu Hữu Đạo vừa quay đầu lại nhìn liền khá giật mình, năm lão già đang vội vàng đuổi theo có tốc độ phi hành như mũi tên phóng tới, trong khoảnh khắc đã gần đuổi kịp.

Ngưu Hữu Đạo lăng không vung kiếm chém ra kiếm cương.
Vừa ra tay chợt cảm thấy không ổn, năm lão già này lăng không đổi vị trí vô cùng mau lẹ, giống như không cần mượn lực, góc độ có thể công kích cũng càng nhiều hơn, còn hắn ở không trung sơ hở quá nhiều, cứ chạy trốn như vậy sẽ chết chắc.
Cho dù bay với tốc độ cực nhanh thì cũng mới đi được gần trăm trượng, Giác Hồ cách đây hai dặm vẫn còn ở rất xa, hắn cũng không thể không nhanh chóng đáp xuống dưới tình thế cấp bách.
Thiên Kiếm phù trong tay đã thi triển ra, năng lượng khổng lồ không cách nào giữ được lâu, lúc này hắn bất chấp tất cả, điên cuồng đánh ra không giữ lại gì.
Từng bóng người trên không trung mau chóng né tránh.
Đám cung tiễn thủ bên dưới cầm cung tiễn, mắt thấy Ngưu Hữu Đạo đáp xuống lại không biết làm thế nào cho phải, đây là nơi đại quân tụ tập, bắn tên loạn xạ sẽ rất dễ làm bị thương người mình.
Tu sĩ phân bố ở các quân doanh phóng lên trời chặn đường, Ngưu Hữu Đạo lật tay lại một tấm Thiên Kiếm phù nổ tung, hai đạo kiếm cương ảnh cực lớn chém ra liên tục khiến huyết vũ bay đầu trời, người thì mang năng lượng Thiên Kiếm phù rơi xuống đại quân hỗn loạn.
Bị năng lượng của Thiên Kiếm phù trói buộc, di chuyển ngang rất khó khăn, không cách nào di chuyển nhanh chóng được, hắn dứt khoát tung chân điên cuồng lao vào giữa đám đông, nhìn thấy đám tu sĩ lách đi thì càng dùng cương ảnh Thiên Kiếm điên cuồng công kích, cứng rắn giết cho tu sĩ các doanh không còn dám tuỳ tiện tới gần, đám quân sĩ bị tai bay vạ gió vội chạy trốn, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, chiến mã hí to, huyết nhục văng tung tóe.
Súc tích năng lượng khổng lồ rồi dùng cạn, Ngưu Hữu Đạo lập tức chạy vào trong đám người đang hoảng loạn chạy trốn, hy vọng kẻ đuổi theo sợ ném chuột vỡ bình.
Nhưng những kẻ lăng không trung sát căn bản mặc kệ sống chết của các tướng sĩ kia, lưu quang kiếm ảnh, cuồng bạo cương kình, hung hăng đánh vào trong đám người bên dưới.
Khi năm lão già giết cho người ta tứ chi bay tung tóe, Ngưu Hữu Đạo lại lấy ra một tấm Thiên Kiếm phù thi triển ra kiếm cương, năm lão lập tức

vô cùng ăn ý lách mình đáp xuống năm vị trí, có ý đồ vây khốn Ngưu Hữu Đạo.
Dưới chân Ngưu Hữu Đạo vẫn không ngừng chạy nước đại, liều mạng chạy về phía Giác Hồ, dùng kiếm cương loại lớn mở đường, đối mặt với ngăn cản của cường địch liền cưỡng ép phá vây.

Chương 1293: Truy sát vây quét

Chương 1293: Truy sát vây quét
Không phá vây không được, không dám bị cuốn lấy, một khi bị cuốn lấy, hắn nhất định phải chết.
Vốn cho rằng hai dặm đường, cùng lắm mình chỉ cần bay lượn ba cái đáp xuống là tới đích, giờ xem ra tình hình hung hiểm hơn hắn dự đoán.
Đối mặt với Ngưu Hữu Đạo dùng uy lực của Thiên Kiếm phù để mạnh mẽ phá vòng vây, năm lão già không ngừng thay đổi điều chỉnh trận hình vây khốn, mấy trăm tên tu sĩ chạy tới cũng tham gia vào vây khốn chặn đường.
Ngưu Hữu Đạo không tiếc dùng chân chạy trên mặt đất đang chờ thời điểm này, đợi khi tất cả tu sĩ đuổi theo đều đáp xuống mặt đất, hắn bỗng nhiên lại vút một tiếng bay lên không lao về phía xa.
Người vừa lao vút lên cao, tấm Thiên Kiếm phù thứ bảy đã lại đập xuống, một tiếng nổ tung vang lên phía dưới, áp chế những người đuổi theo, ít nhất cũng áp chế được tốc độ của những kẻ đuổi giết.
Đối mặt với mười hai đạo thiên kiếm cương ảnh cuồng bạo, các tu sĩ truy sát lần lượt né tránh.
Vừa ra tay đã tung ra mười hai đạo kiếm cương ầm ầm nổ tung, giống như thứ chẳng đáng tiền, cách sử dụng Thiên Kiếm phù thế này không khỏi quá mức xa xỉ khiến không ít người kinh hãi. Trong tay Ngưu Hữu Đạo này rốt cuộc mang theo bao nhiêu Thiên Kiếm phù?
Đất đá điên cuồng, bụi mù tán loạn trong tiếng nổ ầm ầm, bóng cả đám người xông ra, một lần nữa truy sát.
Ven hồ phía trước có thể thấy, Ngưu Hữu Đạo đáp một chân xuống, giậm một chân trên đầu một binh sĩ rồi một lần nữa bay lên, lao về phía Giác Hồ sóng biếc lăn tăn.

Lại quay đầu nhìn, đám người kia đã một lần nữa đuổi tới, có điều chênh lệch thời gian ngắn ngủi đã khó ngăn Ngưu Hữu Đạo trốn vào trong hồ.
Mắt thấy việc trốn vào trong hồ đã không còn thành vấn đề, Ngưu Hữu Đạo vừa thở phào một hơi, ai ngờ đám nhân mã lớn tụ tập ven hồ cũng bất chấp tất cả, cung tiễn bắn về phía mặt hồ không để ý đến chuyện làm bị thương người mình.
“Bắn tên!” Một tướng lĩnh tức giận hạ lệnh.
Vụt vụt những mũi tên dày đặc lao vút tới khiến không khí cũng vì thế mà chấn động.
Ngưu Hữu Đạo kinh hãi, pháp cương hộ thể cũng không thể cản nỗi vô số công kích dày đặc như vậy, giọt nước còn có thể xuyên qua được đá huống hồ là thế công như thế nào.
Vốn cho rằng có thể tiết kiệm được một tấm Thiên Kiếm phù, bây giờ rõ ràng chẳng thể nào giữ lại được, dưới tình thế cấp bách cuối cùng một tấm Thiên Kiếm phù nữa được ném ra, mười hai đạo kiếm cương loại lớn được bắn ra cùng một lượt.
Trong tiếng leng keng, cơn mưa tên lít nha lít nhít lao đến bị chấn bay tán loạn.
Thế công của đợt mưa tên đầu tiên đã bị phá vỡ, nhưng lại có đợt thứ hai tiếp tục kéo tới, đây chính là chỗ tàn khốc nhất của công kích hệ thống quân đội, dù nhân số có khổng lồ cũng có thể phối hợp chặt chẽ, đảm bảo duy trì thế công kín kẽ.
Ngưu Hữu Đạo trên tay đã không còn Thiên Kiếm phù xoẹt một tiếng rút bảo kiếm trên hông ra, vừa ra tay đã là kiếm chiêu Thái Ất Phân Quang, kiếm ảnh lập tức như quang ảnh hoa sen nở rộ, tiếng leng keng va chạm vang lên, đánh bay cách mũi tên.
Nhưng kiếm chiêu Thái Ất Phân Quang đối mặt với thế công dày đặc như vậy cũng không thể nào kín kẽ không lọt một giọt nước, lúc tụ tập pháp lực để bắn ra sát chiêu cũng không thể tụ tập pháp lực quanh thân thành cương, kiếm chiêu trong tay lại không dám ngừng, nếu không chỉ cần chút sơ ý thì chắc chắn sẽ bị bắn thành tổ ong vò vẽ mất.
Dưới tình thế cấp bách chỉ có thể vặn vẹo cơ thể né tránh những chỗ yếu hại.
Phập phập ba tiếng, hắn trơ mắt nhìn thân thể mình tóe lên bông máu.

Trong lúc trúng liên tục ba mũi tên, hắn ngã gần mặt nước đã một chưởng đánh tung về phía mặt nước.
Ầm! Một cột nước tường sóng nổ lên làm rối loạn những mũi tên dày đặc đang lao tới, chí ít đã làm giảm đi uy lực phóng tới của một lượng lớn mũi tên.
Nhân cơ hội này, Ngưu Hữu Đạo xoay người chui vào trong hồ.
Những mũi tên dày đặc như mưa phập phập bắn vào mặt hồ, cắm vào trong nước hồ, từng mũi tên mang theo bọt khí truy đuổi theo xuống hồ nước, sau khi mất đi quán tính lại bị lực nổi của cán tên làm bằng gỗ kéo lên mặt nước.
Ngưu Hữu Đạo như con cá nhanh chóng chạy trốn trong hồ nước, vẫn có mấy chục mũi tên bắn lên người hắn, có điều đã mất đi lực đạo nên chỉ chạm nhẹ vào thân thể hắn, khó phá được pháp lực phòng ngự của hắn.
Ngưu Hữu Đạo thoát hiểm trong nước nhanh chóng quay người, mắt nhìn sắc trời phía trên, thi pháp chấn động, bắn ngược ba mũi tên găm trên người ra ngoài, mang theo ba vết thương chảy máu trong nước.
Ngưu Hữu Đạo đau đến mức mặt mày vặn vẹo thầm chửi cha chửi mẹ, nhiều tu sĩ như vậy chẳng thể làm gì được hắn vậy mà lại để đám phàm nhân hành hạ, đúng là kiến cắn voi mà.
Không kịp suy nghĩ nhiều, hắn lại quay người, nhanh chóng lặn sâu xuống hồ nước.
Lặn càng sâu càng có thể cản được uy lực tấn công của các cao thủ truy sát, đối với hắn mà nói sẽ càng có lợi.
Trên bờ những mũi tên vẫn ào ào bắn xuống nước, trên không trung truyền đến một tiếng gầm thét: “Dừng tay!”
Các cung tiễn thủ ngừng bắn.
“Hắn đã hết Thiên Kiếm phù rồi!” Có người hét to một tiếng đưa ra phán đoán.
Tình hình cũng quá rõ ràng dễ thấy, nếu như còn Thiên Kiếm phù đối mặt với những mũi tên trí mạng Ngưu Hữu Đạo không thể không sử dụng tiếp.
Năm bóng người từ trên trời giáng xuống, ào ào chui xuống nước, năm vị Thái thượng trưởng lão Quy Nguyên tông đã truy sát xuống nước.

Bọt nước ào ào lại bắn tung tóe, mấy trăm tu sĩ bay tới cũng lần lượt lao vào trong nước, bắt đầu triển khai truy sát vây quét phạm vi lớn.
Mặt hồ còn có hơn mười người đạp sóng tuần tra, đề phòng Ngưu Hữu Đạo đào thoát từ mặt nước.
...
Tầng đất bị phá, Vân Cơ kéo theo Thương Thục Thanh phát hiện đã đi tới một không gian dưới lòng đất, còn có cả tiếng nước chảy ào ào.
Ánh sáng nhu hòa lóe lên, Vân Cơ lấy ra một con nguyệt điệp, nguyệt điệp may múa trong không gian dưới lòng đất.
Mượn ánh sáng của nguyệt điệp kiểm tra mới phát hiện là đã đi đến một mạch nước ngầm.
Vân Cơ lắc đầu, một cái đầu rắn dữ tợn lại xuất hiện, phun một cái tá lót vào trong tay, giao lại cho Thương Thục Thanh.
Thương Thục Thanh lập tức bế về kiểm tra, chỉ thấy đứa trẻ lúc nãy còn oe oe khóc lớn lúc này đã lại ngủ say sưa, bộ dạng đáng yêu kia khiến Thương Thục Thanh nín khóc mỉm cười.
Bỗng hồi phục thần trí, cũng kịp phản ứng lại, Thương Thục Thanh chợt ngẩng đầu lên nói: “Đạo gia đâu?”
Vẻ mặt Vân Cơ nghiêm túc: “Hắn muốn yểm hộ chúng ta rút lui, nếu không có hắn yểm hộ, chúng ta căn bản không có cách nào thoát thân thuận lợi.”
Thương Thục Thanh: “Chúng ta chờ ở đây gặp mặt Đạo gia sao?”
Vân Cơ: “Gặp cái gì? dưới lòng đất sâu như vậy sao hắn tìm thấy. Quận chúa, cô vẫn chưa hiểu rõ sao, Đạo gia vì cứu cô và Tiểu vương gia, vì yểm hộ chúng ta thoát thân đã một mình lẻ loi rơi vào trùng vây!”
Thương Thục Thanh vô cùng sợ hãi: “Đạo gia làm việc chu đáo chặt chẽ, chẳng lẽ các ngươi không có chuẩn bị nào khác sao, cũng không mang theo viện trợ sao?”
Vân Cơ: “Trong tình huống này sao còn có thể chu đáo chặt chẽ nữa? Mang nhiều người có thể khiến cho đối phương yên tâm, có thể thuận lợi tiếp xúc với các cô cứu các cô ra không? Biện pháp duy nhất chỉ có thể là binh hành hiểm chiêu. Đằng sau chuyện này rất phức tạp, hắn có rất nhiều thứ phải lo lắng, không thể nào nói rõ ràng với cô trong phút chốc được.”

Thương Thục Thanh lập tức lo lắng: “Vậy phải làm sao bây giờ?”
Nàng không phải kẻ ngu, nàng có thể tưởng tượng được tình cảnh Ngưu Hữu Đạo bây giờ nguy hiểm cỡ nào, đây chính là thiên quân vạn mã tập kết chiến lực mạnh nhất của Triệu quốc, cao thủ nhiều như mây!
Vân Cơ không tiếp tục dài dòng với nàng nữa, cánh mũi thở phập phồng, ngửi ngửi không khí xung quanh, quay đầu lại nói: “Hắn là không có loại thú nguy hiểm nào khác, nơi này hắn là an toàn. Tình cảnh của Ngưu Hữu Đạo quá nguy hiểm, đợi đưa các cô trở về rồi quay lại sợ là không kịp, giờ ta nhất định phải chạy về tiếp ứng hắn. quận chúa, cô và tiểu vương gia ở đây chờ, đừng chạy lung tung, tranh lúc ta quay về không tìm được các cô.”

Chương 1294: Cuối cùng cũng chờ được người đến rồi (1)

Chương 1294: Cuối cùng cũng chờ được người đến rồi (1)
Thương Thục Thanh liên tục gật đầu: “Được, ngươi đi nhanh đi.”
Tay áo Vân Cơ phất lên, ba con rắn nhỏ bắn ra, bò trên mặt đất.
Vân Cơ xì xì với ba con rắn vài tiếng, quay đầu lại nói với Thương Thục Thanh: “Đừng sợ, chỉ cần không gặp phiền phức lớn, ba con rắn này có thể tạm thời giúp đỡ các cô một chút.” Vẫy tay vọi nguyệt điệp tới, bảo nguyệt điệp bám lên vách động một bên chiếu sáng cho Thương Thục Thanh.
Tâm tư của Thương Thục Thanh đã không còn ở đây, lo lắng nói: “Đạo gia sẽ không xảy ra chuyện gì, ngươi nhất định phải đem ngài ấy về đây.”
Vân Cơ hơi im lặng, cái này bà ta thật sự không thể đảm bảo, bản thân bà ta thoát thân chắc chắn không thành vấn đề, cho dù là tu vi hay thực lực đều dám đấu với mấy lão già kia một trận, chạy trốn càng là sở trường của bà ta, có thể tự vệ được, nhưng Ngưu Hữu Đạo thì chẳng biết bây giờ như thế nào rồi.
Không thể trì hoãn thêm, cũng không dám trì hoãn nữa, bà ta đột nhiên hất đầu vặn người, cơ thể vặn vẹo quái dị trong nháy mắt kéo dài, lập tức hóa thành một con rắn lớn lân giáp màu xanh đen, to như thùng nước, biến đổi đột ngột này làm Thương Thục Thanh giật này mình.
Rầm! Con rắn xanh lớn đột nhiên đụng đầu lên tầng đất, trực tiếp đụng ra một cái hố, cơ thể vụt một tiếng như bắn vào trong tầng đất, trong nháy mắt biến mất không thấy đâu.
Âm thanh lại dọa cho đứa trẻ tỉnh dậy, trong không gian tĩnh mịch dưới lòng đất tiếng khóc lớn “oe oe” vang vọng nghe hơi đáng sợ.

Thương Thục Thanh vội vàng dỗ dành, trong mắt tràn đầy âu lo.
...
Nhắm theo bóng người chạy trốn dưới nước, những kẻ truy sát nhanh chóng đuổi theo, kết quả đuổi được một lúc thì phát hiện không đúng, bọn hắn phát hiện ra tốc độ bỏ trốn dưới nước của Ngưu Hữu Đạo bọn hắn không thể nào so sánh được.
Chẳng trách không trốn về phía quân Yến mà liều mạng muốn trốn về hướng này, ngay từ đầu bọn hắn đã cảm thấy hướng bỏ trốn của Ngưu Hữu Đạo khá không khợp lý.
Năm lão già lập tức hiểu ra gì đó, chắc chắn Ngưu Hữu Đạo không phải không hề nắm chắc mà chạy đến đây tìm chết.
Hiểu ra điểm này, mấy người hơi hối hận, nếu sớm biết vậy đã nên nghĩ hết cách cuốn lấy Ngưu Hữu Đạo, giờ nếu để Ngưu Hữu Đạo trốn thoát thì coi như mất hết mặt mũi rồi.
Trước đó ít nhiều có chút cố kỵ Thiên Kiếm phù trong tay Ngưu Hữu Đạo, cảm thấy dù sao Ngưu Hữu Đạo cũng chẳng thể chạy thoát, muốn tiêu hao hết uy hiếp Thiên Kiếm phù trong tay Ngưu Hữu Đạo rồi một lần bắt hắn luôn, đề phòng gây ra tổn thất quá lớn. Nhưng nếu sớm biết là như thế này, lúc trước phải bất chấp mọi giá mới đúng.
Lúc này đám người truy sát dưới nước đã đuổi theo với tốc độ cao nhất. Cũng may bọn hắn nhiều người, Ngưu Hữu Đạo chạy có nhanh cũng khó thoát được ưu thế hợp vây mà bọn hắn bắt đầu hình thành.
Địa thế dưới nước bọn hắn nhiều người, Ngưu Hữu Đạo chạy vẫn dán sát đay hồ chạy đến khu vực sâu nhất.
Phía trước chợt có một loạt bóng người vây đến, Ngưu Hữu Đạo thuận mặt đất đẩy ra một chưởng, lại liên tục quét chưởng về bốn phía, pháp lực đến đâu, bùn đất dưới đáy hồ yên tĩnh liền không yên bình đến đó, chúng cuồn cuộn cuốn lên, trong phạm vi khu vực đã trở thành một mảnh đục ngầu, bản thân hắn trốn trong nước đục, kiếm trong tay chờ đợi, muốn giết người, đang khát máu.
Một Thái thượng trưởng lão đến đầu tiên trên mặt nở nụ cười lạnh, có ý mỉa mai trò vặt vảnh, một chưởng xoay chuyển trước mặt rồi đẩy ra, tư thái có vận vị riêng lại vô cùng ưu mỹ.

Chỉ thấy nước đục ngầu cuồn cuộn bất quy tắc xung quanh đột nhiên gặp phải lực hút gì đó, chúng cuồn cuộn đổi hướng, lao về cùng một phía.
Nước đục ngầu giống như một con rồng vàng lao về phía lòng bàn tay của ông ta, giống như khói bay ra từ trong ống khói rồi thu ngược trở về.
Ngưu Hữu Đạo đứng trong dòng nước đục ngầu lặng lẽ chờ khách dĩ nhiên phát hiện ra điều không bình thường, chưa phát hiện được dòng nước có ảnh hưởng gì người đã nhanh chóng thoát khỏi dòng nuiwcs đục hiện hình bên ngoài.
Hắn vừa hiện hình, người bốn phương tám hướng lập tức đánh tới, Ngưu Hữu Đạo nào dám chần chờ, lách mình tiếp tục phóng vào chỗ sâu giữa hồ, chạm mặt với hợp kích liên thủ của mấy người này, kiếm quang láp lóe như mị ảnh trôi trong nước.
Kiếm đến kiếm cản, quyền cước đánh tới cứng rắn xông ra, pháp lực ầm ầm đánh đến bị phá tan.
Vừa giao thủ một chút, đám người Quy Nguyên tông liền cảm thấy không đúng, lúc mũi kiếm va chạm, lúc đâm vào người Ngưu Hữu Đạo có cảm giác không thể chịu được lực, quyền cước chạm vào cũng vậy.
Càng quan trọng hơn là, mọi người ra tay trong nước ít nhiều cũng bị ảnh hưởng, động tác trì trệ, nhưng hoàn cảnh dưới nước dường như không có ảnh hưởng gì với Ngưu Hữu Đạo.
Một người một kiếm xuyên thẳng qua, bóng dáng Ngưu Hữu Đạo đi tới đâu, hàn quang trong tay quét ra nước máu nhuộm đỏ đến đó.
Những kẻ ngăn cản rối loạn, có người trên thân chảy máu ồ ạt, tay chân luống cuống che lấy miệng vết thương vội vàng nổi lên mặt nước, có người tứ chi giãy dụa một lát rồi không có động tĩnh gì, cơ thể bất lực chìm nổi tự do trong nước.
Có người nổi lên mặt nước rồi chậm rãi chìm xuống, đám người chặn đường chính diện còn lại giật mình tránh đi.
Ngưu Hữu Đạo đã nhanh chóng đột phá được vòng vây lao đi.
Năm vị Thái thượng trưởng lão của Quy Nguyên tông cực kỳ giật, vừa va chạm tấn công đã khiến cho bảy tám đệ tử tu vi Kim Đan của Quy Nguyên tông tử thương, tu vi của Ngưu Hữu Đạo này rốt cuộc là gì?
Năm người lập tức tấn công với tốc độ cao nhất, đích thân ra tay.

Nhưng đuổi theo một lúc lại phát hiện ra rằng với tu vi của năm người vậy mà đuổi dưới nước lại không thể kịp Ngưu Hữu Đạo.
Tay vừa tung ra một đòn, hai Thái thượng trưởng lão tiếp tục đuổi theo, ba tên khác nhanh chóng lao ra khỏi mặt nước, đuổi theo hướng Ngưu Hữu Đạo bỏ trốn từ trên mặt nước, một lần nữa lại lao xuống nước chặn đường.
Mấy trăm tu sĩ cũng lên lên xuống xuống trên mặt nước để tham gia chặn đường.
Mấy lão già này là đồng môn đã nhiều năm nên phối hợp cực kỳ ăn ý, dưới nước vừa tùy tiện trao vài tín hiệu là đã ngầm hiểu nên đi chặn đường ở vị trí nào.
Rất nhanh, năm người lại một lần nữa chặn Ngưu Hữu Đạo lại, bốn phía còn có một đám tu sĩ cũng từ bên trên xuất hiện theo, trôi lơ lửng trong nước nhìn chằm chằm hắn.
Dù hơi kiêng kỵ năm người này, nhưng Ngưu Hữu Đạo cũng không dám kéo dài, hắn mạnh mẽ xông về một hướng.
Năm người đồng thời đẩy hai tay ra, một cỗ áp lực cực lớn vô cùng đáng sợ xuất hiện, trong nháy mắt khiến cho Ngưu Hữu Đạo cảm thấy lục phủ ngũ tạng như bị ép nổ, cả vùng nước giống như bị đóng băng khiến người ta muốn cử động ngón tay cũng khó.
Vết thương do ba mũi tên để lại dưới áp lực lại bắt đầu chảy máu.
May là Càn Khôn quyết của Ngưu Hữu Đạo không phải ăn chay, cơ thể Ngưu Hữu Đạo lắc một cái vi diệu, trong nhát mắt đã trượt khỏi lực đạo đè ép, cả người nhảy lên như cá, cầm kiếm chém xuống.
Năm lão già giật mình, dưới liên thủ của năm người, người có tu vi ngang bằng với bọn hắn cũng có thể áp chế được, vậy mà không thể làm gì được Ngưu Hữu Đạo? Tu vi của Ngưu Hữu Đạo không thể nào cao hơn bọn hắn chứ?
Một người vội vàng rút tay, chưởng nhận đánh ra một đạo cương cảnh tránh nước chém về phía Ngưu Hữu Đạo, và cũng khiến thế do năm người hợp lực đột nhiên bị phá.
Ngưu Hữu Đạo giơ kiếm cứng rắn chống đỡ, trong nước đột nhiêm vang lên tiếng ầm ngột ngạt, quần áo trên người hắn bay mạnh ra sau trong

nước, người thì như không bị ảnh hưởng gì, thân hình rẽ ngang thừa cơ phá vòng vây, trốn thoát khỏi sự bao vây của năm người.
Giao thủ một đòn, lão già kia coi như đã hiểu vì sao Ngưu Hữu Đạo lại trốn đến đây, kẻ này có năng lực đặc biệt ở trong nước.
Đám đệ tử Quy Nguyên tông chặn đường một hướng người nhiều to gan, cả đám chen nhau xông lên vây đánh.
Bùn dưới đáy nước bị bị khuấy mạnh, nước đục ngầu, bóng người trong hỗn loạn, những âm thanh chấn động ngột ngạt không ngừng, thỉnh thoảng lại có máu bắn ra.

Chương 1295: Cuối cùng cũng chờ được người đến rồi (2)

Chương 1295: Cuối cùng cũng chờ được người đến rồi (2)
Phạm vi nước máu càng lúc càng khuếch tán rộng, dĩ nhiên không phải chỉ là máu của một người.
Một lão già giơ tay lên thi pháp trong nước như kéo ra một tấm màn vải trong nước, cánh tay tự tin giật vết máu và bùn nước đục ngầu sang một bên.
Mớ hỗn loạn trong hỗn chiến lập tức trở nên rõ ràng, chỉ trong một lát đã có hơn mười đệ tử Quy Nguyên tông bị thương đang giãy dụa trong nước, máu không ngừng tuôn ra từ trên cơ thể bọn hắn.
Ngưu Hữu Đạo mặt mày dữ tợn, thân hình tránh né nhanh trong nước, đối mặt hơn trăm người vây đánh, kiếm quang nơi tay chém giết không ngừng.
Dưới cuộc quần chiến hỗn loạn, cho dù hắn ở dưới nước rất thành thạo điêu luyện thì cũng phải chịu không ít thiệt thòi, đánh đấm lung tung cũng giết được cao thủ không phải chỉ là câu nói đùa, hắn có muốn phòng bị cũng khó lòng phòng bị được.
Quần áo phía sau đã bị rách, không biết đã bị kiếm của ai quẹt thành một vết rách dài đang chảy máu.
Trong nháy mắt lại giết thêm mười mấy tên đệ tử Kim Đan kỳ của Quy Nguyên tông, số lượng thương vong vẫn còn tăng lên nhanh chóng khiến năm lão già kinh hãi không thôi.
Nếu cứ tiếp tục thế này thì tổn thất quá lớn, một Thái thượng trưởng lão liên tục vỗ tay phát ra tiếng trong nước, hai tay vừa vung lên, ra hiệu mọi người tản ra để bọn lão lên.

Đám người đang triền đấu với Ngưu Hữu Đạo lập tức tản ra, còn Ngưu Hữu Đạo lập tức nhanh chóng chạy trốn trong đám thi thể chìm chìm nổi nổi giữa nước máu.
Năm lão già lại một lần nữa nhanh chóng đuổi theo, một đám người chạy theo sau, xông lên mặt nước tiếp tục chặn đường phía trước.
Những người khác, tuy năm lão già không cho bọn hắn động thủ nhưng cũng không thể để Ngưu Hữu Đạo chạy khỏi tầm mắt, vẫn tiếp tục tham gia bao vây...
Xa xa trong hồ nước.
Một con rắn xanh lớn từ dưới đáy hồ lao ra, đang bơi lội tìm kiếm trong nước, chính là Vân Cơ.
Bà ta đã chạy đến bằng tốc độ nhanh nhất, nhưng mặt hồ quá lớn, ở dưới nuốc bà ta cũng khó tìm người, may là hiệu quả truyền âm cự ly xa trong nước rất tốt nên mới nhanh chóng bắt được động tĩnh đánh nhau truyền đến trong hồ.
Trong lòng Vân Cơ vui mừng, còn động tĩnh đánh nhau chứng tỏ Ngưu Hữu Đạo vẫn chưa chết.
Bà nào dám chậm trễ, cơ thể dài dài vụt một tiếng xé nước lao đi, giống như con rồng xanh phóng về phía truyền tới động tĩnh đánh nhau.
Loài rắn vốn giỏi bơi trong nước...
Ngưu Hữu Đạo đang chiếm ưu thế dưới nước nhưng chạy có nhanh mấy cũng không nhanh hơn được tốc độ của đám người chặn đường từ trên mặt nước.
Rất nhanh, năm lão già lại một lần nữa bao vây lấy Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo định dùng lại chiêu cũ thoát thân thì , đã thấy năm người đẩy mạnh hai chưởng rồi lại kéo mạnh về, trong nháy mắt dưới đáy hồ đã tạo ra một không gian hình tròn, giống như chân không, làm cho Ngưu Hữu Đạo không kịp trở tay, không thể mượn lực trong nước nữa.
Người vừa luống cuống tay chân rơi xuống bùn dưới đáy hồ, năm lão già vừa kéo cánh tay tụ lực chợt đồng thời đẩy mạnh hai tay.
Nước hồ bốn phía trong nháy mắt như núi lở vùi xuống, trong sự kinh hãi Ngưu Hữu Đạo vội vàng thi triển Càn Khôn quyết hóa lực bằng cách âm dương hòa hợp để chống đỡ, nhưng do chưa bao giờ gặp phải

phương thức tấn công với sức lực lớn đến từ bốn phương tám hướng như thế này nên nhất thời không biết phải tiết lực như thế nào.
Trong nháy mắt lực nước va chạm với co thể hắn mới có thể cảm ngộ được cách hóa giải trong gấp gáp, cơ thể nhanh chóng xoay tròn vặn vẹo.
Cho dù hóa lực thành công nhưng vẫn hơi muộn, thực sự là sức công kích quá mạnh mẽ, hắn bỗng nhiên lại bị ngâm trong nước, mũi miệng trong lúc nhất thời bị sặc, hộc ra một ngụm máu lớn, ba vết thương trúng tên trên ngực và bụng cũng tuôn máu, vết thương do đao kiếm trên lưng cũng thế.
Mặc dù vậy, cơ thể đang xoay tròn trong nước vẫn không dám chậm trễ, hắn không hề nhìn thấy rõ sự vật xung quanh, chỉ duy trì sự tỉnh táo và lý trí nhất định, không đợi đối phương một lần nữa ra tay đã nhanh chóng nhào tới, nóng lòng thoát thân.
Dưới phất tay giáp công của hai lão già, Ngưu Hữu Đạo liều mạng giơ kiếm công phá, lại một lần nữa phá vòng vây lao đi từ giữa chỗ giao nhau của hai người.
Năm lão già tương đối chấn động, kẻ này có thể kháng trụ được một đòn năm người liên thủ, chả trách đám một mình mạo hiểm.
Có bản lĩnh thế này, năm lão già sao còn dám giữ lại thực lực, quyết không thể để Ngưu Hữu Đạo chạy mất, nếu không sẽ thành trò cười mất.
Ngưu Hữu Đạo vừa mới khỏi lách ra từ bên cạnh hai người, một lão già lật tay lấy một tấm Tần Phù Kiếm, một đạo kiếm cương lớn hiện ra trong nước, ở trông nước nhìn còn thực chất hóa hơn bên ngoài, kiếm ảnh lớn chém ra.
Động tĩnh lớn như vậy khiến Ngưu Hữu Đạo đột nhiên quay đầu lại, tốc độ của hắn trong nước đúng là trội hơn những người khác nhưng không thể sánh được tốc độ phản ứng ở trên mặt đất.
Một kích này đột nhiên đến khiến hắn kinh hãi đến mức lông tơ cũng dựng hết lên.
Luận sử dụng Thiên Kiếm phù, chắc cả giới tu hành này người có thể sử dụng nhiều hơn hắn không nhiều, ném một tấm, ném cả mớ, đều không phải mới chơi một lần, hắn quá biết tình hình Thiên Kiếm phù, một khi

thi triển không phải một đạo kiếm cương, mà là mười hai đạo kiếm cương!
Có thể tránh thoát một đạo, có thể tránh thoát mười hai đạo sao?
Hắn cho là lần này mình chết chắc rồi, tâm chí chợt lóe lên liều mạng nói với hắn mình phải tỉnh táo.
Kinh nghiệm chém giết hắn từng trải qua nói cho hắn biết, càng là thời điểm nguy hiểm càng phải tỉnh táo, càng bối rối càng nguy hiểm.
Ai ngờ tình huống mình không thể tưởng tượng nổi đã xảy ra.
Sau khi năng lượng cực lớn của Thiên Kiếm phù phóng ra thì khó khống chế được, không giống như người thi pháp có thể khống chế vi diệu.
Dưới nước, đây là dưới nước, uy lực của Thiên Kiếm phù quá lớn, chính bởi vì sức mạnh đột nhiên bùng lên quá lớn này đã lại điên cuồng khuấy động tạo ra lực trùng kích của mạch nước ngầm không thể coi thường.
Ngưu Hữu Đạo hơi cảm nhận được tình hình đã thuận thế hành động, Càn Khôn quyết của hắn giỏi nhất là cảm nhận và mượn lực vi diệu, người như chiếc lá cây phiêu đãng theo mạch nước ngầm mãnh liệt, kiếm cương lớn khó khăn lướt qua người hắn có thể nói là khiến hắn hãi hùng khiếp vía.
Đúng như hắn đã dự liệu, một kích không trúng, đạo kiếm cương thứ hai lại một lần nữa chém tới, Ngưu Hữu Đạo lại khó khăn né được.
Bốn năm kiếm chém xuống liên tục nhưng chưa thể làm bị thương cọng lông tơ của Ngưu Hữu Đạo, người thi triển kinh ngạc, còn Ngưu Hữu Đạo cũng vì vậy mà có được cảm ngộ mới đối với Càn Khôn quyết trong nháy mắt.
Có vài cảm ngộ nếu không trải nghiệm thì không thể lĩnh ngộ được.
Gặp tình huống này, người thi triển đâu còn có thể từ từ chơi đùa với hắn, cả hai tay liên tục đâm ra, liên tục đánh ra kiếm cương, những kiếm cương còn lại điên cuồng đánh ra.
Ngưu Hữu Đạo lập tức không chơi tiếp được nữa, cũng không cách nào trốn được, trong không gian này, kiếm cương cuồng bạo đã bao trùm tấn công, hắn căn bản chẳng còn chỗ trốn, cuối cùng cũng sẽ đụng phải một đạo.
Dưới tình thế cấp bách, giống như phá vòng vây ở bí cảnh Thiên Đô, không thể không một lần nữa cứng rắn chống đỡ, hai tay đẩy kiếm ra, thi

triển Càn Khôn quyết cứng rắn chống đỡ một kích đang đánh tới.
Dưới một đòn kịch liệt như vậy, nước bùn dưới đáy hồ bị cuốn lên cuồn cuộn, mê loạn.
Ầm! Ngưu Hữu Đạo đẩy kiếm chống đỡ một kích miệng mũi phun ra máu, ba vết thương vì tên ở ngực cũng bắn ra ba đạo máu tươi, cả người bị bắn ngược trong nước.
Miệng mũi phun ra bọt khí, pháp lực mất khống chế nên sặc nước.
Trước đó vốn đã bị giày vò vì trúng lên, lại bị một đòn liên thủ của năm lão già đánh cho trọng thương, giờ lại cứng rắn chống một kích này, chân tay không còn sức, mơ màng, cảm giác muốn hôn mê mãnh liệt truyền tới.
Hắn có thể cảm nhận được mình đang nhẹ nhàng chìm xuống đáy hồ, trong đầu mơ màng lóe lên một suy nghĩ, giang hồ cưỡi ngựa, cuối cùng cũng có lúc ngã ngựa...

Chương 1296: Kẻ tự ý xông vào, giết không tha! (1)

Chương 1296: Kẻ tự ý xông vào, giết không tha! (1)
Thấy Ngưu Hữu Đạo bắn ra từ trong vùng nước đục ngầu đã không còn sức lực phản kháng, đám tu sĩ vây quanh lập tức lao tới định tung đòn sát thủ.
Trong lúc đám người vọt tới thì đột nhiên quay phắt đầu lại, bọn hắn liền nhìn thấy một thứ dài dài như mũi tên màu xanh đang phóng tới trong nước, uy lực kinh người làm cho đám người nhanh chóng né ra.
Một con rắn xanh lớn lao về phía Ngưu Hữu Đạo đang chậm rãi bay xuống đáy hồ, ngay lúc này, trong cơ thể rắn nứt ra một cánh tay, cánh tay mang theo vảy rắn ôm lấy Ngưu Hữu Đạo.
Cơ thể dài vung vẩy trong nước lao đi cực nhanh, kéo lấy Ngưu Hữu Đạo phóng vào một hẻm núi dưới đáy nước. thực tiếp chui vào trong một kẽ nứt.
Đám đệ tử Quy Nguyên tông đuổi theo lập tức đánh tung vách đá dưới nước.
Đợi khi khá hủy được vách đá thì đã chẳng thấy bóng người đâu, cả đám tìm kiếm khắp nơi.
“Khụ...” Ngưu Hữu Đạo sặc ra một búng máu tỉnh táo lại, bất lực thi triển pháp nhãn, một màu đen kịt, dù là khoảng cách gần cũng không thể nhìn thấy gì.
Có điều có thể nghe thấy tiếng soạt soạt quen thuộc, đây là âm thanh độn thổ, Ngưu Hữu Đạo cười, yếu ớt nói: “Cuối cùng cũng đợi tới lúc cô tới.”
Giọng Vân Cơ nghiêm túc: “Ta tới muộn rồi,”

“Tới vừa đúng lúc, muộn chút nữa cũng không tốt.” Ngưu Hữu Đạo hết sức nói đùa một câu, đột nhiên nói: “Kiếm của ta.”
Vân Cơ: “Tạm thời đừng lo đến kiếm nữa, giữ mạng quan trọng, lát ta tìm giúp ngươi. Ngươi bị thương rất nặng, còn chịu được không?”
Ngưu Hữu Đạo: “Chút vết thương nhỏ, không sao, lúc nhảy xuống hồ đã uống dược rồi. quận chúa và Tiểu vương gia không sao chứ?”
Vân Cơ: “Ngươi yên tâm, đã sắp xếp xong, bọn họ không sao.”
“Vậy là tốt rồi.” Nói xong câu này, Ngưu Hữu Đạo im lặng, cảm thấy hai mắt cũng không còn sức lực nên nhắm lại, mơ màng, cố gắng , lên dây cót tinh thần chống đỡ.
Hắn không thích cảm giác không tỉnh táo này.
“Nhiều người truy sát như vậy, vậy mà ngươi vẫn còn có thể sống sót, mạng đủ lớn đấy...”
Vân Cơ mau chóng chạy trốn, cả đường lải nhải không ngừng.
Ngưu Hữu Đạo cảm thấy mình đã không thể nghe rõ nàng ta nói gì, thỉnh thoảng haha hai câu để đáp lời, chứng tỏ mình còn sống, không muốn để người ta lo lắng.
Cứ cô gắng cầm cự cầm cự, cuối cùng hắn cũng không biết mình đã cầm cự được bao lâu, trước đó sau khi pháp lực hộ thân hoàn toàn bị công phá, dưới ăn mòn của nước hồ đã khiến quần áo trên người hắn ướt đẫm, y phục ướt khiến hắn cảm thấy lạnh đến thấu xương.
Ngay thời điểm hắn cảm thấy mình sắp không chịu đựng nổi, trước mắt đột nhiên sáng lên, khiến hắn cũng có thêm chút ý thức.
Hắn đột nhiên phát hiện mình đã tới một không gian dưới đất, dưới chiếu sáng của một con nguyệt điệp, Thương Thục Thanh đang ôm tã lót ngồi trên một tảng đá.
Tiếng phá đất cũng khiến Thương Thục Thanh giật mình, tuy nàng xấu xí nhưng dù sao cũng là nữ nhân, một nữ nhân ở dưới lòng đất u ám này thật sự cũng hơi sợ hãi, chỉ cần chút tiếng động khác thường cũng đủ khiến nàng hãi hùng khiếp vía.
Ngẩng phắt đầu lên, nàng thấy Vân Cơ quay về nên cũng ôm đứa bé đứng dậy, lại thấy Vân Cơ phá đất lôi lên một người trông vô cùng chật vật.

Đồ búi tóc của người kia không biết đã mất đâu, tóc tai bù xù, quần áo rách rưới, vết thương mặc dù đã được khống chế không còn chảy máu nữa nhưng vẫn còn những vệt máu lớn nhìn thấy mà giật mình, tóc tai tán loạn cộng với khuôn mặt tái nhợt không huyết sắc, trong ánh mắt thâm thúy thường ngày đã trở nên ảm đạm không ánh sáng.
Cả người rõ ràng đều đã bị ngâm trong nước, nhưng vẫn mỉm cười nói với nàng: “Quận chúa.” Giọng nói rất yếu ớt.
“Đạo gia!” Thương Thục Thanh nghẹn ngào.
“Vạn hạnh trong bất hạnh, cuối cùng vẫn kịp thời chạy tới đưa ngài ấy về, có điều bị thương không nhẹ.” Vân Cơ buông tiếng thở dài, phất tay một cái, ba con rắn nhỏ trên mặt đất lại bắn trở về trong tay áo của nàng ta.
“Đạo gia, người không sao chứ?” Giọng Thương Thục Thanh hơi run run, sau khi hỏi xong mới cảm thấy mình đúng là nói nhảm, đã thành ra thế này rồi có thể không sao sao?
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi đến gần, nhìn nhìn nàng, lại nhìn đứa trẻ đang ngáy o o trong tã lót, thấy cả hai đều bình an, hắn cũng yên lòng, lần này mạo hiểm dù sao cũng đáng. Hắn thực sự không chịu đựng được nữa, chậm rãi ngồi xuống, ngồi trên tảng đá ban nãy Thương Thục Thanh vừa ngồi, yếu ớt nói: “Ta không sao, không chết được, để quận chúa phải sợ hãi rồi!” Giọng điệu đó giống như của một ông cụ đang dần dần già đi, gần đất xa trời vậy.
Thương Thục Thanh răng ngà cắn môi, không biết nói sao.
Nàng chưa bao giờ nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo chật vật như vậy. Ngưu Hữu Đạo trong mắt của nàng luôn là hình tượng cơ trí vững vàng.
Ngưu Hữu Đạo cũng muốn nói thêm nhiều gì đó với nàng nhưng thực sự đã không còn sức, hắn cảm thấy đầu sắp không cử động được nữa, yếu ớt nói: “Vân Cơ, ta hơi lạnh, giúp ta một chút, hong khô quần áo giúp ta đi.”
Vân Cơ sững sờ, trước đó vội vàng bỏ trốn, trên đường đi chỉ giúp hắn khống chế được thương thế, thật sự không cẩn thận quan tâm xem hắn mặc đồ như vậy có khó chịu không, giờ nhìn thấy toàn thân hắn ướt sũng thì lập tức đi tới, đưa tay nhấn lên người hắn, thi pháp đuổi đi sương mù trên người hắn.

Sau khi sương mù tản đi, Vân Cơ thu tay lại, y phục trên người Ngưu Hữu Đạo đã khô rồi.
Điều khiến người ta không thể ngờ cũng xảy ra, ngay dưới mí mắt hai người, cơ thể Ngưu Hữu Đạo nghiêng một cái, trực tiếp ngã xuống đất, hắn đã thực sự không thể cầm cự được nữa rồi.
Ngay lúc đầu Ngưu Hữu Đạo sắp đụng lên mặt đất, Vân Cơ phản ứng nhanh, kéo hắn lại.
“Đạo gia!” Thương Thục Thanh sợ đến mức hét lên một tiếng, nhìn bộ dạng ngã lộn chổng vó kia của Ngưu Hữu Đạo thực sự dọa cho nàng hồn phi phách tán, suýt chút nữa thì ném đứa trẻ trong lòng đi.
Đặc biệt là sau khi Ngưu Hữu Đạo ngã xuống, vết thương dài tróc da bong thịt sau lưng lộ ra khiến người ta vừa thấy phải giật mình.
Vân Cơ đỡ lấy Ngưu Hữu Đạo xem xét, phát hiện Ngưu Hữu Đạo đã mất ý thức, hoàn toàn hôn mê.
“Đạo gia, người... người sao rồi?”
Vân Cơ không để ý đến Thương Thục Thanh, thi pháp kiểm tra cho Ngưu Hữu Đạo trước, sau khi dò xét một phen, buông tiếng thở dài:
“Thương tích quá nặng, lục phủ ngũ tạng đều bị trọng thương, cộng thêm mất máu quá nhiều... Trước đó ngài ấy đã uống linh đan, chết sẽ không chết được, chỉ sợ phải điều dưỡng một thời gian. Ở đây không đủ điều kiện, quay về ta sẽ xử lý giúp ngài ấy.
Bên vương gia còn đang chờ tin chúng ta, đi thôi!
...
Tiền tuyến Yến Triệu, công thủ của đại quân vẫn còn đang tiếp tục, Thương Triều Tông ngồi trên lực ngựa nghiêm mặt quan chiến, phía sau y Quản Phương Nghi đang ngồi trên lưng ngựa cũng lòng đầy suy nghĩ.
Đám Long Hưu cũng nhận ra có gì đó không bình thường, trong lúc chiến sự giằng co, hình như bên này không hề có ý định phát động tiến công toàn diện, cộng thêm Ngưu Hữu Đạo không thấy đâu, đã bảo người đi xem thửa, Ngưu Hữu Đạo khôngcó ở đại doanh đằng sau.
Trong lúc cả đám ai cũng ôm suy nghĩ riêng, Hứa Lão Lục từ sau chạy tới, lách mình đáp xuống phía trước, chắp tay nói với Thương Triều Tông: “Vương gia, quận chúa và tiểu vương gia đã trở về.”

Trở về rồi? Con tin trở về rồi? những người không biết tình hình hai mặt nhìn nhau, cho là mình nghe lầm.
Thương Triều Tông vội hỏi: “Đạo gia đâu?”
Bên này biết kế hoạch của Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo muốn mạo hiểm yểm hộ rút lui, Thương Thục Thanh trở về không có nghĩa là Ngưu Hữu Đạo cũng quay về rồi.
Hứa Lão Lục: “Cũng quay về rồi, có điều bị trọng thương.”
Nghe thấy lời này, những người khác còn chưa nói gì, Quản Phương Nghi không thèm cưỡi chiến mã nữa, lắc mình một cái bay lên, lao nhanh về phía đại doạn phía sau.
Thương Triều Tông thì lập tức lớn tiếng nói: “Lập tức thu binh!”
Tiếng keng keng keng gấp rút vang lên, nhân mã tiến công của quân Yến lập tức thu binh hoàn toàn ra sau...
Trong trướng bồng, Ngưu Hữu Đạo đang hôn mê được người ta đỡ ngồi, Vân Cơ cũng bất chấp nam nữ khác biệt gì đó, kéo y phục trên người Ngưu Hữu Đạo xuống, chuẩn bị xử lý vết thương giúp hắn.

Chương 1297: Kẻ tự ý xông vào, giết không tha! (2)

Chương 1297: Kẻ tự ý xông vào, giết không tha! (2)
“Đạo gia!” Quản Phương Nghi như cơn gió lao thẳng vào trông trướng bồng, không nhìn tới Thương Thục Thanh đang ôm đứa trẻ bên cạnh tâm tư căn bản không ở trên người Thương Thục Thanh mà bước nhanh đến cạnh giường.
Đập vào mắt đầu tiên là những vết thương vừa nhìn đã giật mình trên người Ngưu Hữu Đạo, phía trước trúng ba mũi tên, sau lưng là một vết thương tróc da bong thịt rất dài.
Lại nhìn vẻ hôn mê bất tỉnh của Ngưu Hữu Đạo, Quản Phương Nghi suýt thì ứa nước mắt, Thương Thục Thanh đứng ngoài quan sát lệ đã rơi.
Nhân lúc Vân Cơ xử lý vết thương, Quản Phương Nghi nhanh chóng thi pháp kiểm tra thương thế của Ngưu Hữu Đạo, ánh mắt rơi lên một vết sẹo dữ tợn rõ ràng lưu lại sau khi bị trọng thương trên ngực Ngưu Hữu Đạo.
Vết sẹo này trước kia bà ta chưa từng nhìn thấy, vì Ngưu Hữu Đạo thích ngâm trong bồn tắm, lúc ở ngoài khi Ngưu Hữu Đạo ngâm trong bồn tắm bà ta thường đi dạo một bên, ngực Ngưu Hữu Đạo vốn trơn bóng, không hề có vết sẹo dữ tợn này.
Trước đây chưa từng thấy, giờ lại thấy, Quản Phương Nghi hơi suy nghĩ cũng đoán được vết sẹo này để lại vào lúc nào, bí cảnh Thiên Đô, ở bí cảnh Thiên Đô Ngưu Hữu Đạo đã từng bị trọng thương!
Nhưng hắn lại không hề nói với bà ta, chính bởi vì không nói nên càng chứng tỏ thương thế lúc ấy không phải nặng bình thường!
Tên này lúc nào chịu tội cũng tự mình gánh chịu, chưa từng tố khổ với người khác! Nghĩ tới đây, lại nhìn thấy dáng vẻ như chết của Ngưu Hữu

Đạo, nước mắt của Quản Phương Nghi không nén lại được nữa, lập tức ứa ra.
Quân y Nam châu lấy kim khâu lại vết thương cho Ngưu Hữu Đạo, chiêu này là do Viên Cương dạy, Viên Cương đã phổ cập biện pháp này cho quân Nam châu từ rất sớm.
Cũng chính vì như vậy, Quản Phương Nghi có thể tưởng tượng được, vết sẹo trên người Ngưu Hữu Đạo sở dĩ dữ tợn như vậy chứng tỏ lúc ấy căn bản không có điều kiện để khâu lại vết thương.
Không lâu sau, bên ngoài truyền đến tiếng vó ngựa, ngay sau đó là những tiếng bước chân gấp rút truyền đến, mành lều chợt xốc lên, Thương Triều Tông chạy vào, đằng sau là La Đại An mau chóng đẩy Mông Sơn Minh vào, đằng sau nữa là đám Long Hưu.
“Ca, Mông bá bá!” Thương Thục Thanh khóc kêu lên.
Thấy hai người nàng không sao, tạm thời không bận tâm nhiều tới nàng mà đều chạy trước đến bên giường, nhìn thấy thương tích của Ngưu Hữu Đạo, cộng thêm bộ dạng hôn mê như chết, gương mặt Thương Triều Tông co giật mạnh, Mông Sơn Minh cũng nghiêm mặt.
“Thương tích của Đạo gia như thế nào?” Thương Triều Tông hỏi Vân Cơ.
Vân Cơ thở dài: “Thật sự đã nhặt được cái mạng trở về. Tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, có điều tổn thương rất nặng, lục phủ ngũ tạng đều trọng thương, mất máu quá nhiều, trong thời gian ngắn e là khó hồi phục.”
Bên cạnh, đám Long Hưu quay đầu nhìn Thương Thục Thanh bình yên trở về, sau đó Long Hưu cúi người đưa một tay thi pháp kiểm tra cho Ngưu Hữu Đạo, thấy Ngưu Hữu Đạo thật sự bị tổn thương, đúng là tổn thương rất nặng, những gì Vân Cơ nói đều là sự thật.
Bỗng nhiên, hai ngoán tay của Long Hưu hợp lại điểm lên đầu Ngưu Hữu Đạo, truyền pháp lực.
“Long chưởng môn, giờ ngài ấy cần nghỉ ngơi!” Quản Phương Nghi nổi giận.
Long Hưu căn bản không rảnh để ý, thi pháp cưỡng ép Ngưu Hữu Đạo tỉnh táo lại, chỉ thấy Ngưu Hữu Đạo đang được đỡ để may vết thương

chậm rãi mở hai mắt ra, thấy đám người trước mắt, ánh mắt ảm đạm không ánh sáng cuối cùng dừng trên khuôn mặt Long Hưu ở gần nhất.
“Đạo gia!” Thấy hắn tỉnh lại, đám Thương Triều Tông kêu lên.
Long Hưu bất chấp những người khác, trực tiếp hỏi: “Ngưu Hữu Đạo, tình huống như thế nào, chuyện gì xảy ra?”
Ngưu Hữu Đạo cười nhạt một tiếng, yếu ớt nói: “Long chưởng môn, thật sự không còn tinh lực nữa, sau này hẵng bẩm báo có được không?”
Long Hưu còn định nói gì, Cung Lâm Sách ở bên nói: “Long huynh, giờ hắn không phải lúc để nói chuyện, từ từ hẵng hỏi lại hắn đi!”
Long Hưu nhìn xung quanh một chút, thấy từng cặp mắt phẫn nộ đang nhìn, nếu cứ kiên trì chỉ e sẽ khiến mọi người phẫn nộ, thương thế Ngưu Hữu Đạo hiện giờ thật sự là không thể nói được nhiều.
Thả lỏng hai ngón tay đâm trên đầu Ngưu Hữu Đạo xuống, không nói nhiều, xoay người chắp tay đi ra.
Ánh mắt ảm đạm của Ngưu Hữu Đạo yếu ớt nhướn lên, nhìn thấy người của ba phái lớn đều đã đi ra, ánh mắt nhìn sang Quản Phương Nghi, yếu ớt nói: “Ba phái lớn sợ sẽ gây bất lợi cho ta, không thể không đề phòng...” Lời còn chưa dứt, hai mắt vừa nhắm thì đã lại rơi vào hôn mê.
Hắn vừa nói như vậy, Quản Phương Nghi biết hắn nói như vậy tất nhiên có lý do để nói vậy, lập tức cảnh giác, nhanh chóng quay đầu dặn đám Hứa Lão Lục cho người ở ngoài trướng trông giữ nghiêm mật,không cho phép bất cứ kẻ nào được tự ý vào đây.
Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh nhìn nhau, không chú ý đến Thương Thục Thanh đang ôm tã lót bên cạnh, hai người cũng nhanh chóng ra khỏi lều vải, chỉ thấy cách ngoài trướng không xa chưởng môn ba phái lớn đang châu đầu ghé tai nói gì đó.
“Người đâu!” Thương Triều Tông đi đến bên cạnh chư tướng, lập tức hạ lệnh: “Điều một chi nhân mã tinh nhuệ tới, bảo hộ nghiêm mật lều vải này, phòng ngự loại nặng, không được sự cho phép của bản vương, bất kỳ ai cũng không được tự tiện xông vào, một con ruồi cũng không cho phép tiến vào!”
Nghe thấy lời đó, Long Hưu lặng lẽ nhìn sang, hỏi: “Vương gia, bất kỳ kẻ nào này bao gồm cả chúng ta sao?”

Thương Triều Tông không trả lời ông ta, chỉ nhìn chằm chằm tướng lĩnh nghe lệnh trước mặt, hung dữ bổ sung: “Mặc kệ là ai, kẻ tự ý xông vào, giết không tha!”
“Rõ!” Một tướng chắp tay, hét to lĩnh mệnh.
Long Hưu chính thức xoay người nhìn sang, lạnh lùng nói: “Vương gia, không nghe thấy lời bản cung nói sao?”
Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn đột nhiên bừng bừng phấn chấn, mái tóc muối tiêu nhìn xung quanh, hung dữ như sói, lớn tiếng giận dữ hét: “Vương gia đã hạ quân lệnh, nếu có người trái lệnh có được không? các huynh đệ có thể cho phép không?”
“Không được! Không đồng ý!”
Lão soái nổi giận, một đám tướng lĩnh đột nhiên phất tay hô to hưởng ứng.
“Không được! Không đồng ý!”
Âm thanh hưởng ứng lần lượt khuếch tán đến các bộ, tiếng hô hoán liên tiếp cuối cùng dần dần đồng thanh, thiên quân vạn mã cùng nhau không ngừng hô to.
““Không được! Không đồng ý! Không được! Không đồng ý!...”
Nơi này tụ tập mấy trăm ngàn nhân mã, mấy trăm ngàn người cùng nhau hô to, khí thế thật sự giống như núi kêu biển gầm.
Tình cảnh này đột nhiên kích phát, ập tới khiến người ta không kịp chuẩn bị, Long Hưu đột nhiên quay người lại nhìn quanh.
Chưởng môn ba phái lớn thân đang ở trong tiếng gầm như vậy đều không ngừng xoay người nhìn xung quanh, nơi đập vào mắt, chỗ nhìn tới đều là tay giơ đao thương không ngừng hét lớn, thanh thế ấy dường như muốn bao trùm lấy bọn hắn.
Chấn động! Đây là cảm nhận duy nhất trong lòng ba vị chưởng môn lúc bấy giờ!
Đệ tử ba phái lớn ai nấy cũng nhìn xung quanh, vô cùng kinh ngạc, tướng sĩ quân Yến đột nhiên giống như mèo bị đạp phải đuôi.
Ngọc Thương tiên sinh thân là người đứng xem cũng thật sự bị chấn động, sau khi tỉnh hồn lại, nhìn phản ứng của đám Long Hưu, lại nhìn những tướng sĩ không ngừng hô vang xung quanh, không khỏi lộ ra vẻ mặt đăm chiêu, phát hiện sức ảnh hưởng của Ngưu Hữu Đạo đối với

quân đội Yến quốc đã vượt quá sức tưởng tượng của ông ta. Công nhiên đối đầu thế này, không hề sợ làm ồn ào khiến ba phái lớn của Yến quốc không thể xuống đài được, đây là vì Ngưu Hữu Đạo mà không tiếc trở mặt với ba phái lớn Yến quốc, quyết liều cho cá chết lưới rách!

Ba phái lớn Yến quốc dám liều cho cá chết lưới rách không? Theo Ngọc Thương ông ta thấy thì không dám, ít nhất là bây giờ không dám!

Thực ra trước đó sau khi hai bên tiếp xúc, chưởng môn ba phái lớn đã bày tỏ chút ý tứ, luôn ngoài sáng trong tối dùng lời lẽ thăm dò thái độ của Ngọc Thương, ý định rất rõ ràng, mông hai bên hất Ngưu Hữu Đạo ra, trực tiếp hợp tác.

Ngọc Thương ông ta không phải chưa từng động lòng, dù sao Yến quốc vẫn do ba phái lớn nói là được, thực lực của ba phái lớn mạnh hơn Ngưu Hữu Đạo nhiều lắm, sở dĩ ông ta vẫn chưa bày tỏ thái độ là vì không muốn xảy ra phiền phức vào lúc này, cho nên vẫn đang giả vờ hàm hồ, không đồng ý cũng chẳng từ chối.

Chương 1298: Những người này không thể lưu lại

Chương 1298: Những người này không thể lưu lại
Nhưng tình hình bây giờ, Ngọc Thương ông ta chỉ cần dám hất Ngưu Hữu Đạo ra hợp tác với ba phái lớn Yến quốc chắc chắn sẽ phải đối mặt với chuyện lớn. Ngưu Hữu Đạo tuyệt đối có thể làm cho ông ta gà bay trứng vỡ, đây cũng không phải là suy đoán, nhìn tình hình trước mặt là biết ngay, một khi làm ra chuyện, ba đại phái Yến quốc cũng sẽ không thể khống chế được cục diện này.
Hoàng Liệt chưởng môn Đại Thiện sơn vẫn đang nhìn tình thế xung quanh, Thương Triều Tông đang công nhiên không nể mặt ba phái lớn Yến quốc chấn động, ông ta thật sự chấn động, cũng ý thức được, nếu không dọn dẹp sạch thế lực Thương hệ, muốn cùng Ngưu Hữu Đạo phân cao thấp ở Nam châu căn bản là chuyện không thể. Đại Thiện sơn có lợi hại mấy vẫn có thể lợi hại hơn ba phái lớn Yến quốc sao?
Tư Đồ Diệu chưởng môn Vạn Động Thiên phủ mặt đầy kinh ngạc, không kịp chuẩn bị, sức ảnh hưởng của Ngưu Hữu Đạo bạo phát ra thật sự khiến cho ông ta không kịp chuẩn bị, đây rõ ràng là ngay cả ba phái lớn Yến quốc cũng không thể ép buộc được mà!
Thấy tình cảnh này, chỉ cần Ngưu Hữu Đạo còn, thế lực bên Kim châu nên đứng về phía đội nào, Tư Đồ Diệu ông ta trong lòng đã hiểu rõ. Ông ta cũng không muốn trận chiến với Triệu xảy ra vấn đề ngoài ý muốn, bằng không ông ta không thể lấy được Kim châu, trước mắt đã thấy rõ, một khi để Ngưu Hữu Đạo xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì lập tức sẽ là một trận đại loạn!
Trong lòng ông ta đã có quyết định, lát nữa ông ta sẽ điều động nhân thủ tham gia bảo vệ Ngưu Hữu Đạo, quyết không thể để Ngưu Hữu Đạo xảy

ra chuyện.
Đinh tai nhức óc, đứng trước thanh thế lớn thế này Phí Trường Lưu, Hạ Hoa, Trịnh Cửu Tiêu hơi sững ra, ba người hai mặt nhìn nhau, phát hiện Ngưu Hữu Đạo đã có sức ảnh hưởng vượt qua sự tưởng tượng của bọn hắn đối với Thương hệ, cũng không biết nên vui hay nên buồn.
Ba nữ nhân Đổng Kim Hoàn hơi bị thanh thế này dọa dẫm, lúc này mới hiểu nội tình của Đạo gia Mao Lư sơn trang rốt cuộc là như thế nào.
Triệu Đăng Huyền, Mộc Lương Phong, Trần Quang Tổ ba người đối mặt với tình cảnh này càng thêm chột dạ, đặc biệt là Triệu Đăng Huyền phát hiện suy nghĩ trước đây của mình quá ngây thơ, Ngưu Hữu Đạo người ta cần nể mặt ngươi sao?
Tan rã trong không vui, khuôn mặt Long Hưu âm trầm phất tay áo bở đi, sắc mặt rất khó coi, mặt mũi coi như mất hết rồi!
Nhưng tình thế trước mắt đã như đống củi khô, chỉ một đốm lửa cũng có thể bốc cháy, Long Hưu ông ta không dám hành động thiếu suy nghĩ, nếu không sẽ là một đại loạn khó thu dọn.
Đến lúc đó đừng nói miếng thịt mỡ Triệu quốc kia không thể ăn được mà còn rất có thể khiến mình bị rụng răng.
Mạnh Tuyên cũng mặt mũi đầy lo lắng đi theo về phía lều vải của Long Hưu.
Cung Lâm Sách cũng đi theo, không kìm được thỉnh thoảng còn quay đầu sang nhìn đám Thương Triều Tông, lông mày nhíu lại, sau ngày hôm nay, ông ta càng hiểu ra ý nghĩa khi gia nhập Ngưu Hữu Đạo vào Tử Kim động.
Đợi chưởng môn ba phái đều rút lui, Thương Triều Tông phất tay lên, tiếng kêu hô như thủy triều dần dần lắng lại.
Hai người Thương, Mông nhìn nhau, hai người biết, hành động hôm nay đã bức cho mình không còn đường lui nữa, chỉ có thể cùng Ngưu Hữu Đạo đi tới cuối con đường thôi.
Sau khi hai người trở lại trong trướng, Quản Phương Nghi hạ thấp người cám ơn: “Tạ ơn vương gia và Mông soái.”
Vừa rồi động tĩnh lớn như vậy, người trong trướng không thể không nghe thấy, trong lòng Vân Cơ thổn thức không thôi, những người này bao gồm cả Ngưu Hữu Đạo đều bất chấp tất cả rồi.

Thương Triều Tông nói: “Nếu Hồng Nương nói vậy thật sự khiến bản vương không đất dung thân. Đạo gia xả thân vì nghĩa, chúng ta không thể báo đáp, chỉ có thể xả thân vì công lý, nếu còn không dám lên tiếng, vậy còn mặt mũi nào làm người nữa.”
Mông Sơn Minh cũng thở dài: “Đây là chuyện chúng ta nên làm.”
Đứa trẻ trong tã lót oe oe khóc lớn, bị thanh thế vừa rồi làm giật mình.
Lúc này Thương Triều Tông mới có lòng dạ đi nhìn con trai, đến trước mặt Thương Thục Thanh: “Thanh nhi, muội không sao chứ?”
Thương Thục Thanh lắc đầu, lã chã chực khóc: “Ca, là muội liên lụy mọi người, liên lụy Đạo gia.”
“Không nên nghĩ quá nhiều, việc này không thể trách muội.” Sau khi Thương Triều Tông trấn an một câu liền chủ động đưa tay nhận tã lót, cẩn thận ôm vào lòng, nhìn đứa trẻ oe oe khóc lớn, trên gương mặt đàn ông máu lạnh lộ ra vẻ từ ái hiếm thấy, trong lòng có cảm giác khó nói thành lời.
Y biết, nếu không phải Ngưu Hữu Đạo liều mình cứu giúp, e là ngay cả cơ hội ôm con trai mình y cũng chẳng có.
“Vương gia, cho ta xem thử.” Mông Sơn Minh không kìm được chủ động hỏi, Thương Triều Tông lập tức đưa tã lót cho ông, Mông Sơn Minh đặt lên đùi nhìn kỹ, cười haha nói: “Giọng rất to, rất trung khí! Không hổ là huyết mạch Thương thị, cái này miệng, con mắt này, giống vương gia khi còn bé. Ài, đáng tiếc Ninh Vương đi sớm, nếu không nhìn thấy tôn tử của mình chắc chắn sẽ rất vui...”
Lải nhải một mớ, thấy làm thế nào cũng không thể dỗ cho đứa trẻ ngừng khóc không khỏi ngẩng đầu hỏi: “Có phải bị đói rồi không, đã bao lâu rồi không cho ăn vậy?”
Thương Thục Thanh lau nước mắt sững sờ, vội vàng gật đầu nói: “Đã lâu lắm rồi không cho bú, chắc là đói bụng rồi.”
Mông Sơn Minh lập tức quay đầu dặn dò: “Mau, đi cho ăn đi.” Rồi lại quay đầu nói: “Đạo gia cần nghỉ ngơi, đứa trẻ cứ khóc không ngừng, vương gia, chúng ta tránh đi trước đã.”
Thương Triều Tông lập tức ngoắc ra hiệu Thương Thục Thanh cùng đi, cũng muốn hỏi thử xem chuyện gì xảy ra.

Ai ngờ Thương Thục Thanh lắc đầu, vành mắt đỏ hoe nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo đang nằm im lặng trên giường.
Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh nhìn nhau, lại lo lắng rồi, lần này Đạo gia liều mình cứu giúp, bên Thanh Nhi e lại càng phiền phức hơn rồi.
Mông Sơn Minh khuyên nhủ: “Quận chúa, nhìn người cũng có vẻ không được nghỉ ngơi tốt, người cũng nên tắm một cái, tắm trước rồi hẵng quay lại đây nhé.”
Thương Thục Thanh nhìn sơ người mình, đúng là bẩn không chịu nổi, lúc này mới đồng ý rời đi...
Choang! Một chiếc chén ngọc bị đập nát, Long Hưu thở phì phì đi qua đi lại trong trướng, miệng không ngừng lầm bầm: “Một đám sâu bọ không biết sống chết...”
Mạnh Tuyên đứng bên gương mặt bình tĩnh không nói gì, Cung Lâm Sách thì nhìn người này, rồi nhìn người kia.
Cuối cùng Long Hưu dừng trước mặt hai người, giọng hung ác nói: “Các ngươi đều thấy rồi, những tên này không thể lưu lại, nhất định phải thanh tẩy sạch sẽ!”
Cung Lâm Sách: “Không phải ngươi định động thủ vào lúc này đấy chứ? Giờ không phải lúc để gây ra nhiễu loạn lớn, Long huynh nên nhẫn nhịn một chút thì hơn.”
Long Hưu: “Ta không nói bây giờ, sau khi chiến sự kết thúc, thế cục vừa vững, lập tức động thủ, không thể kéo dài được nữa!”
Mạnh Tuyên chợt hỏi: “Ngưu Hữu Đạo này nhiều lần đối nghịch với chúng ta, sao ta cứ cảm thấy có gì đó không bình thường? Có phải hắn có chỗ dựa nào đó không?”
Lời này khiến Long Hưu nhíu mày, Cung Lâm Sách âm thầm chột dạ, hỏi lại: “Có thể có chỗ dựa nào được chứ?”
Mạnh Tuyên lóe lên tia lạnh lùng: “Mặc kệ, đề phòng có biến, Ngưu Hữu Đạo có thể tiêu diệt trước, chỉ cần giải quyết được kẻ cầm đầu, sau khi chiến sự kết thúc, Đại Thiện sơn có thể phát huy tác dụng, thế lực Thương hệ có thể từ từ xóa bỏ.”
Ông ta nói như vậy, ngay cả Long Hưu cũng bắt đầu tỉnh táo, không dám gật bừa nói: “Không ổn, tình hình ngươi và ta đều đã thấy rồi, giờ động

vào Ngưu Hữu Đạo không thích hợp, chỉ cần hơi động xảy ra biến cố sẽ vì nhỏ mất lớn, không đáng đâu.”
Mạnh Tuyên nhíu mày nói: “Chúng ta thực sự không hiếu động, lỡ gây ra nhiễu loạn gì, chọc người Triệu quốc động thủ thì sao? Triệu quốc người ta vì trả thù mà giết Ngưu Hữu Đạo, hợp tình hợp lý, điều này thế lực Thương hệ có thể trách chungs ta hay sao?”
Long, Cung hai người nhìn nhau, Cung Lâm Sách thử hỏi: “Người Triệu quốc chạy tới đây giết người, ngươi cảm thấy có khả năng sao?”
Mạnh Tuyên: “Nếu có người giúp Triệu quốc một tay?”
Long Hưu như suy nghĩ gì đó nói: “Ngươi nói là nội ứng ngoại hợp?”

Chương 1299: Lại tới mật đàm? (1)

Chương 1299: Lại tới mật đàm? (1)
Mạnh Tuyên cười lạnh: “Ngưu Hữu Đạo hẹn đàm phán với Triệu quốc lại lén đưa người trở về, trong đó có nhiều điều không rõ ràng không nhất thiết phải lấy Triệu quốc ra đùa giỡn, thù mới hận cũ. Triệu quốc có thể nuốt được cơn giận này sao?? Chỉ cần nói rõ chỗ của Ngưu Hữu Đạo, cho Triệu quốc một cơ hội đánh chuẩn xác mục tiêu, lại phối hợp với chùng ta, cộng thêm Ngưu Hữu Đạo bản thân trọng thương khó tưởng tượng được cứu thoát, Triệu quốc tất nhiên sẽ chịu một đòn rấy mạnh!”
Cung Lâm Sách: “Thương Triều Tông phái đại quân bảo hộ nghiêm mật, bên cạnh Ngưu Hữu Đạo có vài người, e là đối phương sẽ không dễ đắc thủ.”
Mạnh Tuyên: “Chưa hẳn phải giúp đối phương đắc thủ, chỉ cần đối phương động thủ, cho dù Ngưu Hữu Đạo chết như thế nào thì cũng đều do bên Triệu quốc làm.”
Long Hưu và Cung Lâm Sách như nghĩ gì đó, hiểu rõa thâm ý trong lời nói của ông ta.
...
Ngưng chiến, Bàng Đằng trấn giữ tiền tuyến đứng trên cao nhìn ra xa tình hình Yến quân, đánh một trận rồi thật sự rút lui sao? Ông ta thật sự không thể hiểu được ý đồ của quân Yến.
Chính vào thời khắc điều chỉnh lại nhân mã, người Quy Nguyên tông đi truy sát Ngưu Hữu Đạo đã trở về.
Thấy cả đám sắc mặt khó coi, mọi người liền âm thầm thấy không ổn.
Tưởng Vạn Lâu chưởng môn Quy Nguyên tông thử hỏi một câu: “Chư vị Thái Thượng trưởng lão, tình hình như thế nào?”

Năm lão già thật sự chẳng còn mặt mũi gì, một người thở dải nói: “Tổn thất không nhỏ, bị hắn giết mất hơn ba mươi đệ tử Kim Đan!”
Đám người nhìn nhau, có người cảm thấy may mắn vì người của mình đã không đuổi theo.
Tổn thất này không nhỏ! vẻ mặt Tiêu Vũ Thiên hằm hằm nói: “Ngựu tặc phải đền tội chưa?”
Thái thượng trưởng lão kia thở dài thật sao: “Để hắn chạy thoát rồi!”
Chạy trốn? Cho dù cảm thấy khả năng này có thể bất ngờ xảy ra nhưng sau khi nhận được câu trả lời khẳng định tất cả mọi người đều cảm thấy cực kỳ khó tin.
Tưởng Vạn Lâu thật sự khó có thể tiếp nhận được sự thật này: “Sao có thể như vậy? Năm Thái thượng trưởng lão đích thân ra tay, thiên hạ không mấy người có thể ngăn cản, huống hồ còn có mấy trăm đệ tử tinh nhuệ tương trợ, chỉ một tiểu tặc, có tài đức gì mà có thể khiến năm vị Thái thượng trưởng lão thất bại tan tác quay về? Hắn không phải trên tay Ngưu Hữu Đạo thật sự có Thiên Kiếm phù dùng mãi không hết đấy chứ?”
Chưởng môn ôm kỳ vọng lớn như vậy, năm vị Thái thượng trưởng lão thực sự xấu hổ.
Một người hổ thẹn nói: “Cũng không phải là có Thiên Kiếm phù dùng mãi không hết, tên kia trên mặt đất dĩ nhiên không phải đối thủ của chúng ta, giết hắn chẳng có gì khó, nhưng ở dưới nước lại là chuyện khác, công pháp của tên tặc này sở trường khống chế tính thủy...” Sau khi kể lại mọi chuyện xảy ra, đương nhiên cũng không phải bên này quá vô năng, kết quả dĩ nhiên là phải cường điệu thêm một chút: “Đã đánh hắn trọng thương, ngay thời khắc hắn sắp chết, dưới nước đột nhiên xuất hiện một con rắn xanh lớn, cứu hắn đi, độn thổ xuống đáy hồ trốn thoát. Theo như lời đệ tử bên dưới nói, con rắn lớn kia rất có khả năng là Vân Cơ gì đấy trước đó đã độn thổ mang con tin đi.”
Chuyện đã kể lại như vậy, mọi người đại khái cũng hiểu được toàn bộ quá trình, Ngưu Hữu Đạo đến là để cướp con tin!
Mật đàm gì đó chỉ là lừa dối, lý do nói vì sao mang Vân Cơ tới chứ không phải Hồng Nương thực ra đều chỉ là những lời dối trá, mục đích rõ ràng là vì Vân Cơ có thuật độn thổ hiếm có, rất dễ dàng kịp thời mang

con tin đi. Còn Ngưu Hữu Đạo hắn thì dùng uy lực của Thiên Kiếm phù yểm hộ con tin rời đi. Sở dĩ trốn về phía Giác Hồ hóa ra là vì tên đó có năng lực đặc biệt dưới nước.
Bàng Đằng nói: “Nói cách khác, lần này quân Yến tấn công là đánh nghi binh, mục đích dùng thế công ép bên chúng ta không thể không tập trung một lượng lớn nhân thủ qua phòng ngự, giảm bớt áp lực cho Ngưu Hữu Đạo, để Ngưu Hữu Đạo dễ dàng thoát thân. Nếu không mọi người cùng nhau tiến lên Ngưu Hữu Đạo căn bản không thể chống cự được!”
Sắc mặt mọi người đều rất khó coi, bị chơi xỏ, chơi xỏ thê thảm rồi. Ba phái lớn cùng liên thủ chạy đến phủ thành Nam châu bắt con tin, vậy mà lại bị Ngưu Hữu Đạo lừa đi như vậy, việc này ngay từ lúc đầu đã là âm mưu được bố trí tỉ mỉ rồi.
Phí hết tâm tư bận rộn vì một tia hy vọng cuối cùng, thế mà lại tan vỡ như vậy sao?
Tâm trạng nặng nề, phẫn nộ, tên Ngưu Hữu Đạo này liên tiếp mang đến cho Triệu quốc, cho ba phái lớn của Triệu quốc những tổn thất và nhục nhã không thể nào hình dung được!
Đặc biệt là Tưởng Vạn Lâu, chẳng những tổn thất đệ tử trong môn, với tình trạng thế này, Ngưu Hữu Đạo còn không chút hoang mang phế đi một tay của đệ tử thân truyền của ông ta, tin tức này truyền ra ngoài bảo ông ta làm sao mà chịu nỗi.
Nhưng có một điểm, mọi người không thể không thừa nhận, Ngưu Hữu Đạo này quá to gan, quả thực là gan to bằng trời, dám dùng phương thức mạo hiểm như vậy để tới cứu con tin, đây đúng là đang liều mạng.
Theo bọn hắn nghĩ, bây giờ Ngưu Hữu Đạo đã công thành danh toại, có đáng làm vậy vì hai người phàm không?
Điều khiến bọn hắn lo lắng hơn là, đại quân Triệu quốc bị nhốt ở đây, sẽ còn đường sống sao?
...
Có một số việc vẫn phải làm rõ, trong đại trướng chủ soái, chẳng những Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh, đám Long Hưu cũng đều có mặt, Vân Cơ cũng được gọi tới.
Đối mặt với tra hỏi của mọi người, Vân Cơ và Thương Thục Thanh đều nói hết những việc đã xảy ra.

Chuyện độn thổ Vân Cơ cũng không giấu diếm, cũng biết không thể giấu được nữa, đã bị bại lộ rồi, nhiều người Triệu quốc thấy như vậy, những cái miệng đó nàng ta cũng chẳng thể quản được.
Thế nào gọi là nói sao làm vậy? Nói muốn cái tay chó của đệ tử Quy Nguyên tông kia liền thật sự chặt tay chó của đệ tử Quy Nguyên tông kia, thân trong hiểm cảnh như vậy mà vẫn nói được làm được!
Đặc biệt là khi thân rơi vào hiểm cảnh vẫn có thể thong dong ứng đối, Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh cũng biến sắc, Thương Thục Thanh thì nước mắt lã chã.
Hai người Thương, Mông biết trước kế hoạch còn đỡ, đám Long Hưu thì vô cùng giật mình, tên Ngưu Hữu Đạo kia thật sự liều mạng như vậy, làm vậy có đáng không?
Cung Lâm Sách như có điều suy nghĩ, nhớ đến chuyện sư đệ Nghiêm Lập đã từng nói trong bí cảnh Thiên Đô, biết rõ từ chối nữ đệ tử của Chử Phong Bình sẽ khiến bản thân rơi vào tuyệt cảnh, rõ ràng có thể tứng phó một chút nhưng Ngưu Hữu Đạo kiên quyết không làm, có việc nên làm, có việc không nên làm, cận kề cái chết cũng không tiếc.
Từng việc từng việc xảy ra, trong lòng Cung Lâm Sách dần hiểu con người Ngưu Hữu Đạo, cũng tin vào phán đoán của sư đệ Nghiêm Lập, bắt đầu yên tâm hơn về một số chuyện.
Tra hỏi hoàn tất.
Cả đám lại giải tán, chưởng môn ba phái lớn cũng vô tình lưu lại, đã hơi trở mặt rồi nên ba chưởng môn cũng không muốn nhìn thấy gương mặt của Thương Triều Tông kia nhiều.
Trên đường quay trở về lều vải của mình, Mạnh Tuyên nói: “Tên Ngưu Hữu Đạo kia lá gan không nhỏ, vì cứu hai người này mà không tiếc liều mạng!”
Long Hưu hừ lạnh: “Có trời mới biết là thật hay giả, chẳng qua chỉ làm thế để mua lòng người thôi.”
Cung Lâm Sách: “Thuật ngũ hành cực kỳ hiếm thấy, xà yêu Vân Cơ kia lại biết cả thuật độn thổ.”
...
Bên ngoài phủ thành Nam châu, dưới tầng tầng trọng binh vây quanh xung quanh đại quân, người của vương phủ thỉnh thoảng ra ra vào vào.

Sau khi xảy ra chuyện đã không còn dám chủ quan, người của cả vương phủ đều dời thẳng vào trong trọng binh.
Lam Như Đình ôm tã lót bước nhanh vào, chạy thẳng đến một lều vải, sau khi được thông báo đi vào, Lam Như Đình mừng rỡ hô: “Vương phi, tiểu vương gia đã về!”
Phượng Nhược Nam hai mắt đỏ hoe, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt đột nhiên ngồi bật dậy từ trên giường, làm cho nha hoàn hai bên luống cuống tay chân.
Nhi tử mất rồi, vừa mới sinh ra đã bị người ta cướp đi, tâm trạng mẫu thân sinh ra có thể nghĩ được.

Chương 1300: Lại tới mật đàm? (2)

Chương 1300: Lại tới mật đàm? (2)
Lam Như Đình vốn không muốn để nàng ta biết, muốn để nàng ta tiếp tục ngủ mê nhưng Ngưu Hữu Đạo kia phải làm rõ tình hình, dưới tình thế bất đắc dĩ đành để Phượng Nhược Nam tỉnh táo lại, sau khi tỉnh lại dĩ nhiên là đau đến mức không thiết sống nữa.
“Nhìn này, tiểu vương gia.” Lam Như Đình cẩn thận đưa đứa trẻ trong tã lót cho nàng ta.
Phượng Nhược Nam mặt mày mừng rỡ ôm lấy nhi tử cẩn thận nhìn, sắc mặt sầm lại, mặt mũi đầy nghi ngờ nói: “Đây là nhi tử của ta sao? Tiên sinh đang muốn an ủi ta nên tìm một đứa trẻ khác đem đến gạt ta?”
“...”Lam Như Đình lập tức á khẩu không trả lời được, không biết cớ sao nàng ta lại nói như vậy: “Cái này... đây có thể có giả nữa sao, chắc chắn là tiểu vương gia không có gì phải nghi ngờ.”
Phượng Nhược Nam cúi đầu nhìn đứa trẻ đang ngủ say: “Lúc sinh ra ta đã từng nhìn rồi, căn bản không hề đẹp như vậy.” Dứt lời liền đưa tã lót cho nha hoàn bên cạnh, không muốn nhìn thêm, nước mắt lại chảy ra, dường như nhận định đứa trẻ này được tìm từ đâu tới an ủi nàng ta, sợ nàng ta thương tâm.
Lam Như Đình sửng sốt một hồi, cuối cùng phản ứng lại, dở khóc dở cười nói: “Vương phi, lúc tiểu vương gia ra đời ta cũng đã từng thấy, đúng là không đẹp như vậy, ngài ấy vừa từ cơ thể mẹ chui ra, da thịt nhăm nhúm dĩ nhiên là xấu xí, giờ đã thích ứng với môi trường bên ngoài, da thịt căng lên, dĩ nhiên trông xinh xắn đáng yêu. Ai mà chẳng vậy, tiểu vương gia chúng ta cũng không thể khác được!”
Phượng Nhược Nam cũng ngẩn ra, nhớ lại, hình như là có chuyện này, lau nước mắt nhưng trong lòng vẫn nghi ngờ nói: “Bên Triệu quốc kia sao có thể tùy tiện trả đứa trẻ lại?”

Nói đến chuyện này, Lam Như Đình hít thật sâu nói: “Làm sao có thể tùy tiện trả, là vương gia và Mông soái nhờ Đạo gia xuất thủ, Đạo gia liều mình cướp lại từ Triệu quốc. để cứu tiểu vương gia, Đạo gia đã bị người Triệu quốc đánh trọng thương...” Để chứng minh đây thực sự là con nàng ta, Lam Như Đình đành phải nói rx tin tức từ tiền tuyến.
Tuy không nói quá chi tiết những chuyện xảy ra nhưng cũng đủ để Phượng Nhược Nam nghe mà hãi hùng khiếp vía, cũng cảm động, lại khóc nói: “Những gì ta nợ Đạo gia, cả đời này cũng không thể trả hết.”
“Haizz!” Lam Như Đình thở dài: “Người của ba phái lớn đều thấy chết không cứu, chỉ có Đạo gia đứng ra. Mông soái khen Đạo gia, nghĩa bạc vân thiên!”
Phượng Nhược Nam: “Giờ Đạo gia sao rồi?”
Lam Như Đình: “Thương tích quá nặng, mất máu quá nhiều, nhặt được cái mạng trở về, đến nay vẫn còn đang hôn mê.”
“Huhu...” Phượng Nhược Nam khóc như mưa.
Vốn là nữ anh hùng cân quắc trên sa trường nhưng gần đây trở nên vô cùng mẫn cảm, động một chút lại khóc.
Kết quả tiếng khóc đã đánh thức đứa trẻ, tay chân nàng ta lại luống cuống ôm lấy đứa trẻ dỗ dành: “Con của ta, con trai số khổ của ta...” Đợi cảm xúc dần ổn định, lại ngẩng đầu hỏi: “Thanh nhi đâu? Thanh nhi không sao chứ? Sao không thấy Thanh nhi trở về?”
Lam Như Đình: “Vốn vương gia định cùng đưa quận chúa bí mật trở về, nhưng quận chúa không chịu về, cứ một mực ở bên Đạo gia đang hôn mê.”
Phượng Nhược Nam a một tiếng, như nghĩ ra gì đó, với việc này, nàng ta có thể lý giải được.
...
“Lại tới mật đàm?” Nghe thấy đệ tử báo cáo, Tưởng Vạn Lâu lại hỏi, vẻ mặt gần như vặn vẹo.
Khuôn mặt Tả Thừa Phong và Mễ Mãn cũng trầm xuống, người bên Yến quốc tới, là đệ tử Linh Kiếm sơn Yến quốc, tên là Tân Cát Khuê, nói là tới để mật đàm.
Trước đó Ngưu Hữu Đạo tới mật đàm, đàm đến mức bên này tổn thất nặng nề, bây giờ lại một kẻ mật đàm nữa tới, là muốn làm gì?

Móa nó, không phải lại định chơi xỏ nữa chứ, lần trước chỉ hai người tới, lần này còn hay ho hơn, chỉ tới một mình, thế này là chơi đến nghiện hay coi bên này là đồ ngu để đùa giỡn? khinh người quá đáng!
Đệ tử đến báo nói: “Vâng, hắn nói là như vậy, nói là phụng mệnh đến đây.”
Tưởng Vạn Lâu hỏi: “Chắc chắn là người của Linh Kiếm sơn chứ?”
Đệ tử nói: “Không sai đâu ạ, người này đệ tử biết, là đệ tử chân truyền của Mạnh Tuyên.”
Tưởng Vạn Lâu quay đầu hỏi hai người khác: “Tả huynh, Mễ huynh, các ngươi thấy thế nào?”
Tả Thừa Phong nói một câu: “Nếu hắn thật sự có thành ý đến đàm phán thì bảo hắn ngoan ngoãn đưa tay chịu trói, trước tiên khống chế người lại, sau đó lục soát toàn thân, chỉ cần có gì bất thường lập tức chặt hắn thành thịt muối!”
“Được, cứ làm vậy đi!” Tưởng Vạn Lâu gật đầu, khua tay nói: “Đưa người tới đây!” Dứt lời liền chắp tay đi qua đi lại, ông ta muốn xem thử đối phương còn có thể làm trò quái gì, ông ta không tin nơi này toàn là đồ ngu, dễ bị gạt như vậy.
Không lâu sau, Tân Cát Khuê được đưa đến, không hề sợ hãi trước mặt bao người, mặt mày mỉm cười, tao nhã lễ phép chắp tay gặp qua ba vị chưởng môn.
Tưởng Vạn Lâu hỏi: “Mạnh Tuyên bảo ngươi tới mật đàm cái gì?”
Tân Cát Khuê rất có phong thái, dáng vẻ bình thản nói: “Dĩ nhiên là chuyện rất được chư vị hoan nghênh.”
Tưởng Vạn Lâu: “À, hắn là Yến quốc bằng lòng lui binh rồi?”
Tân Cát Khuê: “Ta đến đây không liên quan đến chuyện lui binh mà có chuyện khác quan trọng cần báo với ba vị chưởng môn!”
“Không lui binh thì có gì để bàn?” Tưởng Vạn Lâu chỉ ngón tay: “Người đâu, trước tiên chặt hai cánh tay của hắn cho ta rồi tính sau!”
Hai tên tu sĩ nhanh chóng vọt tới ấn Tân Cát Khuê xuống.
Tả Thừa Phong đưa tay ra, vốn định ngăn lại muốn nói để đối phương nói hết lời rồi hành động cũng không muộn, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng cũng từ bỏ suy nghĩ này, biết Tưởng Vạn Lâu đang muốn trút giận,

bên kia chặt tay một đệ tử của ông ta, ông ta muốn đòi cả gốc lẫn lãi chặt đi cả hai tay tên này.
Tân Cát Khuê rất có phong phạm sau khi bị ấn xuống vẫn nhẫn nhịn được, cũng có thể nói là khá can đảm, cũng không nghĩ sẽ có chuyện vừa gặp mặt đã ra tay với sứ giả, chỉ cho rằng đối phương đang dọa mình, giành quyền đưa ra có điều kiện có lợi nên hét lên: “Hai nước giao chiến không chém sứ!”
Tưởng Vạn Lâu cười lạnh lùng: “Ngươi mà là sứ giả gì? Cũng được, ta không chém sứ, chỉ chặt tay ngươi mà thôi.”
Hai tu sĩ chụp lấy tay Tân Cát Khuê, một trái một phải cưỡng ép kéo ra ngoài, rút kiếm ra, lúc này Tân Cát Khuê mới ý thức được đối phương không phải chỉ đang hù dọa y, mà muốn chặt tay y thật nên lập tức bị dọa mất hết phong phạm, sắc mặt thay đổi, liều mạng giãy dụa.
Nhưng một thân pháp lực của y đã bị khống chế, chẳng khác gì một phàm nhân, bị hai tu sĩ lôi kéo liền hoảng sợ hét lớn: “Ngưu Hữu Đạo, chẳng lẽ các ngươi không muốn giết Ngưu Hữu Đạo sao?”
Hai đệ tử đang giữ lấy y lập tức nhìn về phía chưởng môn, ánh mắt dò hỏi.
Lông mày Tưởng Vạn Lâu nhíu lại, khẽ hất cằm: “Cứ chặt trước rồi nói sau!”
“Dừng tay! Dừng tay! Ta có chuyện muốn nói, ta có chuyện muốn nói...” Tân Cát Khuê cuống quít kêu to, nhưng vô ích, đối phương căn bản không thèm nghe bất kỳ lời giải thích nào của y.
Thực ra trước đó Ngưu Hữu Đạo đã nói với bên này quá nhiều rồi, lời nào mà không hợp tình hợp lý chứ, nhưng kết quả đều chả là cái quái gì.
Hai tu sĩ trái phải kéo tay y ra giơ kiếm lên chém xuống, hai cánh tay lập tức bị chém ngay tại chỗ, hai dòng máu tươi bắn ra.
“A!” Tân Cát Khuê hét thảm một tiếng, hai cánh tay bị giữ vừa bị chặt, cả người liền ngã ngay xuống đất, hai tay máu chảy ồ ạt, nằm trên mặt đất run rẩy.
Không chỉ chặt tay mà cả hai cánh tay của y cũng đều bị chặt xuống.
Tả Thừa Phong và Mễ Mãn nhìn nhau, đều biết Tưởng Vạn Lâu vừa phải chịu thiệt một bụng, nghẹn khuất trong đó, giờ có kẻ dâng tới cửa

để trút giận, dĩ nhiên Tưởng Vạn Lâu sẽ không bỏ qua, lấy lại chút thể diện để đẹp mặt với chúng đệ tử bên dưới.
Tưởng Vạn Lâu khẽ hất cằm ra hiệu, hai tên đệ tử ném cái tay cụt đi, cùng bước lên giúp Tân Cát Khuê cầm máu, muốn giết cũng không cần gấp gáp vào lúc này.
Đợi sắc mặt trắng bệch đau đớn không chịu nổi của Tân Cát Khuê dần bình thường lại, Tưởng Vạn Lâu lên tiếng nói: “Giết Ngưu Hữu Đạo sao? Người của Yến quốc chạy đến đây đòi giết người của Yến quốc, đúng là thú vị thật.”

Chương 1301: Đi, đi ngay

Chương 1301: Đi, đi ngay
“Nếu có lòng đàm phán, chắc hẳn các ngươi cũng sẽ không để ý đến hai cánh tay này đâu, nói đi, muốn nói cái gì? Tốt nhất nói thật, nếu không sẽ chặt tiếp đầu của ngươi.”
Tân Cát Khuê trong lòng bi phẫn vô hạn, trước đó Mạnh Tuyên có gọi mấy đệ tử tới, hỏi ai bằng lòng đi làm thuyết khách, mấy đệ tử này đều tranh nhau lập công, cuối cùng miệng lưỡi y lanh lợi nhất nên khiến Mạnh Tuyên hài lòng, được y chủ động giành đi. Ai ngờ còn chưa kịp thi triển tài ăn nói của mình để thuyết phục đã bị người ta chém hai cánh tay trước.
Hối hận! Hối hận không nên tới đây, công lao có lớn mấy cũng không thể bù đắp được hai cánh tay, Linh Kiếm sơn là người dùng kiếm, không có cánh tay tu vi cũng giảm đi nhiều, tiền đồ coi như xong, công lao lớn đến mấy cũng không thể bù lại được.
Việc đã đến nước này, hối hận vô dụng, đã nhận nhiệm vụ thì phải hoàn thành, nếu không tội này phải chịu uổng rồi, chỉ mong sau khi hoàn thành nhiệm vụ, xin sư phụ dẫn đại quân công phá Triệu quốc báo thù mối hận này.
Mặc dù vậy, y vẫn hỏi một câu: “Sao lại đối xử với ta như vậy?”
Thực ra y cũng biết đại khái nguyên nhân, chính là bởi vì biết nguyên nhân, mới cho rằng mình chắc chắn sẽ thuyết phục được, ai ngờ đối phương không thèm nghe nói gì đã tìm cớ trực tiếp ra tay.
Cũng chính vì vậy, y cảm thấy mình thật oan uổng.
Tưởng Vạn Lâu: “Chẳng vì sao cả.”
Tân Cát Khuê: “Chẳng lẽ chết mà còn không thể cầu chết được minh bạch sao?”

Tưởng Vạn Lâu sẽ không nói với y rằng do ông ta chịu thiệt bởi Ngưu Hữu Đạo nên mới trút giận lên y: “Ngươi là cái quái gì, ở đây không đến phiên ngươi nói nhảm, muốn chết ta có thể thành toàn ngươi!”
Tân Cát Khuê: “Là vì Ngưu Hữu Đạo đã chặt mất một tay của đệ tử ông nên trút giận lên ta?”
Tưởng Vạn Lâu lập tức thẹn quá hoá giận: “Xem ra ngươi thật đúng là chán sống rồi.”
Không đợi hai tu sĩ chém cánh tay y hành động, Tân Cát Khuê lập tức cướp lời nói: “Chẳng lẽ ông không muốn giết Ngưu Hữu Đạo để rửa hận sao? Ngưu Hữu Đạo giờ thân bị trọng thương, chỉ cần bên quân Yến có người phối hợp là sẽ có thể dễ dàng đẩy Ngưu Hữu Đạo vào chỗ chết, cơ hội tốt như vậy, chẳng lẽ chư vị muốn bỏ lỡ?”
Tưởng Vạn Lâu ừm một tiếng.
Đưa tay ngăn cản hai đệ tử định hành động: “Ngươi nói Linh Kiếm sơn ngươi nội ứng ngoại hợp với ta dồn Ngưu Hữu Đạo vào chỗ chết?”
Tân Cát Khuê: “Không chỉ là Linh Kiếm sơn ta, với tầm mắt của chưởng môn chắc biết rõ ba phái lớn của Yến quốc đều muốn diệt trừ Ngưu Hữu Đạo, chẳng qua chỉ do tình thế bất đắc dĩ nên mới buộc không động thủ với hắn.”
Tưởng Vạn Lâu: “Ngươi cho rằng ta sẽ tin vào mấy lời quỷ này của ngươi sao?”
Tả Thừa Phong ngồi một bên cũng đứng lên, lên tiếng nói: “Muốn dụ chúng ta bên này phái người đi ám sát, sau đó các ngươi lại một mẻ hốt gọn à?”
Tân Cát Khuê: “Các ngươi đi ám sát chỉ là làm bộ làm tịch thôi, chỉ cần phái người có tu vi vừa đủ, cho dù không cách nào đắc thủ thì cũng không khó thoát thân.”
Tả Thừa Phong: “Làm bộ một chút? Còn cho dù không thể đắc thủ? Vậy thì chúng ta còn cần thiết phải phái người đi mạo hiểm sao?”
Tân Cát Khuê: “Các ngươi chỉ cần chứng minh là các ngươi phái người đi ám sát Ngưu Hữu Đạo, cũng đủ gây ra rối loạn rồi, đến lúc đó trong quân Yến tự nhiên sẽ xuất hiện một nhóm đồng bọn của các người.”
Lời này vừa nói ra, ba người Tả, Tưởng, Mễ nhìn nhau, đại khái đã hiểu, ba phái lớn Yến quốc đang chuẩn bị đích thân động thủ làm thịt Ngưu

Hữu Đạo, lại không muốn gánh trách nhiệm, muốn bên Triệu quốc cõng tiếng xấu.
Mễ Mãn cũng chầm chậm đứng lên: “Ngươi ở trong tay chúng ta chính là nhân chứng, các ngươi không sợ chúng ta nói rõ chuyện này với Thương Triều Tông sao?”
Tân Cát Khuê vặn vẹo người quỳ lên, lại cố gắng chậm rãi đứng dậy: “Ta ở trên tay các ngươi cũng chẳng phải nhân chứng gì, chỉ có thể nói là ta không cẩn thận rơi vào tay các ngươi, ai mà không biết Triệu quốc đang nghĩ cách giải vây, đây chẳng qua chỉ là chiêu châm ngòi ly gián của các ngươi thôi, Thương Triều Tông có thể tùy tiện tin tưởng sao?”
“Cho dù hoài nghi, với thế cục hiện nay, chỉ cần ván đã đóng thuyền, Thương Triều Tông cũng chỉ có thể lựa chọn không tin. Nếu như hai cánh tay này của ta không bị chặt, có lẽ Thương Triều Tông còn có thể tin, không có hai cánh tay, haha, bắt được nhân chứng có giá trị lớn, bảo vệ còn không kịp, sao lại làm bị thương như vậy, ông cảm thấy có khả năng này sao?”
Tả Thừa Phong, Mễ Mãn đều lườm Tưởng Vạn Lâu một cái, hai gò má Tưởng Vạn Lâu giật giật, có vẻ như đang hoài nghi mình mạo muội chém hai cánh tay của đối phương có phải là đã làm sao điều gì không? Nhưng làm đã làm rồi, có hối hận cũng vô dụng.
Tả Thừa Phong nói: “Lá gan của ngươi cũng không nhỏ, chạy tới đây rồi mà miệng lưỡi còn linh hoạt như vậy, không sợ tới rồi không thể quay về à?”
Tân Cát Khuê: “Chỉ cần các ngươi muốn giết Ngưu Hữu Đạo, nhất định phải để cho ta trở về.”
“Nhất định phải?” Tả Thừa Phong ha ha nói: “Ở đâu ra nhất định phải? Chỉ cần ba phái lớn Yến quốc muốn giết Ngưu Hữu Đạo, ngươi cho rằng bọn hắn sẽ không nỡ hy sinh mình ngươi sao?”
Tân Cát Khuê: “Ta biết Ngưu Hữu Đạo bây giờ có vị trí gì trong quân Yến, ta biết tiếp cận từ lỗ hổng từ trên không nào sẽ không việc gì, ta chính là người dẫn đường, không nhìn thấy ta, cảnh vệ trên không sẽ không cho đi qua, các ngươi căn bản không thể nào tới gần. chỉ khi ta thoát hiểm, sau khi từ trên không trung nhảy xuống mới có thể chỉ cho các ngươi thấy được nơi ở của mục tiêu. Nếu ta không quay về, bên kia

của ta không thể lại cử người đi tìm chết. Nếu ta không thể quay về, dù các ngươi có phái người tới liên hệ, các ngươi cảm thấy bên ta còn tin vào thành ý của các ngươi không?”
...
Lều vải Ngưu Hữu Đạo ở đã bị trọng binh vây quanh, các loại hình khí giới như nỏ công thành, cung tiễn thủ đều luân phiên nhau giới bị trực ban, cả đám tu sĩ ngày đêm cảnh giác bốn phía, chưa được cho phép bất kỳ kẻ nào cũng không thể tùy tiện đến gần.
Những người được nhằm vào khá rõ ràng, người của ba phái lớn Yến quốc, không một ai được phép tới gần!
Thương Thục Thanh vẫn luôn canh giữ bên cạnh giường, phần lớn thời gian ánh mắt đều nhìn chằm chằm gương mặt đang ngủ say bất tỉnh kia của Ngưu Hữu Đạo, lúc có chuyện, nam nhân này chưa từng khiến nàng phải thất vọng.
Trong đầu nàng vẫn luôn hồi tưởng lại từng hình ảnh từ lúc hai người quen biết cho tới nay, lúc thất thần, không biết có phải do ảo giác của nàng không, Ngưu Hữu Đạo hình như đã tỉnh lại, hình như đang mỉm cười nhìn nàng, nàng cũng cười.
“Quận chúa.” Ngưu Hữu Đạo gọi nàng.
Thương Thục Thanh đột nhiên hoàn toàn bừng tỉnh mới phát hiện ra không phải là ảo giác mà là đã tỉnh thật, hơi sợ hãi kêu lên: “Đạo gia!”
Quản Phương Nghi, Vân Cơ và Vu Chiếu Hành đang ngồi khoanh chân tĩnh tọa trong trướng đều đột nhiên mở mắt nhìn, thấy Ngưu Hữu Đạo tỉnh lại cũng lần lượt đứng dậy, bước nhanh tới.
Vân Cơ và Vu Chiếu Hành là Quản Phương Nghi nhờ họ lưu lại, giờ bà ta cần thực lực của bọn họ để đề phòng những nguy hiểm không thể báo trước nhằm vào Ngưu Hữu Đạo.
“Đạo gia, người tỉnh rồi, cảm thấy thế này?” Quản Phương Nghi mừng rỡ hỏi.
Ngưu Hữu Đạo khẽ chống tay, định ngồi dậy, vết thương bị kéo làm gương mặt hắn lộ vẻ đau đớn.
Quản Phương Nghi và Thương Thục Thanh định đỡ hắn nằm xuống, Ngưu Hữu Đạo lại lắc đầu, hai người đành phải dìu hắn ngồi dậy.

Ngưu Hữu Đạo ngồi xếp bằng điều chỉnh khí tức, chậm rãi thở ra một hơi xong, nhìn xung quanh phát hiện mình vẫn còn đang ở trong đại trướng quân doanh, trầm giọng nói: “Sao vẫn còn ở đây?”
Mấy người nhìn nhau, bệnh hồ đồ rồi hay sao?
Quản Phương Nghi hỏi: “Không ở nơi này thì ở đâu?”
Ngưu Hữu Đạo hơi trầm mặc, từ từ hồi thần, nhớ lại tình hình lúc đó, hắn rất nhạy cảm với nguy cơ tới gần mình, nhớ lại khi đó trong giây phút tỉnh táo ngắn ngủi hắn đã cảm nhận được nguy hiểm từ chỗ Long Hưu nên đã nhắc nhở Quản Phương Nghi, không ngờ vẫn chưa rời đi mà còn ở lại đây liền buông tiếng thở dài nói: “Cũng không thể trách các ngươi, là ta trước đó đầu óc không tỉnh táo. Nơi này không thể ở đâu, đi thôi!”

Chương 1302: Khó lòng phòng bị (1)

Chương 1302: Khó lòng phòng bị (1)
Đi? Thương Thục Thanh vội nói: “Ca đã phái trọng binh mang theo trọng trang vây quanh đây bảo vệ, sẽ không có gì nguy hiểm đâu.”
“Thật sự có tâm hại ngươi thì dù người có ở ngay dưới mí mắt cũng vậy, ta lại hành động không tiện, vẫn sẽ có cách... trọng binh trọng trang bảo vệ nơi này?” Ngưu Hữu Đạo sửng sốt một chút, lại tiếp tục hỏi những người khác: “Chuyện gì xảy ra?”
“Haizz, vương gia và Mông soái cũng là người có tình, đã trực tiếp chống lại người của ba phái lớn...” Quản Phương Nghi kể lại tình hình các tướng sĩ gầm lên như núi kêu biển gầm.
Ai ngờ Ngưu Hữu Đạo nghe xong bỗng nhiên híp mắt, mắt vừa mở ra, không hói hai lời, thẳng thắn nói: “Đi, đi ngay lập tức.” Dứt lời tiện tay sờ sờ bảo kiếm bên cạnh.
Sờ thấy kiếm lại sững sờ, lật lại nhìn, rút một đoạn kiếm ra, trên thân kiếm bốn chữ “Bích huyết đan tâm” vẫn như cũ.
Hắn mắt nhìn Vân Cơ, Vân Cơ khẽ gật đầu: “Đã tìm về lại cho ngươi đấy.”
Ngưu Hữu Đạo đặt chân đứng lên: “Đừng kinh động đến ai, phiền Vân Cơ đưa chúng ta độn thổ rời đi. Sau khi chúng ta rời đi, quận chúa thông báo với vương gia một tiếng, cũng giúp ta thông báo với đám Công Tôn Bố mau chóng rút lui, bảo đám Tư Đồ Diệu mau chóng đưa nhân mã trở về Kim châu....”
Thương Thục Thanh muốn nói lại thôi, gặp nhau còn chưa nói được gì, không dễ dàng gì mới chờ được người ta tỉnh dậy, kết quả vị này thân thể còn chưa khỏe lại đã muốn đi, còn bảo nàng đi nhắn lời, dĩ nhiên là không có ý định mang nàng đi, điều này khiến trong lòng nàng hơi sốt ruột.

“Đạo gia, ta đi cùng người.” Thương Thục Thanh thử đánh tiếng, uyển chuyển từ chối sắp xếp của Ngưu Hữu Đạo.
Trong mắt người khác thì đây chẳng là gì, nhưng nàng đã thực sự lấy hết dũng khí mới có thể nói ra những lời này.
Ngưu Hữu Đạo lại nói với nàng: “Quận chúa yên tâm, cô không phải mục tiêu của một số người nào đó, cô ở lại đây sẽ không sao. Ta đi, vương gia mới an toàn, chỉ khi ta còn chưa rơi vào tay bọn hắn, bọn hắn mới không dám hành động thiếu suy nghĩ với vương gia.”
Những lời này là sự thật, với sức ảnh hưởng của hắn đối với nhân mã Thương hệ, chỉ giết mình Thương Triều Tông cũng vô ích, hắn có thể tùy tiện nâng đỡ Thương Triều Tông thứ hai tới dẫn đầu, cũng chỉ có thể dựa vào nhân mã Thương hệ mới có thể khiến Yến quốc đại loạn, chỉ cần hắn còn, ba phái lớn mới không dám hành động thiếu suy nghĩ.
Đạo lý Thương Thục Thanh cũng hiểu, nhưng vẫn muốn nói lại thôi, tuy nhiên đối mặt với câu từ chối của hắn, nàng thực sự không có dũng khí mở miệng cự tuyệt lần thứ hai, cũng tự ti mặc cảm.
Muốn hỏi cái này liên quan gì tới tự ti mặc cảm chứ? Vì nàng sẽ đặt tay lên ngực tự hỏi, không nhìn thử xem mình xấu xí chừng nào, có tư cách gì mà tùy hứng chứ?
Thân là nữ nhân, Quản Phương Nghi có thể cảm nhận được tâm tư của nữ nhân, nhìn nha đầu Thương Thục Thanh bà ta thực sự cảm thấy đau lòng thay nàng, muốn nói giúp nàng hai câu, nhưng giờ không phải lúc bình thường, thấy bộ dạng của Ngưu Hữu Đạo rất nghiêm túc, không biết có phải đã có tính toán gì không, muốn nói giúp nhưng lời lại không thể nói ra khỏi miệng.
Kết quả, Vân Cơ một lần nữa độn thổ, mang theo Ngưu Hữu Đạo, Quản Phương Nghi cùng Vu Chiếu Hành rời đi trước.
Dưới mặt đất, một quả cầu tiến lên trong không gian, Ngưu Hữu Đạo đỡ một tay Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Đạo gia, có phải người nghi ngờ ba phái lớn muốn động tới người?”
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Vương gia không nên trở mặt với ba phái lớn trước mặt mọi người, đã làm cho ba phái lớn chẳng cách nào xuống đài được rồi.”

Quản Phương Nghi nghi ngờ: “Đại chiến trước mắt, ba phái lớn dám gây chuyện vào lúc này sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Mặc kệ bọn hắn có dám hay không? Giờ ta đang hành động bất tiện, như vậy sẽ có nguy hiểm rất lớn, chẳng lẽ không nên trốn đi trước sao?”
Hắn nói như vậy, Quản Phương Nghi còn có thể nói cái gì, lại hỏi: “Đi đâu?”
Ngưu Hữu Đạo: “Tử Kim động!”
Tử Kim động? Ba người Quản, Vân, Vu cùng nhìn sang, mặt mày đầy kinh ngạc.
Ngưu Hữu Đạo giải thích sơ: “Đã trở mặt với ba phái lớn, hành vi tính sổ của đối phương đã lửa sém lông mày, chẳng qua bị chiến sự tạm thời đè ép lại mà thôi, bây giờ đi đâu cũng không thích hợp, chỉ có đi Tử Kim động, cũng chỉ có nội bộ ba phái mới có thể tự cản tay lẫn nhau.”
Đối mặt với chuyện gia nhập Tử Kim động, dù hắn đã sớm đưa ra quyết định nhưng ít nhiều vẫn có tâm tư đứng nhìn, muốn xem thêm thái độ Tử Kim động, ai ngờ Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh đột nhiên hiệu lệnh thiên quân vạn mã cứng rắn chống lại Long Hưu, bức cho hắn không còn đường lui.
Hắn cũng không có ý trách Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh, biết hai người cũng vì bảo vệ hắn mới làm ra hành động hơi thiếu ổn thỏa, có vẻ hơi kích động này.
Hắn chỉ tiếc và cảm khái hai người Thương, Mông có qua có lại. không nghi ngờ gì nữa, lần này thế lực Thương hệ đã quyết định hoàn toàn đứng về phía hắn, không có đường lùi, sau này chỉ có thể cùng chung hoạn nạn với hắn.
Giờ hắn đến Tử Kim động là để tránh nguy hiểm cho mình, cũng là để bảo vệ hai người Thương, Mông.
Đầu tiên hắn phải giàn xếp với Tử Kim động, để Tử Kim động kiên quyết tương trợ, mượn tay Tử Kim động áp chế những bàn tay đen đang đưa về phía hai người Thương, Mông.
...
Cung Lâm Sách hơi lo lắng, đi qua đi lại trong lều mình, cũng không biết có nên âm thầm truyền tin báo động cho Ngưu Hữu Đạo không.

Cho dù là ông ta giờ có muốn truyền tin cho Ngưu Hữu Đạo cũng không dễ dàng gì.
Chỗ ở của Ngưu Hữu Đạo không cho phép bất kỳ ai trong ba phái lớn đến gần, phòng ba phái lớn như phòng trộm.
Còn ông ta thì không tiện gây ra động tĩnh gì khiến Long Hưu và Mạnh Tuyên phát hiện, lúc này cho dù thế nào cũng không thể lén tiếp xúc với bên Ngưu Hữu Đạo dễ khiến hai nhà kia hoài nghi, bao gồm cả trực tiếp tiếp xúc với bên Thương Triều Tông.
Không còn cách nào khác, ông ta đành phải cho người động chân động tay trong tình báo quân tình của Thương Triều Tông, hy vọng sau khi Thương Triều Tông thấy có thể ịp thời nhắc nhở Ngưu Hữu Đạo.
“Chưởng môn.” Ngoài trướng đệ tử chợt vén lều lên thông báo, nói Long Hưu và Mạnh Tuyên tới.
Cung Lâm Sách ra hiệu cho hai người tiến vào.
Hai người Long, Mạnh đi vào, cũng không có chuyện gì khác, vẫn là thương nghị việc động thủ với Ngưu Hữu Đạo, cân đối xem lúc xảy ra chuyện ba phái cần phái hợp liên thủ như thế nào...
Mật tín báo động, Thương Triều Tông cùng Mông Sơn Minh đã thấy, trong thư chỉ nói có người muốn động thủ với Ngưu Hữu Đạo, nói khó lòng phòng bị, để bên này bí mật đưa Ngưu Hữu Đạo hôn mê rời đi, sau đó nếu ba phái lớn truy vấn người đi đâu rồi thì nói hôm qua Ngưu Hữu Đạo đã đi rồi.
Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh vô cùng kinh ngạc, đang gặp nhau để bàn bạc việc này.
Thư này tới không rõ ràng, không nói cụ thể sẽ có chuyện gì xảy ra, cũng không nói động thủ như thế nào, càng không biết là ai đưa tới.
Bí mật chuyển Ngưu Hữu Đạo đi? ngay cả Mông Sơn Minh trong lòng cũng lo nghĩ: “Vương gia, có phải là kế sách nghi binh, muốn gạt Đạo gia ra ngoài, sau đó tiện ra tay hơn?”
Đúng vậy! Sắc mặt Thương Triều Tông ngưng trọng, không tránh được lo lắng giống như vậy.
Nhưng bốn chữ “khó lòng phòng bị” quả thực khiến lòng người bất an, ở đây còn ai dám động thủ với Ngưu Hữu Đạo? Ngoại trừ ba phái lớn không còn ai khác.

Trong thời khắc do dự khó quyết, Thương Thục Thanh tiến vào, không thấy ai khác, tiến lên hành kiến lễ.
Thương Triều Tông hỏi: “Thanh nhi, Đạo gia hồi phục thế nào rồi?”
Thương Thục Thanh sắc mặt gượng ép nói: “Đạo gia đã tỉnh.”
“Ồ!” Thương Triều Tông mừng rỡ, nhìn sang Mông Sơn Minh cũng đang vui mừng, trong lúc do dự không quyết, Đạo gia lại tỉnh lại, như vậy có thể mời Đạo gia tự định đoạt.
“Vương gia, vừa vặn đi thăm Đạo gia một chút.” Mông Sơn Minh mời.
Thương Triều Tông khẽ gật đầu, hai người đang định đi, Thương Thục Thanh gọi hai người lại: “Ca, Mông bá bá, không cần đi, Đạo gia đã đi rồi.”

Chương 1303: Khó lòng phòng bị (2)

Chương 1303: Khó lòng phòng bị (2)
“Đi rồi?” Hai người kinh ngạc, trăm miệng một lời.
Thương Thục Thanh gật đầu: “Đạo gia không cho kinh động bất kỳ ai khác, bảo muội đợi sau khi bọn hắn đi thì thông báo với ca một tiếng...”
Nàng báo lại kỹ càng những lời nhắn nhủ của Ngưu Hữu Đạo.
Phải tránh nguy hiểm? Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh hai mặt nhìn nhau, từ tình hình Thương Thục Thanh kể lại xem ra sau khi Ngưu Hữu Đạo trở về, vừa tỉnh lại đã ý thức được nguy hiểm, có điều lúc đó tinh lực không ổn nên lại rơi vào hôn mê, chưa kịp bàn giao với bên dưới thôi, nếu không đã chạy từ lâu rồi.
Lại nhớ tới bức thư âm thầm cảnh báo kia, phản ứng của Đạo gia đã ấn chứng sự hoài nghi với phong mật tín kia, Đạo gia cũng đã rời đi trước khi có được tin tức rồi. Thương Triều Tông thở dài: “Đạo gia quả thật không phải người thường, phản ứng thật nhanh.”
Mông Sơn Minh vuốt râu gật đầu: “Đạo gia lăn lộn trong sóng gió, nếu không có năng lực phát hiện nguy hiểm tương đương thì đã không sống được tới bây giờ rồi.”
...
“Tư Đồ chưởng môn, các ngươi đang đi đâu?”
Một đoàn người của Vạn Động Thiên phủ không ít, sau khi nhận được chỉ thị bí mật của Ngưu Hữu Đạo, lập tức cũng khó khăn lặng lẽ rời đi, đệ tử trong môn vừa hành động liền dẫn tới cảnh giác của ba phái lớn Yến quốc, nhóm cuối cùng đã bị chặn lại.
Chưởng môn ba phái lớn nghe tin chạy tới, truy cứu đến cùng. Ba người đứng trên cao nhìn xuống, Long Hưu lên tiếng.
Tư Đồ Diệu ngẩng đầu hỏi: “Vừa nhận được tin, đệ tử trong môn làm bậy gây ra chút chuyện bên nhân mã Kim châu, đại chiến sắp xảy ra, ta

phải đi xử lý.” Nói xong chỉ đệ tử ba phái đang chặn trước mặt, chất vấn: “Long chưởng môn cản chúng ta là có ý gì, chẳng lẽ chúng ta không được đi?”
Long Hưu vui vẻ cười haha nói: “Tư Đồ chưởng môn lo lắng quá, đại chiến sắp đến, bất kỳ người nào ra vào cũng cần phải cẩn thận tra hỏi, đây là lẽ thường, mong rằng đừng để trong lòng.”
Tư Đồ Diệu: “Không biết còn cần phải tra hỏi gì nữa?”
Mạnh Tuyên đứng bên cạnh Long Hưu nhỏ giọng lầm bầm: “Đi cũng được, sau này xảy ra chuyện cũng bớt chút lực cản, bớt chút phiền phức, người của chúng ta càng khó bại lộ.”
Long Hưu và Cung Lâm Sách nghe vậy hơi nghiêng đầu nhìn về phía lều vải Ngưu Hữu Đạo đang ở, đại quân vẫn bao vây lớp lớp, phòng bị chật như nêm cối.
“Tư Đồ chưởng môn nói quá lời, người một nhà còn có gì mà không yên lòng. Nếu có chuyện quan trọng vậy thì mau chóng đi xử lý đi, đại chiến sắp đến, tuyệt đối không nên làm trễ nải chiến sự.” Long Hưu nói rồi phất tay, người cản đường lập tức tránh ra.
Tư Đồ Diệu chắp tay nói: “Cáo từ!”
“Không tiễn!” Long Hưu khẽ gật đầu.
Tư Đồ Diệu nói với đệ tử tùy hành, nhanh chóng đi xuyên qua quân doanh rời đi...
Chạng vạng tối, hai con phi cầm cỡ lớn né tránh quân đội phòng ngự trên không của quân Yến, vòng một vòng lớn quanh trọng địa quân Yến, đây là mấy Thái thượng trưởng lão ba phái lớn Triệu quốc phái tới, trong đó có cả Tân Cát Khuê thiếu đi hai cánh tay.
Chính vì có Tân Cát Khuê, những kẻ tuần tra trên bầu trời đại quân của ba phái lớn Yến quốc mới có thể cho đi.
Sau khi quan sát tình hình bên dưới, chú ý thấy tín hiệu cờ cắm không có gì khác thường chứng tỏ có thể làm theo kế hoạch, Tân Cát Khuê quay đầu thì thầm thương lượng với mấy vị khách đến từ Triệu quốc. Sau đó Tân Cát Khuê thả người nhảy xuống từ phi cầm cỡ lớn, từ không trung bay ngược xuống dưới, sau khi thoát thân trong quá trình bay xuống còn chỉ dẫn cho mấy vị khách vị trí của lều vải Ngưu Hữu Đạo ở, còn mình thì lướt sang một vị trí khác.

Mấy người tới từ Triệu quốc nhìn nhau, ba Thái thượng trưởng lão cùng thả người nhảy xuống, lao thẳng tới địa điểm mục tiêu, người khống chế phi cầm mau chóng cưỡi phi cầm trốn đi xa giữa bầu trời.
“Giết...”
Tiếng la giết, tiếng đánh nhau ầm ầm bỗng nhiên vang lên.
Động tĩnh vừa xảy ra, Thương Triều Tông chạy ra khỏi trướng đầu tiên, sau đó Mông Sơn Minh nhanh chóng được đẩy ra, còn cả Thương Thục Thanh.
Cả đám tu sĩ chạy tới bảo vệ ba người trước tiên, ba người được bảo vệ nghiêm mật nhìn chằm chằm nơi vừa xảy ra biến cố, chính là nơi Ngưu Hữu Đạo đặt chân, nhân mã bảo vệ giờ đang rối loạn.
Sắc mặt Thương Triều Tông xanh xám, Mông Sơn Minh mặt không đổi sắc, Thương Thục Thanh thì hãi hùng khiếp vía, ý thức được quả nhiên không may đã bị Đạo gia nói đúng, thực sự là đi kịp thời, nếu chậm thì không thể nào tưởng tượng được.
Mạnh Tuyên lách ra ngoài trướng thấy Tân Cát Khuê trở về phục mệnh, giật nảy cả mình: “Hai tay ngươi đã xảy ra chuyện gì?”
Tân Cát Khuê sắc mặt vẫn trắng bệch, lộ vẻ đau đớn: “Vì Ngưu Hữu Đạo chặt tay đệ tử của Tưởng Vạn Lâu, con và tới, Tưởng Vạn Lâu không nói lời nào đã chặt đứt hai cánh tay của đệ tử...” Y kể lại đại khái tình hình.
Y còn tưởng sư phụ sẽ nói vài lời an ủi, nhưng Mạnh Tuyên không nói nhiều, ánh mắt đã bị chỗ đánh nhau hấp dẫn, Tân Cát Khuê cũng chẳng biết sư phụ có nghe thấy mình nói gì không, trong lòng vô cùng đau đớn, ngậm miệng lại.
Thích khách đột nhiên từ trên trời giáng xuống, lại ở trên không không có tu sĩ nào phòng ngự, lều vải Ngưu Hữu Đạo ở dường như bị thích khách từ trên không nhảy xuống trực tiếp tập kích.
Ba lão già đánh vào trong trướng thì giật nảy cả mình, trong trướng làm gì có Ngưu Hữu Đạo? Căn bản cũng không có bóng người!
Bị lừa rồi! Đây là suy nghĩ chung của ba người lúc này, còn đại quân phòng ngự thì đã đánh vào, ba người lập tức cùng chém giết với đại quân phòng ngự.

Trong lúc chính giữa nở hoa, ở ngay miệng quân phòng ngự của đại quân ngoài trướng đang rối loại không biết xuất hiện từ đâu ra một đám người áo đen bịt mặt, tham gia vào trận chém giết.
Thái thượng trưởng lão của ba phái lớn Triệu quốc thấy tình thế này liền mau chóng rời đi, cũng không có ý định ở lâu, lần này đến vốn chỉ để làm bộ nên nhanh chóng bay lên không trung.
Với tu vi của bọn hắn, vừa bay lên trời đã không có sức mạnh tương ứng nào có thể ngăn cản bọn hắn trên không trung.
Mặc dù đã nhanh chóng thoát thân, nhưng quay đầu nhìn chỗ vẫn còn đang chém giết kia, ba người hơi mơ hồ, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.
Ba phái lớn của Yến quốc dường như vẫn làm theo kế hoạch đã hẹn trước, nhưng trong trướng kia căn bản không hề có bóng dáng Ngưu Hữu Đạo, cũng không thật sự điều ai đuổi theo ngăn cản bọn hắn, ba người không biết rốt cuộc ba phái lớn Yến quốc đang làm trò quỷ gì.
Long Hưu, Cung Lâm Sách, Mạnh Tuyên cùng nhanh chóng chạy đến bên cạnh Thương Triều Tông, Mạnh Tuyên khua tay nói: “Mau, hộ tống vương gia tránh đi trước!”
Cả đám tu sĩ lập tức định chen chúc đưa Thương Triều Tông né tránh khỏi nguy hiểm có thể xảy ra, Thương Triều Tông giơ tay lên nói: “Không cần!”
Chẳng những không rút lui, nhìn thấy đại quân bốn phía nhanh chóng bao vây tiếp viện, phóng tới chém giết thì quay sang nói với quan truyền lệnh: “Truyền lệnh đại quân dừng tấn công, chiến sĩ đang chém giết rút lui ngay ra sau, để thích khách làm gì thì làm, không cần phải để ý đến!”
“Rõ!” Quan truyền lệnh mau chóng chạy đi truyền lệnh.
Chưởng môn ba phái lớn hai mặt nhìn nhau, Cung Lâm Sách ở bên lông mày giật giật, hiểu ra gì đó, trong lòng khẽ thở phào.
Mạnh Tuyên không kìm được hỏi: “Ngưu Hữu Đạo gặp nạn, vương gia vì sao thấy chết không cứu?”
Thương Triều Tông: “Các tướng sĩ đánh tiếp chỉ hi sinh vô ích, không phải tu sĩ các phái đã tiến đến vây quét thích khách sao?”
Đại quân tuân lệnh rút lui khỏi nơi chém giết, lều vải Ngưu Hữu Đạo ở đã bị hủy tan tành, tu sĩ ba phái cùng đám thích khách áo đen che mặt

đánh rất ra hình ra dạng.
Tu sĩ ba phái lớn trước đó không có cơ hội tiếp cận giờ đã có cơ hội, không tiếp cận cũng không được, bọn hắn tới là để cứu người giết địch.
Trận chém giết không kiên trì được lâu, đám thích khách che mặt áo đen rất nhanh chóng rút lui khỏi hiện trường, có quân lệnh của Thương Triều Tông, không ai ngăn cản, bỏ mặc đám thích khách rời đi, chỉ có tu sĩ các phái chạy theo truy sát.

Chương 1304: Làm tròn lời hứa

Chương 1304: Làm tròn lời hứa
Sau đó Thương Triều Tông chạy đến hiện trường chém giết, nhìn thi thể những tướng sĩ ngã dưới đất, chân giẫm trên hiện trường đầy nước máu kiểm tra, cơ bắp trên hai gò má giật giật, đột nhiên quay phắt đầu nhìn về phía chưởng môn ba phái lớn, trầm giọng nói: “Thích khách từ trên trời giáng xuống, xuyên thẳng đến khu vực trung tâm của đại quân, lẽ nào chư vị pháp sư sắp xếp phòng ngự trên không cho đại quân ta là bằng thừa sao? Nếu cứ tiếp tục thế này, theo bản vương thấy, trận này không cần thiết phải đánh nữa!”
Mạnh Tuyên nói: “Việc này nhất định sẽ điều tra rõ rang chân tướng cho vương gia một công đạo!” Miệng thì đáp nhưng ánh mắt đang tìm kiếm xung quanh xem có thể tìm được thi thể Ngưu Hữu Đạo không.
Không tìm được, đừng nói Ngưu Hữu Đạo, thi thể của những người bên cạnh Ngưu Hữu Đạo kia cũng không tìm được.
Mãi không thấy đám Vu Chiếu Hành bên cạnh Ngưu Hữu Đạo ra tay, bọn Mạnh Tuyên đã thầm cảm thấy không ổn rồi.
Đợi một lát, có một tu sĩ chạy tới, khẽ bẩm báo với ba vị chưởng môn; “Sau khi chúng ta đánh vào trong trướng không hề nhìn thấy bóng dáng của Ngưu Hữu Đạo, lều vải này ngoài “thích khách” đào tẩu căn bản không có bóng dáng người khác. Có thể kết luận, Ngưu Hữu Đạo căn bản không ở nơi này.”
Không ở đây? ba chưởng môn vừa nghe thấy liền giật mình, Cung Lâm Sách đột nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm Thương Triều Tông quát: “Vương gia, đệ tử ba phái chúng ta chạy tới cứu người, trong trướng trống không, Ngưu Hữu Đạo căn bản không ở đây, đã có chuyện gì xảy ra?”

Thương Triều Tông từ từ nói: “Đúng là trống không. Hôm qua Đạo gia đã tỉnh lại, sau khi tỉnh lại liền lập tức rời đi. cũng may là đi, nếu không e là hậu quả không thể tưởng tượng nổi.”
Chạy? Sắc mặt Long Hưu và Mạnh Tuyên lập tức trở nên khó coi.
Cung Lâm Sách nghiêm nghị nói: “Nếu người đã đi, vì sao đại quân còn phải giả vờ làm vẻ bảo hộ nơi này?”
Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn lên tiếng: “Đây là ý của lão phu, chẳng lẽ có gì không ổn sao?”
Xảy ra chuyện, đầu tiên ông gánh trách nhiệm trước, lỡ như có gì bất trắc không để chuyện rơi lên đầu Thương Triều Tông.
Cung Lâm Sách nổi giận, chỉ về thi thể trên mặt đất nói: “Ý Mông soái là muốn nhìn thấy các tướng sĩ chết uổng sao?”
Mông Sơn Minh: “Đạo gia có sức ảnh hưởng rất lớn đến quân tâm Nam châu, bố trí như vậy là để chứng minh Đạo gia vẫn còn ở đây, là để ổn định quân tâm, làm vậy có gì không ổn, chỉ không ngờ lại có thích khách đến, hơn nữa thích khách còn tìm được chính xác vị trí của Đạo gia, theo lão phu thấy, trong chuyện này chắc chắn có gì kỳ lạ.”
Mạnh Tuyên nói tiếp: “Cho dù không có gì kỳ lạ, người ngoài nhìn cũng tưởng lầm cũng có gì kỳ lạ. Ta thấy thích khách không phải đến về Ngưu Hữu Đạo, mà đến vì vương gia. Nơi này trọng binh trọng trang vây quanh, cho dù ai nhìn cũng tưởng là chỗ trung tâm của quân Yến.”
Hai bên kéo qua kéo lại, cuối cùng chẳng đưa ra được kết quả gì, trong tình huống Ngưu Hữu Đạo chưa chết, bên Thương Triều Tông này không thể hoàn toàn trở mặt.
Còn bên ba phái lớn truy sát thích khách, vậy mà ngay cả một tên thích khách cũng chẳng bắt được.
Sau đó theo hình dung của tướng sĩ hiện trường, điều tra ra thích khách là người bên Triệu quốc.
Còn ba phái lớn cũng có cái để bàn giao, nói cái gì mà hai con phi cầm cỡ lớn do bị bên Triệu quốc ép buộc nên mới bị thích khách nhân cơ hội mò tới trung tâm quân Yến, lên qán quân Triệu vì muốn giải vây mà không tiếc thủ đoạn, phải cẩn thận Triệu quốc châm ngòi ly gián.
Nếu không có Ngưu Hữu Đạo trước đó nhắc nhở, cộng thêm mật tín không rõ lai lịch nhắc nhở, bên Thương Triều Tông còn không biết rõ

thật giả có thể tin vào những lời này.
Bây giờ hai bên dù trong lòng đều biết rõ, nhưng chẳng ai xé rách lớp giấy mỏng chính giữa kia ra.
Đối với ba phái lớn Yến quốc mà nói, lại để Ngưu Hữu Đạo chạy thoát, chạy thế nào không cần đoán nhiều, có thể tránh thoát tai mắt bên này thoát thân hẳn là nhờ thuật độn thổ của Vân Cơ.
Cấu kết ngoại địch, tỉ mỉ bày ra một vụ mưu sát, không đạt được hiệu quả gì, ngược lại còn khiến bên Thương Triều Tông càng không tin tưởng bên này, tâm trạng của Long Hưu, Cung Lâm Sách và Mạnh Tuyên dường như rất không tốt.
Cầu kiến sư phụ, sư phụ chỉ bỏ lại một câu “Dưỡng thương cho tốt”, Tân Cát Khuê tâm trạng mất mát ra khỏi trướng của sư phụ.
Vậy mà lại thất thủ! trong màn đêm mượn ánh lửa cách đó không xa nhìn cánh tay cụt của mình, trong lòng Tân Cát Khuê ngũ vị tạp trần.
Chuyện không thành thì không thể bàn đến công lao gì, chuyện mất mặt ai cũng không muốn nói thêm, y biết công lao kia của mình coi như mất trắng rồi...
Nơi đất lành chim đậu, Tú Mỹ Sơn Xuyên giống như tiên cảnh, Tử Kim động!
Nghiêm Lập trong lòng mang theo hoài nghi xuống núi, đệ tử bên dưới báo, ngoài sơn môn có bằng hữu cũ của ông ta đến chơi.
Người tới chưa lộ thân phận của mình, chỉ đưa một phong thư bảo chuyển cho ông ta, nói sau khi ông ta xem xong thư tự nhiên sẽ biết là ai.
Nghiêm Lập đọc xong thư cũng không dám xác định người tới là ai, nội dung trên thư chỉ là ngày tháng đại khái, nói nếu không nghe theo khuyến cáo của ông sau này sẽ hối hận.
Cái thứ lộn xộn gì đây?
Chiếu theo ngày tháng trên thư, đó là lúc ông ta đã tiến vào bí cảnh Thiên Đô, lúc vừa mới vào bí cảnh Thiên Đô không bao lâu.
Khi đó hình như cũng chưa từng khuyến cáo ai, thân phận địa vị của ông ta không việc gì sẽ không tùy tiện khuyến cáo một ai, nếu nói có từng khuyến cáo ai, mà đối phương lại không nghe theo khuyến cáo của mình

hình như chỉ có Ngưu Hữu Đạo, khuyên Ngưu Hữu Đạo ứng phó qua loa với cbp của Linh Kiếm sơn, kết quả Ngưu Hữu Đạo không đồng ý. Chẳng lẽ là Ngưu Hữu Đạo tới? Nhưng căn cứ tin tức của tiền tuyến, Ngưu Hữu Đạo không phải trọng thương hôn mê trong đại quân ở tiền tuyến sao?

Trong lòng mang theo nghi ngờ này, Nghiêm Lập vội vàng chạy đến bên ngoài sơn môn thì thấy mấy người rõ ràng đã dịch dung đang đứng chờ ngoài sơn môn.

Trong lòng Nghiêm Lập cảnh giác, chậm rãi ra sơn môn hỏi: “Không biết là vị nào đưa thư cho Nghiêm mỗ?”

Một người trong đó chắp tay cười nói: “Nghiêm trưởng lão thật đúng là dễ quên, đã lâu không gặp, Nghiêm trưởng lão vẫn khỏe chứ?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, lông mày Nghiêm Lập dựng lên, lại nhìn hình thể của đối phương cộng thêm đối phương đang ra sức lắc lư thanh bảo kiếm bên hông cho ông ta nhìn, không phải Ngưu Hữu Đạo thì còn có thể là ai nữa?

Đang định mừng rỡ cười to, đã thấy Ngưu Hữu Đạo thấp giọng ra hiệu, ông ta lập tức thu lại nụ cười, hạ thấp giọng nói: “Lão đệ, nghe nói bị thọng thương ở tiền tuyến, sao lại tới đây?”

Ngưu Hữu Đạo: “Tại sao lại tới đây, sau này Nghiêm trưởng lão hỏi Cung chưởng môn tự nhiên sẽ biết.”

Nghiêm Lập: “Ngươi đột nhiên chạy tới đây, hẳn là tìm ta có việc?”

Ngưu Hữu Đạo: “Còn có thể có chuyện gì, lần này đến đây, là đến làm tròn lời hứa, chuyện ta đồng ý gia nhập Tử Kim động, hẳn Tử Kim động đã quên rồi?”

“A?” Nghiêm Lập giật mình kinh ngạc nói: “Bây giờ? Lão đệ, ngươi không nói đùa chứ? Bây giờ ngươi gia nhập, một khi tin tức truyền ra, hai nhà khác sẽ ồn ào lên, tiền tuyến có cần phải đánh trận nữa không?”

Ngưu Hữu Đạo: “Cho nên ta mới dịch dung đến đây, Tử Kim động là nơi lớn như thế nào, không đến nỗi ngay cả chỗ ẩn thân nhỏ bé cũng không kiếm được cho ta sao? Chỉ cần Tử Kim động giữ nghiêm bí mật, người ngoài sẽ không biết.”

“Không phải...” Nghiêm Lập cẩn thận nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói: “Lão đệ, chiến sự đã sắp đến giai đoạn cuối rồi, hà tất phải nóng vội nhất

thời? không cần thiết phải nguy hiểm như vậy!”
Ngưu Hữu Đạo: “Haha, thú vị, ta còn sợ Tử Kim động lo ta không tuân thủ lời hứa, lo ta qua cầu rút ván, cho nên mới chạy đến trước khi kết thúc chiến sự, ta chỉ muốn cho thấy thành ý của ta, ta đã chủ động dâng mình lên tận của làm con tin trong tay Tử Kim động, các người lại không nhận. Nghiêm trưởng lão, trước tiên chúng ta nên nói cho rõ ràng, không phải là ta không tuân thủ lời hứa, mà là các ông đuổi ta đi. Đã không chào đón, vậy bọn ta cáo từ trước.” Chắp tay bái biệt.

Chương 1305: Sợ là không kịp (1)

Chương 1305: Sợ là không kịp (1)
Thật sự nói đi là đi, không hề có chút do dự, dứt lời liền xoay người rời đi.
Lời này nghe có vẻ không bình thường lắm, Nghiêm Lập sốt ruột, vội vàng đưa tay giữ cánh tay hắn lại: “Đừng vội đi! Lão đệ, đến đã đến rồi, lên núi nghỉ ngơi trước đã, để ta được làm chủ nhà tận tình, tránh sau này lại nói ta không hiểu nhân tình.”
“Lên núi thì lên núi, đừng rề rà, ta không muốn để cho người phát hiện mới dịch dung, hành động của ông thế này khiến người ta nghi ngờ đấy...”
Hai người cứ đứng rì rầm như vậy lên núi, đám Quản Phương Nghi đi theo phía sau, trên đường Ngưu Hữu Đạo nói cho Nghiêm Lập biết thân phận mấy người phía sau, Nghiêm Lập cũng chỉ quay đầu nhìn hai cái.
Đến một chỗ vắng vẻ, Nghiêm Lập lại chỉ mặt Ngưu Hữu Đạo: “Trước tiên ngươi lấy mặt nạ xuống, để ta thấy khuôn mặt thật, trong lòng cũng an tâm thêm một chút, đừng để có tên giả mạo này tới đây.”
Ngưu Hữu Đạo nghe vậy lấy mặt nạ lộ ra gương mặt thật, có điều sắc mặt hơi tái nhợt, thương tích quá nặng, chỉ vài ngày chưa thể hồi phục lại ngay được.
Chuyện cứu con tin, Nghiêm Lập căn cứ theo tin tức từ tiền tuyến đưa về nói hắn bị trọng thương chưa lành nhưng cũng không thể tránh khỏi thổn thức hai tiếng.
Từng kết giao ở bí cảnh Thiên Đô, biết rõ thủ đoạn của vị này, không ngờ lại có thể bị thương đến thế này.
Nói cái gì tận tình địa chủ là giả, có một số việc Nghiêm Lập không cách nào làm chủ là thật. Huống chi, đôi khi cũng phải liên hệ với chưởng môn Cung Lâm Sách đang ở tiền tuyến mới có thể quyết định.

Đợi đến khi Cung Lâm Sách đưa tin về, Tử Kim động mới xem như chân chính tiếp nhận Ngưu Hữu Đạo. Tầng lớp lãnh đạo như Nghiêm Lập lập tức bí mật sắp xếp cho Ngưu Hữu Đạo, không muốn để cho bất kỳ kẻ nào biết Ngưu Hữu Đạo ẩn thân ở Tử Kim động, bao gồm cả đa số đệ tử của Tử Kim động cũng bị giấu diếm.
Tin tức từ Cung Lâm Sách truyền về còn có một việc khác, đại quyết chiến Yến và Triệu rốt cuộc bắt đầu rồi!
Quân Triệu là bên phát động tấn công trước. Quân Triệu lại một lần nữa ra sức, dùng tận khả năng định phá vòng vây.
Nhưng Mông Sơn Minh đã tự mình xếp đặt, quân Yến và phản quân nước triệu hợp lực gắt gao thủ vững các con đường trọng yếu chung quanh vòng vây quân Triệu, áp chế quân Triệu chặt ở trong một khu vực.
Quân Triệu mạnh mẽ tấn công rồi bại lui, quân Yến thừa dịp đó tập trung binh lực, tiến vào ép quân Triệu phải bại lui.
Đối mặt với lực lượng gấp mấy lần, với thế tấn công mãnh liệt, quân Triệu toàn diện rút lui lệch về phía Bắc của Giác hồ. Hơn triệu nhân mã quân Triệu toàn bộ ngồi bè gỗ lùi sâu vào giữa lòng Giác hồ, cảnh tượng mênh mông cuồn cuộn, có thể nói là đồ sộ.
Cảnh tượng cây cối bốn phía bị chặt sạch chính là khởi nguồn của sự đồ sộ này.
"Có thể làm gì được ta! Có thể làm gì được ta..."
Trên vô số bè gỗ đông lít nha lít nhít, tướng sĩ quân Triệu vung vẩy vũ khí, la lối gào hét đối với các quân sĩ nước Yến đang chiếm lĩnh ven hồ, thậm chí có thể nói là đang cười nhạo.
Tướng lĩnh quân Yến giận không nhịn nổi gầm lên:
"Bắn cung!"
Mũi tên thậm chí được đốt lửa, từ bờ hồ vèo vèo bắn tới. Mũi tên rơi xuống như mưa, đập vào nước, còn cách người khá xa, căn bản không thể động tới một cọng lông của quân Triệu.
"Làm gì được ta! Làm gì được ta..."
Thấy quân Yến tấn công vô dụng, căn bản không thể nào uy hiếp được mình, quân Triệu càng ngày la hét phấn khởi hơn, càng ngày càng ồn ào hơn.

Vị chủ tướng quân Yến tự bắn một mũi tên, sau đó giận dữ ném cung xuống đất, quay đầu lớn tiếng nói với tu sĩ ba đại phái bên cạnh:
"Chư vị pháp sư hãy lập tức tổ chức nhân lực bay lên mặt hồ truy sát, không cho quân Triệu càn rỡ!"
Một tu sĩ hỏi ngược lại:
"Bảo chúng ta xông pha chiến đấu, tướng quân đang nói đùa sao? Quân địch trên mặt đồ đông như kiến cỏ, chúng ta xông lên có thể giết được bao nhiêu? Tu sĩ trong quân địch cũng không phải chỉ là hàng trang trí! Chúng ta xông lên sẽ phải đối mặt với mưa tên, không biết sẽ phải tử thương bao nhiêu. Chúng ta chết sạch rồi, sau đó tướng quân còn đánh thế nào?"
Tướng lĩnh quân Yến cũng chỉ oán giận nói vậy thôi, phải trơ mắt nhìn quân địch thoát đi, bốn phía lại không tìm được công cụ đuổi theo địch, nên tức giận giậm chân nện ngực, phẫn hận không thôi.
Trên một chiếc bè gỗ to lớn, Bàng Đằng phóng mắt ra xa, không thấy vẻ não nề vì thất bại mà lại còn hưng phấn vung quyền nói:
"Được! Quân Yến cuối cùng cũng mắc câu rồi!"
Ông ta không chỉ một lần chỉ huy đại quân mạnh mẽ tấn công phá vây, nhưng quân Yến thủ vững ở nơi hiểm yếu, nhiều lần lao lên mà không cách nào công phá. Mỗi lần bại lui, quân Yến đều không vội vã đuổi theo tử chiến tiêu diệt bọn họ mà vẫn dùng chiến lược vây nhốt, dường như muốn vây chết họ ở nơi này. Nếu mà chết ở đây thì kế hoạch của ông ta không cách nào thực hiện được, nhưng mà lần thứ hai cố gắng thử cuối cùng cũng coi như thành công.
Cho dù trước đó đã biết kế hoạch của Bàng Đằng, nhưng Tả Thừa Phong vẫn lo lắng hỏi:
"Đại Đô đốc, người đối chiến với ngài là Mông Sơn Minh. Mông Sơn Minh không phải là hạng người hư danh. Ngài có chắc chắn khi làm thế hay không?"
Bàng Đằng như đã liệu trước, nói:
"Ta tập trung lượng lớn nhân mã phát động tấn công về hướng lệch Bắc của Giác hồ chính là để dụ quân Yến tập kết sức mạnh chặn lại, bây giờ mục đích đã đạt thành. Lúc này, đại quân của ta chỉ cần lướt qua hồ xuyên thẳng về vị trí bờ phía Nam gần nhất là có thể hội hợp với quân

đội coi giữ bờ phía Nam của chúng ta, tập trung ưu thế tuyệt đối về binh lực phá vây trong một lượt. Quân đội nước Yến tập trung ở đây trừ khi dồn toàn bộ đánh xuyên vào cánh, nếu không rất nhiều quân bộ chỉ dùng hai cái chân để chạy vòng quanh hồ sang bờ phía Nam trợ giúp là điều không thể. Không nói thời gian không kịp, mà chạy qua chạy lại cũng có thể khiến họ thành một đám hùng sư uể oải."
"Chỉ cần phá vòng vây thành công, xé rách vòng vây của đối phương, chúng ta có thể nhận được tiếp tế, cũng có tiền vốn bảo đảm trước quân Yến và phản quân."
Tả Thừa Phong than thở:
"Chỉ mong kế hoạch của Đại Đô đốc thuận lợi."
Lời nói này có vẻ đầy lo lắng, Bàng Đằng cũng không nói nhiều với Tả Thừa Phong.
Bàng Đằng cấp tốc quay lại ra lệnh:
"Liên hệ với quân trông giữ bờ phía Nam chuẩn bị tiếp ứng. Lệnh cho đại quân tăng nhanh tốc độ di chuyển!"
Quân Triệu truyền ra động tĩnh. Trong đại doanh quân Yến, Thương Triêu Tông nhận được tình báo nện một quyền lên bàn, gào lên:
"Được! Không ngoài dự liệu của Mông soái, quả nhiên muốn hội họp với quân trông giữ phía Nam để phá vây!"
Y quay sang Mông Sơn Minh nói:
"Tiếp theo phải xem La Đại An và Lộ Tranh rồi!"
Mông Sơn Minh gật đầu:
"Chuyện cần bàn giao đã bàn giao rõ ràng. Cửa thoát nước ở phía cuối Giác hồ cũng không phải khu vực trọng điểm phòng thủ của quân Triệu, đã phái người đắc lực tới trợ giúp cho hai người họ, sẽ không có vấn đề gì. Vương gia, việc này không nên chậm trễ, có thể hạ lệnh tiến công rồi!"
Ông không thể giữ La Đại An cả đời đẩy xe cho mình. Người trẻ tuổi có tiền đồ riêng của người trẻ tuổi.
La Đại An là đệ tử của ông, tính thêm cả Lộ Tranh bên nước Tống đã đi theo ông giữa đường tác chiến, hiện giờ cũng coi như một nửa đệ tử của ông.

Có sư phụ như Mông Sơn Minh, chỉ cần Mông Sơn Minh đồng ý dẫn lối, hai người này tự nhiên có cơ hội lập công. Bây giờ, điểm then chốt của trận chiến này chính là hai người bọn họ.
Không thể chỉ biết lý luận suông, bắt đầu từ lúc này, hài người đã bị Mông Sơn Minh đẩy ra chiến trường chính thức rèn luyện.
Thương Triêu Tông lập tức quát quan truyền lệnh:
"Truyền lệnh cho quân đội ở phần sau của Giác hồ, tức khắc tiến công, không được sai lầm, kẻ trái lệnh, chém!"
"Vâng!"
Quan truyện lệnh vâng lời rời đi...
Lệnh tiến công vừa đến, La Đại An và Lộ Tranh đã chuẩn bị kỹ càng từ lâu. Tại cửa thoát nước hai bên bờ Giác hồ, quân đội hai bên đồng thời phát động tấn công.

Chương 1306: Sợ là không kịp (2)

Chương 1306: Sợ là không kịp (2)
Đối với quân Triệu mà nói, cửa thoát nước ra sông của Giác hồ không phải yếu địa, nằm ở hạ du của hồ, rất nhiều khe rãnh nước, không thích hợp tác chiến, cũng không hợp cho đông đảo nhân mã đóng giữ, không có giá trị phòng ngự. Nhưng đối với quân Yến, cửa thoát nước này liên quan đến thắng lợi của toàn bộ trận chiến, từ lâu đã có một lượng lớn tu sĩ bí mật chạy tới.
Thương Triêu Tông lệnh cho ba đại phái phát động ba con phi cầm lớn, thêm ba vị Thái Thượng trưởng lão. Mục đích chỉ có một, chính là không cho phép có một con kim sí nào chạy thoát từ chỗ quân Triệu trông giữ ở cửa thoát nước. Nói cho cùng chính là phải kéo dài thời gian cho đến lúc quân Triệu biết được cửa thoát nước đã thất thủ.
Thế công vừa khởi, dưới sức tấn công mạnh mẽ nhờ vào ưu thế binh lực, không bao lâu sau quân Yến đã thuận lợi hạ được cửa thoát nước.
Vừa chiếm lĩnh quyền, La Đại An và Lộ Tranh lập tức lệnh lượng lớn tu sĩ nhanh chóng xé rộng cửa thoát nước của Giác hồ, chính là nhiệm vụ duy nhất vào lúc này của họ.
Đào đào khoét khoét, đục đục phá phá, nơi có thể xuất hiện lối thoát nước đều bị xé mở rộng ra. Sau khi chiếm lĩnh được vị trí, toàn quân chỉ bận rộn chuyện này, chưa nhận được quân lệnh chưa được dừng.
Ba chưởng môn được bố trí nhiệm vụ thì biết kế hoạch tác chiến, cũng biết được tính chất nghiêm trọng của trận chiến này. Việc này liên quan trọng đại đến sự thành bại của toàn bộ chiến cuộc. Họ lệnh bắt buộc cho toàn bộ đệ tử, kẻ làm trễ nải thời cơ chiến đấu sẽ bị nghiêm trị bằng môn quy!
Rất nhiều tu sĩ bận bịu phá hoại, động tĩnh thực không nhỏ. Dọc theo ven hồ có mười mấy nhánh sông to to nhỏ nhỏ đồng thời bị đục khoét,

gần trăm nghìn nhân mã cùng tham dự...
"Kỳ quái, hồ nước này làm sao lại có dòng chảy?"
Quân Triệu ở trên bè gỗ đều nhận thấy điểm dị thường, cảm thấy mặt hồ đang gợn sóng, không còn phẳng lặng nữa.
Bàng Đằng cũng thấy lạ, hơn nữa còn phát hiện tốc độ chảy của nước hồ càng lúc càng nhanh, không biết chuyện gì đang xảy ra.
Vấn đề là, tốc độ nước chảy nhanh hơn thì phương hướng di chuyển của đại quân tới điểm dự định càng bị sai lệch đi. Vốn chỉ cần xông thẳng đi là tới chỗ cần đến, kết quả lại phải đi ngược dòng.
Đã vậy, đi ngược dòng nước khiến việc di chuyển càng khó khăn hơn, thời gian đi lại cũng bị gia tăng rất lớn.
Mặt hồ lớn như vậy, dòng nước xuất hiện biến hóa, nếu không phải người thường xuyên sống tại nơi này thì sẽ không biết được đây là hiện tượng bất thường.
Bàng Đằng cũng chỉ có thể đốc thúc quân đội tăng sức đẩy mạnh tốc độ.
Không bao lâu sau, một con kim sí bay tới. Tướng lĩnh nhận tin nhanh chóng bẩm báo:
"Đại Đô đốc, quân coi giữ bờ phía Nam truyền tin tới, nói là phát hiện mực nước ven hồ đang không ngừng giảm xuống, hi vọng chúng ta tăng nhanh tốc độ di chuyển, nếu không sẽ khó khăn cho chúng ta đổ bộ quân."
Hồ nước lớn như vậy, làm sao mực nước có thể giảm xuống nhanh chóng như thế? Bàng Đằng nghi ngờ khó hiểu, cúi đầu nhìn xuống nước hồ giờ đã thành dòng chảy xiết, chợt như không biết nghĩ tới điều gì, sắc mặt đột biến, quay phắt lại nói với chưởng môn ba đại phái:
"Nhanh, lập tức phái người đi về phía hạ du Giác hồ thăm dò xem!"
Mễ Mãn cau mày nói:
"Thăm dò cái gì?"
"Nhanh đi!"
Bàng Đằng gần như gào lên với Mễ Mãn.
Chưởng môn ba phái dường như chợt nhận ra là có thể xảy ra vấn đề lớn lao, không còn bất mãn với thái độ gào thét của Bàng Đằng, không nói gì thêm, lập tức lệnh cho hàng phòng ngự trên không tách ra một người cưỡi phi cầm chạy đi kiểm tra.

Kết quả, lời vừa mới dứt, một con kim sí đã đưa tin tới, là tin từ quân trông giữ gần vị trí cửa thoát nước Giác hồ. Thư nói là cửa thoát nước Giác hồ đã bị quân Yến đánh lén công phá, bây giờ quân Yến đang dồn rất nhiều nhân mã trắng trợn mở rộng con đường thoát nước.
Tin tức quân Yến đánh lén cửa thoát nước Giác hồ có thể giấu một lúc, không thể giấu lâu dài. Quân trông giữ không phải người chết, đều có biện pháp liên hệ phòng ngự lẫn nhau. Sau khi bên kia phát hiện không liên lạc được đã phái người kiểm tra, tất nhiên đã phát hiện vấn đề, lập tức gửi tin cấp báo.
Sợ chuyện gì gặp ngay chuyện đó. Bàng Đằng nhận được tin lập tức kinh hãi đến biến sắc, vung mạnh tay chỉ hướng bờ phía Nam, gào lên:
"Nhanh! Nhanh chèo đi! Chèo đi!"
Tả Thừa Phong hỏi dò:
"Đại đô đốc, quân yến làm vậy với mục đích gì?"
Bàng Đằng căng thẳng, không nói tiếng nào, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm phía trước.
Ông ta không muốn trả lời, sợ nói ra sẽ dao động quân tâm, đồng thời cũng ôm chút hi vọng, hi vọng tới còn kịp, hi vọng sẽ không xuất hiện kết quả xấu nhất.
Hỏi mà không được trả lời, ba vị chưởng môn nhíu mày.
Không bao lâu sau, lại có tin tức xấu to lớn truyền tới. Quân Yến phát động tấn công toàn diện với quân đội phòng ngự bờ phía Nam!
Đối với quân tình quan trọng như thế, gương mặt Bàng Đằng đã tái nhợt, vẫn không nói lời nào.
Ba vị chưởng môn cuống lên. Tương Vạn Lâu lạnh lùng nói:
"Đại Đô đốc, cớ gì kéo dài? Không mau lập tức lệnh cho quân trông giữ lui vào trong hồ. Chỉ cần chúng ta tập trung binh lực lại thì có thể tức khắc lao tới phòng tuyến của quân ta ở hướng khác rồi phá vậy!"
Bàng Đằng lộ vẻ bi thảm, lẩm bẩm nói:
"Sợ là không kịp."
Tương Vạn Lâu nổi giận:
"Đây không phải cục diện mà ngươi hi vọng nhìn thấy sao? Vì sao bây giờ lại nói không kịp?"

Tương Vạn Lâu không tận mắt nhìn thấy tình huống quân trông giữ bờ phía Nam, nhưng Bàng Đằng đoán được.
Tất cả đều là kế hoạch đã được thiết kế tỉ mỉ. Quân Yến sẽ không đánh loạn mà là chớp thời cơ ra tay.
Đối diện với xung kích chính diện của quân Yến, quân trông giữ bờ Nam đúng là muốn lui vào trong hồ như kế hoạch, nhưng không cách nào rút lui. Mực nước nhanh chóng giảm xuống, liên miên bè gỗ trôi nổi ven hồ đều mắc cạn trong bùn lầy.
Phần lớn quân đội trông giữ bờ phía Nam chống cự chính diện quan Yến, một phần khác nhảy vào bãi bùn lầy phía sau, chậm chạp cất bước, muốn kéo bè gỗ chìm trong bùn vào trong hồ nước.
Mực nước vẫn đang giảm xuống, quân Triệu muốn tranh thủ thời gian khi khu vực bùn lầy còn chưa quá xa cứu lại đám bè gỗ này, để làm đường lui cho đại quân.
Nhưng rất khó kéo những bè gỗ kia. Mấy người cũng không nhấc nổi một cái bè gỗ. Bản thân con người đi lại còn khó, huống chi là còn phải vác vật nặng.
Đã vậy, chiều sâu của lớp bùn lầy này quả thực khó đo lường. Nơi nông không quá đầu gối, nơi sâu lại có thể rơi cả người vào đó.
Chính diện bị quân Yến mạnh mẽ tấn công, còn các quân sĩ đang lôi bè gỗ phía sau lại bị bùn lầy giày vò trong tuyệt vọng, cảm giác giống như chỉ trong gang tấc là tới được thiên nhai mà hóa ra lại cách xa vô cùng, trơ mắt nhìn mực nước dần dần lùi ra xa.
Chủ tướng quân triệu chỉ huy tác chiến ở tiền tuyến biết được tình huống cứu lại bè gỗ phía sau, đứng đối diện với chiến trường đang chém giết, bật khóc.
Đường đường một người đàn ông mà hai mắt đẫm lệ. Chiến sự còn xa mới đến lúc kết thúc, không ngờ đã yên lặng rơi lệ. Nước mắt chảy qua bộ râu quai nón, tưới ướt đẫm bộ râu, chảy xuôi xuống môi, lẩm bẩm: "Nước Triệu... xong rồi! Nước Triệu xong rồi..."
Y không phải những binh tốt phía dưới chỉ biết thực thi theo lệnh mà không biết gì. Y biết rất rõ, sau khi quân Yến và phản quân Triệu hợp lực, binh lực tổng thể đã gấp ba lần quân Triệu, mỗi lần phát động tấn công thường thường đã gấp đôi quân Triệu.

Mà người chỉ huy binh lực gấp ba lần đó không phải phường giá áo túi cơm, mà là đại danh tướng danh chấn thiên hạ.
Tính cả sức mạnh của tu sĩ, ba đại phái nước Yến vốn có thể chống cự chính diện với ba đại phái nước Triệu, bây giờ lại dốc toàn lực thì không phải chuyện nhỏ. Hiểu Nguyệt các hợp tác với ba đại phái nước Yến, sức mạnh của tu sĩ bên địch cũng đã mạnh hơn bên quân Triệu.
Bây giờ bên y bị quân địch cùng ưu thế binh lực áp đảo tấn công, muốn phản công là không thể, đường lui duy nhất chính là cái hồ lớn sau lưng kia. Thế nhưng, đường lui cuối cùng này đã bị bùn nhão cản trở.

Chương 1307: Cuộc chiến Giác hồ

Chương 1307: Cuộc chiến Giác hồ
Người bên này không lui được, quân đội trong hồ có thể lên cạn được hay sao? Trong hồ có tận một triệu binh mã đấy!
Y tin tưởng nhất định vị trí hiểm yếu đó là do người gây ra. Hồ lớn như vậy không phải một cái ao, nhất định đã bị người đào ra lối thoát lớn, nếu không thì mực nước không thể giảm xuống nhanh như vậy, nếu không thì quân Yến sẽ không tiến công đúng vào lúc này.
Dùng nhân lực tạo ra hiểm họa tự nhiên, tiếp theo quân Yến chỉ cần dùng một phần nhỏ binh lực là có thể vây một triệu binh lính quân Triệu trong hồ cho đến chết.
Một triệu quân trong hồ đối với nước Triệu đã không còn bất cứ tác dụng nào nữa, có thể cho là không còn tồn tại.
Có những việc đã rõ ràng, mực nước hồ không thể chỉ giảm mỗi bờ Nam bên này. Không chỉ quân đội bên y không còn đường lui, mà toàn bộ các nhánh quân Triệu ở các hướng khác đều không còn đường lui.
Chiến tranh đến lúc này, y đã không còn cần phải nhìn kết cục nữa, đã biết nước Triệu xong rồi.
Lệ rơi đầy mặt, ngửa lên trời không nói gì. "Yến Sơn Minh" kia chỉ huy thiên quân vạn mã trên mặt đất bao la này bày xuống một cục thế khí thôn sơn hà, muốn giải quyết trong một lượt. Người ta làm được rồi...
Trên hồ, trong đội ngũ đang liều mạng chèo bè, có tướng lĩnh chỉ đằng trước la lớn:
"Đại Đô đốc, thấy bờ, sắp tới bờ rồi."
Bàng Đằng lại giục:
"Nhanh, phải đổ bộ trước khi trời tối. Cần phải hợp lực phá vây với quân đội trông giữ trước lúc chạng vạng tối!"

Ngay bản thân ông ta cũng không tin lời này. Ông ta biết mình chỉ đang cổ vũ sĩ khí lần cuối.
Chờ đến lúc quân đội tuyến đầu tới gần cái gọi là bờ hồ, tất cả tướng sĩ mắt tròn mắt dẹt, choáng váng nhìn sang. Người ngồi trên bè cũng lục tục đứng dậy quan sát.
Chẳng có cái gì bờ hồ, nơi này cách mép nước chừng trăm trượng, từ đó tới bờ cỏ xanh bên kia còn tận một dặm đường.
Đứng trên bè gỗ có thể nhìn thấy trên bờ hồ chân chính đang có rất nhiều người lăn lộn trong bùn nhão.
Tả Thừa Phong, Tương Vạn Lâu, Mễ Mãn sắc mặt đen kịt, cuối cùng mới hiểu vì sao Bàng Đằng nói "Sợ là không kịp".
Tả Thừa Phong lạnh lẽo nói:
"Bàng Đại Đô đốc, ngươi là thống soái toàn quân, giúp đại quân sống sót là trách nhiệm của ngươi. Ngươi có biện pháp gì mang đại quân đi thoát vây?"
Tương Vạn Lâu và Mễ Mãn cũng nhìn Bàng Đằng chằm chằm. Họ muốn vượt qua khu vực bùn lầy kia tất nhiên không thành vấn đề, nhưng họ không thể nào mang nhiều người như vậy qua hết chỉ trong thời gian ngắn, chỉ có thể hi vọng Bàng Đằng thống soái mau chóng nghĩ cách.
Bàng Đằng quay lại nói với ba người:
"Cho một ít pháp sư xuống, xem nơi nào nông hơn, dùng thân thử độ sâu, xếp hàng ngang dò đường về phía trước.
Ba đại phái lập tức có một nhóm đệ tử nhận lệnh đi ra, đáp xuống vùng bùn nhão, xếp hàng ngang, sau đó thu pháp lực lại, lập tức hai chân chìm xuống. Có nơi bùn nhão cao không có hai đầu gối là dừng, có nơi không quá bắp đùi, mà có nhiều chỗ chìm xuống quá thắt lưng, rồi đến ngực, đến vai vẫn chưa dừng.
Những nơi sâu không quá hai đầu gối là dừng kia nhìn có vẻ còn có thể đi tiếp, thực ra đó chỉ là một khu vực nhỏ. Càng đi về phía trước thêm mấy trượng, người dò thậm chí chìm xuống quá đỉnh đầu vẫn không thấy đâu.
Nước bùn trong hồ này đã lắng đọng trong không biết bao nhiêu năm. Bàng Đằng biết không có cách nào đi qua, chậm rãi nhắm hai mắt lại, gương mặt đầy khổ sở, lòng khốn hoặc không ai biết.

Cả nhà ba cha con liên tiếp làm Đại Đô đốc nước Triệu. Phụ thân và huynh trưởng thống lĩnh quân đội nước Triệu tác chiến, kết cục cuối cùng đều chiến bại, cũng gây tổn thất rất lớn cho nước Triệu. Ông ta xoay chuyển, kết quả bản thân cũng nối gót phụ huynh, chẳng lẽ là mệnh của Bàng gia sao?
"Không cần thử lại, không qua được."
Bàng Đằng mở mắt ra, than nhẹ.
Tương Vạn Lâu cả giận nói:
"Thân làm chủ soái lại nói lời dao động quân tâm như vậy sao? Không qua được cũng phải qua!"
Mễ Mãn nói:
"Nối bè gỗ lại, dùng làm cầu nổi thử xem."
Bàng Đằng nói:
"Vô dụng, bè gỗ trong nước có thể nổi, nhưng lại không nổi được trên loại bùn lầy này, ném xuống là bị nuốt mất. Cho dù nổi được, người đạp lên cũng sẽ chìm."
Mễ Mãn không tin, quan trọng là họ không thể nào chấp nhận được thực tế đó, cứ vậy chịu thua? Không thử không cam lòng.
Rất nhanh, họ tổ chức cho binh lính trên một bè gỗ khác phân chia ra, sau đó để vài tu sĩ dùng pháp lực mang bè gỗ thả xuống khu bùn.
Sự thực chứng minh, về mặt khác, dù là chưởng môn ba đại phái có kiến thức rộng rãi cũng có chỗ không bằng Bàng Đằng.
Bàng Đằng chinh chiến cả đời, mang theo nhân mã bôn ba đi qua quá nhiều các loại địa hình. Quân đội có thể đi ở nơi nào, có thể dựng trại đóng quân ở đâu, đó là tố chất cơ bản của ông ta. Ông ta vừa nhìn địa hình nơi đó đã biết kết quả. Năng lực về phương diện này của ông ta hơn xa tít tắp so với chưởng môn ba đại phái có thể bay tới bay lui.
Kết quả này khiến Mễ Mãn giận dữ, quát mắng Bàng Đằng:
"Làm sao bây giờ?"
Bàng Đằng không hé răng, hai mắt nhìn chằm chằm bên bờ cách vài trăm trượng, trong mắt đầy vẻ bi thống.
Ba vị chưởng môn nhìn theo về phía đó, bên kia bờ hồ dường như có thể nghe thấy tiếng chém giết loáng thoáng.

Nơi này có thể nhìn thấy bên bờ, trên bờ cũng có thể nhìn thấy quân đội bập bềnh trên mặt hồ, nhưng khoảng cách ngăn ngắn đó khiến đôi bên không cách nào gặp gỡ.
Tương Vạn Lâu đột nhiên nói:
"Ta có biện pháp thử một lần. Quân đội có thể thuận theo dòng nước đi về phía cửa bên trái, có lẽ có thể đổ bộ!"
Vừa nói xong, những người khác đều hiểu thâm ý trong đó, là muốn từ bỏ nhánh quân Triệu đang bị vây công trên bờ bên kia, không cứu viện, làm như không nhìn thấy.
Nhưng mà không buông tha cũng không được, không có cách nào cứu viện, Tả Thừa Phong nói:
"Không sai!"
Khi nói ra lời này, Tả Thừa Phong đã tán thành việc mặc kệ sống chết của binh lính bờ Nam, từ bỏ!
Bàng Đằng lên tiếng,
"Vô dụng, hồ nước lớn như vậy, mực nước giảm xuống lại rất nhanh, từ đó có thể tưởng tượng được tốc độ chảy của dòng nước tại chỗ vỡ bờ. Nhiều người xông tới đó như vậy, không cần kẻ địch tấn công, toàn bộ đã xong đời!"
Tương Vạn Lâu cả giận nói:
"Thế này không được, thế kia cũng không được, chúng ta còn cần thống soái như người làm gì? Từ lúc hai nước giao chiến đến nay, Mông Sơn Minh vừa ra tay, ngươi đã rơi vào hạ phong khắp nơi. Trước lúc khởi chiến, là ai tuyên bố chắc chắn thắng? Là ai kiên trì thuyết phục chúng ta phát động chiến sự trước? Nước Yến suy yếu như vậy, Mông Sơn Minh còn có thể xoay chuyển càn khôn, ngươi thì sao? Một nước Triệu tốt đẹp lại bị ngươi đánh như vậy, không công hưởng lộc, đồ quan to rác rưởi!"
Bàng Đằng âm u. Đối phương không nể tình chút nào mắng ông ta như vậy, ông ta nhận:
"Bàng Đằng ta là tội nhân thiên cổ của nước Triệu!"
Các tướng lĩnh chung quang cũng trầm mặc não nề.
Mễ Mãn:
"Có phải tội nhân hay không, nói miệng vô dụng. Bây giờ vấn đề trước mắt thì phải giải quyết. Chẳng lẽ để đại quân chết vô ích? Mặc kệ biện

pháp của Tương huynh có được hay không, chí ít đây là biện pháp khả thi duy nhất, ít ra cũng phải thử xem!"
Bàng Đằng nhắm mắt nuối tiếc:
"Không cần thử, cho dù lao ra khỏi Giác hồ... Hạ du tất nhiên đã bị lũ quét biến thành một biển nước mênh mông, chỉ cần xông về phía đó chính là bại! Bàng Đằng ta vô năng, liên lụy đến bách tính nước Triệu. Đáng thương cho bách tính hạ du, không biết có bao nhiêu người vì trận hồng thủy này mà tan cửa nát nhà! Mông Sơn Minh dùng kế tuyệt hậu ác độc bực này, ắt bị trời phạt!"
Tương Vạn Lâu tức giận mắng:
"Trời phạt cái gì? Thân làm Thống soái, đánh thắng trận là thiên chức, đánh không thắng, dùng miệng nguyền rủa đối thủ thì có gì tài ba? Bàng Đằng ngươi có bản lĩnh thì cũng dùng kế tuyệt hậu đi, trời có phạt thì để ta gánh thay cho ngươi là được!"
Tương Vạn Lâu mắng cái gì, Bàng Đằng đều nhận. Kẻ bại không có quyền lên tiếng, dù nghìn vạn lý do cũng không thể biện hộ. Bây giờ không giống như lúc ngụy biện trên triều, thua chính là thua...

Chương 1308: Gối phong (1)

Chương 1308: Gối phong (1)
Quân đội bờ phía Nam thủ vững, sau khi tổn thất quá nửa, vô vọng phá vây, lùi về lại không có đường, không ai viện trợ, ba trăm nghìn nhân mã còn lại, chỉ có thể... hàng!
Ba triệu quân đội tinh nhuệ cuối cùng của nước Triệu có phần chết trận, có phần đầu hàng, quá nửa bị vây trong hồ, tương đương với tổn thất quá nửa.
Nước Triệu vốn không nhiều binh lực bằng nước Yến cộng với phản quân Triệu, đã như vậy, chiến lược phòng ngự dựa vào Giác hồ của quân Triệu toàn diện tan vỡ. Quân Triệu còn lại trên bờ bị co vào khu vực nhỏ. Liên quân không mạnh mẽ tấn công bộ nhân mã này nữa, vây nhốt và không ngừng chiêu hàng.
Nắm chắc phần thắng, quân Triệu đã không có cơ hội trở mình. Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh đều không muốn cường công, không muốn quân Yến trả giá thương vong quá nặng nề.
Từ khi đông chinh nước Tống, lại tây kích nước Triệu, binh sĩ nước Yến vì bảo vệ quốc gia, chống lại ngoại địch, cái giá phải trả đã lớn vô cùng!
Đến đây, phòng tuyến chung quanh Giác hồ hầu như đã bị liên quân toàn diện chiếm đóng. Một triệu quân Triệu trong hồ đã hoàn toàn thành ba ba trong rọ!
Cuộc chiến Giác hồ truyền ra, thiên hạ khiếp sợ!
Người tinh tường đều biết, trận chiến này tuy chưa kết thúc, nhưng đã đánh đến mức này, quân Triệu đã không còn khả năng trở mình. Nước Triệu diệt vong tại trước mắt!
Trong tông miếu treo đèn khắp nơi, đèn đuốc sáng trưng, bàn thờ đặt hàng loạt tấm bài vị san sát nhau, cảm giác rất âm u.

Bóng tối lắc lư theo ánh lửa, Yến hoàng Thương Kiến Hùng đứng trước bài vị của tổ tiên, nhìn chăm chú, nét mặt uy nghiêm, ánh mắt phức tạp, trong lòng đang cầu nguyện về phía tổ tiên.
Sau khi tình hình chiến trường Yến Triệu truyền về, ông ta rất bất ngờ. Ông ta cũng không ngờ là nước Triệu thất bại nhanh như vậy. Nước Triệu còn mấy triệu quân, kết quả chỉ một trận chiến đã bị bóp nghẹt cổ họng. Nước Triệu sắp diệt vong, nước Yến lại đẩy nước Triệu vào tuyệt cảnh, diệt quốc!
Nếu ở trong cục diện này vào thời điểm cách đây một hai năm, ông ta không dám nghĩ tới. Khí đó, thế cuộc nước Yến lung lay sắp đổ, ông ta ăn ngủ không yên.
Tuy nói việc chủ trì cuộc chiến diệt Triệu chẳng liên quan gì đến ông ta, nhưng dù sao ông ta cũng là Hoàng đế nước Yến. Nước Yến dưới sự thống trị của ông ta đã một lần nữa khai sáng công tích vĩ đại. Ngày hôm nay ông ta tới đây là để nói cho tổ tiên về việc này.
Nói chung chính là một câu, nước Yến trên tay ông ta đã diệt nước Triệu.
Tổng quản Đại nội Điền Vũ đi vào điện, nhẹ giọng nói với ông ta:
"Bệ hạ, đêm khuya thăm thẳm, nghỉ ngơi thôi."
Nhìn chằm chằm bài vị, Thương Kiến Hùng đột ngột hỏi một đằng nói một nẻo:
"Điền Vũ, công lao mở rộng đất đai lãnh thổ này, Thái Thúc Hùng vẫn muốn làm mà không được, Quả nhân làm được rồi!"
Nghe ý trong lời nói của ông ta, giống như là tự nói bản thân mình mạnh hơn Thái Thúc Hùng vậy.
Tuy là nô tài cận thân, Điền Vũ vừa nghe thấy vậy, khóe miệng đã giật giật mấy cái. Vị này đúng là dám nói, trong lòng y nảy sinh ý nghĩa, công lao diệt Triệu có nửa phần quan hệ gì với ngài hay sao?
Thậm chí y dám cam đoan, chỉ cần có thể có cơ hội hạn chế tư thái nổi bật lên của Thương Triêu Tông, vị này tình nguyện từ bỏ công lao diệt Triệu cũng phải kéo lấy chân sau Thương Triêu Tông cho bằng được.
Có điều, y cũng hiểu rất rõ, thời gian gần đây, bệ hạ đây cần một lần tự khẳng định bản thân.

Hơn nữa thế cuộc biến hóa rất nhanh, Ngưu Hữu Đạo bức tử Đồng Mạch vẫn còn dư âm chưa tan. Thế lực Thương hệ bành trướng, ép bên này không thở nổi. Vị Hoàng đế này giận mà không dám nói gì, đang lúc vô cùng uất ức, đột nhiên, thế cuộc thoáng cái thay đổi!
Thương Triêu Tông triệu tập quân đội trước mặt mọi người, không thèm quan tâm đến thể diện của ba đại phái. Sau khi tin tức truyền tới, thực sự khiến bên triều đình mừng rỡ.
Người hiểu chuyện đều biết, xảy ra chuyện như vậy, ba đại phái sao có thể chấp nhận cho Thương Triêu Tông tiếp tục hung hăng. Sau khi chiến tranh xong, chuyện gì có thể phát sinh là điều dễ tưởng tượng.
Bên triều đình chẳng làm gì, thế cuộc chớp mắt đã lật mình, là chuyện chẳng ai ngờ tới.
.....
Thái Thúc Hùng trong miệng Thương Kiến Hùng đang ở trên lầu các, múa kiếm dưới bầu trời đầy sao, kiếm ý phấn khởi.
Tình hình trận chiến Yến – Triệu đã truyền về, nước Triệu lần này sẽ phải ngã xuống sao? Việc này khiến ông ta vô cùng hưng phấn, bởi vì sự thực chứng minh, thế cuộc giằng co nhiều năm giữa các quốc gia không phải không thể nào thay đổi. Lửa nhiệt huyết trong người ông ta chớp mắt cháy bùng lên, khát vọng, chờ mong, múa kiếm trợ hứng, tùy ý hào hùng!
"Bệ Hạ, chưởng môn tông chủ đến rồi."
Tổng quản Đại nội Quản Đào đột nhiên tới báo, không để ý đến việc quấy rồi nhã hứng của Hoàng Đế.
Nghe nói chưởng môn Khí Vân tông Thái Thúc Phi Hoa đích thân tới, Thái Thúc Hùng lập tức thu lại hứng thú, không dám chậm trễ, lập tức đi nghênh đón.
Chưa chờ ông ta đi xuống, một bóng người đã lóe một cái đáp xuống lầu các, chính là Thái Thúc Phi Hoa.
Thái Thúc Hùng lập tức cầm kiếm ôm quyền chào:
"Đại bá!"
Quản Đào cũng khom mình.
Thái Thúc Phi Hoa ừm một tiếng, ánh mắt liếc kiếm trong tay Thái Thúc Hùng, bình thản nói:

"Đang tu luyện? A Hùng, không ai có thể tinh thông tất cả mọi mặt. Ngươi chỉ cần chuyên tâm chuyện nước Tấn, những chuyện khác tự nhiên có người đi làm."
Thái Thúc Hùng thầm cười khổ, biết đối phương hiểu lầm. Có điều ông ta vẫn ngoan ngoãn vâng dạ, ném kiếm cho Quản Đào, hỏi:
"Đại bá tới lúc này là có chuyện quan trọng?"
"Không thể nói là chuyện quan trọng gì."
Thái Thúc Phi Hoa hỏi:
"Nghe nói ba đại phái nước Triệu vì ngăn địch mà hầu như đã tập trung tất cả lực lượng. Bây giờ phòng ngự tại hoàng cung nước Triệu đang bỏ trống?"
Thái Thúc Hùng cân nhắc việc Thái Thúc Phi Hoa hỏi, bên ngoài trả lời:
"Căn cứ vào tình báo của Hắc Thủy đài thì hẳn là vậy. Có điều, nếu nói là hoàn toàn bỏ trống thì cũng không phải, dù sao cũng còn chút tu sĩ phòng thủ. Đại bá tự mình tới hỏi việc này, chẳng lẽ có tính toán gì với hoàng cung nước Triệu?"
Thái Thúc Phi Hoa không tỏ rõ ý kiến:
"A Hùng à, vì chuẩn bị chiến tranh cho ngươi, trong tay tông môn đang căng thẳng, việc này ngươi cũng biết đấy."
Thái Thúc Hùng vội hỏi:
"Là ta vô năng."
Thái Thúc Phi Hoa:
"Đừng nói mấy lời vô dụng này. Ý của các thúc bá của ngươi là, hoàng cung nước Triệu bây giờ đang vào cơ hội tốt để ra tay. Không nói gì khác, chỉ cần lấy được Thần khí nước Triệu vào tay là đã có thể bán được cái giá cao."
Thái Thúc Hùng nghi ngờ không thôi nói:
"Lẽ nào đại bá muốn cướp hoàng cung nước Triệu?"
Thái Thúc Phi Hoa:
"Ra tay phải đúng lúc, nếu chậm thì cũng bị người khác nhanh chân đến trước mà thôi. Việc này không cần ngươi bận tâm, tông môn sẽ tự xử lý. Bên kinh thành nước Triệu có mạng lưới Hắc Thủy đài của ngươi, việc ngươi cần làm là cho mạng lưới kia dò la tình huống bên đó. Dù sao

trong hoàng cung nước Triệu cũng không có người của tông môn lẫn vào."
Thái Thúc Hùng chần chờ nói:
"Đại bá, sợ là Hắc Thủy đài cũng không cách nào tìm hiểu triệt để tình huống trong hoàng cung nước Triệu. Ngay cả ta cũng không dám nói có thể hiểu rõ tình huống trong cung này như trong bàn tay. Còn nữa, chính vì ba đại phái nước Triệu đã phái đi phần lớn lực lượng, phòng ngự trong hoàng cung nước Triệu chỉ có thể càng cẩn thận hơn, e rằng không tránh được các loại ẩn náu, sợ là không hẳn đã cướp được cái gì."
Thái Thúc Phi Hoa:
"Ngươi chỉ cần cho Hắc Thủy đài khóa chặt vị trí Hải Vô Cực. Chỉ cần tìm được Hải Vô Cực, chuyện mà ba đại phái nước Tống có thể làm được, không lý gì nước Tấn ta không làm được."
.....
Dưới mái cổng vòm, Hạo Vân Đồ chắp tay ngước nhìn bầu trời sao, thỉnh thoảng chợt thổn thức ai thán.
Hoàng hậu được đỡ tay đi tưới, tự tay choàng áo khoác lên cho y, hỏi:
"Chuyện gì khiến bệ hạ hoài cảm như vậy?"
Hạo Vân Đồ than thở:
"Sợ là nước Triệu xong rồi."
Hoàng hậu không hiểu nói:
"Sau khi Hiểu Nguyệt các khởi binh, không phải nước Triệu diệt quốc là chuyện trong dự liệu rồi sao?"

Chương 1309: Gối phong (2)

Chương 1309: Gối phong (2)
Hạo Vân Đồ lắc đầu:
"Nàng không hiểu, từ sau khi Tần diệt, bảy nước giằng co nhau đã ba trăm năm nay. Nước Triệu vừa đổ, thế cục không biến suốt ba trăm năm nay lập tức lay chuyển, cũng có nghĩa là cách cục lợi ích xuất hiện biến hóa. Đây không phải là dấu hiệu tốt lành."
Hoàng hậu hỏi:
"Nói cách khác, bệ hạ không hy vọng nước Triệu diệt vong?"
Hạo Vân Đồ giơ tay, khẽ vuốt gò má Hoàng hậu một cái:
"Giang sơn nước Triệu như mỹ nhân, tự mình không chiếm được, cũng không muốn trơ mắt nhìn người khác chiếm lấy. Muốn đưa lên giường thì cũng đưa lên giường của mình mới là tốt nhất."
"Nào có ví dụ nào như vậy."
Hoàng hậu xì một cái, đương nhiên hiểu rõ ý Hoàng Đế. Nước Tề không chiếm được, tất nhiên cũng không hy vọng nước khác có được.
Có điều, Hoàng hậu rất hưởng thụ cử chỉ của y. Hoàng hậu bắt lấy tay Hoàng đế, dường như muốn chia sẻ ưu phiền:
"Nếu bệ hạ không muốn nước Triệu diệt vong, lẽ nào không có cách giúp nước Triệu một cái sao?"
Hạo Vân Đồ:
"Nước Yến thu được hoàn cảnh tiến công có lợi, không có nỗi lo về sau, ai khuyên cũng vô dụng. Bên đó làm sao nỡ lòng từ bỏ tảng mỡ béo như nước Triệu. Phía Tây lại có Hiểu Nguyệt các chống đỡ nước Tề và nước Vệ. Chẳng biết Hiểu Nguyệt các uống lộn thuốc gì, đối mặt với sự uy hiếp từ hai quốc gia Tề, Vệ mà mặc kệ, chỉ quyết tâm muốn lật đổ nước Triệu. Quan trọng nhất chính là... chẳng ai ngờ rằng nước Triệu bại nhanh như thế. Hiện giờ cho dù có người muốn giúp nước Triệu cũng

không thể ra sức. Quân Triệu không thể chờ được đến lúc viện quân chạy tới."
"Trừ phi Phiêu Miễu các ra tay, nhưng gần như không có khả năng. Khả năng khác là các nước còn lại hợp lực, tập trung tu sĩ cao cấp hàng đầu của các nước khẩn cấp chạy đi, có lẽ còn có một tia hi vọng. Thế nhưng, hai nước Hàn, Tống còn chưa tự lo thân được, sẽ không ra tay. Nước Tề và nước Vệ đúng là muốn ra tay giúp đỡ, nhưng giữa các quốc gia đã loạn như vậy, chỉ e nước Tấn giống như sói đói đã ngửi thấy mùi máu tanh, ước gì Tề, Vệ bị lôi kéo chậm chân, sau đó sẽ từ phía sau ập tới cắn xé hai nước này."
"Huống chi, muốn Tề, Vệ giúp đỡ thì tiền đề nhất định là nước Triệu phải có năng lực chống cự với địch. Bây giờ họ còn có năng lực đó hay sao? Đường xá xa xôi, cho dù nước Tề ta xuất binh thì cũng chỉ là nước xa không cứu được lửa gần. Dựa vào một số cao thủ do nước Tề và nước Vệ phái ra cũng không thay đổi được toàn bộ chiến cuộc."
.....
Phủ Thiên Vi, bên hoa dưới trăng, Huyền Vi và Tây Môn Tình Không sóng vai rong chơi.
Nhìn gương mặt bên của nàng tỏa hào quang mông lung dưới trăng, Tây Môn Tình Không rất muốn ôm nàng, rất muốn có nàng.
Nhưng Huyền Vi đang sầu lo hậu quả sau khi nước Triệu diệt vong.
Hai người tuân thủ nghiêm ngặt điểm mấu chốt, không dám tiến xa hơn.
Trong cung lại có người vui vẻ cực kỳ, thỏa thích điên loan đảo phượng.
Trong trướng bồng, Thường quý phi và Vệ quân Huyền Thừa Thiên vừa mây mưa xong, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, tiếng thở nỉ non bên gối phong.
Một hồi lâu sau, Huyền Thừa Thiên thở dài:
"Nàng xem, gần đây Hoàng tỷ đều dễ dàng buông tay. Hoàng tỷ thật sự không phải là người như nàng nghĩ. Thậm chí, tỷ ấy còn ước gì có thể đôn đốc ta sớm ngày quen việc, chuyện gì cũng kêu la, khiến trẫm mệt mỏi."
Thường quý phi nằm nhoài trên ngực y oán giận:
"Nô tì cũng suy nghĩ cho bệ hạ, bây giờ hóa ra là do nô tì gây xích mích. Hừ, nếu không phải là do nghe được một chút tin tức, nô tì mới chẳng

thèm nói những lời khiến người ta ghét này."
Huyền Thừa Thiên vui vẻ, đầu ngón tay vuốt mũi nàng ta:
"Nàng ở trong thâm cung có thể nghe được tin tức gì, lại có cái gì mà trẫm không biết?"
Thường quý phi nũng nịu nói:
"Có một số việc nô tì cũng không dám nói, nói ra sợ sẽ làm bệ hạ tức giận."
Huyền Thừa Thiên càng ngày càng hứng thú:
"Nói, mặc kệ nói sai cái gì, trẫm đều miễn tội cho nàng."
Thường quý phi dùng đầu ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực y:
"Dù bệ hạ khoan hồng độ lượng, nô tì cũng không dám nói."
Huyền Thừa Thiên giơ tay vỗ độp một cái lên eo nàng ta:
"Trẫm lệnh cho nàng nói, chẳng lẽ nàng muốn kháng chỉ sao?"
Thường quý phi ưỡn à ưỡn ẹo ra vẻ không thể không theo, cuối cùng ghé vào tai y nói thầm:
"Nô tì nghe nói, Hoàng tỷ và cái tên Tây Môn Tình Không kia từ lâu đã nảy sinh tình cảm..."
Sau khi nghe xong, Huyền Thừa Thiên ha ha cười:
"Còn tưởng là bí mật gì, chỉ việc này sao? Có ai mà không biết chuyện giữa Hoàng tỷ và gã kia, còn cần nàng nói hay sao?"
"Lẽ nào bệ hạ không lo lắng chút nào sao?"
"Chuyện này thì có gì mà lo lắng, cũng không thể để Hoàng tỷ cô quả cả đời chứ? Có thể gặp gỡ người trong tâm là chuyện tốt, giống như trẫm đối với ái phi vậy."
"Bệ hạ, việc này vẫn khác. Nô tì chỉ là một phi tử, nhưng Hoàng tỷ là nữ tướng công tay cầm chính quyền to lớn của nước vệ. Hoàng tỷ và Tây Môn Tình Không đến với nhau, chẳng may có con thì sao? Quyền lực trên tay Hoàng tỷ, ai dám cam đoan tương lai Hoàng tỷ không giao quyền lực nước Vệ này cho con trai? Hoàng tỷ có thể bằng lòng ngồi nhìn con mình cúi đầu xưng thần với kẻ khác sao?"
"Chuyện này... nàng cả nghĩ quá rồi. Hoàng tỷ đang từng bước giao quyền lại cho trẫm."
"Thật sự giao lại quyền hành sao?"
"Còn có thể giả bộ hay sao?"

"Nô tì có một biện pháp có thể dễ dàng thử ra thật hay giả. Giống như bệ hạ nói, sau khi tiếp nhận là cảm thấy bận rộn, mệt mỏi. Nhưng quyền lực chân chính không nên chỉ là làm việc, mà là điều người phía dưới đi làm việc, không biết nô tì nói có đúng hay không?"
"Cũng từa tựa vậy."
"Việc là do bệ hạ làm, nhưng những người đang làm việc đó là ai? Đều là do Hoàng tỷ đề bạt cho ngài. Bệ hạ muốn biết Hoàng tỷ có cam tâm giao quyền hay không, không ngại động tới quyền lực lớn nhất trên tay Hoàng tỷ, là binh quyền! Bệ hạ có thể giả bộ giải trừ binh quyền của Thái úy Nam Nhân Ngọc thử xem phản ứng của Hoàng tỷ. Nếu Hoàng tỷ không phản đối thì là nô tì lắm miệng. Nếu như phản đối mãnh liệt, Hoàng tỷ có tâm tư gì thì nô tì không dám nhiều lời."
Kinh thành nước Triệu, bề ngoài có vẻ bình tĩnh, nhưng dưới đáy đã ngầm hỗn loạn tưng bừng.
Kẻ có bối cảnh nhận được tin tức trước đã ngầm đưa cả gia đình bỏ trốn. Họ cũng chỉ có thể lặng lẽ rút khỏi, không dám lộ liễu chút nào. Lúc này Triệu hoàng Hải Vô Cực như con dã thú đói bụng nhiều ngày, một khi giơ lên đồ đao là sẽ không quan tâm ngươi có chỗ dựa gì trong triều đình, giơ tay chém xuống chính là đầu ngươi.
Những bách tính bình thường biết được tin tức trễ nhất, tuy hằng ngày sinh hoạt không dư dả gì, nhưng dù sao nên sống thế nào thì vẫn sống thế ấy. Nếu thật sự có xảy ra sự tình gì thì cũng chẳng có sức thay đổi, nên họ vẫn tiếp tục cuộc sống như thường.
Toàn bộ thái giám trong cung càng thuân thủ quy định nghiêm ngặt nhất từ trước tới nay. Các cung nữ, nha hoàn nói chuyện cũng không dám lớn tiến, bước đi đều nhẹ nhàng hết sức.
Hai ngày nay, người đi qua trước mặt Hoàng đế không hiểu ra sao, không biết sai ở đâu, đều khiến Hoàng đế bệ hạ rống lên cho người kéo ra ngoài chém, đã giết mười mấy người. Người đứng ngoài xem chẳng hiểu ra sao, người bị giết cũng ngu ngơ khó hiểu, chết hồ đồ, không biết sai lầm ở chỗ nào.
Trong cung từ trên xuống dưới ai nấy nơm nớp lo sợ, ngay cả các phi tử tại hậu cung cũng lo lắng đề phòng cả ngày.

Sự việc do đâu, mọi người đều hiểu. Xuất binh là đại sự quốc gia, chiến tranh không thể khinh suất. Hiện nay chính là kết cục của việc gây chiến khinh suất, không nên tấn công nước Yến bừa bãi như vậy!
Hiểu thì hiểu, nhưng không ai dám nhắc lại. Đó đã là cái vảy ngược của Hoàng đế, hiện giờ mà dám nói lại những chuyện kia là chán sống.
"Bệ hạ tha mạng, bệ hạ tha mạng, bệ hạ tha mạng..."
Một loạt tiếng la hét cầu xin khiến người nghe kinh sợ vang lên, đến nỗi Thái hậu Thương Ấu Lan đang bê trà trong phòng cũng chợt nhìn ra ngoài cửa, sau đó nhìn Hoàng hậu ngồi cùng bên cạnh.

Chương 1310: Gia Cát Trì

Chương 1310: Gia Cát Trì
Trong mắt Hoàng hậu lộ vẻ bất an, muốn nói lại thôi. Lời nói từ đáy lòng cuối cùng vẫn không nói ra.
Trà không uống được nữa, Thương Ấu Lan đặt chén trà xuống, hỏi Hoàng hậu:
"Hai ngày nay, đây đã là người thứ mấy?"
Hoàng hậu bất an nói:
"Thưa mẫu hậu, mười lăm, hẳn là mười sáu người."
"Ai! Tâm thần Hoàng đế rối loạn, vì lúc trước bao nhiêu đại thần đau khổ khuyên can mà không nghe, cứ nhất định khư khư cố chấp. Sớm biết bây giờ, làm sao lúc trước còn như thế."
Thương Ấu Lan thở dài.
Hoàng hậu gượng ép cười. Bây giờ trong hậu cung cũng chỉ có vị này dám nói lời ấy, những người khác, bao gồm cả Hoàng hậu, cũng không dám. Nói lời này chính là đang chỉ trích bệ hạ sai lầm.
Trong lúc nói chuyện, hai người chợt cùng nhìn ra ngoài cửa, thấy một lão thái giám tóc trắng xóa dẫn vài thái giám trẻ bưng khay tiến vào, không biết mang tới cái gì.
Lão thái giám chính là Tổng quản Đại nội trong hoàng cung nước Triệu, Gia Cát Trì. Tuy rằng ông ta đeo cái hàm Tổng quản Đại nội, nhưng thực tế đã lớn tuổi, tinh lực không còn đủ, thực quyền đều đã giao cho thái giám tiểu bối. Bản thân ông ta chỉ đi lòng vòng trước mặt mấy chủ nhân chủ yếu mà thôi.
Thương Ấu Lan nhìn thấy ông ta dường như nhớ ra cái gì, than thở:
"Lão già này đúng là chậm chạp, sống cũng đủ rồi, trời có sập cũng cần gì thì làm nấy, mãi mãi cũng thảnh thơi như thế."
Sau đó Thái hậu hô lên:

"Lão Gia Cát, lão Gia Cát!"
Hai tiếng gọi, lão thái giám kia có lẽ lớn tuổi không nghe thấy, lập tức có cung nữ chạy tới nói chuyện. Lúc này lão thái giám kia mới tập tễnh lê bước tới.
Lúc đi qua ngưỡng cửa, ông ta nhấc vạt áo, cố sức nhấc chân, cái lưng còng chậm rãi đi tới. Đôi mắt già lão vẩn đục của ông ta nhìn người chung quanh một chút rồi mới chậm chạp hành lễ:
"Lão nô ra mắt Thái hậu, ra mắt Hoàng hậu nương nương."
Thương Ấu Lan hất cằm về phía ngoài:
"Hò hò hét hét, xảy ra chuyện gì thế?"
Gia Cát Trì chậm rì rì nói:
"Chắc hẳn có tên nô tài mù mắt nào đó phạm lỗi, khiến bệ hạ không vui. Đều do lão nô dạy bảo không được, xin Thái hậu giáng tội."
Thương Ấu Lan:
"Lão già này, không cần phạt, phạt một lần sợ là lão đi đời nhà ma ngay. Ta nói này lão Gia Cát, ta nhớ không lầm thì lúc Hoàng gia gia còn đương triều, ngươi vẫn còn ở bên Hoàng gia gia chứ?"
Gia Cát Trì khom lưng:
"Khi đó lão nô còn là một đứa bé, được Mông lão Thánh giá thưởng thức, được làm cái đứa mài mực bên cạnh lão Thánh giá. Lão nô biết đọc sách viết chữ còn là do lão Thánh giá tự mình dạy."
(*Lão Thánh giá: một cách gọi vị vua đời trước)
Thương Ấu Lan:
"Đúng đấy, bổn cung nghe nói, sau đó Hoàng gia gia băng hà đã cho ngươi đi theo phụ hoàng. Ngươi ở cạnh phụ hoàng đã trở thành thái giám tổng quản trong cung. Trước khi phụ hoàng lâm chung lại căn dặn tiên hoàng trăm lần nghìn lần là nhất định phải đối xử tử tế với ngươi."
"Đến lúc trước khi tiên hoàng lâm chung, truyền ngôi cho bệ hạ, khi đó bổn cung tận mắt nhìn thấy, tiên hoàng cứ dặn dò bệ hạ mãi, muốn giữ ngươi ở bên cạnh. Ngẫm nghĩ lại như thế, ngươi đã đi qua bốn triều đại, ngươi đúng là nguyên lão quá trăm tuổi, kinh qua bốn triều. Văn võ cả triều này cũng không tìm đâu ra một người có tư cách già lão như ngươi."
Gia Cát Trì:

"Thái hậu quá khen, lão nô chỉ là một nô tài, già cả hồ đồ rồi, không làm nổi cái nguyên lão bốn triều này đâu."
Thương Ấu Lan lắc đầu:
"Bổn cung không nịnh ngươi, mà là muốn nói cho ngươi, không phải hiện nay bệ hạ không nhớ tình xưa, mà là ngươi đã quá lớn tuổi nên mới giao một số chuyện cho người dưới làm, cũng là vì thương cảm cho ngươi. Bệ hạ có chỗ nào không đúng, ngươi không nên để trong lòng."
Gia Cát Trì hạ thấp người:
"Lão nô hiểu rõ."
Thương Ấu Lan:
"Hiểu là tốt rồi. Ngươi cũng biết tình huống bên ngoài là thế nào rồi. Người sáng mắt không nói tiếng lóng. Ngươi hầu hạ bốn đời Hoàng đế nước Triệu ta, về tình về lý, đều nên để ngươi được chết một cách tử tế. Đi đi, hôm nay đi ngay đi, muốn đi đâu thì đi đó. Thừa dịp bổn cung bây giờ còn có thể sai khiến được người, còn có thể cho ngươi đưa ngươi đi, đi còn kịp."
Gia Cát Trì:
"Lão nô chân thành ghi nhớ ý tốt của Thái hậu, chỉ là lão nô từ nhỏ đã lớn lên trong cung này, thật sự không muốn rời đi."
Thương Ấu Lan:
"Lão già, không phải là bổn cung đang giả vờ với ngươi, cũng không phải là thăm dò ngươi. Nhân dịp bây giờ còn có thể đi thì đi nhanh lên, chậm là không đi được nữa. Ngươi yên tâm, người khác không được tự tiện rời đi, ngươi có thể, xảy ra chuyện thì bổn cung chịu trách nhiệm. Bổn cung vẫn còn có thể gánh được chút chuyện này. Cũng không cần ngươi đi tạm biệt khắp nơi, không cần nói cho ai, cứ vậy mà đi thôi, để tránh tin tức truyền đi lại có kẻ gây chuyện với ngươi. Dù sao ngươi cũng đã sống trong cung nhiều năm như vậy, đi ra ngoài tìm một chỗ yên tĩnh mai danh ẩn tích, sống nốt cuộc đời còn lại đi."
Gia Cát Trì lắc đầu:
"Thái hậu, không phải lão nô lập dị. Lão nô già cả hồ đồ rồi, không nhúc nhích nổi nữa. Từ nhỏ đã quen tháng ngày sống trong cung, tuổi này còn đi ra ngoài thì sao sống nổi."
Thương Ấu Lan trầm mặc, cuối cùng chậm rãi nói:

"Thế thì tự ngươi quyết định đi. Bổn cung chỉ có thể nói là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ."
Bà ta giơ tay, ra hiệu lui ra.
"Vâng!"
Gia Cát Trì hạ thấp người hành lễ, rồi hành lễ với Hoàng hậu, chậm rãi đi lùi ra ngoài. Hoàng hậu cũng khẽ gật đầu hỏi thăm.
Tà dương hạ xuống, ánh nắng đỏ rực như máu, tắm rửa khắp hoàng cung huy hoàng.
Tối dần buông, lại thấy đèn đuốc sáng lên trong cung.
Lúc nửa đêm, trên bầu trời, mười mấy người từ trên trời đáp xuống.
"Ai?"
Có tiếng quát to, một đám tu sĩ trong cung phóng lên trời chặn lại.
Trong tiếng tranh đấu ầm ầm, có ba người công phá phòng ngự trước tiên. Ỷ trong cung không có cao thủ chân chính bảo vệ, không sợ khó thoát thân, ba người nọ cả gan xông thẳng vào ngự thư phòng đang sáng choang đèn đuốc.
Ầm! Gạch vụn tán loạn, nóc nhà vỡ tung. Hải Vô Cực trong ngự thư phòng cực kỳ kinh hãi, chưa phản ứng với chuyện xảy ra đã bị một người tóm chặt lấy cổ.
Cấm vệ quân trong cung và tu sĩ khẩn cấp tới cứu viện.
Bên trong ngự thư phòng vang lên tiếng hét lớn:
"Tất cả đứng lại cho ta, ai dám làm bậy, ta lập tức lấy mạng của Hoàng đế các ngươi. Bảo người bên ngoài của các ngươi lập tức dừng tay!"
Trong phòng, ba người bắt lấy Hoàng đế không phải ai khác, chính là cao thủ Khí Vân tông nhận lệnh tới đây cướp bóc, ba vị Thái Thượng trưởng lão Khí Vân tông tự mình dẫn đội.
Bảo người bên ngoài dừng tay tất nhiên là vì họ dẫn người đến vừa gặp phải công kích ban nãy.
Ai ngờ đúng lúc này, Phủ lệnh Huyễn Thanh, cũng là người tiếp nhận thực quyền từ Tổng quản Đại nội Gia Cát trì , không thèm để ý đến tính mạng Hoàng đế trong ngự thư phòng, lập tức ra lệnh:
"Bệ hạ không có ở bên trong, giết!"
Mũi tên vèo vèo phá cửa bắn vào. Người trong nhà giật cả mình, cấp tốc nương nhờ đồ đạc trong phòng tránh tên.

Ba người không nghĩ tới, Hoàng đế bị họ bắt được mà đối phương dám ra tay, không quan tâm đến mạng sống của Hoàng đế.
Trong phong vang dội tiếng tên bắn liên miên như mưa, có người bắt lấy Hải Vô Cực, cả giận nói:
"Bảo chúng dừng tay, bằng không làm thịt ngươi!"
Hải Vô Cực kia hoảng loạn nói:
"Ta không phải bệ hạ, ta là thế thân của bệ hạ."
Có người lập tức sờ nắn lên mặt Hoàng đế một lượt, vẫn không phát hiện có dịch dung, giận điên nói:
"Nói bậy, người trên tranh vẽ chính là ngươi."
Hải Vô Cực kia vội nói:
"Ta đúng là thế thân, nếu không sao họ tấn công mà không thèm quan tâm sự sống chết của ta?"
"Nếu ngươi là giả, thế người thật đâu?"
"Không biết, ta thật sự không biết."
"Vậy thì ai biết?"
"Tiểu nhân nào có biết những thứ này."
Không hỏi được chân tướng, ba người lập tức ném Hải Vô Cực ra ngoài kiểm tra, kết quả người bên ngoài không chút nương tay, loạn tiễn bắn Hải Vô Cực này thành con nhím.
Lúc này ba người mới biết đối tượng bắt cóc là giả, quả thực là thế thân.

Chương 1311: Ngươi là tu sĩ Nguyên Anh! (1)

Chương 1311: Ngươi là tu sĩ Nguyên Anh! (1)
Trong tiếng ầm ầm, gạch đá vụn trong ngự thư phòng bị bắn bay loạn xạ, cột nhà bay ra quét ngang một vùng. Quân sĩ vây công bên ngoài kêu rên thảm thiết.
Ba trưởng lão Khí Vân tông giết chóc lung tung lao ra. Búa chùy to lớn bay lượn, gào thét xé gió, tu sĩ tại hiện trường không ai là đối thủ của họ, bị ba người giết phá vây xông ra ngoài.
Thích khách không mù quáng đến mà có kế hoạch tỉ mỉ, chặt chẽ. Một khi nhắm vào Hải Vô Cực thất bại thì sẽ xông tới chỗ Hoàng Thái hậu, chuẩn bị kẹp Thương Ấu Lan làm con tin.
Nhưng khi ba người vừa mới xông vào cung Thái hậu, trong chớp mắt, chuyện quái dị xuất hiện. Một trận cuồng phong bất ngờ nổi lên, thổi tắt toàn bộ đèn đuốc trong cung. Nơi này nhất thời trở nên tăm tối, nhưng có một chiếc đèn lồng cô linh xuất hiện.
Dưới mái hiên hành lang, Tổng quản Đại nội Gia Cát Trì nhấc một chiếc đèn lồng, lưng gù, chậm chạp đi tới. Sau lưng ông ta có hai người mù đi theo, là hai thái giám mù.
Nhìn thấy có người, Khí Vân tông một Thái Thượng trưởng lão Khí Vân tông lập tức lắc mình lao tới, chuẩn bị bắt lấy hỏi.
Vù! Đèn lồng trên tay Gia Cát Trì đột nhiên tắt ngúm, dưới mái hiên cũng chìm vào bóng tối.
Vị Thái Thượng trưởng lão bắt người kia phát hiện mình vồ hụt, thất bại, mà bản thân mình lại không cách nào nhúc nhích, dùng toàn bộ tu vi cũng không nhúc nhích được chút nào, lại phát hiện cổ mình bị cánh tay

người khác chộp tới. Cảm giác sợ hãi không thể nào tưởng tượng được xoát một cái chạy dọc sống lưng, lan ra khắp cơ thể ông ta.
"Nơi này không phải nơi các ngươi nên đến."
Gia Cát Trì chậm chạp nói, tay bóp một cái, tiện thể bẻ gảy cổ của đối phương.
Tay vung về phía sau, vị Thái Thượng trưởng lão bị gãy cổ vẫn còn đang trợn mắt khó tin kia bị Gia Cát Trì ném đi. Một thái giám mù đằng sau cấp tốc nhận lấy thi thể rồi rời đi.
Chỉ còn một thái giám mắt mù ở lại saul lưng Gia Cát Trì, chắp tay trong áo đứng.
Gia Cát Trì vẫn dáng vẻ già nua, mắt vẩn đục, lưng gù đứng dưới mái hiên, lẳng lặng nhìn hai Thái Thượng trưởng lão của Khí Vân tông còn lại.
Hai vị Thái Thượng trưởng lão kia giật này cả mình, chẳng lẽ đồng môn bất cẩn?
Hai người tự nhiên không thể cứ thế từ bỏ. Một người xông tới, tuyệt đối không thể bất cẩn nữa.
"Cẩn thận!"
Thái Thượng trưởng lão còn lại đang theo dõi chợt hô to, đồng thời lộ vẻ kinh hãi.
Đèn lồng lại tắt, người thường không thể nhìn thấy chuyện gì xảy ra dưới mái hiên đang tối đen xì, nhưng đối với pháp nhãn của tu sĩ thì lại có thể nhìn rõ ràng tình hình vừa xong. Huống hồ, nơi đó không phải là bóng tối thuần túy, còn có ánh trăng sáng.
Vị Thái Thượng trưởng lão vừa lao lên tấn công kia đột nhiên phát hiện lão thái giám trước mắt đã biến mất, nghe thấy tiếng nhắc nhở liền muốn né tránh nhưng có lòng mà vô lực. Ông ta cảm thấy lưng đau đớn, lồng ngực cũng tê rần, lạnh lẽo. Ông ta cúi đầu nhìn xuống, một cánh tay đẫm máu chui ra từ ngực ông ta, bàn tay đó còn đang nắm lấy một trái tim.
Ông ta có thể nhìn thấy trái tim này còn đang đập bình bịch trong bàn tay kia, rồi cuối cùng bị năm ngón tay bóp lại, bụp một cái, máu thịt nổ tung tóe.
Gia Cát Trì đã vòng ra sau lưng người này từ bao giờ, đâm xuyên một tay vào lưng từ phía sau, sau đó vung tay lên, ném người này về phía sau

mình.
Một thái giám mù khác lại chạy tới ôm lấy, cũng ngả về phía sau rời đi.
Lại một Thái Thượng trưởng lão của Khí Vân tông ngã xuống, bị kéo đi, không biết bị mang đi nơi nào.
Gia Cát Trì quay đầu lại, đôi mắt già lão và vẩn đục dán lên mình Thái Thượng trưởng lão Khí Vân tông cuối cùng.
Bị người soi mói nhìn, nội tâm khiếp sợ như trời đất bị đảo lộn, phản ứng giật nảy lên như gặp phải quỷ, cảm giác rợn tóc gáy, mồ hôi lạnh túa ra ướt cả người.
Nếu nói đồng môn đầu tiên có thể là sơ suất mới thất bại, thì người đồng môn thứ hai đã đề phòng, không thể nói là do khinh đối thủ. Nếu còn không nghĩ ra là đã gặp phải cao thủ chân chính, vậy thì vị trưởng lão này sống cũng uổng phí bao nhiêu năm.
Lão thái giám này rốt cuộc có tu vi gì? Y không còn dám nghĩ sâu hơn, bởi vì đã bị đối phương nhìn chòng chọc vào.
Thực lực của đối phương hùng mạnh đến độ khủng bố. Hai sư huynh đệ cùng đối đầu mà không có một chút lực chống đỡ.
Còn muốn thừa cơ hội thủ vệ trong hoàng cung không có cao thủ để có thể tới tới lui lui tùy tiện đã là không thể, không còn dám ở lại. Người này lắc mình một cái bay lên trời.
Tu sĩ hộ vệ khu đình viện này và các tu sĩ vừa gấp rút chạy tới cứu viện vừa nhìn thấy cảnh này đã kinh ngạc đến ngây ngẩn.
Đèn lồng lạch cạch rơi xuống đất, Gia Cát Trì di chuyển. Thân hình ông ta lóe lên biến mất, nhưng không phải là đuổi theo thích khách bỏ chạy kia, mà chạy đến cung Thái hậu như bóng ma.
Tiếng kêu sợ hãi, gào thét vang dội một vùng, không kẻ nào có thể chạy trốn. Phàm là tu sĩ có thể tận mắt nhìn thấy bóng dáng của Gia Cát Trì đều không một ai may mắn thoát khỏi.
Khi kẻ cuối cùng bay lên rồi lại vỡ toang đầu rơi xuống, người đánh rơi những kẻ kia đã bắn về phía màn đêm đầy sao như tia khói xanh quỷ dị.
Gia Cát Trì không thấy đâu nữa, hiện trường thì có thêm thi thể mấy chục tu sĩ, còn có một số thị vệ và cung nữ, thái giám trong cung.
Bất kể là người mình hay không, phàm là kẻ nhìn thấy ông ta ra tay đều bị giết hết, một người cũng không để lại.

Toàn bộ sự phát quá trình kỳ thực rất nhanh.
Từ Hoàng Thái hậu đến người hầu kẻ hạ đều sợ hãi rúc trong phòng, không dám thở mạnh, không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.
Tiếp sau đó, một đội lính và tu sĩ chạy tới, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy thi thể đầy đất, cho rằng bị ba cao thủ kia giết chết.
Đến khi xông vào trong phòng, nhìn thấy Hoàng Thái hậu Thương Ẫu Lan và những người khác bình yên vô sự, họ mới thở phào nhẹ nhõm...
Trong bầu trời đêm, Thái Thượng trưởng lão Khí Vân tông chạy trốn kia đã dùng toàn bộ pháp lực gấp gáp bay đi, thậm chí không để ý đến các đệ tử Khí Vân tông đi cùng tới, cùng xông vào hoàng cung nước Triệu.
Y thực sự không còn dám bận tâm, vì trong cung có loại nhân vật khủng bố như thế, bây giờ không trốn, sợ là một lúc nữa không một ai trốn được.
Phía sau vang lên động tĩnh dị thường, y quay đầu nhìn lại, từ từ nhìn thấy một bóng người bay nhanh mà tới dưới ánh trăng.
Tốc độ bay tới của đối phương khiến y thầm cảm thấy không ổn.
Đợi đối phương đến gần mới thấy thấy rõ, y càng sợ hãi đến dựng tóc gáy. Cảm giác của y không sai, chính là lão thái giám kia.
Chỉ so sánh một chút, chỉ cần không phải kẻ ngốc, bất kỳ ai cũng biết căn bản không thể nào tránh thoát sự truy sát của lão thái giám kia trên không trung thế này được.
Y lập tức lao xuống mặt đất, hi vọng nương nhờ địa hình cản trở để tìm cơ hội chạy trốn.
Lão thái giám đuổi sát tới, như sao băng lao xuống.
Thấy tình huống đó, mình chưa rơi xuống đất thì đối phương đã có thể bắt được mình giữa không trung. Vị Thái Thượng trưởng lão của Khí Vân tông kia cuốn mạnh tay áo, cuống quýt lao lên không chạy trốn.
Lão thái giám chếch hướng bắn về phía không trung, như mũi tên xạ kích về phía con chim đang bay trên trời.
Vị Thái Thượng trưởng lão gần như đã tuyệt vọng, bởi vì thấy rõ sự chênh lệch giữa đôi bên lớn bao nhiêu. Y đã thoát ly khỏi trạng thái bay nhảy của tu sĩ cấp thấp, đã có thể ngự khí phi hành, nhưng căn bản không cùng cấp bậc với khả năng ngự khí phi hành của người ta.

Mặc dù lúc đối phương phi hành có thể phát sinh ảnh hưởng dị thường, đó là động tĩnh xảy ra khi người ta tăng tốc độ phá không lao đi.
Vào thời điểm hai người tiếp cận, một trên một dưới, vị Thái Thượng trưởng lão kia xoay tay ném ra một tấm Thiên Kiếm phù. Kiếm cương to lớn ầm ầm chém tới, đánh về phía lão thái giám.
Trong phút chốc, tròng mắt Gia Cát Trì không còn chút vẩn đục và già nua nào, mà lấp lánh như sao trời; cái lưng còng lọm khọm của ông ta cũng không còn gù xuống, chợt thẳng lên thể hiện khí thế đấu thiên chiến địa, toàn thân dường như trẻ lại. Tay áo của ông ta căng phồng gió, từ bên trong giũ ra một trảo nghênh đón công kích.

Chương 1312: Ngươi là tu sĩ Nguyên Anh! (2)

Chương 1312: Ngươi là tu sĩ Nguyên Anh! (2)
Ầm! Giữa trời vang vọng.
Kiếm cương ầm ầm tan vỡ, bị ngũ trảo từ trong ống tay áo vung ra đánh tan tành.
Thái Thượng trưởng lão càng ngày càng tuyệt vọng. Mười hai đạo Thiên Kiếm cương ảnh lóng lánh liên tục bắn ra, toàn bộ bị thúc đẩy, tập trung vào một điểm là lão thái giám.
Tan vỡ, tan vỡ, lại tan vỡ, mười hai đạo Thiên Kiếm cương ảnh lục tục bị đập tan.
Đối mặt với kiếm ảnh to lớn, Gia Cát Trì giống như Cửu thiên Cầm long khách, một đôi trảo thủ đánh rồng, phá tan từng con rồng to lớn, giống như gây ra từng trận sấm rền.
Hào quang óng ánh dừng lại, trong khi tiếng nổ đì đùng còn vang vọng, vị Thái Thượng trưởng lão kia vừa chạy trốn vừa la lên:
"Rốt cuộc ngươi là người phương nào? Chẳng lẽ là vị Chí Tôn nào đó đích thân tới? Nếu thật sự là vị Chí Tôn nào, ta muốn biết rốt cuộc vi phạm điều nào của Phiêu Miễu các, rốt cuộc đã làm sai điều gì, vì sao truy sát không tha?"
"Chí Tôn? Chưa từng gặp, cũng không muốn gặp. Đây chính là nguyên nhân mà ngươi nhất định phải chết!"
Gia Cát Trì phá tan tầng tầng kiếm ảnh, đã đuổi tới trước mặt người kia.
Thái Thượng trưởng lão kia đạp không khẽ chộp lấy hai cái búa to lớn, hai tay quay tròn búa đập về phía lão thái giám đang vọt tới.
Lão thái giám vung tay áo, biến nặng thành nhẹ, hai chưởng nâng đỡ cương ảnh của búa lớn đang mãnh liệt đập tới, giống như hai búa đó nhẹ

nhàng như bông.
Thái Thượng trưởng lão lập tức không chống đỡ được, chỉ cảm thấy một nguồn sức mạnh kéo tới, khiến hai tay đang vung búa của y bị văng sang hai bên.
Hai cây búa cương ảnh chia ra hai bên, nhất thời ở giữa trống trải. Gia Cát Trì đã đến trước mặt người này. Hai bên căn bản không cùng đẳng cấp.
Trên bầu trời, gió giật gào thét, hai cây búa đã mất đi pháp lực điều động, mất đi pháp lực ngưng tụ, dần tiêu tan, cho đến khi không còn hình bóng.
Hai cánh tay mở ra, hai chưởng khẽ đặt lên sau lưng Thái Thượng trưởng lão. "Ầm" một tiếng, máu thịt tuôn ra, một bàn tay co thành móng vuốt từ sau lưng người này đẩy tới, chính xác bắt lấy trái tim trong ngực y rồi kéo ra, bắt vào lòng bàn tay. Trái tim chảy máu dầm dề còn đang đập bình bịch.
Nhìn gương mặt lão thái giám vô cảm đang đối mặt ngay gần mình, lại từ từ cúi đầu nhìn ngực mình.
Ngực đau đớn, có máu chảy ra. Một trảo của lão thái giám rõ rõ ràng ràng đâm vào vị trí trái tim.
Y méo mặt. Nhiều năm tu luyện "Liệt Diễm Kim Thân quyết", thân thể y có thể nói là đao thương bất nhập, dù đứng giữa mưa tên của thiên quân vạn mã cũng không dám xông lên. Đây là một trong các nguyên nhân mà sức chiến đấu của nước Tấn cường hãn như vậy, cũng là nguyên nhân mà mấy người bọn họ lại dám chạy tới hoàng cung nước Triệu đánh cướp.
Nhưng chính là thân thể đao thương bất nhập đó lại giống như giấy trong tay lão thái giám. Chí ít, dường như không có gì khác biệt so với cơ thể máu thịt của người khác, dễ dàng bị lão thái giám chọc thủng.
Không chỉ mình y, cả hai vị sư huynh đệ mà y tận mắt nhìn thấy cũng rơi trong tay lão thái giám này.
Ngẩng đầu nhìn đối phương, yết hầu lên xuống, tỏ vẻ khổ sở nói:
"Cảnh giới Nguyên Anh! Ngươi là tu sĩ Nguyên Anh!"
Bụp! Móng vuốt sau lưng y bóp nát trái tim còn nóng hổi, đang đập của y, máu chảy giàn dụa trên không trung.

Thế nhưng trái tim đã không còn liên quan gì đến y, có bóp nát cũng không khiến y cảm thấy gì, lời nói của y nhanh chóng yếu ớt:
"Cuối cùng ngươi là người phương nào?"
Không có tiếng trả lời, cánh tay đâm vào ngực y dần rút ra.
Hai lợi trảo vung vẩy như bóng ma, xé nát cơ thể y thành vụn.
Máu thịt bay tán loạn, hai tay Gia Cát Trì rung lên, máu dính trên tay hóa thành sương đỏ, biến mất sạch sẽ.
Không ở lại thêm, thân thể ông ta hơi nghiêng về sau. Mặt hướng trời sao, người lật nghiêng một cái, bay về hướng kinh thành dưới mặt đất bao la.
Bên này kết thúc rất mau chóng, nhưng cảnh hỗn loạn trong cung vẫn chưa kết thúc. Không thể không thừa nhận, sức chiến đấu của đệ tử Khí Vân tông quả thực cường hãn, mà quả thực trong hoàng cung nước Triệu lúc này không còn cao thủ chân chính bảo vệ.
Đối với ba đại phái nước Triệu, thế cuộc đã đến mức độ này, hoàng quyền là cái rắm gì, sự sống chết của người trong hoàng cung đã không phải ưu tiên số một.
Bọn họ muốn tập trung lực lượng mạnh nhất đánh thắng trận chiến kia. Người trong hoàng cung không còn, còn có đổi người khác vào ở. Nếu gốc rễ đã không còn, tất cả đều sẽ mất. Bảo vệ người trong cung chẳng còn bất kỳ ý nghĩa nào đối với ba đại phái nước Triệu.
Môn phái đến cấp độ như ba đại phái, chủ thứ luôn luôn được phân biệt rất rõ ràng. Điều này có vẻ tàn khốc, nhưng chính là hiện thực nhất định phải đối mặt. Về tình cảm cá nhân có thể tiếp nhận hay không, đối với đám người coi lợi ích là số một thì quả thực không quan trọng gì.
Có điều, đây chỉ là một lần tập kích của Khí Vân tông, người đến không nhiều, cũng không cách nào điều quá nhiều người từ nước Tấn tới đây trong thời gian ngắn. Ba cao thủ hàng đầu tới đây không hiểu ra sao đã biến mất, hộ vệ trong cung lại không phải vật trang trí, cuối cùng thích khách vẫn không thể địch chúng mà bị tiêu diệt.
Quân lính trong cung được tăng cường, đề cao cảnh giác.
Gia Cát Trì xách đèn lồng, thân thể lọm khọm, chậm chạp lê bước trong đường hẹp giữa các bức tường trong cung. Đằng sau ông ta có bốn thái

giám trẻ đi theo, lướt qua một đội tướng sĩ chạy ngược chiều, tất cả dường như không có liên quan gì đến ông ta..
Nước Giác hồ chỉ trút xuống một ngày rồi dừng. Mực nước không hạ thấp xuống nữa. Dòng nước bốn phía hội tụ đến cân bằng với dòng nước chảy ra từ chỗ hở.
Ba ngày, chỉ nhịn được ba ngày, quân đội bị vây trong Giác hồ đã không còn chịu nổi.
Một triệu quân lính, nước uống không thiếu nhưng lương thực không đủ ăn, lại không tiện đun chín thức ăn.
Nhai gạo sống, uống nước hồ, không có không gian hoạt động, người người chen chúc trên bè gỗ phơi nắng phơi gió không được nghỉ ngơi, nhiều người ăn uống ngủ nghỉ như vậy thực sự khó coi, rất nhiều quân sĩ xuất hiện vấn đề thân thể.
Quân đội nước Triệu ở trên bờ hoặc là bị trọng binh vây nhốt mà đầu hàng, hoặc là bị tiêu diệt. Toàn diện Giác hồ bị liên quân khống chế.
Trên bè gỗ, nhìn người chen người, binh lĩnh ngả đông ngã tây dựa vào nhau, ba đại phái nước Triệu biết đã xong. Sĩ khí mất sạch, cho dù có đưa được người lên bờ cũng không đánh nổi nữa. Quân địch hù dọa một vòng có lẽ sẽ đầu hàng sạch.
Nhìn lại vật cưỡi phi hành điều tra không gián đoạn trên không trung của quân Yến, quân địch căn bản sẽ không cho bên này cơ hội phá vòng vây.
Các môn phái tu hành lớn lớn bé bé của nước Triệu vốn nghe lệnh của ba đại phái đã bỏ chạy, hầu như chạy gần hết.
Không thể cứu vãn, các đại môn phái biết còn đi theo họ sẽ không còn đường ra, không thể tiếp tục đi theo họ rồi chịu chết, nên hoặc chạy, hoặc đầu hàng.
Bây giờ cơ bản chỉ còn dư lại ba đại phái không chịu từ bỏ nhiều năm tâm huyết, vẫn còn khổ sở chống cự toàn bộ cục diện.
Sau khi tin tức hoàng cung tại kinh thành bị tập kích, chưởng môn ba đại phái hơi giật mình, đưa ra quyết định gian nan. Cuối cùng họ cũng đành từ bỏ, mà quả thực không nhìn thấy hi vọng!
"Đại đô đốc, theo chúng ta cùng về kinh thành đi."
Sau khi thương nghị, ba vị chưởng môn tìm tới Bàng Đằng.

Môi Bàng Đằng nứt nẻ, cho dù hồ nước đủ nước uống, nhưng miệng ông ta vẫn rách kín môi, hai mắt vằn vện tia máu, khi nhìn về phía đại quân đã tan rã sĩ khí thì sẽ toát ra vẻ tuyệt vọng.
Tưởng tượng đến cảnh đại quân lúc tập kết xuất phát, khí thế mênh mông, hùng hồn và uy vũ cỡ nào, bây giờ lại thành thế này.
Mới chỉ mấy ngày ngắn ngủi, toàn thân ông ta tiêu điều hẳn, tiều tụy đến khó nói ra lời.
Nghe nói như thế, Bàng Đằng biết ý ba đại phái, lo lắng nói:
"Ta đi rồi, các tướng sĩ ở đây làm sao bây giờ?"
Vừa nghe lời này, Tương Vạn Lâu liền nổi nóng, cả giận nói:
"Ngươi là Đại Đô đốc thống lĩnh quân đội, bây giờ ngươi hỏi chúng ta phải làm sao? Kết quả này do ai tạo thành? Vì mở ra chỗ trống đổ bộ, ba đại phái chúng ta chết bao nhiêu người? Tổn thất nặng nề!"

Chương 1313: Thị phi đúng sai mặc cho người ta nói

Chương 1313: Thị phi đúng sai mặc cho người ta nói
Bàng Đằng bóp ngực, bi ai lắc đầu nói:
"Bàng Đằng tội đáng muôn chết!"
Tả Thừa Phong:
"Đại đô đốc, chúng ta có thể mang ngươi ra ngoài là tốt lắm rồi, không cách nào dẫn hết những người này ra ngoài. Có phải tội đáng muôn chết hay không, chờ ngươi về kinh gặp Hoàng đế rồi hãy nói đi."
Bàng Đằng nện thình thịch lên ngực mình, đau đớn nói:
"Bàng mỗ chính là thống soái quân đội, há có thể bỏ lại trăm vạn tướng sĩ, một mình bỏ trốn?"
Tương Vạn Lâu trầm giọng nói:
"Đó là tự ngươi không muốn đi, không phải chúng ta không muốn dẫn ngươi đi. Tự ngươi phải nghĩ cho kỹ."
Bàng Đằng không lời nào để nói, lắc đầu, biểu thị mình không đi, cùng sống chết với quân đội.
"Ngộ quốc ngu xuẩn, hạng người vô năng, mệt chết ba quân, chúng ta đã xem như hết lòng giúp đỡ, muốn chết hay muốn hàng gì thì mặc y đi thôi!"
Tương Vạn Lâu xem thường phất tay áo.
Cuối cùng, cao tầng ba đại phái lần lượt ngồi lên phi cầm cỡ lớn rời khỏi chiến trường, tránh bị liên quân chặn giết.
Bên quân Yến thì không quan tâm. Ba đại phái nước Triệu có thể từ bỏ, có thể tránh cho chiến sự kéo dài là một chuyện tốt.
Nhưng Hiểu Nguyệt các có tính toán khác, không hy vọng sau này đặt chân ở nước Triệu còn để lại nhiều hậu hoạn. Không thừa lúc này đối

phương tập trung mà ra tay, chẳng lẽ còn phải chờ phe địch phân tứ tán, ẩn núp khắp nơi, lúc đó mới xuống tay? Hiểu Nguyệt các từ lâu đã triệu tập lực lượng tương đối mạnh để chuẩn bị, muốn tận lực tiêu diệt lực lượng của ba đại phái nước Triệu, vì thế không tiếc vận dụng Thiên Cơ phá cương tiễn đắt giá, toàn lực chặn giết cao tầng ba đại phái trên không.

May mà trưởng lão ba phái liều mạng xung phong mới giúp chưởng môn ba đại phái giết ra một con đường sống.

Còn về phi cầm vật cưỡi của ba đại phái thì không còn nào sống nổi, bị Thiên Cơ phá cương tiễn giết sạch.

Tu sĩ ba đại phái phải phá vây dưới mặt đất.

Hiểu Nguyệt các cũng hợp lực với quân đội toàn lực cắn chặt, lại dùng cách lấy đầu báo công, ép những môn phái trước kia nương nhờ nước Triệu kia phải biểu thị lòng trung vào lúc này, chứng minh là họ thật sự cắt đứt quan hệ với ba đại phái nước Triệu.

Lúc trước vì tranh thủ cơ hội phá vây cho quân đội, ba đại phái đã tử thương không hề ít.

Lúc này quân nhân Triệu trên bờ không còn, không còn đại quân phối hợp, cũng không còn rất nhiều tu sĩ môn phái khác giúp đỡ, chỉ còn lại tu sĩ bản phái còn đang phá vây trong đại quân, lại còn phải đối mặt với các tu sĩ nước Triệu khác đang toàn lực ngăn chặn, một chuyến phá vòng vây tuy thành công, nhưng tổn thất nặng nề.

Sau khi đại thế nghịch chuyển, hiện thực rất tàn khốc. Trước đây ở nước Triệu, người người sợ hãi ba đại phái. Bây giờ ba đại phái thành chó nhà có tang, thành chó rơi xuống nước bị người người ra sức đánh.

Sau khi phá vòng vây thành công, Hiểu Nguyệt các vẫn không định buông tha cho họ, phát huy sở trường của tổ chức sát thủ. Hiểu Nguyệt các phái chuyên gia, vẫn đuổi sát không buông.

Không còn phi cầm loại lớn để cưỡi, ngựa ở dịch trạm bất kể có thể dùng hay không cũng không ai dám dùng. Ba đại phái chỉ dựa vào hai chân chạy trốn bôn ba.

Trong lúc nghỉ ngơi trong núi rừng, nhìn các đệ tử còn tụ tập bên cạnh đang cúi đầu ủ rũ, đường đường ba đại phái nước Triệu mà rơi vào cảnh thê thảm nhường này, cao tầng ba đại phái cũng vô cùng thê lương. Biết

vầng sáng huy hoàng của ba đại phái nước Triệu đã kết thúc, không biết sau này có cơ hội vùng lên hay không.
Sau khi ba đại phái rời đi, các tướng sĩ bị vây trên Giác hồ phát hiện bên cạnh mình hầu như không còn tu sĩ, cuộc chiến này còn đánh như thế nào?
Sĩ khí, lòng quân triệt để tan vỡ, bắt đầu có tướng sĩ thử khuyên Bàng Đằng đầu hàng.
Bàng Đằng dưới cơn nóng giận giết một tướng, tạm thời đè xuống hỗn loạn.
Nhưng không thể cứu vãn chính là không thể cứu vãn. Ngày tiếp theo, một nhóm tướng sĩ cùng tới ép cung, cầu Bàng Đằng cho bọn họ một con đường sống!
Nếu không cho bọn họ đường sống, bọn họ sẽ trói Bàng Đằng đi hàng.
Một triệu quân lính đảo mắt đã mất khống chế, lòng người triệt để mất đi, chỉ dựa vào chút ít thân tín bên cạnh căn bản không có bất kỳ tác dụng nào.
Mắt thấy các tướng sĩ nước Triệu nhìn chòng chọc vào cái người được coi là Thống soái này như kẻ thù, vây chặt mình lại đến không lọt một giọt nước, Bàng Đằng đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, cười cực kỳ buồn thảm.
Cười đến độ mọi người nhìn nhau khó hiểu.
"Xin mời Đại Đô đốc mau quyết đoán!"
Một tướng lĩnh đột nhiên gầm lên, ngắt tiếng cười của Bàng Đằng.
Người này lúc trước tác chiến bất lợi, bị Bàng Đằng dùng quân pháp xử phạt, bây giờ quay lại trở thành người đầu tiên phản đối Bàng Đằng, trái lại còn được không ít tướng sĩ khác ủng hộ, thành đầu lĩnh của phái đầu hàng.
Cạch! Bàng Đằng đột nhiên rút bội kiếm bên hông, dọa cho tên tướng lĩnh kia giật mình lui về sau một bước.
Ai ngờ Bàng Đằng đột nhiên vung kiếm vạch một cái lên cổ mình, máu tươi phun ra.
Thị phi đúng sai mặc cho người ta nói, đã không còn bất kỳ ham muốn sống nào nữa, chẳng cần người khác đồng tình hay thương hại. Không cần nói nhiều một câu, ông ta tự sát trước mặt mọi người như vậy.

Đến bước này, ông ta đã không cản được, cũng sẽ không cản người dưới đầu hàng, nhưng ông ta, chết cũng không hàng!
Trợn mắt ngã xuống phía sau, bên tai còn nghe thấy thấy thân tìn bên cạnh mình la lên một tiếng "Đại Đô đốc", sau đó không còn nghe thấy gì nữa.
Sau một trận hỗn loạn tưng bừng, thân tín của Bàng Đằng bảo vệ thi thể của Bàng Đằng. Những người khác lại muốn cướp lấy đầu Bàng Đằng đi nhận công đầu hàng.
Người tới tuyệt cảnh còn có thể liều mạng vì Bàng Đằng chỉ là số ít. Phần số ít này bị loạn quân cùng lên, loạn đao loạn thương chém nát bét. Sau đó, đầu Bàng Đằng bị cắt đi, được người nâng trong tay lên thật cao. Các tướng sĩ trong cơn tuyệt vọng dường như nhìn thấy hi vọng sống tiếp, liên tục có tiếng hoan hô vang rền.
Nơi này xảy ra biến khiến người ta không rõ là những người này là tướng sĩ nước Triệu hai tướng sĩ địch quốc. Đại thế vừa mất, lòng người tựa như nước chảy đi.
Sau khi đầu của chủ soái quân Triệu bị lấy xuống, lá cờ chữ "Bàng" bị chém ngã, cuộc chiến Yến Triệu chính thức kết thúc...
Quân Triệu đầu hàng, theo như ước định giữa Ngưu Hữu Đạo và Hiểu Nguyệt các, ba mươi ba châu lãnh thổ của nước Triệu phân chia, trong đó mười một châu liền với nước Yến sẽ thuộc về nước Yến.
Nước Yến không có lòng tái chiến. Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh cấp tốc xuất binh quét sạch địa bàn mười một châu này, nhanh chóng khống chế, nhanh chóng chiếm lĩnh.
Địa bàn còn lại đều thuộc về Hiểu Nguyệt các. Hiểu Nguyệt các lập tức xuất binh về phía kinh thành nước Triệu, chuẩn bị đánh hạ kinh đô nước Triệu. Nước Yến không hứng thú tham dự trận cuối này.
Đối với quốc lực nước Yến hiện giờ, có thể nuốt được mười một châu đã là cực hạn, phải tranh thủ củng cố, kinh doanh để biến thành địa bàn của mình mới là đạo lý.
Hiểu Nguyệt các cũng không muốn nước Yến duỗi móng vuốt quá dài. Chuyện còn lại, đại thế đã ở bên mình, hạ kinh đô nước Triệu đã không thành vấn đề.
.....

Tại cánh cửa đi tới cung điện ngầm dưới lòng đất hoàng cung nước Triệu, Triệu hoàng Hải Vô Cực bị đẩy ngã lảo đảo, suýt nữa đụng trúng cơ quan trên cửa.
"Bệ hạ, mở ra đi!"
Tương Vạn Lâu giục. Nơi được đúc bằng sắt thép này chính là vị trí gửi Thần khí trấn quốc của nước Triệu, ít có khả năng dùng sức phá vỡ. Bí pháp mở cơ quan trong này luôn nằm trong tay các đời Hoàng đế nước Triệu.
HoàngThái hậu Thương Ấu Lan cũng bị Tương Vạn Lâu bóp cổ.
Tả Thừa Phong, Mễ Mãn và các cao tầng ba đại phái đều có mặt, đứng chờ bảo khố nước Triệu mở cửa.
Sau khi bọn họ phong trần mệt mỏi chạy về kinh, trước tiên đã lao ngay tới hoàng cung, chính là muốn lấy đồ vật bên trong, muốn kiếm đủ tiền tài, mưu đồ đông sơn tái khởi cho ba đại phái.
Hải Vô Cực lạnh lùng nói:
"Trẫm nói rồi, một mình trẫm không mở được bảo khố này."
Thương Ấu Lan lập tức bị bóp đỏ bừng cả mặt, gần như tắc thở.

Chương 1314: Tiên hoàng anh minh (1)

Chương 1314: Tiên hoàng anh minh (1)
Tương Vạn Lâu bóp cổ bà ta cảnh cáo Hải Vô Cực:
"Bệ hạ, ta nói rồi, chúng ta chỉ cần thứ trong bảo khố, sẽ không đối xử với bệ hạ giống như ba đại phái nước Triệu đối với Mục Trách. Chúng ta lấy đồ xong sẽ rời đi, không làm khó các người nữa."
Hải Vô Cực lập tức chỉ vào mặt Tương Vạn Lâu:
"Ngươi thả mẫu hậu ra, trẫm nói bí pháp mở cho ngươi."
Dễ bàn, Tương Vạn Lâu lập tức buông Thương Ấu Lan ra. Thái hậu ho khan liên tục, há mồm thở dốc.
"Chúng ta không có thời gian đùa giỡn với ngươi, nói đi."
Mễ Mãn thúc dục.
Hải Vô Cực:
"Trẫm chỉ biết cầm một nửa chìa khóa mở cơ quan này, một nửa còn lại nằm trong tay người khác. Nhất định phải hợp nhất hai nửa chìa khóa trong tay hai chúng ta mới có thể mở cơ quan này."
Tả Thừa Phong:
"Ngươi đang nói đùa sao? Cơ quan này chỉ có các đời Hoàng đế nước Triệu biết."
Hải Vô Cực:
"Ta không đùa. Trước khi Tiên hoàng lâm chung chỉ đưa một nửa chìa khóa cơ quan mật cho ta."
Mễ Mãn:
"Nửa chìa khóa kia ở đâu? Ngươi không định nói là Tiên hoàng mang vào trong đất rồi chứ?"
Hải Vô Cực lắc đầu nói:
"Mễ chưởng môn nói đùa. Nửa chìa khóa kia nằm trong cung. Tiên hoàng giao nửa chìa khóa cho Tổng quản Đại nội Gia Cát Trì."

Mấy người ở đây nghe nói vậy đều không tin. Đừng nói người ngoai, ngay cả Thái hậu Thương Ấu Lan cũng bán tín bán nghi. Quyền lực mà ngay cả bà ta cũng không được hưởng, Tiên hoàng có thể trao cho lão Gia Cát?
Mễ Mãn hoài nghi nói:
"Điều cơ mật như vậy, Tiên hoàng có thể để cho một lão thái giám cùng hưởng một nửa với các đời Hoàng đế?"
Hải Vô Cực:
"Việc này cũng làm trẫm cảm thấy lạ thường. Trẫm cũng muốn biết nguyên nhân, nhưng Tiên hoàng không hề ghi chép gì, chỉ sắp xếp như thế. Là thật hay là giả, tìm người tới là biết. Trẫm ở đây, rơi vào tay các ngươi cũng không chạy đi đâu được."
Cũng đúng, thử xem cũng không sao.
Tương Vạn Lâu quay đầu lại, đang muốn dặn dò đệ tử gọi lão già Gia Cát tới. Ai ngờ có một đệ tử Lạc Hà sơn trang chạy tới báo cho Tả Thừa Phong:
"Chưởng môn, Tổng quản Đại nội Gia Cát Trì ở lối vào mật đạo cầu được gặp. Ông ta nói là mình có nửa chiếc chìa khóa mở ra bảo khố, nói là không có ông ta thì sẽ không mở được bảo khố này."
Lời này khớp với những gì Hải Vô Cực đã nói, mọi người chợt đánh mắt nhìn nhau.
"Dẫn vào." Tả Thừa Phong nghiêng đầu ra hiệu.
"Vâng!" Đệ tử kia lập tức nhận lệnh rời đi.
Không bao lâu sau, Gia Cát Trì được đưa tới, còn có hai thái giám mù đi cùng.
Trong đường ngầm đi thông tới cung điện dưới lòng đất, Gia Cát Trì trên xách theo đèn lồng. Có thể là vì đệ tử dẫn đường phía trước thả ra Nguyệt điệp chiếu sáng, đèn lồng không được thắp sáng.
Một lão thái giám già đến sắp xuống mồ còn xách theo một cái đèn lồng, dẫn theo hai thái giám mù, tình hình này quả thực có chút quỷ dị.
Người ngoài không biết hai thái giám mù này là ai, Thương Ấu Lan và Hải Vô Cực lại từng gặp, biết hai thái giám mù này là người chuyên môn hầu hạ Gia Cát Trì, bình thường rất ít lộ diện. Mẹ con hai người không biết Gia Cát Trì dẫn theo hai người này để làm gì.

Lưng còng lọm khọm, đi lại tập tễnh, Gia Cát trì đi từng bước từng bước xuống bậc thang trong cung điện ngầm, trước ánh mắt theo dõi của mọi người. Đôi mắt ông ta vẩn đục, nhìn bên này, nhìn bên kia, cuối cùng đi tới trước mặt hai mẹ con Hoàng đế bái chào:
"Thái hậu, bệ hạ, hai ngươi không sao chứ?"
Thương Ẫu Lan lắc lắc đầu, Hải Vô Cực nhìn ông ta:
"Tiên hoàng lâm chung nói gì, trẫm vẫn nhớ. Trẫm không hiểu Tiên hoàng tại sao lại sắp xếp như vậy, trẫm cũng từng hỏi ngươi, nhưng ngươi không nói. Chuyện đến nước này, có phải nên nói chân tướng cho trẫm?"
Gia Cát Trì:
"Tiên hoàng có ý chỉ, ốn lấy Thần khí trấn quốc, lão nô nhất định phải ở đây."
Hải Vô Cực:
"Tại sao?"
Gia Cát Trì không hề trả lời, mà là quay đầu nhìn về phía hai thái giám mù đứng ở lối vào cung điện dưới đất nói:
"A Đại, A Nhị, đóng cửa lại."
Hai thái giám mù không nói gì, chỉ nhận lệnh. Mỗi người đứng sang hai bên, đưa tay mò lấy cánh cửa bằng đồng nặng nề của cung điện, đẩy cửa gây ra những tiếng vang nặng nề.
Tả Thừa Phong có phần cảnh giác nói:
"Vì sao phải đóng cửa?"
Gia Cát Trì chậm chạp nghiêng đầu nhìn Tả Thừa Phong:
"Muốn mở bảo khố, trước tiên phải đóng cửa lớn của cung điện ngầm, nếu không thì không thể mở."
Thấy ông ta nói như vậy, người của ba đại phái không nói thêm gì. Với thực lực của họ cũng không cần sợ mấy người này giở trò gian gì.
Ùng! Cánh cửa của cung điện ngầm đóng kín lại.
Gia Cát Trì lại nói:
"A Đại, A Nhị, lại đây giúp đỡ."
Hai thái giám mù đóng cửa cung điện ngầm xong, nghe vậy liền bước xuống bậc thang. Người của ba phái theo dõi, nhận thấy hai thái giám

này có vẻ không tầm thường. Rõ ràng họ mù mắt, nhưng bước xuống thang không loạn một bước nào, dường như có thể nhìn thấy.
Hai người đi tới bên cạnh Gia Cát Trì. Gia Cát Trì lại nói:
"Bảo vệ tốt Thái hậu và bệ hạ."
Hai người lập tức song song cất bước, đứng ở bên cạnh Thương Ấu Lan và Hải Vô Cực. Động thái này khiến hai mẹ con này có phần khó hiểu. Bảo vệ? Lời nói này có điều không ổn, Tương Vạn Lâu trầm giọng nói:
"Lão già, bảo ngươi mở bảo khố, ngươi lằng nhằng gì vậy?"
Gia Cát Trì chậm chạp xoay người đối mặt với họ, than thở:
"Đã không còn cứu vãn được thì sớm tìm kiếm đường ra, làm sao phải khổ cực chạy vào cung làm khó chúng ta? Những thứ kia đã không còn thuộc về các ngươi, vì sao còn phải tham lam như vậy? Thất phu vô tội mang ngọc mắc tội, không sợ gặp tai bay vạ gió sao?"
Tương Vạn Lâu:
"Lão già, ta bảo lão mở bảo khố, đừng rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt. Giao ra đồ vật, chúng ta bảo đảm tha các ngươi sống."
Gia Cát Trì chậm rãi nói:
"Ta nói rồi, không cứu vãn được nữa, các ngươi nói bảo đảm liệu có tác dụng không? Phản quân đã sắp giết tới kinh thành. Nếu đưa đồ vật cho các ngươi, sau đó phản quân yêu cầu, chúng ta không nộp ra được, phản quân có để cho chúng ta con đường sống không?"
Tương Vạn Lâu:
"Phản quân sẽ làm gì không phải là việc mà chúng ta phải bận tâm. Ta nói lại lần nữa, lập tức mở bảo khố, bằng không tính mạng của các ngươi không thể chờ được đến lúc phản quân tới rồi mới quyết định đâu. Hải Vô Cực, sự kiên trì của ta có hạn!"
Hải Vô Cực bạnh gò má, nói:
"Gia Cát Trì, mở ra, cho bọn họ."
Gia Cát Trì lắc đầu:
"Tiên hoàng có lệnh, ý chỉ của Tiên hoàng ở trước, ý chỉ của bệ hạ ở sau. Lão nô cần phải tuân theo ý chỉ của Tiên hoàng trước."
"Ngươi..." Hải Vô Cực nổi giận.
"Lão già, lão quả thực rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt. Xem ra không cho ngươi nếm khổ, ngươi lại không biết sợ."

Tương Vạn Lâu cười lạnh, thân thể lắc một cái, tay chộp tới vai Gia Cát Trì, muốn phát lực bóp nát xương vai.
Thương Ẫu Lan nghiêng đầu sang một bên, không đành lòng nhìn tiếp.
"Phụp" một tiếng, mãi không nghe thấy tiếng động khác, bà ta từ từ quay đầu lại xem, vừa thấy tình hình lập tức trợn mắt, đôi mắt sáng có vẻ khó mà tin được.
Chỉ thấy cánh tay Tương Vạn Lâu đặt trên vai Gia Cát Trì co giật, mà một cánh tay Gia Cát Trì đặt trên ngực Tương Vạn Lâu. Nói chính xác ra thì, đâm thủng ngực Tương Vạn Lâu. Cánh tay đẫm máu xuyên ra sau lưng Tương Vạn Lâu, năm ngón tay cong thành trảo bóp lấy trái tim còn đang đập.
Hải Vô Cực trợn mắt, miệng há ra. Tình cảnh xảy ra cực nhanh, nhanh đến mức ông ta hầu như không thấy rõ cảnh gì.
Mấy người Tả Thừa Phong còn đang nghĩ là mình nhìn lầm, trợn mắt mà nhìn, lại thấy Gia Cát Trì bóp một cái, trái tim vỡ tung tóe máu me.
Tương Vạn Lâu trừng mắt nhìn chằm chằm vào Gia Cát Trì già nua, tỏ rõ sự khiếp sợ khó tin, cổ họng ùng ục.
Xoạc! Cánh tay rút ra khỏi ngực, hai chân Tương Vạn Lâu mềm nhũn, co quắp ngã trên mặt đất.
"Chưởng môn!"
Đệ tử Quy Nguyên tông kinh ngạc thốt lên.
"Lão già!"
Mễ Mãn và Tả Thừa Phong vừa giận vừa sợ, vội vã ra tay.
Gia Cát Trì cong ngón tay búng giọt máu, mấy con Nguyệt điệp trong cung điện dưới lòng đất độp độp bị bắn rơi xuống đất.

Chương 1315: Tiên hoàng anh minh (2)

Chương 1315: Tiên hoàng anh minh (2)
Nguyệt điệp rơi xuống đất, ánh sáng trên cánh bướm chưa biến mất ngay, mà chậm rãi tắt dần.
Trong chớp mắt, chỉ dựa vào một chút ánh sáng Nguyệt điệp le lói còn tàn dư, hai mẹ con Thương Ấu Lan và Hải Vô Cực nhìn thấy Gia Cát Trì như bóng ma dao động, nhanh đến mức chỉ thấy cái bóng liên tục lấp lóe.
Chớp mắt khi bóng mờ hiện hình, Đùng! Hai mẹ con họ tận mắt thấy bóng Gia Cát Trì lơ lửng giữa trời, một tay cầm đèn lồng, một tay bóp nát đầu Tả Thừa Phong.
Bóng người quỷ dị đến mức đệ tử ba đại phái không có ai phản ứng kịp, dồn dập ngã xuống đất.
Sự khiếp sợ trong lòng hai mẹ con họ thực sự khó có thể hình dung, tận mắt nhìn cũng không thể tin được. Cái bóng lấp lóe như ma mị kia là cái lão già Gia Cát mà bước đi cũng không ổn đó sao?
Thấy Tả Thừa Phong bị một chiêu mất mạng, Mễ Mãn giật mình giũ ra một tấm Thiên Kiếm phù, rồi lại thấy Gia Cát Trì xuất hiện trước mặt Mễ Mãn.
Cảnh tượng cuối cùng trong ánh sáng tàn của Nguyệt điệp, Gia Cát Trì nắm lấy cổ tay Mễ Mãn, rắc một cái bẻ gãy.
Sau đó phát sinh chuyện gì, hai mẹ con Hoàng đế không thấy gì nữa.
Trong cung điện dưới đất nhanh chóng trở nên yên tĩnh, có mùi máu tanh bồng bềnh.
Sau đó giọng nói của Gia Cát Trì lại vang lên:
"A Đại, mở một nửa cánh cửa, xin mời Thái Thượng trưởng lão của ba đại phái đi vào, nói là mấy vị chưởng môn cho mời."

Sau đó, tiếng động khi nửa bên cửa đồng nặng nề được đẩy ra truyền tới, có người vèo một tiếng lao ra ngoài.
Không bao lâu sau, một loạt tiếng bước chân từ bên ngoài cung điện ngầm theo bậc thang đi tới.
Thái giám mù từ bên ngoài quay lại vụt một cái trở về cạnh Thương Ấu Lan, dường như hoàn cảnh tối tăm không thể nhìn thấy gì này không có bất kỳ trở ngại nào đối với người đó.
"Mùi máu tanh?"
Tại cửa vào cung điện ngầm có người nghi ngờ lên tiếng, tiếp theo đó Nguyệt điệp tỏa sáng, một con Nguyệt điệp bay vào.
Rất nhanh, sáu Thái Thượng trưởng lão của ba đại phái nhanh chóng phi vào, nhìn thấy tình cảnh thi thể phơi đầy đất, ngay cả chưởng môn ba đại phái cũng chết trong vũng máu.
"Chuyện gì xảy ra?" Một Thái Thượng trưởng lão trầm giọng gầm lên.
Thương Ấu Lan và Hải Vô Cực nhìn chằm chằm Gia Cát Trì như thấy quỷ sống.
"Vừa rồi có kẻ tập kích."
Trên tay nhấc đèn lồng màu trắng, Gia Cát Trì chậm chạp đáp. Cây đèn trên tay đột nhiên không gió tự bay, rồi một cơn gió mạnh bao phủ tới, cánh cửa đồng của cung điện ngầm rầm một cái tự đóng lại.
Trong khi sáu Thái Thượng trưởng lão bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, tiếng độp độp liên tiếp vang lên. Ba con Nguyệt điệp bỗng dưng nổ tung, như bị thứ vô hình nào đó xé nát.
Cung điện ngầm chớp mắt một cái lại chìm vào trong tăm tối. Tiếp theo đó, hàng loạt tiếng động binh binh bang bang vang lên, không ngừng có vật thể rơi xuống đất.
Gió mạnh phân tán quanh cung điện ngầm. Hai mẹ con Hoàng đế cảm giác được thái giám mù bên cạnh thi pháp bảo vệ bọn họ.
Đến khi gió giật bình lặng, ánh sáng phụt một cái sáng lên. Đèn lồng trong tay Gia Cát Trì đột nhiên sáng lên, chiếu lên gương mặt già nua của Gia Cát Trì, cả bàn tay nhỏ máu tí tách vô cùng đáng sợ của ông ta. Máu tươi đang từ từ chảy giọt trên cánh tay đó, rồi hóa thành sương đỏ bốc hơi khỏi tay Gia Cát trì. Từng luồng sương đỏ rực phiêu hốt dưới ánh đèn khiến tình cảnh càng thêm quỷ dị.

Lại nhìn trên đất, mấy vị Thái Thượng trưởng lão ba đại phái vừa đi vào không một ai thoát chết. Tất cả ngã vào trong vũng máu, không phải đầu vỡ toác thì cổ bị người ta xé toạc, hoặc là vị trí trái tim ở ngực có một lỗ máu. Có người còn đang co giật.
"Mới chỉ sáu tên, bên ngoài còn có mấy tên nữa. Lúc quay về, nếu có gặp thì Thái hậu và bệ hạ cứ nói là người đã chiếm được đồ vật và đi trước. Lão nô giương đèn, đưa Thái hậu và bệ hạ trở về trước. Lão nô sẽ cẩn thận xử lý những người còn lại."
Gia Cát Trì nhắc nhở, sau đó xách đèn lồng đi trước dẫn đường.
"Thái hậu, bệ hạ cẩn thận, trên đất rất trơn, không nên giẫm màu máu, tránh để người ta nhìn thấy sẽ hoài nghi."
Mẹ con Hoàng đế còn đang sợ hãi, mãi vẫn chưa cất bước được.
Gia Cát Trì cầm đèn lồng xoay lại, nhìn về phía hai mẹ con, già nua thở dài nói:
"Thái hậu, bệ hạ, nơi đây không thích hợp ở lâu, đi thôi."
Thương Ẫu Lan nuốt một ngụm nước bọt:
"Lão Gia Cát, những người kia là do lão giết?"
Bà ta đã biết mà vẫn không nhịn được hỏi, vì thật khó tin nổi.
Gia Cát Trì:
"Lão nô không muốn giết người. Bọn họ không nên tới đây. Lão nô thực sự bị bất đắc dĩ."
Hải Vô Cực:
"Trước khi Tiên hoàng lâm chung có nói cho trẫm, bảo trẫm phải đối xử tử tế với ngươi, nói là ngươi có thể bảo vệ trẫm, cũng giao một nửa chìa khóa bảo khố cho ngươi. Ngươi có thể bảo vệ ta? Lúc trước trẫm không hiểu, sau đó trẫm hỏi ngươi, ngươi cũng không chịu nói. Hiện giờ, dường như trẫm hiểu rõ rồi."
Gia Cát Trì dường như rất bất đắc dĩ:
"Tiên hoàng anh minh, biết có ba đại phái trấn thủ, người ngoài không có khả năng dễ dàng xông vào nơi này. Nếu có người có ý động vào Thần khí trấn quốc, gần như chắc chắn là do bản thân ba đại phái. Bởi vậy, Tiên hoàng giao một nửa chìa khóa cho lão nô, bất kể là ai muốn mở bảo khố, tất nhiên đều phải động tới lão nô. Tiên hoàng bảo lão nô bảo vệ bệ hạ!"

Mẹ con Hoàng đế đang suy nghĩ, Gia Cát Trì bổ sung thêm một câu:
"Tiên hoàng bảo lão nô cầm một nửa chìa khóa bảo khố cũng là vì không muốn ba đại phái dễ dàng thay đổi triều đại. Chỉ là, Tiên hoàng cũng không ngờ tới thế cuộc sẽ chuyển mình đến mức này. Tuy ba đại phái không gây ra sự thay đổi triều đại, nhưng bản thân nước Triệu khinh suất gây chiến đã tự đưa mình lên con đường vong quốc. Lão nô bảo vệ được bảo khố, nhưng không bảo vệ được cả nước Triệu to lớn."
Nếu lúc trước ông ta nói lời như vậy, tất nhiên Hải Vô Cực sẽ bị kích thích, rõ ràng là đang chỉ trích y không nên gây chiến bừa bãi.
Nhưng lúc này, đã tận mắt chứng kiến bản lĩnh của Gia Cát Trì, thực lực của người ta ngay trước mắt, Hải Vô Cực cũng khó hỏi tội.
Trước mắt, y chỉ muốn hỏi rõ một số chuyện, như là thi thể đầy đất kia đều các cao thủ của ba đại phái. Ngay cả Thái Thượng trưởng lão của ba đại phái cũng mất mạng trong tay vị Đại tổng quản này chỉ trong khoảnh khắc, có thể tượng tượng thực lực của vị Tổng quản Đại nội này đến mức nào.
Hải Vô Cực đặt câu hỏi:
"Hoàng tằng tổ đã căn dặn Hoàng gia gia, Hoàng gia gia lại căn dặn phụ hoàng, sau đó phụ hoàng lại căn dặn trẫm, luôn nói là phải đối xử tử tế với ngươi. Bây giờ xem ra, Hoàng tằng tổ, Hoàng gia gia và phụ hoàng đều biết bản lĩnh ẩn giấu không hiện của ngươi, chỉ có trẫm không biết. Không biết ngươi định giấu trẫm hay là cảm thấy trẫm không bằng tổ tông, không xứng biết?"
Giọng nói già nua của Gia Cát Trì vang lên:
"Bệ hạ, tình cảnh đã như vậy rồi, tính toán chuyện này còn có ý nghĩa không? Rời khỏi đây trước đi."
Tâm tình Hải Vô Cự có phần kích động:
"Đương nhiên có ý nghĩa. Nếu sớm biết ngươi có bản lĩnh như vậy, tức là có biện pháp giải vây cho quân đội nước Triệu ta, nước Triệu ta làm sao rơi vào tình cảnh này!"
Gia Cát Trì lắc đầu:
"Bệ hạ cả nghĩ quá rồi. Mặc kệ lão nô có thể giải vây cho đại quân hay không, lão nô cũng không thể ra tay. Bằng không, không chỉ lão nô không sống nổi, mà còn liên lụy đến bệ hạ. Bây giờ bệ hạ và Thái hậu có

lẽ còn có đường sống, một khi để người ngoài biết về lão nô, không chỉ nước Triệu sẽ tan thành khói bụi, mà bệ hạ và Thái hậu cũng sẽ bị đưa lên đường chết. Phiêu Miễu các sẽ không bỏ qua cho chúng ta, thiên hạ sẽ chẳng còn nơi cho chúng ta đặt chân."

"Chuyện này, lúc trước Tiên hoàng đời trước nữa cũng không dám tiết lộ chút nào, Tiên hoàng cũng không dám nói ra, bằng không chính là tai ương ngập đầu!"

Hải Vô Cực có chút bi phẫn:

"Vậy vì sao phải gạt trẫm?"

Nhìn dáng vẻ Hoàng đế tỏ vẻ không nói rõ chuyện thì không chịu đi, Gia Cát Trì rất bất đắc dĩ.

Chương 1316: Tần quốc tân Quân lại là học sinh của ngươi

Chương 1316: Tần quốc tân Quân lại là học sinh của ngươi
"Từ nhỏ, lão nô lúc trẻ đã được Mông lão Thánh giá quý, mang theo bên cạnh dạy dỗ, nhân lúc khả năng tu hành cũng khá đã đi tới con đường tu hành. Khi lão Thánh giá còn sống cũng không ngờ lão nô sẽ có tu vi ngày hôm nay, nhưng lão Thánh giá coi lão nô như một nửa đứa con trai, trước khi lâm chung đã giao lão nô cho Tiên hoàng đời trước nữa."
"Hoàng cung đại nội vơ vét kỳ trân thiên hạ, ngẫu nhiên đạt được cấm vật bị quản chế của Phiêu Miễu các rơi rớt ngoài thế gian. Vật ấy vẫn ở trong bí tàng của cung, người biết chuyện đều bị diệt khẩu. Tu vi của lão nô gặp phải bình cảnh khó có thể đột phá, tiên hoàng đời trước nữa đã ngầm cho lão nô dùng cấm vật này, sau đó quả thực đột phá một lần. Bất kể Tiên hoàng đời trước nữa hay là lão nô đều kín miệng như bưng với chuyện này, không dám để lộ một chút nào."
"Trước khi Tiên hoàng đời trước lâm chung đã nói lại tình huống của lão nô cho Tiên hoàng."
"Đến trước khi Tiên hoàng lâm chung, một hiện thực không thể không đối diện đặt ngay trước mắt. Lão nô đã từng trải ba triều đại, tiếp tục ở lại trong cung, tuổi thọ sẽ là vấn đề lớn. Lão nô sẽ tiếp tục sống trong mắt mọi người, vượt qua kỳ hạn tuổi thọ của Kim Đan, tất nhiên sẽ khiến Phiêu Miễu các chú ý."
"Có một số việc đã không thích hợp truyền tiếp đời đời nữa. Tiên hoàng không nói cho bệ hạ tất nhiên là vì Tiên hoàng có dự định, cũng là vì nghĩ cho bệ hạ, không phải là lão nô cố ý giấu diếm. Chỉ là thế sự khó lường, chút chuyện này của lão nô cuối cùng vẫn bại lộ trước mặt bệ hạ."

"Bệ hạ và Thái hậu ghi nhớ kỹ, chuyện của lão nô quyết không thể tiết lộ, bằng không khó có đường sống."
"Đường sống?" Hải Vô Cực có chút tự giễu cười thảm.
Gia Cát Trì:
"Bệ hạ, đi thôi, kinh thành này không thủ được nữa. Rời kinh thành đi, tìm chỗ trốn tránh trước, qua khỏi đợt đầu sóng ngọn gió này rồi lại nói."
Hải Vô Cực quay đầu lại nhìn về phía Thương Ẫu Lan:
"Nhi tử vô dụng, phải liên lụy mẫu thân lưu lạc thiên nhai."
Thương Ẫu Lan gượng ép lắc đầu:
"Dù sao cũng hơn là mất mạng."
Gia Cát Trì:
"Thái hậu không cần chịu nỗi khổ bôn ba này. Lão nô sẽ sắp xếp cho người đưa Thái hậu tới chỗ trưởng công chúa. Trưởng công chúa dù có nói lời oán giận cũng không đến mức từ chối mẹ của mình, ít ra vẫn hơn bôn ba tứ phía."
"..."
Thương Ẫu Lan trầm mặc.
Hải Vô Cực thì lại quay đầu lại nhìn về phía bảo khố:
"Thứ ở bên trong này, ai làm chủ thì cứ cho người đó. Mang theo người chỉ là trói buộc, sẽ để người người nhớ mãi không quên!"
Có thể nói ra lời này, nói rõ bản thân y đã biết không thể thủ vững kinh thành này được, không đi không xong rồi.
Gia Cát Trì:
"Cho nên lão nô mới giết bọn họ. Đồ vật đã bị họ mang đi, thứ ở bên trong nên mang đi thì bệ hạ có thể yên tâm mang đi."
Hải Vô Cực bỗng nhiên tỉnh ngộ, hiểu ý của ông ta...
Sau đó, trưởng lão khác của ba đại phái lại được "Mời" vào cung điện ngầm này. Chỉ cần là kẻ đi vào, sau đó không còn thấy đi ra.
Tiếp theo, các đệ tử khác của ba đại phái chờ mãi không thấy cao tầng của phái liền đi tới cung điện ngầm tìm kiếm, kết quả bảo khố đã mở, bên trong rỗng tuếch.
Họ ra ngoài truy hỏi Hải Vô Cực, được trả lời là không biết, cũng rất kinh ngạc. Hải Vô Cực nói, sau khi mở ra bảo khố, chưởng môn của ba

đại phái lấy được đồ vật xong đã đi ra, triều đình lại không biết cao tầng của ba đại phái đã đi đâu.
Đệ tử ba đại phái cảm giác phát mộng, không nghe thấy có động thái tranh đấu gì, nằm mơ cũng không thể tưởng được là Hải Vô Cực có thể giải quyết những cao thủ đó...
Kinh thành quả nhiên là không thủ được, điều then chốt là ai cũng biết quân đội tinh nhuệ của nước Triệu bị diệt, sĩ khí lòng quân đã không còn, căn bản không có ý chí chống cự.
Quan trọng nhất chính là, các môn các phái bỏ chạy, có kẻ nương nhờ Hiểu Nguyệt các, ngay cả đệ tử của ba đại phái cũng không tìm được cao tầng của bản phái, nghe thấy có tin quân địch đột kích nên đã lập tức bỏ chạy. Không có tu sĩ hỗ trợ phòng thủ, kinh thành này làm sao bảo vệ được?
Hiểu Nguyệt các dẫn phản quân đến, dễ dàng công vào trong thành. Bách quan nước Triệu quỳ xuống đất ở bên ngoài hoàng cung xin hàng. Ngọc Thương dẫn đại quân nhảy vào trong hoàng cung. Triệu hoàng Hải Vô Cực đã biến mất tăm, mỹ nhân trong hậu cung treo cổ hàng loạt. Hầu như trong các tẩm cung mỹ nhân nằm san sát nhau đều có người treo cổ, hương tiêu ngọc vẫn. Khi sống thì đẹp như hoa, chết rồi gương mặt lại dữ tợn, lưỡi thè ra ngoài.
Có thể nhìn ra, rất nhiều người khi còn sống đều có dấu hiệu giãy dụa, không muốn chết. Nhưng có người muốn họ chết, họ không thể không chết. Khi còn sống, vinh hoa phú quý đều có, lúc này hóa thành vật lắc lư trên xà nhà, không ai cam lòng.
Quá nhiều người, không có cách nào mang theo nhiều người lặng lẽ thoát đi, chỉ có thể mang một số ít người rời đi, còn lại đều phải chết. Lãnh thổ này, kinh thành này, hoàng cung này, cũng chỉ có thể để cho người khác. Chỉ có nữ nhân trong hoàng cung này là không thể cho người khác kế thừa.
Dù là Ngọc Thương kiến thức rộng rãi, nhìn thấy cảnh treo cổ hàng loạt này cũng tê cả da đầu, lúc rời đi đã thổn thức lắc đầu...
Phủ thành châu Kim, phủ Thứ sử bận rộn náo nhiệt. Chủ nhân trở về, phủ được quét tước dọn dẹp.

Bên ngoài phủ có một chiếc xe ngựa dừng lại, một lão phụ nhân mặc áo vải gai bước xuống xe, hai hạ nhân khoanh tay đi cùng.
Trong chốc lát, Hải Như Nguyệt nhấc theo váy chạy vội ra, nhìn thấy lão phụ nhân cạnh xe ngựa liên hơi dừng lại, ánh mắt đánh giá một hòi, dường như kinh ngạc đối với trang phục của đối phương, sau lại cất bước nhanh xuống bậc thang, gượng cười đối với lão phụ nhân:
"Mẫu thân!"
Không sai, lão phụ nhân đeo khăn đầu, trang phục bình dân này chính là Thái hậu nước Triệu, Thương Ấu Lan.
Thương Ấu Lan cũng nở nụ cười, nhưng là vừa cười vừa khóc, buồn bã nói:
"Nguyệt nhi, nước Triệu vong rồi!"
Không cần phải nhắc, Hải Như Nguyệt đã biết kinh thành bị công phá, nhưng trước đó vẫn không có cảm giác gì. Lúc này nàng ta chợt ngẩn người, thoáng cái lệ nóng tràn mi, giang hai tay ôm mẫu thân. Hai người phụ nữ cùng gào khóc, khóc đến tối tăm trời đất.
Trước cửa sổ của một khách sạn ở góc phố phía xa xa, nam tử bôi đen mặt, chỉnh lông mày, đeo chòm râu đứng từ xa xa nhìn mẹ con kia gặp gỡ, vẻ không đành lòng nhắm mắt lại. Tất cả thị thị phi phi giống như giấc mộng vừa bừng tỉnh.
Người này không phải ai khác, chính là vị quân vương mất nước Hải Vô Cực, từ nay về sau sẽ không còn là Hải Vô Cực nữa.
Bên cạnh y có một ông lão trong mắt lóe sáng, áo vải đơn giản, thân thể thẳng tắp, chỉ sợ người biết thân phận sẽ rất khó có thể tin được người này lại là Tổng quản Đại nội nước Triệu, Gia Cát Trì!
Nét nhăn nheo không thấy đâu, lưng cũng không gù, dáng vẻ già nua lọm khọm không còn nữa.
Giọng nói của ông ta cũng thay đổi, nhắc nhở:
"Ông chủ, có thể yên tâm, đi thôi."
Hải Vô Cực mở mắt, thấy hai mẹ con ở đằng xa đi vào cửa, chậm rãi xoay người, lắc lư ống tay áo, để lại một tiếng thở dài:
"Bồn vàng ngói ngọc, khách thế gian..."
Đầu năm ba mươi ba theo Vũ kịch, nước Triệu diệt vong!

Lãnh thổ nước Triệu chia làm hai. Nước Yến chiếm một phần, phần lớn cho phản quân nước Triệu chiếm đoạt.
Phản quân công phá kinh thành không lâu đã lập tân Quân đăng cơ, quốc hiệu được đặt là, Tần!
Phiêu Miễu các phái người nghiệm chứng Thần khí trấn quốc Thương Kính, đã chấp thuận "Tần" lập quốc.
Tân Quân bái tế trời đất, sau khi lấy danh húy của tổ tông ra tế cáo tổ tiên trên trời có linh thiêng, mọi người mới biết, Hiểu Nguyệt các lại là dư nghiệt triều Tần đã bị diệt từ ba trăm năm trước, khiến cho người trong thiên hạ khiếp sợ không thôi!
Tử Kim động, chưởng môn Cung Lâm Sách trở về, cuối cùng cũng lại gặp gỡ Ngưu Hữu Đạo tại một nơi bình lặng trong núi.
Hai người nhìn nhau nở nụ cười, Ngưu Hữu Đạo đưa tay mời ông ta vào đình ngồi nghỉ.

Chương 1317: Trưởng lão mới của Tử Kim động (1)

Chương 1317: Trưởng lão mới của Tử Kim động (1)
Sau khi ngồi xuống, Cung Lâm Sách liếc mắt về phía tấm biển đặt tại cửa đình viện, thấy trên mặt đổi thành bốn chữ "Biệt viện Mao Lư", ông ta buồn cười nói:
"Ngươi đúng là sảng khoái, không được đồng ý đã chuyển sơn trang Mao Lư đến nơi này rồi."
Ngưu Hữu Đạo nhấc tay, ra hiệu Quản Phương Nghi đứng ở bên pha trà, mình thì tự chiêu đãi khách quý, vừa châm trà rót nước , vừa cười nói:
"Chẳng lẽ không phải vậy sao?"
Cung Lâm Sách không đáp, hỏi:
"Vết thương thế nào rồi?"
"Ổn rồi." Ngưu Hữu Đạo đẩy một chén trà tới trước mặt ông ta.
Cung Lâm Sách dùng ngón tay gảy chén trà:
"Có nghe nói không, đám Hiểu Nguyệt các kia lại là dư nghiệt tiền Tần."
Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
"Động tĩnh lớn như vậy, muốn không nghe thấy cũng khó, thực sự là ngoài dự liệu."
Cung Lâm Sách cảm khái nói:
"Ẩn nhẫn hơn ba trăm năm chỉ vì một mục tiêu này, ai mà ngờ được."
Dứt lời, ông ta lắc đầu, có phần cân nhắc nói:
"Tân Quân nước Tần là học sinh của ngươi, không biết ngươi có cảm tưởng gì?"
Ngưu Hữu Đạo dở khóc dở cười, lắc lắc đầu:
"Lúc trước Ngọc Thương nói thằng bé kia là Các chủ của Hiểu Nguyệt các, ta còn nửa tin nửa ngờ, hiện tại cuối cùng cũng hiểu là sao. Thằng

bé kia không thích hợp làm Hoàng đế, sau này nắm giữ triều chính nước Tần sợ là bản thân Ngọc Thương!"
Cung Lâm Sách:
"Theo như hiện giờ, Ngọc Thương có nắm giữ triều chính của nước Tần hay không đều không quan trọng. Hiện tại, điều mà Hiểu Nguyệt các muốn làm chính là thu lấy dân tâm của cựu thần nước Triệu. Hóa vùng đất cũ nước Triệu thành của chính họ mới là sự việc cấp bách hiện nay của họ, tạm thời họ sẽ không uy hiếp được tới chúng ta, cũng sẽ không tự gây phiền phức. Xem như tai nạn của nước Yến đã qua rồi, cũng coi như nhân họa mà được phúc."
Nói câu cuối, ông ta vạn phần cảm khái.
Nhớ lúc đầu phải đối diện với ưu lo diệt quốc, bây giờ không chỉ khắc phục được khó khăn mà còn chiếm đoạt một lượng lớn lãnh thổ nước Triệu, làm sao có thể không cảm khái.
Tạm thời, tình huống bốn phía đang có lợi đối với nước Yến. Tân Tần bận bịu thu dọn nội chính, Hàn và Tống giao chiến cũng không rảnh bận tâm đến nước Yến, mà tình thế nước Yến trước mắt đang tốt đẹp.
Ngưu Hữu Đạo bê chén trà lên thưởng thức, trêu đùa:
"Nước Yến có thể nhân họa được phúc, châu Nam ta có công đầu."
Đối với lời này, Cung Lâm Sách không phản đối. Không có châu Nam đánh Đông dẹp Tây, không có châu Nam ngưng tụ sĩ khí và quân tâm nước Yến, không có tướng soái châu Nam bày mưu nghĩ kế, e rằng không phải Triệu vong, mà là Yến vong.
"Quả thực vậy. Nhưng Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn sẽ không thừa nhận, e là còn muốn tính sổ với các ngươi." Cung Lâm Sách cho một câu.
Ngưu Hữu Đạo:
"Ta trốn ở Tử Kim động, bọn họ có thể làm khó dễ được ta? Chỉ cần ta không chết, bọn họ có bản lãnh động vào Tử Kim động một chút thử xem. Bọn họ dám động vào người của Tử Kim động, Tử Kim động cũng không bỏ qua cho người của họ, có phải vậy không?"
Cung Lâm Sách thở dài:
"Một khi việc ngươi đến bên này bị công khai, hai nhà kia sợ là sẽ thẹn quá hóa giận. Áp lực lên ta rất lớn nha."

Ngưu Hữu Đạo:
"Chỉ cần không ép đổ được thì không gọi là áp lực. Vì để phòng ngừa đêm dài lắm mộng, Tử Kim động phải tức tốc phái một nhóm cao thủ đi tới cạnh Thương Triêu Tông, toàn diện tiếp nhận bảo vệ đối với Thương Triêu Tông.Ta sẽ nhắn tin cho bên Thương Triêu Tông để bọn họ phối hợp. Cung chưởng môn, ta không muốn Thương Triêu Tông xảy ra chuyện gì. Lời ta đã nói, nếu bên Thương Triêu Tông xảy ra chuyện, ta dám cam đoan châu Nam và châu Kim sẽ lập tức khởi binh tạo phản, ai cũng đừng mong dễ chịu!"
Cung Lâm Sách:
"Không cần lo lắng cho an toàn bên Thương Triêu Tông, ta sẽ sắp xếp. Có điều chuyện ngươi gia nhập Tử Kim động e là còn phải thương lượng với ngươi một chút."
"Ồ!"
Ngưu Hữu Đạo chén trà thả xuống, giang hai tay:
"Ta không có vấn đề gì, Tử Kim động không muốn ta, ta có thể đi Tiêu Dao cung, cũng có thể đi Linh Kiếm sơn."
Cung Lâm Sách giật một cái:
"Ngươi đang uy hiếp ta sao?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Ta đang ở trên địa bàn của ngài, nào dám uy hiếp ngài. Ta chỉ nói sự thực. Nơi này không chứa được ta thì tự có nơi lưu giữ ta. Người như ta sẽ không bị treo cổ trên một cái cây."
Cung Lâm Sách:
"Ngươi cả nghĩ quá rồi. Ta muốn thương lượng với ngươi, điều kiện đã hứa với ngươi sẽ không thay đổi, vị trí trưởng lão đã nói sẽ cấp cho ngươi cũng không đổi. Có điều, dù sao ngươi cũng nửa đường gia nhập Tử Kim động. Ý của những người khác là, ngươi có thể là trưởng lão của Tử Kim động, nhưng tạm thời không có quyền tham dự vào quyết sách của Tử Kim động. Ý của mọi người là muốn quan sát, xác nhận ngươi một lòng với Tử Kim động đã rồi lại nói."
Quản Phương Nghi bên cạnh lập tức nhìn phản ứng của Ngưu Hữu Đạo.
Ngón tay Ngưu Hữu Đạo vẽ vòng vòng trên miệng chén trà:

"Nói cách khác, trưởng lão như ta chỉ là cái chức hư danh. Ta không có quyền tham dự quyết sách, nhưng chuyện mà các ngài đã quyết thì ta nhất định phải làm theo, có phải như vậy hay không?"
Cung Lâm Sách:
"Bất kỳ đệ tử nào trong môn phái đều phải tuân thủ quyết định của môn phái, không chỉ Tử Kim động mà môn phái nào cũng như thế."
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha:
"Muốn bắt ngựa chạy mà không cho nó ăn cỏ, đúng là chỉ có các người. Hài, ta không có vấn đề gì, ta đồng ý."
Cung Lâm Sách:
"Còn nữa, mặc dù cho ngươi cấp bậc tương ứng, nhưng công pháp tu hành cấp cao của Tử Kim động tạm thời sẽ không cho ngươi quyền kiểm tra. Trước khi chưa xác định được là ngươi có một lòng với mọi người hay không thì tạm như vậy, hi vọng ngươi hiểu cho tâm tình của mọi người."
Ngưu Hữu Đạo ha ha nói:
"Hiểu mà hiểu mà, hài, ta đồng ý."
Thấy hắn sảng khoái, Cung Lâm Sách đứng dậy:
"Được, vậy cứ chắc chắn như thế. Ngươi chuẩn bị một chút, ngày mai dẫn ngươi đi bái chào Chung Cốc Tử sư bá. Có bối phận này, chuyện ngươi nhậm chức trưởng lão Tử Kim động đã là danh chính ngôn thuận."
"Được rồi." Ngưu Hữu Đạo đứng lên tiễn khách.
Đãi khách rời đi, Quản Phương Nghi đi tới bên Ngưu Hữu Đạo:
"Cái này không có quyền, cái kia không có quyền, sao ngươi không hỏi xem ngươi có quyền lực và ích lợi gì, cứ mù quáng đồng ý như vậy sao?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Có gì hay mà hỏi. Nếu trên tay ta nắm thực quyền, không cần phải để họ tùy tiện bố trí, ta còn phải dông dài với bọn họ hay sao? Lùi một bước trời cao biển rộng, trước tiên phải bảo vệ tấm thân hữu dụng đã. Cuộc sống sau này còn dài, chậm rãi chơi, không vội!"
.....

Chung Cốc Tử, đứng đầu năm vị trưởng lão già cả còn sót lại của Tử Kim Động, cũng là người lớn tuổi nhất. Thái Thượng trưởng lão khác gặp ông lão này đều phải gọi một tiếng sư huynh.
Theo Nghiêm Lập nói, ông lão này đã sắp đến thọ hạn, không còn mấy năm sinh hoạt, đã bế quan lâu dài không ra.
Đương nhiên, đó là do Ngưu Hữu Đạo chủ động tìm Nghiêm Lập tìm hiểu. Chuyện bái sư, không thể để đến nỗi mà sư phụ là ai cũng không biết được.
Thông qua Nghiêm Lập, Ngưu Hữu Đạo ngửi ra chút mùi vị. Vị Chung Cốc Tử này tuy có bối phận cao, nhưng trong môn phái lại không có thế lực nào, có lẽ người từ trên xuống dưới của Tử Kim động không muốn Ngưu Hữu Đạo cấu kết với thế lực già cả nào trong môn phái, cho nên quấy nhiễu ông lão đã bế quan dài lâu không xuất hiện này.
Ngày hôm sau, Ngưu Hữu Đạo được người dẫn tới một vách đá.
Quản Phương Nghi bị ngăn lại, không cho tới gần chỗ kia, chỉ có thể đứng nhìn từ đằng xa.
Bên ngoài một lầu các khảm một nửa vào trong vách đá, chưởng môn Cung Lâm Sách đứng trên bậc thang chờ, khẽ gật đầu đối với Ngưu Hữu Đạo.
Dưới bậc thang, trên một mặt bằng phẳng trên vách núi, Nghiêm Lập, Nhạc Uyên, Thân Báo Xuân, Kiều Thiên Quang, Nguyên Ngạn, Phó Quân Nhượng, Duẫn Dĩ Đức, Mạc Linh Tuyết, tám vị trưởng lão của Tử Kim động đều đến đông đủ, phân ra hai hàng đứng trên dưới bậc thang.
Mạc Linh Tuyết là một người phụ nữ.
Trong tám người, có người đã gặp và người chưa gặp đều đang quan sát Ngưu Hữu Đạo.

Chương 1318: Trưởng lão mới của Tử Kim động (2)

Chương 1318: Trưởng lão mới của Tử Kim động (2)
Ngưu Hữu Đạo cũng chủ động tiến lên chào hỏi làm quen. Thái độ của mấy người hoặc lạnh nhạt hoặc hiền lành. Ngưu Hữu Đạo không để ý lắm, duy trì khách khí.
Chờ một lát sau, một cánh cửa lớn khảm vào đá rùng rùng mở ra. Một ông lão già cả, mặt mũi nhăn nheo chậm chạp bước ra. Cung Lâm Sách và tám vị trưởng lão lập tức xoay người, đồng thời chắp tay chào:
"Sư bá!"
Ngưu Hữu Đạo ôm quyền theo, không xưng hô gì cả. Hiện giờ danh phận chưa đúng chỗ, không thể gọi loạn. Có điều, mắt hắn lấp lánh, quan sát tỉ mỉ ông lão vừa đi ra. Không cần phải nói, vị này hắn chính là Chung Cốc Tử.
Chung Cốc Tử mở hai mí mắt ủ rũ ra một chút, nhìn Ngưu Hữu Đạo, hỏi:
"Là hắn sao?"
"Vâng!" Cung Lâm Sách cung cung kính kính trả lời.
Chung Cốc Tử:
"Ta từng nhận sáu đệ tử, đều chết oan chết uổng vì tông môn. Ta không cho ngươi được cái gì, ngươi nhất định muốn bái ta làm sư?"
Ngưu Hữu Đạo: "Đồng ý!"
Đôi mắt đầy thần khí của Chung Cốc Tử quét qua quét lại mấy người một lượt. Ông lão tất nhiên biết rõ dự định của những người này, nhưng mỗi người đều có chuyện riêng của mình. Có môn quy làm đầu, nhiều chuyện đã không nằm trong quyền chi phối của ông lão, cuối cùng đành buông tiếng thở dài:

"Như vậy tùy ngươi đi."
Cung Lâm Sách lập tức lui sang bên, phất tay ra hiệu cho Ngưu Hữu Đạo, nhắc hắn làm như đã nói.
Ngưu Hữu Đạo tiến lên, đi tới dưới bậc thang, quỳ xuống trước mặt mọi người, dập đầu bái sư!
Xa xa thấy cảnh này, Quản Phương Nghi đau lòng khó thể miêu tả.
Sau lễ bái sư, Chung Cốc Tử cũng không nói nhiều, lấy một khối ngọc bội bên hông ra ném cho Ngưu Hữu Đạo:
"Không có chuyện cần thiết thì đừng tới quấy rầy ta. Thả xuống cũng là một loại may mắn. Mong ngươi sau này tự lo lấy!"
Dứt lời, ông lão xoay người đi vào trong cửa lớn.
"Ghi nhớ lời dạy của tôn sư!"
Ngưu Hữu Đạo dùng hai tay nâng ngọc bội lên bái, sau đó nhìn theo.
Chờ cửa lầu các đóng lại, hắn mới đứng dậy, lật xem ngọc bội trong tay.
Cung Lâm Sách mỉm cười đi xuống bậc thang, nói:
"Sư đệ, sau này mọi người chính là đồng môn sư huynh đệ."
Ngưu Hữu Đạo lập tức chắp tay với mọi người:
"Xin chào chư vị sư huynh, sư tỷ."
Mọi người khách sáo hàn huyên một phen.
Cung Lâm Sách vỗ vỗ bả vai hắn:
"Được rồi, không cần khách khí. Sau này sẽ có người giúp ngươi đưa quần áo tới. Đổi quần áo rồi thì hãy đến nghị sự điện, có chuyện thương lượng với ngươi."
Mọi người tản đi, Nghiêm Lập mỉm cười lấy Ngưu Hữu Đạo, cũng xoay người đi.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại nhìn cánh cửa đã đóng chặt, suy tư một lúc, cũng xoay người rời đi.
Trên bậc thang dưới núi, hắn đụng mặt với Quản Phương Nghi.
Trong lúc cùng đi xuống bậc thang khúc khuỷu, Quản Phương Nghi thì thầm:
"Đều nói dưới gối nam nhi có hoàng kim, ngươi quỳ đúng là sảng khoái, trong lòng sợ là không thoải mái?"
Ngưu Hữu Đạo một tay chống kiếm, một tay mân mê ngọc bội, hơi lắc đầu:

"Ông ấy đã cao tuổi, làm tằng tổ phụ của ta còn được. Ta quỳ xuống, ông ấy cũng nhận lên, chẳng có gì không thoải mái."
Không lâu sau khi hai người quay trở lại biệt viện Mao Lư, Văn Mặc Nhi tới, còn có mấy nữ đệ tử mang mấy bộ xiêm y tới.
"Ra mắt trưởng lão!"
Văn Mặc Nhi dẫn hai vị đồng môn cười tủm tỉm hành lễ.
"Không cần khách khí!" Ngưu Hữu Đạo xua tay nói: "Chúng ta lại gặp mặt."
Văn Mặc Nhi cười gật đầu, sau đó chỉ vào xiêm y nói:
"Đây là đồ vật do chưởng môn sai đệ tử đưa tới, để trưởng lão thay đổi rồi đi nghị sự điện. Từ nay về sau, ba người đệ tử chính là do tông môn sai bảo tới cho trưởng lão, chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của trưởng lão. Có chuyện gì xin cứ việc sai bảo chúng đệ tử."
"Làm phiền." Ngưu Hữu Đạo khách khí nói, rồi ra hiệu cho Quản Phương Nghi qua nhận xiêm y.
Sau khi đi vào trong, đổi lại bộ xiêm y màu tím đi ra, hắn đã đường đường chính chính mặc lên trang phục của đệ tử Tử Kim động. Bên hông có bốn sợi đai lưng màu vàng óng ánh rủ xuống tượng trưng cho thân phận trưởng lão của Ngưu Hữu Đạo.
Chưởng môn và những người già trong phái đeo năm sợi đai, cấp bậc trưởng lão là bốn sợi, cấp bậc đệ tử chấp sự là ba sợi, đệ tử lâu năm là hai sợi, đệ tử bình thường một sợi, còn đệ tử sơ cấp không có đai. Thân phận địa vị khác biệt, đãi ngộ được hưởng trong môn phái tất nhiên cũng khác.
Trong sân nhìn thấy, Vu Chiếu Hành và Vân Cơ quay sang nhìn nhau. Biết mọi người đang đợi mình, Ngưu Hữu Đạo không ở lâu. Văn Mặc Nhi dẫn đường cho hắn tới nghị sự điện.
Đến nơi, Văn Mặc Nhi không có tư cách vào trong nên chờ bên ngoài, nhìn Ngưu Hữu Đạo một mình đi vào.
Người trong điện vẫn là mấy người lúc bái sư đã gặp, khách khí một lượt, sau đó đi thẳng vào vấn đề chính.
Nghe xong, Ngưu Hữu Đạo hơi nhướn mày. Mấy người này ngươi một câu, ta một câu, chính là yêu cầu bí phương rượu.

"Thân là đệ tử Tử Kim động, không có cái gọi là sản nghiệp tư nhân. Tất cả mọi thứ đều phải thuộc về quyền điều khiển phân phối thống nhất của tông môn."
"Đạo lý này không chỉ Tử Kim động, đặt ở môn phái nào cũng giống nhau."
Mồm năm miệng mười, Ngưu Hữu Đạo cười híp mắt nghe.
Nhìn dáng vẻ hắn khí định thần nhàn, Nghiêm Lập âm thầm cảm thấy không ổn. Ông ta hiểu rõ kẻ này, không phải quả hồng mềm mặc người nắn bóp.
Đợi mọi người nói hết, Ngưu Hữu Đạo hỏi ngược lại:
"Ý chưởng môn thế nào?"
Dù sao Cung Lâm Sách cũng hơi lúng túng, nhưng vẫn nghiêm mặt nói:
"Nói vậy không phải là làm khó ngươi, mà môn quy với ai cũng giống nhau. Qua một trận đại hiến dài hơi, tài lực của tông môn đã tiêu hao khá nhiều, trong môn lại còn có rất nhiều đệ tử phải nuôi. Đương nhiên, chủ quyền quy về tông môn, quyền quản lý vẫn do ngươi tiếp tục phụ trách. Ý ngươi thế nào?"
Ý như thế nào? Ngưu Hữu Đạo vốn dự định giao cho bên này, nhưng hiện giờ hắn lại không muốn cho bất kỳ ai. Hai tay chống kiếm, mười ngón gõ gõ, hắn đột nhiên nói:
"Ta không có ý kiến. Ta tuân theo quyết định của tông môn. Có điều việc này ta không làm chủ được."
Mọi người cau mày, Cung Lâm Sách nghi hoặc:
"Lời ấy nghĩa là sao?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Không dối gạt chư vị, thời điểm tham gia bí cảnh Thiên Đô, ở Thiên cốc xảy ra chút chuyện, suýt nữa thì mất mạng. Vì giữ mạng, ta đã hiến bí phương cho Toa Như Lai. Bây giờ ta lại qua tay giao cho ở đây thì không biết Toa Như Lai có ý kiến gì. Nếu không, chư vị hỏi ý kiến Toa Như Lai một chút? Chỉ cần ông ta không có ý kiến, ta khẳng định không ý kiến, nhất định hai tay dâng!"
Tình huống sao thế này? Mọi người đồng loạt nghẹn lời không nói được.
"Toa Như Lai?" Cung Lâm Sách dường như hoài nghi. "Ngươi đưa bí phương cho Toa Như Lai?"

Ngưu Hữu Đạo vẻ thành thật:
"Đúng đấy!"
Gương mặt Cung Lâm Sách có biến hóa rất nhỏ, các trưởng môn thì nhìn nhau không nói gì. Chẳng ai ngờ được là sẽ dính đến chuyện này. Đám người ở đây lúc trước đã ăn chắc là Ngưu Hữu Đạo vướng môn quy không tiện từ chối. Chẳng ai ngốc, có ai lại không biết Ngưu Hữu Đạo vào lúc này gia nhập Tử Kim động là đến tìm kiếm che chở, đã chắc chắn là Ngưu Hữu Đạo sẽ không dễ trở mặt, dù không tình nguyện thì cũng phải giao đồ vật ra đây. Nhưng họ không ngờ là Ngưu Hữu Đạo vẫn có lý do từ chối, đột nhiên nói đến cái tên "Toa Như Lai" thực sự khiến người ta không kịp ứng phó.
Nhát gõ lén này vừa ra, hàng loạt cái bình sứ trong nội tâm xảo quyệt của đám người ở đây đều vỡ nát rào rào.
Kỳ thực, các trưởng lão này đã muốn ép Ngưu Hữu Đạo giao bí phương ra từ trước khi Ngưu Hữu Đạo gia nhập Tử Kim động. Ngưu Hữu Đạo một tay nắm đường phát tài, một tay cầm quyền lực to lớn đủ để ảnh hưởng đế cả đại cục tại thế tục nước Yến. Nói là bất an cũng được, mà nói ghen ghét cũng đúng, nói chúng là trong lòng không thoải mái.
Lý do mà họ đưa ra để ép Ngưu Hữu Đạo là muốn chứng minh Ngưu Hữu Đạo có thật lòng nương nhờ Tử Kim động hay không.
Cho Ngưu Hữu Đạo thân phận địa vị, nhưng không cho Ngưu Hữu Đạo quyền lực tham dự quyết sách, cũng không cho Ngưu Hữu Đạo quyền lực chạm đến công pháp cơ mật của Tử Kim động cũng là ý của nhóm người này.

Chương 1319: Cáo trạng

Chương 1319: Cáo trạng
Một người mới vào đã muốn đứng ngang hàng với những người trước, lại còn có quyền lực lớn hơn họ, làm sao có ai thoải mái được.
Chuyện bí phương để đến tận bây giờ mới nói là còn do Cung Lâm Sách cảm thấy chèn ép đối phương quá khó coi, Cung Lâm Sách đã đè xuống, để Ngưu Hữu Đạo gia nhập Tử Kim động rồi mới nhắc lại.
Cung Lâm Sách cũng chỉ có thể kéo dài tới hiện tại, thật sự là lý do của mọi người ở đây cũng có đạo lý, bằng không Ngưu Hữu Đạo có đầy đủ đường lui, muốn vào là vào, muốn rút là rút, thế là sao? Nhất định phải tiến hành chèn ép.
Nghiêm Lập nhìn Ngưu Hữu Đạo chống kiếm đứng đối mặt với mọi người, có ảo giác như kẻ này đang một mình đánh với cả đám người bên này.
Ông ta lại quay sang nhìn phản ứng của mọi người, thầm cười khổ.
Bần đầu ông ta phản đối cách làm này, cho rằng người ta đã vào cửa, cả đám lập tức bâu vào chèn ép, có phải là hơi quá đáng?
Ý của Nghiêm Lập là sau này hãy nói, không vội vã ngay lúc này. Trải qua thời gian dài một chút, hai bên đã biết gốc rễ của nhau, sau đó tìm cơ hội thích hợp nói ra, đôi bên đều tương đối dễ xuống đài, miễn cho thể diện khó coi.
Không phải là Nghiêm Lập nhất định muốn đứng về bên Ngưu Hữu Đạo, mà là trong Thiên Đô bí cảnh đã qua lại với Ngưu Hữu Đạo lâu như vậy, biết Ngưu Hữu Đạo là kẻ không dễ chọc. Tên kia nhìn thì trẻ tuổi, thực ra thủ đoạn cao tay, già đời, tuyệt đối không thể lấy người thường ra so sánh. Trong bí cảnh Thiên Đô, có bao người bị hắn chơi chết?

Làm sao lấy được hạng nhất đợt đi bí cảnh Thiên Đô lần này, Nghiêm Lập tự tham gia và đó nên hiểu quá rõ ràng, đã có bao nhiêu nhân vật lớn lớn bé bé gào gào kêu loạn, thậm chí mất mạng?
Cho nên Nghiêm Lập rất lo lắng khi mọi người làm như vậy, lo là sẽ chọc vào khiến Ngưu Hữu Đạo sẽ gây chuyện trong Tử Kim động. Nếu hắn thật sự náo loạn cả Tử Kim động lên thì việc vui thành lớn rồi.
Nhưng ý kiến của một mình Nghiêm Lập thật sự khó có thể áp đảo ý kiến của đám đông.
Bây giờ được rồi, người ta ném thẳng ra một cái tên "Toa Như Lai" đã bị dọa, lại còn ép nữa sao, ép được không chứ? Nhiều người có tác dụng không? Môn quy có tác dụng không? Người ta vừa nói một câu đã khiến điều mà mọi người mồm năm miệng mười nói nãy giờ thành phí lời, giờ thì biết vị này lợi hại rồi chứ?
Ngưu Hữu Đạo hai tay chống kiếm, hờ hững để ý đến phản ứng của mọi người.
Hắn không muốn như vậy. Ban đầu hắn vốn đã chuẩn bị giao bí phương ra, vì hắn biết một người mới vào cửa mà cầm quá nhiều vật quý thì không ổn, có những việc cần phải bỏ ra được. Nhưng đám khốn kiếp này thực quá đáng, có ý gì? Cảm thấy hắn dễ ức hiếp, hay là muốn trắng trợn cướp đoạt?
Nếu người ta đã bày ra trạng thái bắt nạt và chèn ép, vậy thì xương của hắn đã cứng càng thêm cứng. Bằng không, vừa thấy mặt đã bị ép thành cặn bã, sau này khó mà bảo đảm đám này sẽ không được voi đòi tiên nữa.
Cho dù có xin lỗi, hắn cũng không muốn cho bí phương, ít ra thì tạm thời không muốn cho.
Nữ trưởng lão Mạc Linh Tuyết lên tiếng:
"Toa Như Lai có thân phận gì, y muốn cái gì chẳng được, tại sao phải coi trọng bí phương của ngươi?"
Ngưu Hữu Đạo bị hỏi gì cũng nói không biết:
"Việc này thì ta không rõ, người truyền lời trung gian là Ngọc Thương. Chắc hẳn Ngọc Thương cũng không đến nỗi lấy Toa Như Lai ra nói hươu nói vượn. Làm sao, Mạc sư tỷ chẳng lẽ cảm thấy ta đang nói dối?

Chưởng môn thường đi Phiêu Miễu các, nếu không thì để chưởng môn hỏi Toa Như Lai một cái là biết thật giả."
Khóe miệng Cung Lâm Sách giật một cái, ta đi hỏi Toa Như Lai? Làm sao hỏi? Hỏi Toa Như Lai có phải là từng nhận lễ của ngươi? Cho dù người có nhận, ta chạy tới hỏi người ta chuyện nhân lễ là sao, kiếm chuyện kích thích sao?
Mạc Linh tuyết nói:
"Sư đệ hiểu lầm, ta không có ý này. Có điều, coi như bí phương đã đưa cho người ta, chẳng lẽ người ta còn hạn chế ngươi không được phép sản xuất buôn bán nữa hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo hiểu ý của nàng ta, vòng đi vòng lại cuối cùng vẫn là nắm lấy con đường phát tài này, lắc đầu nói:
"Vậy thì không, có điều từ khi đưa bí phương cho người ta rồi, sơn trang Mao Lư đã dừng sản xuất. Người ta muốn bí phương, ta trắng trợn đến đâu cũng biết là tiếp tục sản xuất buôn bán cũng không thích hợp. Có cần chưởng môn đi thăm dò ý tứ của y hay không?"
Hắn không nói lung tung. Từ lúc ra khỏi bí cảnh Thiên Đô, người của sơn trang Mao Lư sơ tán chạy trốn, không tiện sản xuất buôn bán, quả thực đã dừng lại.
Còn về sau này lúc này sản xuất lại thì không quan trọng nữa. Có lẽ Ngọc Thương ổn định cục diện xong cũng sẽ bắt tay vào chuyện sản xuất, cũng là chuyện sau này. Hiện giờ hắn không thể dễ dàng bị ép nhượng bộ.
Hỏi thăm cái rắm! Cung Lâm Sách oán thầm, bề ngoài thì không thể hiện gì.
Xem ra mọi người đã nhận ra rồi, Ngưu Hữu Đạo rõ ràng chính là đang lấy Toa Như Lai ra làm bia đỡ đạn, mà cái bia đỡ đạn này lại cứ có hiệu quả rất tốt. Ở đây không có ai dám phản đối lại. Ngưu Hữu Đạo đã nói vậy, còn ai dám nói không cần phải để ý đến bên Toa Như Lai?
Mọi người đều không còn là trẻ nhỏ ba tuổi, cũng không phải người bình thường. Cơm có thể ăn bậy, lời không thể nói lung tung, nói ra là phải gánh chịu hậu quả.
Chán ngấy, cả đám người cảm giác như nuốt phải con ruồi.

Sự việc cuối cùng là sống chết mặc bay. Cung Lâm Sách dặn dò Ngưu Hữu Đạo một phen, nói ngươi mới tới, nên làm quen với môn quy gì đó. Sau khi mọi người tản đi, đều đã chuẩn bị xong. Ngưu Hữu Đạo đã thành trưởng lão của Tử Kim động, liên tục kiếm chuyện với người ta thì cũng cần phải có cớ, không thể vô duyên vô cớ làm xằng bậy.
Cung Lâm Sách bảo Nghiêm Lập ở lại một lát. Chờ mọi người đi cả, ông ta hỏi:
"Ngươi cảm thấy Ngưu Hữu Đạo thật sự đưa bí phương cho Toa Như Lai?"
Nghiêm Lập thấp giọng nói:
"Đã nói thẳng danh tính ra, không mập mờ chút nào, dội thẳng vào đầu Toa Như Lai! Dù có nói láo đến cỡ nào thì hắn cũng không đến mức lấy chuyện như vậy ra nói lung tung chứ?"
Cung Lâm Sách trầm mặc, cau mày nói:
"Kẻ này không dễ dàng chịu thua, xem ra cần phải cân bằng lại một phen, nếu không thì đôi bên không tranh đấu với nhau không xong!"
Nghiêm Lập hiểu ý của ông ta, ý nói Ngưu Hữu Đạo và các trưởng lão khác. Việc ngày hôm nay, các trưởng lão khác bị cái bảng hiệu "Toa Như Lai" nhét vào miệng đã không còn lời nào để nói, nhưng nhất định nuốt không trôi được cục tức này, sau đây chắc chắn sẽ còn quay lại gây sự. Ngưu Hữu Đạo sẽ không chịu thua, không gây ra chút chuyện mới là lạ.
Nghiêm Lập gật đầu liên tục nói:
"Tên Ngưu Hữu Đạo này không phải kẻ hiền lành, trong tay lại nắm quyền lực to lớn nơi thế tục. Nếu hai bên thực sự đấu nhau, chẳng biết ồn ào lớn đến mức nào."
Cung Lâm Sách:
"Ngươi quan sát nhiều thêm một chút."
"Được!" Nghiêm Lập chắp tay xin cáo lui.
Nhưng vừa đi tới cửa đại điện, một đệ tử chạy nhanh tới cửa, nhanh bước vào trong nói:
"Chưởng môn sư tôn, Ngưu Hữu Đạo thở hồng hộc chạy ra sau núi."
Nghiêm Lập đang muốn cất bước đi ra khỏi điện chợt sững người, he tiếng quay đầu lại.
Cung Lâm Sách cau mày:

"Thở hồng hộc? Hắn chạy ra sau núi làm gì?"
Đệ tử nói:
"Đi tìm Chung sư tổ. Đệ tử trông coi núi ngăn cản hắn, không cho hắn quấy rầy. Hắn nói là hắn bị uất ức muốn tìm sư phụ kể khổ, nhất định đòi đệ tử trông núi thông báo bằng được. Bây giờ người đã đi vào 'Quy Miên các', đệ tử trông núi khẩn cấp tới đây thông báo."
Quy Miên các chính là nơi Chung Cốc Tử bế quan.
"Hồ đồ, Chung lão thủ nguyên kéo dài tuổi thọ, sao có thể dễ dàng bị quấy rồi!"
Cung Lâm Sách nổi giận, nói với Nghiêm Lập đang có vẻ ngạc nhiên rõ ràng:
"Kể khổ? Kể khổ gì? Rõ ràng là đi cáo trạng! Đánh rắm có một chút mà không tiếc quấy nhiễu sư phụ mình đang thủ nguyên kéo dài tuổi thọ! Chuyện đã qua, vì sao hắn còn vô lại như vậy?"
Ông ta vừa nói vừa đi ra ngoài.

Chương 1320: Có Chút Bất Bình Thường Ta Cũng Lập Tức Đi Cáo Trạng

Chương 1320: Có Chút Bất Bình Thường Ta Cũng Lập Tức Đi Cáo Trạng
Nghiêm Lập đuổi theo sát, miệng há ra, răng lưỡi không khép lại được, dở khóc dở cười.
Nghiêm Lập biết Ngưu Hữu Đạo là cái đứa khó chơi, kết quả là đoán trúng rồi. Bên này vừa mới hạ mã uy một tẹo, tên kia lật tay một cái đã lấn tới bên này, lập tức muốn thể hiện bản sắc, còn không thèm chờ qua đêm...
Quản Phương Nghi luẩn quẩn bên ngoài Quy Miên các. Ngưu Hữu Đạo ra khỏi nghị sự điện đã lập tức căm phẫn sục sôi chạy ngay tới bên này. Bà ta hỏi có chuyện gì, Ngưu Hữu Đạo nói cáo trạng.
Cáo trạng? Cáo trạng cái gì? Nhất thời bà ta không kịp hỏi rõ chuyện. Ngưu Hữu Đạo chạy tới nháo nhào một trận rồi đi vào, bà ta không có tư cách nên phải chờ ở bên ngoài.
Một lát sau, bà ta lại thấy Cung Lâm Sách mà một đám cao tầng Tử Kim động bay lượn tới. Người nào người nấy sắc mặt khó coi, cũng không biết xảy ra chuyện gì...
Trong Quy Miên các trống không, Chung Cốc Tử già nua, ngồi khoanh chân trên đệm ngồi.
Ngưu Hữu Đạo ngồi quỳ chân ở đối diện, kể lại chuyện vừa xảy ra.
Một người đàn ông mặt gầy gò mà trắng trẻo nhanh chân bước vào trong, liếc nhìn Ngưu Hữu Đạo, ngồi quỳ chân bên cạnh Chung Cốc Tử, ngắt lời Ngưu Hữu Đạo:
"Sư tổ, mấy người chưởng môn tới, cầu kiến sư tổ."
Người đàn ông tên Cự An, là đệ tử của đệ tử của Chung Cốc Tử.

Từ nhỏ đã gặp cảnh chém giết, mạch của Chung Cốc Tử suy tàn, cho nên không có nhiều đồ tôn ở lại bên người. Người này giống như kiểu hộ pháp canh cửa.
Chung Cốc Tử:
"Bảo bọn họ chờ đó."
"Vâng!" Cự An đứng dậy rời đi.
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục kể lể.
Chờ hắn kể xong, Chung Cốc Tử nói:
"Để xuống được cũng là một loại may mắn! Xem ra ngươi cũng không nghe lọt tai lời ta nói. Ngươi đã thành trưởng lão của Tử Kim động, sau này áo cơm không lo, tài nguyên tu luyện cũng không thiếu, nên buông tay thì buông tay, chẳng lẽ không được hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Sư tôn nói có lý, đệ tử rất muốn thả xuống, nhưng bọn họ để cho đệ tử thả xuống sao? Đệ tử đã ở trong vòng xoáy, không có tư cách buông bỏ. Tử Kim động cũng sẽ không để cho đệ tử buông bỏ."
Chung Cốc Tử:
"Trước khi cho ngươi bái sư, chưởng môn tìm tới ta, đã kể lại những chuyện của ngươi cho ta nghe. Trong đó có một việc là Linh Kiếm sơn muốn gả nữ đệ tử cho ngươi, ngươi từ chối."
Ngưu Hữu Đạo:
"Tiêu Dao cung, Tử Kim động cũng đều lấy phương thức giống vậy đi tìm đệ tử. Sư tôn cảm thấy đệ tử có nên đồng ý không?"
Chung kê chậm rãi nhắm mắt:
"Bụi quay về bụi, đất trả về đất. Thọ hạn của ta đã đến cuối, nếu còn giữ chặt chân nguyên không tan thì còn có thể sống được năm năm. Nếu ngươi còn đến dằn vặt ta nhiều lần như vậy, ta chỉ sợ không gắng gượng được ba năm, không bảo vệ được ngươi bao lâu."
Nói xong, ông già đưa tay cầm một chiếc lục lạc trên đất lên, lắc một cái.
Ngưu Hữu Đạo hiểu ý ông lão, nếu đắc tội hết với mọi người thì sau này hắn sẽ khó sống.
Tiếng chuông vang lên, Cự An ở bên ngoài đi vào rất nhanh.

Chung Cốc Tử đặt chuông xuống: "Mời bốn vị Thái Thượng trưởng lão vào đây."
"Dạ!" Cự An nhìn Ngưu Hữu Đạo một cái rồi quay người rời đi...
Phía ngoài, nhóm người Cung Lâm Sách nóng lòng chờ, nhìn thấy Cự An ra, Cung Lâm Sách lập tức tiến lên hỏi: "Thế nào?"
Cự An lắc đầu, không nói nhiều, lách mình bay vút đi.
Nhóm người lại phải đợi như thế một lúc, bọn họ rất nhanh đã nhìn thấy bốn vị Thái Thượng trưởng lão của Tử Kim động lần lượt đi vào, không phải đến chỗ bọn họ, mà là đi thẳng vào Quy Miên các.
Mọi người nhìn nhau, trong lòng có chút căng thẳng, sao cảm giác chuyện này có phần làm lớn rồi.
Mặc dù bọn họ mới là thế hệ người nắm quyền của Tử Kim động, nhưng các vị Thái Thượng trưởng lão này không phải là sư phụ bọn họ, mà chính là sư thúc của sư bá bọn họ.
Nhóm người ai nấy cũng đều lo lắng như vậy, bốn vị Thái Thượng trưởng lão lại đi ra.
Xuân Tín Lương, Đồ Khoái, Chân Giác Hoan, Bùi Bình, bốn ông lão đứng trên bậc thang nhìn chằm chằm một lúc đám người đang đứng dưới bậc thang, bốn người ai cũng đều có vẻ mặt rất khó coi, rõ ràng là rất bất mãn với một đám cao tầng của Tử Kim động.
Sau đó bốn người lại đi xuống bậc thang, Đồ Khoái quăng một câu: "Đừng đứng đây quấy rầy, làm phiền chư vị đi theo chúng ta một chuyến."
Bốn ông lão đi trước, đám người Cung Lâm Sách nhìn nhau, sau đó cũng chỉ có thể thành thành thật thật đi theo.
Một lúc sau đó, Ngưu Hữu Đạo từ trong Quy Miên các ra, nhìn bên ngoài vắng vẻ, rồi hơi cười với Cự An đang khom lưng, sau đó không hề lo lắng cầm kiếm rời đi.
Cự An đi vào trong, quay người lại đóng cửa, rồi đi vào một gian nhỏ ở bên cạnh, ngồi khoanh chân tĩnh tọa trông coi...
Cùng rời đi với Ngưu Hữu Đạo là Quản Phương Nghi ở sau núi, cẩn thận mỗi bước đi, thỉnh thoảng nhìn theo hướng Quy Miên các, nhỏ giọng hỏi: "Vừa rồi nhóm người Cung Lâm Sách hình như rất bất an, ngươi cáo trạng bọn họ cái gì rồi?"

"Không có gì, đám người này rất không kín đáo..." Ngưu Hữu Đạo kể lại chuyện đám người ép giao ra bí kíp.
Quản Phương Nghu nghe xong, khó hiểu hỏi: "Ngươi đã chặn họng bọn họ, còn chạy tới đây cáo trạng làm gì, đây không phải là đắc tội với bọn họ sao? Sau này, bọn họ không ghi hận ngươi mới là lạ."
Ngưu Hữu Đạo: "Bọn họ há miệng mà không được cắn một cái, ngươi cho rằng bọn họ sẽ bỏ qua sao? Chuyện bên trong loại môn phái này, thân ở trong đó, bọn họ có rất nhiều cơ hội trói buộc ngươi. Ta đã có chỗ dựa, tại sao lại không dùng chứ?"
Quản Phương Nghi dở khóc dở cười: "Đây là chỗ dựa cái gì, phải là lợi ích làm đồ đệ mới phải, người ta có thể không biết là chuyện gì xảy ra sao, có thể làm chỗ dựa cho ngươi mới là lạ."
Ngưu Hữu Đạo: "Mượn cớ gặp mặt một chút, thăm dò tình hình của ông lão."
Quản Phương Nghi ồ một tiếng, hiểu ra, nói: "Đây còn không phải là đắc tội bọn họ sao. Đạo gia, nếu như sau này ngươi muốn ở đây lâu dài, quan hệ quá căng thẳng thì thích hợp không?" Trên mặt là sự lo lắng.
Ngưu Hữu Đạo nói: "Chỉ cần là tập hợp người ở đây, hoà hợp êm thấm là chuyện không thể nào tồn tại. Bọn họ nhiều người, hiểu rõ môn quy hơn so với ngươi, nói đạo lý thì không thắng bọn họ, ngươi càng tránh thì càng đuối lý, lấy đấu tranh để tìm đường sống mới là đạo lý."
Quản Phương Nghi: "Cho nên ngươi lập tức cáo trạng?"
Ngưu Hữu Đạo: "Có người để cáo trạng tại sao không đi nói? Đừng gây chuyện với ta, cho dù đưa ta thiếu một văn tiền, ta cũng lập tức chạy đi cáo trạng, có chút bất bình thường ta cũng lập tức đi cáo trạng. Chỉ cần bọn họ không chê ta phiền phức, ta cũng không ngại phiền phức. Ta không có tinh lực để cùng bọn họ chơi những trò lông gà vỏ tỏi gây khó dễ, muốn chinh phục được bên ngoài trước hết phải ổn định bên trong!"
Đây không phải là chơi xỏ lá sao? Quản Phương Nghi im lặng, nhưng cũng hiểu ý hắn, làm vài lần như vậy, những người kia khẳng định không dám tiếp tục dùng chuyện nhỏ nhặt gây phiền phức nữa, quả thực là có tác dụng hù dọa nhất định...
Một đám cao tầng Tử Kim Động cùng đi đến nơi ở của Thái Thượng trưởng lão Đồ Khoái.

Vừa vào sân viện, không đợi đám người dừng chân, Đồ Khoái đã quay đầu lại hỏi: "Nói nghe xem, chuyện bí kíp là như thế nào?"
Nhóm Cung Lâm Sách trộm liếc nhìn nhau, trong lòng đang mắng chửi, phát hiện ra rằng Ngưu Hữu Đạo cũng chẳng tử tế gì, nói qua nói lại vài câu, một lúc đã đi cáo trạng rồi.
Thật sự là cái này cũng vượt qua dự liệu của mọi người, chẳng ai ngờ rằng, Ngưu Hữu Đạo vừa mới bái sư, vừa mới trở thành trưởng lão Tử Kim động,
Vẫn chưa hiểu rõ Chung lão, vừa đi một lúc lập tức có thể làm ra được chuyện cáo trạng, thật đúng là không sợ đắc tội người khác.
Mấu chốt là không muốn bí kíp của ngươi, cũng không trở mặt, mọi người cũng lập tức hòa khí nói hai câu, ngươi còn chạy tới cáo trạng, có bị bệnh không vậy?
Nghiêm Lập trong lòng than thở, ông ta đã khuyên mọi người nhưng lại không nghe, nhất định phải gây sự, ông ta biết Ngưu mỗ không phải là loại người lương thiện.
Thấy không một ai nói câu nào, những người khác Đồ Khoái cũng khó mà nói, trực tiếp giơ tay chỉ đồ đệ Mạc Linh Tuyết của mình.
"Sư phó, thật ra cũng không có gì..." Mạc Linh Tuyết kể lại chuyện đã xảy ra.
Sau khi nghe xong, thấy hoàn toàn trùng khớp với lời nói của Ngưu Hữu Đạo, chứng minh hắn không nói dối, sắc mặt bốn vị Thái Thượng trưởng lão càng khó nhìn hơn.
Thái Thượng trưởng lão Bùi Bình từ từ nói: "Theo lý thuyết, chúng ta đã rời khỏi ví trí, bây giờ quản lý Tử Kim động là các ngươi, chúng ta tiếp nhận sự cung phụng, cũng sẽ không nói thêm cái gì, nhưng các ngươi làm như vậy không phải có chút quá phận sao?"
Trưởng lão Phó Quân Nhượng nói: "Bùi sư bá, Ngưu Hữu Đạo hai tay chi phối quyền lực, sức ảnh hưởng cực lớn, lại nắm giữ con đường tiền tài, chẳng lẽ không nên hạn chế sao? Huống chi theo môn quy, sản nghiệp của tất cả đệ tử trong môn đều thuộc về tông môn, có thể trao cho hắn quyền kinh doanh, cũng có thể để cho hắn hưởng lợi vài phần, nhưng nhất định phải giao cho tông môn điều khiển, nếu không thì quy củ ở chỗ nào? Trong môn nuôi nhiều đệ tử như vậy, ai cũng đều muốn

có đường lui, không thể giàu chết giàu, đói đến chết đói, quả thực nói như vậy, lòng người ở đâu, cơ sở để duy trì một môn phái ở đâu?"
Bùi Bình: "Ta không nói các ngươi chớ nên tiến hành hạn chế, các ngươi thân là người chưởng sự của Tử Kim động, chỉ cần làm theo môn quy, nên làm như thế nào tất nhiên là do các ngươi làm chủ, chúng ta cũng tin tưởng các ngươi làm tất cả cũng là vì tốt cho tông môn, tốt cho tất cả đệ tử trong môn phái. Nhưng các ngươi có phải là quá vội vàng rồi không, người ta vừa mới gia nhập, các ngươi giống như không thể chờ đợi được nữa, có phải là làm việc quá không khéo léo rồi không, khiến ta làm sao có thể nuốt trôi chuyện đấy đây?"
Phó Quân Nhượng: "Bùi sư bá, chỉ là nhắc nhở mà đã bị hắn khéo léo từ chối, chúng ta cũng không có ép, đây không phải là đang yên đang lành hắn đi gây sự sao?"
Đồ Khoái, người cũng như tên, nghe xong lời này dường như không nhịn nổi, cả giận nói: "Rốt cuộc là ai đang yên đang lành đi gây sự? Tình hình của Chung sư huynh như thế nào các ngươi đều rõ ràng, sống không nổi mấy năm nữa đâu, cho dù thu nhận tên đồ đệ này vì cái gì, các ngươi cũng có phần con mẹ nó quá gấp rồi!"
"Chung sư huynh chân trước vừa thu đồ đệ, chân sau các ngươi đã tìm đồ đệ hắn gây chuyện, ngay cả một chốc cũng không nhịn được, cũng chưa qua được ngày mai, các ngươi là kiểu người thế này sao? Là thấy Chung sư huynh sắp chết đúng chứ? Các ngươi đây là một chút mặt mũi cũng không để lại cho sư bá các ngươi đó! Người ta tốt xấu gì cũng có danh phận là sư đồ, các ngươi làm như vậy, Chung sư huynh sẽ nghĩ như thế nào? Chính các ngươi ngẫm lại xem, các ngươi không thấy, gọi chúng ta tới là có ý gì sao?"
Vừa nói xong, đám người ai cũng nhìn nhau, đều không phản bác được, nói như vậy, quả thực là bọn họ có phần vô lý.
Đứng ở bên cạnh từ đầu đến giờ vẫn chưa lên tiếng, Cung Lâm Sách xấu hổ chắp tay, nói: "Mấy vị sư bá, sư thúc, việc này là chúng ta thiếu suy nghĩ, chúng ta biết sai rồi."
Chưởng môn mở miệng, tự mình nhận sai, bốn ông lão cũng phải cho ông ta mặt mũi, không thể gây khó dễ chưởng môn khiến ông ta không có đường lui.

Thái Thượng trưởng lão Xuân Tín Lương lên tiếng hòa giải nói: "Lấy đó mà làm gương đi, sau này những chuyện như vậy, lúc đưa ra quyết định cần phải cẩn thận một chút. Ngưu Hữu Đạo bên kia, tạm thời trấn an, cũng coi là cho Chung sư bá các ngươi mặt mũi. Chung sư bá các ngươi cũng sống không được bao lâu nữa đâu, không nên khiến ông ấy phân tâm, các ngươi ai cũng đều sẽ già đi."
"Vâng!" Nhóm người Cung Lâm Sách chắp tay đồng ý.
Sau đó, Cung Lâm Sách chuyển chủ đề, cùng mấy ông lão thương nghị cử hai vị Thái Thượng trưởng lão đến chỗ Thương Triêu Tông, tiếp nhận công việc phòng ngự.
Việc này không thể coi thường, nó liên quan đến lợi ích to lớn của Tử Kim động, lúc này mấy ông lão đồng ý, bày tỏ sẽ tuân theo sự an bài của chưởng môn.
Chuyện lúc nãy cứ như vậy là trôi qua, đối mặt với những người như là Cung Lâm Sách này, mấy lão già cũng không nên truy cứu quá mức, nhắc nhở một chút là đủ rồi.
Đám người cứ thế mà đi, cũng phải để mặt mũi cho Chung Cốc Tử, muốn dỗ Ngưu Hữu Đạo một chút, Cung Lâm Sách kéo đàm người cùng đi.
Kết quả, ai cũng đều từ chối rằng mình có chuyện quan trọng và bảo người khác đi thay.
Cung Lâm Sách biết rằng thật ra bọn họ không muốn đến tạ lỗi với Ngưu Hữu Đạo, đến đó sẽ bị bẽ mặt, hết cách rồi, cũng không thể cưỡng cầu, đàng phải kéo Nghiêm Lập cùng đi tìm Ngưu Hữu Đạo.
Người đến biệt viện Mao Lư, chủ và khách hai bên ngồi xuống, sau khi Quản Phương Nghi dâng trà, Cung Lâm Sách nói lại lần nữa với Ngưu Hữu Đạo: "Ngưu trưởng lão, Chung sư bá đang trong thời gian giữ tuổi thọ, không có việc quan trọng gì, sau này cũng đừng đến quầy rầy làm hao tổn tuổi thọ của sư phó, không phải là việc một người đệ tử nên làm."
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, nói: "Nếu như tất cả mọi người có thể suy nghĩ được như chưởng môn như vậy thì tốt rồi, ta còn tưởng rằng có vài người muốn khiến sư phụ tức chết."

Nghiêm Lập cười gượng, nói: "Được rồi, lão đệ, chuyện đã qua thì đừng nhắc lại nữa, ngươi cũng không phải là người nhỏ mọn như vậy, đúng không?"
Ngưu Hữu Đạo trừng mắt: "Thôi, ta cũng thực sự không phải là người rộng lượng gì. Ta cũng không ngại nói rõ, ta không muốn gây chuyện, nhưng cũng không để cho người khác bắt nạt, nếu ai cố ý gây chuyện thì dù chuyện to bằng hạt vừng, ta cũng sẽ lập tức chạy tới mời sư tôn làm chủ! Có người ước gì sư phụ ta chết sớm, ta phải nói cho sư phụ biết, không thể để sư phụ chết không rõ ràng như vậy. Các ngươi nếu có bản lĩnh thì trói trưởng lão ta, rồi bịt miệng lại. Trong mắt một số người thì môn quy là cái thá gì chứ, các ngươi trực tiếp ám sát đồ đệ của Thái Thượng trưởng lão cũng được đấy!"
Con mẹ nó! Cung Lâm Sách và Nghiêm Lập đều im lặng, đây chính là tên vô lại đang đùa bỡn mà, còn có chút phong phạm trưởng lão của Tử Kim động không vậy, đến mức không biết xấu hổ như vậy sao?"
Quản Phương Nghi ở một bên ngẩng đầu nhìn lên trời.
Sau khi trấn an một lúc thì rời đi, Cung Lâm Sách có chút buồn bực, hoài nghi rằng có phải mình phạm vào một sai lầm nghiêm trọng không, trước khi chắp tay bước đi, thở dài nói với Nghiêm Lập đi bên cạnh: "Thật đúng là tự chuốc phiền, cái thằng này tìm ai không tìm lại đi tìm ngay sư phụ, hết lần này tới lần khác đều cố ý đến chỗ Chung sư bá?"
Nghiêm Lập chớp chớp mắt: "Chưởng môn, vậy ngươi cho rằng là tên kia không đi tìm Chung sư bá thì sẽ không sao ư? Ngươi tin nếu đổi sư bá của hắn và sư thúc thì hắn còn có thể làm ra chuyện khác hay không?"
"..." Cung Lâm Sách nhìu mày im lặng, có chút hối hận, không biết để Ngưu Hữu Đạo gia nhập Tử Kim động là sai hay đúng, vừa đến đã gây rối.
Mà bây giờ hối hận về chuyện này cũng đã muộn, người ta đã thành trưởng lão Tử Kim động.
Bên ngoài biệt viện Mao Lư, đứng nhìn khách rời đi, Ngưu Hữu Đạo quay đầu phân phó: "Hồng Nương, truyền tin tức cho Bành Hựu Tại của Thiên Ngọc môn và Hoàng Liệt của Đại Thiền sơn, bảo họ đến gặp ta!"

Chương 1321: Bị Lừa Gạt Thảm Rồi

Chương 1321: Bị Lừa Gạt Thảm Rồi
"Vương gia!"
Nơi đại quân tập hợp, hai con phi cầm cỡ lớn hạ xuống, Phượng Nhược Nam ôm đứa bé và Lam Nhược Đình cùng vịn tay tu sĩ nhảy xuống, bước nhanh đến trước mặt Thương Triêu Tông rồi hành lễ.
Thương Triêu Tông trên ngời khoác chiến giáp giơ tay, ra hiệu không càn đa lễ, quay đầu nhìn Mông Sơn Minh, hai người đều thở phào nhẹ nhõm.
Dưới sự kết hợp của Ngưu Hữu Đạo và Tử Kim động, Thương Triêu Tông bỏ qua việc phối hợp với người của Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn, hoàn toàn đặt mình dưới sự bảo vệ của Tử kim động, cũng có nghĩa là hoàn toàn phân rõ ranh giới với Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn, hoàn toàn đứng về phía Tử Kim động.
Thương Triêu Tông lo lắng vợ con và Lam Nhược Đình bên kia có thể thuận lợi thoát hiểm hay không, báy giờ nhìn thấy hai người bình an trở lại, thuận lợi thoát khỏi không chế của Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn, lo lắng trong lòng mới xem như hoàn toàn biến mất.
Phải biết đây chính là một chuyện nguy hiểm, một khi để Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn nhận ra điều gì đó khác thường, hai nhà này chắc chắn sẽ hạ sát thủ.
Nơi này đã muốn thoát khỏi khống chế của bọn họ, người nằm trong tay thì bọn họ còn kiêng dè gì mà không dám xuống tay.
Bây giờ chỉ cần nhân vật quan trọng thoát hiểm thì không sao rồi, Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn cũng sẽ không nóng nảy đến mức đại khai sát giới đối với thiên quân vạn mã ở dưới, nếu có thể thì giết được bao nhiêu? Chỉ cần nhân vật chủ chốt vẫn còn, nhân mã phân tán bất cứ lúc

nào cũng có thể tập hợp lại, đã tiếp tục chiến đấu thì không thể ngăn cản được, khiến nước Yến đại loạn, hai nhà kia cũng không được lợi lộc gì.
"Lam tiên sinh." Thương Thục Thanh lên tiếng chào hỏi Lam Nhược Đình trước, sau đó đi tới bên cạnh Phượng Nhược Nam: "Tẩu tử!"
Nhìn thấy đứa bé, nàng lại không nhịn được mà bế đứa trẻ từ trong ngực Phượng Nhược Nam trêu đùa.
Sau đó, Mông Sơn Minh cũng lại muốn ôm đứa bé chơi đùa, đôi mắt to, đen lúc liếng của tiểu tử kia nhìn chằm chằm, có cái gì chạm vào miệng lập tức liếm, sau đó mút, chọc Mông Minh Sơn vui vẻ cười to.
Tu sĩ xung quanh nghe thấy tiếng cười bên này thì quay lại nhìn một lát, không phải cao thủ của Tử Kim động phái tới, mà là người của Ngưu Hữu Đạo, những người này chịu toàn bộ trách nhiệm đảm bảo an toàn cho những người chủ chốt, không dám chủ quan chút nào, ai cũng biết đây là thời điểm Linh Kiếm sơn và Tiêu Dao cung đang thẹn quá hóa giận.
Sau đó không cẩn thận làm đứa trẻ khóc lớn, Thương Triêu Tông dỗ thế nào cũng không nín, cuối cùng đành phải đưa đứa bé cho Phượng Nhược Nam, bọn họ còn có việc thương nghị, đứa trẻ quá ồn, để hai nữ nhân bế đứa bé đi dỗ.
"Tình hình trước mắt đã định!" Nhìn về phía xa xăm, Thương Triêu Tông cảm khái một câu.
Mông Sơn Minh trên xe lăn cũng cảm thán: "Thật là nghĩ không ra, Đạo gia thế mà trở thành trưởng lão Tử Kim động, xem ra Đạo gia sớm đã có mưu tính, là do chúng ta quá lo lắng."
Lam Nhược Đình đứng ở bên cạnh gật đầu: "Đạo gia làm việc, thật đúng là kín kẽ không một lỗ hổng, trước khi xảy ra cũng không để người ta nhìn ra được một ít đầu mối nào, cũng giấu được cả Linh Kiếm sơn và Tiêu Dao cung. Kịch vui này, Tử Kim động bên kia chắc hẳn là đã giúp Đạo gia diễn rất lâu rồi."
Thương Triêu Tông quay đầu nhìn Mông Sơn Minh: "Trước đó xem ra, cái báo động kẹp ở trong tình báo chắc hẳn là Tử Kim động âm thầm nhắc nhở."
Mông Sơn Minh ừ một tiếng, vuốt râu gật đầu: "Phong vân biến ảo, bộ bộ kinh tâm, bao nhiêu người sống chết chỉ là trong phút chốc, chỉ cần

một chút bất trắc là vạn kiếp bất phục, bây giờ cuối cùng tất cả cũng đã kết thúc!"
Trước đó, khỏi phải nói bọn họ có bao nhiêu lo lắng, Ngưu Hữu Đạo hất cẳng tam đại phái dấy lên chiến sự, bên này tập hợp thiên quân vạn mã đối đầu với tam đại phái, vẫn một mực lo lắng tam đại phái tính sổ, bây giờ mới biết là lo xa quá rồi, Ngưu Hữu Đạo sớm đã có chiêu sau, cuối cùng dẫn đầu thế lực Nam châu nhanh chóng nương nhờ vào Tử Kim động.
Việc đóng kịch này cũng thật sự khiến cho người ta nơm nớp lo sợ, chuyện cứu con tin nguy hiểm như vậy, Ngưu Hữu Đạo không hề thỉnh cầu Tử Kim động bên kia trợ giúp, sau khi bị thương nặng Tử Kim động cũng không ra mặt bảo vệ, quả thực là liều mạng che giấu chân tướng phía sau, ngấm ngầm chịu đựng.
Nói đi cũng phải nói lại, nếu không làm giống như thật thì sao có thể che mắt được Linh Kiếm sơn và Tiêu Dao cung.
Nhưng Thương Triêu Tông vẫn có chút tò mò: "Theo ta được biết, đầu tiên hình như là Tiêu Dao cung lôi kéo Đạo gia, trước kia Long Hưu đã từng giao thiệp với Đạo gia, tại sao Đạo gia không chọn Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn mà lại một mình lựa chọn Tử Kim động?"
Mông Sơn Minh và Lam Nhược Đình đều lắc đầu, nguyên nhân phía sau, sợ là chỉ có một mình Ngưu Hữu Đạo biết rõ nhất.
Ngay lúc này, Công Tôn Bố đi vào, dâng lên một bức mật tín: "Vương gia, Đạo gia gửi thư."
"
"Ừ, làm phiền Công Tôn tiên sinh rồi." Thương Triêu Tông khách khí một câu, nhận thư rồi xem, sau khi đọc xong thì cau mày một lúc lâu mà không nói gì, dưới cái nhìn chăm chú của Mông Sơn Minh và Lam Nhược Đình, bức mật tín được đưa cho hai người xem.
Sau khi xem xong thì hai người cũng biết vì sao vương gia cau mày, ở trong mật tín Ngưu Hữu Đạo nói, mặc dù nhân mã Nam châu lập được đại công, nhưng trong nội bộ Tử Kim động đấu đá nhau là khó tránh khỏi, sợ không khống chế được hắn, sợ sẽ không để cho thế lực của hắn tiếp tục bành trướng, từ nước Triệu bên kia chiếm được đất đai, phỏng chừng nhân mã Nam châu không có chuyện gì cả.

Ngưu Hữu Đạo dặn dò bên này, nếu như xuất hiện tình huống như vậy, không được làm ầm lên, không nên làm loạn, cũng không cần bực tức, coi như chuyện đó chưa hề xảy ra, yên tâm dừng chân ở Nam châu, lấy được lòng dân, tích trữ lương thảo, khổ luyện tinh binh, để đợi thiên thời, việc sau cùng đã có Ngưu Hữu Đạo hắn tính toán rồi.
Sau khi đọc xong thư, Lam Nhược Đình thở dài: "Xem ra, Đạo gia ở Tử Kim động bên kia cũng không dễ chịu gì."
Thương Triêu Tông nói: "Nơi nào có người thì sẽ có tranh đấu, Đạo gia mới đi, điều đó là không thể tránh khỏi. Đạo gia đã nói như vậy, chắc là trong lòng đã có dự tính trước, chúng ta cứ thế mà làm theo thôi, nhân mã Nam châu chuẩn bị làm tốt việc lui quân. Nếu tướng sĩ phía dưới có lời gì oán giận thì mong rằng Mông soái đích thân ra mặt trấn an thêm."
"Vương gia yên tâm." Mông Sơn Minh gật đầu.
Có một số việc y tất nhiên là hiểu rõ, các tướng sĩ ở chiến trường phục tùng mệnh lệnh mà chém giết, ai mà không có tâm tư muốn kiến công lập nghiệp, địa bàn mở rộng mới có thêm nhiều chức vị trống, đánh đông dẹp bắc lâu như vậy, lập công lao lớn như vậy, không có phong thưởng tương xứng, quả thực là một sự đả kích sĩ khí của binh lính, không tránh khỏi sẽ có người oán trách.
Lam Nhược Đình cân nhắc nói: "Ta ở chỗ này cố gắng kiếm được nhiều tài vật để ban thưởng cho các tướng sĩ."
Một cơn gió thổi qua sườn núi, cỏ xanh chập chờn theo gió, trên không gió mây trôi qua.
Trên mặt đất rộng lớn, trong thiên quân vạn mã, Thương Triêu Tông tay nắm bảo kiếm bên hông, áo choàng sau lưng gió thổi tung bay.
Ba nam nhân đứng trên sườn núi đầy cỏ, sau khi nhìn về phía xa lại tiếp tục bàn bạc sách lược...
Nếu nói lúc đầu Ngưu Hữu Đạo gia nhập Tử Kim động người ngoài còn chưa biết thì đợi đến khi Tử Kim động hoàn toàn tiếp nhận công việc bảo vệ Thương Triêu Tông, Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn lập tức sẽ phản ứng lại.
Sau khi nghe ngóng được Ngưu Hữu Đạo đã trở thành trưởng lão Tử Kim động, choang! Long Hưu đập vợ chén trà, thở phì phò đi tới đi lui.

Lúc này, ông ta làm sao có thể không biết Tử Kim động và Ngưu Hữu Đạo là một phe với nhau chứ!
"Sư phó, ta cũng đã sớm nói rồi, tặc tử Ngưu Hữu Đạo kia không đáng tin, nên sớm trừ khử hắn!" Dịch Thư ở bên cạnh tức giận bất bình, năm đó chuyện bị bóp mông, nàng ta vẫn luôn canh cánh trong lòng, làm bẩn sự trong sạch khiến nàng ta không có ý nghĩ xuất giá.

Chương 1322: Lấy Đại Cục Làm Trọng (1)

Chương 1322: Lấy Đại Cục Làm Trọng (1)
"Ngậm miệng!" Long Hưu giận dữ quát một câu, dọa Dịch Thư sợ tới mức không dám nói tiếp nữa.
Đi đến chỗ lan can rồi dựa vào đó, nhìn ra cảnh rừng núi xa xa, sau khi cơn thịnh nộ dần dần tan biến, Long Hưu không thể không nghĩ lại, có phải là mình quá nhỏ mọn rồi không?
Chuyện ba nhà muốn tạo mối quan hệ thông gia với Ngưu Hữu Đạo, ông ta không phải là không biết, chuyện Cung Lâm Sách thu nhận Văn Mặc Nhi là nghĩa nữ, việc này vừa xảy ra, ông ta lập tức đoán được ẩn tình trong đó, từ những gì xảy ra sau đó, Ngưu Hữu Đạo chắc hẳn là từ chối tất cả.
Không nghĩ tới, Cung Lâm Sách lại bạo tay như vậy, đưa một vị trí trưởng lão cho Ngưu Hữu Đạo, đây chính là vị trí trưởng lão tam đại phái của một nước, không biết bao nhiêu người trong tam đại phái cả một đời đều nghĩ đến nhưng không thể chiếm được!
Ông ta tự cho là mình bây giờ mới hiểu rõ, thứ Ngưu Hữu Đạo muốn không phải là nữ sắc, mà là quyền vị, mình thật sự là quá nhỏ mọn!
Thật không ngờ rằng suy nghĩ của ông ta nửa đúng nửa sai, Tử Kim động đả động được Ngưu Hữu Đạo chính là nhờ cho quyền vị cũng không hẳn là quyền vị, nhưng Cung Lâm Sách cam lòng cho, một lần lên tận cao, nhưng cao hơn là không thể nào, cũng không thể đưa chức chưởng môn cho người khác.
Đứng ở góc nhìn của Ngưu Hữu Đạo, thông qua chuyện này có thể thấy được long dạ và khí phách của Cung Lâm Sách lớn hơn Long Hưu và Mạnh Tuyên, ở một mức độ nào đó có thể nói là khoan dung với người

khác, đây chính là mấu chốt cuối cùng để Ngưu Hữu Đạo lựa chọn Tử Kim động.
Đối với Ngưu Hữu Đạo mà nói, dùng nữ nhân tạo quan hệ thông gia để lôi kéo được hắn, nói đùa cái gì vậy?
Bên Linh Kiếm sơn cũng tức giận như vậy.
Chuyện này vừa xảy ra, rất nhiều chuyện cũng có thể làm liên tưởng đến bên trong bí cảnh Thiên Đô, có thể Nghiêm Lập và Ngưu Hữu Đạo đã sớm bắt tay với nhau, đám Tứ Hải yêu ma quỷ quái kia rất có thể chính là Tử Kim động giúp đỡ, Ngưu Hữu Đạo đứng thứ nhất Linh Chủng, rất có thể chính là đám yêu ma quỷ quái kia cho mang ra ngoài, bị lừa gạt thảm rồi.
Quả thực là có nằm mơ cũng chẳng ngờ, ai có thể nghĩ đến, lúc ấy có thể việc đứng thứ nhất liên quan đến tính mạng của Ngưu Hữu Đạo, để Tử Kim động mang ra ngoài mới ổn thỏa nhất, thế mà Ngưu Hữu Đạo mạo hiểm như vậy, thành công khiến tất cả mọi người không nghĩ đến mối quan hệ giữa hắn và Tử Kim động.
Chỉ vì kế hoạch phía sau mà đối với mình độc ác như vậy!
Còn có đằng sau chuyện cứu con tin, nguy hiểm như vậy thế mà không sử dụng người Tử Kim động, nhưng cũng không lộ ra chút sơ hở nào, kìm nén tức giận liều mạng, Linh Kiếm sơn, đám người Mạnh Tuyên không thể không thừa nhận rằng, đây chính là loại người hung ác!
...
"Đạo gia, Hoàng chưởng môn của Đại Thiền Sơn đã đến."
Quản Phương Nghi đứng trước một căn phòng gõ cửa.
Trong phòng, Ngưu Hữu Đạo chỉ cần nhàn rỗi lập tức tu luyện, đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa mở hai mắt, đứng dậy ra mở cửa.
Trong đình viện, Hoàng Liệt quanh quẩn một chỗ, suy nghĩ rất nhiều, lúc âm thầm cảm khái, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo xuất hiện, nhanh chóng tiến lên cười, chắp tay nói: "Đạo gia, chúc mừng, chúc mừng, chúc mừng Đạo gia vinh dự trở thành trưởng lão Tử Kim động!"
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha, khoát tay áo.
Hoàng Liệt lập tức phất tay, ra hiệu người sau lưng dâng lên trưởng lão một hộp quà: "Đây là một chút thành ý, mong rằng Ngưu trưởng lão không chê!"

Ngưu Hữu Đạo nắm tay ông ta, nói: "Chúng ta là người một nhà, không cần khách khí như vậy đâu." Nhưng vẫn quay đầu ra hiệu.
Quản Phương Nghi mỉm cười tiến lên cảm ơn, nhận hộp quà mang đi cất, đúng lúc đang cần tiền.
Hoàng Liệt cười theo, không ngừng nói những câu lấy lòng.
Hết cách rồi, bây giờ không giống ngày xưa, trước kia là đấu không lại người ta, hiện tại thì càng đừng nói đến chuyện đấu, Nam châu nhất định bị Tử Kim động khống chế, giờ đây cái thằng này trở mình một cái lại thành trưởng lão Tử Kim động, đã là ở chỗ cao cao tại thượng nhìn xuống Đại Thiền Sơn rồi, mà Nam châu là địa bàn của tên tiểu tử này, muốn loại trừ Đại Thiền Sơn là chuyện quá dễ dàng, nếu nịnh nọt không cẩn thận cũng không ổn.
Đột nhiên, bị Ngưu Hữu Đạo gọi tới, trái tim của ông ta đang treo lơ lửng.
Sau khi Văn Mặc Nhi dâng trà, Ngưu Hữu Đạo bảo nàng ta lui xuống, ngoắc tay với Hứa Lão Lục: "Địa đồ!"
Hứa Lão Lục lập tức trở về phòng lấy địa đồ mang đến, mở ra trước mặt hai người, Ngưu Hữu Đạo nhìn chăm chú vào địa đồ, nói: "Những năm gần đây, cùng Đại Thiền Sơn chen vào Nam châu, có chút hiềm khích, có phần bất công với Đại Thiền Sơn, có cái gì đắc tội mong rằng Hoàng chưởng môn đừng trách!"
Bây giờ còn nói cái gì mà trách móc hay không làm gì chứ, không phải là khiến cho người ta cảm thấy khó chịu thêm à? Hoàng Liệt oán thầm trong bụng nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ nhận lỗi nói: “Nói cho cùng vẫn là chúng ta tầm nhìn hạn hẹp, Ngưu trưởng lão chí ở bốn phương, chắc sẽ không so đo mấy chuyện nhỏ nhặt ở Nam Châu với chúng ta đâu nhỉ. Trước đây có chỗ nào làm không đúng, mong Ngưu trưởng lão rộng lòng tha thứ.”
Ngưu Hữu Đạo xua tay nói: “Đều đã qua cả rồi. Bây giờ nếu tiếp tục để Đại Thiền Sơn phải chen chúc ở Nam Châu cũng không ổn, ông thấy Quang Châu thuộc lãnh địa của nước Triệu trước đây thế nào?” Ngưu Hữu Đạo chỉ tay vào vị trí của Quang Châu trên bản đồ.
“Quang Châu?” Hoàng Liệt vừa ngạc nhiên lại vừa nghi ngờ, không biết rốt cục lời này của hắn có ý gì: “Hoàng mỗ ngu muội, kính mong Ngưu

trưởng lão chỉ rõ.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đại Thiền Sơn tiếp tục chen chúc ở Nam Châu, bó tay bó chân, chắc hẳn cũng không thoải mái, ông nghĩ sao nếu để Đại Thiền Sơn dời đến trấn giữ ở Quang Châu?”
Nam Châu có Ngưu Hữu Đạo làm chỗ dựa, Đại Thiền Sơn vốn đã không vui vẻ gì, hôm nay Ngưu Hữu Đạo lại trở thành trưởng lão của Tử Kim Động, Đại Thiền Sơn tất nhiên cũng bị ép đến không thở nổi, nếu có nơi khác để đi, tất nhiên là mong còn không được. Nhưng Hoàng Liệt không tin Ngưu Hữu Đạo vừa mới tới Tử Kim Động mà lại có quyền hành lớn như vậy, có thể quyết định việc phân chia một châu thuộc quyền sở hữu của ai, ông ta không khỏi thắc mắc: “Đây là ý của Tử Kim Động sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ý của ai không quan trọng, chỉ cần Đại Thiền Sơn đồng ý thì mọi việc coi như ổn thỏa.”
“Việc này…” Hoàng Liệt vẫn không dám tin, “Ngưu trưởng lão, đây không phải chuyện có thể đem ra đùa được đâu.”
Ngưu Hữu Đạo thu tay về, hai tay đặt lên chuôi kiếm: “Sau một trận đại chiến, tu sĩ các nước đều tổn thất không nhỏ, nước Yến đánh Đông dẹp Bắc, chiến đấu đến tận bây giờ, tu sĩ hao tổn vô số kể, giờ đột nhiên có thêm nhiều địa bàn như vậy, trong nhất thời khó có thể tìm được đủ lực lượng đến trấn thủ. Điều quan trọng là, nội bộ Tử Kim Động cũng không muốn quyền lực của ta quá lớn, có cơ hội phân tách thực lực của ta thì chắc sẽ không chùn tay đâu, chỉ cần Đại Thiền Sơn mở miệng thì đây sẽ không phải vấn đề gì to tát.”
Trước mặt người không thuộc Tử Kim Động mà nói như vậy, quả thực là không hề lo lắng chút gì.
Hoàng Liệt nghe xong thấy vô cùng kinh hãi, cũng có hơi lo lắng không biết liệu tên này có phải đang cố tình thăm dò mình hay không, lời nói ra cũng có chỗ giữ lại: “Ngưu trưởng lão muốn Đại Thiền Sơn làm gì, Đại Thiền Sơn nguyện nghe theo sự phân phó của ngài.”
Ngưu Hữu Đạo dời ánh mắt khỏi bản đồ, quay đầu lại nhìn về phía ông ta: “Ông đi nói với Tử Kim Động, bảo rằng mưu đồ lật đổ ta lúc đầu khiến ta không vui, nói lần này ta tìm mời ông đến, có ý đồ tính toán nợ cũ. Coi đây là cái cớ, hy vọng có thể đổi nơi, chọn Quang Châu! tam đại phái chiếm được khối lợi ích lớn như vậy là cùng một khối với phần khu

vực của Tử Kim Động. Tử Kim Động chắc hẳn cũng sẽ vui vẻ đồng ý cắt một phần cho người có mâu thuẫn với ta.
Hoàng Liệt vẫn không dám chắc bèn hỏi dò: “Ngưu trưởng lão, làm như vậy có được không?”
Ngưu Hữu Đạo không quanh quẩn vấn đề với ông ta nữa, nhấc thanh kiếm trong tay, vỏ kiếm chỉ vào Nam Châu: “Nam Châu, ta nói là được!”

Chương 1323: Lấy Đại Cục Làm Trọng (2)

Chương 1323: Lấy Đại Cục Làm Trọng (2)
Vỏ kiếm lại chỉ về hướng Kim Châu, Ngưu Hữu Đạo nói tiếp: “Kim Châu cũng vậy, ta nói là được. Đối với việc này, Hoàng chưởng môn không có dị nghị gì chứ?”
Hoàng Liệt gật đầu, cười trừ nói: “Hai châu này, mọi người đều biết, Ngưu trưởng lão nói một câu, hai châu hiển nhiên sẽ xông pha khói lửa!”
Ngưu Hữu Đạo chỉ vỏ kiếm về phía Quang Châu: “Phần đất ở góc hai châu này là Quang Châu! Sau khi Đại Thiền Sơn đến đó, nên đứng về bên nào, hy vọng Hoàng chưởng môn suy nghĩ kỹ càng. Những thứ khác ta không dám bảo đảm, nhưng có điểm ta có thể bảo đảm, khiến Nam Châu và Kim Châu tạo điểm ma sát với Quang Châu, tạo một vài cái cớ động thủ với Quang Châu cũng không phải là vấn đề lớn gì, Quang Châu có thể cản trở quân tiên phong Nam Châu và Kim Châu hay không, chắc hẳn trong lòng Hoàng chưởng môn cũng biết rõ. Một câu thôi, Đại Thiền Sơn có thể trụ vững ở Quang Châu hay không, ta nói là được. Chỉ cần ta ủng hộ Đại Thiền Sơn, tam đại phái nước Yến không ai có thể đá Đại Thiền Sơn ra khỏi Quang Châu, những người khác đến rồi cũng sẽ không được ngồi yên.”
Lời nói này của Ngưu Hữu Đạo lộ rõ khí phách, nụ cười trên mặt Hoàng Liệt có chút cứng ngắc, hiểu rồi, rốt cuộc ông ta đã hiểu ý đồ của tên đứng trước mặt mình, tên này đã bắt đầu tranh quyền đoạt lợi trong nội bộ Tử Kim Động, đã lên kế hoạch rồi, chính là muốn khiến Đại Thiền Sơn giúp hắn đi chiếm địa bàn.

Nhưng dưới sự dụ dỗ đe dọa, Đại Thiền Sơn tựa hồ không có sự lựa chọn nào khác, có đường ra tốt hơn không thể cứ dựa mãi vào Nam Châu không đi được.
Ngưu Hữu Đạo quay lại cười: “Hoàng chưởng môn không cần lo lắng, Ngưu mỗ không phải loại người không phân rõ phải trái, bình thường sẽ không để cho Hoàng chưởng môn khó xử, ta cũng không muốn tự gây phiền toái cho mình, bình thường có thể giải bộ như cả đời không hề có qua lại với nhau.
Nhưng sau khi Đại Thiền Sơn đi Quang Châu, nếu gặp khi Ngưu mỗ cần, mong rằng Đại Thiền Sơn phối hợp tác chiến.”
Hoàng Liệt gượng ép gật đầu cười nói: “Ý của Ngưu trưởng lão ta đã hiểu, Ngưu trưởng lão yên tâm, Đại Thiền Sơn biết rõ nên làm như thế nào.”
“Tốt!” Ngưu Hữu Đạo gật đầu thỏa mãn.
Quản Phương Nghi đứng bên cạnh cũng cười tươi như hoa, ánh mắt như phát sáng.
Lúc rời đi, Hoàng Liệt không kìm được quay đầu lại nhìn một cái, thấy Ngưu Hữu Đạo đứng đó đưa tiễn, khẽ phất tay, khuôn mặt có vài phần tươi cười, trong lòng thổn thức không thôi, nhớ về năm đó!
Ông ta nhớ tới lúc ban đầu gió bụi mệt mỏi chạy tới Băng Tuyết Các gặp vị này lần đầu tiên, khi đó đối mặt với người này khí khái của mình to lớn biết bao nhiêu chứ, chỉ chớp mắt, người ta đã nhảy lên trên đầu của Đại Thiền Sơn, cũng đã trở thành người mà ai nấy bên dưới đều muốn nịnh nọt!
Ông ta đột nhiên nhớ tới lời nói năm đó của Thiệu Bình Ba, phát hiện rằng mình thực sự không nhìn xa trông rộng được như y, năm đó, tại sao lại không nghe lời Thiệu Bình Ba, giải quyết luôn tên Ngưu Hữu Đạo này?
Ông ta lại quay đầu lại, nghe theo lời Ngưu Hữu Đạo nói, đi tìm chưởng môn Cung Lâm Sách của Kim Tử Động.
Quản Phương Nghi tiến đến bên cạnh Ngưu Hữu Đạo: “Đạo gia, khi nào chúng ta quay về Mao Lư sơn trang?”
Ngưu Hữu Đạo buông tiếng thở dài: “Còn quay lại đó được sao? Bây giờ mà về, chỉ sợ một đám người lại muốn đem ta ra băm vằm ấy chứ,

không nói Tiêu Dao Cung và Linh Kiếm Sơn, đám cao thủ của Tam Đại Phái nước Triệu còn không biết trốn ở xó xỉnh nào nhìn ta chằm chằm nữa. Trong thời gian ngắn không thể về được rồi, chờ thêm trận gió này xem tình hình thế nào đã rồi nói sau."
Quản Phương Nghi: "Vậy có cần điều nhân thủ của chúng ta đến không? Các lộ tin tức truyền đi truyền lại cũng phiền phức, không có người bên cạnh để sai bảo thì cũng không tiện, chỉ là không biết Tử Kim Động có cho phép chúng ta đưa những nhân thủ vào trong ở hay không."
Ngưu Hữu Đạo: "Chờ thêm chút nữa, hiện tại vẫn chưa phải lúc, bọn họ đang lo không tìm được cơ hội làm khó ta, bây giờ mà mở miệng chắc chắn sẽ bị cự tuyệt." Ngưu Hữu Đạo ngẩng cằm lên, hướng về hướng Hoàng Liệt đi: "Nhanh thôi, đợi sau khi Hoàng Liệt mở lời, lúc bọn họ tìm được ta thì thời khắc quan trọng sẽ đến."
Quản Phương nghi hồ nghi khó hiểu.
Ngày tiếp theo, Văn Mặc Nhi tới chuyển lời, Cung Lâm Sách quả nhiên muốn mời Ngưu Hữu Đạo đến bàn nghị sự.
Ngưu Hữu Đạo thu xếp một chút rồi đi.
Nghị sự trong đại điện, những vị trưởng lão nên đi đều đã đi, Nhạc Uyên mau chóng trở về cai quản nhân mã Cung Châu, Kiều Thiên Quang nhanh chóng đến trông coi nhân mã Bột Châu, Thân Báo Xuân thì trở về hoàng cung nước Yến canh gác, Hiện tại chỉ còn Nghiêm Lập, Nguyên Ngạn, Phó Quân Nhượng, Duẫn Dĩ Đức và Mạc Linh Tuyết.
Đợi Ngưu Hữu Đạo khách khí xong, Cung Lâm Sách vẫy tay, kể cả đám người của Ngưu Hữu Đạo cũng tập trung hết lại trước tấm bản đồ trong đại điện.
Cung Lâm Sách chỉ vào bản đồ và giải thích: "Ngưu sư đệ, địa bàn mười một châu, Tam Đại Phái muốn trực tiếp tiến hành khống chế. Việc phân phối của Tam Đại Phái kết quả là, bởi vì Thương Châu phản loạn dẫn đến nhiều phiến toái, Kim Tử Động ta đuối lý, Thương Châu bên đó nhượng bộ, bởi vậy lãnh địa bao gồm cả Kim Châu mà bên này mới chiếm, Tử Kim Động chúng ta được phân cho địa bàn bốn châu. Bởi vì diện tích địa vực rất lớn, nhân thủ nước Yến không đủ, cho nên ta mới đặc biệt gọi đệ đến cùng thương lượng."

Ngưu Hữu Đạo vui tươi hớn hở nói: “Không phải là huynh không cho ta tham dự quyết sách sao?”
Cung Lâm Sách thẳng thắn nói: “Ta và Nam Châu của đệ có liên quan, cũng phải nghe ý kiến của đệ chứ, không đến lúc không nói rõ ràng đệ lại ở đó giơ chân nháo sự.”
Ngưu Hữu Đạo một tay cầm kiếm, một tay sờ sờ mũi nói: “Chưởng môn, ta là người không nói đạo lý như huynh tả đó sao? Đúng rồi, đội ngũ Nam Châu chiến công hiển hách, địa bàn mấy châu mới chiếm được, lấy một châu nào đó phong phưởng thật lớn cho họ.”
Lời này vừa nói ra, những người khác trong điện nhìn nhau, sắc mặt không ai giống ai.
Nguyên Ngạn nói: “Sau khi trải qua thương lượng, đội ngũ Nam Châu tốt hơn hết vẫn nên cố thủ ở một chỗ.”
Ngưu Hữu Đạo nhíu lông mày lại: “Vậy là ý gì? Có công không có thưởng ư?” Hắn tốt xấu gì thì cũng là trưởng lão, ít nhiều thì cũng có quyền nói.
Nguyên Ngạn nói: “Thưởng, cũng không nhất định phải thưởng địa bàn.”
Ngưu Hữu Đạo mặt trầm xuống, Mạc Linh Tuyết lên tiếng: “Ngưu sư đệ, chúng ta đã cân nhắc rất thận trọng rồi mới đưa ra quyết định như thế, đội ngũ Nam Châu là đội quân tinh nhuệ của nước Yến, cần họ trấn giữ những vị trí đầu mối, đến lúc đó mặc kệ nơi nào có biến, đội ngũ Nam Châu đều có thể kịp thời xuất kích, nếu để binh lực bọn họ phân tán, một khi xảy ra chuyện việc tập kết sẽ không thuận tiện. Cũng sẽ không khiến bọn họ phải chịu thiệt, chúng ta sẽ báo cáo cho triều đình, miễn giảm thuế phú một năm cho các tướng sĩ Nam Châu, luận công mà thưởng.”
Ngưu Hữu Đạo: “Một năm thuế phú?”
Mạc Linh Tuyết: “Đương nhiên, chúng ta sẽ cố hết sức để tranh thủ thêm vài năm.”
Cung Lâm Sách thở dài: “Sư đệ, đại cục làm trọng!”
Ngưu Hữu Đạo giọng điệu thần bí nói: “Các người đã bàn bạc xong hết rồi còn gọi ta làm gì?”

Doãn Dĩ Đức nói: “Sư đệ, là như thế này, ngoại trừ việc này còn có một việc khác. Hiện tại nhân thủ thực sự không đủ, đệ cũng biết đấy, một trận chinh chiến tu sĩ hao tổn không nhỏ. Cân nhắc đến việc Nam Châu binh hùng tướng mạnh, không ai dám dễ dàng mạo phạm, cho nên chúng ta muốn điều nhân thủ Đại Thiền Sơn của Nam Châu đến Quang Châu gần đó để trấn giữ. Còn về việc thiếu nhân thủ ở những châu khác, chúng ta lại nghĩ cách từ chỗ khác, ý của đệ thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta có thể phản đối sao?”
Phó Quân Nhượng thở dài nói: “Sư đệ, thời điểm này không thể chỉ lo cho bản thân mình, đại cục làm trọng.”
Ngưu Hữu Đạo cười lạnh nói: “Hay cho câu đại cục làm trọng, chiếc mũ này đội bỏ xuống thật đúng là nặng đấy. Sao ta nhìn tới nhìn lui đều thấy giống như các người đang muốn làm cho Nam Châu ta mất đi quyền lực vậy?”

Chương 1324: Thương Triệu Dân (1)

Chương 1324: Thương Triệu Dân (1)
Cung Lâm Sách: “Làm gì có chuyện đó, chúng ta cũng là lo lắng cho đệ thôi, Đại Thiền Sơn và đệ cũng hợp tác không vui vẻ gì, điều đi rồi cũng tốt. Chuyện bổ xung nhân thủ về sau, chúng ta có thể từ từ thương lượng, trước mắt phải lấy đại cục làm trọng đã, trước tiên phải mau chóng triệu tập nhân thủ khống chế cục diện, lúc này địa bàn mới chiếm không được nhiễu loạn, đệ xem có đúng không? Ta nghĩ Chung sư bá là người biết đại thể, cũng sẽ không phản đối sự sắp xếp như vậy đâu!”
Mạc Linh Tuyết nói: “Đúng vậy, hơn nữa bên phía Thương Triêu Tông đã tập trung lượng lớn cao thủ của Tử Kim Động ta đi trấn giữ, Quang Thái Thượng trưởng lão đã phái đi hai người, đệ yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”
Dưới con mắt của bao người, Ngưu Hữu Đạo căng mặt không nói lời nào, lặng im trong chốc lát rồi nói: “Phải điều nhân thủ của Mao Lư sơn trang ta tới.”
Mọi người nhíu mày, Cung Lâm Sách chần chừ nói: “Việc này không thích hợp lắm? Đây là Tử Kim Động, đệ đem một đống người bên ngoài tới thì sẽ xảy ra chuyện gì? Cũng không hợp quy củ, nhỡ có gian tế thì phải làm sao?”
Ngưu Hữu Đạo lập tức trở về: “Các người làm đông làm tây như vậy, những thứ khác không nói, Nam Châu có nhiều tướng sĩ lập công như vậy không thể chính thức luận công mà thưởng, khó đảm bảo không xảy ra chuyện. Ta không điều nhân thủ của ta tới hiệp trợ, nhỡ có xảy ra chuyện, làm sao kịp thời khống chế cục diện Nam châu, chẳng lẽ phải dùng vũ lực trấn áp sao? Cái này không được, cái kia cũng không được, vậy ý của các người là gì, cố ý gây sự với ta có phải không?”

Mọi người nhìn liếc nhau một cái, cái gì mà lí do cục diện Nam Châu bọn họ ngược lại không hề lo lắng, điều cần lo lắng là vị này thừa cơ làm loạn, cái tên này nói Nam Châu sẽ xảy ra chuyện, Nam Châu nhất định sẽ xảy ra chuyện không hay.
Trước là không để cho thế lực Nam Châu khuếch trương, ngay sau đó lại rút lực lượng tu sĩ Nam Châu về, liên tiếp bức bách phía dưới, nếu còn lên đòn nữa thì hắn sẽ nổi giận, đề tài câu chuyện đã không đúng rồi, thật khiến người khác có cảm giác muốn bốc lên những lời thô tục.
Cung Lâm Sách ấn ấn tay nói: “Sư đệ, có việc gì thì từ từ thương lượng, đệ đừng vội, gọi đệ tới chính là muốn thương lượng với đệ đấy.”
Cung Lâm Sách quay đầu lại hỏi mọi người xung quanh: “Việc này các ngươi thấy thế nào?”
Mạc Linh Tuyết nói: “Nơi này là Tử Kim Động, cho một đám người ngoài vào ở, thực sự là không thích hợp. Nhưng ý kiến của Ngưu sư đệ cũng nên được cân nhắc.” Lời này nói ra chẳng khác nào không nói.
Nguyên Ngạn nói tiếp: “Làm việc không có người cũng không thể làm được, nhưng nếu môn phái khác cũng tụ tập trong Kim Tử Động thì cũng không ra làm sao hết.”
Mọi người bảy mồm tám lưỡi thảo luận, cuối cùng vẫn chung một ý là Ngưu Hữu Đạo muốn điều nhân thủ đến thì cũng được, cũng chỉ là điều vài nhân thủ đến, nhưng ngươi không được đem người của môn phái bên ngoài vào trong Tử Kim Động. Cũng chính là, nhân thủ điều tới sau này nếu không có sự đồng ý của Tử Kim Động thì không được chạy linh tinh, chỉ có thể hoạt động trong khu vực hoạt động đã phân định của Tử Kim Động, nêu không xảy ra chuyện hiểu lầm gì thì đừng trách bọn họ không nhắc nhở trước.
Điểm mấu chốt có thể nhượng bộ chính là như vậy, Cung Lâm Sách thở dài: “Sư đệ à, để đám người của môn phái bên ngoài ở trong tông môn đã là phá lệ rồi, nếu là Chung sư bá thì không đồng ý như vậy đâu. Đây cũng là đã nể mặt sư đệ mà nhượng bộ lắm rồi, đệ xem, cứ như vậy có được không?”
“Qua cầu rút ván rất mượt, ông đây phải công nhận các người lợi hại!” Ngưu Hữu Đạo hừ lạnh một tiếng, nói xong liền quay người mà đi.

“…” Cung Lâm Sách và tất cả mọi người đều im lặng, tên này lại dám cuồng ngôn dùng hai từ “ông đây” trước mặt bọn họ. Ngươi hiện tại dù gì cũng là trưởng lão của Tử Kim Động, nói chuyện có thể chú ý một chút cách dùng từ hay không hả?
Đưa mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo ra khỏi đại điện, Phó quân thẳng thắn lắc đầu: “Không che miệng lại, nếu hắn là đệ tử mà Tử Kim Động ta một tay dạy dỗ thì ta không đánh rách miệng hắn không được, người trẻ tuổi cuối cùng vẫn là người trẻ tuổi!”
Mạc Linh Tuyết nói: “Nghe nói lúc hắn ở Thượng Thanh Tông luôn bị giam lỏng đấy, cũng không có ai dạy dỗ hắn, xuất thân từ nơi hương dã nên chắc đã quen rồi.”
Nghiêm Lập cau mày, cảm giác Ngưu Hữu Đạo này với Ngưu Hữu Đạo mà ông ta quen biết có chút gì đó không giống nhau, Ngưu Hữu Đạo mà hắn tiếp xúc là một người rất có phong độ, lúc tiếp xúc ở Thiên Đô Bí Cảnh, bất luận là nói chuyện hay làm việc đều vô cùng có chừng mực, hôm nay giống như biến thành một người khác vậy.
Ông ta cũng không biết Ngưu Hữu Đạo lúc đó là do tình thế bức bách có việc cần người khác giúp đỡ nên mới như vậy hay là bản tính hắn đã vốn như thế.
Còn một điểm nữa, sao ông ta lại có cảm giác sự đồng ý của Ngưu Hữu Đạo có chút gì đó dễ dàng, tên này cũng không phải loại người lương thiện gì, có thể kinh địch mà thỏa hiệp vậy sao? Nhưng nhất thời ông ta cũng không nhận ra được vấn đề nằm ở đâu, bên này dùng “đại cục làm trọng” để bức bách, Ngưu Hữu Đạo tựa hồ cũng khó từ chối.
Ngưu Hữu Đạo ra khỏi đại điện, khóe miệng mỉm cười, nói thầm: “Tuổi trẻ thật tốt!”
Cũng không có cách nào khác, đây chính là sự khẳng định vị trí và nhân thiết mà Ngưu Hữu Đạo dành cho mình ở Tử Kim Động hiện nay, thế yếu lực mỏng hiện giờ dừng chân, không thể nhã nhặn được nữa, nếu không sẽ bị người khác ăn tươi nuốt sống.
Quản Phương Nghi đứng trên bận thang bên ngoài đại điện đợi hắn tới, lúc cùng đi xuống mới trầm giọng hỏi: “Bọn họ tìm ngài làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo: “Còn có thể làm gì? Chồn cáo chúc tết gà rắp tâm ăn gỏi, việc đúng như trong dự liệu.”

Nghe hắn nói là việc đúng như trong dự liệu, Quản Phương Nghi lại cảm thấy yên tâm, chỉ cần vị này trong lòng đã có tính toán thì chắc sẽ không xảy ra chuyện gì to tát.
Ngưu Hữu Đạo lại bổ sung thêm một câu: “Bên này đã xong xuôi, có thể truyền tin tức cho người trong nhà rồi, bọn họ có thể đến đây rồi.”
Bên Tử Kim Động đưa ra yêu cầu hà khắc, với hắn mà nói cũng chẳng đáng gì, Ngũ Lương Sơn hiện giờ tồn tại dưới hình thức là một tổ chức tình báo, người trong môn phái vốn cũng không tập trung ở một chỗ.
Cho dù người đến hơi nhiều một chút thì hắn cũng đã giải quyết xong xuôi cả rồi, còn muốn hắn làm sao? Bên này đã đồng ý, lấy đó làm cái cớ chỉ cần hắn không làm gì quá đáng, đoán chừng bên này cũng chỉ có thể một mắt nhắm một mắt mở.
Về phần Lưu Tiên Tông tam phái,
Hắn cũng không có ý định đem toàn bộ qua.
Hiện nay hắn ở Tử Kim Động rất an toàn, không cần phải tập hợp đám nhân thủ lại làm phòng ngự nữa, dùng luôn người của Tam Đại Phái.
Quản Phương Nghi hai mắt sáng lên: “Thật ư? Bọn họ đồng ý việc này rồi sao?”
Theo bà ta, chuyện này là điều không thể nào xảy ra, theo tình huống bình thường thì không có môn phái nào cho phép người ngoài vào nội bộ của môn phái mình ở.
Đây không phải là phí lời sao? Ngưu Hữu Đạo liếc bà ta một cái, không nói gì.
Việc này không thể đùa được! Quản Phương Nghi lập tức vui mừng, cảm thấy Đạo gia không hổ danh là Đạo gia, loại chuyện này cũng có thể dễ dàng giải quyết ổn thỏa, như vậy xem ra, những người già ở Phù Phương Viên của bà ta cũng có thể tới rồi.
Hai người trở về Mao Lư sơn trang không lâu, bên ngoài có đệ tử trông coi sơn môn đến bàn bạc với Văn Mặc Nhi.
Văn Mặc Nhi hỏi rõ tình hình xong, nhanh chóng đi vào tìm Ngưu Hữu Đạo bẩm báo: “Trưởng lão, đệ tử trông coi sơn môn đến báo, Vương Phi, Quận chủ, còn có trưởng môn Lưu Tiên Tông tam phái cùng đến cầu kiến trưởng lão.”

Ngưu Hữu Đạo hơi sửng sốt, hai người kia đến thì hắn không có gì bất ngờ, nhưng Phong Nhược Nam tại sao cũng tới?
Ngưu Hữu Đạo lấy lại tinh thần rồi nói: “Mau mời vào! Đúng rồi, ngươi bảo Hồng Nương đích thân đi nghênh đón.”

Chương 1325: Thương Triệu Dân (2)

Chương 1325: Thương Triệu Dân (2)
“Vâng!” Văn Mặc Nhi tuân lệnh rời đi, bảo Quản Phương Nghi cùng mau chóng đi ra ngoài cửa tiếp đón.
Không lâu sau, một đoàn người đi vào, nếu là trước đây thì không có đủ tư cách vào nơi này, nhưng không dễ dàng gì mà tới, đương nhiên không tránh được sự tò mò dò xét xung quanh đây.
Trong tầm mắt, nơi nơi đều là phong cảnh đẹp, nhiều hoa cỏ lạ, còn có những ngọn nước trong vắt chảy san sát nhau, lầu các đình đài trên núi ẩn hiện trong làn sương mờ.
Hạ Hoa không khỏi ken một câu: “Không hổ là tông môn Tử Kim Động, quả nhiên là một nơi giống y như tiên cảnh vậy.”
Vừa đi vào đến Mao Lư biệt viện thì gặp Ngưu Hữu Đạo đang ngồi trong đình viện, bọn họ cùng bước nhanh lên phía trước hành lễ: “Đạo gia!”
Trên mặt bọn người Phí Trường Lưu lộ ra vẻ mừng rỡ, vị này đã trở thành trưởng lão của Tử Kim Động, bao nhiêu người trong Tử Kim Động cả đời cũng không đạt được vị trí cao này, ấy vậy mà vị này chỉ một lần đã đạt được, như vậy tất nhiên là phải dựa vào quan hệ giữa hai bên tới chúc mừng rồi.
Thương Thục Thanh răng trắng như ngà đôi môi đỏ mọng, ánh mắt sáng ngời nhìn Ngưu Hữu Đạo không rời mắt.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười khẽ gật đầu với mọi người, sau đó Triêu Phượng Nhược Nam chắp tay nói: “Sao Vương Phi không chăm sóc tiểu Vương Gia mà lại chạy đến đây?”
“Đạo gia cứu được khuyển tử, về tình về lí ta đều muốn đích thân đến gặp mặt Đạo gia để cảm tạ, vốn dĩ nên mang tiểu nhi đi cùng, nhưng chỉ tiếc là nó vẫn còn yếu, không chịu được gió bên ngoài.” Phượng Nhược

Nam mặt đầy cảm kích, nội tâm cũng cảm kích bội phần, Ngưu Hữu Đạo giúp nàng quá nhiều, nàng thực sự không biết nên báo đáp như thế nào.
Đương nhiên, đích thân đến cũng là vì có nguyên do khác.
Biết được chưởng môn Lưu Tiên Tông tam phái muốn tới gặp Ngưu Hữu Đạo, Thương Thục Thanh không kìm được, cũng muốn được đi cùng.
Gặp phải tình hình này, dù sao tam phái cũng có phi hành tọa kỵ, Phượng Nhược Nam cũng thực sự muốn đích thân đến đến cảm tạ Ngưu Hữu Đạo, huống chi người ta vì cứu con trai của nàng nên mới bị trọng thương, về tình về lý đều muốn tới thăm hỏi một chút. Cộng thêm trưởng môn tam phái cũng không thể ở lại Tử Kim Động mãi được, chắc chắn sẽ trở về, đã tiện thể lui tới thì dứt khoát sẽ rủ nhau cùng tới.
Ngưu Hữu Đạo khoát tay nói: “Việc đó, Vương Phi nói quá lời rồi!”
Phượng Như Nam lại hỏi: “Vết thương của Đạo gia đã khỏi chưa?”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu cười nói: “Làm phiền Vương Phi lo lắng rồi, vết thương của ta đã không có gì đáng ngại nữa.” Sau đó hắn đưa tay mời khách vào trong phòng ngồi.
Tiến vào trong sảnh ngồi xuống, có người dâng trà lên, sau khi nói vài câu, Phượng Nhược Nam lại đề cập đến một chuyện khác: “Khuyển Tử đến nay vẫn chưa được đặt tên, tính mạng của nó là do Đạo gia cứu, lần này đến ta muốn xin Đạo gia đặt cho Khuyển Tử một cái tên, cũng không biết là có tiện cho ngài hay không vẫn mong Đạo gia vui lòng ban cho.”
“Ách…” Ngưu Hữu Đạo hơi sửng sốt, rụt rè nói: “Điều này hình như không thích hợp? Trên con trai có cha mẹ, tên tuổi là chuyện cả đời, người ngoài như ta làm sao có thể can dự?
Phượng Nhược Nam vội vàng nói: “Đạo gia là người trong nhà, không phải người ngoài, cũng là ân nhân cứu mạng của Khuyển Tử. Huống hồ, đây cũng là ý của Vương gia, Mông soái, Lam tiên sinh và cả Quận chủ cũng đồng ý như vậy, hy vọng tên của đứa bé là do Đạo gia đặt, vậy nên vẫn một mực chưa đặt tên cho đứa bé.
Ngưu Hữu Đạo nhìn về phía Thương Thục Thanh, nàng lập tức liên gật đầu liên tục nói: “Tất cả mọi người đều muốn như vậy. Đạo gia, ngài đặt

cho đứa bé một cái tên đi.”
Ngưu Hữu Đạo do dự một chút, cũng không cố từ chối nữa: “Nếu vậy thì ta tạm thời lấy một cái thử xem sao, bên cạnh Vương gia không thiếu người uyên bác, nếu cảm thấy không phù hợp thì xin bỏ quá cho.”
Phượng Nhược Nam: “Không đâu không đâu, cái tên mà Đạo gia đặt sao lại không phù hợp được chứ, nhất định là được.”
Mọi người chăm chú dõi theo, mí mắt Ngưu Hữu Đạo hơi rủ xuống, một chút lại mở mắt thở dài: “Các nước chiến loạn không ngừng, dân chúng lầm than, chỉ mong sau khi đứa bé trưởng thành, mọi chuyện đều tốt lên, xuất thân của tiểu Vương gia đã định tương lai không phải là một người thường, hy vọng ngài ấy có thể làm tốt trách nhiệm của mình vì muôn dân trăm họ, vậy thì đặt là Triệu Dân đi! ‘Triệu’ trong ức triệu, ‘Dân’ trong bình dân, Thương Triệu Dân! Vương Phi thấy thế nào?”
Cái tên có lẽ hơi quê mùa, nhưng Phượng Nhược Nam lại mừng rỡ liên tục gật đầu nói: “Hay, chỉ mong Khuyển Tử sau này không phụ mong đợi của Đạo gia, vậy hãy gọi nó là Thương Triệu Dân, thiếp sẽ trở về nói với Vương gia.”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, sau một phen nói chuyện, hắn đưa mắt ra hiệu cho Quản Phương Nghi.
Quản Phương Nghi lập tức mời Phượng Nhược Nam và Thương Thục Thanh ra ngoài dạo chơi, Thương Thục Thanh vẫn chưa được nói một lời nào, kì thực cũng không hứng thú đi ra ngoài đi dạo, nhưng nàng cũng phải là người không có mắt quan sát, biết Ngưu Hữu Đạo giữ mấy tu sĩ ở lại chắc chắn là có chuyện gì đó, đành phải đứng dậy đi theo Quản Phương Nghi.
Mấy người bọn Phí Trường Lưu cũng đã nhìn ra, khi không còn người nào khác nữa mới trịnh trọng hỏi: “Đạo gia có việc gì phân phó sao ạ?”
Ngưu Hữu Đạo: :Ta nghe nói bọn người Triệu Đăng Huyền muốn đem ba nữ đệ tử của ba nhà các ngươi trả về cho tông môn từng người có đúng không?
Ba người nhìn nhau, việc này vốn không hề công khai nội bộ, cũng vẫn chưa kịp thông báo với Ngưu Hữu Đạo, không biết sao Ngưu Hữu Đạo lại biết được chuyện này.
Ba người nhận ra, nội bộ tam phái có tai mắt của Ngưu Hữu Đạo.

Cũng đích thực là có tai mắt của Ngưu Hữu Đạo, năm đó Ngưu Hữu Đạo mới ra khỏi Mao Lư không lâu thì gặp người của tam phái chặn giết bên ngoài thành Trích Tinh. Sau khi bị khống chế và cạy miệng, những tên sát thủ bán đứng tông môn này đã trở thành tai mắt cho Ngưu Hữu Đạo, một số tình hình trong nội bộ tam phái đều không thể qua mắt được hắn.

Nếu là trước kia, Ngưu Hữu Đạo sẽ không để lộ ngọn ngành, nhưng hiện tại có lợi ích khác cho tam phái, cũng nên đánh động một chút, dễ dàng cho qua cái tâm gian dối đi lệch khỏi đường.

Hiện giờ hắn đang ở Tử Kim Động, một loạt các sự việc hắn đều phải nhanh chóng đưa ra sự điều chỉnh bố trí phù hợp, ổn định nội bộ trước mới có thể đối phó bới bên ngoài.

Hạ Hoa giả vờ điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra, cười khanh khách nói: “Đúng là có chuyện như vậy, lần này đến chính là để chuẩn bị nói cho Đạo gia biết. Bọn Triệu Thương Huyền cưới vợ là đã được sự đồng ý của Tiêu Dao Cung và Linh Kiếm Sơn, nói các khác là được phép đưa người về tông môn. Bọn họ cân nhắc đến việc hai nơi cách xa nhau, phu thê gặp nhau được một lần cũng chẳng dễ dàng, vì vậy ba người họ đã có ý muốn đưa ba nữ đệ tử của chúng tôi về tông môn.”

Trịnh Cửu Tiêu bổ sung nói: “Nghĩ đến Đạo gia đặc biệt căn dặn việc này, chúng tôi tạm thời không đồng ý, chỉ nói là đợi tình hình trước mắt ổn định lại đã rồi hãng bàn đến chuyện này.”

Phí Trường Lưu thăm dò: “Không biết Đạo gia tiếp theo định thế nào?”

Ngưu Hữu Đạo ôn hòa nói: “Đưa họ về Tiêu Dao Cung và Linh Kiếm Sơn, hình như không bắt buộc phải như thế chứ? Việc kết hôn của bọn họ hình khiến tông môn không được vui vẻ lắm, hơn nữa bên ta phải dựa dẫm vào Tử Kim Động, thái độ của Tiêu Dao Cung và Linh Sơn Kiếm có thể dễ thấy là đang tức giận. Nói cho cùng, ta cũng là suy nghĩ cho ba nữ nhân đó, không muốn các nàng ấy chạy đi tự rước lấy nhục. Cứ đợi tình hình trước mắt đi qua rồi nói, đợi Tiêu Dao Cung và Linh Kiếm Sơn bớt giận là cũng giúp các nàng ấy bớt đi chút phiền toái, các ngươi nói xem có đùng hay không?”

“Đúng đúng đúng, Đạo gia nói có lý.” Ba người liên tục gật đầu phụ họa, nhưng trong lòng lại thầm nhủ, ngươi mà lại tốn tâm tư suy nghĩ

cho ba nàng ấy mới là lạ.
Ngưu Hữu Đạo chuyển ý nói: “Lập gia đình rồi, nối dõi tông đường là trách nhiệm của các nàng ấy, bản thân họ chắc sẽ có lo lắng gì đó, nhưng các ngươi là sư trưởng thì nên làm cho họ bớt lo lắng, đốc thúc nhiều hơn mới đúng.”

Chương 1326: Đánh Gãy Xương Cắt Đứt Gân

Chương 1326: Đánh Gãy Xương Cắt Đứt Gân
“Đương nhiên, chồng của họ hiện tại chắc vẫn chưa có ý nghĩ này, nhưng có muốn chịu phần trách nhiệm này không, thân thể là của chính họ, họ mới là người làm chủ thực sự, hẳn là có thể nắm chặt được. Mấu chốt phải xem các nàng ấy thế nào, nói cách khác, phải xem các ngươi có cái tâm kia hay không.”
Ba người lần lượt nhìn nhau, đây đã là lần thứ hai Đạo gia này nhấn mạnh sự chú ý đến chuyện sinh con của ba nữ đệ tử kia rồi.
Ngưu Hữu Đạo lại bổ sung, trong khẩu khí không có chỗ trống nào dành cho thương lượng: “Việc này, các ngươi phải tranh thủ.”
“Vâng! Chúng tôi sẽ sẽ đốc thúc.” Ba người trả lời.
Đánh trống không cần chùy nặng, Ngưu Hữu Đạo khoát tay, cho qua chủ đề này, nói vào việc chính: “Đại Thiền Sơn phải rời khỏi Nam Châu rồi.”
“Rời khỏi?” Ba người kinh ngạc, đồng thanh hỏi lại.
Ngưu Hữu Đạo: “Bọn họ muốn tập thể rời đến Quang Châu, lực lượng trấn thủ bên Nam Châu này xuất hiện chỗ trống, tam phái đã theo ta nhiều năm, ta chuẩn bị giao Nam Châu cho ba nhà các ngươi, sẽ không có vấn đề gì chứ?”
Đây là chuyện tốt của cả thiên hạ! Ba người lập tức đứng lên, Hạ Hoa tỏ thái độ hưng phấn nói: “Dù phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng không từ!”
Tất cả đều vô cùng hưng phấn, cuối cùng cũng không uổng phí nhiều năm đi theo vị này, rốt cục cũng có ngày được thơm lây.

Ngưu Hữu Đạo vẫy vẫy tay, ra hiệu cho ba người ngồi xuống rồi tiếp tục nói: “Theo lý thuyết, ba nhà các ngươi vẫn chưa đủ thực lực để nắm giữu một châu, nhưng Nam Châu của ta binh hùng tướng mạnh, quan trọng là Tử Kim Động đã điều động không ít cao thủ đến muốn làm hại vị trí trấn giữ, cho nên trách nhiệm của các ngươi cũng không nặng nề, xem nhà mình làm sao, sẽ không có vấn đề gì.”
“Cho các ngươi thời gian và điều kiện dư dật, các ngươi hãy tranh thủ phát triển lực lượng của môn phái mình đi.”
“Mặt khác các ngươi hãy nhớ kỹ, Nam Châu là nền móng của ta. Ý ta muốn gửi đến Vương gia là, rộng rãi đi gom góm nguyện vọng của người dân, tích trữ thật nhiều lương thảo, khổ luyện tinh binh, chờ cơ hội trời ban! Chúng ta phải tranh thủ thời gian tích góp sực lực ở Nam Châu. Nam Châu giao cho các ngươi rồi, các ngươi không được làm xằng bậy, phải phối hợp tốt với bên Vương gia, đạt được mục đích đã đề ra mới là quan trọng nhất, ai dám có lòng tham không đáy, thò tay làm loạn, khiến dân chúng lầm than, làm rối loạn Nam Châu, thì đừng trách ta trở mặt không nhận người! Trong cảnh thế sự loạn lạc này, Nam Châu nhất định phải làm gương. Ta không lo lắng về năng lực thống trị của Vương gia bên đó, điều ta lo lắng là lực lượng tu sĩ này của các ngươi.”
Phí Trường Lưu nghiêm mặt nói: “Đạo gia cứ yên tâm, chúng tôi biết rõ nên làm như thế nào, nhất định sẽ đôn đốc thật tốt những người dưới, sẽ không để bọ họ làm điều xằng bậy.”
Ba người thay nhau đưa ra lời bảo đảm, khó che giấu được sự phấn chấn trên khuôn mặt, lần này trở về là có thể chính thức nhắn nhủ cho mọi người trên dưới trong toàn phái, cơ nghiệp mà Lịch Đại Tiên Sư tích góp từng chút một rốt cục cũng phát ánh hào quang trong tay bọn họ.
Mấy người đang nói chuyện, Hứa Lão Lục bảo vệ ngoài cửa ho khan một tiếng, Văn Mặc Nhi đến rồi.
Văn Mặc Nhi vào trong bẩm báo: “Đạo gia, Chưởng môn Bành Hựu Tại của Thiên Ngọc Môn đã đến, đang ở ngoài sơn môn cầu kiến.”
Ngưu Hữu Đạo ừ một tiếng: “Đến nhanh vậy sao, xem ra là ngựa không ngừng vó! Đến vừa đúng lúc, mời vào.”
“Vâng!” Văn Mặc Nhi lĩnh mệnh đi ra.

Sau đó Ngưu Hữu Đạo ra ý bảo ba vị chưởng môn tạm tránh đi một lát, ba người lúc này liền cáo lui.
Ngưu Hữu Đạo cũng ra khỏi phòng, nói với Hứa Lão Lục đang canh ngoài cửa: “Đi mời Vương Phi đến đây một chuyến.”
“Vâng!” Hứa Lão Lục nghe lệnh đi ngay.
Phí Trường Lưu, Hạ Hoa và Trịnh Cửu Tiêu tạm đến thiên viện nghỉ chân, sau khi ngồi xuống chỗ mát mẻ, ba người cứ muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không ai nói ra được câu nào.
Ba người họ biết rõ muốn nói gì với nhau, chính là muốn nói nội bộ môn phái có tai mắt của Đạo gia.
Thế nhưng biết rõ rồi thì cũng làm gì được, trừ phi muốn phản lại Ngưu Hữu Đạo, nếu không cũng không dám phanh nội gián ra lúc này, nếu thực sự làm như vậy thì khó mà giải thích rõ ràng với Ngưu Hữu Đạo.
Sự thật chính như Ngưu Hữu Đạo biết rõ Công Tôn Bố là tai mắt của Phiêu Miễu Các, không dám hành động sằng bậy chính là vì vậy.
Nhưng nội gián rốt cuộc là ai, tầng cấp cao thế nào? Trong lòng ba người vẫn khó chịu vấn đề này, không biết rõ như thế nào. Tam phái sau này thực sự không dám làm chuyện gì không rõ ràng trước mặt Ngưu Hữu Đạo rồi.
Phượng Nhược Nam lại quay về sau khi được Quản Phương Nghi đưa đi dạo, không biết có phân phó gì không, chỉ thấy Ngưu Hữu Đạo ngẩng cằm lên mỉm cười nhìn ra bên ngoài.
Phượng Ngược Nam quay đầu lại nhìn, thấy có người tới, giật mình, không phải ai khác chính là ông ngoại của nàng, chưởng môn của Thiên Ngọc Môn Bành Hựu Tại.
Hai người đã nhiều năm không gặp, ở cấp độ nào đó mà nói, ông ngoại Bành Hựu Tại này lúc đầu vẫn rất thương đứa cháu ngoại này, chỉ là lựa chọn trong đại cục, phải lấy rất nhiều chuyện đại cục làm trọng, kết quả khiến cho người ta phải thổn thức.
Bành Hựu Tại đến trong sự mệt mỏi và gió bụi, nhận được sự triệu kiến của Ngưu Hữu Đạo, thực sự là ngựa không ngừng vó mà đến, dọc đường thay ngựa người không nghỉ, ngày đêm đi gấp không ngừng, lập tức đến.
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên trở thành chưởng lão của Tử Kim Động, lại đột nhiên triệu ông ta tới, ông ta cũng biết rõ sức ảnh hưởng của Ngưu

Hữu Đạo đối với Bắc Châu, hơn nữa hai bên cũng đã sớm có kết giao từ trước, khiến cho trong lòng ông ta không có một chút chậm chễ, nghi vấn nào, một mực lo lắng mà tới.
Gió bụi trên người chưa đi, ông ta cứ thế vội vã lập tức phi tới, cũng là muốn làm bộ dạng này cho Ngưu Hữu Đạo xem.
Vừa gặp Ngưu Hữu Đạo, ông ta có hơi hoảng hốt, nhớ năm đó, hắn chẳng qua chỉ là một con chó nương thân dưới mái hiên của Thiên Ngọc Môn, trong nháy mắt gặp lại, giờ ai mới càng giống chó đây?
Trong lòng thực sự trăm loại cảm xúc lẫn lộn.
Nhìn thấy phản ứng của Ngưu Hữu Đạo, lại thấy nữ nhân bên cạnh Ngưu Hữu Đạo quay người lại nhìn, gương mặt quen thuộc kia cũng làm hắn trố mắt dừng bước.
Phượng Nhược Nam thân thể nuột nà hơn nhiều, làn da trở nên trắng nõn mịn màng, cũng càng có vị của nữ nhân, khí chất của vị nữ tướng quân năm đó hoàn toàn không còn nữa.
Nhớ tới tình hình quyết liệt của người trong nhà, trong lòng không biết phải làm sao.
“Ngưu trưởng lão, chúc mừng chúc mừng.” Bành Hựu Tại lấy lại tinh thần bước nhanh tới chỗ Ngưu Hữu Đạo chào hỏi.
“Ha ha, ta thì có gì mà chúc mừng, người Bành chưởng môn nên chúc mừng chỉ sợ là một người khác, nhà các ông lại có thêm một thằng con trai rồi.” Ngưu Hữu Đạo nhìn về phía Phượng Nhược Nam chép chép miệng.
Bành Hựu Tại nhìn về phía cháu ngoại, gượng cười nói: “Nhược Nam cũng tới đó à.”
Phượng Nhược Nam giọng trầm trầm nói: “Ông ngoại!”
Tiếng “ông ngoại” này khiến Bành Hựu Tại ấm lòng, xúc động nói: “Nghe nói cháu có con trai rồi hả?”
Phượng Nhược Nam “vâng” một tiếng.
“Tốt tốt tốt, không chịu thua kém, là chuyện vui, là chuyện vô cùng vui!” Bành Hựu Tại liên tục gật đầu, không phải lời dối trá mà là từ đáy lòng cảm thấy vui thay cho Phượng Nhược Nam.
Đạo lý rất đơn giản, con trưởng của Dung Thân Vương sẽ là người đầu kế thừa vị trí Thân Vương, sau này cho dù Thương Triêu Tông thích

cháu gái của mình hay không, mẫu dĩ tử quý là sự thật không thể thay đổi được, trừ phi Thương Triêu Tông muốn đối phó với ngay cả con của mình, nếu không thì một khi có chuyện gì xảy ra, đứa con trai sớm muộn cũng sẽ lấy lại công bằng cho mẫu thân.

Đã có đứa con trai đó, cháu ngoại mình coi như đứng vững bên phía Thương Triêu Tông, bên Nam Châu người trên kẻ dưới sẽ không có ai dám dối xử khắt khe với Phượng Nhược Nam, nếu không chính là gây khó dễ cho Tiểu Vương Gia.

Nghe được những lời nói phát ra từ đáy lòng, lại thấy râu tóc ông ngoại bạc đi nhiều so với trước đây, hốc mắt Phượng Nhược Nam cay cay, cũng nghĩ đến việc mình đã không gặp cha mẹ bao nhiêu năm rồi.

Chương 1327: Bành chưởng môn, Thiên Ngọc Môn đã đến lúc đưa ra quyết định (1)

Chương 1327: Bành chưởng môn, Thiên Ngọc Môn đã đến lúc đưa ra quyết định (1)
Thấy thế, Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Vương Phi, cho phép ta làm tốt việc của chủ nhà trước rồi lát nữa hai vị lại nói chuyện gia đình nhé.”
Phượng Nhược Nam khẽ gật đầu, Thương Thục Thanh tới ôm cánh tay chị dâu, trong lòng đồng tình, biết rõ người một nhà trở thành thế này, trong lòng chị dâu chắc chắn không hề dễ chịu.
Năm đó tranh quyền đoạt lợi, bao nhiêu chuyện kinh biến, người nhà chị dâu muốn đẩy ca ca vào chỗ chết, ca ca lại giết huynh đệ ruột thịt của chị dâu, người trong nhà tự giết hại lẫn nhau, chuyện cũ như tái hiện rõ mồn một trước mắt Thương Thục Thanh, sau đó chị dâu đã trải qua những tháng ngày đau khổ, nàng cũng biết rất rõ.
Bành Hựu Tại quay đầu lại lấy từ trong tay Phong Ân Thái một hộp quà dâng lên: “Ngưu trưởng lão, ta đến vội vàng, không chuẩn bị được gì, đây chỉ là một chút tấm lòng, mong trưởng lão đừng chê.”
Ngưu Hữu Đạo nhận lấy lễ vật, giao cho Quản Phương Nghi đứng bên cạnh, bà ta mỉm cười nhận lấy. Ngưu Hữu Đạo nhìn Phong Ân Thái cười nói: “Đại ca cũng đến rồi.”
Phong Ân Thái ngượng ngượng gật đầu, nhất thời không biết nên xưng hô như thế nào, trong lòng cũng rất cảm khái, thằng đệ này đã trở thành trưởng lão của của Tử Kim Động rồi đấy.
Dựa vào địa vị hiện giờ của Ngưu Hữu Đạo, vẫn còn nhận ông ta là đại ca không có gì là bất ngờ lắm, thông qua chuyện của Lệnh Hồ Thu, ông ta biết rõ con người trượng nghĩa của Ngưu Hữu Đạo.

Phong Ân Thái là do Bành Hựu Tại cố ý đưa đi cùng, một khi có gì không đúng, hy vọng giao tình của Phong Ân Thái và Ngưu Hữu Đạo có thể khiến mọi thứ đều viên mãn.
“Bên ngoài không phải chỗ nói chuyện, mời vào trong!” Ngưu Hữu Đạo đưa tay ra mời.
Mấy người đi vào dâng trà xong, Bành Hựu Tại nói lời dễ nghe, không dám trực tiếp nói thẳng, chờ Ngưu Hữu Đạo nói rõ chân tướng tại sao triệu kiến, ông ta tin Ngưu Hữu Đạo sẽ không vô duyên vô có tìm ông ta.
“Ài!” Sau khi nói vài câu chuyện phiếm, Ngưu Hữu Đạo bỗng nhiên buông tiếng thở dài: “Nhìn thấy lúc Bành trưởng môn và Vương Phi nhìn nhau, chuyện năm đó thực sự nghĩ lại mà thấy đáng sợ, nhưng dù nói sao đi nữa thì người một nhà vẫn là người một nhà, dù đánh gãy xương, cắt đứt gân, huyết mạch vẫn nối liền là điều không bao giờ thay đổi! Bành trưởng lão, có phải là đạo lý này hay không?
Bành Hựu Tại đang không biết hắn muốn làm gì, rụt rè gật đầu: “Ngưu trưởng lão nói có lý.”
Ngưu Hữu Đạo: “Nếu chúng ta đã là người một nhà, có mấy lời này ta cũng muốn nói ra, chúng ta có lời gì cứ nói thẳng, có chỗ nào không đúng, mong Bành chưởng môn đừng trách.”
Quản Phương Nghi dỏng lỗ tai từ bên ngoài đi vào đứng sau lưng Ngưu Hữu Đạo, đôi mắt vụt sáng, không biết vị Đạo gia này muốn làm gì nữa.
Bành Hữu Tại: "Lời vàng ý ngọc của Ngưu trưởng lão, Bành mỗ rửa tai lắng nghe."
Nghe thấy vị này nói ra lời như vậy, Quản Phương Nghi cũng cảm khái, bà còn nhớ tình cảnh năm đó theo Ngưu Hữu Đạo lần đầu đến quận Thanh Sơn, Thiên Ngọc môn khi đó hung hăng đến cỡ nào, bây giờ thế cục thay đổi, đường đường Bàng chưởng môn cũng bắt đầu biết co biết duỗi.
Phong Ân Thái ngồi cùng ở một bên trong lòng cũng có chút phiền muộn, cũng đang nhớ lại năm đó.
"Giữa ta và ngươi không cần nói những lời khách sáo." Ngưu Hữu Đạo khoát tay một cái, "Lần này mời Bành chưởng môn đến, là muốn hỏi

một chút về tình hình của Bắc Châu, nghe nói cục diện Bắc châu có chút hỗn loạn, không biết là có chuyện này hay không?"
Hỗn loạn? Ở đâu ra hỗn loạn? Trong lòng Bành Hữu Tại nghi ngờ không chắc, thử hỏi: "Không biết Ngưu trưởng lão là chỉ phương diện nào?"
Ngưu Hữu Đạo: "Tình hình cai quản của các quận huyện ở Bắc châu, nghe nói kém xa cục diện ổn định lúc Thiệu Bình Ba chủ trì."
"Cái này...." Bành Hữu Tại hơi do dự, nói " Phương diện cai quản, ngược lại không phải không bằng Thiệu Bình Ba năm đó, Bắc châu năm đó là tự lập, không chịu sự ràng buộc của nước Hàn và nước Yến, quan viên lớn nhỏ của nội cảnh Bắc châu cũng chịu sự khống chế của Thiệu Bình Ba, mà Thiệu Bình Ba thờ phụng loạn lạc làm trọng điển, từ trước đến nay là ra tay độc ác để chỉnh lý. Sau khi Bắc châu trở lại nước Yến, các phương diện sắp xếp trở vào của các quan viên lớn nhỏ quá nhiều rồi, mà những quan viên lớn nhỏ kia ít nhiều gì cũng có quan hệ nịnh bợ với ba đại phái, không nói Thiên Ngọc môn ta, thứ sử Thiệu Đăng Vân cũng chỉ có thể mở một mắt ngắm một mắt."
"Đương nhiên, tình huống như vậy cũng không chỉ ở Bắc châu, châu phủ các nơi đều là tình hình tương tự."
Phương diện này, Ngưu Hữu Đạo đương nhiên hiểu rõ, dù sao, châu phủ ba đại phái trực tiếp khống chế vẫn tốt hơn một chút, ví dụ như châu phủ mà Tử Kim động khống chế, nếu như không có thế lực khác can thiệp vào, quan viên nơi đó chỉ cần hiếu kính thế lực một phương, đương nhiên là đơn giản hơn nhiều.
Nơi có tình hình phức tạp này tương tự như Bắc châu, thế lực các nơi quấn bện, sau khi ngươi vơ vét hắn ta cũng đến cướp đoạt, hiếu kính nhà này rồi còn phải hiếu kính nhà kia, quan viên nơi đó không thể tự mình đào túi tiền, cướp đoạt tới cướp đoạt lui, người xui xẻo là ai thì không cần phải nói.
Giống như sự tồn tại này của ba đại phái, nắm trong tay một địa bàn béo bở là đến từ các phương diện, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà mọi người liều sống liều chết tranh giành địa bàn.
Đương nhiên, cũng là nguyên nhân Ngưu Hữu Đạo nghiêm khắc cảnh cáo Lưu Tiên tông, Phù Vân tông, Linh Tú sơn sau này không được lòng tham không đáy.

Ngưu Hữu Đạo gật đầu, biểu thị đồng ý, có điều lại nói một câu: "Nhưng Bắc châu là địa bàn của ta!"
Một câu nói này, khiến cho Bành Hữu Tại và Phong Ân Thái đồng loạt nhìn chằm chằm về phía Ngưu Hữu Đạo, vươn tay vào Bắc châu cũng không chỉ Ngưu Hữu Đạo ngươi, ngươi cũng chỉ thao túng thế lực quân đội, ba đại phái khác cũng nhúng tay vào.
Thấy phản ứng của hai người, Ngưu Hữu Đạo lại hỏi một câu: "Thế lực phe Thiệu Đăng Vân là người của ta, cách nói này Bành chưởng môn không phản đối chứ?"
Bành Hữu Tại hơi gật đầu: “Mọi người đều biết!”
Ngưu Hữu Đạo: "Nhiều thế lực như thế vươn tay vào Bắc châu, khiến Thiệu Đăng Vân khó xử, cũng khiến Bành chưởng môn khó xử, đồng thời cũng khiến ta rất không vui, Ngưu mỗ cho rằng... Bành chưởng môn chẳng lẽ không cho rằng cục diện Bắc châu đã đến lúc chỉnh đốn rồi sao?"
"Cái này..." Bành Hữu Tại chần chừ không quyết định, không biết tiếp lời này như thế nào.
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục nói: "Ta bây giờ gia nhập vào Tử Kim động, Tiêu Dao cung và Linh Kiếm tông không vui, Nam châu phía bên này không dễ động vào, mà trấn thủ biên cương Bắc châu, trước mắt bởi vì chiến sự Hàn Tống, Tiêu Dao cung vào Linh Kiếm tông không dễ hành động thiếu suy nghĩ, nhưng một khi chiến sự kết thúc, bọn họ nhất định sẽ nhổ hết thế lực ở Bắc châu của ta, Ngưu mỗ há có thể ngồi nhìn? Cho nên đứng không ở trước mắt này, cũng là thời cơ tốt đẹp ta khống chế Bắc châu, quân đội ta đã nắm trong tay, bây giờ ta cần thế lực tu hành trấn thủ Bắc châu, chỉ cần hai phe thế lực này đều nguyện giúp ta một tay, những thế lực khác cũng chỉ có thể đứng dựa bên này, ai dám dùng sức mạnh, thế lực dưới tay của ta cũng không phải ăn chay đâu, ai dám động đến Bắc châu của ta, ta liền dám đánh chiếm châu phủ trong tay của bọn họ, ăn miếng trả miến không thể bình thường hơn được!"
Nói đến nước này, Bành Hữu Tại và Phong Ân Thái cuối cùng hiểu được nguyên nhân vị này gọi bọn họ đến, không phải là muốn tính nợ cũ, mà là muốn Thiên Ngọc môn gia nhập vào hắn, giúp hắn khống chế lấy Bắc châu!

Quản Phương Nghi đứng đằng sau Ngưu Hữu Đạo ánh mắt không ngừng loé lên, trong lòng cũng tương tự tấm tắc không ngừng, Tử Kim động đang áp chế Đạo gia, đang áp chế thế lực Nam châu, Đạo gia ở bề ngoài thì khuất phục, trong tối thì lại không nương tay, đã liên tục ra tay tranh đấu với Tử Kim động!

Tử Kim động không để thế lực Nam châu khuếch trương, Đạo gia trong âm thầm đã nắm lấy Quang châu, bây giờ lại vươn tay về phía Bắc châu, muốn hoàn toàn khống chế lấy Bắc châu.

Chương 1328: Bành chưởng môn, Thiên Ngọc Môn đã đến lúc đưa ra quyết định (2)

Chương 1328: Bành chưởng môn, Thiên Ngọc Môn đã đến lúc đưa ra quyết định (2)
Ngưu Hữu Đạo hiển nhiên là không muốn bỏ qua khuếch trương thế lực của mình sau khi thân phận địa vị nâng cao.
Đấu tranh! Bây giờ Quản Phương Nghi coi như hoàn toàn hiểu được ý nghĩa sâu xa của Ngưu Hữu Đạo lúc nói ra lời này, quả nhiên là đang đấu tranh!
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm Bành Hữu Tại không buông, rõ ràng là muốn Thiên Ngọc môn chính thức bày tỏ thái độ và chiến tuyến!
Hồi lâu không thấy trả lời, Ngưu Hữu Đạo không buông tha vẫn tiếp tục, hỏi: "Có phải là khiến Bành chưởng môn khó xử rồi không? Ta trước chỉ nói đến đây, Bắc châu, nếu như ta không đoạt được, chỉ cần ta đưa lời nói này đến nước Hàn và nước Tống, lúc nào cũng có thể khiến nước Hàn và nước Tống tấn công Bắc châu, lúc nào cũng có thể chắp tay dâng Bắc châu cho người khác... ta có năng lực như vậy hay không, Bành chưởng môn trong lòng biết rõ, đến lúc đó Thiên Ngọc môn không được gì cả!"
Bành chưởng môn và Phong Ân Thái trong lòng nặng nề, hai người biết, Ngưu Hữu Đạo đương nhiên có lực ảnh hưởng này, đây cũng là nguyên nhân mà Tiêu Dao cung và Linh Tiên sơn trước mắt không dám nhổ bỏ tay sai của Ngưu Hữu Đạo ở Bắc châu, hai phái trước mắt không dám hành động thiếu suy nghĩ với thế lực ở Bắc châu của Ngưu Hữu Đạo.
Binh mã Bắc châu chịu sự chi phối của Ngưu Hữu Đạo, bất luận là nước Hàn hay là nước Tống tấn công, chỉ cần Ngưu Hữu Đạo bày mưu đặt kế,

binh mã Bắc châu đương nhiên là tiêu cực chống cự, tất nhiên có thể để nước thù địch dễ dàng đắc thủ!
Nước Hàn và nước Tống có thể nghe lời Ngưu Hữu Đạo hay không? Chỉ cần Ngưu Hữu Đạo lấy xuất binh hỗ trợ nước Tống làm uy hiếp, hai nước Hàn, Tống bất luận bên nào cũng phải phối hợp với Ngưu Hữu Đạo.
Nước Tống hi vọng được nước Yến xuất binh hỗ trợ đẩy lùi nước Hàn, mà nước Hàn không muốn nước Yến xuất binh!
Mà Ngưu Hữu Đạo trước mắt quả thực là có lực ảnh hưởng cực lớn này, đây cũng là nguyên nhân ba đại phái trước đây đều muốn tranh giành Ngưu Hữu Đạo, ai nắm được Ngưu Hữu Đạo chính là nắm được quyền lên tiếng nhất định. Bất luận Hàn, Tống nước nào công đánh nước Yến phía bên này, chỉ cần Ngưu Hữu Đạo ngăn cản chân sau của quân đội có lực chiến đấu, dựa vào quốc lực trước mắt của nước Yến đối mặt với kẻ thủ bên ngoài xâm lược sẽ rất khó chịu đựng, đánh lâu như thế, nguyên khí nước Yến chịu tổn thất lớn vẫn chưa lấy lại sức được.
Cũng chính vì nắm được phần thao túng quyền lên tiếng thế cục nhất định này, Ngưu Hữu Đạo cũng bỏ ra cái giá lớn, vì cứu con trai của Thương Triều Tông và Thương Thục Thanh, hắn đã mạo hiểm vô cũng, bị đánh trọng thương, thiếu chút nữa là mất mạng.
Kết quả là Thương Triều Tông không khiến hắn thất vọng, kêu gọi tập hợp thiên quân vạn mã cứng rắn chống đỡ ba đại phái nước Yến, thế lực hệ Thương đoạn tuyệt đường lui của mình, hoàn toàn đứng về phía Ngưu Hữu Đạo. Lực lượng quân đội trụ cột vững chắc của nước Yến hoàn toàn nắm trong tay của Ngưu Hữu Đạo!
Suy đi tính lại, Bành Hữu Tại vẫn không đưa ra quyết định cuối cùng, thử thăm dò nói: "Ngưu trưởng lão hi vọng Thiên Ngọc môn ta làm như thế nào?"
Ngưu Hữu Đạo thản nhiên nói: "Tình trạng hỗn loạn của Bắc châu cũng nên chỉnh lý lại một chút rồi, chẳng lẽ Ngưu mỗ còn không bằng Thiệu Bình Ba sao? Những tham quan ô lại kia, Thiên Ngọc Môn có thể trừng trị một chút, có thể giết một đám, có thể hung hăng giết một đám, chỉ cần là quan viên triều đình phái đi, một tên cũng không chừa, giết sạch toàn bộ cho ta, dù sao không một tên nào tốt, không cần khách khí, cũng

không cần nương tay, giết! Tịch thu gia sản! Tất cả lấy được toàn bộ đều thuộc về Thiên Ngọc môn!"
Bành Hữu Tại nghe được sợ hết hồn hết vía, nhắc nhở nói: "Trong những quan viên kia có không ít người dính dáng đến Tử Kim động, có không ít quan viên mỗi năm đều tiến cống cho một số người quan trọng của Tử Kim động!"
Thế lực tu hành của châu phủ trấn thủ các nơi tiến cống tiền của cho ba đại phái, vậy cũng là giao cho toàn bộ tông môn tập trung phân phối, đều là khoản ngoài sáng, không đến được tay của các đệ tử ba đại phái, tiền của ở dưới cùng mới là thứ béo bở thuộc về riêng mỗi người.
Đừng coi thường những quan viên địa phương bên dưới, chỉ cần có quyền lực trong tay, đều sẽ nghĩ hết mọi cách xử lý các mối quan hệ tự bảo vệ mình.
Động vào những người này, chính là cắt đứt con đường tiền tài riêng tư của một số người ba đại phái, cắt đứt con đường tiền tài của người khác giống như giết chết ba mẹ của người khác, sẽ đắc tội đến mức nào có thể nghĩ ra được!
Thử hỏi Bành Hữu Tại làm sao có thể không hoảng sợ?
Mặt khác, nếu như không như vậy, Thiên Ngọc môn năm đó làm sao có thể bảo vệ được địa bàn quận Quảng Nghĩa vân vân, sau lưng này đương nhiên có chuẩn bị, có người giúp đỡ nói chuyện.
Ngưu Hữu Đạo: "Có phải có bối cảnh của Tử Kim động hay không không quan trọng, ta cũng là người của Tử Kim động, hơn nữa là trưởng lão của Tử Kim động, ngay cả ta cũng nhìn không nổi, giết một số tham quan ô lại hại nước hại dân thì có gì không được? Giết!"
Cơ bắp trên mặt của Bành Hữu Tại co giật, hiểu rồi, đâu ra nói ủng hộ đơn giản như vậy, người ta căn bản sẽ không tin lời hứa hẹn ngoài miệng của ngươi, cũng không cho ngươi cơ hội lừa gạt.
Giết những người này không phải là mục đích, mà là muốn đưa Thiên Ngọc môn ông ta gia nhập đội, muốn Thiên Ngọc môn ông ta đắc tội đưa ba đại phái vào chỗ chết, đây là muốn Thiên Ngọc môn ông ta hoàn toàn đứng về phía Ngưu Hữu Đạo bên đây!
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo xem kỹ phản ứng của ông ta, thản nhiên hỏi: "Là không muốn giúp đỡ Ngưu mỗ, hay là ông sợ rồi?"

Bành Hữu Tại: "Không phải là không muốn giúp đỡ Ngưu trưởng lão, có sợ hay không không cần nói trước, mà là kiên quyết là như vậy, Bắc châu sẽ xuất hiện tình trạng hỗn loạn."
Ngưu Hữu Đạo: "Có quân đội Bắc châu và thế lực tu hành trấn thủ Bắc châu liên thủ áp chế, giết một số tham quan ô lại, có thể loạn đến đâu?"
Bành Hữu Tại: "Ta không phải ý này, mà là chém giết lung tung không lý do, không hợp quy củ, không cách nào nói rõ với triều đình và ba đại phái, bọn họ tất nhiên phải ra tay can dự, đến khi đó Ngưu trưởng lão có thể chống đỡ nổi áp lực của Tử Kim động không? Ta nghĩ Ngưu trưởng lão thân ở Tử Kim động, không thể không tuân thủ chút quy tắc nào của Tử Kim động?"
Ông ta không thể làm càng như thế, Ngưu Hữu Đạo ngươi mồm mép buông lỏng tuỳ tiện nói một chút mà thôi, đến khi đó nếu như ngươi phủi mông một cái xem trò vui, Thiên Ngọc môn há không phải bị gài chết, có ma mới biết ngươi có phải nhân thời cơ báo thù Thiên Ngọc môn hay không?
Ngưu Hữu Đạo: "Bành chưởng môn yên tâm, Ngưu mỗ không phải là người không biết nói lý lẽ, ta sẽ không khiến Thiên Ngọc môn khó xử, ta sẽ cho Thiên Ngọc môn một lý do danh chính ngôn thuận để động thủ! Không có cơ hội không động thủ, cơ hội dâng đến cửa Thiên Ngọc môn, Thiên Ngọc môn lại động thủ, như vậy không tính là làm khó Thiên Ngọc môn chứ? Như thế nào?"
"Này...." Bành Hữu Tại vẫn do dự như cũ.
Ngưu Hữu Đạo: "Bành chưởng môn, Thiên Ngọc môn đã đến lúc đưa ra quyết định, cần phải đưa ra sự lựa chọn, không có đường lui, việc của Bắc châu, ta cần phải nhân cơ hội này để giải quyết, bỏ lỡ rồi, e là khó có hoàn cảnh bên ngoài tốt như thế một lần nữa, cho nên hôm nay, cần phải cho ta một câu trả lời!"
Bành Hữu Tại do dự mãi, nhắm mắt nói: "Nếu như thật sự có cơ hội như vậy, Thiên Ngọc môn ta nguyện giúp Ngưu trưởng lão một tay!"
Ngược lại, không có cơ hội danh chính ngôn thuận, thì có thể không làm! Trong lời nói còn để lại đường lui cho Thiên Ngọc môn.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: "Được! Hi vọng Bành chưởng môn nói được làm được, mà không phải đang đùa bỡn ta!"

Bành Hữu Tại: "Không dám!"
Ngưu Hữu Đạo: "Sau khi xử lý xong những người đó, nếu như triều đình lại phái quan viên đi, đi một người, Thiên Ngọc môn ông liền ám sát một người, giết đến khi nào không ai dám đi thì ngưng, ta không tin trên đời lại có người vì kiếm tiền của mà không cần mạng!”

Chương 1329: Nối đuôi nhau mà tới (1)

Chương 1329: Nối đuôi nhau mà tới (1)
“Nói chung, quan viên địa phương bổ nhiệm của Bắc châu do một tay của Thiệu Đăng Vân khống chế, không cần những thế lực bên ngoài khác nhúng tay vào, ngươi và Thiệu Đăng Vân liên thủ, khống chế Bắc châu toàn diện, làm tốt công tác chuẩn bị tuỳ thời hưởng ứng ta ở phía bên này!"
Ngoài mặt Bành Hữu Tại gật đầu phụ họa, trong lòng thì lại đang hỏi thăm mười tám đời tổ tông của Ngưu Hữu Đạo, việc phía trước Thiên Ngọc môn ta cũng chưa chắc sẽ chu đáo, ngươi thì lại chuẩn bị công việc phía sau cho Thiên Ngọc môn ta rồi?
Trong lòng đồng thời cũng đang suy nghĩ Ngưu Hữu Đạo sẽ đưa lý do động thủ danh chính ngôn thuận gì cho Thiên Ngọc môn.
Bàn xong chính sự, Ngưu Hữu Đạo biết đây là loại người chưa đạt được mục đích thì sẽ không từ bỏ, sẽ không dễ dàng lấy lợi ích môn phái của mình đi đặt cược, về sau nhất định sẽ tiếp tục cân nhắc, cho nên cũng không vội để Bành Hữu Tại đưa ra lời hứa chắc chắn.
Huống hồ đối mặt với việc này lời hứa cũng không đáng tin, mà nhất định phải khéo léo dẫn dắt, hình thành xu thế rồi mới có thể thúc đẩy!
Những gì mà hắn ta làm bây giờ đều là sắp đặt bố cục, đều là đang làm nền, chỉ đợi nước chảy thành sông!
Vì thế cũng đổi sang khuôn mặt tươi cười, vui tươi hớn hở chuyển hướng đề tài: "Xem dáng vẻ của Bành chưởng môn phong trần mệt mỏi, Bành chưởng môn chuyến này đến nhất định là đi không ngừng nghỉ a?"
Bành Hữu Tại cười theo: "Ngưu trưởng lão có lời mời, Bành mỗ đương nhiên là không dám chậm trễ."
"Đây ngược lại phải trách Ngưu mỗ không biết ý tứ." Sau khi Ngưu Hữu Đạo tự trách một câu, quay đầu nói: "Hồng Nương!"

"Vâng?" Quản Phương Nghi đáp một tiếng.
Ngưu Hữu Đạo: "Đợi khi Bành chưởng môn đi, nhớ tặng một con phi cầm cho Bành chưởng môn, coi như là lễ vật mà ta tặng cho Thiên Ngọc môn."
Nụ cười của Quản Phương Nghi chợt cứng đờ, có cảm giác xúc động muốn bóp chết Ngưu Hữu Đạo, trong lòng điên cuồng mắng "Phá gia chi tử", có điều ngoài mặt vẫn là mỉm cười đáp lại: "Được!"
Ra tay hào phóng như vậy, Bành Hữu Tại không cảm thấy vui mừng tí nào, trong lòng ngược lại "Lộp bộp" một chút, vội vàng khua tay từ chối nói: "Không cần, không cần, trọng lễ như vậy, Thiên Ngọc môn thật sự không nhận nổi!"
Ngưu Hữu Đạo chỉ điểm: "Khách tuỳ chủ tiện (1)! Đây là một ít tâm ý của Ngưu mỗ, cũng là thành ý, Bành chưởng môn nhất định phải nhận lấy! Nếu như nhất định từ chối, vậy chỉ có thể nói Bành chưởng môn không có thành ý, không muốn nhận tâm ý của Ngưu mỗ."
(1) Khách tuỳ chủ tiện: ý chỉ khách mời thuận theo sự sắp xếp của chủ mà làm theo.
"Cái này.... Cái này sao được, lễ vật quá nặng rồi, thật sự quá nặng rồi!" Bành Hữu Tại cười rất không tự nhiên, vào lúc này nhận lễ vật như vậy, phần "Thịnh tình khó từ chối này" thực sự khiến ông ta cảm thấy phỏng tay, để người khác nhìn thấy rồi muốn không hiểu lầm cũng khó.
Ngưu Hữu Đạo khoát tay: "Cũng không phải là tư lợi, cũng là vì sau này liên lạc thuận tiện hơn, tiếp tục để Bành chưởng môn bôn ba như vậy, Ngưu mỗ không yên trong lòng, nhận lấy, nhất định phải nhận lấy!"
Bành Hữu Tại từ chối không xong, chỉ có thể dáng vẻ thụ sủng nhược kinh mà nhận lấy.
Ông ta cũng không muốn nán lại đây, tiếp tục ở lại đây có chút lo lắng sợ hãi, liền đứng dậy, hỏi còn dặn dò gì khác hay không, nếu không thì cáo từ.
Ngưu Hữu Đạo cũng đứng dậy, nắm lấy cổ tay ông ta, cười nói: "Bành chưởng môn cũng không khỏi quá vô tình rồi?"
Bành Hữu Tại sửng sốt một chút: "Trưởng lão sao lại nói lời ấy?"
Ngưu Hữu Đạo nhìn ra bên ngoài chép miệng: "Trưởng lão và vương phi đã lâu không gặp a? Ông ngoại và cháu ngoại không dễ gì gặp mặt một

lần, chẳng lẽ ngay cả lời cũng không nói nhiều thêm một chút, thật sự muốn đoạn tuyệt tình thân sao? Bây giờ cũng không phát sinh đại sự gì, trong thời gian ngắn không vội gì chứ?"
Bành Hữu Tại vội vàng gật đầu: "Trưởng lão nhắc nhở rất phải, ta đây liền đi gặp vương phi."
Ngưu Hữu Đạo ha ha cười lớn, nhìn về phía Phong Ân Thái nói: "Vừa vặn, ta và Phong đại ca đã lâu không gặp, đang muốn ôn lại chuyện cũ với Phong đại ca, không làm phiền Bành trưởng lão và vương phi ôn lại tình thân nữa." Lại quay đầu nói với Quản Phương Nghi: "Hồng Nương, đi mời vương phi, cần phải dặn dò vương phi, phải cùng Bành trưởng lão dạo chơi vui vẻ!"
Quản Phương Nghi quấn lấy ở Tề Kinh đã lâu, cũng có cách đoán ý qua lời nói và sắc mặt, nghe hiểu được ý nghĩa sâu xa trong lời nói, mỉm cười đáp lại: "Vâng!"
"Không cần dạo, tìm một nơi trò chuyện là được rồi!" Bành Hữu Tại vội ngăn cản.
Ngưu Hữu Đạo lại lôi kéo cổ tay ông ta không buông: "Khó có được đến đây một lần, ngắm nhìn quang cảnh của Tử Kim động này cũng tốt! Nếu như ta sơ suất, há chắn phải để người khác nói ta tiếp khách không được chu đáo hay sao?"
Quản Phương Nghi mỉm cười quay người, mép váy lay động, nhanh chóng ra ngoài.
Chờ một lúc, dưới sự dẫn dắt của một nữ đệ tử Tử Kim động dưới trướng Văn Mặc Nhi, Bành Hữu Tại thịnh tình khó từ chối cùng Phượng Nhược Nam ra khỏi biệt viện Mao Lư.
Trong đình viện, Ngưu Hữu Đạo và Phong Ân Thái cùng nhau dạo bước, người đằng trước phá vỡ trầm mặc: "Phong đại ca, những năm này tốt chứ?"
Phong Ân Thái cười khổ nói: "Cũng coi như tốt, chắc chắn không thể so với ngươi."
Ngưu Hữu Đạo: "Giữa huynh đệ chúng ta, không cần gì phải so. Đúng rồi, bên phía Lệnh Hồ nhị ca, đại ca và y có liên lạc không?"
Phong Ân Thái: "Thỉnh thoảng có thư từ qua lại, không nhiều."

Ngưu Hữu Đạo đâm kiếm mà đứng, ngẩng đầu nhìn trời, thở dài nói: "Thế cuộc thay đổi khó lường, khó bề phân biệt, giữa huynh đệ chúng ta, chỉ mong có thể huynh đệ một lòng, Phong đại ca cần phải giúp ta a..."
Quang cảnh của Tử Kim Động đương nhiên là không tầm thường, hai người dạo bước trong núi nhưng lại có chút trầm mặc, không biết nên nói gì mới phải.
Bành Hữu Tại nhìn đông ngó tây, thình thoảng có thể nhìn thấy đệ tử của Tử Kim động nhìn sang phía bên này, trong lòng cười khổ, Ngưu Hữu Đạo rõ ràng là muốn để người của Tử Kim động nhìn thấy, muốn nhắc nhở người ngoài mối quan hệ của ông ta và Phương Nhược Nam ở phía bên này.
Vừa hi vọng Thiên Ngọc môn giúp đỡ bên này một tay, vừa tặng phi cầm chở người, vừa để người ra ngoài đi dạo, Ngưu Hữu Đạo thủ đoạn này đến thủ đoạn kia nối đuôi nhau mà đến, thủ pháp chu đáo như dời núi lấp biển, đè ông ta có chút không thở nổi.
Cảm giác mà Ngưu Hữu Đạo mang đến cho ông ta, dường như muốn mạnh mẽ mang gạo sống nấu thành cơm.
Thân phận địa vị hai bên không giống lúc trước nữa, đặt vào Ngưu Hữu Đạo trước đây sao dám như thế với ông ta, bây giờ nhưng là quang minh chính đại từng bước ép sát.
"Nhược Nam, thế sự vô thường, thị thị phi phi, ân ân oán oán cũng không ai mong muốn, chuyện của quá khứ cũng đã qua rồi, không cần thiết phải tiếp tục canh cánh trong lòng, tiếp tục bàn về chuyện đúng sai chính là làm khó dễ bản thân mình. Nếu Ngưu Hữu Đạo đã có ý, chắc hẳn Thương Triều Tông cũng sẽ không có ý kiến gì. Mẹ con thường xuyên nhớ đến con, sau khi bà ta bị ta phế đi tu vi, già đi không ít, có cơ hội vẫn là gặp một chút đi, đừng khiến cho tương lai để lại tiếc nuối..."
Nếu đã như vậy, Bành Hữu Tại cất giấu tâm tư phá vỡ trầm mặc trước tiên.
....
Trước khi rời khỏi Tử Kim động, Bành Hữu Tại vẫn là đi thăm viếng chưởng môn Tử Kim động Cung Lâm Sách một chuyến, đến nơi này không đi chào hỏi thì tệ quá.

Cung Lâm Sách khó tránh khỏi hỏi ông ta, Ngưu Hữu Đạo gọi ông ta đến để làm gì?
Sự việc chưa được chứng thực, Bành Hữu Tại cũng không tiện nói lung tung gì, bằng không chính là rước thêm phiền phức cho bản thân mình, chỉ nói Ngưu Hữu Đạo có ý lôi kéo ông ta.
Đối với việc này, Cung Lâm Sách có điều nhắc nhở, nói gần nói xa đều ám chỉ ông ta và Ngưu Hữu Đạo giữ khoảng cách.
Trải qua lần này, Bành Hữu Tại coi như nhận ra, Ngưu Hữu Đạo và nội bộ Tử Kim động đã có tranh giành, nói là tranh quyền đoạt lợi cũng không quá đáng, kết quả cuối cùng cũng không ngoài ba loại, hoặc là cái này áp đảo cái kia, hoặc là cái kia áp đảo cái này, hoặc là giằng co không xong.

Chương 1330: Nối đuôi nhau mà tới (2)

Chương 1330: Nối đuôi nhau mà tới (2)
Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nơi có người đều như vậy, nội bộ Thiên Ngọc môn của ông ta cũng không phải hoà hợp êm thấm, người có chút ý nghĩ đều đang tranh thủ lợi ích của mình.
Sau khi rời khỏi Tử Kim động, trở về ngược lại thoải mái không ít, sử dụng phi cầm cỡ lớn mà Ngưu Hữu Đạo tặng.
Tất nhiên nhận cũng đã nhận rồi, tại sao lại không dùng? Chỉ là nhận trọng lễ này không có niềm vui vốn có, trên đường đi ngược lại vì tương lai của Thiên Ngọc môn mà lo lắng...
Bành Hữu Tại vừa đi, Ngưu Hữu Đạo lập tức nghĩ mật thư, sắp xếp gửi ngược lại cho Đại Tư Không của kinh thành bây giờ Cao Kiến Thành, một số việc bên phía Bắc Châu, vẫn cần Cao Kiến Thành phối hợp.
Ngay lúc mật thư vừa gửi đi không bao lâu, lại có khách đến, chưởng môn Vạn Động Thiên phủ Tư Đồ Diệu phong trần mệt mỏi chạy đến.
Ông ta không phải do Ngưu Hữu Đạo mời đến, mà là sau khi biết tin chủ động chạy đến chúc mừng.
Sở dĩ chạy đến cũng là bởi vì trong lòng bất an, thực tế Vạn Thiên Động phủ chung một phe với Ngưu Hữu Đạo quá lâu rồi, đã có chút rạn nứt không rõ. Đặc biệt là khi Thương Triều Tông kêu gọi tụ tập thiên binh vạn mã đối đầu với ba đại phái nước Yến, tham dự vào việc bảo vệ Ngưu Hữu Đạo trọng thương, về sau lại lừa gạt ba đại phái có việc chuồn đi, đây rõ ràng là đối nghịch với ba đại phái, trên trán đã in dấu thật sâu ba chữ "Ngưu Hữu Đạo".
Vạn Động Thiên phủ vùi lấp quá sâu, thêm vào thế lực Nam châu ở ngay bên cạnh, chỉ cần Ngưu Hữu Đạo còn sống một ngày, Vạn Động Thiên phủ đã không còn quá nhiều sự lựa chọn, hơi nghĩ một chút cũng biết

được, Ngưu Hữu Đạo sẽ không dễ dàng để cho Vạn Động Thiên Phủ thoát khỏi sự khống chế.
Lần này đến là muốn tìm hiểu một chút, muốn xem xem tình hình của Ngưu Hữu Đạo phía bên này, có thể ổn định cục diện hay không.
Nước Triệu diệt vong, danh xưng "Trưởng công chúa" kia của Hải Như Nguyệt cũng bãi bỏ rồi, tự mình căn dặn thuộc hạ bên dưới đừng xưng hô như thế kia nữa.
Kim Châu bây giờ đã trở thành lãnh thổ của nước Yến, nguyên nhân do Ngưu Hữu Đạo, một cách tự nhiên thuộc về phạm vi thế lực của Tử Kim động, Vạn Động Thiên phủ cũng trở thành môn phái nội cảnh nước Yến.
"Đạo gia, chúc mừng chúc mừng, bây giờ hắn là đổi cách xưng hô Ngưu trưởng lão rồi!" Vừa vào cửa viện, Tư Đồ Diệu liền ha ha cười lớn chắp tay từ phía xa.
Đâu chỉ đổi cách xưng hô thành Ngưu trưởng lão, hai chữ "Đạo gia" mang theo phía trước liền thấy được đầu mối, trước đây cũng chưa bao giờ xưng hô với Ngưu Hữu Đạo là "Đạo gia".
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, một tay chỉ ông ta, nói hai chữ: "Cùng vui!"
Tư Đồ Diệu cuống quít đồng ý: "Đúng đúng đúng, từ nay về sau có Ngưu trưởng lão chiếu cố, đối với Vạn Động Thiên phủ ta mà nói, dĩ nhiên là một việc vui."
Ngưu Hữu Đạo trước tiên mời ông ta vào trong, sau khi ngồi xuống mới nói: "Nghe nói thái hậu Thương Ấu Lan của nước Triệu kia bây giờ đang an thân ở bên cạnh Hải Như Nguyệt?"
"Đúng vậy, hắn là nước Triệu diệt vong rồi trong lòng khó chịu, căn cứ theo báo cáo từ bên dưới, thường hay gào khóc!" Tư Đồ Diệu kể lại tình hình một chút, thấy Ngưu Hữu Đạo quan tâm người này, liền thử dò xét nói: "Chẳng lẽ Đạo gia có ý kiến gì vỡi lão phu nhân này, cảm thấy ở lại bên đó không thích hợp?"
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: "Đã không quyền không thế, nói như thế nào cũng là bà cô của Dung thân vương, lại là mẹ ruột của Hải Như Nguyệt, tiếp tục không khách khí với bà ta cũng có chút không nói được, ta cảm thấy Hải Vô Cực tuy là chạy rồi, nhưng cũng không đến nỗi hoàn toàn không quan tâm người mẹ này đi?"

Tư Đồ Diệu hiểu ý của hắn: "Đạo gia là muốn để ta bên này nhìn chằm chằm bà ta?"
Ngưu Hữu Đạo hơi gật đầu: "Ta và ba đại phái nước Triệu có thể nói là đã kết thâm thù đại hận, một đám cao thủ chuồn đi, không chừng ngày nào đó sẽ xuất hiện làm một số việc gây bất lợi đối với ta, nên diệt cỏ tận gốc!"
"Đúng vậy, nên diệt trừ tai hoạ về sau!" Tư Đồ Diệu gật đầu phụ hoạ.
Ngưu Hữu Đạo: "Theo dõi chặt chẽ, xem có thể tìm ra chút manh mối nào để đào ra tung tích của những người kia hay không, nhớ kỹ, trước mắt đây là cơ hội duy nhất để chúng ta tìm ra những người kia, tuyệt đối không được đánh rắn động cỏ!"
Tư Đồ Diệu: "Yên tâm, ta sẽ sắp đặt kín đáo!"
Sau đó hai người ở trong nhà trò chuyện hồi lâu, Tư Đồ Diệu có ý thăm dò thực hư, Ngưu Hữu Đạo cũng có ý làm ông ta yên lòng.
Xong chuyện, Tư Đồ Diệu trái lại không vội quay về, dưới lời mời của Ngưu Hữu Đạo ở lại ngủ một đêm.
Đồng thời, Ngưu Hữu Đạo bày tỏ trở về tặng ông ta một con phi cầm cỡ lớn, tránh phải bôn ba qua lại phiền hà.
Tư Đồ Diệu đương nhiên là vui vẻ không thôi, liên tục cảm ơn.
Sau khi dẫn Tư Đồ Diệu xuống dưới sắp xếp ổn thoả, Quản Phương Nghi lập tức nổi đoá, hai con phi cầm chở người cứ như vậy tặng đi rồi, không ầm ĩ tới nơi tới chốn với Ngưu Hữu Đạo mới là lạ.
Bà ta bẻ đầu ngón tay đi tìm Ngưu Hữu Đạo tính sổ, nói cho Ngưu Hữu Đạo, bên này thật sự không còn nhiều tiền, lần trước vì cứu Thương Thục Thanh và tiểu vương gia, thoáng cái dùng hết nhiều Thiên Kiếm Phù như vậy, thật sự là dốc hết vốn liếng rồi, ngay cả vốn liếng bà ta để dành được ở Phù Phương Viên cũng lấp vào trong đó.
Trước mắt, không nói một số người cần nuôi ở bên cạnh, chỉ riêng Ngũ Lương Sơn nhiều người như vậy đã không phải là con số nhỏ, những người đó đều coi Quản Phương Nghi là bà chủ, đều là vươn tay xin bà ta tiền.
Ngưu Hữu Đạo hết lần này đến lần khác tiêu xài vô độ, phi cầm chở người nói tặng liền tặng, bà ta làm sao có thể không nổi nóng.

Ngưu Hữu Đạo nói sau này tính tiếp, Quản Phương Nghi lải nhải không ngừng, hắn liền mượn cớ có việc, gọi Văn Mặc Nhi ra ngoài đi dạo.
Hứa Lão Lục kéo Quản Phương Nghi tức đến dậm chân lại, khuyên bà ta: "Đại tỷ, Đạo gia là người làm chuyện lớn, làm như vậy đương nhiên là có nguyên nhân của nó."
"Cần ngươi đến dạy ta sao?" Quản Phương Nghi xem thường, sau một hồi quắc mắt dựng ngược lông mày, lại dịu dàng thở dài một tiếng, không thể không thừa nhận, tận mắt nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo liên tiếp sắp đặt một màn này đến một màn khác, căn bản không phải là việc mà bọn họ có thể đùa giỡn ra được.
Kỳ thực bà ta cũng biết, có những việc không thể lấy tiền ra để mà đánh giá, nhưng mà bà ta chính là tức giận, tên khốn đó luôn nói đồ vật là của bà ta.
Quay đầu lại nhìn thấy Thương Thục Thanh lẻ loi đứng ở ngoài cửa, không biết đang nhìn cái gì, Quản Phương Nghi hất Hứa Lão Lục ra đi qua bên đó, đi đến bên cạnh Thương Thục Thanh cũng không thấy nàng có phản ứng, dáng vẻ ngơ ngác thất thần.
Bà ta nhìn theo hướng mà Thương Thục Thanh nhìn, chỉ thấy Ngưu Hữu Đạo và Văn Mặc Nhi đang ở trên sườn núi chỉ bốn phía cười cười nói nói dáng vẻ rất vui vẻ.
Mà trong mắt Thương Thục Thanh là một sự mất mát mà phụ nữ đều hiểu.
"Quận chúa, nhìn gì vậy?" Quản Phương Nghi cười khanh khách hỏi.
Thương Thục Thanh vội vàng lấy lại tinh thần, tìm lời che đậy: "Đệ tử Tử Kim động ở bên cạnh Đạo gia kia dáng dấp thật xinh đẹp, hình như nàng ta sống ở đây, là người của Đạo gia sao?"
Nhìn thấy bên cạnh Ngưu Hữu Đạo có người phụ nữ xinh đẹp như vậy chuyện trò vui vẻ với Ngưu Hữu Đạo, muốn không dẫn đến sự chú ý của nàng cũng khó.
Quản Phương Nghi: "Nàng ta a, nàng ta tên là Văn Mặc Nhi, là nghĩa nữ của Cung chưởng môn. Không giấu gì quận chúa, trước đây Cung chưởng môn muốn để Văn Mặc Nhi này gả cho Đạo gia, có điều bây giờ hoàn toàn không đùa được nữa rồi, hai người chênh lệch bối phận, đã không còn khả năng nữa rồi, bây giờ là Tử Kim động phái nàng ta đến

để chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của Đạo gia. Nói đến là Đạo gia nhìn xa trông rộng, ban đầu nếu như lấy Văn Mặc Nhi này, nguyên nhân bối phận, thì cũng không làm được chức trưởng lão Tử Kim động hiện nay."

Chương 1331: Học không nổi, không cách nào học

Chương 1331: Học không nổi, không cách nào học
Thương Thục Thanh ồ một tiếng, như có điều suy nghĩ nói: "Thì ra là như vậy."
Quản Phương Nghi ngó nhìn phản ứng của nàng, trong lòng âm thầm thở dài, cảm thấy bản thân không nên giải thích kỹ như vậy, tuy rằng khiến cho vị này an tâm rồi, nhưng để cho nha đầu ngốc này hi vọng chính là làm hại nàng.
Vẫn là câu nói đó, vị quận chúa này trông như vậy, Đạo gia không có khả năng có ý nghĩ gì với nàng.
Có một số việc cũng không thể trông mặt mà bắt hình dong, nhưng "Mặt" này dù sao cũng là hiện thực bày ra trước mắt, bất kể là ai cũng phải đối mặt, đặc biệt là phụ nữ, trong mối quan hệ hôn nhân ở một mức độ nào đó phải xứng đôi với thân phận địa vị của nam nhân, đây cũng là hiện thực.
Đạo gia bây giờ, thân phận địa vị càng ngày càng cao, thêm vào đó tuổi trẻ tài cao, thiên hạ này chỉ sợ không biết có bao nhiêu thiếu nữ muốn kết nhân duyên với hắn, không đến lượt vị quận chúa này.
Bây giờ cũng sẽ không có ai mở miệng giúp vị quận chúa này tác hợp, nói thẳng ra, chỉ cần là không mù cũng đều có thể nhìn thấy được, chênh lệch quá lớn rồi, không xứng với Đạo gia!
Văn Mặc Nhi nói chuyện vui vẻ với Đạo gia, đảo đôi mắt đẹp, mắt sáng rạng ngời rực rỡ, trong lòng lại có vài phần buồn bã.
Ban đầu Cung Lâm Sách để nàng ta tiếp cận Ngưu Hữu Đạo, trong lòng nàng ta vô cùng bài xích, nhưng nàng ta không có lựa chọn khác.

Sau khi chính thức tiếp xúc, quen thuộc, hiểu rõ con người này, làm gì có người phụ nữ nào không thích nam nhân ưu tú chứ? Ngưu Hữu Đạo so với bất cứ đệ tử nào của Tử Kim động mà nàng ta từng gặp qua đều ưu tú hơn, hơn nữa không chỉ ưu tú một chút, mà là rất ưu tú, huống hồ chi tướng mạo cũng rất được.
Sau khi nàng ta đã đồng ý, thậm chí sau khi chủ động, kết quả lại hữu duyên vô phận, trong lòng để lại sự tiếc nuối sâu sắc.
Giống như Quản Phương Nghi nói, bối phận hai người chênh lệch định sẵn là không thể nào.
Nếu như Ngưu Hữu Đạo và Cung Lâm Sách chỉ là quan hệ sư huynh đệ ngang hàng, có lẽ còn có cách thay đổi, nhưng nàng ta và Cung Lâm Sách còn có một tầng quan hệ khác, nàng ta là nghĩa nữ của Cung Lâm Sách!
Cung Lâm Sách sẽ không để ý đến cảm nhận của nàng ta, điều quan trọng là đã kéo Ngưu Hữu Đạo gia nhập Tử Kim động, đã đạt được mục đích, ý kiến của Văn Mặc Nhi đã không còn quan trọng....
Ba người Phí Trường Lưu phải chạy trở về bố trí, chứng thực việc Ngưu Hữu Đạo dặn dò, không tiện tiếp tục ở đây chậm trễ thêm.
Phượng Nhược Nam cũng không bỏ được con của mình, liền cùng ba vị chưởng môn trở về, hỏi Thương Thục Thanh có muốn cùng trở về hay không, Thương Thục Thanh không muốn đi, muốn ở lại nơi này.
Nơi này cũng không ai có thể đuổi Thương Thục Thanh đi, nàng cứ ở lại như vậy.
Phượng Nhược Nam hiểu rõ tâm tư của Thương Thục Thanh, cũng có chút không biết làm như thế nào, cũng không tiện nói thêm điều gì, chỉ có thể thở dài trong lòng mà đi.
.....
Lúc chạng vạng, lại có khách đến, hơn nữa là khách mà Ngưu Hữu Đạo không nghĩ đến.
Sau khi người ở ngoài nước nghe được tin, có người chạy đến chúc mừng, Phù Hoa, Lãng Kinh Không, Đoạn Vô Thường, Hồng Cái Thiên cùng nhau đến.
"Đại tỷ, ba vị huynh trưởng, cơn gió nào thổi mọi người đến đây rồi?"
Ngưu Hữu Đạo đương nhiên là vui mừng đón khách, hơn nữa là đích

thân đến ngoài sơn môn Tử Kim động đón khách.
"Đệ đệ a, chúc mừng chúc mừng nha!" Phù Hoa tươi cười như hoa, không quan tâm đến sự khác biệt nam nữ, nắm lấy cánh tay của Ngưu Hữu Đạo, dáng vẻ quan hệ vô cùng thân thiết.
Ngưu Hữu Đạo mời khách vào trong, dọc đường đi giữa các huynh đệ kết bái cười nói rất vui.
Trên đường thỉnh thoảng có đệ tử Tử Kim động nhìn về phía bên này, không ít đệ tử Tử Kim Động cũng chưa gặp qua Ngưu Hữu Đạo, Tử Kim động cũng chưa tụ tập đệ tử cố ý làm quen với Ngưu Hữu Đạo.
Mặc dù như vậy, tin đồn cũng nghe qua rồi, đều biết Ngưu Hữu Đạo trở thành trưởng lão Tử Kim động, thấy bên hông Ngưu Hữu Đạo rũ xuống băng gấm tượng trưng cho thân phận, cũng biết hắn là ai, rất nhiều đệ tử Tử Kim động xì xào bàn tán.
"Trẻ như vậy a!" Có nữ đệ tử trông rất bất ngờ.
"Đừng coi người ta trẻ tuổi, nghe nói người này rất là lợi hại."
Trong lời nghị luận, có kẻ đố kị, có người ngưỡng mộ.
Mao Lư biệt viện, tiếp đãi khách đương nhiên là không tránh khỏi rượu ngon món ăn ngon, trưởng lão Vạn Động Thiên phủ Tư Đồ Diệu ở lại cũng cùng lộ diện tiếp khách.
Màn đêm buông xuống, sao lốm đốm đầy trời, ngoài nghị sự đại điện, Cung Lâm Sách đứng chắp tay, nói chuyện với Nghiêm Lập.
Việc cần nói là chuyện dặn dò ngày mai rời đi, Phiêu Miễu các hẹn gặp, Cung Lâm Sách ngày mai phải đi đến Phiêu Miễu các, đoán chừng là muốn gạch bỏ tên địa vị của ba đại phái nước Triệu xếp trong Phiêu Miễu các, dự đoán người của Tân Tần, cũng chính là Thương Ngọc muốn xếp trong Phiêu Miễu các.
Việc Thương Ngọc xếp vào đoán chừng không khó thông qua.
Hiểu Nguyệt các trước đây là tổ chức sát thủ không sai, từng làm qua không ít việc không thể để lộ ra ngoài ánh sáng cũng không sai, nhưng người ta đảo mắt đã rửa sạch rồi.
Hiểu Nguyệt các chiếm nhiều địa bàn như thế, từ nay về sau các nơi đều muốn giao thiệp với Hiểu Nguyệt các, cho dù là xem lợi ích trước mắt, một số việc trước đây sẽ không có ai tiếp tục truy cứu.

Văn Mặc Nhi đến rồi, đi đến bên dưới bậc tam cấm bẩm báo: "Bên trong Mao Lư biệt viện vẫn đang nâng ly trò chuyện vui vẻ, yến tiệc vẫn chưa tan."
Sau khi Cung Lâm Sách khoát tay ý bảo nàng lui xuống, hừ lạnh một tiếng: " Vị Ngưu trưởng lão này của chúng ta cũng thật bận rộn a, ngay cả đám yêu ma quỷ quái ngoài nước kia cũng chạy đến tham gia náo nhiệt."
Nghiêm Lập cười khổ: "Không có gì lạ, mấy yêu ma quỷ quái này trên danh nghĩa đều là huynh đệ kết bái của hắn."
Cung Lâm Sách khinh thường: "Cái gì mà huynh đệ kết bái, lừa mình dối người thôi, loại quan hệ này chính là một trò cười, ngươi còn tưởng thật hay sao?"
Nghiêm Lập trầm ngâm nói: "Lúc ở bí cảnh Thiên Đô, tiếp xúc với Ngưu Hữu Đạo, hắn thường nói một câu, nói gì mà.... Giang hồ cưỡi ngựa, gió cũng tốt, mưa cũng được, đi là đường, giao là bằng hữu! Trước đây ta cũng chính là nghe qua hoàn chỉnh, bây giờ suy nghĩ lại, ngược lại là có ý nghĩ sâu xa khác."
Cung Lâm Sách ồ một tiếng: "Nói như thế nào?"
Nghiêm Lập: "Ngưu Hữu Đạo cũng không ngốc, hắn thật sự là người thông minh, chẳng lẽ hắn không biết loại quan hệ này không đáng tin? Nhưng hắn vẫn làm như thế, cho dù là khiến người khác chê cười! Không nói những cái khác, chỉ nói trước mắt... Sau khi chưởng môn, các đại phái của bảy nước những người khác vinh dự trở thành trưởng lão, đám yêu ma quỷ quái ở ngoài nước kia sẽ phái người đến chúc mừng sao?"
"Sẽ không...." Cung Lâm Sách hơi nhíu mày, dường như hiểu được chút gì đó.
Tu sĩ trên lục địa thế lực lớn, đám người yêu ma quỷ quái ở nước ngoài kia có không ít người đều bị thế lực trên lục địa trục xuất ra ngoài nước, đám tu sĩ trên lục địa tự cho mình là danh môn chính phái, từ trước đến nay xem thường đám yêu ma quỷ quái hải ngoại kia, mà đám yêu ma quỷ quái kia chỉ cần không phải bị tình hình bức bách cũng sẽ không dễ dàng nhượng bộ, đương nhiên sẽ không chủ động hạ thấp bản thân chạy đến chúc mừng các loại.

Nghiêm Lập: "Cũng chỉ có Ngưu trưởng lão! Chạy đến chúc mừng Ngưu Hữu Đạo không tính là động tác hạ thấp, bọn họ là huynh đệ kết bái, là việc danh chính ngôn thuận, không mất mặt!"
"Chẳng lẽ Ngưu Hữu Đạo không biết chuyện đám yêu ma quỷ quái hải ngoại kia muốn tách bí cảnh Thiên Đô ra rõ ràng, muốn đẩy hắn vào chỗ chết? Hắn biết, nhưng hắn vẫn xếp đặt yến tiệc chiêu đãi ăn uống no say như cũ, cho bọn họ đủ mặt mũi. Không có cái gật đầu của đương gia Tứ Hải, bốn tên này sẽ không chạy đến chúc mừng. Trước đây người của Tứ Hải có lẽ sẽ không đặt Ngưu Hữu Đạo vào mắt, nhưng thân phận của Ngưu Hữu Đạo hiện giờ không giống như lúc trước nữa, quà mừng đưa đến lần này có lẽ không nhẹ!"

Chương 1332: Lão phu không thể khước từ, chỉ có thể ra tay! (1)

Chương 1332: Lão phu không thể khước từ, chỉ có thể ra tay! (1)
"Chưởng môn, nếu như Tử Kim động ta ở nội cảnh Tứ Hải, yêu ma quỷ quái của Tử Hải chưa chắc sẽ nhượng bộ, nhưng nếu như là Ngưu Hữu Đạo mở miệng, chỉ cần không phải là việc lớn có liên quan đến lợi ích, một số việc phiền phức cần giải quyết, Ngưu Hữu Đạo chỉ cần lên tiếng kêu gọi liền có thể giải quyết. Không vì cái gì khác, bởi vì Ngưu Hữu Đạo và bọn họ là huynh đệ kết bái, cho Ngưu Hữu Đạo mặt mũi không là nhận thua, không mất mặt! Nói ngược lại, nếu ở nội cảnh Tứ Hải Ngưu Hữu Đạo muốn gây phiền phức, cũng chỉ việc lên tiếng kêu gọi!"
"Chưởng môn, một khi Tử Kim động ở bên phía Tứ Hải có việc gì, quyền lên tiếng nằm trong tay Ngưu trưởng lão!"
"Tên này, cánh chim ngày càng to lớn...." Cung Lâm Sách nhíu mày tấm tắc hồi lâu, đột nhiên quay đầu nói: "Nếu đã có tác dụng, đáng để học tập, chúng ta cũng có thể học theo một ít."
Nghiêm Lập cười khổ buông tay: "Không học nổi, không cách nào học được, đệ tử Tử Kim động ta tìm người kết bái, bình thường sao? Ai cũng sẽ đều cảnh giác, đối tượng kết bái sẽ không đồng ý. Nhưng Ngưu Hữu Đạo không giống như vậy, nổi tiếng bên ngoài, ai cũng đều biết hắn thích kết bái, một lời hợp nhau liền kéo người đi kết bái, mặc cho đủ hạng người hoặc là bạn hoặc là thù, phong cách hắn hết bạn trước sau như một, một chút cũng không chú ý."
Hơi suy xét, hình như là có chuyện như vậy, Cung Lâm Sách rất là cạn lời, nói thật, trước đây ông ta thật sự không có nghĩ đến việc này.
Ông ta vẫn luôn cho rằng, thậm chí là khinh thường, tin tưởng phần lớn những người khác cũng như vậy, đều sẽ cảm thấy việc kết bái của Ngưu

Hữu Đạo là trò cười.
Nhưng nếu như thật sự phát sinh chuyện mà Nghiêm Lập nói kia, những người coi đó là trò cười, bao gồm cả ông ta ở trong đó, còn có thể cười hay sao? Còn có thể coi những việc Ngưu Hữu Đạo làm là trò cười hay sao? E là phải nực cười vì bản thân vô tri?
Hôm nay ngược lại là được Nghiêm Lập làm cho thức tỉnh, Cung Lâm Sách quay đầu lại nhìn về phía Nghiêm Lập, có chút ngoài ý muốn, ông ta hiểu rõ Nghiêm Lập, từ khi nào trở nên tốt như vậy?
"Xem ra Nghiêm sư đệ suy xét Ngưu trưởng lão rất là sâu sắc." Cung Lâm Sách hỏi.
Nghiêm Lập vẫn là dáng vẻ cười khổ như cũ: " Không phải là ta muốn suy xét hắn, mà là ở bí cảnh Thiên Đô cùng hắn chung sống tận mắt nhìn thấy một số việc. Tình cảnh khi đó, hắn đã bị Toa Như Lai ép đến đường cùng, kết quả hắn sống sót ra ngoài, không những sống sót, mà còn lấy được hạng nhất! Ngay từ đầu, ai có thể tin tưởng hắn có thể lấy được hạng nhất? Dưới tình trạng đó cũng không thể giết chết hắn, hắn không phải dựa vào võ lực để tự bảo vệ mình, quá trình chính mắt ta nhìn thấy, một số việc xảy ra trong lúc đó đến bây giờ ta cũng không hiểu được, mỗi lần dưới tình hình không thể thoát thân không ai biết được hắn làm thế nào để thoát thân, người như thế có thể đơn giản sao? Nói thật lòng, nhất cử nhất động của hắn bây giờ đến sẽ dẫn đến sự hoài nghi của ta, trước đây mọi người chèn ép hắn, ta rất nghi ngờ, chúng ta thật sự chiếm được tiện nghi sao?"
Cung Lâm Sách: "Ngươi nghi ngờ có vấn đề?"
Nghiêm Lập: "Có vấn đề hay không ta không biết, ta cũng không nhìn ra vấn đề ở đâu, hắn dường như không có sự lựa chọn, ta chỉ là cảm thấy..... Nói một câu khó nghe, ta nghi ngờ đầu óc mấy người chúng ta quấn chung với nhau cũng chưa chắc tốt được như đầu óc của hắn, loại người này như hắn có thể dễ dàng chịu thiệt như vậy hay sao? Ta rất nghi ngờ!"
Cung Lâm Sách cau mày không nói...
Sáng tinh mơ, sau khi rửa mặt Quản Phương Nghi mở cửa ra ngoài, đang phe phẩy quạt tròn làm điệu làm bộ, sau khi nhìn thấy Thương Thục Thanh ở trong đình viện lẻ loi đứng đó lúng túng hỏi thăm, bà ta

sửng sốt một chút, liếc nhìn gian phòng của Ngưu Hữu Đạo đóng chặt cửa.
Quản Phương Nghi cũng gật đầu cười cười hỏi thăm, sau đó bước nhanh dọc theo hành lang dưới mái hiên đi đến phòng Ngưu Hữu Đạo.
Gõ cửa đi vào, nói với Ngưu Hữu Đạo khoanh chân ngồi trên giường nhỏ: "Đạo gia, quận chúa đợi ở bên ngoài."
Ngưu Hữu Đạo mở mắt, im lặng một hồi, sau đó đứng dậy, chậm rãi đi đến ngồi xuống trước bàn trang điểm.
Quản Phương Nghi lập tức quay trở ra cửa vẫy tay nói: "Quận chúa, Đạo gia thức dậy rồi."
Thương Thục Thanh lúc này mới im lặng đi đến dưới mái hiên, bước lên bậc thềm, nâng váy cất bước đi vào trong, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo đã ở trước bàn trang điểm, liền giống như quen với nếp cũ đi qua đó, cầm lấy cây lược ở trên bàn trang điểm trong tay, bắt đầu chải tóc cho Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo đối diện với gương đồng nhắm mắt ngồi im.
Quản Phương Nghi lại vội vàng mở từng cánh cửa sổ, không ngừng liếc trộm về phía bàn trang điểm, sau khi toàn bộ cửa sổ mở ra lại phe phẩy quạt tròn lắc eo điềm nhiên như không có việc gì đi ra ngoài.
Trước bàn trang điểm yên tĩnh.
Cảm giác quen thuộc ấy từ lọn tóc truyền đến, khiến cho lòng người thoái mái dễ chịu, Ngưu Hữu Đạo nhắm mắt không nói lời nào.
Chải vuốt sợ tóc dài trơn trong tay, nghĩ đến bộ dáng thương nặng tóc tai bù xù lúc ban đầu khi Ngưu Hữu Đạo cầu xin nàng, trong lòng Thương Thục Thanh cuồn cuộn, tâm tình nhiều lần có cảm giác mất khống chế, trong lòng thực ra có rất nhiều lời muốn nói, lời nói nội tâm lúc trước từng bộc lộ với Thương Triều Tông, nàng bỗng nhiên rất muốn nói cho Ngưu Hữu Đạo.
Nhưng mà nhìn thấy bản thân mình trong gương đồng, sau khi nhìn thấy khuôn mặt xấu xí kia của mình, lại buồn bã ủ rũ, cuối cùng là không có nói ra, nín nhịn đến cuối chỉ là nhẹ nhàng một tiếng phá vỡ sự yên tĩnh: "Đạo gia, vết thương đã khỏi hết chưa?"
Đây là lời nói nhảm, hoàn toàn là kiếm chuyện để nói, khi vừa mới đến bên này, chị dâu Phượng Nhược Nam của nàng đã hỏi qua, Ngưu Hữu

Đạo cũng trả lời qua.
Ngưu Hữu Đạo "Ừm" một tiếng, chầm chậm mở mắt ra, nhìn vào nàng ở trong gương, đột nhiên nói một câu: "Quận chúa, cô cứ chải đầu cho ta như thế này cũng không hay."
Động tác trong tay của Thương Thục Thanh cứng đờ, ngẩng đầu nhìn về phía người trong gương, hỏi: "Có phải là Thanh nhi làm không tốt? Chỗ nào không đúng ngài có thể chỉ ra, ta sẽ sửa."
Ngưu Hữu Đạo thở dài: "Ta không phải ý này, quận chúa, tuổi tác cô đã không còn nhỏ nữa, cứ như thế này, truyền ra ngoài sẽ không tốt, sẽ ảnh hưởng đến người mà cô gả, cô cũng nên lấy chồng rồi." Lời hắn nói đã nói đến vô cùng khéo léo.
Nói đi cũng phải nói lại, nếu như không phải Thương Thục Thanh trông như vậy, có những lời hắn cũng là nói thẳng, chính vì Thương Thục Thanh trông như vậy, hắn sợ nói quá thẳng thắn sẽ tổn thương người. Người bình thường chịu chút đả kích không sao, người không bình thường chịu chút đả kích có thể sẽ không gượng dậy nổi, hại hắn cũng luôn do dự có nên dứt khoát cắt đứt hay không.
Thương Thục Thanh hơi cúi đầu: "Đạo gia nghĩ nhiều rồi, Thanh nhi không muốn lấy chồng."
Ngưu Hưu Đạo: "Quận chúa không bệnh khoẻ mạnh, là một nữ nhân, làm sao có thể không muốn lấy chồng."
Thương Thục Thanh: "Dáng vẻ ta xấu xí, không ai để ý đến, dựa vào thân phận địa vị cưỡng ép người khác không cần thiết."
Ngưu Hữu Đạo: "Ta nghe nói có người không cần cưỡng ép, nghe bảo thủ hạ của vương gia có vị Lý tướng quân rất được, hình như vương phi cũng từng làm trung gian mai mối cho cô, nếu như người không tệ, có thể cân nhắc một chút." Tình hình bên phía vương phủ kia hắn nắm rõ như lòng bàn tay.
Thương Thục Thanh tiếp tục bận rộn với việc trong tay: "Ta không muốn gả cho người tái hôn!"
"...." Một câu nói liền ngăn chặn Ngưu Hữu Đạo đến không còn lời để nói, đợi một lúc lại nói: "Đàn ông chưa kết hôn cũng nhiều, đàn ông tốt vẫn có, quận chúa có thể quan sát nhiều thêm một chút, nếu như có

người thích hợp hoặc hợp ý ta đích thân làm mai mối, nhất định thúc đẩy!!"
Hắn đột nhiên cảm thấy đầu tóc bị nắm chặt, da đầu có chút xoắn lại, cũng cảm nhận được hô hấp phía sau có chút hỗn loạn, chỉ nghe thấy lời nói của Thương Thục Thanh có vẻ run rẩy: "Nếu như Thanh nhi nói ra một người, Đạo gia thật sự sẽ nhất định thúc đẩy sao?"

Chương 1333: Lão phu không thể khước từ, chỉ có thể ra tay! (2)

Chương 1333: Lão phu không thể khước từ, chỉ có thể ra tay! (2)
Lời này vừa nói ra, Ngưu Hữu Đạo cảm thấy không ổn, ho khan một tiếng nói: "Là ta hồ đồ rồi, loại chuyện này cần phải ngươi tình ta nguyện, không thể cưỡng ép, làm sao có thể nói nhất định thúc đẩy, là ta nói sai rồi." Một câu hai ý nghĩa.
Thương Thục Thanh lại cúi đầu chải tóc dài trong tay, thấp giọng nói: "Cảm ơn Đạo gia quan tâm, Thanh nhi không muốn lấy chồng!"
" ....." Ngưu Hữu Đạo còn có thể nói gì nữa?
Qua một hồi lâu, Thương Thục Thanh lại hỏi: "Đạo gia có ý trung nhân chưa?"
Ngưu Hữu Đạo: "Có!"
Răng ngà Thương Thục Thanh cắn cắn môi, yếu ớt hỏi: "Thanh nhi có thể biết là ai không?"
"Không muốn nói, đã lâu không gặp rồi." Ngưu Hữu Đạo líu ríu chậm rãi nhắm mắt, không tiếp tục lên tiếng.
.....
Cửa mở, quản gia Phạm Chuyên chờ đợi ở trong đình viện lập tức đi đến cửa, chỉ thấy hai người vợ đẹp đang giúp Cao Kiến Thành sửa sang lại sau khi thức dậy mới mặc y phục, không có làm bừa.
"Tướng gia!" Phạm Chuyên đứng ở cửa gật đầu ra hiệu một chút.
Cao Kiến Thành hiểu ý, biết có việc, liền phất tay ra hiệu hai người phụ nữ lui xuống.
Phạm Chuyên lúc này mới đi đến, từ trong dây lưng móc ra một phần mật thư: "Đạo gia gửi thư đến."

Đối với việc Ngưu Hữu Đạo trở thành trưởng lão Tử Kim động, bên này trước đó đã nhận được tin, Cao Kiến Thành vì thế còn từng cảm khái qua, phát hiện lo lắng lúc trước quá lo xa rồi, vị đó sớm đã chuẩn bị sẵn đường lui, không lo lắng mâu thuẫn trong lúc đó cùng với ba đại phái.
Sau khi nhận thư xem qua, Cao Kiến Thành xoay người đi đến bên cạnh giá cắm nến, đích thân đốt đi bức thư, nhìn ánh lửa trong tay, chân mày nhíu sâu.
Phạm Chuyên đã xem qua bức thư trước đi đến bên cạnh, thấp giọng nói: "Tướng gia, chuyện này e là không dễ làm a."
Ném xuống tro tàn trong tay, Cao Kiến Thành chắp tay lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng dừng bước, sau khi nhắm mắt suy tư một hồi, mở mắt lại híp mắt nói: "Hắn đối với chúng ta phía bên này vẫn luôn cẩn thận bảo vệ, không phải là việc quan trọng sẽ không tuỳ tiện bắt đầu sử dụng chúng ta phía bên này, lên tiếng rồi, thì nhất định là việc quan trọng, lão phu không thể khước từ, chỉ có thể ra tay!" Nói rồi quay người đi ra ngoài.
Sau khi dùng xong bữa sáng, rời phủ ngồi một chiếc xe ngựa chạy thẳng đến hoàng thành tham gia tảo triều.
Trong triều đình, phía dưới đế vương, đứng hàng cấp cao nhất.
Bách quan nghị sự xong xuôi, sau khi bãi triều, Cao Kiến Thành để một tên thái giám thông báo, đơn độc cầu kiến hoàng thượng Thương Kiến Hùng.
Trong ngự thư phòng, quân thần hai người gặp nhau, tâm tình Thương Kiếm Hùng không tốt, cảm xúc hiện ở trên mặt.
Cao Kiến Thành hỏi dò: "Bệ hạ có phải là bởi vì việc Ngưu Hữu Đạo trở thành trưởng lão Tử Kim động mà phiền não?"
Thương Kiến Hùng từ sau ngự án vỗ tay vịn đứng dậy, lách qua bàn, dạo bước đi đến bên cạnh ông ta, nghiêm mặt nói: "Ngưu tặc lắc mình biến hoá, thân phận địa vị bây giờ, muốn động đến hắn càng khó hơn, cơ hồ không có bất kỳ cơ hội nào. Thương Triều Tông có hắn chống lưng rồi...." Lắc đầu: "Hoạ lớn a!"
Cao Kiến Thành thấp giọng nói: "Chúng ta không động nổi hắn, không có nghĩa là ba đại phái tự mình không động nổi hắn."
Thương Kiến Hùng nhất thời hứng thú: "Đại Tư Không có cao kiến gì?"

Cao Kiến Thành nói: "Lão thần nhận được tin tức, bên phía Bắc châu, chưởng môn Thiên Ngọc môn Bành Hữu Tại đi Tử Kim động, đã gặp mặt Ngưu Hữu Đạo, còn có vương phi Dung thân vương làm bạn, Bành Hữu Tại còn nhận trọng lễ của Ngưu Hữu Đạo, hai bên có lẽ đã chung một thuyền."
Thương Kiến Hùng không hiểu: "Việc này quả nhân biết, thì có thể làm gì? Hoàn toàn bó tay!"
Cao Kiến Thành: "Bên phía Bắc châu, có không ít quan viên triều đình phái đi, những năm gần đây cũng nhận được không ít thứ tố cáo tội trạng của những quan viên kia, có thể phái người đi làm theo y chang, sau khi kiểm chứng từng việc một, tội trạng thế nhưng để lộ cho Thiệu Đăng Vân!"
Thương Kiến Hùng càng ngày càng không hiểu: "Vì sao phải để lộ cho Thiệu Đăng Vân?"
Cao Kiến Thành: "Bành Hữu Tại và Thiệu Đăng Vân đều thành người của Ngưu tặc, giường nằm thì há lại để cho người khác ngủ say sưa (1), chỉ cần có lý do động thủ, bên phía Bắc châu rất có thể sẽ ra tay xử lý quan viên triều đình phái đi?"
(1) Giường nằm thì há lại để cho người khác ngủ say sưa: ý chỉ không để người khác xâm phạm đến lợi ích của bản thân.
Thương Kiến Hùng: "Bắc châu dám hành động thiếu suy nghĩ sao? Những người đó ít nhiều gì cũng có dính dáng đến ba đại phái..." Nói đến đây giật mình, dường như hiểu ra được chút gì đó: "Ý của Đại Tư Không là..."
Cao Kiến Thành gật đầu: "Bất động, thì tất thảy như cũ, cũng không tổn thất gì. Nếu như động rồi, thì kích thích mâu thuẫn của Ngưu tặc và ba đại phái, một việc không thể trở mặt, sau đó tuỳ thời lại thêm vài việc, sớm muộn khiến ba đại phái và Ngưu tặc hoàn toàn trở mặt!"
Thương Kiến Hùng chần chừ: "Thật sự động rồi, há chẳng phải tiện nghi cho Ngưu tặc, cho hắn cơ hội khống chế toàn bộ Bắc châu?"
Cao Kiến Thành: "Bệ hạ, Thiệu Đăng Vân và Bành Hữu Tại đều trở thành người của Ngưu tặc, có được hai người họ thao túng song song, Bắc châu đã là Bắc châu của Ngưu tặc! Nếu đã như vậy, xem xem có thể

làm suy giảm tới lợi ích của một ít người trong ba đại phái hay không, khiến những người đó và Ngưu Hữu Đạo thành hai thế đối địch!"
Thương Kiến Hùng hơi nhíu mày, khoé mắt nhảy lên, xem xem vị cựu thần ở trước mắt này nhiều thêm một chút, phát hiện lão già này đủ hung ác, vì báo mối thù giết con, lại không tiếc tính mạng của nhiều quan viên triều đình như vậy, có điều rất hợp ý ông ta...
"Trưởng lão Tử Kim động..."
Trong Hiên các, Thiệu Bình Ba cầm trong tay tình báo tình hình cụ thể nước Tấn mà tổ chức Hắc Thuỷ Đài đưa đến, không nhịn được líu ríu than thở một tiếng.
Mấy ngày trước y đã nhận được tin tức, sau đó lập tức yêu cầu điều tra tường tận.
Nội tình kỹ càng thật sự và quá trình cụ thể nhất thời khó mà đạt được, nhưng một số tình hình bây giờ có dược đã đủ để y đưa ra phán đoán nhất định.
Trong lòng y phiền muộn, nhớ năm đó, Ngưu Hữu Đạo có là cái thá gì, so với y cách xa một trời một vực, một ánh mắt của y không đúng liền đủ để Ngưu Hữu Đạo chạy trối chết, nhưng hôm nay, y bị bỏ rơi lại phía sau vẫn luôn giậm chân tại chỗ, mà Ngưu Hữu Đạo đã trở thành trưởng lão Tử Kim động, trên tay còn nắm giữ quyền lực khổng lồ.
Trong lòng nhất thời hiện lên một tia hối hận, nếu như sớm biết Hiểu Nguyệt các muốn dựng nước, ban đầu không bằng tham gia vào Hiểu Nguyệt các, vậy thân phận địa vị của y bây giờ đương nhiên sẽ khác.
Tia hối hận này rất nhanh lại bị y ép xuống, nếu như ban đầu gia nhập vào Hiểu Nguyệt các, Ngưu Hữu Đạo sau đó nhất định sẽ nghĩ mọi cách giết chết y, nếu như lấy phối hợp Hiểu Nguyệt các khởi binh để uy hiếp, Hiểu Nguyệt các còn không biết sẽ làm ra chuyện hoang đường gì đối với y đây, quá nguy hiểm rồi, vẫn là nương nhờ vào nước Tấn ổn thoả hơn.
"Bây giờ muốn động vào hắn, càng khó hơn rồi." Thiệu Bình Ba quay đầu buông tiếng thở dài với Thiệu Tam Tỉnh ở một bên.
Thiệu Tam Tỉnh do dự một hồi, nhắc nhở nói: "Đại công tử, không bằng để người tung ra lời đồn, cứ nói Ngưu Hữu Đạo muốn làm chưởng môn Tử Kim động!"

Thiệu Bình Ba hiểu ý của ông ta, nhưng lại lắc đầu nói: "Không phải lúc! Bên phía nước Vệ, đại sự sắp đến, ta không muốn thu hút sự chú ý của hắn đối với ta. Một khi lời đồn truyền ra, người hắn hoài nghi đầu tiên sẽ là ta, việc bên phía nước Vệ nhất định phải bí mật cẩn trọng, thủ đoạn tên đó quỷ dị khó lường, ta không muốn thu hút sự chú ý của hắn mà dẫn đến thêm phiền toái. Hắn bây giờ vừa mới đặt chân đến Tử Kim động, hắn là có rất nhiều việc cần phải ứng đối, tinh lực của hắn tạm thời không thể chú ý đến ta, trước khi việc thành, ta cần phải duy trì khiêm tốn, đừng ở trong sự lựa chọn tốt nhất trong tầm mắt của hắn.

Chương 1334: Chuyển chỗ mà đến

Chương 1334: Chuyển chỗ mà đến
Hơn nữa thời gian này, đại sự sắp đến, ta lại đấu với hắn, bệ hạ sẽ không vui, ở trong mắt của bệ hạ, trước mắt không có việc gì quan trọng hơn việc thôn tín nước Vệ."
Thiệu Tam Tỉnh gật đầu: "Đại công tử nói phải."
Thiệu Bình Ba gật đầu nhìn tình báo trong tay, tâm tình vẫn kích động như cũ, Ngưu Hữu Đạo thân kiêm địa vị giới tu hành, trong tay lại nắm lấy thế lực thế tục khổng lồ, chỉ dựa cái trước, chính là hạng yếu mà y không cách nào bù đắp được...
"Nguỵ Đa!"
Đám người Đường Nghi từ trong nghị sự đường đi ra, nhìn thấy Nguỵ Đa dưới bóng cây ở góc tường không xa cúi đầu đi qua, trưởng lão La Nguyên Công kêu lên.
Nhưng mà Nguỵ Đa dường như không nghe thấy, tâm tình trông suy sụp cực độ, không có bất kỳ phản ứng nào, cúi đầu ủ rũ đi một mình.
La Nguyên Công còn muốn kêu thêm lần nữa, Tô Phá nâng tay ngăn cản: "Thôi đi, y đối với việc Ngưu Hữu Đạo gia nhập Tử Kim động e là rất thất vọng."
Lời này vừa mới nói ra, vẻ mặt mọi người cũng phức tạp, cho dù là chưởng môn Đường Nghi, trong mắt cũng thoáng qua một tia ảm đạm.
Ngay từ đầu nghe được tin, mọi người đều rất kinh ngạc, trưởng lão Tử Kim động, Ngưu Hữu Đạo cơ hồ là nhảy lên trên theo tính chất nhảy vọt, Tử Kim động thế mà lại cho một tán tu bên dưới đãi ngộ như thế, thế mà lại có thể cho Ngưu Hữu Đạo một bước đến địa vị thế này?
Đối với Ngưu Hữu Đạo này mà nói, đây đương nhiên là chuyện tốt.
Nhưng đối với Thượng Thanh tông mà nói, đều hiểu rõ đây là ý gì, sau khi Ngưu Hữu Đạo thay đổi gia nhập Tử Kim động, mối quan hệ với

Thượng Thanh tông liền hoàn toàn là quá khứ rồi, không thể quay đầu lại nữa, người ta đường đường chính chính trở thành đệ tử của Tử Kim động.
"Sớm đã nhìn ra tên đó sinh ra có phản cốt, nhất định chết không yên lành!" Đường Tố Tố rất là tức giận mắng một tiếng.
Bản thân bà ta cũng không nói rõ được là tại sao, người ta rõ ràng đã không còn là người của Thượng Thanh tông, nhưng bà ta đối với việc Ngưu Hữu Đạo gia nhập Tử Kim động vẫn là rất tức giận.
Có vẻ như sau khi toàn bộ đệ tử Thượng Thanh tông đều nghe được tin tức này, tâm tình đều chịu sự đả kích nhất định.
....
Mao Lư biệt viện gần đây rất bận rộn, người đến người đi, rất nhiều người đến viếng thăm, một đống người quen biết hoặc không quen biết, tất cả các môn phái lớn nhỏ của các châu phủ nước Yến sau khi nghe được tin tức đều lần lượt phái người đến chúc mừng.
Quản Phương Nghi nghênh đón đưa tiễn, mặt cười đến cứng đờ, nhưng lại làm không biết mệt, nhận lễ vật đến mỏi tay.
Những người đến đây chúc mừng, ít nhiều gì cũng mang theo lễ vật chúc mừng, đúng lúc giải quyết được tình hình khẩn cấp về kinh tế tài chính của Quản Phương Nghi.
Bà ta coi như đã nhìn ra được, có được thân phận địa vị này không thiếu tiền, nhưng bên dưới nuôi nhiều người như thế, tiêu xài nhiều, vẫn là cho rằng càng nhiều càng tốt.
Đương nhiêu, cũng không phải tất cả các môn phái tu hành của châu phủ đều sẽ có người đến, trên địa bàn bị ba đại phái kia trực tiếp khống chế, thì sẽ không phái người đến.
Người đến tuy là nhiều, nhưng sau khi thống kê tiền mừng lại một chút, Quản Phương Nghi hơi không vừa lòng, tất cả các môn phái lớn nhỏ ra tay cũng không phải rất rộng rãi, có vẻ tổng cộng tất cả lại cũng chỉ mới mấy triệu kim tệ. Kỳ thực cũng không ít, nhưng so với con số bà ta bỏ ra trước đây, lỗ hổng quá lớn rồi, không bù đắp nổi mức chênh lệch trong lòng.
Vẫn là Vạn Động Thiên phủ và Đại Thiện sơn ra tay khí khái, mỗi người cho một triệu kim tệ.

Đương nhiên, hào phóng nhất vẫn là những huynh đệ kết bái đến từ Tứ Hải kia của Ngưu Hữu Đạo, bốn nhà cùng nhau, gộp lại cừa vặn quyên góp thành con số mười triệu.
Cho dù là như vậy, Quản Phương Nghi vẫn là oán trách mấy câu, Ngưu Hữu Đạo ở bí cảnh Thiên Đô kiếm được cho Tứ Hải ba trăm triệu, mười triệu cầm ra cũng không cảm thấy ngại hay sao?
Có điều bà ta ít nhiều cũng hiểu được, chính là bởi vì ba trăm triệu kia, người ta mới tặng mười triệu này, thân phận địa vị của Ngưu Hữu Đạo thích hợp rồi, mười triệu này của người ta mới coi như là tặng lại một ít, bằng không ra tay sẽ không hào phóng như vậy, mười triệu cũng không phải là con số nhỏ.
Tâm tính của Quản Phương Nghi có chút mâu thuẫn, nói đến cùng vẫn là đau lòng của cải tiêu dùng đã móc sạch ra lúc trước....
Lại có người đến, một nhóm lớn đến, không phải là khách, Ngưu Hữu Đạo đích thân đến bên ngoài Mao Lư biệt viện nghênh đón.
Viên Cương đến rồi, một đám hoà thượng Nam Sơn tự đến, đám người Ngũ Lương sơn với Công Tôn Bố dẫn đầu cũng đến rồi, cùng chuyển chỗ mà đến.
Một đám người phong trần mệt mỏi chạy đến, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo, cùng nhau tiến lên chào: "Đạo gia!"
"Một đường bôn ba, đều cực khổ rồi." Ngưu Hữu Đạo khách khí một câu, quay đầu ra hiệu Quản Phương Nghi dẫn xuống dưới sắp xếp.
Viên Cương đem bao kiện mang bên người và Tam Hống đao ném cho Đoạn Hổ đem đi, bản thân lại không đi, xích lại gần bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, thấp giọng nói: "Nhiều người chạy đến như vậy, dừng chân ở nhà người khác lâu dài, Tử Kim động có thể đồng ý sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Hơi áp dụng chút kế giải quyết rồi, vấn đề có lẽ không lớn."
Viên Cương lại hỏi: "Bọn họ thật sự có thể coi ngươi là người của mình sao? Có thể xảy ra biến cố gì không?"
Ngưu Hữu Đạo: "Biến cố khó nói, nhưng dù sao ta cũng đã trở thành trưởng lão Tử Kim động, một môn phái có quy định của một môn phái, không thể vô duyên vô cớ đụng đến ta. Bên phía Yến Kinh có tin tức chưa?"

Mối quan hệ với Cao Kiến Thành, tuyệt đối là bí mật, liên lạc với Cao Kiến Thành không có thông qua tay của người khác, chỉ qua tay của một mình Viên Cương.
Viên Cương: "Vẫn chưa có tin tức, chuyện này e rằng không dễ xử lý, vị đó có thể làm sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Lão già đó không phải kẻ ăn chay, bàn về người và việc trên triều đình, cùng với sự hiểu biết đối với Thương Kiến Hùng, chúng ta đều không bằng ông ta, bày mưu lập kế trên triều đình trong lòng ông ta có tính toán, bây giờ ông ta lại nắm quyền trong tay, một chút việc nhỏ này có lẽ không làm khó được ông ta. Không có tin tức chính là tin tức tốt, nói rõ ông ta đang triểu khai hoạt động, đợi có được sự chắc chắn nhất định tự nhiên sẽ đưa câu trả lời."
Viên Cương suy tư gật gật đầu, lại tiếp tực nói: "Bên phía Mao Lư sơn trang, ta đã sắp xếp quân đội đóng giữ nơi đó vào trong đóng quân, mộ phần ngoài sơn trang có lẽ sẽ không có vấn đề gì."
Nhắc đến mộ phần, Ngưu Hữu Đạo hơi ngẩng đầu nhìn trời, người có thể xem xét thời thế chuyển đến chuyển đi, mộ phần lại không dễ chuyển đến chuyển đi, chung quy là đem một mình nàng quăng xuống.
Cũng không biết là trong lòng hắn đang nghĩ gì, chờ lúc sau hắn quay đầu nói: "Có chuyện gì để nói sau, trước tiên dừng chân đi."
Viên Cương gật đầu quay người rời đi.
Ngưu Hữu Đạo cũng chầm chậm quay người, quay đầu nhìn bóng lưng hắn ta, không nhịn được khẽ thở dài một tiếng, có một số chuyện không ngoài dự liệu của hắn, căn cứ theo những gì được biết, Viên Cương vẫn luôn thông qua tai mắt của Ngũ Lương sơn chú ý đến hoàn cảnh của Phùng Quan Nhi kia.
"Bên này, còn có bên này..." Tháo nón xuống lộ ra đầu trọc, Viên Phương đổi về tăng bào đang dẫn dắt một đám hoà thượng ở ngoài biệt viện chỉ chỉ trỏ trỏ.
Viên Phương có chút hưng phấn, chưa từng nghĩ đến bản thân có một ngày có thể sống ở trong Tử Kim động này.
Cũng không biết đang làm gì, Ngưu Hữu Đạo đâm kiếm đi qua đó: "Lão Hùng, đang làm gì đó?"

"Đạo gia!" Viên Phương quay đầu, lập tức vẻ mặt tươi cười, vung lấy tay áo rộng lớn rất là vui vẻ chạy qua, gật đầu khom lưng cười nói: "Đạo gia, đương nhiên là quy tắc cũ, đem những mảnh đất hơi bằng phẳng này đều khai hoang trồng. Lời nói của Viên gia vẫn là có lý, đồ ăn thức uống của Đạo gia chúng ta phải tự mình nắm trong tay, bằng không không gian bị người khác động tay động chân quá lớn rồi, không dễ đề phòng."

Chương 1335: Tiên sinh nghĩ nhiều rồi, ta coi trọng nhất là uy tín (1)

Chương 1335: Tiên sinh nghĩ nhiều rồi, ta coi trọng nhất là uy tín (1)
Thì ra là đang đánh dấu đất! Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, phát hiện đám hoà thượng này thật sự là bị Viên Cương dạy cho hư rồi, lây nhiễm thói quen đi đến đâu liền trồng rau đến đó.
Nhìn thấy đám hoà thượng này, thực ra hắn rất vui vẻ, lại có thể nghe được âm vang thần chung mộ cổ kia rồi (1), mỗi ngày nghe có thể loại trừ nóng nảy, an thần, dường như có ích cho tu luyện, cũng có thể khiến cho bầu không khí bên cạnh hắn không giống bình thường.
(1) Thần chung mộ cổ: Đây là thành ngữ có nguồn gốc Phật giáo. Theo quy củ Phật giáo thì chùa chiền đánh chuông sớm trống tối – mộ cổ thần chung. Ý là nói về lời nói khiến người ta cảnh tỉnh giác ngộ.
Chỉ cần thần chung mộ cổ vẫn còn đang vang, thì biểu thị bình an.
Hắn nhấc tay vỗ vỗ bờ vai của Viên Phương, đã lâu không thưởng thức tài nghệ nấu nướng của ngươi, ngược lại có chút nhớ."
Viên Phương lập tức vỗ ngực nói: "Đạo gia muốn ăn gì cứ việc nói, lập tức chuẩn bị cho ngài."
Ngưu Hữu Đạo: "Tuỳ ý đi, giờ cơm lại nói."
"Được! Cứ làm món Đạo gia thích ăn." Viên Cương miệng đầy cam đoan, tiếp đó lại hỏi: "Đạo gia, người xem, chỗ chưng cất rượu đặt đâu thì tốt, đem ngọn núi đó mở ra một hang động được không." Vung tay chỉ ngọn núi cách đó không xa.
Ngưu Hữu Đạo: "Việc chưng cất rượu thì thôi đi."
"Hả! Thôi đi?" Viên Phương trừng to mắt.
Ngưu Hữu Đạo: "Có người làm giúp! Không làm việc, có tiền lấy, việc tốt biết bao, giúp các ngươi bớt việc."

"Đừng mà, Đạo gia, việc này tự mình chúng ta là được, không cần người khác làm giúp a." Viên Phương có chút cuống lên.
Chính lúc này, Văn Mặc Nhi lách người lướt đến, bẩm báo nói: "Đạo gia, chưởng môn từ Phiêu Miễu các quay về rồi, cùng đi còn có Ngọc Thương tiên sinh của Hiểu Nguyệt các, Ngọc Thương tiên sinh đến rồi.
"Lão Hùng, người làm việc giùm ngươi đến rồi." Ngưu Hữu Đạo quay đầu trêu đùa một tiếng liền đi.
"Đạo gia, Đạo gia..." Viên Phương liên tục hét vô dụng, không thể đổi lại cái quay đầu của Ngưu Hữu Đạo, cuối cùng sờ sờ cái đầu trọc của mình giậm chân, hắn ta rất muốn che một số thứ không buông.
Nhưng ở đây lời của Ngưu Hữu Đạo mới tính, Ngưu Hữu Đạo nói cái gì thì chính là cái đó, không đến lượt hắn ta làm chủ.
Cung Lâm Sách quay về Tử Kim Động rồi không tới nữa, để cho Nghiêm Lập đưa Ngọc Thương đến Mao Lư biệt viện.
Thấy đột nhiên xuất hiện một đám người ra ra vào vào kêu loạn, Nghiêm Lập chán nản. Nơi này là Tử Kim Động.
Nhưng y đã đồng ý với Ngưu Hữu Đạo, không tiện đổi ý.
Ngưu Hữu Đạo bước nhanh vào biệt viện, rút kiếm từ xa chắp tay chào: “Pháp giá của Ngọc Thương tiên sinh đích thân tới, không thể đón từ xa!”
“ Ha ha, lão đệ, giữa chúng ta không cần khách khí.” Ngọc Thương cũng chắp tay: “Chúc mừng chúc mừng! Ta tới muộn, chút tâm ý nho nhỏ làm lễ mừng, mong ngài đừng ghét bỏ!” Ông ta quay đầu ra hiệu cho đệ tử Độc Cô Tĩnh dâng lên một cái hộp con.
“Ngọc Thương tiên sinh khách khí rồi.” Ngưu Hữu Đạo ngoài miệng khách khí nhưng tay không mềm, ra hiệu cho Quản Phương Nghi đón lấy, chợt hỏi: “Xem tiên sinh tràn đầy gió xuân, hẳn là đã tới Phiêu Miễu Các?”
Ngọc Thương thận trọng đáp: “Được mọi người ưu ái, cũng được thưởng thức Phiêu Miễu Các.”
“Chúc mừng chúc mừng!” Ngưu Hữu Đạo chắp tay chúc mừng, rồi đưa tay mời: “Mời vào phòng ngồi!”
Mấy người vào sảnh chính, ngồi xuống, trà dâng, Ngưu Hữu Đạo mời dùng, cười nói: “Ngọc Thương tiên sinh tới thật đúng lúc, cũng nên đưa

những người đã giúp ta ở bí cảnh Thiên Đô tới chứ?”
Nói tới chuyện này, Ngọc Thương buông chén trà xuống, đập tay vào đùi, thở dài một tiếng: “Ta cũng đang muốn nói với lão đệ chuyện này. Mấy hôm trước ta đã cho bọn họ tới, ai ngờ trên đường bị tập kích, gặp nạn toàn bộ. Chuyện này là do ta sắp xếp không chu toàn, thẹn với phó thác của lão đệ!”
Thật đúng là gian xảo! Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo đanh lại, thâm thuý chăm chú nhìn đối phương.
Ngọc Thương vẫn không biến sắc, vẫn tỏ vẻ đau lòng nhức óc.
Nghiêm Lập ngồi bên cạnh, nhìn người này lại nhìn người kia, có gì đó không đúng.
Một lúc lâu sau Ngưu Hữu Đạo mới hỏi: “Có biết là ai hạ độc thủ không?”
Ngọc Thương lắc đầu: “Không biết! Nhưng cũng có thể đoán được. Tám chín phần là dư nghiệt nước Triệu hạ độc thủ.”
Ngưu Hữu Đạo “A” một tiếng, chậm rãi bưng trà lên môi chậm rãi uống. Cái gì mà dư nghiệt của nước Triệu hạ độc thủ chứ. Hắn không tin! Tám chín phần mười là chính Hiểu Nguyệt Các làm.
Ban đầu, khi ở trong bí cảnh Thiên Đô, Hiểu Nguyệt Các đã sắp xếp tai mắt đi vào, để giúp hắn, chẳng khác nào họ bại lộ rồi. Quy củ của Hiểu Nguyệt Các là người đã bị lộ không được tự do nữa, để bảo vệ tuyến trên tuyến dưới, có thể còn bị diệt khẩu. Khi ấy hắn đã hứa hẹn với mấy người Hứa Ngọc Đức, sau này sẽ xin bọn họ tới Nam Châu.
Rời khỏi bí cảnh Thiên Đô, hắn cũng đã tìm Ngọc Thương nói chuyện này. Khi ấy Ngọc Thương không dám không đồng ý, nhưng yêu cầu hắn phải làm cho xong chuyện khởi binh cho mình rồi mới thả người, coi như cũng là một uy hiếp nho nhỏ.
Giờ việc xong rồi, những người kia lại gặp nạn hết!
Ngưu Hữu Đạo nâng chén tự trách. Việc này không thể trách Hiểu Nguyệt Các, chỉ có thể tự trách mình chủ quan, nói cho cùng là không quá để ý tới chuyện này, không chuẩn bị thêm một chút, thành ra mình là kẻ nuốt lời, để những người kia gặp độc thủ.
Xét về một mặt nào đó thì có lẽ họ bị chính hắn hại. Nếu không phải hắn yêu cầu, có lẽ họ chỉ bị Hiểu Nguyệt Các chỉ khống chế ở một mức độ

nào đó thôi, chứ sẽ không hạ độc thủ.
Ngọc Thương đang bắt nạt hắn, biết hắn sẽ không vì chuyện này mà trở mặt.
-Đáng tiếc!
Nghĩ ra ngọn ngành, Ngưu Hữu Đạo nhàn nhạt cảm thán, chậm rãi buông chén trà.
Ngọc Thương thở dài:
-Đúng vậy. Đáng tiếc. Ngài yên tâm, việc này Hiểu Nguyệt Các ta sẽ không bỏ qua như vậy, nhất định sẽ truy xét đến ngọn nguồn, nhất định sẽ nghĩ cách bắt hung phạm báo thù!
-Ừ!
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, quay sang Nghiêm Lập hỏi:
-Nghiêm trưởng lão, không phải ông còn có việc sao?
Có việc? Nghiêm Lập sững ra, ta có việc gì đây?
Sau đó ông mới kịp phản ứng lại, đây là đuổi người, là người ta quang minh chính đại nói với mình, người ta và Ngọc Thương có việc riêng, mời ông né ra.
Ông cũng không nán lại làm gì, đứng lên chắp tay với Ngọc Thương:
-Ngọc Thương tiên sinh, Nghiêm mỗ còn chút việc, lui trước một bước, sau này lại nói chuyện.
“Được được được, khách theo chủ!” Ngọc Thương đứng dậy chắp tay, phất tay ra hiệu cho Độc Cô Tĩnh đi tiễn.
Nghiêm Lập phất tay, biểu thị không cần, lại nói với Ngưu Hữu Đạo:
-Vừa đưa ra nhiều người như vậy, sau này sẽ cho đệ tử dần dần xác minh thân phận, ghi chép lại, ngài dặn bọn họ phối hợp một chút.
Ngưu Hữu Đạo có thể hiểu được điều này, nhiều người tới đây như vậy, không thể không biết kẻ đó là ai, thân phận thế nào. Người ta lại trà trộn trong ổ Tử Kim Động, nhỡ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao? Tìm ai?
“Được rồi, Hồng Nương, đi sắp xếp một chút đi.” Ngưu Hữu Đạo quay lại dặn dò.
-Nghiêm trưởng lão yên tâm.
Quản Phương Nghi gật đầu.
Đợi Nghiêm Lập đi rồi, Ngưu Hữu Đạo lại cười tủm tỉm hỏi Ngọc Thương: “Tiên sinh cố tình chạy tới không phải chỉ để chúc mừng ta

phải không?” Hắn liếc nhìn Độc Cô Tĩnh như muốn nói chuyện thế này để đồ đệ tới là được, thân phận của ngươi tương đương với chưởng môn Cung Lâm Sách, chạy tới đây, không đáng.

Ngọc Thương cũng không vòng vo, nói thẳng: “Bệ hạ vẫn nhớ ân sư, rất nhớ lão đệ!”

Bệ hạ? Ngưu Hữu Đạo không kịp phản ứng, sững ra một lát mới hiểu được Bệ hạ mà đối phương nhắc đến là tên đồ đệ tiện nghi kia của mình, cười ha ha nói: “Đúng vậy, ta cũng nhớ ngài. Thực không ngờ được ngài lại thành Hoàng đế nước Tần. Trước mắt còn nhiều việc, nhất định hôm nào đó ta phải tìm cơ hội đi thăm ngài ấy.”

Ngọc Thương lại rẽ sang chuyện khác: “Tử Kim Động này thực sự có thể để cho lão đệ sử dụng như tay chân sao? Chỉ sợ người ngoài thế nào cũng vẫn là người ngoài, bọn họ có thể yên tâm về ngài sao?”

“Ta không hiểu, xin Ngọc Thương tiên sinh chỉ rõ.”

Chương 1336: Tiên sinh nghĩ nhiều rồi, ta coi trọng nhất là uy tín (2)

Chương 1336: Tiên sinh nghĩ nhiều rồi, ta coi trọng nhất là uy tín (2)
“Nước Tần ta cầu hiền như khát nước, bằng vào năng lực của lão đệ, cần gì phải vướng tay co chân ở đây, chỉ cần lão đệ đồng ý, ta cam đoan, phàm là chuyện có lợi cho nước Tần, sẽ mặc cho lão đệ đại triển quyền cước, tuyệt không cản tay! Bệ hạ cũng vô cùng hy vọng lão sư có thể tới giúp mình một tay.
Ngưu Hữu Đạo bất ngờ hỏi lại: “Tiên sinh cảm thấy ta sẽ đồng ý sao?”
“Ta cứ nói trước vậy thôi, chỉ cần lão đệ đồng ý, nước Tần lúc nào cũng hoan nghênh!”
Ngưu Hữu Đạo không từ chối, cũng không đồng ý, hỏi lại: “Tiên sinh đường dài mà đến là vì chuyện này?”
Nói đến đây, Ngọc Thương không thể không nghiêm tục hỏi: “Khi ở Phiêu Miễu Các, Cung Lâm Sách bỗng nhiên thăm dò ta, đã hỏi tới chuyện bí phương. Có phải lão đệ đã cho Toa Như Lai bí phương thật sao?”
Ngưu Hữu Đạo buồn cười. Không ngờ Cung Lâm Sách này lại thực sự chạy đến chỗ đó nghe ngóng. Đương nhiên, lúc trước hắn kéo Ngọc Thương ra là muốn cho Tử Kim Động tìm tới hỏi. Hắn hỏi: “Ngài trả lời thế nào?”
Ngọc Thương đáp: “Việc này, ngoài ngài ra, cũng chẳng có ai khác nói, đương nhiên là ta thừa nhận. Làm sao? Tử Kim Động đang ép ngài giao bí phương à?”
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày: “Bọn họ đòi ta giao là ta giao sao? Nghĩ hay lắm! Việc này ta đã nghĩ kỹ. Ta sẽ dừng sản xuất, không cho bọn họ có cơ hội. Chuyện sản xuất hoàn toàn do tiên sinh làm chủ.”

Ngọc Thương sững sờ, có thể có chuyện tốt này sao? Ông ta hỏi: “Lão đệ đang nói đùa à? Lão để có thể dễ dàng từ bỏ cục thịt béo này sao?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Chẳng lẽ tiên sinh có thể bạc đãi ta sao?” Hắn dựng một ngón tay: “Một ngàn vạn!”
Ngọc Thương kinh nghi bất định: “Cái gì mà một ngàn vạn?”
“Bên ta dừng sản xuất, sau này, Hiểu Nguyệt Các của tiên sinh độc quyền buôn bán món này trong thiên hạ, mỗi năm cho ta một ngàn vạn là được!”
Ngọc Thương bưng chén trà: “Lão đệ, trò này đùa không vui đâu, ngài đã lừa của ta không ít tiền rồi, đúng là càng ngày miệng càng to mà.”
-Lừa cái gì mà lừa? Đó là hợp tác, là hợp tác ngươi tình ta nguyện, đâu ra đe dọa gì!”
“Ngọc Thương tiên sinh, ta không nói đùa đâu. Việc ày ta đã nghĩ sâu tính kỹ rồi, đối với ngài hay ta đều tốt, cả hai cùng có lợi.”
“Ngươi ngẫm lại xem, nếu ta ủ rượu, hoặc giao bí phương cho Tử Kim Động, hai nhà cùng bán một thứ, hẳn là ngài hiểu tình cảnh sẽ thế nào chứ?”
“Buôn bán độc quyền trên thị trường thì khác, lượng do ngài khống chế, giá do ngài định ra!”
“Lúc trước, ta ở Nam Châu, tài nguyên có hạn, không tăng được sản lượng, bây giờ Hiểu Nguyệt Các khống chế toàn bộ nước Tần, tăng sản lượng lên vài lần có đáng gì, thiên hạ lớn như thế, vẫn cứ cung không đủ cầu. Buôn bán độc quyền, không ai cạnh tranh, một năm cho ta một ngàn vạn, có nhiều không? Nếu thực sự xuất hiện đối thủ cạnh tranh, ép giá lẫn nhau, tổn thật một năm phải gấp mấy lần đấy, há chỉ có một ngàn vạn đó? Tính toán thế nào, hẳn tiên sinh không cần ta dạy?
Ngọc Thương cau mày, hai mắt lấp lóe, một lát sau mới đáp: “Nói thì vậy, nhưng nhỡ ta đưa tiền cho ngài rồi ngài đổi ý, ta cũng chẳng có cách nào.”
“Tiên sinh nghĩ nhiều rồi, ta coi trọng nhất là chữ tín. Thế này, ngài cứ bán đi, rồi trích một phần tiền cho ta từ doanh thu hàng năm, nếu ta không giữ chữ tín, ủ rượu ở đây, ngài có thể không cho ta tiền nữa. Đến thế rồi ngài còn không yên lòng chuyện gì nữa?”

“Cái này…” Ngọc Thương trầm ngâm. Nếu thực sự là vậy thì có vẻ không có vấn đề gì thật. Nếu thực sự có thể buôn bán độc quyền thì hẳn là có thể đủ bù không lỗ.
Ông ta không vội đồng ý ngay, có vẻ như là chuyện tốt nhưng vẫn phải suy nghĩ kỹ hơn chút. Ông ta lo có chuyện gì đó mờ ám.
Mấy người Ngọc Thương ngủ lại một đêm, nhưng không phải ở Mao Lư biệt viện. Với thân phận và địa vị hiện giờ, đương nhiên Tử Kim Động phải nhiệt tình với ông ta.
Tiễn khách ra về, Quản Phương Nghi thấp giọng oán trách Ngưu Hữu Đạo: “Chỉ có một ngàn vạn… bây giờ địa bàn lớn hơn, mình có thể kiếm nhiều tiền hơn, sao lại để người khác kiếm?”
Ngưu Hữu Đạo lườm bà ta: “Có biết vì sao khi ở Mao Lư sơn trang ta vẫn luôn khống chế sản lượng không? Cái thứ như rượu ấy, dính quá sâu, sớm muộn gì cũng hỏng chuyện. Một khi thả nổi sản lượng, lượng lương thực tiêu hao có thể nói là đại nạn đối với một quốc gia. Bên nước Yến có ta can thiệp nhắc nhở, không cần lo, nhưng Ngọc Thương không biết nông sâu, dẫm vào rồi, sớm muộn gì cũng cảm nhận được cảnh trong tay có cả đống tiền mà không mua nổi một hạt gạo, vô số người cơm còn không đủ ăn no, còn muốn mở rộng kiếm tiền nữa sao?”
Có cách nghĩ này nữa sao? Quản Phương Nghi kinh ngạc hỏi: “Ngài cố ý lừa ông ta?”
“Cầu hiền như khát nước?” Ngưu Hữu Đạo hừ lạnh. “Dã tâm của Hiểu Nguyệt Các không nhỏ. Để cho nước Tần yếu thêm vài năm nữa với Hiểu Nguyệt Các cũng là chuyện tốt.”
…
Ở tại Tử Kim Động rất an toàn, cũng rất yên tĩnh, ngoài núi, thế gian không ngừng phong vân.
Sau khi ổn định được địa bàn mới, ba phái lớn của nước Yến không muố để cho nước Hàn phát triển an toàn, có ý đồ giả vờ xuất binh dọa cho nước Hàn triệt binh khỏi nước Tống.
Quyết định này lại bị Mông Sơn Minh ở Nam Châu từ chối. Mông Sơn Minh không đề nghị xuất binh, mà đề nghị để cho hai nước Hàn Tống tiếp tục quấn đấu, tiếp tục cho hai nước tiêu hao, chờ tới khi bên nào thực sự không chịu được nữa thì giúp cũng không muộn.

Vì thế, cũng là để tránh cho nước Hàn sẽ triệt binh sớm, Mông Sơn Minh còn đề nghị phái người đàm phán với nước Hàn, giả ý trao đổi chuyện chia cắt nước Tống, nhưng phải kéo dài không đưa ra được kết quả cuối cùng, kéo dài thời gian, tiếp tục kéo cho quốc lực của nước Hàn tiêu hao trong cảnh nội nước Tống.
Làm vậy, khổ là bách tính hai nước Hàn Tống, nhưng với loại người có thể đồ thành như Mông Sơn Minh thì ông không quan tâm.
Cửa mở he hé, một bóng người vội vã chen vào căn phòng tràn ngập mùi rượu.
La Chiếu đang ngồi cải trang trước bàn trang điểm. Nghe tiếng động, y mau chóng quay lại nhìn xem, thấy đối phương là gã đàn ông giả dạng đầy tớ thì tiếp tục soi gương cải trang.
Gã đàn ông kia đến gần y, ngạc nhiên nói: "Sao chưa chuẩn bị xong nữa?"
La Chiếu: "Chưa từng trải qua nên tay nghề còn kém."
"Để ta giúp ngươi." Gã đàn ông kia mau chóng giúp y cải trang.
Trong khi đối phương đang thực hiện, La Chiếu lên tiếng hỏi: "Chắc chắn không có vấn đề gì chứ?"
Gã đàn ông kia nói: "Ngươi yên tâm. Hàn với Tống đấu nhau liên miên, chẳng còn lòng dạ chú ý đến nơi này. Đối với họ, ngươi không còn quan trọng nữa, chỉ cần trông chừng thôi; chuồn ra ngoài không khó, ta đã chuẩn bị xong hết rồi. Miễn là không động tới các tu sĩ trong thành, chúng ta rời khỏi đây sẽ an toàn. Bên ngoài có người cưỡi Phi Cầm đưa ngươi đến thẳng nước Tần, đợi đến khi bọn họ phát hiện thì đã muộn."
Một câu 'Đối với họ, ngươi không còn quan trọng nữa' khiến La Chiếu tỏ vẻ tự giễu.
Không còn quan trọng, bởi vì y thà chết chứ không nương nhờ Ngô Công Lĩnh. Đối với Ngô Công Lĩnh và ba phái lớn bên nước Tống, y đều không có tác dụng.
Y biết trước kia, Ngô Công Lĩnh muốn giết mình lắm nhưng ngại thể diện của Lăng Tiêu các. Ban đầu thì đưa y đến nơi giam giữ, mãi sau Phùng Quan Nhi cầu xin mới thả y ra khỏi nhà lao, xem như giam lỏng tại nơi này.

La Chiếu tưởng đâu cuộc đời mình sẽ chìm đắm như vậy, nào ngờ Hiểu Nguyệt các phái người đến liên lạc và thuyết phục y.
Hoàng quyền Mục thị đảo điên, y không thể nào trốn tránh trách nhiệm nên quyết định tạm gác lợi ích rồi nương nhờ nước Tần, một ngày nào đó sẽ diệt sạch đám phản thần nghịch tặc!
Sau khi thay đổi diện mạo, La Chiếu mau chóng thay đồ của đầy tớ.
Gã đàn ông kia giúp y rất nhiều, hỏi lại cho chắc: "Không đưa phu nhân theo thật sao? Thêm người đi cùng cũng được mà."
La Chiếu: "Không cần đâu, ta để hưu thư (1) lại cho nàng!"
(1) Hưu thư: Thư bỏ vợ
"Hưu thư?" Gã đàn ông kia ngạc nhiên.

Chương 1337: Xuất quan

Chương 1337: Xuất quan
"Sau lưng nàng có Lăng Tiêu các, đến nước Tần sẽ không tiện." Chuyện xấu trong nhà không thể nói ra ngoài, La Chiếu đành viện cớ.
Gã đàn ông kia nghe vậy bèn cất lời khen ngợi: "Do dự không quyết, tất chịu loạn này. Không hổ là Đại đô đốc sát phạt quyết đoán, thật sảng khoái. Quả nhiên là người làm việc lớn."
"Đại đô đốc gì chứ..." La Chiếu tự giễu.
Sau khi thu dọn xong xuôi, La Chiếu mở bầu rượu rồi vẩy khắp phòng nhằm tăng thêm mùi hương.
Y đặt lá thư ở chỗ dễ thấy trên bàn, kế đó hai người mở cửa rời đi.
Cả trong lẫn ngoài sớm đã sắp xếp ổn thỏa, thùng nước bẩn giấu trong phòng La Chiếu cứ thế mà đưa ra ngoài một cách dễ dàng...
Giữa trưa, thấy cửa phòng La Chiếu vẫn khép kín, không có dấu hiệu thức dậy, Phùng Quan Nhi quanh quẩn do dự bên ngoài một hồi mới gõ cửa.
Hồi sáng nàng có tới một lần. Ngửi mùi rượu nồng nặc bên trong, nàng tưởng ai kia vẫn đang say sưa không biết gì nên chẳng quấy rầy nữa.
Bây giờ gõ cửa không có tác dụng, Phùng Quan Nhi đẩy ra bước vào như một thói quen.
Nào ngờ đi loanh quanh trong phòng mà chẳng thấy La Chiếu đâu cả, lá thư trên bàn khiến nàng chú ý. Phùng Quan Nhi xé bao thư ra đọc, hai chữ "hưu thử" khiến nàng giật nảy mình. Sau khi đọc nội dung, Phùng Quan Nhi lập tức chạy ra ngoài kêu to: "Người đâu! Người đâu!"
Không lâu sau, đám người ở phủ bắt đầu tìm kiếm cả ngoài lẫn trong, ngay cả đội quân đóng giữ cũng được điều động, tra xét mọi nơi trong thành; đồng thời gửi Kim Sí đưa tin đến các trạm dịch quan trọng xung quanh, phát hiện mục tiêu thì lập tức báo về.

Không ai ngờ rằng La Chiếu đã sớm rời xa, đang ở trên không nhìn xuống lục địa mênh mông...
Tại một góc động Tử Kim, biệt viện Mao Lư, Viên Cương đọc tin tức mới truyền đến rồi im lặng không nói gì.
Tin La Chiếu mất tích huyên náo ầm ĩ, đông đảo người đang tìm y khắp bốn phía. Tai mắt bên kia nghĩ mình khó lòng biết tin này nên mới truyền sang đây trước tiên.
"La Chiếu mất tích rồi à?" Ngưu Hữu Đạo biết được thì hơi bất ngờ, hắn hỏi một đệ tử Ngũ Lương Sơn: "Có biết tại sao hắn mất tích không?"
Đệ tử đó nói: "Không rõ lắm, chúng ta chưa cài người vào phủ La Chiếu mà."
"La Chiếu này không phải tu sĩ.
Có thể tránh được mấy kẻ trông chừng, hơn nữa còn một thân một mình chạy khỏi thành, xem ra sau lưng hắn có người phối hợp tác chiến..."
Ngưu Hữu Đạo thì thầm rồi ngẩng đầu lên hỏi: "Thấy được tin này, Hầu Tử phản ứng thế nào?"
Đệ tử đó lại nói: "Không có phản ứng gì, chỉ dặn để ý kỹ Phùng Quan Nhi, có tin lập tức báo cho hắn biết."
Ngưu Hữu Đạo: "Từ hôm nay trở đi, có tin gì từ Phùng Quan Nhi thì phải cho ta xem trước."
Đệ tử Ngũ Lương Sơn chắp tay đáp: "Dạ!"
...
Nước Vệ, phủ Thái úy. Thái giám truyền chỉ rời khỏi, Nam Nhân Ngọc cầm thánh chỉ mà sững sờ, bần thần một hồi lâu.
Hoàng đế đột nhiên hạ chỉ, nói hắn ta cực khổ có công nên ban phong hiệu "Ngọc Quốc công"; đồng thời bỏ đi vị trí Thái úy, có vẻ như 'thăng rõ ràng mà giáng âm thầm', cho hắn ta làm một Quốc công vô dụng không có thực quyền.
Suy tính gì đó để sau, vấn đề là việc này tới một cách bất ngờ, hắn ta không nắm được bất kỳ dấu hiệu nào trước đó.
"Chuẩn bị xe!" Nam Nhân Ngọc lấy lại tinh thần và hét lên.
Lát sau, xe đã chạy đến phủ Thiên Vi, hắn ta muốn hỏi Huyền Vi xem đã xảy ra chuyện gì.

Ngay từ đầu, Huyền Vi cũng không biết gì. Nam Nhân Ngọc đến nói một thôi một hồi khiến nàng ta giật nảy mình, trước hết phải vào hoàng cung đại nội.
Không ai dám cản nàng ta, nàng ta có quyền không cần thông báo mà đi thẳng vào trong cung.
Tỷ đệ gặp nhau ở Ngự thư phòng. Sau khi đưa thánh chỉ kia đi, Hoàng đế cũng hơi sốt ruột; bây giờ quả nhiên chọc vào hoàng tỷ, nàng ta tỏ vẻ giận dữ khiến y cười xấu hổ.
"Không cần đa lễ, không cần đa lễ." Huyền Thừa Thiên tự mình chạy tới đỡ tỷ tỷ.
"Lễ không thể bỏ!" Huyền Vi một mực cúi chào, sau đó nghiêm mặt nói: "Bệ hạ đã đưa thánh chỉ cho Thái úy Nam Nhân Ngọc phải không?"
Huyền Thừa Thiên xấu hổ sờ mũi: "Tin tức của hoàng tỷ thật nhạy bén."
Huyền Vi tỏ vẻ giận dữ: "Nói cách khác, bãi bỏ chức Thái úy của Nam Nhân Ngọc, đúng không?"
Huyền Thừa Thiên không hé răng, khoanh tay trước bụng xem như ngầm thừa nhận.
Huyền Vi trầm giọng: "Được lắm, tại sao phải làm vậy?"
Huyền Thừa Thiên than thở: "Hoàng tỷ à, hắn nắm giữ binh quyền đã lâu, chẳng phải trẫm sợ hắn được vây quanh đề cao quá sao? Trẫm chỉ muốn xem thử phản ứng của hắn."
Huyền Vi cau mày: "Bệ hạ, người có suy nghĩ này cũng tốt, đây là tầm nhìn xa mà đế vương cần nhất. Nhưng chuyện như thế có thể tùy tiện đem ra thử sao? Hắn ở vị trí Thái úy nhiều năm, đây không còn là chuyện của riêng hắn nữa. Nếu làm bừa thì sẽ động tới tướng lĩnh của hắn, làm không tốt sẽ mắc sai lầm. Hơn nữa người làm vậy, ba phái lớn cũng không đồng ý. Bệ hạ, Nam Nhân Ngọc trung thành tận tâm với triều ta, hoàn toàn đáng tin cậy. Người vô duyên vô cớ bãi bỏ chức Thái úy của hắn sẽ khiến các tướng sĩ nghi kỵ, dao động lòng quân. Xin Bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!"
Huyền Thừa Thiên nhíu mày: "Thánh chỉ cũng hạ rồi, thay đổi xoành xoạch ổn không chứ? Hoàng tỷ, hay là xem phản ứng của hắn trước đã rồi nói, tỷ thấy sao?"

Huyền Vi: "Thừa dịp hiện giờ chưa ai biết gì, người mau thu hồi mệnh lệnh lại đi. Một khi truyền ra, chẳng biết sẽ nảy sinh chuyện gì đâu, ba phái lớn tất sẽ tìm người nói cho ra lẽ. Bệ hạ, đây không phải trò đùa, xin người lập tức thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!"
Dưới sự ép buộc của nàng ta, cuối cùng Huyền Thừa Thiên phải thu hồi mệnh lệnh.
Huyền Vi mang theo ý chỉ rời đi, Huyền Thừa Thiên trưng ra bộ mặt buồn rầu, trở về hậu cung.
Thường Quý phi sớm đã chờ y. Nàng ta đón y vào ngồi xuống, lên tiếng hỏi thử: "Sao Bệ hạ rầu rĩ vậy?"
Huyền Thừa Thiên ấp úng: "Trẫm hạ chỉ, vừa đưa cho Nam Nhân Ngọc thì hoàng tỷ đã tức tốc chạy tới, ép trẫm thu hồi mệnh lệnh đã bạn ra!"
"Á!" Thường Quý phi kinh hãi che miệng, ra vẻ hít khí lạnh: "Phải chăng lời đồn bên ngoài là thật?"
Huyền Thừa Thiên trưng ra bộ mặt bình tĩnh, không nói gì...
Hỏa Phượng Hoàng Nhiếp Vân Thường cầm hai hộp thức ăn đến vùng đất cấm thuộc Thiên Hỏa giáo.
Hai gã đệ tử gác núi ngăn nàng ta lại, kiểm tra theo lệ một hồi mới cho đi.
Điền Nhân An trấn giữ trong đình, cười tủm tỉm đón tiếp nàng ta: "Đưa cơm đến rồi."
"Sư bá!" Nhiếp Vân Thường bước tới chào hỏi, đặt hai hộp thức ăn lên bàn đá, đưa một hộp cho Điền Nhân An: "Đây là của ngài" rồi sờ hộp còn lại: "Phiền sư bá giúp đệ tử đưa cho hắn."
Điền Nhân An thở dài: "Thời gian trôi nhanh thật, mười năm rồi. Mới chớp mắt đã qua mười năm, lẽ ra tiểu tử đó nên xuất quan, chẳng biết đang lề mề cái gì nữa." Dứt lời, Điền Nhân An sụt sịt lắc đầu, cảm thấy không đáng cho Hỏa Phượng Hoàng.
Mười năm nay, Hỏa Phượng Hoàng nắm chắc quy luật ăn cơm của Côn Lâm Thụ khi bế quan. Cứ bảy ngày nàng ta lại tới một lần, lần nào cũng tự mình làm đồ ăn ngon và mang đến hai phần; một phần cho sư bá, phần còn lại nhờ ông ấy đưa cho Côn Lâm Thụ đang bế quan.
Hỏa Phượng Hoàng quay đầu nhìn lối vào động tối như mực, lẩm bẩm: "Chắc là nhanh thôi."

Điền Nhân An vẫy tay: "Về đi về đi, có tin gì sư bá sẽ sai người báo con hay, còn hộp đựng thức ăn thì sư bá bảo người ta rửa sạch rồi đưa cho con."
Hỏa Phượng Hoàng cứ nhìn động Vô Quang, suy nghĩ đến mất hồn.
Điền Nhân An mặc kệ, mở hộp rồi lấy đồ ăn thỏa thích.
Hỏa Phượng Hoàng đang ngây người, đột nhiên trợn to mắt nhìn. Nàng ta tưởng mình nhìn lầm, hóa ra không phải thế. Bóng người chợt lóe lên trong động như ma quỷ, người đó dừng lại bên ngoài khiến Hỏa Phượng Hoàng ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ.
Quần áo của đối phương tả tơi, bẩn thỉu kỳ cục. Chẳng những tóc dài hơn áo choàng mà còn kéo lê dưới đất, chòm râu dài loằng ngoằng dơ bẩn rũ xuống trước ngực.
Nghe tiếng động, Điền Nhân An ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy ai kia thì lập tức vui vẻ, miệng nhai đi nhai lại, mơ hồ suy đoán: "Nha đầu, đợi mười năm cuối cùng cũng đợi được hắn ra ngoài rồi."

Chương 1338: Chí giả thông thiên

Chương 1338: Chí giả thông thiên
Ông ta nuốt đồ ăn vào bụng, quay đầu sang nói với đệ tử: "Nhìn gì nữa? Gõ chuông đi!"
Boong boong boong... Tiếng chuông rõ ràng vang vọng, thông báo với toàn thể Thiên Hỏa giáo rằng người bế quan mười năm kia đã xuất quan rồi.
Nếu không nhờ Điền Nhân An nhắc nhở, Hỏa Phượng Hoàng cũng không nhận ra gương mặt sư huynh ẩn sau mái tóc dài lẫn chòm râu che phủ, nàng ta vui mừng quá đổi mà kêu lên: "Sư huynh!"
Lúc này đây, nàng ta rất muốn chạy tới nhưng bị Điền Nhân An kéo lại nhắc nhở: "Không được vi phạm!"
Không ai được phép tùy tiện tới gần động Vô Quang.
Nam tử áo quần tả tơi, tóc dài quét đất lững thững bước tới, sang tới cạnh đình rồi chắp tay chào Điền Nhân An: "Sư bá!" Sau đó, y mới gật đầu với Hỏa Phượng Hoàng: "Sư muội!"
"Sư huynh!" Hỏa Phượng Hoàng vui mừng muốn khóc.
Nghe tiếng chuông ngân, người của Thiên Hỏa giáo lần lượt chạy tới. Phàm là người nghe được mười tiếng chuông vang trong cấm địa, ai nấy cũng đều biết đã có người bế quan mười năm xuất quan.
Nhân sinh có thể có được mấy lần mười năm? Mười năm cô quạnh chẳng có thứ gì bên cạnh, không phải ai cũng có thể chịu đựng được.
Người bế quan mười năm, ngoại trừ tổ sư khai sơn, cũng chỉ có một người. Chính là vị nhất đại tân tú chịu nhục trong tay Ngưu Hữu Đạo mà thôi.
Hiếu kỳ, kinh ngạc! Nghe được tiếng chuông, đệ tử nào đang rảnh cũng đều nhanh chóng chạy đến, nói là xem náo nhiệt cũng không đủ.

Không chỉ kinh động đến đệ tử Thiên Hỏa giáo, ngay cả cao tầng Thiên Hỏa giáo cũng chạy đến.
Trong những hỏa ảnh bay tán loạn, Vũ Văn Yên rơi xuống đất. Chưởng môn đã đích thân đến.
Ngay cả sư phụ của Côn Lâm Thụ là Bàng Trác cũng đến, vui vẻ không thôi, đang nói chuyện với đệ tử của mình, chợt thấy một đám cao tầng bước đến, nhất là nhìn thấy Vũ Văn Yên, vội thúc giục đệ tử: “Còn không mau bái kiến Chưởng môn và các vị Trưởng lão.”
Ông ta ở Thiên Hỏa giáo cũng được xem là một nhân vật, nhưng cũng không tính là đại nhân vật gì, chỉ được xem là đệ tử chấp sự mà thôi. Sư phụ của ông ta đã từng là Trưởng lão Thiên Hỏa giáo, nhưng lại mất sớm. Bây giờ ông ta còn giữ được thân phận đệ tử chấp sự đã là không dễ dàng. Một số người cũng xem như niệm tình sư phụ ông ta ngày xưa.
Côn Lâm Thụ tiến lên, chắp tay hành lễ: “Đệ tử Côn Lâm Thụ bái kiến Chưởng môn, bái kiến chư vị Trưởng lão.”
Chư vị cao tầng đều gật đầu, dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống để nhìn y. Người có thể hạ quyết tâm bế quan mười năm, tất cả mọi người cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.
Nghe được tiếng xì xào bàn tán chung quanh, Vũ Văn Yên liếc mắt, trầm giọng hỏi: “Người nào đang ồn ào ở đây?”
Ông ta vừa nói xong, tiếng bàn tán to nhỏ của đệ tử Thiên Hỏa giáo lập tức im bặt.
Một Trưởng lão hiểu ý Vũ Văn Yên, quát lớn: “Tập trung ở đây làm gì? Rảnh quá không có chuyện gì làm hay sao? Người không liên quan, toàn bộ lui hết đi.”
Kết quả, một đám người đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Người không liên quan, tất cả đều rời đi.
Không khí xung quanh khôi phục lại sự yên tĩnh. Vũ Văn Yên giơ lòng bàn tay hướng về phía Côn Lâm Thụ, lập tức nhìn thấy Côn Lâm Thụ quần áo rách rưới, râu tóc dài chưa cắt bay phất phơ trong gió.
Côn Lâm Thụ đứng im như cây đặt mình trong gió, nhìn chung quanh, ánh mắt hơi nghi hoặc, không biết Chưởng môn muốn làm gì. Y muốn phản kháng nhưng chung quy vẫn không dám vọng động.

“Đi!” Vũ Văn Yên quát một tiếng, lòng bàn tay hóa thành đơn chưởng vỗ đến Côn Lâm Thụ phía đối diện.
Một khắc này, gió nhẹ quất vào mặt. Râu trên cằm Côn Lâm Thụ đứt tận gốc. Mái tóc dài cũng bị đoạn đi dưới lưỡi đao gió. Từng sợi từng sợi theo gió mà bay về phía sau.
Trong nháy mắt, Côn Lâm Thụ đã thay đổi hình dáng. Mái tóc chỉ còn dài qua vai. Y đưa tay lên sờ cằm, râu đã không còn nữa.
“Trông giống người rồi đấy.” Vũ Văn Yên thu tay lại, nói một câu.
Tất cả Trưởng lão đều mỉm cười. Ý vị trong từng nụ cười đều không giống nhau.
Chính vì đã được cạo râu, cắt tóc sạch sẽ, mọi người lại càng nhìn thấy rõ hơn vết bỏng còn lưu lại trên mặt Côn Lâm Thụ.
Năm đó, khi y giao thủ với Ngưu Hữu Đạo, đã bị công pháp Hỏa tính của mình phản phệ.
Mặc dù Thiên Hỏa giáo am hiểu trị liệu vết bỏng, cũng đã chữa khỏi vết bỏng cho y. Nhưng vết thương năm đó quá nặng, thiếu chút nữa đã mất mạng. Đến nay, màu da chỗ vết bỏng vẫn có sự khác biệt với màu da bình thường, hơi có hương vị mặt âm dương.
Bàng Trác nói với đệ tử của mình: “Làm phiền Chưởng môn như vậy, còn không cảm ơn?”
Lúc này, Côn Lâm Thụ mới chắp tay: “Đệ tử thất lễ, tạ Chưởng môn.”
Vũ Văn Yên khoát tay nói: “Mười năm chẳng khác nào một cái búng tay. Ngươi có thể sống đến lúc này, cũng xem như không dễ. Nhưng thân là đệ tử Thiên Hỏa giáo, có một số quy củ chắc ngươi hiểu. Mỗi người đều phải gánh chịu trách nhiệm cho việc mình làm.”
Lời này khiến Bàng Trác và Hỏa Phượng Hoàng nhìn nhau. Sư đồ bọn họ đều nghe ra ý vị không tầm thường trong lời nói đó.
Hai người lại nhìn về phía Côn Lâm Thụ, phát hiện biểu hiện của Côn Lâm Thụ vẫn bình thường.
Vũ Văn Yên tiếp tục nói: “Tông môn có nhiều thứ, ngươi còn chưa có tư cách để đọc, nhưng ngươi vận dụng quyền hạn bế quan mười năm mà mượn đọc bí pháp tối cao của bổn phái là Thiên Hỏa Vô Cực Thuật. Năm đó, tổ sư gia lập ra quy củ này chính là đặc cách cho người có chí lớn, nhưng cũng là sự trừng phạt đối với người luồn cúi, làm bậy. Bí

pháp bổn môn không được tùy tiện tiết lộ ra ngoài, chắc ngươi hiểu rõ quy củ này chứ?”
Ông ta vừa nói xong, Bàng Trác và Hỏa Phượng Hoàng đều sợ hãi vô cùng.
Hai người tất nhiên biết quy củ này. Thiên Hỏa Vô Cực Thuật chính là bí thuật tối cao của Thiên Hỏa giáo. Chỉ có Trưởng lão trong tông môn mới có thể tu luyện. Người có thể lên chức Trưởng lão trong tông môn, đầu tiên nội tình tu hành phải đầy đủ, tiếp theo là thời gian đã chứng minh được một số thứ. Xét theo một trình độ nào đó, có thể loại trừ khả năng người này là gian tế.
Nhưng tổ sư gia vẫn lưu lại cho các đệ tử một con đường, một con đường tuyển chọn nhân tài mà không cần bám vào khuôn mẫu. Dù sao, không phải ai cũng có thể ngồi lên vị trí Trưởng lão, sợ hậu nhân bóp chết nhân tài. Như Chưởng môn đã nói, tổ sư gia đã đặc cách cho người có chí lớn. Phàm là đệ tử bổn môn có thể bế quan tu luyện tại cấm địa mười năm trở lên, là người có nghị lực lớn, chí giả thông thiên, sẽ có cơ hội tu luyện Thiên Hỏa Vô Cực Thuật.
Nhưng Thiên Hỏa giáo sau đời thứ ba cho đến nay, không ai có thể tu luyện bí thuật tối cao này, bao gồm Chưởng môn và các vị Trưởng lão.
Tu luyện bí thuật, thiên phú là một trong những nguyên nhân quan trọng. Người có thuộc tính Hỏa bẩm sinh rất dễ tu luyện thành công.
Nhưng không ai trên mặt lại viết chữ “ta có thiên phú thuộc tính Hỏa” cả. Muốn tìm người này trong số chúng sinh thật sự không dễ dàng. Cho dù có thiên phú, cũng chưa chắc có thể tu luyện thành công. Thiên phú không chỉ là nhục thân, mà còn năng lực phân tích đối với tu luyện. Gọi một tên ngốc đến, cho dù có thuộc tính toàn diện cũng chẳng làm được gì.
Sai một ly đi nghìn dặm.
Ví dụ như Vân Cơ biết thuật độn thổ, nhưng con trai Vân Cơ là Vân Hoan lại kém xa.
Tuy Côn Lâm Thụ có thiên phú tu luyện rất cao, nhưng lại không có thuộc tính Hỏa trời sinh. Đương nhiên, cũng bởi vì Côn Lâm Thụ có thiên phú tu luyện rất cao, y mới có thể trở thành người nổi bật trong thế hệ này.

Bàng Trác nhìn Chấp sự Điền Nhân An, gương mặt hiện lên sự tức giận. Tuy ông ta cũng là Chấp sự một phương, nhưng trong tông môn không có bối cảnh, quyền sử dụng tài nguyên có hạn, không thể chiếu cố quá nhiều đệ tử. Bởi vậy, vật có thể thu được cũng có hạn. Vất vả lắm mới tập trung tài nguyên dạy ra được một đệ tử không tệ, bây giờ lại gãy ở đây, bảo ông ta làm sao mà không tức giận.

Ông ta tin rằng Điền Nhân An nhất định biết việc này. Bởi vì nơi này do Điền Nhân An quản lý. Đối phương có kết giao với ông ta, nhưng lại không nói cho ông ta biết, rõ ràng là muốn giấu diếm ông ta. Lúc này, ông ta mới từ miệng Chưởng môn biết được chuyện này.

Chương 1339: Hăng quá hoá dở (1)

Chương 1339: Hăng quá hoá dở (1)
Điền Nhân An nhìn thấy ánh mắt của ông ta, biểu hiện hơi bất đắc dĩ.
Hỏa Phượng Hoa ôm tay trước ngực, tim muốn nhảy lên đến tận cổ, bất lực nhìn sư huynh của mình, rất muốn hỏi tại sao phải làm như vậy? Y có từng suy nghĩ qua cảm nhận của nàng hay không?
Côn Lâm Thụ vẫn bình tĩnh, khẽ gật đầu: “Vâng, đệ tử biết rõ quy củ mà tổ sư gia lập ra. Tổ sư gia nói, người nào muốn mang vương miệng, tất phải chịu được sức nặng của nó.”
Cũng chính vì cái gọi là cái giá phải trả. Mặc dù cho đệ tử một con đường, nhưng đó không phải là sơ hở để mọi người làm loạn. Người nào cũng làm như vậy, chẳng khác nào thiên hạ sẽ đại loạn sao? Tất nhiên phải đặt điều kiện tiên quyết ngăn người có mưu đồ làm loạn.
Đường là do ngươi chọn, đã bước lên rồi là không còn đường lui, cho dù có lui cũng chỉ là con đường chết.
Bí pháp tối cao của tông môn không được tùy tiện tiết lộ ra ngoài.
Những gì mà y nhớ trong đầu chính là cơ mật. Nếu chẳng may ngươi và tông môn không hòa hợp với nhau, hoặc chịu chút thiệt thòi nào đó, có trời mới biết ngươi sẽ làm ra chuyện gì. Đệ tử không có thân phận chịu thiệt thòi cũng là chuyện quá bình thường. Nhưng người mà hay chịu thiệt thòi, cái nhìn đối với sự vật, sự việc cũng sẽ có xu hướng chuyển sang mặt âm u. Cho nên người tạo ra quy tắc tất nhiên muốn bóp chết hậu hoạn.
Đây cũng là lý do tại sao chỉ có cấp bậc Trưởng lão mới có thể tu luyện bí pháp này.
Đây cũng là quy tắc thông dụng tại rất nhiều môn phái.
Vũ Văn Yên nói: “Biết thì tốt. Tu luyện bí thuật như vậy, nhất định phải có tu vi làm cơ sở nhất định. Không đến Kim Đan cảnh thì sẽ rất khó.

Chỉ dựa vào nội tình của ngươi khi đó, cộng thêm thiên phú tu hành của ngươi, thời gian mười năm đột phá Kim Đan cảnh chắc hẳn không thành vấn đề. Năm năm trước, ngươi đã đọc bí pháp này, hẳn năm năm trước ngươi đã đột phá đến Kim Đan cảnh?”
Côn Lâm Thụ nói: “Hẳn là sáu năm trước, sau ba năm bế quan, đệ tử đã đột phá Kim Đan cảnh.”
Ba năm? Không ít người nhìn nhau, đều thầm nhủ, không hổ danh là nhất đại tân tú tông môn.
Vũ Văn Yên gật đầu, ánh mắt hiện lên sự tán thưởng.
Thân là sư phụ, Bàng Trác vừa mừng vừa lo.
Vũ Văn Yên tiếp tục hỏi: “Đã biết quy củ tông môn, lúc này xuất quan, chắc ngươi đã luyện thành bí thuật tối cao của bổn môn?”
Côn Lâm Thụ không kiêu ngạo, cũng không tự ti đáp: “Thiên Hỏa Vô Cực Thuật chính là bí pháp tối cao của bổn môn, bác đại tinh thâm. Đệ tử không dám nói mình đã luyện thành toàn diện, chỉ có thể nói là thông thạo một chút. Đệ tử đã tìm thấy được con đường trong Thiên Hỏa Vô Cực Thuật, nhưng trong động điều kiện có hạn, khó mà tiến một bước tinh tu, cho nên đệ tử đã xuất quan.”
Thông thạo một chút? Nói cách khác chẳng phải là đã luyện thành?
Các vị Trưởng lão đều khiếp sợ không thôi. Người nào cũng nhìn nhau.
Vũ Văn Yên vuốt râu không nói, ánh mắt liên tục lấp lóe.
Bàng Trác kinh ngạc, gương mặt tràn ngập sự hoài nghi.
Hỏa Phượng Hoàng tranh thủ thời gian lau nước mắt, khó tin nhìn sư huynh của mình. Thiên Hỏa giáo sau đời thứ ba thì không còn ai luyện thành bí thuật tối cao. Thế mà sư huynh lại có thể luyện thành, điều này sao có thể?
Nhưng nàng biết cách làm người của Côn Lâm Thụ. Nếu sư huynh đã nói như vậy, tất không phải nói dối.
Trưởng lão Tiền Phục Thành lên tiếng: “Côn Lâm Thụ, đây không phải trò đùa, cũng không phải là nơi mà ngươi có thể cuồng ngôn. Đã nói ra là phải chịu trách nhiệm. Cũng không phải ngươi nói cái gì thì chính là cái đó, cần phải có sự kiểm nghiệm của tông môn.”
Côn Lâm Thụ hơi hạ thấp người: “Đệ tử đã xuất quan, tất nhiên cam nguyện tiếp nhận kiểm nghiệm. Nếu có lời nào dám nói đùa, cao thủ

tông môn nhiều như mây, đệ tử khó thoát khỏi sự trừng phạt.”
Mọi người lại nhìn nhau.
Biểu hiện Vũ Văn Yên ngưng trọng: “Được rồi, Thiên Hỏa giáo sau đời thứ ba không ai nhìn thấy được bí pháp. Ngươi cứ thi triển đi, để chúng ta mở mang tầm mắt.”
“Đệ tử cẩn tuân pháp chỉ của Chưởng môn.” Côn Lâm Thụ chắp tay, khom người cung kính nói.
Vũ Văn Yên đưa tay, ra hiệu miễn lễ.
Trước mắt bao người, Côn Lâm Thụ đứng thẳng người, tóc dài không gió mà bay.
Mọi người mở pháp nhãn, lập tức nhìn thấy pháp lực bắt đầu tràn ra từ cơ thể Côn Lâm Thụ.
Côn Lâm Thụ bình tĩnh, hai tay hất lên, thả lỏng phía sau. Oành. Một ngọn lửa từ trong cơ thể y bắn ra ngoài.
Lửa ngùn ngụt, nhiều đến mức pháp nhãn của mọi người cũng không nhìn thấy rõ bóng người trong ngọn lửa.
Thoáng một cái, ba mươi sáu đạo hoả ảnh sắp xếp như ma trận, lại giống nhau như đúc.
Ba mươi sáu ngọn lửa giống nhau như đúc đốt lên, mọi người dùng pháp nhãn cũng không nhìn ra được chân thân của Côn Lâm Thụ đang giấu trong ngọn lửa nào.
Ai nấy đều kinh diễm.
“Hoả mị độn ảnh…” Một vị trưởng lão nào đó hít sâu một hơi, si ngốc thốt lên.
Có lẽ Bàng Trác và sư đồ Hoả Phượng Hoàng không biết lão ta nói gì, nhưng người nào từng nghiên cứu qua bí thật Thiên Hoả Giáo chí cao đều nhìn ra được đây chính là hoả mị độn ảnh trong “Thiên hoả vô cực thuật”
Chiêu này thật thật giả giả, giả giả thật thật, khiến khai khi đối địch, dưới hoả ảnh lượn lờ, quân địch sẽ khó mà phân biệt được chân thân.
Tựa hồ như muốn nghiệm chứng xem có phải là hoả mị độn ảnh thật không, Vũ Văn Yên chợt vung tay áo hất lên, bổ ra một đạo kình lực cứng rắn chém về ngọn lửa gần nhất.

Ầm! Ngọn lửa bị tập kích kịch liệt lắc lư, chân thân của Côn Lâm Thụ không có ở đó.
Vũ Văn Yên vừa ra tay, ba mươi sáu đạo hoả ảnh đồng loạt né tránh, xen kẽ lẫn nhau như quỷ mị.
Mọi người đều chăm chú quan sát hy vọng có thể nhìn ra được Côn Lâm Thụ ở đâu, nhưng nhìn hoa cả mắt vẫn không ra được manh mối gì.
Trong tiếng lửa cháy hừng hực, ma mươi sáu đạo hoả ảnh đang xuyên qua đám người bỗng nhiên dừng lại, lùi lại như thuỷ triều, quy về một mối, cuối cùng hợp lại với đạo hoả ảnh ở gần cửa động nhất, chân thân của Côn Lâm Thụ như ẩn như hiện trong đó.
Côn Lâm Thụ trong lửa vung tay lên, ngọn lửa bao quanh người sụp đổ như bùn nhão, Côn Lâm Thụ đứng trong đó như bóc vỏ mà ra, một tay buông thõng đằng sau, bất động như núi, hoả diễm rơi xuống dưới chân bắn lên hoa lửa, bản thân y như tiên nhân đứng trong hoa sen.
Dưới đất như có lỗ thủng, hoả diễm rơi xuống chỉ trong chớp mắt đã vô tung vô ảnh.
Mọi người lập tức nhận ra một khoảng đất lớn đang nóng lên.
Côn Lâm Thụ đang đứng yên đột nhiên bước ra một bước, mặt đất chấn lên một lớp vô hình, từng tia từng sợi sương đỏ bốc lên.
Y lại bước ra một bước, chấn động bốc lên càng nhanh.
Một bước lại một bước, từng tia từng sợi sương đỏ dày hơn chợt hoá thành lửa nóng quét sạch, một mảng mây lửa lớn bao trùm khoảng không bên trên mọi người, ai nấy đều ngước đầu nhìn lên.
Tứ ngược hoả vân trên không trung đột nhiên hoá thành các loại phi cầm tẩu thú theo từng bước chân của Côn Lâm Thụ, quanh quẩn bay múa hoặc rượt đuổi trên trời, cực kỳ tráng lệ.
“Hoa ly vô tương…” Vũ Văn Yên híp mắt thì thầm.
Côn Lâm Thụ đang bước tới gần đám người bỗng vung tay lên, đám phi cầm tẩu thú trên trời đột nhiên ngưng tụ hoà thành từng nhánh kiếm lửa, sưu sưu sưu bắn xuống đất.
Đám người giật mình, đang muốn thi pháp chống cự, lại phát hiện kiếm lửa rơi tới giữa không trung đột nhiên chếch đi nhao nhao lao tới phía Côn Lâm Thụ.
Vô số kiếm lửa rơi xuống, cắm sâu vào mặt đất. Đất đá bay lên tứ tung.

Côn Lâm Thụ chậm rãi bước tới trong rừng trăm ngàn kiếm lửa.
Ánh lửa phủ lên, Côn Lâm Thụ bước tới đây, kiếm lửa hoá thành lửa nóng như hoả xà nhào vào cơ thể y, không còn dấu tích.
Khi con hoả xà cuối cùng biến mất, Côn Lâm Thụ đã đứng trước mặt Vũ Văn Yên, chắp tay cúi đầu thưa: “Đệ tử bêu xấu!”
Hoả Phượng Hoàng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nhìn sư huynh của mình, hai mắt sáng rực, ánh mắt hơi lấp lánh nước, hẳn là vui đến phát khóc.
Sự chấn kinh trong mắt Bàng Trác thật lâu mới phai đi. Từ thần sắc và phản ứng của các vị trưởng lão, Bàng Trác có thể thấy được, không tệ, đồ đệ của mình hẳn là đã luyện thành “Thiên hoả vô cực thuật” mà từ đời thứ ba của Thiên Hoả Giáo không ai luyện được.

Chương 1340: Hăng quá hoá dở (2)

Chương 1340: Hăng quá hoá dở (2)
Xem như ông ta được tận mắt chứng kiến cái gì gọi là trò giỏi hơn thầy!
“Giỏi!” Vũ Văn Yên vuốt râu mỉm cười: “Không hổ là tuấn kiệt một đời của Thiên Hoả Giáo ta. Thiên Hoả Giáo ta có người kế tục rồi, có thể an ủi anh linh tổ sư gia trên trời!”
Một đám trưởng lão đứng ngoài quan sát, chưa nói tới có vui mừng hay không, mỗi người một vẻ mặt khác nhau.
Bàng Trác đứng một bên chú ý thấy, đáy lòng hơi chìm xuống.
Côn Lâm Thụ cung kính nói: “Đệ tử xấu hổ, mới tìm thấy đường đã bêu xấu, không dám nhận lời Chưởng môn quá khen!”
Vũ Văn Yên nói: “Không cần khiêm tốn. Được rồi, có chuyện gì nói sau đi, bẩn hết cả người rồi, đi tắm rửa sạch sẽ trước đã!”
“Cẩn tuân pháp chỉ của Chưởng môn!” Côn Lâm Thụ cúi thấp người đáp.
Vũ Văn Yên không nói gì nữa, quay người phất tay ra hiệu một chút, dẫn một đám cao tầng Thiên Hoả Giáo bay vút đi.
Nơi này chỉ còn lại thanh tịnh, mặt đất hỗn loạn, nhưng không ai trách Côn Lâm Thụ.
Bàng Trác quay sang nói với Hoả Phượng Hoàng: “Dẫn sư huynh của ngươi đi tắm đi!”
“Vâng!” Hoả Phượng Hoàng mừng rỡ thưa vâng, quay người mời Côn Lâm Thụ rời đi.
Chờ hai sư huynh muội đi xa rồi, Bàng Trác quay phắt lại, bước nhanh tới trước mặt Điền Nhân An, trầm giọng nói: “Ngươi ta cùng một sư phụ, y mượn “Thiên hoả vô cực thuật”, chuyện lớn như vậy sao ngươi lại không nói với ta?”

Điền Nhân An buông tay rất bất đắc dĩ hỏi: “Nói cho huynh? Nếu nói cho huynh, khẳng định huynh sẽ ngăn cản.”
“Đương nhiên ta sẽ ngăn cản!”
Điền Nhân An dương dương tự đắc nói: “Cho nên đó, huynh xem xem, may mà ta không nói với huynh. Nếu để cho huynh biết, y há có thể có được thành tựu hôm nay?”
Bàng Trác run rẩy hỏi: “Ngươi không sợ hại chết y sao?”
Điền Nhân An vẫn thờ ơ đáp: “Thực ra ta cũng muốn nói với huynh, nhưng ta nói thế nào? Y dùng quyền bế quan mười năm, đệ tử mượn đọc “Thiên hoả vô cực thuật”, chuyện lớn như thế nhất định phải báo với Chưởng môn, ta và huynh có thể ngăn cản giữa đường sao? Huynh không thử nghĩ xem, chuyện lớn như vậy vì sao trong môn không có mảy may phong thanh? Trong số các đệ tử có người nghiên tu bí pháp cao nhất bản môn là tuyệt mật, không thể để cho người khác biết. Một khi để lộ phong thanh, ai dám cam đoan không có ai vào cái động không ánh sáng này với ý đồ xấu? Không phải ta không muốn nói cho huynh, mà là không thể nói cho huynh…”
Trong đại điện nghị sự của Thiên Hoả Giáo.
Ai vào chỗ nấy, Vũ Văn Yên nói với mấy người bên dưới: “Từ sau đời thứ ba môn chúng ta không có ai tu luyện thành “Thiên hoả vô cực thuật”, giờ có người luyện thành, xem ra là tổ sư gia hiển linh, là chuyện may mắn của Thiên Hoả Giáo ta.”
Chư vị trưởng lão ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, không ai lên tiếng.
Vũ Văn Yên lại nói: “Đây không phải chuyện nhỏ, chư vị không muốn nói gì sao?”
Có người hỏi: “Chưởng môn có tính toán gì không?”
“Côn Lâm Thụ đã luyện thành “Thiên hoả vô cực thuật”, về tình về lý đều phải sắp xếp lại cho y, không thể cứ đối đãi như đệ tử. Nhưng sắp xếp cụ thể thế nào vẫn cần chư vị cùng bàn bạc thêm, xem ở đâu thì phù hợp.”
“Chưởng môn, nếu thực sự nói về lý, có phải nên nói về quy củ trước?”
“Đúng vậy, Chưởng môn, Côn Lâm Thụ bế quan mười năm, ăn dùng đều do tông môn cung cấp, tài nguyên tu luyện cũng do tông môn cung cấp không giới hạn, cho dù y luyện thành “Thiên hoả vô cực thuật” cũng

là do tông môn cung cấp. Mười năm này, y không làm gì cả, chỉ thoải mái hưởng dụng tài nguyên của tông môn, còn có đệ tử khác phải hộ pháp cho y mười năm, vừa xuất quan một cái liền có sắp xếp đặc biệt, sợ là đệ tử khác không phục.
“Không sai, theo quy củ, đệ tử chiếm dụng tài nguyên của tông môn bế quan lâu dài trong cấm địa khi xuất quan đều phải làm một số việc đóng góp cho tông môn mới Được. Cũng coi như kiểm nghiệm hiệu quả bế quan.”
“Là cái lý này. Nếu có một lần, về sau các đệ tử khác nhao nhao bắt chước, lười biếng, nhao nhao trốn trong động tối bế quan tu luyện, còn ai muốn vừa khổ vừa mệt bất chấp nguy hiểm làm việc cho tông môn? Y đã luyện thành “Thiên hoả vô cực thuật” không phải lý do để phá hư quy củ!”
Nghe đám người bàn luận ầm ỹ, Vũ Văn Yên dần dần nhíu mày…
Mười năm chưa từng tắm rửa, nếu tắm theo cách bình thường sợ là không đủ sạch, Côn Lâm Thụ bèn tới đầm nước dưới thác trong núi.
Sau khi Côn Lâm Thụ rửa mặt chải đầu chỉnh tề từ trong khe núi đi ra, Hoả Phượng Hoàng đã chờ y trong góc rẽ, nhìn sư huynh khôi phục lại anh khí, cười nói: “Sư huynh, sư phụ đang chờ huynh.”
Hai người tương kính như tân, nhìn nhau cười một tiếng rồi cùng đi.
Trong lòng Hoả Phượng Hoàng ngọt như mật, khổ tận tam lai..
Trong một gian đình viện, Bàng Trác đang đợi họ, thấy người tới cũng không nói nhiều, dẫn thẳng đến tĩnh thất mình vẫn tu luyện để tránh tai mắt.
Đóng hết bảy cửa đá, Bàng Trác đứng đối diện tường đá, thật lâu không nói gì.
Hai sư huynh muội chờ một lúc không thấy sư phụ có phản ứng gì, Côn Lâm Thụ bèn hỏi thử: “Sư phụ, ngài có gì phân phó vậy?”
Bàng Trác vẫn quay lưng lại y, hỏi: “Bế quan mười năm, là ngươi tự tiện làm chủ, tu luyện “Thiên hoả vô cực thuật” cũng là ngươi tự mình quyết định, trong mắt ngươi còn có sư phụ là ta đây sao?”
Côn Lâm Thụ vội nói: “Là đệ tử lỗ mãng. Đệ tử cam nguyện nhận sự trách phạt của sư tôn, không dám nửa câu oán hận!”

Hoả Phượng Hoàng vội nói giúp: “Sư phụ, dù sư huynh tự mình quyết định, nhưng dù sao cũng đã luyện thành bí pháp cao nhất ucar bản môn, mong sư phụ cho sư huynh một cơ hội lấy công chuộc tội!”
“Lấy công chuộc tội?” Bàng Trác chậm rãi quay người lại, thở dài: “Y đã tự rước phiền toái lớn cho mình rồi, còn không biết có qua được cửa ải của những người trên kia không, lấy gì mà lấy công chuộc tội? Cây cao chịu gió lớn, Chưởng môn và nhiều vị trưởng lão như vậy đều không luyện được bí pháp, y lại luyện thành, bảo những người bên trên….làm sao chịu nổi?”
Hoả Phượng Hoàng kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ những người bên trên kia không hy vọng bí pháp của bản môn tái hiện hào quang sao?”
Bàng Trác đáp: “Đương nhiên là hy vọng, nhưng phải xem là ai tái hiện hào quang. Nếu là đệ tử của bọn họ thì là chuyện mừng lớn, mà sư huynh của con… Ôi, nếu sư gia của các con vẫn còn tại thế thì tốt, có sư gia nói giúp, mọi chuyện đều dễ xử lý. Vấn đề hiện tại là bên trên không có một ai nói giúp cho sư huynh con.”
Hoả Phượng Hoàng không hiểu: “Rõ ràng là một chuyện tốt, sao sư phụ nói có vẻ khó khăn vậy?”
“Đương nhiên là một chuyện tốt, tốt quá ấy! Có biết cái gì gọi là hăng quá hoá dở không? Bao nhiêu thế hệ đều không luyện thành bí thật cao nhất, sư huynh của con lại luyện thành, điều này có ý vị gì? Có nghĩa là rất có thể sư huynh con là Chưởng môn Thiên Hoả Giáo đời tiếp theo!”
“Con có biết điều này liên luỵ đến lợi ích của bao nhiêu người từ trên xuống dưới cả tông môn không? Đương nhiên, chức Chưởng môn kia không nhất định phải xem tu vi, mà coi trọng việc có thể cân bằng khống chế tất cả mọi người trong phái, có thể cân bằng quan hệ với các bên hơn. Sư huynh của con, thiên tư tu luyện không tệ, nhưng mặt này lại khiếm khuyết, nếu không cũng sẽ không liều lĩnh đến hôm nay. Nhưng dù thế nào, một cái ghế trưởng lão cũng khó mà chạy thoát được. Sư huynh của con mạo muội xuất hiện, muốn chen vào vị trí của những hệ phái khác, những người kia sẽ dễ dàng chắp tay nhường cho sao?”
Hai sư huynh muội đại khái hiểu ý ông ta, Côn Lâm Thụ trầm mặc nói: “Con không tranh những thứ ấy với bọn họ!”

“Hoang đường! Ngươi cho rằng ngươi nói không muốn tranh bọn họ sẽ tin ngươi sẽ không đi tranh giành thật sao? Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng!”

Hoả Phượng Hoàng hơi lo lắng: “Sư phụ, bọn họ sẽ làm gì sư huynh?”

Bàng Trác thở dài: “Không biết, minh đao minh thương thì không đến mức, nếu thực sự là công khai thì không sợ, sợ là ám tiễn thôi. Thời gian trước, Phiêu Miễu Các đột nhiên triệu tập Chưởng môn các phái nghị sự, đá ba phái lớn của nước Triệu ra, đổi thành Hiểu Nguyệt Các thượng vị, còn phân phó các phái một việc.”

Chương 1341: Ngưu Hữu Đạo đang ở đâu

Chương 1341: Ngưu Hữu Đạo đang ở đâu
Côn Lâm Thụ ngạc nhiên hỏi lại: “Ba phái lớn bị đá khỏi Phiêu Miễu Các?”
Hoả Phượng Hoàng bổ sung thêm một câu: “Sư huynh, nước Triệu diệt quốc!”
“A!” Côn Lâm Thụ rất kinh ngạc. Y tách khỏi thế tục hỗn loạn, bế quan mười năm, không nghe không biết chuyện ngoài động tối, nhưng cả nước Triệu to như vậy, nói diệt vong liền diệt vong, y vẫn khó tin. “Đang yên đang lành, làm sao lại diệt vong?”
“Hiểu Nguyệt Các làm loạn.” Bàng Trác cướp lời, đồng thời lừ mắt với Hoả Phượng Hoàng.
Hoả Phượng Hoàng đang nói bị cướp lời nhìn lại sư phụ, nhận được ánh mắt của sư phụ, trong lòng hơi hồi hộp, chợt hiểu ý người.
Nước Triệu diệt vong, có một người không thể tránh né, Ngưu Hữu Đạo! Mà vì sao sư huynh lại bế quan? Cũng là vì Ngưu Hữu Đạo. Sư huynh bế quan khổ tu có lẽ vì muốn rửa sạch nhục nhã.
Sư huynh đã luyện thành “Thiên hoả vô cực thuật”, không tệ, nhưng Ngưu Hữu Đạo cũng không còn là Ngưu Hữu Đạo năm xưa nữa. Không nói quyền thế hắn nắm trong tay, bây giờ người ta đã trở thành trưởng lão Tử Kim Động ở nước Yến, tốc độ leo phải nói là kinh người. Giờ chạy đi tìm người ta tính sổ thế nào cũng dẫn tới chuyện lớn. Ngươi coi Tử Kim Động nhà người ta là nặn bằng bùn sao mà cho phép ngươi phá cửa đạp nhà?
Hiện giờ nhắc với sư huynh về Ngưu Hữu Đạo hoàn toàn không thích hợp, chuyện năm đó cứ để quên đi mới tốt.

Côn Lâm Thụ kinh ngạc hỏi: “Hiểu Nguyệt Các chỉ là một tổ chức sát thủ không dám ra ngoài ánh sáng, mà có thể tiêu diệt cả nước Triệu sao?”
Bàng Trác đáp: “Hiểu Nguyệt Các là dư nghiệt của nước Tần từ ba trăm năm trước, mưu đồ đã lâu, cổ động phản loạn trong nước Triệu, cuối cùng liên thủ với nước Yến chia cắt nước Triệu. Địa bàn thuộc về Hiểu Nguyệt Các đã trở thành nước Tần! Chuyện này cứ biết thế thôi, không liên quan tới chúng ta, suy nghĩ nhiều cũng vô ích, vẫn nên lo lắng cân nhắc tình cảnh của con đi!”
Ông ta tạm thời gạt chuyện liên quan đến Ngưu Hữu Đạo sang một bên, Hoả Phượng Hoàng hiểu rõ, không nói gì.
Côn Lâm Thụ lặng lẽ gật đầu, không ngờ mình bế quan mấy năm đã xảy ra biến cố lớn như vậy. Nước Triệu cứ như vậy mà không còn, thực sự là khiến cho người ta thổn thức cảm khái.
Thầm thở dài, y lại hỏi: “Sư phụ nói Phiêu Miễu Các dặn các phái một việc, không biết chuyện ra sao?”
Bàng Trác đáp: “Phiêu Miễu Các muốn các phái lớn phái ba đệ tử tinh nhuệ tới Thánh Cảnh!”
“Tới Thánh Cảnh?” Côn Lâm Thụ giật nảy mình.
Thánh Cảnh là nơi nào chứ? Nơi được gọi là Thánh Cảnh đương nhiên không tầm thường, không chỉ là một trong các bí cảnh mà Thương Tụng triều Vũ lưu lại, mà còn là chỗ ở của chín vị đại chí tôn hiện nay. Càng quan trọng hơn, bên trong có một cấm vật, giúp tu sĩ có thể đột phá đến Nguyên Anh kỳ.
Bình thường chỗ ấy không cho người ngoài vào, mà chín vị chí tôn chọn ở lại Thánh Cảnh, có thể nói là tự mình trấn thủ cấm vật cũng không quá.
Thánh cảnh đã bị chín thánh cầm giữ, sao lại để người ngoài đi vào?
Côn Lâm Thụ không nhịn được mà hỏi: “Vì sao lại để cho các phái cho đệ tử tinh nhuệ đến?”
Bàng Trác lắc đầu: “Nghe nói Phiêu Miễu Các cũng không nói rõ ràng, cho nên không biết cụ thể phải làm gì. Phiêu Miễu Các chỉ nói cho các phái cơ hội rèn luyện. Thơi gian hẹn ở nửa năm sau, trước mắt tông môn đang nghĩ về nhân tuyển.”

“Rèn luyện?” Côn Lâm Thụ nhíu mày: “Ý sư phụ là việc này có quan hệ với đệ tử sao?”
“Việc này tông môn cũng đang lo l;ắng, nơi này chỉ có ba sư đồ chúng ta, không có người ngoài, có mấy lời ta có thể nói thẳng. Phiêu Miễu Các đối đãi với tu sĩ thiên hạ thế nào, tu sĩ thiên hạ đều hiểu rõ. Họ vẫn luôn muốn chèn ép tu sĩ thiên hạ suy yếu để mình có thể khống chế tất cả. Rèn luyện? Người bị phái đi rèn luyện liệu có thể có kết cục gì tốt sao? Cho dù ai cũng muốn chửi bậy trong bụng.”
Ông ta thở dài: “Lâm Thụ, con xuất quan thực không phải lúc, kéo dài thêm nửa năm một năm phải tốt không.”
Nói tới nước này, kết hợp với câu vừa rồi của sư phụ, Côn Lâm Thụ hiểu, chính vì có thể không có kết cục gì tốt nên rất có thể tông môn sẽ đẩy mình tới Thánh Cảnh.
Hoả Phượng Hoàng hơi cuống lên: “Sư phụ, nếu quả thật như vậy, chẳng phải sư huynh sẽ gặp nguy hiểm sao?”
Bàng Trác khoát tay: “Bây giờ nói gì cũng đã chậm, chúng ta không chi phối được, chỉ có thể xem cuối cùng tông môn sẽ ra quyết định thế nào. Còn chưa ra quyết định, ta có tìm lên trên cũng không cách nào mở miệng. Trước mắt không nên gấp, ta cũng chỉ nghi ngờ thôi, có lẽ là ta đã nghĩ nhiều rồi… Vân Thường, ngươi đi ra ngoài trước, ta có mấy lời muốn nói riêng với sư huynh của con.”
Hoả Phượng Hoàng muốn nói lại thôi, thấy sư huynh cũng gật đầu ra hiệu với mình, nàng đành thưa vâng rời đi.
Chỉ còn lại hai sư đồ, Côn Lâm Thụ hỏi: “Sư phụ, có chuyện gì không thể nói trước mặt sư muội vậy?”
“Hôn sự của hai con! Vân Thường đã đợi con trọn vẹn mười năm rồi đấy. Con định thế nào?”
Côn lâm Thụ cúi đầu đáp: “Là con có lỗi với sư muội. Nếu sư muội không chê, còn đồng ý gả cho con, con nguyện ý cưới sư muội làm thê!”
Bàng Trác hơi giận: “Nó chờ con mòn mỏi đến tận giờ, con không cưới nó ai cưới? Nếu con không cưới, lại dám làm gì có lỗi với nàng, ta sẽ là người đầu tiên không chấp nhận! Nhưng hiện giờ sự tình có biến, ta không muốn con hại nàng. Nói trắng ra, ta không muốn nàng phải thủ tiết!”

Côn Lâm Thụ hiểu ý ông ta: “Sư phụ muốn chờ chuyện chưa quyết qua đi?”
Bàng Trác gật đầu: “Ta nghĩ vậy, nhưng chỉ sợ chính nàng cũng vẫn mong mỏi hôn sự này. Nàng chờ con đã mười năm đấy, thật vất vả mới chờ được con ra, nếu con không nói đến chuyện này, sợ là sẽ khiến nàng tổn thương. Ý ta là, con chủ động nói với nàng đi, tìm lý do, kéo dài hôn sự thêm một năm, nếu chuyện có thể trôi qua thuận lợi thì con cưới nàng cũng không muộn. Nếu đã khó tránh khỏi kiếp nạn, con biến mất thì biến mất đi, để cho nàng tìm lương phối khác, không nên hại nàng.”
“Không phải vi sư tuyệt tình, nếu muốn nói tại sao sự tình lại đến nước này, thì là do chính con tự tìm, hai người hại mình, không thể trách người khác. Con muốn chết, cũng không được kéo nàng theo!”
Côn Lâm Thụ lặng lẽ gật đầu: “Đệ tử đã hiểu nỗi khổ tâm của sư phụ.”
“Ôi…” Bàng Trác thở dài: “Con vừa xuất quan, cứ nghỉ ngơi cho tốt đã, chuyện khác vi sư sẽ lưu tâm tìm hiểu.”
Sư đồ hai người từ tĩnh thất đi ra, Côn Lâm Thụ chắp tay cáo lui.
Y rời đi không lâu, Hoả Phượng Hoàng lại tới, hỏi thăm Bàng Trác: “Sư phụ, Yến Triệu đánh nhau, động tĩnh lớn như vậy, là chuyện ai ai cũng biết, sư huynh tuỳ tiện tìm ai đó hỏi một chút liền biết được, sợ là không gạt được chuyện Ngưu Hữu Đạo.”
Bàng Trác cũng đau đầu, hoàn toàn chính xác là không thể gạt được, cuối cùng chỉ có thể thở dài: “Có thể giấu được ngày nào hay ngày ấy vậy, hy vọng mấy năm nay y đã buông bỏ được. Tóm lại không nên chủ động gợi cho y nghĩ tới Ngưu Hữu Đạo là được.”
“Vâng!” Hoả Phượng Hoàng gật đầu đồng ý rồi đi, vội vàng đi tìm sư huynh.
Nhưng nàng thực không ngờ, vừa chạy tới phòng sư huynh tìm y, Côn Lâm Thụ đang chắp tay đứng nhìn chân dung tổ sư gia liền quay lại hỏi: “Sư muội, Ngưu Hữu Đạo nay ở đâu? Còn ở quận Thanh Sơn nước Yến chứ?”
“…” Hoả Phượng Hoàng không trả lời được. Vừa xuất quan, sư phụ nói một đống chuyện như vậy cũng không ngăn được y nhớ tới Ngưu Hữu Đạo. Có thể thấy được chấp niệm của sư huynh với hắn.

Nàng gượng gạo nói: “Sư huynh, chuyện qua nhiều năm như vậy rồi, quên đi thôi.”
Côn Lâm Thụ mỉm cười: “Sao thế? Sợ ta lại thua hắn à?”
Hoả Phượng Hoàng bước lên hai bước, nắm cánh tay y: “Sư huynh, huynh đã luyện thành “Thiên hoả vô cực thuật”, sao có thể không phải là đối thủ của hắn. Nhất định hắn không phải đối thủ của sư huynh. Đã hiểu rõ thắng bại trong lòng, sao còn phải hùng hổ doạ người không tha, sư huynh coi như đại nhân đại lượng giơ cao đánh khẽ buông tha cho hắn đi!”
“Trong mười năm này, ta đã nhiều lần tự xét, năm xưa đúng là ta không đúng, ta không nên hành động theo cảm tính chủ động đi tìm hắn gây sự. Lần này dù có thể thắng hắn ta cũng sẽ không làm hắn bị thương.”

Chương 1342: Chuyện cũ cười trừ cho qua có được không? (1)

Chương 1342: Chuyện cũ cười trừ cho qua có được không? (1)
“Ta sẽ không đến mức quá đáng không buông tha cho người ta. Nhưng mà, nhất định ta phải đánh một trận với hắn!”
Y quay lại chăm chú nhìn bức chân dung tổ sư gia: “Không phải vì chính ta, là vì chuộc tội! Chuyện năm đó ta khiến Thiên Hoả Giáo hổ thẹn, phần nhục nhã này chỉ có thể do chính ta đi rửa sạch. Đương nhiên, cũng là vì chính ta. Chuyện quá khứ nhất định phải có một dấu chấm kết thúc, ta không muốn đến đâu cũng bị người ta lôi chuyện cũ ra nói móc nói mỉa. Sư muội, muội cũng không muốn để cho ta cả đời không ngóc đầu lên nổi vì chuyện này chứ?”
Xem như Hoả Phượng Hoàng đã nhìn ra rồi. Sau bao năm ngao luyện, dù sư huynh không còn ngạo khí năm xưa, khiêm tốn không ít, nhưng thực chất, tính cách trời sinh vẫn không thể thay đổi.
Nàng gần như cầu khẩn: “Sư huynh, quên đi thôi. Với thành tựu hiện giờ của huynh, ngay cả mấy người Chưởng môn cũng không thể luyện thành bí thuật cao nhất cũng không thể ngăn cản huynh, ai còn dám nói móc mỉa gì huynh? Sư huynh, thực sự không cần phải so đo.”
Côn Lâm Thụ chầm chậm quay lại nhìn nàng. Y hiểu rõ nàng, nên y cảm thấy có gì không đúng.
Y nhạy cảm nhận ra được tâm tư của sư muội, tựa hồ như dù đã luyện thành “Thiên hoả vô cực thuật” cũng khó mà rửa sạch phần sỉ nhục ấy, nên nghi ngờ hỏi: “Ta chỉ hỏi Ngưu Hữu Đạo ở đâu, cái này cũng không thể nói sao? Sư muội, muội sợ ta bị thương tổn sao?”
Hoả Phượng Hoàng đáp: “Đã qua rồi, cần gì phải truy tìm nữa?”

Côn Lâm Thụ đẩy tay nàng ra, đi qua nàng ra ngoài: “Chắc hẳn những người khác phải biết Ngưu Hữu Đạo ở đâu!”
Hoả Phượng Hoàng cuống lên, vội vàng xoay người đuổi theo, kéo lại ống tay áo của y: “Sư huynh, không nên tìm, huynh tìm được cũng vô dụng, chỉ có thể tự làm khó mình.”
Sắc mặt Côn Lâm Thụ căng ra, đứng nguyên bất động tại chỗ hỏi: “Nói cách khác, Ngưu Hữu Đạo cũng xưa đâu bằng nay. Bởi vì sư muội rõ ràng, cũng chắc chắn rằng, dù ta có luyện thành “Thiên hoả vô cực thuật” cũng không thể là đối thủ của hắn, có phải vậy không?”
Hoả Phượng Hoàng lắc đầu: “Sư huynh, huynh đừng hiểu lầm, không phải vậy. Khẳng định hắn không phải đối thủ của huynh, chỉ là thân phận địa vị hiện giờ của hắn không thể coi thường. Sư huynh…..” Nàng không biết nói thế nào, nhưng nhìn sư huynh bướng bỉnh nưh vậy, không nói cũng không được, cuối cùng, đành khó nhọc nói: “Dù huynh có tìm được hắn, cũng không có tư cách giao thủ với hắn.”
Côn Lâm Thụ quay lại kinh ngạc hỏi: “Nói vậy là sao? Dù địa vị hiện tại của hắn không thể coi thường, nhưng chẳng lẽ còn lớn hơn ba phái lớn của các quốc gia sao? Hay là giờ hắn đã là người của Phiêu Miễu Các?”
“Hắn bái Lão Chung Cốc Tử của Tử Kim Động làm sư phụ, bây giờ hắn đã là trưởng lão Tử Kim Động ở nước Yến rồi. Thân phận của hắn là trưởng lão Tử Kim Động đó, làm sao hắn có thể nhận sự khiêu chiến của huynh?”
Lời này coi như nói rõ rành rành, thân phận địa vị của hai người không ngang nhau.
“…” Côn Lâm Thụ đứng ngay tại chỗ, hai mắt trợn tròn. Tên kia là trưởng lão Tử Kim Động ngang hàng với Thiên Hoả Giáo sao?
Sửng sốt nửa ngày, y mới lúng túng hỏi: “Cái này….làm sao có thể? Hắn mới bao tuổi chứ? Giờ giỏi lắm mới ngoài ba mươi thôi? Dù có bái Thái thượng trưởng lão Tử Kim Động làm sư phụ, nhưng làm sao có thể trở thành trưởng lão Tử Kim Động? Đường đường vị trí trưởng lão Tử Kim Động có phải trò đùa đâu?”
Hỏa Phượng Hoàng: “Thực sự là khiến người ta khó tin, mười năm bất tri bất giác trôi qua như vậy đấy mà cũng chẳng cảm thấy gì, nhưng quay đầu lại nhìn, trong mười năm này thật sự đã xảy ra rất nhiều chuyện, sau

khi sư huynh bế quan không lâu, không biết Ngưu Hữu Đạo dùng thủ đoạn gì, lấy một lượng chiến mã lớn từ Tề quốc ta đưa về, tích lũy được thực lực chinh chiến cho đại quân nới hắn ở...”
Cũng vì sư huynh, nàng ta khá để ý đến Ngưu Hữu Đạo này.
Ngay từ đầu, Ngưu Hữu Đạo đã làm cho sư huynh cũng là vị hôn phu của mình trọng thương đến như vậy, hại cho đôi nam nữ bọn họ phải cách biệt mười năm, nàng ta cực kỳ oán hận Ngưu Hữu Đạo. Nhưng thời gian thật sự có thể làm mờ đi rất nhiều thứ, chí ít có thể khiến người ta bình tĩnh nhìn nhận vài vấn đề, chuyện cũ ngày xưa, đâu thể chỉ trách mình Ngưu Hữu Đạo?
Bị sư huynh bức, Ngưu Hữu Đạo đã liên tục nhường nhịn, thậm chí giả vờ bại nhận thua, hy vọng có thể ép dạ cầu toàn, nhưng sư huynh khinh người quá đáng, nhất định phải ép người ta vào chỗ chết, khiến người ta không thể không ra tay hết sức, còn trách ai?
Đương nhiên, thực lực đối phương tăng mạnh cũng là mấu chốt khiến người ta không thể không tỉnh táo nhìn nhận lại vấn đề.
Cho nên, nàng ta nhẹ nhàng kể những chuyện và lời đồn liên quan đến Ngưu Hữu Đạo trong mấy năm nay cho sư huynh nghe, hy vọng có thể ngăn chấp niệm của sư huynh.
Nàng ta nói với Côn Lâm Thụ, Ngưu Hữu Đạo chẳng những mang chiến mã đi, mà còn hái được Hồng Nương Tề kinh rất nhiều người muốn hái kia rời đi rồi.
Sau khi mang được chiến mã về tích lũy thực lực, cũng có lẽ là từ từ chờ đợi thời cơ đến, nơi Ngưu Hữu Đạo ở đã tập kết nhân mã, ngang nhiên phát động tiến công Nam châu, một hành động đã chiếm được Nam châu.
Sau trận chiến phân chia không đồng đều, Ngưu Hữu Đạo đã kết ân oán với Thiên Ngọc môn, cả hai tranh phong. Kết quả Ngưu Hữu Đạo đã bức cho Thiệu Bình Ba nắm giữ đại quyền Bắc Châu phải chạy trối chết, kéo Đại Thiện sơn từ Bắc Châu đến, đá Thiên Ngọc môn khỏi Nam châu, cụ thể là làm thế nào không rõ, có điều từ đó về sau, Ngưu Hữu Đạo nắm giữ Nam châu.
Về sau triều đình Yến quốc phái ra rất nhiều cao thủ tiêu diệt Ngưu Hữu Đạo, thậm chí còn điều cả Tông Nguyên cao thủ đỉnh cấp đan bảng, kết

quả Tông Nguyên chết, triều đình Yến quốc thất bại tan tác quay về, Mao Lư sơn trang từ đó vang danh thiên hạ.
Về sau cảnh nội Yến quốc xuất hiện phản loạn Thương châu, Ngô Công Lĩnh giết huynh soán vị, kết hợp Hàn, Tống tấn công Yến. Yến quốc tràn ngập nguy hiểm, Nam châu đã xuất binh, mang theo dư uy Ninh Vương, hiệu lệnh nhân mã Yến quốc đuổi phản nghịch Ngô Công Lĩnh, đánh bại đại quân Tống quốc. bây giờ Ngô Công Lĩnh đã thành Hoàng đế Tống quốc, còn quân Hàn đang giết vào cảnh nội Tống quốc, đang triền đấu với Tống quốc.
Triệu quốc nhân lúc nội bộ Yến quốc hỗn loạn suy yếu, xua binh công Yến, lại là nhân mã Nam châu xua quân tây chinh ngăn địch, hai nước chém giết khó phân thắng bại.
Về sau đại hội bí cảnh Thiên Đô đến, Phiễu Miễu Các tham gia, chư quốc ngưng chiến, Ngưu Hữu Đạo bị ép phải đi bí cảnh Thiên Đô. Trong Thiên Cốc, Ngưu Hữu Đạo đã hạ sát thủ với ba phái lớn Triệu quốc, giết chết trưởng lão chủ sự của ba phái lớn Triệu quốc ngay tại chỗ, sau khi gây ra chuyện lại bị Toa Như Lai đẩy vào tuyệt cảnh.
Nhưng đợi sau khi đại hội bí cảnh Thiên Đô kết thúc, Ngưu Hữu Đạo lại giành được hạng nhất của hành trình bí cảnh, đoạt được số lượng linh chủng áp đảo các thế lực thiên hạ, bảo vệ được tính mạng.
Sau khi ra khỏi bí cảnh, Ngưu Hữu Đạo khêu ra chiến sự, liên kết với Hiểu Nguyệt các khởi binh trong cảnh nội Triệu quốc, hai bên liên thủ, đẩy Triệu quốc vào tuyệt cảnh, quyết chiến một trận ở Giác Hồ diệt mấy trăm vạn tinh nhuệ Triệu quốc, liên thủ diệt Triệu quốc, tiến hành chia cắt, Hiểu Nguyệt các phục quốc thành công, lập Tần!
Sau trận chiến, Ngưu Hữu Đạo bái Thái thượng trưởng lão Chung Cốc có tư cách nhất của Tử Kim động làm sư phụ, gia nhập Tử Kim động, nhảy lên làm trưởng lão Tử Kim động.
Hỏa Phượng Hoàng thao thao một hồi lâu, cuối cùng tổng kết nói: “Sư huynh, trong thời gian này chắc chắn vẫn xảy ra rất nhiều chuyện, chắc chắn còn có rất nhiều chuyện không muốn để người ta biết, hoặc là tin tức của muội có hạn nên không biết được. nhưng Ngưu Hữu Đạo có thể từng bước đi đến như ngày hôm nay, trải qua nhiều mưa to gió lớn như vậy, tay cầm thiên quân vạn mã, nắm giữ quân đội cường đại nhất của

Yến quốc, lại trở thành trưởng lão của Tử Kim động, quyền cao chức trọng, đã không phải ngươi có thể tuỳ tiện trêu chọc rồi.”

Chương 1343: Chuyện cũ cười trừ cho qua có được không? (2)

Chương 1343: Chuyện cũ cười trừ cho qua có được không? (2)
Ngưu Hữu Đạo có thể trong tình cảnh phức tạp như vậy mà vẫn có thể bổ sóng chém gió đi lên, năng lực này khiến Côn Lâm Thụ khá biến sắc.
Côn Lâm Thụ nghe xong, vẻ mặt như nằm mơ, tự lẩm bẩm: “Hắn dùng danh nghĩa cá nhân dành được hạng nhất bí cảnh Thiên Đô...”
Những sóng to gió lớn khác không khiến gã ta có cảm xúc sâu đậm như vậy.
Nhưng bí cảnh Thiên Đô thứ nhất đối với gã ta mà nói khá chấn động, gã ta không thể nào tưởng tượng được, tự nhận là mình không thể làm được.
Hỏa Phượng Hoàng gật đầu: “Đúng vậy, sư huynh, ở bí cảnh Thiên Đô Thiên Hỏa giáo chúng ta cũng định thu thập hắn, nhưng cũng chẳng làm gì được hắn, ngay cả tông môn cũng hết cách với hắn huống hồ là huynh. Vì sao hắn có thể trở thành trưởng lão của Tử Kim động? Chắc chắn là Tử Kim động đã nhắm vào thế lực trong tay hắn! sư huynh, Ngưu Hữu Đạo bây giờ thật sự đã không phải người bình thường, huynh muốn gây rắc rối cho hắn, tông môn cũng sẽ không dễ dàng đồng ý, vọng động tức là gây phiền toái cho tông môn, thậm chí là Tề quốc. Sư huynh, sức ảnh hưởng của hắn bây giờ có thể gây ra áp lực nhất định cho Tề quốc!”
“Phù!” Côn Lâm Thụ ngửa mặt lên trời thở dài một hơi: “Sư muội, ta cũng không phải muốn tìm hắn gây phiền phức, ta chỉ muốn đường đường chính chính đấu lại với hắn một lần.”
Hỏa Phượng Hoàng lo lắng: “Sư huynh, chẳng lẽ huynh vẫn chưa hiểu sao? Huynh đã không còn tư cách tỷ thí với hắn nữa. Trừ phi hắn đi lạc

bầy bị huynh gặp phải, nếu không căn bản không cần hắn động thủ, hắn còn cần đích thân động thủ với huynh sao? Dưới tay hắn cũng không ít cao thủ, ngay cả Vu Chiếu Hành cao thủ Đan bảng cũng đầu quân cho hắn rồi.”
“Sư huynh, thế lực của hắn quá lớn, chỉ cần hắn bằng lòng bán một nhân tình, chỉ cần một cái nói là có người đến gây khó dễ cho huynh rồi, minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, huynh tránh được sao? Trừ phi huynh vĩnh viễn trốn trong tông môn không ra ngoài! Huynh chủ động trêu chọc người ta, là huynh đuối lý, bắt nạt trưởng lão của người ta, Tử Kim động tìm đến tông môn hỏi tội, tông môn sẽ bàn giao như thế nào? Cho dù người ta có giết huynh, tông môn cũng khó giúp huynh nói được gì, là do huynh đuối lý.”
Nàng ta giữ lấy ống tay áo Côn Lâm Thụ: “Sư huynh, quên đi thôi, Ngưu Hữu Đạo bây giờ, với thực lực cá nhân của chúng ta không thể trêu vào hắn. sư huynh hãy nghĩ đến mặt tích cực đi, chuyện năm đó đã qua rồi cứ cho nó qua đi, nếu không có chuyện năm đó, sư huynh cũng không có được thành tựu như hôm nay, ở một mức độ nào đó Ngưu Hữu Đạo đã thành toàn cho sư huynh, chuyện cũ cười trừ cho qua có được không?”
...
“Bệ hạ, Yến quốc căn bản không có thành ý đàm phán, đây là kế sách kéo dài, rõ ràng là muốn nước ta tổn hao lực lượng ở Tống quốc, không thể kéo dài được nữa, rút quân thôi!”
Kinh thành Hàn quốc, trong ngự thư phòng hoàng cung đại nội, Đại tư mã Kim Tước đối mặt với hoàng đế Nhiếp Chấn Đình liên tục chắp tay cầu khẩn.
Ông ta cũng bị Ngô Công Lĩnh giày vò cho không thể nổi giận được nữa, những hành vi Ngô Công Lĩnh làm căn bản không giống hành động của vua một nước, căn bản không hề để ý đến sống chết của Tống quốc, mặc kệ quân địch tàn sát, quân địch thích hủy hoại thế nào cũng được, vẫn không giao phong chính diện với Hàn quốc, trốn, chạy, quấy rối, cứ như vậy sớm muộn Tống quốc cũng bị Ngô Công Lĩnh ohas nát.
Ba phái lớn của Tống quốc cũng biết, cứ tiếp tục thế này, cho dù có thể giữ được Tống quốc cũng không phải đại thương nguyên khí bình

thường, cũng không biết mất bao lâu mới có thể khôi phục được. nhưng ba phái lớn Tống quốc cũng không còn quyền lựa chọn, còn con đường nào khác để đi chứ? Chỉ có thể cùng Ngô Công Lĩnh tiếp tục đập chén cơm của mình thôi.
Nếu không có uy hiếp từ bên ngoài, dĩ nhiên Kim Tước rất vui mừng khi thấy Tống quốc làm vậy, cũng biết Ngô Công Lĩnh làm vậy sẽ không thể kéo dài được lâu.
Nhưng Ngô Công Lĩnh không quan tâm những chuyện đó, vẫn giữ vẻ vô lại, giống như Tống quốc có sụp cũng không liên quan gì, vẫn tiếp tục kéo Hàn quốc ngươi xuống nước, rõ ràng là muốn tiêu hao quốc lực Hàn quốc để người khác chiếm lợi.
Nếu Mục Trác Chân còn tại vị, chắc chắn sẽ không dám làm như vậy, chắc chắn sẽ liều chết chống cự ngoại địch, nếu không dân chúng bốn phương kêu ca, vị trí hoàng đế kia căn bản không thể ngồi vững. Nhưng mặt này Ngô Công Lĩnh không chịu trách nhiệm, sai lầm đều do Mục Trác Chân gây ra, giờ ông ta chỉ tới thu thập cục diện rối rắm.
Bách tính làm sao biết được gì, “Tội kỷ chiếu” kia của Mục Trác Chân thật sự là đến chết cũng phải cõng oan ức trên lưng. Bách tính Tống quốc hận Mục Trác Chân muốn chết, đều cho rằng những cực khổ hiện tại do Mục Trác Chân gây ra, thấy quân Tống chạy tới chạy lui bận rộn, còn tưởng rằng đang chiến tranh, đều đang mong chờ Ngô Công Lĩnh sớm có này đuổi được ngoại địch.
Đối mặt với Yến quốc đã đứng vững chân, đang trong giai đoạn bắt đầu gấp rút khôi phục nguyên khí, Kim Tước đưa ra quyết định trọng đại. Dù sao quân Tống cũng không dám giao phong chính diện với quân Hàn, người cầm đầu ông ta rời đi một chút cũng không sao liền khẩn cấp chạy về kinh thành diện thánh.
Nhiếp Chấn Đình vẻ mặt nghiêm túc: “Đại Tư Mã, đạo lý ngươi nói trẫm đều hiểu, nhưng Hàn quốc bỏ ra cái giá lớn như vậy, tử thương nhiều binh sĩ như vậy, cứ lui binh như thế, gây ra chiến sự mà không thu hoạch được gì thì ăn nói thế nào với người trong thiên hạ?”
Kim Tước quỳ xuống, chắp tay nói: “Sai lầm hãy quy cho một mình thần, bệ hạ cứ hạ chỉ giáng tộithần, bỏ đi vị trí Đại tư mã của lão thần, lấy lão thần ra cho trên dưới triều đình một công đạo!”

Nhiếp Chấn Đình thay đổi sắc mặt, đi vòng ra khỏi bàn, bước nhanh về phía trước đỡ ông ta dậy, nói: “Tội ở Thiên Nữ giáo, sao có thể trách Đại tư mã? Nếu không có Thiên Nữ giáo vì tư dục của bản thân dung túng Ngô Công Lĩnh, thế cục sao có thể đi đến bước này?”
Kim Tước lắc đầu: “Giờ nói Thiên Nữ giáo gì đó đã không còn ý nghĩa gì nữa, bệ hạ có thể làm được gì Thiên Nữ giáo? Bệ hạ, chiến cơ đã mất, không thể gây thêm hậu hoạn nữa. Bản thân chúng ta phải ổn định, không thể để ngoại địch nhân cơ hội, nếu không biến cố trong khoảnh khắc sẽ khiến người ta khó mà phòng bị!”
Đến nhanh, đi cũng nhanh, sau khi Kim Tước diện thánh liền khẩn cấp trở về cảnh nội Tống quốc, lo liệu công việc đàm phán với Tống quốc. Rút quân không thể nói rút là rút, cũng phải xem kẻ địch có bằng lòng không đã, trước hết phải liên hệ rõ ràng với Tống quốc, các ngươi đừng dày vò nữa, chúng ta rút lui, lợi cho các ngươi, không đánh với các ngươi nữa là được chứ gì?
Đương nhiên, cũng hy vọng đây là điều kiện để chấm mút chút lợi ích, chẳng hạn bắt Tống quốc cắt nhường vài châu.
...
“Bệ hạ!”
Tấn hoàng Thái Thúc Hùng đích thân tới, Thiệu Bình Ba vội vàng chạy tới cửa nghênh tiếp.
Quân thần đi vào, ngồi xuống trong hiên các, Thái Thúc Hùng cũng không dài dòng: “Cô vương vừa nhận được tin, Hàn Quốc chuẩn bị rút quân, Hàn Tống đã bí mật đàm phán, lập tức sẽ ngưng chiến, tứ phương tĩnh bình, bất lợi cho hậu sự của ta, chỗ ngươi rốt cuộc đang mưu tính thế nào?”
Thiệu Bình Ba trả lời: “Bệ hạ, Huyền Vi nắm giữ Vệ quốc nhiều năm, cây lớn rễ sâu, việc này không thể gấp được, nếu không sẽ bị cắn ngược. Bệ hạ, Tần quốc mới lập, bách phế đãi hưng, tương đương với thời kỳ bất lực viện trợ cho Vệ quốc, Tấn quốc ta chờ được.”
Thái Thúc Hùng vung tay lên: “Cứ chờ chờ chờ, hôm nay cô vương muốn biết, khi nào có thể động thủ, hôm nay ngươi nhất định phải cho cô vương câu trả lời rõ ràng!”

Giọng điệu không được tốt lắm, thực sự cũng rất phiền não, Khí Vân tông đã phái người đi tập kích cướp người trong hoàng cung Triệu quốc nhưng vẫn chưa trở về, ngay cả ba vị túc lão cũng không có tin tức, đến nay vẫn phải đi khắp nơi tìm người, đoán chừng đã xảy ra chuyện, có điều tổn thất này không thể tránh khỏi quá thê thảm.

Chương 1344: Sư phụ, Bắc châu xảy ra chuyện! (1)

Chương 1344: Sư phụ, Bắc châu xảy ra chuyện! (1)
Trộm gà không thành còn mất nắm thóc, bên Khí Vân tông đang trách ông ta làm việc bất lợi, muốn ông ta bàn giao rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.
Mấu chốt là ông ta đã nghĩ hết cách cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ba vị Thái Thượng trưởng lão sao lại không thấy đâu? Không bàn giao được, dĩ nhiên là nhiều lần bị Khí Vân tông mắng phun máu chó, khiến cho ông ta tâm phiền ý loạn.
Cũng không phải là trút giận lên Thiệu Bình Ba, chẳng qua bị Khí Vân tông làm cho hơi khó chịu thôi.
Hắc Thủy đài cái gì, cơ cấu tình báo mạnh cái gì, tất cả đều bị mắng thành phân chó. Khí Vân tông nói, nếu không phải ngươi cung cấp tình báo bất lợi, có thể xảy ra chuyện như vậy sao? Chắc chắn là mạng lưới tình báo của ngươi không nắm được tình hình chính xác tỉ mỉ, cho nên mới khiến tông môn đưa ra phán đoán sai lầm.
Thái Thúc Hùng không còn gì để nói, lý lẽ này bảo ông ta nói thế nào đây?
Lúc trước ông ta đã từng nhắc nhở, hoàng cung một nước ngư long hỗn tạp, rất dễ xảy ra những chuyện ngoài ý muốn, đâu có dễ hạ thủ như vậy. Nhưng chưởng môn không nghe, nhất định phải đi làm giàu ngang xương như vậy, giờ xảy ra chuyện lại thành lỗi của ông ta. Nhưng mấy chuyện thế này giải thích vô ích, cũng chẳng tiện giải thích, chỉ có thể kiên trì chịu đựng.
Nhưng tới khi nào mới kết thúc cơ chứ! Ban nãy ông ta lại vừa mới bị thóa mạ một trận, người làm hoàng đế này cũng bực bội quá.

Ba Thái thượng trưởng lão không thấy đâu, đây không phải chuyện nhỏ, đối với Khí Vân tông mà nói là chuyện lớn tày trời, không bàn giao được thì việc này không thể dễ dàng bỏ qua.
Thái Thúc Hùng nhớ ra vài chuyện lớn có thể di chuyển sự chú ý của Khí Vân tông, một khi hai nước Vệ Tấn khai chiến, chuyện này tự nhiên sẽ bị Khí Vân tông tạm thời gác lại.
Mặc dù Thiệu Bình Ba không biết đối phương sao lại nổi giận, nhưng cũng đoán chắc chắn đã xảy ra chuyện gì.
Hoàng đế đã nói đến nước này, y ăn nhờ ở đậu còn có thể làm sao, liền quay sang khẽ gật đầu ra hiệu với đại nội tổng quản Đào Lược.
Đào Lược hiểu ý, quay đầu xoay người phất tay, ra hiệu tất cả những người không liên quan lui xuống.
Không có người ngoài, không lo tiết lộ cơ mật, Thiệu Bình Ba kể lại chuyện trước đó Hoàng đế Vệ quốc miễn chức Thái úy của Nam Nhân Ngọc.
Ai ngờ Thái Thúc Hùng khoát tya nói: “Việc này Đào Lược đã bẩm báo, cô vương đã biết, ngươi không đạt được ý đồ, đã bị Huyền Vi cản lại. cô vương nói rồi, chỉ muốn biết lúc nào có thể động thủ!”
Thiệu Bình Ba hơi cúi người nói xin lỗi Đào Lược: “Có vài việc không phải cố ý giấu diếm Đào tổng quản, mà là việc quan hệ cơ mật, một khi để lộ chút phong thanh, hết thảy đều sẽ uổng câu. Vì việc này bệ hạ chỉ có thể thành công, không thể thất bại, cho nên phải cẩn thận!”
Đào Lược hơi gật đầu tỏ ý đã hiểu, Thương Thục Thanh nghe thấy chỉ có thể thành công không thể thất bại tâm trạng cũng hơi thoải mái một chút.
Thiệu Bình Ba nói với Thái Thúc Hùng: “Bệ hạ, Nam Nhân Ngọc tay nắm binh quyền không dễ động vào như vậy, động vào hắn chỉ để thăm dò, tất nhiên Huyền Vi cũng phải ngăn cản, cũng chính vì muốn Huyền Vi ngăn cản. thứ nhất, để Huyền Vi chống lại Vệ quân, sau đó chắc chắn nàng ta sẽ tự suy ngẫm, từ đó sẽ kiềm chế lại ít nhiều, làm nên cho hành động kế tiếp của thần. thứ hai, cũng quan trọng nhất, ly gián tình tỷ đệ của bọn họ, trải qua việc này, dưới sự mê hoặc của gian tế bên ta, Vệ quân Huyền Thừa Thiên sẽ hoài nghi lo nghĩ đối với Huyền Vi, nghi ngờ tỷ mình muốn mưu đồ chiếm vị!”

“Có khúc nhạc đệm này, gian tế bên ta có thể tiếp tục thúc đẩy lòng nghi ngờ, nhanh chóng động thủ tiếp. Động vào Nam Nhân Ngọc là giả, đối tượng thật sự muốn động vào là tổ chức tình báo lớn nhất Vụ phủ mà Huyền Vi đang nắm giữ trong tay. Chỉ cần Huyền Thừa Thiên đưa tay ra, chỉ cần lấy được Vụ phủ trong tay Huyền Vi, Huyền Vi sẽ trở thành kẻ câm điếc mù lòa.”
Thái Thúc Hùng híp mắt nhưng lại lộ vẻ đăm chiêu.
Thiệu Bình Ba tiếp tục nói: “Chỉ cần chặt đứt tai mắt của Huyền Vi, Huyền Vi sẽ mất đi khả năng thuận lợi khống chế thế cục. Huyền Thừa Thiên muốn động vào Nam Nhân Ngọc sẽ dễ dàng hơn, có khúc nhạc dạo lần này, Nam Nhân Ngọc sẽ đụng vào tường thêm lần nữa, Huyền Thừa Thiên sẽ mất đi tín nhiệm với Nam Nhân Ngọc, muốn kích động Huyền Thừa Thiên động vào Nam Nhân Ngọc sẽ rất dễ dàng, và cũng có thể kích động Huyền Thừa Thiên xử lý sạch đám thuộc cấp cốt cán của Nam Nhân Ngọc với khí thế nhanh như sét đánh.”
“Đến lúc đó, thế cục quân đội Vệ quốc tất loạn, đại quân Tấn quốc nhân cơ hội đánh vào, một lần là xong... Bệ hạ, không còn phải chờ bao lâu nữa, sắp rồi, nhưng lúc này không được liều lĩnh, mỗi một bước đều phải thận trọng cân nhắc, không được làm Huyền Vi hoài nghi, tiếp tục để Huyền Vi duy trì ấn tượng với Vệ quân rất quan trọng, nếu không chọc cho Huyền Vi phản công, Huyền Thừa Thiên căn bản không có sức chống đỡ.”
“Hiện tại mặc kệ Huyền Thừa Thiên làm gì, thế cụ hỏng bét như thế nào, Huyền Vi đều có thể một lần nữa khống chế sức ảnh hưởng thế cục. cho nên Huyền Vi không nghĩ rằng Huyền Thừa Thiên có thể làm ra chuyện cưỡng ép đoạt quyền, cũng không tin Huyền Thừa Thiên có thể thành công. Tất nhiên Huyền Thừa Thiên cũng không phải đối thủ của Huyền Vi, nhưng cái đó không quan trọng, Tấn quốc ta chỉ cần Vệ quốc đại loạn, đặc biệt là quân tâm đại loạn, chỉ cần cho Tấn quốc ta có đủ thời gian để tranh thủ thời cơ là được!”
Lông mày Thái Thúc Hùng dần giãn ra.
Tâm trạng thật sự đã thoải mái trở lại, trong mắt mơ hồ có tia hưng phấn.
Đào Lược ở bên cũng liên tục gật đầu.
...

Trên bầu trời phủ thứ sử Bắc châu, một con phi cầm cỡ lớn từ trên trời giáng xuống, Bành Hựu Tại bay xuống trong phủ, đệ tử bảo vệ Thiên Ngọc môn chạy ra bái kiến.
Có phi cầm cỡ lớn Ngưu Hữu Đạo tặng này, mỗi lần lui tới giữa các nơi thật sự vô cùng thuận tiện, đi tới đi lui cũng không dễ gặp phải nguy hiểm.
Có điều phận trọng lễ này nhận rồi cũng khá phiền lòng.
Thiệu Đăng Vân nghe tin chạy ra, chắp tay hành kiến lễ: “Bành chưởng môn!”
“Thiệu huynh, đột nhiên gọi đến, không biết có chuyện gì?” Bành Hựu Tại gật đầu hỏi thăm.
“Mời vào bên trong.” Thiệu Đăng Vân đưa tay mời.
Bành Hựu Tại đánh giá ông ta vài cái, đi theo ông ta vào trọng địa quân cơ.
Sau khi ngồi xuống nội đường, Thiệu Đăng Vân cho người canh giữ bên ngoài không cho người không phận sự tới gần, cũng không dài dòng, bảo quản gia Dương Song bê chiếc rương không lớn không nhỏ tới, đặt trước mặt Bành Hựu Tại.
Thiệu Đăng Vân đưa tay mời Bành Hựu Tại xem đồ trong rương.
Bành Hựu Tại cũng không vội vã mở rương ra mà hỏi lại một tiếng: “Thứ gì vậy?”
Thiệu Đăng Vân không nhanh không chậm nói: “Trong khoảng thời gian này, triều đình phái một nhóm người bí mật kiểm chứng tình trạng tham quan ô lại trong cảnh nội Bắc châu, đã truy tìm được chứng cứ, cũng đưa cho ta một bản, đều ở đây!” Chỉ vào cái rương: “Đạo gia đưa tin đến, nói thứ này cần đưa Bành chưởng môn xem, nói Bành chưởng môn sẽ biết tiếp theo nên làm như thế nào, bảo Triệu mỗ phối hợp làm việc với Thiên Ngọc môn.”
Bành Hựu Tại nghe xong mí mắt giật giật.
Mấy tháng trước, sau khi Ngưu Hữu Đạo tới tìm ông ta bàn chuyện thì không có động tĩnh gì nữa. Ông ta vẫn mong chờ chuyện này qua đi, không ngờ nó vẫn tới, chuyện nên tới thì không thể nào tránh được, Ngưu Hữu Đạo vẫn buộc ông ta phải đưa ra lựa chọn.
Phần trọng lễ kia quả nhiên không dễ nhận như vậy.

Điều càng làm lòng ông ta kinh hãi là, vì sao tội trạng của quan viên triều đình lại được triều đình đưa đến tay Ngưu Hữu Đạo? Thế lực của Ngưu Hữu Đạo này rốt cuộc đã lớn đến mức nào, có thể thao túng được quyết định của triều đình, điều này hình như không được hợp lý!
Ông ta đứng dậy mở rương ra, chỉ thấy bên trong chứa từng tập hồ sơ dày, tiện tay cầm một quyển lên xem thử.
Vừa nhìn sơ đã biết không thể là giả, trên đó ghi rất rõ ràng những dấu vết tham ô mà quan viên Bắc châu đã gây ra, những người được triều đình phái đến điều tra bao gồm những ai đều có ký tên rõ ràng, bất cứ lúc nào cũng có thể nghiệm chứng xác minh.

Chương 1345: Sư phụ, Bắc châu xảy ra chuyện! (2)

Chương 1345: Sư phụ, Bắc châu xảy ra chuyện! (2)
Lý do muốn ông ta động thủ đã bày ra trước mặt ông ta, nên lựa chọn như thế nào đây?
Thiệu Đăng Vân đứng dậy, nhắc nhở: “Đạo gia nói, buổi tối hôm nay muốn thấy Thiệu mỗ truyền tin tới, muốn xem quyết định của Bành chưởng môn!”
Bành Hựu Tại cảm thấy xấp hồ sơ trên tay như nặng ngàn cân, chần chờ nói: “Có phải hơi vội vàng quá không?”
Thiệu Đăng Vân: “Không vội vàng, chỉ cần đệ tử Thiên Ngọc môn phối hợp, nhân mã Bắc châu phân bố khắp nơi của ta có thể xuất kích bất cứ lúc nào, một lần dọn dẹp sạch đám tham quan ô lại kia, không để phí công. Chứng cứ triều đình đích thân điều tra đã ở đây, bắt xong phán tôi, xử ngay tại chỗ!”
“Đạo gia nói, những kẻ vơ vét mồ hôi nước mắt nhân dân, một tên cũng không tha, giết không tha!”
“Đương nhiên, Đạo gia còn nói, kê biên tài sản ra, tất cả đều do Thiên Ngọc môn xử trí, cái này số lượng cũng không nhỏ.”
“Mặt khác, Đạo gia còn nói, sau này bổ nhiệm quan viên lớn nhỏ ở Bắc châu đều do Thiệu mỗ làm chủ. Đạo gia nói, đã bàn bạc xong với Bành chưởng môn.”
Gương mặt Bành Hựu Tại căng cứng: “Sau lưng những tên này có dính líu với không ít người của ba phái lớn, Ngưu trưởng lão đã cân nhắc đến hậu quả sau này chưa?”
Thiệu Đăng Vân nói: “Đạo gia đã đặc biệt dặn dò, hậu sự do người xử lý, không cần chúng ta phải chịu trách nhiệm, trời sập có người đỡ...

Bành chưởng môn, thời gian không còn sớm, Đạo gia còn đang ở Tử Kim động chờ tin tức của Thiệu mỗ. đúng rồi, Đạo gia đã cảnh cáo Thiệu mỗ, nói đã đợi mấy tháng, sự kiên nhẫn của người có hạn, sẽ không chờ thêm nữa, không muốn ở lại Bắc châu này thì cút mau đi!”
Bành Hựu Tại cười khổ, đây rõ ràng không phải đang cảnh cáo Thiệu Đăng Vân, mà là đang cảnh cáo ông ta.
...
Tiêu Dao cung, khách quý tới chơi, chưởng môn Linh Kiếm sơn Mạnh Tuyên đích thân ghé đến.
Ra nghênh đón rất chú trọng cấp bậc, Long Hưu chưởng môn Tiêu Dao cung đích thân lộ diện, cùng đi đến lầu các đãi khách phồn hoa như gấm:
“Mạnh huynh đột nhiên đích thân giá lâm, không biết do rãnh rỗi hay sao?”
Mạnh Tuyên cất bước đi: “Gần đây xung quanh Yến quốc yên ổn, đúng là rãnh rỗi không có gì làm.”
Long Hưu nhíu mày, nhìn ông ta từ trên xuống dưới, có thể tin lời quỷ này của ông ta mới là lạ.
Lên lầu các, hai người ngồi đối diện với phong cảnh đẹp đẽ, sau khi nước trà đem lên, Long Hưu phất tay ra hiệu người không liên quan lui xuống, nói: “Không có người ngoài, có chuyện gì không cần phải vòng vo nữa, nói thẳng đi, vì chuyện Thánh Cảnh?”
Mạnh Tuyên: “Không phải ta nói rồi sao, gần đây xung quanh Yến quốc yên ổn, rãnh rỗi không có gì làm.”
Long Hưu cân nhắc câu này, vẫn chưa thể đoán được, liền cau mày nói: “Nói tiếng người đi!”
Mạnh Tuyên: “Hàn quốc và Tống quốc mật đàm, trận chiến Hàn Tống sắp kết thúc, việc này không phải là Long huynh không biết đấy chứ?”
Long Hưu: “Có nghe nói, đây là yên ổn huynh nói sao? Hai nước không đánh nhau có phải chuyện tốt gì với Yến quốc chứ, hai nước phải ăn thua đủ mới tốt.”
Mạnh Tuyên lắc đầu: “Sau khi Hàn, Tống ngưng chiến, hai nhà này sẽ tạm thời không gây chuyện, bên Tần quốc cũng không thể gây ra chuyện gì nữa, Long huynh không cảm thấy cơ hội đã tới sao?”
“Cơ hội?” Long Hưu không hiểu: “Cơ hội gì?”

Mạnh Tuyên liếc mắt nói: “Bây giờ tình hình xung quanh rất có lợi, chuyện của nội bộ Yến quốc, Long huynh không định nhân cơ hội giải quyết luôn sao?”
Trong lòng Long Hưu cảnh giác, ông ta không muốn dễ dãng nhảy cái hố gì đó, hỏi: “Chuyện gì?”
Mạnh Tuyên nâng chén trà lên: “Thí dụ như Bắc Châu! Long huynh, huynh không phải bằng lòng nhìn Bắc châu hoàn toàn rơi vào tay Ngưu Hữu Đạo chứ, hoặc có thể nói là rơi vào tay Tử Kim động chứ?”
Lông mày Long Hưu nhướn lên, đã hiểu ra ý ông ta: “Huynh muốn thanh tẩy sạch thế lực Thiệu Đăng Vân?”
Mạnh Tuyên: “Chẳng lẽ Long huynh không muốn sao? Thái độ Thiên Ngọc môn lập lờ nước đôi, chỉ cần huynh ta liên thủ ra mặt tìm tới Thiên Ngọc môn, cho dù Thiên Ngọc môn sẽ không hoàn toàn nghiêng về nhà ta hoặc huynh, nhưng để Thiên Ngọc môn duy trì vị trí trung lập cũng tốt, tóm lại là không thể lại để ngồi bên phía Ngưu Hữu Đạo hoặc Tử Kim động kia. Có Thiên Ngọc môn phối hợp, thanh tẩy Bắc châu không khó. Bây giờ chính là thời cơ tốt đẹp, đợi sau này xảy ra chuyện gì, có muốn ra tay, cũng chỉ e phải cân nhắc rất nhiều.”
Bên này đang nói, đệ tử Long Hưu Dịch Thư chạy nhanh vào, khẩn cấp báo cáo nói: “Sư phụ, Bắc châu xảy ra chuyện rồi!”
Ngay lúc bên này đang bàn chuyện Bắc châu lại có người chạy tới nói Bắc châu xảy ra chuyện, hai người Long, Mạnh vô cùng kinh ngạc.
Mạnh Tuyên lập tức hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”
Dịch Thư nhìn ông ta một cái, không để ý, tiếp tục bẩm báo với sư phụ trước mặt mình: “Thiệu Đăng Vân Bắc châu liên kết với Thiên Ngọc môn trắng trợn chém giết rất nhiều quan viên triều đình phái đến, đột nhiên đồng loạt ra tay ở các nơi khắp Bắc châu, trước đó không hề có dấu hiệu gì, các quan viên Bắc châu triều đình phái đến gần như không có ai may mắn thoát khỏi, hầu như đều bị giết ngay tại chỗ!”
Hai người Long, Mạnh đồng thời đứng lên kinh ngạc, Long Hưu gầm thét: “To gan! Càn rỡ! Đây là muốn tạo phản à?”
Dịch Thư nói: “Bọn hắn xuất quân có lý do chính đáng, trong tay cầm chứng cứ tội phạm tham ô do triều đình kiểm chứng. Thiệu Đăng Vân lấy lý do những chuyện này có dính líu quá rộng, nhìn thấy mà giật

mình, nếu không giết không đủ trút bỏ căm phẫn của dân chúng, lấy danh đề phòng tội phạm đào thoát nên nhanh chóng ra tay, có Thiên Ngọc môn phối hợp, không có chút lực cản nào, thậm chí các nơi còn không kịp phản ứng. Sau khi Thiệu Đăng Vân xuất binh huyết tẩy quan trường Bắc châu, đã trực tiếp bổ nhiệm quan viên thay tạm, lý do là để đề phòng Bắc châu náo loạn."
Long Hưu vô cùng kinh ngạc: "Tội trạng triều đình kiểm chứng sao lại nằm trong tay Thiệu Đăng Vân?"
Dịch Thư: "Việc này cũng không rõ."
Long Hưu lộ vẻ mặt dữ tợn nói: "Tướng ăn của Tử Kim động hơi khó coi quá rồi!"
Mạnh Tuyên: "Có phải Tử Kim động không chỉ e vẫn chưa biết được."
"Hả?" Long Hưu quay đầu nhìn về phía ông ta, giống như không hiểu.
Mạnh Tuyên hỏi Dịch Thư: "Ban nãy ngươi vừa nói, những quan viên triều đình bổ nhiệm ở Bắc châu gần như không một ai may mắn thoát khỏi, đều bị Thiệu Đăng Vân hạ độc thủ?"
Dịch Thư: "Là như vậy."
Mạnh Tuyên cười lạnh nói với Long Hưu: "Nghe thấy rồi chứ, không một ai may mắn thoát khỏi, quan viên bên đó có bao nhiêu kẻ liên quan đến Tử Kim động không rõ, Tử Kim động không thể mạo muội động thủ, ai gây ra chuyện này còn cần ta phải nhắc nhở sao?"
Long Hưu gằn giọng nói: "Ngưu Hữu Đạo!"
Mạnh Tuyên: "Hắn đang nói với người thiên hạ biết, Bắc châu cũng là địa bàn hoàn toàn nằm trong tầm khống chế của hắn, tên khốn nạn đó đáng ra nên giết chết từ sớm mới đúng!"
...
Hoàng cung Yến quốc, Tịch Diêu trưởng lão Tiêu Dao cung, Thân Báo Xuân trưởng lão Tử Kim động, Lạc Danh Kiếm trưởng lão Linh Kiếm sơn cùng nhau xông thẳng vào hoàng cung đại nội, không ai dám cản.
Thương Kiến Hùng đang cùng với sủng phi A Tước đang ở trong đình đài lầu các chàng chàng thiếp thiếp, ba vị trưởng lão đột nhiên lao đến, dọa cho A Tước đang ngồi trên đùi Thương Kiến Hùng vội vàng bật dậy.
"Bệ hạ thật đúng là thật có nhã hứng!" Tịch Diêu cười lạnh.

Thương Kiến Hùng cũng đứng lên, phất tay ra hiệu một chút, đám A Tước vội vàng lui xuống.
Sau đó, Thương Kiến Hùng hỏi: “Ba vị trưởng lão cớ gì nổi giận đùng đùng như thế?”
Thân Báo Xuân trầm giọng nói: “Bệ hạ không phải không biết chuyện Bắc châu chứ?”
Thương Kiến Hùng: “Biết thì sao?”
Thân Báo Xuân nổi giận: “Bắc châu xảy ra chuyện lớn như vậy, bệ hạ vẫn còn có tâm tình nhãn nhã thưởng thức mỹ sắc?”
Thương Kiến Hùng cãi lại nói: “Không tâm tình nhàn nhã thì quả nhân còn có thể làm gì nữa chứ? Chỉ cần không phải mù lòa, đều biết đằng sau việc này có dính líu tới người của Tử Kim động, chuyện của Tử Kim động đang làm, quả nhân dám làm gì chứ?”
Thân Báo Xuân nhìn Tịch Diêu và Lạc Danh Kiếm hai bên, nói: “Ta lặp lại lần nữa, việc này tuyệt đối không phải Tử Kim động làm.”

Chương 1346: Nghiêm trưởng lão đang giáo huấn ta?

Chương 1346: Nghiêm trưởng lão đang giáo huấn ta?
Thương Kiến Hùng cao giọng nói: “Chẳng lẽ Ngưu Hữu Đạo không phải người của Tử Kim động sao? Thân trưởng lão tuyệt đối đừng nói chuyện này cũng không liên quan đến Ngưu Hữu Đạo. Kẻ mù cũng có thể nhìn ra Ngưu Hữu Đạo mới là chủ mưu đằng sau!”
Thân Báo Xuân căng mặt ra, bị chặn cho không biết nói gì.
Quan hệ bên trong, người đến hiểu rất rõ, nhưng bọn hắn chỉ quan tâm đến một chuyện khác, Lạc Danh Kiếm nói: “Tội trạng quan viên Bắc châu triều đình kiểm chứng tại sao lại rơi vào tay Thiệu Đăng Vân? Nhiều chứng cứ phạm tội của quan viên như vậy sao lại rơi hết vào tay Thiệu Đăng Vân?”
Có một số chuyện bọn hắn phải làm cho rõ ràng, ba phái lớn lo lắng triều đình bên này cấu kết với Ngưu Hữu Đạo.
Thương Kiến Hùng thở dài: “Việc này là người bên dưới làm không đến nơi đến chốn, tội trạng sau khi tra rõ, vốn phải tập trung mang về kinh thành, ai ngờ trên đường gặp phải giặc cướp, trú quân Bắc châu nghe tin chạy tới bắt cướp, cùng lúc bắt cướp thì mớ chứng cứ phạm tội kia cũng rơi vào tay bọn họ, vì vậy tình thế mới mất khống chế!”
Thân Báo Xuân trầm giọng nói: “Ngươi đang yên đang lành, đi điều tra quan viên Bắc châu làm gì? hơn nữa còn thanh tra toàn diện, lấy đá nện chân mình là thế nào?”
Thương Kiến Hùng dõng dạc nói: “Bắc châu đã không còn nằm trong tầm khống chế của triều đình nữa.
Thứ duy nhất có chút tác dụng cản tay với các thế lực liên quan ở Bắc châu cũng chỉ có những quan viên địa phương do triều đình bổ nhiệm

kia, ít nhất cũng có thể làm tai mắt cho triều đình. Nói những quan viên kia sẽ tuyệt đối trung thành với triều đình, lời nói này ra các ngươi tin sao? Triều đình nhất định phải nắm được chứng cứ điều tra phạm tội của bọn hắn trong tay, ai dám làm cỏ đầu tường, triều đình sẽ cho hắn thân bại danh liệt! Nếu không phải xảy ra chuyện ngoài ý muốn, làm như vậy, có lỗi sao?”
Ba vị trưởng lão nhíu mày, đối phương giải thích hoàn toàn hợp tình hợp lý, thật sự không tìm ra được sai sót nào.
Chơi bài này, pháp lực cao thâm cũng vô dụng, bọn hắn so với Thương Kiến Hùng, còn kém xa!
Đợi đuổi cổ được ba người đi, Đại tổng quản Đường Ngữ xích lại gần bên cạnh Thương Kiến Hùng, thấp giọng nói: “Bệ hạ, Cao đại nhân tới.”
“Ừm.” Thương Kiến Hùng nghiêng đầu ra hiệu.
Chỉ chốc lát sau, Cao Kiến Thành bước nhanh vào, sau khi hành kiến lễ liền hỏi: “Bệ hạ, nghe nói kia ba vị trấn giữ đến đây, không xảy ra chuyện gì chứ?”
Ông ta cũng lo lắng kế hoạch xảy ra sơ hở gì, sau khi nghe được phong thanh liền lập tức chạy tới tìm hiểu.
Thương Kiến Hùng gật đầu, híp mắt nói: “Hi vọng lần này có thể gây loạn.”
...
Cắt đường tài lộ, hành vi của Bắc châu thật sự đã chọc giận một vài người, chặt mất lợi lộc đến từ Bắc châu hàng năm của vài người, có thể vui được mới lạ.
Tiếng kêu gào tức giận của những người có liên quan của Tử Kim động làm chưởng môn Cung Lâm Sách khó chịu, ngay cả Nghiêm Lập cũng không giữ được bình tĩnh, ông ta cũng có được một phần lợi lộc do quan viên bên Bắc châu hiếu kính, Ngưu Hữu Đạo giết cả người mà ông ta bảo vệ, tương đương với chặt mất một đường tài lộ của ông ta.
Sau khi đại điện nghị sự ồn vào một phen, lấy chưởng môn Cung Lâm Sách làm đầu, thân là trưởng lão tông môn Nghiêm Lập, Nguyên Ngạn, Phó Quân Nhượng, Doãn Dĩ Đức, Mạc Linh Tuyết, cùng nhau chạy tới Mao Lư biệt viện.

Ngưu Hữu Đạo nghe thấy tin liền chạy ra, buồn cười nói: “Ngọn gió nào thổi chư vị cùng nhau tới đây?” Sau khi hành lễ, đưa tay mời mọi người vào trong.
Không ai đi vào, chỉ chặn ở cửa, Cung Lâm Sách trầm giọng hỏi: “Ngưu trưởng lão, Bắc châu xảy ra chuyện gì?”
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc: “Bắc Châu? Bắc Châu có thể có chuyện gì?”
Nguyên Ngạn cả giận nói: “Bớt ở đây giả vờ hồ đồ đi, Thiệu Đăng Vân liên thủ với Thiên Ngọc môn huyết tẩy quan trường Bắc châu, ngươi dám nói ngươi không biết?”
Ngưu Hữu Đạo a một tiếng: “Việc này ấy à, ta còn tưởng là đại sự gì đáng để chư vị hưng sư động chúng, không phải chỉ giết vài tên tham quan ô lại thôi sao, có phải là chuyện gì đâu.”
Nguyên Ngạn: “Mấy tên? Đó là mấy tên sao? Giết bao nhiêu, trong lòng ngươi không rõ à?”
Ngưu Hữu Đạo nhẹ nhàng một câu: “Ta và ngươi xuất thân hương dã, từ nhỏ đã bị tham quan ô lại hại thảm, chỉ cần có cơ hội, có bao nhiêu giết bấy nhiêu!”
Mạc Linh Tuyết: “Đó là quan viên triều đình bổ nhiệm, không tới phiên ngươi tự tiện giết chóc, nếu người trong thiên hạ đều giống như ngươi, cả Yến quốc này chẳng phải đại loạn à?”
Ngưu Hữu Đạo một tay đỡ kiếm, một tay dựng một ngón tay lên: “Chí ít Bắc châu, ta đảm bảo không thể loạn nổi, ai dám quấy rối ở Bắc châu thì cứ thử xem!”
Doãn Dĩ Đức nói: “Quan viên triều đình tự có luật pháp trừng phạt, mọi thứ đều có quy củ, ngươi thân là trưởng lão Tử Kim động, thân là một phần tử quản chế thiên hạ Đại Yến, nên giữ gìn quy tắc, há có thể làm bậy?”
Ngưu Hữu Đạo kỳ quái, trừng mắt nói: “Các ngươi có ý gì? giết vài tên tham quan ô lại chẳng lẽ là giết nhầm sao?”
Doãn Dĩ Đức: “Triều đình đã tra ra chứng cớ phạm tội của bọn hắn, muốn trừng phạt bọn hắn cũng là triều đình trừng phạt, ngươi tham gia vào việc này là thế nào?”
Cung Lâm Sách đang mặt mày căng thẳng cũng khẽ lên tiếng: “Có một số việc cũng không cần thiết che giấu vòng vèo, giữa người một nhà nói

rõ ràng cũng không sao, những quan viên kia ít nhiều đều có liên quan đến ba phái lốn, ngươi giết thế này, Tiêu Dao cung và bên Linh Kiếm sơn rất có ý kiến, giờ đều đang ý kiến với chúng ta, chuyện này nhất định phải có một bàn giao!”
Quản Phương Nghi đứng bên cửa nhìn thấy cảnh này, cảm giác như cả đám người này đang muốn vây công Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Chưởng môn muốn bàn giao cái gì?”
Cung Lâm Sách nói: “Chuyện lần này, Tử Kim động có thể đè xuống, nhưng quan viên triều đình bổ nhiệm tiếp cho Bắc châu, ngươi không thể can thiệp nữa.
Ý tứ này Ngưu Hữu Đạo đã hiểu, các bên đang muốn bổ nhiệm những quan viên có liên quan đến mình tới Bắc châu, tiếp tục lợi ích của mỗi người.
Ngưu Hữu Đạo ha ha nói: “Mọi người cứ vây quanh ta thế này, ta không đồng ý không được, được, ta không can dự.”
Thấy hắn đồng ý, sắc mặt mọi người hơi dịu lại, chỉ cần không tổn hao đến lợi ích, những người bị giết bên Bắc châu, bọn hắn cũng chẳng để ý, vì những người kia mào ồn ào với Ngưu Hữu Đạo ở tông môn cũng không cần thiết. hơn nữa, tốt xấu gì Ngưu Hữu Đạo cũng là trưởng lão Tử Kim động, bên Bắc châu lại xuất quân có lý do, giết tham quan ô lại là chuyện không hề sai.
Thật tình không biết Ngưu Hữu Đạo chỉ không muốn cứng rắn đối đầu với bọn hắn mà thôi, muốn phái người tới Bắc châu tiếp, nghĩ hay thật, nằm giường bên cạnh há lại cho người khác ngáy, đảm bảo đi tên nào chết tên đó, đảm bảo sẽ không ai có thể ngồi trên vị trí kia được lâu, đảm bảo đến chết cũng không ai dám đi mới thôi.
Nghiêm Lập cũng không yên tâm với hắn, nhắc nhở: “Ngưu trưởng lão, có Thiệu Đăng Vân và Thiên Ngọc môn ở đó, ngươi cũng nói rồi, Bắc châu không loạn được, những quan viên triều đình kia có dính líu đến Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn, dù sao ngươi cũng là một thành viên của Tử Kim động, sau này mọi thứ cũng nên cân nhắc vì tông môn, không thể làm lung tung.”
Ý của lời này là, quân đội Bắc châu và thế lực tu hành đều là người của ngươi, Bắc châu đã ở trong tầm khống chế của ngươi, quan lại địa

phương kia không thể nào ảnh hưởng được sự khống chế của ngươi đối với Bắc châu, không cần thiết phải quá để ý đến bọn hắn.
Ngưu Hữu Đạo hơi nhíu mày, hắn không phải quá để ý đến quan viên địa phương Bắc châu, hắn chỉ muốn ép Thiên Ngọc môn nhập đội, bày tỏ thái độ.
Đương nhiên, chân tướng bên trong hắn sẽ không nói ra, hỏi ngược một câu: “Nghiêm trưởng lão đang giáo huấn ta sao?”
Nghiêm Lập: “Ta chỉ có lòng tốt nhắc nhở ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo trở mặt trong nháy mắt: “Nhắc nhở cái gì? Đừng có kéo Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn ra đây nói với ta, ta căn bản không muốn động tới người của bọn hắn, cũng không muốn làm việc này ở Bắc châu. Là trước kia có người cứ quấn lấy ta, nhất định phải gây phiền phức cho lão tử, coi lão tử là đất nặn hay sao?”

Chương 1347: Ngưu Hữu Đạo, ngươi đừng quá đáng!

Chương 1347: Ngưu Hữu Đạo, ngươi đừng quá đáng!
Sắc mặt mọi người trầm xuống, cái thằng này rõ ràng đang nói, không phải gây chuyện với người ngoài, mà là người của Tử Kim động trước kia gây phiền phức cho hắn trước, giờ chỉ đáp trả thôi.
Ngưu Hữu Đạo khiêu khích càn rỡ và ngang ngược.
Lúc này, mọi người chỉ có thể làm như nghe không hiểu.
Làm việc trái lương tâm rất sợ quỷ gõ cửa, thực ra trước đó mọi người cũng có nghi ngờ về phương diện này, lần này coi như đã xác thwc rồi.
Nghiêm Lập cũng hơi không biết nói gì, thầm nghĩ, bọn hắn tìm ngươi gây phiền phức, ta đâu có tìm ngươi gây phiền phức, tốt xấu gì ngươi cũng phải thủ hạ lưu tình chứ, giết người của ta luôn là thế nào?
Có điều ngẫm lại, thằng này có lẽ cũng không rõ ai là người của ông ta, ai không phải người của ông ta.
Quản Phương Nghi đứng cạnh thầm chậc lưỡi, phát hiện phong cách của Đạo gia khi đối mặt với đám người Tử Kim động này hoàn toàn không bình thường lắm, động chút là giở tính trẻ con.
Đợi cả đám đi rồi, Ngưu Hữu Đạo cũng điềm nhiên như không có việc gì trở vào bên trong.
Đi vòng qua vòng lại trong đình viên một lúc, Văn Mặc Nhi mới lặng lẽ đi đến bên cạnh hắn, có lòng tốt nhắc nhở một tiếng: “Đạo gia, huynh làm vậy không hay lắm đâu.”
Nàng ta cũng đổi lại giống như người bên này rồi, cứ gọi Ngưu Hữu Đạo là “trưởng lão” cũng cảm thấy kỳ kỳ.
Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng, quay đầu cười hỏi: “Có cao kiến gì?”

Văn Mặc Nhi khoát tay: “Ta chẳng có cao kiến gì cả, chẳng qua đợt trước tới chỗ chưởng môn, trong lúc vô tình nghe thấy chưởng môn bọn hắn đang bàn bạc, nói về chuyện Thánh Cảnh.”
“Thánh Cảnh?” Ngưu Hữu Đạo thu lại nụ cười, quay người lại đối diện, nghiêm mặt hỏi: “Thánh Cảnh thế nào?”
Văn Mặc Nhi: “Hình như bên Phiễu Miễu Các lên tiếng, yêu cầu các môn phái lớn trong hàng ngũ Phiễu Miễu Các mỗi bên cử ba đệ tử tinh nhuệ đi Thánh Cảnh, nói Thánh Cảnh là cơ hội để mọi người trải nghiệm. Giờ các phái còn đang định danh sách đệ tử vào Thánh Cảnh, huynh làm cứng với mọi người vào thời điểm này không thích hợp lắm đâu.
Ngưu Hữu Đạo lập tức hiểu được ý đồ trong lời nói của nàng ta, nếu chọc giận đám người kia, có khi sẽ cho tên hắn vào danh sách đề cử. Việc này hắn không hề nghe được chút phong thanh nào, liền trầm giọng nói: “Cô chạy đi một chuyến, mời Nghiêm trưởng lão tới đây.”
“Vâng!” Văn Mặc Nhi đồng ý rồi lại do dự nhắc nhở thêm một câu: “Đạo gia, việc này huynh đừng nói là ta nói nhé.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Yên tâm, sẽ không bán đứng ngươi.”
Đợi Văn Mặc Nhi đi rồi, Ngưu Hữu Đạo lại gọi pqn tới nói: “Thông báo lão Hùng, chuẩn bị một bàn rượu thịt.”
Bên này đợi một lúc cũng chẳng đợi được Nghiêm Lập đến, mãi sau khi Văn Mặc Nhi quay về mới biết, sau khi đám Nghiêm Lập rời khỏi đây thì lại đến đại điện nghị sự bàn việc, Văn Mặc Nhi không tiện vào quấy rầy, chỉ có thể đợi sau khi Nghiêm Lập bước ra mới gặp mặt chuyển lời được.
Đợi một lát, Nghiêm Lập cũng tới, có điều cũng rất đúng lúc, rượu thịt của Viên Phương cũng đã chuẩn bị xong.
“Gọi ta tới tới lui lui làm gì đấy?” Nghiêm Lập vừa gặp hắn cũng chẳng hề có thái độ tốt đẹp gì.
“Ban nãy mới biết đã ngộ thương người của Nghiêm trưởng lão, trong lòng hổ thẹn nên đặc biệt chuẩn bị một mâm rượu thịt để nhận lỗi với Nghiêm trưởng lão.”
“Một mâm rượu thịt là có thể tống cổ được ta à?”

“Đừng thấy nể mặt mà được nước, ông là trưởng lão, ta cũng là trưởng lão, địa vị trong môn giống nhau, bớt lên mặt với ta đi. Mâm rượu thịt này của ta là thiên hạ nhất tuyệt, chưởng môn còn chưa từng được thưởng thức, hôm nay hời cho ông rồi đấy.”
Ngưu Hữu Đạo vừa nói vừa kéo, lôi Nghiêm Lập vào trong, rồi lại nhấn Nghiêm Lập ngồi vào bàn tiệc.
Nghiêm Lập dở khóc dở cười, có điều sau khi ngửi thấy mùi thơm và những món ăn màu sắc trên bàn thì cũng khá sửng sốt.
“Nếm thử đi.” Ngưu Hữu Đạo lại cứng rắn ấn đũa vào tay ông ta.
Khách theo ý chủ, miễn cưỡng làm theo, nhìn món ăn thực sự cũng mới mẽ, Nghiêm Lập hơi động lòng nếm thử một miếng, hai mắt lập tức tỏa sáng, đũa động liên tục, nếm một lượt tất cả các món ăn, cảm thấy mùi vị quả thực không tệ.
“Không gạt ông chứ, ta thành tâm nhận lỗi cơ mà.” Ngưu Hữu Đạo cười nói rót rượu cho ông ta.
Sau khi hai người nâng chén cùng uống, Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Nghe nói tông môn đang chọn người đi Thánh Cảnh?”
Nghiêm Lập không nghĩ nhiều, mấu chốt không biết Ngưu Hữu Đạo mới biết được, ừm một tiếng, đũa không ngừng, miệng cũng không ngừng.
Ngưu Hữu Đạo lại hỏi: “Chọn được người chưa?”
Nghiêm Lập: “Tạm thời vẫn chưa chọn ra, vẫn còn chút thời gian mà, nhưng cũng không dễ chọn.”
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục giúp ông ta rót rượu, tỏ vẻ tò mò nói: “Tử Kim động nhiều người như vậy, chọn ba người mà cũng khó khăn à?”
Nói tới chuyện này, Nghiêm Lập đặt đũa xuống thở dài: “Phiêu Miễu Các muốn phái ra các đệ tử ưu tú.”
Không phải ngươi không biết, đệ tử yêu tú trên cơ bản đều là thuộc hệ của các trưởng lão có nắm tài nguyên. Trải nghiệm? Có một số việc trong lòng mọi người đều biết rõ, chẳng ai biết sẽ xảy ra chuyện gì nên đều chẳng ai muốn để đệ tử của hệ mình đi, nhưng bên kia lại yêu cầu là đệ tử tinh nhuệ của các phái, chưa đến lúc cuối cùng thì vẫn sẽ từ chối đưa đẩy không quyết định được.”
Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng: “Vậy chuyện này sao lại phải giấu diếm ta?”

“Giấu diếm ngươi? Giấu diếm ngươi làm gì?” Nghiêm Lập sửng sốt một chút, sau đó hiểu rõ ra, khoát tay nói: “Không giấu diếm ngươi, sợ lòng người thấp thỏm nên tạm thời chưa công khai mà thôi.”
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục hỏi: “Không cho ta biết, vậy không phải định đẩy ta vào danh sách đấy chứ?”
Nghiêm Lập lại sững sờ, nhìn nhìn một bàn đồ ăn ngon, không kìm được bật cười, hiểu ra, chỉ chỉ hắn: “Ngươi ấy ngươi ấy, lão đệ, nghĩ nhiều quá rồi, tốt xấu gì ngươi cũng là trưởng lão của Tử Kim động, cho dù có người muối đưa tên ngươi vào thì những chuyện thế này cũng không thể tùy tiện đưa trưởng lão tông môn đi được, chả ai làm như vậy cả. Yên tâm đi, chuyện này, không liên quan đến ngươi, ngươi ở một bên xem náo nhiệt là được rồi.”
“Hầy, mấy người các ông xấu tính quá, ta không lo lắng không được.”
Ngưu Hữu Đạo nhẹ nhàng thở ra, lại tiếp tục mời ông ta uống rượu.
Nghiêm Lập tạm dừng, nhìn hắn: “Chúng ta xấu? xấu hay không xấu tạm thời không bàn tới. Ta nói ngươi chẳng hề nể mặt ta gì cả. Tốt xấu gì giữa chúng ta cũng có giao tình, người của ta, ngươi nói giết là giết à?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ngay từ đầu cũng không biết ai là người của ông, hiểu lầm, hiểu lầm.”
Nghiêm Lập khoát tay: “Chuyện quá khứ, ta không muốn nói thêm, ta chỉ muốn lão đệ cam đoan một điều, những người khác ta mặc kệ, nhưng người của ta ngươi không thể động đến nữa.”
Ngưu Hữu Đạo bóp tay ông ta một cái: “Cái gì mà người của ngươi người của ta, chỉ là vài tên tham quan ô lại thôi ấy mà, có đáng để ông phải so đo thế không? Ta nói rõ với ông câu này, ông cứ thoải mái đi điều tra, chỉ cần tra ra trên địa bàn của ta ai là tham quan ô lại, chỉ cần ông có chứng cứ, ông muốn giết thế nào thì giết, ta không oán hận một câu.”
Nghiêm Lập thấy hắn cắn chặt không buông, không yên tâm về hắn, cảnh giác nói: “Ngươi có ý gì? Ngươi vẫn muốn làm tiếp đúng không? Ngươi bồi lễ xin lỗi như vậy đấy à?”
Ngưu Hữu Đạo: “Nghiêm trưởng lão, từ chút lợi lộc này coi như ta thấy rõ rồi đấy, chỉ chút tiền nhỏ, đáng đến mức như vậy sao?”

Thấy hắn vẫn không chịu nhả ra, Nghiêm Lập trợn mắt nói: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi đừng có quá đáng!”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta không phải có ý này, ai biết ai là người của ông, ai không phải người của ông, khi nào ông đưa cho ta một danh sách thì tất cả đều dễ nói, được không nào?
Nghiêm Lập hừ hừ nâng đũa, tiếp tục ăn, ra vẻ thế thì còn tạm được.
Ngưu Hữu Đạo lại nói: “Có điều ta cảnh cáo trước, ông không thể để ta có tên trong danh sách đi Thánh Cảnh, nếu tình hình không bình thường, ông cũng phải nhắc nhở trước cho ta một tiếng, nếu như ông thọc gậy bánh xe thì đừng trách ta trở mặt.”
“Haizz, cái tên này, đã nói không liên quan đến ngươi, sao ngươi cứ không tin ấy nhỉ. lòng nghi ngờ cũng nặng quá rồi đấy. Được rồi, biết rồi.” Nghiêm Lập lắc đầu.

Chương 1348: Loại người này rất nguy hiểm (1)

Chương 1348: Loại người này rất nguy hiểm (1)
Ngưu Hữu Đạo lập tức vui tươi hớn hở mời rượu.
Không phải lòng nghi ngờ của hắn nặng, mà hắn đi được đến ngày hôm nay không thể không cẩn thận, chuyện lật thuyền trong mương hắn gặp quá nhiều rồi. Bí cảnh Thiên Đô theo lý mà nói hắn cũng không cần phải đi, ai ngờ vẫn làm cho hắn đi. Huống hồ hắn lại đắc tội với không ít người của Tử Kim động, có trời mới biết cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì, hắn có thể giống như một người vô sự coi như không có chuyện gì sao?
Có một số việc không thể không đề phòng.
Chẳng những đề phòng, mà còn phải cực kỳ để tâm.
Sau khi vui vẻ với Nghiêm Lập rồi tiễn ông ta đi, Ngưu Hữu Đạo lập tức gọi Quản Phương Nghi và Viên Cương tới, bảo liên hệ với các bên liên quan Ngọc Thương của Hiểu Nguyệt các, trưởng lão Triều Kính Vạn Thú môn và Tứ hải, chuyến đi Thánh Cảnh này, bảo bọn họ phải phái ra những người đáng tin cậy của mình tham gia.
Phòng ngừa chu đáo, đề phòng vạn nhất!
...
Hàn quốc bắt đầu rút quân khỏi cảnh nội Tống quốc.
Vốn vẫn chưa bị ép đến mức nhất định phải rút quân, nhưng Kim Tước trước nay quen thận trọng, cảnh giác cao độ với những nguy hiểm có thể xuất hiện, vì thế không tiếc gánh tất cả trách nhiệm, mất cả vị trí Đại tư mã của mình, trực tiếp bị giáng chức thành thứ dân, kiên quyết cổ động Hàn quốc rút quân.
Sau khi biết được tin, Mông Sơn Minh mưu đồ không được như y ngửa mặt lên trời thở dài, cảm thấy đáng tiếc, thật sự muốn Hàn, Tống mất

sức, Yến quốc chưa chắc đủ khả năng nuốt cả Hàn Tống nhưng có thể vất vả một lần suốt đời nhàn nhã giải quyết hết hậu hoạn, Tần quốc mới lập quốc lực không mạnh chính là cơ hội!
Còn về Kim Tước bị biếm thành thứ dân, theo Mông Sơn Minh thấy chẳng qua chỉ là lời đồn nhảm, chỉ cần Kim Tước còn thánh quyến, một khi có việc, bất cứ lúc nào cũng có thể tái xuất. Người có địa vị như Kim Tước, có biếm thế nào cũng không thể trở thành thứ dân thực sự, vẫn sẽ có một đống người bảo hộ như thường.
Trên đường rút quân Kim Tước cũng phiền muộn không thôi, vốn định ép Tống quốc đang trong cảnh túng quẫn để làm điều kiện lui binh, hy vọng có thể bắt Tống quốc cắt mấy châu phủ trước đó Hàn quốc đã công chiếm cho Hàn quốc.
Trong quá trình đàm phán, ba phái lớn Tống quốc nghe thấy Hàn quốc bằng lòng rút quân đã âm thầm thở phào, vội vàng đồng ý.
Ai ngờ Ngô Công Lĩnh sống không chịu, kiên trì Hàn Quốc nhất định phải rút quân hoàn toàn và trả lại tất cả lãnh thổ Tống quốc đã chiếm đoạt, vì chuyện này còn không tiếc cổ động người dưới ồn ào hò hét,s nói gì mà tình nguyện chiến tử, một tấc đất cũng không nhường.
Tống quốc đã không có năng lực đánh tiếp, hao tổn thêm nửa năm nửa, cảnh nội Tống quốc sẽ bị hủy hoại, đại quân khó bù đắp được, cứ tiếp tục hao tổn thì cả quân Tống đều sẽ phải chết đói, đánh cái gì mà đánh?
Ba phái lớn của Tống quốc mặc dù tức giận nhưng cũng không có cách nào với Ngô Công Lĩnh, trong trường hợp này, cũng không thể thanh tẩy sạch sẽ người của phe Ngô Công Lĩnh được? nếu thật sự làm như vậy, e là Hàn quốc sẽ mừng chết mất, đừng nói rút quân mà chắc là sẽ nhân cơ hội đánh chiếm Tống quốc.
Cuối cùng, Ngô Công Lĩnh thắng.
Sách lược lớn của Hàn quốc đã đặt ra, rút quân là chuyện tất nhiên, Ngô Công Lĩnh nhất định phải bất chấp mọi giá ăn thua đủ với ngươi, Hàn quốc không thể vì mấy châu kia của Tống quốc, tiếp tục tiêu hao quốc lực Hàn quốc quấn lấy quân Tống được.
Cuối cùng hai bên đàm phán xong, quân Tống không triền đấu nữa, quân Hàn hoàn toàn rút về cảnh nội Hàn quốc.

Kết quả này dĩ nhiên khiến ba phái lớn của Tống quốc vô cùng mừng rỡ, hóa ra Ngô Công Lĩnh đã đúng, cường thế trước khi đàm phán của Hàn quốc chẳng qua chỉ đang hư trương thanh thế.
Trong quá trình này, đối mặt cường thế của Hàn quốc, cũng không phải ba phái lớn của Tống quốc hồ đồ, mà là quan điểm khác với Ngô Công Lĩnh.
Quân Hàn rút lui, hai nước ngưng chiến, cuối cùng đã không cần phải đánh nữa mà còn có thể thu hồi hoàn toàn quốc thổ bị chiếm của Tống quốc, các con dân Tống quốc sống sót khỏi khổ ạn vui đến phát khóc, tin vui đi đến đâu đều có tiếng hô to "Bệ hạ vạn tuế" đến đó, trong lúc nhất thời danh vọng của Ngô Công Lĩnh trong cảnh nội Tống quốc như mặt trời ban trưa, không ai có thể chạm vào!
Ba phái lớn Tống quốc nhận ra, ủng hộ Ngô Công Lĩnh thượng vị đúng là đã chọn đúng người, ít nhất là tốt hơn Mục Trác Chân.
"Tính ra, Ngô Công Lĩnh là tỷ phu của ngươi đấy? Chậc chậc, Hoàng đế tỷ phu!"
Tin tức Hàn, Tống ngừng tranh phong truyền về, nhắc đến Ngô Công Lĩnh, Quản Phương Nghi trêu chọc, thấy gương mặt của Ngưu Hữu Đạo cổ quái liền cười ngặt ngẻo.
Ngưu Hữu Đạo cũng không kìm được cười một tiếng, lắc đầu, vừa trầm ngâm nói: "Loạn thế chi gian hùng!"
Biết hắn đang nói về Ngô Công Lĩnh, Quản Phương Nghi khinh thường xì một tiếng: "Chẳng qua là tên tiểu nhân vô sỉ hơi may mắn thôi, nếu không phải ba phái lớn của Tống quốc bị buộc bất đắc dĩ, hoàng vị của Tống quốc cũng sẽ không rơi xuống đầu hắn?"
"May mắn? Cô nghĩ đây là may mắn nhặt được tiền trên đường à? Trong biến hóa cuộc đời này, may mắn không phải ai cũng có thể nắm bắt được đâu!" Ngưu Hữu Đạo lại khẽ lắc đầu, từ từ nói: "Người này cũng có chút năng lực đấy..." Hơi trầm mặc một lúc: "Ta phải tìm cơ hội nào đó đi gặp người này thử! Đại tỷ kết bái kia của ta cũng lâu lắm rồi không liên lạc, cũng nên qua lại một chút rồi, giúp ta viết một bức thư hỏi thăm sức khỏe nhé."
"Hoàng hậu tỷ tỷ... phụt!" Quản Phương Nghi lại cười đến mức run rẩy, trưởng lão Thiên Nữ giáo lại trở thành hoàng hậu, cộng thêm quan hệ

với Ngưu Hữu Đạo, nghĩ lại thật buồn cười....
Hoàng cung Tống quốc, trong đình đài lầu các, Huệ Thanh Bình đầu đội mũ phương ung dung sang trọng, dựa vào lan can tay nâng bức thư đọc, là thư của Ngưu Hữu Đạo.
“Sư phụ, bệ hạ đã về.” Một đệ tử ăn mặc như cung nữ nhắc nhở, đều đã phản bội Thiên Nữ giáo mà còn mặc trang phục của Thiên Nữ giáo thì không thích hợp lắm.
Huệ Thanh Bình cầm thư hơi quay đầu lại, nhìn thấy Ngô Công Lĩnh đang từ xa bước nhanh chân tới, thấy bộ dạng này, bà ta không khỏi nhíu mày.
Ngô Công Lĩnh cũng thật sự không giống với dáng vẻ hoàng đế, nhìn tới nhìn lui vẫn như một ông già thô lậu, không mặc hoàng bào mà chỉ mặc chiến giáp, người rám đen giống như cục than.
Ông ta đã gầy đi rất nhiều, đôi mắt sau khi cả người gầy đi đã trở nên to hơn, sáng ngời có thần.
Đại chiến tạm ngưng, cả Tống quốc đã bị phá hủy không còn hình dạng gì, giờ quan trọng nhất chính là trấn an dân chúng mau chóng khôi phục trồng trọt, nhất định phải trồng bổ sung cho kịp mùa vụ, giờ ông ta đang bận bịu chuyện này, công việc của ông ta là dẫn nhân mã chạy tới chạy lui xem xét, mắng chửi người!
Những thứ khác ông ta không hiểu lắm, nhưng có một thứ ông ta phải để ý kỹ, lương thực, lương thực, vẫn là lương thực!
Cày cấy gieo hạt, lương thực mua từ Vệ quốc, giờ ông ta đang bận rộn mấy chuyện này.
Khác với Mục Trác Chân tiền nhiệm luôn trốn trong hoàng cung, vị hoàng đế như ông ta rất ít khi đặt chân ở trong cung mà luôn trên khoái mã bôn ba bên ngoài.
Thừa tướng Tử Bình Hưu tuổi tác khá lớn, không theo kịp bước chân ông ta: “Bệ hạ, người là hoàng đế, sao có thể cứ chạy bên ngoài mãi, thế này không hợp quy củ.”
Ngô Công Lĩnh: “Quy củ bàn sau đi, chuyện trồng trọt giao cho ta giải quyết, sau đó hẵng bàn chuyện quy củ với ta. Ngoài ba mươi dặm thành nam vẫn còn ngàn dặm bỏ hoang, sao không hề có dấu hiệu gieo trồng bù?”

Tử Bình Hưu: “Bệ hạ, bách tính lưu lạc, trong lúc nhất thời khó có đủ người để trồng trọt.”
Ngô Công Lĩnh quay đầu quát thuộc cấp: “Truyền quân lệnh của ta, điều mười vạn nhân mã kinh thành đi trồng trọt cho lão tử, bảy ngày sau, nếu thành nam còn bỏ hoang thì bảo chủ tướng đưa đầu đến gặp ta.”
“Rõ!” Thuộc cấp lĩnh mệnh.
Ngô Công Lĩnh: “Còn nữa, truyền lệnh cho trú quân các nơi, đừng nhàn rỗi nữa, trồng trọt hết cho lão tử. Nói cho bọn hắn, đợi khi luận công ban thưởng, nơi nào trồng trọt không tốt sẽ bị trừ một nửa công lao.”

Chương 1349: Loại người này rất nguy hiểm (2)

Chương 1349: Loại người này rất nguy hiểm (2)
“Rõ!” Thuộc cấp một lần nữa lĩnh mệnh.
Ngô Công Lĩnh quay đầu lại nói với Tử Bình Hưu: “Thừa tướng, hãy lấy danh nghĩa triều đình thông cáo với thiên hạ, trong thời gian chỉ định ai khai hoang đất trồng trọt được thì đất sẽ thuộc về người đó.”
Tử Bình Hưu không phải tướng lĩnh dưới trướng ông ta, sẽ không có chuyện ra lệnh là buộc phải làm, lúc này liền khuyên nhủ: “Bệ hạ, làm như vậy sợ sẽ xảy ra rối loạn, có vài vùng đất hoang chưa giám định rõ có phải vô chủ hay không, người khác mạo muội tới trồng trọt e sẽ gây nhiễu loạn.”
Ngô Công Lĩnh đi vào đình đài lầu các ngồi xuống, phất tay cho người dâng trà: “Ta nhớ trước kia Thiệu Bình Ba ở Bắc châu đã từng làm chuyện như vậy, hắn làm được, sao ta không làm được? ta mặc kệ những vùng đó là đất hoang có hay không có chủ, vẫn câu nói đó, trong thời gian chỉ định đất hoang có ai trồng trọt thì đất thuộc về người đó, cứ làm thế đi! Ai dám quấy rối, hỏi xem thanh đao trong tay bản tướng quân có đồng ý không!”
Ông ta lạnh lùng liếc mắt nói: “Đang thời chiến loạn.
Nhân lực Tống quốc đã bị tổn thất lớn, người là gốc rễ của Tống quốc! thừa tướng, năm nay đại loạn vừa ổn định lại ta không nói, nếu sang năm còn xuất hiện tình trạng chết đói trên diện rộng, khiến cho lòng người cảnh nội Tống quốc bàng hoàng, ta thấy Thừa tướng ông đây cũng làm đủ rồi đấy, cho dù ba phái lớn có cầu tình cho ông, ta cũng có biện pháp giết ông, tự ông xem thử mà làm đi!”

Đây là những lời một Hoàng đế sẽ nói sao? Vẻ mặt Tử Bình Hưu giật giật chắp tay nói: “Rõ!”
Ngô Công Lĩnh lại nói: “Chuyện đàm phán mua lương với Vệ quốc phải nắm chắc, lương thực Tống quốc ta không kiên trị được bao lâu nữa, đoạn đường vận chuyển lương thực cũng tốn khá nhiều thời gian, trong vòng nửa tháng muốn nhìn thấy kết quả chuyện mua lương. Đừng nói với ta là khó khăn, ngươi tự nghĩ cách đi, nếu đại thần đầy khắp triều đình mà ngay cả chút chuyện này cũng không giải quyết được thì ta cần bọn hắn làm gì? không xử lý được việc thì đi trồng chọt của ta, đừng có chiếm bồn cầu xong chẳng đi ra phân!”
“Rõ!” Tử Bình Hưu bất đắc dĩ đồng ý. Vị trước mắt căn bản không theo quy củ, đã bao nhiêu ngày rồi không tảo triều, trời vừa sáng đã ra khỏi thành, thậm chí mấy ngày cũng không thấy hồi cung, ngoại trừ lương thực, những cái khác đều mặc kệ, ném cho triều thần đi xử lý.
Đợi sau khi Tử Bình Hưu rời đi, Huệ Thanh Bình đi tới, ngồi ở một bên, hừ lạnh nói: “Bùn nhão không dính lên tường được, chẳng có chút phong thái Hoàng đế gì cả, có Hoàng đế nào không thượng triều như người không?”
Ngô Công Lĩnh hỏi lại: “Thế nào gọi là bộ dạng hoàng đế? Hoàng đế tam cung lục viện Tần phi vô số, ta mà có bộ dạng hoàng đế như vậy thì nàng có chịu không?”
Huệ Thanh Bình nhếch miệng, chuyển chủ đề không đề cập tới việc này, nhắc nhở: “Thừa tướng mới vừa nói cũng không sai, những đất hoang kia không phải tất cả đều vô chủ, nói câu khó nghe, chỉ e rất nhiều đất hoang kia là của các đại thần trong triều, ai mà không biết địa chủ lớn nhất thiên hạ chính là bọn hắn, chàng làm như vậy, triều thần không có ý kiến mới là lạ.”
Ngô Công Lĩnh: “Ý kiến? ta không phải Mục Trác Chân, Mục Trác Chân đã bị kiến của bọn hắn hại chết! Ta gác đao lên cổ bọn hắn, ý kiến của bọn hắn không trọng yếu.”
Huệ Thanh Bình: “Ai trồng trọt thì là đất của người đó? Những lưu dân kia ngay cả thóc giống cũng chẳng có, cuối cùng lợi chẳng phải vẫn là đám nhà giàu, tương lai một lượng lớn bách tính cảnh nội Tống quốc không có đất cày, ta xem chàng làm thế nào.”

“Chuyện sau này sau này hẵng nói, không đưa ra cái lợi trước mắt thì lấy ai dốc sức? Trước tiên cứ ổn định cục diện, đợi cục diện ổn định, lại thu thập bọn họ cũng không muộn.” Ngô Công Lĩnh khoát tay, không lảm nhảm mấy chuyện này với nữ nhân nữa, nhìn chằm chằm thư tín trong tay bà ta, hỏi: “Ai gửi thư vậy, Thiên Nữ giáo?”
Huệ Thanh Bình ném bức thư lên bàn: “Ngưu Hữu Đạo.”
“Ngưu Hữu Đạo? Huynh đệ nàng kết bái đấy à? Hắn viết thư cho nàng làm gì?” Ngô Công Lĩnh kinh ngạc, lập tức đưa tay cầm thư lên xem, đôi mắt to trong hình dáng gầy gò càng thêm có thần xoay tròn đọc, thấy trên thư chỉ kể những chuyện tình nghĩa trước kia, sau đó là mấy lời chúc mừng dê nghe, nói nếu rảnh sẽ đến gặp Huệ Thanh Bình ôn lại chuyện cũ gì đó.
Huệ Thanh Bình xùy tiếng nói: “Huynh đệ kết bái cái gì, lúc ấy chẳng qua là bị hắn lợi dụng, dùng được thì là đại tỷ, không dùng được thì ta có cầu xin hắn cũng vô dụng, giờ chắc thấy ta đắc thế nên mới lôi tình cũ gì đó ra, thứ tiểu nhân, để ý đến hắn làm gì.”
Sắc mặt Ngô Công Lĩnh nghiêm túc, trầm ngâm nói: “Lúc trước Thương châu là do Tử Kim động khống chê,s trên dưới Thương châu đều phải nhìn sắc mặt Tử Kim động, giờ hắn là trưởng lão của Tử Kim động.”
Huệ Thanh Bình thấy lão già thô lỗ này thô bạo đã nhiều, rất ít khi nhìn thấy gương mặt nghiêm túc này của ông ta: “Sao cứ cảm thấy chàng hơi kiêng kỵ hắn ấy nhỉ? Giờ chàng không ở Yến quốc, cũng không ở Thương châu, sợ hắn cái gì?”
Ngô Công Lĩnh cầm thư cân nhắc lắc đầu: “Theo những gì ta biết thì thấy, người này thật sự không đơn giản, hai mấy tuổi rời núi, cả đường vượt qua mọi chông gai, có thể nâng đỡ Thương Triều Tông đi đến ngày hôm nay, còn nắm chặt thế lực Thương hệ trong tay, ngay cả Mông Sơn Minh cũng cúi đầu nghe lệnh hắn, người này rất nguy hiểm!”
Huệ Thanh Bình: “Thế nào, sợ rồi à? Chàng từ một phản quân giờ trở thành hoàng đế Tống quốc mà còn cảm thấy không bằng hắn sao?”
Ngô Công Lĩnh khoát tay áo: “Không giống, hắn gần như dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, đi lên từ đủ các lực cản, không dễ dàng gì. Ta trong tay đã nắm sẵn mấy chục vạn nhân mã tạo phản, đã có thế từ sớm, cũng mượn bọn họ để đánh bại thế của Tống quốc, sau đó bọn hắn

không có tâm trí để ý đến bên Tống quốc nên mới giúp ta có ngày hôm nay!”
Huệ Thanh Bình: “Nâng chí khí của người khác, diệt uy phong của chính mình, chàng có cần coi nhẹ bản thân như vậy không?”
Ngô Công Lĩnh đặt thư trong tay xuống: “Không phải tự coi nhẹ mình, mà là người này thật sự khiến ta có cảm giác nguy hiểm, nhiều người như vậy còn không thể Không phải tự coi nhẹ mình, mà là người này thật nguy hiểm trùng điệp quật khởi, điều này đã nói rõ vấn đề. Lúc trước các nàng thuyết phục Nam châu hắn xuất binh, ta mới khởi binh tạo phản, kết quả bị hắn bày kế, suýt chút nữa là bị lừa chết rồi, may là ta phản ứng nhanh mới tránh thoát một kiếp... Ta chinh chiến nửa đời tính cảnh giác với nguy hiểm cũng vẫn có.”
“Giờ hắn là trưởng lão Tử Kim động, trong tay lại nắm nhân mã tinh nhuệ nhất Yến quốc, có sức ảnh hưởng không thể coi thường với quân đội Yến quốc, ngay cả ba phái lớn của Yến quốc cũng phải nhìn sắc mặt hắn mấy phần, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Triệu quốc vong thế nào không thể thoát khỏi liên quan tới tên này. Trước đây không lâu, ta vừa nhận được tin, hình như hắn vừa chơi ba phái lớn Yến quốc, huyết tẩy Bắc châu một trận. người này bây giờ có thể nói là quyền cao chức trọng, Tống quốc ta lại ở cạnh bên Yến quốc, không thể không phòng!”
Huệ Thanh Bình chỉ chỉ thư: “Vậy ý chàng là?”
Ngô Công Lĩnh: “Loại người này rất nguy hiểm, bị để mắt tới thì phải cẩn thận. Không cần thiết đắc tội, cũng phải giữ chừng mực thích hợp, đừng để hắn dễ dàng quấn lấy. Hắn đột nhiên lấy lòng nàng, cũng chẳng biết là có ý định gì, nàng cứ tạm kết giao với hắn xem thử hắn muốn làm gì.”
...
Vân Đào Vân Hải, dưới cây cổ tùng trên đỉnh núi, Vũ Văn Yên đứng chắp tay, Côn Lâm Thụ bước đến hành lễ.
“Tới rồi.” Vũ Văn Yên quay người lại, mỉm cười nhìn y, trong lòng cảm khái, Thiên Hỏa giáo sau khi đời thứ ba tu luyện thành thì không có ai tu luyện được “Thiên Hỏa Vô Cực thuật” nữa, đáng tiếc không phải đệ tử thân truyền của mình.

Nói đi cũng phải nói lại, nếu là đệ tử thân truyền của mình, chỉ e sẽ không có cơ duyên tu luyện được bí thuật chí cao này, không đến cấp bậc trưởng lão chỉ e không có cơ hội chạm đến bí thuật. Có sư tôn chưởng môn như mình đây, chuyện mạo hiểm bế quan mười năm tu luyện bí thuật cũng rất không có khả năng xảy ra.

Chương 1350: Cứ nói ta không ở đây (1)

Chương 1350: Cứ nói ta không ở đây (1)
Đối với chuyện này ông ta cũng chỉ có thể cảm khái, tạo hóa trêu ngươi!
Côn Lâm Thụ cung kính nói: “Không biết chưởng môn triệu kiến có gì phân phó?”
“Khoảng thời gian trước, Phiễu Miễu Các triệu tập chưởng môn các phái...” Vũ Văn Yên chậm rãi nói lại chuyện Thánh Cảnh.
Nghe xong, Côn Lâm Thụ liền hiểu ra, biết chuyện sư phụ lo lắng hẳn đã tới, nếu không chưởng môn sẽ không gọi riêng mình dến nói chuyện, liền hỏi: “Là đang muốn đệ tử vào Thánh Cảnh trải nghiệm?”
Trực tiếp hỏi ra khiến ánh mắt Văn Vũ Yên hơi khựng lại, nhìn kỹ y.
Vị trí của mỗi người khác nhau, suy nghĩ sự việc cũng khác nhau, dù sao Văn Vũ Yên cũng là chưởng môn Thiên Hỏa giáo.
Sau bao nhiêu đời, người đời sau sẽ nói chưởng môn nào đó đời nào đó là ai là ai, làm gì cho Thiên Hỏa giáo, có mấy người nhớ đến trưởng lão lúc đó là ai?
Cho nên suy nghĩ của chưởng môn với những trưởng lão bên dưới ít nhiều có chút không giống, mặc dù đều hi vọng Thiên Hỏa giáo phát triển tốt, nhưng chức trách của chưởng môn khác trưởng lão, trách nhiệm gánh vác cũng không giống, một người chỉ lo tốt việc của mình là được, một người phải nghĩ cho toàn cục.
Thiên Hỏa giáo vất vả lắm mới có một đệ tử tu luyện thành “Thiên Hỏa Vô Cực thuật”, đứng trên góc độ gánh vác lịch sử môn phái của Văn Vũ Yên, dĩ nhiên ông ta không muốn Côn Lâm Thụ đi Thánh Cảnh mà có ý định biến y thành trọng điểm bồi dưỡng.
Thế nhưng lần này, không có ai đứng bên phía ông ta, tất cả trưởng lão đều đem môn quy ra nói.

Mấu chốt là cả cao tầng của môn phái không một ai đứng ra nói giúp Côn Lâm Thụ, khiến cho ông ta chẳng có đường nào để cân bằng hai phía, ông ta cũng không tiện cứng rắn chống lại môn quy, một chưởng môn như ông ta mà lại cứng rắn thay đổi môn quy thì thành ra thế nào?
Văn Vũ Yên thở dài: “Côn Lâm Thụ, ngươi biết đấy, đệ tử bế quan cấm địa sau khi ra ngoài đều có trách nhiệm cần gánh, nhất là ngươi đã bế quan mười năm, trong mười năm này ngươi không làm bất kỳ chuyện gì cho môn phái, môn phái thì toàn lực chi viện ngươi mười năm, theo môn quy, nếu có nhiệm vụ lớn, ngươi nhất định phải đứng ra gánh vác.”
Côn Lâm Thụ: “Đệ tử hiểu, nguyện tuân theo pháp chỉ tông môn.”
Văn Vũ Yên: “Nếu như ngươi không muốn đi, ta cũng có thể cho ngươi một cơ hội, ngươi nắm chắc thời gian chuẩn bị một chút, tìm một lý do thoái thác, ta sẽ tổ chức một cuộc biện luận trong môn, chỉ cần ngươi có lý, ta sẽ đứng ra nói giúp ngươi. Ngươi chỉ cần nắm chắc một chút, vì gánh trách nhiệm cho môn phái không nhất định phải đi Thánh Cảnh... có hiểu không?”
Ông ta hy vọng Côn Lâm Thụ hiểu, không phải ông ta không muốn giúp đỡ y, mà là phải có cái cớ để giúp đỡ y.
Côn Lâm Thụ im lặng: “Không cần biện luận, thứ đệ tử nên gánh vác đệ tử bằng lòng gánh vác, sẽ không né tránh, đệ tử bằng lòng đi Thánh Cảnh.”
Văn Vũ Yên nhíu mày: “Xem ra ta không nên tìm ngươi, hẳn là ngươi đã đi tìm sư phụ ngươi trước rồi.”
Côn Lâm Thụ: “Trước khi đi Thánh Cảnh, đệ tử có một thỉnh cầu.”
Sao tên này lại cố chấp như vậy? Văn Vũ Yên cau mày, hỏi: “Thỉnh cầu gì?”
Côn Lâm Thụ: “Năm đó đệ tử thua trong tay Ngưu Hữu Đạo, khiến môn phái hổ thẹn, đệ tử khổ tu mười năm, chính là để rửa nhục cho môn phái!”
Văn Vũ Yên trầm giọng nói: “Ngươi muốn đánh lại một trận với Ngưu Hữu Đạo?”
Côn Lâm Thụ: “Vâng!”
Văn Vũ Yên: “Ngươi có biết địa vị và thân phận bây giờ của Ngưu Hữu Đạo không?”

Côn Lâm Thụ: “Đệ tử biết.”
Văn Vũ Yên: “Nếu ngươi đã biết thì nên hiểu rõ, ngươi không có tư cách đánh với hắn, đường đường là trưởng lão Tử Kim động sao có thể liều mạng cùng ngươi.”
Côn Lâm Thụ: “Đệ tử không phải liều mạng với hắn, chỉ muốn khiêu chiến với hắn một lần!”
“Khiêu chiến?” Văn Vũ Yên mặt mày lạnh lùng: “Buồn cười! Ngươi đi khiêu chiến trưởng lão Tử Kim động, dựa vào cái gì? Ngươi hãy đứng ở góc độ khác ngẫm thử xem, đổi lại là đệ tử Tử Kim động đến khiêu chiến trưởng lão Thiên Hỏa giáo ta, có thể đồng ý được sao? Ngay cả trưởng lão phái ta hắn cũng đừng mơ nhìn thấy mặt.”
Côn Lâm Thụ: “Chính là bởi vì đệ tử biết mình không làm được nên mới khẩn cầu tông môn giúp đệ tử, có tông môn ra mặt, chuyện hắn là sẽ đơn giản hơn rất nhiều.”
“Hoang đường! Được rồi, tông môn không thể giúp ngươi những chuyện này đâu, việc này đừng nhắc lại nữa. Ngươi hãy chuẩn bị cho chuyện biện luận đi, cụ thể bổn tọa sẽ bàn bạc với sư phụ ngươi.” Văn Vũ Yên nói xong phất tay áo lách người bỏ đi, không nhiều lời với y nữa.
Nhìn núi xanh biển mây, sắc mặt Côn Lâm Thụ đầy đau đớn, y biết chưởng môn nói không sai, nếu y tìm tới cửa, đừng nói khiêu chiến gì đó, e là cả mặt Ngưu Hữu Đạo cũng chẳng nhìn thấy...
Văn Vũ Yên thật sự nói được làm được, sau khi gặp Bàng Trác bàn bạc, lập tức đã mở ra cuộc tranh luận nhằm vào chuyện Côn Lâm Thụ có nên đi Thánh Cảnh rèn luyện hay không, sau đó Văn Vũ Yên thuận nước đẩy thuyền, chuẩn bị một cuộc biện luận công khai trong môn.
Trưởng lão của Thiên Hỏa giáo đều không phải kẻ ngu, đều nhận ra chưởng môn đang thiên vị Côn Lâm Thụ. nhưng chưởng môn làm việc kín kẻ, xử lý sự việc công bằng, hợp lý, cho mọi người biện luận cũng chẳng có gì sai nên không ai tiện nói gì.
Điều khiến chư vị trưởng lão không ngờ tới là, ngay lúc này, Côn Lâm Thụ chủ động tới tìm bọn hắn.
Ý tứ tìm bọn hắn đại khái là chỉ cần cho y so tài với Ngưu Hữu Đạo một trận, biện luận hay biện luận không quan trọng, y sẽ chủ động đồng ý đi Thánh Cảnh trước mặt mọi người.

Bắt trưởng lão Tử Kim động chấp nhận khiêu chiến của một đệ tử bên dưới của Thiên Hỏa giáo, việc này không dễ làm.
Hơn nữa, kiểu trao đổi này có vẻ hơi hoang đường.
Nhưng Côn Lâm Thụ nói, chỉ cần chư vị trưởng lão hết sức giúp y là được, còn thành hay không không quan trọng, chỉ cần tông môn cố sức giúp y là được rồi.
Thế là lại có chuyện, cả đám trưởng lão cũng thuận nước đẩy thuyền, đều tán thưởng thái độ té ngã chỗ nào bò dậy chỗ đấy của Côn Lâm Thụ.
Tóm lại mặc kệ bọn hắn nói thế nào, Văn Vũ Yên đều không đồng ý dùng danh nghĩa tông môn đi làm việc này, vẫn là hai chữ kia, hoang đường!
Cuối cùng đám trưởng lão đẩy một người ra, trưởng lão Tiền Phục Thành sẽ lấy danh nghĩa cá nhân dẫn theo Côn Lâm Thụ đến Tử Kim động bái phỏng, cũng cam đoan không gây sự.
Thái độ của bản thân Côn Lâm Thụ là điểm mấu chốt rất quan trọng, bản thân Côn Lâm Thụ không phối hợp thì còn biện luận làm gì nữa?
Mười con trâu cũng không thể kéo lại được, Bàng Trác suýt chút nữa thì thổ huyết, cũng mắng cho Côn Lâm Thụ máu chó phun đầy đầu.
“Gỗ mục không khắc được tượng, thôi, thôi!” Văn Vũ Yên cũng lắc đầu, phát hiện Côn Lâm Thụ này là bùn nhão không thể trét được tường, không có cái nhìn đại cục, chả trách năm đó lại chịu nhục dưới tay Ngưu Hữu Đạo, quá mức coi trọng bản thân rồi!
Loại người này sao có thể trở thành chưởng môn Thiên Hỏa giáo tương lai, tu vi có cao hơn nữa cũng vô dụng, cùng lắm chỉ có thể đứng bên làm trưởng lão thanh tịnh, nhiều nhất chỉ là dạng tay chân bán mạng cho Thiên Hỏa giáo mà htooi.
Không gánh được, Văn Vũ Yên cũng từ bỏ.
Lúc đầu, Văn Vũ Yên còn muốn đích thân chủ trì hôn sự cho Côn Lâm Thụ và Hỏa Phượng Hoàng, sau sự việc này, Văn Vũ Yên cũng mất hứng, ném trả cho Bàng Trác một câu, không nhẫn tâm hại Hỏa Phượng Hoàng trở thành quả phụ.
Ngụ ý là, Côn Lâm Thụ muốn đi tìm chết, ông ta cũng không cần thiết đích thân chủ trì hôn sự này.

Nhưng Hỏa Phượng Hoàng cũng thề không quay đầu lại, mặc kệ Côn Lâm Thụ muốn đi Thánh Cảnh hay không, vẫn bằng lòng gã cho y.
Ngày đại hôn cũng rất náo nhiệt, chuyện vui trong môn phái,chưởng môn cũng lộ mặt, bày tỏ chúc mừng.
Đêm động phòng hoa chúc, ngày tốt cảnh đẹp tất nhiên là ân ái.
Nhưng mà ân ái chưa được mấy ngày, vui vẻ còn chưa qua đi, Côn Lâm Thụ đã rời khỏi Thiên Hỏa giáo, muốn hoàn thành tâm nguyện 10 năm trước khi đi Thánh Cảnh.
Hỏa Phượng Hoàng sống chết nhất định phải đòi đi theo, nếu không sẽ không cho Côn Lâm Thụ đi, Côn Lâm Thụ đành phải mang cả nàng ta.

Chương 1351: Cứ nói ta không ở đây (2)

Chương 1351: Cứ nói ta không ở đây (2)
Trưởng lão Tiền Phục Thành lấy một con phi cầm cỡ lớn, đích thân đưa hai vợ chồng đến Tử Kim động Yến quốc...
Có khách vượt qua thiên sơn vạn thủy đến, huống chi đối phương còn là trưởng lão Thiên Hỏa giáo ngang cấp với Tử Kim động, môn đăng hộ đối, dĩ nhiên Tử Kim động rộng cửa hoan nghênh.
Chưởng môn Tử Kim động Cung Lâm Sách còn dành chút thời gian đích thân gặp mặt.
Trong lúc bái kiến khách khí, Côn Lâm Thụ đến cùng cũng tự báo danh tính.
“Côn Lâm Thụ...” Gương mặt tươi cười tiếp khách của Cung Lâm Sách hơi sững ra, cái tên này nghe quen quen, sau khi nhìn mặt các trưởng lão hai bên, hỏi thử: “Ngươi chính là Côn Lâm Thụ?”
Côn Lâm Thụ cung kính trả lời: “Vâng, vãn bối từng thua dưới tay trưởng lão Ngưu Hữu Đạo của quý phái.” Y không hề giấu diếm chút nào.
“À... à...” Cung lâm sách gật đầu cười, cảm thấy hơi không biết nói gì tiếp, khen đối phương cũng không được, không khen đối phương cũng không được.
Ông ta còn đang định hỏi Tiền Phục Thành, lẽ nào đây là ái đồ của ngươi? Nhưng lời vừa đến khóe miệng cũng không tiện hỏi, xác nhận rồi há chẳng phải nói trưởng lão nhà ta từng giáo huấn đồ đệ của ngươi.
Ông ta vứt câu hỏi này sang một bên, con mắt mặc dù không ngừng dò xét Côn Lâm Thụ, lời đã hỏi Tiền Phục Thành: “Tiền trưởng lão đến đây không biết có chuyện gì?”
Mấy vị trưởng lão Tử Kim động cũng đang hiếu kì dò xét Côn Lâm Thụ, năm đó Ngưu Hữu Đạo đã đánh cho đệ tử Thiên Hỏa giáo này một trận,

gây ra động tĩnh không nhỏ.
Đối với chuyện quá khứ trưởng lão nào đó của bản phái từng làm, các vị trưởng lão dĩ nhiên đều biết.
Tiền Phục Thành không nói đến tìm Ngưu Hữu Đạo: “Vừa nhận được tin, nguyên Đại đô đốc Tống quốc La Chiếu đã đến Tần quốc nhậm chức, Hiểu Nguyệt các này dường như có ý đồ rất lớn, quý phái đã từng hợp tác Hiểu Nguyệt các nên đặc biệt tới đây hỏi thử suy nghĩ của quý phái...”
...
“Một trong ba vị đại tướng quân của Tần quốc, La Chiếu đi Tần quốc rồi...”
Mao Lư biệt viện, sâu trong nội trạch, Ngưu Hữu Đạo tay cầm tình báo trầm ngâm, hơi bất ngờ.
Quản Phương Nghi ở bên nói: “Hắn là Hiểu Nguyệt các làm, một mình La Chiếu không cách nào có thể thoát thân thuận lợi dưới sự giám sát chặt chẽ của Tống quốc, huống hồ còn chạy tới Tần quốc xa như vậy, còn vừa đến Tần quốc là được trao chức vị cao, mặc dù tạm thời vẫn chưa có đại quyền binh mã.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu đi qua đi lại, chuyện này chắc chắn như vậy, trước đó La Chiếu mất tích hắn đã đoán ra có người phối hợp giúp đỡ, có điều không ngờ là Hiểu Nguyệt các.
Sau khi hơi suy nghĩ một lúc, Ngưu Hữu Đạo dừng chân quay đầu lại nói: “Bên Hầu Tử để ý theo dõi chặt một chút.”
Quản Phương Nghi nhếch miệng, hơi bất mãn với mấy chuyện đó của Viên Cương nhưng cũng không nhiều lời gì, chuyện của Viên Cương và Phùng Quan Nhi cũng không tránh khỏi liên quan đến bà ta.
Chính lúc này, Văn Mặc Nhi đi vào, bẩm báo nói: “Đạo gia, Nghiêm trưởng lão cho đệ tử sang trước chuyển lời, nói Tiền trưởng lão của Thiên Hỏa giáo tới, muốn tới gặp huynh, bảo huynh chuẩn bị một chút.”
“Trưởng lão họ Tiền của Thiên Hỏa giáo chỉ có mình Tiền Phục Thành, tới thì tới, ta với ông ta không có giao tình gì, chỉ gặp nhau vài lần, có từng nói chuyện chưa ta còn chẳng nhớ, chạy tới gặp ta làm gì?” Ngưu Hữu Đạo kỳ quái.
Văn Mặc Nhi: “Côn Lâm Thụ, huynh còn nhớ không?”

Ánh mắt Quản Phương Nghi lóe lên, bà ta tin hắn là Ngưu Hữu Đạo vẫn còn nhớ, lúc trước khi Ngưu Hữu Đạo chạy tới Tề kinh gạt bà ta đi, đã từng kết ân oán với Côn Lâm Thụ.
“Côn Lâm Thụ?” Ngưu Hữu Đạo gật đầu. “Biết, là một tên tâm cao khí ngạo, tự cho mình là đúng, đầu úng nước kia đúng không, sao, hắn cũng tới à?”
Văn Mạn Châu liên tục gật đầu: “Đúng vậy, hắn cũng tới, đi cùng Tiền trưởng lão kia. Tiền trưởng lão này đột nhiên mang theo Côn Lâm Thụ tới đây, còn nói muốn gặp huynh, Nghiêm trưởng lão cảm thấy có chút có bất thường, lại không tiện lạnh nhạt với khách, cho nên đã kéo vào trong núi từ từ tham quan, âm thầm cho đệ tử chạy tới thông báo trước với huynh một tiếng, để huynh chuẩn bị trước.”
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày: “Tiền trưởng lão, Côn đệ tử cái gì, bọn hắn muốn gặp ta thì sẽ được gặp ta chắc, Nghiêm Lập ăn đầu heo à? Người ta đ-t cái gì là ngửi nấy hả? Ông ta là trưởng lão Thiên Hỏa giáo hay trưởng lão Tử Kim động đấy?”
Văn Mặc Nhi toát mồ hôi, đây đúng là mắng Nghiêm trưởng lão không ra gì rồi, chắc chưởng môn cũng sẽ không nói những lời như vậy, cũng chỉ có vị này mới có thể tùy hứng trong tông môn như vậy.
Văn Mặc Nhi: “Ta cũng không rõ chuyện gì xảy ra, đệ tử tới trước báo tin cũng không nói rõ ràng, chỉ nói gì mà huynh hiểu rõ Hiểu Nguyệt các, muốn bàn với huynh về chuyện của Hiểu Nguyệt các.”
“Người đến cứ nói ta không ở đây!” Ngưu Hữu Đạo vứt lại cho Quản Phương Nghi một câu rồi xoay người chống kiếm rời đi.
Quản Phương Nghi đành phải đi đón khách.
Đứng ở Mao Lư biệt viện đợi một lúc, cuối cùng nhìn thấy Nghiêm Lập và ba người khác tiến vào.
“Nghiêm trưởng lão.” Quản Phương Nghi khách khí chào, giả bộ như không biết có khách tới.
Nghiêm Lập cũng giả vờ như chưa hề mật báo với bên này. “Hồng Nương, nói với Ngưu trưởng lão một tiếng, nói là có khách quý của Thiên Hỏa giáo muốn gặp ngài ấy.”
Đối với Hồng Nương Tề kinh, thân là đệ tử Thiên Hỏa giáo, ở cùng một vùng Tề kinh, trong sáng ngoài tối đều đã từng gặp.

Đặc biệt là trưởng lão Tiền Phục Thành, ông ta đã từng gặp Quản Phương Nghi lúc trẻ, nhìn thấy Quản Phương Nghi lúc này, trong lòng cũng khá thổn thức.
Còn nhớ năm đó, lúc mới gặp nữ nhân này, thật sự là như gặp thiên nhân khiến tim đập thình thịch, nhưng môn quy khó khăn, chỉ có thể chôn kín suy nghĩ trong lòng.
Giờ nữ nhân này, khóe mắt đã có vài nếp nhăn, cơ thể cũng có hơi nở nang, trên mặt đậm son phấn, đã đánh mất sự góc cạnh của năm đó, tư thái cũng không còn thấy sự thướt tha như cảnh liễu của ngày trước, năm tháng không buông tha ai, dù là người trong giới tu hành cũng vậy.
Càng cảm khái là, chỉ e tất cả mọi người đều sẽ không thể ngờ, cuối cùng nữ nhân này lại đi theo một tiểu tử trẻ tuổi.
Hồng Nương Tề kinh, với rất nhiều người mà nói, là ký ức của một thế hệ, là lý ức của một đời phong hoa!
Nghĩ nhiều cũng vô ích, gặp lại, Tiền Phục Thành cũng chỉ có thể đáp lại bằng nụ cười mỉm lạnh nhạt, cũng không còn động lòng nữa, chuyện cũ đã qua rồi.
Quản Phương Nghi kinh ngạc nói: “Nghiêm trưởng lão, vậy ngài tới thật không khéo, Đạo gia không ở đây, đã đi rồi.”
“...” Mấy người đến đồng loạt sửng sốt.
Nghiêm Lập nghi ngờ hỏi: “Không ở đây? Đi đâu rồi?”
Quản Phương Nghi đong đưa quạt tròn, nở nụ cười ngọt ngào: “Đúng là lại bị ngài hỏi rồi, ta chỉ là một hạ nhân, Đạo gia muốn đi đâu cũng đâu có thông báo cho ta.”
Bà ta nói vậy, Nghiêm Lập hiểu ra, hắn Ngưu Hữu Đạo ở trong, nhưng vì được mình mật báo nên không muốn gặp người của Thiên Hỏa giáo.
Giả vờ không biết hỏi: “Khi nào thì trở về?”
Quản Phương Nghi lắc đầu: “Đạo gia thật sự không nói với ta, không biết bao giờ thì trở về.”
“Tới không khéo rồi, Tiền huynh, huynh xem?” Nghiêm Lập quay người cười hỏi.
Tiền Phục Thành hơi nghiêng đầu nhìn phản ứng của Côn Lâm Thụ, thấy y không có hành động gì liền cười đáp: “Không sao, chúng ta chờ cũng được.”

Nghiêm Lập cười khổ, vậy thì cũng không thể để khác đứng ngoài chờ được, thế là đành nói với Quản Phương Nghi: “Hồng Nương, cũng không thể để khách chờ ngoài cửa được chứ nhỉ?”
“Mời!” Quản Phương Nghi quay người đưa tay, mời mấy người tiến vào ngồi trong một cái đình ở trong sân, bảo người dâng trà.
Bọn hắn ngồi ở tiền viện chờ, do Nghiêm Lập bồi tiếp.
Ngưu Hữu Đạo ở sâu trong nội trạch sau khi nhận được thì không thèm để ý, thích đợi bao lâu thì đợi, nằm trên ghế nằm dưới mái hiên, cầm bản “Tử Kim Tạp Ký” đọc, cái này cùng thể loại với “Thượng Thanh Thập Di Lục”, rảnh rỗi là hắn lại giở ra đọc, đọc những ghi chép có liên quan đến Tử Kim động hoặc vài chuyện có liên quan với trong ngoài tông môn đứng từ góc độ của Tử Kim động.

Chương 1352: Bớt nói nhảm, đi cửa sau

Chương 1352: Bớt nói nhảm, đi cửa sau
Chờ một lúc khá lâu, Nghiêm Lập hơi mất kiên nhẫn, ông ta cũng không muốn tốn quá nhiều thời gian ngồi ở đây.
Lúc thấy Văn Mặc Nhi từ phía xa đi ngnag qua, chào hỏi một tiếng, giả vờ có việc, bước tới, sau khi tới gần liền thấp giọng nói: “Ngưu trưởng lão thật sự không có ở đây sao?”
Văn Mặc Nhi mặt mày khó xử, Nghiêm Lập hiểu ra lại thấp giọng hỏi: “Ở bên trong à?”
Văn Mặc Nhi khẽ gật đầu.
Nghiêm Lập quay người trở về lại trong đình, nói với Tiền Phục Thành: “Tiền huynh, hay là đợi Ngưu trưởng lão trở về chúng ta lại tới, tránh ngồi không đợi ở đây.”
Tiền Phục Thành lại nhìn phản ứng của Côn Lâm Thụ, sau đó cười đáp: “Không sao, không sao, chờ thêm chút nữa.”
Nghiêm Lập: “Tiền huynh, bên kia ta còn chút việc...”
Tiền Phục Thành vội nói: “Nghiêm huynh cứ làm việc của mình đi, chúng ta ở đây chờ là được rồi.”
Sau khi dài dòng khách sáo một phen, Nghiêm Lập cáo từ, đi trước một bước.
Sau khi ra khỏi Mao Lư biệt viện, Nghiêm Lập vẫn chưa rời đi ngay mà đi vòng một vòng, ra đến cửa sau của Mao Lư biệt việc, gõ cửa chui vào, đi thẳng đến nội trạch, thấy Ngưu Hữu Đạo thảnh thơi lật sách dưới mái hiên liền cầm quyển sách trong tay hắ: “Ngươi có ý gì?”
Ngưu Hữu Đạo đứng dậy: “Nghiêm trưởng lão tới, đúng lúc, để ta bảo người làm rượu thịt, chúng ta cùng uống hai chén nhé.”
Nghiêm Lập: “Người ở bên ngoài, có gặp hay không thì ngươi nói thật với người ta, để người ta cứ chờ mãi là có ý gì?”

Ngưu Hữu Đạo: “Vô duyên vô cớ, gặp ta làm gì?”
Nghiêm Lập: “Nói là muốn hỏi chút chuyện liên quan đến Hiểu Nguyệt các, ngươi thì tiếp xúc tương đối nhiều với Hiểu Nguyệt các.”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta cảm thấy rất kỳ lạ, dựa vào cái gì mà ta phải cùng bọn hắn bàn về chuyện Hiểu Nguyệt các, tông môn có ý gì chứ?”
Nghiêm Lập nhấn tay, ra hiệu đừng nóng, thở dài: “Lão đệ à, ngươi cũng biết, chiến mã chư quốc đều phải cầu cạnh Tề quốc, hắn tới ngay cả chưởng môn cũng phải đích thân lộ diện gặp một lần. Hơn nữa, người ta chỉ đưa ra một yêu cầu nho nhỏ, ngươi không muốn nói có thể qua loa cho xong, không cần thiết vì chút chuyện này mà hoàn toàn trở mặt. Ở đây ngươi không nể mặt, sau này trong chuyện chiến mã của Yến quốc người ta sẽ làm khó dễ... Cũng chẳng phải có chuyện gì ghê gớm, không cần thiết phải vậy, ngươi nói có đúng không?”
Ngưu Hữu Đạo phì cười, đưa tay chụp lấy cổ tay Nghiêm Lập: “Nghiêm trưởng lão, ta bảo người dọn đồ ngon rượu ngon lên, chúng ta cùng uống hai chén.”
“Haizz, chuyện ăn uống lúc nào chẳng được, chúng ta phải giải quyết chuyện này trước.”
“Mặc kệ bọn hắn, cứ để bọn hắn chờ trước đã, đi!”
“Ôi chao, chưởng môn bảo ta tiếp khách đấy...”
Nói gì cũng vô ích, Ngưu Hữu Đạo đã cưỡng ép lôi Nghiêm Lập đi.
Có điều có một điểm Nghiêm Lập phải thừa nhận, thịt rượu chỗ Ngưu Hữu Đạo rất tuyệt, có điều sau khi ăn uống no say cả người toàn mùi rượu, không tiện đi gặp đám Tiền Phục Thành, ngươi nói có việc, kết quả lại vứt khách đấy chạy đi uống rượu là thế nào?
Chỉ có thể thi pháp xua tan hơi rượu, rồi lại làm mùi rượu trên người tản đi, sau đó mới đi đường vòng trở về tiền viện.
Ngưu Hữu Đạo ở sâu trong nội trạch nên làm gì thì làm đó, không chút chậm trễ, đám Tiền Phục Thành chờ mãi đến khi trời tối.
Thực ra mấy người Tiền Phục Thành cũng đoán được, rất có thể Ngưu Hữu Đạo không muốn gặp bón hắn, nhưng thái độ của Côn Lâm Thụ rất kiên quyết.
Ban ngày đợi tới trời tối, Nghiêm Lập sắp xếp bọn hắn đi nghỉ ngơi cũng không đi, chỉ ở đây đợi, lại đợi thêm một đêm, đợi đến hừng đông.

Sáng sớm tinh mơ, Nghiêm Lập lại đi đến cửa sau, tìm Ngưu Hữu Đạo khuyên hắn: “Sư đệ, lão đệ, Ngưu trưởng lão, thái độ của bọn hắn ngươi cũng đã thấy rồi, đây là tư thế không gặp được ngươi sẽ không đi, đối đãi với khách như vậy cũng không đúng, ngươi ra mặt đuổi họ đi một chút thì đã sao chứ?”
Dưới ánh mặt trời mới mọc, Ngưu Hữu Đạo tay chạm nước trong thủng, phẩy vài giọt sương lên một chậu Hắc Mẫu Đơn: “Tới giờ ông vẫn còn cho rằng bọn hắn tới vì chuyện Hiểu Nguyệt các sao?”
Nghiêm Lập nhíu mày: “Cũng khá kỳ lạ, nói chuyện cũng không đến mức đợi ngươi cả một đêm, cũng không hề nóng vội, tư thái của Tiền Phục Thành có vẻ hơi khiêm tốn nữa.”
“Tìm ta có việc, hơn nữa còn phải cầu xin ta.” Ngưu Hữu Đạo đưa ra phán đoán, phủi giọt nước trong tay, ngoắc tay gọi Quản Phương Nghi: “Hồng Nương, đưa tin tức vừa tới cho Nghiêm trưởng lão xem.”
Quản Phương Nghi mỉm cười đi tới, đưa một bức tình báo cho Nghiêm Lập.
Nghiêm Lập mở ra xem, chỉ thấy bên trên có viết tình hình đại khái của Tiền Phục Thành trong Thiên Hỏa giáo, đương nhiên còn cả Côn Lâm Thụ và Hỏa Phượng Hoàng, Côn Lâm Thụ bế quan mười năm đã xuất quan, trước đó vài ngày vừa cùng Hỏa Phượng Hoàng thành hôn. Chuyện này cũng không phải bí mật gì cần giữ kín của đệ tử Thiên Hỏa giáo, cho nên muốn bảo người tìm hiểu vài tình hình liên quan cũng không có.
Sau khi Nghiêm Lập xem xong ngẩng đầu lên nói: “Có ý gì?”
Ngưu Hữu Đạo: “Tiền Phục Thành và tên kia hai người căn bản không phải người cùng một hệ trong Thiên Hỏa giáo, sư phụ của Côn Lâm Thụ và Nhiếp Vân Thường tên Bàng Trác. Tiền Phục Thành ra ngoài làm việc, mang theo hai đệ tử không thuộc hệ của mình, không phải là không được nhưng ít nhiều cũng không hợp lẽ thường. Còn nữa, Côn Lâm Thụ năm đó bị ta đánh trọng thương không lâu sau liền bế quan, vừa xuất quan liền chạy tới tìm ta, còn ở đây chờ đợi là để làm gì? Gì mà chuyện Hiểu Nguyệt các, rõ ràng là vì Côn Lâm Thụ này muốn nhắm vào ta.”
Sau khi Nghiêm Lập như có điều suy nghĩ, chợt ngẩng đầu lên nói: “Ngươi kéo dài không chịu gặp là để chờ tin tức có liên quan?”

Ngưu Hữu Đạo: “Ta có thể làm sao? Vô duyên vô cớ, trước đó không hề có giấu hiệu gì, việc này ta chẳng có chút manh mối nào, cộng thêm mấy trưởng lão các ông luôn chơi ta, ta không thể không cẩn thận điều tra một chút, ta phải biết chắc chắn có chuyện gì thì mới dễ ứng đối.”
Nghiêm Lập im lặng nhìn trời, thầm nói: “Con người ngươi quá đa nghi.”
Ngưu Hữu Đạo phất tay: “Đi thôi, ta cũng muốn xem tên kia muốn tính sổ ta như thế nào?”
Cuối cùng cũng chịu lộ diện, Nghiêm Lập nhẹ nhàng thở ra, nhưng sau khi đi được mấy bước thì cảm thấy không đúng, vội vàng giữ chặt Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo kỳ quái: “Thì đi gặp bọn hắn, không phải ông muốn ta đi gặp bọn hắn sao?”
Nghiêm Lập chỉ về phía hắn đi: “Ta nói này lão đệ, ngươi cứ từ trong nội trạch đi ra như vậy sao? Để bọn hắn thấy, chẳng phải chứng tỏ ngươi đang bắt bọn hắn chờ sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Chứng tỏ thì chứng tỏ, đã sao chứ, chạy tới đây gây chuyện mà còn muốn ta khách khí với bọn hắn sao?”
Nghiêm Lập giữ chặt không thả: “Ngưu lão đệ, Ngưu đại gia, ngươi không cần thể diện nhưng ta cần, để bọn hắn biết ta đang lừa bọn hắn, ta sượng mặt lắm. Ngươi để lại cho ta chút thể diện có được không, đừng để người tiếp đãi khách ta đây phải xấu hổ mà, sau này ta đến Thiên Hỏa giáo làm việc, người ta lại trả thù làm ta không xuống đài được luôn thì sao. Đi cửa sau ra ngoài, chúng ta vòng một vòng, vòng một vòng được không hả?”
“Không được! Quá phiền phức, nhà ta bên trong, không đáng phải làm trộm.”
“Bớt nói nhảm, đi cửa sau.” Nghiêm Lập cưỡng ép kéo hắn đi ra cửa sau, Ngưu Hữu Đạo bị kéo cho lảo đảo.
Ra khỏi biệt viện đi vòng một vòng, hai người lại tiến vào đình viện từ cửa chính.
Nhìn thấy người trong đình, Nghiêm Lập từ xa chắp tay cười to nói: “Ngại quá, ngại quá, để chư vị đợi lâu, Ngưu trưởng lão vừa từ ngoài trở về ta đã vội giúp mọi người kéo về đây.”

Ba người trong đình đứng dậy, Côn Lâm Thụ nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo đang dạo bước đi tới, Hỏa Phượng Hoàng thì nhìn Ngưu Hữu Đạo, lại nhìn phản ứng của sư huynh mình, sợ y quá khích.
“Làm phiền Nghiêm trưởng lão.” Tiền Phục Thành bước ra khỏi đình chắp tay cảm ơn, rồi lại chắp tay cười haha nói với Ngưu Hữu Đạo: “Ngưu trưởng lão, từ lúc cáo biệt ở Thiên Đô phong, lần này chúng ta lại gặp mặt rồi.”
Khi Ngưu Hữu Đạo tiến vào cũng đã quan sát Côn Lâm Thụ và Hỏa Phượng Hoàng, sau đó không nhìn sang nữa mà chỉ nhìn một mình Tiền Phục Thành, cũng chắp tay nói: “Ra ngoài có việc đi vòng vòng, về hơi trễ, để Tiền trưởng lão đợi lâu rồi.”

Chương 1353: Dựa vào cái gì mà ta phải chấp nhận lời khiêu chiến của ngươi?

Chương 1353: Dựa vào cái gì mà ta phải chấp nhận lời khiêu chiến của ngươi?
Tiền Phục Thành vội nói: “Không sao, không sao, là chúng ta mạo muội tới quấy rầy.”
Ngưu Hữu Đạo cũng không khách sáo nhiều, đưa tay mời mọi người đi vào phòng khách ngồi.
Cả nhóm tiến vào phòng khách, chủ khách ngồi xuống, Côn Lâm Thụ và Hỏa Phượng Hoàng không tiện ngồi ngang hàng với Tiền Phục Thành nên đứng song song sau lưng Tiền Phục Thành.
Một lần nữa dâng trà, sau khi Ngưu Hữu Đạo mời dùng tra xong, hỏi: “Không biết Tiền trưởng lão tới tìm ta là có việc gì?”
Tiền Phục Thành buông tiếng thở dài, làm bộ nói: “Tần quốc vừa mới thành lập, lại rất gần với Tề quốc ta, thái độ của Hiểu Nguyệt các này chúng ta thật sự không lần ra được, Ngưu trưởng lão và Hiểu Nguyệt các có quan hệ không tệ là chuyện mọi người đều biết, ngay cả Hoàng đế Tần quốc cũng là học sinh của ngươi, cho nên mới cố ý tìm Ngưu trưởng lão hỏi thăm vài tình hình liên quan một chút.”
Ngưu Hữu Đạo: “Không dối gạt Tiền trưởng lão, đây chỉ là hiểu lầm của ngoại giới, thực ra ta và Hiểu Nguyệt các không hề quen thuộc chút nào, chỉ quen biết có mình Ngọc Thương tiên sinh. Học sinh kia của ta là một con mọt sách, chỉ e trước kia ngay bản thân hắn cũng không biết chuyện của Hiểu Nguyệt các. Trước khi Hiểu Nguyệt các lập quốc, ta thật sự không hề biết gì về ý đồ của Hiểu Nguyệt các. Nói như thế nào nhỉ, Ngọc Thương tiên sinh giấu diếm ta quá kỹ. Nói cho cùng, ta cũng hoàn

toàn chẳng biết gì về tình hình của Hiểu Nguyệt các, Tiền trưởng lão đến hỏi ta e là đã hỏi sai người rồi.”
Chuyện Hiểu Nguyệt các vốn chỉ là lý do của Tiền Phục Thành, không hề có ý định tìm hiểu sâu xa gì, nghe hắn nói vậy, Tiền Phục Thành vê râu trầm ngâm nói: “Nếu như vậy thì đáng tiếc thật.”
Gặp được Ngưu Hữu Đạo rồi, cũng đã nói đến nước này rồi, cuối cùng Côn Lâm Thụ không kìm được lên tiếng. “Ngưu trưởng lão còn nhận ra ta không?”
Tiền Phục Thành hơi nhíu mày, phát hiện Côn Lâm Thụ này sao không biết nhẫn nhịn, nhưng đã mở miệng, lời nói ra cũng không thể thu lại được.
Ngưu Hữu Đạo liếc mắt sang, nhận ra thì đương nhiên là nhận ra, nhưng ngoài miệng lại nói: “Nhìn xem khá quen, không biết là vị cao nhân nào ở Thiên Hỏa giáo?”
“Côn Lâm Thụ!” Côn Lâm Thụ tự báo tính danh. “Năm đó ở Kính hồ Tề kinh, ta đã từng giao thủ với Ngưu trưởng lão, cũng từng thua dưới tay Ngưu trưởng lão.”
Ngưu Hữu Đạo a một tiếng: “Nhắc đến chuyện này thì nhớ ra rồi, là ngươi à! Không ngờ là vẫn còn có thể gặp lại.” Sau khi ứng phó một câu thì không thèm để ý nữa, đứng dậy nói với Tiền Phục Thành: “Tiền trưởng lão, chuyện của Hiểu Nguyệt các ta thật sự không rõ, ta vẫn còn vài việc, nếu đã tới thì hãy để Nghiêm trưởng lão làm chủ nhà tiếp đón, Ngưu mỗ đi trước một bước.”
“Ngưu trưởng lão...” Tiền Phục Thành đứng dậy theo, muốn khuyên cũng không biết nên nói cái gì cho phải.
Ngược lại Côn Lâm Thụ thì lắc mình một cái ngăn ở phía trước, đưa tay chặn lại: “Ngưu trưởng lão xin dừng bước!”
Thấy tình huống này, Quản Phương Nghi ngay lập tức trừng mắt, nghiêm nghị khiển trách quát mắng: “Lớn mật! Người đâu!”
Vừa xảy ra động tĩnh, mấy người bên ngoài nhanh chóng lách vào, Trần Bá, Hứa Lão Lục, đặc biệt là Vu Chiếu Hành ngay lập tức xông đến bên cạnh Ngưu Hữu Đạo đề phòng, bên ngoài vừa gọi một tiếng, cả một đám người của Mao Lư biệt viện xông vào.

Tình cảnh này, hơi có gì bất bình thường, giống như sắp ra tay với người của Thiên Hỏa giáo.
Bầu không khí trong ngoài phòng lập tức trở nên căng thẳng.
Ngưu Hữu Đạo như cười như không nhìn Côn Lâm Thụ cản trước mặt mình, phát hiện vị này lá gan không nhỏ, dám chạy đến nơi đây giương oai, một đệ tử Thiên Hỏa giáo mà dám chạy ra cản đường trưởng lão Tử Kim động, thật đúng là chán sống.
Nghiêm Lập cau mày nói: “Tiền trưởng lão, đệ tử Thiên Hỏa giáo ngươi chạy tới Tử Kim động động tay động chân là có ý gì?”
Tiền Phục Thành cũng nổi giận, trước khi đến đã cam đoan với chưởng môn, sẽ không gây chuyện với bên này, đã tới rồi, có chuyện gì thì nói, cố gắng thuyết phục là được, không được thì thôi, Côn Lâm Thụ ngươi cũng tự đồng ý rồi, cho nên mới cùng ngươi đi chuyến này, nhưng tên điên Côn Lâm Thụ này lại dám cảm đường trưởng lão Tử Kim động ngay trên địa bàn Tử Kim động, cũng không khỏi quá đáng rồi.
Làm gì có môn phái nào có thể chấp nhận chuyện như vậy, ai có thể để người ngoài giương oai trong môn của mình? Giờ cho dù người ta có giết chết ngươi, ngươi cũng chẳng có lý lẽ gì cãi lại.
Mấu chốt là thân phận của hai người hoàn toàn không ngang nhau, nếu là trưởng lão của Thiên Hỏa giáo làm như vậy còn có thể nói cho qua.
“Làm càn!” Tiền Phục Thành cũng thét lên với Côn Lâm Thụ một tiếng.
Hỏa Phượng Hoàng luống cuống, mau tới trước, đưa tay kéo bàn tay đang đưa ra cản đường của sư huynh lại, muốn kéo sư huynh về: “Sư huynh, đừng như vậy mà.”
Côn Lâm Thụ nghiêm mặt.
Ngưu Hữu Đạo một tay chống kiếm, một tay hơi đẩy đẩy người Hứa Lão Lục cản phía trước, nói với Côn Lâm Thụ: “Nhớ năm đó, ta đã nhiều lần nhượng bộ, ngươi lại hùng hổ dọa người không thả, đảo mắt đã nhiều năm như vậy, cái bệnh tự cho mình là đúng, khinh người này vẫn không thay đổi. Côn Lâm Thụ, ngươi đang muốn sống mái với ta đúng không, nếu bản thân ngươi cứ cố chấp thì chỉ tự gây phiền phức cho mình thôi. Nơi này, không phải chỗ cho ngươi giương oai, hiểu chưa?”
Côn Lâm Thụ mặt mày đau khổ, chắp tay nói: “Ngưu trưởng lão, chuyện không phải như người nghĩ, ta đến đây là để bồi lễ xin lỗi người.”

“A, hóa ra là vậy!” Ngưu Hữu Đạo khoát tay với hai bên: “Nếu là đến bồi lễ xin lỗi, mọi người cũng đừng khẩn trương, lui ra, đều lui ra đi.”
Mấy người xông vào trong phòng lập tức chậm rãi lui ra, nhưng không đi ra ngoài, Vu Chiếu Hành mặt không đổi sắc vẫn ở cạnh Ngưu Hữu Đạo đề phòng.
Côn Lâm Thụ một lần nữa chắp tay nói: “Ngưu trưởng lão, chuyện năm đó thật sự do ta không đúng, ngài đại nhân đại lượng, xin đừng so đo với ta, đừng để chuyện đó trong lòng.”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, không ngờ đối phương thức chờ mình cả đêm chỉ để đơn giản nói lời xin lỗi như vậy, vì chuyện này hoàn toàn không cần thiết, năm đó Ngưu Hữu Đạo hắn không hề chịu thiệt, đối phương đã chịu thiệt bị mình đánh trọng thương, cần gì phải chạy tới nhận lỗi chứ?
Liền cười nói: “Biết sai có thể thay đổi là rất tốt, được rồi, ngươi chịu nhận lỗi thì ta cũng chấp nhận, giờ có thể tránh đường được rồi chứ?”
Côn Lâm Thụ không nhường đường, vẫn chắp tay nói: “Ngưu trưởng lão, năm đó sau khi ta thảm bại dưới tay người, ta đã bế quan cho đến giờ, khổ tu mười năm, chính là để tới gặp người.”
Ngưu Hữu Đạo ha ha nói: “Bế quan khổ tu mười năm chỉ để chạy đến bồi lễ nhận lối với ta thôi sao? Như vậy không khỏi nghiêm trọng quá rồi đấy chứ. Được rồi, quá khứ đã qua rồi, ta cũng không so đo, bàn giao với ngươi như vậy được rồi chứ?”
Côn Lâm Thụ: “Ngưu trưởng lão, lần này đến hy vọng người có thể cho ta một cơ hội.”
Ngưu Hữu Đạo kỳ quái nói: “Cơ hội? Ta có thể cho ngươi cơ hội gì?”
Côn Lâm Thụ mặt mày khó xử, cũng biết lời này khó nói ra miệng, nhưng y tới đây là vì cái gì, cuối cùng y vẫn tự nhiên nói: “Hy vọng Ngưu trưởng lão sẽ so tài với ta một trận, mong Ngưu trưởng lão thành toàn.”
Nghiêm Lập đứng một bên lông mày nhíu lại, lạnh nhạt nói: “Làm càn! Ngươi là cái thá gì, dám chạy đến nơi đây gây chuyện với trưởng lão Tử Kim động?” Nghiêng đầu nói với Tiền Phục Thành: “Tiền huynh, Thiên Hỏa giáo huynh dạy dỗ đệ tử như vậy sao? Tìm tới cửa gây chuyện, đây hẳn là mục đích chính của các người?”

Tiền Phục Thành vội vàng giải thích: “Không có không có, ta cũng không biết tiểu tử này sao lại lên cơn điên, sau khi quay về ta nhất định sẽ dạy dỗ thật tốt, cho hắn biết thế nào là quy củ.”
“Hắn đã không tuân quy củ, còn nói quy củ cái gì, có quy củ hay không sau này hãy nói.” Ngưu Hữu Đạo lên tiếng chen lời, tiếp tục nhìn chằm chằm Côn Lâm Thụ hỏi: “Bằng hữu, ai cho ngươi tự tin chạy tới đây vậy? Ta có to gan nhưng cũng không làm những chuyện thiếu não như vậy, ngươi chạy tới đây là để tự rước lấy nhục, có biết hay không hả?”

Chương 1354: Hạ dược? (1)

Chương 1354: Hạ dược? (1)
Vẻ mặt Côn Lâm Thụ phức tạp nói: “Ngưu trưởng lão, ta không có ý gì khác, chỉ muốn cầu xin người tiếp nhận lời khiêu chiến của ta một lần, chúng ta đều sẽ biết điểm dừng, coi như luận bàn, ta tuyệt không ác ý.”
Vẻ mặt Hỏa Phượng Hoàng bên cạnh cũng rất phức tạp, trong lòng vô cùng đau đớn, nàng ta biết sư huynh không nên tới đây, nhưng lại không thể ngăn được!
Nàng ta cũng biết, chuyện năm đó đã thành tâm ma của sư huynh, một đệ tử ưu tú của Thiên Hỏa giáo năm đó, là tuấn kiệt của những người cùng thế hệ, bỗng chốc bị người ta đánh rơi khỏi tầng mây, vì thế không tiếc tiến vào cấm địa bế quan mười năm, còn đánh bạc tính mệnh đi tu luyện “Thiên Hỏa Vô Cực Thuật”, vì cái gì cũng có thể nghĩ ra, tâm nguyện mười năm trời là chỉ để có thể đánh với Ngưu Hữu Đạo một trận.
Ngưu Hữu Đạo cười lạnh nói: “Khiêu chiến? Côn Lâm Thụ, không phải ta tự cao tự đại xem thường ngươi, nhưng đạo lý bày ra ở đây, ngươi dựa vào cái gì mà khiêu chiến ta?”
Côn Lâm Thụ giương mắt nói: “Chẳng lẽ Ngưu trưởng lão sợ ta?” Y sử dụng phép khích tướng.
“Làm càn!” Tiền Phục Thành và Nghiêm Lập gần như trăm miệng một lời gầm lên.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay ra hiệu, ngăn hai người lên tiếng, cảm thấy đối phương khá thú vị, liền hứng thú nói: “Côn Lâm Thụ, ta muốn hỏi ngươi, nếu ta không chấp nhận lời khiêu chiến của ngươi, không đánh với ngươi, ngươi định làm như thế nào?”
Lời này thật sự đã hỏi cho Côn Lâm Thụ không biết nên trả lời như thế nào, cứng rắn ra tay ép Ngưu Hữu Đạo động thủ? Ngưu Hữu Đạo không

muốn động thủ, y có ép cũng vô ích, Tử Kim động còn có người thu thập y, thật sự không tới lượt Ngưu Hữu Đạo động thủ.
Nhưng nếu nói Ngưu Hữu Đạo không đồng ý y chỉ có thể từ bỏ thì y lại không thể nói ra miệng, tâm ý nhiều năm như vậy, đây là tín niệm duy nhất giúp y chống đỡ trong mười năm cực khổ cô quạnh, những người chưa trải qua sự cô quạnh dài dằng dặc đó sẽ không thể nào tưởng tượng được tư vị của nó.
Thấy y không nói nên lời, Ngưu Hữu Đạo ha ha nói: “Được rồi, ta không khó dễ ngươi nữa, ta chỉ hỏi ngươi một câu, ta dựa vào cái gì mà phải chấp nhận lời khiêu chiến của ngươi? Chỉ cần ngươi có thể cho ta một câu trả lời hài lòng, ta có thể cân nhắc.”
Côn Lâm Thụ ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt tỏa sáng, dường như nhìn thấy hy vọng, nhưng miệng vừa há ra lại không tìm ra được lý do. Ngưu Hữu Đạo dựa vào cái gì mà phải chấp nhận lời khiêu chiến của ý? Dựa vào cái gì? Y không biết, vì có thể cho người ta địa vị quyền thế hay có thể cho cái gì? Thứ Ngưu Hữu Đạo muốn, y không thể cho được.
Hai tay Ngưu Hữu Đạo đều đặt trên chuôi kiếm trước người, mười ngón tay gõ nhè nhẹ, từ từ chờ đối phương trả lời, giống như không hề sốt ruột.
Quản Phương Nghi lặng lẽ liếc xéo Côn Lâm Thụ, thầm mắng đồ đần, cũng âm thầm lắc đầu, bà ta nhìn từ đầu đến chân Côn Lâm Thụ, cũng không hề nhìn ra vị này có điểm gì có thể đấu lại Đạo gia, với chút bản lĩnh này sao có thể đấu lại Đạo gia chứ, đừng bị Đạo gia đùa chết là may rồi!
Nghiêm Lập thì chậm rãi quay đầu nhìn về phía Tiền Phục Thành, sau khi nhìn thấy phản ứng trầm mặc tùy ý của Tiền Phục Thành thì hiểu ra, đúng là Côn Lâm Thụ đến đây vì việc này, ông ta cũng không thể nghĩ ra, Thiên Hỏa giáo đã uống nhầm thuốc gì rồi, sao có thể để cho Côn Lâm Thụ chạy tới đây làm loại chuyện ngu xuẩn này? Nếu Tử Kim động có đệ tử như vậy không đánh gãy chân không được, sao có thể dung túng!
Trầm mặc hồi lâu, Côn Lâm Thụ chợt hỏi ngược một câu: “Ngưu trưởng lão, phải làm thế nào người mới bằng lòng chấp nhận lời khiêu chiến của ta?”

“Ngươi hỏi ta?” Ngưu Hữu Đạo vui vẻ, ánh mắt chậm rãi rơi lên người Hỏa Phượng Hoàng đang lo lắng căng thẳng bên cạnh, hỏi: “Nghe nói ngươi vừa tân hôn, chắc hẳn vị này chính là thê tử tân hôn của ngươi?”
Tim Côn Lâm Thụ xiết chặt, khó khăn nói: “Đúng, là sư muội của ta.”
Ngưu Hữu Đạo a một tiếng, ngón tay trên chuôi kiếm chậm rãi gõ gõ: “Trông không tệ... Nếu ta nói, điều kiện tiên quyết để ta chấp nhận lời khiêu chiến của ta là cho thê tử ngươi rời khỏi Thiên Hỏa giáo đến làm nô tỳ cho ta, ngươi có đồng ý không?”
Vừa nhắc tới chuyện này, người ngoài còn chưa kịp phản ứng, người của Tử Kim động đã kinh ngạc trước.
Nghiêm Lập nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo, vẻ mặt hơi hung hăng, rất muốn hỏi Ngưu Hữu Đạo, ngươi có biết ngươi đang nói gì không, bây giờ ngươi đâu phải tán tu bên ngoài gì đó, mà đường đường là trưởng lão Tử Kim động, nói chuyện phải chú ý chừng mực một chút có được không hả? Cái gì gọi là trông phu nhân nhà ngươi khá đẹp, muốn nàng ta đến làm nô tì?
Vẻ mặt Quản Phương Nghi rất đặc sắc, câu này của Đạo gia, cũng không biết có phải mình đã hiểu sai ý hay là như thế nào, dù sao bất kể như thế nào thì nghe đều lộ một sự gian tà, rất dễ làm người ta miên man bất định.
Hỏa Phượng Hoàng bị làm không trở tay không kịp, đương nhiên, Ngưu Hữu Đạo nói cái gì không quan trọng, quan trọng là thái độ của sư huynh, nàng ta nhìn chằm chằm phản ứng của Côn Lâm Thụ.
Khuôn mặt Côn Lâm Thụ bình tĩnh, trong anh mắt có sự tức giận, rõ ràng đã bị những lời này chọc giận.
Tiền Phục Thành trầm giọng nói: “Ngưu trưởng lão, ngươi nói hươu nói vượn hơi quá rồi đấy, người ngoài không có quyền bắt đệ tử Thiên Hỏa giáo rời khỏi Thiên Hỏa giáo.”
Nếu không phải bên này vô lý trước, ông ta đã chỉ vào mặt Ngưu Hữu Đạo mắng chửi không ra gì rồi.
“Có hơi quá rồi?” Ngưu Hữu Đạo a một tiếng, lại hờ hững nâng cằm Côn Lâm Thụ: “Có thể lời ta nói chưa rõ ràng. Ngươi thua, phu nhân ngươi phải ở lại, ngươi thắng, phu nhân ngươi có thể đi. Không dám đặt

khoản cược này, chứng tỏ ngươi không chắc chắn thắng ta, còn có gì để khiêu chiến nữa chứ, người trẻ tuổi, trở về đi!”
Lời này vừa nói ra, Quản Phương Nghi buồn cười, kìm nén đến mức khó chịu, suýt chút nữa là cười thành tiếng.
Nghiêm Lập cũng hơi nén cười, không biết cái khẩu khí ông cụ non này của Ngưu Hữu Đạo mặt mũi nào mà lôi ra, trông ngươi có vẻ còn trẻ tuổi hơn Côn Lâm Thụ đấy?
Thắng sư muội không cần ở lại? Biểu hiện trên mặt Côn Lâm Thụ có chút do dự bất định, lần này y rất nắm chắc sẽ thắng Ngưu Hữu Đạo, nói một cách khác, nếu thật sự là như vậy, hắn mình sẽ không để sư muội rơi vào nguy hiểm, chỉ đem sư muội ra làm tiền đặt cược, dường như cũng không có gì là không chấp nhận được.
Hỏa Phượng Hoàng vẫn tương đối hiểu rõ sư huynh mình, từ vẻ mặt sư huynh đã mơ hồ nhận ra chút suy nghĩ của sư huynh, lúc này căng thẳng nói: “Sư huynh, không thể đấu, chúng ta trở về đi.”
Nàng ta biết không phải sư huynh không quan tâm đến nàng ta, nhưng nàng ta sợ sư huynh đầu óc phát sốt sẽ đồng ý, mặc kệ kết quả tỷ thí như thế nào, chỉ cần sư huynh đồng ý, tình cảnh của nàng ta sẽ như thế nào đây? truyền ra ngoài, nàng ta là tiền đặt cược của trượng phu mình tỷ thí với người khác, làm sao chịu nổi?
Ngưu Hữu Đạo cũng đang để ý đến phản ứng của Côn Lâm Thụ, một câu căng một câu nhả, cảm giác sắp chọc giận Côn Lâm Thụ, hắn lại ngay lập tức thả lỏng điều kiện một chút để cứu vãn lại không khí, đang thử thăm dò mức độ chấp nhất của Côn Lâm Thụ với chuyện này, đang thử thăm dò ranh giới cuối cùng của Côn Lâm Thụ.
Côn Lâm Thụ nhìn sư muội của mình, vẻ mặt cực kỳ giằng co, chợt hỏi một câu: “Sư muội, muội tin tưởng ta chứ?”
Nghe xong lời này, khóe môi Ngưu Hữu Đạo nhếch lên nụ cười mỉm, nụ cười có vẻ hơi quỷ dị.
Tiền Phục Thành lập tức lên tiếng ngắt lời nói: “Hoang đường! Ngưu Hữu Đạo, ngươi muốn đấu thì đấu, không đấu thì bỏ đi.”
“Nói như kiểu là ta gây chuyện ấy!” Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu nhìn ông ta, tiếp tục nói với Côn Lâm Thụ: “Gậy đánh uyên ương thì đúng là hơi quá đáng, chuyện tốt thành đôi, điều kiện tiên quyết để ta cân nhắc

chấp nhận khiêu chiến của ngươi là, hai vợ chồng ngươi rời khỏi Thiên Hỏa giáo, về làm nô lệ bên cạnh ta. Ngươi thắng, vợ chồng các ngươi trở về, ngươi thua, vợ chồng các ngươi lưu lại thực hiện lời hứa.

Chương 1355: Hạ dược? (2)

Chương 1355: Hạ dược? (2)
Điều kiện lại tăng giá, trước đó chỉ cần mình Hỏa Phượng Hoàng, giờ lại trở thành vợ chồng hai người.
Tiền Phục Thành cả giận nói: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi đừng có quá đáng.”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta quá đáng? Các ngươi chạy tới đây gây chuyện, còn muốn khiêu chiến ta, chỉ một đệ tử của Thiên Hỏa giáo mà đòi khiêu chiến ta trưởng lão Tử Kim động, thế nào, ta đưa ra vài điều kiện cũng không được sao? Là các ngươi quá đáng hay ta quá đáng?”
Quay đầu quát hai bên: “Tiễn khách!”
Côn Lâm Thụ muốn nói lại ngừng, muốn nói điều gì đó, nhưng cũng không biết nên nói cái gì, mấu chốt là những chuyện thế này y không thể quyết định được.
Quản Phương Nghi tiến lên đưa tay nói: “Chư vị, mời!”
“Chúng ta đi!” Tiền Phục Thành phất tay áo hừ lạnh một tiếng rời đi, Hỏa Phượng Hoàng kéo cánh tay Côn Lâm Thụ bỏ đi.
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên thốt lên một câu: “Côn Lâm Thụ, điều kiện vẫn là điều kiện này.
Bế quan thêm mười năm nữa, đợi khi nào ngươi thật sự nắm chắc có thể khiêu chiến thắng ta thì tới tìm ta cũng không muộn. Hãy dùng bản lĩnh thật ra nói chuyện, đừng chạy tới giả vờ giả vịt, sau đó lại nói ta không chấp nhận khiêu chiến, muốn dùng cách này để lấy chút thể diện à? Loại người như vậy ta gặp nhiều rồi, ta không có thời gian chơi với mấy kẻ mù như ngươi.” Trong giọng nói tràn đầy khinh thường.
Giống như đang giễu cợt đối phương, biết rõ thân phận hai bên không ngang nhau, bên này sẽ không thể dễ dàng chấp nhận lời khiêu chiến của y mà vẫn cố ý chạy tới giả vờ giả vịt

Chỉ còn chưa nói y không biết xấu hổ, Côn Lâm Thụ bị sư muội kéo đi siết chặt nắm đấm, dừng chân lại, hơi thở nặng nề.
“Đi!” Tiền Phục Thành lại quay đầu lại hét lên.
“Sư huynh!” Hỏa Phượng Hoàng gần như cầu khẩn, nàng ta biết câu nói bất thình lình này của Ngưu Hữu Đạo đã gây ra kích thích to lớn nhường nào với sư huynh, chỉ e sư huynh sẽ không nhịn được.
Côn Lâm Thụ mặt mày căng cứng, bước chân nặng nề, cuối cùng vẫn bị sư muội lôi đi.
Nghiêm Lập vẻ mặt ngờ vực, quan sát Ngưu Hữu Đạo một chút, sau đó cũng đuổi theo đám Tiền Phục Thành.
Cuối cùng cũng yên tĩnh, những người tập trung đề phòng của Mao Lư biệt viện cũng tản đi.
Trong một góc sân, Thương Thục Thanh kinh ngạc nhìn bên này, bầu không khí giương cung bạt kiếm vừa rồi không biết là có chuyện gì xảy ra.
Dưới mái hiên trước cổng, lúc này Quản Phương Nghi đi đến bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, hỏi một câu: “Đạo gia, người muốn thu nhận hai phu phụ này?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta không chê nhiều người.”
Quản Phương Nghi: “Sẽ đáp ứng điều kiện của người sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Cứ xem đã hẵng nói.”
Sau khi rời đi không quá lâu, Nghiêm Lập bố trí xong cho nhóm Tiền Phục Thành thì lại chạy tới, đi thẳng đến nội trạch tìm Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo nói hắn muốn tu luyện, bảo người khác nói với Nghiêm Lập, Nghiêm Lập không chịu, bước vào trong kéo cánh tay hắn: “Ngươi làm cái quái gì vậy? Không đồng ý là được rồi, sao phải giở trò gì thế, không phải ngươi thật sự bắt hai người kia làm nô lệ đấy chứ? Hai người kia có đáng để ngươi phí sức như vậy không?”
“Ông cho rằng ta có thể tùy tiện ứng chiến bất kỳ kẻ nào chạy tới khiêu chiến sao? Con người ta ghét nhất chém chém giết giết... Ta nói ông đừng có lôi lôi kéo kéo nữa được không, hai người đàn ông mà cứ ôm nhau nói chuyện thế này không buồn nôn à?” Ngưu Hữu Đạo vỗ vỗ bàn tay đang níu lấy cánh tay mình của ông ta, đẩy ra, hỏi lại: “Nghiêm trưởng lão, ông không cảm thấy việc này hơi kỳ quái sao?”

Nghiêm Lập: “Đúng là hơi kỳ quái... ngươi đang chỉ phương diện kia?”
Ngưu Hữu Đạo: “Sao Tiền Phục Thành này lại cùng Côn Lâm Thụ đến đây, còn nữa, ông cảm thấy mấy chuyện này nếu không có Thiên Hỏa giáo ngầm đồng ý ở mức độ nào đó, Tiền Phục Thành có thể làm như vậy sao?”
Nghiêm Lập khẽ gật đầu: “Chẳng lẽ ngươi đã nhìn ra manh mối gì?”
Ngưu Hữu Đạo: “Thiên Hỏa giáo, còn cả Tiền Phục Thành, có thể làm nhiều chuyện vì Côn Lâm Thụ như vậy, chứng tỏ trên người Côn Lâm Thụ này có nguyên nhân khiến bọn hắn làm như vậy, nói một cách khác, Côn Lâm Thụ có sức ảnh hưởng này.”
“À...” Nghiêm Lập như nghĩ ngợi gì đấy, sờ sờ mấy cọng râu: “Ngươi nói vậy, hình như đúng là như thế rồi.”
Ngưu Hữu Đạo: “Người vẫn chưa đi à?”
Nghiêm Lập: “Chưa đi, hai phái vẫn còn vài chuyện khác cần thương lượng, người tạm thời được bố trí ở viện của khách.”
“Vì sao Côn Lâm Thụ này có sức ảnh hưởng như vậy, ông không tò mò sao, ông không cảm thấy hứng thú sao?” Ngưu Hữu Đạo đưa tay làm động tác chụp lại.
Nghiêm Lập biết hắn nhiều thủ đoạn, hết nhìn đông tới nhìn tây một chút, thấp giọng nói: “Ngươi muốn làm gì?”
“Ông nói tình hình này với chưởng môn một tiếng, xem thử chưởng môn có cảm thấy hứng thú không, nếu cảm thấy hứng thú thì bảo tông môn phối hợp giúp đỡ một chút, hỗ trợ kích động một chút...” Ngưu Hữu Đạo ghé sát tai ông ta lầm bầm nhỏ to một hồi.
Nghiêm Lập vừa nghe vừa liên tục gật đầu, thỉnh thoảng chậc chậc hai tiếng, xong, lại hơi lo lắng nói: “Làm như vậy không có vấn đề gì chứ, ngươi có từng nghĩ, Thiên Hỏa giáo đã dám cho hắn tới tìm ngươi, ta nghi ngờ tên này cũng chẳng phải kẻ tốt lành gì, nếu thật sự phải động thủ, ngươi chịu được không?”
Ngưu Hữu Đạo: “Tới địa bàn của chúng ta không phải là chúng ta muốn bóp thế nào thì sẽ thế ấy sao, tùy tiện động chút chân tay, chẳng hạn hạ dược gì đấy, hắn muốn không thua cũng khó.”
“Hạ dược?” Nghiêm Lập chấn kinh, gương mặt giật giật: “Ta nói ngươi đừng làm loạn đấy, Tử Kim động ta tốt xấu gì cũng là danh môn chính

phái, ngươi tốt xấu gì cũng là trưởng lão Tử Kim động, ngươi làm loại chuyện bỉ ổi này, nếu để lộ ra, Tử Kim động không gánh nổi tiếng xấu đâu.”
Ngưu Hữu Đạo: “Ông yên tâm, chắc chắn sẽ làm thần không biết quỷ không hay. Việc này chỉ có trời biết đất biết ông biết ta biết, chỉ cần ông không nói ra thì sẽ không ai biết. Nghiêm sư huynh, ta như thế tín nhiệm ông như vậy, ông sẽ không lừa ta chứ?”
Quản Phương Nghi nhìn hai người châu đầu thì thầm mưu đồ bí mật một lát, rồi lại đưa mắt nhìn Nghiêm Lập bước nhanh rời đi, bà ta cảm thấy không biết nên nói Nghiêm Lập thế nào cho tốt.
Bà ta lờ mờ phát hiện ra một vấn đề, Nghiêm Lập này dường như bất tri bất giác đã càng ngày càng thân cận với Đạo gia, dần dần có tiềm chất trở thành chó săn cho Đạo gia rồi.
“Đạo gia, người thật sự muốn hạ dược Côn Lâm Thụ kia à?” Quản Phương Nghi thử hỏi một tiếng.
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói: “Mười năm trước có thể thu thập hắn, mười năm sau ta không tin hắn có thể một bước lên trời, cần phải hạ dược sao?”
Quản Phương Nghi không hiểu: “Vậy sao người còn nói ra mấy câu tự bôi xấu mình như vậy?”
Ngưu Hữu Đạo: “Trưởng lão Tử Kim động bị một đệ tử bên dưới của Thiên Hỏa giáo đánh bại không phải chuyện vẻ vang gì, không cho bọn hắn biết ta nắm chắc phần thắng, bọn hắn sẽ không bán mạng hỗ trợ.
Quản Phương Nghi hiểu ra, nhưng ít nhiều cũng hơi lo lắng: “Nhưng Nghiêm Lập nói không sai, Thiên Hỏa giáo đã dám để hắn đến, e là khá nắm chắc, lỡ như hắn thật sự đánh bại người thì sao?”
Ngưu Hữu Đạo không cho là đúng: “Bại thì bại, có gì đâu chứ? Chỉ chút thể diện ấy mà! Thân phận địa vị của ta và hắn không ngang nhau, có một số việc đã định sẵn, ta dám giết chết hắn ngay tại đây, nhưng hắn thì không dám giết chết ta ngay tại đây, cùng lắm chỉ đánh bị thương, người của chúng ta để trang trí sao? Ta có gì phải lo lắng chứ?”
Nghiêm Lập vừa quay đầu đi đã bán đứng Ngưu Hữu Đạo, đi tìm Cung Lâm Sách, thổ lộ ý đồ sử dụng thủ đoạn hèn hạ vô sỉ hạ dược để đảm bảo phần thắng của Ngưu Hữu Đạo, Cung Lâm Sách tương đối cạn lời,

có điều nghe xong chuyện này, ông ta cũng khá quan tâm và chú ý đến Côn Lâm Thụ...
Tâm trạng của Tiền Phục Thành khá tệ, phát hiện hình như không nên đưa Côn Lâm Thụ tới đây. Chuyện Côn Lâm Thụ chạy tới Tử Kim động tìm Ngưu Hữu Đạo khiêu chiến dường như cũng đã đồn ra ngoài, có rất nhiều lời châm chọc được dấy lên.
Ngay cả trưởng lão Tử Kim động tới gặp mặt để bàn luận cũng thật lòng an ủi mấy câu, quên đi thôi, mười năm trước đã không phải đối thủ của Ngưu Hữu Đạo, nói gì hiện tại, đừng làm Thiên Hỏa giáo mất mặt, vân vân.

Chương 1356: Ta có phải đàn ông hay không còn cần ngươi phải nhắc mới biết hay sao?

Chương 1356: Ta có phải đàn ông hay không còn cần ngươi phải nhắc mới biết hay sao?
Tất nhiên bề ngoài Tiễn Phục Thành nói giúp cho Thiên Hỏa giáo. Mười năm sau đã chẳng phải đối thủ, mười năm sau lại càng không phải đối thủ.
Đối phương "Ha ha" cười cho qua chuyện, cảm giác buồn cười khá nồng.
Có người lại càng đề cao Tử Kim động của mình, hạ thấp Thiên Hỏa giáo. Người mình nói giúp người mình là chuyện rất bình thường.
Có người còn thẳng thừng trào phúng. Người ta đã nói rõ ràng, Thiên Hỏa giáo có bị bệnh không mà để một đệ tử bên dưới ra khiêu chiến trưởng lão Tử Kim động ta, coi Tử Kim động ta là cái gì? Các ngươi không khách khí, chúng ta cũng không cần khách khí. Nói thẳng tưng chẳng thèm nương tình, đệ tử Thiên Hỏa giáo các ngươi không được!
Trào phúng, mỉa mai các loại, Tiễn Phục Thành nghe xong đã không là mất mặt nữa, nín nhịn khó chịu nổi, nhưng nói miệng không bằng chứng, ai bảo Côn Lâm Thụ năm xưa quả thực thua trên tay Ngưu Hữu Đạo, thậm chí suýt bị đánh chết.
Hiện giờ y thật sự muốn để Côn Lâm Thụ và Ngưu Hữu Đạo so sánh một phen, nhưng Ngưu Hữu Đạo đưa ra yêu cầu quá hà khắc. Hắn lại muốn Côn Lâm Thụ và Hỏa Phượng Hoàng rời khỏi Thiên Hỏa giáo làm nô bộc cho hắn. Chuyện như vậy không phải chuyện nhỏ, Tiễn Phục Thành căn bản không làm chủ được.

Đặc biệt là Côn Lâm Thụ đã luyện thành Thiên Hỏa Vô Cực thuật, dù chỉ sơ thành nhưng cũng đủ để chứng minh trong Thiên Hỏa giáo bây giờ không ai hiểu rõ Thiên Hỏa Vô Cực thuật hơn Côn Lâm Thụ. Côn Lâm Thụ biết bí thuật chí cao của Thiên Hỏa giáo, sao có thể để gã gia nhập người khác. Cho dù Côn Lâm Thụ có thể thắng, y cũng không có quyền quyết định chuyện như thế này.
Vì lẽ đó, Tiễn Phục Thành hối hận phát điên, hối hận vì đã mang Côn Lâm Thụ đến tự rước lấy nhục.
Y cũng không biết lúc đó mình uống lộn thuốc gì, những trường lão kia không ai ra mặt, mình lại nhảy ra làm gì?
Đương nhiên, với tình thế lúc đó, cũng vì y phụ trách ở phương diện này nên mới tới bên này, có cớ đủ để giải thích.
Nói chung, bao nhiêu lời trào phúng khiến y phát hỏa.
"Khà khà, chính là cái thằng đó, mười năm trước đã bị Ngưu trưởng lão đánh cho như đánh chó, bây giờ còn không biết tự lượng sức mình, dám chạy tới tự rước lấy nhục."
"Ngươi biết cái gì, người ta biết Ngưu trưởng lão sẽ không tiếp nhận lời khiêu chiếu của mình nên mới chạy tới cố ra vẻ thôi. Sau này người ta lại nói là Ngưu trưởng lão không dám nhận sự khiêu chiến của y."
"À, muốn làm thế để cứu vãn chuyện năm đó à? Tiểu nhân cực kỳ, còn biết xấu hổ nữa hay không..."
Côn Lâm Thụ vừa tới trước cửa tròn chợt dừng lại, nghe tiếng nghị luận của đệ tử Tử Kim động đang quét rác sau tường nghị luận, hai tay bóp chặt, móng tay sắp cắm vào thịt, sắc mặt rất khó coi.
Hỏa Phượng Hoàng đi bên cạnh cũng rất khó chịu, sắc mặt nhăn nhó. Nàng ta lôi kéo tay sư huynh, lắc đầu với sư huynh, hi vọng y nhịn xuống.
Không chỉ tiếng bàn luận sau tường, hai người đi đến đâu trong Tử Kim động cũng có người chỉ chỉ trỏ trỏ sau lưng nói xấu, vô cùng mỉa mai. Thậm chí, ngay cả đệ tử Tử Kim động đưa đồ đạc vào nhà cũng thầm cười nhạo.
Hỏa Phượng Hoàng biết trong lòng sư huynh rất khổ sở. Sư huynh là người kiêu căng tự mãn, cho dù thất bại một lần khiến ngạo khí tỏa ra

ngoài trước kia đã bị mài sạch, nhưng trong lòng một cục tức kia, làm sao chịu được sỉ nhục thế này.
Hỏa Phượng Hoàng cố sức kéo tay sư huynh, dẫn y đi qua cửa tròn, đi đường vòng tránh khỏi những người đang líu ra líu ríu bàn luận kia.
Vòng trở về nhà khách, nhìn thấy Tiễn trưởng lão ngồi trong phòng, hai người hành lễ xin cáo lui, chợt Côn Lâm Thụ cuối cùng cũng không nhịn được nói:
"Trưởng lão, có phải ngài vẫn cho rằng ta bây giờ vẫn không phải đối thủ của Ngưu Hữu Đạo?"
Vừa nghe lời này, tâm của Hỏa Phượng Hoàng đã rơi mất nửa phần.
Tiễn Phục Thành nâng chén trà lên, chậm rãi nhấp một ngụm, sau khi đặt chén trà xuống mới trầm giọng nói:
"Ngươi đã luyện thành 'Thiên Hỏa Vô Cực thuật', sao lại không phải đối thủ của hắn?"
Côn Lâm Thụ khó nhọc nói:
"Vì sao các trưởng lão kia không cho đệ tử đi khiêu chiến hắn?"
Tiễn Phục Thành sầm mặt:
"Không phải ta không cho ngươi đi khiêu chiến, mà ta cũng hi vọng ngươi sửa sạch nhục nhã. Ta cũng mong rằng ngươi rửa nhục cho tông môn. Thế nhưng, ngươi cũng nghe điều kiện của hắn rồi đấy. Nếu ta đồng ý chuyện như vậy, sau khi về, ta không có cách nào báo cáo lại cho tông môn."
Ông ta chỉ về phía Hỏa Phượng Hoàng:
"Hắn muốn sư muội của ngươi, muốn phu nhân ngươi làm nô. Ngươi còn có thể đồng ý với điều kiện này hay sao? Ngươi ném người kia đi hay sao?"
Côn Lâm Thụ bi phẫn nói:
"Đương nhiên ta không thể đồng ý, ta thà chết cũng không thể đồng ý! Nhưng trưởng lão, chúng ta có thể tìm hắn nói chuyện. Ai làm kẻ nấy chịu, việc này không cần liên quan đến sư muội. Chỉ cần không liên quan đến sư muội, điều kiện khác đều dễ bàn."
Nghe thấy sư huynh nói thà chết cũng sẽ không để cho nàng chịu nhục, Hỏa Phượng Hoàng cảm thấy rất an ủi. Nàng ta cười, cũng rơi lệ, có câu nói này của sư huynh là được rồi!

Tiễn Phục Thành:
"Điều kiện khác đều dễ bàn? Côn Lâm Thụ, ngươi điên rồi sao?"
Côn Lâm Thụ:
"Trưởng lão, đệ tử phải lên Thánh cảnh, có thể sống mà về hay không còn chưa biết. Nếu ta chết ở Thánh cảnh, làm nô cho hắn là không thể nào thực hiện được. Nhưng những điều này đều không quan trọng. Đệ tử có lòng tin thắng hắn, chỉ cần thắng hắn, bất kỳ điều kiện gì đều có thể. Lẽ nào trưởng lão cảm thấy đệ tử không đánh thắng được hắn?"
Thực ra Tiễn Phục Thành cũng khá động lòng, quan trọng là nhận biết bao trào phúng ở Tử Kim động, quả thực nuốt không trôi cơn giận này. Ông ta cũng rất muốn mượn tay Côn Lâm Thụ đánh vào mặt Tử Kim động, sự thực thắng hùng biện!
Chỉ cần thắng, vấn đề gì cũng không còn là vấn đề. Bây giờ Côn Lâm Thụ muốn thắng Ngưu Hữu Đạo hắn là không thành vấn đề.
Nỗi uất ức này vẫn khiến lòng ông ta ngứa ngáy.
Nhưng sự việc không hề nhỏ, ông ta vẫn không dám dễ dàng đồng ý:
"Côn Lâm thụ, ta hiểu tâm trạng của ngươi, nhưng ngươi mang bí thuật chí cao của Thiên Hỏa giáo trong người. Cho ngươi đi đánh cược lần này? Không được! Ngươi phải hiểu nguyên nhân mới đúng."
Ông ta lại lắc đầu.
Côn Lâm Thụ nhấc tay nói:
"Đệ tử thề với trời, cho dù thua trong tay Ngưu Hữu Đạo, dù thật sự rơi vào tay hắn làm nô, đệ tử chắc chắn cũng sẽ không tiết lộ cho bất kỳ người nào về bí thuật. Nếu vi phạm lời thề, ắt sẽ bị trời phạt!"
Ý chí của Tiễn Phục Thành dao động, mà thực ra đã sớm dao động. Một cá nhân đã không muốn bị sỉ nhục, huống chi ông ta còn là trưởng lão của Thiên Hỏa giáo.
Ông ta từ từ đứng dậy, hỏi:
"Ngươi thật sự chắc chắn thắng được Ngưu Hữu Đạo?"
Ông hỏi lại với vẻ đổi ý, nhưng không phải vì Côn Lâm Thụ mà là vì bản thân ông ta cảm thấy mình bị uất ức, muốn xả giận. Chưa cần tới lời nói của Côn Lâm Thụ thuyết phục, vì lời giải thích của Côn Lâm Thụ cùng lắm chỉ là cọng cỏ cuối cùng đè chết lạc đà mà thôi.
Hai mắt Côn Lâm Thụ nhất thời tỏa sáng, gật đầu liên tục nói:

"Đệ tử có lòng tin tuyệt đối!"
Tiễn Phục Thành:
"Được, ta lại cược cái mặt mo này đi bàn lại chuyện lần trước. Nếu hắn không đồng ý thì đành thôi. Đến lúc đó coi như ta đã tận lực, cũng xem như đã thực hiện hứa hẹn đối với ngươi. Sau này ngươi nhất định phải đàng hoàng quay về với ta."
Côn Lâm Thụ ôm quyền, mạnh mẽ nói:
"Đệ tử xin nghe pháp chỉ của trưởng lão!"
"Đi!"
Tiễn Phục Thành vẫy tay một cái, dẫn hai người ra ngoài, đi thẳng tới tìm Nghiêm Lập...
Dưới bóng cây trên đỉnh núi, Cung Lâm Sách đứng chắp tay, bên trái là trưởng lão Phó Quân Nhượng, bên phải là nữ trưởng lão Mạc Linh Tuyết.
Ánh mắt ông ta chiếu xuống núi, thấy Nghiêm Lập dẫn ba người Tiễn Phục Thành theo đường núi tới sơn trang Mao Lư.
"Quả thật đi tìm Ngưu Hữu Đạo, xem ra lần này bọn họ đã đồng ý với điều kiện của Ngưu Hữu Đạo."
Phó Quân Nhượng lắc đầu thổn thức.
Cung Lâm Sách lạnh nhạt nói: "Xem ra bị các ngươi kích thích không nhẹ. Toàn phái cử ra bao nhiêu người như thế, cả đám người gây vạ cho ba người bọn họ, thật sự có vẻ lừa người.. Chỉ mong vị Ngưu sư đệ kia của chúng ta có thể giúp chúng ta móc ta bí mật nào đó."

Chương 1357: Khổ hải vô biên, quay đầu lại là bờ (1)

Chương 1357: Khổ hải vô biên, quay đầu lại là bờ (1)
Phó Quân Nhượng: "Đã bị hắn xoay như chong chóng rồi. Vị Ngưu sư đệ này của chúng ta đúng là không phải thứ tốt."
Mạc Linh Tuyết: "Thiên Hỏa giáo có thể đưa tên kia tới khiêu chiến, ta thật lo lắng không biết Ngưu Hữu Đạo ứng phó được hay không?"
Phó Quân Nhượng: "Tên này cũng đã chuẩn bị dược rồi, chỉ cần thắng, có chuyện gì mà hắn không làm được."
Cung Lâm Sách: "Các ngươi biết là được, nếu bị truyền ra ngoài cũng chẳng phải chuyện đáng tự hào gì. Việc bỏ thuốc chấm dứt ở đây, không nên nhắc lại. Đường đường Tử Kim động... mất mặt! Việc này chúng ta cũng không biết, chỉ là hành vi cá nhân của Ngưu Hữu Đạo."
"Phải!" Hai người đáp lại.
...
Khách cũ lại tới, lần này Ngưu Hữu Đạo đúng là sảng khoái, không lảng tránh nữa, lộ diện ra gặp khách.
Gặp mặt chào hỏi, Ngưu Hữu Đạo bình thản nói:
"Lúc này là làm việc chính hay là vẫn muốn bám theo phiền phức mãi?"
Tiễn Phục Thành không hé răng, Côn Lâm Thụ ôm quyền nói:
"Chuyện khiêu chiến, lời Ngưu trưởng lão nói có phải là thật?"
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu lên trời:
"Đi ra ngoài hỏi một chút sẽ biết, Ngưu mỗ không hiểu biết nhiều, chỉ biết ta là một người giữ chữ tín, tất nhiên phải giữ lời. Làm sao, thương lượng được rồi, đồng ý với điều kiện của ta? Nếu đã nghĩ thông rồi thì ta có thể suy nghĩ một chút."
Thật là muốn nói chết người không đền mạng.

Côn Lâm Thụ nghiêm mặt nói:
"Ngưu trưởng lão, ngài cũng là đàn ông. Ta cũng là đàn ông. Bất kể giữa ngài và ta có thân phận hay địa vị gì, việc của đàn ông không liên quan đến phụ nữ, đây không phải hành vi của đại trượng phu. Sư muội của ta không liên quan gì đến việc này. Trong các điều kiện mà ngài đưa ra, chỉ cần xóa đi điều liên quan đến sư muội, điều khác đều dễ nói."
Ngưu Hữu Đạo cau mày nói:
"Buồn cười! Ta có phải đàn ông hay không còn cần ngươi phải nhắc mới biết hay sao? Bất kể thân phận địa vị ra sao? Nếu đã bất kể thân phận hay địa vị, ngươi còn có thể khách khí đứng ở chỗ này nói với ta lời ấy hay sao? Ta không có kiên nhẫn bàn luận với ngươi, đã cho ngươi thể diện thì đừng có vứt bừa. Muốn luận thì chính là luận thân phận địa vị, thận phận của ta là gì, của ngươi lại là gì? Một ngươi có tư cách ép buộc hay sao? Liên lụy nhiều hơn một người bên ngươi làm cái giá đánh đổi thì đã làm sao? Đương nhiên..."
Ngưu Hữu Đạo chỉ Tiễn Phục Thành:
"Tiễn trưởng lão nói mới đủ trọng lượng. Nếu ngươi có thể thuyết phục Tiễn trưởng lão làm nô coi như tiền cược, ta cũng có thể buông tha cho hai vợ chồng các ngươi."
Tiễn Phục Thành sầm mặt xuống, nói đùa gì thế? Ông ta đường đường là trưởng lão Thiên Hỏa giáo, sao có thể làm món tiền cược, làm nô? Nếu bị truyền ra ngoài, Thiên Hỏa giáo còn có thể diện gặp người sao?
Côn Lâm Thụ nói:
"Tuyệt đối không thể để Tiễn trưởng lão làm tiền đặt cược! Ngưu trưởng lão, Côn mỗ mang thành ý tới đàm luận, chỉ cần ngài buông tha cho sư muội của ta, ngài có thể nói ra điều kiện khác để thương lượng."
"Ta nói ra điều kiện khác, ngươi cũng không cho được, nói thương lượng làm gì? Ta cứ muốn ngươi và vợ của ngươi đấy, không đồng ý thì khỏi bàn, tiễn khách!"
Ngưu Hữu Đạo vứt lại một câu rồi phất áo đi thẳng.
Côn Lâm Thụ nắm tay không nói.
"Ngưu trưởng lão."
Nghiêm Lập gọi theo, bước nhanh chạy tới.
Đuổi theo Ngưu Hữu Đạo, ông ta nhỏ giọng nói:

"Ta nhọc nhằn khổ sở chạy tới chạy lui vì chuyện này đã sắp thành chân chạy của ngươi rồi. Ngươi làm cái gì thế? Chẳng phải ngươi xung đột với Côn Lâm Thụ kia sao? Làm sao cắn chặt vào lão bà của người ta không chịu buông? Ngươi không thật sự coi trọng vợ của người ta đấy chứ?"
Ngưu Hữu Đạo: "Phí lời! Huynh không nhận ra sao? Cái thằng ngu kia là con lừa. Một khi mà y thất bại, huynh có tin là y lập tức tự sát không? Ta cần người chết có ích chó gì! Lão bà y trên tay ta... Ta nói này Nghiêm sư huynh, lấy sự thông minh của huynh, chúng ta lại đều là đệ tử danh môn chính phái, không cần ta phải nói rõ ràng ra như vậy chứ?"
"..." Nghiêm Lập không nói gì, đã hiểu, ông ta đã hiểu.
Nghiêm Lập không ngốc, đã nói tới mức độ này làm sao lại không hiểu, đơn giản là bắt lấy phu nhân của Côn Lâm Thụ để bắt bí y mà thôi.
Lại nói, nghĩ lại cũng thấy đúng. Với kẻ cứng đầu như Côn Lâm Thụ, nếu y thật sự thua, khó có thể bảo đảm là y sẽ không làm ra chuyện điên rồ.
Say khi hiểu thâm ý, Nghiêm Lập không còn ý kiến gì nữa. Ông ta cũng cảm thấy phải bắt lấy lão bà của Côn Lâm Thụ.
Nghĩ xong, Nghiêm Lập không lôi kéo Ngưu Hữu Đạo nữa, phất tay áo rời đi.
Ai ngờ sau khi hai người vừa dứt lời, Ngưu Hữu Đạo đang xoay người đi ra cửa, đột nhiên nhiên có người hô lên:
"Ta đồng ý!"
Ngưu Hữu Đạo và Nghiêm Lập cùng quay đầu nhìn lại, là Hỏa Phượng Hoàng vừa gọi. Hỏa Phượng Hoàng nói với Côn Lâm Thụ:
"Sư huynh, ta đồng ý làm tiền cược lần này!"
Tiễn Phục Thành sửng sốt, không ngờ Hỏa Phượng Hoàng lại chủ động biểu thị.
Côn Lâm Thụ cũng sửng sốt, chợt lắc đầu liên tục:
"Không được tuyệt đối không được."
Hỏa Phượng Hoàng lôi tay y, cười gượng ép nói:
"Sư huynh, chỉ cần huynh thắng, tất nhiên ta sẽ không sao. Ta tin huynh có thể thắng."
Côn Lâm Thụ từ chối:

"Không được."
Hỏa Phượng Hoàng hỏi y:
"Lẽ nào sư huynh không chắc chắn thắng sao?"
"Chuyện này..."
Côn Lâm Thụ do dự. Y có thể thắng, sư muội tất nhiên sẽ không sao, mà mình chắc chắn thắng.
Hỏa Phượng Hoàng:
"Sư huynh có thể thắng thì không có gì đáng lo lắng."
Lời nói của sư muội khiến Côn Lâm Thụ thực sự khó lựa chọn. Y rất muốn so đấu một trận với Ngưu Hữu Đạo. Vì ngày này, y đã chịu khổ mười năm rồi! Nhưng dùng vợ ra làm tiền cược thì thật quá đáng.
Cõi lòng y rối loạn, không biết quyết định thế nào, đành nhìn phía Tiễn Phục Thành, hỏi:
"Trưởng lão, ngài cảm thấy làm sao?"
Tiễn Phục Thành lạnh nhạt nói:
"Việc này các ngươi không nên hỏi ta. Đây là chuyện của phu thê các ngươi, tự các ngươi quyết định!"
"Sư huynh, đừng nói nữa."
Hỏa Phượng Hoàng ngăn cản Côn Lâm Thụ, cười nói với Tiễn Phục Thành:
"Trưởng lão, việc này ta có thể quyết định thay sư huynh."
Trong nụ cười đầy chua xót, chỉ bản thân nàng ta biết được có mùi vị gì. Nàng ta cũng không muốn lấy chính mình làm tiền cược, nhưng nàng ta biết, đây là tâm nguyện của sư huynh. Nếu sư huynh không thể đánh một trận với Ngưu Hữu Đạo, trong lòng sư huynh vĩnh viễn không qua được nấc này. Cũng như sư huynh nói, sau khi đi Thánh cảnh, y chưa chắc đã có thể sống sót trở về.
Nội tâm Côn Lâm Thụ cực kỳ bối rối, nhưng không còn cách nào khác. Ngưu Hữu Đạo nhất định lấy những điều kiện kia, quyết không tha.
Tiễn Phục Thành nhìn phản ứng của y. Một lát sau không thấy y phản đối nữa, ông ta quay sang nói với Ngưu Hữu Đạo:
"Ngưu trưởng lão, chúng ta có thể đồng ý với điều kiện của ngươi."
Ngưu Hữu Đạo nhìn Nghiêm Lập. Nghiêm Lập rất nể mặt Tiễn Phục Thành, biết thời biết thế lôi Ngưu Hữu Đạo một cái, nhắc nhở hắn.

"Nghĩ thông rồi?" Ngưu Hữu Đạo đi trở về hỏi.
Tiễn Phục Thành: "Y bế quan khổ tu mười năm chính là để có thể so đấu với ngươi một trận. Chỉ cần Ngưu trưởng lão đồng ý, cứ làm theo điều kiện mà Ngưu trưởng lão nói đi."
Ngưu Hữu Đạo: "Nếu như thế, ta cũng không phải người nói không giữ lời, so đấu một trận cũng không có gì. Nhưng nói miệng không bằng chứng, ta sao biết sau này các ngươi có hối hận rồi làm phản hay không?"
Tiễn Phục Thành: "Ngươi muốn như thế nào mới tin tưởng?"
Ngưu Hữu Đạo: "Không bằng lập xuống chứng từ!"
Tiễn Phục Thành: "Chứng từ dễ bàn."
Ngưu Hữu Đạo nói với Nghiêm Lập:
"Nếu đã đưa ra tiền cược, vậy thì xin mời một người trung gian làm chứng. Làm phiền Nghiêm trưởng lão phái người mời chưởng quỹ tiền trang Thiên Hạ gần đây tới một chuyến. Có người của tiền trang Thiên Hạ làm chứng, chắc hẳn không kẻ nào dám chống chế. Người của tiền trang cũng rất kín miệng, bất kể ai thắng ai thua cũng sẽ không bị tuyên dương ra ngoài."
Tiễn Phục Thành cau mày:
"Cần phải như vậy sao? Chẳng lẽ Ngưu trưởng lão không tin chúng ta?"
Ông ta mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, sao lại có cảm giác như đối phương rất tự tin.

Chương 1358: Khổ hải vô biên, quay đầu lại là bờ (2)

Chương 1358: Khổ hải vô biên, quay đầu lại là bờ (2)
Ngưu Hữu Đạo ha ha nói:
"Không phải không tin các ngươi, mà là trí nhớ của ta không tốt lắm, sợ sau này có người nói ta chơi xấu. Đương nhiên, nếu như chư vị cảm thấy làm như vậy không thích hợp thì coi như ta chưa từng nói. Chuyện tỷ thí bỏ qua đi, mọi người đừng nhắc lại nữa."
Tiễn Phục Thành quay đầu lại nhìn thái độ của Côn Lâm Thụ, thầm thở dài, lại nói:
"Được, có người trung gian làm chứng cũng tốt."
Ngưu Hữu Đạo lập tức quay đầu hỏi:
"Nghiêm trưởng lão, đi mời người có vấn đề gì không?"
Nghiêm Lập cười ha hả nói:
"Sẽ không có vấn đề, ta tự mình đi một chuyến, tranh thủ dẫn chưởng quỹ theo."
"Vậy cứ như thế đi. Sau khi mời người trung gian tới, chứng từ lập xong rồi lại thực hiện. Chư vị, ta còn có chút việc, không tiếp."
Ngưu Hữu Đạo dứt lời lập tức xoay người mà đi.
Mấy người Côn Lâm Thụ cũng quay về nhà khách. Tiễn Phục Thành nhắc nhở phải cẩn thận rồi tự mình đi theo Nghiêm Lập đi mời người. Ông ta không quen thuộc với người của tiền trang quanh đây, lo Nghiêm Lập tùy tiện kiếm một ai đó tới để gian lận. Ông ta muốn tận mắt chứng kiến đúng là người. của tiền trang Thiên Hạ.
Mời chưởng quỹ của tiền trang tới làm chứng không phải việc khó. Đại khái là toàn bộ tiền tài qua lại của cả Tử Kim động đều đi qua cái tiền trang gần đây. Tử Kim động chính là khách hàng lớn nhất của nhà tiền

trang kia. Trưởng lão Tử Kim động tự mình chạy tới mời làm chứng tất nhiên sẽ không uổng công, tự nhiên tiền trang sẽ đồng ý.
Qua lại mất gần nửa ngày, chưởng quỷ của tiền trang đi cùng tới Tử Kim động.
Người trung gian đã được mời tới, đôi bên khiêu chiến và ứng chiến lại nói tới chuyện lập chứng từ.
Điều kiện của Ngưu Hữu Đạo tất nhiên vẫn là những thứ kia. Mấy người Tiễn Phục Thành cũng đã đồng ý. Có điều, Tiễn Phục Thành đã bỏ công khá nhiều giúp Côn Lâm Thụ chuẩn bị tỉ thí.
Ông ta cũng không muốn Côn Lâm Thụ gặp phải bất lợi ngầm rồi thua trận. Thí dụ như, song phương cho phép dùng vũ khí gì, không cho phép dùng thứ gì. Ngưu Hữu Đạo thích dùng Thiên Kiếm phù đập loạn là sự việc rất nổi tiếng. Côn Lâm Thụ lại không có nhiều Thiên Kiếm phù như vậy.
Một điều khác là trong lúc tỉ thí không cho phép người khác hỗ trợ. Một khi có người khác nhúng tay vào, lập tức sẽ phán định bên đó thua.
Trên chứng từ, Tiễn Phục Thành dự phòng mọi phương diện cho Côn Lâm Thụ để phòng tiểu nhân.
Tất cả bàn xong xuôi, song phương lập chứng từ. Bên tham dự đều ký tên đồng ý trên chứng từ, sau đó giao chứng từ cho chưởng quỹ tiền trang.
Chưởng quỹ xét duyệt tỉ mỉ chứng từ xong, xác nhận không thành vấn đề, cũng ký tên đồng ý.
Chứng từ chia làm hai bản, do đôi bên tự bảo quản làm bằng chứng.
Nói nhiều không bằng bạo lực, Ngưu Hữu Đạo không muốn kéo dài, tỷ thí luôn trong ngày.
Đối với ngày này, Côn Lâm Thụ cũng khát vọng đã lâu, không muốn kéo dài nữa, lập tức vui vẻ đồng ý. Song phương có vẻ khá ăn ý nhau.
Vị trí là ở ngay trong một sân luyện tập phía sau núi của Tử Kim động.
Đệ tử của Tử Kim động thường tỉ thí ở đây.
Trên đường song phương đi tới nơi đấu, tâm tình Côn Lâm Thụ rõ ràng có chút kích động. Mười năm tâm nguyện, hôm nay rốt cuộc có thể thực hiện.
Quản Phương Nghi ngầm ngăn chặn mấy người Vu Chiếu Hành:

"Một khi phát hiện tình huống khẩn cấp, lập tức ra tay ngăn cản, không được để Đạo gia xảy ra chuyện."
Nhận được tin tức, tầng lớp cao của Tử Kim động cũng chạy tới xem.
Chưởng môn Cung Lâm Sách, trưởng lão Nguyên Ngạn, Phó Quân Nhượng, Duẫn Dĩ Đức, Mạc Linh Tuyết, Nghiêm Lập đương nhiên không thể thiếu.
Quy Miên các, Cự An đi vào, ngồi quỳ chân trước mặt Chung Cốc Tử già lọm khọm đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa, nhẹ giọng kẻ lại chuyện tỉ thí:
"Chưởng môn bảo đệ tử báo cho người một tiếng. Người có muốn đi quan sát sư thúc tỉ thí hay không?"
Chung Cốc Tử hơi mở mắt, từ từ nói:
"Ngươi thay ta đi xem xem đi."
Dứt lời, ông lại chậm chạp khép mắt lại, yên tĩnh như tượng gỗ.
Cự An hiểu, cúi đầu bái một cái, sau đó đứng dậy rời đi.
Bốn vị Thái Thượng trưởng lão Xuân Tín Lương, Đồ Khoái, Chân Giác Hoan, Bùi Bình cũng bị chuyện tỉ thí đánh động, lần lượt xuống núi đi xem cuộc chiến.
Còn về những người khác trong Tử Kim động, dù có nghe được tin tức hay không đều bị ngăn cản ở bên ngoài, tránh nhiều người hò hét loạn cả lên.
Trên sân tập, bốn vị Thái Thượng trưởng lão đi vào sân, không như những người khác. Họ bay xuống trên tán của một cây đại thụ giữa sườn núi.
Còn những người quan ciến khác đều đứng thành hàng.
Trong sân, Tiễn Phục Thành bay khắp nơi, tự mình giúp Côn Lâm Thụ kiểm tra sân bãi xem có vấn đề gì hay không.
Sau khi xác nhận không thành vấn đề, ông bay về cạnh Côn Lâm Thụ, liếc mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo vô cảm chống kiếm cách đó không xa, trầm giọng nói:
"Ngưu Hữu Đạo này có thể không am hiểu tranh đấu, nhưng cũng đã trải qua sóng to gió lớn. Trải nghiệm của hắn không phải thứ mà ngươi có thể so sánh. Hắn có thể có ngày hôm nay tuyệt đối không phải trò đùa,

tuyệt đối không được khinh thường, không được khinh địch, phải dùng toàn bộ tinh thần ra đánh."
Côn Lâm Thụ: "Vâng! Đệ tử xin nghe dạy bảo."
Thấy y nóng lòng muốn thử, Hỏa Phượng Hoàng nhận ra y đang lần đầu tiên phấn khởi từ khi rời khỏi cấm địa. Nàng ta cao hứng vì y, cũng căng thẳng vì y, bắt lấy tay y nói:
"Sư huynh, trưởng lão nói không sai, tuyệt đối phải cẩn thận."
Côn Lâm Thụ hưng phấn gật đầu nói:
"Sư muội yên tâm. Ta đi lên đây."
Dứt lời, y lắc người lao lên.
Đạp không hạ xuống, Côn Lâm Thụ bay xuống giữa sân tập, chắp tay cất cao giọng nói với Ngưu Hữu Đạo:
"Ngưu trưởng lão, Côn Lâm Thụ xin đợi, xin mời!"
Ánh mắt mọi người trong chốc lát đều chuyển về phía Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo mới bước ra một bước, Cung Lâm Sách bên cạnh nói:
"Sư đệ, cẩn thận một chút."
"Sư đệ cẩn thận." Mấy vị trưởng lão đều lục tục căn dặn.
Vào lúc này, mọi người đều không hy vọng Ngưu Hữu Đạo thua. Dù sao cũng là lúc đối ngoại, sự việc liên quan đến thể diện của Tử Kim động. Nếu đường đường trưởng lão của Tử Kim động mà thua dưới tay một đệ tử của Thiên Hỏa giáo thì mọi người cũng chẳng lấy gì làm vinh quang.
Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười, gật nhẹ đầu đáp lại mọi người, sau đó không nhanh không chậm đi ra giữa sân.
Không bay qua giống Côn Lâm Thụ, hắn chỉ chống kiếm không chút hoang mang đi tới, không một chút rung động, khí định thần nhàn.
Quản Phương Nghi phát hiện tay của mình bị xiết chặt, vừa quay sang thì thấy Thương Thục Thanh đang kéo tay mình. Vẻ mặt của nàng rất căng thẳng.
Bà ta có thể cảm nhận được, lòng bàn tay Thương Thục Thanh đang chảy mồ hôi, bèn lên tiếng động viên:
"Quận chúa, yên tâm, chỉ là tỉ thí một trận, không có chuyện gì."
Thương Thục Thanh ừ một cái, nhưng khi Ngưu Hữu Đạo càng tới gần đối thủ, bàn tay đã thả lỏng của nàng lại hơi nắm vào.

Hỏa Phượng Hoàng cũng căng thẳng, càng ngày càng sốt sắng. Nàng ta nghĩ tới rất nhiều chuyện. Chẳng may sư lần này huynh lại thua, nàng ta không biết sư huynh còn có thể chịu nổi đả kích này hay không.
Ngưu Hữu Đạo đi vào trong sân, một tay nâng kiếm, một tay chỉ về phía Hỏa Phượng Hoàng ở biên giới.
Quản Phương Nghi lập tức lắc mình chạy tới, đáp xuống trước mặt Hỏa Phượng Hoàng, cười nói:
"Niếp cô nương, xin mời!"
Hỏa Phượng Hoàng cắn cắn môi, hơi khom mình với Tiễn Phục Thành rồi đi cùng Quản Phương Nghi.
Côn Lâm Thụ trơ mắt nhìn sư muội bị dẫn đi, hàm bạnh ra lo lắng. Đây là chuyện đã nói từ trước, chỉ cần y thắng, Ngưu Hữu Đạo lập tức thả người.
Thấy Hỏa Phượng Hoàng đã bị khống chế, Ngưu Hữu Đạo nói:
"Khổ hải vô biên, quay đầu lại là bờ. Ta lại cho ngươi một cơ hội. Bây giờ ngươi hối hận vẫn còn kịp, ta cho phép ngươi thủ tiêu tỷ thí."
Bây giờ nói chuyện này, làm sao Côn Lâm Thụ khả năng nghe vào tai. Lúc trước do có sư muội, lương tâm y còn có thể bị giằng xé. Nhưng đã đến nước này, muốn bảo y hoàn toàn tỉnh ngộ mà thủ tiêu tỉ thí là chuyện không thể nào.
Côn Lâm Thụ hỏi ngược lại: "Ngưu trưởng lão bây giờ nói chuyện này có ý nghĩa gì không?"

Chương 1359: Tiên trong hỏa

Chương 1359: Tiên trong hỏa
Ngưu Hữu Đạo: "Không ý nghĩa sao? Khổ hải vô biên, quay đầu lại là bờ. Tội gì ngươi phải bướng bỉnh, cố chấp mãi một số chuyện không cần thiết!"
Côn Lâm Thụ: "Ngưu trưởng lão sợ sao?"
Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười:
"Ta sợ? Ta có gì đáng sợ chứ? Ta không giống ngươi, tính toán thắng bại nhất thời. Ta chỉ không muốn sau hôm nay ngươi lại hối hận. Ta không muốn người ở bên cạnh ta vĩnh viễn trầm luân trong hối hận, không hy vọng người của ta đi theo ta vì hối hận. Vì thế ta mới nhắc nhở ngươi, cho nên mới lại cho ngươi một cơ hội."
Côn Lâm Thụ: "Không cần. Ngưu trưởng lão, có thể bắt đầu chưa?"
Y không cần, nhưng Ngưu Hữu Đạo vẫn phải nói:
"Từ lúc ta ra khỏi sơn trang Mao Lư đi lang bạt giới tu hành tới nay, ta chưa từng chém chém giết giết, nhưng cũng có lúc không cách nào tránh khỏi. Chỉ cần chính diện một đấu một, Ngưu mỗ chưa từng nếm mùi thất bại một lần nào, ngươi không sợ sao?"
Côn Lâm Thụ: "Không sợ, đó là bởi vì ngươi chưa gặp gỡ đối thủ lợi hại chân chính."
Ngưu Hữu Đạo: "Sai rồi, chính vì không ai biết ta nông sâu ra sao, mà kẻ ra tay với ta đều giống như ngươi, đều rất tự tin vào bản thân."
Côn Lâm Thụ hơi nghiêm túc hơn, nhìn hắn chăm chú.
Ngưu Hữu Đạo: "Vì lẽ đó ta cho ngươi biết, bây giờ ngươi hối hận vẫn còn kịp. Đương nhiên, ta biết ngươi không nghe lọt tai, nhưng ta vẫn phải nói."
Côn Lâm Thụ hít sâu một hơi:

"Ta chân thành ghi nhớ lòng tốt của Ngưu trưởng lão, có thể bắt đầu chưa?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ngươi cố ý như vậy, ta không miễn cưỡng. Ta chỉ hi vọng ngươi nhớ kỹ lời ta vừa mới nói. Rốt cuộc thì, đường là do ngươi tự chọn. Sau này tuyệt đối đừng nói là ta hại ngươi. Tất cả đều là do ngươi cam tâm tình nguyện lựa chọn, tuyệt không hối hận, có phải như vậy hay không?"
Côn Lâm Thụ: "Không sai, họa phúc vinh nhục ta tự nguyện gánh chịu, tuyệt không hối hận!"
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: "Nếu đã thế, ta không còn lời nào để nói. Ngươi muốn đánh thì có thể bắt đầu bất cứ lúc nào. Ta tiếp."
Người ở ngoài sân quan chiến cách người ở trong sân khá xa, hai người ở đó lại không nói lớn tiếng, vì thế mọi người không nghe rõ hai người kia đang nói gì. Mọi người chỉ thấy hai người kia nói mãi một lúc.
Quản Phương Nghi rất hứng thú theo dõi, không biết đạo gia lại đang lừa gạt gì người ta đây.
"Không phải tỷ thí sao, này là động thủ hay động khẩu. Hai người kia đang dông dài cái gì vậy?" Cung Lâm Sách hỏi.
Nghiêm Lập xoa xoa má, buồn bực nói:
"Không biết! À... chắc là sắp bắt đầu rồi."
Cung Lâm Sách nhìn theo, thấy Côn Lâm Thụ bắt đầu cảnh giác cao độ. Y đang chầm chậm lùi về sau tạo khoảng cách an toàn, Ngưu Hữu Đạo thì vẫn bất động đứng nguyên tại chỗ.
Thấy khí thế không rung động chút nào của Ngưu Hữu Đạo, sau khi Côn Lâm Thụ lui về phía sau một chút lại lui tiếp một chút, duy trì khoảng cách cho là an toàn.
Được Ngưu Hữu Đạo vừa rồi nhắc nhở, lòng tin của y bắt đầu lung lay, bắt đầu e ngại, không còn đầy ắp tự tin như ban đầu.
Ùng! Một ngọn lửa rừng rực bỗng nhiên bốc lên từ thân Côn Lâm Thụ, chớp mắt bọc lấy toàn thân, biến y thành một quả cầu lửa.
Từ quả cầu lửa liên tục có ngọn lửa phun trào, một biến hai, hai biến ba, chỉ chớp mắt đã có ba mươi sáu quả cầu lửa hóa thành trận thế xuất hiện. Không chờ mọi người đếm, trận thế cầu lửa bỗng bồng bềnh bất quy tắc, đan dệt nhau rồi như lôi hỏa quét ngang đến Ngưu Hữu Đạo.

"Hỏa mị độn ảnh, là Thiên Hỏa Vô Cực thuật!" Thái Thượng trưởng lão Xuân Tín Lương đứng trên tán cây nặng nề nói.
Thái Thượng trưởng lão Đồ Khoái nghiêm nghị: "Chẳng trách dám tới khiêu chiến!"
"Đây dường như là Thiên Hỏa Vô Cực thuật trong truyền thuyết của Thiên Hỏa giáo mà không ai luyện thành..." Cung Lâm Sách đứng ngoài rìa sân đấu cũng trầm giọng nói.
Tuy nhóm người bên Tử Kim động chưa từng tận mắt thấy Thiên Hỏa Vô Cực thuật, nhưng dựa vào "Tử Kim tạp ký" do các đời tổ tiên Tử Kim động ghi chép, họ đều nhìn ra chút đầu mối.
Ngưu Hữu Đạo vẫn đứng yên lặng chợp híp mắt, thầm nhủ, lẽ nào là Thiên Hỏa Vô Cực thuật?
Người của Thiên Hỏa giáo tìm tới cửa, hắn vẫn tránh mà không gặp. Trong lúc đó, hắn nằm trên ghế nhàn hạ nghỉ ngơi.
Hắn đã cố ý lật xem các ghi chép liên quan đến Thiên Hỏa giáo do các đời tổ tiên Tử Kim động ghi lại trong "Tử Kim tạp ký", vừa vặn nhìn thấy mô tả về Thiên Hỏa Vô Cực thuật của Thiên Hỏa giáo.
Không chỉ trong "Tử Kim tạp ký", từ lúc hắn còn nhỏ ở Thượng Thanh tô đã từng đọc "Thượng Thanh thập di lục" (*), hắn đã từng nhìn thấy nội dung có liên quan về Thiên Hỏa Vô Cực thuật do tổ tiên của Thượng Thanh tông ghi chép lại.
(*Thượng Thanh thập di lục: Những truyện lượm lặt để lại của Thượng Thanh)
Đệ tử Thượng Thanh tông đã từng rất trâu bò, từng trải nghiệm Thiên Hỏa Vô Cực thuật.
Sở dĩ tổ tiên của các đại môn phái thường ghi chép lại các loại tạp văn này cũng là vì muốn truyền thừa kinh nghiệm của tổ tiên lại cho con cháu.
Điều cũng có thể thể hiện được điểm tốt của môn phái. Người tu luyện đi vào loại môn phái này mới có thể được bổ sung các loại kinh nghiệm đối với thế giới tu lhanhf.
Đương nhiên, lần đầu tiên Ngưu Hữu Đạo lấy cuốn "Tử Kim tạp ký" tại Tử Kim động ra xem, hắn quan tâm hơn đến chuyện trong đó có ghi chép liên quan đến "Càn Khôn quyết" hay không. Thế nhưng, bất kể

"Thượng Thanh thập di lục" hay "Tử Kim tạp ký" đều không có bất kỳ nội dung nào liên quan đến "Càn Khôn quyết".
Ngưu Hữu Đạo không biết là thời gian đã quá xã xưa hay là vì khi đó thế giới tu hành bị suy thoái, một số môn phái tu hành hiện nay chưa có tư cách nhìn thấy sự hùng tráng của Thương Tụng.
Chỉ cần người xem có chút kiến thức, dù không xem ghi chép về kinh nghiệm của các đời tổ tiên, chỉ cần nhìn những quả cầu lửa biến hóa thất thường và qua lại nhanh chóng như thế, người đó cũng có thể nhận ra đây là một môn pháp thuật che mắt cực kỳ lợi hại. Tất cả mọi người đã không có thể phân biệt Côn Lâm Thụ thực sự đang ở trong quả cầu lửa nào. Điều này vô cùng nguy hiểm đối với đối thủ vì không biết phương hướng công kích!
Sắc mặt của người bên Tử Kim động vô cùng nghiêm túc.
Mấy người bên Quản Phương Nghi cũng bắt đầu lo lắng cho Ngưu Hữu Đạo.
Thương Thục Thanh càng sốt ruột hơn. Nàng đã bao giờ gặp tình cảnh oanh oanh liệt liệt như thế này. Đặc biệt là cảnh bao nhiêu quả cầu lửa hung mãnh như vậy vù vù đánh về phía Ngưu Hữu Đạo khiến trái tim nàng đập mạnh đến độ muốn nhảy lên cổ, lo lắng khôn cùng.
Nhìn thấy pháp thuật của sư huynh cao minh và đặc sắc như thế, trong mắt Hỏa Phượng Hoàng khó giấu được vẻ kiêu ngạo. Đây là sư huynh của nàng ta, là người đàn ông của nàng ta.
Tiễn Phục Thành hơi nghiêng đầu nhìn phản ứng của người bên Tử Kim động, nhíu mày rồi hơi cười. Ông ta nhớ tình hình bị nhóm người này chê cười, hiện giờ đã biết Thiên Hỏa giáo ta lợi hại chứ?
Cầu lửa oanh oanh liệt liệt lao đến, Ngưu Hữu Đạo vẫn đứng sừng sững, không hề dao động.
Mọi người dùng pháp nhãn quan sát kỹ càng, phát hiện Ngưu Hữu Đạo không chỉ đứng tại chỗ bất động, hắn thậm chí còn nhắm mắt vào, dáng vẻ tùy tiện cho xâu xé.
Đây là bó tay bất lực hay là bất cản? Không thèm né tránh. Mọi người lập tức lo lắng đề phòng.
Đã biết là Thiên Hỏa Vô Cực thuật, lại biết đó là thuật che mắt, thị lực không cách nào phân rõ, Ngưu Hữu Đạo nhắm hai mắt lại.

Càn Khôn quyết vận hành. Ngưu Hữu Đạo nhắm mắt tĩnh tâm. Mặc thuật che mắt của ngươi thiên biến vạn hóa, vô ngã, thiên địa nằm ở trong tâm. (*)

Tiếng gió thổi, tiếng lửa cháy rít gào, tiếng cát bụi cuồn cuộn, cương phong bao phủ, thiên địa càn khôn biến đổi vi diệu, đều tại tâm của ta. Giống như khi hắn ngồi dưới thác nước tu luyện, bị dòng chảy ầm ầm giội rửa rồi nhận biết cái vi diệu kia.

Lại giống như lúc hắn ngồi trên đỉnh núi chịu đựng bão táp mưa sa, nhận biết biến hóa nhỏ bé khi vạn vật sinh trưởng dưới Trời, Trăng, Sao.

Ầm! Một quả cầu lửa vọt tới.

Quả cầu lửa đầu tiên đánh vào người Ngưu Hữu Đạo. Ngưu Hữu Đạo vẫn thờ ơ như không, đứng yên chịu trận, khiến mọi người thất kinh.

Chương 1360: Kiếm của ta có sắc hay không? (1)

Chương 1360: Kiếm của ta có sắc hay không? (1)
Thương Thục Thanh kinh sợ đến mức che miệng, cố kìm tiếng kêu sợ hãi.
Nàng thấy, dưới uy lực xung kích to lớn của quả cầu lửa, ánh lửa bùng lên, đất đá bị hất bay ra.
Ánh lửa tỏa ra không còn dày đặc như trước, Thương Thục Thanh không nhìn thấy, nhưng pháp nhãn của mọi người khác lại thấy rõ tình hình trong ánh lửa.
Ngưu Hữu Đạo sừng sững đứng tại chỗ không nhúc nhích. Búi tóc được vấn cao trên đầu đột nhiên vỡ tung. Mái tóc dài lay động bên trong ngọn lửa rực cháy, nhưng không bị thiêu đốt.
Bộ y phục Tử Kim động của phiêu phiêu trong ánh lửa, tay áo phất phơ, cũng không bị ngọn lửa đốt cháy.
Người của Tử Kim động ngạc nhiên, nhận ra Ngưu Hữu Đạo không sợ lửa. Không biết là vì lực công kích của ngọn lửa kia không đủ hay là điều gì khác, Ngưu Hữu Đạo thậm chí không hề né tránh, lại không thèm nhúc nhích.
Không biết có phải là do lực công kích của lửa không đủ hay không, Ngưu Hữu Đạo triển khai thuật chuyển dời càn khôn mượn lực trong Càn Khôn quyết mà thong dong tự tại, sảng khoái tràn trề chuyển dời đi lực đạo công kích vừa bắn tới.
Đương nhiên, lửa này chỉ có lực công kích pháp thuật đơn thuần, thiếu đi lực công kích thực chất nhất định, quả thực không tính là mạnh so với thuật mượn lực của Ngưu Hữu Đạo.

Sau một đòn nảy lửa, ngọn lửa lao qua người Ngưu Hữu Đạo, sau đó mau chóng tụ tập lại.
Tiếp quả cầu lửa thứ hai, quả thứ ba, quả thứ tư...
Sau khi cầu lửa oanh kích, lao qua người Ngưu Hữu Đạo sẽ lại hội tụ. Ba mươi sáu quả cầu lửa từ bốn phương tám hướng quay chung quanh Ngưu Hữu Đạo liên tục bắn phá, lại như mỗi quả đều là hư ảo. Mọi người rõ ràng nhìn thấy mỗi quả cầu lửa bắn trúng Ngưu Hữu Đạo má tán loại rồi lại ngưng tụ, nhưng thủy chung không thấy bóng dáng thực của Côn Lâm Thụ.
Côn Lâm Thụ thực sự dường như đã hóa thành ngọn lửa hư ảo mà mãnh liệt kia.
Ngưu Hữu Đạo đưa thân trong tình cảnh bị ngọn lửa hung mãnh kia liên tục tàn phá, tay áo phất phơ, tóc dài bay múa. Cầu lửa từ hướng nào bắn tới, tóc áo lại thuận thế trôi về hướng đó. Cảm giác sáng khoái mà nhẹ nhàng đó khiến người bên Cung Lâm Sách nhìn nhau khó hiểu.
Cầu lửa nối gót công kích vẫn có khoảng cách ở giữa, dù Thương Thục Thanh không có pháp nhãn cũng có thể nhìn thấy đạo gia của nàng giữa khoảng cách đó. Tóc áo bồng bềnh, hắn vẫn dáng vẻ vững vàng đứng chống kiếm, không hề ngã xuống. Trong hoàn cảnh lửa rực cháy xung quanh, sự tùy ý của hắn tạo ra một loại mị lực khó nói thành lời.
Dáng vẻ tùy tiện mặc cho hỏa lôi tàn phá, mặc cho lửa đỏ tôi luyện, tiêu sái như tiên của Ngưu Hữu Đạo khiến Hỏa Phượng Hoàng trợn mắt.
Tình cảnh này cũng khiến cơ mặt Tiễn Phục Thành co giật.
Trong giây lát này dường như ông ta chợt tỉnh táo lại. Người ta không chấp nhận khiêu chiến thì thôi, đang yên đang lành sao cứ phải đồng ý với điều kiện của người ta?
Trong công kích liên hồi của cầu lửa, Côn Lâm Thụ vẫn ở đó, không thể biến mất. Chỉ vì e ngại nên y vẫn không dám để lộ bản thân, không dám lập tức phát động lực sát thương thực chất chân chính để tấn công.
Đối với việc Ngưu Hữu Đạo có thể thừa nhận được công kích của mình, trong tất cả mọi người, y là kẻ không hề cảm thấy ngoài dự đoán nhất.
Mười năm trước, tại Kính hồ, hai người đã từng giao đấu. Năm đó Côn Lâm Thụ dùng Thiên Hỏa Huyền công công kích Ngưu Hữu Đạo, y đã

biết Ngưu Hữu Đạo không sợ hỏa công, cũng biết uy lực công kích này không chắc đã có thể tổn thương được tới Ngưu Hữu Đạo.
Bây giờ tu vi của y tăng mạnh, uy lực công kích lớn hơn, nhưng hiển nhiên tu vi Ngưu Hữu Đạo cũng tăng cao, sức chịu đựng hiển nhiên cũng tăng cao.
Người khác không phát hiện được, người trong cuộc như y lại có thể nhận ra. Giống như mười năm trước, lực công kích hỏa diễm của mình dường như không cách nào ra lực tại trên người Ngưu Hữu Đạo.
(*Vô ngã: Vô ngã là một trong ba pháp ấn của đạo Phật, bao gồm Vô Ngã, Khổ, Vô Thường. Tham khảo Wiki để biết thêm chi tiết)
Lực công kích của lửa bị vô hiệu cũng không sao, Hỏa Mị Độn Ảnh vốn là một môn pháp thuật che mắt cực kỳ tinh diệu bao gồm công phòng nhiều mặt. Người dùng có thể dùng thuật che mắt để ẩn giấu thân thể, khiến đối thủ khó phân biệt thật giả, sau đó nhân dịp hỗn loại xuất ra một đòn trí mạng thực sự.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo chống kiếm, nhắm mắt bất động, mặc cho gió thổi tứ phương cũng vẫn bình chân như vại khiến Côn Lâm Thụ e ngại. Lại thêm lời nói lúc trước của Ngưu Hữu Đạo đã gây thêm áp lực cho y, khiến y chậm chạp không dám manh động.
Sau khi liên tục điều khiển cầu lửa công kích Ngưu Hữu Đạo, Côn Lâm Thụ ẩn thân trong cầu lửa cũng thử tới gần Ngưu Hữu Đạo, để tùy thời phát động công kích quyết phân thắng thua.
Trong tiếng công kích rầm rầm liên hồi, lần đầu tiên Côn Lâm Thụ tới gần Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.
Lần thứ hai y tới gần Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo vẫn không có phản ứng.
Lần thứ ba y tới gần Ngưu Hữu Đạo, đã rất gần, Ngưu Hữu Đạo vẫn không có phản ứng.
Côn Lâm Thụ lục tục mấy lần tới gần vô cùng nhưng vẫn không thể khiến Ngưu Hữu Đạo phản ứng. Đối phương nhắm mắt mặc bay.
Khoảng cách này đã đủ gần để gây ra uy hiếp trí mạng cho Ngưu Hữu Đạo, đủ để dẫn dụ Ngưu Hữu Đạo giáng trả.
Sau khi lần lượt thăm dò, Côn Lâm Thụ đã tin chắc rằng Hữu Đạo không cách nào phát hiện ra mình, cuối cùng y cũng quyết định tấn công

mang tính quyết thắng.
Trong thế công liên tục của cầu lửa, một quả cầu lửa vọt tới phía sau Ngưu Hữu Đạo. Trong chớp mắt khi cầu lửa chuẩn bị va chạm với Ngưu Hữu Đạo, Côn Lâm Thụ từ trong cầu lửa lộ diện, tung ra một đòn dữ tợn.
Cũng chính lúc này, Ngưu Hữu Đạo vốn vẫn trầm tĩnh nhắm mắt trong lửa cháy cuồng bạo, quay lưng về phía Côn Lâm Thụ, chợt mở trừng mắt.
Một chưởng tập kích sau lưng, mượn thế công cuồng mãnh của cầu lửa làm lực, Ngưu Hữu Đạo vẫn tỏ ra thờ ơ.
Côn Lâm Thụ vui vẻ từ đáy lòng. Mười năm chịu khổ, chính là vì ngày hôm nay!
Ầm! Côn Lâm Thụ trong ngọn lửa đột nhiên tung một chưởng vào lưng Ngưu Hữu Đạo.
Bằng pháp nhãn, mọi người chung quanh rốt cuộc đã nhìn thấy đầu mối đúng lúc này. Mọi người đều nhìn ra Côn Lâm Thụ bên trong vô số quả cầu lửa cuối cùng đã giáng một đòn mang tính quyết định.
Hỏa Phượng Hoàng sáng mắt đầy mừng rỡ. Tiễn Phục Thành nhếch miệng cười gằn.
Cung Lâm Sách trợn mắt lên. Mọi người Tử Kim động cả kinh.
Quản Phương Nghi kinh sợ đến mức mím chặt môi, cánh tay cầm quạt cứng đơ lại.
Sự tình bộc phát quá đột nhiên, cho dù người có tâm muốn ra tay cứu trợ Ngưu Hữu Đạo cũng không kịp.
Vu Chiếu Hành lại hơi híp mắt. Y đã bắt được tình hình, chú ý thấy trước khi người trong quả cầu lửa phát động công kích thì Ngưu Hữu Đạo đã mở mắt ra.
Điều này chứng tỏ cái gì, chứng tỏ rằng Ngưu Hữu Đạo đã nhận ra hành vi tấn công của đối thủ. Trong giây lát, Ngưu Hữu Đạo hẳn đã có chút thời gian ứng biến, nhưng Ngưu Hữu Đạo vẫn không có bất kỳ động tác gì.
Mãi đến tận khi lưng trúng một chưởng kia, dường như Ngưu Hữu Đạo mới cảm thấy rồi chuyển động. Hắn đột nhiên xoay người.

Chớp mắt khi Côn Lâm Thụ ra tay đánh trúng Ngưu Hữu Đạo, y cũng nhận ra động tác của Ngưu Hữu Đạo. Nhưng Côn Lâm Thụ ra tay trước, tất nhiên là bên thành công trước. Cho dù Ngưu Hữu Đạo có phản ứng cũng đã chậm hơn y một bước. Côn Lâm Thụ sẽ không rút tay về né tránh, tất nhiên muốn một đòn có hiệu quả rồi mới dừng tay.

Ầm! Côn Lâm Thụ vững vàng đánh một chưởng lên lưng Ngưu Hữu Đạo.

Người bên Tử Kim động đều hoảng sợ. Hỏa Phượng Hoàng hưng phấn suýt chút nữa kêu ra tiếng. Sư huynh thành công rồi!

Nhưng Côn Lâm Thụ giáng một chưởng trúng Ngưu Hữu Đạo lại khiếp sợ không cách nào hình dung.

Ngưu Hữu Đạo trúng một chưởng toàn lực của y mà vững vàng như núi, không hề lay động. Hắn như biển rộng vô ngần, sâu không lường được. Không chỉ uy lực hỏa công không có hiệu quả chút nào, mà rõ ràng y dã đánh đánh trung một chưởng vững vàng lên người Ngưu Hữu Đạo nhưng cứ như đánh trúng túi bông. Y phát lực giống như dòng nhước va chạm vào một cây dùi, chớp mắt đã bị phân dòng trôi đi.

Chương 1361: Kiếm của ta có sắc hay không? (2)

Chương 1361: Kiếm của ta có sắc hay không? (2)
Đòn đánh này làm y muốn mượn lực lui ra ngoài cũng không được, cảm giác như không có chỗ mượn lực.
Trong giây lát này, trong đầu của y lóe lên lời Ngưu Hữu Đạo: Không ai biết ta sâu cạn bao nhiêu, mà kẻ ra tay với ta đều giống như, rất tự tin đối với bản thân!
Thế đã tới cùng không thể quay về, thời khắc Ngưu Hữu Đạo muốn chính là lúc này. Chớp mắt một cái, hắn xoay người giáng trả một chưởng!
Mặc ngươi thiên biến vạn hóa, tự lấy bất biến ứng vạn biến!
Côn Lâm Thụ muốn một chiêu phân thắng bại, Ngưu Hữu Đạo cũng muốn một chiêu chế địch.
Bởi vì Ngưu Hữu Đạo biết sự lợi hại của Thiên Hỏa Vô Cực thuật, biết sự lợi hại của Hỏa Mị Độn Ảnh kia. Đó chính là phép che mắt cực kỳ cao minh, một khi đánh không trúng lại để Côn Lâm Thụ tránh ra, Ngưu Hữu Đạo muốn đánh trúng y sẽ rất khó có cơ hội nữa. Hắn đã dùng thân dụ địch!
Tóc áo của Ngưu Hữu Đạo đột nhiên vung lên. Hắn nhận lấy một chưởng, đổi lại cơ hội trong chớp mắt hai người tiếp tục để giáng trả.
Đối với Ngưu Hữu Đạo, nhận một chưởng này không tính là gì. Tuy lực công kích của Côn Lâm Thụ có mạnh, nhưng cũng không thể mạnh hơn cao thủ xếp hạng hai trên Đan bảng là Nhan Bảo Như.
Thuật Càn Khôn Tá Lực của hắn có thể chịu nổi một đòn của Thánh La Sát tại Mộng Huyễn giới, có thể chịu được một đòn của Thiên Kiếm phù, chỉ một đòn của Côn Lâm Thụ đáng là gì.

Hai người trong nháy mắt tiếp xúc, hỏa diễm nồng nặc chợt bùng lên tan vỡ.
Hỏa Phượng Hoàng vừa rồi còn mừng rỡ suýt kêu lên, chợt nhìn thấy sư huynh trúng một chưởng. Ngưu Hữu Đạo xoay tay giáng một đòn cứ như người không liên quan. Nàng ta rốt cuộc kinh hãi kêu lên:
"Sư huynh!"
Tiễn Phục Thành còn chưa thu lại nụ cười gắn trên miệng đã trợn trừng mắt. Cho dù với tu vi của ông ta mà chịu một chưởng của Côn Lâm Thụ cũng không thể không có phản ứng gì. Ông ta cũng không biết là do Ngưu Hữu Đạo bị Côn Lâm Thụ đánh mới có phản ứng hay vì gì khác. Ông ta chỉ thấy Ngưu Hữu Đạo bị Côn Lâm Thụ đánh cho một chưởng rồi xoay người như con quay, xoay tay một cái là giáng trả.
Quá gần, gần đến độ không thể tránh né được. Ngưu Hữu Đạo phản ứng quá nhanh, kết hợp với công kích của Côn Lâm Thụ kín kẽ như áo trời khó lọt, khiến Côn Lâm Thụ không thể tránh khỏi.
Bị Ngưu Hữu Đạo một chưởng oanh đến, Côn Lâm Thụ đột nhiên không kịp chuẩn bị nhưng cũng chắc không đến nỗi.
Thế nhưng, Côn Lâm Thụ đã từng chiến đấu với Ngưu Hữu Đạo, từng đối chưởng. Y biết hậu quả đáng sợ sau khi đối chưởng với Ngưu Hữu Đạo.
Năm đó, sau khi thất bại, bất kể sư môn nói gì, Côn Lâm Thụ cũng không nói câu nào, không tìm cớ để giải thích. Đã nếm mùi đau khổ khi trúng một chưởng của Ngưu Hữu Đạo, cả đời này y khó quên.
Bây giờ lại đối mặt, nhưng vội vàng không thể tránh né, Côn Lâm Thụ lại không phải Ngưu Hữu Đạo, không thể dùng thân thể cứng rắn chịu một chưởng.
Trong lúc vội vàng, y vung chưởng theo bản năng nghênh tiếp.
Đùng! Lại cảm giác kia, giống hệt cảm giác mười năm trước.
Lực lượng do Côn Lâm Thụ phát ra giống như theo cánh tay Ngưu Hữu Đạo chạy mất, mà từ lòng bàn tay Ngưu Hữu Đạo có luồng lực lượng quái dị lại xộc thẳng vào cơ thể y.
Một chưởng này khiến cho mái tóc và tay áo của Ngưu Hữu Đạo bị thổi bay ra, giống như đang đập cánh tung bay trong ngọn lửa bập bùng,

bồng bềnh trôi đi, thực tế thì hắn đứng nguyên tại chỗ, không xê dịch nửa bước.
Mà một đòn này khiến Côn Lâm Thụ bị chấn văng ra khỏi vùng lửa. Người xem có thể thấy rõ ràng y bị Ngưu Hữu Đạo đánh một chưởng bay ra ngoài.
Chỉ đối cứng một chưởng, Côn Lâm Thụ đã hiểu rõ. Năm xưa lúc hai người giao chiến ở Kính hồ, tu vi của mình vượt qua Ngưu Hữu Đạo. Bây giờ tuy tu vi của mình đột phá đến cảnh giới Kim Đan, nhưng tu vi của Ngưu Hữu Đạo thậm chí còn vượt qua mình, mà không chỉ vượt qua một khoảng nhỏ.
Mình bế quan khổ tư mười năm, ngăn cách mọi sự hỗn loạn bên ngoài chỉ chuyên tâm khổ tu. Mười năm nay, Ngưu Hữu Đạo trải qua nhiều chuyện hỗn loạn như vậy, vậy mà tu vi của y lại còn bị Ngưu Hữu Đạo vượt qua. Trong lòng Côn Lâm Thụ trào lên cảm xúc bi phẫn mà người ngoài không thể nào hiểu nổi.
Ngay khi y bắn ngược ra ngoài, y lập tức giang rộng tay điều khiển cầu lửa bốn phía dồn dập tới bảo hộ.
Cũng chỉ trong nháy mắt này, một tiếng keng lanh lảnh vang vọng sân huấn luyện. Cánh tay chống kiếm của Ngưu Hữu Đạo rốt cuộc cử động. Cánh tay hắn như kéo theo ảo ảnh, rút kiếm!
Ánh kiếm lóe lên, khúc xạ ánh lửa chiếu rọi ra ánh sáng dị thường. Ánh kiếm như phóng ra trăm nghìn đạo cầu vồng rực rỡ.
Kiếm đi, người đi. Thái Ất Phân Quang kiếm xuất, đi theo phương hướng cầu lửa bảo hộ.
Bóng dáng Ngưu Hữu Đạo cuối cùng cũng di chuyển. Không động thì thôi, động là như sấm vang chớp giật. Trong mắt hắn đuổi đeo, kiếm ảnh trong tay bắn ra đầy mê hoặc, xuyên phá tầng lửa cháy kia.
Tiếng động rầm rầm trong sân huấn luyện dừng lại. Từng quả cầu lửa đang qua lại cao tốc đột nhiên tan vỡ.
Tất cả mọi người ngoài sân gấp gáp theo dõi, đều muốn thấy rõ tình cảnh trong ánh lửa rừng rực.
Ngọn lửa mất đi pháp lực điều khiển dần tiêu tán. Hai bóng người trong ánh lửa cũng dần dần hiện ra.

Bên tai mọi người, tiếng rút kiếm thánh thót chấn động không gian vẫn như có như không. Âm sắc kéo dài mà lại xuyên thấu.
Khi ánh lửa biến mất, trong khói bụi chậm rãi lắng xuống, hai người đứng đối diện nhau.
Gió đến, mái tóc dài của Ngưu Hữu Đạo bay nhảy. Gương mặt của hắn bình thản không có cảm xúc gì. Mũi kiếm sáng lóa đang gác lên cổ Côn Lâm Thụ. Hắn đã hạ thủ lưu tình, không có giết Côn Lâm Thụ!
"Kiếm của ta có sắc hay không?" Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt hỏi.
Côn Lâm Thụ không hé răng. Trước ngực y đã bị mũi kiếm vẽ ra một vệt máu, sau lưng cũng có, trên đùi, cánh tay cũng có. Y buông thõng hai tay, máu tươi chảy theo ngón tay nhỏ tí tách xuống đất.
Thân thể y đang run rẩy. Lực lượng nóng lạnh đan xen cực kỳ quái dị kia đang tùy tiện phá hoại trong cơ thể y. Y đang gắng gượng chống đỡ mùi vị đau khổ này.
Sự đau đớn trên thân thể vẫn kém xa sự thống khổ trong lòng. Côn Lâm Thụ đầy bi thảm, nhìn Ngưu Hữu Đạo đối diện rồi nở nụ cười thảm.
Thua? Vậy mà thua? Làm sao lại thua, làm sao lại vậy? Tiễn Phục Thành trợn mắt, khó có thể tiếp nhận hiện thực này, đứng ngây người ra như phỗng.
"Sư huynh!"
Hỏa Phượng Hoàng đột nhiên thét lên một tiếng như tan nát cõi lòng, muốn lắc mình phóng tới.
Bên cạnh đột nhiên có người ta tay. Vân Cơ được dặn dò từ lâu đã ra tay, lập tức bắt lại Hỏa Phượng Hoàng đang kích động, cũng mau chóng hạ cấm chế lên người nàng ta. Vân Cơ bóp cổ Hỏa Phượng Hoàng, bất kể lúc nào cũng có thể vặn gãy cổ Hỏa Phượng Hoàng, cũng khiến nàng ta không thể lên tiếng.
Viên Cương thì vẫn lạnh nhạt không nói gì, hoàn toàn giống như không liên quan đến mình. Trên mặt hắn ta không hề có vẻ dị thường nào. Hắn ta không có gì lo lắng đối với chuộc tỷ thí này.
Hắn ta hiểu rất rõ Ngưu Hữu Đạo. Đạo gia không phải kẻ dễ mạo phạm. Sau khi giày vò một phen, nếu đạo gia đã đồng ý với cuộc tỷ thí này thì hắn đã biết kết quả của cuộc tỷ thí. Vốn Viên Cương lười tới đây xem, chẳng qua chỉ tới xem đạo gia muốn làm gfi.

Viên Phương mặc tăng phục đang gấp gáp bấm niệm châu, bây giờ mới dừng lại, thở dài một hơi nhẹ nhõm. Thế tiến công hung mãnh của Côn Lâm Thụ vừa nãy quả thực khiến y cả kinh.
Giờ thì y đã yên tâm, cười có vẻ hèn hèn, lại bỏ đá xuống giếng khinh bỉ nói:
"Đồ không có mắt, không xem đây là ai? Ngay cả đạo gia nhà chúng ta mà cũng dám trêu vào."
Thương Thục Thanh vừa mừng vừa sợ, hỏi:
"Hồng tỷ, kết thúc rồi à? Đạo gia thắng sao?"
Quản Phương Nghi mỉm cười:
"Kiếm cũng đã gác lên cổ người ta. Đối thủ đã bó tay chờ chết, tất nhiên là thắng. Lần này quận chúa yên tâm được rồi, vui không?"
Trên tán cây, thấy tranh đấu kết thúc, hai vị Thái Thượng trưởng lão nhìn nhau.

Chương 1362: Ta thua

Chương 1362: Ta thua
Xuân Tín Lương nhỏ giọng nói:
"Không phải vẫn nói Ngưu Hữu Đạo này mới có tu vi Trúc Cơ kỳ sao, cho dù tu vi là Kim Đan thì cũng làm sao có thể vững vàng chịu được một đòn kia mà không có chút phản ứng nào? Tu vi của hắn chẳng lẽ còn cao hơn cả hai người chúng ta?"
Họ nghi hoặc như vậy cũng là vì có nguyên nhân. So sánh tu vi giống như một người lớn và một đứa trẻ. Đứa trẻ gắng sức xông lên, cho dù khó có thể gây ra tổn thương lớn lao cho người lớn, nhưng người lớn cũng rất khó có thể đứng yên như tượng. Trừ khi người lớn có thể trạng mạnh mẽ phi thường.
Đồ Khoái nói:
"Đúng là có phần kỳ quái. Để lúc sau hỏi lại xem là sao."
Người của Tử Kim động quan chiến đều ngạc nhiên và khó hiểu. Vẻ mặt Nghiêm Lập lúc này không biết là khóc hay là cười.
Thực ra thời gian mà hai bên trong san tranh đấu cũng không quá lâu. Nếu muốn nói lâu, quả thực trước khi Ngưu Hữu Đạo đánh trả đã mất một chút thơi gian, đó là quãng thời gian trong khi những quả cầu lửa liên tục đánh vào Ngưu Hữu Đạo. Nhưng đến khi Ngưu Hữu Đạo ra tay, một chưởng giáng trả, một tay rút kiếm, tỷ thí đã kết thúc.
Cuộc tỷ thí này kết thúc mau chóng gọn gàng, sau đó người có chút kinh nghiệm đều đã nhận ra. Đôi bên đều dùng đấu pháp một chiêu quyết thắng.
Cung Lâm Sách hơi nghiêng đầu, nói thầm bên tai Nghiêm Lập:
"Dùng dược hả?"
Nghiêm Lập hiểu ý của sư huynh, nhưng nếu không dùng dược, Ngưu Hữu Đạo làm lại không có một chút phản ứng nào trước một đòn vững

chắc như thế của Côn Lâm Thụ. Tu vi của Ngưu Hữu Đạo dù có cao đến đâu cũng không cao đến trình độ không hợp thói thường như vậy chứ? Chuyện này thấy thế nào cũng có gì đó quái lạ.
"Chắc là vậy." Nghiêm Lập nhỏ giọng đáp lời.
Cung Lâm Sách nhỏ giọng hỏi:
"Có biết dùng thuốc gì không?"
Nghiêm Lập: "Không biết."
Cung Lâm Sách: "Ngươi qua lại gần gũi với hắn, lúc về tìm cách tìm hiểu một chút."
"Ừm." Nghiêm Lập gật đầu, ông ta cũng hiếu kì.
Tiễn Phục Thành kinh ngạc đờ người, trái tim nhoi nhói. Ông ta vừa nghĩ đến các loại hậu quả theo sau mà rơi vào bối rối hoàn toàn.
Hỏa Phượng Hoàng bị Vân Cơ bóp cổ, nhìn thấy sư huynh bị thương toàn thân, còn người ta gác kiếm vào cổ, lệ rơi đầy mặt.
Ngay cả người ngoài cũng nhận ra, người trong cuộc như Côn Lâm Thụ tất nhiên cũng biết. Lúc trước Ngưu Hữu Đạo đứng bất động chính là để dụ y tấn công, cũng dùng đấu pháp một chiêu quyết thắng.
Y thực sự không quan tâm đến đau đơn trên thân thể, cười thảm nói:
"Nếu ngươi không có kiếm trong tay, ta chưa chắc đã bại vì ngươi."
Ngưu Hữu Đạo: "Thua chính là thua, nam nhi không nên tìm lý do cho thất bại. Ngươi đã từng trải tốc độ xuất kiếm của ta, phải biết là nếu ta vừa đánh trả đã sử dụng kiếm thì ngươi còn không giữ nổi mạng. Ta có thể chém rời ngươi ngay tại chỗ."
Côn Lâm Thụ: "Cho ta thêm một cơ hội nữa. Ta vẫn chưa phát huy toàn bộ thực lực của mình. Ta còn có chiêu số lợi hại khác chưa dùng."
Ngưu Hữu Đạo: "Vẫn còn muốn đấu nữa sao? Hiện giờ ngươi đã thua rồi!"
Côn Lâm Thụ: "Ta chỉ muốn phát huy toàn bộ thực lực của mình, chân chính đánh một trận với ngươi. Thua như vậy, ta không cam lòng!"
Ngưu Hữu Đạo hỏi ngược lại: "Ngươi cảm thấy ta còn có thể đánh với ngươi không?"
Thân thể Côn Lâm Thụ run rẩy, là do phản ứng dị thường trong cơ thể gây ra:

"Ngưu trưởng lão, van cầu ngài, cầu ngài lại cho ta thêm một cơ hội nữa! Chỉ cần ngài đánh với ta một lần nữa, mặc kệ thắng hay thua, đều xem như ta thua, có được hay không?"
Ngưu Hữu Đạo: "Có thể, ta có thể thỏa mãn yêu cầu của ngươi. Có điều, quy tắc cũ, ngươi không có tư cách nói điều kiện với ta. Muốn ta đồng ý, ngươi nhất định phải lấy một thứ ra đánh đổi."
Côn Lâm Thụ vui mừng:
"Ngưu trưởng lão muốn cái gì?"
Ngưu Hữu Đạo hất cằm về phía Hỏa Phượng Hoàng đã bị khống chế:
"Nàng ta, nhìn thấy chưa? Trông không tệ."
Côn Lâm Thụ nhìn về phía sư muội lệ rơi đầy mặt mà không thể nhúc nhích, cơ mặt co giật mạnh, bi phẫn nói:
"Ngươi muốn sư muội của ta? Ngưu trưởng lão, ngươi bây giờ dù gì cũng đường đường là trưởng lão Tử Kim động, việc vô liêm sỉ như vậy..."
"Ngươi cả nghĩ quá rồi, ta không hứng thú đối với sắc đẹp của sư muội ngươi."
Ngưu Hữu Đạo lật tay phẩy một cái. Vỏ kiếm cắm trên mặt đất cách đó không xa cạch một cái bay lên, phóng tới. Kiếm trên tay Ngưu Hữu Đạo thu khỏi cổ Côn Lâm Thụ, xoay tay cắm xuống, cạch một tiếng nữa lại tra vào vỏ kiếm.
Ngưu Hữu Đạo xoay chuôi kiếm trong tay, lại chống xuống mặt đất. Hai tay hắn đặt trên chuôi kiếm, mái tóc dài theo gió phất phơ. Hắn bình tĩnh nói:
"Ta có thể cho ngươi một cơ hội nữa. Ta có thể đánh thêm với ngươi một trận, ngay lúc này luôn, quá hạn không chấp nhận. Ta không có nhiều thời gian chơi với ngươi như vậy! Nếu ngươi thua, ta lập tức lấy mạng sư muội ngươi. Ta sẽ chặt bỏ đầu của sư muội ngươi ngay trước mặt ngươi! Ngươi trúng một chưởng của ta, bây giờ ngươi cảm thấy ngươi còn thực lực đánh với ta không? Ngươi tuyệt đối đừng nói là để cho ngươi trị thương trước, đợi ngươi khỏi hẳn rồi bảo ta đánh với ngươi. Muốn đánh thì đánh ngay bây giờ, dùng đầu sư muội ngươi làm tiền cược. Ngươi dám cược không?"

Sự dị thường trong cơ thể khiến Côn Lâm Thụ run lên bần bật. Y hiểu rõ rồi, đối phương đang nói cho y một đạo lý.
Cho dù hiện giờ y không bị hạn chế, cho dù chưa bị kiếm gác lên cổ, cho dù y tiếp tục buông tay buông chân đánh tiếp, thì tình hình của cơ thể cũng khiến y không thể thắng được. Không tồn tại cái gọi là chưa phát huy hết toàn bộ thực lực, dù chỉ là lỡ tay, thua chính là thua.
Đã như vậy, có thể lấy đầu sư muội ra đặt cược không? Y không làm được.
"Ta thua!" Côn Lâm Thụ nhắm mắt cười thảm.
Ngưu Hữu Đạo nhìn lên một chút. Đáp án này coi như làm hắn thỏa mãn. Nếu Côn Lâm Thụ vì chấp niệm riêng mà không tiếc mạng của sư muội y, vậy Ngưu Hữu Đọa sẽ không giữ người này lại. Dùng mạng vợ của đối phương mà cũng không thể kiềm chế, người như thế có giữ lại cũng vô dụng.
Từ lúc hai người gặp mặt, Ngưu Hữu Đạo vẫn luôn thăm dò điểm mấu chốt trong lòng đối phương. Hiện giờ hắn đã yên tâm, chậm rãi hỏi:
"Nhớ lúc trước, ngươi từng bảo ta làm ra hành vi không đáng mặt đàn ông, bảo ta không được liên lụy tới phụ nữ. Ta đã nói, ta có phải đàn ông hay không không cần ngươi nói cho ta. Hiện giờ ngươi hỏi lại bản thân ngươi xem, bản thân ngươi làm nô thì thôi, ngươi lại còn muốn sư muội của ngươi cùng ngươi làm nô cả đời. Ngươi nói cho ta xem, đây là hành vi đáng mặt đàn ông sao?"
"Ha ha!" Cười thảm, Côn Lâm Thụ bật khóc.
Hỏa Phượng Hoàng nhìn thấy sư huynh là một đại nam nhi mà bật khóc trước mặt mọi người, nhất thời lòng như dao cắt, muốn giãy dụa mà không nổi, muốn gọi là không cất lên thành tiếng được.
Người ở bên ngoài sân không biết hai người trong kia đang nói gì.
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói:
"Đàn ông cả, khóc cái gì? Hối hận rồi sao? Có phải cảm thấy hối hận cho hành vi đần độn của mình lúc trước không?"
Côn Lâm Thụ nghẹn ngào. Y hối hận thật rồi. U mê mãi không tỉnh, sau khi bị đánh tỉnh táo rồi lại thật sự hối hận. Ngưu Hữu Đạo nhắc nhở đúng, chỉ là bản thân y muốn chết mà thôi, lại còn hại sư muội cả đời phải làm nô. Đều là do bản thân y quá mức cố chấp. Y vô cùng hối hận.

Tóc dài phiêu phiêu theo gió, Ngưu Hữu Đạo chống kiếm, yên lặng nói: "Khóc cũng vô dụng. Nước mắt của đàn ông không đáng giá. Vừa nãy ta đã để cho ngươi cơ hội, bây giờ ngươi suy nghĩ lại xem. Ta có cho ngươi cơ hội hay không? Ta không phải không cho ngươi cơ hội. Trước lúc tý thí, ta vẫn luôn miệng nhắc nhở ngươi. Khi đó ngươi hối hận vẫn còn kịp. Ta đã nhắc ngươi, đơn đấu, ta chưa từng nếm mùi thất bại một lần nào! Thậm chí ta còn nói với ngươi, đã nói rõ ràng không bỏ sót chữ nào, ngươi không biết ta nông sâu thế nào, bảo ngươi không nên sơ suất. Nhưng ngươi không nghe, không thấy quan tài không nhỏ lệ."
Nói lời này vào thời điểm hiện tại, quả thực là từng dao găm vào tim gan. Ngưu Hữu Đạo chà đạp lên tâm trạng của Côn Lâm thụ, cũng nói cho Côn Lâm Thụ hiểu rõ rằng hành vi lúc trước của y ngu ngốc cỡ nào.
Côn Lâm Thụ hối hận phát điên, nức nở nói:
"Ta tội đáng muôn chết, chết không hết tội!"

Chương 1363: Ngưu Trưởng Lão Quả Nhiên Là Người Nhân Nghĩa (1)

Chương 1363: Ngưu Trưởng Lão Quả Nhiên Là Người Nhân Nghĩa (1)
"Chết?"
Ngưu Hữu Đạo hơi nhíu mày.
"Mở mắt ra, nhìn sư muội đang gào khóc của ngươi đi."
Côn Lâm Thụ ngẩng đầu, nhìn sư muội mình đang lặng lẽ rơi lệ.
Ngưu Hữu Đạo từ tốn nói:
"Ta khuyên ngươi không nên làm chuyện ngu ngốc, tốt nhất là hãy đàng hoàng tuân thủ lời hứa hẹn của ngươi. Hiện giờ ngươi đã là người của ta, ngươi chết lúc nào là do ta quyết định. Nếu ngươi dám nuốt lời, đêm nay ta sẽ đưa sư muội ngươi cho bay tám người đàn ông, bảo đảm sư muội của ngươi suốt đời khó quên."
Côn Lâm Thụ tức giận, bỗng nhiên quay đầu lại gào lên:
"Ngươi..."
Ngưu Hữu Đạo liếc xéo nói:
"Ta đã nói với ngươi, đường là do ngươi tự chọn, đừng hối hận. Ngươi cũng đã nói với ta, họa phúc vinh nhục ngươi đồng ý gánh chịu. Hiện giờ hối hận hả, chậm rồi! Côn Lâm Thụ, ngã một lần khôn ra thêm, lần này thật nhớ kỹ cho ta, đừng có tái phạm nữa. Ngươi sống, sư muội của ngươi sống; ngươi chết, sư muội của ngươi sống không bằng chết. Ta nói được là làm được!"
Côn Lâm Thụ vừa giận dữ vừa bi thương, người run lẩy bẩy, nhưng không thể làm gì được người trước mặt. Hiện giờ y mới nhận ra điều gì, mọi sự đều đã nằm trong bàn tay người ta!
Chính lúc này, Ngưu Hữu Đạo lạnh lẽo liếc mắt, chợt vung tay lên. Bản thân hắn chắn trước người Côn Lâm Thụ.

Tiễn Phục Thành đang bay tới.
Nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo ra hiệu, Vu Chiếu Hành cũng lắc người khẩn cấp chạy tới.
Vân Cơ giao Hỏa Phượng Hoàng cho Quản Phương Nghi, cũng nhảy một cái hạ xuống bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, cùng Vu Chiếu Hành hộ pháp hai bên Ngưu Hữu Đạo.
Tiễn Phục Thành âm thầm cắn răng. Sau khi ông ta tỉnh lại từ cơn choáng váng vì cuộc chiến, ông ta lập tức quyết đoán. Dù có phải đập chết Côn Lâm Thụ, ông ta cũng quyết không thể để Côn Lâm Thụ rơi vào trong tay Ngưu Hữu Đạo, bằng không không có cách nào trả lời cho tông môn. Dù sao thì, tông môn để Côn Lâm Thụ đi Thánh cảnh cũng đã dự định để Côn Lâm Thụ chết trong đó.
Nhìn thấy người đang chặn ngang đường, Tiễn Phục Thành biết, e rằng mưu đồ của mình đã thất bại. Ngưu Hữu Đạo quá nhạy cảm.
"Tiễn trưởng lão, làm gì thế?" Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng hỏi.
Tiễn Phục Thành: "Các ngươi tránh ra, ta có lời nói với Côn Lâm Thụ."
Ngưu Hữu Đạo: "Bắt đầu từ bây giờ, y đã là người của ta. Có lời gì, ông cứ nói đi."
Thấy phản ứng của mấy người của Ngưu Hữu Đạo, bên Cung Lâm Sách cũng chợt nghĩ ra điều gì bèn cấp tốc chạy tới, tụ tập bên Ngưu Hữu Đạo, thể hiện toàn bộ ưu thế sân nhà của Ngưu Hữu Đạo.
Tiễn Phục Thành biết là xong rồi. Nơi này không đến phiên ông ta ngang ngược, cũng không có cơ hội cho ông ta ngang ngược.
Tự mình trồng quả đắng, tự mình nuốt. Tiễn Phục Thành nuốt nước bọt, hỏi:
"Côn Lâm Thụ, nếu trận chiến này có vấn đề gì, cứ việc nói ra. Ta làm chủ cho ngươi!"
Hiện giờ ông ta vẫn muốn tìm cớ cãi cọ.
Nhưng mà đã chậm, Ngưu Hữu Đạo đã phá mọi đường lui của đối phương từ lâu. Hắn cười lạnh, lập tức tiếp lời:
"Côn Lâm Thụ, làm người tốt nhất phải biết giữ lời, bằng không ta nói được thì làm được!"
Hắn vừa nói, vừa nghiêng đầu nhìn về phía Hỏa Phượng Hoàng bị khống chế ngoài sân.

Côn Lâm Thụ không ngốc, đã nhận ra ý đồ của trưởng lão. Nhưng y nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo vừa nhìn sang, thấy sư muội lệ rơi đầy mặt, lòng thê thảm khôn cùng. Y làm sao không hiểu ý mà Ngưu Hữu Đạo vừa nói.
Nghiêm Lập cũng quay đầu lại nhìn, lòng vui mừng. Quả là tuyệt diệu, vị sư đệ này cắn chặt lão bà của Côn Lâm Thụ không buông, bây giờ mới thấy được đó là một chiêu tuyệt diệu. Vị sư đệ này quả nhiên đa mưu túc trí đến độ xấu xa. Chuyện này thú vị rồi.
"Trưởng lão, ta thua!"
Côn Lâm Thụ cúi đầu thừa nhận.
Do phản ứng của hắn, Tiễn Phục Thành nghiêng đầu nhìn về phía Hỏa Phượng Hoàng đang bị chèn ép bên ngoài, khóe miệng hơi nhếch lên, rồi lại nhìn về phía nân chứng trung gian đang nhìn chằm chằm vào mình, Tiền Trang chưởng quỹ, cuối cùng lại từ từ quay đầu lại nhìn chằm chằm về hướng Côn Lâm Thụ, yên lặng, tâm dần chìm xuống đáy cốc.
Chưởng môn Tử Kim Động Cung Lâm Sách đưa mắt nhìn một hồi rồi từ từ nói: “Tiền trưởng lão có nghi vấn gì đối với cuộc tỉ thí này chăng?”
Tiền Phục Thành không biết nên nói cái gì mới tốt, trong lòng hối hận muôn phần, hắn ta đột nhiên không hiểu, Ngưu Hữu Đạo đưa ra điều kiện hà khắc như thế, mình uống lộn thuốc hay sao mà lại đồng ý, bản thân là trưởng lão của Tử Kim Động, sao lại đồng ý loại chuyện này? Mấu chốt là, thứ mà Côn Lâm Thụ tu luyện là bí kíp cao cường của Thiên Hỏa giáo – Thiên Hỏa Vô Cực thuật, làm sao lại thất bại trong tay Ngưu Hữu Đạo được chứ?
Thấy hắn ta không nói lời nào, Cung Lâm Sách lại nhìn về phía Tiền Trang chưởng quỹ: “Hàng chưởng quỹ, tỉ thí đã xong, thân là người trung gian, ngươi có dị nghị gì đối với quá trình và kết quả cuộc tỉ thí này không?
Tiền Trang chưởng quỹ khẽ hướng cằm về phía Côn Lâm Thụ: “Đã nhận thua rồi, cuộc tỉ thí này, thắng bại đã rõ, ta không có ý kiến gì. Tiền trưởng lão, chấp nhận thịu thua đi!”
Tiền Phục Thành hai má run rẩy.
Ngưu Hữu Đạo tóc dài xõa xuống hai vai nghiêng đầu nói: “Đưa người đi.”

Trần Bá và Ngô Lão Nhị đến bên cạnh Côn Lâm Thụ, Côn Lâm Thụ không có bất kì phản kháng gì, là vì tình hình dị thường trong cơ thể nên không còn sức phản kháng nữa, cũng là bởi vì Hỏa Phượng Hoàng đã trở thành con tin trong tay người khác không dám phản kháng, ông ta cứ thế bị giải đi, cuối cùng cũng chạm mặt cùng một chỗ với Hỏa Phượng Hoàng.
Viên Cương đưa mắt nhìn Đạo gia đang đứng trong sân thí luyện, Đạo gia vẫy tay ra hiệu đưa Hỏa Phượng Hoàng và Côn Lâm Thụ đi trước.
Người trong sân thí luyện nhìn chằm chằm vào Tiền Phục Thành, sau một hồi im lặng, Ngưu Hữu Đạo gật đầu chào Cung Lâm Sách cùng mấy người nữa rồi quay người gác kiếm mà đi.
Bọn Vu Chiếu Hành và Vân Cơ quay người đi theo, vừa đi ra ngoài sân, Quản Phương Nghi đang chờ ở ngoài đong đứa chiếc quạt tròn cười tủm tỉm đi đến bên cạnh Ngưu Hữu Đạo.
Người nên đi đã đi, người nên tiễn cũng tiễn đi rồi, thí dụ như Tiền Trang chưởng quỹ.
Còn lại Cung Lâm Sách cùng mấy người không mạo muội rời đi mà bay vút lên sườn núi, chào hai vị thái thượng trưởng lão.
Xuân Tín Lương nói: “Sao ta lại thấy cuộc tỉ thí này có chút gì đó kì lạ, thực lực của Ngưu Hữu Đạo này trông có vẻ còn vượt qua cả hai người chúng ta, hắn là do các ngươi chiêu nhận vào Tử Kim Động, thực lực của hắn rốt cuộc là như thế nào?”
Cung Lâm Sách mấy người nhìn nhau, sau khi có vẻ hơi do dự, Cung Lâm Sách nói: “Có thể là Ngưu Hữu Đạo đã ra tay dở trò gì đó trong cuộc tỉ thí này.”
“Ra tay dở trò?” Xuân Tín Lương và Đồ Khoái nhìn nhau.
Đồ Khoái giọng đầy nghi ngờ nói: “Thứ lỗi cho lão phu mắt mờ không nhìn ra, rốt cuộc hắn đã dở trò gì?”
Cung Lâm Sách cười khổ: “Theo một vài phán đoán trước khi cuộc tỉ thí diễn ra, Ngưu Hữu Đạo có thể đã cho Côn Lâm Thụ uống thuốc.”
Ông ta cũng không tiện nói ra điều gì chính xác, đường đường là chưởng môn của Tử Kim Động, nếu sớm biết Ngưu Hữu Đạo làm loại chuyện bỉ ổi đó mà không ngăn lại, tựa tựa hồ không thể nào nói ra nổi.
Cho uống thuốc? Hai vị thái thượng trưởng lão sửng sốt.

Đồ Khoái vẫn nghi ngờ nói: “Bị cho uống thuốc xong, lúc ra tay tỉ thí, Côn Lâm Thụ kia lại không phát giác ra sao?”
Cung Lâm Sách buông tiếng thở dài: “Cụ thể là chuyện gì xảy ra, chúng ta cũng không rõ lắm, còn phải đợi điều tra rõ ràng. Nhưng không biết sư thúc có chú ý hay không, vợ của Côn Lâm Thụ đã trở thành con tin trong tay Ngưu Hữu Đạo từ trước đó, dù có phát giác thì cũng sợ ném chuột vỡ bình.”
Hai vị trưởng lão nhìn nhau lần nữa, Xuân Tín Lương vuốt râu nói: “Đồ đệ này của Chung sư huynh có chút gian.”
Đợi hai vị túc lão bay đi rồi, trưởng lão Mạc Linh Tuyết nói: “Chưởng môn, chỉ sợ lần này Tiền Phục Thành khó mà hạ đài, đắc tội với hắn rồi chuyện chiến mã sẽ không sinh ra khó khăn trắc trở gì chứ?”
Cung Lâm Sách hừ lạnh một tiếng: “Mấy điều kiện kia của Ngưu Hữu Đạo hắn cũng dám đáp ứng, đúng là đầu óc không tỉnh táo mà. Ngươi nghĩ sau khi hắn trở về như vậy có còn giữ được vị trí trưởng lão kia không?”

Chương 1364: Ngưu Trưởng Lão Quả Nhiên Là Người Nhân Nghĩa (2)

Chương 1364: Ngưu Trưởng Lão Quả Nhiên Là Người Nhân Nghĩa (2)
Mấy người đứng bên cạnh nhìn nhau, đều thở than lắc đầu.
…
Quy Miên Các và Cự An nhẹ nhàng bước vào, quỳ xuống trước mặt Chung Cốc Tử đang nhắm mắt ngồi xếp bằng, hai người nhẹ giọng bẩm báo nói: “Sư tổ, tỉ thí đã xong, sư thúc đã thắng tên đệ tử Thiên Hỏa giáo kia.”
Nghe xong, Chung Cốc Tử hơi mở mắt, thì thầm một tiếng: “Thiên Hỏa Vô Cực thuật…”
Ánh mắt trầm ngâm một hồi, rồi đột nhiên ông ta nhẹ nhàng nói: “Cự An.”
“Có ạ!” Cự An ngồi xổm hơi hạ thấp người.
Chung Cốc Tử ngữ điệu tang thương nói: “Năm đó sự việc xảy ra đột ngột, về sau có một số việc, người đi sau không thể làm được, dù ta có truyền lại lần nữa cũng đã muộn. Người đi trà lạnh, ngươi hiểu không? Thời gian của ta không còn nhiều nữa, nếu ta đi rồi, các ngươi làm sao tự xoay sở?”
Cự An ngậm miệng, cúi đầu không nói gì.
Chung Cốc Tử: “Các ngươi không nói ta cũng biết trong lòng các ngươi đang lo lắng, nhưng bất lực chẳng thể làm gì. Luận ai vế, Ngưu Hữu Đạo là sư thúc của các ngươi, nhân lúc ta vẫn còn sống, có thể gần gũi nhiều một chút nhưng phải giữ khoảng cách thích hợp, đừng nên thân cận quá. Nếu ta không còn nữa, thân thiết hay giữ khoảng cách với hắn, các ngươi tự xem xét thời thế mà quyết định.”
Cự An cúi người, khấu đầu xuống đất…

Trước bàn trang điểm, Ngưu Hữu Đạo ngồi im lặng nhắm mắt, Thương Thục Thanh chải vuốt lại mái tóc dài cho hắn.
Quản Phương Nghi đi vào, bẩm báo: “Đạo gia, Nghiêm Lập và Tiền Phục Thành đã đến.”
Ngưu Hữu Đạo: “Mời Nghiêm trưởng lão trước.”
Quản Phương Nghi cười cười với Thương Thục Thanh rồi quay người đi ra.
Chẳng bao lâu sau, Nghiêm Lập đi vào, nhìn thấy bên trong đang chải đầu, không khí vui vẻ, ông ta ôm cánh tay nhìn.
Thương Thục Thanh nhanh tay chải, một lát đã xong, sau đó cáo lui đi ra ngoài.
Ngồi trước tấm gương phản chiếu chính mình, Ngưu Hữu Đạo đứng lên nói: “Tên họ Tiền kia lại đến tìm ta làm gì?”
Nghiêm Lập: “Không rõ lắm hắn đến làm gì, hắn nói muốn gặp mặt đệ nói chuyện.”
Ngưu Hữu Đạo: “Đơn giản là muốn đưa Côn Lâm Thụ trở về chứ có gì đáng bàn đâu.”
Nghiêm Lập: “Hắn nói là có chuyện liên quan đến thánh cảnh.”
“Thánh cảnh?” Ngưu Hữu Đạo bất ngờ nhìn về phía Nghiêm Lập.
Nghiêm Lập bỗng vui cười ghé sát vào Ngưu Hữu Đạo, thử hỏi: “Lão đệ, đệ đã lén cho tên Côn Lâm Thụ đó uống thuốc gì mà lại không để cho người khác nhìn ra mánh khóe?”
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi quay đầu lại, hơi có vẻ kinh ngạc: “Cho uống thuốc, thuốc gì?”
Nghiêm Lập nháy mắt ra hiệu nói: “Lúc trước chính đệ nói sau khi cho Côn Lâm Thụ uống thuốc là có thể bảo đảm mình sẽ thắng, hôm nay quả nhiên thắng một cách nhẹ nhàng, thuốc gì mà hiệu quả tốt như vậy, nói cho ta biết đi.”
Ngưu Hữu Đạo liếc ông ta một cái từ trên xuống dưới, vô cùng nghiêm túc nói: “Nghiêm trưởng lão, huynh đang nói đùa đấy à? Ta đường đường là trưởng lão của Tử Kim Động, làm sao có thể làm ra loại thủ đoạn bỉ ổi như vậy được? Cái gì mà cho hắn uống thuốc thì chắc thắng, ta thắng hắn đường đường chính chính đấy, được chứ?

“…” Nghiêm Lập nghẹn họng nhìn trân trối, chậm rãi đưa tay chỉ về phía Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo liền hất tay ông ta xuống, quay người rời đi…
Một lúc sau, Ngưu Hữu Đạo và Nghiêm Lập đến phòng khách, Tiền Phục Thành đang chờ bên trong lập tức đứng lên, chắp tay nói: “Ngưu trưởng lão, Nghiêm trưởng lão.”
Ngưu Hữu Đạo đưa tay mời ngồi, sau khi đã ngồi xuống, hắn nói: “Nghe nói Tiền trưởng lão muốn tìm ta nói chuyện về thánh cảnh.”
Tiền Phục Thành lộ ra vẻ mặt cười gượng gạo: “Ngưu trưởng lão, người tha được thì tạm tha, hy vọng Ngưu trưởng lão có thể cho phép ta đưa Côn Lâm Thụ và Nhiếp Vân Thường về, có điều kiện gì đều có thể thương lượng, ta sẽ cố hết sức nghĩ cách để làm ngài thỏa mãn.”
Nghiêm Lập ngồi bên cạnh nghe xong hơi nhíu mày, quả nhiên vẫn là vì Côn Lâm Thụ mà đến, ông ta liếc sang nhìn Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu đạo thản nhiên nói: “Nói như vậy thì chuyện Thánh Cảnh chỉ là cái cớ để tới tìm gặp ta.”
Tiền Phục Thành khoát tay: “Cũng không phải là tìm cớ, Ngưu trưởng lão đưa Côn Lâm Thụ ra gặp, tự nhiên biết rõ lời ta nói không ngoa.”
Ngưu Hữu Đạo: “Có liên quan đến Côn Lâm Thụ, hắn là Côn Lâm Thụ muốn nói đến chuyện thánh cảnh?”
Tiễn Phục Thành tránh không đáp, phải mời Côn Lâm Thụ ra đây rồi mới nói tiếp.
Chuyện khác nữa là, Ngưu Hữu Đạo không muốn đáp lại ông ta, nhưng ngược lại chuyện liên quan tới thánh cảnh, hắn cũng muốn xem xem đối phương muốn làm gì.
Một lát sau, Côn Lâm Thụ được đưa đến, băng bó khắp người, vết thương đã được xử lý, chỉ là một thân tu vi bị rơi vào cảnh bị bắt giữ và khống chế.
Hai bên trái phải có Vu Chiếu Hành và Vân Cơ đề phòng bảo vệ, rõ ràng đang phòng trường hợp có người hành động bất thường với Côn Lâm Thụ.
Nhìn thấy Tiền Phục Thành có ở đó, nhớ tới lời thề với đối phương cam đoan sẽ thắng, Côn Lâm Thụ thất vọng cúi đầu.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Bây giờ có thể nói ra được rồi chứ?”

Tiền Phục Thành hít sâu một hơi, từ từ nói: “Côn Lâm Thụ, trước khi ngươi tới đây, chuyện ngươi đã cam đoan ở tông môn, chuyện đi thánh cảnh, ngươi còn nhớ chứ?”
Trên mặt Côn Lâm Thụ hiện lên vẻ thống khổ: “Đệ tử nhớ rõ.”
Tiền Phục Thành: “Sự việc là do ngươi tự chuốc lấy, hôm nay ngươi tự mình nói xem, ngươi nên thực hiện lời hứa như thế nào? Nếu ngươi không giữ lời, người bị gạt không phải chỉ có mình ta mà còn rất nhiều người khác, có một số việc không thể chỉ lo cho mình, ngươi cũng phải nghĩ cho cả sư phụ mình nữa.”
Ông ta dùng chuyện “thánh cảnh” để làm ngụy trang, dụ đưa Côn Lâm Thụ đi ra, chính là để nói điều này.
Không có cách nào khác, xảy ra chuyện như vậy ông ta không thể nào trở về báo cáo kết quả nhiệm vụ, chỉ có thể không từ thủ đoạn nghĩ ra đủ mọi cách, tuy hành động có chút xằng bậy, nhưng không tin người của Tử Kim Động dám không kiêng nể mà chống lại ông ta.
Côn Lâm Thụ kinh ngạc nhìn ông ta, hơi thở hơi dồn dập, hắn ta đương nhiên biết những người khác mà Tiền Phục Thành nói ở đây là ai, là các trưởng lão của Thiên Hỏa giáo, một khi những người này tức giận thì cũng dễ dàng tưởng tượng ra được kết cục của sư phụ mình, tất phải chịu liên lụy từ hắn ta.
Nghiêm Lập có cảm giác bị đùa giỡn, không ngờ gạt người khác đưa hắn ta đến lại là làm việc này, còn uy hiếp trước mặt bọn họ. Nghiêm Lập lúc này sắc mặt trầm xuống: “Tiền Phục Thành, ngươi có ý gì?”
Ngưu Hữu Đạo đưa tay lên ngăn Nghiêm Lập tiếp tục hỏi tội Tiền Phục Thành. Tiền Phục Thành lại chuyển sang uy hiếp sư phụ của Côn Lâm Thụ, Ngưu Hữu Đạo ngược lại không hề nóng nảy, muốn xem xem thế nào.
Ngưu Hữu Đạo bưng trà lên từ từ thổi, ngăn Nghiêm Lập không lộ vẻ tức giận ra mặt.
Côn Lâm Thụ khó nhọc từ từ bước sang hướng Ngưu Hữu Đạo, rung giọng nói: “Ngưu trưởng lão, trước khi tới đây ta đúng là đã hứa với tông môn muốn đến thánh cảnh trải nghiệm, khẩn cầu Ngưu trưởng lão để cho ta thực hiện lời hứa, đợi sau khi ta trở về lại làm trâu làm ngựa báo đáp ngài.”

Ngưu Hữu Đạo phiết chén trà, ánh mắt chằm chằm nhìn vào nước trà ở bên trong chén, không đếm xỉa, nói: “ngươi đi thánh cảnh còn mong có thể sống xót trở về sao?”
“Ta…” Côm Lâm Thụ không dám cam đoan.
“Hôm nay ngươi đã là người của ta, đã là người của mình thì ta sẽ không làm khó dễ.” Ngưu Hữu Đạo giương mắt nhìn về phía Tiền Phục Thành, thản nhiên nói: “Được, ta đồng ý với hắn, cũng đồng ý với ông, để cho hắn tham gia rèn luyện ở thánh cảnh.”
Tiền Phục Thành mừng rỡ đứng lên: “Tốt! Ngưu trưởng lão quả nhiên là người nhân nghĩa, lão phu sẽ đưa Côn Lâm Thụ trở về phục mệnh.”
Ngưu Hữu Đạo tâm bình khí hòa nói: “Ngươi trở về phục mệnh là được, dẫn theo hắn làm gì?”
Tiền Phục Thành hơi ngạc nhiên, trầm giọng hỏi: “Ngưu trưởng lão, hà cớ gì nuốt lời?”
“Nuốt lời? Không thể nào.” Ngưu Hữu Đạo buông chén trà xuống và đứng lên: “Ta nói lời giữ lời, đã đồng ý thì sẽ không thay đổi. Đi thì đi, đại diện Thiên Hỏa giáo tiến về phía thánh cảnh, ta không cản trở. Còn về việc để hắn quay về thì thôi đi, thời điểm vừa đến, ta tự khắc sẽ an bài hắn tiến về trước, hiện tại, Tiền trưởng lão tự mình trở về phụ mệnh là được.”

Chương 1365: Ta Không Làm Loại Chuyện Bỉ Ổi Đó (1)

Chương 1365: Ta Không Làm Loại Chuyện Bỉ Ổi Đó (1)
“Ngươi…” Tiền Phục Thành nghẹn không nói thành câu, không ngờ sau khi đối phương vui vẻ đáp ứng lại bày ra chiêu này.
Để Côn Lâm Thụ ở lại đây làm sao được, cho dù ông ta có thể quay về báo cáo kết quả hay không, chỉ cần đưa Côn Lâm Thụ trở về thì có thể bớt đi được rất nhiều phiền toái.
Tóm lại, bởi vì Côn Lâm Thụ nắm giữu trong tay rất nhiều bí thuật cao siêu của Thiên Hỏa giáo nên không thể rơi vào tay người ngoài, đây lại không phải là rơi vào tay người ngoài bình thường, mà là muốn hắn ta trở thành tôi tớ, sau khi làm tôi tớ rồi chẳng phải chủ tử nói gì thì chính là thế đó sao, một sao khiến Côn Lâm Thụ giao ra bí thuật của Thiên Hỏa giáo thì phải làm sao? Vì vậy, lui một vạn bước mà nói, để Côn Lâm Thụ chết ngoài ý muốn cũng được, nếu không Tiền Phục Thành và Thiên Hỏa giáo muôn lần khó từ tội chết.
Ông ta đã thấy hối hận, vạn phần hối hận, hiện tại vẫn luôn nghĩ vì sao, vì sao lại đáp ứng điều kiện như vậy?
Ngưu Hữu Đạo: “Nghiêm trưởng lão, phiền ngài giúp ta tiễn Tiền trưởng lão?”
Tiền Phục Thành vội hỏi: “Ngưu trưởng lão, ngài có thể giữ Hỏa Phượng Hoàng lại làm con tin, chỉ cần Hỏa Phượng Hoàng còn đó, ta cam đoan sau khi Côn Lâm Thụ ra khỏi thánh cảnh nhất định sẽ trở về thực hiện lời hứa.”
Nghe được lời ấy, Côn Lâm Thụ căng xị mặt, thực sự không có mặt mũi nói thêm lời nào.
Ngưu Hữu Đạo: “Không có cái chắc chắn đó, tiễn khách!”

Nghiêm Lập không có chút gì cho rằng bản thân đã trở thành người để Ngưu Hữu Đạo sai vặt, Ngưu Hữu Đạo đem ra sử dụng tự nhiên như vậy, Nghiêm Lập cũng phối hợp tự nhiên như vậy, không hề có cảm giác không tuân theo, đứng lến khua tay nói: “Tiền trưởng lão, xin mời!”
Quản Phương Nghi nhìn Nghiêm Lập với ánh mắt hơi cổ quái, trong đầu hiện lên ý nghĩ “thói quen thành tự nhiên”.
Tiền Phục Thành còn muốn nói điều gì đó, Nghiêm Lập mặt lạnh lùng, trầm giọng nói: “Mời!”
Sự thật rất tàn khốc, nếu như vào lúc trước khi sự việc xảy ra, bên này còn muốn suy nghĩ giữ cho Tiền Phục Thành một chút mặt mũi thì bây giờ Tiền Phục Thành khó bảo toàn chính mình, Nghiêm Lập bớt đi đố kị.
Nhìn mọi người xung quanh đang nhìn chằm chằm, Tiền Phục Thành cũng không thể không khuất trước sự thật, nhưng trước khi đi ông ta vẫn cảnh cáo Côn Lâm Thụ một câu: “Côn Lâm Thụ, Thiên Hỏa giáo không bạc đãi ngươi, ngươi đừng quên lời thề độc của mình trước cuộc tỉ thí.”
Côn Lâm Thụ biết rõ điều ông ta đang ám chỉ là điều gì, trước cuộc tỉ thí vì để khiến Tiễn Phục Thành đồng ý, hắn ta đã thề độc, cho dù kết quả tỉ thí như thế nào cũng đề không tiết lộ bí mật cho bất kì ai.
Thề độc? Thề độc cái gì? Ngưu Hữu Đạo hơi chớp mi, ánh mắt liếc về phía Côn Lâm Thụ.
“Đệ tử sẽ không quên, cho dù có chuyện gì xảy ra, đệ tử tuyệt đối sẽ không vi phạm lời thề.” Côn Lâm Thụ hứa một lần nữa.
“Hy vọng ngươi nói được làm được.” Tiền Phục Thành hừ lạnh một tiếng, phất tay áo mà đi.
Nghiêm Lập cũng không tiễn xa, đã không chịu nổi, cũng không cần phải cho ông ta mặt mũi gì nữa, sai người đưa ông ta xuống núi.
Đứng dưới mái hiên đưa mắt nhìn Côn Lâm Thụ hồn bay phách lạc, Ngưu Hữu Đạo bước tới khoanh tay đứng bên cạnh hắn ta, nhìn chằm chằm vào phản ứng trên mặt của hắn ta một lúc rồi chậm rãi nói: “Trước đây ta đã từng nói, đường là do chính ngươi lựa chọn, không cần phải hối hận. Côn Lâm Thụ, mỗi người đều phải chịu trách nhiệm với những việc mình đã làm.”
Nghiêm Lập chân bước mau để quay về, thấy hai người đang nói chuyện, liền đi quanh quẩn dưới bậc thang giả bộ điềm nhiên như không

có chuyện gì xảy ra, trên thực tế là đang cố nghe lỏm xem họ đang nói cái gì.
Côn Lâm Thụ khổ sở nói: “Ngưu trưởng lão, ta muốn gặp sư muội.”
Hắn ta và Hỏa Phượng Hoàng đã bị cách ly, nguyên nhân là Ngưu Hữu Đạo sợ Hỏa Phượng Hoàng và Côn Lâm Tụ cùng nhau làm việc gì ngốc nghếch, hai người dù sao cũng là đệ tử của Thiên Hỏa giáo, mà Hỏa Phượng Hoàng lại có thể vì Côn Lâm Thụ mà chủ động đáp ứng điều kiện đó, bởi vậy Ngưu Hữu Đạo không thể không phòng, không muốn thứ đến tay mình lại bị nhỡ mà lãng phí thời giờ.
Ngưu Hữu Đạo nhẹ nhàng lưu loát nói: “Bình tĩnh lại một chút. Xảy ra sự việc như vậy, tâm tình của vợ chồng các ngươi ta rất hiểu, sẽ không ngăn trở các ngươi gặp mặt, nhưng phải chờ tới lúc cảm xúc của hai vợ chồng ngươi ổn định lại đã rồi nói sau.”
Nghiêm Lập nhìn về phía hai người đó, trong lòng nói thầm, thật sự coi hắn ta trở thành người của mình rồi, rất để tâm.
Quản Phương Phương đong đưa chiếc quạt tròn, vai tựa vào cây cột dưới mái hiên, đang dựng tai lên nghe.
Côn Lâm Thụ giọng run run nói: “Ta thực sự có lỗi với sư muội, ta muốn gặp mặt nàng, muốn biết nàng bây giờ thế nào rồi.”
Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi không sao thì nàng ta cũng sẽ không sao cả.”
Nhưng Côn Lâm Thụ vẫn cứ cầu khẩn muốn gặp, giờ khắc này, sự tình bên Thiên Hỏa giáo hắn đã không muốn nghĩ nhiều nữa rồi, chỉ muốn gặp Hỏa Phượng Hoàng mà thôi.
Sau khi quan sát sắc mặt hắn ta, Ngưu Hữu Đạo hơi lặng yên rồi nói: “Muốn gặp cũng được, có thể cho ngươi gặp, nhưng ngươi phải trả lời cho ta vấn đề này trước, đây cũng là vấn đề mà ta muốn làm rõ khi đồng ý cùng ngươi tỉ thí.”
Côn Lâm Thụ lập tức hỏi: “Vấn đề gì?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi không cần nghĩ nhiều, không phải ta muốn ép buộc ngươi, mà là có chuyện ta nghĩ mãi vẫn không hiểu, thân phận của ngươi kém xa địa vị của, Thiên Hỏa giáo sao lại đồng ý để ngươi tìm đến ta tỉ thí, hơn nữa là trưởng lão Thiên Hỏa giáo đích thân đưa ngươi

tới, đích thân xử lý việc này. Điều này không hợp với lẽ thường, ta thực sự không hiểu và muốn biết đáp án, ngươi có thể nói cho ta biết không?”
Nghiêm Lập dừng bước, lắng tai nghe, đây cũng là nguyên nhân Tử Kim Động phối hợp với Ngưu Hữu Đạo hại Tiền Phục Thành ba người, ông ta đương nhiên muốn biết câu trả lời.
Côn Lâm Thụ yên lặng một hồi lâu, cuối cùng cũng không giấu diếm: “Tông môn vốn là không đồng ý, trên thực tế đến nay cũng không đồng ý.”
Hắn ta từ từ đem ngọn nguồn mọi chuyện kể từ đầu tới cuối, nói mình bế quan mười năm đã luyện thành Thiên Hỏa Vô Cực Thuật cao siêu mà đời thứ ba của Thiên Hỏa giáo sau này không ai có thể luyện thành, nói mình muốn tìm Ngưu Hữu Đạo khiêu chiến, nhưng tông môn không đồng ý, người ở trong môn quy cấm địa bế quan phải báo đáp tông môn, đúng lúc gặp phải chuyện thánh cảnh. Chưởng môn không hy vọng hắn ta đi thánh cảnh, nhưng hắn thực sự quá muốn khiêu chiến với Ngưu Hữu Đạo, vậy là hắn ta đã dựa vào chuyện thắng cảnh để tìm đến các vị trưởng lão, kết quả mới có sự việc như hôm nay.
Ngưu Hữu Đạo và Nghiêm Lập liếc nhau một cái, đều cảm thấy có chút ngoài ý muốn, hóa ra sự việc lại là như thế.
Tuy nhiên lời Côn Lâm Thụ nói không đủ xác thực, có lẽ là không muốn nói ra chuyện bất lợi đối với Thiên Hỏa giáo, nhưng hai người đều không ngốc, huống chi bản thân Nghiêm Lập vẫn còn trà trộn vào trong môn phái, đương nhiên ông ta hiểu rõ nguyên nhân vì sao những trưởng lão kia của Thiên Hỏa giáo đồng ý cho hắn ta đến tìm Ngưu Hữu Đạo tỉ thí.
Nghiêm Lập có chút thất vọng, còn tưởng là bí mật thiên hạ gì, hóa ra lại là chuyện này? Chính vì chuyện này mà ồn ào khiến cả đám người Tử Kim Động trên dưới đều giúp Ngưu Hữu Đạo?
Nghiêm Lập nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, trong ánh mắt lộ ra vẻ hồ nghi, không phải là mọi người bị kẻ này lợi dụng đấy chứ?
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày, Nghiêm Lập thất vọng về hắn nhưng lại có cách nghĩ khác, trong lòng thầm nói, quả nhiên đã luyện thành Thiên Hỏa Vô Cực Thuật.

Đối với hắn mà nói, có thể kiếm được một đả thủ như vậy là chuyện vui ngoài ý muốn, vậy mà Côn Lâm Thụ lại vì nguyên nhân này mà đâm vào tay hắn ta.
Sau khi nhắc đến việc mình đã luyện thành Thiên Hỏa Vô Cực Thuật, Côn Lâm Thụ lại nói thêm: “Ta đã thề độc, tuyệt đối sẽ không tiết lộ bí pháp của tông môn, cũng nhất định sẽ làm được.” Câu nói của hắn ta như đang nhắc nhở một vài người nào đó tốt hơn hết đừng nên có ý nghĩ gì.

Chương 1366: Ta Không Làm Loại Chuyện Bỉ Ổi Đó (2)

Chương 1366: Ta Không Làm Loại Chuyện Bỉ Ổi Đó (2)
Ngưu Hữu Đạo khẽ mỉm cười: “Thứ mà sau bao nhiêu năm mới chỉ có ngươi luyện thành, ta đây không có hứng thú, cũng sẽ không lãng phí thời gian đi nghiên cứu.”
“Ta đã nói chi tiết tình hình sự việc rồi, giờ có thể cho ta gặp sư muộc được chưa?” Côn Lâm Thụ đôi mắt đầy trông mong hỏi, mới tân hôn không lâu mà đã hại sư muội rơi vào tình cảnh này, trong lòng hắn ta rất tự trách, nóng lòng muốn gặp sư muội để trò chuyện với nàng.
Ngưu Hữu Đạo nói thẳng: “Ta đã nói thì sẽ giữ lời, cho các ngươi thời gian một khắc, có đủ không?”
Đương nhiên không đủ, Côn Lâm Thụ muốn luôn được ở cùng một chỗ với nàng, nhưng hắn ta dường như không có quyền cò kè mặc cả, chỉ có thể yên lặng khẽ gật đầu.
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu ra hiệu cho Quản Phương Nghi.
Một lát sau, Hỏa Phượng Hoàng đến, hai, hai mắt đã khóc đỏ hoe, nhìn cũng biết là đã đau lòng rất lâu rồi.
Huynh muội hai người gặp mặt, Hỏa Phượng Hoàng kéo Côn Lâm Thụ lại gần, nhìn thấy vết thương trên mặt hắn ta, vội hỏi: “Sư huynh, vết thương của huynh thế nào rồi?”
Côn Lâm Thụ lại vội vàng hỏi nàng ta: “Sư muội, bọn họ không làm gì muội chứ?” Lời này hiển nhiên là có chút giống như sợ Ngưu Hữu Đạo tìm cho sư muội bảy tám nam nhân vậy, lời Ngưu Hữu Đạo khen sư muội xinh đẹp hắn ta vẫn còn nhớ nguyên như mới.
Hai vợ chồng, huynh ân cần với muội, muội ân cần với huynh, hỏi thăm nhau tới tới lui lui mãi không thôi.

Nghiêm Lập dần mất hứng thú, cảm thấy không có chút sức nào.
Ngưu Hữu Đạo ánh mắt lạnh lùng bàng quan, trên người hai vợ chồng họ có tu vi cấm chế, thời gian cho hai người gặp nhau cũng có hạn, hai người không nói chuyện cho thỏa lời, chắc sẽ không lập tức làm chuyện gì ngốc nghếch, mà thời gian gặp mặt ngắn ngủi nên cũng không lo.
Thấy thời gian sắp hết, Côn Lâm Thụ vẫn bày tỏ thái độ ân hận, nói mình có lỗi với sư muội, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên chen vào nhắc đến một chuyện: "Vừa rồi Tiền trưởng lão của các ngươi muốn đem các ngươi trở về, đã bị ta ngăn cản…" Ngưu Hữu Đạo kể tình hình của Tiền Phục Thành cho Hỏa Phượng Hoàng biết.
Nghiêm Lập vô tình nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, không biết hắn đột nhiên nhắc tới chuyện này làm gì, liền bắt đầu có cân nhắc tới lời nói này.
Nghe xong, Hỏa Phượng Hoàng nhìn Côn Lâm Thụ, hắn ta khẽ gật đầu, xác định sự việc đúng là như vậy.
"Được rồi, thời gian cũng sắp hết rồi, các ngươi bình tĩnh một chút." Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu báo một tiếng, Hỏa Phượng Hoàng lại bị đem đi.
Côn Lâm Thụ hơi sốt ruột cũng bị người kéo giữ lại, nhìn thấy sư muội đã khuất bóng, Côn Lâm Thụ lập tức quay đầu lại nói với Ngưu Hữu Đạo: "Đừng làm tổn hại sư muội ta."
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười: "Điều này còn phải xem ngươi có muốn làm sư muội của ngươi phải chịu tổn hại hay không, ngươi không sao thì tự khắc sư muội của ngươi cũng không sao." Dứt lời, Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu ra hiệu, lập tức có mấy người đi tới đưa Côn Lâm Thụ đi.
Lúc này, Nghiêm Lập mới tiến gần tới chỗ Ngưu Hữu Đạo, nói: "Côn Lâm Thụ thân mang bí thuật cao siêu của Thiên Hỏa giáo, e là Thiên Hỏa giáo không cam lòng để cho hắn rơi vào tay đệ, chắc chắn sẽ gây áp lực với Tử Kim Động để đổi người, chỉ sợ rằng đệ giữ không nổi người này đâu."
Ngưu Hữu Đạo khoanh tay cười ha ha: "Hơn nữa, ta giữ hắn trước. Đúng rồi, Tiền Phục Thành về rồi sao?"
"Đệ thấy hắn ta còn có tâm trạng ở lại đây sao?" Nghiêm Lập hỏi lại, rồi lại lắc đầu bùi ngùi nói: "Chạy không dám chạy, quay về thì lại không

biết phải ăn nói thế nào, ta thấy buồn thay cho tình cảnh của hắn, vị Tiền huynh này, lúc này e là gặp phiền toái lớn rồi.” Nghiêm Lập nghiêng đầu nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo: “Lão đệ, vẫn là đệ lợi hại, kéo Tiền Trang trưởng lão tới làm người chứng kiến, Tiền Phục Thành muốn trốn nợ cũng không được. Lần này chính là bắt chẹt cơ hội tốt của Tiền Phục Thành...”

Chuyện này lại là chuyện mà nhiều người tận mắt chứng kiến, lấy ra uy hiếp để áp chế Tiền Phục Thành, Ngưu Hữu Đạo cho rằng không thích hợp, thuận miệng trả lời: “Ta tốt xấu gì cũng đường đường chính chính là trưởng lão của Tử Kim Động, ta không làm loại chuyện bỉ ổi như vậy.”

“…” Nghiêm Lập im lặng không nói gì.

Đơi Nghiêm Lập đi khỏi, Ngưu Hữu Đạo đi tới nơi giam lỏng Hỏa Phượng Hoàng, vừa vào cửa liền gặp Hỏa Phượng Hoàng ngồi cạnh giường lau nước mắt.

Vừa mới tân hôn mà đã thành ra như vậy, hắn có thể hiểu được tâm tình của nàng ta.

Ngẩng đầu lên thấy Ngưu Hữu Đạo vào, Hỏa Phượng Hoàng sợ tới mức lùi lại về phía tường, căng thẳng nói: “Ngươi muốn làm gì?” Những lời khen về sắc đẹp của nàng mà người nào đó nói ra, nàng vẫn còn nhớ rõ.

Ngưu Hữu Đạo: “Tiền Phục Thành muốn đưa Côn Lâm Thụ đi, đánh cược vào người, cô có biết Côn Lâm Thụ sẽ có kết cục thế nào khi rời khỏi Tử Kim Động không?”

Hỏa Phượng Hoàng sợ hắn sẽ làm chuyện xằng bậy gì với mình, hơn nữa đang trong lúc đau lòng, làm sao nghĩ sâu xa cho được, căng thẳng nói: “Đương nhiên là quay về Thiên Hỏa giáo.”

Nàng ta căn bản không hiểu được thâm ý trong lời nói của đối phương.

Lúc trước, vợ chồng son gặp mặt, Ngưu Hữu Đạo đứng bên cạnh lạnh lùng thờ ơ nhưng đã nhìn ra, hai người đau lòng đến muốn sống muốn chết, không biết nghĩ sâu xa, hắn không thể để cho bàn cờ mà mình đã dự tính trở thành công cốc nên mới cố ý đến nhắc nhở: “Cô không cần căng thẳng sự hãi, ta tới là vì muốn tốt cho cô, cũng là muốn tốt cho Côn Lâm Thụ. Trước kia nếu có lời gì bất kính cũng chỉ là vì tức giận Côn Lâm Thụ nên cố tình gây sự, hôm nay ta đã bình tĩnh lại rồi, cảm xúc

của cô cũng cần ổn định lại, cô yên tâm, ta sẽ không làm gì xằng bậy với cô cả, ta là vì muốn tốt cho hai người thôi.”
Nghe hắn nói vậy, mặc dù Hỏa Phượng Hoàng không hoàn toàn tin hắn nhưng cũng yên tâm phần nào, lau nước mắt nói: “Ngưu trưởng môn muốn làm như thế nào?”
Trước mắt đã hỏi rõ ràng nhưng nàng ta nghe vẫn không hiểu chút gì, Ngưu Hữu Đạo hơi im lặng, nhưng hắn cứ luôn mỉm cười nói: “Tiền Phục Thành muốn mang Côn Lâm Thụ đi, cô cũng biết nếu Côn Lâm Thụ rời khỏi đây thì sẽ có kết cục gì mà đúng không?”
Hỏa Phượng Hoàng hơi nghi ngờ nói: “Ngươi muốn nói là tông môn muốn nghiêm trị sư huynh?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta nhắc nhở cô một chút, sư huynh của cô có đổ ước trên người, người của Thiên Hạ Tiền Trang đã đồng ý ra mặt làm nhân chứng cho lần đánh cược này, ngoại trừ Phiêu Miễu Các, thiên hạ không ai dám nhận ghi chép này. Mà Tiền Phục Thành vốn là có thể ngăn cản sư huynh của cô đồng ý trận đánh cược đó, nhưng trưởng lão Thiên Hỏa giáo này chẳng những không ngăn cản mà ngược lại còn ở bên cạnh giúp đỡ, trách nhiệm này Tiền Phục Thành gánh vác nổi sao?”
Hỏa Phượng Hoàng dần dần mở to đôi mắt, dường như đã hiểu được điều gì.
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục nói: “Thiên Hỏa giáo lại há chỉ muốn nghiêm trị sư huynh cô, Tiền Phục Thành cũng không thể thoát tội, hiện giờ chắc cô đã biết hắn muốn đưa sư huynh cô đi là có mục đích gì rồi chứ?”
Hỏa Phượng Hoàng cái hiểu cái không, hơi do dự nói: “Đương nhiên... Đương nhiên là đem sư huynh về để dễ ăn nói?”
Ngưu Hữu Đạo: “Trận đánh cược này phải làm sao? Ta đã nói rồi, ngoại trừ Phiêu Miễu Các, không ái dám nhận ghi chép này. Người của Thiên Hạ Tiền Trang cũng sẽ không cưỡng ép ai phải đánh cược cả, bình thường cũng sẽ không tham dự vào loại chuyện này, đây là trong tình huống hai bên đều đồng ý từ trước, đều cùng đi mời, đều tán thành người của Tiền Trang đứng ra làm nhân chứng, hai bên đều không có ý kiến, vị hàng chưởng quỹ kia mới ra mặt. Bội ước? Cô nghĩ Thiên Hỏa giáo dám đùa với Thiên Hạ Tiền Trang sao? Thiên Hạ Tiền Trang định mức ngân phiếu vô cùng cứng rắn, đồng tiền trong thiên hạ muốn lưu

thông đều phải đi qua Thiên Hạ Tiền Trang. Thiên Hạ Tiền Trang chính là dựa vào danh dự xoay vòng đó, Thiên Hỏa giáo dám làm tổn hại đến danh dự của Thiên Hạ Tiền Trang sao?”

Hỏa Phượng Hoàng vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ nói: “Ý ngươi nói là Tiền trưởng lão căn bản không thể nào đưa sư huynh về Thiên Hỏa giáo?”

Chương 1367: Giỏ Hoa Quả Thơm

Chương 1367: Giỏ Hoa Quả Thơm
Ngưu Hữu Đạo: “Không phải không thể đưa về mà là không dám đưa về, có sự bảo đảm của Thiên Hạ Tiền Trang ở đây, Thiên Hỏa giáo không dám không giao người, đưa về thì có ích gì chứ? Cuối cùng vẫn phải giao người ra, cô nói Tiền trưởng lão sẽ làm thế nào? Ông ta thà giữ cô ở lại làm con tin cũng phải đưa sư huynh của cô đi, cô nói xem đó là vì cái gì?"
Hỏa Phượng Hoàng có vẻ sợ hãi: “Ông ta muốn… Ông ta muốn gây bất lợi cho sư huynh!”
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi gật đầu: “Há lại chỉ là gây bất lợi, chỉ sợ ông ta sẽ hạ thủ giết chết sư huynh cô! Chỉ cần Tử Kim Động ta thả người, không phải Thiên Hỏa giáo ép bội ước, đem người đi, Thiên Hạ Tiền Trang cũng không xen vào được, sư huynh của cô nếu trên đường xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì cũng là nằm ngoài chuyện đánh cược, Thiên Hạ Tiền Trang sẽ không quản mấy chuyện vặt vãnh ấy, cũng không dính dáng gì đến chuyện của Thiên Hỏa giáo cả.”
“Một khi Thiên Hỏa giáo động thủ với sư huynh cô, bị người ta nắm được chỗ sơ hở, chứng minh là Thiên Hỏa giáo bội ước, vậy thì kết quả sẽ ra sao? Có một số việc, Tiền trưởng lão có thể làm được, Thiên Hỏa giáo lại không thể làm được, ít nhất sự việc không thể xuất phát từ Thiên Hỏa giáo.”
“Ta chỉ cần để sư huynh của cô rời khỏi đây, sư huynh cô chắc chắn sẽ gặp bất trắc, ta giữ sư huynh cô ở lại không phải là muốn hại hắn mà là đang cứu hắn!”
Hỏa Phượng Hoàng đã hiểu, cười một cách thảm thương: “Cứu huynh ấy ư? Ngươi bắt huynh ấy làm nô thì gọi gì là cứu chứ? Nếu như ngươi thật sự có lòng cứu huynh ấy thì nên cười trừ mà cho qua cái đổ ước kia,

nên thả hai chúng ta đi, nên coi như không có đổ ước nào cả, đó mới thực sự là cứu huynh ấy, đằng này ngươi lại giam huynh ấy không thả… Ngưu Hữu Đạo, ngươi nghĩ ta là kẻ ngốc sao? Ngươi khiến vợ chồng chúng ta trở thành như hôm nay, chẳng lẽ ngươi còn muốn ta mang ơn ngươi sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta khiến vợ chồng các người trở thành như hôm nay? Chuyện này có thể trách ta hay sao? Là ai cứ cuốn lấy ta không buông, trong lòng cô biết rõ hơn ai hết.”
“Còn nữa, chuyện đổ ước kia, tuy ta là người trong cuộc, nhưng cô đừng quên, ta dù sao cũng là trưởng lão của Tử Kim Động. Sự việc nhìn chung mà nói, nắm được điểm sơ hở lớn như vậy trong tay, cô nghĩ Tử Kim Động sẽ bỏ qua phí phạm hay sao? Việc này đã liên quan đến việc tranh giành lợi ích giữa Tử Kim Động và Thiên Hỏa giáo, Tử Kim Động tất nhiên muốn thừa cơ đưa ra điều kiện với Thiên Hỏa giáo, hơn nữa là điều kiện rất cao, Tử Kim Động sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt như vậy, cô nghĩ bây giờ ta còn có thể làm chủ được việc này sao?”
Hỏa Phượng Hoàng bi phẫn nói: “Ngươi đã không làm chủ được thì còn tới tìm ta làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo chớp mắt nói: “Theo như đổ ước, cô đã trở thành nô bộc của ta, lẽ nào người làm chủ nhân như ta lại không thể đến gặp nô bộc của mình được sao?”
Hỏa Phượng Hoàng bất giác lui lại tựa vào tường, giọng căng thẳng nức nở: “Nô bộc thì nô bộc, còn những chuyện nằm ngoài bổn phận của nô bộc thì đừng hòng ta đáp ứng!”
Ngưu Hữu Đạo im lặng, chẳng lẽ mình giống người xấu lắm hay sao? Sao lại luôn nghĩ mình là người xấu xa theo hướng đó: “Cô nghĩ nhiều rồi, ta đến là muốn nói cho cô biết, ta không muốn để các người rơi vào tay Tử Kim Động, không muốn vợ chồng các người trở thành con tin phục vụ cho mục đích trao đổi lợi ích của Thiên Hỏa giáo và Tử Kim Động.”
Hỏa Phượng Hoàng không tin, vừa khóc vừa cười thảm thiết nói: “Ngươi mà lại có lòng tốt như vậy sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta có lòng tốt này hay không không quan trọng, quan trọng là, một khi để hai người trở thành vật trao đổi lợi ích… kì thực cô

nên biết, cô làm nô tỳ không quan trọng, sống chết của cô đối với Thiên Hỏa giáo mà nói cũng không quan trọng, người mà Thiên Hỏa giáo muốn quay về là sư huynh của cô. Thiên Hỏa giáo sẽ không để cho sư huynh cô lưu lạc tới nơi này làm nô. Cô đã từng nghĩ tới kết quả này chưa? Bởi vì sư huynh cô khiến Thiên Hỏa giáo hy sinh lợi ích rất lớn… Một người nắm trong tay bí thuật cao siêu của Thiên Hỏa giáo lại xúc động không thể tự khống chế mình, còn khiến cho tông môn phải chịu tổn thất cực lớn, cô nghĩ sư huynh cô sau khi trở về sẽ có kết cục như thế nào?”

Hỏa Phượng Hoàng nước mắt lã chã, lắc đầu: “Ngươi rốt cuộc muốn nói gì?”

Ngưu Hữu Đạo: “Ta muốn cứu sư huynh của cô, cũng muốn cứu cả cô, ta muốn bảo vệ vợ chồng hai người.”

Hỏa Phượng Hoàng khóc thành tiếng: “Chính ngươi nói ngươi không thể làm chủ được, ngươi dựa vào cái gì mà bảo vệ chúng ta?”

Ngưu Hữu Đạo: “Có thể bảo vệ được hai người hay không ta cũng không dám cam đoan, ta chỉ có thể dốc hết sức lực của mình. Ta chỉ muốn cho cô biết tại sao ta không để Tiền Phục Thành đưa sư huynh cô đi, ta sẽ cố gắng hết sức để bảo toàn tính mạng cho hai người. Nếu như cô còn muốn sư huynh cô được sống, lúc cần thiết, ta hy vọng cô có thể phối hợp với ta, có sự phối hợp của cô thì cơ hội ta bảo vệ được vợ chồng hai người sẽ nắm chắc thêm vài phần.”

Hỏa Phượng Hoàng lau nước mắt, suy nghĩ lời nói của hắn: “Ngươi muốn ta phối hợp như thế nào?”

Ngưu Hữu Đạo quay người dạo bước, vừa đi vừa bình tĩnh nói: “Ta hiện tại vẫn chưa nắm chắc, nhiều lời vô ích, đến lúc đó xem tình hình thế nào rồi nói sau. Ta chỉ tới nhắc nhở cô một tiếng, đương nhiên, nếu cô không muốn sư huynh cô sống sót, đến lúc đó ta sẽ đem các người giao cho Tử Kim Động, tùy hai phái xử trí thôi vậy.”

Hỏa Phượng Hoàng muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng nói lớn: “Vì sao? Ta không tin ngươi có thể vô duyên vô cớ cứu giúp chúng ta, ta không tin ngươi lại có lòng tốt như vậy.”

“Sao lại là vô duyên vô cớ? Các người là nô bộc của ta, là người của ta, người của ta mà lại để cho người khác tùy ý xử trí thì mặt mũi ta để đi

đâu? Ta mới ở Tử Kim Động không lâu, còn phải tiếp tục lăn lộn ở nơi này, há có thể để cho người khác dễ dàng quét đi mặt mũi của ta?” Ngưu Hữu Đạo dừng bước giải thích.
Là vậy sao? Hỏa Phượng Hoàng bán tín bán nghi.
Ngưu Hữu Đạo quay lưng về phía Hỏa Phượng Hoàng rồi nói: “Nếu cô muốn để cho sư huynh cô chết thảm, cô chỉ cần nói một câu. Nếu là tự các người muốn chết, ta có cố hết sức cũng vô dụng, ta cũng không muốn phí tâm sức làm gì.” Ngưu Hữu Đạo đi ra khỏi phòng, cửa đóng két một tiếng.
Hỏa Phượng Hoàng hai mắt đẫm lệ dựa vào tường, mặt ngơ ngác nghĩ về lời nói của Ngưu Hữu Đạo.
Ra khỏi cửa, Ngưu Hữu Đạo ngửi thấy một mùi hương phấn rất quen, quay đầu lại nhìn, thấy Quản Phương Nghi trốn ở bên cạnh đang dựa vào tường, trên tay đong đưa cây quạt tròn mỉm cười.
Không giống trước đây, trước đây Quản Phương Nghi thường sẽ ồn ào, chửi mắng mấy lời kiểu như mang lão nương theo làm tay chân.
Bây giờ không giống với lúc trước, cho dù Ngưu Hữu Đạo đi đâu, bà ta cũng muốn đến gần xem Ngưu Hữu Đạo muốn làm gì.
Ngưu Hữu Đạo bước xuống cầu thang.
Quản Phương Nghi duỗi một chân đạp lên tường, tựa lưng vào tường, tay áo đong đưa, phẩy phẩy quạt bước nhanh theo, thấp giọng nói: “Ngài sẽ không vô duyên vô cớ nói những lời đó, ngài lại muốn làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo: “Cô cũng nghe thấy rồi đấy, không phải ta đã nói rất rõ rồi sao?”
Quản Phương Nghi vểnh miệng lên, liếc mắt, lấy chiếc quạt tròn trong tay đánh vào lưng Ngưu Hữu Đạo một cái, rõ ràng đang mắng hắn đáng ghét!
Năm đó đi theo Ngưu Hữu Đạo luôn có cảm giác lo lắng sợ hãi, hiện giờ an tâm rồi, nơi nào có Ngưu Hữu Đạo thì dù sóng gió có lớn đến đâu bà ta cũng không sợ, địa vị khi phù trợ Phương Viên ở Tề kinh năm đó cũng không thể so sánh được với hiện tại. Bây giờ bà ta không cần phải bán tiếng cười cho người khác, cũng không cần lo lắng các loại thế lực phức tạp ở Tề kinh, cũng không còn nhiều người dám vô lễ với bà ta nữa.

Mà Ngưu Hữu Đạo cũng chưa bao giờ trói buộc sự tự do của bà ta, bà ta hiện giờ sống rất thoải mái.

Chương 1368: Đáp lễ (1)

Chương 1368: Đáp lễ (1)
Không chỉ có bà ta, rất nhiều người đi theo Ngưu Hữu Đạo đều có cảm giác và tâm thái tương tự như vậy.
Trong mắt bọn họ, Ngưu Hữu Đạo chính là Đạo gia của bọn họ, không chỉ là xưng hô khách khí qua miệng, họa phúc vinh nhục của một đám người trong giới tu hành đều gắn liền với Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo vừa đi ra khỏi phòng nhỏ bên này, Trần Quy Thạc chầm chậm chạy đến bẩm báo: “Đạo gia, người của Quy Miên Các đến.”
Người từng là đệ tử của Thượng Thanh Tông, từng là sư huynh của Ngưu Hữu Đạo, sớm đã đổi giọng rồi.
Trần Quy Thạc nhiều lần hồi tưởng lại khi xưa cũng thường âm thầm bùi ngùi lúc phò giúp Tống Diễn Thanh, Tống Diễn Thanh chết rồi, nhà Tống đã sụp đổ. Chạy tới Bắc Châu, Thiệu Bình Ba cũng thất bại rồi, phải lưu lạc ở nước Tấn. Mà Thượng Thanh Tông thì sao, Tổ Đình cũng mất rồi, phải lưu lạc tới nước Vệ. Nhìn lại chính mình hôm nay, dường như còn tốt hơn so với bọn người Thượng Thanh Tông, đến nay ông ta lại làm việc ở Tử Kim Động mà khi xưa Thượng Thanh Tông luôn khao khát. Không khỏi cảm khái tạo hóa trêu người!
“Quy Miên Các…” Ngưu Hữu Đạo sửng sốt, hắn ở Tử Kim Động đã được một thời gian, người của Quy Miên Các dường như chưa từng để ý đến hắn, lần này lại chủ động tìm đến, cũng không biết là có chuyện gì. Suy nghĩ một lát, vẫn không hiểu nổi, hắn vừa thích thú vừa hoài nghi nói: “Cho mời!”
“Vâng!” Trần Quy Thạc bước nhanh mà đi.
Một lát sau, Cự An đã đến, trong tay còn có xách theo một cái giỏ, đến trước mặt Ngưu Ngưu Đạo hành lễ: “Sư thúc.”

Ngưu Hữu Đạo nhìn vào thứ bên trong chiếc giỏ, là một giỏ trái cây vỏ vàng óng ánh, hắn hỏi: “Tìm ta có chuyện, sư phụ muốn tìm ta sao?”
Cự An cười nói: “Không phải, sư tổ tĩnh tu, sẽ không hành động. Vừa ở sau núi nhìn thấy một cây quả dại, rất tươi, là đặc sản địa phương, cũng có thể coi là hiếm gặp, chắc hẳn sư thúc chưa từng được thưởng thức nên ta tiện đường mang đến cho sư thúc một ít nếm thử.”
“Ồ!” Ngưu Hữu Đạo bán tín bán nghi.
Cự An đặt giỏ hoa quả xuống, cung kính cáo lui
“Đến vì tặng giỏ trái cây này sao?” Quản Phương Nghi thì thầm.
Ngưu Hữu Đạo thò tay vào trong giỏ quả lấy ra một quả, đặt trước mũi ngửi ngửi hương thơm, dần dần lộ vẻ đăm chiêu, quay đầu lại nhìn về phía Quy Miên Các.
“Đúng là vì Thiên Hỏa Vô Cực Thuật...”
Trong đại điện nghị sự, sau khi Cung Lâm Sách nghe Nghiêm Lập bẩm báo xong thì như suy nghĩ gì đó lầm bầm.
Mấy vị trưởng lão cũng vậy, đều lộ vẻ mặt suy tư.
Cung Lâm Sách sau khi tĩnh hồn lại, mỉm cười gật đầu nói với Nghiêm Lập: “Mấy ngày nay Nghiêm sư đệ chạy tới chạy lui bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, thực sự vất vả rồi.”
Nghiêm Lập khiêm tốn nói: “Chưa nói tới vất vả gì, đây là chuyện trong bổn phận, nên làm thôi.”
“Nghiêm sư đệ, việc này làm khá lắm.” Nguyên Ngạn khen một tiếng, rồi lại nói với Cung Lâm Sách: “Chưởng môn sư huynh, Nghiêm sư đệ cung cấp tin tức rất quan trọng, cũng coi như nhắc nhở chúng ta, Côn Lâm Thụ kia trông có vẻ chỉ là một đệ tử bình thường của Thiên Hỏa giáo, nhưng kỳ thực lại có ý nghĩa không tầm thường với Thiên Hỏa giáo, xem ra không chỉ luyện được một Hỏa Mị Độn Ảnh... Có người này trong tay sẽ rất có tiền đồ!”
Nghiêm Lập lắc đầu: “Ta hiểu ý của Nguyên sư huynh, có điều Ngưu Hữu Đạo cũng không phải không có lý. Thiên Hỏa Vô Cực thuật tuy tốt, nhưng cho dù là Thiên Hỏa giáo nghiên cứu công pháp tính hỏa, sau ba đời chỉ có mình Côn Lâm Thụ này luyện thành, chẳng lẽ thứ này chúng ta còn có thể so sánh với Thiên Hỏa giáo luôn chìm đắm trong đạo này

sao? Bởi vậy có thể đoán được, dù công pháp này có rơi vào tay chúng ta, ý nghĩa cũng không lớn lắm.”
Phó Quân Nhượng trưởng lão khoát tay: “Lời này tuy không sai, nhưng với Thiên Hỏa giáo sẽ có ý nghĩa khác. Tuy Thiên Hỏa giáo sẽ không từ bỏ người này, sẽ không để hắn rơi vào tay Ngưu Hữu Đạo làm nô lệ, nếu thật sự như vậy, e là Thiên Hỏa giáo sẽ ăn ngủ không yên, cũng chắc chắn sẽ tìm chúng ta đòi lại người này.”
Doãn Dĩ Đức trưởng lão trầm ngâm nói: “Nếu Thiên Hỏa giáo thật sự gây áp lực, người này e là chúng ta không thể lưu được. Yến quốc duy trì cục diện lớn như vậy, thay đổi chiến mã mới cũ không thể tách rời được Tề quốc. người này, chúng ta có muốn ko trả cũng khó. Có điều, có thể dựa vào điều này để đàm phán, lần này e là Thiên Hỏa giáo không đổ chút máu không được rồi.”
Nguyên Ngạn trưởng lão gật đầu: “Ta cũng có ý này, cả đám người từ trên xuống dưới chúng ta đã giúp đỡ Ngưu Hữu Đạo một vụ, giờ xem ra cũng không phải là phí công.”
Nghiêm Lập chần chờ nói: “Ý của chư vị sư huynh ta hiểu, nhưng hai vợ chồng kia theo giao hẹn sẽ là người của Ngưu Hữu Đạo, là nô bộc của Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo có thể dễ dàng giao người cho chúng ta xử trí sao?”
Mạc Linh Tuyết trưởng lão nói: “Nghiêm sư đệ, lời này của đệ không đúng rồi. Ngưu Hữu Đạo hắn giờ đang là trưởng lão của Tử Kim động, liên quan đến lợi ích của Tử Kim động, hắn nhất định phải tuân theo đại cục, cũng phải suy nghĩ cho đại cục.”
Nghiêm Lập: “Lại là suy nghĩ cho đại cục? Đương nhiên, đúng là phải suy nghĩ cho đại cục của Tử Kim động. Nhưng chúng ta cứ nhiều lần chụp cho hắn cái mũ này có ổn không? Lần trước dày vò như vậy, hắn liền trả đũa lại ở Bắc châu, lần này nếu lại gây chuyện... Ta nói thẳng nhé, phía đông giáp Tống quốc nếu không có thế lực Nam châu dốc sức, Yến quốc đã sụp đổ lâu rồi, tây chinh Triệu quốc cũng là nhân mã Nam châu phát huy tác dụng trụ cột, khiến Triệu quốc diệt quốc cũng là Ngưu Hữu Đạo âm thầm liên kết với Hiểu Nguyệt các phát huy tác dụng mang tính then chốt, chẳng những giúp Yến quốc tránh khỏi nguy hiểm, còn kiếm được lợi ích lớn cho Yến quốc.”

“Thời khắc quốc chiến giao phong, nhân mã đề phòng hỏa lực tập trung của Hàn quốc ở biên cảnh cũng là thế lực của hắn nắm chủ đạo. Thế lực kia của hắn nhiều lần lập được công lớn, sau trận chiến cũng chẳng thấy lợi lộc gì, chúng ta ngược lại còn áp chế thế lực của hắn mở rộng, còn muốn giữ tài lộ của hắn, còn luôn muốn hắn suy nghĩ cho đại cục. Chuyện Bắc châu là lời cnahr cáo của hắn. nếu chúng ta còn tiếp tục làm như vậy, suy bụng ta ra bụng người, nếu đổi lại là mọi người, có thể chịu được một lúc, ai có thể nhẫn nhịn được mãi? Ta tiếp xúc với hắn khá nhiều, có hiểu sơ về hắn. Tên này chắc chắn không phải ăn chay, một khi phản kích, thật sự chẳng biết sẽ gây ra chuyện gì không thể ngờ tới không.”

Mạc Linh Tuyết nói: “Nghiêm sư đệ, tại sao ta lại cảm thấy đệ đang nói giúp cho hắn ấy nhỉ?”

Nghiêm Lập: “Sư tỷ, ta không nói giúp hắn, ta cảm thấy hắn vắt óc bày mưu tính kế tóm lấy phu thê kia, chắc chắn có toan tính, chúng ta cứ tâm niệm lợi ích, lẽ nào hắn lại không biết? hắn đâu có ngốc, ngược lại còn cực kỳ tinh ranh.”

Cung Lâm Sách nhíu mày nói: “Ý của đệ là, hắn tóm lấy hai phu thê kia là muốn kiếm lợi ích từ bên Thiên Hỏa giáo?”

Nghiêm Lập: “Chưởng môn sư huynh, chúng ta đều biết một khi Thiên Hỏa giáo gây áp lực, rất khó không giao người ra, chẳng lẽ hắn lại không biết? nếu như không vì kiếm lợi ích, hắn cần phải mất công vô ích như vậy không? Điều kiện cực kỳ hà khắc hắn đưa ra kia.

Hắn biết đám Tiền Phục Thành chắc chắn sẽ không đồng ý, hắn còn đọc được suy nghĩ nghĩ cách kích thích bọn hắn đồng ý, điều này bình thường sao? Hắn giống như bất đắc dĩ mới đồng ý ứng chiến sao? Rõ ràng là đã xếp đặt cái bẫy để đám Tiền Phục Thành chui vào, không có lợi ích, sao hắn phải làm như vậy?”

Cung Lâm Sách: “Lúc đầu hình như đệ không nói vậy, đệ nói hắn chỉ muốn thăm dò xem trong chuyện này có ẩn tình gì không?”

Nghiêm Lập hơi ngượng ngùng nói: “Ta đoán chừng ngay từ đầu hắn cũng không biết rõ việc này, giờ ta chỉ đang cố gắng hết sức suy nghĩ về hắn theo chiều hướng xấu nhất thôi. Thằng nhãi kia hay đa nghi nhưng

đều đa nghi không sai, chí ít lợi ích trước mắt đã có thể nhìn thấy rồi, hắn còn có thể dễ dàng dừng tay sao?”

Chương 1369: Đáp lễ (2)

Chương 1369: Đáp lễ (2)
Mọi người đều trầm mặc suy tư, không thể không thừa nhận Nghiêm Lập nói có lý, lợi ích trên cơ bản đã tới tay, nếu bên này còn lấy mất lợi ích này, chẳng khác gì cướp tay trên, chắc chắn Ngưu Hữu Đạo sẽ không đồng ý.
Mấu chốt là, trong vụ cá cược giấy trắng mực đen viết rõ đôi phu thê kia thuộc về Ngưu Hữu Đạo, không phải Tử Kim động, là người của Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo mới thực sự là chủ nhân của hai phu thê.
Nếu thật sự chọc giận Ngưu Hữu Đạo, một câu nói của Ngưu Hữu Đạo có thể thả người đi, Ngưu Hữu Đạo mới là người có thể hủy bỏ vụ cá cược kia. Ngưu Hữu Đạo mới là người nắm giữ kết quả của vụ cá cược, đến lúc đó gà bay trứng vỡ, đừng ai mong có được lợi ích này.
Đương nhiên, chuyện làm hỏng việc chưa chắc Ngưu Hữu Đạo dám làm, nhưng quyền phát ngôn ở trong tay Ngưu Hữu Đạo, tóm lại đó là người của Ngưu Hữu Đạo, ai muốn đòi người chắc chắn phải được Ngưu Hữu Đạo đồng ý.
Mạc Linh Tuyết nói: “Hắn thân là trưởng lão Tử Kim động, lợi ích của Tử Kim động, dĩ nhiên cũng chính là lợi ích của hắn.”
Nghiêm Lập cười khổ: “Sư tỷ, xem ra tỷ vẫn chưa hiểu rõ hắn, tiểu tử kia... Sư tỷ, tỷ có tin không, chỉ cần tỷ nói như vậy, hắn sẽ lập tức hỏi ngược lại, hắn thân là trưởng lão của Tử Kim động, lợi ích của hắn chẳng lẽ không phải lợi ích của Tử Kim động?”
Trong điện lại rơi vào im lặng, mấu chốt là ngươi không cách nào cứng rắn cướp người trong tay Ngưu Hữu Đạo, cũng cứng rắn cướp không được, người ta không phải thân cô thế cô, người ta có thế lực to lớn, người ta còn mang theo thế lực nhập môn, không phải ngươi muốn nắm bóp như thế nào thì nắn.

Đương nhiên, tuyển nhận người ta chính là vì nhòm ngó đến những lợi ích thế lực trong tay người ta có thể mang tới cho Tử Kim động.
Bây giờ thế lực trên tay Ngưu Hữu Đạo cũng có thể nói là thế lực của Tử Kim động, người ta cũng không nói không phải thế lực Tử Kim động, nhưng mấu chốt là thế lực kia không nghe Tử Kim động, chỉ nghe Ngưu Hữu Đạo, tất nhiên Ngưu Hữu Đạo cũng siết chặt trong tay mình.
Ngưu Hữu Đạo có thể ngoan ngoãn nộp thế lực này lại cho Ngưu Hữu Đạo mới là lạ, đừng nói Ngưu Hữu Đạo, đổi lại là bất kỳ ai cũng sẽ không đồng ý.
Dù ngoài miệng Ngưu Hữu Đạo nói nghe theo tông môn, nhưng chỉ cần trong lòng Ngưu Hữu Đạo không muốn, thế lực kia tất nhiên sẽ không chịu sự khống chế của Tử Kim động.
Lý lẽ chính là như vậy, thân là đệ tử Tử Kim động, tất cả đều thuộc về Tử Kim động, nhưng ai mà không kiếm chút quyền phát ngôn cho mình chứ?
Giờ ngươi không thể nào lại chơi Ngưu Hữu Đạo nữa, giờ Ngưu Hữu Đạo là trưởng lão Tử Kim động đường đường chính chính, trước khi làm ra chuyện gì quá giới hạn, không ai dám vô duyên vô cớ giảm lỏng mà không chú ý đến môn quy, cứ thử bức hiếp hay sát hại hắn mà xem?
Một khi vọng động đối với Ngưu Hữu Đạo, thế lực bên dưới của Ngưu Hữu Đạo chắc chắn sẽ rối loạn, lo lắng bị thanh tẩy, động vào Ngưu Hữu Đạo tất nhiên cũng là muốn thanh tẩy thế lực của Ngưu Hữu Đạo thay bằng một người mình hoàn toàn yên tâm đến khống chế, thế lực kia e là sẽ vì tự vệ, chắc chắn sẽ cấu kết với Tiêu Dao cung hoặc Linh Kiếm sơn nhân cơ hội tham gia, lúc này thế lực thuộc phạm trù Tử Kim động cũng sẽ gà bay trứng vỡ, được không bù mất.
Hơn nữa thế lực của Ngưu Hữu Đạo thực sự mở rộng đến tình trạng nhất định rồi, không chỉ là nhân mã Thương hệ khống chế Nam châu, thế lực Tử Kim động đã khó có thể dùng khí thế nhanh như sét đánh để giải quyết mọi việc.
Tử Kim động không làm được, Tiêu Dao cung không làm được, Linh Kiếm sơn cũng không làm được, trừ phi ba nhà liên thủ mới có thể không có hậu hoạn, nhưng Tử Kim động không thể liên thủ với hai nhà khác đập vào chân mình, hủy đi bậc thang của mình.

Cho dù không nói đến cái này, một quần thể có quy tắc của một quần thể, có gắn bó của hệ thống quần thể này, không phải ai muốn làm gì thì làm, cưỡng ép một trưởng lão Tử Kim động, đây là chuyện không thể làm lung tung.
Ở đây đều là nhân vật cấp trưởng lão trở lên của Tử Kim động, như Nghiêm Lập nói, chuyện đi Thánh Cảnh, đề cử đệ tử Tử Kim động, không thể đề cử trưởng lão.
Giữ gìn một vài quy tắc tức là bảo vệ lợi ích cho bản thân, chẳng ai lại muốn phá hoại vài nguyên tắc để rồi một ngày nào đó nó sẽ rơi xuống đầu mình. Trước khi những người ở đây đưa ra được một lý do chính đáng, sẽ không ai nói rằng có thể làm gì lung tung với một trưởng lão, dù trong lòng có suy nghĩ lệch lạc này nhưng chưa đến lúc bất đắc dĩ cũng sẽ không nói ra.
Cũng giống như vậy, Ngưu Hữu Đạo là một phần tử của Tử Kim động, cũng sẽ không dám trắng trợn vi phạm môn quy, chí ít thế lực của hắn vẫn chưa đủ lớn để có thể dựa vào sức riêng mình đối kháng với môn quy.
“Nếu biết trước như vậy, lúc đầu chuyện để hắn thành trưởng lão của bổn phái nên cân nhắc kỹ càng hơn.” Mạc Linh Tuyết lầm bầm.
Cả đám quay sang nhìn bà ta một cái, đây chẳng phải nói nhảm sao, không cho đủ lợi ích, người ta có thể đầu quân vào Tử Kim động của ngươi à?
Cả đám nhìn sang Cung Lâm Sách, người lúc đầu đưa ra quyết định này là chưởng môn.
Cung Lâm Sách liếc nhìn Mạc Linh Tuyết, nhưng cũng không nói gì, biết chẳng qua bà ta chỉ phát tiết cảm xúc chút thôi.
Mọi người con đang suy nghĩ xem nên xử lý chuyện này như thế nào, bên ngoài có đệ tử đến báo, Văn Mặc Nhi tới.
Cung Lâm Sách lập tức phất tay ra hiệu cho vào.
Cả đám cũng biết, Văn Mặc Nhi bề ngoài là tông môn sắp xếp đến Mao Lư biệt viện chăm sóc cuộc sống hàng ngày của Ngưu Hữu Đạo và phụ trách liên lạc giữa hai bên, nhưng trên thực tế còn có tác dụng giám thị Ngưu Hữu Đạo.
Lần này đến có lẽ là chuyện liên quan đến bên Ngưu Hữu Đạo.

Quả nhiên, sau khi Văn Mặc Nhi hành kiến lễ liền bẩm báo: “Chưởng môn, bên Quy Miên các, Cự An sư bá phụ trách công việc thường ngày của Chung lão hái một rỗ trái cây tươi sau nuối tặng cho Ngưu trưởng lão xong thì cáo từ. sau đó Ngưu trưởng lão lại sai người làm một bàn tiệc rượu đáp lễ, đích thân dẫn người tặng cho Quy Miên các, mời các sư thúc sư bá của Quy Miên các nếm thử, và nói với họ, sau này ai muốn ăn, có thể đến Mao Lư biệt viện bất cứ lúc nào.”
Đợi sau khi Văn Mặc Nhi lui xuống, Mạc Linh Tuyết kỳ quặc nói: “Đáp lễ một bàn tiệc rượu thì có gì ghê gớm?”
Khụ khụ!” Nghiêm Lập chợt ho khan hai tiếng, việc này ông ta có quyền lên tiếng nhất, cười khan nói: “Sư tỷ có thể không biết, ta thường xuyên đến Mao Lư biệt viện ăn uống miễn phí, mọi người thật sự đừng nói nữa, tên Ngưu Hữu Đạo kia sống sung sướng lắm, không phải chăm chút bình thường đâu, quả thật đã vượt ra khỏi cảnh giới rồi. quận chúa chải đầu cho hắn, một đám hòa thượng quản lý việc ăn uống của hắn, bên đó sáng dậy gõ chuông tối đến đánh trống, sang sảng tụng kinh gột rửa tâm cảnh không nói, tiệc rượu có nói là đệ nhất thiên hạ cũng không quá, thực sự là rất ngon, làm cho đệ bây giờ có ăn uống gì cũng mất mùi vị, hai ba ngày là lại phải chạy sang chỗ hắn một chuyến.”
Mạc Linh Tuyết nghi ngờ: “Chỉ chút ham mê ăn uống mà đáng để đệ nhớ mãi không quên sao?”
Nghiêm Lập: “Sư tỷ, cái này bảo ta phải giải thích với tỷ thế nào đây, tóm lại nếu có cơ hội tỷ cứ đi thử rồi sẽ biết, đồ ăn đám hòa thượng kia nấu thật sự rất tuyệt. còn cả không khí nữa, cảm giác đồ ăn đám hòa thượng kia làm ra vừa ngon, lại có không khí rất tốt.”
Mạc Linh Tuyết: “Thật sự ngon như ngươi nói, vậy há chẳng phải cũng là một đường tại lộ à?”
Nghiêm Lập: “Ta lúc ấy cũng đã nghĩ như vậy, cũng hỏi Ngưu Hữu Đạo như vậy, nhưng vừa nghe hắn nói thì cũng có lý. Rượu có thể giấu ở nơi nào đó ủ xong mới bán, nhưng thức ăn này không thể nào để được lâu, đi khắp nơi mở tửu lâu gì đấy, sẽ dính đến rất nhiều người, không cách nào giữ được bí mật công thức, không thể nào thành nhà độc quyền lâu dài, làm đường tài lộ lớn không thực tế lắm. hắn còn nói gì mà nhân sinh

cực khổ, nếu mở rộng kinh doanh rất dễ dưỡng thói sống xa xỉ, tóm lại là tuôn ra cả tràng đạo lý.

Chương 1370: Một tay giao tiền một tay giao hàng

Chương 1370: Một tay giao tiền một tay giao hàng
Mạc Linh Tuyết: “Không mở rộng cũng được, nhưng nếu là đồ tốt, mở rộng ở Tử Kim động ta không được sao?”
Bảo bà ta dẹp hết sỉ diện đến Mao Lư biệt viện ăn ké bà ta không làm được, bà ta không phải Nghiêm Lập, cũng không giống Nghiêm Lập không việc gì lại chạy đến Mao Lư biệt viện chơi bời.
Nghiêm Lập: “Không cần tỷ nói, ta đã có ý tưởng này lâu rồi, nhưng hắn không đồng ý. Thứ không thể trở thành đường tài lộ, chẳng thể nói có thể đem được lợi ích gì, chỉ là miếng ăn thôi, dù có ép hắn thế nào hắn cũng không nói ra, đến lúc bị hắn chạy sang chỗ Chung lão tố cáo thì đúng là chẳng ra gì, mấy chuyện không cần thể diện này đệ tuyệt đối không làm được. Chỉ vì chút ham mê ăn uống mà ảnh hưởng đến Chung lão, sau đấy mấy vị sư thúc sư bá không chửi mắng chúng ta đến mức máu chó phun đầy đầu mới lạ, ai muốn tìm hắn thì tìm, dù sao ta cũng không mở miệng nói với hắn chuyện này đâu.”
Đám người này nghe thấy ông ta nói cũng đúng, lúc đầu đúng là cũng có cùng suy nghĩ như Mạc Linh Tuyết, nhưng nghe Nghiêm Lập nói vậy thì thấy cũng đúng thật, chỉ vì chút ham mê ăn uống thì thật không đáng.
Thấy hai người chỉ vì vài món ăn mà không ngừng dông dài ở đại điện nghị sự tông môn, cũng không nhìn xem đang ở tình huống nào, đang ở ngay trước mặt tượng tổ sư gia đấy, Cung Lâm Sách lạnh lùng nói: “Các ngươi nói chuyện phiếm xong chưa?”
Sắc mặt Mạc Linh Tuyết và Nghiêm Lập cứng đờ, lập tức nhận ra, cả hai đều cúi người ngậm miệng.

Lúc này Cung Lâm Sách chậm rãi nói: “Trước nay Quy Miêu các không hề chủ động qua lại với Mao Lư biệt viện, Cự An đột nhiên tặng một giỏ trái cây, chỉ một giỏ trái cây cũng chẳng là vì, chủ yếu là Cự An lại đích thân đến tặng, các ngươi không cảm thấy kỳ quái sao? Và Ngưu Hữu Đạo cũng lập tức đáp lễ nữa.”
Được ông ta nhắc nhở như vậy, sắc mặt mọi người dần trở nên nghiêm túc, đều ý thức được sau việc này có che giấu thâm ý.
Ngưu Hữu Đạo có tình hình gì, lúc đầu lúc tông môn đưa ra quyết định để Chung lão nhận làm đồ đệ đã nói kỹ càng tình hình Ngưu Hữu Đạo với Chung lão, trong lòng Chung lão cũng đã có chừng mực. Bởi vậy Quy Miên các hẳn sẽ giữ khoảng cách thích hợp với Ngưu Hữu Đạo.
Nhưng ý nghĩa giỏ trái cây của Cự An không hề tầm thường, rõ ràng là đang lấy lòng Ngưu Hữu Đạo, chuyện này nếu không có Chung lão đồng ý, hẳn Cự An sẽ không thể tự ý quyết định.
Mọi người lờ mờ ý thức được, nói không chừng Chung lão sẽ làm chỗ dựa cho Ngưu Hữu Đạo.
Nếu thật sự như vậy, chuyện hơi phiền toái rồi.
Giống như ban nãy vừa nói chút ham muống ăn uống không tiện quấy nhiễu Chung lão sợ bị mắng, vì sao sợ bị mắng?
Đừng thấy Chung lão ở Tử Kim động đã quá thời, đã không còn thực quyền, nhưng một khi ông đã ra mặt, ai dám cứng rắn chống lại chứ?
Nhất là một người đã từng lập công cho tông môn, dâng hiến cả một đời, một túc lão có tư cách nhất và đã sắp chết, chỉ cần chuyện không quá lớn, ai dám không nể mặt?
Những người sắp chết thế này, ngay cả các túc lão khác còn phải cung kính, bởi vì bọn họ cũng sẽ có ngày đó, hơn nữa ngày đó cũng không còn quá xa.
Cái này không liên quan đến thực lực tu vi cao cấp, tuy đời bọn hắn nắm quyền, nhưng những lão gia hỏa kia một khi rời núi gây sự, sẽ đ khiến rất nhiều người khó xử, cho dù là chưởng môn.
Chung Cốc Tử dám chỉ trích giáo huấn Cung Lâm Sách, Cung Lâm Sách dám cãi lại sao? Chung Cốc Tử dám mắng Cung Lâm Sách, cùng lắm Cung Lâm Sách chỉ biện giải vài câu chứ dám dùng ngữ khí quá khích nói gì sao? Chọc tức vị này cho dù có lý hay vô lý đều là Cung

Lâm Sách ông ta không đúng, nếu vô lại một chút nằm vật ra đất một cái thì chuyện sẽ trở nên rất lớn.
Mấy lão gia hỏa này một khi tức giận, muốn ném trưởng lão nào xuống đài, cứ khăng khăng tìm lỗi của ngươi chẳng phải việc gì khó.
Đương nhiên, trong tình huống bình thường sẽ không xảy ra những chuyện như vậy, điều kiện tiên quyết là đừng ép người ta.
Nghiêm Lập chợt nhẹ nhàng hỏi một tiếng: “Chẳng lẽ Chung sư bá coi trọng Ngưu Hữu Đạo, muốn... phó thác lâm chung?”
Mấy chuyện thế này đều dính đến chuyện trước đây, còn có vài ẩn tình khác, dính đến những đấu đá khi xưa trong môn, tất cả đã trôi qua, dù nhắc lại cũng chẳng có ý nghĩa gì.
Tóm lại cuối cùng có thể ngồi lên vị trí túc lão, chắc chắn trước kia là trưởng lão trong môn, dưới tay chắc chắn có người của mình, chẳng qua là xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, lại đụng lúc đang thay đổi mới cũ, Chung Cốc Tử sắp trở thành Thái thượng trưởng lão mới ủy quyền theo môn quy, cũng đã không còn cơ hội và thời gian để xây dựng lại mối quan hệ nữa nên mới xảy ra tình trạng không người kế tục, điểm này trong lòng mọi người đều hiểu rõ.
Mạc Linh Tuyết hơi bất mãn lầm bầm: “Bề ngoài Ngưu Hữu Đạo có chút thế lực, nhưng chuyện trong môn vẫn sẽ do chúng ta nói là được, cho dù phó tác, Quy Miên các cũng chỉ có mấy người đó, cũng chẳng ai là tinh anh gì, Ngưu Hữu Đạo cũng không thể nào bấu vào mấy người của Quy Miên các để thượng vị được.”
Sao lại xuất hiện chuyện như thế này chứ? Cung Lâm Sách cau mày, hơi hối hận, vì sao lại để Ngưu Hữu Đạo bái Chung Cốc Tử làm sư phụ?
“Việc này không thể kết luận vội vã, cứ quan sát trước cái đã.” Cung Lâm Sách nhắc nhở mọi người.
...
Quy Miên các, trong tình huống bình thường, Cự An cũng sẽ không tùy tiện lui tới ra vào, đều phải có mốc thời gian quy định.
Giờ vừa đến, Cự An một lần nữa bước vào, sau khi quỳ trước mặt Chung Cốc Tử đang khoanh chân tĩnh tọa, khẽ nói: “Sư tổ, đệ tử đưa một làn trái cây sang cho Ngưu sư thúc, sau đó Ngưu sư thúc đích thân tới tặng một bàn tiệc rượu cho các đệ tử, để chúng đệ tử nếm thử. người

còn nói với chúng đệ tử, sau này người của Quy Miên các muốn ăn có thể đến Mao Lư biệt viện ăn chực bất cứ lúc nào. Cũng nói sau này người của Quy Miên các gặp phiền toái gì đều có thể nói với người. Ngoài ra, đồ ăn Ngưu sư thúc đưa tới mùi vị thực sự không tệ.
Chung Cốc Tử chậm rãi mở hai mắt ra, ánh mắt bỗng nhiên trở nên thâm thúy, ánh mắt nhìn chằm chằm phản ứng của Cự An: “Ngươi đi tặng đồ không nói gì không nên nói đấy chứ?”
Cự An: “Chỉ tặng trái cây, ngoài trái cây không nói một từ.”
Giọng điệu Chung Cốc Tử đau buồn: “Chả trách tuổi trẻ mà có thể đi được đến bước này, là một người thông minh, có lẽ cũng chẳng dễ ngã.”
Dứt lời lại nhắm mắt lại
Cự An xin chỉ thị: “Sư tổ có gì cần dặn dò nữa không ạ?”
Chung Cốc Tử tĩnh tọa như một bức tượng, không hề có tiếng động gì vang lên.
Cư An hiểu ý, dập đầu một cái, đứng dậy nhẹ nhàng rời đi.
...
Mặc dù đoán chừng Ngưu Hữu Đạo sẽ không dễ dàng giao quyền xử trí phu thê Côn Lâm Thụ, nhưng vẫn nên tìm Ngưu Hữu Đạo nói chuyện xem thử, chí ít cũng phải xem trước thái độ của Ngưu Hữu Đạo rồi mới quyết định.
Cả một đám cũng không tiện đến vây lấy Ngưu Hữu Đạo “nói đạo lý”, lần trước làm như vậy, người ta cảm thấy bị ức hiếp nên lập tức đi Quy Miên các cáo trạng rồi.
Nghiêm Lập cũng không muốn đi tìm Ngưu Hữu Đạo nói chuyện, giành thức ăn trong miệng tiểu hồ ly này làm gì có chuyện dễ dàng? Còn dễ đắc tội người ta. Ông ta chưa từng nghĩ rằng loại người như Ngưu Hữu Đạo dễ trêu, cũng thật sự thấy rõ không dễ trêu cho nên cũng không muốn đi trêu chọc vị này làm gì.
Ông nhớ ông từng nhắc nhở chưởng môn, loại người như Ngưu Hữu Đạo làm việc luôn có chừng mực, chỉ cần không quá đáng thì vẫn có thể sống chung được. nhưng tình hình bây giờ ngược lại, tông môn đã nhiều lần có ý đồ với Ngưu Hữu Đạo, mặc kệ trước đây đám người này có hiềm khích gì, giờ đều có cảm giác đối ngoại rất thống nhất, Ngưu Hữu Đạo là “người ngoài”, đều coi Ngưu Hữu Đạo là miếng thịt mỡ.

Đương nhiên, ông ta cũng biết, đối mặt lợi ích, ai cũng động lòng, cũng muốn nhúng tay vào.
Nhưng không còn cách nào khác, ông ta không muốn đến cũng không được, tất cả mọi người đều đề cử ông ta đi, đều cảm thấy ông ta tìm Ngưu Hữu Đạo là thích hợp nhất, ngoại trừ bản thân ông ta, không có một ai phản đối.

Chương 1371: Lĩnh tội (1)

Chương 1371: Lĩnh tội (1)
Ngưu Hữu Đạo và Nghiêm Lập ngồi đối diện nhau uống trà trong đình, sau khi nghe xong, Ngưu Hữu Đạo liền bưng chén trà lên hỏi: “Là việc này?”
Nghiêm Lập vui tươi hớn hở, hỏi dò: “Sư đệ, ngươi có ý kiến gì không?”
Choảng! Ngưu Hữu Đạo đập vỡ chén trà trong tay lên bàn, Nghiêm Lập giật mình hơi nghiêng ra sau, gương mặt Ngưu Hữu Đạo thì không hề có chút gợn sóng: “Ông cảm thấy ta nên có ý kiến gì?”
Nghiêm Lập thở dài: “Kỳ thật cũng là vì muốn tốt cho ngươi, ngươi ngẫm lại xem, một mình ngươi chống lại Thiên Hỏa giáo cũng chẳng phải chuyện tốt gì, ngươi giao người cho tông môn xử lý, sự việc sẽ có tông môn gánh, ngươi sẽ không áp lực gì nữa, cũng không cần đắc tội Thiên Hỏa giáo, ngươi nói có đúng không nào?”
Ngưu Hữu Đạo: “Tông môn chuẩn bị lấy được lợi ích gì từ phu thê bọn hắn à?”
Nghiêm Lập: “Bây giờ vẫn chưa có phản ứng của bên Thiên Hỏa giáo, tạm thời vẫn chưa thể nói rõ, xem tình hình rồi quyết định.”
Ngưu Hữu Đạo: “Nhưng ta tin chắc tông môn sẽ nhân cơ hội kiếm một khoản lớn.”
Nghiêm Lập cười hì hì: “Đổi lại là ngươi, ngươi có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy sao?”
Ngưu Hữu Đạo dựng hai ngón tay lên: “Ở đây không có người ngoài, ta nói thẳng luôn nhé, mặc kệ các ngươi muốn bao nhiêu lợi ích, ta chỉ cần hai phần, không quá đáng chứ?”
Vẻ mặt Nghiêm Lập vui mừng, chịu nhượng bộ là tốt rồi: “Nói như vậy, sư đệ đồng ý giao người cho tông môn xử trí?”

Ngưu Hữu Đạo: “Nếu ta độc chiếm, các ông có thể bỏ qua sao? Chỉ cần cho ta hai phần không ít hơn, người có thể giao cho các ông xử trí!”
Hắn đồng ý nhanh như vậy khiến trong lòng Nghiêm Lập dâng lên cảnh giác: “Vậy cứ quyết định thế nhé?”
Ngưu Hữu Đạo: “Quyết định thì quyết định rồi, nhưng ta vẫn còn điều kiện.”
Hắn thật sự đồng ý quá nhanh, Nghiêm Lập cảm thấy không yên tâm về hắn, thực sự thủ đoạn của họ Ngưu này ông ta đã lĩnh giáo nhiều lần rồi, không thể không phòng, nghe nói còn có điều kiện, ông lại cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, bằng không ông ta sẽ cảm thấy không bình thường.
“Ngươi nói trước nghe thử xem nào.” Nghiêm Lập hơi nghiêng người về phía trước, bộ dạng chăm chú lắng nghe.
Ngưu Hữu Đạo: “Lúc đàm phán nhất định phải có mặt ta.”
Nghiêm Lập cảnh giác nói: “Đã có tông môn ra mặt, ngươi có mặt hay không có sao đâu? Dù sao thì ngươi cũng đang nhốt phu thê bọn hắn, không gặp người Thiên Hỏa giáo không phải sẽ bớt lúng túng sao?”
Ngưu Hữu Đạo vỗ bàn nói: “Nói đùa cái gì đấy? Ta không có mặt làm sao biết các người được bao nhiêu lợi ích? Sau này hai phần kia há chẳng phải các người muốn đưa bao nhiêu thì đưa, Thiên Hỏa giáo chịu vụ thua thiệt này cũng sẽ không thể ngào trắng trợn công bố với bên ngoài.”
Nghiêm Lập dở khóc dở cười: “Con người ngươi không khỏi quá đa nghi rồi. được được được, việc này để ta nói lại với tông môn.”
Ngưu Hữu Đạo: “Còn nữa, trước khi đàm phán xong, người để bên chỗ ta.”
Nghiêm Lập trừng mắt: “Không phải nói sẽ giao người cho tông môn xử trí sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Lưu lại chỗ ta chẳng lẽ không phải lưu tại tông môn sao? Hơn nữa, nếu giờ ta giao người cho các người, sau này các người không chịu nhận nợ thì sao? Các người cũng không thể nào mạo muội trả người cho Thiên Hỏa giáo trước đúng không? người ta cứ nhốt đây, các người và Thiên Hỏa giáo một tay giao tiền một tay giao hàng, ta và các người cũng một tay giao tiền một tay giao hàng, tất cả mọi người đều yên tâm.”

Nghiêm Lập một lần nữa cảnh giác nói: “Ngươi sẽ không giở trò gì đấy chứ?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta là loại người đó sao? Ta nói này Nghiêm sư huynh, trong mắt ông ta là người như thế nào vậy?”
Ngươi là hạng người gì? Nghiêm Lập chỉ có thể ha ha hai tiếng không nói, nâng chén trà lên tự uống tự nghĩ.
Là hạng người gì tạm thời không nói tới, chuyện một tay giao tiền, một tay giao hàng, ngẫm lại ông ta vẫn cảm thấy kỳ quái, làm thế này giống người cùng môn phái sao? Thế này giống các trưởng lão cùng môn phái nói chuyện với nhau sao? Ông ta ở Tử Kim động nhiều năm chưa từng nghe thấy, đây là lần đầu tiên đấy.
Điều này cũng khiến ông ta ý thức được, tạm thời Ngưu Hữu Đạo vẫn chưa dung nhập vào tập thể Tử Kim động, và bên Tử Kim động cũng chưa hoàn toàn tiếp nhận, trong tiềm thức vẫn coi Ngưu Hữu Đạo là người ngoài.
Suy nghĩ một lát, đặt chén trà xuống, Nghiêm Lập đứng dậy nói: “Điều kiện của ngươi ta nhớ rồi, có điều ta vẫn chưa thể nào đồng ý với ngươi, để ta về thông báo rồi sẽ trả lời sau.”
Ngưu Hữu Đạo cũng đứng lên nói: “Vậy ta tiễn ông.”
“Đừng, không nhọc ngài đại giá.” Cũng không biết Nghiêm Lập trào phúng hay tự giễu, khoát tay, bước nhanh ra khỏi đình đi trước.
Đưa mắt nhìn người rời đi, Ngưu Hữu Đạo lại ngồi xuống chậm rãi uống trà, rõ ràng đang suy tư điều gì đấy, vô cùng nhập thần.
Quản Phương Nghi chủ động đi tiễn người đã quay lại, bước vào trong đình, đong đưa quạt tròn hỏi: “Một tay giao tiền một tay giao người, rốt cuộc người muốn phu thê bọn hắn hay muốn tiền?” Bà ta bị làm cho hồ đồ rồi, không thể hiểu được như thế nào.
Ngưu Hữu Đạo nghịch nắp tách trà: “Cô thích tiền, ta đang kiếm cho cô đấy.”
Quản Phương Nghi xì một tiếng, tiếp tục hỏi: “Thật sự giao hai người bọn hắn ra à?”
Trước đó bà ta cảm thấy không phải như vậy, nhưng hôm nay vị này đã vạch rõ chiến tuyến với Tử Kim động rồi.

Ngưu Hữu Đạo hỏi một đằng, trả lời một nẻo, trầm ngâm nói ra: “Phái người liên hệ với bên Thiên Hỏa giáo, nói với bọn hắn, chuyện của phu thê Côn Lâm Thụ ta nói là được, bàn với ta, ta không đưa ra bất kỳ điều kiện gì. Nhớ lấy, chỉ chuyển lời đến đây là được, đừng để Thiên Hỏa giáo biết ta truyền lời, cũng đừng để lại bất kỳ chứng cứ và sai sót nào.”
Quản Phương Nghi sững sờ, hiểu ra, những gì nói với Nghiêm Lập rất có thể chỉ là giả vờ, mục đích đi đường vòng có lẽ vẫn là bảo vệ cặp phu thê kia, nhưng bà ta cũng cảm thấy khó hiệu: “Nếu vậy, người cần gì phải dông dài với Nghiêm Lập, lỡ như bên Tử Kim động đồng ý với điều kiện của người, người sẽ ăn nói làm sao đây?”
Ngưu Hữu Đạo: “Cô cho rằng ta bằng lòng như vậy sao? Ta cũng muốn bản thân muốn làm gì thì làm nấy, ta cũng muốn đơn giản thoải mái một chút, có thể đơn giản ai lại muốn lá mặt lá trái với bọn hắn? thế nhưng không còn cách nào khác, thân ở đây thì phải tuân quy tắc trò chơi ở đây, phá hỏng quy tắc của người ta thì sẽ không thể nào có chỗ đặt chân ở đây nữa. Những chuyện thế này ta không thể nào hoàn toàn vứt bọn hắn sang một bên, bắt phu thê Côn Lâm Thụ, Tử Kim động cũng bỏ sức, ta cũng cần tấm áo bảo vệ Tử Kim động này.”
Những lời này, Quản Phương Nghi có thể lý giải, có điều vẫn không hiểu rõ: “Phu thê Côn Lâm Thụ quan trọng vậy sao? Vì hai người bọn hắn, người cần thiết phải đứng giữa hai phái lớn phí công phí sức vậy à?”
Ngưu Hữu Đạo cười haha: “Mông soái bọn họ có một caia khá hay, nghìn quân dễ được một tướng khó cầu!”
Quản Phương Nghi nhíu mày: “Tướng? Chỉ dựa vào Côn Lâm Thụ có thể làm ra những chuyện thế này, còn tự đánh giá quá mức bản thân, ta thật sự không nhận ra hắn có điểm nào có thể coi là tướng tài.”
Ngưu Hữu Đạo hơi lắc đầu: “Tướng, phân hai loại, một loại am hiểu bày mưu nghĩ kế, một loại am hiểu lâm trận chém giết! Thiên Hỏa Vô Cực Thuật có thể được Thiên Hỏa giáo coi như bí thuật chí cao có thể đơn giản sau? Sau đời thứ ba của Thiên Hỏa giáo đã không ai luyện thành, Côn Lâm Thụ này lại luyện thành, là nhân tài mấy trăm năm khó gặp, chỉ dựa vào thiên phú tu hành này là đã quá giỏi rồi, cô không mong chờ sao? Ta thì khá mong chờ đấy! Đã chủ động đưa tới cửa, nếu ta bỏ lỡ, há

chẳng phải có mắt không tròng à? Nội bộ Thiên Hỏa giáo níu lại, không muốn đối đãi tốt, sao lại không thuộc về ta chứ?”
Quản Phương Nghi im lặng rồi trêu chọc: “Người đang tự coi mình là minh chủ à?”
Ngưu Hữu Đạo đặt chén trà xuống, hai tay vỗ bắp đùi của mình, thở dài thở ngắn nói: “Hồng Nương, bây giờ chúng ta không thiếu thế lực của bản thân, cũng không thiếu người làm việc, nhưng lại thiếu người thật sự có thể làm việc, những người có thể thực sự đối diện với nguy hiểm quá ít.”

Chương 1372: Lĩnh tội (2)

Chương 1372: Lĩnh tội (2)
“Tình hình càng lớn, chuyện quá nhiều, dựa vào sức một mình ta không thể nào ứng phó nổi. Nhìn phía trước, đường còn rất dài, chúng ta vẫn còn thiếu nhân tài, cô hiểu không? mặc kệ là nhân tài như thế nào, chỉ cần hữu dụng, ta không ngại nhiều.”
Quản Phương Nghi: “Tâm tình của người ta hiểu.
Cho dù hắn là nhân tài, nhưng người dùng phương thức này gạt bọn hắn về tay, người không sợ phu thê bọn hắn oán hận người sao?”
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn về phía bà ta, mang theo ý trêu đùa: “Hình như cô cũng bị ta lừa từ Tề kinh về? Cô oán hận ta sao?”
Quản Phương Nghi sững sờ, chợt thẹn quá hoá giận, “khốn kiếp” một tiếng, chát, chiếc quạt tròn đánh lên vai hắn, quay người bỏ đi: “Lười nói chuyện với người.”
Làn váy nhẹ nhàng lay động, Quản Phương Nghi bước xuống bậc thang đi ra khỏi đình, trên mặt lại nở nụ cười, nhớ lại năm đó, chuyện cũ ở Tề kinh, từ lúc đi cùng với nhau cho tới giờ, trong sóng gió tuy có nguy hiểm, nhưng cuộc sống nhàm chán ở Tề kinh chẳng thể nào có thể so sánh được, rất có mùi vị riêng.
Bà ta quay đầu lại thoáng nhìn một cái, nam nhân trong đình đang ngồi im chậm rãi uống trà, tuy im lặng nhưng lại có thần thái khó che giấu được, phía trước hình như vẫn còn sóng gió ầm ầm đang chờ đợi.
...
Lớp lớp non sông, đồi núi trùng điệp, Tiền Phục Thành khống chế một con phi cầm cỡ lớn đáp xuống một dãy núi nhìn tòa kiến trúc trong núi non trùng điệp phía xa, ở đí chính là cứ địa của Thiên Hỏa giáo.
Hiện tại Tiền Phục Thành đang có chút cảm giác sợ hãi khi trở về quê hương, đến rồi, chỉ dám đứng ở xa nhìn, trì hoãn không dám quay về.

Thực ra trên đường đi ông ta cũng đã dừng lại nhiều lần, đã trễ nãi không biết bao nhiêu thời gian.
Vẫn câu nói đó, không dám trở về, xảy ra chuyện như vậy, không dám đối mặt, trong lòng vô cùng ảo não.
Chuyện của Côn Lâm Thụ, ông ta cũng chẳng biết phải bàn giao như thế nào, thật sự không cách nào bàn giao được, có chưởng quỷ của Thiên Hạ Tiền Trang làm trung gian, ông ta lập tức bị kìm chặt, không thể nào xoay người, khiến ông ta chẳng còn đường nào để giảo biện.
Xảy ra chuyện như vậy, thân là trưởng lão Thiên Hỏa giáo, ông ta hiểu quá rõ sau khi trở về sẽ có hậu quả gì chờ đợi ông ta.
Ông ta sợ hãi, ông ta cũng muốn bỏ đi, cứ trốn đi cho rồi.
Nhưng sau khi cân nhắc, ông ta quyết định từ bỏ, lợi và hại giữa trốn với không trốn quá rõ ràng.
Không trốn, cùng lắm chỉ mất đi tất cả những gì đang có, xuống dốc trong tông môn nhưng không đến mức gặp phải nguy hiểm gì khác, cơ bản ăn dùng ít nhất sẽ không phải lo, khi gặp được thời cơ thích hợp vẫn còn có cơ hội tái khởi, dù sao bên dưới ông ta vẫn có một nhóm người của riêng mình.
Nhưng nếu một khi ông ta chạy trốn, tính chất của sự việc sẽ hoàn toàn khác, chắc chắn tông môn sẽ truy sát ông ta đến cùng, quãng đời còn lại của ông ta chắc chắn sẽ rơi vào lo âu thấp thỏm mãi mãi, những đệ tử trong hệ của ông ta cũng sẽ phân rõ giới hạn với ông ta, trở mặt thành thù, đủ các hậu quả khiến ông ta không thể nào tưởng tượng nổi.
Chính vào lúc ông ta còn đang lo được lo mất, một con phi cầm tuần tra cỡ lớn lướt tới, có hai người từ trên nhảy xuống điều tra, cũng vì phát hiện ở đây có người đáp xuống.
Người tới là đệ tử Thiên Hỏa giáo, nhìn thấy ông ta, hai đệ tử vội vàng hành lễ: “Gặp qua Tiền trưởng lão.”
Tiền Phục Thành nở nụ cười khá gượng ép, hít sâu một hơi, nên đối mặt vẫn phải đối mặt, cuối cùng vẫn một lần nữa đứng dậy đi về phía tông môn...
Nơi ở của chưởng môn ở phía sau chính điện Thiên Hỏa giáo, một phong thư đưa đến, chính là thư Ngưu Hữu Đạo cho người gửi đi, vì trên

đường đi Tiền Phục Thành do dự, nên thư gửi đi sau mà lại đến trước Tiền Phục Thành.
Trong thư nói chuyện của Côn Lâm Thụ không nên bàn với Tử Kim động, Tử Kim động sẽ là sư tử há miệng lớn, quyền chủ động trong tay Ngưu Hữu Đạo, nếu muốn tránh tổn thất, có thể tìm Ngưu Hữu Đạo đàm phán, Ngưu Hữu Đạo sẽ không đưa ra điều kiện gì.
Thư này, không rõ người gửi thư là ai, là ai bảo người gửi thư tới, cũng không hiểu ý tứ trong thư là gì, nhưng chưởng môn Văn Vũ Yên đã phát giác được đám Tiền Phục Thành đi Tử Kim động chắc chắn đã xảy ra chuyện.
Ông ta cấp tốc triệu tập chư vị trưởng lão tới, thư thay phiên chuyền tay tất cả mọi người, để mọi người xem qua.
Cả đám đang bàn bạc chuyện này thì bên ngoài chợt có đệ tử đến báo: “Tiền trưởng lão trở về.”
Tiền Phục Thành thân là trưởng lão, về cũng về rồi, hoàn toàn có tư cách vào thẳng trong này, sao còn cho người thông báo làm gì?
Thư, kết hợp với hành động dị thường của Tiền Phục Thành, cả đám cảm thấy không ổn, đều quay đầu nhìn về phía cửa lớn.
Văn Vũ Yên “ừ” một tiếng, ra hiệu cho người vào.
Sau khi đệ tử ra ngoài thông báo, bóng dáng Tiền Phục Thành chậm rãi xuất hiện ngoài cửa, rõ ràng lúc đi vào hơi bất an, đâu còn thần thái của trưởng lão Thiên Hỏa giáo, trông có vẻ hồn bay phách lạc, vô cùng ảm đạm.
Đợi ông ta đi đến đứng vững trước mặt mọi người, Văn Vũ Yên mới trầm giọng nói: “Đã xảy ra chuyện gì? Côn Lâm Thụ đâu?”
Tiền Phục Thành ảm đạm cúi đầu nói: “Ta có tội, ta phạm phải sai lầm lớn, xin chưởng môn trách phạt!” Dứt lời, liền quỳ xuống trước mặt bức tượng tổ sư gia.
Cả đám giật mình, hai mặt nhìn nhau.
Mặt Văn Vũ Yên đen lại, trầm giọng nói: “Ta hỏi ngươi xảy ra chuyện gì.”
“Sau khi đến Tử Kim động, Côn Lâm Thụ nóng lòng khiêu chiến Ngưu Hữu Đạo, là ta hồ đồ rồi...” Tiền Phục Thành quỳ gối trước mặt mọi

người, kể lại kỹ càng tiền căn hậu quả sau khi đến Tử Kim động, không dám giấu diếm gì.
Nếu đã quyết định trở về đối mặt, vậy thì không cần phải giấu diếm gì, cũng không thể nào giấu được. Côn Lâm Thụ đã rơi vào tay Tử Kim động, sao có thể che giấu, chỉ cần cho người đi hỏi tình hình thì sẽ biết rõ ràng ngay, không cách nào giấu diếm được.
Sau khi nghe ông ta kể lại xong, cả đám hít sâu một hơi, ai nấy nằm mơ cũng không thể ngờ, Tiền Phục Thành có thể làm ra chuyện hồ đồ đến mức này.
Đừng nói bọn hắn, bản thân Tiền Phục Thành cũng không tin trước đó mình lại có thể làm ra chuyện như vậy.
Cho dù là bản thân Ngưu Hữu Đạo, ngay từ đầu cũng không thể ngờ, không ngờ Thiên Hỏa giáo sẽ để Côn Lâm Thụ chạy tới khiêu chiến, chuyện xảy ra và kết quả đều là sau khi Ngưu Hữu Đạo từng bước từng bước thăm dò được manh mối của bên này và thúc đẩy mà thành, nên mới khiến cho sự tình phát triển đến mức độ này.
“Tiền sư đệ, ngươi hồ đồ quá, Ngưu Hữu Đạo không chịu tỷ thí thì thôi đi, sao ngươi lại đồng ý với điều kiện này?”
“Tiền sư đệ, có phải ngươi điên rồi không? điều kiện hà khắc như vậy chẳng lẽ ngươi không nghĩ tới hậu quả sao? Ngươi không biết Côn Lâm Thụ có mang trên mình bí thuật chí cao của Thiên Hỏa giáo à?”
“Ngươi, ta thật sự là không biết nên nói gì với ngươi nữa, ngươi nói ngươi đồng ý cũng đồng ý rồi, vì sao còn đồng ý để người của Thiên Hạ Tiền Trang làm trung gian, ngươi làm như vậy là chẳng còn đường mà hối hận nữa, Thiên Hỏa giáo ta sẽ rất bị động!”
Cả đám trưởng lão cực kỳ đau lòng, lần lượt lên án Tiền Phục Thành.
Tiền Phục Thành bị mắng mà không dám rên một tiếng, trong lòng cũng ai oán, lúc trước cả đám người này cứ nhất định bắt ông ta đi, bây giờ xảy ra chuyện đều trở thành một mình ông ta không đúng.
Đương nhiên, lúc này, chuyện đã rồi, quyền xử trí ông ta nằm trong tay những người này, không dễ đắc tội, không biện giải còn hơn biện giải, chỉ có thể ngoan ngoãn chấp nhận thôi.
“Tất cả im miệng cho ta!” Văn Vũ Yên đột nhiên gầm lên, âm thanh chấn động đại điện.

Văn Vũ Yên không nhìn Tiền Phục Thành đang quỳ gối phía trước mà ánh mắt lạnh lẽo nhìn mọi người, phất tay chỉ một vòng: “Các ngươi! Lỗi của mình hắn sao? Lúc đầu ta đã không cho phép, là ai ở đây mồm năm miệng mười nói giúp? Chút tâm tư trong lòng mình các ngươi còn không rõ sao?”

Chương 1373: Tham dự đàm phán

Chương 1373: Tham dự đàm phán
Thân là chưởng môn răn dạy tất cả trưởng lão, đặc biệt là chỉ thẳng vào tâm tư của tất cả mọi người, đây là chuyện rất hiếm thấy, từ đó có thể hiểu trong lòng ông ta phẫn nộ chừng nào.
Trong điện lập tức yên tĩnh, ai nấy không dám lên tiếng, cũng thật sự không đào đâu ra lý lẽ để nói.
Văn Vũ Yên đưa tay cầm lá thư, đập thẳng lên mặt Tiền Phục Thành đang quỳ: “Ngươi giải thích đi, cái này là thế nào?”
Tiền Phục Thành nhặt bức thư trên đất lên đọc qua nội dung, ngẩng đầu hỏi: “Chưởng môn, thư này là ai đưa tới, Ngưu Hữu Đạo sao?”
Văn Vũ Yên: “Nếu biết ta còn cần phải hỏi ngươi sao?”
Tiền Phục Thành: “Việc này có lẽ liên quan đến bên Tử Kim động, ta không biết chuyện đưa tin, cụ thể xảy ra chuyện gì ta cũng không thể nói rõ.” Nói cũng như không nói.
“Nói nhảm!” Văn Vũ Yên giận dữ mắng, mắt rũ xuống, nhìn chằm chằm ông ta còn đang quỳ: “Tự ngươi nói đi, tông môn nên xử trí ngươi như thế nào?”
Thái độ của Tiền Phục Thành không tệ: “Tùy tông môn xử phạt, ta cam tâm tình nguyện, không một câu oán hận!” Ông ta biết không thể nào tránh thoát được, những chuyện này dù ai nói giúp ông ta cũng vô ích.
Văn Vũ Yên cũng không khách khí: “Bắt đầu từ bây giờ, cắt vị trí trưởng lão, biếm thành đệ tử tuần sơn!”
Đã cắt chức là cắt đến cùng, Tiền Phục Thành đã nhận, cũng không có ai nói giúp ông ta, mấu chốt là chuyện này quá lớn, ngay cả bản thân Tiền Phục Thành cũng đã nhận tội, không cách gì giúp được.
Chuyện tới bây giờ, xử trí Tiền Phục Thành đã trở thành thứ yếu, chuyện xảy ra rồi nên giải quyết như thế nào mới là quan trọng nhất, không thể

dễ dàng để Côn Lâm Thụ rơi vào tay Tử Kim động và coi như không có chuyện gì xảy ra được.
Cả đám người chính thức bàn luận một phen, sau đó mau chóng điều phối nhân thủ, quyết định lập tức chạy tới Tử Kim động giải quyết việc này.
Bọn hắn cũng thực sự lo lắng chuyện càng kéo dài Côn Lâm Thụ sẽ không giữ được miệng mình, tiết lộ Thiên Hỏa Vô Cực thuật.
Những chuyện thế này, người bình thường không thể đi được, chưởng môn Văn Vũ Yên đích thân xuất mã dẫn theo người của mình chạy ngay tới Tử Kim động.
Tiền Phục Thành có thể nói là bôn ba qua lại, lại phải đi cùng đến Tử Kim động một chuyến. chẳng còn cách nào khác, chuyện xảy ra và tình hình hiện trường chỉ ông ta là người hiểu rõ nhất, bên này nhất định phải có người nắm rõ mọi chuyện đi cùng, không phải để Tử Kim động nói thế nào chính là thế ấy được.
Trong môn mặc dù Tiền Phục Thành đã bị cắt chức hoàn toàn, nhưng trong chuyến đi lần này ngoài mặt vẫn không lộ ra điều gì, trước khi chuyện được giải quyết không thể để cho Tử Kim động chế giễu, trang phục và mặc sức trưởng lão của Tiền Phục Thành tạm thời không có gì thay đổi.
Mấy con phi cầm cỡ lớn chỗ người cùng bay lên bầu trời...
Người của Thiên Hỏa giáo đến rất nhanh, điều này sớm nằm trong dự liệu của Tử Kim động và cũng đã chuẩn bị rất kỹ càng. Không sợ bọn hắn đến, chỉ sợ bọn hắn không coi Côn Lâm Thụ ra gì, bên này vẫn đâng chờ bọn hắn đến đây.
Người vừa đến, Tử Kim động lập tức phái người đến Mao Lư biệt viện mời Ngưu Hữu Đạo sang.
Tử Kim động đồng ý với điều kiện của Ngưu Hữu Đạo, chỉ cần giao con tin cho Tử Kim động xử lý, đồng ý cho hắn hai phần lợi ích, cũng đồng ý để hắn tham gia chứng kiến đàm phán, tránh khiến thằng này lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.
Vừa nhận được tin, Ngưu Hữu Đạo cũng lập tức gọi Quản Phương Nghi tới, bí mật căn dặn một lượt, dạy bà ta tiếp theo nên phối hợp như thế nào.

Đã dặn dò rõ ràng xong, Ngưu Hữu Đạo rời đi,Quản Phương Nghi đưa mắt nhìn vào trong sững sờ một lúc, sau đó tự lầm bầm nói: “Tuổi còn quá trẻ, sao lại học được mấy chiêu cáo già này chứ...”
Lúc này bà ta mới hiểu rõ những bố trí trước đó của Ngưu Hữu Đạo là có ý gì...
Nơi ngủ lại của nhóm người Thiên Hỏa giáo chính là nơi dùng để chiêu đãi khách quý, dù sao chưởng môn của Thiên Hỏa giáo cũng đích thân tới đây.
Bên ngoài đình viện, Nghiêm Lập đi qua đi lại, ông ta đã ở đây từ sớm chờ Ngưu Hữu Đạo tới, vừa thấy Ngưu Hữu Đạo xuất hiện, ông ta lập tức chạy tới đón: “Ngươi lề mề cái gì vậy, sao bây giờ mới tới?”
Ngưu Hữu Đạo: “Gấp cái gì?”
Nghiêm Lập: “Văn Vũ Yên vừa tới đã đi thẳng vào vấn đề, vì chờ ngươi tới nên chưởng môn sư huynh vẫn còn đang phải dây dưa kéo dài thời gian kìa.”
Ngưu Hữu Đạo: “Giờ không phải đã tới rồi sao? Đi thôi.”
Hắn vừa cất bước, Nghiêm Lập đã chụp lấy tay hắn, chỉ chỉ sau lưng hắn: “Người đâu?”
Ngưu Hữu Đạo kỳ quái: “Người? Người nào?”
Nghiêm Lập lập tức kinh ngạc nói: “Ta nói này Ngưu trưởng lão.”
“Ngươi đừng có đùa với ta nữa được không hả, ngươi giả vờ hồ đồ cái gì? Phu thê Côn Lâm Thụ, bọn hắn đâu, vụ đàm phán này cũng đã bắt đầu, sao ngươi còn chưa dẫn người tới? Đã nói rõ là giao người cho tông môn xử trí, không phải ngươi lại định giở trò đấy chứ? Ta cảnh cáo ngươi, chuyện đã đồng ý xong rồi thì không cho phép ngươi được lấp liếm nữa, cho dù ngươi có bẩm báo với bên Chung sư bá cũng vô ích thôi.”
Ngưu Hữu Đạo: “Giở trò cái quái gì, ta nói ông bị làm sao vậy, sao cứ phải suy nghĩ lệch lạc về người khác thế? đàm phán còn chưa xong, ta dẫn người tới làm cái gì, lỡ như bên Thiên Hỏa giáo nhìn thấy người liền đột nhiên hạ độc thủ thì làm sao?”
Hóa ra là lo lắng điều này, Nghiêm Lập lập tức ồ lên nói: “Ngươi nghĩ hơi nhiều rồi đấy, đây là đâu, đây không phải Thiên Hỏa giáo, đây là Tử Kim động, bọn hắn còn chưa đến mức tùy tiện giương oai ở đây.”

Ngưu Hữu Đạo: “Chuyện gì cẩn thận một chút cũng không thừa. Ông yên tâm, ta nói lời giữ lời, đã nói rõ một tay giao tiền, một tay giao hàng, ta có muốn lấp liếm cũng chẳng cách nào lấp liếm được, và cũng sẽ không lấp liếm, ngược lại ta còn đang lo các người sẽ quỵt nợ đây.”
Hai người vừa tranh luận vừa đi vào trong đình viện.
Trong đình viện, trong hành lang, hai bên hành lang dài xếp hai hàng ghế có tay vịn, ở giữa là lối đi nhỏ, người của Thiên Hỏa giáo và Tử Kim động chia ngồi hai bên đối mặt nhau.
Thái độ của người Tử Kim động không tệ lắm, gương mặt chưởng môn Cung Lâm Sách luôn mỉm cười, tường thuật lại chuyện xảy ra lúc đó cho đối phương.
Gương mặt của từng người bên Thiên Hỏa giáo không hề đổi sắc, bọn họ không có hứng thú dài dòng với Cung Lâm Sách, chẳng qua chỉ ngồi nghe một chút thôi. Ngưu Hữu Đạo vừa xuất hiện liền lập tức hấp dẫn sự ý của bọn hắn, lần lượt nghiêng đầu nhìn sang.
Trong cao tầng của Thiên Hỏa giáo số người biết Ngưu Hữu Đạo không ít, Văn Vũ Yên cũng đã từng gặp, lúc ra khỏi bí cảnh Thiên Đô, ở Thiên Cốc đáng chú ý như vậy, muốn coi nhẹ cũng khó.
Cho dù trong lòng đã nắm chắc những chuyện xảy ra, nhưng nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo, bọn hắn vẫn cảm thấy hơi khó tin, Ngưu Hữu Đạo có thể đánh bại Côn Lâm Thụ đã luyện thành Thiên Hỏa Vô Cực thuật? Điều càng khiến bọn hắn ghé mắt nhìn chính là phục sức trưởng lão Tử Kim động của Ngưu Hữu Đạo. Chuyện Ngưu Hữu Đạo thành trưởng lão Tử Kim động bọn hắn cũng biết nhưng vẫn không kìm được nhìn hắn thêm vài lần.
Ngưu Hữu Đạo đi tới ngồi trên ghế dài của bên Tử Kim động, hắn có tư cách ngồi ngang hàng với các trưởng lão Tử Kim động, có điều sau khi ngồi cùng hàng với đám trưởng lão thì càng làm nổi bật sự trẻ tuổi của hắn, cũng càng gây sự chú ý hơn.
Ngưu Hữu Đạo cũng chú ý thấy bên Thiên Hỏa giáo đang đánh giá mình nên vô thức nhìn nhìn lại bản thân, đưa tay đẩy đẩy lại trang sức chứng minh thân phận trưởng lão Tử Kim động của mình treo trên đai lưng, chỉnh lại ngay ngắn cho người đối diện thấy.

Thế này là đắc ý hay khoe khoang? Người bên Tử Kim động cũng chú ý đến hành động của hắn, gương mặt căng ra, có người còn thầm mắng không biết xấu hổ.
Nghiêm Lập đi vòng ngoài hành lang, đến sau lưng Cung Lâm Sách, cách tay vịn của ghế thì thầm bên tai Cung Lâm Sách, giải thích nguyên nhân Ngưu Hữu Đạo không dẫn người tới.
Cung Lâm Sách khẽ vuốt cằm, bày tỏ đã rõ, sau đó tiếp tục dài dòng với đối phương.

Chương 1374: Công phu sư tử ngoạm (1)

Chương 1374: Công phu sư tử ngoạm (1)
Nghiêm Lập đi ngược về trong hành lang ngồi xuống cạnh Ngưu Hữu Đạo, thấy hắn an phận, ông ta cũng yên lòng.
Mấy lời dông dài bị cắt ngang giữa chừng giờ lại khởi động lại, Văn Vũ Yên dường như đã không còn kiên nhẫn nghe tiếp, lên tiếng nói: “Cung huynh, chuyện đã xảy ra ta cũng có nghe nói, cũng không nhọc Cung huynh phải tiếp tục lãng phí nước bọt. Nếu chúng ta đã tới rồi thì cũng tức là đã bồi lễ xin lỗi rồi, vẫn mong Cung huynh nể mặt ta, để ta đưa người về.”
“Haizz...” Cung Lâm Sách buông tiếng thở dài: “Vũ Văn huynh, đương nhiên ta sẵn sàng nể mặt huynh, nhưng huynh cũng không thể để ta mất mặt quá đúng không nào? Đệ tử Thiên Hỏa giáo của các huynh hình như hơi quá đáng, chỉ là một đệ tử nhỏ bé bên dưới mà dám chạy tới tông môn Tử Kim động khiêu chiến trưởng lão Tử Kim động ta, thắng, Tử Kim động ta mất hết thể diện, thua, hắn chẳng có chuyện gì, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy? Nếu ta dễ dàng bỏ qua thì bảo sau này ta ăn nói với đệ tử từ trên xuống dưới của ta như thế nào đây?”
Vấn đề này khiến Văn Vũ Yên rất tức giận, lúc đầu ông ta đã không đồng ý cho Côn Lâm Thụ đi khiêu chiến, cả đám trưởng lão cùng nhau cam đoan với ông ta, Ngưu Hữu Đạo chấp nhận lời khiêu chiến thì thôi, nếu không chấp nhận cũng sẽ không gây chuyện, kết quả lời cam đoan kia chỉ như đánh rắm, vẫn gây ra chuyện rồi.
Chuyện này là Thiên Hỏa giáo vô lý trước, không thể đem lý lẽ ra nói được. Thực lực Thiên Hỏa giáo chưa mạnh đến mức có thể không nói lý với Tử Kim động, nhất là còn có cả chưởng quỹ của Thiên Hạ Tiền Trang làm người trung gian.

Văn Vũ Yên: “Ta hết lời ngon ngọt, nhưng nghe ý tứ trong lời nói của Cung huynh có vẻ không có ý định tốt đẹp rồi, nếu đã vậy, vòng vo mãi cũng chẳng có ý nghĩa gì, muốn thế nào cứ nói rõ ràng đi.”
Cung Lâm Sách khoát tay: “Vũ Văn huynh nói quá lời rồi, việc này không phải chúng ta không có ý định tốt đẹp, mà là do đệ tử Thiên Hỏa giáo huynh không có ý định tốt đẹp. Đổi lại nếu như người của Tử Kim động ta tới Thiên Hỏa giáo huynh gây chuyện như vậy, các người sẽ dễ dàng buông tha cho loại người này sao?”
Văn Vũ Yên: “Việc này chúng ta không có lý, nhưng giết người chẳng qua là đầu chạm đất, giữa các phái lớn chuyện bắt đệ tử của đối phương làm nô lệ đây là lần đầu ta gặp đấy, như vậy không phải hơi quá đáng rồi sao?”
Cung Lâm Sách: “Vũ Văn huynh, lời này không hề sai, phu thê Côn Lâm Thụ vẫn là đệ tử Thiên Hỏa giáo, Tử Kim động ta tuyệt đối sẽ không làm những chuyện sỉ nhục đệ tử Thiên Hỏa giáo như vậy, ai dám làm vậy, ta là người đầu tiên không tha cho hắn! Vấn đề là, trước khi Côn Lâm Thụ khiêu chiến Ngưu trưởng lão chúng ta đã cam tâm tình nguyện đặt cược, một khi khiêu chiến thất bại, có nghĩa là phu thê bọn hắn sẽ chủ động rời khỏi Thiên Hỏa giáo, không còn là đệ tử của Thiên Hỏa giáo nữa mà sẽ là nô bộc của Ngưu trưởng lão.”
“Nếu chỉ mình Côn Lâm Thụ làm vậy, ta cũng chỉ coi như hắn không hiểu chuyện làm càn, cũng chẳng tính toán gì, nhưng việc này là do đích thân Tiền trưởng lão của Thiên Hỏa giáo các người đại diện Thiên Hỏa giáo đảm bảo đặt cược, chẳng lẽ trưởng lão Thiên Hỏa giáo các người ra ngoài thay mặt Thiên Hỏa giáo làm việc còn có thể là giả sao? Hơn nữa chuyện này có người của Thiên Hạ Tiền Trang làm trung gian tận mắt làm chứng, bây giờ phu thê Côn Lâm Thụ đã không còn là đệ tử Thiên Hỏa giáo, nói Tử Kim động ta nhốt đệ tử Thiên Hỏa giáo thì hơi quá đáng rồi.”
“Đương nhiên, nếu như Vũ Văn huynh cảm thấy người trung gian bên Thiên Hạ Tiền Trang có vấn đề gì, Vũ Văn huynh có thể bẩm báo với Phiễu Miễu Các, mời Phiễu Miễu Các ra mặt điều tra nghiêm khắc việc này để chủ trì công đạo. Với năng lực của Phiễu Miễu Các, muốn làm rõ

việc này không khó khăn gì, chắc chắn có thể giải đáp nghi hoặc cho Vũ Văn huynh.”
Văn Vũ Yên: “Nói cả đống đạo lý cũng chẳng ý nghĩa gì. các ngươi có ý đồ gì trong lòng các ngươi biết rõ. Ta nói rồi, muốn gì thì cứ nói cho rõ ra, không cần phải quanh co dài dòng nữa. Nói cho nhanh gọn đi, rốt cuộc Cung huynh muốn như thế nào mới bằng lòng để ta dẫn người rời đi?”
Không phải ông ta không giữ được bình tĩnh mà là sau khi nhìn thấy lời nói và hành động của Tử Kim động, ông ta biết rõ lần này Tử Kim động đã hạ quyết tâm cắn một cái, dự định giải quyết dựa vào mặt mũi trước đó đã không thể nào trông cậy được nữa, cứ phí lời nói vòng vèo mãi thật sự cũng chẳng ý nghĩa gì.
Giờ cái cần phải đối mặt là làm thế nào để giải quyết được vấn đề với tổn thất thấp nhất.
Có điều Văn Vũ Yên nói thẳng ra như vậy lại khiến cho Cung Lâm Sách không tiện ăn khó coi quá, nắm lấy điểm yếu của người ta nhân cơ hội uy hiếp cũng cần có một tấm màn che, ngay giờ phút này ông ta cũng không tiện nói thẳng giá.
Nói dễ nghe một chút, muốn kiếm một khoản của người ta thì cũng phải chiếm được lý lẽ, nếu không Thiên Hỏa giáo cũng không phải người chết, ngươi có thể cố tình gây sự, rồi sau này bọn hắn cũng có thể làm như vậy với đệ tử Tử Kim động.
“Ngưu trưởng lão, ngươi là người trong cuộc, những gì Văn Vũ chưởng môn nói, ngươi có ý kiến gì không?” Cung Lâm Sách đột nhiên ném vấn đề này cho Ngưu Hữu Đạo. Ngưu Hữu Đạo muốn hai phần, ông ta đoán Ngưu Hữu Đạo muốn tăng giá càng cao càng tốt.
Nói trắng ra là, ông ta hy vọng Ngưu Hữu Đạo là người thực hiện công phu sư tử ngoạm, cho Ngưu Hữu Đạo gánh bớt khó xử, sau đó ông ta sẽ ra mặt điều hòa và thu lợi.
Ngưu Hữu Đạo khá bất ngờ, hắn đã chuẩn bị chỉ an phận dự thính, chuẩn bị không rên tiếng nào, không ngờ Cung Lâm Sách lại chĩa mũi vào hắn.
Hắn không ngu, há không hiểu rõ ý đồ Cung Lâm Sách. Hắn chẳng thèm làm người ác này, chọc cho Thiên Hỏa giáo tức giận rồi thì sau này sẽ

phát tiết hết lên người hắn, tiếng xấu này cứ để Tử Kim động gánh vẫn hợp lý hơn.
Lần này hắn tới là muốn thoát khỏi liên quan, tức là muốn thoát khỏi liên quan với Tử Kim động, cũng muốn thoát khỏi liên quan với Thiên Hỏa giáo, muốn mượn thế của Tử Kim động đạt được mục đích của mình, còn muốn không để phiền phức quấn thân, hắn đã dự định rất lâu về chuyện này.
Cho nên hắn căn bản không muốn dính vào chuyện này, cũng rất có lý, đứng lên, cung kính chắp tay nói với Cung Lâm Sách: “Ta không có suy nghĩ gì hết, tất cả đều nghe theo định đoạt của chưởng môn!”
Lời này nghe có vẻ đơn giản bình thường, thực ra lại vô cùng kín kẽ, cũng khiến Cung Lâm Sách không còn cách nào khác, cũng khiến người bên Tử Kim động nghe mà thoải mái trong lòng, chí ít khiến đám Nghiêm Lập cho rằng, lần này Ngưu Hữu Đạo hắn đã nghiêm túc tuân thủ lời hứa, thật sự giao cặp phu thê kia cho tông môn toàn quyền xử trí.
Đối với cuộc đàm phán không phải đàm phán này, Ngưu Hữu Đạo căn bản chẳng thèm để tâm, vì hắn hiểu rất rõ, chắc chắn Tử Kim động sẽ giành quyền xử trí hai phu thê kia, sẽ không đòi hỏi bên Thiên Hỏa giáo một khoản nhỏ mà chắc chắn sẽ tung công phu sư tử ngoạm.
Còn Thiên Hỏa giáo cũng không phải dạng hiền, hai bên sẽ rất khó đàm phán thành công, Thiên Hỏa giáo tất nhiên sẽ muốn thử một loại khả năng khác, loại khả năng đó hắn đã nhắc nhở Thiên Hỏa giáo rồi.
Tất cả những gì xảy ra hôm nay, Ngưu Hữu Đạo hắn đã chuẩn bị xong. Giờ hắn chỉ chờ ở đây, chờ sự việc tiếp diễn ra ngoài đàm phán để giải quyết.
Còn bây giờ, hắn sẽ không để lộ bất kỳ manh mối nào, sẽ không làm Thiên Hỏa giáo nghi ngờ, cũng sẽ không chọc Tử Kim động nổi giận.
Cho nên vụ đàm phán này, với hắn mà nói chỉ là mấy lời nói nhảm, cứ nghe và xem là được. Đương nhiên, đích thân tới đây cũng chỉ để đề phòng sự việc vượt khỏi kế hoạch của hắn, một khi xảy ra tình huống bất ngờ, hắn phải nghĩ cách để thay đổi, khiến tình thế một lần nữa trở lại quỹ đạo mà hắn đã vạch ra.
Với thái độ này của Ngưu Hữu Đạo, cuối cùng Nghiêm Lập cũng yên tâm rồi, ông ta vốn còn sợ Ngưu Hữu Đạo giở trò.

Chương 1375: Công phu sư tử ngoạm (2)

Chương 1375: Công phu sư tử ngoạm (2)
Văn Vũ Yên liếc xéo Ngưu Hữu Đạo, trong lòng nghĩ về tình hình trên bức thư, trước đó còn nghi ngờ liên quan đến Ngưu Hữu Đạo, nhưng lại không hề có bất kỳ chứng cớ nào chứng minh có liên quan đến Ngưu Hữu Đạo, đặc biệt là nhìn tình huống trước mắt, hình như việc này không phải do Ngưu Hữu Đạo quyết định.
Cung Lâm Sách hơi bực mình, thằng nhãi này bình thường ngang ngược kêu la sao giờ lại trở nên ngoan ngoãn như vậy, không biết có phải giả vờ cho người ngoài xem không hay là như thế nào, ông ta cũng chẳng thể chỉ trích được gì, người ta nói lời giữ lời giao toàn quyền cho tông môn xử lý, ông ta còn có thể nói gì?
Ông ta chỉ có thể khẽ gật đầu, thế là Ngưu Hữu Đạo lại ngồi xuống, ra dáng nghiêm túc dự thính.
“Cung huynh, xem ra cái giá này vẫn phải do huynh tự đưa ra rồi.” Văn Vũ Yên cười lạnh một tiếng, ông ta cũng không phải kẻ hồ đồ, nói thẳng: “Đừng vòng vo nữa, vòng vo ta không hiểu được mà huynh cũng phiền phức. Muốn bao nhiêu hoặc muốn cái gì cứ nói thẳng ta nghe đi.”
Ông ta đang “đe dọa” để ép Cung Lâm Sách, cũng là đang đe dọa Tử Kim động chắc chắn vào, chỉ cần chắc chắn rồi.
Thiên Hỏa giáo ông ta sớm muộn gì cũng trả đũa lại, người của Tử Kim động sẽ không thể trốn mãi ở đây không bước ra, chắc chắn sẽ có người phải đi lại bên ngoài. Tử Kim động có thể làm mùng một thì Thiên Hỏa giáo ông ta cũng có thể làm ngày rằm.
Cung Lâm Sách cũng không ngu đến mức dính vào đấy, ông ta trầm giọng nói: “Vũ Văn huynh nói vậy cũng không đúng rồi, thế nào gọi là ra giá? Nếu huynh cứ nhất định phải bàn giá cả, vậy ta muốn hỏi huynh, thể diện của Tử Kim động đáng giá bao nhiêu, thể diện của Thiên Hỏa

giáo đáng giá bao nhiêu? Nếu huynh cứ nói như vậy thì chẳng còn gì để bàn cả, cá cược là do hai bên cam tâm tình nguyện ký kết, có người của Thiên Hạ Tiền Trang làm chứng, chịu cược chịu thua, chúng ta cứ chấp hành theo điều ước là được, tránh lại cứ phải tranh chấp tổn thương hòa khí."

Bên Cung Lâm Sách cứ cắn chặt vấn đề vì "thể diện", là đệ tử Thiên Hỏa giáo cố ý chạy tới gây sự, bên ông ta phạt nhẹ răn mạnh là chuyện nên làm.

Hành vi đã làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ của đối phương khiến Văn Vũ Yên rất tức giận, nhưng vẫn câu nói đó, người ta chiếm cái lý, ngươi đang đi cầu người ta.

Văn Vũ Yên không thể nuốt cơn giận này xuống: "Vậy đổi lại cách nói khác, làm thế nào Tử Kim động mới thả người?"

Cung Lâm Sách: "Thả người không khó! Khó khăn là, không thể dễ dàng thả người, Tử Kim động không thể để mặc người ta tùy tiện đến gây sự, gây sự xong lại dễ dàng rời đi, cho dù là ở môn phái nào thì cũng chẳng có đạo lý như vậy. Tùy tiện thả người ta cũng không cách nào ăn nói với người dưới, dù sao cũng phải cho mọi người từ trên xuống dưới một công đạo chứ đúng không nào?"

Văn Vũ Yên: "Muốn công đạo gì?"

Ngưu Hữu Đạo ngồi dự thính nghe mà cười thầm, vòng tới vòng lui cũng đã quay trở về, chẳng qua chỉ vì một cách nói thôi mà cứ không ngừng lòng vòng.

Cung Lâm Sách: "Chịu nhận lỗi!"

Văn Vũ Yên: "Ta đã đến nhận lỗi rồi vẫn chưa đủ sao?"

Cung Lâm Sách: "Chỉ một câu nói nhẹ nhàng như vậy, Vũ Văn huynh cảm thấy ta có thể ăn nói với trên dưới bản phái không?"

Văn Vũ Yên: "Xem ra còn cần một vài thứ có tính thực chất."

Cung Lâm Sách: "Chẳng lẽ Vũ Văn huynh cảm thấy không nên sao?"

Văn Vũ Yên: "Cần phải xin lỗi cái gì thì mới có thể để ta dẫn người đi?"

Đã nói đến mức độ này rồi, Cung Lâm Sách cũng không khách khí nữa: "Hai phái ta và huynh có thể đi đến hôm nay đều không dễ dàng gì, thể diện môn phái vô giá, mặc dù vô giá, ta cũng sẽ không làm Vũ Văn

huynh khó xử, thế này đi, ba mươi vạn con chiến mã, ngoài ra còn thêm ba trăm triệu kim tệ!”
Lông mày Ngưu Hữu Đạo nhướn lên, cái giá khởi điểm này thực sự hơi cao quá, có điều cũng có thể lý giải được, ra giá chắc chắn phải ra cao, hai bên mới có không gian để đàm phán.
Lời vừa nói ra, bên Thiên Hỏa giáo phía đối diện có vài người đứng bật dậy, ai nấy đều giận tím mặt.
Văn Vũ Yên không muốn khiến mọi chuyện căng thẳng, ra hiệu mọi người bình tĩnh ngồi xuống đã.
“Cung huynh, cái giá huynh đưa ra hơi quá đáng rồi đấy. Chuyện chiến mã huynh nên biết, cả Tề quốc tổng cộng chỉ có tập ba mươi vạn con chiến mã, thế này là đã vượt qua phạm trù Thiên Hỏa giáo ta có thể định đoạt! còn cả ba trăm triệu kim tệ, đây là giá trên trời, ta lấy đâu ra nhiều tiền như vậy cho các người. Huynh nói không làm khó ta, đây mà bảo không làm khó ta cái gì chứ?” Văn Vũ Yên nghiêm nghị chất vấn.
Cung Lâm Sách cũng không tức giận, hỏi lại: “Vũ Văn huynh cảm thấy thể diện của Tử Kim động ta đáng giá bao nhiêu, huynh nói thử xem?” Cho phép đối phương trả giá.
Văn Vũ Yên: “Chỉ bàn việc chính, đừng kéo thể diện gì đó vào, Thiên Hỏa giáo ta đến nhận lỗi là đã cho thể diện rồi. Ba mươi vạn con chiến mã cùng ba trăm triệu kim tệ là chuyện không thể. Cùng lắm ta chỉ có thể đưa một ngàn vạn kim tệ! Vì chuyện này đền bù một ngàn vạn Thiên Hỏa giáo ta cũng đã mất hết mặt mũi rồi, cũng đủ nể mặt Tử Kim động huynh rồi! Nếu Tử Kim động huynh thật sự không chấp nhận, vậy giờ các ngươi có thể giết phu thê Côn Lâm Thụ đi, Thiên Hỏa giáo ta chấp nhận đấy!”
Giờ giết thẻ đánh bạc Côn Lâm Thụ này là chuyện không thể, còn về phần một ngàn vạn kim tệ, con số này cách yêu cầu Tử Kim động mong muốn quá xa, kết quả không cần nghĩ cũng biết.
Hai bên lập tức cãi rùm beng, không phải Cung Lâm Sách và Văn Vũ Yên cãi, mà những người khác của hai bên tranh chấp với nhau.
Ngưu Hữu Đạo ngồi yên đó nhìn hai bên cãi qua cãi lại, không rên một tiếng, là kẻ im lặng nhất, rõ ràng, hắn cũng đã nhận ra ánh mắt Văn Vũ Yên thỉnh thoảng lại nhìn về phía hắn.

Cãi đến cuối cùng, lần đàm phán này rõ ràng không thể tiếp tục, đành phải tạm dừng.
Người của Thiên Hỏa giáo tiếp tục ở lại cân nhắc, cãi thì cãi, chuyện ăn uống chiêu đãi vẫn không thể thiếu được.
Cung Lâm Sách cũng dẫn đám người Tử Kim động tạm thời rời khỏi đây.
Ra khỏi nơi chiêu đãi khách quý, Ngưu Hữu Đạo cũng rời đi, Cung Lâm Sách gọi hắn lại: “Ngưu sư đệ, cùng đến đại điện bàn bạc việc này đi.”
Ngưu Hữu Đạo nhún vai: “Xin miễn thôi, ta không có quyền tham gia quyết sách, hơn nữa, việc này đã giao cho tông môn xử lý, ta nói lời giữ lời, các ông từ từ nói chuyện, ta đi về trước, lúc nào đàm phán lại goi ta một tiếng là được.” Hắn chắp tay rời đi, không muốn cuốn vào vụ đàm phán nhàm chán này.
“Chúng ta thì vất vả, còn hắn cứ như người không có chuyện gì, cuối cùng ngồi đợi chia lợi là được.” trưởng lão Mạc Linh Tuyết có vẻ bất mãn buông một câu.
Nghiêm Lập buông tiếng thở dài: “Mạc sư tỷ, xem ra tỷ thật sự không hiểu rõ hắn, một khi hắn nhúng tay, e sự việc sẽ có biến đổi, ta cảm thấy hắn có thể không tham gia vào chuyện này là việc rất tốt.”
Cả đám đưa mắt nhìn bóng lưng Ngưu Hữu Đạo rời đi, không nói nhiều, cùng nhau trở về đại điện nghị sự tông môn trao đổi.
Ngưu Hữu Đạo trở lại Mao Lư biệt viện, Quản Phương Nghi đang chờ lập tức hỏi Ngưu Hữu Đạo đã bàn thế nào, Ngưu Hữu Đạo kể sơ lại, nói không cần để ý, một hai lần căn bản không thể nào bàn bạc ổn thỏa được, bên này cứ lấy bất biến ứng vạn biến, chỉ có một chữ, chờ!
Chạng vạng tối, tiếng tụng kinh của chúng tăng Nam Sơn tự vang lên, là thời khắc chim trở về tổ, Văn Vũ Yên dẫn một nhóm người đi tới Mao Lư biệt viện.
Đối mặt với công phu sư tử ngoạm, không cắn được một miếng thật lớn sẽ không buông của Tử Kim động, Thiên Hỏa giáo không thể nghĩ được cách gì. bức thư kia dù sao cũng đã để lại vết hằn trong lòng người Thiên Hỏa giáo, cuối cùng vẫn cảm thấy nên thăm dò thử, chuẩn bị xem thử tình hình hẵng nói.

Suy nghĩ đương nhiên sẽ không nói với Tử Kim động, chỉ nói là muốn xác định xem phu thê Côn Lâm Thụ có còn ở đây không, có sống hay không, nếu người đã không còn, Thiên Hỏa giáo cũng không cần thiết phải bàn nữa.

Chương 1376: Chịu cược thì chấp nhận thua (1)

Chương 1376: Chịu cược thì chấp nhận thua (1)
Đối mặt với yêu cầu này, Tử Kim động không thể nào từ chối, chỉ có thể để đối phương đi xác nhận thử con tin.
Tịch dương đẹp vô cùng, tầng tầng lớp lớp trong khu rừng nhuộm màu hoàng hôn, rừng núi hoàn toàn tự nhiên là đẹp nhất.
Nghiêm Lập bước tới trước một bước, nói sơ tình hình Ngưu Hữu Đạo.
Vừa kể xong tình hình, được Ngưu Hữu Đạo đồng ý, mấy người Văn Vũ Yên cũng tới rồi, Cung Lâm Sách cũng dẫn theo một số người đi cùng.
Nghiêm Lập tới trước một bước đã dẫn theo một nhóm người của Tử Kim động tới, đều là cao thủ của Tử Kim động, đề phòng kỹ quanh Mao Lư biệt viện, đề phòng Thiên Hỏa giáo bí quá làm liều. Côn Lâm Thụ này chính là tấm thẻ để đàm phán, trước khi chưa ăn được miếng thịt vào miệng, Tử Kim động sẽ không cho phép phế bỏ dễ dàng.
Ngay lập tức, bầu không khí của cả Mao Lư biệt viện hoàn toàn khác.
Ngưu Hữu Đạo bước nhanh đến cổng đón khách.
Cung Lâm Sách liếc mắt khẽ gật đầu với Nghiêm Lập, biết đã đánh tiếng trước liền cười hỏi: “Ngưu trưởng lão, Vũ Văn chưởng môn bọn hắn muốn xác định thử phu thê Côn Lâm Thụ có khẻ mạnh không, Tử Kim động chúng ta vẫn chưa đến mức không hiểu nhân tình như vậy, cứ để bọn hắn xác nhận thử một chút đi.”
Ngưu Hữu Đạo có chỗ chần chờ nói: “Phu thê Côn Lâm Thụ làm gì có mặt mũi nào gặp Thiên Hỏa giáo, không muốn gặp biết phải làm sao đây?
Cung Lâm Sách lập tức nhìn sang Nghiêm Lập, lẽ nào mình đã hiểu nhầm, vẫn chưa đánh tiếng trước sao?

Nghiêm Lập sững sờ, đi tới bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, giật giật tay áo Ngưu Hữu Đạo, có vẻ như đang hỏi, ngươi có ý gì, vừa nãy không phải đã vui vẻ đồng ý rồi sao?”
Văn Vũ Yên hờ hững nói: “Người đang ở trong tay ngươi, bọn họ có gặp hay không có lẽ do ngươi quyết định, có cho phép bọn họ không?”
Trong lúc nói vẫn cẩn thận quan sát phản ứng của Ngưu Hữu Đạo, không còn cách nào khác, ai đưa thư đến Thiên Hỏa giáo căn bản vẫn chưa cách nào xác nhận được.
Nếu xác định một trăm phần trăm là Ngưu Hữu Đạo làm, vậy thì không cần dài dòng nữa, nếu đã xác nhận Ngưu Hữu Đạo sẽ không đưa ra điều kiện gì, xác nhận Ngưu Hữu Đạo có thể giải quyết êm xuôi việc này, chắc chắn phải tìm thẳng Ngưu Hữu Đạo nói chuyện.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo trước mặt lại có vẻ việc này không liên quan gì tới ta, tất cả đều giao cho Tử Kim động quyết định.
Đến đây thăm dò cũng chỉ muốn xác nhận thử có phải Ngưu Hữu Đạo lo lắng bên Tử Kim động không, cũng là muốn cho Ngưu Hữu Đạo có một cơ hội tiếp xúc riêng với bên này, nếu thật sự có cách giải quyết, điều kiện lại phù hợp, Văn Vũ Yên ông ta không ngại phối hợp một chút.
Ngưu Hữu Đạo: “Cái này ấy à, con người ta không thích miễn cưỡng người khác.” Nói xong nhìn về phía Cung Lâm Sách, rõ ràng đang trưng cầu ý kiến Cung Lâm Sách.
Thái độ này khiến Cung Lâm Sách thầm hài lòng, chí ít trông có vẻ chưởng môn ông ta cũng có chút sức nặng.
Văn Vũ Yên cũng nghiêng đầu nhìn sang Cung Lâm Sách đứng bên, có vẻ đang hỏi ý tứ.
Cung Lâm Sách khẽ gật đầu với Ngưu Hữu Đạo: “Cứ mang ra gặp đi.”
Ngưu Hữu Đạo đưa tay ra hiệu: “Chưởng môn, có thể nói chuyện riêng một câu không?”
Đang nhiều người nhìn vào như vậy, ngươi làm cái quái gì thế? trong lòng Cung Lâm Sách thầm nói, có điều vẫn nở nụ cười xin lỗi với Văn Vũ Yên, đi theo Ngưu Hữu Đạo sang một bên.
Chủ nhân không mời vào, cả đám người đứng chờ ở cửa Mao Lư biệt viện, đưa mắt nhìn hai người bước sang một bên.

Quản Phương Nghi chờ ở cổng cũng tò mò, không biết vị Đạo gia này lại muốn làm cái gì.
Viên Cương đứng trên một góc mái hiên tường viện ánh mắt lạnh lùng quan sát, Tam Hống đao đeo sau lưng.
Hai người đi sang một bên, bên trên không có tai mắt, không sợ bị người ta nghe lén, Cung Lâm Sách nhíu mày thấp giọng nói: “Ngươi muốn làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo thấp giọng đáp: “Ta chẳng muốn làm gì cả. Việc này không phải do tông môn xử lý sao? Đưa người tới chỗ ta làm gì? Ta nói này chưởng môn, không phải tông môn định lợi ích thì mình lấy, còn tức giận của Thiên Hỏa giáo thì để ta gánh đấy chứ?”
Cung Lâm Sách vừa bực mình vừa buồn cười: “Ta hỏi ngươi đang nghĩ đi đâu vậy? Nghiêm Lập không nói rõ với ngươi sao? Bọn hắn muốn gặp người một lần, muốn xác nhận lại con tin chứ không có ý gì khác. Ta nói ngươi biết, cái động tác lén lén lút lút này của ngươi bị thừa rồi, cẩn thận kẻo người ta lại thật sự chĩa mũi giáo lên người ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo: “Để bọn hắn gặp nhau lúc này có thích hợp không? Ta lo xảy ra chuyện!”
Cung Lâm Sách: “Đang ở trong hang ổ của chúng ta, nhiều người đề phòng như vậy, sao có thể xảy ra chuyện được?”
Ngưu Hữu Đạo nhìn đám người ở cổng, lại thấp giọng nói: “Chuyện đã rất rõ ràng, chỉ cần đồng ý với điều kiện của chúng ta, chúng ta sẽ thả người đi ngay, chúng ta không thả người, bọn hắn cũng có thể không đưa đồ cho chúng ta, con tin có thể xảy ra vấn đề gì sao, có đáng để cố ý chạy tới đây một chuyến không? Ông không cảm thấy việc này quá kỳ quái sao? Lỡ như vừa gặp mặt, phu thê Côn Lâm Thụ nhận được ám thị gì từ bọn hắn rồi tự vẫn gì đó, chúng ta tốn sức làm cho gà bay trứng vỡ thế này chẳng phải sẽ thành trò cười sao?”
Cung Lâm Sách liếc mắt nhìn hắn một cái.
“Nghiêm Lập nói lòng nghi ngờ của ngươi rất nặng, xem như hôm nay ta được thấy rồi đấy, có khoa trương như ngươi nói không? Chỉ gặp mặt, tùy tiện nói vài lời là có thể ám chỉ bọn hắn tự sát? Được rồi, cho dù là có khả năng này thì ngươi không biết đường hạ cấm chế lên người con

tin trước à? Nhiều người nhìn như vậy, có thể cho phép con tin muốn tự vẫn là tự vẫn sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta dẫn người ra ngoài, các người có trắng trợn cướp đi luôn không?”
“...” Cung Lâm Sách nghẹn lời một hồi mới dở khóc dở cười nói: “Ngươi nghĩ gì thế? Muốn cưỡng đoạt mà còn cần chờ đến bây giờ sao? Ngươi cho Tử Kim động là nơi nào, có thể cho phép người ta cướp đồ ra tay đánh nhau trong môn sao, ngươi nghĩ môn quy là để trang trí à?”
“Nào nào, chỉ là hỏi thôi mà, chưởng môn đừng để ý nữa.” Ngưu Hữu Đạo liên tục đổi giọng khoát tay, ho khan hai tiếng lại chần chờ nói: “Ý chưởng môn là, cứ để bọn hắn gặp nhau như vậy à?”
Cung Lâm Sách: “Chỉ cần ngươi khống chế người rồi thì gặp một lần cũng không vấn đề gì.”
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Nếu chưởng môn cũng đã nói như vyaaj, ta chỉ có thể làm theo thôi. Có điều chưởng môn, ông đừng lừa ta đấy!”
“Ngươi nói cho rõ ràng đi, ta lừa ngươi cái gì?”
“Được được được, cứ làm vậy đi!”
Hai người quay lại, cả đám người đang chờ ở cửa trong mắt đều lộ tia nghi ngờ nhìn hai người, cũng không biết hai người này đang mưu đồ bí mật cái gì.
“Chư vị, mời vào bên trong!” Ngưu Hữu Đạo đưa tay mời vào, dẫn cả đám người tiến vào Mao Lư biệt viện và nháy mắt ra hiệu với Quản Phương Nghi, nói: “Đi, cô đích thân đi dẫn người tới.”
“Rõ!” Quản Phương Nghi hiểu ý gật đầu, xoay người đi.
Cả đám không thể kìm được nhìn Quản Phương Nghi thên mấy cái, đặc biệt là những người đến từ Thiên Hỏa giáo, nhớ lại năm đó, vị này là Hồng Nương Tề kinh xinh đẹp nổi danh thiên hạ, giờ lại trở thành nô bộ ngoan ngoãn nghe lời của Ngưu Hữu Đạo, cũng chẳng biết có phải đây là sở thích của Ngưu Hữu Đạo không, nếu không sao cứ đem chuyện làm nô bộc ra làm tiền đặt cược vậy.
Quản Phương Nghi không biết suy nghĩ của đám người này, chỉ đi sâu vào trong nội trạch, tìm tới gian phòng giam lỏng Hỏa Phượng Hoàng, mở cửa bước vào.

Hỏa Phượng Hoàng đang chìm trong chán nản khó kìm chế được giật mình, đột nhiên có người bước vào làm nàng ta ngạc nhiên đứng dậy. Nàng ta thấy là Quản Phương Nghi, là nữ nhân thì tâm trạng hơi ổn định lại, chậm rãi ngồi xuống, quay đầu nhìn sang một bên.

Quản Phương Nghi đi đến trước mặt nàng ta, buông tiếng thở dài: “Xem ra Đạo gia nói không sai, Thiên Hỏa giáo thật sự sẽ không dễ dàng từ bỏ Côn Lâm Thụ.”

Hỏa Phượng Hoàng quay đầu nhìn về phía bà ta, ánh mắt vô cùng thắc mắc, như đang hỏi bà ta có ý gì?

Chương 1377: Chịu cược thì chấp nhận thua (2)

Chương 1377: Chịu cược thì chấp nhận thua (2)
Quản Phương Nghi cười khổ nói: “Lần này Đạo gia có thể giữ được Côn Lâm Thụ hay không phải dựa vào vận khí của phu thê các ngươi.”
Hỏa Phượng Hoàng đứng lên, nghi vấn hỏi: “Ngươi muốn nói cái gì?”
Hai tay Quản Phương Nghi đỡ lấy bả vai nàng ta: “Muội à, tình hình hơi bất ổn, người của Thiên Hỏa giáo đến rồi, hơn nữa còn là chưởng môn Văn Vũ Yên đích thân dẫn người đến, mục đích đơn giản là đưa sư huynh muội đi. Còn muội, chắc hẳn Đạo gia cũng đã nói với muội rồi, trong lòng muội cũng đã nắm rõ, Thiên Hỏa giáo không quan tâm đến sống chết của muội, chỉ không muốn Côn Lâm Thụ rơi vào tay người ngoài.”
Chưởng môn đích thân tới? ngực Hỏa Phượng Hoàng thở phồng phồng, lập tức trở nên căng thẳng, sắc mặt thay đổi.
Quản Phương Nghi: “Muội cũng không cần sợ hãi, nơi này dù sao cũng là địa bàn Tử Kim động, dù sao Đạo gia cũng là trưởng lão Tử Kim động, Văn Vũ Yên sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ ở đây. Bọn muội đã là người của Đạo gia, Đạo gia cũng sẽ không dễ dàng để cho người ta đem phu thê bọn muội đi. Đạo gia hiểu rất rõ, một khi Côn Lâm Thụ bị đưa về, kết cục dù không chết thì cả đời này chắc chắn cũng sống không bằng chết, đời này xem như bị phế. Thế nhưng đối mặt với quái vật khổng lồ như Thiên Hỏa giáo, dù sao năng lực của Đạo gia cũng có hạn, những việc có thể làm cũng có hạn, tự bọn muội cũng phải nghĩ cách...”
Sau khi phân tích dài dòng một phen, Hỏa Phượng Hoàng lấy hết dũng khí bước ra ngoài cùng bà ta.

Đình đài thủy tạ của mlbt rất rộng rãi, người tụ tập ở đây cũng không ít, người của Thiên Hỏa giáo và Tử Kim động đều ở đây, dĩ nhiên không thể thiếu nước trà dâng lên.
Đợi nửa ngày chưa gặp được người, Văn Vũ Yên luôn quan sát phản ứng của Ngưu Hữu Đạo hơi mất nhẫn nại, quăng ra một câu: “Dẫn một người ra mà sao phải lâu như vậy?”
Ngưu Hữu Đạo vừa muốn giải thích thì đúng lúc nhìn thấy người đến, chỉ chỉ: “Người đến rồi.”
Quản Phương Nghi dẫn người đến khẽ gật đầu với Ngưu Hữu Đạo, khóe môi Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười mỉm.
Hỏa Phượng Hoàng nhìn thấy đám Văn Vũ Yên thật sự đã đến đây liền cắn đôi môi ngà không nói, quỳ xuống trước mặt đám Văn Vũ Yên, cái quỳ này vô cùng quyết tuyệt, ngay cả Quản Phương Nghi cũng rất bất ngờ.
Ngưu Hữu Đạo lộ ánh mắt thăm dò, hỏi có ý gì? Quản Phương Nghi lắc đầu, biểu thị mình cũng không biết.
Ngưu Hữu Đạo không rõ tình hình trong mắt liền lóe lên tia cảnh giác, trong lòng nhanh chóng tính toán chuẩn bị ứng biến.
Văn Vũ Yên hít sâu một hơi, nói: “Nhiếp Vân Thường, chuyện xảy ra ta đã biết, chuyện không liên quan đến ngươi, ngươi chỉ bị Côn Lâm Thụ làm liên lụy, bản thân ngươi không có sai lầm gì, đứng lên đi, không cần hành đại lễ như vyaaj!”
Hỏa Phượng Hoàng lặng lẽ lắc đầu, không đứng dậy.
Nàng ta đã không đứng dậy, Văn Vũ Yên cũng không miễn cưỡng, hỏi: “Sao chỉ có một mình ngươi đến, sư huynh ngươi đâu?”
Hỏa Phượng Hoàng ngẩng đầu nhìn thẳng ông ta một chút, lại cúi đầu nói: “Sư huynh gây ra sai lầm lớn, không có mặt mũi đến gặp chưởng môn.”
Văn Vũ Yên đang định nói tiếp, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên chen ngang: “Nếu đã phạm sai lầm rồi thì phải dám đối mặt, có gì mà có mặt mũi với không mặt mũi. Ta nói thẳng nhé, Vũ Văn chưởng môn đã đích thân tới tìm Tử Kim động đàm phán, chuẩn bị đưa các ngươi về, mặc kệ sau này như thế nào nhưng giờ vẫn nên gặp mặt một chút chứ?”

Trên thực tế hắn tạm thời không hề thông báo cho Côn Lâm Thụ, tạm thời không muốn để Côn Lâm Thụ lộ diện.
Hỏa Phượng Hoàng cúi đầu lắc đầu: “Việc đã đến nước này, đệ tử và sư huynh không muốn trở về, chịu cược thì chấp nhận thua!”
Lời này vừa nói ra, người của Thiên Hỏa giáo giật mình, chạy từ xa tới đây, hao tổn tâm cơ và miệng lưỡi là để đưa người về, vậy mà nàng ta nói không muốn trở về.
Đám người Tử Kim động cũng ngẩn ra, đều hai mặt nhìn nhau.
Văn Vũ Yên trầm giọng nói: “Chẳng lẽ các ngươi tình nguyện lưu lại nơi này làm nô bộc chứ không muốn trở về sao?”
Hỏa Phượng Hoàng ảm đạm lắc đầu.
Ánh mắt lạnh lẽo của Văn Vũ Yên lướt qua đám người, nghiêm nghị nói: “Ngươi nói cho ta biết, có phải đó có người nào uy hiếp ngươi phải nói vậy không? Bản tọa ở đây, ngươi không cần sợ, có bản tọa làm chủ giúp ngươi, có việc gì cứ việc nói, ta xem thử ai dám!”
Hỏa Phượng Hoàng hít sâu một hơi, chợt lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên nói: “Chưởng môn, Tiền trưởng lão đứng ra bảo đảm, tiền cược cũng có hiệu lực, ta và sư huynh đã không phải đệ tử Thiên Hỏa giáo nữa! Không có ai uy hiếp chúng ta, là tự chúng ta không muốn quay về!” Lời này không khác nào phản bội sư môn trước mặt mọi người.
Ngưu Hữu Đạo phí hết tâm tư là vì cần câu nói này, hắn như suy nghĩ gì đó và cũng đại khái hiểu ra vì sao Hỏa Phượng Hoàng đột nhiên quỳ xuống.
Nghe những lời này, đám người của Thiên Hỏa giáo cực kỳ tức giận! Những lời đại nghịch bất đạo như vậy mà lại nói ra trước mặt mọi người, ngay cả người của Tử Kim động cũng rất giật mình.
“Nghiệt súc!” Tiền Phục Thành giận tím mặt, thét lên một tiếng, lách mình tiến lên trước định động thủ.
Vu Chiếu Hành phụ trách bảo vệ bên cạnh Hỏa Phượng Hoàng một tay kéo Hỏa Phượng Hoàng ra sau lưng mình, lách người nới rộng khoảng cách, đồng thời rút kiếm chỉ về phía Tiền Phục Thành, ý cảnh cáo rất rõ ràng.
Ầm! Cung Lâm Sách vỗ bàn đứng dậy, trầm giọng nói: “Các ngươi muốn làm gì? Muốn cướp người ngay tại Tử Kim động ta sao?”

Một đám người xuất hiện, nhóm cao thủ của Tử Kim động cản trước mặt Vu Chiếu Hành đề phòng.
“Cút ra!” Văn Vũ Yên tiến tới, một tay chụp lấy vai Tiền Phục Thành lôi ra sau lưng, mọi việc náo động đến mức độ này ông ta thật sự rất muốn làm thịt Tiền Phục Thành, thế này thì còn gì là khách khí nữa, trong lúc nóng giận đã quên hết khách khí rồi.
Ngoài ra, vụ cá cược có người của Thiên Hạ Tiền Trang làm chứng, cưỡng ép phá vỡ vụ cá cược sẽ là chuyện gì? Nếu thật sự để Tiền Phục Thành làm rối loàn thì e sẽ càng gây ra phiền phức lớn lên.
Ngưu Hữu Đạo cũng lên tiếng, hỏi Cung Lâm Sách: “Chưởng môn, đây là ý gì? không phải đã nói chỉ đến gặp thôi sao? Tại sao lại muốn động thủ?”
Văn Vũ Yên cũng không đứng yên nghe, tiến lên chỉ vào Hỏa Phượng Hoàng đang được che chở, tức giận nói: “Nghiệt đồ, ngươi có biết ngươi đang nói gì không?”
Hỏa Phượng Hoàng không nói.
Văn Vũ Yên nghiêm nghị truy vấn: “Côn Lâm Thụ đâu? Bảo hắn lăn ra đây!”
Hỏa Phượng Hoàng nghe xong câu này ánh mắt càng thêm kiên định, lớn tiếng trả lời: “Không cần sư huynh phải ra, đệ tử và sư huynh là phu thê, phu thê một thể, ý của đệ tử chính là ý của huynh ấy!”
Lúc đầu bên này đã nhắc nhở nàng ta nhiều như vậy, nàng ta có thể nói ra lời này là không muốn để Thiên Hỏa giáo đưa sư huynh về.
Nàng ta muốn bảo vệ tính mạng cho sư huynh, tình nguyện phản bội Thiên Hỏa giáo cũng không muốn sư huynh đi chịu chết.
Sư huynh bế quan ở cấm địa mười năm, nàng ta ở ngoài chờ đợi mười năm, hôn sự của bọn họ đã bị trì hoãn mười năm tròn, vừa mới tân hôn đã phải để trượng phu đi chịu chết, nàng ta không thể làm được!
Văn Vũ Yên vung tay áo chỉ, gần lên: “Khốn kiếp! Bảo sư huynh ngươi ra đây!”
“Các ngươi muốn làm gì?” Ngưu Hữu Đạo ra mặt, chống kiếm ngăn giữa hai nhóm người, rõ ràng là sợ có người làm loạn, cũng không để một mình Hỏa Phượng Hoàng chịu áp lực quá lớn, phất tay lên nói: “Dẫn người đi trước đi.”

Vu Chiếu Hành nhanh chóng kéo Hỏa Phượng Hoàng rời đi.
Văn Vũ Yên tiến lên trước một bước, đám cao thủ Tử Kim động cũng nhanh chóng tiến lên ngăn cản, cả hai bên rơi vào giằng co.
Cung Lâm Sách trầm giọng nói: “Vũ Văn huynh, tốt nhất huynh đừng kích động, hy vọng huynh nhớ kỹ lời huynh nói ban đầu, Tử Kim động ta không phải là nơi để mặc người ta giương oai!”
Gương mặt Văn Vũ Yên hơi méo mó, nghiến răng nói: “Côn Lâm Thụ, ta muốn gặp Côn Lâm Thụ.”
Cung Lâm Sách: “Vũ Văn huynh, ta đề nghị các người bình tĩnh một chút, tâm trạng của các người hơi kích động, bây giờ hình như không thích hợp để gặp người.”

Chương 1378: Cởi chuông phải do người buộc chuông

Chương 1378: Cởi chuông phải do người buộc chuông
Văn Vũ Yên: “Nàng ta nói ra những lời đại nghịch bất đạo, ta nghi ngờ có người đem tính mạng của Côn Lâm Thụ ra uy hiếp nàng ta, ta nhất định phải xác nhận xem Côn Lâm Thụ có an toàn hay không mới có thể đàm phán tiếp với các người.”
Ông ta nói vậy, Cung Lâm Sách cũng hơi nghi ngờ, quay đầu nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo cũng không phải ăn chay, lập tức lên tiếng giải thích: “Vũ Văn chưởng môn, ông nói vậy là có ý gì? Uy hiếp? có cái gì để uy hiếp chứ? Các ông và Tử Kim động đàm phán xong, bên chúng ta thả người là được, cần gì phải uy hiếp? Ta bất chấp bọn họ có phải đệ tử Thiên Hỏa giáo hay không, chỉ cần ông và tông môn chúng ta đàm phán xong, ta thả người là được, có gì mà phải uy hiếp?”
Lời vừa nói ra, Cung Lâm Sách ngẫm thấy cũng đúng, Ngưu Hữu Đạo thật sự không cần phải làm những chuyện như vậy.
Văn Vũ Yên: “Vậy để Côn Lâm Thụ ra gặp ta!”
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại hỏi Cung Lâm Sách: “Chưởng môn, ông cảm thấy như thế nào?”
Cung Lâm Sách: “Nếu Vũ Văn chưởng môn đã không yên lòng, vậy thì cho huynh ấy gặp đi, không thể xảy ra chuyện gì được đâu.”
“Tuân theo pháp chỉ của chưởng môn.” Ngưu Hữu Đạo đồng ý, quay đầu nói với Quản Phương Nghi: “Hồng Nương, sao ban nãy không đưa Côn Lâm Thụ tới cùng?”
Gương mặt Quản Phương Nghi bất đắc dĩ nói: “Côn Lâm Thụ nói không muốn gặp người Thiên Hỏa giáo, Hỏa Phượng Hoàng cũng nói rồi,

không còn mặt mũi đối mặt.”
Ngưu Hữu Đạo tức giận nói: “Há có thể nghe theo lời hắn? Mao Lư biệt viện ta là nơi thanh tịnh.
Không phải là nơi để người ta làm gì thì làm. Ta đích thân đi mời, nếu không ra, ta có kéo cũng phải kéo bằng được hắn ra!” Dứt lời liền nhanh chân bước đi.
Văn Vũ Yên ở phía sau buông một câu: “Đừng có đùa với ta... các ngươi đang giở trò, nhốt một người uy hiếp một người à? Đưa hai người cùng ra, ta muốn nhìn thấy hai người bọn hắn cùng xuất hiện thì mới có thể xác nhận bọn hắn có bị người khác ép buộc và uy hiếp không!”
Câu này khiến tim Quản Phương Nghi nhảy thót một cái, thầm nghĩ, chẳng trách có thể làm tới chưởng môn Thiên Hỏa giáo, không đơn giản!
Ngưu Hữu Đạo dừng chân, quay đầu cười lạnh nói: “Vũ Văn chưởng môn, ông nghĩ nhiều rồi, được, sẽ như ông mong muốn!” Sau đó đưa hai ngón tay về phía Cung Lâm Sách, lắc lắc.
Người Thiên Hỏa giáo không hiểu có ý gì, không khỏi cùng nhìn về phía Cung Lâm Sách.
Lúc này còn ám chỉ điều này sao? Cung Lâm Sách có chút cạn lời, ngẩng đầu nhìn về phía nóc nhà của hành lang.
Những người có liên quan của Tử Kim động đều hiểu dấu tay này của Ngưu Hữu Đạo có ý gì, hai phần lợi ích, đừng quên đấy!
Hất ống tay áo, Ngưu Hữu Đạo bước đi về nơi giam lỏng Côn Lâm Thụ.
Rầm! Ngưu Hữu Đạo đá bay cửa phòng làm Côn Lâm Thụ trong phòng giật mình đứng bật dậy, miệng vết thương kiếm đâm trên đùi lại bị kéo mạnh khiến gương mặt nhăn nhó đau đớn.
Vết thương của y vẫn chưa lành, thời gian bị thương cũng chưa bao lâu cộng thêm tu vi bị khống chế, không cách nào vận công điều tức giúp đẩy nhanh tốc độ khôi phục thương thế được.
“Ngưu trưởng lão!” Côn Lâm Thụ chần chờ nhìn hắn, không biết phản ứng này của hắn là có ý gì, lại hỏi: “Sư muội của ta như thế nào rồi?”
Côn Lâm Thụ phát hiện ra tâm trạng của đối phương hình như khác thường, phản ứng đầu tiên của y là lo lắng sư muội có chuyện gì không.
Cảm xúc trên gương mặt Ngưu Hữu Đạo hòa hoãn lại, đi đến trước mặt y, thở dài: “Không ổn rồi.”

Hai mắt Côn Lâm Thụ lập tức mở to: “Ngưu trưởng lão, sao người có thể nói lời không giữ lời, người nói chỉ cần ta nghe lời thì sẽ không làm tổn thương sư muội ta, các người đã làm gì muội ấy?” Tư thế thể hiện rõ chỉ cần có gì không đúng sẽ liều mạng.
Ngưu Hữu Đạo: “Không phải chúng ta làm gì nàng, mà e là đám người Thiên Hỏa giáo sẽ không bỏ qua cho nàng, cho dù nàng ta không chết nhưng sau khi trở về Thiên Hỏa giáo cũng e rằng sẽ sống không bằng chết!”
Côn Lâm Thụ không hiểu, kinh ngạc hỏi: “Có ý gì?”
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Còn không phải vì ngươi sao?”
“Ta?” Côn Lâm Thụ khó hiểu nói: “Ta biết ta làm liên lụy muội ấy, nhưng chuyện vẫn chưa đến mức như người nói, muội ấy chỉ bị liên lụy, không có sai làm gì, vì sao tông môn không chịu buông tha cho muội ấy?”
Ngưu Hữu Đạo: “Còn không phải vì ngươi sao? Người của Thiên Hỏa giáo đã đến Mao Lư biệt viện ta, chưởng môn Thiên Hỏa giáo Văn Vũ Yên đích thân dẫn người tới, ban nãy vừa gặp sư muội ngươi. Sư muội ngươi biết một khi ngươi bị Thiên Hỏa giáo dẫn về sẽ không có kết quả tử tế, để bảo vệ ngươi đã nói vài lời khó nghe trước mặt mọi người...”
Hắn kể lại những lời đại nghịch bất đạo mà Hỏa Phượng Hoàng đã nói.
Côn Lâm Thụ nghe xong đồng tử siết chặt, ngực thở phập phồng, y hiểu rất rõ nói ra những lời đó trước mặt mọi người sẽ có hậu quả gì.
Trước mặt mọi người, hơn nữa còn ngay trước mặt một đám người ngoài mà lại nói ra những lời như vậy chẳng khác gì phản bội sư môn!
Phản đồ! Cho dù là môn phái nào cũng sẽ không nương tay với phản đồ, một khi sư muội rơi vào tay Thiên Hỏa giáo, kết quả có thể đoán ra được, hậu quả đó y không dám tưởng tượng, chỉ e còn thảm hơn kết cục của y.
Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi không cần lo, chuyện cũng không phải không có cơ hội vãn hồi.”
Côn Lâm Thụ vội hỏi: “Xin chỉ giáo?”
Ngưu Hữu Đạo: “Cũng may là, các ngươi đang còn dính vào vụ các cược, vụ cá cược này có Thiên Hạ Tiền Trang làm trung gian, do Tiền Phục Thành lấy thân phận trưởng lão của Thiên Hỏa giáo đại diện Thiên

Hỏa giáo đứng ra đảm bảo, vụ các cược này Thiên Hỏa giáo có muốn không chấp nhận cũng không được, theo vụ cá cược này, các ngươi ở lại đây, bọn hắn cũng chẳng thể nào làm được gì các ngươi. Chỉ cần sư muội của ngươi ở lại đây, bọn hắn sẽ không thể làm gì sư muội ngươi.”
Khuôn mặt Côn Lâm Thụ đầy đau khổ: “Đều do ta, đều do ta khư khư cố chấp.”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta từng nói rồi, đường do ngươi chọn thì đừng hối hận! Trước khi tỷ thí ta đã liên tục nhắc nhở ngươi, ta hết lần này đến lần khác cho ngươi cơ hội, là bản thân ngươi không cần! Giờ hối hận có ích gì không? Vẫn nên đối mặt với hiện thực đi! Các ngươi đã là người của ta rồi thì ta sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ các ngươi.”
Côn Lâm Thụ cười thảm: “Chưởng môn đã đích thân tới đây, chưởng môn đích thân đòi người, Tử Kim động có thể không giao chúng ta ra sao? Người có thể chống lại pháp chỉ của Tử Kim động sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi cảm thấy Tử Kim động sẽ tùy tiện thả người sao? Trước đó ta đã tham gia đàm phán giữa Thiên Hỏa giáo và Tử Kim động, muốn giao các ngươi ra cũng được, Tử Kim động đã yêu cầu Thiên Hỏa giáo ba mươi vạn con chiến mã cùng ba trăm triệu kim tệ!”
“Cái gì?” Côn Lâm Thụ giật nảy cả mình, có nằm mơ cũng không ngờ mình đáng tiền như vậy. “Không thể nào, Thiên Hỏa giáo không thể nào đồng ý bỏ ra những thứ này!”
Ngưu Hữu Đạo: “Đương nhiên, đây chỉ là ra giá, chắc chắn vẫn còn có thể cò kè mặc cả. Có điều có thể tưởng tượng được, cơ hội o ngươi chủ động dâng tới cửa, lần này, Tử Kim động có lý, chắc chắn lần này Tử Kim động sẽ nhân cơ hội kiếm một khoản. Thiên Hỏa giáo chắc chắn cũng sẽ không dễ dàng đồng ý, không chấp nhận sự uy hiếp này! Cởi chuông phải do người buộc chuông, mấu chốt giải quyết chuyện này vẫn là ở ngươi.”
Côn Lâm Thụ ngạc nhiên: “Ta?”
Ngưu Hữu Đạo: “Rất nhiều chuyện người ta suy nghĩ phức tạp lên, thực ra cũng không phức tạp như vậy, cứ đối mặt với vấn đề căn bản thì giải quyết dễ thôi. Ta hỏi ngươi, vì sao Thiên Hỏa giáo không muốn chấp hành vụ cá cược kia, vì sao lại kinh động Văn Vũ Yên đích thân đến đây

đưa ngươi về? Ta nghĩ ngươi vẫn chưa ngu đến mức đó, hẳn là ngươi đã biết câu trả lời.”

Côn Lâm Thụ ảm đạm: “Là vì trên người ta có bí pháp của Thiên Hỏa giáo, Thiên Hỏa giáo không muốn để bí pháp chí cao lộ ra ngoài!”

Ngưu Hữu Đạo: “Không sao, gốc rễ của vấn đề ở đây, nếu đã biết vấn đề ở đâu, mọi chuyện dễ giải quyết rồi.”

Chương 1379: Thư, ta nhận được rồi! (1)

Chương 1379: Thư, ta nhận được rồi! (1)
“Chỉ cần ngươi có thể khiến Thiên Hỏa giáo tin rằng ngươi sẽ không tiết lộ bí pháp, chỉ cần Thiên Hỏa giáo tin vào điểm này, Thiên Hỏa giáo sẽ không chấp nhận đòi hỏi kếch xù kia của Tử Kim động, chỉ cần bọn hắn yên tâm sẽ buông tha cho phu thê các ngươi.”
Côn Lâm Thụ đâu khổ lắc đầu: “Lời cam đoan của ta bọn hắn có thể tin sao? Cho dù chúng ta lưu lại đây rồi thì sư phụ ta phải làm sao? Uy hiếp của Tiền trưởng lão người cũng nghe rồi, phu thê chúng ta không thể vì bản thân mà vứt bỏ không màng đến sư phụ được.”
Ngưu Hữu Đạo đưa tay vỗ vỗ vai y: “Ngươi ấy, hồ đồ à, sao đầu óc chậm chạp quá vậy? Chỉ khi các ngươi lưu lại đây mới có thể giữ được sư phụ ngươi!”
Cung Lâm Sách sửng sốt, không hiểu, vội hỏi: “Vì sao?”
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi nói: “Bọn hắn có sư phụ ngươi làm con bài, chẳng lẽ ngươi không có con bài sao? Thiên Hỏa Vô Cực Thuật trong tay ngươi chính là con bài. Chỉ cần bọn hắn không làm hại sư phụ ngươi, ngươi có thể đảm bảo sẽ không tiết lộ bí thuật. Còn bọn hắn nắm được sư phụ ngươi thì mới có thể tin ngươi sẽ không để lộ bí mật. đây là quan hệ nhân quả tuần hoàn, có hiểu không? Cũng là cách duy nhất để bảo vệ sư phụ ngươi, nếu không ngươi cho rằng các ngươi trở về bọn hắn có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra, có thể không làm khó dễ sư phụ ngươi sao?”
Trong phòng nói chuyện, Quản Phương Nghi đứng ngoài cửa ghé tai lắng nghe chỉ có thể liên tục lắc đầu, trong lòng cũng thầm cảm khái, Đạo gia đúng là Đạo gia, thế nào gọi là tráo trở, đây chính là tráo trở, cả Mao Lư sơn trang không có ai bằng!

Côn Lâm Thụ ở trong phòng nghe thấy quan hệ tuần hoàn nhân quả này cũng hơi sửng sốt, cuối cùng lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh ngộ, không còn vẻ bi thương nữa mà dường như đã hiểu ra gì đó.
Nhưng y vẫn còn khá do dự: “Cho dù là như vậy, sau này cuộc sống của sư phụ ở Thiên Hỏa giáo sẽ không tốt đẹp gì.”
Ngưu Hữu Đạo: “Xảy ra chuyện như vậy còn muốn sống tốt sao? Chỉ cần người không bị tổn thương gì là đã tốt lắm rồi. trước tiên ngươi phải tự giữ mình, còn cả sư muội ngươi, chỉ cần người còn, tất cả đều có thể. Bên chỗ sư phụ ngươi, tạm thời chỉ có thể nhịn một chút, có điều ngươi yên tâm, ta sẽ không bỏ mặc, ta sẽ tìm cơ hội cứu sư phụ ngươi ra.”
Côn Lâm Thụ giương mắt nhìn về phía hắn: “Người có thể có lòng tốt giúp ta sao?” Rõ ràng y đang nghi ngờ lòng tốt của họ Ngưu này.
Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi phải hiểu rõ một điểm, ta không phải giúp ngươi, mà là đang giúp chính ta. Hắn ngươi cũng biết ta đã trở thành trưởng lão Tử Kim động như thế nào, bọn hắn đem ngươi ra trao đổi lợi ích với Thiên Hỏa giáo, ta có ích lợi gì không. người của ta, nếu ta không bảo vệ được... bên chỗ ta sẽ không còn mặt mũi gì, ta sẽ không để bọn hắn muốn làm gì thì làm.”
Côn Lâm Thụ cũng không biết có phải tự giễu hay không, cười haha: “Xem ra bất kể là môn phái nào cũng không thể tránh khỏi đấu đá nội bộ.”
“Ở đâu có người ở đó có thị phi, không thể tránh né được! Được rồi, muốn đi hay ở tự các ngươi quyết định, ta không miễn cưỡng. Giờ Văn Vũ Yên đang chờ để gặp phu thê các ngươi, đi thôi!” Ngưu Hữu Đạo vứt lại một câu rồi xoay người bước đi.
Côn Lâm Thụ ở trong phòng im lặng một chút, cuối cùng vẫn đi theo, không thể tránh được.
Vừa ra khỏi cửa, Quản Phương Nghi cười như không cười với Ngưu Hữu Đạo, có vẻ đang nói gì với Ngưu Hữu Đạo, không biết là những lời tốt đẹp hay lời không hay nữa.
Ra khỏi sân bên này, đi xuyên qua gần một nửa Mao Lư biệt viện, đi tới một viện khác, cũng chính là nơi giam lỏng Hỏa Phượng Hoàng.
Ngưu Hữu Đạo và Côn Lâm Thụ không vào, Quản Phương Nghi vào trong, một lát sau đã dẫn theo Hỏa Phượng Hoàng ra ngoài.

Hai sư huynh muội gặp lại nhau, các loại cảm xúc phun trào rồi lại lo lắng cho nhau, ta hỏi huynh có sao không, huynh hỏi ta thế nào rồi.
“Sư muội, muội vừa gặp chưởng môn, muội thực sự đứng trước mặt mọi người nói lời đại nghịch bất đạo rời khỏi tông môn sao?”
Sau khi lo lắng hỏi thăm nhau xong, Côn Lâm Thụ vẫn xác nhận lại với Hỏa Phượng Hoàng. Y không ngu, không phải Ngưu Hữu Đạo nói sao sẽ như vậy, chắc chắn vẫn phải xác nhận lại.
Hỏa Phượng Hoàng cực kỳ áy náy nhưng vẫn giữ chặt cánh tay Côn Lâm Thụ: “Sư huynh, muội cũng không muốn làm như vậy, thế nhưng đã xảy ra chuyện này rồi, huynh không thể trở về nữa, tông môn sẽ không tha cho huynh.”
“Muội...” Côn Lâm Thụ rất muốn mắng nàng ta hồ đồ, rất muốn hỏi nàng ta, chẳng lẽ muội chưa từng suy nghĩ cho sư phụ sao?
Chuyện trước đó Tiền Phục Thành đã lấy sư phụ Bàng Trác ra để uy hiếp bọn họ, Hỏa Phượng Hoàng không biết, nàng ta chỉ biết làm chuyện phản bội sư môn sẽ có lỗi với sư phụ, sẽ làm sư phụ khó xử chứ không nghĩ tới chuyện các đại lão tông môn có thể đem sư phụ ra để uy hiếp.
Lời trách cứ Côn Lâm Thụ đã nói ra bên miệng nhưng thực sự không thể thốt thành lời, gây ra chuyện như thế này, rốt cuộc là ai hồ đồ?
Y không thể nào trách sư muội, sư muội vì bảo vệ y nên mới bất chấp tất cả, nàng ta đã bị y làm liên lụy, tấm chân tình của sư muội y hiểu.
Lúc này, Ngưu Hữu Đạo cũng không muốn để bọn hắn được nói chuyện quá nhiều nên đã chen lời đúng lúc: “Hai vị, bây giờ không phải là lúc để các người nói chuyện yêu đương, Văn Vũ Yên bọn họ còn đang chờ bên ngoài, nếu còn kéo dài, hắn lại nói ta uy hiếp các người. đừng lề mề nữa, cái gì nên đối mặt sẽ không thể tránh được đâu, đi thôi!”
Cả nhóm đi ra từ sau hậu viện, bước đến tiền viện.
Ngưu Hữu Đạo dẫn người bước nhanh về phía trước, phu thê Côn Lâm Thụ cũng thật sự không còn mặt mũi nào gặp người của Thiên Hỏa giáo, đặc biệt chưởng môn cũng đích thân tới rồi, phu thê cùng nhau cúi thấp đầu.
Tiến vào trong hành lang dài của đình đài, Ngưu Hữu Đạo ra hiệu cho thuộc hạ bảo hộ chặt chẽ hai phu thê, không để Thiên Hỏa giáo có cơ hội

hạ độc thủ, sau đó đi đến trước mặt Cung Lâm Sách nói: “Chưởng môn, người mang đến rồi.”
Cung Lâm Sách: “Vũ Văn chưởng môn không đợi được nữa rồi.
Sao đi lâu vậy?”
Ngưu Hữu Đạo một câu rũ sạch trách nhiệm: “Ông hỏi phu thê bọn họ ấy.” Hắn quay đầu lại thì thấy phu thê Côn Lâm Thụ cùng quỳ xuống trước mặt người của Thiên Hỏa giáo.”
Văn Vũ Yên cuối cùng cũng chờ được người tới liền nhìn kỹ hai người đang quỳ, trầm giọng nói: “Côn Lâm Thụ, vừa rồi Nhiếp Vân Thường đã nói những lời ngông cuồng, ta thông cảm cho hoàn cảnh các ngươi, thông cảm cho các ngươi bị ép vào tình huống bất đắc dĩ, ta có thể không truy cứu. Ngươi yên tâm, có bản tọa ở đây, sẽ không ai dám làm gì các ngươi, nói, lời Nhiếp Vân Thường nói trước đó có phải có người đã uy hiếp nàng ta nói vậy không?”
Đến giờ ông ta vẫn không dám tin, đệ tử Thiên Hỏa giáo lại có thể nói ra những lời như vậy trước mặt mọi người, ông ta không tin đệ tử được Thiên Hỏa giáo dạy dỗ lại có thể không có tiền đồ như vậy, đặc biệt là trước mặt người ngoài, ông ta không thể nào chấp nhận được!
“Không có ai uy hiếp cả!” Côn Lâm Thụ ngẩng đầu, không chút do dự quả quyết gánh chịu trách nhiệm: “Chưởng môn, chuyện này không liên quan đến sư muội, đó là ý của đệ tử, là đệ tử ép sư muội nói. Lỗi là do đệ tử gây ra, là đệ tử làm liên lụy sư muội, là đệ tử có lỗi với tông môn, đệ tử có chơi có chịu, sai lầm đệ tử gây ra đệ tử sẽ tự mình gánh vác!”
“Đánh rắm à, ngươi gánh vác nổi sao?” Một trưởng lão Thiên Hỏa giáo không kìm được gầm lên.
Văn Vũ Yên đưa tay ngăn lại, chậm rãi nói: “Côn Lâm Thụ, ngươi biết ngươi đang nói gì không? ngươi có biết hậu quả không?”
Côn Lâm Thụ mặt mũi tràn đầy xấu hổ, nhìn sư muội ánh mắt mong chờ đang níu tay mình, vẫn đau khổ nói: “Đệ tử biết! Đệ tử không muốn gây thêm phiền phức cho tông môn, đệ tử nguyện lưu lại làm nô! Đệ tử đã từng thề độc với Tiền trưởng lão, cho dù người có ở đây cũng quyết không tiết lộ chút cơ mật nào liên quan đến tông môn.”

Chương 1380: Thư, ta nhận được rồi! (2)

Chương 1380: Thư, ta nhận được rồi! (2)
Địa vị sư phụ y cũng chẳng cao mấy, y cũng chẳng thể biết được cơ mật thật sự nào của tông môn, chẳng qua chỉ đang nói về Thiên Hỏa Vô Cực thuật mà thôi.
Côn Lâm Thụ vừa nhắc đến Tiền Phục Thành càng chọc cho Tiền Phục Thành thêm tức tối, ông ta giận dữ mắng mỏ: “Chưởng môn đích thân tới, là vì cứu các ngươi trở về, các ngươi vong ân phụ nghĩa như vậy sao! Các ngươi đừng quên, các ngươi được Bàng Trác đưa vào sơn môn từ nhỏ, là Bàng Trác một tay nuôi các ngươi lớn lên, Bàng Trác phí hết tâm tư truyền công thụ nghiệp, các ngươi lại vong ân phụ nghĩa như vậy, các ngươi muốn hại chết sư phụ các ngươi sao?”
Ý uy hiếp trong lời nói ai cũng có thể nghe ra được, Văn Vũ Yên lạnh lùng trừng mắt liếc ông ta một cái, như đang nói, những lời này có thể nói trước mặt người ngoài sao?
Tiền Phục Thành cúi thấp đầu, không lên tiếng nữa. Ông ta không thể kìm được lên tiếng cảnh cáo cũng là vì quá sốt ruột, nếu chuyện này có thể xử lý thuận lợi, sau khi trở về ông ta còn có thể sống yên ổn một chút, xử lý không tốt, không thể tránh khỏi chuyện giận chó đánh mèo trút hết lên ông ta.
Người Tử Kim động nhìn nhau, có người nở nụ cười trêu tức, đường đường là Thiên Hỏa giáo mà dạy ra nghịch đồ như vậy, bên này đều mang tâm trạng vui vẻ xem náo nhiệt, hôm nay thể diện của Thiên Hỏa giáo coi như mất hết rồi, đệ tử lại có thể nói ra những lời phản bội sư môn như vậy trước mặt mọi người.
Cung Lâm Sách cũng cười như không cười đứng bên quan sát, hy vọng phu thê Côn Lâm Thụ có thể chọc giận Thiên Hỏa giáo, để Thiên Hỏa giáo không chịu buông tha hai người, bất chấp mọi giá đưa hai người về

để nghiêm túc xử trí theo môn quy, như vậy Tử Kim động mới kiếm được nhiều lợi ích một chút.
Ngưu Hữu Đạo nhếch môi cười, hắn còn đang tìm cơ hội kéo chủ đề lên Bàng Trác sư phụ của phu thê Côn Lâm Thụ, không ngờ Tiền Phục Thành lại chủ động nhảy ra nhắc tới việc này, đúng là đã bớt chuyện cho hắn.
Vừa nhắc đến sư phụ, rõ ràng Hỏa Phượng Hoàng rất căng thẳng, bàn tay níu sư huynh càng siết chặt hơn, giống như không ngờ tông môn sẽ đem Bàng Trác ra uy hiếp bọn họ.
Đây cũng chính là kết quả do Ngưu Hữu Đạo kịp thời cách ly phu thê bọn họ, khiến hai người không cách nào thống nhất được về tình hình chung.
Côn Lâm Thụ rõ ràng cũng rất kích động, lớn tiếng nói: “Một ngày là thầy cả đời là thầy! Đại ơn của sư phụ, chúng đệ tử không thể báo đáp, xin tông môn đừng liên lụy đến sư phụ của đệ tử. Chỉ cần tông môn cam đoan không làm tổn thương sư phụ đệ tử, đệ tử tuyệt đối sẽ không tiết lộ bất kỳ bí mật gì của tông môn. Còn nếu ai dám làm tổn thương sư phụ đệ tử, đệ tử tình nguyện vi phạm lời thề độc cũng phải liều mạng cho cá chết lưới rách!”
“Làn càn!” Các trưởng lão Thiên Hỏa giáo trăm miệng một lời giận dữ mắng mỏ, phản rồi, đây rõ ràng là đang uy hiếp Thiên Hỏa giáo.
Có người hơi bình tĩnh một chút thì nhíu chặt mày, dường như đã nghĩ ra gì đó từ trong câu này liền đến gần ghé sát tai Văn Vũ Yên thì thầm.
Văn Vũ Yên híp mắt lại, dường như đoán được người tới gần muốn nói gì, một lần nữa đưa tay cản lại, chậm rãi nói: “Ngươi cho rằng chi phí ăn mặc thường ngày của ngươi và tài nguyên tu luyện là trên trời rơi xuống sao? Đó là cơ nghiệp của bao nhiêu tổ tiên gầy dựng, là xương máu của bao nhiêu đồng môn, đều dùng máu tươi đổi lấy đấy, không phải là ngươi lượn được, cũng không phải thứ ngươi nên có. Chỉ biết sư ân mà quên mất đại ân tông môn cung cấp nuôi dưỡng ngươi nhiều năm qua sao?”
Côn Lâm Thụ gần như khóc thành tiếng, không phản bác được.
Văn Vũ Yên tiếp tục nói: “Nếu đã đặt cược, nếu phu thê các ngươi đã quyết tâm rời đi, ta cũng không miễn cưỡng các ngươi, ta chỉ hỏi một

câu, chuyện ngươi đã hứa có còn giữ lời hay không?”
Côn Lâm Thụ bi thương nói: “Không biết chuyện gì, mời chưởng môn chỉ thị.”
Văn Vũ Yên: “Ngươi đã đồng ý chuyện đi Thánh Cảnh giúp sư môn. Ngươi đi, ta tin vào lời hứa của ngươi. Nếu ngươi không dám đi, dựa vào cái gì mà ta phải tin ngươi dám cá chết lưới rách?”
Việc này Côn Lâm Thụ không cách nào quyết định, Ngưu Hữu Đạo đồng ý thì đồng ý, nhưng vẫn phải nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, hy vọng hắn cho câu trả lời trước.
Ngưu Hữu Đạo còn chưa bày tỏ thái độ, Văn Vũ Yên đã nói: “Côn Lâm Thụ, ta phí hết tâm tư, muốn bảo vệ ngươi, ngươi cũng biết rồi đấy, vì chuyện này ta đã từng một mình tìm ngươi bàn bạc! Ta vốn rất coi trọng ngươi, còn muốn trọng điểm bồi dưỡng ngươi, nhưng những gì ngươi đã làm khiến ta quá thất vọng!” Dứt lời ông ta xoay người bước đi, cũng hét lên với các đồng môn: “Chúng ta đi!”
“Chưởng môn!” Có trưởng lão kinh ngạc, cứ thế mà đi sao?
Văn Vũ Yên bước nhanh chân không thèm quay đầu lại, người bên Tử Kim động cũng rất kinh ngạc, thế là có ý gì?
Cả đám người ra khỏi cổng Mao Lư biệt viện, Văn Vũ Yên chợt dừng bước đưa lưng nói lớn: “Ngưu Hữu Đạo, Ngưu trưởng lão!”
Ngưu Hữu Đạo ra ngoài tiễn khách hơi giật mình, cuối cùng vẫn bước nhanh đi qua, chắp tay hỏi: “Không biết Vũ Văn chưởng môn có gì phân phó?”
Cơ thể Văn Vũ Yên hơi nghiêng về phía trước, miệng kề tai hắn, nói khẽ: “Thư, ta nhận được rồi!”
Tim Ngưu Hữu Đạo đánh bộp một cái, mặt mũi vô cùng khó hiểu nói: “Vũ Văn chưởng môn nói vậy là có ý gì?”
Văn Vũ Yên lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, không nói nhiều, phất tay đẩy hắn ra, không nhìn mà tiếp tục bước nhanh đi.
Sau đó từng người của Thiên Hỏa giáo đi qua đều đánh giá hắn, không biết ban nãy chưởng môn nói gì với Ngưu Hữu Đạo.
Người bên Tử Kim động nhìn thấy tình hình ban nãy, ai nấy đều lộ vẻ ngờ vực.

Dĩ nhiên Cung Lâm Sách rất muốn hỏi Ngưu Hữu Đạo vài điều, nhưng vẫn phải đi cùng Văn Vũ Yên trước đã.
Quản Phương Nghi đưa mắt nhìn hai nhóm người rời đi rồi đến cạnh Ngưu Hữu Đạo, hỏi: “Ban nãy Văn Vũ Yên nói với ngài chuyện gì thần bí vậy?”
Ngưu Hữu Đạo híp mắt từ từ nói: “Có thể lão đã nhận ra ta đứng sau động chân động tay.”
“A?” Quản Phương Nghi kinh ngạc: “Ngài làm việc kín đáo như vậy, đâu để lộ dấu vết gì? Có phải ngài nghĩ nhiều rồi không?”
Ngưu Hữu Đạo: “Bất kể có phải là ta nghĩ nhiều hay không, lần này không để Côn Lâm Thụ đại diện Thiên Hỏa giáo đi Thánh Cảnh cũng không được, ta coi thường vị Vũ Văn chưởng môn này rồi, nếu không cẩn thận còn bị lão phản đòn ngược lại đấy.”
Quản Phương Nghi không hiểu: “Bởi vì ngài từng đồng ý để Côn Lâm Thụ đại diện Thiên Hỏa giáo của hắn đi Thánh Cảnh?”
Ngưu Hữu Đạo buông tiếng thở dài: “Bàng Trác, sư phụ của phu thê Côn Lâm Thụ, cô quên vừa rồi Văn Vũ Yên đã uy hiếp Côn Lâm Thụ như thế nào sao?”
Quản Phương Nghi: “Nhớ, Văn Vũ Yên nói nếu Côn Lâm Thụ không đi Thánh Cảnh, dựa vào cái gì hắn có thể tin Côn Lâm Thụ dám cá chết lưới rách.”
Ngưu Hữu Đạo: “Không chỉ là như thế, lão gia hỏa này không có ý tốt, cố ý nói đến đây là dừng, không hề miễn cưỡng, ra khỏi cửa còn cố ý thần bí nói gì đó với ta. Lần này nếu ta kiên trì không để Côn Lâm Thụ đi Thánh Cảnh, e là bên Tử Kim động muốn không nghi ngờ giữa ta và Thiên Hỏa giáo có chuyện gì che giấu cũng khó, lão gia hỏa này cố ý chôn sẵn cây đinh cho ta giẫm vào.”
Vẻ mặt Quản Phương Nghi nghiêm túc, nói: “Sẽ phiền phức lắm sao?”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Cũng chưa đến mức phiền phức lắm, chỉ cố ý ghê tởm ta thôi, cũng đang nhắc nhở ta, lão đã nhận ra là ta giở trò quỷ, biết ta làm những chuyện này là không muốn đưa người cho Tử Kim động xử trí, cho nên mới yên tâm bỏ đi.”
Quản Phương Nghi hơi kinh ngạc: “Lão đã nhận ra, vậy bên Tử Kim động có thể nhận ra không?”

Ngưu Hữu Đạo: “Lão có thể nhìn ra hắn là do kết hợp với lá thư kia, bên Tử Kim động căn bản không hề có đầu mối, sẽ không thể liên tưởng đến ta được.”
Quản Phương Nghi tỉnh táo nói: “Vậy lão có nói cho bên Tử Kim động không?”
Ngưu Hữu Đạo: “Nói cho cái gì? Nói là ta gửi thư dụ bọn hắn đến đây à? Lão có chứng cứ gì? không có chứng cứ tức là muốn châm ngòi ly gián, ít nhất cũng có hiềm nghi này!”

Chương 1381: Sói mắt trắng cho ăn không biết no

Chương 1381: Sói mắt trắng cho ăn không biết no
“Nếu đã biết được ta không muốn đưa người cho Tử Kim động, ông ta sẽ không nói ra chuyện này. Nếu thật sự để quyền xử trí phu thê Côn Lâm Thụ rơi vào tay Tử Kim động, vậy chẳng phải lại chuẩn bị cò kè mặc cả tiếp với Tử Kim động sao? Cách tốt nhất chính là buông tay! Lão là người thông minh nên sẽ không nói với Tử Kim động, có lẽ sẽ rời khỏi Tử Kim động thôi.”
Dứt lời, hắn xoay người bỏ đi.
Trên hành lang, phu thê Côn Lâm Thụ vẫn ở đây, dựa vào nhau, tinh thần chán nản, không nói một lời.
Ngưu Hữu Đạo đi tới thở dài: “Việc đã đến nước này, không chơi chung được với đám người của Thiên Hỏa giáo kia nữa thì thôi, dù sao cũng chẳng phải thứ gì tốt đẹp, để ngươi đi Thánh Cảnh gì đấy, bọn hắn có tâm tư gì ngươi cũng chẳng thể biết được, xảy ra những chuyện thế này cũng là do bọn hắn bất nhân trước, các ngươi cũng không cần quá mức tự trách, đối mặt hiện thực là được!”
...
“Vũ Văn huynh, các người thế này là?” Cung Lâm Sách thấy không bình thường.
Vốn ông ta cho rằng người của Thiên Hỏa giáo muốn quay về khách viện, bên này cũng đã chuẩn bị xong để đàm phán với Thiên Hỏa giáo lần thứ hai, ai ngờ Văn Vũ Yên dẫn người của Thiên Hỏa giáo đi theo hướng không đứng, giống như muốn cáo từ rời đi mỗi người một ngả.
Văn Vũ Yên lạnh lùng nói: “Mạo muội đến nhà, đã quấy rầy rồi, Thiên Hỏa giáo vẫn còn có việc, chúng ta đi trước.”

Cung Lâm Sách ngẩn người, vội nói: “Vũ Văn huynh, ta cũng không phải cố ý làm khó dễ huynh. Huynh đi thế này, chúng ta cũng coi như giao tình cũ, ít nhiều gì ta cũng phải cho trên dưới bản giáo một câu trả lời, ta có thể nhường một bước, chúng ta có thể ngồi xuống từ từ nói chuyện.”
Văn Vũ Yên: “Lòng vòng tới lui chẳng có ý nghĩa gì, ta nói rồi, một ngàn vạn, có được hay không huynh trả lời dứt khoát đi.”
Nếu có thể tốn cái giá nho nhỏ này để đem người về, ông ta vẫn muốn đem về, nếu cái giá quá lớn, vậy thì quên đi.
Cung Lâm Sách cười haha: “Vũ Văn huynh, huynh đang định đuổi ăn mày sao?”
Văn Vũ Yên không nói nhiều, quay đầu ra hiệu, người bên dưới lập tức khươ chỉ linh, mấy con phi cầm cỡ lớn nhanh chóng bay tới.
Văn Vũ Yên dẫn đầu, đám người tùy hành lần lượt nhảy lên phi cầm, cứ thế khống chế phi cầm bay lên không.
“Vũ Văn huynh...” Cung Lâm Sách đứng trên mặt đất lêu lên, những con phi cầm đang bay lên không chẳng hề có phản ứng gì, chỉ dần dần biến mất ở phía xa.
“...” Đám người Tử Kim động trợn tròn mắt đứng nguyên tại chỗ, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.
Náo loạn nửa ngày, bên này đã chuẩn bị đầy đủ, kết quả cuối cùng lại như vậy, không đàm phán nữa sao?
“Chưởng môn, có phải chúng ta đưa ra giá cao quá không?” trưởng lão Phó Quân Nhượng hỏi thử.
Cung Lâm Sách trầm giọng nói: “Chúng ta ra giá hẳn là hơi ác, nhưng hẳn đâu phải kẻ ngu mà không biết cò kè mặc cả?”
Cả đám ngẫm lại thấy cũng đúng, Cung Lâm Sách quay đầu nhìn về phía Mao Lư biệt viện, trong mắt lóe lên một cái rồi cuối cùng lách người lao đi.
Những người còn lại nhìn nhau, cũng bay đi theo.
Những người này đã đi rồi quay lại, Ngưu Hữu Đạo lại ra nghênh tiếp.
Cung Lâm Sách vừa thấy mặt đã hỏi: “Bọn Văn Vũ Yên đã đi rồi, trở về Thiên Hỏa giáo rồi.”

Ngưu Hữu Đạo biết rõ mà ngoài miệng vẫn hỏi: “Đồng ý đưa bao nhiêu?” Bộ dạng nóng lòng được chia lợi ích.
Cung Lâm Sách: “Sau khi gặp người, không còn hứng thú đàm phán nữa, một chữ cũng không nói nhiều, cứ thế mà đi. Ngưu trưởng lão, ngươi có biết đã xảy ra chuyện gì không?”
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc: “Không thể nào! Sao có thể như vậy được? Chưởng môn, ông hỏi ta sao, ta còn đang muốn hỏi ông đây?”
Cung Lâm Sách lạnh nhạt nói: “Trước khi Văn Vũ Yên đi đã nói gì với ngươi ở ngoài cửa?”
Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên: “Không nói gì cả, ông ta gọi sang rồi nói với ta một câu, tới giờ ta còn đang mày mò xem có ý gì.”
Cung Lâm Sách lập tức hỏi: “Nói ngươi một câu gì?”
Ngưu Hữu Đạo cau mày trầm ngâm nói: “Nói với ta năm chữ, ông ta nói Thư, ta nhận được rồi!” Hắn không hề giấu diếm gì chuyện này, thành thật khai.
“Thư, ta nhận được rồi...” Cung Lâm Sách lầm bầm suy nghĩ, cũng cảm thấy khó hiểu, rồi lại nhìn những người khác bên cạnh, rõ ràng đều có vẻ không thể hiểu được, liền hỏi lại Ngưu Hữu Đạo: “Chỉ nói với ngươi như vậy thôi sao?”
Ngưu Hữu Đạo hơi có vẻ bất mãn nói: “Chưởng môn, ông nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ ông cảm thấy ta đang gạt ông sao? Chỉ ghé tai thì thầm một câu ông cảm thấy có thời gian để dông dài một đống được à?”
Cung Lâm Sách nghĩ thấy cũng đúng, về mặt thời gian cũng không thể nói quá nhiều. Ông ta trầm mặc nói: “Không nên để bọn hắn gặp nhau, sở dĩ Văn Vũ Yên không bàn bạc nữa có lẽ vì đã đạt được ý định truyền đạt ý tứ đến Côn Lâm Thụ rồi, đem Côn Lâm Thụ ra để áp chế sẽ không lo Côn Lâm Thụ để lộ bí mật.”
Ngưu Hữu Đạo nói thầm trong lòng, có thể bò lên vị trí này, quả nhiên không có mấy ai là đèn cạn dầu.
Những người khác trong Tử Kim động nghe xong cũng bừng tỉnh ngộ, dường như đã hiểu ra.
Nhưng Nghiêm Lập lại nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo đầu tiên, dò hỏi: “Ngưu trưởng lão, không phải ngươi đã giở trò gì đấy chứ?”

“Ông có ý gì?” Ngưu Hữu Đạo lập tức vặt lại, ép hỏi: “Ông đang nói là tôi bảo Thiên Hỏa giáo lấy sư phụ Côn Lâm Thụ ra để áp chế sao? Tôi nói này Nghiêm trưởng lão, bản thân ông không phải không biết, sau khi tỷ thí không bao lâu, Tiền Phục Thành cũng đem sư phụ Bàng Trác của bọn họ ra áp chế nhưng bị ta đè lại. Ban nãy cũng chính Tiền Phục Thành đề cập đến việc này, ông không thể nói do ta thương lượng trước với Tiền Phục Thành đấy chứ?”
Hắn quay đầu lại hỏi Cung Lâm Sách: “Chưởng môn, ngay từ đầu không phải ta đã phản đối để bọn hắn gặp mặt? Ta không chịu, lo lắng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ông nhất định phải...”
“Được rồi!” Cung Lâm Sách cắt ngang không cho hắn nói thêm gì nữa, càng nói thêm gì nữa sẽ trở thành trách nhiệm của ông ta, do ông ta khư khư cố chấp, không nghe khuyến cáo, tội lỗi khó chối. Ông ta dùng một câu để đổi chủ đề: “Hắn muốn xác minh con tin cũng chẳng thể nào không cho gặp mặt được, chuyện đã xảy ra, bị Văn Vũ Yên lợi dụng rồi, nghĩ cách khác đi.”
Nhưng những người khác của Tử Kim động đều nhìn về phía ông ta, đều đang nghi ngờ, trước đó Ngưu Hữu Đạo đã bàn với chưởng môn việc này?
Trước đó hai người tránh sang một bên nói chuyện, những người khác đều không biết hai người đã nói những gì.
Sau đó, đám người Cung Lâm Sách lại rời đi, chỉ còn Nghiêm Lập vẫn ở lại, bám bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, thỉnh thoảng còn lầm bầm mấy câu: “Chuyện đang yên đang lành, sao đột nhiên lại thành ra thế này, đúng là kỳ quái.”
Ngưu Hữu Đạo ngồi trên đình dùng trà một tay chống kiếm, thỉnh thoảng cũng liếc sang nhìn Nghiêm Lập đang đi qua đi lại trước mặt, hơi nghiến răng, hận không thể rút kiếm đâm lão gia hỏa này mấy kiếm, cho ông ta chảy máu, đỡ phải lải nhải mãi không thôi.
Hắn không ngu, sao có thể không nhận ra Nghiêm Lập vẫn còn đang nghi ngờ hắn, cuối cùng hắn thật sự không kìm được nữa, vứt ra một câu: “Cút đi cho ta, chỗ này không chào đón ông!”
Hắn thật sự không thể nghĩ được, không biết lão gia hỏa này uống nhầm thuốc gì, rõ ràng chuyện này không liên quan gì đến hắn, hắn cũng đã

phủi sạch sẽ rồi, không có chứng cứ nào chứng tỏ có thể liên quan đến hắn, lão gia hỏa này lại cứ quanh co nghi ngờ hắn, làm gì có đạo lý như vậy chứ, muốn không tức giận cũng khó.

Nghiêm Lập lập tức xoay người nói: “Ngưu sư đệ, cớ gì thẹn quá hoá giận?”

Rầm! Ngưu Hữu Đạo vỗ bàn: “Ta bực ông nội ông! Ông cứ ở đây lải nhải không thôi, làm như lão tử không hiểu đấy à? Ta hỏi ông, với Tử Kim động mà nói, đàm phán thu lợi tốt hay giữ hai người kia lại thì tốt?”

Nghiêm Lập: “Dĩ nhiên là đàm phán thu lợi tốt, cần hai người này làm cái gì?”

Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Vậy theo ý ông, Tử Kim động không ngu, là ta ngu, là ta không thèm lợi ích mà muốn hai người không chịu quy thuận mình này, ta nuôi hai đệ tử Thiên Hỏa giáo trong tay được ích gì?”

Chương 1382: Biến cố (1)

Chương 1382: Biến cố (1)
Nghiêm Lập nghiêm túc nói: “Không thể nói như vậy được, hai người đó không có ích gì với Tử Kim động, nhưng với ngươi thì khác, dù sao cũng là hai nhân thủ mà.”
“Cút!” Ngưu Hữu Đạo hét lên, thực sự nổi giận, lão già này nói cái gì cũng vô dụng, làm gì có loại người như vậy, nói lý không được đành phải cãi cùn: “Lão tử không rảnh càn quấy với ông, người đâu, lôi ông ta ra ngoài cho ta!”
“Ngưu sư đệ, ta chỉ nói vậy thôi, cần gì nổi nống thế. Ngươi chuẩn bị thêm chút rượu thịt, trời tối rồi, tối nay ta ăn chỗ ngươi.”
“Ta bảo ông cút, nghe thấy chưa?”
“Nghiêm trưởng lão, mời!”
Nghiêm Lập rất bất đắc dĩ, chủ nhân không giữ khách nên thực sự bị mấy người “mời” ra ngoài.
Sau đó Quản Phương Nghi lộ diện, hơi lo lắng nói: “Đạo gia, Nghiêm Lập này hình như đã nghi ngờ ngài, không sao chứ?”
Ngưu Hữu Đạo tức giận nói: “Hắn ngày nào không nghi ngờ ta? Ta tùy tiện đánh rắm một cái hắn cũng phải nghi ngờ nửa ngày. Thứ chó, lão già khốn kiếp, suốt ngày ăn chơi chỗ lão tử... thứ sói mắt trắng cho ăn mãi không no, nhìn thấy hắn là phiền, sau này không được sự đồng ý của ta, không cho phép hắn vào cửa! Còn muốn ăn lão tử, ta cho rụng hết răng... Truyền lời của ta, bảo bên Bắc châu động thủ, giết hết người của hắn cho ta.”
Trời cao vô ngần, mấy con phi cầm cỡ lớn chở khách bay giữa trời mây đuổi theo ánh tịch dương.
Cả người Văn Vũ Yên được ánh trời chiều chiếu sáng lấp lánh đột nhiên buông tiếng thở dài.

Trưởng lão cùng cưỡi chung phi cầm nhìn ông ta một cái, hỏi: “Chưởng môn, cớ gì lại thở dài?”
Văn Vũ Yên hơi lắc đầu nói: “Không có gì.”
Trưởng lão lại hỏi: “Chuyện của Côn Lâm Thụ quyết định thế này, không đàm phán nữa sao?”
Trước đó lão đã muốn hỏi nhưng thấy Văn Vũ Yên như đang suy nghĩ điều gì nên không dám quấy rầy, giờ thấy ông ta đã hồi thân nên dĩ nhiên mà muốn giải đáp nghi hoặc trong lòng.
Văn Vũ Yên hỏi một đằng, trả lời một nẻo, lại chắp tay buông tiếng thở dài: “Thư, hắn là Ngưu Hữu Đạo gửi.”
Trưởng lão nghi hoặc: “Nếu biết là hắn gửi, vì sao hắn giả vờ giả vịt như vậy mà chưởng môn không nói trắng ra, chẳng lẽ hắn có ước định gì?”
“Cũng không phải!” Văn Vũ Yên lắc đầu: “Làm sao có thể nói trắng ra được? Ngươi có chứng cứ sao? Dựa vào cái gì để nói bức thư kia là hắn gửi, chắc chắn hắn sẽ không thừa nhận. ngươi không đem ra được chứng cứ, Tử Kim động sẽ không tránh khỏi nghi ngờ chúng ta đang giở bài ly gián. Giờ ngẫm nghĩ lại, chả trách người đưa tin lại không chịu để lộ thân phận, tuổi còn trẻ mà đã đa mưu túc trí. Cho dù ta có nói trắng ra thì kết quả của chuyện này cũng có thể thay đổi được sao?”
Trưởng lão: “Chí ít cũng khiến cho Ngưu Hữu Đạo kia không dễ sống, tránh hắn lại thần thần quỷ quỷ giở trò với Thiên Hỏa giáo ta.”
Văn Vũ Yên: “Không cần nói mấy câu khí thế này nữa. Ngưu Hữu Đạo có thể có thành tựu như ngày hôm nay ko phải là ngẫu nhiên, hôm nay vừa gặp mặt là biết hắn có tầm nhìn rất xa, có chí cao hơn tuổi, ta không thể so sánh được!”
Trưởng lão hơi bất mãn: “Lời này của chưởng môn khó tránh khỏi hơi bất công, đương nhiên, ta thừa nhận thật sự là hắn có chút năng lực, bằng không thì cũng không thể đi được như ngày hôm nay, nhưng ngs ta cũng chưa hắn không thể so được với hắn như chưởng môn nói, chẳng lẽ đường đường là Thiên Hỏa giáo nhân tài đầy rẫy như chúng ta mà không bằng mình Ngưu Hữu Đạo hắn sao?”
Văn Vũ Yên mỉm cười, thả một bàn tay sau lưng ra, phất phất, ý không muốn tiếp tục đề tài này nữa, có điều vẫn buông thêm một câu: “Côn

Lâm Thụ người này vẫn trọng tình nghĩa. Truyền lời của ta, trông chừng kỹ Bàng Trác, nhưng không được đối xử lạnh nhạt.”
Trưởng lão trố mắt, chợt trầm giọng nói: “Chưởng môn, lời này của người ta không thể tán thành! Ta biết trước đây người thiên vị Côn Lâm Thụ. Ở Mao Lư biệt viện của Ngưu Hữu Đạo người cũng đã nói ra miệng, muốn bồi dưỡng hắn. Nhưng tình hình hiện nay như thế nào, hắn là phản đồ vong ân phụ nghĩa đã phản bội Thiên Hỏa giáo ta, chưởng môn còn nói hắn trọng tình nghĩa, có nghiệt đồ trọng tình nghĩa như vậy sao? Nếu để đệ tử trong môn nghe thấy thì sẽ nghĩ gì? Vẫn mong chưởng môn cẩn thận lời nói.
Văn Vũ Yên trầm mặc, như đối phương nói, chuyện Côn Lâm Thụ như vậy, thật sự là không tiện nói giúp Côn Lâm Thụ nữa, phản đồ, ông cũng không thể nào nói giúp người phản bội tông môn, nếu không chắc chắn sẽ gây ra sóng to gió lớn trong môn.
Nếu đặt vào thời điểm sớm hơn một chút, ông ta cũng sẽ không nói tốt về Côn Lâm Thụ, nhưng từ khi nhìn thấu mánh khóe của Ngưu Hữu Đạo, ông ta bắt đầu nghĩ lại.
Vì sao Ngưu Hữu Đạo phí hết tâm tư muốn có được Côn Lâm Thụ? điều này chứng tỏ Ngưu Hữu Đạo coi trọng Côn Lâm Thụ, cảm thấy có chỗ hữu dụng, ai lại đi cần thứ phế vật vô dụng chứ?
Vì sao lại coi trọng thì còn cần nhiều lời sao? Côn Lâm Thụ là người duy nhất trong số đệ tử đời thứ ba của Thiên Hỏa giáo luyện thành Thiên Hỏa Vô Cực Thuật!
Cho dù là về phương diện đầu óc và tính cách khó kế thừa đại nghiệp Thiên Hỏa giáo nhưng cũng không thể phủ nhận là thiên tài ở phương diện nào đó, và cũng là nhân tài mấy trăm năm mới có một của cả Thiên Hỏa giáo, cũng là người Thiên Hỏa giáo đã đầu tư không ít tài nguyên mới bồi dưỡng ra được, chỉ vì hao tổn của môn phái mà ép đi thật sự thích hợp sao?
Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao ban nãy ông ta khen Ngưu Hữu Đạo có tầm nhìn lâu dài.
Người ngay cả người ngoài còn muốn có được, bản thân Thiên Hỏa giáo lại muốn từ bỏ, bảo sao ông ta lại có thể không suy nghĩ lại?

Ông ta không phải là các trưởng lão bên dưới, ông ta là chưởng môn Thiên Hỏa giáo, gánh vác trọng trách từ trên xuống dưới, suy nghĩa của trưởng lão và suy nghĩ của chưởng môn vì cấp độ cao thấp khác nhau nên suy nghĩ cũng khác nhau.
Đây cũng chính là nguyên nhân lúc đầu ông ta tìm Côn Lâm Thụ nói chuyện, muốn nâng đỡ cho Côn Lâm Thụ.
Về sau những gì Côn Lâm Thụ làm thực sự đã chọc giận ông ta, thay đổi ý định của ông ta, làm ông ta cảm thấy bùn nhão không dính lên tường được, nhưng hôm nay chính Ngưu Hữu Đạo đã giúp ông ta một lần nữa tỉnh ngộ lại. Đương nhiên, trước kia cũng có thể do các trưởng lão trong môn phái tạo áp lực tập thể làm ông ta lưỡng lự, lo lắng quá nhiều nên không biết một chưởng môn nên kiên trì với điều gì.
Thiên tài Thiên Hỏa giáo phải đầu tư nhiều tài nguyên như vậy mới bồi dưỡng được sao có thể không dùng cho mình mà lại chắp tay nhường cho người khác?
Thế nhưng, tình hình Côn Lâm Thụ bây giờ thực sự không thể nào quay lại Thiên Hỏa giáo nữa, một khi trở về, tất nhiên sẽ trở thành mục tiêu công kích, một môn phái há có thể nhân nhượng một phản đồ? Chắc chắn sẽ phải nghiêm trị! Từ trên xuống dưới môn phái đều oán giận, dính líu đến đại nghĩa tông môn, ngay cả chưởng môn như ông ta cũng không thể bảo vệ được Côn Lâm Thụ nữa!
Hành vi của Ngưu Hữu Đạo cũng nhắc nhở ông ta, ông ta phải đối mặt với trên dưới Thiên Hỏa giáo, Ngưu Hữu Đạo há không phải đối mặt với vài phương diện bên Tử Kim động, Ngưu Hữu Đạo còn biết đi đường vòng, vì sao ông ta lại không biết lối đi chứ?
Cho nên, ông ta quả quyết từ bỏ chuyện đưa Côn Lâm Thụ trở về, cũng lười chẳng thèm đàm phán tiếp với Tử Kim động, chỉ tùy tiện đưa ra cái giá, làm ra vẻ Thiên Hỏa giáo không thể khuất phục cho người trong môn thấy là được.
Côn Lâm Thụ nắm giữ bí thuật chí cao của Thiên Hỏa giáo rồi, tu luyện ở đâu cũng vậy.
Mấu chốt của vấn đề là tương lai, tương lai có thể có ích cho Thiên Hỏa giáo hay không, chuyến đi Thánh Cảnh chính là bước ngoặt!

Ban nãy ông ta nói Côn Lâm Thụ trọng tình nghĩa thật ra không phải là nói giúp Côn Lâm Thụ, mà là mạch suy nghĩ giải quyết tiếp theo của ông ta, có điều trưởng lão nghe không hiểu mà thôi, ông ta cũng sẽ không giải thích, có nói rõ ràng thì cũng chẳng ai đồng ý để ông ta làm như vây, chuyện dung túng phản đồ chưởng môn ông ta cũng không tiện làm.

Chương 1383: Biến cố (2)

Chương 1383: Biến cố (2)
Chính điều này cũng dẫn đến câu sau của ông ta, trông chặt Bàng Trác, nhưng không được lạnh nhạt, mục đích là không thể cắt đứt tình cảm giữa Côn Lâm Thụ và Thiên Hỏa giáo!
Thái độ của trưởng lão ở bên hơi tức giận, cũng khiến ông ta che giấu đi tâm tư, chuyện tiếp theo nên làm như thế nào ông ta tự có chừng mực, sẽ không thương lượng với trong môn nữa...
...
Bên ngoài hoàng cung Tấn quốc, một chiếc xe ngựa dừng lại, Thiệu Bình Ba xuống xe ngựa, cầm lệnh bài Hắc Thủy Đài, qua được thủ vệ canh giữ chặt cửa cung, vội vã đi vào hoàng cung.
Lệnh bài là do Đại nội tổng quản Đào Lược chấp chưởng Hắc Thủy Đài đưa cho y, đương nhiên cũng đã được sự đồng ý và cho phép của hoàng đế. Hiện tại những việc Thiệu Bình Ba lo liệu cần giữ bí mật, lại cần kịp thời liên hệ với trong cung, phải cho Thiệu Bình Ba quyền hạn thông hành nhất định
Thiệu Bình Ba cầm lệnh bài này trong tay có thể không cần thông báo, dùng thân phận thám tử cơ mật Hắc Thủy Đài đi thẳng vào trong cung, gặp Tổng quản đại nội Đào Lược bất cứ lúc nào.
Thiệu Bình Ba đi rất nhanh, sắc mặt nghiêm túc, y không biết đã có chuyện gì xảy ra.
Đại sự hoàng đế giao cho y lúc trước vẫn luôn hối thúc y nhanh chóng hoàn thành đại sự, y đã thúc đẩy đến thời khắc mấu chốt, đã nắm được khâu quan trọng nhất, cũng báo cho hoàng đế chuẩn bị. Hắn muốn bắt đầu triển khai đòn trí mạng với Vệ quốc, Hoàng đế cũng cho phép, đồng thời rất vui mừng, còn liên mồn khen giỏi.

Ai ngờ ban nãy, Đào Lược đột nhiên phái người thông báo cho y, lệnh y lập tức tạm dừng kế hoạch bí mật trong tay, không được để xảy ra sai sót!
Đào Lược không nói rõ nguyên nhân, chỉ bảo y tạm dừng, người truyền lời cũng không biết có ý gì, chỉ nói là Đại tổng quản truyền chỉ phụng theo ý chỉ của bệ hạ.
Trước đó luôn hối hối hối, giờ đột nhiên hoàng đế lại bảo y dừng lại, mà còn dừng lại vào thời khắc mấu chốt, Thiệu Bình Ba hơi khó tiếp nhận, thành bại của việc này liên quan đến tiền đồ của y ở Tấn quốc, mấy năm nay y dốc hết tâm huyết mưu đồ việc này là vì cái gì?
Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Y không thể không làm cho rõ ràng nên liền vội vàng vào cung.
Thiệu Bình Ba dựa vào lệnh bài trong tay, cả đường đi thông suốt, đi thẳng vào trong đại nội, gặp mặt được Tổng quản đại nội Đào Lược.
Hình như Đào Lược biết y sẽ tới, đưa tay ra hiệu y yên tâm đừng vội: “Ban nãy có vài vị đại thần cầu kiến, bệ hạ đang hội kiến, Thiệu đại nhân hãy chờ một lát.”
Thiệu Bình Ba muốn nói lại thôi, rất muốn hỏi thử Đào Lược đã có chuyện gì xảy ra, y tin hẳn Đào Lược sẽ biết.
Một nhóm cung nữ bưng đồ đi ngang qua, ánh mắt Đào Lược quét xung quanh, khẽ lắc đầu với y.
Thiệu Bình Ba khom người với ông ta, hiểu ý ông ta, trong cung không phải nơi thanh tịnh gì, có tai mắt của rất nhiều thế lực trong triều, nơi này không phải nơi bàn chuyện cơ mật, một khi để lộ bí mật, hậu quả khó mà lường được.
Mặc dù y sốt ruột, nhưng cũng chỉ có thể kìm chế lại, vì thái độ này của Đào Lược, y đã có phán đoán nhất định, có lẽ kế hoạch sẽ không bị hủy bỏ, nhưng không biết là đã xảy ra biến cố gì.
Lần chờ đợi này của Thiệu Bình Ba kéo dài nửa canh giờ, nửa canh giờ sau thấy ba vị đại thần ra khỏi ngự thư phòng, lúc này Đào Lược mới phất tay ra hiệu, lệnh y tiến vào ngự thư phòng.
Tuy Đào Lược đã đưa Thiệu Bình Ba vào thẳng ngự thư phòng nhưng vẫn lên tiếng báo: “Bệ hạ, Thiệu đại nhân đến!”

Thái Thúc Hùng ngồi sau án ném văn bản trong tay xuống, nhìn Thiệu Bình Ba hành lễ, đứng dậy đi vòng ra: “Biết ngươi sẽ chạy tới nên cô vương cũng đang chờ ngươi.”
Thiệu Bình Ba chắp tay nói: “Vi thần không rõ, việc đã đến nước này, vì sao bệ hạ lại muốn tạm dừng kế hoạch?”
Thái Thúc Hùng trầm ngâm nói: “Cô vương rất rõ Vụ phủ có ý nghĩa gì đối với Huyền Vi, đây là con mắt và lỗ tai của Huyền Vi, Huyền Vi dễ dàng giao quyền lực của Vụ phủ ra như vậy, cô vương nghĩ thế nào cũng cảm thấy lạ, ngươi chắc chắn không có vấn đề chứ?”
Không phải vì chuyện này đấy chứ? Thiệu Bình Ba cảm thấy không đúng, Thái Thúc Hùng không phải là người do dự không quả quyết, y lập tức đảm bảo nói: “Vi thần nguyện lấy đầu bảo đảm, tuyệt đối không có vấn đề gì. Những năm này vi thần luôn chú ý quan sát kỹ Huyền Vi, chú ý nhất cử nhất động của nàng ta, căn cứ theo các dấu hiệu, vi thần đoán, hình như Huyền Vi bị ảnh hưởng của nữ nhi tình trường nên có ý định rút lui, quan trọng hơn la, Huyền Vi đã cai quản Vệ quốc rất lâu, cây lớn rễ dài, sức ảnh hưởng to lớn, thứ gì nàng ta thả ra cũng có thể thoải mái lấy lại bất cứ lúc nào. Nhưng những thứ này không hề quan trọng, bệ hạ, chúng ta phải tranh thủ thời cơ đánh một đòn trí mạng!”
“Bệ hạ, bên Huyền Thừa Thiên đã kích động đến mức nhất định rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể động thủ, cơ hội tốt đẹp như vậy vì sao còn phải ngồi nhìn? Không phải bệ hạ luôn chờ ngày này đến sao?”
Thái Thúc Hùng chắp tay đi qua đi lại nói: “Không phải cô vương muốn ngồi nhìn, sau khi nhận được bẩm báo của ngươi, vương lập tức liên hệ Khí Vân tông, chiến sự nổ ra, tất nhiên cần một lượng lớn tu sĩ của Khí Vân tông phối hợp, cũng cần Khí Vân tông chuẩn bị cùng. Nhưng Khí Vân tông lại lo lắng về việc động thủ với bên kia vào lúc này, không tán thành động thủ vào lúc này nên cô vương cũng chỉ có thể tạm dừng!”
Khí Vân Tông can thiệp rồi? Thiệu Bình Ba giật nảy cả mình: “Cái này... bệ hạ, thế này là thế nào? Khí Vân tông không thể như vậy!”
Thái Thúc Hùng dừng bước trước mặt y, chậm rãi nói: “LẦn trước ở bí cảnh Thiên Đô ngươi quên rồi sao? Vì chuyện bí cảnh Thiên Đô, Phiêu Miễu Các truyền lệnh thiên hạ, lệnh cưỡng chế thiên hạ ngưng chiến, trực tiếp đóng băng chiến sự chư quốc!”

Thiệu Bình Ba sững sờ, trong đầu hiện lên cái gì đó, thết ra: “Chẳng lẽ là Thánh Cảnh?”
Thái Thúc Hùng gật đầu mỉm cười, nói chuyện với người thông minh đúng là bớt việc. “Không sai, cũng vì Thánh Cảnh! Lần này, Thánh Cảnh cần các phái cử người đi rèn luyện. Nếu như khai chiến vào lúc này, lỡ Phiễu Miễu Các lại đóng băng chiến sự lần nữa, vậy thì trò chơi này chơi lớn rồi!”
“Trận chiến này, một khi phát động tiến công với Vệ quốc phải dùng khí thế lôi đình tốc chiến tốc thắng, tuyệt đối không thể kéo dài. Một khi chiến sự bị đóng băng, Vệ quốc và Tề quốc sẽ có đủ thời gian để dẹp yên nội loạn, Huyền Vi cũng có thời gian thu dọn lại cục diện, tất cả những gì ngươi trăm phương ngàn kế chuẩn bị đều phải uổng phí, Tấn quốc ta cũng hao phí không quốc lực, đối mặt với liên thủ của hai nước cuối cùng vẫn phải rút binh hoàn toàn. Lo lắng của bên tông môn cũng có lý nên mới phải khẩn cấp tạm dừng kế hoạch của ngươi giữa chừng!”
Nói đến đây, ông ta cũng không kìm được buông tiếng thở dài: “Có lẽ sẽ không xảy ra tình huống đóng băng chiến sự như bí cảnh Thiên Đô lần trước, nhưng lỡ như thì sao? Lần trước danh sách đề cử vào bí cảnh Thiên Đô của các phái, vì chiến sự quấy nhiễu nên chỉ có thể đóng băng, huống hồ lần này lại dính đến Thánh Cảnh, là chuyện ngay cả Phiêu Miễu Các cũng không dám qua loa sự tình, chưa chắc đã không xảy ra chuyện đóng băng chiến sự lần nữa. Trận chiến với Vệ không thể để xảy ra chuyện ngoài ý muốn này! Một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chẳng những Tấn quốc phải chịu tổn thất to lớn, Vệ quốc và Tề quốc sẽ không cho chúng ta cơ hội tốt như vyaaj nữa.”
Nếu là vì như vậy thì Thiệu Bình Ba còn có thể nói gì, trong lòng y tràn đầy bất đắc dĩ: “Vi thần hiểu, bệ hạ anh minh, Khí Vân tông nhìn xa trông rộng, là vi thần cân nhắc không chu toàn. Chỉ là chuyện này không biết phải dạm dừng tới khi nào? Huyền Thừa Thiên quen thói ăn chơi, không phải là kẻ có ý chí kiên định gì, vi thần chỉ sợ cơ kích động của Huyền Thừa Thiên bị nguội lại thì sẽ đánh mất thời cơ tốt.”
Thái Thúc Hùng: “Cô vương và Khí Vân tông đã bàn bạc rồi, chờ, sẽ không chờ lâu lắm đâu, mà cũng chẳng thể chờ lâu được, đợi sau khi

danh sách vào Thánh Cảnh được duyệt, chờ khi những người có liên quan đã vào Thánh Cảnh thì chính là lúc ngươi hoạt động tay chân.”

Chương 1384: Tuổi trẻ thật tốt

Chương 1384: Tuổi trẻ thật tốt
Đợi người vào Thánh Cảnh rồi... Trong lòng Thiệu Bình Ba thầm tính toán, đúng là rất nhanh, đúng là không bao lâu nữa, tảng đá trong lòng coi như được đặt xuống, chắp tay nói: “Vi thần tuân chỉ! Bên Huyền Thừa Thiên Vệ quốc, vi thần sẽ cố gắng ổn định, kéo dài một chút, cố gắng để không làm chệch hướng kế hoạch.”
Thái Thúc Hùng chỉ vào y: “Nếu có thể thành công, cô vương nhớ ngươi đầu công, đến lúc đó luận công ban thưởng cũng danh chính ngôn thuận.”
Ông ta cũng biết Thiệu Bình Ba muốn cái gì, dùng cái này để khích lệ...
Chuyện lịch duyệt Thánh Cảnh ảnh hưởng rất lớn đến nội bộ các phái lớn trong thiên hạ, rất nhiều người đều đang suy đoán dụng ý thực sự của cái gọi là lịch duyệt lần này là gì nhưng không ai có thể hiểu được, bao gồm của Ngưu Hữu Đạo cũng không thể nghĩ ra rốt cuộc chín vị cao cao tại thượng kia muốn làm gì.
Còn các nơi trong thiên hạ trên căn bản nên làm gì vẫn làm đó, nhìn bề ngoài thì có vẻ không chịu ảnh hưởng gì.
Ý đồ của Tử Kim động thất bại, Thiên Hỏa giáo trực tiếp vứt bỏ Côn Lâm Thụ, Tử Kim động chủ động liên hệ với Thiên Hỏa giáo, muốn đàm phán lại và hạ giá, Thiên Hỏa giáo không rảnh để ý khiến Tử Kim động không thể làm gì được. Bảo Côn Lâm Thụ giao ra bí thuật chí cao của Thiên Hỏa giáo, Côn Lâm Thụ thà chết không nghe. Nếu nói giết Côn Lâm Thụ, Tử Kim động sẽ không làm vậy, giết chẳng phải lời cho Thiên Hỏa giáo sao, giữ lại hai người khiến Thiên Hỏa giáo chán ghét cũng tốt, không phải các ngươi không chịu bỏ tiền chuộc hai người này về sao? Vậy thì giữ lại cho các ngươi tức chết!

Mặt khác, Thiên Hỏa giáo cho người chủ động liên lạc với Ngưu Hữu Đạo, lấy cớ bàn bạc việc để Côn Lâm Thụ đi Thánh Cảnh, nhưng trên thực tế là để lại kim sí trực tiếp liên hệ, tạo ra liên lạc trực tiếp với Ngưu Hữu Đạo.
Vì cái gọi là liên lạc này đã để lại kim sí truyền tin trực tiếp liên hệ, hành động này khiến Ngưu Hữu Đạo suy nghĩ rất lâu, cảm thấy hình như không đơn giản như vậy nhưng lại không thể hiểu được Văn Vũ Yên muốn làm gì.
Tần quốc vừa lập, cần một lượng lớn tiền tài, cuối cùng Hiểu Nguyệt các cũng bắt đầu ủ rượu kiếm tiền.
Hành động này vừa thực hiện lại rước cho Ngưu Hữu Đạo một mớ phiền toái. Hắn bị cả đám Tử Kim động gọi đến đòi câu trả lời khiến Ngưu Hữu Đạo phải phí một phen miệng lưỡi.
Trong đại điện nghị sự, Ngưu Hữu Đạo phát hiện thái độ của Nghiêm Lập đã thay đổi, luôn làm khó dễ hắn khi bị mọi người tra hỏi.
Tóm lại Ngưu Hữu Đạo vẫn phủi sạch sẽ, nhất quyết nói không liên quan gì đến hắn, dù sao bản thân hắn cũng đã không dám chưng cất rượu nữa, hắn bảo Tử Kim động đi tìm Hiểu Nguyệt các và Toa Như Lai để hỏi tình hình đi.
Hắn biết Tử Kim động không dám đi hỏi Toa Như Lai, còn vì Hiểu Nguyệt các muốn độc chiếm mối làm ăn nên chắc chắn cũng sẽ phối hợp với hắn, chuyện này Tử Kim động không có chứng cứ thì chẳng thể làm gì được hắn cả.
Lúc rời khỏi đại điện nghị sự, Nghiêm Lập đuổi theo Ngưu Hữu Đạo, đập một phong thư suýt thì trúng mặt Ngưu Hữu Đạo.
Hai ngón tay Ngưu Hữu Đạo kẹp lấy bức thư rơi xuống rồi đọc, trong thư không có gì khác, là đệ tử nhất hệ của Nghiêm Lập truyền báo, nói quan viên bên này sắp xếp đi Bắc châu lại bị giết, bên Bắc châu đột nhiên động thủ, giết sạch người Nghiêm Lập sắp xếp đi không còn một mống.
“Có ý gì?” Ngưu Hữu Đạo vứt thư lại vào mặt ông ta.
Nghiêm Lập chụp lấy bức thư, giận dữ mắng mỏ: “Ngươi còn mặt mũi hỏi ta có ý gì sao? Ngươi đã đồng ý với ta chuyện gì, nói cái gì mà không động vào người của ta, còn bảo ta đưa danh sách cho ngươi, kết

quả ngươi lại dựa vào danh sách để ra tay không sót một tên, ngươi muốn làm gì chứ?”
Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt nói: “Là ta ra lệnh làm đấy, sao?”
Nghiêm Lập: “Sao? Hôm nay ngươi nhất định phải cho ta câu trả lời!”
Ngưu Hữu Đạo: “TRả lời cái gì? lão tử coi ông là bằng hữu, là sư huynh, là bạn vong niên, ông coi lão tử là trộm để phòng, cả ngày hoài nghi ta cái này, hoài nghi ta kia, cả ngày nghĩ cách làm sao hủy hoại ta, lương tâm của ông bị chó ăn rồi mà còn muốn ta trả lời ông cái gì?”
Nghiêm Lập hơi giật mình, giải thích: “Ta... ta... hủy hoại ngươi lúc nào?” Lúc nói lời này bản thân ông ta cũng không có chút sức lực nào.
Ngưu Hữu Đạo giận dữ mắng mỏ: “Lừa gạt, tiếp tục lừa gạt, ta từng gặp nhiều kẻ khốn nạn nhưng chưa từng gặp ai không biết xấu hổ như ông, một tay lấy chỗ tốt bên lão tử, một tay hại ta, ông coi ta là thằng ngu à? Trả lời cái quái gì, là ta hạ lệnh làm đấy, vì lão tử nhìn ông không vừa mắt, ông có bản lĩnh thì đi cáo trạng với tông môn đi! Ông có bản lĩnh thì cáo trạng với triều đình đi! Ông có bản lĩnh thì ăn cây táo rào cây sung cấu kết với Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn đối phó với trưởng lão Tử Kim động ta đây đi, ta chờ đấy! Ta nói cho ông biết, sau này lợi ích của Bắc châu sẽ không liên quan gì đến ông nữa! Ông dám phái một người ta sẽ giết chết một người!”
Nghiêm Lập giận tím mặt: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi đừng phách lối quá mức, đừng quên đây là đâu, đây là Tử Kim động không phải Mao Lư sơn trang của ngươi, sau này ngươi còn phải lăn lộn ở đâu, phách lối quá mức không có lợi cho ngươi đâu, lão phu cũng không phải bùn nặn.”
“A...! Còn nổi giận!” Ngưu Hữu Đạo cắm kiếm xuống đất, xắn hai tay áo lên: “Nào, chúng ta đừng đấu võ mồm nữa, chúng ta đấu công phu, chúng ta đấu đơn, ai thắng người ấy nói sao nghe vậy, xem thử ai là bùn nặn!”
“Ta không rảnh chơi với ngươi!” Nghiêm Lập phất tay áo bỏ đi, nói đùa gì vậy, đường đường là hai trưởng lão, vì chút lợi ích đánh nhau ở tông môn, Ngưu Hữu Đạo có thể không cần thể diện nhưng ông ta vẫn phải cân nhắc môn quy.
“Đừng chạy!” Ngưu Hữu Đạo giành trước một bước, kéo ống tay áo của ông ta: “Được, không đánh cũng được, hôm nay ai đúng ai sai chúng ta

phải nói cho rõ ràng, đi, chúng ta đi Quy Miên các, nói rõ mọi chuyện trước mặt sư phụ ta, ông có bản lĩnh thì hãy nói lại những lời ban nãy với sư phụ ta đi.” Nói xong hắn định kéo thẳng Nghiêm Lập đi.
“Ngươi buông tay!” Nghiêm Lập trở tay giật lại ống tay áo, sợ thằng này xé rách ống tay áo của mình.
Hai người không ngừng vật lộn đã hấp dẫn rất nhiều đệ tử đứng từ xa xem. Rõ ràng Nghiêm trưởng lão muốn chạy nhưng lại bị Ngưu trưởng lão níu lại không thả, cũng không biết hai người đang cãi cọ gì mà mặt đỏ tía tai.
Quản Phương Nghi đứng chờ cách đó không xa thấy vậy vội vàng lách mình tới, kinh ngạc nói: “Đạo gia, các ngài đang làm gì vậy?”
Ngưu Hữu Đạo hô: “Giúp ta chế trụ hắn, kéo đi Quy Miên các.”
“Chuyện này...” Quản Phương Nghi do dự, nhìn chung quanh, làm vậy có thích hợp không?
“Các ngươi đang làm gì đấy?” Cung Lâm Sách nghe tin lách mình đến, đáp trên rìa núi trước mặt, quát một tiếng.
Ông ta đang cảm thấy kỳ lạ, trước kia quan hệ hai người này không phải rất tốt sao? Sao nói trở mặt là trở mặt, thậm chí còn bất chấp thể diện trước mặt mọi người?
Chưởng môn vừa hiện thân, đệ tử xung quanh lập tức tản đi, Nghiêm Lập và Ngưu Hữu Đạo cùng dừng tay, Ngưu Hữu Đạo vẫn còn đang chỉnh lại ống tay áo bị nhăn vào quần áo bị kéo xộc xệch.
Cung Lâm Sách lại lách mình đáp xuống đứng trước mặt giận dữ mắng mỏ: “Đường đường là hai trưởng lão mà lại tranh chấp lôi kéo trước mặt các đệ tử như phường chợ búa lưu manh còn ra thể thống gì nữa chứ!”
Nghiêm Lập: “Chưởng môn, là hắn vô lễ, không phải ta...”
Ngưu Hữu Đạo lập tức giành lời: “Chưởng môn, lão khốn này chẳng phải thứ tốt đẹp gì, tìm ta đòi lợi ích, ta không cho, lão liền uy hiếp ta. Nói đây là Tử Kim động không phải Mao Lư sơn trang, sau này vẫn còn phải lăn lộn ở đây, đừng nên phách lối, nói là chẳng có lợi gì cho ta, nói sẽ thu thập ta. Ta muốn lôi lão đến Quy Miên các nói cho rõ ràng nhưng lão lại không chịu đi!”
Cung Lâm Sách lập tức liếc nhìn Nghiêm Lập với ánh mắt lạnh lẽo.

Nghiêm Lập cuống quít giải thích: “Sư huynh, không có chuyện này, hắn nói hươu nói vượn.”

Chương 1385: Ngươi Không Xứng Là Hậu! (1)

Chương 1385: Ngươi Không Xứng Là Hậu! (1)
“Ta nói hươu nói vượn?” Ngưu Hữu Đạo lại đưa tay kéo ống tay áo của ông ta: “Thư, lấy ra cho chưởng môn xem cho ta. Ta còn nói sao ban nãy ở đại điện nghị sự ông cứ nhắm vào ta, chưởng môn, mau xem chứng cứ đi, thư chính là chứng cứ lão lấy việc công báo thù riêng. Lấy việc công báo thù riêng theo quy môn nên xử trí như thế nào?”
Từ sau khi lên làm trưởng lão Nghiêm Lập chưa từng đụng phải mấy chuyện này nên lập tức luống cuống tay chân, trong tình thế cấp bách liền thi pháp làm lá thư võ thành bột mịn, hủy bỏ chứng cứ này.
Cung Lâm Sách lạnh lùng nhìn chằm chằm Nghiêm Lập, trước đó còn hơi nghi ngờ sao Nghiêm Lập có thể làm ra những chuyện như vậy? Giờ chính mắt nhìn thấy nên ông ta càng tin thêm mấy phần.
“Chưởng môn, người nhìn đi, có tật giật mình, lão đang xóa bỏ chứng cứ đấy!” Ngưu Hữu Đạo lập tức chỉ vào mớ bụi trắng bay đi sau khi bị đánh nát.
Cung Lâm Sách: “Làm bừa, mau cút về hết cho ta!” Ông ta nắm giữ quyền phán xét của một môn phái có thể nói ra những lời này thực ra vẫn đứng về phía Nghiêm Lập.
Ngưu Hữu Đạo lại chỉ về phía Nghiêm Lập, còn đang định nói gì đó thì bị Cung Lâm Sách tức giận trừng mắt: “Có phải lời nói của chưởng môn ta đây vô dụng với ngươi không?”
“...” Ngưu Hữu Đạo khẽ giật mình, thở phì phì quay người rút kiếm trên mặt đất bước nhanh rời đi.
Cung Lâm Sách quay đầu nhìn thấy Nghiêm Lập lại chỉnh y phục, chửi ầm lên: “Ngươi già cả hồ đồ rồi à? Trước mặt nhiều đệ tử như vậy có thể

ra vẻ trưởng lão một chút không hả?”
“Chưởng môn, chuyện không phải như hắn nói đâu, thư là thư bên Bắc châu, tên chó đó lại giết người ta sắp xếp đi, lý do là vì ta cứ hoài nghi hắn, hắn nói ta muốn hủy hoại hắn...” Nghiêm Lập kể lại đại khái tình hình, lúc này không có người ngoài, ông ta cũng chẳng có gì phải dấu diếm, vốn ông ta là người cùng hệ với chưởng môn.
Cung Lâm Sách nhíu mày nói: “Cũng vì chuyện này ban nãy ở đại điện nghị sự ngươi đã trả đũa hắn?”
“Ta...” Nghiêm Lập không phản bác được, phát hiện đã làm ồn ào như vậy thì dù có lý ông ta cũng thành vô lý rồi.
Cung Lâm Sách: “Hắn bao lớn, ngươi bao lớn? Bàn về tuổi tác, ngươi đủ làm ông nội hắn, lôi lôi kéo kéo ồn ào như vậy, ai khó coi nhất?”
Ở một bên khác, Ngưu Hữu Đạo xuống núi ngay lập tức lại gống như người chẳng hề có chuyện gì xảy ra.
Quản Phương Nghi kinh ngạc hỏi: “Đạo gia, sao ngài động tay động chân với Nghiêm Lập, đã xảy ra chuyện gì à?”
“Không có việc gì, giết người của Bắc châu, chó già họ Nghiêm không vui.” Ngưu Hữu Đạo cười haha rồi lại tiếp tục cảm khái thở dài: “Tuổi trẻ thật tốt!”
“...” Quản Phương Nghi ngạc nhiên không hiểu.
Đây đã là lần thứ hai đối phương cảm khái.
Nhưng sau khi ngợi, Quản Phương Nghi vẫn nhắc nhở: "Đạo gia, Tử Kim động bên này cũng không quá thân cận với ngài, dù sao Nghiêm Lập là trưởng lão Tử Kim động, nếu họ đối cứng với ngài, quả thực là không tốt chút nào."
Ngưu Hữu Đạo hoàn toàn thất vọng: "Cô suy nghĩ nhiều rồi. Có vài người không nên đắc tội, còn có vài người đắc tội cũng không sao cả, mẫu thuânx công khai không phải là chuyện xấu, ta chính là muốn để vài phần mặt mũi cho Nghiêm lão cẩu để ông ta thấy, để tránh việc ông ta luôn nghi thần nghi quỷ với ta. Nếu ngay cả cho mấy phần cũng không cần... Khiến ta mất hứng, ta lập tức gây chuyện với ông ta đến khi ông ta chịu thua mới thôi."
"Rõ ràng, ông ta là chịu trách nhiệm Tử Kim động bên kia đến giảng hòa với ta. Về sau, nếu như đổi thành người khác, ta sẽ không phối hợp, ta

chỉ muốn Nghiêm Lập, những người khác không đủ tư cách để ngồi nói chuyện với ta. Đến lúc đó cô tin hay không, coi như Nghiêm Lập ngàn vạn lần không nguyện ý, ông ta vẫn phải thành thành thật thật tới tìm ta, dám đối cứng với ta, ta sẽ gây hấn với ông ta đến khi không còn cách nào mới thôi! Nếu có năng lực thì vào bí cảnh Thiên Đô đi lão già, trên tay đã không có con bài nào mà lại còn dám uy hiếp ta, chờ xem!"
Quản Phương Nghi hiểu ý hắn, nhịn không được mỉm cười, ý của vị này là yên tâm đã có chỗ dựa chắc, bà ta cũng yên lòng.
Nhưng việc bà ta nên nhắc nhở vẫn phải nhắc, đây cũng chính là ý của Ngưu Hữu Đạo, một người suy xét chu toàn cũng khó tránh khỏi có lúc sơ sót, Ngưu Hữu Đạo cũng cần có người bên cạnh nhắc cho hắn.
"Đã hơn ba mươi tuổi, cũng không còn trẻ nữa." Quản Phương Nghi cười nhắc nhở một câu.
Lời này của bà ta quả thật là khơi gợi lên nỗi phiền muộn của Ngưu Hữu Đạo: "Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt một cái mà đã qua nhiều năm như vậy."
...
Ban đêm, bên trong một tòa phủ đệ, đèn đuốc sáng trưng.
Nghe trong phòng phát ra âm thanh khó nghe của đôi nam nữ, hoàng hậu nước Tống - Huệ Thanh Bình tức giận đến đến run lẩy bẩy, bên cạnh có một ít đệ tử đi cùng, ai cũng cẩn thận từng li từng tí, đều cảm thấy rất khó chịu, không nghĩ tới sẽ cùng sư phó đi phá loại chuyện như thế này.
Nếu như theo đánh giá của trên dưới triều đình thì Ngô Công Lĩnh không giống kiểu hoàng đế thường xuyên không ở trong cung.
Người này luôn rời khỏi hoàng cung, đi cả đêm không về, từ đầu Huệ Thanh Bình chỉ nghĩ là nước Tống vừa mới bình định nên khá bận rộn, sau đó nhận thấy có chút dị thường, phái đệ tử dưới trướng đi theo dõi, kết quả phát hiện ra Ngô Công Lĩnh thường xuyên đến tòa phủ đệ này qua đêm.
Lần này, rốt cuộc Huệ Thanh Bình cũng chạy đến xem xét tường tanah, kết quả thiếu chút nữa khiến bà ta tức điên lên.
Các đệ tử Đồng Tiên các đứng ở ngoài phòng có chút xấu hổ, liên tục nháy mắt với những đệ tử theo tới đây, dường như oán trách, tại sao lại để hoàng hậu chạy đến đây.

Các đệ tử Đồng Tiên các kia cũng bất đắc dĩ vì chẳng ai có thể ngăn cản Huệ Thanh Bình, đột nhiên hoàng hậu chạy đến, vị hoàng hậu này lại vô cùng cường thế, muốn vào thì có thể chặn lại không cho vào sao? Cũng không nghĩ tới mới giờ này mà Ngô Công Lĩnh đã hoan hỉ rồi.
"Để ta vào bên trong bắt đôi cẩu nam, cẩu nữ kia." Huệ Thanh Bình đang tức giận đến phát run, đột nhiên quát lên một câu.
Các đệ tử nhìn nhau, người nhìn ta, ta nhìn ngươi, không ai dám làm bậy, cũng đều là nữ nhân cả, tình huống bên trong kia có thể nghĩ ra được, làm sao các nàng dám đi vào.
Trái lại, động tĩnh bên trong phòng ngừng lại bởi vì giọng nói này, rồi tiếng Ngô Công Lĩnh vang lên: "Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?"
Ngoài cửa, đệ tử Đồng Tiên các gõ cửa, lớn tiếng nói: "Bệ hạ, hoàng hậu nương nương tới."
Ngay sau đó, trong phòn hình như vang lên tiếng ma sát quần áo, còn có tiếng khi đụng vào ghế.
Huệ Thanh Bình Nhịn không được, bước nhanh, xông thẳng vào, thủ vệ canh giữ cửa và đệ tử Đồng Tiên các giơ tay ngăn lại.
"Tránh ra!" Huệ Thanh Bình quát lên rồi xông vào, thân phận của bà ta, ai dám ngăn cản, bà ta xông, đạp tung cửa rầm một cái, thiếu chút nữa là đạp bay cả cánh cửa đi.
Trong phòng, Ngô Công Lĩnh đang tay chân luống cuống mặc quần áo, trên giường thì lộn xộn.
Ánh mắt lạnh lẽo của Huệ Thanh Bình nhìn khắp nơi trong phòng thì chỉ thấy có mỗi Ngô Công Lĩnh, nhưng lại mùi kia, bà ta cũng không xa lạ gì.
Mặc kệ Ngô Công Lĩnh ha ha nói: "Bình Bình, sao nàng lại tới đây?"
Huệ Thanh Bình nói: "Ngươi đang làm gì?"
Ngô Công Lĩnh thở dài: "Ở bên ngoài bôn ba mệt mỏi, vừa nằm xuống để nghỉ ngơi, nghe nói nàng đến, đành phải bò dậy."
Huệ Thanh Bình chậm rãi tới gần: "Nơi này cách nội cung cũng không xa, vì sao ở bên ngoài qua đêm mà không trở về nhà."
Ngô Công Lĩnh từ từ lùi lại.
Cà lăm nói: "Ta mà trở về trong cùng thì thế nào cũng phải gọi kẻ hầu người hạ, ta lại không muốn phiền phức, dù sao ngày mai cũng phải ra

ngoài nên ở bên ngoài nghỉ ngơi luôn, như vậy bớt việc, cũng không muốn làm phiền sĩ môn." Ánh mắt nhìn Huệ Thanh Bình đang đi tới gần giường, có chút căng thẳng.
Trong căn phòng này, chỗ có thể giấu người không có nhiều. Ầm! Đột nhiên, Huệ Thanh Bình đạp một cước vào giường, khiến dưới giường phát ra tiếng động rụt lại.

Chương 1386: Ngươi Không Xứng Là Hậu! (2)

Chương 1386: Ngươi Không Xứng Là Hậu! (2)
Huệ Thanh Bình nhanh chóng hất tay áo lên, bên trong cuộn lên từng trận gió, giường hoa ầm ầm dịch chuyển sang một bên, chỉ thấy một mỹ nhân làn da trắng nõn trần truồng đang ôm y phục, nằm co quắp, run lẩy bẩy trên mặt đất, dáng vẻ dịu dàng, mềm mại, tóc dài toán loạn, một màn này không chịu nổi.
Nữ tử trần truồng này cũng không phải là người bình thường, nguyên là phi tử của Mục Trác Chân. Hậu cung giai lệ của Mục Trác Chân, ngoại trừ luận công ban thưởng cho những tướng sĩ dưới trướng, những mỹ nhân xuất chúng, tư sắc tốt nhất đều được Ngô Công Lĩnh giữ lại.
Huệ Thanh Bình là trưởng lão Thiên Nữ giáo có thực lực, Ngô Công Lĩnh cũng không dám dẫn về trong cung, có hứng thú cũng chỉ dám ở ngoài cung tận hưởng.
Thật ra, hắn trong khoảng thời gian này ở bên ngoài bôn ba quả thực là rất bận rộn, chỉ là ngẫu nhiên đến tận hưởng một chút mà thôi, không nghĩ tới lần này lại bị bắt được.
Nhìn thấy một màn này, còn cần phải giải thích sao? Mặt Huệ Thanh Bình tràn đầy sự tức giận, một tay bóp cổ nữ nhân kia nhấc lên.
Nữ nhân kia bị bóp cổ buông y phục xuống, mặt đỏ bừng lên, tứ chi giãy dụa, không nói được câu nào.
Mắt thấy Huệ Thanh Bình có ý đinh giết người, Ngô Công Lĩnh tự rằng mình không phải là đối thủ của bà ta, cũng bị hù dọa, bởi vì biết ông ta đã chọc giận Huệ Thanh Bình, lúc này hô to: "Cứu giá! Cứu giá!" Bị dọa nên khiến đôi chân trần đầy lông lá lảo đảo lùi lại.

Ngoài phòng, một đám hộ vệ Đồng Tiên các xông vào, còn có cao thủ hộ vệ tam đại phái của nước Tống cũng nhanh chóng phá phòng vào.
Nhìn thấy cảnh này, một đám tu sĩ cũng xấu hổ, nữ nhân của hoàng đế trần truồng bị Huệ Thanh Bình bóp cổ, bọn họ nghĩ không nhìn thấy mới là chuyện lạ.
Không nói hai lời, Huệ Thanh Bình cười khẩy, cổ tay vặn một cái, rắc một tiếng, tại chỗ đó bẻ gãy cổ nữ nhân kia, nhẹ buông tay, nữ nhân kia ngã vật ra đất, co quắp, miệng và mũi chảy máu, không chết cũng không xong.
Ngô Công Lĩnh hai mắt trợn to, nữ nhân này cho dù là tư sắc hay cái gì khác cũng đều chiếm được sự yêu thích của ông ta, là nữ nhân mà ông ta khá là yêu thích, kết quả là ngay tại trước mặt ông ta, bị Huệ Thanh Bình giết chết rồi.
Ông ta cũng bị Huệ Thanh Bình chọc giận, lồng ngực phập phồng, dần dần lên cơn giận giữ.
Có một đám cao thủ bảo vệ nên cũng không sợ, đột nhiên giận dữ hét: "Bắt lại! Bắt lại tiện nhân kia cho ta!"
Vẻ mặt bọn hộ vệ rất là khó xử.
"Ta xem ai dám!" Huệ Thanh Bình quát lên, lắc mình một cái về phía Ngô Công Lĩnh, nhất định phải giáo huấn Ngô Công Lĩnh mới được.
Một đám hộ vệ vốn không dám tùy tiện động thủ với bà ta, có thể thấy được hành động của bà ta dưới cơn thịnh nộ, nào dám để Ngô Công Lĩnh xảy ra chuyện, Ngô Công Linh liên quan đến toàn bộ sự ổn định của nước Tống, nếu như ông ta mà xảy ra việc gì, các tu sĩ ở đây sẽ phải ăn nói thế nào với tông môn đây.
Cả đám không dám ra tay, lần này, một đám người bị Huệ Thành Bình bức không xuất thủ là không thể được.
Trong nháy mắt, hai bên đánh nhau ầm ầm, dưới cơn thịnh nộ Huệ Thanh Bình ra tay không hề lưu tình chút nào, ngược lại xà nhà trong phòng sập, gạch ngói bay ra tứ phía.
Mấy tên cao thủ bảo vệ Ngô Công Lĩnh chạy trốn, Huệ Thanh Bình đuổi đến cùng.
Sau khi hai bên cố gắng hết sức, đối với người được tam đại phái của nước Tống cử tới để bảo vệ Ngô Công Lĩnh mà nói, thực lực của Huệ

Thanh Bình có vẻ hơi yếu kém, đệ tử của Huệ Thanh Bình cũng không dám làm gì với Ngô Công Lĩnh.
Cuối cùng, thấy Huệ Thanh Bình không hề biết kiềm chế lại, thậm chí ra tay giết chết mấy tu sĩ hộ vệ của tam đại phái, vì sự an toàn của Ngô Công Lĩnh, cao thủ tam đại phái của nước Tống không thể không hợp lực bắt bà ta lại.
Dưới tình thế cấp bách, đệ tử Thiên Nữ giáo đến cứu sư phó, cũng lần lượt bị bắt lại rồi.
Thấy Huệ Thanh Bình đã bị khống chế, Ngô Công Lĩnh xông ra, chân trần đi tới, bị một mảnh ngói trên mặt đất đâm vào chân khá đau, ông ta đi khập khiễng, nhưng vẫn nổi giận đùng đùng đi tới trước mặt Huệ Thanh Bình, vung tay tát bốp một cái, rồi bổ sung thêm một câu: "Tiện nhân!"
Ra tay có phần hung ác, Huệ Thanh Bình lại đang bị khống chế, không có chút đề phòng nào, hứng chịu nguyên cái tát khiến khóe miệng ứa máu, mũ phượng trên đầu cũng bị lệch đi.
"Ngươi dám đánh ta? Ta giết ngươi! Ta giết ngươi!" Huệ Thanh Bình khóe miệng dính máu, điên cuồng mắng, làm thế nào cũng không thoát ra được, người khống chế bà ta cũng không tha cho bà ta để hạ độc thủ Ngô Công Lĩnh.
"Ngươi muốn giết ta? Được, ngươi đã không niệm tình vợ chồng, vậy thì đừng trách ta vô tình vô nghĩa!" Ngô Công Lĩnh giận tím mặt, quay người cầm kiếm ở bên hông của một gã hộ vệ, vù một tiếng rút ra, một kiếm nhằm vào lồng ngực Huệ Thanh Bình, ra tay không lưu tình chút nào.
"Bệ hạ!" May mắn, tu sĩ ở bên cạnh kịp thời ra tay, giữ cổ tay Ngô Công Lĩnh lại: "Bệ hạ, nương nương chỉ là nhất thời thất lễ, người không được xúc động!"
Nói đùa cái gì vậy, đây chính là hoàng hậu của một nước, sao có thể nói giết là giết luôn vậy, hành động đó liên quan đến khí phách hoàng đế nên nhất định phải ngăn cản, chí ít cũng phải xin phép qua tông môn đã rồi nói tiếp, nếu không việc này truyền đi, sức ảnh hưởng sẽ rất lớn, bọn họ không thể kịp thời ngăn cản cũng không thể chối bỏ trách nhiệm.

"Ngươi sau lưng ta lén lút với người khác, lại còn muốn giết ta..." Vẻ mặt Huệ Thanh Bình tuyệt vong, đau lòng, bà ta đã nhìn ta, Ngô Công Lĩnh không phải là giả vờ giả vịt, vừa rồi quả thực là muốn giết bà ta, hành động này thật sự khiến bà ta tổn thương tận tim gan, quát ầm lên: "Ngô Công Lĩnh, ngươi là tên lòng lang dạ sói, súc sinh, không có ta, ngươi đâu có ngày hôm nay?"
"Ta lén lút với người khác?" Ngô Công Lĩnh lại muốn tát cho bà ta một cái, bị người kéo lại, chỉ có thể nhìn bà ta giận dữ mắng mỏ: "Huệ Thanh Bình, ngươi cũng không nhìn xem mình bao nhiêu tuổi rồi, vẻ bề ngoài thì có thuật trú nhan, sự thật thì sao? Ngươi còn có thể sinh con sao? Trẫm bây giờ không thể so với lúc trước, trẫm bây giờ là hoàng đế Đại Tống, hoàng đế thì sao có thể không có hậu nhân, nếu không có thì giang sơn của trẫm truyền cho ai? Trẫm là suy nghĩ cho thiên hạ Đại Tống, tiện nhân ngươi, đồ đàn bà chanh chua, chẳng lẽ ngươi muốn trẫm đoạn tử tuyệt tôn sao? Trên đời này còn có kiểu hoàng hậu như ngươi sao? Ngươi không xứng làm hậu!"
Lời nói này, khiến Huệ Thanh Bình khóc, đường đường hoàng hậu nước Tống, đã từng là trưởng lão Thiên Nữ giáo, hoàn toàn khóc đến không ra dạng gì, khóc rồi mắng chửi không ngừng: "Ngô Công Lĩnh, ngươi sẽ không được tử tế, ngươi sẽ chết không được tử tế!"
"Ta chết không được tử tế? Được! Được lắm! Ha ha..." Ngô Công Lĩnh ngửa mặt lên trời cười ha ha không ngừng.
Mọi người xung quanh đều cảm nhận được hàm ý trong tiếng cười kia, dường như là muốn để Huệ Thanh Bình biết ai mới là người chết không được tử tế.
Nhưng trước mắt, những tu sĩ này vẫn chưa được sự cho phép của môn phái nên sẽ không để cho Ngô Công Lĩnh giết Huệ Thanh Bình, cũng không dám thả Huệ Thanh Bình ra, sợ bà ta làm loạn lên.
Phủ đệ bị cuộc chiến vừa này phá hủy rồi, không thể nào ngủ lại ở đây được nữa, Ngô Công Lĩnh trực tiếp dẫn người trở về hoàng cung.
Lần này trở về, lập tức gây ra động tĩnh không nhỏ trong hoàng cung, hoàng hậu lại bị áp giải về, rồi nhốt vào thiên lao!
Kế tiếp, tin tức truyền ra khiến cho tất cả mọi người trở tay không kịp.

Hoàng hậu ám sát hoàng đế, hoàng đế bắt nhốt hoàng hậu, làm sao việc này có thể gây không gây động tĩnh được cơ chứ!
Ngô Công Lĩnh cũng không có ý định giấu kín, ông ta động sát tâm, muốn giết Huệ Thanh Bình.
Mặc kệ trước kia có phải là lợi dụng Huệ Thanh Bình hay không, nhưng hiện tại ông ta thật sự là chịu đựng nữ nhân này quá đủ rồi. Nói ông ta là một thống soái cũng được, gọi là hoàng đế cũng chẳng sao, coi như bỏ qua hết cách gọi này đi, ngay cả cái gọi là nam nhân thì ông ta cũng chỉ là giống đực, mà đặc trưng của giống đực rất là rõ ràng, đó chính là kiểu có dục vọng giao phối với giống cái rất mãnh liệt.

Chương 1387: Điềm Báo Thiên Hạ Đại Biến

Chương 1387: Điềm Báo Thiên Hạ Đại Biến
Đương nhiên, dù sao ông ta cũng là người, vẫn còn có tình có lý, nếu không phải là làm cho ông ta không thể chịu đựng được, ông ta cũng không muốn giết thê tử của mình.
Nhưng chuyện ngày hôm nay đã vượt qua khỏi ranh giới cuối cùng mà ông ta có thể chịu đựng được, ông ta nửa đời trên sa trường, quyết định loại chuyện này dường như là theo bản năng rồi.
Trước đó, ông ta cảm thấy Huệ Thanh Bình đang ngáng đường mình, chuyện của nữ nhân thì không nói làm gì, ỷ vào chuyện mình giúp đỡ Ngô Công Lĩnh thượng vị, cảm thấy làm việc gì cũng là điều hiển nhiên. Ỷ vào mình là tu sĩ, biết đánh nhau, cho nên cũng rất hung hăng.
Dưới cơn nóng giận lập tức có thể cho Ngô Công Lĩnh một bạt tai, ông ta đã từng không chỉ một lần bị Huệ Thanh Bình bạt tai ngã ra mặt đất, mà còn nhiều lần bị đánh tỉnh.
Có lẽ nguyên nhân là do đã từng là trưởng lão Thiên Nữ giáo, chịu ảnh hưởng của việc nắm quyền lực trong tay nên nhịn không được sẽ nhúng tay vào một số chuyện nhưng lại cảm thấy đây là điều hiển nhiên, hoặc có lẽ là cảm thấy là vợ chồng với Ngô Công Lĩnh, ông ta lại được bà ta nâng đỡ, cho nên thay mặt Ngô Công Lĩnh sử dụng quyền lực của ông ta.
Khiến việc nước trở thành việc nhà, điểm ấy khiến Ngô Công Lĩnh rất bất mãn, cũng cảm thấy lo lắng, nếu cứ như thế này mãi thì sẽ cổ vũ dã tâm của nữ nhân này mất.
Đương nhiên, phương diện về nữ nhân cũng là nguyên nhân chủ yếu, khiến ông ta đường đường là hoàng đế mà lúc nào cũng khắc chế dục

vọng nguyên thủy của mình, chỉ trông mong vào một lão bà của mình, ông ta không làm được. Liều sống liều chết, cố găng nửa đời người chỉ đổi lấy kết quả còn không thoải mái bằng lúc ông ta làm tướng quân, vậy ông ta còn cố gắng bỏ công sức của mình phấn đầu làm cái gì nữa?
Tóm lại, ông ta đã sớm nhận ra, loại nữ nhân như Huệ Thanh Bình này không có cách nào làm một hoàng hậu bình thường được, muốn khiến Huệ Thanh Bình trở thành hoàng hậu quy củ trông coi hậu cung còn khó hơn so với việc lên trời, là một chuyện không thể nào xảy ra.
Nhân cơ hội lần này, ông ta sẽ quyết đinh dứt khoát.
Vừa trở lại cung, ông ta lập tức ra tay làm chuyện xử tử Huệ Thanh bình, không hề lưu tình chút nào!
Sở dĩ không có cách nào trực tiếp hạ sát thủ, là bởi vì những tu sĩ kia ngăn cản, dù sao cũng là hoàng hậu một nước, việc này khá lớn, không được sự cho phép của tam đại phái nước Tống nên không ai dám ra tay.
Người tam đại phái đóng giữ ở đây đã trực tiếp bảo vệ Huệ Thanh Bình, sợ Ngô Công Lĩnh làm liều, khẩn cấp xin chỉ thị của tông môn.
Đối với việc này, trong lòng Ngô Công Lĩnh biết rõ, muốn Huệ Thanh Bình rớt đài, tam đại phái bên kia sẽ không có ý kiến gì. Ông ta đoán rằng đừng nói là Huệ Thanh Bình, ngay cả Đồng Tiên các, sớm muộn gì cũng bị tam đại phá đá văng ra, bởi vì tam đại phái không hi vọng bên cạnh ông ta có một thế lực tu hành khác, muốn khống chế hoàn toàn ông ta trong tay.
Tam đại phái chỉ là lo lắng thân phận hoàng hậu của Huệ Thanh Bình, hơn nữa cục diện nước Tống cần ông ta ổn định, tạm thời nhẫn nhịn sẽ không theo Ngô Công Lĩnh làm ầm ĩ lên, bây giờ ông ta chủ động ra tay, tam đại phái đâu có lý do để phản đối đây?
Tình huống gì vậy? Chuyện vừa xảy ra, cả triều văn võ bá quan chấn kinh, chẳng những là văn thần, ngay cả võ tướng là thủ hạ của Ngô Công Lĩnh cũng giật mình, đại tướng quân muốn giết thê tử của mình?
Ngày kế tiếp lâm triều, khó có được hôm Ngô Công Lĩnh vào triều, nói về việc này.
Thừa tướng Tử Bình Hưu là người đầu tiên tận lực khuyên can, nói cái gì vô tội không được giết, ảnh sẽ rất lớn, có thể sẽ khiến nền tảng lập quốc bị dao động, mong Ngô Công Lĩnh suy nghĩ lại.

Suy nghĩ của những thần tử này lại không giống với sy nghĩ của những tu sĩ tam đại phái nước Tống kia.
Những thần tử này rất để tâm chuyện quản lí quốc sự.
Nhưng mà lúc này đây nước Tống, sau khi mới lập, rất nhiều chuyện vẫn còn chưa hoàn thện, hệ thống lợi ích cũng chưa hình thành bố cục, chưa hình thành được sức mạnh, chính là cản trở Ngô Công Lĩnh một ít, Ngô Công Lĩnh muốn làm cái gì thì làm cái đó, một đám người căn bản là chẳng làm gì được ông ta.
Sau khi bãi triều, Tử Bình Hưu nổi giận đùng đùng trở về phủ thừa tướng, trược tiếp đi thẳng đến viện tử của Giả Vô Quần.
Giả Vô Quần đang ngồi trong đình đọc sách, thấy thừa tướng ngồi ở đối diện có vẻ mặt tức giận, lập tức để quyển sách xuống, lấy bút chấm mực, viết mấy chữ xuống giấy rồi chuyển qua cho ông ta nhìn: không nghe khuyên can?
Từ Bình Hưu: "Có thể nghe lời khuyên can thì đã tốt. Quả thực là hồ đồ, ngay cả hoàng hậu nói giết thì giết ngay, sau này chẳng phải là người người cảm thấy bất an sao?"
Giả Vô Quần lại dùng bút viết cho ông ta nhìn: tự bản thân ông ta cũng không thèm để ý, thừa tướng cần gì phải buồn rầu.
Tử Bình Hưu thở dài: "Tiên sinh à, hoàng hậu nước Tống bắt kẻ gian dâm, hoàng đế nước Tống dưới cơn nóng giận giết hoàng hậu, nếu truyền đi quả thật là chuyện cười lớn, chẳng những ảnh hưởng đến nội bộ, mà còn ảnh hưởng đến ngoại giao với các nước, trở thành trò cười cho những nước khác. Ông ta thì không quan tâm mà chỉ để ý đến kết quả, đến lúc đó lại ném ra một câu, không được trồng trọt, vậy... Đây không phải là gây phiền phức cho ta sao?"
Thấy Tử Bình Hưu quan tâm như thế, Giả Vô Quần im lặng, lại hạ bút viết rồi chuyển cho ông ta nhìn: thừa tướng có thể đi gặp chưởng môn Đồng Tiên các Đan Đông Tinh, để lúc nào đi khuyên can, có thể sẽ có hiệu nghiệm.
Tử Bình sau khi nhìn thì im lặng một lúc rồi nghi ngờ nói: "Đan Đông Tinh và bệ hạ có quan hệ mật thiết, bệ hạ ra quyết định, Đan Đông Tinh sẽ cố ép sao?"

Giả Vô Quần lại viết tiếp, chuyển cho ông ta nhìn: nguyên nhân chính là như thế, tam đại phái không muốn nhìn thấy bên cạnh bệ hạ có thế lực khác, tạm thời bất động chứ không phải là bất động hoàn toàn, Đồng Tiên các cảm thấy bất an, có triều thần tương trợ, Đồng Tiên các vui mừng, thừa tướng đi tới, Đan Đông Tinh nhất định sẽ cho thừa tướng mặt mũi.
Tử Bình Hưu suy tư, những vẫn lo lắng nghĩ: "Bệ hạ khư khư cố chấp, Đan Đông Tinh đi khuyên có hữu dụng không?"
Giả Vô Quần viết tiếp cho ông ta nhìn: Thương châu khởi binh, Đan Đông Tinh vẫn luôn đi theo, so với thần tử nước Tống hay tam đại phái nước Tống thì Ngô Công Lĩnh gần gũi với Đan Đông Tinh hơn, một chút lí do thoái thác từ miệng Đan Đông Tinh nói ra, so với những người khác có hiệu quả hơn nhiều, có thể thử một lần!
Sau đó, Giả Vô Quần lại viết lí do thoái thác để thuyết phục cho Tử Bình Hưu nhìn.
Ông ta sau khi nhìn xong thì liên tục gật đầu, không nói nhiều, cũng không chậm trễ, lập tức đứng dậy đi.
Cũng thật sự là không thể trì hoãn được nữa, ông ta biết rõ, hiện tại Ngô Công Lĩnh không động đến Huệ Thanh Bình, có lẽ là còn đang chờ tông môn tam đại phái trả lời, nếu trước đó không ngăn lại việc tông môn tam đại phái hồi âm, chuyện hoàng hậu nước Tống bắt gian bị giết, coi như là ván đã đóng thuyền.
Giống như Giả Vô Quần dự liệu, sau khi Tử Bình Hưu tới Đồng Tiên các gặp chưởng môn Đan Đông Tinh, tuy Đan Đông Tinh có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn đáp ứng thử một lần, có thể thành hay không chính ông ta cũng không dám hứa trước điều gì cả.
Sở dĩ do dự, là bởi vì ông ta biết Ngô Công Lĩnh có suy nghĩ muốn giết Huệ Thanh Bình, có ngăn cản hay không hoặc Huệ Thanh Bình sống chết đối với ông ta cũng chẳng có ảnh hưởng gì.
Mà nguyên nhân ông ta đáp ứng thử một lần, quả thực là nể mặt mũi Tử Bình Hưu - người đứng đầu bá quan văn võ.
Đan Đông Tinh nghe theo sự nhờ cậy của Tử Bình Hưu, lập tức tiến cung diện kiến Ngô Công Lĩnh, chuyển lí do mà Tử Bình Hưu nói cho mình biết thành lời thuyết phục của mình.

Lý do cũng rất đơn giản, Đan Đông Tinh nói, người đời đều nói ngươi giết huynh trưởng của mình, bây giờ lại giết thê tử, chẳng phải là chuyện giết huynh cướp ngôi, người trong thiên hạ sẽ nhìn ngươi như thế nào?

Chương 1388: Ngưu Hữu Đạo của Tử Kim động, thêm vào! (1)

Chương 1388: Ngưu Hữu Đạo của Tử Kim động, thêm vào! (1)
Ngô Công Lĩnh do dự, ít nhiều có chút kiêng dè, chuyện giết huynh, ông ta luôn luôn phủ nhận.
Cuối cùng, Ngô Công Lĩnh thay đổi quyết định, không giết Huệ Thanh Bình nữa, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, đã ra tay, ông ta sẽ không để cho Huệ Thanh Bình có cơ hội đảo ngược tình thế.
Phế bỏ vị trí hoàng hậu của Huệ Thanh Bình, giam cầm bà ta cả đời!
Về phần phụ tá đắc lực của Huệ Thanh Bình, bị Ngô Công Lĩnh chém, những nữ đệ tử kia cũng biết giết hết, không còn một ai sống sót.
Đến tận đây, những kẻ phản đồ Thiên Nữ giáo không ai có kết cục tốt đẹp cả.
Trơ mắt nhìn đệ tử của mình bị bắt đi hành hình, mình lại bất lực, Huệ Thanh Bình ở trong thiên lao khóc lóc, hối hận rằng không nên bị lợi ích làm mê muội phản bội sư môn.
Rõ ràng bị Ngô Công Lĩnh lợi dụng, giờ lại bị Ngô Công Lĩnh ăn cháo đá bát, chí ít chỉ có bà ta xem như là thế, chửi mắng Ngô Công Lĩnh sớm chết, mắng đến khi bản thân cũng mệt mỏi, le loi trơ trọi ngồi bất động trong một góc của nhà giam, si ngốc, ngơ ngác.
Hoàng hậu, hào hoa phong nhã như gió thoảng mây bay, đi cũng nhanh, chợt tỉnh mộng.
Lúc đưa ra quyết định này, chuyện phế bỏ hoàng hậu lớn như vậy, Ngô Công Lĩnh thậm chí còn chẳng thèm cùng triều thần thương lượng, ngày thứ hai lên triều trực tiếp hạ chỉ, trước đó đã hạ chỉ ra tay với các đệ tử của Huệ Thanh Bình, đầu tiên phải gạt bỏ cánh tay đắc lực của Huệ Thanh Bình rồi mới nói tiếp.

Sau khi bãi triều, Tử Bình Hưu lại đến chỗ Giả Vô Quần, vẻ mặt cười gượng lắc đầu.
Dường như Giả Vô Quân có chút bất ngờ, viết chữ hỏi thăm: vẫn muốn giết?
Tử Bình Hưu: "Mạng được bảo toàn. Phế hậu! Chưa thương nghị, trực tiếp hạ chỉ luôn."
Giả Vô Quần nhanh tay viết cho ông ta nhìn: triều thần phản ứng như thế nào?
Tử Bình Hưu thở dài: "Lần này phản ứng không quá lớn! Bệ hạ nói đức hạnh của Huệ Thanh Bình không xứng với chức vị, muốn lập người khác, muốn chọn một người hiền lương thục đức từ nữ nhi trong nhà các bá quan để lập hậu. Bệ hạ, người này nhìn như thô lỗ, nhưng kì thực biết nắm bắt lòng người khác, bách quan đều động tâm, không ai có dị nghị gì nữa, đoán chừng còn phải hết sức giúp bệ hạ nhấn chìm chuyện này xuống để lấy lòng bệ hạ nữa ấy!"
Giả Vô Quần hơi nhíu mày, lại nâng bút viết, hỏi thăm: thừa tướng động tâm hay không?
Từ Bình Hưu vuốt râu cảm thán: "Gả ai mà chẳng muốn gả, trong nhà có một hoàng hậu, có giá trị không tầm thường, ai mà không động tâm? Chỉ là nữ nhi trong nhà bên này đợi gả, ai phù hợp vẫn còn phải cân nhắc."
Ông ta thở dài dường như là đang tiếc mình không có nữ nhi phù hợp đợi gả, chỉ có thể tìm kiếm trong họ hàng thân thích mà thôi.
Giả Vô Quần: thừa tướng suy nghĩ lại đi!
Tử Bình Hưu hơi giật mình: "Tiên sinh cảm thấy không ổn sao?"
Giả Vô Quần viết lời khyên bảo: Điệp Mỗng Huyễn Giới mở mà không đóng, không đúng theo lẽ thường! Bí cảnh Thiên Đô đột nhiên tăng số lượng tán tu tham dự, Tống, Hàn, Yến, Triệu giao chiến, nước Yến bị hủy diệt, nước Tống đổi chủ, nước Vệ thì Huyền Vi đang nắm quyền thì lại đến Thánh Cảnh lịch luyện, đủ loại chuyện lớn kéo đến, nhất định không bình thường, chính là điềm báo thiên hạ đại biến! Thiên hạ lâu rồi không có biến đổi lớn, yêu ma quỷ quái tích tụ quá lâu, đủ loại dấu hiệu, ta sợ chín vị chí tôn đã có cách. Thời khắc này, thừa tướng cần yên lặng theo dõi sự biến đổi, không thể cuốn vào quá sâu. Đương kim hoàng thượng nước Tống, giết huynh diệt the, bạc tình bạc nghĩa vô cùng, dựa

thế người ta rồi vứt họ đi như chiếc giày là bình thường, không thể bằng này mà đã trông cậy vào, thừa tướng cũng không thể bị trói buộc, giữ một khoảng cách để có đường lui, lại tùy cơ ứng biến mới có thể đảm bảo Tử phủ đên dưới bình an trong lúc loạn lạc như này, xin thừa tướng minh giám!

Một phen khuyên nhủ, thấy mí mắt Tử Bình Hưu nhảy lên, sau khi đứng dậy đi đi lại lại lưỡng lự một lúc, bỗng nhiên ngồi xuống, chần chờ nói: "Nếu người người đều tranh hậu vị, lão phu quá mức bình tĩnh, há chẳng phải khiến ông ta đa nghi hay sao?"

Tử Bình Hưu trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vuốt râu túm một cái, quả quyết nói: "Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, được! Vậy liền dựa theo lời nói của tiên sinh."

Thừa tướng một nước cũng phải chừa lại một đường lui, đây không phải chuyện nhỏ, mà là lựa chọn chiến lược lớn.

Việc lớn như vậy cũng có thể đối với đối phương nói gì nghe nấy, không chỉ là sự tín nhiệm đối với người của mình, cũng là sự khẳng định cùng tán thành đối với năng lực những năm gần đây đối với đối phương.

Giả Vô Quần gật đầu, sau khi ánh mắt lấp lóe, nâng bút chấm mực, lại tặng một chữ cho ông ta xem: Huệ Thanh Bình nhất định phải chết!

Tử Bình Hưu chần chờ nói: "Ý của tiên sinh là, bệ hạ vẫn muốn đối với Huệ Thanh Bình hạ độc thủ như cũ?"

Giả Vô Quần gật đầu, viết xuống dự đoán: hiện nay chính là thế hệ lòng dạ độc ác, nếu như có cơ hội, tình cảm phu thê há có thể ràng buộc, nhất định hạ độc thủ, chỉ vì ta lấy việc "Thí huynh" cảnh tỉnh, khiến cho tạm thời lo lắng, sau này Huệ Thanh Bình nhất định tự vẫn ở nhà lao, nguyên nhân cái chết đương nhiên là không liên quan đến đương kim hoàng đế!

Tử Bình Hưu hiểu rõ ý của ông ta, Ngô Công Lĩnh muốn giết chết Huệ Thanh Bình, lại không muốn làm nhơ bẩn bản thân mình, đương nhiên là để Huệ Thanh Bình xảy ra việc ngoài ý muốn, bản thân Huệ Thanh Bình không muốn sống mà tự vẫn là lựa chọn tốt nhất. Sau khi hiểu rõ, buông tiếng thở dài: "Chỉ cần không phải trước mắt quá mức quá quắt là được, chuyện này, ngày sau cũng không có người để ý. Tiên sinh nhắc đến chuyện này, chẳng lẽ vẫn muốn bảo vệ nàng tahay sao?"

Ông ta biết Gỉa Vô Quần không phải là người nói lời thừa thãi, từ sau khi bị Phiêu Miễu các rút lưỡi, nói chuyện không tiện, viết cũng phiền phức, đương nhiên là càng không muốn nhiều lời.
Dựa vào sự hiểu biết qua lại nhiều năm, ông ta hoài nghi Giả Vô Quần quan tâm chuyện về sau của Huệ Thanh Bình có ý nghĩ khác, cho nên hỏi dò.
Giả Vô Quần hỏi ngược lại: Ta không muốn bảo vệ, phải chăng là có người muốn bảo vệ?
Tử Bình Hưu sửng sốt một chút, hoài nghi nói: "Huệ Thanh Bình bây giờ đã là người cô độc, ngay cả bệ hạ cũng không muốn bảo vệ bà ta, còn có thể có người nào muốn bảo vệ nàng tanữa? Thiên Nữ giáo, nàng talà phẩn đồ của Thiên Nữ giáo, dẫn đến kết cục như thế, đoán chừng còn vỗ tay kêu hay, không giết nàng tacũng là tốt, há có thể bảo vệ bà ta? Ba đại phái nước Tống, có lẽ không hi vọng bên cạnh bệ hạ có tồn tại thế lực tu sĩ khác. Đồng Tiên các tuy là thân cận với bệ hạ, nhưng mà tình cảnh bản thân xấu hổ, có lẽ cũng sẽ không can dự vào chuyện này quá nhiều, cũng không cần thiết phải bảo vệ bà ta. Bá quan văn võ cả triều, nàng tacũng không xây dựng quan hệ lợi hại gì với mọi người, cũng không có dính dáng lợi ích gì với bà ta, sau khi sự việc qua đi, nhất định bảo vệ nàng tacũng không có giá trị. Về phần lão phu, trước mắt có thể bảo về một mạng của nàng tađã là dốc hết sức rồi, không đến nỗi lại cầu xin thêm! Về phần nàng taở giới tu hành có phải có mối quan hệ khác hay không, vậy thì ta không biết được."
Giả Vô Quần nhấc bút: nhìn như người cô độc, thừa tướng nhưng vẫn chưa liệt kê hết quan hệ của bà ta, nàng tavẫn còn một huynh đệ kết bái!
Đề cập đến huynh đệ kết bái này, Tử Bình Hưu nháy mắt phản ứng lại, buột miệng nói ra: "Ngưu Hữu Đạo? Tiên sinh là nói Ngưu Hữu Đạo mà người vẫn luôn chú ý cao độ kia sao?
Giả Vô Quần gật đầu.
Tử Bình Hưu có chút không quá tin tưởng: "Ngưu Hữu Đạo bây giờ trở thành trưởng lão Tử Kim động của nước Yến, ngồi ở vị trí cao, lực ảnh hưởng quả thật không tầm thường, nhưng hắn và Huệ Thanh Bình kết bái khó tránh khỏi có chút qua loa, nói hắn sẽ bảo vệ Huệ Thanh Bình,

sẽ vì Huệ Thanh Bình hao phí tinh lực quá lớn, đến mức đó sao? Việc giữa hai nước, cũng không phải hắn nói bảo vệ thì có thể bảo vệ."

Chương 1389: Ngưu Hữu Đạo của Tử Kim động, thêm vào! (2)

Chương 1389: Ngưu Hữu Đạo của Tử Kim động, thêm vào! (2)
Giả Vô Quần viết: mặt trái tình hình biến đổi của thiên hạ, nói đến cùng vẫn là nằm trong sự chi phối của tu sĩ, chúng sinh đều là con cờ. Ngưu Hữu Đạo người này, không hề tầm thường, trong tay nắm không ít thế lực, thêm vào khả năng lòng mang chí lớn. Hắn muốn yên tĩnh, mà gió chẳng muốn ngừng, há có thể ở dưới người khác lâu được? Nếu như sóng gió nổi lên, người trong mưa gió vô số, người này nhất định không thiếu chỗ! Thiệu Bình Ba một đời anh kiệt, mưu tính Bắc châu, nhưng lại không biết thiên thời, lại chạy đến nước Tấn tầm thường, uổng phí mà thôi, thừa tướng lấy đó làm gương!
Ông ta lấy bút chỉ chỉ miệng của mình, ám chỉ lưỡi của mình chính là vì trêu chọc đám tu sĩ đó mà mất đi.
"Xem ra tiên sinh đối với Ngưu Hữu Đạo này quả thật là bỏ ra tinh lực để suy xét."Tử Bình Hưu dường nhue có chút ngộ ra buông tiếng thở dài, nhưng vẻ mặt có chút hoài nghi không chắc: "Ý của tiên sinh là, muốn qua lại thân thiết với người này?"
Giả Vô Quần: Thân phận thừa tướng, nếu như để lộ dấu vết giao thiệp, vì nước Tống không thể bỏ qua, ắt gặp phải tai bay vạ gió, nhưng cũng kết mối thiện duyên!
Tử Bình Hưu chần chờ: "Huệ Thanh Bình? Tiên sinh chắc chắn hắn sẽ bảo vệ Huệ Thanh Bình?"
Giả Vô Quần lắc đầu, tỏ ý bản thân cũng không dám bảo đảm, chỉ có điều lại nhấc bút đề cập với ông ta một chuyện: trận chiến diệt Triệu, bên góc bờ hồ, vì cứu vương tử mà mạo hiểm, nguy hiểm đó tuyệt đối không phải là làm bộ, chính là loại người liều mình đạt được nghĩa!

Thương thị liền kêu gọi tập hợp đại quân chống chọi ba đại phái nước Yến, báo đáp lòng trung thành!
Tử Bình Hưu trầm ngâm nói: "Tiên sinh là nói, Ngưu Hữu Đạo sẽ xem trọng tình nghĩa kết bái với Huệ Thanh Bình mà ra tay?"
Giả Vô Quần: quyền một khi lần nữa thăm dò làm người, dễ dàng châm chước cho Tử phủ đường lui, nếu như thật sự là nghĩa sĩ, nhưng chuẩn bị cho tương lai, những ngày sắp tới nếu như có bất trắc, tham gia vào nghĩa sĩ há chẳng phải tốt hơn là với loại người vô tình vô nghĩa, có thể bảo đảm Tử phủ dài lâu chút.
Trong lòng Tử Bình Hưu cảm khái, vị này cũng thật là không chú ý đến đạo quân thần gì đó, lúc trước để bản thân khiêu khích người đánh đổ Trác Mục Chân, bây giờ lại muốn ông ta chuẩn bị tốt đường lui lần nữa tham gia vào người khác, ngoại trừ bảo vệ Tử phủ bình an, những thứ khác dường như đều không quan tâm, làm cho tâm tình của ông ta có chút phức tạp.
Ông ta vuốt râu suy xét nói: "Lời tiên sinh nói dĩ nhiên có lý, nhưng lão phu thật sự là không thể vì hắn cứu Huệ Thanh Bình ra, không đủ sức."
Giả Vô Quần: không cần thừa tướng ra tay, chỉ cần một phong thư nhắc nhở là được.
Tử Bình Hưu do dự không quyết: "Nếu như ta để lại thư từ cho hắn, há chẳng phải để lại nhược điểm trong tay hắn rồi hay sao?"
Giả Vô Quần: Không để lại tên, không đề cập đến lai lịch, chỉ nhắc nhở. Thừa tướng chỉ cần nhớ kỹ nội dung trong thư, để phòng tương lai xác minh, nếu như hắn xem trọng tình nghĩa bảo vệ Huệ Thanh Bình, thừa tướng thuận tiện đủ để kết một đoạn thiện duyên với hắn. Nếu mưa gió đến gần, chính là sắp chớp sắp đến, mưu tính nhiều đường lui sẽ không sai.
"Ồ!" Tử Bình Hưu liên tục gật đầu, hiểu rõ rồi, nếu như thật sự như vậy, vậy ông ta vẫn thật sự là không cần gánh bất kỳ mạo hiểm nào, quả thật có thể thử chút. Liền đứng dậy nói: "Lời tiên sinh nói, ta nhớ kỹ rồi, nếu như không còn dặn dò gì khác, ta đây liền đi sắp xếp."
Giả Vô Quần lắc đầu, bày tỏ không còn căn dặn.
Tử Bình Hưu sắp rời đi lại nói: "Đúng rồi, tiên sinh yêu thích tôm sông, ta cố ý để quản gia tìm một ít tôm sống đến, lát nữa sẽ mang đến cho

ngài."
Giả Vô Quần cười khổ, lại nhấc bút viết xuống vài chữ: không lưỡi, vô vị!
"Haizz!" Tử Bình Hưu tiếc nuối thở dài một tiếng, biết ông ta sau này đối với món ăn không thể nếm ra vị gì nữa, cũng thiếu đi tư vị cuộc sống, người mất đi vị giác sao lại có thể để ý đến quân quân thần thần gì chứ.
...
Thánh cảnh, giống như tên gọi, vùng đất đặc sắc thanh tú, thêm vào người ở thưa thớt, rất ít dấu vết cải tạo của con người.
Thánh địa Đại La, nơi ở của một trong cửu đại chí tôn La Thu, giống như đất thần tiên.
Lầu các nơi núi cao, Toa Như Lại dựa vào lan can nhìn về phía xa, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía dưới núi nơi người lui tới.
Một nữ tử dịu dàng với lụa mỏng, tướng mạo xinh đẹp, từ nơi cuối hành lang đi đến, tới đứng sóng vai bên cạnh Toa Như Lai, con gái La Thu La Phương Phỉ.
La Thu năm xưa long đong muốn muốn trói buộc, sau khi có được địa vị sau này, đối với việc sinh con dường như đã không còn hứng thú gì, càng hướng về đại đạo. Về sau không biết vì nguyên nhân gì, La Thu để một nữ nhân sinh cho ông ta một đứa con gái này, nghe nói là người phụ nữ xinh đẹp không tầm thường, nghe đâu người phụ nữ đó sau này lại bị La Thu chính tay giết chết.
La Thu cũng chỉ có một người con gái này, nàng ta chưa từng nghe kể qua chuyện ba mình giết mẹ mình, có một số chuyện có lẽ tất cả mọi người đều biết, chỉ có mỗi nàng ta không biết.
La Phương Phỉ cũng là thê tử bây giờ của Toa Như Lai, con gái Toa Như Lai, mẹ kế của thành chủ Trích Tinh Thành Toa Hoan Lệ.
Sau khi thê tử của Toa Như Lai mất tích, liền cưới La Phương Phỉ, ở một mức độ nào đó mà nói, thời điểm mà hai người kết thành duyên cũng không tính là quá lâu. Toa Hoan Lệ cũng coi như là hưởng chút vinh dự, trở thành cháu ngoại của La Thu.
Kỳ thực cho dù không hưởng vinh dự này, theo lẽ thường mà nói, Toa Hoan Lệ cũng sẽ không quá khó chịu, ba của nàng ta dù sao cũng là đệ

tử của một trong cửu đại chí tôn La Thu.
Toa Hoan Lệ đối với thánh địa Đại La dường như cũng không có hứng thú gì, sau khi rời khỏi rất ít khi quay lại, ở Trích Tinh Thành thời gian dài.
Thân là con gái của La Thu, có thể gả cho Toa Như Lai tái hôn, có thể thấy được sự yêu thích đối với Toa Như Lai, từ ánh mắt nàng ta nhìn Toa Như Lai lúc này có thể biết được, ánh mắt sáng như sao hàm ý đưa tình, hỏi: "Sư huynh, đang nhìn gì vậy?"
Tướng mạo Toa Như Lai không tính là xuất chúng, nhưng giữa người với người thực sự là không thể nói rõ, rất nhiều người cũng không hiểu được, La Phương Phỉ vì sao lại cứ thích Toa Như Lai.
"Không nhìn gì cả." Toa Như Lai hơi nhấc cằm về phía người tới người đi ở dưới núi: "Người ra vào bên đó dường như đột nhiên đông lên."
La Phương Phỉ: "Bởi vì Thánh cảnh lịch luyện, dù sao cũng là đến nơi này, không ai dám qua loa, các phái báo cáo người trên danh sách, đang tiến hành xác minh lần nữa. Sự việc bên phía ngọn núi Thiên Đô, sư huynh đều kết giao xong chưa?"
Phiêu Miễu các thay phiên nhau trông coi, kỳ hạn thánh địa Đại La quản lý Phiêu Miễu các đã qua, đổi cho người của một chí tôn khác tiếp quản.
Toa Như Lai ừm một tiếng, nói đến ngọn núi Thiên Đô và danh sách mà các phái báo lên, ông ta dường như nhớ ra điều gì đó, hỏi: "Việc này là do ngươi quản a, bên phía Tử Kim động nước Yến báo lên ba người nào?"
La Phương Phỉ hơi do dự: "Này thật sự không để trong lòng." Mặc dù là nàng tađang quản, có một số việc đương nhiên có người bên dưới làm, nàng ta cũng sẽ không tự thân đi làm đi nhớ nhiều tên như vậy, có chút nghi hoặc hỏi: "Sư huynh, vì sao quan tâm Tử Kim động?"
Toa Như Lai: "Nhớ đến một người, ta chú ý qua, có chút thú vị. Nghe nói gia nhập vào Tử Kim động, một người nửa đường gia nhập vào Tử Kim động, cũng không có bị Tử Kim động ép buộc đến hay không. Nếu như đến rồi, ta ngược lại muốn nhân cơ hội này ở khoảng cách gần nhìn lại một chút."
Có thể khiến sư huynh chú ý, La Phương Phỉ nhất thời hứng thú: "Người nào?"

Toa Như Lai: "Ngươi thường ở Thánh cảnh, có lẽ chưa từng nghe quam tên là Ngưu Hữu Đạo!"
La Phương Phỉ cười: "Người ở Bí cảnh Thiên Đô bị sư huynh ép phải lấy được giải nhất, làm sao có thể chưa từng nghe qua, nghe nói truóc đó hắn còn vẽ cho Hoan Lệ một bức chân dung..."

Chương 1390: Thư ẩn danh (1)

Chương 1390: Thư ẩn danh (1)
Câu trước đó còn đỡ, câu sau đó khiến cho Toa Như Lai chợt quay đầu, ánh mắt lạnh nhìn chằm chằm nàng ta, từ tốn nói: "Ngươi đang theo dõi Hoan Lệ?"
La Phương Phỉ biết bản thân lỡ lời nói sai, vội vàng giải thích: "Sư huynh, ta chỉ là quan tâm Hoan Lệ, không có ý khác."
Toa Như Lai có nghe lọt hay không cũng không biết, mặt không biểu tình quay lưng rời khỏi.
La Phương Phỉ đưa mắt nhìn theo, ánh mắt phức tạp.
Chuyện tình cảm này vốn dĩ phức tạp, cho dù cha bà talà La Thu, cũng không có khả năng gán ép tình cảm của hai nggười nên làm như thế nào thì làm.
Sau khi lấy lại tinh thần, quay người tựa vào lan can, chú ý đến người ở dưới chân núi, nghĩ đến lời sư huynh nói khi nãy, La Phương Phỉ đột nhiên lách người lướt xuống dưới, trực tiếp bay xuống lầu các nơi làm việc ở bên dưới, đi vào bên trong, hướng về người chủ sự yêu cầu: "Lấy danh sách Thánh cảnh lịch luyện cho ta."
Danh sách dĩ nhiên là được cung cung kính kính dâng tặng đến tay của nàng ta.
Nàng tatìm được tên ba người Tử Kim động báo lên xem xem, lại ném danh sách trở về bàn: "Ngưu Hữu Đạo của Tử Kim động, thêm vào!"
"Này... " Người chủ sự dở khóc dở cười: "Các chủ, không được a, nội dung đã quy định một nhà đưa ra ba người, lại thêm vào một người thì sẽ thành bốn người, không cách nào bàn giao a!"
Không ở trước mặt sư huynh, La Phương Phỉ đã là một khuôn mặt lạnh lùng nói: "Không biết dựa vào tình hình khác nhau mà thay đổi sao? Gạch bỏ một người, thay Ngưu Hữu Đạo vào."

Người chủ sự: "Các chủ, Ngưu Hữu Đạo, theo ta được biết, hắn là trưởng lão của Tử Kim động, thêm hắn vào có thích hợp không? Huống hồ chi thay đổi danh sách còn phải thông báo cho tám nhà khác, e là có chút phiền phức."
La Phương Phỉ: "Người có thể làm trưởng lão, chẳng lẽ không phải là đệ tử tinh nhuệ của môn phái trong quy định sao? Có gì không thích hợp. Ngươi làm theo là được, cũng không cần ngươi phải bàn giao gì, ta sẽ tự bàn giao. Nếu như Tử Kim động có ý kiến, để bọn họ đến tìm ta."
"Vâng!" Người chủ sự bất đắc dĩ đáp ứng, trong lòng nghĩ, Tử Kim động dám tìm ngươi mới là lạ.
Hoàng hậu một nước bị phế, không phải là chuyện nhỏ, không giấu nổi. Trên cây cầu đá dòng suối bên ngoài Mao Lư biệt viện, Ngưu Hữu Đạo nhìn tin tức trong tay "Haiz" một tiếng, "Trưởng lão Thiên Nữ giáo cao cao tại thượng, đột nhiên trở thành phu nhân của tướng lĩnh phản quân, lại đột nhiên trở thành hoàng hậu một nước, nháy mắt lại trở thành phạm nhân, vận mệnh của đại tỷ kết bái này của ta thật đúng là nhiều thăng trầm."
Sau khi tin tức nước Tống phế hậu truyền ra ngoài, dẫn đến sự chú ý của hắn, lập tức cho người nghe ngóng xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tin tức trong tay chính là tin mới nhận được.
"Hoàng hậu bắt gian tại trận, cư nhiên bị hoàng thượng phế, hiếm thấy, Ngô Công Lĩnh này cũng thật là có thể làm ra." Quản Phương Nghi đi cùng ở bên hừ lạnh không ngừng, cảm thấy rất không đáng cho Huệ Thanh Bình: "Nếu như không có Huệ Thanh Bình, Ngô Công Lĩnh nào có ngày hôm nay, thứ lòng lang dạ sói."
Giấy trong tay Ngưu Hữu Đạo giũ thành mảnh vụn rơi xuống dưới cầu thuận theo dòng nước trôi đi, cũng thuận miệng trả lời: "Không có Huệ Thanh Bình, cũng có Bình khác xuất hiện, cho dù không có Bình khác xuất hiện, Ngô Công Lĩnh cũng không hẳn không có ngày hôm nay. Ngô Công Lĩnh có ngày hôm nay hay không, không phải là điều mà Huệ Thanh Bình có thể quyết định, Huệ Thanh Bình không hiểu được điểm này, cho nên mới rơi vào kết cục ngày hôm nay."
Quản Phương Nghi thờ ơ nói: "Ý của ngươi là Ngô Công Lĩnh làm đúng? Xem ra đàn ông các ngươi đều là những kẻ giống nhau, không có

tên nào tốt."
"..." Ngưu Hữu Đạo câm lặng, sao lại kèm theo hắn luôn rồi, dở khóc dở cười nói: "Ta không có ý này, cũng không nói điều Ngô Công Lĩnh làm là đúng. Có một câu nói "Hối hận để chồng kiếm tước phong hầu", lựa chọn con đường như thế nào thì phải trả cái giá như thế nấy, nam nhân sau khi làm hoàng đế trong hậu cung sao chỉ có thể có một người, nữ nhân làm hoàng đế đối diện với ngàn vạn nam sắc, trong trướng khuê phòng cũng không chỉ có một nam nhân, đến núi như thế nào thì thấy phong cảnh như thế nấy, ngươi không thể đứng ở dưới chân núi nghĩ đến phong cảnh trên núi, đều phải đối mặt với hiện thực. Huệ Thanh Bình không nên đi làm loạn như vậy, lúc nên mở một mắt nhắm một mắt thì phải làm như thế, không muốn tiếp nhận hiện thực nơi đỉnh núi, xúc động lung tung thì có khả năng té xuống chân núi đối mặt với hiện thực ở chân núi. Ngươi kông muốn nhìn cảnh ở trên núi, hoặc là nhắm mắt, hoặc là lăn xuống núi, đây chính là hiện thực."
Quản Phương Nghi hừ hừ nói: "Cũng chính là nói, sau này nếu như ngươi có cơ hội, cũng sẽ giống như Ngô Công Lĩnh."
"..." Ngưu Hữu Đạo lần nữa câm lặng, cũng trách bản thân, rảnh rỗi đến đau trứng hay sao, cư nhiên lại đi nói đạo lý với người phụ nữ này, không phải là có bệnh chứ? Lập tức lảng sang chuyện khác nói: "Lấy danh nghĩa của ta, chuyển thư cho Ngô Công Lĩnh, cảnh cáo ông ta, Huệ Thanh Bình là đại tỷ kết bái của ta. dám đầu đến một đầu ngón tay của Huệ Thanh Bình, bảo ông ta cẩn thận đầu của mình. Bảo ông ta giao Huệ Thanh Bình ra, bằng không nước Yến ta lập tức đem binh tấn công nước Tống!"
Lực chú ý của Quản Phương Nghi quả nhiên bị di chuyển, ngạc nhiên nói: "Có ý gì?"
Ngưu Hưu Đạo: "Ý gì là ý gì? Ta nói còn chưa đủ rõ ràng hay sao?"
Quản Phương Nghi nhắc nhở: "Đừng nói cái gì mà một đầu ngón ta, Huệ Thanh Bình đã bị ông ta tống vào thiên lao rồi."
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: "Không đơn giản như ngươi nghĩ, đem Huệ Thanh Bình giam giữ chỉ là nhất thời, Ngô Công Lĩnh con người này lòng dạ ác độc, sau khi lật mặt nhất định vô tình, nếu như không có cố

kỵ, Huệ Thanh Bình ở trong thiên lao sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn."
Quản Phương Nghi hoài nghi nói: "Ngươi thật sự muốn vì Huệ Thanh Bình đem binh tấn công nước Tống? Chuyện này hình như cũng không thể thuận theo ngươi."
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc hồi lâu, việc này quả thật không thể thuận theo hắn, lực ảnh hướng của hắn đối với quân đội nước Yến không nhỏ, nhưng nhân mã quân Yến đến gần bên phía nước Tống cũng không có thế lựuc của hắn, đừng nói nước Yến, Tử Kim động cũng sẽ không cho phép hắn làm xằng.
"Đi một bước tính một bước, từ từ nghĩ cách, trước tiên ổn định ông ta không làm loạn với Huệ Thanh Bình đã." Ngưu Hữu Đạo cau mày nói, muốn cứu Huệ Thanh Bình quả thật có chút phiền phức.
Quản Phương Nghi coi như nhìn ra, vị này không phải là nói không, mà thật sự muốn cứu Huệ Thanh Bình.
Bà ta ccũng không biết nên nói gì mới tốt, kỳ thật cảm thấy không cần thiết, bên này đối với thư từ qua lại với bà ta cũng không phải chưa từng thấy qua, người ta căn bản không xem kết bái của ngươi ra gì, hà tất phải mặt nóng áp mông lạnh tự mình tìm phiền phức.
"Được rồi! Ta tin người như ngươi quyết định không phải là kích động nhất thời, hẳn là có đắn đo suy nghĩ." Quản Phương Nghi buông tiếng thở dài, quay người đi thực hiện.
Ngưu Hữuu Đạo đứng trên cầu, một tay đâm kiếm, một tay sờ lan can đá, nhìn cá bơi trong nước suy tư điều gì đó.
Trong lúc suy tư không biết thời gian trôi qua bao lâu, đợi khi Quản Phương Nghi quay về tỏ ý thư đã gửi đi, Văn Mặc Nhi cũng đã đến, cũng mang tới một bức thư.
"Đạo gia, ngoài sơn môn có người đem đến một bức thư, nói là cho ngài." Văn Mặc Nhi dâng bức thư lên nói.
Quản Phương Nghi nhận thư kiểm tra, đồng thời hỏi: "Người nào đưa đến."
Văn Mặc Nhi: "Đối phương không tiết lộ thân phận, để lại thư liền rời khỏi, không biết người nào đưa thư đến."

Sau khi xác nhận thư không có vấn đề, Quản Phương Nghi đưa thư cho Ngưu Hữu Đạo.
Sau khi Ngưu Hữu Đạo xem xong, mỉm cười với Văn Mặc Nhi: "Làm phiền rồi."
Sau khi Văn Mặc Nhi mỉm cười lui xuống, Ngưu Hữu Đạo lại đem thư đưa cho Quản Phương Nghi xem: "Việc này có chút thú vị rồi."
Quản Phương Nghi xem xong nội dung trong thư mới biết cái gọi là có chút thú vị của hắn là chỉ gì.

Chương 1391: Thư ẩn danh (2)

Chương 1391: Thư ẩn danh (2)
Điều trong thư đề cập đến là cảnh ngộ trước mắt mà Quản Phương Nghi gặp phải, nói biết Ngưu Hữu Đạo và Huệ Thanh Bình có tình nghĩa kết bái, đồng thời hiến kế, nói muốn cứu Huệ Thanh Bỉnh rất phiền phức, trừ phi đại quân nước Yến áp sát uy hiếp nước Tống, nước Tống dưới sự trống rỗng quốc lực mới có thể thả Huệ Thanh Bình ra.
Vì sao lại như vậy, trong thư đã kể tường tận các loại nguyên nhân.
Có điều toàn bộ ý kiến ngược lại có chút tương tự với ý nghĩ trước đó của Ngưu Hữu Đạo.
Càng thú vị hơn đó là, trong thư không đề cập đến người gửi thư là ai, sau cùng đề tên là: Ngưỡng mộ Đạo quân người.
"Đạo quân.... ai lại xưng hô với ngươi như vậy?" Vẻ mặt Quản Phương Nghi ngạc nhiên: "Ngươ cảm thấy bức thư này có thể là do ai gửi cho ngươi?"
"Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai?" Ngưu Hữu Đạo cũng buồn bực, quả thực là không có chút manh mối nào, nhưng có thể thấy được trong thư bày ra thiện ý rõ ràng.
Hắn đem tất cả những người có mối quan hệ với Huệ Thanh Bình mà mình biết sắp xếp một lượt, cũng thực sự không nghĩ ra ai có thể viết một bức thư như thế, nhưng hắn luôn cảm thấy bản thân có thể từ trong bức thư phát hiện ra chút gì đó, nhưng dưới sự suy ngẫm cẩn thận lại trống không hoàn toàn, lại trở thành không có bất kỳ manh mối nào, bức thư này có chút thần bí.
Hắn lại muốn bức thư, tỉ mỉ xem lại bức thư lần nữa, cuối cùng lắc đầu nói: "Bức thư này nếu như đưa cho một người xem, người đó có lẽ có thể nhìn ra chút gì đó."
Quản Phương Nghi hiếu kỳ: "Ai?"

"Thiệu Bình Ba!" Ngưu Hữu Đạo nói ra một cái tên, đem bức thư trả cho bà ta.
Quản Phương Nghi kinh ngạc: "Bức thư không có manh mối này, Thiệu Bình Ba có thể nhìn ra là ai viết sao?"
"Ta thậm chí hoài nghi bức thư này là Thiệu Bình Ba viết, chỉ có điều người này sau khi bị giết sạch đang trong thời kỳ ở ẩn, trước khi vẫn chưa đọ sức với ta, có lẽ sẽ không chủ động chọc đến ta." Ngưu Hữu Đạo cười khổ một tiếng, cười khổ tâm tính của mình, một khi phát hiện tình hình không đúng, rất dễ dàng nhịn không được mà hoài nghi Thiệu Bình Ba trước tiên.
Cuối cùng thở dài một tiếng nói: "Có một số việc đến bây giờ ta vẫn không biết Thiệu Bình Ba sao biết được đáp án, sau khi Trần Quy Thạc quay về nói rõ, ta phát hiện năng lực lý luận phán đoán ở một phương diện nào đó của tên Thiệu Bình Ba kia vô cùng cường hãn, gần như là biến thái, chỉ cần cho y đủ điều kiện, bất cứ dấu vết nào cơ hồ đều không thoát khỏi đôi mắt của y, về điểm này ta kém xa y. Ta hoài nghi một số việc ta làm, y đã biết được đáp án, chỉ là tình thế ép buộc ẩn giấu không phát tán mà thôi. Là một tai họa về sau, đáng tiếc dưới sự che chở của nước Tấn, ta không làm gì được y.
Bản thân hắn cũng không biết, Thiệu Bình Ba từng nói mình không bằng hắn, mà hắn lại nói bản thân không bằng Thiệu Bình Ba, hết lần này đến lần khác hai người muốn ăn thua đủ.
Quản Phương Nghi kinh ngạc: "Thực sự lợi hại đến vậy?"
Ngưu Hữu Đạo: "Cũng không có lợi hại như ngươi tưởng tượng, chẳng ai hoàn mỹ, con người đều có khuyết điểm, những khuyết điểm khác của y không nói, trên người ít nhất có một khuyết điểm trí mạng."
Quản Phương Nghi không hiểu: "Trí mạng?"
Ngưu Hữu Đạo ha ha nói: "Theo Trần Quy Thạc nói, Thiệu Bình Ba thường xuyên ho ra máu, có nhiều tu sĩ điều trị như thế, còn có thể như vậy, có thêm nhiều linh đan diệu dược cũng khó mà sống lâu, thân thể ngựa tồi nhưng lại tiêu hao trí lực kỳ lân, không thể chịu nổi, cũng không chịu được sự tàn phá, định sẵn đoản mệnh! Tâm trí của y chính là khuyết điểm trí mạng của y, bất luận thắng thua như thế nào, cho là ta thua rồi, y cũng không thắng nổi, y định sẵn là tự mình phụ mình."

Quản Phương Nghi vẫn còn đang suy tư, Ngưu Hữu Đạo lại thở dài nói: "Thú vị, gần đây thực sự thú vị."
Điều hắn chỉ không chỉ là bức thư này.
Trước đây hắn ẩn danh gửi thư cho Thiên Hỏa giáo bây giờ lại có người gửi thư ẩn danh cho hắn, quả thực là ăn miếng trả miếng.
Bức thư gửi cho Thiên Hỏa giáo đã đến được đích đến, lại bị Vũ Văn Yên làm cho lọt vào trong sương mù, bây giờ bức thư ẩn danh này lại lần nữa làm cho hắn không hiểu rõ nguyên do.
Hắn phát hiện sau khi nhảy ra khỏi Nam châu, sau khi đối diện thế cục lớn, đối thủ xuất hiện quả nhiên cũng không giống nhau, phải xốc tinh thần lên một trăm phần trăm để ứng phó.
...
Hoàng cung nước Tống, sau khi phế đi Huệ Thanh Bình, Ngô Công Lĩnh quả thật sung sướng vài ngày, những mỹ nhân giấu ở bên ngoài đều quang minh chính đại đón vào trong củng sủng hạnh.
Một chút cũng không che đậy, có quan viên thực sự không thể tiếp tục nhìn nêu ý kiến, nói một số lời không nên nói. Ngô Công Lĩnh sớm đã muốn giết gà dọa khỉ, bị ông ta tìm được cơ hội, vị triều thần đó bị kèm theo tội làm nhục quân vương, trực tiếp xử tử.
Lén lút nhẫn nhịn lâu như vậy, bây giờ ông ta dĩ nhiên là muốn sống vui vẻ sung sướng một chút.
Tuy là những mỹ nhân đó đều là phi tử của hoàng đế nước Tống trước đây Mục Trác Chân, nhưng cũng phải ai cũng có thể giống hoàng hậu của Mục Trác Chân vậy sau khi chịu nhục liền tự vẫn, không những không tự vẫn, ngược lại đa số đều là nương thân lấy lòng. Có thể bảo vệ tính mạng, có thể lần nữa được vinh hoa phú quý, về phần là Mục Trác Chân hay là Ngô Công Lĩnh, đối với những nữ nhân này mà nói không quan trọng, đối với bọn họ, Mục Trác Chân đã qua đi rồi, nhiều lắm là thỉnh thoảng gặp cảnh nhớ đến.
Dù sao, Ngô Công Lĩnh cũng đáng sợ hơn Mục Trác Chân nhiều, động một tí là giết người cũng không phải là nói cho có, so với hầu hạ Trác Mục Chân càng tận tâm tận lực hơn, trước đây dám ở trước mặt Trác Mục Chân làm nũng hoặc giở chút tính khí mhưng không dám làm loạn với Ngô Công Lĩnh.

Nhưng mà sung sướng không được vài ngày, vệc phiền lòng liền đến, thư của Ngưu Hữu Đạo tới rồi.
"Khinh người quá đáng!" Trong ngự thư phòng, sau khi Ngô Công Lĩnh xem xong bức thư một tay đem bức thư ném đi.
Ngự thư phòng của ông ta cũng có một phong cách riêng, ngoại trừ các thứ giấy bút mực nghiên và công văn các loại, những thứ bày biện điều chỉnh nho nhã khác cơ hồ đều dẹp bỏ, trên tường khắp nơi đều treo bản đồ, có có các loại đao thương.
Sau khi chưởng môn Đồng Tiên các Đơn Đông Tinh nhặt lên xem, cũng nhịn không được cau mày.
Ngô Công Lĩnh đột nhiên ngừng bước trước mặt Đơn Đông Tinh giương nanh múa vuốt, nhe răng trợn mắt nói: "Hắn coi ta là gì? Ta dạy dỗ vợ của mình mắc mớ gì tới hắn? Hắn cảnh cáo lão tử thì cũng thôi đi, cư nhiên còn uy hiếp lão tử giao vợ cho hắn, cũng không khỏi quá càn rỡ rồi, hắn cho rằng hắn là ai vậy?"
Đơn Đông Tinh cau mày cũng cảm thấy Ngưu Hữu Đạo làm như vậy vậy có chút quá đáng, Huệ Thanh Bình tuy là phế hậu, nhưng dù sao cũng từng là hoàng hậu nước Tống, đem hoàng hậu nước Tống giao cho tay người ngoài nước, đừng nói là Ngô Công Lĩnh gánh không nổi người đó, bảo thần dân trên dưới của nước Tống làm sao chịu nổi.
Đây quả thực là làm nhục Ngô Công Lĩnh, ông ta cũng cảm thấy Ngô Công Lĩnh không thể đáp ứng loại chuyện này.
Nhưng vấn đề thực tế là, Ngưu Hữu Đạo hiểu rõ cảnh cáo không sai, ngươi không đáp ứng, ta liền đánh ngươi!
Đơn Đông Tinh cầm lấy bức thư thử hỏi một chút: "Không biết lời này của Ngưu Hữu Đạo là thật hay giả?"
Ngô Công Lĩnh giễu cợt khinh thường: "Mặc kệ hắn là thật hay giả, hắn cho rằng nước Yến là nhà của hắn hay sao, hắn muốn đánh thì đánh hay sao? Lão tử mặc kệ hắn, xem hắn có thể làm gì được ta?"
Đơn Đông Tinh: "Hắn ở nước Yến quả thực có chút lực ảnh hưởng, nếu như hắn thật sự muốn đánh, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Cuộc chiến Yến Triệu chính là hắn khơi mào, cuối cùng làm cho nước Triệu diệt vong."

Ngô Công Lĩnh: "Ngươi bớt ở đây tự mình dọa mình, trước khác nay khác, hắn đã gia nhập Tử Kim động, Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn không thể nào lại để mặc cho hắn làm loạn.”

Chương 1392: Muốn xui xẻo mọi người cùng xui xẻo

Chương 1392: Muốn xui xẻo mọi người cùng xui xẻo
“Không phải ta xem thường hắn, nhân mã trong tay hắn muốn ngang qua khu vực nước Yến đến biên cảnh nước Tống ta cũng khó, càng đừng nói đến xuất binh công đánh. Hắn mở miệng liền muốn hù dọa người, coi lão tử là con nít ba tuổi hay sao?"
Đơn Đông Tinh thử hỏi: "Vậy thì mặc kệ hắn?"
Ngô Công Lĩnh trầm mặc, ừm một tiếng: "Mặc kệ, để ý đến hắn làm gì!"
Tuy là nói như vậy, kỳ thực vẫn không chắc chắn, trước đây ông ta quả thực từng tồn tại tâm tư tìm cơ hộ để Huệ Thanh Bình ở trong thiên lao xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng khi bức thư này đến, ông ta có chút ném chuột mà sợ vỡ bình, có chút không dám hành động thiếu suy nghĩ.
Có một số việc có thể bản thân ông ta cũng không ý thức được, có lẽ Thiên Nữ giáo ra mặt uy hiếp ông ta, ông ta cũng sẽ không sợ, nhưng đối mặt với Ngưu Hữu Đạo quả thật là có chút e ngại.
Nói một cách chính xác, cũng không phải e ngại Ngưu Hữu Đạo, mà là e ngại Mông Sơn Minh thủ hạ Ngưu Hữu Đạo, bởi vì e ngại Mông Sơn Minh mà e ngại Ngưu Hữu Đạo.
Bắt đầu từ khi ông ta tòng quân, chính là ở ngay trong đại quân dưới trướng Mông Sơn Minh, từ một tiểu tốt trong quá trình trưởng thành, vẫn luôn đắm chìm trong uy danh của Mông Sơn Minh, là tắm mình trong uy danh của Mông Sơn Minh mà trưởng thành, thống soái thiên quân vạn mã Mông soái kia, cảnh tượng ở trong đại quân núi kêu biển gầm rong ruổi mà đến từng khiến cho tâm trí ông ta hướng về.
Sau này nếu như không phải Ninh Vương ngăn cản, Mông Sơn Minh thiếu chút nữa đã làm thịt ông ta.

Có thể nói Mông Sơn Minh nhìn thấy ông ta triệt để, mặc kệ ông ta lập đượ bao nhiêu chiến công, đều có thể ép ông ta gắt gao, chỉ cần Mông Sơn Minh còn tồn tại một ngày ông ta liền không trở nổi mình, giống như một ngọn núi lớn, ép ông ta gần như hít thở không thông, tình trạng này kéo dài rất nhiều năm, thử nghĩ tâm tính ông ta đối mặt với Mông Sơn Minh là loại nào,
Thân là tướng lĩnh chinh chiến sa trường, ai có thể phục ai? Nhưng Mông Sơn Minh không thể khiến mọi người không phục, chiến tích gần như là bách chiến bách thắng lay động lòng người.
Mông Sơn Minh tàn phế, Mông Sơn Minh già, Mông Sơn Minh ẩn lui, nước Yến cũng đang trong tình trạng bấp bênh, danh tướng suy yếu, Ngô Công Lĩnh ông ta đang dương dương tự đắc, liệt kê một lượt chiến tướng nước Yến, ai sợ ai? Ai ngờ lão đầu tàn phế Mông Sơn Minh kia tái xuất lần nữa, đánh cho triều đình nước Yến không còn cách ào khác, sau lại đuổi ông ta chạy trối chết, ông ta căn bản không dám giao đấu với Mông Sơn Minh.
Sự tình phía sau mọi người đều biếu, ngựa trắng Mông Sơn Minh qua sông, suất quân tấn công về khu vực phía Đông của sông, chuyên gia lấy nghịch cảnh đánh cho mũi nhọn nước Tống đang thánh tan tác tơi bời, khổ không thể tả, một đường tàn sát, giết đến thần dân nước Tống lòng người sợ hãi.
Đại đô đốc nước Tống La Chiếu hăng hái đến lúc này ảm đạm vô sắc, nước Tống qua loa cầu hòa.
Vừa rời khỏi nội cảnh nước Tống, Mông Sơn Minh lại xua binh Tây chinh, chém giết với nước Triệu, ở cạnh hồ nước Triệu vừa chiến bại hết tận tinh nhuệ, trực tiếp tiêu diệt nước Triệu, chấn kinh thiên hạ!
Đối mặt với lão già gần như đánh đâu thắng đó, ông ta có thể cảm thấy bản thân mình giống như một hạt gạo nhỏ tranh nhau phát sáng với trăng sáng, ông ta tự cho rằng bản thân coi như là năng chinh thiện chiến, nhưng đối mặt với Mông Sơn Minh ông ta có cảm giác không biết nên đánh như thế nào.
Nỗi e ngại đó là từ trong xương cốt của ông ta, không chỉ là ông ta, ông ta biết những tướng lĩnh đã từng tòng quân dưới trướng Mông Sơn Minh kia cũng rất e ngại Mông Sơn Minh.

Cũng đâu chỉ là bọn họ, toàn bộ nước Tống càng là nghe thấy Mông Sơn Minh mà biến sắc, Mông Sơn Minh không chỉ một lần tiến vào nội cảnh nước Tống, trước kia cũng đã từng khiến trong lòng thần dân nước Tống bao phủ bóng ma, muốn rửa nhục kết quả lại gặp Mông Sơn Minh phản công vào nội cảnh nước Tống, thủ đoạn một đường tàn sát hoàng loạt dân trong thành kia càng thảm khốc, thủ đoạn tàn bạo giết chôn mười mấy vạn tinh nhuệ càng dọa người...
Ngô Công Lĩnh e ngại Mông Sơn Minh, Ngưu Hữu Đạo liền tìm đến Mông Sơn Minh.
Cũng không phải bởi vì Ngô Công Lĩnh e ngại Mông Sơn Minh, Ngưu Hữu Đạo mới tìm đến Mông Sơn Minh, Ngưu Hữu Đạo cũng không biết Ngô Công Lĩnh e ngại Mông Sơn Minh.
Hắn không chỉ là chỉ một bức thư hù dọa Ngô Công Lĩnh, cũng không cho là chỉ một bức thư liền có thể dễ dàng hù dọa hoàng đế một nước, quả thật giống như hắn nhận được bức thư ẩn danh kia, cần phải tạo áp lực thật sự.
Ngưu Hữu Đạo gửi tin tức cho Thương Triều Tông, trực tiếp làm rõ tình hình, để Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh thương lượng, xem có thể áp dụng thủ đoạn quân sự nào tạo áp lực cho quân Tống hay không.
Đương nhiêu, không nhất thiết phải đánh thật, chỉ cần để quân Tống nhận thấy áp lực không thể không thả người là được.
Việc chuyên nghiệp vẫn là phải giao cho người chuyện môn làm thì tốt hơn, hắn không hiểu tác chiến đại quân, lung tung chỉ huy để nguời ta nhìn thấu mưu tính ngược lại làm trò cười cho người ta.
Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh lập tiến hành thảo luận đối với chuyện này, sau khi thảo luận, cho dù là Mông Sơn Minh cũng có chút khó xử.
Vấn đề rành rành ra đó, địa bàn khống chế thế lực hệ thống Nam châu dù sao cũng có hạn, dưới cục diện trước mắt của nước Yến, nhân mã của hệ thống Nam châu muốn vượt qua địa bàn thế lực khác đến biên cảnh nước Tống đại quân áp sát đến dường như là chuyện không thể, trừ phi là một đường đánh đến còn tạm được.
Vì cứu Huệ Thanh Bình mà ở nội bộ nước Yến đánh lung tung giết chế vô số người, không khỏi quá không đáng, thực sự là không tính ra.

Đương nhiên, Mông Sơn Minh đưa ra một số ý kiến, nếu như Ngưu Hữu Đạo có thể thuyết phục Tử Kim động, đạt được mục đích uy hiếp nước Tống cũng không phải không có khả năng.
Nguyên nhân cũng rất đơn giản, Bột châu nước Yến tiếp giáp với nước Tống, mà Bột châu chính là địa bàn của Tử Kim động, do trưởng lão của Tử Kim động Kiều Thiên Quang tọa trấn.
Nếu như không thật sự đánh mà chấn nhiếp, Mông Sơn Minh cần mượn sức Bột châu này.
Cứ như vậy, Ngưu Hữu Đạo cũng có chút khó xử, để Tử Kim động phối hợp với mình làm việc này, khả năng Tử Kim động đáp ứng rất là nhỏ.
Một đám cao tầng của Tử Kim động đối với hắn vốn đã có ý kiến, mà hắn lại ở Bắc châu ra tay giết chết người của một số người, tình hình có thể nghĩ mà biết, nói ra chỉ sợ không những không giúp, làm không tốt còn muốn cản.
Quản Phương Nghi chính mắt nhìn thấy một số quá trình cũng không biết nói gì với Ngưu Hữu Đạo mới phải, vì một Huệ Thanh Bình mà hao tổn tâm trí như vậy đáng giá sao? Có thể có gì tốt chứ!
Vì thế, Quản Phương Nghi vẫn tìm đến Viên Cương, để Viên Cương khuyên nhủ Ngưu Hữu Đạo.
Nhưng thái độ của Viên Cương làm cho Quản Phương Nghi vô cùng tức giận, Viên Cương nói tán thành Đạo gia làm như vậy.
Thời khắc Ngưu Hữu Đạo đang suy nghẫm giải quyết việc này như thế nào, Văn Mặc Nhi đến, nói chưởng môn bảo hắn đi đến nghị sự đại điện một chuyến.
"Không đi!" Ngưu Hữu Đạo ở trong đình viện quanh quẩn một chỗ văng một câu nói ra ngoài: "Cứ nói ta đang bế quan tu luyện, nghiêm cấm quấy rầy, phong bế lục thức, không liên lạc được, cũng không dám tùy tiện quấy rầy, bằng không sẽ tẩu hỏa nhập ma."
Hắn cho rằng đi nghị sự đại điện là tìm cơ, trước đây hai vị trưởng lão lần lượt đến qua, muốn đến gặp hắn, hăn cũng dùng lý do tương tự từ chối gặp mặt.
Một người không được đổi một người khác vẫn không được, hắn chính là muốn ép Nghiêm Lập Nghiêm lão cẩu tìm đến cửa, tất cả những người khác không để ý.

Vị trưởng lão này thật sự là quá tùy hứng rồi, Văn Mặc Nhi dở khóc dở cười, giải thích: "Đạo gia, chưởng môn nói là chuyện của Thánh cảnh, nói liên lụy đến người rồi, bảo người qua đó một chuyến."
"Thánh cảnh? Còn liên lụy đến ta?" Ngưu Hữu Đạo lập tức cảnh giác: "Chuyện của Thánh cảnh và ta có liên quan gì?"

Chương 1393: Vùng vẫy giãy chết (1)

Chương 1393: Vùng vẫy giãy chết (1)
Quản Phương Nghi ở bên cạnh cũng rất kinh ngạc, kỳ quái Thánh cảnh như thế nào lại liên lụy đến Đạo gia, danh sách Tử Kim động báo lên bên này đã xác nhận, không liên can gì với bên này.
Văn Mặc Nhi lắc đầu nói: "Ta cũng không rõ, chỉ là thuật lại lời nói của chưởng môn, chưởng môn bảo ngài cần phải qua đó một chuyến, các vị trưởng lão đều đang đợi ngài."
"Thánh cảnh..." Ngưu Hữu Đạo lẩm bẩm suy nghĩ hồi lâu, loại chuyện này quả thật không đến lượt hắn tùy hứng, hắn ngược lại muốn lại tiếp tục giả vở tùy hứng, ép chưởng môn Cung Lâm Sách pháp giá đích thân đến nói cũng giống vậy, những ngẫm nghĩ, cơ hội tùy hứng có rất nhiều, cũng không thiếu lần này, liền phất phất tay, lãnh đạm nói: "Vậy thì đi xem thử."
Đương nhiên, dáng vẻ vẫn đoan chính, không chút hoang mang đi tới.
Chậm rãi đi đến nghị sự đại điện, vừa đi vào nghị sự đại điện, chỉ thấy một đám người có tư cách địa vị xếp ở đây ánh mắt từng người phức tạp nhìn hắn, ánh mắt chưa từng có.
Ánh mắt này nhìn đến trong lòng Ngưu Hữu Đạo có chút hoảng sợ, trong đầu nhanh chóng xoay ngược những tình huống có khả năng xuất hiện nên ứng phó như thế nào.
"Chưởng môn, ta đang bế quan tu luyện ngàn cân treo sợi tóc, có chuyện gì nhất định phải gặp ta, thiếu chút nữa hại ta tẩu hỏa nhập ma." Ngưu Hữu Đạo dáng vẻ mệt mỏi.
Ngươi bế quan cái quỷ! Cung Lâm Sách thầm mắng trong lòng một tiếng, tình hình gì Văn Mặc Nhi cũng không phải chưa nói cho hắn.
Có điều ông ta cũng không vạch trần, chỉ hơi cười khổ nói: "Ngưu sư đệ, muốn gặp mặt ngươi thật không dễ dàng a!"

Ngưu Hữu Đạo: "Lời này của chưởng môn ta gánh không nổi, người mở lời, ta sao dám không đến chứ? Đây không phải gọi một tiếng liền đến rồi sao." Nhìn trái nhìn phải, hỏi: "Chuyện gì phải, ta cũng không có tham dự quyền lực quyết định sách lược, gọi ta đến để làm gì?"
Cung Lâm Sách nhìn chằm chằm hắn, chậm rãi nói: "Danh sách đi đến Thánh cảnh lịch luyện của Tử Kim động có biến."
Tim của Ngưu Hữu Đạo nháy mắt nâng lên đến cuống họng, lắng nghe.
Cung Lâm Sách tiếp tục nói: "Bên phía Thánh cảnh gạch bỏ tên của một đệ tử, thêm tên của ngươi vào!"
Mặt Ngưu Hữu Đạo trầm xuống, nhìn ngang nhìn dọc nói: "Các vị đang nói đùa với tôi phải không?"
Cung Lâm Sách: "Không nói đùa, đây là thật. Chúng ta cũng không muốn nhìn thấy tình huống này xuất hiện, nhưng tin tức bên phía Phiêu Miễu các gửi đến quả thực là như vậy. Sư đệ, bảo ngươi đến, là hi vọng ngươi có thể tranh thủ thời gian còn lại sớm chuẩn bị."
" Cái gì Thánh cảnh gạch bỏ rồi thêm vào? Đối với thánh cảnh mà nói, Ngưu Hữu Đạo ta tính là cái gì chứ, Ngưu Hữu Đạo ta đáng để Thánh cảnh tiếp đãi nồng hậu như vậy sao? Bớt giở trò đi!" Ngưu Hữu Đạo phải đối kịch liệt, nhìn xem cái này, lại nhìn xem cái kia, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Nghiêm Lập: "Ta thấy là có người sống mái với ta, cố ý hãm hại ta, sau lưng ta sửa lại danh sách báo lên!"
Đây là hoài nghi đến ta rồi? Nghiêm Lập vội vàng khoát tay nói:"Không có liên quan đến ta... Không phải, việc này thật sự không liên quan đến ta, thật sứ là đích thân Thánh cảnh làm."
"Ta mặc kệ là đích thân ai làm, nếu đã không muốn ta sống dễ chịu, mọi người cũng đừng mong sống dễ chịu, lão tử không đi, muốn xui xẻo thì mọi người cùng xui xẻo!" Ngưu Hưu Đạo bỏ lại lời nói lách người bỏ chạy, trực tiếp lách mình ra khỏi đại điện, nhanh chóng lướt đi.
"Sư đệ!"
"Ngưu sư đệ!"
"Ngưu trưởng lão!"
Một đám người lớn tiếng gọi, cũng không thể giữ lại nổi, chạy ra đại điện nhìn xem, đâu còn bóng người.

Nơi này đang bàn bạc cùng nhau đi Mao Lư biệt viện khuyên nhủ, ai ngờ không bao lâu sau một tên đệ tử chạy đến không báo: "Ngưu trưởng lão đi đến Quy Miên các, Chung lão chuyển lời bảo chưởng môn và các vị trưởng lão qua đó một chuyến."
Mọi người im lặng, có người vẻ mặt co giật, Cung chưởng môn nặng nề thở ra một hơi.
Trưởng lão Doãn Dĩ Đức bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Được, không cần nói, tên nhãi này lại chạy đến Quy Miên các cáo trạng rồi, thất đức hay không, có phải con chuột tè dầm hay không cũng muốn đi cáo trạng?"
Cung Lâm Sách nghiêm mặt: "Sự việc ngược lại không phải chuyện nhỏ, chính là tên nhãi có chút càn quấy."
Phó Quân Nhượng thở dài tuyệt vọng nói: "Chung sư bá hạn thọ không bao lâu nữa rồi, tên làm đồ đệ này còn có lương tâm hay không, còn có kiểu đưa sư phụ vào con đường chết hay sao? Không biết dùng ít đi chút hay sao?"
Mạc Linh Tuyết nói: "Xem ra là hiểu lầm thành chúng ta đang hại hắn, đúng thật là, ngay cả lời cũng chưa nghe xong liền chạy."
Nghiêm Lập: "Ta đoán chừng người hắn nghi ngờ đầu tiên chính là ta."
Ông ta cảm thấy việc này nếu như không giải thích rõ ràng, Ngưu Hữu Đạo nhất định không thể không liều chết với ông ta.
Cung Lâm Sách: " Đừng nói những lời vô dụng kia nữa, cũng không phải chúng ta hại hắn, thị phi phải trái nói rõ ràng. Chung lão triệu kiến, đi thôi."
Mấy người đều rất bất lực, cùng nhau xông lên Quy Miên các sau núi, sau khi đến chỉ thấy cửa lớn cửa hang Quy Miên các đóng chặt thời gian dài, Cự An đứng ở trên bậc thềm chắp tay đón khách.
Sau khi đi vào Quy Miên các mới phát hiện, không chỉ là tìm vài người bọn họ đến, Xuân Tín Lương và Đồ Khoái hai lão già này cũng được gọi đến.
Chung Cốc Tử ngồi xếp bằng nhắm mắt tĩnh tọa giống như tượng đá, Xuân Tín Lương và Đồ Khoái một trái một phải cùng ngồi xếp bằng dưới đất, từng người một giương mắt lặng lẽo nhìn những người đi đến.
Ngưu Hữu Đạo khoanh chân ngồi ở một bên, thấy mấy người đi đến, nhìn không thuận mắt, quay đầu nhìn sang một bên, tỏ rõ vẻ không

thích.
"Bái kiến ba vị thái thượng trưởng lão!" Đám người Cung Lâm Sách cùng nhau chắp tay khom lưng hành lễ.
Xuân Tín Lương lãnh đạm nói: "Ngồi đi."
"Vâng!" Đám người Cung Lâm Sách liền ngồi thành mội hàng phía đối diện, cũng đều nhìn nhìn Ngưu Hữu Đạo, trong lòng mỗi người coi như là phục vị này, sự việc chưa làm rõ đã trực tiếp chạy đến đây cáo trạng rồi, này thật đúng là hơi chút trêu chọc liền dám đến cáo trạng, thuộc dạng con nhím không thể trêu chọc.
Chung Cốc Tử chậm rãi mở mắt, đôi mắt già đột nhiên toát ra tinh mang, quét một lượt qua mặt những người ngồi một hàng ở phía đối diện, trong mắt rõ ràng lộ ra bất mãn, ngoài miệng lại tang thương ôn hòa nói: "Bình thường không cần làm gì, vẫn có được sự phụng dưỡng hết sức của tông môn, theo lý mà nói, mấy người lão già chúng ta cung nên biết đủ rồi. Theo môn quy mà nói, một thế hệ có trách nhiệm của một thế hệ, những lão già chúng ta đây nếu đã ẩn lui, thì không nên lại làm việc thừa, những chúng ta dù sao cũng là đệ tử của Tử Kim động, cũng không thể làm như không thấy, không biết ta nói như vậy, chưởng môn thấy có thích hợp hay không?"
Cung Lâm Sách nhanh chóng vẻ mặt tươi cười nói: "Chung lão nặng lời rồi, mấy vị thái thượng trưởng lão vẫn như cũ đang tận tâm tận lực vì tông môn, hễ tông môn cần gì, mấy vị thái thượng trưởng lão trước giờ chưa từng từ chối qua, vẫn luôn giúp đỡ chúng ta. Chúng ta có chỗ nào làm không đúng, mấy vị thái thượng trưởng lão đều là những người kinh nghiệm già dặn, cũng là trụ cột vững vàng của môn phái, chỉ giáo giám sát cũng là điều đương nhiên."
Đồ Khoái người cũng như tên, không vòng vo với bọn họn, trực tiếp quát: "Đồng môn với nhau, nên tương trợ, vì sao lại âm thầm hãm hại?"
Cung Lâm Sách hướng về ông ta chắp tay nói: "Đồ lão, đồng môn với nhau, nhất là giữa mấy vị trưởng lão với nhau, khi ý kiến không nhất trí có nảy sinh một số tranh chấp cũng không thể tránh khỏi, nhưng muốn nói hãm hại, không khỏi nói quá sự thật."
Đồ Khoái chỉ tay về phía Ngưu Hữu Đạo: "Tên của Ngưu Hữu Đạo bị điền vào danh sách đi Thánh cảnh, có phải là do các ngươi đang giở

trò?"
Đồ đệ của ông ta Mạc Linh Tuyết nói: "Sư phụ, thật sự không liên quan tới chúng ta, thật sự là tự mình Thánh cảnh thay đổi danh sách, là đích thân Thánh cảnh thêm tên của Ngưu sư đệ vào, là Thánh cảnh chỉ định Ngưu sư đệ tham gia, tuyệt đối không phải chúng ta hãm hại."
Đồ Khoái: "Ta không tin Thánh cảnh không biết hắn là trưởng lão của Tử Kim động, Tử Kim động nhiều người như vậy, thêm ai không thêm vì sao cứ phải thêm hắn?"

Chương 1394: Vùng vẫy giãy chết (2)

Chương 1394: Vùng vẫy giãy chết (2)
Mạc Linh Tuyết thở dài nói: "Sư phụ, không chỉ lại danh sách của Tử Kim động có sự thay đổi, danh sách các môn các phái đều có sự tháy đổi, không chỉ Tử Kim động ta gạch bỏ tên một đệ tử thêm vào một trưởng lão, những môn phái khác cũng như vậy, đều do Thánh cảnh đích thân chỉ định một trưởng lão tham gia."
Lời này vừa nói ra, Ngưu Hữu Đạo đang ngẩn đầu nhìn về phía xà ngang sửng sốt, chầm chậm quay đầu nhìn về phía bà ta.
Sau khi Đồ Khoái và Xuân Tín Lương nhìn nhau, lại hỏi: "Có gì chứng minh không?"
Mạc Linh Tuyết dở khóc dở cười nói: "Sư phụ, loại chuyện này chúng ta còn có thể nói lung tung được hay sao? Về sau một khi sự việc được chứng thực, cũng không lừa gạt nổi."
Đồ Khoái nhìn Ngưu Hữu Đạo nghiêng nghiêng đầu: "Nhưng sư đệ của các ngươi không tin là như vậy, hôm nay nếu như đã dên, thì nhất định phải làm rõ sự việc, cho sư đệ của các ngươi một câu trả lời." Lời nói mặc dù là nói Ngưu Hữu Đạo, nhưng thực ra là nói là Chung Cốc Tử nghe, nói trắng ra vẫn là muốn giúp đám người Cung Lâm Sách nói dóc rõ ràng."
Lúc này Cung Lâm Sách có động tác, từ trong tay áo móc ra một phần danh sách, hai tay nâng lên một chút, dưới sự thi pháp, danh sách chậm rãi bay về phía Đồ Khoái.
Đồ Khoái nắm một cái đến tay, cau mày xem xét.
Mạc Linh Tuyết dường như sợ ông ta xem không hiểu, dù sao thế hệ trước thoái vị đã lâu, đã lâu không màng thế sự, lo lắng không biết trưởng lão các phái trên dánh sách là ai với ai, liền hướng ba ông lão ở trên chắp tay, sau đó đứng dậy đến bên cạnh Đồ Khoái, vươn tay chỉ chỉ

danh sách giải thích nói: "Đây là trưởng lão Khí Vân tông, đây là trưởng lão Lăng Tiêu các... Đây là Ngưu sư đệ."
Sau khi xác nhận danh sách, Đồ Khoái thở dài một cái, sau khi ra hiệu Mạc Linh Tuyết lui về sau, thân thể xiên vẹo, nghiêng về một bên, mở danh sách ra cho Chung Cốc Tử xem: "Sư huynh, ngươi xem, không sai, các phái trên danh sách đều có trưởng lão trong đó, đầu có lẽ là một trận hiểu lầm."
Chung Cốc Tử liếc một cái mà thôi, cũng khôngg nhìn kỹ, sau đó lại chầm chậm nhắm mắt, lại giống như một tòa tượng gỗ, không nhúc nhích.
Nhìn thấy phản ứng của Chung Cốc Tử, Đồ Khóa vung tay đẩy danh sách về phía Ngưu Hữu Đạo: "Ngưu Hữu Đạo, ngươi cũng xem đi."
Ngưu Hữu Đạo đương nhiên là cầm danh sách tới tay xem kỹ, không xem không biết, vừa xem quả thực có vấn đề, quả thật không chỉ một mình trưởng lão hắn, các môn các phái đều có trưởng lão trong đó.
Không chỉ như vậy, hắn còn phát hiện một điểm, trưởng lão các phái đi Thánh cảnh lần này đều là nhân vật có địa vị khá cao trong trưởng lão các phái.
Hắn đã không còn là hắn của trước kia, hắn bây giờ thân là trưởng lão Tử Kim động, tình hình trưởng lão các phái đươn nhiên là có chút hiểu biết, nếu như ngay cả điều này cũng không biết, vậy há chẳng phải là che mắt toi công lăn lộn.
Hắn có chút khó hiểu, thật sự muốn người có cấp bậc trưởng lão tham gia, Phiêu Miễu các ngay từ khi bắt đầu chỉ rõ là được, vì sao lại thay đổi thất thường?
Nếu như thật sự là bởi vì bất mãn với danh sách các phái báo lên, hắn có lẽ chũng có thể nghe được chút tin tức mới phải, ít nhất là để các phải sửa lại, đây trược tiếp chỉ định là sao chứ?
Thấy hắn cau mày không lên tiếng, Đồ Khoái mỉm cười nói: "Ngưu Hữu Đạo, xem ra quả thật là ngươi hiểu lầm chưởng môn bọn họ rồi."
Ngưu Hữu Đạo lập tức giải thích: "Không phải là ta hiểu lầm, bọn họ trước đây không nói chuyện này, cũng không lấy danh sách ra cho ta xem."

Đồ Khoái lập tức phê bình Cung Lâm Sách bọn họ: "Đây là do các ngươi không đúng rồi, có gì không thể nói rõ trước mặt chứ? Các ngươi cũng có lỗi!" Hoàn toàn là giọng điệu trưởng lão phê bình vãn bối, chẳng giải quyết được gì, không chút tác dụng nào.
Nếu như là bình thường, ủy khuất chút gì đó, trưởng lão phê bình như vậy, mấy người cũng chấp nhận, nhưng việc này bọn họ không cách nào chấp nhận.
Mạc Linh Tuyết dở khóc dở cười nói với Ngưu Hữu Đạo: "Ngưu sư đệ, ta bọn ta không nói rõ với ngươi sao? Ngươi có cho bọn ta cơ hội nói rõ không? Mới nói được hai câu, liền chửi mắng bọn ta một trận, quay đầu liền chạy, lập tức tới Quy Miên các, ngay cả thời gian giải thích ngươi cũng không cho chúng ta."
Ngưu Hữu Đạo quắc mắt nói: "Mạc sư tỷ, ngươi nói rõ xem, đừng có đổi trắng thay đen phải trái, ta chửi mắng các ngươi một trận khi nào? Ta có câu nào mắng các ngươi vậy? Làm cho ta giống như ở Tử Kim động vô pháp vô thiên, ta nói ngươi biết, ta không chịu nổi nỗi oan này, ở ngay trước mặt ba vị thái thượng trưởng lão, thương lượng trực tiếp nói cho rõ ràng, ta có câu nào mắng các ngươi, ngươi chỉ ra cho ta!"
"..." Mạc Linh Tuyết bị hắn làm cho nghẹn , suy nghĩ kỹ lại những là nói của Ngưu Hữu Đạo trước đây, tuy là có ý đó, nhưng nếu như mà mắng người dường như thật sự không có.
Đám người Cung Lâm Sách nhìn Ngưu Hữu Đạo, trong lòng từng người một âm thầm mắng, ngươi mạnh mẽ vùng vẫy giãy chết gì chứ?
Mặt Đồ Khoái trầm xuống, nhìn đồ đệ của mình, ông ta hiểu lầm rồi, lầm tưởng rằng đồ đệ của mình lại ở trước mặt nói dối, liếc mắt nhìn phản ứng thờ ơ của Chung Cốc tử, quay đầu lại quát một tiếng với Mạc Linh Tuyết : "Chuyện gì xảy ra?"
"Không phải..." Thấy sư phụ hiểu lầm, Mạc Linh Tuyết vội tranh cãi với Ngưu Hữu Đạo: "Nói là mắng bọn ta có lẽ hơi quá rồi, có điều ngươi có thừa nhận hay không, có phải là ngươi không cho bọn ta cơ hội giải thích, đôi câu không phải liền chạy? Có phải là ngươi còn nói: ta mặc kệ là bản thân ai làm, nếu đã không muốn ta sống dễ chịu, mọi người cũng đừng mong sống dễ chịu, lão tử không đi, muốn xui xẻo mọi người cùng xui xẻo!"

Ngưu Hữu Đạo: "Là ta nói lời như vậy, việc ép ta vào chỗ chết các ngươi cũng làm rồi, ta nói đôi câu cũng không được hay sao?"
Mạc Linh Tuyết khiếp sợ, chỉ vào danh sách trong tay hắn: "Chứng cứ đã trong tay ngươi, đã chứng minh không phải bọn ta hại ngươi, ngươi còn muốn vu cáo bọn ta ép ngươi vào chỗ chết?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ngươi dám nói các ngươi không có bất mãn với ta, ngươi dám nói các ngươi không cố ý làm khó dễ chèn ép ta không?"
Mạc Linh Tuyết tức giận vô cùng: "Ăn nói hàm hồ, làm khó dễ ngươi khi nào cứ?"
Ngưu Hữu Đạo: "Có àm hay không mọi người rõ ràng trong lòng!"
Xuân Tín Lương nhắm mắt giống Chung Cốc Tử, thấy sư huynh vẫn không có bất kỳ phản ứng nào như cũ, đột nhiên lên tiếng quát: "Đủ rồi! Các ngươi đường đường là trưởng lão Tử Kim động, giống như lưu manh chợ búa cãi vã không yên, còn thể thống gì? Có tranh chấp bất đồng gì thì đi nghị sự đại điện mà cãi, đây là chỗ để các ngươi cãi nhau hay sao? Việc này, hai bên đều không đúng, việc này đến đây là ngừng, không được phép tiếp tục cãi!"
Mặc kệ ai đúng ai sai, ý mỗi người đánh năm mươi đại bản, sau khi vị này hung hăng tỏ thái độ, Mạc Linh Tuyết và Ngưu Hữu Đạo cũng im miệng.
Ngưu Hữu Đạo có việc cần làm, lại mở danh sách ra, bắt đầu cân nhắc.
Trong nội đường tạm thời lâm vào yên tĩnh, Xuân Tín Lương nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, cuối cùng nhìn thân thể méo xệch của Chung Cốc Tử, vui cười hớn hở bên tai Chung Cốc Tử nói: "Sư huynh, việc này cũng làm rõ rồi, ngươi xem...."
Dừng lời nói ở đó đợi Chung cốc tử trả lời, nhưng Chung Cốc Tử lại giống như ngủ thiếp đi, không nói tiếng nào.
Thái độ này, ai cũng đều biết, không thể không nghe thấy, rõ ràng ý là các ngươi xem mà làm.
Đồ Khoái và Xuân Tín Lương nhìn nhau, trong lòng lẩm bẩm giống như nhau, cậy già lên mặt!
Hết lần này đến lần khác cũng không còn cách nào khác, Xuân Tín Lương không thể không ngồi thẳng người, ho khan một tiếng nói: "Ngưu Hữu Đạo, sự việc cũng đã làm rõ rồi, không ai hại ngươi, cũng quay về

đi, mọi việc cứ theo quy củ, nên làm như thế nào thì làm, đừng có tiếp tục làm phiền sư phụ ngươi yên tĩnh tu luyện."
Ngưu Hữu Đạo giương mắt: "Quay về? Quay về đâu? Ta nói chuyện rõ ràng trước rồi, Thánh cảnh lịch luyện gì đó ta sẽ không đi, đánh chết ta cũng không đi, có bản lĩnh các ngươi giết chết ta trước đi."

Chương 1395: Danh sách có vấn đề

Chương 1395: Danh sách có vấn đề
Lời này nghe cũng đủ dọa người, nói đùa đâu, người mà Thánh cảnh chỉ định, Tử Kim động dám không đi? Chọc giận Thánh cảnh, đến khi đó người xui xẻo không chỉ là một mình Ngưu Hữu Đạo ngươi, người hiện trường rất có khả năng không một ai có thể chạy thoát.
Cái khác chính là, có kiểu nói chuyện như thế này với trưởng bối hay sao? Quá hỗn xược rồi!
Vẻ mặt Xuân Tín Lương sầm lại, ông ta lại nhìn nhìn phản ứng của Chung Cốc Tử, kết quả vẫn là không nhìn ra có phản ứng gì, giống như đã chết.
Đồ Khoái cũng nhíu mày một cái, có chút bất mãn.
Thái độ của Chung Cốc Tử khiến người khác có chút nổi nóng, nhưng mà không còn cách nào, đôi lúc có những tình huống không thể không nhịn, già dặn chính là già dặn, huống hồ là một người dâng hiến cả một đời cho môn phái lại sắp chết, ai cũng không tiện nói gì.
Cự An canh giữ ở cửa vẫn đâm khộng động, nghe thấy lời này cũng không nhịn được nhìn vào trong một cái, phát hiện pháy hiện vị sư thúc hời này thực sự là đủ tùy hứng, ngay cả lời này cũng dám nói, quả thực là cả gan làm loạn!
Cung Lâm Sách chủ yếu giữ yên lặng cuối cùng lên tiếng, trầm giọng nói: "Ngưu sư đệ, ngươi là đang nói đùa sao?"
Ngưu Hữu Đạo dáng vẻ đương nhiên nói: "Ta không nói đùa, cùng lắm thì ta đánh bản thân bị trọng thương, làm cho bản thân thật sự không đi nổi, làm cho đổi người, tiện nghi cho các ngươi, các ngươi ai thích thì đi, dù sao có đánh chết ta cũng không đi!"
Nếu như là đệ tử bình thường của môn phái dám ở ngay tại chỗ nói ra lời này, sớm đã cho người ở đó đem xuống xử lý rồi. Nhưng Ngưu Hữu Đạo

không phải là đệ tử thông thường, là trưởng lão, một lời không hợp liền đem xuống xử lý cũng không nói được, huống hồ cũng không nói ra lời gì quá đại nghịch bất đạo, đều là một số lời nói gần hoặc là nói nhảm.
Thân phận địa vị này, có những lúc không tránh khỏi có chút ưu đãi trội hơn người thường, nếu không có lợi ích gì Ngưu Hữu Đạo cũng sẽ không chạy đến làm trưởng lão này.
Huống chi không nê rmặt sư thì cũng nể mặt phật, Chung Cốc Tử ngồi ở một bên không lên tiếng đó, ai dám một lời không hợp liền đem đồ đệ của Chung Cốc Tử làm thế nào?
Nhưng hắn như thế là chơi xấu, mấy vậy trưởng lão không làm nữa, còn muốn đổi người? Mẹ nó ngươi không đi, đến lúc đó há chẳng phải là sẽ rơi xuống đầu bọn ta hay sao?
Này không nói rõ ràng, nếu thật muốn đổi người, lôi, quỷ này biết sẽ đập vào đầu ai.
Trưởng lão Nguyên Ngạn lên tiếng: "Ngươi hiểu rõ Thánh cảnh và Phiên Miễu các là tình huống gì, đến lượt ngươi muốn đi là đi, muốn không đi là không đi sao? Ngươi dám bảo đảm bên phía Thánh cảnh sẽ không biết chuyện sao? Một khi xảy ra chuyện, ngươi có biết là sẽ có hậu quả gì không?"
Ngưu Hữu Đạo tùy tiện nói: "Ai làm nấy chịu, các ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không liên lụy các ngươi, việc này ta nhất định sẽ xử lý ổn thỏa. Bên ohía ta không phải còn có Côn Lâm Thụ sao, hắn ta làm nô chịu nhục, đột nhiên dưới sự tập kích đánh ta trọng thương, hợp tình hợp lý, sẽ không có chuyện gì."
Phó Quân Nhượng tức giận: "Ngươi xem bọn ta là đồ trang trí sao? Ngươi cho rằng bọn ta sẽ để ngươi làm loạn sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Cái gì gọi là làm loạn? Việc ở bí cảnh Thiên Độ các ngươi không phải không biết, biết bao nhiêu người muốn đẩy ta vào chỗ chết, ta may mắn nhặt được mạng trở về, bây giờ lại muốn để ta đi Thánh cảnh gì đó, ai cũng không muốn đi, lại bảo ta đi, các ngươi không phải hại ta thì là gì? Ai hễ nói một chút tình nghĩa đồng môn, đổi người đi gánh vác thì thế nào chứ?"
Xuân Tín Lượng đột nhiên lên tiếng: "Không ai hại ngươi, chuyện gì ra chuyện đó, sự việc liên can đến trên dưới tông môn, há có thể để ngươi

tùy tính mà làm!" Nói có chút nặng lời, cho dù là Chung sư huynh đang ở bên trên, thực sự là quá quá đáng rồi.
Ngưu Hữu Đạo: "Dù sao ta không đi. Ta nói rồi, đánh chết ta cũng không đi, có bản lĩnh các ngươi cứ giết chết ta là được rồi.
Trước khi đi Thánh cảnh giết chết người, làm sao ăn nói với bên phía Thánh cảnh?
Xuân Tín Lương cả giận nói: "Chẳng lẽ môn quy trong mắt ngươi là để trang trí hay sao, thật sự cho rằng chúng ta không dám xử lý ngươi hay sao? Ngươi có tin là áp ngươi đi Thánh cảnh hay không, để Thánh cảnh xử lý!"
Lời này vừa nói ra, mọi người đều nhìn phản ứng của Chung Cốc Tử, kết quả vẫn là không có bất kỳ phản ứng nào, khiến người khác có không rõ vị này rốt cuộc là có thái độ gì.
Ngưu Hữu Đạo: "Xuân sư thúc, đây không phải là ta không đặt môn quy vào trong mắt, mà là phần danh sách này rõ ràng có vấn đề, rõ ràng có người muốn hại ta, rõ ràng là trong môn có người giở trò. Phần danh sách này có thể lừa gạt được người khác nhưng lại không lừa gạt được ta. Vừa xem liền nhận ra được mánh khóe. Nếu đã có người không có ý tốt, nếu đã có người muốn hại ta chết, trái phải đều là một con đường chết, vậy ta cũng không cần gì phải khách khí."
Mọi người đều sửng sốt, danh sách có vấn đề?
Danh sách bên phía Phiêu Miễu các đưa có thể có vấn đề gì chứ? Nhiều lắm thì thái độ của Phiêu Miễu các khiến người khác nhìn không thấu, danh sách hẳn là sẽ không có vấn đề mới đúng! Đám người Cung Lâm Sách rất không hiểu, đặc biệt là đối phương trực tiếp chỉ ra rõ ràng là trong tông môn có người giở trò.
Lời nói này hẳn là sẽ không nói lung tung, đặc biệt là ở nơi như vậy, cũng không nói lung tung nổi, bởi vậy ngay cả Cung Lâm Sách cũng có chút nghi ngờ, chẳng lẽ là trong quá trình danh sách đến tay ông ta có người giở trò rồi hay sao?
Cung Lâm Sách nhịn không được nhìn xung quang, vẻ mặt có chút ngờ vực, trong môn nếu như thật sự có người dám giở trò này hại một vị trưởng lão, e là cũng chỉ có những người đang ngồi ở cấp bậc này. Ông ta gặp chuyện ngược lại tỉnh táo, yên lặng theo dõi sự biến đổi!

Xuân Tín Lương và Đồ Khoái hơi kinh ngạc, có người dám làm ra loại chuyện này? Đấu đá trong môn đã đến tình trạng này rồi hay sao?
Chung Cốc Tử giống như người chết cũng hơi mở mắt, trong khóe mắt hơi lóe qua tinh quang lướt qua thần sắc phản ứng của mọi người, sau đó lại quay về nhắm mắt.
Cự An trang nghiêm ở cửa cũng không nhịn được quay đầu kinh ngạc nhìn xem tình huống trong nội đường.
Lần giải thích này thật sự là không muốn người khác thay đổi sắc mặt cũng khó, cần biết là danh sách rõ ràng có vấn đề, hơn nữa là liếc mắt liền có thể nhận ra mánh khóe.
Sau khi hiện trường hơi lặng yên, Đồ Khoái trầm giọng nói: "Danh sách cố vấn đề ở đầu, chỉ ra!"
Bảo kiếm để ngang ở trên đùi đặt xuống đất, Ngưu Hữu Đạo bò dậy, đi đến bên cạnh ông ta quỳ xuống, mở danh sách ra cho Đồ Khoái xem, nói: "Đồ sư thúc, phần danh sách này ngài xem cho kỹ, nhất định có thể nhận ra mánh khóe, rất dễ nhận ra."
Đám người Cung Lâm Sách ngơ ngác nhìn nhau, cũng mang theo nghi ngờ, ngươi nghi ngờ ta, ta nghi ngừ ngươi, đều bắt đầu nghi ngờ lẫn nhau, nếu như thật sự là trong môn có người giở trò, vậy thật sự không phải là chuyện nhỏ, nếu thật là người trong danh sách không khớp, cứ như vậy đưa đi Thánh cảnh, thế nào cũng xảy ra chuyện lớn!
Ngay cả Xuân Tín Lương ngồi ở một bên Chung Cốc Tử cũng bò dậy, nhanh chân đi vòng qua một bên, đứng ở sau lưng Đồ Khoái và Ngưu Hữu Đạo, cúi người mở to mắt tỉ mỉ kiểm tra danh sách.
Không tỉ mỉ không được, đây thực sự không phải chuyện nhỏ, nếu như trong môn thật sự xuất hiện loại người tạo nghiệp như vậy, cấp bậc của người giở trò có thể nghĩ mà biết, làm không tốt muốn những thái thượng trưởng lão bọn họ đích thân ra tay xử lý. Cho dù là đồ đệ của mình, bản thân cũng không cách nào bảo vệ, chỉ có thể đại nghĩa diệt thân.
Nhưng mà, một trước một sau, một trên một dưới hai ông lão xem qua xem lại cũng không thể nhận ra chút khuyết điểm nào từ trong danh sách, trang giấy dường nhưng không có gì khác thường, chữ viết hẳn là từ cùng một người, dường như cũng không có vết tích xóa và sửa.

Chương 1396: Ai muốn đi thì cứ đi, ta không đi! (1)

Chương 1396: Ai muốn đi thì cứ đi, ta không đi! (1)
Liếc mắt liền có thể nhận ra? Đồ Khoái nhịn không được quay đầu nhìn Ngưu Hữu Đạo, mắt đầy vẻ ngờ vực.
Không cách nào, ông ta thạt sự không nhìn ra phần danh sách này có vấn đề, cũng có chút nghi ngờ thị lực của mình.
Chẳng lẽ là góc độ có vấn đề? Đồ Khoái không nhịn được đích thân động tay, trực tiếp đem tờ danh sách trong tay Ngưu Hữu Đạo qua, đích thân mở ra xem lần nữa.
Xem tới xem lui, lật qua lật lại xem, cũng không thể nhìn ra vấn đề gì, liền đưa chi người ở sau lưng: "Ngươi xem xem."
Xuân Tín Lương ở đằng sau cúi người nhận danh sách, vẻ mặt ngưng trọng, đứng thẳng nâng trong tay xem kỹ.
Rốt cuộc tình hình ra sao? Đám người Cung Lâm Sách ngồi ở đó, mở to mắt nhìn phản ứng liên tục di chuyển của mấy người, không dám lớn tiếng hít thở, mặc kệ có phải là giở trò rồi hay không, đều có loại cảm giác bị tình nghi chờ đợi tuyên án.
Thần sắc ngưng trọng trên mặt Xuân Tín Lương cũng dần dần biến thành vẻ nghi ngờ, đặt tay lên ngực tự hỏi, ông ta cũng không nhìn ra vấn đề gì.
Giương mắt nhìn mọi người, ông ta lại cúi người về phía Chung Cốc Tử dâng danh sách lên: "Sư huynh, hay là người dùng chưởng nhãn thử?"
Chung Cốc Tử ngồi đó không nhúc nhích,vẫn nhắm mắt như tượng gỗ như cũ, không có bất kỳ phản ứng gì.
Ông ta không thể không nghe thấy, rõ ràng dáng vẻ vì tỏ ra công bằng không nhúng tay mà tránh nghi ngờ.

Ông ta thích quan tâm ai thì quan tâm người đó, nếu như không muốn quan tâm ai, ở tại chỗ ai cũng không còn cách nào khác, ông ta cũng không làm sai bất cứ chuyện gì, trên dưới Tử Kim động ai dám làm gì ông ta?
Không đợi được hồi âm, Xuân Tín Lương đành thu hồi danh sách xem tỉ mỉ lần nữa, thực sự không nhìn ra được gì, chỉ đành thỉnh giáo Ngưu Hữu Đạo: "Lão phu mắt vụng về, ngươi nói liếc mắt liền có thể nhìn ra mánh khóe, mánh khóe ở đâu?"
Ngưu Hữu Đạo lập tức bò dậy, tiến đến bên cạnh ông ta, vươn tay chỉ trỏ trên danh sách.
Đồ Khoái cũng vội vàng đứng lên, thò đầu nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo chỉ trên danh sách.
Ngưu Hữu Đạo chỉ trỏ nhắc nhở: "Cái này... cái này... còn có cái này, hai vị sư thúc, các người xem, đây đều là trưởng lão các phái."
Xuân Tín Lương "Ừm" một tiếng gật đầu, tỏ ý biết.
Đồ Khoái khó hiểu hỏi: "Là trưởng lão các phái không vấn đề, nhưng cái này có vấn đề gì sao?" Lời này vừa nói ra, ngay cả ông ta cũng nghi ngờ quanh quẩn.
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ hai bị sư thúc không biết?"
Cái gì biết hay không biết? Xuân, Đồ hai người nhìn nhau, rốt cuộc là tình huống gì, hai người cũng thật không biết hắn đang nói gì.
Đồ Khoái tính tình ngay thẳng, nhịn không nổi: "Đừng hàm hàm hồ hồ, trực tiếp nói rõ, rốt cuộc có vấn đề ở đâu."
Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ trên danh sách: "Hai vị sư thúc, những vị trưởng lão này đều là tinh anh các phái, những vị trưởng lão này ở trong trưởng lão các phái cấp bậc đó, đó đều là nhân vật số một số hai! Mọi người lại nhìn nhìn xem Tử Kim động, là ta, vậy mà lại là ta, ta ở Tử Kim động là vai trò gì mọi người đều biết, làm sao có thể là ta? Ở đây có ai không mạnh hơn ta, phân biệt đối xử như thế nào sửa đổi danh sách cũng không đến lượt ta, lại lựa chọn như thế nào, cũng không thể nào chọn đến ta, Thánh cảnh chọn ta mắt mù còn tạm được, đây không khỏi quá kỳ quặc rồi, không vấn đề mới là lạ!"
"..." Xuân, Đồ hai người đều không nói gì, còn tưởng là vấn đề gì, thì ra là chỉ cái này, không nói rõ sớm, hại bọn ta giương mắt nhìm tìm cả buổi

trời vấn đề ở đâu.
"..." Đám người Cung Lâm Sách cũng câm lặng, nói mò cái quỷ gì.
Có điều nói đi cũng phải nói lại, ở đây cũng thật sự sẽ không ai cảm thấy bản thân không mạnh hơn Ngưu Hữu Đạo, nghe Ngưu Hữu Đạo nói như vậy, cũng thật cảm thấy có chút kỳ hoặc, Thánh cảnh làm sao lại chọn Ngưu Hữu Đạo? Nhưng mà không đúng a, danh sách không có vấn đề, này không phải là nói mò hay sao?
Ít ra thì tảng đá trong lòng bọn họ cũng đã rơi xuống. Trong tông môn, không ai hại Ngưu Hữu Đạo việc này cả. Nếu không, không biết sự việc còn làm lớn đến cỡ nào. Đoán chừng muốn điều tra cũng rất khó khăn, cộng thêm liên quan đến việc tuyển người đến Thánh Cảnh, nếu để chậm trễ thì làm sao bây giờ? Làm lớn chuyện cũng chẳng phải việc tốt.
Nghiêm Lập cảm thấy buồn cười. Ngưu Hữu Đạo ơi Ngưu Hữu Đạo, ai bảo ngươi ngày thường phách lối, lần này xem như ngươi phải gánh rồi.
Cũng không biết có phải tâm linh tương thông hay không, Ngưu Hữu Đạo như có như không liếc mắt nhìn ông ta, lông mày hơi cau lại, hình như hiểu được tâm tư cười trên nỗi đau người khác của Nghiêm Lập.
Nghiêm Lập nhìn thấy nụ cười lạnh không dễ gì bị phát giác của Ngưu Hữu Đạo. Dựa theo hiểu biết của ông ta về Ngưu Hữu Đạo và trực giác của mình, trong lòng ông ta không khỏi đánh bộp một cái, mơ hồ có cảm giác không ổn.
“Haiz!” Xuân Tín Lương thở dài, cũng không biết là thở dài cái gì. Ông ta quay sang nhìn một loạt người đang ngồi bên dưới, hỏi: “Chưởng môn, tình huống Trưởng lão các phái tiến về có phải như Ngưu Hữu Đạo đã nói không? Đều là các nhân vật cấp bậc Trưởng lão gần trước không?”
Có một số người ông ta biết, có một số người ông ta không biết. Dù sao ông ta đã lui về ở ẩn khá lâu, rất ít khi hỏi chuyện bên ngoài, đối với tình huống các phái cũng không rõ lắm, vì vậy mới phải hỏi.
Cung Lâm Sách gật đầu, cung kính đáp: “Ngưu sư đệ không có nói sai, đích thật là tình huống mà hắn đã nói. Chúng ta cũng cảm thấy kỳ lạ, không biết tại sao Thánh Cảnh lại gọi Ngưu sư đệ đến. Việc này, Ngưu sư đệ nghĩ không ra thì có thể hiểu, nhưng thật chưa nói được trong tông môn có người mưu hại hắn.”

“Đúng vậy.” Xuân Tín Lương nhẹ gật đầu, thở dài nói với Ngưu Hữu Đạo: “Ngưu Hữu Đạo, chỉ có thể nói là Thánh tâm khó dò, không thể nói danh sách có vấn đề, càng không có khả năng nói có người mưu hại ngươi. Ngươi đấy, đừng quá lo lắng. Ai nên trở về thì trở về đi, nhưng vẫn là câu nói kia, những gì cần làm đều phải tuân theo môn quy. Nếu có chuyện không yên lòng, cũng không được tùy ý đến quấy rầy sư phụ ngươi đang tĩnh tu.” Nói xong, ông ta nhét tờ danh sách trở lại tay Ngưu Hữu Đạo, phất tay ra hiệu mọi người giải tán.

Nghe ý tứ của ông ta, giống như đang nói Ngưu Hữu Đạo ngươi nãy ngoan ngoãn nghe lời đi, chuyện chạy đến đây làm càn, chúng ta không truy cứu.

Quan trọng là, không tiện truy cứu thì làm sao mà truy cứu? Người muốn đưa Ngưu Hữu Đạo đến Thánh Cảnh thì sẽ đưa đến Thánh Cảnh, nhưng nếu được thực hiện theo cách không thành thật như thế, chọc giận tên nhóc đó, hắn không dễ chịu, mọi người cũng đừng hòng tốt hơn. Nếu tất cả gặp phải chuyện không may, vậy thì phiền phức rồi.

Còn nữa, trong tay Ngưu Hữu Đạo đang nắm một thế lực lớn, cũng không phải người nào muốn động là có thể động. Làm không tốt, tất sẽ gây ra nhiễu loạn lớn. Trong cuộc chiến Giác Hồ, thế lực Thương hệ đã tập họp đại quân đối kháng ba đại phái, bản thân ông ta cũng có biết.

Nói đi thì phải nói lại, nếu không phải có chút lực lượng, Ngưu Hữu Đạo cũng không dám ở đây nhì nhằng, cũng không dám tùy tiện gia nhập Tử Kim động. Muốn tùy hứng thì cũng phải có quyền có tiền. Không phải ai cũng dễ dàng tha thứ cho sự tùy hứng của ngươi cả?

Đám người Cung Lâm Sách đứng lên, chắp tay nói: “Thưa vâng.”

Ngưu Hữu Đạo làm bộ chấn kinh: “Xuân sư thúc, tại sao lại không thể nói rõ có người đang hại ta?”

Ngươi còn nói nữa? Mọi người đều nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo. Ngay cả Cung Lâm Sách cũng bắt đầu chửi bậy trong lòng. Mẹ nó, ngươi có thể câm miệng được hay không?

Nhìn bộ dạng hung hăng càn quấy của Ngưu Hữu Đạo, trong bụng Đồ Khoái dâng lên một ngọn lửa, muốn cho Ngưu Hữu Đạo một bạt tai, nhưng vẫn quay sang nhìn Chung Cốc Tử. Có Chung Cốc Tử đè xuống, Đồ Khoái cũng không dám trắng trợn phát tác, dùng mu bàn tay phải vỗ

vào lòng bàn tay trái để dằn xuống: “Ngưu Hữu Đạo, không có chứng cứ thì không được ăn nói lung tung, nhất là chuyện chỉ trích sư huynh đệ đồng môn.”

Chương 1397: Ai muốn đi thì cứ đi, ta không đi! (2)

Chương 1397: Ai muốn đi thì cứ đi, ta không đi! (2)
“Sự việc đã rất rõ ràng. Chúng ta thật sự không biết tại sao Thánh Cảnh lại điểm tên ngươi. Tử Kim động còn chưa có bản lĩnh thay Thánh Cảnh quyết định. Trong tông môn chẳng ai hại ngươi cả.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đồ sư thúc, mặc kệ nhìn từ góc độ nào, tên của ta nằm trên danh sách quả thật rất kỳ quái. Trong môn phái có người muốn động tay động chân cũng không phải là không thể được. Ví dụ như khi Thánh Cảnh gửi danh sách trở lại, để tông môn thay đổi tên của một Trưởng lão, thế là mọi người giấu diếm ta, lén lút đề tên của ta lên. Một đám người hợp lại hãm hại ta là chuyện hoàn toàn có khả năng.”
Trong lúc hai mắt Đồ Khoái đang trợn trừng, Chung Cốc Tử đang nhắm mắt tĩnh tọa đột nhiên cất giọng già nua: “Ngươi không phải người ngoài, cũng đều là đồng môn sư huynh đệ. Nơi này chẳng có ai có lý do hãm hại ngươi cả.”
Khi nói, ông ta vẫn không mở mắt. Nói xong lại im lặng không động đậy.
Lời nói của ông ta rất có hương vị một lời định càn khôn, nhanh chóng ép xuống lửa giận đang chuẩn bị bạo phát của Đồ Khoái.
Ngưu Hữu Đạo sững sờ, cuối cùng vẫn cung kính lên tiếng: “Vâng.”
Hắn biết rõ, nếu không nhờ có người này đang ngồi ở đây, đám người kia sẽ không cho phép hắn hung hăng càn quấy như thế.
Hắn cũng biết, nếu không có chứng cứ thiết thực, ông ấy cũng có chỗ khó xử, không dễ gì giúp hắn nói chuyện. Im lặng, xét theo một mức độ nào đó, chính là sự ủng hộ lớn nhất đối với hắn.

Mọi người im lặng một chút, sau đó Cung Lâm Sách lên tiếng: “Sư đệ, Chung lão nói rất đúng, chúng ta đều là sư huynh đệ đồng môn, không ai hùa nhau hãm hại ngươi cả. Chuyện danh sách đích thật vượt qua dự kiến của chúng ta. Thánh Cảnh cũng không gửi danh sách cho chúng ta, làm sao chúng ta có thể động tay động chân được chứ. Danh sách là Phiêu Miểu các trực tiếp gửi đến, chúng ta chẳng có chỗ trống để sửa, việc này ngươi có thể nghiệm chứng lại.”

Ngưu Hữu Đạo vẫn cắn chết không bỏ: “Mấy năm qua, ta đã kinh qua quá nhiều sóng gió. Ta không phải kẻ ngu, việc này nhất định có vấn đề.”

Đồ Khoái nói: “Ngươi nói có vấn đề, vậy vấn đề nằm ở chỗ nào? Ngươi có gì chứng minh là nó có vấn đề? Chỉ dựa vào suy đoán của ngươi?”

Ngưu Hữu Đạo đưa tay chỉ Nghiêm Lập: “Việc này phải hỏi Nghiêm sư huynh?”

Ta? Nghiêm Lập kinh ngạc, thấy mọi người nhìn mình chằm chằm, ông ta vội nói: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi đừng có nói hươu nói vượn, chuyện gì liên quan đến ta chứ?” Ông ta bị Ngưu Hữu Đạo đập một cái trở tay không kịp.

Ngưu Hữu Đạo nói một cách rành rọt: “Cách đây không lâu, huynh đã từng cảnh cáo ta, bảo ta nên sống cho thành thật ở đây, nếu không sẽ khiến ta không đẹp mắt. Lúc đó ta không nể mặt huynh, kết quả không bao lâu thì xảy ra chuyện này. Quả là ứng nghiệm lời huynh nói. Cộng thêm chỉ có một mình tên ta nằm trên danh sách, nào có chuyện trùng hợp như vậy chứ. Nói không ai hại ta, ta không tin.”

Nghiêm Lập á khẩu không trả lời được, ngây người nhớ lại tranh chấp lúc trước của ông ta. Lúc đó, trong cơn nóng giận, hình như ông ta có nói mấy lời đó.

Mọi người đều nhìn Nghiêm Lập, nhất là hai người Xuân Đồ, lại càng cau mày chặt hơn. Nếu thật sự như thế, chẳng trách Ngưu Hữu Đạo luôn cảm thấy có người muốn hại hắn.

Lấy lại tinh thần, Nghiêm Lập liền kịp phản ứng, rốt cuộc ý thức được nụ cười quỷ quyệt của Ngưu Hữu Đạo là có ý gì. Trước đó ông ta đã mơ hồ cảm thấy không ổn, thì ra là Ngưu Hữu Đạo đang đào sẵn cái hố cho ông ta. Lúc trước Ngưu Hữu Đạo không muốn tìm ông ta đơn đấu sao?

Bây giờ ông ta thật muốn đơn đấu với hắn, hận không thể đâm cho hắn một vạn đao.
Nghiêm Lập nổi giận: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi đừng có mà ăn nói bừa bãi ở đây.”
Ngưu Hữu Đạo tranh luận kịch liệt: “Ta ăn nói bừa bãi? Lúc đó ta đã muốn kéo huynh đến Quy Miên các để phân rõ phải trái, là Chưởng môn ra mặt ngăn cản. Chưởng môn cũng tận mắt nhìn thấy, huynh còn chống chế?”
Mọi người quay sang nhìn Cung Lâm Sách. Xuân Tín Lương trầm giọng nói: “Chưởng môn, Nghiêm Lập đã thật sự nói như vậy sao?”
Cung Lâm Sách đáp: “Nếu nói là chuyện tranh chấp thời gian trước, ta đích thật tận mắt nhìn thấy hai người này tranh chấp, nhưng khi ta chạy đến ngăn cản, cũng không nghe được hai người nói cái gì, cho nên ta không thể làm chứng bậy bạ được.”
Thật sự là ông ta không nghe được, nhưng về sau Nghiêm Lập có thuật lại cho ông ta nghe, cho nên ông ta cũng biết được đại khái Nghiêm Lập đã nói cái gì, chỉ là bây giờ ông ta không thừa nhận mà thôi.
Nguyên nhân rất đơn giản, Nghiêm Lập là sư đệ cùng một sư phụ với ông ta, là người của ông ta. Hiện tại, Ngưu Hữu Đạo chưa đưa ra được chứng cứ, ông ta đương nhiên là phải giúp người của mình rồi.
Nếu có cơ hội mà ngay cả người của mình cũng không giữ được, ông ta không cần làm tiếp chức Chưởng môn này nữa.
Xuân Tín Lương lại hỏi: “Nghiêm Lập, ngươi hãy thành thật khai báo, ngươi có từng nói qua như vậy không?”
Nghiêm Lập có cảm giác hết đường chối cãi, hận lúc đó mình nhất thời xúc động, ăn nói không giữ mồm giữ miệng, nhưng chuyện đó với chuyện này liên quan gì nhau chứ? Ông ta phát hiện Ngưu Hữu Đạo quá xảo trá, ngay cả việc này cũng lôi ông ta xuống nước được. Nếu thật sự như vậy, về sau hắn muốn hung hăng càn quấy với ông ta, ông ta có miệng cũng không đáp lại được?
Cũng may mà Chưởng môn sư huynh đã giải vây giúp ông ta, ông ta vội vàng phủ nhận: “Không, ta tuyệt đối không có nói như vậy.”
Làm sao mà thừa nhận cơ chứ? Ngưu Hữu Đạo không có chứng cứ, ông ta chắc chắn sẽ không thừa nhận. Nếu không liên quan đến chuyện danh

sách Thánh Cảnh, chỉ là đấu võ mồm đôi ba câu, bảo ông ta nhận ông ta sẽ nhận. Bây giờ không thể nào thừa nhận được. Nếu không, việc này thật sự không giải quyết rõ ràng được.
Ngưu Hữu Đạo chậc chậc, cười lạnh nói: “Được, quả nhiên là tiểu nhân. Muốn che giấu lương tâm thì chuyện gì cũng có thể nói được.” Sau đó liếc mắt nhìn Cung Lâm Sách.
Nghiêm Lập cả giận: “Ngưu Hữu Đạo, hãm hại người ta thì phải có chứng cứ, chứ không phải ngươi muốn nói sao thì nói.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nghiêm trưởng lão, xem như hôm nay huynh lợi hại, ta đã biết con người của huynh như thế nào. Nói ra giống như đánh rắm, về sau ta không tin mấy chuyện ma quỷ của huynh nữa. Nghiêm Lập, huynh nói huynh chưa từng nói qua mấy lời đó, huynh có dám thề độc trước mặt mọi người, nếu huynh nói dối sẽ chết không yên lành không.”
Nghiêm Lập không nói hai lời, thề độc ngay tại chỗ: “Ta thề, nếu chuyện danh sách liên quan đến ta, nếu ta giở trò, ắt sẽ bị trời phạt, tu vi mất hết, chết không yên lành.”
Ngưu Hữu Đạo cảm thấy buồn cười, nhịn không được vui vẻ hẳn lên. Hắn phát hiện Nghiêm Lập không phải dạng ăn chay, bảo thề độc liền lập tức thay đổi nội dung thề độc, rũ sạch trách nhiệm cho mình. Sau một giây vui vẻ, hắn nói: “Ngài tưởng ta là đứa trẻ ba tuổi?”
“Đủ rồi!” Xuân Tín Lương quát một tiếng. Ông ta đã nhìn ra, nếu còn kéo tiếp, mọi chuyện sẽ trở nên không rõ ràng. Chẳng những không giải quyết được, ngược lại còn bị Ngưu Hữu Đạo cãi lý, sẽ còn phiền phức hơn. Danh sách Thánh Cảnh đã định, Ngưu Hữu Đạo không muốn đi cũng phải đi. Điều này không thể thay đổi được, ngay cả Chung sư huynh cũng không nói được cái gì. Ông ta chỉ vào Ngưu Hữu Đạo, nói: “Ta không quan tâm chuyện gì xảy ra. Ngươi có chứng cứ chứng minh gì hoài nghi của ngươi không?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Tiểu nhân làm việc, tất nhiên là phải kín rồi. Chuyện đột nhiên xảy ra, ngay lập tức ta không thể tìm được chứng cứ, xin Xuân sư thúc cho ta được điều tra. Ngỗng qua để tiếng, nước qua để ngấn, tất sẽ có dấu vết để lại. Hãy cho ta thời gian, ta nhất định sẽ điều tra ra được.”

Xuân Tín Lương không muốn kéo dài chuyện này với hắn: “Ngươi muốn điều tra thì cứ điều tra, còn danh sách Thánh Cảnh thì không thể nghịch lại. Trước khi chưa có chứng cứ xác thực, hết thảy đều chấp hành theo danh sách Thánh Cảnh.”
Có lời này, tất cả mọi người đều chấp nhận. Nghiêm Lập âm thầm cười lạnh nhìn Ngưu Hữu Đạo.

Chương 1398: Không thẹn với lương tâm là được!

Chương 1398: Không thẹn với lương tâm là được!
Ai ngờ Ngưu Hữu Đạo lại không nghe, vẫn khư khư cố chấp: “Thánh Cảnh, ai muốn đi thì cứ đi, ta không đi. Ta còn chuyện lớn cần làm ở đây. Trước khi việc còn chưa làm xong, ta không thể nào đến Thánh Cảnh.”
Công nhiên kháng cự quyết định của môn phái. Xuân Tín Lương không nhịn được, cả giận nói: “Còn chuyện gì có thể lớn hơn chuyện trước mắt chứ?”
Ngưu Hữu Đạo thuận miệng đáp một câu: “Ta đã hạ lệnh cho người của Nam châu tiến đánh nước Tống.”
Hắn vừa nói xong, tất cả đều giật mình, ngay cả Chung Cốc Tử đang giống như người chết cũng phải động đậy gương mặt.
Trò đùa này chơi lớn thật. Cung Lâm Sách vội la lên: “Ngưu sư đệ, ngươi đang nói đùa à? Đang yên đang lành, tiến đánh nước Tống làm gì?”
Ngươi không thể nói điểm nào khác sao? Ngưu Hữu Đạo quay sang nhìn ông ta, nói: “Không phải trò đùa. Chưởng môn có thể đi tìm đám người Thương Triều Tông để xác minh. Ta đã ra lệnh cho bọn họ, đoán chừng bây giờ bọn họ đang tiến hành chuẩn bị. Chỉ cần xác minh thật giả, là biết ta có phải nói đùa hay không.”
Cung Lâm Sách vẫn không tin: “Chuyện lớn như vậy, vì sao ta một chút phong thanh cũng không nghe thấy? Ngươi thân là Trưởng lão Tử Kim động, vì sao không báo lên?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Tại sao Chưởng môn lại không nghe thấy phong thanh chứ? Chẳng lẽ Chưởng môn không nghe tin Hoàng hậu nước Tống

bị phế sao?”
Cung Lâm Sách nổi giận: “Hoàng hậu nước Tống bị phế thì có liên quan gì đến ngươi, cần chi ngươi phải quan tâm chứ. Ta...” Nói còn chưa dứt lời, dường như ông ta đã nhớ ra điều gì đó.
Quả nhiên, Ngưu Hữu Đạo đã bổ sung suy nghĩ của ông ta: “Hoàng hậu Huệ Thanh Bình của nước Tống là đại tỷ kết bái của ta. Ta nhận được tin tức, Ngô Công Lĩnh vốn muốn giết tỷ ấy, nhưng lại không muốn nhận cái danh thí huynh giết vợ, cho nên tạm thời phế truất và nhốt lại. Đợi tai tiếng qua đi, Huệ Thanh Bình nhất định sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn bên trong nhà giam, ta không thể thấy chết mà không cứu được.”
Mạc Linh Tuyết lạnh lùng nói: “Bớt nói hươu nói vượn ở đây đi. Chuyện kết bái của các ngươi như thế nào, ở đây ai cũng biết, hoàn toàn chẳng có chút tình nghĩa nào để nói. Ngươi vì bà ta mà hưng binh công Tống, ai mà tin?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Tin hay không, tùy các người suy nghĩ. Nếu các người không tin, vậy ta xin nói ở đây, chỉ cần có thể cứu Huệ Thanh Bình, ta sẽ đi Thánh Cảnh.”
Nói đến đây, hắn rốt cuộc đã nói ra mục đích của mình.
Thật ra, khi ở đại điện nghị sự, sau khi nghe tên của hắn nằm trong danh sách, hắn biết mình khó mà thoát khỏi kiếp nạn này.
Nếu đi thì còn có hy vọng sống, cũng không nguy hiểm như mọi người đã nghĩ. Dù sao, ngay cả lịch luyện là làm gì cũng không biết. Hậu quả của việc không đi, đoán chừng cũng không ai dám nếm thử. Đạo lý giữa hai cái hại, chọn lấy cái nhẹ hơn thì ai cũng hiểu. Vừa nãy cái gọi là làm bị thương mình thay người khác cũng chỉ là làm màu với người của Tử Kim động mà thôi.
Thuyết pháp bỏ mình cứu người của hắn khiến cho toàn trường hơi yên tĩnh một chút.
Nhưng mọi người vẫn cho rằng hắn đang tìm cớ. Kết bái cái quỷ gì chứ, nói trắng ra là hắn đang tìm cách tránh né đi Thánh Cảnh.
Cung Lâm Sách nói: “Cái này không phải nói muốn cứu là có thể cứu. Chẳng lẽ ngươi cứu không được thì một mực chống chế không đi Thánh Cảnh sao?”

Ngưu Hữu Đạo đáp: “Không khó nghe như Chưởng môn đã nói như vậy. Chỉ cần ta có đủ điều kiện, ta nhất định nắm chắc cứu được người trước khi xuất phát đi Thánh Cảnh.”
Sao có chuyện hắn nói cái gì thì chính là cái đó, Cung Lâm Sách nghiêm mặt nói: “Nếu cứu không được thì sao?”
Ngưu Hữu Đạo không chút do dự đáp: “Chưởng môn nhất định phải nói như vậy, ta cũng không còn cách giải thích nào nữa. Chi bằng, chỉ cần tông môn đồng ý trợ giúp cho ta, mặc kệ có cứu ra được hay không, ta cũng sẽ thành thật đến Thánh Cảnh, không một câu oán hận. Trước mặt sư tôn, còn có hai vị sư thúc làm chứng, đệ tử tuyệt không đổi ý, cũng không chống chế.”
Mọi người, ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta. Hai người Xuân Đồ nhìn nhau. Cả hai tức giận chuyện này là bởi vì tự dưng lại bị vướng vào mà chẳng có lý do. Hai người cùng nhau nhìn về phía Chung Cốc Tử vẫn đang ngồi xếp bằng, nhưng chỉ thấy dáng vẻ thờ ơ của ông ta mà thôi.
Cung Lâm Sách hỏi: “Ngươi muốn tông môn giúp ngươi như thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta hy vọng tông môn có thể điều động tất cả người do tông môn quản lý phối hợp hành động, nhất là Kiều trưởng lão phải đích thân trấn giữ Bột Hải châu. Bột Hải châu giao với nước Tống, là khu vực có thể dùng võ để uy hiếp, không thể thiếu được.”
Nghe qua Ngưu Hữu Đạo muốn mở chiến trận lớn như vậy, Cung Lâm Sách bác bỏ: “Không được, cũng không có khả năng. Hoàng hậu nước Tống là cái thá gì chứ. Tông môn không thể vì một người như vậy mà điều động đại quân chinh chiến chém giết, cũng không thể nào đem tính mạng của rất nhiều tướng sĩ để đổi lấy một người đàn bà như thế.”
“Ngươi có nghĩ đến, Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn cũng sẽ không đồng ý không.”
“Người Nam châu của ngươi muốn vượt qua địa bàn của bọn họ đánh tới nước Tống cũng không dễ dàng như vậy. Quan hệ giữa ngươi và triều đình như thế nào, bản thân ngươi cũng biết. Muốn dựa vào người của Bột Hải châu để phân cao thấp với nước Tống là không thực tế. Cho dù người Nam châu có thể đánh đến khu vực bờ sông Đông Vực, khi đó đã là lúc nào rồi. Chuyện lịch luyện ở Thánh Cảnh đã sớm quá hạn. Chúng

ta có thể đợi được ngươi cứu người ra, chẳng lẽ Thánh Cảnh cũng đợi được sao?”
Nghiêm Lập nói: “Chưởng môn nói rất có lý, việc này không thể làm.”
Ngưu Hữu Đạo chỉ Nghiêm Lập, quát: “Tiểu nhân!”
“Ngươi nói cái gì?” Nghiêm Lập trừng mắt.
Ngưu Hữu Đạo cũng chẳng thèm quan tâm, tiếp tục nói với Cung Lâm Sách: “Chưởng môn hiểu lầm ý của ta rồi. Để cứu đại tỷ kết bái của ta mà dẫn đến sinh linh đồ thán, đây không phải là điều mà ta hy vọng nhìn thấy. Ta còn chưa đến mức hồ đồ như thế. Cũng không phải ta muốn tấn công nước Tống thật sự, mà chỉ muốn tạo áp lực cho nước Tống mà thôi, làm ra những hành động mang tính uy hiếp, bức nước Tống thả người. Nếu nước Tống chết sống không thả, huynh đệ kết bái là ta xem như đã tận lực...”
Hai bên nói chuyện với nhau, Tử Kim động hiểu ý của hắn, tranh cãi tiến về Thánh Cảnh ngược lại trở thành cái tiếp theo.
Sự việc đã được giải quyết rõ ràng, hai vị gia lão và đám người Cung Lâm Sách rời đi, Ngưu Hữu Đạo ở lại Quy Miên các, quỳ trước mặt Chung Cốc Tử, dập đầu: “Tạ ơn sư tôn đã tương trợ.”
Chung Cốc Tử chậm rãi mở mắt, hỏi: ‘Không tiếc huy động nhân lực, giao tình giữa ngươi và Hoàng hậu nước Tống rất sâu sao?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Giao tình không sâu, nhưng dù sao cũng là đại tỷ kết bái, đệ tử không thể thấy chết không cứu.”
Chung Cốc Tử hỏi tiếp: “Vì hư danh, đáng giá không?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Giang hồ tẩu mã, mưa gió nhiều năm như vậy, đệ tử đã sớm không phân biệt rõ mình là trắng hay đen, duy chỉ có nghĩa khí là thiên thu, người khác thấy thế nào không quan trọng. Người có thể cứu ra được hay không cũng không quan trọng, cứ tận lực, không thẹn với lương tâm là được.”
Chung Cốc Tử chậm rãi nhắm mắt lại: “Thánh Cảnh, ngươi hãy tự cầu phúc đi.” Ngụ ý, ta không giúp được ngươi điều gì.
“Vâng!” Ngưu Hữu Đạo dập đầu lần nữa, sau đó đứng dậy.
Lúc bước ra ngoài, Cự An hạ thấp người: “Sư thúc đi thong thả.”
Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng. Còn chưa đi được bao xa, hắn nghe được tiếng đóng cửa. Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Cự An đang tự tay đóng

cánh cửa Quy Miên các, sau đó lại tiếp tục tiến lên.
Quản Phương Nghi đã sớm chờ ở bậc thang. Thấy hắn bước đến, bà ta vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả: “Cũng chẳng phải chuyện gì tốt. Trên danh sách Thánh Cảnh, trong số ba người Tử Kim động có ta. Mẹ nó, trước đó ngàn phòng vạn phòng, sợ mình bị gọi đi, kết quả sợ cái gì gặp ngay cái đó. Bây giờ xem ra, chuẩn bị trước đó đúng là đã có đất dụng võ.”
Khóe môi hắn nhếch lên, ý vị tự giễu rất đậm.

Chương 1399: Mông Sơn Minh đích thân đến (1)

Chương 1399: Mông Sơn Minh đích thân đến (1)
“Sao?” Quản Phương Nghi giật mình: “Chuyện gì xảy ra thế?”
.....
Trở lại đại điện nghị sự, một đám người bắt đầu dựa vào tiểu sử tóm lược của Ngưu Hữu Đạo mà thương lượng bố trí, sau đó tản đi, chấp hành việc của riêng mình.
Nghiêm Lập cũng không vội đi, đến bên cạnh Cung Lâm Sách: “Sư huynh, tên Ngưu Hữu Đạo kia quá phách lối rồi.”
Cung Lâm Sách liếc xéo: “Ngươi muốn nói cái gì?”
Nghiêm Lập nói: “Hắn đã nói, mặc kệ người có cứu ra được hay không, hắn cũng sẽ đến Thánh Cảnh. Còn chúng ta đã tham dự, muốn để cho hắn không cứu người ra được cũng rất đơn giản, chỉ cần tạo cho Ngô Công Lĩnh một chút lòng tin, Ngưu Hữu Đạo sẽ không cách nào thành công.”
Cung Lâm Sách chắp tay sau lưng, quay người đối mặt, hỏi: “Ngươi còn muốn làm gì?”
“A...” Nghiêm Lập lúng túng nói: “Sư huynh, đệ không có ý gì khác, chẳng qua chỉ cảm thấy Tử Kim động sao có thể để cho hắn muốn thế nào được thế đó như vậy. Chúng ta nên cho hắn biết thế nào là lễ độ, cho hắn một bài học cũng là chuyện tốt, tránh cho hắn không coi ai ra gì.”
Cung Lâm Sách lắc đầu thở dài: “Sư đệ ơi sư đệ, ngươi đang nghĩ gì thế? Ta nhớ ta đã nói với ngươi rất nhiều lần, chuyện mà Ngưu Hữu Đạo làm, tất cả đều phải tăng cường đề phòng và cẩn thận. Ta hỏi ngươi, quan hệ giữa Ngưu Hữu Đạo và Huệ Thanh Bình sâu sắc đến mức đó

sao? Vì một Huệ Thanh Bình mà làm ra động tĩnh cứu người lớn như vậy, đáng giá à?”
Nghiêm Lập sửng sốt, chợt vuốt râu: “Đúng là hơi kỳ lạ.”
Cung Lâm Sách nói: “Huệ Thanh Bình bị phế cũng không phải ngày một ngày hai, sớm không đề cập đến, muộn không đề cập đến, trong lúc chúng ta nói đến chuyện danh sách lại đề cập đến chuyện cứu người, ngươi không cảm thấy kỳ lạ sao? Chẳng lẽ ngươi không nghi ngờ đây là cái bẫy mà hắn tạo ra à, mục đích là để tránh việc đến Thánh Cảnh? Nếu hắn có mưu đồ này, tất nhiên đã chuẩn bị từ trước. Còn ngươi muốn làm như thế, chẳng phải phù hợp với mong muốn của hắn sao?”
Lời này đúng là oan uổng cho Ngưu Hữu Đạo mà. Ngưu Hữu Đạo ngược lại đã sớm muốn lên tiếng nhờ Tử Kim động hỗ trợ cứu người, nhưng vẫn còn đang suy nghĩ làm sao mà mở miệng đây. Bởi vì Ngưu Hữu Đạo biết Tử Kim động không có khả năng đáp ứng chuyện này. Đúng lúc chuyện Thánh Cảnh rơi xuống đầu, hắn chỉ thuận thế mà làm thôi.
Nghiêm Lập do dự một chút liền nói: “Nếu hắn không muốn đi, chúng ta có tránh cũng vô dụng. Đệ sợ hắn sẽ còn gây ra chuyện gì khác.”
Cung Lâm Sách nói: “Nhưng chúng ta cũng không thể chủ động nhảy xuống hố được. Bị hắn nắm hai tay kéo đến Quy Miên các giày vò một hồi, chơi vui lắm sao? Sư đệ, đừng làm loạn nữa. Ân oán cá nhân trước để sang một bên, để cho hắn thành thật tiến vào Thánh Cảnh rồi nói tiếp. Đây là chuyện lớn trước mắt. Còn nữa, ngươi quên vì sao chúng ta lại bảo hắn đến đại điện nghị sự không?”
Nghe đến đây, Nghiêm Lập chợt im lặng.
Cung Lâm Sách thở dài: “Trong danh sách, hắn đại diện cho Trưởng lão Tử Kim động. Sau khi đến Thánh Cảnh, người của Tử Kim động phải chịu sự chỉ huy của hắn. Các phái trước mắt đều như thế, cũng không biết Thánh Cảnh muốn làm gì. Tên kia vẫn có chút năng lực, khả năng ứng biến rất cao. Ngươi cũng đã lĩnh giáo thủ đoạn của hắn ở bí cảnh Thiên Đô rồi mà. Vạn nhất đọ sức bên trong Thánh Cảnh, dù sao hắn cũng là người của Tử Kim động ta, trước mắt còn phải phụ thuộc vào Tử Kim động để đặt chân, nhất định sẽ phải đứng về phía chúng ta.”

“Chúng ta tìm hắn thương lượng cũng không cân nhắc chuyện hắn có đi hay không, mà là muốn hắn khi gặp chuyện thì ra sức giúp đỡ Tử Kim động, không để chúng ta phải ăn thiệt. Nếu không, xảy ra chuyện bên trong Thánh Cảnh, Tử Kim động chúng ta cũng không chịu nổi đâu. Bây giờ ngươi nghĩ như thế nào? Muốn báo thù rửa hận? Là lúc này sao? Ngươi có nhìn ra chỗ nặng nhẹ của đại cục hay không?”
Mặc dù trong lòng Nghiêm Lập vẫn cho rằng như vậy thì không khỏi tiện nghi cho Ngưu Hữu Đạo quá, nhưng có bất mãn gì thì cũng tạm thời nhịn xuống, chắp tay nói: “Sư huynh nói rất đúng, là đệ hồ đồ rồi.”
Phủ thành Nam châu, giáo trường bên trong quân doanh, La Đại An lấy một địch mười, cầm mộc thương trong tay chống cự mười người vây công, tiến hành huấn luyện thực chiến.
Dưới lều vải ngoài sân, Mông Sơn Minh ngồi trên xe lăn quan sát, Lộ Tranh người mặc chiến giáp vịn xe lăn đứng đằng sau.
Nghe được động tĩnh lạ thường, Lộ Tranh đưa mắt nhìn qua, thấy Thương Triều Tông và Lam Nhược Đình đang cùng nhau bước đến, lập tức cúi người nói bên tai Mông Sơn Minh: “Mông soái, Vương gia và Lam tiên sinh đến rồi.”
Mông Sơn Minh quay đầu, nhìn thấy người đến, lập tức chắp tay: “Vương gia.”
Thương Triều Tông đứng bên cạnh xe lăn, quan sát hành động trong giáo trường, chỉ thấy La Đại An tay cầm mộc thương đánh ngã một người, ngoài sân lập tức có người nhào vào, duy trì trạng thái mười người vây công.
Quan sát một lát, Thương Triều Tông cười nói: “Thương pháp của Đại An càng lúc càng tốt, rất có phong thái của Mông soái.”
Mông Sơn Minh nói: “Vương gia quá khen. Vương gia đến đây có chuyện gì không?”
Lam Nhược Đình đáp: “Mông soái, Đạo gia hồi âm, nói ngài ấy đã lo liệu xong bên Tử Kim động. Bột Hải châu cũng không thành vấn đề, sẽ dốc toàn lực phối hợp với bên này, bảo chúng ta phải làm mọi việc cho thỏa đáng. Đạo gia nói, ngài ấy mặc kệ quá trình, chỉ nhìn kết quả.”
“Tử Kim động có thể đồng ý chuyện này sao?” Mông Sơn Minh nhiều ít cũng hơi kinh ngạc, nhịn không được mà tặc lưỡi tán thưởng: “Đạo gia

không hổ là Đạo gia.”
Nhìn một đốm đã có thể nhìn thấy toàn bộ con báo, xét từ góc độ nào đó mà nói, Ngưu Hữu Đạo không hề yếu thế ở Tử Kim động, khiến bọn họ không khỏi cao hứng.
Thương Triều Tông nói: “Đúng vậy, nhìn ra được Đạo gia rất xem trọng việc này. Chúng ta nhất định phải làm cho chu toàn, không phụ lòng nhờ vả của Đạo gia.”
Mông Sơn Minh vuốt râu gật đầu, hơi suy tư một chút rồi nói: “Như vậy đi, để ta đích thân đến Bột Hải châu một chuyến, điều binh khiển tướng cho tiền tuyến ở Bột Hải châu.”
Thương Triều Tông và Lam Nhược Đình nhìn nhau.
Thiên Vi phủ nước Vệ, Thái úy Nam Nhân Ngọc và Ngự sử đại phu Kim Lệnh Tán cùng nhau bước vào, tự có người dẫn cả hai đến gặp Huyền Vi.
Hai người ngồi chờ trong lầu các một hồi, Huyền Vi mới bước vào. Ngoại trừ Tây Môn Tình Không hộ tống, cả ba đều không mang theo người khác, bởi vì bọn họ đang có chuyện quan trọng cần thương lượng. Sau khi chào hỏi khách sáo vài câu, ba người phân chủ thứ ngồi xuống.
“Tướng công cho gọi, không biết có chuyện gì?” Nam Nhân Ngọc đặt câu hỏi.
Huyền Vi đáp: “Nghe nói Kim đại nhân đang thương lượng với người ta một việc, muốn quản lý nghiêm ngặt việc vận chuyển lương thực bên trong cảnh nội đến nước Tần.”
Kim Lệnh Tán nói: “Đúng vậy, nhưng chuyện này cũng có nguyên nhân của nó. Nước Tần mới lập, cần rất nhiều tiền tài, cho nên mới sản xuất rượu. Quy mô của ngành sản xuất rượu không ngừng được phóng đại, nhờ đó mà thu lợi tương đối khá. Nam châu nước Yến đã ngừng sản xuất rượu, ta hoài nghi lúc trước Hiểu Nguyệt các khởi binh phối hợp với Ngưu Hữu Đạo, có phải đã dùng việc cất rượu này để làm trao đổi hay không.”
Huyền Vi nói: “Việc này có liên quan gì đến việc chuẩn bị của ngươi?”
Kim Lệnh Tán nói: “Trải qua quan sát, rõ ràng đã có thể nhìn ra, nước Tần sản xuất rượu cần rất nhiều lương thực, mà nước Tần gặp chiến hỏa, lại vừa mới lập, căn bản không có nhiều lương thực như vậy. Bởi vì

nước Tần tiếp giáp với nước ta, mà chúng ta thì lại thừa lương thực, vì thế bọn họ đã công khai mua lương thực từ cảnh nội của chúng ta. Nước ta làm sao có thể để cho tài lực của nước Tần cường thế và lớn mạnh được? Tất nhiên là phải hạn chế và cắt đứt. Làm như vậy chính là để phòng có người lén lút bán lương thực, đồng thời cần quân đội phối hợp khống chế biên cảnh. Có gì ta sẽ ghi lại kỹ càng điều lệ hiệp thương với quân đội sau."

Huyền Vi nói: "Việc này coi như thôi đi, đừng nhắc lại."

Kim Lệnh Tán kinh ngạc: "Chẳng lẽ tướng công còn muốn ngồi nhìn nước Tần tích trữ tài lực, phát triển an toàn sao?"

Chương 1400: Mông Sơn Minh đích thân đến (2)

Chương 1400: Mông Sơn Minh đích thân đến (2)
Huyền Vi nói: “Chuyện nước Tần sản xuất rượu, ta đã nắm được tình huống cặn kẽ. Việc thu lợi đúng là rất lớn, là bạo lợi. Nhưng ta có sắp xếp của ta. Bên phía nước Tần, các người không cần quá lo lắng. Ta đã nắm trong tay tình huống liên quan đến việc cung cấp lương thực, ta tự có phân tấc.”
Nghe nàng nói xong, Kim Lệnh Tán và Nam Nhân Ngọc nhìn nhau cười. Ngay cả Vụ phủ chuyên cung cấp tin tình báo còn chưa nắm rõ việc này, Huyền Vi lại nói nàng ta nắm mọi chuyện rất rõ trong tay, điều này là có ý gì?
Trước đó hai người cho rằng Huyền Vi đã đem tổ chức tình báo Vụ phủ giao hết cho bệ hạ, bây giờ xem ra, hình như không phải như vậy.
Nói một cách khác, hai người cảm thấy năng lực của vị hoàng đế Huyền Thừa Thiên kia không đủ để gánh trách nhiệm nước Vệ. Huyền Thừa Thiên cầm quyền toàn diện đã khiến hao người không vui. Cả hai vẫn hy vọng Huyền Vi có thể nắm lấy. Từ lời nói vừa rồi của Huyền Vi, hai người cho rằng những gì mình thấy chỉ là lớp bên ngoài. Huyền Vi vẫn chưa chân chính giao ra Vụ phủ.
Phụ nữ thì thường rất nhạy cảm. Huyền Vi từ phản ứng của hai người nhìn ra được vấn đề bên trong, vội giải thích: “Hai vị đừng hiểu lầm. Nước Tần mới lập, tất sẽ có những hành động sản xuất. Ta không yên tâm cho lắm. Trước khi giao Vụ phủ cho bệ hạ, ta đã đặc biệt bí mật sắp xếp một nhóm người xâm nhập vào những phương diện có liên quan của nước Tần, phụ trách việc này. Cũng may mà nước Tần mới lập, những phòng bị có liên quan chưa đủ hoàn thiện, tạo chỗ trống cho người của ta

chui vào. Đợi mọi việc ổn định, ta sẽ bàn giao lại cho bệ hạ, không phải như các người đã nghĩ.”
Hai người im lặng, trong lòng chìm xuống. Kim Lệnh Tán nhịn không được khuyên một câu: “Tướng công, có một số việc ngài nên nghĩ lại.”
Huyền Vi khoát tay, không muốn nhắc đến chuyện này nữa.
Thật ra nàng cũng hơi lo lắng, nhưng nàng đã đồng ý với Tây Môn Tình Không, muốn buông bỏ mọi thứ, đồng thời cũng đã hạ quyết tâm thoát thân. Quyền lực trên tay sớm muộn gì cũng phải giao ra, chi bằng giao sớm. Một là có thể giúp cho Hoàng đế quen thuộc với tình huống sớm hơn, nàng cũng có thể rút ngắn đoạn đường hỗ trợ. Hai là không muốn quyến luyến quyền thế, khiến đệ đệ hiểu lầm.
Lần trước, Hoàng đế giải trừ binh quyền của Nam Nhân Ngọc, nàng đã ngăn lại, sau đó mơ hồ nhận ra, nàng làm như vậy đã khiến Hoàng đế đệ đệ có chỗ bất mãn.
Huyền Vi quay lại chủ đề lúc trước: “Vẫn là câu nói kia, các người tạm thời gác lại chuyện chuẩn bị, cũng đừng nhắc lại chuyện này. Trước khi gây ra phong thanh thì dừng lại hết đi.”
Nam Nhân Ngọc và Kim Lệnh Tán bất đắc dĩ nhìn nhau. Kim Lệnh Tán nói: “Tướng công làm như vậy, ta có thể hỏi một câu là vì sao không?”
“Tình huống mà ta nắm giữ chính là thu lợi quá nhiều, lòng người dễ sinh ra tham lam. Sự việc sẽ phát triển đến mức nước Tần khó mà thu tay lại.” Huyền Vi nói xong liền đứng dậy, dưới sự chú ý của hai người, nàng nói tiếp: “Các người nhớ kỹ, khống chế giá lương thực bên trong cảnh nội nước Vệ, không được vì nước Tần đang thu mua trắng trợn mà tăng giá, cần phải quản lý nghiêm ngặt. Nếu có người kháng mệnh, dùng tội danh “nhiễu loạn dân sinh” để giết. Mục đích của ta chỉ có một, chính là để người trên dưới nước Tần biết được, cái giá mà người trồng lương thực bỏ ra không bằng người đi mua lương thực.”
Nam Nhân Ngọc và Kim Lệnh Tán đều ngẩn ra, dường như hiểu ý đồ của nàng.
Huyền Vi chợt dừng bước, quay người chắp tay sau lưng nhìn hai người, khí thế đoạt người: “Trong loạn thế này, tiền lúc hữu dụng mới là tiền, khi không cần, nó chỉ là sắt vụn. Ta không quan tâm nước Tần phát triển bao lớn. Ý của ta, các người rõ chưa?”

Tây Môn Tinh Không bên cạnh hơi mỉm cười. Huyền Vi mỗi lúc như thế này, khí thế và phong độ rất khác.
Hai người Nam Kim đứng lên, cùng chắp tay cười nói: “Vâng!”
Không có chuyện gì khác, hai người rời khỏi lầu các. Lúc bước ra ngoài, Kim Lệnh Tán nhịn không được cảm khái một tiếng: “Một nước Tần thì giàu, một nước Tấn thì nghèo. Bệ hạ kém xa tướng công.”
Nam Nhân Ngọc phiền muộn nói: “Tướng công thoái ẩn cũng không phải chuyện tốt.”
Vịn lan can trên lầu các, Huyền Vi đưa mắt nhìn hai vị đại thần đi xa, như có điều suy nghĩ lẩm bẩm một câu: “Ngưu Hữu Đạo đến Thánh Cảnh lịch luyện sao?”
Tây Môn Tình Không cười nói: “Tại sao lại cứ nhớ mãi không quên Ngưu Hữu Đạo thế?”
Lời này nghe qua có nghĩa khác. Huyền Vi lườm y một cái, lộ ra tư thái của một người phụ nữ, nhìn đến mức Tây Môn Tình Không có suy nghĩ muốn ôm lấy nàng, nhưng trước mặt bao người, y đành cố nhịn lại.
Thu lại cảm xúc, Huyền Vi quay sang nhìn hoa sen trong hồ: “Bởi vì ta thăm dò được tình huống thu lợi của nước Tần khi sản xuất rượu mà cảm khái thôi, không nghĩ đến bọn họ có thể thu được món lợi lớn như thế. Trước đó, Ngưu Hữu Đạo nắm giữ phương pháp sản xuất nhưng cũng chỉ là làm chơi, có lợi lớn cũng chẳng thèm mưu tính chuyện gì, trái lại Hiểu Nguyệt các lại mừng rỡ như điên. So sánh hai bên đúng là ngày đêm khác biệt. Người có thể khống chế dục vọng của mình rất đáng sợ. Bây giờ ta mới ý thức được sự đáng sợ của người này.”
.....
Kim châu, Nam châu, Bắc châu, Bột Hải châu và nhân mã do Tử Kim động quản lý được điều động từ các nơi, động tĩnh này lập tức được tình báo ti của nước Yến phát hiện trước.
Triều đình nước Yến không khỏi khẩn trương. Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn cũng không yên ổn. Người ở các nơi đã theo lệnh điều động, làm tốt công tác chuẩn bị ứng chiến.
Hoàng đế nước Yến Thương Kiến Hùng tìm đến Trưởng lão đang tọa trấn hoàng cung là Thân Báo Xuân để hỏi thăm chuyện gì xảy ra.

Thân Báo Xuân điềm nhiên như không có việc gì, nói chẳng có gì, chỉ là thao luyện mà thôi.
Cái gì gọi là không có gì? Động tĩnh lớn như vậy, rõ ràng là muốn đánh trận, còn nói là không có gì?
Thế là Tử Kim động có khách quý đến. Chưởng môn Tiêu Dao cung Long Hưu và Chưởng môn Linh Kiếm sơn Mạnh Tuyên cùng nhau đến.
Chủ khách vừa gặp mặt, Long Hưu đã cảnh cáo: “Cung huynh, huynh đừng tưởng rằng Tử Kim động binh cường mã tráng thì muốn làm loạn gì thì làm. Không nể mặt thì cũng đừng hòng tốt hơn. Đối với tất cả mọi người sẽ không có chỗ tốt.”
Nói như vậy chẳng khác nào ông ta trực tiếp nói thẳng việc Ngưu Hữu Đạo gia nhập Tử Kim động đã mang đến chỗ tốt cho Tử Kim động.
Trong toàn bộ cảnh nội nước Yến, nếu muốn đánh, trên chiến trường đoán chừng không có ai là đối thủ của Tử Kim động. Tử Kim động nắm quyền lên tiếng rất lớn. Bây giờ Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn phải liên thủ chống lại mới được.
Mà người khẩn trương nhất chính là nước Tống.
Ngưu Hữu Đạo cảnh cáo đòi người, Ngô Công Lĩnh không để ý đến, Bột Hải châu giao giới nước Tống lập tức tiến vào trạng thái chuẩn bị tấn công nước Tống.
Các tình huống tiếp theo đều có liên quan đến thế lực của Ngưu Hữu Đạo, khẩn cấp điều động nhân mã, chuẩn bị vật tư tác chiến...
Người của Tử Kim động dưới sự điều động của Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh, toàn bộ nước Yến đều tiến vào trạng thái đề phòng, mà nhất định phải đề phòng. Chẳng lẽ còn phải đợi người ta đánh đến trên đầu mới chuẩn bị hay sao?
Trong ngự thư phòng, Ngô Công Lĩnh triệu tập đại thần văn võ nhanh chóng thương nghị, thảo luận xem nước Yến đánh thật hay đánh giả.
Ý kiến khác biệt. Nghe hai phe tranh luận, Ngô Công Lĩnh chắp một tay đi tới đi lui, trong lòng không khỏi lo nghĩ, không nghĩ đến Ngưu Hữu Đạo vì Huệ Thanh Bình mà đến thật, cũng không nghĩ Ngưu Hữu Đạo lại có lực ảnh hưởng đối với Tử Kim động lớn như thế.
“Bệ hạ, Bột Hải châu cấp báo.” Một thái giám bước vào, dâng quân tình nước Yến lên.

Ngô Công Lĩnh nhận lấy, vội mở ra xem xét, vừa nhìn không khỏi hãi hùng khiếp vía.
Thám tử thu được tin tức, Mông Sơn Minh đã đến Bột Hải châu, điều động toàn bộ nhân mã ở đó, đồng thời quản lý người từ các nơi đến Bột Hải châu.
Một lớp đã được san bằng, một lớp khác lại đến, bên ngoài bỗng nhiên có Thái giám chạy vào bẩm báo: “Bệ hạ, Mông Sơn Minh của nước Yến truyền thư.”

Chương 1401: Thề quyết một trận tử chiến với Yến tặc!

Chương 1401: Thề quyết một trận tử chiến với Yến tặc!
Ngô Công Lĩnh nhanh chóng đoạt lấy. Nhìn phía sau không phải là truyền thư, rõ ràng là hịch văn.
Mông Sơn Minh nói ông đã nhận chức chủ soái đông chinh, cảnh cáo bên này, quy định trong ba ngày nếu không giao Huệ Thanh Bình ra, quân Yến lập tức tấn công nước Tống.
Đây quả thật là một sự uy hiếp trắng trợn, ngay cả một điểm thương lượng cũng không có, cưỡng ép giao ra người phụ nữ của ông ta. Ngô Công Lĩnh không khỏi hận đến nghiến răng nghiến lợi.
Bảo ông ta đồng ý, vậy mặt mũi của ông ta để đâu?
Nhưng Mông Sơn Minh đã đích thân đến tiền tuyến, lực chấn nhiếp đối với ông ta quả thật không nhỏ. Gương mặt ông ta lạnh lại, ánh mắt âm tình bất định, cũng không biết đang suy nghĩ chuyện gì.
“Xin hỏi bệ hạ, tình huống ra sao rồi?” Thừa tướng Tử Bình Hưu hỏi thăm một câu.
Ngô Công Lĩnh im lặng, ném quân tình và hịch văn của Mông Sơn Minh đến tay văn võ đại thần.
Mọi người thay phiên nhau nhìn qua, ai nấy đều hãi hùng khiếp vía.
Mông Sơn Minh đích thân đến tiền tuyến, ngôn từ chuẩn xác muốn khai chiến, khiến mọi người cảm thấy áp lực không nhỏ.
Đối với toàn bộ nước Tống mà nói, Mông Sơn Minh đã bao phủ một sự lo lắng trong lòng người nước Tống, nhiều lần tạo ra những thiệt hại to lớn cho bọn họ. Đến nay, dường như không ai ở nước Tống có thể cản nổi ông.

Im lặng một hồi, Ngô Công Lĩnh đột nhiên hỏi: “Chư vị cảm thấy như thế nào?”
Còn có thể thế nào nữa? Đã hất nước ra ngoài thì không dễ dàng thu lại. Đổi giọng là tự đánh vào mặt của mình. Vì thế, không ai tùy tiện thay đổi lập trường, vẫn hai luồng ý kiến tranh chấp khác nhau.
Một bên cho rằng ngay cả Mông Sơn Minh cũng đã đến Bột Hải châu, Bột Hải châu không phải địa bàn của Ngưu Hữu Đạo, đủ để cho thấy nội bộ Tử Kim động đã thống nhất ý kiến, rất có thể sẽ khai chiến thật sự.
Một bên thì cho rằng trước mắt nước Yến đang trong giai đoạn khôi phục nguyên khí, không có khả năng lỗ mãng khai chiến, chỉ là dọa người mà thôi.
Giằng co qua lại, không ai dám xác định sẽ là như thế nào, cũng không ai dám lấy tính mạng của mình ra đảm bảo.
Thấy mãi mà không ra kết quả, keng! Ngô Công Lĩnh rút thanh bảo kiếm bên hông, quét ra một luồng ánh sáng lạnh, gọn gàng chém xuống một góc bàn, không khí lập tức yên tĩnh trở lại, chỉ thấy ông ta dữ tợn nói: “Yến tặc khinh người quá đáng. Người đàn bà của trẫm há có thể tùy tiện đưa cho người khác. Sĩ khả sát bất khả nhục. Ý trẫm đã quyết, thà làm ngọc vỡ không làm ngói lành, thề quyết một trận tử chiến với Yến tặc. Người nào dám ngăn ta, đây là kết quả.”
Trong nội đường, mọi người nhìn nhau, có người chắp tay lĩnh mệnh, có người thì lo lắng.
Sau khi văn võ đại thần rời đi, Ngô Công Lĩnh chống kiếm mà đứng, sắc mặt âm tình bất định, trong lòng không khỏi lo lắng.
Phía sau rèm, Đan Đông Tinh vén rèm bước ra, cầm quân tình và hịch văn của Mông Sơn Minh xem qua, cau mày hỏi: “Bệ hạ, làm sao bây giờ?”
Ngô Công Lĩnh đáp: “Ta đang nghĩ cách.”
Đan Đông Tinh hỏi tiếp: “Sao không báo cho ba đại phái, nhờ bọn họ cùng nhau nghĩ biện pháp?”
Ngô Công Lĩnh hừ một tiếng: “Việc này còn có thể che giấu sao? Cho dù không báo, bọn họ cũng sẽ rất nhanh biết được. Cho dù bọn họ biết thì sao, một khi nước Yến thật sự khai chiến, chỉ bằng quốc lực của nước Tống trước mắt, ngươi cảm thấy ba đại phái có thể đỡ nổi à?”

.....
Phủ Thừa tướng, Tử Bình Hưu chạng vạng mới trở về nhà. Sau khi vào phủ, ông ta đi thẳng đến Tây viện, tiến vào viện tử của Giả Vô Quần, ngồi xuống bên cạnh ông ta.
Người làm bên dưới cũng đã quen thuộc tình huống. Hai người làm vội mang giá đỡ dùng để viết chữ được chế tạo đặc biệt đến cho Giả Vô Quần, đồng thời cũng mài mực sẵn bên cạnh.
Đợi người làm thối lui hết, Tử Bình Hưu mới nói: “Lực ảnh hưởng của Ngưu Hữu Đạo đối với quân đội nước Yến thật sự không thể coi thường, tư thế chấn nhiếp không nhỏ. Điều động toàn bộ người của nước Yến thì không nói, lại còn phái Mông Sơn Minh đích thân đến tiền tuyến Bột Hải châu, giống như sẵn sằng muốn đánh...” Ông ta giải thích tình huống trong quân tình và hịch văn của Mông Sơn Minh qua một lần, còn có phản ứng của văn võ đại thần trong triều.
Giả Vô Quần nâng bút viết xuống, hỏi: “Thế hoàng đế phản ứng như thế nào?”
Tử Bình Hưu đáp: “Rút kiếm chặt một góc bàn, thề thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành, quyết chiến với nước Yến đến cùng. Nếu ai dám khuyên can, kết quả sẽ giống như bàn trà bị chặt một góc. Tiên sinh, lần này chúng ta sợ rằng biến khéo thành vụng mất. Ngưu Hữu Đạo có đánh thật hay không thì không biết, nhưng bệ hạ là hạ quyết tâm tử chiến.”
Giả Vô Quần viết: “Chiến? Lấy cái gì mà chiến? Trật tự trong nước vừa mới được khôi phục, ngay cả cung cầu cơ bản nhất cũng khó mà bảo đảm. Dân tâm còn đang định, binh lính thì không có sĩ khí, trong thời gian ngắn tìm kiếm vật tư tác chiến ở chỗ nào? Khai chiến thất bại, ông ấy không phải không biết chứ?”
Tử Bình Hưu lắc đầu: “Ngài không phải không biết bệ hạ. Lúc trước, khi quân Hàn đánh vào cảnh nội cường thế đến cỡ nào, nhưng bệ hạ có nhượng bộ không? Mọi người đều muốn hòa đàm, ngay cả ba đại phái cũng thế, nhưng bệ hạ cứ khư khư cố chấp, muốn tử chiến đến cùng. Đây chính là một vết xe đổ. Bây giờ bệ hạ lại tiếp tục huyết chiến, sao có thể xem là trò đùa được.”
“Haha...” Giả Vô Quần ngửa đầu lên trời bật cười. Bởi vì không có đầu lưỡi, tiếng cười của ông ta hơi cổ quái.

Ông ta lắc đầu, lại viết xuống giấy: “Nếu ông ta làm người mà không biết một hai, sao có thể dám hướng Ngưu Hữu Đạo hiến kế chứ? Năng lực Ngô quân đúng là có, đã từng thắng Mục Trác Chân, nhưng nhìn thì cường ngạnh đấy, thật ra ngoài mạnh trong yếu. Cứng đối cứng trên sa trường, ông ta có mấy lần dám? Gặp phải cọng rơm cứng, ông ta chỉ biết một đường chạy trốn bên trong cảnh nội nước Yến. Nước Tống và quân Hàn giao chiến bên trong cảnh nội, ông ta cũng chỉ biết trốn tránh, không dám chính diện giao phong, làm sao mà dám tử chiến với quân Yến bây giờ? Người này rất thức thời, Thừa tướng dựa vào cái gì mà nói ông ta cường thế?”
Viết hết một tờ, chuyển qua một tờ, Giả Vô Quần viết tiếp một hàng chữ nữa: “Thừa tướng có dám cược với ta không. Ta đoán ông ta sẽ nhẫn nhục giao người.”
Thấy Giả Vô Quần chắc chắn như vậy, Tử Bình Hưu a một tiếng, cau mày suy nghĩ, sau đó mới lên tiếng: “Có thể tiến thối dây dưa cùng quân Hàn như vậy, chẳng lẽ không thể như thế với quân Yến?”
Giả Vô Quần lắc đầu viết xuống: “Trước khác nay khác, vẫn là chuyện xưa, người này rất thức thời. Người vô tình vô nghĩa, làm sao có thể đến ranh giới cuối cùng, làm sao có thể vì một người đàn bà mà bất khuất?”
Tử Bình Hưu đứng dậy: “Hy vọng như lời tiên sinh đã nói, không chiến là tốt nhất. Thật sự nước Tống không chịu nổi giày vò được nữa rồi.”
Dù sao ông cũng là Thừa tướng nước Tống, tại vị nhiều năm, trong lòng vẫn hy vọng nước Tống được tốt hơn.
Giả Vô Quần biết ông ta nghĩ gì, đối với việc này cũng không cần nhiều lời nữa, bưng chén trà lên nhấp một ngụm.
Chính lúc này, quản gia vội vàng bước đến. Sau khi hành lễ với Tử Bình Hưu và Giả Vô Quần, ông ta mới lên tiếng bẩm báo với Tử Bình Hưu: “Thừa tướng, Chưởng môn Đồng Tiên các Đan Đông Tinh đến.”
Tử Bình Hưu hỏi: “Có chuyện gì?”
Quản gia đáp: “Không biết, chỉ nói là đến bái phỏng Thừa tướng mà thôi.”
“Lúc này đến bái phỏng ta...” Tử Bình Hưu vuốt râu suy nghĩ, thấy Giả Vô Quần bỏ chén trà xuống, viết một hàng chữ chuyển cho ông ta: “Thuyết khách đến.”

Tử Bình Hưu nhìn Giả Vô Quần, thấy Giả Vô Quần như cười như không, Tử Bình Hưu đăm chiêu một chút rồi đứng dậy rời đi.
Người bên cạnh được Ngô Công Lĩnh tin tưởng tất nhiên là khách quý. Sau khi chủ khách phân biệt ngồi xuống ngoài đại sảnh, Giả Vô Quần cũng xuất hiện, chậm rãi đứng một bên dưới mái hiên lắng nghe. Nếu người khác dám nghe lén Thừa tướng nói chuyện, tất sẽ bị đuổi, nhưng là Giả Vô Quần, hộ vệ chỉ nhìn mà không ai có hành động gì.

Chương 1402: Cá mè một lứa (1)

Chương 1402: Cá mè một lứa (1)
Sau vài câu chào hỏi khách sáo, Tử Bình Hưu hỏi: “Đan chưởng môn đến có gì chỉ giáo hay không?”
Đan Đông Tinh khoát tay nói: “Chỉ giáo thì chưa nói đến, đến thỉnh giáo là thật. Nói ngắn gọn, Thừa tướng rất quen thuộc tình hình của nước Tống. Xin hỏi Thừa tướng, quốc lực của nước Tống bây giờ đã đủ đánh một trận với nước Yến hay không?”
Tử Bình Hưu lắc đầu thở dài: “Khắp nơi đều phải giật gấu vá vai, Đan chưởng môn chắc cũng rõ, thật không chịu nổi giày vò nữa đâu.”
Đan Đông Tinh cảm thấy kỳ lạ: “Bây giờ là thời khắc sinh tử tồn vong của nước Tống, Thừa tướng đứng đầu bá quan, vì sao không khuyên bệ hạ, ngược lại ngồi nhìn nước Tống lâm vào tình thế nguy hiểm?”
Tử Bình Hưu cười khổ: “Ta rất muốn khuyên nhưng ngài cũng thấy thái độ của bệ hạ đấy, trảm kiếm minh chí, ai dám khuyên?”
Đan Đông Tinh nói: “Thừa tướng ơi Thừa tướng, tính tình bệ hạ cương liệt là không sai, nhưng bệ hạ cũng không phải là người không biết chuyện...”
Đứng ngoài nghe xong, Giả Vô Quần quay người rời đi trước, cũng không đứng nghe thêm. Nói qua nói lại cũng chỉ có bấy nhiêu.
Tóm lại, nói tới nói lui cũng chỉ hy vọng Tử Bình Hưu trong tình huống này đừng bo bo giữ mình, nên lấy quốc sự làm trọng, dũng cảm đứng ra khuyên can.
Sau khi tiễn khách quý xong, Tử Bình Hưu trở lại Tây viện, ngồi đối diện Giả Vô Quần. Nói chưa đầy hai câu ý đồ của Đan Đông Tinh đến đây, Giả Vô Quần đã đẩy tờ giấy cứng sang cho ông ta xem: “Ta đã nghe rồi.”

Lại nâng bút viết xuống một hàng chữ khác: “Vị kia đang tìm bậc thang đi xuống mà thôi.”
Tử Bình Hưu lắc đầu: “Mặc dù ông ta không đề cập đến là ý của bệ hạ, nhưng tại hạ làm sao mà không biết ông ta thụ ý bệ hạ mà đến chứ. Haiz, xem ra đêm nay ta phải bận rộn rồi.”
Giả Vô Quần viết: “Không phải chuyện xấu. Trước kia ông ta có thể không nghe lời khuyên, nhưng một khi mở ra được một đầu, quy củ dần dần thành hình, ông ta sẽ tự mua dây buộc mình thôi.”
Tử Bình Hưu gật đầu. Đúng là như vậy. Một khi nghe lời khuyên lúc này, về sau bá quan khuyên lại không nghe, ai cũng sẽ biết Ngô Công Lĩnh đang tìm lối thoát cho mình. Đem vợ của mình đưa cho người khác cũng không phải là chuyện quang minh chính đại gì.
Đúng là bận thật. Tử Bình Hưu sai người tìm bá quan đến. Lúc trước, ông ta có thể đứng đầu giật dây bá quan lật đổ Mục Trác Chân, lần này tất nhiên cũng có chút ảnh hưởng.
Đương nhiên, Tử Bình Hưu không nói đây là ý của Ngô Công Lĩnh. Lời không thể nói lung tung. Thái độ của Ngô Công Lĩnh là quyết chiến với quân Yến, ai dám phỉ báng là muốn chết.
Ngày hôm sau, trong buổi lên triều, đối mặt với bá quan khuyên can, Ngô Công Lĩnh tức giận gào lên: “Nếu trẫm giết ả tiện nhân kia sớm thì đâu có mối họa ngày hôm nay, đều là do các ngươi khuyên can cả. Bây giờ sự thật phơi bày trước mắt, ả tiện nhân đó âm thầm cấu kết với Yến tặc. Cũng may mà trẫm phế ả ta, nếu không, ngày sau nội ứng ngoại hợp, hậu quả khó mà lường được. Ý trẫm đã quyết, thề tử chiến với Yến tặc, các ngươi đừng nói nhảm nữa.” Dứt lời, ông ta nổi giận phất tay áo bỏ đi.
Nhưng bá quan vẫn không chịu bỏ cuộc. Sau khi rời khỏi triều, Tử Bình Hưu lại dẫn bá quan đến bên ngoài ngự thư phòng cầu kiến Ngô Công Lĩnh.
Ngô Công Lĩnh cự tuyệt không gặp. Tử Bình Hưu đứng bên ngoài ra hiệu một cái, lúc này có người quỳ xuống dập đầu, cao giọng hét: “Bệ hạ, nước Tống không chịu nổi giày vò nữa. Bệ hạ hãy vì Đại Tống mà chịu nhục đi.”

“Khẩn cầu bệ hạ chịu nhục.” Có người dẫn đầu, một đám người lần lượt quỳ theo, cuối cùng toàn bộ quỳ xuống. Già cả như Tử Bình Hưu cũng không ngoại lệ.
Một đám người khóc sướt mướt, có người khóc đến nước mắt nước mũi tràn ra, có người thậm chí dập trán xuống nền nhà đến chảy máu.
Cảnh tượng có thể nói là vô cùng thê thảm, ngay cả thị vệ khẩn cấp chạy đến cảnh giới cũng âm thầm thổn thức, cảm khái không thôi. Tất cả đều là trung thần, ngay cả chết cũng không sợ.
Tóm lại, nếu bệ hạ không đồng ý, những người cận kề cái chết kia cũng không đứng dậy, quỳ đến khi nào bệ hạ đồng ý mới thôi.
Cùng lúc đó, sau khi biết được tình huống, Chưởng môn ba đại phái nước Tống là Quan Cực Thái của Lăng Tiêu các, Cù Phiên của Huyết Thần điện, Ngô Thừa Vũ của Liệt Thiên cung cũng cùng nhau chạy đến Tử Kim động để thuyết pháp. Không chạy đến cũng không được. Bên trong hịch văn của Mông Sơn Minh chỉ cho nước Tống ba ngày, bọn họ chạy đến tất nhiên là muốn hóa giải can qua rồi.
Tử Kim động có đạo đãi khách của mình, nhưng khi nhắc đến chuyện chiến sự, Cung Lâm Sách lập tức im lặng.
Ông ta biết ý đồ đến đây thăm dò nội tình của đối phương, đương nhiên sẽ không để cho đối phương thăm dò được gì.
Dài dòng một phen, nhìn thấy phản ứng này, Quan Cực Thái hỏi: “Cung đại ca, đại ca cũng biết rõ tình hình của nước Yến. Vì một người đàn bà mà lưỡng bại câu thương, đáng giá không?”
Cung Lâm Sách đáp: “Đương nhiên là không đáng. Vậy các ngươi giao người ra đi là được, cần chi phải tốn nước bọt ở đây.”
Quan Cực Thái hỏi: “Có thể tránh được chiến sự, ba nhà chúng ta tất nhiên là vui rồi. Mặc dù Huệ Thanh Bình đã bị phế nhưng dù sao bà ta cũng đã từng là Hoàng hậu nước Tống, bảo chúng ta giao tiên Hoàng hậu cho các ngươi, các ngươi bảo mặt mũi ba nhà chúng ta phải để đâu?”
Cung Lâm Sách chậm rãi đáp: “Đây không phải là chuyện cần ta quan tâm.”
Cù Phiên cười lạnh: “Cung đại ca, chúng ta đã hết sức nhỏ nhẹ, đại ca một chút mặt mũi cũng không cho sao.”

Cung Lâm Sách lắc đầu: “Cù đại ca, đại ca nói mấy lời đó cũng chẳng có ý nghĩa gì cả. Nhớ ngày đó quân Tống đánh vào cảnh nội nước Yến ta, ba đại phái nước Yến ta cũng đã tìm đến các vị, khuyên bảo đủ kiểu, thậm chí còn đồng ý chịu thiệt để cầu toàn. Xin hỏi lúc đó ba vị có cho Cung mỗ đây chút mặt mũi nào không? Mặt mũi là phải cho lẫn nhau đấy.”

Lời này thật khiến ba người không phản bác được, nhưng bọn họ cũng không dễ dàng từ bỏ. Ngô Thừa Vũ nói: “Lợi ích chi tranh làm sao có thể đánh đồng với việc này chứ. Đường đường là Tử Kim động, vì một người đàn bà được không bù mất, đến mức đó sao?”

Cung Lâm Sách đáp: “Sự việc đã bày ra trước mắt, có cái gì không thể đánh đồng. Lúc trước, ba vị một đường lui cũng không cho Cung mỗ, tại sao bây giờ Cung mỗ lại cho ba vị một đường lui chứ. Đánh thì đánh thôi, muốn làm gì cũng được.”

Lời này nói ra, chính bản thân Cung Lâm Sách cũng cảm thấy hả dạ. Sự việc phát triển đến bước này, ông ta mới phát hiện Ngưu Hữu Đạo đang giúp ông ta có được uy phong. Chẳng những Chưởng môn ba đại phái nước Tống phải đi cầu ông ta, ngay cả Chưởng môn của Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn cũng phải đến khuyên bảo.

Mùi vị cường thế này đúng là không tệ, giúp ông ta thật sự cảm nhận được một cách rõ ràng, thực lực của Tử Kim động xưa đâu bằng nay, giúp cho người ta có được thực lực để cầu toàn.

Quan Cực Thái nói: “Ta cảm thấy rất kỳ lạ, từ lúc nào Tử Kim động đã biến thành đương gia của Ngưu Hữu Đạo. Từ lúc nào đến phiên hắn nói được là được? Chẳng lẽ Tử Kim động đã bị Ngưu Hữu Đạo khống chế, còn Cung đại ca chỉ là vật bài trí?”

Cung Lâm Sách khinh thường đáp lại: “Ta không phải đứa trẻ lên ba, mấy cái phép khích tướng, châm ngòi ly gián này chẳng có tác dụng gì với ta đâu. Ta không ngại nói thẳng, các người cũng biết Ngưu Hữu Đạo có tên trong danh sách đến Thánh Cảnh. Lần này đúng là ủy khuất cho hắn. Hắn đưa ra yêu cầu cứu tỷ muội kết bái, Tử Kim động ta đồng ý giúp hắn cứu người, cũng coi như tác thành cho hắn.”

Ngón tay Cung Lâm Sách chỉ vào ba người, lắc lắc: “Nói nhiều cũng vô dụng thôi, muốn ngừng chiến thì giao người. Đương nhiên, nếu nước

Tống đồng ý cắt mấy châu cho ta, ta cũng không phải là người không thức thời. Có thể kết thúc trong hòa bình, đối với ai cũng tốt cả.”

.....

Biệt viện Mao Lư có khách đến. Một vị đại ca đệ kết bái khác của Ngưu Hữu Đạo, trưởng lão Toàn Thái Phong của Lăng Tiêu các.

Chương 1403: Cá mè một lứa (2)

Chương 1403: Cá mè một lứa (2)
Toàn Thái Phong đi chung với Chưởng môn. Chưởng môn đến gặp Cung Lâm Sách, còn ông ta thì đến biệt viện Mao Lư tìm Ngưu Hữu Đạo ôn chuyện.
Ôn chuyện là giả. Cởi chuông phải do người buộc chuông, hy vọng có thể từ Ngưu Hữu Đạo hóa giải tình huống chiến sự sắp nổ ra là thật.
Mặc kệ lúc trước có xem việc kết bái là thật hay không, dù sao giao tình kết bái cũng bày ra lúc này, gặp chuyện cũng dễ ăn nói hơn người khác, ít nhất cũng được xem là người quen biết cũ.
Chủ khách không nhắc đến chuyện không vui trước kia. Ngưu Hữu Đạo rất nhiệt tình, mở miệng ngậm miệng đều xưng hô "đại ca", dùng rượu ngon thức ăn ngon để thiết đãi.
Đã đến, rượu ngon thịt ngon tất nhiên là phải nếm thử, nhưng đây không phải là mục đích chính. Sau khi ôn chuyện, Toàn Thái Phong đã nói đến chuyện chính, hy vọng Ngưu Hữu Đạo nể giao tình của hai người mà giữ chút thể diện, việc này nên dừng ở đây.
Ngưu Hữu Đạo tất nhiên cũng đem chuyện sinh tử của Huệ Thanh Bình ra mà nói.
Cuối cùng, Toàn Thái Phong buông đũa xuống: "Lão đệ, chi bằng thế này, chúng ta đều lui một bước. Ta cam đoan Huệ Thanh Bình sẽ an toàn, bảo đảm nước Tống tuyệt không động đến một cọng tóc gáy của bà ấy. Lão đệ rút binh về, sự việc cứ như vậy mà qua đi. Kể từ đó, đệ có thể bảo vệ được cho Huệ Thanh Bình, thành toàn tình nghĩa kết bái giữa đệ với bà ấy. Nước Tống của ta cũng giữ được mặt mũi, lại tránh được tổn thất khi hai nước giao chiến, cớ sao mà không làm?"
Ngưu Hữu Đạo cũng buông đũa xuống: "Đại ca, không phải là đệ không nể mặt đại ca. Nếu việc này diễn ra sớm hơn, đệ nhất định sẽ đồng ý với

đại ca. Nhưng bây giờ, đệ thật sự không có cách nào đồng ý với đại ca được.”
Toàn Thái Phong do dự một chút rồi hỏi: “Ý của đệ chính là, việc này không phải do đệ làm chủ, toàn bộ là do Tử Kim động khống chế? Nếu thật sự như vậy, tại sao ta không nhìn ra. Tất cả thế lực Thương hệ đều nghe theo đệ. Chỉ cần người của Thương hệ bãi binh, dựa vào thế lực của Tử Kim động, bọn họ không thể nào gây nên cuộc chiến được. Đến lúc đó, bọn họ không thể không biết khó khăn mà quay ra.”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Đại ca, không phải như vậy.
Toàn Thái Phong không hiểu: “Thế thì vì sao?”
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Đại ca, ta sắp đi Thánh Cảnh rồi, có thể còn sống trở về hay không còn chưa biết. Nếu chẳng may không về được, những hứa hẹn của đại ca nói với ta có còn quan trọng không? Có lẽ đại ca sẽ nói đại ca nhất định sẽ thủ tín, nhưng nước Tống sẽ cho đại tỷ tự do sao? Nếu có thể cho tỷ ấy tự do, bây giờ thả tỷ ấy đi thì có làm sao? Nói cho cùng, tội chết có thể tha, tội sống khó tha. Nếu đại tỷ đã mất đi tự do suốt đời, còn sống có ý nghĩa gì chứ? Ta không nói ta là người trọng tình trọng nghĩa, ta chỉ hy vọng trước khi ta đi, có thể trả lại tự do cho đại tỷ, cho dù ta có chết cũng cảm thấy yên tâm. Xin đại ca thành toàn.”
Quản Phương Nghi dự thính, trong lòng cũng thở dài. Lần này Đạo gia đi, đúng là họa phúc khó liệu. Đó là Thánh cảnh, một khi xảy ra chuyện, không ai có thể cứu được, mà cũng không có ai có năng lực để cứu.
Toàn Thái Phong nghe xong, tâm trạng cũng nặng nề: “Lão đệ phúc lớn mạng lớn, ngay cả bí cảnh Thiên Đô cũng không làm gì được đệ, không có việc gì đâu. Lần này ta cũng không may. Chuyện Thánh Cảnh cũng rơi xuống đầu ta. Lão ca ta và đệ xem như cùng chung hoạn nạn.”
Ngưu Hữu Đạo sững sờ, đột nhiên bất mãn: “Đại ca đem ta ra làm trò cười sao? Ta đã xem qua danh sách Thánh Cảnh, có tên của đại ca hay không, ta còn có thể không nhớ sao? Hoàn toàn không có đại ca.”
Toàn Thái Phong than thở: “Đệ không biết rồi, nước Tống đánh với nước Yến xong, lại đánh với nước Hàn. Nước Tống đánh khó khăn đến thế nào, không nói chắc đệ cũng hiểu. Tổn thất nặng nề. Các vị sư huynh của ta đều bị trọng thương, chiến sự ngừng lại, lập tức dưỡng thương

ngay. Sau khi tông môn nói chuyện lại với Phiêu Miểu các, bọn họ đã đồng ý thay người.”
Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên: “Hàn Tống ngưng chiến lâu như vậy, bị thương chắc cũng phải khỏi từ lâu rồi chứ?”
“Vì tông môn mà trọng thương, tất nhiên phải được lễ ngộ. Huống chi, chuyện bị thương này phục hồi nhanh hay không, rất khó nói, cũng có khả năng tái phát.” Toàn Thái Phong nói đến đây thì ngừng lại, dường như cảm thấy không thể nói thêm được nữa, hớp một ngụm rượu, khoát tay nói tiếp: “Haiz, tóm lại là ta không may.”
Ngưu Hữu Đạo đại khái đoán ra được lời khó nói của đối phương. Chắc chắn là người ta không muốn đi, lấy cớ bị thương ra để nói. Hắn cũng đã từng nói như vậy ở Quy Miên các, hoàn toàn có thể làm cho mình bị thương. Cái gọi là “khả năng tái phát” chính là giả tạo, ý bảo sức khỏe của mình còn chưa tốt, nhưng người ta có lý do danh chính ngôn thuận, ngay cả Phiêu Miểu các cũng đã đồng ý, nội bộ Lăng Tiêu các còn có thể nói cái gì.
Đứng từ góc độ nào đó mà nói, Lăng Tiêu các có thể đẩy người này ra, chắc chắn có liên quan đến địa vị của ông ta trong môn, chứ không đơn giản chỉ là mấy người dưỡng thương.
Khóe miệng Quản Phương Nghi bên cạnh nhếch lên. Hai người này đúng là cá mè một lứa.
“Haiz, vậy đại ca đúng là đủ xui xẻo, thật khổ cho đại ca. Nào, chúng ta cạn một chén.” Ngưu Hữu Đạo nâng chén biểu lộ sự đồng tình. Sau khi chạm chén với đối phương, uống một ngụm rượu, hắn lại nhịn không được liền hỏi: “Đại ca, lần này đến Thánh Cảnh lịch luyện là để làm gì vậy? Cần phải lịch luyện trong bao lâu? Nếu đại ca không ngại, có thể tiết lộ chút phong thanh, cũng để tiểu đệ chuẩn bị tâm lý trước.”
“Haiz!” Toàn Thái Phong vẫn thở dài như cũ: “Đệ hỏi ta, ta biết hỏi ai đây? Có trời mới biết đang giở trò quỷ gì. Người ta bảo làm thì làm thôi. Danh sách là theo yêu cầu của bọn họ báo lên, cứ tưởng là vậy. Ai ngờ lại xảy ra biến cố như thế, khiến cho ta chết cũng không biết chết làm sao. Ta cũng không biết ta là cái loại nấm mốc gì, ngay cả mấy chuyện kỳ lạ này cũng có thể gặp được. Ta cũng đâu có trêu ai. Đệ nói đi,

chuyện này sao có thể lật lọng đổi tới đổi lui được. Chúng ta gặp phải chuyện này, không phải không may thì là cái gì?”
Trong lời nói và ngữ điệu của ông ta, đúng là một bụng bực tức không chỗ trút, lúc này đã bị Ngưu Hữu Đạo khơi ra.
“Haiz!” Ngưu Hữu Đạo cũng thở dài một tiếng: “Ai nói không phải chứ. Chúng ta đúng là đủ xui xẻo. Đại ca, sau khi đến Thánh Cảnh, chúng ta phải chiếu cố lẫn nhau đấy.”
“Nói thì dễ rồi...” Toàn Thái Phong nói một nửa liền sửng sốt, phát hiện hình như chủ đề đã rời khỏi mục đích mà ông ta đến đây ngày hôm nay: “Ta nói lão đệ này, ta đã tìm đến cửa, đệ cũng nên chiếu cố ta đấy chứ.”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu từ chối: “Đại ca, ta đã nói, không phải là ta không nể mặt đại ca. Nhưng liên quan đến vinh nhục sinh tử của đại tỷ, đại ca bảo ta làm sao mà đáp ứng đại ca được? Việc này không nhắc đến thì thôi, nhắc đến nhiều tổn thương tình cảm đại ca đệ chúng ta.”
Tình cảm cái rắm đấy! Toàn Thái Phong nói thầm trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Lão đệ, không phải ta vô tình, chỉ là vì Huệ Thanh Bình mà hưng sư động chúng như vậy, không tiếc làm to chuyện, thậm chí còn chấp nhận tổn thất to lớn, ta làm sao cũng cảm thấy không ổn? Là vì Huệ Thanh Bình thật? Hay chỉ là tìm cớ?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nói đại ca không tin, vậy thì ta không nói. Thật hay giả, thời gian sẽ nói rõ hết thảy. Ta không nhắc đến việc này nữa. Mặc kệ đại ca nhìn ta như thế nào, nếu việc của đại tỷ rơi xuống người đại ca, đại ca và ta chính là nghĩa bất dung từ. Nói đến đây được rồi, không nói nữa, chúng ta uống rượu thôi.” Nói xong, hắn lại nâng ly lần nữa.
.....
Động tĩnh của nước Yến không thể gạt được tai mắt các nước. Phản ứng lạ thường lớn đến như vậy, khiến các nước phải chú ý và cảnh giác cao độ. Các phương đều tăng cường thám tử, tập trung lực lượng tìm hiểu rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Chương 1404: Thả người

Chương 1404: Thả người
Trong hoàng cung nước Tấn, Thái Thúc Hùng và Thiệu Bình Ba đang dạo bước trao đổi ven hồ.
Đang yên đang lành, đột nhiên xuất hiện một việc như vậy, thật sự khiến hai người phải lo nghĩ.
Nước Tấn đang mưu đồ bí mật tấn công nước Vệ. Vốn sợ trêu đến mệnh lệnh đóng băng chiến sự của Phiêu Miểu các mà dừng lại, đợi người của các nước tham gia lịch luyện Thánh Cảnh xong rồi tính tiếp. Ai ngờ, cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng. Nước Yến lại trắng trợn giày vò, khiến bọn họ không muốn lo nghĩ cũng khó.
Một khi chiến sự bị đóng băng lần nữa, không biết việc xuất binh tấn công nước Vệ sẽ còn chờ đến lúc nào. Chuyện lịch luyện ở Thánh Cảnh cũng không đưa ra kỳ hạn gì cả.
Trong lúc thế lực các nước đang tập trung cao độ, cánh cửa thiên lao nước Tống cạch cạch mở ra. Không bao lâu sau, hoàng hậu bị phế Huệ Thanh Bình được mang ra ngoài.
Vừa ra khỏi nhà giam, Huệ Thanh Bình liền nhìn thấy một người quen đang mỉm cười chắp tay, là Trưởng lão Toàn Thái Phong của Lăng Tiêu các.
Ánh mắt Huệ Thanh Bình chỉ dừng lại trên người Toàn Thái Phong một lát, sau đó nhìn sang xung quanh.
Nhìn thấy bộ dạng chật vật của Huệ Thanh Bình lúc này, tóc tai rối bù, hình như còn có cọng rơm, quần áo dơ bẩn nhưng vẫn là bộ đồ của Hoàng hậu, Toàn Thái Phong cười tủm tỉm, trong lòng cảm khái vô cùng.
Thị thị phi phi, ân ân oán oán! Toàn Thái Phong cũng không muốn nhắc lại, chỉ tiến lên phía trước: “Đi thôi!”

Huệ Thanh Bình cười lạnh: “Không nghĩ đến lại là ngươi đến tiễn ta lên đường.”
Toàn Thái Phong ngẩn người, chợt cười khổ, biết người này hiểu lầm, vội nghiêng người nhường đường, đưa tay mời: “Nơi này không phải là nơi để nói chuyện, rời khỏi nơi này trước rồi nói.”
Huệ Thanh Bình vẫn đứng im tại chỗ: “Muốn như thế nào thì nói thẳng, đừng dày vò nhau như thế.”
“Huệ Thanh Bình...” Toàn Thái Phong vừa nói được nửa câu, lập tức nuốt những lời còn lại xuống, cũng không nói nhiều, túm cánh tay của bà ta kéo đi.
Cũng không kéo đến chỗ nào khác, chỉ dẫn Huệ Thanh Bình đến chỗ một con phi cầm cỡ lớn.
Sau đó, ba con phi cầm vỗ cánh bay lên không trong ánh bình minh.
Trong lúc bách tính còn chưa tỉnh lại, yên lặng rời đi như thế này cũng là một cách giữ bí mật.
Liên quan đến thân phận của Huệ Thanh Bình, công nhiên phóng thích chi bằng lặng yên đưa tiễn, nhiều ít còn giữ lại chút mặt mũi cho triều đình.
Tiếp theo là để bảo đảm an toàn cho Huệ Thanh Bình.
Ngô Công Lĩnh ngược lại muốn mượn đao giết người, ví dụ như người xảy ra chuyện ngoài ý muốn trên đường, hoặc tiết lộ tin tức nào đó cho Thiên Nữ giáo.
Nhưng cuối cùng ông ta vẫn không dám làm loạn, bởi vì Ngưu Hữu Đạo đã có bố trí.
Ngưu Hữu Đạo không phái người đến đón hoặc bảo vệ, ngược lại yêu cầu nước Tống đưa Huệ Thanh Bình bình yên đến Tử Kim động mới yên tâm. Người mà không được an toàn, hết thảy cũng đừng nghĩ, cũng đừng hòng mơ muốn chơi chiêu gì với hắn. Bất luận là Ngô Công Lĩnh hay là ba đại phái đều không dám làm loạn, ngược lại còn sợ Huệ Thanh Bình xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn trên đường.
Về phần vì sao phải để cho Toàn Thái Phong làm chủ hộ tống, thật ra việc thuyết phục này cũng không phải là việc vinh quang gì. Không ai đồng ý làm cả, nhiều ít sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà phải gánh trách nhiệm.

Thế là Toàn Thái Phong không thể thoát khỏi. Người đề cử ông ta nói rằng ông ta có quan hệ với Ngưu Hữu Đạo, bảo ông ta đưa đến là thích hợp nhất, không sợ mất mặt, còn có thể nói là giúp huynh đệ kết bái. Để ông ta đến Tử Kim động tìm Ngưu Hữu Đạo nói chuyện cũng là vì mối quan hệ giữa ông ta và Ngưu Hữu Đạo. Bây giờ để ông ta áp giải Huệ Thanh Bình cũng là do ông ta có quan hệ với Ngưu Hữu Đạo. Cũng bởi vì cái này, hại ông ta cứ bôn ba vừa đi vừa về Tử Kim động. Ở những chỗ này, Toàn Thái Phong không có tiếng nói. Ông ta cảm thấy ông ta và Ngưu Hữu Đạo chẳng có quan hệ gì, tại sao lại cứ dây dưa không rõ mãi?

Nhìn mình đã đi xa, Huệ Thanh Bình hỏi: “Mang ta ra khỏi kinh thành để giết sao? Muốn giết ta cần phải cẩn thận như vậy à? A, hay là sợ truyền đi, Ngô Công Lĩnh sẽ mất mặt? Toàn Thái Phong, ngươi đường đường là Trưởng lão Lăng Tiêu các, lại trở thành chân chạy việc cho Ngô Công Lĩnh?”

Bà ta còn cho rằng Ngô Công Lĩnh muốn giết bà ta. Sau khi tỉnh lại từ trong nhà giam, bà ta còn tỉnh táo hơn so với bất cứ người nào khác. Ngô Công Lĩnh chắc chắn sẽ không bỏ qua cho bà ta.

Bà ta hoàn toàn không biết bên ngoài đã phát sinh chuyện gì.

Mặc dù bà ta không rõ tình huống thế tục lắm nhưng cũng biết được một chút. Từ thái độ của cai ngục đối với bà ta là có thể thấy được. Lần này mang bà ta ra ngoài, chắc không phải muốn thả bà ta. Nếu như bà ta không có việc gì, từ phản ứng của cai ngục là có thể nhìn ra. Ít ra cũng không dám có thái độ không khách khí đối với bà.

Chỉ là bà ta không biết, có một số việc ngay cả cai ngục cũng không rõ. Lần này đưa bà ta rời đi là cơ mật. Vẫn là câu nói kia, triều đình nước Tống sợ bà ta xảy ra chuyện.

Toàn Thái Phong thở dài: “Huệ Thanh Bình, đừng nói mấy chuyện nhảm nhí này nữa. Lần này có thể tránh thoát được một kiếp, ngươi nên thỏa mãn đi.”

Tránh thoát được một kiếp? Huệ Thanh Bình có chút ngoài ý muốn, hoài nghi hỏi: “Ngô Công Lĩnh có thể buông tha cho ta sao? Ông ta sẽ không bỏ qua cho ta đâu. Ta không còn nơi nương tựa, đối với ông ta đã mất đi giá trị lợi dụng. Ông ta muốn giết ta, chẳng có gì phải kiêng kỵ cả.”

“Không nơi nương tựa?” Toàn Thái Phong lắc đầu: “Ban đầu, chính ta cũng cho rằng ngươi khó mà thoát khỏi kiếp nạn này, cũng cho rằng ngươi không nơi nương tựa. Ai ngờ cuối cùng có người nhảy ra bảo đảm cho ngươi. Hiệu quả hành động của người này còn lớn hơn Thiên Nữ giáo. Thiên Nữ giáo ra mặt, sợ cũng không uy hiếp được nước Tống. Ngô Công Lĩnh cũng không nể mặt Thiên Nữ giáo chút nào đâu.”
“Huệ Thanh Bình, ta nghĩ ngươi nhất định đoán không ra người này là ai.”
Trong lòng Huệ Thanh Bình khó hiểu: “Còn có ai có thể đảm bảo cho ta? Ai?”
Toàn Thái Phong chế nhạo: “Hãy ngẫm lại đi, ngẫm lại xem ngươi còn có mối quan hệ nào nữa không.”
Huệ Thanh Bình cau mày suy nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng khẽ lắc đầu. Bà ta thật sự nghĩ không ra trong tất cả mối quan hệ của mình còn có ai có năng lượng lớn đến như vậy.
Bà ta vốn cho rằng Thiên Nữ giáo muốn đem bà ta về xử lý, nhưng Toàn Thái Phong đã nói, Ngô Công Lĩnh sẽ không nể mặt Thiên Nữ giáo. Cuối cùng, bà ta không nhịn được liền hỏi: “Ai? Ngươi nói thẳng cho ta biết, đừng chơi trò bí hiểm với ta.”
“Haiz!” Toàn Thái Phong thở dài: “Ta biết ngươi sẽ đoán không ra, cũng biết ngươi sẽ không nghĩ đến hắn. Cũng đúng, đừng nói là ngươi, ngay cả ta cũng không tin người kia sẽ ra tay cứu ngươi. Huệ Thanh Bình, ngươi có lẽ đã quên mất một người, nhưng người này dường như không quên ngươi. Ngươi quên chúng ta còn có một huynh đệ kết bái chung sao?”
Huynh đệ kết bái? Huệ Thanh Bình trợn tròn mắt. Cả đời này bà ta chỉ làm chuyện kết bái có một lần. Nhắc đến mức như vậy, làm sao mà còn không biết là ai? Suy nghĩ một chút, bà ta thốt lên: “Chẳng lẽ là Ngưu Hữu Đạo?”
Toàn Thái Phong cười ha hả: ‘Ngoại trừ hắn ta ra còn có ai khác sao? Nếu lần này hắn ta không có ý đồ khác, ta nghĩ ngươi phải nên cảm ơn hắn thật nhiều. Hắn vì cứu ngươi mà gây nên động tĩnh không nhỏ, kề thẳng dao lên cổ nước Tống, làm cho ba đại phái chúng ta và triều đình không thể không thỏa hiệp mà thả ngươi.”

Huệ Thanh Bình không thể tin được: “Hắn sẽ cứu ta?”
Toàn Thái Phong nói: “Đúng vậy, ta cũng cảm thấy kỳ lạ. Nói thật, ta không nhìn ra được hắn có cái gì cần thiết để phải cứu ngươi.”
Huệ Thanh Bình nói: “Hắn có thể bức triều đình và ba đại phái thỏa hiệp thả ta ra sao?”
Toàn Thái Phong nói: “Không nghĩ đến sao? Chính bản thân ta cũng không nghĩ đến. Sau khi hắn ra tay, ta mới ý thức được, lực ảnh hưởng của hắn đối với quân đội cao hơn chúng ta đã nghĩ.”

Chương 1405: Hạng người lừa đời lấy tiếng (1)

Chương 1405: Hạng người lừa đời lấy tiếng (1)
“Toàn bộ Tử Kim động đều phối hợp toàn lực với hắn, công khai điều động toàn bộ nhân mã nước Yến. Đại quân ở Bột Hải châu thì nhìn chằm chằm, thậm chí Mông Sơn Minh còn đích thân đến tiền tuyến Bột Hải châu điều binh khiển tướng, đồng thời phát ra hịch văn uy hiếp, cho triều đình thời gian ba ngày, nếu không thả ngươi, lập tức công Tống.”
“Haiz, nhớ ngày đó hắn chẳng qua chỉ là khí đồ của Thượng Thanh tông mà thôi, ở một góc xó xỉnh, ai thèm để hắn vào mắt. Nhưng xưa đâu bằng nay. Huệ Thanh Bình, hắn không còn là Ngưu Hữu Đạo mà chúng ta có thể uy hiếp như ở Mao Lư sơn trang lúc trước nữa. Hôm nay, hắn không còn là người mà ngươi và ta có thể uy hiếp.”
“Haha, lần kết bái ở Mao Lư sơn trang đó, chắc ngươi vẫn còn nhớ. Chỉ sợ, ngươi có nằm mơ cũng không nghĩ đến, một lần kết bái hoang đường, ngay cả ngươi cũng không coi ra gì nhưng lại có thể cứu ngươi một mạng trong thời khắc khó khăn nhất?”
Huệ Thanh Bình cau mày: “Hắn muốn làm gì?”
Toàn Thái Phong hỏi lại: “Ngươi hỏi ta? Ta không biết. Ta cũng đã hỏi hắn nhưng không được đáp án mà mình mong muốn. Tên đó, nhìn thì không đứng đắn, nhưng ngày càng mang đến cho người ta một cảm giác cao thâm khó lường. Ngươi đấy, muốn biết đáp án, sau khi gặp mặt hắn thì hãy tự hỏi. Nếu ngươi biết đáp án, không ngại nói cho ta nghe một tiếng, cũng không uổng công ta hộ tống ngươi hôm nay.”
Huệ Thanh Bình im lặng một lát, sau đó nhìn người mình, đột nhiên nói: “Đã quyết định thả ta, vì sao còn chế trụ ta? Hãy giải khai cấm chế cho ta.”

Toàn Thái Phong từ chối: “Không được. Ngưu Hữu Đạo rất giảo hoạt, sợ chúng ta động tay động chân, chỉ định phải người của nước Tống đích thân đưa ngươi đến đó. Nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hắn sẽ không chịu trách nhiệm. Giải cấm chế cho ngươi sẽ không dễ khống chế ngươi được nữa. Vạn nhất để ngươi chạy mất, ta không cách nào giao nộp. Chờ đến Tử Kim động, giao ngươi cho hắn xong, ngươi muốn thế nào cũng được, chẳng liên quan đến ta.”
Huệ Thanh Bình nói: “Ta đã như vậy rồi, còn có thể chạy đi đâu được nữa?”
Toàn Thái Phong sao có thể tùy tiện giải khai, cũng không thể không phòng. Ông ta sợ Huệ Thanh Bình ghi hận Ngô Công Lĩnh sẽ quay lại Tống Kinh làm loạn, vội nhắc nhở: “Lần này là bí mật áp giải ngươi, nguyên nhân chắc ngươi cũng biết một chút, sợ người có mục đích cản trở. Chúng ta không thể không phòng những người ước gì Yến Tống khai chiến. Không nói những thứ khác, chỉ nói Thiên Nữ giáo thôi, chỉ cần có cơ hội, bọn họ sẽ không buông tha cho ngươi. Vẫn nên an phận đến Tử Kim động rồi nói sau. Đến đó rồi, ngươi sẽ được an toàn. Thiên Nữ giáo còn chưa có bản lãnh đánh vào Tử Kim động rồi muốn làm gì thì làm. Ngồi tù lâu như vậy, tại sao không gắng gượng thêm một chút? Hãy cố nhịn đi.”
Nói đến mức như thế, Huệ Thanh Bình cũng không lên tiếng nữa.
Nước Tống thả người, đối mặt với uy hiếp vũ lực của nước Yến, Ngô Công Lĩnh rốt cuộc cũng đã khuất phục.
Trước khác nay khác. Trước đó, khi giao chiến với nước Hàn, ông ta còn có thể vò đã mẻ không sợ rơi, đẩy toàn bộ trách nhiệm cho Mục Trác Chân. Dù sao cũng đã như vậy rồi, không quan tâm cũng chẳng sao. Nhưng bây giờ, thật sự không còn cách nào vò đã mẻ không sợ rơi. Không nghĩ đến đạo lý chân trần không sợ mang giày lại rơi xuống người ông ta.
Tặng người đàn bà của mình cho người khác, đúng là quá mất mặt. Nhưng chuyện này quốc quân của một nước làm cũng không ít. Xa không nói, Mục Trác Chân cũng đã đưa sủng phi của mình cho hoàng đế nước Yến Thương Kiến Hùng, hoặc ví dụ đưa con gái đi hòa thân lại càng nhiều vô số kể.

Đương nhiên, không phải ông ta khuất phục là do triều thần làm áp lực. Triều thần lấy cái chết ra ép ông ta, mới làm cho ông ta bất đắc dĩ đồng ý.
Toàn Thái Phong rốt cuộc đã đưa Huệ Thanh Bình đến Mao Lư biệt viện.
Ngưu Hữu Đạo nghe báo, lập tức chạy ra khỏi Mao Lư biệt viện để nghênh đón. Nhìn thấy người, hắn tỏ vẻ mừng rỡ không thôi, cung kính chắp tay: “Bái kiến đại ca, đại tỷ.”
Viên Cương đứng từ xa, nhìn động tác này của Ngưu Hữu Đạo, hắn ta đúng là không làm được.
Dáng vẻ của Huệ Thanh Bình vẫn chật vật như cũ, nhưng đã đỡ hơn so với lúc ban đầu.
Bà ta cũng không muốn gặp người khác trong bộ dạng chật vật. Trên đường, bà ta cũng muốn rửa mặt trang điểm một chút, nhưng Toàn Thái Phong không chịu. Toàn Thái Phong sợ gặp phải tập kích từ trên trời rơi xuống. Đối với ông ta mà nói, an toàn của Huệ Thanh Bình còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì, không cho phép xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Về phần mặt mũi của Huệ Thanh Bình, đây không phải là điều cần ông ta quan tâm.
Huệ Thanh Bình không còn biện pháp nào khác, đành phải cởi áo khoác ngoài đại diện cho thân phận Hoàng hậu, đồng thời cởi mái tóc cho nó xõa xuống vai.
Thấy Ngưu Hữu Đạo ân cần thăm hỏi, Huệ Thanh Bình cũng không biết nên nói cái gì. Gặp lại Ngưu Hữu Đạo, tâm trạng của bà ta phức tạp vô cùng.
Ngược lại, Toàn Thái Phong lại hớn hở nói: “Lão đệ, ta không có nuốt lời chứ, đã đưa người đến một cách an toàn.”
“Cảm ơn, cảm ơn.” Ngưu Hữu Đạo chắp tay cảm ơn, nhưng gương mặt tràn ngập sự lo lắng, hỏi Huệ Thanh Bình: “Đại tỷ, tỷ không sao chứ? Bọn họ không làm gì trên người tỷ chứ?”
Huệ Thanh Bình lắc đầu.
Ngưu Hữu Đạo lập tức quay người lại: “Hồng Nương, hãy dẫn đại tỷ đi tắm rửa. Ngoài ra, cẩn thận kiểm tra cho đại tỷ một chút.” Hắn sợ có người hạ độc Huệ Thanh Bình.

Quản Phương Nghi hiểu ý của hắn, mỉm cười đưa tay mời Huệ Thanh Bình đi theo bà ta.
Huệ Thanh Bình hơi do dự, cuối cùng vẫn đi theo Quản Phương Nghi. Trước đó, đối với diễm danh của Hồng Nương ở Tề Kinh, bà ta cũng tỏ vẻ khinh thường. Bây giờ ai cũng không cần ngại ai nữa. Người tám lạng, kẻ nửa cân. Bà ta cũng chẳng phải loại tốt lành gì. Bây giờ cao ngạo không nổi nữa, có tư cách gì ghét bỏ người ta chứ?
Toàn Thái Phong cũng hiểu ý của Ngưu Hữu Đạo, trong lòng không có quỷ thì không sợ Ngưu Hữu Đạo kiểm tra, nhưng ngoài miệng vẫn nói một câu: “Lão đệ không tin ta rồi.”
“Chuyện này không phải là không tin đại ca hay không. Một mã thì một mã, ta chỉ là đề phòng bên phía nước Tống. Nào, mời vào bên trong.” Ngưu Hữu Đạo đưa tay mời, đồng thời mời luôn tu sĩ ba đại phái nước Tống cùng nhau đến.
Hòa thượng Nam Sơn Tự bận rộn dùng rượu ngon, thức ăn ngon để chiêu đãi khách.
Đợi rượu thịt đầy bàn, đám người Ngưu Hữu Đạo cũng không vội dùng bữa, muốn đợi Huệ Thanh Bình ra. Kết quả, Huệ Thanh Bình không xuất hiện, chỉ có Quản Phương Nghi đến thông báo một tiếng: “Đạo gia, Bình tỷ nói tỷ ấy muốn nghỉ ngơi, các người cứ tự nhiên, không cần phải để ý tỷ ấy.” Dứt lời, bà ta còn gật đầu một cái thật nhẹ với Ngưu Hữu Đạo, biểu hiện Huệ Thanh Bình không có vấn đề gì.
Đối với hành động này của Huệ Thanh Bình, thật ra cũng có thể lý giải. Huệ Thanh Bình thật sự không muốn lộ mặt với mọi người với tâm trạng như lúc này.
Ngưu Hữu Đạo mời đám người Toàn Thái Phong ngồi vào vị trí. Toàn Thái Phong lại không vội, kéo hắn qua một bên, hỏi: “Lão đệ, ta đã tuân thủ lời hứa, đệ sẽ không trở mặt chứ?”
“Sao có thể như vậy chứ? Đại ca hết lòng quan tâm giúp đỡ, làm sao ta có thể để đại ca khó xử?“ Ngưu Hữu Đạo lập tức quay đầu, nói với Quản Phương Nghi: “Thông báo cho Mông Sơn Minh, biến chiến tranh nước Tống thành tơ lụa, lập tức rút về Nam châu.”
“Rõ!” Quản Phương Nghi lĩnh mệnh rời đi.
Toàn Thái Phong bật cười, kéo Ngưu Hữu Đạo tiếp tục uống rượu.

Bữa tiệc rượu kết thúc, đám người Toàn Thái Phong còn phải trở về phục mệnh, cũng không lưu lại. Sau khi kết quả bái phỏng Cung Lâm Sách được xác định, lập tức quay trở về.

Tiễn khách xong, Ngưu Hữu Đạo đến gặp Huệ Thanh Bình nhưng lại bị ăn bế môn canh. Đối phương dường như không muốn gặp người khác, mấy ngày kế tiếp vẫn cứ nhốt mình trong phòng.

Đối với điều này, Ngưu Hữu Đạo cũng không miễn cưỡng, cũng không khuyên bảo, càng không đề cập đến việc hắn đã phí sức như thế nào mới cứu được bà ta, cũng không cho đám người Quản Phương Nghi nhắc đến. Tất cả đều phụ thuộc vào bà ta.

Chương 1406: Hạng người lừa đời lấy tiếng (2)

Chương 1406: Hạng người lừa đời lấy tiếng (2)
Bên phía Tử Kim động quả thật cũng biết nói lời giữ lời. Mông Sơn Minh rút quân khỏi Bột Hải châu, quân tập kết tản đi, tư thế tấn công được hóa giải.
Tử Kim động dừng tay, cục diện căng thẳng của nước Yến tất nhiên cũng được thả lỏng.
Căn cứ theo tình báo các phương, biết nguy cơ cứ như vậy mà trôi qua, Toàn Thái Phong đứng dưới mái hiên buông tờ tin tức trong tay xuống, ngước đầu nhìn bầu trời, khẽ thở dài.
Ông ta thật sự không nghĩ đến, ông ta vẫn luôn lo lắng Ngưu Hữu Đạo đang chơi chiêu gì. Sau khi đưa Huệ Thanh Bình đi rồi, bên phía nước Tống thật sự vẫn không yên lòng.
Nhưng sự thật đã chứng minh, Ngưu Hữu Đạo không có ý đồ nào khác. Làm ra động tĩnh lớn như vậy, thật ra cũng chỉ vì muốn cứu Huệ Thanh Bình mà thôi.
Kết quả này khiến cho Toàn Thái Phong không khỏi cảm khái, lại hơi thất thần. Ông ta lại là đại ca kết bái của Ngưu Hữu Đạo.
Trước kia, ông ta vốn cho rằng Ngưu Hữu Đạo không có tư cách kết bái với ông ta. Bây giờ bảo ông ta nghĩ như thế ông ta cũng không dám nghĩ.
Cho dù là Tử Kim động, thấy Ngưu Hữu Đạo cũng chỉ vì muốn cứu Huệ Thanh Bình mà thôi, người vừa được cứu, chuyện đến Thánh Cảnh cũng không hàm hồ nữa, Tử Kim động cũng thở phào nhẹ nhõm.
Thiên hạ không có bức tường nào mà gió không lọt qua được. Huống chi chuyện lớn như vậy, được biết trận chiến Yến Tống cũng chỉ vì phế hậu

Huệ Thanh Bình mà nổi lên, ai nấy đều kinh ngạc, không khỏi cảm thấy hơi hoang đường, hoài nghi không biết bên trong có thâm ý gì hay không.
Thấy Ngưu Hữu Đạo giải cứu Huệ Thanh Bình thành công, nguy cơ hai nước cũng được hóa giải, các nước phát hiện mình đã nghĩ quá xa rồi, lại càng thêm kinh ngạc, bởi vì sự thật cũng chỉ có bấy nhiêu.
Về sau hơi xảy ra phong ba một chút. Sau khi Thiên Nữ giáo biết được tình huống, lập tức phái người đến Tử Kim động đòi người, thậm chí còn đưa ra một cái giá, đắt bao nhiêu cũng muốn đưa Huệ Thanh Bình trở lại tông môn. Tóm lại, bọn họ không thể để cho người phản bội sư môn tiêu dao khoái hoạt bên ngoài được.
Trước kia Huệ Thanh Bình là Hoàng hậu nước Tống, Thiên Nữ giáo hoàn toàn không thể đòi người. Khi Huệ Thanh Bình gặp rủi ro, bọn họ còn vỗ tay khen hay. Bà ta đã gặp xui xẻo rồi, tất nhiên cũng không cần phải trả giá đắt để đòi người về nữa. Ai ngờ, tên phản đồ này lại được Ngưu Hữu Đạo kéo ra khỏi bể khổ.
Vẫn là câu nói kia, không thể để phản đồ ung dung bên ngoài. Kết quả, đưa ra cái giá ba triệu kim tệ cũng không đem được Huệ Thanh Bình về. Thật ra, đối với Tử Kim động cũng chẳng quan trọng gì. Dù bán đi rồi, Ngưu Hữu Đạo có lấy nhiều hơn cũng được, nhưng nếu Ngưu Hữu Đạo không đồng ý, chuyện này sẽ không dễ làm.
Để cứu Huệ Thanh Bình, Ngưu Hữu Đạo đã không tiếc làm ra động tĩnh lớn như vậy, Tử Kim động nào dám miễn cưỡng hắn.
Xe ngựa dừng lại ngoài cổng, Thiệu Bình Ba từ trong xe ngựa bước ra. Thiệu Tam Tỉnh bước xuống bậc thang nghênh đón: “Đại công tử.”
Thiệu Bình Ba cũng không lên tiếng, bước vào phủ, đến thẳng thư phòng, im lặng ngồi xuống.
Thiệu Tam Tỉnh nhìn ra được bộ ngực phập phồng của Thiệu Bình Ba, chứng tỏ tâm trạng không được tốt lắm. Dù sao, lão cũng đi theo y đã nhiều năm. Dâng lên chén trà nhỏ, lão hỏi dò: “Thái độ của bệ hạ như thế nào?”
Thiệu Bình Ba bình thản đáp: “Không cần lo lắng trêu vào chuyện đóng băng chiến sự lần nữa của Phiêu Miểu các, tất nhiên là nhẹ nhàng thở ra rồi.”

Thiệu Tam Tỉnh thở dài: “Thế lực của Ngưu Hữu Đạo đúng là càng lúc càng lớn, lại có thể khiến cho nước Tống ủy khúc cầu toàn.”
“Chỉ là hạng người lừa đời lấy tiếng thôi. Cái gì là tình nghĩa kết bái, ngươi tin không?” Thiệu Bình Ba khinh thường, chợt cười lạnh: “Nhưng cũng bại lộ khuyết điểm của hắn, chỉ quan tâm hư danh, bị hư danh làm cho mệt mỏi.”
Thiệu Tam Tỉnh im lặng cúi đầu. Có phải bị hư danh làm cho mệt mỏi hay không, lão không biết, nhưng lão biết tâm trạng của Đại công tử không tốt. Đại công tử đang phải gánh chịu tiếng xấu thí mẫu giết huynh, còn Ngưu Hữu Đạo thì lại bỏ mình cứu người. Bây giờ lại vì cứu đại tỷ kết bái mà làm ra động tĩnh như vậy, phong thanh như thế nào là có thể nghĩ...
Thiên Địa môn, bên trên tấm biển chính điện là ba chữ lớn mạnh mẽ, hữu lực.
Chưởng môn Thiên Địa môn Lệnh Hồ Thu đứng dưới mái hiên có tấm biển, nhìn về phía xa, chắp tay im lặng rất lâu.
Chuyện Ngưu Hữu Đạo cứu đại tỷ kết bái được lưu truyền sôi sùng sục trong giới tu hành. Ông ta không có khả năng không nghe thấy.
Phong thanh về Ngưu Hữu Đạo không ngoài hai loại. Một loại là khen hắn trọng tình trọng nghĩa, một loại mắng hắn lừa đời lấy tiếng. Nhưng đối với ông ta mà nói, Ngưu Hữu Đạo làm như vậy cũng không một chút ngoài ý muốn. Ông ta đã từng trải qua chuyện Ngưu Hữu Đạo lấy ơn báo oán. Chuyện này đối với ông ta mà nói, lại càng chứng minh cách làm người của Ngưu Hữu Đạo mà thôi.
“Tiên sinh.” Hồng Tụ chậm rãi bước vào, bẩm báo: “Người của kinh thành đến, mời ngài đến kinh thành một chuyến.”
“Kinh thành?” Lệnh Hồ Thu ngạc nhiên quay đầu lại: “Là ai?”
Hồng Tụ đáp: “Là một Thái giám, người trong cung, nói có người muốn gặp ngài.”
Lệnh Hồ Thu im lặng, chợt cười khổ: “Chuyện ta kết bái với hắn đã bị người đời quên lãng, xem ra bây giờ lại bị đào lại, sợ là không còn tự tại được nữa.”
Hồng Tụ cúi đầu. Đối với người kia, hai chị em nàng không còn oán hận, chỉ là tâm trạng vẫn rất phức tạp. Chuyện cũ ở Phù Phương viên

nghĩ lại vẫn thấy kinh.
.....
“Sư huynh?” Từ trong viện bước ra, Đường Nghi nhìn thấy Ngụy Đa đứng ngoài cửa, hơi ngoài ý muốn, hỏi dò: “Có việc gì sao?”
Ngụy Đa nói: “Muốn tìm muội có chút việc.”
Đường Nghi im lặng, chợt đưa tay ra hiệu, hai người bước trên con đường nhỏ vào rừng.
Đi được một lát, thấy Ngụy Đa không lên tiếng, Đường Nghi chủ động hỏi: “Huynh muốn nói cái gì?”
Gương mặt Ngụy Đa hiện lên sự thống khổ: “Ta cũng không rõ. Ngay cả tỷ tỷ kết bái như Huệ Thanh Bình mà hắn còn có thể rộng lượng, tận tâm tận lực như vậy, vì sao hắn lại cứ canh cánh trong lòng về Thượng Thanh tông như thế?”
Sắc đẹp của Đường Nghi vẫn động lòng người như trước. Nàng im lặng, tất nhiên biết Ngụy Đa đang nói đến ai. Người kia vẫn cứ quanh quẩn trong lòng nàng mãi không ra. Dù sao cũng từng là vợ chồng mà.
Một lát sau, nàng lên tiếng: “Sư huynh, chuyện đã qua rồi. Thượng Thanh tông có thể đặt chân ở đây, xem như ân tình thiếu Đông Quách sư thúc, hắn đã trả xong. Hôm nay, hắn quyền cao chức trọng, thế lực khổng lồ, Thượng Thanh tông chúng ta chỉ là miếu nhỏ, không dung được hắn đâu. Chúng ta có muốn trèo cao cũng không được, suy nghĩ nhiều cũng chẳng có ý nghĩa. Về sau đừng nhắc lại chuyện này nữa, mọi chuyện đã qua hết rồi. Có hoàn cảnh ổn định, Thượng Thanh tông sẽ ngày càng tốt hơn.”
Ngụy Đa nói: “Nhưng hắn sắp đến Thánh Cảnh rồi.”
Chuyện đến Thánh Cảnh lịch luyện đã không thể nào né tránh. Các phương diện có liên quan đều phải đối mặt.
Ngưu Hữu Đạo dường như không chút hoang mang, còn nằm chợp mắt dưới tán cây, cũng không biết đang suy nghĩ chuyện gì.
Nhưng nếu mọi người biết chuyện mà hắn đang suy nghĩ, tất sẽ không ai dám tùy tiện quấy rầy.
Nhưng Vân Mặc Nhi vẫn quấy rầy hắn: “Đạo gia, người của Thiên Hỏa giáo đến.”
“Sao?” Ngưu Hữu Đạo mở mắt.

Vân Mặc Nhi đáp: “Thiên Hỏa giáo đến vì chuyện người đến Thánh Cảnh lịch luyện, bảo ngài nên làm tròn lời hứa.”
Ngưu Hữu Đạo ngồi dậy: “Không phải còn mấy ngày nữa sao? Gấp như vậy làm gì. Mời vào đi.”
Vân Mặc Nhi đáp: “Họ nói là xuất phát sớm một chút, tránh cho chuyện ngoài ý muốn xảy ra, làm chậm trễ thời gian. Bọn họ không chịu vào, nói chờ ngài ngoài tông môn, khi nào ngài ra thì xuất phát.”
“Cái gì là chậm trễ thời gian, sợ ta giở trò quỷ, bọn họ không có thời gian phản ứng thì có. Đám người này cũng thật là, đã lên danh sách rồi thì có gì phải sợ nữa.” Ngưu Hữu Đạo nằm trở lại, phất tay, bảo Vân Mặc Nhi lui ra, sau đó kêu lên: “Người đâu.”
Trần Quy Thạc rất nhanh xuất hiện, rơi xuống bên cạnh hắn, cung kính hỏi: “Đạo gia, có chuyện gì vậy?”

Chương 1407: Kẻ địch không rõ mới là nguy hiểm nhất (1)

Chương 1407: Kẻ địch không rõ mới là nguy hiểm nhất (1)
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngươi hãy mời Hồng Nương và Vu Chiếu Hành đến đây một chuyến.”
“Rõ!” Trần Quy Thạc nhanh chóng rời đi.
Không bao lâu sau, Quản Phương Nghi và Vu Chiếu Hành bước đến.
Ngưu Hữu Đạo dặn dò Trần Quy Thạc vài câu, bảo người canh chừng bốn phía, không được để người ta tùy ý đến gần hắn.
“Chuyện gì mà thần thần bí bí như thế?” Vu Chiếu Hành hỏi một tiếng.
Ngưu Hữu Đạo uể oải nằm yên tại chỗ, nói chuyện giống như không được nghiêm túc cho lắm: “Lần này đến Thánh Cảnh, có một số việc ta cũng lười sắp xếp, cũng không muốn sắp xếp. Tóm lại, ai có thể nghĩ đến lại đụng phải loại chuyện xui xẻo này chứ. Lần này, nếu ta không về được, ngươi hãy dẫn bọn họ đến Ma giáo. Nếu ngươi có thể nể giao tình giữa chúng ta, chiếu cố bọn họ tất nhiên là tốt rồi. Tóm lại, hãy cho bọn họ một con đường sống. Ngươi hãy liên lạc với Ma giáo để chuẩn bị cho thật tốt. Bên ngoài có nghi ngờ gì, có thể đẩy hết lên đầu Triệu Hùng Ca.”
Đề tài này khiến lòng người nặng nề, Quản Phương Nghi ảm đạm cúi đầu.
Vu Chiếu Hành thở dài. Điều này cũng có thể hiểu. Nếu hắn không còn ở đây, Tử Kim động sẽ không chứa Mao Lư sơn trang. Không có hắn ở đây, không ai chống đỡ được tình huống trước mắt. Ngạnh kháng lại cũng chỉ xui xẻo mà thôi. Nhưng ngoài miệng, ông ta vẫn trấn an hắn: “Không đến nỗi như ngươi đã nghĩ đâu.”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Tan đàn xẻ nghé, đạo lý này chắc mọi người cũng hiểu. Sớm có chuẩn bị cũng không phải chuyện xấu. Cứ làm như vậy đi.”

Không như thế thì còn có thể làm thế nào? Không thể so sánh với lúc còn ở sơn trang Mao Lư. Đã đi đến nước này, rất nhiều chuyện đã không còn có thể sắp xếp từ trước nữa. Ngưu Hữu Đạo nằm mơ cũng không ngờ tới việc gia nhập Tử Kim động còn có thể đụng phải chuyện như thế này. Đây chính là được gọi là người tính không bằng trời tính.

Có điều, đối với đa số người mà nói, đó không phải là phiền toái gì. Ví dụ như người bên Thương hệ. Một khi Ngưu Hữu Đạo không về được, dưới tình huống không có xung đột khác, người bên Thương hệ đương nhiên sẽ được Tử Kim động thuận lý thành chương tiếp nhận dưới trướng. Người của Thương hệ cũng sẽ không tự kiếm phiền toái, sẽ không có suy nghĩ muốn cưỡng ép ổn định cục diện, không nhất định phải phát sinh xung đột với Tử Kim động rồi nương nhờ vào hai nhà khác, không cần thiết phải xung đột đẫm máu lại phải gánh chịu nguy hiểm.

Vì lẽ đó, Ngưu Hữu Đạo hi vọng thủ hạ của mình là đám người Quản Phương Nghi rời đi, cụp đuôi lại bỏ đi là được, không nên phiền toái cho người bên Thương hệ.

Nếu người của hắn còn không đi, người bên Thương hệ sẽ gặp khó khăn. Tử Kim động nhất định phải nhân cơ hội này khống chế người bên Thương hệ, bởi vậy sẽ diệt trừ người trong biệt viện Mao Lư. Đến lúc đó, phải bảo người bên Thương hệ đứng bên nào?

Vì lẽ đó, Ngưu Hữu Đạo bảo người của biệt viện Mao Lư rời đi tức là không muốn là khó người của Thương hệ, cũng có thể để cho Tử Kim động không gây khó dễ cho người của biệt viện Mao Lư. Bằng không, người của biệt viện Mao Lư cũng không giữ được thế lực của chính mình, cuối cùng xảy ra xung đột rồi, chẳng ai chiếm được lợi ích.

Lúc trước đi bí cảnh Thiên Đô, Ngưu Hữu Đạo đã sắp xếp để người của Thương hệ không dễ dàng thoát khỏi sự khống chế của mình, bằng không khi hắn trở về sẽ rất phiền phức. Bây giờ hắn gia nhập Tử Kim động nên đã không cần làm như trong trường hợp kia. Chỉ cần hắn còn sống mà về, tất cả tự nhiên sẽ được hóa giải.

Bây giờ giúp cho Thương hệ ổn định cũng coi như một phần báo đáp của Ngưu Hữu Đạo. Giống như lần trước Thương hệ đã tụ lực đối kháng với ba đại phái để đảm bảo cho hắn, nếu lần này hắn đi lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng coi như hắn đã trả lại phần ân tình này cho Thương hệ. Hắn không thích nợ nần bất kỳ ai.
Thứ gì cũng phải nắm chặt trong bàn tay mình, nếu đã không thể nắm lấy, vậy thì để nó thuận theo lòng người, cũng đắc nhân tâm.
Trong khoảng thời gian này, hắn thường nằm ỉu xìu một chỗ, nhưng thực ra luôn luôn nghĩ tới những chuyện kia.
"Nếu ngươi đi rồi, Tử Kim động lại rục rà rục rịch có ý khác thì làm sao?" Quản Phương Nghi hỏi ra sự lo âu trong lòng.
Ngưu Hữu Đạo chậm rì rì nói:
"Ngươi cả nghĩ quá. Lần này ta đại biểu cho Tử Kim động đi tới đó. Dám động đến một cọng lông của ta, bất cứ lúc nào ta cũng có thể kéo Tử Kim động xuống nước. Ta đi Thánh cảnh có nghĩa là quyền quyết định Tử Kim động nằm trên tay ta. Nếu không sợ chết, Tử Kim động có thể thử một chút xem, mà có cho thêm lá gan họ cũng chẳng dám. Cứ làm như ta nói, mọi người sẽ không sao cả. Ta sẽ cảnh cáo bọn họ. Cho dù trong lòng họ có suy nghĩ kia, họ cũng không dám làm bậy."
Ánh mắt hắn dời về phía gương mặt buồn bã ủ rũ của Quản Phương Nghi, Ngưu Hữu Đạo cười:
"Vẻ mặt như đưa đám thế là sao, cứ như ta muốn đi tự sát ấy! Yên tâm, ta không dễ bị giết chết như vậy. Ta cũng không muốn chết, sẽ nghĩ tất cả biện pháp để sống sót trở về."
Quản Phương Nghi gượng ép nở nụ cười, nhưng thực sự không cao hứng nổi.
"Ai!"
Vu Chiếu Hành thở dài. Lần này xem như y cảm nhận được tai hại của những người bên này. Vận mệnh của tất cả mọi người đều liên quan đến một mình Ngưu Hữu Đạo. Một khi Ngưu Hữu Đạo gặp chuyện, tất cả đều sẽ hóa thành bọt nước.
Cũng có thể nói ngược lại, đây cũng là điều bất đắc dĩ. Không có một cường giả mạnh mẽ chống đỡ, lòng người khác nhau làm sao có thể ngưng tụ lại một khối, mà chia năm bè bảy mảng lại không cách nào ứng

phó được với bão táp mưa sa trong thời loạn lạc này, cũng không thể đi tới ngày hôm nay.
Câu nói "Có lợi thì có hại" đại khái là chỉ những lúc như thế này.
"Đạo gia, Văn Mặc Nhi đến báo, nói chưởng môn ba phái Lưu Tiên tông, Phù Vân tông, Linh Tú sơn đến rồi, đang cầu gặp ngài."
Trần Quy Thạc bước nhanh tới báo. Vừa nãy Ngưu Hữu Đạo đã ra lệnh không cho người khác tới gần. Văn Mặc Nhi đến báo đã bị Trần Quy Thạc cản lại ở bên ngoài.
Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười. Ba nhà kia chắc chắn đã sớm biết chuyện hắn phải đi Thánh cảnh. Điều đó không phải bí mật gì. Có lẽ ba nhà kia luôn chờ đợi tin tức từ chỗ hắn, nhưng mãi không chờ được, kỳ hạn lại sắp tới, cho nên không nhịn được mới chạy tới. Hắn có thể tưởng tượng, bên phía Thương Triêu Tông có lẽ cũng vẫn đang chờ đợi tin tức của hắn, mà chờ đợi mãi không được trả lời lại không dám hỏi thêm, sợ hắn suy nghĩ nhiều.
"Cho mời."
Ngưu Hữu Đạo phất phất tay. Trần Quy Thạc theo tiếng rời đi, hắn lại nói với hai người bên cạnh:
"Cứ như vậy đi."
Vu Chiếu Hành đi rồi, Quản Phương Nghi lại không đi, trầm mặc hồi lâu lại hỏi:
"Đạo gia, với thủ đoạn của ngươi mà không thể nghĩ biện pháp từ chối không đi sao? Theo lời Toàn Thái Phong nói, mấy người Lăng Tiêu các đều có thể nghĩ biện pháp lảng tránh. Ta không tin ngươi không có cách nào."
Ngưu Hữu Đạo: "Ngươi cũng biết chuyện Công Tôn Bố rồi. Ta đã sớm bị Phiêu Miễu các theo dõi chằm chặp. Lần này tên của ta nằm trong danh sách đi Thánh cảnh có phần không hợp lẽ thường. Ta đi thì còn có thể đối mặt, một khi không di, chỉ e sẽ có phiền toái lớn hơn rơi xuống. Đến lúc đó, e rằng không chỉ một mình ta gặp xui xẻo. Hồng nương, chúng ta vẫn chưa có thực lực đối kháng, chỉ có thể ẩn nhẫn, cũng chỉ có thể cúi đầu nghe lệnh. Lùi một bước mới có cơ hội thấy trời cao biển rộng."
Quản Phương Nghi nói lầm bầm:

"Muốn xui xẻo thì cùng xui xẻo luôn, không cần thiết phải để ngươi một mình đi đối mặt. Lão nương không thèm lĩnh cái tình này."
"Bình thường các ngươi đều bị ta hò hét gọi tới gọi đi. Nếu ta đã hưởng thụ lợi ích mà mọi người dành cho, vậy thì đến lúc gặp chuyện đương nhiên cũng phải do ta gánh chịu."
Ngưu Hữu Đạo cười một lát, chợt vẫy vẫy tay về phía bà ta.
Quản Phương Nghi ngờ vực, có điều vẫn cúi người khom lưng, tay vịn lên thành ghé, đưa tai sát tới miệng hắn.

Chương 1408: Kẻ địch không rõ mới là nguy hiểm nhất (2)

Chương 1408: Kẻ địch không rõ mới là nguy hiểm nhất (2)
Ngưu Hữu Đạo nhẹ giọng nói bên tai bà ta:
"Nguy hiểm cũng có nghĩa là cơ hội. Bình thường chúng ta không có cơ hội tiếp xúc được với phía Thánh cảnh. Con người không có ai là hoàn mỹ, ta không tin không gì có thể phá được họ. Giới tu hành đã tôn thờ chín vị kia như thần thoại, rốt cuộc tình huống thế nào thì chúng ta lại không hề biết gì cả. Chúng ta chỉ vừa đánh vừa nghe ngóng tình hình, không dám tùy tiện hỏi thăm. Hồng nương, kẻ địch không hiểu rõ mới là nguy hiểm nhất. Chỉ khi đến gần họ, tìm hiểu họ, mới có cơ hội đánh bại bọn họ!"
Lời này vừa nói ra, Quản Phương Nghi hãi hùng khiếp vía. Lời nói này chẳng khác nào đại nghịch bất đạo, không khác gì cho thấy ý muốn khiêu chiến chín vị Chí Tôn. Bà ta xoay đầu sang, đối mặt rất gần với hắn nói:
"Cần gì phải tự kiếm chuyện, như bây giờ cũng rất tốt."
Ngưu Hữu Đạo: "Khoảng thời gian gần đây, ta vẫn luôn suy nghĩ vấn đề này. Cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng. Ta cũng muốn tự tại, nhưng có thể tự tại sao? Sau bí cảnh Thiên Đô lại xuất hiện rèn luyện Thánh cảnh mà chưa bao giờ có. Chuyện này không hề tầm thường, ta thật không biết chín lão quái vật kia muốn lam gì. Lần này ta đi là muốn tìm kiếm hư thực."
"Chín vị kia vẫn ẩn sau hậu trường khuấy lên mưa gió trong thiên hạ, coi chúng sinh như giun dế mà sắp đặt, sẽ không chịu dừng tay. Quy tắc nằm trên tay bọn họ, bọn họ muốn chơi thế nào thì chơi thế đó. Ta trốn qua được một lần, nhưng không tránh được lần sau, sớm muộn gì cũng

bị cuốn vào. Nếu đã không thể tránh khỏi, ta không cần tránh nữa. Chẳng có đạo lý nào đã chịu đòn mà không lại không đánh trả. Lần này coi như họ không tìm tới ta, sớm muộn gì ta cũng tìm kiếm đến họ!"
Quản Phương Nghi quả thực chấn kinh tột độ. Hôm nay mới biết nỗi lòng của vị này. Bà ta hoảng hốt vội nói:
"Ngươi tuyệt đối đừng làm bậy. Bao nhiêu năm qua đã có biết bao nhiêu người mang hùng tâm tráng chí muốn khiêu chiến họ, nhưng cuối cùng không một ai có kết quả tốt. Ngươi cả nghĩ quá rồi, nghĩ cách sống sót trở về tốt hơn bất cứ điều gì."
Ngưu Hữu Đạo: "Không thấy làm sao dám chắc? Theo ta được biết, trước kia chỉ có ba vị Chí Tôn, hiện tại đã thành chín vị, thêm ra sáu vị thì phải nói thế nào? Người tu hành, có ai lại không muốn đột phá ràng buộc sinh tử, trường sinh bất tử như họ? Kẻ dám mới có cơ hội, kẻ không dám vĩnh viễn không có cơ hội."
"Chuyện này..." Quản Phương Nghi không biết nói gì.
Ngưu Hữu Đạo giơ tay, bỗng nâng cằm bà ta lên một cái, khen:
"Thơm lắm!"
Quả thật hắn có thể ngửi thấy mùi hương. Hai người sát nhau như thế, có thể ngửi thấy mùi hương trên cơ thể đối phương rất rõ ràng.
Chát! Quản Phương Nghi tát một cái gạt tay hắn đi, đứng phắt dậy. Bị hắn đùa giỡn như vậy, bà ta có cảm giác thẹn quá thành giận nói:
"Chết đi!"
Vừa vặn lúc này, Trần Quy Thạc dẫn ba người Phí Trường Lưu tới, vừa vặn thấy cảnh liếc mắt đưa tình này lập tức hơi lúng túng, muốn tránh đi. Ngưu Hữu Đạo đã nhìn thấy họ, cười vẫy vẫy tay với họ.
Ba người Phí Trường Lưu đi đến, Trần Quy Thạc trở về bên ngoài bảo vệ.
Thấy Quản Phương Nghi vẫn trừng mắt lườm nguýt mình, Ngưu Hữu Đạo vui cười hớn hở rời ghế nằm, đứng dậy.
"Đạo gia!"
Ba người Phí Trường Lưu tới gần, hành lễ.
Ngưu Hữu Đạo:
"Có việc gì?"
Ba người nhìn nhau, Hạ Hoa nói:

"Tuân theo ý của đạo gia, ba nữ đệ tử kia của ba phái chúng ta đều đã có thai. Chúng ta chuyên môn tới đây để bẩm báo cho đạo gia."
Ngưu Hữu Đạo vừa nghe là biết duyên cớ. Chuyện thế này hoàn toàn có thể dùng mật thư để truyền lời, không cần ba vị chưởng môn tự mình đi tới đây. Hắn biết tâm tư của ba ngươi, cũng thuận tiện hỏi:
"Sự việc không bị truyền ra chứ?"
Hạ Hoa: "Không có, theo ý của ngài, chúng ta đã tiến hành cách ly để giữ bí mật."
Ngưu Hữu Đạo: "Bọn Triệu Đăng Huyền biết không?"
Hạ Hoa: "Không. Chúng ta không thả người. Bọn họ lui tới tông môn thường xuyên cũng không tiện. Từ sau trận chiến với nước Triệu, giữa phu thê cũng chỉ gặp nhau mấy lần. Chúng ta đã khống chế tin vui, tạm thời chưa để ba người họ biết."
Ngưu Hữu Đạo: "Rất tốt, chuyện về sau cứ tiến hành theo kế hoạch."
"Vâng!"
Ba người đáp lời. Sau đó Phí Trường Lưu hỏi:
"Đạo gia thật sự phải đi Thánh cảnh?"
Ngưu Hữu Đạo: "Mọi người đều biết, không cần hoài nghi."
Phí Trường Lưu: "Vậy chuyện liên quan đến ba nữ đệ tử kia phải làm sao?"
Ngưu Hữu Đạo biết bọn họ muốn biết điều gì. Hắn nói thẳng:
"Nếu ta còn sống trở về, tất nhiên ta sẽ sắp xếp. Nếu ta không về được, các ngươi cứ bàn giao sự việc cho Tử Kim động. Cơ hội giao cho Tử Kim động, Tử Kim động sẽ biết nên làm gì. Đây cũng là cơ hội kết giao với Tử Kim động mà ta để lại cho các ngươi."
Hạ Hoa vội vàng cười nói:
"Chúng ta vẫn muốn đi theo đạo gia. Cơ hội này không có cũng được, chúng ta chờ đạo gia trở về."
"Dối trá!" Ngưu Hữu Đạo quẳng luôn ra một câu.
Ba người còn định biểu thị sự trung thành dối trá một phen, ai ngờ lại bị Trần Quy Thạc quấy rầy. Trần Quy Thạc bẩm báo:
"Đạo gia, Các chủ Hiểu Nguyệt các Ngọc Thương tiên sinh đã tới rồi, muốn gặp ngài."

Vốn Các chủ Hiểu Nguyệt các đã đi kinh thành Tần quốc làm Hoàng đế, sau đó Ngọc Thương tiên sinh làm chuyện cần làm, trở thành Các chủ Hiểu Nguyệt các.
"A! Ngày hôm nay thật thú vị, khách mời người này tiếp người kia. Cho mời!"
Ngưu Hữu Đạo cười, chờ Trần Quy Thạc đi rồi lại nói với ba người trước mặt:
"Ta biết các ngươi lo lắng điều gì. Các ngươi không cần lo lắng như thế. Ta đã sắp xếp xong. Nếu ta không về được, các ngươi đi theo Vương gia là sẽ không gặp phiền toái gì. Đến lúc đó, các ngươi sẽ tự hiểu nên làm như thế nào. Được rồi, ta còn có khách cần gặp. Các ngươi lui xuống đi. Nếu không có chuyện gì khẩn cấp thì các ngươi cũng quay về đi."
"Được, không quấy rầy đạo gia tiếp khách."
Ba người đồng thời chắp tay đáp rồi lui ra.
Không bao lâu sau, Ngọc Thương đi tới. Sau khi khách khí nói mấy câu gặp mặt, Ngọc Thương lôi tay Ngưu Hữu Đạo, kéo hắn sang bên, nhỏ giọng hỏi:
"Lão đệ, trước kia đệ đã thông báo cho ta sắp xếp người đáng tin đi Thánh cảnh. Ngươi thành thật nói cho ta, có phải ngươi đã biết trước là mình phải đi Thánh cảnh, cũng đã sớm biết Thánh cảnh muốn sắp xếp cho các trưởng lão đi vào không?"
Nếu là trước kia, Ngọc Thương tiên sinh còn có phần khó hiểu nguyên nhân mà Ngưu Hữu Đạo báo tin cho bên ông ta. Đợi đến lúc Thánh cảnh đột nhiên ra thông báo cho trưởng lão tham dự, ông ta không nảy sinh nghi ngờ cũng khó.
Lúc trước, Ngưu Hữu Đạo bảo ông ta sắp xếp cho người đáng tin đi vào Thánh cảnh, Ngọc Thương chẳng hiểu ra sao. Đến lúc biết Ngưu Hữu Đạo cũng nằm trong danh sách đi Thánh cảnh, Ngọc Thương bỗng tỉnh ngộ. Ngưu Hữu Đạo đang chuẩn bị người tiếp viện cho mình. Nếu không phải vậy, hành vi của hắn là không cần thiết.
Vì xác định nghi ngờ trong lòng, ông ta đang đợi Ngưu Hữu Đạo thông báo tiếp.
Nguyên nhân rất đơn giản, nếu là vì nguyên nhân khác, Ngưu Hữu Đạo bảo ông ta chuẩn bị người đáng tin thì nhất định là hắn có chuyện cần

sắp xếp, hắn nhất định sẽ bàn giao trước khi đi Thánh cảnh.
Nhưng đợi đến khi kỳ hạn gần tới, Ngưu Hữu Đạo vẫn không thông báo bất kỳ điều gì. Điều này đã khiến Ngọc Thương giữ vững hoài nghi, lập tức mau chóng chạy tới.
Nghe thấy lời ấy, Ngưu Hữu Đạo há hốc mồm. Đối phương không nói tới, hắn cũng không hề nghĩ tới quan hệ nhân quả trong chuyện này.
Sau khi hiểu là chuyện gì, Ngưu Hữu Đạo chợt nghĩ ra, sợ là việc này khó mà giải thích rõ. Hắn cảm thấy dở khóc dở cười, nói:
"Lão ca, huynh cả nghĩ quá rồi. Thánh cảnh sắp xếp như thế nào, làm sao mà ta biết trước được? Bảo lão ca chuẩn bị người đáng tin là vì ta bị bí cảnh Thiên Đô dọa sợ rồi. Vừa nghĩ đến cái bí cảnh Thiên Đô kia vốn chẳng có chuyện gì của ta lại kéo ta vào, nên vừa nói đến cái vụ rèn luyện Thánh cảnh này, lòng ta vẫn còn sợ hãi đề phòng, cho nên ta mới phòng ngừa chu đáo thôi, có hiểu không?"

Chương 1409: Biết trước

Chương 1409: Biết trước
Hắn nói thật, nhưng Ngọc Thương rõ ràng không tin, hơn nữa còn thể hiện thần sắc không tin rõ ràng:
"Lão đệ, ta và ngươi giao tình thế nào? Vẫn luôn hợp tác vui vẻ. Ngươi gạt ta như vậy thật vô vị."
Ngưu Hữu Đạo biết ông ta không tin, mà nếu đổi lại là hắn thì hắn cũng chẳng tin. Hắn bất đắc dĩ nói:
"Vậy ông muốn nói điều gì?"
Ngọc Thương cầm lấy cổ tay hắn không tha:
"Ngươi nói thật cho lão ca đi, đừng gạt ta. Có phải ngươi có con đường tin tức bên Thánh cảnh nên sớm biết ngươi sẽ vào danh sách đi Thánh cảnh không? Nói cách khác, ngươi biết lần này rèn luyện Thánh cảnh là phải làm gì, cần làm gì, phải rèn luyện bao lâu, ngươi nói cho ta. Như vậy ta cũng có thể chuẩn bị trước, còn có thể sắp xếp người dưới, tránh xuất hiện hậu quả khó có thể thu dọn được!"
Ngưu Hữu Đạo than thở nói:
"Lão ca thật sự cả nghĩ quá rồi. Ta làm sao có khả năng sắp xếp con đường thu thập tin tức bên Thánh cảnh được. Lão ca không thể nói lung tung như thế. Việc có kẻ dám sắp xếp tai mắt ở Thánh cảnh, dám dò hỏi tình huống trong Thánh cảnh thậm chí dám mưu mô đối với Thánh cảnh mà bị truyền ra ngoài thì sẽ chết người đó!"
Ngọc Thương: "Ta biết lời này không thể nói lung tung, nhưng mà lão đệ yên tâm, việc này ngươi đã nói ra thì trời biết đất biết, ta biết ngươi biết, chắc chắn sẽ không truyền vào tai người thứ ba. Cho dù ta bàn giao với người bên dưới cũng sẽ chú ý phương thức, tuyệt đối không liên lụy lên đầu ngươi. Việc này chỉ cần Hiểu Nguyệt các ta xen vào thì cũng sẽ không dám để lộ ra ngoài, có phải không?"

Quản Phương Nghi thỉnh thoảng đánh mắt nhìn sang bên kia, không biết hai người đang trốn trong góc phòng lén lén lút lút đàm luận chuyện gì.
Ngưu Hữu Đạo quả thật phục Ngọc Thương, cũng biết chuyện này khó mà giải thích rõ. Trước tiên hắn kéo tay ông ta ra, than thở:
"Ta nói này, Ngọc Thương tiên sinh. Ta thật sự không biết. Lão ca nghĩ lại coi, nếu mà ta có tai mắt ở Thánh cảnh, ta đã có thể biết trước chuyện ở bí cảnh Thiên Đô, chẳng lẽ sẽ để đến mức trở tay không kịp, đúng không?"
Ngọc Thương lắc đầu:
"Căn bản không cùng một chuyện. Danh sách bí cảnh Thiên Đô do các phái đề cử ra, ngươi bị đẩy lên cũng hết cách. Cho dù chúng ta biết trước tán tu cũng phải tham gia thì đã sao? Mà lần này trưởng lão các phái xuất hiện trong danh sách thì lại khác, đây là việc do Thánh cảnh tự mình chỉ định. Lùi một bước mà nói, cho dù lúc trước ngươi quả thực không có con đường kiếm tin tức ở Thánh cảnh, sau đó hoàn toàn cũng có thể cấu kết được. Ta cũng biết một chút về bản lĩnh của lão đệ, quả thực thần thông quảng đại!"
"Biết cái gì? Ngươi biết cái đếch gì! Còn lùi một bước?"
Ngưu Hữu Đạo dở khóc dở cười, nhấn nhấn tay:
"Được rồi, chúng ta lùi một bước, coi như lùi mười nghìn bước có được hay không? Chuyện như vậy coi như ta biết được điều gì đó, nếu ta nói ra chẳng phải lại để rơi một nhược điểm to lớn vào tay ngươi? Đừng nói không có, cho dù có cũng không thể nói cho lão ca. Vì thế, ta quả thật không biết, lão ca cũng đừng hỏi lại."
Ngọc Thương nghiêm túc nói:
"Nói cách khác, tự ngươi thừa nhận là ngươi thật sự biết chút tin tức."
"..." Ngưu Hữu Đạo không nói gì.
Ngay lập tức, hắn như mèo bị giẫm phải đuôi, suýt nữa nhảy dựng lên, chỉ vào mũi Ngọc Thương nói:
"Ngọc Thương, ngươi nói rõ ràng cho ta, ta thừa nhận cái gì? Ta thừa nhận cái gì? Tin tức cái rắm! Ta lặp lại lần nữa, ta không biết cái gì hết!"
Ngọc Thương liên tục bấm tay:
"Được rồi được rồi, ngươi không biết gì hết được chưa. Ngươi chỉ biết trước thôi có được hay không?"

"..." Ngưu Hữu Đạo á khẩu không trả lời được. Đối phương thậm chí dọn luôn cả câu "Biết trước" ra rồi. Nhưng mà nghĩ lại thì, chẳng phải là hắn đã biết trước rồi hay sao, bằng không làm sao hắn lại phải sắp xếp thừa thãi như vậy. Hắn phát hiện ra việc này quả thật là vì đũng quần dính bùn vàng, không phải phân thì cũng là phân. Giải thích mãi mà đối phương không chịu tin, hắn thật sự hận đến ngứa răng nói:
"Ta nói này Ngọc Thương, ngươi điên rồi hả? Ngươi điên đủ chưa? Còn nói hươu nói vượn nữa, đừng trách lão tử hạ lệnh đuổi khách đuổi ngươi ra ngoài!"
Không điên! Ngọc Thương vung tay tới, kéo bàn tay Ngưu Hữu Đạo. Hai tờ kim phiếu có thể đổi lượng lớn kim tệ từ tiền trang Thiên Hạ vỗ vào lòng bàn tay Ngưu Hữu Đạo, hỏi:
"Biết lão đệ bây giờ nổi danh tín nghĩa khắp thiên hạ, nhưng mà ta cũng không phải người vô tình vô nghĩa, vậy đủ rồi chứ?"
Tình huống này là sao? Ngưu Hữu Đạo giở hai tờ kim phiếu ra xem, phát hiện mỗi tờ đều có hạn ngạch một nghìn vạn, hai tờ chính là hai nghìn vạn (Hai mươi triệu). Tiện tay đã nhét cho mình hai mươi triệu kim tệ, hào phóng đến mức khiến người ta khó mà tin nổi. Hắn sững sờ nhìn lên nói:
"Ngọc Thương, ngươi có ý gì? Muốn dùng tiền mua tin tức? Ta cảnh cáo ngươi, ta không mắc bẫy này!"
Dứt lời, hắn lập tức nhét kim phiếu về, nhét mạnh về tay Ngọc Thương. Nói đùa, dám hỏi tiền này Ngưu Hữu Đạo có muốn không? Đừng nói không có chuyện kia, mà dù có, hắn có bị đánh chết cũng không thừa nhận là mình sắp xếp cơ sở ngầm trong Thánh cảnh.
Đừng nói hai mươi triệu, cho dù cho hắn hai trăm triệu, hắn cũng không bị mua chuộc. Nhược điểm to như cái hố này quả thực không trêu vào nổi. Dù hắn chỉ nói hươu nói vượn thôi cũng sẽ nói chết người đấy.
Có mạng kiếm tiền, mất mạng làm sao tiêu; hoặc là bị người ta tóm lấy nhược điểm. Chẳng lẽ hắn đã đến mức thấy tiền sáng mắt, ngu người đến mức độ đó?
Nhưng Ngọc Thương quá hào phóng, không chịu thu về mà vẫn cưỡng ép Ngưu Hữu Đạo nhận lấy.

Phiếu đổi tiền trang? Quản Phương Nghi cách đó không xa đang quan sát còn tưởng mình nhìn lầm. Sau khi xác nhận mình đã nhìn thấy đúng là phiếu đổi tiền trang, cũng biết hai người kia đang làm gì. Nói cách khác, Ngọc Thương tiền cho đạo gia, mà đạo gia lại không chịu nhận. Hai người kia đang đẩy tới đẩy lui là sao?

Bàn chân bà ta giật giật, rất muốn cất bước đi sang nói một câu, đạo gia, ngài không muốn, cho ta đi!

Nhưng chung quy bà ta vẫn không đi tới. Bà ta cũng hiểu, đạo gia chẳng phải người khách khí, không nhận chắc chắn vì có nguyên nhân.

"Ngọc Thương, ngươi còn lằng nhằng, đừng trách lão tử trở mặt!"

"Lão đệ, ngươi nghĩ nhiều rồi, tiền này đưa cho ngươi là tiền bí phương cất rượu của lão đệ thôi. Ta đưa trước cho ngươi!"

"Bớt dùng bài này đi! Lúc trước bảo ngươi trả tiền trước, ngươi kéo rồi lại kéo với lão tử, nhất định phải chờ đủ một năm mới cho. Bây giờ chưa tới kỳ hạn một năm, ngươi đột nhiên đưa ra hai mươi triệu kim tệ. Đã thương lượng là mười triệu kim tệ, bây giờ chủ động nâng lên thành hai mươi triệu kim tệ, ngươi không cảm thấy ngươi hào phóng đến độ biến thái hay sao? Muốn lừa ta cũng phải dùng đầu óc một chút có được không, lão tử không phải trẻ con ba tuổi!"

"Thì là tiền hai năm, ta đưa trước cho lão đệ tiền hai năm."

Ngưu Hữu Đạo đang lôi lôi kéo kéo chợt cứng đờ, ngạc nhiên nói:

"Thực sự là tiền cất rượu hai năm?"

Hắn cũng hơi tỉnh táo lại một chút. Cho dù hắn nhận tiền của đối phương thì đã thế nào? Mình chẳng nói gì, cũng không thừa nhận điều gì. Vừa nãy hắn mất bình tĩnh quả thực là bị phán đoán của Ngọc Thương dọa cho phát sợ.

Ngọc Thương than thở:

"Thật mà, ta lừa đệ làm gì? Ta bảo đảm không hỏi chuyện vừa rồi nữa. Coi như ta chưa nói, được chưa?"

Ngưu Hữu Đạo đẩy tay ông ta ra, giật lại hai tấm kim phiếu nhăn nhúm suýt rách vì giằng co. Hắn vuốt vuốt, nghi ngờ nói:

"Nghe nói ngươi vẫn đang mở rộng quy mô sản xuất, ra tay hào phóng như vậy, kiếm lời không ít nha!"

Ngọc Thương chắp tay:

"Đều nhờ phúc của lão đệ."
Ngưu Hữu Đạo: "Bớt dùng trò nay đi, vô sự hiến ân cần, không gian tức đạo, tất có điều cầu cạnh. Muốn gì thì nói thẳng đi."
Ngọc Thương: "Làm sao lại không có việc gì? Lão đệ, ta không nói gì khác, chỉ một điều. Ta đã mang người đi Thánh cảnh của nước Tần đến, đang chờ bên ngoài Tử Kim động. Ta cũng biết một chút về năng lực của lão đệ. Sau đây, ngươi chăm sóc họ giúp ta một chút, nếu có thể tiện tay thì giúp họ một phen."

Chương 1410: Người sắp chết (1)

Chương 1410: Người sắp chết (1)
"Sau đây ta sẽ dặn họ, sau khi đi Thánh cảnh, họ đều nghe lời ngươi. Ba đại phái tổng cộng chín người, vâng lệnh ngươi làm việc, tất cả đều nghe theo ngươi sắp xếp!"
Thế kiềng ba chân, quy định do Phiêu Miễu các đưa ra. Hiểu Nguyệt các ở nước Tần cũng phải tuân theo. Tuy Hiểu Nguyệt các một mình độc quyền tại nước Tần, nhưng cục diện cũng giống như Khí Vân tông nước Tấn, cũng nâng lên hai con rối và tự đặt lên ngang hàng. Bởi vậy, lần này nước Tần cũng giống như quốc gia khác, phái ra chín người thuộc ba phái đi Thánh cảnh rèn luyện.
Ông ta nhìn chung quanh, hạ giọng:
"Người sáng mắt không nói mờ ám ngay mặt. Tổ tiên nước Tần ta đã dốc hết tâm huyết mất mấy trăm năm mới phục quốc thành công, tuyệt đối không thể ngã xuống vì sự cố như thế này. Chúng ta không ai trêu chọc nổi người trong Thánh cảnh. Người ta chỉ nói một câu đã có thể diệt quốc! Ta ở đây ủy thác cho lão đệ, giao toàn bộ người của ta cho ngươi dùng. Ngươi muốn dùng ra sao thì dùng, chết sống không kể, nhưng tuyệt đối đừng để nước Tần ta chọc phải phiền phức."
"Đương nhiên, dựa trên cơ sở đó, nếu ngươi còn có thể giúp ta đưa họ vê an toàn, vậy mười triệu này xem như thù lao. Năm sau ta vẫn sẽ trả mười triệu kim tệ cho ngươi như thường. Ta tin lão đệ phòng ngừa chu đáo, chắc chắn đã có chuẩn bị. Với thủ đoạn của lão đệ, ngươi sẽ không sơ suất lao vào nguy hiểm. Giúp ta chăm sóc họ, thế nào?"
Ngưu Hữu Đạo dần nhướn mày lên:
"Không thể nào! Ngọc Thương, nói cho cùng, con mẹ nó ngươi vẫn cho rằng lão tử có nội tuyến trong Thánh cảnh!"
"Ấy không không không!"

Ngọc Thương liên tục xua tay, mà lại có vẻ thành khẩn nói:
"Tuyệt không có, ta vẫn tin tưởng vao thực lực của lão đệ, có thể giúp ta chăm sóc cho họ. Chỉ cần ngươi chăm có họ là được, ta tuyệt không đổi ý chuyện cảm tạ!"
Nếu lời này mà là thật, ta tin ngươi còn tạm được! Ngưu Hữu Đạo oán thầm, thực sự có cảm giác đàn gảy tai trâu.
Hừm, nếu đã nói thế nào cũng vô cụng, hắn cũng lười nói nhảm. Ngưu Hữu Đạo vung vẩy kim phiếu, xì một tiếng giễu cợt:
"Đi gặp quỷ đi. Lúc đi bí cảnh Thiên Đô, ngươi đưa ta một khoản tiền; bây giờ đi Thánh cảnh, ngươi lại đưa một khoản nữa, lần này không thu không được. Ngọc Thương, nếu đã như vậy, lần sau chẳng may chúng ta có đi Điệp Mộng huyễn giới đi dạo, có phải là ngươi cũng đưa tiền cho ta?"
"Ha ha, bị bí cảnh Thiên Đô dằn vặt một lần, lại bị Thánh cảnh dằn vặt một lần nữa, ngươi chán sống còn muốn tự dằn vặt mình thêm một lần nữa đúng không?"
Ngọc Thương giang tay, giễu cợt nói:
"Hài, chỉ cần ngươi không sợ chết, ta lại cho ngươi một món nữa thì đã sao?"
Cúng phải, Ngưu Hữu Đạo ỉu xìu. Tiền này thật không dễ kiếm, hắn tình nguyện không kiếm lời cũng không muốn chơi thêm nữa.
Dù bây giờ tiền tới ngay trước mắt, Ngưu Hữu Đạo cũng không quá ham muốn đút nó vào túi. Hiểu Nguyệt các không phải môn phái nhỏ không có năng lực, mà là tổ chức có năng lực trả thù nhất định. Thu tiền của người ta rồi không lam việc cho người ta, làm gì có cái lợi nào dễ chiếm như thế.
Quan trọng là hắn gần như không biết gì về tình huống trong Thánh cảnh cả. Rèn luyện cái gì, rèn luyện bao lâu, tất cả đều không biết, bảo hắn làm sao chăm sóc người của nước Tần?
Nhưng dường như tiền này không nhận cũng không được, người ta sống chết thế nào cũng dúi cho ngươi. Ngọc Thương đã nói, sau khi đi vào Thánh cảnh, tu sĩ nước Tần đều sẽ nghe lệnh hắn. Điều này rất hấp dẫn hắn.

Khi đối mặt với cục diện không rõ ràng, tất nhiên lực lượng bên cạnh mình càng mạnh mẽ càng tốt, có thể tăng cao năng lực chống cự với nguy hiểm.
Tính gộp cả các quốc gia lị, người đi Thánh cảnh rèn luyện không có được bao nhiêu. Ngưu Hữu Đạo nhận được toàn bộ lực lượng tham dự của nước Tần chống lưng cho thực sự không phải chuyện xấu.
Tạm thời cũng chỉ như vậy, Ngưu Hữu Đạo hàm hồ bàn bạc rồi quyết định một số chuyện cùng Ngọc Thương.
Ngọc Thương không ở đây lâu, sau đó đi tìm Cung Lâm Sách.
Tiễn khách xong, Ngưu Hữu Đạo đưa hai tờ kim phiếu tiền trang cho Quản Phương Nghi. Người phụ nữ này thích giữ tiền, cũng coi như thuận lòng người.
Quản Phương Nghi chưa bao giờ chê nhiều tiền đương nhiên vô cùng cao hứng, hỏi:
"Đang yên đang lành, Ngọc Thương nhất định đòi đưa tiền cho ngươi làm gì thế?"
"Ai!" Ngưu Hữu Đạo than thở kể lại ngọn nguồn sự tình.
Vừa nghe xong, Quản Phương Nghi cũng có chút do dự:
"Tiền này thu có ổn không?"
"Ta mà không về được, không ổn cũng thành ổn. Hồng nương, ngươi có phát hiện ra ta vẫn rất đắt giá hay không? Nếu ta trở về..."
Ngưu Hữu Đạo lắc lắc đầu nói:
"Đến lúc đó lại nói, cũng không đến nối vì ít tiền mà khó làm."
Không bao lâu sau, Cung Lâm Sách cho người đến truyền lời, gọi hắn tới một chuyến.
Vào lúc này, trừ chuyện Thánh cảnh ra thì không còn chuyện gì khác. Ngưu Hữu Đạo không trì hoãn, lập tức đi tới.
Hai người gặp mặt, Cung Lâm Sách kéo hắn đi nói chuyện riêng, địa điểm là nơi ở của chưởng môn ở sau chính điện. Ông ta mời hắn uống trà trong một mái hiên yên tĩnh và tao nhã.
Ngưu Hữu Đạo mới lần đầu ngồi ở đây.
"Đã chuẩn bị tốt trước khi xuất phát rồi chứ?"
Cung Lâm Sách có vẻ như thuận miệng hỏi. Ông ta tự rót trà cho Ngưu Hữu Đạo. Ngưu Hữu Đạo nói không dám. Cung Lâm Sách xua tay biểu

thị không sao.
Ông ta đã khách khí, Ngưu Hữu Đạo cũng tùy khách theo chủ:
"Cũng không có gì phải chuẩn bị. Bên Thánh cảnh nếu không có cơ hội sống, dù chuẩn bị ra sao cũng vô dụng."
Cung Lâm Sách: "Hiện tại vẫn chưa rõ ràng tình huống, chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra, đừng quá bi quan."
Ngưu Hữu Đạo: "Còn cần rõ ràng sao? Bên kia đã giày vò ra chuyện này, đã bao giờ dễ chịu đối với tu sĩ thiên hạ? Ngoại trừ làm suy yếu thì chính là đả kích, lần này ngoại lệ mới là lạ! Đương nhiên, bi quan thì không nói, mà không ai đồng ý đi mới là thật sự."
Cung Lâm Sách khẽ mỉm cười, chuyển hướng câu chuyện:
"Ngọc Thương lâm thời ở lại đây, nói là chờ đi cùng bên chúng ta. Người của Thiên Hỏa giáo cũng đi cung, đều liên quan đến ngươi, có phải họ đều coi trọng ngươi không?"
Người của Thiên Hỏa giáo đi theo Côn Lâm Thụ đến, vốn Tử Kim động còn tưởng giữa Ngưu Hữu Đạo và Thiên Hỏa giáo có quan hệ không bình thường, nhưng hôm nay Ngưu Hữu Đạo cũng phải đi Thánh cảnh, không cần phải tính toán chuyện này nữa. Bên Tử Kim động không còn ai nhắc tới việc này.
Ngưu Hữu Đạo phải đi Thánh cảnh, e là chưởng môn của Thiên Hỏa giáo là Vũ Văn Yên cũng không dự liệu trước được. Một chút thủ đoạn gây xích mích ly gián cũng không có tác dụng gì.
Ngưu Hữu Đạo: "Huynh gọi ta đến giải thích cái gì? Ta cũng không cần phải giải thích. Các vị thích nghĩ thế nào thì cứ nghĩ thế đó. Ta không sao cả."
Cung Lâm Sách: "Không có ý tứ gì. Tông môn vẫn tin tưởng đối với năng lực của ngươi. Cá nhân ta nghĩ, nếu Thánh cảnh để cho các phái tự mình chọn trưởng lão, ta vẫn có thể chọn ngươi."
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày nói:
"Có phải hay không, không cần phải lừa gạt người sắp chết. Nói lời từ đáy lòng, chính là muốn lừa ta có đúng không?"
Cung Lâm Sách nâng chén ra hiệu uống trà, nhấp một ngụm nói:
"Hiểu lầm rồi. Không ai biết tình huống của lần rèn luyện Thánh cảnh này là thế nào, quả thực tràn ngập các khả năng không thể dự đoán. Ở

cái nơi như Thánh cảnh, phải dùng vũ lực mới có thể bãi bằng tất cả, chỉ có hai hay ba người tới đó thì có ích lợi gì? Cần phải đưa người có năng lực đi."
"Trong phái, nói về kinh nghiệm từng trải khắp mọi mặt, chỉ có ngươi xuất thân từ hoàn cảnh phức tạp. Trên dưới toàn phái, bao gồm cả ta, chưa chắc đã có người được như ngươi."
"Sư đệ, lời này của ta không phải là nịnh hót, mà là lời thực lòng sau khi bình tĩnh suy nghĩ. Lần này cần phải cử người có thể đối mặt với cục diện phức tạp mà lại có thể điều khiển thế cuộc đi. Sau khi ta cân nhắc đến năng lực toàn diện của các trưởng lão trong phái, ta càng nghiêng về phía ngươi hơn. Trải nghiệm của ngươi chính là bằng chứng tốt nhất. Vì vậy, nếu để ta lựa chọn một lần nữa, ta vẫn lựa chọn ngươi. Lần này thực sự không phải là lừa ngươi."

Chương 1411: Người sắp chết (2)

Chương 1411: Người sắp chết (2)
Ngưu Hữu Đạo đặt chén trà xuống, tự giễu nói:
"Sao nghe lời này giống như đang khen ta?"
"Người sắp chết, không cần phải lừa gạt."
Cung Lâm Sách cũng hơi chế nhạo, trả lại lời nói vừa rồi của Ngưu Hữu Đạo. Ông ta than thở:
"Là khen ngươi, là nghiêng về phía ngươi, càng là nhắc nhở ngươi, dù ngươi nghĩ thế nào, bây giờ ngươi chính là đệ tử của Tử Kim động, nhất định phải cân nhắc về lập trường lợi ích của tông môn trước tiên. Lần này đi, ngươi đại biểu cho Tử Kim động. Một khi xảy ra cục diện bất trắc, rất có thể sẽ uy hiếp đến Tử Kim động. Ngươi phải dùng hết khả năng hóa giải nguy hiểm có thể rơi xuống đầu tông môn."
"Ta không định uy hiếp ngươi, nhưng nếu ngươi gây ra phiền phức cho tông môn, tông môn sẽ không bỏ qua cho ngươi. Đây không phải chuyện cười, hi vọng ngươi có thể nhớ kỹ."
Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt đáp:
"Ta sợ có kẻ nhân lúc ta ở đây mà kéo chân sau của ta, nhân cơ hội ra tay với người của ta. Nếu kẻ nào dám thừa lúc ta không ở nhà mà dám chơi chiêu trò hoa cỏ gì cắt đứt đường lui của ta, ta không dám hứa chắc sẽ không làm ra chuyện gì ở Thánh cảnh, nhưng ta dám cam đoan là mọi người đều sẽ không có đường để đi."
Cung Lâm Sách: "Ta có thể bảo đảm điều này. Có ta ở đây, ta sẽ không để kẻ khác làm xằng làm bậy."
Ông ta không do dự đưa ra câu trả lời chắc chắn.
Đây cũng là điều mà Ngưu Hữu Đạo tán thưởng nhất ở Cung Lâm Sách. Ông ta là một người rất quyết đoán. Đây cũng là nguyên nhân vi sao ngày trước Ngưu Hữu Đạo lựa chọn gia nhập Tử Kim động.

Được bảo đảm, Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng lui bước:
"Lần này nếu ta không về được, ngươi của biệt viện Mao Lư sẽ tự rời đi. Các vị không được làm khó họ, cho họ một con đường sống. Sau này họ cũng sẽ không tham gia chuyện gì hết. Về phương diện thế lực tại thế tục, ta sẽ bảo họ toàn diện nương nhờ Tử Kim động, Tử Kim động có thể yên tâm tiếp nhận. Không có xung đột đều tốt với mọi người, huynh nói xem?"
Đối với điều này, Cung Lâm Sách có cảm giác ngoài ý muốn, cũng vì vậy mà tâm tình trở nên phức tạp. Toàn diện tiếp thu thế lực tại thế tục của Ngưu Hữu Đạo là một sự mê hoặc không nhỏ. Ông ta chợt có chút cảm giác ước gì Ngưu Hữu Đạo thẳng thắn chết luôn ở Thánh cảnh, nhưng cũng không hy vọng Ngưu Hữu Đạo gây ra phiền toái gì cho Tử Kim động ở Thánh cảnh.
Nội tâm có phần mâu thuẫn, nhưng dù sao chuyện gì cũng phải tính đến cái trước cái sau. Tâm tình bớt nặng nề, Cung Lâm Sách khẽ vuốt cằm:
"Nếu sự việc đến mức độ như ngươi nói, chỉ cần người của ngươi không làm xằng bậy như ngươi nói, ta cũng sẽ không cần phải gây khó khăn cho họ. Ta có thể đảm bảo cho họ rời đi an toàn. Nhưng nếu họ không làm được mà còn muốn mưu lợi quyền lực mà ngươi để lại, ta không dám hứa chắc sẽ xảy ra chuyện gì."
Ngưu Hữu Đạo:
"Bọn họ vẫn sẽ nghe ta."
"Hi vọng như vậy."
Cung Lâm Sách gật đầu, lại lấy một tấm phù triện từ trong tay áo ra rồi đẩy tới trước mặt Ngưu Hữu Đạo, là một tấm Thiên Kiếm phù.
"Ngươi đi Thánh cảnh. Môn phái không có gì ủng hộ được cho ngươi, thực sự không có chỗ nhúng tay. Trong môn phái có bao nhiêu đệ tử phải nuôi, thứ có thể cấp cho ngươi cũng có hạn. Tấm Thiên Kiếm phù này là do tông môn đưa cho ngươi. Ngươi giữ lại phòng thân."
"Đưa ta?"
Ngưu Hữu Đạo cầm Thiên Kiếm phù trên tay thưởng thức, buồn cười nói:
"Thật hiếm thấy!"

Cung Lâm Sách: "Ngươi từng tiêu xài Thiên Kiếm phù còn nhiều hơn ta, dùng thế nào hắn không cần ta dạy cho ngươi chứ?"
Ngưu Hữu Đạo bỏ vào trong túi, không khách khí chút nào:
"Không cần, ta có kinh nghiệm, sử dụng cũng quen thuộc hơn các vị, cũng có thể phát huy ra uy lực của nó tốt hơn các vị."
Cung Lâm Sách: "Còn việc gì không? Không có thì lên đường sớm một chút. Bên Thiên Hỏa giáo nói không sai, xuất phát sớm một chút cũng đỡ phát sinh chuyện gì bất ngờ mà đến muộn. Đi Thánh cảnh mà còn đến muộn, người ta cũng sẽ không khách khí với ngươi."
"Còn chút chuyện phải sắp xếp, sáng mai ta xuất phát, sẽ tới kịp!"
Ngưu Hữu Đạo đáp, rồi nâng chén trà uống một ngụm, đặt chén trà cạch một cái nặng nê xuống bàn. Hắn chộp bảo kiếm, đứng dậy rời đi, không quay đầu lại.
Cung Lâm Sách cũng không quay đầu lại, ngồi yên lặng nhìn chén trà trên bàn sóng sánh đổ chút nước trà ra bàn...
"Đạo gia!"
Biệt viện Mao Lư, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo trở về, Văn Mặc Nhi vẫn ngồi chờ trong viện chợt đứng dậy chào.
"Ừ!"
Ngưu Hữu Đạo đi tới qua nàng ta rồi chợt dừng bước, đi lui về sau mấy bước, trở lại trước mặt nàng ta.
Văn Mặc Nhi ngạc nhiên, không biết hắn có ý gì. Nàng ta bị hắn nhìn ngắm từ trên xuống dưới đến độ toàn thân khó chịu, yếu ớt hỏi:
"Đạo gia có gi dặn dò?"
Ngưu Hữu Đạo đột ngột hỏi:
"Có người trong lòng không?"
Văn Mặc Nhi sững sờ, chợt lắc đầu như trống bỏi:
"Không có."
Nghĩ một đằng nói một nẻo. Lúc nàng ta còn trẻ đã từng có, nhưng đáng tiếc không có duyên phận. Sau đó, nàng ta cũng từng có tâm tư với vị trước mắt, ai ngờ vẫn không có duyên phận đó. Đối phương lập tức thành cấp bậc sư thúc của nàng ta. Bối phận không tương đương, bỏ là bỏ, cũng không còn khả năng này nữa.

Ngưu Hữu Đạo: "Trông đẹp như vậy mà vẫn độc thân là làm sao? Phung phí của trời. Tuổi không nhỏ nữa, cũng nên lập gia đình đi thôi."
Văn Mặc Nhi lúng túng nói:
"Vẫn chưa có dự định đó, như bây giờ rất tốt."
Ngưu Hữu Đạo mặc kệ nàng ta nói cái gì, chỉ hỏi:
"Có tin ta không?"
Câu hỏi này bảo nàng ta làm sao trả lời? Văn Mặc Nhi chỉ đành gượng ép nói:
"Tất nhiên tin tưởng đạo gia."
Nàng ta đâu thể nói không tin.
Ngưu Hữu Đạo: "Được! Ta sẽ định chuyện đại sự cả đời của ngươi. Chờ tin tốt của ta."
Dứt lơi, hắn lập tức xách kiếm rời đi.
"..." Văn Mặc Nhi sững người. Ngươi quyết định, vậy là sao? Ngươi dựa vào cái gì mà quyết định, ta còn chưa đồng ý đây.
Nàng lơ ngơ nghĩ. Đối phương cũng phải đi Thánh cảnh, đột nhiên nói đến chuyện này làm cái gì? Mãi đến tận ngày hôm sau, nàng ta mới hiểu dụng ý của lời nói này.
...
Trong phủ Thứ sử châu Nam, Thương Triêu Tông, Mông Sơn Minh, Lam Nhược Đình tụ tập, vây quanh một cái bàn, trên bàn bày thư của Ngưu Hữu Đạo.
Ba người đã đọc nội dung trong thư. Lá thư của Ngưu Hữu Đạo giải quyết triệt để nỗi lo về sau của họ. Nếu hắn không về được, bọn họ sẽ tới thẳng Tử Kim động nương nhờ. Hắn bảo họ không cần lo lắng gì cả. Người của sơn trang Mao Lư sẽ chủ động rời khỏi sân khấu, sẽ không gây phiền cho họ.
Lúc xảy ra bí cảnh Thiên Đô, bên Thương hệ đã hơi có lòng dạ khác, sau đó bị Ngưu Hữu Đạo phá giải.
Lần này Ngưu Hữu Đạo lại phải đi Thánh cảnh, nếu bên này còn nổi dị tâm thì quả là không còn gì để nói. Một khi dị tâm nổi lên mà lại bị Ngưu Hữu Đạo đánh bại lần nữa, đến lúc hắn trở về lần thứ hai, bọn họ cũng không biết nên đối mặt ra sao. Lần lượt nổi dị tâm, mưu đồ bất chính, thử hỏi Ngưu Hữu Đạo làm sao nhìn bọn họ?

Nhưng có một số việc thực sự không phải chuyện nhỏ. Đến địa vị như mấy người Thương Triêu Tông, vấn đề phải đối mặt đã không chỉ là cảm nhận của bản thân. Trong nhiều chuyện, chính họ cũng thân bất do kỷ. Chuyện liên quan đến sự sống chết của bao nhiêu huynh đệ bên dưới như vậy, có thể là chuyện nhỏ hay sao?

Mà lần này có phần khác với lần trước. Tại cuộc chiến Giác hồ, Ngưu Hữu Đạo từng liều mình cứu con trai và muội muội của Thương Triêu Tông, ai cũng đều biết. Nếu Thương Triêu Tông lại còn mưu đồ đường lui, y chắc chắn sẽ trở thành kẻ bất nghĩa.

Vì chuyện Ngưu Hữu Đạo đi Thánh cảnh, bên Thương hệ rất băn khoăn, cũng không dám hỏi Ngưu Hữu Đạo, sợ hắn suy nghĩ lung tung.

Tận đến lúc này, họ mới phát hiện là mình đã quá cả nghĩ. Ngưu Hữu Đạo chỉ viết một lá thư đã giải quyết mọi nỗi lo về sau cho họ.

Trầm mặc một lúc lâu, hồi tưởng lại hành vi xưa nay của Ngưu Hữu Đạo, Mông Sơn Minh cảm khái nói:

"Đạo gia thật sự là người nhân nghĩa!"

Lam Nhược Đình cũng than thở: "Vẫn hi vọng đạo gia có thể an toàn trở về.”

Chương 1412: Hai người xứng đôi

Chương 1412: Hai người xứng đôi
“Nếu thật sự chúng ta để Tử Kim động toàn diện tiếp quản, e châu Nam sẽ không còn hoàn cảnh phát triển rộng rãi như bây giơ nữa. Tử Kim động chắc chắn sẽ muốn chiếm lấy lợi ích, sẽ không ủng hộ chúng ta như đạo gia."
Điều ấy không thể phủ nhận. Cho tới nay, chỉ cần Ngưu Hữu Đạo còn là chỗ dựa, ngay cả bách tính châu Nam cũng sống tốt hơn rất nhiều. Từ trước đến nay Ngưu Hữu Đạo chưa bao giờ thực sự đặt sưu cao thuế nặng lên bách tính. Chỉ cần Ngưu Hữu Đạo ở đây, mưa gió giới tu hành đều có Ngưu Hữu Đạo gánh đỡ. Tu sĩ trong lãnh thổ cũng không dám làm xằng bậy, cũng phải cong đuôi làm người.
Một khi Ngưu Hữu Đạo không còn, Tử Kim động nhúng tay vào khắp các thế lực, tình huống có thể tưởng tượng được, sẽ không kìm nén được nữa.
Thương Triêu Tông nghiêm mặt nói:
"Với bản lĩnh của đạo gia, ngài ấy nhất định có thể bình an trở về!"
Tuy y nói vậy, nhưng mọi người đều biết, tình huống rất khó lạc quan.
...
Dậy sớm, trước bàn trang điểm, Ngưu Hữu Đạo nhắm mắt tĩnh tọa.
Thương Thục Thanh lẳng lặng chải mái tóc dài cho hắn.
Nàng muốn nói chuyện nhưng không biết nên nói gì, có trăm nghìn lời muốn nói là một chữ cũng không thốt ra được.
Ngưu Hữu Đạo cũng cảm thấy tâm trạng của nàng, vì bàn tay chải tóc cho hắn không được mềm mại như trước. Thế nhưng, hắn cũng không có phản ứng gì, tùy ý nàng.
Có điều, Ngưu Hữu Đạo vẫn phá vỡ sự yên tĩnh:

"Ta đi rồi, biệt viện Mao Lư có khả năng dính phải mây gió thất thường, sẽ thành nơi thị phi. Quận chúa mau chóng quay về châu Nam, châu Nam an toàn hơn nơi này."
Thương Thục Thanh yếu ớt nói:
"Ta ở chỗ này chờ đạo gia trở về."
Ngưu Hữu Đạo không cho nàng thỏa hiệp:
"Hồng nương sẽ sắp xếp người đưa ngươi trở về."
Thương Thục Thanh cắn môi, trầm mặc, chải tóc đến cuối cùng. Lúc chải xong tóc cho hắn, nàng bỗng lấy hết can đảm nhìn người trong gương hỏi:
"Đạo gia, có phải ngài đang tìm một người phụ nữ?"
"Phụ nữ?"
Ngưu Hữu Đạo mở mắt nở nụ cười, cũng qua gương nhìn nàng:
"Ta tìm phụ nữ làm gì? Tự mình ăn bữa nay lo bữa mai, không cần liên lụy đến người khác, cũng không muốn tạo cho mình trói buộc. Ngươi cả nghĩ quá rồi."
Thương Thục Thanh phát hiện có thể là mình cả nghĩ. Có lẽ điều mà nàng cảm thấy bấy lâu là sai lầm. Nàng âm u cúi đầu, thì thầm:
"Tìm người phụ nữ mà ngài yêu."
"Người yêu? Ha ha, chờ gặp được rồi hãy nói đi."
Ngưu Hữu Đạo cười đáp. Hắn nghiêng nghiêng đầu nhìn hình ảnh trong gương, cảm thấy được rồi bèn đứng dậy rời bàn trang điểm, đi ra ngoài.
Thương Thục Thanh nhìn gương mặt xấu xí của mình trong gương mà buồn bã ủ rũ.
Ngưu Hữu Đạo vừa ra khỏi cửa, phát hiện Viên Cương và Quản Phương Nghi đang chờ hắn trong sân.
Ngưu Hữu Đạo đi bộ xuống thang. Quản Phương Nghi nghênh đón, vô thức đi theo sau hắn, đã thành thói quen.
Ngưu Hữu Đạo dừng bước trước mặt Viên Cương. Viên Cương bình tĩnh nói:
"Thời gian có hạn, điều mà ta có thể dạy không được nhiều. Hi vọng hai đệ tử Tử Kim động có thể có tác dụng đối với ngài."
Biết Ngưu Hữu Đạo phải đi Thánh cảnh sau, Viên Cương lập tức yêu cầu Tử Kim động đưa tới hai đệ tử cũng phải đi Thánh cảnh rèn luyện.

Hắn ta tiến hành huấn luyện đột kích đối với hai người kia, dùng lý niệm không giống thời đại này của hắn ta dạy hai người cách ứng phó với một số tình huống, hi vọng đến lúc có yêu cầu thì có thể giúp đỡ Ngưu Hữu Đạo.
Khoảng thời gian này, hắn ta vẫn không quản ngày đêm chuyên tâm làm việc này.
Ngưu Hữu Đạo gật gật đầu. Viên Cương không nói nhiều, xoay người đi trước.
Chờ Ngưu Hữu Đạo ra khỏi nhà của mình mới phát hiện có người chờ hắn bên ngoài, là Hỏa Phượng Hoàng.
"Đạo gia cũng phải đi Thánh cảnh?"
Hỏa Phượng Hoàng gặp mặt liền hỏi. Lúc trước nang ta vẫn không muốn lui tới với những người ở nơi này, chưa biết chuyện. Tới hôm nay muốn đưa sư huynh rời đi, nàng ta mới phát hiện biệt viện Mao Lư có phần khác thường. Lại thêm Quản Phương Nghi dặn dò, nàng ta mới biết Ngưu Hữu Đạo cũng phải đi Thánh cảnh.
Ngưu Hữu Đạo cười gật đầu:
"Phải!"
Hỏa Phượng Hoàng dần lộ vẻ mặt cầu xin:
"Ta đã nghe nói sự việc của đạo gia ở bí cảnh Thiên Đô. Đạo gia là người có năng lực, cầu ngài tận lực giúp đỡ sư huynh của ta. Chỉ cần có thể đưa sư huynh sống sót quay về, ta nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp ngài, cầu ngài."
Ngưu Hữu Đạo: "Không cần cầu ta. Nếu là người mình, ta sẽ tận lực."
Hỏa Phượng Hoàng: "Sư huynh tính tình bướng bỉnh, Thiên Hỏa giáo lại có ân với vợ chồng chúng ta. Ta không phải không muốn sư huynh báo ân, chỉ sợ bên Thiên Hỏa giáo sẽ nhân lúc này... Hi vọng đạo gia có thể giúp sư huynh hành xử đúng mực."
Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
"Ta đã hiểu rõ ý của ngươi. Ngươi yên tâm, ta sẽ ràng buộc y thật chặt. Nếu y không nghe lời, ta sẽ nói cho y biết. Ta sẽ tìm cho ngươi bảy tám người đàn ông."
"Cảm ơn, cảm ơn..."

Hỏa Phượng Hoàng liên miệng nói cảm ơn. Nàng ta không còn cách nào, gánh lấy Côn Lâm Thụ để van cầu Ngưu Hữu Đạo là biện pháp duy nhất mà nàng ta có thể nghĩ được.
Quản Phương Nghi đi theo sau Ngưu Hữu Đạo nhìn Hỏa Phượng Hoàng với vẻ quái lạ, cảm thấy thật là hoang đường. Tìm cho ngươi bảy tám gã đàn ông mà ngươi còn cảm ơn hắn?
Đuổi Hỏa Phượng Hoàng đi, Ngưu Hữu Đạo đi tới tiểu viện của Huệ Thanh Bình.
Ngưu Hữu Đạo dừng bước trước bậc thang bên dưới cánh cửa đóng chặt. Quản Phương Nghi tới cửa gõ. Một lát sau có người thò mặt ra gật đầu với Ngưu Hữu Đạo. Sau đó Ngưu Hữu Đạo cất bước đi vào.
Trên giường trong căn phòng nhỏ, Huệ Thanh Bình tóc dài xõa vai, trang phục tơ lụa thuần trắng, dáng vẻ thanh tâm quả dục.
Muốn không thanh tâm quả dục cũng khó. Nàng ta muốn tìm Ngô Công Lĩnh tính sổ, nhưng không có năng lực. Bên cạnh Ngô Công Lĩnh có quá nhiều cao thủ bảo vệ. Đừng nói trả thù, nàng ta còn không có cả năng lực tới gần. Huống chi, nàng ta chỉ có một mình, đệ tử đều đã bị Ngô Công Lĩnh giết sạch sành sanh. Chỉ một mình nàng ta không làm ra được chuyện gì, chỉ sợ muốn nghe tin tức còn phải tự thân đi làm, rất khó làm được gì.
Ngoài ra, Thiên Nữ giáo sẽ không giải trừ việc truy sát nàng ta. Một khi nàng ta bại lộ ra ngoài một chút dấu vết, Thiên Nữ giáo tất nhiên sẽ đuổi tới hạ sát.
Đối mặt với Huệ Thanh Bình nhắm mắt tĩnh tọa, Ngưu Hữu Đạo than thở:
"Đại tỷ, mạo muội tới quấy rầy. Lần này tới cáo từ, ta phải đi. Có lẽ đi lần này xong không về được nữa. Coi như đây là lần cuối cùng gặp mặt!"
Nghe có vẻ như sinh ly tử biệt, Huệ Thanh Bình rốt cục mở hai mắt ra, có phần nghi hoặc hỏi:
"Đi đâu?"
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười:
"Đi Thánh cảnh! Hết Thánh cảnh cách rồi, trong danh sách có ta, không đi không được."

Huệ Thanh Bình ngạc nhiên:
"Trong danh sách rèn luyện Thánh cảnh có ngươi?"
Lúc nàng ta gặp chuyện, danh sách rèn luyện Thánh cảnh vẫn chưa được công bố. Sau khi bị cầm tù, nàng ta không được tiếp xúc với tin tức về mặt này. Từ lúc được cứu ra, nàng ta cũng trở nên quái gở, không muốn tiếp xúc với người ngoài, cho nên không hay biết chút gì. Đột nhiên nghe thấy tin tức, nàng ta giật mình bất ngờ.
Ngưu Hữu Đạo: "Đúng. Lúc biết thì vừa lúc tỷ gặp chuyện rồi. Trước khi đi cuối cùng cũng xem như đã nghĩ được cách cứu tỷ ra. Sau nay có lẽ không có cơ hội gặp mặt đại tỷ nữa. Nếu ta không về được, tỷ hãy đi cùng bọn Hồng nương đi. Hồng nương sẽ dẫn tỷ đi tới chỗ an toàn. Chuyện sau này, ta sẽ không để ý tới nữa. Năng lực của tiểu đệ có hạn. Sau này đại tỷ hãy tự bảo trọng!"
Hắn nói xong bèn chắp tay, không nói nhiều, xoay người rời đi.
"..." Huệ Thanh Bình muốn nói lại thôi, nhưng cũng không biết nên nói cái gì, sửng sốt ngây ngẩn.
Đừng nói người ngoài, tới giờ này ngay cả bản thân nàng ta cũng đang nghi ngờ việc Ngưu Hữu Đạo cứu mình có lẽ ẩn giấu mục đích không cho ai khác biết. Nàng ta đang đợi ngày kế hoạch lộ ra.
Tận đến lúc này, nàng ta mới hiểu được. Ngưu Hữu Đạo cứu nàng ta đúng là vì nghĩa kết bái, chứ không hề có bất kỳ mưu đồ gì với nàng ta. Điều này khiến trong đầu nàng ta trở nên hỗn loạn, mờ mịt...

Chương 1413: Xuất phát Thánh cảnh (1)

Chương 1413: Xuất phát Thánh cảnh (1)
Khi Ngưu Hữu Đạo chính viện, một đám người đã tụ tập. Các trưởng lão bao gồm Cung Lâm Sách đều đã tới. Cho dù người nào có ý kiến gì với Ngưu Hữu Đạo, sau hôm nay, về tình về lý họ đều nên tới đưa tiễn. Huống hồ, Cung Lâm Sách còn muốn đích thân đưa người tới Thánh cảnh.
Họ đã chờ đợi từ rất sớm, không giục giã.
Lúc này đã gặp mặt, Cung Lâm Sách hỏi:
"Chuẩn bị xong chưa?"
Ngưu Hữu Đạo: "Gần đủ rồi, để ta đi Quy Miên các một chuyến, cáo biệt sư tôn!"
Cung Lâm Sách gật đầu:
"Nên vậy, đi đi, cùng đi gặp mặt."
Đám người dắt tay nhau rời đi, Ngưu Hữu Đạo đi mấy bước chợt quay đầu lại gọi:
"Văn Mặc Nhi!"
Khi hắn bắt chuyện với Văn Mặc Nhi, những người khác ít nhiều gì cũng cảm thấy quái quái. Nội tâm Văn Mặc Nhi lại đang lo sợ bất an. Hôm qua Ngưu Hữu Đạo nói lời kia khiến nàng ta trằn trọc trở mình suốt đêm.
Sau khi cả nhóm đến Quy Miên các, Cự An đi vào thông báo, nhưng lại quay ra lắc đầu với Ngưu Hữu Đạo, biểu thị Chung Cốc Tử không gặp hắn.
Chung Cốc Tử không gặp, chẳng ai có cách gì. Ngưu Hữu Đạo cũng không miễn cưỡng, nhưng lại vẫy vẫy tay với Cự An trên bậc thang, gọi tới trước mặt. Hắn lại quay sang gọi Văn Mặc Nhi tới, hỏi nàng ta:
"Ngươi cảm thấy sư điệt của ta thế nào?"

Văn Mặc Nhi hãi hùng khiếp vía, do do dự dự không muốn trả lời. Ngưu Hữu Đạo hỏi theo:
"Không tốt?"
Văn Mặc Nhi sao có thể nói lời không tốt trước mặt mọi người:
"Không phải, không hiểu rõ."
Ngưu Hữu Đạo lại hỏi Cự An:
"Ngươi cảm thấy dáng vẻ nàng thế nào?"
Cự An không hiểu có ý gì, cũng khách khí đáp:
"Không tệ."
Ngưu Hữu Đạo quay sang Văn Mặc Nhi nói:
"Được rồi, ngươi đi về trước đi."
"Đạo... sư thúc, ngài..."
Văn Mặc Nhi ấp a ấp úng không biết nên nói cái gì cho phải.
"Đi về trước!"
Ngưu Hữu Đạo lại lên tiếng, ngữ khí không cho phép từ chối.
Dưới con mắt mọi người, Văn Mặc Nhi không dám kháng lệnh, chỉ đành cắn môi rời đi.
Đợi nàng vừa đi, Ngưu Hữu Đạo nói với Cung Lâm Sách nói:
"Hai người này xứng đôi, ta có lòng tác thành chuyện tốt cho họ. Ý của chưởng môn ra sao?"
Cung Lâm Sách vốn đã cảm thấy việc hỏi tới hỏi lui vừa rồi thật kỳ quặc, hóa ra là chuyện này. Vẻ mặt ông ta lập tức trở nên đặc sắc, cười ha ha nói:
"Ý kiến của ta không quan trọng. Việc này phải xem bản thân họ chứ?"
Ngưu Hữu Đạo: "Chưởng môn chính là nghĩa phụ của Văn Mặc Nhi, hôn nhân đại sự do cha mẹ làm chủ. Ta là sư thúc của Cự An, Cự An cũng do ta làm chủ. Bên Văn Mặc Nhi thì phải xem chưởng môn có cho ta chút thể diện này hay không. Nếu cảm thấy ta không thể sống sót trở về, ngài không cần nể cái mặt này của ta. Ta cũng không nói gì được."
"..."
Cự An phát mộng, tình huống này là sao? Y vội hỏi:
"Sư thúc, ta..."
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại, lạnh lẽo trừng mắt:
"Im miệng!"

"..." Cự An kinh ngạc, rất muốn nói rằng chẳng hiểu ra sao ngươi lại chạy tới sắp xếp chuyện đại sự cả đời của ta, lại còn bắt ta im miệng?
Ngưu Hữu Đạo đã mắng y không cho nói chuyện, y quay đầu lại nhìn về phía cánh cửa Quy Miên các đóng kín, rất muốn chạy vào trong cáo trạng với Chung Cốc Tử.
Nhiều người quay sang nhìn Cung Lâm Sách xem ông ta giải quyết việc này thế nào.
Trong lòng Cung Lâm Sách đang thầm hỏi thăm tổ tiên nhiều đời của Ngưu Hữu Đạo, bề ngoài thì cười híp mắt nói: "Sư đệ quá lời, chưa đi đã nói cái gì sống hay không, thật không may. Ta tin đệ sẽ mạnh khỏe trở về. Bây giơ đệ hãy xuất phát đi, việc này cũng không vội vàng được. Chờ đệ về rồi chậm rãi bàn sau cũng không muộn."
Ngưu Hữu Đạo hơi lắc đầu: "Chưởng môn, tám chín phần mười là ta không về được. Nếu mà ta đã không về được thì còn bàn với tán cái gì? Tốt nhất là nhân lúc ta còn sống mà quyết đoán việc này luôn đi! Lần này ta đi có lẽ phải mất đầu vì tông môn, vẩy máu nóng, hi vọng chưởng môn có thể thỏa mãn nguyện vọng cuối cùng này của ta."
Làm thế này chẳng phải là can quấy sao? Cung Lâm Sách ngán ngẩm khỏi cân nói, quay sang nhìn Cự An hỏi: "Cự An, ngươi có đồng ý không?"
Cự An đương nhiên không muốn. Y còn chưa biết tình huống ra làm sao, dù thế nào cũng không thể tùy tiện đồng ý. Y đang muốn nói từ chối.
Nhưng không chờ Cự An mở miệng, Ngưu Hữu Đạo đã cướp lời: "Y có bằng lòng hay không không quan trọng. Việc này ta quyết định giúp y."
Cung Lâm Sách: "Chuyện như vậy, nếu nam nữ hai bên đã không muốn, sao phải miễn cưỡng?"
Ngưu Hữu Đạo: "Cự An sẽ đồng ý. Chỗ y để ta bảo đảm. Văn Mặc Nhi phải nghe lời nghĩa phụ của cô ấy. Chuyện có thành hay không, quan trọng là phải xem thái độ của chưởng môn."
Cung Lâm Sách cười lắc lắc đầu: "Được rồi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa. Ta đồng ý với ngươi là được."
Ngưu Hữu Đạo: "Bao giờ kết hôn?"
Cung Lâm Sách: "Chờ ngươi về rồi lại uống rượu mừng."

Người bên ngoài đều biết, nói vậy tức là vẫn không đồng ý. Nếu Ngưu Hữu Đạo không về, đoạn nhân duyên này cũng coi như thôi.
Ngưu Hữu Đạo: "Ta không biết có cơ hội uống này mừng rượu hay không. Một năm sau, một năm sau dù ta có về được không, phải để hai người thành hôn."
Cung Lâm Sách: "Có thể."
Ngưu Hữu Đạo: "Vậy hôm nay đính hôn luôn đi!" Hắn lập tức giơ tay lên.
"..." Cung Lâm Sách không nói gì, thế này là muốn ông ta phải vỗ tay thề đây.
Ngưu Hữu Đạo giơ tay không chịu bỏ, nhìn ông ta chằm chằm. Cung Lâm Sách im lặng một hồi, cuối cùng phất tay vỗ độp một cái với Ngưu Hữu Đạo.
Mọi người đứng nhìn mà chẳng biết nói gì. Tất cả đều biết một cái vỗ tay này có ý nghĩa gì. Đường đường chưởng môn, đã vỗ tay thề thốt trước mặt bao người, làm sao có thể nói mà lại không giữ lời?
Nói cách khác, hôn nhân đại sự cha mẹ quyết, chưởng môn sẽ quyết định thay cho Văn Mặc Nhi.
Một cái vỗ này vang lên, không ít người thổn thức trong lòng. Trong môn phái có rất nhiều đệ tử ưu tú luôn truy cầu Văn Mặc Nhi, vậy mà nàng ta lại kết hôn với một tên trông cửa của Quy Miên các. Các đệ tử kia mà biết được chuyện này sẽ có bao nhiêu con tim tan nát đây?
"Có thể đihưa?" Thả tay xuống, Cung Lâm Sách hỏi.
"Các ngươi đi trước, ta khuyên nhủ y." Ngưu Hữu Đạo ra hiệu muốn nói chuyện với Cự An.
"Cùng đi đi." Cung Lâm Sách sợ hắn nước đến chân lại còn nháo sự để dẫn lửa thiêu thân gì đó, không nhìn chằm chằm theo thì không được.
Ông ta chỉ phất ra hiệu cho mọi người cùng tránh đi một chút, để bọn họ có không gian trò chuyện riêng.
Bên cạnh không có người nghe trộm, Ngưu Hữu Đạo nói với Cự An: "Nam chưa kết hôn, nữ chưa gả, đưa một đại mỹ nhân yểu điệu như thế cho ngươi mà ngươi còn không vui sao?"
Cự An rất giận nói: "Sư thúc, vấn đề không phải là vì không tình nguyện nên không vui, mà là giống như trò đùa. Ít nhất thì ta..."

"Không có cái gi ít nhất." Ngưu Hữu Đạo giơ tay ngắt lời y: "Cự An, lần này ta đi rồi, không biết có còn sống mà về được hay không. Sau khi ta đi, chỉ cần ngươi từ chối chuyện hôn sự này, chưởng môn cũng sẽ yên tâm thoải mái thủ tiêu. Cho nên chuyện như thế này ta vốn không thể cưỡng ép được ngươi..."
Hắn giương mắt nhìn về phía Quy Miên các đang đóng chặt: "Ngươi có bằng lòng hay không cũng không quan trọng, nhưng ngươi vẫn phải nghe ý kiến của ta. Nếu sư tôn nghe ý kiến của ta mà sư tôn không đồng ý, ngươi có thể từ chối." Dứt lời, hắn vỗ vỗ vai Cự An, không nói nhiều, rời đi luôn.
"Sư thúc..." Cự An ngơ ngác nhìn đoàn người rời đi.
Y ngẩn người khó hiểu.
Cự An chẳng hiểu nổi Ngưu Hữu Đạo nói có ý gì, vừa muốn cưỡng ép quyết định thay y, lại vừa muốn để mặc y ra quyết định sau cùng. Làm cái trò gì đây?
Theo lý thuyết, dù là Cự An cũng không nên tùy tiện ra ra vào vào Quy Miên Các làm phiền người bên trong. Nếu không có chuyện đặc biệt, muốn ra vào nơi này là phải theo quy định về thời gian, thế nhưng Cự An không thể nào chờ đợi nữa, lại mở cửa Quy Miên các đi vào.
Chung Cốc Tử vẫn nhắm mắt ngồi khoanh chân tĩnh tọa như bức tượng điêu khắc. Cự An ngồi quỳ chân trước mặt ông, bẩm báo: "Sư thúc đi rồi."

Chương 1414: Xuất phát Thánh cảnh (2)

Chương 1414: Xuất phát Thánh cảnh (2)
Chung Cốc Tử im lặng không nói gì. Cự An lại nói: "Trước khi đi, sư thúc sắp xếp một mối hôn sự cho đệ tử."
Mí mắt Chung Cốc Tử giật giật rồi chậm rãi mở ra. Dù tuổi đã rất cao, nhưng trong mắt ông cũng đầy vẻ khó hiểu, ngờ vực hỏi: "Sắp xếp mối hôn sự cho ngươi?"
"Vâng, ngay khi vừa nãy ngoài cửa..." Cự An tỉ mỉ kể lại sự việc một lần, sau cùng bổ sung: "Lúc chưa đi, sư thúc còn bảo đệ tử đi nghe ý kiến sư tôn một chút. Nếu sư tôn không đồng ý, đệ tử có thể từ chối."
Chung Cốc Tử từ từ nói: "Văn Mặc Nhi, dường như đã từng nghe qua. Có phải ngươi đã từng nói với ta về người nữ đệ tử này?"
Cự An: "Vâng, trong môn phái có đệ tử muốn cậy thế bắt cưới, nàng ấy không chịu nên đã bị ức hiếp. Sau đó nàng ấy nhận chưởng môn làm nghĩa phụ. Việc này đã từng đề cập tới với sư tổ."
"Đúng rồi." Chung Cốc Tử khẽ vuốt cằm, lại hỏi: "Trông đẹp mắt không?"
Cự An: "Dung mạo tất nhiên rất tốt, bằng không sao lại có đệ tử mơ ước."
Chung Cốc Tử: "Tức là vừa có khí khái, lại vừa có sắc đẹp, dáng vẻ và nhân phẩm đều không kém, vì sao ngươi không vui?"
Cự An dở khóc dở cười: "Sư tổ, ngài không cảm thấy việc này hoang đường sao?"
Chung Cốc Tử than thở: "Bao năm nay, có phải trong lòng ngươi oán ta vì sao lại không nâng đỡ ngươi?"
Cự An vội nói: "Đệ tử không dám, cũng sẽ không có ý tưởng này."
Chung Cốc Tử: "Có cũng được, không có cũng được. Ta không dìu dắt ngươi tự nhiên là có nguyên nhân. Luận tiềm năng tu hành, ngươi không

được. Luận năng lực xoay sở giữa những người kia, ngươi cũng không được. Ngươi không có tài năng về phương diện đó, nếu bảo ngươi tranh quyền đoạt lợi với những kẻ đó là sẽ hại ngươi. Ngươi sẽ bị bọn họ ăn đến mảnh xương cũng không còn. Người sư thúc này của ngươi lại là rồng phượng trong loài người, một nước hạ cờ thật là cao! Thằng bé ngốc, sư thúc ngươi khổ tâm vì ngươi, ngươi còn không cảm kích đi!"
Cự An rõ ràng vẫn khó hiểu: "Đệ tử không hiểu rõ, xin sư tổ giải thích nghi hoặc."
Chung Cốc Tử: "Con bé kia là nghĩa nữ của chưởng môn, ngươi làm sao còn không hiểu? Thằng bé ngốc, ta không còn nhiều thời gian. Ta đi rồi, các ngươi làm sao bây giờ? Ngươi cưới được con gái nuôi của chưởng môn thì lại khác. Dù ngươi không có tiền đồ gì, người khác cũng không dám gây khó dễ quá đối với ngươi. Ít ra ngươi có thể sống bình an."
"Bình thường, chưởng môn không thể đồng ý với chuyện như vậy, cũng không thể ngang nhiên ép nữ đệ từ trong phái lập gia đình. Cho dù ta mở miệng thì ông ta cũng có đủ lý do để từ chối. Chỉ cần nhà gái không đồng ý là được rồi, ta cũng chẳng có cách nào quấy rối không thèm giảng đạo lý như sư thúc của ngươi. Ngươi cho rằng sư thúc ngươi nhàn đến phát chán nên đùa chút cho vui sao? Thằng ngốc, sư thúc ngươi cũng không dám hứa chắc có thể sống sót trở về, hắn đang sắp xếp hậu sự, sắp xếp một đường lui chu toàn cho người của Quy Miên các!"
"Ta không giao phó gì, nhưng hắn hiểu, hắn cũng làm được. Cho dù hắn chết ở Thánh cảnh cũng không phụ lòng kỳ vọng của ta, cũng hết lòng quan tâm tới Quy Miên các! Nếu ngươi vẫn không cảm kích hắn, hắn cũng chẳng có cách nào! Thằng ngốc, cô nương kia cái gì cũng khá, sư thúc của ngươi cũng đâu có làm gì oan ức cho ngươi. Hắn đưa cho ngươi chuyện tốt như vậy là ngươi trèo cao rồi. Người khác ước ao còn không kịp, ngươi còn có gì mà không vui. Nghe sư thúc ngươi, cưới đi!"
Cự An sững sờ ngơ ngác...
Nhóm người tới thăm hỏi Quy Miên các trở về biệt viện Mao Lư. Trong lúc mấy người Cung Lâm Sách tạm thời chờ đợi, Ngưu Hữu Đạo nhân cơ hội vào trong nhà lấy bọc hành lý căn dặn Quản Phương Nghi về quan hệ giữa Văn Mặc Nhi và Cự An.

Quản Phương Nghi nghe xong cũng phát mộng: "Cứ thế là đính hôn? Văn Mặc Nhi và Cự An đính hôn? Đạo gia, ngài chơi thật là dốc lòng!" Ngay cả bà ta cũng cảm thấy hơi qua loa.
Ngưu Hữu Đạo nói rồi đeo bao hành lý lên: "Văn Mặc Nhi chính là tai mắt do Cung Lâm Sách phái tới. Lúc nào cũng có người nhìn chằm chằm vào chúng ta, ngươi còn thoải mái được hay sao, biến thành người mình thì có gì không tốt? Lúc ta không có đây, thân phận của các ngươi không tiện đi lại khắp nơi trong Tử Kim động. Ngươi liên hệ nhiều với Cự An, bảo Cự An bỏ nhiều công sức cho Văn Mặc Nhi. Như vậy là để Văn Mặc Nhi có thể giúp các ngươi, các ngươi cũng có thể hành động thuận tiện trong Tử Kim động hơn chút. Ít ra các ngươi có thể nhận ra được tình huống biến hóa đúng lúc trong Tử Kim động còn sớm chuẩn bị và đề phòng."
Quản Phương Nghi suy tư rồi gật đầu, hỏi: "Cự An có đồng ý hay không? Có thể đồng ý không?"
Ngưu Hữu Đạo: "Cơ hội đã cho y. Nếu y đã không muốn mà từ chối, vậy ta cũng không thể nói gì được. Nói thì nói vậy, nhưng vị sư phụ kia của ta còn chưa già đến độ lú lẫn, sẽ cân nhắc tốt thiệt hơn."
Quản Phương Nghi thổn thức: "Con bé kia có bị oan không? Chẳng hiểu ra sao đã bị người ta gieo vạ cho."
"Thành tựu một đoạn nhân duyên là chuyện tốt, làm sao lại thành gieo vạ? Lại nói, Cự An cũng không kém. Người có thể an tâm gác cửa nhiều năm như vậy sẽ không quá xấu, còn đáng tin hơn cái đám ngọc thụ lâm phong kia. Con bé kia không hiểu chuyện, vậy thì để người khác khai sáng. Ta đã giúp nàng ta đưa ra lựa chọn chính xác. Cung Lâm Sách đã ngang nhiên cưỡng ép nàng ta như thế thì không thể không chịu trách nhiệm với nàng ta. Thấy thế nào cũng là chuyện tốt, nàng ta hẳn phải cảm ơn ta mới đúng."
"Được, nói ngược nói xuôi thế nào cũng là ngươi có lý."
Cái gì cần dặn cũng đã dặn, hành trình Thánh cảnh chính thức xuất phát. Ngưu Hữu Đạo dẫn Côn Lâm Thụ rơi đi. Hỏa Phượng Hoàng lưu luyến chia tay. Ngưu Hữu Đạo lại không cho người của biệt viện Mao Lư tống tiễn, mọi người chỉ có thể đứng ở cửa nhìn theo, trong đó có Thương Thục Thanh cắn môi không nói.

Ngọc Thương nghe tin lập tức hành động, dẫn tu sĩ nước Tần chạm trán với người của Tử Kim động.
Khi trưởng lão Tử Kim động chắp tay tiễn biệt bên ngoài sơn môn, chưởng môn Vũ Văn Yên của Thiên Hỏa giáo cũng xuất hiện. Ông ta dẫn người của Thiên Hỏa giáo tới cùng đi.
Gặp lại người Thiên Hỏa giáo, Côn Lâm Thụ khó có thể ngẩng đầu. Vũ Văn Yên gọi y tới bên Thiên Hỏa giáo lại bị Ngưu Hữu Đạo ngăn cản.
Mặc dù biết Côn Lâm Thụ nằm trong danh sách rèn luyện Thánh cảnh, tình huống bình thường sẽ không có ai dám động vào y, nhưng trước khi đến Thánh cảnh, Ngưu Hữu Đạo vẫn không dám để Côn Lâm Thụ rơi vào trong tay Thiên Hỏa giáo, cũng để tránh cho Côn Lâm Thụ lúng túng suốt dọc đường này.
Từ trước mắt có thể nhận ra, bên Thiên Hỏa giáo không ai thiện ý với Côn Lâm Thụ.
Tại cửa sơn trang Mao Lư, Quản Phương Nghi xoay người đối mặt mọi người, nói: "Được rồi, đi rồi, đều trở về đi thôi."
Mọi người lục tục tản đi, tâm tình không mấy vui vẻ. Dường như không còn người dẫn dắt, tiền đồ chưa biết, họ đều có phần giống như người mất hồn.
Trở lại trong viện, Quản Phương Nghi nhìn thấy Viên Cương trên lầu các đang nhìn ra xa.
Đối với Viên Cương, Quản Phương Nghi đã hỏi Ngưu Hữu Đạo nên làm gì. Phùng Quan Nhi kia vẫn là mối ưu phiền tiềm ẩn.
Ngưu Hữu Đạo nói để mặc Viên Cương. Viên Cương sẽ tự lựa chọn con đường đi của hắn ta. Nếu Ngưu Hữu Đạo thực sự không còn ở đây, bên này không có ai có thể chăm sóc Viên Cương. Điều này đã từng được nghiệm chứng.
Chuyện này quả thực bất đắc dĩ, cũng không thể trói Viên Cương lại được.
Sau đó Quản Phương Nghi lập tức sắp xếp theo ý Ngưu Hữu Đạo, bắt đầu đuổi Thương Thục Thanh về châu Nam.
Thương Thục Thanh không muốn trở về, nói thế nào nàng cũng không đồng ý. Quản Phương Nghi chấp hành cưỡng chế. Thương Thục Thanh cũng không có năng lực chống cự nên bị đưa đi.

Tạm thời, Tử Kim động và biệt viện Mao Lư bình an vô sự...
Biển rộng mênh mông, trăng sáng trên trời.
Trên hải đảo có nhiều núi non trùng điệp. Khu vực chính giữa đảo có một vùng đèn đuốc huy hoàng. Đó là những mái nhà được xây thành dạng vòng tròn. Đèn đuốc tỏa ra từ các loại đèn lồng treo đầy đình đài lầu các.

Chương 1415: Vừa vào Thánh cảnh

Chương 1415: Vừa vào Thánh cảnh
Tại kiến trúc trung ương thành thị dạng vòng tròn này có một vùng đất bằng phẳng. Vùng đất này được một cái vòm sáng dao động dạng bán cầu úp ngược lên trên. Thỉnh thoảng lại có người tiến vào rồi biến mất sau màn sáng dao động, cũng có người từ trong màn sáng đột nhiên xuất hiện. Người ra người vào khiến dao động dập dờn liên tục.
Nơi này được gọi là đảo Thánh, thuộc quyền quản lý trực tiếp của Phiêu Miễu các.
Vật tỏa sáng dạng bán cầu ở chính giữa kia chính là Thánh môn, là nơi phải đi qua để ra vào Thánh cảnh, cũng là lối đi duy nhất.
Cưỡi phi cầm hạ xuống, đoàn người Ngưu Hữu Đạo bị chặn lại ở bên ngoài phạm vi của tòa thành tròn này. Bất kỳ người của môn phái nào đều được cho phép vào, cũng phải chờ ở ngoài.
Họ đã tới sớm gần một ngày còn chưa tới lúc được cho phép đi vào, chỉ đành hạ trại nghỉ ngơi ở bên ngoài thành tròn. Ở đây sẽ không ai nể mặt rồi chiêu đãi họ, tự họ phải nghĩ biện pháp.
Bình thường không có người ngoài nào tự ý đi tới đảo Thánh, lần này xem như ngoại lệ. Có điều, vẫn có người kiểm tra và xác định thân phận của những người mới đến.
"Không thấy những người khác, xem ra chúng ta tới trước." Cung Lâm Sách nhìn chung quanh nói.
Ngưu Hữu Đạo cũng nhìn chung quanh tiếp lời:
"Chưởng môn, ngài đã đích thân tới, nếu để ngài ngủ giữa núi rừng ngoài trời thế này thì thật chẳng nể mặt ngài chút nào. Có đạo đãi khách như thế sao? Ta đi tìm họ lý luận một phen."
Dứt lời, hắn định đi luôn.

Cung Lâm Sách bị hắn nói cho giật mình, vội vàng chạy tới kéo tay hắn lại, nghiêm túc cảnh cáo:
"Ngưu Hữu Đạo, ngươi chớ làm loạn."
Ông ta rất cố gắng kéo Ngưu Hữu Đạo lại, vừa kéo vừa liên mồm cảnh cáo hắn, quyết không cho hắn gây rối.
Ngưu Hữu Đạo liên mồm vâng dạ, nhưng hành vi vừa nãy của hắn đã khiến Cung Lâm Sách dấy lên cảm giác không yên lòng. Lại thêm, việc Ngưu Hữu Đạo không ít lần kiếm chuyện trong Tử Kim động khiến Cung Lâm Sách vô cùng lo lắng cho chuyến rèn luyện Thánh cảnh. Ông ta lo Ngưu Hữu Đạo lại gây sự trong Thánh cảnh, đến lúc đó e là Tử Kim động cũng bị vị này lừa thảm rồi.
Cung Lâm Sách ảo não nghĩ, Thánh cảnh bắt Tử Kim động đưa ai đến chẳng được, tại sao cứ phải điểm danh cái thằng thích làm loạn này, đúng là làm người ta lo lắng.
Hết cách rồi, bây giờ điều mà Cung Lâm Sách có thể làm chỉ là lải nhải khuyên bảo Ngưu Hữu Đạo, ít nhất không thể bỏ mặc cái mạng nhỏ được chứ?
Đêm dài dằng dặc. Ngưu Hữu Đạo thở ngắn than dài, cảm khái nào là nhân sinh các kiểu, nào là sống sống chết chết gì đó.
Cung Lâm Sách lại liên tục khuyên bảo hắn, bảo hắn đừng lo lắng, nói là mình sẽ hỗ trợ quan tâm, sẽ cố gắng chờ hắn trở về.
Người chết còn cần quan tâm mẹ gì? Dường như Ngưu Hữu Đạo dần để tâm tới những chuyện vặt vãnh khiến Cung Lâm Sách gần như phải khuyên bảo hắn suốt đêm.
Ngày mới tới, tu sĩ nước Tấn xuất hiện. Chưởng môn Khí Vân tông Thái Thúc Phi Hoa tự mình dẫn người chạy tới.
Cũng giống như bên này, người của Phiêu Miễu các lập tức cản trở rồi tiến hành xác nhận thân phận của Khí Vân tông. Sau khi kiểm tra xong xuôi, người của Phiêu Miễu các cũng không cho họ chạy loạn trên đảo Thánh, lệnh cho họ đến địa điểm chỉ định để tập hợp. Cái gọi là địa điểm chỉ định tất nhiên chính là phạm vi mà đoàn người Ngưu Hữu Đạo đặt chân.
Người tới trước chạm mặt kẻ tới sau. Thái Thúc Phi Hoa lập tức trợn mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo, có thể nói là mắt lóe ánh sáng đỏ.

Trong bí cảnh Thiên Đô, ban đầu Khí Vân tông không thể điều tra rõ là tu sĩ nước Tấn cuối cùng đã gặp phải chuyện gì. Nhưng người tham dự việc diệt tu sĩ nước Tấn trong đó có quá nhiều, tất nhiên dễ để lộ tin tức. Sau đó Khí Vân tông toàn lực truy tra, làm sao có thể để đến bây giờ vẫn không biết chân tướng.
Khi Khí Vân tông đã biết rõ kẻ cầm đầu của đám người đã lấy mạng Thái Thúc Sơn Nhạc, kẻ chủ mưu chính là Ngưu Hữu Đạo, đã biết rõ ràng chân tướng, thì kẻ cầm đầu đã bỏ trốn vào Tử Kim động làm con rùa đen rút đầu.
Đương nhiên, cũng có sự tình vẫn chưa thể làm rõ. Ba vị Thái Thượng trưởng lão được phái đi hoàng cung nước Triệu đánh cướp đã biến mất một cách khó hiểu. Bất kể Khí Vân tông hay thám tử do nước Tấn phái ra đã dùng mọi cách điều tra nhưng trước sau vẫn không thể biết được chuyện gì. Điều này đã thành tâm bệnh của Thái Thúc Phi Hoa.
Vừa thấy ánh mắt của Thái Thúc Phi Hoa, Ngưu Hữu Đạo đã hiểu. Chắc hẳn Khí Vân tông đã tra ra được sự việc xảy ra trong bí cảnh Thiên Đô. Nhưng điều này cũng không uy hiếp được hắn. Dùng ánh mắt làm sao hù dọa được Ngưu Hữu Đạo? Mà nơi này lại là đảo Thánh, cho Thái Thúc Phi Hoa một trăm lá gan cũng không dám kiếm chuyện gây sự với hắn ở đây.
Cung Lâm Sách thấy cũng có vẻ hiểu, an ủi bên tai Ngưu Hữu Đạo: "Không cần sợ, lão ta không dám gây sự ở đây."
Sau đó, các đại môn phái lần lượt có mặt. Người quen cũ của Ngưu Hữu Đạo, trưởng lão Lăng Tiêu các Toàn Thái Phong, không có bất ngờ gì cũng xuất hiện.
Tình nhân cũ của Quản Phương Nghi la Đỗ Vân Tang cũng tới, dẫn theo người của Thiên Hành tông.
Không biết có phải cố ý hay không, Ngưu Hữu Đạo để ý thấy ánh mắt của Đỗ Vân Tang khi nhận ra người của Tử Kim động đã lập tức tìm kiếm một phen. Sau khi tên kia tìm thấy Ngưu Hữu Đạo, ánh mắt tìm kiếm lập tức dừng lại một phen rồi nhanh chóng rời đi.
Ngưu Hữu Đạo âm thầm lắc đầu. Hắn có thể nhận ra được, tuy rằng chuyện cũ như gió thổi, nhưng chung quy vẫn lưu lại trong lòng gã đàn ông kia điều gì đó, không thể quên được.

Trong số người của Vạn Thú môn tới đây cũng có người chăm chú nhìn Ngưu Hữu Đạo. Trưởng lão Triêu Kính của Vạn Thú môn cũng là kẻ xui xẻo phải đi Thánh cảnh.
Vốn Ngưu Hữu Đạo bảo Triêu Kính phái đệ tử tin cậy tới tham dự, ai ngờ Thánh cảnh có biến. Triều Kính lại là người có địa vị khá cao trong Vạn Thú mon, có lẽ cũng vì nổi tiếng nên mới bị điểm danh.
Triều Kính cấp tốc tìm kiếm Ngưu Hữu Đạo, chạm mắt với Ngưu Hữu Đạo là dừng, tỏ vẻ trong lòng có câu hỏi cần Ngưu Hữu Đạo giải thích. Tuy nhiên, trước con mắt bao người ở đây, ông ta không thể tiếp xúc chính diện với Ngưu Hữu Đạo. Ở đây lại không cho đi lung tung. Nghĩ lại thì, hai người cũng phải đi Thánh cảnh, sẽ có lúc chạm trán, tạm thời có thể đè tâm tư xuống.
Chưởng môn Khí Vân tông Thái Thúc Phi Hoa nhạy cảm bắt được ánh mắt của hai người, lòng chợt run lên một cái. Xem ra hoài nghi của gã Thiệu Bình Ba kia không phải là không có lý do. Giữa hai kẻ này quả thực có thể có vấn đề.
Thực ra từ lúc Triều Kính tới, Thái Thúc Phi Hoa đã bắt đầu quan sát hai người kia.
Trước khi đến đây, Thiệu Bình Ba biết được danh sách Thánh cảnh đã tới tìm Tấn hoàng Thái Thúc Hùng, nhờ Thái Thúc Hùng nhắc nhở tu sĩ nước Tấn đi Thánh cảnh phải đề phòng. Vì vậy, Thái Thúc Phi Hoa mới để tâm.
Sau khi nhận ra sự dị thường, Thái Thúc Phi Hoa thì thầm căn dặn vị trưởng lão tham dự lần này. Tuy không có chứng cứ chứng minh, nhưng Thái Thúc Phi Hoa vẫn phải nhắc nhở cẩn thận.
Sau đó tới lượt yêu ma quỷ quái Tứ Hải tới. Ngưu Hữu Đạo nhếch miệng cười.
Hồng Cái Thiên, Phù Hoa, Đoạn Vô Thường, Lãng Kinh Không không thiếu một ai. Tất cả đều là quỷ xui xẻo phải đi Thánh cảnh lần này. Bốn vị này không giống với các vị trưởng lão đi bí cảnh Thiên Đô của các nước. Vì Tứ Hải ở thế yếu, kẻ được phái đi bí cảnh Thiên Đô đều là tướng tài. Lần này bốn người bị điểm danh đi Thánh cảnh hiển nhiên cũng là vì nổi danh.

Năm vị huynh đệ tỷ muội kết nghĩa gặp được nhau, tuy không tới gần chào hỏi, nhưng mỗi người đều nháy mắt ra hiệu từ xa, thật không biết là vui hay là cười vì cả đám xui xẻo tới cùng một chỗ.
Hiển nhiên Phiêu Miễu các rất coi trọng chuyện lần này. Dù sao lần này cũng phải làm việc với chín vị Chí Tôn trong Thánh cảnh, không ai dám để xảy ra sai lầm. Giữa các môn các phái dù sao cũng có va chạm, từ đó Phiêu Miễu các sợ xảy ra xung đột ngoài ý muốn nên đã chỉ định điểm đặt chân cho từng phái, không cho phép đi lại lung tung, cưỡng chế từng môn phái tại vị trí chỉ định.

Chương 1416: Tuổi trẻ thật ra cũng chẳng phải chuyện tốt (1)

Chương 1416: Tuổi trẻ thật ra cũng chẳng phải chuyện tốt (1)
Ngay cả Ngọc Thương và Vũ Văn Yên đi cùng Tử Kim Động cũng bị chia tách ra. Côn Lâm Thụ phải rời khỏi Ngưu Hữu Đạo, sang bên Thiên Hỏa giáo.
Sau khi tới đây, các phái đều cách nhau một khoảng, hầu như không giao lưu gì.
Cho đến tận chạng vạng tối, Phiêu Miễu các mới bắt đầu cho đi. Họ lệnh cho người tham gia rèn luyện Thánh cảnh của các phái tiến vào quần thể kiến trúc được vây lại thành hình tròn, cũng có nghĩa là chuyến rèn luyện Thánh cảnh chính thức bắt đầu.
Chưởng môn các phái dồn dập dặn dò lần cuối với các đệ tử trưởng lão bổn môn và từ biệt.
Người của Phiêu Miễu các tại lối ra vào xác định thân phận người tham dự một lần nữa, sau đố mới cho từng người đi vào.
Ở cửa ải này, sự chuẩn bị của các môn phái đều bị lãng phí. Nhân viên tham gia rèn luyện Thánh cảnh ngoại trừ trang phục mặc trên người ra thì đều không được mang vào. Tiền tài, vũ khí và phù triện gì đó đều không được mang theo.
Hết cách, bảo kiếm quen thuộc trong tay Ngưu Hữu Đạo đành phải từ bỏ, kể cả số phù triện mà Cung Lâm Sách đã đưa cho hắn, Ngưu Hữu Đạo đều đưa cho Cung Lâm Sách, nhờ ông ta mang về.
Hắn dẫn hai đệ tử Tử Kim động tiến vào quần thể kiến trúc quy mô lớn kia, dọc đường đi hết nhìn đông tới nhìn tây kiểm tra. Trong lúc này, các chưởng môn vốn đều chưa có cơ hội đi vào trải nghiệm, lần nay có cơ

hội tất nhiên phải đi xem một phen, sau này có thể ghi lại trên "Tử Kim tạp ký" cho đời sau đọc xem.
"Không nên dừng lại, đi về phía trước, đi thẳng về phía trước!" Có nhân viên của Phiêu Miễu các lên tiếng quát mắng.
Khi dòng người đi tới vầng sáng bán cầu ở chính giữa kiến trúc lớn, họ vẫn bị ép phải đi thẳng về phía trước. Trên đường luôn có người giám thị, người tham gia rèn luyện lần lượt đi vào, biến mất trong vầng sáng.
Đợi đến lúc đi ra khỏi vầng sáng, áp lực trên người đột nhiên tan mất, quang cảnh chung quanh đã khác. Nơi này dường như mới là lúc sáng sớm.
Ngưu Hữu Đạo ngắm nhìn bốn phía, phát hiện mình đang ở trong một thung lũng. Nơi này cũng có mọt kiến trúc bao vây quanh một vầng sáng dạng bán cầu úp ngược.
Đột nhiên đi tới một thế giới khác, mọi người không kìm được nghỉ chân quan sát. Lập tức lại có kẻ quát:
"Đừng dừng lại, đi lên núi!"
Mọi người bay lên vùng núi ở biên giới thung lũng, phóng mắt ra xa, hàng nghìn đỉnh núi xuyên qua mây trắng lên trời, cảnh tượng vô cùng đồ sộ.
Dưới sự chỉ dẫn của nhân viên Phiêu Miễu các, mọi người đáp xuống núi, bay lượn trên biển mây, tới gần một đỉnh núi khác.
Nơi này chắc là Thánh Cảnh. Những người rơi xuống đỉnh núi đều đánh giá chung quanh một phen. Bọn họ nhìn thấy trên sơn môn có khắc hai chữ “Thủ Khuyết”.
Những tòa kiến trúc đan xen nhau trên đỉnh núi, kéo dài liên miên, còn có những cây cầu xen kẽ. Có thể nhìn ra đây chính là nơi ở của Phiêu Miểu các.
Từ trang phục của người ở đây là có thể đoán ra được, bọn họ đều là người trông coi cửa ra vào của Thánh Cảnh.
Đây chính là ước định của chín vị đại Chí tôn. Cửa ra vào Thánh Cảnh chỉ có một, do một nhà canh giữ cũng không thích hợp. Phàm là những thứ có liên quan đến lợi ích cộng động, đều có người của chín vị đại Chí tôn điều động đến, tạo thành Phiêu Miểu các để quản lý.

Núi này được gọi là núi Thủ Khuyết, hay còn gọi là Thủ Khuyết sơn trang, chính là nơi để các thành viên canh giữ cửa ra vào Thánh Cảnh trú ngụ, cùng với các thành viên Phiêu Miểu các canh giữ Thánh Đảo bên ngoài, một trong một ngoài trấn giữ. Người không có phận sự sẽ không cách nào tùy ý xông vào xông ra mà không bị phát hiện.
Không để mọi người ở lại quá lâu bên ngoài sơn môn, người vừa đến đủ, lập tức đuổi vào sơn trang giống như đuổi dê.
Mọi người đều có cảm giác mình như cừu non đợi làm thịt, khúm núm thuận theo, không ai dám phản kháng.
Mọi người bước vào một lầu các khá rộng rãi. Bên trong sắp từng dãy bàn thấp sát mặt đất, có tám mươi bốn bàn, tương ứng với số người có mặt.
Tổng cộng có ba mươi chỗ phân theo thứ tự của các nước tham gia vào Phiêu Miểu các, ngoại trừ hai ghế Công Đức, cũng là người được Phiêu Miểu các khen ngợi mà vinh dự có được, hai mươi mốt ghế còn lại dành cho bảy nước, ba ghế dành cho Linh tông, Thiên Hành tông, Vạn Thú môn, bốn ghế dành cho bốn biển, tổng cộng lại là hai mươi tám ghế. Tương đương với hai mươi tám môn phái. Mỗi môn phái ba người. Nói cách khác, người đến tham gia rèn luyện Thánh Cảnh có tám mươi bốn người.
Trên mỗi bàn đều có một bộ quần áo màu đỏ, từ trong ra ngoài đều có đủ.
Tình huống phía sau hơi xấu hổ một chút. Phiêu Miểu các yêu cầu tất cả mọi người tìm một cái bàn, thay quần áo ngay tại chỗ, để mình trần trùng trục từ trong ra ngoài. Quần áo được thay ra phải giao lại cho Phiêu Miểu các tiêu hủy toàn bộ.
Nói trắng ra, nơi này là Thánh Cảnh, là nơi ở của chín đại Chí tôn, không muốn người ngoài đưa những thứ đồ không nên đưa vào bên trong, sợ sẽ xảy ra chuyện không đáng có. Đến lúc đó, Phiêu Miểu các sẽ không cách nào ăn nói với chín đại Chí tôn.
Mặc dù hơi xấu hổ khi phải cởi quần áo trước mặt bao nhiêu người, nhưng dù sao cũng không phải một người cởi, tất cả cùng cởi nên cũng không có gì.

“Nhanh đi, đừng lề mề nữa.” Người của Phiêu Miểu các nghiêm nghị quát. Mọi người không dám do dự, lập tức ào ào cởi thắt lưng, Ngưu Hữu Đạo cũng nằm trong số đó.
Đối với một đám đàn ông thì không sao, nhưng bên trong còn có một số phụ nữ tham gia rèn luyện, tình huống không khỏi trở nên khó xử đối với bọn họ.
Ví dụ như Trưởng lão Phù Hoa của Tây Hải Yêu Vương, cũng chính là đại tỷ kết bái của Ngưu Hữu Đạo. Dáng người xinh đẹp, tư thái uyển chuyển, bảo nàng làm sao có thể cởi sạch trước mặt bao người chứ?
Cởi sạch quần áo trước mặt một đám đàn ông, bảo phụ nữ bọn họ làm sao mà là được? Nhưng nếu không cởi, hậu quả sẽ không gánh nổi. Vô cùng do dự, có người mặt đỏ bừng, nhìn trái nhìn phải không biết làm như thế nào cho tiện, lại không dám tùy tiện nói lý với người của Phiêu Miểu các.
Đang âm thầm quan sát xung quanh, Ngưu Hữu Đạo nhìn thấy hết mọi việc, đồng thời cũng âm thầm cảm thán độ dâm uy cường đại của Thánh Cảnh.
Cũng may Phiêu Miểu các không phải là người cái gì cũng không biết đạo lý, vẫn còn có chút nhân tính. Không đợi các cô gái lên tiếng, đã có thành viên nữ của Phiêu Miểu các gọi bọn họ ra ngoài, sắp xếp một chỗ khác để bọn họ thay quần áo.
Đàn ông mà cởi sạch trước mặt một người đàn ông khác cũng không tính là chuyện vinh quang gì. Ngưu Hữu Đạo cũng không muốn lộ hàng quá lâu, tay chân lanh lẹ. Sau khi cởi ra hết, hắn nhanh chóng thay bộ quần áo màu đỏ, sau đó nhẹ nhàng thở ra.
Những người khác cũng không chậm hơn bao nhiêu. Động tác cởi và mặc cũng nhanh vô cùng.
Nhưng cảnh tượng này cũng quá hoành tráng đi. Biểu hiện của các thành viên Phiêu Miểu các hơi cổ quái, đoán chừng ngay cả bọn họ cũng khó mà gặp cảnh tượng này. Dù sau đây là lần đầu tiên bọn họ trải qua chuyện rèn luyện ở Thánh Cảnh.
Một thành viên giám sát hiện trường của Phiêu Miểu các lên tiếng la lớn: “Trâm cài tóc cũng phải đổi. Chư vị, ta cảnh cáo trước, nếu ai dám

lén lút mang theo bất kỳ vật gì từ bên ngoài vào, một khi bị phát hiện, giết chết không tha.”
Người tham gia rèn luyện âm thầm run lên.
Không ai dám làm trái, bao gồm cả Ngưu Hữu Đạo, tất cả đều thay trâm cài tóc của mình.
Ngay cả những yêu tu có khả năng biến hóa, trước khi qua cửa cũng phải phun ra hết đao kiếm giấu trong cơ thể ra ngoài.
Về sau, quần áo được thay ra đã được người của Phiêu Miểu các gom đi sạch sẽ.
Đến lúc này, tất cả thành viên tham gia rèn luyện, ngoại trừ cơ thể, trên người bọn họ không còn bất cứ vật gì mang từ bên ngoài vào. Mặc kệ về sau phát sinh chuyện gì, mọi người đều xuất phát từ một vạch, đối với bọn họ mà nói cũng được xem là công bằng.
Sau khi mọi người thay quần áo xong, chờ những cô gái quay trở lại, lúc này bọn họ mới phát hiện quần áo mà bọn họ mặc không phân biệt nam nữ. Ai cũng đều mặc cùng một bộ quần áo màu đỏ.

Chương 1417: Tuổi trẻ thật ra cũng chẳng phải chuyện tốt (2)

Chương 1417: Tuổi trẻ thật ra cũng chẳng phải chuyện tốt (2)
Số đo của mấy bộ quần áo khá lớn. Dáng người Ngưu Hữu Đạo cũng không tính là thấp, nhưng cũng còn cảm thấy bộ quần áo hơi rộng. Huống chi các cô gái lại càng rộng hơn.
Nhưng đây không phải là điều Phiêu Miểu các cần quan tâm. Thành viên giám sát quát lớn: “Tất cả tìm một cái ghế ngồi xuống, im lặng, không ai được ồn ào.”
Trên cơ bản, không ai ngồi lộn xộn. Ai cùng một phái thì khoanh chân ngồi chung với nhau.
Tử Kim động có thêm hai đệ tử đi theo, một người tên Tần Quan, một người tên Kha Định Kiệt, cả hai đều theo sát Ngưu Hữu Đạo, cũng không hổ là thành viên được Viên Cương huấn luyện qua. Ngay từ đầu đã chiếm trước vị trí có lợi, nghe tiếng quát xong, lập tức ngồi xuống tại chỗ đề phòng xung quanh.
Một người ngồi sau Ngưu Hữu Đạo, phòng ngừa có người đánh lén đằng sau hắn, đồng thời cảnh giới bên phải của hắn luôn.
Một người ngồi bên trái Ngưu Hữu Đạo, đề phòng nguy hiểm có khả năng xuất hiện từ bên trái.
Về phần đằng trước Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo vốn hướng mặt về phía trước, hắn có thể kịp thời phát hiện tình huống phát sinh trước mặt mình, cũng có thể đề phòng nhanh chóng.
Đây chính là thành quả huấn luyện của Viên Cương. Mặc kệ đến đâu, hai người cũng có thể bảo đảm an toàn cho Ngưu Hữu Đạo, đồng thời cảnh giác xung quanh, nhanh chóng phát hiện bất cứ khả năng dị thường nào xuất hiện.

Chỉ dựa vào Viên Cương phân phó khẳng định cũng vô dụng. Đối với an toàn của Ngưu Hữu Đạo, Tử Kim động tất nhiên cũng đã tận tâm dặn dò qua. Nếu vì sự sơ xuất của hai người dẫn đến chuyện không hay, hai người trở về sẽ không bàn giao lại được.
Hai người toàn lực phối hợp bảo vệ Ngưu Hữu Đạo, cũng chính là giữ gìn lợi ích của Tử Kim động. Đương nhiên, nếu Ngưu Hữu Đạo muốn làm chuyện gì có hại cho lợi ích của Tử Kim động, hai người cũng sẽ toàn lực ngăn cản.
Nhận thấy phản ứng của hai người, Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn cả hai. Hắn thấy cách thức quen thuộc như thế, không khỏi đoán ra đây chính là kiệt tác của Viên Cương.
Hắn cảm thấy phản ứng của hai người hơi quá. Ở đây ai dám làm loạn chứ? Nhưng hắn cũng không lên tiếng nói gì.
Sau khi mọi người ngồi xuống xong, tất cả đều chờ đợi. Bọn họ đều hết nhìn đông đến nhìn tây, người quen biết thì nhìn nhau để giao lưu, cũng không biết đang chờ đợi chuyện gì.
Ngưu Hữu Đạo im lặng, phát hiện Trưởng lão Vạn Thú môn Triều Kính và Trưởng lão Hiểu Nguyệt các Thẩm Nhất Độ thỉnh thoảng nhìn về phía hắn, giống như hy vọng nhận được một ám chỉ nào đó từ hắn. Nếu có thể biết được tiếp tục sẽ phát sinh chuyện gì, bọn họ cũng sớm chuẩn bị tâm lý ứng đối.
Thẩm Nhất Độ đã được Ngọc Thương nhắc nhở. Ông ta có suy nghĩ này, Ngưu Hữu Đạo cũng có thể hiểu. Về phần Triều Kính, ông ta không biết cũng có thể hiểu, đoán chừng là hiểu lầm ý của Ngọc Thương. Ai bảo ông ta phòng ngừa chu đáo, ngay từ đầu đã truyền tin cho Triều Kính chuẩn bị làm gì.
Nhưng hắn có thể ám chỉ gì chứ? Hắn không thể, bởi vì chính hắn cũng không biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, chỉ có thể làm như không thấy. Kết quả, khi hắn chuyển ánh mắt đi, hắn phát hiện Phù Hoa, Đoạn Vô Thường, Lãng Kinh Không, Hồng Cái Thiên đều hung hăng nháy mắt với hắn.
Ngưu Hữu Đạo đưa mắt nhìn nóc nhà, quan sát cấu tạo của xà ngang. Đám người Thẩm Nhất Độ có chút bất đắc dĩ, phát hiện biểu hiện của mình đã bị lãng phí một cách vô ích.

Trong lòng đám người Triều Kính và Phù Hoa hơi sốt ruột. Bọn họ nghĩ, một khi có cơ hội, nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp tiếp cận tên kia để thăm dò tình huống.
Đợi chừng nửa canh giờ, tiếng bước chân truyền đến từ bên ngoài lầu các. Một người đàn ông nho nhã bước vào, dáng dấp thanh tú, khí độ nội liễm, ngồi xuống vị trí chính giữa trước mặt mọi người. Khi nhìn thấy mọi người ngồi thành hàng, khóe miệng của y không khỏi nhếch lên nụ cười, hình như vì tất cả đều mặc cùng một màu đỏ, khiến y hơi buồn cười.
Ở đây đã từng có người gặp qua y. Nhìn thấy người đàn ông nho nhã này, trong lòng bọn họ âm thầm run lên, biết đây chính là Đinh Vệ, đệ tử của một trong chín đại Chí tôn, đồng thời cũng là người chấp chưởng Phiêu Miểu các trong năm nay.
Đinh Vệ dò xét mọi người một lát, sau đó mới lên tiếng: “Lần này đến Thánh Cảnh để rèn luyện, bên ngoài có rất nhiều lời đồn, và ta cũng có nghe thấy, đều là lời đồn nhảm nhí cả, là sự hiểu lầm đối với thánh tâm, mọi người không cần phải khẩn trương, cũng không như mọi người đã nghĩ. Rèn luyện, chính là rèn luyện thật sự. Người có thể tham dự sẽ thu được lợi ích to lớn, là một cơ hội mà chín đại Thánh Tôn tặng cho mọi người, là cơ hội mà bình thường mọi người cầu cũng không thấy. Các vị nên cảm thấy may mắn mới đúng.”
Mọi người lặng lẽ trao đổi ánh mắt với nhau, rõ ràng là còn hoài nghi lời giải thích của y. Thánh Cảnh và Phiêu Miểu các bình thường là làm chuyện gì? Có chuyện tốt mới là lạ.
“Ở đây ta nhìn thấy có một vài người quen, chắc là có quen biết với ta, là Trưởng lão các phái phải không?” Đinh Vệ mỉm cười giơ tay ra hiệu: “Làm phiền Trưởng lão các phái đứng lên, cũng là để cho ta làm quen một chút.”
Y vừa nói xong, Trưởng lão các phái không dám trái lời, đều lần lượt đứng lên.
Nhìn tất cả Trưởng lão đã đứng lên hết, Đinh Vệ hơi cau mày nói: “Tại sao Trưởng lão các phái lại ngồi hết đằng sau vậy? Không tiện giao lưu đâu, mau đổi vị trí đi, tất cả ngồi hết đằng trước cho ta.”

Các Trưởng lão hơi xấu hổ. Bọn họ cảm thấy ngồi đằng trước không được an toàn, sợ có việc sẽ phải đứng mũi chịu sào, cho nên mới rúc hết về phía sau. Bây giờ người ta đã nói như thế, cũng không tiện co lại.
Hiện trường trở nên hỗn loạn, ai nấy đều thay đổi vị trí, bao gồm Ngưu Hữu Đạo bên trong, các Trưởng lão đều được đổi lên ngồi hàng phía trước.
Hai đệ tử Tử Kim động lo chiếm vị trí đẹp từ trước đã bị một câu của Đinh Vệ biến thành vô dụng.
Ngồi giữa các vị Trưởng lão ở hàng đầu, Ngưu Hữu Đạo có cảm giác hạc lẫn giữa bầy gà. Trưởng lão mà còn quá trẻ như hắn, muốn không chú ý cũng khó.
Khi ánh mắt Đinh Vệ đảo qua mọi người, lập tức chú ý đến Ngưu Hữu Đạo, vội dừng lại để quan sát.
Ngưu Hữu Đạo âm thầm cảm thấy không may. Trước kia, hắn thấy còn trẻ thật sự rất tốt. Bây giờ hắn phát hiện, tuổi trẻ thật ra cũng chẳng phải chuyện tốt gì.
Quả nhiên, Đinh Vệ cười hỏi: “Ngươi chính là Trưởng lão Tử Kim động, Ngưu Hữu Đạo?”
Ngưu Hữu Đạo chắp tay nói: “Đúng vậy.”
Đinh Vệ gật đầu: “Thông tin ở bí cảnh Thiên Đô có liên quan đến ngươi, ta đã xem qua, đúng là không tầm thường, tuổi trẻ tài cao. Hơn nữa, lần này các vị Trưởng lão có thể may mắn tham gia rèn luyện, công lao của ngươi không thể bỏ qua.”
“Ta?” Ngưu Hữu Đạo nhịn không được ngạc nhiên hỏi một câu. Hắn không khỏi hoài nghi, chuyện này có liên quan quái gì đến lão tử chứ? Nhưng có mấy lời chỉ có thể để trong lòng chứ không dám nói ra. Hắn hoài nghi nhìn đối phương, chờ đối phương trả lời.
Mọi người cũng nghi ngờ nhìn Ngưu Hữu Đạo, đám người Triều Kính lại càng nhìn chăm chú hơn.
Nhất là Trưởng lão Thẩm Nhất Độ của Hiểu Nguyệt các, thầm nghĩ Các chủ đoán không sai. Người này chết cũng không thừa nhận, nhưng thật ra khả năng hắn đã biết được điều gì đó.
Đinh Vệ mỉm cười, cũng không nói tại sao lại không thể bỏ qua công lao của Ngưu Hữu Đạo, y phất tay: “Ta đã gặp xong, đều đã ghi nhớ, mọi

người ngồi xuống đi.”
Đợi sau khi tất cả đã ngồi xuống, y nói tiếp: “Ở đây có rất nhiều người không biết ta. Ta xin tự giới thiệu, ta tên Đinh Vệ, là chấp chưởng luân phiên trong năm nay của Phiêu Miểu các. Trong khoảng thời gian ta chấp chưởng Phiêu Miểu các, quá trình rèn luyện của các vị sẽ do ta phụ trách. Sau khi thời gian chấp chưởng của ta kết thúc, sẽ do người chấp chưởng tiếp theo phụ trách.”
Dứt lời, y quan sát phản ứng của mọi người một chút, sau đó nói tiếp: “Có lẽ mọi người sẽ rất kinh ngạc, lại còn phải rèn luyện sao? Lần rèn luyện này sẽ kéo dài bao lâu? Nói thật, chính ta cũng không biết sẽ rèn luyện trong bao lâu nữa, có lẽ sẽ kết thúc rất nhanh, nhưng cũng có thể sẽ rất lâu. Tóm lại, tất cả đều phải nhìn xem kết quả rèn luyện của mọi người như thế nào.”

Chương 1418: Nộp giấy trắng, chết!

Chương 1418: Nộp giấy trắng, chết!
“Nhất định trong lòng mọi người đang suy đoán, rốt cuộc là rèn luyện cái gì? Ta biết cũng không quá nhiều. Tất cả vẫn còn chưa định, cứ đi một bước nhìn một bước thôi. Không nói về sau, chỉ nói trước mắt, rèn luyện sẽ bắt đầu từ bây giờ.” Sau đó y nắm tay lại, đốt ngón tay gõ thùng thùng xuống bàn mấy cái: “Phát đồ cho các vị Trưởng lão.”
Bên ngoài lại vang lên tiếng bước chân. Một đám người Phiêu Miểu các bước vào, trực tiếp bước đến trước mặt mọi người, phát bút mực cho hai mươi tám vị Trưởng lão.
Rõ ràng là muốn bọn họ viết thứ gì đó. Mọi người nhìn nhau, đám người Triều Kính lại lén lút nhìn Ngưu Hữu Đạo, muốn nhận được ám chỉ, xem là cần phải làm gì.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo nhìn thấy giấy bút trên bàn, trong lòng cũng cảm thấy khó hiểu. Muốn làm gì chính bản thân hắn còn không biết, làm sao ám chỉ được cho người khác.
Sau khi phát giấy bút xong, các thành viên Phiêu Miểu các nhanh chóng rời đi.
Thấy đồ vật chỉ được phát cho các Trưởng lão, các đệ tử ngồi sau đều thở phào nhẹ nhõm.
Các Trưởng lão đang ngồi, trong lúc ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, Đinh Vệ lên tiếng: “Các vị ở các môn phái, các nước, hoặc bốn biển, bối cảnh thế lực của các vị đều được phân đất phong hầu khắp nơi, hiệp trợ Phiêu Miểu các quản lý thiên hạ. Quy tắc này đã có lâu như vậy, mọi thứ tất sẽ có vấn đề. Chẳng lẽ những gì Phiêu Miểu các làm đều sẽ tốt hết sao? Phiêu Miểu các điều tra thiên hạ cũng sẽ gặp phải những vấn đề không được rõ ràng, mà những vấn đề này càng để lâu, chín vị Thánh Tôn lại càng bất mãn.”

“Vấn đề xa thì không nói, chỉ nói đến vấn đề cách đây không lâu. Trưởng lão Thái Thúc Sơn Thành của Khí Vân tông có ở đây không?”
Trưởng lão Thái Thúc Sơn Thành của Khí Vân tông đại diện cho nước Tấn đã sớm an vị ở hàng ghế đầu, nghe tiếng gọi, không khỏi giật mình. Có khi nào chín vị Thánh Tôn bất mãn, đổ hết lên đầu Khí Vân tông không? Ông ta có cảm giác mồ hôi lạnh túa ra, bất an đứng lên, chắp tay nói: “Thái Thúc Sơn Thành bái kiến Đinh chấp sự.”
Trong lòng mọi người cũng cảm thấy ngạc nhiên, không biết chuyện gì xảy ra.
“Ngươi chính là Thái Thúc Sơn Thành, ta nhớ rồi. Ngồi xuống đi, không cần phải khẩn trương như vậy.” Đinh Vệ phất tay ra hiệu ông ta ngồi xuống: “Nước Triệu bị hủy diệt trước đó, có phải Khí Vân tông các người đã phái ba vị Thái Thượng trưởng lão dẫn người đến hoàng cung nước Triệu cướp tài vật hay không?”
“Cái này...” Thái Thúc Sơn Thành khẩn trương đến mức nói chuyện không được lưu loát, lời nói lắp bắp, đang định đứng lên đáp lời.
Đinh Vệ đưa tay ngăn lại: “Người trong tu hành không tránh khỏi chém giết, giằng co lẫn nhau, không thể nào hòa hợp êm thấm. Nhưng tất cả đều phải theo quy củ, nếu không, toàn bộ thiên hạ sẽ loạn thành một bầy, đối với ai cũng không tốt. Đạo lý dễ hiểu này, chắc tất cả mọi người đều biết, cũng không cần ta nhiều lời. Cho nên, trong quy tắc làm việc, Phiêu Miểu các sẽ không quy tội, cũng không có ý trách ngươi. Ngươi không cần khách sáo, cứ ngồi đáp lời là được.”
Thái Thúc Sơn Thành hơi thả lỏng một chút nhưng vẫn khẩn trương đáp: “Hồi chấp sự, đúng là có chuyện này.”
Đinh Vệ hỏi: “Theo ta được biết, toàn bộ Khí Vân tông tiến vào hoàng cung nước Triệu cướp bóc đã bị tiêu diệt toàn bộ, ngay cả ba vị Thái Thượng trưởng lão cũng không may mắn thoát khỏi, có phải như vậy không?”
Thái Thúc Sơn Thành khổ sở nói: “Đúng là như vậy.”
Chuyện mất đi ba vị Thái Thượng trưởng lão, Khí Vân tông vẫn luôn giấu diếm, không dám tiết lộ ra ngoài, sợ ảnh hưởng không tốt, không nghĩ đến Phiêu Miểu các lại biết.

Mọi người nghe xong, cảm thấy rất lạ. Bọn họ cũng có nghe đến việc Khí Vân tông chạy đến hoàng cung nước Triệu, nhân lúc cháy nhà mà hôi của thất bại trở về, nhưng không biết chuyện toàn quân bị diệt, càng không nghĩ đến ba vị Thái Thượng trưởng lão Khí Vân tông không thể thoát khỏi. Điều này sao có thể?

Khí Vân tông cường đại tất có nguyên nhân của nó. Ba vị Thái Thượng trưởng lão tuyệt không phải cao thủ bình thường. Đánh nhau với cả ba người cùng một lúc sẽ tạo ra động tĩnh đến cỡ nào. Theo lý, mọi người không thể một chút phong thanh cũng không nghe thấy.

Ngay cả Ngưu Hữu Đạo cũng bất ngờ, ánh mắt xoay chuyển, bắt đầu suy nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra. Hắn chợt nhớ đến Thái hậu Thương Ấu Lan của nước Triệu đang ở Kim châu.

Lúc trước, hắn nhận được tin tức từ Vạn Động Thiên Phủ, nói người của Phiêu Miểu các tìm đến nhà Thương Ấu Lan nói chuyện. Khi người của Phiêu Miểu các rời đi, Vạn Động Thiên Phủ lập tức hỏi Thương Ấu Lan là chuyện gì xảy ra, nhưng Thương Ấu Lan không tiết lộ. Vạn Động Thiên Phủ cũng không tiện truy tìm nguyên nhân từ Phiêu Miểu các, đành phải thôi.

Bây giờ xem ra, hắn đại khái đã biết được nguyên nhân tại sao Phiêu Miểu các tìm Thương Ấu Lan.

Đinh Vệ nói: “Ta không nói, chắc mọi người cũng hiểu ý của ta. Ba vị Thái Thượng trưởng lão của Khí Vân tông không phải người bình thường. Theo lý, nếu có người ra tay đối phó bọn họ, động tĩnh nhất định không nhỏ. Nhưng đại nội hoàng cung nước Triệu có nhiều người như vậy, lại không ai phát hiện được bất kỳ động tĩnh lạ thường nào, ngay cả Khí Vân tông cũng không thấy ba vị Thái Thượng trưởng lão trở về. Ba người này rốt cuộc đi đâu, chuyện gì đã xảy ra, không một ai biết, giống như đêm đó chưa từng xảy ra chuyện gì. Việc này chẳng lẽ không kỳ quái sao?”

“Hoàng đế Hải Vô Cực của nước Triệu đã đào thoát trước đó rất có thể là người biết chuyện. Bây giờ, Phiêu Miểu các đang truy tìm tung tích của ông ấy. Mặc dù thiên hạ rất lớn, nhưng ta không tin bọn họ có thể trốn tránh mãi. Được rồi, việc này không cần nói nhiều. Ta nói những

điều này chính là muốn nói cho mọi người biết, việc mà Phiêu Miểu các làm không xong, Thánh Tôn rất bất mãn.”
“Nhưng nói đi thì phải nói lại, chẳng lẽ các môn phái cũng làm rất tốt sao? Mọi người có dùng hết sức để hiệp trợ Phiêu Miểu các giữ gìn trật tự trong thiên hạ không? Các vị Trưởng lão ngồi đằng trước, có thể thân cư vị trí Trưởng lão các phái, các vị đều là nhân vật cao tầng, đối với tình huống trong ngoài các phái hẳn cũng sẽ biết rất rõ, cũng biết khuyết điểm và thiếu sót của bổn phái mình.”
“Phiêu Miểu các làm không tốt cũng phải chỉnh đốn, các phái cũng nên như vậy. Đó chính là một trong những mục đích của đợr rèn luyện này.”
“Giấy bút và mực đã được phát đến tay các vị, các vị Trưởng lão hãy ghi ra tất cả các khuyết điểm của bổn phái, còn có những gì đã làm qua gây bất lợi cho trật tự của thiên hạ. tất cả đều phải viết xuống thật tỉ mỉ, không được giấu diếm. Ta cảnh cáo trước, một khi phát hiện có bao che, hoặc các người biết mà không viết xuống, khi thẩm tra lại, đừng trách Phiêu Miểu các không khách sáo với các người. Đây không phải là hù dọa, nhưng cũng đừng đánh giá thấp năng lực đối chiếu sự thật của Phiêu Miểu các. Hậu quả các người nhất định không chịu nổi đâu.”
“Ngoài ra, các người cũng có thể yên tâm. Chuyện mà các người viết xuống sẽ không bị tiết lộ ra ngoài, chúng ta sẽ giữ bí mật cho các người.”
“Ta cho các người một canh giờ. Sau một canh giờ, ta muốn nhìn thấy thứ mà các người viết xuống. Đồng thời, ta cũng muốn nhắc nhở một chút, kết quả rèn luyện liên quan đến tương lai của các người, không cần các người nói gì to tát cả, chỉ cần viết ra những gì mà ta vừa nói. Người nào nộp giấy trắng, người đó sẽ chết.”
Đinh Vệ vừa dứt lời, y lập tức im lặng không nói nữa, nhẹ nhàng dựa lưng vào ghế, lạnh lùng nhìn đám Trưởng lão đang trợn tròn mắt.
Có thành viên của Phiêu Miểu các đặt một cái đồng hồ cát trước mặt Đinh Vệ, dùng để tính thời gian cho mọi người.
Một đám Trưởng lão quay lại nhìn nhau, trong lòng cảm thấy thê lương. Bọn họ đều âm thầm mắng Đinh Vệ, nói cái gì là chín đại Chí tôn cho mọi người một cơ hội khó có được, còn nói cái gì là mọi người may

mắn. Cái này mà cũng đáng được ăn mừng sao? Quả thật muốn chôn tất cả xuống hố thì có.
Trong lòng mọi người kêu rên không thôi. Bọn họ biết đến Thánh Cảnh sẽ chẳng có gì tốt, quả nhiên là vậy.

Chương 1419: Ngưu Hữu Đạo, ngươi viết cái quỷ gì vậy? (1)

Chương 1419: Ngưu Hữu Đạo, ngươi viết cái quỷ gì vậy? (1)
Đạo lý rất đơn giản. Viết xuống, chẳng khác nào phản bội sư môn. Cho dù còn sống trở về, đời này cũng đừng hòng sống tốt. Ai bảo ngươi tiết lộ bí mật trước mặt Đinh Vệ?
Nếu các phái chỉ cử Trưởng lão bọn họ đi mà thôi, các phái ở đây có làm gì có lẽ sẽ chẳng ai biết, nhưng có mặt tại hiện trường còn có đệ tử các phái.
Muốn viết, nhất định phải để cho đệ tử viết. Bây giờ bảo Trưởng lão viết, thế thì chuyện gì xảy ra? Tất cả mọi người không biết Phiêu Miểu các muốn làm gì, chơi người quá thể rồi.
Phần lớn mọi người đều tình nguyện chém giết một trận cũng không muốn viết những thứ này, giống như bên trong bí cảnh Thiên Đô vậy, đánh nhau chết sống cũng được.
Nhưng Đinh Vệ đã nói như thế, không viết cũng không được. Như Đinh Vệ đã nói, đừng nên đánh giá thấp năng lực xác minh của Phiêu Miểu các. Ai lại dám đánh giá thấp chứ? Có trời mới biết Phiêu Miểu các biết được bao nhiêu chân tướng. Muốn đùa nghịch trước mặt Phiêu Miểu các? Đây không phải trò đùa, hậu quả nhất định có thể ước lượng được.
“Không được châu đầu ghé tai, không được nhìn người khác, của mình thì viết phần mình thôi.” Thuộc hạ Đinh Vệ lớn tiếng quát tháo.
Các vị Trưởng lão đang nhìn nhau lập tức thành thật lại, người nào cũng ngây ngốc nhìn bút mực trước mặt. Quả là làm khó người ta mà.
Đệ tử các phái ngồi đằng sau trong lòng cũng lo lắng không thôi. Mặc dù bọn họ không phải Trưởng lão, nhưng cũng hiểu được sự khó xử của các Trưởng lão.

“Người nào nộp giấy trắng, người đó sẽ chết.” Ngưu Hữu Đạo thầm mắng trong lòng. Hắn vốn định nộp giấy trắng, kết quả lại bị Đinh Vệ chặt mất đường lui.
Sau khi suy nghĩ một lúc, hắn nhìn chằm chằm đồng hồ cát, sau đó bắt đầu cầm muỗng nhỏ múc nước đổ vào trong nghiên mực, rồi cầm cục mực mài.
Trong lầu các hoàn toàn yên tĩnh. Âm thanh mài mực khiến cho người ta nghe được rất rõ ràng. Tất cả đều chăm chú nhìn hắn.
Hai vị đệ tử Tử Kim động là Tần Quan và Kha Định Kiệt đều nhìn thấy, âm thầm giật mình. Không phải Ngưu trưởng lão muốn viết chuyện xấu của tông môn chứ?
Côn Lâm đằng sau cũng cau mày.
Trong lúc mài mực, Ngưu Hữu Đạo suy nghĩ phải viết làm sao đây, chợt phát hiện bầu không khí không ổn. Hắn vội ngẩng đầu lên, thấy bên phải là Trưởng lão Thiên Khuyết của Linh Hư phủ nước Vệ, bên trái là Trưởng lão Trang Như Chính của Vô Thượng cung nước Hàn, đằng trước là Trưởng lão Thiết Phi Tinh của Huyền Binh tông nước Tề đều quay đầu nhìn hắn, người xung quanh đều nhìn hắn. Hắn không muốn người ta nhìn thấy hắn viết cái gì, bất chợt nói một câu: “Nhìn cái gì? Nhìn thì có thể chép lại sao? Mẹ nó, lão tử viết xong sẽ đưa cho các ngươi xem, được chứ?”
Giọng nói bất thiện, thái độ không tốt tất có nguyên nhân.
Thứ hắn viết không có cách nào cho các Trưởng lão khác xem. Có một số biện pháp, một người dùng có lẽ còn có thể miễn cưỡng qua cửa. Nhưng nếu nhiều người dùng, làm không tốt, hắn cũng sẽ bị lôi xuống nước luôn.
Mọi người lại càng nhìn hắn chằm chằm. Ai nhìn bài chứ? Ngươi còn chưa bắt đầu viết, làm sao mà chép?
Thậm chí còn bởi vì Ngưu Hữu Đạo không khách sáo mà bốc lửa trong lòng. Đinh Vệ oai phong thì thôi đi, ngươi là cái thá gì chứ? Với ai là con mẹ nó, còn dám xưng lão tử? Dám ăn nói lỗ mãng với chúng ta à? Nếu không phải bọn họ đang ở trong tình huống như lúc này, người có tính tình không tốt, rất có thể sẽ nhảy ra so tài xem nắm đấm của ai to hơn.

Ai ngờ vẫn chưa xong. Ngưu Hữu Đạo lại hỏi Đinh Vệ đang ngồi ở vị trí chính vị: “Đinh chấp sự, không phải nói giữ bí mật cho chúng ta sao? Còn cho phép người khác nhìn lén?”
Đinh Vệ nhìn thẳng vào mặt Ngưu Hữu Đạo, gương mặt không hề có biểu hiện gì, nhưng thật ra trong lòng lại cực kỳ hứng thú. Đừng nói những người khác, vừa rồi ngay cả y cũng bị hành động mài mực của Ngưu Hữu Đạo thu hút. Hành động này cùng với câu mắng vừa rồi của hắn, khiến cho y nhớ đến thông tin về hắn trong bí cảnh Thiên Đô, cùng với những gì người này giày vò Tử Kim động sau khi gia nhập, rồi trở thành Trưởng lão Tử Kim động. Từ đó y đưa ra được kết luận, người phi thường quả nhiên sẽ có hành vi phi thường.
Y không ngốc, đương nhiên cũng biết ánh mắt của mọi người chỉ là bị hành động của Ngưu Hữu Đạo thu hút, cũng không có ý nhìn lén. Đương nhiên, y cũng hiểu tâm trạng sợ hãi của Ngưu Hữu Đạo nếu bị người khác nhìn lén những gì mình viết, sợ người ta tiết lộ cho Tử Kim động.
Y không lên tiếng, để thuộc hạ bên dưới quát tháo: “Ta lặp lại lần nữa, không cho phép châu đầu ghé tai, không cho phép nhìn đông nhìn tây, không được nhìn người khác viết, của mình thì viết phần mình.”
Một đám Trưởng lão chửi thầm trong bụng, nhưng vẫn chỉnh đốn lại đầu của mình, nhìn thẳng vào tờ giấy trắng trước mặt. Tuy vậy vẫn không thể ngăn được ánh mắt bọn họ thỉnh thoảng liếc nhìn Ngưu Hữu Đạo, hoặc nghiêng mắt nhìn người khác, quan sát bọn họ có viết hay không.
Ngưu Hữu Đạo mài mực xong, hắn cầm bút chấm mực. Sau một phút do dự, hắn đặt bút xuống, viết ào ào.
Ánh mắt tất cả mọi người một lần nữa bị Ngưu Hữu Đạo thu hút. Không ít người còn tặc lưỡi trong lòng. Người ngoài quả nhiên là người ngoài, không đáng tin chút nào. Chỉ cần gặp áp lực một chút đã bắt đầu động đao đâm Tử Kim động.
Mọi người đều biết, Ngưu Hữu Đạo là giữa đường xuất gia, chỉ vừa mới gia nhập Tử Kim động. Bây giờ, bọn họ phát hiện, Ngưu Hữu Đạo quả nhiên không quan tâm đến sống chết của Tử Kim động.
Hai vị đệ tử Tử Kim động là Tần Quan và Kha Định Kiệt ngẩng đầu nhìn, phát hiện Ngưu Hữu Đạo viết thật. Bọn họ nhìn thấy vị Ngưu

trưởng lão này đã đem tông môn ra bán mất rồi. Ở đây nhiều người như thế, Ngưu trưởng lão là người đầu tiên bán tông môn, trong lòng hai người đều tức giận. Nhưng lúc này, cả hai lại không dám nói chuyện gì. Dường như nhận ra ánh mắt của những người chung quanh, Ngưu Hữu Đạo tạm dừng viết, dùng một tờ giấy trắng khác che nửa tờ giấy trắng đã viết, sau đó cúi đầu viết tiếp.

Lòng dạ tiểu nhân! Tất cả Trưởng lão đều oán thầm.

Khóe miệng Đinh Vệ ngược lại nhếch lên.

Có người dẫn đầu, nhất là người dẫn đầu lại là Ngưu Hữu Đạo. Thẩm Nhất Độ của Hiểu Nguyệt các, Triều Kính của Vạn Thú môn, Phù Hoa, Đoạn Vô Thường, Hồng Cái Thiên, Lãng Kinh Không của bốn biển do dự một chút, cũng bắt đầu mài mực, lần lượt viết xuống.

Có người dẫn đầu, các Trưởng lão còn lại chỉ có thể thầm mắng Ngưu Hữu Đạo, mắng hành vi bán đứng tông môn trơ trẽn của hắn, nhưng bởi vì áp lực, bọn họ cũng phải thành thật bắt đầu viết, so với hành vi của Ngưu Hữu Đạo cũng chẳng có gì khác. Đơn giản chỉ là viết trước viết sau mà thôi.

Sau thời gian một canh giờ, Đinh Vệ nhìn chiếc đồng hồ cát trên bàn. Y cũng không làm gì, bảo người mang một quyển sách đến, chậm rãi đọc. Lúc lật giấy, ngẫu nhiên dò xét hiện trường, giống như giám khảo trong trường thi.

Đệ tử các phái ngồi đằng sau, nhìn thấy Trưởng lão của mình đều dựa bàn bán đứng tông môn, sắc mặt người nào cũng phức tạp.

Có thông cảm hay không thì không biết, nhưng nhiều ít bọn họ cũng hiểu được sự khó xử của các vị Trưởng lão. Không viết, đoán chừng kết quả chính là chết. Đã tiến vào Thánh Cảnh, còn muốn chạy hay sao? Vừa đến Thánh Cảnh đã bị lột sạch, sau đó còn bắt người ta làm cái việc cực kỳ khó chịu. Quả thật không để cho người ta thở mà. Về sau còn có loại rèn luyện gì nữa hay không, trong lòng mọi người đều thấp thỏm lo âu.

Soạt! Không ít người nhịn không được lại liếc nhìn Ngưu Hữu Đạo, phát hiện tên này đã viết hết một trang giấy, lật úp mặt đặt sang một bên, bắt đầu viết trang thứ hai. Đương nhiên, hắn cũng không quên kéo một tờ giấy trắng che lại.

Nhìn thấy cảnh tượng như thế, trong lòng mọi người thổn thức không ít. Viết hết một trang còn không đủ, đây chẳng phải muốn chỉ ra hết tội của Tử Kim động sao?

Đinh Vệ nâng mắt nhìn, rất hài lòng. Y đích thân ra mặt chủ trì việc này, có người phối hợp tích cực, đương nhiên là phải hài lòng rồi. Thái độ hài lòng đối với Ngưu Hữu Đạo, cũng xem như mang đến một khởi đầu tốt cho mọi người. Xem ra, La Phương Phỉ chỉ định người này cũng không tính là chuyện xấu.

Chương 1420: Ngưu Hữu Đạo, ngươi viết cái quỷ gì vậy? (2)

Chương 1420: Ngưu Hữu Đạo, ngươi viết cái quỷ gì vậy? (2)
Y đương nhiên biết rõ Thánh Cảnh đã từng sửa danh sách rèn luyện một lần. Bên phía thánh địa Đại La, La Phương Phỉ đột nhiên gạch bỏ tên một đệ tử Tử Kim động trên danh sách, thêm tên Trưởng lão Tử Kim động là Ngưu Hữu Đạo vào. Hành động này đã dẫn đến một trận chỉ trích lúc đó.
Cũng không phải nói không cho phép Trưởng lão tham gia, cũng không có quy định Trưởng lão các phái không được tham gia. Chỉ là hành động lật lọng, biến báo danh sách này không được thích hợp cho lắm, trong khi các phái lại không làm gì sai.
Không thích hợp thì không thích hợp, cũng không ai vì một cái tên trên danh sách đi phân cao thấp với La Phương Phỉ làm gì.
Kết quả, khi danh sách sửa đổi được thông báo đến các nhà khác, không biết xuất phát từ suy nghĩ gì, ngươi đổi một, vậy ta cũng đổi một.
Đổi đến cuối cùng, người chín môn phái có tên trên danh sách đều xuất hiện sự thay đổi. Cuối cùng, để thể hiện sự công bằng, bên trên truyền lời cho Phiêu Miểu các, Phiêu Miểu các lập tức sửa đổi danh sách của các phái. Đương nhiên, bọn họ sẽ không nói cho người ngoài biết đây là ai làm, chỉ nói Phiêu Miểu các sửa đổi toàn diện danh sách các phái lần nữa mà thôi.
Lần lượt đã có người viết xong.
Hơn phân nửa người viết xong phát hiện, Ngưu Hữu Đạo vẫn còn đang viết, mà còn là tờ thứ ba. Không ít người cảm khái trong lòng. Tử Kim động đúng là gia môn bất hạnh, lại có cái thứ bại hoại như thế này. Đây không phải muốn đẩy Tử Kim động xuống hố sao?

Hai đệ tử Tử Kim động mở to mắt, trong lòng tức giận vô cùng, đã vậy còn bắt bọn họ phải ra sức bảo vệ cho tên kia.
Ngay cả Côn Lâm cũng cau mày. Ông ta cảm thấy Ngưu Hữu Đạo hơi quá. Viết vài ý là được rồi, bán sư môn cũng không cần phải làm triệt để như thế chứ? Chẳng lẽ hắn không có ý định quay về Tử Kim động, mà là muốn Tử Kim động sụp đổ luôn sao?
Sư muội và phu nhân của ông ta vẫn còn nằm trong tay Tử Kim động. Ông ta lo lắng hành động này của Ngưu Hữu Đạo sẽ làm cho Tử Kim động ngay cả sư muội của ông ta cũng sẽ không bỏ qua.
Bởi vì thái độ quá chăm chú của Ngưu Hữu Đạo, trong lòng đám người Thẩm Nhất Độ có chút không chắc. Việc này phải ứng đối như vậy sao? Bọn họ không biết có nên viết như vậy không. Trong lúc đang do dự viết cái gì, bọn họ thỉnh thoảng còn liếc mắt nhìn sang Ngưu Hữu Đạo.
Người khác nghĩ như thế nào, Ngưu Hữu Đạo không biết, mà cũng mặc kệ. Hắn đang có dự định của hắn.
Rốt cuộc cũng viết xong, Ngưu Hữu Đạo dự định ký tên, nhưng thiết nghĩ không cần thiết. Người ta cũng không yêu cầu phải ký tên. Với lại, không ký tên, khi mở ra xem, tự nhiên sẽ biết đây là của môn phái nào, do ai viết. Có ai dám làm loạn, viết về các phái khác đâu? Hắn cứ thế đặt bút xuống.
Viết hết ba tờ giấy, chữ viết chằng chịt, Ngưu Hữu Đạo cẩn thận kiểm tra lại một lần, sau đó thổi khô nét mực.
Cuối cùng, ba tờ giấy được cuộn thành một quyển, một đầu được cột bằng chỉ đen được phát để giữ chặt, đặt im trên bàn chờ hết thời gian.
Hắn nhìn xung quanh, phát hiện còn có người đang do dự chưa có viết xong.
Khi hắn viết xong tờ thứ ba, những người khác tất nhiên cũng rất nhanh kết thúc.
Chưa đến một canh giờ, tất cả mọi người đều đã hoàn tất. Một thành viên của Phiêu Miểu các bước đến bên cạnh Đinh Vệ, cúi đầu bẩm báo: “Chấp sự, tất cả đã viết xong.”
Đinh Vệ ừm một tiếng: “Xong rồi thì mang hết lên đây đi.”
“Vâng!” Người bẩm báo lên tiếng, sau đó phất tay ra hiệu, lập tức có người bưng khay đi thu, cầm từng ống giấy được cột chặt đặt vào khay

chỉnh tề.
Sau khi thu quyển cuối cùng, người đó mang khay đặt lên bàn Đinh Vệ: “Hai mươi tám quyển, đã đủ.”
Đinh Vệ liếc mắt nhìn những quyển giấy trong khay đặt trên bàn, rồi liếc mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo, khép lại quyển sách trong tay, người đang dựa vào thành ghế hơi nghiêng về phía trước một chút, rồi quan sát những quyển giấy trong khay, ánh mắt khóa chặt quyển dày nhất, sau đó rút nó ra.
Không cần nhìn nội dung bên trong, y cũng biết là do Ngưu Hữu Đạo viết, chỉ cần dựa vào độ dày của nó là đủ.
Nhiều người viết như vậy, bảo y xem hết ở đây, nhất định phải cần không ít thời gian, mà cũng không cần thiết. Nhưng Ngưu Hữu Đạo có thể viết nhiều như vậy, y ngược lại có hơi tò mò, nhịn không được muốn biết Ngưu Hữu Đạo đã viết cái gì.
Đừng nói là y, một đám người ngồi ở đây cũng nhìn ra được Đinh Vệ rút là quyển của Ngưu Hữu Đạo viết. Nhìn độ dày của nó là biết, bởi vì tên kia là người viết nhiều nhất.
Ngưu Hữu Đạo cũng nhìn ra được đối phương rút quyển của hắn, chẳng những không sợ mà trong lòng còn thở phào một hơi. Đây là kết quả mà hắn mong muốn, không uổng phí hắn phí hết tâm tư để thu hút sự chú ý của Đinh Vệ.
Đến Thánh Cảnh, hắn nhất định phải nâng cao một trăm hai mươi phần trăm tinh thần để ứng đối. Chỉ cần có cách, hắn sẽ không để cho mình rớt đài ở chỗ này, cũng không để cho tâm huyết kinh doanh bấy lâu của hắn bên ngoài bị hủy đi. Trước khi còn chưa thăm dò được tình huống, hắn không có khả năng trở mặt với Tử Kim động.
Dưới sự chú mục của mọi người, Đinh Vệ giật sợi dây lụa, mở quyển giấy ra. Ba tờ lít nhít chữ, đúng là viết không ít, chữ viết cũng không tệ. Lúc này, y bắt đầu tập trung tinh thần, muốn biết xem rốt cuộc Tử Kim động có bao nhiêu chuyện không thể để lộ ra ánh sáng.
Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, đều đang ngó chừng phản ứng của Đinh Vệ.
Đầu tiên là thấy lông mày Đinh Vệ giật giật. Khi y lật sang trang thứ hai, lông mày của y nhướng lên. Khi xem đến trang thứ ba, lông mày của y

cau lại.
Nhìn xong, Đinh Vệ xếp quyển giấy lại, trầm giọng nói: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi viết cái quỷ gì vậy? Viết một đống chuyện xưa cho ta xem sao?”
Mọi người đều kinh ngạc, đồng loạt nhìn Ngưu Hữu Đạo mà chấn kinh. Tên nhóc này viết chuyện xưa? Hắn dám trước mặt mọi người lừa gạt Phiêu Miểu các?
Ngưu Hữu Đạo vội đứng lên, cung kính đáp: “Đinh chấp sự, đây tuyệt không phải là chuyện xưa, mà là sự thật, không một câu nói ngoa. Nếu có nửa điều giả dối, tại hạ nguyện tiếp nhận bất cứ trừng phạt nào.”
Thật ra, cái mà hắn viết đúng là hơi giống đang kể chuyện xưa, đều là những chuyện sau khi hắn gia nhập Tử Kim động. Mặc dù là Trưởng lão Tử Kim động, nhưng lại không hưởng được quyền lực mà một Trưởng lão vốn phải có. Dưới sự hợp mưu của một đám cao tầng Tử Kim động, bọn họ không cho hắn tham gia vào nghị sự Trưởng lão, không có quyền quyết sách, chuyện lớn nhỏ đều giấu diếm hắn.
Chiến công của hắn ở Nam châu rất cao. Khi chia sẻ thành quả, chẳng những không được luận công ban thưởng, mà còn bị Tử Kim động chèn ép.
Chèn ép thì cũng thôi đi, lại còn muốn hắn giao ra phương pháp sản xuất rượu, cắt đứt tài lộ của hắn.
Hắn bái sư phụ, kết quả cho đến bây giờ, ngay cả mặt của sư phụ hắn cũng không được gặp mấy lần.
Tóm lại, bên trong tờ giấy chỉ là tường thuật lại những bất công mà hắn đã gặp ở Tử Kim động, lên án mạnh mẽ hành động vô sỉ của Tử Kim động, mắng chẳng chừa một ai, hy vọng Phiêu Miểu các có thể chủ trì công đạo cho hắn.
Đinh Vệ nói: “Ta bảo ngươi viết khuyết điểm của Tử Kim động và những gì còn thiếu sót.”
Ngưu Hữu Đạo chắp tay: “Đinh chấp sự, trần thuật như vậy chẳng lẽ không phải là khuyết điểm và thiếu sót của Tử Kim động sao?”
Đinh Vệ cầm quyển giấy ném xuống bàn: “Ta không bảo ngươi viết những chuyện lông gà vỏ tỏi này. Nội bộ Tử Kim động các ngươi lục đục nhau, ngươi và bọn họ tranh quyền đoạt lợi là chuyện của các ngươi,

ai đúng ai sai ta chẳng quan tâm. Ta bảo các ngươi viết ra những khuyết điểm, còn có những chuyện gây bất lợi cho trật tự của thiên hạ, ngươi nghe không hiểu hay là cố ý giả bộ hồ đồ?” Giữa hàng lông mày của y bắt đầu hiện lên sát ý.

Mọi người nhìn nhau. Tử Kim động lục đục nội bộ, tranh quyền đoạt lợi? Ngưu Hữu Đạo viết ào ào chính là viết cái này? Đều là những chuyện lông gà vỏ tỏi, khó trách lại viết dông dài đến như thế.

Chương 1421: Tránh nặng tìm nhẹ

Chương 1421: Tránh nặng tìm nhẹ
Ngưu Hữu Đạo chắp tay lần nữa, khổ sở nói: “Cái này... xin tiên sinh thứ tội, tại hạ tuyệt không phải giả bộ hồ đồ. Thật sự tại hạ vừa mới gia nhập Tử Kim động không bao lâu, lúc nào cũng bị họ chèn ép và bài xích, căn bản chẳng có thực quyền gì. Ta là Trưởng lão, ngay cả quyền tham gia quyết sách cũng không có, sư phụ đã bái ở Tử Kim động cũng không gặp được mấy lần, ngay cả lời cũng không nói được vài câu.”
“Bọn họ làm gì cũng giấu ta cả, không cho ta giao du với người Tử Kim động. Bọn họ làm chuyện gì, ta thật sự không biết. Còn khuyết điểm và vấn đề mà tiên sinh đã nói, còn những chuyện bất lợi cho trật tự của thiên hạ, điều này ta hoàn toàn không biết, cũng không thể thêu dệt vô cớ được. Ta thật sự không dám che giấu, chỉ có thể đem những gì mình biết sau khi gia nhập Tử Kim động viết xuống rõ ràng. Tiên sinh có thể xác minh lại. Nếu tại hạ có câu nào lừa bịp, ta cam đoan nhận lấy cái chết, không một câu oán hận.”
Lời nói thật đáng thương. Hắn lăn lộn Tử Kim động thảm như vậy, từng câu thuật lại đều rất có lý.
Đinh Vệ hơi nghẹn họng, ánh mắt lấp lóe, sau đó lên tiếng: “Ta tất nhiên sẽ xác minh. Nếu có gì che giấu, ngươi sẽ phải gánh chịu hậu quả.”
Lời này chỉ là nói tránh đi mà thôi. Trước đó y đã biết danh sách người tham gia. Phiêu Miểu các cũng đã xác minh qua tình huống của từng người. Ngưu Hữu Đạo bị La Phương Phỉ đột nhiên điểm trúng, ít nhiều cũng khiến người ta cảm thấy ngoài ý muốn. Y cũng chính vì vậy mà chú ý tình huống của Ngưu Hữu Đạo. Tình cảnh của Ngưu Hữu Đạo ở Tử Kim động, y cũng có biết một chút. Chỉ là tình huống cụ thể giữa Ngưu Hữu Đạo và Tử Kim động có đúng như hắn đã nói hay không thì còn đợi xác minh lại.

Nếu Ngưu Hữu Đạo đã nói như thế, y thật sự không tìm được bất luận điểm nào để chỉ trích hắn cả. Như Ngưu Hữu Đạo đã nói, hắn không biết, sao có thể buộc hắn nói bậy?
Đương nhiên, y muốn gây phiền phức cho Ngưu Hữu Đạo không phải là không được, chỉ là không cần thiết. Dù sao cũng là người đích thân La Phương Phỉ đã chọn, không ít người cũng biết muốn La Phương Phỉ chọn Ngưu Hữu Đạo vào Thánh Cảnh để làm gì.
Nói xong, y cũng không bảo Ngưu Hữu Đạo ngồi xuống, tiện tay cầm một quyển giấy khác.
Vốn y không định xem những người khác viết gì ngay tại đây, nhưng vì có chuyện của Ngưu Hữu Đạo, y muốn biết những người khác có giống như Ngưu Hữu Đạo hay không.
Người không biết sau khi nghe xong câu chuyện, không khỏi hối hận đến phát điên. Đúng vậy, bọn họ cũng có thể viết giống như Ngưu Hữu Đạo, viết nội bộ là một lũ bè phái xu nịnh...
Đúng là hối hận muốn chết mà. Bọn họ lại đi thành thật viết những gì mà Đinh Vệ yêu cầu.
Đám người Thẩm Nhất Độ và Triều Kính đều nhìn Ngưu Hữu Đạo.
Thần sắc mọi người khác nhau, nhưng trong lòng lại chắc chắn một điều, tên này quả nhiên đã sớm biết nội tình và đã sớm chuẩn bị cách ứng phó, không giống như bọn họ tạm thời không giải quyết được.
Tần Quan và Kha Định Kiệt của Tử Kim động không nhịn được mà quay đầu nhìn nhau, đều có cảm giác như trút được gánh nặng, trong lòng mừng rỡ không thôi, phát hiện lời nhắn nhủ của tông môn không sai. Ngưu trưởng lão đúng là có bản lĩnh. Quả là thế. Hắn đã giúp cho tông môn tránh thoát được một kiếp.
Bây giờ hai người mới phát hiện bọn họ đã hiểu lầm Ngưu trưởng lão. Ngưu trưởng lão chơi kiểu tránh nặng tìm nhẹ hay thật.
Định Vệ không cho ngồi, Ngưu Hữu Đạo cũng thành thật đứng giữa tất cả mọi người như hạc giữa bầy gà, dáng vẻ nhu thuận, ít ra thái độ cũng không đến mức khiến Đinh Vệ không vui.
Người tính không bằng trời tính. Người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Hắn không giống như Viên Cương, thà bị gãy chứ không chịu cong. Co được giãn được đối với hắn chẳng đáng là gì.

Ít ra mục đích của hắn đã đạt được. Hắn không tin Đinh Vệ nói cái gì là sau khi viết xong sẽ giữ bí mật cho bọn họ. Cho dù giữ bí mật, cho dù không công khai, viết cái gì cũng không thể giải thích rõ. Hắn cần người của Tử Kim động biết, hắn không làm chuyện đặt Tử Kim động xuống dưới đao của Phiêu Miểu các.

Hắn biết, hành động lạ thường của hắn nhất định sẽ khiến Đinh Vệ chú ý, sẽ khiến y tò mò muốn biết thứ mà hắn đã viết, về sau khẳng định sẽ có phản ứng bất mãn. Hắn muốn chính là một trận vấn đáp như thế này, công khai rũ sạch cho bản thân.

Nan đề vừa ra, hắn có được ưu thế mà người khác không có, chính là thời gian hắn gia nhập Tử Kim động không lâu. Hắn không có lý do từ bỏ ưu thế của mình mà không cần.

Đương nhiên, hắn làm vậy cũng phải gánh chịu nguy hiểm rất lớn. Ký ức ở Thiên cốc vẫn còn quá mới mẻ. Một câu "Ý kiến của một người đàn ông như mũi tên bắn ra, chính là quy củ" của Toa Như Lai đã khắc sâu trong đầu hắn. Hắn không biết phong cách hành sự của Đinh Vệ có giống Toa Như Lai hay không, có biết nói đạo lý hay không.

Nhưng hắn cho rằng Đinh Vệ cũng không đến mức như thế. Ở Thiên cốc, xét theo một trình độ nào đó là hắn làm sai, không nên ra tay ở Thiên cốc. Nhưng hành động của hắn ở đây lại chiếm đủ lý. Chẳng lẽ Đinh Vệ một chút đạo lý cũng không nói?

Hắn đang đánh cược, cũng là đang thử thăm dò.

Đinh Vệ dùng đề tài này làm khó bọn họ, Ngưu Hữu Đạo cũng sẽ dùng chúng để thăm dò tình huống Thánh Cảnh, thử xem bọn họ có biết nói đạo lý hay không. Điều này sẽ quyết định hắn nên ứng đối cục diện tiếp theo như thế nào.

Thánh Cảnh và Phiêu Miểu các chẳng qua chỉ là hai đối thủ mạnh đối với hắn mà thôi, trong lòng hắn không có sự e ngại như những người khác. Cá nhân hắn cho rằng, Thánh Cảnh quản lý nhiều người như vậy, theo lý không thể nào một chút đạo lý cũng không nói. Nếu không thiên hạ đã sớm lộn xộn rồi.

Nếu Đinh Vệ thật sự không thèm nói đạo lý, hắn sẽ không ngồi đây chờ chết, cũng sẽ không để cho Đinh Vệ được tốt hơn.

Sau khi đến Thánh Cảnh, hắn đã nhanh chóng quan sát hoàn cảnh chung quanh. Bản thân tiến vào hiểm cảnh, nhanh chóng quan sát hoàn cảnh bốn phía chính là bản năng giúp hắn đề phòng nguy hiểm. Nếu không có khả năng ứng phó sóng gió, hắn cũng không thể dựa vào vận khí mà sống đến tận bây giờ.

Mặc dù bị đuổi gấp đến chỗ này, nhưng hắn đã ghi nhớ địa hình chung quanh vào trong đầu.

Vừa rồi, hắn vừa mài mực vừa suy nghĩ, người khác cho rằng hắn đang suy nghĩ xem nên viết như thế nào, nhưng trên thực tế, hắn không nghĩ sẽ viết về chuyện Tử Kim động phức tạp như vậy. Hắn chỉ nghĩ làm cách nào để thoát thân sau khi xuất hiện hậu quả bất lợi mà thôi.

Trong đầu hắn nhớ lại địa hình chung quanh. Căn cứ vào đồi núi lên thấp, hắn có thể đoán ra được hướng đi một cách dễ dàng. Hắn cực kỳ có kinh nghiệm về phương diện này. Hắn thậm chí còn có thể đánh giá ra được chỗ đó có mạch nước ngầm.

Phương hướng nào sẽ dễ dàng thoát thân nhất? Biển mây xung quanh ngọn núi chính là sự yểm trợ tốt nhất cho hắn. Chỉ cần trốn vào trong biển mây dưới núi, hắn sẽ có cơ hội thoát thân cao hơn. Địa thế ở đây dễ dàng che giấu tung tích cho hắn.

Sau khi đã có được phán đoán về hoàn cảnh thoát thân bên ngoài, hắn bắt đầu phán đoán hoàn cảnh bên trong.

Người của Phiêu Miểu các hơi tự đại, không để bọn họ vào mắt, tính cảnh giác không cao. Nếu hắn muốn thoát thân, dựa vào thực lực bản thân, chạy lên đỉnh núi rồi trốn vào trong biển mây, hắn vẫn có sự nắm chắc.

Thời điểm thoát đi, tốt nhất nên lợi dụng sự phán đoán của đám người Thẩm Nhất Độ và Triều Kính đối với hắn. Hắn có thể kêu lên một tiếng hù dọa bọn họ, khiến bọn họ nghĩ rằng trong tình thế cấp bách này, chết là không thể nghi ngờ. Để bọn họ phản kháng lại càng tốt hơn nữa, có thể tạo ra sự rối loạn càng lớn. Dù sao cũng có thể thu hút người Phiêu Miểu các đề phòng người khác làm loạn ở đây, kềm chế lực lượng truy sát hắn, trong thời gian ngắn sẽ giúp hắn thoát thân dễ dàng hơn.

Khi thoát đi, cướp được vũ khí rất quan trọng, tốt nhất là nên đoạt một bộ trang phục của thành viên Phiêu Miểu các trong biển mây, tạo điều

kiện thuận lợi cho hành động của hắn sau này.

Chương 1422: Lời cảm ơn đến từ Triều Kính (1)

Chương 1422: Lời cảm ơn đến từ Triều Kính (1)
Chỉ cần có thể thoát thân, tranh thủ thời gian và không gian cho mình, hắn sẽ ung dung ứng đối về sau.
Trước khi viết xuống giấy, hắn đã suy nghĩ rất nhiều, chuẩn bị tâm lý cho đủ loại tình huống phát sinh. Hắn đã phán đoán được ba loại tình huống.
Thứ nhất, tình huống lớn nhất chính là không có chuyện gì. Đinh Vệ sẽ không có khả năng làm loạn. Thứ hai, bắt giam hắn để trừng phạt. Điều này thì hắn có thể chấp nhận. Chịu chút tội để tránh khỏi một loạt phiền phức phía sau. Thứ ba, Đinh Vệ muốn ra oai phủ đầu với mọi người, giết một người răn trăm người, như vậy hắn sẽ không ngồi chờ chết.
Sự thật chứng minh phán đoán của hắn là đúng.
Hiện trường yên tĩnh, chỉ có Đinh Vệ liếc nhìn một quyển giấy mà thôi. Sau khi xem qua mấy quyển, thấy không ai viết giống Ngưu Hữu Đạo, phát hiện Ngưu Hữu Đạo chỉ là kẻ khác loại duy nhất, Đinh Vệ cũng mất đi hứng thú ở lại. Y quăng quyển giấy trong tay xuống, nói: “Tra xét tình huống mà các phái đã viết.”
“Vâng.” Lập tức có người đến thu dọn mấy quyển giấy, rồi bưng khay rời đi.
Đinh Vệ cũng đứng dậy, một câu cũng không nói, cứ thế mà đi.
Về sau có người của Phiêu Miểu các đến tuyên bố, hôm nay chỉ bấy nhiêu thôi, yêu cầu mọi người tạm nghỉ ngơi ở đây. Mỗi phái là một gian phòng, cung cấp cho mọi người nghỉ ngơi tạm thời, chờ bước rèn luyện kế tiếp.

Rời khỏi lầu các, một đám người được thành viên của Phiêu Miểu các dẫn đến chỗ nghỉ ngơi tạm thời. Trên đường đi, đám người Thẩm Nhất Độ và Triều Kính cố ý hoặc vô ý đi gần Ngưu Hữu Đạo.
Hai đệ tử Tử Kim động đi theo đằng sau Ngưu Hữu Đạo phát hiện sự không ổn. Kha Định Kiệt xích lại gần vai Ngưu Hữu Đạo, thấp giọng nhắc nhở: “Trưởng lão, đằng sau...”
Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng nhìn lại, lập tức sững sờ. Triều Kính, Phù Hoa, Đoạn Vô Thường, Lãng Kinh Không, Hồng Cái Thiên đều theo sát sau lưng hắn.
Hắn chỉ nhìn một chút rồi quay đầu đi. Đám người này đối với hắn đúng là không rời không bỏ. Ngưu Hữu Đạo im lặng, xem như phục đám người này. Đương nhiên, hắn cũng hiểu tâm tư của bọn họ.
Cả đám được người của Phiêu Miểu các đưa vào một đại viện, bên trong có không ít phòng. Một loạt phòng được xây dựng theo hình chữ nhật tạo thành một đại viện với ba tầng lầu. Ở đây không chỉ có hai mươi tám phòng mà là hơn một trăm phòng, là phòng trống Phiêu Miểu các tạm thời lấy ra, đủ cho mọi người nghỉ ngơi.
Sau khi xác nhận số người không có gì sai sót, một người lĩnh đội của Phiêu Miểu các lớn tiếng nói: “Phòng ở đây đều dành cho các người nghỉ ngơi. Ba người một gian. Các phái tự mình chọn lựa, đã chọn rồi thì không được đổi lại. Trước khi chưa có thông báo nào khác, bất kỳ người nào cũng không được phép bước ra khỏi đại viện này, cũng không ai được phép gây thị phi ở đây. Nếu không, người đó sẽ tự gánh lấy hậu quả. Đến giờ ăn sẽ có người đưa thức ăn đến.”
Y vung tay lên, người của các phái tản đi, chọn phòng cho riêng mình.
Ngưu Hữu Đạo quan sát xung quanh. Trên đường đi, hắn lúc nào cũng quan sát. Nơi này cũng không ngoại lệ. Tinh thần của hắn luôn căng thẳng, không dám chủ quan, thậm chí còn lưu tâm hết thảy mọi chi tiết. Hắn cũng chú ý đến đám người Thẩm Nhất Độ đằng sau. Nếu hắn đứng im, đám người này cũng sẽ đứng im.
Triều Kính mang theo hai đệ tử Vạn Thú môn đứng dưới mái hiên cách Ngưu Hữu Đạo khá xa để tránh hiềm nghi. Bọn họ làm ra vẻ đang chọn phòng, thật ra lại không hề động đậy, chỉ âm thầm quan sát động tĩnh của Ngưu Hữu Đạo.

Thẩm Nhất Độ và người của bốn biển thì không cần phải tránh hiềm nghi. Mọi người đều biết quan hệ giữa Hiểu Nguyệt các và Ngưu Hữu Đạo, cấu kết với nhau cùng diệt nước Triệu. Quan hệ giữa người của bốn biển với Ngưu Hữu Đạo cũng chẳng phải bí mật. Hai bên đã kết bái huynh đệ. Bọn họ đứng cùng nhau cũng chẳng có gì lạ.
Đợi mọi người chọn phòng xong, Ngưu Hữu Đạo đang yên lặng quan sát bắt đầu di chuyển. Hắn chọn một căn phòng không ai chọn, dẫn hai đệ tử Tử Kim động đẩy cửa bước vào.
Căn phòng không lớn nhưng khá sạch, chỉ là phòng đơn với một cái giường, hai cái ghế và một cái bàn.
Tần Quan và Kha Định Kiệt vừa mới bước vào bên trong, lập tức kiểm tra tất cả các góc chết trong phòng. Nhìn thấy, Ngưu Hữu Đạo chỉ mỉm cười. Thủ pháp này hắn rất quen, phát hiện Viên Cương chỉ dạy không tệ. Xem ra, sau này những chuyện nhỏ không cần hắn quan tâm nữa, lại còn có thể tiết kiệm không ít chuyện.
Xét theo một trình độ nào đó, Viên Cương rất hiểu rõ hắn, biết phong cách hành sự của hắn, biết hắn cần phối hợp như thế nào.
Thấy Ngưu Hữu Đạo đã chọn phòng xong, đám người Thẩm Nhất Độ lập tức chọn những gian phòng chung quanh phòng hắn.
Triều Kính cau mày, phát hiện những căn phòng gần với phòng của Ngưu Hữu Đạo không còn, nhưng ngẫm lại cũng không phải chuyện xấu. Nếu ở gần quá, lại dễ khiến người ta hoài nghi mối quan hệ giữa ông ta và Ngưu Hữu Đạo. Trước đó, ông ta vội vã đi tìm Ngưu Hữu Đạo hỏi thăm tình huống, hình như hơi quá tận lực rồi, bây giờ nên kềm lại.
Ông ta nhìn chung quanh, sau đó chọn gian phòng đối diện với phòng của Ngưu Hữu Đạo, tùy thời có thể quan sát động tĩnh bên đó.
Chọn phòng xong xuôi, bốn người Phù Hoa gặp nhau, sau đó cùng nhau tiến vào phòng của Ngưu Hữu Đạo, đuổi hai đệ tử Tử Kim động ra ngoài. Hai người kia thấy Ngưu Hữu Đạo gật đầu, lúc này mới chịu rời đi, nhưng vừa mới ra khỏi cửa, lập tức phát hiện cửa đã bị người bốn biển canh giữ, không cho người khác tùy ý đến gần.
Trong phòng không còn ai khác, Phù Hoa mỉm cười: “Tiểu đệ, chúng ta lại gặp nhau rồi.”
Ngưu Hữu Đạo chắp tay: “Tiểu đệ xin chào đại tỷ và ba vị đại ca.”

“Haha!” Hồng Cái Thiên cười to, bước lên đánh một quyền vào ngực Ngưu Hữu Đạo: “Tên nhóc đệ không tệ đấy, không giống đám người kia.” Cái mà gã gọi là “người” chính là diễn tả sự khác nhau giữa người và yêu tu. Không cùng chủng tộc, trong lòng ắt có cảm giác bài xích. Dứt lời, gã khoác vai Ngưu Hữu Đạo, biểu hiện hết sức thân mật và cao hứng.

Không chỉ một mình gã, bốn người gặp lại Ngưu Hữu Đạo, cảm giác đối với hắn cũng không còn giống như trước, rất có hương vị người một nhà.

Tóm lại, thái độ và lời nói tương đối thân thiết hơn, ít ra không còn xa lạ như lúc trước.

Cũng không còn cách nào. Nổi tiếng bên ngoài, nhiều ít vẫn có chút ảnh hưởng.

Một trận chiến với nước Triệu ở Giác Hồ, sau khi chuyện Ngưu Hữu Đạo bỏ mình cứu người truyền ra, bốn người cũng chẳng có cảm giác gì. Để cứu Huệ Thanh Bình mà tạo ra một trận thế lớn như vậy, bốn người cũng chỉ cho rằng hắn đang làm bộ.

Hai chuyện tách ra có lẽ sẽ không nhìn thấy hiệu quả, nhưng khi đặt hai chuyện chung một chỗ, đều xuất phát trên cùng một người, cảm giác thật sự không giống nhau. Bốn người không thể không coi trọng cách làm người của Ngưu Hữu Đạo, từ đó mới có cảm giác thân mật như bây giờ. Trước kia, bọn họ không cho rằng chuyện kết bái với Ngưu Hữu Đạo là chuyện lớn, cũng không cho rằng thân phận và địa vị của Ngưu Hữu Đạo có thể phối hợp với bọn họ. Bây giờ, đủ mọi chuyện xảy ra, cảm giác coi nhẹ của bọn họ bất chợt mất đi. Quan hệ kết bái với Ngưu Hữu Đạo cũng trở nên rõ ràng hơn.

Bên trong tất nhiên còn có nguyên nhân giúp cho Ngưu Hữu Đạo có được thân phận và địa vị như bây giờ, nhưng đã bị bọn họ coi nhẹ mất rồi.

Nói đi thì phải nói lại, nếu lúc trước không có lần kết bái đó, hai bên gặp lại cũng không thân thiết như bây giờ, tóm lại là cảm giác không hài hòa.

Ngưu Hữu Đạo tùy ý để Hồng Cái Thiên khoác vai mình, có chút ngạc nhiên hỏi: “Bốn biển nhiều người như vậy, tại sao Phiêu Miểu các lại

chọn cả bốn người đến Thánh Cảnh rèn luyện chứ?”
Lãng Kinh Không lắc đầu: “Chúng ta cũng chẳng biết chuyện gì xảy ra.”
Phù Hoa cười nói: “Tiểu đệ, ngươi hỏi chúng ta? Hắn chúng ta phải hỏi ngươi mới đúng chứ?”
Bốn người cùng nhau nhìn Ngưu Hữu Đạo. Ngưu Hữu Đạo im lặng.
Phòng Triều Kính nằm đối diện phòng Ngưu Hữu Đạo. Ông ta vừa vào phòng đã mở cửa sổ, có vẻ rất lưu tâm tình hình trong đại viện, nhưng thật ra lại âm thầm chú ý động tĩnh bên phía Ngưu Hữu Đạo, cũng nhìn thấy người của bốn biển vào phòng của hắn, trong lòng không khỏi lo lắng, muốn đi tìm Ngưu Hữu Đạo để tìm hiểu chuyện rèn luyện lần này, nhưng lại tìm không ra cơ hội để tiếp xúc riêng với hắn.

Chương 1423: Lời cảm ơn đến từ Triều Kính (2)

Chương 1423: Lời cảm ơn đến từ Triều Kính (2)
Trước mắt bao nhiêu người mà chạy đến phòng Ngưu Hữu Đạo, không làm cho người ta hoài nghi cũng khó.
Ông ta do dự, vội vã suy nghĩ tìm ra đối sách. Nhìn người của bốn biển từ phòng Ngưu Hữu Đạo bước ra, ông ta đưa tay vuốt râu, ánh mắt hơi lấp lóe, trong lòng đã có chủ ý.
Ông ta cố gắng chờ hết một ngày. Đến chạng vạng tối, Triều Kính đang ngồi khoanh chân tĩnh tọa trong phòng đột nhiên đứng dậy, dặn dò: "Không có việc gì làm, theo ta đi bái phỏng người của các môn phái khác, cũng tiện tìm hiểu tình huống một chút."
"Vâng." Hai đệ tử Vạn Thú môn lĩnh mệnh. Hai người này đối với Triều trưởng lão chẳng khác nào Thiên Lôi sai đâu đánh đó.
Trong đó có một người là đệ tử thân truyền của ông ta Từ Hỏa, cũng là người được ông ta sắp xếp đến bí cảnh Thiên Đô, âm thầm giúp đỡ Ngưu Hữu Đạo.
Ba người ra ngoài, bắt đầu gõ cửa phòng các môn phái khác, đem đệ tử hai bên vứt ra ngoài cửa, cùng với trưởng lão của đối phương bàn luận chuyện rèn luyện lần này.
Hành động này thật ra chỉ là che giấu. Có bàn cũng chẳng ra manh mối gì. Sau khi ra ngoài, Triều Kính lại dẫn đệ tử đến phòng của môn phái khác.
Quanh đi quẩn lại, trời cũng đã tối hẳn, đèn cũng đã sáng lên một khoảng thời gian. Triều Kính cũng đã đến cửa phòng của Tử Kim động. Đệ tử Từ Hỏa tiến hành gõ cửa phòng.

Cửa mở, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo bên trong, Từ Hỏa chắp tay nói: “Ngưu trưởng lão, ta là đệ tử Vạn Thú môn, sư phụ của ta là Triều trưởng lão đến bái phỏng.”
Đối với quan hệ giữa Ngưu Hữu Đạo và sư phụ, hắn ta cũng không rõ chuyện gì xảy ra. Nhưng hắn ta nhận lệnh của sư phụ phối hợp với Ngưu Hữu Đạo ở bí cảnh Thiên Đô, trong lòng hắn ta rất rõ ràng, giữa sư phụ và Ngưu Hữu Đạo nhất định có thông đồng nào đó.
Nhưng đây không phải là điều mà hắn ta cần quan tâm. Hắn ta chỉ cần nhớ một điều, hắn ta là đệ tử tâm phúc của Triều Kính, mà những hành động của Triều Kính chính là tốt cho mình. Đệ tử như hắn ta cũng sẽ nước lên thì thuyền lên. Nên làm thế nào, trong lòng hắn ta rõ ràng nhất.
Ngưu Hữu Đạo nhìn thấy Triều Kính ngoài cửa, vừa thấy ông ta, hắn liền nhớ đến Hắc Mẫu Đơn, ánh mắt hiện lên một sự khắc sâu không dễ dàng phát hiện. Sự khắc sâu này giống như một cây gai cắm vào trong lòng hắn, nhưng ngoài mặt, hắn vẫn không tỏ thái độ gì, từ trên ghế đứng dậy, cười ha hả: “Thì ra là Triều trưởng lão, mời vào, mời vào.”
Triều Kính bước vào, chắp tay nói: “Năm đó từ biệt tại Vạn Thú môn, hôm nay gặp lại, không nghĩ đến lão đệ đã trở thành Trưởng lão Tử Kim động, còn chưa kịp chúc mừng, mong Ngưu trưởng lão rộng lòng tha thứ.”
Ngưu Hữu Đạo: “Chuyện này... mời ngài ngồi. Nơi này không trà, chỉ có nước lạnh, mong rằng Triều trưởng lão đừng ghét bỏ.” Dứt lời, hắn tự mình rót nước cho Triều Kính.
“Không cần khách sáo.” Triều Kính khoát tay, ánh mắt liếc nhìn chung quanh: “Lần rèn luyện này, ta muốn nói chuyện với Ngưu trưởng lão, không biết có thích hợp không?”
Ngưu Hữu Đạo hiểu ý, quay đầu ra hiệu Tần Quan và Kha Định Kiệt ra ngoài trước.
Trong phòng không còn ai khác, Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Triều trưởng lão vì đến gặp ta đúng là nhọc lòng, lượn một vòng lớn như thế.”
Triều Kính gật đầu: “Ánh mắt lão đệ thật tốt, không thấy lão đệ có động tác gì, nhưng động tĩnh bên trong đại viện lại không giấu được con mắt của lão đệ.”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Tình huống còn chưa rõ ràng, tất nhiên là phải cẩn thận một chút rồi.”
Như lời hắn đã nói, nhất định phải cẩn thận một chút, nhưng chính bản thân hắn cũng không có động tác gì, là do Viên Cương đã huấn luyện Tần Quan và Kha Định Kiệt rất tốt, âm thầm quan sát hết thảy mọi động tĩnh trong đại viện, kịp thời báo cáo với hắn mà thôi.
Hắn được biết Triều Kính đã đến thăm các phái, cuối cùng đến chỗ này, từ đó hắn đoán ra được mục đích của Triều Kính là ở đây, những nơi khác chỉ là để che mắt mà thôi.
Triều Kính hạ thấp giọng: “Ta đến đây là để cảm ơn lão đệ.”
“Cảm ơn?” Ngưu Hữu Đạo hơi ngoài ý muốn. Hắn vốn cho rằng mục đích của Triều Kính cũng giống đám người Phù Hoa, ai lại nghĩ ông ta đến để cảm ơn chứ. Hắn hoài nghi hỏi: “Vì sao lại cảm ơn? Mong Triều trưởng lão chỉ rõ.”
Triều Kính nói: “Ta cảm ơn trước đó lão đệ đã nhắc nhở, để cho ta sắp xếp đệ tử tâm phúc của mình là Tử Hỏa tiến vào trước, giúp cho chuyến đi này của ta thuận tiện hơn không ít.”
Nói đến Từ Hỏa, ông ta không khỏi cảm khái sự chuẩn bị chu đáo của Ngưu Hữu Đạo trước đó. Nếu không có sự nhắc nhở của hắn, lần đến Thánh Cảnh này, ông ta làm gì có tâm phúc để sử dụng chứ.
Nhưng việc này nói trùng hợp cũng không phải trùng hợp. Dù sao đây cũng là kết quả sau khi Ngưu Hữu Đạo nhắc nhở. Điều trùng hợp trước đó chính là, trong danh sách ba đệ tử Vạn Thú môn đưa lên trước đó, Phiêu Miểu các vẫn không gạch tên Từ Hỏa. Ngươi đừng xem thường một tâm phúc. Trong thời khắc mấu chốt, người đó có thể phát huy tác dụng rất lớn. Trong tình huống như thế này, Ngưu Hữu Đạo đích thật đã giúp cho Triều Kính một đại ân.
Người các phái tham gia không nhiều. Trong tình huống ba dưa hai táo, có được một đệ tử tâm phúc làm trợ thủ, có thể nói là rất quý. Ông ta đến đây nói một tiếng cảm ơn cũng không đủ.
Ông ta cảm thấy không đủ nhưng Ngưu Hữu Đạo lại trợn tròn mắt. Sau khi kịp phản ứng, hắn mới ý thức được có sự trùng hợp trong chuyện này. Triều Kính không muốn hiểu lầm cũng khó.

Vốn đối phương đã hiểu lầm, bây giờ còn thêm cảnh tượng này nữa, Ngưu Hữu Đạo âm thầm cười khổ: “Đoán chừng không thể giải thích rõ ràng rồi.”
Triều Kính không biết lời này của hắn là có ý gì, thử thăm dò: “Lão đệ muốn giải thích chuyện gì?”
“Không có gì.” Ngưu Hữu Đạo khoát tay: “Không có gì thật mà.”
Hắn không có gì, nhưng Triều Kính lại có gì, lập tức thấp giọng hỏi thăm: “Lão đệ, lần rèn luyện này rốt cuộc là có chuyện gì thế? Ta nhờ ngươi nói cho ta biết ngọn nguồn.”
Sau khi danh sách Thánh Cảnh được sửa đổi, ông ta muốn giống như Ngọc Thương đến Tử Kim động tìm Ngưu Hữu Đạo nói chuyện. Có một số việc ông ta không dám nói trong thư, nhưng ông ta cũng không tiện gặp mặt trực tiếp Ngưu Hữu Đạo. Cũng may mà Ngưu Hữu Đạo có tên trong danh sách. Dù sao cũng phải đến, ông ta cũng không vội. Lúc này mới nghĩ hết biện pháp để gặp hắn.
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Triều trưởng lão, lần rèn luyện Xem ảnh 1 này, ta thật sự không biết chuyện gì xảy ra. Tại sao ngài không suy nghĩ một chút, ta làm sao biết được nội tình của Thánh Cảnh chứ.”
Triều Kính không tin: “Lão đệ, trước đó ngươi bảo ta chuẩn bị người đáng tin cậy để tiến vào Thánh Cảnh.” Ý vị bên trong lời nói rất rõ ràng, ngươi nói ngươi không biết, ai tin nổi ngươi?
Ngưu Hữu Đạo không phải lần đầu tiên giải thích vấn đề này. Thật sự hắn không muốn giải thích, nhưng không giải thích lại không được. Ai cũng cho rằng hắn biết nội tình Thánh Cảnh. Hắn nào dám thừa nhận chứ. Chẳng may đám người kia đem chuyện hắn biết nội tình Thánh Cảnh nói ra ngoài, vấn đề càng nghiêm trọng hơn. Người Thánh Cảnh còn không đến đè hắn xuống lột mấy lớp da để điều tra nội gian sao? Chuyện này, mặc kệ có thừa nhận hay không, đánh chết cũng sẽ không thừa nhận.
Hắn than thở: “Hiểu lầm, tất cả chỉ là hiểu lầm. Ngài còn nhớ chuyện ở bí cảnh Thiên Đô không? Ban đầu ta không có tên trong danh sách, kết quả lại đưa tên ta vào. Về sau lại xuất hiện cái chuyện rèn luyện Thánh Cảnh, ta lo chuyện ngoài ý muốn xảy ra nên đã phòng ngừa chu đáo. Đệ tử tâm phúc của ngài không phải là để chuẩn bị cho ngài, mà là ta phòng

lúc bất trắc mượn dùng một chút. Ai ngờ danh sách rèn luyện lại bị sửa đổi, mới xảy ra hiểu lầm như lúc này. Các người thật sự hiểu lầm rồi.”
Triều Kính vẫn không tin: “Ta hiểu ý của lão đệ. Ngươi yên tâm đi, chuyện mà ta làm cho ngươi không để lộ ra ngoài ánh sáng đâu. Ta cũng không có khả năng bán đứng ngươi. Nhưng nếu không làm rõ chuyện rèn luyện này là chuyện gì, thật khiến người ta không thể nắm chắc. Ví dụ như hôm nay Đinh Vệ yêu cầu chúng ta viết những thứ kia, trước đó một chút chuẩn bị cũng không có, khiến cho ta tay chân bấn loạn không ứng phó được, nhưng lão đệ ngươi lại nhẹ nhõm thông qua, nhất định ngươi đã nắm chắc phương pháp ứng đối trong tay.”

Chương 1424: Phương Phỉ các

Chương 1424: Phương Phỉ các
Thấy Ngưu Hữu Đạo mở to mắt nhìn, ông ta vội sửa lời: “Đương nhiên, ta không có ý chỉ trích lão đệ. Mọi việc qua rồi, không nên viết cũng đã viết, hối hận cũng vô dụng, chỉ hy vọng về sau lão đệ chiếu cố nhiều hơn, đừng để cho ta ứng phó không kịp. Lão đệ, nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ chết người đấy. Ta nghĩ đệ cũng không muốn ta đứt gánh ở chỗ này, nếu không trước đó đệ cũng không nhắc nhở ta sắp xếp người có thể tin tưởng. Đệ đã an bài như vậy, chắc hẳn người của ta sẽ giúp đệ được một chút, đệ nói có đúng không?”
Ngưu Hữu Đạo bị nghẹn họng: “Ta đã nói rồi, các người có thể liên tưởng mà, là do các người phản ứng chậm, không kịp thời đưa ra biện pháp ứng đối, làm sao liên quan đến ta được chứ? Ta nói lại lần nữa, ta không có bất kỳ nội tình gì. Ngài nói đi, ta phải nói như thế nào ngài mới chịu tin?”
Mặc kệ hắn nói cái gì, Triều Kính cũng không tin. Triều Kính không hỏi tiếp vấn đề này nữa, vì ông ta biết có hỏi hắn cũng không thừa nhận: “Lão đệ, ta nói như vậy cũng không phải không báo đáp cho đệ, chỉ cần đệ giúp ta quá quan lần rèn luyện này, có gì phân phó hoặc xông pha khói lửa, ta sẽ không chối từ.”
Ngưu Hữu Đạo không phản bác được. Từng người chạy đến hỏi, giải thích như thế nào cũng không ai tin. Giải thích cái gì? Giải thích cái rắm đấy! Nhưng hắn vẫn nhấn mạnh lần nữa: “Ta mặc kệ các người nghĩ như thế nào, nhưng ta muốn nói cho rõ ràng, ta thật sự không biết bất cứ điều gì, do các ngươi hiểu lầm mà thôi.”
Triều Kính gật đầu: “Hiểu, hiểu mà, hiểu hết đấy. Nhưng nhiều người thì nhiều trợ lực, chúng ta giúp đỡ cho nhau, cũng không có gì sai chứ?”

Ngươi thì hiểu cái gì? Tại sao không đi chết đi? Ngưu Hữu Đạo muốn đập cho Triều Kính một cái chết quách cho rồi. Đúng là đàn gảy tai trâu! Hắn lắc đầu: “Đúng, ngài nói cái gì cũng đúng, là chúng ta giúp đỡ nhau.”
Triều Kính thở phào một hơi, gật đầu nói: “Có thái độ này của lão đệ, ta cảm thấy yên tâm rồi. Có chuyện gì thì kịp thời thông báo cho ta biết một tiếng. Nếu không tiện, ám chỉ chính xác là được.”
Ngưu Hữu Đạo khoát tay. Hắn không muốn nhắc đến chuyện này nữa, bởi vì có nói cũng chẳng rõ ràng. Người ta cứ nhất định không tin, ngươi còn cách nào chứ? Hắn chuyển sang một chủ đề khác: “Thứ mà Đinh Vệ bảo viết, ngài viết thật à?”
Triều Kính xoa trán, hơi đau đầu: “Có thể không viết sao, nhưng cũng không đến mức đưa mình vào chỗ chết. Rõ ràng, cho dù chúng ta làm cháu trai, cũng khó mà khiến cho những người kia hài lòng, sao có thể đoạn mất đường lui cho mình? Cũng giống như ngươi, tránh nặng tìm nhẹ, chỉ là không viết được sạch sẽ cho mình giống như ngươi thôi.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu. Tình huống mà hắn hỏi đám người ở bốn biển cũng tương tự. Ngay cả Triều Kính cũng như vậy, đoán chừng phương thức ứng đối của những người khác cũng không khác gì.
Nhưng nếu tất cả mọi người đều như vậy, cũng không biết sau khi người của Thánh Cảnh xem qua sẽ có thái độ gì.
Chính vì thế, hắn bắt đầu hoài nghi mục đích thật sự khi Đinh Vệ yêu cầu viết những thứ này.
Thánh địa Đại La, quỳnh lâu yên tĩnh. Đêm dài bao phủ toàn bộ Phương Phỉ các, chỉ có ánh sáng chiếu rọi từ minh châu, giúp căn phòng sáng như ban ngày.
Trên sân thượng, Toa Như Lai ngồi sau bàn, trước mặt là một bình rượu ngon, vừa uống vừa ngắm trăng. Rượu là được sản xuất từ bí phương của Ngưu Hữu Đạo.
Gương mặt của ông ta từ trước đến nay không bao giờ nở nụ cười. Một gương mặt có thể nói là bất biến, giống như Ngưu Hữu Đạo đã từng nói, một gương mặt giống như ai thiếu tiền của mình.
La Phương Phỉ mặc một chiếc áo sam mỏng, dáng người uyển chuyển như ẩn như hiện dưới ánh trăng, chậm rãi bước đến, ngồi quỳ bên cạnh

Toa Như Lai, nhẹ nhàng tựa vào vai ông ta, thì thầm: “Sư huynh, đêm đã khuya rồi.”
Toa Như Lai gần như không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ nâng chén uống rượu.
Không thấy đáp lại, tiếc vì mình đã ăn mặc tỉ mỉ, trong lòng La Phương Phỉ hơi ủy khuất, nhưng vẫn thoải mái ngồi xuống, ân cần rót rượu lấy lòng Toa Như Lai, sau đó rót cho mình một chén nhỏ, chạm cốc: “Muội bồi sư huynh uống rượu.”
Toa Như Lai tùy ý, không biết tâm tư có đặt trên người nàng hay không. Uống chưa được vài chén, một cô gái phi thân xuống sân thượng, hai tay dâng lên một cái túi, bẩm báo: ‘Các chủ, bản sao mà ngài muốn đã có.”
Đặt chén rượu xuống, La Phương Phỉ đứng dậy cầm lấy cái túi. Sau khi rút món đồ bên trong ra, nàng ném cái túi trở lại. Nàng mở xấp giấy trước mặt, nhìn chữ viết bên trên, thuận miệng hỏi một câu: “Thánh Tôn đã xem qua chưa?”
Nghe nhắc đến La Thu, Toa Như Lai rốt cuộc cũng có phản ứng. Ông ta liếc nhìn một cái, rồi tiếp tục uống rượu.
Cô gái đáp: “Đã xem qua. Cái mà Các chủ đang cầm là được ghi chép từ chỗ Thánh Tôn.”
La Phương Phỉ hỏi: “Thế Thánh Tôn có nói bước tiếp theo nên làm như thế nào không?”
Cô gái đáp: “Chắc là không có. Thuộc hạ cũng không dễ nghe ngóng hành động Thánh Tôn phân phó xuống.”
“Ừm, ngươi về đi.” La Phương Phỉ hất tay, cho người lui về, sau đó quỳ xuống bên cạnh bàn trên sân thượng, bắt đầu đọc nội dung bên trên. Quyển giấy này cũng không phải thứ gì xa lạ, chính là cái mà Thủ Khuyết sơn trang yêu cầu những người tham gia rèn luyện viết xuống. Nội dung đã viết xong, chín phần là đưa cho chín vị Thánh Tôn. La Phương Phỉ biết được tin tức, ỷ mình là con gái của La Thu, bảo người bên chỗ La Thu đưa đến đây một bản.
Nhìn qua một lần tất cả nội dung, La Phương Phỉ cố ý rút quyển giấy đặt trên cao nhất, hai tay đưa cho Toa Như Lai, cười nói: “Sư huynh, huynh có muốn xem Ngưu Hữu Đạo viết gì không. Trong số hai mươi tám

Trưởng lão đến đây rèn luyện, tên nhóc này là người viết nhẹ nhàng, linh hoạt nhất.”
Toa Như Lai quay lại nhìn nàng. Vừa thấy, lập tức toàn thân ông ta không được tự nhiên, không biết có nên cầm đồ trên tay La Phương Phỉ hay không, hơi có chút xấu hổ.
Nhưng cuối cùng Toa Như Lai vẫn cầm lấy quyển giấy, nhờ ánh sáng phát ra từ trăng sao, xem qua nội dung mà Ngưu Hữu Đạo đã viết, sau đó xem của những người khác.
Thấy sư huynh chăm chú như vậy, gương mặt La Phương Phỉ hiện lên vẻ vui mừng. Nàng ta khó có lúc làm được chuyện khiến sư huynh cao hứng. Khi nàng ta làm chuyện gì trước mặt sư huynh, nàng ta đều không tự tin. Bây giờ thấy có thể được sư huynh coi trọng như vậy, nàng ta rất vui, lập tức xê dịch cơ thể, chủ động rót đầy chén không cho sư huynh, còn mình thì lẳng lặng bồi bên cạnh, nhìn gương mặt của sư huynh dưới ánh trăng.
Sau khi xem qua tất cả quyển giấy, Toa Như Lai lại một lần nữa nhìn thứ mà Ngưu Hữu Đạo đã viết.
Đúng vậy, tất cả mọi người đều vạch ra vấn đề của bổn phái mình, duy chỉ có Ngưu Hữu Đạo là viết giống như “chuyện nhà”.
Nhưng từ đó có thể phát hiện được, trên thực tế thứ mà Ngưu Hữu Đạo viết đã đưa ra đáp án, đó chính là Ngưu Hữu Đạo vừa mới gia nhập Tử Kim động không lâu, ngay cả quyền lực tham gia quyết sách cũng không có, hoàn toàn không thể tiếp xúc bất cứ nội tình gì của Tử Kim động. Bởi vậy mới có thể viết ra một phong cách riêng như thế.
Đặt xấp giấy xuống bàn, Toa Như Lai hỏi: “Đinh Vệ bảo bọn họ viết?”
La Phương Phỉ cười đáp: “Chuyện rèn luyện là do các Thánh Tôn quyết định, y sao có thể làm chủ được. Chắc là thụ ý của Thánh Tôn mà làm.”
Toa Như Lai hỏi tiếp: “Sau đó sẽ bắt bọn họ làm gì nữa?”
La Phương Phỉ lắc đầu: “Không biết, bao gồm những thứ mà bọn họ viết lần này, trước đó đều không có phong thanh. Đinh Vệ hẳn là người đầu tiên thụ ý.”
Toa Như Lai im lặng: “Nghe nói Ngưu Hữu Đạo là do nàng sửa danh sách, cố ý cho vào?”

La Phương Phỉ cười nói: Sư huynh không phải hỏi hắn có tên trong danh sách hay không sao? Nếu sư huynh cảm thấy hứng thú, vậy thì bảo hắn đến đây. Muội ngược lại muốn xem xem hắn là loại người gì lại có thể khiến sư huynh hứng thú như vậy.”
Toa Như Lai nói: “Ta chỉ nói hắn có bị Tử Kim động đẩy vào hay không, chứ không bảo nàng nhúng tay vào, cưỡng ép đưa hắn đến đây.”

Chương 1425: Có muốn quay về Tử Kim Động hay không?

Chương 1425: Có muốn quay về Tử Kim Động hay không?
Nụ cười trên gương mặt La Phương Phỉ cứng đờ, sau đó miễn cưỡng cười: “Nếu sư huynh không thích hắn đến đây, để muội bảo hắn cút về là được.”
Toa Như Lai chậm rãi quay đầu nhìn nàng ta, rất muốn hỏi nàng ta đây có phải là chuyện của thánh địa Đại La hay không? Chuyện này có thể cho phép nàng tùy ý làm loạn à? Có phải nàng đang nói đùa?
Nhưng cuối cùng ông ta vẫn không lên tiếng, nửa lời không hợp ý cũng không có.
Thủ Khuyết sơn trang, một thành viên Phiêu Miễu các gõ một cánh cửa, đứng bên ngoài nói: “Hoàng quản sự, Đinh tiên sinh đã về, mời ngài sang đó một chuyến.”
Hoàng quản sự đang ở trong phòng không dám chậm trễ, lập tức đứng dậy bước ra ngoài, đến khu vực trọng địa của sơn trang.
Hắn ta tên Hoàng Ban, là người của thánh địa Đại Nguyên, cũng là người được điều động tạm thời đến Phiêu Miễu các để làm việc, tính chất công việc không khác gì Chưởng quỹ Bạch Ngọc Lâu của khách sạn Yêu Nguyệt thành Trích Tinh đến bí cảnh Thiên Đô. Đinh Vệ quản lý luân phiên ở Phiêu Miễu các, cho nên đã điều hắn ta đến đây để hỗ trợ.
Bên trong chủ lâu của sơn trang, Đinh Vệ đứng chắp tay nhìn cửa sổ đằng trước.
Hoàng Ban bước đến đằng sau, chắp tay hành lễ: “Đinh tiên sinh.”
Đinh Vệ vẫn quay lưng, thờ ơ nói: “Ngươi hãy sắp xếp bước rèn luyện kế tiếp cho bọn họ đi. Đồ trên bàn là ta vừa mới mang đến, bảo người

phân phát xuống cho các phái.”
“Vâng.” Hoàng Ban lên tiếng, sau đó bước đến trước bàn, chỉ thấy trên bàn là một chồng sách nhỏ. Hắn ta thử lật ra một quyển xem bên trong là thứ gì.
Nếu Đinh Vệ đã bảo hắn ta sắp xếp, hắn ta nhất định phải biết là chuyện gì.
Kết quả, hắn ta phát hiện bên trong quyển sách có một bức họa, là chân dung chủ nhân Thánh Cảnh, Yêu Hồ.
Mặc dù Thánh Cảnh là không gian do Thương Tụng mở ra, nhưng khu vực này đã có chủ nhân từ trước, chính là Yêu Hồ, cũng chính là nhân vật cao cấp nhất ở đây, đứng đầu chuỗi thứ ăn. Thánh Cảnh vốn được gọi là Hồ Tiên Cảnh. Sau khi mấy vị Đại Thánh Tôn tiến vào, để khống chế đám yêu hồ đang bảo vệ cấm vật, bọn họ đã vận dụng lực lượng tu sĩ diệt sát. Tộc Yêu Hồ xuống dốc, tu hú chiếm tổ chim khách, chín Đại Thánh Tôn đã trở thành chủ nhân ở đây.
Nhưng dù sao Thánh Cảnh cũng là một phương thế giới, phạm vi quá lớn, hoàn cảnh phức tạp. Muốn đuổi cùng giết tuyệt tất cả yêu hồ là không thể nào. Nhưng việc săn giết yêu hồ còn sống vẫn chưa hề dừng lại. Người đã từng là chủ nhân của thế giới này chỉ có thể trốn tại một góc hẻo lánh nào đó, kéo dài hơi tàn mà thôi.
Đằng sau bức tranh Yêu Hồ là một tấm bản đồ, còn có chữ viết, ghi lại phạm vi ẩn thân đại khái của Yêu Hồ tộc.
Nhìn thấy thứ này, Hoàng Ban hơi ngoài ý muốn, vội hỏi: “Tiên sinh, chẳng lẽ bước rèn luyện kế tiếp chính là bảo bọn họ đi săn giết Yêu Hồ?”
Đinh Vệ đang nhìn ra ngoài cửa sổ liền gật đầu, chậm rãi nói: “Không sai, đây chính là bước rèn luyện kế tiếp của bọn họ, nhưng không chỉ bọn họ, Phiêu Miễu các còn muốn tổ chức một đội ngũ có nhân số tương ứng để săn giết, hai bên tỷ thí với nhau.”
Hoàng Ban hơi sửng sốt, chợt cười nói: “Tiên sinh, điều này mà cũng cần so sao? Luận địa hình và sự hiểu biết về yêu hồ, bọn họ chưa từng tiếp xúc qua, trong tình huống số người tương ứng, bọn họ làm sao có thể thắng được Phiêu Miễu các?”
Đinh Vệ thản nhiên nói một câu: “Nếu Phiêu Miễu các thua thì sao?”

“Cái này...” Hoàng Ban bật cười: “Làm sao có thể thua được?”
Đinh Vệ quay người lại: “Nếu trong tình huống chiếm ưu thế mà để thua, điều này chứng minh người của Phiêu Miễu các không bằng bọn họ, ngươi có nghĩ đến hậu quả hay không?”
Hậu quả? Hoàng Ban ngạc nhiên...
Đinh Vệ đến nhanh mà đi cũng nhanh. Chuyện cần giải quyết ở Phiêu Miễu các rất nhiều, y không có khả năng chỉ canh giữ một khu vực ở đây. Y chỉ đến chứng thực tình huống. Sự việc lần này có chút biến động, là người đứng đầu, y cũng phải sắp xếp một chút.
Trong lúc mọi người còn đang buồn bực chuyện bị ép viết bên trong lầu các, lại còn quanh quẩn ở chỗ này không biết đến khi nào, đám người Ngưu Hữu Đạo lại bị gọi đi.
Hoàng Ban đem chuyện Đinh Vệ nhắn nhủ sắp xếp thật tốt, sau đó cũng rời đi, cũng là do Đinh Vệ nhắc nhở, chín vị Thánh Tôn đang bất mãn với Phiêu Miễu các, đang có ý định chấn chỉnh Phiêu Miễu các, làm sao hắn ta lại không quay về chuẩn bị ứng đối cơ chứ.
Vừa về đến đại viện, đám người Phù Hoa, Lãng Kinh Không, Hồng Cái Thiên, Đoạn Vô Thường đã lập tức chui vào trong phòng Ngưu Hữu Đạo. Một lát sau Thẩm Nhất Độ cũng chui vào luôn.
Triều Kính chỉ có thể đứng dưới mái hiên trông mong nhìn sang bên này, mấy lần muốn qua mà không tiện.
“Đừng hỏi ta, ta thật sự không biết chuyện gì xảy ra.” Trong phòng, đối mặt với một đám người, Ngưu Hữu Đạo liên tục kêu khổ.
Hắn chết sống cũng không chịu thừa nhận, mọi người cũng không còn cách nào. Phù Hoa nghi ngờ hỏi: “Chẳng lẽ chuyện tốt mà Đinh Vệ nói trước kia chính là chỉ cái này?”
Lúc nãy, Hoàng Ban có giải thích với bọn họ, lần rèn luyện này sẽ so đấu với người của Phiêu Miễu các. Nếu bọn họ thắng, vị trí có liên quan trong Phiêu Miễu các sẽ được bọn họ thay vào.
Nói cách khác, người tham gia rèn luyện lần này có thể trở thành người của Phiêu Miễu các hay không, quan trọng còn phải xem biểu hiện của bọn họ.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Các người đừng nhìn ta, ta cái gì cũng không biết.”

Đoạn Vô Thường mở quyển sách trong tay: “Yêu Hồ! Theo truyền thuyết, sau khi Thương Tụng mở ra không gian này, đã ký ước định với thủ lĩnh Yêu Hồ ở đây, Yêu Hồ tộc không được tự tiện xông vào nhân gian. Thương Tụng cũng hứa hẹn tu sĩ nhân gian không được quấy nhiễu sự yên bình của Yêu Hồ tộc. Chỉ là, sau khi Thương Tụng không còn nữa, tu sĩ nhân gian đã vi phạm lời hứa. Từ lúc thủ lĩnh Yêu Hồ tộc bị giết, Yêu Hồ tộc đã thật sự xuống dốc.”
Hồng Cái Thiên nói: “Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội (người bình thường thì không có tội, nhưng vì mang ngọc quý trong người mà phải chịu tội). Nói cho cùng còn không phải vì quả Vô Lượng mà đám yêu hồ hay gọi là quả Hồ Tiên sao.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu. Hắn cũng nghe nói đến truyền thuyết có liên quan. Tóm lại, mặc kệ quả Vô Lượng hay là quả Hồ Tiên, đó cũng là cấm vật của Thánh Cảnh, là thánh vật giúp tu sĩ Kim Đan đột phá Nguyên Anh cảnh.
Tục truyền, thứ này chẳng những có thể trợ giúp tu sĩ đột phá Nguyên Anh cảnh, mà còn là thánh vật giúp cho yêu hồ thoát thai hoán cốt, biến thành hình người. Vốn dĩ vật này thuộc về người sau nhưng lại bị người trước trắng trợn cướp lấy.
Nghe đồn, Yêu Hồ tộc có thể biến thành hình người đã bị giết không còn một mảnh. Số còn lại chỉ là súc sinh bốn chân chạm đất đang ra sức trốn tránh. Tuy chúng lợi hại hơn súc sinh bình thường nhưng nói là hung thú thì lại không đủ.
Thẩm Nhất Độ lắc lắc quyển sổ trong tay, nhắc nhở Ngưu Hữu Đạo: “Ngưu trưởng lão, ba ngày, bọn họ chỉ cho chúng ta ba ngày để chuẩn bị. Ba ngày sau chúng ta phải xuất phát rồi. Nếu ngươi có ý Xem ảnh 1 kiến gì, ngươi vẫn nên nhắc nhở chúng ta sớm thì tốt hơn.” Ý trong lời nói không cần nói cũng biết.
Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn ông ta, biết việc này thật sự không thể giải thích rõ.
Trong lúc bên trong còn chưa giải thích rõ, bên ngoài Thủ Khuyết sơn trang lại có khách quý đến thăm, là La Phương Phỉ, đi theo đằng sau lưng là hai thị nữ.

Thân phận và địa vị của nàng bày ra ở đó, thủ vệ sơn trang không dám cản nàng, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng bước vào bên trong.
Phiêu Miễu các vốn là nơi do chín đại Chí tôn liên thủ tạo thành, cũng có người của thánh địa Đại La. Được biết nàng đến, lập tức có người chạy đến đón tiếp.
La Phương Phỉ vừa đi vừa hất tay áo, ra hiệu không cần đa lễ, đồng thời hỏi một câu: “Đinh Vệ đâu?”
Người kia đáp: “Đinh tiên sinh không có ở đây. Ngài ấy đã trở về rồi.”
Không có ở đây? La Phương Phỉ giật mình, sau đó nói: “Mau dẫn ta đến gặp người tham gia rèn luyện.”
“Vâng.” Người kia lập tức dẫn đường, trực tiếp dẫn La Phương Phỉ đến đại viện.

Chương 1426: Chỉ lo thân mình (1)

Chương 1426: Chỉ lo thân mình (1)
Tiến vào đại viện, La Phương Phỉ nhìn quanh một hồi, lại hỏi: “Ngưu Hữu Đạo ở đâu?”
“Ơ...” Người kia nhìn chung quanh, cuối cùng chỉ vào một gian: “Ở đó. Nếu Các chủ muốn gặp, để thuộc hạ đi gọi cho ngài.”
“Không cần.” La Phương Phỉ từ chối ý tốt của đối phương, bước thẳng đến phòng của Ngưu Hữu Đạo. Nàng không phải kẻ ngu, biết mình đến để làm gì, cũng không cần phải khiến người ta phải chú ý.
Nhưng sự xuất hiện của nàng đã thu hút không ít sự chú ý của mọi người. Trang phục của nàng không phải người của Phiêu Miễu các, cũng không phải người tham gia rèn luyện. Người tham gia rèn luyện đều mặc một bộ quần áo màu đỏ tươi, đi đâu cũng bắt mắt vô cùng.
Nhìn thái độ cung kính của người Phiêu Miễu đối với cô gái, hiển nhiên thân phận của nàng ở Thánh Cảnh không hề tầm thường.
“Đạo gia, có người đến.” Tần Quan đang quan sát động tĩnh bên ngoài nhìn thấy, lập tức quay sang nhắc nhở đám người Ngưu Hữu Đạo đang trò chuyện.
Mọi người nghe xong, vội vàng ngừng lại, sợ người ngoài nghe thấy. Tất cả đều đồng loạt nhìn chằm chằm cánh cửa.
Cũng không thông báo trước, La Phương Phỉ xông thẳng vào phòng, mặt không thay đổi quan sát hoàn cảnh bên trong một chút.
Người dẫn đường nhẹ nhàng quát một tiếng: “Thánh địa Đại La, Các chủ Phương Phỉ các đến, Ngưu Hữu Đạo, còn không mau ra bái kiến?”
Đám người trong phòng hơi kinh ngạc. Bọn họ chưa từng gặp qua nhưng cũng đã từng nghe qua. Các chủ Phương Phỉ các của thánh địa Đại la không phải là con gái của La Thu, một trong chín đại Chí Tôn sao?

So với những người khác, Ngưu Hữu Đạo lẩm bẩm một câu, hình như là vợ của Toa Như Lai.
Đối với bọn họ mà nói, thân phận của La Phương Phỉ đích thật là đại nhân vật. Mọi người vội tiến lên, cung kính hành lễ: “Bái kiến Các chủ.”
Điểm tên Ngưu Hữu Đạo nhưng lại thấy một đám người lạ bái kiến mình, ánh mắt La Phương Phỉ đảo qua mọi người, không biết ai mới là Ngưu Hữu Đạoi: “Ai là Ngưu Hữu Đạo?”
Ngưu Hữu Đạo vội trả lời: “Chính là tại hạ.”
Biểu hiện của La Phương Phỉ hơi tỏ ra kiêu căng, lặng lẽ quan sát Ngưu Hữu Đạo từ trên xuống dưới: “Ngươi chính là Ngưu Hữu Đạo kia sao?”
Cái gì mà còn cái này cái kia? Chẳng lẽ có đến mấy cái à? Ngưu Hữu Đạo cảm thấy ngạc nhiên, không biết vợ của Toa Như Lai đến tìm hắn để làm gì, nhìn biểu hiện thì có vẻ đến đây là vì hắn, cũng không biết tìm hắn là chuyện tốt hay chuyện xấu. Hắn cẩn thận trả lời: “Đúng.”
La Phương Phỉ nhìn những người khác: “Phòng nhỏ mà nhiều người chen lấn đến như vậy sao? Chẳng lẽ Thủ Khuyết sơn trang thiếu phòng ở?”
Đám người Ngưu Hữu Đạo không tiện trả lời vấn đề này. Thành viên Phiêu Miễu các lập tức lên tiếng: “Ai không phải ở đây thì về phòng hết đi, đừng chạy loạn khắp nơi.”
Đám người Phù Hoa nhanh chóng khúm núm rời đi. Vừa ra khỏi cửa, tất cả đều nhìn nhau, không biết La Phương Phỉ đến tìm Ngưu Hữu Đạo có chuyện gì.
Mặc kệ vấn đề này, tóm lại bốn người càng lúc càng hoài nghi Ngưu Hữu Đạo có tai mắt ở Thánh Cảnh. Nếu không, vì sao La Phương Phỉ lại đến tìm Ngưu Hữu Đạo?
“Các người cầm mấy quyển sách nhỏ đó để làm gì?” La Phương Phỉ nhìn chằm chằm vật trong tay Ngưu Hữu Đạo. Vừa rồi, nàng có để ý trong tay đám người kia cũng có thứ này.
“Vừa mới được phát.” Ngưu Hữu Đạo thuận miệng đáp. Thành viên của Phiêu Miễu các lập tức bước đến, đoạt quyển sách nhỏ trong tay hắn, sau đó hai tay cung kính dâng lên cho La Phương Phỉ. Ngưu Hữu Đạo có tức giận cũng không còn cách nào khác.

La Phương Phỉ lật quyển sách ra xem: “Rèn luyện tiếp theo của các người là săn giết yêu hồ?”
Trong lòng Ngưu Hữu Đạo cảm thấy rất lạ. Chẳng lẽ nàng ta không biết rèn luyện là làm gì sao, nhưng ngoài miệng vẫn đáp: “Đúng.”
La Phương Phỉ ném quyển sách trở về, hỏi tiếp: “Ngươi có muốn quay về Tử Kim Động hay không?”
Ngưu Hữu Đạo ngẩn người, không hiểu ý của La Phương Phỉ, thận trọng nói: “Nói không muốn về là giả. Thọ hạn của sư phụ ta sắp đến, thân là đệ tử, cũng nên ở bên cạnh phụng dưỡng. Nhưng...” Hắn bỗng ngẩng đầu ưỡn ngực, dáng vẻ “quang minh lẫm liệt”: “Chuyện Thánh Cảnh lớn đến như vậy, tại hạ phải nên phân rõ nặng nhẹ.”
La Phương Phỉ cảm thấy thú vị, ném lại một câu: “Nếu đã muốn trở về, vậy thì ngươi hãy theo ta.”
Thứ gì vậy? Ngưu Hữu Đạo nháy mắt, tưởng mình nghe lầm. Vừa rồi hắn nghĩ rằng đối phương dùng lơi nói để thăm dò mình, hóa ra là để mình đi, thật hay giả?
Tần Quan và Kha Định Kiệt nhìn nhau.
Nhân viên Phiêu Miễu các kia cũng tưởng mình nghe nhầm, vội hỏi:
"Các chủ, cho hắn quay về? Vậy là để hắn rời Thánh cảnh sao?"
Điều mà người kia hỏi là điều Ngưu Hữu Đạo muốn hỏi.
La Phương Phỉ dừng bước, lạnh lùng liếc nhân viên của Phiêu Miễu các, rồi lại quay sang nhìn Ngưu Hữu Đạo:
"Thế nào, ta tự mình đưa ngươi ra ngoài, ngươi vẫn không muốn đi đúng không?"
Ngưu Hữu Đạo yếu ớt nói:
"Các chủ, không dám phiền ngài tự mình đưa tienx.
Không phải là hắn giả vờ yếu đuối, mà thực sự lòng hắn không thấy chắc chắn. Hắn hoàn toàn không hiểu được chuyện gì, không phải là muốn dẫn mình đi rồi diệt mình chứ?
Nhưng hắn vẫn chưa mất lý trí, còn có năng lực phán đoán. Con gái của La Thu tự mình chạy tới tiêu diệt mình, có cần thiết không?
Thế nhưng, hắn vẫn không thực sự dám đi cùng người phụ nữ này. Thực sự người phụ nữ này gây cho hắn cảm giác sâu không lường được ,

khiến cho hắn hoàn toàn không có manh mối. Ở trong Thánh cảnh này, hắn vẫn cẩn thận từng chút một, không dám bước sai một bước.
Trong tình huống hiện giờ, hắn cảm thấy ở lại vẫn an toàn hơn một chút.
La Phương Phỉ: "Cho thể diện mà không thèm hả? Ta nói được là được."
Nàng ta nói cũng vô dụng, nhân viên Phiêu Miễu các khó xử nói:
"Các chủ, chuyện này dường như không ổn? Xin hỏi các chủ, đây là ý của Thánh Tôn sao?"
La Phương Phỉ quay đầu nhìn lại, lạnh giọng nói:
"Có ổn hay không, có phải ý của Thánh Tông hay không, liệu có tới lượt ngươi hỏi ta không?"
"Vâng!" Nhân viên Phiêu Miễu các ngậm miệng lại. Chọc giận cô gái này, y cũng không chịu nổi.
La Phương Phỉ xoay người nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo:
"Ta không mời nổi ngươi đúng không?"
"Không đúng không đúng."
Ngưu Hữu Đạo liên tục xua tay, cười khan nói:
"Các chủ hiểu lầm, ở đây còn có đệ tử hai Tử Kim động, họ có theo ta trở về không?"
Hắn nghĩ bên người có hai người, chẳng may có chuyện gì cũng có hai người trợ giúp.
La Phương Phỉ liếc Tần Quan và Định Kiệt:
"Đừng phí lời, họ ở lại. Ngươi đi theo ta."
Nàng ta dù có làm bậy đến đâu cũng không dám dẫn tất cả đệ tử Tử Kim động ra ngoài.
Ngưu Hữu Đạo gượng ép cười nói:
"Họ la đệ tử đồng môn do ta mang đến. Các chủ, xin cho ta dặn dò mấy câu."
La Phương Phỉ không phản đối, đi ra ngoài trước.
Ngưu Hữu Đạo lập tức dành thời gian căn dặn hai người Tần, Kha:
"Ta không ở đây, các ngươi phải cẩn thận một chút."
Kha Định Kiệt thấp giọng hỏi:
"Cô ta thật sự để trưởng lão rời Thánh cảnh về Tử Kim động sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây? Đường đường con gái Chí Tôn tự mình chạy tới đưa ta rời đi, các ngươi cảm thấy bình thường

sao? Đừng mong chờ gì cả, lần này ta đi cũng khó lường họa phúc. Các ngươi nghĩ ta bằng lòng đi hay sao? Cô ta đã chạy tới đây, ta không có cả đường từ chối, không đi cùng cô ta cũng không được. Ta không ở đây nữa, các ngươi có thể kết hợp với nhóm người Tứ Hải để rèn luyện. Bọn họ sẽ nể mặt ta mà chăm sóc cho hai ngươi."
"Vâng!" Hai người đáp lại.
Ngưu Hữu Đạo: "Được rồi, người phụ nữ kia đang chờ bên ngoài, ta không trêu chọc nổi. Ta đi trước. Nói chung, các ngươi phải cẩn thận."
Hắn nói xong lập tức rời đi.
Đi vào viện tử, đụng tới La Phương Phỉ, hắn không thấy La Phương Phỉ nói gì mà dẫn hắn đi luôn.
Nhân viên trông coi căn nhà này của Phiêu Miễu các ngăn cản hai người một thoáng, La Phương Phỉ trừng mắt mắt quát lạnh:
"Cút ngay!"
Người ngăn cản không dám cản trở quá đáng, bất đắc dĩ bị quát lui. Dọc đường đi đều như vậy, người của Phiêu Miễu các có thể nói là phải trơ mắt nhìn La Phương Phỉ dẫn Ngưu Hữu Đạo đi.
Đây cũng là nguyên nhân La Phương Phỉ tự mình chạy tới, sợ người phía dưới không có thể diện đủ lớn. Đặc biệt là ở đây có Đinh Vệ.

Chương 1427: Chỉ lo thân mình (2)

Chương 1427: Chỉ lo thân mình (2)
Đinh Vệ chính là một trong các đệ tử đầu tiên của chí vị Chí Tôn. Nếu Đinh Vệ ở đây, y chưa chắc đã nể mặt nàng ta. Ai ngờ Đinh Vệ lại vắng mặt, đúng là bớt đi nhiều chuyện cho nàng ta. Ở đây tất nhiên không có ai có thể cản nàng ta.
Không ai làm chủ, vậy thì ai dám cứng rắn cản trở nàng ta?
Nhân viên các phái trong các viện lớn đều xông ra cửa, trơ mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo bị mang đi. Không ai hiểu rõ tình thế hiện giờ.
Đám Phù Hoa lập tức chạy tới gian phòng của Ngưu Hữu Đạo, hỏi hai người Tần, Kha rốt cuộc xảy ra chuyện gì.
Hai người cũng không biết.
Hai người nghĩ đến lời dặn dò của Ngưu Hữu Đạo, nếu hắn không có đây thì phải nương tựa vào nhóm người đối diện, vậy nên đã kể lại tình huống vừa nãy.
"Muốn đưa Ngưu Hữu Đạo rời Thánh cảnh, cho Ngưu Hữu Đạo về Tử Kim động?"
Hồng Cái Thiên kinh ngạc, biểu thị hoài nghi nói:
"Thật hay giả?"
Tần Quan: "Chúng ta cũng không biết chân tướng ra sao."
"Đi, đi xem xem." Phù Hoa nói. Cả đám bay lên nóc nhà, giương cao tầm mắt nhìn xem.
Lối ra vào Thánh cảnh ở ngay gần đỉnh núi, địa thế lại cao hơn bên này, từ trên nóc nhà là có thể dễ dàng nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo có thật tới lối vào hay không.
Thấy thế, không chỉ mấy người bọn họ mà những người của môn phái khác cũng bay lên nóc nhà, muốn nhìn xem những người kia đang nhìn cái gì.

Không sai, ra khỏi sơn trang Thủ Khuyết, Ngưu Hữu Đạo quả thực bị La Phương Phỉ dắt tới lối ra vào trên đỉnh núi.
Lại thấy cái lồng chụp ánh sáng, Ngưu Hữu Đạo cảm thấy khó tin. Người này thật sự muốn đưa mình rời đi?
Nếu chỉ một mình Ngưu Hữu Đạo có lẽ còn khó tới gần lối ra vào, không thể qua nổi cửa ải thủ vệ ở đây. Nhưng La Phương Phỉ có ở đây thì tất cả đều dễ dàng rồi. Trên người nàng ta có lệnh bài đặc biệt cho phép ra vào, huống hồ thủ vệ ở đây không biết chuyện gì, chỉ hỏi một chút. La Phương Phỉ đáp thoáng qua rồi bên kia lập tức cho đi.
Quả thật là La Phương Phỉ tự mình đưa tiễn. La Phương Phỉ dẫn Ngưu Hữu Đạo đi vào trong màn sáng gợn sóng.
Vừa đi vừa nghĩ, Ngưu Hữu Đạo suy nghĩ nát óc cũng không hiểu nổi chuyện gì. Hắn thấy thế nào cũng không giống như muốn hại hắn. Nếu nói là vì không tiện ra tay ở sơn trang Thủ Khuyết, thế thì cũng không khó khăn đến nỗi phải đi ra khỏi Thánh cảnh mới ra tay chứ?
Sơn trang Thủ Khuyết, đám Phù Hoa đứng trên nóc nhà tận mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo đi qua lối ra vào, cũng cảm thấy La Phương Phỉ với thân phận như vậy cũng không có khả năng phải phí công phí sức đến mức đó để hại Ngưu Hữu Đạo. Mọi người tụ tập trên nóc nhà.
"Xem ra quả thật rời Thánh cảnh." Lãng Kinh Không trầm giọng nói.
Phù Hoa cắn cắn môi: "Quả nhiên có chuẩn bị hậu chiêu. Vị huynh đệ kết nghĩa này của chúng ta không phải kẻ tử tế. Hắn đi ra dạo một vòng rồi chẳng có chuyện gì đã trở về, còn chúng ta lại ở đây lo lắng đề phòng."
Hồng Cái Thiên nắm quyền nói:
"Khó tránh không chịu tiết lộ một chút phong thanh nào. Thì ra hắn đã sớm biết là mình có thể trở về."
Mấy người từ nóc nhà nhảy xuống, Triều Kính không lo được chuyện gì khác, lập tức bay tới chỗ mấy người hỏi:
"Ngưu Hữu Đạo xảy ra chuyện gì vậy?"
Những môn phái khác cũng dồn dập bay tới hỏi chuyện.
Phù Hoa cười lạnh:
"Chuyện gì? Người ta kết thúc rèn luyện, rời Thánh cảnh. Các chủ của Phương Phỉ các tự mình dẫn hắn ra ngoài. Chúng ta chậm rãi chơi ở đây

đi."
"A! Lại có chuyện như vậy?" Trưởng lão Khí Vân tông Thái Thúc Sơn Thành kinh ngạc thốt lên.
Tất cả xôn xao. Sắc mặt Triều Kính trầm xuống rất khó coi. Ngưu Hữu Đạo không nói tiếng nào đã ném họ lại bỏ chạy? Có quan hệ với Phương Phỉ các mà không nghĩ cách chăm sóc chúng ta một phen?
Trưởng lão Lăng Tiêu các Toàn Thái Phong lắc đầu thở dài, thầm nhủ trong lòng, vị lão đệ này quả nhiên lợi hại. Như vậy mà hắn cũng có thể lo thân bỏ chạy, thật không thể tưởng tượng được là hắn làm thế nào.
Nghe mọi người nghị luận, Tần Quan và Kha Định Kiệt cho rằng những người ở đây nghĩ nhiều quá. Bản thân Ngưu trưởng lão cũng chăng hiểu rõ là chuyện gì, cũng cảm thấy lần này đi họa phúc khó lường. Những người nay dựa vào cái gì đã vội kết luận Ngưu trưởng lão thoát thân? Thấy người ta chê trách như vậy, hai người dù sao cũng là đệ tử Tử Kim động nên phải nói giúp trưởng lão của mình đôi câu.
Đám Phù Hoa nhìn hai người như nhìn kẻ ngu si, cảm giác hai người họ đúng là khờ dại, vì hai người chẳng biết cái gì cả. Khi đám Phù Hoa mật đàm với Ngưu Hữu Đạo, hắn vẫn luôn bài trừ hai người này ra ngoài. Họ cho rằng, chỉ họ mới là những người được Ngưu Hữu Đạo dặn dò trước tiên, biết Ngưu Hữu Đạo sớm đã có chuẩn bị, cho nên mới biết chân tướng trong đó...
Ngưu Hữu Đạo đề phòng cao độ đi ra từ trong màn sáng gợn sóng, lúc đó đèn đuốc trên các phòng ốc chung quanh đang huy hoàng. Bầu trời đầy sao. Bên này đang là ban đêm.
La Phương Phỉ cất bước đi tới. Nhân viên Phiêu Miễu các ở đây kiểm tra qua một chút rồi lập tức tránh ra cho đi. Ngay cả người ở bên trong Thánh cảnh cũng không biết được chuyện gì, những thủ vệ ở lối vào như họ tất nhiên càng không biết là chuyện gì.
Con gái La Thu tự minh dẫn người ra ngoài thì còn có thể làm sao? Ghi chép vào là được, chẳng may có chuyện gì thì La Phương Phỉ cũng sẽ tự gánh trách nhiệm.
La Phương Phỉ đưa Ngưu Hữu Đạo đi thẳng ra ngoài thành vây, hất căm, ra hiệu cho hắn có thể đi rồi.

Đi? Cứ vậy là đi? Ngưu Hữu Đạo nhìn thế giới bên ngoài, lại quay đầu nhìn thành vây đèn đuốc sáng choang. Đúng là hắn muốn đi, nhưng không dám đi!
Hắn thực sự không biết người phụ nữ này rốt cuộc muốn lam gì, nên chân chậm chạp không dám cất bước. Trong đầu hắn đang cao tốc suy nghĩ, hy vọng có thể bắt lấy chút dấu vết để phân tích, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn chỉ mù mịt.
Hắn tự vấn lòng, bản thân mình không phải kẻ ngốc, nhưng đối mặt với người phụ nữ này thì nội tâm bị đảo loạn tùng phèo, một chút ngọn ngành cũng khkoong có.
Không chỉ không chắc chắn, mà hắn cũng không nắm được một chút xíu manh mối nào về người phụ nữ này. Hắn hoàn toàn rối tay rối chân không thể ứng đối nổi.
Đạo lý rất đơn giản, chuyện gì cũng có nguyên nhân. Dù thế nào cũng phải có một câu tại sao chứ? Nhưng hắn không hề thấy bất kỳ dấu hiệu nào. Manh mối duy nhất có thể hoài nghi chính là đối phương là vợ của Toa Như Lai. Chẳng lẽ vì hắn có qua lại với Toa Như Lai, có quan hệ gì đó với Toa Như Lai? Nhưng lại đơn độc thả mình ra, lại còn là con gái của Thánh Tôn tự mình đưa ra ngoài là sao?
Ngưu mỗ làm gì có thể diện lớn như vậy?
La Phương Phỉ: "Làm gì, còn muốn ta tự mình đưa ngươi tới Tử Kim động hay sao?"
"Không có không có."
Ngưu Hữu Đạo xua tay, cười gượng, lại hỏi:
"Thật sự cho ta quay về? Tại hạ có thể hỏi một câu tại sao không?"
La Phương Phỉ: "Ngươi không cút đi, có tin ta khiến ngươi vĩnh viễn không đi được?"
"Ấy... Các chủ bảo trọng, tại hạ cáo từ." Ngưu Hữu Đạo chắp tay, lùi về sau vài bước rồi xoay người đi nhanh.
Hắn vừa đi vừa cảnh giác bốn phía, bước chân cũng từ từ chậm lại. Hắn lại quay đầu, phát hiện La Phương Phỉ đã xoay người đi.
Rốt cuộc là sao đây? Ngưu Hữu Đạo có thể nói là đã cẩn thận từng bước chân, rất có cảm giác lưu luyến không rời với Thánh cảnh.

Chờ hắn đi tới bên bờ biển, đối mặt với biển rộng dào dạt trong đêm, phát hiện vẫn không có điều bất ngờ gì xuất hiện. Hắn gãi đầu, thực sự lơ ngơ.
Thực sự không nghĩ ra, tạm thời cũng lười suy nghĩ.
Ngưu Hữu Đạo ngước lên nhìn trời sao, phân biệt phương hướng nhờ sao trời rồi lắc người bay về phía biển rộng mênh mông. Hắn chuẩn bị đi một bước xem một bước, tin tưởng nếu đối phương có mưu đồ gì thì sớm muộn gì cũng sẽ lộ ra đầu mối. Hiện giờ manh mối để phân tích của hắn thực sự có hạn...
"Các ngươi làm ăn thế hả? Bao nhiêu người như vậy mà có thể để cô ta dẫn người rời đi? Không được cho phép, kẻ tham gia rèn luyện không được rời khỏi đại viện kia, các ngươi không biết sao?"

Chương 1428: Không tiếc cái giá cũng phải mau chóng tìm người về!

Chương 1428: Không tiếc cái giá cũng phải mau chóng tìm người về!
Sơn trang Thủ Khuyết, quản sự Hoàng Ban trở về, kết quả là nghe nói Ngưu Hữu Đạo được La Phương Phỉ mang đi, vừa giận vừa sợ, lập tức quát mắng đám thủ hạ.
Có thủ vệ đau khổ nói:
"Chúng ta cũng ngăn cản, nhưng không ngăn được. Chúng ta cũng không thể thực sự ra tay với cô ta chứ?"
"Ra tay thì thế nào, sợ con tiện nhân kia hay sao? Ở đây không phải Thánh địa Đại La, không phải chỗ mà con tiện nhân kia điêu ngoa tùy hứng được!"
Hoàng Ban quát mắng, tức giận không nhẹ. Chuyện rèn luyện này được Đinh Vệ giao cho ông ta phụ trách, bây giờ lại để người chạy mất, bảo ông ta làm sao báo cáo kết quả?
Còn về chuyện mắng La Phương Phỉ là tiện nhân thì cũng không là cái gì. Ông ta không phải tu vĩ giới tu hành bình thường, mà là người của Thánh địa Đại Nguyên, không sợ người của Thánh địa Đại La.
Mắng thì mắng, nhưng vẫn phải đối mặt hiện thực. Ông ta giận dữ mắng mỏ cũng chẳng giải quyết được vấn đề. Sau khi hít sâu vài hơi, Hoàng Ban hỏi:
"Có biết tiện nhân kia đưa Ngưu Hữu Đạo đi đâu hay không?"
Có người nói: "Chỉ nhìn thấy mang đi tới lối ra Thánh cảnh, sau đó thấy La Phương Phỉ một mình quay về. Không thấy Ngưu Hữu Đạo trở về, khả năng là đưa ra khỏi Thánh cảnh."
"Đi!" Hoàng Ban rống lên, phất tay gọi người, bay thẳng ra khỏi sơn trang Thủ Khuyết, đi tới lối ra.

Kết quả xác thực đúng vậy. Thủ vệ lối ra xác nhận việc La Phương Phỉ dẫn Ngưu Hữu Đạo ra Thánh cảnh. Hoàng Ban vội dẫn người ra khỏi Thánh cảnh, đi tới lối vào, lại xác nhận tình huống từ chỗ thủ vệ.
Kết quả là lại được xác nhận. Hoàng Ban cấp tốc dẫn người ra khỏi thành vây, được thủ vệ ở đây gợi ý phương hướng. Nhóm người xuất hiện tại bờ biển chỗ Ngưu Hữu Đạo tưng đứng, nhưng nào còn thấy bóng người.
Nhân viên Phiêu Miễu các đi theo hỏi:
"Hoàng quản sự, người đã đi rồi, làm sao bây giờ?"
Hoàng Ban quặm mặt lại, không đuổi kịp Ngưu Hữu Đạo thì ông ta nhất thời có thể có biện pháp gì? Bên ngoài trời đất bao la, biển rộng mênh mông, Ngưu Hữu Đạo đi hướng nào mà họ cũng chẳng biết. Mấy người bọn họ bay lung tung tìm kiếm không có mục đích chẳng khác nào mò kim đáy biển.
Còn về việc vận dụng nhiều người đi tìm thì, ông ta không có quyền hạn lớn đến mức có thể trắng trợn vận dụng nhân viên Phiêu Miễu các.
"Trở về!" Hoàng Ban cấp tốc dẫn người vòng vèo quay về Thánh cảnh. Khi chạy về sơn trang Thủ Khuyết, ông ta sai người gửi tin khẩn cấp cho Đinh Vệ.
Sự tình đến mức độ này, ông ta không thể nào tự quyết được, nhất định phải do Đinh Vệ đứng ra mới được.
Trên một hải đảo giữa biển Đông Hải mênh mông, Ngưu Hữu Đạo đạp một kẻ dưới đất, câm dao bầu to đùng lắc lư gác lên cổ kẻ dưới chân. Người bị giẫm lên mặt đất liên tục xin tha:
"Đại gia tha mạng, đại gia tha mạng. Hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm thôi!"
Mấy người cầm đao kiếm chung quanh nhìn chằm chằm, quát:
"Thả đảo chủ của chúng ta ra, tha cho ngươi khỏi chết!"
Trên đất còn mấy người nữa, hoặc mũi miệng chảy máu rên rỉ, hoặc hôn mê bất tỉnh. Có kẻ bị đánh hiện ra nguyên hình, đều là do Ngưu Hữu Đạo đả thương.
Đây là một hải đảo do yêu tu chiếm giữ. Ngưu Hữu Đạo đã tìm đến họ cầu viện. Hắn đã nói rõ thân phận, ai ngờ cái lũ yêu tu gan to bằng trời nay lại dám giở thủ đoạn thấp hèn để đánh lén hắn. Bề ngoài chúng chiêu đãi nhiệt tình, mà bên trong lại ngầm hạ độc.

Ngưu Hữu Đạo một thân một mình ở bên ngoài, làm sao có thể không phòng bị chút nào? Hắn ẩn giấu lòng cảnh giác. Trò hề nay không thể gạt được người từng trải như hắn, đã bị hắn nhìn xuyên thấu.
Thấy việc mình làm đã bị Ngưu Hữu Đạo biết rõ, mềm dẻo không được, cả đám yêu tu chơi cứng luôn, nhưng cuối cùng lại khô ng phải đối thủ của Ngưu Hữu Đạo, cho nên mới có cảnh tượng bấy giờ.
Lại nói, một lũ tiểu yêu trên một hòn đảo nhỏ thì có thể lợi hại cỡ nào? Nếu Ngưu Hữu Đạo còn không xử lý được chúng thì quả là lăn lộn uổng phí bao nhiêu năm qua.
Ngưu Hữu Đạo gác đao lên cổ kẻ dưới chân, không để ý những kẻ đang kêu gào:
"Hiểu lầm? Lá gan ngươi không nhỏ đâu, không biết ta và Điện chủ Lãng Kinh Không của điện Phục Ba ở Đông Hải này là huynh đệ kết nghĩa hay sao? Dám ra tay với ta, sống phát chán rồi hả?"
Lưỡi đao đâm vào dao cổ đối phương.
"Hiểu lầm, đúng là hiểu lầm!"
Tên đảo chủ kia bị đau kêu lên, giải thích:
"Đại gia, nếu ngài thật sự là Ngưu Hữu Đạo đạo gia, chúng ta tất nhiên coi ngài là tổ tông. Nhưng mà lời giải thích của ngài quá vô căn cứ."
"Đạo gia đã đi cùng Điện chủ điện Phục Ba đi Thánh cảnh rèn luyện, ngài còn chạy tới nói ngài là Ngưu Hữu Đạo, bảo chúng ta làm sao mà tin?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta đã nói với ngươi rồi còn gì, ta vừa từ Thánh cảnh ra."
Đảo chủ bị giẫm dưới chân dở khóc dở cười:
"Ngài nói đùa với ta làm gì? Thánh cảnh là nơi nào? Sao lại có thể muốn vào là vào, muốn ra là ra? Ngài muốn viện lý do thì cũng đừng kiếm loại này. Nếu mà ta nghe lời ngài, ta sẽ không còn mặt mũi nào đi về báo kết quả được."
Đối phương nói cũng có đạo lý, Ngưu Hữu Đạo không biết gần đây mình đạp cứt chó hay sao mà đen đủi. Đụng phải chuyện muốn giải thích rõ mà cũng không được này, hắn cũng lười dông dài với lũ tiểu yêu này, chọc lưỡi đao vào cổ tên bên dưới:
"Hiện giờ ngươi ở dưới đao của ta, có thể báo cáo cho bên trên chưa?"

Vị đảo chủ liên mồm nói:
"Có thể có thể, hoàn toàn là vì bất đắc dĩ, có thể trả lời."
Chợt gã quát thủ hạ chung quanh:
"Ngu người làm gì, còn không mau truyên tin, cứ nói Ngưu Hữu Đạo đạo gia đã ra khỏi Thánh cảnh, muốn mượn một con phi cầm sử dụng."
Con tin trong tay Ngưu Hữu Đạo, đám tiểu yêu sợ ném chuột vỡ đồ, lập tức làm theo.
Không sai, Ngưu Hữu Đạo muốn mượn một con phi cầm chở người từ Đông Hải, mục đích của hắn tất nhiên là quay về Tử Kim động.
Hắn hiện tại một thân một mình, kẻ thù không ít, muốn giết hắn có rất nhiều người. Hắn đương nhiên muốn mau chóng quay về Tử Kim động cho an toàn.
Biển lại rộng mênh mông, dùng pháp lực vượt biển quá tốn thời gian và pháp lực. Qua khỏi biển lại còn lục địa, lộ trình cũng không gần, nên mượn vật cưỡi thì tiện hơn.
Nhưng mà lăn qua lăn lại cũng mất một phen.
Đám tiểu yêu trên đảo nghe nói Ngưu Hữu Đạo đến cũng không đứa nào tin. Chúng phải người đã gặp Ngưu Hữu Đạo đến nghiệm chứng, là yêu tu đã đi bí cảnh Thiên Đô.
Người đến vừa nhìn đã thấy thật sự là Ngưu Hữu Đạo, lại khẩn cấp quay về báo cáo.
Chờ đến trời sáng, từ trên không phía xa có ba con phi cầm cỡ lớn bay tới. Đại Thánh thủ lĩnh của Đông Hải tới rồi, lại không chỉ một người, may mà cuối cùng cũng có người chạy tới cứu vớt đám thuộc hạ.
Trước khi Đại Thánh Đông Hải tới, yêu tu ở hải đảo gân đó đã tu tập tới khá đông. Họ nghe nói Ngưu Hữu Đạo từ Thánh cảnh ra nên đến xem trò vui là chính.
Đám người từ trên trời hạ xuống, thấy thực sự là Ngưu Hữu Đạo. Đại Thánh Đông Hải ngạc nhiên:
"Ngưu Hữu Đạo, thật là ngươi?"
"Không giả đâu!"
Ngưu Hữu Đạo cười, cúi người nâng kẻ dưới đất lên, vỗ vỗ vai đối phương:
"Huynh đệ, đắc tội. Ngươi xem, ta không lừa ngươi chứ?"

Đại Thánh Đông Hải đã nghe kể tình huống. Tuy Ngưu Hữu Đạo đánh người bên này nhưng không hạ độc thủ, y phất tay quát:
"Còn không cảm ơn người ta đã nương tay đi!"
Cả đám yêu quái trên đảo bấy giờ mới cúi đầu xin lỗi Ngưu Hữu Đạo với vẻ oan ức:
"Chúng ta có mắt không tròng, cảm ơn đạo gia nương tay."
Họ oan ức là vì bị đánh mà không thấy Đại Thánh làm chủ giúp họ, lại không biết rằng, đối với mấy người Đại Thánh Đông Hải vưa mới đến mà nói, chuyện Ngưu Hữu Đạo chạy ra được từ Thánh cảnh quan trọng hơn chút xíu oan ức ấy nhiều.
"Không cần cám ơn, hiểu lầm thôi." Ngưu Hữu Đạo hào phóng nở nụ cười, ra vẻ hoàn toàn không tính toán.
"Cút!"
Đại Thánh Đông Hải phất tay, đuổi hết đám vướng chân vướng tay ra. Y tới trước mặt Ngưu Hữu Đạo, nhìn trang phục đỏ rực mà lại chẳng ra hình thù gì của Ngưu Hữu Đạo, hiếu kỳ hỏi:
"Làm sao lại mặc thế này?"

Chương 1429: Chí Tôn La Thu (1)

Chương 1429: Chí Tôn La Thu (1)
Ngưu Hữu Đạo: "Ai đi vào cũng bị lột sạch, đều phải mặc thế này. Lãng Kinh Không cũng không ngoại lệ."
Đại Thánh Đông Hải rất kinh ngạc. Bao gồm cả Ngưu Hữu Đạo, y đã tận mắt thấy mọi ngươi đi vào trong Thánh cảnh, bởi vậy hỏi:
"Ngươi làm sao lại đi ra khỏi Thánh cảnh, không rèn luyện sao? Lãng Kinh Không đâu, chỉ một mình ngươi đi ra?"
Ngưu Hữu Đạo than thở:
"Việc này nói rất dài dòng, bản thân ta cũng chẳng hiểu ra sao đã bị người ta ném ra."
Hắn chỉ chỉ bốn phía:
"Bao nhiêu người như vậy, xem ra tin tức ta ra khỏi Thánh cảnh là không giấu nổi. Đại Thánh, ta không thiếu kẻ thù, tiết lộ hành tung rồi sẽ không còn được an toàn. Ta không thể ở đây lâu, phải mau chóng quay về Tử Kim động. Làm phiền ngài cho ta mượn một con phi cầm thay cho đi bộ."
Đại Thánh Đông Hải cũng không miễn cưỡng hắn, không chỉ cho mượn vật cưỡi mà còn tự đưa tiễn.
Không phải nói rất dài dòng sao? Dù có dài hơn nữa, y cũng phải hỏi ra được Ngưu Hữu Đạo làm sao lại đi ra. Y tự mình đưa tiễn chính là để dọc đường hỏi han chuyện tình.
Ba con phi cầm cỡ lớn đồng thời bay lên không, chở Ngưu Hữu Đạo bay khỏi. Mấy người bên Đại Thánh Đông Hải dắt tay hộ tống.
..
"Ta bảo ngươi lo liệu việc rèn luyện, vừa bắt đầu, ngươi đã để xảy ra chuyện như vậy cho ta hả?"

Trong sơn trang Thủ Khuyết, Đinh Vệ nhận được tin tức lập tức vội vàng trở về từ Thánh địa Đại Nguyên. Sau khi biết tình hình, y mắng Hoàng Ban như máu chó xối đầu.
Hoàng Ban vẻ mặt đưa đám nói:
"Ta không ngờ mới rời đi có một chút mà La Phương Phỉ đã chạy tới. Đều là do sai lầm của ta, xin tiên sinh trừng phạt!"
"Trừng phạt, trước tiên ngươi cần phải tìm người trở về cho ta!"
Sau khi quát mắng xong, Đinh Vệ chắp tay đi tới đi lui:
"Ả tiện nhân mê trai kia làm cái gì vậy, cố ý chơi ta đúng không?"
Muốn bình tĩnh cũng khó. Chuyện rèn luyện Thánh cảnh xảy ra cơ sự như vậy, vừa bắt đầu đã lủng lộ lỗ như cái sọt, bảo y phải báo lên trên thế nào?
Đinh Vệ dừng bước, quay lại mắng:
"Ngươi còn đứng đó làm gì? Ngươi tự dẫn người đi tìm. Không được bỏ qua bất cứ nơi nào mà Ngưu Hữu Đạo có thể đi, phải tìm người về đây cho ta! Về chuyện nhân lực, ngươi có thể sử dụng toàn bộ người của Phiêu Miễu các, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải tìm người về! Nếu không tìm được người về, đưa đầu tới gặp ta!"
Y tiện tay ném lệnh bài ra.
"Vâng!" Hoàng Ban nhận lệnh bài, bước nhanh rời đi.
Không bao lâu sau, Hoàng Ban xuất hiện ngoài Thánh đảo, dẫn một đoàn nhân viên Phiêu Miễu các, mấy chục con phi cầm cỡ lớn bay đi các nơi. Đồng thời, từ trong thành vây thả ra mấy trăm con kim sí bay tới các địa điểm của Phiêu Miễu các ở các nơi, truyền lệnh, vận dụng nhân lực tìm người, thực sự bày ra trạng thái không tiếc giá nào.
...
Thánh địa Đại La, thánh điện Đại La nằm trên đỉnh ngọn núi chính, khí thế rộng rãi, mái cong vút lên trời.
Trong điện, sàn nhà lát ngọc xanh trơn bóng, cả đại điện đều do ngọc xanh tạo thành, gây cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái cho người xem, cũng khiến cho người ta cảm giác dị thường nghiêm túc đến ngột ngạt.
Trong điện trống rỗng, Toa Như Lai và La Phương Phỉ đứng sóng vai, lẳng lặng đứng yên chờ đợi, chơ cơn giận lôi đình khả năng sắp xuất hiện.

"Sư huynh, xin lỗi." La Phương Phỉ lại nhỏ giọng nói. Nàng ta đã nói xin lỗi mấy lần.
Toa Như Lai vẫn không nói tiếng nào, cũng thực sự không biết nên nói cái gì cho phải.
Khi người phụ nữ này nói sẽ dẫn Ngưu Hữu Đạo ra, ông ta cũng không nói gì, bởi vì cảm thấy đó là chuyện không thẻ. Ông ta biết Đinh Vệ bên kia sẽ không thể tha người, cảm thấy để người phụ nữ này đi đụng phải tường một lần cũng không phải chuyện xấu. Ai ngờ, người phụ nữ này chẳng phí sức chút nao đã dẫn Ngưu Hữu Đạo đi, bảo ông ta phải nói gì cho phải?
Ban đầu Toa Như Lai chưa biết chuyện gì xảy ra, bởi vì La Phương Phỉ lặng lẽ làm xong chuyện, dễ dàng dẫn Ngưu Hữu Đạo ra khỏi Thánh cảnh, chỉ yên lặng lấy lòng ông ta, không hề khoe khoang thành tích.
Bên phía sư phụ đột nhiên có người tới truyền lời, bảo hai vợ chồng họ tới một chuyến.
La Phương Phỉ muốn hỏi xem phụ thân gọi họ qua có chuyện gì, người đến lại hỏi có phải nàng ta đưa Ngưu Hữu Đạo ra khỏi Thánh cảnh?
La Phương Phỉ nói phải, Toa Như Lai đứng yên không nói gì.
Người đến cười khổ, nói chuyện này đã khiến các Thánh địa khác mất vui, đã truy hỏi Thánh Tôn xem là chuyện gì, muốn Thánh Tôn trả lời.
Toa Như Lai biết, việc này đã bị xé ra to. Vẫn câu nói kia, chuyện rèn luyện Thánh cảnh là do Cửu Thánh cùng quyết định, không phải một nhà quyết định. Bây giờ lại có người phá hoại, Thánh địa Đại La nhất định phải giải thích.
Ở sâu trong điện, tiếng bước chân bình tĩnh, đều đều truyền tới.
Một ông lão mặc áo bào xanh từ phía sau đi ra, vóc dáng gầy gò, không cao, rất bình thường, chỉ là vô cùng sạch sẽ gọn gàng. Chỉ một ông lão tầm thường như thế, nhưng khí thế của ông ta bễ nghễ khiếp người. Ở địa vị bề trên lâu năm, tinh khí thần dù đã nội liễm vẫn khiến người đối diện có cảm giác có thể phun trào bất kỳ lúc nào.
Người tới không ai ngoài một trong chín vị Chí Tôn, La Thu. Bây giờ, người trong giới tu hành có thể gặp được ông ta chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Người ở bên ngoài Thánh cảnh căn bản có gặp cũng chẳng biết ông ta là ai.
"Bái kiến Thánh Tôn!"
Hai vợ chồng Toa Như Lai hành lễ rất đúng mực. Xưng hô tùy theo từng trường hợp là điều cần thiết trong quy củ.
La Thu không ngừng bước, đi thẳng đến trước mặt hai người, cách một khoảng rất gần mới dừng lại. Ánh mắt ông ta nhìn người này, nhìn người kia, cuối cùng mới hơi dịch bước sang, đối diện với Toa Như Lai. Ông ta hiền hòa nói:
"Như Lai, ta có vài việc muốn hỏi ngươi."
Toa Như Lai cung kính nói:
"Mời sư phụ nói, đệ tử biết gì nói nấy."
La Thu: "Trước đây ta không muốn hỏi nhiều, vài việc nhỏ không đáng cho ta phí miệng lưỡi. Thế nhưng, việc nhỏ tích góp lại cũng có khả năng hóa thành việc lớn. Con bé này đôi khi làm việc mà ta không hiểu. Ngươi là người bên gối của nó, hiểu rõ tính tình phụ nữ, người làm cha như ta chưa chắc đã có thể hiểu bằng người đàn ông của nó. Con bé đang yên đang lành vì sao bỗng chọn Ngưu Hữu Đạo kia vào danh sách rèn luyện Thánh cảnh? Con bé đang yên đang lành làm sao đột nhiên chạy đi sơn trang Thủ Khuyết dẫn Ngưu Hữu Đạo kia ra khỏi Thánh cảnh? Như Lai, ta muốn nghe ngươi giải thích."
La Phương Phỉ vội nói:
"Phụ thân, không liên quan đến sư huynh..."
"Con bé này, con cũng không còn nhỏ nữa, có còn biết quy củ là gì khong?"
La Thu lạnh lùng lườm sang, ngữ khí không chút rung động, vô cùng ổn định nói:
"Ta đang hỏi sư huynh con, đừng xen mồm vào. Ta muốn nghe nó giải thích."
Toa Như Lai mím miệng, cúi đầu nói:
"Đều là đệ tử sai, là đệ tử xúi sư muội làm như vậy."
"Không phải..." La Phương Phỉ cuống lên, nhưng lời vừa ra khỏi miệng lại bị La Thu lườm một cái chặn lại.

Có điều khi nàng ta cắn môi nhìn Toa Như Lai, ánh mắt như đưa tình. Trong lòng nàng ta đang vạn phần ngọt ngào. Rõ ràng là chuyện này chẳng liên quan gì đến sư huynh, cũng là do nàng ta làm sao, nhưng sư huynh không hề trách cứ mà lại vơ hết vào người mình, một thân gánh chịu thay cho nàng ta.
Dưới cái nhìn của nàng ta, bất kể sư huynh trước đây lạnh nhạt với mình bao nhiêu, nhưng có lần này thì tất cả đều đáng giá, chứng tỏ trong lòng sư huynh vẫn có nàng ta.
La Thu ồ một cái, tiếp tục hỏi:
"Tại sao vậy? Chỉ một Ngưu Hữu Đạo, vì sao lại khiến ngươi làm như vậy? Ta cần lý do!"
Toa Như Lai trầm mặc, ấp ủ lời giải thích, nói:
"Đệ tử đã tiếp xúc với hắn ở Thiên cốc, thấy hắn càn rỡ, định ép hắn vào đường chết. Ai ngờ hắn tránh được một kiếp. Lần rèn luyện Thánh cảnh này, đệ tử muốn nhân cơ hội dạy dỗ hắn một phen."
La Thu: "Chỉ là một tên Ngưu Hữu Đạo, đệ tử thân truyền của ta muốn giẫm chết một con giun dế mà cần mất công sức như thế sao? Giết thì giết, không lật nổi sóng gió, phải phí thời gian như vậy sao? Ta không hài lòng với lời giải thích này của ngươi, đổi lại lời giải thích khác nói cho ta nghe."

Chương 1430: Chí Tôn La Thu (2)

Chương 1430: Chí Tôn La Thu (2)
Nếu Ngưu Hữu Đạo nghe thấy câu nói này, được biết tên của mình lại được đường đường Thánh Tôn của Thánh địa Đại La nhắc đi nhắc lại nhiều lần, có khi hắn lại cảm thấy vui mừng.
Nhưng Toa Như Lai đang khó khăn vô cùng. Ông ta muốn nói là để dạy dỗ Ngưu Hữu Đạo một trận cũng không được, muốn nói giết Ngưu Hữu Đạo thì lại quá dễ dàng, bảo ông ta phải giải thích thế nào đây?
Thấy Toa Như Lai chậm chạp không nói ra được, La Thu từ tốn nói:
"Sự đã xảy ra thì tất phải có nguyên nhân. Vì sao thì trong lòng ngươi biết rõ ràng. Ngươi không nói ra được, vậy chỉ có một khả năng là không tiện nói ra miệng. Vậy ta có thể hiểu là vì trong lòng ngươi có ý kiến gì đó với Ngưu Hữu Đạo, có suy nghĩ không tiện để người ngoài biết? Trước mặt ta không nói gì, vậy ta có thể cho rằng đó là một suy nghĩ không tiện nói với ta. Sẽ là ý tưởng gì đây, muốn gạt ta sao?"
Lời này thực sự muốn chọc vào tim người ta, Toa Như Lai cuống quít giải thích:
"Sư phụ, con không có ý gì khác, thuần túy là trùng hợp mà thôi."
La Phương Phỉ nghe mà cũng hãi hùng khiếp vía. Phải giải thích, không giải thích là không xong, sẽ xảy ra chuyện, nên nàng ta vội vàng nói:
"Phụ thân, không như phụ thân nghĩ đâu. Sư huynh thật sự không biết chuyện, là con gạt sư huynh gây ra."
"Con bé đang nói chuyện giúp ngươi, ngươi nói xem ta có muốn nghe nó giải thích hay không? Con gái lớn rồi, cùi chỏ dễ hướng ra ngoài. Ngươi nói xem nó có thể vì ngươi mà lừa gạt ta hay không?"
La Thu đi vòng ra sau hai người, ghé vào sau gáy Toa Như Lai hỏi.
La Phương Phỉ vội nói:

"Phụ thân, không đâu. Con gái nhất định ăn ngay nói thật, tuyệt không dám giấu diếm phụ thân bất kỳ điều gì."
"Ngay cả một lời giải thích của con gái mà ta cũng không nghe, dường như thật không còn gì để nói."
La Thu xoay người nhìn về phía ngoài điện, chắp tay xoay lưng về phía hai người:
"Được, nếu con gái của ta nhất định muốn giải thích, ta nghe con gái của ta giải thích."
La Phương Phỉ quay người sang:
"Phụ thân, thật sự không liên quan tới sư huynh. Lúc trước khi nói đến chuyện rèn luyện Thánh cảnh, sư huynh chỉ hỏi đến danh sách một chút..."
Nàng ta kể lại đầu đuôi câu chuyện. Lần này, dưới áp lực của phụ thân, cũng để nói giúp cho Toa Như Lai, nàng ta nói rất tường tận, quả thực không dám giấu diếm điều gì.
Toa Như Lai hơi cúi đầu, hàm bạnh ra vẻ nhẫn nhịn.
Nghe xong giải thích, La Thu xoay người về, không nhìn con gái mà lại đối diện với Toa Như Lai. Ông ta hơi nghiêng người về phía trước, mặt gần như tới sát mặt Toa Như Lai, nhẹ giọng nói:
"Ban đầu ta không muốn gả con gái của ta cho ngươi, nhưng con bé này không hiểu sao cứ thích ngươi, giữ vững mối tình thắm thiết với ngươi. Cũng do ta chiều nó từ nhỏ hỏng người rồi. Với cái tính của nó, nó đã nhất quyết chọn ngươi, ta cũng chẳng có cách nào gả nó cho người khác. Nếu ta gả nó vào nhà khác, nó vẫn cứ nháo nhào đòi tìm người đàn ông khác thì phải làm sao? Việc này nó làm được. Ta hết cách nên đành phải gả nó cho ngươi. Như vậy có phải oan ức cho ngươi không?"
Toa Như Lai vội đáp:
"Không có, là con làm cho sư muội oan ức."
La Thu: "Nó khăng khăng một lòng một dạ với ngươi như thế, ngươi nói nó đi đằng Đông, nó sẽ không đi về phía Tây. Ngươi không cho nó làm điều gì, chắc chắn nó sẽ không làm. Ngươi thích cái gì thì nó sẽ thích cái đó. Lão già ta bị nó làm mất hết thể diện rồi. Một con bé như thế, ngươi lại nhắc tới Ngưu Hữu Đạo trước mặt nó làm gì? Phu thê bao năm, chẳng lẽ ngươi không biết là nó sẽ làm ra chuyện gì sao? Được rồi, coi

như lúc trước ngươi bị bất ngờ, nhưng sau đó nó đã nói là sẽ để Ngưu Hữu Đạo cút ra ngoài, sao ngươi không ngăn cản?"
Ông ta nói xong lại quay sang nhìn La Phương Phỉ, ý như muốn hỏi, ngươi không ngờ tới sao?
La Phương Phỉ căn bản không hề nghĩ sâu xa gì, dù là ngay lúc này cũng chẳng nghĩ nhiều.
Toa Như Lai vội giải thích:
"Lúc trước quả thực là con bị bất ngờ, lần này đệ tử cũng bị bất ngờ. Đệ tử hi vọng nàng đụng phải tường một lần để sửa đổi tính tình của nàng. Đệ tử cho rằng Đinh Vệ sẽ không đồng ý cho nàng thả người, ai mà biết Đinh Vệ đúng lúc không có đó. Chuyện này thực sự vượt ra ngoài dự liệu của đệ tử."
La Thu hỏi ngược lại:
"Nếu ngươi lên tiếng, nó sẽ không làm như vậy, có thể tránh việc xảy ra, đúng hay không?"
Toa Như Lai khó nhọc nói:
"Đều là đệ tử sai."
"Được, là chuyện bất ngờ, ta tin lời giải thích của ngươi."
La Thu đứng thẳng người, vuốt cằm nói:
"Cũng phải, nếu có thể sửa đổi tính khí của con bé này thì cũng tốt. Ta cũng hi vọng nó sửa đổi. Không phải chuyện ghê gớm gì, chuyện đã qua thì để nó qua. Nhưng mà Như Lai, ta vẫn phải nhắc nhở ngươi một chút."
Toa Như Lai: "Đệ tử rửa tai lắng nghe."
La Thu nói: "Người đời luôn nói, quan thanh liêm khó đoạn tuyệt chuyện nhà, đây là một lý lẽ. Người ngoài khó nhúng tay vào việc trong nhà. Nó đã gả cho ngươi, vậy có chuyện có thể nói, có chuyện ta không thể xen vào giữa phu thê các ngươi. Hai người các ngươi đóng cửa bảo nhau. Ngươi làm nó vui vẻ cũng được, mà khổ sở cũng được, ta không cách nào quản hết. Giết người dễ, ép người yêu thích người thì khó. Nhưng ngươi phải hiểu, một người đàn ông không thể dạy dỗ được người phụ nữ của mình là do năng lực của ngươi bị khiếm khuyết. Đàn ông bị người phụ nữ trong nhà tùy hứng lên mà bị cản tay thì không thể chịu nổi trách nhiệm lớn lao. Quản nó cho tốt, ngươi muốn nói gì nó

cũng rất dễ dàng, nó sẽ nghe lời ngươi. Ta không hy vọng chuyện như vậy phát sinh nữa, hiểu chưa? Bằng không ngươi phải gánh chịu hậu quả!"
Toa Như Lai: "Vâng, đệ tử nhớ kỹ."
La Thu gật đầu, mắt liếc hai người một lượt:
"Nhiều năm qua không tán gẫu với hai đứa bao nhiêu, hôm nay nói hơi nhiều. Nói xong việc nhà lại nói việc chính. Làm sai là sai, mà sai thì phải phạt. Ta cũng phải cho các nhà khác câu trả lời. Con gái, phạt con vào trong động quay mặt vào tường hối lỗi mười ngày, đi thôi!"
La Phương Phỉ không vui, giậm chân làu bàu:
"Phụ thân, không phải chỉ một Ngưu Hữu Đạo sao? Vậy mà phạt con gái, lẽ nào con gái trong mắt phụ thân còn không quan trọng bằng một Ngưu Hữu Đạo hay sao?"
La Thu nói một câu lạnh như băng:
"Quay vào tường hối lỗi một tháng!"
"..." La Phương Phỉ á khẩu không nói tiếp được. Nàng ta còn muốn nói tiếp lại bị Toa Như Lai vội vã giật giật tay áo.
Sư huynh ngăn cản, La Phương Phỉ quệt miệng, không làm được gì khác, đành ngoan ngoãn nhận mệnh.
Động tác nhỏ đó rơi vào mắt La Thu, ông ta lập tức quát khẽ:
"Người đâu, dẫn đi!"
Ngoài điện lập tức có hai người đi vào, bắt lấy hai bên tay La Phương Phỉ, dẫn nàng ta đi.
La Thu vung tay áo một cái, cũng xoay người đi. Đi được vài bước, thân hình ông ta loáng cái biến mất giống như ảo ảnh.
Gió nhẹ phiêu đãng quanh điện, Toa Như Lai lẻ loi hơi khom người, sau đó cũng xoay người rời đi.
Ra khỏi điện, đi tới giữa sườn núi, Toa Như Lai chợt quay đầu nhìn về phía tòa Thánh điện sừng sững kia. Liên tiếp các câu hỏi vừa rồi của người trong điện khiến ông ta gặp áp lực cực lớn. Áp lực kia ép ông ta nghẹt thở, thậm chí tới tận lúc này, cảm giác nơm nớp lo sợ vẫn còn đó.
Đệ tử của chín vị Chí Tôn, người ngoài ước ao cực kỳ, nhưng mùi vị thực sự của nó ra sao, chỉ bản thân người trong cuộc mới biết.
Ông ta quay lại đi xuống núi, đi thẳng tới.

Sau một khung cửa sổ tại tầng một của Thánh điện, La Thu chắp tay đứng sau song cửa hờ hững nhìn theo bóng người xuống núi, ánh mắt hơi sáng lên.

Biệt viện Mao Lư, Văn Mặc Nhi đi ra khỏi phòng, nhìn thấy Cự An của Quy Miên các trong sân chợt ngẩn người, cúi đầu, đứng trên bậc thang không xuống nữa.

Chuyện Ngưu Hữu Đạo tác hợp cho nàng ta và Cự An kết hôn bây giờ đã không còn là bí mật. Thậm chí đã có đệ tử cùng thế hệ đi sang chúc mừng nàng ta, bấy giờ nàng ta mới biết hôm đó Ngưu Hữu Đạo đàm luận với chưởng môn Cung Lâm Sách bên ngoài Quy Miên các về việc gì.

Chương 1431: Người ở dưới mái hiên

Chương 1431: Người ở dưới mái hiên
Cho dù trước đó đã có suy đoán, nhưng nàng ta không có ở hiện trường, bị Ngưu Hữu Đạo bảo lui.
Cự An có vẻ lúng túng, tay xách một cái rổ, trong có mấy trái cây, không biết nên nói gì cho phải.
Song phương im lặng một lúc, cuối cùng Cự An lấy hết dũng khí tiến lên, đi tới bậc thang, đưa rổ trong tay ra, cố rặn nụ cười nói:
"Ta mới thấy một cây ăn quả sau núi mọc ra quả rất tốt. Văn sư muội, chút lòng thành, đừng vội ghét bỏ."
Văn Mặc Nhi thấp giọng nói:
"Cự sư huynh, không cần."
Nàng ta không muốn nhận vật này. Nói đúng hơn là, Cự An không phải đối tượng mà nàng ta muốn. Nàng ta không hi vọng người đàn ông tương lai của mình là kẻ có quyền khuynh thiên hạ hoặc anh hùng nổi tiếng thế gian, nhưng cũng không hi vọng đó là một người gác cửa. Cự An chỉ là một người trông cửa đàng hoàng ở ngoài Quy Miên các mà thôi.
Dù y là gác cửa cho trưởng lão lâu năm nhất của Tử Kim động, nhưng kết quả đã có thể thấy trước. Tuổi thọ của Chung Cốc Tử đã tới hạn, không có người nối nghiệp. Người như Cự An sẽ không có tiền đồ gì.
Cũng không phải là nàng ta muốn gả cho kẻ có tiền đồ, nhưng người như Cự An rõ rõ rành rành là sẽ không có tiền đồ gì, mà vẻ ngoài không đẹp, không một chút giống với người đàn ông mà nàng ta muốn.
Dù nàng ta chưa từng dùng sắc đẹp của mình làm cái giá để lựa chọn đối tượng, nhưng sắc đẹp của nàng ta vẫn còn nguyên đó. Trong tiềm thức, nàng ta hiểu rõ là mình có khả năng lựa chọn. Bất kỳ điểm nào trên người Cự An cũng không hề làm nàng ta muốn gả cho.

Thành thực với thân phận của mình? Người phụ nữ chưa từng trải chuyện nam nữ làm sao có thể xem việc thành thực với thân phận bản thân của một người đàn ông là ưu điểm?
Đối phương từ chối, Cự An từ trong ra ngoài đều lúng túng, không biết nói cái gì cho phải. Y khom lưng, đặt rổ trên bậc thang:
"Nếu sư muội không thích thì có thể cho người khác nếm thử. Ta về trước, không quấy rầy nữa."
Văn Mặc Nhi nhỏ giọng đáp ừ.
Cự An chắp tay, xoay người mà đi.
Mới ra khỏi tiểu viện, bên cạnh chợt có làn gió thơm nức mũi thoáng qua, một người cản đường y. Đó chính là Quản Phương Nghi đang cười khanh khách.
Quản Phương Nghi trêu ghẹo: "Nghe nói đến tặng quà cho giai nhân trong lòng, tặng cái gì vậy?"
Cự An không nói gì, nãy giờ làm trò lúng túng như thế đều là do người đàn bà này hại. Vì bị Quản Phương Nghi thúc y phải chủ động, y mới nhắm mắt chạy tới đây.
Thực ra Quản Phương Nghi cũng chỉ bị tình thế ép buộc. Lúc Ngưu Hữu Đạo vừa đi, bà ta đã nhận ra bầu không khí có điều không ổn. Phạm vi hoạt động của người trong biệt viện Mao Lư dường như dần bị co hẹp. Nếu Văn Mặc Nhi không giúp đỡ, bên này thậm chí không biết gì về tình trạng bên ngoài của Tử Kim động. Biệt viện Mao Lư giống như con lợn bị nhốt trong chuồng, lúc nào bị giết thịt cũng chẳng hay. Không phát hiện được chút đầu mối biến hóa nào thực khiến người ta bất an.
Tuy Cự An là đệ tử Tử Kim động, nhưng Cự An ít giao thiệp trong Tử Kim động. Người của Quy Miên các có chức trách riêng, không tiện đi đi lại lại khắp nơi dò la tin tức. Bên biệt viện muốn đi Quy Miên các tiếp xúc với Cự An cũng không dễ dàng. Người của Ngưu Hữu Đạo chẳng có ai ngoài chính hắn là đệ tử của Tử Kim động. Người ta chỉ tùy tiện kiếm một cái cớ là có thể hạn chế không cho bên này đi lại khắp nơi trong Tử Kim động.
Cho nên bà ta hi vọng làm theo lời của Ngưu Hữu Đạo, nhanh chóng thúc đẩy Văn Mặc Nhi chuyển biến.
Cự An: "Không có cái gì, chỉ là chút hoa quả dại sau núi thôi."

"Lại là quả dại? Làm sao ngươi gặp ai cũng tặng trái cây?"
Quản Phương Nghi che trán, bất đắc dĩ nói:
"Tặng quà cho phụ nữ đó, ngươi không thể chọn chút đồ vật mà phụ nữ thích hay sao? Cái thứ ăn vào là mất, để lâu thì hỏng, mất rồi là chẳng còn gì đáng nhớ. Ngươi không thể đưa thứ gì đó thường xuyên thấy được, nhìn vật là nhớ người hay sao? Ví dụ như trang sức đẹp đẽ chẳng hạn..."
Bà ta bô bô dạy Cự An một đống, bảo y nên đưa cái gì.
Đang nói chuyện Quản Phương Nghi bỗng nhiên im lặng. Cự An quay đầu lại, theo hướng bà ta nhìn thì thấy Văn Mặc Nhi đi ra.
Thấy hai người kia tụ một chỗ, Văn Mặc Nhi cũng ngẩn người, rồi chợt cúi đầu, yên lặng đi qua bên cạnh hai người.
"Em gái à!"
"Đi ra ngoài sao, đi đâu vậy?"
Quản Phương Nghi hỏi.
Văn Mặc Nhi dường như không nghe thấy, cúi đầu đi thẳng.
Cự An cười khổ:
"Người ta không vừa mắt với ta. Sư thúc tội gì phải miễn cưỡng. Ai, Hồng nương, ta về trước."
"Chờ đã!"
Quản Phương Nghi kéo tay áo y, tới sát vào nói:
"Ta nghe Văn Mặc Nhi nói, sau khi chưởng môn các phái quay về từ Thánh đảo, chưởng môn ba đại phái nước Tống và Ngọc Thương của Hiểu Nguyệt các cùng tới Tử Kim động, không biết thương nghị chuyện gì. Một ở phía Đông nước Yến, một thì ở phía Tây nước yến. Mấy người này tập trung lại là thừa lúc đạo gia không có nhà. Ta cảm thấy lo lắng, ngươi nghĩ cách hỏi thăm tình huống giúp ta một phen."
Dù sao cũng đi cùng Ngưu Hữu Đạo bao lâu, lại từng trải việc tranh đấu giữa các nước nhiều phen, bà ta cũng có năng lực phát hiện sự biến hóa của thế cuộc. Nếu là trước kia, bà ta sẽ chỉ cho rằng đó là một lần tụ hội của đám đại lão mà thôi, không coi là chuyện to tát.
Cự An giật ống tay áo của mình trong tay đối phương về. Trước mặt mọi người, nam nam nữ nữ lằng nhằng với nhau thực không dễ nhìn, sợ người ta nhìn thấy lại suy nghĩ nhiều.

Quản Phương Nghi thì không phản đối với chuyện này. Thân ở chốn phong trần đã lâu, những chuyện của nữ tử phong trần này tất nhiên đã quen. Bà ta kề vai sát cánh với Ngưu Hữu Đạo, chuyện liếc mắt đưa tình hoàn toàn đã thành thói quen.
"Chuyện này... Ta không quen biết với nhiều người trong môn phái. Bình thường ta còn có thể hỏi được chút việc nhỏ, nhưng đã liên quan tới chuyện của tầng lớp cao trong môn phái, bảo ta làm sao đi hỏi?"
Cự An khó xử, lắc đầu nói:
"Hồng nương, thật sự là ta hết cách rồi. Ta muốn tiếp xúc với người ta còn khó khăn. Nếu ta đột nhiên chạy tới hỏi cũng sẽ khiến người ta cảnh giác. Nếu cô nghe thấy tin từ miệng Văn Mặc Nhi thì không ngại hỏi nàng ta một chút. Nàng ta là nghĩa nữ của chưởng môn, có thể tiếp xúc được với chưởng môn và tầng lớp cao trong môn phái."
Quản Phương Nghi: "Ngươi cho rằng bây giờ giống lúc đạo gia có ở đây sao? Đạo gia đè được tình thế, lại là trưởng lão của Tử Kim động. Hắn vừa mở lời, Văn Mặc Nhi phải cho hắn câu trả lời. Bây giờ đạo gia không còn ở đây, Văn Mặc Nhi chính là người bên phía chưởng môn. Nàng ta sẽ không dễ tiết lộ cho người ngoài như chúng ta về động tĩnh bên chưởng môn. Cho nên ta hi vọng ngươi có thể mau chóng quyết định chuyện Văn Mặc Nhi."
Cự An ngạc nhiên nói:
"Bảo ta cưới Văn Mặc Nhi chỉ vì việc này?"
Quản Phương Nghi: "Ngươi cả nghĩ quá rồi. Chung lão và đạo gia có thể hại ngươi hay sao? Họ cũng chỉ muốn tốt cho ngươi thôi. Đúng rồi, ngươi có thể nhờ Chung lão hỏi một chút. Chung lão dùng thân phận đó đi hỏi chuyện trong môn phái, chưởng môn cũng phải bàn giao rõ ràng. Chung lão vừa mở lời, có chuyện gì cũng đều rõ ràng."
Cự An lắc đầu:
"Không phải chuyện bất đắc dĩ, sư tổ sẽ không hỏi chuyện như vậy."
Quản Phương Nghi có chút lo lắng nói:
"Ngươi không thử xem làm sao biết? Cự An, đạo gia đối xử với ngươi rất tốt, chẳng lẽ ngươi thấy đạo gia không ở đây lập tức đổi sắc mặt với biệt viện Mao Lư sao?"
Cự An cứng miệng, cuối cùng đành nói:

"Được rồi, ta sẽ thử nói với sư tổ một chút. Còn sư tổ có đồng ý hay không thì ta không dám hứa chắc. Cáo từ!"
"Được, ngươi tận lực là được. Đi, ta tiễn ngươi."
"Không cần."
"Không sao."
Hai người vừa ra khỏi biệt viện Mao Lư đã đứng lại ngay cửa, nhìn thấy Văn Mặc Nhi cách đó không xa như đang bị một người ngăn cản. Nàng ta đang nói chuyện với một đệ tử Tử Kim động, có thể thấy, đệ tử Tử Kim động kia lấy lòng Văn Mặc Nhi.

Chương 1432: Cảnh báo hí dài (1)

Chương 1432: Cảnh báo hí dài (1)
Quản Phương Nghi hơi nhíu mày. Bà ta nhận ra đệ tử Tử Kim động kia, là kẻ đã đến biệt viện Mao Lư một lần ngày hôm qua. Thủ vệ đã bảo kẻ đó chờ đi thông báo, vậy mà kẻ đó xông thẳng vào, khiến người của biệt viện Mao Lư không thể làm gì.
Lúc đó có người muốn đi báo cho Viên Cương nhưng cũng bị bà ta ngăn lại. Bà ta biết tính khí của Viên Cương, sợ để Viên Cương biết rồi sẽ xảy ra chuyện.
Lúc đang ăn nhờ ở đậu nhà người ta, cánh tay không co được bắp đùi. Đạo gia không có đây, vì tốt cho mọi người, một chút việc nhỏ nên nhịn thì phải nhịn.
Kẻ đó vừa chạy vào biệt viện Mao Lư đã đi tìm Văn Mặc Nhi. Xong việc này, Quản Phương Nghi mới biết được từ hai nữ đệ tử Tử Kim động đi cùng Văn Mặc Nhi một vài chuyện. Kẻ dó chính là đệ tử của trưởng lão Nghiêm Lập, cùng họ với bà ta, tên là Quản Thanh Nhai.
Có lẽ là nhờ dính chút vinh quang của sư phụ, Quản Thanh Nhai khá có địa vị tại Tử Kim động. Kẻ này phụ trách một vài sự vụ, vốn đã yêu thích Văn Mặc Nhi. Lần trước kẻ này chính là một trong những đệ tử Tử Kim động theo đuổi Văn Mặc Nhi.
Được biết tình huống, Quản Phương Nghi khá căm tức. Lúc đạo gia có đây, tên Quản Thanh Nhai này đến cái lông cũng chẳng dám động loạn, mà đạo gia vừa đi đã có kẻ này kẻ kia chạy tới. Ngay cả chuyện hôn sự do đạo gia và chưởng môn quyết định mà chúng cũng dám coi khinh, quả thực đáng hận.
Nhưng người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, huống hồ, Quản Thanh Nhai cũng không dám làm chuyện gì xằng bậy với Văn Mặc Nhi, sẽ không quá đáng.

Đương nhiên, bà ta cũng biết đối phương không dám làm bậy với Văn Mặc Nhi là vì Cung Lâm Sách. Văn Mặc Nhi dù sao cũng là con nuôi của Cung Lâm Sách.
"Cự An, vị kia cũng có ý đối với Văn Mặc Nhi, ngươi phải tranh thủ. Nếu bị người ta đào mất góc tường, cái mặt của ngươi chẳng giấu đi được đâu đâu." Quản Phương Nghi nhỏ giọng nhắc Cự An.
Cự An hơi mím môi.
Bên kia, Văn Mặc Nhi dường như cũng không muốn nói nhiều với Quản Thanh Nhai, chỉ nói chuyện vài câu rồi rời đi.
Quản Thanh Nhai nho nhã lễ độ nghiêng người đưa tiến, rồi xoay người nhìn về phía biệt viện Mao Lư cửa, ánh mắt nhắm thẳng về phía Cự An đứng ở cửa, trong mắt lóe lên sự đố kỵ.
Gã đã thích Văn Mặc Nhi rất lâu, nhưng hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình. Sau đó Văn Mặc Nhi thành con nuôi của chưởng môn, gã không thể không thu tay lại. Gã không có gan làm trò bậy với con gái nuôi của Cung Lâm Sách, còn chưa đến độ chán sống.
Có điều, gã biết cơ hội của gã vẫn rất lớn. Gã biết quan hệ giữa sư phụ Nghiêm Lập của mình với chưởng môn. Sư phụ gã chính là người bên hệ phái chưởng môn. Nếu sư phụ gã giúp gã một tay, chưởng môn cũng không thể không cân nhắc. Nói từ mặt nào đó, sau khi chưởng môn thành nghĩa phụ của Văn Mặc Nhi, hôn nhân đại sự do cha mẹ quyết, hóa ra lại thành cơ hội cho gã.
Gã từng nhiều lần năn nhỉ sư phụ, sư phụ đành nói là sẽ tìm cơ hội thúc đẩy việc này.
Ai ngờ sau đó lại nhảy ra một Ngưu trưởng lão. Văn Mặc Nhi biến thành người nghe ngóng bên cạnh Ngưu Hữu Đạo.
Sư phụ gã rõ ràng có sự e ngại đối với Ngưu Hữu Đạo này, cũng cảnh cáo gã phải kiềm chế, nói là Ngưu Hữu Đạo này không dễ chọc, chờ tình huống thích hợp rồi hẵng nói.
Sau đó sư phụ gã làm căng quan hệ với Ngưu Hữu Đạo, đã không còn khả năng lấy người từ tay Ngưu Hữu Đạo nữa. Vốn gã tưởng rằng việc này chỉ còn là trò đùa, ai ngờ người tính không bằng trời tính, Ngưu Hữu Đạo lại lên danh sách Thánh cảnh.

Gã cho rằng cơ hội của mình đã tới, nhưng nhoắng một cái Ngưu Hữu Đạo lại nhúng tay. Chỗ béo bở không để cho người ngoài, hắn lập tức mai mối với chưởng môn, xác định gả Văn Mặc Nhi cho Cự An của Quy Miên các khiến gã lo lắng không ngớt.
Nhưng cơ hội dù sao vẫn còn, dù sao Ngưu Hữu Đạo cũng phải đi rồi, có thể sống mà về được hay không thì chưa biết. Sư phụ gã vốn đã bất mãn với biệt viện Mao Lư, gã lập tức có suy nghĩ muốn xả giận cho sư phụ, vì vậy mới lượn lờ quanh biệt viện Mao Lư.
Lần này Quản Thanh Nhai thấy Cự An xuất hiện ở biệt viện Mao Lư, nghĩ rằng vừa nãy Cự An chắc vừa nói chuyện yêu đương với Văn Mặc Nhi, có thể nói là gã ghen ghét dữ dội.
Gã đã cho người tập trung quan sát biệt viện Mao Lư, đó chính là nguyên nhân khiến Quản Phương Nghi cảm giác người của biệt viện Mao Lư bị tăng mạnh quản chế.
Gã còn cho người theo dõi cả Cự An, tập trung tìm kiếm cơ hội chia rẽ Cự An và Văn Mặc Nhi.
Bởi vậy, Cự An vừa hái quả dại mang tới đây là gã đã biết. Vừa nghe kẻ dưới bẩm báo, Quản Thanh Nhai lập tức nghi là Cự An mang cho Văn Mặc Nhi, gã chạy ngay tới.
Cự An không có ý đối chọi với Quản Thanh Nhai, quay lại nói với Quản Phương Nghi:
"Ta về trước."
"Được, thứ cho ta không thể tiễn xa." Quản Phương Nghi khách khí nói.
Cự An cất bước rời đi. Ai ngờ, khi đang đi trên con đường tất phải qua bên ngoài biện viện, y vừa đi lướt qua Quản Thanh Nhai, Quản Thanh Nhai đột nhiên giang tay cản trước ngực y, giọng quái đản nói:
"Cự An, muốn vội vã đi đâu vậy?"
Thấy vậy, Quản Phương Nghi cảm thấy không ổn, lập tức chạy tới xem chuyện gì, nhìn về phía Cự An.
Bà ta vừa chạy tới, cách đó không xa cũng có hai đệ tử Tử Kim động nhảy xuống hai bên Quản Thanh Nhai. Đó là thủ hạ của Quản Thanh Nhai, xuất hiện để phô trương thanh thế cho gã.
Cự An nhìn cánh tay đang chặn đường mình, bình tĩnh nói:
"Tất nhiên là về Quy Miên các."

Quản Thanh Nhai cười lạnh nói:
"Văn sư muội có nhận quả dại mà ngươi hái chăng?"
Cự An quét mắt tới:
"Ngươi đang theo dõi ta?"
Quản Thanh Nhai: "Ngươi cả nghĩ quá. Ta không như ngươi, chỉ cần ngồi canh ở Quy Miên gác là được. Ta rất nhiều việc, không có thời gian nhàn rỗi mà theo dõi ngươi. Là Văn sư muội vừa nãy có nhắc tới. Một chút trái cây nát không lọt mắt Văn sư muội."
Cự An hơi nhướng mày, trong lòng có cảm giác bực bội, bất mãn với Văn Mặc Nhi. Không thích trái cây của ta thì nói với ta, làm sao phải nói cho người này, thế là có ý gì?
Hôm qua Quản Phương Nghi từng thấy thái độ của Văn Mặc Nhi với gã Quản Thanh Nhai kia, lại tiếp xúc lâu với Văn Mặc Nhi nên biết cách làm người của nàng ta. Quản Phương Nghi biết Văn Mặc Nhi không phải loại người hay ngồi lê đôi mách như vậy, lập tức cười khanh khách nói:
"Văn cô nương không phải là người có thể nói ra loại lời lẽ này."
Bà ta muốn nhắc nhở Cự An không nên rơi vào bẫy của kẻ bụng dạ khó lường kia, không nên bị người gây xích mích ly gián.
Quản Thanh Nhai lạnh lùng lườm bà ta, lòng bốc lửa giận. Văn Mặc Nhi quả thực không nói cho gã việc này, nhưng ít ra qua mấy câu nói thăm dò, gã đã xác nhận là Cự An quả thật hái quả dại cho Văn Mặc Nhi.
Cự An không tiếp tục phí lời với gã, hỏi:
"Ta có thể đi được chưa?"
Quản Thanh Nhai: "Không làm chuyện đuối lý, sao phải tránh né ta?"
Cự An: "Ta không làm chuyện đuối lý, chẳng cần phải tránh ngươi. Ngươi muốn ngăn cản ta về Quy Miên các sao?"
"Nói hai câu mà thôi, làm gì nghiêm trọng như ngươi nói?" Quản Thanh Nhai khinh thường xì một tiếng, thả cánh tay xuống.
Tuy gã không để Cự An vào mắt, nhưng Cự An vẫn là người canh gác cho Chung Cốc Tử. Chỉ cần Chung Cốc Tử còn ở trên đời một ngày, Tử Kim động không có kẻ nào dám quá đáng với Cự An. Đừng nói gã, dù là sư phụ gã là Nghiêm Lập cũng không dám lỗ mãng. Quản Thanh Nhai cũng chỉ dám nói mấy lời nhàn thoại không hại phong nhã, loại lời lẽ mà

nói ra không bị truy cứu trách nhiệm gì đó, chứ bản thân gã còn chưa có cái gan dám làm cứng.
Cự An không cần nhiều lời, cất bước đi qua bên cạnh gã.
Quản Thanh Nhai liếc mắt trông theo, sau đó nhìn sang hai người hai bên, lạnh lùng nói:
"Các ngươi nói một câu với đồng môn canh gác bên Quy Miên các, bảo họ xem chừng. Sau này không cho người ngoài vớ va vớ vẩn chạy tới Quy Miên các quấy rối Chung lão thanh tu."

Chương 1433: Cảnh báo hí dài (2)

Chương 1433: Cảnh báo hí dài (2)
"Vâng!" Hai người kia cười đồng ý.
Bước chân Cự An hơi chậm lại. Đừng nói là Quản Phương Nghi đang nhướng mày nhìn theo, dù là bản thân y cũng có thể nghe thấy. Người ngoài? Người ngoài ở đâu ra? Đơn giản mà nói chính là mấy người của biệt việt Mao Lư. Tên kia nói vậy là muốn ngăn cản người của biệt viện Mao Lư lui tới Quy Miên các. Nếu Cự An không chủ động tới, người của biệt viện Mao Lư sợ là sẽ không có cách nào liên hệ với Quy Miên các.
Nhưng y không có quyền quản những việc này, nên Cự An tiếp tục cất bước rời đi.
Quản Thanh Nhai quay đầu lại nhìn chằm chằm sau lưng Cự An, cười lạnh một tiếng. Tiện đà, gã quay sang dán mắt nhìn Quản Phương Nghi, chỉ vào mặt đất dưới chân bà ta, cảnh cáo:
"Ai bảo ngươi chạy tới, chưa được phép, người của biệt viện Mao Lư không được tự ý chạy loạn trong Tử Kim động. Ngươi có biết quy định không?"
Quản Phương Nghi cười nói:
"Đương nhiên có biết quy định, mà ta chưa hề chạy loạn. Nơi này còn trong phạm vi đi đứng của chúng ta."
Tuy Tử Kim động đã định ra phạm vi hoạt động của người trong biệt viện Mao Lư, nhưng còn chưa đến mức ép họ phải co người trong tường viện không cho chạy ra khỏi cửa. Nếu thật sự dám ràng buộc như vậy, lúc trước Ngưu Hữu Đạo đã không đồng ý. Cả khu vực lớn quanh biệt viện này và một ngọn núi phía sau biệt viện đều là khu vực sinh sống cho người của biệt viện Mao Lư.

Lời này rõ ràng chỉ là nhắc nhở, nhưng vào tai Quản Thanh Nhai lại biến vị. Vừa nãy ả này xen mồm vào giữa gã và Cự An đã khiến gã rất khó chịu. Gã không làm gì được Cự An, lửa giận không thể xả lên người Cự An, bây giờ không thể nhịn nổi phát tiết ngay tại chỗ. Gã phất tay tát luôn.
Chát! Một cái bạt tai tát vang dội.
Quản Phương Nghi không thể nào ngờ được tên này lại dám ra tay. Không hề phòng bị, gò má bà ta bị trúng một cái tát không nhẹ, bị tát lảo đảo, miệng chảy máu. Có thể thấy đối phương ra tay không hề khách khí.
Quản Thanh Nhai vốn đã muốn tìm cớ để gây chuyện cho biệt viện Mao Lư, xả cục giận cho sư phụ xem.
Bên trong biệt viện, nhìn thấy Quản Phương Nghi gặp mặt người không quen mặt bên ngoài, mấy người Hứa Lão Lục đã sớm quan sát.
Vừa thấy Quản Phương Nghi chịu đòn, Hứa Lão Lục, Ngô Lão Nhị và Trần Bá cấp tốc lao ra, muốn ra mặt cho Quản Phương Nghi.
Tốc độ phản ứng này khiến Quản Thanh Nhai cả kinh, cấp tốc lui nhanh về phía sau cùng hai người hai bên, thi pháp lớn tiếng quát:
"Người đâu! Người đâu..."
"Dừng tay! Dừng tay! Đều dừng lại cho ta..."
Quản Phương Nghi vội vàng cản đám Trần Bá lại, khẩn cấp vung tay bảo dừng. Bà ta chỉ lo sẽ gây ra chuyện. Một khi họ gây sự ở chỗ này, chưa nói sẽ không chiếm được ưu thế mà còn bị thiệt thòi, rồi sẽ liên lụy tới tất cả mọi người, sẽ hỏng sắp xếp của đạo gia.
Mấy người Hứa Lão Lục mạnh mẽ dừng tay, nghiến răng nghiến lợi trợn mắt, ngực đè nén rất khó chịu.
Đám đệ tử canh gác của Tử Kim động nghe Quản Thanh Nhai kêu gào chạy tới. Người cầm đầu quát:
"Chuyện gì xảy ra vậy?"
Hứa Lão Lục lập tức chỉ Quản Thanh Nhai cả giận nói:
"Gã ra tay đánh người!"
Rồi chỉ chỉ dấu tay đỏ rực trên mặt Quản Phương Nghi.
Người dẫn đầu trực ban lập tức trầm giọng nói:
"Quản sư đệ, trong tông môn sao có thể để cho ngươi tùy tiện ra tay?"

Thấy tình cảnh đã được khống chế, thấy bên Quản Phương Nghi không dám làm bừa, Quản Thanh Nhai lập tức chỉ Quản Phương Nghi trả đũa:
"Vừa nãy ta cảnh cáo ả phải tuân thủ quy định. Thân là người ngoài không được chạy loạn trong Tử Kim động. Ả lại còn nói rằng nơi này là địa bàn của bọn ả, muốn chạy đi đâu thì chạy. Quả thực môn phái cho bọn chúng không gian hoạt động, nhưng Tử Kim động từ bao giờ đã thành địa bàn của chúng? Ta là đệ tử Tử Kim động, làm sao có thể dung thứ cho kẻ phóng túng. Ta không nhịn được mới cho cái tát dạy bảo mà thôi, để ả ta quản lý cái miệng của ả!"
Mấy người Hứa Lão Lục nhìn thấy Quản Phương Nghi bị đánh chứ không nghe thấy là nói gì, không biết nên giúp ra sao.
Quản Phương Nghi là người trong cuộc, giờ thấy đối phương đổi trắng thay đen, mày liễu chợt dựng lên:
"Quản Thanh Nhai, đừng vội ăn nói bừa bãi! Ta đã bao giờ nói đây là địa bàn của chúng ta?"
Lời vừa ra khỏi miệng, hai tên tùy tùng của Quản Thanh Nhai lập tức dồn dập xen mồm:
"Chúng ta đều chính tai nghe thấy, Quản sư huynh tức giận mới ra tay dạy bảo."
Quản Phương Nghi cả giận nói:
"Toàn nói lếu nói láo, các ngươi cùng một giuộc cả, cố ý vu oan hãm hại!"
Quản Phương Nghi lại không biết rằng chuyện như vậy ở trong một môn phái lớn là chuyện rất thông thường. Chuyện đệ tử bên dưới đấu đến đấu đi rất thường thấy. Chỉ là, đến cấp bậc như Ngưu Hữu Đạo là đã xúc động tới tầng lớp cao của Tử Kim động, cho nên trò đùa trẻ con này mới ít gặp phải mà thôi. Thí dụ như Văn Mặc Nhi trước đây đã từng nếm phải không ít lần.
"Ai nói lếu nói láo?"
Quản Thanh Nhai quát lại, chỉ vào mũi Quản Phương Nghi giễu cợt nói:
"Đồ tiện nhân ai cũng làm chồng, vạn người cưỡi, chắc đã nói dối không ít đâu. Bây giờ ngươi còn chạy ra đây nói lời lẽ chính nghĩa ngôn từ gì chứ, đúng là trò đùa!"
"Thằng chó má, tao xé miệng mày!"

Hứa Lão Lục nổi điên, nhưng vừa muốn lao ra đã bị Quản Phương Nghi kéo chặt cánh tay lại. Quản Phương Nghi đồng thời liều mạng ngăn cản những người khác.
Bị kẻ như vậy nhục mạ ngay mặt, bà ta cũng giận dữ vô cùng. Nhưng bà ta chịu, tự biết mình vốn nổi danh bên ngoài. Cái danh Hồng nương ở Tề kinh muốn nói cái gì thuần khiết thì đúng là chuyện cười. Mình đã đặt chân lên con đường kia, mọi người đều biết, muốn che giấu cũng không che giấu được.
Trước mắt dù có giận đến đâu cũng không thể làm lớn chuyện, bằng không không thể dẹp yên.
Bên trong biệt viện, Đoạn Hổ đi xuống, hỏi gác cửa:
"Chuyện gì vậy?"
Gã bị tiếng hét của Quản Phương Nghi đánh động.
"Tên kia ra tay đánh Hồng nương..."
Gác cửa kể lại chuyện vừa xảy ra.
Đoạn Hổ lập tức quay đầu lao như chớp về sâu trong biệt viện, nhanh chóng tới viện tử của Viên Cương.
Viên Cương đang để trần hai tay treo trên xà kép, hai tay giang ra giữ vững hai bên, giữ cho thân thể đứng yên trong không trung. Toàn thân hắn ta tạo thành chữ thập "┼", nhắm mắt yên lặng. Tiếng hít thở của hắn ta như gió bão vì vù, bụng lên xuống như bán cầu phập phù, cơ bắp toàn thân như tượng đá, có một vẻ đẹp rất khác.
"Viên gia, Hồng nương bị người của Tử Kim động đánh..." Đoạn Hổ một năm một mười kể lại sự việc.
Gương mặt Viên Cương hơi nhúc nhích, mí mắt chợt mở. Đôi mắt hắn ta sáng như sao lạnh, miệng và mũi hít luồng sương mù màu đỏ vào, hình bán cầu dưới bụng biến mất.
Thân thể của hắn ta hơi đưa về phía trước một chút rồi đột nhiên vẩy chân hất mạnh người ra sau. Thân thể hắn xoay tròn trên không, lộn mèo phóng qua xà kép. Người còn trên không, hắn ta đã với tay kéo xuống chiếc áo khoác treo trên nhánh cây, vững vàng đáp xuống đất, áo khoác choàng lên người.
Buộc chặt vạt áo bên hông, hắn ta đi tới trước một thân cây, nhổ xuống thanh tam hống đao đang cắm trên cây, bước nhanh ra bên ngoài, nói với

lại:
"Có người đánh tới cửa, gõ chuông triệu tập người!"
"Vâng!" Đoạn Hổ vâng dạ rồi lao đi.
Rất nhanh, bên trong biệt viện Mao Lư, chiếc chuông của chùa Nam Sơn treo trên cao lập tức coong coong ngân vang.
Tiếng cảnh báo hí dài, mấy người Quản Phương Nghi đang tranh chấp bên ngoài bỗng quay đầu lại, thấy một bóng người không đi cửa chính mà bay qua tường rào đi ra. Người đó xách đao loạch xoạch vọt tới như báo săn, phía sau là mấy người Lôi Tông Khang bay theo.
Mấy người Vu Chiếu Hành, Vân Cơ cũng lập tức xuất hiện. Ngay cả Huệ Thanh Bình cũng bị tiếng chuông làm giật mình, bay lên đài cao quan sát.
Quản Phương Nghi thầm kêu gay go. Người không nên kinh động nhất đã bị kinh động. Người này đến bà ta cũng không ngăn được, sẽ xảy ra vấn đề rồi.
Viên Cương như một cơn gió đột nhiên thổi tới, đứng bên cạnh Quản Phương Nghi.
Bọn người Tử Kim động đối diện bị tốc độ chạy đùng đùng của Viên Cương làm cho ngạc nhiên. Lần đầu họ thấy người có thể chạy nhanh như vậy, vậy mà có thể sánh ngang với tốc độ bay của người khác.

Chương 1434: Ai dám giết hắn ta, đạo gia tất bắt kẻ đó đền mạng!

Chương 1434: Ai dám giết hắn ta, đạo gia tất bắt kẻ đó đền mạng!
Hoành đao trong tay Viên Cương quét một vòng qua đám người Tử Kim động đối diện. Hắn ta quay đầu nhìn Quản Phương Nghi, thấy dấu tay đỏ rực trên má bà ta, cũng nhìn thấy vết máu nơi khóe miệng, trầm giọng hỏi:
"Ai đánh?"
Quản Phương Nghi khổ sở nói:
"Thôi, chờ đạo gia về sẽ tự có trả lời."
Viên Cương không đổi sắc nói:
"Ta hỏi ngươi ai đánh?"
Nhóm người Tử Kim động hiếu kỳ nhìn Viên Cương. Bọn họ không biết Viên Cương, lại phát hiện vị này thật có cá tính, ai đánh? Đệ tử Tử Kim động đánh đó, ngươi muốn làm sao?
Quản Phương Nghi lắc đầu:
"Hầu tử, quên đi."
Quản Thanh Nhai lại xì một tiếng nói:
"Có tật giật mình."
Là gã đánh thì thế nào? Gã không có gì phải sợ.
Gã không tin tên mặt đỏ bên kia có thể gây sóng gió gì ở Tử Kim động. Đừng nói Ngưu Hữu Đạo đi Thánh cảnh khó sống sót trở về, cho dù Ngưu Hữu Đạo trở về thì thế nào? Bên gã đều có thể chứng minh Quản Phương Nghi nói sai trước. Gã cũng là kẻ có chỗ dựa sau lưng. Gã xả giận cho sư phụ, có sư phụ giúp gánh vác. Ngưu Hữu Đạo đến thì cũng có thể làm thế nào? Có thể liều mạng với sư phụ Nghiêm Lập của gã sao? Môn quy của Tử Kim động không phải là thứ để trang trí.

Lùi một bước mà nói, gã còn ước gì Ngưu Hữu Đạo trở mặt với Tử Kim động, đập phá chuyện kết hôn giữa Cự An và Văn Mặc Nhi mới tốt.
Hứa Lão Lục nổi giận, vung tay chỉ:
"Viên gia, chính là thằng đó đánh."
Viên Cương lạnh lẽo lườm Quản Thanh Nhai:
"Vì sao đánh nàng ta?"
Quản Thanh Nhai: "Như thế không phải là ta đánh ả, mà gọi là dạy bảo. Là do ả quá càn quấy. Ở đây là địa bàn của Tử Kim động, từ bao giờ lại thành địa bàn của các ngươi..."
Gã càng được đà nói đi nói lại vu tội cho Quản Phương Nghi, chứng minh mình ra tay dạy bảo là có nguyên nhân.
Quản Phương Nghi cả giận nói:
"Đừng vội ngậm máu phun người! Ta chưa bao giờ nói như vậy, là ngươi cố ý lấy cớ phỉ báng! Quản Thanh Nhai, ngươi được tiện nghi thì biết mà dừng, đừng có quá đáng!"
Bà ta không hi vọng đối phương chọc giận Viên Cương.
Quản Thanh Nhai chỉ chỉ hai người hai bên gã:
"Nhân chứng đều ở đây, không để ngươi chống chế!"
Quản Phương Nghi quát mắng:
"Chúng là thuộc hạ cùng một giuộc với ngươi, há có thể làm chứng?"
Quản Thanh Nhai trào phúng:
"Vậy ngươi nói ai có thể làm chứng?"
"Để đao của ta làm chứng!"
Viên Cương bất thình lình nói, rồi vụt một cái đã lao ra. Hoành đao trong tay lóe lên hàn quang, bóng đao loạn chiếu. Tiếng mãnh hổ điên cuồng gào thét vang lên, giống như sét đánh phủ xuống đầu Quản Thanh Nhai.
Lời đã nói tới mức này, hắn ta đã hiểu rõ sự tình. Cũng khó chịu như Quản Phương Nghi, lại đi cùng nhau bao nhiêu năm, hắn ta biết rõ Quản Phương Nghi là người như thế nào. Sinh hoạt nhiều năm tại Tề kinh đã ảnh hưởng sâu sắc đối với Quản Phưng Nghi. Các thế lực hỗn tạp khắp nơi trong Tề kinh tạo nên tính cách rụt rè không dễ đắc tội người khác của Quản Phương Nghi. Nói khó nghe một chút thì chính là bo bo giữ mình.

Viên Cương không có cảm tình nhiều với Quản Phương Nghi, nhưng nếu nói Quản Phương Nghi lại dám lớn lối như thế, hắn ta tuyệt không tin, nhất định là đối phương kiếm cớ bắt nạt!
Đây là đạo gia không có ở đây. Nếu đạo gia có mặt, bất kể có lý hay không có lý, kẻ nào dám tới đây làm càn!
Hắn ta không phải Quản Phương Nghi, có người đã đánh tới cửa mà còn nhịn nhục. Người ta đã kiếm cớ rõ ràng, nếu hôm nay còn nhịn, người ta càng cho rằng người của biệt viện Mao Lư dễ bắt nạt. Nhịn qua được ngày hôm nay, vậy ngày tháng đằng đẵng sau này làm sao nhịn?
Sao có thể mặc cho Tử Kim động bắt nạt biệt viện Mao Lư như chỗ không người? Mà dù không người, cũng phải cho Tử Kim động biết biệt việt Mao Lư huyết dũng bao nhiêu, để sau không dám tùy tiện bắt nạt.
Hắn ta vừa ra tay là đã không có ý định toàn thân trở ra. Viên Cương biết nơi này là vị trí tông môn Tử Kim động, vừa ra tay đã chuẩn bị sẵn sàng chịu chết, dùng mạng một mình mình khiến Tử Kim động không dám xem thường bên này. Đây chính là Viên Cương, chết không sợ, không bao giờ khuất phục!
"Hầu tử!"
Quản Phương Nghi kinh sợ gào lên. Bà ta đã biết nếu kinh động đến vị này là sẽ không có kết quả tốt. Rốt cuộc sợ điều gì là điều đó tới. Một lời không hợp, lập tức ra tay.
Bà ta vừa giật mình vừa cảm động, không ngờ Viên Cương chưa bao giờ hợp với mình lại ra mặt liều mạng cho mình.
Mọi người bên Tử Kim động cũng giật nảy cả mình.
Có lẽ Ngưu Hữu Đạo cũng chưa chắc dám lớn lối như vậy, vậy mà lũ trẻ con tóc để chỏm này lại dám ra tay ở chỗ này.
Một tiếng sấm nổ chấn động tâm thần mọi người! Quản Thanh Nhai giật mình, may mà lúc trước đã lui ra một khoảng mới có chút thời gian phản ứng. Bằng không, đối phương xuất đao mãnh liệt như vậy, không cẩn thận thì đúng là sẽ bị một đao này chém đôi. Gã vội vàng lui nhanh ra sau rồi rút kiếm chống cự.
Coong! Tiếng kim loại va chạm vang vọng. Kiếm trong tay Quản Thanh Nhai vậy mà rung lên bần bật rồi thoát tay rơi xuống đất. Gã trợn mắt ngẩng mạnh đầu ra phía sau. Lưỡi đao gần như đã lướt qua mặt gã chém

xuống. Xoẹt một tiếng, đao này đã cắt toạc vạt áo của gã, suýt nữa thì mổ bụng phá ruột.
Miễn cưỡng tránh thoát một kiếp, Quản Thanh Nhai bị dọa sợ đến hồn phi phách tán. Đối phương ra tay nhanh hơn gã tưởng rất nhiều, đặc biệt là cường độ hung mãnh càng vượt sức tưởng tượng. Sau khi gã cố gắng đỡ một phát đã có thể trải nghiệm rõ ràng.
Vừa nãy gã đỡ được một đao quả thực bất cẩn, phòng bị không chu toàn, tay cầm kiếm đã bị chấn động tê dại.
Không phải đều nói tên to con mặt đỏ kia không phải tu sĩ mà chỉ là tên vũ phu thế tục thôi sao? Sao có lực công kích mãnh liệt như vậy?
Không đợi Viên Cương biến hóa đao thế, hai tùy tùng hai bên Quản Thanh Nhai gần như cùng lúc rút kiếm ngăn cản, song song quét ngang.
Viên Cương nhấc đao lên, dựng đứng đao cứng rắn chống cự, giao nhau chém xuống hai kiếm, keng keng liên tiếp văng ra.
Bị lực mạnh va chạm, hai người kia bật sang bên, rồi lại cùng lúc xuất chưởng, cách không đánh tung về phía Viên Cương.
Viên Cương khom người múa đao vung tay. Hai tay hắn ta như sừng trâu mọc trước người, toàn thân cường tráng như trâu điên húc tới, đụng thẳng vào thế công của đối phương.
Rầm rầm, cương khí tỏa ra tán loạn khiến mọi người đều khiếp sợ. Họ tận mắt nhìn thấy Viên Cương lấy thân thể máu thịt cứng rắn phá tan thế tiến công của đối thủ.
Hai người kia toàn thân né ra lại liên tục vung kiếm chém ra từng luồng kiếm khí về phía Viên Cương.
Ai ngờ Viên Cương không phải tu sĩ nhưng lại dùng mắt thường có thể nhìn thấu thế tới của hai luồng kiếm khí vô hình kia. Hắn ta xách đao bổ loạn sang hai bên, dễ dàng chém tan từng luồng kiếm khi như thái rau.
"Lớn mật! Dám làm càn ở đây!" Hộ vệ trực ban Tử Kim động gầm lên: "Bắt!"
Tiếng kiếm ra khỏi vỏ xoạt xoạt vang lên, đệ tử Tử Kim động dồn dập rút kiếm, thoáng cái đã đồng loạt vây công.
"Dừng tay! Dừng tay..."
Quản Phương Nghi hò hét, vừa gọi về phía Tử Kim động, cũng toàn lực ngăn cản người của biệt viện Mao Lư ra tay, lệnh cho người của Phù

Phương Viên hỗ trợ ngăn cản đám Đoạn Hổ. Một khi người của biệt viện Mao Lư và đệ tử của Tử Kim động toàn diện khai chiến thì sẽ khó có thể thu lại. Tử Kim động sao có thể vứt thể diện này?
Có một đám người ngoài dám làm loạn trong Tử Kim động, tất nhiên Tử Kim động phải dẹp yên. Chỉ e đạo gia cũng sẽ không được nể mặt.
Vu Chiếu Hành nhìn Vân Cơ. Hai người có chút do dự, cũng biết nếu biệt viện Mao Lư và đệ tử Tử Kim động thực sự khai chiến thì hậu quả khó có thể cứu vãn.
Hai người biết việc này không thích hợp làm lớn, nhưng Viên Cương đang bị người của Tử Kim động vây công.
Có điều, dưới cái nhìn của họ, Viên Cương này quả thực dũng mãnh. Cả đám người vây công mà hắn ta vẫn có thể bay nhảy liên tục, đánh ngã là sẽ bò dậy, nhiều lần ngã xuống đất, lại nhiều lần bò lên múa đao đấu đá lung tung.

Chương 1435: Thằng ngu này! (1)

Chương 1435: Thằng ngu này! (1)
Dù vậy, đối mặt với kiếm khi vây công ngổn ngang, Viên Cương cũng khó chu toàn. Quần áo đã rách nát, trên người hắn ta xuất hiện từng vết thương chảy máu.
Đệ tử Tử Kim động đang vây công cũng phải thầm giật mình, thân thể thật cường hãn!
Bọn là người trong cuộc, tất nhiên biết mình không hề khách khí. Nếu là người thường mà bị trúng đòn một chút thôi, e là kẻ đó đã bị chém chết. Nhưng kiếm khí sắc bén chém trúng kẻ này mà chỉ có thể chém rách da thịt, khó gây ra vết thương trí mạng, mà hắn ta lại vẫn có thể chạy nhảy.
Dám làm càn trong Tử Kim động, các đệ tử Tử Kim động không hề nương tay với Viên Cương. Ngược lại, cũng có mấy người bị Viên Cương đánh ngã, cho nên họ càng nổi giận, càng hạ sát thủ đối với Viên Cương. Chỉ là Viên Cương quá mức mạnh mẽ, nhất thời khó gặp trí mạng.
"Hồng nương, nếu Viên gia xảy ra chuyện, ngươi làm sao nói với đạo gia?" Đoạn Hổ bị Trần Bá ấn lại hét lớn lên.
Quản Phương Nghi cũng nhận ra Tử Kim động đang hạ sát thủ, gào về phía đám người đang vây công:
"Viên Cương là huynh đệ của đạo gia, kẻ nào dám giết hắn ta, đạo gia tất bắt kẻ đó đền mạng!"
Tiện đó bà ta hét lên với Cự An đang đứng từ xa quan sát:
"Có người đang muốn giết huynh đệ của đệ tử Chung lão, ngươi còn không mau đi mời Chung lão?"
Cự An nghe tiếng lập tức phi vút đi.
Tại cửa biệt viện, Viên Phương mặc tăng bào cầm hai thanh giới đao, mặt hiện vẻ băn khoăn, nhưng cuối cùng vẫn xoay tay một cái thu hai

cây giới đao vào trong tay áo, lắc mình trốn ra sau cửa, vươn đầu nhìn trộm tình hình bên ngoài.
Hai tiếng quát của Quản Phương Nghi lập tức khiến đám đệ tử Tử Kim động đang thẳng tay giết chóc phải e ngại, trong lúc vây công Viên Cương qua lại né tránh đều giao lưu ánh mắt.
Đối với Ngưu Hữu Đạo, các đệ tử Tử Kim động ở đây thực ra đều chưa từng tiếp xúc, chỉ nghe danh. Giống như Quản Thanh Nhai, thực ra bọn họ đều không sợ hãi gì, mà lại còn có phần khinh bỉ. Tử Kim động tuyên truyền nội bộ để nâng cao Ngưu Hữu Đạo, nói đến hoa rơi đầy đất, có vẻ như tự diệt uy phong của mình, đều nuốt cục tức nói rằng Ngưu Hữu Đạo gia nhập Tử Kim động chỉ để tránh họa. Vốn các đệ tử đại phái luôn tự cho mình là đúng, lại không biết Ngưu Hữu Đạo có thể trở về hay không.
Nhưng Chung Cốc Tử lại khác. Quản Phương Nghi đã nói động tới Chung Cốc Tử, điều này vẫn có lực uy hiếp nhất định đối với họ.
Thấy máu nhuộm trên người Viên Cương càng ngày càng nhiều, lại thấy thế tiến công hạ sát thủ lạnh lùng của Tử Kim động, Quản Phương Nghi đi vội tới chỗ Vu Chiếu Hành và Vân Cơ nói:
"Không nên đả thương người!"
Về tình cảm, cách làm của bà ta thực khiến người ta khó có thể chấp nhận. Nhưng bà ta dù sao cũng là người quản lý Phù Phương Viên nhiều năm, tại thời điểm mấu chốt vẫn có thể coi là bình tĩnh.
Vu Chiếu Hành và Vân Cơ hiểu ý của bà ta, đó là cứu Viên Cương ra nhưng không được làm tổn thương người của Tử Kim động. Bằng không, tầng lớp cao của Tử Kim động sẽ không thể giải thích cho tầng lớp dưới, sự việc sẽ khó có thể giải quyết.
Hai người nhìn nhau rồi cùng lúc lao ra. Họ không trực tiếp xen vào vòng chiến mà quấn lấy một phen. Cao thủ chính là cao thủ, họ hợp lực kéo Viên Cương ra...
Trong Quy Miên các, Cự An xông thẳng vào, quỳ vội tới trước mặt Chung Cốc Tử, gấp gáp hỏi:
"Sư tổ, bên biệt viện Mao Lư xảy ra vấn đề rồi, đánh với đệ tử bản phái rồi..."

Chung Cốc Tử mở hai mắt ra, lẳng lặng nghe xong chuyện Cự An nói, than thở:
"Biết rồi."
Dứt lời, ông lại từ từ đóng mắt lại, tiếp tục chìm vào trạng thái thờ ơ.
Cự An muốn nói lại thôi. Nếu là lúc bình thường, sư tổ đã tỏ thái độ này thì y sẽ không nói gì thêm để quấy rầy sư tổ nữa. Nhưng hiện tại tình huống bên biệt viện Mao Lư quả thực khẩn cấp.
Do dự mãi, y vẫn không nhịn được nhắc lại:
"Sư tổ, việc này xử lý ra sao?"
Y hi vọng Chung Cốc Tử có thể nói một tiếng. Dù Chung Cốc Tử không ra mặt, chỉ cần Chung Cốc Tử lên tiếng, y có thể lập tức quay lại dùng danh của Chung Cốc tử giải quyết phân tranh, giúp giải tỏa tình thế gấp gáp bên Mao Lư.
Chung Cốc Tử đang nhắm mắt từ tốn nói:
"Ngươi muốn xử lý ra sao?"
Cự An: "Xin mời sư tổ quyết định."
Chung Cốc Tử nhắm mắt hỏi:
"Sư thúc của ngươi đi Thánh cảnh, những người bên biệt viện Mao Lư kia có phải đệ tử Tử Kim động không?"
Cự An: "Không phải."
Chung Cốc Tử: "Trên danh nghĩa, bọn họ đều là người ngoài. Ngươi bảo ta quyết định thế nào? Là vươn cùi chỏ ra ngoài mà xử lý đệ tử bổn môn, sau đó chạm tới đệ tử thuộc hệ phái của các Thái Thượng trưởng lão khác, hay là không thèm nói lý, thiên vị đệ tử bổn môn xử lý người của biệt viện Mao Lư?"
Cự An hiểu nỗi khó xử của ông:
"Sư tổ, ít nhất cũng có thể không giúp bên nào, ra lệnh cưỡng chế đôi bên dừng phân tranh."
Chung Cốc Tử: "Chuyện như vậy tất nhiên có người chấp pháp của tông môn xử lý. Ta đã thoái ẩn, chuyện mà tông môn có thể tự xử lý thì ta không tiện đứng ra nhúng tay. Cự An, ta không còn nhiều thời gian. Nếu ta ra mặt giải quyết việc này, ta sẽ đắc tội với bọn họ. Bọn họ không dám làm gì ta, nhưng các ngươi không có đường lui. Sư thúc ngươi còn có thể sống mà về được hay không còn chưa chắc chắn, hiểu chưa?"

Đối với ông mà nói, người của biệt viện Mao Lư đều không quan trọng. Thọ hạn sắp tới, ông không quan tâm được nhiều như vậy.
Cự An cúi đầu ngầm thừa nhận...
Phía sau chính điện, Văn Mặc Nhi đứng chờ dưới mái hiên một lúc, chờ được Cung Lâm Sách tới.
Văn Mặc Nhi rời biệt viện Mao Lư tới thẳng nơi này, cầu kiến Cung Lâm Sách. Nàng ta tới là vì chuyện liên quan đến Cự An. Lúc trước tuy có nghe nói, nhưng nhưng Cung Lâm Sách vẫn chưa nói với nàng ta chuyện này. Nếu Cung Lâm Sách không nói, nàng ta càng không tiện chủ động hỏi thăm về sự việc ở cấp độ này. Nghĩa phụ không nói có hay là không tức là còn có biến hóa, nàng ta vẫn còn giữ một chút hy vọng. Mãi đến tận khi Cự An xách rổ quả tới lấy lòng, xác nhận lời giải thích của mọi người, nàng ta rốt cuộc không nhịn được nữa chạy tới. Sau khi tới đây, nàng ta được biết Cung Lâm Sách đang thương nghị với các chưởng môn của phái khác, đành chờ đợi.
Cung Lâm Sách đi tới mái hiên, cười hỏi:
"Mặc Nhi có chuyện tìm ta?"
Văn Mặc Nhi rụt rè làm lễ nói:
"Quấy rối chưởng môn nghị sự, đệ tử có lỗi."
Cung Lâm Sách: "Không sao, có việc nói thẳng. Ở đây không có người ngoài, không cần xa lạ, cứ gọi ta là nghĩa phụ."
Đối với cô bé này, ông ta vẫn cảm thấy chút áy náy.
Văn Mặc Nhi do dự không biết nói thế nào, một lúc sau vẫn gắng hỏi:
"Đệ tử nghe một ít lời đồn, nói rằng nghĩa phụ thỏa thuận với Ngưu trưởng lão, muốn đệ tử gả cho sư huynh Cự An của Quy Miên các. Không biết lời đồn có thật không?"
Cung Lâm Sách trầm mặc. Ông ta cảm thấy khó mở miệng trong việc này, lại thêm vừa trở về từ Thánh đảo thì Ngọc Thương và ba chưởng môn của ba phái nước Tống tới nghị sự, nhất thời không tìm được cơ hội nói chuyện, không ngờ Văn Mặc Nhi chủ động hỏi đến.
Trầm mặc một chút, ông ta thở dài:
"Mặc Nhi, con cũng không còn nhỏ tuổi, sắp xếp như vậy có cái gì không thích hợp?"

Câu trả lời này không khác nào thừa nhận, Văn Mặc Nhi cắn răng, khổ sở nói:
"Nghĩa phụ, đệ tử không muốn gả cho người."
Cung Lâm Sách nhìn nàng ta, im lặng một hồi rồi từ tốn nói:
"Thân là nghĩa phụ của con, ta có trách nhiệm suy nghĩ chuyện lớn cả đời cho con. Cự An thành thực biết thân biết phận, là người có thể giao phó cả đời."
Văn Mặc Nhi thống khổ nói:
"Nghĩa phụ, lúc trước người muốn gả đệ tử cho Ngưu Hữu Đạo, bây giờ lại muốn đệ tử gả cho Cự An. Nếu tình huống có biến, có phải lại muốn đệ tử tái giá cho người khác?"
Lời này không khác nào đâm vào chỗ đau của Cung Lâm Sách. Đây chẳng phải chuyện đáng vẻ vang gì, Cung Lâm Sách lập tức giận tím mặt:
"Làm càn!"
Văn Mặc Nhi cúi đầu, mắt đỏ lên, viền mắt ướt át.

Chương 1436: Thằng ngu này! (2)

Chương 1436: Thằng ngu này! (2)
Hơi thở của Cung Lâm Sách nặng nề hơn, nhìn nàng ta một hồi rồi chắp tay xoay người, chậm rãi đi tới lan can, phóng mắt nhìn ra vườn hoa.
Chờ tâm tình đôi bên bình tĩnh hơn, Cung Lâm Sách than thở:
"Ta đã cẩn thận suy nghĩ việc này, quả thực có phần uất ức cho con. Nhưng vi phụ là đàn ông, còn hiểu rõ đàn ông hơn con. Con cả cho Cự An không phải chuyện gì xấu."
"Nếu con muốn quyền thế hay muốn nở mặt nở mặt, Cự An không phải đối tượng thích hợp. Nhưng nếu con muốn tìm người đàn ông đáng tin cậy, Cự An sẽ không phụ lòng con. So với những kẻ phấn son tỉa tót, thích dỗ ngon dỗ ngọt khác thì y còn tốt hơn trăm lần. Nếu con thật sự là loại phụ nữ ngưỡng mộ quyền thế thì con đã không đợi tới hôm nay mới lấy chồng. Mặc Nhi, con yên tâm. Nếu vi phụ đã giúp con lựa chọn, tất nhiên ta sẽ chịu trách nhiệm với con. Chỉ cần vi phụ còn trên đời một ngày, các con có thể sống yên ổn qua ngày tại Tử Kim động. Sẽ không có ai gây khó dễ cho phu thê các con."
Phu thê? Văn Mặc Nhi hai mắt đẫm lệ nói:
"Đệ tử không gả không thể sao?"
"Hôn nhân đại sự, cha mẹ quyết, đây là lễ nghi từ xưa, không thể trái! Việc này cứ quyết định như thế. Được rồi, ta còn có việc. Mấy vị chưởng môn đang chờ ta. Con đi về đi."
Cung Lâm Sách quay lưng đưa ra quyết định, ngữ khí chắc chắn không cho phép đổi, cũng không dám quay đầu lại nhìn nàng ta khóc lóc.
Đây là mối hôn nhân mà ông ta đã vỗ tay thề thốt với Ngưu Hữu Đạo trước mặt bao nhiêu người. Nếu không có gì bất đắc dĩ, đường đường chưởng môn Tử Kim động như ông ta đương nhiên sẽ không lật lọng.

Giọt nước mắt chảy xuống gò má Văn Mặc Nhi. Không ai có thể hiểu cho tâm tình nàng ta lúc này. Nàng ta vừa khóc vừa xoay người rời đi. Nhưng mà còn chưa đi ra khỏi hiên các, một đệ tử Tử Kim động nhanh chóng chạy tới. Người đó thấy nàng ta khóc liền hơi sững lại, nhưng vẫn bẩm báo với Cung Lâm Sách:
"Chưởng môn, bên biệt viện Mao Lư xảy ra vấn đề rồi. Người của viện Mao Lư người và đệ tử bổn môn đánh nhau rồi..."
Đệ tử đó nhanh chóng thuật lại tình hình.
Nghe thấy lời ấy, Văn Mặc Nhi đang khóc buồn thảm cũng lau nước mắt, ngạc nhiên nhìn sang.
Cung Lâm Sách bất ngờ. Ngưu Hữu Đạo vừa mới đi đã xảy ra chuyện, ông ta trầm giọng nói:
"Tại sao lại như vậy, đã ngăn lại chưa?"
Đệ tử kia trả lời:
"Mạc trưởng lão đã dẫn người chạy tới ngăn lại, song phương giằng co. Mạc trưởng lão bảo đệ tử đến xin chỉ thị chưởng môn?"
Cung Lâm Sách cất bước, vốn định tự đi xem chuyện gì, nhưng nghĩ lại một chút rồi lại ngừng bước, sai bảo:
"Ngươi đi trước, tìm hiểu rõ tình huống rồi về báo lại cho ta!"
"Vâng!" Đệ tử kia hỏa tốc chạy như bay.
Văn Mặc Nhi lại lau nước mắt, rời đi.
Cung Lâm Sách bồi hồi trong hiên các một lúc, phất tay gọi đệ tử:
"Ngươi nói cho mấy người Ngọc Thương rằng ta có chuyện quan trọng cần xử lý. Sự tình để ngày mai bàn lại."
.....
Trắng trợn đánh nhau trong tông môn, động tĩnh không phải nhỏ, rất nhiều người bị kinh động. Nghe nói có quan hệ tới đệ tử Quản Thanh Nhai của mình, Nghiêm Lập cấp tốc chạy tới.
Lúc chạy đến, ông ta thấy đôi bên gây sự đã tách ra. Người bên biệt viện Mao Lư lui về giữ tại cửa viện, trừng trừng cảnh giác và phòng thủ. Bên Tử Kim động đã có lượng lớn đệ tử chạy tới, hầu như đã vây kín biệt viện Mao Lư.
Trưởng lão Mạc Linh Tuyết tự mình dẫn người áp trận, khống chế cục diện. Là đánh hay giết, chờ tông môn quyết định sau cùng.

Bên biệt viện Mao Lư, Viên Cương quần áo rách nát, toàn thân đẫm máu rất bắt mắt.
Nghiêm Lập cau mày. Ông ta ít nhiều gì cũng biết quan hệ giữa Viên Cương và Ngưu Hữu Đạo không hề tầm thường. Trước tiên, ông ta lôi một tên đệ tử tới hỏi, xem xem song phương có chết người không.
Nghiêm Lập biết không có người chết, chỉ có mấy người bị thương thì khẽ vuốt cằm, lại cho người gọi Quản Thanh Nhai tới hỏi.
Quản Thanh Nhai đi tới, tất nhiên chỉ nói rằng mình có lý, vẫn cái vẻ phỉ báng Quản Phương Nghi như vừa rồi. Hai tên đệ tử đi theo cũng làm chứng thay.
Nghiêm Lập lạnh lùng liếc xéo Quản Thanh Nhai. Lúc trước, khi quan hệ của ông ta với Ngưu Hữu Đạo còn tốt, ông ta thường xuyên tới thăm biệt viện Mao Lư. Vì vậy, ở Tử Kim động không có ai quen thuộc người của biệt viện Mao Lư hơn Nghiêm Lập. Ông ta cũng thường xuyên giao tiếp với Quản Phương Nghi, ít nhiều có hiểu biết đối với Quản Phương Nghi. Người phụ nữ kia mang ý vị của gái hồng lâu rất nặng, giỏi nói lời lẽ êm tai giảng hòa. Lại thêm Ngưu Hữu Đạo không có ở đây, Quản Phương Nghi sao có thể nói lời lẽ hung hăng như thế trong tình hình này? Ông ta vô cùng hoài nghi Quản Thanh Nhai.
Mà ông ta cũng có hiểu biết đối với bản tính gã đệ tử của mình.
Quản Thanh Nhai bị sư phụ lạnh lùng lườm một cái chợt chột dạ.
Thấy gã có vẻ chột dạ, Nghiêm Lập nghiêng đầu ra hiệu:
"Ngươi đi theo ta ra đây."
Ông ta có ý định tránh những người khác để đơn độc đàm luận với đệ tử.
"Vâng!" Quản Thanh Nhai vâng dạ, ngoan ngoãn theo ông ta đi sang bên.
Bên cạnh không có ai khác, Nghiêm Lập dừng bước xoay người, nhìn gã:
"Đừng giả bộ ngớ ngẩn với ta, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nói đàng hoàng!"
Dứt lời, ông ta lại nhắc nhở:
"Tốt nhất là ngươi đừng nên lừa ta!"
Quản Thanh Nhai lúng túng, cố ý ra vẻ oan ức lắm, nói:

"Sư phụ, người của biệt viện Mao Lư quá kiêu ngạo. Ngưu Hữu Đạo kia là cái thá gì mà dám đối nghịch với sư phụ. Hắn đã liên tục hai lần hạ độc thủ với người của sư phụ tại châu Bắc. Đệ tử thực sự không nuốt trôi cục tức này, muốn dạy dỗ chúng một trận..."
Gã chậm rãi kể lại sự việc.
Nghiêm Lập lộ vẻ dữ tợn:
"Nói như thế, ngươi làm vậy là để xả giận cho ta? Đã đến phiên ngươi ra mặt thay cho ta sao? Ta thấy là ngươi nhớ mãi không quên Văn Mặc Nhi kia nên cố ý gây sự mới đúng?"
Quản Thanh Nhai bi phẫn nói:
"Sư phụ hiểu lầm đệ tử. Đúng, đệ tử thừa nhận vẫn nhớ mãi Văn Mặc Nhi, nhưng không liên quan đến việc đệ tử dạy dỗ người của biệt viện Mao Lư. Sư phụ bị sỉ nhục, đệ tử cũng sẽ bị nhục theo. Đệ tử thực không nuốt trôi. Chỉ cần có thể xả giận cho sư phụ, cho giết đệ tử, đệ tử cũng tuyệt không oán hận câu nào."
Nghiêm Lập: "Thật sao? Sao lúc Ngưu Hữu Đạo có ở đây không thấy ngươi ra tay? Ngưu Hữu Đạo vừa đi, ngươi lập tức sung sướng bật ra!"
Quản Thanh Nhai oan uổng nói:
"Dù sao Ngưu Hữu Đạo cũng là trưởng lão của tông môn. Đệ tử dù muốn xả giận thế nào đi nữa cũng đâu đến mức coi môn quy như trò đùa, đâu dám xằng bậy với trưởng lão trong tông môn."
Nghiêm Lập: "Ngươi còn biết sợ? Lá gan của ngươi lớn lắm, lại dám tát Quản Phương Nghi. Lẽ nào ngươi chưa từng nghe nói tới quan hệ giữa Quản Phương Nghi với Ngưu Hữu Đạo? Đánh người không đánh mặt, ngươi lại dám tát vào mặt nàng ta ngay trước mặt bao người! Lại còn gã Viên Cương máu me khắp người kia nữa. Ta nói cho ngươi biết, hắn ta với Ngưu Hữu Đạo có quan hệ không tầm thường. Nếu để Ngưu Hữu Đạo biết các ngươi đả thương hắn ta như vậy, hắn ta không lột da các ngươi không xong!"
Quản Thanh lẩm bẩm:
"Người cũng đã đi Thánh cảnh, có thể về được hay không còn chưa biết. Mà dù có sống được thì môn quy còn đó, có cho gan hắn cũng không dám làm càn!"
Nghiêm Lập ha ha cười:

"Môn quy? Ngươi biết cái chó gì! Môn quy mà có thể dễ dàng ràng buộc hắn, tông môn đã sớm chiếm lấy thế lực của hắn vào tay, còn cần đến ngươi? Ngươi thật sự chắc chắn là hắn đi Thánh cảnh sẽ không về được chứ? Ta nói cho ngươi biết, ta đã tự mình trải qua chuyện mà hắn làm trong bí cảnh Thiên Đô. Lời đồn bên ngoài không nói rõ, tên kia còn đáng sợ hơn ngươi tưởng tượng nhiều. Thánh cảnh chưa chắc đã có thể hại chết được hắn. Nếu mà hắn thật sự chạy về, ngươi xem hắn có tính món nợ này với ngươi hay không?"
"Ta thấy ngươi bình thường là kẻ khôn khéo, sao lần này ngu đến mức này. Dù ngươi muốn xả cơn giận thì ít ra cũng phải đợi đến khi xác nhận là hắn không về được có phải hơn không?"

Chương 1437: Giam giữ Viên Cương

Chương 1437: Giam giữ Viên Cương
“Ta nói cho ngươi, trước khi Ngưu Hữu Đạo đi đã sớm sắp xếp hậu chiêu, không ai dám tùy tiện động vào người của hắn. Ngươi cho rằng ngươi nắm được đằng chuôi là có cớ để vùng vẫy hay sao? Ngươi quá ngây thơ! Tông môn sẽ không vì chút chuyện này mà ảnh hưởng đến việc tiếp nhận lợi ích to lớn từ tay thủ của Ngưu Hữu Đạ. Hiện giờ rèn luyện Thánh cảnh rốt cuộc như thế nào, vẫn chưa ai biết rõ, ngươi đã dám gây sự ở đây? Ngươi là thằng ngu!"
Nghe sư phụ mắng mỏ, trong lòng Quản Thanh Nhai thật sự có chút sợ sệt.
Quả thực có nhiều chuyện gã không biết được. Không phải là do sư phụ gã và tông môn không thẳng thắn nói với đệ tử bên dưới, mà là có một số việc chỉ có tầng lớp cao trong tông môn biết. Ví dụ như sự việc trong bí cảnh Thiên Đô, mọi người đều đoán được là do Tử Kim động hợp tác với Ngưu Hữu Đạo, nhưng cụ thể Ngưu Hữu Đạo làm những gì thì lại không được đưa ra ngoài sáng, và sẽ không để cho mọi người đều biết. Còn về chuyện Ngưu Hữu Đạo để lại dự phòng sau khi đi và việc trao đổi lợi ích gì với Tử Kim động, tầng lớp cao của Tử Kim động dù thỏa hiệp thế nào cũng sẽ không báo cho đệ tử bên dưới.
Thế nhưng, dù sao chuyện cũng đã rồi, Quản Thanh Nhai không quá nhu nhược mà còn cố nói:
"Là đệ tử ngu muội vô tri, nhưng đệ tử không hối hận. Chỉ cần có thể xả cơn giận cho sư phụ, đệ tử chết cũng không có gì tiếc."
"Ngu xuẩn!"
Nghiêm Lập quát, nhưng lời của gã đệ tử này vẫn khiến ông ta cảm thấy thoải mái trong lòng. Sau khi nhìn chung quanh một chút, Nghiêm Lập hạ giọng nói:

"Việc đã đến nước này, ngươi phải quản chặt cái miệng của hai nhân chứng đi cùng ngươi. Nếu để lộ sơ hở gì, đừng trách sư phụ không bảo vệ ngươi, hiểu chưa?"
Nói rõ ràng như thế, Quản Thanh Nhai sao không biết ý của ông ta. Ông ta nhắc là phải cắn chặt chuyện Quản Phương Nghi có lỗi trước, bảo đảm hai tên làm chứng kia sẽ không đổi giọng.
Thấy thái độ sư phụ, Quản Thanh Nhai vui vẻ, bề ngoài nghiêm túc nói:
"Đệ tử hiểu rồi. Xin sư phụ yên tâm, con sẽ sắp xếp tốt, họ không dám nói lung tung."
Nghiêm Lập dặn dò:
"Ngươi không được chạy lên kêu gào nữa, chuyện còn lại để tông môn xử lý."
Quản Thanh Nhai cung kính chắp tay nói:
"Vâng, đệ tử rõ ràng."
Nghiêm Lập nhìn về phía biệt viện Mao Lư, không có ý tới đối mặt với đám Quản Phương Nghi, đang muốn xoay người đi lại có người do Cung Lâm Sách phái tới tìm:
"Nghiêm trưởng lão, chưởng môn lệnh cho ngài và các vị chưởng lão cùng tới điện nghị sự, bao gồm cả những người gây ra việc này."
Thông báo xong, đệ tử kia chạy tới chỗ Mạc Linh Tuyết đang khống chế cục diện, truyền đạt lệnh đi nghị sự điện.
Một lát sau, mấy vị trưởng lão tụ hội ở điện nghị sự. Tụ tập vào lúc này tất nhiên là để thương nghị giải quyết mâu thuẫn tại biệt viện Mao Lư. Muốn giải quyết vấn đề đương nhiên phải biết rõ tình huống. Ba người Quản Thanh Nhai gây sự cũng được đưa tới điện nghị sự, trần thuật lại sự việc.
Quá trình không cần phải nói, Quản Thanh Nhai vẫn cắn chặt ý tứ là Quản Phương Nghi làm càn trước. Gã là đệ tử Tử Kim động đương nhiên không thể đứng yên nhìn, cho nên ra tay dạy dỗ, vốn không phải chuyện gì. Ai ngờ Viên Cương đột nhiên chạy ra, vừa lộ mặt đã vung đao muốn giết người, quả thực càn quấy, còn đánh vài đệ tử Tử Kim động bị thương.
Hai đệ tử Tử Kim động đi cùng Quản Thanh Nhai đương nhiên cũng làm giữ nguyên lời chứng.

Nghe mấy người trần thuật lại xong, Cung Lâm Sách tỏ thái độ ba phải cái nào cũng được, chưa tỏ rõ điều gì, chỉ vung tay ra hiệu cho ba người Quản Thanh Nhai lui ra. Ông ta vuốt râu trầm ngâm nói:
"Viên Cương này chỉ bằng một bộ công phu hoành luyện mà đệ tử đánh bị thương mấy Tử Kim động ta?"
Mạc Linh Tuyết lên tiếng:
"Ta đã hỏi các đệ tử đánh với hắn ta tại hiện trường. Công phu hoành luyện của người này quả thực lợi hại, gần đao thương bất nhập, kiếm khí trí mạng cũng chỉ thể đả thương da thịt của hắn ta, bằng không hắn ta đã mất mạng từ lâu. Không chỉ lực phòng ngự thân thể cường hãn, mà lực của hắn ta cũng lớn vô cùng. Tốc độ công kích của hắn ta mau lẹ, hung mãnh, chỉ dùng sức mạnh đơn thuần mà đối cứng với tu sĩ Kim Đan của phái ta. Cả đám người vây công hắn ta mà không bắt lại được, còn không dám tùy tiện tới gần thân thể hắn, chỉ đành vây công từ xa, bằng không không chỉ có mấy đệ tử bị thương mà thôi. Người này dường như có sức lực dùng mãi không hết, vết thương đầy rẫy mà thể lực vẫn không kiệt, quả thực kinh người!"
Cung Lâm Sách chần chờ nói:
"Trên đời sao lại có công phu hoành luyện thô bạo như thế, các ngươi có từng nghe nói không?"
Mọi người đều yên lặng suy tư, rồi lắc đầu, biểu thị là chưa từng nghe nói.
Phó Quân Nhượng nói: "Chưởng môn, hiện tại vấn đề là sự việc đã gây ra động tĩnh không nhỏ. Đệ tử bên dưới đang nhìn, nên xử lý như thế nào?"
Cung Lâm Sách không vội vã nói ra, tránh hết đường cứu vãn, hỏi ngược lại:
"Các ngươi có ý kiến gì?"
Nguyên Ngạn nói: "Quản Thanh Nhai nói là Quản Phương Nghi vô lễ trước. Quản Phương Nghi nói không có. Ai đúng ai sai e là còn phải xác định, không thể nghe lời nói một phía của Quản Thanh Nhai."
Nghiêm Lập bản không nói gì.
Ông ta nghe nói thế cũng không vui.

Mấy trưởng lão đều có lợi ích riêng, có xung đột lợi ích thì khó có thể hoà hợp êm thấm. Thế lực của bản thân Nghiêm Lập trong môn phái vốn không lớn, không thể trách nhiệm rơi vào thân đồ đệ mình. Một khi trách nhiệm được chứng thực, quyền lực một phía do Quản Thanh Nhai nắm giữ chắc chắn sẽ khó bảo toàn. Đến lúc đó, quyền lên tiếng của Nghiêm Lập trong môn phái càng mỏng manh hơn.
Nghiêm Lập lên tiếng: "Nguyên trưởng lão, nói như ngài là tình nguyện tin tưởng người ngoài chứ không tin đệ tử bổn môn sao?"
Nguyên Ngạn lạnh nhạt nói: "Nghiêm trưởng lão, ta không có ý này. Tử Kim động chúng ta tốt xấu gì cũng là danh môn chính phái, không thể đổ oan cho người tốt, cũng không thể để kẻ xấu gặp may. Ông nói có đúng không?"
Nghiêm Lập đối chọi gay gắt: "Ai là người xấu? Có hai đệ tử bản môn làm chứng, chẳng lẽ không đủ để chứng minh cho Quản Thanh Nhai sao?"
Phó Quân Nhượng chậm rãi đáp trả: "Theo ta biết, hai đệ tử kia vốn nghe lệnh Quản Thanh Nhai, đôi khi nhìn việc thiên lệch là điều khó nói."
Lời nói của Phó Quân Nhượng chứa thâm ý.
"Được rồi, không tranh cãi nữa!"
Cung Lâm Sách thấy có người muốn kéo sự việc sang hướng khác, quyết đoán gián đoạn tranh chấp:
"Quản Thanh Nhai và Quản Phương Nghi đều nói có lý. Ta sẽ không thiên vị bất kỳ bên nào. Ai cũng có khả năng nói dối, nhưng cũng sẽ không ai thừa nhận. Trước khi định ra kết quả, chúng ta là đệ tử Tử Kim động thì phải tin tưởng người mình trước."
Ông ta nói vậy cũng có lý. Những người khác không nói gì nữa. Điều then chốt là Cung Lâm Sách ở tông môn có thế lớn. Nếu không chắc chắn thì người khác không tùy tiện va chạm trực tiếp với Cung Lâm Sách, nếu không thì cái ghế chưởng môn của Cung Lâm Sách cũng không phải để ngồi không.
Nghiêm Lập ngẩng đầu nhìn nóc nhà, trong lòng hơi sướng khoái.
Phó Quân Nhượng: "Chưởng môn có ý xử trí biệt viện Mao Lư người?"

Cung Lâm Sách: "Nơi này không có người ngoài, giữa chúng ta cũng không cần quanh co lòng vòng. Ngưu Hữu Đạo còn đang thay mặt cho Tử Kim động rèn luyện ở Thánh cảnh. Chúng ta không biết tình huống lần rèn luyện Thánh cảnh này như thế nào, xử lý bừa bãi sẽ để lại hậu họa. Còn về đám người dưới của Ngưu Hữu Đạo, nếu làm bừa, bọn họ mà thật sự gây ra chuyện gì, ta nghĩ các vị cũng không muốn nhìn thấy. Đôi bên chỉ bị thương nhẹ, còn chưa tới mức quá đáng, các vị nói sao?" Ông ta muốn làm chuyện lớn hóa nhỏ.
Nguyên Ngạn lên tiếng: "Chưởng mon, trong mắt đệ tử bên dưới, người của biệt viện Mao Lư là người ngoài. Nếu chúng ta tin tưởng đệ tử Tử Kim động của chúng ta trước, vậy chứng tỏ Quản Thanh Nhai không làm sai. Đệ tử bổn môn đã không sai còn bị người ngoài đả thương mấy người. Nếu tông môn không xử lý tốt, e là chẳng còn gì đáng nói."

Chương 1438: Bó tay chịu trói (1)

Chương 1438: Bó tay chịu trói (1)
Cung Lâm Sách liếc Nguyên Ngạn. Đệ tử bên dưới dễ nói, chỉ cần người ở đây trấn an vài câu là xong. Nhưng vấn đề là những người này chưa chắc đã toàn lực phối hợp, mà sẽ ngầm làm chút chuyện quạt gió thổi lửa, cổ động đệ tử bên dưới gây sự ồn ào là việc có thể xảy ra. Đối phương nói vậy có vẻ có lý, thực ra rắp tâm bất lương, cố ý đẩy vấn đề khó khăn cho ông ta.
Cung Lâm Sách là chưởng môn, có trách nhiệm to lớn là cân nhắc các quan hệ lợi ích trong môn phái. Trầm mặc một lát, Cung Lâm Sách từ từ nói:
"Nói về tổng thể, thái độ của biệt viện Mao Lư coi như đã kiềm chế. Chuyện nào ra chuyện đấy, ai đánh đệ tử bản phái bị thương thì kẻ đó chịu trách nhiệm, không cần liên lụy đến người vô tội. Dù sao Ngưu trưởng lão cũng đang ra sức cho tông môn tại Thánh cảnh, chúng ta là người ở phía sau không thể gây ra chuyện khiến người ta thất vọng. Là cái tên Viên Cương kia ra tay chứ gì? Bắt Viên Cương kia lại, nhốt vào ngục sau núi, sau đó cảnh cáo những người khác của biệt viện Mao Lư không được tái phạm!"
Phó Quân Nhượng cau mày nói: "Đả thương bao nhiêu đệ tử của chúng ta mà chỉ giam giữ, bảo các đệ tử làm sao phục?"
Cung Lâm Sách lạnh mặt, lườm Phó Quân Nhượng, lạnh lùng nói:
"Phó trưởng lão, ta đã nói rồi. Hiện giờ Ngưu trưởng lão đang ra sức cho tông môn ở Thánh cảnh, thậm chí phải bán mạng. Chưa nhìn thấy kết quả thì đừng vội làm bừa. Giam giữ Viên Cương trước đã, còn về bao giờ thả ra thì phải xem tình huống Ngưu trưởng lão ở Thánh cảnh. Ý của ta đã nói rõ ràng chưa?"

Ngữ khí của ông ta đanh lại, rõ ràng là đang nổi giận vì bị đối phương ép bức.
Không cần nói rõ ra, mọi người cũng hiểu. Hiện giờ giam giữ Viên Cương chỉ là tạm thời giam giữ, có thể thả ra hay không thì phải xem tình huống Ngưu Hữu Đạo. Nếu Ngưu Hữu Đạo không thể sống sót trở về, bên này tự nhiên sẽ nghiêm trị Viên Cương, đến lúc đó, muốn chém muốn giết chẳng qua chỉ là một câu nói.
Cung Lâm Sách vừa phát hỏa, lời đã nói đến mức độ này, mà phương thức xử lý cũng coi như vẹn toàn đôi bên, cho nên không ai nói gì thêm.
Nghiêm Lập nịnh: "Chưởng môn anh minh!"
Phó Quân Nhượng lạnh lẽo lườm: "Hiện giờ biệt viện Mao Lư đang đối lập với đệ tử bản phái. Cử đệ tử bình thường đi sợ là lại gây xung đột, cần người đủ lực tự mình đi áp tràng chấp hành. Sự việc do đệ tử của Nghiêm trưởng lão gây ra, ta thấy chuyện bắt giữ Viên Cương do Nghiêm trưởng lão tự dẫn người đi chấp hành đi!"
Người hơi rõ nội tình vừa nghe lời này là biết cất chứa dã tâm. Đệ tử của Nghiêm Lập đánh người của Ngưu Hữu Đạo, bây giờ lại muốn bản thân Nghiêm Lập tự mình dẫn người đi bắt người của Ngưu Hữu Đạo, đó là muốn đẩy quan hệ giữa Nghiêm Lập và Ngưu Hữu Đạo rơi hẳn xuống hố lửa, muốn làm cho đôi bên như nước với lửa. Một khi Ngưu Hữu Đạo trở về, hắn có thể giảng hòa với Nghiêm Lập?
Nói từ mức độ nào đó, chỉ cần giữ tâm tư cho rằng Ngưu Hữu Đạo chẳng may có thể về, có thể mượn thế lực của Ngưu Hữu Đạo chèn ép thế lực của hệ phái chưởng môn, kiếm lời từ đó.
Nghiêm Lập cả giận nói:
"Cái gì gọi là sự việc do đệ tử ta gây ra? Phó trưởng lão, ngươi phải biết rằng người của biệt viện Mao Lư vô lễ, nếu là bất kỳ đệ tử Tử Kim động nào cũng sẽ không tha thứ cho người ngoài dám làm càn trong Tử Kim động!"
"Tất cả im miệng cho ta!"
Cung Lâm Sách lại quát ngang:
"Chính vì chuyện này liên lụy tới đệ tử của Nghiêm trưởng lão nên Nghiêm trưởng lão nhất định phải tránh hiềm nghi, tránh có người nói Tử Kim động chúng ta xử lý bất công, việc công trả thù riêng."

Nói có lý, chẳng ai nói gì được.
Cung Lâm Sách nhìn về phía Mạc Linh Tuyết nói:
"Mạc trưởng lão, phụ nữ dễ nói chuyện, việc này giao cho ngươi đi!"
"Ta..." Mạc Linh Tuyết nghẹn giọng.
Có Cung Lâm Sách làm chỗ dựa, mà Cung Lâm Sách đã quen xử lý nhanh cục diện này, hành vi làm khó Nghiêm Lập bị Cung Lâm Sách lần lượt hóa giải.
Cuối cùng, Mạc Linh Tuyết đứng ra, dẫn một nhóm đệ tử Tử Kim động đi biệt viện Mao Lư, bắt biệt viện Mao Lư giao Viên Cương ra.
Giao Viên Cương cho Tử Kim động dẫn đi? Này làm sao có thể!
Quản Phương Nghi không thể nào đáp ứng chuyện này, trước đây không tiếc để cho Vu Chiếu Hành và Vân Cơ mạo hiểm cứu Viên Cương ra, vì cái gì chứ? Chính là vì sợ Viên Cương sẽ gặp nguy hiểm, há có thể lần nữa chắp tay đưa ra để Viên Cương mạo hiểm?
Bà ta cũng không dám làm chủ chuyện này, người của Mao Lư sơn trang đều biết rõ quan hệ của Viên Cương và Ngưu Hữu Đạo, Viên Cương ở nơi này sở dĩ có thể chống lại Quản Phương Nghi bà ta, chính là bởi vì lòng của người già của Mao Lư sơn trang đều hướng về Viên Cương, nếu như bà ta thật sự đồng ý chuyện này, không nói đến sau này khó có thể lăn lộn ở nơi này, trong nội bộ Mao Lư sơn trang sẽ xảy ra mâu thuẫn xung đột kịch liệt trước tiên, không cần người ngoài động tay, bản thân nội bộ Mao Lư sơn trang đã có thể sụp đổ.
Thấy Quản Phương Nghi nhất định không đồng ý, Mạc Linh Tuyết đứng đối diện với cửa biệt viện cũng khó xử, nàng ta cũng không tiện miễn cưỡng, làm lớn chuyện khó mà kết thúc, thế lực Ngưu Hữu Đạo không nhỏ, nơi này một khi xảy ra chuyện, sự việc lan đến ngoại giới cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, bản thân bà ta cũng không muốn gánh trách nhiệm này.
Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, Mạc Linh Tuyết từ bên phía nhân thủ Tử Kim Động đi ra, trực tiếp đi về hướng trong cửa lớn của Mao Lư biệt viện.
Đám người Vu Chiếu Hành nhanh chóng canh phòng ở cửa, kiếm đeo ở sau lưng, Vu Chiếu Hành đã cầm trên tay, một đám người nhìn chằm chằm đối mặt với người đến.

Thấy động tĩnh này, đám người Tử Kim động nhanh chóng xông lên phía trước.
Mạc Linh Tuyết quay người trở tay đẩy một cái, ra hiệu với đệ tử Tử Kim động: "Tất cả lui ra!"
Đám người Tử Kim động đưa mắt nhìn nhau, trơ mắt nhìn Mạc Linh Tuyết đi đến cửa biệt viện.
"Không cần lo lắng, ta không có ác ý, không cần phải đề phòng ta như vậy." Mạc Linh Tuyết một mình đền chỉ chỉ người ngăn ở cửa, nói với Quản Phương Nghi sau bức tường người: "Hồng Nương, ta một thân một mình đi vào, các ngươi còn sợ gì hay sao? Có những lời ta cảm thấy tốt hơn hết vẫn là nói riêng với ngươi, Quản Thanh Nhai đã động thủ với ngươi, ngươi còn có thể nhân nhượng, ta nghĩ ngươi cũng không muốn làm lớn chuyện đâu nhỉ?"
Quản Phương Nghi hơi do dự, cuối cùng vẫn là phất tay ra hiệu nói: "Để Mạc trưởng lão vào đây."
Đám người Vu Chiếu Hành nhường ra một con đường, Mạc Linh Tuyết với tay ném kiếm trong tay về bên phía đệ tử Tử Kim động, xoay người tay không mà vào, tỏ vẻ không có ác ý với người của Mao Lư biệt viện bên phía bên này.
Những đệ tử kia của bà ta lại lắp bắp kinh hãi, có người hô: "Sư tôn, không được!" Lo lắng sư phụ một mình đi vào, ngay cả vũ khí cũng không mang, sẽ xảy ra chuyện.
Dù sao Mao Lư biệt viện đã chẳng kiêng nể mà đối khác với Tử Kim động, trước đó thậm chí là trực tiếp động tay rồi, ai dám cam đoan là người của Mao Lư biệt viện sẽ không đột nhiên động tay với Mạc Linh Tuyết? Một thân một mình đi vào, quá nguy hiểm rồi!
Mạc Linh Tuyết bỗng quay đầu quát: "Không có lời của ta, bất kỳ người nào cũng không được đến gần Mao Lư biệt viện một bước, kẻ nào trái lệnh nghiêm trị không tha!"
Đám đệ tử chỉ có thể trơ mắt nhìn bà ta đi vào, lại trơ mắt nhìn đám người Vu Chiếu Hành phong bế lối vào.
Quản Phương Nghi và Mạc Linh Tuyết gặp mặt nhau ở cửa sân, Vân Cơ theo sát bên người Quản Phương Nghi đề phòng.

"Mạc trưởng lão có gì cần nói?" Quản Phương Nghi hỏi một tiếng, không quên lễ nghi.
Mạc Linh Tuyết nói: "Có một số lời vẫn là gặp Viên Cương cùng nói đi."
"Không được!" Quản Phương Nghi cự tuyệt một tiếng.
Mạc Linh Tuyết giang hai cánh tay, tỏ ý bản thân không mang vũ khí: "Tôi như vậy các ngươi còn có gì không yên tâm hay sao? Nếu như ta thật sự muốn dùng sức mạnh, tội gì một thân một mình đến cướp người hoặc sát hại Viên Cương, trực tiếp để người tấn công vào đây là được rồi, nơi này là tông môn Tử Kim động, cao thủ như mây, các ngươi chống đỡ nổi hay sao?"

Chương 1439: Bó tay chịu trói (2)

Chương 1439: Bó tay chịu trói (2)
“Hồng Nương, ta là mang theo thành ý đến giải quyết vấn đề, nếu như ngươi tiếp tục nhất định cố chấp, sẽ có hậu quả gì tự bản thân ngươi suy tính. Các ngươi không muốn làm lớn chuyện, Tử Kim động cũng không muốn làm lớn chuyện, mọi thứ dễ thương lượng, chẳng lẽ ngươi thật sự không cho một chút đường sống nào để thương lượng hay sao?"
Quản Phương Nghi trầm mặc.
Viên Cương ở trong một gian phòng cách đó không xa, cách nơi tụ tập lượng lớn nhân thủ Mao Lư biệt viện cũng không xa.
Toàn bộ Mao Lư biệt viện đã bị người của Tử Kim động bao vây, nhân thủ của Mao Lư sơn trang có hạn, lúc này không thích hợp phân tán, chỉ có thể tập trung chung một chỗ phòng bị.
Khi Mạc Linh Tuyết đi theo đến trong gian phòng kia, người trong phòng đang giúp Viên Cương băng bó thân thể bị thương, khắp nơi trên người đều là thương tích do kiếm khí gây nên, người băng bó giống như bánh chưng, trên vải trắng còn có vết máu ẩn thấu.
Người trong phòng tạm dừng động tác, Viên Cương lạnh lùng nhìn Mạc Linh Tuyết đi vào, song quyền dần dần nắm lại.
Quản Phương Nghi gượng gạo giải thích một câu: "Mạc trưởng lão nói có chuyện cần tìm chúng ta bàn bạc."
Mạc Linh Tuyết nói: "Không sao, xử lý vết thương trước quan trọng hơn, băng bó xong mới nói cũng không muộn."
Đám người đoạn hổ nhìn nhau, tiếp tục giúp Viên Cương băng bó, tốc độ băng bó trái lại vô ý thức nhanh hơn nhiều.
Vết thương siết lại chạm vào nhau, không khỏi đau đớn, Viên Cương mặt không biểu tình, ngay cả lông mày cũng không nhúc nhích.

Sau khi băng bó xong, Mạc Linh Tuyết mỉm cười tán thưởng: "Quả nhiên là hảo hán."
Viên Cương hỏi: "Muốn nói cái gì?"
Mạc Linh Tuyết trực tiếp nói: "Ngươi đánh thương đệ tử Tử Kim động, ta phụng mệnh đến, đem ngươi tống vào ngục. Nói trắng ra, đây chính là sự trừng phạt đối với ngươi!"
Viêm Cương: "Tống giam ta vào ngục? Là người của các ngươi động thủ trước, là người của các ngươi đả thương người của chúng ta trước, lý lẽ này nói như thế nào?"
Mạc Linh Tuyết: "Quản Thanh Nhai và các ngươi bên nào cũng cho là mình phải, nhất thời khó phân biệt thật giả, sự việc đến nước này, tiếp tục từ từ truy cứu ai đúng ai sai chẳng quan trọng. Điều quan trọng là, nơi này là địa bàn của Tử Kim động, ngươi ở trước con mắt bao người đả thương đệ tử Tử Kim động, mà các ngươi còn là người ngoài, người ngoài ở bên trong Tử Kim động đả thương đệ tử của Tử Kim động, nếu như tông môn không trừng trị ngươi một chút, không cách nào ăn nói với toàn bộ đệ tử của bổn phái!"
"Đương nhiên, có lẽ các ngươi cảm thấy các ngươi chịu thiệt, bị ủy khuất, nhưng có một số đạo lý không thể nói như vậy, có một số đạo lý cũng không thể nói rõ, ở trên mảnh đất này ai nói mới được tính, hẳn là trong lòng của chính các ngươi hiểu rõ."
"Viên Cương, bất kể ai đúng ai sai, ta nhấy định phải nói ngươi một câu, ngươi quá kích động rồi! Ngươi không phải Ngưu Hữu Đạo, ngươi cũng không có năng lực của Ngưu Hữu Đạo, ngươi không trấn áp được cục diện này, ngươi can thiệp vào vô dụng, không hù dọa được ai, có một số việc cũng không phải cậy mạnh là có thể giải quyết, nếu như ngươi đã ra mặt, gây ra chuyện thì phải ra gánh chịu."
"Ngươi có thể cự tuyệt đi với ta. Nhưng ngươi nhất định phải hiểu rõ một chuyện, đệ tử Tử Kim động ở nhà mình bị người ngoài đả thương, hơn nữa không chỉ đả thương một hai người, bây giờ một đám người ngoài càng là tập thể ở bên trong Tử Kim động chống đối với Tử Kim động, đây là tính chất gì? Tử Kim động có thể che mắt che tai coi như chưa từng xảy ra chuyện gì sao? Các ngươi cảm thấy có khả năng sao?"

"Bất kể ai đúng ai sai, hành động của các người, đã làm tổn thất thể diện Tử Kim động. Bây giờ trưởng lão ta đây đích thân đến đòi người, hơn nữa còn thương lượng đàng hoàng với các ngươi, không truy cứu những người khác, chỉ dẫn một mình ngươi đi, tiện cho toàn bộ đệ tử trong môn một câu trả lời hợp lý mà thôi, đây chính là thái độ, đã là đưa ra thỏa hiệp cho Mao Lư biệt viện. Nói trắng ra, là cho Ngưu Hữu Đạo thể diện, không phải cho các ngươi thể diện. Nếu như các ngươi tiếp tục cự tuyệt, không chỗ cho mặt mũi của Tử Kim động, chỉ có thể dùng sức mạnh với các ngươi!"

"Đương nhiên, các ngươi có thể phản kháng! Nhưng kết quả, ở nơi này, Viên Cương ngươi có thể chạy trốn được hay sao? Cuối cùng ngươi cũng rơi vào trong tay bọn ta! Mà những người khác của Mao Lư biệt viện vì ngươi mà phản kháng, ngươi cảm thấy sẽ vì thế mà chết bao nhiêu? Bởi vì một mình ngươi, hai chết nhiều bạn như vậy, ngươi cảm thấy đáng sao?"

"Viên Cương, đừng tiếp tục kích động nữa. Ngưu Hữu Đạo có năng lực, nhưng có thể đi đến bước đường ngày hôm nay, ta nghĩ cũng không dễ dàng gì, cũng bỏ ra tâm huyết rấy lớn, ta không tin có thể thuận buồm xuôi gió nhặt được lợi ích. Chính bởi vì ngươi nhất thời kích động, khiến cho tâm huyết của Ngưu Hữu Đạo lụi tàn theo lửa, ngươi cảm thấy đáng hay sao? Lấy tính mạng những người khác của Mao Lư biệt viện vì sự xúc động của ngươi mà trả giá, ngươi cảm thấy ngươi làm như vậy là thích hợp hay sao? Tinh lực dũng cảm tuy đáng kính, nhưng nếu như không giải quyết được vấn đề chính là hữu dũng vô mưu, chỉ có thể biến thành trò cười, ta hi vọng ngươi có thể suy nghĩ kỹ một chút lời ta nói!"

Bà ta nói xong, Viên Cương trầm mặc, Quản Phương Nghi thấy hắn ta dường như đã bị lời nói làm cho rung động rồi, vội vàng lên tiếng ngăn chặn: "Không được, ngươi không thể đi, nếu như ngươi xảy ra chuyện rồi, ta không cách nào ăn nói với Đạo gia!"

Mạc Linh Tuyết lập tức sửa chữa nói: "Ngươi sai rồi, chúng ta cũng không muốn ầm ĩ với Đạo gia đến mức không cách nào ăn nói. Dẫn hắn ta đi, không có ý tổn thương hắn ta, chỉ là tạm thời giam giữu hắn ta, chỉ là cần bắt hắn ta để có cái ăn nói với đệ tử tông môn, đợi đến khi tình thế sự việc qua đi, đương nhiên sẽ thả hắn ta ra!"

Quản Phương Nghi: "Dứt khoát mà nói, bảo đảm an toàn của hắn ta như thế nào?"
Mạc Linh Tuyết buông tay nói: "Ta có thể nói chuyện như vậy với ngươi, chẳng llẽ không thể chứng minh thành ý Tử Kim động không muốn làm lớn chuyện hay sao? Chẳng lẽ các ngươi cứ phản ầm ĩ đến mức Tử Kim động không thể không tiến hành quy mô lớn tiến công Mao Lư biệt viện để bắt người hay sao? Thật sự muốn náo đến không e dè đổ máu hi sinh mới cam tâm hay sao?"
"Được!" Viên Cương đột nhiên một lời đáp ứng: "Ta đi theo các ngươi!"
"Hầu Tử!"
"Viên gia!"
Quản Phương Nghi và đám người Đoạn Hổ cùng hô.
Viên Cương lại nâng cánh tay quấn đầy vải băng, ngăn bọn họ tiếp tục nói.
Về phần đối phương có tuân thủ hứa hẹn không hại hắn ta hay không, đối với hắn ta mà nói đã không còn quan trọng, chỉ cần có thể bảo vệ người ở đây, tất cả hậu quả hắn ta đều nhận, nguyện ý làm việc hi sinh này. Hắn ta vốn chính là người một bầu nhiệt huyết có tinh thần hi sinh này.
Ở một mức độ nào đó, lời nói của Mạc Linh Tuyết đã thuyết phục hắn ta.
Mà việc hắn ta đưa ra quyết định, Quản Phương Nghi không ngăn cản được, mặ kệ Quản Phương Nghi lo lắng việc gì mà khuyên bảo cũng vô dụng, cuối cùng Viên Cương toàn thân băng bó đi theo Mạc Linh Tuyết ra ngoài biệt viện.
Dưới cái phất tay ra hiệu của Mạc Linh Tuyết, đệ tử Tử Kim động tiến lên, trái phải áp giữ cánh tay của Viên Cương áp đi.
Trước khi rời đi, Mạc Linh Tuyết hạ lệnh cho đệ tử Tử Kim động đang bao vây Mao Lư biệt viện: "Đệ tử Tử Kim động nghe lệnh, tông môn đã bắt thủ phạm, sự việc đã giải quyết, tất cả mọi người lui ra, không được tiếp tục quấy rối Mao Lư biệt viện, kẻ nào trái lệnh nghiêm trị!"
Đệ tử Tử Kim động giống như thủy triều từ bốn phương tám hướng rút lui.

Cửa biệt viện, đám người trong biệt viện trơ mắt nhìn Viên Cương bị bắt đi, không ít người cảm thấy vô cùng uất ức, khi Đạo gia còn ở đây ai dám làm loạn với Mao Lư biệt viện, Đạo gia vừa đi, cứ như vậy bị người khác ức hiếp đến tận cửa, ngay cả phản kháng cũng không dám.
Quản Phương Nghi cũng không biết nên nói Viên Cương cái gì mới phải, sớm biết ngoan ngoãn bó tay chịu trói như vậy, thì trước đó hà tất phải kích động.

Chương 1440: Chưởng môn, Ngưu trưởng lão trở về rồi (1)

Chương 1440: Chưởng môn, Ngưu trưởng lão trở về rồi (1)
Bà ta cũng không cách nào trách cứ Viên Cương, Viên Cương là vì bà ta ra mặt mới rơi vào kết cục như vậy.
Chỉ có điều việc Viên Cương chủ động khuất phục, ngược lại tránh khỏi việc nội bộ Mao Lư sơn trang chia rẽ.
Cấm địa sau núi, cấm địa tông môn dùng để giam giữ tội nhân, Viên Cương bị giam giữ vào sơn động đá tối đen như mực, nơi này thuật độn thổ của Vân Cơ cũng vô dụng...
Cung Lâm Sách một thân một mình ở trong hành lang nhà thủy tạ bồi hồi, suy tư, ông ta và những trưởng lão khác không giống nhau, ông ta là dê đầu đàn của môn phái, nhất định phải cân nhắc sau sự việc này có nảy sinh hậu quả gì đối với Tử Kim động hay không.
Cái gọi là rừng lớn loại chim gì cũng có, một môn phái lớn như vậy, đấu đá quyền lực nội bộ không thể tránh khỏi.
Ở một điểm này, kỳ thật ông ta và những trưởng lão khác cũng không khác gì.
Không giống nhau ở chỗ, ông ta đã là nhân vật trổ hết tài năng trong tranh đấu, ông ta quản lý toàn bộ Tử Kim động, chức trách không thể ngừng ở trên vai trò trước đây, tất cả mọi người sẽ chú ý ông ta có thể đảm nhiệm vai trò chưởng môn này hay không.
Trong lúc bồi hồi, vừa suy tư, cũng đang đợi tin tức bên phía Mao Lư biệt viện bên kia.
Đệ tử nghe ngóng tình hình tiến triển quay về, nhanh chân đi vào trong hành lang nhà thủy tạ, bẩm báo nói: "Chưởng môn, Mạc trưởng lão đã

bắt Viên Cương rồi..." Đem tiến trình sự việc thăm dò được kể lại một lần.
Cung Lâm Sách sau khi nghe được thở phào một hơi, cũng khẽ mỉm cười, Mạc Linh Tuyết làm rất tốt, không đánh mà thắng đã giải quyết xong sự việc, đây chính là kết quả tốt nhất, vừa có thể cho đệ tử bên dưới một câu trả lời, vừa không mở rộng thêm mâu thuẫn, vào lúc này chém giết đẫm máu với Mao Lư sơn trang tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì, nếu như truyền ra ngoài, sợ là rước lấy một hệ thế lực kinh biến kia của Ngưu Hữu Đạo, đối với việc tiếp nhận nhóm thế lực kia dễ sinh khó khăn, có thể kết thúc hòa bình là tốt nhất.
"Ừm, biết rồi." Cung Lâm Sách phất phất tay, ra hiệu đệ tử lui xuống.
Không bao lâu sau, Mạc Linh Tuyết Mạc trưởng lão đến, trở về phục mệnh, biểu thị sự việc đã làm xong, đã thành công mang Viên Cương từ Mao Lư biệt viện ra giam giữ.
"Làm rất tốt, sư muội vất vả rồi." Cung Lâm Sách khen một tiếng.
Mạc Linh Tuyết cười khổ: "May mắn mà thôi, ta chỉ là ôm thái độ thử xem mà thôi, không ngờ đến thật sự thuyết phục được Viên Cương. Nói đến, nam nhân này tuy là dễ kích động, nhưng tta vẫn rất phục hắn ta, người này đích thật là một hán tử. Trên đường trở về ta đang nghĩ, việc này nếu đổi ngược lại là chúng ta, trong chúng ta có người nguyện ý chủ động hi sinh bản thân mình như hắn ta hay sao?"
Cung Lâm Sách trầm mặc, đối với vấn đề này không đưa ra được câu trả lời, đáp án nói ra không có sức thuyết phục, cũng không nói nữa, chuyển hướng chủ đề: "Ta nghe nói khi sự việc phát sinh, Hồng Nương bảo Cự An đi thông báo Chung lão, sau đó bên phía Quy Miên các có cho người đến làm gì không/"
Mạc Linh Tuyết lắc đầu: "Ta cũng đang chú ý, từ đầu đến cuối, bên phía Quy Miên các không có bất kỳ động tĩnh nào, bên phía Chung lão không có bất kỳ hành động nào."
Cung Lâm Sách khẽ gật đầu: "Vào lúc này động đến người của Mao Lư biệt viện, trong lòng của Chung lão nhất định là không vui, chỉ có điều Chung lão chính là Chung lão, vẫn là đứng ở trên lập trường Tử Kim động vì đại cục tông môn mà suy nghĩ, không khiến chúng ta khó xử."

Một trận sóng gió dẹp yên, Cung Lâm Sách nhưng lại chưa buông lỏng cảnh giác, sắp xếp người chú ý chặt chẽ bên phía Mao Lư biệt viện, đề phòng lại nổi lên cơn sóng nào nữa.
Chỉ có điều tình hình lắng lại rồi, ông ta cũng có tâm tư đi xử lý những việc khác, lại gặp mặt với những vị khác quý trong môn lần nữa, cũng không thể lạnh nhạt với mấy vị khách quý này quá lâu.
Chưởng môn Hiểu Nguyệt các nước Tần Ngọc Thương, chưởng môn Lăng Tiêu các nước Tống Quan Cực Thái, chưởng môn Huyết Thần điện Cù Phiên, chưởng môn Liệt Thiên cung Ngô Thừa Vũ, lại lần nữa gặp mặt Cung Lâm Sách.
Mấy người ngược lại không phải là Cung Lâm Sách mời đến, mà là họ chủ động yêu cầu đến đây, có quan hệ với Ngưu Hữu Đạo đi Thánh cảnh.
Ngưu Hữu Đạo vừa đi, một khi Ngưu Hữu Đạo không về được, khả năng Tử Kim động tiếp nhận thế lực của Ngưu Hữu Đạo là rất lớn, nước Tần hoặc là nói Hiểu Nguyệt các không hể thẳng thắn gửi gắm hi vọng vào việc Ngưu Hữu Đạo nhất định có thể quay về, nhất định phải chuẩn bị một con đường khác.
Nói trắng ra, nước Tần mới thành lập, cần có hoàn cảnh ổn định để đặt nền móng, mà Tử Kim động bây giờ ở trong quân đội nước Yến nắm giữ quyền lên tiếng rất lớn.
Giao tình trước đây với Ngưu Hữu Đạo chỉ là một chuyện, đối mặt với hiện thực lại là một chuyện khác, cũng chính bởi vì giao tình với Ngưu Hữu Đạo, Ngọc Thương lo lắng Tử Kim động sẽ nghĩ nhiều, lần này đến là để hóa giải chuyện này, để tránh phát sinh hiểu lầm gì đó.
Khi Ngưu Hữu Đạo còn ở đây, Thương Ngọc giả bộ điềm nhiên như không có việc gì, Ngưu Hữu Đạo vừa đi, Thương Ngọc lập tức có hành động .
Mà nước Tống tổn thương nguyên khí nặng tệ cũng có ý tương tự như vậy, trước đó bởi vì chuyện của Huệ Thanh Bình, Ngưu Hữu Đạo huy động nhân lực làm cho nước Tống rất căng thẳng. Ba đại phái nước Tống lo lắng sau khi Tử Kim động tiếp nhận thế lực của Ngưu Hữu Đạo sẽ có một ít động tĩnh chứng minh bản thân đã nắm cỗ thế lực kia, vì để chấn nhiiếp, đây là việc rất có khả năng.

Ngắm nhìn bốn phía, nước Tống tương đối suy yếu, là đối tượng đả kích tốt nhất, ba đại phái nước Tống không thể không phòng bị cho việc chưa xảy ra, đến nói một chút đạo lý với Tử Kim động.
Đạo lý đại khái là, nước Yến bây giờ cũng không tốt gì, không muốn cho nước Hàn thừa dịp cơ hội.
Vừa lấy nước Hàn nói chuyện, cũng là hi vọng ổn định nước Yến làm cho nước Hàn không dám hành động thiếu suy nghĩ, vì nước Tống tranh thủ thêm nhiều cơ hội thở lấy hơi.
Bất luận là Ngọc Thương, hay là chưởng môn ba đại phái nước Tống, đều biết, chỉ cần Tử Kim động bây giờ án binh bất động, nước Yến bên này sẽ không có năng lực làm mưa làm gió.
Nói đến cùng đều là lo trước tính sau, phòng bị cho việc chưa xảy ra.
Mấy vị đại lão ở nơi quan trọng của tông môn Tử Kim động "Ăn uống tán gẫu", phi cầm cỡ lớn luân phiên tuần tra trên vùng trời tông môn lại xông về một phương nghênh đón.
Phía đông bay đến hai con phi cầm chở người cỡ lớn, người tuần tra phía bên này đương nhiên không dám qua loa, nhanh chóng qua đó chặn đường kiểm tra, sẽ không để cho người ngoài tự tiện xông vào.
Kết quả phát hiện người đến lại là người của Đông Hải, mà người dẫn dắt người của Đông Hải đến đây lại là trưởng lảo Tử Kim động Ngưu Hữu Đạo, đệ tử kiểm tra rất là kinh ngạc, Ngưu trưởng lão không phải đi Thánh cảnh rồi hay sao?
Có Ngưu Hữu Đạo đứng ra bảo đảm, đệ tử kiếm tra lập tức cho đi.
Sau khi hai con phi cầm cỡ lớn của Đông Hỉa đến lượn vòng ở phía trên chính điện của Tử Kim động, Ngưu Hữu Đạo sắp chia tay lại mời người hộ tống lần nữa: "Đến cũng đến rồi, không ngại cho Ngưu mỗ làm tận người chủ nhà tình nghĩa."
"Ý tốt của Ngưu trưởng lão chúng ta chân thành ghi nhớ, thật sự không quá phù hợp, nguyên nhân Ngưu trưởng lão biết rõ. Chúng ta đã đưa Ngưu trưởng lão đến, nên tuân theo pháp chỉ của Đại thánh nhanh chóng quay về phục mệnh." Yêu tu Đông Hải cầm đầu khéo léo từ chối ý tốt của Ngưu Hữu Đạo.
Đi một quãng đường dài đằng đẵng đến đây, không phải không muốn nghỉ chân một chút, mà là sau khi Đại thánh Đông Hải hỏi rõ tình trạng

Ngưu Hữu Đạo rời khỏi Thánh cảnh, phát hiện bản thân Ngưu Hữu Đạo cũng không biết rõ là chuyện gì xảy ra, tình huống như thế nào trong lòng hơi sợ hãi, vô ý cuốn vào quá sâu, có ý đồ né tránh, có thể phái người đưa Ngưu Hữu Đạo trở về đã là tận tình tận nghĩa.
Đương nhiên, cũng là vì Ngưu Hữu Đạo mở lời muốn mượn phi cầm dùng một phát, dựa vào địa vị giờ phút này của Ngưu Hữu Đạo không tiện từ chối.

Chương 1441: Chưởng môn, Ngưu trưởng lão trở về rồi (2)

Chương 1441: Chưởng môn, Ngưu trưởng lão trở về rồi (2)
Mà bản thân Đại thánh Đông Hải đưa Ngưu Hữu Đạo đến nơi sát bên đất liền liền cáo từ quay trở về, quãng đường còn lại giao cho thủ hạ lần lượt hộ tống, Ngưu Hữu Đạo vẫn chưa có tư cách khiến Đại thánh Đông Hải hộ tống đến nhà.
"Nếu đã như vậy, vậy ta cũng không miễn cưỡng nữa, các vị thuận buồm xuôi gió, thay ta ngỏ ý cảm ơn đến Đại thánh."
"Vâng, sẽ gửi lời nói đến, Ngưu trưởng lão bảo trọng."
Sau khi hai bên khách khí, Ngưu Hữu Đạo thả người nhảy xuống, thẳng tắp bay nhào về phía đại điện tông môn, hắn tốt xấu gì cũng là trưởng lão Tử Kim động, đã trở về, mà lần trở về này cũng không phải việc nhỏ, thông báo cho phía tông môn trước tiên là chuyện đương nhiên.
Hai con phi cầm hộ tống lại bay vọt klên cao, dưới sự giám sát của phim cầm cỡ lớn của Tử Kim động, nhanh chóng đi xa.
Ngưu Hữu Đạo lướt qua hạ xuống bên ngoài đại điện tông môn thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng quay về rồi, nhìn thấy đệ tử Tử Kim động chung quanh vô cùng ngạc nhiên nhìn mình, bản thân hắn cũng không nhịn được buồn cười. Đừng nói là người khác, ngay cả chính bản thân hắn cũng không nghĩ tới mình có thể trở về nhanh như vậy, trách móc một tiếng: "Chưởng môn đâu rồi? Đi thông báo giúp ta một tiếng!"
Giọng điệu đùa giỡn, vẫn là phong cách của vị Ngưu trưởng lão ấy, không coi mình là người ngoài chút nào.
Lời vừa nói ra, lập tức có đệ tử Tử Kim động tỉnh ngộ lại, nhanh chân chạy như bay.

Nơi tiếp khách của tông môn, Cung Lâm Sách đang chuyện trò vui vẻ với mấy vị khác quý, tâm tình cũng rất tốt, loại cảm giác tay cầm quyền lên tiếng của nước Yến làm cho người khác muốn nhờ này đương nhiên là rất tốt.
Đệ tử bước nhanh đi đến bên cạnh Cung Lâm Sách, cúi người khẩn cấp bẩm báo: "Chưởng môn, Ngưu trưởng lão trở về rồi."
Cung Lâm Sách đang muốn nâng chén vẻ mặt kinh ngạc ngay tại chỗ, tay cầm chén cứng đờ.
Vẻ mặt bốn người Ngọc Thương, Quan Cực Thái, Cù Phiên, Ngô Thừa Vũ cũng lờ mờ, dường như đều hoài nghi vản thân nghe nhầm.
Cung Lâm Sách chầm chậm quay đầu, hỏi: "Ai trở về rồi?"
Đệ tử kia lẩm bẩm trong lòng, Tử Kim động còn có thể có mấy vị Ngưu trưởng lão hay sao? Liền làm rõ thứ tự, nói rõ ràng cho ông ta: "Ngưu trưởng lão từ Thánh cảnh quay trở về rồi, cầu kiến chưởng môn, người đang đứng ở ngoài chính điện."
Cung Lâm Sách cuối cùng giống như tỉnh ra, vụt một cái đứng lên, quay người hỏi: "Ngươi xác định không nhìn nhầm, là Ngưu trưởng lão?"
Bốn người Ngọc Thương cũng từ từ đứng dậy, tỏ rõ khó có thể tin được.
Đệ tử kia nói: "Ngưu trưởng lão đệ tử làm sao có thể nhìn lầm, nếu nhưu không phải Ngưu trưởng lão cũng không cách nào thông qua kiểm tra của đệ tử thủ vệ đến được bên ngoài chính điện."
Cung Lâm Sách không nói hai lời, lập tức quay người rời đi, bốn người Thương Ngọc vội vàng đuổi theo.
Cung Lâm Sách đi không được bao nhiêu bước, đột nhiên lại cau mày ngừng bước, vừa rồi là nghĩ đến việc của Thánh cảnh, muốn làm rõ Ngưu Hữu Đạo làm sao mà về nhanh đến vậy, nhưng bây giờ đột nhiên nhớ đến việc mới phát sinh của Mao Lư biệt viện, Ngưu Hữu Đạo quay về vào lúc này, chẳng lẽ là bởi vì biết được việc của Mao Lư biệt viện mà nghĩ cách quay về?
Nhưng mà ngẫm lại cũng không đúng, việc của Mao Lư biệt viện hôm nay mới phát sinh xử lý, Ngưu Hữu Đạo từ Thánh cảnh quay về đường xá xa xôi, về mặt thời gian không khớp.
Cũng chính bởi vì nhớ đến việc phát sinh của Mao Lư biệt viện, Ngưu Hữu Đạo sớm không về, muộn không về, đột nhiên lại về ngay lúc này,

thật sự là việc muốn lấy mạng, ông ta nghĩ đến răng cũng đau, làm sao ăn nói đây? Không cách nào ăn nói!
Nghĩ đến tinh thần hung hăng càn quấy của Ngưu Hữu Đạo kia, Cung đại chưởng môn nháy mắt đau cả đầu, chính chủ trở về, việc của Mao Lư biệt viện có chút không biết nên kết thúc như thế nào.
"Cung huynh, thế nào rồi?" Ngọc Thương đuổi theo hỏi một tiếng.
Cung Lâm sách quay đầu, thấy mấy người đều theo tới, lúc này quay người mỉm cười nói: "Các vị về khách viện nghỉ ngơi trước, Cung mỗ xử lý một số việc nhà trước."
Bốn người muốn nói lại thôi, cũng muốn gặp Ngưu Hữu Đạo, muốn hiểu rõ rốt cuộc Thánh cảnh đã xảy ra chuyện gì.
Nhưng mà Cung Lâm Sách bỏ lại lời nói liền đi, bốn người muốn đi theo lại bị đệ tử Tử Kim động ra mặt chặn lại, cứng rắn mời bốn người ròi đi, bốn người lại không tiện ở Tử Kim động giương oai....
"Cái gì? Ngưu Hữu Đạo quay về rồi?" Phó Quân Nhượng khoanh chân ngồi tĩnh tọa trong phòng đột nhiên mở mắt, vẻ mặt kinh ngạc nói: "Hắn đi Thánh cảnh mới bao lâu, làm sao có thể trở lại liền?"
Đệ tử trả lời: "Sư tôn, không sai, quả thực là Ngưu Hữu Đạo trở về rồi, bây giờ đang đợi ở ngoài đại điện nghị sự, ta tận mắt nhìn thấy, rất nhiều người đều nhìn thấy rồi."
"Quay về rồi..." Phó Quân Nhượng nhanh chóng đứng dậy, thời khắc quanh quẩn một chỗ suy tư, chợt ngừng bước lầm bầm cười lạnh một tiếng: "Quay về là tốt, chưởng môn không phải muốn giúp Nghiêm Lập sao, ta bây giờ xem bọn họ làm sao kết thúc! Cọng rơm cứng quay về rồi, vị trí chấp sự của Quản Thanh Nhai kia e là không giữ nỗi, cở hội của ngươi đến rồi." Nghiêng đầu nhắc nhở đệ tử của mình.
Vẻ mặt đê tử mừng rỡ, chắp tay khom người nói: "Đệ tử hoàn toàn dựa vào lời phân phó của sư tôn!"
"Đi, đi xem xem!" Phó Quân Nhượng vung tay thét to một tiếng.
Nghe đệ tử bẩm báo, Nghiêm Lập ngồi trong định uống trà thiếu chút nữa làm mình bị sặc, miễn cưỡng nuốt ngụm trà trong miệng xuống, đưa tay lau vệt nước nơi khóe miệng, mở to hai mắt nhìn hỏi: "Ngươi nói cái gì?"

Quản Thanh Nhai đang ngồi một bên nói chuyện cùng sư phụ Nghiêm Lập ngây dại, sư đồ hai người đang nói về việc bên phía Mao Lư biệt viện bên kia Viên Cương đã bị bắt, đây đột nhiên xuất hiện việc Ngưu Hữu Đạo trở về, khéo đến như vậy, nói đùa không khỏi có chút quá trớn.
Đệ tử kia sửng sốt một chút, lại nói rõ lần nữa: "Ngưu Hữu Đạo Ngưu trưởng lão quay về rồi, đang ở nghị sự đại điện đợi chưởng môn."
Nghiêm Lập đột nhiên đứng dậy, cả giận nói: "Ăn nói hàm hồ! Ngươi tự mình đếm trên đầu ngón tay tính xem, Ngưu Hữu Đạo mới rời khỏi tông môn mấy hôm, làm sao có thể trở lại rồi, coi Thánh cảnh là nơi mà hắn lui tới để chơi hay sao?"
Đệ tử kia bị mắng đến mặt mày ủ rũ, buồn bã giải thích: "Sư phụ, không có sai, quả thật là Ngưu Hữu Đạo trở về rồi, sau khi ta nhận được thông tin trao đổi từ phía đệ tử trông coi ngoài nghị sự đại điện, cũng không tin, cấp bách chạy đi xem một chút, không sai, thật sự rõ ràng chính là Ngưu trưởng lão. Đương nhiên, y phục mặc trên người có chút cổ quái, nhưng tướng mạo và thần thái cử chỉ lời nói đích thực là bản thân Ngưu trưởng lão không thể nghi ngờ!"
Xác nhận rõ ràng như vậy rồi, Nghiêm Lập nuốt khô nước miếng, trên người có cảm giác nổi tóc gáy, hô hấp cũng có chút hỗn loạn, lẩm bẩm tự nói: "Đây làm sao có thể, làm sao có thể về vào lúc này? Chẳng lẽ biết rằng xảy ra chuyện rồi.... Không đúng a, về mặt thời gian không khớp."
Quản Thanh Nhai thử hỏi một tiếng: "Sư tôn, hắn sẽ gây chuyện sao?"
Mặc cho trước đây đã được Nghiêm Lập nhắc nhở, nhưng lời nói bên tai và đích thân thật sự trải nghiệm là hai chuyện khác nhau, trước đây tuy có chút bị dọa sợ, nhưng hắn ta cũng không quá lo lắng, tông môn có môn quy của tông môn, hắn ta không tin Ngưu Hữu Đạo dám làm càn. Nói trắng ra, hắn ta vẫn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc.
Có một số việc chân tướng thật sự không dễ dàng để quá nhiều người biết, Nghiêm Lập bình tĩnh trở lại vung tay ra hiệu đệ tử lui xuống trước, sau đó mới nói với Quản Thanh Nhai: "Ngươi bây giờ đừng lộ diện nữa, tìm nơi lẩn trốn trước, tránh đụng phải Ngưu Hữu Đạo đang nóng giận, đợi hắn hết nóng giận rồi mới nói cũng không muộn."

Quản Thanh Nhai có chút chần chừ nói: “Sư tôn, đến mức đó sao? Môn quy lớn hơn trời, hắn còn có thể không nói đạo lý hay sao?”
Nghiêm Lập trừng mắt nhìn hắn ta, đưa tay chỉ vào mũi hắn ta răn dạy: "Là ngươi hiểu hắn, hay là ta hiểu hắn?”

Chương 1442: Vị khách biết chim

Chương 1442: Vị khách biết chim
Ta từng nói qua với ngươi, quan hệ giữa Viên Cương và hắn không bình thường, làm cho Viên Cương bị thương thành thế kia, còn bắt Viên Cương, ngươi còn đích thân đánh Quản Phương Nghi một bạt tai, cháu trai kia tuyệt đối là xù lông, không tìm ngươi tính sổ mới là lạ! Tên ngu ngốc nhà ngươi, gây chuyện lúc nào mà không được, chuyện của Thánh cảnh lịch luyện còn chưa làm rõ, ngươi đã tìm phiền phức này cho bản thân, ngươi bây giờ không tránh đi chút, còn thật sự muốn đợi hắn lột da ngươi hay sao? Đừng nói là lột da ngươi, hắn bây giờ đang trong cơn giận dữ, trực tiếp giết chết ngươi còn có khả năng!"
Quản Thanh Nhai không hiểu được: "Sư tôn, quy định của tông môn còn đó, hắn còn có thể vô pháp vô thiên hay sao? Ta không tin đường đường Tử Kim động có thể tùy ý hắn làm càn!"
Trong lòng hắn ta có chút bất mãn, cảm thấy sư phụ cũng quá bất mãn rồi, cảm thấy sư phụ cũng là trưởng lão Tử Kim động, lại là chưởng môn chi chính tin tưởng, cần gì phải sợ Ngưu Hữu Đạo đến như thế? Vừa nghe Ngưu Hữu Đạo trở về rồi, lại có thể sợ đến như thế, để người ngoài biết được e là trở thành trò cười, khiến cho toàn bộ đệ tử mất mặt theo.
"Quy định? Quy định cũng phải xem người!" Nghiêm Lập dường như là chửi ầm lên: "Ngươi nói quy định với hắn? Ngươi nói quy định của Tử Kim động lớn, hay là quy định của Phiêu Miễu các lớn? Ngưi không biết hắn từng làm qua chuyện gì hay sao? Hắn ở Thiên cốc giết chết trưởng lão của ba đại phái, có thể ở dưới mí mắt của Phiêu Miễu các không coi quy định của Phiêu Miễu các ra gì, ngay cả quy định của Phiêu Miễu các cũng chưa thể hạn chế hắn, quy định của Tử Kim động có thể dọa được hắn sao? Tên đó còn khó giải quyết hơn cả tưởng tượng của ngươi,

ngươi bây giờ còn không xem ra gì, lời ta từng nói với ngươi, ngươi cũng coi là gió thoảng qua tai hay sao?"
Nhắc đến chuyện Thiên cốc giết chết trưởng lão của ba đại phái nước Triệu, ngẫm nghĩ thực sự quá lực lưỡng rồi, không nghĩ đến thì thôi, vừa nghĩ đến liên tưởng đến những việc đã làm trước mắt, trong lòng Quản Thanh Nhai "lộp bộp" một tiếng, bị lời nói nặng nề này đả kích, có thể nói là hoàn toàn ầm tỉnh rồi, cũng đã thật sự sợ hãi, thêm vào việc Ngưu Hữu Đạo thật sự trở về rồi, mặt biến sắc, thật sự luống cuống rồi, lúc này chắp tay nói: " Vâng, đệ tử biết sai rồi, như vậy đê tử tránh đi một chút."
"Chậm đã!" Nghiêm Lập chợt gọi hắn ta lại, tiến tới gần thấp giọng nhắc nhở: "Còn có hai nhân chứng kia, ngươi tốt nhất là bịt miệng bọn họ chặt chẽ, một khi lật lọng, để người khác biết ngươi làm loạn dẫn đến sự hiểu lầm to lớn này, lại có Ngưu Hữu Đạo gây chuyện, toàn bộ Tử Kim động không ai có thể bảo vệ ngươi! Ngươi cần phải để hai người họ hiểu rõ, nếu như dám nói bậy, cho dù ngươi gặp xui xẻo, bọn họ từ nay về sau ở Tử Kim động cũng đừng mong có thể dễ sống, sẽ có người khiến bọn họ hiểu được thế nào là sống không bằng chết, hiểu chưa?"
"Vâng! Đệ tử hiểu rõ, đệ tử đi đây ạ, sư tôn còn dặn dò gì khác không?" Quản Thanh Nhai lòng dạ rối bời.
Nghiêm Lập chỉ có một chữ: "Cút!"
"Vâng!" Quản Thanh Nhai khúm núm, tranh thủ thời gian chạy.
Nghiêm Lập đứng ở chỗ cũ hít sâu vài hơi, sau khi hồi phục một chút tâm tình, cũng nhanh chóng rời khỏi, vội đi về phía nghị sự đại điện xem tình hình.
Tin tức Ngưu Hữu Đạo đột nhiên quay trở về nhanh chóng truyền ra ngoài, ít nhất cao tầng liên quan đến tọa trấn tông môn đều biết trước tiên, cũng nhanh chóng đi đến bên này.
Chỉ có điều Ngưu Hữu Đạo chờ ở bên ngoài lại chưa nhìn thấy bọn họ.
Ngưu Hữu Đạo đứng ở bên ngoài chắp tay đợi mãi vẫn chưa thấy Cung Lâm Sách xuất hiện, trong lòng hoài nghi, liền quay lưng bước lên thềm.
Hai đệ tử trông coi ngoài điện nhanh chóng vươn tay ngăn cản hắn, một người cười xòa: "Trưởng lão, chờ thêm một chút!"
Ngưu Hữu Đạo nhấc cằm về phía bên trong: "Tình hình gì đây, thông báo một tiếng cần phải lâu như vậy sao? Chưởng môn rốt cuộc có ở đây

hay không? Không ở thì nói nhanh một tiếng, đừng để ta ở bên ngoài đứng đợi mãi được hay không?"
Người đó tiếp tục cười xòa nói: "Trưởng lão an tâm đừng vội, chửng môn đang tiếp khách, có thể phải đợi một lúc."
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày nói: "Vị khách biết chim, khách chim gì còn quan trọng hơn việc lão tử quay trở lại?"
Lời nói này có chút phách lối, nhưng hắn nói cũng không sai, hắn cũng không tin trước mắt còn có việc gì quan trọng hắn việc hắn quay về từ Thánh cảnh, chẳng lẽ người cũng Tử Kim động không muốn biết bên phía Thanh cảnh xảy ra chuyện gì?"
Cung Lâm Sách lề mà lề mề, không khỏi có chút không hợp với lẽ thường, hắn ta không phải người hồ đồ, có chút dị thường liền khiến hắn hoài nghi, dứt lời liền lập tức xông vào trong đại điện.
Hai đệ tử kia vội vàng ngăn cản hắn lần nữa, một người khác cười làm lành nói: "Trưởng lão, trên nghị sự đại điện cúng bái Thần vị của khai sơn lão tổ, không có chính sự không được tự tiện xông vào, nếu không có hiềm nghi không tôn trọng."
Ngưu Hữu Đạo: "Ngăn cản ta? Có ý gì? Các ngươi là muốn nói ta không bàn chính sự hay sao?"
Người đó nói: "Không dám không dám. Chỉ có điều Ngưu trưởng lão, ngài cũng biết quy tắc, ngài cũng đừng làm khó chúng tôi."
Ngưu Hữu Đạo: "Nói quy tắc với ta? Tới lượt các ngươi nói quy tắc với ta sao? Các ngươi là trưởng lão hay là ta là trưởng lão, bất kính với bên trên, bất kính với trưởng lão là ta đây, dựa theo môn quy nên xử lý hai người các ngươi như thế nào? Sư phụ các ngươi là ai, để hắn ta đến gặp ta, ta ngược lại muối hỏi thử sư phụ các ngươi, dĩ hạ phạm thượng, Tử Kim động này còn có quy tắc hay không?"
Đây không phải là quấy rối hay sao, người đó cười khổ nói: "Ngưu trưởng lão, chúng ta đang chấp hành nhiệm vụ."
Ngưu Hữu Đạo: "Ta vào trong đợi chưởng môn có được hay không?"
Đệ tử kia nói: "Ngưu trưởng lão, điều này thật sự không thích hợp."
"Ta nói hai ngươi không mọc tóc đúng không? Mắt bị mù rồi hay sao? Đâu ra lắm chuyện như thế, cút qua một bên, xảy ra chuyện thì ta gánh."
Ngưu Hữu Đạo vung tay đánh trúng, trực tiếp đẩy cánh tay của hai

người ngăn cản ra, vẫn cứ nghênh ngang xông vào trong nghị sự đại điện, chắp tay quan sát xung quanh bên trong điện.
Hai đệ tử bên ngoài vẻ mặt bất đắc dĩ, bọn họ hiển nhiên đều nghe qua chuyện của Mao Lư biệt viện, không dám đâm đầu vào rắc rối, chỉ có điều một người trong đó nhanh chóng từ bên ngoài điện vòng một vòng vào bên trong thông báo. Người còn lại thì ở ngoài cửa quan sát nhất cử nhất động của Ngưu Hữu Đạo.
Bên trong lầu các sau điện, Cung Lâm Sách chậm chạp không xuất hiện đang ở bên trong, quả thực là vì việc của Mao Lư biệt viện làm cho có chút không dám xuất hiện gặp mặt Ngưu Hữu Đạo.
Nguyên Ngạn đến rồi, đám người Nghiêm Lập đã đến trước một bước, cũng là Cung Lâm Sách phái người ngăn lại giữa đường, dẫn đi vào từ cửa hông.
Vừa gặp Nghiêm Lập, trong bụng Cung Lâm Sách liền bốc hỏa, rất muốn hỏi ông ta, ngươi quản lý người bên dưới như thế nào, gây chuyện lúc nào không được, cứ phải vào lúc nào, thế mà lại vào lúc Thánh cảnh lịch luyện gây chuyện, đây không phải là thêm phiền hay sao?
Có một số việc chỉ có thể để trong lòng hoặc là nói riêng một chút với Nghiêm Lập, ở trước mặt mọi người không thể nói ra.
Người đến đủ, chuyện của Mao Lư biệt viện, mấy người gặp mặt thương lượng, thật sự là có chút khó khăn.
Muốn giải quyết cũng rất dễ, cách tốt nhất là trực tiếp xử lý Ngưu Hữu Đạo, đương nhiên là không còn chuyện.
Nhưng mà sự việc không dễ dàng như vậy, không nói đến những nhân tố khác, Ngưu Hữu Đạo là trưởng lão Tử Kim động, không có bất cứ lý do gì, không có bất cứ tội danh nào đã giết chết một trưởng lão, đây là chuyện không thể nào, môn quy không phải là trò đùa.
Cho dù là một đệ tử nhỏ bên dưới, cũng không thể vô duyên vô cớ tùy ý mà sát hại.
Thực sự khó giải quyết, lại có đệ tử chạy đến bẩm báo, nói Ngưu Hữu Đạo đã xông vào trong nghị sự đại điện.
Thấy không thể tiếp tục kéo dài, Cung Lâm Sách buông tiếng thở dài: "Sớm muộn cũng phải đối mặt, đi xem thử là chuyện gì, làm sao mà nhanh như vậy đã từ Thánh cảnh trở về."

Chương 1443: Chưởng môn, kiếm của ta đâu? (1)

Chương 1443: Chưởng môn, kiếm của ta đâu? (1)
Một đám người không nhanh không chậm đi về phía cửa hậu điện, xuyên qua hậu điện quẹo vào chính điện, lập tức nhìn thấy một nam nhân áo đỏ ở trong điện tản bộ, không phải Ngưu Hữu Đạo thì còn có thể là ai?
"Ngưu sư đệ." Cung Lâm Sách dẫn đầu đi ra cười lên tiếng chào hỏi.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn, cũng cười chắp ta: "Bái kiến chưởng môn, bái kiến các vị trưởng lão.
Không đợi mọi người trả lừoi, hắn lại bổ sung một câu ý tứ sâu xa: "Ta ở bên ngoài đợi lâu như vậy, tông môn có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"
Chính là lo lắng hắn hỏi điều này mà dẫn đến không tiện trả lời, Cung Lâm Sách thở dài nói: "Ngọc Thương và chưởng môn của ba đại phái đến rồi, chậm trễ một lúc, vừa sắp xếp cho họ xong, để sư đệ đợi lâu rồi."
"Ồ, thì ra là khách quý đến." Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo hơi lấp lóe, lại hoài nghi nói: "Vào lúc này, bọn họ chạy đến để làm gì?"
"Ngươi đi Thánh cảnh, bọn họ có chút suy nghĩ, cũng có thể hiểu được, ngươi đại khái cũng có thể đoạn được, không nhắc cũng thôi đi." Cung Lâm Sách khoát tay áo, nhìn hắn từ trên xuống dưới, hỏi: "Ngươi sao lại ăn mặc thành kiểu dáng kỳ quái này?"
Ngưu Hữu Đạo thở dài nói: "Đừng nhắc nữa, bên trong Thánh cảnh phát quần áo, căn bản không có phong cách gì, không chỉ là ta, tất cả mọi người đi vào Thánh cảnh đều thay."

"Đúng là không dễ nhìn." Cung Lâm Sách dáng vẻ rất quan tâm, chợt lớn tiếng nói: "Người đâu, đi lấy cho Ngưu trưởng lão bộ quần áo."
"Không cần, không cần phiền phức như vậy?" Ngưu Hữu Đạo nhấc tay ngăn cản một chút: "Trở về Mao Lư biệt viện rồi thay đi, thay áo khoác cũng vô dụng, áo bên trong đều là màu đó, mặc lên có chút khó chịu, ở đây thay, trở về thay cũng là thay. Cũng không biết Thánh cảnh làm cái trò quỷ gì, sau khi vào trong khăng khăng lột bọn ta đến không còn sợi vải, không để lại bất cứ vật gì mang từ bên ngoài vào, từ trong ra ngoài cứ thế mà mặc thành bộ dáng quỷ quái này."
Nếu như thế, Cung Lâm Sách cũng không miễn cưỡng, hỏi: "Tần Quang và Kha Định Kiệt đâu?"
Ngưu Hữu Đạo: "Vẫn còn đang ở Thánh cảnh lịch luyện, chỉ một mình ta trở về trước."
Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, Cung Lâm Sách hoài nghi nói: "Chỉ một mình ngươi trở về? Những người khác đều chưa trở về?"
Ngưu Hữu Đạo: "Không rõ lắm, dù sao khi ta ra ngoài chỉ một mình ta rời khỏi Thánh cảnh, về phía sau có còn ai ra nữa hay không, thì ra không rõ lắm. Chỉ có điều ta hoài nghi, có thể chỉ có một mình ta ra ngoài."
"Làm sao có thể như vậy?" Cung Lâm Sách rất là lo lắng: "Ngươi không phải đã gây chuyện gì rồi chứ?"
Đâu chỉ ông ta, những người khác có mặt cũng lo lắng như vậy, bởi vì người nào đó khi đi Thiên Đô Phong cũng đã từng gây chuyện.
Ngưu Hữu Đạo: "Ta là người có trách nhiệm đàng hoàng, có thể gây ra chuyện gì chứ? Đó là Thánh cảnh, cũng phải ta dám đây này. Kỳ thực ta cũng đang buồn bực chuyện này, trong Thánh cảnh các chủ Phương Phi các La Phương Phi đột nhiên đến tìm ta, ta không muốn ra, bà ta cứ kiên quyết đuổi ta ra..." Hắn đem chuyện đã xảy ra kể lại.
Đừng nói hắn buồn bực, mọi người sau khi nghe xong cũng nghi ngờ không thôi, không biết đây là có ý gì.
Cung Lâm Sách rất cẩn thận nói: "Xảy ra chuyện này, thế nào cũng phải có nguyên nhân chứ, không thể nào vô duyên vô cớ, ngươi nghĩ cẩn thận, đi vào Thánh cảnh có phải là xảy ra chuyện gì rồi hay không? Muốn không cẩn thận cũng không được, con gái của La Thu đích thân

đưa tên này ra ngoài, trò đùa này có chút lớn, khiến cho lòng người không chắc chắn, .
Ngưu Hữu Đạo thở dài nói: "Vừa vào trong Thánh cảnh, một nhóm người lập tức bị lột sạch quần áo, ngay sau đó thở cũng không cho thở, liền trực tiếp bắt đầu lịch luyện, chấp chưởng Phiêu Miêu các Đinh Vệ ở ngay tại chỗ cho người phát giấy bút nghiên mực cho chúng ta..." đem tình hình bị bắt ghi đồ kể lại.
Sau khi nghe đến đây, người trong điện đều khẩn trương, thể mà ép người của các phái viết thứ này, đây thật sự là trò muốn mạng người mà. Các phái ngoài mặt nhất định sẽ không có vấn đề gì, nếu như có vấn đề sớm đã bị Phiêu Miễu các xử lý, sao có thể sống đến hiện giờ, có thể đuôi sau lưng của ai cũng không sạch sẽ. Tối thiểu, ai còn có thể không ở sau ;iwng bày tỏ chút bất mãn đối với Phiêu Miễu các hoặc Thánh cảnh.
Nếu thật sự có chuyện gì chọc đến Thánh cảnh, những người ở nơi đó chỉ e là một người cũng đừng hòng chạy.
Nguyên Ngạn vội hỏi: "Các người đều viết rồi hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo vui vẻ, hỏi ngược lại một câu: "Đổi ngược lại là ngươi đi, ngươi dám không viết hay sao? Chí ít là ta không dám, trưởng lão các phái ở ngay tại chỗ lúc đó cũng không dám không viết."
Cung Lâm Sách nơm nớp lo sợ nói: "Ngươi đã viết cái gì?"
"Điểm này mọi người yên tâm, các vị đối với ta bất công, ta tốt xấu gì cũng là đệ tử của Tử Kim động, đương nhiên là nghĩ cách bảo vệ lợi ích của Tử Kim động..."Ngưu Hữu Đạo lại nói những gì mình viết ra, nói là viết một số chuyện Tử Kim động liên thủ ức hiếp hắn.
Mọi người sau khi nghe xong câm nín, chỉ có điều cũng may mắn, ân oán trong môn phái chỉ cần không dính dáng đến vảy ngược của Thánh cảnh là được.
Phó Quân Nhượng: "Ngưu sư đệ, ngươi không phải nói Đinh Vệ nhất đính muốn ngươi viết vấn dề ở phương diện kia của các phái? Ngươi viết như thế, có thể qua ải hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo vui cười hớn hở nói: "Nói nói không phải, Đinh Vệ xem qua thứ mà ta viết, ở ngay tại chỗ gọi ta ra, nói những thứ vặt vãnh mà ta viết hắn ta không có hứng thú. Nhưng ta có lý do a, ta mới vào Tử Kim

động không bao lâu, một đám người cặn bã Tử Kim động ngay cả quyền lợi trưởng lão tham dự quyết sách cũng không cho ta, ta đối với tình hình của Tử Kim động hoàn toàn không rõ, cũng không thể viết bậy bạ được a? Đinh Vệ sau khi nghe xong cũng không nói thêm gì, cứ như vậy mà qua ải."
Mọi người sau khi nghr xong thở phào một hơi, về phần mắng bọn họ là "Đám người cặn bã", coi như là không nghe thấy.
Chỉ có điều Phó Quân Nhượng vẫn không nhịn được mà nhìn Cung Lâm Sách và Nghiêm Lập một chút, trong lòng buồn cười, Ngưu Hữu Đạo ở Thánh cảnh mạo hiểm che chở lợi ích của Tử Kim động, ở đây lại nhân cơ hội Ngưu Hữu Đạo không ở mà phá Mao Lư biệt viện của người ta, không khỏi quá không đường hoàng rồi, quay đầu liếc nhìn.
Cung Lâm Sách lại hỏi: “Lịch luyện chỉ những việc này thôi sao?”
Ngưu Hữu Đạo: "Hiển nhiên không chỉ vậy, đó chỉ là món khai vị, hai ngày trước, cũng chính là ngày thứ hai mà chưởng môn rời khỏi Thánh đảo, trò lịch luyện mới lại được đưa ra, muốn chúng ta đi săn giết yêu hồ. Chuyện của Thánh cảnh yêu hồ, chắc hẳn các người đều nghe nói qua rồi."
Mọi người đều gật đầu, bày tỏ nghe qua.
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục nói: "Người của các phái tham gia lịch luyện tạo thành một đội, Phiêu Miễu các cũng phải phái ra người tương ứng tạo thành một đội, hai đội phải tiến hành tranh tài. Việc này giống như Thánh cảnh chỉa mũi nhọn với Phiêu Miễu các, người của Phiêu Miễu các quen thuộc tình hình săn giết, thắng là đương nhiên, nhưng nếu thua cho đội lịch luyện, đủ để chứng minh Phiêu Miễu các không có năng lực, có một số người giống như muốn đảm đương trách nhiệm bị đá ra khỏi Phiêu Miễu các, mà xem như ban thưởng, người của đội lịch luyện có khả năng tiến vào vị trí của người bị đá ra khỏi Phiêu Miễu các."
Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, Nguyên Ngạn trầm giọng nói: "Xem ra lần lịch luyện này, mục đích không đơn giản như chúng ta nghĩ."
Ngưu Hữu Đạo lại nói một câu ý tứ sâu xa: "Trước tiên để người của các phái viết thứ đó, không phải ai cũng có thể có cớ tốt như ta để tránh nặng tìm nhẹ. Viết thứ khó mà có thể trở về báo có kết quả, liều mạng săn giết yêu hồ tiến vào Phiêu Miễu các dường như trở thành một hạng

mục lựa chọn... Thứ mà mọi người viết nghiêm trọng như thế nào kỳ thực cũng không quan trọng, quan trọng là để nhược điểm trong tay Thánh cảnh, xử lý vấn đề đối với Thánh cảnh mà nói có thể lớn có thể nhỏ... Lần lịch luyện này có lẽ là có mưu tính trước."

Chương 1444: Chưởng môn, kiếm của ta đâu? (2)

Chương 1444: Chưởng môn, kiếm của ta đâu? (2)
Mọi người cũng như có điều suy nghĩ, theo như cách nói này, tình hình đã có chút rõ ràng, thâm ý trong đó không khó để nghĩ ra.
Cung Lâm Sách tiếp tục hỏi: "Sau đó thì sao?"
Hai tay Ngưu Hữu Đạo mở ra: "Sau đó không có sau đó nữa, chúng ta vừa mới nhận được thông báo lịch luyện săn giết yêu hồ, La Phương Phi liền đến, chính là đưa ta ra khỏi Thánh cảnh, có quỷ mới biết về sau xảy ra chuyện gì."
Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn người, chuyện này quả thực có chút kỳ quặc, khiến người khác không nghĩ ra, đây rốt cuộc là tốt với Ngưu Hữu Đạo, hay là không tốt với Ngưu Hữu Đạo, không ai có thể biết rõ.
"Tình hình chính là như vậy, điều nên nói điều không nên nói, ta đều đã thẳng thắn nói rõ với tông môn. Ta không có quyền tham dự quyết sách, chuyện phía sau nên làm như thế nào các ngươi cứ từ từ thương lượng, ta không làm phiền các ngươi nữa, trở về trước." Ngưu Hữu Đạo bỏ lại một câu liền rời đi.
Cung Lâm Sách lại thoáng như chợt tỉnh giấc, vội kêu lên: "Sư đệ, đợi đã.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu: "Chưởng môn còn gì phân phó?"
"Lần này ngươi đi Thánh cảnh làm rất tốt." Cung Lâm Sách đi đến bên cạnh hắn, nhân cơ hội mượn sai vị tránh đi ánh mắt của hắn, nhanh chóng nháy mắt ra hiệu cho Cung Lâm Sách.
Nghiêm Lập ban đầu vẫn chưa phản ứng kịp là ý gì, cho đến khi Cung Lâm Sách ra hiệu cho ông ta lần nữa, đồng thời nghiêng đầu ra hiệu về

phía sau núi, Nghiêm Lập mới bừng tỉnh hiểu ra, cứ như vậy lặng yên rời đi, rời đi từ phía hậu điện.
Bốn người Nguyên Ngạn, Phó Quân Nhượng, Doãn Dĩ Đức, Mạc Linh Tuyết trao đổi ánh mắt với nhau, dáng vẻ biết rõ trong lòng.
Ở Tử Kim động, Nguyên Ngạn và Phó Quân Nhượng coi như là một bọn, Doãn Dĩ Đức và Mạc Linh Tuyết cũng khá là gắn bó, hai người sau coi như là khá trung lập, có những lúc bốn người che chở lẫn nhau.
Có những lúc nương tựa lẫn nhau là chuyện bất đắc dĩ, vị trí thực quyền chút ở Tử Kim động đều bị Cung Lâm Sách không chế, Thân Báo Xuân tọa trấn hoàng cung nước Yến, Nhạc Uyên tọa trấn Cung châu, Kiều Thiên Quang tọa trấn Bột châu, đều là người của Cung Lâm Sách.
Trong tông môn có Cung Lâm Sách đích thân tọa trấn, quyền hành thế tục cũng là người của Cung Lâm Sách tọa trấn, cơ hội duy nhất mà bọn họ có thể nhắm chuẩn mà lợi dụng chính là năng lực trong tầng lớn quyết sách ngày thường trong tông môn của Cung Lâm Sách không đủ.
Mà Cung Lâm Sách lúc này có thể nói là kéo Ngưu Hữu Đạo ở đó nói nhăng nói cuội.
Ngưu Hữu Đạo cũng không phải kẻ ăn chay, vốn đã đa nghi, phát giác được có gì đó không đúng, nhẫn nhịn tính tình suy nghĩ dụng ý phía sau của đối phương, hỏi: "Chưởng môn, ngài rốt cuộc muốn nói cái gì? Có chuyện gì đừng ngại nói thẳng, người quan tâm chu toàn như thế, khiến ta cảm thấy rất không bình thường."
Lời nói cương trực, không chút quanh co lòng vòng, khiến Nguyên Ngạn và Phó Quân Nhượng nhìn nhau, âm thaàm buồn cười, Cung Lâm Sách nắm đại quyền ở trong tay, nắm quyền sự vụ trong môn trước nay vẫn luôn thành thạo, không ngờ đến bây giờ cũng có lúc không phát huy được.
Cung Lâm Sách thở dài nói: "Sư đệ à, ta muốn nói là, ngươi là trưởng lão của Tử Kim động, có những lúc có một số việc cần phải đứng ở lập trưởng của tông môn để suy nghĩ."
Ngưu Hữu Đạo: "Chưởng môn, lời này của ngài ta nghe không hiểu, chuyện của lịch luyện, việc Đinh Vệ bảo viết những thứ kia ta cũng thành thật khai báo rồi, nếu như ta không đứng ở lập trường của tông môn để suy nghĩ, ta cần phải mạo hiểm kiên trì viết những chuyện vặt

vãnh kia sao? Thật sự coi là ta thật sự không thể tìm ra lỗi sai của Tử Kim động sao?"
Cung Lâm Sách: "Có lòng là đúng rồi, kỳ thực có một số chuyện cũng không có gì, mọi người nghĩ thông suốt thì thôi, ngươi cũng không cần phải nghĩ quá nhiều."
Ngưu Hữu Đạo hơi nhíu mày, bất chợt nói: "Chưởng môn, ngươi tuyệt đối đừng nói với ta, ta mới rời khỏi vài ngày, Mao Lư biệt viện liền xảy ra chuyện."
Người đã quay trở về rồi, có một số việc không thể tiếp tục che giấu, Cung Lâm Sách chỉ có thể nói ra tình hình thực tế: "Quả thẩ xảy ra chút chuyện, nhưng không phải chuyện lớn gì, bên phía biệt viện của ngươi và đệ tử trong môn xảy ra chút xung đột, chỉ có điều đã hóa giải rồi."
"Xung đột?" Giọng điệu Ngưu Hữu Đạo có chút không đúng: "Mao Lư biệt viện chết người rồi?"
Cung Lâm Sách nghiêm mặt nói: "Ngươi nghĩ nhiều rồi, một chút xung đột nhỏ không đến mức chết người."
Không chết người, tiếng lòng kéo căng của Ngưu Hữu Dạo ngược lại hoãn lại chút: "Chưởng môn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đừng ngại nói rõ."
"Thực sự không phải chuyện lớn gì, chỉ là một đệ tử và Hồng Nương phát sinh chút cãi vã, kết quả dẫn đến chút xung đột..." Cung Lâm Sách kể lại tình hình đại khái, đương nhiên, đem tính chất mâu thuẫn làm cho qua loa, tránh làm cho người nghe phát hỏa.
Sau khi Ngưu Hữu Đạo nghe xong cười ha hả, ngoài cười nhưng trong không cười: "Đây là có ý gì, Hồng Nương là người như thế nào ta hiểu rõ, khi lão tử ở đây bà ta vẫn không đến nỗi ăn nói ngông cuồng, lão tử đi rồi bà ta càng nên cụp lại đuôi mà đối nhân xử thế mới đùng, bà ta có thể nói ra lời như thế, có chút không giống với Hồng Nương theo ta nhiều năm. Không chết người là được, chuyện nhỏ, dễ giải quyết. Chưởng môn, kiếm của ta đâu?"
Cung Lâm Sách kinh ngạc: "Kiếm gì?"
Vẻ mặt Ngưu Hữu Đạo lộ mấy phần dữ tợn: "Thánh đảo, không cho mang đồ bên ngoài vài, bội kiếm ta giết người, lúc đó phó thác cho chưởng môn! Ta trở về rồi, đồ vật có phải nên trả cho ta rồi không,

chưởng môn thanh cao, không đến mức tham ô những vật này của ta chứ?"
Cung Lâm Sách đương nhiên sẽ không ham một ít đồ kia, nhưng lời đối phương nói có chút gì không đúng, gì mà bội kiếm giết người, muốn làm cái gì?
Ông ta lập tức cảnh cáo: "Sư đệ, ta nói rồi, sự việc đã qua rồi, ngươi tốt nhất là đừng làm loạn, sự việc ầm ĩ quá mức, môn quy Tử Kim động không phải là trò đùa!"
Ngưu Hữu Đạo: "Chưởng môn, lời nói này có phải nói nghiêm trọng quá mức rồi không, môn quy con mẹ nói không phải là chuyên môn dùng để chống đối ta chứ? Ta muốn bội kiếm của ta, không đụng chạm đến những điều môn quy kia chứ?"
Nguyên Ngạn và Phó Quân Nhượng nhìn nhau đầy thâm ý, dường như đang nói, cái tên hung hăng càn quấy kia quả thực là trở về rồi, chính là mùi vị này!
Khóe miệng Cung Lâm Sách kéo căng ra: "Đồ của ngươi không ở chỗ ta, ta vừa trở về liền cho người giao cho Mao Lư biệt viện bảo quản."
"Cáo từ!" Ngưu Hữu Đạo hướng mọi người chắp tay, không nói hai lời, quay đầu liền đi.
Cung Lâm Sách vẻ mặt lạnh lẽo đưa mắt nhìn theo hắn rời đi, chợt trầm giọng nói; "Triệu tập nhân thủ đề phòng, phòng ngừa Mao Lư biệt viện có biến! Cũng đi sang phía bên đó canh chừng, cố gắng đừng để hắn gây ra chuyện." Dứt lời cũng rời đi, mấy người nhìn nhau đi theo.
Mao Lư biệt viện, Viên Cương trở về rồi, vừa bị bắt đi giam trong sơn động không bao lâu, lại đưa trở về.
Là Nghiêm Lập đích thân đi sơn động đưa người ra, lại đích thân đưa người đến Mao Lư biệt viện.
Được biết Viên Cương quay lại rồi, đám Quản Phương Nghi dường như là chạy ra nghênh đón, thấy quả thật là quay trở lại rồi, ngoài mừng rõ, Quan Phương Nghi không hỏi nhiều thêm chút: "Nghiêm trưởng lão, người trở về rồi sẽ không đưa đi nữa chứ?"
Nghiêm Lập ha ha cười nói: "Một chút hiểu lầm kích động, cần gì phải ầm ĩ không dứt. Trước đây không phải Mạc trưởng lão đã nói với các người rồi sao, chỉ có chuyện như vậy, kỳ thực chính là muốn ở trước mặt

các đệ tử đem hắn giam giữ, tiện cho các để tử một lời ăn nói. Lướt qua đã xong rồi, sự việc lại liên lụy đến đệ tử của ta, về tình về lý ta cũng phải ra mặt hóa giải việc này, là ta đích thân tìm chưởng môn bọn họ cầu tình cho Viên Cương, tông môn mới đồng ý thả hắn ta ra."
"Hồng Nương a, người ta đã đích thân đưa về, đệ tử đó của ta có chỗ nào không đúng, coi như là ta thay hắn ta mà nói xin lỗi với ngươi, sự việc đã qua thì cho qua, ngươi cũng không cần phải để tâm. Sau này mọi người còn ở đây chung sống với nhau, không cần phải ầm ĩ đến không xong, ngươi nói xem đúng không?"

Chương 1445: Quả nhiên là một hảo hán!

Chương 1445: Quả nhiên là một hảo hán!
Quản Phương Nghi vội cúi người nói: "Nghiêm trưởng lão nói có lý, Hồng Nương nhớ kỹ."
Nghiêm Lập cười gật đầu: "Ừ, đúng rồi, Viên Cương trở lại rồi thì ở trong biệt viện dưỡng thương cho thật tốt, tạm thời đừng ra ngoài đi lại, tránh để cho những đệ tử khác của Tử Kim động nhìn thấy, việc này là ta lén lút xử lý. Lúc giải quyết sự việc nâng lên cao thật cao, kết quả lại nhẹ nhàng buông xuống, để các đệ tử nhìn thấy đều biết không thích hợp, hiểu ý của ta chứ?"
Quản Phương Nghi vội nói: "Vâng, ý của Nghiêm trưởng lão ta hiểu, Nghiêm trưởng lão yên tâm, tạm thời không để hắn ta lộ diện."
"Vâng, sự việc qua đi rồi, thì cứ như vậy đi, ta còn có việc, đi trước."
Nghiêm Lập nói xong cười tít mắt rời đi, chỏ có điều sau khi quay người nụ cười kia có vài phần trở nên cứng nhắc, sự việc tuy là đang hết sức hóa giải, nhưng trong lòng vẫn lơ lửng như cũ, thật sự là người nào đó làm cho người khác rất hông yên lòng.
"Nghiêm trưởng lão đi thong thả." Đám người Quản Phương Nghi cùng kêu lên cung kính.
Đưa mắt nhìn bóng hình rời đi, đám người Quản Phương Nghi vẫn khá là xúc động, phát hiện vị Nghiêm trưởng lão này làm người vẫn rất được.
Bất kể nói như thế nào, Viên Cương cuối cùng coi như là trở về bình an, đám người Đoạn Hổ rất là vui mừng, vây quanh Viên Cương đi vào.
Khi cùng Viên Cương sóng vai đi vào trong, Quản Phương Nghi lo lắng hỏi một câu: "Hầu Tử, bọn họ không làm khó gì ngươi chứ?"

Viên Cương lắc đầu: "Không có gì."
Quả thật là không có gì, những không nhẹ nhàng như hắn ta nói, đệ tử Tử Kim động trông coi hắn ta không lễ độ với hắn ta, dám ở Tử Kim động động thủ đả thương người, có thể lễ độ với hắn ta mới là lạ, không lời nói nào dễ nghe, còn xô đẩy hắn ta mấy cái.
Sau khi trở về tới viện của mình, Viên Cương chợt dừng bước, mặt không biểu tình nói: "Đạo gia để ngươi chủ trì sự vụ ở đây là đúng."
Hắn ta nhận ra bản thân kích động, thiếu chút nữa dẫn đến hậu quả mang tính hủy diệt cho người của Mao Lư biệt viện, bản thân không tỉnh táo như Quản Phương Nghi.
Tuy là nói như vậy, nhưng nếu như được lựa chọn lần nữa, hắn ta vẫn sẽ làm giống như trước đây, giống như lời nói trước đây, người cũng đã đánh đến cửa rồi!
Lời nói này có ý là, bởi vì có Quản Phương Nghi khống chế cục diện, mới không gây thành hậu quả không thể thu dọn.
Quản Phương Nghi sững sờ, lần đầu tiên nghe thấy tên này nói lời thừa nhận với mình...
Nghiêm Lập trở về nhìn thấy phía trước có một đám người đến, nhanh chóng lách mình đến ẩn nấp bên trong khe núi.
Ngưu Hữu Đạo một thân áo đỏ lăng không bay vút đến, sau lưng đám người Cung Lâm Sách đều ở đó.
Đợi đám người lướt qua, hắn ta lại xuất hiện đi theo qua đó xem kết cục.
Cửa Mao Lư biệt viện, một đám người đáp xuống, thủ vệ ở cửa nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo xuất hiện, cũng ngây ngẩn cả nggười, khó có thể tin, tưởng rằng bản thân nhìn nhầm.
Ngưu Hữu Đạo lặng lẽ đánh giá xung quanh Mao Lư biệt viện một chút, có một số nơi còn có thể nhìn thấy vết tích đấu đá sau khi kiếm khí tung hoành, ánh mắt quét trở về cửa chính Mao Lư biệt viện, đột nhiên lớn tiếng gầm thét: "Chuyện gì xảy ra? Ngoại trừ hai người thủ vệ, những người khác đều chết sạch sao?"
Lời nói này, đám người Cung Lâm Sách không còn lời gì để nói, rõ ràng đều có thể nghe ra được trong lời nói của tên này khó kiềm chế được hỏa khí.

Một tiếng gầm này, ảnh hưởng rất lớn, Mao Lư biệt viện có người ngó đầu nhìn động tĩnh ở bên ngoài, thủ vệ ở cửa có một người nhanh chóng chạy vào trong biệt viện thông báo.
Ngưu Hữu Đạo không vội quay về, liền đứng ở ngoài cửa đợi.
"Đạo gia quay trở lại rồi!" Trong biệt viện từng trận kinh hô vang lên.
Một trận tiếng bước chân hỗn loạn vang lên, có không ít người chạy ra, còn có không ít người bay vút ra.
Rất nhanh, một đống người xuất hiện trong Mao Lư biệt viện, đám người Quản Phương Nghi và Viên Cương cũng lần lượt xuất hiện.
Thấy Ngưu Hữu Đạo, mọi người cũng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, uất ước và bất an ẩn giấu trong lòng khi sự việc xảy ra trước đó nháy mắt không còn sót lại chút nào, tinh khí thần của mọi người nháy mắt trở lại rồi, bởi vì người đáng tin cậy của mọi người trở về rồi.
Tất cả những việc đã qua chứng minh, chỉ cần có vị này ở đây, tất cả đều không là gì, trời sập không xuống!
Quản Phương Nghi sửng sốt một chút vung vẩy váy, nhanh chân bước xuống thềm đi qua, mừng rỡ không thôi: "Đạo gia, ngài sao lại quay về rồi?"
Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng nói: "Làm sao? Ước gì ta chết ở Thánh cảnh hay sao, ta quay về rồi khiến các ngươi thất vọng hay sao?"
Quản Phương Nghi ở trước mặt mọi người lườm một cái: "Lời nói này của ngươi, sao ngươi lại ăn mặc thành như thế, ta còn tưởng là...."
Không để cho bà ta nói xong, Ngưu Hữu Đạo nhấc tay đẩy bả vai bà ta một cái, trực tiếp vứt bà ta sang một bên, chỉ về phía Viên Cương: "Đó là ai? Băng bó giống như cái bánh chưng, Mao Lư biệt viện cảu ta có người như vậy hay sao?"
Mọi người đều câm nín, cũng nhìn về phía Viên Cương, khoa trương đến vậy sao? Trên người tuy là băng bó có chút khoa trương, nhưng trên mặt không có băng bó, đến nỗi ngay cả Viên Cương cũng không nhận ra sao?
Đám người phía sau Cung Lâm Sách, Nghiêm Lập vô ý thức rụt người về phía sau, dường như không muốn để đám người Quản Phương Nghi nhìn thấy.

Mà cách đó không xa, đệ tử Tử Kim động nhận được tin triệu tập khẩn cấp, cũng bắt đầu lần lượt xuất hiện, tiếp cận gần đến phía bên này, đề phòng xuất hiện bất trắc.
Nếu như Ngưu Hữu Đạo quay trở về rồi, nếu như thật sự muốn truyền lệnh người của Mao Lư biệt viện gây chuyện, vậy thì Tử Kim động không còn lựa chọn nào khác, không lo được quá nhiều hậu quả, chỉ có thể trấn áp.
Mục đích triệu tập nhiều người xuất hiện như vậy, cũng có thể nói là đang chấn nhiếp Ngưu Hữu Đạo, muốn để Ngưu Hữu Đạo cân nhắc chút hậu quả.
"Nói ngươi đấy, cút qua đây!" Ngưu Hữu Đạo chỉ Viên Cương ngoắc ngoắc ngón tay.
Viên Cương hiếm thấy trên mặt xuất hiện nụ cười, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo bình an trở về rồi, trong lòng hắn ta rất vui mừng, cũng an tâm rồi.
Không có nhiều lời, bước xuống thềm, to con bước đi vững vàng đi qua, đi đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo, bình tĩnh nói: "Đạo gia."
"Ồ, ta tưởng là ai, thì ra là Hầu Tử ngươi à, băng thành như vậy đẹp lắm hay sao?" Ngưu Hữu Đạo nhấc tay chỉ ngực của Viên Cương, đột nhiên đơn chỉ hóa chưởng, trực tiếp ấn đập vào lồng ngực Viên Cương.
Ầm! Một tiếng nổ vang không lớn, vải trắng đang quấn trên người Viên Cương bỗng nhiên nổ tung bay tán loạn, phân tán theo kình phong, giống như từng con bướm trắng tung bay.
Đồ băng bó vết thương chợt xé đi, tất cả vết thương lộ ra giống như đồng thời vạch ra vết máu, nhất thời giống như vừa chịu một vết thương mới, đồng thời rướm ra máu tươi.
Đột nhiên bị đau, mặt viên Cương vô ý thức căng cứng, có thể tiếp tục chịu, cũng không đến nỗi không cảm thấy đau.
Đừng nói hắn ta, tình hình này này cả những người xung quanh cũng cảm thấy đau.
Cái gì gọi là vết thương chồng chất? Trên người Viên Cương trước mắt chính là cái gọi là vết thương chồng chất!
Từng đường vết thương máu chảy chồng chất kia, khiến cho người khác thấy mà đau lòng, Cung Lâm Sách cũng không nhịn được mà nhíu mày,

ông ta biết quá trình sự việc phát sinh, nhưng vẫn là lần đầu nhìn thấy tình trạng vết thương của Viên Cương.
Ngưu Hữu Đạo nhếch một bên lông mày, chậm rãi bước vòng quanh Viên Cương, dường như đang thưởng thức vết thương trên người Viên Cương.
Viên Cương đứng ở đó không nhúc nhích, mặc cho vết thương chảy máu.
Lượn quanh đến trước mặt hắn ta, Ngưu Hữu Đạo hỏi: "Xem bết thương đều là kiếm khí làm thương."
"Vâng!" Viên Cương đứng thẳng tắp trả lời câu nói đó.
Ngưu Hữu Đạo: "Treo bao nhiêu đường đổ máu?"
Viên Cương: "Gần trăm đường."
Ngưu Hữu Đạo: "Đủ thêu hoa rồi. Ai có bản lĩnh như thế, cho ngươi nhiều kí hiệu hoa văn như thế?"
Tình hình Cung Lâm Sách kể với hắn không sai, nhưng mà có chút qua loa, không nói rõ cụ thể.
Viên Cương hơi trầm mặc, Ngưu Hữu Đạo lập tức chỉ về phía Đoạn Hổ, ngoắc ngoắc ta: "Ngươi qua đây nói, là ai làm?"

Chương 1446: Ta nói rồi, để ta xử lý!

Chương 1446: Ta nói rồi, để ta xử lý!
Đoạn Hổ lập tức đi qua, trả lời: "Mười mấy tên đệ tử Tử Kim động vây quanh tấn công Viên gia, làm Viên gia bị thương thành như vậy."
Ngưu Hữu Đạo nhìn nhìn xung quang: "Ta thấy các ngươi đều rất tốt, làm sao chỉ một mình hắn ta bị thương thành như vậy, các người làm ăn gì vậy? Đều đứng một bên xem náo nhiệt hay sao? Náo nhiệt xem hay không?"
Một đám người Mao Lư biệt viện đều trầm mặc im lặng, đám người Đoạn Hổ theo bản năng nhìn về phía Quản Phương Nghi, không tiện ở trước mặt mọi người chỉ trích Quản Phương Nghi ngăn cản bọn họ.
Quản Phương Nghi hơi cúi đầu im lặng.
Ngưu Hữu Đạo lại nhấc tay, một ngón tay đấm ở trên vết thương bị hở chảy máu đầm đìa trên ngực Viên Cương, không chỉ đâm một chút, mà là đâm liền mấy cái, ngón tay xuyên vào trong vết thương trên người hắn ta, hỏi: "Đau hay không?"
Cơ bắp trên gò má Viên Cương co rút, nói không đau là giả, cứ như vậy chọc mạnh vào trong vết thương, có thể không đau hay sao? Nhưng hắn cứng rắn chịu đựng không lên tiếng.
"Quả nhiên là hảo hán a!" Ngưu Hữu Đạo ngoài cười nhưng trong không cườim một mặt châm chọc vỗ vết thương đẫm máu trên người của Viên Cương: "Không tệ, không tệ, nhiều người như vậy cũng không giết chết người, người có bản lĩnh có, có khả năng rồi. Cũng đúng, Hầu Tử ngươi là ngươi như thế nào, là hảo hán đỉnh thiên lập địa, thà gãy không cong, Ngưu Hữu Đạp ta một kẻ tục chỉ có phần xấu hổ xấu hổ bội phục, đúng hay không?"
Dù da mặt Viên Cương có dày cũng xấu hổ khi nghe mấy lời khích lệ này, tìm cách giải thích: “Đạo gia…”

Ngưu Hữu Đạo khoát tay ngăn hắn ta lại. Hắn quay người, đưa bàn tay đầy máu cho bọn Cung Lâm Sách nhìn: “Đây là máu của Huynh đệ của ta.”
Tay kia hắn giật một miếng vải trắng từ trên người Viên Cương xuống, lau máu trên tay, hờ hững hỏi: “Chính hắn ta không thức thời, đáng đời, máu này có chảy phí không?”
Hắn ném miếng vải ra, lách mình cho mấy người kia nhìn thấy Viên Cương. Chỉ vào Viên Cương, hỏi: “Chưởng môn, toàn thân bị thương thế này, xem có được không? Ta ở tiền tuyến bán mạng vì Tử Kim Động, các ngươi ở sau lưng đâm đao vào lưng ta! Chưởng môn, đây là kết quả sau một đêm ngươi nói chuyện với ta ở Thánh Đảo sao?”
Cung Lâm Sách không nghĩ tới chuyện này, cũng không muốn làm kẻ nuốt lời, nhưng chuyện đã xảy ra, còn có thể làm thế nào? Ông hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Sư đệ, không có gì thì tốt rồi, chuyện qua rồi.”
“Qua rồi?” Đột nhiên Ngưu Hữu Đạo chợt phất tay chỉ một đám đệ tử Tử Kim Động đông đảo đang tới gần, chất vấn trước mặt mọi người: “Cái này có giống như qua rồi sao? So nhiều người, muốn uy hiếp ta hay dọa ta à? Lão tử đứng đây này, xem ai có gan thử động vào đầu ngón tay lão tử xem!”
Hắn nói cực kỳ không khách khí, thậm chí còn khó nghe, không nể mặt Tử Kim Động tí nào. Trong bụng hắn đang nghẹn một đống lửa giận. Thấy Viên Cương bị thương thành ra thế này, hắn đã rất cố gắng tự kiềm chế rồi.
Cung Lâm Sách bị nói mất mặt, không nhịn được, giọng nói hơi đanh lại: “Ngưu sư đệ, ngươi là Trưởng lão Tử Kim Động, chú ý lời nói của mình!”
“Chưởng môn, ta còn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nói cho ta biết đã, biết rõ rồi mới chú ý được lời nói của mình chứ.”
Cung Lâm Sách cũng không thể nói ngươi không cần phải biết rõ chuyện gì đã xảy ra, nên im lặng.
Ngưu Hữu Đạo quay người, trầm giọng hét lên với đám người trong Mao Lư Biệt Viện: “Không có lệnh của ta, ai còn dám xông vào đập cửa, bất kể là ai, giết!”

Dứt lời, hắn đi tới giữa Quản Phương Nghi và Viên Cương. Hắn đi tới đâu, đám người chặn cửa vội vàng tránh ra một con đường, để cho hắn vào trong Mao Lư Biệt Viện. Quản Phương Nghi và Viên Phương cùng mấy người nữa cũng xoay người đi vào theo.
Còn lại những người khác, một phần lùi vào Mao Lư Biệt Viện phòng thủ, một phần phong tỏa cửa lớn.
Có thể nói người của Tử Kim Động đã bị cấm cửa ở ngoài. Sắc mặt Cung Lâm Sách thực khó coi. Sao Ngưu Hữu Đạo không kiêng nể gì như vậy? Quả thực là không nể mặt Chưởng môn là ông tí nào, chính ông cũng bị cấm ngoài cửa, bao nhiêu người nhìn vào như thế, trong lòng ông cũng bừng lên lửa giận.
Nhưng ông khong phải Viên Cương, không thể làm ra cái chuyện xúc động như Viên Cương. Sau lưng Ngưu Hữu Đạo có không ít chuyện liên lụy, khỏi cần phải nói, chỉ cần dựa vào sư phụ Chung Cốc Tử kia, ông cũng phải thu liễm lại một chút.
Không thể xông vào rồi, nhưng nếu không phản ứng gì ông cũng sượng mặt. Đường đường là Chưởng môn Tử Kim Động, trong nội bộ tông môn lại bị người ta cưỡng chế cấm cửa, bảo ông làm sao chịu nổi.
Đương nhiên ông cũng phải tìm bậc thang cho mình, bèn quay sang hạ lệnh cho thủ hạ: “Nhìn chằm chằm cho ta. Nếu người trong Mao Lư Biệt Viện dám vọng động, diệt!”
“Vâng!” Đám người cùng hô lên vâng lệnh. Vị trưởng lão phụ trách phòng ngự nội bộ tông môn nhanh chóng tránh ra điều phối bố trí đệ tử của mình.
Rất nhanh, Mao Lư Biệt Viện lại bị vây lại.
Quay về viện của mình, Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm Viên Cương hỏi: “Bị thương có nặng không?”
Viên Cương đáp: “Không tổn thương đến những nơi yếu hại, không sao.”
“Coi như mạng ngươi lớn! Nói nữa ngươi lại bảo nói nhiều, xem toàn thân đầy máu thế kia có được không?” Ngưu Hữu Đạo chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.
Bọn Đoạn Hổ lập tức đem băng vải tới băng bó cho Viên Cương.

Cho người chú ý tình huống bên ngoài, biết người của Tử Kim Động đã bao vây Mao Lư Biệt Viện, Ngưu Hữu Đạo quay sang hỏi Quản Phương Nghi: “Cung Lâm Sách đã kể đại khái câu chuyện rồi, nhưng không minh bạch. Không thể tin lời nói một bên. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Ngươi nói rõ ràng cho ta!”

“Chuyện này rất bất ngờ…” Quản Phương Nghi kể lại kỹ càng chuyện đã xảy ra.

Ngưu Hữu Đạo nghe xong, hai mắt hơi híp lại: “Hầu tử bị bắt? Vừa thả ra sao?”

“Trước đó ta còn thấy lạ đột nhiên Nghiêm Lập lại hảo tâm như vậy. Giờ mới hiểu, là Đạo gia ngài trở về. Ta đoán nếu không phải ngài trở về, Hầu Tử sẽ không được thả ra nhanh như vậy đâu.”

Chuyện này không quan trọng. Ngưu Hữu Đạo lại hỏi: “Quản Thanh Nhai kia còn tát ngươi một cái sao?”

Đoạn Hổ bên cạnh còn bồi thêm một câu: “Ra tay không nhẹ đâu, đánh cho mặt Hồng Nương đỏ sưng lên, chảy cả máu. Viên gia không nhìn được mới ra mặt…” Gã lại kể lại mọi chuyện từ góc độ của mình.

Quản Phương Nghi chỉ muốn lấp liếm cho qua, không ngờ Đoạn Hổ lại nói rõ, hơi lúng túng nói: “Đột nhiên y rat ay, ta cũng không ngờ y lại ra tay, không có phòng bị, bị thất thế. Cũng chỉ có một cái thôi, không có việc gì.”

Ngưu Hữu Đạo tới gần, đưa tay bóp cằm bà ta, quay trái quay phải nhìn nhìn.

“Ngài làm gì thế?” Quản Phương Nghi ghét bỏ đẩy tay hắn ra, hơi giận.

Ngưu Hữu Đạo vẫn cứng rắn nắm chặt không buông, chăm chú nhìn bà ta: “Nhìn không ra, xem ra hoàn toàn chính xác là không sao. Nhưng Hồng Nương, sao ngươi cứ bị người ta đánh vào mặt thế? Ta nhớ ở Vạn Thú Môn đã bị đánh một lần rồi. Bị người ta đánh không có gì lạ, người trong giang hồ, nào có ai chưa từng bị chém. Ta cũng đã từng bị đánh đấy, nhưng ít nhất ta là kẻ co được giãn được, ngươi thì sao? Ta chỉ thấy lạ là sao cứ mỗi khi bị người ta đánh ngươi đều không làm gì, dù là sau đó cũng không oán hận chút nào, cứ như mình đáng bị đánh lắm vậy. Có cần phải thế không? Khuôn mặt của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân rất dễ nhìn, lại bị người ta đánh tới đánh lui…” Dứt lời, hắn buông lỏng tay.

Không hiểu sao, đột nhiên hốc mắt Quản Phương Nghi đỏ lên. Bà ta cắn chặt môi, ngẩng đầu nhìn trời, không cho nước mắt chảy ra.
Thực ra, bà ta không chỉ bị tát hai lần mà Ngưu Hữu Đạo biết này. Ở Tề Kinh cũng từng bị.
Cũng chẳng có cách nào, khi ấy tiếng lành của bà ta đồn xa quá mà, quá nhiều nam nhân muốn âu yếm. Nữ nhân nhà nào không quản được nam nhân nhà mình đều đổ hết cơn giận lên đầu bà ta. Dám tìm tới bà ta tính sổ, đương nhiên là nữ nhân có vốn liếng không phải dạng vừa đâu, nên khó tránh khỏi phải chịu chút tội.
Ngưu Hữu Đạo chăm chú nhìn bà ta. Mấy người Viên Cương cũng nhìn. Trong chớp mắt, dường như mọi người đều có thể cảm nhận được tâm tình của Hồng Nương.

Chương 1447: Ai là gian tế (1)

Chương 1447: Ai là gian tế (1)
“Muốn khóc sao?” Ngưu Hữu Đạo chợt hỏi “Khóc có ích gì không?”
Quản Phương Nghi nhấc tay áo chà chà hai mắt, đột nhiên hơi nổi điên lên hỏi lại: “Ta có thể làm sao? Liều mạng với họ sạo? Ta liều rồi, người của Mao Lư Biệt Viện cũng liều rồi, chịu chết sao? Ta thừa nhận ta vô dụng, ta thừa nhận ta không có được bản lãnh lớn như Đạo gia ngài, được chưa?”
Ngưu Hữu Đạo biết nữ nhân bị bắt nạt tủi thân, không nói tới bà ta nữa, mà quay sang nhắc nhở Viên Cương: “Hầu Tử, việc này ngươi phải cảm tạ Hồng Nương. Nếu không phải bà ta ổn định cục diện, sợ là cái mạng của ngươi đã mất rồi.”
Viên Cương còn chưa lên tiếng, Quản Phương Nghi đã quật cường nói: “Không cần. Hắn ta ra mặt cho ta. Là bị ta liên lụy!”
Viên Cương chậm rãi cúi đầu, kéo băng vài trong tay Ngô Tam Lưỡng, chậm rãi quấn chặt quanh hông mình.
Ngưu Hữu Đạo cũng đổi chủ đề: “Cung Lâm Sách nói là ngươi vô lễ trước.”
Quản Phương Nghi đáp: “Khi chuyện mới xảy ra, hiện trường bên chúng ta chỉ có mình ta. Quản Thanh Nhai nhất định sẽ đổ cho ta vô lễ trước đấy, còn có hai nhân chứng giúp y cắn ta nữa. Ta giải thích thế nào cũng vô dụng. Bọn họ đã muốn cắn ta như vậy, ta lại không có nhân chứng, ngoài nói rằng ta không có, ta còn có thể nói gì? Chẳng lẽ ngươi không tin ta sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Kích động cái gì. Không ai nói không tin ngươi. Ta muốn hiểu rõ ràng tình hình. Ngươi thử đoán xem, đột nhiên Quản Thanh Nhai kia lại rồ lên như thế, tên đó làm gì có lá gan lớn như vậy.

Ngươi cảm thấy chuyện này là y tự bày ra, hay có người xui khiến sau lưng?”
“Cái này..” Quản Phương Nghi hơi chần chừ, cảm xúc cũng dần ổn định lại, trầm ngâm đáp: “Không giống như có ai xui khiến đâu, giống tranh giành tình nhân đổ cơn tức lên đầu ta hơn. Sauk hi ngươi đi, Quản Thanh Nhai đã tới Mao Lư Biệt Viện tìm Văn Mặc Nhi, vậy nên ta mới biết thì ra Quản Thanh Nhai này cũng là người theo đuổi Văn Mặc Nhi. Trước đó khi ta gặp cùng với Cự An, rõ ràng y có bất mãn với quan hệ của Cự An và Văn Mặc Nhi, muốn châm ngòi li gián…” Bà ta suy đoán.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Thì ra là vậy. Hắn là ngươi đoán đúng. Ta còn thấy lạ, Nghiêm Lập có muốn báo thù cũng sẽ không vội vàng như thế, không hợp lý. Náo loạn nửa ngày hóa ra là nữ nhân tranh giành tình nhân. Được rồi, ta hiểu rồi, để ta xử lý.
Quản Phương Nghi can: “Được rồi, tình huống trước mắt, Tử Kim Động vây chúng ta…”
Ngưu Hữu Đạo ngắt lời bà ta: “Ta nói rồi, để ta xử lý!”
Mọi người đều nhìn về phía hắn, Quản Phương Nghi lo lắng hỏi: “Ngươi muốn thế nào?”
“Nghe nói Ngọc Thương đang ở Tử Kim Động?”
“Chắc vậy, có nghe Văn Mặc Nhi nói thế.”
“Văn Mặc Nhi ở đâu?”
“Chắc đang ở trong phòng mình. Gần đây nó vẫn cứ tự nhốt mình trong phòng. Ngài đi rồi, không chịu ra ngoài, tâm trạng không tốt, đoán chừng không nguyện ý gả cho Cự An…”
“Không nguyện ý? Đến lượt nàng sao? Hai bên làm người, đây là chỗ cho nàng bắt cá hai tay sao? Nữ nhân không thể chần chừ, nếu không là tự tìm thêm tội đấy. Để ta xử lý phiền não của nàng! Nói cho nàng, bảo nàng đi tìm Ngọc Thương, mời Ngọc Thương tới một chuyến nói chuyện với ta.” Dứt lời, hắn quay người về phòng: “Đổi cái áo da một cái liền thay đổi. Tìm quần áo cho tat hay. Cứ làm lão tử bực mình!”
Không bao lâu sau, Văn Mặc Nhi rời Mao Lư Biệt Viện.
Thấy tình cảnh bên ngoài, nàng đi tới hàng cây nơi Cung Lâm Sách đang chắp tay ngồi chờ động tĩnh, bẩm báo: “Chưởng môn, Ngưu Trưởng lão bảo ta mời Ngọc THương tiên sinh tới một chuyến.”

Cung Lâm Sách quay đầu lại cau mày hỏi: “Hắn tìm Ngọc Thương làm gì?”
Văn Mặc Nhi lắc đầu: “Không biết, ngài ấy không nói.”
Cung Lâm Sách ngẫm nghĩ một lát, không cho rằng Ngọc Thương lại dám to gan phối hợp với Ngưu Hữu Đạo làm loạn. Giờ cũng không nên cấm hắn gặp người khác, chuyện còn chưa đến mức vạch mặt, bèn nghiêng đầu ra hiệu: “Đi!”
Một lúc sau, Ngọc Thương nhận được tin vội vàng chạy đến.
Biết Ngưu Hữu Đạo trở về, ông ta cũng muốn gặp hắn tìm hiểu tình hình Thánh Cảnh một chút, nhưng khi ấy bị Cung Lâm Sách ngăn cản. Đang ở trong địa bàn của người ta, ông ta cũng không có cách nào.
Đến đây rồi, thấy một đám đệ tử Tử Kim Động bao vây Mao Lư Biệt Viện, ông ta giật mình, vội tới trước mặt Cung Lâm Sách hỏi: “Cung huynh, đây là thế nào?”
Ông ta còn không biết chuyện gì đã xảy ra ở đây.
Việc xấu trong nhà không cho người ngoài biết, có lẽ không gạt được nhưng Cung Lâm Sách vẫn không định nhiều lời với người ngoài, cười cười đáp: “Không sao, đê tử bên dưới không hiểu chuyện, hiểu lầm chút thôi. Ngưu Trưởng lão tìm ngươi.” Ông đưa tay mời.
Ngọc Thương nhìn ông, lại nhìn tư thế như nghênh địch của người nhà Mao Lư Biệt Viện chặn cửa và đệ tử Tử Kim Động, hơi kinh ngạc, sao cảm giác như mời người vào nhà, đóng cửa thả chó thế nào?
Ngẫm lại, ông ta nghĩ bụng, chắc mình nghĩ quá nhiều rồi, dù là Tử Kim Động hay Ngưu Hữu Đạo đều không đến mức mạo muội làm loạn với mình, nước Tần cũng không phải chỉ để bày cho đẹp.
Ngọc Thương cười gượng hai tiếng, chắp tay, đi tới.
Người chặn cửa đã được thông báo, thả cho Ngọc Thương đi vào.
Sau đó có người đưa ông ta tới viện tử của Ngưu Hữu Đạo, nhưng không thấy Ngưu Hữu Đạo tới đón, mà lại có người tới mời ông ta tới đình tiếp khách ngồi. Không bình thường. Ông ta liền hỏi: “Ngưu Hữu Đạo đâu?”
Quản Phương Nghi cười đáp: “Đạo gia mới từ Thánh Cảnh trở về, vẫn chưa chỉnh đốn tư trang, còn đang tắm, sẽ ran gay thôi, Ngọc Thương tiên sinh chờ một chút.”

Ngọc Thương xì một tiếng: “Cái giá cũng không nhỏ đâu.” Ông ta lắc đầu không nói gì nữa, vào trong đình ngồi xuống.
Chờ một lúc, có tiếng Ngưu Hữu Đạo từ trong phòng gọi vọng ra: “Hồng Nương, vào đây một lát.”
Quản Phương Nghi áy áy khom người với Ngọc Thương. Ngọc Thương đưa tay ra hiệu cứ tự nhiên.
Tới trước phòng Ngưu Hữu Đạo, Quản Phương Nghi đẩy cửa đi vào. Ngưu Hữu Đạo đã tắm gội xong tóc tai bù xù ngồi trước bài chải tóc. Quản Phương Nghi biết vị này đã quen được người khác hầu hạ rồi, xem mình như nha hoàn mà sai sử, gọi mình tới chải đầu cho hắn.
Trước khi tới Thánh Cảnh, vẫn là Thương Thục Thanh không oán không hối làm chuyện này, giờ Thương Thục Thanh không ở đây, bà ta cũng chỉ đành vào đại lao thôi, không nhịn được oán trách một câu: “Để Văn Mặc Nhi tới chải tóc cho ngài đi, người ta trẻ tuổi lại xinh đẹp.” Nhưng hai tay không ngừng chải vuốt.
Ngưu Hữu Đạo không nhận ra, sau đó phát hiện bà ta chải hơi nhanh, bèn nhắc nhở: “Không vội.”
“Ngọc Thương tới rồi, đang chờ bên ngoài đấy.”
“Hừ. Để cho ông ta chờ!”
Nghe giọng hắn có vẻ không vui, có vẻ như cố ý muốn để khách chờ, Quản Phương Nghi phối hợp chậm lại.
Hắn đã không vội, bà ta cũng có chuyện muốn hỏi. Bà ta rất tò mò chuyện có liên quan tới Thánh Cảnh, trước đó vẫn không có lúc nào hỏi được, giờ vừa vặn.
Còn về vấn đề với Tử Kim Động, bà ta chẳng lo lắng chút nào. Chỉ cần vị này về, bà ta liền ổn định tâm thần không hoảng hốt.
Ngưu Hữu Đạo không giấu bà ta tình hình ở Thánh Cảnh, biết tới đâu, nói tới đó.
Buộc xong tóc, Ngưu Hữu Đạo đứng dậy, đi tới trước giá kiếm trong phòng, cầm chắc kiếm trong tay, rút ra một đoạn, bốn chữ “bích huyết đan tâm” vẫn còn đó. Đúng là kiếm của hắn.
Soạt. Bảo kiểm trở vào đao. Vỏ kiếm rơi xống đất, hắn cầm chuôi kiếm chống kiếm như quải trượng đi ra.

Qunar Phương Nghi đi theo đằng sau mỉm cười. Đạo gia lúc trước sao cứ thấy không đúng, Đạo gia trước mặt đây mới đúng là Đạo gia, một tay cầm kiếm, có vài phần tùy ý.

Ngọc Thương trong đình thấy Ngưu Hữu Đạo không nhanh không chậm đi ra, chờ người tới mới hỏi móc: “Tắm sạch chưa?”

Ngưu Hữu Đạo ngồi đối diện ông ta, đáp lại: “Ngọc Thương tiên sinh muốn nhắc đến Thánh Cảnh sao?”

Bị hắn chẹn họng, Ngọc Thương không trả lời được, vội khoát tay: “Không có chuyện gì, đừng nói mò.” Ông tay quay đầu nhìn quanh, rồi thấp giọng hỏi: “Lão đệ, tình hình thế nào? Sao ngươi lại quay lại? Bọn Thẩm Nhất Độ đã về chưa?”

“Ngọc Thương tiên sinh từ Thánh Đảo về, không quay về Hiểu Nguyệt Các, lại tới đây, là vì biết ta muốn về nên cố ý ở đây đợi ta sao?”

Chương 1448: Ai là gian tế (2)

Chương 1448: Ai là gian tế (2)
Nghe ra ý trào phúng, Ngọc Thương biết đối phương đã dự đoán được ý đồ của mình, có hơi xấu hổ, chỉ đành cười khổ nói: “Chuyện thiên hạ, thân tại trong đó, không thể xử lý theo cảm tính. Giao tình là giao tình, làm việc vẫn là làm việc, chuyện nào ra chuyện ấy. Ta hiểu lòng dạ của đệ. Lão đệ đã về, thôi không nói nữa, ta sẽ lập tức rời Tử Kim Động, được chưa?”
“Ngươi xem đó mà làm. Ta thì không vấn đề. Nếu Ngọc Thương tiên sinh muốn chơi, lúc nào ta cũng có thể phụng bồi. Ta cũng kéo ra được mấy trăm ngàn thủ hạ, nước Tần đừng chê ít là được.”
Ngọc Thương vỗ vỗ bàn nhè nhẹ, ngữ trọng tâm trường nói: “Lão đệ, ngươi không biết như thế có nghĩa là gì sao? Không nhắc tới nữa có được không? Nói chuyện ở Thánh Cảnh đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”
“Không vội, mượn ngươi ít đồ đã.”
Ngọc Thương hồ nghi: “Mượn đồ? Đồ gì?”
“Cho ta mấy viên khổ thần đan!”
“Khổ thần đan?” Ngọc Thương ngạc nhiên. “Ngươi muốn vật đó làm gì?”
“Ba hạt thôi. Một câu, có cho không?”
“Lão đệ, không phải là không cho, mà là thứ này khó dùng. Ngươi cũng biết đại khái đó, thứ này không có giải dược tận gốc, ột khi dùng sẽ phải dựa vào giải dược cả đời. Cho ngươi, chẳng phải ta còn phải cung cấp thuốc giải dài hạn cho ngươi sao? Ngươi không sợ ta đột nhiên dừng giải dược không cho ngươi nữa à?”
“Ta không cần giải dược. Ta chỉ cần độc dược!”

Ngọc Thương trố mắt, hỏi dò: “Ngươi muốn ra tay với người nào thế? Độc dược nơi nào cũng có, có cần nhất định phải dùng khổ thần đan không? Ta nói này, ngươi cũng không thể làm loạn, đến lúc triệu chứng phát tác, ngươi ta xem một cái, chẳng phải Hiểu Nguyệt Các của ta không tránh khỏi quan hệ sao?”
“Còn muốn biết chuyện ở Thánh Cảnh không? Còn muốn biết Thẩm Nhất Độ đã làm gì ở Thánh Cảnh không?”
Con mẹ nó chứ! Thẩm Nhất Độ đã làm gì ở Thánh Cảnh? Ngọc Thương trừng hai mắt muốn chửi toáng lên. Vậy mà hắn dám lấy chuyện này ra làm điều kiện trao đổi! Ông ta cắn răng nói: “Lão đệ, ngươi làm vậy không tử tế rồi. Trước khi đi ta đã cho ngươi hai ngàn vạn đó!”
“Ý ngươi là ta đang nợ ngươi chút tiền hả? Nếu ta thêm một ngàn vạn, đoán chừng ngươi cũng sẽ đưa. Ngọc Thương tiên sinh, ngươi chạy tới hủy đài của ta, rốt cuộc là ai không phúc hậu đây?”
“Dừng lại!” Ngọc Thương lập tức ngăn hắn lại, xoay người vẫy gọi đệ tử Độc Cô Tĩnh.
Độc Cô Tĩnh tìm một chút, lấy ra ba viên thuốc đặt lên bàn rồi lùi lại. Ngưu Hữu Đạo cầm thuốc lên tra xét. “Thật hay giả đây? Ta chưa từng thấy đâu.”
“Nếu ngươi nghi ngờ là giả, ta có thể cho ngươi thử miễn phí một hạt. Lão đệ, đừng trách ta không nói trước, thứ này đừng có dùng linh tinh. Nếu xảy ra chuyện phiền toái lớn gì, Hiểu Nguyệt Các ta sẽ không gánh nỗi oan ức này đâu, đừng trách ra khai ngươi ra.”
Ngưu Hữu Đạo cất khổ thần đan vào trong tay áo, giải đáp nghi vấn: “Thật ra Thẩm Nhất Độ cũng chỉ bị ép buộc thôi, có một số việc không làm không được. Ngươi thông cảm một chút.”
Ngọc Thương nghe vậy hãi hùng khiếp vía, căng thẳng hỏi: “Y đã làm gì ở Thánh Cảnh?”
“Cũng không có gì. Vào Thánh Cảnh, phiền phức lại tìm tới, Đinh Vệ phát giấy bút cho chúng ta….” Ngưu Hữu Đạo không giấu gì, kể hết chuyện đã xảy ra. Hắn không muốn dông dài, cũng biết đối phương muốn hỏi gì, cũng kể luôn cả chuyện La Phương Phỉ tự đưa mình ra một cách khó hiểu ra.
Ngọc Thương chau mày.

Thực sự Ngưu Hữu Đạo cũng không muốn dông dài với ông ta, đứng dậy tiễn khách: “Chuyện cứ quyết như vậy đi. Ta còn có việc cần làm, không giữ ngươi lại nữa.”
Nghe vậy, Ngọc Thương lấy lại tinh thần, đứng dậy hỏi: “Bên ngoài đang giằng co kia là xảy ra chuyện gì thế?”
“Cũng không có việc gì ghê gớm. Có người thấy ta không ở đây đã đánh người của ta bị thương. Ta không thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra được. Chuyện không liên quan đến ngươi. Ta nghĩ ngươi cũng không muốn bị cuốn vào, né đi!” Hắn phất tay ra hiệu tiễn khách.
Ngọc Thương vốn muốn ở lại xem thế nào, nhưng chủ nhân đã đuổi, ông ta chỉ có thể rời đi.
Rời khỏi Mao Lư Biệt Viện, ông ta cũng lân la muốn xem, kết quả Cung Lâm Sách cũng không muốn giữ, cũng tiễn khách.
Ngọc Thương chỉ đành ôm một bụng đầy tò mò rời khỏi nơi thị phi này.
Trong biệt viện, Ngưu Hữu Đạo lại gọi Viên Cương tới, nhắc nhở: “Tình hình xảy ra thế này, ta không thể xử lý tất cả những người vây công ngươi, liên lụy quá nhiều người, cũng không thể xử hết được, Tử Kim Động cũng sẽ không đồng ý. Ngươi theo ta nhiều năm như vậy, chắc không cần ta nói nhiều.”
Viên Cương khẽ gật đầu, nhưng lại nói: “Cứ như vậy bỏ qua cho kẻ gây chuyện có phải quá lời cho y không?”
“Không cần ngươi nhắc nhở. Ta sẽ trả công bằng cho mọi người. Đi thôi!” Ngưu Hữu Đạo quay người đi ra.
Chỉ chốc lát sau, người canh cửa ở Mao Lư Biệt Viện tránh ra một con đường. Tất cả mọi người ở đây đều quá quen với tiếng “quải trượng” từ xa đến gần rồi. Trước mặt bao người, Ngưu Hữu Đạo dẫn mấy người Quản Phương Nghi và Viên Cương đi tới.
Xuống dưới bậc thang cửa lớn, Ngưu Hữu Đạo hiên ngang đứng giữa hai nhóm người đang giằng co. Tư thế quen thuộc, kiếm chống trước bụng, hai tay đặt lên chuôi kiếm, nhìn quanh một chút, rồi lên tiếng nói: “Chưởng môn, không có việc gì ghê gớm, có cần huy động nhân lực nhiều như vậy sao?”
Mấy người Cung Lâm Sách đi tới. Cung Lâm sách đáp: “Hoàn toàn đúng là không có chuyện gì ghê gớm, sư đệ đã có thể nghĩ như vậy, ta

rất vui mừng. Ta tin Chung lão biết chuyện cũng sẽ rất vui mừng.”
“Dù không có việc gì, nhưng vẫn phải nói rõ trắng đen, đúng là đúng, sai là sai, Tử Kim Động chúng ta không thể bỏ qua một người xấu, cũng không thể oan uổng một người tốt được. Chưởng môn, ngài cảm thấy ta nói thế có đúng không?”
“Chuyện qua rồi!” Cung Lâm Sách đang nhắc đối phương không nên nhiều chuyện nữa.
Ngưu Hữu Đạo đặt hai tay lên chuôi kiếm, bình tĩnh nói: “Chưởng môn, theo như tình hình ta được biết, rất có thể trong Tử Kim Động chúng ta có gian tế trà trộn vào, cố ý châm ngòi ly gián nội bộ chúng ta, cố ý gây sự, muốn làm loạn Tử Kim Động ta. Ta thân là Trưởng lão Tử Kim Động, không thể làm như không biết gì. Chẳng lẽ Chưởng môn có thể bỏ mặc gian tế không tra? Nếu Chưởng môn nói có thể không cần điều tra, nói rằng có thể bỏ qua, ta không còn gì để nói nữa!”
Cung Lâm Sách nghe vậy khóe miệng giật một cái. Rõ ràng Ngưu Hữu Đạo này không muốn lùi, hắn cực kỳ muốn giải quyết.
Tất cả mọi người đều thấy Ngưu Hữu Đạo đã về, đã ra mặt, thế cục lập tức thay đổi, không nói tới chuyện có trấn được tràng diện không, việc đầu tiên là khí thế đã khác rồi.
Cung Lâm Sách hơi nhấp nhấp môi, chầm chậm hỏi: “Ai là gian tế?”
Thực ra không cần hỏi ông cũng biết. Ngưu Hữu Đạo hắn vừa từ Thánh Cảnh về đã ra tố cáo có gian tế, không phải là vì chuyện vừa rồi mới lạ. Nhưng hắn là Trưởng lão Tử Kim Động, hắn vừa mới nói ra đã ném cho ông một củ khai nóng, không phải nặc danh hay lén lén lút lút, mà là công khai nói với tất cả mọi người trong môn có gian tế. Là Chưởng môn, ông có thể làm sao? Không hỏi không tra được sao?
Ông tập kết nhân thủ là vì muốn chấn nhiếp Ngưu Hữu Đạo, để cho hắn biết hậu quả nếu làm loạn, cũng muốn cưỡng ép hắn phải bỏ qua chuyện này.
Ai ngờ, không ép được người, người ta từ góc độ khác cắt vào, khiến cho Chưởng môn là ông ta không thể không tiếp tục kéo dài chuyện này. Trước đây thì thôi, nhưng tới tận bây giờ Cung Lâm Sách xem như mới thực sự tự mình lĩnh giáo, hoặc có thể nói là chính thức ý thức được

những gì Nghiêm Lập nói lúc trước không phải là nghĩ lung tung. Với gia hoả này, phải cẩn thận tuyệt đối.
Các Trưởng lão Tử Kim Động âm thầm nhìn nhau, trên cơ bản tâm tư đều giống nhau.
Người của Mao Lư Biệt Viện thì mừng rỡ. Trước đó bị Tử Kim Động doạ nạt, bắt nạt, ai cũng ấm ức, giờ Đạo gia vừa về rõ ràng đều cảm thấy phe mình phản công rồi.
Ngưu Hữu Đạo và Cung Lâm sách nhìn nhau. Đôi phương muốn lướt qua chuyện này lại bị hắn kéo lại. Đối phương đã có lời, hắn cũng đưa tay ra hiệu gọi: “Hồng Nương, trước mặt mọi người, ngươi kể chuyện cái tát gây sự kia ra đi. Nói thật!”

Chương 1449: Đối chất

Chương 1449: Đối chất
“Chuyện xảy ra thế nào thì nói thế ấy, không được thêm mắm dặm muối, nói hươu nói vượn, nếu dám nói dối nửa lời, ta không tha cho ngươi đâu!”
“Rõ!” Quản Phương Nghi thưa vâng bước lên trước, đối diện với đám người Tử Kim Động, đâu vào đấy nói ra: “Sấng sớm hôm nay, Cự An của Quy Miên Các hái một rổ quả dại đưa đến Mao Lư Biệt Viện, đưa cho Văn Mặc Nhi. Sau đó, Văn Mặc Nhi đi ra ngoài bị Quản Thanh Nhai ngăn lại bên ngoài…”
Bà ta kể lại chi tiết rõ ràng chuyện đã xảy ra. Sau đó Quản Thanh Nhai cản Cự An thế nào, nói gì với Cự An, mình ra can thiệp thế nào, Cự An đi rồi Quản Thanh Nhai đột nhiên phát điên tát mình một cái ra sao, sau đó vu hãm mình thế nào, nói ra hết.
Đương nhiên, nói thế nào cũng đã được Ngưu Hữu Đạo nhắc nhở trước. Nghiêm Lập nghe xong, thầm mắng Quản Phương Nhai. Đồ hỗn trướng kia, còn dám nói không phải do Văn Mặc Nhi sao.
Trong Tử Kim Động, ông biết rõ nhất Quản Thanh Nhai có vu hãm Quản Phương Nghi không. Quản Thanh Nhai cũng thừa nhận mình có vu hãm, nhưng không thừa nhận là mình tranh giành tình nhân Văn Mặc Nhi, chỉ nói là xả cơn giận cho sư phụ.
Nghe tới đó, trong lòng mọi người của Tử Kim Động đã biết chân tướng thế nào.
Chờ Quản Phương Nghi nói xong, Ngưu Hữu Đạo mới lạnh nhạt nói: “Hồng Nương, đây mới là lời nói một bên, không đủ tin. Ngươi dám đối chất với Quản Thanh Nhai không?”
Quản Phương Nghi hơi hạ thân với hắn, đáp: “Ta nguyện đối chất cùng y, chứng minh mình trong sạch!”

Ngưu Hữu Đạo gật đầu, nói với Cung Lâm Sách: “Xin Chưởng môn hạ lệnh mời Quản Thanh Nhai cùng hai nhân chứng kia ra đối chất.”
Cung Lâm Sách hỏi: “Chuyện này có liên quan gì tới gian tế?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Nếu thực sự có người làm xấu, cố ý gây sự trong nội bộ Tử Kim Động, chẳng lẽ không phải rất có khả năng kẻ đó là gian tế sao? Quá có khả năng đi! Đệ tử Tử Kim Động ta đường đường chính chính, có ai dám làm chuyện cố ý hại sư môn dụng ý khó dò không? Chẳng lẽ Chưởng môn không muốn làm rõ Quản Thanh Nhai có phải gian tế hay không sao? Chẳng lẽ gọi y ra đối chất cũng không được sao? Xảy ra chuyện, tìm hiểu rõ cũng không được sao?”
Cơ mặt Cung Lâm Sách kéo căng, hơi nghiêng đầu gọi: “Gọi mấy người Quản Thanh Nhai tới đối chất!”
Chuyện đến nước này, Ngưu Hữu Đạo muốn có một câu trả lời rõ ràng. Nếu hắn thực sự có thể chứng minh Quản Thanh Nhai là gian tế vậy chỉ có thể xử lý y thôi. Hắn đã tự mình ra mặt, với thân phận địa vị hiện tại của hắn và quan hệ với Sở Khiên Thiệp, mặt mũi của hắn rất có giá trị đấy.
Nếu quả thực là Quản Thanh Nhai làm ra chuyện dụng ý khó dò như vậy vào lúc này, Cung Lâm Sách cũng nổi nóng thật. Để làm yên lòng Ngưu Hữu Đạo, chuyện lớn hoá nhỏ, giáo huấn Quản Thanh Nhai một chút cũng không có gì không tốt.
Nhưng nếu cục diện vẫn giằng co như cũ, ông đoán chừng bên Quản Thanh Nhai chết sống cũng không chịu nhận, rất có thể không kéo ra được chân tướng gì.
Nếu Ngưu Hữu Đạo không chứng minh được gì, Cung Lâm Sách không tin hắn có can đảm dám trắng trợn làm loạn. Tử Kim Động đông người như vậy không phải để làm cảnh, không phải thích làm loạn là làm loạn được!
Nghe nói muốn gọi Quản Thanh Nhi tới, Nghiêm Lập thầm kêu khổ. Chưởng môn đã có lệnh, lập tức có người đi chấp hành.
Mọi người chờ một hồi, chỉ thấy hai đệ tử nhân chứng kia đến, một người tên Quách Diệu Thắng, một người tên An Thái Hoa, nhưng không thấy Quản Thanh Nhai lộ diện.

Hai người Quách An xem trang diện này, cả tông môn từ trên xuống dưới đều tập trung ở đây, lại thêm Ngưu Hữu Đạo tự mình ra mặt, trong lòng rất thấp thỏm, cẩn thận từng li từng tí, khúm núm khoanh tay đứng trước mọi người.
“Ai là Quản Thanh Nhai đánh người? ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu thấp giọng hỏi Quản Phương Nghi.
Quản Phương Nghi thì thầm trả lời: “Không có. Hai người này là nhân chứng giả mạo giúp Quản Thanh Nhai. Bên trái là Quách Diệu Thắng, bên phải là An Thái Hoa.”
Đệ tử đi đón người cũng thì thẩm nói với Cung Lâm Sách rằng Quản Thanh Nhai không có ở đây, đang ra ngoài làm việc.
“Làm việc gì?” Cung Lâm Sách khẽ hỏi.
Đệ tử kia đáp: “Thưa, không rõ. Đệ tử chỉ nghe nói trước khi đi ra ngoài Quản Thanh Nhai có nói mình đi làm việc, không biết đi đâu. Khi đệ tử hỏi thăm là sau khi Ngưu Trưởng lão đến.”
Cung Lâm Sách lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra. Hắn là Quản Thanh Nhai biết Ngưu Hữu Đạo đã về nên trốn đi, vô thức nghiêng đầu liếc nhìn Nghiêm Lập, vừa vặn thấy ánh mắt hơi chột dạ của Nghiêm Lập. Nghiêm Lập cũng chú ý tới phản ứng của mình.
Chỉ nhìn vậy ông biết ngay Nghiêm Lâp không thoát khỏi liên quan đến chuyện này. Cung Lâm Sách nổi trận lôi đình trong bụng điên cuồng mắng đồ hồ đồ!
Ông rất muốn trước mặt mọi người hỏi Nghiêm Lập “ngươi đang nghĩ cái gì? Ngươi còn nhớ khi đó đã nhắc nhở ta điều gì về Ngưu Hữu Đạo không? Ngươi biết rõ hắn không dễ ứng phó, còn để cho Quản Thanh Nhai trốn đi? Ngưu Hữu Đạo vừa mở miệng đã chặn tất cả đường lui của Quản Thanh Nhai, trực tiếp chụp cái mũ “gian tế” lên đầu y. Quản Thanh Nhai muốn không ra mặt cũng không được, còn có thể trốn đi đâu?”
Ở chung nhiều năm, nhìn ánh mắt Nghiêm Lập liền hiểu Chưởng môn sư huynh đang tức giận. Trong lòng ông ta cũng than khổ. Ai ngờ Ngưu Hữu Đạo vừa mở miệng ra đã lôi cái tội “gian tế” ra, vu oan hãm hại Quản Thanh Nhai vào chỗ chết. Quản Thanh Nhai không ra mặt giải thích cũng không được.

Cung Lâm Sách có thể xử trí Quản Thanh Nhai, nhưng không thể tự chặt ngón tay đốt tới thân Nghiêm Lập. Không nhắc tới Quản Thanh Nhai nữa, ông quay sang hỏi hai đệ tử kia: “Các ngươi có đồng ý đối chất với Hồng Nương chuyện xảy ra lúc trước ở đây không?”
Hai người Quách An chắp tay đáp: “Đương nhiên là dám.”
Cung Lâm Sách hất cằm: “Chuyện khi ấy xảy ra thế nào? Nói thật rõ ràng với Ngưu Trưởng lão, không được bẻ cong sự thật.”
“Rõ!” Hai người nhìn nhau, tựa hồ như người này muốn người kia nói trước, người kia lại muốn người này nói trước.
“Hử?” Đột nhiên có tiếng Cung Lâm Sách hừ lạnh trong lỗ mũi.
Hai người bị doạ tới mức chân hơi run run, Quách Diệu An lên tiếng trước: “Khi ấy Quách sư huynh gặp Hồng Nương, cảnh cáo Hồng Nương phải tuân thủ theo quy củ, không được chạy loạn ở Tử Kim Động…”
Y vừa mới mở miệng nói chưa được hai câu, Ngưu Hữu Đạo đã quát lên: “Câm miệng cho ta!”
“…” Quách Diệu An á khẩu không nói được gì, nhìn Ngưu Hữu Đạo, lại quay sang nhìn Cung Lâm Sách.
Cung Lâm Sách trầm giọng nói: “Ngưu sư đệ, không phải ngươi muốn đối chất sao? Sao không cho người ta nói chuyện?”
“Ở đây có vấn đề. Hồng Nương nói khi Quản Thanh Nhai động thủ, hai người này không có ở bên cạnh Quản Thanh Nhai. Nói cách khác, hai người cũng không nghe được Hồng Nương khiêu khích Quản Thanh Nhai phải ra tay giáo huấn. Mà hai người bọn họ lại nói ở bên cạnh Quản Thanh Nhai, nghe được Hồng Nương vô lễ. Song phương bên nào cũng cho là mình đúng, nói không rõ ràng, để người của Mao Lư Biệt Viện làm chứng lại không thể tin. Từ khi chuyện bắt đầu xảy ra, Văn Mặc Nhi và Cự An đều gặp Quản Phương Nhi, cũng từng gặp Quản Thanh Nhai. Thôi, tìm đủ người tham gia rồi diễn lại từ đầu xem.
Hắn quay sang ra lệnh: “Gọi Văn Mặc Nhi tới. Lại tới Quy Miên Các mời Cự An tới đây.”
Chuyện thế này cũng chỉ có hắn ra mặt, đổi lại bất kỳ người nào khác của Mao Lư Biệt Viện, chỉ sợ Tử Kim Động cũng lười chẳng phiền toái như vậy.

“Rõ!” Đoạn Hổ lập tức lĩnh mệnh chạy tới Quy Miên Các.
Còn Văn Mặc Nhi thì đơn giản hơn, nàng ở ngay trong biệt viện, chỉ một lát là ra.
Một lát sau, Cự An theo Đoạn Hổ bay tới.
Cự An rất buồn bực. Có một số việc Chung Cốc Tử đã dặn dò rất rõ ràng, “Ngươi là đệ tử Tử Kim Động, không thể thiên vị bất kỳ bên nào.”
Cự An vừa tới, Ngưu Hữu Đạo lên tiếng: “Còn thiếu một người nữa. Quản Thanh Nhai đâu? Lâu như thế có bò cũng phải tới nơi rồi chứ, sao còn không lộ diện? Chẳng lẽ có tật giật mình bỏ chạy rồi?”
Đệ tử Tử Kim Động lúc nãy đi mời người định lên tiếng nói Quản Thanh Nhai đã đi làm việc không ở đây, Cung Lâm Sách đã ngăn y lại, quay sang nói: “Nghiêm Trưởng lão, Quản Thanh Nhai là đệ tử của ngươi, hẳn là ngươi có thể tìm y. Mau tìm y tới. Ngươi tự mình đi tìm!”

Chương 1450: Vu oan hãm hại (1)

Chương 1450: Vu oan hãm hại (1)
Không ngăn không được. Ngưu Hữu Đạo đã lên cung rồi, lúc này nói Quản Thanh Nhai đang bận việc không ở đây muốn lừa quỷ à? Vừa xảy ra chuyện liền nói đi làm việc, nói vậy nghe được sao? Chỉ cần dám nói thế, khẳng định Ngưu Hữu Đạo sẽ truy vấn ai phái, xử lý việc gì. Chỉ cần hắn cứ nắm chặt lấy vấn đề gian tế không chịu nhả, một đường tra xuống, nói dối một lời sẽ phải nói dối vạn lời, trong lúc vội vàng không kịp chuẩn bị, người liên quan không kịp thời che lấp phối hợp, lại có Ngưu Hữu Đạo ra mặt, sớm muộn gì cũng xảy ra sự cố. Đến lúc đó, chỉ sợ không chỉ liên luỵ tới một Quản Thanh Nhai.
Từ khi biết Quản Thanh Nhai không ở đây mà ra ngoài làm việc, Cung Lâm Sách đã có tính toán trong bụng. Khẳng định Quản Thanh Nhai có vấn đề, nếu không không cần tránh né.
Người khác có lẽ còn không biết Quản Thanh Nhai đi đâu, nhưng Nghiêm Lập thì Cung Lâm Sách tin chắc là biết. Quản Thanh Nhai không thể đoạn tuyệt quan hệ với Tử Kim Động. Người khác không tim được, hắn là Nghiêm Lập có biện pháp.
“Rõ!” Nghiêm Lập cũng biết không tránh được, chỉ đành thưa một tiếng rồi rời đi.
Chờ thôi. Ngưu Hữu Đạo rất kiên nhẫn. Hai tay chống kiếm thong thả chờ.
Tới tận hoàng hôn, ráng chiều nhuộm đỏ cả bầu trời, Nghiêm Lập mới trở về, cũng mang theo Quản Thanh Nhai. Người kia đang trốn sâu trong núi.
Nghiêm Lập đã nói rõ với Quản Thanh Nhai tình hình hiện tại. Quản Thanh Nhai vô cùng sợ hãi, hối hận đến phát điên. Chỉ hận mình không

nên vì nữ nhân mà nhất thời xúc động. Nhưng cảm xúc giữa nam với nữ thường khó mà khống chế được.
Y có thể nghe ra được, Ngưu Hữu Đạo ra mặt rồi, ngay cả sư phụ cũng không nắm chắc, làm sao y không hoảng hốt cho được.
Ngoài mặt Quản Thanh Nhai vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì, rất bình tĩnh hành lễ với chư vị trưởng bối.
Quản Phương Nghi thì thầm với Ngưu Hữu Đạo người này là Quản Thanh Nhai. Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ Quản Thanh Nhai: “Ngươi, tới!”
Quản Thanh Nhai đang nho nhã, lễ độ đối diện với chư vị trưởng bối lập tức giật mình, nhìn Ngưu Hữu Đạo đang chỉ mình rồi lại nhìn đám người Cung Lâm Sách, nhất là nhìn sư phụ Nghiêm Lập, không biết nên làm thế nào cho phải.
Ngưu Hữu Đạo ngoắc ngoắc ngón tay: “Ta bảo ngươi đến, lỗ tai của ngươi bị điếc sao?”
Nghiêm Lập nháy mắt ra hiệu với Quản Thanh Nhai, biểu hiện không có việc gì đâu. Ông ta không tin Ngưu Hữu Đạo có thể làm ra chuyện lạm sát đệ tử Tử Kim động. Nếu hắn muốn làm như vậy, mặc kệ trước đó ai đúng ai sai, đều là Ngưu Hữu Đạo sai. Chung lão của Quy Miên các có muốn bao che cũng không được.
Nói thật, sự việc làm lớn như vậy, nhất là trong tình huống như lúc này, trong lòng Quản Thanh Nhai thật sự rất sợ hãi, nhịn không được nhớ đến chuyện Ngưu Hữu Đạo giết ba vị Trưởng lão nước Triệu ở Thiên cốc. Nhưng sợ hãi và hối hận cũng vô dụng. Sự việc đã như thế, y chỉ có thể kiên trì bước đến.
Vừa đến gần Ngưu Hữu Đạo, y nở nụ cười định chắp tay chào, ai ngờ ngón tay Ngưu Hữu Đạo chỉ xuống trước mặt, ra hiệu y đến gần hơn.
Y đành phải bước lên. Kết quả, Ngưu Hữu Đạo vẫn còn chỉ tiếp, y cắn răng bước đến gần hơn.
Đúng lúc này, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên vung tay, tốc độ rất nhanh.
Bốp! Một cái tát có thể nói là vang dội. Quản Thanh Nhai muốn tránh cũng tránh không kịp, ngã xuống đất, máu từ miệng và mũi trào ra.
Ngưu Hữu Đạo không khách sáo, ra đòn rất mạnh, trên tay lại bổ sung thêm pháp lực, không đánh Quản Thanh Nhai chết là tốt lắm rồi.

Ngã xuống đất, miệng Quản Thanh Nhai phát ra âm thanh khụ khụ sặc máu ra ngoài. Xen lẫn trong máu là một nửa hàm răng, nửa gương mặt sưng lên, mạch máu trên mặt vỡ nát, chảy xuống từng sợi tia máu.
Y xem như thể nghiệm được cảm giác khi Quản Phương Nghi bị một cái tát của y làm cho trở tay không kịp. Y bị đánh đến hồ đồ, mặc dù thế, y vẫn vô thức bò vài cái. Kết quả, trước mắt hoa lên, y nằm thẳng cẳng trên mặt đất không động đậy nổi.
Ngưu Hữu Đạo bước lên một bước, chân trái giẫm lên ngực của y, pháp lực rót vào trong tâm mạch, tùy thời có thể làm cho tim của y nổ tung, đè chặt y xuống đất.
Tất cả mọi người đều giật mình, không nghĩ đến Ngưu Hữu Đạo lại dám ra tay trước mặt mọi người như vậy.
Đám đệ tử Tử Kim động đang vây quanh Mao Lư biệt viện nhìn thấy cảnh tượng này cũng sợ ngây người, không biết tình huống như thế nào. Đừng nói người của Tử Kim động, ngay cả người của Mao Lư sơn trang cũng giật nảy mình. Thật không nghĩ đến Đạo gia vừa gặp Quản Thanh Nhai đã ra tay liền.
Quản Phương Nghi tất nhiên biết một cái tát này chính là xả giận cho bà, nhưng tình huống diễn ra quá đột ngột, khiến cho bà giống như nằm mộng.
Sau một giây sững sờ, mặt Cung Lâm Sách đen lại. Ngưu Hữu Đạo làm càn như thế, quả thật đang đánh vào mặt Tử Kim động, mà đánh vào mặt Tử Kim động chính là đánh vào mặt ông ta.
Nghiêm Lập bừng tỉnh, tức giận kêu lên: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi muốn làm gì?”
Keng! Kiếm của Ngưu Hữu Đạo đã xuất ra khỏi vỏ, mũi kiếm kề lên cổ Quản Thanh Nhai dưới chân, không quan tâm đến phản ứng của những người khác, từ trên cao nhìn xuống, hờ hững nói: “Trưởng lão ta liên tục gọi ngươi, nhưng ngươi không đến, là không nghe lời hay là lỗ tai bị điếc? Có biết cái gì gọi là trưởng ấu tôn ti hay không? Trong mắt ngươi có còn quy củ của Tử Kim động hay không? Vô lễ như vậy, là ai dạy ngươi thế?”
Lời vừa nói ra, đám người Tử Kim động sững sờ, lập tức nhớ đến vừa rồi Ngưu Hữu Đạo liên tục gọi Quản Thanh Nhai đến.

Biểu hiện của Cung Lâm Sách hơi vặn vẹo. Mọi người không phải kẻ ngu, ai mà không nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo đang thừa cơ trả thù? Nhưng Ngưu Hữu Đạo thân là Trưởng lão Tử Kim động, dùng điều này để dạy dỗ Quản Thanh Nhai, đúng là khiến người ta nói không nên lời. Cùng lắm là nói phương thức dạy dỗ của hắn không đúng, có hơi quá đáng.
Nghiêm Lập nghẹn họng, tiếp tục chỉ vào thanh kiếm trong tay Ngưu Hữu Đạo, gầm lên: “Ngưu Hữu Đạo, đệ tử phạm sai lầm, tự có môn quy xử trí, không phải do ngươi lạm sát.”
Tính mệnh của đệ tử đang ở trong tay Ngưu Hữu Đạo, Nghiêm Lập không dám hành động thiếu suy nghĩ, ngược lại chắp tay nói với Cung Lâm Sách: “Chưởng môn, hắn làm bậy như vậy, lẽ nào lại để im?”
Đám người Nguyên Ngạn và Phó Quân Nhượng liếc nhìn nhau.
Tỉnh táo lại được một chút, Quản Thanh Nhai lập tức nhìn thấy một thanh kiếm sáng choang đang gác trên cổ của mình, miệng dính đầy máu thở dốc: “Ngưu trưởng lão, Ngưu trưởng lão...” Ngữ điệu rõ ràng là đang cầu xin.
Quách Diệu Thắng và An Thái Hoa cũng bị hù dọa, không biết chuyện gì sẽ phát sinh tiếp theo, sắc mặt nhìn không được tốt.
Cung Lâm Sách trầm giọng nói: “Ngưu trưởng lão, ngươi dạy dỗ người khác cũng phải có chừng có mực. Mau thu kiếm của ngươi lại, nếu không, ngươi tự gánh lấy hậu quả.”
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại, mắt đối mắt, ánh mắt vô cùng kiên quyết.
Ngưu Hữu Đạo hiểu ánh mắt Cung Lâm Sách là gì. Đối phương đang cảnh cáo hắn, nếu còn dám làm loạn, ông ta sẽ không khách sáo.
Cung Lâm Sách cũng hiểu ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo. Ta nhất định sẽ đòi công đạo cho việc ngày hôm nay.
Nhưng ngoài mặt, hành động của Ngưu Hữu Đạo vẫn rất nghe lời, vẫn giữ mặt mũi cho Cung Lâm Sách trước mặt bao người. Cung Lâm Sách lên tiếng, hắn lập tức thu kiếm trong tay lại, bàn chân cũng thả lỏng Quản Thanh Nhai, nhưng lại đưa tay chỉ thẳng Quách Diệu Thắng và An Thái Hoa: “Hai người đến đây.”
Còn nữa sao? Hai người Quách, An bị hù dọa quá mức, nhưng hai người đã tận mắt nhìn thấy bài học của Quản Thanh Nhai vừa rồi, không đợi

người khác ngăn cản, cả hai nơm nớp lo sợ vội vàng chạy đến.
Cung Lâm Sách đang định nói gì đó, Ngưu Hữu Đạo đã chỉ Quản Thanh Nhai đang bò dậy: “Đỡ y lên.”
Hai người Quách, An khúm núm, vội đỡ Quản Thanh Nhai dậy, mỗi người đỡ một cánh tay.
Thấy Ngưu Hữu Đạo cũng không diễn tiếp cảnh vừa nãy, lời Cung Lâm Sách vừa ra đến miệng cũng nuốt xuống, đích thân bước đến, chỉ nghe Ngưu Hữu Đạo hỏi hai người Quách, An: “Hai người các ngươi tên gì?”
Hai người kinh sợ đáp: “Quách Diệu Thắng, An Thái Hoa.”

Chương 1451: Vu oan hãm hại (2)

Chương 1451: Vu oan hãm hại (2)
Ai ngờ, vừa mới trả lời xong, Ngưu Hữu Đạo vung tay một cái, Quách Diệu Thắng ngã xuống đất, miệng phun ra một ngụm máu.
Quách Diệu Thắng không nghĩ đến Chưởng môn ra mặt, lại còn ở đằng trước, Ngưu Hữu Đạo vẫn cứ ra tay.
Tay Ngưu Hữu Đạo vừa vung lên, định ra tay với An Thái Hoa nhưng đã bị Cung Lâm Sách nhanh chóng bắt lấy, chân của hắn đột nhiên đá ra, đá thẳng vào bụng An Thái Hoa.
“A!” An Thái Hoa kêu thảm một tiếng, bay ngược ra ngoài, một ngụm máu tươi bắn ra. Trên thực tế, gã là người bị thương nặng nhất.
Quản Thanh Nhai bị dọa, vội lách mình tránh đi, nào còn dám đứng im tại chỗ để chịu thiệt.
Hai ngón tay của Cung Lâm Sách đè vào tim Ngưu Hữu Đạo, kình khí tùy thời có thể bắn ra, giận dữ mắng: “Làm càn!”
Thấy Ngưu Hữu Đạo đã bị khống chế, người của Mao Lư sơn trang nhanh chóng tiến lên, nhưng ai ngờ Ngưu Hữu Đạo lại vung kiếm trong tay, trầm giọng nói: “Không có chuyện của các người. Cút về!”
Nhưng người của Tử Kim động đang xông đến, đám người Hồng Nương nhất thời không nghe lời Ngưu Hữu Đạo, xông lên giằng co với đám người Tử Kim động. Vu Chiếu Hành, Vân Cơ đều xuất hiện, ngay cả Huệ Thanh Bình cũng lộ diện.
Viên Phương cầm hai thanh giới đao lao ra, nhưng lại trốn đằng sau cùng.
Cuộc chiến hết sức căng thẳng. Ngưu Hữu Đạo đối mắt với Cung Lâm Sách, hạ thấp giọng nói nhưng ngữ điệu lại rất kiên quyết, chỉ có Cung Lâm Sách mới có thể nghe rõ: “Chưởng môn, ta dám cam đoan, ngài giết không được ta đâu. Có người hãm hại Hồng Nương hay không cũng

không cần chứng cứ. Ai đúng ai sai, trong lòng ngài và ta đều biết rõ. Không phải ta muốn làm loạn, là có người trong tông môn khinh người quá đáng. Đây là kết quả ngài báo đáp ta ở Thánh Đảo hay sao?”
“Ta cũng không muốn làm lớn chuyện, cũng không muốn liên lụy người khác, nhưng ba cái mạng chó này, ta nhất định phải có. Ta không giết bọn họ ngay tại chỗ là đã nể mặt Chưởng môn ngài rồi, nhưng Chưởng môn ngài nhất định phải cho ta một công đạo. Thánh Đảo, nếu Chưởng môn không giữ lời hứa, hôm nay chúng ta sẽ cá chết lưới rách. Nếu tuân thủ lời hứa, ta đối với Chưởng môn sẽ như Thiên Lôi sai đâu đánh đó. Giết ba người bọn họ hay là giết ta, Chưởng môn tự quyết định, ta tuyệt không miễn cưỡng.”
Cung Lâm Sách cũng thấp giọng nói: “Lạm sát đệ tử bổn môn, ngươi điên rồi sao?”
Ngưu Hữu Đạo chợt lớn tiếng nói: ‘Ba con chó đó dám mắng ta, chẳng lẽ ta không thể dạy cho bọn chúng một bài học hay sao?”
Đám người Tử Kim động nghe xong, đều nghi hoặc nhìn Quách, An đang bò dậy và Quản Thanh Nhai đang tránh qua một bên, không tin nổi ba người kia lại có gan lớn đến thế.
“Không có, ta không có.”
“Ta không có mắng Ngưu trưởng lão.”
Ba người Quách, An, Quản cuống quýt xua tay giải thích với mọi người. Ánh mắt Cung Lâm Sách lóe lên, chợt đẩy Ngưu Hữu Đạo ra, quay người lại quát lớn: “Đang làm gì thế? Tất cả lui xuống cho ta.”
Ngưu Hữu Đạo cũng phất tay với đám người Quản Phương Nghi, ra hiệu lui xuống. Những người của Mao Lư sơn trang nhìn nhau, sau đó cùng lui về.
Chúng đệ tử của Tử Kim động cũng vội vàng lui xuống, chỉ có một đám Trưởng lão là vẫn đứng, hơn nữa còn bước đến chỗ Cung Lâm Sách.
Mạc Linh Tuyết kinh sợ nhìn ba người Quách, An, Quản, sau đó hỏi Cung Lâm Sách: “Chưởng môn, bọn họ mắng Ngưu trưởng lão?”
Bởi vì Cung Lâm Sách cũng có mặt lúc đó, là người làm chứng tốt nhất.
Khóe miệng Cung Lâm Sách kéo căng ra, chậm rãi nói: “Ta cái gì cũng không nghe thấy.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nhưng ta chính tai nghe được bọn chúng mắng ta.”

Cung Lâm Sách lặng lẽ nhìn Ngưu Hữu Đạo. Cho đến vừa rồi, ông ta mới hiểu được cái gì là gian tế, cái gì là điều tra rõ chân tướng, tất cả chỉ là nói nhảm, đều là chuyện ma quỷ lừa gạt người. Tên này nhất định đến báo thù, tính sổ.
Mà sự thật cũng đúng như vậy. Ngưu Hữu Đạo biết đám người Quản Thanh Nhai không có khả năng thừa nhận sự thật. Có một số việc không tra ra kết quả, hắn chỉ muốn gom tất cả người trong cuộc vào tính sổ một lần.
Tất nhiên, hắn có lòng tin nên mới dám làm như vậy.
“Không có, Chưởng môn, đệ tử không có mắng mà.”
“Trưởng lão, ta thật sự không có mắng. Ngưu trưởng lão hỏi chúng đệ tử tên gì, chúng đệ tử chỉ thành thật trả lời. Ngưu trưởng lão đột nhiên ra tay.”
Ba người Quách, An, Quản miệng đầy máu tươi vội vàng giải thích, khổ không tả nổi, hốt hoảng đến rối tinh rối mù.
Nhưng mặc kệ ba người giải thích đến cỡ nào, Ngưu Hữu Đạo vẫn một ngụm cắn chết ba người mắng hắn. Ba người không có người làm chứng, chỉ có thể nói là bọn họ không có mắng.
Ba người đương nhiên là không mắng rồi. Ngưu Hữu Đạo đang vu oan, hãm hại bọn họ. Những gì bọn họ làm với bên này, Ngưu Hữu Đạo đã trực tiếp trả trở lại.
Mánh khóe này, cho dù là ai cũng có thể nhìn ra được một hai. Nghiêm Lập cả giận nói: “Ngưu Hữu Đạo, bọn chúng có mắng hay không mắng ngươi, tông môn tự có phán xét, sao có thể tự tiện ra tay như thế.”
“Phán xét?” Ngưu Hữu Đạo bỗng chỉ tay về phía Viên Cương: “Phán xét ở đâu? Ai đúng ai sai, chân tướng còn chưa tra ra, chưa phân được trắng đen đã bắt người của ta, xin hỏi phán xét ở chỗ nào?”
Nghiêm Lập giận dữ mắng: “Cái gì người của ngươi, người của ta. Công nhiên kéo bè kéo cánh trong môn, ngươi có còn là đệ tử Tử Kim động hay không?”
Ngưu Hữu Đạo cũng không khách sáo: “Người trong môn kéo bè kéo cánh còn ít sao? Có cần ta lấy danh sách kiểm tra lại người nắm giữ vị trí quan trọng trong tông môn là đệ tử của ai, là người của ai không? Ngươi tưởng đệ tử bên dưới đều là kẻ ngu à?”

Nói thật, hắn cũng chẳng cần phải khách sáo. Đổi lại là người khác, đây chính là phạm thượng, nhưng thân phận và địa vị của hắn đầy đủ, sẽ không tồn tại vấn đề kia.
Nghiêm Lập nói: “Đệ tử trong môn làm gì, đều phải trải qua quyết định của tông môn, đây cũng là chuyện nội bộ của tông môn, ngươi kéo một đám người ngoài vào tông môn, sau đó đối kháng với tông môn, ngươi còn ở đó mà lý luận?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Là ai đồng ý? Là ai đồng ý cho bọn họ ở đây? Người của ta đối kháng với tông môn hay là có người cố ý kiếm chuyện, trong lòng ai nấy đều biết. Đã lấn trên đầu ta, còn muốn ta nén giận hay sao? Không có cái kiểu đạo lý đó đâu. Ngươi tìm nhầm đối tượng xuống tay rồi, lão tử đây không phải bùn nặn. Mấy điều đáp ứng trước kia chỉ là lừa gạt, trước lừa người vào Tử Kim động, sau cố ý để đệ tử gây sự. Quản Thanh Nhai có phải là đệ tử của ngươi hay không? Nghiêm Lập lão tặc, ngươi muốn như thế nào? Muốn diệt trừ ta, ngươi cứ việc ra tay, lão tử đây lúc nào cũng phụng bồi.”
Hai người không hề nể mặt nhau, càng nói càng không thể tưởng tượng nổi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ thiếp vàng cũng vô pháp tô son trát phấn. Cung Lâm Sách gầm lên: “Tất cả im miệng cho ta.”
Ngưu Hữu Đạo quay sang, chắp tay nói với Cung Lâm Sách: “Chưởng môn, nếu có người cảm thấy người của Mao Lư biệt viện ở đây không thích hợp, vậy ta xin Chưởng môn cho phép chúng ta rời khỏi tông môn tìm nơi đặt chân khác, để tông môn được thanh tịnh, xin tông môn chấp thuận.”
Lông mày Cung Lâm Sách hơi cau lại. Yêu cầu này đối với ông ta không thể nào thực hiện được. Trước kia thì không sao, nhưng sự việc đã đến nước này, ông ta sao có thể tùy tiện thả hổ về rừng. Người ở chỗ này còn dễ quản lý, thả người, ngươi bảo người ta làm sao mà nghe lời ngươi nữa?
Ông ta biết vì sao Ngưu Hữu Đạo không ra tay giết ba người kia trước mặt mọi người, nói cái gì là nể mặt ông ta là quan trọng nhất. Nguyên nhân thật sự là do hắn biết mình không phải là đối thủ của Tử Kim động, sợ tạo thành tổn thất to lớn cho Mao Lư biệt viện, cho nên mới không dám làm lớn.

Nếu thả người, sau này bọn họ trở mặt với bên này, còn không biết sẽ đầu nhập vào nhà ai nữa. Ông ta không cho phép chuyện này phát sinh. Muốn ông ta đối mặt với nguy hiểm thả những người này đi, ông ta tình nguyện giết chết tất cả, bao gồm cả Ngưu Hữu Đạo. Tử Kim động không nuốt được lợi ích to lớn, cũng không để cho nó rơi vào tay người khác, quay về gây áp lực cho Tử Kim động.

Chương 1452: Trừng phạt

Chương 1452: Trừng phạt
Bây giờ, Tử Kim động nắm giữ quyền lên tiếng rất lớn ở nước Yến, ngay cả Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn cũng không thể không nể mặt Tử Kim động. Ông ta sao có thể để cục diện này xoay chuyển chứ?
“Ngươi đi theo ta.” Cung Lâm Sách nói với Ngưu Hữu Đạo, sau đó bước sang một bên.
Ngưu Hữu Đạo trừng mắt, giơ ngón giữa với Nghiêm Lập, sau đó mới theo Cung Lâm Sách rời đi.
Ở đây, ngoại trừ Viên Cương, không ai biết hàm nghĩa của ngón giữa đó là gì. Nghiêm Lập có nhìn cũng không hiểu, nhưng ông ta đoán chắc nó cũng chẳng có ý gì tốt. Đã như vậy mà còn có thể chúc phúc hay sao? Tuy nhiên, ông ta lại không tìm được cái để đáp trả.
Dưới gốc cây đại thụ, xung quanh không có những người khác, Cung Lâm Sách hỏi: “Ta muốn hỏi ngươi một câu, ngươi định làm lớn chuyện này?”
Ngưu Hữu Đạo hiểu ý của ông ta. Trước mặt mọi người dẫn hắn sang một bên bàn chuyện, chính là muốn hai bên lộ ra át chủ bài, thể hiện sự sâu cạn của cả hai. Có thể giải quyết được hay không chỉ bằng một câu nói.
Hắn nói thẳng: ‘Chưởng môn, từ lúc Mao Lư biệt viện đến Tử Kim động đến nay, chúng ta vẫn luôn giữ quy củ. Lần này là ai gây nên, trong lòng mọi người đều biết rõ.”
Cung Lâm Sách nói: “Ngươi không thể nói như vậy, trước khi chân tướng sự việc còn chưa rõ ràng, cảm giác của ai cũng chỉ là ảo giác. Chân tướng gì cũng có thể tồn tại, sao có thể đem cảm giác làm căn cứ phán quyết chứ?”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Được, chúng ta không nói chân tướng, chỉ nói hiện thực. Ngài cũng biết rõ tình huống của ta ở Tử Kim động. Nếu ta mềm yếu, sớm muộn gì cũng bị người ta ăn ngay cả mảnh xương vụn cũng không chừa. Khinh người quá đáng như vậy, ta chỉ có thể dùng đấu để cầu sinh. Việc hôm nay, ta nhất định phải có được công đạo.”
Cung Lâm Sách nói: “Không quản chân tướng sự thật, nhưng ta cũng không thể giao tính mạng của ba người đó cho ngươi xử lý. Ta cũng không thể vì ngươi mà xử tử ba người bọn họ. Nếu cái gì cũng theo ngươi, ngươi bảo đệ tử trên dưới tông môn sẽ nhìn vào như thế nào? Chức Chưởng môn của ta cũng không cần làm tiếp nữa.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta không phải là người không biết phân biệt tốt xấu. Chỉ cần Chưởng môn cho ta một lời giải thích, ta đương nhiên sẽ không làm khó Chưởng môn. Việc này ta có thể bỏ qua, nhưng bọn họ nhất định phải nhận lỗi. Mao Lư biệt viện của ta có rượu cay. Sau đó trục xuất bọn họ khỏi tông môn. Về phần phạt đến thành Trích Tinh hay là Vô Biên các, đó là chuyện của tông môn, ta không nhúng tay vào.”
“Chưởng môn, người của Mao Lư biệt viện ta có ai dám chọc đến ngài? Nhưng trước mắt, ngay cả đệ tử Tử Kim động cũng dám lấn trên đầu ta. Ta lăn lộn nhiều năm như thế mới có được ngày hôm nay, nếu ngay cả bọn họ mà ta cũng không thu thập được, ta sẽ không cách nào ăn nói với người của mình. Không biết trời cao đất rộng, có bản lĩnh làm thì phải có bản lĩnh chịu trách nhiệm. Nếu đã làm, bọn họ nhất định phải trả giá đắt cho hành động của mình.”
Cung Lâm Sách im lặng, chợt chắp tay sau lưng, quay người nhìn tình huống giằng co của người Mao Lư biệt viện, chậm rãi nói: “Đám người Nguyên Trưởng lão rất hứng thú với thế lực trong tay ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo cũng tiến lên hai bước, đứng sóng vai với ông ta: “Ta biết. Thực quyền tông môn trên cơ bản đều nằm trong tay Chưởng môn. Đám người Nguyên trưởng lão chỉ là tham gia nghị sự, trông nhà hộ viện, hoặc làm chân chạy việc mà thôi. Bọn họ đương nhiên không hài lòng với việc này. Trước đó bọn họ liên thủ chèn ép ta, đơn giản chỉ là muốn chia cắt thế lực trong tay ta. Thấy chia cắt không thành, bước kế tiếp chỉ sợ muốn kết giao với ta. Nhưng Chưởng môn là ai, nếu bọn họ trung thực, Chưởng môn còn nể mặt mấy vị Thái Thượng trưởng lão.

Còn nếu không thành thật, vị trí Trưởng lão của bọn họ sợ rằng sẽ không được đảm bảo. Bọn họ hiểu đạo lý này, cho nên mới không dám tùy tiện tiếp xúc với ta, sợ phạm vào kiêng kỵ của Chưởng môn.”
Cung Lâm Sách nói: “Thế đạo phân loạn, nhất định phải hiệu lệnh thống nhất. Năm bè bảy mảng khó mà đặt chân được. Ngoài ra, ta không phải đến đây để nghe ngươi phân tích thế cục của Tử Kim động. Tình huống của Tử Kim động như thế nào, ta rõ hơn so với ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta cam đoan không ngầm câu thông với đám người Nguyên trưởng lão. Tử Kim động chỉ thuộc về một mình Chưởng môn. Sự việc một mã thì một mã, ta và Nghiêm trưởng lão cũng không có thâm cừu đại hận. Chỉ cần Nghiêm trưởng lão thả xuống được, Mao Lư biệt viện sẽ nói chuyện với ông ta.”
Khóe miệng Cung Lâm Sách nhếch lên, liếc xéo: “Lau mông mình sạch nhỉ. Ta không hy vọng nhìn thấy tình huống phức tạp phát sinh.”
“Được.” Ngưu Hữu Đạo đồng ý.
Cung Lâm Sách nói: “Trên đời này, không ai có thể muốn làm gì thì làm. Có một số việc không phải ta hay ngươi có thể tính được, cứ chờ tông môn quyết định đi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Trong tông môn, Chưởng môn không đến nỗi ngay cả năng lực quản lý cũng không có. Ta cho rằng Chưởng môn nên lên tiếng thì hay hơn.”
Cung Lâm Sách không nói gì nữa, cũng không quay đầu lại.
Hai người trở về, một người bước về phía Mao Lư biệt viện, một người bước về phía Tử Kim động.
Gặp mặt các vị Trưởng lão, Cung Lâm Sách nói một cách dứt khoát: “Sự việc hôm nay không thể tiếp tục kéo dài, nếu không sẽ ảnh hưởng đến đại cục của tông môn, cũng không nhất thiết phải kéo dài. Tất cả phải giải quyết hết. Liên quan đến lợi ích ở Nam châu, Kim châu, Bắc châu và quyền lên tiếng bên trong cảnh nội nước Yến, các người cũng rõ ràng. Chúng ta có muốn phần lợi ích này hay không? Thái độ của Ngưu Hữu Đạo rất kiên quyết. Đặt trước mặt chúng ta cũng chỉ có hai lựa chọn, hoặc hy sinh lợi ích to lớn của Tử Kim động, khai chiến với Mao Lư biệt viện, tiêu diệt hết đám người Ngưu Hữu Đạo, hoặc cho Ngưu Hữu Đạo

một công đạo. Lựa chọn như thế nào, ta muốn nghe ý kiến của các ngươi một chút.”
Lựa chọn ra sao dường như cũng không khó quyết định. Có Cung Lâm Sách can thiệp, kết quả đã rất rõ ràng.
Quyết định một hồi, bất mãn nhất chính là Nghiêm Lập. Ông ta đích thân đến tìm Cung Lâm Sách, ai oán nói: “Sư huynh, làm như vậy, đệ làm sao mà ăn nói với đệ tử bên dưới?”
Cung Lâm Sách mắng to: “Ai gây nên chuyện này, trong lòng ngươi rõ ràng hơn so với ai khác. Gây chuyện lại không chọn thời điểm, ngươi ngay cả đệ tử của mình cũng không quản cho tốt, còn oán ai được nữa? Có thể bảo vệ tính mạng cho bọn chúng đã là tốt lắm rồi. Làm sao? Ngươi cho rằng mặt mũi của bọn chúng còn lớn hơn, quan trọng hơn lợi ích của Tử Kim động à? Bọn chúng hoặc ngươi, chỉ cần có thể bảo đảm được Nam châu, Kim châu, Bắc châu không sinh ra nhiễu loạn, ta lập tức hạ lệnh tiêu diệt Mao Lư biệt viện ngay.”
Nghiêm Lập không cam tâm: “Cho dù đệ tử bên dưới làm sai, Ngưu Hữu Đạo có chứng cứ không? Không có chứng cứ, sao có thể để đệ tử bên dưới tâm phục!”
Cung Lâm Sách nói: “Ngươi hồ đồ thật hay là càng già càng ngây thơ? Có một số việc cần chứng cứ sao? Chúng ta có thể không cần chứng cứ bắt người của Ngưu Hữu Đạo, hắn cũng có thể không cần chứng cứ xử lý người của ngươi. Bây giờ, ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu, ngươi có chấp hành được không?”
Tông môn đã ra quyết định, Nghiêm Lập còn có thể làm thế nào, chỉ càu nhàu một chút, cuối cùng cũng đành phải chấp hành.
Sau khi biết được kết quả xử lý cuối cùng từ Nghiêm Lập, Quản Thanh Nhai, Quách Diệu Thắng, An Thái Hoa đều khóc lóc rất tang thương, toàn thân vẫn còn vết máu.
Cả ba đều bị thương. Quản Thanh Nhai và Quách Diệu Thắng bị thương rất khó coi. Nửa hàm răng của Quản Thanh Nhai bị Ngưu Hữu Đạo đánh cho không còn cái nào, còn An Thái Hoa thì bị nội thương không nhẹ.
Bị Ngưu Hữu Đạo đả thương trước mặt mọi người, bọn họ vốn định tìm tông môn đòi lại công đạo cho mình. Kết quả, công đạo đâu không thấy, đã ăn đòn còn phải nhận lỗi trước mặt Ngưu Hữu Đạo.

Nếu nhận lỗi, chứng tỏ bọn họ sai. Tội danh không tôn trọng bề trên sẽ được chứng thực, từ đó tiếp nhận trừng phạt.

Chương 1453: Không phải là ở giữa (1)

Chương 1453: Không phải là ở giữa (1)
Ba người sắp bị điều đến Vô Biên các nơi hoang mạc chim không thèm ị. Quản Thanh Nhai sẽ làm Chưởng quỹ bên đó.
“Sư tôn, chúng đệ tử không có mắng Ngưu trưởng lão mà, là Ngưu trưởng lão cố ý hãm hại chúng ta. Đệ tử không phục.” Quản Thanh Nhai bi phẫn nói.
Nghiêm Lập nói: “Thanh Nhai, tông môn đã đưa ra quyết định, hậu quả nếu đối kháng tông môn chắc ngươi cũng biết. Ngưu Hữu Đạo là một con chó dại, dồn các ngươi vào chỗ chết mà cắn. Lần này có thể bảo toàn tính mạng cho các ngươi đã là không tệ rồi. Hơn nữa, chỉ là nơi đến hơi bị ủy khuất một chút, nhưng chức vị của các ngươi vẫn còn được giữ. Để ngươi tạm thời qua bên kia cũng chỉ vì muốn hóa giải phong ba trước mắt, khiến cho sự việc không bị khuếch đại. Các ngươi vì lợi ích của tông môn mà chịu chút thiệt thòi, chúng ta đều biết rõ. Các ngươi chỉ đi một thời gian ngắn thôi, không bao lâu nữa, ta sẽ tìm cơ hội đưa các ngươi trở về. Được rồi, đừng nói nhiều nữa, trước mắt hãy chịu thiệt thòi một chút, tiếp nhận đi.”
Ông ta cho rằng có thể bảo vệ được tính mạng của ba người, nhưng có một số chuyện Cung Lâm Sách không nói cho ông ta biết. Kết quả nhận được chính là ba hũ rượu độc của Mao Lư biệt viện, không uống cũng không được.
Khi ba hũ rượu được lấy ra từ Mao Lư biệt viện, Cung Lâm Sách còn ngăn cản: “Khoan đã!”
Ông ta đưa tay ra hiệu Nghiêm Lập đích thân kiểm tra rượu xem có vấn đề gì không.
Nghiêm Lập phát hiện không có vấn đề gì, lúc này mới phát ba hũ rượu cho ba người Quản Thanh Nhai.

Đồ đã sớm động tay động chân, làm sao mà không có vấn đề được. Ba viên Khổ Thần Đan đã sớm được nghiền nát bám vào thành bình rượu. Khi kiểm tra sẽ không phát hiện được vấn đề, thêm chút pháp lực đằng sau mới chính là vấn đề.
Không rót rượu để chậm rãi uống, để ba người ôm cả bình rượu uống mới là vấn đề.
Có Cung Lâm Sách phối hợp, vận mệnh của một số người đã được quyết định từ lâu.
“Ngưu trưởng lão, là chúng ta lỗ mãng vô lễ. Đại nhân ngài đừng chấp tiểu nhân, chúng ta uống bầu rượu này để bồi tội với ngài.”
Sau khi ba người Quản Thanh Nhai đi đầu bồi lễ, cả ba đứng thành hàng dưới ánh nắng chiều rót rượu vào bụng.
Bụng ba người phồng lên, sau đó chắp tay thối lui sang một bên, tâm trạng sa sút.
Nhìn ba người, Ngưu Hữu Đạo từ đầu đến cuối không nói câu nào. Về phần ánh mắt oán độc của Quản Thanh Nhai, hắn cũng chẳng thèm ngó tới.
Đương nhiên, cảnh tượng xin lỗi này cũng không để cho quá nhiều người Tử Kim động nhìn thấy. Trước đó, Cung Lâm Sách đã đuổi đi rất nhiều đệ tử vây quanh nơi này.
Việc này xem như xong. Cự An quan sát toàn bộ quá trình lặng lẽ rời đi.
Ngưu Hữu Đạo để ý, bước đến bên cạnh tất cả Trưởng lão: “Chọn ngày không bằng đúng ngày. Chuyện hôn sự giữa Cự An và Văn Mặc Nhi giải quyết luôn trong hôm nay đi.”
Cung Lâm Sách hỏi: “Không phải quá qua loa sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nghe nói người theo đuổi Mặc Nhi không ít. Xuất hiện một Quản Thanh Nhai làm loạn còn chưa đủ sao? Ta không muốn rắc rối, vẫn nên giải quyết sớm cho rồi.”
Cung Lâm Sách nói: “Quá vội vàng rồi. Dù sao Cự An cũng là người bên cạnh Chung lão, tối thiểu cũng phải được Chung lão đồng ý.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta sẽ thuyết phục sư phụ.”
Cung Lâm Sách bấm ngón tay tính toán: “Ba ngày sau. Thời gian ba ngày sau không tệ. Nếu Chung lão đồng ý, chúng ta sẽ tổ chức vào ba

ngày sau. Không thể để con gái thiệt thòi được, cũng phải chuẩn bị một chút gì đó chứ.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Được, cứ theo Chưởng môn quyết.”
Quản Thanh Nhai đứng nghe, trong lòng không khỏi cảm thấy thê lương. Rơi vào kết cục như thế thì không nói, lại còn nhanh chóng thúc đẩy hôn sự của Mặc nhi. Cô gái mà y thầm nhung nhớ nhiều năm sắp trở thành vợ của người đàn ông khác, trong lòng y cảm thấy rất khó chịu. Nhưng còn có thể làm như thế nào? Y chỉ hận thân phận của mình quá thấp, chưa có đủ quyền lực, chỉ có thể âm thầm quyết tâm phấn đấu. Ngày sau có cơ hội nhất định phải tìm Ngưu Hữu Đạo rửa mối nhục ngày hôm nay.
Các Trưởng lão khác cũng không có ý kiến. Đối với bọn họ mà nói, một Văn Mặc Nhi cũng chẳng tính là gì. Có đẹp hơn đi chăng nữa cũng không đến phiên bọn họ ăn.
Một trận phong ba cứ như vậy mà qua đi. Mọi việc đã định, đám người Cung Lâm Sách lập tức rời đi.
Trời chiều dần dần kéo đến, đàn chim mệt mỏi bay về rừng. Ngưu Hữu Đạo chống kiếm đứng sừng sững bên ngoài biệt viện.
Quản Phương Nghi tự mình kiểm tra ba bình rượu không. Sau khi xác nhận thuốc hòa tan trong bình đã bị ba người uống sạch, lập tức bước đến bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, thấp giọng nói: “Xem ra, Cung Lâm Sách đã hạ độc thủ.”
Thuốc là do bên này bố trí, nhưng sau khi đưa rượu, bọn họ không có cơ hội hòa tan đồ trong bình, ngược lại là do đám người Cung Lâm Sách ra tay.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Dù sao đối mặt với lợi ích lớn như vậy, ông ta rất dễ đưa ra lựa chọn.”
Quản Phương Nghi nói: “Số rượu trong bụng chỉ sợ trong thời gian ngắn chưa thể tiêu hóa. Ba người kia có khi nào phun ra không?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Cung Lâm Sách đã ra tay, cô cảm thấy ba người bọn họ có khả năng phun đồ trong bụng ra không?”
Quản Phương Nghi âm thầm cảm thán. Trước khi chuyện này xảy ra, ba bình rượu đã được chuẩn bị. Xem ra, người này ngay từ đầu đã đoán đúng Cung Lâm Sách sẽ thỏa hiệp.

Viên Cương đứng một bên cau mày. Mặc dù hắn ta hận không thể làm thịt ba người Quản Thanh Nhai, nhưng hắn ta khinh thường mấy chuyện hạ độc hèn hạ này. Huống chi, hắn ta và Phùng Quan Nhi chính là dùng thủ đoạn tương tự. Thương Triều Tông và Phượng Nhược Nam cũng thế. Đạo gia làm người, vừa chính vừa tà, thường xuyên sử dụng những thủ đoạn ám muội. Hắn ta không phải chưa từng nói qua, nhưng vẫn vô dụng.

Tương tự, tính cách thà gãy chứ không chịu cong của Viên Cương, Ngưu Hữu Đạo có nói thế nào cũng vô dụng.

Ngưu Hữu Đạo quay lại, đối mặt với Viên Cương người quấn băng vải: "Người vây công đả thương ngươi không tiện liên lụy vào. Liên lụy quá nhiều người như thế, Cung Lâm Sách tuyệt không đồng ý. Thực lực của chúng ta có hạn, lúc nào nên cúi đầu thì phải cúi đầu. Cũng không còn cách nào, chỉ có thể dừng ở đây thôi, cũng xem như giết gà dọa khỉ. Sau này người của Tử Kim động cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ với Mao Lư biệt viện."

Viên Cương nói: "Bọn họ cũng chỉ tận chức trách của mình thôi. Việc này chẳng liên quan gì đến bọn họ."

"Ngươi về dưỡng thương trước đi, ta đến Quy Miên các một chuyến." Ngưu Hữu Đạo nói một câu rồi đi. Mới từ Thánh Cảnh trở về, về tình về lý cũng phải đến bái kiến Chung Cốc Tử.

Quản Phương Nghi phất tay ra hiệu Hứa lão lục đến, đem ba bình rượu hủy đi, không được để lại vết tích, sau đó đi theo Ngưu Hữu Đạo.

Ngưu Hữu Đạo vừa đến Quy Miên các, không cần nhiều lời, sau khi hành lễ, Cự An chủ động tiến vào trong thông báo. Một lát sau, y ra ngoài mời Ngưu Hữu Đạo vào trong.

Sau khi Ngưu Hữu Đạo quỳ xuống hành lễ xong, Chung Cốc Tử vẫn vững như pho tượng chủ động mở mắt ra: "Xung đột đã được hóa giải?" Quá trình và tình huống, Cự An đã báo lại cho ông. Nhưng ông sợ Cự An chỉ thấy được mặt ngoài, cho nên mới hỏi câu hỏi này. Trên thực tế cũng đúng như vậy. Cự An thấy cũng chỉ là mặt ngoài, không biết được quá trình thỏa hiệp phía sau.

Ngưu Hữu Đạo cũng không nói phía sau có những giao dịch bẩn thỉu bằng mạng người, thản nhiên đáp: "Chắc là đã hóa giải. Lần này cũng là

do một số người khinh người quá đáng, đệ tử không thể không cứng rắn như vậy, tuyệt không phải cố ý gây chuyện với Tử Kim động, mong sư tôn thông cảm.”

Chung Cốc Tử chỉ hỏi thăm việc này một chút chứ không có ý định nhúng tay vào. Ngay từ ban đầu, thái độ của ông là đứng ngoài cuộc hết thảy. Ông là Thái Thượng trưởng lão Tử Kim động, lại là sư phụ trên danh nghĩa của Ngưu Hữu Đạo, không thích hợp đứng về phía Tử Kim động hay Mao Lư biệt viện. Tư tâm hay công tâm, đến tình trạng của ông, rõ ràng đã không cần đứng về phía đội nào. Không lên tiếng chính là thái độ, cũng chẳng ai trách ông.

Chương 1454: Không phải là ở giữa (2)

Chương 1454: Không phải là ở giữa (2)
Ông chỉ quan tâm chuyện có xảy ra vấn đề gì không. Nếu không, ông cũng không nói thêm lời nào, đổi sang chuyện khác: ‘Tình huống bên trong Thánh cảnh như thế nào? Tại sao ngươi đi chưa được mấy ngày đã quay về?” Đây mới chính là vấn đề mà ông quan tâm nhất, cũng là nguyên nhân ông chủ động mở mắt.
“Việc này con cũng không hiểu nữa.” Ngưu Hữu Đạo cũng không che giấu, đem những chuyện xảy ra nói một cách rõ ràng.
Ánh mắt Chung Cốc Tử lóe lên, nhưng cũng nghĩ không thông, cuối cùng chậm rãi nhắm mắt lại: “Ngươi hãy nên cẩn thận một chút.”
“Vang!” Ngưu Hữu Đạo đồng ý, sau đó bẩm báo: “Có chuyện con cần sư tôn đồng ý. Trước đó con đã thương lượng với Chưởng môn, cảm thấy chuyện hôn sự của Cự An và Văn Mặc Nhi không nên để lâu nữa, quyết định cử hành lễ thành hôn cho bọn họ vào ba ngày sau, không biết ý sư tôn như thế nào?”
Chung Cốc Tử nhắm mắt, chậm rãi nói: “Ngươi là sư thúc của Cự An, việc này tự các ngươi xử lý, không cần hỏi ta.”
“Vâng, con hiểu rồi. Con không quấy rầy sư phụ thanh tu, đệ tử xin cáo lui.” Ngưu Hữu Đạo cung kính khom người, đứng dậy cáo lui.
Hắn biết không nên quấy rầy lão sư phụ. Chuyện không cần thiết thì không cần nói. Lão sư phụ tích chữ như vàng, không muốn nói chuyện, nói mấy chuyện phiếm cũng chẳng có ý nghĩa. Sử dụng cấp bậc lễ nghĩa như vậy là đủ rồi.
Được biết Ngọc Thương đến tìm Ngưu Hữu Đạo, Chưởng ba ba đại phái nước Tống đến tìm Ngọc Thương nghe ngóng chuyện gì xảy ra. Ngọc Thương không chịu nói, chỉ nói không có việc gì. Cộng thêm Ngưu Hữu Đạo trở về, những chuyện đã bàn với Tử Kim động cũng không cần bàn

lại. Ông ta không biết chuyện gì xảy ra ở Tử Kim động, tại sao lại bảo ông ta đưa Khổ Thần Đan cho Ngưu Hữu Đạo, cũng không biết sẽ chọc ra chuyện gì. Để tránh hiềm nghi, Ngọc Thương nhanh chóng cáo từ chuồn đi.
Chưởng môn ba đại phái nước Tống muốn gặp Ngưu Hữu Đạo, nhưng lại bị Cung Lâm Sách từ chối, nói ngăn cản cũng không đủ.
Không chỉ Ngọc Thương, ngay cả Cung Lâm Sách cũng giống như vậy, không hy vọng chuyện Thánh Cảnh lan truyền bốn phía. Họa là từ miệng mà ra, sợ gây phiền phức.
Cũng không còn cách nào, Ngưu Hữu Đạo trở về, có một số việc không cần thiết phải bàn bạc lại với Tử Kim động. Chưởng môn ba đại phái nước Tống chỉ có thể cáo từ rời đi.
Mao Lư sơn trang tổ chức tiệc, mọi người vui vẻ ăn mừng Đạo gia trở về.
Viên Phương tươi cười ôm bình rượu đứng đằng sau Ngưu Hữu Đạo, ân cần rót cho Ngưu Hữu Đạo một chén rượu.
Quản Phương Nghi ngồi bên cạnh cười tươi như hoa. Chuyện bị đánh dường như đã tan biến trong nụ cười của bà, cũng không biết có phải thật như vậy không, có lẽ cũng là do thói quen.
Viên Cương không xuất hiện, một mình ở trong phòng tháo hết băng vải, gần như trần truồng đứng trung bình tấn, đặt tay bên eo, nửa phần bụng nhấp nhô, miệng mũi phun ra hít vào luồng khí màu đỏ. Từng vết thương trên người bằng mắt trần có thể thấy được khép lại một cách chậm rãi.
Mọi việc đã hoàn tất. Ba người Quản Thanh Nhai nhận được chỉ thị bổ nhiệm mới của tông môn chuẩn bị lên đường.
Nghiêm Lập đích thân đưa ba người đến cửa, vận dụng quyền hạn của mình điều phi cầm cỡ lớn đến chở ba người.
Nghiêm Lập lo lắng ba người rời khỏi nơi này sẽ gặp độc thủ của Ngưu Hữu Đạo, chỉ vì Ngưu Hữu Đạo có thế lực khổng lồ, cộng thêm hắn có quan hệ mật thiết với tổ chức sát thủ, lại xưng huynh gọi đệ với đám yêu ma quỷ quái hải ngoại, đồng thời trong tay nắm giữ lợi ích to lớn, muốn gọi sát thủ giết ba người cũng chẳng có gì khó. Lúc trước, khi Ngưu Hữu Đạo đến bí cảnh Thiên Đô, vẫn còn có thể phái thích khách chặn giết

giữa không trung Trưởng lão Quách Thanh Không của Tiêu Dao cung khi đến gặp Thương Triều Tông.
Chuyện này ai cũng biết là do Ngưu Hữu Đạo làm nhưng đến nay nó vẫn là một vụ án chưa xử được. Đến tận bây giờ, Tiêu Dao cung vẫn không tìm chứng cứ, cũng như không tìm thấy cơ hội xử lý Ngưu Hữu Đạo.
Đã có vết xe đổ, Nghiêm Lập đã đánh giá Ngưu Hữu Đạo trước mặt ba người, nói Ngưu Hữu Đạo là người có thể mất mặt công khai, cũng có thể mất mặt âm thầm, là người chỉ để ý kết quả, không quan tâm quá trình, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, có thể làm mà cũng có năng lực làm.
Vì thế, Nghiêm Lập không thể không phòng, đích thân sắp xếp cho ba người bí mật rời đi, tránh để Ngưu Hữu Đạo phát hiện.
Ông ta liên tục căn dặn ba người, sau khi đến Vô Biên các thì tận lực đừng rời khỏi Vô Biên các. Nếu không, có khả năng sẽ bị sát thủ Ngưu Hữu Đạo phái đến lợi dụng sơ hở. Một khi xảy ra chuyện bên ngoài, không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh là Ngưu Hữu Đạo làm, tông môn sẽ không dễ dàng chỉ trích một Trưởng lão. Đến lúc đó chết cũng chết một cách vô ích, bảo ba người phải cẩn thận.
Nghe ý tứ của Nghiêm trưởng lão, Ngưu Hữu Đạo rất có thể sẽ không tùy tiện buông tha cho bọn họ. Sự dặn dò của Nghiêm Lập khiến cho ba người hãi hùng khiếp vía.
Quách Diệu Thắng và An Thái Hoa hối hận đến phát điên vì đã cùng với Quản Thanh Nhai làm chứng giả. Nhưng bọn họ cũng biết mình không còn lựa chọn nào khác. Cho dù phải lựa chọn lại, bọn họ cũng sẽ lựa chọn giống như vậy. Rất nhiều chuyện bọn họ cũng thân bất do kỷ. Không giúp Quản Thanh Nhai, kết quả của bọn họ sẽ rất thảm. Người của Quản Thanh Nhai sẽ không bỏ qua cho bọn họ.
Sau khi ba người bí mật rời khỏi không bao lâu, tiệc rượu qua đi, Ngưu Hữu Đạo cũng rời khỏi Mao Lư biệt viện, đi tìm Cung Lâm Sách, chuyển đạt lại thái độ của Chung Cốc Tử, thuận tiện thúc đẩy Cung Lâm Sách mau chóng sắp xếp chuyện hôn sự.
Khi Ngưu Hữu Đạo vừa mới rời khỏi chỗ Cung Lâm Sách chưa đầy một lát, mấy con phi cầm cỡ lớn đã lao thẳng đến Tử Kim động.

Không thèm cảnh cáo, nhờ bóng đêm xông thẳng vào, người đến hoàn toàn không để Tử Kim động vào mắt.
Sau khi đệ tử Tử Kim động tuần tra trên không trung nhìn thấy người đến là ai, bọn họ không dám phóng tên báo cảnh giới, chỉ biết trơ mắt nhìn năm con phi cầm cỡ lớn vọt thẳng vào trọng địa tông môn.
Đến chính điện, năm con phi cầm bắt đầu quay quanh trên không trung, thậm chí còn xuyên tới xuyên lui giữa các khu kiến trúc cao ngất, giống như đang tuần sát.
Một đám đệ tử thủ vệ Tử Kim động nhảy ra, lao thẳng lên nóc nhà đề phòng. Sau khi nhìn thấy người đến là ai, bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, người nào cũng câm như hến.
Chợt có năm người từ phi cầm cỡ lớn nhảy xuống, sau đó rơi xuống đình viện phía sau chính điện. Đám người này mặc trang phục Phiêu Miểu các, dẫn đầu là Hoàng Ban đến từ Thánh Cảnh.
Sau khi Đinh Vệ hạ lệnh, Phiêu Miểu các lập tức phái rất nhiều nhân thủ đến những nơi khả năng có Ngưu Hữu Đạo để tìm hắn. Bản thân Hoàng Ban còn dẫn người đến thẳng Tử Kim động, bởi vì Tử Kim động là nơi mà Ngưu Hữu Đạo có khả năng trở về nhất.
“Chưởng môn Cung Lâm Sách của Tử Kim động có ở đây không?” Ánh mắt Hoàng Ban lạnh lẽo đảo bốn phía, quát to một tiếng. Năm con phi cầm cỡ lớn vẫn xuyên qua xuyên lại trên không trung.
Người của Phiêu Miểu các vừa đến đã có người nhanh chóng cấp báo cho Cung Lâm Sách.
Cung Lâm Sách nghe xong, trong lòng không khỏi sợ hãi. Người của Phiêu Miểu các đột nhiên đến, trực tiếp xông thẳng vào là có ý gì?
Ông ta không khỏi liên tưởng đến Ngưu Hữu Đạo, hoài nghi Ngưu Hữu Đạo không nói thật. Có khi nào hắn đã gây ra chuyện gì ở Thánh Cảnh, vì thế người của Phiêu Miểu các mới đột nhiên chạy đến như thế. Nếu thật sự là vậy, thật không tưởng tượng nổi hậu quả gì sẽ xuất hiện.
Cung Lâm Sách đến, vừa lúc nghe được Hoàng Ban hỏi, vội bước nhanh về phía trước, chắp tay nói: “Tại hạ Cung Lâm Sách, xin hỏi tôn tính đại danh của tôn sứ?”
Hoàng Ban biết Cung Lâm Sách, nhưng Cung Lâm Sách không biết hắn ta: “Hoàng Ban của Phiêu Miểu các phụng mệnh đến đây.”

Cung Lâm Sách nói: “Thì ra là Hoàng huynh, Hoàng huynh đột nhiên đến đây, không biết Phiêu Miểu các có phân phó gì hay không?” Ánh mắt ông ta không ngừng quan sát động tĩnh trên không trung, trong lòng đưa ra phán đoán. Đưa nhiều người đến như vậy, khẳng định không phải việc tư của đối phương.

Chương 1455: Tiến thoái lưỡng nan

Chương 1455: Tiến thoái lưỡng nan
Hoàng Ban hỏi: “Ngưu Hữu Đạo có quay về Tử Kim động hay không?”
Quả nhiên là có liên quan đến Ngưu Hữu Đạo. Tim Cung Lâm Sách nhảy vọt đến cổ họng, trong lòng mắng Ngưu Hữu Đạo là đồ khốn kiếp, không biết đã chọc ra chuyện gì. Ông ta hỏi dò: “Không biết có phải Ngưu Hữu Đạo đã phạm điều gì sai lầm ở Thánh Cảnh hay không?”
Hoàng Ban không rảnh để nhắc đến chuyện bên trong Thánh Cảnh với Cung Lâm Sách, không chút khách sáo nói: “Ta hỏi ngươi Ngưu Hữu Đạo có quay về Tử Kim động hay không, ngươi hãy thành thật trả lời.”
Cung Lâm Sách thấp thỏm đáp :”Bẩm, hắn vừa mới trở về hôm nay.’
Ánh mắt Hoàng Ban hiện lên sự vui mừng, xác nhận lại lần nữa: “Ngươi đừng gạt ta, Ngưu Hữu Đạo về rồi sao?”
Hắn ta đoán chừng, từ Thánh Cảnh đến đây xa vượt trùng dương, còn phải đi ngang qua địa vực nước Tống mới có thể quay về, có thể nói là đường xá xa xôi. Hắn ta từ Thánh Cảnh chạy thẳng đến Tử Kim động. Hắn ta cho rằng Ngưu Hữu Đạo chắc chắn không trở về nhanh như vậy, hắn ta sẽ đến trước Ngưu Hữu Đạo.
Hắn ta không biết Ngưu Hữu Đạo đã được người của đại thánh địa Đông Hải điều khiển phi cầm đưa trở về.
Trên thực tế, tai mắt Phiêu Miểu các vừa phái ra, đã nắm được tung tích của Ngưu Hữu Đạo ở Đông Hải. Động tĩnh Ngưu Hữu Đạo gây ra không nhỏ ở Đông Hải, căn bản không thể gạt được tai mắt của Phiêu Miểu các. Chỉ vì Hoàng Ban từ Thánh Cảnh chạy thẳng đến Tử Kim động, chênh lệch thời gian, tin tức bên phía Đông Hải tạm thời chưa truyền đến tai Hoàng Ban, vẫn còn trên đường đi.
Hoàng Ban còn chuẩn bị đến nơi mà Ngưu Hữu Đạo có khả năng trở về nhất để chờ, sau đó dùng Tử Kim động làm trung tâm tọa trấn, chỉ huy

tìm kiếm Ngưu Hữu Đạo.
Nhưng ngoài dự liệu, hắn ta nhận được câu trả lời chắc chắn Ngưu Hữu Đạo đã quay về.
Cung Lâm Sách thành khẩn đáp: “Không dám giấu, cũng không dám nói dối, Ngưu Hữu Đạo đã thật sự trở về, chỉ sớm hơn Hoàng huynh đến đây khoảng mấy canh giờ.”
Tuy chỉ có mấy canh giờ, nhưng trong mấy canh giờ này lại phát sinh không ít chuyện.
Xác nhận Ngưu Hữu Đạo đã thật sự trở về, Hoàng Ban thở phào một hơi, tảng đá trong lòng như rơi xuống, rốt cuộc cũng yên tâm. Nếu không, để cho Ngưu Hữu Đạo chạy mất, việc rèn luyện Thánh Cảnh xảy ra vấn đề, hắn ta cũng khó mà thoát tội.
Tuy sự việc là do La Phương Phỉ gây nên, nhưng xử lý La Phương Phỉ như thế nào không đến phiên hắn ta hỏi. Phía sau La Phương Phỉ có La Thu làm chỗ dựa, ai cũng khó mà xử lý được nàng ta. Tuy nhiên, Hoàng Ban hắn ta có một điểm khác. Hắn ta phụ trách quản lý các thành viên tham gia rèn luyện. Hắn ta hoàn toàn có thể ngăn cản La Phương Phỉ, nhưng xét theo một trình độ nào đó, là do hắn ta tự ý rời khỏi vị trí, mới tạo khoảng trống cho La Phương Phỉ chui vào. Nếu muốn truy cứu, hắn ta cũng khó mà thoát tội.
Cho nên, hắn ta phải tận lực sửa chữa sai lầm, nhanh chóng lấp đầy cái sọt mà La Phương Phỉ đã gây ra. Nếu không, Đinh Vệ cũng không tiện lên tiếng nói chuyện thay cho ông ta. Phía sau Đinh Vệ là cửu đại Chí tôn Nguyên Sắc. Truy cứu trách nhiệm cũng khó mà xử lý Đinh Vệ. Một khi xử lý, Hoàng Ban hắn ta nhất định phải gánh cái tội này. Điều đó là không thể nghi ngờ.
Có thể thuận lợi như vậy, vừa đến đã có thể tìm được Ngưu Hữu Đạo, hắn ta sao có thể không cao hứng chứ?
Nhưng hắn ta vẫn cảm thấy kỳ lạ: “Tại sao Ngưu Hữu Đạo lại trở về nhanh như vậy?”
Cung Lâm Sách nghe xong, không khỏi hãi hùng khiếp vía, thậm chí còn có chút phát điên. Đối phương không biết vì sao Ngưu Hữu Đạo lại trở về nhanh như vậy, chẳng lẽ tên khốn Ngưu Hữu Đạo đang nói xạo, hắn là trốn về?

Ông ta sợ run, hỏi lại: “Hắn đi chưa được mấy ngày đã trở về, chẳng lẽ không phải người của Thánh Cảnh huynh đưa hắn về sao? Theo như hắn nói, là La Phương Phỉ các chủ đuổi hắn ra khỏi Thánh Cảnh.”
Hoàng Ban im lặng, biết Cung Lâm Sách đang hiểu lầm, không khỏi lên tiếng: “Cung chưởng môn, ý của ta là, Thánh đảo cách nơi này rất xa, tại sao hắn lại có thể quay về trong thời gian ngắn như thế?” Hắn ta phải trở về phục mệnh, nhất định phải làm cho rõ ràng mới có thể trả lời.
Cung Lâm Sách “à” một tiếng, tâm trạng lo sợ rốt cuộc cũng bình ổn lại: “Là người Đông Hải điều khiển phi cầm chở hắn về.”
Thì ra là thế. Hoàng Ban nói: “Xem ra vị Ngưu trưởng lão này đi đường rất vất vả. Chung chưởng môn, bớt nói nhảm lại. Ngưu Hữu Đạo đang ở đâu, bảo hắn lập tức đến gặp ta ngay.”
Cung Lâm Sách quay đầu ra lệnh: “Mau đi mời Ngưu trưởng lão đến đây.”
Vừa dứt lời, Hoàng Ban đột nhiên cảnh cáo: “Cung chưởng môn, đừng trách ta không cảnh cáo ngươi. Tốt nhất ngươi nên thành thật đưa Ngưu Hữu Đạo đến đây, tuyệt đối không được bày trò gì. Nếu để Ngưu Hữu Đạo chạy mất, ngươi không gánh nổi trách nhiệm này đâu.”
Nơi này là địa bàn của Tử Kim động, bọn họ mới đến đây, đi cũng không bao nhiêu người, địa hình không quen thuộc. Nếu Tử Kim động muốn bày trò giúp Ngưu Hữu Đạo chạy trốn, số người này của hắn ta cũng khó mà phòng bị.
“Hoàng huynh yên tâm đi.” Cung Lâm Sách cam đoan một câu, khua tay nói: “Bảo Nghiêm trưởng lão đích thân dẫn người đến.”
Hoàng Ban vẫn cảm thấy không yên lòng. Sự việc đã đến nước này, hắn ta không hy vọng sẽ xuất hiện sơ hở gì: “Để chúng ta tự đi một chuyến thì hơn.”
“Được.” Cung Lâm Sách mỉm cười gật đầu, đưa tay ra hiệu mời, ngoài mặt ung dung nhưng bên trong lại cảm thấy khó hiểu, không biết người của Thánh Cảnh chạy đến đây tìm Ngưu Hữu Đạo là có chuyện gì.
Trên đường, ông ta hỏi vài câu thăm dò, nhưng Hoàng Ban lại bảo ông ta không nên hỏi nhiều. Cung Lâm Sách chỉ có thể cười, sau đó im lặng.
Các Trưởng lão khác trong môn nghe tiếng chạy đến. Biết được tin tức, Nghiêm Lập lập tức có cảm giác giống như trả được thù, chờ Ngưu Hữu

Đạo gặp chuyện không may.
Vừa trở lại Mao Lư biệt viện, Ngưu Hữu Đạo nhờ ánh sáng của Nguyệt Điệp đọc các tin tức tình báo trong thời gian hắn rời đi, muốn xem có mánh khóe dị thường nào xuất hiện hay không.
“Đạo gia!” Ngoài cửa truyền đến giọng nói gấp rút của Đoạn Hổ, gõ cửa đùng đùng hai lần, sau đó đẩy thẳng cửa vào: “Đạo gia, Cung Lâm Sách dẫn người của Phiêu Miểu các đến đây.”
“Phiêu Miểu các?” Ngưu Hữu Đạo tay cầm tờ tin tức ngồi sau bàn không khỏi sững người, đột nhiên đứng lên: “Thông báo Hồng Nương, bảo mọi người chuẩn bị sẵn sàng, một khi xuất hiện bất trắc, lập tức giết ra ngoài, nhìn ánh mắt của ta mà làm việc.”
Hắn ta không biết Phiêu Miểu các đột nhiên chạy đến đây tìm hắn là có ý gì, không thể không chuẩn bị cho tình huống xấu nhất. Một khi có biến, hắn không có khả năng ngồi chờ chết.
“Vâng!” Đoạn Hổ lên tiếng.
Nhưng Đoạn Hổ vừa mới ra cửa, đã nhìn thấy đám người Cung Lâm Sách xông thẳng vào. Y lập tức tránh sang một bên, kéo Quản Phương Nghi đang đi cùng với khách, truyền đạt lời dặn dò của Ngưu Hữu Đạo. Sau khi nghe xong, Quản Phương Nghi không khỏi hoảng hốt, bí mật gọi người bên cạnh đến phân phó, cố ý dặn dò không được để cho người của Ngũ Lương Sơn biết.
“Ngưu trưởng lão!” Xông thẳng vào phòng Ngưu Hữu Đạo, Cung Lâm Sách lên tiếng gọi.
Ngưu Hữu Đạo cầm bảo kiếm trên bàn, chống kiếm xuống đất. Vừa nhìn thấy Hoàng Ban, hắn kinh ngạc: “Hoàng quản sự, tại sao ngài lại đến đây?”
Hoàng Ban nói: “Tại sao ta đến đây không quan trọng. Bây giờ ngươi nhất định phải theo ta quay trở về Thánh Cảnh.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Trở về? Trở về làm gì?”
Hoàng Ban trầm giọng nói: “Cần hỏi nhiều như vậy sao? Bảo ngươi trở về, ngươi cứ thành thật trở về với ta là được rồi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nhưng dù sao ta cũng phải biết được là vì sao chứ?”
Hoàng Ban lạnh lùng nói: “Không cần hỏi vì sao.”

Cung Lâm Sách xen vào: “Ngưu trưởng lão, không được vô lễ. Ngươi lập tức tuân theo pháp chỉ Phiêu Miểu các, trở về Thánh Cảnh đi.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Phiêu Miểu các có đến mấy nhà, rốt cuộc ta nên nghe ai đây? Ta không phải muốn rời Thánh Cảnh, mà là La Phương Phỉ các chủ nhất định phải đuổi ta ra, cũng không thấy Phiêu Miểu các ra mặt ngăn cản.”

Chương 1456: Lại mang đi (1)

Chương 1456: Lại mang đi (1)
“Bây giờ Hoàng quản sự bảo ta trở về. La Phương Phỉ thì đuổi, Hoàng quản sự thì bắt trở về, vậy ta nên ở đây hay là trở về? Ta không gánh nổi trách nhiệm của Phiêu Miểu các đâu, cũng không gánh nổi trách nhiệm với La Phương Phỉ các chủ. Ngài bảo ta lựa chọn như thế nào?”
Tình huống như thế nào, hắn hoàn toàn không biết, sao có thể tùy tiện mạo hiểm được. Nếu thật sự không được, chỉ có thể cá chết lưới rách. Tóm lại không thể ngồi đó mà chờ chết.
Đạo lý rất đơn giản, La Phương Phỉ đuổi hắn ra ngoài, hắn lại quay trở về. Như vậy là không nghe lời La Phương Phỉ. Chọc giận nàng ta, mà phụ nữ nổi giận thì không nói lý, nàng ta bắt hắn đem đi giết là chuyện rất có khả năng.
Hắn quay sang hỏi Cung Lâm Sách: “Chưởng môn, ngài nhất định phải đối nghịch với La Phương Phỉ các chủ sao? Ngài quyết như vậy, ta không nói hai lời. Ta nghe theo Chưởng môn, lập tức đi theo Hoàng quản sự ngay.”
Hắn không dám cố chấp cứng đầu với Phiêu Miểu các, trực tiếp thảy trách nhiệm cho Cung Lâm Sách, còn mình thì núp sau lưng ông ta. Trời sập cũng phải để cho Cung Lâm Sách gánh trước.
“Cái này...” Trong nháy mắt, Cung Lâm Sách bị mấy lời này đâm trúng tim, không khỏi phát mộng, không nghĩ đến sự việc đảo mắt lại thành như vậy.
Ông ta không thể trêu vào Phiêu Miểu các, nhưng La Phương Phỉ cũng không phải nhân vật Tử Kim động có thể trêu chọc. Điều này khiến ông ta làm như thế nào cho phải đây? Đúng là tiến thoái lưỡng nan. Ông ta cảm thấy ông ta chỉ cần sơ sẩy một chút đã bị Ngưu Hữu Đạo đẩy xuống

hố. Bị đẩy không leo lên được, thậm chí không thể trách tội Ngưu Hữu Đạo. Bởi vì đây là sự thật.
Tử Kim động bị kéo vào, Nghiêm Lập đang đứng một bên cười trên nỗi đau của người khác cũng không khỏi sững sờ, không cao hứng nổi.
Làm sao mà cao hứng cho nổi? Nghe theo La Phương Phỉ thì đắc tội Phiêu Miễu các, nghe Phiêu Miễu các thì đắc tội La Phương Phỉ. Tử Kim Động gặp xui xẻo, Nghiêm Lập ông ta có thể tốt mới là lạ.
Các Trưởng lão có mặt nhìn nhau. Đến lúc đó, bọn họ ai cũng đừng hòng tốt hơn. Thật sự, không ai nghĩ đến sẽ xuất hiện tình huống như lúc này.
Lựa chọn trước mắt khiến cho các vị Trưởng lão không khỏi lo lắng, tiến thoái lưỡng nan. Ngưu Hữu Đạo đi hay không dường như cũng không thích hợp.
Trong lòng Cung Lâm Sách không khỏi cảm thấy hối hận, tự dưng đưa Ngưu Hữu Đạo vào Tử Kim Động để làm gì? Tham cái lợi để rồi đắc tội với những người không thể đắc tội, đúng là được không bù mất.
Cũng không phải ông ta cho rằng lựa chọn ban đầu của mình là sai, chỉ là không nghĩ đến, đang êm đẹp, Ngưu Hữu Đạo lại gây ra nhiều chuyện như thế. Ngay cả mấy chuyện không thể thấy này cũng có thể chọc vào.
Quản Phương Nghi đang đứng ngoài lắng nghe nhẹ nhàng thở ra. Đạo gia đúng là Đạo gia, từ chối cũng không để lại bất kỳ dấu vết nào, lạo không gánh bất cứ trách nhiệm nào cả. Việc này đổi lại là bà ta, bà ta chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo người ta, nào dám từ chối Phiêu Miễu các một cách nhã nhặn như thế.
Mặc dù Ngưu Hữu Đạo đã âm thầm hạ lệnh, chuẩn bị ra tay, nhưng bà ta biết rất rõ, đối đầu với con quái vật khổng lồ Phiêu Miễu các, bọn họ căn bản không có bất cứ phần thắng nào. Có thể không ra tay, tận lực không ra tay vẫn tốt hơn.
Bởi vì Ngưu Hữu Đạo, Hoàng Ban nhìn Cung Lâm Sách chằm chằm.
Ngưu Hữu Đạo đã nói rất rõ ràng, không phải hắn không đi. Có đi hay không cũng chỉ một câu của Chưởng môn Cung Lâm Sách. Ngưu Hữu Đạo thân là đệ tử Tử Kim Động, Chưởng môn Tử Kim Động không cho đi, đệ tử hiển nhiên không thể kháng mệnh.

Nhìn thấy Cung Lâm Sách chậm chạp không biểu lộ thái độ, Hoàng Ban trầm giọng nói: “Cung chưởng môn, ngươi muốn kháng cự pháp chỉ của Phiêu Miễu các?”
“Tuyệt không phải ý này.” Cung Lâm Sách vội vàng khoát tay phủ nhận, nhưng lại lo lắng vạn phần: “Hoàng huynh, theo ta được biết, bên trong Phiêu Miễu các có không ít người xuất thân từ thánh địa Đại La, thái độ của Phỉ các chủ có phải cũng đại diện cho một phần nào đó thái độ của Phiêu Miễu các hay không?”
Ông ta còn thiếu chút nữa đã nói thẳng ra, nếu ta nghe lời ngươi, ta sẽ đắc tội La Phương Phỉ. Chẳng lẽ khi đó Phiêu Miễu các vẫn còn tìm Tử Kim Động ta gây phiền phức sao?
Hoàng Ban rất bất mãn: “Cung chưởng môn, ta ở trong giới tu hành nhiều năm, dám bỏ qua pháp chỉ của Phiêu Miễu các, ngươi chính là người đầu tiên. Ngươi phải hiểu rõ một điều, trực luân phiên Phiêu Miễu các bây giờ chính là Đinh tiên sinh, điều này ngươi không phải không biết. Bảo Ngưu Hữu Đạo trở về là ý của Đinh tiên sinh, ngươi muốn kháng mệnh sao?”
Nếu không phải hiện tại Tử Kim Động thế lớn, sợ làm lớn khó mà kết thúc được, ông ta cũng lười nói nhảm, cứ thế mà cưỡng ép mang người đi.
“Không, ý của ta không phải ý này.” Cung Lâm Sách một lần nữa phủ nhận, khổ sở nói: “Ý của ta là, Hoàng huynh có thể truyền tin tức về hỏi ý của Phỉ các chủ, để ngài ấy truyền lại một lời.”
Hoàng Ban nổi giận: “Truyền lời gì? Đợt rèn luyện thứ hai sắp bắt đầu rồi. Ngưu Hữu Đạo nhất định phải quay lại tham gia. Chờ tin tức truyền đi rồi truyền về, còn kịp nữa sao? Cung chưởng môn, ta không ngại nói cho ngươi biết, bảo Ngưu Hữu Đạo rời khỏi Thánh Cảnh là chuyện La Phương Phỉ tự tiện làm chủ, chưa được Phiêu Miễu các đồng ý. Bà ấy làm chủ mà không hỏi ý, ngươi nghe có hiểu không?”
Đối với Cung Lâm Sách mà nói, La Phương Phỉ tự tiện làm chủ hay không cũng không quan trọng. Quan trọng là thái độ của La Phương Phỉ, bảo Tử Kim Động làm sao mà dám đối nghịch? Tử Kim Động dám đánh vào mặt La Phương Phỉ sao?

Ngưu Hữu Đạo ngược lại không nói một câu, giống như việc này chẳng có liên quan đến hắn. Đây chính là mục đích của hắn.
Hoàng Ban quản lý những người tham gia rèn luyện bên trong Thánh Cảnh. Đắc tội Hoàng Ban cũng không phải chuyện tốt. Hoàng Ban có rất nhiều cơ hội làm khó dễ bọn họ. Một khi để Hoàng Ban làm khó dễ, hắn sẽ không chịu nổi.
Hắn muốn làm rõ nguyên nhân đưa hắn quay lại Thánh Cảnh, từ đó hắn mới đưa ra được phán đoán có nên đi hay không. Nhưng hắn lại không tiện lý luận với Hoàng Ban, đoán chừng Hoàng Ban cũng không muốn dông dài với hắn. Dông dài quá, khả năng sẽ khiến Hoàng Ban "khắc sâu ấn tượng" với hắn. Đẩy Cung Lâm Sách ra dông dài làm rõ tình thế là thích hợp nhất.
Nhưng khi nghe đến chỗ này, hắn lại lộ vẻ đăm chiêu. Thì ra Hoàng Ban muốn hắn quay về tham gia đợt rèn luyện thứ hai.
Nhưng hắn cảm thấy khó hiểu việc La Phương Phỉ tự tiện làm chủ đuổi hắn ra là có ý gì? Hắn nhịn không được lại liên tưởng đến mối quan hệ giữa Toa Như Lai và La Phương Phỉ. Nghĩ đến nghĩ lui cũng chỉ có thể đổ hết mọi gút mắc lên đầu Toa Như Lai.
Ngoại trừ Toa Như Lai, hắn thật sự nghĩ không ra tại sao hắn lại liên quan đến La Phương Phỉ.
Cung Lâm Sách cười khổ: "Hoàng huynh, huynh nên biết rằng, chuyện này khiến chúng ta cảm thấy rất khó. Lửa giận của La các chủ, chúng ta khó mà chịu đựng nổi."
"Haha!" Hoàng Ban cười lạnh. Đã không thể nói đạo lý, ông ta cũng không nói nữa. Ông ta đưa tay chỉ Ngưu Hữu Đạo, nói với Cung Lâm Sách: "Bây giờ ta phải mang hắn đi, vậy ta vẫn chưa đi được sao?"
"..." Cung Lâm Sách á khẩu không trả lời được. Đối phương cứng rắn, ông ta không dám phản kháng. Ông ta nhanh chóng suy nghĩ, đột nhiên hỏi: "Nói như vậy, Hoàng huynh không sợ La Phương Phỉ các chủ?"
Nghe xong mấy lời kỳ quặc này, đầu óc Ngưu Hữu Đạo thoáng chuyển động, lông mày cau lại, đại khái hiểu ý của Cung Lâm Sách, phát hiện vị Cung đại chưởng môn này không phải người ăn chay. Hoàng Ban sợ là sẽ bị mắc lừa. Một kiếp này của hắn chắc khó mà thoát được.

Quả nhiên, Hoàng Ban cười lạnh: “Ta là người của thánh địa Đại Nguyên, ta làm việc theo quy củ, sợ bà ta làm gì?”
Cung Lâm Sách nghiêm mặt nói: “Khí phách của Hoàng huynh, chúng ta không thể sánh bằng. Nếu Hoàng huynh đã không sợ, thế Hoàng huynh có dám gánh trách nhiệm đem Ngưu Hữu Đạo đi không? Hoàng huynh có thể mang người đi, nhưng nếu La các chủ truy cứu trách nhiệm, chúng ta sẽ đảm đương không nổi, chỉ có thể nói Hoàng huynh cưỡng ép mang người đi. Chúng ta cũng là bất đắc dĩ mà thôi. Nếu Hoàng huynh dám đồng ý, Hoàng huynh có thể lập tức mang người đi.”

Chương 1457: Lại mang đi (2)

Chương 1457: Lại mang đi (2)
Hoàng Ban hỏi: “Có gì mà không dám?”
Đã tìm được biện pháp giảm xóc, Cung Lâm Sách chắp tay nói: “Hoàng huynh dẫn người đi, Tử Kim Động không dám cản trở, tự nhiên muốn làm gì cũng được.”
Tất cả Trưởng lão đều nhẹ nhàng thở ra, thầm khen phép khích tướng của Chưởng môn dùng tốt.
Hoàng Ban nói với Ngưu Hữu Đạo: “Đi thôi.”
Ngưu Hữu Đạo khổ sở nói: “Hoàng quản sự, có thể thư thả cho ta mấy ngày hay không? Ba ngày sau là ngày đại hôn của sư điệt ta, về tình về lý, ta đều phải ra mặt. Có thể dời lại ba ngày sau rồi ta sẽ đi?”
Còn có thể hết hay không? Hoàng Ban nổi giận: “Khi nào thì đợt rèn luyện thứ hai bắt đầu, chắc trong lòng ngươi biết rõ. Chờ ba ngày sau có còn kịp hay không? Hôn sự của sư điệt ngươi còn có thể lớn hơn chuyện Thánh Cảnh? Bớt nói nhiều, lập tức đi theo ta.”
Sự việc không thể kéo dài, ông ta phải nhanh lên một chút, mang Ngưu Hữu Đạo trở về trước khi đợt rèn luyện thứ hai bắt đầu, khỏa lấp lại chỗ hở kia
Đối với Ngưu Hữu Đạo mà nói, hắn không biết được nguyên nhân trước mắt. Sự việc không do hắn làm chủ. Hắn chỉ muốn dùng việc hôn sự để làm lý do, tiếp tục thăm dò thái độ của Hoàng Ban. Hắn cũng không còn cách nào. Thánh Cảnh cơ hồ là thế lực khiến cho hắn không có bất kỳ sức hoàn thủ. Đối mặt với thế lực như Thánh Cảnh, hắn không thể không dồn hết mười hai phần tinh thần để cẩn thận ứng phó. Nếu đi nhầm một bước, rất có thể vạn kiếp bất phục.
Ngưu Hữu Đạo hỏi Cung Lâm Sách: “Chưởng môn, ta đi rồi, hôn sự giữa Cự An và Mặc Nhi có thể được cử hành đúng ngày không?”

Cung Lâm Sách thở dài: “Sư đệ hãy đi với Hoàng huynh. Ngươi cứ yên tâm chuyện hôn sự. Ta cam đoan nhất định sẽ cử hành đúng hạn. Ngươi không cần lo lắng bất cứ thứ gì.”
Ngưu Hữu Đạo nhìn Nghiêm Lập: “Hy vọng Chưởng môn nói sẽ giữ lời, đừng để ta vừa đi lại có người gây sự. Nếu không, đừng trách ta trở mặt.” Ngụ ý là, chọc giận ta, đừng trách ta đến Thánh Cảnh cũng không để mọi người được yên ổn.
Cung Lâm Sách nói: “Có Hoàng huynh ở đây, ta xin cam đoan trước mặt Phiêu Miễu các, tuyệt sẽ không để xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Như vậy ngươi yên tâm chưa?”
Ông ta không cứng rắn đưa ra cam đoan cũng không được. Ông ta lo Ngưu Hữu Đạo sẽ làm loạn ở Thánh Cảnh. Tên này mà làm loạn, tâm người cũng loạn theo. Ông ta đã từng lĩnh giáo điều này rồi.
Không chỉ ông ta, các Trưởng lão khác cũng gật đầu cam đoan, ngay cả Nghiêm Lập cũng nói: “Không có việc gì.”
Tất cả đều muốn Ngưu Hữu Đạo yên tâm. Trước đó mọi người đã nghe Ngưu Hữu Đạo nói, Thánh Cảnh bảo những người tham gia viết về chuyện của các phái. Nếu không để hắn yên lòng, khi hắn quay lại Thánh Cảnh, đến lúc đó tất cả mọi người đều sẽ nơm nớp lo sợ theo.
Nghiêm Lập phát hiện ông ta hơi mệt mỏi. Ngưu Hữu Đạo làm ông ta mệt mỏi. Ngưu Hữu Đạo có đến Thánh Cảnh, ông ta cũng vẫn còn mệt mỏi.
Sớm biết như thế, lúc trước ông ta nên cương quyết ngăn cản Chưởng môn đưa hắn vào, cũng không đến mức trở thành tai họa như ngày hôm nay.
Bốp! Kiếm trong tay Ngưu Hữu Đạo đâm xuống đất một cái, ngay cả vỏ kiếm cũng cắm thẳng vào mặt đá, hắn đi thẳng ra cửa: “Hoàng quản sự, đi thôi.”
Hắn không cần mang kiếm theo. Hắn đã đi qua một chuyến, hắn biết có mang kiếm vào cũng không được.
Người ngăn ngoài cổng vội nhường đường. Ngưu Hữu Đạo bước ra ngoài, nói với Quản Phương Nghi đang đứng một bên: “Các người nên cẩn thận một chút.”

Không đi không được. Trong tình huống hắn không thể phán đoán được thế cục, không biết sắp đến sẽ có uy hiếp gì, trước khi ra tay, hắn nên nhịn xuống, không cần phải mạo muội ra tay. Ra tay chỉ khi nào quá bất đắc dĩ mà thôi.
Quản Phương Nghi cắn môi, vẻ mặt không đành lòng, giống như có rất nhiều điều muốn nói nhưng lúc này còn có thể nói cái gì nữa chứ.
“Đạo gia!” Viên Cương ngăn giữa đường.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay nhấn bờ vai của hắn ta, vừa đẩy hắn ta ra, vừa nhìn thẳng vào mắt, một câu cũng không nói.
Năm con phi cầm cỡ lớn bay lên không. Ngưu Hữu Đạo cứ như vậy mà bị mang đi.
Người của Mao Lư sơn trang sao cũng không nghĩ đến, trước đó còn bày tiệc lớn ăn mừng Đạo gia từ Thánh Cảnh trở về, tại sao chỉ trong chớp mắt Đạo gia lại bị mang về Thánh Cảnh?
Từng người nhiều ít đều có chút mất mát. Ngưu Hữu Đạo không có ở đây, mọi người đều không có cảm giác an toàn.
Ánh mắt đám người Công Tôn Bố lấp lóe.
Đừng nói bọn họ, Cung Lâm Sách đưa mắt nhìn theo những điểm đen trên bầu trời, cũng thở dài một tiếng. Tất cả mọi người đều không nghĩ đến tình huống này lại xuất hiện.
Cung Lâm Sách ít nhiều cũng có chút buồn bực. Sớm biết như thế, chuyện của ba người Quản Thanh Nghi nên làm chậm lại, nhưng bây giờ có hối hận cũng vô dụng. Rượu cay đã vào bụng ba người Quản Thanh Nhai.
Hoàng cung nước Tấn, Thiệu Bình Ba bước vội vào cửa, một lần nữa cầu kiến Tấn hoàng Thái Thúc Hùng, được người dẫn đến bên hồ.
Thái Thúc Hùng đứng dưới một tràng liễu rũ, Thiệu Bình Ba tiến lên hành lễ: “Bệ hạ, vi thần không rõ, vì sao ngài lại muốn tạm dừng kế hoạch?”
Chuyện rèn luyện ở Thánh Cảnh đã được xác định, người cũng đã vào trong, nơi này sẽ không còn chuyện gì. Kế hoạch tấn công nước Vệ đang ấp ủ, ai ngờ vừa mới khởi động, còn đang tiến hành giai đoạn chuẩn bị đầu tiên, trong cung lại truyền đến tin tức khẩn cấp, một lần nữa ngừng lại.

Thái Thúc Hùng thở dài: “Vẫn là ý của tông môn! Tông môn nhận được tin tức tai mắt Đông Hải truyền đến, Ngưu Hữu Đạo đã trở về từ Thánh Cảnh.”
Thiệu Bình Ba ngạc nhiên: “Vừa mới tiến vào, tại sao lại trở về? Vì sao lại như vậy?”
Thái Thúc Hùng nói: “Chính bởi vì không biết, tông môn rất quan tâm chuyện gì xảy ra, căn bản không rảnh bận tâm chiến sự. Việc này đối với tông môn mà nói rất quan trọng, ngươi hẳn cũng hiểu, không có lực lượng tông môn toàn lực phối hợp, chiến sự có nổ ra cũng đánh không thắng. Tạm thời dừng lại!”
Thiệu Bình Ba lại hỏi: “Chỉ có một mình Ngưu Hữu Đạo ra, hay là tất cả mọi người đều ra?”
Thái Thúc Hùng đáp: “Bây giờ còn chưa rõ. Theo tin tức nhận được trước mắt, chỉ có một mình Ngưu Hữu Đạo trở về. Ít nhất tông môn không biết đệ tử bổn môn có ra hay không. Lúc này, tông môn hẳn đang nghe ngóng các môn phái khác.”
Thiệu Bình Ba im lặng. Ngoài ý muốn sao? Đúng là hơi ngoài ý muốn, nhưng đối với y mà nói, đây lại là chuyện hợp tình hợp lý. Y hiểu rõ Ngưu Hữu Đạo. Trừ phi giống như bí cảnh Thiên Đô vào rồi sẽ ra không được, nếu không, Ngưu Hữu Đạo có thể ra ngoài cũng chẳng có gì kỳ quái.
Phản ứng đầu tiên của y chính là Ngưu Hữu Đạo đã dùng thủ đoạn gì, lại có thể từ Thánh Cảnh thoát thân được một kiếp.
Tâm trạng của y rất phức tạp. Y chờ đợi Ngưu Hữu Đạo không thể thoát khỏi một kiếp ở Thánh Cảnh, nhưng lại cho rằng như thế thì quá tiện nghi cho hắn. Y muốn tự tay giải quyết Ngưu Hữu Đạo, nói là rửa sạch nhục nhã cũng không đủ. Nếu không, có nhiều thứ y phải gánh vác cả đời, nhưng rất nhiều chuyện trước mắt, năng lực của y lại không làm được.
Hiện tại, chuyện lớn đang bị Ngưu Hữu Đạo quấy nhiễu. Y biết Ngưu Hữu Đạo vô tâm nhưng xét theo trình độ nào đó mà nói, chênh lệch giữa y và Ngưu Hữu Đạo càng lúc càng lớn. Nhớ lại năm đó, y chính là người mà Ngưu Hữu Đạo ngưỡng vọng. Ngưu Hữu Đạo đối mặt với y cũng chỉ

có trốn mà thôi. Nhưng bây giờ, y lại không lấy ra nổi thứ gì có thể rung chuyển Ngưu Hữu Đạo.
Y cũng hiểu được sự chênh lệch lớn nhất giữa hai người là từ đâu.
Chênh lệch giữa tu sĩ và không phải tu sĩ, đây chính là cây cầu không thể vượt qua, thường khiến cho y cảm thấy bất lực.
Ngưu Hữu Đạo gây thù hằn không ít, người muốn Ngưu Hữu Đạo chết cũng không chỉ một mình Thiệu Bình Ba. Nhưng bọn họ cũng giống như Thiệu Bình Ba, đối mặt không còn là Ngưu Hữu Đạo lúc trước, tất cả đều phải ước lượng phân lượng của mình. Tin tức Ngưu Hữu Đạo thoát khỏi Thánh Cảnh dần dần truyền ra, làm cho rất nhiều người thất vọng.
Cho dù là Tử Kim Động, cũng không ít người hy vọng Ngưu Hữu Đạo chết ở Thánh Cảnh, nhưng lại sợ Ngưu Hữu Đạo chết ở Thánh Cảnh.

Chương 1458: Biểu quyết

Chương 1458: Biểu quyết
Bọn họ lo lắng Thánh Cảnh sẽ ép Ngưu Hữu Đạo, khiến cho hắn phản kháng, đến lúc đó sẽ liên lụy Tử Kim Động. Mọi người cũng xem như ở chung với nhau ở Tử Kim động một khoảng thời gian. Một số người đã nhìn ra, nếu đến tình trạng đó, Ngưu Hữu Đạo rất có thể sẽ làm ra chuyện gì đó, hắn không phải loại người ngồi chờ chết.
Trưởng lão Tử Kim Động đối nghịch với Thánh Cảnh, hậu quả ngẫm lại rất đáng sợ.
Nhất thời, động tĩnh Ngưu Hữu Đạo rời khỏi Thánh Cảnh truyền ra không nhỏ, khiến cho giới tu hành chú ý rất nhiều.
Một khí đồ của Thượng Thanh Tông, mười mấy năm qua đã bất tri bất giác chậm rãi biến thành đại nhân vật trong giới tu hành.
Bây giờ, Ngưu Hữu Đạo cũng được xem là một nhân vật trong giới tu hành. Điều này không ai có thể phủ nhận. Rất nhiều nhân vật thành danh đã lâu cũng phải ngẩng đầu nhìn. Cao thủ Đan bảng Vu Chiếu Hành cũng tạm thời trở thành thuộc hạ của Ngưu Hữu Đạo, mọi người ai cũng đều biết chuyện này.
Rất nhiều tán tu xem Ngưu Hữu Đạo như tấm gương của mình. Xưng hô "Đạo gia" được truyền ra trong một số người. Rất nhiều tán tu ngậm miệng mở miệng khi bàn luận đều gọi một tiếng "Đạo gia".
Thành công của Ngưu Hữu Đạo khiến cho không ít tán tu muốn lặp lại thành công đó, chọn một nhân vật như Thương Triều Tông để nâng đỡ. Nhưng cũng vì thế mà khiến cho không ít người mất mạng. Ngưu Hữu Đạo là người thứ nhất, tương lai có xuất hiện người thứ hai không, không ai biết.
Thủ Khuyết sơn trang, một đám phi cầm chở người bay vào. Sắp đến đợt rèn luyện thứ hai, Phiêu Miễu các đã điều động cả trăm con phi cầm cỡ

lớn.
Các thành viên tham gia rèn luyện, còn có thành viên tương ứng của Phiêu Miễu các, tất cả đều sắp hàng chờ ở Thủ Khuyết sơn trang.
Đứng trên lầu các, Đinh Vệ cầm hai bản danh sách, một là của Phiêu Miễu các, một là của các phái, chợt hỏi: “Đã là tỷ thí thì phải công bằng.”
Người đứng bên cạnh ngạc nhiên, không biết lời này của y là có ý gì. Có người hỏi: “Danh sách có vấn đề gì sao?”
Đinh Vệ nói: “Người của Phiêu Miễu các nhiều hơn so với các phái một người. Sau khi tỷ thí bắt đầu, nếu Hoàng Ban còn chưa mang Ngưu Hữu Đạo về, nhân thủ bên Phiêu Miễu các trừ đi một người, không được để người ta nói ra nói vào, hiểu chưa?”
“Vâng, thuộc hạ đã hiểu.” Thuộc hạ chắp tay lĩnh mệnh.
Đinh Vệ nhìn hai đội ngũ xếp thành hai hàng bên dưới, khẽ gật đầu: “Lên đường đi.”
Ra lệnh một tiếng, ba người một tổ cùng leo lên phi cầm. Rất nhanh, tính cả người hộ tống lẫn người chấp pháp gần ba trăm người, toàn bộ đều leo lên phi cầm quanh quẩn trên không trung.
Đinh Vệ lách mình bay lên không. Vừa rơi xuống đầu con chim đã dẫn đầu thuận gió bay xa, rất nhiều phi cầm xoay chung quanh đuổi theo.
Biển mây, sông núi, hồ nước, dòng sông nghênh đón tất cả mọi người.
Những người mới đến Thánh Cảnh không ngừng nhìn quanh, dò xét quan sát.
Ban ngày thấy trời chiều, ban đêm thấy tinh không. Cho đến bình minh ngày hôm sau, phi hành mất một ngày, rốt cuộc đã đến một khu vực mênh mông.
Đầm lầy lan tràn, thế núi man hoang đan vào một chỗ. Trong đầm lầy nhiều như rừng ẩn núp rất nhiều quái thú thiên kỳ bách quái. Nơi đây được gọi là Hoang Trạch tử địa.
Mặc dù cái tên không dễ nghe, lại muôn hình vạn trạng, mọi người đứng trên đỉnh núi phóng mắt ra xa, cũng không thể không tán thưởng quỷ phủ thần công của thiên nhiên.
Các thành viên tham gia rèn luyện đều đã nhìn thấy khung cảnh nơi này trong quyển sách giới thiệu được đưa cho trước đó.

Bởi vì đầm lầy quá nhiều, diện tích lại lớn, động vật bình thường khó mà sinh tồn, cho nên nơi này mới được gọi là tử địa.
Nhưng yêu hồ thì khác. Thiên phú của chúng khác thường, trèo non lội suối đều rất uyển chuyển, có thể chạy trong đầm lầy như chạy trên cỏ, cũng có thể chui vào bên trong lớp bùn ẩn núp.
Sở dĩ được gọi là yêu hồ, bởi vì thiên phú của chúng thần thông, yêu lực trời sinh. Uy lực công kích của yêu hồ trưởng thành có thể so với tu sĩ Luyện Khí kỳ. Cộng thêm chúng có linh trí, nhờ đó chúng mới đứng đầu trong chuỗi thức ăn ở Thánh Cảnh, cho đến khi bị tu sĩ tiến vào kết thúc.
Cũng chính nhờ hoàn cảnh đặc biệt như vậy, thích hợp để yêu hồ sinh tồn và ẩn núp. Gặp được nguy hiểm, chúng sẽ trốn vào trong đầm lầy mà trốn thoát, khiến tu sĩ khó mà tiêu diệt được chúng.
Đám tu sĩ vận dụng đủ loại sức mạnh để giết yêu hồ, mới đẩy yêu hồ đến đây để kéo dài hơi tàn.
Tiền thân Phiêu Miểu các chính là thu nạp tu sĩ săn giết yêu hồ ở Thánh Cảnh. Sau khi đánh tan yêu hồ, bọn họ trở thành tổ chức giúp Thánh Cảnh quản lý thiên hạ. Đương nhiên, việc săn giết yêu hồ vẫn chưa từng ngừng lại.
“Thời hạn săn giết là ba tháng. Mặc kệ các ngươi dùng phương pháp gì, số lượng mắt dọc lấy được sẽ được dùng để phân định thắng thua. Sau ba tháng, các ngươi tập hợp tại chỗ này để tổng kết. Nhớ, chúng ta không cho phép đội này cướp đồ của đội khác, cũng không cho phép lén lút ra tay hạ sát người của đội khác. Một khi phát hiện người phạm quy, bất kể là ai cũng sẽ bị nghiêm trị.”
Đinh Vệ đứng trên đỉnh núi cao nhất từ trên cao nhìn xuống, sau lưng gió thổi vù vù, tuyên bố phương thức tỷ thí với những người trước mặt.
Cái gọi là mắt dọc yêu hồ chính là chỉ con mắt thứ ba của yêu hồ. Chính giữa mi tâm của yêu hồ mọc ra một con mắt dọc, bình thường sẽ không mở ra, nhưng đó lại là mệnh môn của yêu hồ. Một khi móc mắt dọc của yêu hồ, yêu hồ cũng sẽ mất mạng. Dùng cái này phân định thắng thua cũng là một cách công bằng, cũng không thể mang trên người một đống thi thể yêu hồ được.
Sau đó, Đinh Vệ nói tiếp với tu sĩ tham gia rèn luyện của các phái: “Các người đừng so sánh mình với Phiêu Miểu các. Các người không có kinh

nghiệm săn giết, ta đề nghị các người nên phối hợp hành động, so với việc tìm kiếm loạng quạng chẳng có mục đích thì tốt hơn nhiều. Được rồi, tỷ thí chính thức bắt đầu.”
Nhân viên Phiêu Miểu các tham gia tỷ thí lập tức tập trung cùng nhau, thương lượng bố trí.
Thành viên các phái nhìn nhau. Bọn họ hoàn toàn chẳng có chút kinh nghiệm nào về chuyện này, có cảm giác không có chỗ để xuống tay, đành phải tập trung thương lượng với nhau.
Kết quả thương lượng vẫn là nghe theo Đinh Vệ, liên hợp hành động. Đã muốn liên hợp, tất phải có khung tổ chức, nhất định phải có tổng chỉ huy để phát hiệu lệnh. Nếu không, hành động giữa mọi người sao có thể liên kết được.
Đề cử ai phát hiệu lệnh quả là khó. Kết quả, ai cũng không chịu thua ai. Điều này cũng chẳng còn cách nào. Người nào mạnh hơn mới có thể tạo ra chút uy hiếp trong đội hình tạm thời góp lại này, dễ dàng chỉ huy hơn.
Sau một phen tranh luận, cuối cùng các phái đề cử thủ lĩnh đội ngũ săn giết là Trưởng lão Khí Vân tông Thái Thúc Sơn Thành.
Giải quyết xong vấn đề này, bước hành động kế tiếp mới là vấn đề. Một đám người cầm bản đồ Phiêu Miểu các đưa cho, bắt đầu thương lượng nên làm như thế nào.
Tuy đã có thủ lĩnh, nhưng người của các phái lại muốn hành động cùng người của phái mình, không muốn bị tan đàn xẻ nghé. Đây là ý chung của mọi người. Bởi vậy, phương thức hành động cuối cùng vẫn là người của các phái làm thành một tiểu đội. Phần sau cùng là bố trí hướng tìm kiếm, phương thức thúc đẩy và tập kết.
Khi bố trí đến Tử Kim động, Phù Hoa nói: “Thái Thúc trưởng lão, nhân số của Tử Kim động không đủ, chỉ còn hai người, cũng không cần bố trí, để hai người bọn họ đi cùng với người của bốn biển ta là được.”
Đám người bốn biển đã đồng ý với Ngưu Hữu Đạo, khi Ngưu Hữu Đạo không có ở đây sẽ quan tâm chiếu cố Tần Quan và Kha Định Kiệt một chút.
Ánh mắt Thái Thúc Sơn Thành hơi lóe lên: “Ta phụ trách chỉ huy ở đây, vừa lúc còn thiếu hai người dò đường và liên lạc, thôi thì để hai người đó bên cạnh ta làm chân chạy việc.”

Người của Ngưu Hữu Đạo? Mọi người nhìn nhau. Chuyện Ngưu Hữu Đạo khiến cho Khí Vân tông toàn quân bị diệt ở bí cảnh Thiên Đô cũng không tính là bí mật gì. Người của Ngưu Hữu Đạo rơi vào Thái Thúc Sơn Thành, đoán chừng không có quả ngon để ăn.

Chương 1459: Lại trở về (1)

Chương 1459: Lại trở về (1)
Tần Quan và Kha Định Kiệt nghe xong, không khỏi khẩn trương.
Phù Hoa nhắc nhở: “Thái Thúc trưởng lão, bây giờ là lúc nên đoàn kết nhất. Thành tích rèn luyện liên quan đến tương lai của mọi người. Nội chiến lúc này sẽ không tốt.” Nàng ta đang nhắc nhở đối phương không nên dùng công báo tư thù.
Thái Thúc Sơn Thành nói: “Ta là người dẫn đầu, vừa mới nhận chức đã có người không nghe theo chỉ huy. Hành động kế tiếp làm sao mà liên kết được?”
Phù Hoa đáp: “Không phải là không nghe theo chỉ huy. Để tránh hiểu lầm, Thái Thúc trưởng lão vẫn nên tránh tị hiềm thì tốt hơn.”
Thái Thúc Sơn Thành cười ha hả: “Vậy thì mọi người cùng nhau biểu quyết đi, là tán thành ý kiến của ta hay là của Phù Hoa? Mọi người hãy thương lượng với nhau. Tán thành ý của ta, phiền các phái giơ một tay.” Nói xong, ông ta giơ tay trước.
Hai nhà khác của nước Tấn đối với Khí Vân tông như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, tất nhiên là giơ tay đầu tiên.
Người giơ tay phía sau là Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn của nước Yến.
Các phái liên tiếp giơ tay. Nước Tề, nước Vệ, nước Hàn đều giơ tay. Liệt Thiên cung và Huyết Thần điện của nước Tống cũng giơ tay lên. Trưởng lão Toàn Thái Phong của Lăng Tiêu các ngược lại trở thành tiêu điểm chú mục của mọi người. Ông ta cười hắc hắc, ôm tay nói: “Ta duy trì trung lập, không phản đối ai, cũng không tán thành ai.”
Ông ta làm như vậy đã là nể mặt Ngưu Hữu Đạo. Mọi người cũng biết, lão già này và Ngưu Hữu Đạo có danh phận huynh đệ kết bái.

Nước Tần không giơ tay, bốn biển cũng không giơ tay nhưng cũng không thay đổi được kết quả.
Hai người Tần Quan và Kha Định Kiệt bi thương trong lòng. Hai người biết Ngưu trưởng lão gây thù quá nhiều. Bây giờ đến phiên hai người phải gánh chịu.
Nhưng hai người cũng không còn cách nào. Với thân phận và địa vị của hai người ở đây, cả hai không có quyền lên tiếng, hoàn toàn không thể nói gì. Có nói cũng chẳng ai để ý. Cương quyết làm loạn, thêm hai người không nhiều, thiếu hai người cũng chẳng ít.
Triều Kính của Vạn Thú môn không muốn giơ tay nhưng lại không tiện bại lộ. Cộng thêm tình huống lúc này, ông ta không giơ tay cũng chẳng thay đổi được gì, cũng đành giơ tay.
Thấy mọi người chung quanh giơ tay, Thái Thúc Sơn Thành cười lạnh nói: “Phù Hoa, mọi người đã quyết định rõ ràng, ý kiến của ngươi chắc không cần làm phiền mọi người giơ tay lần nữa chứ?”
Phù Hoa im lặng không nói, chỉ nhìn Tần Quan và Kha Định Kiệt. Nàng làm như vậy đã có thể bàn giao với Ngưu Hữu Đạo. Theo nàng ta biết, hai người Tần Kha cũng không tính là tâm phúc của Ngưu Hữu Đạo. Nàng ta cũng không cần thiết phải vì thế mà vạch mặt với mọi người. Huyên náo lên, ảnh hưởng đến người của bốn biển cũng không hay, vì thế cũng không nói thêm gì nữa.
Thái Thúc Sơn Thành cười ha hả, tiếp tục hỏi hai người Tần Kha: “Hai người các ngươi có ý kiến gì không?”
Hai người nhìn nhau, còn có ý kiến gì nữa chứ. Chọc giận những người này, kết quả còn nguy hiểm hơn so với việc đối mặt với yêu hồ nhiều.
“Nếu tất cả mọi người đã không có ý kiến, vậy thì cứ định như vậy đi.”
Thái Thúc Sơn Thành vung tay, sau đó tiếp tục thương lượng vấn đề bố trí tiếp theo.
Bên này còn đang thương lượng, người của Phiêu Miễu các đã bố trí thỏa đáng, từ đỉnh núi bay về phía hoang trạch tử địa mênh mông, khiến thành viên các phái phải chú mục quan sát.
Đinh Vệ đứng trên chỗ cao thờ ơ lạnh nhạt, chợt thấy thành viên các phái có không ít người quay đầu nhìn về một hướng, y cũng quay đầu

nhìn theo, chỉ thấy hai con phi cầm cỡ lớn từ xa bay đến, xông về phía đỉnh núi.
Phi cầm đập cánh giảm tốc độ rơi xuống, từ bên trên nhảy xuống mấy người. Hoàng Ban đã trở lại, còn có Ngưu Hữu Đạo được khẩn cấp dẫn về.
Hoàng Ban nhìn thấy người tham gia rèn luyện vẫn còn, không khỏi thở phào một hơi. Đoạn đường này có thể nói là chạy một hơi, cuối cùng cũng chạy đến kịp. Lúc này, hắn ta bước đến trước mặt Đinh Vệ, chắp tay chào: “Tiên sinh, cũng may không làm nhục sứ mệnh, đã mang được người về.”
“Là Ngưu Hữu Đạo?”
“Không phải hắn đã đi rồi sao, tại sao lại quay về?”
Các thành viên tham gia rèn luyện không khỏi xôn xao, nghị luận ầm ĩ, không hiểu được tại sao Ngưu Hữu Đạo lại quay về.
Sau khoảnh khắc ngạc nhiên, đám người Phù Hoa nhìn nhau cười một tiếng, có vẻ như đang nói tên nhóc kia thế mà lại quay về.
Thẩm Nhất Độ của Hiểu Nguyệt các, Triều Kính của Vạn Thú môn không khỏi yên tâm hơn một chút.
Về phần tại sao lại quay về, đối với bọn họ mà nói không quan trọng. Đám người này cho rằng Ngưu Hữu Đạo biết nội tình, cộng thêm La Phương Phỉ đích thân ra mặt, lại càng khiến cho bọn họ khẳng định phán đoán của mình. Với quan hệ giữa hắn và con gái của La Thu, làm sao mà không biết nội tình rèn luyện chứ.
Ngưu trưởng lão đã trở về, nỗi bất an trong lòng Tần Quan và Kha Định Kiệt đã bị quét sạch, có thể nói là cuồng hỉ.
Tình huống trước khi Ngưu Hữu Đạo trở về và sau khi trở về, hai người có thể nói là cảm nhận được rất sâu. Ngay cả thái độ của đám người bốn biển đối với bọn họ cũng lãnh đạm hơn không ít.
Ngưu Hữu Đạo nhìn mọi người, trong lòng rất khó chịu. Trên đường đi, hắn luôn tính toán thời gian, hy vọng sẽ không đuổi kịp. Nếu không đuổi kịp, nói không chừng hắn có hy vọng rời khỏi Thánh Cảnh. Việc rèn luyện ở đây cũng chẳng liên quan đến hắn nữa. Nhưng kết quả lại đuổi kịp, khiến cho hắn phiền muộn vô cùng, không khỏi thầm trách Hoàng Ban liều mạng đi đường như thế.

Bất mãn nhưng không dám biểu hiện, hắn đành bước đến chắp tay chào Đinh Vệ.
Đinh Vệ ừm một tiếng: “Đã về rồi, vậy thì về đội đi.”
Ngưu Hữu Đạo vừa muốn lên tiếng đồng ý, chợt thấy có người bên cạnh Đinh Vệ nhắc nhở: “Tiên sinh, người của Phiêu Miễu các đã xuất phát, đã giảm xuống một người. Bây giờ Ngưu Hữu Đạo tham gia vào đội ngũ, như vậy người bên đó nhiều hơn người của Phiêu Miễu các một người.”
Nghe xong, Ngưu Hữu Đạo khẽ giật mình, trong lòng dâng lên hy vọng, chẳng lẽ còn có cơ hội?
Thành viên tạm thời không tham gia rèn luyện bên phía Phiêu Miễu các không khỏi nhìn Ngưu Hữu Đạo một chút, mắng thầm trong lòng. Sớm không đến, trễ không đến, lại đến vào lúc này. Tám chín phần mười là y sẽ phải ở lại đây giày vò thêm mấy tháng.
Đinh Vệ hỏi lại: “Phiêu Miễu các thiếu một người cũng không thắng nổi sao?”
Người nhắc nhở vội đáp: “Tiên sinh hiểu lầm rồi, ý của thuộc hạ không phải như vậy.” Gã nhớ trước đó Đinh Vệ đã từng nói phải tỷ thí công bằng.
Đinh Vệ nói: “Đội rèn luyện có thể nhiều hơn nhưng người của Phiêu Miễu các không thể nhiều hơn, hiểu chưa?”
Trong nháy mắt, người nhắc nhở đã hiểu ra: “Vâng ạ!”
Hy vọng của Ngưu Hữu Đạo đã bị tiêu tan, ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời của Đinh Vệ.
Về sau, Đinh Vệ phất tay cho lui, chỉ lưu lại một mình Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi có quen với La Phương Phỉ?”
Ngưu Hữu Đạo cười khổ: “Trước đó nghe danh đã lâu nhưng không có duyên gặp. Lần gặp mặt ở Thủ Khuyết sơn trang là lần đầu tiên.”
Đinh Vệ hỏi tiếp: “Trước đó có từng liên lạc gì không?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Chưa từng có bất cứ liên lạc gì, ta nào dám với cao chứ?”
Đinh Vệ cảm thấy kỳ lạ: “Thế vì sao nàng ta lại điểm tên ngươi đến Thánh Cảnh, rồi lại tự đưa ngươi rời khỏi Thánh Cảnh?”

“Ta cũng cảm thấy khó hiểu về việc này, không biết vì sao nàng ta lại đột nhiên đến Thủ Khuyết sơn trang...” Ngưu Hữu Đạo nói được một nửa, chợt phản ứng lại, hoài nghi hỏi: “Ý của Đinh tiên sinh là, ta tiến vào Thánh Cảnh cũng là ý của nàng ta?”

Đinh Vệ hừ một tiếng: “Danh sách rèn luyện sở dĩ thay đổi là bởi vì ngươi. Bởi vì La Phương Phỉ tự tiện chỉnh sửa danh sách, đề tên của ngươi vào, mới khiến cho toàn bộ danh sách bị sửa đổi, ngươi không biết chút nào sao?”

Ngưu Hữu Đạo như phát mộng, nhớ đến trước đó Đinh Vệ gặp mọi người lần đầu tiên ở Thủ Khuyết sơn trang, đã từng nói các vị Trưởng lão có thể tham gia lần rèn luyện này, công lao của Ngưu Hữu Đạo hắn là không thể bỏ qua.

Lúc đó hắn còn cảm thấy kỳ quái, không biết tại sao Đinh Vệ lại nói như vậy. Bây giờ xem như đã hiểu.

Chương 1460: Lại trở về (2)

Chương 1460: Lại trở về (2)
Nhìn biểu hiện hình như không biết thật của hắn, Đinh Vệ cũng cảm thấy nghi ngờ, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.
Việc này để sau rồi tính. Bây giờ đang là giai đoạn rèn luyện quan trọng, không thể chậm trễ được. Y không nói thêm câu nào, phất tay gọi Hoàng Ban đến.
“Đinh tiên sinh, tại sao lại như vậy?” Ngưu Hữu Đạo hỏi lại, muốn làm rõ chuyện gì xảy ra.
Nhưng Đinh Vệ đã không quan tâm đến hắn.
“Đừng để xảy ra chuyện nữa.” Đinh Vệ dặn dò Hoàng Ban một câu, sau đó quay người nhảy lên một con phi cầm, điều khiển nó bay lên không.
Y quản lý Phiêu Miễu các, vì thế y không thể ở lại đây ba tháng liên tục, vẫn do Hoàng Ban phụ trách chỗ này.
“Vâng.” Hoàng Ban chắp tay đưa tiễn.
Một đám người nhảy lên phi cầm. Mấy con phi cầm bay lên không trung, đuổi theo Đinh Vệ.
Nhìn mọi người đi xa, Hoàng Ban quay sang nhìn Ngưu Hữu Đạo, rất muốn hỏi vừa rồi Đinh Vệ đã nói gì với hắn, nhưng rồi lại không tiện tìm hiểu chuyện của Đinh Vệ, hất cằm với Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi đã chậm trễ không ít thời gian, còn đứng ngây ra đây làm gì?”
Đang suy nghĩ lời nói của Đinh Vệ, Ngưu Hữu Đạo vội lấy lại tinh thần, phản ứng cũng nhanh hơn, thuận miệng tìm lý do, đưa tay chỉ quần áo trên người mình: “Hoàng quản sự, ta vẫn mặc như vầy sao? Có cần thay quần áo khác hay không?”
Quần áo của hắn vẫn là bộ quần áo mặc ở Tử Kim Động. Sau khi tiến vào Thánh Cảnh, Hoàng Ban quá gấp, được biết các thành viên rèn

luyện đã xuất phát, lập tức ngựa không dừng vó mang theo Ngưu Hữu Đạo chạy đến đây, quên thay bộ quần áo trên người.
Bây giờ được Ngưu Hữu Đạo nhắc nhở, Hoàng Ban mới nhớ ra, lập tức hỏi người xung quanh còn bộ y phục dành cho thành viên rèn luyện nào ở đây không.
Tất cả đều lắc đầu. Ai lại đi vì Ngưu Hữu Đạo mà mang theo một bộ quần áo chứ? Không ai có cả.
Hoàng Ban cũng không thể vì Ngưu Hữu Đạo lại bay về một chuyến. Một chuyến này là suốt cả một ngày. Hắn ta khua tay: “Được rồi, cứ như vầy đi, chờ lần rèn luyện sau lại nói.”
“Được!” Ngưu Hữu Đạo quy củ chắp tay, lúc này mới quay người bước về chỗ thành viên các phái đang nhìn hắn chằm chằm.
“Trưởng lão!” Tần Quan và Kha Định Kiệt bước nhanh đến, cung kính hành lễ. Ngưu trưởng lão đột nhiên trở về, thật sự khiến hai người mừng rỡ không thôi.
Ngưu Hữu Đạo hớn hở nói: “Nhìn vẻ mặt vui mừng của các ngươi, khí sắc đúng là không tệ. Đúng rồi, lúc ta không có ở đây, có ai làm khó dễ các ngươi hay không?”
Hai người nhìn nhau, khí sắc trên mặt đúng là rất vui mừng, nhưng cả hai đều biết là vì sao. Thật sự cũng chỉ là vì Ngưu Hữu Đạo đã quay lại, chứ không phải như Ngưu trưởng lão đã nghĩ.
Nói đến có người làm khó hay không, Tần Quan bước lên một bước, nhỏ giọng thì thầm vào tai Ngưu Hữu Đạo, đem những gì xảy ra sau khi hắn rời đi thuật lại một lần. Còn có chuyện vừa nãy, Thái Thúc Sơn Thành trở thành thủ lĩnh, rõ ràng muốn làm khó hai người.
Ngưu Hữu Đạo cau mày, nói: “Hai người các ngươi đúng là vô dụng. Người ta nói làm cái gì là làm theo cái đó. Chẳng lẽ không biết tự làm hay sao? Ngay cả rắm cũng không dám thả, đúng là làm mất mặt Tử Kim Động chúng ta.”
Hắn bị người ta bắt ép trở về, trong lòng khó chịu, ảnh hưởng đến cả miệng.
Hai người Tần Kha bị nói đến xấu hổ, chắp tay nói: “Là đệ tử vô năng.”
“Bớt nói nhảm đi. Đi thôi, việc này sẽ do ta xử lý. Ta muốn nhìn xem ai dám giương oai trên đầu Tử Kim Động chúng ta.” Ngưu Hữu Đạo nói

xong, lập tức bước về phía trước. Hai người vội đi theo hai bên, tinh thần không còn thấp thỏm, lo âu như lúc trước.
Hai người cũng không biết là vì nguyên nhân gì. Thật ra trước đó hai người hoàn toàn không có ấn tượng tốt đối với Ngưu Hữu Đạo. Đệ tử Tử Kim Động chân chính, có mấy ai có ấn tượng tốt đối với người nửa đường nhảy vào làm Trưởng lão Tử Kim Động chứ? Người từ trên xuống dưới, không phục lẫn bất mãn chiếm đa số. Nhưng sau khi đi theo Ngưu Hữu Đạo một khoảng thời gian, trên người Ngưu Hữu Đạo dường như có một mị lực khiến người ta cảm thấy yên tâm.
Trước đó, đại lão các phái đều chạy đến vây quanh Ngưu Hữu Đạo hỏi thăm tình huống, bọn họ đều tận mắt nhìn thấy. Ít ra, bọn họ cho rằng Ngưu Hữu Đạo là người có thể trấn trụ được thế cục.
“Haha, nhìn ta chằm chằm làm gì? Cũng không phải chưa từng nhìn thấy ta mà.” Bước đến trước mặt mọi người, Ngưu Hữu Đạo vui cười chắp tay: “Chư vị, chúng ta lại gặp nhau. Tạm biệt mới có mấy ngày, ta thật sự rất nhớ mọi người.”
Hồng Cái Thiên cười ha hả: “Lão đệ, không phải ngươi đã rời khỏi Thánh Cảnh rồi sao? Tại sao lại quay về?”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu thở dài: “Ta cũng không muốn trở về. Vừa về đến Tử Kim Động, trong lúc uống chén rượu, chợt nhớ các vị quá nên chủ động trở về.”
Nhớ chúng ta? Lời này của hắn rước một đống ánh mắt khinh thường. Có người tin hắn nói mới là lạ.
Phù Hoa giễu cợt: “Lão đệ, từ Thánh Đảo đến Tử Kim Động vừa đi vừa về cũng không xa, chút thời gian này chỉ sợ xem bản đồ bảy nước cũng còn không đủ, đâu ra thời gian tới Tử Kim Động uống rượu?”
Lời này rước lấy một tràng cười giễu cợt.
Ngưu Hữu Đạo nghiêm mặt nói: “Cười cái gì? Các ngươi đừng có nghi ngờ. Phải nói là rất trùng hợp, từ vừa rời Thánh Đảo không được bao lâu, vừa vặn đụng phải Đông Hải Đại Thánh muốn tới Tử Kim Động. Từ đó ta mới biết Chưởng môn các phái muốn tới Tử Kim Động tập trung nghị sự. Thế là Đại Thánh liền tiện tay đưa ta đi một đoạn. Các ngươi xem ta đây này. Các ngươi đang mặc cái gì? Ta đang mặc cái gì?” Hắn rủ băng gấm sắn bên hông xuống: “Ta đang mặc quần áo của Trưởng lão

Tử Kim Động đấy. Tử Kim Động làm sao có thể chờ ta ở Thánh Địa mãi được, phải không? Không quay về Tử Kim Động làm sao thay được bộ quần áo này?”
Đám người đều sửng sốt nhìn nhìn phục sức của hắn mới phát hiện ra đúng thật là quần áo của Trưởng lão Tử Kim Động. Lại nhìn quần áo màu hồng mình mặc, thế nào cũng cảm giác như Ngưu Hữu Đạo là hạc lạc giữa bầy gà. Mấu chốt của vấn đề là, y phục lúc đầu của mọi người đều bị Phiêu Miễu Các đoạt lại tiêu huỷ cả rồi.
Cho nên, y phục của Ngưu Hữu Đạo hoàn toàn là lấy từ Tử Kim Động. Nói cách khác, rất có khả năng hắn đã về Tử Kim Động thật.
Toàn Thái Phong nghi ngờ hỏi: “Chưởng môn các phái tập trung tại Tử Kim Động
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta cũng không biết họ bàn cái gì. Bọn họ không chịu nói cho ta. Nhưng Chưởng môn các phái vừa thấy ta về liền vây lấy ta hỏi chuyện gì đã xảy ra.”
Hắn vừa dứt lời, không ít người thấp thỏm. Dù sao họ cũng bị Đinh Vệ buộc phải viết những thứ kia, không biết Ngưu Hữu Đạo nói cái gì đây.
Thái Thúc Sơn Thành không nhịn được mà hỏi: “Ngươi nói thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Ngươi cảm thấy ta sẽ nói thế nào?”
“Làm sao ta biết ngươi sẽ nói thế nào?”
“Mình không làm tặc, không cần chột dạ.” Ngưu Hữu Đạo đáp lại y như vậy rồi quay sang nói với mọi người: “Khi đang bị giày vò, Hoàng quản sự đã chạy tới Tử Kim Động muốn đem ta về. Nhưng trước khi chia tay, các vị Chưởng môn đã cố ý dặn ta nhắn với chư vị vài lời.”
Toàn Thái Phong vội hỏi: “Nhắn gì?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Không nói cũng được. Cá nhân ta cho rằng thôi bỏ đi, dù ta có nói các ngươi cũng sẽ không tin, nói cũng thừa.”
Toàn Thái Phong dồn: “Lão đệ, ngươi không nói ra, làm sao biết chúng ta tin hay không?”
Ngưu Hữu Đạo thở dài như phải chịu áp lực rất lớn: “Chưởng môn các phái muốn ta nhắn với chư vị, sau này chư vị phải nghe theo ta hiệu lệnh.”
“…” Mọi người đều không nói được gì. Cuối cùng, phần lớn đều khinh thường quay đầu bỏ đi. Có thể tin vào cái lời quỷ này mới lạ. Đồ đần

mới chịu nghe hắn nói hươu nói vượn tiếp.
Nhất là Thái Thúc Sơn Thành, đánh chết y cũng không tin Khí Vân Tông có thể nói ra lời như vậy. Khí Vân Tông chỉ hận không thể làm thịt Ngưu Hữu Đạo, làm sao có thể bảo y phải nghe lời hắn?
Ngưu Hữu Đạo giang hai tay với Toàn Thái Phong, ý bảo, sớm biết thế ngươi còn cố ép ta nói.

Chương 1461: Lão tử chỉ ai người nấy làm thủ lĩnh!

Chương 1461: Lão tử chỉ ai người nấy làm thủ lĩnh!
Toàn Thái Phong dở khóc dở cười: “Lão đệ, ngươi gạt người lộ liễu quá đấy. Ngươi đang lừa mọi người rồi.”
Ngưu Hữu Đạo mặc kệ y có tin hay không. Hắn chỉ cần cái cớ thôi, vẫy vẫy tay với Côn Lâm Thụ.
Côn Lâm Thủ đang muốn đi tới thì bị Trưởng lão Thiên Hoả Giáo Lư Diệu đưa tay ngăn lại.
Ngưu Hữu Đạo đành phải đi tới. Lư Diệu cảnh giác hỏi: “Ngươi muốn làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Để hắn theo ta đi.”
Lư Diệu cười lạnh: “Song phương đã nói xong. Lần này hắn tới đây là với thân phận đệ tử Thiên Hoả Giáo đấy.”
Côn Lâm Thụ trầm mặc, sắc mặt hơi ảm đạm.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta nói này, ta thấy rõ Chưởng môn các phái tới Tử Kim Động, bao gồm cả Chưởng môn Thiên Hoả Giáo. Vũ Văn Chưởng môn có chuyện cần ta chuyển cáo cho Côn Lâm Thụ. Côn Lâm Thụ, ngươi có nghe không?|
Côn Lâm Thụ ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Lư Diệu chen vào: “Tin được cái chuyện ma quỷ của ngươi mới lạ!”
Ngưu Hữu Đạo nói tiếp: “Côn Lâm Thụ, ngươi nghe cho kỹ đây. Vũ Văn Chưởng môn nói lần này ngươi đi lịch luyệt là đại biểu cho Thiên Hoả Giáo, dặn ngươi tạm thời rời Lư Trưởng lão, đi theo ta.”
Côn Lâm Thụ đầy mặt nghi ngờ. Lư Diệu cười ha hả nói: “Ngưu Hữu Đạo, liệu ngươi có thể nói một lời thật không? Chưởng môn phái ta há có thể nói ra những lời này?”

Ngưu Hữu Đạo nói với Côn Lâm Thụ: “Vũ Văn Chưởng môn hỏi ta chuyện gì đã xảy ra trong Thánh Cảnh. Ta đã kể lại chi tiết. Vũ Văn Chưởng môn sợ Lư Trưởng lão quay đầu sẽ giết người diệt khẩu, cân nhắc tới quan hệ giữa ngươi và ta, cho nên dặn ngươi đi theo ta. Có một số việc, sau này Vũ Văn Chưởng môn còn phải tìm ngươi xác minh lại.”
Côn Lâm Thụ kinh nghi bất định. Lư Diệu trầm giọng mắng: “Đánh rắm chó!”
Ngưu Hữu Đạo vẫn mặc kệ lão, tiếp tục thuyết phục Côn Lâm Thụ: “Nếu có giả, sau này đương nhiên ngươi có thể kiểm chứng. Nếu có giả, ta sẽ trả tự do cho phu thê ngươi, muốn xoay chuyển Thiên Hoả Giáo hay muốn đi đâu tuỳ các ngươi. Cam đoan như vậy, ngươi tin tưởng chưa?”
Mặc kệ là thật hay giả, có một chuyện rõ ràng nhất là Thiên Hoả Giáo nhất định giữ Bàng Trác lại để uy hiếp Côn Lâp Thụ phải tham gia lịch luyệt, điều này đã có vấn đề. Lần này người của Thiên Hoả Giáo cùng đi lịch luyệt với Côn Lâm Thụ có lai lịch rất nguy hiểm. Lư Diệu chỉ cần tìm được cơ hội, tám chín phần mười sẽ không cho Côn Lâm Thụ sống sót rời Thánh Cảnh, muốn thừa cơ tru sát phản đồ! Nhất là tình hình các phái phân tán ra sẽ bị săn giết như trước mắt, khả năng Côn Lâm Thụ bị ám sát quá lớn.
Y đã đường đường chính chính hẹn với Hoả Phượng Hoàng là sẽ đảm bảo an toàn cho Côn Lâm Thụ, sẽ cố hết sức mà làm cho được, sẽ không để cho Côn Lâm Thụ dễ dàng rơi vào nguy hiểm. Trước mắt, hắn phải hết sức ngăn cản.
Sau này Côn Lâm Thụ có biết hắn lừa mình không cũng không quan trọng, trước hết phải bảo vệ được Côn Lâm Thụ đã rồi tính.
Lần này quay về Tử Kim Động, Hoả Phượng Hoàng vừa tháy hắn, không hỏi mấy câu, chỉ lấy nước mắt rửa mặt, hiển nhiên là biết thiếu sự che chở của Ngưu Hữu Đạo, tình cảnh của trượng phu sẽ càng thêm nguy hiểm. Nhưng đây không phải điều mà Ngưu Hữu Đạo hoặc Hoả Phượng Hoàng nàng có thể chi phối. Bị La Phương Phỉ cưỡng ép chạy ra, Ngưu Hữu Đạo cũng không thể làm gì.
Khi ấy hắn không nói gì nhiều. Nói gì cũng vô dụng. Đột nhiên lại được đưa về, có cơ hội hắn sẽ không ngồi nhìn.

Phu thê hai người đã đi theo hắn, hắn sẽ dốc sức làm tròn trách nhiệm của mình, sẽ không vì sợ phiền phức mà bỏ mặc họ.
Ngưu Hữu Đạo cam đoan như vậy lại đến phiên Lư Diệu kinh nghi bất định. Chẳng lẽ Chưởng môn nói như vậy thật sao? Chưởng môn nghi ngờ mình sẽ giết người diệt khẩu sao?
Côn Lâm Thụ chần chừ hỏi: “Chưởng môn nói vậy thật sao?”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Ngươi thấy đấy, người đứng đầu tứ hải đều là huynh đệ kết bái của ta. Ta không phải kẻ vô dụng. Thêm một ngươi không nhiều, thiếu một ngươi không ít, ta phí công lừa ngươi làm gì? Ta lặp lại một lần nữa, Vũ Văn Chưởng môn nói, lần lịch lãm này ngươi đi theo ta! Nếu ta nói dối, sau khi rời Thánh Cảnh sẽ trả từ do cho ngươi. Mọi người ở đây đều có thể làm chứng. Các phái có nhiều nhân chứng như vậy, ta không quỵt nợ được đâu!”
Có một số việc ???, Phiêu Miểu Các sẽ không nhúng tay vào ân oán giữa các phái. Sau này Thiên Hoả Giáo muốn tìm hắn tính sổ cũng phải xem Thiên Hoả Giáo có bản lãnh đó không đã. Hắn hôm nay không còn là người mà Thiên Hoả Giáo muốn thu thập là thu thập.
Côn Lâm Thụ do dự một chút, cuối cùng dịch bước đi tới.
Lư Diệu trầm giọng hỏi: “Dừng lại! Ngươi muốn phản bội sư môn sao?”
Lời này nói ra, chính lão cũng thấy vớ vẩn.
Côn Lâm Thụ chỉ trầm mặc đi tới, không để ý tới lão. Lư Diệu nổi giận động thân. Thân hình Ngưu Hữu Đạo loé lên, ngăn giữa đối phương và Côn Lâm Thụ.
“Cút!” Lư Diệu chỉ vào mũi Ngưu Hữu Đạo gầm lên.
Tần Quan và Kha Định Kiệt lập tức tiến tới bảo hộ hai bên Ngưu Hữu Đạo, cùng hai người của Thiên Hoả Giáo giằng co.
Dưới mí mắt Phiêu Miểu Các, Lư Diệu cũng không dám vọng động, quay đầu hô lên: “Thái Thúc Sơn Thành, lần này săn giết yêu hồ, mọi người cùng tôn ngươi làm thủ lĩnh. Mọi người đã nói lấy môn phái làm tổ, bây giờ có người không tuân theo quy củ, ngươi là thủ lĩnh chẳng lẽ không lên tiếng sao?”
Thái Thúc Sơn Thành hơi nhíu mày, nhìn Hoàng Ban thờ ơ cách đó không xa, bèn phất tay một cái, có mấy người đi tới, y liền lên tiếng khiển trách quát mắng: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi muốn làm gì?”

Người tới không nhiều, chủ yếu là Ngưu Hữu Đạo đã ra mặt khiến cho vài người lo lắng, muốn giữ thế trung lập.
Ngưu Hữu Đạo hừ hừ trong cổ, quay sang nhìn đám người Tứ Hải: “Có người ỷ vào quân số đông hơn uy hiếp ta, các ngươi thấy thế nào?”
Phù Hoa liếc trái phải một cái. Bản thân nàng, cùng Đồng Lãng Kinh Không, Đoạn Vô Thường, Hồng Cái Thiên dẫn một đám người tứ hải cùng đứng bên cạnh Ngưu Hữu Đạo.
Làm vậy là không nể mặt nhau rồi. Thái Thúc Sơn Thành sa sầm mặt cảnh cáo: “Tứ hải các ngươi muốn đối địch với bảy nước sao?”
“Ở đâu ra bảy nước? Nước Yến ta có đồng ý sao?” Ngưu Hữu Đạo khinh thường hỏi: “Muốn doạ người à? Được! Ta cảnh cáo trước, có bản lĩnh thì giết ta luôn đi, không đánh chết ta, chỉ cần ta đi ra, các nước xung quanh nước Yến có ai dám làm khó người của tứ hải, lão tử lập tức phát binh tiến đánh! Nói được thì làm được! Thẩm Nhất Độ, ngươi vẫn muốn đứng một bên xem náo nhiệt hả?” Hắn lạnh mắt liếc xéo sang Trưởng lão Hiểu Nguyệt Các Thẩm Nhất Độ vẫn muốn giữ trung lập.
Ai nha! Thẩm Nhất Độ thực khó nghĩ, không muốn vừa tiến vào đã đắc tội với một đám người. Nhưng Ngưu Hữu Đạo đã chỉ đích danh mình, lúc trước Ngọc Thương cũng có dặn mình phải phối hợp với Ngưu Hữu Đạo, cộng thêm một vài nguyên nhân, chẳng có cách nào khác, y cũng chỉ có thể phất tay dẫn người của ba phái lớn nước Tần tới bên cạnh Ngưu Hữu Đạo.
Thái Thúc Sơn Thành quay sang nhìn quanh một chút, phát hiện chỉ có nước Tề và nước Vệ nghe theo mình thủ lĩnh. Bên này y có người của chín môn phái, bên kia Ngưu Hữu Đạo cũng có tám môn phái, coi như ngang cơ.
Sắc mặt Thái Thúc Sơn Thành bắt đầu khó coi hơn. Trước đó còn rất tốt, lời y nói ra, dù mọi người không phục trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn coi như làm bộ làm dáng, kết quả, Ngưu Hữu Đạo này vừa đến, thủ lĩnh y liền vô dụng, tàn phế!
Linh Kiếm Tông và Tiêu Dao Cung duy trì trung lập không phải vì nể mặt Ngưu Hữu Đạo, mà là tình huống thế này, dù sao cũng là người nước Yến, cũng nên thể hiện nội chiến ra cho người ta xem. Họ cũng hơi do dự.

Các môn phái nước Hàn và nước Tống cũng giữ thế trung lập. Đúng là họ có kiêng kị Ngưu Hữu Đạo, người ta có binh cường mã tráng, trước đó còn suýt nữa xuất binh tới nước Tống khiến cho nước Tống phải thoả hiệp nhượng bộ. Mà tấm gương nước Triệu bị bốc lên chiến sự sau khi rời bí cảnh còn sờ sờ trước đó.

Như Ngưu Hữu Đạo đã nói, nếu không nắm chắc có thể giết chết hắn ở đây, thì đừng có hành động thiếu suy nghĩ, bằng không, chờ khi hắn ra ngoài, nước mình sẽ rước phải phiền toái lớn.

Chương 1462: Phản kích của Thái Thúc Sơn thành (1)

Chương 1462: Phản kích của Thái Thúc Sơn thành (1)
Tần Quan và Kha Định Kiệt nhìn thế lực ủng hộ Ngưu Hữu Đạo hai bên mình có thể nói là mừng rỡ, cảm thấy Tử Kim Động thật mát mặt. May mà Ngưu Trưởng lão đến, đổi là Trưởng lão khác, sợ là không có được uy phong này.
Thái Thúc Sơn Hành sa sầm mặt, chỉ đám người đứng bên phía Ngưu Hữu Đạo: “Một đám tiểu nhân lật lọng. Trước đó còn đề cử ta làm thủ lĩnh, đồng ý rồi nói không giữ lời phải không?”
Ngưu Hữu Đạo mắng giả: “Thủ lĩnh cái cứt chó! Có được ta đồng ý không? Ta không đồng ý, ngươi tính là thủ lĩnh gì? Lão tử nói ai là thủ lĩnh thì người đó là thủ lĩnh!”
Lời này khó tránh khỏi hơi phách lối, ngay cả bọn người Phù Hoa cũng cười thầm.
Tần Quan và Kha Định Kiệt lại không cảm thấy như vậy. Nhân vật gặp, lại gặp trúng kẻ càn rỡ như thế từ Tử Kim Động, nhưng càn rỡ như vậy lại càng khiến hai người hưng phấn, cũng vinh yên, thân là đệ tử Tử Kim Động, cực kỳ có mặt mũi.
Trước đó, Thái Thúc Sơn Thành còn muốn chèn ép bọn họ, kết quả, Ngưu Trưởng lão ra mặt, liền phế luôn thủ lĩnh Thái Thúc Sơn Thành kia đi!
Bọn người Triều Kính vẫn giữ trung lập thầm thổn thức, cảm giác thế này thực quá không nể mặt Thái Thúc Sơn Thành rồi, nhưng tình hình trước mắt cũng đã nói lên một sự thật nhất định, Ngưu Hữu Đạo vừa ra mặt, một đống người liền ra mặt đứng ở phe đối lập, thủ lĩnh mới ra lò như y còn có thể xem như là thủ lĩnh sao?

Thái Thúc Sơn Thành sao có thể nuốt được hơi này, nhưng sự thật bày ra trước mắt, không muốn tự rước lấy nhục, liền giễu cợt hỏi: “Ngươi nói mới tính à? Vậy ta muốn xem xem ngươi có thể để cho ai làm thủ lĩnh.”
Y cũng có khả năng quyết định, Ngưu Hữu Đạo có đẩy ai ra y cũng có thể phản đối. Y muốn lấy lời của người trả lại cho người, chứng minh sức ảnh hưởng của mình, tìm về mặt mũi.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo đánh xong liền đi, căn bản không tiếp nhận gốc rạ này: “Người nào thích làm thì làm đi, các ngươi cứ thong thả mà chơi!”
Thái Thúc Sơn thành nhịn cơn giận, cố gắng không khiến mình thất thố: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi tới quấy rối à? Ngươi nghe cho kỹ, lần này săn giết yêu hổ, việc quan hệ tới thành tích lịch luyện của mọi người, là lúc đồng khí liên chi, ngươi chạy tới phân tách mọi người là có mục đích gì?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Ta không có tư tâm gì hết, mà là người của Khí Vân Tông khinh người quá đáng! Nếu ngươi thực sự có lòng, được, ta và ngươi đều không cần làm vị trí thủ lĩnh này nữa, chọn người khác đi. Ta đề nghị chọn Trưởng lão môn phái trung lập làm thủ lĩnh, không biết ý chư vị thế nào?
Khí Vân Tông cũng không được ưa, đã có người bất mãn với Khí Vân Tông cường thế rồi, chỉ là tình thế ép buộc bây giờ xuất hiện người cứng rắn cố chấp không sợ đắc tội với Thái Thúc Sơn Thành, đương nhiên mọi người đều động lòng.
Lúc này, có người tìm lý do nói cái gì xét thấy mâu thuẫn của hai người, để có thể đoàn kết mọi người, hoàn thành lần lịch luyện này, nên tán thành đề cử Trưởng lão môn phái trung lập làm thủ lĩnh.
Đề nghị này của Ngưu Hữu Đạo gần như được đồng ý áp đảo. Thái Thúc Sơn Thành vừa sợ vừa giận, ý thức được có gì không đúng, hơi liếc nhìn sang Trưởng lão Vạn Thú Môn Triều Kính.
Môn phái trung lập chỉ có ba nhà Vạn Thú Môn, Linh Tông và Thiên Hành Tông.
Bên này, y đã được Thiệu Bình Ba nhắc nhở có thể Ngưu Hữu Đạo cùng Triều Kính sẽ cấu kết, liền ẩn ẩn đoán ra được ý đồ của hắn.

Nhưng cũng chỉ vẻn vẹn là phán đoán của Thiệu Bình Ba, không có bất kỳ chứng cứ nào. Cần biết Vạn Thú Môn không phải dễ trêu, khi nước Tống và nước Yến diễn ra đại chiến đã xảy ra quái sự, dù đương sự đều phủ nhận nhưng ai cũng biết là Vạn Thú Môn rat ay. Vạn Thú Môn đã chứng minh được chiến lực của mình. Khí Vân Tông mạo muội trêu chọc vào cũng không phải chuyện tốt.

Được tất cả mọi người tán thành, một mình Khí Vân Tông phản đối cũng vô dụng, Thái Thúc Sơn Thành quyết định chờ xem kết quả thế nào rồi tính tiếp.

Mọi người đều nhất trí, ba môn phái trung lập không có quyền bỏ phiếu. Mọi người công khai bỏ phiếu, kết quả cuối cùng, Triều Kính của Vạn Thú Môn thu được nhiều ủng hộ nhất, trở thành thủ lĩnh chuyến lịch luyện này của các phái.

Kết quả này đã sớm có trong dự liệu của Ngưu Hữu Đạo.

Khẳng định ba phái lớn nước Tống sẽ muốn giúp Vạn THú Môn của nước mình. Hắn lại lôi kéo nước Yến, nước Tần và người của Tứ Hải bỏ phiếu cho Triều Kính. Khả năng Linh Tông và Thiên Hành Tông thắng được Vạn Thú Môn chỉ còn rất nhỏ.

Kết quả vừa ra, Thái Thúc Sơn THành giật nảy cả mình, lập tức hiểu rõ tiền căn hậu quả, có thể nói là vừa giận vừa sợ. Y phát hiện, quả nhiên không thể khinh thường Ngưu Hữu Đạo này, hắn vừa ra mặt đã nắm chắc được thế cục trong tay.

Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Tốt rồi, kết quả đã rõ ràng, từ hôm nay trở đi, Triều Kính Triều trưởng lão của Vạn Thú Môn sẽ là thủ lĩnh đội săn giết yêu hồ chúng ta!”

Triều Kính cười khổ, chắp tay cám ơn mọi người đã cất nhắc, trước đây chưa bao giờ y nghĩ tới chuyện mình có thể trở thành thủ lĩnh của đám người này.

Đương nhiên, y cũng hiểu rõ là Ngưu Hữu Đạo đã phát động lực lượng ủng hộ mình thượng vị. Vì sao hắn lại giúp y? Đương nhiên y hiểu. Người ta dìu dắt y là muốn y hồi báo.

Ai ngờ Thái Thúc Sơn Thành lên tiếng: “Triều Kính làm thủ lĩnh, ta phản đối?”

Mọi người đều nhíu mày. Xong xuôi hết rồi gia hỏa này lại muốn lật lọng?
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Thái Thúc lão nhi, vì sao lại lật lọng?”
Kết quả bất lợi cho Khí Vân Tông, Thái Thúc Sơn Thành cũng không lo được nhiều, không thể để cho mình và đệ tử Khí Vân Tông rơi vào hiểm cảnh, bèn nói rõ: “Đừng tưởng ta không biết, Triều Kinh và ngươi đã mặc chung cái quần từ lâu rồi. Y đã bị ngươi khống chế. Ngươi đẩy Triều Kính thượng vị là vì mục đích gì ngươi tự hiểu, làm sao ta có thể bị ngươi lừa?”
Mọi người lặng thinh, ai cũng nghi hoặc, cũng có vài phần sợ hãi. Không thể coi thường thực lực của Vạn Thú Môn, chư quốc không ai không nể mặt, Thái THúc Sơn THành lại dám nhảy ra chỉ trích công khai trước mặt mọi người. Cần nhớ, có vài lời không thể nói lung tung.
Ngưu Hữu Đạo cười cười. Lúc trước Hoàng Liệt đã nói với hắn, trước kia khi Thiệu Bình ba bị cầm tù, trước khi trốn tới Bắc Châu có từng nhắc tới núi Đại Thiện, y nghi ngờ hắn có cấu kết với Triều Thắng.
Lúc này, hắn đã xác nhận được, có một số việc quả nhiên không thể giấu được Thiệu Bình Ba. Y không chỉ nghi ngờ hắn có cấu kết với Triều Thắng, xem ra đã nghi ngờ đến tận Triều Kính rồi, xem ra y cũng đã nói với Khí Vân Tông.
Hắn không nhắc Triều Kính về việc này cũng vì không quá quan tâm đến sự sống chết của Triều Kính. Hắn còn hy vọng Thiệu Bình Ba có thể nhảy ra giao phong với Triều Kính, chó cắn chó, mình xem náo nhiệt cũng vui, ai thua hắn cũng không quan tâm. Triều Kính thua, sẽ không ai của Vạn Thú Môn gánh nổi Triều Kính, nhất định y sẽ chết rất thảm!
Xét về mặt nào đó, hắn không cho rằng Triều Kính có thể làm đối thủ của Thiệu Bình Ba. Thiệu Bình Ba không ra tay thì thôi, một khi nhấc lên, nhất định sẽ đánh cho Triều Kính không còn sức hoàn thủ!
Ai ngờ Thiệu Bình Ba vẫn bình thản, không có động tĩnh gì, xem ra không phải là y không quên, mà là ẩn nhẫn không phát.
Trong một chớp mắt, hắn liên tưởng đến rất nhiều điều. Thiệu Bình Ba quá bình tĩnh, bình tĩnh quá lâu, chỉ ẩn nấp, không có tí động tĩnh nào. Cũng coi như vô tình, hắn ẩn ẩn ý thức được Thiệu Bình Ba căn bản không phải người có thể ngoan ngoãn thần phục người khác, y an tĩnh

như vậy nhất định là đang dự mưu một đại sự gì đó. Hắn ẩn ẩn cảm giác được có chuyện gì sắp xảy ra.
Trong lòng hắn dâng lên cảnh giác không rõ nguyên nhân!
Dừng suy nghĩ, Ngưu Hữu Đạo chế nhạo: “Triều Trưởng lão, Thái Thúc Trưởng lão nói ngươi bị ta khống chế, ngươi thấy thế nào?”
Triều Kính đã hơi hồi hộp sẵn, thẹn quá hóa giận, chỉ vào mặt Thái Thúc Sơn Thành giận dữ mắng ầm lên: “Thái Thúc lão tặc, đừng có ăn nói bừa bãi!”

Chương 1463: Phản kích của Thái Thúc Sơn thành (2)

Chương 1463: Phản kích của Thái Thúc Sơn thành (2)
Thái Thúc Sơn Thành đáp trả: “Ta có ăn nói bừa bãi không vậy phải hói các ngươi, con phi cầm to tướng kia của Ngưu Hữu Đạo là từ đâu mà có? Yến Tống đánh nhau, nước Tống mời Vạn Thú Môn ra mặt trợ trận, mắt thấy thế như chẻ tre, sao quân Yến lại có thể thắng được kỳ binh của quân Tống, khiến cho quân Tống đại bại? Còn có thằng cháu trai Triệu Thắng Hoài của ngươi nữa, vì sao vừa vặn là người làm chứng nhìn thấy sứ thần nước Tống bị giết, ép nước Tống phát binh, giải quyết mối nguy của Ngưu Hữu Đạo ở Nam Châu? Từng chuyện từng chuyện một cái nào cũng có lợi cho Ngưu Hữu Đạo, trong lòng các ngươi có quỷ gì các ngươi tự hiểu!”
Y nhắc tới một loạt chuyện này khiến cho các phái đều hãi hùng khiếp vía, bao gồm cả hai đệ tử Vạn Thú Môn.
Nhất là tên đệ tử Từ Hỏa của Triều Kính. Y đã được Triều Kính âm thầm nhắc nhở phối hợp với Ngưu Hữu Đạo, đã sớm biết sư phụ có cấu kết với hắn, giờ mới biết đằng sau còn có nhiều đại sự mà mình không biết.
Trong lòng y đã tin lời Thái Thúc Sơn Thành nói lầ thật. Hậu quả này khiến cho y tê dại cả da đầu. Một khi sư phụ sụp đổ, y có được kết cục tốt ở Vạn Thú Môn mới là lạ. Trong môn phái, quan hệ sư đồ vẫn luôn là có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục.
Triều Kính trợn trừng hai mắt, nghiêm nghị giận dữ mắng: “Lão tặc, dám mưu hại lão phu! Bằng chứng đâu, lấy ra! Nếu ngươi không đưa ra được chứng cứ mà cứ ở đây vu hãm, Vạn THú Môn ta và Khí Vân Tông

ngươi không đội trời chung!” Y quay sang hỏi Ngưu Hữu Đạo: “Ngưu Trưởng lão, ngươi có khống chế ta sao?”
Sắc lệ nội liễm, lúc này y đang cực kỳ sợ hãi. Chứng cứ! Y có một chứng cứ không được tiêu hủy.
Đó chính là đứa cháu trai Triệu Thắng Hoài của y. Việc hôm nay nếu đến tai Vạn Thú Môn, nhất định Vạn Thú Môn sẽ nghiêm khắc tra xét, sẽ khống chế Triều Thắng Hoài ngay. Y cũng không dám chắc chắn rằng Vạn Thú Môn không cạy nổi miệng Triều Thắng Hoài, hơi hối hận sao mình không giết luôn đứa cháu trai diệt khẩu đi!
Dù sao huyết thống tình thân vẫn còn đó, không phải lúc vạn bất đắc dĩ…. Y hối hận tay mình quá mềm!
Thấy ù tai, Phù Hoa nghiêng đầu nói với Đoạn Vô Thường: “Đấu tranh vì vị trí thủ lĩnh khá kịch liệt đó! Thái Thúc Sơn Thành phản kích có vẻ hơi cực đoan, dồn Triều Kính vào chỗ chết, đến mức đó rồi sao?”
Đoạn Vô Thường khẽ lắc đầu: “Chỉ sợ là không có lửa làm sao có khói, cũng chưa biết chân tướng sự tình thế nào.”
Tất cả mọi người đang xem náo nhiệt đều kinh hãi. Thực sự việc này không thể coi thường.
Hoàng Ban đứng trên cao vẫn giữ thái độ thờ ơ, không nhúng tay vào nội chiến giữa các phái. Ý đồ của mấy vị Thánh Tôn đã lộ ra manh mối, bất mãn với Phiêu Miễu Các, có ý đồ mượn ngoại lực chỉnh đốn Phiêu Miễu Các, như một thanh kiếm đang treo lơ lửng trên đầu mọi người, chỉ bất cẩn một chút, chỉ sợ trong Phiêu Miễu Các sẽ là gió tanh mưa máu. Bởi vậy, xét một mặt nào đó, các phái không đồng lòng mới có lợi cho Phiêu Miễu Các.
Thờ ơ lạnh nhạt, ai ngờ lại xảy ra chuyện này. Hoàng Ban hừ lạnh: “Khá có ý tứ, khong biết Phiêu Miễu Các có nắm được chân tướng chuyện này không!”
Y vừa được điều đến Phiêu Miễu Các làm việc, không có quyền xem một số hồ sơ bí mật ở đây.
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Lão tặc này thẹn quá hóa giận, cắn loạn như chó điên, ta nói không có, y có thể nhả ra sao? Nói đi cũng phải nói lại, nếu khống chế được thật, ta cũng muốn khống chế Triều Trưởng lão.

Đại khái hắn cũng hiểu được ý đồ của đối phương, dù không có chứng cứ cũng muốn nhảy ra cắn, muốn quấy nhiễu ý đồ bố cục của hắn, không cho hắn khống chế cục diện, đoán chừng đối phương đã đạt được.
Thái Thúc Sơn Thành cười lạnh nói: “Ta thẹn quá hóa giận sao? Ngưu Hữu Đạo, vì sao ngươi luôn cố gắng cho Triều Kính làm thủ lĩnh?”
“Săn giết yêu hồ, đối phó với loại nghiệt súc này, ngươi không cảm thấy để Vạn Thú Môn chủ trì thích hợp hơn sao?”
“Những phi cầm trong tay ngươi là lấy đâu ra?”
Ngưu Hữu Đạo khoanh tay đáp: “Theo như ngươi nói, thì Vạn Thú Môn là kẻ ngu, mất nhiều phi cầm vậy mà không biết sao?”
Đây cũng là điều khiến người ta hoang mang. Thái Thúc Sơn Thành không biết nói thế nào, nhưng vẫn cố trả lời: “Các ngươi giở trò gì thì phải hỏi các ngươi ấy!”
Triều Kính gầm lên: “Thái Thúc cẩu tặc, lấy chứng cứ ra, không có chứng cứ, hôm nay ta không để yên cho ngươi!”
Tất cả đều chỉ là suy đoán của Thiệu Bình Ba, Thái Thúc Sơn Thành làm gì có chứng cứ gì. Chuyện đến nước này, y chỉ cần tiếp tục lập lờ là được: “Đây chính là chuyện nhà của Vạn Thú Môn các ngươi, manh mối ta đã đưa, muốn chứng minh thì tự tra đi!”
“Lão tặc, khinh người quá đáng!” Triều Kính giận tím mặt, rút kiếm choang một cái muốn động thủ.
Thái Thúc Sơn Thành đâu có sợ, nhấc hai tay lên đối chọi gay gắt: “Ngươi thử xem!”
“Các ngươi muốn làm gì?” Thấy sắp động thủ, Hoàng Ban quát lên một tiếng, lắc mình một cái rơi vào giữa đám người, người của Phiêu Miễu Các cũng đi theo.
Nhìn nhìn hai người như hai con gà chọi đứng hai bên, Hoàng Ban lạnh lùng nói: “Đưa các ngươi tới đây là để cho các ngươi rèn luyện, để các ngươi săn giết yêu hồ, chứ không phải để các ngươi đến quyết đấu. Lằng nhằng ở đây làm gì? Chuẩn bị xong thì xuất phát ngay cho ta. Còn dám lỗ mãng, nghiêm trị!”
Phiêu Miễu các tham gia, hai người suýt chút nữa đánh nhau lập tức thành thực dừng tay.
Có điều, Thái Thúc Sơn Thành vẫn chỉ vào mặt Triều Kính cứng rắn nói:

"Trong các phái ở đây, có ai dám chắc chắn, ai không sợ bị y hợp tác với Ngưu Hữu Đạo hãm hại thì cứ việc nhận y làm thủ lĩnh, nói chung là ta không chấp nhận!"
Liên tiếp hai lần đề cử thủ lĩnh đều trở thành trò đùa. Ngưu Hữu Đạo phế bỏ chức vị thủ lĩnh của Thái Thúc Sơn Thành, Thái Thúc Sơn Thành phế bỏ người do Ngưu Hữu Đạo đẩy ra.
Cuối cùng, tu sĩ nước Vệ và tu sĩ nước Tề hợp nhóm với Thái Thúc Sơn Thành, cùng bỏ đi.
Thái Thúc Sơn Thành vốn để nước Tấn mình tự hành động, nhưng đã thấy bên Ngưu Hữu Đạo thế lớn, lại có vết xe đổ của Thái Thúc Sơn Nhạc tại bí cảnh Thiên Đô, ông ta lo bị trúng độc thủ của Ngưu Hữu Đạo nên kéo theo hai nước cùng đi, bảo đảm cùng chung hoạn nạn.
Hai nước kia vốn không quá tình nguyện, thế nhưng quốc gia của họ nằm cạnh hai bên nước Tấn, thường xuyên phải đối mặt với sự uy hiếp của nước Tấn, lại không phải tranh đoạt lợi ích như trong bí cảnh Thiên Đô, vì vậy họ không tiện đắc tội với nước Tấn, chỉ đành đi cùng.
Thái Thúc Sơn Thành nói có chứng có cứ quả thực có ảnh hưởng nhất định đối với các phái khác. Lo lắng bị lừa, Tiêu Dao cung, Linh Kiếm sơn kết bạn cùng hai nước Tống, Hàn rời đi. Lúc chạy đi, họ còn miễn cưỡng kiếm cái cớ, vì dù sao cuối cùng cũng phải cộng thành tích các phái lại, có đi cùng hay không cũng chẳng sao, mọi người tự mình nỗ lực.
Lăng Tiêu các không đi cùng nước Tống mà ở lại. Toàn Thái Phong mạnh mẽ tự quyết, muốn đi cùng Ngưu Hữu Đạo.
Toàn Thái Phong vốn không muốn công khai chọn phe, nhưng ai ngờ được cả đại đội lại nháo cả lên, khiến y không thể không chọn phe. Y cho rằng mình biết chút tin tức nên coi trọng Ngưu Hữu Đạo, vì vậy chọn bên Ngưu Hữu Đạo.
Trừ nhóm Ngưu Hữu Đạo, Triều Kính dẫn người của Vạn Thú môn thành người cô đơn. Đứng trên vách núi, sắc mặt Triều Kính âm trầm khó đoán.
Nhìn theo hai nhóm người lần lượt rời đi, Ngưu Hữu Đạo thở dài trong lòng. Vốn hắn định dùng lá bài bí mật Triều Kính này để chi phối cả đội rèn luyện, sau đó mình ngầm khống chế cục diện. Ai ngờ được lại bị

Thái Thúc Sơn Thành làm hỏng chuyện. Bây giờ hắn chỉ đành tính kế khác.
"Hoàng quản sự đang nhìn chằm chằm đằng sau, tiếp tục làm vậy nữa là không thích hợp. Sau này họ lại chụp cho cái mũ cái dài chuyến rèn luyện thì chúng ta không chịu nổi, đi thôi!" Phù Hoa nhắc nhở Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo hỏi: "Phiêu Miễu các có những ai tham dự săn giết yêu hồ?"
Phù Hoa: "Ai mà biết được? Nhiều người như vậy mà chưa từng gặp. Bình thường cũng chẳng có ai dám tìm hiểu tình huống nội bộ Phiêu Miễu các."

Chương 1464: Ta tin nhân quả báo ứng

Chương 1464: Ta tin nhân quả báo ứng
Ngưu Hữu Đạo: "Người ta đi về phía nào?"
"Bên kia!" Phù Hoa chỉ một hướng, lại hỏi: "Ngươi muốn làm gì?"
"Không có gì." Ngưu Hữu Đạo không nói chi tiết, gọi: "Triều trưởng lão."
Triều Kính đứng trên vách núi quay lại nhìn, hỏi: "Chuyện gì?"
Ngưu Hữu Đạo: "Cùng đi với chúng ta chứ?"
Triều Kính nói: "Nếu ta mà đi cùng ngươi, chẳng phải ta sẽ càng chứng tỏ lời lẽ của lão tặc Thái Thúc là đúng?"
Ông ta đương nhiên muốn đi cùng Ngưu Hữu Đạo, nhưng bị Thái Thúc Sơn Thành náo loạn như bây giờ, quả thực ông ta có phần e ngại như lời Thái Thúc Sơn Thành nói. Mà ông ta muốn đi một mình lại sợ gặp phải nguy hiểm sẽ không có cứu viện. Ông ta không quen thuộc tình huống nơi này, một khi tiến vùng đất hoang chết chóc sẽ thoát ly khỏi tầm quản lý của Phiêu Miễu các, chẳng ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.
Làm sao bây giờ? Ông ta rất do dự, mà hai đệ tử Vạn Thú môn hộ tống cũng rất kinh hoảng.
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói: "Thái Thúc Sơn Thành rắp tâm gì, mọi người đều biết. Chỉ vì ta làm hỏng chuyện tốt của lão nên lão cố ý trả đũa thôi. Thân đứng thẳng không sợ bóng nghiên, không cần tránh né hiềm nghi. Nếu ông thực sự làm như vậy mới là dính cái bẫy của Thái Thúc Sơn Thành. Mặc kệ chuyện ra sao, trước tiên chúng ta phải qua được cửa ải rèn luyện này rồi mới nói được. Chuyện còn lại, thời gian có thể chứng tỏ tất cả, không cần quá mức lo lắng."
Triều Kính hơi trầm mặc một lát rồi sảng khoái đáp:
"Ngưu trưởng lão nói có lý. Được, ta đi cùng nhóm các vị."
Ngưu Hữu Đạo xoay người đi về phía Hoàng Ban, chắp tay nói:

"Hoàng quản sự, họ đều được phát vũ khí, hai tay ta lại trống không."
Trước lần rèn luyện này, bên sơn trang Thủ Khuyết đều phát vũ khí cá nhân. Vì không cho các phái mang vũ khí vào Thánh cảnh nên muốn vũ khí gì thì Phiêu Miễu các đều có thể thỏa mãn, chút việc ấy không làm khó được Phiêu Miễu các.
Hoàng Ban nhìn chung quanh một chút, chỉ một người của Phiêu Miễu các:
"Hắn dùng kiếm, đưa kiếm của ngươi cho hắn."
"Vâng!" Người kia đáp lời, cởi bội kiếm bên hông xuống, ném cho Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo tiếp kiếm, chắp tay cảm ơn, không ngại người của Phiêu Miễu các. Hắn rút kiếm kiểm tra, xác nhận không thành vấn đề rồi xoay người đi.
Tới bên vách núi, Ngưu Hữu Đạo chọn một hướng bay đi trước.
Trong mắt Phù Hoa lóe lên vẻ ngờ vực, lại phát hiện Ngưu Hữu Đạo nhắm đại khái phương hướng nhân viên Phiêu Miễu các đã đi.
Nhóm người từ trên núi bay đi, đáp xuống một bờ cỏ bên đầm lầy. Trầm Nhất Độ nhìn bốn phía, thở dài nói:
"Nếu đã vâng lời săn yêu hò, làm sao lại không phân cho các phái nhiều người hơn? Cho chút người như vậy đi săn là làm sao?"
Ngưu Hữu Đạo cười nói:
"Ngươi quên lời Đinh Vệ rồi sao? Các Thánh Tôn rõ ràng là bất mãn với Phiêu Miễu các. Lần tỷ thí này rõ ràng là nhắm vào Phiêu Miễu các, chỉ có chúng ta xui xẻo mà thôi. Nếu thật sự để một đám đông người đi vào, vậy chẳng phải sẽ ép Phiêu Miễu các chó cùng rứt giậu sao? Việc gì cũng phải tuần tự như tiến, làm loạn lên khiến người dưới không nghe lời thì việc vui lớn rồi! Lòng người khác nhau, không biết sẽ xuất hiện sự việc không thể khống chế gì."
Lời nói của hắn rất lớn mật, khiến mọi người hãi hùng khiếp vía. Trầm Nhất Độ vội ho một tiếng:
"Lão đệ, biết rõ trong lòng là được, không cần nói trắng ra, cẩn thận tự rước phiền toái."
Ngưu Hữu Đạo cười cười không nói. Hắn đưa tay ra lấy một quyển sổ tay do Phiêu Miễu các phát, tra xét bản đồ địa hình của khu vực Hoang

Cổ tử địa, so sánh vị trí trước mắt.
Phù Hoa tới cạnh hỏi:
"Ngươi muốn đi theo hướng của nhân viên Phiêu Miễu các."
Ngưu Hữu Đạo đang xem bản đồ đáp ừ một cái.
Phù Hoa nhíu mày nói:
"Yêu hồ ở hướng này đã bị người của Phiêu Miễu các càn quét một lần, dù không bị giết sạch thì cũng bị dọa chạy mất. Chúng ta đi theo sau mông bọn họ thì có thể có thành tích tốt gì chứ?"
"Nói có lý!" Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu lên đáp: "Nếu không thì các vị chọn một nơi khác đi. Ta dẫn hai đệ tử bản phái đi bên này. Sau đó chúng ta sẽ gặp mặt tại địa điểm đã hẹn."
Mọi người đều sửng sốt, Toàn Thái Phong cười ha ha nói:
"Lão đệ nói gì vậy, đã nói là cùng đi thì cùng đi. Ta đi với lão đệ."
Hồng Cái Thiên là người đầu tiên phụ họa:
"Đúng đúng, Phù Hoa, đi cùng đi."
Những người khác cũng lục tục phụ họa theo, đều chứng minh mình tin tưởng Ngưu Hữu Đạo, vù một cái đã thống nhất xong ý kiến.
Ngưu Hữu Đạo nghe mà trợn tròn mắt, tin tưởng cái rắm! Còn chẳng phải là do họ đều cho rằng hắn biết tin tức gì đó hay sao? Việc này thật sự không thể giải thích rõ. Người nào người nấy đều nguyện tin tưởng chuyện bóng gió, còn hắn nói thật lại chẳng có ai tin. Hắn cũng lười giải thích, tiếp tục xem bản đồ.
Tần Quan và Kha Định Kiệt có cảm giác, cùng liếc nhìn nhau, thầm chậc chậc thán phục. Không biết Ngưu trưởng lão lấy từ đâu ra mị lực lớn như vậy, không cần nhiều lời đã có nhiều người tình nguyện đi theo như thế. Hai người họ cho rằng các trưởng lão khác trong môn phái chắc chắn không được.
Cũng phải nói, nếu cả đám người này vâng lời Ngưu trưởng lão, họ cũng yên tâm hơn nhiều, ít ra còn tốt hơn thời điểm không có dựa trước kia nhiều lắm.
Mọi người đợi một hồi, không biết Ngưu Hữu Đạo đang suy nghĩ món gì. Trầm Nhất Độ lại gần hỏi:
"Ngưu trưởng lão, chúng ta đều tin tưởng năng lực của ngươi. Tiếp theo nên làm thế nào, ngươi nói một câu đi!"

"Năng lực của ta..." Ngưu Hữu Đạo lẩm bẩm, còn có thể nói gì, bây giờ hắn đang có nỗi khổ khó nói được.
Người khác không hiểu, nhưng hắn thấy rõ. Lần rèn luyện này hắn bị La Phương Phỉ hại thảm, khiến hắn trở nên quá mức nổi bật. Hắn dám cam đoan, bây giờ hắn đã bị Phiêu Miễu các cao độ chú ý, chỉ e Cửu Thánh cũng đang để ý tới hắn.
Việc này đối với hắn tuyệt đối không phải điều tốt đẹp. Chỉ sợ, mọi việc hắn làm suốt từ trước tới nay đều được sắp xếp lại một lần, lại bị lôi ra vần vò rồi xem xét kỹ một phen.
Rất nhiều chuyện hắn đã làm không được đưa ra ánh sáng, không thể chịu nổi một lần tra xét toàn diện. Một khi hắn bị Thánh cảnh tập trung chú ý, liên kết một mạch mọi chuyện trước nay, chỉ cần hắn hơi có hành vi dị thường là có thể lộ ra sơ hở, sẽ uy hiếp đến rất nhiều người cạnh hắn. Nếu xảy chuyện, e rằng người bên cạnh hắn đều gặp xui xẻo.
Nguy hiểm! Trên đường bị đưa đi Thánh cảnh lần thứ hai, hắn đã cảm nhận được nguy cơ to lớn đang áp sát, hầu như không thể tránh khỏi, cũng không chống đỡ được!
Trên đường tới, hắn luôn suy nghĩ xem nên làm gì. Trước khi đặt chân vào Thánh cảnh lần thứ hai, hắn đã ra một quyết định lớn, có lẽ chỉ có như vậy mới thoát được một kiếp!
Giống như vừa rồi hắn ngang nhiên hò hét rất hung hăng với Thái Thúc Sơn Thành, giống như ai làm thủ lĩnh phải do hắn nói. Hắn không định giấu mãi một số việc nữa, chuẩn bị buông tay chơi một lần!
"Ai!"
Nỗi lòng ngổn ngang, Ngưu Hữu Đạo ngửa mặt lên trời thở dài:
"Nên làm gì sao? Thuận theo tự nhiên thôi. Tự các vị thương lượng xem nên phối hợp làm sao trong quá trình di chuyển đi."
"Chúng ta tự thương lượng?" Trầm Nhất Độ ngạc nhiên.
Ngưu Hữu Đạo đáp: "Ta tin nhân quả báo ứng, hỉ kết thiện duyên, không thích chém giết tạo sát nghiệt. Ta dẫn đường, còn săn giết thế nào do các vị tự thương lượng."
Dứt lời, hắn tiếp tục xem bản đồ.
Mọi người nhìn nhau, cuối cùng vẫn làm theo lời Ngưu Hữu Đạo.

Trong lúc mọi người thương nghị, Triều Kính tìm cơ hội tới gần Ngưu Hữu Đạo, hỏi:
"Việc ngươi và ta qua lại luôn là điều bí ẩn, làm sao Thái Thúc Sơn Thành lại liên tưởng đến việc ta cấu kết với ngươi? Ta nhắc ngươi, nếu sự việc bị vạch trần, Vạn Thú môn sẽ không bỏ qua ngươi!"
Khi nói lời này, trong lời nói của ông ta ẩn chứa cơn giận, hiển nhiên đang hoài nghi Ngưu Hữu Đạo tiết lộ tin tức.
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu liếc:
"Ngươi đang hoài nghi ta?"
Triều Kính: "Vậy ngươi giải thích cho ta một câu, vì sao lão ta có thể liên tưởng đến chuyện giữa hai chúng ta?"
Ngưu Hữu Đạo: "Trước đây ta không nghĩ ra, nhưng vừa nãy ta đã có phán đoán. Dường như ngươi đã bỏ sót một chỗ hở rất lớn."

Chương 1465: Lần đầu gặp gỡ yêu hồ (1)

Chương 1465: Lần đầu gặp gỡ yêu hồ (1)
Triều Kính: "Chỗ hở gì?"
Ngưu Hữu Đạo: "Bây giờ Thiệu Bình Ba đang ở nước Tấn!"
Triều Kính nghi ngờ không thôi: "Thiệu Bình Ba?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ngươi đừng quên, lúc trước cháu của ngươi trêu chọc ta là một cái thòng lọng do chính Thiệu Bình Ba thiết kế. Kết quả, cháu của ngươi ra tay mà ta lại không sao. Từ ban đầu, cháu của ngươi và ta đã nằm ngay trong tầm chú ý của Thiệu Bình Ba. Sau khi chuyện xảy ra, những người khác khó liên tưởng được chuyện giữa ta và ngươi, nhưng khó tránh được sự hoài nghi của Thiệu Bình Ba. Thiệu Bình Ba ở nước Tấn, hiện tại Thái Thúc Sơn Thành lại chọc phá ra việc này, ai giở trò sau lưng, còn cần phải nghĩ hay sao?"
Triều Kính cau mày, thầm chửi:
"Thứ chó má, phàm phu tục tử còn dám gây sóng gió!"
Ngưu Hữu Đạo: "Ngươi đừng coi khinh y. Ta cũng từng giao chiến với y, quả thực không phải kẻ đơn giản. Ta liên tục bố trí cạm bẫy đẩy y vào tuyệt cảnh mà y vẫn chạy trốn được. Ta tự mình từ châu Bắc truy sát đến tận Tề kinh, vậy mà vẫn để y sống được. Ngươi đã bị y nhìn chằm chằm vào, sau này phải cẩn thận một chút."
Triều Kính: "Sau đó? Bây giờ ta đã bị phiền phức quấn lấy rồi."
Ngưu Hữu Đạo: "Không có bằng cớ cụ thể, ngươi sợ cái gì?"
Mặt Triều Kính thêm mấy phần dữ tợn:
"Cháu trai ta như thế kia, nó đã bị ngươi bắt được chứng tỏ nó chẳng phải khúc xương cứng. Một khi tin tức bị đồn ra, Vạn Thú môn sẽ khống chế nó nghiêm tra. Ngươi cảm thấy nó có thể kín miệng không?"
Ngưu Hữu Đạo: "Mọi người đều đang bị vây trong Thánh cảnh, không dễ để lộ tin tức. Dù Phiêu Miễu các biết điều gì, họ cũng sẽ không tùy

tiện can thiệp ân oán tranh đấu giữa các môn phái trong giới tu hành, sẽ không tung tin ra hại ngươi. Sự tình không phiền phức như ngươi nghĩ."
Triều Kính đè lên giọng nói: "Sau khi rèn luyện kết thúc thì sao? Bao nhiêu người nghe thấy, còn giấu được hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo than thở:
"Bây giờ ngươi mới nghĩ đến thằng cháu trai tai họa của ngươi sao? Nếu đã lo lắng thì nghĩ cách diệt khẩu đi!"
Dù sao cũng chẳng phải là giết cháu hắn.
Triều Kính: "Ngươi đừng nói lung tung, bây giờ diệt khẩu? Chỉ càng làm Vạn Thú môn thêm hoài nghi!"
Ngưu Hữu Đạo: "Hoài nghi thì hoài nghi đi. Ta không tin Vạn Thú môn có thể làm gì đối với một trưởng lão mà không có chứng cứ gì."
Triều Kính: "Có phương hướng sẽ có thủ đoạn, khả năng nào cũng có thể xuất hiện!"
Ngưu Hữu Đạo: "Trước có sói, sau có hổ, ngươi nói làm sao bây giờ?"
Triều Kính: "Việc này một khi bị chọc ra, cho dù không có chứng cứ, mối nghi vẫn quá lớn. Sự việc liên lụy không nhỏ, tông môn sẽ không tín nhiệm ta nữa. Không ai có thể nói đỡ giúp ta. Để chứng minh bản thân trong sạch, tông môn sẽ ép ta thả xuống tất cả quyền lực trong tay, không để ta liên quan đến bất cứ sự vụ nào trong sơn môn. Khả năng giam lỏng ta là rất lớn!"
Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng: "Triều trưởng lão ngồi vị trí cao ở Vạn Thú môn nhiều năm, tất nhiên biết Vạn Thú môn sẽ xử trí như thế nào. Ài, kết quả này cũng coi như không quá xấu, coi như được an tâm dưỡng lão đi, không cần làm gì cả, có ăn có uống, rất tốt."
Cơ mặt Triều Kính co giật. Tại vị đắc tội bao nhiêu người, một khi ông ta mất quyền lực sẽ xuất hiện hậu quả gì? Bây giờ ông ta không có tâm trạng lý luận với Ngưu Hữu Đạo. Ít nhất, cả quãng đời còn lại sống trong giam lỏng là điều mà ông ta không thể chấp nhận. Triều Kính cắn răng nói:
"Cũng không phải không có biện pháp hóa giải!"
Ngưu Hữu Đạo trừng mắt, nhếch mép trêu tức:
"Ngươi muốn gia nhập Phiêu Miễu các?"

Triều Kính cả kinh, phát hiện kẻ trước mặt ông ta thực đáng sợ, lại có thể dễ dàng đoán trúng tâm tư của ông ta. Nếu đã bị nhìn thấu, ông ta cũng không cần quanh co lòng vòng:
"Đúng vậy! Trong lần rèn luyện này, ngươi phải nghĩ cách để chúng ta thắng được Phiêu Miễu các."
Ngưu Hữu Đạo than thở: "Ngươi đang nói đùa sao? Ta nghĩ biện pháp? Ngươi không phải không biết, bất kể xét về kinh nghiệm đi săn hay độ quen thuộc với hoàn cảnh vùng Hoang Trạch Tử Địa này, Phiêu Miễu các đều quen thuộc hơn chúng ta, càng có ưu thế mà chúng ta không có. Ta có thể nghĩ biện pháp gì? Ngươi định làm khó ta sao?"
Triều Kính: "Bí cảnh Thiên Đô còn phức tạp hơn nơi này nhiều lần, ngươi còn có thể chiếm hạng nhất. Thủ đoạn của ngươi cũng có thể có tác dụng ở nơi này."
Ngưu Hữu Đạo: "Bí cảnh Thiên Đô so với Thánh cảnh thì thế nào? Không cho đánh cướp, mà chúng ta cạnh tranh trực tiếp với Phiêu Miễu các, chỉ có thể thành thật tích lũy thành tích. Đúng rồi, Vạn Thú môn của ngươi có kinh nghiệm ứng phó với các loài thú, ngươi cứ việc lấy ra bản lĩnh giữ nhà của ngươi cướp hạng nhất chẳng phải là xong?"
Triều Kính: "Đừng mò mẫm, dùng đầu nghĩ lại xem. Nếu Vạn Thú môn thật sự có bản lãnh này, chẳng lẽ Thánh cảnh không dùng? Ngươi cho rằng Thánh cảnh vì muốn tiêu diệt yêu hồ mà lại chưa từng vận dụng Vạn Thú môn sao? Cách đây rất lâu, họ đã từng thử nghiệm. Thủ đoạn của Vạn Thú môn không có bất cứ tác dụng nào đối với yêu hồ nơi này. Yêu hồ ở đây có tiềm năng dị thường, bẩm sinh đã có linh trí và yêu lực. Thủ đoạn ngự thú bình thường vô dụng với chúng, mà chúng còn có thể thu giấu khí tức, muốn truy tìm cũng bất lực."
"Căn cứ theo một số ghi chép trong môn phái, năm xưa có tiền bối từng viết lại rằng, vì muốn đối phó với yêu hồ này mà Thánh cảnh không chỉ từng điều động Vạn Thú môn, họ còn tập trung các loại yêu tu tới, ép đám yêu hồ tới Hoang Trạch Tử Địa, sau đó thì bất lực. Có rất nhiều yêu tu có thể qua lại trong bùn đất đã chui vào đầm lầy này rồi bị giết chết. Từng có người nói, ngay cả một con giao long chui vào đầm lầy này cũng không thể bò ra được nữa."

Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc: "Yêu hồ này lợi hại vậy sao? Không phải thực lực có hạn sao?"
Triều Kính: "Thực lực có hạn là sự thực, nhưng vấn đề nằm ở đầm lầy này."
"Bên dưới đầm lầy mọc ra một thứ, chính là Hủ Thi đằng trên sổ tay đã phát cho chúng ta. Một khi sinh vật chui vào đầm lầy bị những thứ đó cuốn lấy, nghìn vạn xúc tu trong bùn đất lập tức tràn vào, rất khủng bố. Yêu hồ lại có thể dùng Hủ Thi đằng làm thức ăn, chính là thiên địch của Hủ Thi đằng. Yêu hồ có thể qua lại bùn lầy như thường, những sinh vật khác lại không thể, đây chính là vấn đề. Ngươi nhớ lại ghi chú trên sổ tay xem, có ghi rằng săn giết trên mặt đất là được, cố gắng không được xuyên vào trong đầm lầy."
Ngưu Hữu Đạo: "Thì ra là như vậy, cảm ơn nhắc nhở."
Triều Kính: "Ta tán gẫu với ngươi chuyện này làm gì đây? Ngưu Hữu Đạo, ta nhắc nhở ngươi. Một khi Vạn Thú môn tra ra chuyện của ta, ngươi cũng không thể tách rời quan hệ."
"Ngươi đang uy hiếp ta?"
Ngưu Hữu Đạo vươn ngón tay chọc chọc vào ngực ông ta:
"Có phải là chán sống rồi không hả? Ta mà muốn ngươi chết, ngươi có tin ngươi không sống nổi qua hôm nay không?"
Triều Kính: "Ngươi có thể giết ta, còn có thể giết sạch đám Thái Thúc Sơn Thành đã nghe chuyện hay không? Một khi cháu trai ta rơi vào tay Vạn Thú môn, há mồm nói chắc chuyện ngươi đã làm, thì đừng vội tưởng rằng quân đội dưới quyền ngươi năng chinh thiện chiến. Nếu Vạn Thú môn nhúng tay vào việc đối phó ngươi, ngươi nghĩ không có hậu quả sao?"
Ông ta hạ giọng nói:
"Ngưu Hữu Đạo, ta không có ý gì khác, nhưng gia nhập Phiêu Miễu các là cơ hội đối với chúng ta. Chỉ cần chúng ta trở thành người của Phiêu Miễu các, Vạn Thú môn còn dám manh động đối với ta và ngươi sao? Ta bảo ngươi hỗ trợ không chỉ vì nguyên nhân đã nói, ít nhất những người ở đây đều nghe lời ngươi, mà ngươi lại còn biết một ít tin tức. Như vậy không chỉ giúp ta, mà còn đang giúp chính ngươi!"
Ngưu Hữu Đạo chăm chú nhìn ông ta, rồi cười nói:

"Nói có lý, được, ta làm hết sức!"
Trong lòng hắn lại không cho rằng như vậy. Hắn không viết ra nhược điểm để rơi vào tay Thánh cảnh như người khác, rồi để Thánh cảnh dễ dàng chặt mất đường lui. Hắn viết những chuyện kia đều chỉ là những vụn vặt chó má, không cần phải đặt mình vào vòng tay của Phiêu Miễu các.

Chương 1466: Lần đầu gặp gỡ yêu hồ (2)

Chương 1466: Lần đầu gặp gỡ yêu hồ (2)
Hắn đã có phán đoán. Những người khác đã viết ra những việc kia, quyền chủ động lập tức rơi vào tay Thánh cảnh. Thánh cảnh có các loại biện pháp thúc đẩy, vấn đề có thể lớn có thể nhỏ, người tiến vào trên căn bản đều không có đường lui.
Mọi người đã bị Thánh cảnh lợi dụng làm thuốc dẫn để điều trị Phiêu Miễu các một phen, chính là đã đối nghịch với lợi ích tập thể cố hữu của Phiêu Miễu các. Cho dù họ có gia nhập Phiêu Miễu các thì sao, không phải chuyện gì tốt đẹp. Chỉ cần có đường lui, không cần phải chui vào vũng nước đục như Phiêu Miễu các.
Huống chi, hắn ở bên ngoài còn có một đám người dưới, vì gia nhập Phiêu Miễu các mà mặc kệ sống chết của người bên ngoài là điều mà hắn không làm được.
Còn về lời uy hiếp của Triều Kính, so với sự uy hiếp mà Thánh mang tới quả thực chẳng đáng kể.
Đối với hắn mà nói, Triều Kính bại lộ thì không thể phát huy tác dụng ở Vạn Thú môn, đã không còn giá trị lợi dụng...
Cả đám người cùng thương nghị việc dùng phương thức đẩy mạnh tiến lên, đang xuất phát về phía đầm lầy vô biên vô hạn.
Sau khi đi được một thời gian, mọi người tới một chỗ gò đất giữa đầm lầy, Ngưu Hữu Đạo chợt thấy có con chuột to rất bẩn thỉu ló đầu ra khỏi bùn lầy, cảm thấy kỳ lạ hỏi:
"Không phải nơi này không có động vật gì sao?"
Hắn vừa dứt lời, Triều Kính để ý thấy lập tức búng tay bắn ra một luồng kình phong, muốn giết con chuột.
Con chuột to lại có phản ứng lạ thường, chính xác hơn là vừa nhận ra mình bị Ngưu Hữu Đạo phát hiện đã lập tức chui vào trong bùn lầy.

Bụp! Triều Kính bắn ra cương khí bắn nổ bùn lầy, sau đó phất tay ra hiệu. Hai đệ tử bay tới, thi pháp khuấy bùn lầy tìm kiếm.
Ngưu Hữu Đạo vui vẻ:
"Triều trưởng lão xả giận đối với Thái Thúc Sơn Thành lên con chuột to này sao?"
"Chuột to?" Triều Kính quay đầu xem: "Đó là yêu hồ, bị bùn đen nhuộm trông không ra làm sao thôi. Lần sau ta gặp nó quyết sẽ không buông tha."
Ông ta có kinh nghiệm do đọc được từ ghi chép của tổ tiên Vạn Thú môn. Mấy người Ngưu Hữu Đạo nghe thấy thế liền sững sờ, đó là yêu hồ?
Chính lúc này, Từ Hỏa kêu ha một tiếng rồi bay vụt từ đầm lầy lên trời. Mọi người nhìn theo, thấy trên chân gã có một con rắn bùn quấy chặt. Bùn trên thân rắn bị đánh bay ra, thân thể nó xuất hiện hình vẽ màu đen. Mọi người chợt liên tưởng tới ghi chép trong sổ tay, là Hủ Thi đằng!
Trong đầm lầy đồng loạt có mười mấy xúc tua bắn ra khỏi bùn lầy, chụp vào chân một đệ tử Vạn Thú môn khác. Đệ tử kia lắc người tránh thoát, quay về chỗ gò đất.
Xúc tu quấn lấy Từ Hỏa dường như còn muốn kéo gã xuống từ trên trời. Từ Hỏa thi pháp banh mạnh bắp đùi mà không thể căng đứt xúc tu, có thể thấy chúng cứng cỏi đến mức nào.
Sang! Từ Hỏa vung kiếm, phong đao lướt qua, dễ dàng chặt đứt trói buộc.
Mười mấy xúc tu vặn vẹo xoắn tới, cũng bị Từ Hỏa vung loạn kiếm bắn kiếm khí ra chặt đứt hết. Xúc tu đứt đoạn khắp nơi làm chất lỏng màu lam bắn tóe.
Từ Hỏa trở lại gò đất, châm giẫm một cái, xúc tu quấn trên chân rơi xuống đất. Từ chỗ đứt của xúc tu chảy ra chất lỏng màu xanh lam. Xúc tu còn đang chầm chậm xiết vào, khiến mọi người chú ý.
Từ Hỏa bẩm báo Triều Kính: "Để yêu hồ kia chạy mất rồi."
Triều Kính gật đầu: "Yêu hồ quả nhiên giả dối, chắc là biết phía dưới có Hủ Thi đằng nên cố ý dẫn dụ chúng ta vào bẫy." Ông ta quay lại hỏi: "Chân ngươi không sao chứ?"

"Quả nhiên giống như ghi chép, hơi tê dại." Từ Hỏa nhìn chân mình, thi pháp ép ra khỏi chân một cái gai đen.
Mọi người nhìn nhau. Căn cứ vào ghi chú trên sổ tay, trên Hủ Thi đằng có gai cực kỳ cứng, lại rất nhọn. Khi tấn công con mồi, chúng sẽ đâm gai độc vào con mồi, khiến con mồi tê dại, sau đó con mồi sẽ dần mất đi năng lực phản kháng.
Có điều, loại chất độc này không có bao nhiêu ảnh hưởng đối với tu sĩ, không phải kịch độc, thi pháp là có thể loại trừ.
Mọi người tận mắt nhìn, cũng coi như tăng thêm chút kiến thức.
Sau đó, từ vết thương trên chân Từ Hỏa bắt đầu thấy màu máu bị ép ra, chân khôi phục tri giác.
Mọi người lại tiếp tục tiến hành rèn luyện săn bắn. Dọc đường đi, họ nhìn thấy cảnh đẹp khác biệt.
Trên mặt đầm lầy tỏa sương mờ nhạt, thỉnh thoảng lại có đủ loại kỳ hoa lọt vào mắt. Có loại màu sắc rực rỡ, có loại ăn thịt, côn trùng vừa rơi vào, cánh hoa sẽ lập tức khép mạnh lại.
Khi gặp được chỗ núi rừng để nghỉ ngơi, không phải thiếu đồ ăn.
Chuyến này không ai mang theo đồ ăn thức uống, trong núi có thực vật dùng làm thức ăn, khi khát có thể tách môt loại lá cây có hình cái bát là nước sạch chảy ra.
Thứ gì có thể ăn, thứ gì có thể uống, trên sổ tay được phát đã có ghi đủ.
Đương nhiên, chuyện ăn uống không phải nhu cầu tất yếu hàng ngày đối với tu sĩ. Tu sĩ trải qua quá trình tu luyện đã có lực khống chế cơ thể cực kỳ mạnh mẽ, có thể khống chế việc tiêu hao năng lượng đến mức lớn nhất.
Nhưng dù sao tinh thần và tu vi vẫn ký thác trên thân thể, trừ khi có thể siêu thoát khỏi cơ thể mới không cần. Thân thể lại cần thức ăn để kéo dài sự sống hàng ngày, nếu không thân thể sẽ chết, cũng có nghĩa là tinh thần và tu vi tán loạn, sẽ tử vong.
Bởi vậy, đột phá Nguyên Anh chính là giấc mơ đối với mọi tu sĩ. Cảnh giới Nguyên Anh đã thoát ra khỏi ràng buộc cơ thể, cũng chính là cái gọi là trường sinh bất tử.
Anh nhi (*trẻ con) đồng nghĩa với tân sinh. Nguyên Anh, tên như ý nghĩa, nguyên thủy tân sinh. Cảnh giới Nguyên Anh chính là một cảnh

giới của nguyên thủy tân sinh.
Một cảnh giới mới, đã vượt ra khỏi phạm vi chịu đựng của cơ thể xác thịt phổ thông, tu vi có thể mạnh mẽ hơn.
Đây là cảnh giới mà vô số tu sĩ tha thiết mơ ước, nhưng hiện thực tàn khốc vô cùng. Kẻ đứng ở trên cao nắm quyền lên tiếng lại không muốn chia sẻ cho người khác, người đi sau muốn trèo lên đỉnh gian nan vô cùng.
Có lẽ khu vực vừa đi qua đã bị người của Phiêu Miễu các càn quét một lượt, nhóm Ngưu Hữu Đạo không có thu hoạch gì.
Mọi người đã phân tán ra tiến lên, cơ bản chia tổ theo các phái. Phạm vi săn giết lấy Ngưu Hữu Đạo làm trung tâm. Địa điểm hẹn gặp ở phía trước, là do Ngưu Hữu Đạo chỉ định vị trí tập hợp trên bản đồ.
Tại một vùng đầm lầy trống trải và tĩnh mịch, sương khói mờ ảo, có ba bóng người.
Ngưu Hữu Đạo dẫn hai đệ tử Tử Kim động chậm rãi tiến lên. Trên đường gặp được gò đất giữa đầm lầy, Ngưu Hữu Đạo đáp xuống vẫy tay: "Mệt không, nghỉ ngơi đi!"
Tần Quan và Kha Định Kiệt hạ xuống theo. Kha Định Kiệt cười khổ nói: "Trưởng lão, mới đi không được bao lâu, không mệt, còn có thể đi tới tìm kiếm."
Ngưu Hữu Đạo đã ngồi khoanh chân xuống đất, vươn tay hái một đóa hoa đẹp màu đen lấm tấm vàng, đặt lên mũi ngửi, nói:
"Ta đã từng vào bí cảnh Thiên Đô!"
Hai người kia nhìn nhau, không biết hắn nói vậy là có ý gì. Tần Quan nói:
"Đệ tử biết, nghe nói trưởng lão gây nên sóng gió trong bí cảnh, lực ép các phái đoạt lấy hạng nhất. Chúng đệ tử từ lâu đã rất hâm mộ. Trưởng lão, có thể kể một chút chuyện trong bí cảnh Thiên Đô cho chúng đệ tử không?"
Ngưu Hữu Đạo vươn tay ra hiệu cho hai người ngồi. Hai người kia lập tức chờ mong ngồi hai bên, hứng thú muốn nghe.
Trên thực tế, hai người còn lớn tuổi hơn Ngưu Hữu Đạo nhiều, nhưng mà ở chung một thời gian ngắn, hai người đã tự nhiên quên đi chênh lệch tuổi tác.

Ngưu Hữu Đạo: "Bí cảnh tranh cướp chém giết, vô cùng tanh máu. Đơn giản là người này giết người kia cướp đồ, có gì hay mà kể? Nghiêm Lập cũng đã từng đi, muốn nghe thì các ngươi hỏi các đồng môn kia là được."

Tần Quan: "Không giống, dù sao họ cũng chỉ biết có hạn. Chúng ta nào có cơ hội ngay mặt hỏi chuyện Nghiêm trưởng lão. Ngưu trưởng lão, có lẽ ngài không biết. Đệ tử trong môn phái thật sự rất tò mò với bí cảnh Thiên Đô. Rất nhiều người vẫn đang đọc Tử Kim tạp ký, hy vọng có thể nhìn thấy tự sự của ngài, nhưng ngài không miêu tả một chữ nào."

Chương 1467: Kết quả đã được quyết định từ khi bắt đầu

Chương 1467: Kết quả đã được quyết định từ khi bắt đầu
Ngưu Hữu Đạo: "Thứ công khai, làm sao có thể nhìn thấy thứ mà các ngươi muốn thấy. Ta mà dám viết, tông môn chưa chắc đã dám thu nhận."
Kha Định Kiệt: "Vậy ngài kẻ cho chúng đệ tử một chút đi."
Ngưu Hữu Đạo: "Các ngươi cả nghĩ quá rồi. Các ngươi đừng hỏi. Ta đề cập tới chuyện ta vào bí cảnh Thiên Đô là muốn nói với các ngươi, khi gặp hoàn cảnh không quen thuộc thì phải cố gắng duy trì tình trạng cơ thể tốt nhất. Các ngươi đi theo ta, ta sẽ cố gắng mang các ngươi về, không phụ lòng tông môn nhờ vả."
Toàn lời nói bậy.
Tần Quan than thở: "Trưởng lão, chúng ta không hoang mang. Chưa tới nửa canh giờ đã lại nghỉ, đến bao giờ mới tới địa phương tụ hợp. Ta sợ chúng ta không thể tới đúng lúc để chạm mặt những người khác."
Chẳng phải vậy sao? Hai người cảm giác là vị trưởng lão này căn bản không tới để săn yêu hồ. Trên đường đi, họ có gặp phải yêu hồ, vị này lại không cho họ truy sát.
Ngưu Hữu Đạo: "Các ngươi yên tâm đi. Bọn họ tìm kiếm khắp nơi, chúng ta lại đi thẳng tới địa điểm cần tới, không muộn được." Dứt lời, hắn giơ đóa hoa trên tay lên thưởng thức.
Hai người bất đắc dĩ. Kha Định Kiệt nhẹ giọng ra hiệu: "Trưởng lão!"
Tần Quan liếc mắt nhìn theo, thân thể lập tức căng ra, lao đi như mũi tên rời cung.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn sang, thấy cách đó không xa có một đống bùn nhão bò lên trên đống đất nhỏ. Nó rùng mình một cái rũ bỏ bùn lầy

trên thân, để lộ ra bộ lông trắng như tuyết. Rõ ràng đó là một con hồ ly màu trắng.
Có người nói, yêu hồ nơi đây hầu hết đều màu trắng.
Quay lại thấy dáng vẻ muốn giết của hai người, Ngưu Hữu Đạo hỏi: "Các ngươi căng thẳng làm cái gì?"
Sở dĩ hai người phát hiện mà không ra tay là vì Ngưu Hữu Đạo từ trước vẫn ngăn cản hai người, cũng cảnh cáo rằng nếu không được hắn cho phép, họ không được tự ý hành động.
Tần Quan: "Trưởng lão, không căng thẳng, không hành động thì nó sẽ chạy mất."
"Chạy thì chạy, có làm sao? Những người khác mặc sức săn giết là được."
Ngưu Hữu Đạo không quan tâm nói. Hắn vươn tay lấy lên một cục đá trong bụi cỏ, co tay búng một cái bắn ra. Hòn đá bay vèo một cái bắn về phía đống đất kia, lệch hướng đâm trúng vào vũng bùn bên cạnh đống đất.
Vậy còn có thể bắn lệch, mà lực đạo hiển nhiên chỉ có hạn, hai người Tần và Kha im lặng.
Càng khiến hai người không còn gì để nói là, con yêu hồ kia không chạy. Sau khi nó bị nước bùn bắn lên người, nó chỉ giũ người một cái là lại sạch sẽ trắng tinh, có vẻ rất cao ngạo đứng sừng sững trên gò đất nhìn họ.
"Quá kiêu ngạo!" Kha Định Kiệt có vẻ khó nhịn nhục đứng dậy. Lúc trước yêu hồ gặp họ ít nhất sẽ lập tức bỏ chạy, vậy mà con này hoàn toàn coi rẻ bọn họ, quả thực là muốn gây sự.
"Thực có chút hung hăng." Ngưu Hữu Đạo khà khà vui vẻ nói. Có điều, hắn lập tức quay sang ra hiệu cho Kha Định Kiệt ngồi xuống.
Kha Định Kiệt đột nhiên nói: "Trưởng lão, ngài mau nhìn."
Ngưu Hữu Đạo nhìn sang, thấy phần lung nhung tại mi tâm giữa hai con mắt của yêu hồ đang nứt ra. Con mắt dọc thứ ba hiện hình. Con mắt này long lanh đẹp như bảo thạch lưu ly, trong con ngươi có một vòng màu vàng, trông rất yêu dị.
Cảm giác kia giống như con yêu hồ đang nói với họ, các ngươi không nhìn nhầm, ta chính là yêu hồ mà các ngươi muốn săn.

Tần Quan: "Mắt dọc của yêu hồ có thể nhìn rõ sự vật mà mắt thường không thể thấy được, giống như pháp nhãn của tu sĩ. Trưởng lão, đây chính là thứ mà chúng ta cần. Trưởng lão, chúng ta đi cả con đường tới nay chưa có chút thu hoạch nào cả." Thực thế gã nói lời này là để Ngưu Hữu Đạo ra tay.
Ngưu Hữu Đạo không để ý đến gã, vẫn không cho phép họ hành động. Hắn chỉ ngước đầu đối diện với con yêu hồ kia, quan sát lẫn nhau.
Một lát sau, con yêu hồ dường như cảm thấy nhàm chán, thu con mắt dọc thứ ba vào trong lớp lông trắng. Nó nhảy vọt lên, vẽ một đường vòng cung duyên dáng trên không trung rồi đâm vào trong đầm lầy, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.
"Ai da, chạy rồi!" Kha Định Kiệt buông tiếng thở dài, cuối cùng cũng đành ngồi khoanh chân xuống, dường như có vẻ không cam lòng.
Ngưu Hữu Đạo vẫn không để ý, dặn: "Tranh thủ khôi phục pháp lực của các ngươi đi." Ánh mắt hắn hơi đỏa, phát hiện một gốc cây mà mình chưa từng gặp. Hắn ném hoa đi, nhổ tận gốc thân cây kia, tinh tế quan sát.
Hai người Tần, Kha có vẻ thiếu kiên nhẫn. Tần Quan cau mày nói: "Trưởng lão, thứ cho đệ tử nói thẳng. Dường như ngài không muốn săn giết yêu hồ?"
Ngưu Hữu Đạo lật xem cây cỏ trong tay, chậm chạp đáp: "Ta không thù không oán với chúng, tại sao phải giết chúng?"
Mẹ, cuối cùng cũng nói lời thật lòng rồi! Hai người Tần, Kha im lặng. Hai người đã sớm phát hiện vị này có xu hướng như thế, lúc trước còn ngại không hỏi. Vạch trần việc Ngưu trưởng lão không tôn trọng quyết định của Thánh cảnh dường như không thích hợp.
Nhưng trải qua tình hình vừa nãy, họ thấy con yêu hồ kia quá kiêu ngọa, mà dường như Ngưu trưởng lão vẫn lạnh nhạt không quan tâm, họ không nhịn được hỏi.
Kha Định Kiệt nhắc nhở: "Trưởng lão, đây là chuyện do Thánh cảnh sắp đặt. Lần này săn yêu hồ liên quan đến thành tích rèn luyện của chúng ta."
Ngưu Hữu Đạo hơi nhấc mí mắt: "Ngươi đang giảng đạo lý với ta sao?"

Kha Định Kiệt vội xua tay: "Đệ tử không có ý này. Đệ tử chỉ nhắc nhở trưởng lão, cho dù thành tích rèn luyện của chúng ta không tốt cũng không thể lót đáy chứ?"
"Xem ra quả thật định giảng đạo lý với ta. Được, vậy ta cậy già lên mặt giảng đạo lý với các ngươi một phen."
Ngưu Hữu Đạo lạch xạch ngắt thân cây trong tay làm hai đoạn, ném cho hai người:
"Ta hỏi các ngươi, trước khi Thương Tụng mở ra thế giới này, hay có thể nói là trước khi Thương Tụng qua đời, thế giới này do ai làm chủ?"
Hai người nhìn nhau, Kha Định Kiệt nói:
"Có người nói rằng đó là yêu hồ. Yêu hồ chính là bá chủ của thế giới này!"
Ngưu Hữu Đạo: "Biết là tốt rồi! Chúng là thứ mà ngay cả Cửu Thánh cũng không thể tiêu diệt, ngươi gấp làm cái gì? Đi lại chốn giang hồ, từng trải mưa gió, không được mê muội chạy loạn. Đi ra ngoài lăn lộn phải nhớ, rồng dù mạnh cũng không được ép rắn nhà! Trên đời này có cái gì mà Cửu Thánh không xử lý được? Đám yêu hồ trước mắt chính là một! Chúng nó chính là rắn nhà tại thế giới này, không ai hiểu rõ thế giới này hơn chúng! Không phải tình huống cần thiết, lại không thù không oán, không cần thiết phải đắc tội với chúng. Làm người phải chừa con đường, tương lai dễ chạm mặt nhau. Đây là kinh nghiệm đi lại giang hồ nhiều năm của ta, hôm nay dạy cho các ngươi, nhớ kỹ!"
Hai người không nói được gì. Một lát sau Tần Quan than thở:
"Trưởng lão, không phải chúng ta không thể bỏ qua cho chúng, mà đây là điều Thánh cảnh đã yêu cầu chúng ta làm. Những người khác đều làm mà chúng ta không làm thì không thể báo cáo kết quả!"
Ngưu Hữu Đạo: "Xem ra các ngươi chưa nắm rõ tình huống. Có lẽ các ngươi hiểu rõ, nhưng các ngươi không thể sắp xếp thành phương hướng hợp lý để tự lập ra con đường của mình, sau đó chấp hành, chỉ có thể suy nghĩ lung tung. Trên đời này chẳng có kẻ nào ngu si. Bình thường giữa người và người chỉ chênh lệch một chút đó. Ban đầu Đinh Vệ bắt mọi người viết những thứ đó, mọi người đều không hiểu chuyện gì. Mãi đến sau này xảy ra việc tỷ thí với Phiêu Miễu các, mọi người mới chợt tỉnh ngộ. Thánh cảnh muốn làm gì, hẳn trong lòng các ngươi đã nắm chắc

rồi. Những người khác không còn đường lui, ta lại khác. Ta viết ra những thứ đó chẳng tính là gì. Lẽ nào các ngươi không muốn về tông môn mà muốn gia nhập Phiêu Miễu các hay sao?"
Hai người trầm mặc, suy nghĩ lời hắn nói.
Kha Định Kiệt trầm mặc một lát rồi nói:
"Trưởng lão, chúng đệ tử đều hiểu lời ngài nói, nhưng không bỏ qua được thành tích. Chúng đệ tử sợ rằng không qua nổi cửa ải này."
"Hiểu cái gì mà hiểu? Nông cạn!"
Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ đầu mình, ám chỉ bọn họ suy nghĩ vớ vẩn.
"Ta nói cho các ngươi biết, việc chỉnh đốn Phiêu Miễu các không thể vừa bắt đầu đã làm oanh oanh liệt liệt, dùng lực quá mạnh sẽ xảy ra chuyện, khiến bên dưới tập thể phản công.

Chương 1468: Yêu hồ tràn lan (1)

Chương 1468: Yêu hồ tràn lan (1)
Đến lúc đó, Cửu Thánh cũng không thể khống chế được cục diện, triệt để rối loạn mà vẫn không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Bằng không đã không chỉ có mấy người như chúng ta đi tới đây làm việc."
"Nghĩ thông suốt điều này là sẽ có phán đoán rõ ràng đối với chuyện về sau. Đây là giai đoạn tiến lên dần dần. Trong cuộc tỷ thí này, chúng ta nhất định thua! Bất kể về kinh nghiệm hay trình độ quen thuộc đối với địa hình, chúng ta đều không bằng Phiêu Miễu các, lại không thể cướp, muốn thắng? Lấy cái gì thắng? Kết quả đã định từ lúc bắt đầu. Thành tích chúng ta dù tốt cũng vô dụng, hiểu không?"
Hai người nhìn nhau một phen, như hiểu mà không hiểu, kỳ thực vẫn không hiểu lắm.
Bọn họ chỉ nghe ra được một tầng ý tứ. Tần Quan hỏi:
"Ý trưởng lão là, đã cố gắng thế nào cũng không thắng được, thế thì không cần phí công?"
Ngưu Hữu Đạo cười cợt: "Cũng không kém là bao. Bởi vậy, chúng ta không cần phải đắc tội với thổ địa nơi này, cố gắng tránh khỏi nguy hiểm khó có thể dự tính trước. Ban đầu các ngươi cũng đã thấy rồi, yêu hồ cố ý bố trí cạm bẫy mưu sát đám Từ Hỏa, có thể thấy được yêu hồ ở nơi này có linh trí khá cao. Chúng ta không cầu là được, cố tránh bị dụ vào cạm bẫy không phải chuyện xấu gì."
"Mặt khác, ta không quan tâm việc các ngươi có muốn gia nhập Phiêu Miễu các hay không. Cho dù các ngươi muốn, tốt nhất cũng vẫn phải khiêm tốn một chút. Các ngươi liều mạng săn giết yêu hồ, lấy được thành tích tốt, nhưng điều đó có ý nghĩa gì đối với Phiêu Miễu các? Có nghĩa là các ngươi đối nghịch với họ. Các ngươi gia nhập bằng phương thức này, sau này liệu có trái ngon cho các ngươi ăn không? Phiêu Miễu

các chiếm đóng giới tu hành nhiều năm, cây lớn rễ sâu, không biết nắm giữ bao nhiêu việc riêng tư trí mạng người. Ngay cả Cửu Thánh cũng không dám tùy tiện nói lật bàn là lật bàn. Ngay cả Cửu Thánh cũng phải thực hiện dần từng bước, các ngươi cứ lao lên như thế chẳng phải muốn tự sát?"
Hai người bỗng nhiên tỉnh ngộ, không ngờ, thật sự không nghĩ sâu xa như thế, cũng không nghĩ thấu đáo như thế. Họ vui lòng phục tùng, đồng thời chắp tay nói:
"Cảm ơn trưởng lão chỉ điểm."
Ngưu Hữu Đạo: "Có những việc các ngươi biết là được, người khác muốn cố gắng thế nào là mặc họ nỗ lực, đừng nói với họ. Mọi người đều không nỗ lực, Thánh cảnh có lẽ sẽ thẹn quá hóa giận. Đến khi đó mọi người cũng không chịu nổi. Không cần ta dạy đạo lý này cho các ngươi chứ?"
"Rõ rồi!" Hai người vội vã đáp lại.
"Ngươi là đệ tử Phó Quân Nhượng?" Ngưu Hữu Đạo hỏi Tần Quan, lại hỏi Kha Định Kiệt: "Ngươi là đệ tử của Mạc Linh Tuyết?"
"Vâng!" Hai người đáp.
Ngưu Hữu Đạo: "Hầu tử... Cũng chính là huấn luyện viên của các ngươi, Viên Cương, đã nói với ta, các ngươi rất khá. Hắn ta đã tiếp xúc gần nhất với các ngươi một thời gian, đã quan sát một thời gian. Các ngươi chắc hẳn không phải người của Phiêu Miễu các. Đương nhiên, các ngươi là đệ tử kiệt xuất được tông môn phái ra, không tính là chỉ có hư danh, coi như được. Một hảo hán có ba người trợ giúp. Một mình ta tới đây, bên cạnh không có nhân lực đáng tin, nhiều chuyện không dễ xử lý một mình. Ta cần giúp đỡ."
Hai người nhìn nhau, Tần Quan nói: "Chúng đệ tử vâng lệnh tông môn tới đây, tất nhiên sẽ dốc sức phối hợp trưởng lão."
"Ừm..." Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, dường như không hài lòng với câu trả lời của họ: "Đôi khi, ta chỉ có thể cho người của ta đi làm việc. Người của ta, hiểu chưa? Nếu ta đã không muốn để các ngươi theo ta, ta sẽ có biện pháp đẩy các ngươi ra. Nếu ta đã giữ các ngươi lại bên cạnh ta, nói lời thô tục một chút thì là theo ta chính là người của ta. Có những việc,

ta cũng không thể giấu hết với các ngươi được, vì vậy cái gì nên nói hay không nên nói, ta đều đã nói với các ngươi cả."
Hai người có phần khó hiểu lời của hắn.
Ngưu Hữu Đạo: "Đệ tử của Phó Quân Nhượng và Mạc Linh Tuyết... các ngươi là đệ tử của họ cũng không thành vấn đề, ta không bảo các ngươi phản bội sư phụ. Có điều... họ có thể cho các ngươi thứ gì, ta cũng có thể cho các ngươi thứ đó. Thứ mà họ không cho được, ta lại có thể cho các ngươi. Chuyện này với các ngươi cũng không phải việc gì xấu, sau này hãy lăn lộn với ta đi!"
Cái gì gọi là sau này lặn lộn với ngươi? Hai người lộ vẻ lúng túng, không biết nên đáp lời làm sao.
Ngưu Hữu Đạo ha ha nói: "Vẫn là câu nói kia, nếu các ngươi đã dính với ta, ta sẽ thỏa mãn các ngươi, sẽ không giấu diếm nhiều với các ngươi. Hiện giờ không hiểu cũng không sao, sau này sẽ hiểu. Khôi phục chưa? Xong rồi thì đi thôi!"
Ngưu Hữu Đạo nói xong lập tức đứng dậy.
Hai người quả thực không hiểu, trong lòng còn đang phân vân, không biết Ngưu trưởng lão nói những điều này là có ý gì...
Gần tối, nhân viên phân tán ra đã chạm mặt nhau tại vị trí đã hẹn trước trong khu vực núi rừng, có thu hoạch, nhưng không nhiều.
Hầu như các tiểu đội đều thu hoạch được một hai con yêu hồ. Vạn Thú môn không hổ danh Vạn Thú môn, phản ứng rất nhạy cảm đối với thiên tính cảu một số động vật, săn được năm con.
Triều Kính còn tự tay bắt được một con yêu hồ sống, dường như là để tăng cường năng lực săn bắn của đoàn đội nên cố ý bắt một con còn sống làm đối tượng giảng giải cho mọi người.
Sau khi để mọi người hiểu rõ một số đặc tính công kích của chúng, Triều Kính rút kiếm, gọn gàng nhanh chóng cắm vào trán yêu hồ, xoáy một cái móc ta con mắt đẫm máu rồi ném cho đệ tử bên dưới cất vào túi chứa đồ.
"Oa gra gra..." Yêu hồ rít lên đau đớn.
Nó nhe răng nanh ra, móng vuốt thò ra thụt vào khỏi ngón chân lông, vặn vẹo vô cùng đau khổ.

Tần Quan và Kha Định Kiệt lặng lẽ nhìn phản ứng của Ngưu Hữu Đạo, thấy Ngưu trưởng lão thờ ơ lạnh nhạt, không biểu thị hứng thú, cũng không có ý ngăn cản.
Triều Kính ném thi thể yêu hồ còn đang vặn vẹo xuống, thu kiếm rồi trầm giọng nói: "Hôm nay mọi người thu hoạch hai mươi mốt con, quá ít." Ông ta có vẻ nghiêm nghị.
Yêu hồ trên đất mau chóng mất động tĩnh, máu chảy ròng ròng từ lỗ thủng trên trán.
Ngưu Hữu Đạo thở dài: "Xin lỗi các vị, mọi người đều có thu hoạch mà chỗ ta không có gì, cảm giác giống như kéo chân mọi người vậy."
Hai người Tần, Kha cười khổ, chẳng biết vì sao cảm nhận được sự cao thâm khó dò, lòng dạ sâu không đong đếm được của vị Ngưu trưởng lão này. Đây là cảm giác mà trước đây họ chưa từng cảm thấy ở Tử Kim động.
Không chỉ Ngưu trưởng lão, ngay cả tên to con bên cạnh Ngưu trưởng lão cũng có cảm giác không tầm thường.
Ban đầu khi Viên Cương muốn huấn luyện hai người, hai người còn xem thường, không tình nguyện. Nhưng bên biệt viện Mao Lư đã mở lời, tông môn đã bảo họ phải phục tùng phối hợp với Ngưu Hữu Đạo, họ cũng không có cách nào. Nhưng sau khi chân chính tiếp nhận sự huấn luyện của Viên Cương, hai người mới phát hiện rằng Viên Cương không tầm thường chút nào. Một số quan niệm, một số thủ đoạn của hắn ta làm họ mở mang tầm mắt. Sau đó, họ dần lắng tâm xuống, cẩn thận học hỏi. Bọn họ biết công việc vội vàng, không có nhiều thời gian huấn luyện, nhưng đối với họ mà nói, họ tự biết mình đã nhận được ích lợi rất lớn!
Trầm Nhất Độ ha ha nói: "Ngươi kéo chân chúng ta cũng không sao, quan trọng là trong tâm ngươi có chuyện rèn luyện là được. Chỉ cần ngươi tự nắm chắc, chúng ta không để ý chuyện ngươi có cản trở hay không. Ngươi muốn làm sao cũng được. Mọi người nói có đúng hay không?"
Mọi người hoặc cười ha ha hoặc chỉ mỉm cười, rõ ràng là không để ý.
Ngưu Hữu Đạo cũng khẽ mỉm cười, hỏi: "Việc mà ta đã dặn mọi người chú ý quan sát thế nào rồi?"

Phù Hoa lắc đầu: "Phía ta không phát hiện tung tích nhân viên Phiêu Miễu các."
"Không có!" Mọi người lần lượt lắc đầu, đều nói không có.
Ngưu Hữu Đạo: "Mọi người không nên coi nhẹ việc này. Ngày mai tiếp tục. Một khi phát hiện, mọi người cần phải để tâm tới phương hướng của họ."
"Được!" Mọi người hoặc đáp, hoặc gật đầu.
Toàn Thái Phong chợt hỏi: "Lão đệ, ngươi muốn tìm người của Phiêu Miễu các làm gì? Dù sao ngươi cũng sẽ không muốn cướp đồ của họ chứ?"

Chương 1469: Yêu hồ tràn lan (2)

Chương 1469: Yêu hồ tràn lan (2)
Ngưu Hữu Đạo: "Ta không to gan như ngươi nghĩ. Ngươi đã có ý tưởng này thì chúng ta tác thành cho ngươi. Các vị, sau khi phát hiện tung tích nhân viên của Phiêu Miễu các thì hãy báo cho Toàn trưởng lão một câu, để Toàn trưởng lão đi cướp đi. Đương nhiên, đây là hành vi cá nhân, không liên quan tới chúng ta!"
Mọi người nhất thời cười ha ha, có người khen hay.
Đương nhiên ai cũng biết là nói đùa thôi. Thánh cảnh đã quy định không được cướp. Ai dám cướp là công khai làm trái quy tắc, vậy chẳng phải tự sát hay sao? Huống chi còn là cướp của Phiêu Miễu các, ai mà dám?
"Đi đi đi!" Toàn Thái Phong vung tay về đám người đang ồn ào, tiếp tục tò mò hỏi: "Lão đệ, vậy ngươi tìm họ rốt cuộc để làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo không nói nguyên nhân, chỉ nhắc nhở: "Nói chung là vì muốn tốt cho mọi người. Mọi người nhớ để tâm một chút."
Mọi người cho rằng hắn biết được tin tức gì nên cùng gật đầu. Nếu hắn đã nói vậy, chắc chắn mọi người phải ứng phó cẩn thận, nếu không đi theo kẻ này làm gì?
"Trời sắp tối, lại không có Nguyệt điệp, cộng thêm không quen thuộc hoàn cảnh, buổi tối không tiện săn bắn, mọi người nghỉ ngơi sớm đi."
Ngưu Hữu Đạo lên tiếng, tự mình đi sang bên khoanh chân ngồi tĩnh tọa.
Tần Quan và Kha Định Kiệt canh giữ bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, thay phiên nhau nghỉ ngơi, canh gác, bảo vệ cho Ngưu Hữu Đạo.
Chỉ cần có bất kỳ điều dị thường nào đều có thể khiến hai người họ lập tức cảnh giác.
Những người khác đều chú ý thấy việc này, đã sớm phát hiện tính cảnh giác của hai người Tần, Quan không tầm thường. Thứ mà mọi người đều

không nhận ra manh mối, hai người họ vừa ngồi xổm bên cỏ quan sát đã có thể nhắc nhở có thứ gì đi qua nơi này.
Mà họ trước sau đều lấy sự an toàn của Ngưu Hữu Đạo làm trung tâm, bất kể lúc nào cũng chiếm vị trí có lợi trước, rõ ràng không dám qua loa một chút nào, nghiêm khắc cảnh giác bất kỳ khả năng xuất hiện nguy hiểm nào nhắm vào Ngưu Hữu Đạo.
Lại nhìn sang người bên cạnh mình, tất cả phát hiện tố chất của những người khác so với hai người Tần, Kha đều có cách biệt, thậm chí chênh lệch quá rõ ràng, căn bản không thể rút ngắn chỉ bằng một câu đôi lời.
Mọi người có thể nhận ra tính chuyên nghiệp từ hai người Tần, Kha.
Có hai đệ tử như vậy đi bên cạnh quả thực có thể khiến người ta yên tâm hơn nhiều.
Nhiều người cảm thấy buồn bực, cũng từng nghe nói, mặc dù hai người Tần và Kha là đệ tử Tử Kim động, nhưng họ căn bản không phải người của Ngưu Hữu Đạo, chỉ là lâm thời được phái đi làm tùy tùng của Ngưu Hữu Đạo. Lẽ nào đệ tử bản phái so với đệ tử Tử Kim động lại có chênh lệch lớn như vậy sao? Trước đây họ không phải chưa từng tiếp xúc với đệ tử Tử Kim động, sao lại không nhận ra, lẽ nào trước đây sơ sót?
"Thấy không, chỉ cần có gió thổi qua là phải nhanh chóng chặn trước dùng thính giác cảm nhận ngay, nên học theo!" Toàn Thái Phong bất mãn răn dạy hai đệ tử Lăng Tiêu các đi cùng. Y phát hiện hai tên đệ tử của mình so với người ta quả thực chỉ như hai khối gỗ mục.
Ngày tiếp theo, mọi người lại tản ra theo bố trí, tiến lên tìm tòi.
Ba người Ngưu Hữu Đạo tiếp tục vừa đi vừa nghỉ trong đầm lầy, thảnh thơi giống như đi vào ngắm cảnh, nào giống như đi săn yêu hồ rèn luyện.
Hai người Tần, Kha đã hiểu rõ ý đồ của Ngưu Hữu Đạo nên cũng bỏ ý đi săn.
Nhưng dần dần, không chỉ hai người, ngay cả Ngưu Hữu Đạo cũng dần dần phát hiện có gì đó không đúng. Tình hình ngày hôm nay và hôm qua rõ ràng không giống nhau. Ba người luôn có thể nhìn thấy yêu hồ ẩn hiện liên tục.
Không biết có phải là vì biết ba người sẽ không ra tay với yêu hồ hay không, tình hình càng phóng lớn hơn vào lúc xế chiều. Một làn sóng

xuất hiện, mấy chục con yêu hồ kết đàn chạy tới chỗ cách họ không xa. Ba người vẫn không có phản ứng gì, khiến cho phía sau dần dần có cả đàn yêu hồ chơi đùa ở khu vực gần họ, chọc cho hai người Tần, Kha ngứa cả tay. Nếu không phải Ngưu Hữu Đạo đã nói với họ từ trước, chỉ sợ họ đã không nhịn được mà nhao ra.
Tần Quan tặc lưỡi nói: "Yêu hồ ở Hoang Trạch Tử Địa đã tràn lan đến trình độ này sao?"
Kha Định Kiệt: "Có lẽ ngày hôm qua vào chưa đủ sâu. Hôm nay chúng ta đi sâu vào trong nên nhìn thấy nhiều hơn."
Tần Quan than thở: "Xem ra đêm nay lúc tụ tập mọi người, những người khác sẽ thu hoạch rất nhiều. Chúng ta lại tiếp tục không có con nào. Trưởng lão, có phải là sẽ khó giải thích hay không?"
Ngưu Hữu Đạo sẽ không phải người mù, cũng lập tức chú ý thấy biến hóa. Vừa vào Hoang Trạch Tử Địa, hắn không biết tình huống này là bình thường hay không bình thường, nên chỉ bình thản đáp:
"Chẳng có gì đáng nói, cứ làm theo kế hoạch, không cần thiết phải quấy nhiễu. Không có lệnh của ta, các ngươi không được phép làm bừa."
Hai người Tần, Kha đồng thời đáp: "Vâng!"
Ba người tiếp tục tiến lên. Trong lúc nghỉ ngơi trên một bụi cỏ giữa đầm lầy để khôi phục pháp lực, hai người phụ trách canh gác phát hiện dị thường.
Tần Quan nhỏ giọng nói với Ngưu Hữu Đạo đang ngồi khoanh chân suy tư:
"Trưởng lão, bên trái, có một con màu đen tới."
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu nhìn sang trái, thấy giữa đám cáo trắng đang nô đùa trong bùn đầm lầy không biết từ bao giờ có lẫn một con chồn lông đen sáng bóng. Nó đột nhiên nhảy phốc một cái đáp xuống đúng bụi cỏ, ngửa mặt lên trời ngáp một cái, bốn chân khuỵu xuống. Nó lười biến nằm rạp trên thảm cỏ, dáng vẻ rất thảnh thơi.
"Thật hung hăng, lại dám ngủ trước mặt chúng ta, đúng là không coi ai ra gì." Kha Định Kiệt nghiến răng lẩm bẩm, giống như bị khiêu khích.
Ngưu Hữu Đạo híp mắt quan sát một phen, sau đó lại quay đầu đi, nhắm mắt, tiến vào trạng thái tĩnh tọa, giống như lão tăng nhập định kháng cự dụ hoặc.

Hai người Tần, Kha thấy hắn như vậy cũng biết là hắn không cho họ đi săn yêu hồ, đành bỏ đi suy nghĩ vừa mới nảy sinh trong đầu...
Đến khi pháp lực khôi phục, Ngưu Hữu Đạo mở mắt ra. Hắn phát hiện con yêu hồ màu đen nằm trên thảm cỏ đã không thấy đâu. Đám yêu hồ vốn nô đùa xung quanh cũng không còn.
Cả nhóm tiếp tục xuất phát. Trên đường đi, tình huống yêu hồ tràn lan không còn nữa, thậm chí hiếm khi thấy được yêu hồ. Dường như tình hình trở về như ngày đầu tiên.
Chạng vạng tối, tới điểm tập kết, tổ Ngưu Hữu Đạo tới trước. Sau đó, các tổ còn lại cũng lục tục tới.
Khi mọi người tụ lại cùng kiểm kê thu hoạch mới phát hiện còn thiếu một tổ. Đó là tổ Phù Hoa dẫn người của Tây Hải và Côn Lâm Thụ.
Thu hoạch ngày hôm nay rõ ràng gia tăng một chút so với hôm qua. Mọi người giết được thêm vài con, trong lúc nói chuyện rõ ràng đã có kinh nghiệm săn bắn hơn. Dù sao mọi người cũng đã có kinh nghiệm va chạm ngày hôm qua.
Mới săn thêm được vài con? Hai người Tần, Kha cảm thấy có vẻ không bình thường. Điều này không hợp với tình huống mà họ gặp được trên đường ngày hôm nay, kết quả săn bắn không nên như vậy mới phải.
Ngưu Hữu Đạo cũng cảm thấy bất bình thường, hỏi:
"Chúng ta đã đi sâu vào Hoang Trạch Tử Địa, đáng lẽ nên gặp nhiều yêu hồ hơn mới phải chứ?"
Lãng Kinh Không: "Ngươi nói vậy là dựa vào đạo lý nào? Làm sao có thể nhiều hơn được? Chúng ta đã đánh rắn động cỏ, muốn phát hiện những con yêu hồ kia chỉ càng khó hơn mà thôi."
Mọi người dồn dập gật đầu, biểu thị tán thành cách nói này.
Ngưu Hữu Đạo chợt đánh mắt với hai người Tần, Kha. Ba người không có thu hoạch gì, khó nói ra tình hình gặp phải trên đường. Nếu không, họ không thể giải thích được vì sao lại không có thu hoạch.
Triều Kính lên tiếng: "Lão đệ, các ngươi ngày hôm nay vẫn không có thu hoạch sao?"
Ngưu Hữu Đạo có tâm sự, suy tư lắc đầu: "Kỳ quái, các ngươi còn có thu hoạch. Chúng ta đi suốt chặng đường mà thậm chí không thấy cái bóng của yêu hồ."

Mọi người bắt đầu mồm năm miệng mười phân tích tình huống. Hai người Tần, Kha lại biết Ngưu trưởng lão đang nói láo.
Một lát sau, Triều Kính như có điều phiền lòng nói:
"Mỗi ngày chỉ có ngần ấy thu hoạch, tiếp tục nữa cũng không phải biện pháp. Chúng ta phải nghĩ cách khác."

Chương 1470: Coi như tên này còn có lương tâm

Chương 1470: Coi như tên này còn có lương tâm
Ánh mắt ông ta liếc về phía Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo biết lời này là nói cho hắn nghe. Chuyện lão này phản bội sư môn bị phơi bày, lão đang rất nóng lòng làm ra thành tích để được gia nhập Phiêu Miễu các. Ngưu Hữu Đạo động viên:
"Từ từ đi. Vừa bắt đầu đã muốn xong ngay sao? Ở đâu ra chuyện tốt như vậy. Thời gian còn dài, tận ba tháng mà, cứ xem tình hình trước rồi hãy nói."
Triều Kính nghĩ lại cũng thấy đúng, chỉ vừa bắt đầu thôi. Mình thực có phần thấp thỏm dễ kích động rồi.
Trời vào đêm, đã có mấy đống lửa trại đốt lên mà nhóm Phù Hoa còn chưa trở về, dần khiến mọi người lo lắng.
Hồng Cái Thiên: "Không gặp phải vấn đề bất ngờ trên đường rồi chứ?"
Dù y lo lắng xảy ra vấn đề cũng vô dụng. Bây giờ đã tối, không quen tình hình cũng khó tìm, chỉ có thể tiếp tục chờ.
Chờ chờ đợi đợi, đến lúc không gian tối tăm nhất, bên ngoài hơi có động tĩnh khiến mọi người chợt cảnh giác. Sau đó mọi người phát hiện là lo bóng lo gió một hồi, đó là người của Tây Hải trở về.
Bốn người trở về hoàn hảo, không thiếu một ai.
Hồng Cái Thiên nghênh đón lập tức hỏi: "Sao về muộn như vậy?"
Phù Hoa đi thẳng tới chỗ Ngưu Hữu Đạo nói: "Ta phát hiện tung tích của Phiêu Miễu các nên lặng lẽ theo sau kiểm tra địa điểm đặt chân của họ một hồi, cho nên về trễ."
Ngưu Hữu Đạo nghe vậy lập tức đứng dậy: "Họ ở vị trí nào?"
Phù Hoa lấy sổ tay, rò trên bản đồ rồi chỉ vào một vị trí: "Ở đây."

Các trưởng lão vây quanh đồng thời quan sát, không nhìn ra điều gì.
Ngưu Hữu Đạo xem xong, gật đầu nói: "Được, biết rồi, cực khổ cho tỷ."
Phù Hoa hỏi: "Đã tìm thấy họ, bước tiếp theo nên làm sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta tự có dự định."
Nếu hắn đã nói vậy tức là không chịu nhả thêm thông tin. Mọi người biết có hỏi nữa cũng vô dụng, lại không thể ép hắn, chỉ đành coi như thôi.
Triều Kính quan tâm đến thu hoạch: "Các ngươi thu hoạch hôm nay thế này?"
Phù Hoa lắc đầu:
"Không có thu hoạch gì, chỉ lấy được hai cái mắt dọc của yêu hồ."
Nàng ta hất cằm về phía Ngưu Hữu Đạo:
"Hắn quan tâm tới hướng đi của Phiêu Miễu các, chúng lại ta vừa phát hiện tung tích của bên kia, cũng không dám gây ra tiếng tranh đấu quá lớn gây chú ý, vì vậy chúng ta luôn lặng lẽ theo dõi. Các ngươi thì sao, thu hoạch bao nhiêu?"
"Ai!" Triều Kính thở dài: "Cũng không có bao nhiêu..."
Nghe nói bên Ngưu Hữu Đạo hôm nay vẫn không thu hoạch được gì, Côn Lâm Thụ liếc mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo đang cầm bản đồ xem xét.
Sau khi mọi người đều ngồi bên đống lửa lặng lẽ qua đêm, Côn Lâm Thụ đứng dậy từ chỗ nhóm người Tây Hải. Phù Hoa đang nhắm mắt ngồi hơi mở mắt liếc y.
Dưới ánh lửa trại bập bùng, Ngưu Hữu Đạo đang xem bản đồ cân nhắc hoàn cảnh địa hình chợt ngẩng đầu lên, thấy Côn Lâm Thụ ngồi xổm bên cạnh mình, hỏi: "Có gì không?"
Côn Lâm Thụ giơ nắm tay ra trước mặt Ngưu Hữu Đạo, thả mấy thứ xuống bụi cỏ.
Ngưu Hữu Đạo cúi đầu nhìn, hóa ra là ba con mắt dọc của yêu hồ. Hắn cười hỏi: "Ngươi có ý gì?"
Côn Lâm Thụ: "Đưa cho ngươi."
Ngưu Hữu Đạo: "Ai da, không phải ngươi nói là lần này tới để báo đáp cho Thiên Hỏa giáo sao? Ngươi tới rèn luyện cho Thiên Hỏa giáo, thu hoạch đều phải để cho Thiên Hỏa giáo. Ngươi có lòng tốt cho ta như thế là vì thấy ta không có thu hoạch gì, thương hại ta hả?"

Chính vì điều này mà Ngưu Hữu Đạo mới tách y ra.
Đầu tiên, trong dự định của Ngưu Hữu Đạo vốn không có ý định săn giết yêu hồ. Côn Lâm Thụ lại muốn ra sức cho Thiên Hỏa giáo, vì vậy có xung đột với kế hoạch lần này của Ngưu Hữu Đạo.
Sau đó là, Côn Lâm Thụ còn có cảm tình rất sâu với Thiên Hỏa giáo, có thể nói là do sư phụ Bàng Trác của y vẫn còn nằm trong tay Thiên Hỏa giáo. Y không muốn Thiên Hỏa giáo vì lần rèn luyện này mà xảy ra chuyện. Từ lúc Ngưu Hữu Đạo phát hiện đầu mối gì, y sợ không tránh được nhắc tới Thiên Hỏa giáo.
Không giống Tần Quan và Kha Định Kiệt, Ngưu Hữu Đạo cảnh cáo hai người không nói cho những người khác, hai người tự nhiên sẽ giúp đỡ giấu diễm. Hai người đều đứng ở lập trường người nhà Tử Kim động. Song phương đã không dễ ở chung, vậy Ngưu Hữu Đạo cũng không làm khó y. Ngưu Hữu Đạo luôn có phương thức xử lý riêng của mình đối với người, nặng nhẹ hay thậm chí bắt chẹt đều rất rõ ràng. Có vài người, hắn có thể giải quyết nhanh chóng, nhưng có vài người khác lại chỉ có thể tuần tự tiến lên. Hắn tin tưởng mọi sự sẽ như nước chảy thành sông.
Ít nhất, trong tâm thái hiện nay của Côn Lâm Thụ, chuyện mà Ngưu Hữu Đạo chuẩn bị làm tạm thời vẫn chưa thể để Côn Lâm Thụ biết. Hắn tình nguyện bỏ công sức tại hai người Tần, Kha hơn.
Bởi vậy, chuyến săn giết yêu hồ lần này không thích hợp mang theo Côn Lâm Thụ. Ít ra cũng đỡ bị nói: các tổ chỉ có ba người, nhóm các ngươi bốn người mà không có thu hoạch gì thì thật không còn gì để nói.
Cũng bởi vậy, Ngưu Hữu Đạo đẩy Côn Lâm Thụ sang bên Phù Hoa, lấy cớ là vì Phù Hoa là phụ nữ, để Côn Lâm Thụ bảo vệ giúp.
Cái gì mà phụ nữ? Phù Hoa tất nhiên không mắc bẫy, phụ nữ làm sao? Ngưu Hữu Đạo lừa gạt Phù Hoa, giả bộ tiết lộ một ít chân tướng, lấy lý do nửa thật nửa giả. Hắn nói rằng Côn Lâm Thụ phải lấy thành tích cho Thiên Hỏa giáo, hắn che giấu cho cũng không hợp. Vì muốn tránh hiềm nghi nên hắn nhờ Phù Hoa dẫn theo, đồng thời để Phù Hoa giúp Côn Lâm Thụ ẩn giấu một thoáng.
Phù Hoa không dễ chối từ chút việc nhờ vả ấy, cũng biết chút việc. Sau đó nàng ta quả thực che giấu giúp Côn Lâm Thụ, để thành tích săn bắn của Côn Lâm Thụ không bị bại lộ.

Có điều, sau khi thấy thực lực của Côn Lâm Thụ, Phù Hoa có cảm giác chán ngán. Nàng ta phát hiện thực lực của Côn Lâm Thụ rất lợi hại, thủ đoạn công kích không tầm thường. Cả đội Tây Hải cộng lại mà không lợi hại bằng một mình Côn Lâm Thụ. Người như vậy mà lại muốn giao thành tích cho Thiên Hỏa giáo?
Tâm tư của phụ nữ mà, ít nhiều gì cũng thấy không thoải mái.
Đương nhiên, Côn Lâm Thụ cũng coi như để bụng tới việc của Ngưu Hữu Đạo, không tiếc tiêu hao lượng lớn pháp lực bôn ba qua lại trên phạm vi rộng. Tung tích của Phiêu Miễu các chính là do y phát hiện, sau đó Phù Hoa dẫn người theo dõi.
Trước mắt y quả thực có cảm giác đồng tình với Ngưu Hữu Đạo, mà càng nhiều hơn là cảm giác hổ thẹn. Y nhỏ giọng nói:
"Bắt đầu từ hôm nay, thu hoạch bên ta sẽ để một nửa cho Thiên Hỏa giáo, một nửa cho ngươi."
"Nói cách khác, một mình ngươi săn sáu con yêu hồ, khá lắm!"
Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười, trêu chọc. Đúng là hắn cảm thấy hơi vui mừng, phát hiện mình không nhìn lầm người, coi như tên này còn có lương tâm. Hắn cười nói:
"Lấy về đi."
"..." Côn Lâm Thụ ngạc nhiên.
Ngưu Hữu Đạo khẽ lắc đầu:
"Ta nhận lòng tốt của ngươi, nhưng ta không cần."
Dứt lời, hắn lại giải thích:
"Ta không để ý tới thành tích cá nhân. Nói cho cùng, thành tích rèn luyện cuối cùng vẫn phải gom lại rồi so sánh với bên Phiêu Miễu các. Ngươi thu hoạch bao nhiêu thì giao cả cho Thiên Hỏa giáo đi. Ngươi xuất thêm chút lực để Thiên Hỏa giáo nhìn thấy thành ý của ngươi, có lẽ sư phụ của ngươi ở Thiên Hỏa giáo cũng sẽ sống tốt hơn một phần. Ta nói thật, không có ý khác. Thu về đi, tự mình cất cẩn thận. Bên kia ta đã dặn dò Phù Hoa, nàng ta sẽ giấu giúp ngươi."
Ngưu Hữu Đạo có thể được người trong giang hồ đổi cách gọi từ "Kẻ trộm" thành "Đạo gia" là vì hắn tự có chỗ hơn người, giỏi lấy đức thu phục người!
Côn Lâm Thụ ngơ ngác nhìn hắn, trong lòng đầy cảm động.

Tính cách của y bướng bỉnh, lại không phải kẻ lề mề, không nói nhiều.
Y chậm rãi nhặt lại ba con mắt dọc, đứng dậy rời đi.
Có lẽ bắt đầu từ lúc chiến bại rồi rơi vào tay Ngưu Hữu Đạo, y mới xem như bắt đầu cuộc đời rèn luyện chân chính của mình.
Ngưu Hữu Đạo nhìn theo bóng lưng Côn Lâm Thụ rời đi, khẽ lắc đầu một cái, lại tiếp tục nhìn chằm chằm vào bản đồ tính toán. Hắn phải ra tay rồi, phải lên kế hoạch chu toàn. Ít nhất hắn cũng phải đề phòng khả năng xuất hiện nguy hiểm, cho nên nhất định phải đắn đo suy nghĩ. Thế cuộc trước mắt không cho hắn đi sai một bước!

Chương 1471: Ngưu Hữu Đạo, tiểu nhân đê tiện vô liêm sỉ!

Chương 1471: Ngưu Hữu Đạo, tiểu nhân đê tiện vô liêm sỉ!
Các phái trong Thánh cảnh rèn luyện không biết chuyên bên ngoài. Các phái bên ngoài hầu như cũng không biết chuyện trong Thánh cảnh rèn luyện là thế nào.
Nhưng tin tức Ngưu Hữu Đạo rời Thánh cảnh trở về Tử Kim động đã lan truyền, gây ra động tĩnh không nhỏ. Cũng có người không biết chuyện này.
Tại một tiểu viện miền quê yên lặng, tường đất bao quanh, Triệu Đăng Huyền đẩy cửa đi vào, thấy trong tiểu viện yên tĩnh có một dàn dây leo xanh lượt.
Không thấy động tĩnh nào khác, Triệu Đăng Huyền gọi: "Kim Hoàn, Kim Hoàn..."
Gọi mấy tiếng cũng không có người thưa, gã chạy vào phòng la lên, rồi đi khắp các gian phòng. Ngay cả nhà bếp, gã cũng không bỏ qua, nhưng không thấy một bóng người.
Trong phòng xá được trang trí rõ ràng là các vật phẩm của nhà dân bình thường, không giống như cho tu sĩ dùng.
Triệu Đăng Huyền cảnh giác, cấp tốc đi ra ngoài. Gã thấy trong sân có trưởng lão Lưu Tiên tông Ô Thiếu Hoan đi cùng mình tới.
Mất một cánh tay, nụ cười trên mặt Ô Thiếu Hoan vẫn không thay đổi.
"Người đâu?" Triệu Đăng Huyền tiến lên, trầm mặt nói: "Ô trưởng lão, chẳng phải ngươi nói người ở đây sao? Người ở đâu? Ta khuyên ngươi đừng giở trò gì khác!"
Gã đến được một chuyến cũng không dễ dàng. Tiêu Dao cung cách nơi này rất xa. Gã còn chưa có tư cách sử dụng phi cầm cỡ lớn của Tiêu Dao

cung bất cứ khi nào, cũng không thể thường xuyên chạy tới. Dù sao gã cũng là đệ tử Tiêu Dao cung, có chức trách cần phải thực hiện.
Nụ cười của Ô Thiếu Hoan có phần quỷ dị: "Triệu tiên sinh chờ đó, người sẽ tới ngay thôi. Không lâu đâu, rất nhanh."
Triệu Đăng Huyền hít sâu một hơi: "Gặp mặt ở Lưu Tiên tông có gì không tốt hay sao? Vì sao phải dẫn ta tới căn nhà hoang vắng ở nông thôn thế này?"
Ô Thiếu Hoan than thở: "Có một số việc không nên để quá nhiều người biết. Chúng ta cũng chỉ muốn tốt cho Triệu tiên sinh thôi. Chờ lát nữa ngài sẽ biết rõ."
Triệu Đăng Huyền cau mày, khó hiểu: "Các ngươi rốt cuộc đang giở trò gì?"
Dứt lời, bên ngoài có tiếng bước chân truyền tới. Đổng Kim Hoàn xuất hiện ở ngoài cửa. Hai vợ chồng nhìn nhau.
Triệu Đăng Huyền phát hiện Đổng Kim Hoàn biến hóa rất nhiều, thân thể dường như đầy đà hơn, da dẻ trắng mềm hơn, thiếu đi mấy phần mùi vị tu sĩ mà lại thêm ra chút phong tình của phụ nữ có chồng.
Nhìn thấy vợ mình khỏe mạnh, Triệu Đăng Huyền thở phào nhẹ nhõm.
Đổng Kim Hoàn cắn môi chậm rãi đi vào trong nhà.
"Triệu tiên sinh, ngươi xem, ta nói không sai chứ? Được rồi, cửu biệt thắng tân hôn, ta không quấy rầy hai vị ân ái."
Ô Thiếu Hoan rũ rũ cánh tay cụt coi như thể hiện kính ý, sau đó xoay người rời đi. Một tay ông ta phát lên, gió nỏi, cửa viện tự đóng.
Không còn người ngoài, Đổng Kim Hoàn như chim lao đầu vào vòng ôm ấp của Triệu Đăng Huyền, rủ rỉ nói: "Triệu lang."
Triệu Đăng Huyền ôm lấy nàng ta, đầu chạm nhau, an ủi một phen rồi chậm rãi đẩy nàng ta ra, hiếu kỳ nói:
"Làm sao ta cảm thấy tông môn của nàng là lạ. Chúng ta gặp nhau ở tông môn của nàng không được hay sao? Tại sao muốn chúng ta gặp ở chỗ chết tiệt này?"
Đổng Kim Hoàn có vẻ khổ sở: "Thiếp đã rời tông môn một thời gian rồi."
Triệu Đăng Huyền kinh ngạc: "Rời tông môn? Nàng đi đâu?"

Đổng Kim Hoàn lắc đầu: " Thiếp cũng không biết thiếp ở đâu, chỉ biết mình ở trên một ngọn núi, trông coi rất nghiêm."
"Trông coi?" Triệu Đăng Huyền nghiêm nghị hỏi: "Chuyện gì vậy?"
Đổng Kim Hoàn nhìn chung quanh: "Nơi này không tiện nói, vào nhà đi."
Nắm tay Triệu Đăng Huyền vào nhà, đóng kín cửa, sau đó nàng ta kiểm tra mỗi góc phòng, còn nhìn ra ngoài cửa kiểm tra.
Hành động này của nàng ta khiến Triệu Đăng Huyền nghi ngờ. Gã tới cạnh nàng ta, xoay vai nàng ta sang đối diện:
"Kim Hoàn, nói cho ta, có phải đã xảy ra chuyện gì không?"
Đổng Kim Hoàn muốn nói lại thôi, cuối cùng viền mắt đỏ hoe, lệ rơi lã chã. Giọt nước mắt chảy dài trên gò mã, lặng lẽ rơi xuống.
Triệu Đăng Huyền càng mình, lắc bả vai nàng ta:
"Xảy ra chuyện gì, nàng nói đi!"
Đổng Kim Hoàn lắc lắc đầu, kéo một tay gã đang đặt trên vai mình xuống, lướt qua ngực.
Khi vuốt đến phần bụng nàng ta, Triệu Đăng Huyền bỗng nhiên chấn động, chậm rãi cúi đầu nhìn. Gã thấy bụng dưới của Đổng Kim Hoàn đã nhô lên một chút. Bàn tay của gã nằm ngay trên phần bụng nhô ra của nàng ta.
Triệu Đăng Huyền thở gấp, đột nhiên giật tay ra như bị rắn cắn. Gã lảo đảo lùi ra mấy bước, run giọng nói: "Nàng mang bầu?"
Đổng Kim Hoàn rưng rưng gật đầu:
"Hơn bốn tháng."
Triệu Đăng Huyền giống như nằm mơ. Gã tính toán một chút, chẳng phải sau từ lần đầu gặp gỡ? Sau khi phản ứng lại, gã cuống lên:
"Kim Hoàn, nàng có điên không? Ta chẳng phải đã nói với nàng rồi sao? Tình huống chúng ta bây giờ không thích hợp, không thích hợp có con! Nếu ta làm bừa như thế, nàng bảo ta làm sao trở về nói với sư môn? Còn nữa, chẳng may đứa con tương lai không thích hợp tu luyện, chúng ta có năng lực bảo vệ chu toàn cho chúng không? Chờ thân phận địa vị của chúng ta nâng lên một tầng nữa, có năng lực chăm sóc cho chúng rồi có con cũng không muộn mà!"

"Xin lỗi, xin lỗi, là thiếp sai lầm, đều là do thiếp sai lầm..." Đổng Kim Hoàn liên tục lắc đầu xin lỗi.
Thấy nàng rơi nước mắt như mưa, dáng vẻ thương tâm, Triệu Đăng Huyền mềm lòng, lại tiến lên ôm nàng, than thở:
"Thôi quên đi, đã có rồi thì cùng nhau đối mặt. Cùng lắm ta sẽ bị sư môn trách mắng một trận. Nếu thực sự không được, chúng ta cũng không cần nhớ tới tiền đồ nữa, bình thường sống qua ngày cũng không có gì không tốt."
Gã nói nhẹ nhàng, nhưng quả là bất đắc dĩ. Sống trong môn phái phải đứng dưới người ta, phải xem sắc mặt người ta mà sống, nào có cái gì dễ chịu.
Dứt lời, gã đẩy nàng ta ra, kéo tay dẫn đi:
"Đi, chúng ta tìm Phí Trường Lưu. Lần này dù thế nào ta cũng phải mang nàng về Tiêu Dao cung."
Đổng Kim Hoàn kéo gã lại, lắc đầu, nức nở nói:
"Vô dụng, chưởng môn sẽ không đồng ý. Ông ấy không đồng ý, thiếp không đi được. Con chưa sinh ra, thiếp cũng không đi được. Bọn họ trông chừng thiếp rất gắt gao."
Triệu Đăng Huyền giật mình: "Kim Hoàn, vậy là sao?"
Đổng Kim Hoàn nức nở nói:
"Có bầu đứa bé này chính là ý của tông môn. Trước đó họ đã nhiều lần khuyên thiếp, thiếp tin bọn họ, cho rằng hai chúng ta cách biệt về thân phận và địa vị, lại không cùng môn phái, có đứa bé mới có thể thực sự giữ chân chàng. Chờ thiếp có bầu thật, họ đột nhiên giấu tin tức nội bộ, cũng bí mật dời thiếp ra nghiêm khắc canh giữ. Họ nói làm vậy là để dễ dàng cho thiếp dưỡng thai. Nhưng sau đó, thiếp nhận ra điều không ổn, căn bản không phải điều mà họ nói.
"Sau đó thiếp làm loạn, muốn được đi gặp chàng, hi vọng cho chàng biết tin vui. Họ không chịu, sau đó sư phụ đến. Sư phụ khuyên thiếp bỏ suy nghĩ này đi, nói rằng nếu thiếp muốn con khỏe mạnh thì đàng hoàng chấp nhận theo sắp xếp, chuyện gì cũng sẽ không có. Hơn nữa, sau này tông môn sẽ chăm sóc tốt cho con và thiếp. Sư phụ cảnh cáo thiếp không được làm loạn, không được để cho con trong bụng xảy ra chuyện. Nếu đứa bé có bề gì, thiếp cũng không sống nổi!"

Triệu Đăng Huyền cả kinh nói: "Tại sao?"
Đổng Kim Hoàn khóc thút thít nói: "Lúc đó thiếp cũng muốn biết tại sao, cũng hỏi sư phụ như vậy. Sư phụ rất bất đắc dĩ nói rằng người cũng không có cách nào. Tông môn cũng hết cách rồi. Tông môn cũng không muốn đối xử với đệ tử bổn môn như thế, nhưng không thể từ chối. Sư phụ nói, đạo gia đã nói, đường chính là do thiếp chọn!"
"Ngưu Hữu Đạo?" Triệu Đăng Huyền thất thanh nói: "Hắn muốn làm gì?"
Đổng Kim Hoàn lệ rơi đầy mặt: "Triệu lang, chàng còn chưa hiểu rõ sao? Thiếp sai rồi. Thiếp thật sự sai rồi. Tội thiếp đáng muôn chết. Trong bí cảnh Thiên Đô, thiếp không nên phản bội đạo gia. Đây là báo ứng của thiếp, là sự trừng phạt của đạo gia cho thiếp! Đó là sự trừng phạt cho cả chàng, thiếp và con. Hắn không buông tha một ai, ngay cả con cái của chúng ta cũng không được tha. Đáng thương cho con của thiếp..."
Nàng ta vỗ bụng, khóc lóc thảm thiết.
Triệu Đăng Huyền run lên, cảm thấy thoát lực, hai mắt trừng lên như muốn nứt ra:
"Ngưu Hữu Đạo, tiểu nhân đê tiện vô liêm sỉ!"

Chương 1472: Theo dõi (1)

Chương 1472: Theo dõi (1)
Cuối cùng, vợ chồng hai người, một người khóc lóc không ngừng, một người ngơ ngác không nói gì.
Sau một lúc lâu, Triệu Đăng Huyền phục hồi tinh thần nhìn chung quanh, thấp giọng nói: "Đi, đi lặng lẽ, chúng ta bỏ chạy."
Đổng Kim Hoàn lắc đầu: "Chạy? Có thể chạy đi đâu? Đạo gia thật đáng sợ, thế lực của hắn quá khổng lồ. Hắn đã là trưởng lão của Tử Kim động, trong tay nắm quyền lực to lớn cả giới tu hành lẫn thế tục. Bây giờ Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn cũng phải nhìn sắc mặt Tử Kim động. Cho dù chúng ta bỏ chạy tới Tiêu Dao cung... Thiếp vừa bỏ chạy lập tức sẽ thành kẻ phản bội Lưu Tiên tông chân chính. Một khi Tử Kim động tạo áp lực, Tiêu Dao cung có thể chống đỡ cho tên phản bội như thiếp sao? Môn phái nào sẽ bảo vệ kẻ phản bội không có giá trị lợi dụng như thiếp.
Ở trong mắt nàng ta, Ngưu Hữu Đạo chính là một nhân vật khủng bố mà nàng ta không cách nào ngước nhìn.
Triệu Đăng Huyền: "Nàng yên tâm. Chúng ta là phu thê. Kim Hoàn, nàng nghe ta nói! Ta sẽ không bỏ rơi nàng. Nếu quá lắm, chúng ta không về Tiêu Dao cung nữa. Trời đất bao la, ta không tin không có chỗ cho chúng ta ẩn thân."
Đổng Kim Hoàn nức nở nói: "Triệu lang, vô dụng. Thiếp đã to bụng, rất dễ thấy. Thế lực của Ngưu Hữu Đạo quá khổng lồ. Một khi hắn phát động lực lượng truy sát, từ giới tu hành đến lực lượng thế tục sẽ tìm kiếm chúng ta khắp nơi, ngay cả đám yêu ma hải ngoại kia còn là người của hắn. Chúng ta có thể trốn đi đâu? Có thể trốn cả đời không? Cho dù chúng ta trốn được, con của chúng ta cũng phải trốn theo chúng ta cả đời

sao? Chàng không trở về Tiêu Dao cung, cũng sẽ trở thành kẻ phản bội Tiêu Dao cung! Tiêu Dao cung cũng sẽ không bỏ qua cho chàng!"
Triệu Đăng Huyền đau buồn nói:
"Nếu Tiêu Dao cung không giữ được cả vợ ta, ta..."
Có mấy lời, gã không dám nói ra.
"Kim Hoàn, nàng nghe ta, sự việc không đáng sợ như nàng nghĩ. Ngưu Hữu Đạo đã đi Thánh cảnh, đang rèn luyện. Hiện giờ hắn sẽ không để ý tới chúng ta!"
"..." Đổng Kim Hoàn ngẩn ra. Nàng ta bị Lưu Tiên tông bí mật thu xếp, không tiếp xúc được với tin tức bên ngoài, nhiều chuyện đều không biết gì.
Triệu Đăng Huyền bôn ba dọc đường xa xôi tới đây, vẫn không biết chuyện xảy ra trong giới tu hành mấy ngày nay, không nghe thấy tin tức Ngưu Hữu Đạo trở về từ Thánh cảnh.
"Việc này không nên chậm trễ, đi!" Triệu Đăng Huyền kéo nàng ta.
Hai người quyết định thoát đi, chui ra từ cửa sổ trước phòng bếp, nhắm hướng núi rừng bỏ chạy.
Nhưng họ chưa chạy được bao xa, một con phi cầm lớn đã xẹt qua bầu trời. Một bóng người từ trên không rơi xuống, chặn trước mặt họ.
Người đến vô cảm xoay sang nhìn, chính là chưởng môn Lưu Tiên tông Phí Trương Lưu đích thân tới.
Đổng Kim Hoàn sợ đến run lẩy bẩy. Đệ tử trong môn luôn có sự sợ hãi trước uy nghiêm của chưởng môn.
Sau đó, chung quanh có người vây quanh, bao vây hai người lại. Sư phụ của Đổng Kim Hoàn cũng lộ diện, bi phẫn nói: "Nghịch đồ, ngươi muốn làm gì? Thật sự muốn phản bội sư môn hay sao?"
Phí Trường Lưu lạnh lùng nói: "Vợ chồng hai người ra ngoài đi dạo thôi, không nghiệm trọng như ngươi nói. Có điều, núi rừng hoang vắng không an toàn lắm, đừng nên chạy loạn."
Kết quả cuối cùng, vợ chồng hai người chỉ có thể ngoan ngoãn chịu trói.
Triệu Đăng Huyền không thể dẫn một người phụ nữ bụng mang dạ chửa giết ra khỏi vòng vây.
Sau khi mang người đi, Ô Thiếu Hoan tới cạnh Phí Trường Lưu:

"Chưởng môn, đạo gia thực sự là tài tình, ngay cả nơi như Thánh cảnh mà nói ra là ra. Chúng ta có nên nhân cơ hội này đi thăm hỏi một phen? Giao lưu nhiều một chút cũng tốt."
Phí Trường Lưu gật đầu: "Vị đạo gia này của chúng ta quả thực không phải người thường. Lưu Tiên tông ta lúc đó chỉ là bất đắc dĩ mới lựa chọn, nhưng lại đi vào con đường đúng. Chuẩn bị một chút đi, chúng ta đã làm tốt chuyện hắn dặn, cũng nên cho hắn biết."
"Vâng!" Ô Thiếu Hoan cười đáp.
Hai người còn không biết Ngưu Hữu Đạo lại bị "Tóm về" Thánh cảnh. Vấn đề này đều bị Phiêu Miễu các và Tử Kim động ém nhẹm. Người của giới tu hành đại khái chỉ biết rằng Ngưu Hữu Đạo đã ra, không không biết Ngưu Hữu Đạo đã quay lại.
Có người vác gậy đánh uyên ương, hai vợ chồng không thể không tách ra. Nói là gậy đánh uyên ương cũng hơi quá, không thực sự chia rẽ hai người, chỉ là để hai người tạm thời tạm biệt.
Đổng Kim Hoàn bị người của Lưu Tiên tông mang đi, còn mang đi đâu thì Triệu Đăng Huyền không biết.
Lưu Tiên tông cũng liên tục an ủi Triệu Đăng Huyền, biểu thị sẽ không có bất cứ vấn đề gì, chỉ vì suy nghĩ cho Đổng Kim Hoàn, sợ Triệu Đăng Huyền vứt bỏ Đổng Kim Hoàn nên mới muốn Đổng Kim Hoàn sinh ra đứa bé này. Sau này Lưu Tiên tông sẽ suy xét để cho Đổng Kim Hoàn đi với gã về Tiêu Dao cung. Thế nhưng, họ không hy vọng Triệu Đăng Huyền lộ việc này ra bên ngoài.
Đương nhiên, Triệu Đăng Huyền cũng có thể vì tiền đồ của mình mà bỏ rơi Đổng Kim Hoàn, còn về đứa con, Lưu Tiên tông sẽ cố gắng nuôi giúp gã.
Có lẽ Triệu Đăng Huyền có thể bẩm báo với tông môn, nhưng Tiêu Dao cung có đứng ra cũng vô dụng. Lưu Tiên tông xử lý đệ tử bổn môn theo môn quy, chẳng ai nói được cái gì. Lưu Tiên tông có thể cân nhắc khiến Đổng Kim Hoàn một xác hai mạng, cũng có thể để cho Đổng Kim Hoàn tương lai ôm con xuất hiện. Triệu Đăng Huyền có thể lựa chọn không nhận tình thân, nhưng Lưu Tiên tông nhất định sẽ làm cho danh dự của Triệu Đăng Huyền trở nên thối hoắc, triệt để phá hủy tiền đồ của gã ở Tiêu Dao cung.

Nói chung chỉ có một câu thôi, là tạm thời không hy vọng chuyện Đổng Kim Hoàn mang bầu để Tiêu Dao cung biết.
Còn về Đổng Kim Hoàn, Lưu Tiên tông vẫn giữ câu nói kia, cố gắng dưỡng thai, an tâm sinh con ra. Nếu không nghĩ xuôi được mà để con trong bụng xảy ra chuyện, Đổng Kim Hoàn cũng không sống nổi.
Cuối cùng, Triệu Đăng Huyền một mình quay về, trong lòng bi thương và giận dữ mà không chỗ phát tiết, không biết chửi bới Ngưu Hữu Đạo bao nhiêu lần...
Bên ngoài có người chửi bới, Ngưu Hữu Đạo không biết. Hắn vẫn đang ngồi bên đống lửa, nâng bản đồ lên xem xét. Nhân viên các phái cơ bản đều khoanh chân ngồi xung quanh, tĩnh tọa điều hòa hơi thở.
Ngưu Hữu Đạo không quan tâm chuyện bị kẻ khác chửi rủa làm hỏng danh tiếng. Giống như hắn đã nói, từ lâu hắn đã không còn phân biệt bản thân là đen hay trắng nữa. Hắn cau mày trầm tư dưới ánh lửa.
Chợt có cơn gió hiu quạnh nhấc lên góc áo của hắn. Vẻ mặt suy tư của Ngưu Hữu Đạo không thay đổi.
Kha Định Kiệt đang trực nên rất cảnh giác, lập tức nhận ra dị thường. Y ngồi bên cạnh Ngưu Hữu Đạo thầm nói: "Trưởng lão, phía sau bên dưới cây đại thụ kia."
Ngưu Hữu Đạo bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, thấy thân cây to lớn kia, cũng nhìn thấy vật bên dưới thân cây. Đó là con hồ ly đen, giống con mà ban ngày hắn đã nhìn thấy. Nó có vẻ lén lén lút lút, giống như đang nhìn trộm bọn họ.
Ngưu Hữu Đạo ừ một tiếng, chứng tỏ đã biết, rồi quay đầu lại tiếp tục xem bản đồ trong tay.
Kha Định Kiệt thấp giọng nói: "Trưởng lão, có nên để họ..." Y ra hiệu về phía người của các phái khác, ý là nếu ngươi không muốn ra tay thì có thể báo cho người khác.
"Không cần nhiều chuyện." Ngưu Hữu Đạo bình thản nói.
Thấy thái độ của hắn, Kha Định Kiệt đành phải thôi, tiếp tục đề phòng khả năng yêu hồ đánh lén.
Trời chưa sáng, Ngưu Hữu Đạo đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa chợt mở mắt ra nhìn sắc trời, chậm rãi đứng dậy, chống kiếm đứng. Dưới bầu trời tối tăm, bóng đen lắc lư theo ánh lửa.

Hắn lại quay sag, con yêu hồ đen kia đã đi đâu mất.
"Trưởng lão!" Tần Quan và Kha Định Kiệt thay phiên cảnh giới xung quanh bị kinh động. Một người đứng dậy, một người đi tới, không biết hắn có chuyện gì.
"Đi theo ta." Ngưu Hữu Đạo nói.
Tần Quan hỏi: "Đi đâu?"
Ngưu Hữu Đạo không trả lời, đi về phía Tây Hải, tới chỗ Phù Hoa.
Phù Hoa đang ngồi cũng mở mắt, nhìn sắc trời một chút, không biết hắn tới đây làm gì. Nàng ta đứng dậy hỏi: "Chuyện gì vậy?"
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu ra hiệu, dẫn nàng ta sang bên, nhìn về phía Côn Lâm Thụ, dặn: "Đại tỷ, phiền tỷ tốn tâm sức một chút, cố gắng bảo vệ y giúp ta."

Chương 1473: Theo dõi (2)

Chương 1473: Theo dõi (2)
Phù Hoa chế nhạo: "Bảo ta bảo vệ y? Lúc đưa hắn cho ta chẳng phải ngươi nói là để y bảo vệ người phụ nữ như ta sao?"
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha: "Đại tỷ không phải loại phụ nữ mưu mô đó."
Phù Hoa: "Không đùa cợt với ngươi nữa. Ta hỏi ngươi, bên ngoài có tin đồn rằng y đi Tử Kim động khiêu chiến ngươi, dùng thân đánh cược, kết quả thua trên tay ngươi rồi thành nô bộc cho ngươi. Điều đó có phải thật hay không?"
Việc này bây giờ đã không phải bí mật gì. Đương nhiên Thiên Hỏa giáo sẽ không chủ động kể ra sự việc mất mặt như vậy. Điều then chốt là không thể cấm được cái miệng của người bên Tử Kim động.
Tử Kim động muốn dọa dẫm Thiên Hỏa giáo mò lợi ích, kết quả Thiên Hỏa giáo không theo. Tử Kim động không mò được lợi ích đương nhiên phải thả tin ra để Thiên Hỏa giáo được đẹp mặt.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: "Đúng là có chuyện như vậy."
Phù Hoa dường như vẫn nghi ngờ: "Ngươi thật sự đánh bại y?"
Nàng ta hỏi câu này là vì hai ngày nay đã tận mắt chứng kiến trình độ của Côn Lâm Thụ, không hề tầm thường. Thuật ngự hỏa của y vô cùng mạnh mẽ, chỉ cần là yêu hồ bị y gặp được thì hầu như không thể chạy thoát, dù trốn vào đầm lầy hình như cũng vô dụng. Chỉ cần Côn Lâm Thụ thi pháp, dưới đáy đầm lầy cũng có thể bốc lên lửa, lập tức ép cho yêu hồ chạy ra.
Vì truy sát hung hăng như vậy nên cả nhóm không tránh được chuyện trúng phải cạm bẫy của yêu hồ. Một lần, trong đầm lầy nhô ra hàng nghìn cây xúc tu đen ngòm, Côn Lâm Thụ ngự hỏa kiếm như mưa, chém cho hàng nghìn xúc tu kia rơi ào ào. Yêu hồ nương nhờ hàng nghìn xúc

tu đó để trốn tránh mà không được. Cả một vùng đầm lầy lớn hầu như bị đốt cháy.
Ngày đó, hỏa kiếm như mưa bão, khí thế ào ạt quét ngang tất cả thực sự kinh người, có phần dọa cho Phù Hoa kinh hãi. Nàng ta đánh giá, nếu thật sự đối chiến, e rằng nàng ta không hẳn đã là đối thủ của Côn Lâm Thụ. Đặc biệt là công pháp thuộc tính hỏa của Côn Lâm Thụ có khả năng khắc chế nàng ta.
Côn Lâm Thụ có thực lực mãnh liệt như vậy khiến nàng ta nghi ngờ tính thật giả của lời đồn. Ngưu Hữu Đạo thật sự có thể đánh thắng Côn Lâm Thụ?
Ngưu Hữu Đạo cười nhạt, qua loa nói: "May mắn thôi."
Sau một phen truyện trò, Ngưu Hữu Đạo rời đi. Tuy vậy, những người xung quanh không phải vật trang trí.
Cả đám người trông như đang nhắm mắt ngồi bất động, thực ra đều đã nhận ra động thái của Ngưu Hữu Đạo từ đầu. Huống hồ, Ngưu Hữu Đạo đi lại không hề giấu diếm. Mọi người đều lặng lẽ lưu tâm.
Thấy Ngưu Hữu Đạo muốn đi, Triều Kính bỗng cất tiếng: "Ngưu trưởng lão, ngài muốn đi đâu?"
Ông ta đứng dậy, các trưởng lão phái khác cũng lục tục mở mắt đứng dậy, đi tới.
Tới gần, Triều Kính hỏi lại: "Ngưu trưởng lão, chỉ một hai canh giờ nữa là tới hừng đông, trời bây giờ vẫn tối đen, sao phải sốt ruột rời đi?"
Ngưu Hữu Đạo: "Chính là vì còn một đến hai giờ nữa tới hừng đông, ta mới phải rời đi. Ta đi chỗ nhân viên Phiêu Miễu các một chuyến. Nếu đi trễ, họ sẽ bỏ đi tứ tán. Ta không biết địa điểm đặt chân tiếp theo của họ, muốn tìm sẽ lại phiền phức."
Trầm Nhất Độ khó hiểu: "Ngươi chạy đi tìm bọn họ làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo: "Hiệu suất săn giết của chúng ta hiện nay không cao. Nếu còn tiếp tục như bây giờ, quả thực không phải là biện pháp. Ta đi quan sát một chút xem họ săn yêu hồ thế nào, hoặc là ta tiếp xúc với họ một chút, xem có thể xin chút kinh nghiệm về hay không."
Triều Kính: "Nếu như thế, không bằng mọi người cùng nhau đi, có thể hỗ trợ lẫn nhau."

Ngưu Hữu Đạo: "Hai bên hiện tại đang là quan hệ cạnh tranh. Ngươi cảm thấy mọi người tụ tập chạy tới đó có ổn không? Không nên đi nhiều người tới đó. Ta đi vì ta tự có tính toán, ít người có chỗ tốt của ít người."
Mọi người nghĩ lại thấy cũng phải, chỉ là nói gì đi nữa, việc tới chỗ Phiêu Miễu các hỏi kinh nghiệm vẫn làm mọi người có cảm giác vô căn cứ, cũng không biết vị này có cách gì.
Triều Kính do dự một chút nói: "Cũng được. Tối nay gặp lại sẽ nghe ngươi nói xem tình huống thế nào."
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: "Tối nay sợ là không có cách nào tụ tập với các vị. Mấy ngày nay e rằng ta chưa chắc đã được nhàn rỗi. Nếu ta đi tới đó, chỉ cần có thể ở lại cạnh họ thì ta đương nhiên phải quan sát một thời gian. Có lẽ ta cần mười ngày nửa tháng cũng không chừng. Nếu đêm nay ta có thể trở về, tất nhiên ta sẽ chạy tới địa điểm tập kết tiếp theo. Nếu ta không về được, các vị tiếp tục kế hoạch săn bắn. Bên Phù Hoa ta đã để lại một địa điểm gặp mặt, đến lúc đó chúng ta tập kết ở đó."
Mọi người nhìn về phía Phù Hoa. Phù Hoa vung vẩy một quyển sách nhỏ trong tay, gật đầu xác nhận.
Chuyện đã định, Ngưu Hữu Đạo dẫn hai người Tần, Kha rời đi.
Dù mọi người lòng mang nghi ngờ, nhưng Ngưu Hữu Đạo cố ý như vậy, bọn họ bây giờ lại đang cầu cạnh Ngưu Hữu Đạo nên cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn biến mất trong bóng tối.
Vừa rời đi khu vực núi rừng, phân biệt phương hướng một chút, ba người Ngưu Hữu Đạo cấp tốc phóng vút đi.
Đầm lầy dưới bầu trời sao mịt mùng phiêu lãng. Ba bóng người bay nhảy lên lên xuống xuống.
Ba người chạy đi từ tối cho đến lúc trời tờ mờ sáng, cuối cùng cũng tới một khu vực núi rừng khác.
Liên tục bay lượn một hai giờ cũng tiêu hao pháp lực không nhỏ, Ngưu Hữu Đạo tạm chưa tới gần mà tìm kiếm một nơi kín đáo khôi phục pháp lực. Hắn hạ lệnh thay phiên quan sát động thái ở chỗ cần đến.
Tần Quan hiếu kỳ: "Trưởng lão, ngài nói là tiếp xúc với họ mà?" Y muốn hỏi là, đã tìm được người rồi lại lén lén lút lút ở đây là muốn làm gì?

"Ít hỏi, nhìn nhiều." Ngưu Hữu Đạo đáp. Hai người đành đè nén nghi vấn trong lòng, tiếp tục ẩn náu.
Mãi đến tận khi sắc trời sáng bừng, từ trong vùng núi rừng phía trước có nhóm người Phiêu Miễu các đi ra, hai người một tổ, xếp hình quạt tiến về phía trước.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chăm chú một lúc, chờ nhân viên Phiêu Miễu các tản ra hết, không nhìn thấy đối phương, hắn mới quay đầu lại nói:
"Nơi này có rất nhiều vùng trống trải, dễ bị phát hiện. Hầu tử có dạy các ngươi phải làm gì để lần theo dấu vào thời điểm thế này chứ?"
Đã dạy, hai người nhìn quần áo màu đỏ rất bắt mắt trên người rồi lập tức lăn vào bùn lầy, đảo mắt đã hóa thành hai bức tượng đất.
Ngưu Hữu Đạo cũng thế. Sau đó, ba bộ tượng đất nhắm hướng một nhóm người rồi đuổi theo.
Đuổi theo chưa tới nửa giờ đã có tiếng tranh đấu xuất hiện. Ba người tới gần rồi cấp tốc nằm nhoài xuống bùn đất, phóng mắt nhìn ra xa. Họ mơ hồ nhìn thấy hai nhân viên Phiêu Miễu các đang săn yêu hồ.
Ngưu Hữu Đạo giơ tay chỉ bên trái và bên phải, dùng dấu tay ra hiệu, sau đó chỉ về phía mục tiêu.
Hai người hiểu, chính là dấu tay mà Viên Cương đã dạy họ, ý là bảo họ đi sang hai bên mục tiêu để kiểm tra. Họ gật đầu rồi cấp tốc chia ra chạy sang hai bên mục tiêu.
Mục tiêu đã săn được một con yêu hồ, tiếp tục tiến tới. Ngưu Hữu Đạo đứng dậy, lén lút đi theo đằng xa. Dọc đường đi, hắn kết cỏ để lại dấu vết.
Lần này đi mất không ít thời gian. Đợi đến lúc mục tiêu đáp xuống một vùng núi để nghỉ ngơi, Ngưu Hữu Đạo cũng dừng lại ẩn núp. Hắn nằm ngoài trong bùn lầy.
Chờ một lúc, Tần Quan và Kha Định Kiệt lần mò tới, báo rằng trong phạm vi mấy dặm quanh đây không có người.
"Đi, tới gặp họ." Ngưu Hữu Đạo dứt lời liền bật dậy. Người đang trên không, hắn thi pháp chấn động cho nước bùn văng ra, trở về hình dáng ban đầu.
Hai người Tần, Kha không biết hắn muốn gì, nhưng cũng hiện thân, dùng pháp thuật làm sạch người, rồi cùng bay về phía vùng núi kia.

Ba người vừa đáp xuống khu vực kia đã lập tức kinh động nhân viên Phiêu Miễu các, bên kia quát: "Người nào?"
Vừa quyết định xuất hiện, Ngưu Hữu Đạo không có ý định trốn tránh gì nữa.
Song phương vừa thấy mặt, Ngưu Hữu Đạo bay thẳng đến chỗ hai nhân viên Phiêu Miễu các.
Hai người kia có thể không nhớ hết mọi người trong chuyến rèn luyện, nhưng có ấn tượng sâu sắc đối với Ngưu Hữu Đạo.

Chương 1474: Ngưu trưởng lão điên rồi

Chương 1474: Ngưu trưởng lão điên rồi
Một người trong đó thấy là Ngưu Hữu Đạo lập tức ngạc nhiên thốt lên: "Ngưu Hữu Đạo!"
"Ngưu Hữu Đạo? Không phải là hắn được La Phương Phỉ đưa ra khỏi Thánh cảnh rồi sao?"
Người còn lại hỏi. Người này chỉ nghe tên Ngưu Hữu Đạo, lại chỉ lâm thời được điều tới săn yêu hồ, chưa từng gặp Ngưu Hữu Đạo.
Phiêu Miễu các có bao nhiêu người, không phải ai cũng từng gặp Ngưu Hữu Đạo. Trên thực tế, đại đa số họ chưa gặp hắn bao giờ, bây giờ Ngưu Hữu Đạo gặp phải một người biết hắn đã là khá.
Ngưu Hữu Đạo cũng hơi bất ngờ là có người nhận ra mình. Hắn lại không nhớ ra được vị kia đã từng gặp mặt ở đâu.
Nhưng nếu đã quen biết thì cũng bớt việc. Hắn đi với, nâng kiếm chắp tay chào:
"Chính là Ngưu mỗ. Ngưu mỗ trên đường truy tìm yêu hồ, đang muốn nghỉ chân, không ngờ tình cờ gặp được hai vị cao hiền của Phiêu Miễu các."
Người biết Ngưu Hữu Đạo nhìn trang phục của hai người Tần, Kha, rồi nhìn cách ăn mặc của Ngưu Hữu Đạo, y chỉ mặt Ngưu Hữu Đạo quát mắng:
"Làm càn, ai cho ngươi đổi y phục trên người?"
Sau khi xác nhận thân phận người tới, khí thế tự ngạo vì thân phận Phiêu Miễu các của hai người lập tức tỏa ra.
Kiếm trong tay Ngưu Hữu Đạo chọc xuống đất, cắm chặt vào. Hắn không đáp lời, thân hình loáng lên một cái như mũi tên rời cung bắn về phía hai người kia.
Hai người kinh hãi, trở tay không kịp, chỉ đành vung tay lên giáng trả.

Thừa dịp gấp rút, Ngưu Hữu Đạo không tránh né, tùy tiện cho hai người kia vung chưởng đánh trúng người hắn. Tư thế đánh tới của hắn không bị kìm lại, song chưởng của hắn cùng khảm lên ngực hai người kia. Đùng đùng, hai bóng người song song bay ngược ra sau, miệng phun máu.
Hai người bị đánh bay có cảm giác như nằm mơ, không thể ngờ được Ngưu Hữu Đạo lại dám ra tay với bọn họ. Có thể nói, họ không có một chút phòng bị nào trước tập kích.
Tần Quan và Kha Định Kiệt sửng sốt đờ người. Cho dù họ có nằm mơ, cho rằng mình nhìn lầm, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn hiện thực, Ngưu trưởng lão... Ngưu trưởng lão lại tập kích người của Phiêu Miễu các.
Bất kể hai người bị đánh hay hai người đang kinh ngạc sững người, không có ai dám tưởng tượng sự việc trước mắt.
Ngưu Hữu Đạo chưa ngừng thế tấn công, ào một tiến tiếp tục truy sát tới hai người kia.
Hai người lảo đảo đáp xuống đất, phân sang hai bên tránh ra. Ngưu Hữu Đạo lắc mình bám theo một người, người kia vội vàng vung tay đánh lại. Thực sự là hai người này không hề có cơ hội lấy hơi chống trả từ sau khi Ngưu Hữu Đạo tập kích, ngay cả thời gian rút kiếm cũng không kịp, vội vàng dùng hết tu vi đánh vội một quyền.
Ngưu Hữu Đạo lãnh khốc tung chưởng đón đánh. Uỳnh, quần sao sau lưng hắn bay phần phật.
Người công kích lần này rõ ràng cảm nhận được loại cảm giác đó. Một quyền toàn lực của người đó đối đầu với quyền của Ngưu Hữu Đạo mà không có cảm giác xuất lực, ngược lại bị một lực lượng cuồng mãnh kéo tới. Cánh tay vang lên tiếng rắc rắc, xương cánh tay đã đứt thành mấy đoạn.
Thân thể người nọ bị Ngưu Hữu Đạo kéo về phía hắn rồi cho một đạp bay ra sau. Sau lưng người này trúng một đòn nghiêm trọng, đụng gãy ngang một cây đại thụ, sau đó lăn lộn trên mặt đất thở dốc, đã trọng thương khó mà cử động.
Ngưu Hữu Đạo đạp bay đối thủ xong lập tức mượn lực lao đi. Trong nháy mắt, hắn bay xuyên qua tán cây rừng ra ngoài, truy đuổi về phía người còn lại đang bỏ chạy, hô lên một tiếng:

"Bắt!"
Lời này nói với ai, còn cần phải nói không? Bắt ai, cần phải nhắc lại không? Tần Quan và Kha Định Kiệt nhìn chằm chằm người đầy máu đang giãy dụa trên đất kia, có thể nói là ngơ ngác đứng im tại chỗ, lòng bàn tay đổ mồ hôi, sau lưng lạnh toát, da đầu tê dại, nuốt nước bọt đánh ực một cái.
Bảo chúng ta bắt người của Phiêu Miễu các? Chuyện đùa này quá trớn rồi! Hai người thầm gào lên trong lòng, Ngưu trưởng lão điên rồi sao? Muốn làm gì đây, muốn chết cũng không nên chơi như vậy chứ?
Dù thế nào, hai người cũng không ngờ được rằng Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm vào người của Phiêu Miễu các là để làm chuyện điên cuồng này. Lúc trước họ còn tưởng rằng Ngưu Hữu Đạo có ý gì khác, ai ngờ vừa gặp mặt người của Phiêu Miễu các đã tập kích lập tức, không thèm nói thêm một câu.
Điên rồi! Điên rồi! Ngưu trưởng lão điên rồi! Hai người nhìn nhau, đang hỏi người kia xem nên làm gì?
Hai người nửa bước cũng không dám động, không biết nên nghe Ngưu Hữu Đạo hay không? Điều quan trọng là chuyện như vậy không dám nghe bừa!
"Các ngươi Dẫn ta đi... Các ngươi bị bức ép... Chỉ cần dẫn ta đi, Phiêu Miễu các tha tội cho các ngươi..."
"Không chỉ tha tội... mà các ngươi còn có công! Nhanh, dẫn ta đi..."
Nhân viên Phiêu Miễu các đang giãy dụa trên mặt trên mặt đất lên tiếng. Người này nhận ra là hai người kia không muốn làm chuyện vừa rồi, vì thực sự phản ứng của hai người quá rõ ràng.
Liên tiếp trúng đòn nghiêm trọng, bây giờ người này bị thương nặng, khó có thể nhúc nhích. Người này biết mình không chạy nổi, mà một khi Ngưu Hữu Đạo quay về, sợ là chạy trời không khỏi nắng, chỉ có thể đặt hi vọng cuối cùng ở hai người kia.
Nhưng đã chậm rồi. Sau khi bên ngoài cánh rừng vang lên mấy âm thanh nặng nề, Ngưu Hữu Đạo đã bay lượn trở về, trên tay còn xách theo một người khác. Hắn đáp xuống đất, ném người trong tay xuống khiến y rên lên đau đớn.

Tần Quan và Kha Định Kiệt sợ hãi giật mình một cái, sắc mặt trắng bệch. Họ nhìn người mới bị ném trên đất, thân thể đầy bùn đất, hiển nhiên không thoát được tập kích của Ngưu trưởng lão, bị đánh rơi trong đầm lầy. Hai người chậm rãi giương mắt nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, đầy vẻ sợ hãi.
Vừa rồi có vài điều có thể nhận ra. Từ khí thế hành vi của hai nhân viên Phiêu Miễu các, hắn đều là tu sĩ Kim Đan. Lần này nhân viên được Phiêu Miễu các phái ra chắc hẳn không có ai có tu vi dưới Kim Đan. Nhưng chính là hai người như thế lại bị Ngưu trưởng lão đánh cho không có lực chống đỡ, dễ dàng bị Ngưu trưởng lão hạ gục. Thực lực của Ngưu trưởng lão đến đâu là điều có thể tưởng tượng được.
Có thực lực này lại còn chơi đánh lén? Hai người si ngốc.
Họ không biết rằng Ngưu Hữu Đạo khá thích chơi đánh lén. Nếu có thể giải quyết sự việc nhẹ nhàng, hắn sẽ cố gắng bớt nhiều việc.
Vẫn câu nói kia, chém chém giết giết nguy hiểm bao nhiêu, nếu không cần đánh nhau thì bình thường Ngưu Hữu Đạo bình không tự mình ra tay.
Ngưu Hữu Đạo đáp xuống đất, lạnh lùng lườm hai người một cái, thấy dáng vẻ sợ hãi của hai người mà không nghe lời hắn, hắn hừ lạnh. Ngưu Hữu Đạo không tính toán quá nhiều, vì hắn có thể hiểu được sự kinh hãi của hai người.
Ngưu Hữu Đạo vung tay một cái, hư không nhiếp vật hút kiếm trên mặt đất bay vụt một cái về tay hắn.
Người sau bị đánh rơi vào bùn chậm rãi bò dậy, thở dốc nói:
"Ngưu Hữu Đạo, lá gan chó của ngươi lớn thật! Ngươi có biết ngươi đang làm gì hay không?"
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm bước đi, chậm rãi tới trước mặt người nọ. Hắn nhắc kiếm đâm xuống đất, vỏ kiếm chọc vào ngực người kia. Ngưu Hữu Đạo chống kiếm vào ngực người kia, ép người khó bò dậy, lạnh nhạt nói:
"Không phải là ta không muốn thay quần áo, là Hoàng Ban kéo ta từ bên ngoài Thánh cảnh về quá vội vàng, chưa kịp thay."
Người kia ngã xuống đất, ôm cánh tay cụt vội hỏi:

"Nếu đã là hiểu lầm thì không đến nỗi. Chỉ hiểu lầm thôi, chuyện đã qua rồi. Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi thả chúng ta đi, chúng ta bảo đảm ngươi không có chuyện gì."
Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng liếc xéo:
"Ngươi nghĩ nhiều quá, ta đã ra tay rồi, ngươi cảm thấy điều đó có khả năng không?"
Người kia cắn răng nói:
"Ngưu Hữu Đạo, bây giờ ngươi quay đầu vẫn kịp, bằng không ngươi có thể tưởng tượng hậu quả ra sao."
"Nghĩ gì chứ? Ngày hôm qua ta đã nghĩ cả một buổi tối. Ngày hôm nay các ngươi rơi vào tay ta coi như là do các ngươi xui xẻo."
Ngưu Hữu Đạo coi như không, nhìn chung quanh, than thở:
"Các ngươi yên tâm, ta không có ý gì khác, chỉ muốn hỏi các ngươi chút chuyện. Ta hi vọng các ngươi có thể thành thực trả lời."
Người bị hắn chọc kiếm phì một ngụm máu rồi hỏi:
"Ngươi muốn hỏi cái gì?"

Chương 1475: Xử lý từng người một (1)

Chương 1475: Xử lý từng người một (1)
Ngưu Hữu Đạo cúi đầu nhìn xuống:
"Các ngươi có biết hết nhân viên Phiêu Miễu các tham gia lần săn yêu hồ này không?"
Hỏi chuyện này? Người kia thở dốc nói:
"Có biết, căn bản đều biết cả."
Ngưu Hữu Đạo: "Vậy thì dễ làm rồi. Ta không có yêu cầu gì nhiều, chỉ muốn biết rõ tình huống về những người này. Ta phải biết rõ tình huống trong Thánh cảnh, lần này người đến tên gì, bình thường làm gì trong Phiêu Miễu các, đảm nhiệm chức vụ gì. Ngươi trả lời rõ ràng mười mươi cho ta, không được giấu diếm điều gì hết. Chỉ cần trả lời rõ ràng, ta tha mạng cho các ngươi."
Tần Quan và Kha Định Kiệt nhìn nhau, chân chính sợ đến kinh hồn bạt vía. Rốt cuộc Ngưu trưởng lão muốn làm gì đây?
Người dưới chân Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói:
"Ngưu Hữu Đạo, dám dò xét việc riêng tư của Thánh cảnh và Phiêu Miễu các, ngươi có biết kết cục thế nào không?"
Ngưu Hữu Đạo không đổi sắc nói:
"Kết cục gì đó thì cũng là kết cục của ta, là phúc thì ta hưởng, là tội thì ta chịu, không khiến các ngươi nhọc lòng. Nghe kỹ đây cho ta! Nói ra, các ngươi còn đường sống. Không nói, ta làm thịt các ngươi rồi tìm người khác. Bao nhiêu người đến đây, ta nghĩ rằng sẽ có kẻ mở miệng."
Người cụt tay bi phẫn nói:
"Chúng ta nói rồi, sao ngươi có thể để lại người sống?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta không phải kẻ không biết đạo lý. Cho các ngươi chút thời gian suy nghĩ, nghĩ thật kỹ rồi nói cho ta."

Dứt lời, Ngưu Hữu Đạo buông kiếm. Có điều, hắn liên tục búng tay bắn ra vài luồng kình phong trúng từng ngươi, khiến hai người kia không cách nào cử động.
Họ không chạy được, làm vậy là chỉ không muốn hai người tụ lại thương lượng đối sách.
Ngưu Hữu Đạo xoay người đi. Hắn đi sượt qua hai người Tần Quan và Kha Định Kiệt, tới chỗ cách hai người không xa thì dừng bước, lạnh nhạt nói:
"Tông môn phái hai ngươi tới đây đã từng bảo các ngươi phải phối hợp với ta. Các ngươi phối hợp như thế đó hả?"
Hai người nhìn nhau một chút rồi xoay người, đi tới sau lưng Ngưu Hữu Đạo. Tần Quan sốt sắng nói:
"Trưởng lão, chúng ta không chọc nổi Phiêu Miễu các, sẽ gây phiền toái cho tông môn."
"Ồ!"
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm xoay người, nhìn hai người rồi hỏi ngược lại:
"Phiền phức ở đâu?"
Tần Quan: "Trưởng lão, khi Phiêu Miễu các phát hiện thiếu người nhất định sẽ tra xét. Người khác đã biết chúng ta đi tìm người của Phiêu Miễu các, việc này không thể tách rời quan hệ."
Ngưu Hữu Đạo: "Thối lắm! Ở đây căn bản không nằm trong phạm vi khống chế của Cửu Thánh, ai mà biết? Chém chém giết giết, thiếu hai người thì đã sao? Hai người của Phiêu Miễu các chết trong Hoang trạch tử địa cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Các ngươi không nói, ta không nói, ai có thể nghĩ là do chúng ta làm. Yêu hồ gây ra không được hay sao? Phiền phức? Ta thấy phiền phức ở trong đầu các ngươi thì đúng hơn. Tỉnh lại một chút đi, đá phiền phức ra khỏi đầu, phiền phức tự nhiên không còn nữa."
Kha Định Kiệt rất sợ sệt nói: "Ngưu trưởng lão, rốt cuộc ngài muốn làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo: "Muốn làm gì? Ta vừa mới nói với họ rồi, ngươi không nghe thấy?"

Kha Định Kiệt: "Đệ tử nghe được, nhưng chúng ta không cần phải dò xét việc riêng của Phiêu Miễu các và Thánh cảnh. Đang yên đang lành, tại sao phải gây hấn với người của Phiêu Miễu các?"
Ngưu Hữu Đạo: "Làm thì cũng làm rồi, còn nói nhảm làm gì? Hiện giờ ta chỉ hỏi các ngươi một câu, vâng theo lệnh tông môn toàn lực phối hợp với ta, hay làm kẻ phản bội bán ta rồi liên lụy tới toàn bộ tông môn, tự các ngươi chọn."
Chọn? Hai người vô thức nhìn về phía tay Ngưu Hữu Đạo, rồi lại nhìn chuôi kiếm trong tay hắn, lập tức thấy mười ngón tay cầm kiếm của hắn đang nhúc nhích.
Hắn bắt bọn họ lựa chọn như thế nào chứ? Ra tay với người của Phiêu Miễu các, Ngưu trưởng lão còn có cái gì không dám làm sao?
Vừa nãy, Ngưu trưởng lão đã cho bọn họ nhìn thấy thực lực của mình. Lựa chọn không đúng, trong hai người ít nhất sẽ có một người không cách nào còn sống rời đi.
Mà bán đứng Trưởng lão bổn phái cũng là vấn đề khiến người ta phải rầu rĩ. Không bán đứng, một khi để Phiêu Miễu các điều tra ra, hậu quả là có thể nghĩ.
Đối mặt với vấn đề khó lựa chọn này, Tần Quan mập mờ suy đoán một câu: “Chúng ta tuân theo pháp chỉ của tông môn.”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười: “Chính xác. Tất cả các ngươi chỉ là vì tốt cho tông môn mà thôi.”
Trong lòng hai người Tần, Kha muốn chửi cha mắng mẹ, ân cần thăm hỏi tổ tông nhà Ngưu Hữu Đạo. Ngươi làm như vậy là tốt cho tông môn? Tông môn dám làm việc này?
“Yên tâm đi, sự việc không nghiêm trọng như ngươi đã nghĩ đâu. Như vừa rồi ta đã nói, nơi này có hai người xảy ra chuyện, Phiêu Miễu các không tra ra được là ai đâu.” Ngưu Hữu Đạo đã nói như vậy, hai người không dám gật bừa, ngoài mặt khúm núm.
Dài dòng một trận, sau lưng mọi người truyền đến tiếng kêu thảm thiết: “Ta nói!”
Hai người Tần Kha quay đầu lại. Ngưu Hữu Đạo từ giữa hai người bước đến. Hai người nhìn nhau một cái, vội vàng đi theo.

Cả ba đến chỗ hai người bị thương đang nằm dưới đất, phát hiện tình huống của hai người này rất lạ thường. Gương mặt của bọn họ tràn ngập sự đau đớn, nửa bên người đỏ như bị lửa thiêu, nửa còn lại ngưng kết sương lạnh. Tình huống này khiến cả hai kinh ngạc nhìn nhau thêm lần nữa, không biết chuyện gì xảy ra.
Bọn họ không biết bên trong cơ thể hai người này đang bị hai luồng nhiệt nóng lạnh dày vò, tư vị đau đớn khó mà hình dung được. Cộng thêm pháp lực bị khống chế, không cách nào thi pháp chống cự, phải dùng chính huyết nhục để chịu đựng.
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Ngươi đồng ý nói ra?”
Người thân dính đầy bùn đau đớn đáp: “Ta nói!”
Ngưu Hữu Đạo nhìn về phía người còn lại: “Còn ngươi thì sao?”
Người tay cụt run rẩy đáp: “Ta nói, ngươi cũng sẽ không bỏ qua cho ta.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta nhắc nhở ngươi một câu, hắn ta đã đồng ý nói, ngươi không nói, vậy ta cũng chỉ có thể giết ngươi thôi. Ta không ngại nói thẳng, chỉ cần các ngươi bán đứng Thánh Cảnh và Phiêu Miễu các, nhược điểm nằm trong tay ta, ta cũng không cần thiết phải giết các ngươi. Các ngươi vẫn còn chỗ hữu dụng đối với ta.”
Hắn nói cũng rất có lý. Đã có người đồng ý lên tiếng, mình không nói cũng chỉ có con đường chết. Người tay cụt cắn răng: “Được, hy vọng ngươi nói lời phải giữ lấy lời. Ta nói.”
“Như vậy mới đúng, không cần thiết ngay cả bản thân mình cũng không vượt qua được.” Ngưu Hữu Đạo cúi người nhấn xuống ngực người dính đầy bùn. Chỉ thấy sương lạnh trên người người này dần dần tan đi, làn da đỏ bừng cũng không còn đỏ nữa.
Đau đớn tạm thời hóa giải, người kia thở gấp một hơi, như trút được gánh nặng.
Sau đó, Ngưu Hữu Đạo bước đến bên cạnh một người khác, tạm thời hóa giải sự đau đớn của đối phương. Hắn nhắc nhở: “Ta hỏi cái gì, các ngươi đáp cái đó. Khi so sánh khẩu cung của hai người, nếu có một câu không khớp, ta sẽ tiến hành bộ vị kế tiếp trên người các ngươi, hoặc trực tiếp làm thịt kẻ nói dối, hiểu chưa?”
Hai người ngã trên mặt đất thở phì phò, không lên tiềng.

Ngưu Hữu Đạo nhấc kiếm, đâm vào người tay cụt một cái, người đó lập tức bất tỉnh.
Ngưu Hữu Đạo bước lại chỗ người dính đầy bùn, sau đó quay sang nói với hai người Tần, Kha: “Chuẩn bị đồ đi. Ta hỏi, các ngươi ghi lại khẩu cung.”
Hai người không biết tại sao hắn lại muốn mạo hiểm như thế. Bọn họ cảm thấy không đáng.
Nhưng đối với Ngưu Hữu Đạo mà nói, đây là chuyện rất quan trọng. Chỉ khi nào nắm giữ được tình huống, hắn mới có được căn cứ tối thiểu để đưa ra phán đoán.
Các phái biết rất ít tình huống Thánh Cảnh và Phiêu Miễu các. Một tin tức hữu dụng về đối thủ cũng không biết, chẳng khác gì ngay cả tư cách đối mặt cũng không có.
Trên người mọi người không có giấy bút, không tìm được thứ gì thích hợp để ghi chép khẩu cung. Cuối cùng, dưới sự nhắc nhở của Ngưu Hữu Đạo, bọn họ lột quần áo còn sạch của một người, mực thì dùng máu của người kia để ghi.
Ngưu Hữu Đạo phân phó Tần Quan ghi chép, ra hiệu Kha Định Kiệt đề phòng xung quanh, sau đó mới hỏi người bị thương nằm trên mặt đất: “Đầu tiên, ngươi hãy nói tên tất cả thành viên Phiêu Miễu các tham gia săn cáo lần này.”

Chương 1476: Xử lý từng người một (2)

Chương 1476: Xử lý từng người một (2)
“Trần Bưu, Lư Thiên Quảng...” Người dính đầy bùn co quắp trên mặt đất, chậm rãi lên tiếng.
Nhiều cái tên như vậy, muốn theo thứ tự báo ra, độ khó không nhỏ. Trong khi thuật lại, hắn ta không khỏi suy nghĩ nhiều hơn một chút.
Đợi khi báo xong tên, Ngưu Hữu Đạo đã có được danh sách mà hắn cần: “Trần Bưu làm gì ở Phiêu Miễu các, chức vụ gì?”
Hỏi một câu đáp một câu, người dính đầy bùn nhất nhất trả lời hết.
Nội dung hơi nhiều, Ngưu Hữu Đạo không quên nhắc nhở Tần Quan chỉ ghi lại những cái quan trọng, không cần phải ghi mấy cái linh tinh. Hiện tại chẳng tìm ra được thứ gì để có thể ghi chép cả.
Sau khi hỏi xong, sắc trời cũng đã chạng vạng tối.
Bản khẩu cung này có thể phát huy được tác dụng gì, Ngưu Hữu Đạo tạm thời không biết nhưng tối thiểu cũng có được thu hoạch, ít nhất có một người khiến hắn động tâm. Hắn thật sự coi trọng một người trong danh sách này, tên là Ngao Phong.
Theo như người kia thuật lại, Ngao Phong xuất thân từ vườn Vô Lượng, mà vườn Vô Lượng chính là cấm địa Thánh Cảnh với rất nhiều quả Vô Lượng. Quả Vô Lượng là quả Hồ Tiên của Yêu Hồ tộc.
Nhìn chằm chằm cái tên Ngao Phong trên danh sách, Ngưu Hữu Đạo suy nghĩ một chút, sau đó hỏi: “Chúng ta hãy bàn đến tên Ngao Phong này. Vườn Vô Lượng chính là cấm địa Thánh Cảnh. Người đã phái đi trông coi vườn Vô Lượng, tại sao lại chạy đến tham gia tỷ thí lần này?”
Người dính đầy bùn đáp: “Có lẽ là không muốn chôn chân ở chỗ đó, muốn nhân cơ hội này mà ra ngoài. Vườn Vô Lượng chính là cấm địa được Thánh Tôn coi trọng nhất. Nhìn thì giống như nhàn hạ, nhưng thật ra lại như đang giẫm trên tấm băng mỏng, chỉ cần chút sơ sẩy là đầu rơi

xuống đất. Xảy ra vấn đề, mặc kệ người nào, thân phận gì cũng khó mà thoát khỏi cái chết. Sau khi tiến vào vườn Vô Lượng, cơ hồ mất hết tự do, vì thế không ai muốn đến vườn Vô Lượng cả. Cuộc tỷ thí lần này, người nào của Phiêu Miễu các giành được thành tích, nhất định sẽ được trọng dụng. Tâm phúc của chín vị Chí Tôn ở vườn Vô Lượng xem như chết cứng ở đó rồi, còn Ngao Phong hẳn là có ý tưởng."

Ngưu Hữu Đạo nhìn tin tức bên dưới Ngao Phong: "Người của thánh địa Vô Hư, đồ tôn của Thánh Tôn Đốc Vô Hư..."

Người dính đầy bùn nói: "Đệ tử của Diệp Niệm, mà Diệp Niệm là đồ đệ của Đốc Vô Hư, hẳn là từ quan hệ này mà ra."

Ngưu Hữu Đạo gật đầu, lại hỏi: "Bên trong vườn Vô Lượng có bao nhiêu quả Vô Lượng?"

Người kia đáp: "Sinh trưởng không dễ, làm sao mà có nhiều được. Nghe nói trước kia trồng được một khu vực lớn, quả rất nhiều. Về sau đều bị các vị Thánh Tôn hủy hết, chỉ lưu lại một cây. Trên một cây chỉ mọc mười hai quả. Cũng chỉ vì một cây này mà chết không biết bao nhiêu người."

Ngưu Hữu Đạo trầm tư một chút rồi hỏi: "Ngoại hình của Ngao Phong như thế nào?"

"Dáng người cao gầy, mặt trắng không râu, mắt to..." Nói đến đây, người dính đầy bùn trố mắt, giật mình hỏi: "Ngươi muốn tìm Ngao Phong? Ngươi tìm y làm gì?"

Nghe người này hỏi, Tần Quan và Kha Định Kiệt cũng hãi hùng khiếp vía.

Người cao gầy, mặt trắng không râu, mắt to. Có ba người có tướng mạo như thế này. Ngưu Hữu Đạo rút kiếm đâm một cái, người dính đầy bùn lập tức bất tỉnh.

"Ngươi thức tỉnh gã kia, sau đó xác minh lại những gì tên này nói có đúng không." Ngưu Hữu Đạo ném chiếc áo có đầy chữ viết cho Tần Quan, bảo y đi làm.

Tần Quan vội vàng làm theo. Y thức tỉnh gã cụt tay, sau đó chiếu theo phương thức của Ngưu Hữu Đạo mà hỏi qua một lần, xác minh lại tin tức đang có.

Một người thẩm vấn, một người phụ trách đề phòng xung quanh. Ngưu Hữu Đạo hai tay chống kiếm, ánh mắt lấp lóe không yên, không biết đang suy nghĩ cái gì.
Kha Định Kiệt nhìn thoáng qua phản ứng của Ngưu Hữu Đạo.
Sau khi trời tối, Ngưu Hữu Đạo bảo Kha Định Kiệt đốt một đống lửa, thuận tiện cho Tần Quan làm việc.
Kha Định Kiệt lại sợ hãi, nhịn không được mà nhắc nhở: “Trưởng lão, một khi người của Phiêu Miễu các phát hiện thiếu mất hai người, nhất định sẽ tìm kiếm khắp nơi. Chúng ta đốt lửa, chẳng phải bại lộ mình sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngươi suy nghĩ nhiều quá rồi. Không có khi nào trời tối mà không thấy người sẽ lập tức tìm kiếm khắp nơi cả, nhất định phải chờ thêm một lát, chờ đến khi xác nhận người đã mất tích thật sự, khi đó mới có khả năng tìm kiếm. Địa điểm gặp mặt kế tiếp của bọn họ cách đây rất xa. Chờ bọn họ tìm đến đây, chúng ta đã xong việc. Cho dù tìm đến, cũng không phải tập trung tìm, không cần phải lo lắng. Có việc ta sẽ xử lý, cứ làm tốt công việc cảnh giới của ngươi là được.”
Tâm trạng Kha Định Kiệt hoảng loạn, bất đắc dĩ làm theo. Y có suy nghĩ muốn chạy nhưng lại lo lắng chạy không thoát.
Đêm càng khuya hơn, Kha Định Kiệt bước đến bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, thấp giọng nói: “Trưởng lão, đằng sau cái cây bên phải.”
Ngưu Hữu Đạo nghe xong, lập tức quay đầu lại, chỉ thấy trong bụi cỏ dưới cây xuất hiện một thân ảnh quen thuộc, là con hắc hồ kia.
Đây là lần thứ ba hắn nhìn thấy.
Ánh mắt một người một hồ cách nhau một bụi cỏ, đối mắt nhìn nhau.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn đằng trước, không để ý đến.
Kha Định Kiệt lại nhắc nhở: “Trưởng lão, yêu hồ có linh trí. Chuyện mà chúng ta làm đã bị nó nhìn thấy. Một khi để nó làm bại lộ tin tức, sợ rằng sẽ rất phiền phức.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không cần ngươi quan tâm, ta tự có tính toán.”
Đúng lúc này, Tần Quan đang ngồi xếp bằng trên mặt đất cũng hoạt động cơ thể một chút, sau đó ra tay đánh bất tỉnh người cụt tay. Y đứng dậy, đưa chiếc áo có ghi chữ lên: “Trưởng lão, đã xác minh qua, cơ bản đều không sai.”

Ngưu Hữu Đạo đứng dậy, cầm lấy chiếc áo, nghiêng đầu ra hiệu: “Xử lý từng người một.”
“Cái gì?” Hai người nghẹn họng, tất nhiên hiểu lời của Ngưu Hữu Đạo là có ý gì.
Tần Quan run giọng nói: “Trưởng lão, không phải ngài đã nói nhược điểm bán đứng Phiêu Miễu các của bọn họ nằm trong tay ngài, ngài không cần thiết phải giết bọn họ sao? Giữ bọn họ lại tất có chỗ để lợi dụng mà?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Người của Phiêu Miễu các có rất nhiều, bắt thêm hai người nữa cũng không khó. Nhưng đệ tử Tử Kim Động ở đây cũng chỉ có hai người các ngươi. Sống chết của bọn chúng không quan trọng, ta càng coi trọng các ngươi hơn. Lựa chọn phản bội tông môn, hay là lựa chọn giữ gìn lợi ích tông môn, tự các ngươi cân nhắc. Nhưng ta muốn nhắc nhở các ngươi, ta là Trưởng lão Tử Kim Động, ta có nghĩa vụ phải thanh lý phản đồ tông môn.”
Tình thế của hai người rất khó xử, rất muốn hỏi hắn, chuyện mà hắn làm có tính là giữ gìn lợi ích tông môn hay không.
Thấy hai người không nói lời nào, cũng không có động tác, Ngưu Hữu Đạo nhìn quanh một chút, cười như không cười: “Đừng ép ta thanh lý môn hộ. Đừng bảo ta không nói trước với các ngươi, cho dù cộng thêm sư phụ của các ngươi ở đây, cũng không phải là đối thủ của ta, các ngươi sẽ chạy không thoát. Làm chuyện như vậy, các ngươi cũng biết, ta đã không có đường lui.”
Không còn lựa chọn nào khác! Hai người đã hiểu, vị Trưởng lão này cậy vào tình thế, nhiều lần bảo bọn họ lựa chọn nhưng toàn là không thể lựa chọn.
Cuối cùng, hai người rút kiếm, ngay bên cạnh đống lửa, kiếm trong tay bổ xuống, hai cái đầu người văng lên. Hai thành viên của Phiêu Miễu các đầu người tách biệt.
Hắc hồ núp đằng sau bụi cỏ nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, hai mắt mở to, dường như khó có thể tin.
Ánh lửa chiếu xuống, mặt của Ngưu Hữu Đạo không hề có biểu hiện gì, ném chiếc áo trên tay cho Tần Quan: “Mang theo áo của Phiêu Miễu các không tiện, các người hãy chép lại chi tiết vào quyển sách nhỏ trong tay

các ngươi, xử lý hiện trường cho sạch sẽ, không được để bất cứ dấu vết nào. Ta còn việc phải làm, các ngươi hãy ở đây chờ ta.”

Hai người vừa định hỏi hắn đi đâu, thân hình của hắn đã lóe lên, người như mũi tên bắn về phía con hắc hồ trong bụi cỏ đằng sau cái cây.

Hắc hồ giật mình. Trước đó, đối phương nhiều lần không có phản ứng, ít nhiều cũng có tác dụng tê liệt. Bây giờ đột nhiên lao đến như thế, thiếu chút nữa làm cho nó trở tay không kịp.

Chương 1477: Giết chết hắn!

Chương 1477: Giết chết hắn!
Nhưng nó phản ứng cũng không chậm, thân hình lóe lên, như một làn khói đen bay mất, nhảy ra đằng sau một cái cây khác.
Ngưu Hữu Đạo vồ hụt vội đánh ra một chưởng. Một chưởng cách không làm nổ tung cây đại thụ che chắn, khiến cái cây ngã ra đằng sau.
Bên trong mảnh gỗ vụn, hồ yêu nhanh chóng nhảy lên cành cây đã bị ngã xuống, xông vào bóng đêm của khu rừng.
Mũi chân Ngưu Hữu Đạo điểm trên một cành cây, bắn vọt đuổi theo.
Hắn không có thân hình nhỏ nhắn có thể xuyên qua các nhánh cây như yêu hồ, vì thế hắn cứ cách không vỗ ra một chưởng, cành lá bay tán loạn. Sau đó người từ trong cành lá bay tán loạn nhảy lên tán cây trong bầu trời đêm.
Một chạy một đuổi khiến người ta phải hoa cả mắt.
Tần Quan và Kha Định Kiệt sửng sốt. Ngưu trưởng lão không phải đã nói không muốn đắc tội với yêu hồ sao? Hắn đột nhiên ra tay, cũng khiến bọn họ bất ngờ.
Tóm lại, Ngưu Hữu Đạo cứ khiến người ta không bắt được một chút đầu mối nào từ hắn. Tần Quan quay đầu lại hỏi: “Có cần giúp hắn truy sát hay không?”
Kha Định Kiệt thở dài: “Hắn không phải đã dặn dò chúng ta ở lại đây chờ sao?”
Hai người nhìn mặt đất đầy máu, trong lòng cảm thấy mất mát. Bây giờ, bọn họ xem như đã hiểu lời nói của Ngưu Hữu Đạo đã nói với bọn họ trước đó, bảo bọn họ lăn lộn theo hắn, nói cái gì là không từ bỏ được bọn họ. Hiện tại thì bọn họ đã hiểu.
“Xem ra, hắn đã sớm muốn ra tay với người của Phiêu Miễu các.” Tần Quan cười khổ.

Nghe đằng xa truyền đến tiếng đánh nhau ầm ầm, đoán chừng cuộc truy sát vẫn còn tiếp tục, Kha Định Kiệt thở dài: “Còn phải nói sao? Hắn hướng mọi người đến các thành viên Phiêu Miễu các, khiến mọi người phải chú ý đến tung tích của người Phiêu Miễu các, chỉ sợ cũng là vì tâm tư này.”
Tần Quan nói: “Hai thành viên Phiêu Miễu các đã bị hắn giết, còn kéo chúng ta xuống nước. Hết thảy đều nằm trong kế hoạch của hắn. Vị Ngưu trưởng lão này quá đáng sợ. Kha sư đệ, đệ nói xem, bây giờ chúng ta đến tìm người của Phiêu Miễu các để đoái công chuộc tội, Phiêu Miễu các có thể xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra mà buông tha cho chúng ta không?”
“Huynh hỏi ta, ta hỏi ai đây?” Kha Định Kiệt cười thảm. Bị người khác ép buộc giết chết người của Phiêu Miễu các, Phiêu Miễu các sẽ xử lý khoan hồng sao? Cho dù có khoan hồng, có thể khoan hồng đến mức nào, hai người đều không biết.
Nhưng có một điều mà hai người biết rõ, trong mắt Phiêu Miễu các, hai người chẳng tính là gì, không có chút phân lượng nào.
Gương mặt Tần Quan hiện lên sự thống khổ: “Vì sao? Rốt cuộc là hắn vì cái gì? Vốn đã không có thực lực đối kháng Thánh Cảnh, vậy thì yên phận đi, tại sao lại làm chuyện sai lầm lớn đến như vậy?”
Bọn họ nghĩ không ra, nghĩ mãi cũng không rõ, chỉ vì bọn họ không biết tình huống của Ngưu Hữu Đạo. Chỉ có bản thân Ngưu Hữu Đạo mới biết được mình đang lâm vào cục diện như thế nào.
Nguy cơ sắp đến, Ngưu Hữu Đạo đã dự đoán được, hắn sẽ không chờ sự việc giáng xuống đầu mới làm, mà sẽ tiên hạ thủ vi cường.
Cuộc truy sát vẫn còn tiếp tục. Bóng hồ yêu vẫn nhanh chóng lẩn tránh trên các tán cây. Ngưu Hữu Đạo đuổi theo không bỏ, người cứ nhảy ra nhảy vào từng bụi cây. Các nhánh cây đại thụ lần lượt bị đánh bật gốc. Hắc hổ bị đuổi kịp bổ nhào một cái chui thẳng vào rừng rậm, đồng thời há miệng phun ra một luồng khói màu đen, sau đó núp vào bên trong luồng khói.
Ngưu Hữu Đạo nín thở xông vào nhắm mắt lại, nghiêng tai lắng nghe, hàn quang trong tay lóe lên. Xoẹt một tiếng, bảo kiếm rút ra khỏi vỏ, một luồng kiếm khí điên cuồng chém về một phía.

Cạch! Một cây đại thụ bị chặt thành hai đoạn. Con hắc hồ đang núp kín bên trong hốc cây mạo hiểm tránh thoát, mắt dọc nơi mi tâm mở ra.
Ngưu Hữu Đạo phá tan luồng khí màu đen xông tới, đuổi theo không bỏ, kiếm khí trong tay liên tục bổ xuống, ra tay càng lúc càng ác độc.
Một người một hồ, đánh đến cành lá tung bay, cây cối khuynh đảo.
Hắc hồ rốt cuộc cũng đã chạy đến mép rừng, thả người nhảy một cái, phi thân dưới ánh trăng xuống một đầm lầy mênh mông.
“Xem kiếm đây!” Ngưu Hữu Đạo đuổi theo nhắc nhở một câu. Kiếm trong tay dưới ánh trăng tách ra ngân hoa chói mắt. Kiếm chiêu Thái Ất Phân Quang đánh ra.
Kiếm khí bay tán loạn như một tấm lưới lớn bao phủ hắc hồ đang lăng không.
Hắc hồ được cảnh báo, người còn trên không trung không khỏi quay lại, ba con mắt đều hiện lên vẻ giật mình, tứ chi vội chuyển hướng ngay trên không trung.
Thân hình biến hóa quỷ dị, trong nháy mắt hóa thành một người đàn ông tóc dài mặc áo đen. Hồ trảo xích sắt biến thành mị ảnh, bên trong âm thanh ầm ầm, đánh tan lưới kiếm khí.
Ngưu Hữu Đạo từ trên trời rơi xuống không khỏi kinh ngạc. Hắn có thể nhìn thấy một yêu hồ hóa thành hình người.
Theo như hắn biết, sau khi không còn quả Hồ Tiên, yêu hồ đã đánh mất năng lực biến thành hình người, không nghĩ đến hắn lại gặp được một con.
Có lẽ, tin tức về săn giết ở Thánh Cảnh được cung cấp đều sai lầm.
Trước mắt rất rõ ràng, nếu yêu hồ này không bị hắn bức đến không còn biện pháp, chỉ sợ sẽ không hóa hình để chống cự. Trước đó, bất kể bị hắn truy sát đến cỡ nào cũng không chịu hóa hình.
Hắn đã sớm phát giác yêu hồ này không được bình thường. Màu sắc không giống yêu hồ bình thường thì không nói, còn liên tiếp đối mặt, bình thường mới là lạ.
Bây giờ nó đã hóa hình, lại càng nói rõ con yêu hồ này không phải tầm thường. Ngưu Hữu Đạo phấn chấn tinh thần. Không uổng một phen tâm tư của hắn, lại càng không chịu buông tha.

Nếu đã hiện hình, hắc hồ cũng không khách sáo nữa. Song trảo của nó như vòi rồng hướng đến Ngưu Hữu Đạo từ trên trời giáng xuống.
Kiếm quang trong tay Ngưu Hữu Đạo như mưa, phát ra âm thanh hỗn loạn.
Thấy kiếm pháp của Ngưu Hữu Đạo thật sự lợi hại, dây xích sắt của mình cũng không có tác dụng với hắn, hắc hồ lập tức thu sợi dây xích lại, người đằng không bay lên, hai sợi xích bay đằng sau như hai cái đuôi, không còn chạy trốn bằng tứ chi như trước đó, mà bay lượn bên trên đầm lầy.
Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng đuổi theo, một trước một sau đuổi theo không bỏ.
Đuổi một trận, Ngưu Hữu Đạo phát hiện không ổn, thấy đối phương dường như muốn dẫn hắn đến một chỗ nào đó.
Nguyên nhân rất đơn giản, hắc hồ đã từ bỏ ưu thế của mình.
Nơi này là nơi nào? Hoang trạch tử địa là nơi mà Cửu thánh cũng không làm gì được, là nơi mà yêu hồ có thể dựa vào nhất. Đối phương không chui vào đầm lầy để lẩn trốn, lại dụ hắn đuổi theo đến đây.
Trong đó khẳng định có vấn đề, nhưng Ngưu Hữu Đạo vẫn mặc kệ, vẫn đuổi theo không bỏ.
Kết quả không nằm ngoài sở liệu. Khi đến một khu vực đầm lầy dài vô tận, hắc hồ đột nhiên rơi xuống đất, quay người đứng trên đầm lầy, ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng.
Ngưu Hữu Đạo lách mình đến đối diện hắc hổ: “Bằng hữu, ta không có ác ý, chúng ta có thể nói chuyện với nhau.”
Hắc hồ nói: “Nói chuyện cái đầu ngươi đấy. Nhân loại giảo hoạt, trước đó ngươi không ra tay, thì ra là muốn dụ ta. Ta mắc bẫy của ngươi rồi. Hôm nay ngươi nhìn thấy ta hóa hình, đừng hòng sống sót rời khỏi đây.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta nói ta không có ác ý, ngươi đừng có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt. Hoang trạch tử địa này có thể làm khó người khác, nhưng với ta mà nói, nó chẳng là cái gì.” Vừa dứt lời, biểu hiện của hắn trở nên cảnh giác. Hắn nhìn thấy hai bên đầm lầy nhảy lên hai con hồ ly lông xám, trực tiếp hóa hình dưới ánh trăng, biến thành hai lão đầu tóc tai bù xù.

Hai lão đầu mặc áo xám, một người cầm Tử Thần Liêm đao, một người cầm Đại Hào Khảm đao.
Ba người bao quanh Ngưu Hữu Đạo ở giữa.
Ngưu Hữu Đạo cảm thấy ngoài ý muốn. Không chỉ một con có thể hóa hình, mà những ba con.
Ngay sau đó, bốn phía đầm lầy bắt đầu xuất hiện hàng trăm hàng ngàn yêu hồ. Vừa mới xuất hiện đã lập tức nhe răng trợn mắt, khí thế hùng hồn với Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo rút kiếm, phát hiện quả nhiên con hắc hồ này đã dụ hắn vào cạm bẫy.

Chương 1478: Điên Đảo Càn Khôn (1)

Chương 1478: Điên Đảo Càn Khôn (1)
“Tộc trưởng, tình huống như thế nào?” Lão đầu cầm Tử Thần Liêm đao hỏi một câu.
“Tộc trưởng?” Ngưu Hữu Đạo quay sang nhìn người đàn ông mặc áo đen, hứng thú hỏi: “Ngươi chính là Tộc trưởng Yêu Hồ tộc?”
Người đàn ông mặc áo đen giơ thiết trảo trong tay, dậm chân nói: “Giết chết hắn.”
“Vâng!” Hai lão đầu cùng đi theo dậm chân, đạp mạnh đến mức nước bùn đầm lầy văng khắp nơi.
“Hú hú...” Hàng trăm hàng ngàn tiểu hồ ly xung quanh phát ra tiếng kêu liên tiếp.
Ngưu Hữu Đạo đang cảnh giác đột nhiên biến sắc, phát hiện dưới chân của mình có dị biến, thân hình bỗng nhiên nhảy lên không.
Rầm rầm! Nước bùn văng lên, xúc tu đếm không hết đột nhiên bắn ra khỏi đầm lầy, như bàn tay của yêu ma chộp vào không trung.
Ngưu Hữu Đạo lăng không xoay người, đầu dưới chân trên, phóng vào đám xúc tu nở rộ như đóa hoa bên dưới. Kiếm quang trong tay phóng ra, kiếm chiêu Thái Ất Phân Quang tái xuất, kiếm khí lăng lệ gào thét.
Bên trong âm thanh phụt phụt, xúc tu bay tán loạn, khắp nơi đều là chất lỏng và xúc tu bị cắt.
Kiếm chiêu vừa đi, nước bùn xung quanh văng lên, đột nhiên một đống xúc tu với quy mô hùng vĩ hơn xuất hiện, khí thế dời sông lấp biển, che tinh bế nguyệt, trong nháy mắt bao phủ Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu nhìn trời, thấy bầu trời càng lúc càng đen.
Đám yêu hồ vọt lên trên đám xúc tu, lung lay cái đuôi, trên thân phát ra ánh sáng mông lung pháp nhãn có thể nhìn thấy được. Chúng rót yêu khí vào trong xúc tu, khiến xúc tu càng phát ra uy lực mạnh mẽ hơn.

Ngưu Hữu Đạo bị giam bên trong một lần nữa huy kiếm, chém ra kiếm khí còn mãnh liệt hơn.
Chỉ nghe tiếng xèo xèo. Kiếm khí triệt để chặt đứt đám xúc tu, khiến cho chất lỏng tuôn trào ra ngoài.
Mặc dù kiếm chiêu Thái Ất Phân Quang lợi hại, nhưng khi thi triển lại cực kỳ hao tốn pháp lực. Ngưu Hữu Đạo không có khả năng tùy tiện tiêu hao hết pháp lực của mình.
Vừa ra tay đã phát hiện không ổn, hắn nhanh chóng hai tay cầm kiếm, chém thẳng xuống mặt đất.
Oành! Nước bùn văng khắp nơi. Ngưu Hữu Đạo lăng không bắn ngược, người kiếm hợp nhất, trực tiếp đâm vào trong đầm lầy.
Đầm lầy tách ra, sau đó nhanh chóng chôn hắn vào bên trong.
Không nằm ngoài sở liệu của Ngưu Hữu Đạo, sau khi tiến vào đầm lầy, hắn đã tìm đến đầu nguồn, quả nhiên tìm được căn nguyên của xúc tu khổng lồ kia.
Hắn cất kiếm, đơn giản đánh ra một chưởng bổ vào lớp bùn, đánh vào căn nguyên xúc tu.
Càn Khôn chưởng phân Âm Dương. Đây là Dương chưởng, pháp lực chí dương rót vào trong căn nguyên xúc tu. Thủ ấn nhanh chóng biến thành than, khiến con quái vật khổng lồ trước mắt run lên dữ dội.
Xúc tu trên mặt đất run rẩy lợi hại hơn, giống như mất đi khống chế, thế vòng vây đột nhiên tán loạn, từng sợi xúc tu đều lay động kịch liệt.
Xúc tu cao nhất mà người đàn ông mặc áo đen đang đứng không ngừng run rẩy. Y đứng bên trên hô to: “Ổn định! Ổn định!”
Ánh sáng trên người đám yêu hồ càng tăng vọt, liều mạng rót yêu lực để khống chế. Kết quả, càng khống chế, đám xúc tu lại càng lắc lư điên cuồng hơn, quất loạn bốn phía, sau đó nhanh chóng co xuống đất.
Đám hồ ly bị xúc tu quất trúng hốt hoảng chạy trốn.
Người đàn ông mặc áo đen và hai lão đầu liều mạng rót yêu lực áp chế nhưng cuối cùng cũng vô dụng. Ba người đang đánh xuống mặt đất vội lách mình thoát khỏi. Ầm ầm, mặt đất sụp xuống. Nhìn lại, nước bùn như bài sơn đảo hải đánh tới.
Tay áo ba người vung lên, đè xuống nước bùn. Bọn họ không nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo, chỉ thấy xúc tu thu xuống mặt đất. Xúc tu dưới đất bốc

lên, khiến khu vực đầm lầy giống như vừa mới trải qua một trận dời sông lấp biển. Hàng trăm hàng nghìn con hồ ly đứng không vững, thỉnh thoảng nhảy lên những chỗ có độ dốc, loạn cả một bầy.
Người đàn ông mặc áo đen quát: “Hắn đang công kích căn nguyên dưới đất.”
Lão đầu Xách Quỷ Đầu Đao kinh ngạc hỏi: “Hắn có thể chui sâu như vậy sao? Tộc trưởng, người này có lai lịch như thế nào?”
Người đàn ông áo đen trả lời: “Dám chui xuống phía dưới đầm lầy, chắc chắn là muốn chết. Chúng ta không được để cho hắn chạy thoát.”
“Hú hú....” Hai lão đầu hú lên một tiếng, hồ ly chung quanh lập tức như cá chui vào chỗ sâu trong đầm lầy.
Lặn được một nửa, đám hồ ly phát hiện xúc tu đã ngừng hoạt động, đang lẳng lặng hãm mình trong nước bùn.
Người đàn ông mặc áo đen thuận tay kiểm tra, sau đó kinh hãi, phát hiện con quái vật khổng lồ như ngọn núi sinh sống bên dưới đã chết.
Con quái vật đích thật là đã chết. Thi thể của nó đã bị than hóa một phần ba, đang nằm bất động. Còn Ngưu Hữu Đạo thì đứng phía trên thu tay lại, thân hình như cá bơi nhanh chóng lao lên mặt đất.
Trên đường, hắn phát hiện có sự bất thường từ bốn phương tám hướng bức tới, lập tức gia tăng tốc độ lao đến mặt đất.
Trong lúc hắn sắp thoát khỏi mặt đất, đột nhiên một luồng sức mạnh to lớn đè xuống, sau đó bao vây hắn lại từ xung quanh.
Áp lực cực lớn khiến nước bùn bao quanh Ngưu Hữu Đạo như bị đông cứng, ép chặt hắn bên trong, không cho hắn cơ hội chạy thoát.
Bởi vì sức mạnh quá dị thường, khiến mặt đầm lầy như gợn sóng. Nước bùn từ một trong những điểm đó tràn ra bốn phương tám hướng. Từ chính giữa xuất hiện một quả cầu bùn to lớn, còn Ngưu Hữu Đạo thì bị nhốt bên trong.
Bao quanh quả cầu bùn là người đàn ông mặc áo đen và hai lão đầu, mỗi người chiếm một hướng, đẩy ra hai tay, song chưởng chống đỡ quả cầu bùn. Ba người liên tục tạo áp lực để giết chết Ngưu Hữu Đạo.
Bọn họ phát hiện, ba người liên thủ nhưng không cách nào áp chế được quả cầu bùn. Bọn họ nhìn thấy người trong quả cầu đang nhanh chóng xoay tròn. Kinh hãi, tất cả đều ngửa mặt lên trời thét dài.

Yêu hồ nhảy ra từ nước bùn, xông thẳng đến chỗ ba người, nhảy lên trên thân cả ba, lắc lư cái đuôi, trên người tản ra ánh sáng mông lung pháp nhãn có thể nhìn thấy được, rót yêu lực của bản thân tăng cường cho ba người.
Không ngừng có yêu hồ nhảy lên, bổ nhào về phía yêu hồ đến trước. Cuối cùng, sau lưng ba người kết thành một hàng dài yêu hồ. Cơ thể yêu hồ đều phát ra ánh sáng, vận chuyển yêu lực cho ba người trước mặt.
Nếu lúc này có tu sĩ nào bay ngang qua mở ra pháp nhãn, nhất định có thể nhìn thấy một cảnh tượng có thể nói là kỳ quan bên dưới. Bao quanh một quả cầu bùn là ba cái đuôi phát sáng thật dài.
Ngưu Hữu Đạo đang ở bên trong quả cầu bùn cũng không biết chuyện gì xảy ra bên ngoài, chỉ biết lực đè ép càng lúc càng lớn, lớn đến mức kinh khủng.
Ngay từ đầu, khi hắn phát hiện lực đè ép kinh khủng này, hắn đã định xoay người phá vòng vây ngay bên trong quả cầu. Ai ngờ, lực đè ép quá lớn, khiến cho tốc độ xoay tròn của hắn càng lúc càng nhanh, nhanh đến mức không dám dừng lại.
Chính giữa quả cầu, theo vận tốc quay càng lúc càng nhanh, bên trong xuất hiện hiện tượng trống rỗng. Ngưu Hữu Đạo trôi lơ lửng tại vị trí chính giữa nhất của luồng khí xoáy cường đại, quần áo bay phần phật.
Lực đạo càng lúc càng lớn khiến cho hắn không dám phá vòng vây. Lực đạo xoay tròn tụ quanh thân, chỉ cần lực xoắn đột biến, đoán chừng sẽ xé tan hắn thành từng mảnh nhỏ. Dựa vào tu vi của hắn, hoàn toàn không ngăn cản được.
Nếu lực đạo càng tăng hơn nữa, chính hắn cũng không biết mình có ổn hay không. Cũng may, khi lực đạo đạt đến một trạng thái nhất định, nó đã ngừng lại.
Cho dù là vậy, lực đè ép kinh khủng xung quanh vẫn làm cho hắn hoài nghi một tu sĩ Nguyên Anh cảnh có thể ngăn cản hay không.
Hắn nhất thời nghĩ không ra, tại sao yêu hồ lại có được thực lực mạnh mẽ đến như vậy? Nếu chính xác, bọn chúng giết hắn cũng không thành vấn đề, tại sao lại cần phải hao phí như thế?
Hắn cảm thấy may mắn, may vì khi bị vây công dưới Giác hồ đã lĩnh ngộ được phương thức khống chế Càn Khôn quyết mới, nắm giữ được

pháp môn tá lực đả lực. Nếu không, hôm nay cái mạng nhỏ của hắn phải nằm lại ở chỗ này rồi.
Lực đạo to lớn như thế, nếu tập trung tại một điểm trên người hắn, lực tấn công cường hãn, với tu vi của hắn bây giờ khó mà tá lực được. Cho dù chỉ còn lại một chút dư lực, giết chết hắn cũng không thành vấn đề.

Chương 1479: Điên Đảo Càn Khôn (2)

Chương 1479: Điên Đảo Càn Khôn (2)
Lực đạo to lớn như vậy cũng không thể phát ra một kích trí mạng, mà ép hắn từ bốn phương tám hướng, tạo cho hắn không gian sung túc để thi triển và thời gian để trợ lực.
Nhanh chóng xoay tròn, Ngưu Hữu Đạo cũng không tổn hao quá lớn pháp lực. Chỉ cần một chút pháp lực giằng co ở trung tâm là được.
Một tay đeo kiếm sau lưng, một tay bóp quyết, hai ngón tay dựng trước mi tâm, nhắm mắt suy nghĩ.
Rốt cuộc bên ngoài đang xảy ra chuyện gì? Hắn cố gắng loại trừ tạp niệm, không dám suy nghĩ nhiều, trước mắt làm cách nào để thoát thân mới là thượng sách.
Thời gian dần trôi, hắn rõ ràng cảm nhận được nơi phát ra lực đạo to lớn, là đến từ ba vị trí quanh thân hắn.
Trong khoảnh khắc này, hắn bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt hiện lên sự vui mừng.
Càn Khôn quyết của hắn đã đột phá đến một cảnh giới khống chế mới. Thứ mà hắn vẫn còn chưa ngộ ra được, bây giờ đã lĩnh ngộ xong.
Có một số thời điểm, hắn không thể không bội phục thiên phú cực cao của người tu hành như Côn Lâm Thụ. Khi bế quan khổ tu, vẫn có thể luyện thành tuyệt học mà nhiều người của Thiên Hỏa giáo không thể luyện thành.
Không ít người của Thiên Hỏa giáo biết được thuật Hỏa Vô Cực, người am hiểu phương pháp tu hành cũng không ít. Phương thức tu hành và đạo lý truyền thừa đều được truyền một cách công bằng cho các đệ tử Thiên Hỏa giáo. Nhưng, cùng một cách thức, có người lại không luyện được, chẳng khác nào trèo cây tìm cá. Côn Lâm Thụ có lẽ không phải là người thông minh nhất của Thiên Hỏa giáo. Nhưng thông thường, những

người luôn cân nhắc một số vấn đề không theo một tiêu chuẩn đồng nhất nào, thường sẽ cho ra kết quả mà người ta khó tưởng tượng được.
Ngưu Hữu Đạo tự nhận mình không phải kẻ ngu, nhưng hắn vẫn phải dừng bước trước hai tầng cảnh giới cuối cùng của Càn Khôn quyết, không cách nào mở ra để bước vào.
Một cái là Điên Đảo Càn Khôn, một cái chính là cảnh giới chí cao của Càn Khôn quyết, Càn Khôn Hóa Nhất.
Đã luyện thành Điên Đảo Càn Khôn, không chỉ là thụ lực mà thôi, mà còn phải lợi dụng tầng cao hơn của thụ lực.
Nếu như nói Càn Khôn Na Di là dịch chuyển khỏi thụ lực, là phòng thủ, thì Điên Đảo Càn Khôn chính là thế công tá lực đả lực.
Thụ lực trước mới có thể tá lực đả lực. Nói cách khác, trước phải luyện thành Càn Khôn Na Di, khi đó mới có thể một bước luyện thành Điên Đảo Càn Khôn.
Tá lực đả lực nghe thì đơn giản, nhưng lại không đơn giản. Đây là thuật pháp sử dụng giữa thiên địa, không phải sức mạnh bình thường có thể so sánh. Ngưu Hữu Đạo cảm thấy phiền muộn, có cảm giác cái hiểu cái không. Đã mò đến biên giới của nó rồi, nhưng vẫn không cách nào mở được cánh cửa để mà vào.
Về phần cảnh giới chí cao của Càn Khôn quyết, lại càng huyền bí hơn nữa, kỳ diệu hơn nữa. Từ khẩu quyết của Càn Khôn quyết có thể đưa ra được một câu tổng kết “Càn Khôn hóa nhất, phá toái hư không!”
Một Điên Đảo Càn Khôn đã khiến cho hắn phải hoang mang, huống chi cảnh giới chí cao Càn Khôn Hóa Nhất, Ngưu Hữu Đạo lại càng không trông cậy hắn tu luyện một lần là xong.
Cho đến lúc này, hắn đã thử đủ loại phương pháp để lĩnh ngộ Điên Đảo Càn Khôn. Khi bồi luyện với người khác, hắn dùng một tay nhấn vào vật chết, ví dụ như vách đá, vách núi. Một tay tiếp chiêu cũng có thể mượn lực đánh vào bên trên vật chết đó.
Nhưng dù sao đó cũng là vật chết. Loại phương thức này nói cho cùng vẫn là thụ lực, không tính là tá lực đả lực.
Đối mặt với hai bên là vật sống, hai bên đồng thời tấn công, hắn lại không cách nào thay đổi việc vận dụng.

Ai ngờ, trong lúc hắn đang đau khổ tìm kiếm ảo diệu, bên trong hoàn cảnh đặc biệt như lúc này, bị một luồng sức mạnh khổng lồ bao phủ không một khe hở, hắn lại có được sự lĩnh ngộ.
Bị bao trùm bởi một luồng sức mạnh cường đại, khi hắn đang nhanh chóng vận chuyển toàn thân đắm chìm vào trong đó, một luồng sức mạnh hoàn toàn mới được hình thành bên trong. Trong lúc hắn đang cảm thụ luồng sức mạnh mới này, hắn đột nhiên hiểu ra.
Cảm giác đó giống như một cánh cửa đóng chặt, có đẩy cách nào cũng không đẩy ra được. Bây giờ, chúng đột nhiên lỏng ra, chỉ cần đẩy một chút là lập tức mở được liền. Đồ vật phía sau cánh cửa chỉ cần liếc qua là có thể thấy ngay.
Một điểm bị tắc đã thông, lập tức trăm điểm rộng mở.
Sức mạnh cường đại đến từ chỗ nào, ba hướng ra sao, hắn đều cảm nhận rõ ràng. Quá trình vận chuyển sức mạnh cũng không thoát khỏi cảm nhận của hắn.
Hắn đã tìm được biện pháp hóa giải. Hắn chính là trung tâm dẫn đạo sức mạnh xoay tròn. Hắn biết mình sẽ khống chế nó như thế nào.
Chính xác mà nói, hắn hiểu mình là gì bên trong sức mạnh đó. Chỉ cần một điểm lĩnh ngộ vi diệu, đủ để phát sinh thay đổi lớn.
Hắn sẽ dùng lực từ ba điểm. Hắn sẽ mượn lực góc trên đánh vào góc dưới bên trái, từ góc dưới bên trái đánh qua góc dưới bên phải, từ góc dưới bên phải lại đánh lên góc trên. Như vậy, khốn cục trước mắt sẽ được hóa giải.
Trong lúc hắn đang định vung tay thi pháp dẫn đạo áp lực khổng lồ đó, thủ thế ở mi tâm chợt ngừng lại. Trước mắt tập trung sức mạnh quá lớn, nếu làm như vậy, hắn đoán chừng người đang ở bên ngoài ba điểm đừng hòng có ai sống sót.
Như hắn đã nói với Tần Quan và Kha Định Kiệt, hắn không muốn kết thù với Yêu Hồ tộc, nhất là bây giờ hắn còn gặp được Tộc trưởng của Yêu Hồ tộc. Quan trọng hơn, hắn có thể nhìn thấy ba yêu hồ có thể hóa thành hình người. Bố cục mà hắn phí hết tâm tư để tạo ra không thể tùy tiện bị hủy đi như vậy.
Như câu mà hắn thường hay nói: “Giang hồ cưỡi ngựa, đi là đường, giao là bằng hữu.”

Sau khi đã có quyết định, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên tăng cường pháp lực, thân hình đang trôi nổi bên trong không gian trống rỗng đột nhiên tăng tốc quay tròn, dùng vận tốc càng lúc càng nhanh để dẫn dắt lực đạo khổng lồ. Hai tay hắn đột nhiên chấn động, nhanh chóng đẩy sang hai bên.

“Tộc trưởng, không ổn rồi.” Liêm Đao lão đầu đang đẩy quả cầu bùn đột nhiên kêu lên.

Người đàn ông áo đen hỏi: “Cái gì?”

Liêm Đao lão đầu nói: “Cho dù chín cẩu tặc kia bị chúng ta khốn trụ, cũng không có khả năng một chút vấn đề cũng không có. Chẳng lẽ tu vi của hắn còn cao hơn chín gã cẩu tặc đó sao? Chuyển động trong này, tại sao lại có cảm giác giống như người trong truyền thuyết kia?”

Người đàn ông áo đen hỏi: “Là ai..”

Câu hỏi còn chưa hỏi xong, ba người đang đẩy quả cầu bùn đột nhiên phát giác dị thường bên trong. Cả ba đều mở to mắt nhìn, sắc mặt toát lên vẻ sợ hãi.

Oành! Một tiếng nổ rung trời. Quả cầu bùn đột nhiên nổ tung, khiến cả một khu vực đầm lầy phải chấn động.

Ba người đồng thời xuất hiện tại điểm xảy ra vụ nổ. Lực bộc phát cường hãn giống như ba con rồng xông ra, như muốn phá tan hết mọi gông xiềng, từ chính giữa khoảng không ba người bắn ra ngoài, như ba quả cầu màu đỏ giữa vùng đầm lầy.

“Oa...” Đám hồ yêu kêu lên sợ hãi.

Mặc dù phương hướng công kích không phải nhắm vào ba đội ngũ hồ yêu, nhưng khí lưu cường đại đã đẩy tung cả ba con yêu hồ, trong nháy mắt giải tán cả ba đội ngũ.

Đám yêu hồ bay tán loạn. Sóng xung kích khuếch tán, ba con rồng lớn giống như muốn lật tung toàn bộ hoang trạch tử địa để rời đi.

Mặc dù phương hướng chủ công không phải là ba đội ngũ yêu hồ, nhưng nước bùn nhấc lên do vụ nổ vẫn có tính sát thương nhất định. Nhất thời, có không ít yêu hồ bị thổ huyết.

Người đàn ông mặc áo đen và hai lão đầu phát hiện không ổn, toàn lực chống đỡ dư chấn của vụ nổ, nhưng vẫn bị nôn ra máu.

Đây không phải là uy lực công kích của Ngưu Hữu Đạo, mà là lực phản phệ từ sức mạnh của bọn họ.
Quả cầu bùn nổ tung, Ngưu Hữu Đạo phóng lên trời, nhìn thoáng qua bên dưới, đại khái hiểu được chuyện gì xảy ra. Hóa ra là một đám yêu hồ liên thủ kết trận đối phó hắn. Yêu hồ tập trung nhiều yêu lực như vậy, khó tránh khỏi lại xuất hiện lực đạo khủng bố như thế.
Khi đối mặt với khốn cảnh, hắn hoàn toàn tỉnh táo. Nhưng sau khi thoát khỏi khốn cảnh, hắn lại hoảng sợ, cảm thấy may mắn không thôi.

Chương 1480: Hang ổ yêu hồ

Chương 1480: Hang ổ yêu hồ
Hắn không cảm ơn năng lực ứng biến của mình. Mặc dù năng lực ứng biến là một trong những nguyên nhân giúp cho hắn tránh thoát được một kiếp, nhưng nói cho cùng, hắn vẫn phải cảm ơn hắn đã có thể tu luyện Càn Khôn quyết. Nếu không có thứ này, hắn sẽ không có cơ sở để phát huy năng lực ứng biến.
Không nhờ thế, hôm nay hắn sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục, không tránh khỏi cái chết.
Trải qua chuyện lần này, hắn đại khái cũng hiểu được vì sao yêu hồ lại có thể kéo dài hơi tàn của mình ở cái nơi hoang tàn tử địa này cho đến nay.
Hắn đoán chừng, cửu thánh cũng không dám tùy tiện truy sát vào khu vực đầm lầy này. Một khi bị vây bên trong kết trận của yêu hồ, chỉ sợ cửu thánh cũng khó mà thoát thân. Vừa rồi hắn đã đích thân cảm nhận qua, biết được luồng sức mạnh tập trung đó khổng lồ đến cỡ nào. Nó đã đạt đến tình trạng kinh khủng.
Lúc này, hắn đã thoát thân, nhưng nếu đã ra tay, hắn không còn cách nói đạo lý với đám yêu hồ này nữa, cũng chỉ có thể đánh đến khi nào đối phương đồng ý nói đạo lý với hắn mà thôi.
Hắn đơn độc một mình đuổi theo, mục đích chính là cái này. Đã tạo ra tình thế, hắn sẽ không tùy tiện dừng tay.
Hắn thu kiếm trong đống bùn văng tứ phía, tra vào trong vỏ đeo bên hông, sau đó xoay người vòng quanh, bay thẳng đến chỗ Liêm Đao lão đầu.
Liêm Đao lão đầu bị dư chấn đến choáng váng, đột nhiên trong lớp bùn trước mắt xuất hiện một chưởng. Khi ông ta nhìn rõ mặt người ra tay,

ông ta phát hiện đó chính là người vừa mới bị vây công lúc nãy, nhưng khi đó ông ta đã trở tay không kịp.
Ầm! Một chưởng càn khôn của Ngưu Hữu Đạo đập vào ngực của ông ta.
Phụt! Liêm Đao lão đầu phun máu nhưng cũng cảm giác được đối phương không thừa dịp ông ta còn chưa sẵn sàng mà lấy mạng ông ta.
Không đợi ông ta phản ứng, đối phương cũng không thừa cơ truy sát.
Sau khi đánh ra một chưởng, hắn mượn lực lao ngược ra ngoài, lao thẳng đến một người khác.
“Cẩn thận!” Cái miệng đầy máu của ông ta kêu lên.
Bên trong luồng không khí bạo tạc, người đàn ông mặc áo đen ổn định thân hình, kinh hãi nhìn lại.
Lão đầu Quỷ Đầu Đao quay đầu nhìn lại, tay chân không khỏi luống cuống, vội vàng xuất ra một kích, đối một chưởng với Ngưu Hữu Đạo.
Một chưởng đánh trúng đối phương, lại cảm giác chưởng lực của mình không chỗ gắng sức, trong khi một luồng sức mạnh kỳ lạ từ lòng bàn tay của đối phương rót thẳng vào cơ thể của ông ta.
Đang chuẩn bị cùng đối phương liều mạng, ai ngờ sau khi Ngưu Hữu Đạo đánh ra một chưởng, hắn lại nhảy lên, trực tiếp nhào về phía người đàn ông áo đen.
Thấy kẻ địch công kích Tộc trưởng, đám yêu hồ xung quanh ổn định thân hình đánh tới, nhưng đám yêu hồ này sao có thể là đối thủ của Ngưu Hữu Đạo. Còn chưa kịp đến gần đã bị một chưởng cách không của Ngưu Hữu Đạo đánh bay.
Trong nước bùn bay tán loạn, Ngưu Hữu Đạo nhanh như tia chớp, ra tay đánh bị thương mấy người.
Hắn không ra tay thì thôi, một khi ra tay, một luồng sức mạnh lập tức xuất hiện bên trong cơ thể. Dám xông, dám đánh, dám liều.
Người đàn ông mặc áo đen ổn định thân hình, y nhấc tay bên hông kết thành liên ảnh như thủy triều đánh về phía Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo lách mình vọt tới, giơ hai tay xuyên thẳng qua liên ảnh.
Người đàn ông mặc áo đen tử thủ, liên ảnh bay tán loạn đã ngừng lại, khóa chặt hai tay Ngưu Hữu Đạo, khiến y không khỏi vui mừng.
Nhưng vui mừng vừa xong lại giật mình. Ngưu Hữu Đạo bị xích sắt khóa lại vẫn không thèm quan tâm, cứ mạnh mẽ xông tới, dùng huyết

nhục của mình mà đánh.
Người đàn ông mặc áo đen một lần nữa vui mừng, một quyền cuồng bạo đánh vào ngực Ngưu Hữu Đạo.
Cạch! Trong nháy mắt đánh trúng ngực đối phương, người đàn ông áo đen không khỏi kinh hãi, phát hiện lực phát ra từ một quyền đánh trúng ngực đối phương bị tản ra xung quanh, dường như không cách nào tạo thành được tổn thương cho hắn.
Người đã đụng nhau, người đàn ông áo đen còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, bịch một tiếng, cả người bị đụng bay ra ngoài.
Đã mất đi pháp lực khống chế, hai tay Ngưu Hữu Đạo lắc một cái, đánh bung hai sợi xích đang trói cánh tay hắn lại. Sau khi hạ xuống, hắn vung tay quét bay một con yêu hồ đang đánh tới, rồi tiếp tục hướng đến người đàn ông mặc áo đen.
Người đàn ông mặc áo đen vốn đã bị chấn thương sau vụ nổ, miệng đầy máu, lúc này thấy Ngưu Hữu Đạo lao đến, có thể nói là quá sợ hãi.
Người ta để cho ngươi đánh, ngươi cũng không đánh nổi người ta, vậy thì còn đánh như thế nào nữa? Biết rõ đánh không thắng lại còn đánh, chẳng phải đồ ngốc sao?
Y không nói hai lời, lập tức quay đầu trốn đi.
Khác với hai vị lão đầu kia, Ngưu Hữu Đạo cứ cắn y không bỏ. Ai bảo y đã bại lộ thân phận, ai bảo y là Tộc trưởng Yêu Hồ tộc. Đạo lý bắt giặc phải bắt vua trước, Ngưu Hữu Đạo làm sao mà không hiểu.
Biết đánh không thắng, cũng không muốn tộc nhân hy sinh vô ích.
Trước đó mọi người cũng đã thử qua, nhiều người liên thủ kết trận như vậy cũng không phải là đối thủ của đối phương, bây giờ để cho tộc nhân trùng sát chẳng khác nào muốn chết sao? Người đàn ông áo đen nhanh chóng bỏ trốn.
Hai người lại rơi vào trạng thái một trước một sau đuổi theo không bỏ.
Cho đến khi đã dẫn Ngưu Hữu Đạo rời khỏi tộc nhân của mình, hướng về phía đầm lầy, người đàn ông áo đen lăng không biến thân, một lần nữa biến thành hắc hồ, lao thẳng xuống đầm lấy không thấy đâu.
Từ trên trời rơi xuống, khóe miệng Ngưu Hữu Đạo hiện lên nụ cười lạnh. Muốn chạy? Cho dù có trốn vào đầm lầy cũng có thể chạy thoát sao?

Chỉ thấy hắn lăng không đánh ra một chưởng. Oành! Nước bùn bắn lên. Hắn không trông cậy một chưởng cách không này có thể làm gì được đối phương, hắn chỉ đề phòng bên dưới mặt đất có trá mà thôi. Yêu hồ là loại rất gian xảo, trước đánh một chưởng mở đường rồi nói sau.
Người vừa rơi xuống vũng bùn, hai mắt hắn nhắm lại. Năng lực vi diệu của Càn Khôn quyết một lần nữa thi triển, thân hình chui trong mặt đất, như con cá đuổi theo hướng hắc hồ bỏ trốn không bỏ.
Nếu trên mặt đất cứng rắn, hắn không cách nào làm như vậy, nhưng nước bùn lại không ngăn được hắn. Nhớ ngày đó, hắn còn có thể độn thổ trong sa mạc, nơi này lại càng dễ dàng hơn.
Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao hắn nói với hắc hồ, hoang trạch tử địa này khó khăn đối với người khác, nhưng với hắn thì chẳng thấm vào đâu.
Đang lao dưới mặt đất, cảm nhận được vùng nước phía trước ba động, báo hiệu có vật ngăn cản, hắn rút bảo kiếm bên hông ra, vung kiếm trảm xuống để mở đường.
Xác thối dây leo lại xuất hiện. Đối với tu sĩ bình thường, thứ này có lẽ cũng có tác dụng, dù sao tu sĩ cũng đang bị hãm sâu dưới mặt đất. Nhưng đối với Ngưu Hữu Đạo mà nói lại vô dụng, cộng thêm xác thối dây leo không có yêu hồ gia trì, sao có thể ngăn cản được Ngưu Hữu Đạo vốn tung hoành ngang dọc trên mặt đất. Hắn vung kiếm, thống khoái chém xuống những xúc tu có ý định ngăn cản.
Hắc hồ cảm nhận tình huống không ổn. Nó vừa trốn vừa cảm thấy kinh ngạc. Đây là ai vậy? Nó đã chạy trốn sâu dưới đất như thế rồi, nhưng đối phương lại không e ngại áp lực cản trở dưới lòng đất, cứ một mực đuổi theo nó, thiên phú đủ để so sánh với Yêu Hồ tộc.
Nó nghĩ đến một điều, là lời nói của Trưởng lão Yêu Hồ tộc khi trận pháp bị công phá, có nhắc đến một người trong truyền thuyết. So sánh hai người lại với nhau, nó cũng bắt đầu liên tưởng đến người trong truyền thuyết đó.
Nó đã bị thương, khó mà có thể chạy trốn không ngừng được. Trong tình huống cấp bách, nó đã đưa ra một quyết định, liều mạng chạy nhanh hơn.

Ngưu Hữu Đạo đã quyết tâm bắt con hắc hồ. Mặc kệ nó chạy trốn ra sao, chạy đi đâu, chết cũng không chịu thả. Một khi thả, tâm huyết của hắn sẽ uổng phí.

Hắn cũng không thể buông tha cho yêu hồ được. Yêu hồ đã nhìn thấy hắn giết chết người của Phiêu Miễu các. Nếu không thể giải quyết, một khi trả thù, nó hoàn toàn có khả năng tiết lộ cho người của Phiêu Miễu các biết, hậu quả khó mà lường được.

Chương 1481: Ép buộc ngân hồ (Ngọc Lan) (1)

Chương 1481: Ép buộc ngân hồ (Ngọc Lan) (1)
Thử hỏi, trong tình huống như vậy, hắn làm sao có thể buông tha cho đối phương? Tất nhiên là phải đuổi đến khi nào bắt được thì thôi.
Không biết đã đuổi bao lâu, dù sao cảm giác đuổi cũng rất lâu, pháp lực tiêu hao không ít, đột nhiên hắn cảm nhận được đằng trước có thứ gì đó rất kiên cố, còn đối phương thì thay đổi hướng, giống như chui vào trong một cái động nào đó dưới mặt đất.
Hắn chém ra một kiếm, sau đó cũng chui vào theo. Sau khi chui vào, hắn phát hiện, quả nhiên là một sơn động được mở ra từ vách đá.
Tiến vào sơn động, hắn lại tiếp tục đuổi theo. Áp lực trên mặt đất càng lúc càng nhẹ. Hắn đột nhiên chém ra một kiếm, người từ trong lớp bùn thoát ra, bước vào một không gian khác dưới đất, phía trước còn có một cánh cửa động.
Trên cửa động có khắc ba chữ. Chữ này hắn đọc không hiểu, kiểu chữ rất kỳ lạ.
Bên trên động phủ có gắn bảo châu cùng loại với dạ minh châu, khiến không gian trở nên sáng ngời, ngay cả trong động cũng sáng theo. Hắn tận mắt nhìn thấy hắc hồ trốn vào trong động đó.
Ngưu Hữu Đạo bay lên không, quét mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh, bản thân cũng không dừng lại, đuổi thẳng vào trong động.
Chỉ thấy hắc hồ đang chạy đằng trước hét lên: “Cường địch! Mau mời lão tộc trưởng!”
Trước mắt xuất hiện một địa cung, khắp nơi đều là đường đá. Một đám yêu hồ nhảy ra, bị Ngưu Hữu Đạo đánh đến thất linh bát lạc.

Sáu con yêu hồ màu lông không giống những con yêu hồ khác từ hành lang xung quanh nhào ra, hóa thành sáu người nam nữ, cầm trong tay các loại vũ khí liên thủ vây công Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo vô cùng kinh ngạc. Trước đó, hắn nhìn thấy có ba con có thể hóa hình, không nghĩ đến nơi này có đến sáu con.
Hắn hoài nghi mình đã không cẩn thận, một mình xâm nhập vào hang ổ của Yêu Hồ tộc ở hoang trạch tử địa này.
Đối mặt với tình huống vây công như thế, Ngưu Hữu Đạo cũng không từ bỏ việc đuổi theo hắc hồ.
Nếu đã đuổi không kịp, Ngưu Hữu Đạo đưa ra một quyết định khác. Địa vị của những con yêu hồ có thể hóa hình này nhất định không thấp trong tộc. Bắt không được hắc hồ, hắn sẽ bắt một hai người trong số những người này.
Hắn cũng muốn thử Càn Khôn quyết vừa mới lĩnh ngộ có hiệu quả như thế nào. Đối mặt với sáu người vây công, nhờ tá lực đả lực, hắn đánh cho sáu người phải luống cuống tay chân.
Trong lúc hắn muốn ra tay bắt sống một người, trong động đột nhiên truyền đến giọng của phụ nữ: “Tất cả lui xuống cho ta.”
Sáu người vây công nghe xong, tất cả cùng nhau tránh ra. Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một con yêu hồ lông màu trắng bạc xuất hiện. Màu lông của nó rất đẹp, chỉ là mi tâm có một vết sẹo.
Còn chưa kịp nhìn kỹ, thân hình của con ngân hồ đã khẽ động, tốc độ, thanh thế như lôi đình phóng đến.
Ngưu Hữu Đạo kinh hãi. Thế công này không phải đám yêu hồ hóa hình trước đó có thể so sánh. Hắn vội vàng phản ứng lại, một kiếm bổ ra kiếm cương ác liệt.
Cạch! Một trảo của ngân hồ phá kiếm cương một cách dễ dàng, đảo mắt đã đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo không tránh kịp, vội giơ kiếm lên chặn lại.
Cạch! Thân kiếm khẽ cong lại, đâm vào ngực Ngưu Hữu Đạo. Sức mạnh càn khôn của hắn không kịp phá tan uy lực công kích mạnh mẽ như vậy. Đột nhiên hắn có cảm giác giống như khi bị Ngân Nhi đánh trúng lúc trước.

Oành! Cả người Ngưu Hữu Đạo bị đánh bay ra ngoài, đập vào vách đá sau lưng. Vách đá bị đụng sụp xuống một mảng lớn, miệng hắn phun ra một ngụm máu tươi.
Một con yêu hồ có thực lực sánh ngang với Nguyên Anh cảnh. Ngưu Hữu Đạo cảm thấy hoảng hốt, không nghĩ đến hang ổ yêu hồ lại ẩn tàng một cao thủ khủng bố như vậy.
Thật ra, hắn cũng chưa từng danh chính ngôn thuận giao thủ với tu sĩ Nguyên Anh cảnh. Trong giới tu hành, cao thủ mà hắn biết cũng chỉ có cửu thánh. Cho nên, hắn không thể kết luận Ngân Nhi có được tính là cao thủ Nguyên Anh cảnh hay không.
Khi nói chuyện, Ngân Nhi cũng đã nói rõ nàng không biết thực lực của mình là gì, cũng không biết thực lực của nàng khi nổi cơn cuồng bạo đạt đến mức độ bao nhiêu.
Uy lực công kích của Ngân Nhi có thể so sánh với ngân hồ trước mắt. Cho nên, hắn cũng không thể xác định con ngân hồ kia có phải thực lực Nguyên Anh cảnh hay không.
Nhưng có một điều mà hắn rất rõ ràng, hắn đã từng giao thủ với không ít tu sĩ Kim Đan cảnh, thậm chí đã từng giao thủ với cao thủ xếp hạng nhì Đan bảng là Nhan Bảo Như, cơ hồ có thể đưa ra kết luận, tu sĩ Kim Đan cảnh không có khả năng phát huy được thực lực khủng bố như vậy.
Không có kỹ xảo, chỉ dựa vào thực lực công kích cường ngạnh cũng đủ để dọa người.
Hắn dùng pháp lực càn khôn đánh tan phần lớn uy lực công kích, nhưng uy lực còn sót lại vẫn có thể đánh hắn bị thương bất cứ lúc nào.
Uy lực công kích của đối phương quá mạnh, tốc độ công kích quá nhanh, nhanh đến mức hắn chỉ có thể ứng phó một cách vội vàng. Tốc độ nhanh như thế khiến cho pháp lực càn khôn của hắn không kịp đánh tan hết uy lực công kích kia.
Dựa vào kinh nghiệm của hắn, đó không phải là uy lực công kích của tu sĩ Kim Đan cảnh.
Đối mặt với thực lực như vậy, tu sĩ Kim Đan hoàn toàn không có khả năng chống đỡ, chẳng khác nào thịt cá trên thớt gỗ, mặc cho người ta làm gì thì làm. Nếu hắn không tu luyện Càn Khôn quyết, hóa giải được phần lớn uy lực công kích, một kích của đối phương đủ để giết chết hắn.

Thực lực như vậy, ngoại trừ cao thủ Nguyên Anh cảnh, hắn không nghĩ ra còn có khả năng nào khác.
Nhưng điều khiến cho hắn kinh hãi còn nằm ở phía sau. Cao thủ có thực lực như thế không để cho hắn có cơ hội thở dốc, căn bản không hỏi trắng đen. Vừa ra tay đã muốn đẩy hắn vào chỗ chết, một trảo phá nát kiếm cương của hắn. Ngay sau đó, vách đá sụp xuống, bụi mù tung lên, hồ ảnh như thiểm điện lao đến.
Một trảo như sấm sét đánh thẳng vào tim của hắn.
Miệng thổ huyết, Ngưu Hữu Đạo không kịp nói bất luận câu nào, ngay cả cơ hội ổn định, đối phương cũng không cho hắn. Hắn vội vàng dùng kiếm để ngăn cản.
Suy nghĩ lóe lên, hai phương án ứng đối hiện lên trong đầu hắn.
Một cách là chuyển sức mạnh của đối phương đến vách đá phía sau, nhờ uy lực công kích đó đánh sụp địa cung này, còn hắn sẽ thừa dịp hỗn loạn mà thoát đi.
Một cách khác chính là cưỡng ép thi triển pháp thuật Điên Đảo Càn Khôn, tá lực đả lực, xem có thể lợi dụng sức mạnh của đối phương phản phệ được đối phương hay không, làm tổn thương đối phương trước rồi trốn sau.
Phương pháp thứ nhất dường như không đáng tin. Dựa vào thực lực của đối phương, cho dù đánh sụp địa cung này, hắn cũng không có khả năng thoát đi. Cho dù trốn ra khỏi địa cung, hắn cũng khó mà thoát khỏi tốc độ truy sát của đối phương.
Như vậy, hắn chỉ có thể ôm hy vọng thử cách thứ hai. Cách này rất nguy hiểm. Uy lực công kích cường đại như vậy, thuật pháp tá lực đả lực của hắn không biết có thể phản phệ được bao nhiêu. Hắn cũng không biết mình có chịu nổi hay không.
Hắn là người thường xuyên liều mạng, trong tình huống nguy cấp luôn có những kinh nghiệm chống đỡ nhất định, hoặc có thể nói trong tuyệt cảnh, hắn có thể đưa ra phán đoán có lợi nhất cho mình. Có thể vô dụng, nhưng dù sao cũng còn tốt hơn ngồi đó chờ chết.
Khóe miệng dính máu, gương mặt Ngưu Hữu Đạo lộ vẻ dữ tợn, hai tay toàn lực vung kiếm.

Khí thế ngân hồ đánh ra quá mạnh, công kích phát ra khiến bụi mù cứ như từng vòng sáng đánh ra ngoài. Một người một hồ đối mặt, ai cũng nhìn đối phương một cách rõ ràng.
Khi hai bên nhìn nhau, Ngưu Hữu Đạo không biết có phải mình bị ảo giác hay không. Hắn dường như nhìn ra được sự kinh ngạc trong ánh mắt của đối phương.
Cảnh tượng diễn ra tiếp theo khiến hắn bất ngờ vô cùng.
Đinh! Một âm thanh vang dòn, thân kiếm phát ra tiếng kêu to.
Một trảo ngân hồ đánh ra đã kịp thời thu lại, móng vuốt sắc bén khi chạm đến thân kiếm chắn ngang của Ngưu Hữu Đạo, chỉ nhấn một cái, sau đó mượn lực thu trở trở về.
Ngưu Hữu Đạo tất nhiên cảm nhận rõ ràng nhất, hắn nhìn thấy đối phương đã kịp thời thu lại sát chiêu, giảm bớt uy lực công kích.

Chương 1482: Ép buộc ngân hồ (Ngọc Lan) (2)

Chương 1482: Ép buộc ngân hồ (Ngọc Lan) (2)
Kết quả này khiến cho Ngưu Hữu Đạo hai tay cầm kiếm phải ngẩn cả người.
Hắn không biết chuyện gì xảy ra.
Các Trưởng lão Hồ tộc đứng quan sát cũng ngây ra, cảm thấy ngoài ý muốn. Dựa vào thực lực của lão tộc trưởng, rõ ràng có thể giết chết cái tên dám xâm nhập trọng địa của Hồ tộc, nhưng không biết vì sao lão tộc trưởng lại đột nhiên thu tay.
Lách mình rơi xuống đất, ngân hồ lắc lắc cái đuôi, chăm chú nhìn Ngưu Hữu Đạo đang cầm kiếm cảnh giác cao độ, chợt phát ra một giọng nữ rất uyển chuyển: “Ngươi là ai?”
Sau kích thứ nhất đánh tan kiếm cương của Ngưu Hữu Đạo, nó vẫn chưa phát hiện được điều gì. Nhưng sau khi đối kháng với kích thứ hai của hắn, nó đã nhận ra sự khác thường. Một kích toàn lực của nó lại không thể tác dụng hết toàn bộ lên người Ngưu Hữu Đạo.
Trong nháy mắt đó, nó có một cảm giác rất quen thuộc. Nó đã từng giao thủ qua công pháp tương tự.
Giao thủ một lần, nó đã phán đoán được chuẩn xác tu vi của Ngưu Hữu Đạo. Đợi bụi mù tản đi, nó nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo vẫn còn sức phản kháng. Dựa vào tu vi của đối phương, bị nó đánh một kích vẫn có thể chống đỡ, khiến cho nó xác nhận được cảm giác quen thuộc kia, và đó là nguyên nhân nó kịp thời thu tay lại.
Ngưu Hữu Đạo không rõ, cẩn thận trả lời: “Tại hạ Ngưu Hữu Đạo. Lần này ta đến đây, tuyệt không có ác ý, là quý tộc hiểu lầm thôi. Ta đến là muốn kết giao bằng hữu với Hồ tộc.”

“Kết giao bằng hữu?” Ngân hồ hỏi ngược lại. “Ngươi có quan hệ như thế nào với Thương Tụng?”
“Thương Tụng?” Ngưu Hữu Đạo ngẩn người. Đột nhiên, chuyện nằm ngoài ý muốn của hắn lại xuất hiện. Hắn thấy ngân hồ đột nhiên lảo đảo, sau đó tứ chi mềm nhũn, hai mắt nhắm lại, ngã bịch xuống đất.
“A!” Trưởng lão Hồ tộc chung quanh kinh hô lên, vội vàng lao đến.
Ngưu Hữu Đạo vẫn đang cao độ cảnh giác, vì thế hắn luôn chú ý đến phản ứng của các Trưởng lão Hồ tộc. Khi ngân hồ ngã xuống, hắn phát hiện các Trưởng lão Hồ tộc rất lo lắng.
Lúc này, ánh mắt của hắn lóe lên, tốc độ phản ứng cũng không chậm, lách mình đến chỗ ngân hồ.
Hành động lần này có thể nói là mạo hiểm vô cùng. Ngân hồ đã hạ thủ lưu tình, hành động của hắn rất có thể sẽ chọc giận ngân hồ.
Nhưng hắn có phán đoán của hắn. Hắn cảm thấy ngân hồ hình như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hoặc đang có vấn đề gì. Nếu không, nó sẽ không tỏ ra yếu ớt như vậy trước mặt hắn. Cộng thêm phản ứng của các Trưởng lão Hồ tộc, hắn lại càng quả quyết ra tay đoạt trước.
Giang hồ cưỡi ngựa, dám một mình đuổi đến đây, nếu không có can đảm lẫn quyết đoán, hắn không phải là Ngưu Hữu Đạo.
“Lớn mật!”
“Dừng tay!”
Các Trưởng lão tức giận kêu to, trong nháy mắt bao vây Ngưu Hữu Đạo, muốn giải vây cho ngân hồ.
Nhưng phản ứng của Ngưu Hữu Đạo quá nhanh, cộng thêm khoảng cách giữa hắn và ngân hồ khá gần. Sau khi phá giải được thế công bao quanh, một tay của hắn đã cướp được ngân hồ.
Địa cung thoáng chốc yên tĩnh trở lại. Bụi mù nhanh chóng tan đi, hắc hồ một lần nữa xuất hiện, cùng với các Trưởng lão bao vây Ngưu Hữu Đạo, sợ ném chuột vỡ bình.
Ngân hồ rơi vào tay Ngưu Hữu Đạo, một tay hắn cầm ngân hồ, một tay cầm kiếm chắn ngang cổ ngân hồ, bất cứ lúc nào cũng có thể cắt đứt cổ của nó, ánh mắt lạnh lẽo nhìn xung quanh, ý đang cảnh cáo, ai dám làm loạn thì cứ thử một chút.

Đám người Hồ tộc đều run lên. Bọn họ làm sao cũng không nghĩ đến sẽ có cảnh tượng này. Bọn họ không nghĩ đến lão tộc trưởng lại thu tay trước kẻ địch mà mình có thể giết chết, lại càng không nghĩ đến lá gan của Ngưu Hữu Đạo lại lớn như vậy, phản ứng quá nhanh. Biết rõ mình không phải là đối thủ của lão tộc trưởng mà còn dám mạo muội ra tay. Ngay cả Ngưu Hữu Đạo cũng cảm thấy ngạc nhiên. Mặc dù hắn đã tranh thủ cơ hội ra tay, nhưng phản ứng của ngân hồ quá không bình thường. Ngân hồ nằm trong tay hắn, hắn rõ ràng có thể cảm nhận được, hô hấp của ngân hồ rất đều, thi pháp kiểm tra cũng không thấy có bất kỳ tổn thương nào, giống như chỉ ngủ thiếp đi mà thôi. Con mẹ nó, đây là ý gì vậy? Hắn hoàn toàn không hiểu.

Hắc hồ phá vỡ sự yên tĩnh: ”Ngưu Hữu Đạo, ngươi chính là Ngưu Hữu Đạo, ngươi hãy mau thả lão tộc trưởng của chúng ta ra.”

Nghe đối phương nói, Ngưu Hữu Đạo hơi nheo mắt. Từ giọng điệu của đối phương, hình như có biết hắn. Chuyện gì xảy ra vậy? Hắn hỏi: “Lão tộc trưởng của các ngươi sống hay chết, tất cả dựa vào thái độ của các ngươi. Nếu không, chúng ta không dễ nói chuyện đâu. Còn nếu phải chém giết, ta chỉ có thể phụng bồi.”

Hắc hồ cả giận nói: “Ngưu Hữu Đạo, ta đã biết tên của ngươi. Ta cũng tận mắt nhìn thấy ngươi giết chết người của Phiêu Miễu các. Nếu ngươi dám làm loạn với lão tộc trưởng chúng ta, Phiêu Miễu các sẽ biết ngay chuyện tốt mà ngươi làm. Đến lúc đó, Phiêu Miễu các sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Không biết nếu ta giao lão tộc trưởng cho Phiêu Miễu các, có thể được xem là đoái công chuộc tội hay không? Nếu cứ ép ta, ta sẽ thử một chút.”

Chính vào lúc này, hai con hồ ly màu xám khác xuất hiện ở cửa địa cung. Bọn chúng hóa thành hình người, là hai lão đầu mà Ngưu Hữu Đạo đã giao thủ trước đó.

Hai lão đầu dùng tay ôm ngực, gương mặt khổ sở, cơ thể run rẩy, bước đi có phần lảo đảo.

Ngưu Hữu Đạo liếc sang, khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ quyệt. Hai lão đầu nhìn thấy ngân hồ trong tay Ngưu Hữu Đạo, giật nảy cả mình, dường như không nghĩ đến ngân hồ cũng không phải là đối thủ

của hắn.
“Tộc trưởng, tại sao ngươi lại dẫn hắn đến cung của chúng ta?” Liêm Đao lão đầu kinh sợ không thôi, rõ ràng đang trách hắc hồ không nên đem người ngoài về hang ổ của mình.
Hắc hồ nghiến răng. Chính y cũng không nghĩ đến lại như vậy. Dẫn Ngưu Hữu Đạo đến hang ổ của mình chính là muốn lão tộc trưởng giết hắn. Ai ngờ... Y cũng biết lần này mình gây phiền phức rồi. Một khi để Ngưu Hữu Đạo chạy thoát, hang ổ của Hồ tộc sẽ bị bại lộ.
Dựa vào thực lực của cửu thánh, rất khó tiêu diệt bọn chúng trong đầm lầy. Nhưng nếu phát hiện ra hang ổ của bọn chúng, cửu thánh muốn lật tung hang ổ của bọn chúng cũng không thành vấn đề.
Sau việc này, sợ rằng phải tìm một chỗ khác để ở.
Bây giờ không phải là lúc nói chuyện đó. Hắc hồ hỏi hai người: “Các ngươi bị thương như thế nào?”
Quỷ Đầu Đao lão đầu nói: “Chúng ta bị thương không nặng, nhưng...” Ông nhìn Ngưu Hữu Đạo, rồi quay sang nói với hắc hồ: “Chúng ta hình như bị trúng Càn Khôn chưởng.”
Chân mày Ngưu Hữu Đạo cau lại. Đối phương biết Càn Khôn chưởng. Nghĩ đến phản ứng và lời nói trước đó của ngân hồ có nhắc đến Thương Tụng, hắn hắn bắt đầu trầm tư.
Càn Khôn chưởng? Hắc hồ cảm thấy khó hiểu. Đủ loại dấu hiệu trước đó khiến cho y có chỗ hoài nghi. Có thể vây công kết trận của Hồ tộc, lại có thể tung hoành một cách thản nhiên bên dưới hoang trạch tử địa, không một cái nào là không tương xứng với người trong truyền thuyết kia. Bây giờ lại xuất hiện thêm Càn Khôn chưởng, cộng thêm vừa nãy chính miệng lão tộc trưởng nhắc đến tên người nọ.
Lão tộc trưởng biết người đó. Ngay cả lão tộc trưởng cũng đã nhắc đến, đủ để xác nhận hoài nghi của y.
Liêm Đao lão đầu bỗng nhiên ghé vào tai y, thấp giọng nhắc nhở: “Tộc trưởng, người này hình như có liên quan đến người trong truyền thuyết kia.”
Thấy hồ yêu nói nhỏ như thế, Ngưu Hữu Đạo đã hóa giải nguy cơ cân nhắc một chút, kiểm tra lại thương thế, ước lượng tình huống phát sinh

ngoài ý muốn. Cho dù đánh không thắng, chỉ cần không xuất hiện cao thủ như ngân hồ nữa, hắn muốn thoát đi cũng không thành vấn đề.
Sau khi suy nghĩ, hắn đã đưa ra một quyết định cực kỳ trọng đại. Ngân hồ đang cầm trong tay đột nhiên ném ra ngoài, từ bỏ việc dùng ngân hồ làm con tin, trả ngân hồ lại cho Hồ tộc.
Đối tượng mà hắn ném chính là Tộc trưởng Yêu hồ tộc. Y làm sao mà không tiếp, vội giang hai tay ôm lấy ngân hồ.
Ngưu Hữu Đạo để ý phản ứng của ngân hồ, thấy ngân hồ vẫn không tỉnh, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nhưng càng lúc càng cảm thấy kỳ quái, không biết ngân hồ đang bị chuyện gì.

Chương 1483: Đồ đệ Thương Tụng (1)

Chương 1483: Đồ đệ Thương Tụng (1)
Thực lực mạnh mẽ như thế, vốn không nên xuất hiện bệnh trạng mới đúng chứ. Hắn đã kiểm tra qua, ngân hồ cũng không bị thương.
Người vây quanh hắn hơi ngoài ý muốn, không nghĩ đến Ngưu Hữu Đạo từ bỏ việc bắt lão tộc trưởng làm con tin.
Ngay cả hắc hồ cũng thế. Y nhìn phản ứng của những người chung quanh, sau đó đưa ngân hồ cho một Trưởng lão bên cạnh, để người đó đem ngân hồ đi chăm sóc thỏa đáng.
Người nọ lĩnh mệnh, nhanh chóng rời đi.
Không còn nỗi lo trước mắt, hắc hồ hỏi: “Rốt cuộc ngươi là ai?”
Ngưu Hữu Đạo chỉ Quỷ Đầu Đao lão đầu: “Ông ta có thể nhận biết Càn Khôn chưởng, lão tộc trưởng các người cũng đã gọi tên, không phải các ngươi đã đoán được sao?”
Hắc hồ hoài nghi hỏi: “Ngươi có quan hệ gì với Thương Tụng?”
Ngưu Hữu Đạo thuận miệng đáp: “Ông ấy là sư phụ của ta.”
Dù sao, sư phụ của hắn nhiều lắm, mà toàn là sư phụ nhận vội không. Ngay cả Đông Quách Hạo Nhiên, cái gì cũng không dạy hắn nhưng cũng là sư phụ của hắn.
Một người trốn trong Quy Miên các, bởi vì lợi ích môn phái, đồng thời cái gì cũng không dạy hắn, nhưng cũng trở thành sư phụ của hắn.
Bây giờ lại thêm một Thương Tụng, ngay cả mặt cũng chưa thấy qua, nhưng hắn cũng chủ động nhận ông ấy làm sư phụ. Hắn không dám xác định cái mình học có phải là công pháp tu hành của Thương Tụng hay không, nhưng từ nhiều dấu hiệu cho thấy, chắc có lẽ là vậy. Cộng thêm phản ứng của đám yêu hồ này, ngược lại càng khiến hắn tin tưởng hơn.
Có lẽ là do da mặt hắn dày, nhưng hắn là người biết biến báo, lại không câu nệ tiểu tiết.

Hắn cho rằng, đã học bản lĩnh của người ta, nhận được truyền thừa của người ta, gọi người ta một tiếng sư phụ cũng đúng.
Đương nhiên, trong mắt một số người, hành động này chính là vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, nhưng hắn chẳng quan tâm.
“Đệ tử Thương Tụng?” Mọi người xôn xao.
Thấy Ngưu Hữu Đạo chính miệng thừa nhận, hắc hồ không tin: “Không thể nào, theo ta được biết, Thương Tụng đã sớm rời khỏi thế giới này, mất tích mấy trăm năm, lấy đâu ra đồ đệ trẻ như ngươi?”
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi lấy một viên linh đan bỏ vào miệng. Người đến đây rèn luyện đều được phát cho một số thuốc chữa thương. Hắn trả lời: “Cũng không phải là trực tiếp truyền, mà là người khác thay mặt truyền lại. Ta chưa từng gặp sư phụ, nhưng có người thay thế sư phụ truyền thụ lại cho ta.”
Hắc hồ lại càng không tin: “Nói hươu nói vượn. Khi Thương Tụng còn sống, ông ta áp chế tu sĩ nhân gian, không cho tranh lợi với dân, vì thế tu sĩ rất thưa thớt. Sau khi Thương Tụng đi rồi, nào còn ai cùng thời với ông ta tồn tại đến lúc này. Nếu có, tại sao lại để cho chín tên cẩu tặc kia phách lối!”
Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt nói: “Điệp Mộng Huyễn Giới, Thánh La Sát.”
Hắn không nhắc đến công pháp bí mật của Thương Kính Trung, chỉ nhắc đến mối quan hệ chính thống giữa hắn và Thương Tụng.
Sở dĩ làm như vậy, căn cứ vào phán đoán nhất định, chỉ vì ngân hồ phát giác hắn và Thương Tụng có liên quan, mới kịp thời thu tay lại. Hiển nhiên đây không phải ác ý, bởi vì Thương Tụng mà thành thiện ý. Nếu là như vậy, vậy thì cứ để như thế đi.
Mọi người đều kinh ngạc, hắc hồ hỏi: “Ngân Điệp Nhi? Ngân Điệp Nhi vẫn còn sao? Không rời đi với Lý Ca à?”
Ngưu Hữu Đạo khẽ giật mình. Chẳng lẽ tên thật của Ngân Nhi chính là Ngân Điệp Nhi? Nếu đúng như vậy, ngược lại trùng hợp. Cái tên mà hắn thuận miệng đặt cho Ngân Nhi cũng chỉ nhiều hơn thêm một chữ mà thôi.
Nhưng hắn là người có lòng nghi ngờ rất nặng, Trước khi chưa xác nhận sự việc, hắn không dám tùy tiện nói cái gì. Hắn sợ đối phương sẽ gạt

mình, chỉ lắc đầu: “Ta không biết Ngân Điệp Nhi là ai. Ta chỉ biết Thánh La Sát của Điệp Mộng Huyễn Giới.”
Hắc hồ nói: “Nếu là Thánh La Sát của Điệp Mộng Huyễn Giới, thì đó chính là Điệp Nhi, không sai đâu.”
Ngưu Hữu Đạo hiếu kỳ hỏi: “Ngươi cũng biết Thánh La Sát?”
Hắc hồ nói: “Không biết, người mà ta quen biết phần lớn đều không có ở đây. Bây giờ chỉ có lão tộc trưởng là quen biết mà thôi. Trước kia, khi Thương Tụng hay lui đến đây, Ngân Điệp Nhi có qua lại với lão tộc trưởng. Ý của ngươi là, Ngân Điệp Nhi thay Thương Tụng thu ngươi làm truyền nhân?”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Hành cung bên trong Điệp Mộng Huyễn Giới có đại trận phòng hộ do sư phụ ta bố trí, người bên ngoài không có khả năng vào đó. Ta chỉ là trùng hợp tiến vào. Ngân Điệp Nhi phụng di mệnh của Thương Tụng nhập hành cung, nhận ta làm đồ đệ, dạy lại truyền thừa. Đó cũng được xem là duyên phận.”
Mọi người nhìn nhau. Hắc hồ do dự nói: Ngân Điệp Nhi vẫn còn, tại sao nàng ấy lại để cho chín tên cẩu tặc kia làm bậy?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Ta không tiện nói rõ tình huống của nàng. Ta chỉ có thể nói, nàng không có năng lực ngăn cản. Các người cũng đừng hỏi về tình huống của nàng ấy bây giờ, có hỏi ta cũng không nói đâu. Một khi để lộ tin tức, sẽ mang đến nguy hiểm cho nàng.”
Hắc hồ nói: “Ngươi đến tìm chúng ta là vì cái này?”
Ngưu Hữu Đạo vốn muốn nói phải nhưng nhanh chóng kềm lại. Bởi vì nghe giọng điệu của đối phương lúc trước, dường như biết “Ngưu Hữu Đạo” là ai. Hắn bình tĩnh đáp: “Ngay từ đầu, ta thật sự không có suy nghĩ này, bởi vì ta không muốn vào Thánh Cảnh. Thánh Cảnh đối với ta mà nói quá nguy hiểm. Nhưng có một số việc đúng là bất đắc dĩ. Quả thật, ta đã bị Thánh Cảnh chọn, bắt đến chỗ này rèn luyện. Cộng thêm, ta nghe nói sư phụ có quan hệ với các ngươi, khi đó, ta mới có suy nghĩ tiếp cận các ngươi, xem có thể tạo mối quan hệ này hay không. Ai ngờ lại tạo ra không ít hiểu lầm.”
Hắn nhìn sang Quỷ Đầu Đao lão đầu và Liêm Đầu Đao lão đầu đang run rẩy nhiều hơn, đưa tay chỉ hai người: “Các ngươi đã trúng Càn Khôn chưởng của ta, có lẽ nó sẽ từ từ hóa giải, nhưng ta có thể nhanh chóng

hóa giải chúng cho các người. Nếu ngươi không sợ, bây giờ ta có thể giải trừ sự đau đớn cho các ngươi.”
Để cho hắn động tay động chân trên người hai người, những người còn lại nhiều ít cũng có sự lo lắng.
Ngưu Hữu Đạo nhìn ra được điều này, vội nhắc nhở: “Tộc trưởng, ta đến đây rồi, nhớ đến giao tình giữa các ngươi và sư phụ của ta, ta không giết bất cứ người nào trong Hồ tộc các ngươi. Trước đó, khi các ngươi kết trận tấn công ta bên ngoài, ta hoàn toàn có năng lực khống chế lực phản kích, từ đó tạo thành thương vong lớn cho các ngươi, nhưng ta không làm như vậy. Ta thật sự có cơ hội giết chết hai người bọn họ, nhưng ta vẫn khắc chế. Chẳng lẽ các ngươi còn không tin thành ý của ta?”
Gương mặt hắc hồ căng ra. Lúc đó, nếu uy lực nổ tung của đại trận nhắm vào bọn họ, hậu quả sẽ khó mà lường được. Bây giờ nghĩ lại, bọn họ vẫn cảm thấy sợ hãi không thôi. Tuy nhiên, y vẫn mạnh miệng: “Nhưng ngươi lại cứ theo truy sát ta mãi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Là do ngươi cứ chạy trốn, ta không thể không đuổi theo. Trên đường ta có nói với ngươi, ta đến là để kết giao bằng hữu. Con mẹ nó, ngươi không thèm nói hai lời đã muốn giết chết ta. Ta cảm thấy rất lạ, nói chuyện với nhau hai câu cũng khó như vậy sao? Cũng không nên ép ta ra tay chứ?”
Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Tộc trưởng, có vẻ như muốn biết tình huống cụ thể. Cho đến hiện tại, Tộc trưởng còn chưa giải thích với bọn họ.
Hắc hồ bị nói đến nhịn không nổi: “Tu sĩ các ngươi gian xảo vô cùng, chạy đến đây chính là muốn săn giết chúng ta, làm sao ta có thể tùy tiện tin ngươi được?”
Ngưu Hữu Đạo một tay cầm kiếm, một tay trống không, hai tay mở ra: “Vậy phải làm sao bây giờ? Có phải chúng ta nên tiếp tục đánh nhau đến chết sống hay không?”
Mọi người lại nhìn nhau. Hắc hồ không cam lòng yếu thế, ương bướng nói: “Trừ phi ngươi mang Ngân Điệp Nhi đến đây. Chỉ cần ngươi mang Ngân Điệp Nhi đến, ta sẽ tin lời ngươi nói.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Não của ngươi chứa nước à? Cửa vào Thánh Cảnh bị người của cửu thánh canh gác nghiêm mật, nàng ấy vào đây bằng

cách nào? Vừa vào đến đã bị cửu thánh truy sát, khi đó chẳng còn cách nào để rời khỏi nơi này. Ngươi ước gì nàng ta bị giết chết sao? Lui một vạn bước mà nói, ta cũng chẳng có cách rời khỏi Thánh Cảnh, làm sao truyền lời lại cho nàng?”

Chương 1484: Đồ đệ Thương Tụng (2)

Chương 1484: Đồ đệ Thương Tụng (2)
Sau đó, hắn vung tay lên: “Đừng nói mấy chuyện không đáng tin nữa. Ngay cả lão tộc trưởng của các ngươi cũng nhìn ra được mối quan hệ giữa ta và sư phụ của ta, chẳng lẽ các ngươi ngay cả lão tộc trưởng của mình cũng không tin? Hai người các ngươi có sợ chết không? Không sợ chết thì cứ tiến lên, ta hóa giải chưởng lực cho các ngươi, đừng để vạn nhất xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đến lúc chết thật trên tay ta, ta có muốn giải thích cũng không rõ.” Hắn vừa nói vừa chỉ hai người.
Lão tộc trưởng đã xác nhận qua? Hai người đang run rẩy cùng nhau nhìn phản ứng của Tộc trưởng. Bọn họ đến muộn, không nhìn thấy được tình huống lúc trước.
Lão tộc trưởng quen với Thương Tụng. Nếu ngay cả lão tộc trưởng cũng đã xác nhận, hắn không có vấn đề gì mới đúng chứ.
Hắc hồ quay đầu sang một bên, ban đầu không lên tiếng, về sau chậm rãi hừ lạnh: “Tu sĩ nhân loại rất xảo trá, chẳng có ai tốt cả. Các ngươi nên cẩn thận một chút.”
Hai người run rẩy nhìn nhau. Cuối cùng, Liêm Đao lão đầu chậm rãi bước lên trước, chứ hai người không dám lên cùng một lúc.
Người đã đến trước mặt, Ngưu Hữu Đạo cũng không dài dòng, đặt tay lên ngực đối phương, thi triển Càn Khôn quyết để hóa giải.
Rất nhanh, Liêm Đao lão đầu không còn run rẩy nữa. Đợi đến khi Ngưu Hữu Đạo buông tay, ông ta mới chậm rãi thở ra một hơi, nhìn thẳng vào hai mắt của Ngưu Hữu Đạo, sau đó mới lui trở về.
Về sau, Quỷ Đầu Đao lão đầu tiến lên, được Ngưu Hữu Đạo giải trừ đau đớn, sau đó mới lui trở về.
Xác nhận hai người không có vấn đề gì, hắc hồ lại châm chọc: “Nhớ năm đó Thương Tụng thần võ anh minh đến cỡ nào, không nghĩ đến đồ

đệ của ông ấy lại trở thành chó săn cho chín tên cẩu tặc kia. Quả thật nực cười!”
Có thể nói ra những lời như vậy, nói rõ y đã chấp nhận mối quan hệ giữa Ngưu Hữu Đạo và Thương Tụng.
Ngưu Hữu Đạo cũng không quan tâm. Hắn chẳng phải chạy đến đây để đấu võ mồm với người ta: “Hình như ngươi là do ta báo tên trước nên mới biết tên ta.”
Hắc hồ nói: “Có quỷ mới biết tên ngươi. Đột nhiên một đám người xuất hiện muốn nhằm vào chúng ta, chủng ta nhất định phải bắt một số người để hỏi chuyện gì đang xảy ra, mới biết chín tên cẩu tặc không có lòng tốt đó muốn đem tính mệnh của Hồ tộc ta ra để rèn luyện. Trong quá trình tra hỏi, có người nhắc đến có một người tên Ngưu Hữu Đạo đã được đưa ra khỏi Thánh Cảnh, sau đó trở về Thánh Cảnh. Ai ngờ chính là ngươi.”
Nghe xong, Ngưu Hữu Đạo lập tức nhận ra đối phương bắt không phải là người của Phiêu Miễu các mà là người của các phái. Hắn lo lắng người bị bắt là người một nhà của mình, vội hỏi: “Người bị bắt đâu rồi?”
Hắc hồ hừ lạnh: “Hỏi xong còn giữ lại làm gì, đã bị chúng ta xẻ thịt ăn rồi. Mùi vị thịt người đúng là không tệ.”
Ăn thịt rồi? Ngưu Hữu Đạo im lặng, cau mày nói: “Người của môn phái nào chắc ngươi cũng biết chứ?”
Hắc hồ đáp: “Thiên Nữ giáo.”
Không phải người của mình, Ngưu Hữu Đạo cũng chẳng quan tâm: “Hắn tai mắt của ngươi giăng khắp hoang trạch tử địa này?”
Hắc hồ hỏi lại: “Ngươi cho rằng các ngươi có thể tùy ý hoành hành sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngươi đã nhìn thấy bên cạnh ta có hai người, ngươi hãy phái người tiếp cận bọn họ. Nếu có động tĩnh gì lạ thường, lập tức báo lại cho ta biết.”
Hắc hồ liếc hắn một cái: “Ngươi cho rằng ngươi là ai? Thừa dịp ta không tức giận, không muốn làm khó ngươi, lập tức cút ngay cho ta.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Giận dữ cái gì? Không có lão tộc trưởng của các ngươi, ngươi làm được gì ta?”
Hắc hồ nổi giận: “Vậy ngươi thử một chút xem.”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Bớt nói nhảm đi. Ta giết người của Phiêu Miễu các, hai người bọn họ đều tận mắt nhìn thấy. Khi ta còn ở đó, ta có thể khống chế bọn họ. Nhưng nếu ta vẫn không về, còn không biết bọn họ sẽ đưa ra lựa chọn gì. Ngươi hãy tiếp cận bọn họ cho ta. Nếu có gì bất thường, ta cũng còn kịp thời đưa ra cách ứng đối.”
Hắc hồ nói: “Tại sao ta lại phải nghe lời ngươi?”
Ngưu Hữu Đạo mặc kệ, tiếp tục ra lệnh: “Ta từ miệng của hai thành viên Phiêu Miễu các biết được một ít tin tức hữu dụng. Nghe bọn họ nói, Phiêu Miễu các có một người tên Ngao Phong, là đồ tôn của Đốc Vô Hư, trước đó vẫn luôn trông coi vườn Vô Lượng, lần này gã cũng có tham gia. Người này dáng người cao gầy, mặt trắng, không râu, mắt to. Ta muốn người của ngươi hãy đi tìm gã, tiếp cận hướng đi của gã. Muốn ra tay với vườn Vô Lượng, cường công không được thì chỉ có dùng trí. Ta cần người này nội ứng ngoại hợp.”
Ra tay với người của vườn Vô Lượng? Mọi người đều cả kinh.
Hắc hồ kinh ngạc hỏi: “Ngươi giết hai người kia la vì muốn xông vào vườn Vô Lượng?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nói nhảm! Ta cảm thấy kỳ quái, không biết tại sao ngươi lại có thể lên làm tộc trưởng Hồ tộc được. Không có vườn Vô Lượng, làm sao các người có thể đẩy ngã chín cẩu tặc đó chứ. Vì Hồ tộc của ngươi, vẫn là ta chạy đến chịu chết. Không có thực lực làm sao dám phân cao thấp với chín cẩu tặc?”
Hắn không nhắc gì đến việc tạo mối quan hệ với Hồ tộc. Lần đầu tiên gặp mặt, muốn Hồ tộc tin tưởng hắn là rất khó. Bây giờ, hắn muốn giành quyền chủ động lên tiếng, dùng sự thật để tạo lập trường, từ lập trường cộng đồng để giải thích cho hết thảy.
Hắn chính là Ngưu Hữu Đạo, người ta gọi hắn là Đạo gia.
Lần này, làm gì có chuyện hắn ra tay với vườn Vô Lượng không thôi. Lời hắn nói rõ ràng là nhằm vào cửu thánh, mang đến cảm giác rúng động to lớn cho mọi người xung quanh.
Bao nhiêu năm rồi, toàn bộ Hồ tộc đều co đầu rụt cổ, kéo dài hơi tàn ở đây, cơ hồ mất đi dũng khí đối kháng. Mặc dù không cam lòng, nhưng lần nào phản kháng cũng đều bị cửu thánh dập tắt một cách tàn khốc,

khiến cho Hồ tộc đang trong tinh thần phấn chấn phải chịu một sự mất mát to lớn. Mỗi một lần phản công là một tai nạn cho Hồ tộc.
Có vài lần thiếu chút nữa mang đến sự hủy diệt cho toàn tộc.
Không dám, cũng không nhìn thấy hy vọng hay khả năng thắng lợi, cả một tộc chỉ biết trốn trong vũng bùn.
Bọn họ đã từng là bá chủ thế giới này, bây giờ đối với bọn họ mà nói, chỉ cần không bị tiêu diệt, chỉ cần có thể còn sống đã là chuyện hạnh phúc nhất rồi.
Đã nhiều năm không có ai nhắc đến chuyện động vào cửu thánh, bởi vì chuyện đó vốn không có khả năng thành công.
Nhưng hôm nay đột nhiên có một người nhảy ra, nói muốn phân cao thấp với cửu thánh. Quan trọng, người này là truyền nhân của Thương Tụng. Một lời của hắn khiến tất cả mọi người đều xúc động. Truyền nhân của Thương Tụng muốn ra tay với cửu thánh.
Mặc dù biết vị trước mắt không phải là đối thủ của lão tộc trưởng, càng không có khả năng là đối thủ của cửu thánh, nhưng trong lòng mọi người lại có sự kích động không hiểu được.
Hầu kết của hắc hồ hơi run run: “Ngươi có nắm chắc không?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngươi đã bắt người rèn luyện đến đây, cũng đã cạy miệng của người đó, hẳn ngươi phải biết đối tượng của lần rèn luyện này là nhằm vào ai.”
Hắc hồ do dự một chút: “Hình như cửu thánh bất mãn với Phiêu Miễu các, muốn chỉnh đốn lại Phiêu Miễu các.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Điều này nói rõ cái gì?”
Hắc hồ ngạc nhiên hỏi: “Còn có thể nói rõ cái gì?” sau đó lại bổ sung: “Chúng ta hầu như đều trốn ở đây, không có con đường liên lạc với bên ngoài, chỉ khi nào ngẫu nhiên bắt được người sống mới có thể hỏi chuyện bên ngoài. Nên không biết chuyện ngươi nói.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Quyền sinh sát tu sĩ trong thiên hạ đều nằm trong tay cửu thánh. Tu sĩ trong thiên hạ bị cửu thánh chèn ép lâu như vậy, nhưng vẫn không dám phản kháng. Bây giờ chín cẩu tặc này muốn chỉnh đốn Phiêu Miễu các, điều này nói rõ chuyện gì? Nói rõ, trong lúc chín cẩu tặc chỉnh đốn, lòng người bên dưới sẽ dao động. Lòng người dao động là sơ hở, là cơ hội tốt cho chúng ta. Mặc kệ có nắm chắc hay

không, chúng ta cũng phải thử một lần. Bỏ qua cơ hội này, dưới sự quản lý nghiêm ngặt của chín cẩu tặc, chúng ta sẽ rất khó mà làm chuyện gì. Lúc này không làm còn chờ lúc nào nữa?”

Chương 1485: Tin tức chấn động

Chương 1485: Tin tức chấn động
Hắc hồ do dự một chút, sau đó quay đầu nhìn các Trưởng lão Hồ tộc chung quanh, phát hiện ánh mắt bọn họ đều có cảm giác kích động, y quay lại hỏi: “Ngươi có kế hoạch cụ thể không?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Chuyện lớn như vậy, ai có thể định ra kế hoạch cụ thể được chứ? Chỉ có thể thực hiện từng bước một mà thôi. Bây giờ quan trọng nhất chính là quả Vô Lượng, cũng là quả Hồ Tiên mà các ngươi hay gọi đấy. Nhu cầu cấp bách của ta hiện tại chính là muốn biết tình huống bên trong vườn Vô Lượng, Ngao Phong là một cơ hội. Ta muốn mở ra một lỗ hổng trên người gã.”
Hắc hồ nói: “Đây chỉ toàn là lời ngươi nói. Con người ngươi quá gian xảo, có trời mới biết ngươi nói là thật hay giả. Chúng ta làm sao mà tin tưởng ngươi?”
Ngưu Hữu Đạo không biết mình xảo trá ở đâu ra nữa. Hình như hắn chưa làm gì xấu với Hồ tộc mà.
Nhưng hắc hồ lại nhìn theo một tình huống khác. Y nhận được bẩm báo bên dưới, bảo có hai nhóm người đang đại khai sát giới ở hoang trạch tử địa. Một nhóm mặc trang phục áo đen của Phiêu Miễu các, một nhóm là mặc trang phục màu đỏ, không biết là ai.
Trong hai nhóm người này có một người mặc trang phục khác, khiến tai mắt Hồ tộc chú ý, mà người này không giống như những người khác, không có ý ra tay giết chết Hồ tộc.
Hồ tộc nhiều lần thăm dò, người này đúng là không có ý định săn giết Hồ tộc, vậy thì hắn chạy đến đây để làm gì?
Tình huống này khiến hắc hồ chú ý, sợ người bên dưới có sai lầm, vội đích thân lộ diện để quan sát cũng như thăm dò.

Kết quả phát hiện đối phương hoàn toàn không gây bất lợi cho Hồ tộc. Không những không ra tay, mà còn không để cho những người khác ra tay.
Cuối cùng, y phát hiện đây chỉ là cái bẫy của Ngưu Hữu Đạo. Ít ra y cho rằng Ngưu Hữu Đạo hành động riêng lẻ như vậy là muốn dụ y mắc bẫy.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta chẳng cần các ngươi tin ta, ta cũng chẳng trông cậy vào lần gặp mặt đầu tiên, nói mấy câu là các ngươi có thể tin ta. Mọi chuyện, về sau sẽ nói rõ hết thảy. Vấn đề bây giờ, chỉ cần Hồ tộc các ngươi phối hợp với ta, các ngươi cũng chẳng tổn thất gì. Nếu bây giờ ta muốn đi, các ngươi cũng chẳng ngăn được ta. Chuyện đơn giản thôi, không cần các ngươi phải mạo hiểm, lại có thể đổi lấy một khả năng thay đổi vận mệnh của Hồ tộc, không đáng cho các ngươi đánh cược một lần sao? Nếu các ngươi phát hiện có nguy hiểm, các ngươi có thể kết thúc hành động bất cứ lúc nào.”
Tuy là nói như vậy, về sau có mạo hiểm với hắn hay không, sẽ do Hồ tộc lựa chọn.
Có một số việc không thể nóng vội, không có cách nào giải quyết một lần là xong. Trong tình huống hai bên còn chưa quen thuộc lẫn nhau, trông cậy vào vài ba câu là nhận được sự tin tưởng của đối phương, hắn cũng không ngây thơ như vậy, cũng không cố chấp rúc đầu vào cái sừng trâu.
Nhưng cục diện có thể dùng một loại phương thức khác để mở ra, trước kéo Hồ tộc lên thuyền rồi nói sau. Đối phương tin tưởng hắn hay không thì để từ từ. Mọi thứ nhất định phải có bắt đầu trước mới được. Kéo Hồ tộc lên thuyền thì mới lái được thuyền, hắn cũng không cần phải há miệng một cái là nói mình đồ đệ Thương Tụng.
Hoàn cảnh Thánh Cảnh bày ra trước mắt, tình huống của hắn rất khó mà hành động, vì thế hắn rất cần nhân thủ.
Hắc hồ cau mày, không nói câu nào, quay người bước sang một bên cùng với các Trưởng lão Hồ tộc.
Ngưu Hữu Đạo ngẫu nhiên có thể nghe rõ vài câu nhưng lại không biết đó là ngôn ngữ gì, nghe không hiểu.
Sau khi thương lượng đã đưa ra kết quả. Như Ngưu Hữu Đạo đã nói, nếu phát hiện có nguy hiểm, có thể kết thúc bất cứ lúc nào. Cục diện sẽ do

Hồ tộc khống chế. Như vậy, rất đáng để đánh cược một lần.
Sau đó, hắc hồ quay lại: “Được, Hồ tộc của ta có thể giúp một tay.”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, chắp tay nói: “Cảm ơn!”
Hắc hồ nói: “Nhưng ta có một việc muốn hỏi ngươi, hy vọng ngươi có thể nói rõ.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngươi cứ nói, đừng ngại.”
Hắc hồ hỏi: “Ngươi có quan hệ gì với La Phương Phỉ?”
“La Phương Phỉ?” Ngưu Hữu Đạo sửng sốt, sau đó đáp: “Ta và nàng ta chẳng có quan hệ gì cả. Vì sao Tộc trưởng lại hỏi như vậy?”
Hắc hồ nói: “Sợ là chưa chắc như thế? Nếu không có quan hệ gì, vì sao nàng ta không đưa ai ra ngoài mà lại đưa ngươi? Nghe nói, nàng ta còn đích thân đưa ngươi ra ngoài?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Tộc trưởng hỏi như vậy, không phải cho rằng ta có cấu kết với La Phương Phỉ, từ đó gây bất lợi cho Hồ tộc? Hoặc lo lắng ta là gian tế do chín cẩu tặc phái đến để lừa gạt? Vẫn là câu nói kia, nếu Tộc trưởng phát hiện có bất kỳ nguy hiểm, có thể kết thúc hành động bất cứ lúc nào.”
Hắc hồ hỏi: “Ngươi dường như đang né tránh vấn đề của ta. Ta hỏi ngươi có quan hệ gì với nàng ta?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Thật không có quan hệ gì mà. Nói thật, ta cũng không hiểu việc này. Tộc trưởng bảo ta giải thích, ta cũng không thể giải thích rõ ràng. Hơn nữa, lần này ta đến Thánh Cảnh cũng là do người phụ nữ đó hại...” Hắn đem chuyện mình bị La Phương Phỉ đích thân điểm danh nghe được từ miệng Đinh Vệ nói ra, sau đó bổ sung: “Chỉ cần có cơ hội, ta sẽ xóa bỏ lo lắng của tộc trưởng. Ta sẽ tìm người phụ nữ này để đòi nợ.”
Ai ngờ hắc hồ lại nói: “Chuyện như vậy sao? Món nợ đó xem như xong. Chỉ là một người phụ nữ bốc đồng, chẳng đáng so đo.”
Tại sao lời này có cảm giác không được thích hợp? Ngưu Hữu Đạo nói: “Chẳng lẽ Tộc trưởng không muốn ta chứng minh ta không có liên quan gì đến nàng ta sao?”
Hắc hồ nói: “Ta chỉ không muốn ngươi vì một người phụ nữ mà làm hỏng đại sự thôi.”

Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo sáng lên: “Ta dám làm, đương nhiên là có nắm chắc. Tộc trưởng cứ yên tâm, không bao lâu nữa, ta sẽ hái đầu nàng ta xuống đưa cho ngươi.”
Các vị Trưởng lão nhìn nhau, hắc hồ thở dài: “Nàng ta là con gái của La Thu, chọc đến nàng ta sẽ gây ra phiền phức. Ngươi có cần làm mọi việc phức tạp như vậy không? Ta không cần đầu của nàng ta, chỉ hy vọng việc ngươi làm được thuận lợi.”
Ngưu Hữu Đạo nhận ra phản ứng của những người này hơi khác thường, vì thế hắn lắc đầu, cắn mãi không nhả: “Chín cẩu tặc giết nhiều người của Hồ tộc như vậy, bây giờ Hồ tộc đồng ý giúp ta, ta tất nhiên là phải lấy ra thành ý của mình. Đầu của La Phương Phỉ, ta nhất định phải lấy. Tộc trưởng yên tâm đi, ta sẽ sắp xếp thỏa đáng, sẽ không phức tạp đâu. Hành động sau này của ta cũng cần cái mạng nhỏ của La Phương Phỉ để bốc lên mâu thuẫn bên trong Thánh Cảnh. Ta nhất định sẽ giết chết La Phương Phỉ, tiện thể đưa đầu nàng ta cho Hồ tộc ngươi luôn.”
Hắc hồ nói: “Động đến con gái La Thu thích hợp sao? Chọn cái đơn giản để ra tay không tốt à? Vẫn là câu nói kia, hy vọng chuyện ngươi làm sẽ thuận lợi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Cũng không còn cách nào. Ta chẳng có người quen ở Thánh Cảnh, tiếp xúc người khác cũng không dễ dàng gì. Tộc trưởng cũng biết La Phương Phỉ đích thân đến tìm ta, ta tiếp xúc với nàng ta sẽ dễ dàng hơn, thuận tiện ra tay. Ngoài ra, giết một nhân vật nhỏ sẽ không có hiệu quả. Thân phận của La Phương Phỉ phù hợp hơn. Để tránh phiền phức, giết nàng là lựa chọn tốt nhất.”
Hắc hồ im lặng. Hóa ra, người này không thể không giết La Phương Phỉ, hiển nhiên đã sớm chuẩn bị ra tay với nàng ta. Nếu hôm nay không hỏi, bọn họ sẽ không biết người này đã sớm có âm mưu.
Y chậm rãi quay sang nhìn các vị Trưởng lão, dùng ánh mắt để trao đổi. Ngưu Hữu Đạo vẫn thờ ơ đứng chờ.
Sau khi các vị Trưởng lão khẽ gật đầu, hắc hồ quay lại: “Ngưu Hữu Đạo, đối với La Phương Phỉ, có thể bỏ qua được cho nàng ta thì cứ bỏ qua.”
Ngưu Hữu Đạo làm ra vẻ khó hiểu: “Tộc trưởng, vì sao không ra tay với nàng ta? Ta đã giải thích rất kỹ, bây giờ ngươi bảo ta buông tha cho nàng ta, ngươi không phải muốn làm ta khó xử sao?”

Hắc hồ dường như rất khó mở miệng. Y do dự mãi, sau đó thở dài: “La Phương Phỉ là trưởng nữ của lão tộc trưởng.”

Chương 1486: Ngân Cơ (1)

Chương 1486: Ngân Cơ (1)
“Cái gì?” Ngưu Hữu Đạo giật mình, còn tưởng rằng mình nghe lầm: “Ngươi nói cái gì? Con gái của lão tộc trưởng? Là lão tộc trưởng đã ra tay với ta trước đó?”
Hắc hồ gật đầu, bất đắc dĩ nói: “Không sai.”
Tin tức này quá chấn động, Ngưu Hữu Đạo không tin nổi: “Không phải La Phương Phỉ là con gái của La Thu sao? Tại sao lại trở thành con gái của lão tộc trưởng? Chẳng lẽ La Phương Phỉ là Hồ tộc mà La Thu nuôi?”
Hắc hồ lắc đầu: “Ta không nói nàng ta có được xem là tộc nhân Hồ tộc hay không, nhưng cứ xem như một nửa Hồ tộc đi. Lão tộc trưởng cả đời bảo vệ Hồ tộc, chỉ là có đứa con gái này... Mặc kệ La Phương Phỉ đã làm chuyện gì, về tình về lý, Hồ tộc đều không muốn làm khó nàng ta.”
“Cái này....” Ngưu Hữu Đạo nghẹn lời. Hắn đã từng tiếp xúc với La Phương Phỉ. Nói thật, hắn không hề phát giác bất kỳ khí tức yêu tộc nào trên người La Phương Phỉ.
Cái gì gọi là nửa Hồ tộc? Con gái của La Thu là nửa Hồ tộc? Nói đùa cái gì thế? Tin tức này làm cho hắn không thể tin nổi. Ý trong lời nói của đối phương làm cho hắn nhịn không được, hỏi dò: “Tộc trưởng, ngươi tuyệt đối đừng nói cho ta biết La Phương Phỉ là con gái của La Thu và lão tộc trưởng sinh ra nhé.”
Kết quả, sợ cái gì sẽ gặp cái đó. Hắc hồ thở dài: “Đúng là như vậy.”
Ngưu Hữu Đạo thật sự chấn kinh. Vừa rồi, khi đối phương đề cập đến La Phương Phỉ, hắn đã nhận ra điều không ổn, muốn moi ra chân tướng, không nghĩ đến lại moi ra được chân tướng này. Đây là điều mà hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến. Quả thật không thể tin nổi. “Điều này sao có thể?”

Hoàn toàn không có khả năng, thật không thể tin được.
Ít ra hắn thấy, La Thu là một trong chín cẩu tặc mà Hồ tộc luôn miệng gọi, hai bên có mối thù. Trong tay La Thu đã dính không biết bao nhiêu máu của Hồ tộc, thế mà nhà gái lại là lão tộc trưởng bảo vệ Hồ tộc.
Nếu nói hai người tằng tịu với nhau hắn còn có thể tiếp nhận. Nhưng với suy nghĩ và địa vị của hai người mà còn có thể sinh con, đúng là không thể tưởng tượng nổi. Hai người đều không phải phàm phu tục tử, không phải không có con nối dõi là không được.
Chẳng lẽ La Thu không biết có con với Hồ tộc sẽ tạo ra ảnh hưởng lớn đến thế nào sao? Còn lão tộc trưởng kia sao cũng không biết?
Hai người không có khả năng không biết, cũng không đến mức xúc động như vậy chứ?
Hắc hồ than thở: “Không thể nào, chỉ có thể nói là một đoạn nghiệt duyên.”
“Không phải...” Ngưu Hữu Đạo lại càng không hiểu: “Tộc trưởng, ngươi làm ta muốn phát mộng rồi. Ngươi để cho ta từ từ suy nghĩ lại. Mà không đúng, La Thu sao có thể đến với lão tộc trưởng chứ? Lại còn sinh cả con, điều này không có khả năng.”
Trưởng lão Hồ tộc bên cạnh cũng thở dài: “Đã phát sinh, còn có cái gì là không thể. Nếu không phải La Thu là loại lang tâm cẩu phế, làm sao lão tộc trưởng rơi vào tình trạng này chứ, sao có thể dễ dàng bị ngươi chế ngự?”
Ngưu Hữu Đạo sững sờ. Hắn nhớ đến tình huống đặc biệt của ngân hồ trước đó. Hắn phát hiện nó không bị thương chỗ nào cả, ngay từ đầu còn ra tay rất kinh khủng, trong nháy mắt lại bất ổn, đúng là quá mức dị thường. Chẳng lẽ điều này có liên quan đến La Thu? Hắn hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Có thể nói cho ta nghe không?”
Hắc hồ nói: “Cũng chẳng có gì phải đáng nói. Như loài người các ngươi hay nói, chuyện xấu trong nhà sao có thể truyền ra ngoài? Ngươi biết nhiêu đó là được rồi, không cần thiết phải hỏi nhiều như vậy.”
Nói đùa cái gì thế? Ngưu Hữu Đạo làm sao mà không hỏi cho rõ ràng. Người đang biết chuyện lại ở trước mắt, nếu không hỏi, sau này hắn sẽ canh cánh mãi chuyện này trong lòng. Hắn nhất định phải nghĩ biện pháp tìm hiểu cho rõ ràng. Ở đây không nói cho hắn biết, chẳng lẽ hắn

còn phải đi tìm La Thu để hỏi cho biết sao? La Thu nói cho hắn biết mới là lạ.
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả: “Ta nói cho các vị biết, các vị muốn ta buông tha cho La Phương Phỉ nhưng lại không chịu nói rõ với ta, bảo ta làm sao mà tin tưởng các vị? Trước đó các ngươi không tin ta, tùy tiện một vài câu chẳng có căn cứ lại muốn ta tin tưởng, từ đó từ bỏ kế hoạch của mình. Chín cẩu tặc là hạng người gì, các ngươi cũng biết rõ. Ta né tránh cũng không dễ dàng, không cẩn thận sẽ mất mạng ngay. Không phải ta uy hiếp các ngươi, nhưng nếu không làm rõ ràng mấy chuyện này, các ngươi cảm thấy ta có thể tùy tiện mạo hiểm thay đổi kế hoạch sao? Các ngươi không chịu mạo hiểm, lại muốn ta mạo hiểm, lời này nói làm sao thông?”
Mọi người do dự, cuối cùng Liêm Đao lão đầu lên tiếng: “Tộc trưởng, nếu hắn đã biết việc này, có giấu hay không cũng không quan trọng.”
Hắc hồ im lặng.
Ngưu Hữu Đạo bổ sung: “Còn nữa, các ngươi chắc không tin, mặc dù ta không biết chuyện của La Thu, nhưng rõ ràng đây cũng không phải là chuyện bí mật gì, nhất định vẫn phải có phong thanh. La Phương Phỉ là con gái của La Thu và phu nhân ông ta là Ngân Cơ sinh ra. Nghe đồn Ngân Cơ rất xinh đẹp...”
Hắc hồ chợt ngắt lời: “Ngân Cơ chính là lão tộc trưởng. Lão tộc trưởng hóa thân thành người rất xinh đẹp, cực kỳ đẹp. Như loài người các ngươi hay nói, chính là đẹp như tiên.”
Ngưu Hữu Đạo á khẩu, một lát sau mới lắp bắp: “Cái này... cái này... theo lời đồn, Ngân Cơ hình như đã sinh sống với La Thu rất nhiều năm. Lão tộc trưởng có thể sống với La Thu ở thánh địa Đại La nhiều năm như vậy sao? Tám cẩu tặc còn lại không có khả năng không để ý đến. Một mình La Thu không ngăn nổi sự chất vấn của tám người liên thủ lại.”
Hắc hồ nói: “Đó là vì họ không biết phu nhân của La Thu chính là Tộc trưởng của Hồ tộc. Trên thực tế, trước khi xuất hiện biến cố, ngay cả La Thu cũng không biết. La Thu chỉ biết lão tộc trưởng là hồ yêu chứ không biết là Hồ tộc ở Hồ Tiên Cảnh, lại càng không biết bà ấy là Tộc trưởng của Hồ tộc. Như vậy, người ngoài làm sao mà biết chứ?”

Ngưu Hữu Đạo nói: “La Thu biết lão tộc trưởng là hồ yêu nhưng lại không biết là Hồ tộc. Lời nói của ngươi không khỏi mâu thuẫn quá. Hồ yêu Hồ Tiên Cảnh, ngoại trừ Hồ tộc thì còn là cái gì nữa. La Thu không đến mức hồ đồ như vậy chứ?”
Hắc hồ lắc đầu: “La Thu quen với lão tộc trưởng không phải ở Hồ Tiên Cảnh mà là ở nhân gian các người.”
Ngưu Hữu Đạo hoài nghi hỏi: ”Lối ra hai giới bị trấn giữ nghiêm ngặt, lão tộc trưởng có thể tùy ý rời đi sao?”
Quỷ Đầu Đao lão đầu lên tiếng: “Việc này nói đến nhiều ít cũng có liên quan đến sư phụ Thương Tụng của ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc: “Liên quan đến sư phụ của ta? Chuyện gì xảy ra vậy?”
Gương mặt hắc hồ hiện lên hoài niệm: “Tất nhiên là không thoát khỏi liên quan đến sư phụ của ngươi rồi. Bởi vì sư phụ của ngươi đã đả thông con đường Nhân giới và Hồ giới. Lão tộc trưởng tiếp xúc với nhân loại các ngươi, đọc qua thư tịch của con người, cộng thêm nhìn thấy tình cảm ân ái giữa Thương Tụng và Ly Ca, không khỏi mơ mộng về tình cảm nam nữ. Lão tộc trưởng vì thế mà hay lưu luyến, đã bảo Hồ tộc chúng ta học theo Nhân loại.”
Im lặng một hồi, y nói tiếp: “Nhớ lại lúc đó, bên trong Hồ Tiên Cảnh, Ma giáo vẫn còn hiện hữu tại nhân gian ở thánh địa Thiên Ma, còn chưa bước chân vào hàng ngũ mấy lão cẩu tặc đó. Đối mặt với lời đe dọa cứ lặp đi lặp lại sẽ tiêu diệt toàn bộ Hồ tộc của tám lão cẩu tặc, Hồ tộc ta không thể ra sức. Nhìn thấy tộc nhân phải sống chui nhủi trong đầm lầy để cầu sinh, để thay đổi cục diện, lão tộc trưởng đã đưa ra quyết định trọng đại, quyết định đến nhân gian tìm kiếm manh mối, hy vọng có thể tìm được nơi ở của Thương Tụng. Mặc dù hy vọng rất nhỏ bé, nhưng lão tộc trưởng vẫn muốn thử một lần.”
Ý đại khái là, Hồ tộc vì để yểm trợ lão tộc trưởng có tên là Ngân Cơ đến nhân gian, vì thế đã trả một cái giá rất lớn tổ chức tập kích, tiến đánh cửa vào hai giới. Kết quả không được thuận lợi cho lắm, chết không ít Hồ tộc.
Nhưng đối với Hồ tộc mà nói, chỉ cần có thể thay đổi số phận bi thảm của Hồ tộc, vì rất nhiều hậu nhân Hồ tộc, ai cũng đồng ý tiếp nhận sự hy

sinh này.

Chương 1487: Ngân Cơ (2)

Chương 1487: Ngân Cơ (2)
Cũng may cũng đã yểm hộ thành công, hy sinh không ít cao thủ Hồ tộc, im lặng để Ngân Cơ có thể trà trộn bên ngoài.
Vì sao lại im lặng đưa ra? Là vì sợ Ngân Cơ đến thế gian, thế lực đơn bạc gặp phải sự vây quét. Đến lúc đó, ngay cả sự giúp đỡ cũng không có. Để sáng tạo hoàn cảnh an toàn cho Ngân Cơ, khi Ngân Cơ đi cũng không dám bại lộ thực lực thật sự. Nếu không, cũng không cần hy sinh nhiều Hồ tộc như thế.
Ở Hồ Tiên Cảnh, đối mặt với sự vây quét của đám cẩu tặc đó, để bảo vệ Ngân Cơ, nàng đã vẫn không lộ ra chân dung, vẫn luôn che giấu.
Sau khi đến nhân gian, Ngân Cơ cũng không lộ mặt thật. Đối với nhân gian, nàng cũng không tính là lạ lẫm, ít nhiều cũng có sự hiểu biết. Bởi vì khi Thương Tụng còn tại thế, nàng nhiều lần theo Thương Tụng qua lại hai giới, cũng biết một số chuyện của nhân gian.
Sau khi đến nhân gian, Ngân Cơ đến những chỗ mà Thương Tụng đã đi qua, nhưng đã sớm cảnh còn người mất. Nàng nghe ngóng khắp nơi, nhưng không ai biết Thương Tụng đi đâu. Hơn nữa, đại quân các nước thế tục vẫn đang chém giết bốn phía.
Tìm không thấy Thương Tụng, Ngân Cơ không cam tâm, không muốn đi một cách công cốc như vậy. Vì tộc nhân, nàng đã nghĩ ra một biện pháp khác.
Lúc đó, Ma giáo là một thế lực rất mạnh trong giới tu hành nhân gian. Ngân Cơ muốn liên kết với Ma giáo, vì thế đã gặp được Hữu sứ Ô Thường của Ma giáo.
Ngay lúc đó, Ma giáo vừa lúc phát sinh kinh biến. Giáo chủ Ma giáo chết, Ô Thường lại là nghĩa tử của Giáo chủ, nắm giữ quyền lên tiếng rất

lớn trong Ma giáo. Ngân Cơ vì thế mà tìm đến gã, hy vọng có thể kết giao với Ô Thường, nhờ vào thế lực của Ma giáo.
Muốn kết giao thì phải thể hiện thành ý, nhưng Ngân Cơ lại không dám tiết lộ mình là Tộc trưởng Hồ tộc ở Hồ Tiên Cảnh, tối thiểu cũng phải xem tình huống rồi mới tiến hành, không có khả năng nói ngay nguồn gốc của mình ngay từ đầu.
Nhưng tối thiểu vẫn phải có một điểm không thể che giấu. Chính là muốn kết giao, không thể dáng dấp của mình ra sao cũng không biết.
Ngân Cơ tháo ngụy trang của mình xuống, lộ ra chân dung. Ô Thường giống như gặp tiên. Quá đẹp. Gã chưa bao giờ nhìn thấy một cô gái nào đẹp như vậy, hơn nữa khí chất của Ngân Cơ cũng không tầm thường, khiến gã không khỏi ngây người ngay tại chỗ.
Ngân Cơ đã biểu đạt thành ý, Ô Thường nhìn thấy, lập tức nổi sắc tâm, muốn Ngân Cơ trở thành người đàn bà của riêng mình, muốn chiếm hữu nàng ấy.
Ngân Cơ có tự ái của mình. Đường đường là Tộc trưởng Hồ tộc, sao có thể để cho người ta tùy tiện khinh thường.
Thực lực Ô Thường không hề tầm thường. Ngân Cơ không thể không bại lộ thực lực, khiến Ô Thường bị chấn nhiếp.
Khi đó, Ngân Cơ xem Ô Thường không phải là đối thủ của mình. Về sau nàng mới biết, khi đó Ô Thường che giấu thực lực. Có thể trở thành một trong chín thánh, để tám người kia không thể không chấp nhận sự tồn tại của gã, thực lực của Ô Thường là có thể nghĩ.
Lúc đó, Ô Thường cam bái hạ phong, thay đổi thái độ, nguyện kết bái làm tỷ đệ với Ngân Cơ. Bởi vì thái độ trước đó của gã, Ngân Cơ hơi cảm thấy phản cảm, nhưng vì Hồ tộc, nàng đã đồng ý, thế là kết bái tỷ đệ với Ô Thường.
Nhưng Ma giáo vì cái chết của Giáo chủ mà gặp phải phiền phức. Lúc đó, Ma giáo với là thế lực lớn dưới trướng của Phiêu Miễu các trong giới tu hành, sớm đã bị Phiêu Miễu các theo dõi. Giáo chủ chết khiến cho người trên dưới của Phiêu Miễu các phải kinh sợ. Bọn họ sợ người bên dưới áp chế không được Ma giáo. Vì thế, Thánh Tôn La Thu của thánh địa Đại La phải đích thân đến.

Thiên uy mà La Thu đem đến không một ai có thể cản nổi. Toàn bộ Ma giáo đều nơm nớp lo sợ.
Ô Thường thấp thỏm lo âu, bởi vì ngay lúc đó Ô Thường còn chưa chuẩn bị kỹ càng. Để tự vệ, để ổn định La Thu, mà con người có đôi khi vì mạng sống, chuyện gì cũng có thể làm được, Ô Thường vì thế mà đã bán đứng Ngân Cơ, hiến nàng cho La Thu.
Khi đó, Ngân Cơ còn chưa biết mình bị Ô Thường bán, cứ cho rằng việc gặp mặt La Thu chỉ là sự ngẫu nhiên.
Nhìn thấy La Thu, Ngân Cơ giật nảy mình. Nàng không hề lộ chân dung của mình ở Hồ Tiên Cảnh, La Thu không biết nàng, nhưng nàng lại biết La Thu, không nghĩ đến lúc này lại gặp được La Thu ở Ma cung.
La Thu nhìn thấy dung mạo của Ngân Cơ cũng dại ra, về sau chủ động tiếp xúc với nàng.
Ngân Cơ bị Ô Thường lợi dụng mà không biết, tất nhiên là giúp cho tỷ đệ kết bái của mình nói mấy lời tốt đẹp.
Nàng không nghĩ đến nàng rất có tác dụng. Nàng vừa mới mở miệng, La Thu đang như lửa gặp mưa phùn, khí thế sét đánh lôi đình với Ma giáo lại nhẹ nhàng buông tha, giúp cho Ô Thường thuận lợi tránh được một kiếp.
La Thu rất tốt với Ngân Cơ, tốt đến mức nó giống như một giấc mộng. Ngoại trừ hái sao trên trời, chỉ cần Ngân Cơ muốn, chỉ cần La Thu có thể làm được, không gì là ông ta không làm.
Sau khi tiếp xúc với La Thu, Ngân Cơ mới biết, người đàn ông này chưa từng tốt với bất kỳ người phụ nữ nào. Nàng chính là duy nhất.
Ngân Cơ vốn là người mềm lòng, ai ngờ cuối cùng không kìm lòng được, rơi vào lưới tình.
Đây là lần đầu tiên nàng ở với đàn ông, cũng là lần đầu tiên nàng được đàn ông đối xử tốt như vậy. Nàng đã cảm nhận được sự tốt đẹp trong tình yêu nam nữ mà trong sách hay miêu tả.
Điều này khiến Ngân Cơ vừa hưởng thụ vừa sợ hãi, sợ cái cảm giác mất đi lý trí này.
La Thu rất nhanh cầu hôn nàng, hy vọng nàng gả cho ông ta.
Ngân Cơ nói cho ông ta biết nàng là hồ yêu. Ông ta là tu sĩ nhân loại, bọn họ không thích hợp, nhưng La Thu nói không sao, vẫn quyết định

cưới nàng, không quan tâm những thứ này.
Ngay từ đầu, Ngân Cơ vốn đang sợ hãi vẫn một mực từ chối nhưng lại không cách nào thoát khỏi La Thu.
Về sau, đối mặt với sự tấn công của La Thu, Ngân Cơ đã thật sự luân hãm, khó mà từ chối. Tài nguyên mà La Thu có thể chi phối quá to lớn. Trong thế gian này, quả thật không có gì là La Thu không làm được. Mộng đẹp như thế, đoán chừng rất khó có cô gái nào có thể chống đỡ được.
Cuối cùng, Ngân Cơ đành nhượng bộ, đưa ra cho mình một lý do để chấp nhận lời cầu hôn, là vì Hồ tộc.
Nếu có thể được La Thu trợ giúp, nàng có thể hóa giải khốn cảnh của Hồ tộc.
Nàng có suy nghĩ này cũng là vì La Thu quá tốt đối với nàng, tốt đến mức khiến nàng sinh ra ảo giác, cảm thấy nếu nàng ở cùng với La Thu, ông ta sẽ giúp nàng.
Thế là Ngân Cơ đồng ý gả cho La Thu, cùng La Thu quay lại Hồ Tiên Cảnh. Hai người kết hôn ở thánh địa Đại La.
Trong thời gian ân ái, tình cảm nam nữ, nhục dục xen lẫn, đủ loại cảm giác tốt đẹp khiến mọi người chỉ cảm thấy muốn trở thành uyên ương không cần trở thành tiên. Đó chính là thời gian tươi đẹp nhất trong cuộc đời Ngân Cơ.
Nhưng sự lo lắng vẫn luôn tiềm ẩn dưới đáy lòng Ngân Cơ. Nàng không cách nào mở miệng nói ra thân phận thật sự của mình. Nàng rất muốn nói thật nhưng rồi lại sợ mất đi tình cảm tốt đẹp này.
Lo được lo mất, sau khi gả cho La Thu rồi, tiếp xúc được một số sự việc, nàng biết chuyện không đơn giản như nàng đã nghĩ. Không phải nàng trở thành vợ của La Thu thì ông ta có thể giúp nàng. Có một số việc ngươi không cách nào làm chủ, còn có áp lực của những người khác. Việc đã đến nước này, nàng chỉ có thể chờ đợi, hy vọng có thể tìm được một cơ hội thích hợp để mở miệng.
Mặc dù gả cho La Thu, nàng nhận được rất nhiều chỗ tốt, nhưng nàng không quên sứ mệnh Hồ tộc trên lưng mình. Nhờ thân phận phu nhân La Thu, nàng đã âm thầm trợ giúp Hồ tộc. Khi biết được tin tức, nàng sẽ âm

thầm mật báo cho Hồ tộc, giúp Hồ tộc nhiều lần thoát khỏi mưu đồ bị vây quét.
Đương nhiên, Hồ tộc cũng chờ mong sau khi Tộc trưởng trở thành phu nhân của La Thu, có thể giúp Hồ tộc hóa giải khốn cảnh.
Sau khi Ngân Cơ và La Thu trở thành vợ chồng, sống một cuộc sống hạnh phúc nhiều năm.

Chương 1488: Vô tình khiến khách đa tình khổ

Chương 1488: Vô tình khiến khách đa tình khổ
Nhiều năm như vậy rồi, La Thu đối đãi với nàng vẫn giống như lúc ban đầu, chưa bao giờ thay đổi. Một người cao cao tại thượng không dễ động tình như ông ta, một khi động tình thì chính là thâm tình.
Ngân Cơ thường xuyên cảm khái, nếu không có ân oán kia thì tốt biết bao nhiêu.
Về sau phát sinh một việc vượt quá dự kiến của tất cả mọi người, Ngân Cơ có thai.
Việc này chính bản thân Ngân Cơ cũng không nghĩ đến, không nghĩ giữa người và yêu lại có thể tạo ra một sinh mệnh. Chính bởi vì không nghĩ đến khả năng này, cho nên khi ân ái cũng không hề có phòng bị. Nhiều năm qua không phòng bị lại không có chuyện gì, bây giờ đột nhiên lại phát sinh.
La Thu cũng cảm thấy bất ngờ, bản thân ông ta cũng không biết nên vui hay nên buồn.
Trong lời nói của La Thu có ẩn ý, dường như hy vọng Ngân Cơ bỏ đứa bé này.
Bởi vì La Thu không biết hai người sẽ tạo ra cái thứ gì nữa, là người hay là yêu, hoặc là quái vật. Vạn nhất xuất hiện cái khiến cho người ta khó mà đối mặt thì phải làm sao bây giờ?
Nhưng Ngân Cơ lại không có cách nào ra tay với cốt nhục trong bụng của mình. Không nói đến chuyện tình cảm, mà trong Hồ tộc không có chuyện giết chết cốt nhục ngay khi còn trong bụng.
Thấy Ngân Cơ không chịu, La Thu đành phải chìu theo nàng.

Về sau đứa con được sinh ra, một chút dị tượng cũng không xuất hiện, là một người bình thường, không hề bị yêu tộc ảnh hưởng, cũng không phải quái vật, là một đứa bé rất đáng yêu.
Không còn lo lắng nữa, La Thu mừng như điên, bản thân Ngân Cơ cũng cảm thấy vui.
La Thu rất tốt với đứa con của mình, đối với Ngân Cơ lại càng tốt.
Cũng chính vì vậy, Ngân Cơ cho rằng đã có đứa bé, đó chính là cơ hội.
Có một lần, trong lúc La Thu đang ôm đứa bé chơi đùa, Ngân Cơ đã nói thật chân tướng.
La Thu chấn động ngay tại chỗ. Cũng vào lúc đó, mộng đẹp của Ngân Cơ đã tan vỡ.
Lần đầu tiên hai người cãi nhau. Trước kia, La Thu cái gì cũng làm cho nàng. Và đây cũng là lần đầu tiên Ngân Cơ khóc trước mặt La Thu.
La Thu hỏi Ngân Cơ vì sao lại lừa ông nhiều năm như vậy?
Ngân Cơ thì hỏi ông ta, khi ông cầu hôn, không phải đã nói không để ý đến xuất thân của nàng sao?
La Thu rất tức giận, cảm giác sụp đổ. Nói không quan tâm và ngươi gạt ta không phải một chuyện. Ông ta đã tin tưởng nàng, bảo vệ nàng như vậy, thế mà nàng lại gạt ông ta, xem ông ta là đồ ngốc nhiều năm như thế.
Ông ta còn lôi Ô Thường đã trở thành một trong chín thành ra hỏi, có phải ngay từ đầu Ngân Cơ đã âm mưu với Ô Thường hay không.
Ngân Cơ giải thích không có, nói về sau nàng mới biết được nàng bị Ô Thường lợi dụng, nói Ô Thường cũng không biết thân phận thật sự của nàng. Nếu không, Ô Thương khẳng định đã lấy chuyện này ra làm nhược điểm của nàng.
Một khi lòng tin đã bị phá vỡ, dường như rất khó lấy lại được. Mặc kệ Ngân Cơ nói cái gì, La Thu cũng không tin. Ngân Cơ nói là sự thật, La Thu lại bảo Ngân Cơ ẩn tàng quá sâu.
La Thu đã đoán được vì sao kế hoạch vây quét Hồ tộc vốn đã được bố trí tỉ mỉ lại thất bại. Thì ra gian tế ở bên cạnh ông ta, là người mà ông ta tin tưởng nhất.
La Thu hỏi Ngân Cơ đây có phải nguyên nhân nàng xuất hiện bên cạnh ông ta hay không?

La Thu còn đem chuyện có con ra nói, nói Ngân Cơ sớm không nói muộn không nói, sau khi có con lại nói, rõ ràng là có mưu đồ từ trước.
Lúc đó, La Thu giống như dã thú bị chọc giận. Ngân Cơ chưa bao giờ nhìn thấy La Thu tức giận như vậy. La Thu ra tay không những với Ngân Cơ mà còn đối với người khác, giết tất cả những ai nghe được cuộc đối thoại này, bao gồm hai đồ đệ của ông ta.
Về sau, La Thu cho Ngân Cơ một lựa chọn. Ông ta nói ông ta không tin vào lời giải thích, chỉ tin vào sự thật, đồng ý cho Ngân Cơ một cơ hội, nhưng nhất định phải đưa ra một lựa chọn.
Nếu Ngân Cơ thật lòng với ông ta và con gái, vậy thì hãy từ bỏ Hồ tộc, hỗ trợ ông ta tiêu diệt Hồ tộc, chứng minh cho tất cả mọi người thấy.
Ông ta và đứa con cùng với Hồ tộc là hai bên khác nhau, chỉ có thể chọn một.
Ngân Cơ không chịu, bên nào cũng không muốn bỏ. Nàng không muốn từ bỏ gia đình của mình, cũng không muốn từ bỏ tộc nhân của mình, còn xin La Thu hãy nể tình cảm vợ chồng mà giúp đỡ Hồ tộc, hóa giải ân oán giữa Hồ tộc và tu sĩ nhân loại.
Kết quả, La Thu đã phất tay bỏ đi.
Về sau, hẳn là La Thu đã chuẩn bị xong hết thảy. Có lẽ không muốn người khác biết được chân tướng, La Thu đã đem đứa con ra làm con tin, dụ Ngân Cơ đến một chỗ vắng, một lần nữa bức Ngân Cơ đưa ra lựa chọn.
Ngân Cơ không theo, La Thu lại đưa ra một lựa chọn khác, lấy đứa con ra áp chế, hỏi: “Nàng sống hay là con sống, nàng hãy lựa chọn đi.”
Dù sao Ngân Cơ cũng đã sống với La Thu nhiều năm, nhìn thấy được thủ đoạn ra tay của ông ta, ít nhiều cũng hiểu rõ cách làm người của ông ta.
Nàng biết La Thu đem con ra bức nàng chính là lần thăm dò sau cùng.
Một khi nàng lựa chọn từ bỏ đứa con, chút nhân từ còn sót lại của La Thu sẽ không còn gì nữa, tất sẽ ân đoạn nghĩa tuyệt ra tay hạ sát, không bỏ qua cho nàng.
Nàng vốn không phải là đối thủ của La Thu, huống chi trong tay La Thu còn có đứa con làm con tin.

Ngân Cơ thương tâm rất nhiều, biết La Thu dẫn nàng đến đây, chính là quyết tâm muốn nàng đưa ra lựa chọn sau cùng. Nàng không thể phản bội tộc nhân của nàng. Câu nói sau cùng của nàng chính là muốn La Thu chăm sóc đứa con cho thật tốt.
Ngân Cơ lột mắt dọc của mình xuống. Đối với Hồ tộc, vứt bỏ mắt dọc đồng nghĩa với mất mạng. Nàng ném mắt dọc xuống, lảo đảo bỏ đi.
La Thu ôm đứa con không nói gì, cũng không truy sát.
Nghe xong câu chuyện cũ không thể nào tưởng tượng này, Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Vô tình khiến khách đa tình khổ.”
Hắn cũng không biết nói ai đúng ai sai, nhưng hắn biết, đứng trên lập trường Hồ tộc hoặc một người phụ nữ, khẳng định là người đàn ông kia vô tình.
Hắc hồ phản bác: “Cái gì gọi là đa tình? Ngươi cho rằng Hồ tộc chúng ta giống loài người các ngươi? Con gái Hồ tộc trước giờ vẫn luôn chung thủy. Khi chồng hoặc vợ chết, người còn lại từ đầu đến cuối sẽ làm bạn trước ngôi mộ, tuyệt không tái giá, sợ mình tâm trí không kiên, thậm chí còn chặt đứt tay chân của mình, để cho mình không đi được nữa. Con gái Hồ tộc đã chọn ai sẽ không tùy tiện thay đổi, không giống như nhân loại các ngươi tam thê tứ thiếp vẫn còn chê ít.”
Ngưu Hữu Đạo khoát tay, không tranh luận với y chuyện này nữa: “Đối với Hồ tộc, mất mắt dọc đồng nghĩa với mất mạng, vì sao lão tộc trưởng vẫn còn...”
Hắc hồ nói: “Điều này phải cảm ơn sư phụ của ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên: “Sư phụ của ta?” Hắn không hiểu, không phải Thương Tụng đã mất tích nhiều năm rồi sao, không thể có chuyện Thương Tụng xuất hiện lần nữa để cứu người?
Hắc hồ thở dài: “Khi đó ta còn chưa hóa thành hình người. Vừa lúc ta đang gánh vác trách nhiệm làm chân chạy việc cho lão tộc trưởng ở thánh địa Đại La với Hồ tộc. Sau khi lão tộc trưởng bị tai nạn gặp được ta, sợ mình không kiên trì trở về được nữa. Hồ tộc có thể hóa hình không nhiều, vì thế đã đem tinh huyết hóa hình rót cho ta. Tộc trưởng Hồ tộc phải có huyết mạch truyền thừa của lão tộc trưởng, nhất mạch sẽ gánh chịu trách nhiệm bảo vệ Hồ tộc. Lão tộc trưởng cũng không thể gọi La Phương Phỉ về làm Tộc trưởng được, vì vậy, có được tinh huyết truyền

thừa của người, ta có thể hóa hình, cũng chính vì thế mà được mọi người đề cử thành Tộc trưởng. Nói đến đây thì cảm thấy ngại quá.”
Một Trưởng lão Hồ tộc nói: “Tộc trưởng không cần hổ thẹn. Nếu không phải người không tiếc mọi thứ, trước khi lão tộc trưởng tắt thở mang được bà ấy về, tính mệnh của lão tộc trưởng đã không còn giữ được. Toàn tộc đều phải cảm ơn người. Vị trí Tộc trưởng này, người nhận rất xứng đáng.”

Chương 1489: Sự nghi ngờ nan giải (1)

Chương 1489: Sự nghi ngờ nan giải (1)
Hắc hồ lắc đầu: “Nói cho cùng vẫn là tu vi của lão tộc trưởng cao thâm nên mới trụ được lâu như vậy, không thì cũng không kéo đến lúc được ta mang về. Trước đây, khi Thương Tụng lui tới Hồ tộc, đã từng đưa một viên kim đan mà ông ấy thu thập linh thảo trong thiên hạ, tự mình luyện chế cho Hồ tộc, nói rằng đây chính là kim đan bảo mệnh. Không quan tâm vết thương nặng đến cỡ nào, chỉ cần không tắt thở là có thể cứu sống. Với năng lực hiệu lệnh thiên hạ như Thương Tụng mà cũng không luyện chế được bao nhiêu linh đan, tất nhiên nó đã được Hồ tộc cất giữ như bảo vật.”
“Sau khi ta mang lão tộc trưởng thoi thóp trở về, các Trưởng lão lập tức sử dụng viên kim đan đó, rốt cuộc đã bảo vệ được tính mạng của lão tộc trưởng. Lần đó, lão tộc trưởng hôn mê đến một năm mới tỉnh lại, tỉnh lại không bao lâu thì lại hôn mê, cứ kéo dài mãi không dứt. Hàng năm chỉ có thể tỉnh lại một lần. Thời gian tỉnh lại cũng không được bao lâu, lại phải hôn mê thêm một năm. Nếu không phải gặp chuyện trọng đại lần này, ta cũng không quấy rầy bà ấy. Đây cũng là nguyên nhân ngươi có cơ hội cưỡng ép lão tộc trưởng. Hơn nữa, sau khi lão tộc trưởng bị thương, đã không còn hóa hình được nữa.”
Ngưu Hữu Đạo bừng tỉnh. Thì ra Thương Tụng đã để lại một đại ân rất lớn. Khó trách khi ngân hồ phát hiện hắn có liên quan đến Thương Tụng, lập tức hạ thủ lưu tình.
Điều này cũng đã giải mối nghi ngờ trong lòng hắn. Hắn cũng biết tại sao ngân hồ trong thời khắc quan trọng lại hôn mê, thì ra trong đó có ẩn tình.
Hắc hồ bỗng buông tiếng thở dài: “Có lẽ là Hồ tộc ta tự mình đa tình. Lão tộc trưởng đã nói, bà ấy không oán La Thu. Nhưng một người có

thể dùng chính con gái của mình làm con tin, không phải lang tâm cẩu phế thì là cái gì?” Ngụ ý là không hiểu Ngân Cơ nghĩ như thế nào.
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm mà đứng. Hắn không đưa ra bất kỳ đánh giá nào cho việc này. Trước giờ, hắn hầu như không đưa ra phán đoán ai đúng ai sai. Ai nhìn đúng ai nhìn sai, ai hận ai, ai oán ai, rất nhiều chuyện nói không rõ ràng. Mọi người có lập trường của mọi người, có góc nhìn của mọi người. Cứ so đo việc ai đúng ai sai cũng không có ý nghĩa. Đó chính là cách luận sự của hắn từ trước đến nay.
Nhưng có một việc hắn có thể xác định, trước kia, La Thu chỉ sợ đã động chân tình với Ngân Cơ.
Đương nhiên, có một số việc hiểu rõ là được. Hắn chẳng muốn dây dưa quá nhiều vào việc này, nhưng có một chuyện hắn rất tò mò: “Tinh huyết của lão tộc trưởng có thể giúp cho ngươi hóa hình, về sau lão tộc trưởng cũng đã giữ được tính mạng, tại sao ngươi lại không trả tinh huyết lại cho bà ấy?”
Hắc hồ đáp: “Nếu có thể làm được, còn cần ngươi nhắc nhở sao? Tinh huyết hóa hình nhờ vào quả Hồ Tiên. Hóa hình thì hóa hình nhưng không có năng lực tái tạo trùng sinh. Lão tộc trưởng vốn đã bị thương, cơ thể khiếm khuyết, có tinh huyết hóa hình cũng vô dụng thôi. Trừ phi lão tộc trưởng có thể ăn quả Hồ Tiên, tái tạo nhục thân, từ đó mới khôi phục lại bình thường.”
Dường như sợ người ngoài hiểu lầm Tộc trưởng là người ích kỷ, Liêm Đao lão đầu vội giải thích một câu: “Ban đầu Hồ tộc không quá lo lắng về việc có được quả Hồ Tiên. Hầu như người nào cũng có thể hóa hình, nhưng từ khi Hồ tộc mất đi nơi sinh trưởng quả Hồ Tiên, phần lớn đã trở thành loài chẳng khác nào dã thú. Mười hai vị Trưởng lão chúng ta sở dĩ có thể hóa hình, đều là vì chúng ta có được tinh huyết hóa hình truyền thừa từ đời trước. Nhưng tinh huyết hóa hình truyền qua từng đời, hiệu quả sẽ yếu bớt mấy phần. Đến đời thứ ba sẽ không còn hiệu quả nữa. Đây là vì sao lão tộc trưởng không tiếc bất cứ giá nào cũng phải chạy đến nhân gian tìm sư phụ của ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo rất giỏi nắm bắt mấu chốt của vấn đề. Hắn nhìn mọi người, hỏi: “Mười hai vị Trưởng lão?”

Hiểu ý của hắn, Liêm Đao lão đầu giải thích: “Chín cẩu tặc tiến hành rèn luyện gì đó, chúng ta không có khả năng cứ trốn ở trong nhà, còn có một số người đang tọa trấn chỉ huy bên ngoài.”
Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng: “Hồ tộc còn bao nhiêu ngươi có thể hóa hình?”
Liêm Đao lão đầu lắc đầu than thở: “Bây giờ chỉ có mười ba người chúng ta.”
Ngưu Hữu Đạo không hiểu: “Không đúng, năm đó, hầu như Hồ tộc nào cũng có thể hóa hình, lại có truyền thừa tinh huyết hóa hình, tại sao bây giờ chỉ có mười ba người?”
Liêm Đao lão đầu đáp: “Ngươi cho rằng chín cẩu tặc đó đuổi cùng giết tận Hồ tộc chúng ta là chuyện đùa? Hồ tộc ta mấy lần thiếu chút nữa bị diệt tộc mới chạy trốn đến nơi này. Rất nhiều Hồ tộc mà ngươi thấy bây giờ đều được sinh ra sau đó. Thực lực Hồ tộc mới rất yếu, khó mà sử dụng cho những trận quy mô lớn. Thế hệ trước dám tự tiện truyền tinh huyết hóa hình cho sao? Lần trước, vì đưa lão tộc trưởng đến nhân gian, cao thủ Hồ tộc đã tổn thất rất nặng nề, chỉ còn lại những người chúng ta. Nếu không phải nguy hiểm cho việc truyền thừa, tại sao lão tộc trưởng lại dám tùy tiện gả cho La Thu, hy vọng nhận được sự trợ giúp của La Thu chứ?”
Có người căm hận nói: “Đáng hận nhất chính là, đám cẩu tặc đó đã phá hủy rất nhiều quả Hồ Tiên. Quả Hồ Tiên nghìn năm mới có thể trưởng thành và kết quả.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Bọn họ có thể làm ra mấy chuyện này cũng chẳng có gì lạ, ngược lại cũng không nhằm vào Hồ tộc các ngươi không thôi. À, ta nghe được một tin đồn không biết là thật hay giả. Nghe đồn tuổi thọ của Hồ tộc chỉ có năm trăm năm, nhưng lão tộc trưởng quen biết Thương Tụng lúc trước cũng đã là Tộc trưởng rồi chứ?”
Ý trong lời nói nghe qua là hiểu. Thương Tụng biến mất nhiều năm như vậy, như vậy tuổi thọ của lão tộc trưởng không chỉ năm trăm năm. Hiển nhiên hắn đang hoài nghi lời nói của bọn họ có vấn đề.
Hắc hồ đáp: ‘Nhất mạch của lão tộc trưởng không giống Hồ tộc khác. Chúng ta chỉ có năm trăm năm tuổi thọ, nhưng nhất mạch của lão tộc trưởng lại đạt đến ngàn năm. Đây cũng là lý do vì sao nhất mạch của lão

tộc trưởng từ đầu đến cuối đều trở thành Tộc trưởng thủ hộ Hồ tộc. Nhưng nhất mạch của lão tộc trưởng còn có một điểm đặc biệt khác, chính là trong cuộc đời chỉ sinh nở được một lần. Về sau có nghĩ bất cứ biện pháp nào, mặc kệ nam hay nữ đều không thể sinh lần thứ hai.”
Ngưu Hữu Đạo sửng sốt, hỏi dò: “Lão tộc trưởng đã sinh La Phương Phỉ, đây chẳng phải...” Hắn nói còn chưa dứt lời, nhưng tin rằng tất cả mọi người đều hiểu. Nhất mạch của lão tộc trưởng chẳng phải đã đứt đoạn truyền thừa?
Dường như đã đoán đúng, sắc mặt mọi người đều hiện lên vẻ chán nán.
Ngưu Hữu Đạo cảm thán, nhiều ít cũng hiểu được vì sao lúc trước La Thu không muốn đứa bé mà Ngân Cơ lại giữ lại. Chỉ là La Phương Phỉ không có khả năng tiếp nhận truyền thừa nhất mạch.
Chủ đề lại vì vậy mà quay trở lại La Phương Phỉ. Hắc hồ hít sâu một hơi, thở dài: “Những gì không nên nói cũng đã nói với ngươi. Ngươi cũng biết vì sao chúng ta không cho ngươi động đến La Phương Phỉ. Lão tộc trưởng chỉ có một đứa con gái này, mặc kệ La Phương Phỉ đã làm gì, Hồ tộc đều không hy vọng lão tộc trưởng tuyệt hậu.”
Mặc kệ đã làm gì? Một suy nghĩ lóe lên trong đầu Ngưu Hữu Đạo. Hắn nghi ngờ Hồ tộc đánh chủ ý lên La Phương Phỉ. Chẳng lẽ bọn họ muốn La Phương Phỉ truyền dài truyền thừa cho Hồ tộc hay sao?
Đương nhiên, suy nghĩ này chỉ ở trong đầu, ngoài mặt hắn vẫn gật đầu: ”Đã nói đến nước này rồi, nếu ta còn kiên trì thì chính là không nể mặt Hồ tộc. Được rồi, hôm nay, trước mặt Tộc trưởng và các vị Trưởng lão, ta cam đoan không động đến La Phương Phỉ.”
Mọi người nghe xong, không khỏi thả lỏng một hơi.
Ngưu Hữu Đạo thuận miệng nói: “Vậy các ngươi hãy giúp ta tìm được Ngao Phong.”
Hắc hồ gật đầu: “Việc này thì dễ xử lý thôi. Chỉ cần gã còn ở hoang trạch tử địa, chúng ta sẽ có thể tìm được gã, giúp ngươi an bài mọi chuyện.”
Sự việc chính là như vậy. Hồ tộc hỏi thăm về tình hình rèn luyện, còn có quan hệ với Ngân Nhi.

Chương 1490: Sự nghi ngờ nan giải (2)

Chương 1490: Sự nghi ngờ nan giải (2)
Bởi vì bọn họ lo lắng, năm đó khi Ngân Cơ ra ngoài tìm kiếm manh mối Thương Tụng, cũng không nghe được tình huống của Ngân Nhi.
Bọn họ không biết Ngân Nhi vẫn còn, lại không rời đi với vợ chồng Thương Tụng, nhưng vì sao nhiều năm như vậy mà vẫn không xuất hiện.
Theo bọn họ biết, Điệp Mộng Huyễn Giới sẽ theo một thời gian nhất định mà mở ra.
Nếu Ngân nhi vẫn còn, dựa vào thực lực của nàng ta, tại sao một chút động tĩnh cũng không có, tùy ý để chín thánh quật khởi?
Bọn họ không hoài nghi thân phận truyền nhân Thương Tụng của Ngưu Hữu Đạo. Đủ chứng cứ chứng minh Ngưu Hữu Đạo tu luyện chính là Càn Khôn quyết của Thương Tụng.
Nhưng chuyện của Ngân Nghi lại không thích hợp với suy nghĩ của bọn họ. Bọn họ không thể không hoài nghi bên trong có cái gì đó kỳ lạ. Dù sao truyền nhân Thương Tụng cũng chỉ là truyền nhân, không phải bản thân Thương Tụng, lòng người khó lường, Ngưu Hữu Đạo chưa chắc là người tốt mà bọn họ nghĩ.
Đối với điều này, ngoại trừ một số bố trí, Ngưu Hữu Đạo không còn lời nói dối nào khác. Hắn nói khi nhìn thấy Ngân Nhi, nàng đang bị phong tỏa trong một trận pháp.
Thánh La Sát tồn tại dưới hình thức Ngân Nhi mà ai cũng không biết, lục thân không nhận. Hắn học được Càn Khôn quyết, hóa giải yêu lực trên người Ngân Nhi, giúp nàng khôi phục bình thường, sau đó mới biết hắn đã học được truyền thừa của Thương Tụng.
Hắn nói với Hồ tộc, hắn đã từng đem Ngân Nhi ra ngoài. Ngân Nhi đã sống bên cạnh hắn một thời gian. Nhưng lúc trước hắn phải đến bí cảnh Thiên Đô, thời gian quá dài sợ không thể kịp thời trở về hóa giải yêu lực

cho Ngân Nhi, như vậy sẽ xảy ra chuyện, vì thế mà hắn đã đưa Ngân Nhi trở lại.
Về phần tình huống của Ngân Nhi lúc này thì hắn không biết.
Tại sao Điệp Mộng Huyễn Giới lại mặc cho người ta ra vào? Đám người Hồ tộc lại hoài nghi.
Ngưu Hữu Đạo vội vàng giải thích hắn lợi dụng quan hệ với Vạn Thú môn, nói Triều Kính của Vạn Thú môn cũng đến đây. Mà người biết bên cạnh hắn có Ngân Nhi cũng không ít, bảo bọn họ cứ việc xác minh, nhưng tạm thời không cho bọn họ động đến Triều Kính. Bây giờ còn chưa biết tình huống rèn luyện tiếp theo sẽ như thế nào, bên cạnh hắn có thêm người cũng không phải chuyện xấu.
Hai bên lại nói chuyện thêm một lát. Mặc dù Hồ tộc vẫn còn nghi ngờ nhưng cũng đã hiểu nhiều chuyện hơn. Bởi vì bọn họ nghe lão tộc trưởng nói, Ngân Điệp Nhi bên cạnh Thương Tụng chính là một người rất ham ăn, có thể ăn không ngừng nghỉ.
Cũng thông qua cuộc nói chuyện lần này, Ngưu Hữu Đạo mới biết được phu nhân của Thương Tụng cũng chính là Hoàng hậu nước Vũ Ly Ca lại không biết Càn Khôn quyết. Lần này, hai bên dường như đã hiểu ra vì sao Ngân Nhi lại bị phong tỏa.
Hồ tộc nói, Thương Tụng mất tích trước, Ly Ca mất tích sau. Sau khi Thương Tụng mất tích, Ly Ca đã đến Hồ Tiên Cảnh tra xét, đã nói chuyện qua với Ngân Cơ.
Không có Càn Khôn quyết hóa giải yêu lực trong cơ thể Ngân Nhi, Ngân Nhi trong tình huống mất khống chế, khó mà mang theo như người bình thường được. Vậy thì nhốt lại hay là giết? Đây chỉ sợ là nguyên nhân chính Ngân Nhi bị phong tỏa. Nếu không phải không còn biện pháp, bọn họ cũng không để cho thân tín của mình chịu cảnh như vậy.
Nói cách khác, bố trí đại trận phong tỏa không phải Thương Tụng. Cũng không phải Thương Tụng phong tỏa Ngân nhi mà là hoàng hậu Ly Ca. Nói cách khác, những bố trí về sau đều là Ly Ca làm.
Ngưu Hữu Đạo không khỏi nghĩ đến Thương Kính, còn có tấm kính đồng đưa hắn đến thế giới này. Hắn cau mày suy nghĩ, khó mà nghĩ thông được chuyện gì.

Đám người Hồ tộc lại cảm thán không thôi, không nghĩ đến Ngân Điệp Nhi lại bị nhốt trong cái hộp sắt mấy trăm năm.
Tạm biệt. Một đám người tiễn Ngưu Hữu Đạo ra cổng địa cung. Hắc hồ chợt hỏi: “Ngươi không hỏi tên của ta, ngươi không muốn biết sao?”
Ngưu Hữu Đạo cười nhạt: “Chờ các ngươi thật sự tin tưởng ta, cảm thấy an toàn thì sẽ tự động nói cho ta biết.” Hắn ngẩng đầu nhìn ba chữ kỳ quái trên cửa động: “Đây là chữ viết của Hồ tộc các ngươi sao?”
Hắc hồ đáp: “Đúng. Là Thương Tụng đích thân khắc. Mỗi lần chuyển đến chỗ ở khác, chúng ta đều mang theo.”
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Sư phụ của ta hiểu chữ viết của Hồ tộc các ngươi?”
Hắc hồ đáp: “Chẳng những sư phụ ngươi, ngay cả sư nương của ngươi cũng biết. Khi Thương Tụng đả thông giới này, vì ngôn ngữ không thông, giao lưu không tiện nên phát sinh một số hiểu lầm. Về sau, để dễ dàng giao tiếp, vợ chồng Thương Tụng đã học Hồ ngữ chúng ta. Lão tộc trưởng lúc đó cũng học tiếng nhân loại các người, về sau mới truyền bá rộng rãi cho Hồ tộc.”
Ngưu Hữu Đạo thuận miệng hỏi thêm một câu: “Được rồi, đưa đến đây thôi. Vạn nhất bị người ta nhìn thấy chúng ta cũng không tốt.”
Hắc hồ nói: ”Vậy thì không thể tiễn xa hơn được nữa.”
Ngưu Hữu Đạo chắp tay, cứ thế mà đi, sau đó trốn vào trong đống bùn nhão.
Hắc hồ đứng ngay cửa động quay sang nhìn xung quanh: “Nơi này đã bị bại lộ, không thích hợp ở lâu, mau triệu tập tộc nhân đổi chỗ.”
Hiển nhiên bọn họ vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng Ngưu Hữu Đạo, vì thế không dám mạo hiểm an toàn của Hồ tộc.
Ngưu Hữu Đạo từ trong đống bùn chui ra, phát hiện hắn đang đứng trên một ngọn núi chẳng có gì đặc biệt. Dưới chân hắn chính là hang ổ của Hồ tộc, thâm tàng dưới lòng đất.
Ngưu Hữu Đạo lấy quyển địa đồ trong tay, định ra vị trí, sau đó đối chiếu phương hướng trên bản đồ rồi rời đi.
Thành Vạn Tượng, trong một quán rượu có tiếng lâu năm, một số đệ tử Vạn Thú môn đang ăn uống ở đó. Triều Thắng Hoài cũng có mặt.

Một tiểu nhị bước đến, thấp giọng thì thầm bên tai Triệu Thắng Hoài.
Lông mày Triệu Thắng Hoài cau lại, ánh mắt lóe lên sự vui mừng. Gã đặt chén rượu trong tay xuống, đứng lên nói với đám người đối diện: “Ta đi tiểu một lát.” Dứt lời, gã quay người bước đi.
Triệu Thắng Hoài đi theo tiểu nhị vào nội viện quán rượu. Gã nghi ngờ nhìn chung quanh: “Ông chủ đâu?”
Tiểu nhị cười đáp: “Mấy chuyện này ngài không định để cho gia lão của ta tận mắt nhìn thấy chứ? Người đang ở trong phòng chờ ngài.” Nói xong, ngón tay của hắn ta chỉ về phía một gian phòng.
Triệu Thắng Hoài nhìn sang, ánh mắt lại hiện lên sự vui mùng, đưa tay vỗ vai tiểu nhị: “Nói cho ông chủ các ngươi biết, ta không thiếu chỗ tốt cho ông ta đâu.” Dứt lời, gã nhanh chân rời đi.
Đến cửa, Triệu Thắng Hoài chỉnh lại quần áo, sau đó đẩy cửa vào. Gã nhìn thấy một cô gái đang ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm, liền lên tiếng gọi: “Xuân Hương.” Đồng thời trở tay đóng cửa.
Bóng lưng thướt tha của cô gái vẫn không nhúc nhích. Triệu Thắng Hoài bước đến phía sau lưng nàng, nhìn dung nhan trong tấm gương, hai tay nâng lên đặt lên vai cô gái: “Xuân Hương...”
Lời còn chưa nói hết, gã đột nhiên phát hiện có điểm bất thường, nhưng đã muộn rồi. Phía sau lưng gã giống như bị thứ gì đó đánh trúng, vừa định há miệng, sau lưng đột nhiên xuất hiện một người bịt miệng gã lại.
Một người khác từ sau tấm rèm nhảy ra, nhanh chóng ra tay, điểm liền mấy phát trên người Triệu Thắng Hoài, hoàn toàn chế trụ gã.
Cô gái đang ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm bị đụng vào, dường như ngồi không vững, thân hình nghiêng sang một bên.
Người đang chế trụ Triệu Thắng Hoài vội ra tay đỡ người phụ nữ kia, nhẹ nhàng đặt nàng ta ghé vào bàn trang điểm, không để phát ra động tĩnh gì.
Hai mắt Triệu Thắng Hoài lóe lên, không nghĩ đến có người to gan như vậy, lại dám làm chuyện này trước mắt Vạn Thú môn. Nhưng cũng trách gã thấy sắc liền mờ mắt. Nếu không, sao có thể để cho đối phương có cơ hội ra tay như vậy, ngay cả hô kêu cứu cũng không kịp, khiến gã hối hận không thôi.

Cô gái trước mắt là con gái ông chủ quán rượu. Mặc dù tư sắc cũng được, nhưng trong tình huống bình thường còn chưa đáng gã để mắt đến. Nhưng sau khi xảy ra chuyện với Ngưu Hữu Đạo, Triều Kính quản thúc gã chặt chẽ, phạm vi hoạt động của gã nhiều nhất cũng chỉ đi dạo quanh Vạn Thú môn, cũng không thể phong hoa tuế nguyệt như trước. Nữ đệ tử đồng môn thì không tiện làm loạn. Đủ thứ không tiện đã khiến gã để ý đến con gái ông chủ quán rượu này.

Chương 1491: Gợn sóng quỷ quyệt

Chương 1491: Gợn sóng quỷ quyệt
Nhưng ông chủ vẫn không đồng ý. Người trong thành Vạn Tượng cũng không phải người bình thường bên ngoài. Bối cảnh xuất thân phần lớn đều có liên quan đến Vạn Thú môn, đa phần là hậu nhân của đệ tử Vạn Thú môn không thể tu luyện định cư tại chỗ này. Thành Vạn Tượng tất nhiên có quy củ của Vạn Thú môn quản lý.
Triệu Thắng Hoài thấy cứng quá không được, lại chuyển sang uy bức lợi dụ nhưng ông chủ vẫn không chịu, không nghĩ đến hôm nay ông chủ lại thức thời đồng ý, gã vội vàng chạy đến đây để khoái hoạt, ai ngờ lại gặp phải kết quả này.
Người mới xuất hiện lấy ra một cái bao tải.
Người chế trụ Triệu Thắng Hoài đột nhiên ra tay, một phát vặn cổ của gã. Một tiếng rắc giòn vang, cổ của Triệu Thắng Hoài trực tiếp bị bẻ gãy.
Triệu Thắng Hoài mở to mắt, không ai biết gã đang suy nghĩ chuyện gì, đầu gục xuống, chính gã cũng không biết vì sao mình chết.
Người cầm bao tải trong tay mở miệng bao tải ra, chụp xuống đầu của Triệu Thắng Hoài, sau đó vác lên trên lưng.
Người ra tay đi ra ngoài trước. Sau khi nhìn thấy bên ngoài không có gì bất thường, liền vẫy tay ra đằng sau.
Hai người nhanh chóng xuyên qua đình viện. Xung quanh nhảy ra thêm ba người. Một nhóm từ cửa sau mà ra, trực tiếp ném bao tải lên xe ngựa đang chờ bên ngoài.
Mọi người nhanh chóng chui lên xe ngựa rời đi. Mọi việc tiến hành từ đầu đến cuối không hề phát ra động tĩnh gì.
Xe ngựa ra khỏi thành, chạy trên đường lớn. Trên con đường núi, mấy người trên xe ngựa lần lượt nhảy xuống, khiêng bao tải chạy vào trong núi sâu.

Vút! Mã phu giơ roi quất vào mông ngựa, còn mình thì từ trên xe bay xuống, để lại chiếc xe trống không cho con ngựa kéo đi, cũng không ai biết nó sẽ chạy đến chỗ nào.
Người này tụ họp với những người kia ở sâu trong núi, đem bao bố đã được cột tảng đá, bao gồm thi thể bên trong cùng nhau chìm vào sâu trong hồ.
Về sau, đám người này lại trốn vào thâm sơn, rất nhanh có hai con phi cầm bay lên không trung.
Khi đã bay được một khoảng cách xa, sáu người khống chế phi cầm tháo mặt nạ xuống. Một người trong đó chính là Vu Chiếu Hành, cũng chính là người đã dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tai ra tay với Triệu Thắng Hoài.
Đoạn Hổ cũng có đi cùng. Bốn người còn lại là đệ tử Ngũ Lương Sơn.
Tại sao Ngưu Hữu Đạo lại muốn giết chết Triệu Thắng Hoài? Vu Chiếu Hành không biết nhưng ông ta biết, loại chuyện này vốn người khác cũng có thể làm được, nhưng cần người có cấp bậc như ông ra tay, có thể thấy được Triệu Thắng Hoài liên lụy rất trọng đại. Ngưu Hữu Đạo nhất định phải giết chết gã.
Đoạn Hổ thì biết được vì sao Đạo gia lại giết chết Triệu Thắng Hoài. Việc Đạo gia cấu kết với ông cháu Triều thị không thể lộ ra ngoài ánh sáng.
Thật ra suy nghĩ này đã sai. Nguyên nhân khiến Ngưu Hữu Đạo không thể không ra tay chính là Triệu Thắng Hoài đã tận mắt nhìn thấy Viên Cương khống chế bướm La Sát bên trong Điệp Mộng Huyễn Giới. Hắn không thể để Thánh Cảnh và Phiêu Miểu các biết chuyện này.
Trước kia, hắn không động đến Triệu Thắng Hoài là vì cục diện tranh đấu không lớn. Triệu Thắng Hoài không dám để lộ bí mật này. Một khi vạch trần tất cả mọi chuyện, gã chẳng những không ăn được gì, Vạn Thú môn cũng sẽ không bỏ qua cho gã.
Nhưng bây giờ liên lụy đến Thánh Cảnh và Phiêu Miểu các, sau khi Đinh Vệ bắt mọi người viết xuống những chuyện xấu của tông môn, hắn biết lão già Triều Kính này không đáng tin. Một khi Triều Kính vạch trần bí mật này với Thánh Cảnh, hắn sẽ khó khống chế cục diện.

Sau khi Trưởng lão các phái đã viết xong những chuyện của mình, Ngưu Hữu Đạo đã động sát tâm với Triều Kính, liền bí mật thông báo với Thẩm Nhất Độ của Hiểu Nguyệt các, yêu cầu Thẩm Nhất Độ tìm cơ hội xử lý Triều Kính. Sở dĩ hắn tìm Thẩm Nhất Độ, lý do rất đơn giản. Thật ra chuyện giết Tống sứ là do Hiểu Nguyệt các làm. Liên quan đến phân tranh giữa các nước, nước Tần lại mới lập, Thẩm Nhất Độ sẽ lưu lại một đường lui cho mình.
Về sau một chuyện phát sinh đã vượt quá dự kiến của Ngưu Hữu Đạo. La Phương Phỉ đột nhiên ra mặt, bắt hắn biến ra khỏi Thánh Cảnh. Không giải quyết được Triều Kính, Ngưu Hữu Đạo không muốn rời khỏi Thánh Cảnh, nhưng La Phương Phỉ ép hắn rời đi, hắn không còn biện pháp nào khác. Hắn còn chưa kịp bàn giao trước khi đi, chỉ nháy mắt ra hiệu cho Thẩm Nhất Độ, bảo Thẩm Nhất Độ nhất định phải hoàn thành sự việc. Thẩm Nhất Độ hiểu ý gật đầu.
Vừa ra khỏi Thánh Cảnh, hắn vội vã chạy về Tử Kim động nhiều ít cũng có liên quan đến chuyện này. Một khi Triều Kính xảy ra chuyện trong quá trình rèn luyện ở Thánh Cảnh, sợ Triệu Thắng Hoài sẽ bắt đầu nghi ngờ chuyện kia.
Vừa về đến Tử Kim động, giải quyết chuyện phân tranh xong, Ngưu Hữu Đạo lập tức bắt tay vào bố trí sự việc. Mọi chuyện nên sớm không nên muộn, nhất định phải giải quyết Triệu Thắng Hoài trước khi mọi chuyện trở nên phức tạp.
Ngưu Hữu Đạo vẫn luôn có chủ ý nhắm vào Triệu Thắng Hoài, đem Triệu Thắng Hoài ra làm con mồi, chờ Thiệu Bình Ba ra tay. Ai ngờ Thiệu Bình Ba vẫn luôn ẩn núp không động. Kết quả, không đợi được Thiệu Bình Ba ra tay, ngược lại hắn mới là người ra tay hạ sát Triệu Thắng Hoài trước.
Đối với Ngưu Hữu Đạo mà nói, chỉ cần che giấu chuyện Viên Cương có năng lực khống chế bướm La Sát, những chuyện khác đều không quan trọng. Hắn biết có một số việc Thánh Cảnh và Phiêu Miểu các sẽ không quan tâm, vì thế chuyện ra tay sẽ dùng người của Ngũ Lương Sơn.
Mặc dù phải qua mặt Công Tôn Bố, để Đoạn Hổ đến thành Vạn Tượng trực tiếp ra lệnh cho thám tử của Ngũ Lương Sơn ở đó, nhưng hắn biết việc này không thể gạt được Công Tôn Bố.

Sử dụng người của Ngũ Lương Sơn cũng là bất đắc dĩ. Ra tay giết chết Triệu Thắng Hoài trước mắt người của Vạn Thú môn thật sự không dễ dàng, nhất định phải có người quen thuộc với tình huống ở đó phối hợp, không để cho người của Vạn Thú môn có được chứng cứ chứng minh hắn làm.
Sau này, Công Tôn Bố nhất định sẽ biết. Ngưu Hữu Đạo cũng không có ý định giết người diệt khẩu. Xét theo trình độ nào đó mà nói, hắn đã cố ý lưu lại lỗ hổng cho Phiêu Miểu các.
Sau khi bố trí xong những chuyện này, Ngưu Hữu Đạo cũng không lo lắng vấn đề giải quyết Triệu Thắng Hoài nữa. Điều mà hắn lo lắng nhất chính là Triều Kính, không biết Thẩm Nhất Độ có thuận lợi giải quyết Triều Kính hay không.
Nhưng chuyện xảy ra sau đó lại nằm ngoài dự đoán của hắn. Hoàng Ban đột nhiên chạy đến đưa hắn trở lại.
Đây cũng là lý do vì sao Thái Thúc Sơn Thành lại vạch trần Triều Kính. Ông ta lo lắng cháu trai của mình chịu không được mà tiết lộ tin tức, nhưng Ngưu Hữu Đạo lại không lo lắng chút nào. Ngưu Hữu Đạo quyết định thật nhanh, kế hoạch nhắm vào Triệu Thắng Hoài lập tức đi trước.
Thời gian trôi qua khá lâu vẫn không thấy Triệu Thắng Hoài xuất hiện, đệ tử Vạn Thú môn đi cùng gã rốt cuộc cảm thấy không ổn, tìm tới tìm lui, phát hiện Triệu Thắng Hoài đã mất tích.
Bọn họ vội bắt tiểu nhị lại, đe dọa tiểu nhị nói ra chân tướng.
Một đám người xông vào phòng cô gái kia, phát hiện cô gái đã bị người ta chế trụ đặt nằm ghé lên trên bàn. Sau khi được người cứu tỉnh, cô gái thất kinh, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.
Thế là một đám người đi tìm ông chủ, cuối cùng tìm được ông chủ bị người ta chế trụ dưới giường trong phòng. Ông chủ được cứu tỉnh, hỏi chuyện gì xảy ra, bản thân ông ta cũng cảm thấy mờ mịt.
Nghi ngờ lớn nhất rơi xuống người tiểu nhị. Tiểu nhị bảo không phải ông chủ trong phòng căn dặn gã đi làm sao, còn ông chủ lại bảo mình không có nói như thế.
Hai bên đều đưa ra nghi vấn, điểm quan trọng nhất trong đó lập tức được tìm ra. Ông chủ trong căn phòng đóng kín cửa truyền lời cho tiểu nhị, hai người hoàn toàn không gặp mặt.

Cuối cùng, người có liên quan đều được đưa về Vạn Thú môn. Kết quả, Triệu Thắng Hoài đã thật sự mất tích.
Tuy Triệu Thắng Hoài có chút bối cảnh, nhưng xét theo một trình độ nào đó thì chỉ là nhân vật nhỏ. Bắt gã cũng chẳng làm gì được Vạn Thú môn, ai động đến gã làm gì?
Triều trưởng lão đang bán mạng vì tông môn ở Thánh Cảnh, ở đây cháu trai người ta lại mất tích, tất nhiên là phải công khai tìm kiếm rồi.

Chương 1492: Cũng không biết đứa cháu trai nào hại lão tử chạy đến chạy lui (1)

Chương 1492: Cũng không biết đứa cháu trai nào hại lão tử chạy đến chạy lui (1)
Ban đêm, dưới sự tìm kiếm của Vạn Thú môn, đệ tử chấp sự Đồ Nguyên Bồi xuất hiện tại một khu vực thâm sơn, dưới ánh trăng đưa mắt nhìn xung quanh.
Một cơn gió thổi đến. Một người toàn thân được che bởi đấu bồng đen từ trên vách núi nhảy xuống, thuận theo cơn gió rơi xuống trước mặt Đồ Nguyên Bồi.
Đồ Nguyên Bồi nhìn thấy rõ mặt của người đó, vội chắp tay hành lễ: “Xin chào Vương hành sử.”
“Ừm, trong các có việc cần ngươi đi xử lý.” Vương hành sử nhắc đến chuyện Thái Thúc Sơn Thành tranh chấp với Triều Kính, yêu cầu Đồ Nguyên Bồi tìm Triệu Thắng Hoài điều tra xem ông cháu Triều thị có phải cấu kết với Ngưu Hữu Đạo hay không. Nếu có, nhất định phải tra cho ra nội tình cấu kết. Cuối cùng, y dặn dò: “Điều tra rõ lập tức giết Triệu Thắng Hoài diệt khẩu.”
Đồ Nguyên Bồi nghe xong liền ngẩn cả người, sau khi lấy lại tinh thần, vội nói: “Hành sử đến chậm một bước rồi. Triệu Thắng Hoài đã mất tích. Bây giờ trên dưới Vạn Thú môn đang công khai tìm kiếm.”
“Mất tích? Mất tích vào lúc này?” Vương hành sử giật mình, hỏi lại: “Là người trong các làm?”
Đồ Nguyên Bồi đáp: “Cũng không rõ, không có ai trong các liên hệ với ta việc này cả.”

“Có người đã nhanh chân hơn chúng ta rồi sao?” Vương hành sử lẩm bẩm, đột nhiên hàn quang trong tay lóe lên, một thanh kiếm đâm thẳng vào tim Đồ Nguyên Bồi.
Đồ Nguyên Bồi mở to hai mắt....
Rạng sáng, trong núi, ba thành viên mặc trang phục Phiêu Miểu các đứng dưới tán cây chờ đợi, chợt thấy một người từ trong núi bay ra, bẩm báo: “Lộc hành sử, đã mất liên lạc với Đồ Nguyên Bồi, tạm thời dùng nội tuyến khác bên trong Vạn Thú môn, nhưng cũng không tìm thấy Đồ Nguyên Bồi ở đâu. Còn nữa, Đinh tiên sinh bảo chúng ta đi tìm Triệu Thắng Hoài đã mất tích.”
“Triệu Thắng Hoài mất tích?” Lộc hành sử dẫn đầu nhướng mày, hỏi: “Chuyện xảy ra khi nào?”
Người đến bẩm báo: “Là chuyện của ngày hôm qua. Thuộc hạ đã tìm một nội tuyến khác để hỏi thăm Đồ Nguyên Bồi, mới biết được Vạn Thú môn đang công khai tìm kiếm Triệu Thắng Hoài. Nghe Triệu Thắng Hoài mất tích, lại liên quan đến nhiệm vụ của chúng ta, thuộc hạ lập tức nghe ngóng chuyện gì xảy ra. Hắn ta nói hôm qua Triệu Thắng Hoài đến uống rượu tại một quán rượu trong thành Vạn Tượng, đột nhiên được một tiểu nhị gọi đi, về sau thì không còn thấy xuất hiện nữa. Sau khi động tĩnh xảy ra, đệ tử Vạn Thú môn đi điều tra, mới biết được khách sạn đã bị người ta bố trí trước. Triệu Thắng Hoài rất có thể đã gặp nguy hiểm.”
Người này đem chuyện mình nghe được thuật lại một lần, nói Vạn Thú môn huy động nhân lực tìm kiếm nhưng đến nay vẫn không tìm được bất kỳ tung tích nào của Triệu Thắng Hoài.
Lộc hành sử cau mày, đi tới đi lui, sau đó nói: “Sớm không mất tích, muộn không mất tích, lại mất tích trước một ngày chúng ta đến. Việc này có được xem là kỳ quái hay không?”
Bọn họ phụng mệnh Đinh Vệ, người trực luân phiên Phiêu Miễu các trong năm nay chạy đến đây.
Hoàng Ban thấy Triều Kính và Thái Thúc Sơn Thành tranh chấp, lập tức đem mọi chuyện báo lên trên. Sau khi Đinh Vệ nhận được tin báo, cảm thấy hơi thú vị. Ngưu Hữu Đạo và ông cháu Triều thị làm ra chuyện như vậy ở đằng sau, thế mà Phiêu Miễu các lại không hề hay biết.

Thánh Tôn vốn đã rất bất mãn với Phiêu Miễu các, cộng thêm bây giờ y quản lý, y không thể ngồi đó mà nhìn. Bởi vì mối quan hệ kỳ quặc giữa La Phương Phỉ và Ngưu Hữu Đạo, bản thân y đã cảm thấy hứng thú với Ngưu Hữu Đạo, lập tức sắp xếp người đến tìm Triệu Thắng Hoài để điều tra, muốn làm rõ nội tình, xem có thể tìm được manh mối nào liên quan đến La Phương Phỉ hay không.

Y phái người chạy đến, kết quả đối tượng điều tra lại mất tích.

Nghe xong, mọi người nhìn nhau. Một người lên tiếng hỏi: “Hành sử, ngài hoài nghi có người để lộ tin tức sao?”

Lộc hành sử quay đầu lại, nói: “Nếu không, tại sao lại trùng hợp như vậy?”

Người còn lại nói: “Chúng ta tiếp nhận mệnh lệnh của Đinh tiên sinh, trực tiếp xuất phát, trên đường chưa từng dừng lại, cũng không tiếp xúc với người khác.”

Lộc hành sử khoát tay: “Ta không nói chúng ta để lộ tin tức. Cho dù chúng ta để lộ tin tức, sự việc cũng không có khả năng xảy ra trước khi chúng ta đến lâu như vậy. Nếu thật sự tin tức đã bị lộ ra, vấn đề rất có thể xuất hiện ở bên cạnh Đinh tiên sinh. Lẽ ra Đinh tiên sinh cũng sẽ không rêu rao khắp nơi chuyện muốn làm. Về thời gian, thật sự cũng không khớp. Chuyện phát sinh ngày hôm qua, cứ coi như bên cạnh Đinh tiên sinh có người để lộ tin tức, biết chúng ta đến, nhưng bọn họ có thể chạy đến sớm hơn chúng ta như vậy sao? Hơn nữa, Triệu Thắng Hoài mất tích cũng không phải đột xuất, trước đó chắc chắn đã có thời gian chuẩn bị mới có thể ra tay chuẩn xác như thế, làm việc một cách lặng lẽ dưới mắt Vạn Thú môn.”

Y quay sang hỏi người đến: “Từ khi nào phát hiện không thấy Đồ Nguyên Bồi?”

Người đến bẩm báo: “Thời gian cụ thể không được rõ ràng, nhưng đêm qua còn có người nhìn thấy Đồ Nguyên Bồi, sau nửa đêm thì không còn thấy nữa. Đồ Nguyên Bồi không phải người được tông môn phái ra ngoài tìm kiếm Triệu Thắng Hoài, cũng không thấy xin nghỉ với tông môn, theo lý không thể nào tự tiện không về được. Người của sư thừa Đồ Nguyên Bồi cũng đang tìm kiếm nhưng không phát hiện được tung tích của hắn ta.”

Lộc hành sử sờ râu ở cằm, thì thào: “Đinh tiên sinh muốn tìm Triệu Thắng Hoài, Triệu Thắng Hoài lại mất tích, chúng ta muốn liên lạc với Đồ Nguyên Bồi, Đồ Nguyên Bồi cũng không thấy. Triệu Thắng Hoài mất tích thì thôi đi, Đồ Nguyên Bồi là người Phiêu Miễu các chúng ta, vì sao lại mất tích? Và vì sao lại mất tích vào đúng lúc này?”
Suy nghĩ một lúc, y quay đầu lại nói: “Đồ Nguyên Bồi còn có một thân phận bí ẩn khác, chúng ta là vì đến đây làm việc mới biết được cách đây không lâu. Việc này không hề bình thường.”
Một người hỏi: “Không thấy Triệu Thắng Hoài, chúng ta làm sao tiếp tục việc mà Đinh tiên sinh đã giao phó? Nếu không, chúng ta lộ diện đi tìm Tây Hải Đường, Chưởng môn Vạn Thú môn, để ông ta vận dụng lực lượng Vạn Thú môn toàn lực phối hợp. Có cho ông ta mười lá gan ông ta cũng không dám không phối hợp.”
Lộc hành sử này: “Việc này không đơn giản như vậy đâu. Vọng đọng sẽ gây phiền phức cho chúng ta. Chúng ta không nên đánh rắn động cỏ. Trước truyền tin tức về cho Đinh tiên sinh, chờ Đinh tiên sinh quyết định.”
.....
Tần Quan, Kha Định Kiệt chờ Ngưu Hữu Đạo mất hai ngày cũng không thấy Ngưu Hữu Đạo quay lại.
Hai người đều lo lắng. Ngưu Hữu Đạo bảo bọn họ chờ nhưng rồi lại không về, cũng không biết có phải xảy ra chuyện hay không.
Còn chuyện cần làm trước đó, đi hay không đi? Có cần quay lại bán đứng Ngưu Hữu Đạo với Phiêu Miễu các để lấy công chuộc tội hay không? Tâm trạng mâu thuẫn khiến hai người dày vò vô cùng.
Nếu không đi mà cứ ở lại đây, sợ Phiêu Miễu các phát hiện không thấy người lại tìm đến đây.
Nhưng nếu chẳng may Ngưu trưởng lão xảy ra chuyện thật, hai người cứ chờ ở đây biết đến khi nào?
Tại sao Ngưu Hữu Đạo lại muốn làm như thế? Rất nhiều chuyện hai người nghĩ mãi mà không rõ. Bóng ma khủng hoảng cứ ở mãi trong lòng hai người.
Cũng may Ngưu Hữu Đạo cũng không chậm trễ quá lâu. Nếu không, còn không biết hai người sẽ đưa ra lựa chọn gì. Một âm thanh vang lên,

hai người cùng nhau ngẩng đầu, chỉ thấy một bóng người từ trên trời rơi xuống, xuyên qua tán cây rơi xuống đất.
“Trưởng lão!” Hai người nhẹ nhàng thở ra, cùng nhau bước đến chào.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, nhìn xung quanh rồi hỏi: “Đã thu dọn sạch sẽ chưa?”
Hai người gật đầu. Tần Quan nói: “Đã quét dọn sạch sẽ, không để lại dấu vết nào.”
Kha Định Kiệt hỏi: “Trưởng lão đi lâu như vậy, thế con hắc hồ kia thì sao?”
Thời gian đúng là có hơi lâu, vừa đi vừa về cũng mất rất nhiều thời gian. Hắn đáp: “Ta đã giải quyết con hắc hồ đó rồi. Trên đường gặp chuyện khác nên thời gian có hơi chậm trễ.”
Hắn không thể nói việc đuổi theo hắc hồ tốn rất nhiều thời gian. Lý do đó rất khó mà nói. Hắc hồ có thể trốn vào trong đầm lầy, trừ phi hắn công khai nói rõ hắn có thể đi lại bên trong đầm lầy với hai người.

Chương 1493: Cũng không biết đứa cháu trai nào hại lão tử chạy đến chạy lui (2)

Chương 1493: Cũng không biết đứa cháu trai nào hại lão tử chạy đến chạy lui (2)
Nghe Ngưu Hữu Đạo đã giết con hắc hồ, trong lòng hai người như trút được gánh nặng.
“Trưởng lão, làm sao bây giờ? Có gặp người nào của chúng ta trên đường không?” Tần Quan hỏi.
Ngưu Hữu Đạo nhìn xung quanh, hỏi lại: “Ta không có ở đây, nơi này không có gì bất thường chứ?”
Tần Quan nói: “Không có điều gì bất thường. Một bóng người cũng không thấy.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đến chỗ hẹn còn đủ thời gian, không cần nóng vội. Cứ chạy tới chạy lui mãi, ta hơi mệt, trước ở lại đây nghỉ ngơi ba ngày.”
Nghỉ ngơi ba ngày? Cần nghỉ lâu như vậy sao? Hai người nhìn nhau.
Bọn họ không biết Ngưu Hữu Đạo đường dài bôn ba, pháp lực tiêu hao không ít. Quan trọng là hắn bị Ngân Cơ đả thương, bị thương không nhẹ. Nếu không phải lo lắng hai người ở đây có biến, hắn sẽ không về gấp như vậy. Bây giờ cục diện đã ổn định, hắn cần thời gian để chữa thương, không thể bị thương mà cứ đi mãi như thế.
Đến địa điểm gặp gỡ tiếp theo, dựa trên bản đồ thì phải mất mười ngày nửa tháng, cho nên cũng không cần gấp.
Ngưu Hữu Đạo khoanh chân ngồi xuống, bước vào quá trình chữa thương.
Hai người Tần Kha phụ trách hộ pháp cảnh giới. Ngưu Hữu Đạo vừa về đến, hai người cũng đành thuận theo lời của hắn mà thôi.

Trời tối, nhưng lần này bọn họ không nhóm lửa.
Trời sáng, Ngưu Hữu Đạo bảo hai người đưa lên ghi chép có liên quan đến thành viên Phiêu Miễu các. Hắn xem lại một lần nữa, sau đó nhìn vật còn lưu trên người mình.
Thả lỏng một chút, Ngưu Hữu Đạo một lần nữa tiến hành chữa thương.
Chạng vạng tối, hai người Tần Kha làm món gì đó để ăn. Khi ăn, Tần Quan nhịn không được hỏi dò một câu: “Trưởng lão, ngài rời đi lâu như vậy, ngài không sợ chúng ta chạy đi bán đứng ngài sao?”
Vốn hai người không định hỏi, Ngưu Hữu Đạo cũng sẽ tìm cơ hội gõ hai người một lần Bây giờ nghe bọn họ hỏi, hắn hỏi lại một câu: “Trước đó ta rời khỏi Thánh Cảnh như thế nào?”
Hai người nhìn nhau, Tần Quan đáp: “Là Các chủ La Phương Phỉ của Phương Phỉ các đưa ngài ra ngoài.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Trên đời này có chuyện vô duyên vô cớ như vậy sao? Bán đứng ta? Ngươi cho rằng các ngươi có thể bán đứng ta được sao? Các ngươi có tin chỉ cần các ngươi mở miệng, Phiêu Miểu các lập tức sẽ có người đến xử lý các ngươi không?”
Hai người âm thầm kinh hãi, hiểu rõ ý trong lời nói của Ngưu Hữu Đạo. Đối phương có người ở Phiêu Miểu các.
Chỉnh xong, sự khó xử của hai người rốt cuộc đã nghiêng về phía một bên. Bởi vì đã được cảnh cáo, hai người không dám vọng đọng nữa.
Phiêu Miểu các Thiên Đô Phong, tại một đài gác cao vút qua mây, Đinh Vệ dựa vào lan can nhìn trời đất bao la phía trước, trên tay cầm một tờ mật tín, không ngừng nhếch mép cười lạnh.
Phụ tá một bên hỏi: “Chúng ta phải làm sao bây giờ?”
“Không thấy. Người mà ta muốn điều tra không thấy đâu. Ngay cả thám tử Phiêu Miểu các xếp vào Vạn Thú môn cũng mất tích. Thú vị đây! Việc này càng lúc càng thú vị.” Đinh Vệ vẫn cười lạnh như cũ.
Phụ tá hỏi: “Tiên sinh hoài nghi nội bộ Phiêu Miểu các có người để lộ tin tức?”
Đinh Vệ nói: “Triều Kính và Thái Thúc Sơn Thành trở mặt với nhau bên trong Thánh Cảnh, bọn họ không thể nào truyền tin tức ra ngoài. Trừ phi bên trong Thánh Cảnh có người hỗ trợ. Sớm không mất tích, lại mất tích

trong thời điểm này, ngươi không cảm thấy kỳ lạ sao? Ngoại trừ người của Phiêu Miểu các để lộ tin tức, còn có người khác sao?”
Phụ tá trầm ngâm, sau đó nói: “Phiêu Miểu các do chín nhà liên hợp với nhau, thành viên hỗn tạp, không tiện điều tra.”
Đinh Vệ thở dài: “Có tra ra được hay không là chuyện tiếp theo. Vấn đề là lại đi ném cái phiền phức phỏng tay này cho ta. Thánh Tôn đã có ý chỉnh đốn bên dưới. Việc này lại xảy ra, Thánh Tôn sẽ nghĩ như thế nào? Ta không biết ý đồ của người đứng đằng sau chuyện này, nhưng ta lại là người chấp chưởng Phiêu Miểu các, ta dám giấu diếm không báo sao?”
Phụ tá lắc đầu: “Việc này đúng là khó giải quyết.”
Đinh Vệ nói: “Tra thì vẫn phải tra, vận dụng tất cả lực lượng dần dần loại bỏ những người có liên quan, tranh thủ làm rõ chân tướng sự việc.”
“Vâng.” Phụ tá lên tiếng đáp.
Đinh Vệ quay người: “Chuẩn bị phi cầm, ta muốn đến Thánh Cảnh một chuyến.”
Phụ tá vội đuổi theo: “Tiên sinh mới từ Thánh Cảnh trở về, bây giờ lại đến Thánh Cảnh nữa sao?”
Đinh Vệ đáp: “Việc này không tiện truyền trên giấy, không thích hợp qua tay quá nhiều người. Ta phải đích thân trở về một chuyến bẩm báo với sư tôn. Cũng không biết đứa cháu trai nào hại lão tử chạy đến chạy lui nữa.”
.....
Ba ngày sau, Ngưu Hữu Đạo gần như khôi phục hoàn toàn. Ba người một lần nữa xuất phát. Trên đường vẫn giống như lần trước, Ngưu Hữu Đạo không cho hai người ra tay với yêu hồ. Bọn họ đến đây không giống để rèn luyện mà giống như du lịch hơn.
Hai người Tần Kha phát hiện Ngưu trưởng lão rất có nhã hứng. Nếu trên đường phát hiện loài hoa, loài cỏ nào lạ lạ, kiểu gì cũng phải dừng lại quan sát cẩn thận.
Địa điểm gặp mặt kế tiếp còn rất xa. Đi đường mất năm sáu ngày mới đến nơi. Ở đây là một khu rừng khá lớn, trên bản đồ cũng có hiển thị, và đó cũng là lý do nó được chọn làm nơi gặp mặt.
Sau khi đến nơi, ba người chờ thêm hai ngày nữa mới chờ được những người còn lại đến.

Tất cả không gặp Ngưu Hữu Đạo một khoảng thời gian. Bọn họ tốn một buổi sáng để săn giết, hầu như tất cả đều chạy đến vào buổi trưa.
Ai gặp Ngưu Hữu Đạo đều hỏi hắn như thế nào.
Cũng chẳng do dự, Ngưu Hữu Đạo trả lời từng người đều như nhau.
Chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, hắn không tìm được người của Phiêu Miểu các.
Mọi người im lặng. Mấy ngày không gặp, người ta nói không tìm được, mọi người còn có thể làm cái gì?
Tần Quan và Kha Định Kiệt âm thầm lo lắng và đề phòng.
Về sau, mọi người một lần nữa thống kê lại yêu hồ thu hoạch được, nhưng kết quả cũng vẫn như cũ.
Đối với kết quả này, Ngưu Hữu Đạo biết rõ trong lòng, chắc chắn sẽ chẳng có thu hoạch gì quá lớn. Khi mọi người vừa tiến vào hoang trạch tử địa, lập tức bị Hồ tộc phát hiện. Có thể săn giết được đều là tai mắt không cẩn thận bị bại lộ của Hồ tộc mà thôi.
Hỏi Ngưu Hữu Đạo có thu hoạch gì không, hắn trả lời không thu hoạch được gì. Mọi người nhìn Ngưu Hữu Đạo, phản ứng không được bình thường. Nhiều ngày trôi qua như vậy, nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Nói ra, ai cũng không tin nổi.
Tất cả mọi người đều nghi ngờ. Triều Kính hơi không kềm lòng được. Ông ta không giống như những người khác còn đường lui. Ông ta biết rõ lời của Thái Thúc Sơn Thành là thật hay giả. Nếu để Vạn Thú môn kiểm chứng, ông ta sẽ không quay về Vạn Thú môn được nữa.
Cũng không phải ông ta không tính đến việc gia nhập Phiêu Miểu các, nhưng ông ta không lấy nổi thành tích, Ngưu Hữu Đạo lại không có nổi biện pháp, khiến ông ta hơi lo lắng. Ông ta hỏi Ngưu Hữu Đạo trước mặt mọi người: “Ngưu Hữu Đạo, rốt cuộc là ngươi đang giở trò quỷ gì thế?”
Mọi người im lặng, đều nhìn phản ứng của Ngưu Hữu Đạo. Mọi người đều có cùng nghi ngờ, chỉ là không trực tiếp hỏi thẳng như Triều Kính mà thôi.
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Ta nghe không hiểu lời của Triều trưởng lão, ta có làm cái quỷ gì đâu?”
Triều Kính nói: “Mọi người đồng ý đi theo ngươi, chính là trông cậy vào ngươi, thậm chí phối hợp với ngươi tìm người, nhưng ngươi một câu

không tìm được đã đuổi mọi người đi. Còn nữa, nhiều ngày như vậy rồi, cho dù mèo mù vớ cá rán cũng phải gặp được một con yêu hồ chứ? Nhưng trong tất cả mọi người, duy chỉ có ngươi là không thu hoạch được gì. Tổ của ngươi ba người, người nào cũng không có thu hoạch, không khỏi đặc biệt quá chứ? Có phải ngươi nên cho mọi người một lời giải thích?”

Ngưu Hữu Đạo chậm rãi nói :”Chính ta cũng đang suy nghĩ vấn đề này. Ta đoán có lẽ là do bộ quần áo trên người ta gây họa. Trên đường đi, ta hoàn toàn không nhìn thấy một con yêu hồ nào cả.”

Quần áo? Mọi người sững sờ, ai cũng nhìn xuống bộ quần áo của mình. Nghe hắn nói, đúng là có khả năng này.

Triều Kính giật giật chiếc áo của mình: “Đã như vậy, chúng ta thay bộ quần áo khác thử xem, xem thu hoạch của ngươi vào ngày mai như thế nào. Ta sẽ mặc bộ quần áo của ngươi, để rồi ta có gặp con yêu hồ nào hay không.”

Chương 1494: Ngài đang uy hiếp ta sao?

Chương 1494: Ngài đang uy hiếp ta sao?
Ngưu Hữu Đạo thản nhiên nói: “Cũng không cần thiết như vậy chứ? Quần áo của ta chưa chắc đã hợp với ngươi.”
“Không sao, lớn một chút, nhỏ một chút cũng chẳng đáng kể.” Triều Kính nói xong, trước mặt mọi người cởi dây lưng, tháo chiếc áo trên người mình ném xuống dưới chân Ngưu Hữu Đạo, nhìn phản ứng của hắn ra sao.
Ngưu Hữu Đạo nheo mắt nhìn ông ta, mỉm cười nói: “Được thôi, thử thì thử, cũng tiện cho Triều trưởng lão một công đạo.” Hắn đâm kiếm xuống đất, đưa tay cởi dây lưng, sau đó ném áo khoác cho Triều Kính.
Triều Kính chậm rãi mặc chiếc áo vào, có hơi không vừa. Ông ta giật giật hai lần: “Cũng không tệ lắm.”
Ngưu Hữu Đạo cầm chiếc áo của Triều Kính lên, đưa trước mũi ngửi ngửi: “Mùi chẳng ra làm sao cả.”
Triều Kính nói: “Điều kiện có hạn, nơi này cũng chẳng có chỗ để giặt giũ quần áo, Ngưu trưởng lão chịu đựng chút đi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Cung kính không bằng tuân mệnh.” Dứt lời, hắn cũng chậm rãi khoác chiếc áo đỏ vào.
Không khí đối thoại giữa hai ngươi hơi căng thẳng, mọi người thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn nhau.
Mặc xong quần áo, Ngưu Hữu Đạo dẫn hai người Tần Kha sang ngồi một bên. Về sau, bốn người Phù Hoa đến, tập trung bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.
Ngưu Hữu Đạo vẫn giống như lúc trước, khiến bốn người nghẹn họng rời đi.
Triều Kính qua một lát dường như cũng đã bình tĩnh lại, cảm thấy lúc này đắc tội Ngưu Hữu Đạo không được thích hợp cho lắm.

Ông ta bước đến ngồi bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, phất tay ra hiệu hai người Tần Kha tránh đi một chút.
Hai người nhìn Ngưu Hữu Đạo, thấy Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, lúc này cả hai mới lui xuống.
Ngưu Hữu Đạo cười tủm tỉm: “Triều trưởng lão, chẳng lẽ đổi áo khoác còn chưa đủ, còn muốn đổi luôn đồ lót?”
Triều Kính thở dài: “Lão đệ, ta không có ý gì khác. Lúc này, ta và ngươi nên đồng tâm hiệp lực. Lão đệ cứ độc hành như thế, khiến trong lòng ta không nắm chắc. Không có người ngoài, lão đệ không ngại nói cho ta biết ngọn nguồn, rốt cuộc là ngươi định làm thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nơi này là Thánh Cảnh, ta còn có biện pháp gì nữa, tất nhiên là đi một bước nhìn một bước.”
Triều Kính nói: “Lời này của ngươi khó tránh khỏi nghĩ một đằng nói một nẻo. Trước khi rèn luyện, ngươi đã có sự chuẩn bị bên ngoài, khẳng định biết nhiều hơn so với chúng ta.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Vấn đề này ta đã trả lời ngài không biết bao nhiêu lần. Ta đã nói là hiểu lầm, hoàn toàn không như ngài đã nghĩ.”
Triều Kính nói: “La Phương Phỉ đưa ngươi ra khỏi Thánh Cảnh, vì sao không đưa người khác mà lại đưa ngươi, ngươi giải thích như thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta đã nói rồi, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra. Ngài còn muốn ta nói bao nhiêu lần nữa. Ngài cũng không thể bắt ta đưa ra một lý do chứ?”
Triều Kính nói: “Lão đệ, ta hiểu suy nghĩ của ngươi, có lẽ ngươi có nỗi khổ tâm không tiện tiết lộ ra ngoài, nhưng ta muốn nhắc nhở ngươi. Nếu ta không có đường ra, ngươi cũng đừng hòng tốt hơn. Ngươi đã làm gì tự ngươi biết rõ. Chúng ta là châu chấu trên cùng một sợi dây thừng. Ta nhảy không được mà ngươi cũng chạy không được.”
Ngưu Hữu Đạo nheo mắt nói: “Ngươi đang uy hiếp ta sao?”
Triều Kính đáp: “Không dám! Bọn họ là huynh đệ kết bái ngẫu nhiên của ngươi. Nếu làm ngươi bực bội, ngươi sẽ liên thủ với bọn họ giải quyết ta. Nhưng ta khuyên ngươi, tốt nhất là ngươi nên thu hồi suy nghĩ này. Ngươi xử lý ta, nhất định sẽ chứng thực lời tố cáo của Thái Thúc Sơn Thành, Vạn Thú môn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Vạn Thú môn không uy hiếp được ta đâu.”

Triều Kính nói: “Ngươi không hiểu ý của ta rồi. Nếu bên ngoài đã không tiện trở về, chi bằng gia nhập Phiêu Miểu các. Ngươi cũng không cần thiết phải giết ta, đúng hay không? Ngoài ra, ta muốn nhắc nhở ngươi một điều, bọn họ có lẽ sẽ nghe theo ngươi liên thủ đối phó ta, nhưng khi ta lâm vào hiểm cảnh, còn không biết ta sẽ nói với bọn họ thứ gì, ví dụ như ta không cẩn thận nói ra bí mật bên trong Điệp Mộng Huyễn Giới. Nếu xuất hiện một việc khiến nhóm Thánh tôn cảm thấy hứng thú, ngươi nói bọn họ có giúp ngươi diệt khẩu hay không?”

Ngưu Hữu Đạo nhìn ông ta từ trên xuống dưới. Người này có thể nói ra như vậy, rõ ràng đang cảnh giác cao độ, sẽ không cho hắn cơ hội ra tay đánh lén.

Cũng nhìn ra được ông ta rất có lòng tin, có vẻ như ông ta cho rằng Ngưu Hữu Đạo chỉ mượn nhân lực của người khác mới có thể giết được ông ta mà thôi, không khỏi bật cười: “Người trên một chiếc thuyền. Triều trưởng lão suy nghĩ nhiều quá rồi.”

Triều Kính nói: “Chỉ mong là ta suy nghĩ nhiều. Nói nhiều như vậy cũng là bất đắc dĩ. Thật ra, ta muốn khuyên lão đệ, ta cũng là Trưởng lão một đại môn phái. Ta biết rất rõ ý của những người khác như thế nào. Ta không tin lão đệ nửa đường gia nhập Tử Kim động sẽ được Tử Kim động chào đón. Chi bằng gia nhập Phiêu Miểu các, hướng tầng cao hơn có cái gì mà không tốt chứ?”

Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Nói có lý.”

Triều Kính nói: “Có mấy lời đích thật là ta nói hơi quá, nhưng ta cũng là bị lão đệ hại. Ngươi ngẫm lại xem, nếu không phải ngươi muốn đẩy ta làm thủ lĩnh, làm sao lại đi chọc giận Thái Thúc Sơn Thành chứ? Không phải ngươi buộc ông ta, ông ta không có chứng cứ cũng không có khả năng nói ra mấy câu nói đó. Xét theo trình độ nào đó, lão đệ đang khiến cho ta không có đường lui. Không phải lão đệ nên gánh chút trách nhiệm sao?”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Ý của ngài là, chuyện này bỏ mặc cho Thái Thúc Sơn Thành làm chủ? Ta và Khí Vân tông có bao nhiêu thù, không phải ngài không biết. Chỉ cần có cơ hội, Thái Thúc Sơn Thành nhất định sẽ không bỏ qua cho ta. Những chuyện này, chắc hẳn ngài phải là người rõ ràng nhất chứ.”

Lúc đó, hắn tranh phong với Thái Thúc Sơn Thành, lời này chỉ là một trong những nguyên nhân. Nguyên nhân chính là hắn không có khả năng để Thái Thúc Sơn Thành khống chế hành tung của mình. Một khi bị chi phối, có một số việc hắn không tiện làm.

“Haiz, chuyện qua rồi, nói nhiều vô ích thôi. Chúng ta đều phải hướng về phía trước. Ta muốn thử xem hiệu quả bộ quần áo của lão đệ như thế nào. Nếu bởi vì bộ quần áo này, thì chính là ta hiểu lầm. Ta nhất định sẽ nhận lỗi với lão đệ. Còn nếu không phải, hy vọng lão đệ có thể giải thích cho ta.” Triều Kính đưa tay vỗ vai Ngưu Hữu Đạo, sau đó đứng dậy rời đi.

Ngưu Hữu Đạo mỉm cười đưa mắt nhìn, chỉ là ánh mắt lại lạnh lẽo.

Triều Kính vừa đi, lại có người đến. Thẩm Nhất Độ ngồi xuống bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, nhìn chung quanh một chút, sau đó thấp giọng nói: “Triều Kính khiến lão đệ không cao hứng?”

Ngưu Hữu Đạo đáp: “Ta rộng lượng như vậy lại không chịu nổi sao?”

Thẩm Nhất Độ nói: “Xem ra Thái Thúc Sơn Thành nói đều là thật.”

Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Chuyện ma quỷ của Thái Thúc Sơn Thành mà ngài cũng tin?”

Thẩm Nhất Độ cười ha hả: ‘Sau khi Thái Thúc Sơn Thành nói ra mấy lời đó, ta liều hiểu ngay. Nguyên nhân ngươi bảo ta giết Triều Kính cũng không phải là chuyện Tống sứ gì cả. Ngươi hoàn toàn không sợ chuyện hai nước chi tranh. Ngươi sợ chính là chọc giận Vạn Thú môn, sợ Vạn Thú môn tham gia vào cuộc chiến hai nước, cho nên ngươi muốn giết người diệt khẩu.”

Ngưu Hữu Đạo cười lạnh một tiếng, cũng không thể không thừa nhận. Lời nói của Thái Thúc Sơn Thành mang đến ảnh hưởng quá lớn, hắn hỏi lại: “Chẳng lẽ Tống sứ không phải do Hiểu Nguyệt các các ngươi giết?”

Thẩm Nhất Độ trêu chọc: “Vậy bây giờ chúng ta còn muốn giết Triều Kính nữa hay không?”

Bắt ông ta xông vào đánh nhau chết sống với Triều Kính, ông ta cũng không có khả năng mạo hiểm đi làm một mình. Ngưu Hữu Đạo không gọi thêm một đám người nữa, ông ta sẽ không ra tay.

Ngưu Hữu Đạo nói: “Tạm thời không nên động đến ông ta. Chuyện săn giết yêu hồ, thêm người có thêm thành tích cũng không phải chuyện

xấu.”

Triều Kính đã nói rõ mọi chuyện. Một khi xuất hiện tình huống vây công, ông ta nhất định sẽ công khai bí mật trong Điệp Mộng Huyễn Giới trước mặt mọi người. Hậu quả đó, Ngưu Hữu Đạo hắn gánh không nổi.

Thẩm Nhất Độ cười nói: “Vậy sau này hãy nói?”

Chương 1495: Triều Kính mất tích

Chương 1495: Triều Kính mất tích
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu.
Hừng đông hôm sau, một nhóm người dựa theo sự bố trí trước đó bay khỏi vùng đầm lầy mênh mông. Lúc này, Ngưu Hữu Đạo ném mấy vụn cỏ lá trên người xuống đầm lầy.
Đợi nhóm người đi xa, trong đầm lầy nhảy ra một con yêu hồ, sau đó nhảy vào trong khu rừng, tìm được một chỗ có vết cắt.
Yêu hồ ngửi ngửi, chính là nơi Ngưu Hữu Đạo khoanh chân ngồi đêm hôm qua. Nó dùng móng vuốt cào cào, đào được một hòn đá. Thấy hòn đá hơi lạ, nó lập tức ngậm vào miệng, nhanh chóng rời đi.
Chuyến đi lần này, tổ của Ngưu Hữu Đạo không đi một mình nữa mà đi theo tổ của Phù Hoa.
Ngưu Hữu Đạo đưa ra lý do với mọi người rằng, hắn cũng muốn làm rõ tại sao hắn lại không có thu hoạch, muốn nhìn xem tình huống của người khác là như thế nào để đưa ra so sánh với tổ của hắn, tránh mọi người luôn hiểu lầm hắn.
Lý do quá thuyết phục, mọi người không có lời nào để nói, tất nhiên là không có ý kiến.
Mọi người một lần nữa phân tán. Khi rời khỏi ánh mắt của những người khác, Triều Kính tạm thời dừng lại, rơi xuống một đám cỏ nổi lên trên đầm lầy.
Hai đệ tử Vạn Thú môn cũng rơi xuống. Từ Hỏa thấy Triều Kính đang dò xét xung quanh, lập tức hỏi: “Sư tôn, chuyện gì vậy?”
Triều Kính hất cằm về một hướng: “Chúng ta thay đổi hướng đi một chút.”
Từ Hỏa kinh ngạc hỏi lại: “Không theo hướng trong kế hoạch sao?”

Triều Kính đáp: “Chúng ta đi đường vòng thêm chút nữa cũng chẳng sao. Từ hôm nay trở đi chính là như vậy. Ngoài ra, bắt đầu từ lúc này, khi tìm kiếm phải nâng cao cảnh giác. Một khi phát hiện có người đến gần, lập tức thông báo ngay.”

Hai đệ tử Vạn Thú môn nhìn nhau. Từ tối hôm qua đến giờ, Triều trưởng lão luôn đề cao cảnh giác. Tối hôm qua, ông ta đã căn dặn bọn họ, nếu có bất kỳ người nào tiếp cận, bất kể là ai, đều phải báo lại cho ông ta biết.

Bọn họ không biết, sau khi nói với Ngưu Hữu Đạo câu nói kia, Triều Kính đã ý thức được sự nguy hiểm, lo lắng Ngưu Hữu Đạo sẽ hạ sát ông ta. Nhất là hôm nay Ngưu Hữu Đạo lại đi cùng với tổ bốn người của Phù Hoa.

Nhưng ông ta đang nắm nhược điểm của Ngưu Hữu Đạo trong tay, chỉ cần không cho hắn cơ hội đánh lén, Ngưu Hữu Đạo có kéo đến thêm nhiều người nữa, ông ta cũng không sợ.

Bây giờ, cái mà ông ta cần đề phòng chính là chuyện ngoài ý muốn xảy ra, tuyệt không thể cho Ngưu Hữu Đạo tìm được cơ hội hạ thủ.

Ngưu Hữu Đạo bây giờ không phải là Ngưu Hữu Đạo trước kia. Hắn có thể ngẫu nhiên tập hợp một thế lực khổng lồ, không có Trưởng lão đại phái nào dám khinh thường. Triều Kính không thể không đề phòng.

Đã nói rõ mọi chuyện, Triều Kính dẫn mọi người đi lệch hướng đã định từ trước.

Ba người Vạn Thú môn cũng giống như thường ngày, không có nguy hiểm nhưng thu hoạch vẫn ít như cũ.

Gần đến buổi trưa, ngón tay Từ Hỏa đột nhiên chỉ vào một hướng: “Sư phụ, nhìn kìa.”

Triều Kính quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên đồi có một đám yêu hồ tập trung, giống như đang ăn thứ gì đó, nên không phát hiện được bọn họ đến.

Một lần nhìn thấy mấy chục con yêu hồ rất hiếm khi nhìn thấy, Triều Kính vui mừng phất tay, bản thân dẫn đầu tiến lên phía trước.

Ba người lao đến đã kinh động đám yêu hồ. Đám yêu hồ thét lên chói tai, sau đó kết thành đội chạy về một hướng.

Triều Kính đang đuổi theo trên không trung mơ hồ có cảm giác không ổn. Đám hồ yêu này không phân tán, cũng không chui vào đầm lầy mà chạy vội bên trên.
Nhưng khi ba người rơi xuống, đầm lầy rộng lớn bên dưới dường như lắc lư, sau đó là tiếng nổ rầm rầm. Xúc tu đếm không hết từ bốn phương tám hướng quất lên không trung, bao vây ba người lại.
Có rất nhiều yêu hồ đứng trên xúc tu. Xúc tu nhanh chóng vây kín cả ba. Ba người ra sức đánh phá vòng vây, nhưng bọn họ phát hiện tính bền dẻo của xúc tu không hề tầm thường, khó mà đánh nát được.
Thấy sắp lâm vào khốn cảnh, Triều Kính đột nhiên nhấc chân giẫm mạnh lên người một đệ tử, mượn lực đằng không, nhưng ông ta vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy trên đỉnh xúc tu cao nhất có ba người. Tại sao lại có người? Triều Kính giật mình không ít.
Chỉ thấy ba người này nhe răng cười, đồng thời ra tay liên thủ hợp kích vọt tới Triều Kính, bức Triều Kính phải rơi xuống lần nữa.
Ba người không thể kịp thời phá vòng vây, tia sáng cuối cùng đã khép kín, bốn phía chìm vào bóng tối, có thể cảm nhận được xúc tu đang vặn vẹo bó chặt không gian của ba người.
Ba người vẫn điên cuồng công kích muốn mở ra một lỗ hổng nhưng xúc tu co vào càng lúc càng dày.
Trên thân yêu hồ tản ra ánh sáng mông lung, leo lên xúc tu đứng vẫy đuôi.
Con quái vật khổng lồ giống như một tên yêu ma cùng với rất nhiều yêu hồ nhanh chóng chìm xuống đầm lầy.
Đầm lầy đang rung chuyển rất nhanh khôi phục sự yên tĩnh, thỉnh thoảng lại có âm thanh trầm đục từ dưới đất truyền đến.
Chạng vang tối, người phân tán ra một lần nữa tập trung tại một điểm.
Khi thống kê thu hoạch, ba người Ngưu Hữu Đạo vẫn không thu hoạch được gì. Tình huống lần này không giống mấy lần trước. Ba người Ngưu Hữu Đạo chủ yếu học tập, cũng không ra tay.
Ngưu Hữu Đạo bày đặt cảm khái: “Lần này đi theo đám người Phù Hoa, bọn họ thỉnh thoảng nhìn thấy yêu hồ. Xem ra là do quần áo của ta rồi. Thu hoạch vào ngày mai, tổ của ta xem như có lòng tin.”
Mọi người cười ha hả. Ngoài cổ vũ hai ba câu thì còn có thể nói cái gì.

Trời bắt đầu tối, còn có một tổ chưa trở về. Toàn Thái Phong cảm thấy kỳ lạ: “Tại sao đám người Triều Kính còn chưa trở lại?”
Ngưu Hữu Đạo cười như không cười: “Đoán chừng là do bộ quần áo nên không có thu hoạch, muốn cố gắng thêm chút nữa.”
Không ít người cười to, cũng rất tò mò, chuẩn bị chờ Triều Kính trở về để hỏi thăm một chút. Chẳng lẽ bộ quần áo có sức ảnh hưởng lớn đến thế sao?
Tạm thời cũng chỉ có thể ngồi chờ. Ngưu Hữu Đạo đang ngồi xếp bằng lặng yên lấy một hòn đá từ trong bụi cỏ, tháo chiếc lá bọc quanh hòn đá, thừa dịp không có ai chú ý, đọc chữ viết trên lá cây.
Là Hồ tộc đưa tin tức đến. Nội dung bên trên là ba người Triều Kính đã rơi vào tay Hồ tộc.
Cho dù không nhận được tin tức này, bọn người Triều Kính không về, Ngưu Hữu Đạo cũng biết Hồ tộc đã đắc thủ.
Ở cái nơi hoang trạch tử địa này, hắn có thể liên lạc với Hồ tộc bất cứ lúc nào. Hồ tộc ra tay với ba người Triều Kính, tất nhiên là do hắn truyền tin cho Hồ tộc.
Sau khi hắn quay lại Thánh Cảnh, vốn không có ý định ra tay với Triều Kính nhanh như vậy, nhưng Triều Kính dường như mất khống chế, càng lúc càng không thể tưởng tượng nổi.
Hắn vốn muốn nhịn một chút. Dù sao, lúc này thêm một người cũng không phải chuyện xấu. Nói không chừng về sau còn có chỗ để lợi dụng, nhưng Triều Kính cứ muốn ông ta chết, nhất định phải đổi quần áo với hắn.
Đến lúc đó, quần áo không có vấn đề thì là Ngưu Hữu Đạo có vấn đề.
Ngưu Hữu Đạo không có khả năng để Triều Kính mang tin tức như vậy về trước mặt mọi người, cũng sẽ không để cho Triều Kính buộc hắn phải bàn giao cái gì.
Sau khi xem xong, Ngưu Hữu Đạo vò nát lá cây, lấy ra quyển bản đồ trong tay áo, xem địa điểm mà Hồ tộc lưu lại phải đi như thế nào.
Đêm dần khuya, không thấy Triều Kính trở lại, Thẩm Nhất Độ đột nhiên lên tiếng: “Không phải đám người Triều Kính xảy ra chuyện gì chứ?”
Nói xong, ánh mắt ông ta liếc nhìn Ngưu Hữu Đạo.
Mọi người nhìn nhau, cũng có cùng một suy đoán.

Cất quyển sổ, Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Nếu không, mọi người đi tìm một lát thử xem sao?”
Thẩm Nhất Độ nói: “Trời tối, đầm lầy mênh mông vô tận, làm sao mà tìm được? Chờ thêm một lát nữa đi, hy vọng là bọn họ có chuyện nên chậm trễ. Nếu thật xảy ra chuyện, chúng ta cũng chẳng có cách nào tìm trong cái đầm lầy này. Ngay cả thi thể cũng không tìm được, chắc hẳn đã bị đầm lầy nuốt chửng. Đợi đến hừng đông, Triều Kính còn chưa về, cũng không cần phải đi tìm nữa.”
Mọi người im lặng. Đúng vậy, ở cái nơi đầm lầy dày đặc này khó mà lưu lại bất kỳ tung tích nào. Nước bùn rất dễ san bằng hết thảy mọi vết tích.

Chương 1496: Lấy ra thành ý (1)

Chương 1496: Lấy ra thành ý (1)
Mọi người yên tĩnh lại không ít, chỉ có âm thanh tách tách của tia lửa bắn ra.
Mãi cho đến sau nửa đêm, vẫn còn chưa thấy đám người Triều Kính trở về, mọi người đoán được tám chín phần là đã xảy ra chuyện, đoán chừng là không về được nữa rồi.
Không ít người thỉnh thoảng liếc nhìn Ngưu Hữu Đạo đang khoanh chân tĩnh tọa, đều hoài nghi việc Triều Kính mất tích có liên quan đến Ngưu Hữu Đạo.
Muốn không nghi ngờ cũng khó. Hôm qua, Triều Kính đã không khách sáo với Ngưu Hữu Đạo. Ngày hôm sau, Triều Kính lập tức mất tích, trùng hợp như vậy sao?
Nhất là Thẩm Nhất Độ. Ông ta biết Ngưu Hữu Đạo đã có ý định ra tay với Triều Kính. Cho nên, tối hôm qua ông ta còn cố ý thăm dò Ngưu Hữu Đạo, hỏi Triều Kính có phải đã chọc giận hắn hay không.
Việc này khiến cho mọi người âm thầm kinh hãi. Nếu thật là Ngưu Hữu Đạo làm, muốn giải quyết Triều Kính, lập tức giải quyết ngay. Khả năng này đúng là không nhỏ.
Có người ngồi không yên. Lãng Kinh Không bước đến bên cạnh Phù Hoa, thấp giọng hỏi: “Triều Kính mất tích có liên quan đến Ngưu Hữu Đạo hay không?”
Phù Hoa biết gã đang suy nghĩ chuyện gì, thấp giọng đáp lại: “Ta biết suy nghĩ của mọi người, nhưng lúc này là do các người suy nghĩ nhiều rồi. Hôm nay hắn vẫn đi theo chúng ta, không hề rời đi đâu nửa bước, hoàn toàn không có khả năng ra tay với Triều Kính. Nếu Triều Kính xảy ra chuyện, chắc là do một nguyên nhân khác, chưa chắc là do hắn làm.”
Lãng Kinh Không hỏi: “Không phải ngươi và hắn liên thủ chứ?”

“Ngươi nghĩ gì thế?” Phù Hoa liếc mắt. Việc này đúng là rất khó giải thích.
Về sau, ngoại trừ Ngưu Hữu Đạo, các Trưởng lão khác đều lần lượt đến chỗ Phù Hoa để thăm dò. Phù Hoa im lặng, biết mọi người đều hiểu lầm Ngưu Hữu Đạo, nhưng không thể nào giải thích rõ ràng. Nàng ta cảm thấy ấm ức thay cho hắn.
Trời sáng, đám người Triều Kính vẫn chưa xuất hiện. Lúc này mọi người đã biết, nhất định là đã xảy ra chuyện.
Khi mọi người thương lượng địa điểm gặp mặt kế tiếp, Ngưu Hữu Đạo lên tiếng: “Ta đề nghị nên đi tìm Triều trưởng lão.”
Toàn Thái Phong than thở: “Lão đệ, Thẩm trưởng lão nói không sai. Xảy ra chuyện ở cái nơi quỷ quái này, muốn tìm cũng không cần thiết, bởi vì rất khó tìm được dấu vết gì. Nếu xảy ra chuyện, cho dù không chết cũng bị thương. Ngay cả năng lực trở về còn không có, làm sao có thể thoát khỏi độc thủ của yêu hồ?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Thôi thì các người tiếp tục săn giết yêu hồ, tổ chúng ta đi tìm Triều Kính.”
Thẩm Nhất Độ khoát tay: ”Không cần thiết. Muốn tìm kiếm ở cái nơi quỷ quái này cũng công cốc mà thôi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Các người có thể không tìm nhưng ta không thể không tìm. Các người cho rằng ta không biết gì sao? Chỉ sợ các người đang hoài nghi là do ta làm.”
Thẩm Nhất Độ cười ha hả: “Lão đệ suy nghĩ nhiều rồi, không có chuyện đó đâu. Phù Hoa đã chứng minh không phải ngươi làm mà.”
“Nói ngoài miệng thì dễ nghe lắm. Ta hỏi Phù Hoa, các người còn đang hoài nghi ta. Ta sẽ cố gắng tìm Triều Kính. Nếu không, ta giải thích không rõ việc này. Được rồi, cứ quyết định như vậy đi. Ta đi chưa chắc có thể trở về kịp. Vậy chúng ta hãy thương lương luôn địa điểm gặp mặt kế tiếp nếu ta không thể trở về đúng giờ.” Ngưu Hữu Đạo đã hạ quyết tâm.
Hắn đã kiên trì như thế, mọi người cũng không làm gì được, đành phải chấp nhận.
Định mọi chuyện xong xuôi, Ngưu Hữu Đạo dẫn theo Tần Quan và Kha Định Kiệt quay trở lại, theo hướng đám người Triều Kính đi hôm qua.

Mọi người đứng bên cạnh đầm lầy đưa mắt nhìn theo. Thẩm Nhất Độ quay đầu lại hỏi: “Phù Hoa, thật không phải hắn làm sao?”
Phù Hoa cười lạnh: “Ta nói không phải, các người lại không tin. Nếu không tin, bây giờ còn hỏi cái gì nữa? Còn có ba người các ngươi nữa, cho dù nói cho các người biết, rồi như thế nào? Ta có nhất thiết phải lừa các ngươi không? Chẳng lẽ nhất định phải bắt hắn chứng minh hắn không làm, thú vị lắm à?” Nửa câu sau chính là nói Lãng Kinh Không, Đoạn Vô Thường và Hồng Cái Thiên.
Sau khi rời đi không bao lâu, Ngưu Hữu Đạo đuổi Tần Quan và Kha Định Kiệt đi, lý do là ba người tản ra tìm thì hy vọng sẽ lớn hơn một chút.
Mục đích của hắn là chạy đến chỗ Hồ tộc đã định.
Triều Kính không biết mình ở nơi nào, chỉ biết mình đã rơi vào tay yêu hồ.
Bảo châu chiếu sáng, ba thầy trò bị treo trong một hang động ngầm dưới đất. Phía sau họ có một hồ nước. Từ vòm đá trên hồ nước liên tục có nước nhỏ tí tách tí tách như mưa, tiếng động vang vọng.
Ba người đều rất thảm hại, máu đầy người, vết thương nhằng nhịt. Họ đã bị hồ tộc tra tấn ép hỏi. Họ bị treo không cao, mũi chân miễn cưỡng chạm mặt đất.
Sau khi ba người bị mắt, trên người bị lục tìm ra rất nhiều mắt dọc của yêu hồ, hậu quả có thể tưởng tượng. Hồ tộc giận dữ, họ bị ngược đãi!
Triều Kính vẫn là khối xương cứng, bị hồ tộc tra tấn nhưng vẫn sống chết không chịu nhận tội.
Nhưng ông ta cảm thấy rất lạ. Trong các câu hỏi khi hồ tộc tra tấn lại có sự việc liên quan đến Ngưu Hữu Đạo, thậm chí còn hỏi đến chuyện Ngưu Hữu Đạo đi Điệp Mộng Huyễn Giới. Ông ta không biết làm sao hồ tộc biết việc này.
Sở dĩ ông ta không khai không phải là vì bảo vệ Ngưu Hữu Đạo, mà là biết dù mình có khai ra cũng không sống nổi.
Không khai, đối phương vì tìm kiếm đáp án mà có thể giữ được đường sống thêm một thời gian, có thể có cơ hội thoát thân.
Còn về Từ Hỏa và một đệ tử Vạn Thú môn khác, tra tấn bức cung cũng không có tác dụng gì. Hai người không biết nhiều, đặc biệt là về việc

Ngưu Hữu Đạo và Điệp Mộng Huyễn Giới lại càng không biết chút nào. Sau khi tra tấn mãi vẫn không hỏi ra được điều gì, yêu hồ dừng tay, treo họ tại đó.
Một thời gian lâu không bị để ý, Triều Kính không biết lũ yêu hồ này đang chờ điều gì.
Trải qua chuyện này, Triều Kính mới biết trong yêu hồ có con có thể hóa hình.
Nhìn về phía hai lão già đang đứng trước cửa hang, Triều Kính cử động yết hầu, lên tiếng: "Chúng ta có thể đàm phán hợp tác."
Hai lão già tiếp nhận nhiệm vụ canh gác ở đây chính là lão Liêm Đao và lão Quỷ Đầu Đao. Hai lão nghe tiếng gọi bèn quay sang xem, sau đó cùng đi tới.
Lão Quỷ Đầu Đao: "Hợp tác? Hợp tác làm cái gì?"
Triều Kính bị trói lâu, hai tay đã mất cảm giác, nói: "Chỉ cần các ngươi tha cho ta, hợp tác điều gì cũng được. Các ngươi cảm thấy cần hợp tác thế nào, cảm thấy hợp tác thế nào mới yên tâm, ta đều sẽ phối hợp với các ngươi. Làm gì cũng được, chỉ cần các ngươi tha mạng cho ta."
Lão Quỷ Đầu Đao: "Được, thành thật khai báo vấn đề lúc trước chúng ta đã hỏi."
Triều Kính: "Có thể, nhưng ta làm sao biết các ngươi có nuốt lời hay không? Chỉ cần để ta xác nhận an toàn trước, ta chắc chắn sẽ nói cho các ngươi biết. A..."
Triều Kính run lên, kêu đau đớn.
Lão Quỷ Đầu Đao vung ngón tay chọc thẳng vào vết thương của ông ta, đâm lún vào trong, sau đó rút ra rồi đưa lên miệng mút máu, liếm có vẻ rất ngon lành.
Phía xa nơi cửa động chợt có tiếng "Cộp cộp" vang tới, sau đó là tiếng bước chân trên hành lang từ xa tới gần. Triều Kính khổ sở mở mắt nhìn tới, tiếng "Cộp cộp" kia có vẻ quen tai.
Một người xuất hiện, chính là gã chồn đen. Phía sau gã chồn đen còn có một người theo vào. Người đó vừa chống kiếm vừa đi, tiếng "Cộp cộp" đó chính tiếng của thanh kiếm khi chống xuống đất theo mỗi bước đi. Phương thức đi lại đã thành thương hiệu này chính là của Ngưu Hữu Đạo.

"Ngưu trưởng lão!" Từ Hỏa vui mừng kêu lên.
Triều Kính cũng bất ngờ, không ngờ Ngưu Hữu Đạo sẽ xuất hiện ở đây. Ông ta rất nghi ngờ, lại liên tưởng đến chuyện yêu hồ tra tấn ép hỏi chuyện Điệp Mộng Huyễn Giỡi là muốn hỏi ra chuyện có thể gây bất lợi cho Ngưu Hữu Đạo. Ông ta chợt dấy lên hi vọng, lập tức gọi:
"Lão đệ, ta ở đây."
"Làm sao lại biến họ thành thế này?" Đi tới, Ngưu Hữu Đạo nhíu mày hỏi.
Gã chồn đen nói: "Giết bao tộc nhân của ta, còn muốn ta phải khách khí khoản đãi hay sao?"
"Nói có lý!"
Ngưu Hữu Đạo ừ một cái, tỏ ra đã hiểu. Hắn tới trước ba người bị treo, hai tay chống kiếm, đánh giá ba người, nói:
"Ba vị khổ cực rồi."

Chương 1497: Lấy ra thành ý (2)

Chương 1497: Lấy ra thành ý (2)
Triều Kính: "Lão đệ, sao ngươi lại tới đây?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ngươi mất tích, mọi người cũng nghi là do ta làm. Ngươi nói ta có oan không? Chẳng còn cách nào, ta đành phải đi tìm ngươi để cọ rửa nỗi oan của ta."
Hóa ra là tìm mình, còn về làm thế nào để tìm được thì không quan trọng, mà như vậy chứng tỏ Ngưu Hữu Đạo này có năng lực. Ý muốn cầu sinh cảu Triều Kính càng trở nên mãnh liệt:
"Được, chỉ cần ta trở về, nhất định sẽ chứng minh cho ngươi."
Ngưu Hữu Đạo: "Không cần, chỉ là việc nhỏ. Nếu ngay cả chút chuyện này mà ta cũng không xử lý được, mấy năm qua ta sống uổng rồi. Yên tâm, tự ta sẽ chứng minh."
Triều Kính nhìn chằm chằm hồ tộc:
"Lão đệ, ngươi nói với họ, chỉ cần ta thoát được, ta chắc chắn sẽ báo đáp."
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói:
"Ta đã cầu tình với họ, nhưng họ không chịu thả ngươi."
"Lão đệ hãy suy nghĩ thêm biện pháp."
Triều Kính vùng vẫy thân thể, bỗng nhỏ giọng nói:
"Lão đệ, tới gần nói chuyện."
Ngưu Hữu Đạo nhìn hồ tộc chung quanh một chút rồi tới gần, nghiêng tai lắng nghe.
Triều Kính cố sức cúi thấp đầu, cố gắng tới gần tai Ngưu Hữu Đạo, nhỏ giọng nói:
"Không biết từ đâu mà họ biết được chuyện ngươi đi Điệp Mộng Huyễn Giới, đã tra tấn ép hỏi, nhưng ta chưa từng khai một chữ."
Nghiêng đầu, Ngưu Hữu Đạo "Ồ" một tiếng rồi quay lại nhìn:

"Ngươi đã vậy rồi còn định uy hiếp ta?"
Triều Kính kinh hãi nói: "Lão đệ, tuyệt không ý này. Cầu lão đệ nghĩ cách cứu ta."
Ngưu Hữu Đạo: "Không có hả? Khuya hôm trước uy hiếp ta thì phải tính thế nào?"
Hắn kéo kéo bồ quần áo đỏ trên người, nhắc nhở đối phương.
Triều Kính cuống quít hô:
"Lão đệ, ta sai rồi. Ngươi đừng chấp nhặt tiểu nhân. Lúc đó ta chỉ kích động nhất thời, tuyệt không có ác ý. Lão đệ, chỉ cần ta có thể ra ngoài, sau này Triều Kính ta sẽ như Thiên Lôi mặc lão đệ sai đâu đánh đó! Cầu lão đệ cứu cứu ta."
"Đây là y phục của ta."
Ngưu Hữu Đạo giơ ngón tay khều bộ quần áo rách nát rướm máu trên người đối phương.
"Cứu ngươi? Nếu không có ta cứu ngươi, ngươi cho rằng ngươi có thể sống đến lúc này? Bọn họ giữ ngươi lại không giết chính là đang chờ ta đến, là ta đã dặn họ không giết ngươi ngay. Không thể giết ngươi như vậy. Bao nhiêu năm qua, ta vẫn ghi nhớ lời ngươi. Dù thế nào ta cũng phải tới gặp ngươi lần cuối làm cái bàn giao chứ? Nếu không thì ta không thể trả lời cho chính mình được."
Ba người bị treo trừng mắt, ngơ ngác nhìn Ngưu Hữu Đạo.
Mắt Triều Kính dần trừng lớn lên, dường như vừa hiểu ra điều gì. Đối phương đã có thể xuất hiện ở đây như không có chuyện gì xảy ra đã có thể nói rõ vấn đề.
Kỳ thực ông ta nên sớm nghĩ ra, chỉ là lúc trước tâm trạng đang gấp gáp cầu sinh, dù có nghi ngờ cũng không muốn nghĩ nhiều. Ông ta chỉ muốn tóm lấy cọng cỏ cứu mạng cuối cùng. Lúc này đối phương đã nói trắng ra như vậy, làm sao có thể mơ mộng mãi không chịu tỉnh.
"Ngưu Hữu Đạo, ngươi dám cấu kết yêu hồ!" Triều Kính tức giận gào lên. Ông ta vô cùng giận dữ, đã biết vì sao mình rơi vào bẫy của yêu hồ. Thì ra chính là vì có vị này sau lưng giở trò.
Ngưu Hữu Đạo giơ tay tóm chặt hàng râu mép của ông ta:
"Nói cấu kết gì khó nghe vậy. Đương nhiên, nếu người thật sự nói là cấu kết gì đó thì ta cũng không có ý kiến. Muốn nói cấu kết, ta cũng chỉ vừa

mới cấu kết với họ thôi, với ngươi mới chính là cấu kết đã lâu. Ta nói này Triều trưởng lão, ngươi đường đường là trưởng lão Vạn Thú môn còn có thể quay lưng với Vạn Thú môn để cấu kết người ngoài, còn có tư cách gì chỉ trích ta?"
Ngưu Hữu Đạo vừa nói vừa tỉ mỉ chọn từng rợi râu của Triều Kính rồi nhổ:
"Còn nữa, ngươi đang nằm mơ đó à? Các ngươi đã rơi vào tay ta, còn dám gào lên với ta? Cầu xin ta đi, cầu đến lúc ta hài lòng, ta không giận nữa, lúc đó tất nhiên ta sẽ bỏ qua cho ngươi."
Râu bị nhổ từng sợi từng sợi một, nhưng Triều Kính không cảm thấy đau đớn. Lúc này cơn đau đớn trên cơ thể và kể cả mặt tâm linh còn hơn thế này nhiều, làm sao còn có thể cảm nhận được cái đau nhỏ nhoi vì bị nhổ râu mép.
Người ta đã không thèm chơi đùa nữa, ông ta cũng từ bỏ, đau buồn nói:
"Ngưu Hữu Đạo, chỉ vì khuya hôm trước ta đã uy hiếp ngươi sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Nói nhiều như vậy thật vô nghĩa. Ta chỉ hỏi ngươi, đã biết sai chưa?" Ánh mắt hắn lúc này bình tĩnh mà chăm chú.
"Ta..." Triều Kính nghẹn giọng, run rẩy nói: "Ta sai rồi... Nhưng biết sai thì đã sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Biết sai nên nhận sai, ngươi nói đúng hay không?"
Triều Kính: "Cuối cùng ngươi muốn thế nào? Giết người cũng đừng làm quá mức. Muốn chém muốn giết gì thì tùy ngươi, cho lão tử sảng khoải một phen!"
Ngưu Hữu Đạo: "Ngươi không chịu nhận sai, không chịu thần phục với ta, bảo ta làm sao giữ mạng cho ngươi?"
Hai tên đệ tử Vạn Thú môn đều tha thiết nhìn Triều Kính, hi vọng ông ta thực lòng nhận sai.
Gã chồn đen và hai lão già tò mò nhìn Ngưu Hữu Đạo, không biết hắn vòng tới vòng lui như vậy để làm trò gì.
Triều Kính hít sâu một hơi: "Được, chỉ cần ngươi tha mạng cho ta. Ta đảm bảo sẽ thần phục ngươi. Ta phải làm sao ngươi mới yên tâm? Có điều kiện gì cứ việc nói."
Ngưu Hữu Đạo: "Đúng, chuyện gì cũng phải thương lượng mới là đúng đắn. Đương nhiên, lời nói gió bay, phải lấy ra thành ý."

Thái độ và ngữ điệu của Ngưu Hữu Đạo đều tỏ vẻ đang thương lượng, trong lòng ba người bị treo chợt dấy lên chút hi vọng.
Triều Kính nghi ngờ không thôi nói: "Ngươi muốn thành ý gì?"
"Làm phiền ngươi thả ba người họ xuống đã." Ngưu Hữu Đạo quay lại, giơ tay ra hiệu.
Gã chồn đen gật đầu, cũng muốn xem hắn định làm gì. Gã quay lại trả lời ừ một cái.
Hai lão già trông coi lập tức mở nút buộc dây thừng trên vách đá, không biết là dây thừng gì, xem ra là loại được bện bằng mây tre.
Dây thừng buông lỏng, ba người rơi xuống đất, may mà bị treo không cao. Có điều, ba người đều đã bị tra tấn lâu, thân thể yếu ớt, vừa rơi xuống đất đã ngã xuống. Họ giãy dụa bò dậy, ngồi trên đất thở hồng hộc. Bị trói lâu, hai tay của họ đã mất hết cảm giác, không nhúc nhích được.
Tiếng loạch xoạch vang lên trên mặt đất. Họ thấy Ngưu Hữu Đạo dùng kiếm viết dưới đất ba chữ: Hắc Mẫu Đơn!
Mọi người đều nghi hoặc, không biết là gì.
Viết chữ xong, Ngưu Hữu Đạo thu kiếm về chống trước người, hất cằm ra hiệu ba chữ kia:
"Có nhận ra không? Lấy thành ý ra, dập đầu nhận sai với cô ấy."
Dập đầu với ba chữ này? Triều Kính khó hiểu:
"Ngưu Hữu Đạo, ngươi muốn gì?"
"Xem ra thật sự không biết."
Ngưu Hữu Đạo ra hiệu về phía gã chồn đen.
"Vị này là tộc trưởng hồ tộc, ngươi không thấy thân hắn đen thui sao?"
Sau đó thì sao? Ba người Triều Kính không biết gì, chỉ chờ Ngưu Hữu Đạo nói tiếp.
Gã chồn đen lạnh lùng nhìn Ngưu Hữu Đạo, không biết hắn chỉ trỏ mình làm cái gì.
Ngưu Hữu Đạo: "Các ngươi giết bao nhiêu hồ tộc? Đã làm thì phải sẵn sàng trả giá. Ta đang giúp các ngươi rửa sạch nợ máu trên người đó. Dập đầu nhận sai đi, dùng thành ý vào, để bên này thỏa mãn, ta mới có thể nói chuyện cho các ngươi."
Ba người nhìn gã chồn đen, quả nhiên thấy toàn thân đen thui, lại nhìn chữ Hắc Mẫu Đơn trên đất, dường như nghĩ ra điều gì.

Hiểu thì hiểu, nhưng ba người lại không có phản ứng gì, còn có vẻ do dự khó quyết.
Ngưu Hữu Đạo: "Từ Hỏa, sư phụ ngươi không hạ thể diện xuống được. Ngươi làm trước đi." Hắn nháy mắt.
Từ Hỏa dường như chợt hiểu, nhìn sư phụ cau mày không nói, y quỳ dậy, chậm rãi khom mình trước ba chữ Hắc Mẫu Đơn, dập đầu xuống đất.
Ngưu Hữu Đạo: "Đừng qua loa, dùng thành ý, nói, nói với Hắc Mẫu Đơn rằng ta sai rồi! Bên này chưa bảo dừng thì đừng có dừng."
"Hắc Mẫu Đơn ta sai rồi, Hắc Mẫu Đơn ta sai..." Từ Hỏa làm theo, vừa dập đầu vừa nói.
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu ra hiệu cho đệ tử Vạn Thú môn còn lại. Người kia lập tức học theo răm rắp dáng vẻ Từ Hỏa, vừa dập đầu vừa nói:
"Hắc Mẫu Đơn ta sai rồi..."
Triều Kính nhìn hai đệ tử. Kiêu ngạo quen rồi, bảo ông ta làm chuyện như thế này là làm khó ông ta. Ông ta tình nguyện đi làm những chuyện đê tiện vô sỉ, nhưng khó mà có thể dập đầu nhận sai.

Chương 1498: "Tạ ơn Mạc đại phu!"

"Tạ ơn Mạc đại phu!"
"Mạc đại phu y thuật cao minh, thuốc đến bệnh trừ, nhà ta Đại Lang lần này có thể không có việc gì toàn bộ nhờ ngài xuất thủ a!"
"Nho nhỏ tâm ý, mong rằng không muốn ghét bỏ."
"Mấy vị khách khí, chăm sóc người bị thương, là ta thân là thầy thuốc phải làm." Mạc Cầu mặt mũi tràn đầy mang cười tiếp nhận đưa tới thịt khô, tại lẫn nhau lấy lòng trong khách khí đem người đưa ra ngoài trướng.
Đợi trở về trong trướng, không khỏi giãn ra một thoáng mỏi mệt gân cốt.
Hỗ thị thượng ngồi xem bệnh đại phu cũng không tốt đem, phụ cận nhiều sơn, nhiều mãnh thú, từ cũng nhiều người bệnh.
Chấn thương ngã thương, ngộ nhập cạm bẫy, dã thú cắn xé, thậm chí trên đường gặp đạo phỉ cướp bóc vân vân. . .
Mấy ngày nay nhiều người như vậy theo tứ phương chạy đến, người bệnh đông đảo, ngược lại để Mạc Cầu rắn rắn chắc chắc qua làm đại phu nghiện.
Thuận tiện cuồng kiếm kinh nghiệm, làm biết sở học vừa đi vừa về nghiệm chứng.
Hắn lĩnh ngộ « Bảo Dược Thương khoa », đối với chẩn trị ngoại thương nhất là am hiểu, trong lúc nhất thời lại có nho nhỏ thanh danh.
Liền ngay cả Tề sư huynh, Lôi Động, đều biểu hiện ra kinh ngạc.
Hiển nhiên không ngờ rằng vị này nhập môn không bao lâu tiểu học đồ, lại có như thế y học nền tảng.
Nhất là Tề sư huynh, ánh mắt phức tạp, không biết trong lòng là cái này ý nghĩ.
"Rầm rầm. . ."

Lắc lư túi tiền, đồng tiền lớn đụng vào nhau âm thanh thanh thúy êm tai, có thể so với thế gian tuyệt vời nhất âm nhạc.
"Một, hai, ba. . . Năm mươi bảy, năm mươi tám. . . Hai trăm linh ba, hai trăm linh bốn mai chỉnh."
Lần nữa đếm lượt vào tay đồng tiền lớn, Mạc Cầu trên mặt ý cười càng rõ ràng.
Lúc này mới bất quá sáu ngày, đã vào tay hơn hai trăm mai đồng tiền lớn, có khác không hạ ngang nhau giá trị quà tặng.
Như thịt khô, quả dại, da thỏ vân vân. . .
Thu hoạch nhiều như vậy, tự có Hỗ thị trong khoảng thời gian ngắn tụ tập đại lượng nhân nguyên nhân, y thuật của hắn cũng tương tự ắt không thể thiếu.
"Còn là làm đại phu dễ chịu." Tại cái ghế ngồi xuống, Mạc Cầu lấy ra mai quả trám gặm một cái:
"Không cần chém chém giết giết, ở tại an toàn địa phương liền có thể liên tục không ngừng kiếm tiền, thân phận địa vị vậy cao."
"Tập võ. . ."
"Người tập võ bị thương, cũng muốn nhân xuất thủ chẩn trị, dưới tình huống bình thường sẽ không đắc tội đại phu."
Híp híp mắt, trong đầu không khỏi lần nữa hiển hiện « Thanh Nang Dược kinh », vẫn còn kia ảm đạm tinh quang.
Nếu là có thể lĩnh ngộ « Thanh Nang Dược kinh », y thuật tất nhiên có thể lại lên một tầng nữa.
Nhanh, nhanh
Lấy hiện tại tiến độ, trước năm tất nhiên có thể thắp sáng đầy đủ tinh thần, đến lúc đó là được rồi. . .
"Xoạt!"
Ngay tại hắn trầm tư gian, lều vải rèm vải đột nhiên bị nhân xốc lên, nhất cái lưng đeo đao săn, sơn dân ăn mặc thân ảnh xuất hiện ở trước mắt.
"Mạc. . . Mạc đại phu." Người tới một mặt lo lắng, thần sắc bối rối, liều mạng thở, nói:
"Ta hai cái. . . Hai cái huynh đệ bị rắn độc cắn!"
"A!" Mạc Cầu biến sắc:

"Bị cái gì rắn độc cắn bị thương? Bọn hắn ở đâu?"
"Là Bạch Mi Phúc." Sơn dân vội la lên:
"Hai người bọn họ, ta mang không đến, đại phu ngài nhanh đi qua nhìn một chút, nếu là chậm liền. . ."
Nói đến chỗ này, hắn hai mắt đỏ lên, thanh âm nghẹn ngào: "Ta hai cái này huynh đệ trên có già dưới có trẻ, khả tuyệt đối không thể xảy ra chuyện a!"
"Bạch Mi Phúc." Mạc Cầu sắc mặt trầm xuống.
Đây là một loại phụ cận nổi danh rắn độc, người trúng độc nếu như không tại hai canh giờ nội làm độc rút ra, thần tiên không cứu.
"Trải qua bao lâu?"
"Có chừng. . . Có hai ba nén nhang công phu." Sơn dân khuyết thiếu thời gian khái niệm, chỉ có thể cấp nhất cái đoán chừng.
Bất quá hắn hiển nhiên cũng biết tình huống khẩn cấp, thân thể hướng phía trước bổ nhào về phía trước, đột nhiên quỳ rạp xuống đất:
"Đại phu, ta van cầu ngươi, mau cứu ta hai vị kia huynh đệ đi!"
"Tốt, tốt, ngươi trước đứng lên." Mạc Cầu vội vã thu thập cái hòm thuốc, làm thứ cần thiết cất kỹ:
"Bọn hắn ở đâu, chúng ta cái này qua đi. Đúng, nói cho Lưu sai dịch một tiếng, ta đi một chút liền hồi."
"Ta đã nói cho sai dịch đại nhân, bọn hắn nói đến nơi này tìm ngài." Sơn dân cuống quít tới giúp đỡ thu thập:
"Đại phu, làm phiền ngài đi một chuyến, ngài yên tâm, ta chính là táng gia bại sản cũng sẽ giao ngài xem bệnh phí."
"Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này." Mạc Cầu khoát tay, làm cái hòm thuốc kháng ở đầu vai:
"Chúng ta đi!"
"Tốt, tốt." Sơn dân nghe vậy đại hỉ, vội vã vén màn vải lên, dẫn hắn hướng Hỗ thị ngoại chạy đi.
Lúc này đã là chạng vạng tối, sắc trời ảm đạm, người chung quanh đều vọt tới hát hí khúc lều chỗ vây xem.
Mạc Cầu nơi này, ngược lại là lộ ra trống rỗng.
Hai người vọt ra Hỗ thị hậu sơn dân tiếp nhận cái hòm thuốc, bước nhanh chân xông thẳng Lục Liên sơn mà đi.

Hắn tựa hồ đi đã quen đường núi, cũng có thể là là lo lắng huynh đệ an nguy, coi như lưng cõng nặng nề cái hòm thuốc vậy bước đi như bay.
Mạc Cầu gắng sức đuổi theo, mới miễn cưỡng đuổi theo.
Như thế vội vã chạy vội hai nén nhang công phu, Mạc Cầu rốt cục hô hấp dồn dập, hiện ra chống đỡ hết nổi.
"Hô. . . Hô. . ."
Hắn dừng bước lại, hai tay trụ đầu gối liều mạng thở, đầu đầy mồ hôi hướng phía trước sơn mạch mở miệng:
"Trả. . . Còn bao lâu?"
"Nhanh, ngay ở phía trước!" Sơn dân nhíu mày:
"Ngươi nhanh lên, bằng không không kịp."
"Nha."
Mạc Cầu vô ý thức gật đầu, nhấc chân muốn đi, lại tựa hồ như nghĩ tới điều gì sắc mặt đột nhiên biến đổi.
"Lộc cộc. . ."
Cổ họng lăn lăn, hắn lặng lẽ quay người hướng về sau nhìn lại.
Ảm đạm trời chiều chỉ có một chút vầng sáng xuyên qua mặt lá khe hở vãi xuống đến, Hỗ thị sớm đã nhìn không thấy.
Quanh mình, càng là âm u khắp chốn, liền ngay cả tiếng chim hót vậy biến mất không còn tăm hơi.
Trong lòng của hắn lúc này mát lạnh.
"Mạc đại phu." Sơn dân quay đầu, một mặt kinh ngạc nói:
"Ngươi thế nào?"
"Ta. . ." Mạc Cầu há to miệng, nhìn đối phương ánh mắt lấp lóe, chần chờ một chút mới nói:
"Ta thể cốt quá hư, đã không kiên trì nổi, thân thể ngươi cường tráng, nhanh đi đem bọn hắn mang tới, ta tốt chẩn trị."
"Thật?" Sơn dân xoay người, cau mày nói:
"Phía trước không bao xa đã đến, Mạc đại phu ngươi bằng không kiên trì một chút nữa."
"Ta thật không được." Mạc Cầu cười khổ, thân thể càng là run nhè nhẹ, lộ vẻ cực kỳ suy yếu:
"Ngươi nhìn ta bộ dáng liền biết, nhanh đi dẫn người tới, bằng không trễ liền đến đã không kịp!"

"Dạng này. . ." Sơn dân sờ lên cái cằm, tiến lên nhất bộ nói:
"Không bằng ta cõng ngươi đi qua?"
"Đát. . ." Mạc Cầu vô ý thức lui lại nhất bộ, sắc mặt trắng bệch:
"Không cần, dạng này không tiện."
Tại sao muốn dùng cõng? Dùng cõng chẳng lẽ không tốt?
"Sẽ không." Sơn dân nhếch miệng cười một tiếng:
"Ngươi cũng đã nói, ta khí lực rất lớn, coi như mang lên nhất cá nhân vậy chậm trễ không mất bao nhiêu thời gian."
Đang khi nói chuyện, tay của hắn không ngờ lặng lẽ sờ đến bên hông đao săn chuôi đao phía trên.
"Ngươi. . ." Mạc Cầu biến sắc, giờ này khắc này sao lại không nghĩ tới mình bị người lừa, vội vàng xoay người liền muốn trở về chạy.
"Phần phật. . ."
Hậu phương rừng lá lắc lư, hai người theo chỗ hắc ám nhảy lên mà xuất, cầm trong tay đao săn ngăn lại đường đi của hắn.
"Mạc đại phu, ngài đây là muốn đi chỗ nào?"
Hai người này đồng dạng là sơn dân cách ăn mặc, nhưng biểu lộ dữ tợn, đao săn sáng bóng, xem xét liền biết không phải người lương thiện.
"Các ngươi muốn làm gì?" Mạc Cầu trong lòng cuồng loạn, vô ý thức hướng về sau lùi lại một bước, vội vàng nói:
"Chúng ta ngày xưa không oán ngày nay không thù, các ngươi nếu như muốn giựt tiền, trên người ta tiền cũng có thể dùng đi, nếu như không hài lòng ta chỗ ở vẫn còn."
"Mạc đại phu, thật sự là xin lỗi." Ngay từ đầu tại phía trước dẫn đường kia nhân nhẹ nhàng lắc đầu:
"Huynh đệ chúng ta mấy cái cũng là lấy tiền làm việc, ngài ở dưới suối vàng có biết, không cần thiết tìm nhầm cừu gia."
Đang khi nói chuyện, cùng hai người khác cầm đao chậm rãi tới gần.
"Các ngươi đừng tới đây, đừng tới đây a." Mạc Cầu sắc mặt trắng bệch, ánh mắt cuồng loạn, hai tay càng là điên cuồng trước người đong đưa, giống như nhiều lần chết giãy dụa bất lực cừu non.
"Đừng lo lắng." Nhất nhân mặt hiện cười lạnh, nói:
"Chúng ta ra tay rất nhanh, ngươi thậm chí đều cảm giác không thấy đau, mắt tối sầm lại liền không còn. . ."

"Tê. . ."
Nhỏ xíu phong thanh ở bên tai vang lên.
Thứ gì?
Hai cái 'Sơn dân' chỉ cảm thấy hoa mắt, nơi cổ họng lập tức mát lạnh, sau một khắc, toàn thân khí lực dọc theo nơi đó phi tốc trút xuống.
Hắc ám tùy theo giáng lâm.
Yến tử song phân thủy!
Nóng hổi máu tươi từ cổ họng chính giữa vết nứt hướng ra ngoài tuôn ra.
"Lão nhị, lão tam?" Ngay từ đầu cái kia sơn dân cũng là sững sờ, ánh mắt mê mang một sát na mới hồi phục tinh thần lại, lửa giận trong nháy mắt tại trong mắt cháy bùng:
"Ta giết ngươi!"
"Bá "
Thanh âm hắn chưa rơi, liền gặp được Mạc Cầu tay trái lắc một cái, một vòng ám quang đã xuyên vào tự mình cổ họng.
Thân thể, lúc này cứng đờ.
Trong tay áo kiếm!
Một kiếm xuyên qua yết hầu!
"Phù phù!"
"Phù phù!"
Ba bộ thi thể liên tiếp rơi xuống đất.
Mạc Cầu lần nữa lui lại nhất bộ, thân thể run rẩy, hốc mắt cuồng loạn, thân thể cơ hồ tại chỗ tê liệt ngã xuống trên mặt đất.
Ta giết người?
Mà lại một lần liền giết ba người!

Chương 1499: Tuyệt không sống tạm (1)

Chương 1499: Tuyệt không sống tạm (1)
Ngưu Hữu Đạo giơ kiếm lên đảo quanh hạ thể của ông ta, dường như đang nghiên cứu xem nên ra tay thế nào:
"Cô ấy chết rồi. Nhưng ta đã hứa sẽ thanh toán món nợ này cho cô ấy. Vì vậy, ta đã nhắm vào thằng cháu của ngươi."
Hôm nay hắn tới chính là để cho đối phương rõ ràng. Nếu để đối phương cho rằng chỉ rơi vào cuộc giết chóc thông thường thì khó làm hắn giải hận được.
Triều Kính bị treo đã cảm thấy lạnh lẽo chỗ bắp đùi, lúc này mới hiểu đầu cua tai nheo vì sao, giận dữ nói:
"Ngưu Hữu Đạo, kẻ đến địa vị như ngươi hay ta, có mấy người tình chẳng lẽ không bình thường sao? Ta vốn không nhớ rõ người mà ngươi nói, nhưng với thân phận của ta với ngươi, có phụ nữ chủ động bu tới bám đùi lại có thể oán được ta sao?"
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói: "Bám đùi? Ngươi cho người ta được cái gì? Không được lợi gì làm sao phải bám? Ức hiếp người của ta, còn dám vu tội cho người của ta. Ngươi nói vậy thật sự là không hay, ta vô cùng mất hứng!"
Hắn xoáy kiếm trong tay một nhát, khoét tới.
"A..." Triều Kính gào lên thảm thiết, phía dưới phun máu nhầy nhụa. Một khối thịt rơi bộp xuống đất.
Đám chồn đen méo mặt, ghê răng, cảm thấy đũng quần mát lạnh.
Triều Kính đau đớn run bần bật, thở dốc nói:
"Ngưu Hữu Đạo, ngươi cho rằng ngươi là thứ gì? Đồ đê tiện vô liêm sỉ, không chừa thủ đoạn nào, sớm muộn gì cũng gặp báo ứng!"
"Báo ứng?"
Ngưu Hữu Đạo nhất kiếm lượn khắp người ông ta:

"Ngươi nói không sai, bản thân cũng thừa nhận rằng ta chẳng phải thứ gì tốt. Trong đám thủ hạ ta nuôi có một đám hòa thượng, trên kinh Phật có viết: Địa ngục không không, thề không thành Phật! Còn có một câu là thế nào nhỉ, à, ta không xuống Địa Ngục, ai xuống Địa Ngục? Nghe có hiểu không?"
Dứt lời, kiếm trong tay hắn lóe lên, rất tiện tay chặt bỏ một cái chân của Triều Kính.
"A a a..."
Triều Kính rít lên đau đớn, rồi bỗng gào:
"Tộc trưởng hồ tộc, ta khai, ta khai. Ta bằng lòng khai ra bí mật của hắn với Điệp Mộng Huyễn Giới."
Ông ta đã không thèm quan tâm nữa, dù không có cơ hội nói ra, dù bị Ngưu Hữu Đạo giết người diệt khẩu, ông ta cũng biết cho hồ tộc biết Ngưu Hữu Đạo là kẻ giết người diệt khẩu. Dù chết, ông ta cũng muốn gây chút phiền phức cho Ngưu Hữu Đạo mới cam tâm.
Ngưu Hữu Đạo chưa vội vã giết người diệt khẩu, chỉ giương mắt nhìn gương mặt ông ta. Kiếm trong tay hắn lại lóe lên, chặt nốt cái chân còn lại của Triều Kính.
"Hự..." Triều Kính nghẹn giọng run rẩy, máu me chảy đầm đìa.
"Dừng tay!" Tộc trưởng yêu hồ đen lắc mình lao ra, một phát bắt lấy tay Ngưu Hữu Đạo, mạnh mẽ ngăn cản: "Nếu trong lòng ngươi không có quỷ thì để lão ta nói hết lời!"
Gã biết một khi Ngưu Hữu Đạo muốn làm, người nơi này e không có ai ngăn được Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo không cưỡng ép đòi diệt khẩu, hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ tộc trưởng tin lão mà không tin ta?"
Triều Kính suýt ngất vì đau chợt có thêm chút thời gian thở dốc. Oán hận của ông ta với Ngưu Hữu Đạo quá sâu, thấy thời cơ này lập tức vội lên tiếng. Ông ta sợ không nói hết được đã bị giết, nên phải vạch trần chuyện mấu chốt nhất:
"Hắn có thể điều khiển Điệp La Sát, hắn có thể điều khiển Điệp La Sát trong Điệp Mộng Huyễn Giới! Cháu của ta chính mắt nhìn thấy..."
Ông ta đang bị thương nặng, hơi thở đứt quãng, nhưng vội vã cố nói cho bằng hết những ân oán giữa cháu của ông ta với Ngưu Hữu Đạo. Ông ta

còn kể ra chuyện Ngưu Hữu Đạo lợi dụng cháu của ông ta trộm năm con phi cầm cỡ lớn của Vạn Thú môn, lợi dụng Triều Thắng Hoài mưu sát sứ giả nước Tống, còn mượn tay ông ta đánh bại quân Tống; lại thêm việc lợi dụng ông ta để bí mật đưa một người vào Điệp Mộng Huyễn Giới, hãm hại Nhan Bảo Như trong bí cảnh Thiên Đô.
Thực sự khai tuốt toàn bộ sự việc mà ông ta biết về Ngưu Hữu Đạo.
Đệ tử Vạn Thú môn bị treo bên cạnh vô cùng khiếp sợ. Hai người thật khó có thể tưởng tượng được một trưởng lão Vạn Thú môn lại quay lưng với tông môn, gây ra bao nhiêu việc đại nghịch bất đạo. Nếu xử theo môn quy, sợ rằng ngàn đao phanh thây cũng không quá đáng.
Mấy người thuộc hồ tộc kinh ngạc. Nếu nói lần đầu gặp gỡ Ngưu Hữu Đạo, họ còn nghi ngờ, thì lần này họ thật sự tin tưởng. Triều Kính lúc này không thể giả bộ, không thể là đang nói giúp Ngưu Hữu Đạo.
Sau khi nghe xong, Ngưu Hữu Đạo hỏi Triều Kính: "Nói xong chưa?"
Triều Kính oán hận.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại hỏi gã chồn đen: "Lão nói xong rồi, ngươi muốn thế nào?"
Gã chồn đen buông tay, lui về sau hai bước nói:
"Tự ngươi xem mà làm."
Vậy là sao? Triều Kính lập tức hô hào:
"Tộc trưởng, giữ lại ta có thể làm nhân chứng!"
"Đừng ầm ĩ."
Ngưu Hữu Đạo ngắt lời, nâng kiếm vỗ vỗ mặt ông ta.
"Già quá bị hồ đồ rồi à? Ngươi nói những chuyện này có ý nghĩa gì với hồ tộc không? Chẳng lẽ còn muốn hồ tộc cáo trạng ta với Phiêu Miễu các sao?"
Triều Kính cười gằn:
"Ít ra hồ tộc có thể nắm nhược điểm của ngươi trong tay. Hồ tộc không hợp với Cửu Thánh, mà ngươi lại bị hồ tộc giữ nhược điểm. Sau này ngươi sẽ không thể không theo hồ tộc!"
Ý của ông ta hoàn toàn là nếu ta có chết, ngươi cũng không được dễ chịu.
Ngưu Hữu Đạo vung kiếm, máu tóe ra.
"Hự..."

Triều Kính rên lên hừ hừ. Đầu gối hai chân ông ta lại bị cắt đi một đoạn. Ông ta run rẩy đau đớn la lên:
"Ngươi giết ta đi! Ngươi có bản lĩnh cứ việc giết ta! Ngươi đừng mong được dễ chịu. Thái Thúc Sơn Thành sớm muộn gì cũng sẽ truyền lời tới tai Vạn Thú môn. Ngươi đừng quên cháu của ta còn ở Vạn Thú môn!"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta đã cho người đi giải quyết cháu ngươi, có lẽ không cần chờ đến lúc Vạn Thú môn tìm gã để kiểm chứng, gã đã đi trước ngươi rồi. Có khi gã đang ở dưới chín suối chờ ngươi đấy!"
Triều Kính đau đớn cố mở mắt:
"Quả nhiên ngươi có người ở Phiêu Miễu các?"
Ông ta có ý tưởng này cũng chẳng có gì lạ, đã sớm nghi ngờ tên này có tay trong tại Thánh cảnh. Bản thân Ngưu Hữu Đạo không cách nào truyền tin tức ra ngoài, vậy thì chỉ có thể mượn tay người có thể mang tin tức ra khỏi Thánh cảnh thôi. Đáp án rất rõ ràng.
Ngưu Hữu Đạo chơi đùa với máu trên kiếm, cười nhạt nói:
"Ngươi quên ta đã từng rời Thánh cảnh?"
Triều Kính thống khổ nói: "Khi đó Thái Thúc Sơn Thành vẫn chưa vạch trần!"
Ngưu Hữu Đạo: "Nếu còn phải đợi Thái Thúc Sơn Thành vạch trần ra, còn phải đến lúc đó mới nghĩ ra, ta đã không sống được tới ngày hôm nay. Từ lúc ngươi viết tội chứng của Vạn Thú môn tại sơn trang Thủ Khuyết, từ lúc ngươi động tâm gia nhập Phiêu Miễu các... Nếu ta thật sự để ngươi gia nhập Phiêu Miễu các... Triều Kính, ngươi không nghĩ xem tình cảnh chúng ta ra sao? Chúng ta vâng lời Cửu Thánh đến chỉnh đốn Phiêu Miễu các. Ngươi lại gia nhập Phiêu Miễu các, Phiêu Miễu các liệu có cho ngươi quả ngọt mà ăn không? Một khi tình cảnh gian nan, ngươi không còn đường lui, vì có chỗ dừng chân trong Phiêu Miễu các, ngươi nói xem liệu ngươi có bán ta đi hay không?"
Triều Kính bi phẫn nói: "Ngươi đã sớm muốn giết ta?"
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên vung tay lên bóp miệng ông ta, một tay kien tóm chặt lưỡi ông ta, phựt một tiếng.
Máu từ miệng Triều Kính phun ra ào ạt. Lưỡi trong miệng ông ta đã bị kéo đứt tận gốc. Ông ta ngoẹo đầu sang bên, đã hôn mê bất tỉnh vì đau.

Ngưu Hữu Đạo lười phí lời với ông ta nữa, chỉ ném bộp cái lưỡi xuống đất.
"Sư phụ!" Từ Hỏa kinh hãi hô lên.
Xé miếng vải từ quần áo của Triều Kính ra lau tay, Ngưu Hữu Đạo lại vung kiếm.
Triều Kính rơi xuống đất, bên trên còn lại hai cánh tay còn đang treo. Đôi tay bị chặt đất, người rơi xuống vũng máu trên đất không nhúc nhích.
Ngưu Hữu Đạo thu kiếm, xoay người đi, nói với gã chồn đen: "Giữ lại một hơi cho lão, đừng để lão chết. Ta còn có lúc cần đến."
Gã chồn đen: "Hai tên khác thì sao?"
"Tùy ngươi xử, nói chung không để lại người sống." Ném lại câu nói, Ngưu Hữu Đạo chống kiếm đi ra ngoài, đi vào hành lang.
"Ngưu trưởng lão tha mạng, Ngưu trưởng lão tha mạng! Ta đã giúp ngài trong bí cảnh Thiên Đô, ta biết chuyện bí mật của Triều Kính. Ta đồng ý nhận tội..."
Hai tên đệ tử Vạn Thú môn gào hét, đặc biệt là Từ Hỏa, nhưng không thể khiến Ngưu Hữu Đạo quay đầu.

Chương 1500: Tuyệt không sống tạm (2)

Chương 1500: Tuyệt không sống tạm (2)
Mấy người hồ tộc quay đầu lại, mãi đến tận khi Ngưu Hữu Đạo mất bóng tại hành lang phía xa, lão Quỷ Đầu Đao mới ngửa mặt lên hét dài.
Trong hang động to nhỏ chung quanh lập tức có đám hồ yêu xông ra.
Chúng liên tục lao tới, nhảy lên chồm chồm. Hai người đang treo bị đám yêu hồ bao vây, gào lên thảm thiết.
Đến khi đám yêu hồ tản đi thì chỉ còn lại hai bộ xương còn đang vương máu đang treo trên không. Trên xương không còn lại chút thịt nào.
Dưới bộ xương, đám yêu hồ đang thưởng thức nội tạng, có con thì liếm mắt trên đất, ăn say sưa ngon lành.
Đối với hồ tộc, không gặm xương uống máu đám tu sĩ đã tàn sát bao nhiêu tộc nhân của chúng thì khó có thể giải mối hận trong lòng.
Tính mạng Triều Kính đang như ngàn cân treo sợi tóc, được cứu trị tại chỗ.
Gã chồn đen tìm thấy Ngưu Hữu Đạo đang đứng nhắm mắt, chống kiếm trong một căn phòng đá. Gã tới cạnh hắn rồi nói:
"Ta tên Hắc Vân!"
"Ta nhớ kỹ." Ngưu Hữu Đạo mở mắt xoay người, nói: "Hắc Vân, có vài chuyện cần hồ tộc các ngươi phối hợp."
Hắc Vân nói: "Ngươi nói ta nghe trước xem."
Ngưu Hữu Đạo: "Đã tìm thấy Ngao Phong chưa?"
Hắc Vân: "Chuyện này ngươi yên tâm. Chúng ta đang theo dõi rất kỹ, nắm rõ hướng đi trong lòng bàn tay."
Ngưu Hữu Đạo: "Lại tìm một người nữa, là trưởng lão Thái Thúc Sơn Thành của Khí Vân tông."
Hắc Vân: "Không thành vấn đề. Toàn bộ Hoang Trạch Tử Địa trải rộng cơ sở ngầm của hồ tộc ta. Chỉ cần người còn đó, không có kẻ nào mà

chúng ta không tìm được."
Ngưu Hữu Đạo: "Sau một phen thao tác, ta đã tranh thủ cho mình một khoảng thời gian đơn độc làm việc. Hiện giờ ta phải tìm Ngao Phong, không thể để hai tùy tùng bên cạnh ta biết. Ngươi phái cơ sở ngầm tập trung vào hai người họ. Một khi các ngươi phát hiện điều dị thường thì giúp ta giải quyết đi. Không thể để họ rời Hoang Trạch Tử Địa, càng không thể để họ rơi vào tay Phiêu Miễu các."
Hắc Vân gật đầu: "Yên tâm, không thành vấn đề."
Ngưu Hữu Đạo: "Giao mắt dọc của ba tên vừa bị hành hình cho ta. Ta cần dùng tới."
Hắc Vân sầm mặt lại: "Hồ tộc ta chết thảm, mắt bị kẻ khác móc đi, chết không toàn thây. Bây giờ vất vả lắm mới cướp lại được chút, ngươi bảo ta làm sao đưa ra?"
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói:
"Ta hiểu tâm trạng của ngươi, nhưng ta cũng có chỗ khó xử của ta. Từ khi ta tiến vào Hoang Trạch Tử Địa đến nay, ta chưa từng ra tay với bất kỳ hồ tộc nào, có thể nói là không thu hoạch được gì. Trước đây ta còn có thể tìm lý do chối bỏ, nhưng bây giờ không chối được nữa. Ta mới vào đây, chưa quen tình thế, không có chút đầu mối tin tức nào, cho nên hành động có không ít sơ hở. Trên tay ta đang cần chút vật phẩm để báo cáo kết quả. Không chỉ của ba tên kia, sau đây có lẽ ta còn cần một ít nữa, cần ngươi giúp ta nghĩ biện pháp."
Hắn tuyệt đối không nói ngoa. Vì nắm giữ tình huống bên Phiêu Miễu các, Ngưu Hữu Đạo vừa vào Hoang Trạch Tử Địa đã nghĩ cách ra tay với người của Phiêu Miễu các. Để có thời gian và không gian hành động, hắn đã phải lừa hết những người đồng hành trong đội ngũ mới được. Nhưng sau đây khi hắn về mà không có thu hoạch gì thì chưa cần nói, ngay cả không tìm được người của Phiêu Miễu các thì có thể nói là vì quần áo. Thế nhưng bây giờ ngay cả quần áo cũng không còn là vấn đề, nếu hắn còn không có thu hoạch gì thì đúng không còn lời để nói. Lần này lại lấy lý do đi tìm kiếm Triều Kính mới tranh thủ được chút thời gian thoát thân đi làm việc một mình.
Rèn luyện vừa mới bắt đầu không bao lâu, hắn đã để lại rất nhiều sơ hở. Hắn biết mình có những việc không chịu nổi nếu bị nghiêm khắc tra xét.

Nhưng lần này hắn quay lại Thánh cảnh đã đưa ra quyết định trọng đại. Hắn còn rất nhiều chuyện phải làm, mà chỉ cần làm tiếp thì sơ hở lại càng nhiều.
Hết cách rồi, thực sự là vì hoàn cảnh và điều kiện bên trong Thánh cảnh không cho hắn nhiều không gian thao tác, bị giới hạn khắp nơi. Hắn đành nhắm mắt làm bừa.
Tình cảnh của hắn bây giờ rất khó, lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng. Bây giờ việc hắn có thể làm là cố gắng kéo chậm lại thời gian bùng phát sơ hở, tranh thủ trong lúc đó đạt được mục đích của mình.
Hắc Vân trầm mặc.
Ngưu Hữu Đạo: "Ta biết làm như vậy ngươi sẽ khó tiếp nhận về mặt tình cảm, nhưng ngươi phải biết rõ rằng chúng ta đang phải đối mặt với thứ gì. Ngươi nên hiểu rõ điều chúng ta đang làm. Lấy hay bỏ đều là hi sinh, vì chúng ta đang tạo phản! Muốn làm thì sẽ có hi sinh, mà hi sinh rồi cũng chưa chắc sẽ thành công, nhưng vẫn phải có người gánh chịu. Để đưa lão tộc trưởng rời Thánh cảnh tới nhân gian đã có bao nhiêu hồ tộc khảng khái chịu chết, đó là vì cái gì? Lão tộc trưởng không tiếc bỏ lại con gái của mình bị móc lấy mắt dọc lại vì cái gì? Ta không biết lần này có thể sống sót rời khỏi Thánh cảnh hay không, nhưng việc do người làm, ta tuyệt không sống tạm!"
...
Vạn Thú môn, trong chính điện, chưởng môn Tây Hải Đường đối mặt với bài vị của các vị tổ sư gia, lặng lẽ không nói gì.
Trưởng lão Cừu Sơn nhanh chân đi tới, chắp tay với Tây Hải Đường nói: "Chưởng môn, vẫn không tìm thấy bất kỳ tung tích nào của hai người."
Tây Hải Đường thở dài: "Đồ Nguyên Bồi và Triều Thắng Hoài mất tích làm sao lại được Phiêu Miễu các quan tâm? Hai người này tại sao lại một trước một sau mất tích, có phải là Triều trưởng lão gặp chuyện gì ở Thánh cảnh?"
Cừu Sơn lặng tiếng không đáp, biết chưởng môn gặp áp lực rất lớn.
Phiêu Miễu các đột nhiên truyền đến pháp chỉ bảo Vạn Thú môn toàn lực tra tìm tung tích của hai người mất tích.
...

Thánh địa Đại Nguyên, trong một căn nhà gỗ nằm trên dãy núi tú lệ, một người bước vào trong phòng, dâng lên một phần tình báo về Phiêu Miễu các cho Đinh Vệ đứng bên cửa sổ:
"Tiên sinh, kết quả Triều Thắng Hoài mất tính đã tra ra được."
"Ồ?" Đinh Vệ thoát khỏi trầm mặc, nhận tình báo kiểm tra, sau đó nghi ngờ nói: "Vậy mà do Ngưu Hữu Đạo làm?"
Người tới nói: "Không có gì sai sót. Trong khi bài tra tất cả những người có liên quan trong các đã vận dụng cơ sở ngầm bên cạnh Ngưu Hữu Đạo. Nhân viên tham dự và quá trình hành động đã được tra xét rõ ràng, ăn khớp với quá trình Triều Thắng Hoài mất tích mà Vạn Thú môn gửi tin tới. Người trong các tới chỗ ném xác, đã tìm thấy thi thể của Triều Thắng Hoài, xác định cơ sở ngầm bên Ngưu Hữu Đạo cung cấp tin tức, sẽ không có sai lầm."
Đinh Vệ lắc đầu: "Ta không nghi kết quả, mà là sau khi Ngưu Hữu Đạo trở mặt với Thái Thúc Sơn Thành và Triều Kính, Triều Thắng Hoài đã bị giết.
Người tới nói: "Tiên sinh, căn cứ theo tin tức bên cơ sở ngầm cạnh Ngưu Hữu Đạo, kết quả có thể phán đoán được. Đó là do Ngưu Hữu Đạo về Tử Kim động đã bố trí. Triều Thắng Hoài chết không phải vì người trong Thánh cảnh để lộ tin tức, thuần túy là ân oán cá nhân giữa Ngưu Hữu Đạo và Vạn Thú môn. Theo lý mà nói, Phiêu Miễu các không nên nhúng tay tiếp nữa. Ân oán cá nhân của họ không phải điều chúng ta cần bận tâm."
Đinh Vệ giương mắt hỏi: "Vậy Đồ Nguyên Bồi kia mất tích là thế nào, làm sao trùng hợp như vậy?"
Người tới nói: "Nhưng sự thực chứng minh rằng chuyện Ngưu Hữu Đạo giết Triều Thắng Hoài thực sự không liên quan đến chuyện Đồ Nguyên Bồi mất tích. Trừ khi cơ sở ngầm mà các bên cài vào cạnh Ngưu Hữu Đạo có vấn đề, đã cung cấp tin tình báo giả cho chúng ta."
Đinh Vệ: "Ta không nghi ngờ chuyện này. Nếu cơ sở ngầm xếp vào chỗ Ngưu Hữu Đạo có vấn đề thì đã liên quan đến cái chết của người Phiêu Miễu các, đã không còn là việc nhỏ. Nếu cơ sở ngầm có vấn đề rồi giấu tin thì sẽ giấu đến cùng, không thừa nhận đã giết Triều Thắng Hoài, hoàn toàn có thể giả vờ như không biết. Sau khi Triều Thắng Hoài chết,

Ngưu Hữu Đạo đã trở về Thánh cảnh. Việc liên lụy đến Phiêu Miễu các như vậy chắc chắn không nằm trong dự liệu của Ngưu Hữu Đạo. Sau khi Ngưu hữu Đạo tới đây, hắn đã không kịp tính toán đến việc này, không kịp bố trí như vậy. Còn có một việc, Ngưu Hữu Đạo không biết thân phận Phiêu Miễu các của Đồ Nguyên Bồi, vậy chẳng phải đã chứng tỏ một vấn đề?"

Chương 1501: E là Triều Kính gặp nguy hiểm

Chương 1501: E là Triều Kính gặp nguy hiểm
Người tới nói: "Tiên sinh vẫn hoài nghi bên trong Phiêu Miễu các có vấn đề?"
Đinh Vệ chắp tay đi dạo, trầm ngâm nói: " Đồ Nguyên Bồi này gặp chuyện tại cửa ải, ta không nghi ngờ cũng khó. Đoán về mặt thời gian, việc này rất có thể là vì cùng một sự việc dẫn tới hai sự kiện."
Người tới kinh ngạc: "Làm sao mà biết?"
Đinh Vệ: "Vấn đề vẫn về mặt thân phận của Đồ Nguyên Bồi. Nếu Ngưu Hữu Đạo thân phận của Đồ Nguyên Bồi, hắn sẽ không xử lý cùng lúc Triều Thắng Hoài và Đồ Nguyên Bồi tại cửa ải. Nếu hắn làm như vậy thật, đó là hắn tự tìm phiền toái cho mình. Trước đó Đồ Nguyên Bồi không biết rằng chúng ta muốn tìm Triều Thắng Hoài. Kẻ muốn gây bất lợi cho Đồ Nguyên Bồi chắc hẳn ban đầu không biết rằng ta sẽ tìm tới Đồ Nguyên Bồi. Nếu biết, kẻ đó đã không dám đi tìm Đồ Nguyên Bồi vào lúc này, lại càng không dám diệt khẩu Đồ Nguyên Bồi!"
Người tới giật mình: "Tiên sinh cho rằng là diệt khẩu?"
Đinh Vệ nói: "Người ngoài không biết rõ một số chuyện trong Thánh cảnh, lẽ nào ta lại không biết? Thái Thúc Sơn Thành trở mặt với Triều Kính, ta cảm thấy hứng thú với tin tức đó, e rằng có những người khác lại cảm thấy hứng thú với Ngưu Hữu Đạo. Người sau lưng có lẽ không ngờ là ta sẽ lập tức phái người đi điều tra. Tương tự, cũng vì ta phái người đi điều tra nên đối phương mới biết thân phận của Đồ Nguyên Bồi. Bằng không, kẻ đó sẽ không tìm tới Đồ Nguyên Bồi."
Người tới bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: "Từ lúc đối phương tìm tới Đồ Nguyên Bồi, Đồ Nguyên Bồi nhất định phải bị diệt khẩu. Người này

chắc chắn không đi chung đường với Đồ Nguyên Bồi, nếu không đã không cần phải diệt khẩu Đồ Nguyên Bồi. Nhất định Đồ Nguyên Bồi sẽ giúp đối phương giấu diếm đi. Đối phương sẽ không để người ngoài biết là từng tìm Đồ Nguyên Bồi."
"Không sai! Đặc biệt là sau khi biết Triều Thắng Hoài mất tích, Đồ Nguyên Bồi càng chắc chắn phải chết!"
Đinh Vệ gật đầu, quay đầu lại nói:
"Về mặt thời gian, chắc hẳn sau khi Thái Thúc Sơn Thành và u Kính trở mặt, người đứng phía sau mới cảm thấy hứng thú rồi phái người đi thăm dò. Như vậy con đường để lộ tin tức đã rõ ràng. Lúc Thái Sơn Thành và Triều Kính trở mặt với nhau, người đó đã có mặt ở đó, lại còn có năng lực đúng lúc lan truyền tin tức cho người đứng phía sau. Thăm dò theo đường dây này, lại tra xét xem trong lúc đó có những người nào ra vào Thánh cảnh, hoặc lợi dụng con đường Phiêu Miễu các truyền tin ra bên ngoài."
Người tới cau mày, trầm ngâm nói: "Tiên sinh, nếu thật sự là người có năng lực biết được thân phận của Đồ Nguyên Bồi, e rằng lực lượng không hề nhỏ. E rằng việc này không tra ra được kết quả gì. Phiêu Miễu các do người của chín nhà tạo thành, điểm quan trọng đều do nhân lực của các nhà liên hợp nắm giữ. Đối phương lợi dụng người mình lén lút đưa một cá nhân ra ngoài hoặc truyền tin ra là quá dễ. Nếu họ không muốn bị tra ra thì cơ bản không có cách nào có thể tra ra được. Đặc biệt là sau khi biết tin Triều Thắng Hoài chết, đối phương chắc chắn sẽ kịp thời kết thúc, rồi xóa sạch dấu vết!"
Đinh Vệ trầm mặc, sau một lúc lâu mới từ tốn nói:
"Rốt cuộc là người nào?"
Người tới nói:
"Tiên sinh, nhà nào cũng có khả năng. Đối tượng hoài nghi có quá nhiều."
Đinh Vệ đi tới đi lui, bỗng dừng bước nói:
"Vì sao Ngưu Hữu Đạo phải vội vã giết Triều Thắng Hoài vào lúc này? Mới quay về đây được một lúc, hắn không thể chờ đợi được mà bố trí chuyện như vậy sao?"

Người tới nói: "Thái Thúc Sơn Thành đã vạch trần ra những việc không thể để lộ ra ngoài sáng, Ngưu Hữu Đạo động sát tâm là điều dễ hiểu. Không đúng... đây là việc xảy ra sau. Trước đó Ngưu Hữu Đạo không biết Thái Thúc Sơn Thành sẽ phơi trần ra việc này."
Đinh Vệ dừng bước, từ từ nói: "Sớm không giết Triều Thắng Hoài, muộn không giết Triều Thắng Hoài, lại cứ giết ngay lúc này, trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì? Chỉ có một khả năng là lúc ta ép họ viết những thứ kia tại sơn trang Thủ Khuyết, Ngưu Hữu Đạo đã động sát tâm. Chỉ là, bản thân Ngưu Hữu Đạo cũng không ngờ rằng sau đó sẽ bị Thái Thúc Sơn Thành nói toạc ra, khiến hắn uổng phí công phu."
Người tới nói: "Nói cách khác, lúc đó hắn đã muốn giết Triều Kính. Nếu hắn muốn diệt khẩu thì phải làm sạch sẽ. Trước lúc hắn rời Thánh cảnh, rất có thể hắn sẽ ra tay với Triều Kính."
Nói đến lúc rời Thánh cảnh đúng là nhắc nhở Đinh Vệ. Gã trầm ngâm nói:
"Lúc ấy La Phương Phỉ đưa Ngưu Hữu Đạo đi, liệu có thể có liên quan đến việc giết Triều Thắng Hoài? Nếu thật sự như vậy, giữa hai người kia chắc chắn có quan hệ không muốn ai biết?"
Người tới cười khổ nói: "Không đến nỗi chứ? La Phương Phỉ muốn giết Triều Thắng Hoài cần phải phiền toái như vậy sao? Sau đó lại còn bị La Thu cấm cửa. Cô ta tùy tiện đi ra ngoài nói một câu, tự nhiên sẽ có người lặng lẽ giải quyết Triều Thắng Hoài."
"Nói vậy cũng phải."
Đinh Vệ gật đầu, nhưng vẫn nghi ngờ:
"Ngưu Hữu Đạo vừa về tới Tử Kim động đã bắt đầu đấu với Tử Kim động. Trong tình huống đó, hắn vẫn không quên việc phải vội vã giải quyết Triều Thắng Hoài. Ta luôn cảm thấy có gì đó không đúng, có phải là hắn quá sốt ruột không? Hai ông cháu kia có phải là biết một số việc khác mà Ngưu Hữu Đạo không dám để lộ ra không. Không tốt..."
Gã đột nhiên quay phắt sang.
Người tới ngạc nhiên nói: "Làm sao vậy?"
Đinh Vệ: "Nếu thật sự còn có bí mật khác, Ngưu Hữu Đạo vội vã như thế, e rằng Triều Kính gặp nguy hiểm! Ngưu Hữu Đạo đang lôi kéo một nhóm người bên cạnh, hầu như đều là anh em kết nghĩa của hắn, muốn

xử lý Triều Kính thực quá dễ. Huyền Diệu, ngươi lập tức báo cho Hoàng Ban để nghĩ cách tìm Triều Kính tới."
Huyền Diệu nói: "Hiện giờ đang lúc rèn luyện. Chuyện rèn luyện là do Thánh Tôn dặn, vội vã nhúng tay can thiệp liệu có ổn không?"
Đinh Vệ: "Không có gì phải can thiệp, ta chỉ muốn xác nhận một chút. Ngưu Hữu Đạo giết Triều Thắng Hoài, Thái Thúc Sơn Thành đã thổ lộ bí mật. Về lý mà nói, Ngưu Hữu Đạo cũng không cần phải giết Triều Kính nữa, không thì việc diệt khẩu đã quá rõ ràng rồi. Nếu hắn vẫn xuống tay với Triều Kính, vậy càng xác minh suy đoán của ta. Hai ông cháu kia nhất định còn biết bí mật lớn hơn nữa của Ngưu Hữu Đạo."
"Bí mật mà ta cảm thấy hứng thú, e rằng những người khác cũng sẽ hứng thú. Hiện giờ lợi ích duy nhất là những người khác không tiện chen vào việc rèn luyện, không tiện tập kết nhân lực trắng trợn tìm kiếm trong Hoang Trạch Tử Địa, nếu không sẽ dễ để lộ bản thân. Chúng ta nhất định phải tranh thủ trước khi xuát hiện bàn tay đen sau màn."
Hiều Diệu hỏi: "Nếu xác nhận Triều Kính thật sự chết rồi?"
Đinh Vệ cười gằn: "Vậy thì tìm Ngưu Hữu Đạo. Hắn muốn giở trò cũng không ra được trò gì. Cạy miệng hắn ra cho ta!"
Huyền Diệu: "Được! Vậy ta tự mình đi một chuyến."
...
"Lục thúc, người xem!" Trong vùng đầm lầy có nhóm ba người, một đệ tử Khí Vân Tông chỉ về một hướng.
Thái Thúc Sơn Thành nhìn theo, thấy trên bụi cỏ có một người đang nằm.
Lão vẫy tay ra hiệu. Ba người cấp tốc phóng tới, thấy trên đất có một người nằm sõng xoài, máu me be bét, tứ chi không trọn vẹn. Một cái tay gãy gục bên cạnh tảng đá. Trên tảng đá dường như là dòng chữ do người bị thương lợi dụng thời điểm cuối cùng viết lại, ba chữ xiêu vẹo: Phiêu Miễu các!
Một đệ tử Khí Vân Tông lật người kia lại, sau khi nhận rõ dung mạo đối phương, Thái Thúc Sơn Thành giật mình nói: "Triều Kính!"
Ba người đều giật mình nhìn vết thương của Triều Kính. Chân tay đứt đoạn, vết thương nghiêm trọng vô cùng.

Thái Thúc Sơn Thành ngồi xổm xuống, vươn tay kiểm tra mạch đập, cau mày nói: "Chưa chết. Là ai đả thương lão thành thế này..."
Ánh mắt ông ta liếc về ba chữ "Phiêu Miễu các" bên cạnh, có vẻ hãi hùng khiếp vía.
Một tên đệ tử nói: "Triều Kính dường như muốn nhắc nhở là do người của Phiêu Miễu các."
Một đệ tử khác kiểm tra vết thương trên người Triều Kính, nói:
"Lục thúc, người này còn có thể cứu sống."
Gã dứt lời lập tức đưa tay lên sờ lấy thuốc.
Thái Thúc Sơn Thành trừng mắt một cái: "Làm gì thế?"
Đệ tử kia lắp bắp nói: "Tuy người đã tàn phế, nhưng còn cứu được. Chúng ta không nên hỏi xem chuyện gì đã xảy ra hay sao?"

Chương 1502: Ngưu Hữu Đạo đi tìm Triều Kính? (1)

Chương 1502: Ngưu Hữu Đạo đi tìm Triều Kính? (1)
"Hỏi cái gì hỏi? Hỏi xong làm sao báo cáo cho Phiêu Miễu các?" Thái Thúc Sơn Thành trách cứ.
Đệ tử kia nói: "Làm như không nhìn thấy sao?"
Thái Thúc Sơn Thành không biết Triều Kính hôn mê có thể nghe thấy họ nói chuyện không. Ông ta cau mày, vuốt vuốt mặt Triều Kính, phát hiện mười mấy con mắt dọc của yêu hồ.
Ông ta liếc liếc xung quanh, bỏ mười mấy con mắt dọc kia vào túi, sau đó đột nhiên bắt lấy cổ Triều Kính vặn rắc một cái, triệt để cắt đứt hơi Triều Kính. Ông ta cấp tốc ném Triều Kính vào trong đầm lầy, tảng đá kia cũng bị đá xuống nước.
Chờ thi thể chìm vào trong đầm lầy, lại nhòm ngó xung quanh một vòng, Thái Thúc Sơn Thành thở phù một cái nói:
"Các ngươi nhớ kỹ, quên đi ba chữ Phiêu Miễu các trên tảng đá đi, quên mọi chuyện vừa nãy đi. Chúng ta không thấy gì hết, cũng không biết gì hết, hiểu chưa?"
"Vâng!" Hai người kia cùng đáp. Một người lại hỏi: "Lục thúc, Phiêu Miễu các giết Triều Kính làm gì?"
Thái Thúc Sơn Thành: "Bị thương thế này còn có thể thoát thân, có phải là Phiêu Miễu các làm hay không còn chưa thể chắc chắn. Nếu thật sự do Phiêu Miễu các làm, vậy gần như là vì cướp giật thành tích săn mắt dọc của yêu hồ. Khả năng nào cũng có, nói chung bắt đầu từ bây giờ, nhìn thấy người Phiêu Miễu các cần phải tăng cao cảnh giác."
"Vâng!" Hai đệ tử lại đáp.
Sau đó ba người cấp tốc bay khỏi nơi đây...

Tại một vùng núi rừng khác, cạnh đầm lầy, một người mặc trang phục đen, một người mặc trang phục đỏ, hai người đứng đối lập nhau.
Ngao Phong giống như những gì mà Ngưu Hữu Đạo tìm hiểu, là một người cao gầy, mặt trắng không râu, mắt rất lớn.
Ngao Phong cũng đang quan sát Ngưu Hữu Đạo ngẫu nhiên gặp. Y không quen người kia, nhưng có nhận ra trang phục mà người kia đang mặc. Mặc trang phục đó lại xuất hiện ở đây, vừa nhìn đã biết là người của các phái bên ngoài tới rèn luyện.
Đương nhiên, đối phương là ai cũng không quan trọng, quan trọng là cái túi vải căng phồng bên eo của đối phương. Nhìn hình dạng lồi lên từ bề mặt túi thì biết, trong đó chắc hẳn là mắt dọc của yêu hồ, dường như không ít, cũng phải có mười mấy cái.
Tính cảnh giác của yêu hồ rất cao, khó săn giết. Mười mấy con mắt dọc của yêu hồ thực không phải ít.
Ngao Phong quả thực là người của Vô Lượng Viên. Chỉ có người của Vô Lượng Viên mới biết được khu vực có vẻ bình tĩnh kia nguy hiểm đến cỡ nào. Bất kỳ điều dị thường nào cũng có khả năng khiến người ta mất mạng. Đừng tưởng rằng là con cháu của Thánh Tôn thì đã an toàn. Người dễ dàng tiếp xúc với quả Vô Lượng lại càng dễ bị người khác nghi ngờ hơn, cũng có nghĩa là nguy hiểm hơn.
Lần này Phiêu Miễu các tuyển người từ các nơi tương ứng tới tham dự tỷ thí, y muốn nhân cơ hội để rời đi. Nhưng Vô Lượng Viên không phải nơi ai muốn vào thì vào, muốn đi thì đi. Y cần thành tích, có thành tích mới dễ nói chuyện.
Đương nhiên, không chỉ y cần thành tích, tất cả người tham dự của Phiêu Miễu các đều cần thành tích tốt.
Nếu Phiêu Miễu các trong lần tỷ thí này thua trong tay người tham dự rèn luyện, không chỉ mất người mà cũng sẽ cho Thánh Tôn cớ công khai chỉnh đốn.
Phiêu Miễu các vô dụng, Thánh Tôn muốn chỉnh đốn. Bản thân đã vô dụng thì còn có thể nói được gì? Không ai nói được gì.
Để cổ vũ mọi người cố gắng, Phiêu Miễu các đã nói trước, cũng đã hứa trước, sẽ trọng thưởng theo thành tích.

Còn nữa, đôi khi thân phận địa vị cũng là gánh nặng. Nếu thành tích của Ngao Phong không bằng người khác, y lại có vẻ là kẻ vô năng.
Nhìn thấy cái túi căng phồng, Ngao Phong có phần động lòng, nổi tâm tư đánh cướp. Y vô thức quan sát chung quanh, vừa muốn cướp lại vừa không muốn, vì lo lắng bị phát hiện. Phiêu Miễu các cũng đã dặn trước, không được cướp giật, bằng không nghiêm trị.
Đó là vì công bằng, nên không tổ rèn luyện nào dám cướp đồ của Phiêu Miễu các. Chỉ có khả năng người của Phiêu Miễu các cướp của tổ rèn luyện.
Nhân viên Phiêu Miễu các tham gia tỷ thí phân chia thành từng tổ hai người. Lúc trước bọn y gặp một nhóm yêu hồ đã phân công nhau truy đuổi, hai người tạm thời tách ra. Không ngờ y gặp được một người tham dự rèn luyện ở đây, mà thu hoạch có vẻ không ít.
Ngưu Hữu Đạo hành động trước. Hắn chắp tay, tỏ vẻ kính trọng.
"Đến Thánh cảnh tham gia rèn luyện hả?" Ngao Phong hỏi.
"Phải!" Ngưu Hữu Đạo cung cung kính kính trả lời.
Ngao Phong lại hỏi: "Môn phái nào?"
Ngưu Hữu Đạo đáp: "Tử Kim động. Ta và đồng môn đang tản ra đi săn yêu hồ, không ngờ gặp phải tiên sinh Phiêu Miễu các."
Tử Kim động? Ngao Phong lại đánh giá một phen, đoán tuổi đối phương, lại hỏi: "Ngươi là Ngưu Hữu Đạo?"
Tuy không quen biết, nhưng lúc trước y có nghe nói. Mà dù trước đây chưa từng nghe nói, chuyện La Phương Phỉ dẫn người ra lúc trước cũng đã truyền đến tai y.
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc: " Ta chưa từng gặp mặt tiên sinh. Sao tiên sinh biết tại hạ là Ngưu Hữu Đạo?"
Ngao Phong khinh không thèm trả lời. Với thân phận của y, trước mặt những người trong các môn phái bên ngoài thì luôn có tâm thái kẻ bề trên. Y hỏi:
"Trên đường ta gặp người trong các phái, hầu như đều là ba người một tổ. Tại sao ngươi chỉ có một mình? Đồng môn của ngươi đâu?"
Ngưu Hữu Đạo: "Vừa nãy đã nói với tiên sinh, đã tản ra đi săn yêu hồ. Ta cũng đang đi tìm họ. Không biết tôn tính đại danh của tiên sinh là?"

Ngao Phong nhìn chung quanh. Tuy rằng quy tắc không cho phép cướp lẫn nhau, nhưng nếu có thể đảm bảo không bị người nào phát hiện, tất nhiên không được coi là trái quy tắc. Không ai nói ngươi làm trái quy tắc thì không có chuyện làm trái quy tắc. Đạo lý này để ở đâu cũng là đạo lý.
Dừng suy nghĩ, y liếc túi áo Ngưu Hữu Đạo, hỏi:
"Xem ra ngươi thu hoạch không ít."
Ngưu Hữu Đạo: "Cũng không coi là nhiều."
Ngao Phong: "Lấy ra xem xem."
Hắc! Ngưu Hữu Đạo cảm thấy thú vị. Hắn thấy đối phương có vẻ muốn cướp. Lá gan của tên này không nhỏ, lại dám làm trái quy tắc. Đã vậy, chuẩn bị lúc trước của mình có vẻ hơi dư thừa, đúng là bớt được khối việc. Bề ngoài, Ngưu Hữu Đạo cảnh giác lùi một bước.
"Xin hỏi tôn tính đại danh tiên sinh?"
Ngao Phong: "Ta bảo ngươi lấy ra xem, ngươi không nghe thấy?"
Ngưu Hữu Đạo tỏ vẻ kinh hoảng, mau chóng cởi túi đeo bên hông xuống, ném tới.
Ngao Phong nhận túi, cởi nút buộc ra xem. Không sai, trong đó chứa mắt dọc của yêu hồ.
Chẳng may không phải là mắt dọc của yêu hồ thì y cũng không cần làm điều thừa thãi. Sau khi xác nhận, y lại nảy sinh tâm tư khác. Y buộc lại túi, nâng lên nói:
"Trả ngươi!"
Ngưu Hữu Đạo tiến lên, hai tay đưa ra nhận. Biến cố chớp mắt nảy sinh, Ngao Phong đột nhiên đấm tới.
Quyền người ngừi lùi. Ngưu Hữu Đạo đã sớm đề phòng nên cấp tốc lui nhanh, tránh được quyền phong.
Trong mắt lóe lên vẻ tàn khốc, Ngao Phong không chịu buông tha, thừa cơ đuổi theo. Ngưu Hữu Đạo lao chếch về phía đầm lầy. Ngao Phong cũng lắc mình đuổi theo.
Ầm! Đáp xuống đất, Ngưu Hữu Đạo vung chưởng đánh nổ tung bùn đất, nhào người chui vào.
Ngao Phong lăng không cũng nhào xuống theo. Đùng! Y vung chưởng đánh vào thân thể Ngưu Hữu Đạo còn chưa kịp chui hết vào trong bùn.

Chờ y đáp xuống đất, Ngưu Hữu Đạo đã trốn vào trong nước bùn.
Ngao Phong đáp xuống đất lại vung chưởng đánh. Trên bàn tay y hiện lên hắc quang chỉ có thể thấy bằng pháp nhãn. Y quỳ gối cạnh mép đầm lầy, vỗ một chưởng xuống đất. Hắc quang bắn ra.
Ầm! Không thấy chút bùn lầy nào bắn lên, nhưng bùn đất bên dưới rung lên rồi chập trùng như sóng gợn. Lấy trung tâm bàn tay y đập xuống đất, từng vòng tròn nhấp nhô tản ra chung quanh, lan tỏa ra xa mấy chục trượng. Nước bùn giống như bị đun sôi, ùng ục ùng ục tỏa ra bọt khí chứa khói đen.
Động tĩnh chưa tan, Ngao Phong đã cấp tốc đánh nổ bùn đất, đào xuống như dời sông lấp biển. Nhưng y phí hết công phu cũng không thể phát hiện ra bóng dáng Ngưu Hữu Đạo, ngay cả cọng lông cũng không tìm được.
Bùn đất từ từ khôi phục lại như cũ. Sắc mặt Ngao Phong rất nghiêm nghị. Bị y đánh một chưởng còn có thể chạy thoát? Mà lại chạy xuống lòng đất bùn?
Y đứng trên đầm lầy nhìn ngắm chung quanh, quan sát một hồi lâu mà không thấy mục tiêu lộ diện. Y kéo cái túi treo bên eo, cảm giác như vừa cướp sai đối tượng, không biết đối phương có tố cáo hay không.

Chương 1503: Ngưu Hữu Đạo đi tìm Triều Kính? (2)

Chương 1503: Ngưu Hữu Đạo đi tìm Triều Kính? (2)
Y nảy sinh kích động hủy diệt chứng cứ, nhưng nghĩ một lúc lại thấy, nếu y đã ra tay, dù đối phương có chứng cứ hay không mà đã muốn tố cáo thì sẽ tố cáo. Thế nhưng, ai có thể chứng minh mắt dọc của yêu hồ trên tay mình là do cướp tới?
Thu túi lại, y lắc mình lao vút đi...
Ba con phi cầm cỡ lớn xoay quanh trên bầu trời Hoang Trạch Tử Địa. Nhân viên Phiêu Miễu các cưỡi trên phi cầm phóng mắt tìm kiếm bên dưới.
Thấy dưới đất có người đang bay lượn tiến lên, Huyền Diệu phất tay ra hiệu. Có người phi thân xuống, ngăn cản người đang tiến lên.
Người bị cản chính là Hồng Cái Thiên của Nam Hải. Thấy người của Phiêu Miễu các bay xuống chặn đường, gã ngẩng lên nhìn phi cầm đang bay trên không, không dám làm bừa nên chắp tay tới chào.
Người vừa đáp xuống hỏi: "Ngươi thuộc môn phái nào?"
Hồng Cái Thiên chắp tay nói: "Dưới trướng Pháp Vương Nam Hải."
Tìm được rồi! Người vừa đáp xuống lập tức vẫy tay với nhân viên trên trời. Thấy bên dưới gọi, Huyền Diệp nhảy xuống. Phía sau còn có bốn nhân viên Phiêu Miễu các bay xuống theo.
Huyền Diệu vừa đáp xuống đất, người vừa xuống trước đã lập tức báo: "Huyền quản sự, tìm được rồi, là người của Nam Hải."
Huyền Diệu đáp à một tiếng, nhìn về phía Hồng Cái Thiên, nhìn dáng vẻ rồi hỏi:
"Ngươi là Tam đương gia Hồng Cái Thiên của Nam Hải?"

Ông ta có thể nói ngay danh tính, chứng tỏ ông ta nắm rất rõ tình huống của người tham gia rèn luyện.
Hoang Trạch Tử Địa lớn như vậy, tất nhiên không thể vừa tới đã tìm được. Bên này đã tìm kiếm một thời gian, đã tìm thấy người rèn luyện thuộc các môn phái khác. Họ được biết các phái chia làm ba nhóm, có một nhóm đi theo Ngưu Hữu Đạo. Tình huống đúng như Hoàng Ban đã báo.
Đã biết tình huống, bây giờ lại tìm thấy người của Nam Hải, tất nhiên họ có thể tìm thấy nhóm Triều Kính.
Một trong các quản sự của Phiêu Miễu các? Hồng Cái Thiên thầm đánh giá rồi chắp tay trả lời:
"Chính phải."
Huyền Diệu hỏi: "Trưởng lão Triều Kính của Vạn Thú môn có đi cùng các ngươi không?"
Hồng Cái Thiên trả lời: "Có."
Huyền Diệu lại hỏi: "Đã đi cùng đường, vậy các ngươi đã đẩy mạnh kế hoạch tìm kiếm. Triều Kính ở hướng nào, chắc ngươi phải biết chứ?"
"Ơ..." Hồng Cái Thiên ngạc nhiên, là tìm Triều Kính sao? Phiêu Miễu các đang yên lành làm gì phải tìm Triều Kính? Nhiều ngày không thấy lão già kia rồi, không phải là đã xảy ra chyện chứ?
"Hả?" Huyền Diệu hừ một tiếng đầy nghi ngờ, giống như đang nói: Ta đã hỏi, vì sao không trả lời?
Lấy lại tinh thần, Hồng Cái Thiên vội vàng trả lời:
"Đúng là lão đi theo chúng ta, nhưng Triều Kính đã mất tích một thời gian rồi, không biết đi nơi nào. Chúng ta cũng đang đi tìm lão."
"Mất tích?" Huyền Diệu cau mày. Sự việc đúng như Đinh tiên sinh dự đoán. Ông ta chậm rãi hỏi: "Đang yên đang lành sao lại mất tích, lẽ nào bị yêu xử lý?"
Hồng Cái Thiên: "Chúng ta cũng không biết chuyện gì, chỉ là lão ta đột nhiên mất tích từ mấy ngày trước. Chúng ta đã cố ý phân công người đi tìm."
Huyền Diệu lạnh lùng nói: "Tìm kiếm? Tại Hoang Trạch Tử Địa này, một khi con người mất tích thì có thể tìm về hay sao?"

Hồng Cái Thiên: "Dù sao mọi người cũng cùng đi săn yêu hồ, là người chung đường, dù có tìm được hay không cũng phải làm hết sức."
Huyền Diệu: "Ngưu Hữu Đạo ở phương nào?"
Hồng Cái Thiên lại sững sờ, hỏi lại: "Không biết quản sự tìm Triều Kính và Ngưu Hữu Đạo có chuyện gì?"
Huyền Diệu: "Ta đang hỏi ngươi, không phải ngươi hỏi ta, thật lòng trả lời!"
"Vâng!"
Hồng Cái Thiên cẩn thận đáp. Gã giơ tay gãi gãi mái tóc đỏ:
"Ta không rõ Ngưu Hữu Đạo ở hướng nào, hiện giờ chỉ sợ không ai biết được."
Huyền Diệu cau mày:
"Ngươi đừng nói với ta là Ngưu Hữu Đạo cũng mất tích."
Hồng Cái Thiên: "Vậy thì không. Ngưu Hữu Đạo dẫn đệ tử Tử Kim động đi tìm kiếm người mất tích rồi. Người đi tìm Triều Kính chính là Ngưu Hữu Đạo.
"Ngưu Hữu Đạo đi tìm Triều Kính?"
Huyền Diệu suýt thì bật cười, có cảm giác chuột chúc Tết mèo.
"Vì sao không phải là ai khác đi tìm mà lại là Ngưu Hữu Đạo? Tình huống cụ thể thế nào, nói rõ một chút."
"Tình huống cũng đơn giản, chính là chúng ta không thấy Triều Kính trở về địa điểm đã hẹn trước..."
Hồng Cái Thiên không dám giấu, kẻ lại tường tận mọi việc. Gã nói là vì mọi người nghi ngờ Ngưu Hữu Đạo làm. Ngưu Hữu Đạo muốn chứng minh mình trong sạch nên đi tìm.
Huyền Diệu: "Ngươi mới vừa nói trưởng lão Phù Hoa của Tây Hải có thể chứng minh không phải Ngưu Hữu Đạo làm?"
Hồng Cái Thiên thật không hiểu tình huống ra làm sao, chỉ cẩn thận trả lời:
"Phù Hoa nói vậy."
Huyền Diệu ngẩng đầu nhìn sắc trời, phát hiện đã gần đến tối, hỏi:
"Các ngươi cũng sắp gặp lại chứ? Gặp ở đâu, dẫn ta đi!"
Hồng Cái Thiên nhìn sắc trời, phát hiện còn chút thời gian nữa là tối. Bây giờ chạy tới địa điểm tập hợp còn hơi sớm, có thời gina này không

chừng còn có thể săn được một con yêu hồ. Nhưng đối phương đã lên tiếng, gã cũng không dễ nói thêm gì, đồng ý.
Sau khi ba người Nam Hải bay lươn đi, nhóm Huyền Diệu tiếp tục cưỡi phi cầm bay theo sau.
Nhóm người đi tới một khu rừng núi, chính là địa điểm hẹn trước, quả nhiên đến sớm nhất. Khi họ tới, những người khác chưa xuất hiện.
Ba con phi cầm lớn đáp xuống vùng núi, Huyền Diệu kiên trì chờ đợi.
Quang cảnh dần về đêm, nhân viên các tổ lục tục trở về.
Đoạn Vô Thường dẫn người về tới trước, thấy đám Hồng Cái Thiên đi cùng Phiêu Miễu các. Mọi người không biết chuyện, không biết có nên đi qua hay không.
Huyền Diệu chủ động vẫy vẫy tay, ra hiệu cho Đoạn Vô Thường tới. Khi người tới nơi, ông ta hỏi lại gần giống như đã hỏi Hồng Cái Thiên.
Đoạn Vô Thường không chắc chắn lắm, thỉnh thoảng lại nháy mắt với Hồng Cái Thiên. Hồng Cái Thiên không dám biểu thị gì đối với Huyền Diệu, nên Đoạn Vô Thường chỉ dành thành thật khai báo.
Huyền Diệu đối chiếu câu trả lời của hai người, phát hiện đại khái giống nhau, không có vấn đề gì.
Sau đó Toàn Thái Phong mang người trở về, cũng sững sờ trước tình huống trước mắt. Tiếp theo đó Toàn Thái Phong cũng bị Huyền Diệu gọi tới hỏi. Kết quả trả lời cũng tương tự.
Sau đó nữa là tổ bốn người Phù Hoa trở về. Người mà Huyền Diệu muốn tìm chính là nàng ta.
Huyền Diệu đi tìm Triều Kính theo lời dặn của Đinh Vệ, không tìm thấy Triều Kính thì tìm Ngưu Hữu Đạo, không tìm thấy Ngưu Hữu Đạo thì tất nhiên phải tìm một người liên quan biết rõ tình huống. Cho dù thế nào cũng phải có kết quả mang về, nếu không việc ông ta chủ động mời người chạy tới đây sẽ không thể nào báo cáo rõ được.
Căn cứ vào câu hỏi đã hỏi mấy người trước, Huyền Diệu đã nắm giữ đại khái tình huống. Ông ta ngoắc ngón tay gọi mấy người Phù Hoa tới, dặn hai người đi cùng:
"Tách người ra hỏi riêng."
Lập tức có ba nhân viên Phiêu Miễu các đi lên, tách riêng ba người Côn Lâm Thụ ra. Bản thân Phù Hoa thì được Huyền Điệu tự mình dẫn sang

bên.
Đúng lúc này nhóm Trầm Nhất Độ mang người trở về. Trầm Nhất Độ thấy tình huống này, cảm thấy nghi ngờ. Y thấy đám Hồng Cái Thiên đang tập hợp tại một chỗ bèn đi sang muốn hỏi chuyện thì lại bị nhân viên Phiêu Miễu các cách ly, không cho Trầm Nhất Độ hỏi chuyện những người đã được thấm vấn trước, tránh thông đồng khai báo sai.
Trầm Nhất Độ đành đàng hoàng đứng sang bên chờ đợi, lòng ngạc nhiên lẫn nghi ngờ, không biết đã xảy ra chuyện gì.
Lãng Kinh Không dẫn người về cuối cùng, vừa thấy tình huống ở đây lập tức giật nảy mình. Tương tự, nhân viên Phiêu Miễu các đang quan sát cũng không cho y tiếp túc với Hồng Cái Thiên.
Lãng Kinh Không đành dẫn người đi tới chỗ Trầm Nhất Độ, vừa chạm mặt đã hỏi:
"Thẩm huynh, tình huống bây giờ là sao?"
Trầm Nhất Độ thầm nói: "Ta cũng giống ngươi, không biết gì cả."
Lãng Kinh Không: "Có phải là xảy ra chuyện gì?"
Trầm Nhất Độ hơi lo lắng: "Người của Phiêu Miễu các tìm tới cửa, cách ly từng người ra hỏi han, chắc hẳn đã có chuyện."
Lãng Kinh Không: "Chúng ta đi cùng nhau hàng ngày thì có thể có chuyện gì. Không phải là Ngưu Hữu Đạo và Triều Kính kia chọc phải chuyện gì chứ?"
Trầm Nhất Độ: "Không rõ, hi vọng không phải. Cho dù có việc, chắc hẳn cũng không liên quan gì đến chúng ta phải không? Chúng ta cẩn thận nghĩ lại xem gần đây có làm chuyện khác người gì không?"

Chương 1504: Tất cả lôi Ngưu Hữu Đạo ra bán

Chương 1504: Tất cả lôi Ngưu Hữu Đạo ra bán
Lãng Kinh Không nhíu mày suy tư, cẩn thận sắp xếp mọi việc từ đầu cuộc rèn luyện tới giờ...
Trong cánh rừng, nghe xong hỏi đáp, Huyền Diệu híp mắt nhìn kỹ vị yêu tu xinh đẹp này, lạnh lùng nói:
"Phù Hoa, ngươi xác nhận ngày Triều Kính mất tích, Ngưu Hữu Đạo vẫn đi cùng với ngươi?"
Sao có cảm giác như đang nghi ngờ Ngưu Hữu Đạo giết Triều Kính?
Phù Hoa thấp thỏm, không biết chuyện gì. Cho dù Ngưu Hữu Đạo giết Triều Kính thì đã làm sao? Về lý mà nói, ân oán cá nhân không liên quan đến Phiêu Miễu các, họ sẽ không nhúng tay. Làm sao bây giờ Phiêu Miễu các lại tự mình chạy tới điều tra?
Còn nữa, làm sao Phiêu Miễu các biết Triều Kính mất tích mà tới? Có người báo tin cho Phiêu Miễu các? Không đúng! Vẫn như đã nói, dù Ngưu Hữu Đạo giết Triều Kính thì cũng là ân oán cá nhân, tố cáo có ý nghĩa không?
Lòng thấp thỏm, tạm thời không đề cập tới, Phù Hoa đảm bảo:
"Tuyệt không nói dối. Ngày Triều Kính mất tích, Ngưu Hữu Đạo vẫn theo chúng ta, chưa bao giờ rời khỏi."
Huyền Diệu: "Phù Hoa, ta nhắc nhở ngươi một câu. Phiêu Miễu các đang tra xét sự việc, lừa đối và giấu diễm không báo cáo sẽ xảy ra hậu quả gì, chắc ngươi biết. Đương nhiên, có người nói các ngươi kết nghĩa tỷ đệ, ta có thể hiểu được về mặt tình cảm. Người của Phiêu Miễu các cũng là người, không thể không có tình người. Vì vậy, ta đồng ý cho ngươi một cơ hội. Chỉ cần ngươi nói ra chân tướng, cho dù lúc trước có

gì dám giấu diếm, coi như ta cho ngươi lấy công chuộc tội, chuyện cũ bỏ qua. Ngươi nghĩ kỹ rồi hãy trả lời."
Phù Hoa rất bất đắc dĩ, rõ ràng mình nói thật, lẽ nào mình phải nói dối mới được hay sao? Quan trọng là tình huống này khiến người ta cảm thấy không chắc chắn, nàng ta cũng không dám nói dối!
"Huyền quản sự, chân tướng đúng là như vậy. Cùng ngày hôm đó, Ngưu Hữu Đạo quả thực ở cùng với chúng ta. Ta không thể và cũng không dám nói dối ngài." Phù Hoa cung kính đáp lời.
Huyền Diệu: "Nói ra là phải chịu trách nhiệm. Một khi để ta tra ra là ngươi nói dối, ngươi có biết hậu quả không?"
Phù Hoa nói: "Phù Hoa nguyện dùng tính mạng đảm bảo, chỉ nói thật. Nếu có nửa câu là dối trá, ta bằng lòng chịu bất kỳ sự trừng phạt nào.
Huyền Diệu căng mặt, không nói gì thêm, chỉ là ánh mắt vẫn chằm chằm nhìn Phù Hoa, khiến Phù Hoa rất lo âu.
Một lúc sau, các nhân viên Phiêu Miễu các đã thẩm tra xong rồi truyền tin tức tới, chứng tỏ đã hỏi xong, Huyền Diệu mới xoay người đi gặp các nhân viên khác.
Vừa gặp mặt, Huyền Diệu nói: "Tình huống ra sao, lần lượt báo lại."
Nhân viên Phiêu Miễu các dẫn ba người Côn Lâm Thu đi lần lượt báo cáo lại tình huống.
Nghe xong báo cáo, Huyền Diệu cau mày. Tất cả đều có thể chứng minh là Ngưu Hữu Đạo đi cùng những người kia, cũng đều có thể chứng minh Ngưu Hữu Đạo không có thời gian gây án đối với Triều Kính. Lẽ nào tập thể nói láo cho Ngưu Hữu Đạo?
Nhưng từ tình huống tra hỏi mà xem, những người này không giống như đang nói láo giúp Ngưu Hữu Đạo, bằng không đã không nói ra cả một số tình huống có thể gây bất lợi cho Ngưu Hữu Đạo.
Lẽ nào việc Triều Kính mất tích thật sự không có quan hệ gì với Ngưu Hữu Đạo?
Nếu thật sự là như thế, sợ là không thể tiến hành cạy miệng Ngưu Hữu Đạo được.
Đạo lý rất đơn giản. Nếu thật sự chỉ có Thái Thúc Sơn Thành chọc phá những bí mật kia mà không còn ẩn giấu các bí mật khác, vậy miễn

cưỡng cạy miệng Ngưu Hữu Đạo nữa còn để làm gì? Không có bí mật, lẽ nào còn có thể ép Ngưu Hữu Đạo tự bịa ra bí mật khác hay sao?
Nếu thật sự bịa ra một bí mật kinh thiên nào đó, một khi mà bị bên trên tra hỏi rồi vạch trần, vậy thì là Huyền Diệu không đúng rồi.
"Gọi Hồng Cái Thiên kia tới." Huyền Diệu bảo.
Hồng Cái Thiên được gọi, mau chóng đi tới, có vẻ bất an trước Huyền Diệu
Huyền Diệu lạnh nhạt nói:
"Theo như Phù Hoa báo, sở dĩ các ngươi đi theo Ngưu Hữu Đạo là vì biết Ngưu Hữu Đạo đã biết được tình huống rèn luyện từ trước, có phải không?"
Hồng Cái Thiên thầm cả kinh, không ngờ Phù Hoa phun ra cả việc này. Như vậy chẳng khác nào bán Ngưu Hữu Đạo.
Gã lại không biết là Phù Hoa quả thực bất đắc dĩ. Phù Hoa cũng sợ chứ! Điều quan trọng là nàng ta không biết Phiêu Miễu các rốt cuộc muốn tra xét việc gì, không cho rằng chỉ vì nghi ngờ Ngưu Hữu Đạo giết Triều Kính mới tự tới thẩm vấn. Nàng ta sắp xếp tất cả mọi việc một lượt, cảm thấy chỉ có khả năng là vì việc Ngưu Hữu Đạo có nội tuyến tại Thánh cảnh đã bị Phiêu Miễu các biết, cho nên nàng ta không dám giấu diếm, thành thật khai báo.
Sở dĩ thành thật khai báo cũng vì chuyện có nội tuyến chẳng liên quan gì đến nàng ta. Nàng ta và Ngưu Hữu Đạo chưa thân thiết đến mức có thể bất kể mọi việc cũng dám nhảy xuống nước sôi lửa bỏng vì Ngưu Hữu Đạo. Để tránh rước họa vào thân, nàng ta chỉ có thể phủi sạch sẽ bản thân.
Hồng Cái Thiên do dự một chút, cũng khai:
"Phải! Bắt đầu từ lúc tin tức rèn luyện vừa truyền ra, Ngưu Hữu Đạo đã truyền tin cho ta, bảo ta chuẩn bị người đáng tin để đề cử vào danh sách rèn luyện. Chắc hẳn hắn đã biết mình phải vào Thánh cảnh rèn luyện, vì vậy ta nghi là hắn biết tin tức về chuyến rèn luyện này. Ta cảm thấy hắn có đảm bảo nên mới theo hắn."
Huyền Diệu: "Không phải vì các ngươi kết nghĩa huynh đệ hả?"
Hồng Cái Thiên: "Đây chỉ là một phần nguyên nhân. Nguyên nhân thực sự là vì ta cảm thấy hắn biết tin tức thì sẽ được bảo đảm hơn."

Cái gì mà huynh đệ kết nghĩa, chỉ là trò cười! Huyền Diệu hừ lạnh, nghiêng đầu nói: "Kêu Lãng Kinh Không đến!"
Rất nhanh, Lãng Kinh Không được gọi tới, câu hỏi cũng tương tự. Lãng Kinh Không không dám giấu, cũng thành thật khai báo chuyện Ngưu Hữu Đạo đã biết tin từ trước.
Sau đó là Đoạn Vô Thường, rồi lại tới Trầm Nhất Độ và Toàn Thái Phong.
Toàn Thái Phong vừa nghe câu hỏi, liếc thấy phản ứng của mấy người khác, trong lòng chửi mẹ một cái. Thì ra Ngưu Hữu Đạo biết tin tức rèn luyện, xem ra có nội tuyến ở Thánh cảnh. Chẳng trách La Phương Phỉ lại dẫn Ngưu Hữu Đạo ra ngoài.
Lúc trước y không biết chuyện. Trong mọi người ở đây, chỉ có y không biết gì, cũng là người thực sự vì tình huynh đệ nên mới đi cùng Ngưu Hữu Đạo. Bởi vì thấy thái độ của Ngưu Hữu Đạo với Huệ Thanh Bình, y cảm thấy Ngưu Hữu Đạo đáng tin cậy.
Còn Trầm Nhất Độ lại bán Ngưu Hữu Đạo triệt để nhất. Gã không chỉ kể ra việc Ngưu Hữu Đạo có thể biết trước, còn nói Ngưu Hữu Đạo đã vì thế mà lừa bịp Hiểu Nguyệt các hai mươi triệu kim tệ, còn nói là Ngưu Hữu Đạo từng ngấm ngầm dặn dò gã chuyện hạ sát Triều Kính.
Còn doạ dẫm được hai mươi triệu kim tệ? Huyền Diệu vừa nghe đã giật giật lông mày, nhìn đám người chung quanh, phát hiện tên nào tên nấy nóng lòng rũ sạch quan hệ, không tên nào ngậm miệng. Đối mặt với sự uy hiếp của Phiêu Miễu các, tất cả đều bán sạch Ngưu Hữu Đạo.
Đã như thế, nếu nói là những người này tập thể giúp Ngưu Hữu Đạo giấu chuyện giết Triều Kính thì lại không thể.
Im lặng một lát, Huyền Diệu đối mặt mọi người hỏi:
"Nói như thế, sau khi Ngưu Hữu Đạo cùng các ngươi tiến vào Hoang Trạch Tử Địa, thực ra phần lớn thời gian hắn không đi cùng các ngươi. Đa phần thời điểm, hắn đều mang theo người của Tử Kim động một mình hành động. Hơn nữa, từ đầu đến đuôi hắn không săn được một con yêu hồ nào, có phải vậy hay không?"
"Phải!" Mọi người lục tục theo tiếng.
Huyền Diệu: "Hắn còn có thể chạm trán với các ngươi lúc nào, tại đâu nữa?"

"Sau năm ngày..." Mọi người lại thành thật khai.
Nhìn chằm chằm vị trí mọi người chỉ trên bản đồ trong sổ tay, Huyền Diệu nhíu mày, phát hiện nếu muốn tìm tới Ngưu Hữu Đạo quả có phần phiền phức.
Có hệ thống như vậy, tìm kiếm còn dễ. Bây giờ không có ai liên hệ được với Ngưu Hữu Đạo, vùng Hoang Trạch Tử Địa này lại rộng mênh mông vô bờ, đi lung tung không có mục đích chẳng khác nào mò kim dưới đáy bể.
Bị việc này chậm trễ, không thể quay về ngay. Sau khi suy nghĩ một lúc, Huyền Diệu quay đầu lại nói:
"Truyền tin cho Đinh tiên sinh, báo tình hình, nói rằng ta tạm thời không về."

Chương 1505: Hắc Vân Cảnh Báo

Chương 1505: Hắc Vân Cảnh Báo
Hết cách rồi, Triều Kính sống chết không rõ, phán đoán của Đinh Vệ cũng không biết là đúng hay là sai, tạm thời xem ra, không ai có thể chứng minh việc Triều Kính mất tích có liên quan đến Ngưu Hữu Đạo. Nhưng lại tra ra được những chuyện khác, cái gì mà Ngưu Hữu Đạo biết lịch luyện, ngoài ra hắn thường xuyên tách ra khỏi đoàn, mà cho đến nay vẫn không săn được một con yêu hồ nào, việc này rất bất thường, lộ rõ sự kỳ lạ trong đó, đáng giá để tiếp tục tra xét đến cùng.
Huồng chi, việc Triều Kính mất tích rốt cuộc có lên quan đến Ngưu Hữu Đạo hay không, còn phải đợi bản nhân tự mình đi tìm hắn tiến hành thẩm tra.
Chỉ là bây giờ muốn tìm Ngưu Hữu Đạo cũng không dễ dàng gì, chỉ có thể là vừa tìm kiếm, vừa đợi đến địa điểm gặp mặt kế tiếp xem Ngưu Hữu Đạo có xuất hiện hay không?
"Rõ!" Thủ hạ lĩnh mệnh thi hành.
Sau khi nhóm lửa từ chạng vạng tối làm đi lại lại đến bây giờ thì trời cũng đã tối hẳn rồi.
Có người của Phiêu Miễu các ở đấy, đêm nay người lịch luyện bên này không dám ho he gì, mọi thứ trở nên yên tĩnh...
Bình minh ngày kế tiếp, mấy người Phù Hoa cũng không biết có nên tiếp tục đi săn yêu hồ hay không, ngược lại là Huyền Diệu thúc giục bọn họ tiếp tục, không bởi vì chuyện thẩm tra lần này mà chậm trễ việc tỷ thí lịch luyện, những cũng là lời cảnh báo bọn họ, không được tiết lộ chuyện tra hỏi này ra ngoài, một khi phát hiện sẽ nghiệm trị không tha.
Nhóm người Phù Hoa vâng vâng dạ dạ lĩnh mệnh rời đi, Huyền Diệu biết rõ địa điểm hôm nay bọn họ gặp mặt, sau đó lại dẫn người tiếp tục

tìm kiếm tung tích Ngưu Hữu Đạo, không thể tìm được bọn họ, việc truy tìm sẽ không dừng lại...
Trong đầm lầy bay lượn một hồi, sau khi thấy được chỗ đặt chân thích hợp, đột nhiên nhóm người Phù Hoa dừng lại, là Côn Lâm Thụ yêu cầu dừng lại.
"Làm sao vậy?" Sau khi dừng lại, Phù Hoa hỏi.
Côn Lâm Thụ: "Tốt nhất vẫn là chia nhau ra tìm kiếm đi, ta đi hướng khác tìm xem, đến đúng thời gian ta sẽ chạy tới địa điểm hẹn gặp các ngươi."
Ánh mắt Phù Hoa lóe lên, nàng đã sớm phát hiện ra dáng vẻ nỗi lòng ngổn ngang trăm mối của, nàng hỏi: "Ngươi có phải là muốn mật báo cho Ngưu Hữu Đạo đúng không?"
Côn Lâm Thụ không thừa nhận hay phản bác, chẳng nói câu nào, trải qua việc thẩm tra ngày hôm qua, tận mắt thấy một số chuyện, y cũng không ngu ngốc, tất nhiên biết những người này sẽ bán đứng Ngưu Hữu Đạo.
Còn y thì không. Đương nhiên, chuyện y biết cũng không nhiều, không biết bất kì việc cơ mật nào của Ngưu Hữu Đạo, bao gồm cả những người khác cái gì mà biết rõ tin tức bên trong Thánh Cảnh có nội gián, đương nhiên cũng chẳng có gì để phản bội cả.
Không ai nguyện ý làm người hầu, nhất là đối với những người tâm cao khí ngạo như y, cho nên cảm giác của y đối với hắn rất là phức tạp, nhưng y cũng không hi vọng nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo bị bán đứng như vậy. Thực chất bên trong người có ngạo khí cũng không mong muốn làm phản đồ, phản bội Thiên Hỏa giáo đã bị bức ép đến mức kia, bây giờ tốt xấu gì y cũng là người của Ngưu Hữu Đạo.
Còn một điểm nữa là cho đến nay, dù là y bị buộc rời khỏi Thiên Hỏa Giáo, cũng chưa từng làm ra loại chuyện phụ bạc với Thiên Hỏa giáo. Lui một nghìn bước mà nói, sư muội cũng là thê tử của mình còn đang ở Tử Kim động, y không biết là Phiêu Miễu các thẩm tra nhằm vào Ngưu Hữu Đạo nghiêm trọng đến mức nào, cũng không biết sau khi chuyện xảy ra có liên lụy đến Hỏa Phượng Hoàng hay không.
Thật sự là y muốn tìm Ngưu Hữu Đạo để bí mật thông báo, muốn nói cho Ngưu Hữu Đạo biết rằng người đã bị bán đứng, Phiêu Miễu các

đang điều tra ngươi.
Phù Hoa: "Ngươi có trách chúng ta bán đứng Ngưu Hữu Đạo không?"
Côn Lâm Thụ vẫn không lên tiếng.
Gió thổi tóc rối, Phù Hoa đưa tay vén sợi tóc rủ xuống trước mặt ra sau tai, ánh mắt xa xăm nói: "Nếu như ngươi nghĩ như vậy, cũng không có gì đáng trách cả. Nhưng ngươi biết mà, chúng ta cũng không còn cách nào khác, thậm chí chúng ta không biết rõ Phiêu Miễu các đang tra xét cái gì, hoặc nói là bọn họ biết bao nhiêu. Phiêu Miễu các không tìm đến chúng ta, tất nhiên chúng ta sẽ âm thầm giúp đỡ, chỉ khi nào tìm được chúng ta, chúng ta sẽ không dám dấu diếm."
Côn Lâm Thụ lên tiếng: "Hiện tại ta mới hiểu được, thì ra là các ngươi theo Đạo gia là bởi vì biết chuyện hắn lịch luyện, do đó có thể đạt được lợi ích. Lúc có chỗ tốt thì đi theo, phiền phức thì lập tức phản bội."
Ánh mắt của Phù Hoa trở lại trên mặt y: "Ngươi nói như vậy, ta không phủ nhận, Nhưng đó cũng không là toàn bộ lý do mà chúng ta đi theo hắn, cách đối nhân xử thế của hắn cũng khiến người khác tin phục, là người biết gánh vác, có tình có nghĩa, đi theo hắn quả thật rất là yên tâm. Ta là yêu tu, ta cũng thừa nhận mình cũng chẳng phải là người tốt lành gì... Côn Lâm Thụ à, có rất nhiều chuyện không thể xử trí theo cảm tính, ngươi phải hiểu một điều rằng
có một số việc nhất định phải suy nghĩ hơn thiệt."
"Phiêu Miễu các đã công khai tra xét Ngưu Hữu Đạo, chúng ta không biết là vì cái gì, nhưng có thể đuổi theo tới hoang trạch tử địa thì tất nhiên là có mục đích rõ ràng, vấn đề mấu chốt chính là bản thân Ngưu Hữu Đạo, hắn có thể hóa giải thì sẽ không có việc gì, nếu như không thể hóa giải, chúng ta không bán đứng hắn, hắn cũng sẽ xảy ra chuyện thôi. Mọi người giúp hắn che giấu, sau đó cùng hắn nói ra toàn bộ sự tình sao? Rũ bỏ mọi liên quan đến mình, chí ít có thể giữ được một bên, không cần phải tất cả mọi người đều gặp khó khăn, ngươi nói thử xem có đúng hay không?"
Côn Lâm Thụ: "Ngươi không cảm thấy mình đang nói sạo hay sao?"
Phù Hoa: "Ngươi cho rằng là nói sạo thì cứ coi như là vậy đi, cũng chẳng quan trọng. Phản bội hắn tất nhiên là không đúng, nếu như đã phản bội hắn, đã có lỗi với hắn, ta không hy vọng chuyện đó sẽ xảy ra

một lần nữa với hắn, việc này chẳng liên quan gì đến ngươi, người đừng nhúng tay vào."
Côn Lâm Thụ: "Chuyện ta ra hay không cũng chẳng nhóc ngươi hao tâm tổn trí."
Phù Hoa: "Đầm lầy này rộng lớn, một mình người đi tìm chỗ nào? Người Phiêu Miễu các trên không tuần tra khắp nơi cũng không tìm được hắn, ngươi không có bất kì manh mối nào dù là nhỏ nhất thì có thể tìm ra được sao? Không nên tốn công tốn sức làm gì. Nếu ngươi vẫn một mực khăng khăng đi tìm thì cũng không sao, nhưng ta phải cảnh cáo ngươi, Huyền Diệu đã nói, người để lộ tin tức sẽ bị nghiêm trị! Sau khi trở lại gặp Huyền Diệu, chúng ta cũng sẽ không bao che cho ngươi đâu! Chuyện bao che một khi bị tra ra, chúng ta sẽ bị ngươi làm liên lụy, cho nên nếu ngươi dám rời đi, ta nhất định sẽ nói cho Huyền Diệu biết!"
"Ngươi..." Côn Lâm Thụ giận tím mặt, hai tay nắm thành quyền.
Phù Hoa: "Làm sao? Phiêu Miễu cac đã tham gia vào việc này của chúng ta, ngươi còn nghĩ tới chuyện giết người diệt khẩu phải không, lúc trở về ngươi sẽ khai báo như thế nào đây? Khai báo không rõ ràng, hay tránh né hay là giấu đây? Ngươi có thể tránh, người nhà ngươi tránh kiểu gì? Hình như ngươi còn có một vị phu nhân nhỉ. Tính táo chút đi, không được xử trí theo cảm tính, với tình huống trước mắt này, ngươi gần như không thể nào gặp được Ngưu Hữu Đạo, vì một chuyện không thể nào làm được mà hại mình, còn liên lụy đến chúng ta, hoàn toàn không nên."
Bị ngăn cản, Côn Lâm Thụ không thể rời đi, lúc chạng vạng tối lại theo nhóm người Phù Hoa tới địa điểm ước định gặp mặt với những người khác.
Mấy người Huyền Diệu đi tìm kiếm cũng trở về, cùng một đám người ngủ qua đêm trong rừng núi, khiến đám người này khó mà thả lỏng được.
Đảo mắt đã qua hai ngày, tình hình vẫn như vậy, ban ngày mọi người chia nhau đi tìm mục tiêu của mình, ban đêm lại tụ tập cùng một chỗ...
Ngưu Hữu Đạo cũng như vậy nghỉ qua đêm ở trong rừng núi, nhưng lại không có nhóm người nào, chỉ có một mình hắn, gần đây hắn vẫn luôn một mình đi khắp hoang trạch tử địa này.

Có một mình nên ngay cả nhóm lửa cũng lười, một mình ẩn thân bên trong nơi hẻo lánh của rừng núi.

Chương 1506: Thành thật khai báo (1)

Chương 1506: Thành thật khai báo (1)
Không có người tin cậy để làm hộ pháp, nên cũng không thể tĩnh tâm tu luyện, càng không thể ngủ say, luôn luôn phải dựa vào bản thân mình cảnh giác xung quanh.
Ngồi dưới đất, tựa lưng vào tảng đá, hòa mình và đắm chìm vào màn đêm, ngửa đầu nhìn bầu trời đầy sao qua khe hở giữ những tán cây, xung quanh yên tĩnh thỉnh thoảng có tiếng công trùng kêu.
Bỗng một loạt tiếng xột xoạt ma sát vang lên, khiến hắn nâng cao sự cảnh giác, ành mắt đề phòng nhìn chỗ phát ra tiếng động, mở pháp nhãn ra, bàn tay đã nắm chặt chuôi kiếm.
Sự phòng bị được nâng cao dần dần hạ xuống, chỉ thấy một con yêu hồ màu đen từ trong bụi cỏ chạy ra, lúc đến gần thì hóa thành hình người đi tới, chính là Hắc Vân - tộc trưởng Hồ tộc.
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm lên mặt đất hơi mượn lực đứng lên, một tay chống kiếm: "Sao ngươi lại tới đây?"
Hắc Vân: "Phát hiện ra một số chuyện."
Ngưu Hữu Đạo: "Đúng ra là nếu có chuyện gì thì truyền tin tức là được, ngươi và ta không nên gặp mặt nhau nhiều, một khi để người khác phát hiện, sẽ rất phiền phức."
Hắc Vân: "Ngươi yên tâm, xung quanh ta đều đã sắp xếp nhãn tuyến, có ai tới gần đều có thể phát hiện ra được."
"Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, về sau phải tận lực đề phòng."
Ngưu Hữu Đạo không thể không nhắc nhở, nhưng mà người cũng đã tới, nói nhiều cũng vô ích, rồi hỏi: "Chuyện như thế nào?"
Hắc Vân: "Người đi cùng ngươi kia có chút chuyện, bọn họ ở cùng với người Phiêu Miễu các, không biết là có ý gì."

"Ở cùng nhau?" Ngưu Hữu Đạo nhướng mày: "Nói tình hình cụ thể một chút xem."
"Không giống như là mấy người Phiêu Miễu các tham gia tỷ thí, có ba con phi cầm cỡ lớn..." Hắc Vân cho Hồ tộc đi do thám nghe được toàn bộ chuyện bắt đầu kỹ càng kể lại lần lượt, Ngưu Hữu Đạo hỏi kĩ các chi tiết, Hắc Vân thì biết gì trả lời nấy, cuối cùng cho biết: "Nhãn tuyến của người trong tộc không thể tiếp cận, không biết bọn họ đang làm gì."
Ngưu Hữu Đạo trầm ngâm nói: "Chắc là người tỷ thí bên ngoài." Hai tay từ từ chống kiếm, im lặng suy nghĩ, không biết người Phiêu Miễu các và bọn họ ở cùng nhau là như thế nào, nhưng việc này khiến hắn cảm thấy có chuyện gì đó không ổn.
Hắc Vân: "Có phải là phát hiện ra cái gì hay không?"
Ngưu Hữu Đạo: "Người Phiêu Miễu các và bọn họ ở cùng nhau, nếu không phát hiện ra cái gì mới là lạ, trước đó ta để lại quá nhiều sơ hở, căn bản không chịu thăm hỏi, chí ít phần lớn thời gian ta không đi cùng với bọn họ là không thể chối cái được rồi."
Hắc Vân có chút lo lắng: "Vậy làm sao bây giờ? Nếu có nguy hiểm, có lẽ ngươi không nên trở về."
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: "Nếu không quay về, tất cả những cố gắng trước đó của ta đều uổng phí, tất cả kế hoạch của ta sẽ bị một mồi lửa thiêu rụi sạch mất."
Hắc Vân: "Nhưng nếu ngươi cứ như thế mà trở về sẽ rất nguy hiểm."
Ngưu Hữu Đạo: "Ngươi yên tâm, đối với tất cả nguy hiểm ta đều có sự suy xét, cân nhắc cẩn thẩn, bố cục trước đó chính là hóa giải sơ hở đã để lại. Mà những người kia cũng không biết bí mật của ta là gì. Hiện tại, ta lo lắng chính là hai người bên cạnh ta kia, tình hình của hai người bọn họ hiện nay như thế nào rồi?"
Hắc Vân: "Hau người bọn họ không có gì dị thường, cũng không tiếp xúc với người Phiêu Miễu các, vẫn còn đang theo sự sắp xếp của ngươi tiếp tục tiến về phía trước."
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: "Ta phải đi, không ở lại đây lâu, ta nhất định phải đuổi người Phiêu Miễu các đã tìm ra bọn người Phù Hoa trước khi bọn họ tìm ra hai người kia, cáo từ!" Dứt lời lập tức rời đi.

Thấy hắn sốt ruột như thế, Hắc Vân giơ tay cản hắn lại: "Thật sự rất là nguy hiểm, cũng đừng có ôm ấp hy vọng may mắn!"
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười: "Ta sẽ không mù quáng làm những chuyện không chắc chắn! Tại sao ta lại muốn tìm các ngươi trong hoang trach tử địa này? TÌm được các ngươi, trước mắt sau này ta sẽ không có nỗi lo gì. Chỉ cần còn ở trong hoang trạch tử địa, chỉ cần Hồ tộc không bán đứng ta, cho dù là đã xảy ra chuyện gì, ta đều có thể thoát thân được. Tộc trưởng, lầm này nếu thật sự là hỏng chuyện, Phiêu Miễu các bên kia ta chắc là không thể trở về được, muốn rời khỏi Thánh Cảnh cũng khó, chỉ là thỉnh cầu Hồ tộc các ngươi thu nhận ta trong một khoảng thời gian, đến lúc đó cũng đừng chê ta phiền là được rồi!"
Quả thực là hắn thành thực thừa nhận, căn bản cũng không có ý định giấu diếm. Từ lúc hắn vận dụng người của Ngũ Lương sơn hành động, hắn đã dự tính được chuyện Phiêu Miễu các sẽ biết chuyện. Lần này chứng minh là hắn không có cơ hội nói láo, để làm nền cho việc ứng đối, chứng minh hắn sẽ thành thật khai báo cho người của Phiêu Miễu các. Như hắn đã đoán, từ lúc La Phương Phỉ mang hắn ra khỏi Thánh cảnh, hắn sẽ rước phiền toái lớn vì người phụ nữ kia. Hành vi của La Phương Phỉ nhất định sẽ khiến Phiêu Miễu các quan tâm cao độ đối với hắn, cũng thúc đẩy hắn phải tăng tốc hành động.
Đối với câu trả lời này, Huyền Diệu coi như thỏa mãn, tương xứng với tin tức mà Phiêu Miễu các đã vận dụng cơ sở ngầm tìm kiếm. Kẻ này cũng coi như thành thực.
Huyền Diệu bình tĩnh nói:
"Phiêu Miễu các không hứng thú với ân oán cá nhân của các ngươi. Ta chỉ muốn biết vì sao ngươi phải giết Triều Thắng Hoài?"
Ngưu Hữu Đạo: "Lúc trước khi hai nước Yến và Tống giao chiến, Vạn Thú môn thực sự đã nhúng tay vào cuộc, tạo tổn thất rất lớn cho quân Yến. Sau đó ta tìm tới Triều Kính, Triều Kính đã âm thầm ra tay giúp đỡ ta, cho nên quân Tống mới bại trận. Vạn Thú môn đã chứng tỏ năng lực quyết định chiến cuộc của họ. Ta không hi vọng sẽ làm Vạn Thú môn tức giận. Một khi Vạn Thú môn tham gia sau đó, ta sẽ gặp bất lợi."
Huyền Diệu: "Đây chính là nguyên nhân ngươi muốn giết Triều Thắng Hoài? Vì sao không làm sớm mà phải đợi tới đúng lúc này?"

Ngưu Hữu Đạo: "Sở dĩ ra tay vào lúc này là vì có nguyên nhân khác thúc đẩy ta. Ta có liên hệ qua lại ngầm với Triều Kính, bao gồm việc tới Thánh cảnh. Tiên sinh Đinh Vệ bắt trưởng lão các phái viết ra tội trạng khiến Triều Kính mất phương hướng. Triều Kính vẫn cho rằng ta có tay trong tại Thánh cảnh nên hi vọng ta vận dụng tay trong hỗ trợ ông ta thuận lợi qua ải. Ông ta lại còn lấy chuyện này ra để chèn ép ta. Khi đó ta đã động tâm diệt khẩu ông ta. Ta vừa rời khỏi Thánh cảnh là đã tiện tay bố trí việc giết Triều Thắng Hoài."
Huyền Diệu: "Giết Triều Thắng Hoài và cả Triều Kính, chỉ giết một thì có ý nghĩa không?"
Ngưu Hữu Đạo: "Triều Kính vừa uy hiếp ta. Ta lập tức tìm trưởng lão Hiểu Nguyệt các là Trầm Nhất Độ. Ta bảo y tìm cơ hội giải quyết Triều Kính. Ta không ngờ là mình vừa rời Thánh cảnh xong đã bị dẫn về, càng không ngờ Thái Thúc Sơn Thành đã biết bí mật giữa ta và Triều Kính. Thái Thúc Sơn Thành công khai sự việc, vì vậy ta cũng không còn cần phải giết Triều Kính nữa. Vừa bị vạch trần, nếu ta lại giết Triều Kính, chẳng phải ta sẽ nhận chắc cái danh diệt khẩu sao? Sau đó Trầm Nhất Độ hỏi ta có nên xuống tay với Triều Kính không, ta đã ngăn cản y."
Huyền Diệu hờ hững nói:
"Tại sao Triều Kính cho rằng ngươi có tay trong tại Thánh cảnh?"
Ngưu Hữu Đạo than thở nói:
"Huyền quản sự, việc này nói rất dài dòng. Ta cũng có nỗi khổ không nói được."
Huyền Diệu: "Vậy thì từ từ nói, ta có nhiều thời gian."
Ngưu Hữu Đạo: "Là thế này, tin tức rèn luyện Thánh cảnh vừa truyền ra, ta đã tìm tới các chưởng môn Tử Kim động dặn họ không để tên ta vào danh sách rèn luyện. Tử Kim động đã bảo đảm với ta, sẽ không đề cử trưởng lão vào số đó. Nhưng quan hệ giữa ta và Tử Kim động cũng không được vui vẻ. Thậm chí không chỉ không vui mà còn nhiều lần ta bị Tử Kim động chèn ép. Nói thật, ta không quá tin tưởng đối với Tử Kim động."
"Còn một nguyên nhân khác, chính là chuyện bí cảnh Thiên Đô. Từ trước tới nay, bí cảnh Thiên Đô chưa bao giờ có liên quan tới tán tu. Ta

chuẩn bị đứng ngoài xem trò vui, ai ngờ lại kéo cả tán tu vào tham gia, còn lôi ta vào bí cảnh Thiên Đô, khiến ta suýt chút nữa mất mạng."

Chương 1507: Thành thật khai báo (2)

Chương 1507: Thành thật khai báo (2)
Chuyện không thể nào như vậy mà cũng trở thành có thể, quả thực là ta bị dọa rồi. Lại thêm Tử Kim động không đáng tin, đổi là người nào khác cũng phải phòng ngừa chu đáo để chuẩn bị trước. Huyền quản sự, nếu đổi lại là ngài rơi vào tình huống như vậy, ngài có thể bỏ qua chuẩn bị không?"
Nghe hắn kể rõ nguyên do, Huyền Diệu suy bụng ta ra bụng người, quả thực nếu là ông ta thì cũng phải chuẩn bị sớm, nhưng ngoài miệng thì nói:
"Là ta hỏi ngươi, không phải ngươi hỏi ta, ngươi nói ngươi đi."
Ngưu Hữu Đạo không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nói:
"Tin tức rèn luyện Thánh cảnh vừa ra, để phòng ngừa bất trắc, ta liên hệ với tất cả những người và thế lực có kết giao với ta mà lại có tiếng nói. Ta dặn họ đề cử đệ tử đáng tin cậy vào danh sách rèn luyện Thánh cảnh. Mục đích của ta chính là để phòng ngừa chuyện không may mà thôi, để không đến nỗi không có nhân lực hỗ trợ. Quả thực đây là nguyên nhân mà ta liên hệ với họ."
"Nhưng sau đó, danh sách Thánh cảnh vừa ban bố, tên của ta quả nhiên nằm trong danh sách rèn luyện."
"Điều càng làm ta bất ngờ hơn là, hầu hết những người mà ta ngầm liên hệ đều lên danh sách. Lần này thì phiền phức rồi, khắp nơi dồn dập liên hệ tới hỏi ta có phải là biết trước tin rèn luyện hay không? Ta có trăm cái miệng cũng không bào chữa nổi. Mặc kệ ta giải thích thế nào, họ đều không tin. Họ đều cho rằng ta biết trước nên đã dồn dập yêu cầu ta chăm sóc."
"Huyền quản sự, bọn họ bao gồm cả Triều Kính đều hiểu lầm. Ban đầu đúng là ta chỉ dự phòng trước, không ngờ thật sự lên danh sách rèn

luyện. Ta càng không ngờ là họ đều có thể lên danh sách. Nhưng mặc kệ ta giải thích thế nào cũng vô dụng, họ nhận định chắc là ta có tin trước."
Đối với cái vấn đề này, thực ra dù Ngưu Hữu Đạo không giải thích, Huyền Diệu cũng đã ngờ ngợ trong lòng.
Người bên ngoài không biết quá trình lập danh sách rèn luyện, nhưng ông ta biết rõ. Danh sách vốn không có vấn đề gì, là La Phương Phỉ đột nhiên nhúng tay vào, cưỡng ép sửa lại danh sách đề cử của Tử Kim động, kiên quyết kéo Ngưu Hữu Đạo vào.
Ban đầu, người của chín Đại Thánh còn tưởng là ý của La Thu. Dù sao sau khi La Phương Phỉ làm như vậy, La Thu cũng không biểu đạt ý gì. Các Thánh địa cân nhắc một phen, cảm thấy La Thu làm vậy cũng có đạo lý, để cấp bậc người rèn luyện tăng cao một chút cũng không xấu, cho nên lập tức truyền lời cho Phiêu Miễu các. Phiêu Miễu các chấp hành theo ý của La Thu. Sau đó mới có chuyện danh sách do các phái báo lên toàn diện thay đổi.
Các Thánh Tôn không cần phải chỉ định từng trưởng lão của từng phái ra tham gia. Nếu mà phải như vậy, thiên hạ vô số sự việc, các Thánh Tôn cũng chẳng giúp nổi. Bằng không, Phiêu Miễu các tồn tại để làm gì? Các Thánh Tôn chỉ cần đưa ra quyết sách, còn sự việc cụ thể thì ném cho Phiêu Miễu các chấp hành.
Người thi hành chính là chủ sự trực ban Đinh Vệ của Phiêu Miễu các. Huyền Diệu ở bên cạnh hiệp trợ việc tuyển người, tất nhiên biết rõ quá trình trong đó. Trừ La Phương Phỉ chỉ định Ngưu Hữu Đạo ra, trưởng lão các phái khác đều do Đinh Vệ tự mình xác định. Ngưu Hữu Đạo không thể chi phối danh sác, cũng không thể biết trước tin tức, đâu ra tay trong tại Thánh cảnh hỗ trợ hắn?
Tận đến sau khi La Phương Phỉ đá Ngưu Hữu Đạo ra khỏi Thánh cảnh, khắp nơi mới nhận ra vấn đề. La Thu sẽ không lật lọng giở trò đùa như vậy.
Sau đó các Thánh địa dồn dập tìm La Thu muốn giải thích. Hỏi rồi mới biết, từ đầu La Thu không biểu đạt ý gì là vì La Phương Phỉ là con gái của ông ta. Con gái của mình thay đổi một cái tên trong danh sách cũng không phải việc lớn gì đối với ông ta, đổi thì đổi đi.

Nói cách khác, một cái tên trong danh sách mà thôi. La Thu không đến nỗi vì một nhân vật cỏn con mà làm mất mặt con gái, làm con gái lúng túng.
Chỉ là không ngờ sau đó La Phương Phỉ còn dám nháo loạn khắp nơi, còn tự tiện dẫn Ngưu Hữu Đạo ra khỏi Thánh cảnh.
La Thu nhất định phải cho mọi người một câu trả. Kết quả là La Phương Phỉ bị cấm cửa, xem như trừng phạt.
Tuy rằng không ít người cho rằng xử phạt như vậy là quá nhẹ, nhưng có ai có thể làm gì đối với con gái của La Thu chỉ vì chút chuyện như thế?
Nhưng cũng chính vì La Phương Phỉ nhiều lần nhắm vào Ngưu Hữu Đạo như thế nên khắp nơi bắt đầu chú ý tới. Họ nghi ngờ La Phương Phỉ có phải có quan hệ đặc biệt gì đó với Ngưu Hữu Đạo hay không? Chí ít, Huyền Diệu ở cạnh Đinh Vệ có biết, ít nhất có Đinh Vệ đang theo dõi sát sao.
Nói chung, danh sách trưởng lão các phái không tồn tại vấn đề Ngưu Hữu Đạo có thể chi phối.
Tuy nhiên, đám Phù Hoa đã nói như vậy thì Huyền Diệu vẫn muốn biết sự tình ra sao, không thể vô duyên vô cớ đều cho rằng Ngưu Hữu Đạo có tay trong tại Thánh cảnh chứ?
Bây giờ ông ta nghe Ngưu Hữu Đạo giải thích, biết rõ Ngưu Hữu Đạo vì lo lắng mới thành sự việc, lòng nghi hoặc được cởi mở. Hóa ra là như vậy, đã nói mà, Ngưu Hữu Đạo sao có thể biết trước chuyện danh sách?
Dù vậy, trong sự kiện này vẫn có điểm đáng ngờ. Huyền Diệu nghiêng đầu gọi:
"Bảo Trầm Nhất Độ tới đây."
"Vâng!" Người dưới nhận lệnh gọi Trầm Nhất Độ tới.
Người của các phái canh giữ bên đống lửa đều yên lặng theo dõi, không biết kết quả ra sao.
Trầm Nhất Độ đi tới chào, có phần tránh né ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo. Nói là y chột dạ cũng không quá đáng, vì biết chuyện y bán đứng Ngưu Hữu Đạo có thể bị vạch trần.
Huyền Diệu: "Trầm Nhất Độ, Ngưu Hữu Đạo dùng tin tức rèn luyện lừa bịp Hiểu Nguyệt các các ngươi hai mươi triệu kim tệ, có phải điều này do ngươi nói?"

Ngưu Hữu Đạo vừa nghe thấy lập tức mặt đen xì, lên tiếng chất vấn:
"Trầm Nhất Độ, ngươi có ý gì?"
Huyền Diệu liếc mắt:
"Không để ngươi nói chuyện."
Ngưu Hữu Đạo đành im miệng, mắt nhìn chòng chọc Trầm Nhất Độ.
Trầm Nhất Độ không nhìn Ngưu Hữu Đạo, chỉ chắp tay với Huyền Diệu nói:
"Đúng là ta nói."
Y không thể phủ nhận, cũng không dám phủ nhận.
Huyền Diệu lại nhìn Ngưu Hữu Đạo:
"Ngươi đã không biết tin tức gì, dựa vào đâu mà dám lừa tiền của người ta? Bây giờ tới lượt ngươi giải thích."
Ngưu Hữu Đạo chỉ thẳng vào mũi Trầm Nhất Độ:
"Họ Trầm, đừng ngậm máu phun người! Ta lừa Hiểu Nguyệt các các ngươi hai mươi triệu kim tệ từ bao giờ?"
Bị người chỉ vào mũi, không có cách nào né tránh nữa, Trầm Nhất Độ lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, phản bác:
"Ngươi lừa tiền Hiểu Nguyệt các chúng ta chẳng phải mới một hai lần. Ta chính tai nghe Các chủ nói, vì ngươi có tin tức, để ngươi chăm sóc người rèn luyện của Hiểu Nguyệt các chúng ta lần này, cho nên bị ngươi lấy mất hai mươi triệu. Các chủ chúng ta sao có thể nói vớ vẩn trong chuyện như vậy?"
Cái từ "lại bị" này không phải không có nguyên nhân, chứng tỏ y cũng biết trước kia Ngưu Hữu Đạo từng dạo dẫm tiền tài từ Hiểu Nguyệt các trước kia.
Biết cũng bình thường. Hiểu Nguyệt các là một tổ chức, tiền tài không thể hoàn toàn do Ngọc Thương quyết định thích xài thế nào thì thế đó. Món tiền nhỏ thì thôi, nhưng hở tí là lấy ra hàng triệu kim tệ thì món tiền lớn rồi. Dùng như thế nào, Ngọc Thương nhất định phải giải thích với nhân viên chủ yếu của Hiểu Nguyệt các một câu.
Hai lần trước quả đúng là Ngưu Hữu Đạo lừa bịp Hiểu Nguyệt các. Việc này trong các nhân viên chủ yếu của Hiểu Nguyệt các có bao gồm cả Trầm Nhất Độ đều biết được.
Ngưu Hữu Đạo lập tức nói với Huyền Diệu:

"Huyền quản sự, không sai, Ngọc Thương thực sự đã đưa ta hai mươi triệu, nhưng tiền này không phải lừa bịp. Ta không muốn nhận, nhưng Ngọc Thương đã ép ta nhận!"
"Ha ha!"
Huyền Diệu cười gằn:
"Vô duyên vô cớ, tiền tài lớn như thế còn phải ép ngươi nhận. Trên đời này lại có chuyện tốt như vậy, làm sao ta không đụng tới?"
"Cũng không phải vô duyên vô cớ, có lẽ là vì sự việc ở nơi đó..."
Ngưu Hữu Đạo kể lại đại khái chuyện Ngọc Thương ép hắn nhận tiền, sau đó chắp tay nói:
"Huyền quản sự, tiền này đầu tiên ta cũng không muốn nhận, nhưng Ngọc Thương cứ ép ta nhận lấy.”

Chương 1508: Kiếm chỉ Huyền Diệu

Chương 1508: Kiếm chỉ Huyền Diệu
“Thứ hai là không có gì lừa bịp, là ta và Ngọc Thương đã bàn bạc rất kỹ. Hàng năm, ông ta phải phân cho ta mười triệu tiền lời từ bí phương rượu. Ông ta cứ nhất định muốn dự chi sớm cho ta hai năm. Còn nữa, bất cứ lúc nào Phiêu Miễu các cũng có thể tìm Ngọc Thương để xác nhận. Ngọc Thương sẽ không dám lừa gạt."
Trầm Nhất Độ há hốc mồm, nghe Ngưu Hữu Đạo nói vậy, dường như chân tướng sự việc quả thực có khả năng là như vậy.
Huyền Diệu nhìn về phía gã: "Ngưu Hữu Đạo đã giải thích như vậy, ngươi còn gì muốn nói không?"
Trầm Nhất Độ cuống quít giải thích: "Ta không biết về những việc mà hắn nói. Lúc đó ta chỉ nghe rằng Các chủ Ngọc Thương đã đưa cho hắn hai mươi triệu kim tệ, ta cho rằng hắn dọa dẫm được. Ta tuyệt đối không lừa dối Huyền quản sự."
Hiện giờ gã rất lo lắng sẽ bị xử lý, thật sự hối hận vì đã quá lắm mồm, nói nhiều thì sai nhiều.
Nhưng dù sao tình huống khi đó quả thực bất đắc dĩ. Lúc đó gã bị Huyền Diệu thẩm vấn, để rũ sạch quan hệ, chứng minh mình nói thật, gã lấy việc này ra để làm bằng chứng. Gã chỉ không ngờ là sẽ vác đá tự đập chân mình.
Ngưu Hữu Đạo quát mắng: "Ngươi không biết rõ tình huống lại dám dội nước bẩn lên đầu ta? Sau khi ngươi về hãy thay ta nói cho Ngọc Thương, ta không chịu vu hại uất ức như vậy. Hoặc là ông ta thẳng thắn lấy ra hai mươi triệu cho ta, việc này ta nhận. Bằng không lão tử đây sẽ không giảng hòa đâu. Đợi ta rời khỏi đây, ta nhất định tới Hiểu Nguyệt các các ngươi tính toán món nợ này!"

Còn muốn hai mươi triệu nữa? Huyền Diệu lườm sang, lại phát hiện tên kia đang dọa dẫm trước mặt mình.
Ông ta lại không biết rằng Ngưu Hữu Đạo đang nhân cơ hội này làm cho những người khác xem.
"..." Trầm Nhất Độ không có gì để nói.
Người bên đống lửa dõi mắt nhìn theo tình huống bên kia. Thấy tình hình lúc này, mọi người nhìn nhau khó hiểu. Không ai biết tình trạng ra làm sao, chỉ thấy Ngưu Hữu Đạo đứng trước mặt Huyền Diệu đang trừng mắt, dường như quát mắng Trầm Nhất Độ. Trầm Nhất Độ dường như bị mắng đến độ cúi gằm mặt không dám lên tiếng. Tình huống thế là sao?
Huyền Diệu suy nghĩ, chắc Ngưu Hữu Đạo không nói láo. Bằng không, cứ như Ngưu Hữu Đạo nói, bất cứ lúc nào Phiêu Miễu các cũng có thể tìm Ngọc Thương xác định. Ông ta phất tay ra hiệu cho Trầm Nhất Độ: "Không còn chuyện của ngươi, ngươi đi về trước đi."
Ông ta không vì Trầm Nhất Độ nói sai mà định làm gì. Nếu là lúc bình thường, có lẽ ông ta sẽ nhân cơ hội này thể hiện uy phong trước Trầm Nhất Độ, nhưng lần này là chuyến rèn luyện tuân theo lệnh Thánh Tôn. Không đến tình huống cần thiết, Phiêu Miễu các sẽ không tùy tiện quấy rầy quá trình rèn luyện.
Sau khi Trầm Nhất Độ rời đi, Huyền Diệu ngạc nhiên, hỏi:
"Bí phương rượu? Ngươi có thể tự kiếm tiền, sao phải đưa cho Ngọc Thương?"
Ngưu Hữu Đạo thu tầm mắt khỏi Trầm Nhất Độ, than thở:
"Không dối gạt quản sự, Tử Kim động cũng nhìn chằm chằm vào bí phương rượu, muốn chiếm đoạt làm của riêng. Ta thực sự không tiện tiếp tục sản xuất buôn bán nên đẩy cho Ngọc Thương. Ngọc Thương phân lợi ích cho ta, ít ra ta cũng có tiền thu vào. Nếu ta đưa cho Tử Kim động thì sẽ chẳng còn chuyện gì của ta, tổn thất quá to lớn!"
Huyền Diệu hừ lạnh, có thể hiểu được những chuyện tranh đấu vì lợi ích trong các môn phái. Ông ta có vẻ hờ hững hỏi:
"Nghe nói ngươi đã dâng bí phương rượu cho Toa Như Lai?"
"Vâng!" Ngưu Hữu Đạo thừa nhận, chắp tay nói: "Nếu Huyền quản sự không chê, ta nguyện hai tay dâng bí phương."

"Đừng!" Huyền Diệu lập tức giơ tay cản: "Ta không thu nổi đồ của ngươi, cũng không dám thu. Ngươi tự giữ đi."
Lời này tuyệt đối không ngoa. Theo lý thuyết, chỉ một bí phương rượu thôi, Toa Như Lai thu rồi cũng không phải vấn đề gì. Thế nhưng, vấn đề là chuyện mà La Phương Phỉ sau đó đã gây ra.
Bởi vì chuyện La Phương Phỉ, có lẽ Toa Như Lai đã bị bí phương nấu rượu kia làm cho nghẹn một bụng tức, khó tránh làm người ta liên tưởng. May thay, sau khi Toa Như Lai đạt được bí phương rượu cũng không hề có gì gọi là cảm kích. Trong bí cảnh Thiên Đô, ông ta vẫn dồn Ngưu Hữu Đạo vào chỗ chết. Bằng không, sợ rằng Toa Như Lai cũng không thể giải thích rõ.
Vì Toa Như Lai là đệ tử thân truyền của La Thu, lại là con rể, cho nên mới không sao. Nếu là người bình thường mà gặp phải sự việc này, cho dù không chết thì có khi cũng bị lột mất một lớp da.
Thử hỏi, vào giờ phút này Huyền Diệu có dám nhận đồ của Ngưu Hữu Đạo? Ông ta vâng lệnh Đinh Vệ tới tra hỏi Ngưu Hữu Đạo, lại còn nhận quà của hắn? Nếu làm vậy thật, kết quả tra ra được liệu có đáng tin? Sau đó nếu Đinh Vệ lại biết được, ông ta có quả ngon để ăn mới là lạ. Có đánh chết, ông ta cũng không dám nhận cái gì.
Nhất thời hiếu kỳ mà thôi. Sau khi hiếu kỳ qua đi, trở lại chuyện chính, Huyền Diệu lần lượt gọi từng người bên kia lại, xác nhận một chuyện. Ông ta muốn xác nhận rằng sau khi họ cho rằng Ngưu Hữu Đạo có tin tức, lại tìm tới Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo có từng thừa nhận mình biết trước tin tức hay không?
Đối với chuyện này, mọi người đều biểu thị rằng Ngưu Hữu Đạo quả thực luôn cực lực phủ nhận.
Có nội tuyến trong Thánh cảnh? Nói đùa? Việc này dù có bị đánh chết, Ngưu Hữu Đạo cũng quyết không thừa nhận. Giống như khi Ngọc Thương nhất định phải ném tiền cho hắn, hắn sống chết cũng không thừa nhận. Hắn không thể thừa nhận bừa chuyện như vậy.
Đã như thế, Huyền Diệu xác nhận, từ đầu tới đuôi đều là do những người này tự cho rằng Ngưu Hữu Đạo có tay trong. Kết hợp với việc Huyền Diệu biết quá trình tạo ra danh sách rèn luyện, cơ bản ông ta đã xác nhận quả thực Ngưu Hữu Đạo bị mọi người hiểu lầm.

Chuyện này xem như đã được điều tra rõ, Ngưu Hữu Đạo không nói láo. Nhưng về việc Triều Kính mất tích, cho dù đám Phù Hoa dùng mạng bảo đảm, nhưng Ngưu Hữu Đạo vẫn bị hiềm nghi. Thực sự là vì Triều Kính mất tích quá khéo.

Việc này có phần vượt ra ngoài công việc mà Đinh Vệ đã dặn Huyền Diệu. Vốn ông ta dự định, một khi phát hiện Triều Kính mất tích, ông ta sẽ không chừa thủ đoạn nào cạy miệng Ngưu Hữu Đạo. Ai mà ngờ, Ngưu Hữu Đạo lại có không có mặt để chứng minh, thêm đám Phù Hoa có thể làm chứng, đều có thể chứng minh Ngưu Hữu Đạo không liên quan đến chuyện Triều Kính mất tích.

Trước khi chân tướng sự việc chưa được xác nhận, ông ta cũng không tiện làm quá lên. Có người làm chứng lại còn làm xằng tức là thành vu oan giá họa. Ngưu Hữu Đạo vì tự vệ tất nhiên sẽ cắn ngược lại. Trừ khi Huyền Diệu cũng diệt khẩu, phải bịt miệng toàn bộ đám Phù Hoa ở đây, mà lại không được cho người ta phát hiện, nếu không sẽ bị nghi là cố ý đảo loạn sắp xếp rèn luyện của Thánh Tôn.

Hiện giờ Huyền Diệu còn cần một số bằng chứng. Sau khi đẩy đi những người được gọi tới hỏi, ông ta lại hỏi Ngưu Hữu Đạo:

"Nghe nói từ đầu chuyến rèn luyện tới nay, ngươi chưa từng săn được một con yêu hồ nào?"

Ngưu Hữu Đạo lập tức thề thốt phủ nhận:

"Ai nói? Ai nói ta không săn được con nào. Vu hại, là vu hại! Ta vẫn rất cố gắng đi săn."

Dứt lời, hắn lấy ra một cái túi mời kiểm tra.

Bên cạnh lập tức có nhân viên Phiêu Miễu các tiến lên nhận túi, mở ra kiểm tra, sau đó nói với Huyền Diệu:

"Có tám con mắt dọc."

Huyền Diệu cau mày:

"Thời gian dài như vậy mà mới có tám con. Ngươi không xấu hổ khi nói đã cố gắng? Cứ như ngươi nói, những đồng bạn của ngươi lúc trước đều đang nói đối, đều cố ý hãm hại ngươi đúng không? Ngươi cảm thấy có thể không? Ngưu Hữu Đạo, ta nhắc nhở ngươi, dám nói dối một câu, ta lập tức xử lý ngươi!"

Ngưu Hữu Đạo hơi gục đầu, trầm mặc một lúc rồi chậm chạp nói:

"Số yêu hồ này do gần đây ta mới săn được, trước đây quả thực vẫn về tay không."
Huyền Diệu: "Chẳng lẽ giống như họ nói, trước đây vì ngươi mặc quần áo khác mọi người nên yêu hồ sợ hãi không dám lộ diện?"
Ngưu Hữu Đạo: "Không phải! Kỳ thực trước cũng có thu hoạch."
Huyền Diệu: "Thu hoạch ở đâu? Tuyệt đối đừng nói là rơi mất."
Ngưu Hữu Đạo lại trầm mặc.

Chương 1509: Chậu nước bẩn này, ta không thể nhận uổng (1)

Chương 1509: Chậu nước bẩn này, ta không thể nhận uổng (1)
Huyền Diệu chờ, thấy hắn mãi không chịu nói, lập tức ép hỏi:
"Nói!"
Ngưu Hữu Đạo hít sâu một hơi:
"Không phải ta không muốn nói, mà là ta không dám nói."
"Không dám nói?"
Huyền Diệu nghi ngờ hỏi:
"Vì sao không dám nói? Phiêu Miễu các tra án, ngươi còn muốn đối kháng hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: "Ta sợ ta nói rồi sẽ không còn mạng ra ngoài."
Huyền Diệu: "Hiện giờ ta bảo ngươi nói, ngươi nhất định phải thành thật khai báo. Bằng không... ngươi có tin ta lập tức khiến ngươi khó giữ được mạng không?"
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên nói: "Bị người cướp."
"Bị người cướp?"
Huyền Diệu sững sờ, lại chợt ngạc nhiên lẫn nghi ngờ. Bị người cướp còn không dám nói? Dưới pháp chỉ của Phiêu Miễu các mà còn ai dám làm trái quy tắc? Ông ta hầu như đã đoán được đáp án, nhưng vẫn không nhịn được muốn xác nhận:
"Ai cướp?"
Ngưu Hữu Đạo: "Bị tập kích, ta không thấy rõ mặt đối phương. Ta không có chứng cứ, không dám xác nhận là ai."
Huyền Diệu trầm giọng nói:
"Ngươi có đối tượng hoài nghi không?"
Ngưu Hữu Đạo gật gật đầu.

Huyền Diệu: "Ngươi hoài nghi ai?"
Ngưu Hữu Đạo: "Không có chứng cứ, không dám nói lung tung."
Huyền Diệu không tiếp tục truy hỏi vấn đề này. Lần này Phiêu Miễu các tham gia đều có người của chín nhà, còn hỏi nữa sợ lại tra ra tới đầu của người bên mình. Chuyện này không phải không thể xảy ra. Có người to gan như vậy, rất có thể là vì Đinh Vệ là người trực ban của Phiêu Miễu các.
Ông ta lập tức thay đổi phương hướng thẩm vấn:
"Theo như họ nói, ngươi dành phần lớn thời gian hành động một mình, vẫn thoát ly đội ngũ, dẫn người của Tử Kim động theo. Như họ nói, từ ngày đầu tiên, ngươi đã không có thu hoạch gì!"
Ngưu Hữu Đạo giương mắt, đối diện của Huyền Diệu:
"Quản sự hiểu lầm. Thực ra từ ngày đầu tiên ta đã có thu hoạch, mà cũng không ít, còn nhiều hơn họ. Ta không bỏ ra nổi, chính vì từ ngày đầu tiên đã bị người cướp mất thu hoạch."
Huyền Diệu: "Sau thời gian dài như vậy, cũng không thể ngày nào ngươi cũng bị cướp chứ?"
Ngưu Hữu Đạo: "Đây chính là nguyên nhân ta tách khỏi mọi người. Ai cướp, ta không chứng cứ, không dám nói cho bọn họ biết, không chứng cứ cũng không dám nói lung tung. Tính cách của Ngưu mỗ chính là như vậy. Ai không tuân thủ quy định lại chọc lên đầu Ngưu mỗ, Ngưu mỗ sẽ không bỏ qua cho kẻ đó! Đối với ta mà nói, săn giết yêu hồ đã không còn quan trọng. Ta vẫn đang tìm kẻ đã cướp đồ của ta. Sớm muộn gì ta cũng sẽ bắt được kẻ đó!"
Huyền Diệu: "Nhưng nhóm người các ngươi đã nói rằng ngươi tách ra khỏi mọi người là để tìm kiếm người của Phiêu Miễu các, để quan sát một ít kinh nghiệm săn yêu hồ."
Ngưu Hữu Đạo: "Không sai, ta đúng là đã nói như vậy. Vì ta nghi ngờ kẻ cướp đồ của ta chính là người của Phiêu Miễu các! Chỉ cần ta bắt người tới, ta có thể chứng tỏ Phiêu Miễu các vi phạm quy tắc tỷ thí, chứng tỏ Phiêu Miễu các đang giở trò bịp bợm. Cho dù bọn họ có thể săn được nhiều hơn ta, kết quả cuối cùng vẫn là Phiêu Miễu các thua. Đã có đường tắt thích hợp, ta còn phải liều sống liều chết đi săn giết yêu hồ sao?"

Huyền Diệu tâm thần chấn động, trầm giọng nói:
"Ngưu Hữu Đạo, ta cảnh cáo ngươi, không chứng cứ không nên nói lung tung! Đừng há miệng ngậm miệng lại là Phiêu Miễu các. Cho dù có người cá biệt làm trái quy tắc cũng không thể đại biểu được toàn bộ Phiêu Miễu các!"
Vừa nghe lời này, Ngưu Hữu Đạo lập tức đã có tự tin:
"Ta đã biết kết quả chính là như thế nên mới không dám nói lung tung. Chính là Huyền Diệu nhà ngươi ép ta nói!"
Gọi thẳng tên huý lại còn trách cứ, Huyền Diệu tức giận:
"Làm càn!"
Nhân viên Phiêu Miễu các lập tức gườm gườm nhìn, dáng vẻ muốn bắt người.
"Làm sao, muốn bao che người nào? Muốn diệt khẩu sao?"
Ngưu Hữu Đạo ngắm nhìn bốn phía, xoẹt một cái rút kiếm chỉ thẳng Huyền Diệu:
"Ngươi thử đụng vào ta xem! Muốn diệt khẩu, trừ khi ngươi giết hết tất cả mọi người. Chỉ cần không giết được ta, ta lại muốn xem xem Phiêu Miễu các cuối cùng có thể giết chết cả Huyền Diệu nhà ngươi hay không!"
Chuyện gì vây? Người quan tâm ở bên đống lửa chợt kinh sợ đứng bật dậy.
Ngưu Hữu Đạo lại rút kiếm!
Mà hắn còn chỉ kiếm vào mặt quản sự Phiêu Miễu các!
Mọi người chợt nghi là nhìn lầm, thật đáng sợ!
Phù Hoa chạy vội tới cạnh Côn Lâm Thụ, kéo tay Côn Lâm Thụ qua.
Côn Lâm Thụ quay đầu lại đối mắt với Phù Hoa. Nàng ta khẽ lắc đầu với y, ra hiệu y không nên làm bừa trong tình huống không rõ ràng.
Huyền Diệu cũng khiếp sợ. Ông ta tỏ thái độ kiêu căng trước tu sĩ các phái không phải không có nguyên nhân.
Theo quán tính tư duy, Phiêu Miễu các ngự trị bên trên người thiên hạ. Các phái cùng lắm chỉ dám làm chút chuyện ngấm ngầm sau lưng nhắm vào Phiêu miễu các, lại rất hiếm khi ngang nhiên kháng cự Phiêu Miễu các.

Đương nhiên, trước đây không phải không có, nhưng đều bị trấn áp thô bạo, bị giết đến chó gà không tha. Dần dần, không còn ai dám vuốt râu hùm.
Bây giờ lại xuất hiện một tên gan to bằng trời, quả thực điếc không sợ sấm.
Các nhân viên Phiêu Miễu các vây quanh Ngưu Hữu Đạo vừa giật mình lại vừa ngạc nhiên. Họ cảm giác mục đích của chuyến đi này đã đột biến, lại đột nhiến vô cùng tự nhiên. Họ đến đây thẩm vấn, sao đột nhiên lại biến thành diệt khẩu?
Cơ mặt Huyền Diệu co giật, không nhìn mũi kiếm của Ngưu Hữu Đạo mà nhìn thẳng vào mặt hắn, dặn người chung quanh: "Đi hỏi xem hai người kia thẩm vấn thế nào rồi."
Ông ta đã không còn gì có thể hỏi bên Ngưu Hữu Đạo nữa, chỉ hi vọng tìm được điểm đột phá khác. Một khi kiếm được cớ, ông ta lập tức nổi cơn với Ngưu Hữu Đạo.
Nhất định phải có lý do, bằng không ông ta không chịu nổi cái mũ "Diệt khẩu" này chụp lên đầu.
Không có lý do gì, chỉ cần vừa có hành động, không phải diệt khẩu cũng bị nghi là diệt khẩu. Ai bảo ông ta tự chuyển chủ đề, một khi vừa đối đáp không đúng là sẽ có hiềm nghi định diệt khẩu. Ông ta đã không còn cơ hội ra lệnh cho nhân đi theo hành động.
Nếu thực sự muốn ra tay, trừ khi bắt sống Ngưu Hữu Đạo, nếu không để xảy ra điều bất ngờ gì hoặc là để Ngưu Hữu Đạo trốn thoát, e rằng thực sự sẽ xuất hiện hậu quả mà Ngưu Hữu Đạo nói. Dù kết quả nhẹ nhất, ông ta cũng khó thoát khỏi bị giam giữ thẩm vấn.
Ông ta vừa cất lời, hai nhân viên Phiêu Miễu các lập tức phóng tới chỗ Tần Quan và Kha Định Kiệt.
Một lúc sau, bên kia có người vẫy tay ra hiệu cho Huyền Diệu.
Huyền Diệu tìm được bậc thang hạ xuống, lập tức chạy sang hỏi kết quả thẩm vấn.
Tần Quan và Kha Định Kiệt tất nhiên nhìn thấy tình hình vừa rồi. Hai người cũng rất giật mình. Ngưu trưởng lão lại chỉ kiếm vào quản sự Phiêu Miễu các, hai người thực không thể tưởng tượng nổi hậu quả.

Nhưng hậu quả mà hai người tưởng vẫn chưa xuất hiện. Nhân viên Phiêu Miễu các lại không phản ứng gì với sự khiêu khích đó.
Tình cảnh này tăng thêm nhiều tự tin cho hai người.
Huyền Diệu tới bên này nghe nhân viên thẩm vấn Tần Quan bẩm báo, sau đó tự mình hỏi Tần Quan.
Tiếp sau đó là tới Kha Định Kiệt, câu hỏi tương tự.
Không hỏi ra được gì, vì hai người này đa số đều không biết gì, dù có biết cũng có thể khớp với lời của Ngưu Hữu Đạo.
Hai người nói, ban đầu mắt dọc săn được từ yêu hồ đều đưa cho Ngưu Hữu Đạo, sau đó không biết số mắt dọc kia đi nơi nào. Họ từng hỏi Ngưu Hữu Đạo, nghe Ngưu Hữu Đạo bảo rằng họ không nên hỏi nhiều, bảo họ nói rằng không săn giết được.
Hai người đều có thể chứng minh, thời điểm Triều Kính mất tích, Ngưu Hữu Đạo xác thực ở cùng đám Phù Hoa.
Uổng phí hết một phen công phu, không lấy được đáp án mong muốn, Huyền Diệu lắc mình trở về chỗ Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo cầm kiếm nơi tay, đối lập với ba người vây quanh hắn.
Huyền Diệu trở về, phất tay ra hiệu cho người mình hạ vũ khí xuống, lạnh lùng nhìn Ngưu Hữu Đạo nói:
"Vì lần rèn luyện này do Thánh Tôn đề xuất, chúng ta không tiện can thiệp. Nhưng ngươi nhớ kỹ, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ phải trả giá thật lớn vì những việc ngày hôm nay. Đi!"
Ông ta xoay người ra hiệu cho nhân viên Phiêu Miễu các rút đi.

Chương 1510: Chậu nước bẩn này, ta không thể nhận uổng (2)

Chương 1510: Chậu nước bẩn này, ta không thể nhận uổng (2)
Trong màn đêm, sáu người điều khiển ba con phi cầm lớn bay lên trời, rời đi.
Bị Ngưu Hữu Đạo quấy nhiễu một phen, họ thực sự không tra được tiếp.
Ngưu Hữu Đạo đã không phối hợp, mà quan trọng là dù Ngưu Hữu Đạo không phối hợp, Huyền Diệu cũng không dám làm gì Ngưu Hữu Đạo.
Một khi cái mũ "Diệt khẩu" chụp lên đầu, ông ta không có cách nào cưỡng ép cạy miệng Ngưu Hữu Đạo theo lời dặn dò của Đinh Vệ.
Không hoàn thành nhiệm vụ Đinh Vệ giao cho.
Thất bại tan tác quay trở về.
Nhìn theo ba bóng đen biến mất trong đêm, Ngưu Hữu Đạo tra kiếm về vỏ, chống xuống đất, hai tay đặt trên đốc kiếm. Hắn bình tĩnh nhìn những người khác quanh lửa trại.
Người các phái đều lẳng lặng nhìn hắn, trong mắt tràn ngập nghi ngờ, khó tin. Ngưu Hữu Đạo đã rút kiếm với Phiêu Miễu các rồi, vậy mà không sao cả.
Tần Quan và Kha Định Kiệt chạy về, lòng còn sợ hãi chắp tay nói:
"Trưởng lão!"
Ngưu Hữu Đạo ừm một cái, liếc một cái nói:
"Các ngươi không nói lung tung chứ?"
"Không có!" Hai người lập tức kêu lên.
Tần Quan nói:
"Đều nói như trưởng lão dặn dò."
"Ta cũng vậy." Kha Định Kiệt phụ họa, sau đó lại hỏi: "Trưởng lão, không sao chứ?"

Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói:
"Có thể có chuyện gì? Phiêu Miễu các không phải nơi một nhà nói là được. Muốn đụng đến ta, còn phải hỏi xem những người khác có đồng ý hay không."
Trong lời nói này có ẩn ý. Hai người nhìn nhau, đều có vẻ hiểu. Xem ra Ngưu trưởng lão quả nhiên có người trong Thánh cảnh.
Trước kia khi giết hai nhân viên Phiêu Miễu các, hai người đã vô cùng hoảng loạn, từng nghĩ có nên đi tố giác để lấy công chuộc tội hay không? Bây giờ xem ra lại phải vui mừng vì không kích động, bằng không họ có thể chết mà không biết thế nào.
Ngưu Hữu Đạo đã nhắc nhở họ, tại sao La Phương Phỉ lại cố tiễn hắn rời Thánh cảnh mà không phải người khác. Hắn đã ám chỉ rất rõ ràng.
Bây giờ tình hình không nghi ngờ là đã chứng minh lời Ngưu trưởng lão.
Hai người thở phào nhẹ nhõm, càng ngày càng có lòng tin khi đi theo Ngưu trưởng lão.
Côn Lâm Thụ đi tới, chắp tay nói:
"Đạo gia, không có sao chứ?"
Ngưu Hữu Đạo phất tay cuốn mấy cây củi khô từ đống củi cho vào đống lửa:
"Không có việc gì."
Côn Lâm Thụ do dự một chút, trầm ngâm nói:
"Những người bên kia đã nói những lời có phần gây bất lợi cho ngươi."
Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
"Ta đều biết."
Côn Lâm Thụ giải thích cho mình:
"Ta không nói gì."
Ngưu Hữu Đạo cười:
"Ngươi không biết gì cả, có thể nói gì?"
Côn Lâm Thụ: "Xảy ra chuyện như vậy, ta không tiện ở lại bên họ. Từ hôm nay trở đi, ta về cạnh ngươi."
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu nhìn y, bình tĩnh nói:
"Việc đã qua, không sao cả. Ngươi tiếp tục đi theo Phù Hoa là được."
Thời gian tiếp theo hắn vẫn sẽ không cùng đi săn yêu hồ.

Không tới lúc bất đắc dĩ, hắn tạm thời không hi vọng Côn Lâm Thụ bị cuốn vào. Chẳng ai biết sau này sẽ phát sinh ra chuyện gì, càng ít biết càng an toàn. Hắn vẫn coi trọng giá trị của Côn Lâm Thụ, lại thêm đối phương có cảm tình với Thiên Hỏa giáo, sẽ không ngồi yên nhìn người của Thiên Hỏa giáo gặp nạn mà không để ý, có thể sẽ khiến cục diện xuất hiện mâu thuẫn khó điều hòa. Ngưu Hữu Đạo không muốn đến ngày nào đó lại phải bất đắc dĩ diệt khẩu Côn Lâm Thụ.
Hắn thậm chí từng nghĩ có nên để Hồ tộc diệt đám người Thiên Hỏa giáo hay không.
Côn Lâm Thụ: "Đã xảy ra chuyện như vậy, ở bên họ thực có phần không hay."
Ngưu Hữu Đạo đứng đối mặt với lửa trại, một tay chống kiếm, một tay bốc gỗ ném vào lửa:
"Không phải cố ý bắt ngươi ở đó để khó chịu, mà là muốn ngươi giúp ta theo dõi sát họ."
Sau khi được bố trí nhiệm vụ, Côn Lâm Thụ trầm mặc một chút, không nói gì thêm nữa, xoay người lại.
Nhìn y rời đi, Tần Quan hỏi:
"Trưởng lão, bọn họ bán đứng ngài mà cứ cho qua như vậy ư?"
Ý của y là phải cho bên kia biết mặt một chút. Ngay cả người của Phiêu Miễu các còn không làm gì được, có thể xả giận.
Đến lúc này, y và Kha Định Kiệt đã biết đám người kia bán mình và trưởng lão.
Ngưu Hữu Đạo: "Bị người ta bán đi quả không dễ chịu, nhưng đôi khi cảm nhận cá nhân không quan trọng, không cần thiết phải buồn buồn rầu rầu để ảnh hưởng đến chính mình. Nếu đã theo ta thì không nên tỏ ra hẹp hòi thù dai như vậy, muốn tính toán thì phải tính món lớn. Ánh mắt phải nhìn xa về phía trước. Người ta có cần phải bán mạng cho ta không? Suy nghĩ mơ tưởng như thế là đúng hay sai? Trở mặt với họ ở chỗ quỷ quái này thì có ích gì? Cái được không đủ bù đắp cái mất, tính toán những chuyện này chỉ thiệt thân. Coi như chưa xảy ra chuyện gì, sau này nên làm thế nào thì vẫn làm thế đó, hiểu chưa?"
Hai người kính phục. Gần đèn thì rạng, gần mực thì đen. Ở cùng Ngưu Hữu Đạo lâu, dù sao họ cũng được hun đúc đôi phần, có chút tiếp thu

đối với lời nói này. So với sự việc vừa thực sự phát sinh, không chỉ đơn giản là nghe chút đạo lý như vậy đã xong. Hai người cùng chắp tay nói: "Vâng!"
Ngưu Hữu Đạo giơ tay, vẫy vẫy gọi người bên kia.
Một số người rất lúng túng, nhưng vẫn cùng đi tới. Có người lúng túng, có người cười gượng.
Ngưu Hữu Đạo cũng cười híp mắt nhìn bọn họ. Bọn họ không nói lời nào, hắn cũng không nói lời nào, chỉ lặng lẽ nhìn xem họ định làm gì.
Cuối cùng vẫn có người chột dạ không nhịn được, Phù Hoa miễn cưỡng cười vui nói:
"Huynh đệ, không sao chứ?"
Ngưu Hữu Đạo: "Nhờ phúc của mọi người, không có chuyện gì."
Toàn Thái Phong lên tiếng: "Lão đệ, ta không nói xấu ngươi một câu."
Ngươi? Ngưu Hữu Đạo vui vẻ, muốn hỏi xem y biết điều gì mà có thể nói xấu được, nhưng vẫn chỉ giơ ngón tay cái lên:
"Nghĩa khí thiên thu! Vậy mới giống huynh trưởng kết nghĩa với ta."
Lời này nói càng khiến bốn đầu lĩnh Tứ Hải lúng túng. Phù Hoa than thở:
"Lão đệ, chúng ta cũng không có cách nào."
Ngưu Hữu Đạo: "Ta hiểu, hoàn toàn hiểu. Không sao, ta đã nói là không có chuyện gì cả. Nhưng cũng phải nói lại, các ngươi là huynh trưởng và đại tỷ kết nghĩa với ta đúng không. Ta không trách các người, ta chỉ muốn nói, nếu việc này rơi vào ta, ta dám cam đoan sẽ không nói nửa lời không phải với các ngươi. Ta tuyệt đối sẽ có nạn cùng chịu với các ngươi!"
Phù Hoa cười làm lành:
"Chúng ta thừa nhận chúng ta không bằng đệ ở điểm ấy. Đệ là hán tử, đừng chấp nhặt với phụ nữ như ta chứ, có được hay không?"
Hồng Cái Thiên gãi gãi đầu tóc đỏ:
"Ai dà, lão đệ, đệ cũng đừng nói nữa. Đệ nói thêm nữa, ca ca ta muốn tìm khe nứt chui vào đây. Lần này là các ca ca làm sai."
"Được, nếu biết sai thì bỏ qua. Giữa huynh đệ chợt có mâu thuẫn cũng là điều bình thường, nói ra là xong."
Ngưu Hữu Đạo vung tay, bỏ qua, đổi lấy vẻ tươi cười của bốn vị Tứ Hải.

Nhưng Ngưu Hữu Đạo lại chỉ sang người khác:
"Trầm Nhất Độ, ngươi thực khá đấy! Ngươi dám nói ta có nội tuyến trong Thánh cảnh thì thôi, lại còn dám bịa đặt chuyện ta dọa dẫm Hiểu Nguyệt các các ngươi hai mươi triệu. Chuyện khác, ta có thể coi như ngươi không biết, có thể không tính, nhưng món nợ này ta nhớ rồi. Sau này ngươi về hỏi Ngọc Thương xem có phải là ta dọa dẫm hay không? Nếu không có, Hiểu Nguyệt các các ngươi tự chuẩn bị đủ hai mươi triệu cho ta. Chậu nước bẩn này ta không thể nhận uổng, ngươi nói có đúng hay không?"
Trầm Nhất Độ gượng ép nói:
"Lão đệ, ta không rõ ràng tình huống mà."
"Không rõ ràng lại dám nói láo nói liên dồn ta vào chỗ chết? Chơi ta một phen còn không muốn trả thù lao?"
Ngưu Hữu Đạo hừ hừ cười gằn, nhin quanh mọi người, hững hờ nói:
"Các vị huynh trưởng, lần này huynh đệ bị uất ức, các ngươi đã thấy đó."
Tần Quan và Kha Định Kiệt ngẩn ngơ, vừa rồi Ngưu trưởng lão chẳng phải đã nói với họ là không định tính toán sao? Sao chớp mắt đã tính toán rồi.
Có đạo lý không thể giải thích chỉ trong đôi câu ba lời. Tuy rằng họ còn lớn tuổi hơn Ngưu Hữu Đạo, nhưng thứ phải học hỏi từ Ngưu Hữu Đạo còn rất nhiều. Đương nhiên, có vài thứ không phải cứ muốn học là học được.
Rất nhiều người cùng học một việc, cùng làm một chuyện, nhưng có thể thành công lại có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Chương 1511: Lột da hắn

Chương 1511: Lột da hắn
Đạo lý này mang đi đâu cũng đúng. Quả thực đôi khi tài năng là rất cần thiết.
Hai người còn chưa kịp phản ứng, Ngưu Hữu Đạo đã xoay người đi xa, quả thực đã nói để mọi người xem là để mọi người xem.
Hai người nhìn nhau, đuổi theo sát.
"Lão đệ..." Trầm Nhất Độ sốt ruột gọi, không thể làm Ngưu Hữu Đạo quay đầu. Y liếc nhìn tình hình chung quanh, đột nhiên sốt sắng.
Phù Hoa, Đoạn Vô Thường, Lãng Kinh Không và Hồng Cái Thiên trao đổi ánh mắt, biến hóa vị trí, đã vây quanh Trầm Nhất Độ.
Toàn Thái Phong quay lại nhìn theo Ngưu Hữu Đạo rời đi, lại nhìn Trầm Nhất Độ bị bao vây, phân vân không biết có nên gia nhập vòng vây hay không.
"Các ngươi muốn làm gì?" Trầm Nhất Độ đề phòng cao độ, đã vào thế, gọi hai đệ tử chạy tới cùng ứng đối.
Nhưng so lượng người thì bên y chắc chắn không nhiều bằng bên kia.
Trừ Côn Lâm Thụ ngồi bên đống lửa không nhúc nhích, những người khác đều vây quanh y. Ngay cả đệ tử Lăng Tiêu các không biết rõ tình huống cũng chạy tới xem.
Một đám người vây quanh ba người Hiểu Nguyệt các. Đôi bên vào trạng thái giương cung bạt kiếm.
Hồng Cái Thiên than thở:
"Trầm huynh, chúng ta không muốn làm gì cả, nhưng ngươi thực sự có phần quá đáng."
Trầm Nhất Độ nổi giận:
"Ta quá đáng? Các ngươi thì là thứ gì tốt hay sao? Các ngươi không bán đứng Ngưu Hữu Đạo chắc?"

Toàn Thái Phong chen mồm:
"Ngươi phải nói cho rõ ràng, ta chưa từng bán hắn."
Toàn Thái Phong vẫn đang đắn đo xem có nên dính vào việc này hay không.
Lãng Kinh Không: "Mọi người đều hiểu, bản thân Ngưu Hữu Đạo cũng đã nói rõ. Ít ra chúng ta nói lời thật lòng, nhưng ngươi lại bịa đặt thì không đúng. Ngưu Hữu Đạo không thù không oán với ngươi, tại sao ngươi cứ nhất định phải phun ra những lời có thể đẩy hắn vào chỗ chết? Đổi lại là ai cũng không thể chấp nhận có đúng không?"
Trầm Nhất Độ tức giận nói:
"Chân tướng sự việc ra sao, vẫn chưa rõ ràng. Ta có nói hươu nói vượn hay không phải chờ Các chủ gặp chúng ta rồi mới biết."
Phù Hoa cong eo đứng, dưới ánh lửa búng búng ngón tay:
"Chân tướng sự việc ra sao đã không còn quan trọng. Điều quan trọng nhất là ngươi không hiểu rõ tình huống mà đã làm..."
Đối với việc đám người bên kia xử trí ra sao, Ngưu Hữu Đạo không thèm nhìn. Hắn tới chỗ đống lửa của Hiểu Nguyệt các rồi ngồi xuống, kiếm cắm trước mặt, khoanh chân nhắm mắt ngồi. Sau chuyện phát sinh vừa rồi, hắn đang lần lượt sắp xếp một lượt trong đầu.
Tần Quan và Kha Định Kiệt canh gác bên cạnh, thỉnh thoảng nhìn sang tình hình chỗ vòng vây bên kia.
Côn Lâm Thụ cũng thỉnh thoảng nhìn về phía bên kia. Y không biết chuyện gì, chẳng biết vì sao đột nhiên cả đống người bao vây mấy người của Hiểu Nguyệt các.
Một hồi lâu, Tần Quan cúi người nói với Ngưu Hữu Đạo:
"Trưởng lão, Phù Hoa muốn gặp ngài."
Ngưu Hữu Đạo nói ừ một cái rồi mở mắt, nghiêng đầu nhìn Phù Hoa cười tủm tỉm đi tới.
Phù Hoa đi tới bên cạnh hắn, vuốt váy ngồi xuống cạnh, nâng tay đưa tới một miếng vải nói:
"Đây là giấy nợ hai mươi triệu do Trầm Nhất Độ viết. Y chỉ đồng ý làm tới nước này. Lão đệ thấy thế nào? Nếu chưa hài lòng thì có thể mạnh tay với y."

Ngưu Hữu Đạo nhận miếng vải, mở ra nhìn nội dung. Hắn phát hiện đây không phải giấy nợ thông thường, chỉ là lời hứa hẹn của Trầm Nhất Độ mà thôi. Y hứa hẹn sau này trở về sẽ xác nhận lại với Ngọc Thương.
Nếu không phải Ngưu Hữu Đạo dọa dẫm, nếu thật sự là y vu oan cho Ngưu Hữu Đạo, sẽ đồng ý gánh chịu món nợ hai mươi triệu kia.
Ngưu Hữu Đạo biết rõ, Trầm Nhất Độ có thể đồng ý làm tới mức này đã là nhượng bộ lớn nhất, cũng coi như bị ép bất đắc dĩ. Trước khi sự việc chưa được xác nhận, Trầm Nhất Độ không có khả năng viết rõ giấy nợ hai mươi triệu. Thể diện không thể bỏ, ép buộc quá cũng chỉ đành liều mạng.
"Ta đã thấy tấm lòng của đại tỷ và các huynh trưởng, sự việc đã qua, cứ làm thế đi."
Ngưu Hữu Đạo vui lòng nhận, cất miếng vải vào túi.
"Đã biết lão đệ hiểu chuyện mà."
Phù Hoa cười khúc khích, liếc mắt đưa tình vung nắm tay đập bồm bộp vào vai Ngưu Hữu Đạo. Sau đó nàng ta đứng dậy đi về bên kia. Nàng ta cũng không muốn tùy tiện liều mạng với Trầm Nhất Độ. Dù sao Hiểu Nguyệt các cũng không dễ chơi.
Đã nói xong, vòng vây tản đi. Mọi người cơ bản đều trở về vị trí, chỉ có Trầm Nhất Độ quặm mặt lại. Y thấy lửa trại của mình bị Ngưu Hữu Đạo chiếm, thấy không trêu chọc nổi nên đành an vị cạnh đống lửa mà nhân viên Phiêu Miễu các để lại.
Qua chuyện vừa rồi, Trầm Nhất Độ xem như đã thấy rõ. Tại nơi này, y chỉ là người ngoài. Trước kia còn có Triều Kính, nhưng Triều Kính đã mất tích, chỉ còn lại mình y. Những người khác mẹ nó đều là huynh đệ kết nghĩa với Ngưu Hữu Đạo.
Một tờ giấy nợ viết đến độ uất ức, nhưng tình thế ép buộc, chỉ đành nhắm mắt viết. Đó là hai mươi triệu đấy! Thực sự không phải số nhỏ. Y không biết làm sao quay về bàn giao với Ngọc Thương. Sau chuyến rèn luyện này sẽ phát sinh chuyện gì, y không biết. Bây giờ y chỉ đành qua được cửa nào hay cửa nấy. Nếu thật sự về được, y chỉ đành giải thích như vậy.
Trầm Nhất Độ buồn bực. Làm sao Ngưu Hữu Đạo không việc gì? Thậm chí đã rút kiếm khiêu khích mà Phiêu Miễu các lại không làm gì Ngưu

Hữu Đạo?
Không chỉ mình Trầm Nhất Độ muốn biết nguyên nhân, những người khác sau đó cũng kiếm cớ tập hợp quanh Ngưu Hữu Đạo muốn hỏi thăm tình huống. Ngưu Hữu Đạo chỉ thuận miệng nói qua loa, không muốn nhiều thêm. Hắn chỉ bảo mọi người là biết càng ít càng tốt, đừng gây phiền toái cho mình.
Nói như vậy, mọi người đành phải thôi.
Sáng sớm ngày hôm sau, Ngưu Hữu Đạo coi như chưa xảy ra chuyện gì, vẫn như thường lệ thương nghị điểm gặp mặt tiếp theo với mọi người. Lần này hắn không dẫn người của Tử Kim động chạy riêng nữa, làm theo kế hoạch đẩy mạnh với mọi người.
Trầm Nhất Độ cũng coi như chưa có chuyện gì xảy ra, chỉ là vẻ mặt không được tự nhiên.
Sau khi mọi người tản ra, Tần Quan và Kha Định Kiệt phát hiện trưởng lão vẫn như bình thường, vẫn không săn giết yêu hồ, vẫn dẫn theo họ du ngoạn chung quanh.
Chỉ là trên đường đi, Ngưu trưởng lão thỉnh thoảng có tách ra khỏi họ một chút, không biết làm gì. Nói chung, khi gặp lại, Ngưu Hữu Đạo lại mang về mấy con mắt dọc của yêu hồ chia cho hai người. Không biết hắn lấy đâu ra, cướp được sao?
Thánh địa Đại Nguyên, bên trong lâu các, Đinh Vệ ngồi ngay ngắn sau bàn trà, nghe Huyền Diệu bẩm báo, lông mày dần dần nhăn lại.
Chờ bẩm báo xong, Đinh Vệ thả chén trà, trầm giọng nói:
"Có thể xác nhận chuyện người của Phiêu Miễu các cướp của hắn không?"
Huyền Diệu chần chờ nói:
"Không thể xác nhận, nhưng không giống như nói dối. Giống như hắn nói, dường như rất chắc chắn. Hắn nói sớm muộn gì hắn cũng bắt được người đã cướp đồ của hắn. Khả năng trên tay hắn có đầu mối."
Đinh Vệ cau mày đứng dậy, đi lại một lúc, do dự nói:
"Ai lại lớn gan như thế? Lẽ nào là người của Thánh địa Đại Nguyên chúng ta?"
Huyền Diệu nói: "Nếu thực sự giống như hắn nói, cũng không phải không có khả năng. Hắn không tiếc trở mặt với ta, tất nhiên hắn phải có

chỗ dựa. Bằng không hắn đã không dám to gan làm vậy. Nếu đã có manh mối, rõ ràng hắn không muốn nói cho ta, ta cũng không dám truy xét tiếp, sợ làm lớn chuyện lên lại khiến bên trên tiến thoái lưỡng nan. Nếu thật sự là do người mình gây ra, muốn xử lý cũng chỉ có thể ngầm làm, không nên công khai. Bằng không, ta không thể bàn giao cho những nhà khác. Ta mau chóng trở về xin tiên sinh quyết định."
Đinh Vệ tiếp tục băn khoăn, suy nghĩ một lúc rồi nói:
"Chuyện Triều Kính mất tích thật sự không có quan hệ gì với Ngưu Hữu Đạo sao?"
Huyền Diệu: "Có lẽ là trùng hợp. Quả thực Ngưu Hữu Đạo có bằng chứng không liên quan đến việc này. Không chỉ có một nhân chứng, nhiều người có thể chứng minh, trừ khi cả đám người kia tập thể nói dối. Khả năng đó không lớn. Từ lúc Triều Thắng Hoài gặp chuyện đến những việc sau đó, Ngưu Hữu Đạo vẫn coi như thành thực, chỉ chuyện hắn bị cướp là không chịu phối hợp. Tiên sinh, Ngưu Hữu Đạo này quả thực quá kiêu ngạo, dám ngang nhiên đối nghịch với người của Phiêu Miễu các."

Chương 1512: Một câu nói (1)

Chương 1512: Một câu nói (1)
"Dám hung hăng thì phải trả giá lớn. Người trên tay chúng ta, có nhiều cơ hội trừng trị hắn. Hắn không chạy được, không cần vội."
Đinh Vệ vung tay áo, dừng bước nói:
"Hiện giờ phải làm rõ là ai cướp đồ của hắn, có phải người bên chúng ta hay không?"
Huyền Diệu: "Tiên sinh muốn làm thế nào?"
Đinh Vệ đi dạo chung quanh:
"Không biết thằng ngu nào làm, chẳng lẽ không biết Thánh Tôn bất mãn với Phiêu Miễu các, có ý đồ chỉnh đốn Phiêu Miễu các sao? Vào lúc này lại ngang nhiên làm trái quy tắc thì có khác nào làm trái Thánh lệnh, sẽ khiến Thánh Tôn nghĩ thế nào. Nếu thực sự chọc đến khiến Thánh Tôn tức giận, chẳng có gì tốt đẹp hết. Huyền Diệu, việc này không tiện để cho người khác làm. Ngươi phải đi một chuyến nữa."
Huyền Diệu: "Tiên sinh xin cứ việc sai bảo."
Đinh Vệ trầm giọng nói:
"Ngươi lại đi Hoang Trạch Tử Địa, tìm người của Thánh địa Đại Nguyên chúng ta, xác nhận trước. Ngươi điều tra rõ xem có phải người của chúng ta làm chuyện này không? Nếu có, không được để lại chứng cứ, giải quyết sạch sẽ một chút. Sau khi giải quyết xong, ta sẽ báo cáo cho Thánh Tôn."
Y vươn ngón tay lên làm động tác cắt cổ.
Huyền Diệu: "Vâng!"
Đinh Vệ: "Nếu xác nhận không liên quan đến người của ta, chúng ta không cần phải giúp người khác chùi đít. Chuyện như vậy cũng không dễ che đậy, mà càng che càng đen. Cứ để Ngưu Hữu Đạo tự thu dọn, kẻ nào bị bắt thì kẻ đó xui xẻo. Ài!"

Vẻ mặt Đinh Vệ có vẻ phiền muộn. Y mơ hồ nhận ra chút việc. Thánh ý đã quyết, việc gì nên đến sẽ phải đến, chỉ là không biết sẽ rộng đến mức độ nào.
"Được rồi."
Huyền Diệu đáp, sau đó lại hỏi:
"Nếu Ngưu Hữu Đạo không thu dọn được mà lại làm loạn thì sao?"
Huyền Diệu không dễ dàng buông tha Ngưu Hữu Đạo, dù sao cũng đã mất mặt.
Đinh Vệ: "Chờ Hoang Trạch Tử Địa kết thúc, lột da hắn!"
Huyền Diệu mỉm cười:
"Vâng! Thuộc hạ đi Hoang Trạch Tử Địa một chuyến."
...
Màn đêm bên đống lửa, Ngưu Hữu Đạo tìm thấy một tảng đá. Trong tảng đá có một chiếc lá. Hắn tránh mọi người, mở lá cây trong lòng bàn tay, nhanh chóng nhìn nội dung trên đó.
Huyền Diệu lại quay về Hoang Trạch Tử Địa, chạm mặt với các nhân viên Phiêu Miễu các tham gia tỷ thí.
Tình huống đã nắm giữ, lá cây bị vò nát.
Tay cử động, người trầm tư nhìn ánh lửa không nói gì.
Ba tháng rèn luyện mau chóng kết thúc. Mọi người đánh giá khắp nơi một thoáng rồi bắt đầu trở về.
Đối với kết quả tỉ thí săn giết yêu hồ, đôi bên tham gia và các phái tất nhiên không có gì để nói.
Nhóm người đi theo Ngưu Hữu Đạo không chờ được thứ mà họ muốn không chỉ thu lợi vì cái gọi là biết trước tin tức từ Ngưu Hữu Đạo, mà thậm chí Ngưu Hữu Đạo còn có thu hoạch ít nhất. Có điều, ít ra sự việc đã làm rõ. Sau khi Huyền Diệu truy tra một lượt, Ngưu Hữu Đạo chứng minh mình xác thực không có làm gì mờ ám, tất cả đều chỉ là tự hiểu lầm.
Không có tin tức mà còn đi theo Ngưu Hữu Đạo cũng chỉ do không còn cách nào khác. Đợi đến lúc nhận ra, thời gian ba tháng đã qua gần nửa, cho dù muốn dùng chiêu gì đi nữa, trừ nỗ lực săn yêu hồ ra thì còn có thể thế nào? Tiếp tục đi theo Ngưu Hữu Đạo thôi. Ngưu Hữu Đạo đã

dám vung kiếm với Phiêu Miễu các mà không sao, đó chính là sức hiệu triệu.
Mọi người đã khó giữ được hi vọng gì đối với kết quả tỉ thí cuối cùng. Ngược lại, các Thánh Tôn lại không nói nếu thành tích không tốt thì sẽ trừng phạt người các phái, chỉ nói thành tích sẽ ảnh hưởng tới tương lai của mọi người.
Thực ra các Thánh Tôn cũng không hề nói nếu thành tích không tốt sẽ trừng phạt các nhân viên Phiêu Miễu tham dự tỷ thí, nhưng Phiêu Miễu các đều biết mục đích các Thánh Tôn tạo ra cuộc tỉ thí lần này. Người các phái có thành tích không tốt còn nghe được. Nếu thành tích của nhân viên Phiêu Miễu các mà không tốt lại có nghĩa là họ vô năng. Đây chính là cái cớ chỉnh đốn mà bản thân Phiêu Miễu các cũng có lời bào chữa. Bản thân Phiêu Miễu các có thể đoán được kết cục nếu thành tích của nhân viên Phiêu Miễu các không tốt.
Nói chung, thái độ của các Thánh Tôn đang ba phải, thế nào cũng được, không cho phản hồi quá khích mà lại bắt người ta không thể không làm. Các Thánh Tôn không tỏ thái độ sáng tỏ khiến người dưới phải mò mẫn rối tinh rối mù. Muốn thu hay phóng phải coi tình huống mà định, đều nằm trong bàn tay các Thánh Tôn.
Trên đường trở về, có người tham dự của Phiêu Miễu các gặp phải người của các phái. Người các phái cũng có lúc gặp phải người của Phiêu Miễu các.
Đôi bên đều muốn thăm dò thu hoạch của đối phương, nhưng không cách nào tìm hiểu rõ. Đôi bên duy trì khoảng cách thích hợp là một nguyên nhân, nguyên nhân khác nữa là vì cả đôi bên đều chia phe phái, khó có thể thống kê toàn diện đối phương.
Trên đường đi, nhân viên hai bên gặp phải nhau chỉ giống như người cùng đường.
Sau khi tới gần điểm tụ họp của nhiệm vụ, oan gia ngõ hẹp, Ngưu Hữu Đạo nhìn thấy Ngao Phong. Ngao Phong cũng nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo. Bốn mắt đối nhau rồi lướt qua, xem như không quen biết.
Thực ra sau đó Ngao Phong vẫn đang tìm kiếm Ngưu Hữu Đạo, đơn giản vẫn là muốn giết người diệt khẩu. Thế nhưng, Hoang Trạch Tử Địa

quá mức mênh mông, sự việc lại không dám nói cho người khác. Một mình gã muốn tìm thấy Ngưu Hữu Đạo còn khó hơn mò kim đáy biển. Đến tận bây giờ, gã muốn diệt khẩu hầu như là không thể. Sắp tới điểm tập kết, bên cạnh Ngưu Hữu Đạo lại có cả đám người. Bên cạnh gã tuy cũng có một nhóm người của Phiêu Miễu các, nhưng không cách nào vô duyên vô cớ ra tay.

Ngọn núi ngay phía trước chính là ngọn núi xuất phát.

Đoàn người bay lượn theo dốc núi cheo leo dốc thẳng, lục tục lên đỉnh núi.

Khi mọi người đến đỉnh ngọn núi mới phát hiện đã có một phần người tỉ thí tới trước.

Lần này người của Phiêu Miễu các tới không ít, đủ để bao vây toàn bộ đỉnh núi. Hiện trường vẫn do Hoàng Ban phụ trách rèn luyện chỉ huy.

Ngưu Hữu Đạo nhìn về phía vị trí cao nhất trên đỉnh núi, thấy Đinh Vệ dưới gốc cây. Kết thúc săn yêu hồ, Đinh Vệ tự mình tới đây.

Hắn nhìn thấy Đinh Vệ, Đinh Vệ cũng nhìn thấy hắn. Đinh Vệ chỉ Ngưu Hữu Đạo một cái, không biểu lộ tâm trạng gì.

Người nào đó đi cùng Đinh Vệ lại khác, là người quen của Ngưu Hữu Đạo. Huyền Diệu cũng tới.

Huyền Diệu chú ý thấy Ngưu Hữu Đạo, miệng cười gằn, ý tứ sâu xa. Sau đó ánh mắt ông ta cũng như không có gì lướt sang nơi khác.

Ngưu Hữu Đạo cũng như không có chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng biết rõ. Hậu quả trở mặt với Huyền Diệu tới rồi. Hắn có thể tưởng tượng, nếu lần này hắn không lôi ra được kẻ cướp đồ của mình, nhất định sẽ chẳng có chuyện gì hay ho đối với hắn. Thậm chí còn có nguy cơ lớn lao đang đợi chờ.

Đã làm thì phải gánh hậu quả, đây là cái giá phải trả.

Đám Phù Hoa châu đầu ghé tai thảo luận thành tích tỉ thỉ, chỉ có Ngưu Hữu Đạo yên tĩnh nhất. Người bên cạnh không một ai biết hắn đang rơi vào trong cảnh hunh hiểm cỡ nào, lúc nào cũng có thể rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Ngưu Hữu Đạo vẫn đang yên lặng quan sát bốn phía. Cho dù đã có kế sách ứng đối, nhưng hắn chuẩn bị sẵn sàng ứng phó đột biến bất cứ lúc nào.

Chẳng may ứng phó không kịp, hắn sẽ không ngồi chờ chết, phải ước lượng xem nên giết ra từ phương hướng nào thì hợp nhất.
Không mưu thắng, phải mưu bại trước, dự tính tình huống tình huống xấu nhất.
Hắn cũng không biết bọn Huyền Diệu hiện giờ sẽ phát tác ngay hay sau này mới tính sổ, nhưng hắn sẽ không cho bọn Huyền Diệu có cơ hội kéo dài tới sau này mới tính sổ. Sự tình nhất định phải làm bùng nổ đúng lúc.
Nguyên nhân rất đơn giản, hiện tại hắn đang ở thời điểm thoát thân tốt nhất nếu gặp nạn. Nơi này ngay cạnh Hoang Trạch Tử Địa, một khi thoát thân, hắn có thể kịp thời trốn vào Hoang Trạch Tử Địa. Chẳng những hắn có thể nương nhờ địa lợi tốt nhất, còn có thể nhận được sự giúp đỡ của hồ tộc. Thua trận này còn có thể giữ thân để mưu cầu tương lai.
Nếu còn để đến sau này mới tính sổ, một khi rời khỏi nơi đây, tới hoàn cảnh không quen thuộc, hắn muốn trốn chạy thì sẽ liên tục bị vây đuổi mãi không ngớt. Tới lúc đó, có thể chạy trốn khỏi truy sát hay không cũng là vấn đề.

Chương 1513: Một câu nói (2)

Chương 1513: Một câu nói (2)
Vì lẽ đó, có vấn đề gì cũng phải giải quyết ngay, không cho kéo dài.
"Trưởng lão, chúng ta đi nộp thành tích đi!" Tần Quan nhắc nhở.
Hoàng Ban đã tổ chức người kiểm kê thành tích tỉ thí. Lần lượt có người tiến lên giao ra thu hoạch.
Tần Quan và Kha Định Kiệt biết thành tích của mình không tốt, nhưng hai người cảm thấy không sao cả, vì có Ngưu trưởng lão ở đây. Ngưu trưởng lão còn có thể đối đầu với người của Phiêu Miễu các, họ tất nhiên không cần phải sợ.
Phần can đảm này của họ tới từ Ngưu trưởng lão, nhưng lại không biết Ngưu trưởng lão đang phải yên lặng chịu đựng điều gì.
Không chỉ hai người họ, bao gồm rất nhiều người bên ngoài chỉ nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo công thành danh toại, chỉ nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo sáng sủa ngời ngời, nhưng chân chính biết hắn đi tới bây giờ đã phải chịu đựng bao nhiêu lại có được mấy người?
"Các ngươi hãy đi trước!" Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nhấc cằm ra hiệu.
Mọi người ngạc nhiên quay đầu lại, Phù Hoa cười nói:
"Đi cùng đi."
Ngưu Hữu Đạo vẻ bình tĩnh, nhưng ngữ điệu nói không cho phép nghi ngờ:
"Các ngươi hãy đi trước!"
Thấy hắn như thế, mọi người cũng không nói thêm gì, đi theo đoàn người về phía trước. Ngưu Hữu Đạo rơi xuống sau cùng.
Ngưu Hữu Đạo có ý định lùi về sau cùng để quan sát động tĩnh chung quanh. Hắn phát hiện Ngao Phong dường như có ý định tới gần hắn.
Ngao Phong không tìm tới, hắn cũng phải tìm tới Ngao Phong. Nếu đối phương đã chủ động dâng tới, hắn cũng bằng lòng sáng tạo cơ hội tiếp

cận cho đối phương.
Đi theo đoàn người về phía trước, dường như Ngao Phong vô tình tới gần Ngưu Hữu Đạo. Gã quan sát bốn phía, môi khẽ nhúc nhích, phát ra tiếng nói nhỏ:
"Biết ta là ai không?"
Ngưu Hữu Đạo thầm trả lời:
"Ta đã thăm dò thân phận của ngươi, Ngao Phong, đồ tôn của Đốc Vô Hư."
Ngao Phong: "Biết là tốt rồi. Không ngờ người của Thánh địa Vô Hư tìm ngươi gây chuyện, tốt nhất không được nói lung tung. Nếu ta vui, sau này sẽ săn sóc ngươi một chút."
Gã không hy vọng Ngưu Hữu Đạo nói linh tinh. Dù không có chứng cứ, gã cũng không hi vọng Ngưu Hữu Đạo cắn loạn, bị tra xét một phen thì không tốt đẹp gì. Bởi vậy có thể nói, gã đang uy hiếp.
Nói là nhắc nhở cũng không quá đáng, gã tin rằng Ngưu Hữu Đạo nghe hiểu ý của gã. Dù ngươi có đứng ra, ngươi cũng chẳng nhận được lợi ích gì, thậm chí còn rước lấy xui xẻo. Thánh địa Vô Hư không phải thứ mà ngươi trêu nổi.
Ngưu Hữu Đạo: "Ta biết hậu quả, sẽ không nói lung tung."
Ngao Phong yên tâm, theo đoàn người đi về phía trước, từ từ tránh xa khỏi Ngưu Hữu Đạo.
"Nhân viên đã nộp xong đi sang bên trái, vòng ra sau, đến phía sau đỉnh núi tập kết chờ đợi." Hoàng Ban lên tiếng nhắc nhở, tránh mất trật tự.
Khi tới bệ đá kiểm kê, Ngao Phong lấy ra túi chứa thu hoạch của mình.
Người thi hành đổ đồ vật trong túi ra, tiến hành kiểm kê, sau đó buộc túi lại, đăng ký xong để cho Ngao Phong tự tay viết tên trên túi.
Tách ra gửi? Ngao Phong liếc nhìn mấy chiếc túi vứt phía sau, sững sờ hỏi:
"Thế này là sao? Còn phải tự tay viết tên lên?"
Người thi hành thấy gã liền cười đáp:
"Đây là ý của Đinh chưởng lệnh, chúng ta chỉ làm theo.
Ngao Phong à một cái, viết tên mình lên túi rồi xoay người đi, theo hướng dẫn đi sang trái.

Hai bệ đá giao nộp, một dành cho nhân viên tham dự Phiêu Miễu các, một dành cho nhân viên rèn luyện các phái.
Ngao Phong và Ngưu Hữu Đạo đều cách nhau khá gần. Ngao Phong nộp lên kiểm kê, Ngưu Hữu Đạo cũng đồng thời tới chỗ nộp. Hắn thấy các túi phân biệt liền mỉm cười.
Một chút tình huống không ngoài dự tính của hắn. Nếu hắn báo cáo có người cướp đoạt, tách riêng từng túi ra như vậy có thể làm rõ sự việc là hợp tình hợp lý. Nếu không làm như vậy mới là không bình thường.
Xác nhận xong, hắn tự đi về phía được chỉ dẫn, không bị làm khó, hắn yên tâm.
Ngưu Hữu Đạo tới vị trí dưới chân tất nhiên khiến Huyền Diệu chú ý. Huyền Diệu đứng ở chỗ cao nhất trên đỉnh núi nhìn xuống, tận mắt thấy Ngưu Hữu Đạo nộp lên, số lượng không có bao nhiêu, tuyệt đối ít hơn người khác.
Sau khi viết tên mình lên tú, Ngưu Hữu Đạo liếc mắt nhìn Ngao Phong, lập tức đi về phía mình được chỉ.
Quẹo vòng ra sau đỉnh núi, Ngưu Hữu Đạo tăng nhanh bước chân, lại gặp phải Ngao Phong từ hướng khác.
Ngao Phong không có biểu cảm gì khác. Ngưu Hữu Đạo cố ý tới gần, môi như bất động, mơ hồ ném ra một câu:
"Đã quên nói cho Ngao tiên sinh, mắt dọc yêu hồ mà ngươi cướp được đã bị ta đánh ký hiệu toán bộ. Phiêu Miễu các muốn tra thì không khó. Tiên sinh cẩn thận!"
Hiện trường có rất nhiều người, đại khái đều đang nhìn sang bên này, không thích hợp giao lưu nhiều, dễ khiến người ta nghi ngờ, nên Ngưu Hữu Đạo ném ra một câu rồi lập tức bước đi, nhanh chóng đi tới chỗ các nhân viên các phái đang tập hợp.
Ngao Phong hơi dừng bước chân, rồi lại tiếp tục bước đi như chưa có chuyện xảy ra. Mặt ngoài gã bình tĩnh, nhưng thực ra trong đầu đã choáng váng.
Một câu nói, chỉ vì một câu nói của Ngưu Hữu Đạo mà cảm xúc của gã như sóng to gió lớn.
Vừa rồi gã còn uy hiếp Ngưu Hữu Đạo, còn nhắc nhở Ngưu Hữu Đạo. Ngưu Hữu Đạo vừa rồi còn đàng hoàng, còn khúm núm bảo gã yên tâm.

Vậy mà chỉ chớp mắt sau, thái độ của Ngưu Hữu Đạo đã thay đổi, chỉ phun ra một câu thôi mà khiến gã tê cả da đầu. Ai uy hiếp ai?
Nhân chứng vật chứng đầy đủ, sự thực như sắt thép. Thánh Tôn yêu cầu tỷ thí, nếu có kẻ làm trái quy tắc tức là dám cãi Thánh lệnh. Gã không thể nào tưởng tượng được hậu quả làm trái quy tắc. Đặc biệt người ở Vô Lượng Viên như gã mà dám lén lút làm trái quy tắc. Một khi sự việc bị vạch trần... Bề ngoài gã còn bình tĩnh, bên trong đã hỗn loạn.
Bản thân Ngao Phong không rõ gã trờ về chỗ tụ tập như thế nào, ngay cả khi có người chào hỏi gã, gã cũng không nghe thấy.
Người bên ngoài cũng chỉ cho rằng gã ỷ vào thân phận quá thanh cao, không muốn tự bôi xấu mình nên không còn ai chủ động bắt chuyện với gã.
Tuy người tham gia tỉ thí tụ tập, nhưng tổng thể mà nói vẫn có sự phân biệt rõ ràng. Mặc áo đỏ đứng một bên, mặc áo đen đứng một bên.
Đối với Ngưu Hữu Đạo, người các phái đều là người quen cũ, dù không quen thì lúc ở sơn trang Thủ Khuyết cũng đã biết, tất nhiên người tới chào hỏi không phải ít.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu lần lượt chào, kết quả va phải đám người "Khó chơi". Thái Thúc Sơn Thành chắn trước mặt hắn, bất động không thèm tránh ra, rõ ràng cố ý muốn Ngưu Hữu Đạo phải đi đường vòng.
Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt nói:
"Chó ngoan không cản đường!"
"Hừ!"
Thái Thúc Sơn Thành hừ lạnh, nhìn chung quanh:
"Triều Kính không cùng bọn với các ngươi sao? Làm sao các ngươi đều trở về mà không thấy Triều Kính. Không phải ngươi giết người diệt khẩu chứ?"
Như lão từng nói, người các phái tới rèn luyện đi Hoang Trạch Tử Địa được chia thành ba nhóm, cùng đi thì cùng về, rất dễ phát hiện người mất tích.
Đương nhiên, đối với lão, không chỉ dễ dàng phát hiện mà còn biết rõ, Triều Kính đã chết. Hơn nữa, chính tay lão đã kết thúc mạng của Triều Kính, còn ném xác vào đầm lầy. Chỉ sợ ngay cả tên hung thủ là lão cũng khó có thể nói rõ địa điểm ném xác.

Hoang Trạch Tử Địa bao la, địa hình chẳng có gì khác biệt mấy. Cùng lắm Thái Thúc Sơn Thành chỉ nhớ được phương hướng đại khái, còn địa điểm chính xác thì không rõ.
Nhưng lão đã nói như vậy, đầu tiên là vì lão biết Triều Kính chắc chắn không về được. Thứ yếu cũng là vì lão biết Triều Kính không về được, nên muốn nhắc nhở mọi người rằng Triều Kính có thể bị Ngưu Hữu Đạo diệt khẩu. Sau này tin tức truyền về tai Vạn Thú môn, không chừng có thể khiến Ngưu Hữu Đạo rước lấy chút phiền phức.
Nói trắng ra chính là không có ý tốt, cố ý gây chuyện cho Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo cười rất tươi, quả thực không thể nhịn được cười. Hắn phát hiện lão già này thực sự thú vị, cho rằng lão làm chuyện tốt như vậy mà không ai hay biết sao? Lại còn dám lôi Triều Kính ra nữa, lá gan thật không nhỏ. Hắn trêu chọc:
"Triều Kính đi đâu, chúng ta cũng không biết. Thái Thúc trưởng lão làm sao biết ông ta bị người diệt khẩu? Ta chỉ ầm ĩ với Triều Kính vài câu thôi, không cần chú ý người ta mãi thế chứ? Hay là nói, ngươi biết Triều Kính chết rồi? Chết như thế nào, kính xin chỉ giáo!"

Chương 1514: Ngưu mỗ làm việc luôn có đạo lý

Chương 1514: Ngưu mỗ làm việc luôn có đạo lý
Thân là người biết, hắn tự nhiên biết bỏ thuốc bao nhiêu cho đủ.
Ý trong lời của hai người gần như nhau. Thái Thúc Sơn Thành giội nước bẩn cho Ngưu Hữu Đạo, hắn càng muốn giội lại.
Thái Thúc Sơn Thành bị lời nói này khiến trong lòng giật nảy một cái, không ngoài có tật giật mình. Dù gì bị nói trúng tim đen cũng sẽ có cảm nhận nào đó. Lão rất có cảm giác tự vác đá đập chân minh, nhưng giả cười hớn hở che giấu:
"Ta và Triều Kính không đi cùng đường. Triều Kính có về được hay không thì liên quan gì tới ta? Triều Kính mà thật sự không về được, lão đệ nên nghĩ cách giải thích với Vạn Thú môn đi."
Ngưu Hữu Đạo: "Thái Thúc trưởng lão cười hài lòng như vậy, xem ra lần này thành tích rất khá?"
Thái Thúc Sơn Thành chắp tay nhìn bầu trời:
"So với mọi người cũng coi như được."
Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
"Thái Thúc trưởng lão đã nỗ lực như thế, xem ra tâm ý Thái Thúc trưởng lão muốn gia nhập Phiêu Miễu các quả là sáng tỏ, có thể thấy được!"
Một câu nói khiến người các phái chung quanh chợt tỏ ra quái lạ.
Nụ cười của Thái Thúc Sơn Thành cứng đờ, thực sự không cười nổi.
Nếu lời này mà truyền về tai Khí Vân tông thì chẳng có gì tốt đẹp.
Chẳng may không thể gia nhập Phiêu Miễu các thì còn phải quay về Khí Vân tông...
Hiện giờ lão mới nhận ra đã rơi vào tròng của Ngưu Hữu Đạo, bị Ngưu Hữu Đạo dùng lời nói hãm hại.

"Hừ! Tiểu nhân chỉ biết tranh miệng lưỡi, đáng xấu hổ!"
Hừ lạnh, Thái Thúc Sơn Thành phất tay áo rời đi. Lão phát hiện miệng lưỡi không lợi hại bằng người ta, nói thế nào cũng không thắng được, càng nói càng thiệt, nên đành lảng tránh.
Hai đệ tử Khí Vân tông đi theo cũng ảo não lảng tránh. Vừa rồi họ còn vênh váo đắc ý chặn đường đây.
Ngưu Hữu Đạo gọi với theo:
"Thái Thúc trưởng lão nỗ lực biểu hiện như vậy, không che giấu nổi đâu. Chúng ta nhất định sẽ có người báo cho Khí Vân tông."
Hắn thực sự không sợ đối phương nháo sự, chỉ sợ đối phương không gây chuyện. Tưới dầu lên lửa, mặc kệ ngươi chết hay sống.
Người các phái chung quanh đều cười. Phù Hoa và đám Hồng Cái Thiên chớp mắt, lại nhận ra vị đệ đệ kết nghĩa này đúng là có miệng lưỡi sắc bén.
Toàn Thái Phong cười khổ lắc lắc đầu.
Tần Quan và Kha Định Kiệt nhìn nhau cười. Ngưu trưởng lão khiến Thái Thúc Sơn Thành cong đuôi bỏ chạy, hai người cũng có cảm giác vui lây, cảm thấy nở mày nở mặt thay Tử Kim động.
Ngưu Hữu Đạo chắp tay tiếp tục khách sáo với mọi người một phen, sau đó đi ra sau đoàn người.
Tần Quan và Kha Định Kiệt tất nhiên đi theo hắn. Sau khi ra sau đoàn người, Ngưu Hữu Đạo chợt dừng bước, nhỏ giọng dặn:
"Đi đi! Bắt đầu từ bây giờ, không thấy ta gọi, hai ngươi xem như không nhìn thấy ta."
Thấy hắn thấp giọng dặn, Tần Quan hỏi lại:
"Trưởng lão, sao vậy?"
Ngưu Hữu Đạo: "Không nên biết thì đừng hỏi, cút ngay!"
"Vâng!" Hai người đáp.
Mặc dù không biết trưởng lão có ý định gì, nhưng đã nói vậy chắc chắn là có nguyên nhân. Hai người vâng lệnh rời đi.
Ngưu Hữu Đạo trốn sau đoàn người, chờ đợi.
Trong chốc lát, người mà hắn chờ đã tới. Người đó không chút biến sắc tới gần hắn, chính là Ngao Phong.

Ngưu Hữu Đạo biết gã sẽ tìm cách tới chỗ mình hỏi rõ ràng, cho nên hắn đứng ở chỗ ngay gần với vị trí tập trung của các nhân viên Phiêu Miễu các chính là để tiện cho Ngao Phong tới gần. Hắn đứng giữa nhân viên các phái, Ngao Phong sẽ không dám tới gần, vì quá dễ thấy.
Hai người đến gần, Ngưu Hữu Đạo quay mặt về phía đỉnh núi, gần như sóng vai đứng cùng Ngao Phong đang quay mặt về dưới núi.
Một người dường như đang nhìn chằm chằm đỉnh núi, một người dường như đang ngắm cảnh dưới núi, có vẻ không quen biết, không có gì liên quan.
Ngao Phong lên tiếng trước, nhỏ giọng nói:
"Ngươi muốn làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo hầu như không động đậy môi, nhỏ giọng đáp:
"Ngươi có thể đoán."
Ngao Phong: "Ta thấy ngươi chán sống."
Ngưu Hữu Đạo: "Ngao tiên sinh giận dữ quá hả? Tốt nhất là đừng làm loạn. Lúc trước ngươi cướp đồ đã không giết được ta, bây giờ cũng chưa chắc giết được ta. Mặt khác, nhắc nhở ngươi một phen. Người biết việc này không chỉ mình ta. Ngao tiên sinh cần phải ước lượng hậu quả làm bừa."
Hắn đã nhìn ra sát cơ thoáng hiện trong mắt Ngao Phong. Có lẽ gã đã nổi lên suy nghĩ giết người diệt khẩu bằng bất cứ giá nào. Chỉ cần có thể giết Ngưu Hữu Đạo, có lẽ gã không tiếc ra tay ngay trước mặt mọi người. Đương nhiên Ngưu Hữu Đạo phải diệt ngay suy nghĩ khó lường của đối phương.
Ngao Phong: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo: "Tiên sinh có biết vì sao người thi hành phải tách thu hoạch từng người ra khi nhận thu hoạch không?"
Ngao Phong tức giận:
"Đừng quanh co lòng vòng, ta hỏi ngươi muốn làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo không quan tâm gã quấy rầy, nói tiếp:
"Bởi vì ta đã báo cáo với Phiêu Miễu các là có người cướp đồ của ta. Tách đồ ra từng túi có lẽ là để dễ dàng tra xét."
Lông mày Ngao Phong run rẩy:
"Ngươi đã báo cáo cho Phiêu Miễu các về ta?"

Ngưu Hữu Đạo: "Ngươi yên tâm, ta không đến nỗi bừa bãi như vậy. Ngưu mỗ qua lại chốn giang hồ, dù là gió hay mưa vẫn đi đường chính, kết giao bạn bè là chủ yếu. Ta rất thích kết bạn. Nếu ta đã có ý kết bạn với Ngao tiên sinh thì sẽ không có ý hại Ngao tiên sinh, càng sẽ không dồn Ngao tiên sinh vào chỗ chết. Ta chỉ nói cho Phiêu Miễu các là có người cướp đồ của ta, mà lại nói là do người của Phiêu Miễu các làm. Nhưng ta lại nói là không thấy rõ người đó là ai."
"Đương nhiên, ta có nhìn rõ hay không thì phải xem thái độ của Ngao tiên sinh. Chỉ cần Ngao tiên sinh không muốn ta nhìn rõ, tất nhiên ta chẳng thấy gì cả. Nếu Ngao tiên sinh không muốn ta nhìn rõ ràng bằng được, ta chẳng có cách nào hơn là báo cáo rõ cho Phiêu Miễu các. Không biết ý Ngao tiên sinh thế nào?"
Ngao Phong: "Được! Chỉ cần ngươi lặng thinh không đề cập tới việc này, sau này ta chắc chắn quan tâm tới ngươi. Ta nói được là làm được."
Ngưu Hữu Đạo: "Nói như vậy thật vô vị. Cố gắng quan tâm? Làm sao quan tâm đây? Ngươi cảm thấy ta có thể tin chuyện hoang đường như thế sao? Sợ rằng Ngao tiên sinh khi đó sẽ vội vã rũ sạch quan hệ rồi tìm cơ hội diệt khẩu mới là thật. Ngao tiên sinh sẽ không để cho sự việc này có cơ hội phơi ra ánh sáng. Ta không gánh được hậu quả đó. Ta cũng không muốn sau này phải lo lắng sợ hãi, ngài nói sao?"
Ngao Phong quả thực đang suy nghĩ như vậy. Đúng là gã đang muốn ổn định Ngưu Hữu Đạo trước, sau đó tìm cơ hội giải quyết. Tâm tư bị chọc thủng, gã có phần thẹn quá thành giận:
"Vậy ngươi còn muốn như thế nào nữa? Hiện giờ ta có thể bảo đảm cho ngươi ra, ta không làm được gì khác!"
Ngưu Hữu Đạo: "Tiên sinh không nên gấp gáp. Ta đã nói là tới kết bạn, vậy nếu bạn gặp nạn, đương nhiên ta phải hỗ trợ. Nhắc tới cũng là do tiên sinh may mắn. Ta vừa vặn biết hai người cướp đồ của Phiêu Miễu các, mà hai tên kia đã chết rồi. Tiên sinh có thể đẩy trách nhiệm lên đầu họ."
Ngao Phong: "Ngươi đã có đối tượng đùn đẩy, tự ngươi đẩy là được. Ngươi muốn giúp ta thì đừng kéo ta vào."
Ngưu Hữu Đạo: "Tiên sinh, ngươi và ta kết bạn, không thể chỉ mình ta trả giá thành ý đúng không? Không phải là ta không muốn tự mình đứng

ra, mà là trong Phiêu Miễu các có người muốn gây phiền phức cho ta. Sự việc không có chứng cứ này, ta nói cũng vô dụng. Tiên sinh có thân phận và địa vị khác, làm chứng là hợp nhất. Ta nguyện hóa giải phiền phức cho tiên sinh, có phải tiên sinh cũng nên lấy thành ý ra phối hợp ta hóa giải chút phiền phức không?"

Ngao Phong: "Tình huống thế nào, nói rõ ràng."

"Trong số người của Phiêu Miễu các tham gia tỉ thí có hai người cướp đồ của ta. Tiên sinh đi ngang qua, đã tận mắt nhìn thấy, sau đó theo dõi hai người kia. Tiên sinh phát hiện hai người kia lại cướp đồ của Triều Kính Vạn Thú môn, kết quả bị Triều Kính giết mất. Ba người Triều Kính chết mất hai, Triều Kính trọng thương bỏ chạy. Sau đó Triều Kính lại gặp phải Thái Thúc Sơn Thành..."

Ngưu Hữu Đạo thuật lại tình huống một cách tỉ mỉ, muốn Ngao Phong nói y như thế.

Chương 1515: Tính sổ sau khi thu

Chương 1515: Tính sổ sau khi thu
Ngao Phong nghe xong lập tức giật mình:
"Ngươi có biết hậu quả nếu ta làm chứng hay không? Đây là muốn ta ra chứng minh rằng Phiêu Miễu các làm trái quy tắc. Ta đã đắc tội toàn bộ Phiêu Miễu các, sau này liệu có thể sống dễ chịu hay sao? Ngươi đang giải quyết phiền phức cho ta? Ngươi gây phiền phức cho ta thì có!"
Gã còn muốn nhờ thành tích lần này rời Vô Lượng Viên, nhưng giờ gặp chuyện này rồi còn muốn lập công rời đi hay sao?
Gã lại không biết, Ngưu Hữu Đạo chính là không muốn gã rời Vô Lượng Viên. Nếu đối phương không ở Vô Lượng Viên, hắn cũng không cần phải phí công hạ ván cờ này.
"Ngưu mỗ làm việc luôn có đạo lý. Ta đã đồng ý gánh phiền toái trước mắt thì cũng sẽ chịu phiền phức sau đó. Tiên sinh mời tùy tiện. Hậu quả tự chọn, ta tuyệt không cưỡng ép!"
Ngưu Hữu Đạo nói một câu rồi đi, lẫn vào trong đám người các phái.
Ngao Phong đứng lại chậm rãi quay đầu, phẫn nộ trừng mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo rời đi. Gã nghĩ đi tới kéo Ngưu Hữu Đạo nói rõ, nhưng lại không dám làm quá trước con mắt của mọi người. Gã nắm chặt tay, hận không thể xé xác Ngưu Hữu Đạo.
Gã xem như đã hiểu rõ tại sao trước khi cảnh cáo mình Ngưu Hữu Đạo lại đàng hoàng như thề, thì ra chính là muốn chờ mình nộp thu hoạch lên cho Phiêu Miễu các.
Gã tự nhận hôm nay mới biết cái gì gọi là nham hiểm giả dối.
Phải làm thế nào? Đúng là gã đã cướp đoạt trái quy tắc rồi. Vấn đề là gã nên làm gì bây giờ. Một khi làm theo lời Ngưu Hữu Đạo, dù gã tránh được nạn trước mắt, nhưng qua việc này rồi, gã đứng trước mặt Ngưu

Hữu Đạo sẽ chỉ còn là một mảnh sứ giòn, Ngưu Hữu Đạo đập một cái là vỡ tan.
Đạo lý rất đơn giản, vì sao gã lại làm như vậy? Ngưu Hữu Đạo có thể cho mọi người một đáp án bỗng tỉnh ngộ.
Ngưu Hữu Đạo lẫn vào đám đông, tiếp tục hàn huyên cười đùa, mắt thoáng để ý tới Ngao Phong.
Nhân viên tham dự săn yêu hồ tại Hoang cổ tử địa lần lượt đi tới, mãi tới gần xế chiều, người của hai đội cơ bản mới về đủ. Còn thiếu chỉ có một vài tổ cá biệt.
Trải qua hỏi thăm, một số thành viên tổ nhỏ căn bản đã sớm mất tích, khả năng về được không lớn.
Sau khi thống kê nhân viên, đội ngũ rèn luyện các phái tổn thất năm người. Người của Phiêu Miễu các tham dự tỉ thí tổn thất lớn hơn, giảm đến gần một phần ba quân số.
Đối với điều này, Ngưu Hữu Đạo biết một chút. Tuy Hồ tộc gắng ẩn giấu không bại lộ thực lực, sợ khiến chín vị Thánh phát động vây quét quy mô lớn hơn, nhưng họ vô cùng căm hận Phiêu Miễu các, số lần ra tay với Phiêu Miễu các nhiều hơn nhiều.
Có hiện tượng vừa kỳ quái lại vừa hợp tình hợp lý, trong số các nhân viên bị tổn thất, về cơ bản đều là nguyên một tổ cùng mất tích. Tình huống một mình mất tích rất hiếm thấy.
Chuyện người chết thường có. Lần tỷ thí này sẽ gặp chuyện gì, Phiêu Miễu các đã sớm biết rõ. Bởi vậy, dù chết bao người nhưng Đinh Vệ vẫn không coi ra gì. Y chỉ nhìn danh sách thống kê tổn thất một chút rồi thôi.
Đinh Vệ quan tâm nhất vẫn là kết quả tỷ thí. Dù sao Phiêu Miễu các tổn thất nhân thủ khá nhiều. Sau khi nhìn thấy thống kê số liệu thu hoạch, Đinh Vệ thở phào nhẹ nhõm. Nhân viên Phiêu Miễu các đã chứng minh thực lực của mình, thành tích thu hoạch trong rèn luyện cao hơn người các phái gấp đôi có thừa, cuối cùng cũng có thể cho chín vị Thánh Tôn câu trả lời.
Đinh Vệ nhét tờ thống kê số liệu vào tay áo, Huyền Diệu nhắc nhở: "Nếu trong lúc đăng báo kết quả cho Thánh Tôn lại có người nói mình bị cướp, nói kết quả tỉ thí bất công, phải làm thế nào?"
Y đang nhắc Đinh Vệ xử lý chuyện Ngưu Hữu Đạo.

Ông ta không nói chuyện này, Đinh Vệ tuy nhớ kỹ nhưng suýt nữa quên mất. Y vẫn đang nghĩ xem nên bẩm báo cho Thánh Tôn như thế nào.
Được nhắc nhở, Đinh Vệ quét mắt tìm kiếm Ngưu Hữu Đạo đứng trong đám đông, khẽ vuốt cằm đáp ừ một tiếng.
Huyền Diệu hiểu ý, biết y đề vấn đề cho ông ta xử lý, lập tức chắp tay đáp:
"Vâng!"
Ông ta thu tay lại, xoay người đối mặt với đám người bên dưới, đột nhiên quát:
"Ngưu Hữu Đạo, đi ra!"
Ngưu Hữu Đạo đang nhỏ giọng giao lưu với Toàn Thái Phong chợt sững người. Trong phút chốc, tất cả mọi người lục tục quay sang nhìn, đồng loạt nhìn Ngưu Hữu Đạo.
Đa số người không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nghe ra vẻ không tốt lành trong giọng nói của Huyền Diệu. Người đi chung đường với Ngưu Hữu Đạo lúc trước thì căng thẳng. Họ đều biết lúc trước Ngưu Hữu Đạo chỉ kiếm vào Huyền Diệu. Lẽ nào Huyền Diệu muốn tính sổ? Lẽ nào Ngưu Hữu Đạo chưa xử lý xong việc này?
Tần Quan và Kha Định Kiệt nhất thời sốt sắng.
Người khẩn trương hơn cả chính là Ngao Phong. Gã đã nghe Ngưu Hữu Đạo nói có người muốn kiếm chuyện với hắn.
Ngưu Hữu Đạo hơi trầm mặc, sau đó bước lên trước. Người chắn đường lập tức dồn dập tránh sang bên, nhường đường cho hắn đi qua.
Khi đi qua Thái Thúc Sơn Thành, Thái Thúc Sơn Thành hừ hừ cười lạnh, tỏ vẻ xem trò vui.
Thấy Ngưu Hữu Đạo từ trong đám người đi ra, Đinh Vệ từ trên cao nhìn xuống không tỏ cảm xúc gì. Thực ra y không muốn vạch trần việc này, nhưng cũng hết cách, không thể triệt để giữ bí mật. Chuyện này không thể bôi đen nữa, càng bôi càng đen.
Sở dĩ Cửu Thánh muốn chỉnh đốn Phiêu Miễu các chính là vì cảm thấy Phiêu Miễu các có vấn đề.
Vậy Phiêu Miễu các có vấn đề hay không đây? Đinh Vệ biết, khẳng định có vấn đề. Lòng người khác nhau, qua thời gian lâu dài, bất kỳ tổ chức nào cũng sẽ gặp sự cố. Đặc biệt là trong tình huống con đường thăng

tiến bị phá hỏng, những kẻ không còn tiền đồ sẽ mưu cầu chút lợi riêng, về lâu về dài chắc chắn sẽ xảy ra việc lớn, liên lụy tới một đám người. Chuyện sớm hay muộn mà thôi, không cách nào tránh khỏi!
Phiêu Miễu các chính là tai mắt trong thiên hạ của Cửu Thánh. Nếu mắt và tai đều lừa gạt họ thì chính là sự việc tối kỵ. Nếu ngay cả người chấp chưởng Phiêu Miễu các đều giấu diễm, hậu quả thực có thể tưởng tượng được.
Ngưu Hữu Đạo đi ra khỏi đám đông, đứng trước con mắt bao người, chắp tay chào người trên cao.
Huyền Diệu trầm giọng nói:
"Ngưu Hữu Đạo, chẳng phải ngươi đã nói là thu hoạch bị người của Phiêu Miễu các cướp hay sao? Không phải ngươi đã nói có thể bắt được hay sao? Ta cho ngươi cơ hội tra. Người đâu?"
Huyền Diệu vừa nói xong, toàn trường khiếp sợ vì nghe thấy có người của Phiêu Miễu các dám trái quy tắc mà cướp đoạt. Nhất thời tiếng kinh hô bàn tán xôn xao cả vùng. Mọi người dồn dập quay sang hỏi nhau xem kẻ nào gan to như vậy?
Mấy người Phù Hoa ngớ ra. Trước đây họ không biết chuyện này, bây giờ người của các phái liên tục hỏi họ, họ không trả lời được. Họ không biết gì, giải thích thế nào?
Mọi người náo động, Ngao Phong im lặng trong đám hỗn loạn, ánh mắt chòng chọc theo dõi Ngưu Hữu Đạo.
"Yên lặng!" Huyền Diệu lớn tiếng hét.
Tiếng xôn xao rầm rì dần lắng xuống. Đinh Vệ bàn thản đứng nhìn, lạnh lùng quét mắt nhìn một lượt.
Ngưu Hữu Đạo không nói tiếp, trầm mặc chờ. Hắn đang đợi Ngao Phong ra làm chứng.
Ngao Phong thì đang lọt cả tim lên cuống họng. Gã rất do dự không quyết được. Không ra mặt làm chứng, Ngưu Hữu Đạo sẽ bắt gã ra để bàn giao. Nếu gã đứng ra làm chứng rồi giải quyết xong vấn đề chứng cứ giả, một ngày nào đó mà bị chọc thủng ra, sự việc cướp đoạt và cả làm chứng giả bị lọt ra, có thể nói là tội càng thêm tội.
Hậu quả ra sao, gã biết rõ. Điều này khiến gã khó có thể dễ dàng quyết định?

Toàn trường yên tĩnh, chỉ có gió núi thổi qua đỉnh núi vù vù.
Lâu không thấy tiếng đáp lời, Huyền Diệu trầm giọng nói:
"Ngưu Hữu Đạo, ta hỏi ngươi, ngươi không nghe thấy sao? Người cướp của ngươi đâu?"
Ngưu Hữu Đạo rốt cục lên tiếng:
"Không tìm được."
"Không tìm được?"
Huyền Diệu lại hỏi, cười gằn. Cho ngươi hung hăng, đồ không biết trời cao đất rộng.
"Người nên trở về cũng đã trở về, ngươi không ngại xem kỹ một chút xem hiện trường có người cướp đồ của ngươi không."
Ngưu Hữu Đạo: "Trước đó đã tìm, không thấy kẻ cướp đồ của ta."
Huyền Diệu vô cùng sảng khoái, từ tốn nói:
"Ngươi nói người của Phiêu Miễu các cướp đồ của ngươi. Ngươi cũng nói sẽ bắt người tới. Ta đã cho ngươi cơ hội tra tìm, bây giờ ngươi lại nói không tìm được."

Chương 1516: Ngao Phong làm chứng (1)

Chương 1516: Ngao Phong làm chứng (1)
Hiện giờ ta bảo ngươi chỉ người, ngươi còn nói không thấy. Đây là câu trả lời của ngươi? Ngươi dựa vào đâu chứng minh điều ngươi nói là thật, chứng minh ngươi không nói láo?"
"Hiện giờ ta không có cách nào chứng minh."
Ngưu Hữu Đạo lắc lắc đầu, chắp tay nói với Đinh Vệ:
"Bẩm chưởng lệnh, khi chuyến đi Hoang Trạch Tử Địa kết thúc, đúng là ta muốn cố gắng kiểm chứng. Nhưng sau khi tìm kiếm, ta mới phát hiện khu vực quá rộng lớn. Nhân viên lại phân tán. Ta tìm người còn cực khổ, nói gì kiểm chứng. Là ta nghĩ quá đơn giản. Bây giờ tình huống đã khác, mời chưởng lệnh cho ta thêm một cơ hội, cho ta thêm thời gian kiểm chứng."
Có thể tra được sao? Từng người biết Ngưu Hữu Đạo đều đang cười trên sự đau khổ của người khác, người quan tâm đến Ngưu Hữu Đạo thì lại tỏ rõ vẻ lo lắng.
Đinh Vệ không rung động nói:
"Chỉ cần ngươi nói thật, Phiêu Miễu các tự nhiên sẽ toàn lực kiểm chứng. Người đâu, tạm giam hắn lại đã, mang về nghiêm tra!"
Huyền Diệu nhếch lên cười quỷ dị. Ông ta nhớ tới cảnh kiếm chỉ vào mặt đêm đó, lần này Ngưu Hữu Đạo rơi vào tay ông ta. Ông ta muốn khiến Ngưu Hữu Đạo hối hận đầu thai.
Đã có hai nhân viên Phiêu Miễu các đi ra, muốn bắt lấy Ngưu Hữu Đạo.
"Chờ đã!"
Ngưu Hữu Đạo đẩy tay ngăn cản hai người đang đi tới, lại chắp tay với Đinh Vệ:

"Đinh tiên sinh, ta có manh mối truy tra. Xin cho ta xác nhận tại chỗ. Bằng không, một khi ta bị giam giữ, ta sẽ không gặp được người, cũng không biết tên người, không thể phối hợp điều tra!"
Hai nhân viên Phiêu Miễu các đang tới chấp hành lệnh chợt đứng lại, quay đầu nhìn người trên cao nhất.
Huyền Diệu liếc Đinh Vệ. Ánh mắt Đinh Vệ chập chờn. Đối phương đã muốn chỉ manh mối, y không tiện cắt đứt. Y ừ một tiếng đáp, gật đầu.
Hai người chấp hành lập tức lùi về sau một bước, tỏ vẻ mặc cho Ngưu Hữu Đạo.
"Cảm ơn tiên sinh."
Ngưu Hữu Đạo chắp tay cảm ơn, sau đó xoay người, đối mặt với mọi người. Ánh mắt hắn lướt qua nhân viên Phiêu Miễu các tham gia tỉ thí, lớn tiếng nói:
"Ta không quen biết kẻ đã cướp đồ của ta, cũng không biết tên gọi. Bây giờ không thấy người, ta có trăm miệng cũng không thể bào chữa. Nhưng khi ta bị cướp, đã có nhân viên Phiêu Miễu các đi qua. Người này tận mắt nhìn thấy quá trình ta bị cướp. Ta nhận ra người này, ở ngay hiện trường!"
Lời này vừa ra, tất cả mọi người lại rối loạn. Có điều tất cả đều đè nén giọng nói, chỉ còn tiếng xì xào nhỏ.
Trái tim Ngao Phong thắt lại. Gã biết, Ngưu Hữu Đạo thấy gã không lộ diện nên đang ép gã lộ diện.
Còn có nhân chứng Phiêu Miễu các? Huyền Diệu bất ngờ.
Đinh Vệ đột nhiên híp mắt, nhìn kỹ một lượt các nhân viên Phiêu Miễu các tham dự, quan sát phản ứng từng người.
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục lớn tiếng nói:
"Ta biết để ngươi ra làm chứng là làm khó ngươi. Ta cũng không muốn đắc tội ai cả, cũng không muốn ngươi khó xử, nhưng ta thực sự bị ép bất đắc dĩ. Xin mời ngươi chủ động đứng ra làm chứng cho ta. Nếu ngươi không chủ động, ta đành phải vạch trần ngươi ra. Ngươi phải nghĩ kỹ hậu quả. Nếu đợi ta vạch trần ngươi ra, chính là ngươi có ý định giấu diếm. Một khi bị thẩm tra, ngươi cũng bị tội khó thoát. Ta không ngại nói cho ngươi, ta còn chứng nhân khác có thể chứng minh ngươi đã nhìn thấy việc đã trải qua!"

Ngao Phong sững sờ, hiểu rõ ý Ngưu Hữu Đạo. Nói vậy là để gã có đường lui, để gã báo cáo kết quả.
Đinh Vệ lên tiếng:
"Có người tận mắt chứng kiến sao? Có thì đứng ra cho ta. Nếu dám trốn tránh, một khi bị điều tra rõ, nghiêm trị không tha!"
Y nhất định phải tỏ rõ thái độ. Mặc kệ có chuyện hay không, y cũng không thể xem như không biết. Dù sao cũng phải làm dáng trước mặt mọi người một chút.
Ngao Phong dịch bước, tiến lên một bước, hai tay gạt người phía trước ra.
Vừa có động tĩnh, mọi người lần lượt quay mắt sang nhìn. Nhiều người còn nhón chân lên xem. Không ít người nghi ngờ, sao lại là gã?
Lại là Ngao Phong? Đinh Vệ và Huyền Diệu nghi ngờ nhìn nhau.
Ngao Phong biểu hiện vô cảm nhưng bước chân nặng nề. Gã biết, mình bước ra bước này có ý nghĩa thế nào. Gã đã bước ra là không còn đường lui, không khác nào uống rượu độc giải khát.
Nhưng Ngao Phong không còn lựa chọn nào khác, trừ khi muốn chết, trừ khi muốn ngã xuống trước cửa ải này.
Gã cũng biết mình làm vậy sẽ rước lấy vô số phiền phức, ví dụ như phương diện hành tung phải giải thích ra sao? Nhưng tên khốn kiếp Ngưu Hữu Đạo kia vốn không quan tâm đến chuyện đó. Hắn chỉ bảo Ngao Phong nhìn mà làm, chỉ cần đẩy gã ra, sau đó không còn chuyện của Ngưu Hữu Đạo nữa. Còn lại phiền phức đều đẩy cho Ngao Phong giải quyết. Ngao Phong phải nghĩ cách che lấp.
Gã vốn định đánh cược là Ngưu Hữu Đạo không dám nói ra, vì những gì Ngưu Hữu Đạo đã nói với gã cũng không thể mang ra ngoài sáng. Nếu đã lôi gã ra rồi, một khi lời nói dối mà Ngưu Hữu Đạo dặn mình bị lộ ra thì cũng không thoát thân được.
Gã đánh cược Ngưu Hữu Đạo không dám, kết quả vô vọng. Phiêu Miễu các ép Ngưu Hữu Đạo vào đường cùng, Ngưu Hữu Đạo không thèm đến xỉa, thế nên Ngao Phong chỉ có thể lựa chọn.
Hiện giờ Ngao Phong quả thực hối hận xanh cả ruột. Từ khi bị Ngưu Hữu Đạo tìm tới cửa rồi đưa cho câu nói kia, gã đã hối hận rồi. Gã hối hận mình không thể kìm nén dục vọng của chính mình.

Tất cả mọi người theo dõi gã đi ra. Ngưu Hữu Đạo cũng theo dõi gã, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng.
Ngao Phong đi ra rồi nhìn Ngưu Hữu Đạo một chút, đứng giữa trường, bình tĩnh nói:
"Ta thấy."
Ngưu Hữu Đạo xoay người, chắp tay nói:
"Đinh tiên sinh, không sai, chính là gã. Trước đây ta bị cướp, chính vị này đã tận mắt nhìn thấy."
Lời này của Ngưu Hữu Đạo đã không còn quan trọng. Bây giờ Ngưu Hữu Đạo đã không còn là trọng điểm.
Cần phải biết rằng, bây giờ có người có thể chứng minh rằng Phiêu Miễu các làm trái quy tắc. Tính chất nghiêm trọng của vấn đề ngày không hề nhỏ.
Đinh Vệ không nhìn lại Ngưu Hữu Đạo một chút nào nữa, chỉ nghiêm túc nhìn Ngao Phong, trầm giọng nói:
"Nếu ta nhớ không lầm, ngươi là Ngao Phong, đệ tử của Diệp Niệm?"
Ngao Phong hơi chắp tay:
"Chính phải!"
"Ngươi..."
Huyền Diệu vừa muốn nói gì, Đinh Vệ đã giơ tay ra cản. Y muốn đích thân thẩm vấn:
"Ngươi xác nhận ngươi tận mắt thấy người của Phiêu Miễu các cướp đồ của Ngưu Hữu Đạo?"
Ngao Phong gật đầu:
"Ta vừa vặn đi qua, nhìn thấy."
Đinh Vệ: "Ngươi phải chịu trách nhiệm cho lời nói của ngươi, không được báo láo điều gì, hiểu chưa?"
Thực ra Đinh Vệ vẫn đang nhắc nhở đối phương suy nghĩ kỹ rồi hãy nói. Lời của y vừa thốt ra, dù sao y cũng cảm thấy hơi hối hận rồi. Đinh Vệ cảm giác mình không cần lôi mọi chuyện ra như vậy, nếu truyền tới ta Thánh Tôn thì không tốt.
Ngao Phong: "Ta xác thực nhìn thấy."
Thấy gã kiên trì, Đinh Vệ không miễn cưỡng, vuốt cằm:
"Được! Vậy thì kể lại rõ ràng những gì ngươi nhìn thấy một lượt."

Ngao Phong: "Ta không nhớ rõ thời gian cụ thể, là sau khi tiến vào Hoang Trạch Tử Địa không bao lâu. Ta phát hiện một kẻ mặc quần áo khác màu..."
Gã quay lại nhìn Ngưu Hữu Đạo, giơ tay chỉ Ngưu Hữu Đạo:
"Chính là hắn. Khi đó ta không biết hắn là ai, mãi đến vừa rồi mới biết. Lúc đó trang phục của hắn khiến ta cảm thấy rất lạ, vừa không phải trang phục của Phiêu Miễu các, cũng phải xiêm y màu đỏ, không biết là ai. Ta không nhịn được lòng hiếu kỳ, muốn biết chuyện gì, cho nên lặng lẽ đi theo."
"Ai ngờ đi theo không được bao lâu, có hai nhân viên Phiêu Miễu các xuất hiện ngăn cản hắn. Ta không biết họ trò chuyện điều gì, dường như vừa thấy mặt đã hành động. Trong quá trình truy sát, Ngưu Hữu Đạo ném lại cái túi của hắn để dụ dỗ. Hai người kia cướp được túi, Ngưu Hữu Đạo cũng chạy. Khi Ngưu Hữu Đạo chạy trốn đã đi qua cánh rừng nhỏ nơi ta ẩn thân, nhìn thấy ta. Ta chỉ thấy hai người họ cướp đồ của Ngưu Hữu Đạo, còn có phải mắt dọc yêu hồ không thì ta không rõ."
Ngưu Hữu Đạo nghe mà thầm khen ngợi, phát hiện ra vị này kể chuyện kín kẽ không chỗ hở, quả thực diễn dịch những gì mà hắn bàn giao một cách chân thực hơn. Ngưu Hữu Đạo lên tiếng phối hợp:
"Đúng, lúc đó hai tên kia cướp đi mắt dọc yêu hồ mà ta săn được."

Chương 1517: Ngao Phong làm chứng (2)

Chương 1517: Ngao Phong làm chứng (2)
Tần Quan và Kha Định Kiệt nhìn nhau. Hai người biết quá rõ. Dọc đường đi, họ theo Ngưu trưởng lão, căn bản chưa hề ra tay với yêu hồ một lần nào, mắt dọc từ đâu ra? Lại còn để cho người khác cướp mất. Lẽ nào sau đó quả thực bị cướp?
Hai người dù có ngốc cũng nhận ra, Ngao Phong kia không phải chính là người mà Ngưu trưởng lão đã hỏi được từ miệng hai nhân viên Phiêu Miễu các kia hay sao? Mà lại còn hỏi ra đó chẳng phải là đồ tôn của Đốc Vô Hư sao? Ngao Phong này rõ ràng là đang giúp Ngưu trưởng lão.
Hai người không biết chuyện gì đã xảy ra.
Họ không biết vì sao Ngao Phong ra mặt giúp Ngưu trưởng lão.
Họ có thể khẳng định, Ngưu trưởng lão trước khi vào Ht hoàn toàn không quen Ngao Phong, bằng không đã không cần bắt người của Phiêu Miễu các để tìm hiểu.
Vì sao lại giúp Ngưu trưởng lão, chắc chắn có vấn đề.
Hai người tin chắc bản thân và Ngưu trưởng lão đi cùng không hề gặp Ngao Phong. Họ chợt liên tưởng đến thời gian mà Ngưu trưởng lão một mình biến mất. Chắc chắn Ngưu trưởng lão đã làm gì đó trong quá trình này. Còn rốt cuộc là việc gì, hai người không thể nào tưởng tượng được, hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi phân tích của họ.
Ít nhất, trong mắt hai người, tình huống này thật khó mà tin nổi.
Ngay cả người bên cạnh Ngưu Hữu Đạo còn khó tin, thử hỏi người khác thì sao? Ai có thể ngờ Ngưu Hữu Đạo sẽ cấu kết với Ngao Phong? Huống chi Ngao Phong vẫn luôn ở Vô Lượng Viên.

Thấy Ngưu Hữu Đạo lên tiếng, Đinh Vệ chỉ liếc hắn một cái. Ngưu Hữu Đạo nói chỉ là phí lời, không còn quan trọng, không cần để ý. Y tiếp tục hỏi Ngao Phong:
"Nếu ngươi đã nhìn thấy, ngươi có biết hai người kia là ai?"
Ngao Phong: "Biết, một người tên là Phù Minh, một người tên là Xích Lưu Khoan."
Vừa nghe hai cái tên này, Tần Quan và Kha Định Kiệt lại liếc mắt với nhau. Họ không xa lạ gì hai cái tên này, chẳng phải chính là hai người của Phiêu Miễu các mà Ngưu trưởng lão bắt lấy, sau đó bị hai người họ lần lượt giết chết đó sao?
Người sớm đã bị họ giết, lại còn cướp đồ của trưởng lão, có biến thành ác quỷ cũng không thể nhanh như vậy chứ?
Hai người có thể xác nhận chắc chắn, Ngao Phong này đã cấu kết với Ngưu trưởng lão.
Tim hai người đập nhanh hơn. Hai người như cảm thấy một vở kịch lớn kinh tâm động phách đã bắt đầu trình diễn. Ngưu trưởng lão hắn sẽ phát huy tác dụng quan trọng trong vở kịch này.
Cho tới giờ, quan niệm cố hữu của hai người dần bị lật đổ. Phiêu Miễu các là sự tồn tại ra sao? Đó là thứ có thể khiến Tử Kim động cũng phải nơm nớp lo sợ, không dám trái ý chút nào. Thế nhưng lần này Ngưu trưởng lão dẫn họ đến Thánh cảnh đã làm gì?
Đầu tiên là hai người tự tay giết người của Phiêu Miễu các, bây giờ lại chính mắt thấy Ngưu trưởng lão cấu kết với Ngao Phong, ngay trước bao con mắt của Phiêu Miễu các, ngay trước mặt chưởng lệnh của Phiêu Miễu các mà dám nói láo. Nếu là trước đây, hai người sẽ không bao giờ dám tưởng tượng đến.
Hai người chỉ có thể cảm thán, Ngưu trưởng lão quá lớn gan. Họ có cảm giác, dường như Phiêu Miễu các trong mắt Ngưu trưởng lão chẳng có gì đáng sợ.
Họ nhớ lại khi còn ở Tử Kim Động. Sau khi Ngưu trưởng lão gia nhập Tử Kim Động, sư phụ của họ lộ rõ vẻ bất mãn và xem thường đối với Ngưu trưởng lão. Hai người nghĩ lại cũng cảm thấy đổ mồ hôi lạnh thay cho sư phụ mình.

Phù Minh? Xích Lưu Khoan? Con ngươi Đinh Vệ co rụt lại. Y quen thuộc hai cái tên này.
Huyền Diệu bên cạnh lập tức nhắc nhở:
"Tiên sinh, chính là người của Thánh địa Đại Nguyên chúng ta. Hai người này vừa vặn nằm trong danh sách mất tích. Sao lại..."
Không cần nhắc, Đinh Vệ cũng nhớ. Đinh Vệ lạnh lùng liếc ông ta, bảo ông ta câm mồm.
Trong đám người bên dưới, người tham dự của Phiêu Miễu các rối loạn một phen. Người các phái có thể không biết Phù Minh và Xích Lưu Khoan là ai, nhưng nhân viên Phiêu Miễu các tham gia hầu như đều biết hai người đó.
Sự đã kéo tới đầu Thánh địa Đại Nguyên, bây giờ lại người của Thánh địa Đại Nguyên chấp chưởng Phiêu Miễu các, không ít người cảm thấy có trò vui để xem.
Đinh Vệ trầm giọng nói:
"Ngao Phong, ngươi làm sao xác nhận hai người bọn họ? Ngươi quen hai người họ sao? Theo ta được biết, ngươi trường kỳ ở lại Vô Lượng Viên, rất ít tiếp xúc với người bên ngoài. Ngươi có thể một hơi nói ra tên hai người họ sao?"
Chuyện khác có thể cẩu thả, nhưng liên lụy tới người mình, đương nhiên y phải tóm chặt mọi nghi vấn.
Ngao Phong: "Đúng là không quen họ, nhưng sau khi nhìn thấy họ cướp đồ, ta đã chú ý tới. Sau đó khi nhân viên Phiêu Miễu các tụ tập tại Hoang Trạch Tử Địa, ta có quan sát. Chẳng lẽ chưởng lệnh hi vọng ta không có chút hiếu kỳ nào hay sao?"
Trong lời nói của Ngao Phong chen lẫn chút phản kích, cũng hợp với thái độ mà đồ tôn của Đốc Vô Hư nên có.
Đinh Vệ không dằng dai với gã, lại nói:
"Hai người họ mất tích, ngươi lại nói hai người nọ cướp đồ. Tạm thời ta cũng không thể tìm được họ để xác nhận."
Ngao Phong: "Tìm được cũng chỉ là xác, họ đã chết rồi."
Đinh Vệ híp mắt, bắt được sơ hở hỏi:
"Làm sao ngươi biết bọn họ đã chết rồi?"
Ngao Phong: "Ta tận mắt nhìn thấy."

Đinh Vệ: "Ngươi làm sao tận mắt nhìn thấy bọn họ chết, chẳng lẽ là ngươi giết?"
Ngao Phong bình tĩnh nói: "Chưởng lệnh cả nghĩ quá rồi, ta cũng chỉ vì chú ý tới hai người đó... Trước khi nói tới đây, ta cũng không cần quanh co lòng vòng nữa. Người của td to gan như vậy, ta muốn sưu tập tội chứng của hai người họ, nên đã theo dõi họ. Kết quả là ta phát hiện lá gan của hai người này không nhỏ, ra tay với người trong các phái, kết quả đụng phải kẻ khó ăn, lại bị đối phương giết mất."
Lời này dọa Tần Quan và Kha Định Kiệt giật nảy, không phải định chỉ chúng ta chứ? Nhưng họ nghĩ lại cũng thấy chỉ là lo xa. Tình huống không giống như đối phương nói. Rõ ràng đối phương cấu kết với Ngưu trưởng lão. Ngưu trưởng lão không thể vác đá đập chân mình.
Người trong các phái cũng giật nảy mình. Trong chúng ta có kẻ giết người của Phiêu Miễu các, không thể nào?
Các phái đều nghi ngờ đánh giá những người môn phái khác, thấy ai cũng khả nghi.
Nhân viên Phiêu Miễu các cũng lườm người trong các phái, mùi vị rất đậm.
Đinh Vệ trầm giọng nói:
"Ngao Phong, nói cách khác, ngươi nhìn thấy người trong môn phái giết hai người bọn họ?"
Ngao Phong: "Đúng, nhìn thấy, thấy rất rõ ràng."
Đinh Vệ: "Nhìn thấy thì có thể nhận ra sao?"
Ngao Phong: "Có thể."
Đinh Vệ phất tay chỉ về phía người trong các phái:
"Người của các môn phái đều ở đây, ngươi cẩn thận phân biệt xem."
Ngao Phong không quay lại, khẽ lắc đầu nói:
"Không cần phân biệt, người giết họ không ở đây, cũng chết rồi."
Giọng Đinh Vệ đột nhiên lạnh lẽo:
"Lại chết? Lại không có chứng cứ sao?"
Ngao Phong: "Phù Minh và Xích Lưu Khoan đầu tiên là công kích một người. Người bị công kích có khả năng là trưởng lão một phái nào đó. Ta không quen biết. Sau đó chắc hẳn là đệ tử của môn phái kia tới, gia nhập phản công. Kết quả thì sao, hai đệ tử bị giết, nhưng ba người hợp

lực cũng giết được Phù Minh và Xích Lưu Khoan. Vị trưởng lão kia cũng bị thương không nhẹ, đã thoát thân. Tứ chi không đủ, ông ta hoàn toàn dựa vào pháp lực bay đi. Ta đuổi theo, vốn định phụ một tay làm nhân chứng để sắp xếp, ai ngờ gặp phải người trong môn phái. Ta không lộ diện nữa. Vốn tưởng người trong môn phái kia sẽ giúp cứu viện, ai ngờ kẻ đó lại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn cướp đoạt đồ vật, còn giết người bị thương kia. Có lẽ là ta sống ở Vô Lượng Viên quá lâu, lần này tham gia tỉ thí xem như được mở mang tầm mắt. Trải qua lần này, ta mới phát hiện, kẻ gan to bằng trời đúng là không thiếu."

Nghe xong, đa số người đều giật mình, cũng không biết là thật hay giả, không nghĩ đến chuyện Ngưu Hữu Đạo bị cướp lại gây nên kết quả thay đổi bất ngờ như vậy. Như Ngao Phong đã nói, người có gan to bằng trời đúng là không ít.

Nhưng cũng có người cảm thấy chẳng có gì kỳ lạ. Thật ra, người có suy nghĩ muốn ăn cướp cũng không ít, chỉ là dám hay không dám mà thôi.

Chương 1518: Chết cũng không thừa nhận

Chương 1518: Chết cũng không thừa nhận
Ngưu Hữu Đạo cũng bày ra vẻ mặt ngạc nhiên, giống như không nghĩ đến đằng sau lại có chuyện như vậy.
Hiện tại, trên cơ bản đã không còn chuyện gì của hắn. Chuyện bày ra, Ngao Phong tiếp lấy, phiền phức còn lại sẽ do Ngao Phong nghĩ biện pháp xử lý. Hắn có thể đứng một bên không lên tiếng.
Dứt lời, Ngao Phong chú ý đến phản ứng của Ngưu Hữu Đạo, trong lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể giẫm lên cái vẻ mặt đang ngạc nhiên kia mấy cái.
Trong lòng Thái Thúc Sơn Thành lúc này đang hoảng sợ và căng thẳng. Tại sao ông ta lại có cảm giác đằng sau lời nói của Ngao Phong, ông ta mới là người vứt xác Triều Kính?
Khi vứt xác Triều Kính, chung quanh cũng không có ai. Vừa nãy, ông ta còn muốn đứng nhìn Ngưu Hữu Đạo khó xử, không nghĩ đến chỉ trong chớp mắt đã liên lụy đến mình.
Cũng may mà ông ta không phải là người chưa thấy việc đời. Mặc dù trong lòng đang lo lắng, nhưng ngoài mặt lại rất bình tĩnh, điềm nhiên như không có việc gì.
Bây giờ, điều mà ông ta mong đợi chính là Ngao Phong nói người khác mà không phải là ông ta, hoặc hy vọng Ngao Phong không nhận ra ông ta.
Ánh mắt hai đệ tử Khí Vân Tông bên cạnh ông ta hơi đảo, trong lòng có thể nói là cực kỳ bối rối, có chút không biết nên làm như thế nào cho phải, hận không thể tìm chỗ núp để Phiêu Miễu Các vĩnh viễn không bao giờ tìm thấy.

Nhưng nhìn tình huống xung quanh, đỉnh núi đã bị người Phiêu Miễu Các bao quanh, có thể chạy được sao?
Hai người cũng hy vọng người mà Ngao Phong nói không phải là Triều Kính. Nếu không, hậu quả khó mà lường được. Cướp đồ của Triều Kính là thật, trong khi Phiêu Miễu Các nghiêm lệnh không cho phép đánh cướp. Có lẽ không tính là cướp, vì lúc đó Triều Kính đã không còn năng lực phản kháng, chẳng khác nào nhặt được. Nhưng bên này lại nói là lấy tính mạng của Triều Kính, vậy chẳng khác nào nói là cướp?
Hai người có thể nói là càng nghĩ càng cảm thấy sợ.
Thái Thúc Sơn Thành dường như cũng ý thức được điểm này, nghĩ đến bên cạnh còn có hai đệ tử tận mắt chứng kiến, vội quay sang xem xét. Khi nhìn thấy hai người đang luống cuống, không khỏi ném ánh mắt nghiêm khắc ngăn lại, nhắc nhở hai người ổn định, cảnh cáo bọn họ có đánh chết cũng không được thừa nhận.
Trên thực tế, sau khi giết Triều Kính, ông ta đã cảnh cáo hai người không được tiết lộ việc này. Chỉ cần mình không nói, sẽ không có việc gì. Nhưng lại không nghĩ đến lại có thêm người nhìn thấy.
Mặc dù bây giờ còn chưa xác nhận Ngao Phong nói có đúng là bọn họ hay không, nhưng chỉ cần người có chút lý trí, tám chín phần mười là biết đang nói đến bọn họ. Thật sự tình trạng tổn thương của Triều Kính rất giống như Ngao Phong đã nói.
Bây giờ, ông ta chỉ hận không thể kéo hai đệ tử sang một bên, để hai người có chết cũng ngậm miệng lại, muốn căn dặn hai người bất luận thế nào cũng không thừa nhận.
Nhưng tình huống trước mắt lại thân bất do kỷ. Chung quanh đều là người của Phiêu Miễu Các, lúc này mà di chuyển chẳng khác nào chưa đánh đã khai. Bây giờ, ngay cả một hành động không được bình thường cũng không dám làm, nào có người còn dám rời khỏi đám đông chứ.
Đã không có cơ hội nói được cái gì, người các phái chung quanh lại đang đánh giá người các phái khác, hiển nhiên muốn tìm xem người mà Ngao Phong đã nói là ai.
Đinh Vệ suy nghĩ lời của Ngao Phong một chút, sau đó hỏi lại lần nữa: “Kẻ giết người cướp đồ của môn phái khác còn sống hay không?”
Ý trong lời nói rất rõ ràng, có khi nào chết không đối chứng không?

Ngao Phong đáp: “Trong hoang trạch tử địa, ta thật sự không có quá nhiều thời gian để theo dõi người khác, cũng không biết tình huống về sau như thế nào. Nhưng sau khi về đến đây, ta đã để ý một chút, vẫn còn sống.”
Đinh Vệ trầm giọng hỏi: “Nói cách khác, ngươi có thể nhận ra người trở về?”
Ngao Phong đáp: “Đúng vậy.”
Nói xong, những người có mặt tại hiện trường lại xôn xao. Tất cả người của Phiêu Miễu Các đều nhìn về phía các thành viên tham gia rèn luyện, bao gồm Đinh Vệ và Huyền Diệu, tất cả đều đang nhìn phản ứng thành viên các phái.
Còn thành viên các phái thì nhìn người bên cạnh mình, muốn biết được là ai. Ngay cả Thái Thúc Sơn Thành cũng hết nhìn đông rồi lại nhìn tây. Ngưu Hữu Đạo cũng nhìn thành viên các phái, sau đó dừng lại trên mặt Thái Thúc Sơn Thành, nhưng không tỏ thái độ gì, mặc cho Thái Thúc Sơn Thành diễn gì thì diễn.
Huyền Diệu chợt quát: “Im lặng.”
Tiếng ồn ào một lần nữa yên tĩnh trở lại.
Đinh Vệ lên tiếng hỏi: “Ngao Phong, ngươi là người có mặt tại hiện trường, ngươi có thể nhận ra là ai. Lời ngươi nói, ngươi nhất định phải chịu trách nhiệm. Bây giờ, ngươi hãy vạch mặt hung thủ đi.”
Ngao Phong khẽ gật đầu, chậm rãi quay người, ánh mắt quét ngang người các phái. Ai bị ánh mắt của y đảo qua, tất cả đều hãi hùng khiếp vía, lo lắng gặp tai họa bất ngờ.
Cuối cùng, trong lòng Thái Thúc Sơn Thành đánh bộp một cái, bởi vì ánh mắt Ngao Phong đang nhìn ông ta.
Hai đệ tử Khí Vân Tông hoàn toàn luống cuống, nhưng cố gắng trấn định, lại không biết sắc mặt của mình vô cùng khó coi.
Ngao Phong đưa tay chỉ ba người Thái Thúc Sơn Thành: “Người đó, người đó, còn có người đó, ta không biết ba người bọn họ tên gì, là ai, nhưng ta tận mắt nhìn thấy người đánh cướp chính là ba người bọn họ.”
Thật ra y biết ba người này tên gì. Trước đó Ngưu Hữu Đạo đã nói cho y biết, miêu tả bộ dạng của ba người, đồng thời cũng nhắc nhở bọn họ chính là người đã đấu võ mồm cản đường hắn.

Ngao Phong đến phía sau đỉnh núi vẫn luôn chú ý Ngưu Hữu Đạo, tất nhiên biết được người cản đường Ngưu Hữu Đạo là ai. Cộng thêm Ngưu Hữu Đạo đã miêu tả diện mạo bên ngoài, bởi vậy có thể chỉ điểm một cách chính xác, không hề nhầm lẫn.
Tần Quan và Kha Định Kiệt nhìn nhau, hai người biết Ngao Phong có cấu kết với Ngưu trưởng lão, cũng biết Thái Thúc Sơn Thành và Ngưu trưởng lão có mâu thuẫn, chỉ là không nghĩ đến Ngưu trưởng lão lại trả thù nhanh như vậy. Hắn đang muốn giết hết người của Thái Thúc Sơn Thành ở đây.
Cái gì gọi là giết người không thấy máu. Hôm nay, hai người xem như tận mắt nhìn thấy, nhưng rồi lại có cảm giác cười trên nỗi đau của người khác. Thái Thúc lão nhi, ai bảo ngươi đắc tội với Trưởng lão chúng ta làm chi?
Ánh mắt mọi người đều thuận theo hướng chỉ của Ngao Phong. Người đứng bên cạnh Khí Vân Tông chỉ sợ tránh không kịp, vội vàng lui lại, tránh cho bị chỉ sai. Trong khoảnh khắc, xung quanh ba người Thái Thúc Sơn Thành trống ra một vòng lớn, trở thành tâm điểm của tất cả mọi người.
Lúc này, sắc mặt Thái Thúc Sơn Thành vô cùng khó coi, cũng không còn cách nào khống chế nét mặt của mình.
Thái Thúc Sơn Thành chắp tay nói với Đinh Vệ: “Đinh tiên sinh, đây chính là phỉ báng. Ta hoàn toàn không biết y đang nói gì. Ta chưa từng làm chuyện mà y nói.”
“Chính là bọn họ.” Ngao Phong xác nhận một lần nữa, sau đó đặt tay xuống, quay sang đối mặt với đám người Đinh Vệ.
Thái Thúc Sơn Thành lớn tiếng nói: “Đinh tiên sinh, đây chính là vu khống.”
Đinh Vệ chậm rãi nói: “Ra ngoài nói chuyện.”
Thái Thúc Sơn Thành muốn nói nhưng lại thôi, cuối cùng gương mặt căng thẳng, chậm rãi bước ra ngoài. Hai gã đệ tử nhìn nhau, sợ hãi bước theo.
Ba người vừa đi ngang Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo lắc đầu nhìn Thái Thúc Sơn Thành.

Thái Thúc Sơn Thành quét mắt nhìn hắn. Lúc này, ông ta hoàn toàn chẳng còn tâm trạng so đo với hắn điều gì. Đối với ông ta mà nói, Ngưu Hữu Đạo đã không còn quan trọng. Ông ta còn quan tâm hắn làm chi. Ông ta chắp tay nói với Đinh Vệ: “Đinh tiên sinh, chúng ta thật sự bị oan mà.’
Đinh Vệ từ trên cao nhìn xuống: “Ý của ngươi chính là, Ngao Phong đang cố ý đổ oan cho ngươi?”
Thái Thúc Sơn Thành lớn tiếng nói: “Chúng ta đích thật bị oan mà.”
Ông ta không dám thừa nhận, nào dám thừa nhận chứ. Vi phạm quy định, ngay cả thành viên của Phiêu Miễu Các cũng gánh không nổi hậu quả, ông ta sao có thể gánh nổi chứ. Thừa nhận chính là muốn chết.
Lúc trước, cũng bởi vì không chiếm được tiện nghi, cộng thêm có mâu thuẫn với Triều Kính, cho nên mới thuận tay làm như vậy. Bây giờ ông ta hối hận đến phát điên.

Chương 1519: Bán (1)

Chương 1519: Bán (1)
Đinh Vệ hỏi: “Ngươi biết Ngao Phong? Trước kia các ngươi có từng gặp nhau sao? Hay là các người đã từng tiếp xúc với nhau ở hoang trạch tử địa? Giữa các ngươi có ân oán? Nếu có mâu thuẫn gì thì có thể nói ra. Ta sẽ không để cho bất kỳ ai muốn nói cái gì thì nói. Ta sẽ cho ngươi cơ hội giải thích trước mặt mọi người, cũng hy vọng ngươi có thể nắm lấy cơ hội này.”
Thái Thúc Sơn Thành không biết phải nên nói như thế nào. Ông ta do dự một lúc mới nói: “Ta và y không quen nhau, cũng không có ân oán. Ở Thánh Cảnh, ta đại khái có nghe nói về y. Nhưng ta thật sự không biết vì sao y lại hãm hại ta.”
Đối mặt với lời chỉ trích vu cáo, hãm hại người khác, Ngao Phong cũng không phản ứng, chỉ im lặng.
Đinh Vệ liếc nhìn phản ứng của Ngao Phong: “Ta cũng nghĩ như vậy. Y vẫn luôn ở lại vườn Vô Lượng, chức trách có hạn, hầu như chưa từng rời khỏi Thánh Cảnh, tiếp xúc với người bên ngoài vườn Vô Lượng không nhiều, càng không ra khỏi Thánh Cảnh. Ta cũng rất tò mò, không biết tại sao y lại đổ oan cho ngươi. Ngươi có thể giúp ta tìm ra nguyên nhân tại sao y lại vu cáo hãm hại ngươi không? Hoặc có thể nói, tìm ra khả năng vu cáo ngươi cũng được, cung cấp manh mối kiểm chứng cho chúng ta.”
Y hy vọng chứng minh lời Ngao Phong nói là giả. Bởi vì sự việc liên quan đến người của thánh địa Đại Nguyên, chỉ cần chứng minh lời Ngao Phong nói là gì, chuyện Phù Minh và Xích Lưu Khoan đánh cướp tất nhiên sẽ không thành lập.
Nhưng Thái Thúc Sơn Thành biết cung cấp manh mối ở đâu chứ? Ông ta bị đánh đến trở tay không kịp, trước đó hoàn toàn không chuẩn bị được gì, ngay cả tình huống của Ngao Phong như thế nào cũng không biết,

còn biết nói cái gì nữa chứ? Nhiều khi biến khéo thành vụng, chẳng phải muốn chết sao?
Cuối cùng chỉ có thể kêu oan: “Đinh chưởng lệnh, ta thật sự không biết tại sao y lại vu hãm ta, xin Chưởng lệnh minh giám.”
Đinh Vệ nhìn Ngao Phong: “Ngao Phong, ông ta nói ngươi vu hãm ông ta, ngươi giải thích như thế nào?”
Ngao Phong bình tĩnh giải thích: “Giải thích? Ta chẳng quen ông ta, cũng không muốn để ý đến ông ta. Ta chỉ nói cái mà ta nhìn thấy, không cần phải giải thích chuyện gì. Còn chuyện thăm dò như thế nào là chuyện của các người, không liên quan đến ta.” Khi nói chuyện, khí thế của thánh địa Vô Hư là vẫn phải có.
Thật ra y cũng không biết Thái Thúc Sơn Thành có liên quan đến chuyện đánh cướp đó hay không, càng không biết vì saoNgưu Hữu Đạo lại muốn hãm hại Thái Thúc Sơn Thành. Nhưng Ngưu Hữu Đạo muốn y làm như vậy, y chỉ có thể chiếu theo mong muốn của Ngưu Hữu Đạo mà làm thôi.
Đinh Vệ hơi trầm mặc, ánh mắt nhìn hai đệ tử Khí Vân Tông đang thấp thỏm lo âu: “Hai ngươi là đệ tử Khí Vân Tông?”
“Vâng” Một người chắp tay trước ngực trả lời, người còn lại cũng chắp tay đáp lời sau đó: “Phải!”
Đinh Vệ hỏi tiếp: “Ngao Phong, ngươi nói khi chuyện xảy ra, hai người bọn họ có mặt tại hiện trường hay không?”
Ngao Phong đáp: “Không sai, hai người bọn họ cũng có mặt tại hiện trường.”
Đinh Vệ hỏi thêm: “Ngươi thấy, người ra tay giết người cướp đoạt là ai?”
Ngao Phong đưa tay chỉ Thái Thúc Sơn Thành: “Nếu ta nhớ không lầm, là ông ta.”
Thái Thúc Sơn Thành tức giận nói: “Ngao Phong, ta và ngươi không cừu không oán, vì sao ngươi lại hại ta?”
Ngao Phong vẫn bình tĩnh, hoàn toàn không để ý, cũng chẳng cần tranh luận gì với ông ta. Y chỉ nghĩ, câu này ngươi nên hỏi Ngưu Hữu Đạo thì hơn.

“Ta không bảo ngươi lên tiếng, im miệng đi.” Đinh Vệ cảnh cáo Thái Thúc Sơn Thành một câu: “Ngao Phong chỉ chứng, hai đệ tử Khí Vân Tông các ngươi thừa nhận hay không thừa nhận?”
Hai đệ tử Khí Vân Tông căng thẳng đến mức không biết nên làm như thế nào cho phải.
Thái Thúc Sơn Thành quên lời cảnh cáo của Đinh Vệ, vội đáp lời trước: “Đinh tiên sinh, không có chuyện đó xảy ra, sao có thể bắt bọn họ thừa nhận được? Chẳng lẽ Phiêu Miễu Các muốn bẻ cong, bức bách người khác nhận tội hay sao?”
Lúc này, ông ta không lên tiếng không được, sợ hai đệ tử không gánh được áp lực.
Đinh Vệ lạnh lùng nhìn ông ta: “Ngươi không nghe thấy lời ta vừa mới nói sao? Ngươi có cần ta giúp ngươi ngậm miệng không? Ta cảnh cáo ngươi lần nữa, ta không hỏi thì ngươi nên câm miệng lại.”
Thái Thúc Sơn Thành có tức giận cũng đành chịu, không khỏi im miệng, ném ánh mắt sang người hai đệ tử, nhắc nhở hai người không được ăn nói lung tung.
Huyền Diệu cầm bản danh sách trong tay, ngón tay chỉ đến hàng của đệ tử Khí Vân Tông, xen vào hỏi một câu: “Ai là Thái Thúc Tầm? Ai là Thái Thúc Lập?”
Người bên trái chắp tay đáp: “Thái Thúc Tầm.”
Người bên phải chắp tay đáp: “Thái Thúc Lập.”
Cất bản danh sách, Huyền Diệu mắng: “Chưởng quản bảo các ngươi trả lời, các ngươi không nghe thấy sao?”
Hai gã đệ tử khẩn trương nhìn nhau, Thái Thúc Tầm lấy hết dũng khí, nói: “Chúng ta không biết vị Ngao Phong tiên sinh này là có ý gì, chúng ta cũng không vi phạm quy định gì ở hoang trạch tử địa cả.”
Thái Thúc Lập cũng nói: “Đây chính là vu cáo hãm hại.”
Thái Thúc Sơn Thành thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cảm thấy rất vui.
Đinh Vệ nhìn chằm chằm biểu hiện của ba người, sau đó quay sang hỏi Ngao Phong: “Ngao Phong, bọn họ phủ nhận chỉ chứng của ngươi, ngươi có chứng cứ gì chứng minh chỉ chứng của ngươi không?”
Ngao Phong đáp: “Không có, ta cũng chẳng có gì chứng minh cả. Ta chỉ nói những gì mà ta thấy. Các người tin cũng được, không tin cũng chẳng

sao. Nếu như điều tra được là ta nói dối, ta tiếp nhận trừng phạt là được, không cần phải nói nhiều.”
Y bình tĩnh đáp. Đã đến bước này rồi, mặc mọi chuyện ra sao thì ra, vì thế y mới biểu hiện ung dung như thế.
Y hoàn toàn không biết Ngưu Hữu Đạo nói là thật hay giả. Nếu bị tra ra là nói dối, y cũng không thể nói gì hơn, chỉ có thể tùy ý để xử lý. Đến lúc đó, cùng lắm lôi Ngưu Hữu Đạo xuống nước chung, nói Ngưu Hữu Đạo bảo y nói như thế.
Tình huống hơi không được rõ ràng. Y thật sự lấy không ra chứng cứ, cũng không cần thiết biến khéo thành vụng.
Đinh Vệ quay sang nói với ba người của Khí Vân Tông: “Các ngươi cũng đã thấy được thái độ của Ngao Phong, các ngươi cảm thấy y có cần phải hãm hại các ngươi không?”
Thái Thúc Sơn Thành lớn tiếng nói: “Đúng là không cần thiết, ta cũng nghĩ không ra tại sao y lại làm như vậy.”
Đinh Vệ hỏi: “Ngao Phong nói, nếu y nói láo, y sẽ tiếp nhận bất cứ trừng phạt gì, còn các ngươi thì sao?”
Thái Thúc Sơn Thành đáp lại: “Nếu chúng ta nói dối, chúng ta nguyện ý tiếp nhận bất cứ trừng phạt nào.” Đến mức này rồi, ông ta tất nhiên muốn từ chết đến lết. Không đồng ý, đó mới là con đường chết. Đã như vậy, tất nhiên phải hợp lực đánh cược một lần.
Đinh Vệ nói: “Ngao Phong không thừa nhận y nói láo, các ngươi cũng không thừa nhận. Cả hai bên đều không nói láo là chuyện không thể nào, tất phải có một bên đang nói dối. Xét thấy các ngươi đều không thừa nhận, cũng không cung cấp được chứng cứ để chứng minh. Bất đắc dĩ, Phiêu Miễu Các đành phải vận dụng thủ đoạn tra tấn. Nhưng có điều ta cần phải nhắc nhở các ngươi...”
Ánh mắt hắn ta đảo qua mặt của tất cả mọi người: “Nếu Ngao Phong nói dối, chỉ một mình y chịu mà thôi. Ai làm nấy chịu. Còn ba người các ngươi là đại diện cho Khí Vân Tông, một khi tra ra cả ba người các ngươi nói dối, tất sẽ liên lụy đến toàn bộ Khí Vân Tông.”
“Ngao Phong nói thấy người giết người cướp của chính là Thái Thúc Sơn Thành. Theo như y nói, Thái Thúc Tầm, Thái Thúc Lập không phải là hung thủ, nhưng vì nghe theo lệnh của Trưởng lão bổn phái, muốn bảo

vệ Trưởng lão nên phải nói những chuyện trái lương tâm. Bổn chưởng lệnh có thể thông cảm điều này...”
Thái Thúc Sơn Thành gào lên cắt ngang: “Chưởng lệnh, không có chuyện đó. Bọn họ nói là thật, tại sao lại nói là trái lương tâm chứ?”
Giọng điệu Đinh Vệ đột nhiên trở nên nghiêm khắc: “Ta nói là dựa theo lời Ngao Phong nói, là giả thiết, ngươi nghe không hiểu sao?”
Giọng điệu của y thay đổi, sau đó ra lệnh cho hơn mười thành viên Phiêu Miễu Các bao quanh ba người Khí Vân Tông, quan sát động tĩnh của ba người, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay chặn lại.
Địa thế mạnh hơn người, Thái Thúc Sơn Thành không thể không im lặng.

Chương 1520: Bán (2)

Chương 1520: Bán (2)
Đinh Vệ tiếp tục nói: “Dựa theo lời Ngao Phong nói, ta hiểu tâm trạng các ngươi muốn bảo vệ cho đồng môn của mình. Thái Thúc Tầm, Thái Thúc Lập, ta sẽ cho các ngươi một cơ hội, chỉ cần các ngươi cung khai chi tiết, lấy công chuộc tội, ta có thể đại diện cho Phiêu Miễu Các đặc xá các ngươi vô tội.”
“Không cần vội vã trả lời, trước nghe ta nói hết đã. Trước khi các ngươi trả lời, ta hy vọng các ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ. Bổn chưởng lệnh có điều cần nhắc nhở các ngươi, thiên hạ có thứ gì, Phiêu Miễu Các có thứ đó. Thiên hạ có thủ đoạn tra tấn gì, Phiêu Miễu Các cũng không thiếu. Phiêu Miễu Các có đủ thủ đoạn khiến bất cứ kẻ nào phải nói ra sự thật.”
“Đương nhiên, Phiêu Miễu Các không phải là nơi không nói đạo lý, cũng không phải là nơi tùy tiện vận dụng cực hình, cũng không muốn người vô tội vô duyên vô cớ chịu tội. Lui một bước mà nói, giày vò như vậy, tất cả mọi người đều phiền phức. Nhưng nếu các ngươi cứ khăng khăng kiên trì, hai bên không lấy ra được chứng cứ, cũng không còn cách nào, Phiêu Miễu Các đành thi triển thủ đoạn mạnh mẽ, để người nên nói thật thì phải nói thật.”
Lời vừa nói ra, tâm trạng của Ngao Phong là có thể nghĩ. Tự dưng lại chịu tội, trong lòng không khỏi trù yểu Ngưu Hữu Đạo chết không yên lành.
“Thái Thúc Tầm, Thái Thúc Lập, các ngươi có hiểu ý của bổn chưởng lệnh hay không? Không ai có thể thủ khẩu như bình trước thủ đoạn tra tấn của Phiêu Miễu Các. Bây giờ các ngươi nói thật, xem như lấy công chuộc tội, cam kết trước mặt mọi người của ta sẽ không thay đổi. Nếu như ngoan cố chống lại, để cuối cùng cung khai ra sự thật, cho dù tội chết có thể tránh nhưng tội sống khó tha.”

“Quan trọng là, các ngươi thân là đệ tử Khí Vân Tông, ta nghĩ các ngươi cũng không muốn liên lụy đến toàn bộ Khí Vân Tông. Chỉ cần hai người các ngươi không có việc gì, đó chỉ là hành vi cá nhân của Thái Thúc Sơn Thành, không liên quan gì đến toàn bộ Khí Vân Tông, chỉ trừng phạt một mình Thái Thúc Sơn Thành mà thôi. Nếu các ngươi cứng đầu đến cùng, một khi điều tra ra các ngươi hợp mưu, liên lụy đến toàn bộ Khí Vân Tông, Phiêu Miễu Các sẽ triệt để xóa Khí Vân Tông khỏi giới tu hành, huyết tẩy Thái Thúc gia tộc, tận tru Thái Thúc gia tộc để răn đe.”
“Các ngươi thân là đệ tử Khí Vân Tông, lại là đệ tử của Thái Thúc gia tộc, ta nghĩ các ngươi cũng không muốn liên lụy toàn bộ gia tộc, đúng không? Đi con đường nào, lựa chọn ra sao, cơ hội cuối cùng đang bày ra trước mặt các ngươi. Hãy nghe cho kỹ, đây chính là cơ hội cuối cùng, sẽ không có lần sau đâu. Ta cũng không muốn nói nhảm nhiều với các ngươi nữa. Sinh tử tồn vong của Khí Vân Tông, của Thái Thúc gia tộc đang nằm trong một suy nghĩ của các ngươi. Trả lời như thế nào, liên quan trọng đại, mất đi cơ hội là không còn nữa đâu. Hãy nghĩ cho kỹ rồi trả lời.”
Nói như vậy, nghe qua thì giống như giả thiết, thật ra Đinh Vệ vẫn đang nghiêng về phía Ngao Phong, cũng không phải đang giúp đỡ Ngao Phong nói chuyện, mà chỉ cảm thấy Ngao Phong dường như không cần phải nói dối, ngược lại từ phản ứng của ba người Khí Vân Tông là có thể nhìn ra điểm lạ thường. Trọng điểm chính là nhắm vào ba người Khí Vân Tông.
Toàn trường đều im lặng, thành viên các phái đều câm như hến, ai cũng bị hù dọa.
Đinh Vệ đã nói chắc chắn như đinh đóng cột trước mặt mọi người. Một khi điều tra ra, Phiêu Miễu Các sẽ xóa Khí Vân Tông khỏi giới tu hành, còn huyết tẩy toàn bộ Thái Thúc gia tộc. Y đúng là điên rồi.
Bất kể có phải đe dọa hay không, ai cũng biết, khả năng Đinh Vệ nuốt lời trước mặt mọi người không lớn. Đã ngồi vững, lại chấp chưởng toàn bộ Phiêu Miễu Các, Đinh Vệ hoàn toàn có năng lực làm được việc này, có thể hiệu lệnh toàn bộ thiên hạ. Hạo kiếp của Thái Thúc gia tộc chỉ sợ sắp đến rồi.

Có người âm thầm chờ mong, nhất là môn phái hai nước Vệ, Tề, chỉ ước gì Phiêu Miễu Các tiêu diệt Khí Vân Tông, diệt trừ họa lớn cho hai nước.
Sau lưng Thái Thúc Sơn Thành đổ đầy mồ hôi lạnh. Bị dọa như thế, ông ta có thể lĩnh hội được thủ đoạn ác độc của Đinh Vệ, chẳng những tru người mà còn tru tâm.
Vừa đe dọa hai gã đệ tử biết được hậu quả nghiêm trọng, nhưng đồng thời cũng cho hai người đường lui. Có bán đứng Thái Thúc Sơn Thành ông ta cũng không tính là phản bội sư môn, mà là giữ gìn sư môn. Chẳng những không phải là phản đồ, mà còn có công bảo vệ sư môn, không cần phải chịu nghiêm hình tra tấn.
Lựa chọn ra sao dường như cũng không khó. Thái Thúc Sơn Thành bị dọa đến không dám nói tiếp, khẩn trương nhìn hai gã đệ tử.
Ngưu Hữu Đạo nhìn Đinh Vệ cao cao tại thượng, trong lòng âm thầm run lên. Người này có thể được thánh địa Đại Nguyên phái đến trực luân phiên, hiệu lệnh Phiêu Miễu Các, quả nhiên không tầm thường.
Lúc trước, hắn cho rằng chỉ cần ba người cắn chết không khai, sợ rằng Phiêu Miễu Các phải phí nhiều công sức, nhưng cũng chẳng liên quan đến hắn. Ngao Phong muốn giữ mạng cũng cần phải cắn chết không khai.
Bây giờ xem ra, hắn đã quá xem thường Đinh Vệ. Chỉ giày vò mấy câu, hai đệ tử Khí Vân Tông sợ là gánh không nổi.
Lòng bàn tay Thái Thúc Tầm và Thái Thúc Lập đổ đầy mồ hồi, xoắn xuýt, do dự. Ý chí muốn chống lại Đinh Vệ trong nháy mắt đã bị phá hủy.
Sự do dự này, xét theo một mức độ nào đó đã lộ ra mánh khóe bên trong. Không ít người âm thầm kinh hãi, chẳng lẽ Thái Thúc Sơn Thành đã thật sự làm chuyện cướp bóc đó?
Khí Vân Tông làm chuyện này, đối với một số môn phái mà nói, bọn họ cũng không cảm thấy kỳ quái. Khí Vân Tông luôn ngang ngược trong giới tu hành, chỉ là không ai nghĩ đến họ lại dám ngang ngược ở Thánh Cảnh như vậy.
Phát hiện được sự dị thường, Ngao Phong âm thầm kinh ngạc. Chẳng lẽ Ngưu Hữu Đạo nói là thật, ba người này thật sự đã làm chuyện giết

người cướp của?
Tất cả mọi người đều im lặng, nhìn chằm chằm phản ứng hai gã đệ tử Khí Vân Tông.
Bên trong gió núi vù vù, Đinh Vệ đứng chắp tay, từ trên cao nhìn xuống, lẳng lặng chờ đợi.
Đợi một lát, Đinh Vệ lên tiếng: “Được rồi, xem ra không ai muốn nói thật. Cho các ngươi cơ hội, các ngươi lại không muốn, vậy cũng đừng trách ta. Người đâu, mau đem Ngao Phong và ba người Khí Vân Tông ra ngoài, tách ra nghiêm hình thẩm vấn, cạy miệng của bọn chúng.”
“Vâng!” Một nhân viên chấp sự của Phiêu Miễu Các lên tiếng đáp lại.
“Chưởng lệnh.” Thái Thúc Tầm hô lớn một tiếng.
Đinh Vệ khẽ nâng tay lên, ngăn thủ hạ bắt người, hỏi: “Ngươi nghĩ thông suốt rồi sao?”
Vẻ mặt Thái Thúc Tầm tràn ngập thống khổ nhìn Thái Thúc Lập. Thái Thúc Lập nuốt nước miếng, chậm rãi quay đầu, nói với Thái Thúc Sơn Thành một cách khó khăn: “Lục thúc, xin lỗi. Ta... chúng ta... chúng ta cũng chỉ vì muốn tốt cho tông môn mà thôi...”
Lời còn chưa nói xong, Thái Thúc Sơn Thành làm sao mà không biết hai người này có ý gì. Mắt ông ta mở to như muốn nứt ra, giận tím mặt, mắng to hai người trước mặt mọi người: “Súc sinh, ta đối đãi với các ngươi không tệ. Thái Thúc gia tộc không có loại oắt con vô dụng như ngươi.”
Trong lòng ông ta rất hận, rất muốn nói cho bọn chúng biết, có gì phải sợ chứ, chỉ cần chịu chút tra tấn, chết không hé miệng là được.
Nhưng ông ta cũng biết, đây chỉ là suy nghĩ của một mình ông ta mà thôi.
Việc đã đến nước này, ông ta cũng không thèm đếm xỉa. Sau khi mắng xong, ông ta không nói hai lời, lắc mình bỏ trốn, hiển nhiên là không cam tâm ngồi chờ chết.
Ông ta vừa trốn, những người khác cũng không ngồi yên. Bóng người bay lên bốn phía để chặn đường, đều là thành viên của Phiêu Miễu Các.
Hai tay vốn đang trống rỗng của Thái Thúc Sơn Thành xuất hiện hai cây búa lớn. Ông ta vung mạnh, rất có khí thế thần cản giết thần, Phật cản giết Phật, nhất thời không có ai cản được.

Tiếng ầm ầm vang lên, năm sáu người bị chùy ảnh đánh bay. Vây công bên dưới bị Thái Thúc Sơn Thành xé ra một lỗ hổng, tránh thoát ra ngoài.
Thành viên các phái âm thầm kinh hãi. Không phải bọn họ kinh hãi thực lực của Thái Thúc Sơn Thành, mà kinh hãi chuyện Thái Thúc Sơn Thành dám đối đầu với Phiêu Miễu Các.

Chương 1521: Thái Thúc Sơn Thành mất mạng

Chương 1521: Thái Thúc Sơn Thành mất mạng
Nhưng cũng vì vậy, mọi người có thể xác nhận, Thái Thúc Sơn Thành đã làm chuyện phạm quy.
“Muốn chạy?” Đinh Vệ cười lạnh: “Bất luận chết hay sống, cũng phải bắt cho bằng được.”
Thái Thúc Sơn Thành đã phá được vòng vây bao quanh đỉnh núi, nhanh chóng bay ra khỏi đỉnh núi, phía sau là một đám thành viên Phiêu Miễu Các truy sát.
Két! Một âm thanh bén nhọn vang lên, một con phi cầm cỡ lớn bay lên không trung.
Ngay sau đó, lại có thêm bảy tám con đuổi theo. Hoàng Ban đích thân dẫn đội, chở người đuổi theo hướng Thái Thúc Sơn Thành bỏ trốn.
Đứng trên cao nhìn lại, Huyền Diệu thấy có người đuổi theo đằng sau Thái Thúc Sơn Thành, chết cũng không thả. Mặc kệ Thái Thúc Sơn Thành có trốn đến đâu, đều có một đám người đuổi theo, một đường truy sát không ngừng.
Đinh Vệ vẫn thờ ơ với cuộc truy sát, nhìn cũng không nhìn nhiều, chỉ nhìn chằm chằm Thái Thúc Tầm và Thái Thúc Lập.
Gương mặt hai đệ tử Khí Vân Tông vẫn tràn ngập sự lo lắng. Bán đứng Thái Thúc Sơn Thành, trong lòng bọn họ cảm thấy áy náy vô cùng. Thái Thúc Sơn Thành không chỉ là Trưởng lão của môn phái, lại còn là thúc thúc của bọn họ, làm sao mà chịu nổi chứ?
Tiếng đánh nhau xa dần, có thể thấy được sức chiến đấu của Thái Thúc Sơn Thành rất mạnh. Chỉ có nhiều lần đột phá vòng vây, tiếng đánh nhau mới có thể xa dần như thế.

Thái Thúc Sơn Thành có chạy thoát hay không, thành viên các phái ai cũng không biết, nhưng nhìn biểu hiện của Đinh Vệ, dường như không chút lo lắng, đoán chừng kết cục của Thái Thúc Sơn Thành lành ít dữ nhiều.
Thành viên Phiêu Miễu Các bao quanh đỉnh núi đã ít đi một nửa. Số còn lại đã đuổi theo Thái Thúc Sơn Thành, hiện trường lâm vào sự yên tĩnh.
Lúc này, Đinh Vệ mới lên tiếng: “Thái Thúc Tầm, Thái Thúc Lập, bổn chưởng lệnh nói lời giữ lời, sẽ không liên lụy, đặc xá các ngươi vô tội. Nói đi, sự thật có phải như Ngao Phong đã nói hay không, Thái Thúc Sơn Thành đã từng giết người cướp mắt dọc của yêu hồ?”
“Vâng.” Thái Thúc Tầm thừa nhận, Thái Thúc Lập cũng gật đầu một cách khó khăn: “Vâng.”
Đinh Vệ hỏi: “Giết người nào, cướp của người nào?”
Hai người nhìn nhau, Thái Thúc Tầm nói: “Trưởng lão Vạn Thú Môn Triều Kính. Khi chúng ta gặp Triều Kính, ông ta đã bị trọng thương, không còn sức lực để chống trả. Trưởng lão chỉ thuận tay giết ông ta, lấy đồ của ông ta mà thôi. Đây chỉ là gặp tiện nghi thì nhặt, cũng không phải cố ý cướp.”
Lời vừa nói ra, thành viên các phái đều xôn xao. Thì ra là Triều Kính của Vạn Thú Môn. Náo loạn cả nửa ngày, đích thật Thái Thúc Sơn Thành đã giết Triều Kính.
Không ít người nhìn Ngưu Hữu Đạo. Bọn họ nhớ khi Thái Thúc Sơn Thành và Ngưu Hữu Đạo đấu võ mồm với nhau, lúc đó Ngưu Hữu Đạo có chất vấn Thái Thúc Sơn Thành tại sao biết Triều Kính đã chết, không nghĩ đến một câu thành sấm.
Đinh Vệ thấy Ngao Phong không chút nao núng, như vậy lời Ngao Phong nói là thật. Y tiếp tục hỏi hai người: “Trước khi Triều Kính chết có nói ai đả thương ông ta hay không?”
Thái Thúc Tầm lắc đầu: “Lúc đó Triều Kính bị thương rất nặng, tứ chi không còn đầy đủ, đang thoi thóp, miệng không thể nói, không có... không có...” Nói đến đây, gã dường như nhớ ra điều gì đó, có chút ấp a ấp úng.
“Sao?” Đinh Vệ nghi ngờ hỏi lại, rồi nhìn chằm chằm Thái Thúc Lập, chỉ thấy mắt Thái Thúc Lập hơi lấp lóe, rõ ràng có ẩn tình nào đó, không

khỏi hỏi lại lần nữa: “Đến mức này rồi, ngươi còn không muốn nói thật, hay là muốn rũ sạch liên lụy với mình?”
Thái Thúc Tầm vội nói: “Hồi chưởng lệnh, không phải chúng ta không muốn nói thật, mà là chúng ta không dám nói.”
Đinh Vệ nói: “Việc đã đến nước này, còn có cái gì phải giấu diếm nữa chứ. Nói đi, chỉ cần không liên quan đến các ngươi, ta sẽ tha cho các ngươi vô tội.”
Thái Thúc Tầm do dự một chút, sau đó khẩn trương nói: “Triều Kính biết mình bị trọng thương, trước khi hôn mê đã lưu lại manh mối, khả năng có liên quan đến hung thủ.”
Lời này khiến Đinh Vệ coi trọng: ”Đừng ấp úng nữa, manh mối gì?”
Thái Thúc Tầm đáp: “Trước khi Triều Kính hôn mê đã để lại mấy chữ, dùng máu của mình viết xuống ba chữ Phiêu Miễu Các trên tảng đá bên cạnh. Chúng ta cũng không biết là có ý gì.”
Không ít người có mặt tại hiện trường nhìn nhau. Tình huống đó mà còn không biết là có ý gì? Triều Kính hiển nhiên chỉ người đánh trọng thương ông ta là người của Phiêu Miễu Các. Cả hai người biết rõ, chỉ là không dám công khai vạch mặt mà thôi.
Gương mặt Đinh Vệ căng ra, vốn cho rằng không có chứng cứ, không nghĩ đến lại xuất hiện chứng cứ chỉ chứng thành viên Phiêu Miễu Các phạm quy.
Trước khi chết còn để lại chứng cứ chỉ tội Phiêu Miễu Các? Ngao Phong vô thức liếc mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo, trong lòng kinh ngạc vô cùng, không biết Ngưu Hữu Đạo cố ý làm vậy, hay là hắn đã nhìn thấy nên mới bảo hắn ta nói như thế?
Nếu là Ngưu Hữu Đạo cố ý bày ra, hắn ta đúng là khó có thể tưởng tượng. Hoang trạch tử địa là nơi nào chứ? Muốn tìm người còn khó, nhưng Ngưu Hữu Đạo chẳng những có thể biết hai thành viên Phiêu Miễu Các đã chết, còn có thể biết tình hình lúc Triều Kính bị hại, lại có thể nhìn thấy cảnh ông ta bị cướp.
Trước đó, hắn ta còn tưởng rằng mình chỉ trùng hợp gặp được Ngưu Hữu Đạo, mà Ngưu Hữu Đạo bởi vì cẩn thận nên đã làm ký hiệu trên đồ hắn bị cướp. Bây giờ xem ra cũng không đơn giản như vậy, ngay từ đầu cái bẫy này đã nhắm vào hắn ta.

Chỉ là hắn ta khó có thể tin được, tại sao Ngưu Hữu Đạo lại có năng lượng lớn như vậy ở hoang trạch tử địa. Một nơi ngay cả thu thập tin tức cũng khó, nhưng Ngưu Hữu Đạo lại có năng lực quan sát bốn phía hoang trạch tử địa như vậy?
Hắn ta không biết Ngưu Hữu Đạo có cấu kết với yêu hồ hay không? Nhưng rồi hắn ta lại cảm thấy không có khả năng. Ngưu Hữu Đạo mới đến hoang trạch tử địa, yêu hồ trời sinh tính đa nghi, trong thời gian ngắn không có khả năng tin tưởng người ngoài mà hợp tác được.
Hắn ta nghĩ đến một khả năng lớn nhất. Hắn ta hoài nghi không biết bên trong Thánh Cảnh có người phối hợp với Ngưu Hữu Đạo hay không. Có thể trong phạm vi rộng lớn như vậy làm tay chân cho hắn, năng lượng của người này ở Thánh Cảnh tuyệt đối không nhỏ, rốt cuộc là ai chứ?
Hắn ta nhớ đến Ngưu Hữu Đạo đã từng được La Phương Phỉ đưa ra khỏi Thánh Cảnh, mơ hồ có cảm giác hắn ta đã rơi vào một âm mưu rất lớn.
Suy nghĩ một hồi, Đinh Vệ đột nhiên hỏi: “Tảng đá kia ở đâu, chắc các ngươi vẫn còn nhớ chứ?”
Hai gã đệ tử Khí Vân Tông hiểu rõ ý của y. Y chính là muốn đến tìm vật chứng. Thái Thúc Lập đáp: “Hồi chưởng lệnh, chúng ta không nhớ rõ vị trí cụ thể, chỉ nhớ phạm vi đại khái mà thôi. Còn nữa, sau khi Trưởng lão giết Triều Kính xong, đã thuận tay ném thi thể Triều Kính xuống đầm lầy.”
Đối với chuyện này, mọi người cũng không tính là ngoài ý muốn. Làm mấy chuyện như thế, không ai lưu lại chứng cứ làm gì. Hủy thi diệt tích là chuyện rất bình thường.
Chỉ nghe Thái Thúc Lập tiếp tục nói: “Tảng đá có chữ Phiêu Miễu Các cũng đã bị Trưởng lão thuận chân đá vào đầm lầy luôn rồi. Chữ được viết bằng máu, ngâm trong nước bùn, lại qua mấy ngày, sợ là chữ viết đã không còn nhìn rõ được nữa.”
Đinh Vệ hỏi: “Chuyện phát sinh được bao lâu rồi?”
Thái Thúc Lập đáp: “Đại khái khoảng một tháng trước.”
Đinh Vệ hơi cau mày.
Mọi người nhìn nhau. Một tháng trôi qua, vết máu trên tảng đá nhất định đã bị nước bùn ăn mòn. Đừng nói là chữ viết, chỉ sợ thi thể của Triều

Kính cũng đã bị những sinh vật nhỏ bé trong đầm lầy gặm chỉ còn lại bộ xương.
Nói cách khác, chứng cứ có liên quan đều đã bị mất hết.
Nhưng không ai hoài nghi lời Thái Thúc Tầm và Thái Thúc Lập nói là giả. Đến nước này rồi, hai người ngay cả Trưởng lão trong môn cũng bán đứng, có cần phải nói dối nữa sao?
Sự việc đã được kiểm chứng, Ngao Phong như trút được gánh nặng. Chỉ cần lời hắn ta nói không có vấn đề gì là được. Tất cả manh mối phủ nhận lời khai của hắn ta đã mất hết. Những vấn đề còn lại, hắn ta có thể nghĩ biện pháp để giải quyết. Thậm chí, hắn ta còn có thể lấy lý do không nhớ rõ để giải thích.

Chương 1522: Lo lắng, hãi hùng (1)

Chương 1522: Lo lắng, hãi hùng (1)
Ít ra điều này đã chứng minh Ngưu Hữu Đạo không phải chỉ biết giết mà không biết chôn, cũng không đẩy hắn ta ra rồi mặc kệ sống chết. Trước đó Ngưu Hữu Đạo đã chuẩn bị đầy đủ, có tác dụng bảo vệ cho hắn ta.
Ngay từ đầu, hắn ta đã không rõ tại sao Ngưu Hữu Đạo lại muốn lôi chuyện Thái Thúc Sơn Thành cướp đồ nói ra ngoài. Hắn ta chỉ cần làm chứng có người của Phiêu Miễu Các cướp đồ của Ngưu Hữu Đạo là được rồi. Nhưng tất cả đều muốn hắn ta cắn chết không bỏ chuyện này, tại sao lại phiền phức như thế? Ngưu Hữu Đạo cũng không nói cho hắn ta biết trên tảng đá có ghi ba chữ Phiêu Miễu Các.
Bây giờ thì hắn ta đã hiểu, điều này là để tạo ra chứng cứ chứng minh lời hắn ta nói là thật, cũng là bảo vệ cho hắn ta.
Nhưng vì sao Ngưu Hữu Đạo lại phí hết tâm tư bảo vệ cho hắn ta như thế? Vì sao lại bày ra tảng đá chứng minh Phiêu Miễu Các phạm quy? Hắn ta không biết Ngưu Hữu Đạo muốn làm gì. Sự việc có rất nhiều khả năng, khiến hắn ta càng suy nghĩ lại càng sợ.
Hắn ta biết rất rõ, hắn ta bước đến bước này, sợ rằng đã mắc thêm sai lầm lần nữa. Phạm quy cướp bóc thì không nói, còn cùng người ngoài hợp mưu đánh lại người trong nhà. Việc này không thể tha thứ được, hãm sâu vào bên trong khó mà rút chân ra. Hắn ta có cảm giác có một tấm lưới lớn đang bao trùm hắn ta lại.
Đinh Vệ lại nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo: “Ngưu Hữu Đạo, trước đó ngươi có nói, còn có người có thể chứng minh Ngao Phong thấy được cảnh ngươi bị cướp, là ai vậy?”
Ngưu Hữu Đạo chắp tay nói: “Chưởng lệnh thứ tội, căn bản không có người này. Thật ra ta cũng không nhìn thấy rõ hình dáng của Ngao Phong tiên sinh. Ta nói ra nhân chứng này, chỉ là muốn bức Ngao Phong

tiên sinh đứng ra làm chứng mà thôi. Sự thật đã chứng minh, đúng là có hiệu quả.”
Mặt Đinh Vệ run lên. Người ta dùng một phương pháp nhỏ để tra ra chân tướng cũng không tính là sai lầm. Theo lý, hành động này còn hơi vất vả một chút.
Những người còn lại đều bừng tỉnh. Thì ra chỉ vì muốn bức Ngao Phong đứng ra mà thôi.
Ngao Phong bỗng nhiên quay đầu, lặng lẽ nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo, biểu hiện hằm hằm giống như bị mắc lừa.
Thật ra trong lòng Ngao Phong biết rất rõ. Ngưu Hữu Đạo nói như vậy chính là để bảo vệ cho hắn ta, cho hắn ta một bậc thang để bước xuống, không để hắn ta bị té ngã. Nếu không, hắn ta sẽ không giải thích được việc vì sao lại nhảy ra đánh lại nhà của mình.
Thái Thúc Sơn Thành đã trở lại, nhưng lại bị ném từ trên không trung xuống đất, máu me khắp người. Khi từ trên phi cầm ném xuống, còn có máu chảy ra, chật vật không chịu nổi, đồng thời cũng không còn động tĩnh gì.
Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Thái Thúc Tầm và Thái Thúc Lập không khỏi cảm thấy chán nản.
Thành viên các phái thổn thức không thôi. Thái Thúc Sơn Thành trước đó còn ngang ngược, càn rỡ, không nghĩ đến chớp mắt lại biến thành cái dạng này.
Hoàng Ban từ trên phi cầm nhảy xuống, chắp tay phục mệnh: “Chưởng lệnh, Thái Thúc Sơn Thành không chịu đầu hàng, khiến cho chúng ta không thể không nặng tay. Chúng ta không cân nhắc tốt, không thể bắt được người sống nên đã giết người.”
Có câu gã còn chưa nói ra, chính là thực lực của Thái Thúc Sơn Thành quá mạnh, khiến cho người truy sát khó mà hạ thủ lưu tình, không thể không toàn lực ứng phó.
Hơn trăm người Phiêu Miễu Các vây công Thái Thúc Sơn Thành, nhưng lại bị Thái Thúc Sơn Thành đánh chết hơn hai mươi người. Thành viên đã chết không thể mang về được, Hoàng Ban đã sắp xếp người đưa về sau, sợ người các phái nhìn thấy Phiêu Miễu Các vô năng, ảnh hưởng đến uy tín của Phiêu Miễu Các trong mắt các phái.

Hoàng Ban khẳng định không nói ra ẩn tình bên trong trước mặt mọi người. Khi quay về, gã sẽ đích thân bẩm báo cho Đinh Vệ biết.
Chết rồi? Không ít người thầm than. Bọn họ có thể hiểu được hành động của Thái Thúc Sơn Thành. Dù sao cũng chết, tất nhiên phải thà chết không khuất phục. Cho dù chỉ còn một hơi cũng phải liều mạng.
Mặc dù kết cục rất thảm, nhưng thành viên các phái không thể không thừa nhận, Thái Thúc Sơn Thành vẫn rất có khí phái. Chuyện này đổi lại người của các phái khác, sợ là đã không dám phản kháng trước uy thế của Phiêu Miễu Các, dùng phương thức cầu xin để đổi lấy chút hy vọng sống.
Thi thể của Thái Thúc Sơn Thành nằm trước mặt mọi người, như muốn giết một người răn trăm người, giống như muốn nói cho mọi người biết, đây chính là kết quả khi đối nghịch với Phiêu Miễu Các.
Đinh Vệ không có hứng thú với thi thể của Thái Thúc Sơn Thành, móc kết quả tỷ thí trong tay áo ra, im lặng nhìn qua.
Y thật sự không biết bàn giao kết quả này cho Thánh Tôn như thế nào. Xuất hiện tình huống thành viên Phiêu Miễu Các phạm quy cướp đồ, Phiêu Miễu Các thắng trong cuộc tỷ thí này còn có ý nghĩa sao?
Người bên phía giám sát quy tắc lại phạm quy, Phiêu Miễu Các phải giải thích như thế nào đây?
Ánh mắt y hơi dịch chuyển khỏi tờ giấy, liếc nhìn Ngưu Hữu Đạo, không khỏi bốc hỏa. Ngàn cẩn thận vạn cẩn thận, lại vì Ngưu Hữu Đạo mà chọc ra phiền phức.
Y hối hận vì mình đã đi thăm dò Ngưu Hữu Đạo mà không phái Huyền Diệu đi. Nếu không, sẽ không xảy ra việc này.
Bây giờ, y chỉ muốn giết Ngưu Hữu Đạo cho hả giận, chỉ là tình huống không cho phép y có hành động thiếu suy nghĩ với Ngưu Hữu Đạo. Nếu không, không biết những người khác sẽ nghĩ như thế nào.
Cũng may là, người chạy không thoát, vẫn còn nằm trong tay của y. Y còn có nhiều cơ hội tính sổ với Ngưu Hữu Đạo.
Về phần có phải như Ngưu Hữu Đạo đã nói, chỉ vì tự vệ mà dẫn đến việc này hay không, điều này không nằm trong phạm vi tha thứ của y.
Đinh Vệ phất tay ra hiệu lui ra, đồng thời không quên thấp giọng dặn dò Huyền Diệu một câu: “Bảo Ngao Phong đến đây.”

“Vâng!” Huyền Diệu lĩnh mệnh.
Trong lúc mọi người rời khỏi đỉnh núi, Huyền Diệu đến bên cạnh Ngao Phong thì thầm một tiếng. Ngao Phong lách mình bay lên, rơi xuống dưới một gốc cây lẻ loi trên đỉnh núi, chắp tay chào Đinh Vệ.
“Đây là thành tích thành viên Phiêu Miễu Các tỷ thí với thành viên các phái. Ngươi cảm thấy bây giờ mà báo lên, các Thánh Tôn có tin hay không?” Đinh Vệ lung lay xấp giấy trước mắt đối phương, sau đó thu lại, cất vào trong tay áo.
Mặc kệ có nộp lên hay không, mặc kệ thành tích này có được công nhận hay không, y đều phải báo lên.
“Ngươi là người của thánh địa Vô Hư, là đồ đệ của Diệp Niệm. Ngươi mạo muội bị cuốn vào việc này, hắn phải biết nó sẽ tạo thành hậu quả gì cho Phiêu Miễu Các. Ngươi làm sao mà ăn nói với trên dưới Phiêu Miễu Các đây? Làm sao ăn nói với sư phụ của ngươi?” Giọng nói của Đinh Vệ không lớn, chỉ có hai người có thể nghe được mà thôi.
Ngao Phong hiểu ý của y, nhẹ giọng đáp lại. Không có người ngoài nghe thấy, tất không thành được chứng cứ.
Hắn ta đáp: “Ta cũng không muốn như vậy. Nhưng ngài cũng thấy rồi đấy, tình thế bức bách, nếu ta không đứng ra, một khi bị điều tra ra, chính là cố tình giấu diếm. Sự việc bị phơi bày, truyền đến tai Thánh Tôn, Phiêu Miễu Các bao che lừa gạt, ta là người đứng mũi chịu sào, hậu quả sẽ rất thảm. Ta chỉ là bất đắc dĩ mà thôi, rơi vào bẫy của Ngưu Hữu Đạo.”
Đinh Vệ than thở: “Sư phụ ngươi sẽ tìm ngươi, lời này ngươi nên giải thích với sư phụ của mình. Ngươi thật sự muốn rời khỏi vườn Vô Lượn sao? Thành tích tỷ thí này có chắc chắn không?”
Ngao Phong hiểu, đối phương đang nói móc hắn ta. Ngươi còn muốn rời khỏi vườn Vô Lượng à?
“Xảy ra chuyện như vậy, cho dù thành tích có chắc chắn hay không, ta cũng không ôm hy vọng.” Ngao Phong lắc đầu.
“Hừ!” Đinh Vệ hừ lạnh một tiếng, xoay người bỏ đi, cũng không nói nhảm, chuyện còn lại giao cho thành viên có liên quan xử lý.
Các thành viên tham gia rèn luyện được Hoàng Ban dẫn về.

Về phần Ngao Phong, Ngưu Hữu Đạo, Thái Thúc Tầm, Thái Thúc Lập thì do Huyền Diệu dẫn đến chỗ khác điều tra. Mặc dù sự việc đã rõ ràng, nhưng cũng phải giải quyết cho đúng trình tự.

Bốn người không thể không phối hợp.

Người đi rồi, chỉ để lại một thi thể trên đỉnh núi không ai chôn cất, mặc cho phơi thây...

Chương 1523: Lo lắng, hãi hùng (2)

Chương 1523: Lo lắng, hãi hùng (2)
Trên một vách núi đầy hoa có một cái sàn gỗ lơ lửng, Toa Như Lai đang dựa vào lan can, thủ hạ tâm phúc Vương Tôn đang đứng bên cạnh bẩm báo tình huống tỷ thí ở hoang trạch tử địa.
Sau khi nghe xong, Toa Như Lai hơi kinh ngạc, quay đầu lại hỏi: “Bị Đinh Vệ để mắt đến mà không có việc gì?”
Vương Tôn đáp: “Người còn đang thẩm vấn, nhưng chiếu theo tình huống mà xem, Ngưu Hữu Đạo hắn không có việc gì. Hắn chỉ được đem về thẩm vấn lần nữa cho đúng thủ tục mà thôi. Loại tình huống này, Phiêu Miễu Các phạm quy, Đinh Vệ đang trực luân phiên phải suy nghĩ làm cách nào để bẩm báo lại với các Thánh Tôn. Huống chi, xảy ra chuyện như vậy, Đinh Vệ tạm thời không dám động đến hắn. Nếu không, sẽ khiến cho người ta suy nghĩ nhiều. Lúc này, Đinh Vệ sẽ không để cho hành động của mình không được rõ ràng.”
Toa Như Lai gật đầu: “Triều Thắng Hoài chết, Triều Kính cũng đã chết, tại sao lại trùng hợp như vậy? Có phải là do Ngưu Hữu Đạo làm hay không?”
Vương Tôn do dự nói: “Chắc là không phải đâu? Đã chứng minh là Thái Thúc Sơn Thành giết rồi.”
Toa Như Lai nói: “Đệ tử Diệp Niệm thế mà lại nhảy ra làm chứng cho Ngưu Hữu Đạo...”
Vương Tôn cười nói: “Là bị Ngưu Hữu Đạo lừa bước ra, đoán chừng Ngao Phong đang rất tức giận.”
Toa Như Lai chắp tay, trầm ngâm nói: “Đinh Vệ không thể làm gì hắn. Lúc này, Ngưu Hữu Đạo không có việc gì, còn Đinh Vệ thì ốc còn không mang nổi mình ốc.”

Vương Tôn hỏi dò một câu: “Hình như tiên sinh hơi chú ý đến Ngưu Hữu Đạo.”
Toa Như Lai lạnh lùng liếc mắt nhìn gã. Vương Tôn hơi hạ thấp người, im lặng không nói nữa.
Ngẩng đầu nhìn trời, Toa Như Lai nói: “Ngươi đã xử lý sạch sẽ chuyện quần áo bên trong bí cảnh Thiên Đô chưa?”
Vương Tôn hơi khom người: “Tiên sinh yên tâm đi, phàm là người biết vụ ném quần áo đi đều xử lý sạch sẽ, sẽ không có ai biết được đâu. Tiên sinh, thuộc hạ không rõ, chuyện bí cảnh Thiên Đô qua lâu như vậy rồi, tại sao tiên sinh đột nhiên lại nghĩ đến xử lý việc này, vứt bộ quần áo rất quan trọng sao?”
Toa Như Lai nói: “Không nên hỏi thì đừng hỏi. Khi nào cần cho ngươi biết, ngươi sẽ biết. Nếu không, cả ta và ngươi đều không có chỗ tốt.”
“Vâng!” Vương Tôn đáp lại.
Đúng lúc này, một âm thanh nhẹ nhàng vang lên: “Sư huynh.”
Vương Tôn quay lại nhìn, chỉ thấy một cô gái kiều mỵ từ trong khóm hoa bước ra, chính là La Phương Phỉ.
Toa Như Lai không cần quay đầu lại cũng biết là ai, hơi nghiêng đầu, thấp giọng nói: “Lui ra đi.”
“Vâng.” Vương Tôn cáo lui. Gã chắp tay với La Phương Phỉ, sau đó nhanh chóng rời đi.
La Phương Phỉ chỉ hơi gật đầu với gã một cái, rồi bước đến bên cạnh chồng của mình, ánh mắt nhìn Toa Như Lai vẫn nhu tình như cũ.
Thấy biểu hiện thờ ơ của sư huynh, nàng liền tìm đề tài, hy vọng sư huynh cảm thấy hứng thú nói chuyện với nàng: “Sư huynh, ta nghe được một tin, Ngưu Hữu Đạo bị Đinh Vệ bắt lại thẩm vấn.”
“Sư phụ nhốt nàng một tháng, nàng quên rồi sao?” Toa Như Lai quay đầu lại nói:”Ta hoàn toàn không có hứng thú với Ngưu Hữu Đạo. Ngã một lần thì khôn lên một chút. Lần sau đừng lẫn vào chuyện của Ngưu Hữu Đạo nữa.”
La Phương Phỉ hơi bất mãn: “Tại sao lại nói muội như vậy? Muội chỉ hỏi thăm một chút, chứ có làm gì đâu.”
.....

Tử Kim Động, Chưởng môn Cung Lâm Sách đích thân ra ngoài tiễn khách, chắp tay đưa Chưởng môn Thiên Nữ giáo Trì Thanh Lệ lên phi cầm.
Đưa mắt nhìn khách đi xa, Cung Lâm Sách quay người trở về, ai ngờ mới bước vào cửa, lại có đệ tử đuổi theo bẩm báo: “Chưởng môn, Các chủ Hiểu Nguyệt các Ngọc Thương đến.”
Cung Lâm Sách dừng bước, cau mày nói: “Xem ra cũng là chuyện rèn luyện ở Thánh Cảnh, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nữa. Mời vào đi.” Nói xong, ông ta bước về phía một đình viện bên trong Ưu Nhã các để chờ.
Không bao lâu sau, Ngọc Thương được đệ tử Tử Kim Động dẫn đến. Chủ khách chắp tay chào hỏi một phen, sau đó chủ quay người mời khách vào bên trong để ngồi.
Đưa qua chén trà nhỏ, Cung Lâm Sách cười nói: “Ngọc Thương tiên sinh đường xa đến đây, không biết có gì chỉ giáo hay không?”
Ngọc Thương khoát tay, thở dài nói: “Ta cũng không dông dài với Cung huynh hay bất mãn Cung huynh điều gì. Sở dĩ ta đến đây là vì Chưởng môn Khí Vân Tông Thái Thúc Phi Hoa chạy đến tìm ta.”
Cung Lâm Sách dò hỏi: “Ông ta tìm huynh làm gì?”
Ngọc Thương nói: “Người của Phiêu Miễu Các tìm Khí Vân Tông, bảo Khí Vân Tông bổ sung một Trưởng lão đến Thánh Cảnh để rèn luyện, nói Thái Thúc Sơn Thành đã gây ra chuyện, bị Phiêu Miễu Các trừng phạt. Phiêu Miễu Các cũng không tiết lộ là chuyện gì, chỉ dẫn một Trưởng lão khác đi. Thái Thúc Phi Hoa không tránh được lo sợ, trước khi đến tìm ta đã tìm người của nước Tề và nước Vệ để hỏi thăm, nhưng cũng không hỏi được kết quả gì. Ông ta đến hỏi ta, ta cũng chẳng biết chuyện gì xảy ra.”
Thì ra là việc này, Cung Lâm Sách nói: “Cho nên huynh đến hỏi ta? Ta làm sao biết chuyện bên trong Thánh Cảnh chứ? Huynh không phải không biết chuyện Ngưu Hữu Đạo bị đem về Thánh Cảnh.”
Ngọc Thương nói: “Trước khi Ngưu trưởng lão đi, chẳng lẽ không nói gì với huynh sao?”
Trên thực tế, một tháng trước, ông ta đã bị người của Phiêu Miễu Các tìm đến, tra hỏi xem có chuyện đưa cho Ngưu Hữu Đạo hai triệu kim tệ

hay không.
Tại sao lại hỏi việc này chứ? Ông ta nghĩ mãi mà không rõ, Phiêu Miễu Các cũng không nói chuyện gì xảy ra, khiến ông ta vẫn luôn lo sợ. Lúc này Thái Thúc Phi Hoa tìm đến, biết có người đã chết, mặc dù ông ta cũng biết cho dù Tử Kim Động có biết bí mật gì cũng chưa chắc đã tiết lộ, ông ta vẫn nhịn không được mà chạy đến hỏi thăm chuyện gì đã xảy ra.
Cung Lâm Sách cười khổ: “Ta cũng muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì bên trong Thánh Cảnh. Không dối gạt Ngọc Thương huynh, Trì Thanh Lệ cũng vừa mới rời khỏi chỗ này, cũng chỉ vì bà ta biết Ngưu Hữu Đạo đã từng trở về, nên mới đến tìm ta để hỏi thăm. Khí Vân Tông cũng chỉ bổ sung một Trưởng lão thôi mà, Thiên Nữ giáo phải bổ sung đến ba người lận. Phiêu Miễu Các nói người của Thiên Nữ giáo vào bên trong đã chết hết.”
“Cái gì?” Ngọc Thương kinh ngạc: “Chuyện rèn luyện này là như thế nào vậy? Tại sao lại tùy tiện bổ sung gười vào chứ?”
Cung Lâm Sách than thở: “Thánh tâm khó dò, ai mà biết chứ.”
....
“Bệ hạ, vì sao lại từ chối?”
Hoàng cung nước Tấn, Thiệu Bình Ba một lần nữa chủ động vào cung. Gặp Thái Thúc Hùng bên trong thượng thư phòng, ngoài mặt thì là thỉnh giáo nhưng thật sự là hơi bị phát điên.
Lần thứ ba rồi, đây là lần thứ ba nước Tần trì hoãn việc ra tay với nước Vệ.
Phong ba của việc rèn luyện Thánh Cảnh vất vả lắm mới vượt qua được, bọn họ đợi hai tháng, xác nhận mọi thứ bình thường, chuẩn bị khởi động kế hoạch, ai ngờ khi đã chuẩn bị xong, đến lúc bắt đầu lật bàn, trong cung một lần nữa truyền đến lệnh ngừng khẩn cấp.
Cho dù Thiệu Bình Ba có thể duy trì sự bình tĩnh nhưng lúc này cũng nhịn không nổi. Cứ lặp đi lặp lại như vậy, người nước Vệ có ngu đi chăng nữa, sớm muộn gì cũng bị bại lộ mà thôi.
Thái Thúc Hùng dựa lưng vào ghế, thở dài: “Người của Khí Vân Tông xảy ra chuyện ở Thánh Cảnh, Trưởng lão Thái Thúc Sơn Thành bị Phiêu Miễu Các giết chết. Phiêu Miễu Các đã tìm đến cửa.”

Nghe xong, Thiệu Bình Ba mở to mắt. Y đã hiểu, bây giờ Khí Vân Tông đang trong tâm trạng thấp thỏm lo âu. Cũng không biết Thái Thúc Sơn Thành đã chọc ra chuyện gì, bây giờ Khí Vân Tông còn tâm trạng đánh trận mới là lạ.

Một khi Khí Vân Tông tiêu đời, không còn chỗ dựa, nước Tần làm sao công thành chiếm đất được, Hoàng đế cũng là bất đắc dĩ mà thôi.

Sau khi bừng tỉnh, Thiệu Bình Ba có chút không rõ: “Đang tốt, nhưng vì sao lại giết Thái Thúc trưởng lão chứ? Đó là Thánh Cảnh, Thái Thúc trưởng lão sẽ không vô duyên vô cớ muốn chết, ngược lại còn phải cẩn thận gấp đôi. Có phải bên trong đã xảy ra vấn đề gì rồi hay không, hay là có người đang giở trò quỷ?”

Thái Thúc Hùng liếc xéo: “Giở trò quỷ ở Thánh Cảnh? Không phải ngươi đang muốn nói đến Ngưu Hữu Đạo?”

Thiệu Bình Ba trầm giọng nói: “Không phải là không có khả năng này. Chỉ là chúng ta chẳng biết một chút tình huống nào cả, cho nên không thể đưa ra phán đoán.”

Chương 1524: Lần lượt bổ sung

Chương 1524: Lần lượt bổ sung
Thái Thúc Hùng cau mày. Bản thân ông ta cũng hoài nghi Ngưu Hữu Đạo. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, Ngưu Hữu Đạo vẫn luôn là người bị nghi ngờ đầu tiên. Xưa nay vẫn luôn như vậy, hắn là người hay có cử chỉ điên rồ nhanh nhất.
Bên trong một sơn động đã được làm rỗng ruột, Ngưu Hữu Đạo, Thái Thúc Tầm, Thái Thúc Lập và Ngao Phong từ cửa hang bước ra, cũng có thể nói là bị người ta áp giải ra.
Bốn người bị thẩm vấn lần nữa, lần này là giam riêng, thẩm vấn riêng. Ngưu Hữu Đạo không có việc gì, nói vẫn là những chuyện cũ. Việc gì xảy ra phía sau, hắn nói hắn không biết, tất cả đều ném cho Ngao Phong, để Ngao Phong tự mình nghĩ cách.
Bị giam mấy ngày, hắn cũng chỉ bị thẩm vấn một lần, về sau đều khoanh chân tĩnh tọa, ngồi một mình trong nhà giam.
Hắn phủi sạch mọi thứ, việc gì cũng thảy ra. Hắn không lo cho mình, chỉ lo cho Ngao Phong, không biết hắn ta có thể ứng phó hay không.
Vấn đề là hắn không biết quá trình của Ngao Phong ở hoang trạch tử địa như thế nào, lo lắng hành tung và thời gian không khớp nhau. Nhưng nhìn tình huống của Ngao Phong khi vừa mới ở hoang trạch tử địa ra, hắn đoán chừng Ngao Phong là người có năng lực ứng đối, có thể giải quyết sự không khớp đó.
Khi nhìn thấy Ngao Phong bước ra cùng một lúc với mọi người, Ngưu Hữu Đạo biết, Ngao Phong đã ứng phó được.
Bước ra khỏi sơn động, Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn lại. Hắn biết nơi này là của Phiêu Miễu Các, nhưng không biết là vị trí nào.
Ngao Phong đột nhiên bước nhanh đi. Hành động của hắn ta khiến Ngưu Hữu Đạo phải quay lại nhìn, chỉ thấy có một người đang đứng chắp tay

dưới cây cổ thụ cách sơn động không xa, lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngao Phong.
Ngao Phong bước nhanh đến, cung kính hành lễ. Bởi vì cách khá xa, cũng không biết hai người đang nói chuyện gì.
Trong lúc Ngưu Hữu Đạo đang suy nghĩ người đứng dưới cây là ai, đằng sau đột nhiên có người lên tiếng: “Người đến là sư phụ của Ngao Phong, Diệp Niệm. Haha, Diệp Niệm tự mình đến đón người, xem ra là bị việc Ngao Phong làm chứng kinh động rồi.” Trong giọng nói rất có hương vị cười trên nỗi đau của người khác.
Ngưu Hữu Đạo nhìn lại, người lên tiếng không phải ai khác mà chính là Huyền Diệu.
Hai người nhìn nhau. Gương mặt Huyền Diệu hiện lên nụ cười mỉa mai, đưa tay vỗ ngực Ngưu Hữu Đạo: “Ngưu Hữu Đạo, thời gian còn rất dài, cơ hội gặp mặt của chúng ta còn nhiều.” Ý vị bên trong lời nói không ít.
Thái Thúc Lập và Thái Thúc Tầm không biết bên trong lời nói là có ý gì, nhưng Ngưu Hữu Đạo thì biết. Lần này Huyền Diệu không tiện phát tác, nhưng sớm muộn gì cũng tìm hắn tính sổ.
“Mong rằng Huyền quản sự chiếu cố nhiều hơn.” Ngưu Hữu Đạo chắp tay cung kính đáp lại.
Huyền Diệu phất tay ra hiệu, đằng sau có người đến, trả lại binh khí cho ba người.
“Dẫn về!” Huyền Diệu ra lệnh, lập tức có hai con phi cầm bay đến, mang ba người Ngưu Hữu Đạo rời đi.
Về phần Ngao Phong, hắn ta không có ở trong đám này. Tỷ thí kết thúc, thành viên Phiêu Miễu Các tham gia tất có nơi khác để tập trung, sẽ không xen lẫn cùng một chỗ với thành viên rèn luyện các phái.
Trước khi bay lên không trung, Ngưu Hữu Đạo có để ý một chút. Thái độ của Diệp Niệm dường như không tốt, giống như đang mắng Ngao Phong, mắng hắn ta không ngóc đầu lên được.
.....
Sơn trang Thủ Khuyết, Ngưu Hữu Đạo trở về. Cùng nhau trở về tất nhiên còn có Thái Thúc Tầm và Thái Thúc Lập.
Nơi trở lại vẫn là tòa viện ban đầu.

Sau khi biết được Ngưu Hữu Đạo trở về, động tĩnh trong viện không nhỏ, tất cả đều chạy ra xem.
Mấy ngày nay vẫn luôn lo lắng và đề phòng, lúc này Tần Quan và Kha Định Kiệt như trút được gánh nặng. Hai người bước nhanh đến hành lễ: “Trưởng lão.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi bọn họ: “Không có việc gì chứ?”
Hai người biết hắn hỏi cái gì, cả hai đồng thanh trả lời: “Tất cả đều khỏe mạnh.”
Đám người Phù Hoa cũng không kịp chờ đợi, tất cả cùng bước vào.
Trưởng lão Thẩm Nhất Độ của Hiểu Nguyệt Các nhìn ra xa, không chạy đến tham gia náo nhiệt. Phiêu Miễu Các đã điều tra Ngưu Hữu Đạo không liên quan đến chuyện này, ông ta cũng không cần thiết nắm chân thối của Ngưu Hữu Đạo nữa, cộng thêm việc bị buộc viết phiếu nợ huyên náo lên, mặt mũi cũng hơi bị ngượng.
Toàn Thái Phong vừa đến đã lập tức hỏi: “Lão đệ, không ai làm khó ngươi chứ?”
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả: “Phiêu Miễu Các không đến mức mất nhân tính, ngay cả một chút đạo lý cũng không nói. Sự việc tra ra không liên quan đến ta, ta chỉ là phối hợp kiểm chứng, làm khó ta để làm gì? Mọi người yên tâm đi, ta không sao, ta rất tốt.” Có thật hay không, có tốt hay không, chỉ có một mình hắn biết mà thôi.
“Không có việc gì là tốt rồi.” Phù Hoa mỉm cười gật đầu. Những người còn lại cũng tỏ ra cao hứng vì Ngưu Hữu Đạo.
Nhìn thủ vệ Phiêu Miễu Các đứng cách đó không xa, Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Ta bị nhốt mấy ngày nên không biết tình huống bên này.”
Nghe hắn hỏi, vẻ mặt mọi người đều trở nên lo lắng. Phù Hoa lắc đầu: “Sau khi trở về, bọn họ nhốt chúng ta ở đây, không có bất cứ động tĩnh nào, cũng không biết bước kế tiếp muốn làm gì.”
Hắn hiểu ý trong lời nói của Phù Hoa. Chuyện rèn luyện sợ là không dễ dàng kết thúc như vậy. Những người kia sẽ không dễ dàng buông tha cho bọn họ, đằng sau nhất định còn có việc.
Ngưu Hữu Đạo hơi im lặng; “Chỉ có thể đi một bước nhìn một bước thôi.”

Mọi người cười khổ. Vốn bọn họ cho rằng tên nhóc này biết nội tình gì đó, ai ngờ chỉ là mình hiểu lầm.
Người các phái đứng chung quanh xem như đã nhìn ra, lần rèn luyện này, bọn họ bất tri bất giác đã đứng thành một đoàn.
Thái Thúc Tầm và Thái Thúc Lập phát hiện không ai chào đón bọn họ. Đến đâu cũng không ai nhìn bọn họ, ngược lại còn nghe tiếng hừ lạnh khinh thường không ít.
Trong lòng hai người đều hiểu, mặc dù rất nhiều môn phái bất mãn với Khí Vân Tông, nhưng không ai dung túng việc thuộc hạ phản bội mình. Nếu không phải bọn họ không dám làm loạn ở đây, hai người sợ rằng tránh không được bị người ta đánh cho một trận.
Đuối lý, cũng không còn mặt mũi nào để nói cái gì, hai người chỉ có thể xám xịt trở về phòng của mình.
Trong đình viện, một đám người tập hợp cùng một chỗ. Hồng Cái Thiên chợt “a” một tiếng, mọi người theo hướng nhìn của gã nhìn lại, chỉ thấy một đám người mặc đồ đỏ bước đến.
Đối với một số người mà nói, đây không phải là những gương mặt mới, chỉ có thể nói là mới ở đây mà thôi.
Ví dụ như Trưởng lão Thái Thúc Sơn Hải của Khí Vân Tông, Trưởng lão An Thủ Quý của Vạn Thú Môn, Trưởng lão Tề Bích Tang của Thiên Nữ giáo. Đệ tử các phái đi cùng, mọi người có lẽ không nhận ra, nhưng phần lớn đều có quen với các Trưởng lão. Nhìn biểu hiện này, sáu người của các môn phái bị giết đều đã đến. Tình huống là như thế nào vậy?
Ngưu Hữu Đạo hầu như không nhận ra, hỏi người bên cạnh: “Mặt lạ quá, là ai thế?”
“Trưởng lão Thái Thúc Sơn Hải của Khí Vân Tông...” Lãng Kinh Không thấp giọng giới thiệu cho hắn biết.
Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng, cũng không rõ tình huống như thế nào. Sắc mặt của những người mới đến cũng không được tốt. Bọn họ nhìn thấy một đám người đang tập trung trong đình viện, lập tức bước sang bên này, nhất là Trưởng lão An Thủ Quý của Vạn Thú Môn, mục tiêu minh xác, trực tiếp đến thẳng chỗ Toàn Thái Phong. Hai người quen biết với nhau, đều là Trưởng lão môn phái nước Tống.

Thành viên hai bên đều quay người lại, chắp tay với nhau. Trong bất kỳ tình huống nào, lịch sự với nhau là không thể thiếu.
Sau khi chào hỏi xong, Trưởng lão Vạn Thú Môn An Thủ Quý trực tiếp hỏi Toàn Thái Phong: “Toàn huynh, có phải việc rèn luyện đã xảy ra chuyện rồi hay không?”
Nghe xong, mọi người lại nhìn nhau. Toàn Thái Phong nói: “Rèn luyện còn có thể không có chuyện gì sao? Mà tại sao các người lại đến đây?”
An Thủ Quý đáp: “Người của Phiêu Miễu Các đột nhiên đến tìm chúng ta, nói người tham gia rèn luyện của chúng ta gặp nạn, muốn chúng ta đến bổ sung.”
Mọi người lại nhìn nhau lần nữa. Lần rèn luyện này còn có bổ sung?
Toàn Thái Phong nói: “Thì ra là thế. An huynh, về phần xảy ra chuyện gì... Haha...” Ông ta nhìn Thái Thúc Sơn Hải, cũng không có ý định nói.

Chương 1525: Phá cửa (1)

Chương 1525: Phá cửa (1)
Mọi người đều hiểu, khi Phiêu Miễu Các đem những người này đến, cũng không nói cho bọn họ biết chuyện gì xảy ra.
Thái Thúc Sơn Hải cũng nhận ra có điều gì đó không được bình thường, phát hiện ánh mắt mọi người nhìn mình có chút kỳ lạ.
Ngay từ lúc cùng với những người bổ sung khác chạm mặt, ông ta đã phát hiện có điều gì đó không bình thường. Người của các phái khác đều gặp nạn, duy chỉ có người của Khí Vân Tông là bị Phiêu Miễu Các nói là phạm tội nên bị giết. Còn nữa, các môn phái khác đều bổ sung ba người, duy chỉ có Khí Vân Tông là một người, khiến cho ông ta không biết tình huống như thế nào.
An Thủ Quý hỏi tiếp: “Toàn huynh, có chuyện gì mà huynh cứ ấp úng như vậy?”
Toàn Thái Phong lúng túng nói: “Trở về rồi nói sau.”
Có mấy lời không chỉ vì có Thái Thúc Sơn Hải ở đây mà khó nói, còn có Ngưu Hữu Đạo. Trước đó Thái Thúc Sơn Thành đã huỵch toẹt chuyện Ngưu Hữu Đạo cấu kết với Triều Kính, bảo ông ta làm sao mà nói đây?
An Thủ Quý cau mày, cũng có chút do dự: “Chúng ta đến đây, bọn họ đã bắt chúng ta viết xuống vài thứ. Các người... không biết lúc các vị đến đây, Phiêu Miễu Các bắt các vị viết cái gì?”
Nghe xong, sắc mặt của người tham gia rèn luyện đều trở nên kỳ lạ, trong nháy mắt hiểu được vì sao An Thủ Quý do dự trước khi hỏi.
Toàn Thái Phong đáp: “Đừng hỏi nữa. Bắt viết cái gì thì viết cái đó, không viết không được. Một người cũng không chạy thoát.”
Nghe được tất cả đều viết, các Trưởng lão tham gia rèn luyện đều nhẹ nhàng thở ra. Không có chuyện người này may người kia không may. Tất cả đều không may là tốt rồi.

Những người này đến đều thu hút người các môn phái khác.
Động tĩnh như vậy, khiến Thái Thúc Lập và Thái Thúc Tầm đang núp trong phòng phải nhìn ra. Sau khi nhìn thấy Thái Thúc Sơn Hải đến, cả hai người có chút luống cuống. Bây giờ, gặp không được, mà không gặp cũng không được, cả hai đều bước ra mái hiên đứng chờ.
Bên này không ai trả lời rõ ràng, Thái Thúc Sơn Hải đang muốn tìm người nhà để hỏi cho rõ, nhìn thấy hai gã đệ tử, ông ta lập tức nhờ mọi người nhường đường một chút, sau đó bước nhanh đi.
Người đến trước nhìn thấy, thần sắc hoàn toàn khác nhau.
Đám người An Thủ Quý lần lượt chào hỏi người các môn phái khác xong, lại thấy có một số môn phái lén lút lôi kéo An Thủ Quý, thỉnh thoảng còn liếc nhìn Ngưu Hữu Đạo, hắn không khỏi cười lạnh, biết những người này không có lòng tốt, đoán chừng muốn tố cáo hắn.
Ngưu Hữu Đạo chẳng quan tâm. Không có bằng chứng, cáo trạng như thế nào? Hắn nói một tiếng “mệt mỏi”, sau đó dẫn Tần Quan và Kha Định Kiệt về phòng của mình.
Trong gian phòng của Khí Vân Tông, sau khi hỏi qua tường tận, Thái Thúc Sơn Hải đứng phắt dậy, một tay nắm chặt vạt áo Thái Thúc Tầm, giận dữ mắng: “Dám bán đứng Trưởng lão tông môn, các ngươi...” Đúng là giận không kềm được.
Hiểu được nguyên nhân tại sao mình lại đến đây, ông ta có thể nói là tức giận quá mức.
Thái Thúc Lập bị dọa, vội quỳ xuống: “Tam bá, chúng ta cũng không còn cách nào. Chúng ta cũng vì suy nghĩ cho tông môn. Phiêu Miễu Các nói, một khi bị tra ra, nhất định sẽ hủy diệt Khí Vân Tông, huyết tẩy Thái Thúc gia tộc.”
Thái Thúc Tầm cũng gấp giọng giải thích: “Nếu Tam bá không tin, có thể nghe ngóng từ người khác. Ban đầu, chúng ta cũng chết không thừa nhận, cũng đã chuẩn bị cùng lắm thì chết, cùng chung hoạn nạn với Lục thúc. Chúng ta chết cũng chẳng có gì đáng tiếc, nhưng nguy hiểm cho toàn bộ tông môn, cái nào nặng cái nào nhẹ chứ? Chúng ta chỉ là bất đắc dĩ mới cầu sinh một cách cẩu thả như thế.”
“Hừ!” Thái Thúc Sơn Hải đẩy tay gã ra.

Thái Thúc Tầm lảo đảo vài cái, sau khi đứng vững, cũng vội vàng quỳ xuống.
Ngực Thái Thúc Sơn Hải phập phồng, lạnh lùng nhìn chằm chằm hai người, cơn giận khó tiêu. Nếu là bình thường, ông ta sẽ chém chết hai người, nhưng nơi này không phải là nơi để ông ta làm loạn. Ông ta không dám tùy ý giết người ở đây, huống chi ông ta còn cần hai người biết rõ tình huống hỗ trợ.
“Khí Vân Tông, cút ra đây cho ta.” Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng hét phẫn nộ của Trưởng lão An Thủ Quý của Vạn Thú Môn.
Nghe giọng, Thái Thúc Sơn Hải biết được người đến là ai, liền cười lạnh nói với hai người đang quỳ dưới đất: “Nhìn đi, chuyện tốt mà các người rước lấy đã tìm đến cửa rồi đấy.”
Thái Thúc Tầm và Thái Thúc Lập không thể giải thích. Trưởng lão nói không sai, đây là hậu quả do bọn họ dẫn đến. Nếu bọn họ sống chết không nhận, tội danh không đến mức đổ hết lên đầu Thái Thúc Sơn Thành, không hại chết ông ta, Vạn Thú Môn cũng không có chứng cứ tìm đến Khí Vân Tông.
Bây giờ đã xác định Khí Vân Tông phạm quy giết người, lại còn giết Trưởng lão Vạn Thú Môn, Vạn Thú Môn làm sao có thể xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra?
“Còn quỳ làm gì, quỳ nhận tội với người ta hay sao? Đi.” Thái Thúc Sơn Hải nói xong liền quay người, không chút luống cuống, ngẩng đầu ưỡn ngực bước ra.
Bước ra ngoài, ba người đứng dưới mái hiên, nhìn An Thủ Quý đang khí thế hung hăng đứng dưới bậc thang. Thái Thúc Sơn Hải quát mắng: “Ở đây hô to gọi nhỏ để làm gì?”
An Thủ Quý nói: “Khí Vân Tông của ngươi giết Trưởng lão Vạn Thú Môn ta, ngươi nói ta nên làm gì?”
Ông ta biết rõ chuyện gì đã xảy ra. Có không ít môn phái lôi kéo, kết bè kết đảng, hoặc có người chủ tâm châm ngòi, không biết mới là lạ.
Thái Thúc Sơn Hải không phủ nhận phán quyết của Phiêu Miễu Các: “Người phạm tội đã bị Phiêu Miễu Các xử lý, ngươi còn muốn như thế nào nữa?”

An Thủ Quý nói: “Việc này, Khí Vân Tông các ngươi nhất định phải cho Vạn Thú Môn chúng ta một công đạo.”
Động tĩnh hô to gọi nhỏ một lần nữa thu hút người trong các phòng khác bước ra xem náo nhiệt. Ngưu Hữu Đạo cũng bước ra, chống kiếm đứng từ xa nhìn lại.
Kha Định Kiệt bước đến, muốn dò xét tình huống, kết quả bị Ngưu Hữu Đạo gọi lại: “Ngươi đi làm gì?”
Kha Định Kiệt chỉ về phía xa, ngạc nhiên nói: “Đệ tử muốn xem chuyện gì xảy ra.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Còn cần nhìn sao? Ngoài miệng thì lớn tiếng, nhưng lại không dám làm loạn. Chuyện giữa chúng ta và Vạn Thú Môn đúng là có chút không rõ ràng. Vạn Thú Môn đang muốn dát vàng lên mặt mình. Bọn họ khi dễ ngươi cũng không thành vấn đề. Đừng đi tìm mấy chuyện không thoải mái. Bây giờ không phải là lúc gây chuyện.”
“Vâng.” Kha Định Kiệt đành phải đồng ý, đứng một chỗ từ xa xem náo nhiệt.
Bên kia, Thái Thúc Sơn Hải cười nói: “Bàn giao? Người ta chẳng có thứ gì hết, ngươi muốn bàn giao cái gì? Muốn đánh? An Thủ Quý, ta để cho ngươi ra tay, ngươi dám không?”
An Thủ Quý chỉ vào mũi Thái Thúc Sơn Hải: “Thái Thúc Sơn Hải, Vạn Thú Môn ta không phải ai muốn gây thì gây. Ngươi nghe cho kỹ đây, việc này, Khí Vân Tông không cho Vạn Thú Môn ta một câu trả lời thỏa đáng, đừng trách Vạn Thú Môn ta tham gia vào nước Tề hay nước Vệ. Ngươi có tin Vạn Thú Môn ta có năng lực hỗ trợ hai nước đó tiêu diệt nước Tấn ngươi không? Ta lười nói nhảm với ngươi, Khí Vân Tông ngươi hãy tự xem mà xử lý đi.” Dứt lời, ông ta phất tay bỏ đi.
Đám người phía sau tránh đường. Người nước Tề và nước Vệ nhìn nhau, sau đó rời đi theo, hình như đang có ý dựa hơi Vạn Thú Môn.
Người hữu tâm lập tức nhìn ra, An Thủ Quý mượn cơ hội lên tiếng, muốn nói cho nước Tề và nước Vệ nghe, mục đích là lôi kéo môn phái hai nước Tề, Vệ giúp đỡ ông ta cùng chung hoạn nạn lần này.
Đứng trên bậc thang, sắc mặt Thái Thúc Sơn Hải âm tình bất định, cũng không tiếp tục cường ngạnh nữa.

Chính xác, Vạn Thú Môn không phải môn phái bình thường. Trước giờ bọn họ vẫn luôn duy trì trung lập, bây giờ bị Vạn Thú Môn tìm được cớ, một khi Vạn Thú Môn tham gia phân tranh ba nước Tấn, Vệ, Tề, sẽ hoàn toàn bất lợi cho nước Tấn.
Cuộc chiến Yến Tống, cho dù Mông Sơn Minh có tài, nhưng Vạn Thú Môn vừa mới gia nhập, lập tức khiến quân Yến tổn thất nặng nề.
Có một việc ông ta biết rất rõ, nước Tấn đang bí mật tiến đánh nước Vệ, nếu Vạn Thú Môn thật sự tham gia, sẽ mang đến uy hiếp to lớn cho nước Tấn.

Chương 1526: Phá cửa (2)

Chương 1526: Phá cửa (2)
Tuy nói Phiêu Miễu Các đã phán quyết việc này, nhưng nếu Vạn Thú Môn cứ nắm chặt không thả, vì đại cục, ông ta đoán chừng Khí Vân Tông không cho Vạn Thú Môn một câu trả lời thỏa đáng là không được.
Ngưu Hữu Đạo cau mày. An Thủ Quý của Vạn Thú Môn khí thế hùng hổ đến bên này, xem ra lai giả bất thiện.
Vì sao mà đến, hắn có thể đoán ra được. Còn vì cái gì nữa chứ? Hắn vừa mới không cho Kha Định Kiệt đến đó để tránh phiền phức, ai ngờ An Thủ Quý lại chủ động tìm tới.
“Đi!” Ngưu Hữu Đạo quay người nói một tiếng. Sau khi cùng với Tần Quan và Kha Định Kiệt vào phòng, hắn quay người lại nói: “Đóng cửa!”
Két! Cánh cửa phòng đóng lại, ngay cả cửa sổ cũng không ngoại lệ, đóng thật chặt.
“Ngưu Hữu Đạo, cút ra đây cho ta.” An Thủ Quý gầm lên bên ngoài.
Trong phòng, Tần Quan và Kha Định Kiệt nhìn nhau. Ngưu Hữu Đạo nói: “Cứ làm như không nghe thấy, đừng để ý đến ông ta.”
Hai người đành phải tuân mệnh.
“Ngưu Hữu Đạo, tính làm rùa đen rút đầu, có tật giật mình à? Cút ra đây.”
An Thủ Quý đứng bên ngoài chửi mắng một trận, mắng cả một hồi mà bên trong vẫn không một chút phản ứng, người bên ngoài vây xem nhìn thấy mà buồn cười.
“Gõ cửa!” Cảm giác giống như mình là góa phụ chửi đổng, An Thủ Quý phất tay ra hiệu. Hai đệ tử hai bên lập tức nhảy đến dưới mái hiên, cùng nhau gõ vào cánh cửa.
Trong phòng vang lên tiếng ồn ào, Ngưu Hữu Đạo đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa mở hai mắt, nhìn về phía cánh cửa phòng đang bị đập ầm

ầm.
Tần Quan hỏi: “Trưởng lão, đối phương không chịu về, chúng ta phải làm sao bây giờ?”
“Lão tử đang muốn thấp điệu, sợ bị người ta tìm cớ, không muốn gây phiền phức, lại còn không biết xấu hổ.” Ngưu Hữu Đạo hơi tức giận, thả hai chân xuống, chống kiếm chậm rãi bước đến, ra hiệu hai người đang canh giữ cửa tránh ra.
Chỉ thấy Ngưu Hữu Đạo đưa tay áp vào cánh cửa, im lặng chờ đợi cái gì đó.
Hai người Tần, Kha đang hiếu kỳ, không biết Trưởng lão của mình định làm gì, đột nhiên cạch một tiếng, thiếu chút dọa hai người nhảy ngược một cái.
Bọn họ nhìn thấy Ngưu trưởng lão phất tay, cánh cửa nổ tung, cửa phòng không còn nữa.
Mảnh gỗ bay tá lả trong phòng. Hai người Tần, Kha trợn tròn mắt.
Hai gã đệ tử Vạn Thú Môn đang gõ cửa bên ngoài cũng sợ ngây người. Cánh cửa để gõ không còn, nắm tay hai người vẫn còn ở trên không, buông không được mà gõ tiếp cũng không được, cả hai đều trợn tròn mắt.
An Thủ Quý cũng mở to mắt, sau đó khẽ nhếch miệng trấn tỉnh lại, rất muốn mắng hai gã đệ tử. Ta bảo các ngươi gõ cửa chứ không phải bảo các ngươi phá cửa.
Đám người vây xem cũng hoàn toàn bó tay. Có người nhanh chóng tản ra một bên, bởi vì có người của Phiêu Miễu Các đến.
Không đến mới là lạ, động tĩnh lớn như vậy, đây quả thật là động tĩnh đánh nhau.
Bình thường, người ở các phái lớn tiếng với nhau hai ba câu ở đây cũng không sao, nhưng không cho phép bọn họ ra tay đánh nhau. Nơi này là nơi nào chứ? Há để cho người tùy ý ra tay.
Các thành viên Phiêu Miễu Các rơi xuống đất, đồng loạt nhìn mảnh gỗ cánh cửa phòng đang bay tán loạn.
Hai gã đệ tử Vạn Thú Môn đang gõ cửa bị hù dọa, vội tranh thủ lui ra.
Tình huống như thế nào? Thái Thúc Sơn Hải đứng dưới mái hiên cũng bị động tĩnh to lớn này kinh động, nhịn không được bước đến nhìn xem.

“Ngay cả cửa của ông đây cũng muốn đập, các người định làm gì, muốn giết người sao? Nào, ông đây để các người giết đấy, ai có gan thì nhào vô.” Giọng của Ngưu Hữu Đạo từ trong phòng truyền ra. Người từ trong những mảnh gỗ vụn bay tán loạn bước ra ngoài, một tay chống kiếm, một tay vung vẩy, phủi bụi trước mặt.
Nhìn thấy người Phiêu Miễu Các bên ngoài, Ngưu Hữu Đạo sững sờ: “Là các ngươi đập cửa phòng của ta? Ta tự hỏi không biết tại sao người của Vạn Thú Môn lại có gan to như vậy. Ta vừa trở về, cũng đâu có làm chuyện gì. Có việc thì các ngươi cứ nói một tiếng là được, cũng đâu cần đập nát cửa phòng của ta chứ?”
Các thành viên Phiêu Miễu Các sửng sốt. Người dẫn đầu trầm giọng nói: “Ai đập cửa phòng của ngươi? Nói bậy nói bạ gì đó?”
Ngưu Hữu Đạo quay lại chỉ cánh cửa phòng không còn: “Phòng cũng không thể không có cửa chứ?”
Người dẫn đầu quay lại nhìn mọi người: “Cửa là do ai đập?”
Sắc mặt An Thủ Quý vô cùng khó coi, có chút không rõ tình huống. Cho dù người của ông ta tức giận mà dẫn đến hành động này, nhưng nhất thời ông ta không biết nên trả lời như thế nào.
Một trong hai đệ tử Vạn Thú Môn lên tiếng: “Không phải ta đập.”
Người kia nghe xong, cũng vội vàng nói: “Cũng không phải ta đập.”
Ngưu Hữu Đạo hừ một tiếng: “Thật kỳ lạ, ngươi không đập, gã cũng không đập, xem ra là do cánh cửa phòng của ta có vấn đề rồi.”
Như vậy mà cũng nói được? Kha Định Kiệt và Tần Quan từ trong nhà bước ra, đứng im không nói. Bọn họ phát hiện Ngưu trưởng lão của mình đúng là không phải loại người tốt, không có chút phong độ của Trưởng lão gì cả. Hôm nay xem như được mở mang tầm mắt.
Người dẫn đầu trầm giọng hỏi: “Ta hỏi lại lần nữa, là ai đập?’
Ngưu Hữu Đạo hất cằm với người đang đứng xem: “Các người có thấy ai đập không?”
Hồng Cái Thiên đứng trong đám người lập tức lên tiếng trách móc: “Tất cả mọi người đều nhìn thấy là do người Vạn Thú Môn đập.”
Người dẫn đầu quay sang nhìn An Thủ Quý: “Tại sao lại phá cửa?”
An Thủ Quý vội vàng xua tay: “Không phải phá cửa, mà là gõ cửa.”

Ông ta muốn phủ nhận quan hệ với mình nhưng có nhiều người nhìn thấy như vậy, cũng không phải một đám bị mù, nói không liên quan đến mình dường như không thể nào nói nổi.
Người dẫn đầu nói: “Nói cách khác, ngươi thừa nhận Vạn Thú Môn ngươi gây sự trước cửa phòng người ta. Gõ cửa có cần gõ đến không còn cánh cửa không? Nơi này cửa cũng không ít, ngươi gõ lại cho ta xem. Gõ không được như thế này, ta gõ đầu của ngươi.”
An Thủ Quý hơi phát hoảng, không nghĩ đến vừa đến đã xuất hiện chuyện như vậy. Ông ta chưa trải qua nên không biết Thánh Cảnh có bao nhiêu nghiêm khắc. Chính vì không biết sâu cạn nên không sợ, ông ta gọi hai gã đệ tử: “Các ngươi quay lại đây.”
Hai gã đệ tử lo lắng bước đến, An Thủ Quý giận dữ nói: “Ta bảo các ngươi gõ cửa, ai bảo các ngươi phá cửa?”
Một gã đệ tử sợ hãi nói: “Đệ tử chỉ gõ cửa thôi mà, không có phá cửa.”
Hai gã đệ tử lắp bắp giải thích.
Lúc này, An Thủ Quý đã hiểu rõ, tám chín phần mười là Ngưu Hữu Đạo giở trò quỷ trong phòng, cố ý hãm hại ông ta.
Đám người Phù Hoa nhìn nhau. Nghe xong, hình như rất có thể là do Ngưu Hữu Đạo làm. Đệ đệ kết bái của bọn họ hoàn toàn có khả năng làm ra việc này.
Người dẫn đầu quay lại nhìn Ngưu Hữu Đạo: “Bọn họ hoài nghi ngươi chính là người phá, ngươi giải thích như thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Ý là ta lừa bọn họ đến phòng chúng ta, cố ý hãm hại bọn họ?” Dứt lời, hắn chắp tay với đối phương: “Ta không giải thích. Ta tin việc nhỏ này Phiêu Miễu Các nhất định có năng lực điều tra rõ ràng.”
Lúc này, có thêm ba bóng người lướt đến, chính là người quản lý hoạt động rèn luyện lần này Hoàng Ban. Ông ta quét mắt nhìn toàn bộ hiện trường, quát lớn: “Chuyện gì xảy ra vậy?”
Người dẫn đầu vội vàng tiến lên, bẩm báo lại tình huống.
Hoàng Ban nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo: “Ngưu Hữu Đạo, tại sao lại là ngươi?”
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Hoàng quản sự, ta cũng không muốn, nhưng có người chủ động đến tìm ta gây phiền phức. Không tin thì ngài cứ hỏi, là

ai chủ động đến gây chuyện, tất cả mọi người đều nhìn thấy.”
Hoàng Ban nhìn chung quanh, sau đó quát lớn: “Bắt hết người có liên quan cho ta.”
Ngưu Hữu Đạo nói như vậy, ông ta cũng không để ý Ngưu Hữu Đạo có lý hay không, trước bắt Ngưu Hữu Đạo lại rồi nói, có thể thấy được ông ta ấn tượng với Ngưu Hữu Đạo như thế nào.
Cũng chính vì nguyên nhân này, Ngưu Hữu Đạo mới biết mình đắc tội với người của Phiêu Miễu Các. Hắn không muốn gây chuyện trong thời điểm này, cho nên trước đó đã tránh người của Vạn Thú Môn, ai ngờ người của Vạn Thú Môn uống nhầm thuốc, cứ bám hắn không chịu bỏ.

Chương 1527: Người đưa bữa ăn (1)

Chương 1528: Người đưa bữa ăn (1)
Thánh Tôn muốn dùng chúng ta làm vật dẫn ổn định các đại phái, cũng chính là ổn định toàn bộ giới tu hành, tiến đến ổn định toàn bộ thiên hạ, khi đó mới tiện thu thập Phiêu Miễu Các. Chúng ta không còn đường lui. Cái gì gọi là rèn uyện, chỉ là muốn ép chúng ta đấu với Phiêu Miễu Các, ngươi còn rảnh rỗi để cắn ta sao?”
An Thủ Quý giật nảy mình, lui lại một bước, kinh ngạc nhìn Ngưu Hữu Đạo.
Hoàng Ban đang cầm tờ giấy xem xét cũng giật nảy mình.
Đinh Vệ đứng yên trước một cánh cửa sổ bên trong trọng địa Thủ Khuyết sơn trang.
Xem hết nội dung trên tờ giấy, Hoàng Ban không tưởng tượng nổi, ngẩng đầu hỏi: “Để bọn họ tham gia các bộ, còn cho bọn họ quyền lực báo cáo trực tiếp với Thánh Tôn?”
Đinh Vệ gật đầu: “Không được Thánh Tôn cho phép, bất kỳ người nào cũng không được phép phán quyết sinh tử của bọn họ. Phải được Thánh Tôn đồng ý mới có thể chấp hình.”
Hoàng Ban kinh hô: “Tại sao lại như vậy?”
Đinh Vệ thở dài: “Trong lúc tỷ thí, có người của Phiêu Miễu Các phạm quy. Người chấp chưởng quy củ lại phạm quy, Thánh Tôn tức giận, thành tích của cuộc tỷ thí không được công nhận. Dự định chọn thành viên có thành tích ưu tú của các phái thu nạp vào Phiêu Miễu Các cũng bị hủy. Thánh Tôn ra lệnh để thành viên các phái tham gia rèn luyện tiến vào các bộ Phiêu Miễu Các để điều tra vấn đề.”
Hoàng Ban nói: “Tự Phiêu Miễu Các chúng ta điều tra, sao có thể để người ngoài tham gia chứ?”

Đinh Vệ nói: “Ta cũng nói như vậy, Thánh Tôn giận dữ mắng lại, mình có thể điều tra mình sao? Hoàng Ban, chúng ta đang đuối lý, không còn lời nào để nói, cứ chấp hành đi.”
Hoàng Ban chán nản nói: “Cái gì là rèn luyện chứ, chỉ là ngụy trang mà thôi, muốn tìm cớ, chúng ta lại còn tận tâm tận lực. Sau lưng bọn họ đều có lực lượng các đại môn phái. Làm như vậy, không phải muốn triệt tiêu quyền lực của Phiêu Miễu Các sao?”
Đinh Vệ nhìn ra ngoài cửa sổ, bình tĩnh nói: “Không được ăn nói lung tung.”
.....
Thành viên các phái một lần nữa được tập trung lại.
Khi Hoàng Ban truyền đạt lại thông tin mới, thành viên các phái đang xếp bằng ngồi trong nội đường đều sợ ngây người, khó có thể tin được. Cho bọn họ quyền lực điều tra Phiêu Miễu Các? Bọn họ có thể trực tiếp liên hệ với Thánh Tôn? Quyền sinh sát đối với bọn họ do Thánh Tôn quyết định, bất kỳ người nào cũng không có quyền phán quyết?
Đột nhiên có được quyền lực to lớn như vậy, tất cả mọi người đều cho rằng mình nghe lầm, ngay cả Ngưu Hữu Đạo cũng không nghĩ đến chuyện hắn phỏng đoán lại thành sự thật như vậy.
Ngay từ đầu, việc rèn luyện còn bị ngâm đó, nhưng một khi nắm được nhược điểm trong tay lập tức triển khai oanh liệt, không sợ nhiễu loạn xảy ra. Ngưu Hữu Đạo xem như lĩnh giáo được bá khí khí thôn thiên hạ của chín thánh.
Quan sát phản ứng của mọi người một lát, Hoàng Ban nói: “Ta đã giải thích rõ với các người, ngoại trừ một số chỗ không cho phép các người tham gia, danh sách các bộ được phép tham gia đều được phát cho tất cả các người. Cho các người ba ngày để lựa chọn, ba ngày sau, Phiêu Miễu Các sẽ điều chỉnh lại báo cáo.”
Lúc này, An Thủ Quý và Thái Thúc Sơn Hải có cảm giác giống như nằm mơ. Vừa đến đã có được chỗ tốt rơi xuống đầu, cảm giác đúng là không thật.
Bố trí xong, mọi người giải tán, lại được mang về tòa viện.
Hoàng Ban trở về trọng địa Thủ Khuyết sơn trang, gặp Đinh Vệ, bẩm báo lại: “Tiên sinh, mọi việc đã được bàn giao xong.”

“Haiz!” Đinh Vệ khẽ thở dài, ngồi xếp bằng, nhắm mắt không nói.
.....
Trưởng lão các phái trở lại nội viện, tất cả tập trung cùng một chỗ.
Đám người Phù Hoa vốn cùng một bọn với Ngưu Hữu Đạo, tất cả đều chui vào phòng của hắn.
Ngưu Hữu Đạo đang ngẩn người cầm danh sách các bộ của Phiêu Miễu Các trong tay, thấy một đám người bước vào, không khỏi cười khổ.
Phù Hoa vừa thấy mặt đã hỏi: “Lão đệ, ngươi tính đến chỗ nào vậy?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Chúng ta ngay cả các bộ của Phiêu Miễu Các làm gì cũng không biết, biết chọn nơi nào cho phù hợp chứ. Hơn nữa, chúng ta cũng không thể tập trung cùng một chỗ được.”
Mọi người nghĩ lại thấy cũng đúng. Toàn Thái Phong hỏi: “Bảo chúng ta lựa chọn là có ý gì?”
Ngưu Hữu Đạo lung lay tờ giấy trong tay: “Còn không phải muốn tránh hiềm nghi cho Phiêu Miễu Các sao, chứng minh không phải bọn họ tận lực an bài, là có điều chỉnh thật.”
Lãng Kinh Không nói: “Đột nhiên cho chúng ta quyền lực lớn như thế, thật khiến người ta trở tay không kịp, có cảm giác giống như nằm mơ.”
Ngưu Hữu Đạo xì một tiếng: “Ngươi sẽ không cho rằng đây là chuyện tốt chứ?”
Mọi người im lặng. Phù Hoa thở dài: “Tất nhiên không phải chuyện gì tốt rồi. Nói Thánh Tôn mới có quyền quyết định sinh tử của chúng ta, nhưng nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chết một cách mờ ám cũng quá bình thường, còn trông cậy vào Phiêu Miễu Các có thể tra ra minh bạch sao? Cùng lắm chỉ tránh được một số người công khai ra tay mà thôi.”
Đoạn Vô Thường thở dài: “Đây không phải bảo chúng ta nhổ răng cọp sao? Phiêu Miễu Các nắm trong tay quá nhiều bí mật, thế lực quá khổng lồ, Thánh Tôn không giải trừ quyền lực của Phiêu Miễu Các, bảo chúng ta làm sao mà thăm dò? Muốn chết sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Giải trừ? Là thế lực của đồ tử đồ tôn mình quản lý, bình thường đều dựa vào bọn họ mà làm việc, làm sao mà giải trừ? Không có lý do, Bắc Hải Minh chủ nói giải quyết hết người của Bắc Hải ngươi là giải quyết liền được sao? Thế lực khổng lồ như vậy, mọi người

có thể ngồi chờ chết tập thể như vậy không? Không phải nói giải trừ là có thể giải trừ.”
Hồng Cái Thiên suy nghĩ một chút rồi nói: “Có thể bình an vô sự hay không? Chúng ta không tích cực, Phiêu Miễu Các còn có thể mắt nhắm mắt mở cho chúng ta?”
Toàn Thái Phong cười nhạo: “Ngươi đang nói chuyện hoang đường gì đó? Chín thánh có khả năng để hai bên bình an vô sự à? Chúng ta viết xuống những thứ đó, cái nào nặng, cái nào nhẹ, quyền quyết định nằm trong tay chín thánh, ngươi không làm, người ta bứng luôn cả môn phái của ngươi, ngươi có thể chạy thoát sao? Tất cả mọi người đều không muốn gây chuyện, nhưng cứ chờ đó mà xem, bọn họ nhất định sẽ giết gà dọa khỉ, làm cho mọi người không thể không bán mạng. Chỉ là không biết ai là người xui xẻo đầu tiên mà thôi.”
Đoạn Vô Thường lại thở dài: “Giết chúng ta, môn phái của chúng ta lại lần lượt bổ sung. Thiếu chúng ta cũng không ít, thêm chúng ta cũng không nhiều, như vậy thì chơi như thế nào?”
Hồng Cái Thiên nói: “Nếu chúng ta chăm chỉ, Phiêu Miễu Các buông tha cho chúng ta mới là lạ. Hơn nữa, thế lực chúng ta đơn bạc xâm nhập vào các bộ, có thể tra ra điều gì chứ?”
Ngưu Hữu Đạo chế giễu: “Sau lưng ngươi không phải có thế lực Nam Hải hỗ trợ sao? Tối thiểu không để cho người ta tùy tiện ám sát. Nếu thế lực Nam Hải dám lười biếng, thứ mà ngươi viết xuống có thể bứng cả thế lực Nam Hải đấy.”
Hồng Cái Thiên trợn mắt nói: “Có trời mới biết trong tay Phiêu Miễu Các nắm giữ bí mật gì có thể uy hiếp được Nam Hải?”
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả: “Vậy thì không còn biện pháp nào. Nam Hải đã làm những chuyện không thể tiết lộ ra ngoài ánh sáng, đủ để diệt môn, trước kia Phiêu Miễu Các nắm giữ lại không xử lý, vậy Phiêu Miễu Các muốn gạt Thánh Tôn để làm gì? Bây giờ không phải vừa lúc để cho Phiêu Miễu Các giải quyết hay sao?”
Toàn Thái Phong run rẩy nói: “Thủ đoạn thật ác độc, chẳng những muốn chỉnh đốn Phiêu Miễu Các, lại còn muốn lật ra mặt sai của các đại phái, chúng ta còn có đường lui sao? Đây không phải gác chúng ta trên lửa mà nướng à?”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Đại ca có bản lĩnh thì qua loa đi. Giết gà dọa khỉ, con gà đó khả năng chính là đại ca đó.”
Toàn Thái Phong cười hì hì: “Lão đệ, xin đừng chê cười ta. Ngươi đừng tỏ ra vẻ chuyện không liên quan đến ngươi nhé. Ngươi có biện pháp gì tốt hay không? Ở đây không có người ngoài, đều là huynh đệ kết bái của ngươi, có biện pháp gì thì không ngại nói ra cho mọi người tham khảo một chút.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đại thế bức bách, tất cả mọi người đều là nước chảy mây trôi, ta có thể có biện pháp gì chứ? Hơn nữa, ta cũng không có viết cái gì không phải.”

Chương 1528: Người đưa bữa ăn (1)

Chương 1528: Người đưa bữa ăn (1)
Thánh Tôn muốn dùng chúng ta làm vật dẫn ổn định các đại phái, cũng chính là ổn định toàn bộ giới tu hành, tiến đến ổn định toàn bộ thiên hạ, khi đó mới tiện thu thập Phiêu Miễu Các. Chúng ta không còn đường lui. Cái gì gọi là rèn uyện, chỉ là muốn ép chúng ta đấu với Phiêu Miễu Các, ngươi còn rảnh rỗi để cắn ta sao?”
An Thủ Quý giật nảy mình, lui lại một bước, kinh ngạc nhìn Ngưu Hữu Đạo.
Hoàng Ban đang cầm tờ giấy xem xét cũng giật nảy mình.
Đinh Vệ đứng yên trước một cánh cửa sổ bên trong trọng địa Thủ Khuyết sơn trang.
Xem hết nội dung trên tờ giấy, Hoàng Ban không tưởng tượng nổi, ngẩng đầu hỏi: “Để bọn họ tham gia các bộ, còn cho bọn họ quyền lực báo cáo trực tiếp với Thánh Tôn?”
Đinh Vệ gật đầu: “Không được Thánh Tôn cho phép, bất kỳ người nào cũng không được phép phán quyết sinh tử của bọn họ. Phải được Thánh Tôn đồng ý mới có thể chấp hình.”
Hoàng Ban kinh hô: “Tại sao lại như vậy?”
Đinh Vệ thở dài: “Trong lúc tỷ thí, có người của Phiêu Miễu Các phạm quy. Người chấp chưởng quy củ lại phạm quy, Thánh Tôn tức giận, thành tích của cuộc tỷ thí không được công nhận. Dự định chọn thành viên có thành tích ưu tú của các phái thu nạp vào Phiêu Miễu Các cũng bị hủy. Thánh Tôn ra lệnh để thành viên các phái tham gia rèn luyện tiến vào các bộ Phiêu Miễu Các để điều tra vấn đề.”
Hoàng Ban nói: “Tự Phiêu Miễu Các chúng ta điều tra, sao có thể để người ngoài tham gia chứ?”

Đinh Vệ nói: “Ta cũng nói như vậy, Thánh Tôn giận dữ mắng lại, mình có thể điều tra mình sao? Hoàng Ban, chúng ta đang đuối lý, không còn lời nào để nói, cứ chấp hành đi.”
Hoàng Ban chán nản nói: “Cái gì là rèn luyện chứ, chỉ là ngụy trang mà thôi, muốn tìm cớ, chúng ta lại còn tận tâm tận lực. Sau lưng bọn họ đều có lực lượng các đại môn phái. Làm như vậy, không phải muốn triệt tiêu quyền lực của Phiêu Miễu Các sao?”
Đinh Vệ nhìn ra ngoài cửa sổ, bình tĩnh nói: “Không được ăn nói lung tung.”
.....
Thành viên các phái một lần nữa được tập trung lại.
Khi Hoàng Ban truyền đạt lại thông tin mới, thành viên các phái đang xếp bằng ngồi trong nội đường đều sợ ngây người, khó có thể tin được. Cho bọn họ quyền lực điều tra Phiêu Miễu Các? Bọn họ có thể trực tiếp liên hệ với Thánh Tôn? Quyền sinh sát đối với bọn họ do Thánh Tôn quyết định, bất kỳ người nào cũng không có quyền phán quyết?
Đột nhiên có được quyền lực to lớn như vậy, tất cả mọi người đều cho rằng mình nghe lầm, ngay cả Ngưu Hữu Đạo cũng không nghĩ đến chuyện hắn phỏng đoán lại thành sự thật như vậy.
Ngay từ đầu, việc rèn luyện còn bị ngâm đó, nhưng một khi nắm được nhược điểm trong tay lập tức triển khai oanh liệt, không sợ nhiễu loạn xảy ra. Ngưu Hữu Đạo xem như lĩnh giáo được bá khí khí thôn thiên hạ của chín thánh.
Quan sát phản ứng của mọi người một lát, Hoàng Ban nói: “Ta đã giải thích rõ với các người, ngoại trừ một số chỗ không cho phép các người tham gia, danh sách các bộ được phép tham gia đều được phát cho tất cả các người. Cho các người ba ngày để lựa chọn, ba ngày sau, Phiêu Miễu Các sẽ điều chỉnh lại báo cáo.”
Lúc này, An Thủ Quý và Thái Thúc Sơn Hải có cảm giác giống như nằm mơ. Vừa đến đã có được chỗ tốt rơi xuống đầu, cảm giác đúng là không thật.
Bố trí xong, mọi người giải tán, lại được mang về tòa viện.
Hoàng Ban trở về trọng địa Thủ Khuyết sơn trang, gặp Đinh Vệ, bẩm báo lại: “Tiên sinh, mọi việc đã được bàn giao xong.”

“Haiz!” Đinh Vệ khẽ thở dài, ngồi xếp bằng, nhắm mắt không nói.
.....
Trưởng lão các phái trở lại nội viện, tất cả tập trung cùng một chỗ.
Đám người Phù Hoa vốn cùng một bọn với Ngưu Hữu Đạo, tất cả đều chui vào phòng của hắn.
Ngưu Hữu Đạo đang ngẩn người cầm danh sách các bộ của Phiêu Miễu Các trong tay, thấy một đám người bước vào, không khỏi cười khổ.
Phù Hoa vừa thấy mặt đã hỏi: “Lão đệ, ngươi tính đến chỗ nào vậy?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Chúng ta ngay cả các bộ của Phiêu Miễu Các làm gì cũng không biết, biết chọn nơi nào cho phù hợp chứ. Hơn nữa, chúng ta cũng không thể tập trung cùng một chỗ được.”
Mọi người nghĩ lại thấy cũng đúng. Toàn Thái Phong hỏi: “Bảo chúng ta lựa chọn là có ý gì?”
Ngưu Hữu Đạo lung lay tờ giấy trong tay: “Còn không phải muốn tránh hiềm nghi cho Phiêu Miễu Các sao, chứng minh không phải bọn họ tận lực an bài, là có điều chỉnh thật.”
Lãng Kinh Không nói: “Đột nhiên cho chúng ta quyền lực lớn như thế, thật khiến người ta trở tay không kịp, có cảm giác giống như nằm mơ.”
Ngưu Hữu Đạo xì một tiếng: “Ngươi sẽ không cho rằng đây là chuyện tốt chứ?”
Mọi người im lặng. Phù Hoa thở dài: “Tất nhiên không phải chuyện gì tốt rồi. Nói Thánh Tôn mới có quyền quyết định sinh tử của chúng ta, nhưng nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chết một cách mờ ám cũng quá bình thường, còn trông cậy vào Phiêu Miễu Các có thể tra ra minh bạch sao? Cùng lắm chỉ tránh được một số người công khai ra tay mà thôi.”
Đoạn Vô Thường thở dài: “Đây không phải bảo chúng ta nhổ răng cọp sao? Phiêu Miễu Các nắm trong tay quá nhiều bí mật, thế lực quá khổng lồ, Thánh Tôn không giải trừ quyền lực của Phiêu Miễu Các, bảo chúng ta làm sao mà thăm dò? Muốn chết sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Giải trừ? Là thế lực của đồ tử đồ tôn mình quản lý, bình thường đều dựa vào bọn họ mà làm việc, làm sao mà giải trừ? Không có lý do, Bắc Hải Minh chủ nói giải quyết hết người của Bắc Hải ngươi là giải quyết liền được sao? Thế lực khổng lồ như vậy, mọi người

có thể ngồi chờ chết tập thể như vậy không? Không phải nói giải trừ là có thể giải trừ.”
Hồng Cái Thiên suy nghĩ một chút rồi nói: “Có thể bình an vô sự hay không? Chúng ta không tích cực, Phiêu Miễu Các còn có thể mắt nhắm mắt mở cho chúng ta?”
Toàn Thái Phong cười nhạo: “Ngươi đang nói chuyện hoang đường gì đó? Chín thánh có khả năng để hai bên bình an vô sự à? Chúng ta viết xuống những thứ đó, cái nào nặng, cái nào nhẹ, quyền quyết định nằm trong tay chín thánh, ngươi không làm, người ta bứng luôn cả môn phái của ngươi, ngươi có thể chạy thoát sao? Tất cả mọi người đều không muốn gây chuyện, nhưng cứ chờ đó mà xem, bọn họ nhất định sẽ giết gà dọa khỉ, làm cho mọi người không thể không bán mạng. Chỉ là không biết ai là người xui xẻo đầu tiên mà thôi.”
Đoạn Vô Thường lại thở dài: “Giết chúng ta, môn phái của chúng ta lại lần lượt bổ sung. Thiếu chúng ta cũng không ít, thêm chúng ta cũng không nhiều, như vậy thì chơi như thế nào?”
Hồng Cái Thiên nói: “Nếu chúng ta chăm chỉ, Phiêu Miễu Các buông tha cho chúng ta mới là lạ. Hơn nữa, thế lực chúng ta đơn bạc xâm nhập vào các bộ, có thể tra ra điều gì chứ?”
Ngưu Hữu Đạo chế giễu: “Sau lưng ngươi không phải có thế lực Nam Hải hỗ trợ sao? Tối thiểu không để cho người ta tùy tiện ám sát. Nếu thế lực Nam Hải dám lười biếng, thứ mà ngươi viết xuống có thể bứng cả thế lực Nam Hải đấy.”
Hồng Cái Thiên trợn mắt nói: “Có trời mới biết trong tay Phiêu Miễu Các nắm giữ bí mật gì có thể uy hiếp được Nam Hải?”
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả: “Vậy thì không còn biện pháp nào. Nam Hải đã làm những chuyện không thể tiết lộ ra ngoài ánh sáng, đủ để diệt môn, trước kia Phiêu Miễu Các nắm giữ lại không xử lý, vậy Phiêu Miễu Các muốn gạt Thánh Tôn để làm gì? Bây giờ không phải vừa lúc để cho Phiêu Miễu Các giải quyết hay sao?”
Toàn Thái Phong run rẩy nói: “Thủ đoạn thật ác độc, chẳng những muốn chỉnh đốn Phiêu Miễu Các, lại còn muốn lật ra mặt sai của các đại phái, chúng ta còn có đường lui sao? Đây không phải gác chúng ta trên lửa mà nướng à?”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Đại ca có bản lĩnh thì qua loa đi. Giết gà dọa khỉ, con gà đó khả năng chính là đại ca đó.”
Toàn Thái Phong cười hì hì: “Lão đệ, xin đừng chê cười ta. Ngươi đừng tỏ ra vẻ chuyện không liên quan đến ngươi nhé. Ngươi có biện pháp gì tốt hay không? Ở đây không có người ngoài, đều là huynh đệ kết bái của ngươi, có biện pháp gì thì không ngại nói ra cho mọi người tham khảo một chút.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đại thế bức bách, tất cả mọi người đều là nước chảy mây trôi, ta có thể có biện pháp gì chứ? Hơn nữa, ta cũng không có viết cái gì không phải.”

Chương 1529: Người đưa bữa ăn (2)

Chương 1529: Người đưa bữa ăn (2)
“.....” Mọi người đều im lặng.
“Haha!” Phù Hoa chợt cười to, cười đến run rẩy, ngón tay nhọn chọc chọc vào vai Ngưu Hữu Đạo: “Đừng quên có thể lần lượt bổ sung đấy nhé. Ngươi dám không tận lực, ngươi cho rằng chín vị kia không tìm được gốc rạ để thu thập ngươi sao? Nếu ngươi muốn làm như vậy, đoán chừng con gà kia chính là ngươi đấy.”
“Haiz!” Ngưu Hữu Đạo than thở: “Nghe tỷ nói như vậy, ta lo lắng chính là việc này đấy. Cho nên, ta có thể có biện pháp nào chứ. Ta nói các vị, bây giờ nghĩ lại cũng vô dụng thôi. Chúng ta nên nghĩ ba ngày sau làm sao mà giao nộp kia kìa.” Tay hắn lại lung lay tờ giấy.
Bất lực, tạm thời cũng chỉ là như thế, mọi người vội vàng cáo từ.
Ngưu Hữu Đạo đưa mọi người ra cửa, chợt gọi: “Toàn đại ca.”
Mọi người lập tức quay đầu lại, Ngưu Hữu Đạo giải thích: “Có chút việc riêng.”
Phù Hoa cố ý nhắc nhở: “Đệ đệ, có biện pháp nào nhớ thương lượng với tỷ tỷ nhé.”
Ngưu Hữu Đạo chắp tay cúi đầu, biểu hiện giống như cầu xin buông tha.
Phù Hoa cười khanh khách, sau đó cùng với người của bốn biển rời đi.
Toàn Thái Phong quay lại phòng, hiển nhiên cũng có tâm tư giống như Phù Hoa, đuổi theo Ngưu Hữu Đạo, thấp giọng hỏi: “Đệ nghĩ ra được biện pháp nào sao?”
“Đại ca suy nghĩ nhiều quá rồi. Mời đại ca ngồi. Vừa lúc ta nghĩ đến một việc, muốn hỏi thăm đại ca một chút.” Ngưu Hữu Đạo ngồi bên cạnh, đưa tay ra hiệu mời ngồi.
Toàn Thái Phong ngồi xuống, hỏi: “Chuyện gì thế?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Đại ca có biết Phùng Quan Nhi không?”

“Phùng Quan Nhi?” Toàn Thái Phong ngạc nhiên, gật đầu nói: “Biết, tôn nữ Chưởng môn tiền nhiệm của Lăng Thiên các. Nàng ta không phải tu sĩ. Ngươi không cân nhắc tính mạng của mình ở Thánh Cảnh, còn nghe ngóng nàng ta làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nàng ta không phải là phu nhân của La Chiếu sao? La Chiếu chạy đến nước Tấn, tại sao nàng ta lại không đi theo? Bị các người bắt rồi à?”
Toàn Thái Phong cảnh giác, dò xét Ngưu Hữu Đạo trên dưới một phen, không khỏi cảnh cáo: “Lão đệ, ta cảnh cáo trước, chúng ta kết bái thì kết bái, giao tình thì giao tình, nhưng liên quan đến quốc sự, tốt nhất là ngươi đừng có ý đồ xấu lên ta.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đại ca nói gì thế, nếu có lợi ích hoặc bí mật liên quan đến hai nước, đại ca có thể nói cho ta biết không?”
Là chuyện như vậy, nhưng Toàn Thái Phong không hiểu: “Không phải, nhưng ngươi nghe ngóng nàng ta để làm gì? Ta thật sự nghĩ không ra.”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Đột nhiên nhớ lại nên hỏi một chút.”
Toàn Thái Phong nói: “Ngươi ít làm bộ với ta đi. Ta đoán chừng các ngươi không quen nhau, nhưng tại sao ngươi lại nghĩ đến nàng ta chứ?”
Ngưu Hữu Đạo kỳ quái hỏi: “Đại ca không biết nàng ta quen với ta sao?”
Toàn Thái Phong ngạc nhiên: “Các người quen biết nhau?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Khi hai quân giao chiến, lúc nước Yến tấn công vào cảnh nội nước Tống, nàng ta đã từng bị ta bắt, nhốt một khoảng thời gian ở Mao Lư sơn trang, nàng ta không nhắc đến việc này sao?”
Toàn Thái Phong ngẩn cả người. Ông ta nhớ đến, khi đó Phùng Quan Nhi đúng là đã biến mất một khoảng thời gian, bọn họ còn vận dụng không ít người đi tìm, thì ra là bị Ngưu Hữu Đạo bắt. Ông ta do dự một hồi mới lắc đầu: “Nàng ta không hề nhắc đến chuyện này. Lúc đó ta cũng có hỏi, nàng ta sống chết cũng không nói, thì ra là rơi vào tay ngươi. Nha đầu đó tư sắc đều thuộc hàng thượng đẳng, ngươi đối với nàng ta nhớ mãi không quên, không phải ngươi đã làm loạn nàng ta chứ?”
Ngưu Hữu Đạo suy nghĩ, đại khái cũng hiểu được vì sao Phùng Quan Nhi không đề cập đến: “Đại ca suy nghĩ nhiều rồi. Khi hai nước giao

chiến, nàng ta sợ mình trở thành con tin nước Yến dùng để áp chế trượng phu đang chỉ huy tác chiến của mình, sống chết không chịu bại lộ thân phận. Cho đến khi hai nước ngưng chiến, nàng ta mới chịu nói ra. Phụ nữ như thế khiến ta rất bội phục, không biết bây giờ nàng ta ra sao rồi?”

Là như vậy sao? Toàn Thái Phong suy nghĩ trong lòng, nhưng ngẫm lại cũng không thấy có gì quan trọng, không khỏi nói một chút: “Không phải La Chiếu không mang theo nàng ta đến nước Tấn, mà là La Chiếu muốn rũ sạch quan hệ với nước Tống, bỏ nàng ta đi. Trước kia tình cảm của hai vợ chồng rất tốt, thật không nghĩ đến La Chiếu lại là loại người đó, thấy nước Tống không có tiền đồ, vội từ bỏ thê tử kết tóc xe tơ. Còn lại thì ta không quá chú ý, cho nên không được rõ ràng tình huống cụ thể.”

“Bỏ?’ Ngưu Hữu Đạo ngoài ý muốn, không khỏi im lặng.

Thấy không có chuyện gì khác, Toàn Thái Phong vội cáo từ.

Về sau, Ngưu Hữu Đạo không khỏi bỏ qua tạp niệm của mình, lấy tờ giấy có ghi các bộ của Phiêu Miễu Các đặt lên trên bàn.

Tần Quan xích lại, hỏi dò một câu: “Trưởng lão quyết định đi bộ nào chưa?”

“Một chút đầu mối cũng không có.” Ngưu Hữu Đạo lắc đầu.

Người các phái bị vây trong viện, ban đầu đều có cảm giác giống như có chuyện tốt nện xuống đầu. Sau khi tỉnh lại, tất cả đều ý thức được đây không phải chuyện tốt, nhất thời bầu không khí trong viện hơi trầm lại.

Ngày kế tiếp, đúng giờ, người đưa thức ăn lại đến.

Ăn uống của thành viên các phái đều được chuẩn bị. Về điểm này, Phiêu Miễu Các không để mọi người phải bận tâm, đều sắp xếp chuyên gia phụ trách.

Kha Định Kiệt giống như trước đây, đến cửa nhận hộp cơm, ai ngờ nhân viên đưa cơm nhìn vào trong phòng, sau đó nhìn phòng đối diện, nói: “Bữa ăn hôm nay rất quan trọng, cần Ngưu trưởng lão đích thân đến lấy.”

Kha Định Kiệt ngạc nhiên, ngay cả Ngưu Hữu Đạo còn đang chăm chú nhìn tờ giấy trên bàn suy nghĩ cũng phải ngạc nhiên quay đầu lại.

Nhân viên Phiêu Miễu Các cầm theo hộp cơm khẽ gật đầu.

Ngưu Hữu Đạo không biết có ý gì, nhưng vẫn đi tới cửa, chắp tay nói: “Làm phiền rồi.”
Đối phương dùng hai tay đưa hộp cơm, Ngưu Hữu Đạo sửng sốt đưa tay nhận lấy, chỉ vì đối phương đang nhét cái gì đó vào tay hắn.
Người kia đưa hộp cơm xong, lập tức xoay người bỏ đi.
Ngưu Hữu Đạo bước ra cửa, nhìn chăm chú bóng lưng rời đi, sau đó quay người bước vào bên trong, đưa hộp cơm cho Kha Định Kiệt.
Kha Định Kiệt cầm hộp cơm đến bên cạnh bàn, vừa bày thức ăn vừa lẩm bẩm: “Trưởng lão, tại sao hôm nay lại có cảm giác là lạ?”
Ngưu Hữu Đạo quay lưng, cúi đầu nhìn vật trong lòng bàn tay, phát hiện là một viên thuốc hình tròn. Hắn cẩn thận bóp nát, nhìn thấy bên trong có một tờ giấy. Hắn chậm rãi mở tờ giấy ra, bên trên có chữ viết. Xem xong nội dung, sắc mặt hắn lập tức thay đổi.
Phản ứng đầu tiên sau khi ngẩng đầu, nhanh chân bước ra khỏi căn phòng, khiến cho Kha Định Kiệt và Tần Quan cùng quay đầu nhìn sang, không biết đã xảy ra chuyện gì.
Ngưu Hữu Đạo siết chặt lấy viên giấy trong lòng bàn tay phóng tầm mắt tìm kiếm, muốn tìm cho bằng được người đưa cơm vừa rồi, nhưng mà sớm đã không thấy tung tích.
Muốn đi ra ngoài tìm cũng không có khả năng, tòa đại viện này bị trông giữ chặt chẽ, không cho ra ngoài, cuối cùng cũng là quay trở vào trong nhà.
Tần Quan và Kha Định Kiệt nghênh đón, sau đó hỏi: "Trưởng lão, làm sao vậy?"
"Không có gì." Ngưu Hữu Đạo lắc đầu "Chỉ là cảm thấy người vừa rồi có chút kỳ lạ."
Tần Quan gật đầu: "Quả thật có chút kỳ lạ."
Ngưu Hữu Đạo ngồi trở lại trên ghế, suy tư hỏi: "Kha Định Kiệt, ban nãy ngươi nói người đó hôm nay là lạ, hôm nay? Trước đây ngươi từng gặp qua hắn ta sao?"
Kha Định Kiệt nói: "Trưởng lão, hắn ta chính là một trong những người tạp vụ phụ trách thay phiên đưa cơm, đưa nước ở đây, chỉ cần người của các phái ở đây, hắn ta căn bản mỗi ngày đều sẽ đến, ngày chưa từng gặp sao?"

Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: "Chưa từng để ý qua."
Không hề nói ngoa, trước đây đến giờ cơm, trên cơ bản đều là Tần, Kha hai người ở bên ngoài nhận thức ăn, người chưa từng bước vào trong, hắn không để ý đến.
Tần Quan: "Lần say chúng tôi sẽ để ý nhiều thêm một chút. Trưởng lão, dùng bữa thôi." Chỉ hộp đồ ăn dọn xong trên bàn.
"Các ngươi ăn đi." Ngưu Hữu Đạo phất tay, không có tâm tình ăn, ngoài ra không quên dặn một câu: "Người này có chút kỳ lạ, cần phải để ý một chút, phát hiện hắn ta đến, lập tức nói cho ta, ta tiếp xúc một chút thử xem."

Chương 1530: Văn kiện mật

Chương 1530: Văn kiện mật
"Rõ!" Hai người đáp lại, sau đó đi đến bên bàn ăn tạm cơm.
Ngưu Hữu Đạo ngồi ở trên ghế rõ ràng đang suy nghĩ gì đó, viên giấy ở trong lòng bàn tay vân vê qua lại, đồ rốt cuộc là ai đưa đến? Hắn có thể chắc chắn người đưa cơm chỉ là chân chạy vặt, tuyệt đối không phải là người biết chuyện sau màn, có một số sự việc cũng không phải là một người đưa cơm có thể biết được.
Nội dung viết trên giấy liên quan đến có liên quan đến bí mật che giấu, bí mật hắn ở trong bí cảnh Thiên Đô không thể lộ ra ánh sáng.
Bí mật không thể lộ ra ngoài ánh sáng này cũng chỉ là hóa thành vài câu trên giấy mà thôi, người của Phiêu Miễu các ở trong bí cảnh Thiên Đô đánh mất một bộ đồ, lúc các phái vây quét Ngưu Hữu Đạo trốn vào giữa sông có người của Phiêu Miễu các xuất hiện qua, mà nội dung trên giấy rõ ràng cho hay, người của Phiêu Miễu các chưa bao giờ đi qua nơi vây quét kia.
Câu cuối cùng nhắc nhở một câu, có chuyện gì cần cứ việc liên lac với người đưa thư, trong phạm vi năng lực có thể đều sẽ giúp Ngưu Hữu Đạo.
Thử hỏi việc đòi mạng này bị người nắm giữ, hắn làm sao còn có tâm tình ăn cơm.
Ban đầu lúc đi bí cảnh Thiên Đô, có một số việc hắn cũng là bị ép không còn cách nào khác mới bí quá hóa liều, hắn lúc đó bị ép đến đường cùng, nếu như không nghĩ hết mọi cách để cầu đường sống, rất có có thể sống tiếp. Do đó vừa vào bí cảnh liền trộm một bộ quần áo của Phiêu Miễu các, chuẩn bị tốt ngộ nhỡ gặp nguy hiểm thì giả làm người của Phiêu Miễu các để thoát thân.

Theo ngày tháng lâu dài, mỗi người đều bất tri bất giác hình thành nên phong cách hành sự mà bản thân cảm thấy hữu hiệu.
Đây cũng là phong cách của Ngưu Hữu Đạo hắn, càng là lúc nguy hiểm càng phải cố gắng để lại một con đường lui dưới sự bất đắc dĩ, coi như là bảo đảm con đường sống cuối cùng, cũng giống như là đi hoang trạch tử địa, hắn muốn nghĩ hết mọi cách dựng lên mối quan hệ với Hồ tộc, lỡ như thất bại thì sẽ trốn vào trong địa bàn Hồ tộc ẩn thân, gác lại thân hữu dụng mưu đồ tái khởi.
Khi ở Thiên Đô bí cảnh bị các phái truy sát, hắn dùng y phụ của Phiêu Miễu các thoát thân.
Theo lý mà nói, người truy sát khi đó nhìn thấy người của Phiêu Miễu các cũng sẽ không coi là gì, sẽ không bởi vì nhìn thấy người của Phiêu Miễu các mà bẩm báo cho Phiêu Miễu các, này không hợp lý, cho nên khi hắn làm việc đó vẫn nắm chắc an toàn.
Các phái nhìn thấy người của Phiêu Miễu các, cũng không thể chắc chắn hắn đang giả mạo, chỉ có người nắm được toàn bộ tình hình, biết được Phiêu Miễu các mất y phục mới hoài nghi là có người giả mạo, mới nghi ngờ đến hắn. Hơn nữa trong thư có nói, khi đó không có người của Phiêu Miễu các đi đến nơi đó, càng nói rõ người này nắm giữ toàn bộ tình hình người của Phiêu Miễu các ở bí cảnh Thiên Đô, đây chỉ có người trong nội bộ của Phiêu Miễu các mới có khả năng nắm giữ lớn nhất.
Trên giấy tuy rằng chỉ có vài dòng chữ, lại là giản lược tóm tắt, không có chứng cứ trực tiếp cũng đủ để khóa chặt người giả mạo Phiêu Miễu các là ai.
Bây giờ, hắn có thể khẳng định một điểm, thư này chắc chắn là người của Phiêu Miễu các giở trò, chỉ là không rõ đối phương tại sao đến bây giờ mới lấy ra để nhắc nhở hắn, việc của bí cảnh Thiên Đô đã qua đi lâu như vậy, không thể nào là mới điều tra ra, đối phương có lẽ đã nắm được từ lâu, chỉ là vẫn luôn giữ kín không nói ra mà thôi.
Sự việc đã qua đi lâu như vậy, hắn vốn cho rằng đã qua rồi, ai ngờ đến đã trở thành nhược điểm trong tay người khác từ lâu.
Tại sao sớm không lấy ra, muộn không lấy ra, cứ phải lấy ra vào lúc này?

Rất rõ ràng, đối phương lấy ra vào lúc này là có mục đích, cảm thấy thời cơ đến rồi!
Thời cơ gì? Trước mắt xuất hiện việc người của các phái sắp tham gia vào các bộ giám sát của Phiêu Miễu các, hắn khó có thể không hoài nghi là có liên quan đến việc này.
Hắn không muốn bị đối phương dắt mũi sai khiến, muốn đem thư báo lên cho Phiêu Miễu các điều tra, muốn trực tiếp lật bàn.
Nhưng mà hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, không nói đến việc giả mạo người của Phiêu Miễu các sẽ có kết cục gì, ít nhất có một điểm có thể chắc chắn, hắn coi như là tố giác vạch trần, cũng chưa chắc có thể làm tổn thương đến kẻ sau màn. Người đưa cơm rõ ràng không phải là đầu têu, không có năng lực đó, mà đối phương nếu đã dám làm, thì sẽ không để Phiêu Miễu các dễ dàng tra ra mình, không có chút đường lui sẽ không làm việc này, bằng không là tự chuốc phiền phức.
Còn có, có một việc hắn mưu đồ đã lâu, vào lúc này tố giác vạch trần sẽ ảnh hưởng đến mưu tính của hắn.
Càng làm hắn suy nghĩ không thấu chính là, đối phương cảnh cáo hắn vào lúc này, muốn bảo hắn làm việc gì thì lại không nói, ngược lại nói là muốn giúp hắn?
Đều nói là trên tay Phiêu Miễu các nắm giữ rất nhiều bí mật của thiên hạ, hôm nay hắn coi như là được lĩnh giáo rồi, cũng càng cảm nhận được.
Trong lúc suy tư Ngưu Hữu Đạo bât tri bất giác đứng dậy, vô thức đi quanh quẩn trong phòng.
Tần Quan và Kha Định Kiệt qua loa dùng xong bữa cũng không quấy rầy hắn, thu dọn xong bát đĩa lắp trở về cà mèn, do Tần Quan xách ra ngoài, giao cho người trông giữ cửa viện là được.
Tần Quan và Kha Định Kiệt cũng nhìn ra Ngưu Hữu Đạo không bình thường, chưa từng nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo bất an như vậy.
Đêm khuya, Ngưu Hữu Đạo đứng trong viện ngước nhìn sao chợt thở dài một hơi, hạ quyết tâm!
Ngày kế tiếp, đám người Phù Hoa lại chạy đến quấy rầy, hỏi Ngưu Hữu Đạo có chọn đi đâu không.

"Không có manh mối, vẫn chưa quyết định." Ngưu Hữu Đạo vô cùng bất đắc dĩ vẫy vẫy tay với mọi người.
Sau khi đám người tản đi, đã gần đến giờ cơm, Ngưu Hữu Đạo trông chờ sự việc có tin tức, Kha Định Kiệt trông ở cửa chợt xoay người lại bẩm báo: "Trưởng lão, người đưa cơm hôm qua đến rồi."
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc sáng mắt lên, đứng dậy, vẫy tay ra hiệu hai người ở trong đợi, tự mình đi ra cửa nhìn, quả nhiên nhìn thấy người đưa cơm hôm qua lại đến rồi.
Ngưu Hữu Đạo đợi ở cửa, đợi đối phương đến.
Sau khi người đó đưa cơm đến từng gian phòng, cuối cùng xách hộp cơm đến bên này, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo chờ ở cửa, mỉm cười chào hỏi: "Ngưu trưởng lão."
"Làm phiền rồi!" Sau khi Ngưu Hữu Đạo chắp tay, nhận hộp cơm đối phương đưa tới, thuận miệng khẽ hỏi: "Hôm nay không có gì đưa cho ta?"
Người đó cũng khẽ nói: "Không có, có việc gì cần giúp đỡ cứ việc nói, có thể làm, ta sẽ cố gắng hết sức. Làm không được ta sẽ báo lên, để bên trên quyết định xử lý như thế nào."
Ngưu Hữu Đạo mở hộp cơm, dường như đàng hỏi thăm ăn cái gì, trên thực tế lại đang thấp giọng nói: "Ta muốn gặp người sau màn."
Người đó nói: "Ngươi cảm thấy ta có thể biết sao? Ta chỉ là chân chạy vặt làm việc, kỳ thật ta cũng muốn biết là ai."
Ngưu Hữu Đạo lật đến tầng thứ hai của hộp cơm: "Xin hỏi tôn tính đại danh?"
Người đó nói: "Thường Thanh Sơn."
Ngưu Hữu Đạo: "Ta muốn bản đồ của Thánh cảnh, còn có tình hình phân bố của các bộ ở Thánh cảnh cùng với phạm vi chức tránh, có vấn đề không?"
Thường Thanh Sơn nói: "Dễ xử lý, ngày mai ta để trong hộp cơm đem đến cho ngươi." Nói xong lớn tiếng: "Ngưu trưởng lão từ từ thưởng thức, cáo từ."
"Không tiễn." Ngưu Hữu Đạo xách hộp cơm quay trở về.
Tần, Kha hai người đưa mắt nhìn nhau, không biết hai người ở cửa nói thầm cái gì, tóm lại cảm thấy có vấn đề...

Người của các phái tụ tập ở nơi này được nuôi giống như nuôi heo, cũng không việc gì khác, thỉnh thoảng hàn huyên qua cửa, hỏi thăm nhau chọn lựa chọn nào vân vân, thời gian một ngày cứ trôi qua tẻ nhạt như thế.

Giờ cơm ngày kế tiếp, Thường Thanh Sơn lại đến, vẫn là Ngưu Hữu Đạo đi nhận hộp cơm.

Tần, Kha hai người quan sát, muốn nhìn ra chút gì đó, kết quả lần này Thường Thanh Sơn và Ngưu Hữu Đạo giống như là gặp mặt khách khí một chút, cũng không nói gì nhiều.

Chương 1531: Rút thăm, phó thác cho trời (1)

Chương 1531: Rút thăm, phó thác cho trời (1)
Trên bàn ăn, Ngưu Hữu Đạo chậm rãi dùng bữa, đợi sau khi hai người ăn xong, Ngưu Hữu Đạo lên tiếng: "Các người ra ngoài trông coi trước."
"Vâng!" Hai người lĩnh mệnh ra ngoài.
Ngưu Hữu Đạo trước bàn ăn nhìn chằm chằm cửa, cũng chậm rãi buông đũa xuống, vươn tay nắm lấy nắp hộp cơm ở trên bàn con bên cạnh mà trước đó khi mở hộp cơm hắn thuận tay móc ngược.
Rút được một cuộn từ đồ vật, thu vào trong tay áo, sau đó dọn dẹp bàn một chút, thu dọn hộp cơm, xách đến cửa, giao cho Tần Quan đưa đi, đồng thời dặn dò hai người: "Các ngươi ở bên ngoài trông coi, đừng quấy rầy ta, có người đến lập tức nhắc nhở.
"Vâng!" Hai người đáp lại, cho dù không biết hắn muốn làm gì, vẫn là làm theo.
Ngưu Hữu Đạo đóng cửa sổ đi đến bên cạnh giường, vung tay áo quét qua mặt giường, đồ trong tay áo mở ra trên giường, một phần bản đồ Thánh cảnh, còn có tình hình các bộ mà hắn cần, ngồi xếp bằng trên giường chậm rãi xem xét.
Ngày cuối cùng, có một số người không tránh khỏi đến làm phiền hắn, vào thời khắc đang xem đến nhập thần, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa "Tùng tùng", ngoài cửa vang lên tiếng của Tần Quan: "Trưởng lão, đám người Phù Hoa trưởng lão cầu kiến."
"Cửa mới này xem ra thật chướng mắt." Bên ngoài có tiếng vui cười hớn hở của Hồng Cái Thiên.
Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng đem đồ gập lại sơ sài, nghiêng người nhét vào trong chăn trên giường, sau khi ngồi xếp bằng xong thản nhiên đáp

lại một tiếng: "Mời."
Lách cách cửa mở ra, một hồi tiếng bước chân truyền đến, ngoại trừ mấy người Phù Hoa hay qua lại với bên này cũng không còn ai khác.
Mấy người vào bên trong nhìn xem, phát hiện Ngưu Hữu Đạo vậy mà lại đang trong trạng thái trên giường khoanh chân ngồi tĩnh tọa, Phù Hoa lập tức hỏi: "Lão đệ, ngươi đã chọn đi đến bộ nào chưa?"
Ngưu Hữu Đạo đặt chân xuống đất, đứng dậy lắc đầu nói: "Vẫn chưa."
Phù Hoa ngạc nhiên nói: "Vậy ngươi còn có tâm tình tĩnh tọa tu luyện? Hôm nay chính là ngày cuối rồi."
Ngưu Hữu Đạo: "Thả lỏng người một chút, xử lý manh mối lại từ đầu một lần nữa cũng không có gì không tốt, các ngươi lựa xong chưa?"
Mấy người hoặc chắp tay, hoặc khoanh tay, hoặc hai tay chống nạnh, từng người một bất lực lắc đầu, Toàn Thái Phong nói: "Lựa như thế nào? Không rõ tình hình, đối với việc nội bộ của Phiêu Miễu các chúng ta gần như chẳng biết gì, căn bản không biết đi đâu mới thích hợp, chọn trái sợ là gặp phiền phức, chọn phải e gặp phiền phức, quả thật là do dự."
Nói rồi chỉ chỉ đám người, rồi lại chỉ Ngưu Hữu Đạo: "Chúng ta thường ra chuyển, hoặc thương lượng, hoặc hỏi thăm tình hình người khác, ngược lại là ngươi, giống như tiểu thư khuê các, trốn trong phòng gần như không ra cửa, coi dáng vẻ của ngươi, bình tĩnh vô cùng, có phải là có ý nghĩ gì?"
Hồng Cái Thiên "Đúng vậy, lão đệ, có cách nghĩ gì hay lập tức nói cho mọi người hay a!"
Có thể thường xuyên chạy đến ngồi lê đôi mách, còn có thể thường xuyên chạy đến hỏi ý kiến của Ngưu Hữu Đạo, trến thực tế cũng là sự công nhận đối với năng lực của Ngưu Hữu Đạo.
Rất nhiều việc thay đổi một cách vô ý thức, từng sự việc xảy ra, uy danh trong lòng mọi người cũng được tích lũy từng chút một.
Ngưu Hữu Đạo gặp khó khăn vẫn luôn có thể vượt qua được, lần này mọi người không khỏi ôm một tia mong đợi đối với hắn.
Lần này Ngưu Hữu Đạo không vội từ chố, sau một hồi trầm mặc mới từ tốn nói: "Ý nghĩ ta ngược lại có một điểm."
Mọi người lập tức lộ ra vẻ mong chờ, Lãng Kinh Không nói: "Xin rửa tai lắng nghe."

Ngưu Hữu Đạo trầm ngâm nói: "Cá nhân ta nghĩ như thế này, mọi người tuy rằng đều muốn né tránh phiền phức, nhưng mọi người đều biết, chỗ tốt mọi người không thể nào tụ tập chung được, nếu thật sự tụ tập rồi, nhất định sẽ bị Phiêu Miễu các điều chỉnh phân tán."
Toàn Thái Phong thở dài: "Đúng là như vậy. Dưới tình hình không chắc chắn, ta đoán là mọi người đều muốn đến Thiên Hạ tiền trang, mục của tiền trang kia bị người của Cửu Thánh cùng nhau giám sát, trên mục có lẽ rất khó động tay động chân, lại không can dự vào việc đánh đánh giết giết, tương đối mà nói thì đỡ phiền phức hơn, thật lòng mà nói nếu như đều lựa chọn đi tiền trang, không phải là tụ tập rồi sao, không bị Phiêu Miễu các điều chỉnh lại từ đầu mới là lạ."
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: "Chỗ tốt mọi người đều muốn đi, tập trung đi thì lại không được, lựa chọn chỗ thì lại sợ rước lấy phiền phức. Điều ta muốn nhắc nhở chính là, thế cục đã rõ ràng, tình hình chúng ta đều biết, chín vị thánh tôn chính là muốn ép chúng ta đấu cùng Phiêu Miễu các. Nếu đã như vậy, nếu như hậu quả việc mọi người lựa chọn và không lựa chọn đều giống nhau, không bằng bàn bạc xong rút thăm là được rồi."
"Rút thăm?" Có vài người đồng thanh, Phù Hoa chần chừ nói: "Rút như thế nào?"
Ngưu Hữu Đạo: " Căn cứ vào phạm vi phương hướng mà Phiêu Miễu các cho, tính số người các nhà để làm thăm, để các phái rút thăm, rút được nơi nào thì đi nơi đó, để người tản đi các bộ, nơi đến bất luận là tốt hay xấu, phó thác cho trời."
Toàn Thái Phong: "Ý của ngươi là liên kết các tất cả mọi người của các phái lại cùng nhau rút thăm?"
Ngưu Hữu Đạo: "Không làm như vậy có thể tản mọi người ra hay sao?"
Hồng Cái Thiên ha ha nói: "Làm như vậy, bọn họ có thể đồng ý hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Đây không phải việc đồng ý hay không đồng ý, cần phải thương lượng cùng bọn họ. Các phái nhà nào đơn đả độc đấu có thể thắng được Phiêu Miễu các? Mọi người cần phải liên kết lại với nhau, sau khi phân tán đến các bộ, bình thường phải giữ liên lạc, gặp phải vấn để thuận thiện cho mọi người phối hợp với nhau. Như vậy, mọi người có thể có khả năng cao kịp thời nắm được tình hình của các bộ, dễ dàng

hành sự và chuẩn bị đối phó, có lẽ có thể tăng thêm một ít cơ hội sống sót cho mọi người. Đây cũng là phương án chuẩn bị duy nhất chúng ta có thể làm trước mắt, bằng không mỗi người tự lựa chọn nhất định sẽ xảy ra tình trạng tụ tập, cuối cùng vẫn là bị điều chỉnh ra, không giống như xem vận may sao? Kiểu gì cũng là xem vận may, tự mình quyết định trước rồi, lại liên kết xong trước không phải tốt hơn sao?"
Mọi người suy nghĩ một hồi lâu, đều khẽ gật đầu, Toàn Thái Phong thở dài nói: "Hết cách rồi, xem ra chỉ còn có thể dùng cách này không còn cách nào khác, ý mọi người như thế nào?"
Mọi người liếc nhìn nhau, đều không có ý kiến, Toàn Thái Phong: "Được rồi, ngày cuối cùng rồi, việc không thể chậm trễ, đi, chúng ta đi tìm bọn họ thương lượng."
Thời khắc mọi người nhao nhao đi ra ngoài, lại phát hiện Ngưu Hữu Đạo không có ý di chuyển.
Phù Hoa cảnh giác nói: "Lão đệ, ngươi không đi sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta không đi được, các ngươi cũng biết, người mà ta đắc tội tương đối nhiều, có người không an tâm đối với ta, ta đi rồi rất dễ có người làm trái lại, làm không tốt có thể cãi vã không dứt. Chỉ có điều mọi người yên tâm, chỉ cần định ra, ta tuân theo nghị quyết của mọi người mà chấp hành là được. Mọi người nhớ kỹ không được nói là chủ ý của ta, làm loạn lôi tới lôi lui lãng phí thời gian không có ý nghĩa."
Vừa nói như vậy, dường như cũng có lý, mọi người cũng bỏ qua cho hắn.
Đợi người đều đi hết rồi, Ngưu Hữu Đạo lại tiếp tục để Tần Quan và Kha Định Kiệt canh giữ ngoài cửa, đóng cửa sổ lại, bản thân lại tiếp tục vùi ở trong phòng nghiên cứu đồ mà Thường Thanh Sơn cung cấp.
Lúc chạng vạng tối, Hồng Cái Thiên chạy tới cho biết: "Lão đệ, thương lượng xong rồi, làm theo cách mà ngươi nói. Người đã tụ tập hết ở trong viện, đang chuẩn bị rút thăm, thiếu mỗi ngươi thôi đó, nhanh lên."
Ngưu Hữu Đạo dễ nói chuyện, lập tức đứng dậy đi theo gã ra ngoài.
Trong đại viện, trưởng lão các phái đều đến đủ rồi, rút thăm chỉ cần những vị trưởng lão này là được, không có việc của những đệ tử bên dưới.

Lần này người tản ra các bộ, tất cả đều là lấy các phái làm tổ, Thánh cảnh phía bên này cũng coi như là để lại một ít lực lượng thừa cho mọi người, bằng không nếu như cá nhân đơn độc đi chấp hành nhiệm vụ giám sát, ngay cả trợ thủ cũng không có, sẽ càng khó khăn.

Chương 1532: Rút thăm, phó thác cho trời (2)

Chương 1532: Rút thăm, phó thác cho trời (2)
Đối mặt với mọi người, Thái Thúc Sơn Hải của Khí Vận tông lại nhảy ra nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, lần này Ngưu Hữu Đạo chỉ ở bên cạnh thành thật lắng nghe, không làm ngược lại ông ta.
Hai mươi mốt môn phái của bảy nước, thêm vào ba môn phái trung lập, lại thêm Tứ Hải, tổng cộng là hai mươi tám môn phái.
Các bộ của Phiêu Miễu các cũng không ít, có tư bộ phụ trách Thiên Hạ tiền trang, có tư bộ phụ trách các nước, có tư bộ phụ trách hải vực, có tư bộ phụ trách môn phái tu hành, còn có phụ trách tán tu vân vân.
Đương nhiên, nội bộ Thánh cảnh còn có tư bộ của Phiêu Miễu các, ngoại trừ Thánh địa ở nơi riêng của Cửu Thánh không để Phiêu Miễu các nhúng tay vào, còn có tư bộ phụ trách bên ngoài.
Có điều Thái Thúc Sơn Hải cũng nói, lúc thương nghị mọi người không ai đồng ý ở trong Thánh cảnh, xét thấy nguyên nhân này, liền gạch tên nội Thánh cảnh khỏi tên thăm được làm ra, sau này khi Phiêu Miễu các điều chỉnh, điều chỉnh đến ai thì coi như người đó xui xẻo.
Đối với việc này, mọi người không có ý kiến, vốn là việc đã thương lượng xong.
Thấy không có ý kiến phản đối, Thái Thúc Sơn Hải phất tay nói một tiếng: "Mang lên đây."
Thái Thúc Tầm và Thái Thúc Lập đi vào trong đám người vây thành một vòng, đem que gỗ được làm xong mở ra bày trên đất, trên mỗi một que gỗ đều biết tên của các bộ của Phiêu Miễu các, để mọi người kiểm tra.
Mọi người nhao nhao tiến lên kiểm tra, sau khi xác nhận không có sai sót, hai tên đệ tử Khí Vân tông lại đem tất cả các que gỗ gom lại, lấy

một tấm vảo che lại làm xáo trộn , chỉ lộ ra đuôi thăm ở bên ngoài, để mọi người rút ra. Để biểu thị tính công bằng, Thái Thúc Sơn Hải để mọi người rút trước, cây còn lạ sau cùng coi như là của ông ta.
Chỉ có điều có quy định, không được thi pháp điều tra, nhanh chóng rút ra, tiến lên rút trực tiếp, rút được gì thì là cái đó, không được lề mề.
Mọi người lần lượt tiến lên rút thăm, lúc đến lượt Ngưu Hữu Đạo, cũng giống như mọi người, khi đi qua cúi người rút một cây liền đi.
Đ ra lật chữ trên mặt thăm lên xem, bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng cười của Hồng Cái Thiên: "Lão đệ đúng thật là có duyên với tán tu, vận may khá được, cũng không tính là tệ."
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, mặt thăm trên tay hắn chính là hai chữ "Tán tu", quay đầu nói: "Thấy ngươi cười vui vẻ như vậy, rõ ràng là vận may tốt hơn, chẳng lẽ rút được Thiên Hạ tiền trang rồi?"
"Lão đệ quả nhiên là thông minh." Hồng Cái Thiên ha ha cười lớn, nắm mặt lá thăm trong tay cho hắn xem, không ngoài dự đoán, quả nhiên là hai chữ "Tiền trang".
Không chỉ cho Ngưu Hữu Đạo xem, gã còn đắc ý bày ra chuyển cho tất cả mọi người xem.
Những người rút được các bộ có không ít người thở dài tuyệt vọng, cũng không biết tương lai là phúc hay là họa.
Thái Thúc Sơn Hải nhặt thăm cuối cùng lên cũng thở dài, chỉ có điều cũng chấp nhận, nói với mọi người: “Ngày mai khi giao nộp, mọi người để lại tên ở trên thăm, trực tiếp giao thăm này lên là được.”
"Cứ như vậy đi." Có người mất hứng nói một câu rồi rời đi, hiển nhiên là tâm tình không được tốt lắm.
Có người rời đi, có ngưởi lại, có người tụ tập tại chỗ nói chuyện.
Trở về trong phòng, được biết Ngưu Hữu Đạo rút được "Tán tu", Tần Quan và Kha Định Kiệt vẫn rất hưng phấn.
Kha Định Kiệt vui mừng nói: "Tán tu cũng được, có lẽ sẽ không liên lụy đến quá nhiều tranh chấp."
Tần Quan hỏi Ngưu Hữu Đạo: "Trưởng lão rút được tán tu rồi, có phải có ý là chúng ta nhất nhanh sẽ được rời khỏi Thánh cảnh không?"
Ngưu Hữu Đạo đi đến bên ghế ngồi xuống, lật que gỗ trên tay, mỉm cười nói: "Không rõ, vẫn chưa biết được nên tham gia giám sát như thế nào,

có lẽ là vậy."
Tần Quan cười nói: "Thánh cảnh đâu ra tán tu, nhất định là phải rời khỏi."
"Đúng vậy." Kha Định Kiệt liên tục gật đầu.
Nghĩ đến sắp rời khỏi, hai người đều rất vui mừng, đừng nói là luôn bị nhốt ở đây rất khó chịu, ở lại Thánh cảnh gặp ai cũng đều giống như cháu trai, hơi không để ý chút phạm vào quy củ, thế lực của Tử Kim động không vươn tới đây nổi để chiếu cố, thực sự là không muốn ở lại nơi này.
Trời bắt đầu tới, một đêm cứ như vậy trôi qua.
Buổi sáng ngày kế tiếp, Thường Thanh Sơn đưa bữa sáng đến, vẫn như cũ là Ngưu Hữu Đạo đứng ở cửa tiếp ứng.
Khi gip nhận đồ ăn, Thường Thanh Sơn thấp giọng nhắc nhở một câu: "Đinh Vệ nửa đêm hôm qua đến, hôm nay muốn đích thân chủ trì việc phân định.
Ngưu Hữu Đạo nói thầm gì đó với hắn ta một hồi lâu, hai người mới một đi một về.
Ăn xong bữa ssáng, sau khi đẩu Tần Quan và Kha Định Kiệt ra, Ngưu Hữu Đạo mới lấy que gỗ kia ra, thi pháp xóa sạch hai chữ "Tán tu bên trên, đầu ngón tay tụ khí thành cương, loạch xoạch viết xuống hai chữ "Tiền trang", bên dưới phủ lên ba chữ "Tử Kim động".
Thổi thổi, que gỗ thuận tay nhét vào trong áo...
"Tên Ngưu Hữu Đạo kia quả thật là phách lối"
"Sao vậy?"
"Bọn họ bày ra cái gì mà rút thăm, Ngưu Hữu Đạo rút được tư bộ phụ trách tán tu, lúc chúng ta đưa cơm nghe hắn tuyên bố với hai tên đệ tử Tử Kim động, sau khi rời khỏi Thánh cảnh, dựa vào thế lực bên ngoài của hắn, không ai làm gì hắn được..."
Huyền Diệu dẫn hai người đi ngang qua bên dưới hành lang lầu các hơi dừng bước, sau khi nghe thấy cuộc trò chuyện nơi góc rẽ, hừ lạnh một tiếng, lại tiếp tục nhanh chân bước đi.
Chờ một lúc, hai người nói chuyện từ góc rẽ đi ra, lại lẩm bẩm như cũ, một người trong đó là Thường Thanh Sơn, hơi quay đầu nhìn phía Huyền Diệu biến mất...

Mặt trời dâng lên cao, người của các phái bị vây ở trong viện lại lần nữa được tụ tập, vẫn như cũ là lầu nội đường rộng rãi kia.
Dựa theo vị trí trước đây, sau khi từng người ngồi xuống, đều lẳng lặng chờ đợi.
Đợi một hồi lâu, Đinh Vệ đến, tùy tùng Hoàng Ban đi vào, mọi người cũng đứng lên hành lễ.
Lúc hành lễ, Ngưu Hữu Đạo nhìn Huyền Diệu đứng trang nghiêm ở ngoài cửa, kết quả phát hiện Huyền Diệu cũng đang lặng lẽ nhìn mình.
Sau khi Đinh Vệ ra hiệu mọi người ngồi xuống, nói ngay vào điểm chính: "Nghe nói hôm qua các vị bày rút thắm, đều quyết định xong nơi bản thân đi?"
Hiện trường yên lặng, không ai lên tiếng, Hồng Cái Thiên đáp lại một câu: "Đúng vậy."
Đinh Vệ: "Nếu đã suy nghĩ xong rồi, cũng không nhiều lời thêm nữa, bút mực giấy nhiên cho bọn họ, để bọn họ viết lại."
Thái Thúc Sơn Hải chợt lên tiếng: "Đinh tiên sinh, không cần phiền như thế, chúng ta đều viết xong hết trên thăm rồi, trực tiếp nộp lên là được."
Trong tay giương ra một cây que gỗ.
"Ồ!" Đinh Vệ gật đầu: "Cũng được, đều nộp lên đây hết đi." Vươn tay gõ gõ lên mặt bàn, ra hiệu để lên mặt bàn.
Thái Thúc Sơn Hải là người đâu tiên đi ra, bước đến trước bàn, để que gỗ xuống.
Tiếp đến từng người một nộp lên, đợi đến lúc Hồng Cái Thiên, nhìn thấy que gỗ trên mặt bàn, ít nhiều sửng sốt một chút, phát hiện mặt thăm của mọi người đều móc ngược, mỗi người một phong cách riêng, mặt thăm để hướng lên trên, hai chữ "Tiền trang" rất là rõ ràng.
Mọi người đều nộp lên cả rồi, hai mươi tám cây thăm xếp thành hàng, Đinh Vệ vươn tay lật cây thăm lại xem, phát hiện bên trên là hai chữ "Tiền trang", bỏ xuống lại lật, lại là hai chữ "Tiền trang", lại lật tiếp cũng vậy.
Hắn ta lật toàn bộ hai mươi tám cây thăm, nét chữ mặt thăm tuy không giống, cho biết hương đi toàn bộ đều là tiền trang, đều không ngoại lệ.
Đinh Vệ đối với việc này rất là bất ngờ, hoài nghi bản thân có phải nhìn nhầm rồi hay không, ngồi thẳng mình nghiêng về phía trước, thăm dò

xem phương hướng đi trên mặt thăm xem qua xem lại hai lần, không sai, hai mươi tám cây thăm ghi rõ đi tiền trang, không có ngoại lệ.
Nhìn chằm chằm thăm trên bàn, lại nhìn nhìn đám người ngồi bên dưới, lặp đi lặp lại như thế, vẻ mặt của Đinh Vệ có hơi lỳ quái.
Người các phái nhận ra phản ứng của Đinh Vệ không bình thường.
Sau khi thân thể nghiêng ngồi thẳng lại, Đinh Vệ lên tiếng: "Đây chính là kết quả quyết định rút thăm của các ngươi? Là do ta nhìn nhầm rồi hay sao? Hoàng Ban,ngươi tới đây chưởng chưởng nhãn."

Chương 1533: Một đám khốn nạn

Chương 1533: Một đám khốn nạn
Hoàng Ban đứng khoanh tay ở một bên nghe vậy xoay người, đi tới trước bàn cúi người nhìn phương hướng đi ghi trên thăm, lần đầu tiên nhìn liền sửng sốt một lúc, sau đó tầm nhìn cũng quét qua, sau khi lặp đi lặp lại xác nhận cũng quay đầu liếc nhìn mọi người, cũng nhịn không được hỏi một câu: "Đây chính là quyết định rút thăm của ngươi?"
Hồng Cái Thiên đáp lại: "Không sai!"
Hồng Cái Thiên quay người đối mặt với đám người, chỉ một loạt thăm trên bàn: "Các ngươi cũng thật là nhàn rỗi không không việc làm, như vậy cũng cần phải rút thăm hay sao? Các ngươi đang làm cái trò quỷ gì thế?"
Đinh Vệ nhấc tay vẫy tay vẫy một bên, tỏ ý hắn ta lui xuống, Hoàng Ban hơi cúi người, lại lui ra một bên.
Đinh Vệ nhìn chằm chằm thăm trên bàn, đám người nngồi bên dưới thì cần thận quan sát phản ứng của Đinh Vệ
Sau một hồi lâu, Đinh Vệ từ tốn nói: "Tiền trang! Xem ra mọi người đối với tiền trang đều rất hứng thú, cũng phải, của cải thiên hạ cơ hồ đều lưu thông ở thiên hạ tiền trang. Ta nói các vị, các vị đây là chuẩn bị đi cướp tiền hay là dự định đi vét tiền, tiền của thiên hạ tiền trang dễ dàng đến tay như thế sao? Làm xằng tiền tài của tiền trang là mất mạng đấy!"
Hiện trường một mảng yên tĩnh, đệ tử các phái ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, dường như không hiểu được lời Đinh Vệ nói có ý gì.
Mà trưởng lão các phái phần lớn đều có chút chột dạ, lặng lẽ quan sát phản ứng của những người bên trái bên phải.
Hồng Cái Thiên nhịn không được nói một câu: "Không biết lời này của Đinh tiên sinh phải hiểu như thế nào, tiền trang không phải là đang cho phép tham gia trên danh sách hay sao?"

Đinh Vệ: "Đúng thật cho phép tham gia trên danh sách không sai, cũng không thể tập hợp toàn bộ đều đi tiền trang chứ? Các Thánh tôn là để các ngươi vào bộ Phiêu Miễu các giám sát, các ngươi tụ tập chạy đi Thiên Hạ tiền trang là có ý gì? Điều tra sổ sách? Kẽ hở của Thiên Hạ tiền trang lớn đến cỡ nào, nhiều người như vậy chạy đi kiểm tra sổ sách?"
"Tụ tập?" Hồng Cái Thiên kinh ngạc, tiếp tục giải thích: "Hai ngươi tám que thăm, chỉ có hai que là đi Thiên Hạ tiền trang, làm sao có thể tụ tập?"
"Hai que?" Đinh Vệ nhíu mày, ánh mắt lướt qua trưởng lão các phái ngồi ở phía trước, rõ ràng có chút chột dạ, đại khái hiểu được tình hình như thế nào, hừ một tiếng nói: "Chỉ có hai cây là đi tiền trang sao? Tại sao ta lại thấy là hai mươi tám que thăm đều là đi tiền trang, ta sống uổng phí nhiều năm như vậy lại không biết chữ hay sao? Tha thứ cho ta mắt không tốt, đây là hai que sao? Đừng nói là ta xử sự bất công, cũng đừng nói là sau sự việc ta lại giở trò gì, các ngươi tự mình đến nhìn xem."
Hồng Cái Thiên là người đầu tiên nhịn không được, vội vàng rời khỏi hàng, chạy đến trước bàn xem xét, vừa nhìn liền trợn tròn mắt, lại nhìn kỹ, giống như nhau hai chữ "Tiền trang", hai mươi tám que thăm không một ngoại lệ.
Toàn bộ đều là tiền trang? Các đệ tử đều đồng loạt nhìn về phía trưởng lão của bổn phái, có như là co như là lĩnh giáo sự không thành thật của trưởng lão bổn phái.
Các trưởng lão cũng rất bất ngờ, cho dù bản thân đã giở thủ đoạn gì, cũng nhao nhao đứng dậy đi tới xem, sau khi xem đều đổ đầy mồ hôi, phát hiện ý kiến này không khỏi quá nhất trí rồi, lại từng người xám xịt mặt mũi quay về vị trí của mình ngồi xếp bằng xuống.
Pháp không trách chúng, nếu như mọi người đều như vậy, ở một mức độ nào đó, ngược lại khiến người khác an tâm, cũng khiến cho người thản nhiên.
Ngưu Hữu Đạo quay trở về vị trí của mình, phát hiện trưởng lão các phái ở hiện trường cũng không ai tốt đẹp gì.
Hắn đổi thăm không phải là muốn đi nơi tốt lành gì, chỉ là muốn ở trong Thánh cảnh tư cách, không nghĩ đến mọi người đều làm như vậy. Hắn có

nghĩ đến sẽ có một số người không tuân thủ quy định, chỉ là không ngờ đên tất cả mọi người đều không tuân thủ quy định, các phái phái trưởng lão đến dẫn đội thật là không một ai thật thà, đều không phải ăn chay.
Hắn không thể không cảm thấy bản thân may mắn đã vì sự ổn thỏa mà chuẩn bị chuẩn bị trước , bằng không một đám người đùa như vậy, kiểu gì cũng bị đùa đến hỏng việc.
Từ phản ứng của trưởng lão các phái, đệ tử các phái coi như là xác nhận được, tình hình có lẽ thật sự giống như Đinh Vệ nói, đệ tử các phái lần này xem như được mở rộng tầm mắt.
Bây giờ nhớ lại tình hình náo nhiệt lúc rút thăm ngày hôm qua, đó gọi là giả ư, giả giống như thật vậy, chỉ cần có cơ hội, các trưởng lão lập tức giở thủ đoạn, rốt cuộc chẳng một ai, đều muốn lấy bốc thăm làm danh nghĩa, chói mù mắt người khác, bản thân thừa cơ lén lút.
Đương nhiên, sẽ không ai trách cứ trưởng lão nhà mình, trưởng lão không chỉ là vì bản thân mình, mà cũng vì bọn họ, càng là vì tốt cho tông môn của họ.
Cũng chính bởi vì có "Đại nghĩa" như vậy ở phía trước, khi mà trong lòng trưởng lão các phái xuất hiện ý nghĩ xấu xa sẽ không ai cảm thấy áy náy, một khi sự việc thành thì chính là công lao.
Đám người này thật sự thú vị! Khóe miệng của Đinh Vệ mang theo vẻ chế giễu, cười như không cười dò xét đám người, chầm chậm tựa lưng lên ghế, thờ ơ nhìn hai người đứng trước bàn, hai người chậm chạp không chịu rời đi, phát hiện sắc mặt hai người rất khó coi, Hồng Cái Thiên của Nam Hải và Tề Bích Tang của Thiên Nữ giáo.
Không phải là hai que thăm đi tiền trang hay sao? Đinh Vệ phỏng đoán đây có lẽ là hai vị chính chủ thật sự rút được thăm, lúc này lại thành khổ chủ, đoán chừng là một bụng khổ tâm không biết làm sao.
Phán đoán của y không sai, Hồng Cái Thiên và Tề Bích Tang chính là chính chỉ rút được thăm đi tiền trang.
Lúc này đối mặt với một đống đồ giả mạo, trong lòng hai người phẫn nộ, hôm qua sau khi rút được thăm còn rất là vui mừng, trước mắt bao người mọi người đều nhìn thấy, tất cả mọi người đều có thể chứng minh, không cho rằng có người giả mạo. Mấu chốt là bản thân cũng được như ý rồi,

cũng không nghĩ đến việc không chính đáng đó, bản thân có ròi, đương nhiên sẽ không nghĩ đến những người không được.
Hai người bây giờ mới phát hiện bản thân quá ngây thơ rồi, đen a, thật sự là không chỉ đen bình thường, xung quah bản thân hoàn toàn là một mảng đen, đen đến khiến người khác giận sôi.
Hiện trường sau một lúc yên lặng, Đinh Vệ nói: "Đây chính là kết quả các ngươi sau ba ngày suy nghĩ sao? Cho các ngươi ba ngày là để suy nghĩ ra kết quả này hay sao? Còn rút thăm, loại thăm này các ngươi cũng có thể có chung nhận thức, rút nổi sao?" Ý trào châm biếm vô cùng rõ ràng.
Một đám trưởng lão đang ngồi không lên tiếng, từng người một gắng chịu nhục, dù sao da mặt đều dày.
Hồng Cái Thiên mặt đen thui kéo căng nối hai quyền, đột nhiên quay người, chỉ một đám người nổi giận nói: "Một đám khốn nạn, các ngươi có ý gì?"
Tề Bích Cẩm cũng chầm chậm quay người nhìn đám người, sắc mặt khá khó coi.
Đến bây giờ, hai người há có thể không biết ý đồ của một đám chó chết, thăm đi tiền trang chỉ có hai que, mọi người ở tại chỗ cũng đã đồng ý, bị hai người họ rút được rồi, cũng chẳng ai tiện nói gì, mục đích của việc đổi thăm rất đơn giản, để tiền trang nhiều một chút, số lượng một khi nhiều thêm, danh ngạch đi tiền trng sẽ phải bị điều chỉnh lại, đến khi đó cho dù bị Phiêu Miễu các điều chỉnh, cũng chưa chắc sẽ điều chỉnh đến mình.
Không điều chỉnh đến mình, vậy chính là kiếm được rồi. Nếu mà không may bị điều chỉnh, cũng chẳng sao, dù sao bản thân vốn dĩ đã rút phải cái không tốt rồi.
Cuộc mua bán kiếm bộn không lỗ, chỉ có kẻ ngốc mới không làm.
Đều cho rằng số ít người sẽ làm việc này, đều không ngờ đến mọi người cũng sẽ làm như vậy.
Số ít người làm như vậy, sẽ không bị lộ ra, , đến khi đáu sau khi kết quả Phiêu Miễu các điều chỉnh được đưa ra, bị oan cũng là do Phiêu Miễu các gánh, ai dám có ý kiến gì? Sẽ không có người truy cứu.

Hai người đương nhiên biết mình bị gài bẫy rồi, danh ngạch tiền trang nhiều thêm sẽ bị điều chỉnh, một khi nhiều người, hai người chính chủ bọn họ rút được ngược lại co khả năng bị điều đi.

Chương 1534: Mắc phải bẫy của lão yêu hầu (1)

Chương 1534: Mắc phải bẫy của lão yêu hầu (1)
Hoàng Ban đứng một bên cũng nhìn ra được, cũng phát hiện một đám người ở trước mắt không có kẻ nào tốt, từng người một, cư nhiên dám để Phiêu Miễu các chịu tiếng xấu thay.
Nếu như đều là người tốt hắn ta ngược lại yên tâm rồi, chính bởi vì đều không phải người hiền lành gì, hắn ta có chút lo lắng mơ hồ, để những người này gia nhập Phiêu Miễu các, vì để tự bảo vệ mình, có chuyện gì mà đám người này không dám làm, đám người này so với những tu sĩ không có kinh nghiệm khó đối phó hơn nhiều, đều là những tên giảo hoạt của các phái, ít nhấy đều có năng lực tự bảo vệ nhất định.
"Cả đám đều câm hay sao? Các ngươi tự xem lại lương tâm của bản thân xem, bị chó tha hết cả rồi hay sao? Súc sinh..."
Hồng Cái Thiên giận không kềm được, bi phẫn tức giận mắng, người bị mắng ngược lại chẳng ai lên tiếng, mặc cho gã mắng.
Thấy người này mắng không ngừng nghỉ, Hoàng Bang vừa định lên tiếng quát bảo ngưng chửi rủa, Đinh Vệ ừng như đoán được, đưa tay ra hiện ngăn cản.
Hoàng Ban liếc nhìn y, đại khái hiểu được ý của y, để Hồng Cái Thiên mắng những tên không biết xấu hổ này nhiều thêm một chút cũng chẳng sao, liền bỏ mặc để Hồng Cái Thiên tiếp tục.
Nhưng mà hiệu quả mắng chửi không lớn, thậm chí là không có hiểu quả, kẻ bị mắng, có người ngẩng đầu nhìn nóc nhà, có kẻ cúi đầu đùa nghịch ngón tay, có tên chầm chậm vuốt tay áo của mình, có tên dứt khoát bình chân như vại nhắm mắt dưỡng thần.

"Mọi người đã nói là rút thắm, việc đáp ứng lại lén lút giở trò, các người có còn là nam nhân nữa hay không?" Tề Bích Tang cũng đang giúp Hồng Cái Thiên.
Đinh Tề đợi một lúc lâu, hôm nay cũng coi như lĩnh giáo được đám không cần mặt mũi nyà, phát hiện chỉ cần không uy hiếp đến đám người này, mắng như thế nào cũng vô dụng, y cũng không thể vì chuyện này mà xử lý tất cả mọi người, không cần thiết phải tiếp tục lãng phú thời gian, lên tiếng nói: "Đều quay trở về chỗ ngồi đi."
Tề Bích Tang chắp tay xoay người nói: "Xin Đinh tiên sinh chủ trì công đạo!"
Đinh Vệ: "Bảo các người quay trở về chỗ ngồi không nghe thấy sao?"
Hồng Cái Thiên và Tề Bích Tang không cam lòng, nhưng không thể không nghe theo, xoay người vẻ mặt oán hận quét mắt nhìn đám người, rất không cam lòng mà quay trở về chỗ ngồi của mình.
Sau khi yên tỉnh trở lại, Đinh Vệ nói: "Que gỗ này là ai chế tạo, rút thăm này là ai chủ trì?"
Hồng Cái Thiên lập tức chỉ về phía người nào đó, phẫn nộ nói: "Là Thái Thúc Sơn Hải!"
Thái Thúc Sơn Hải bị làm cho có chút căng thẳng, đứng dậy, chắp tay hành lễ với Đinh Vệ, coi như là nhận rồi.
Đinh Vệ cười nhạo một tiếng: "Ngươi cũng được lắm, thăm là ngươi làm, rút thăm cũng là ngươi chủ trì, kết quả là người chủ sự ngươi cũng dẫn đầu không tuân thủ quy củ."
Thái Thúc Sơn Hải không phản bác được, hối hận sớm biết như vậy đã không tranh thò đầu ra rồi.
Nhưng đây cũng là bệnh cũ của Khí Vận tông, khi tụ tập chung với các phái, phàm là chuyện gì cũng muốn thể hiện cao hơn những người khác một bậc, tranh cường háo thắng quá mức.
Một tay Đinh Vệ để trên bàn, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm lên bàn, ánh mắt lạnh lẽo dò xét mọi người: "Thời gian suy nghĩ b ngày đã rất là dư dã, tình hình mọi người cũng đều thấy cả rồi, cho mọi người thời gian lựa chọn, là mọi người tự mình khó mà đưa ra quyết định, nếu đã như vậy, chỉ đành để Phiêu Miễu các làm giúp." Nói rồi trực tiếp đứng dậy đi thẳng, không xử lý việc một đám người giở trò với việc rút thăm.

Hoàng Ban sau đó sai người dẫn người của các phái quay trở về, bản thân thì đi theo Đinh Vệ.
Quay trở về phòng của mình ở Thủ Khuyết sơn tranng, đi vệ đi đến chủ vị ngồi xuống dặn dò một câu: "Hoàng Ban, việc người của các phái chia ra đi các bộ, ngươi và Huyền Diệu thương lượng mà làm, bên phía Thánh tôn đang đợi câu trả lời, các ngươi nhanh một chút, trước lúc chạng vạng tối ta muốn thấy được kết quả."
"Vâng!" Hoàng Ban đáp lại.
Huyền diệu đang ở bên cạnh trêu ghẹo nói: "Từ sớm đã biết đám người này sẽ lựa chọn như vậy, từ khi bắt đầu nên để chúng ta xử lý, cũng đỡ phải tốn thời gian."
Hoàng Ban buông tiếng thở dài: " Tiên sinh cũng là bất đắc dĩ, thời gian tuy là lãng phí, ít nhất cũng có thể ăn nói với bên trên, là các phhái tự mình làm loạn, chúng ta chỉ đành tự mình sắp xếp, chứng minh chúng ta không có ý khác."
Huyền Diệu khẽ gật đầu, lại tiếp tục hỏi Đinh Vệ: "Tiên sinh, phân chia người các phái, ngài có cần phải nhắc nhở chúng ta chú ý gì không?"
Sau một lúc Đinh Vệ hơi trầm măc: "Nắm chắc một điểm, cố gắng hết sức đừng để nơi mà người các phái đi trùng lặp với phạm vi thế lực môn phái của họ là được."
Hai người hiểu ý của y, cùng chắp tay đáp lại; "Vâng!"
"Còn có, Hồng Cái Thiên và Tề Bích Tang kia, nếu đã rút được đi tiền trang, thì để bọn họ đi đi, đừng để người thành thật chịu thiệt thòi." Bản thân Đinh Vệ nói xong cũng không nhịn được cười, hai người kia đối mặt với tình hình xấu hổ, thực sự là khiến người khác buồn cười.
Huyền Diệu và Hoàng Ban cũng nhịn khoong được vui vẻ lên, có thể nói là lắc đầu không thôi, Hoàng Ban thở dài nói: "Rút thăm có thể rút ra chuyện như vậy, quả thực là chưa từng thấy qua, thực sự hoang đường."
Huyền Diệu: "Tiên sinh, hai người này cũng không chưa chắc là thành thật, chỉ là bọn họ vừa khéo rút trúng mà thôi. Nếu hai người không rút trúng, ta đoán chừng lựa chọn của hai người cũng không tốt tới đâu, tám chín phần mười cũng giở thủ đoạn giống những người khác."
Đinh Vệ: "Ngươi có tính toán khác đối với những người đi tiền trang?"

Huyền Diệu vội khua tay: "Không có, ta chỉ nói vậy, cứ theo lời tiên sinh nói, cũng có thể coi là giúp được người khác hoàn thành ước vọng, chí ít cũng thể hiện được sự công bằng của tiên sinh. Tôi tán thành cách sắp xếp này của tiên sinh."
Hoàng Ban "Ừm" một tiếng, cũng gật đầu tán thành.
...
"Các ngươi đứng lại cho ta!" Hồng Cái Thiên quay trở về trong biệt viện, đối mặt với một đám người muốn tản về phòng, gầm thét một tiếng.
Trên đường bị người của Phiêu Miễu các áp giải trở về, không tiện ầm ĩ gì, bằng không bị hiềm nghi làm loạn, lúc này tâm tình muốn tình sổ có thể nghĩ mà biết được.
Nhưng mà có quỷ mới để ý đến hắn, quay đầu liếc nhìn một cái, liền tự mình quay về phòng mình, sao có thể dài dòng với gã, đuối lý, cũng chẳng có gì để mà giải thích.
"Các ngươi..." Hồng Cái Thiện trợn mắt nhìn xung quanh, có chút không biết nên bắt người nào mới phải, cũng không thể ra tay ở đây được, gã cũng không dám.
Hai tên tu sĩ đi theo ở hai bên mặt mũi cũng tràn đầy bi phẫn.
Tìm không được người khác, chỉ có thể tìm người của mình, chuyện như vậy người của mình cũng lừa người của mình càng khiến người khác tức giận, Hồng Cái Thiên giận không chỗ phát tiết trực tiếp theo tới phòng của Phù Hoa, chỉ vào mũi Phù Hoa mà chửi rủa thậm tệ: "Phù Hoa, việc thương lượng xong rồi vì sao lại kjông tính? Chúng ta cùng là thế lực của Tứ Hải, lúc này nên cùng nhau hợp tác, vì sao lại lừa ta?"
Phù Hoa lắc eo, hai tay mở ra: "Ta cũng không cách nào khác, ngươi cũng không nghĩ thử xem, mọi người đều lựa chọn Thiên Hạ tiền trang, nếu như ta thật tha làm theo , há chẳng phải là một chọn một chuẩn rồi hay sao?" Nói đưa đẩy liên tục, hiển thị rõ ưu thế nữ nhân không cần mặt mũi, trực tiếp đẩy Hồng Cái Thiên ra cửa, cạch! Cửa vừa đóng, sống chết không mở cửa.
Hồng Cái Thiên đập cửa vài cái, lại không dám học Vạn Thú môn phá cửa, chửi rủa vài câu liền rời đi...

"Trưởng lão, đi bên phía tán tu bên kia cũng được, ngày cần gì phải sửa thăm chứ?" Tần Quan đi theo Ngưu Hữu Đạo vào phòng thở dài, vẻ mặt sớm biết như vậy sao ban đầu còn ra dáng vẻ như thế.
Ngưu Hữu Đạo ngửa mặt lên trời thở dài: "Ai ngờ đến sẽ náo ra kết quả này."
"Trưởng lão, tam đương gia Nam Hải đến rồi." Kha Định Kiệt nhifn quanh cổng chờ chợt quay đầu nhắc nhở người trong phòng một tiếng.
"Ây..." Ngưu Hữuu Đạo sửng sốt một chút, sau đó liền liên tục khua tay nói: "Đóng cửa, đóng cửa, mau đóng cửa!"

Chương 1535: Mắc phải bẫy của lão yêu hầu (2)

Chương 1535: Mắc phải bẫy của lão yêu hầu (2)
Kha Định Kiệt lập tức chuồn vào trong nhà, nhanh chóng đóng cửa, ai ngờ đến ngoài cửa nhanh chóng chen vào một cái chân, ba! Có người một chân cắm vào chỗ khép cửa phòng, khiến cho cánh cửa không cách nào khép lại, Kha Định Kiệt cũng không thể chặt cái chân kia.
Ngưu Hữu Đạo nhìn thấy cái chân bị kẹt ở cửa kia, vẻ mặt run rẩy, chợt quát: "Kha Định Kiệt, đang yên đang lạnh đóng cửa làm chi, có ai đối đãi khách giống như ngươi không? Còn không mau chóng mở cửa ra!"
Kha Định Kiệt đối với việc bị mang tiếng xấu thay này không có ý kiến gì, có thể hiểu được sự khó xử của Ngưu trưởng lão.
Kết quả chưa đợi hắn ta buông ra, người ngoài cửa đã ra sức đẩy cửa ra, Hồng Cái Thiên cưỡng ép đẩy cửa chui vào.
Kha Định Kiệt tranh thủ lùi qua một bên, đứng chung một chỗ với Tần Quan, khóe mắt hai người chạm nhau một cái, biết Ngưu trưởng lão lần này phải lúng túng rồi.
Trong lòng hai người cũng thổn thức không thôi, Ngưu trưởng lão và người này thế nhưng là huynh đệ kết bái a, ai hãm hại người này cũng được, Ngưu trưởng lão hãm hại người này lại có chút không còn gì để nói.
"Đại ca, ngươi sao lại tới rồi?" Ngưu Hữu Đạo tiến lên nhiệt tình nghênh đón, dù là da mặt dày, lúc này cũng khó có thể che giấu được biểu tình xấu hổ trong nụ cười, cảm giác vừa vặn bị bắt ngay tại trận không dễ chịu gì.
Hồng Cái Thiên đẩy cánh tay vươn tới của Ngưu Hữu Đạo ra, chỉ mặt Ngưu Hữu Đạo, bi phẫn nói: "Lão đệ a lão đệ, tôi vẫn cho rằng ngươi là

người trọng tình nghĩa, thật không ngờ đến ngươi là loại người này!"
"Ha ha, đại ca, chúng ta có chuyện gì ngồi xuống từ từ nói, tới tới tới, mời ngồi." Ngưu Hữu Đạo kéo cánh tay gã, nhiệt tình mời gã đến bên bàn trà ngồi.
Cánh tay Hồng Cái Thiên vung lên, không thuận theo lực của hắn, xoay người đi đến bên cạnh giường ngồi xuống, trực tiếp ngồi ở trên giường của Ngưu Hữu Đạo, lại chỉ Ngưu Hữu Đạo thở hồng hộc chất vấn:
"Người khác hãm hại ta, ta có thể hiểu được, người huynh đệ kết nghĩa của ta, ngươi làm như vậy, không thấy có lỗi với ta sao?"
Ngưu Hữu Đạo ở một bên cười lúng túng, cũng thật sự không biết phải giải thích như thế nào, có nỗi khổ không nói được.
Hắn thật sự không nghĩ đến mọi người đều sẽ lựa chọn đi tiền trang, cho dù chỉ có một nửa số người đi, cũng không đến nỗi ở ngay tại chỗ bộc phát ra ngoài, ít nhất vẫn còn có những que gỗ không đi có thể che giấu một chút, toàn bộ đều lựa chọn đi, làm cho hắn muốn trốn cũng không chỗ nào để trốn, muốn phủ nhận bản thân không có đổi thăm cũng không được.
Hắn thật sự không có ý hãm hại Hồng Cái Thiên, hắn cũng chưa từng làm qua việc hãm hại huynh đệ của mình, chỉ là nguyên nhân thật sự hắn không cách nào nói cho Hồng Cái Thiên, nhưng không phải khổ mà không nói được sao, chỉ có thể thành thành thật thật để đối phương phát tiết một trận.
Đánh giá thấp năng lực phản ứng bị bức ra khi đối mặt với nguy hiểm của một đám trưởng lão, lần này hắn coi như là bị môt đám người lừa không còn cách nào khác.
"Lão đệ à, ngươi cũng thật khiến ta thất vọng rồi."
"Lão đệ, ngươi tự mình nói xem, chủ ý rút thăm có phải là người đề ra hay không? Chủ ý tự mình ngươi đề ra, bản thân ngươi không giữ lời, còn hại ta, ngươi nói xem có coi được không?"
"Ngươi nói thực ra, có phải là từ khi bắt đầu ngươi đã định lợi dụng chúng ta? Rút thăm chỉ là cái cớ, chỉ là muốn ấn chặt tất cả những người khác, sau đó cho bản thân cơ hội đục nước béo cò? Đợi đến sau khi Phiêu Miễu các điều chỉnh danh sách, thần không biết quỷ không hay

mà đạt được mục đích của mình? Không ngờ đến phải không? Không ngờ đến không kẻ nào tốt khiến ngươi bị lộ chứ gì?"
"Người khác hại ta thì cũng thôi đi, chúng ta là huynh đệ kết bái, lương tâm của ngươi đâu? Lương tâm của ngươi đâu rồi?"
Ngưu Hữu Đạo khoanh tay nghe, khi bắt đầu trên mặt vẫn còn nụ cười, dần dần, nụ cười tắt ngúm, phát hiện người trước mắt này vẫn còn chưa xong.
Nhịn một chút, nhịn đến cùng coi như có thể thấy được, không làm gì được người khác, toàn bộ lời nói nhảm đều đổ lên người hắn.
Nhịn đến cuối cùng thấy vị này không có ý kết thúc, lông mày nhíu lại, nói lại một câu: "Ta nói này Hồng Cái Thiên, ngươi nói xong hết hay chưa?"
Hồng Cái Thiên rề rà đứng dậy, trừng lớn hai mắt, vẻ mặt vô cùng phẫn nội: "Ngươi làm cái gì? Ngươi đã làm chuyện mất lương tâm, ca ca ta đây còn không thể nói được ngươi nữa phải không?"
Ngưu Hữu Đạo lập tức đối chọi gay gắt: "Đừng có cho thể diện mà không cần, lương tâm à? Ngươi còn không biết xấu hổ nói ta không có lương tâm? Lần này coi như tà ta sai rồi, thì sao, ngươi cũng không chịu thiệt thòi gì, cùng lắm thì coi như là không được như ý nguyện, chuyện phía sau chẳng ai nói rõ được, ai dám đảm bảo được rằng đi được tiền trang thì nhất định là chuyện tốt? Sao ngươi không thử hỏi lương tâm mình chuyện ngươi đã làm với ta? Hoang Trạch tử địa, ngươi bán đứng ta, thiếu chút nữa đã hại chết ta, ta có nói gì ngươi không? Ngươi chỉ là không được như ý nguyện mà thôi, so sánh với việc ngươi thiếu chút nữa đã hại chết ta, ai quá đáng hơn?"
Nói rồi kéo ránh tay của Hồng Cái Thiên túm ra ngoài: "Chúng ta đi tìm Phù Dung bọn họ phân xử thử, hỏi thử bọn họ, giữa chúng ta ai quá đáng hơn!"
Hồng Cái Thiên cử động không đi: "Vào lúc này bọn họ nhất định nói lý lẽ giúp ngươi!"
Ngưu Hữu Đạo lại kéo: "Ta thấy là ngươi đuối lý rồi?"
Hồng Cái Thiên kháng cự lại: "Được rồi, ta không nhắc chuyện này nữa được chưa? Trước đây là ta không hợp đạo lý, hôm nay là ngươi không

hợp đạo lý, từ nay về sao, giữa chúng ta không ai nợ ai, hòa nhay, không nhắc lại nữa, được không?"
Ngưu Hữu Đạo lúc này mới buong lỏng tay gã: "Được! Xóa bỏ toàn bộ."
"Haiz!" Hồng Cái Thiên ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, dáng vẻ gặp người không quen, phất áo rời đi.
Cuối cùng thanh tĩnh, Ngưu Hữu Đạo lẩm bẩm một tiếng: "Nếu đã gặp phải việc hiếm thấy này, coi như lão tử xui xẻo!"
Hắn vốn đã không có ý hãm hại Hồng Cái Thiên, hắn chỉ là muốn đi tới nơi nhiều người, bởi vì hắn biết bản thân đắc tội Phiêu Miễu các tám chín phần mười sẽ thành đối tượng bị Phiêu Miễu các điều chỉnh, chủ động muốn đi tiền trang cũng không tác dụng. Cứ phải đụng phải đám người, mà hắn lại cứ là huynh đệ kết bái của Hồng Cái Thiên, trở thành đối tượng bắt được không buông của Hồng Cái Thiên, bị Hồng Cái Thiên dông dài một trận...
Nghĩ đến này, mặt hắn chợt biến sắc: "Không hay rồi!"
Tần Quan và Kha Định Kiệt đồng thanh: "Làm sao vậy?"
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên quay đầu nhìn ta cửa, vẻ mặt co rúm, nghĩ đến tình hình dông dài không ngừng ban nãy kia của Hồng Cái Thiên, Hồng Cái Thiên biết rõ chuyện này tranh luận không rõ, lại giống như người phụ nữ lề mề chậm chạp không dứt, cứ phải nói hắn không có lương tâm, ép hắn nói ra chuyện của Hoang Cổ chi địa.
Hồng Cái Thiên biết không chiếm được tiện nghi, còn dông dài không ngừng, rõ ràng là muốn nhân cơ hội đem việc này xóa bỏ việc gã bán đứng hắn ở Hoang Cổ chi địa.
Chả trách lập tức thuận gió đẩu buồm, vui vẻ xóa bỏ mọi việc! Ngưu Hữu Đạo không giả thích gì với Tần Quan và Kha Định Kiệt, chỉ là cắn cắn răng, giọng căm hận nói: "Bị chơi xỏ rồi! Mẹ nói, lão tử mắc bẫy của lão yêu hầu này rồi!"
...
Sáng ngày hôm sau, người các phái lần nữa bị triệu tập ở lâu nội đường rộng rãi, lần này Đinh Vệ không xuất hiện, hôm qua sau khi thẩm duyệt qua danh sách định ra liền rời khỏi, hôm nay do Hoàng Ban đích thân tuyên bố danh sách các phái đi các bộ của Phiêu Miễu các.

Sau khi danh sách tuyên bố xong, tranh tờ trên tay Hoàng Ban đóng lại, ánh mắt nhìn quanh, hỏi: "Đều đã nhớ rõ hết chưa? Nếu không có ý kiến gì đặc biệt thì cứ quyết định vậy đi!"
Phấn lớn mọi người trầm mặc, có thể có ý kiến gì đặc biệt sao?
Hồng Cái Thiên ha ha cười lớn: "Không có ý kiến gì, không có ý kiến gì!"
Tề Bích Tang cũng cười nói: "Đinh tiên sinh anh minh!"
Trước đó hai người không hề nghĩ đến kết quả này, không nghĩ đến Phiêu Miểu các sẽ mở rộng chính nghĩa, nhìn ra hai người bị lỗ vốn nên chỉ hai người đến Thiên Hạ tiền trang.

Chương 1536: Yêu hồ ti

Chương 1536: Yêu hồ ti
Hai người tất nhiên là vui mừng, còn người khác thì mặt u sầu, không thể không đối mặt với tương lai còn chưa biết trước kia.
Cuối cùng, Hoàng Ban dặn dò: “Sự việc đã quyết định như vậy rồi, mọi người trở về chuẩn bị một chút đi. Đinh tiên sinh đã phát hiệu lệnh đến người của các bộ, sau khi bọn họ nhận được tin tức, sẽ lần lượt phái người đến tiếp ứng các người.”
Về sau, một đám người mặt ủ mày chau trở về.
Vừa về đến viện, những người thường hay ở chung với nhau lập tức chui vào phòng Ngưu Hữu Đạo, an ủi hắn.
Trong giới tu hành, thật ra người của các phái có rất ít cơ hội được sống chung với nhau lâu như vậy. Ở với nhau lâu, mức độ thân mật lại càng nhiều hơn.
Mọi người phát hiện Ngưu Hữu Đạo không được may mắn cho lắm. Tất cả mọi người đều muốn rời khỏi Thánh Cảnh, nhưng hắn là người duy nhất bị lưu lại Thánh Cảnh.
“Lão đệ, đúng là không ngờ đến, ngươi hãy nghĩ thoáng đi.” Hồng Cái Thiên bước đến vỗ vai Ngưu Hữu Đạo, cảm khái nói.
Ngưu Hữu Đạo liếc mắt nhìn gã: “Nghĩ thoáng? Hôm qua là ai nghĩ quẩn đến chỗ ta gây chuyện? Hôm nay ngươi nghĩ thông suốt rồi sao?”
Phù Hoa mắng: “Đừng để ý đến gã, nhưng nói đi thì phải nói lại, ngươi hãy cẩn thận một chút. Nếu cần chúng ta hỗ trợ, chúng ta sẽ giúp ngươi nhắn ra ngoài.”
Ngưu Hữu Đạo chẳng quan tâm, bình thản nói: “Cứ như vậy đi, các người không cần phải để ý đến ta. Các người hãy về chuẩn bị trước, ngẫm lại làm sao đối mặt với người trong các bộ, không cần phí thời gian ở chỗ của ta.”

Đường đi đã được chứng thực, cũng cần phải suy tính thật tốt. Một đám người khách khí với nhau vài câu, sau đó cáo từ.
Không còn người ngoài, Tần Quan và Kha Định Kiệt tâm trạng sa sút bu lại. Tần Quan hỏi: “Trưởng lão, chừng nào Thánh Cảnh mới chịu thả chúng ta trở về?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Không biết.”
Nói vậy nhưng trong lòng hắn lại biết, nào có chuyện thả về hay không thả về. Chín thánh muốn lợi dụng bọn họ thì sẽ lợi dụng đến cùng. Nếu chết thì Tử Kim động sẽ tiếp tục bổ sung người. Muốn thoát khỏi nơi này để về Tử Kim động là không có khả năng.
Lần này lưu lại Thánh Cảnh không chỉ có Tử Kim động mà còn bảy tám nhà xui xẻo chung.
Người khác đối với các môn phái lưu lại có lẽ không có cảm giác gì, nhưng mỗi một cái tên được đọc ra, Ngưu Hữu Đạo lại xúc động. Hắn phát hiện một vấn đề, môn phái bị lưu lại Thánh Cảnh cơ hồ đều có thù với hắn. Nước Tấn lấy Khí Vân Tông dẫn đầu ba môn phái, Thiên Hỏa giáo nước Tề, Liệt Thiên cung nước Tống, Huyết Thần điện, còn có Vạn Thú môn. Bởi vì Toàn Thái Phong của Lăng Tiêu các có quan hệ tốt với hắn thì không ở lại.
Tất cả những người có quan hệ không tệ với hắn đều bị đá ra ngoài, lưu lại chỉ toàn có thù với nhau.
Xét tổng thể, có tám môn phái lưu lại Thánh Cảnh, hai mươi môn phái còn lại được bố trí bên ngoài Thánh Cảnh.
Người vốn đang ở bên trong Thánh Cảnh, thành viên Phiêu Miểu các đến đón tất nhiên đã đến Thánh Cảnh trước đó. Khi các phái trở lại viện không bao lâu, tám môn phái xui xẻo lập tức được mời đến tập hợp trong đình viện.
Thành viên không liên quan đến các phái xuất hiện ở cửa phòng, lẳng lặng nhìn một đám người xui xẻo.
Huyền Diệu dẫn một đám người Phiêu Miểu các đến trước mặt tám môn phái. Khi đi ngang qua người Ngưu Hữu Đạo, ánh mắt y đảo một cái, mỉm cười, sau đó xoay người nói: “Tất cả đi theo ta.”
Tám môn phái đi theo, biến mất trong tầm mắt của mọi người, rời khỏi Thủ Khuyết sơn trang.

Một đám phi cầm cỡ lớn đang chờ sẵn bên ngoài sơn trang, chờ chở người bay lên không trung.
Phi cầm băng qua sông núi, đến một khu vực đình đài lầu các phức tạp, chính là trung tâm Thánh Cảnh của Phiêu Miểu các, thành Vấn Thiên.
Khác với bên ngoài, Phiêu Miểu các không có quyền nhúng tay vào chín đại thánh địa. Thánh Cảnh cũng không có quá nhiều người bên ngoài.
Phiêu Miểu các ở đây chỉ xử lý những chuyện tương đối đơn giản. Ngoại trừ quản lý địa vực bên ngoài chín đại thánh địa, còn lại là phụ trách cân đối sự vụ của chín đại thánh địa.
Đây cũng là lý do vì sao chỉ lưu lại tám môn phái trong Thánh Cảnh, còn hai mươi môn phái phải ra ngoài.
Thành viên vừa đến, người dẫn đường và phi cầm cỡ lớn cùng nhau biến mất.
Huyền Diệu dẫn người tám phái đến một bãi đất trống, đã sớm có thành viên Phiêu Miểu các chờ sẵn ở đây.
Huyền Diệu bước vào, thành viên Phiêu Miểu các chắp tay hành lễ.
“Người đã được mang đến, các ti lãnh người đi thôi.” Huyền Diệu lên tiếng nói với những người này.
“Vâng.” Đám người lĩnh mệnh.
Lúc này, có một số thành viên Phiêu Miểu các đứng ra. Người đầu tiên cất tiếng gọi: “Khí Vân Tông, đi theo ta.”
Thái Thúc Sơn Hải dẫn hai đệ tử bước ra khỏi hàng, đi theo người kia.
Từng người được gọi đi. Người có mặt tại hiện trường cũng càng lúc càng ít. Ba người Tử Kim động là người cuối cùng được hô. Khi gần đi, Ngưu Hữu Đạo quay đầu, phát hiện Huyền Diệu cũng đang nhìn hắn.
Sau khi đến một đình viện, người dẫn đường dừng bước, quay lại đối mặt với ba người Ngưu Hữu Đạo, nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo, hỏi: “Ngươi chính là Ngưu Hữu Đạo?” Giọng nói không được thân thiết cho lắm.
Ngưu Hữu Đạo chắp tay: “Đúng vậy.”
Người kia quan sát hắn từ trên xuống dưới, chậm rãi nói: “Ta là chấp sự Yêu hồ ti Long Phiếm Hải. Từ hôm nay trở đi, các ngươi làm việc tại Yêu hồ ti. Các người là người Thánh Tôn chỉ định, có vấn đề gì, có thể đến tìm ta bất cứ lúc nào.”

Yêu hồ ti? Tần Quan và Kha Định Kiệt nhìn nhau. Yêu hồ ti là cái quỷ gì vậy?
Hai người không biết rõ tình huống nhưng Ngưu Hữu Đạo lại cau mày. Hắn đã từng nhìn qua đồ của Thường Thanh Sơn mới biết được, trong Thánh Cảnh có một bộ môn chuyên phụ trách săn giết yêu hồ, nhưng tại sao lại phân hắn đến đây, cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa?
“Long Phiếm Hải?” Ngưu Hữu Đạo cười: “Tên của chấp sự nghe rất hay.”
“Không cần phải nịnh bợ.” Long Phiếm Hải phất tay, lập tức có người đưa một cái lồng kim sí đến, đặt vào tay Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo khó hiểu hỏi: “Đây là ý gì?”
Long Phiếm Hải nói: “Kim sí này có thể liên hệ trực tiếp với một trong chín vị Thánh Tôn, là bên trên đưa xuống cho các ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo à một tiếng: “Không biết kim sí này liên hệ với vị Thánh Tôn nào?”
Long Phiếm Hải đáp: “Cái này ngươi không cần hỏi ta, ta cũng không biết. Bên trên cũng không biết ngươi sẽ báo cáo sự việc cho vị Thánh Tôn nào. Chúng ta không hỏi, ngươi cũng đừng hỏi. Ngươi hỏi cũng không có ai trả lời đâu.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Hiểu rồi.”
Long Phiếm Hải nói: “Chiếu theo phân phó ở trên, các người sẽ ở tại khu nhà nhỏ này, hàng ngày sẽ có người đem thức ăn đến. Nếu cần gì, cứ dặn dò thủ vệ bên ngoài là được.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Làm phiền rồi.”
Long Phiếm Hải lại phất tay, có hai người mang mấy bộ quần áo đến: “Đây là quần áo của Phiêu Miểu các, các người hãy thay ra đi, sẽ dễ dàng làm việc ở Phiêu Miểu các hơn.” Nói xong, y quay người rời đi, vừa đi vừa ném lại một câu: “Có chuyện gì thì tìm thủ vệ bên ngoài.”
Một đám thành viên Phiêu Miểu các biến mất, đình viện chỉ còn lại ba người nhìn nhau.
Ngưu Hữu Đạo cầm lồng chim, nghiêng đầu ra hiệu. Tần Quan và Kha Định Kiệt lập tức thả trang phục trong tay xuống, sau đó chia nhau, tiến hành điều tra cẩn thận toàn bộ đình viện.

Ngưu Hữu Đạo nhìn chung quanh, sau đó bước đến một lương đình, chiếc lồng được đặt trên bàn đá, còn hắn thì ngồi xuống băng ghế đá. Điều tra khoảng một canh giờ, hai người Tần Kha quay về. Tần Quan bẩm báo: “Trưởng lão, không có vấn đề gì.”

Kha Định Kiệt nói tiếp: “Bây giờ chúng ta gặp phải vấn đề là, người của chúng ta quá ít. Mặc dù đình viện này không lớn, nhưng chướng ngại vật lại có rất nhiều. Nếu có người chui vào sẽ rất khó phát hiện.”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngươi quá lo lắng rồi. Ở đây chúng ta sẽ không có chuyện gì đâu. Một khi xảy ra chuyện, toàn bộ Yêu hồ ti cũng không thoát khỏi liên quan, cho nên không ai dám làm loạn. Các người hãy thay phiên nhau phòng thủ, đừng cho người nào đến gần biết được bí mật của chúng ta.”

Chương 1537: Tiên hạ thủ vi cường (1)

Chương 1537: Tiên hạ thủ vi cường (1)
“Rõ!” Hai người đứng chắp tay.
Ngưu Hữu Đạo chỉ vào mấy bộ quần áo: “Các người hãy thay quần áo của Phiêu Miểu các ra đi, sau đó ra ngoài dạo chơi, thuận tiện kiểm tra tình huống chung quanh.”
“Cái này...” Tần Quan do dự, Kha Định Kiệt cũng do dự: “Trưởng lão, chúng ta vừa mới đến, thích hợp ra ngoài đi loạn sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Các người tốt xấu gì cũng đã từng giết hai người của Phiêu Miểu các, tại sao lại sợ hãi như vậy?”
Nghe xong, hai người lập tức luống cuống, một người vội vàng quan sát xung quanh, một người liên tục khoát tay: “Trưởng lão, lời này không thể nói lung tung.”
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Các người đến là để đốc tra, hắn bọn họ phải sợ các người mới đúng. Quan niệm của các người nên thay đổi đi, vứt bỏ sự e ngại đối với Phiêu Miểu các.” Hắn đưa tay chỉ vào đầu mình: “Nhớ kỹ. Các Thánh Tôn sợ chúng ta xảy ra chuyện, cho nên đích thân nắm giữ quyền sinh sát của chúng ta. Phiêu Miểu các không có quyền xử lý chúng ta. Ai cũng không dám công khai đụng đến chúng ta, các người đại khái có thể muốn làm gì thì làm.”
“Muốn làm gì thì làm?” Sắc mặt Tần Quan vô cùng khó coi: “Trưởng lão nói vậy có phải hơi quá rồi không?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Vậy để ta thay đổi cách nói, ta sẽ cho các người một định vị chuẩn xác. Từ hôm nay trở đi, các người hãy cố ý tìm phiền toái, ở không đi gây sự, buộc bọn họ phải bất kính với chúng ta. Phàm là biết được một vấn đề nhỏ, chúng ta lập tức báo cáo lên trên ngay.”
“A!” Hai người hơi choáng váng. Kha Định Kiệt dở khóc dở cười: “Vấn đề nhỏ cũng phải báo cho Thánh Tôn sao? Trưởng lão, chúng ta làm như

vậy có phù hợp không?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Có gì phù hợp hay không phù hợp. Chúng ta cần phải biết rõ chúng ta muốn làm gì. Chẳng lẽ các người còn chưa rõ tình cảnh hiện tại của chúng ta sao? Các người không nhìn thấy đám người Thái Thúc Sơn Hải được bổ sung à? Ý đồ Thánh Tôn muốn chỉnh đốn Phiêu Miểu các đã rất rõ. Ta nói cho các người biết, mục đích Thánh Tôn không đạt được, chúng ta đừng hòng sống sót rời đi. Chết rồi, Tử Kim động sẽ có người lần lượt bổ sung.”
Điều này hai người cũng đã đoán ra, biểu hiện người nào cũng ảm đạm.
“Muốn hòa hợp, êm thấm với người của Phiêu Miểu các, có khả năng sao? Ta nói cho các ngươi biết, đao Thánh Tôn đã giơ lên, làm tốt chuẩn bị giết gà dọa khỉ. Ai dám hòa hợp êm thấm với Phiêu Miểu các, người đó chính là muốn chết. Ai ngon thì đụng vào đao Thánh Tôn trước đi.”
“Đốc tra? Tìm ra vấn đề? Chẳng lẽ Phiêu Miểu các không biết Thánh Tôn muốn chỉnh đốn bọn họ sao? Không cần dùng đầu, dùng mông cũng có thể đoán được, Phiêu Miểu các đã sớm làm xong ứng đối. Chúng ta có thể tìm ra được vấn đề gì chứ? Thánh Tôn phái chúng ta đến, chúng ta không phát huy được tác dụng, Thánh Tôn tất nhiên sẽ thay người. Họ sẽ không để cho chúng ta nhảy nhót tưng bừng trở về. Không có hiệu quả uy hiếp, tất cả đều vô dụng. Mọi người chỉ cần ứng phó một chút là xong.”
“Đao giết gà dọa khỉ đã giơ lên, nhất định sẽ có người mất mạng. Đao này không thể rơi vào cổ của chúng ta. Chúng ta nhất định phải vượt qua cửa ải này. Tìm phiền toái chính là muốn ở không đi gây sự với Phiêu Miểu các. Chúng ta càng giày vò Phiêu Miểu các, càng có can đảm báo cáo, đầu của chúng ta lại càng an toàn hơn.”
“Đã đến nước này rồi, các ngươi nên vứt bỏ quan niệm e ngại cố hữu đối với Phiêu Miểu các của các ngươi đi. E ngại, nhượng bộ chẳng có lợi ích gì, có thể khiến cho Phiêu Miểu các nương tay với chúng ta không? Chúng ta càng co lại, bọn họ càng lấn tới, chúng ta lại càng khó sống ở đây. Chúng ta càng phách lối, bọn họ sẽ càng nhường nhịn, chúng ta cũng có thể sống tốt hơn. Ai bảo chỗ dựa sau lưng chúng ta là Thánh Tôn chứ!”

Hai người Tần, Kha nhìn nhau, hiểu được đạo lý nhưng vẫn chột dạ trong lòng.
Ngưu Hữu Đạo biết, e rằng sợ hãi đã ăn sâu vào xương tủy của đám người này, một hai câu rất khó thay đổi quan niệm của bọn họ. Hắn nhìn kim sí trong lồng, nói: “Lấy bút mực đến đây, ta muốn báo cáo với Thánh Tôn.”
Hai người Tần Kha tưởng mình nằm mơ. Kha Định Kiệt hoài nghi hỏi: “Trưởng lão, chúng ta vừa đến, cái gì cũng không biết, báo cáo chuyện gì?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta hoài nghi việc ta bị giữ lại Thánh Cảnh là Huyền Diệu dùng công báo thù riêng. Ta phải trần tình với Thánh Tôn.”
Hai người đều im lặng. Tần Quan đổ mồ hôi hột: “Trưởng lão, chúng ta không có chứng cứ, việc này có thể nói lung tung sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Bên trong Thánh Cảnh, chúng ta vẫn luôn bị quản chế, tìm đâu ra chứng cứ chứ? Nên xử lý thế nào là việc của Thánh Tôn, không cần chúng ta quan tâm. Huyền Diệu mang thù, chúng ta cũng không thể ngồi chờ được. Tiên hạ thủ vi cường, gây chút phiền phức cho hắn ta cũng không phải không tốt.”
Hắn không nói rõ quyết định trong lòng. Gây phiền cho Huyền Diệu chỉ là bước tiếp theo, chủ yếu muốn mượn cơ hội thăm dò thái độ của Thánh Tôn bên kia.
Có một điều hắn có thể khẳng định, lần đầu xem như trần tình, cho dù không có chứng cứ, Thánh Tôn cũng sẽ không làm gì hắn. Nếu người đốc tra bên dưới không dám tùy tiện cáo trạng, hắn không phải là kết quả mà chín thánh muốn nhìn thấy.
Hai người Tần Kha nhìn nhau. Trưởng lão đã kiên trì làm như vậy, bọn họ thật sự bất đắc dĩ, cũng đành làm theo, bước vào phòng tìm giấy bút.
Ngưu Hữu Đạo vừa đến thành Vấn Thiên đã ngồi ngay ngắn, nâng bút chấm mực, viết một phong mật báo đầu tiên gắn vào kim sí được đưa đến.
Hai người đứng ngoài quan sát hơi bị nhức răng.
Ngưu Hữu Đạo viết xong đặt bút xuống, thổi khô tờ giấy, sau đó lấy kim sí từ trong lồng ra, gắn thư vào thật tốt, rồi bước ra khỏi đình nghỉ mát, hai tay tung con chim lên trời.

Hai người Tần Kha dựa theo sự phân phó của Ngưu Hữu Đạo, thay quần áo của Phiêu Miểu các, sau đó ra ngoài tản bộ.
Ngưu Hữu Đạo đi dạo một mình trong đình viện, đích thân xem xét các nơi hẻo lánh, các gian phòng trong đình viện một lần nữa.
Dạo một vòng xong, xác nhận cơ bản không có vấn đề gì, khi trở lại đình viện, hắn phát hiện có một thành viên Phiêu Miểu các bước vào, đang lén lút nhìn xung quanh, lập tức quát to: “Làm cái gì vậy?”
Ngươi kia đột nhiên quay đầu, sau khi nhìn thấy là ai, vội nhanh chóng nhìn xung quanh thêm lần nữa, lúc này mới bước nhanh đến, thấp giọng hỏi: “Ngươi chính là Ngưu Hữu Đạo?”
“Đúng!” Ngưu Hữu Đạo gật đầu. Hắn cảm thấy người này rất quen mắt, không phải thủ vệ lúc ban đầu sao, không khỏi kiêu căng hỏi lại: “Ngươi là ai?”
Thái độ này khiến cho người kia hơi đau đầu. Gã phát hiện người này đúng là đủ phách lối. Đây là lần đầu tiên gã nhìn thấy người các phái có thái độ như vậy đối với Phiêu Miểu các, nhưng vẫn nhỏ giọng trả lời: “Khúc Linh Côn.”
Ngưu Hữu Đạo ghi nhớ cái tên này, hắn hỏi tiếp: “Ngươi đến có việc gì?”
Khúc Linh Côn đáp: “Ngươi nhỏ giọng một chút được không? Thủ Khuyết sơn trang đưa cho ngươi một tấm bản đồ. Bên trên muốn thông báo cho ngươi biết, ngươi nên nắm chắc tâm lý.”
Lúc này, Ngưu Hữu Đạo đã biết bối cảnh của gã, hắn là cùng một chỗ với Thường Thanh Sơn. Hắn âm thầm run lên trong lòng. Hắn vừa mới đến, người đằng sau đã trực tiếp có liên lạc.
Có thể liên lạc với hắn bất cứ lúc nào ở Thủ Khuyết sơn trang, ở thành Vấn Thiên này cũng như thế, thậm chí còn trực tiếp để cho người canh giữ ngoài cổng chờ hắn đến, có thể thấy được năng lượng của người giật dây ở Phiêu Miểu các này không nhỏ, không thể coi thường được. Nếu không có năng lượng tương đương, nhất định sẽ không thể sắp xếp không một khe hở như vậy.
Người giật dây này rốt cuộc là ai? Hắn có một nghi ngờ, người này có liên quan đến bí cảnh Thiên Đô, đồng thời có năng lượng không nhỏ ở Phiêu Miểu các, không ai khác chính là Toa Như Lai, nhưng vì không có

chứng cứ xác nhận, một khi sai lầm sẽ không chịu được. Hắn hỏi: “Là ai bảo ngươi đến?”
Khúc Linh Côn nói: “Không nên hỏi thì đừng nên hỏi. Ta không biết, có biết cũng không nói cho ngươi nghe.”
“Bên trên bảo ta nhắc nhở ngươi, Phiêu Miểu các sắp xếp ngươi ở Yêu Hồ ti, chỉ sợ muốn gây bất lợi cho ngươi, bảo ngươi nên cẩn thận một chút."

Chương 1538: Tiên hạ thủ vi cường (2)

Chương 1538: Tiên hạ thủ vi cường (2)
Ngoài ra, có gì cần trợ giúp thì cứ liên lạc với ta bất cứ lúc nào. Ta sẽ tận lực hiệp trợ ngươi trong khả năng của ta. Ta đảm nhiệm công việc thủ vệ bên ngoài viện của ngươi. Một ngày ba ca, tóm lại, ngày nào ta cũng có mặt, ngươi sẽ dễ dàng liên lạc với ta."
Ngưu Hữu Đạo nói: "Ngươi vốn ở đây hay chỉ là tạm thời được điều đến?"
Khúc Linh Côn đáp: "Là tạm thời được điều đến. Viện này vốn không có thủ vệ, Yêu Hồ ti tiếp nhận lệnh của bên trên nên tạm thời bố trí nhân thủ, ta tìm cơ hội chủ động yêu cầu đến đây."
Ngưu Hữu Đạo nói: "Ta muốn gặp người bên trên."
Khúc Linh Côn nói: "Ta sẽ báo lên trên yêu cầu của ngươi. Về phần có gặp ngươi hay không, không phải do ta quyết định. Còn có việc gì không? Nếu không có việc gì thì ta đi, ta không thể ở đây lâu."
Ngưu Hữu Đạo nói: "Ta muốn hỏi bản đồ thành Vấn Thiên, còn có tình huống cặn kẽ bên trong."
Khúc Linh Côn đáp: "Được, không thành vấn đề, ngày mai ta sẽ đưa cho ngươi." Nói xong, gã nhanh chóng quay đi.
Ngưu Hữu Đạo nhìn theo, hai tay chống kiếm, thầm nhủ: "Rốt cuộc đối phương muốn làm gì?"
Giúp hắn là có mục đích gì? Hắn vẫn luôn suy nghĩ vấn đề này.
.....
Trung tâm thành Vấn Thiên, Đinh Vệ chấp chưởng không ít sự việc của Phiêu Miểu các, rất ít khi tọa trấn ở đây. Chỉ khi nào có việc mới đến. Lúc này, mọi việc ở đây đều do Huyền Diệu quản lý.
Hắn ta triệu tập người của tám phái đến tham gia nghị sự. Khi gặp tám người, hắn ta chỉ đơn giản căn dặn tám người phải chú ý cẩn thận, đừng

để lại bất kỳ nhược điểm gì.
Khi kết thúc, Huyền Diệu đang ngồi sau thư án đứng dậy: “Những gì cần nói ta cũng đã nói qua, các ngươi nhất định phải cẩn thận. Một khi xảy ra chuyện, không ai có kết cục tốt. Người đầu tiên hứng cơn giận Thánh Tôn giáng xuống chính là các ngươi.”
“Vâng.” Tám người đồng thanh lên tiếng.
Huyền Diệu nói: “Mau giải tán đi. Long Phiếm Hải, ngươi lưu lại một chút.”
Mọi người rời đi, Long Phiếm Hải bước đến bên cạnh: “Huyền quản sự có gì phân phó?”
Huyền Diệu nói: “Trước đó ta đã thông báo cho ngươi biết, Ngưu Hữu Đạo chẳng phải loại lương thiện gì, nếu giữ lại còn không biết chuyện gì xảy ra, ngươi nhất định phải nhanh chóng giải quyết.”
Long Phiếm Hải thấp giọng nói: “Quản sự yên tâm, ta nhất định sẽ không lưu lại bất cứ nhược điểm gì, chỉ là vội vàng quá, sợ không phù hợp. Dù sao hắn cũng vừa mới đến, còn đang làm quen tình huống ban đầu. Vừa đến đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta sợ không tiện bàn giao.”
Huyền Diệu nói: “Khi nào ra tay, ngươi tự có nắm chắc.”
“Vâng.” Long Phiếm Hải nói: “Thuộc hạ sẽ nhanh chóng sắp xếp. Dám bất kính với quản sự, ta sẽ không để cho hắn sống tốt. Quản sự cứ chờ xem, hai ngày tới ta sẽ cho hắn biết thế nào là lễ độ.”
Huyền Diệu ừm một tiếng: “Nên cho hắn biết tay. Nhớ, đừng lưu lại bất cứ dấu vết gì liên lụy đến mình.”
“Thuộc hạ rõ.” Long Phiếm Hải lên tiếng, bên ngoài đột nhiên có người ló đầu vào: “Chấp sự.”
Long Phiếm Hải nhìn người ngoài cửa, sau đó quay sang nói với Huyền Diệu: “Quản sự, là người phụ trách giám sát Ngưu Hữu Đạo.”
Huyền Diệu nói: “Vào đi.”
Người đến bước vào trong hành lễ với hai người. Long Phiếm Hải hỏi: “Không phải ta bảo ngươi giám sát người sao, ngươi chạy đến đây làm gì?”
Người đến nói: “Chấp sự, bên chỗ Ngưu Hữu Đạo có biến.”

Long Phiếm Hải và Huyền Diệu nhìn nhau, sau đó quay lại nhìn thủ hạ: "Ngưu Hữu Đạo vừa mới đến, còn có thể có tình huống gì?"
Người đến nói: "Ngưu Hữu Đạo thả kim sí trong viện."
"Kim sí?" Long Phiếm Hải sững sờ, quay sang nhìn Huyền Diệu, hơi im lặng.
Hai người biết rất rõ, đám người Ngưu Hữu Đạo đều bị lạnh nhạt khi đến. Ngoại trừ phân phát vũ khí tùy thân, hầu như không có vật nào khác, lấy đâu ra kim sí chứ? Nếu có, cũng chính là con kim sí của vị Thánh Tôn không biết nào đó, phụ trách liên lạc với chín thánh.
Ngưu Hữu Đạo vừa đến đã có liên lạc với Thánh Tôn?
Sắc mặt Huyền Diệu vô cùng khó coi, nhìn chằm chằm Long Phiếm Hải: "Không phải bảo các ngươi cẩn thận sao? Rốt cuộc các ngươi đã làm gì, tại sao hắn vừa đến đã phát ra mật báo?"
Long Phiếm Hải vội giải thích: "Quản sự, chúng ta chẳng làm gì cả."
Huyền Diệu tức giận nói: "Không làm gì? Không làm gì mà hắn có thể tùy tiện liên lạc với Thánh Tôn? Ta cho ngươi biết, một khi Yêu Hồ ti xảy ra chuyện, người thứ nhất bị bắt hỏi chính là ngươi."
Long Phiếm Hải không mò ra được đầu mối, chỉ biết giải thích: "Quản sự, ta thật sự không có làm gì, ngay cả nói cũng không nói nhiều với hắn, có thể làm gì chứ?"
"Ngươi lo đi nghe ngóng đi." Huyền Diệu xua tay.
"Vâng." Long Phiếm Hải lĩnh mệnh rời đi. Vừa đi được mấy bước đã bị Huyền Diệu gọi lại: "Khoan đã, chuyện này đừng làm loạn, tìm hiểu trước đã."
Long Phiếm Hải đương nhiên là hiểu ý của hắn ta. Đây là nhìn mặt Ngưu Hữu Đạo mà ra tay.
Ra ngoài xem xét xong, Tần Quan và Kha Định Kiệt trở về. Thấy Ngưu Hữu Đạo đang ngồi trong đình viện, hai người bước nhanh vào, bẩm báo tình huống quan sát được.
Sau khi bẩm báo xong, Tần Quan nói: "Chúng ta vừa đi lập tức đã bị ngăn cản, không cho chúng ta chạy loạn. Chúng ta làm theo những gì mà Trưởng lão nói, người ngăn cản hoàn toàn không dám gây khó dễ cho chúng ta."

Nhìn biểu hiện lo lắng, đề phòng của hai người, Ngưu Hữu Đạo mỉm cười hỏi: “Sau đó thì sao?”
Kha Định Kiệt nói: “Người của Yêu Hồ ti rõ ràng bất mãn với chúng ta. Đệ tử sợ bọn họ sẽ đến trả thù.”
“Trả thù?” Ngưu Hữu Đạo bật cười, vỗ một chồng giấy trên bàn: “Ta đang lo không tìm được chuyện gì để làm. Các ngươi không cần lo lắng, cứ việc làm theo lời ta nói. Xảy ra chuyện, có ta chịu trách nhiệm.”
Hai người nhìn nhau, chỉ có thể nói là ngầm thở dài.
Chuyện này tạm thời không đề cập đến nữa. Tần Quan vẫn rầu rĩ như cũ: “Trưởng lão, chúng ta đã hỏi thăm được một số tình huống, Yêu Hồ ti phụ trách săn giết yêu hồ bên trong Thánh Cảnh.”
Ngưu Hữu Đạo biết rõ trong lòng: “Nghe cái tên ta cũng đã đoán ra được là như thế.”
Thấy hắn không quan tâm, Kha Định Kiệt nhắc nhở: “Trưởng lão, chuyên săn giết yêu hồ đấy. Yêu Hồ ti thường xuyên chạy đến hoang trạch tử địa. Nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn ở đó, đây cũng là chuyện bình thường, ngay cả cái cớ cũng không cần tìm.”
Điều này không cần y nhắc nhở. Khi Ngưu Hữu Đạo biết hắn sẽ đến Yêu Hồ ti, hắn lập tức đoán được người nào đó đang có lòng dạ xấu xa. Chỉ là khó tránh khỏi sự trùng hợp. Muốn giết hắn ở hoang trạch tử địa? Hắn nghĩ mãi cũng cảm thấy hơi lạ.
Đương nhiên, suy nghĩ kỹ một chút, an bài Ngưu Hữu Đạo đến Yêu Hồ ti là chuyện hợp tình hợp lý nhất. Như Kha Định Kiệt đã nói, giết chết người tại hoang trạch tử địa là chuyện quá dễ dàng. Xảy ra chuyện ở chỗ khác sẽ không tiện giải thích, còn hoang trạch tử địa mà xảy ra chuyện thì cứ đổ hết lên đầu yêu hồ.
“Không cần lo lắng, các ngươi đốc tra như thế nào do các ngươi tự chọn, không phải do bọn họ muốn bảo các ngươi nhìn gì thì nhìn. Bảo các ngươi đến hoang trạch tử địa, các ngươi có thể từ chối không đi.” Ngưu Hữu Đạo an ủi.
Kha Định Kiệt nói: “Trưởng lão, như vậy thì không được thích hợp. Nhiệm vụ chủ yếu của Yêu Hồ ti là săn giết yêu hồ, không đến hoang trạch tử địa thì làm sao mà được?”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Có người rõ ràng muốn trả thù ta, đang nhắm vào ta chứ không phải các ngươi, các ngươi không đi, bọn họ cũng chẳng để ý. Không đi không được thì ta đi cho. Có gì phiền phức ta sẽ ứng đối hết. Các ngươi có thể yên tâm.”

“Trưởng lão, điều này...” Hai người hơi ngượng ngùng. Nào có chuyện biết rõ sẽ gặp nguy hiểm, bản thân không tiến lên, còn bắt Trưởng lão trong môn tiến lên chứ.

Ngưu Hữu Đạo ra hiệu im lặng: “Được rồi, không cần nói nữa, cứ quyết định như vậy đi.” Nói xong, hắn đứng dậy: “Đã lâu rồi ta chưa được tắm cho đã.”

Hai người Tần Kha nhìn nhau, biết hắn đang nói gì, lập tức đi chuẩn bị. Viên Cương có nói cho hai người biết Ngưu Hữu Đạo rất thích tắm. Nếu có điều kiện, tận lực chuẩn bị mỗi ngày. Trước đó, bọn họ thật sự không có điều kiện này ở Thủ Khuyết sơn trang.

Chương 1539: Trưởng lão không tử tế rồi!

Chương 1539: Trưởng lão không tử tế rồi!
Hết thảy đã chuẩn bị xong, trong một gian phòng, hơi nước gợn sóng, Ngưu Hữu Đạo trần truồng ngâm trong nước.
Hắn rất thích tắm, nói chính xác là thích ngâm mình trong nước để suy nghĩ.
Được ngâm mình trong nước nóng thật ấm áp, mang đến cho hắn cảm giác an toàn, không còn cảm thấy cô độc nữa. Quan hệ nhiều ít không còn quan trọng, sau khi tắm xong, cả người sẽ sảng khoái, rộng mở.
Ngâm một hồi, gần chạng vạng tối, hắn mới rời khỏi bồn tắm. Vừa thay xong quần áo của Phiêu Miểu các, Tần Quan gõ cửa bên ngoài, bẩm báo: “Trưởng lão, Côn Lâm đến.”
Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng, biểu hiện đã biết.
Mặc quần áo xong xuôi, cả người chỉnh tề, hắn mới chống kiếm bước ra ngoài.
Côn Lâm đang đứng trong đình, thấy hắn xuất hiện, vội tiến lên hành lễ: “Đạo gia!”
Ngưu Hữu Đạo ra hiệu vào bên trong đình ngồi, đồng thời phất tay ra hiệu người dâng trà lên.
Côn Lâm không ngồi cùng với hắn. Ngưu Hữu Đạo không biết y đang suy nghĩ như thế nào, cũng không miễn cưỡng: “Tại sao ngươi lại có thời gian rảnh rỗi chạy đến đây? Thiên Hỏa giáo đồng ý cho ngươi đến à?”
Côn Lâm do dự một chút, sau đó đáp: “Ta nghe bên phía Thái Thúc Sơn Hải phái người thông báo, muốn triệu tập người của sáu phái đến Tuần Tra ti thương nghị chuyện gì đó.”

Ngưu Hữu Đạo lập tức hiểu ra lý do tại sao y lại chạy đến đây. Tám phái ở lại Thánh Cảnh, bảy phái gặp nhau thương nghị chuyện gì đó, nhưng không thông báo cho hắn. Côn Lâm chạy đến đây là muốn nhắc nhở hắn một tiếng.
“Ừm, ta biết rồi.” Ngưu Hữu Đạo gật đầu, gương mặt hơi có vẻ suy tư.
Đúng lúc này, Kha Định Kiệt đang nói chuyện gì đó với thủ vệ bên ngoài, sau đó bước nhanh vào bẩm báo: “Trưởng lão, chấp sự Yêu Hồ ti Long Phiếm Hải đến.”
Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng, nhìn ra cửa chính, không thấy Long Phiếm Hải trực tiếp tiến vào, lại còn tuân thủ lễ nghi nghiêm ngặt, để người ta thông báo trước, không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn, vội đứng dậy bước ra cổng nghênh đón.
Ngoài cửa, Long Phiếm Hải còn dẫn theo hai người xách hai hộp cơm.
“Chấp sự đến rồi sao, ai chà, thất lễ thất lễ, mời vào, mời vào.” Ngưu Hữu Đạo bước nhanh xuống bậc thang, nhanh chóng mời vào.
Long Phiếm Hải vô cùng vui vẻ, vừa bước lên bậc thang vừa nói: “Mạo muội đến chơi, hy vọng không quấy rầy.”
Ngưu Hữu Đạo liên tục khách sáo: “Chấp sự quá khách sáo rồi. Chấp sự đến chỗ nào của Yêu Hồ ti cũng không tính là quấy rầy.”
“Ngưu lão đệ cũng không phải thuộc hạ của ta, xưng hô chấp sự hơi khách khí rồi, lại còn cảm giác xa lạ. Ta và lão đệ mới quen đã thân, về sau cứ gọi nhau như huynh đệ.”
“Chấp sự hào hùng như thế, ta xem cung kính không bằng tuân mệnh. Về sau ta sẽ gọi huynh là Long huynh.”
Tần Quan và Kha Định Kiệt nhìn nhau. Hôm nay, khi vừa mới gặp, lời nói của vị chấp sự này vô cùng lạnh nhạt, tại sao chỉ trong chớp mắt đã thay đổi thái độ?
Bước vào trong đình, Long Phiếm Hải phất tay ra hiệu.
Hai người đi theo lập tức mở hộp cơm, bày rượu thịt ra bàn.
Ngưu Hữu Đạo làm ra vẻ bất ngờ: “Long huynh, đây là ý gì?”
Long Phiếm Hải nói: “Ngưu huynh đệ mới đến Yêu Hồ ti, về tình về lý, ta phải nên bày tiệc mời khách. Lúc này bữa tiệc hơi đơn giản, mong Ngưu huynh đệ đừng ghét bỏ.”
Ngưu Hữu Đạo liên tục chắp tay: “Không dám nhận, không dám nhận.”

Hai người cứ khách sáo qua khách sáo lại. Côn Lâm lên tiếng chào Tần Quan, nhờ y nhắn lại với Ngưu Hữu Đạo, sau đó ra về trước.
Y vốn đến nhắc nhở Ngưu Hữu Đạo một câu, cũng không có chuyện gì khác. Ngưu Hữu Đạo có khách quý đến nhà, y cũng nên đi trước lánh mặt.
Trong đình nâng ly cạn chén một lúc, Long Phiếm Hải chợt hỏi: “Lão đệ, ngươi cảm thấy quen thuộc với chỗ này chưa? Nếu ở không quen, chúng ta đổi lại viện tử khác.”
Ngưu Hữu Đạo khoát tay: “Không cần phiền như vậy. So với Thủ Khuyết sơn trang còn không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Ba người có thể ở trong một viện tử yên tĩnh, quả là tốt lắm rồi.” Dứt lời, hắn nâng chén: “Cảm ơn Long huynh đã tốn công sắp xếp.”
“Không cần khách sáo. Có việc gì cần thì cứ nói, chỉ cần trong khả năng, ta nhất định không thành vấn đề.” Long Phiếm Hải nâng chén cụng một cái.
Sau một hồi, Long Phiếm Hải đặt chén rượu xuống, đổi chủ đề khác: “Ta nghe người bên dưới nói, hôm nay lão đệ đã thả một con kim sí?”
Ngưu Hữu Đạo thận trọng đáp lại: “Là có chuyện như vậy.”
Long Phiếm Hải hỏi tiếp: “Con kim sí liên lạc với Thánh Tôn?”
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu: “Ngoại trừ con đó, ta cũng không thả con nào khác.”
Long Phiếm Hải thở dài: “Lão đệ, huynh đệ có gì không đúng thì cứ nói, tại sao vừa đến Yêu Hồ ti của ta đã trần tình với Thánh Tôn?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không có vấn đề gì đâu, trước chào hỏi Thánh Tôn thôi mà.”
Ngươi là ai vậy? Chào hỏi Thánh Tôn? Thánh Tôn rảnh rỗi đến mức chờ ngươi chào hỏi sao? Ngươi ngay cả điểm này mà cũng không hiểu?
Long Phiếm Hải tin mới là lạ, cười ha hả nói: “Lời này lão đệ sợ là hơi quá rồi. Chẳng lẽ ngươi cảm thấy Yêu Hồ ti của ta đã làm sai điều gì?”
Sắc mặt Ngưu Hữu Đạo trầm xuống: “Long huynh đang định tìm hiểu nội dung ta gửi cho Thánh Tôn sao?”
Long Phiếm Hải khoát tay: “Lão đệ không nên hiểu lầm, chỉ là ta không hiểu, không biết mình đã làm không tốt ở chỗ nào. Nếu có chỗ không

đúng, lão đệ không ngại nhắc nhở ta một tiếng. Yêu Hồ ti của ta sẽ tận lực sửa chữa.”
Ngưu Hữu Đạo không mắc lừa, lãnh đạm nói: “Nhắc nhở? Được, Ngưu mỗ mắt sáng không làm chuyện mờ ám. Vậy ta xin nhắc nhở một chút. Chuyện mà Long huynh tìm hiểu nội dung ta báo cáo với Thánh Tôn hôm nay, ta cũng sẽ bẩm báo thật cho Thánh Tôn biết.”
Long Phiếm Hải cứng đờ, tay cầm chén rượu hơi run lên, biểu hiện khó coi giống như nuốt trúng một con ruồi, hầu kết run run. Điều tra tin tức Thánh Tôn? Cái mũ này chụp chết người đấy.
Ánh mắt của hắn ta rơi xuống một bàn đầy rượu thịt. Cố ý chuẩn bị một bàn rượu thịt chỉ để đổi lấy điều này, bảo hắn ta nằm mơ cũng không nghĩ đến.
Thủ hạ đi theo Long Phiếm Hải cũng im lặng.
Tần Quan và Kha Định Kiệt nhìn nhau, có thể cảm nhận được bầu không khí xấu hổ bên trong.
Hai người cảm thấy thái độ của vị trưởng lão này không được tử tế. Người ta đã nhiệt tình chiêu đãi, ngài cư xử như vậy với người ta thích hợp sao?
Lấy lại tinh thần, Long Phiếm Hải cười khan: “Lão đệ, chỉ là hiểu lầm, tuyệt không phải tìm hiểu tin tức Thánh Tôn.”
Ngưu Hữu Đạo chợt cười ha hả: “Long huynh, ta cũng chỉ nói đùa thôi. Nếu như Ngưu mỗ làm chuyện không hợp tình hợp lý như vậy, về sau làm sao mà lăn lộn được nữa?”
Long Phiếm Hải như trút được gánh nặng, cười khổ chỉ vào hắn: “Lão đệ, trò đùa này của ngươi chơi hơi lớn rồi.”
Ý đồ tìm hiểu tin tức cứ như vậy mà lướt qua, hắn ta không dám hỏi nữa, nhưng thái độ đối với Ngưu Hữu Đạo lại càng nhiệt tình hơn, thân như huynh đệ.
Tần Quan và Kha Định Kiệt xem như lĩnh giáo, phát hiện Ngưu trưởng lão nói không sai. Người này chính là tiện. Ngươi không khách sáo, người ta sẽ càng không dám trêu chọc. Trưởng lão của bọn họ vừa đến đã thẳng thắn vạch mặt với từng người.
Tuần Tra ti, bên trong một gian viện, nơi ở của Thái Thúc Sơn Hải. Ông ta cũng đang chiêu đãi khách, nhưng không có rượu ngon thức ăn ngon,

chỉ có mấy chén trà xanh.
Thái Thúc Sơn Hải cũng đã đánh tiếng với Tuần Tra ti, nói muốn mở tiệc chiêu đãi khách, nhưng Tuần Tra ti nói không có phần chuẩn bị đó. Nói trắng ra là không để ý đến ông ta.
Cũng không còn cách nào, đến giờ cơm, Thái Thúc Sơn Hải đành phải dùng trà xanh đãi khách. Nơi này cũng không có người ngoài. Ngoại trừ thành viên các phái thì không còn ai khác.
Trưởng lão Lư Diệu của Thiên Hỏa giáo, Trưởng lão An Thủ Quý của Vạn Thú môn, Trưởng lão Vũ Hoa của Liệt Thiên cung, Trưởng lão Mai Trường Hồng của Huyết Thần điện. Ngoài ra còn có Trưởng lão Lôi Thắng của Ma Thiên tông nước Tấn, Trưởng lão Hoàng Phủ Kim của Thanh Nguyệt sơn trang và Khí Vân tông.
Những nhà khác đều đã đến trước, Trưởng lão An Thủ Quý của Vạn Thú môn là người đến sau cùng, rõ ràng bất mãn với Thái Thúc Sơn Hải, cho nên cố ý để đối phương chờ.

Chương 1540: Phân chó bày ra, ắt có ruồi bu đến (1)

Chương 1540: Phân chó bày ra, ắt có ruồi bu đến (1)
Vừa vào cửa đã thấy một đám người ngồi trong phòng khách, An Thủ Quý hừ một tiếng: “Thái Thúc Sơn Hải, có chuyện gì thế?”
Thái độ này khiến cho Thái Thúc Sơn Hải cảm thấy bất mãn trong lòng, nhưng ngoài mặt cũng không biểu hiện gì giận dữ, đưa tay ra hiệu mời ngồi.
An Thủ Quý không nhúc nhích, đứng nói: “Có chuyện mau nói, có rắm mau thả.”
Thái Thúc Sơn Hải đứng lên: “Được, hôm nay ta triệu tập các vị, chỉ là muốn hỏi các vị một câu, chuyện chúng ta liên hợp đối kháng khi còn ở Thủ Khuyết sơn trang, bây giờ không biết có còn được tính hay không?”
Mọi người nhìn bên trái, bên phải của mình, xem phản ứng của những người khác như thế nào.
An Thủ Quý hừ lạnh: “Hình như còn một nhà chưa đến.”
Thái Thúc Sơn Hải hỏi: “Ngươi nói là Ngưu Hữu Đạo? Hắn huyên náo với các phái, ai đồng ý liên kết với hắn chứ? Hơn nữa, Yêu Hồ ti của hắn phụ trách săn giết yêu hồ, chẳng liên quan đến phương diện nào khác. Không có liên quan, hắn sẽ không cung cấp được tin tức hữu dùng. Ta thấy, cũng không cần quản hắn sống chết ra sao.”
Nghe xong, mọi người ngược lại không có ý kiến, ít ra là không ai lên tiếng phản đối.
Thái Thúc Sơn Hải quan sát phản ứng của mọi người, sau đó không đề cập đến Ngưu Hữu Đạo nữa: “Mọi người đều biết tình huống của chúng ta như thế nào, nếu chia ra làm việc sẽ rất khó khăn. Ta thấy, thương

nghị ở Thủ Khuyết sơn trang vẫn còn hữu hiệu. Mọi người đồng tâm với nhau mới bền bỉ được. Không biết ý của các vị như thế nào?”
Đúng lúc này, Thái Thúc Tầm ngoài cửa bẩm báo: “Trưởng lão, đệ tử Thiên Hỏa giáo cầu kiến, nói là có chuyện quan trọng cần báo cho Lư trưởng lão.”
Trưởng lão Lư Diệu của Thiên Hỏa giáo nghe xong, liền đứng dậy bước ra ngoài. Thái Thúc Sơn Hải chợt nói: “Lư huynh, ở đây còn có chuyện gì quan trọng chứ? Chẳng lẽ có liên quan đến Phiêu Miểu các. Không ngại mời người vào nói cho mọi người cùng nghe một chút.”
“Đúng, phải nên như vậy. Trưởng lão Lôi Thắng của Ma Thiên tông lên tiếng phụ họa.
“Lư huynh, hãy nói cho mọi người cùng nhau nghe một chút đi.” An Thủ Quý cũng lên tiếng.
Mọi người cùng nhau hưởng ứng. Lư Diệu hơi do dự nhưng ngẫm lại cũng không thấy có gì. Thái Thúc Sơn Hải nói cũng có lý, nơi này còn có chuyện gì quan trọng hơn nữa. Liên lạc với tông môn không được, có việc hẳn cũng liên quan đến Phiêu Miểu các, đành gật đầu.
Thái Thúc Sơn Hải lập tức nói: “Bảo y vào đây.”
“Vâng.” Thái Thúc Tầm lĩnh mệnh rời đi.
Rất nhanh, đệ tử Thiên Hỏa giáo bước vào, chắp tay chào mọi người, sau đó đến bên tai Lư Diệu thì thầm vài câu.
Sắc mặt Lư Diệu trầm xuống, hiển nhiên không được cao hứng.
Thái Thúc Sơn Hải nói: “Lư huynh, chuyện gì xảy ra vậy?”
Lư Diệu cũng không giấu diếm: “Không có gì, đệ tử phát hiện Côn Lâm lén lút đến gặp Ngưu Hữu Đạo.”
Nói đến Côn Lâm, các phái đều biết, việc này đã khiến Thiên Hỏa giáo trở thành trò cười của giới tu hành.
Trò cười thì trò cười, nhưng bây giờ mọi người lại cảm thấy hoài nghi.
Trưởng lão Vũ Hoa của Liệt Thiên cung ừm một tiếng, nói: “Không ngại gọi y đến hỏi chuyện gì xảy ra, tránh cho hiểu lầm gì đó.”
Trưởng lão Mai Trường Hồng của Huyết Thần điện cũng gật đầu: “Đúng vậy, gọi y đến hỏi thăm một chút.”
Xét theo một trình độ nào đó mà nói, bởi vì tin tức bế tắc, tương lai như thế nào đều là một mảnh mơ hồ trước mặt mọi người. Tất cả mọi người

đều mong muốn nắm bắt được thông tin. Cho dù chỉ là một chút thôi cũng được rồi. Nguyên nhân chính là do sự bất an tạo thành.
Lư Diệu tất nhiên là từ chối: “Không cần, đây là việc nhà của Thiên Hỏa giáo, không nhọc chư vị hao tâm tổn trí.”
Ông ta càng từ chối, mọi người lại càng hoài nghi có vấn đề. An Thủ Quý nói: “Lư huynh, đây không phải là chuyện của một mình nhà huynh. Nếu chúng ta đã như cây liền cành, bên cạnh huynh lại có nội gian, về sau chúng ta thương lượng chuyện gì mà bị tiết lộ ra ngoài, liên lụy chính là tất cả mọi người.”
Thái Thúc Sơn Hải hưởng ứng: “An huynh nói không sai, mau gọi y đến hỏi thăm một chút, chỉ hỏi y đã nói gì với Ngưu Hữu Đạo là được.”
Đối mặt với sự bức bách của một đám người, Lư Diệu cuối cùng cũng phải nhượng bộ, sai người đi gọi Côn Lâm đến.
Người đi rồi, mọi người liền chờ đợi, sau đó sẽ tiếp tục thương lượng sau.
Côn Lâm được gọi đến, chắp tay hành lễ với mọi người.
Lư Diệu nhìn Côn Lâm bằng sắc mặt không được tốt, lạnh lùng chất vấn: “Ngươi đến Yêu Hồ ti gặp Ngưu Hữu Đạo?”
Thật ra, sau khi đến Thánh Cảnh, ông ta vẫn không ưa Côn Lâm. Ngay từ đầu, ông ta đã có dự mưu giải quyết Côn Lâm ở hoang trạch tử địa. Đây cũng là ý của các Trưởng lão trước khi tham gia rèn luyện, thừa cơ giải quyết tên phản đồ này. Nhưng sự việc lại xảy ra ngoài ý muốn, bị Ngưu Hữu Đạo chặn lại, khiến cho ông ta bỏ lỡ cơ hội giải quyết Côn Lâm.
Về sau, bất luận là Thủ Khuyết sơn trang hay là ở đây, đều không tiện gây chuyện dưới mắt Phiêu Miểu các. Sự việc kéo đến giờ, và ông ta cũng vẫn luôn tìm kiếm cơ hội ra tay.
Côn Lâm im lặng, không nghĩ đến Trưởng lão xử lý chuyện nội bộ môn phái trước mặt người khác.
Lư Diệu đột nhiên quát: “Nói.”
Côn Lâm im lặng một chút rồi đáp: “Hồi trưởng lão, đúng là đã đi gặp.”
Mọi người nhìn nhau, xem ra là mình đa tâm, đúng là việc này thật, tâm trạng lập tức chuyển sang xem náo nhiệt.
Lư Diệu nghiêm túc nói: “Ngươi đi gặp hắn làm gì?”

Côn Lâm sẽ không nói mình đi nhắc nhở Ngưu Hữu Đạo: “Chỉ là đi chào hỏi mà thôi.”
Lư Diệu hỏi: “Chào hỏi? Có bẩm báo ta không? Khi ta ở đó, vì sao ngươi không đi? Vì sao thừa dịp ta không có mặt rồi mới đi. Ngươi dám nói trong lòng ngươi không có quỷ?”
Côn Lâm nói: “Chỉ một chút chuyện nhỏ, không đáng kinh động Trưởng lão.” Mặc dù lời nói không trung thực cho lắm, nhưng y cũng không thẹn với lương tâm, chỉ là nhắc nhở chứ không bán đứng Thiên Hỏa giáo.
Mà nhắc nhở Ngưu Hữu Đạo chính là hy vọng Ngưu Hữu Đạo cẩn thận, không để xảy ra chuyện. Y sợ Ngưu Hữu Đạo xảy ra chuyện, Tử Kim động sẽ thừa cơ giữ Hỏa Phượng Hoàng không thả. Đến tình trạng như bây giờ, y thật sự rất khó xử, trong lòng cũng chịu sự dày vò.
Thành tích rèn luyện ở hoang trạch tử địa đều giao cho Thiên Hỏa giáo, vậy mà Lư trưởng lão lại không hề cảm kích.
Ở một bên xem náo nhiệt, Thái Thúc Sơn Hải hớn hở nói: “Chạy đến đó chỉ để chào hỏi, chẳng lẽ ngươi không nói gì với Ngưu Hữu Đạo?”
Côn Lâm bình tĩnh đáp: “Không nói gì, cũng không kịp nói cái gì. Hắn có khách quý đến thăm, vội đi đón khách, còn ta thì trở về.”
Khách quý? Mọi người đều sững sờ.
Thái Thúc Sơn Hải lập tức hỏi: “Khách quý nào? Đây là thành Vấn Thiên, có thể có khách quý nào đến gặp hắn chứ?”
Côn Lâm không quan tâm câu hỏi của ông ta, ngược lại Lư Diệu hỏi một câu: “Là ai đến gặp hắn?”
Lư Diệu hỏi, Côn Lâm không dám giấu diếm: “Nghe xưng hô, hắn là chấp sự của Yêu Hồ ti. Chấp sự họ Long đó mang rượu và đồ ăn đến nhà bái phỏng.”
Y đem tình huống lúc đó nói ra.
Thái độ của y đối với Lư Diệu cũng giống như đối với Ngưu Hữu Đạo. Y kịp thời cung cấp tin tức cho Ngưu Hữu Đạo, để Ngưu Hữu Đạo cẩn thận. Tình huống mà y nhìn thấy bên phía Ngưu Hữu Đạo, y cũng không gạt bên này, hy vọng Thiên Hỏa giáo có thể biết thêm nhiều tình huống, cẩn thận hơn một chút. Y thật sự không muốn nhìn thấy Thiên Hỏa giáo bị thiệt thòi.

Tình cảm của y đối với Thiên Hỏa giáo, Ngưu Hữu Đạo cũng đã nhìn ra, cũng không cưỡng ép, bức bách y đoạn tuyệt quan hệ với Thiên Hỏa giáo, không để cho y khó xử. Ngưu Hữu Đạo cho y tự do và không gian để đưa ra lựa chọn cuối cùng.

Nhưng có một số chuyện cơ mật Ngưu Hữu Đạo vẫn không để Côn Lâm biết, ví dụ như chuyện ở hắn mò được Côn Lâm của Thiên Hỏa giáo ở hoang trạch tử địa nhưng không mang theo bên người, mà đẩy Phù Hoa lên, để Phù Hoa hỗ trợ chiếu cố.

Hắn cứu Côn Lâm từ Thiên Hỏa giáo, chỉ là không muốn Côn Lâm gặp nạn, dùng một phương thức khác bảo vệ Côn Lâm mà thôi.

Chương 1541: Phân chó bày ra, ắt có ruồi bu đến (2)

Chương 1541: Phân chó bày ra, ắt có ruồi bu đến (2)
Thật ra, tình huống của Ngưu Hữu Đạo cũng rất nguy hiểm. Trong tình thế như vậy, chẳng những phải đảm bảo cho bản thân, còn phải nghĩ biện pháp bảo đảm cho những người khác, xác thực cũng đã tiêu hao không ít tâm huyết của Ngưu Hữu Đạo.
Chỉ là Côn Lâm bắt cá hai tay như vậy cũng chẳng phải chuyện tốt, người khổ cũng chỉ có y mà thôi.
Ngưu Hữu Đạo có thể cho y thời gian, có thể tha thứ cho y, nhưng Thiên Hỏa giáo sẽ không tha thứ.
Nghe xong, mọi người không khỏi hoảng sợ. Thái Thúc Sơn Hải hoài nghi hỏi: “Ngươi nói chấp sự Yêu Hồ ti chẳng những mang rượu thịt đến nhà cầu kiến, mà còn ở ngoài cửa chờ thông báo?”
Côn Lâm nhìn phản ứng của Lư Diệu, thấy ông ta cũng có nghi ngờ này, lập tức trả lời: “Đúng vậy.”
Thái Thúc Sơn Hải hỏi tiếp: “Hắn và chấp sự Yêu Hồ ti là người quen biết cũ?”
Côn Lâm đáp: “Ta cũng không biết, nhưng vị chấp sự này rất nhiệt tình với hắn. Rượu thịt cũng toàn là đồ ngon, nhưng hình như là mới quen, vì hai người khách sáo với nhau, gọi nhau là huynh đệ.”
Thái Thúc Sơn Hải hỏi: “Bọn họ đã nói với nhau những gì?”
Côn Lâm lắc đầu: “Chỉ nghe mấy lời khách sáo, ta ở một bên không thích hợp lắm nên cáo từ trước, bọn họ nói gì nữa thì ta không biết.”
Thái Thúc Sơn Hải ném cho Lư Diệu một ánh mắt. Lư Diệu lập tức hỏi: “Côn Lâm, ngươi không lừa ta chứ?”

Côn Lâm đáp: “Những gì nhìn thấy, nghe thấy đều đã nói hết, cũng không nói ngoa.”
Đại sảnh chìm vào bầu không khí im lặng. Một lát sau, Lư Diệu khua tay: “Ngươi về trước đi.”
Côn Lâm chắp tay, sau đó cáo lui. Khi ra cửa, y liếc mắt nhìn đồng môn của mình. Xem chừng đây là người cáo trạng nhưng y cũng bất đắc dĩ không thể làm gì.
Còn vị đồng môn kia lại ném cho y cái nhìn khiêu khích, hoàn toàn không để tên phản đồ vào mắt.
Trong đại sảnh, An Thủ Quý trầm ngâm nói: “Nếu Côn Lâm nói là thật, thái độ của Phiêu Miểu các đối với chúng ta, chúng ta đều thấy được, nhưng vì sao lại đối xử đặc biệt với Ngưu Hữu Đạo như thế. Không biết cái tên Ngưu Hữu Đạo này đã dùng thủ đoạn gì?”
Thái Thúc Sơn Hải nhìn chén trà trên bàn. Ông ta muốn tổ chức một bữa tiệc ở đây nhưng lại bị người của Tuần Tra ti ngó lơ, kết quả chấp sự bên phía Ngưu Hữu Đạo đích thân mang rượu thịt đến nhà mời khách, sự chênh lệch trong đó là có thể nghĩ.
Trưởng lão Vũ Hoa của Liệt Thiên cung lên tiếng: “Mặc dù tên này không phải người tốt, nhưng không thể không thừa nhận, hắn có thể bước đến ngày hôm nay, đúng là có bản lãnh. Ta nghĩ, nếu muốn liên hợp đối kháng, không ngại dành cho hắn một phần.”
Trưởng lão Huyết Thần điện Mai Trường Hồng ừm một tiếng: “Không ngại tìm hắn nói chuyện trước, xem chuyện gì xảy ra ở chỗ của hắn rồi mới quyết định, như thế nào?”
Sau khi biết được bên phía Ngưu Hữu Đạo có biến, vốn định gạt Ngưu Hữu Đạo sang một bên, mặc kệ sống chết của hắn, thái độ của mọi người lúc này cũng bắt đầu thả lỏng. Vẫn là câu nói kia, nội tâm bất an, nên nóng lòng muốn tìm biện pháp mở ra cục diện.
Thấy thái độ của mọi người như vậy, Thái Thúc Sơn Hải nhẹ nhàng thở ra, nhìn sắc trời bên ngoài, nói: “Trời cũng đã tối rồi, một đám người chúng ta đêm hôm khuya khoắt chạy đến chạy lui cũng không thích hợp. Đêm tối bái phỏng, nôn nóng như vậy sẽ khiến cho tên kia làm dáng, chi bằng ngày mai đến gặp hắn thì hay hơn.”

“Được.” Trưởng lão Hoàng Phủ Kim của Thanh Nguyệt sơn trang lập tức hưởng ứng.
Sự việc cứ quyết định như vậy, mọi người tan cuộc.
Một người đầy rượu, Ngưu Hữu Đạo đích thân ra cửa tiễn khách.
Nhìn Long Phiếm Hải đi xa, hắn ngẩng đầu nhìn ánh trăng, sau đó quay trở về viện. “Trước khi đi, Côn Lâm có nói gì không?” Trước đó vội vàng ứng phó với Long Phiếm Hải, không thể quan tâm Côn Lâm, bây giờ hắn mới có thời gian rảnh để hỏi.
Tần Quan đáp: “Không nói gì ạ, chỉ nhờ báo lại y về trước.”
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu.
Tần Quan nói: “Cũng không biết mấy nhà kia bí mật mưu đồ chuyện gì mà gạt chúng ta sang một bên. Chúng ta có cần đến đó hay không?”
Ngưu Hữu Đạo hừ khinh thường: “Cứt chó bày ra, ắt có ruồi bu đến. Làm tốt chuyện của mình là được.”
Tần Quan ngạc nhiên. Ngưu Hữu Đạo ví von cái kiểu gì vậy?
Kha Định Kiệt dần dần ngưỡng mộ phong cách cử trọng nhược khinh (giải quyết việc gì cũng thật nhẹ nhàng) của Ngưu Hữu Đạo, cười nói: “Xem ra Trưởng lão đã thu được một người hầu tốt. Bên kia có tin tức gì, y còn biết kịp thời đến thông báo cho Trưởng lão.”
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Chân đạp hai bên há có dài lâu? Y do dự như vậy, sẽ chỉ khiến cho Thiên Hỏa giáo càng phiền lòng về y hơn. Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Cộng thêm tính cách của y, tình cảnh của y lại càng thêm nguy hiểm.”
Đối với điều này, hai người Tần Kha cũng chẳng biết nên nói gì cho phải. Dù sao Côn Lâm cũng lấy danh nghĩa Thiên Hỏa giáo đến đây rèn luyện, tất nhiên là phải đi theo Thiên Hỏa giáo rồi.
.....
Bên trong một lầu các tại thành Vấn Thiên, sau khi nghe Long Phiếm Hải bẩm báo lại, Huyền Diệu đang dựa vào lan can bỗng nhiên quay người nhìn Long Phiếm Hải.
Hắn ta có thể cảm nhận được Long Phiếm Hải đang sợ, cũng có thể đoán ra được Long Phiếm Hải vì trấn an Ngưu Hữu Đạo mà nịnh nọt hắn không ít.

Việc này cũng nằm ngoài dự liệu của hắn ta. Mang rượu thịt đến bày tiệc đãi khách, không nghĩ đến Ngưu Hữu Đạo vẫn còn có thể nói ra mấy lời như vậy.
“Nói cách khác, ngươi không moi được tin tức gì, chỉ cùng hắn uống rượu, còn thiếu chút nữa gặp nguy hiểm?” Huyền Diệu lạnh lùng hỏi một câu.
Long Phiếm Hải thở ra một ngụm rượu: “Quản sự nói không sai, tên này không phải kẻ lương thiện. Ta phải mau chóng ra tay mới được, nếu không, còn không biết sẽ chọc ra chuyện gì nữa.”
Huyền Diệu hừ lạnh: “Biết thì tốt, mau đi sắp xếp đi.”
.....
Sau nửa đêm, tiếng gõ cửa kinh động đến Ngưu Hữu Đạo đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa trong phòng. Bên ngoài vang lên giọng của Tần Quan: “Trưởng lão.”
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi mở mắt: “Vào đi.”
Tần Quan bước vào, bước đến gần, hai tay dâng lên một tờ mật tín: “Trưởng lão, đây là bản hồi đáp của Thánh Tôn.”
“Ồ.” Ngưu Hữu Đạo lập tức nhận lấy, chỉ thấy trên tờ giấy có ghi bốn chữ: “Thánh Duyệt đã biết.”
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo hơi lấp lóe, cũng không biểu lộ bất luận thái độ gì. Thăm dò của hắn đã có kết quả, lúc này chỉ nói: “Lấy bút mực đến đây.”
Tần Quan sửng sốt nhưng vẫn làm theo.
Đợi mọi thứ đã chuẩn bị xong, Ngưu Hữu Đạo lập tức dựa vào bàn, Tần Quan ở một bên mài mực, nhìn thấy nội dung Ngưu Hữu Đạo viết mà cảm thấy nhức răng.
Trưởng lão trần tình với Thánh Tôn, viết lại nội dung Long Phiếm Hải đến điều tra nội dung trần tình.
Viết xong, hắn đặt giấy bút xuống, thổi khô mực rồi đưa cho Tần Quan: “Đưa cho Thánh Tôn.”
Tần Quan cảm thấy đổ mồ hôi lạnh giùm Long Phiếm Hải, thuận miệng hỏi một câu: “Trưởng lão, không phải ngài nói với Long Phiếm Hải chỉ là nói đùa thôi sao?”

Ngưu Hữu Đạo ghé mắt nhìn y: “Cũng không nhìn ra nơi đây là nơi nào sao? Trên địa bàn của người ta còn có thể nói thật? Ngươi muốn chó cùng rứt giậu, để người ta giết chúng ta trước à?”
Tần Quan hiểu nhưng rồi vẫn không hiểu: “Vậy vì sao ngài lại nói thật ngay từ đầu, nói cái gì người sáng mắt không làm chuyện mờ ám, muốn bẩm báo chi tiết với Thánh Tôn?”
Ngưu Hữu Đạo chế giễu: “Không hù dọa y một chút, y có thể khách sáo với chúng ta sao?”
Tần Quan bừng tỉnh, chính là trước hù dọa, sau ổn định. Sau khi đã hiểu rõ đạo lý bên trong, y không nhịn được cười, nhìn đồ trong tay mình, sau đó chắp tay nói: “Tử Kim động chúng ta có thể phái Trưởng lão chủ trì việc rèn luyện, đây chính là phúc của Tử Kim động chúng ta. Hai người chúng ta có thể đi theo Trưởng lão, đây cũng chính là phúc của chúng ta, học được từ Trưởng lão không ít thứ. Có Trưởng lão ở đây, hai đệ tử chúng ta ít ra cũng không còn sợ hãi. Trưởng lão chính là chủ tâm cốt của chúng ta.”
Mặc dù lời nói hơi buồn nôn một chút, nhưng y thật sự bội phục Ngưu Hữu Đạo. Y phát hiện vị Trưởng lão này là người dám nghĩ dám làm.

Chương 1542: Bắt Huyền Diệu

Chương 1542: Bắt Huyền Diệu
Y thậm chí cảm thấy may mắn vì có Ngưu trưởng lão ở đây. Nếu đổi lại là những người khác, ngay cả sư phụ của y, dựa vào hiểu biết của mình về sư phụ, y thật sự không biết sư phụ có thể làm gì với thế cục trước mắt, ít ra không dám hành động giống như Ngưu trưởng lão.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Được rồi, mấy lời nịnh bợ thì không cần nói, trước đi làm việc đi.”
“Vâng.” Tần Quan lĩnh mệnh lui ra, nhanh chóng gửi thư trần tình đi.
Ngưu Hữu Đạo lấy ra một tấm bản đồ, là tấm bản đồ mà Thường Thanh Sơn cho hắn. Dưới ánh đèn, hắn tìm được thánh địa của chín thánh.
Hắn rút kiếm đặt sang một bên, sau đó cầm vỏ kiếm trên tay làm thước, ngón tay chỉ vào vị trí Thủ Khuyết sơn trang, kéo thẳng đến thành Vân Thiên, rồi làm dấu trên võ kiếm. Sau đó lại tiếp tục đo khoảng cách từ Thủ Khuyết sơn trang đến hoang trạch tử địa.
Hắn so sánh hai nơi với nhau, căn cứ vào thời gian phi cầm bay, đại khái tính ra được khoảng cách giữa hai bên, rồi lại so sánh tỷ lệ giữa bản đồ và địa hình thực tế, từ đó rút ra được kết quả cho mình.
Hắn bấm ngón tay tính toán thời gian qua lại của kim sí. Căn cứ vào kinh nghiệm của hắn về tốc độ bay của kim sí, hắn có thể tính ra được khoảng cách kim sí lần này bay được bao xa. Ngón tay lại đo đạc trên chiều dài vỏ kiếm.
Về sau, một đầu của võ kiếm điểm vào vị trí thành Vấn Thiên, vòng một vòng làm trung tâm, tính ra được phạm vi bay đại khái của kim sí, ngón tay Ngưu Hữu Đạo lại làm dấu trên tấm bản đồ, dễ dàng cho việc kiểm tra sau này.
Hắn chống tay lên bàn xem kỹ tấm bản đồ.

Trong phạm vi vừa đi vừa về của kim sí, thánh địa Đại La, thánh địa Thiên Ma, thánh địa Băng Tuyết, thánh địa Thiên Mục, thánh địa Vô Hư, thánh địa Vô Minh đều bị loại ra khỏi phạm vi bay của kim sí. Những thứ nằm ngoài vòng tròn này thì có thể không cần cân nhắc. Dù sao, khi kim sí đến nơi cũng phải cần thời gian xem xét.
Trong phạm vi phi hành của kim sí, chỉ có thánh địa Đại Nguyên, thánh địa Thiên Lam và thánh địa Vô Song.
Ngưu Hữu Đạo dùng móng tay thuận tiện vẽ một vòng tròn làm dấu trên tấm bản đồ. Gần vòng tròn nhất chính là thánh địa Thiên Lam, cũng chính là Thánh Tôn quản lý Vô Biên Các, Lam Đạo Lâm.
Vẻ mặt Ngưu Hữu Đạo trở nên đăm chiêu. Căn cứ vào suy tính thời gian, nếu không có tình huống nào đặc biệt, nếu đối phương cũng không giữ kim sí quá lâu, Thánh Tôn mà hắn trần tình rất có thể là Lam Đạo Lâm.
Nếu giữ kim sí lâu hơn một chút, thánh địa Đại Nguyên và thánh địa Vô Song đều có khả năng. Nếu là thánh địa Đại Nguyên, Đinh Vệ chính là người của thánh địa Đại Nguyên.
Hắn đứng trước tấm bản đồ, đốt đèn chống kiếm, suy nghĩ rất nhiều, cẩn thận thăm dò. Trong lúc đang thất thần, Kha Định Kiệt gõ cửa bước vào, lúc này Ngưu Hữu Đạo mới giật mình bừng tỉnh.
“Trưởng lão, xin hỏi có cái gì phân phó không?” Kha Định Kiệt hỏi một câu. Y vẫn luôn phụ trách canh giữ xung quanh. Vừa nãy đổi ca với Tần Quan, thấy phòng của Ngưu Hữu Đạo vẫn còn sáng đèn, lập tức bước vào hỏi một câu.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Ngươi đi nghỉ ngơi trước đi.”
Kha Định Kiệt nhìn tấm bản đồ, ngạc nhiên hỏi: “Đây là bản đồ Thánh Cảnh?” Ngụ ý tò mò không biết tấm bản đồ ở đâu ra.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Là bản đồ Thánh Cảnh, mới tìm được từ giá sách. Nếu các ngươi có thời gian rảnh, cũng có thể tìm hiểu. Hiểu thêm về địa hình Thánh Cảnh cũng không có gì xấu đối với các ngươi, khi gặp chuyện cũng có thể đem ra làm tham khảo.”
“Vâng.” Kha Định Kiệt gật đầu, trong lòng ngược lại muốn biết địa hình chỉnh thể của Thánh Cảnh là như thế nào.

Nhưng bây giờ Trưởng lão đang xem, y không tiện quấy rầy. Thấy không còn phân phó nào khác, y lập tức cáo lui.
Ngưu Hữu Đạo một đêm không ngủ. Sau khi tắt đèn, hắn đặt kiếm bên gối, một mình chìm trong bóng tối, ánh mắt thâm thúy.
Khi mặt trời lên cao, Trưởng lão các phái lại tập trung tại phòng của Thái Thúc Sơn Hải ở Tuần Tra ti.
Sau khi thương lượng một phen, mọi người muốn đến Yêu Hồ ti tìm Ngưu Hữu Đạo.
Nhưng vừa mới đi được không bao xa, bọn họ bị người của Phiêu Miểu các chặn lại. Người giữ chắp tay nói: “Chư vị, Huyền quản sự triệu kiến.”
Mọi người nhìn nhau, cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể đi theo người kia.
Khi đến cổng yếu địa trung tâm thành nội, bọn họ nhìn thấy người quen, Ngưu Hữu Đạo cũng đến.
“Chư vị, khí sắc không tệ nhỉ.” Ngưu Hữu Đạo chắp tay, vui vẻ chào hỏi.
Thái độ mọi người đều lạnh nhạt, không ai đáp lời. Có mấy người nhịn không được nhìn Ngưu Hữu Đạo nhiều hơn một chút, thấy động tác tiện tay chống kiếm mà đi của hắn.
Khi bước vào chính đường, mọi người mới phát hiện, chấp sự tám ti có liên quan đã đến trước, đứng một hàng bên trái.
Dưới sự ra hiệu của người dẫn đường, tám vị Trưởng lão đứng sang bên phải, đối diện với tám vị Chấp sự.
“Lão đệ, tối hôm qua nghỉ ngơi như thế nào?” Long Phiếm Hải đứng đối diện lên tiếng chào Ngưu Hữu Đạo, vẻ mặt tươi cười.
Ngưu Hữu Đạo chắp tay: “Vẫn còn tốt, đa tạ Long huynh chiếu cố.”
Long Phiếm Hải cười ha hả: “Không cần khách sáo, cần gì cứ lên tiếng.”
Y vừa nói xong, đám người Thái Thúc Sơn Hải đều trao đổi ánh mắt với nhau, trong lòng thầm nhủ, xem ra Côn Lâm Thụ nói không sai.
Đừng nói bọn họ, ngay cả bảy Chấp sự các ti khác cũng cảm thấy nghi hoặc.
Mọi người chờ một lát, Huyền Diệu bước từ đằng sau ra, người hai bên đều chắp tay hành lễ.

Huyền Diệu phất tay, ra hiệu miễn lễ. Hắn ta nhìn trưởng lão tám phái, sau đó nhìn chằm chằm vào Ngưu Hữu Đạo vẫn đang rất bình tĩnh, hỏi: “Tám vị Trưởng lão đã quen thuộc với trụ sở được an bài cho mình chưa?”
“Rất tốt.” Mọi người đồng thanh lên tiếng.
Huyền Diệu nói: “Đừng ngại. Hôm nay ta gọi các người đến đây, còn có Chấp sự tám ti, chính là muốn giải quyết vấn đề trước mặt. Qua một đêm rồi, nếu các người phát hiện nơi ở không quen, có vấn đề gì thì cứ nói ra. Vì phối hợp với đốc tra của các người, chúng ta sẽ nghĩ hết biện pháp để giải quyết. Đừng khách sáo, có vấn đề gì cứ nói. Chỉ cần không vi phạm quy định, có thể thay đổi, chúng ta sẽ tận lực sửa chữa.”
Có thể có vấn đề gì? Cùng lắm là cảm thấy thái độ của các ti đối với mình không tốt, nhưng mọi người không dám nhắc đến, sợ đắc tội với các ti. Đều là những người lăn lộn lâu như vậy, cái gì có thể nói, cái gì không thể nói, ai cũng đều nắm chắc. Bây giờ chỉ cần nghe thôi, đừng cho là thật. Nếu không, sẽ tự tìm phiền phức.
Đương nhiên, Ngưu Hữu Đạo ở Yêu Hồ ti lại không tồn tại vấn đề này. Long Phiếm Hải đối xử với hắn rất khách sáo, rất nhiệt tình.
Đợi một lát, Huyền Diệu hỏi: “Thế nào, không có vấn đề gì sao?”
Ngưu Hữu Đạo lên tiếng, nhìn chằm chằm Long Phiếm Hải: “Không có vấn đề gì.”
Long Phiếm Hải mỉm cười đáp lại, ngoài mặt thì tỏ ra hài lòng với câu trả lời của đối phương nhưng trong lòng lại thầm nói, bây giờ tạm để cho ngươi nhẹ nhõm, về sau sẽ có lúc ngươi phải khóc.
Trạm gác ngầm mà y tạm thời sắp xếp đã phát hiện, sau nửa đêm, Ngưu Hữu Đạo lại thả kim sí, cũng không biết đang giở trò quỷ gì, nhưng lại càng khiến cho y hạ quyết tâm, không thể lưu lại Ngưu Hữu Đạo, cần phải mau chóng diệt trừ.
Ngưu Hữu Đạo đã nói như vậy, bảy người còn lại đều trả lời một cách mơ hồ, nói không có vấn đề gì.
Huyền Diệu nói: “Được, nếu mọi người đều hài lòng với sắp xếp hiện tại, vậy thì không có vấn đề gì. Ta sẽ báo lên trên như thế. Được rồi, không có chuyện gì khác, mọi người trở về chỗ của mình, làm những gì mình cho là đúng.”

“Vâng.” Mọi người chắp tay lên tiếng lĩnh mệnh.
Trong lúc muốn rời đi, bên ngoài có người nhanh chân bước vào, dẫn đầu là Đinh Vệ, sau lưng còn có bốn người mặc áo choàng.
Mọi người đang định bước ra ngoài, nhưng vì Đinh Vệ xông thẳng vào, không khỏi lui trở lại.
“Tiên sinh.” Huyền Diệu chắp tay hành lễ, chủ động tránh khỏi vị trí chính vị.
Đinh Vệ bước đến chỗ chính vị, ánh mắt đảo qua mọi người, hỏi một câu: “Tất cả tập trung ở đây để làm gì?”
“Chỉ là muốn kiểm tra lại tình hình ăn ở của thành viên đốc tra.” Huyền Diệu đáp.

Chương 1543: Hiện tại vẫn chưa đạt đến hỏa hầu

Chương 1543: Hiện tại vẫn chưa đạt đến hỏa hầu
Đinh Vệ từ chối cho ý kiến chuyện này, ánh mắt dừng lại trên mặt Ngưu Hữu Đạo một chút, sau đó quay sang nhìn Huyền Diệu, đột nhiên nói: "Bắt Huyền Diệu lại."
"A?" Huyền Diệu ngạc nhiên ngẩng đầu, cho rằng mình nghe lầm.
Nhưng sự thật chứng minh hắn ta không nghe lầm. Bốn người hộ tống Đinh Vệ nghe lệnh cùng nhau tiến lên, chế trụ Huyền Diệu ngay tại chỗ, quặt ngược cánh tay của hắn ta, ấn vai hắn ta xuống.
Những người có mặt tại hiện trường đều giật nảy người, không biết tại sao lại như vậy. Vừa rồi Huyền Diệu còn cao cao tại thượng, vênh vào đắc ý, vì sao đảo mắt đã bị bắt?
Huyền Diệu vùng vẫy, lớn tiếng nói: "Tiên sinh, thuộc hạ không phạm tội, vì sao lại bị bắt?"
Đinh Vệ nói: "Có phạm tội hay không, kiểm chứng xong sẽ nói. Bây giờ ngươi chỉ cần phối hợp thẩm vấn, có lời gì thì ngươi cứ nói trong lúc thẩm vấn, không nên kêu gào ở đây. Dẫn đi."
Hai người đang khống chế Huyền Diệu lập tức giải đi.
Huyền Diệu vô cùng sốt ruột và sợ hãi, thỉnh thoảng quay đầu nhìn Đinh Vệ mặt không thay đổi, cũng không dám kêu gào gì nữa.
Hiện trường yên lặng như muốn đóng băng, Đinh Vệ hờ hững nói: "Ngưu Hữu Đạo lưu lại, những người khác giải tán."
"Vâng." Mọi người lĩnh mệnh rời đi. Khi bảy Trưởng lão các phái bước ra ngoài, bọn họ không ngừng quay đầu nhìn nhau, không biết Đinh Vệ giữ một mình Ngưu Hữu Đạo ở lại để làm gì.

Trong nội đường chỉ còn lại một mình Ngưu Hữu Đạo. Đinh Vệ phất tay, tùy tùng hai bên cũng bước ra ngoài.
Lúc này thật sự chỉ còn lại hai người. Đinh Vệ khoác áo choàng nửa thân chậm rãi bước đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo, hỏi: “Là ngươi trần tình với Thánh Tôn, cáo trạng Huyền Diệu?”
Y đã chạy suốt đêm đến đây. Sở dĩ chạy đến đột ngột như vậy là vì hôm qua y nhận được pháp chỉ, bảo Phiêu Miểu các nghiêm túc điều tra việc Huyền Diệu có phải đang dùng việc công báo thù tư, trả đũa Ngưu Hữu Đạo hay không. Việc này không đáng y phải ra mặt, nhưng y vẫn phải đích thân đến.
Bây giờ y cũng không thể xác định là Ngưu Hữu Đạo, chỉ là việc này xảy ra quá đột ngột, ngoại trừ nghĩ đến Ngưu Hữu Đạo, y thật sự không nghĩ ra được người nào khác.
Ngưu Hữu Đạo khách sáo chắp tay: “Đúng.”
Hắn thẳng thắn thừa nhận.
Khóe miệng Đinh Vệ hơi căng ra. Việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.
Nói nhỏ, cùng lắm cũng chỉ là ân oán cá nhân. Nói lớn, thân phận Ngưu Hữu Đạo bày ra ở đó, Huyền Diệu đang nhắm vào thành viên đốc tra mà Thánh Tôn đã chỉ định.
“Ngươi có chứng cứ chứng minh Huyền Diệu dùng công báo thù tư, trả đũa ngươi không?” Đinh Vệ lạnh lùng hỏi một câu.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Chỉ căn cứ vào đủ loại dấu hiệu mà phán đoán thôi.”
Đinh Vệ nói: “Nói cách khác, ngươi không có bất kỳ chứng cứ nào, chỉ là dựa vào suy đoán của ngươi? Chỉ dựa vào suy đoán mà đã dám trần tình với Thánh Tôn, lá gan của ngươi không nhỏ nhỉ.”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Đúng là ta có hướng Thánh Tôn trần tình, còn việc có chứng cứ hay không không phải việc ta cân nhắc. Nên xử lý thế nào, Thánh Tôn tự có phán xét. Thánh Tôn có xử phạt ta, ta xin nhận. Tiên sinh, nếu ta đã không để ý đến mà phạm phải sai lầm, ý của ngài là đang nhắc nhở ta, về sau khi không có bằng chứng thiết thực, ta không thể bẩm báo lên Thánh Tôn?”

Khóe miệng Đinh Vệ lại càng căng ra hơn, lồng ngực phập phồng vì giận. Đối phương nhìn thì giống như cung kính, nhưng thật ra trong bông có kim, đang chống đối y, đem Thánh Tôn ra dọa y.
Nhưng y vẫn cố kềm chế lửa giận trong lòng, giải thích một chút: “Ta không có ý này, chỉ cần trong phạm vi quyền lực và trách nhiệm đốc tra của ngươi, ta sẽ không quấy rầy.” Y không có khả năng cảnh cáo Ngưu Hữu Đạo, nói rằng không có chứng cứ thì không được trần tình với Thánh Tôn.
Ngưu Hữu Đạo hơi hạ thấp người: “Tạ tiên sinh thông cảm. Ta cũng không có ý gì khác. Thân đã chịu thánh mệnh, chỉ muốn dốc công dốc sức, không dám lười biếng mà thôi. Chỉ cần phát hiện bất kỳ dị thường nào, ta không dám giấu diếm, tuyệt không dám lừa gạt Thánh Tôn.”
“Tốt, rất tốt.” Đinh Vệ gật đầu, sau đó lạnh lùng nói: “Cút đi.”
Ngưu Hữu Đạo chắp tay lĩnh mệnh, rồi quay người rời đi.
Đinh Vệ đứng nghiêm nhìn theo bóng lưng Ngưu Hữu Đạo, hơi nheo mắt, sát cơ hiện lên.
Trong tình huống bình thường, y có thể lập tức làm thịt Ngưu Hữu Đạo, nhưng nói đi thì phải nói lại, trong tình huống bình thường, Ngưu Hữu Đạo cũng sẽ không dám nói chuyện với y như vậy. Bây giờ Ngưu Hữu Đạo ỷ vào thân phận, ỷ vào quyền sinh sát không nằm trong tay Phiêu Miểu các, không người nào của Phiêu Miểu các dám công khai động đến hắn.
Trước khi Huyền Diệu bị bắt, hắn còn không dám nói ra những lời đó. Bây giờ nhìn thấy Huyền Diệu bị bắt, nắm được thái độ của Thánh Tôn, hắn đã dám.
Chậm rãi dạo bước ra khỏi chính đường, Đinh Vệ hất áo khoác sau lưng bước xuống bậc thang, thẳng đến nơi giam giữ thẩm vấn Huyền Diệu.
Lần này y đích thân chạy đến đây là vì Huyền Diệu. Có y tọa trấn, có thể phòng ngừa thế lực khác nhúng tay vào thẩm vấn Huyền Diệu.
Huyền Diệu có trả đũa Ngưu Hữu Đạo hay không, trong lòng y biết rất rõ. Nhất định là có, mà trong đó nhiều ít cũng có y ngầm đồng ý.
Chỉ là Trưởng lão một môn phái, lại dám chỉ kiếm vào người của y, quả thật không để y vào mắt.

Y đã nói muốn lột da Ngưu Hữu Đạo, nhưng trước đó có Ngao Phong đứng ra làm chứng, khiến cho y không có lý do dùng sức với Ngưu Hữu Đạo, để Ngưu Hữu Đạo thoát được một kiếp.
Bây giờ Ngưu Hữu Đạo lắc mình biến hóa, trở thành đốc tra nhằm vào Phiêu Miểu các. Y không thể công khai ra tay, tất nhiên là ngầm cho phép thuộc hạ bên dưới mình âm thầm mưu hại.
Ai cũng không nghĩ đến Ngưu Hữu Đạo không có bằng chứng, chỉ dựa vào suy đoán đã dám trần tình với Thánh Tôn, lá gan đúng là không nhỏ. Mà trong trường hợp không có bằng chứng, Thánh Tôn đã đích thân lên tiếng yêu cầu điều tra.
Huyền Diệu là thủ hạ tâm phúc của Đinh Vệ, rất nhiều chuyện bí mật đều phải qua tay Huyền Diệu. Y không thể không giữ Huyền Diệu.
Sợ liên lụy đến y, Huyền Diệu biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Vấn đề là, cũng chính vì chuyện này, ngay cả thủ hạ tâm phúc còn không giữ được, về sau làm sao mà phục chúng?
Bảo đảm Huyền Diệu sẽ rước lấy chút nghi ngờ, nhưng y vẫn phải làm, và đây cũng là nguyên nhân y đích thân chạy đến đây.
Ngưu Hữu Đạo vừa bước ra khỏi phủ đệ trung tâm, hai người Tần, Kha đang chờ bên ngoài vội chạy lên tiếp ứng.
“Ngưu trưởng lão.” Đám người Thái Thúc Sơn Hải cũng đang chờ bên ngoài lập tức tiến lên.
“Đi.” Ngưu Hữu Đạo không để ý đến bọn họ, dẫn hai người Tần Kha rời đi.
Hai người Tần, Kha trao đổi ánh mắt, phát hiện Trưởng lão của mình chẳng nể mặt Trưởng lão bảy phái gì cả, nhưng theo Ngưu Hữu Đạo lâu như vậy, bọn họ ít nhiều cũng hiểu được phong cách làm việc của Trưởng lão mình.
Hắn làm vậy tất có nguyên nhân.
Đám người Thái Thúc Sơn Hải ngạc nhiên nhìn nhau. An Thủ Quý nói nhỏ: “Cũng không biết Đinh Vệ giữ một mình hắn ở lại để nói thứ gì.”
Đầu tiên, thái độ của Chấp sự Yêu Hồ ti Long Phiếm Hải trở nên nhiệt tình với Ngưu Hữu Đạo, bây giờ lại đơn độc nói chuyện với Đinh Vệ, rõ ràng rất kỳ lạ. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Trong lòng mọi người giống như có con mèo đang cào.

Mọi người tập hợp lại với nhau thầm thầm thì thì, cũng không để ý đến mặt mũi đuổi theo, thẳng đến Yêu Hồ ti của Ngưu Hữu Đạo.
Khi Ngưu Hữu Đạo vừa đặt chân vào cửa viện, đám người kia đã đuổi kịp. Trưởng lão Huyết Thần điện Mai Trường Hồng kêu lên: “Ngưu trưởng lão dừng bước.”
Ngưu Hữu Đạo ngừng lại, quay người lại hỏi: “Có chuyện gì?”
Mai Trường Hồng nói: “Ngưu trưởng lão, chuyện thương lượng rút thăm trước đó ở Thủ Khuyết sơn trang vẫn còn chắc chắn chứ?”
Ông ta cũng không nói thẳng là liên hợp đối kháng Phiêu Miểu các, là bởi vì ngoài cổng có thủ vệ của Phiêu Miểu các, có mấy lời không thể để cho Phiêu Miểu các biết được.
Ngưu Hữu Đạo cũng liếc mắt nhìn thủ vệ kia, là Khúc Linh Côn. Hôm qua đã trực, hôm nay lại đến phiên.

Chương 1544: Bế môn canh (1)

Chương 1544: Bế môn canh (1)
Hắn quay lại nhìn mọi người, hời hợt nói một câu: “Nói chuyện với đám người sắp chết các người, còn cái gì có thể nói chứ?” Dứt lời, hắn quay người bước lên bậc thang, đi thẳng vào trong.
Một đám người còn muốn đuổi vào trong nội viện, ai ngờ vừa mới chạm bậc thang, Ngưu Hữu Đạo ở trong vọng ra một câu: “Đóng cửa, không có lệnh của ta, không cho phép bất cứ một ai tiến vào. Người nào vào, giết không tha.”
Cạch. Tần Quan và Kha Định Kiệt nhanh chóng đóng cửa phòng lại.
Ăn bế môn canh, thậm chí thiếu chút nữa bị cánh cửa đập vào, Trưởng lão các phái đứng ngoài cửa nghẹn họng nhìn nhau.
Chỉ là tường cao không ngăn được bọn họ. Bọn họ nhảy vào là có thể vào, nhưng “quy củ” chính là bức tường cao nhất thế gian.
Ai dám, có thể xông vào thử một chút. Ngưu Hữu Đạo đã nói giết không tha.
Đương nhiên, hai thủ hạ lính tôm tướng cua của hắn chẳng làm được chuyện giết không tha đối với bọn họ. Vấn đề là, tự tiện xông vào, một khi ra tay, chuyện sẽ lớn lên. Phiêu Miểu các không phải là nơi bọn họ muốn làm gì thì làm, không ăn được thì ôm đi.
“Tưởng mình là cái thá gì chứ?” An Thủ Quý hừ một tiếng, quay người bước xuống bậc thang.
Một đám người rời khỏi cổng, chậm rãi rời khỏi. Trưởng lão Hoàng Phủ Kim của Thanh Nguyệt sơn trang thấp giọng hỏi: “Hắn nói chúng ta là người sắp chết, lời này là có ý gì?”
Có trời mới biết là có ý gì. Tóm lại, sắc mặt mọi người đều ngưng trọng. Nhìn biểu hiện của Ngưu Hữu Đạo, khẳng định là không muốn liên hợp

với bọn họ, chuẩn bị đơn đả độc đấu. Nhưng đơn đả độc đấu có bằng liên hợp không? Xem ra, Ngưu Hữu Đạo đã biết thứ gì đó.
Thái độ của Long Phiếm Hải, còn có Đinh Vệ một mình tra hỏi là ví dụ chứng minh rất tốt.
Bởi vì Ngưu Hữu Đạo, trong lòng mọi người đều lo lắng.
Khúc Linh Côn canh giữ ngoài cổng nhìn theo một đám người rời đi. Vừa rồi gã tận mắt nhìn thấy, phát hiện Ngưu Hữu Đạo hoàn toàn không để mắt đến đám người này, nhưng bọn họ không ai tức giận. Việc này quả thật thú vị. Gã chuẩn bị trở về báo cáo cho người sau lưng mình.
Trong đình viện, Tần Quan tự mình pha nước trà, đặt trước mặt Ngưu Hữu Đạo.
Kha Định Kiệt ra ngoài điều tra cũng đã quay lại, cười nói: “Trưởng lão, bọn họ đi hết cả rồi.”
“Không đi còn có thể xông vào sao.” Ngưu Hữu Đạo nói một câu rồi cầm lấy chén trà.
Kha Định Kiệt do dự một chút, hỏi dò: “Trưởng lão, bọn họ nói hắn là chuyện liên hợp đối kháng?”
Hớp một ngụm nước trà, Ngưu Hữu Đạo buông chén trà xuống: “Bọn họ không phải muốn gạt chúng ta sang một bên sao?”
Kha Định Kiệt nói: “Trưởng lão, thứ cho ta nói thẳng, bây giờ không phải là lúc tức giận. Một mình chiến không bằng liên hợp”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Chúng ta cầu bọn họ, không bằng bọn họ cầu chúng ta. Cố gắng nhịn đi, bây giờ hỏa hầu vẫn chưa đến. Các ngươi không cần lo lắng, việc này ta tự có cân nhắc.” Nói xong, hắn mỉm cười: “Chuyện mà chúng ta trần tình với Thánh Tôn đã có kết quả, vừa rồi, Huyền Diệu đã bị bắt.”
“A!” Hai người đều kinh ngạc, sau đó mừng rỡ. Tần Quan cao hứng nói: “Đó là chuyện tốt. Huyền Diệu đang có thù với chúng ta, có thể giải quyết y cũng không tệ.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Các ngươi suy nghĩ nhiều quá rồi. Thành Vấn Thiên là trung tâm của Phiêu Miểu các ở Thánh Cảnh. Huyền Diệu có thể thay Đinh Vệ quản lý mọi việc ở đây, tất nhiên là tâm phúc của Đinh Vệ rồi. Có Đinh Vệ ở đây, mà y lại còn chấp chưởng Phiêu Miểu các,

mấy chuyện không có bằng chứng này không thương tổn được Huyền Diệu đâu.”
Hai người cau mày. Tần Quan hỏi: “Đã biết không gây thương tổn được cho y, cớ gì Trưởng lão còn chọc y, chẳng phải khiến cho y hận càng thêm hận?”
Kha Định Kiệt than thở: “Đúng vậy, Trưởng lão, vì tức giận nhất thời thì không đáng. Ngài làm như vậy hơi không để ý hậu quả rồi. Phiêu Miểu các sẽ không bỏ qua cho ngài đâu. Sớm muộn gì cũng sẽ tính sổ với ngài.”
“Chúng ta còn có đường lui à? Lấy đấu cầu sinh là lựa chọn duy nhất. Các ngươi không cần lo lắng. Nên làm như thế nào, trong lòng ta biết rõ. Kha Định Kiệt, ngươi hãy mang tấm bản đồ đặt trên giá sách ngày hôm qua cho Tần Quan xem kỹ một chút đi.”
“Vâng.”
Đợi hai người rời khỏi phòng, Ngưu Hữu Đạo đứng dậy bước ra cửa, ho khan một tiếng.
Khúc Linh Côn đang trông coi ngoài cửa bước vào, rút trong tay áo ra một thứ được bọc giấy dầu đưa cho hắn, đồng thời nhắc nhở một câu: “Thức ăn đưa thêm cho bữa ăn.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, hiểu ý của gã. Muốn vào, người ta cũng phải tìm lý do để bàn giao, nên nói đưa thêm đồ ăn cho hắn.
.....
Trong địa lao, Đinh Vệ nhìn khẩu cung người bên dưới đưa lên, phát hiện không có vấn đề gì, ném bản khẩu cung trở lại, bảo người không có phận sự lui hết, còn mình đi sâu vào trong địa lao.
Nghe được tiếng bước chân, thấy Đinh Vệ xuất hiện ngoài cửa nhà giam, Huyền Diệu lập tức bước lên, cách một hàng rào, hỏi: “Tiên sinh, là Ngưu Hữu Đạo cáo trạng sao?”
Y không ngốc. Người thẩm vấn hỏi một chút, y đã biết là đang điều tra y dùng việc công báo thù riêng.
Đinh Vệ gật đầu: “Chuyện không có bằng chứng, sẽ không sao đâu. Nhưng bây giờ cũng không thể thả ngươi ngay lập tức được, nếu không, có vẻ ta đang bao che cho ngươi quá rõ ràng. Ngươi tạm thời ở lại đây ba ngày, tiếp thêm mấy lần thẩm vấn nữa.”

“Vâng.” Huyền Diệu lên tiếng. Tiên sinh đang bảo vệ cho y, khiến y nhẹ nhàng thở ra. Nếu làm căng, không chết cũng phải bị lột da.
Đột nhiên bị nhốt vào nhà giam như vậy, đúng là rất mất mặt, trong lòng y tránh không được oán hận nói: “Tên Ngưu Hữu Đạo này quá càn rỡ rồi, không có bằng chứng lại dám trần tình với Thánh Tôn. Đêm hôm qua hắn thả kim sí, không biết lại báo với Thánh Tôn chuyện gì.”
“Đêm qua lại gửi trình báo?” Đinh Vệ đang muốn rời đi, bỗng nhiên quay đầu lại hỏi.
“Đúng vậy.” Huyền Diệu gật đầu, suy nghĩ một chút rồi bổ sung: “Chính xác mà nói, theo Yêu Hồ ti báo lại, hắn là vào một canh giờ trước khi trời sáng. Sau khi để kim sí đưa tin không lâu, hắn một lần nữa xuất phát.”
Đinh Vệ bước đến cửa nhà giam, vẻ mặt hoài nghi: “Ngoại trừ việc này, hắn còn báo cái gì nữa không? Báo cáo liên tiếp như vậy, có cái gì không thể báo cáo cùng một lúc chứ, vì sao lại muốn quấy rầy Thánh Tôn liên tục như vậy? Nhất định là đã có chuyện gì rồi. Có phải các người đã làm gì hắn hay không?”
“Chúng thuộc hạ không làm gì hắn cả...” Huyền Diệu nói được một nửa, bỗng khựng lại, có một số việc không biết có nên nói hay không.
Đinh Vệ đoán chừng hắn ta đang nhớ đến điều gì, trầm giọng nói: “Nói!”
Huyền Diệu do dự một chút rồi đáp: “Tiên sinh, sau khi phát hiện hắn có hành động trình báo, Chấp sự Yêu Hồ ti Long Phiếm Hải đã từng mang rượu và thức ăn đến nhà, muốn tìm hiểu vì sao hắn lại trình báo. Lúc đó hắn cũng đã chụp mũ Long Phiếm Hải, nói Long Phiếm Hải muốn dò xét nội dung hắn thông tin cho Thánh Tôn, nói là sẽ báo cáo cho Thánh Tôn biết.”
Sắc mặt Đinh Vệ thay đổi, nổi giận quát: “Ngu xuẩn, các ngươi đang làm gì vậy? Ai bảo các ngươi tìm hiểu thư gửi Thánh Tôn chứ?”
Huyền Diệu vội giải thích: “Tiên sinh, không có chuyện như vậy...”
Nhưng nói đến chuyện lập lờ nước đôi này, quả là không tiện giải thích rõ. Y chỉ có thể đem những gì Long Phiếm Hải trải qua bẩm báo lại, để Đinh Vệ tự phân tích. Cuối cùng, y nhấn mạnh một câu: “Lúc đó Ngưu Hữu Đạo nói hắn chỉ đang nói đùa.”

“Nói đùa? Hy vọng chỉ là trò đùa, không liên quan gì đến chuyện này.”
Đinh Vệ hừ một tiếng, sau đó quay người bỏ đi.
“Tiên sinh, tiên sinh...” Huyền Diệu ghé vào hàng rào hô vài tiếng nhưng không khiến Đinh Vệ quay đầu lại, trong lòng thấp thỏm không thôi.
Sau khi Đinh Vệ rời khỏi địa lao, lập tức cho người gọi Chấp sự Yêu Hồ ti Long Phiếm Hải đến, hỏi thăm tình huống một cách cặn kẽ.
Sự tình đã đến nước này, Long Phiếm Hải biết Đinh Vệ đang hoài nghi chuyện gì, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.
Được biết Huyền Diệu bảo Long Phiếm Hải đi tìm hiểu tin tức, Đinh Vệ không khỏi tức giận. Huyền Diệu lại che giấu y điều này.
Theo lý, chuyện này rất bình thường, cũng không tính là vấn đề quan trọng, cũng không tra ra được ý của Thánh Tôn.

Chương 1545: Bế môn canh (2)

Chương 1545: Bế môn canh (2)
Bọn họ chỉ muốn biết Ngưu Hữu Đạo bẩm báo chuyện gì với Thánh Tôn, vì thế mới mang rượu thịt đến dò xét hai câu, nhưng điều tra nội dung gửi cho Thánh Tôn, việc này giải thích rõ sao?
Đoán chừng người làm cũng không nghĩ đến hậu quả lại như vậy. Nếu chuyện này bị người hữu tâm báo lên trên, vậy thì nó chẳng còn là việc nhỏ. Điều tra thư gửi Thánh Tôn, nói chán sống thì còn tạm được.
Nếu thật sự bị chụp cái mũ này, nhất định sẽ làm cho Thánh Tôn mẫn cảm vô cùng. Chạm đến vảy ngược của Thánh Tôn, dám nhìn trộm bí mật của Thánh Tôn, cái này còn phải nói sao?
Bây giờ còn chưa biết Ngưu Hữu Đạo có phải báo cáo việc này hay không. Nếu là thật, Huyền Diệu sai khiến Long Phiếm Hải sẽ gặp phiền phức lớn rồi.
Một khi Long Phiếm Hải khai ra Huyền Diệu, Đinh Vệ y khẳng định không bảo vệ được. Mà một khi lộ ra chuyện Huyền Diệu là thủ hạ tâm phúc của Đinh Vệ y, Thánh Tôn còn không nghi ngờ Đinh Vệ y rắp tâm sao?
Giết Long Phiếm Hải diệt khẩu? Long Phiếm Hải sớm không chết, muộn không chết, lúc này lại chết, tưởng Thánh Tôn là kẻ ngu sao? Nếu thật sự làm như vậy, bùn rơi trong đũng quần không phải phân cũng là phân.
Bước qua bước lại trong đại sảnh, Đinh Vệ dừng lại trước mặt Long Phiếm Hải, nhìn chằm chằm vào hai mắt của y: “Lúc đó có bao nhiêu người nghe được cuộc đối thoại của các người?”
Long Phiếm Hải đưa tay lau mồ hôi lạnh: “Hẳn là năm sáu người.”
Đinh Vệ nổi giận: “Rốt cuộc là năm hay sáu người?”
Long Phiếm Hải bình tĩnh lại, suy nghĩ một chút: “Là sáu. Bên cạnh Ngưu Hữu Đạo có hai người, bên cạnh thuộc hạ có bốn tùy tùng.”

Đinh Vệ nói: “Đi gặp Ngưu Hữu Đạo, mang theo nhiều người bên cạnh như vậy để làm gì?”
Long Phiếm Hải không phản bác được. Lúc không có chuyện gì, làm cái gì cũng đúng. Nhưng một khi có việc, cái gì cũng đều sai. Y có thể nói gì được chứ.
Đinh Vệ hỏi tiếp: “Ngươi có thể đảm bảo bốn người bọn họ chết cũng không hé miệng không?”
Long Phiếm Hải vội vàng nói: “Tiên sinh yên tâm đi. Thuộc hạ không đảm bảo người bên cạnh Ngưu Hữu Đạo có im miệng hay không, nhưng bốn người bên phía thuộc hạ, thuộc hạ đảm bảo bọn họ sẽ ngậm miệng.”
Đinh Vệ nói: “Ngươi định làm sao để bọn họ ngậm miệng?”
Long Phiếm Hải nói: “Thuộc hạ sẽ khiến cho bọn họ biến mất.”
“Đánh rắm!” Đinh Vệ vốn có tu dưỡng không khỏi văng tục: “Lúc này diệt khẩu, ngươi tưởng người khác là kẻ ngốc sao? Ngươi có tin ngươi sẽ bị Thánh Tôn đích thân đưa đến thẩm vấn không? Ngươi xác định mình có thể đứng vững trước thiên uy của Thánh Tôn?”
Long Phiếm Hải gấp lên: “Tiên sinh, vậy phải làm sao bây giờ?”
Đinh Vệ nói: “Đám tùy tùng của ngươi có biết Huyền Diệu sai ngươi đến tìm hiểu tin tức không?”
Long Phiếm Hải lập tức bảo đảm: “Không biết ạ. Thuộc hạ làm việc, sao có thể đem chuyện của cấp trên rêu rao khắp nơi chứ.”
Đinh Vệ đặt tay lên vai y: “Nếu không phải trình báo việc này thì thôi, còn nếu là việc này, ngươi biết nên nói như thế nào chứ? Ta cần phải nhắc nhở ngươi một chút, một khi Huyền Diệu xảy ra chuyện, người thi hành là ngươi cũng không chạy thoát được.”
Long Phiếm Hải run lên trong lòng, hiểu ý của đối phương. Cho dù y có khai ra Huyền Diệu, y cũng có tội. Cho dù y có tránh được một kiếp, người trước mắt cũng sẽ không bỏ qua cho y.
Y run giọng nói: “Việc này không liên quan đến Huyền quản sự, là thuộc hạ nhất thời hiếu kỳ tìm hiểu thôi.”
Đinh Vệ vui mừng, vỗ vào bả vai của y: “Nếu việc này có thể thuận lợi vượt qua, ta cam đoan tiền đồ của ngươi sẽ xán lạn. Nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người nhà của ngươi ở thế tục sẽ có người chiếu cố.”

Long Phiếm Hải giật mình, mở to mắt. Chuyện người nhà ngoài thế tục của y là việc rất bí mật, không nghĩ đến vị này đã biết từ trước.
Nhưng y không nghĩ đến một việc, Đinh Vệ cầm quyền trực luân phiên Phiêu Miểu các, nếu không khống chế nổi y, há lại dùng y sao?
Đối mặt với cái nhìn chăm chú của đối phương, Long Phiếm Hải ảm đạm cúi đầu: “Là thuộc hạ sơ sót. Khi Huyền quản sự nói Ngưu Hữu Đạo không phải là loại lương thiện, thuộc hạ phải nên phòng bị. Khi bị Ngưu Hữu Đạo chụp mũ lung tung, thuộc hạ nên tỉnh táo, ra tay trước khi hắn hành động, không cho hắn có cơ hội làm loạn.”
Đinh Vệ nói: “Bây giờ nói những thứ này cũng vô dụng thôi. Nếu động đến hắn, cơn giận lôi đình Thánh Tôn giáng xuống, một người có liên quan cũng đừng hòng chạy thoát. Người ta từng bước đến trước mặt của ngươi, chỉ cần chậm một bước sẽ nhận lấy hậu quả của việc chậm một bước. Có lẽ chúng ta suy nghĩ quá nhiều, ngươi tạm thời yên tĩnh lại, đừng lộ manh mối gì, cũng đừng làm loạn, hiểu không?”
Long Phiếm Hải nói: “Rõ!”
Đinh Vệ phất tay.
Long Phiếm Hải chắp tay lui lại, quay người rời đi.
Đinh Vệ chậm rãi bước ra ngoài, đứng dưới mái hiên, thì thầm: “Ở bên ngoài khuấy gió nổi mưa thì cũng thôi đi, lại dám quấy đến Thánh Cảnh của ta, lá gan của ngươi không nhỏ. Ta thật sự đã quá xem thường ngươi rồi.”
Long Phiếm Hải trên đường đi, gương mặt hiện lên sự thất vọng.
Sau khi tỉnh táo lại, y đột nhiên tăng tốc độ.
Yêu Hồ ti, có người gõ cửa tiểu viện Ngưu Hữu Đạo.
Côn Lâm Thụ đến, cửa mở hé ra một khe hở, Tần Quan thò đầu nhìn ra ngoài, thấy đám người Thái Thúc Sơn Hải.
Côn Lâm Thụ nói: “Ta muốn gặp Đạo gia, làm phiền thông báo một tiếng.”
Y thật sự không muốn đến, nhưng đám người Thái Thúc Sơn Hải sau khi thương lượng xong, trong lòng thật sự không chắc chắn. Một câu “người sắp chết” của Ngưu Hữu Đạo khiến nội tâm bọn họ bất ổn, liền đánh chủ ý lên đầu Côn Lâm Thụ, đẩy y làm tiên phong. An Thủ Quý

còn lấy thân phận Trưởng lão Thiên Hỏa giáo bức bách, Côn Lâm Thụ không thể không đến.
Tần Quan nhìn một vòng, sau đó cười nói: “Côn huynh, thật sự xin lỗi. Bây giờ Ngưu trưởng lão có chuyện quan trọng, không tiếp khách. Xin trở về cho.”
Côn Lâm Thụ quay lại nhìn những người đằng sau: “Ta chỉ gặp một lát thôi, sẽ không quấy rầy quá lâu.”
Tần Quan lại thấp giọng trả lời: “Trưởng lão nói ngài ấy đang nghĩ biện pháp, bảo mọi người tạm thời ủy khuất một khoảng thời gian.” Thật ra y không biết câu này của Ngưu Hữu Đạo là có ý gì, chỉ biết dựa theo lời của Ngưu Hữu Đạo dặn dò: “Mời trở về đi.”
Dứt lời, y đóng cửa cạch một tiếng.
Côn Lâm Thụ kinh ngạc nhìn cánh cửa đóng chặt, sau đó chậm rãi quay người bước xuống bậc thang, đến trước mặt An Thủ Quý: “Trưởng lão, Đạo gia không muốn gặp ta, ta cũng không còn cách nào khác.”
“Đạo gia, Đạo gia, kêu thân mật nhỉ.” An Thủ Quý hừ lạnh: “Đây là chủ tử của ngươi sao? Ta thấy hình như hắn không quản sống chết của ngươi.” Ông ta quay sang nhìn những người khác: “Người ta đã sĩ diện như vậy, chúng ta còn ỷ lại làm gì, chẳng lẽ còn phải quỳ xuống cầu xin hắn sao? Đi thôi.” Nói xong, ông ta rời đi đầu tiên.
Mọi người vội bước theo đằng sau.
Côn Lâm Thụ im lặng. Y đã quen với cảm giác giày vò khi bị kẹp giữa, chỉ yên lặng rời đi theo.
Nhưng đi chưa được mấy bước, y phát hiện người trước mặt ngừng lại. Y ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Chấp sự Yêu Hồ ti đang bưng hai hộp cơm đi đến.
Mọi người vội tránh sang một bên. Khi đi qua, Long Phiếm Hải còn hỏi một câu: “Ở đây làm gì vậy?” Lần này, y một người cũng không mang, một mình mang theo đồ ăn.
Mọi người không biết trả lời như thế nào. Long Phiếm Hải vốn định tức giận nói vài câu nhưng có vết xe đổ Ngưu Hữu Đạo trước đó, y không dám trêu chọc những thành viên đốc tra này nữa, nói xong lập tức bước qua ngay.

Bước đến trước bậc thang, thấy cánh cửa đóng chặt, Long Phiếm Hải ra hiệu với Khúc Linh Côn đang chắp tay hành lễ.
Khúc Linh Côn bước nhanh lên bậc thang, gõ cửa: “Ngưu trưởng lão, Ngưu trưởng lão, Chấp sự đến, mau mở cửa.”
Chờ một lát, cánh cửa mở ra, Tần Quan ló đầu ra ngoài, mỉm cười xin lỗi: “Khúc huynh, vừa rồi chắc huynh cũng nghe thấy, bây giờ Trưởng lão không tiếp khách.”
Khúc Linh Côn quay sang nhìn Long Phiếm Hải.
Long Phiếm Hải cười nói: “Ngươi nói với Ngưu huynh đệ là ta đến. Ta đã chuẩn bị rượu ngon, thức ăn nogn, muốn uống với Ngưu huynh đệ hai chén.” Vừa nói, y vừa nhấc nhấc hộp cơm trên tay.

Chương 1546: Ba ngày báo cả ba ngày

Chương 1546: Ba ngày báo cả ba ngày
Y không muốn ngồi im chờ chết, nghĩ đến nghĩ lui, một khi có việc, muốn cởi chuông phải tìm người buộc chuông, chuẩn bị bỏ công sức trên người Ngưu Hữu Đạo.
Tần Quan nói: “Xin lỗi, Trưởng lão nói, ai cũng không gặp.” Nói xong, y rụt đầu trở về, đóng cánh cửa cái rầm.
Khúc Linh Côn mở to mắt, cảm thấy giật mình, không nghĩ đến Ngưu Hữu Đạo lại càn rỡ như vậy. Người đang ở trên địa bàn Yêu Hồ ti, thế mà lại không nể mặt Chấp sự của Yêu Hồ ti. Chỉ là một cánh cửa, có thể ngăn được Chấp sự Yêu Hồ ti sao?
Cho thể diện mà hắn cũng không cần. Khúc Linh Côn tưởng Long Phiếm Hải sẽ tức giận, ai ngờ nhìn lại, chỉ thấy sắc mặt Long Phiếm Hải rất khó coi, tinh thần sa sút, giống như cha chết mẹ chết chậm rãi xoay người rời đi.
Khúc Linh Côn có thể nói là kinh ngạc vô cùng. Chuyện gì xảy ra vậy?
Y không biết, trước đó đã có sự dặn dò của Đinh Vệ, lúc này Long Phiếm Hải không dám làm loạn, nào dám xông vào chứ.
Sau khi Long Phiếm Hải ăn bế môn canh xong, trong lòng đã đoán ra được kết quả. Kím sí trình báo lần thứ hai, tám chín phần mười là tố giác y. Một chút hy vọng cuối cùng đã tan vỡ.
Kinh ngạc hơn chính là đám người Thái Thúc Sơn Hải. Bọn họ nhìn Long Phiếm Hải tinh thần chán nản đi lướt qua người, có thể nói là khiếp sợ đến cực điểm. Chuyện gì đang xảy ra thế?
Đường đường là Chấp sự Yêu Hồ ti lại ăn bế môn canh trên địa bàn của mình?
Nhất là biểu hiện như đưa đám của Long Phiếm Hải, hắn không phải là đang diễn kịch cho bọn họ xem. Không cần thiết phải làm như vậy.

Cảnh tượng trước mắt khiến bọn họ cảm thấy khó mà tin được. Rốt cuộc Yêu Hồ ti là địa bàn của ai, tại sao bọn họ lại cảm thấy Yêu Hồ ti lộn xộn như vậy?
Nhìn cánh cửa đóng chặt, rồi nhìn bóng lưng cô đơn của Long Phiếm Hải, mọi người cả nửa ngày vẫn chưa tỉnh hồn.
Khúc Linh Côn đứng trên bậc thang, một lúc lâu sau vẫn khó lấy lại tinh thần.
Mọi người đứng bên đường nhìn trái nhìn phải, rồi lại nhìn nhau. Người nào cũng muốn nói rồi lại thôi, cũng không biết nên nói gì cho phải.
Bọn họ nhận được đãi ngộ như thế nào ở các ti, bọn họ tất nhiên biết rõ. Có thể nhìn bọn họ mà đừng có biểu hiện gì là tốt lắm rồi, nào giống như biểu hiện của Long Phiếm Hải, đích thân mang rượu thịt đến cầu gặp một lần. Ở ti của bọn họ, bọn họ có nghĩ cũng không dám nghĩ.
Trước đó bọn họ đã từng nghe Côn Lâm Thụ nói Long Phiếm Hải đích thân vì Ngưu Hữu Đạo mà bày rượu thịt đãi khách. Về sau thấy Đinh Vệ nói chuyện một mình với Ngưu Hữu Đạo. Bây giờ lại tận mắt nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo một chút mặt mũi cũng không cho Long Phiếm Hải, quả thật là một sự chà đạp.
Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Bọn họ thật sự không biết rõ.
Nhưng bọn họ ý thức được, dưới cục diện chật vật ở đây, Ngưu Hữu Đạo đã mở ra được cục diện trước bọn họ.
Câu “người sắp chết” lại càng là cái gai trong thịt của bọn họ. Lúc này, bọn họ rất muốn tìm Ngưu Hữu Đạo nói chuyện một lần.
Nhưng bọn họ sao cũng không bỏ được mặt mũi của mình mà đi cầu Ngưu Hữu Đạo. Huống chi Ngưu Hữu Đạo nói không gặp, ngay cả Long Phiếm Hải cũng không nể mặt, thậm chí bọn họ còn cho rằng Long Phiếm Hải đang gặp tai nạn nào đó. Lúc này gặp mặt cũng không có ý nghĩa, tự tìm khó xử mà thôi.
“Khụ khụ.” Thái Thúc Sơn Hải ho khan hai tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người, sau đó nói: “Không cần vội vã. Chúng ta về thương lượng lại một chút.”
Mọi người tìm được bậc thang, lên tiếng đồng ý, mỗi một bước đi đều rất cẩn thận, thỉnh thoảng còn quay đầu nhìn chỗ ở của Ngưu Hữu Đạo.

Ngay cả Côn Lâm Thụ đang đi theo đằng sau mọi người cũng rất kinh ngạc, trong lòng không khỏi suy nghĩ lời nói của Tần Quan, không biết là có ý gì.
Thật ra Ngưu Hữu Đạo chẳng làm gì cả. Hắn đang ở trong đình viện, dưới ánh sáng tự nhiên, cầm một tờ giấy xem qua những chuyện mà Khúc Linh Côn ghi lại.
Căn cứ vào tình huống mà Khúc Linh Côn cung cấp, hắn đại khái đoán được, chín đại thánh địa thay phiên nhau chấp chưởng Phiêu Miểu các. Ai chấp chưởng, cũng sẽ đổi người phụ trách ti chủ yếu thành người của mình. Ví dụ như sau khi Đinh Vệ tiếp nhận Phiêu Miểu các, người toàn bộ ti đều được đổi thành người của Đinh Vệ. Chấp sự Yêu Hồ ti Long Phiếm Hải thật ra cũng chỉ vừa mới lên chức chưa được bao lâu.
Đối với điều này, Ngưu Hữu Đạo cũng có thể hiểu. Nếu chỉ chấp chưởng Phiêu Miểu các không thì vô dụng, Đinh Vệ không đổi người phụ trách các ti thành người của mình, hiệu lệnh sẽ không có tác dụng.
Tiếng bước chân truyền đến, Ngưu Hữu Đạo thuận tay đem một tờ giấy khác đè lên tấm bản đồ.
Trên bàn đặt tấm bản đồ thành Vấn Thiên, người bên cạnh thấy thì không sao, có thể nói nó có sẵn trong thư phòng. Những tình huống liên quan đến Phiêu Miểu các, tuyệt đối không được để người khác nhìn thấy. Trong thư phòng có thứ này sao? Không giải thích được.
Bây giờ hắn không muốn người khác biết hắn có cấu kết với nội bộ Phiêu Miểu các. Việc này hắn còn đang suy nghĩ.
Sau khi xem xong nội dung trên tờ giấy, hắn sẽ tiêu hủy.
Tần Quan bước vào, cười nói: “Trưởng lão, người đã đi hết rồi.”
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm tấm bản đồ, cũng không ngẩng đầu, khẽ gật đầu, biểu hiện đã biết.
Tần Quan không nói gì thêm, bước ra khỏi đình, đến bên cạnh Kha Định Kiệt đang phụ trách cảnh giới.
Hai người đồng loạt nhìn người đang chăm chú xem bản đồ trong đình, sau đó nhìn nhau cười một tiếng.
Mặc dù trước đó Ngưu trưởng lão đã cho bọn họ thấy hắn rất có năng lực, nhưng lại không có cảm giác gặp thịt thấy xương bằng những chuyện trải qua sau này.

Nhìn hành động của bảy phái, trước đó là như thế nào, lại còn gạt bọn họ sang một bên, bây giờ thì ra sao, còn năn nỉ muốn gặp bọn họ.
Ngay cả Chấp sự Yêu Hồ ti Long Phiếm Hải cũng bị Trưởng lão thu thập phải ngoan ngoãn, ngay cả tức giận cũng không dám.
Mà người đang dựa vào bàn trong đình viện kia hầu như không bước ra khỏi cửa.
Nhưng lại dẫn dắt hết thảy mọi thứ bên ngoài.
Không phải bọn họ xem thường sư tôn của mình, mà Trưởng lão của Tử Kim động cũng không ít, nhưng có đảm lược và dám làm mọi việc, bọn họ cho rằng phóng mắt toàn bộ Tử Kim động cũng không tìm ra được người thứ hai, khiến hai người âm thầm cảm thán không thôi.
Hai người vốn đã phục, trải qua chuyện lần này, lại càng phục tùng hơn, cũng dần dần yên tâm hơn, cảm giác trên người Ngưu trưởng lão giống như có một loại mị lực đặc biệt, chỉ cần có Ngưu trưởng lão ở đây, bọn họ sẽ an toàn, sự bất an biến mất, thay vào đó là bình tĩnh.
.....
Dưới bầu trời đầy sao, tất cả vẻ đẹp đều trở nên mông lung.
Trong đình đài, Toa Như Lai đẩy tấm màn tơ, dạo bước ra sân thượng, thuận tay tiếp nhận đồ mà người hầu đưa đến.
Người đưa đồ đứng thẳng như cột đình, thân hình gần như giấu đằng sau cây cột trong bóng tối.
Ông ta mở tờ giấy, nhờ ánh sáng của sao trời. Toa Như Lai từ trước đến giờ không có bất kỳ biểu hiện gì trên gương mặt lại mỉm cười: “Đúng là thứ không biết an phận, liên tục dâng hai bức thư, làm cho ngay cả Đinh Vệ cũng cảm thấy bất an. Xem ra, chúng ta không nhìn lầm người. Hắn đúng là có gan.”
Ông ta nghiêng đầu sang: “Có thể giúp hắn thì tận lực giúp hắn. Ngươi hãy sắp xếp cho thật tốt.”
“Vâng.” Vương Tôn lên tiếng trong bóng tối, sau đó do dự nói: “Hắn hiển nhiên là có lo nghĩ, liên tiếp đưa ra yêu cầu muốn gặp ngài.”
Toa Như Lai nói: “Hắn muốn gặp ta là có thể gặp sao? Tên nhóc này chẳng phải người tốt, còn có thể thoát thân hay không còn chưa biết. Bây giờ gặp hắn, hắn vì tự vệ, không lôi ta xuống nước mới là lạ. Muốn gặp ta thì phải có tư cách gặp ta. Bây giờ chưa đến lúc gặp hắn. Việc này

ngươi nhất định phải cẩn thận, đừng để cho người ta hoài nghi đến ngươi.”
Vương Tôn hiểu ý của Toa Như Lai. Một khi gã bại lộ, đồng nghĩa với việc vị trước mắt cũng sẽ bại lộ.
Mặc dù không rõ rốt cuộc người này muốn làm gì, nhưng gã vẫn đáp: “Vâng, tiên sinh yên tâm, không có vấn đề gì đâu.” Ánh mắt gã thoáng nhìn một thân ảnh thướt tha đang đi tới cách đó không xa, nhìn qua là biết người phụ nữ kề cận Toa Như Lai, liền thấp giọng nói: “Thuộc hạ cáo lui trước.”

Chương 1547: Lam Minh đến điều tra (1)

Chương 1547: Lam Minh đến điều tra (1)
Toa Như Lai ừm một tiếng.
Thân ảnh Vương Tôn rẽ ngang, nhanh chóng biến mất.
.....
“Trưởng lão!”
Qua nửa đêm, ngoài cửa truyền đến giọng nói của Tần Quan.
Ngưu Hữu Đạo đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa chậm rãi thu công, mở mắt ra: “Vào đi.”
Tần Quan bước vào, đóng cửa lại, bước nhanh đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo, dâng lên một phần thư: “Trưởng lão, Thánh Tôn có hồi đáp.”
Ngưu Hữu Đạo lập tức đưa tay tiếp nhận, chỉ thấy bên trên vẫn là bốn chữ: “Thánh duyệt đã biết.”
“Mài mực.” Ngưu Hữu Đạo nói xong, bước xuống giường, đi qua đi lại suy nghĩ trong phòng.
Tần Quan bước đến bên cạnh bàn, đốt đèn lên, sau đó mài mực.
Ngưu Hữu Đạo bước đến, nâng bút chấm mực. Hàng đầu tiên chính là lời chào Thánh Tôn.
Tần Quan đứng ngoài quan sát. Y hoài nghi Ngưu Hữu Đạo đang trần tình với Thánh Tôn. Quả nhiên là như vậy, nhưng y nghĩ không ra, chẳng lẽ còn có gì cáo trạng hay sao?
Y vắt hết óc để suy nghĩ, nhưng vẫn cảm thấy không có cái gì để nói.
Sau khi nhìn thấy nội dung mà Ngưu Hữu Đạo viết, y không khỏi ngạc nhiên, phát hiện lần này không phải là cáo trạng.
Chăm chú nhìn một hồi, y phát hiện Trưởng lão đang đưa ra yêu cầu với Thánh Tôn.

Trưởng lão cho rằng phương thức đốc tra hiện tại hơi bị thiếu sót. Người phân về đốc tra các ti cố nhiên không có vấn đề, nhưng lại bị hạn chế, từ đó mang đến khó khăn cho người đốc tra. Ý kiến của Trưởng lão là, đốc tra các ti vẫn như trước nhưng tốt nhất đừng nên ước thúc thành viên đốc tra, trong tình huống cần thiết, có thể đến các ti khác để điều tra.
Để thuận tiện cho việc đốc tra, Trưởng lão thỉnh cầu cho thành viên đốc tra phi cầm cỡ lớn.
Điều kiện cuối cùng, Trưởng lão cảm thấy bên cạnh không đủ nhân thủ đáng tin cậy, muốn Côn Lâm Thụ bên phía Thiên Hỏa giáo đến hiệp trợ hắn, có thể thuận tiện cho hắn làm việc.
Đương nhiên cũng có lý do. Đầu tiên Côn Lâm Thụ không được chào đón bên phía Thiên Hỏa giáo, bị chèn ép. Nội chiến giữa Côn Lâm Thụ và Thiên Hỏa giáo sẽ ảnh hưởng đến việc đốc tra của Thiên Hỏa giáo. Nếu để Côn Lâm Thụ đến bên cạnh hắn hiệp trợ, hắn sẽ càng phát huy tác dụng lớn hơn.
Tiếp theo, Côn Lâm Thụ vốn luận võ thua trong tay hắn, trở thành người của hắn. Sự việc đã đáp ứng, sao không thể không thực hiện được. Vì thế hắn mới để cho Côn Lâm Thụ tiếp tục dùng danh nghĩa của Thiên Hỏa giáo tham gia rèn luyện.
Cuối cùng, Trưởng lão hy vọng Thánh Tôn có thể ân chuẩn.
Viết xong, đặt bút xuống, cầm tờ giấy lên, Ngưu Hữu Đạo đưa cho Tần Quan bên cạnh: “Gửi cho Thánh Tôn.”
Tần Quan thổi khô mực trên tờ giấy, có chút lo lắng: “Vì sao trước đó Trưởng lão không báo cáo cùng một lúc, cứ liên tiếp quấy rầy Thánh Tôn như vậy thích hợp sao?”
“Từng bước một đến, tất nhiên có từng bước một ứng phó.” Ngưu Hữu Đạo chỉ đáp lại một câu, cũng không nói rõ ý đồ.
Có một số việc nhắc nhở một chút là được. Có thể lĩnh hội được thì lĩnh hội, không thể lĩnh hội được thì thôi. Không có thiên phú học tập, có nói rõ cũng chẳng học được cái gì.
Tần Quan suy nghĩ một chút rồi gật đầu. Y nhìn nội dung trên tờ giấy, nhịn không được thở dài: “Vì Côn Lâm Thụ, Trưởng lão xem như phí tâm rồi.”

Bây giờ y đã hiểu vì sao trước đó Trưởng lão lại bảo y phân phó cho Côn Lâm Thụ.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đã theo ta, bây giờ tình huống của y quá khó khăn. Ta tất nhiên không thể không để ý đến.”
Ánh mắt Tần Quan hơi phức tạp, có thể cảm nhận được Trường lão vì bảo vệ Côn Lâm Thụ mà tốn biết bao nhiêu tâm huyết.
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Haiz, ta cũng đã làm hết sức mình rồi, bây giờ chỉ nghe ý trời thôi, tạm thời thử một lần. Thánh Tôn có đồng ý hay không còn chưa chắc. Đi đi, mau gửi cho Thánh Tôn.”
“Vâng.” Tần Quan lĩnh mệnh mà đi.
.....
“Cái gì? Lại gửi bản trình báo thứ ba?” Đang ngồi khoanh chân tĩnh tọa trong thư phòng, Đinh Vệ nghe báo lại, không khỏi bật dậy.
Long Phiếm Hải liên tục gật đầu: “Đúng vậy. Thuộc hạ bên dưới bẩm báo, ta một khắc cũng không dám chậm trễ, lập tức đến đây bẩm báo với tiên sinh.”
Đinh Vệ hơi nhăn mặt, đi qua đi lại: “Báo liên tiếp ba ngày. Tên nhóc này rốt cuộc muốn làm gì? Còn có chuyện gì đáng giá cho hắn trần tình sao?”
Long Phiếm Hải nói: “Thuộc hạ cũng khó hiểu, nghĩ mãi cũng không thông. Thuộc hạ muốn phái người chặn đường người đưa tin, xem hắn đã viết cái gì, nhưng do gửi cho Thánh Tôn, thuộc hạ không dám vọng động.”
Đinh Vệ im lặng suy nghĩ, một lúc lâu sau, miệng khẽ nói: “Đến gây sự đi.”
Long Phiếm Hải vội vàng hỏi: “Tiên sinh, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?” Y hy vọng tình huống có thể xuất hiện biến số.
Đinh Vệ liếc xéo, còn có thể làm sao? Chờ! Cứ xem tình huống mà định. Bây giờ cái gì cũng không nên làm.
Đương nhiên, y có thể hiểu được tâm trạng của Long Phiếm Hải, nhưng hai người đang đứng trên cao, trình độ nặng nhẹ khi bị chạm cũng không giống nhau. Y không hy vọng chuyện bị làm lớn ra, cũng không hy vọng mình trở thành cái gai trong mắt những người có dụng ý khó dò kia.

Đúng vậy, chỉ có thể chờ. Bây giờ, Đinh Vệ còn chưa thể xác nhận hoàn toàn Ngưu Hữu Đạo có phải đã báo cáo chuyện Long Phiếm Hải hay không, nhiều ít vẫn hy vọng bọn họ suy nghĩ nhiều.
Y biết, nếu có chuyện, phản hồi hắn hôm nay sẽ có.
Cửa một đêm không đóng. Khi trời tờ mờ sáng, thuộc hạ từ ngoài cửa trực tiếp tiến vào, bẩm báo với Đinh Vệ đang ngồi xếp bằng trên giường: "Tiên sinh, người của thánh địa Thiên Lam đến. Lam Minh đích thân mang một số người đến."
"Thánh địa Thiên Lam, người nên tới vẫn sẽ tới." Đinh Vệ đang ngồi khoanh chân trên giường lẩm bẩm một câu. Người khác có lẽ không biết, nhưng y lại biết rõ đối tượng thành viên đốc tra các phái liên hệ sẽ là ai. Kim sí đưa đến các phái đều phải trải qua tay y sắp xếp, y làm sao mà không biết.
Y đứng dậy bước ra cửa. Khi tiến vào chính đình, y nhìn thấy hơn mười người áo xanh đang đứng trang nghiêm. Người đàn ông dẫn đầu khẽ gật đầu, ánh mắt rủ xuống.
Đinh Vệ biết người này, chính là con trai của Lam Đạo Lâm, Lam Minh. Nhìn thấy Đinh Vệ, Lam Minh chắp tay áo có thêu hình hai con rồng, mỉm cười nói: "Đinh huynh, chúng ta đã lâu không gặp."
Đinh Vệ bước đến trước mặt hắn ta, nhìn một đám người, lãnh đạm hỏi: "Ngươi đến đây để làm gì?"
Lam Minh cười nói: "Đinh huynh không biết thật, hay là giả bộ hồ đồ không biết?"
Đinh Vệ nói: "Ta chẳng có thời gian chơi với ngươi. Nếu không có việc gì, xin thứ cho ta không phụng bồi."
Lam Minh giống như cười mà không phải cười, một tay luồn vào tay áo bên kia móc ra một cái lệnh bài, giống lệnh bài chưởng quản Phiêu Miểu các của Đinh Vệ như đúc.
Chín thánh đều có tấm lệnh bài này, đại diện cho chín người đều có thể hiệu lệnh Phiêu Miểu các. Khi trực luân phiên, đến phiên nhà ai chấp chưởng, vị Thánh Tôn đó sẽ giao lệnh bài cho người mình chỉ định đến Phiêu Miểu các nhậm chức.
Hắn ta hướng tấm lệnh bài cho Đinh Vệ xem: "Phụng pháp chỉ Thiên Lam Thánh Tôn đến tra án. Đinh huynh, có cần kiểm tra lại thật giả hay

không?”
Đinh Vệ nhìn tấm lệnh bài: “Tra cái gì?”
Lam Minh nói: “Chuyện Huyền Diệu dùng công báo thù tư, trả đũa thành viên đốc tra do Thánh Tôn chỉ định đã có kết quả chưa?”
Đinh Vệ đáp: “Người đã bị bắt, quá trình kiểm chứng cũng đã có kết quả, ngươi có thể điều tra bất cứ lúc nào, không cần đến hỏi ta.”
Lam Minh nói: “Tạ Đinh huynh đã nhắc nhở.” Hắn ta cúi đầu nhìn tấm lệnh bài trong tay, bỗng nói: “Chấp sự Yêu Hồ ti Long Phiếm Hải có ở đây không?”
Đinh Vệ lập tức hiểu ra. Quả nhiên là chuyện này, nhưng ngoài mặt lại nói: “Tìm y có chuyện gì?”
Lam Minh nói: “Có chuyện cần tìm y xác nhận một chút, làm phiền Đinh huynh gọi người đến.”
Đinh Vệ hỏi: “Chuyện gì?”
Lam Minh nói: “Đinh huynh chấp chưởng Phiêu Miểu các, ta nghĩ có một số việc không thể gạt được mắt Đinh huynh, cần chi phải vòng vo. Có người báo cáo Long Phiếm Hải có ý định điều tra thư gửi Thánh Tôn.”
Đinh Vệ nói: “Còn có chuyện này sao? Lam huynh tạm thời nghỉ lại đây, chỉ là việc nhỏ, Phiêu Miểu các sẽ tự điều tra, sau đó sẽ báo cáo lại Thánh Tôn.”

Chương 1548: Lam Minh đến điều tra (2)

Chương 1548: Lam Minh đến điều tra (2)
Lam Minh cười lạnh: “Không cần làm phiền Phiêu Miểu các. Lá gan không nhỏ, dám điều tra thư gửi Thánh Tôn, đây là việc nhỏ sao?” Hắn ta giơ lệnh bài lên cho Đinh Vệ xem lần nữa: “Thánh Tôn có lệnh, lệnh cho ta đích thân đến tra. Nếu Đinh huynh cảm thấy quyết định của Thánh Tôn không ổn, có thể từ chối.”
Đinh Vệ im lặng, biết việc này đã chạm đến vảy ngược của Lam Đạo Lâm, chọc cho Lam Đạo Lâm tức giận. Lam Đạo Lâm không tin Phiêu Miểu các, sợ Phiêu Miểu các có người bao che, cho nên mới phái người nhà đến điều tra.
Suy nghĩ một chút, y chậm rãi quay đầu lại, dặn dò một câu: “Gọi Long Phiếm Hải đến đây.”
“Rõ!” Có người lĩnh mệnh rời đi.
Lam Minh mỉm cười, chậm rãi thu hồi lệnh bài trong tay.
Đinh Vệ bước đến trước hai bước, sóng vai cùng Lam Minh, nhưng một người hướng mặt ra trước, một người hướng mặt ra sau.
Đinh Vệ nghiêng đầu, thì thầm vào tai của Lam Minh: “Mặc dù Vô Biên Các hoang vu không thú vị, nhưng cũng là nơi ngươi có thể làm chủ một phương. Thiên Lam Thánh Tôn để cho ngươi trông coi Vô Biên Các, duy trì một khoảng cách, cũng chính vì muốn tốt cho ngươi. Ngươi lại không thành thật ở lại Vô Biên Các, hết lần này đến lần khác ỷ lại Thánh Cảnh không đi, cô phụ thánh ý, đối với ngươi cũng chẳng có chỗ tốt.”
Gương mặt Lam Minh hơi căng ra: “Đa tạ Đinh huynh có lòng tốt nhắc nhở, nhưng ngươi không khỏi quản hơi bị nhiều rồi.”

“Làm người đừng quá tuyệt tình. Thiên uy khó dò lắm.” Đinh Vệ đưa tay vỗ bả vai của y, làm ra vẻ nói đến thế thôi, sau đó quay người rời đi, mặc kệ những người còn lại, chỉ để một thủ hạ phối hợp.
Không bao lâu sau, Long Phiếm Hải được người dẫn đến. Nhìn cặp mắt lạnh lùng của Lam Minh, tinh thần và thể xác của Long Phiếm Hải phát lạnh, sắc mặt vô cùng khó coi.
“Bắt lại.” Lam Minh hất cằm.
Lập tức có mấy người áo xanh tiến lên, chế trụ Long Phiếm Hải ngay tại chỗ.
Long Phiếm Hải không dám phản kháng, sợ hãi nói: “Lam tiên sinh, đây là ý gì?”
“Tìm nơi thẩm vấn.” Lam Minh nói với tên thủ vệ Đinh Vệ lưu lại.
“Vâng.” Người kia lĩnh mệnh, sau đó đưa tay mời, dẫn một đám người đến lao ngục thẩm án thành Vấn Thiên.
Tiến vào lao ngục không bao lâu, một đám người áo xanh bao gồm luôn thành viên của Phiêu Miểu các chạy ra, dẫn Ngưu Hữu Đạo, Tần Quan, Kha Định Kiệt và bốn tùy tùng đi theo Long Phiếm Hải hôm đó, không sót một người nào đến lao ngục.
Đám người Thái Thúc Sơn Hải tận mắt nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo bị mang đi.
Bọn họ vốn muốn đến nhà bái phỏng lần nữa, ai ngờ còn chưa gõ cửa nhà Ngưu Hữu Đạo, cánh cửa đã mở ra. Bọn họ nhìn thấy một đám người áo xanh cùng với người của Phiêu Miểu các nhảy vào bên trong, sau đó mang ba người của Tử Kim động ra ngoài.
Xảy ra chuyện gì vậy? Mọi người không biết vội đuổi theo, kết quả dừng bước bên ngoài lao ngục.
Bọn họ không biết chỗ có người trấn giữ đó là nhà giam, chỉ biết mình vào không được, hỏi thủ vệ ngoài cổng mới biết được đây là lao ngục quan nhân thành Vấn Thiên.
Ngưu Hữu Đạo bị bắt? Mọi người đều hoảng hốt, không biết chuyện gì xảy ra. Hôm qua còn thấy Ngưu Hữu Đạo phách lối, tại sao hôm nay lại như vậy?
“Xảy ra chuyện gì?” Trưởng lão Huyết Thần điện Mai Trường Hồng hỏi một câu.

Nhìn chằm chằm vào cổng nhà giam, Thái Thúc Sơn Hải hừ lạnh: “Ai mà biết được chuyện gì, dù sao cũng chẳng phải chuyện tốt. Tên kia làm người phách lối, gặp báo ứng không phải rất bình thường sao?”
Một đám người đứng ngoài cổng chờ một lát, hỏi ngục tốt tìm hiểu cũng không hỏi được chuyện gì, cũng không thể cứ ở đây mãi, cuối cùng để đệ tử trong phái ở lại theo dõi, còn mình thì về trước.
Giữa trưa, Ngưu Hữu Đạo, Tần Quan và Kha Định Kiệt từ trong nhà giam bước ra, biểu hiện giống như không có việc gì, về thẳng Yêu Hồ ti. Đệ tử các phái đang giám sát nhanh chóng trở về bẩm báo.
Đinh Vệ đang đứng dưới mái hiên cũng nhận được tin tức tương tự.
Một khắc Lam Minh đến đây, mặc kệ Long Phiếm Hải khai hay không khai, Đinh Vệ biết vận mệnh của Long Phiếm Hải đã được chú định. Có một số việc chính là tàn khốc như vậy.
Y thậm chí có thể nghĩ đến, Lam Minh được phái đến đây, chính là muốn để cho cha hắn ta nhìn thấy. Vì thế Lam Minh sẽ dùng hết mọi thủ đoạn để có được kết quả mong muốn, không có khả năng đến rồi về tay không, nhất định sẽ cho cha của hắn ta một câu trả lời.
Y hy vọng khi chạm mặt Lam Minh vừa nãy, Lam Minh sẽ nghe lọt lời nhắc nhở của y, làm việc không quá tuyệt tình.
Y cũng hy vọng Lam Minh biết rõ, y không phải là không có năng lực phản kích. Ngươi có thể làm mùng một, ta có thể làm ngày rằm.
Y mong đảm bảo được một mạng cho Huyền Diệu.
Đương nhiên, y không quá lo lắng về kết quả điều tra. Cho dù Long Phiếm Hải không chịu được khai ra Huyền Diệu, Huyền Diệu nhất định sẽ thủ khẩu như bình, sẽ không để mọi chuyện liên lụy đến y. Có thể xem Huyền Diệu là tâm phúc, y vẫn có nắm chắc nhất định.
Điều y lo lắng nhất chính là bản trình báo thứ ba của Ngưu Hữu Đạo, không biết Ngưu Hữu Đạo đã báo cáo thứ gì.
Có một số việc liên quan đến y, y cảm nhận được rất rõ ràng, biết Huyền Diệu đã sai lầm vì không để Ngưu Hữu Đạo vào mắt. Cho dù muốn báo thù Ngưu Hữu Đạo, cũng không nên uy hiếp Ngưu Hữu Đạo, không nên để Ngưu Hữu Đạo biết hắn ta sớm muộn gì cũng tìm Ngưu Hữu Đạo tính sổ.

Ngưu Hữu Đạo không có chuyện ngồi đó chờ chết. Đây chính là phản kích của hắn.
Một tờ trình báo không đủ đưa Huyền Diệu vào chỗ chết. Tờ trình báo thứ hai chẳng khác nào tăng giá thêm lần nữa, gián tiếp muốn bức Huyền Diệu vào chỗ chết.
Nhưng y không biết, Thánh Tôn chưa chắc đã nghĩ như vậy. Chẳng lẽ y phải bẩm báo với Thánh Tôn, nói rõ nhân quả trong đó, chứng minh Huyền Diệu hoàn toàn uy hiếp Ngưu Hữu Đạo. Như vậy chẳng khác nào Huyền Diệu đang đả kích trả thù. Nếu thực sự như thế, y biết chuyện không báo, biết rõ chân tướng mà không tra, ý Đinh Vệ y muốn như thế nào?
Nội dung tờ trình báo thứ ba rốt cuộc là gì? Y ngay cả một chút dấu vết để suy nghĩ cũng không tìm được. Đột nhiên, y cảm thấy tình huống đã vượt ra khỏi sự khống chế của y. Không rõ mọi việc mới là chuyện khiến người ta cảm thấy kinh khủng nhất, sẽ còn không biết chuyện gì giáng xuống đầu.
Nhưng bây giờ y không thể làm gì Ngưu Hữu Đạo, thậm chí ngay cả đi gặp Ngưu Hữu Đạo cũng không thích hợp. Y phải bày ra thái độ đứng ngoài mọi chuyện.
Nội dung bản trình báo thứ ba là gì? Y cứ suy nghĩ mãi, đưa ra phán đoán về mặt thời gian. Y đoán chừng Lam Minh cũng không biết. Trên đường Lam Minh đến đây, hắn bản trình báo thứ ba vẫn còn đang trên đường.
Cứ hết bản trình báo này đến bản trình báo khác, khiến Đinh Vệ cảm thấy, đây chính là một kế hoạch tỉ mỉ.
Chỉ là một Trưởng lão Tử Kim động, nhưng lại dám khống chế Phiêu Miểu các, kéo luôn cả Thánh Tôn vào, lá gan này rốt cuộc lớn bao nhiêu.
Y không hiểu, chẳng lẽ Ngưu Hữu Đạo không biết hậu quả của việc làm này sao? Người trên tay y, muốn giết chết Ngưu Hữu Đạo cũng không khó, chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, nhưng vì sao Ngưu Hữu Đạo vẫn đắc tội Đinh Vệ y?
Vấn đề là thủ pháp của Ngưu Hữu Đạo rất chuẩn xác. Đinh Vệ muốn phản kích không được, không phản kích cũng không được, bị uy hiếp mà không thể phát lực.

Vì sao Ngưu Hữu Đạo dám làm như vậy? Hay là hắn có át chủ bài nào giấu đằng sau? Bản trình báo thứ ba khiến Đinh Vệ nghĩ không thấu, trong lòng mơ hồ cảm thấy bất an.

Đích thân lĩnh giáo sự khó chơi của Ngưu Hữu Đạo, bây giờ y hơi hối hận.

Tên kia đã bị đẩy ra khỏi Thánh Cảnh, y cần gì phải phân cao thấp, tranh mặt mũi với La Phương Phỉ. Có việc cũng là do La Phương Phỉ làm ra, để La Phương Phỉ chịu trách nhiệm là được, tại sao nhất định phải bắt Ngưu Hữu Đạo trở về?

Y biết rất rõ, rất nhiều chuyện luôn tồn tại quan hệ nhân quả. Nếu không bắt Ngưu Hữu Đạo trở về, Thái Thúc Sơn Thành và Triều Kính sẽ không phân cao thấp. Thái Thúc Sơn Thành cũng sẽ không tiết lộ bí mật giữa Ngưu Hữu Đạo và Triều Kính, y cũng sẽ không đi tìm bí ẩn phía sau, cũng không để Huyền Diệu thăm dò Ngưu Hữu Đạo, tất nhiên sẽ không có chuyện phiền toái trước mắt.

Nhưng trên đời này không có thuốc hối hận. Sự việc đến nước này rồi, có hối hận cũng vô dụng.

Chương 1549: Treo xác thị chúng

Chương 1549: Treo xác thị chúng
Hoàng Ban đến, chắp tay nói với Đinh Vệ đang đứng dưới mái hiên: "Tiên sinh."
Đinh Vệ hỏi: "Tất cả thành viên đều sắp xếp thỏa đáng chưa?"
Hoàng Ban đáp: "Đều thỏa đáng rồi ạ. Thành viên các phái đều đã được đón đi. Các ti cũng đã xác nhận đúng chỗ, hết thảy bình thường."
"Ừm." Đinh Vệ gật đầu: "Tình huống có biến, thành viên rèn luyện không cần phải giám sát nữa. Ngươi rảnh rỗi, không cần thiết phải trông coi Thủ Khuyết sơn trang. Huyền Diệu không thể tọa trấn thành Vấn Thiên. Để tránh hiềm nghi cho hắn ta, ngươi tạm thời thay Huyền Diệu tọa trận bên này."
"Vâng." Hoàng Ban chắp tay đồng ý, sau đó hỏi dò một câu: "Thuộc hạ vừa nghe Lam Minh đến, lập tức hỏi thăm một chút, nghe nói nơi này đang xảy ra chuyện?"
Đinh Vệ gật đầu: "Tên Ngưu Hữu Đạo không an phận, hãy cẩn thận một chút. Đừng vội vàng làm loạn, gió thổi qua hết rồi nói sau."
"Thuộc hạ hiểu." Hoàng Ban ngầm hiểu.
.....
Đám người Thái Thúc Sơn Hải biết Ngưu Hữu Đạo đã ra ngoài, một lần nữa đến bái phỏng, kết quả lại ăn bế môn canh.
Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mọi người như lọt vào trong đám sương mù, giống như có hàng trăm con mèo đang cào vào tâm.
Thánh địa Thiên Lam chưa hẳn như kỳ danh. Mây trắng trên bầu trời khó có được màu xanh lam hoàn toàn.
Nhưng nơi này lại rất đẹp, chẳng khác nào tiên cảnh.
Đỉnh tiên cảnh, một tòa cung điện được xây dựng từ ngọc thạch thuần lam, dưới ánh nắng chiếu sáng chẳng khác nào một viên bảo thạch,

thánh điện Thiên Lam.
Cái tên thánh điện có hơi tục một chút, nhưng không một ai dám khinh thường.
Lam Đạo Lâm dáng người gầy, mặc chiếc áo bào rộng, mái tóc bạc trắng nhưng da thịt trắng nõn không nhăn, không hề có dấu hiệu của vẻ già nua, rất có phong phạm của tiên phong đạo cốt.
Đệ tử Chân Nhan đứng bên cạnh, tuổi tác còn muốn lớn hơn tuổi của Lam Đạo Lâm, trong tay đang cầm bức thư của Ngưu Hữu Đạo.
Đứng trước cửa thánh điện, Lam Đạo Lâm hỏi: “Chân Nhan, ngươi cảm thấy bản báo cáo này của Ngưu Hữu Đạo như thế nào?”
Chân Nhan nói: “Xem qua thì cũng có lý, nhưng việc này không phải nhà chúng ta có thể tính.”
Lam Đạo Lâm lại hỏi: “Ba ngày ba bản trình báo, ngươi cảm thấy Ngưu Hữu Đạo là người như thế nào?”
Chân Nhan đáp: “Từ lúc La Phương Phỉ đưa hắn đến Thánh Cảnh, đệ tử đã thu thập tất cả mọi thông tin liên quan đến Ngưu Hữu Đạo. Người này thật sự là người có tài, có thể nhanh chóng quật khởi như vậy, thật không đơn giản.”
Lam Đạo Lâm nói: “Nhưng cũng không an phận, là người giỏi về điều khiển quy tắc. Giỏi điều khiển quy tắc, nói rõ hắn không hề sợ hãi quy tắc. Không sợ chính là bất mãn. Loại người này không giữ lại được.”
Chân Nhan ngạc nhiên hỏi: “Lam Minh sư đệ đang ở thành Vấn Thiên, bây giờ đệ tử đưa tin cho sư đệ, bảo đệ ấy xử lý hắn ngay tại chỗ?”
Lam Đạo Lâm khẽ lắc đầu: “Không vội, mặc dù không giữ lại được, nhưng một thanh đao tốt vẫn có thể phát huy tác dụng. Cứ để lại dùng, dùng xong rồi lại nói.”
“Vâng.” Chân Nhan hạ thấp người xuống.
Lam Đạo Lâm nhìn cũng không nhìn, chỉ vào bản trình báo trong tay Chân Nhân: “Phát cho những người khác, xem ý của bọn họ như thế nào?”
.....
Trời sáng, cửa nhà giam mở ra. Lam Minh cả ngày trong nhà giam khó chịu bước ra ngoài, nhàn nhã đi dạo, hai tay áo có thêu rồng chắp sau lưng, ngẩng đầu nhìn bầu trời tảng sáng.

Đằng sau vang lên tiếng bước chân. Một đám người bước ra ngoài. Long Phiếm Hải cũng ở bên trong, là bị kéo ra.
Nhất định phải có người kéo, vì y đã đứng không nổi, quần áo tả tơi, máu thịt be bét, bị giày vò đến không thành người.
Tình huống thật ra đã sớm rõ ràng. Khẩu cung các bên cũng đã lấy, không đáng cho Long Phiếm Hải phải chịu nỗi khổ da tróc thịt bong như thế.
Nhưng Lam Minh sẽ không để như vậy mà kết thúc, cũng không có khả năng kết thúc nhanh như thế. Hắn ta thụ mệnh đến đây, tất nhiên phải làm ra vẻ truy tra chặt chẽ.
Lam Minh điều tra phía sau phải chăng có người sai khiến Long Phiếm Hải hay không, nhưng Long Phiếm Hải cắn chết cũng không khai. Đừng nói là không khai ai sai khiến, ngay cả điều tra cũng không thừa nhận, chỉ nói đến tìm hiểu bình thường mà thôi, không có ý gì khác.
Nói bình thường cũng vô dụng. Sự thật chứng minh, khẩu cung các thành viên khác cũng đã chứng minh, Long Phiếm Hải tìm hiểu chính là nội dung trình báo cho Thánh Tôn.
Bị chụp cho cái mũ trên đầu, Long Phiếm Hải biết mình sẽ phải chết. Ôm quyết tâm chịu chết, chịu đủ tra tấn cũng không khai, cho dù Lam Minh tha cho y một mạng để dẫn dụ, y vẫn không chịu khai.
Không cắn chết cũng không được. Một khi khai ra, Đinh Vệ cũng sẽ không bỏ qua cho y, vẫn là con đường chết, lại còn liên lụy đến người nhà, chỉ có thể chịu một đầu thôi.
Mặc kệ y không hé miệng, Lam Minh vẫn tiếp tục để người ta thẩm vấn, đồng thời cũng thẩm vấn Huyền Diệu luôn. Vừa lúc Huyền Diệu vẫn còn trong nhà giam, nội dung thẩm vấn chính là có phải Huyền Diệu dùng công báo thù riêng hay không, Huyền Diệu tất nhiên không thừa nhận. Việc của Huyền Diệu xem như cũng không giải quyết được.
Trên mặt đường hiện lên một vết máu. Long Phiếm Hải cả người đầy máu trực tiếp bị kéo đến khoảng đất trống trong thành Vấn Thiên.
Bốn tên thuộc hạ của Long Phiếm Hải vẫn còn trong nhà giam. Mặc dù cũng rất chật vật, nhưng vẫn còn tốt, không chịu nỗi khổ da thịt quá nhiều. Nhìn cấp trên bị kéo đi, người nào cũng nơm nớp lo sợ không thôi.

Lam Minh liếc mắt nhìn người bị kéo đi, còn mình thì quay về phủ đệ trung tâm.
Một sợi dây thừng ném qua trụ đá dựng trên bãi đất trống ở quảng trường, một đầu siết cổ Long Phiếm Hải, một đầu có người túm bên dưới.
Dường như biết mình sắp đón nhận cái gì, Long Phiếm Hải nở nụ cười thảm. Thật ra y chẳng làm cái gì cả, nhưng lại chịu kết cục như vậy, tất nhiên là không cam lòng.
Y đương nhiên biết chuyện này có liên quan đến Ngưu Hữu Đạo, nhưng y không chút oán hắn, thật sự không oán. Y biết, đẩy y vào tuyệt cảnh thật ra không phải Ngưu Hữu Đạo.
Cổ đột nhiên bị xiết chặt, khiến y thở không nổi, thân hình bị kéo lên.
Người đứng xa nhìn thấy, trong lòng tất có sự cảm thông nhưng không ai dám đến, cho dù chỉ là hỏi một câu.
Người áo xanh treo Long Phiếm Hải trên trụ đá, chưa đầy một lát, Long Phiếm Hải nhúc nhích hai lần đã không còn động tĩnh.
Xác nhận người đã chết, người áo xanh rời khỏi hiện trường. Người đứng xem đằng xa không ai dám đến cởi dây thừng cả.
Trong Hiên các, Đinh Vệ ngồi trước bàn cờ, trong tay vuốt vuốt quân cờ.
Lam Minh bước vào, vốn muốn mở miệng chào từ biệt, Đinh Vệ lại đưa tay về phía đối diện, nói: “Ngồi đi.”
Lam Minh mỉm cười, bước đến đối diện, hất trường bào lên, ngồi xếp bằng xuống.
Quân cờ đen từ trên tay Đinh Vệ cứ liên tiếp đánh xuống.
“Được thôi, ta bồi ngươi.” Lam Minh nhìn chằm chằm bàn cờ, hơi suy nghĩ một chút, sau đó cầm một quân cờ trắng, rồi nhìn phản ứng của người đối diện: “Thuộc hạ của ngươi đã chết, ngươi còn có tâm tư ở đây đánh cờ. Xem ra sự việc không liên quan đến ngươi thật.” Trong lời nói mang theo sự chế nhạo.
“Vốn không có liên quan đến ta mà.” Mặt Đinh Vệ tối sầm: “Giết người chẳng qua chỉ là đầu chạm đất, có tội thì xử, cần chi phải treo xác thị chúng, thỏ chết cáo khóc, làm lạnh lòng người.”
Lam Minh nói: “Không hổ danh là chưởng lệnh Phiêu Miểu các, quả nhiên tai thính mắt tinh, nhanh như vậy đã biết. Một chút cảnh cáo là cần

phải có. Đây chính là kết quả của việc nhìn trộm thư của Thánh Tôn, treo xác thị chúng một tháng để răn đe. Nếu ngươi bảo không phải, phải hạ xuống, ta cũng không còn cách nào.”
Đinh Vệ nói: “Một tháng? Mùi thôi xông tận trời, nhưng dù sao ngươi cũng chẳng ngửi thấy.”
Lam Minh nói: “Thối mới tốt. Biết mùi thối mới có thể khiến người nhớ lâu. Đinh Vệ ngươi cũng sẽ không ở đây lâu, ngươi cũng không ngửi thấy.”
Đinh Vệ nói: “Có vẻ như ngươi nắm giữ hành tung của ta rất rõ.”
Hai người đang trò chuyện, Hoàng Ban đột nhiên bước vào, dâng một phong thư cho Đinh Vệ: “Tiên sinh, Thánh Tôn có lệnh, lệnh cho ngài lập tức trở về thánh địa Đại Nguyên.”
Tay Đinh Vệ cứng đờ trên không, dường như phải cần dùng lực để cử động, trong lòng bỗng nhiên căng ra, không biết có liên quan đến bản trình báo thứ ba hay không. Lúc này đột nhiên gọi y về, có phải liên quan đến y hay không nữa.

Chương 1550: Hỏa hầu đã đến (1)

Chương 1550: Hỏa hầu đã đến (1)
Thư trình báo thứ nhất liên quan đến Huyền Diệu. Thư trình báo thứ hai liên quan đến Long Phiếm Hải. Thư trình báo thứ ba không có khả năng không liên quan đến y.
Y không nhận thư, bình tĩnh nhìn vào bàn cờ, hỏi: “Chuyện gì?”
Hoàng Ban nói: “Trong thư không nói.”
Quân cờ trong tay Đinh Vệ hạ xuống: “Biết rồi.”
Hoàng Ban cáo lui, lúc lui ra còn liếc nhìn Lam Minh, người đã giết chết Long Phiếm Hải.
Lam Minh cũng chú ý đến cử động không bình thường của Đinh Vệ vừa rồi, sau khi đánh xuống mấy quân cờ, hắn ta cười nói: “Đinh huynh hạ cờ có vẻ qua loa, xem ra có tâm sự.”
Đinh Vệ nói: “Ngưu Hữu Đạo đến đây ba ngày, đã liên tiếp phát ra ba thư trình báo.”
“Còn có thư trình báo thứ ba?” Lam Minh kinh ngạc, nhìn chung quanh, cơ thể chợt nghiêng về phía trước, thấp giọng hỏi: “Bên này của ngươi có chuyện gì vậy?”
Nghe xong, Đinh Vệ xác nhận người này quả nhiên không biết nội dung trình báo thứ ba, cảm thấy không cần thiết phải nói chuyện này nữa, liền cho tay vào bát cầm một quân cờ đặt xuống bàn cờ; “Thánh Tôn triệu kiến, không muốn dở dang cũng không được. Lam huynh cứ tự nhiên, ta đi trước một bước.” Nói xong, y đứng dậy, cứ thế mà đi.
Lam Minh đưa mắt nhìn theo, sau đó ánh mắt nhìn vào bàn cờ, lấp lóe không yên.
Long Phiếm Hải chết rồi, bị treo xác thị chúng, khiến cho toàn bộ người trong thành Vấn Thiên phải kinh động.

Các thành viên đốc tra nhận ra cảm xúc khác thường của thành viên Phiêu Miểu các, sau khi nghe phong thanh động tĩnh, vội chạy đến bãi đất trống trong thành, lập tức nhìn thấy thi thể chết thảm của Long Phiếm Hải.
Chấp sự Yêu Hồ ti Long Phiếm Hải bị xử tử? Cũng chỉ có thể là bị chấp pháp. Nếu không, ai dám làm loạn với người của Phiêu Miểu các ở đây chứ.
Lúc này, thành viên các phái ít nhiều cũng đã liên tưởng đến chuyện gì, nhớ lại dáng vẻ cha chết mẹ chết của Long Phiếm Hải sau khi ăn bế môn canh của Ngưu Hữu Đạo, hiển nhiên đã sớm nhận ra điều gì đó.
Không cần suy nghĩ nhiều, mọi người cũng đoán được việc này rất có khả năng liên quan đến Ngưu Hữu Đạo, nhưng rốt cuộc là chuyện gì thì không ai biết.
.....
Thánh địa Đại Nguyên, những dải lụa mỏng bay phấp phới, mùi trái cây thơm lừng lan tỏa, tiếng ca say lòng người, dáng múa uyển chuyển.
Một người đàn ông cơ thể to mập không tưởng tượng nổi, giống như một đống thịt ngồi phịch xuống chiếc ghế xa hoa, miệng không ngừng được nhét trái cây, cười tủm tỉm nhìn thân hình vũ nữ như ẩn như hiện trong lớp áo lụa mỏng.
Người này chính là một trong chín thánh, Nguyên Sắc.
Đinh Vệ chạy vội đến, cũng không quấy rầy nhã hứng của sư phụ, vòng qua sàn nhảy, đến bên cạnh ghế dựa, chắp tay chào: “Sư tôn.”
Ánh mắt Nguyên Sắc không rời khỏi vũ nữ, chỉ phất tay: “Đưa cho y xem.”
Một vũ nữ đứng bên cạnh gần như trần truồng, chỉ có một lớp vải che đúng chỗ cần che hai tay dâng lên một phong thư cho Đinh Vệ, nói đây là thư Ngưu Hữu Đạo gửi cho Lam Đạo Lâm, Lam Đạo Lâm gửi qua đây.
Đinh Vệ nhìn nội dung trên thư, không lên tiếng.
Nguyên Sắc gặm xong miếng dưa trên tay, nói: “Ngươi chấp chưởng Phiêu Miểu các, ta cần phải hỏi ý kiến của ngươi một chút. Ngươi cảm thấy như thế nào về yêu cầu của Ngưu Hữu Đạo?”

Từ lúc nào mà sư tôn lại gọi tên của Trưởng lão một môn phái thuận miệng như vậy? Đinh Vệ nhìn Nguyên Sắc đang xem ca múa, cũng không vội đáp lời.
Nội dung trên bức thư khiến cho y nhẹ nhàng thở ra, cũng làm cho y cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng lại càng làm cho y nổi nóng hơn. Ngưu Hữu Đạo này được một tấc lại muốn tiến một thước, đã được trao cho quyền lực đốc tra Yêu Hồ ti mà còn không vừa lòng, muốn điều tra các bộ ti khác, lại còn muốn thế này thế nọ.
“Sao rồi?” Nguyên Sắc nghiêng cái đầu chẳng thấy cổ đâu nhìn Đinh Vệ: “Không nói câu nào, chứng tỏ ngươi không đồng ý với những gì Ngưu Hữu Đạo yêu cầu?”
Chỉ một Yêu Hồ ti mà đã náo ra nhiều chuyện như vậy, Đinh Vệ tất nhiên không hy vọng Ngưu Hữu Đạo có được quyền lực lớn hơn, nhưng y không thể nói không hy vọng chín thánh sai khiến thành viên đốc tra cản tay Phiêu Miểu các nhiều hơn.
Hai chuyện xảy ra liên tiếp đều liên quan đến người của y, y không thể tỏ vẻ mình đang nhắm vào Ngưu Hữu Đạo.
Y trầm ngâm một chút rồi nói: “Sư tôn, không phải là con không đồng ý, mà là con cảm thấy nếu đồng ý, hình như có chút không ổn.”
Nguyên Sắc cười như Phật Di Lặc: “Không ổn thì cứ nói ra. Ta yên tâm về cách làm việc của ngươi, cũng như tín nhiệm ngươi. Ngươi cứ việc nói.”
Đinh Vệ nhìn đám vũ nữ hở hang đang múa may quay cuồng. Y rất ghét bàn chuyện chính sự trong môi trường này, nhưng sư phụ của y lại thích chúng, khiến cho y không tiện nói câu nào. Lấy lại bình tĩnh, y nói: “Sư tôn, trao cho bọn họ quyền đốc tra các bộ ti khác thì không thành vấn đề, chỉ là Phiêu Miểu các quản lý Thánh Cảnh, một khi để người bên ngoài Thánh Cảnh có thể tùy ý tiến vào Thánh Cảnh, mà bên trong Thánh Cảnh có thể tùy ý ra ngoài, dần dần, tình huống nội bộ Thánh Cảnh sẽ không còn là bí mật, thần bí đối với giới tu hành nữa. Bọn họ sẽ không còn kính sợ chúng ta.”
Nguyên Sắc nói: “Ngươi nói có lý như vậy, vậy chúng ta từ chối?”
Chẳng lẽ Ngưu Hữu Đạo nói không có lý sao? Đinh Vệ biết Ngưu Hữu Đạo nói cũng rất có lý. Y theo sư phụ nhiều năm như vậy, sao lại không

biết sư phụ là hạng người gì chứ, nhìn thì giống như dễ nói chuyện, thoải mái như chính cơ thể mập mạp của ông ta, thật ra trong bông có kim, lòng nghi ngờ rất nặng. Khi càng dễ nói chuyện, đó là lúc lại càng phải cảnh giác.

Đinh Vệ cẩn thận cân nhắc phân tấc. Y chắp tay nói: “Sư tôn, tối thiểu cũng phải có hạn chế nhất định. Đốc tra các bộ ti khác thì được, nhưng bên ngoài chỉ có thể đốc tra bên ngoài, bên trong Thánh Cảnh chỉ có thể đốc tra bên trong Thánh Cảnh, không được để người ngoài tùy ý ra vào Thánh Cảnh.”

Xét theo một trình độ nào đó, hạn chế các thành viên đốc tra cấu kết với nhau chính là một lý do. Tiếp theo, y nhận thấy, Ngưu Hữu Đạo muốn nhân cơ hội này ra vào Thánh Cảnh một cách tự do. Y sẽ không cho Ngưu Hữu Đạo cơ hội này. Y không muốn Ngưu Hữu Đạo toại nguyện. Y muốn hạn chế chết Ngưu Hữu Đạo bên trong Thánh Cảnh, để hắn vĩnh viễn không ra ngoài được.

Thế lực bên ngoài của Ngưu Hữu Đạo không nhỏ. Một khi để hắn ra ngoài, trong tay nắm giữ quyền lực của Phiêu Miểu các, sẽ là hậu quả gì? Được Thánh Tôn cho phép lại cả gan làm loạn, hậu quả là có thể nghĩ.

Chỉ cần Ngưu Hữu Đạo không rời khỏi Thánh Cảnh, kết quả cũng có thể chú định.

Nguyên Sắc ừm một tiếng: “Ngươi nói có lý.” Sau đó vẫy tay.

Đinh Vệ lập tức bước đến gần, nửa ngồi nửa quỳ trước ghế dựa.

Một tay Nguyên Sắc bôi nước dưa hấu vào bờ vai Đinh Vệ, mượn áo của Đinh Vệ để lau tay: “Trong số sư huynh đệ các ngươi, ta tin tưởng ngươi nhất. Sư phụ sống phóng túng, thật ra là vì không muốn liên quan đến mấy chuyện thất loạn bát tao. Sư phụ đã sớm thoái ý, quả Vô Lượng sớm muộn gì cũng thuộc về ngươi. Đến lúc đó, gánh nặng của thánh địa Đại Nguyên sẽ giao cho ngươi. Ta cứ sống phóng túng là được, đừng để ta thất vọng.”

Vẻ mặt Đinh Vệ hiện lên sự cảm kích, có vẻ cảm động không nói nên lời, nhưng trong lòng cũng biết mấy lời này chỉ nên nghe thôi, đừng tưởng là thật. Lời tương tự nghe qua cũng không ít lần, có lẽ y cũng đã từng chờ mong, nhưng y vẫn chưa từng coi nó là thật.

Thủ Khuyết sơn trang, Hoàng Ban trở về, bởi vì nhận được tin Đinh Vệ. Đinh Vệ sắp rời khỏi Thánh Cảnh, lệnh cho gã đến gặp mặt, có việc cần bàn giao.

Sau khi nghe chuyện cần bàn giao, Hoàng Ban hơi do dự: “Phải công khai nguyên nhân xử lý Long Phiếm Hải với trên dưới Phiêu Miểu các?” Long Phiếm Hải với gã cũng tính là người quen. Tất cả đều là người của Đinh Vệ. Công khai chuyện này, ít nhiều sẽ khiến cho Đinh Vệ mất mặt.

Đinh Vệ gật đầu: “Đây là ý của Thánh Tôn, chẳng những phải thông báo cho Phiêu Miểu các, mà còn thông báo cho các thành viên đốc tra được biết.”

Hoàng Ban im lặng, đại khái hiểu ý của Thánh Tôn. Ý của ông ta muốn nói cho người khác biết, đây là kết quả của việc muốn nhìn trộm thư gửi Thánh Tôn, cũng tăng thêm lòng dũng cảm cho các thành viên đốc tra.

Chương 1551: Hỏa hầu đã đến (2)

Chương 1551: Hỏa hầu đã đến (2)
Đứng trên đỉnh núi, hai người đều im lặng. Đinh Vệ chợt hỏi: “Sau khi ta rời khỏi thành Vấn Thiên, Lam Minh không sinh sự chứ?”
Hoàng Ban nói: “Không có. Sau khi tiên sinh đi, hắn ta cũng không ở lâu. Nhưng trước khi đi, hắn ta cố ý đến Yêu Hồ ti gặp Ngưu Hữu Đạo.”
“Gặp Ngưu Hữu Đạo?” Đinh Vệ quay đầu nhìn Hoàng Ban, cảm thấy bất ngờ: “Hắn ta gặp Ngưu Hữu Đạo để làm gì?”
Hoàng Ban đáp: “Thuộc hạ không biết. Hắn ta muốn đi gặp, chúng ta cũng không tiện đi theo, cũng không biết gặp để nói chuyện gì, nhưng hắn ta cũng không ở quá lâu, sau đó đã rời khỏi thành Vấn Thiên.”
Đinh Vệ suy nghĩ một lát.
Ý của cấp trên không thể không chấp hành. Tiễn Đinh Vệ, sau khi trở về thành Vấn Thiên, Hoàng Ban lập tức thực hiện chuyện mà Đinh Vệ bàn giao.
Được Phiêu Miểu các thông báo, đám người Thái Thúc Sơn Hải mới biết được nguyên nhân Long Phiếm Hải chết, lúc này mới ý thức được, khi còn chưa thăm dò được rõ ràng tình huống thành Vấn Thiên, Ngưu Hữu Đạo đã cáo trạng với Thánh Tôn. Chuyện gì xảy ra thế?
Nói cách khác, Ngưu Hữu Đạo hại chết Long Phiếm Hải. Ngưu Hữu Đạo đã làm gì?
Cùng là thành viên đốc tra, các phái nóng lòng muốn biết được chân tướng.
Yêu Hồ ti, Ngưu Hữu Đạo tiễn khách tận cửa, chắp tay đưa tiễn: “Tuần chấp sự đi thong thả.”
Chu Thiên Vũ, Chấp sự mới được bổ nhiệm sau khi Long Phiếm Hải bị xử tử. Vừa mới lên chưa được bao lâu đã đến đây bái phỏng.

“Không tiễn.” Chu Thiên Vũ chắp tay đáp lễ, nụ cười hơi thận trọng, tận lực duy trì khoảng cách.
Ánh mắt của hai tùy tùng đi cùng của Yêu Hồ ti hiện lên sự phức tạp. Cấp trên tiền nhiệm đã chết trong tay người trước mắt.
Ba người cứ thế mà đi. Ngưu Hữu Đạo đưa mắt nhìn theo, sau đó quay người trở về viện.
Cửa đóng lại. Mấy ngày qua, cánh cửa này hầu như vẫn đóng. Cũng chỉ vì Chu Thiên Vũ vừa mới lên, lại mang theo việc, chỉ sợ chưa chắc mở được cánh cửa này.
Trở lại đình viện, Ngưu Hữu Đạo cầm chiếc lồng có kim sí bên trong, kiểm tra một lần, sau đó đưa cho Kha Định Kiệt: “Coi chừng cho tốt.”
“Vâng.” Kha Định Kiệt nhận lấy chiếc lồng, sau đó quay người mang đi sắp xếp.
Kim sí này là lễ vật mà Chu Thiên Vũ mang đến, nhưng không phải của Chu Thiên Vũ, y chỉ chuyển giao mà thôi. Bên phía thánh địa Thiên Lam giao cho Ngưu Hữu Đạo một con kim sí khác để dùng cho việc liên lạc.
Chuyện cho đến bây giờ, Lam Minh đã đích thân lộ diện. Ngưu Hữu Đạo có liên hệ với vị Thánh Tôn nào, hầu như cũng đã được công khai. Có thể đưa kim sí này, cũng xem như Lam Đạo Lâm cân nhắc chu đáo.
Thật sự Ngưu Hữu Đạo trần tình quá liên tục, một con kim sí không được nghỉ ngơi, đúng là không chịu đựng nổi. Bên phía thánh địa Thiên Lam không thể không đưa cho Ngưu Hữu Đạo một con khác.
Đây cũng là thu hoạch nằm ngoài suy nghĩ của Ngưu Hữu Đạo.
Đương nhiên, Chu Thiên Vũ mang đến không chỉ có bấy nhiêu, còn có phản hồi nội dung trong thư trần tình thứ ba mà Ngưu Hữu Đạo gửi. Những yêu cầu mà hắn gửi lên trên hầu như đều được đáp ứng.
Chu Thiên Vũ đích thân đưa tin. Từ giờ trở đi, quyền hạn của thành viên đốc tra lớn hơn, phạm vi hoạt động cũng lớn hơn, nhưng chỉ giới hạn bên trong Thánh Cảnh, không được ra ngoài.
Đối với điều này, Ngưu Hữu Đạo hơi thất vọng. Vốn hắn định nhân dịp này lấy được cơ hội tự do ra vào Thánh Cảnh, thuận tiện cho việc hắn sắp xếp chuyện bên ngoài, không nghĩ đến chuyện khác được đồng ý mà chuyện này lại không.

Cốc cốc cốc. Tiếng gõ cửa vang lên, Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại.
Tần Quan lách mình bước ra, cánh cửa mở ra một khe hở. Sau khi nói với người bên ngoài vài câu, y đóng cửa, quay lại bẩm báo: “Trưởng lão, là người của các phái. Trưởng lão Lư Diệu của Thiên Hỏa giáo nói, tuân theo pháp chỉ của Phiêu Miểu các, đem Côn Lâm Thụ đến cho ngài, có cần gặp hay không? Hay chỉ cho một mình Côn Lâm Thụ vào thôi?”
“Hừ, bọn họ đã vắt hết óc tìm mưu kế.” Ngưu Hữu Đạo cười nhạo một câu: “Hỏa hầu cũng đã tới rồi, để bọn họ vào đi.”
“Vâng.” Tần Quan lĩnh mệnh, bước đến cửa đón khách.
Một đám người nối đuôi nhau mà vào. Nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo đang ngồi trong đình, tất cả đi thẳng đến.
Không gian bên trong đình không đủ cho tất cả, có người đi vào, có người đứng ngoài.
Ngưu Hữu Đạo cười hỏi: “Các vị tìm ta có việc gì?’
Lư Diệu hừ lạnh một tiếng, chỉ Côn Lâm Thụ ở đằng sau: “Phiêu Miểu các bảo giao y cho ngươi, chắc là ngươi yêu cầu với Phiêu Miểu các? Người, ta đã mang đến cho ngươi rồi đấy.”
Người, ông ta quả thật không muốn cho, nhưng cũng không còn cách nào. Phiêu Miểu các nói là ý của Thánh Tôn, không phải do ông ta cho hay không. Cộng thêm đám người Thái Thúc Sơn Hải thuyết phục, mọi người vẫn muốn gặp Ngưu Hữu Đạo, cũng muốn nhân cơ hội này để gặp hắn.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đa tạ Lư trưởng lão.” Ánh mắt hắn lướt qua đám người: “Đưa người thôi mà, tại sao lại kinh động mọi người chen chúc mà đến?’
Lư Diệu nói: “Mọi người đến chỉ muốn hỏi ngươi một chút, khi còn ở Thủ Khuyết sơn trang, chúng ta đã thống nhất liên thủ, vì sao ngươi lại nuốt lời?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nuốt lời? Rốt cuộc là ai nuốt lời? Vì sao ta nuốt lời, các ngươi còn không rõ sao? Không phải khi các người thương lượng, các người đã gạt ta sang một bên à? Bây giờ đổi thành ta không phải, các người trả đũa hay thật.”
Lư Diệu ngạc nhiên nói: “Ngưu trưởng lão hiểu lầm rồi, làm gì có chuyện bỏ ngươi qua một bên chứ, không phải đã bảo Côn Lâm Thụ đến

thông báo cho ngươi rồi sao?” Dứt lời, ông ta quay sang quát với Côn Lâm Thụ một tiếng: “Côn Lâm Thụ, không phải bảo ngươi đến mời Ngưu trưởng lão sao? Hay là ngươi không nói mọi chuyện rõ ràng?”
Côn Lâm Thụ không biết nên đáp lại như thế nào. Sau khi nhìn thấy Lư Diệu ra hiệu, cuối cùng vẫn tiến lên phía trước, chắp tay nói với Ngưu Hữu Đạo: “Đạo gia, lúc ấy có khách, không tiện nói chuyện, vì thế ta đã không nói được rõ ràng.”
“Thì ra là thế.” Lư Diệu gật đầu, nói với Ngưu Hữu Đạo: “Đúng không, ta đã nói rồi mà, nhất định là hiểu lầm. Chuyện liên hợp đã bàn trước, sau có thể gạt ngươi sang một bên được.”
Ngưu Hữu Đạo không ngốc, làm sao mà không biết đối phương đang đẩy Côn Lâm Thụ ra làm tấm chắn, nhưng Côn Lâm Thụ lại trung thực phối hợp.
Cần quyết đoán thì lại không quyết đoán, việc sẽ loạn. Hắn nhìn chăm chú Côn Lâm Thụ, không biết nên nói người này như thế nào.
Nhưng xét từ một góc độ nào đó mà nói, đây là điểm mà hắn rất thích ở Côn Lâm Thụ. Có ơn tất báo, trọng tình trọng nghĩa.
Không muốn để Côn Lâm Thụ thêm khó xử trước mặt mọi người, hắn thuận miệng hạ xuống bậc thang, thản nhiên nói: “Thì ra là hiểu lầm.”
“Hiểu lầm là tốt rồi.” Trưởng lão Liệt Thiên cung Vũ Hoa lên tiếng, đứng ra làm người hòa giải.
“Đúng đúng đúng.” Trưởng lão Huyết Thần điện Mai Trường Hồng cũng lên tiếng khuyên giải: “Mọi người đồng tâm hiệp lực mới đúng chứ.”
Hai người dường như quên mất mối thù nước Tống suýt chút nữa bị diệt, những người khác cũng phụ họa theo.
Tần Quan và Kha Định Kiệt đều thờ ơ, cười lạnh trong lòng. Hai người nhiều ít cũng biết rõ, Trưởng lão nào dễ nói chuyện như vậy, tất cả đều nằm trong sự khống chế của Trưởng lão. Đám người này cứ tưởng Ngưu trưởng lão là bùn dễ nặn.
Người khá đông, mà cái đình nhỏ lại chen không lọt. Ngưu Hữu Đạo đưa tay mời: “Mời mọi người vào phòng khách.” Sau đó hắn dẫn đầu bước đi.

Một đám người bước vào phòng khách. Sau khi phân chủ khách xong, không kịp chờ dâng trà, Lư Diệu đã chủ động hỏi thăm: “Ngưu trưởng lão, bên Yêu Hồ ti hình như xảy ra không ít chuyện. Ngươi và Chấp sự Long Phiếm Hải của Yêu Hồ ti đã có chuyện gì vậy?”

Ngưu Hữu Đạo thản nhiên nói: “Không phải Phiêu Miễu Các đã thông báo cho các vị biết rồi hay sao?”

Đúng là có thông báo, nhưng chỉ nói là Long Phiếm Hải muốn tìm hiểu thư gửi Thánh Tôn. Chút thông báo đó làm sao mà thỏa mãn khẩu vị của mọi người.

Trưởng lão Liệt Thiên cung Vũ Hoa thở dài: “Ngưu trưởng lão, mọi người đã muốn liên hợp, bù đắp tin tức cho nhau. Nếu không biết tình huống, mọi người sẽ không biết phối hợp như thế nào. Nếu xảy ra sơ sót, cũng không biết phải làm thế nào cho phải. Tình huống cụ thể ra sao, còn phiền lão đệ thông báo một tiếng.”

Chương 1552: Người sắp chết

Chương 1552: Người sắp chết
Trưởng lão Huyết Thần điện Mai Trường Hồng phụ họa: “Đúng vậy, về sau bên này của chúng ta có tình huống gì, chúng ta cũng sẽ kịp thời thông báo cho lão đệ.”
Tần Quan và Kha Định Kiệt bưng trà lên, phân phát cho từng người có mặt.
Ngưu Hữu Đạo cũng không vội, chờ hai người bưng trà xong, mới chậm rãi nói: “Cũng không có gì. Tình huống giống như Phiêu Miễu Các đã thông báo. Đúng rồi, ta còn tranh thủ thêm chút quyền lực cho các vị. Về sau, chỉ cần các vị muốn, có thể điều động phi cầm cỡ lớn của Phiêu Miễu Các. Hơn nữa, phạm vi đốc tra cũng không còn giới hạn trong bổn ti. Đây là chỗ tốt mà ta tranh thủ được cho mọi người.”
Không ai có tâm tư uống trà, cũng không ai động đến chén trà.
Bởi vì kết thù khá sâu, vốn tận lực không định mở miệng, Thái Thúc Sơn Hải cuối cùng nhịn không được, đặt câu hỏi: “Lời này của Ngưu trưởng lão không khỏi quá khoa trương hay sao?”
Ngưu Hữu Đạo liếc xéo một cái: “Thái Thúc lão nhi, ý của ngươi là gì? Nhiều lần Khí Vân tông của ngươi ăn nói lỗ mãng với ta. Chẳng lẽ ngươi nhất định phải hơn thua với lão tử? Ngươi muốn thế nào thì cứ việc nói, ta lúc nào cũng phụng bồi. Chả lẽ ta lại đi sợ ngươi?”
“Ngươi...” Thái Thúc Sơn Hải đặt mạnh tay lên thành ghế muốn đứng dậy làm ầm ĩ. Các phái trong thiên hạ, Khí Vân tông sợ ai chứ? Ta đang nói chuyện đàng hoàng, ngươi lại muốn gây chuyện.
Trưởng lão Ma Thiên tông Lôi Thắng, Trưởng lão Hoàng Phủ Kim của Thanh Nguyệt sơn trang ngồi bên cạnh vội vàng đứng lên ấn ông ta xuống.

Tần Quan và Kha Định Kiệt cũng lách mình đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo để bảo vệ, nhìn chằm chằm Thái Thúc Sơn Hải đang có ý đồ gây rối.
An Thủ Quý liên tục vẫy tay với hai bên: “Bớt nóng, tất cả mọi người bớt nóng đi. Nếu đã hợp tác với nhau, có chuyện gì thì thương lượng, đừng nên tức giận.”
Những người còn lại hung hăng nháy mắt với Thái Thúc Sơn Hải, ra hiệu ông ta ăn nói cho đàng hoàng, đừng nóng vội, có việc cầu người thì nên chú ý thái độ.
Thái Thúc Sơn Hải cố nén lửa giận, nặn ra một nụ cười, nói tiếp: “Ngưu lão đệ hiểu lầm ý của ta rồi, cũng không phải là ta công kích đệ, mà lời của đệ nói không được hợp tình hợp lý. Phiêu Miễu Các đã thông báo với chúng ta không sai, nhưng vấn đề là, bọn họ nói Long Phiếm Hải điều tra thư ngươi gửi Thánh Tôn, tất nhiên trước đó ngươi đã có thư trình báo cho Thánh Tôn biết. Bằng không, tại sao y lại bị điều tra?”
Đối mặt với các phái, ông ta khó có lúc nói chuyện như vậy. Tư vị thiệt thòi đúng là không dễ chịu.
Ngưu Hữu Đạo phất tay ra hiệu hai người Tần Kha lui lại, lạnh nhạt nói: “Vậy thì thế nào?”
Lư Diệu lập tức hỏi: “Nếu nói như vậy, trước khi vụ án Long Phiếm Hải phát sinh, ngươi đã thật sự viết thư trần tình với Thánh Tôn?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đúng thì sao? Chẳng lẽ ta không được viết?”
Lư Diệu khoát tay: “Không phải ý này. Trong phạm vi quyền chức của lão đệ, đừng nói chúng ta, ngay cả Phiêu Miễu Các cũng không có quyền can thiệp. Chỉ là, lão đệ vừa đến, có cái gì để trình báo chứ?”
Ngưu Hữu Đạo liếc mắt nhìn Lư Diệu: “Lư trưởng lão, ngươi cũng muốn học Long Phiếm Hải nhìn trộm nội dung thư ta gửi cho Thánh Tôn sao?”
“Không, tuyệt đối không phải ý này.” Lư Diệu kinh hãi đứng lên, nghĩa chính ngôn từ, phủ nhận liên thanh: “Mọi người cũng có nghe thấy, ta chỉ là muốn giải đáp thắc mắc mà thôi. Còn nội dung cụ thể trong thư gửi Thánh Tôn, một chút hứng thú ta cũng không có, cũng tuyệt không có suy nghĩ muốn nhìn trộm.”

“Ý của Lư trưởng lão không phải như vậy đâu. Lão đệ, ngươi hiểu lầm rồi.” Mọi người cũng thay phiên nhau trấn an.
Ngoài miệng thì trấn an nhưng trong lòng lại cảm thấy buồn bực. Tại sao ai cũng có cảm giác bọn họ đến đây là để bị khinh bỉ.
Hai người Tần Kha đứng đằng sau Ngưu Hữu Đạo nhìn nhau. Hôm nay bọn họ mới chân chính nhìn thấy năng lực diễn xuất của Trưởng lão Tử Kim Động, trấn áp các Trưởng lão khác một đầu. Thân là đệ tử Tử Kim Động, bọn họ nhìn thấy mà cũng cảm thấy vui.
Nghe mọi người lên tiếng, Ngưu Hữu Đạo bưng chén trà lên nhấp một ngụm: “Đã là hiểu lầm thì đừng có suy nghĩ muốn nhìn trộm. Vậy thì vì sao ta lại phải giải thích cho bản trình báo của mình?”
Hắn đang từ từ hướng mọi người về chủ đề mà hắn muốn.
Quả nhiên, mọi người không tiện hỏi chuyện trình báo, nhưng có một chuyện mọi người lại không thể không hỏi. An Thủ Quý nói: “Lão đệ, ta nhớ trước đó ngươi có nói qua, nói chúng ta là “người sắp chết”, chắc không thể không có nguyên nhân?”
Ngưu Hữu Đạo đặt chén trà xuống: “Nguyên nhân gì, trong lòng các ngươi biết rất rõ, còn cần phải hỏi ta sao?”
Mọi người nhìn nhau, có vẻ không hiểu. An Thủ Quý lại hỏi: “Lời này của lão đệ là có ý gì? Lão đệ, chính vì không biết nên ta mới thỉnh giáo.”
Ngưu Hữu Đạo lật thanh kiếm lại, hai tay khoác lên chuôi kiếm: “Vì sao Thánh Tôn lại muốn các phái trở thành thành viên đốc tra tham gia Phiêu Miễu Các?”
Mọi người lại nhìn nhau. An Thủ Quý do dự: “Nguyên nhân ngay cả Đinh Vệ cũng đã nói. Khi ở Thủ Khuyết sơn trang, Đinh Vệ cũng đã nói với chúng ta, Thánh Tôn bất mãn với Phiêu Miễu Các, đây chính là nguyên nhân đốc tra, chẳng lẽ không đúng sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ý của Phiêu Miễu Các đối với các phái trong thiên hạ như thế nào? Bảo chúng ta đốc tra Phiêu Miễu Các chính là nhổ răng cọp, các vị đảm bảo sao?”
An Thủ Quý nói: “Tất nhiên là kiêng kỵ, không dám làm bậy, nhưng lão đệ ngươi lại cả gan làm loạn.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta cả gan làm loạn? Ngươi quá khen rồi. An trưởng lão, Thánh Tôn anh minh, chẳng lẽ không biết tình cảnh và kiêng

kỵ của chúng ta? Biết rõ chúng ta không dám, lại bắt chúng ta kiên trì báo lên trên. Các người cho rằng Thánh Tôn chỉ đi ngang qua sân khấu? An trưởng lão nghĩ Thánh Tôn sẽ ngồi nhìn chúng ta vì tự vệ mà không tận lực, chỉ biết thờ ơ?”
Mọi người im lặng.
Ngưu Hữu Đạo nói tiếp: “Thánh Tôn tất nhiên sẽ đốc thúc chúng ta. Chẳng lẽ Thánh Tôn còn trông cậy vào việc Phiêu Miễu Các đốc thúc chúng ta à? Chẳng lẽ chư vị cho rằng Thánh Tôn nhàn rỗi tìm chúng ta tâm sự, thuyết phục chúng ta, hao hết nước bọt để khuyên chúng ta hay sao?”
Giọng nói đột nhiên cao lên: “Giết gà dọa khỉ. Chư vị, đao Thánh Tôn đã giơ lên, đang treo trên cổ của các người đấy.”
Mọi người đều cả kinh. Hắn nói rất chính xác, đúng trọng tâm, sao có thể không kinh hãi. Còn thiếu chút nữa đổ mồ hôi lạnh nữa là!
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục nói: “Các phái đều muốn đến Thiên Hạ tiền trang, vì sao? Vì muốn tránh phiền phức, không muốn đắc tội Phiêu Miễu Các. Các phái tất nhiên cũng phải giữ thái độ tận lực không đắc tội Phiêu Miễu Các. Bởi vì biết không thể trêu vào Phiêu Miễu Các, Thánh Tôn có thể ngồi nhìn sao?”
“Thành viên các phái vừa đến nơi, cũng có thể nói là đang trong tình huống tìm hiểu, Thánh Tôn tạm thời sẽ không phát tác. Nhưng nếu các phái muốn lười biếng, đao của Thánh Tôn sẽ rơi xuống.”
“Thái Thúc lão nhi và An trưởng lão là lần lượt bổ sung đúng không? Lần này rèn luyện đã rõ ràng, hoàn toàn không giống như bí cảnh Thiên Đô, thành viên đốc tra các phái có thể bổ sung bất cứ lúc nào. Người không tận lực cũng không sao. Giết một đám, người đến sau tất sẽ cố hết sức, ai còn dám lười biếng? Thánh Tôn tất nhiên cũng muốn giết một đám để răn đe.”
“Chư vị ở đây ổn chứ? Ta cũng hy vọng chư vị có thể lăn lộn một cách yên ổn, nhưng nếu chư vị không ngại, có thể sờ cổ của mình xem có thể giữ lại được bao lâu. Chư vị, ta nói có sai không? Các người không phải là người sắp chết thì ai là người sắp chết chứ?”
Hậu quả đáng sợ khiến không ít người nuốt nước miếng, còn có người thay đổi sắc mặt.

Tần Quan và Kha Định Kiệt nhìn nhau, phát hiện Ngưu trưởng lão đang dọa những người này, cả đám không dám lên tiếng.
Phòng khách yên tĩnh, chỉ có tiếng Ngưu Hữu Đạo bưng chén trà, đặt chén trà xuống.
Một lúc lâu sau, Thái Thúc Sơn Hải lên tiếng: “Cho nên, ngươi mới vội vã trần tình Thánh Tôn giết chết Long Phiếm Hải?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Các ngươi chán sống nhưng ta thì vẫn còn muốn sống thêm, tất nhiên phải tìm gốc rạ của Phiêu Miễu Các. Thái độ tận tâm tận lực của ta như thế, khi đao rơi xuống đầu, chắc chắn sẽ không rơi xuống đầu của ta."

Chương 1553: Thành ý hợp tác (1)

Chương 1553: Thành ý hợp tác (1)
“Nói ta giết chết Long Phiếm Hải thì quá coi trọng ta rồi. Đường đường Chấp sự Yêu Hồ ti, không phải ta nói giết là có thể giết, là Thánh Tôn muốn y chết, muốn tỏ thái độ quang minh chính đại làm chỗ dựa cho các thành viên đốc tra. Không phải các người cũng đã nhận được thông báo sao? Vì sao phải để cho tất cả thành viên đốc tra đều biết? Thánh Tôn đang muốn tăng thêm lòng dũng cảm cho chúng ta đấy.”
Hắn đương nhiên sẽ không nói hắn có thù với Huyền Diệu, hắn đang phản kích, cũng không biết Long Phiếm Hải là bị kế hoạch của hắn đẩy vào chỗ chết.
Lúc này, mọi người đều hiểu ra, hóa ra bọn họ đã bước đến thời khắc sống còn, Ngưu Hữu Đạo đã tìm được biện pháp tránh được một kiếp, nên làm như thế nào, không cần Ngưu Hữu Đạo nhắc lại.
Sự việc sáng tỏ, bầu không khí cũng đã đạt đến trình độ này, đồ đao không biết sẽ rơi xuống lúc nào. Mọi người nóng lòng chuyện khác, cũng không còn tâm trạng nói chuyện, chỉ khách sáo vài câu rồi cùng nhau cáo từ.
Ngưu trưởng lão đứng dậy tiễn khách. Khi đến dưới mái hiên, hắn đột nhiên nói với Tần Quan và Kha Định Kiệt: “Nhớ coi chừng hai con kim sí cho tốt, không được để xảy ra sơ suất.”
Mọi người đang đi xuống bậc thang, nghe tiếng hắn nói, theo hướng hắn nhìn, phát hiện có hai con kim sí.
An Thủ Quý khó hiểu hỏi: “Lão đệ, chúng ta chỉ có một con kim sí, vì sao ngươi lại có hai con?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Các người chỉ có một con thôi sao? Ta cũng không rõ nữa. Hôm nay, Thánh Tôn lại đưa một con đến cho ta, bảo là để thuận tiện liên lạc.”

“Vậy à!” Mọi người lại trở nên đăm chiêu.
Nhất là Trưởng lão Thiên Hỏa giáo Lưu Diệu. Phiêu Miểu các đưa Côn Lâm Thụ đến cho Ngưu Hữu Đạo, tuy nói Thiên Hỏa giáo sẽ bổ sung một đệ tử khác đến cho ông, nhưng bên phía Ngưu Hữu Đạo chẳng khác nào thêm một nhân thủ. Chẳng những nhiều nhân thủ hơn, mà còn nhiều kim sí hơn. Đãi ngộ hiển nhiên là cao hơn những người khác.
Trong lòng hai người Tần Kha cũng không khỏi cảm thấy kỳ lạ, tại sao bọn họ lại có cảm giác Trưởng lão đang cố ý nhắc nhở mọi người hắn có hai con kim sí?
Trước đó, bọn họ còn không rõ Trưởng lão nói hỏa hầu đã đến là có ý gì. Bây giờ, hai người thông qua cuộc nói chuyện vừa rồi, đại khái hiểu được hỏa hầu đến chính là cổ động các phái thực hiện chức trách đốc tra, đi tìm phiền phức cho Phiêu Miểu các.
Những gì trải qua, hai người cũng không ngốc, chậm rãi lĩnh hội được dụng ý của Ngưu Hữu Đạo. Trước đó, nếu cổ động những người này, bọn họ sẽ hoài nghi Trưởng lão rắp tâm. Bây giờ đã có hương vị nước chảy thành sông. Nếu thật sự có thể cổ động được những người này tìm phiền phức cho Phiêu Miểu các, hai người không thể không thừa nhận, đúng là đã đạt được hỏa hầu rồi.
Chỉ là, rốt cuộc Trưởng lão muốn làm gì?
Ngưu Hữu Đạo cũng không tiễn quá xa, chỉ dừng ngoài cổng.
Khách đi rồi, hai người Tần Kha thay mặt hắn ra ngoài tiễn khách đã trở lại.
Trong sân có thêm một người, Côn Lâm Thụ.
Ngưu Hữu Đạo quay người, mỉm cười nói với Côn Lâm Thụ đứng cách đó không xa: “Trong khoảng thời gian này, chắc ngươi chịu không ít ánh mắt khinh thường của Thiên Hỏa giáo?”
Tâm trạng Côn Lâm Thụ rất phức tạp. Y biết, lần này Phiêu Miểu các đích thân ra mặt can thiệp, về sau y xem như hoàn toàn thoát ly khỏi Thiên Hỏa giáo.
Khi rèn luyện, không cần phải thực hiện cho Thiên Hỏa giáo. Sau khi rèn luyện kết thúc, cũng xem như hoàn thành lời hứa với Thiên Hỏa giáo. Khi trở về cũng là trở về Tử Kim động.
Y chậm rãi bước đến, chắp tay cúi đầu: “Tạ Đạo gia.”

Cho đến bây giờ, y đã hiểu vì sao trước đó Tần Quan lại nói với y một câu “tạm thời chịu thiệt” là có ý gì. Hiển nhiên, lần này Đạo gia đã mò được y từ trong cảnh nước sôi lửa bỏng ở Thiên Hỏa giáo ra.
Có bản lĩnh khiến cho Phiêu Miểu các phải ra mặt can thiệp, y xem như phục người này.
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Người một nhà, nói cảm ơn thì khách sáo quá. Côn Lâm Thụ, ta biết ngươi niệm tình cũ Thiên Hỏa giáo, nhưng ngươi ở bên đó quá nguy hiểm. Vợ chồng các ngươi cưới chưa được bao lâu, Hỏa Phượng Hoàng còn chờ ngươi sống sót quay về. Ta đã đáp ứng Hỏa Phượng Hoàng sẽ giúp ngươi an toàn trở về, tất nhiên là phải cố hết sức.”
“Ngươi bế quan tại Thiên Hỏa giáo mười năm, Hỏa Phượng Hoàng cũng đợi ngươi đủ mười năm. Bây giờ lại mong ngươi ngày đêm. Thiên Hỏa giáo không có ý tốt đối với ngươi, chuyện ngươi niệm tình cũ với Thiên Hỏa giáo tạm thời gác một bên. Còn sống trở về vẫn mạnh hơn bất cứ thứ gì, để còn cho Hỏa Phượng Hoàng một công đạo. Chuyện Thiên Hỏa giáo sau này hãy nói, đừng phụ người cũng đừng phụ mình.”
“Nếu ngươi nghĩ thông, ta xem như không phí công lần này. Còn nếu ngươi nghĩ không ra, trước mắt còn muốn dây dưa không rõ với Thiên Hỏa giáo, tình nguyện cô phụ Hỏa Phượng Hoàng, để nàng thủ tiết, ta còn biết làm thế nào nữa, cũng không thể trói ngươi lại được.”
Không có câu trả lời chắc chắn, Côn Lâm Thụ im lặng. Sư phụ nuôi dạy y từ nhỏ đến lớn vẫn còn ở Thiên Hỏa giáo.
Tuy Lư Diệu không thể không đưa y cho Ngưu Hữu Đạo, nhưng Lư Diệu cũng có bàn giao, nói y phát hiện được điều gì bất thường bên phía Ngưu Hữu Đạo, phải kịp thời thông báo cho Thiên Hỏa giáo.
Ngưu Hữu Đạo quay sang nhìn cái lồng kim sí treo dưới mái hiên: “Hôm nay, ta giao hai con kim sí cho ngươi trông coi.” Ngưu Hữu Đạo xem như đã giao một công việc nhẹ nhàng cho Côn Lâm Thụ.
“Rõ!” Côn Lâm Thụ lên tiếng, cũng không biết nên nói cái gì với Ngưu Hữu Đạo, mượn cơ hội xoay người bước đến chỗ lồng kim sí.
Hai người Tần Kha bước đến hai bên Ngưu Hữu Đạo, chăm chú nhìn cử động của Côn Lâm Thụ, cảm giác tên Côn Lâm Thụ hơi lang tâm cẩu

phế, cũng không hiểu Trưởng lão nghĩ như thế nào. Nếu dưa hái xanh không ngọt, cần chi phải hao tâm tốn sức như thế.
Chờ một lát, Tần Quan thấp giọng hỏi một câu: “Trưởng lão, ngài cổ động các phái tìm phiền phức cho Phiêu Miểu các, bây giờ chúng ta nên tiếp tục làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nên làm cái gì thì làm cái đó.”
Kha Định Kiệt cười nói: “Trưởng lão yên tâm, đệ tử và Tần sư huynh sẽ tuân theo dặn dò của ngài, tiếp tục quan sát Phiêu Miểu các, lúc nào cũng có thể tìm ra chuyện cho bọn họ.”
Ngưu Hữu Đạo nhìn hai người một chút: “Hăng quá hóa dở, nên làm thì chúng ta đã làm rồi. Bây giờ chúng ta có thể thu tay, an phận lại một chút.”
“Ơ?” Hai người nhìn nhau. Tần Quan hoài nghi hỏi: “Đã muốn an phận, vì sao ngài lại cổ động các phái tìm phiền phức cho Phiêu Miểu các?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Chúng ta bị Phiêu Miểu các nhìn chằm chằm vui lắm sao? Bây giờ có người thay chúng ta ứng phó các bộ ti của Phiêu Miểu các không tốt à? Chúng ta có thể lùi về phía sau, thoát khỏi sự chú ý của Phiêu Miểu các, để bọn họ tiến lên đằng trước.”
Dứt lời, hắn bước về phía cánh cửa. Hai người Tần Kha đuổi theo, ai ngờ Ngưu Hữu Đạo một tay chống kiếm giơ tay kia lên, ngăn hai người đi theo.
Hai người đành dừng bước, trơ mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo mở cửa rời đi. Bước ra khỏi cánh cửa, đi xuống bậc thềm, Ngưu Hữu Đạo bước thẳng đến trước mặt Khúc Linh Côn: “Ta muốn thành lập liên lạc với người bên ngoài Thánh Cảnh.”
Khúc Linh Côn giật mình, nhanh chóng nhìn xung quanh, trong lòng không khỏi khẩn trương, nhưng ngoài mặt vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, thấp giọng nói: “Ngươi điên rồi sao? Ta đã nói với ngươi trước đó, Yêu Hồ ti đang âm thầm giám sát ngươi. Ngươi có việc thì cứ nói một tiếng, ta sẽ vào ngay, sao lại chạy đến tìm ta chứ?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Yên tâm đi, ngẫu nhiên gặp mặt hỏi vài câu chẳng chết ai đâu. Nếu có người hỏi, ngươi nói bên này của ta có thêm một người, muốn tăng thêm thức ăn.” Côn Lâm Thụ chưa đưa ra câu trả lời

chính thức, cho nên hắn không tiện gọi Khúc Linh Côn vào nói chuyện, phải tránh mặt.

Khúc Linh Côn cố gắng ổn định nhịp tim: “Tình huống của ngươi sợ là không tiện liên lạc với bên ngoài. Bên trên chưa chắc đã đồng ý.”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta nhất định phải kịp thời nắm giữ tin tức bên ngoài, ngươi cứ việc báo lên đi.”

Khúc Linh Côn nói: “Được rồi, ta sẽ mau chóng báo lại ngươi.”

Chương 1554: Thành ý hợp tác (2)

Chương 1554: Thành ý hợp tác (2)
Ngưu Hữu Đạo chắp tay, sau đó xoay người bước đi.
Ban đêm, Toa Như Lai dạo bước đến bên trong một đình thủy tạ. Vương Tôn vẫn đứng trong bóng tối thấp giọng nói: “Ngưu Hữu Đạo muốn liên lạc với người bên ngoài, nói phải nắm giữ tình huống bên ngoài mới được.”
Toa Như Lai đứng chắp tay nhìn ánh sao chiếu xuống làn sóng nước lung linh: “Hắn đang nói đùa gì vậy? Một khi hắn thành lập liên lạc với người bên ngoài, chẳng phải người bên ngoài sẽ biết được hắn chính là nội ứng bên trong Thánh Cảnh sao. Để cho Phiêu Miểu các biết được tin tức, bọn họ sẽ lập tức điều tra. Nói cho hắn biết, muốn biết tình huống bên ngoài như thế nào, chúng ta sẽ kịp thời cung cấp cho hắn, mà tin tức của chúng ta còn xác thực và tỉ mỉ hơn.”
“Vâng.” Vương Tôn đáp.
Nhưng ngày hôm sau, Vương Tôn lại phát ra tín hiệu cầu kiến lần nữa. Hai người gặp nhau tại một thung lung bên trong núi Tích Tĩnh. Vương Tôn bẩm báo: “Hắn nói hắn ngay cả ngài là ai, có ý đồ gì cũng không biết, tin tức mà ngài cung cấp, hắn không thể tin được. Hắn nói muốn hắn tin tưởng tin tức mà ngài cung cấp cũng được, hắn chỉ muốn gặp mặt ngài. Chỉ cần xác nhận thân phận của ngài, hắn mới có thể tin tưởng ngài. Hai điều kiện, ngài hãy chọn một. Nếu không đồng ý, hắn cho rằng không cần thiết phải hợp tác nữa, để phòng ngừa bị ngài kéo quá sâu. Nhân lúc bây giờ còn chưa làm cái gì, hắn chỉ có thể quyết định thật nhanh, bẩm báo với Lam Đạo Lâm bên trong Thánh Cảnh có người âm thầm cấu kết với hắn.”
“Hắn nói, muốn hợp tác thì phải lấy ra thành ý. Hắn còn nhấn mạnh một điều, một khi hắn liên lạc với bên ngoài, người đó cũng sẽ nằm trong tay

của ngài. Đồng thời để ngài yên tâm hơn, người liên lạc với hắn tuyệt đối đáng tin, không tiết lộ bất cứ tin tức gì. Một khi để lộ tin tức, chính là đem tính mạng của mình ra đùa.”
Toa Như Lai im lặng một hồi, cuối cùng lên tiếng: “Khi truyền tin tức, nhất định phải làm tốt biện pháp đề phòng, tuyệt không được để người hữu tâm có được cơ hội điều tra ra.”
“Vâng.” Vương Tôn lên tiếng.
.....
Thiên Đô Phong, Phiêu Miểu các, Chưởng môn Thiên Nữ giáo Trì Thanh Lệ đang đứng bên ngoài Phiêu Miểu các.
Tin tức một số thành viên rèn luyện rời khỏi Thánh Cảnh đã nhanh chóng truyền ra ngoài. Nhiều người rời khỏi Thánh Cảnh như vậy, muốn giấu diếm cũng không được, đành phải công khai lộ diện. Vì thế tin tức cũng không thể che giấu. Việc các phái biết được tin tức cũng là chuyện bình thường.
Tổng đà Thiên Hạ tiền trang nằm ngay Thiên Đô Phong của Phiêu Miểu các. Lần này Trì Thanh Lệ đến đây chính là hy vọng gặp được Trưởng lão Thiên Nữ giáo Tề Bích Tang.
Thủ vệ đã đi thông báo, có cho phép bà gặp Tề Bích Tang hay không, bà cũng không biết.
Phiêu Miểu các hình như cũng không ngăn cản thành viên đốc tra các phái liên lạc với thế lực sau lưng mình, Tề Bách Tang cuối cùng cũng xuất hiện.
Hai người gặp mặt. Trì Thanh Lệ thì mừng rỡ, còn Tề Bích Tang thì chột dạ. Dù sao, bà ta cũng đã viết thứ không tốt về tông môn.
Sau khi chào hỏi hai câu, hai người bước sang một bên nói chuyện. Trì Thanh Lệ tránh không được muốn tìm hiểu chuyện gì xảy ra. Những gì không cần giấu diếm, Tề Bích Tang cũng không giấu diếm. Ý đồ của Thánh Cảnh rất rõ ràng. Dựa vào tác dụng có hạn của thành viên đốc tra bọn họ, hình như cho phép bọn họ vận dụng lực lượng của môn phái làm chỗ ủng hộ. Nếu không, cũng sẽ không cho gặp mặt.
Sau khi nghe xong tình huống, Trì Thanh Lệ giật mình: “Ngưu Hữu Đạo đẩy quản sự Phiêu Miểu các vào đại lao, còn giết một Chấp sự của Phiêu Miểu các?”

Tề Bích Tang đáp: “Tình huống cụ thể thì ta không biết, nhưng nội bộ Phiêu Miểu các đã thông báo như vậy, lại còn công khai thông báo, chắc sẽ không giả.”
Biết được ý đồ của Thánh Cảnh, sắc mặt Trì Thanh Lệ trở nên ngưng trọng, tâm trạng vô cùng nặng nề. Bọn họ muốn bức các phái đấu với Phiêu Miểu các.
.....
Bên trong đại điện nghị sự của Tử Kim động, tiếng gầm gừ của Trưởng lão Nghiêm Lập truyền ra: “Tên kia điên rồi sao? Lại dám gây sự bên trong Thánh Cảnh? Hắn muốn làm gì vậy?”
Vẻ mặt một đám cao tầng Tử Kim động đều nghiêm túc. Sau khi nghe được thông tin, bọn họ đều kinh hãi vô cùng. Bình thường, không ai dám trêu chọc bất kỳ người nào của Phiêu Miểu các. Ngưu Hữu Đạo thì ngược lại, chẳng những đẩy một quản sự của Phiêu Miểu các vào nhà giam, còn giết thêm một chấp sự của Phiêu Miểu các. Hắn cho rằng Phiêu Miểu các không dám động vào Tử Kim động sao?
Bầu không khí bên trong đại điện vô cùng nặng nề. Cung Lâm Sách cân nhắc một chút rồi nói: ‘Phiêu Miểu các từ lúc nào lại tùy ý truyền tin tức bên trong Thánh Cảnh ra ngoài chứ. Tin tức chưa chắc là thật, cần phải cẩn thận tìm hiểu một chút rồi nói.”
.....
Mao Lư sơn trang, Văn Mạc Nhi đã mặc trang phục phụ nhân nhận một phong thư ngay cửa ra vào, sau đó quay người bước vào sâu trong nội viện.
Mặc kệ sóng gió bên ngoài thế nào, Cung Lâm Sách vẫn tuân thủ lời hứa, Văn Mặc Nhi không thể không tiếp nhận sự an bài của số mệnh, gả cho Cự An.
Nàng đưa phong thư đến cho Viên Cương. Viên Cương hỏi: “Ai gửi vậy?”
Văn Mặc Nhi cười tủm tỉm: “Không biết nữa. Có người đưa đến ngoài cổng, bảo chuyển cho ngươi.”
Viên Cương cảm ơn, Văn Mặc Nhi liền cáo từ.
Sau khi xem qua nội dung trên thư một lần, sắc mặt Viên Cương thay đổi.

Sắc mặt thay đổi, hắn ta vội vàng gấp thư lại, nhanh chóng nhìn xung quanh, sau đó quay người bước nhanh vào trong phòng đóng cửa lại. Lúc này mới nhìn kỹ nội dung trên thư.
Sau khi nắm giữ tình huống trong thư, Viên Cương lại nhanh chóng mở cửa, hô to: 'Đoạn Hổ."
Đoạn Hổ rất nhanh xuất hiện, bước nhanh đến hành lễ: "Viên gia."
Viên Cương hỏi: "Hồng Nương đâu?"
Đoạn Hổ ngạc nhiên đáp lại: "Chắc là ở trong nhà, để ta đi hỏi một chút."
Viên Cương nói: "Tìm bà ấy, bảo bà ấy đến gặp ta."
"Vâng." Đoạn Hổ lĩnh mệnh rời đi.
.....
"Thật sao?" Bên trong một tiểu viện của Mao Lư biệt viện, Hỏa Phượng Hoàng nắm chặt hai tay Quản Phương Nghi, không thể tin nổi: "Tại sao Hồng tỷ lại có được tin tức bên trong Thánh Cảnh chứ? Không phải tỷ nói để an ủi ta chứ?"
Quản Phương Nghi cầm lại hai tay Hỏa Phượng Hoàng, chân thành nói: "Tin tức rất chính xác, là do phía Thiên Hỏa giáo truyền đến, nói Phiêu Miểu các bảo Thiên Hỏa giáo bổ sung một đệ tử. Côn Lâm Thụ không còn là người của Thiên Hỏa giáo nữa, là Đạo gia yêu cầu Côn Lâm Thụ đi theo Đạo gia rèn luyện. Thiên Hỏa giáo phải bổ sung người. Muội tử, Côn Lâm Thụ thoát ly khỏi Thiên Hỏa giáo đến bên cạnh Đạo gia, có Đạo gia chăm sóc, thế lực không còn đơn bạc nữa. Bây giờ chắc muội yên tâm rồi chứ?"
Hỏa Phượng Hoàng vui đến phát khóc, liên tục gật đầu: "Tạ Đạo gia, tạ ơn Đạo gia rất nhiều."
Là do Ngưu Hữu Đạo không có ở đây. Nếu có, sợ rằng nàng đã quỳ xuống để cảm ơn.
Sư huynh bị xem như phản đồ. Tiến vào Thánh Cảnh, sợ là phải tứ cố vô thân. Mặc dù trước đó nàng đã liên tục cầu xin Ngưu Hữu Đạo, hy vọng Ngưu Hữu Đạo có thể chiếu cố Côn Lâm Thụ, Ngưu Hữu Đạo cũng đã đồng ý. Nhưng nàng cũng biết, Thánh Cảnh không phải là nơi mà Ngưu Hữu Đạo muốn làm gì thì làm. Bây giờ, kết quả như vậy, có thể thấy

được Đạo gia đã bỏ ra biết bao nhiêu tâm tư. Điều này cũng chứng minh sư huynh sẽ có thể sống sót.
Nỗi lo trong lòng tạm thời đã lắng xuống, bảo nàng làm sao có thể không vui mừng và cảm kích?
Quản Phương Nghi mỉm cười, cũng cảm thấy vui. Đạo gia có thể quyết định bên trong Thánh Cảnh, vừa đem Côn Lâm Thụ đến bên cạnh, mà còn gây sự bên trong Thánh Cảnh, rõ ràng sức sống bắn ra bốn phía. Về phần Đạo gia giết chết ai, bà không quan tâm.
Dưới cái nhìn của bà, người mà Đạo gia ra tay giết chết, khẳng định là nên chết. Chỉ cần Đạo gia không có việc gì, cái khác không quan trọng.
Tóm lại, tin tức từ các bên truyền đến, nội ứng của Đạo gia ở Thánh Cảnh đã có được không gian chu toàn.
Bà chẳng những cảm thấy vui vì Ngưu Hữu Đạo sống rất tốt, mà còn cao hứng vì Ngưu Hữu Đạo có thể gây ra chuyện. Cái tên xấu xa này khiến cho bà rất thích thú, lúc nào cũng chỉ thích làm loạn. Đến Thánh Cảnh rồi lại không an phận, lại còn gây sự bên trong Thánh Cảnh.

Chương 1555: Mật tín của Đạo gia

Chương 1555: Mật tín của Đạo gia
Vì thế, sau khi nghe tin tức liên quan đến Côn Lâm Thụ, bà vội chạy đến nơi này đầu tiên để chia sẻ niềm vui với Hỏa Phượng Hoàng.
Trong lúc hai người phụ nữ đang vui vẻ, có người đến.
“Hồng Nương.” Đoạn Hổ bước nhanh vào viện, mời Quản Phương Nghi đến một bên, thấp giọng nói: “Viên gia bảo bà lập tức đến đó một chuyến.”
“Lập tức?” Quản Phương Nghi cau mày, bất mãn việc Viên Cương đến kêu đi hét: “Chuyện gì?”
Đoạn Hổ khách sáo đáp lại: “Ta cũng không biết nữa.”
“Được rồi, ta đã biết.” Quản Phương Nghi không vui, quay sang trấn an Hỏa Phượng Hoàng vài câu, lúc này mới theo Đoạn Hổ rời đi.
Hai người vừa đến trạch viện Viên Cương, chỉ thấy Viên Cương đang chờ bà dưới mái hiên.
Quản Phương Nghi bước thẳng đến. Viên Cương phất tay, ra hiệu Đoạn Hổ đứng canh bên ngoài, không cho người lạ đến gần.
Đoạn Hổ dừng lại, canh phòng bốn phía, còn Quản Phương Nghi thì bước lên bậc thang, lạnh lùng nói: “Vội vội vàng vàng chuyện gì thế?” Hai người này lúc nào cũng không hợp nhau.
Viên Cương không lên tiếng, bước vào trong nhà, chờ người bên ngoài bước vào theo.
Quản Phương Nghi vừa vào phòng, Viên Cương lập tức đóng chặt cửa phòng lại.
Ánh sáng tối sầm, Quản Phương Nghi giật mình quay lại, cảnh cáo: “Hầu tử, cô nam quả nữ, ngươi đóng cửa cái gì? Ngươi không sợ lão nương đây làm hỏng thanh danh của ngươi?”

Viên Cương lười nói nhảm với bà, lấy phong thư trong tay áo ra, thấp giọng nói: “Đạo gia gửi thư.”
“Sao...?” Quản Phương Nghi kinh ngạc, nhanh chóng giật lấy phong thư mở ra xem. Xem xong lại không hiểu, cau mày hỏi: “Đạo gia đang ở bên trong Thánh Cảnh, tại sao lại truyền tin cho ngươi? Hơn nữa, đây là chữ viết của Đạo gia à?”
Bà ta biết chữ viết của Ngưu Hữu Đạo. Cho dù viết thư đặc biệt cho Viên Cương, chữ viết đặc biệt đó bà cũng đã nhìn qua. Chữ viết của Đạo gia rất đẹp nhưng chữ trước mắt chữ thì như rồng bay phượng múa, chữ thì như gà bới, cái thứ gì vậy?
Viên Cương giật thư trở về: “Là thư của Đạo gia, không sai đâu. Đây là lối viết thảo của Đạo gia, ta rất quen.”
“Lối viết thảo? Là cái quỷ gì?” Quản Phương Nghi hoài nghi hỏi.
Sắc mặt Viên Cương ngưng trọng lại: “Cái quỷ gì thì ngươi không cần để ý. Ngươi chỉ cần biết, có thể để Đạo gia dùng lối viết thảo để liên lạc với ta, chính là phòng ngừa việc thư bị người ta mở ra xem, tuyệt đối phải giữ bí mật. Đạo gia nói, có việc muốn hai người chúng ta phối hợp với nhau.”
Nghe hắn ta nói như vậy, cộng thêm Hầu tử không phải loại người ăn nói bừa bãi, Quản Phương Nghi ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Đạo gia hẳn đã thành lập con đường liên lạc với bọn họ bên trong Thánh Cảnh. Bà lập tức nghiêm mặt: “Trong thư nói muốn chúng ta làm gì?”
Viên Cương đáp: “Đạo gia muốn chúng ta tìm người tuyệt đối đáng tin, đến thành Trích Tinh để nắm giữ tình huống của Thành chủ Toa Huyễn Lệ. Một khi có nắm chắc, trong tình huống không được để lọt tin tức, bảo Vân Cơ ra tay, bắt Toa Huyễn Lệ lại.”
“Cái gì, bắt Toa Huyễn Lệ?” Quản Phương Nghi giật mình. Việc này chơi hơi bị lớn rồi.
“Ngươi nhỏ giọng một chút.” Viên Cương cảnh cáo.
Quản Phương Nghi vội vàng che miệng, biểu hiện nhận sai, đồng thời cẩn thận nhìn xung quanh, cũng biết mình thất thố.
Viên Cương nói tiếp: “Trong thư Đạo gia có nói, việc này không nên có quá nhiều người biết, một mình Vân Cơ ra tay là được, không có vấn đề gì đâu. Điều chúng ta cần làm chính là không được để rò rỉ tin tức.”

Quản Phương Nghi hoài nghi hỏi: “Toa Huyễn Lệ là con gái ruột của Toa Như Lai. Đạo gia bên trong Thánh Cảnh lại yêu cầu chúng ta bắt Toa Huyễn Lệ bên ngoài Thánh Cảnh, chẳng lẽ... Đạo gia đang đối mặt với Toa Như Lai bên trong Thánh Cảnh?”
Viên Cương nói: “Cũng không biết nữa. Trong thư Đạo gia không nói gì nhiều, nhưng nếu Đạo gia đã nói như vậy, nhất định có dụng ý của ngài ấy. Không phải có quyết định trọng đại, ngài ấy sẽ không để cho chúng ta tùy tiện mạo hiểm. Chúng ta cứ làm theo thôi.”
Quản Phương Nghi gật đầu: “Ta thấy Đạo gia viết rất nhiều chữ trên thư, nhưng chỉ bàn giao mấy chuyện này thôi sao?”
Viên Cương nói: “Còn có một số việc nữa, bảo chúng ta tập hợp tình huống bên ngoài thành tin vắn, bao gồm tình huống của Toa Huyễn Lệ, định kỳ truyền cho ngài ấy, để ngài ấy có thể nắm giữ được tình huống bên ngoài, thuận tiện cho ngài ấy cân nhắc làm việc bên trong Thánh Cảnh.”
“Định kỳ?” Quản Phương Nghi hỏi dò: “Nói cách khác, Đạo gia đã thành lập con đường liên lạc trong ngoài Thánh Cảnh?”
Viên Cương nói: “Hẳn là như vậy. Trong thư có ghi cho ta địa điểm chỉ định dùng để liên lạc kim sí. Về sau, nếu có tình huống gì, cứ dùng kim sí truyền tin là được. Ngài ấy còn cố ý dặn dò chúng ta, đừng có ý định nhìn trộm hướng đi của kim sí, hay kim sí lui tới với hai. Nếu không, chẳng những không dò ra kết quả, ngược lại còn rước lấy họa diệt khẩu. Bảo ta cứ liên hệ trực tiếp với ngài ấy là được.”
Quản Phương Nghi tặc lưỡi, thấp giọng nói: “Xem ra bên trong Thánh Cảnh có người cấu kết với Đạo gia, nếu không, sẽ không qua được cửa ải ra vào Thánh Cảnh.”
Viên Cương nói: “Đây không phải là việc chúng ta nên quan tâm. Bây giờ ngươi hãy đi sắp xếp nhân thủ đáng tin đến thành Trích Tinh, còn ta đi xem kim sí dùng để liên lạc”
“Được.” Quản Phương Nghi gật đầu.
Sau khi hai người mở cửa ra ngoài, Quản Phương Nghi trở về chỗ của mình, còn Viên Cương đến sau núi cưỡi phi cầm cỡ lớn bay đi.
Hai người không hợp nhau, nhưng khi thư của Ngưu Hữu Đạo vừa đến, cả hai không chút do dự, liên thủ hành động.

.....
Huyền Diệu ra ngoài. Lúc đầu chỉ định giam y ba ngày, nhưng cân nhắc một số chuyện xảy ra phía sau, Đinh Vệ nhốt y thêm một khoảng thời gian, đồng thời tiến hành thẩm vấn nhiều lần.
Sau khi ra ngoài, khôi phục được pháp lực bản thân, biết Đinh Vệ không ở thành Vấn Thiên, chuyện thứ nhất y làm chính là tắm rửa.
Tắm rửa xong, y phát hiện Hoàng Ban đang chờ mình bên ngoài. Hai người gật đầu chào hỏi, sau đó đến Hiên các để ngồi.
Im lặng một hồi, sau khi nước trà được dâng lên, Hoàng Ban bưng chén trà xin lỗi: “Huyền huynh, nhốt huynh lâu như vậy, ta cũng là bất đắc dĩ.”
Huyền Diệu lắc đầu: “Chuyện không liên quan đến huynh. Ta biết, đây là ý của tiên sinh. Lúc này tránh đi hiềm nghi cũng tốt.”
Hoàng Ban cười khổ: “Huyền huynh hiểu cho ta là tốt rồi. Tạm thời ngừng chức vụ của huynh, tiên sinh cũng là bất đắc dĩ.”
Huyền Diệu lãnh đạm nói: “Để huynh thay thế ta cũng tốt mà.”
Hoàng Ban nghe được sự bất mãn trong giọng nói của y, chỉ thở dài: “Huyền huynh đừng hiểu lầm. Nếu được lựa chọn, có đánh chết ta cũng không muốn tọa trấn thành Vấn Thiên. Bây giờ Huyền huynh nhàn rồi, còn phiền phức của ta lại lớn.”
Huyền Diệu có vẻ ngoài ý muốn: “Là sao?”
Hoàng Ban than thở: “Huynh không biết, thành viên đốc tra giống như chó dại, người nào cũng cáo trạng với Thánh Tôn, nói chúng ta tận lực làm khó dễ, không tôn trọng bọn họ. Bây giờ đầu ta như muốn to ra, ngày nào cũng phải ứng phó với sự chất vấn của bên trên. Nếu không phải còn có tiên sinh ở trên gánh bớt, có lẽ ta đã thổ huyết mà chết rồi.”
“Còn có chuyện như vậy sao? Xem ra, lá gan của những người đó to hơn rồi. Bọn họ cho rằng chúng ta không thu thập được bọn họ hay sao?”
Huyền Diệu hừ lạnh, chợt cau mày: “Trước đó còn an phận, bây giờ đột nhiên phát tác, sợ là đã bị Ngưu Hữu Đạo xúi giục.”
Hoàng Ban thở dài: “Là Ngưu Hữu Đạo xúi giục cũng được, không phải cũng được. Tóm lại, bây giờ bọn họ đoán chừng đã nhìn thấy thái độ của Thánh Tôn, cho nên gan mới lớn ra.”

Huyền Diệu bưng chén trà, lắc đầu nói: “Ta thấy, vẫn là tiên sinh lo lắng quá nhiều rồi. Khi lựa chọn nhân thủ các phái đến rèn luyện, ngài ấy nên làm theo lời ta bảo, chọn một số tai mắt mà chúng ta xếp ở các phái tiến vào là được, cũng dễ cho chúng ta nắm giữ những người kia muốn làm gì sau lưng.”

Hoàng Ban vỗ nhẹ bàn: “Lão huynh, tiên sinh lo lắng không phải là không có lý. Tai mắt Phiêu Miểu các sắp xếp vào các phái, tuy là cơ mật nhưng trong tay các Thánh Tôn nhất định cũng có danh sách, ai dám cam đoan Thánh Tôn sẽ không thẩm tra, đối chiếu. Đến lúc đó hỏi đến, bảo tiên sinh phải giải thích như thế nào?”

Chương 1556: Tuyết Lạc Nhi lập gia đình

Chương 1556: Tuyết Lạc Nhi lập gia đình
Huyền Diệu nheo mắt: “Nói cách khác, khi tin tức rèn luyện vừa có, tiên sinh đã đoán được Thánh Tôn muốn chỉnh đốn Phiêu Miểu các?”
Hoàng Ban đáp: “Cách thiên uy quá gần, tiên sinh cũng có việc khó xử của mình. Có một số việc vẫn nên giả bộ không biết thì tốt hơn.”
Huyền Diệu im lặng uống trà, lại hỏi: “Trong số các phái, nhảy sung nhất chỉ sợ là cái tên Ngưu Hữu Đạo kia?”
Huyền Diệu khoát tay: “Ngưu Hữu Đạo gần đây lại khá trung thực, không có bất cứ trình báo gì, ngược lại bảy nhà kia trên nhảy dưới tránh cái gì cũng không xong. Sinh sự từ những việc không đâu, lại còn ở không đi gây sự. Từ lúc tham gia đốc tra, chúng ta đều phải thu liễm, không tiện hoàn thủ, chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Nếu không, bọn họ vừa đến đã khiến bọn họ như nước chảy hoa rơi, sẽ mang tiếng khiêu khích, khiến sắc mặt Thánh Tôn càng khó coi hơn.”
Huyền Diệu hoàn toàn chẳng có hứng thú với việc cái phái trên nhảy dưới tránh, chú ý nhất vẫn là Ngưu Hữu Đạo: “Ngưu Hữu Đạo trung thực rồi sao? Hắn không đi gây sự?” Y thật sự ghi nhớ rất sâu chuyện trình báo liên tiếp của Ngưu Hữu Đạo.
Hoàng Ban biết trong lòng Huyền Diệu đang kềm nén chuyện Ngưu Hữu Đạo: “Không đi gây sự, tương đối an phận hơn so với bảy nhà khác. Nhưng gần đây hắn thường xuyên điều động phi cầm cỡ lớn rời khỏi thành Vấn Thiên. Hôm nay không đến các điểm đóng giữ phía đông thì ngày mai lại đến các điểm đóng giữ phía tây. Cơ hồ ngày nào cũng chạy, làm ra vẻ đốc tra hết sức vì Thánh tâm.”
Huyền Diệu nói: “Cẩn thận hắn lại gây chuyện.”

Hoàng Ban nói: “Ta cũng lo lắng, nhưng trước mắt xem ra đã an phận hơn rồi.”
Huyền Diệu đột nhiên nói một câu: “Hoàng huynh, nếu giao Yêu Hồ ti cho ta xử lý thì như thế nào?”
Hoàng Ban im lặng, cuối cùng thở dài: “Huyền huynh, không phải ta không nể mặt huynh, ta cũng biết huynh nuốt không trôi cục tức này. Đinh tiên sinh cũng như vậy. Nhưng bây giờ không phải lúc. Ngưu Hữu Đạo liên tiếp cáo trạng, rõ ràng đã đắc tội với chúng ta, cũng đã báo lên trên hắn có mâu thuẫn với huynh. Lúc này mà hắn xảy ra chuyện, không muốn làm cho người ta hoài nghi cũng khó. Hắn vừa cáo trạng, sau đó chết đi, đây được xem là chuyện gì chứ?”
“Huyền huynh, bây giờ Thánh Tôn làm việc cũng được xem là còn lưu chỗ trống, còn tính là giảng quy củ. Nhưng nếu chọc giận Thánh Tôn, huynh cho rằng giết Ngưu Hữu Đạo chết là chuyện hợp tình hợp lý sao? Cho là không có chứng cứ thì không động được chúng ta à? Không cần lý do, trực tiếp hạ chỉ đã có thể giết một thành viên có liên quan. Một khi huynh đến thánh địa, vậy thì không phải Phiêu Miểu các tra hỏi. Lam Minh đến, Long Phiếm Hải có cắn chết không nhận thì làm được cái gì? Bây giờ thi thể vẫn còn treo trong thành để thị chúng kia kìa.”
“Huyền huynh cũng bị Lam Minh thẩm vấn, vì sao lại không bị tra tấn? Không phải Lam Minh có chứng cứ hay không, là do tiên sinh đảm bảo cho huynh. Lam Minh nể mặt tiên sinh, nếu không, huynh không chết cũng bị lột da. Ở Phiêu Miểu các, tiên sinh chấp chưởng Phiêu Miểu các, còn có thể đảm bảo tính mạng cho chúng ta. Nhưng một khi đến thánh địa, tiên sinh không xen tay vào được.”
“Chín đại thánh địa, đắc tội một hai nhà cũng không thành vấn đề, chỉ cần phía sau chúng ta cũng có thánh địa làm chỗ dựa, không ai có thể tùy ý đồng vào người nhà của ai. Nhưng các phái đốc tra là ý của chín vị cộng lại. Lúc này giết Ngưu Hữu Đạo, một khi thánh địa Thiên Lam moi ra được thành viên có liên quan, thánh địa Đại Nguyên của chúng ta sợ rằng phải mắt nhắm mắt mở, không lên tiếng. mặc kệ có tra ra được cái gì hay không, huynh cho rằng huynh có thể còn sống trở về?”
“Huyền huynh, không phải là ta không nể mặt huynh, đây cũng là ý của Đinh tiên sinh, bảo huynh tạm nghỉ ngơi một thời gian. Qua đợt này rồi

hãy nói.”
Huyền Diệu im lặng không nói.
Đến giờ cơm, thức ăn được đưa đến nội viện của Ngưu Hữu Đạo. Mở ra xem, có vẻ phong phú một chút.
Sau khi thành viên đốc tra các phái gửi thư lên trên nói các ti cố ý làm khó dễ bọn họ, chất lượng cơm canh cho thành viên đốc tra các phái cũng được tăng lên, cũng không cần thiết phải trần tình mấy chuyện nhỏ nhặt này lên trên.
Nhưng các ti cũng không nhận được thái độ hòa hoãn của thành viên các phái, ngược lại còn khiến các phái thấy được hiệu quả của việc trình báo, lại càng phách lối hơn.
“Ta không ăn đâu, các ngươi ăn đi.” Nhìn thức ăn trên bàn, Ngưu Hữu Đạo nói.
Tần Quan và Kha Định Kiệt nhìn nhau, đành phải chừa lại một phần cho Côn Lâm Thụ. Bây giờ ba người thay phiên nhau phụ trách canh gác điểm dừng chân.
Ngưu Hữu Đạo trở về phòng của mình, bước vào phòng đóng cửa, móc ra một phong thư trong tay áo.
Lúc nãy Khúc Linh Côn đưa hộp cơm vào, đã lén đưa cho hắn.
Hắn mở ra xem, là chữ viết rất quen, Viên Cương hồi âm cho hắn, trên thư biểu hiện đã nhận được tin, đã đi chấp hành, bảo hắn yên tâm.
Đọc được tin này, xác định người sau lưng Khúc Linh Côn đã giúp, hắn cũng không cảm thấy vui.
Chắp tay đi qua đi lại trong phòng, vừa đi vừa suy nghĩ việc này. Đến nay, hắn vẫn suy nghĩ không thông, vì sao người đứng đằng sau lại giúp hắn?
Vấn đề lớn nhất là, đối phương đã nắm được chuyện hắn làm ở bí cảnh Thiên Đô.
Trước đó, khi thương lượng với đối phương, hắn đã cố ý uy hiếp, cũng là để thăm dò. Nhưng đối phương cũng không đem việc ở bí cảnh Thiên Đô ra uy hiếp hắn, ngược lại còn đồng ý giúp hắn.
Hắn không cho rằng đối phương quan tâm tính mạng của Khúc Linh Côn. Bất luận Khúc Linh Côn hay là Thường Thanh Sơn bên phía Thủ Khuyết sơn trang cũng chỉ là thủ hạ tiểu tốt mà thôi.

Dám dùng những người này liên lạc với hắn, đối phương khẳng định có thủ đoạn tự vệ. Cho dù hắn lật bàn, cùng lắm Khúc Linh Côn và Thường Thanh Sơn không may, hắn không tra ra được người giật dây.
Nói cách khác, một khi chọc giận đối phương, đối phương bất cứ lúc nào cũng có thể hy sinh hai con tốt này để giết chết hắn.
Nhưng đối phương không làm như vậy. Bây giờ, tin của Viên Cương đến tay hắn, đã chứng minh thành ý của đối phương.
Vì sao lại như vậy? Nghĩ đến nghĩ lui, đơn giản chỉ có ba khả năng.
Một, chuyện hắn làm ở bí cảnh Thiên Đô, người giật dây không cách nào tung ra. Một khi tung khai, người đó cũng sẽ bị bại lộ.
Hai, trong tay đối phương khả năng không có chứng cứ. Bởi vì hành vi của hắn lúc đó là tự vệ, ai cũng sẽ hoài nghi Phiêu Miểu các muốn diệt trừ hắn. Bây giờ chỉ chứng hắn, người đó không đưa ra được chứng cứ có sức thuyết phục.
Ba, đối phương thật sự muốn giúp hắn.
Nhưng ba khả năng này chỉ đều là suy đoán của hắn. Suy cho cùng vẫn là vấn đề kia, vì sao đối phương lại giúp hắn, vì sao ngay từ đầu lại nói muốn giúp hắn? Cho dù giúp, cũng không thể vô duyên vô cớ được. Cái gì cũng phải có nguyên nhân, hơn nữa, đối phương chưa hề đề cập bất cứ điều kiện gì với hắn.
Càng không đề cập đến điều kiện, lại càng khiến trong lòng của hắn không chắc chắn. Hắn lo lắng nhất, người đó không phải là người mà hắn nghi ngờ, mà là một trong chín thánh.
Đưa tay nhìn phong thư lần nữa, hắn chậm rãi tiêu hủy. Việc này hắn nhất định phải nghĩ biện pháp thăm dò cho ra kết quả. Nếu không, hắn đứng noài sáng, bị người trong tối nắm trong tay, căn bản không biết trong tay đối phương nắm chiêu gì, lúc nào cũng bị động, điều này sẽ nguy hiểm đến tính mạng của hắn.
Sau khi ra ngoài, Tần Quan và Kha Định Kiệt đã dùng cơm tối xong, đổi ca cho Côn Lâm Thụ đi ăn cơm.
Ngưu Hữu Đạo bước đến bên cạnh hai người, nói: “Chúng ta đã chạy xong các cứ điểm gần đây. Hôm nay bắt đầu đi xa hơn, khả năng không thể về trong ngày. Các người hãy báo với Phiêu Miểu các, chuẩn bị mượn phi cầm lớn hơn.”

“Vâng.” Hai người lên tiếng, sau đó nói với nhau vài câu, Tần Quan là người đi.

Kha Định Kiệt hơi nghi ngờ: “Trưởng lão, chúng ta chạy đến chạy lui như thế, có lợi gì không?”

Mấy ngày qua, cả hai người theo hắn chạy đến chạy lui. Nói thật, giống như đi dạo thì đúng hơn, chẳng nhìn ra được có dụng ý gì cả.

Chương 1557: Xuyên Dĩnh là người của Lệnh Hồ Thu (1)

Chương 1557: Xuyên Dĩnh là người của Lệnh Hồ Thu (1)
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không có tác dụng gì cả, chỉ cho thấy chúng ta chăm chỉ với chức trách của mình mà thôi.” Qua loa một câu, hắn quay người rời đi.
Khi Tần Quan báo cáo trở về, y có điều khiển theo một con phi cầm cỡ lớn, trực tiếp rơi xuống đình viện.
Ba người Tử Kim động chuẩn bị một chút rồi leo lên phi cầm bay đi, trong viện chỉ còn lại một mình Côn Lâm Thụ trông coi một con kim sí. Con còn lại đã được Ngưu Hữu Đạo mang đi.
Y không biết mỗi ngày Ngưu Hữu Đạo chạy qua chạy lại như vậy để làm gì. Sau khi y đến đây, y rất rảnh. Ngưu Hữu Đạo mỗi lần xuất hành cũng không dẫn y theo. Y dần dần cảm thấy, trước khi y chưa triệt để xác định lập trường, có một số việc Ngưu Hữu Đạo đang tận lực né tránh y.
Từ lúc thua trong tay Ngưu Hữu Đạo ở nước Tề cho đến lúc này, lại còn gặp một số trắc trở, cả người thay đổi không ít. Ngạo khí năm đó đã sớm bị mài hết, chỉ còn lại dày vò...
Trên một hòn đảo nằm trên một biển rộng mênh mông, phi cầm từ trên trời lao xuống bãi đất trống. Ba người Ngưu Hữu Đạo bước xuống.
Hai thành viên Phiêu Miểu các xuất hiện, lên tiếng chất vấn: “Là ai?”
“Ngưu Hữu Đạo!” Ngưu Hữu Đạo trả lời, đồng thời ra hiệu Tần Quan lấy thủ lệnh của Phiêu Miểu các đưa cho người kia xem.
Sau khi xác nhận là Ngưu Hữu Đạo, hai thành viên Phiêu Miểu các nhìn nhau, thái độ trở nên khách sáo không ít mặc dù vẫn còn rất xa lạ.

Không khách sáo cũng không được, thậm chí còn có chút khẩn trương. Bọn họ đã nhận được thông báo về cái chết của Long Phiếm Hải, biết người này không phải thứ gì tốt, nhất định là đến gây sự.
Đối với thái độ của bọn họ, Tần Quan và Kha Định Kiệt tập mãi thành quen. Gần đây hai người đi theo Ngưu Hữu Đạo chạy đến chạy lui, thái độ người Phiêu Miểu các đều không khác nhau mấy.
Tùy tiện trò chuyện hai ba câu, hai người mời Ngưu Hữu Đạo đi dùng trà. Ngưu Hữu Đạo không có hứng thú, chỉ nhìn bốn phía, hỏi: “Trước đây nghe nói nơi này có hơn mười sáu người đóng giữ, tại sao bây giờ chỉ có hai người, còn những người khác đâu?”
Không bao lâu sau, Ngưu Hữu Đạo rời khỏi chỗ này, đến một hòn đảo gần đó, đứng sóng vai với Đảo chủ phụ trách nơi này là Từ Lương, chỉ thấy trong biển có người nhô lên, trên vai còn vác một con trai lớn rất lạ. Rắc một tiếng, con trai lớn bị bổ ra trước mặt mọi người. Người ra tay thò vào trong đống thịt tìm kiếm, sau đó cầm ra một hạt châu nhỏ bằng nắm tay phóng ra ánh sáng mênh mông.
Đảo chủ Từ Lương vẫy tay, thủ hạ liền đưa hạt châu đến.
Cầm hạt châu, Từ Lương xem qua một lượt, nói: “Không có tì vết, chính là thứ này.” Nói xong, ông ta đưa cho Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo cầm lấy, cảm nhận hạt châu khá nặng. Hắn đưa lên mũi ngửi, không có mùi, liền hỏi: “Mục đích các người ở đây chẳng lẽ là vì cái này?”
Từ Lương vội giải thích: “Ngưu trưởng lão đừng hiểu lầm, không phải là chúng ta không tận hết chức vụ, là thánh địa Băng Tuyết truyền lời, bảo chúng ta thu thập bảo châu bảy sắc đến đó. Muốn tìm thứ này dưới biển sâu cũng không dễ dàng gì, chúng ta cũng không còn cách nào, phải phụng mệnh làm việc.”
Ngưu Hữu Đạo nhịn không được, hỏi: “Thánh địa Băng Tuyết cần thứ này làm gì?”
Từ Lương ngạc nhiên hỏi: “Ngưu trưởng lão không biết?”
Ngưu Hữu Đạo giật mình, sau đó cười nói: “Nếu không phải bí mật gì, xin lắng tai nghe.”
Từ Lương cười nhạt: “Không có gì khó nói cả. Thánh địa Băng Tuyết sắp có chuyện vui. Cháu gái của Tuyết bà bà chuẩn bị lập gia đình. Đây

cũng không phải là chuyện bí mật gì, sớm muộn ngươi cũng sẽ biết. Bảo châu bảy sắc hẳn là dùng để trang trí.”
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc: “Không phải Các chủ Tuyết Lạc Nhi của Băng Tuyết các lập gia đình chứ?”
Từ Lương nói: “Đúng vậy, cháu gái của Tuyết bà bà ngoại trừ người này thì không còn cháu gái nào khác.”
Gió biển tung bay tay áo của Ngưu Hữu Đạo, như có điều suy nghĩ. Hắn nhớ lại tình huống của Băng Tuyết các, không khỏi hỏi một câu: “Không biết là ai có phúc, có thể lọt vào mắt xanh của Các chủ Băng Tuyết các?”
Từ Lương đáp: “Không biết nữa. Việc này đột nhiên xuất hiện, nghe nói là một tán tu trong giới tu hành, tên là Xuyên Dĩnh, cực kỳ tuấn mỹ.”
“Tán tu?” Ngưu Hữu Đạo cảm thấy ngoài ý muốn.
Không cảm thấy ngoài ý muốn cũng không được. Chỉ một tán tu mà có thể lấy người có tân phận như Tuyết Lạc Nhi, cho dù là ai, cảm giác đầu tiên luôn là không có thiên lý.
Nghĩ cũng có thể nghĩ được, chỉ cần cưới Tuyết Lạc Nhi, trong nháy mắt người đó sẽ trở nên cao cao tại thượng. Vinh hoa phú quý thì không nói, đời này cũng không cần lo về tài nguyên tu luyện. Huống chi, đối với một tán tu mà nói, vận mệnh sẽ thay đổi một cách long trời lở đất.
Ngưu Hữu Đạo cực khổ cả mấy năm trời mới bước được đến ngày hôm nay. Người ta cũng là tán tu, chỉ vì cưới được một người phụ nữ, đột nhiên một bước lên trời, còn cái gì có thể nói được chứ?
Hắn nghĩ không ra, đành hỏi tiếp: “Tại sao Tuyết Lạc Nhi lại đồng ý gả cho một tán tu chứ?”
Từ Lương mỉm cười: “Không phải nghe nói tướng mạo người đó cực kỳ tuấn mỹ sao.”
Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng: “Nói như vậy, đây chính là lý do mà Tuyết Lạc Nhi đồng ý, nhưng với thân phận và địa vị của Tuyết Lạc Nhi, gả cho một tán tu, Tuyết bà bà vẫn để cho nàng ấy tùy ý à?”
Từ Lương đáp: “Hình như trước đó Cơ Lạc Tuyết đã giữ bí mật rất tốt... Khụ khụ...” Nói đến đây, ông ta ho khan hai tiếng, dường như ý thức được có mấy lời không nên nói, đành chuyển sang lời khác: “Cụ thể thì ta không rõ lắm, chỉ là nghe chút phong thanh, là phong thanh mà thôi.”

Ngưu Hữu Đạo đã nhìn ra, bên trong chắc chắn có điểm đặc biệt. Người ta không tiện nói, hắn cũng không tiện miễn cưỡng, cẩn thận nhìn viên ngọc trong tay: “Viên ngọc này ánh sáng màu lam nở rộ, không hề có tạp sắc khác, rõ ràng là bảo châu màu xanh lam, tại sao gọi là bảo châu bảy sắc?”
Từ Lương nói: “Con trai này có tên là cầu vồng. Bảo châu mà nó sinh ra không chỉ có màu lam mà còn có màu của bảy sắc cầu vồng. Trước khi con trai cầu vồng mở ra, không ai biết bên trong cơ thể nó sẽ có bảo châu màu gì, chỉ có đập vỡ nó ra mới biết được. Vừa lúc ngọc trai này màu lam mà thôi.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Thì ra là thế, không nghĩ đến ở đây lại có thứ đồ mới mẻ như vậy. Lần này xem như ta được mở rộng tầm mắt.” Nói xong, hắn vội vàng trả bảo châu lại.
Từ Lương nói: “Nếu Ngưu trưởng lão thích, ta sẽ cho người thu thập đủ bộ bảo châu bảy sắc cho ngài, như thế nào?”
Ông ta nhiều ít cũng lo lắng Ngưu Hữu Đạo sẽ gây chuyện.
Ngưu Hữu Đạo khoát tay: “Thôi khỏi. Chính ngươi cũng đã nói, vật này sinh trưởng tại biển sâu, muốn lấy cũng không dễ dàng gì.”
Từ Lương lắc đầu: “Không có vấn đề gì đâu. Đồ cống cho thánh địa Băng Tuyết, lớn nhỏ gì cũng phải tận lực, không thể đưa mấy thứ thượng vàng hạ cám. Sau đó mới chuẩn bị một bộ cho Ngưu trưởng lão, hình dáng có lẽ sẽ không được tốt lắm, Ngưu trưởng lão không chê là mừng lắm rồi. Ngưu trưởng lão yên tâm, đồ sau khi lọc ra, chúng ta cũng chỉ dùng để trang trí, chưa nói đến tội lỗi gì.”
Tuy nói là nói như vậy, nhưng Ngưu Hữu Đạo biết, người ta đã muốn tặng cho hắn, đương nhiên chất lượng sẽ không quá kém. Lúc này thân phận của hắn là đốc tra lại đi nhận quà hối lộ, rất dễ bị người ta nói ra nói vào. Hơn nữa, bảo châu cũng chẳng có tác dụng với hắn.
Nhưng người ta đã có ý tốt, hắn cũng không tiện từ chối, uyển chuyển nói: “Có gì để nói sau.”
Từ Lương mỉm cười: “Vậy là được rồi, nếu Ngưu trưởng lão có rảnh, ngài hãy đến đây để lấy. Ta sẽ chuẩn bị trước cho ngài.”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười ứng phó, cũng không ở lâu, tùy ý đi dạo một chút rồi cáo từ.

Tiễn tên “ôn thần” đi xong, nhìn điểm đen biến mất trên bầu trời, Đảo chủ Từ Lương nhẹ nhàng thở ra.
Địa vị của Long Phiếm Hải cao hơn ông ta nhiều. Long Phiếm Hải là chấp sự một ti, là người của Đinh Vệ đệ tử Thiên Tôn, có Phiêu Miểu các làm chỗ dựa, nhưng vẫn bị Ngưu Hữu Đạo giết chết. Ông ta chỉ là Đảo chủ một đảo, là cái thá gì chứ.

Chương 1558: Xuyên Dĩnh là người của Lệnh Hồ Thu (2)

Chương 1558: Xuyên Dĩnh là người của Lệnh Hồ Thu (2)
Ông ta đến đây làm Đảo chủ, cũng là vì không có bối cảnh. Đụng phải đốc tra như Ngưu Hữu Đạo, ông ta trêu chọc không nổi, huống chi Ngưu Hữu Đạo còn nổi tiếng ngay cả bên ngoài.
.....
Đi hai nơi mất ba ngày, Ngưu Hữu Đạo quay trở lại thành Vấn Thiên. Nộp lại phi cầm cỡ lớn cho thành Vấn Thiên, hoàn tất một vài thủ tục, Tần Quan hỏi: “Trưởng lão, ngày mai còn phải tiếp tục ra ngoài nữa sao?”
Ngưu Hữu Đạo thuận miệng đáp: “Lần này đi xa chút, nghỉ ngơi một hai ngày rồi hãy đi.”
Hai người Tần Kha nhìn nhau. Kha Định Kiệt thấp giọng nói thầm: “Trưởng lão muốn làm gì vậy nhỉ?”
Tần Quan nói: “Không biết, chỉ biết nếu cứ tiếp tục như vậy, so sánh với các phái trong thiên hạ, sẽ không ai quen thuộc hoàn cảnh trong Thánh Cảnh hơn chúng ta.”
Hai người thì thầm sau lưng, Ngưu Hữu Đạo đều nghe thấy, nhưng hắn vẫn không nói ra mục đích thật sự.
Ba người trở về điểm dừng chân. Khúc Linh Côn canh giữ ngoài cửa hành lễ chào hỏi, sau đó đề cập đến chuyện chính: “Ngưu trưởng lão, Yêu Hồ ti có việc cần báo cáo.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Là chuyện gì?”
Khúc Linh Côn nói: “Năm ngày nữa, Yêu Hồ ti sẽ triển khai hoạt động tiêu diệt toàn bộ như thông lệ. Trước đó ngài không có ở đây, Yêu Hồ ti không tiện thông báo, yêu cầu thủ vệ chúng ta báo cáo lại với ngài sau

khi ngài trở về, hỏi ngài có muốn tham gia hay không, để Yêu Hồ ti chuẩn bị trước.”
Ngưu Hữu Đạo phất tay ra hiệu với hai người Tần Kha, bảo hai người vào trong trước, sau đó mới nói: “Còn năm ngày nữa, ngươi cứ báo lại là ta cần cân nhắc một chút. Tối nay sẽ cho bọn họ một câu trả lời chắc chắn.”
“Vâng.” Khúc Linh Côn lên tiếng đáp ứng.
Ngưu Hữu Đạo chợt hạ thấp giọng nói: “Các chủ Tuyết Lạc Nhi của Băng Tuyết các sắp lập gia đình, ngươi có biết không?”
Khúc Linh Côn nói: “Gần đây ta cũng có nghe nói, hình như là gả cho một tên tán tu tiểu bạch kiểm.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Ngươi cũng chỉ vừa mới nghe nói thôi sao? Trước đó ta di chuyển xung quanh, một chút phong thanh cũng không nghe thấy. Xem ra chuyện này rất đột ngột, tại sao lại như vậy nhỉ?”
Khúc Linh Côn đáp: “Đúng là rất đột ngột, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ nghe trước đó Tuyết Lạc Nhi ngay cả Tuyết bà bà cũng che giấu. Việc này cũng có thể hiểu được. Chỉ riêng thánh địa Băng Tuyết thôi cũng có rất nhiều người muốn cưới Tuyết Lạc Nhi. Bây giờ thình lình xuất hiện một tán tu, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, quả thật muốn chết. Nếu trước đó Tuyết Lạc Nhi không giấu diếm, tên tán tu kia đâu còn mạng nữa, sớm đã bị người ta chém chết rồi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngươi hãy hỏi thăm bên trên một chút, ta muốn biết chuyện gì xảy ra.”
Có một số chuyện hắn có thể xác định, người đứng đằng sau hay liên hệ với hắn có năng lượng không nhỏ. Tuyết Lạc Nhi đột nhiên gả cho một tán tu, các thế lực lớn nhất định sẽ chú ý, khẳng định sẽ điều tra xem chuyện gì đã xảy ra. Người đứng đằng sau nhất định sẽ biết nhiều hơn một chút.
“Ta biết rồi.” Khúc Linh Côn đồng ý.
Ngưu Hữu Đạo cũng không nói nữa, quay vào trong đình viện.
Ngày hôm sau, hắn nhận được mật tín người đằng sau Khúc Linh Côn chuyển cho, trong thư có ghi lại tình huống Tuyết Lạc Nhi lấy chồng. Nội dung đại khái chính là, Xuyên Dĩnh trước đó là tán tu. Đa số mọi người cũng xem Xuyên Dĩnh là tán tu. Trên thực tế, khi người này quen

với Tuyết Lạc Nhi đã không còn là tán tu nữa, mà là người của Thiên Địa môn nước Tấn.
Ngưu Hữu Đạo sửng sốt. Cái tên của môn phái này sao nghe quen vậy nhỉ. Thiên Địa môn nước Tấn? Chẳng lẽ là Thiên Địa môn của Lệnh Hồ Thu?
Hắn nhìn xuống chút nữa, Xuyên Dĩnh là một mỹ nam tử, hơi có chút phong độ, hắn điều này đã thu hút Tuyết Lạc Nhi.
Nam nữ lui tới, là Tuyết Lạc Nhi chủ động. Tuyết Lạc Nhi trong lúc vô tình gặp được Xuyên Dĩnh, mà Xuyên Dĩnh cũng không biết thân phận của Tuyết Lạc Nhi. Điều này người ngoài không cách nào kiểm chứng, nhưng đoán chừng thánh địa Băng Tuyết đã điều tra nghiêm ngặt, hắn là không có vấn đề gì.
Căn cứ theo điều tra, trước đó Xuyên Dĩnh cũng có chút thanh danh. Không phải vì thực lực mà là vì đẹp trai, rất dễ khiến phụ nữ cảm mến. Y đã từng có quan hệ nam nữ với một cô gái trong môn, gây ra chút phiền phức, thiếu chút nữa đã bị người trong môn làm thịt.
Trong thư cũng có nhắc đến Lệnh Hồ Thu. Trước đó Lệnh Hồ Thu nổi danh lái buôn trong giới tu hành, kết giao khá rộng nên mới quen biết tên Xuyên Dĩnh này.
Sau khi cùng đường mạt lộ, Xuyên Dĩnh tìm Lệnh Hồ Thu cầu khẩn. Bởi vì Lệnh Hồ Thu có quen biết với Chưởng môn của y, cộng thêm bây giờ Lệnh Hồ Thu có lui tới với một số nhà quyền quý nước Tấn, vị Chưởng môn kia mới nể mặt Lệnh Hồ Thu, Lệnh Hồ Thu xem như đã giúp cho Xuyên Dĩnh tránh được một kiếp.
Sau khi giảng hòa, cũng là cho vị Chưởng môn kia một công đạo, chứng minh Lệnh Hồ Thu là vì đảm bảo cho người trong môn phái mình, Xuyên Dĩnh đã gia nhập Thiên Địa môn.
Bởi vì cảm mến Xuyên Dĩnh, Tuyết Lạc Nhi đã nghĩ hết biện pháp giấu giếm người Băng Tuyết các, lén lút kết giao với Xuyên Dĩnh. Nữ truy nam chỉ cách một lớp giấy mỏng, cộng thêm Xuyên Dĩnh không hề kiêng kị nữ sắc, hơn nữa Tuyết Lạc Nhi ra tay xa xỉ, có thể thỏa mãn tài nguyên tu luyện cho y, từ đó mới phát sinh quan hệ ngươi tình ta nguyện.

Sau khi phát sinh quan hệ, Tuyết Lạc Nhi mới tiết lộ thân phận của mình với Xuyên Dĩnh, khiến cho y bị dọa không ít.
Việc này một khi để người khác biết, Xuyên Dĩnh nhất định sẽ không giữ được cái mạng nhỏ. Để bảo vệ Xuyên Dĩnh, Tuyết Lạc Nhi đã phải nghĩ tất cả biện pháp để che giấu.
Để có thể ở cùng một chỗ với Xuyên Dĩnh, lần này Tuyết Lạc Nhi chơi hơi bị lớn, bụng to ra. Sau khi có thai, Tuyết Lạc Nhi mới nói rõ chân tướng với Tuyết bà bà.
Việc này đã chọc giận Tuyết bà bà, nhưng cũng không còn cách nào. Tuyết Lạc Nhi vì Xuyên Dĩnh mà đem tính mạng của mình ra áp chế. Xuyên Dĩnh chết, nàng cũng chết, mà còn là một xác hai mạng.
Thánh địa Băng Tuyết vì vậy phải điều tra nghiêm ngặt lai lịch của Xuyên Dĩnh, xác nhận không có vấn đề gì, Tuyết bà bà mới bất đắc dĩ đồng ý, mà không đồng ý cũng không được, trừ phi Tuyết bà bà xử tử luôn cả Tuyết Lạc Nhi.
Chi tiết cụ thể thì trong thư không nói rõ ràng, cũng chỉ có thánh địa Băng Tuyết là rõ ràng nhất. Tóm lại đây chính là tiền căn hậu quả việc Tuyết Lạc Nhi lấy chồng.
Sau khi đọc xong mật tín, Ngưu Hữu Đạo im lặng. Đường đường một Các chủ Băng Tuyết các, lý do lấy chồng lại theo một khuôn sáo cũ rích như vậy sao?
Điều khiến hắn ngoài ý muốn chính là, việc này có liên quan đến Lệnh Hồ Thu.
Coi lại mật tín một lần nữa, Ngưu Hữu Đạo có thể xác nhận, người đứng đằng sau có năng lượng không nhỏ ở Thánh Cảnh.
Ngày hôm sau, Khúc Linh Côn chuyển cho Ngưu Hữu Đạo một phong mật tín. Ngưu Hữu Đạo nhìn qua chữ viết, lập tức biết là Viên Cương gửi.
Tuân theo sự phân phó của hắn, Viên Cương đã tổng kết tin tức bên ngoài làm thành tin vắn truyền cho hắn. Trong đó có nhắc đến chuyện Tuyết Lạc Nhi lập gia đình, nói việc này đột ngột xuất hiện, đã tạo nên một cơn sóng gió lớn trong giới tu hành.
Viên Cương cũng có đề cập trong thư, Thành chủ Toa Huyễn Lệ của thành Trích Tinh có quan hệ không tệ với Tuyết Lạc Nhi. Căn cứ đủ loại

dấu hiệu, đại hôn của Tuyết Lạc Nhi lần này, Toa Huyễn Lệ chắc chắn sẽ trở về Thánh Cảnh tham dự. Ý của Viên Cương là, Toa Huyễn Lệ rời khỏi thành Trích Tinh chính là cơ hội, có thể ra tay bắt người ngay trên đường.

“Tại sao ta lại quên hai người này có quan hệ chứ...” Xem thư xong, Ngưu Hữu Đạo lẩm bẩm vài câu. Hắn nghĩ phán đoán của Viên Cương là chính xác. Về tình về lý, Toa Huyễn Lệ nhất định sẽ đến tham gia hôn lễ của Tuyết Lạc Nhi.

Sau khi suy nghĩ một lần nữa, Ngưu Hữu Đạo lấy giấy bút, nhanh chóng viết xuống một phong mật tín khác.

Viết xong, hắn bước ra ngoài đưa cho Khúc Linh Côn, bảo y gửi đi gấp.

Về đến phòng, Ngưu Hữu Đạo mở tấm bản đồ Thánh Cảnh ra. Hắn lấy cây thước mà trước đó rảnh rỗi hắn đã làm, đo đạc tỷ lệ trên tấm bản đồ.

Chương 1559: Gặp lại Hắc Vân

Chương 1559: Gặp lại Hắc Vân
Hắn đo từ cửa ra vào Thánh Cảnh đến thánh địa Đại La, đánh giá thời gian một chút.
Sau đó hắn lại đo vị trí cửa ra vào Thánh Cảnh đến thánh địa Băng Tuyết, đồng thời cũng phán đoán thời gian.
Cuối cùng, hắn đo khoảng cách từ thánh địa Đại La đến thánh địa Băng Tuyết. Tính toán thời gian, hắn tiến hành xem xét cẩn thận ba tuyến đường.
Hắn đứng trầm ngâm trước bàn một lúc, nghĩ đến cái gì đó, hắn lại nhìn xuống tấm bản đồ.
Cứ lặp đi lặp lại như vậy, Ngưu Hữu Đạo chợt kêu lên: “Tần Quan.”
Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Tần Quan đẩy cửa bước vào: “Trưởng lão, có chuyện gì vậy?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Thông báo cho Yêu Hồ ti, nói ta sẽ tham gia thông lệ tiêu diệt toàn bộ ở hoang trạch tử địa.”
“Cái này...” Tần Quan do dự, cũng không lĩnh mệnh, ngược lại nhắc nhở một câu: “Trưởng lão, Phiêu Miểu các vốn đang bất mãn với chúng ta. Yêu Hồ ti rất có khả năng thừa cơ hạ độc thủ. Hoang trạch tử địa là nơi tốt nhất để đối phương ra tay, rất dễ xảy ra chuyện, Trưởng lão hãy suy nghĩ lại.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Các phái giày vò Phiêu Miểu các, Phiêu Miểu các vẫn có thể nén giận, có thể thấy được bọn họ đang nhẫn nại. Trước đó ta luân phiên tố giác, bây giờ xuống tay với ta, tư tưởng muốn trả thù không khỏi quá rõ ràng. Bọn họ sẽ không vội vã như vậy đâu. Ngươi yên tâm đi, ta đã dám đi, tất có biện pháp tự vệ. Còn nữa, để để phòng vạn nhất, hai người các ngươi không cần đi, một mình ta đi với bọn họ là được.”

Tần Quan vội nói: “Trưởng lão muốn bảo vệ chúng ta, chúng ta xin nhận. Nhưng một mình ngài đi thật sự quá nguy hiểm. Một khi có việc, ngay cả người trợ giúp cũng không có. Tác dụng của chúng ta không lớn, nhưng cũng có thể giúp đỡ được một hai chuyện.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đừng nói nhiều, cứ làm theo đi.”
Tần Quan bất đắc dĩ lui ra ngoài, nhưng về sau lại kéo Kha Định Kiệt cùng nhau khuyên Ngưu Hữu Đạo.
Thấy hai người thành khẩn khuyên bảo, Ngưu Hữu Đạo do dự mãi, cuối cùng đành đáp ứng mang hai người theo.
Theo suy nghĩ ban đầu của hai người, tốt nhất là mang luôn Côn Lâm Thụ. Thêm một người, khi có việc cũng thêm một phần trợ lực, nhưng Ngưu Hữu Đạo kiên quyết không chịu. Hai người đành phải lùi lại cầu việc khác.
Tử Kim động, Mao Lư biệt viện, Quản Phương Nghi vội vàng bước vào viện tử của Viên Cương.
Nếu đổi lại trước kia, cho dù Viên Cương có gọi bà, bà cũng không tích cực như vậy. Từ khi Ngưu Hữu Đạo gửi thư tới, nghe Viên Cương gọi, bà lập tức đến ngay.
Khi đến, bà vọt thẳng vào phòng Viên Cương, đóng chặt cửa phòng lại. Gần đây, hai người thường xuyên cô nam quả nữ ở chung một phòng, khiến Đoạn Hổ canh giữ bên ngoài thiếu chút nữa hiểu lầm hai người có chuyện gì. Nhưng từ một số dấu hiệu cho thấy, hình như bọn họ đang mưu đồ bí mật gì đó.
Đóng cửa xong, Quản Phương Nghi lập tức quay người thấp giọng hỏi Viên Cương: “Đạo gia gửi thư à?”
Viên Cương gật đầu, lấy mật tín ra cho bà xem, chứng minh đích thật là có tin tức.
Quản Phương Nghi xem không hiểu chữ viết rồng bay phượng múa trên thư. Sau khi nhìn qua, bà lập tức đưa trở lại: “Trên thư nói gì vậy?”
Viên Cương đáp: “Đạo gia đồng ý với phán đoán của chúng ta, cho rằng Toa Huyễn Lệ nhất định sẽ đến tham gia hôn lễ của Tuyết Lạc Nhi ở Thánh Cảnh. Đạo gia yêu cầu chúng ta kết thúc hành động bắt Toa Huyễn Lệ.”
“Kết thúc? Vì sao?” Quản Phương Nghi không hiểu.

Viên Cương nói: “Ý của Đạo gia là, cứ để Toa Huyễn Lệ đến Thánh Cảnh, Đạo gia sẽ đích thân ra tay ở Thánh Cảnh.”
Quản Phương Nghi giật mình: “Ra tay ở Thánh Cảnh? An toàn sao?”
Viên Cương giơ mật tín trong tay: “Đạo gia nói, một khi Toa Huyễn Lệ xảy ra chuyện ở đây, tình huống sẽ không bình thường, sẽ khiến cho giới tu hành và thế tục bị quấy long trời lở đất, ảnh hưởng quá lớn, khiến cho rất nhiều người gặp nguy hiểm. Ra tay với Toa Huyễn Lệ bên ngoài Thánh Cảnh chỉ là hành động bất đắc dĩ. Bây giờ có lựa chọn tốt hơn, ra tay trong Thánh Cảnh là thích hợp nhất. Toa Huyễn Lệ xảy ra chuyện trong Thánh Cảnh, tình huống sẽ được khống chế nội trong Thánh Cảnh thôi, sẽ hoài nghi là người bên trong Thánh Cảnh làm. Không ai tin rằng người bên ngoài Thánh Cảnh nhúng tay. Quan trọng là, bên trong Thánh Cảnh có chín nhà liên kết với nhau, bọn họ sẽ ngăn không cho gợn sóng quá lớn.”
Quản Phương Nghi lo lắng nói: “Ta chỉ lo cho sự an toàn của Đạo gia bên trong Thánh Cảnh mà thôi. Toa Huyễn Lệ xuất hành, bên cạnh nhất định sẽ có cao thủ bảo vệ. Đạo gia có nhân thủ bên trong Thánh Cảnh không? Tùy tiện hành động có thể gặp nguy hiểm hay không? Thật sự không được đâu. Ngươi hãy truyền tin tức cho Đạo gia thương lượng lại, vẫn nên giao cho chúng ta ra tay thì tốt hơn.”
Viên Cương nói: “Ta hiểu ngài ấy. Đạo gia đã quyết định như vậy, lý do lo lắng nguy hiểm khẳng định không thuyết phục được ngài ấy đâu. Ngươi yên tâm đi, năng lực tùy cơ ứng biến của Đạo gia cao hơn chúng ta nhiều. Ngài ấy đã có tính toán này, tất nhiên có chỗ nắm chắc. Đương nhiên, Đạo gia cũng cần chúng ta phối hợp.”
Quản Phương Nghi vội hỏi: “Phối hợp như thế nào?”
Viên Cương nói: “Tai mắt của Đạo gia bên trong Thánh Cảnh có hạn, ai cũng không khẳng định Toa Huyễn Lệ nhất định sẽ chạy đến đúng ngày diễn ra hôn lễ. Khả năng nàng ta xuất phát đến Thánh Cảnh sớm hơn cũng rất lớn. Đạo gia yêu cầu chúng ta theo dõi, phát hiện Toa Huyễn Lệ xuất phát thì truyền tin cho ngài ấy ngay. Bởi vì tin tức phải truyền qua lại, chỉ sợ không thể chuyển tin tức đến tay Đạo gia trước khi Toa Huyễn Lệ tiến vào Thánh Cảnh. Tai mắt và nhân thủ của Đạo gia bên trong Thánh Cảnh cũng có hạn, không cách nào đưa ra phản ứng kịp thời. Cho

nên, Đạo gia muốn chúng ta cần phải nắm giữ thời gian chính xác Toa Huyễn Lệ đến Thánh Cảnh, thuận tiện cho ngài ấy làm việc."
"Cái này..." Quản Phương Nghi khó xử nói: "Ngươi cảm thấy có khả năng sao? Chúng ta cùng lắm cũng chỉ tìm hiểu được chút tin tức trong thành Trích Tinh. Tình huống trong phủ thành chủ, chúng ta trong thời gian ngắn không cách nào tìm hiểu được, lại càng không thể nắm giữ được thời gian xuất phát của Toa Huyễn Lệ."
Viên Cương nói: "Đạo gia cũng đã cân nhắc đến điểm này, chỉ rõ phương hướng cho chúng ta, bảo chúng ta liên lạc với Đốc tra Hồng Cái Thiên ở Thiên Hạ tiền trang. Đạo gia nói người này rất tốt, rất thích hợp làm chuyện này cho chúng ta, bảo chúng ta nhờ Hồng Cái Thiên âm thầm ra mặt nói chuyện với Chưởng quỹ khách sạn Yêu Nguyệt là Bạch Ngọc Lâu. Đạo gia gợi ý, Bạch Ngọc Lâu đã từng nhận của Đạo gia một khoản tiền, bảo Hồng Cái Thiên cứ nhắm vào điểm này mà ra tay..."
Ở hoang trạch tử địa, Ngưu Hữu Đạo hai tay chống kiếm, dưới sự bảo vệ của Tần Quan và Kha Định Kiệt, nhìn về phía đầm lầy.
Đằng sau bọn họ, các thành viên cốt cán của Yêu Hồ ti tập trung một chỗ, bố trí kế hoạch hành động. Chu Thiên Vũ vừa mới chấp chưởng Yêu Hồ ti không muốn hoạt động tiêu diệt toàn bộ theo thông lệ xảy ra vấn đề gì, nên đích thân dẫn đội phụ trách hành động.
Khi bố trí, Chu Thiên Vũ ngẫu nhiên quay sang nhìn Ngưu Hữu Đạo, phát hiện Ngưu Hữu Đạo không hứng thú đối với kế hoạch tiêu diệt. Nhưng đối với y mà nói, không hứng thú là tốt nhất. Y sợ nhất Ngưu Hữu Đạo có hứng thú với chuyện này, phát hiện chuyện gì sai lại báo cáo. Lúc đó mới là phiền phức.
Ngưu Hữu Đạo càng không đếm xỉa, y lại càng yên tâm.
Đợi kế hoạch được bố trí thỏa đáng, Chu Thiên Vũ mới bước đến bên cạnh Ngưu Hữu Đạo: "Ngưu trưởng lão, chuẩn bị hành động rồi. Ngươi đi cùng với ta, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau."
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói: "Không cần đâu, chỉ cần để phi cầm lại cho chúng ta là được. Chúng ta đi xung quanh hoang trạch tử địa."
Chu Thiên Vũ cau mày: "Lão đệ, yêu hồ ở đây không biết khách sáo với ngoại tộc. Chỉ có ba người, sợ rằng không an toàn, vẫn nên đi theo chúng ta thì tốt hơn."

Ngưu Hữu Đạo nói: “Nếu ta đã đến đốc tra, đi theo bên cạnh các người nhìn các người chuẩn bị, còn có ý nghĩa gì chứ? Ta muốn Chu huynh tạo điều kiện, cho chúng ta tự do đốc tra, tự mình thăm dò.”

Chương 1560: Chỉ sợ hắn không dám giày vò (1)

Chương 1560: Chỉ sợ hắn không dám giày vò (1)
Trong lòng Chu Thiên Vũ không khỏi mắng cha mắng mẹ. Y lo tên trước mắt xảy ra chuyện, đến lúc đó y sẽ nói không được rõ ràng.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo đã kiên trì như vậy, mà Ngưu Hữu Đạo lại không phải thuộc hạ của y, cứ lấy mãi thân phận đốc tra, y cũng không thể miễn cưỡng, chỉ có thể dựa theo lời Ngưu Hữu Đạo nói, để lại một con phi cầm cỡ lớn cho ba người Ngưu Hữu Đạo.
Sau khi người của Yêu Hồ ti tiến vào sâu trong đầm lầy, ba người Ngưu Hữu Đạo cũng xuất phát, đi dạo trên không hoang trạch tử địa.
Đi vòng vo một hồi, từ trên không trung tìm được nơi cần tìm, Ngưu Hữu Đạo chỉ vị trí hạ xuống.
Sau khi rơi xuống một khu rừng, Tần Quan và Kha Định Kiệt nhanh chóng kiểm tra tình huống bên trong khu rừng.
Ngưu Hữu Đạo nhìn con phi cầm cỡ lớn bên cạnh. Hắn nhặt một cục đá, thi pháp tạo thành một cái lỗ bên trong viên đá, sau đó móc một mảnh giấy bên trong tay áo lấp vào cái lỗ, rồi chậm rãi bước đến một tảng đá dễ nhìn, ném hòn đá xuống dưới chân tảng đá, sau đó ung dung quay người trở về.
Chạng vạng tối, ba người Ngưu Hữu Đạo gặp mặt người của Yêu Hồ ti, cùng nhau trải qua một đêm.
Sau khi trời sáng, Ngưu Hữu Đạo vẫn hành động đơn độc như cũ, thỉnh thoảng xuất hiện thành viên tổ săn giết tuần sát trên không.
Khi bọn họ đang ở trên không, nghe được tiếng mắng chửi của thành viên săn giết bên dưới.

Hai ngày sau, Ngưu Hữu Đạo ném Tần Quan và Kha Định Kiệt tại một nơi nào đó, còn mình cưỡi phi cầm bay đi. Hắn phi hành bên trên đầm lầy mênh mông một lát rồi trốn vào một khu rừng.
Khi rơi xuống đất, từ bên trong đám cỏ nhảy ra một con hắc hồ. Con hắc hồ nhảy đến, biến thành một người, chính là Tộc trưởng Yêu Hồ tộc Hắc Vân.
“Tại sao lâu như vậy mới liên lạc với ta?” Hắc Vân bước đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo hỏi. Trước đó, Ngưu Hữu Đạo có nói sẽ mau chóng liên lạc với bọn họ.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Cũng không còn cách nào khác. Ta phải đặt vững chân trước. Hơn nữa, chúng ta cũng phải có thời điểm thích hợp mới gặp mặt được chứ.”
Hắc Vân hỏi: “Ngươi có liên hệ với Ngao Phong của vườn Vô Lượng không?” Y vẫn còn quan tâm đến quả Hồ Tiên.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Ngươi nôn nóng quá rồi đấy. Vườn Vô Lượng là nơi nào chứ, ta sao có thể tùy tiện chạy đến đó? Trước khi chưa chuẩn bị chu toàn, ta thấy không nên tùy ý chạy đến đó. Nếu không, sẽ khiến cho người ta dễ dàng hoài nghi. Chỗ đó không đi thì thôi, đã đi thì phải phát huy tác dụng. Trước đó, ta sẽ tận lực phòng ngừa tránh không đụng đến vườn Vô Lượng. Hồ tộc các người có thăm dò tình huống gì mới về vườn Vô Lượng hay không?”
Hắc Vân lắc đầu: “Cũng vẫn như cũ. Ta thậm chí còn tự mình đi điều tra. Dưới đại trận phong tỏa chướng nhãn pháp, ta cũng không nhìn thấy cái bóng của vườn Vô Lượng. Tình huống bên trong như thế nào, một chút cũng chẳng thấy.”
Ngưu Hữu Đạo cau mày. Liên quan đến tình huống của vườn Vô Lượng, hắn không dám nghe ngóng với bất kỳ ai ở Phiêu Miểu các. Thậm chí hỏi cũng không dám hỏi, sợ người khác hoài nghi. Hắn muốn biết cũng chỉ có thể thông qua Hồ tộc mà thôi.
Yêu Hồ tộc ngấp nghé vườn Vô Lượng nhiều năm. Nhiều năm qua, bọn họ bắt được không ít người của Phiêu Miểu các ở hoang trạch tử địa, không ngừng tìm hiểu tin tức về vườn Vô Lượng. Nhiều năm tích lũy, ít nhiều cũng thăm dò được một ít tình huống.

Phòng thủ của vườn Vô Lượng giống như tường đồng vách sắt. Đầu tiên có đại trận che mắt, mắt thường hoàn toàn không nhìn thấy được cái bóng của vườn Vô Lượng. Cho dù ngươi có đi ngang qua, ngươi cũng chẳng phát hiện được. Cộng thêm đại trận phòng hộ, người ngoài muốn không một tiếng động xông vào là không có khả năng.
Bên trong có cao thủ phòng hộ thì không nói, bất cứ người nào ra vào cũng phải bị lục soát người, không có khả năng mang được thứ gì bên trong ra ngoài.
Nghe nói dưới từng gốc cây quả Vô Lượng đều có "Nha Tướng" được luyện chế đặc biệt bảo vệ. Bất kỳ người nào đến gần cũng sẽ bị phát ra tiếng cảnh báo. Số lượng quả trên cây, cứ mỗi một canh giờ sẽ có người kiểm kê một lần, căn bản không cho bất cứ kẻ nào có cơ hội để trộm. Đừng nói là trộm, ngay cả đến gần cũng khó.
Đây cũng là lý do vì sao hắn không dám tùy tiện liên lạc với Ngao Phong. Trước khi chưa chuẩn bị kỹ càng, có liên lạc với Ngao Phong cũng vô dụng thôi. Ngay cả Ngao Phong, hắn sợ cũng không thể đến gần.
Sau khi suy nghĩ một lát, Ngưu Hữu Đạo hỏi: "Hình dáng quả Hồ Tiên ra sao?"
Biểu hiện của Hắc Vân hơi có vẻ ảm đạm: "Thế hệ có thể nhìn thấy tận mắt hình dáng quả Hồ Tiên đều không có ở đây, chỉ còn lại lão Tộc trưởng thôi. Ta cũng chỉ nghe nói, quả Hồ Tiên giống như trái tim, tản ra ánh sáng màu đỏ, khiến cho người ta có cảm giác vật này giống như trái tim đang đập. Còn hình dáng cụ thể của nó như thế nào thì ta cũng không rõ. Nếu ngươi muốn biết kỹ càng, chỉ sợ phải hỏi lão Tộc trưởng thôi. Nhưng lão Tộc trưởng một năm mới tỉnh một lần. Lần tỉnh trước đến bây giờ cách một năm còn rất dài, bây giờ cũng không có cách nào khiến lão Tộc trưởng tỉnh lại."
Ngưu Hữu Đạo nói: "Thời gian một năm thì dài quá. Tình huống ở đây lúc nào cũng có thể phát sinh thay đổi, ta không thể chờ được một năm. Được rồi, trước không cần trông cậy vào lão Tộc trưởng. Nếu thật sự không được nữa, ta sẽ nghĩ biện pháp tiến vào vườn Vô Lượng tìm hiểu tình huống."

Hắc Vân nói: “Có thể vào đó điều tra tất nhiên là tốt rồi, nhưng sẽ không tạo thành nguy hiểm gì cho ngươi chứ?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Người bình thường căn bản sẽ không có cơ hội để tiếp xúc. Một khi tiến vào, nhất định sẽ bị người ta chú ý. Nhưng tình huống trước mắt không còn biện pháp nào khác. Quả Hồ Tiên ngay cả đệ tử chín thánh cũng phải tận lực tránh hiềm nghi. Ta tìm ai nghe ngóng cũng không thích hợp. Trong tình huống không còn cách nào, ta chỉ có thể tự mình vào đó một chuyến.”
Hắc Vân nhiều ít vẫn có sự lo lắng: “Tình huống bây giờ của ngươi là gì?”
“Đốc tra Phiêu Miểu các...” Ngưu Hữu Đạo cũng không che giấu. Hắn nói qua tình huống đại khái một chút, đặc biệt nhấn mạnh chuyện giết Chấp sự Yêu Hồ ti khiến Hắc Vân không khỏi cao hứng. Về phần thủ pháp thì hắn tránh không đề cập đến. “Tình huống trước mắt là như vậy. Về phần tương lai như thế nào, kết quả đã chú định. Mặc kệ giúp chín tên cẩu tặc đó chỉnh đốn Phiêu Miểu các có hiệu quả ra sao, đều chỉ có con đường chết.”
Hắc Vân không hiểu: “Đã lập công lao mà còn giết các ngươi?”
Ngưu Hữu Đạo hừ lạnh: “Đấu không thắng Phiêu Miểu các, khẳng định sẽ bị Phiêu Miểu các giết chết. Đấu thắng, Phiêu Miểu các mới nghiêm túc lại. Phiêu Miểu các làm việc cho chín cẩu tặc, tất nhiên phải giữ gìn uy nghiêm cho Phiêu Miểu các. Phiêu Miểu các muốn thu thập chúng ta, chín cẩu tặc sẽ quản sao?”
Hắc Vân cắn răng nói: “Đáng tiếc không biết sư phụ của ngươi đi đâu. Nếu sư phụ của ngươi vẫn còn, sao còn để cho chín cẩu tặc phách lối như thế.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nói những thứ này cũng vô dụng thôi. Lần này ta đến đây chính là muốn thành lập đường dây liên lạc với với các người. Có thể sắp xếp cho Hồ tộc một khu vực ẩn núp gần chỗ ta hay không, để cho ta dễ dàng liên lạc với Hồ tộc? Khi có việc cũng kịp thời thông báo cho các ngươi.”
Hắc Vân nói: “Điều này không thành vấn đề.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Để đảm bảo an toàn, đừng cho người khác phát hiện.”

Hắc Vân nói: “Ngươi yên tâm đi, hoạt động lâu dài bên ngoài hoang trạch thì không được, nhưng ẩn núp truyền thư thì không thành vấn đề. Ngoại hình vẫn có thể che giấu được một chút, đi lại giữa những vùng sông núi cũng không quá khó khăn. Năm đó, khi lão tộc trưởng vẫn còn ở thánh địa Đại La, ta chính là người phụ trách đưa tin, không có vấn đề gì cả. Nhưng năm đó, lão Tộc trưởng dựa vào kim sí truyền tin tức cho chúng ta, mà địa vị của lão Tộc trưởng là phu nhân La Thu, vì thế có thêm một hai con kim sí căn bản cũng không thành vấn đề.”

“Tuổi thọ của kim sí có hạn, đám kim sí trong tay chúng ta cũng đã chết hết. Dựa vào hai chân mà chạy qua chạy lại truyền tin, lộ trình quá xa, chỉ sợ không kịp đưa tin tức cho nhau, lúc đó sẽ hỏng việc.”

Chương 1561: Chỉ sợ hắn không dám giày vò (2)

Chương 1561: Chỉ sợ hắn không dám giày vò (2)
Ngưu Hữu Đạo nói: “Chuyện kim sí ta sẽ nghĩ cách.”
Hắc Vân nói: “Ngươi có thể lấy được kim sí bên trong Thánh Cảnh sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Cái này thì ngươi không cần phải để ý đến. Ngươi cứ an bài người có thể đến gần chỗ của ta để tiếp ứng là được. Sau khi có được kim sí, ta sẽ mau chóng giao cho người của ngươi mang về.”
Nếu ở bên ngoài, có tiền là mua được kim sí, nhưng bên trong Thánh Cảnh lại bị quản chế nghiêm ngặt, bản thân hắn cũng rất khó có được kim sí, nhưng tin tưởng người sau lưng Khúc Linh Côn sẽ không thành vấn đề.
“Được.” Hắc Vân lên tiếng, hai người lập tức thương lượng địa điểm gặp mặt.
Sau khi bàn bạc xong, hai người lần lượt rời đi, Ngưu Hữu Đạo điều khiển phi cầm tìm được Tần Quan và Kha Định Kiệt, tuần hành trên không trung thêm một phen, sau đó tìm Chấp sự Yêu Hồ ti Chu Thiên Vũ, nói với y hắn muốn về thành Vấn Thiên trước.
“Nhanh như vậy đã trở về sao?” Chu Thiên Vũ kinh ngạc. Thông lệ vây quét lần này phải mất một tháng, Ngưu Hữu Đạo chỉ mới đến mấy ngày thôi mà.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nhìn tới nhìn lui cũng chỉ có bấy nhiêu, không thú vị gì cả, ta về trước.”
Có thể cút về sớm thì tốt rồi. Chu Thiên Vũ chỉ ước gì hắn về sớm thêm chút nữa. Nếu xảy ra chuyện ở đây, y sẽ không giải thích được rõ ràng.

Trước đó, Hoàng Ban đã dặn dò y, bây giờ chưa phải là lúc để Ngưu Hữu Đạo xảy ra chuyện. Nếu không, tất cả các thành viên có liên quan sẽ bị liên lụy.
Chu Thiên Vũ không ngốc, biết có một số người muốn gây bất lợi cho Ngưu Hữu Đạo. Ai giết Ngưu Hữu Đạo cũng được, nhưng không phải lúc này. Y không muốn bị liên lụy. Mà Ngưu Hữu Đạo lại thích chạy loạn ở đây, rất dễ bị người ta lợi dụng sơ hở.
Lo lắng xảy ra chuyện, vì thế Chu Thiên Vũ đã sử dụng một con phi cầm cỡ lớn khác, sai người hộ tống Ngưu Hữu Đạo trở về.
Ngưu Hữu Đạo từ chối không được, đành phải thuận theo.
Sau khi trở về thành Vấn Thiên, Ngưu Hữu Đạo mau chóng liên lạc với Khúc Linh Côn, bảo gã báo cáo lên trên, hắn muốn mười con kim sí.
Sự việc bàn giao xong, trở lại phòng mình, hắn mở bản đồ Thánh Cảnh ra xem, suy nghĩ sau khi có Kim Sí hắn nên làm như thế nào.
“Mười con kim sí?” Ngồi trong hiên các uống rượu, Toa Như Lai ngẩng đầu, cảm thấy bất ngờ.
Vương Tôn đứng trước bàn quan sát xung quanh. Lúc này là ban ngày. Đương nhiên, việc y gặp mặt Toa Như Lai vào ban ngày cũng là chuyện bình thường. Thời điểm bàn công việc không có gì là không thể, chỉ là khi nhắc đến chuyện này, nhiều ít phải có chút cẩn thận.
Thấy xung quanh không có người ngoài, y đáp: “Vâng, hắn muốn mười con, cũng không biết hắn cần kim sí nhiều như vậy để làm gì. Hắn lấy ra đâu nhiều người như vậy trong Thánh Cảnh để liên lạc chứ?”
Toa Như Lai do dự một chút rồi nói: “Đúng vậy, lấy đâu ra nhiều người liên lạc như vậy. Chẳng lẽ tên nhóc này đã phát triển được nhóm nhân thủ đầu tiên trong Thánh Cảnh rồi sao?”
Vương Tôn nói: “Căn cứ vào tin tình báo, cũng không thấy hắn tiếp xúc với ai. Suốt ngày cứ chạy bên ngoài thành Vấn Thiên, khi tiếp xúc với người ở trú điểm cũng chỉ là tiếp xúc hời hợt mà thôi, không giống như nghiêm túc đốc tra. Theo lý, hắn không có khả năng nhanh như vậy đã phát triển được một nhóm nhân thủ để có thể dùng kim sí liên lạc. Tiên sinh, việc này có nên cân nhắc lại hay không. Một khi bị bại lộ, chúng ta sẽ chọc ra phiền phức.”

Toa Như Lai cầm chén rượu, suy nghĩ một lát rồi nói: “Hắn còn không sợ, chúng ta sợ gì, cẩn thận một chút là được. Cho hắn tra, hắn cũng không tra ra được trên đầu chúng ta. Có thể giày vò, dám giày vò là chuyện tốt, nói rõ chúng ta không nhìn lầm người. Tìm người có lá gan cũng không dễ dàng gì, chỉ sợ hắn không dám giày vò thôi. Cho hắn đi. Nhớ, đem kim sí bên ngoài cho hắn, kim sí bên trong Thánh Cảnh không cần vận dụng.”
“Rõ!” Vương Tôn lên tiếng.
Sau năm ngày, Ngưu Hữu Đạo nhận được thư Khúc Linh Côn chuyển đến, trong thư nói đồ không tiện đưa vào thành Vấn Thiên, bảo hắn đêm hôm sau đến ngọn chủ phong phía bắc ngoài thành Vấn Thiên năm mươi dặm để lấy đồ.
Trong thư đặc biệt nhấn mạnh một điều, yêu cầu hắn đi vào trời tối.
Có thể chỉ ngoài thành Vấn Thiên, hiển nhiên là biết rõ tình huống của hắn, biết hắn có thể ra ngoài bất cứ lúc nào.
Ngưu Hữu Đạo cũng không ra ngoài ngay lập tức. Cùng ngày, hắn báo cáo với Phiêu Miểu các chuẩn bị cho hắn phi cầm cỡ lớn. Hắn rời khỏi thành cũng trong cùng một ngày, tất nhiên là trên danh nghĩa tuần tra.
Ra ngoài tuần tra một vòng, ngày kế tiếp, trước khi trời tối, hắn lại ném Tần Quan và Kha Định Kiệt một chỗ, một mình đến ngọn chủ phong phía bắc thành Vấn Thiên năm mươi dặm theo chỉ định.
Khi hắn rơi xuống ngọn chủ phong, hắn phát hiện có người đang chờ hắn. Một người đầu đội đấu bồng đen đưa lưng về phía hắn.
Trên lưng người này có đeo một cái lồng chim, bên trong là một đám kim sí.
Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng quan sát xung quanh.
Giọng của đối phương hơi khàn: “Yên tâm đi, ta đã điều tra xung quanh, không có vấn đề gì đâu. Tất cả đồ đều ở trong lồng.” Nói xong, gã lắc mình một cái rời đi, ngay cả chính diện cũng không lộ.
Ngưu Hữu Đạo đưa mắt quan sát xung quanh một lần nữa, sau đó cầm cái lồng kim sí nhảy lên phi cầm.
Hắn vòng từ phía Bắc thành Vấn Thiên đến phía Đông, sau đó rơi xuống một sơn cốc bí mật. Ngưu Hữu Đạo nhìn xung quanh, tiếp theo là chờ đợi.

Chưa được một lát, từ một lỗ hổng trên vách đá chui ra một thứ không biết là động vật gì, vừa giống mèo vừa giống chuột, thiếu chút nữa khiến Ngưu Hữu Đạo phải rút kiếm.
Con thú kia nhảy đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo, nhanh chóng hiện thân, hóa thành hình người, chính là Liêm Đao trưởng lão mà hắn đã từng gặp ở Hồ tộc.
“Là ngươi?” Ngưu Hữu Đạo có chút ngoài ý muốn: “Tại sao hình dáng của ngươi vừa nãy lại giống con chuột?”
Liêm Đao trưởng lão cười khổ: “Hình dáng của Hồ tộc đi lại quá bắt mắt, nên ta phải cắt lông của mình ngắn đi một chút.”
Ngưu Hữu Đạo nhịn không được cười lên: “Tại sao Trưởng lão lại đích thân đến chứ, có để ngươi chờ lâu không?’
Liêm Đao trưởng lão nói: “Không sao, sự việc trọng đại, cộng thêm ngươi biết ta, có thể tránh khỏi một số phiền toái không cần thiết, cho nên Tộc trưởng mới bảo ta đích thân đến. Cũng không đợi quá lâu, chỉ chờ một ngày thôi. Ta còn tưởng rằng phải chờ mười ngày nửa tháng, không nghĩ đến ngươi đã nhanh như vậy mang đồ đến. Nhiều kim sí như vậy sao? Kim sí của nơi này đều phải chịu quản chế, lấy được số lượng kím sí nhiều như vậy cũng không dễ dàng gì.” Nói xong, ông ngồi xổm trước lồng xem xét.
Đối với Ngưu Hữu Đạo mà nói, cũng không có gì là không dễ dàng. Dù sao cũng là người khác tìm cho hắn: “Ta không nên ở lâu, ngươi hãy nghĩ cách đưa đồ vật trở về. Còn nữa, giao cái này cho Tộc trưởng, bảo y dựa theo vị trí phía trên an bài nhân thủ, dễ dàng cho chúng ta có thể kịp thời liên lạc với các ngươi.” Hắn móc một cuộn giấy đưa cho đối phương.
“Được.” Liêm Đao trưởng lão vội vàng đứng dậy.
Bàn giao một chút, Ngưu Hữu Đạo điều khiển phi cầm rời đi. Trên đường trở về, hắn đón Tần Quan và Kha Định Kiệt luôn.
Khách sạn Yêu Nguyệt thành Trích Tinh, Chưởng quỹ Bạch Ngọc Lâu bước chậm lên lầu, đang chuẩn bị trở về phòng của mình. Sau khi lên lầu chưa được mấy bước, y đột nhiên ngừng lại, chậm rãi quay người, chỉ thấy có hai người đang đi theo mình, một cao lớn, một nhỏ gầy, đều đeo đấu bồng đen.

“Nếu ta nhớ không lầm, các người là khách vừa vào khách sạn. Các ngươi đi theo ta làm gì?” Bạch Ngọc Lâu lạnh lùng hỏi.
Hai người vẫn không lên tiếng, vẫn đi theo y. Bạch Ngọc Lâu nheo mắt, cảnh cáo: “Nơi này không phải là nơi mà ai cũng có thể gây chuyện.”
Người cao lớn thuận tay đưa ra một tờ giấy đến trước mặt y.
Bạch Ngọc Lâu xem nội dung bên trên, không khỏi cau mày. Là thủ lệnh của Phiêu Miểu các, chứng minh người trước mắt là thành viên đốc tra của Phiêu Miểu các.
Y đã từng dạo qua nội bộ Phiêu Miểu các, khẳng định có năng lực phân biệt thủ lệnh là thật hay giả.

Chương 1562: Cực kỳ hối hận

Chương 1562: Cực kỳ hối hận
Chỉ là đối phương cầm thủ lệnh tìm y, không biết là có ý gì. Đã là người của Phiêu Miểu các đến, Bạch Ngọc Lâu cũng không cảm thấy dễ chịu. Bây giờ Phiêu Miểu các cũng không phải do Toa Như Lai chấp chưởng.
Y ngó hai người một lát rồi hỏi: “Chuyện gì?”
Người cao lớn thu hồi thủ lệnh, nói: “Nơi này không phải là nơi nói chuyện, đến phòng của ngươi đi.”
Bạch Ngọc Lâu có chút do dự.
Người cao lớn nói: “Sao? Ở chỗ này mà ngươi còn lo lắng chúng ta làm loạn sao?”
Bạch Ngọc Lâu không nói gì thêm, xoay người bước đến cửa phòng của mình. Hai người sau lưng không thèm nói một câu đã vào theo.
Người nhỏ gầy đi sau cùng thuận tay đóng cửa khiến Bạch Ngọc Lâu vốn không muốn đóng cửa phải cau mày.
“Đốc tra Phiêu Miểu các muốn tìm ta để làm gì, các ngươi là người của môn phái nào?’ Bạch Ngọc Lâu hỏi, cũng không có ý mời khách ngồi.
Người cao lớn xốc đấu bồng của mình ra, lộ ra mái tóc đỏ, đồng thời cũng đưa tay kéo mặt nạ mình xuống, hiện ra chân dung thật, vui vẻ nói: “Bạch chưởng quỹ, từ lúc chào tạm biệt ở Thiên Đô Phong, đến giờ chúng ta mới gặp lại.”
“Hồng Cái Thiên?” Bạch Ngọc Lâu liếc nhìn gã một cái, cười lạnh: “Ngươi không ở Thiên Hạ tiền trang, tìm ta để làm gì?”
Người đến chính là Hồng Cái Thiên: “Chức trách quấn thân, cũng không còn cách nào.”
“Chức trách?” Bạch Ngọc Lâu ngạo mạn nói: “Thành Trích Tinh trực thuộc thánh địa Đại La, hình như không nằm trong phạm vi đốc tra của ngươi?”

Hồng Cái Thiên nói: “Bạch chưởng quỹ không nên hiểu lầm. Chúng ta chỉ đến xác minh tình huống một chút.”
Bạch Ngọc Lâu nói: “Xác minh tình huống gì? Muốn hỏi gì thì mau chóng hỏi đi, ta còn có việc. Nhưng ta phải nhắc nhở ngươi một chút, cái gì có thể nói ta sẽ nói. Không thể nói ta sẽ không nói. Ta phải cần xin phép bên trên mới quyết định có trả lời người hay không.”
Y đang lấy bối cảnh thành Trích Tinh ra đè người. Hồng Cái Thiên mỉm cười: “Bạch chưởng quỹ đã nói như vậy, ta còn có gì có thể nói chứ, không có vấn đề gì đâu.”
Bạch Ngọc Lâu ừm một tiếng: “Chuyện gì, hỏi đi.”
Hồng Cái Thiên cười hỏi: ‘Bạch chưởng quỹ có nhớ một người tên Hiên Viên Đạo không?”
Mắt Bạch Ngọc Lâu nheo lại, chăm chú nhìn đối phương, sau đó nói: “Không có gì ấn tượng cả, người mà Tam đương gia Nam Hải hỏi là ai vậy?”
Hồng Cái Thiên nói: “Đã từng là khách của khách sạn Yêu Nguyệt, Bạch chưởng quỹ thật sự một chút ấn tượng cũng không có sao?”
Bạch Ngọc Lâu nói: “Người lui tới khách sạn Yêu Nguyệt một năm không biết có bao nhiêu người. Nhiều người như thế, ta sao có thể nhớ kỹ hết từng người chứ.”
Hồng Cái Thiên nói: “Vậy ta xin nhắc lại một chút, Hiên Viên Đạo đã từng được Bạch chưởng quỹ dẫn tiến họa chân dung Thành chủ thành Trích Tinh, có ấn tượng không?”
Bạch Ngọc Lâu à một tiếng: “Ngươi nói như vậy, ta dường như có chút ấn tượng, hình như có người như vậy. Thành chủ mời đối phương vẽ tranh, có vấn đề gì không?”
Hai người rõ ràng đều biết Hiên Viên Đạo là ai, nhưng ai cũng muốn giả bộ hồ đồ, cũng không chủ động vạch mặt ai cả.
Hồng Cái Thiên nói: “Thành chủ mời vẽ tranh tất nhiên là không thành vấn đề, ta chỉ muốn xác nhận một chút, Hiên Viên Đạo vẽ tranh cho Thành chủ có phải do ngươi dẫn tiến cho Thành chủ hay không thôi?”
Bạch Ngọc Lâu im lặng một chút, nhớ lại tình huống lúc đó: “Xét theo một trình độ nào đó thì cứ xem như vậy, nhưng cũng hoàn toàn không phải như vậy.”

Hồng Cái Thiên nói: “Nói cách khác, ngươi thừa nhận ngươi chính là người dẫn tiến.”
Bạch Ngọc Lâu chậm rãi hít sâu một hơi, không biết đối phương hỏi chuyện này để làm gì. Theo y biết, người này là huynh đệ kết bái với Ngưu Hữu Đạo. Tra ra được trên đầu Ngưu Hữu Đạo là biết có ý gì: “Cứ xem là vậy đi.”
Hồng Cái Thiên nói: “Bây giờ ta chỉ muốn xác nhận một điều, ngươi dẫn tiến người kia vẽ tranh cho Thành chủ, phải chăng đã nhận tiền của người đó?”
Trong lòng Bạch Ngọc Lâu đánh bộp một cái. Không đúng, không phải điều tra Ngưu Hữu Đạo, mà là nhắm vào y.
Phương thức tra hỏi của đối phương cũng có vấn đề. Theo lý, cho dù y có nhận chút lễ cũng không phải vấn đề gì lớn, nhưng đối phương lại đem việc y nhận lễ có liên quan đến việc y dẫn tiến người vẽ tranh cho Thành chủ. Vấn đề nghiêm trọng rồi đây.
Nói cách khác, y nhận lễ của người ngoài, giúp người ngoài tiếp cận Toa Huyễn Lệ. Nếu việc này để cho Toa Như Lai biết, chỉ sợ da trên người y cũng không đủ cho Toa Như Lai lột. Cho dù Toa Như Lai không tìm y tính sổ, thánh địa Đại La há để yên cho người tùy tiện bị người ngoài thu mua nhằm gây bất lợi cho nội bộ chứ?
Tình huống năm đó, y hoàn toàn không có suy nghĩ muốn người họa sĩ kia hồi báo cho y thứ gì, nhưng vị họa sĩ đó vẫn đáp tạ y.
Nhưng điều này giải thích rõ sao? Người là do y dẫn tiến, và y cũng đã nhận tiền của đối phương.
“Nhận tiền người khác? Hoàn toàn không có chuyện đó.” Bạch Ngọc Lâu vẫn một mực phủ nhận: “Ta chỉ nói được bấy nhiêu, ta còn có việc, xin mời trở về.”
Hồng Cái Thiên nói: “Bạch chưởng quỹ muốn đuổi chúng ta đi, chúng ta cũng không còn cách nào miễn cưỡng, nhưng ta muốn nhắc nhở Bạch chưởng quỹ một câu, ta không có quyền tra, đành phải báo cáo cho Thánh Tôn, để Thánh Tôn tham gia điều tra cho rõ.”
Bạch Ngọc Lâu cười lạnh: “Ngươi còn đem Thánh Tôn ra dọa? Ngươi quản quá rộng rồi đấy. Ta nhắc lại ngươi lần nữa, chuyện mà ngươi nói

không tồn tại, thành Trích Tinh cũng không thuộc phạm vi đốc tra của các ngươi. Không tùy tiện cũng đành chịu.”
Hồng Cái Thiên nói: “Không thuộc phạm vi, nhưng ta có quyền báo cáo. Ta cũng không muốn gây chuyện, nhưng biết việc mà không báo cũng không ổn. Còn sau khi báo cáo, Thánh Tôn có muốn điều tra hay không, đây không phải là chuyện mà ta cần quan tâm. Bạch chưởng quỹ, ngươi có nghe chuyện Chấp sự Yêu Hồ ti Long Phiếm Hải không? Thi thể của y bây giờ vẫn còn treo thị chúng ở thành Vấn Thiên đấy.”
Đây là uy hiếp y! Bạch Ngọc Lâu tức giận vô cùng. Nhớ ngày đó ở Thiên Đô Phong, y chủ trì công tác bí cảnh Thiên Đô, những người này đều là thịt trên thớt, là sâu kiến. Bây giờ, ngược lại còn biết uy hiếp y.
Y lạnh lùng nhìn Hồng Cái Thiên, trong lòng có suy nghĩ muốn giết người diệt khẩu, nhưng việc này bại lộ ra, phạm vi bại lộ bao nhiêu, trước mắt là tình huống gì, y hoàn toàn không biết. Còn có người bên cạnh Hồng Cái Thiên nữa, người này là ai, y cũng không biết. Vì thế y không dám hành động thiếu suy nghĩ.
Sự việc xuất hiện một cách đột ngột, y một chút chuẩn bị ứng phó cũng không có, bị đánh đến không trở tay kịp.
Hồng Cái Thiên mỉm cười nhìn y. Cảm giác uy hiếp, áp chế đối phương đúng là không tệ, nhất là đối phương là Chưởng quỹ khách sạn Yêu Nguyệt, là nhân vật mà trước kia gã không dám mạo phạm.
Hai người nhìn nhau.
Một lúc lâu sau, Bạch Ngọc Lâu lạnh lùng nói: “Ngưu Hữu Đạo hình như là huynh đệ kết bái của ngươi?” Y muốn ám chỉ, một khi xảy ra chuyện, chuyện Ngưu Hữu Đạo đút lót cũng chạy không thoát.
Hồng Cái Thiên nói: “Chức trách trên người, không dám phụ lòng kỳ vọng của Thánh Tôn. Huynh đệ kết bái cũng phải gác sang một bên. Bạch chưởng quỹ, chẳng những là việc này, mà còn có việc khác muốn ngươi xác minh lại.”
Còn có việc nữa sao? Bạch Ngọc Lâu hỏi: “Còn có chuyện gì?”
Hồng Cái Thiên nói: “Thật ra, sự việc chỉ cần giải thích rõ thì sẽ không có vấn đề gì, nhưng Bạch chưởng quỹ dường như vẫn chưa suy nghĩ kỹ làm thế nào để trả lời ta, ta cũng không ép Bạch chưởng quỹ. Có một số việc chỉ cần xác minh là được, không có việc gì là tốt nhất, ta cũng

không muốn làm lớn chuyện. Chúng ta ở lại quá lâu, rất dễ khiến người ta chú ý, mà Bạch chưởng quỹ cũng rước lấy phiền phức không cần thiết. Nghe nói, Các chủ Băng Tuyết các đại hôn, Thành chủ chắc hẳn sẽ tham gia. Ta cho Bạch chưởng quỹ thời gian để cân nhắc. Chờ Thành chủ đi rồi, chúng ta sẽ tìm đến ngươi, như thế nào?”

Bạch Ngọc Lâu nhìn chằm chằm Hồng Cái Thiên, cũng không lên tiếng.

Hồng Cái Thiên hỏi: “Bạch chưởng quỹ không nói lời nào chính là đồng ý, vậy cho ta thời gian đi.”

Việc này thật sự quá đột ngột, làm thế nào để ứng đối, Bạch Ngọc Lâu hoàn toàn cần thời gian để cân nhắc.

Chương 1563: Hồng Nương, ta có thể hỏi ngươi một chuyện không? (1)

Chương 1563: Hồng Nương, ta có thể hỏi ngươi một chuyện không? (1)
Y thật sự không hy vọng trong lúc những thành viên quan trọng còn ở lại trong thành, tính cảnh giác cao nhất lại bị những người này tìm đến cửa nhiều lần, đành nói: “Đầu tháng 3, Thành chủ sẽ rời đi.”
Ngụ ý, sau đầu tháng 3, đến vào lúc nào sẽ do ngươi định.
Hồng Cái Thiên cau mày: “Bên ngoài nghe đồn Các chủ Băng Tuyết các đại hôn vào đầu tháng 9, thành chủ đi vào đầu tháng 3, không phải quá sớm sao? Bạch chưởng quỹ, đừng để chúng ta đến mà Thành chủ vẫn còn, gây chuyện chú ý không cần thiết. Vẫn là câu nói kia, ta không muốn gây chuyện, có thể tránh được thì tận lực tránh.”
Bạch Ngọc Lâu nói: “Thành chủ và Các chủ Băng Tuyết các là bạn tốt. Trước đại hôn của Các chủ Băng Tuyết các, Thành chủ muốn đến đó để bầu bạn.”
Hồng Cái Thiên hiểu ra, Toa Huyễn Lệ muốn đến sớm.
Sau khi biết được ngày đi cụ thể của Toa Huyễn Lệ, ánh mắt của người nhỏ gầy nãy giờ chỉ đứng quan sát không lên tiếng lóe lên sự vui mừng.
“Nếu là như vậy, sau đầu tháng 3 chúng ta sẽ đến tìm Bạch chưởng quỹ.” Hồng Cái Thiên dứt lời, đeo mặt nạ lại, đội mũ trùm đầu, sau đó xoay người rời đi.
“Dừng lại.” Bạch Ngọc Lâu hô lên một tiếng.
Hai người đang chuẩn bị rời đi liền dừng bước.
Bạch Ngọc Lâu nhìn chằm chằm người nhỏ gầy, lạnh lùng hỏi: “Theo ta được biết, bên phía Nam Hải tham gia rèn luyện không có ai là nữ, ngươi là ai?”

Mặc dù người nhỏ gầy mặc quần áo nam trang, vừa lúc trên người phát ra mùi thơm của phụ nữ, y đã sớm phát hiện người này là nữ cải nam trang.
Trong lòng người nhỏ gầy không khỏi đánh bộp một cái.
Hồng Cái Thiên đánh úp một câu: “Người nào, lần sau đến, chúng ta sẽ cho Bạch chưởng quỹ biết.” Dứt lời, gã mở cửa, dẫn người nhỏ gầy đi theo.
Trong phòng, Bạch Ngọc Lâu đứng im tại chỗ, trong lòng hối hận không thôi, hối hận vì lúc trước không nên nhận tiền của Ngưu Hữu Đạo. Bây giờ điều tra ra, đúng là không thể giải thích rõ ràng. Dính đến chuyện an toàn của Toa Huyễn Lệ, Toa Như Lai tuyệt không tha thứ cho thuộc hạ khả nghi tiếp tục ở bên cạnh Toa Huyễn Lệ, thà rằng giết nhầm cũng không bỏ qua.
Nhưng có nhiều chuyện thật không nghĩ đến, lúc trước y nhìn Ngưu Hữu Đạo giống như nhìn một con kiến, thuận tay ấn một cái là chết ngay, chẳng tạo nổi sóng gió gì, cũng không có năng lực thông thiên, cho nên mới nhận chút tiền. Ai có thể nghĩ đến, việc này lại có thể xông thẳng tầng mây, đến trước mặt Thánh Tôn, không phải năng lực của y có thể giữ được.
Khi nhận tiền, y cũng chắc chắn Ngưu Hữu Đạo không dám tiết lộ việc này.
Y còn đang suy nghĩ tại sao việc này lại bại lộ ra ngoài như thế, rõ ràng đang có người hữu tâm hãm hại y.
Là Ngưu Hữu Đạo sao? Ngưu Hữu Đạo nói ra việc này, đối với hắn cũng không có chỗ tốt, chẳng khác nào đem tảng đá nện chân mình.
Đích thân hối lộ cho người của thành Trích Tinh có thể thoát thân sao? Hay là trong thành Trích Tinh đang có người ngấp nghé vị trí Chưởng quỹ của y? Lúc trước nhận tiền của Ngưu Hữu Đạo, y cũng có phân phát cho người bên dưới một ít.
Đây là chuyện rất có khả năng, sợ người trong thành Trích Tinh muốn tố cáo y. Dù sao y cũng được cao tầng thành Trích Tinh tín nhiệm, sẽ cho y cơ hội giải thích. Nhưng nếu làm lớn chuyện này ra, y sẽ giải thích không được rõ ràng.
Nhất thời, y suy nghĩ rất nhiều.

Từ phòng Bạch Ngọc Lâu đi ra, Hồng Cái Thiên dẫn người bên cạnh rời khỏi khách sạn, cũng không nhìn đám tán tu giống như ăn xin bu ngoài cửa khách sạn, hai người đi thẳng khỏi thành Trích Tinh.
Nói cái gì sẽ còn tìm Bạch Ngọc Lâu, chỉ là chuyện ma quỷ lừa gạt người. Hai người không có khả năng quay lại tìm Bạch Ngọc Lâu. Nói vậy chỉ là để ổn định y mà thôi.
Không đi không được. Ở đây, Bạch Ngọc Lâu cây lớn rễ sâu, một khi y động tâm tư diệt khẩu, tình huống của bọn họ sẽ rất nguy hiểm.
Đừng nhìn Bạch Ngọc Lâu chỉ là Chưởng quỹ của một khách sạn, chỉ cần y mở miệng, tu sĩ lui tới trong thành này ai dám không nể mặt.
Đương nhiên, theo lý tình huống này không có khả năng xảy ra. Bây giờ Hồng Cái Thiên là thành viên đốc tra do Thánh Cảnh chỉ định, quyền sinh sát ngay cả Phiêu Miểu các cũng không chi phối được. Đây là chuyện mà giới tu hành đều biết. Chỉ cần gã lộ ra dung mạo của mình, không ai dám động đến gã.
Nhưng trong thành Trích Tinh ngư long hỗn tạp, người nào ẩn núp cũng không ai rõ. Bạch Ngọc Lâu tuyệt đối biết rõ chuyện này. Một khi y có ý đồ xấu, việc gì cũng có thể phát sinh. Cho nên, hai người nhất định phải thừa dịp ổn định Bạch Ngọc Lâu, trước khi Bạch Ngọc Lâu còn chưa đưa ra được bố trí gì, phải nhanh chóng rời đi.
Khi đã rời khỏi thành Trích Tinh khá xa, hai người nhảy lên một phi hành tọa kỵ bay lên không, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.
Hồng Cái Thiên nhìn người bên cạnh, thở dài nói: “Bảo ngươi đừng đến, ngươi nhất định cứ đến, thiếu chút nữa bị lộ rồi thấy không? Một khi để cho y biết ngươi là ai, y sẽ biết là lão đệ của ta đang giở trò quỷ, khi đó khó mà nói gì được.”
“Nhưng không phải không có chuyện gì sao.’ Người dáng nhỏ gầy bật cười, là giọng của Quản Phương Nghi. Người này chính là Quản Phương Nghi.
Thật ra, hình dáng của Quản Phương Nghi khá nở nang, nhưng sau khi mặc quần áo đàn ông vào lại thay đổi, trở nên nhỏ gầy.
Có một số việc không tiện đưa cho người khác làm. Khi liên lạc với Hồng Cái Thiên, người bình thường tìm đến gã, gã sẽ khó mà tin tưởng,

cũng chỉ có người tâm phúc bên cạnh Ngưu Hữu Đạo ra mặt, mới dễ dàng thuyết phục được gã.
Về phần bà cứ khăng khăng muốn đi theo Hồng Cái Thiên đến gặp Bạch Ngọc Lâu, là vì sự việc liên hệ trọng đại, không thể qua loa được. Nếu không, sẽ mang đến nguy hiểm rất lớn cho Ngưu Hữu Đạo.
Hồng Cái Thiên và Ngưu Hữu Đạo kết bái như thế nào, độ thật lòng với nhau bao nhiêu, không ai biết. Quản Phương Nghi không dám phó thác toàn bộ sự việc mà chỉ nghe kết quả. Bà nhất định phải nghe tận tai kết quả, khi đó mới có thể yên tâm.
Hồng Cái Thiên nói: “Không có việc gì sao? Nếu y nhất định phải nhìn rõ diện mạo của ngươi, ta xem ngươi phải làm sao bây giờ.”
“Có Nam Hải Tam đương gia ở đây, không có gì đáng lo.” Quản Phương Nghi lại nịnh bợ, giơ ngón tay cái lên với gã: “Hôm nay, mọi việc được giải quyết rất tốt. Đạo gia nói không sai, mặc dù nhìn Tam đương gia rất thô kệch, nhưng lại là người rất có thủ đoạn. Dùng thủ pháp này, chẳng những có được kết quả mà chúng ta mong muốn, còn không khiến cho Bạch Ngọc Lâu nghi ngờ. Hôm nay ta xem như được mở mang kiến thức.”
Hồng Cái Thiên dở khóc dở cười: “Ngươi bớt nói đi. Lão đệ đã hướng dẫn rõ ràng, nếu ta còn làm sai, chỉ sợ ta không còn sống đến ngày hôm nay ở Nam Hải. Ta chẳng có thủ đoạn gì, ngược lại lão đệ của ta, chậc chậc. Năm đó, khi hắn đưa tiền cho Bạch Ngọc Lâu, hắn vừa mới ra đời chưa được bao lâu. Khi đó hắn đã nắm được thóp của Bạch Ngọc Lâu, lão đệ của ta ghê gớm thật, biết mưu tính sâu xa, ta xem như phục.”
Quản Phương Nghi cười nói: “Không khoa trương như ngươi nói đâu, chỉ là vừa lúc gặp phải thôi. Chuyện năm đó, cho dù có mưu tính sâu xa như thế nào, cũng không có khả năng biết hôm nay sẽ đốc tra Phiêu Miểu các. Nếu Tam đương gia không có thân phận này, sao có thể bức Bạch Ngọc Lâu chứ?”
Ngoài miệng nói giúp Ngưu Hữu Đạo khiêm tốn, nhưng trong lòng lại nói, cái này còn không phải mưu tính sâu xa sao.
Bà có thể tưởng tượng, một khi Đạo gia đắc thủ ở Thánh Cảnh, bắt được Toa Huyễn Lệ, nghĩ cũng có thể nghĩ đến, tiết lộ hành tung của Toa

Huyễn Lệ, khiến Toa Huyễn Lệ bị bắt cóc, Bạch Ngọc Lâu xem như bị Đạo gia nắm trong tay hoàn toàn.
Vì sao Đạo gia muốn bắt Toa Huyễn Lệ, đoán cũng có thể đoán được, là nhằm vào Toa Như Lai. Cho nên, giết Toa Huyễn Lệ là việc không có khả năng xảy ra. Toa Huyễn Lệ sẽ an toàn trở về. Nếu không, sẽ mất đi ý nghĩa bắt Toa Huyễn Lệ. Sự việc cuối cùng sẽ trở lại bình thường.
Việc hôm nay lấy ra áp chế Bạch Ngọc Lâu, chỉ cần Đạo gia nói với Bạch Ngọc Lâu một tiếng, Đạo gia và Bạch Ngọc Lâu chết cũng không thừa nhận, Hồng Cái Thiên căn bản chẳng có cách áp chế Bạch Ngọc Lâu. Có thể áp chế Bạch Ngọc Lâu chỉ có Đạo gia. Đạo gia chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Chương 1564: Hồng Nương, ta có thể hỏi ngươi một chuyện không? (2)

Chương 1564: Hồng Nương, ta có thể hỏi ngươi một chuyện không? (2)
Hôm nay, câu trả lời của Bạch Ngọc Lâu khiến Toa Huyễn Lệ xảy ra chuyện, trước mặt Đạo gia sẽ không còn đường lui, chỉ có thể ngoan ngoãn phục tùng.
Hồng Cái Thiên vẫn trăm mối không có cách giải: “Tại sao Ngưu Hữu Đạo lại tìm hiểu thời gian Toa Huyễn Lệ rời khỏi thành Trích Tinh? Hắn muốn làm gì chứ?”
Quản Phương Nghi nói: “Tam đương gia, Đạo gia không nói, ta còn có thể buộc hắn nói sao. Ta không biết.”
Hồng Cái Thiên che miệng hỏi: “Ngưu Hữu Đạo ra khỏi Thánh Cảnh rồi sao? Tại sao ta cảm thấy việc này không đáng tin cậy vậy?”
Quản Phương Nghi nói: “Ngươi hỏi việc này mấy lần rồi? Ngài ấy liên lạc với ai ở Phiêu Miểu các, làm chuyện gì, ngài ấy không chịu nói, chỉ nói rất nhanh sẽ trở về thôi. Bây giờ, ngài ấy cũng đã quay lại Thánh Cảnh. Nếu ngài ấy không ra ngoài, ta làm sao có thể liên lạc với ngài ấy được. Nếu không phải chính miệng ngài ấy nhắn nhủ, có một số việc, ta làm sao mà biết, có thể thay ngươi truyền lời chứ?”
Hồng Cái Thiên chỉ là có chút không nỡ trong lòng, nhưng ngẫm lại cảm thấy không có vấn đề gì cả, mà việc gì cần làm cũng đã làm xong.
Trước đó, Quản Phương Nghi tìm đến gã, có thể để gã ra mặt giúp đỡ chuyện này, cũng là vì gã tin tưởng Ngưu Hữu Đạo có bàn giao, tin Ngưu Hữu Đạo có gửi thư từ trong Thánh Cảnh ra.
Khi hai người nói chuyện, Quản Phương Nghi có chuyển cáo lời của Ngưu Hữu Đạo, nói đao Thánh Tôn đã giơ lên, bảo y nhanh chóng gây phiền phức cho Phiêu Miểu các, tranh thủ tránh thoát một kiếp. Lý do

cũng tương tự như Ngưu Hữu Đạo đã nói với đám người Thái Thúc Sơn Hải. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Ngưu Hữu Đạo giết chết Long Phiếm Hải.
Hồng Cái Thiên bừng tỉnh, thiếu chút nữa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người. Trốn ở Thiên Hạ tiền trang cũng không yên. Lúc này, gã nhờ Quản Phương Nghi chuyển lời cảm ơn Ngưu Hữu Đạo, nói gã biết nên làm như thế nào.
Sau đó, Quản Phương Nghi mới đề cập đến chuyện Ngưu Hữu Đạo nhờ gã giúp đỡ. Khi đó, Hồng Cái Thiên rất do dự.
Vẫn là lời của Ngưu Hữu Đạo, nói chúng ta chỉ có thể đấu với Phiêu Miểu các, đã không còn đường lui. Nếu chỉ còn có một con đường có thể đi, không có gì phải sợ cả.
Khi thái độ của Hồng Cái Thiên đã thoải mái hơn, Quản Phương Nghi tiếp tục chuyển đạt thái độ cường ngạnh của Ngưu Hữu Đạo. Ngươi muốn giúp cũng phải giúp, không muốn giúp cũng phải giúp. Hôm nay ngươi không giúp ta, về sau đừng trách lão tử ta khoanh tay đứng nhìn.
Tiếp xúc lâu như vậy, đủ chuyện mà Ngưu Hữu Đạo đã làm đối với Hồng Cái Thiên vẫn có lực ảnh hưởng nhất định. Nói một cách thông tục, đây chính là uy tín.
Cứ như vậy, Hồng Cái Thiên đã đến đây, chính thức dính vào việc này.
“Tam đương gia, xin thứ không tiễn xa được.” Quản Phương Nghi chợt cáo từ.
Hồng Cái Thiên nhìn theo hướng của bà ta, chỉ thấy một con phi cầm cỡ lớn nhanh chóng bay đến, tốc độ phi hành nhanh hơn con của gã đang sử dụng, có thể nói là đang đuổi theo, là Xích Liệp Điêu.
Hồng Cái Thiên biết, đây là người tiếp ứng Quản Phương Nghi, khẽ gật đầu: “Nếu bên phía Ngưu Hữu Đạo có tin tức gì, nhớ kịp thời thông báo cho ta biết.”
Quản Phương Nghi nói: “Tam đương gia đã bàn giao, ta đương nhiên sẽ không quên. Nhưng Tam đương gia cũng đừng quên chuyện Đạo gia nhắn nhủ. Chuyện Đạo gia thông báo với ngươi, ngươi cũng hãy nhắc nhở Phù Hoa, Lãng Kinh Không và Đoạn Vô Thường. Đạo gia không hy vọng người một nhà xảy ra chuyện, hy vọng tất cả mọi người đều có thể vượt qua được cửa ải trước mắt.”

Hồng Cái Thiên hiểu bà muốn chỉ cái gì, chính là chuyện đao của Thánh Tôn đã giơ lên, bảo mấy người Phù Hoa tranh thủ gây phiền phức cho Phiêu Miểu các, phòng ngừa trở thành đối tượng giết một người răn trăm người: “Yên tâm đi, bây giờ ta về liên lạc với bọn họ, sẽ không chậm trễ.”
Xích Liệp Điêu đã đến gần. Gã nhìn kỹ hai người đang đứng trên thân Xích Liệp Điêu, một người là Vu Chiếu Hành, một người là Vân Cơ.
Vu Chiếu Hành đích thân đến đón, lại vận dụng Xích Liệp Điêu, có thể thấy được Ngưu Hữu Đạo rất coi trọng sự an toàn của Quản Phương Nghi. Hồng Cái Thiên nhịn không được quan sát Quản Phương Nghi từ trên xuống dưới, cười hỏi: “Hồng Nương, ta có chuyện muốn hỏi ngươi.”
Quản Phương Nghi nói: “Đừng khách sáo, Tam đương gia cứ hỏi.”
Hồng Cái Thiên cười nói, biểu hiện không được tốt: “Ngươi hãy thành thật nói cho ta biết, ngươi có ngủ với Ngưu Hữu Đạo không?”
Quản Phương Nghi không còn gì để nói, liếc mắt nhìn gã. Cái liếc mắt chẳng khác nào đưa tình, ngón trỏ điểm vào tim gã một cái, giọng nói kiều mỵ: “Ngươi đoán thử xem.” Nói xong, cũng không nói thêm câu nào, lách mình bay lên không.
Bà đã quá quen thuộc với lời nói này. Đổi lại là người khác, lời này chẳng khác nào sự sỉ nhục, sợ là phải trở mặt.
Xích Liệp Điêu nhanh chóng vỗ cánh nghiêng trên không, đón lấy Quản Phương Nghi.
Quản Phương Nghi quay đầu lại, vẫy tay mỉm cười với Hồng Cái Thiên.
Xích Liệp Điêu nghiêng người đổi hướng, chở ba người nhanh chóng rời đi.
Hồng Cái Thiên đưa mắt nhìn theo, miệng lẩm bẩm: “Người đàn bà này mạnh thật. Ở Tề Kinh nhiều năm như vậy cũng không ai bắt cóc được, nhưng lại bị tên kia tóm lấy, lại còn bán mạng cho hắn nữa chứ, cũng không biết đã bị cho uống thuốc mê gì. Đúng là kỳ quái.”
Gã không nghĩ lại, gã tìm Bạch Ngọc Lâu hỏi chuyện cũng là đang mạo hiểm vì Ngưu Hữu Đạo.
.....

Kinh thành nước Tấn, bên trong một trạch viện, Thiệu Bình Ba đang dựa vào lan can tập viết chữ, hơi chút thất thần, có vẻ phiền muộn.
Tình cảnh trước mắt, y cũng không biết có phải mình đã mua dây buộc mình không. Bởi vì sự việc cơ mật, toàn bộ việc liên lạc với bên ngoài đều phải nằm dưới sự giám sát của Hắc Thủy Đài. Vì thế, y hoàn toàn không nắm bắt được tin tức của giới tu hành một cách nhanh chóng.
Việc Ngưu Hữu Đạo giết chết Chấp sự của Phiêu Miểu các, Ngưu Hữu Đạo có lá gan lớn như vậy, thật ra y cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Chỉ là tin tức này làm cho y phiền muộn. Y ý thức được, sự chênh lệch giữa y và Ngưu Hữu Đạo đã càng lúc càng lớn.
Tại một dãy núi xinh đẹp bên ngoài kinh thành, nơi tọa lạc của Thiên Địa môn, đây cũng được xem là nơi mới dời đến của Thiên Địa môn.
Sau khi Chưởng môn Thiên Địa môn Lệnh Hồ Thu được Tấn hoàng Thái Thúc Hùng triệu kiến, bị Thái Thúc Hùng cưỡng ép dời đến đây, không thể từ chối, cũng không dám không theo.
Trong môn, Lệnh Hồ Thu ngồi đằng sau bàn, đối diện là một phong thư, biểu hiện của ông ta vô cùng thất vọng.
Tin là Viên Cương gửi đến, hỏi chuyện Xuyên Dĩnh.
Vấn đề là, lúc trước giúp Xuyên Dĩnh có thể nói là giang hồ cứu cấp, để chứng minh ông ta đang giúp nhân tài, mới để Xuyên Dĩnh gia nhập Thiên Địa môn. Thân phận Thiên Địa môn của Xuyên Dĩnh cũng không được công khai. Xuyên Dĩnh xảy ra chuyện, Thiên Địa môn cũng đã bị một số người thân phận không thể nói ra được tìm đến.
Sau khi những người kia đến đây điều tra Xyên Dĩnh, đã nói với bên này phải giữ chặt mồm miệng.
Mà chuyện liên quan tới việc nữ đệ tử của môn phái bị hủy sự trong sạch, mà đã là chuyện của môn phái tất sẽ không để lộ ra ngoài, cũng chẳng khác câu chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài.
Theo lý thuyết, người biết thân phận của Xuyên Dĩnh là đệ tử Thiên Địa môn không nhiều, người Ngưu Hữu Đạo bên kia sao lại biết, còn cố ý hỏi việc này?
Lúc trước lúc cứu Xuyên Dĩnh, thuần túy là "làm người", chẳng ai ngời rằng sẽ gây ra chuyện chấn động như vậy, càng không nghĩ tới Xuyên Dĩnh lại muốn cưới các chủ của Băng Tuyết các.

Khiến cho bên này cũng không có nên dựa hơi Xuyên Dĩnh hay không, việc này cũng không biết là chuyện tốt hay xấu.
"Tiên sinh có phải là đang làm khó hay không?" Hồng Tụ ở bên trái hỏi một câu.
"Haiz!" Lệnh Hồ Thu cúi đầu rồi ngẩng lên, thở dài: "Băng Tuyết thánh địa bên kia không cho nói chuyện này ra, gả các chủ Băng Tuyết là việc không thể tránh được, bên kia chỉ sợ là không muốn vết nhơ trước kia của Xuyên Dĩnh bị khắp nơi chỉ trích."
Hồng Phất bất mãn, lầm bẩm một câu: "Thư của Viên Cương cũng không phải là tự tay Ngưu Hữu Đạo viết, chẳng có liên quan gì cả."

Chương 1565: Chiếu Cố Một Ít

Chương 1565: Chiếu Cố Một Ít
Tuy là lời nói bất mãn, thế nhưng cũng không phải là không có lý, có một số việc không thể tùy tiện nói cho người ngoài biết, nhưng Lệnh Hồ Thu vẫn còn có chút do dự, dù sao Viên Cương cũng là tâm phúc của Ngưu Hữu Đạo.
Bên này đối với Ngưu Hữu Đạo có tình cảm phức tạp, mà ảnh hưởng của hắn đối với Thiên Địa môn là không thể phủ nhận, Thiên Địa môn có thể thuận lợi khai sơn lập phái được là nhờ Ngưu Hữu Đạo ra tay tương trợ. Hoàng đế nước Tần - Thái Thúc Hùng cưỡng ép Thiên Địa môn dời đến đây, cũng không thoát khỏi quan hệ với Ngưu Hữu Đạo.
Ở đây vẫn đang đắn đo, do dự thì phía xa trên bầu trời có hai con phi cầm cỡ lớn bay tới, sau đó nhanh chóng hạ xuống bên ngoài chính điện của tông môn.
Một nam tử cao gầy mặc bạch y nhảy xuống, thắt lưng có trường kiếm, y phục trắng như tuyết, tóc dài đen nhánh, bên thành hai bên rũ xuống sau lưng, môi hồng răng trắng, mặt đẹp như ngọc, tướng mạo khiến chúng sinh điên đảo, nhất là ánh mắt sáng như sao lấp lánh rực rỡ rất mê người, là một nam tử hiếm có khuôn mặt anh tuấn.
Dáng người thẳng tắp, cả người có vẻ gọn gàng, sạch sẽ.
"Xuyên Dĩnh?" Lệnh Hồ Thu nhìn thấy người thì sửng sốt thốt lời, rõ ràng có chút bất ngờ.
Hồng Tụ, Hồng Phất cũng đi ra theo, khi nhìn thấy người tới cũng không nhịn được mà nhìn một lúc lâu, thân là nữ nhân, không thể không thừa nhận nam nhân này dáng dấp thật là đẹp mắt, chỉ nhìn một cái lập tức khiến cho người ta cảm giác thấy tim đập thình thịch. Trong lòng hai nữ nhân ít nhiều cũng cảm thấy có chút tiếc nuối, dáng dấp đẹp mắt như

vậy, vì sao lại cứ phải phong lưu, vì sao lại muốn dây dưa không rõ ràng với nữ nhân khác làm hỏng thanh danh.
"Chưởng môn!" Xuyên Dĩnh đi đến chắp tay chào.
Lệnh Hồ Thu giơ tay lên ra hiệu không cần đa lễ, ánh mắt lại nhìn chằm chằm mấy người đang đứng cạnh giữ ở chỗ phi cầm, nhỏ giọng hỏi: "Người bên kia?"
"Ừ!" Xuyên Dĩnh hơi gật đầu: "Xem ra ngươi cũng biết."
"Bên ngoài gây ra động tĩnh lớn như vậy, ta có thể không biết sao? Huống chi chi người ta trước đó cũng tra ra được nơi này của ta." Lệnh Hồ Thu nói rồi đưa tay ra hiệu.
Hai người vào trong nhà, đi qua hậu đường đến nội trạch trong đình viện dạo bước. Tránh tai mắt bên ngoài, Lệnh Hồ Thu mới hỏi: "Sao ngươi lại tới đây?"
Xuyên Dĩnh: "Phải đến Thánh Cảnh thành hôn, trước khi đi dù sao cũng phải chào hỏi chưởng môn một câu." Sau đó lại nói thêm: "Vốn muốn mười chưởng môn đến dự ở Thánh Cảnh, nhưng Băng Tuyết thánh địa bên kia không đồng ý."
Lệnh Hồ Thu có thể hiểu được, thời dài: "Không dám nhận là chưởng môn của ngươi, ta tháy vẫn nên là trục xuất ngươi khỏi môn phái thôi."
Xuyên Dĩnh dừng bước nhìn chăm chú nói: "Chắc là Lệnh Hồ huynh cho rằng Xuyên Dĩnh là người vong ân phụ nghĩa? Mặc dù Xuyên Dĩnh phong lưu, nhưng không đồng nghĩa là người vong ân phụ nghĩa, nếu không thì Lệnh Hồ hunh cũng sẽ không giúp Xuyên Dĩnh vượt qua cửa ải khó khăn. Hãy cho ta một cơ hội để báo đáp."
Lệnh Hồ Thu cũng dừng bước chắp tay: "Báo đáp ư? Ngươi cưới Tuyết Lạc Nhi như bay lên đầu cành, theo lý thuyết ta nên vui mừng cho ngươi, nhưng ta cũng không biết tại sao khổng thể vui mừng nổi."
Xuyên Dĩnh im lặng một lúc nói: "Họa phúc khó lường thôi."
Lệnh Hồ Thu: "Ngươi nói xem bộ dạng trêu hoa ghẹo nguyệt này, thân xác thối tha này đã gặp phải bao nhiêu phiền phức rồi?"
Xuyên Dĩnh: "Trời sinh, phụ mẫu cho, ngươi bảo ta phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ ta tự mình hại mình hay sao?"
Lệnh Hồ Thu: "Ngươi có biết rằng lần này đi nhiều hung hiểm hay không? May mà Tuyết Lạc Nhi bảo vệ ngươi, nếu không ngươi làm gì

còn mạng mà sống? Ta thấy ngươi trêu chọc nữ nhân nào lại không trêu, tự dưng chọc giận nàng ta làm gì, nàng ta là lại nữ nhân kia, chúng ta là loại người khác vô phúc hưởng."
Xuyên Dĩnh: "Ta nào dám trêu chọc nàng ta, trước kia ta không gặp nàng ta bao giờ, ai có thể nghĩ rằng các chủ Băng Tuyết các người tôn quý nhưng lại thích sống ẩn dật như vậy."
Lệnh Hồ Thu: "Vậy ngươi cứ để nàng ta chơi đùa chút là được rồi còn cưới nàng? Phúc khí này ngươi nhận được sao?"
Xuyên Dĩnh dở khóc dở cười: "Cái gì gọi là để nàng ta chơi đùa, Lệnh Hồ huynh, ngươi đang nói cái gì vậy? Chẳng lẽ trong mắt ngươi ta chính là đồ chơi của nữ nhân sao?"
Lệnh Hồ Thu: "Đi khắp nơi hái hóa ngắt cỏ, ta thấy cũng chẳng khác là bao."
Xuyên Dĩnh thở dài: "Coi như là ngươi có lý, nhưng ta có thể làm gì? Loại chuyện này trời sinh nam nhân không để ý, ở bên kia trong mắt họ có thể cảm thấy là nàng ta đang chơi đùa sao? Cho dù là ai cũng đều nghĩ là ta đang chơi đùa, là ta đang lợi dụng, không cưới nàng ta, ta chết càng nhanh."
Lệnh Hồ Thu: "Được rồi, đến mức này thì ngươi tự cầu phúc đi. Cưới nàng ta cũng không phải là chuyện xấu, chí ít sau này ngươi không còn dám trêu chọc nữ nhân khác, những nữ nhân khác cũng không dám tiếp cận ngươi nữa."
Xuyên Dĩnh lộ ra vẻ mặt tự giễu, cho tay vào trong tay áo lấy ra một xấp kim phiếu, đưa cho y.
Lệnh Hồ Thu ngạc nhiên: "Ngươi có ý gì?"
Xuyên Dĩnh: "Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, nơi này ngươi tiêu cũng nhiều, trong tay túng thiếu, một trăm ngàn kim tệ để tỏ chút tâm ý. Sau này, nếu có cơ hội đại ân này, ta sẽ báo đáp."
Lệnh Hồ Thu liếc mắt nói: "Ngươi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Tuyết Lạc Nhi cho?"
Xuyên Dĩnh: "Chút tiền ấy đối với nàng ta mà nói không tính là gì, làm sao, cảm thấy ta ăn bám nên ghét bỏ sao?"
Lệnh Hồ Thu: "Nữ nhân đưa tiền cho ngươi, ngươi cho ta? Ngươi nói ta nên nhận hay không nhận đây?"

"Ai nha, nhận rồi cất đi, coi như là ta bán mình lấy tiền." Xuyên Dĩnh bắt tay y, cứng rắn nhét vào trong tay y.
Lệnh Hồ Thu nhìn kim phiếu trong tay, im lặng, tiền này cầm trong tay làm sao cứ có camrgiasc hơi mất tự nhiên.
Xuyên Dĩnh: "Đã như vậy, còn so đo những cái này làm gì. Lần này đi Thánh Cảnh, ta cũng không biết lsuc nào có thể ra, có lẽ là mãi mãi cũng không ra được, nhân lúc này, còn cần ta trợ giúp cái gì không, ta sẽ tận lực giúp ngươi."
Lệnh Hồ Thu: "Bên kia không hi vọng chuyện của ngươi bị khắp nơi bàn tán, chúng ta vẫn là hạn chế gặp nhau đi."
Xuyên Dĩnh hỏi lại: "Giấu được sao? Băng Tuyết thánh địa có thể điều tra ra, những người khác sao lại không tra được? Chỉ sợ quan hệ giữa ta và Thiên Địa môn đã có rất nhiều người biết rồi."
Lệnh Hồ Thu: "Trong lúc nhất thời, ngươi có thể giúp được ta cái gì? Có thể giúp Thiên Địa môn trở thành đệ nhật đại phái ở nước Tấn, hay là có thể giúp tu vi ta tăng nhanh chóng mặt, hay giúp ta trở thành người giàu có nhất thiên hạ?"
Xuyên Dĩnh nghĩ một lúc, cười gượng: "Giúp môn phái đạt được đệ nhất đại phái, thủ hạ ngươi cũng không có thực lực để đạt được... Xem ra cũng chỉ có thể cho ngươi một món tiền nhỏ. Đúng rồi, không phải ngươi còn có một người huynh đệ kết nghĩa tại Thánh Cảnh sao?
Lệnh Hồ Thu: "Ngưu Hữu Đạo?"
Xuyên Dĩnh: "Đúng vậy, nghe nói những người lịch luyện đi Thánh Cảnh đều đang ở hoàn cảnh nguy hiểm, có muốn ta lợi dụng quan hệ không? Cố gắng ở Thánh Cảnh chiếu cố một ít."
"Cái này..." Lệnh Hồ Thu do dự, nếu mà Tuyết Lạc Nhi chịu hỗ trợ, thật sự là có thể ở Thánh Cảnh giúp đỡ Ngưu Hữu Đạo một ít, cũng coi như là mình trả lại chút ân tình cho Ngưu Hữu Đạo: "Làm như vậy có được không?"
Xuyên Dĩnh: "Chẳng có gì không được, ta sẽ không lỗ mãng làm loạn, đến lúc đó xem xét tình hình mà quyết định. Lệnh Hồ huynh, Ngưu Hữu Đạo ở bên trong Thánh Cảnh có khả năng vẫn không biết mối quan hệ của ta và ngươi, ngươi không phiền viết một phong thư, làm minh chứng

cho quan hệ chúng ta đi, ta đến Thánh Cảnh sẽ tìm cơ hội giao lại cho hắn."
Lệnh Hồ Thu bắt đầu cân nhắc, mối quan hệ với Xuyên DĨnh chắc là Viên Cương đã biết, Ngưu Hữu Đạo đang trong Thánh Cảnh thật sự là có khả năng không biết, chỉ là thư này có nên viết hay không, y vẫn không quyết định được.
Sau một lúc, Xuyên Dĩnh đoán ý qua lời nói và sắc mặt, nói ra: "Chưởng môn, ta không thể ở đây lâu, người bên ngoài còn đang chờ, ta lập tức phải rời đi."

Chương 1566: Thánh Duyệt Đã Biết! (1)

Chương 1566: Thánh Duyệt Đã Biết! (1)
Dưới sự thúc giục, khuyên bảo của Xuyên Dĩnh, cuối cùng Lệnh Hồ Thu cũng hạ quyết tâm, nhanh chóng trở lại trong phòng viết một phong thư giao cho Xuyên Dĩnh.
Sau khi tiễn Xuyên Dĩnh, Lệnh Hồ Thu hủy phong thư của Viên Cương đi, không tiếp tục trả lời nữa, nếu Xuyên Dĩnh sẽ gặp mặt Ngưu Hữu Đạo, y nơi này cũng không cần thiết phả trả lời thư của Viên Cương.
...
Lối ra Thánh Cảnh, một đoàn người từ gợn sóng ánh sáng bên trong đi ra.
Sau khi nhìn thấy xuất hiện một nhóm người bảo vệ một nữ nhân, vừa đúng lúc chỗ này đốc tra tuần sát - Ngưu Hữu Đạo khóe miệng hiển hiện ý cười, trực tiếp lách mình bay đến.
Người còn chưa tới, trong nhóm hộ vệ bên cạnh nữ nhân kia lập tức lóe ra hai người chặn Ngưu Hữu Đạo lại, quát lên: "Người nào?"
Ngưu Hữu Đạo đứng cách hai người hộ vệ kia, khí độ ung dung, chắp tay hành lễ: "Toa thành chủ, nhiều năm không gặp, còn nhớ đến Hiên Viên Đạo không?"
Nữ nhân kia chính là Toa Huyễn Lệ, chỉ là khí chất bây giờ so với năm đó đã trở nên thành thục hơn không ít, dù sao cũng đã qua nhiều năm như vậy.
Ở một mức độ nào đó, Ngưu Hữu Đạo vẫn cảm thấy rất đồng tình với nữ nhân này, thân bất do kỷ, chung thân khó gả, có thể nói là đồng bệnh tương liên với Tuyết Lạc Nhi của Băng Tuyết các.
Thậm chí so với Tuyết Lạc Nhi càng khổ hơn, Tuyết Lạc Nhi còn tính là các chủ Băng Tuyết các đường đường chính chính, lại là tu sĩ, có thể đi tới đi lui, bởi vậy mới có thể tự mình lựa chọn sắp xếp hôn lễ. Mà Toa

Huyễn Lệ này lại là một phàm phu tục tử, không có năng lực quản chế một đám tu sĩ ở thành Trích Tinh, trái lại còn bị bọn họ trong chừng, không trốn được, cũng chẳng chạy được, căn băn là sẽ không có cơ hội gây ra bất kì chuyện gì vượt quá giới hạn cả.
Đột nhiên bị cản, Toa Huyễn Lệ ngơ ngác một chút, chợt nở nụ cười xán lạn, phát tay ra hiệu cho hai hộ vệ kia lui ra, chậm rãi đi về phía trước, cười nói: "Là ngươi. Gọi là Ngưu Hữu Đạo nhỉ? À, nghe nói ngươi ở Thánh Cảnh."
Ông lão tóc bạc - Hướng Minh, là tổng quản, cũng là thủ hạ của Toa Huyễn Lệ ở thành Trích Tinh, đi đến, nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo, lạnh lùng nói: "Sao lại cản đường bọn ta?"
Ngưu Hữu Đạo vội vàng giải thích: "Cũng không phải là cản đường, ta phụng thánh mệnh đốc tra, vừa đúng lúc tuần tra ở đây, không nghĩ sẽ gặp Toa thành chủ, không dám coi như không thấy, cho nên bái kiến."
Toa Huyễn Lệ cười nói: "Hướng bá, không cần khẩn trương."
Vừa mới nói xong, mấy con phi cầm cỡ lớn hạ xuống đỉnh núi thung lũng xung quanh, có người bay tới, hành lễ: "Tiểu thư, tiên sinh phân phó chúng ta tới đón người về nhà."
Nụ cười trên mặt Toa Huyễn Lệ biến mất trong im lặng, hờ hững nói: "Không về, Tuyết Lạc Nhi vẫn còn ở Băng Tuyết thánh địa chờ ta."
"Việc này..." Người vừa đến lập tức khó xử.
Toa Huyễn Lệ đã trực tiếp đi tới chỗ người vừa đến đó, tổng quản Hướng Minh đi qua hơi lắc đầu với người kia, ra hiệu không cần nói gì nữa đâu.
Rất nhanh, một đám người cưỡi phi cầm rời đi, còn lại đám người Toa Như Lai phái tới đang than thở.
Đứng trên đỉnh núi nhìn Ngưu Hữu Đạo cũng có chút sững sờ, đột nhiên kế hoạch xuất hiện một lỗ hổng ngoài dự liệu.
Cư nhiên Toa Huyễn Lệ lại không đi Đại La thánh địa, mà là đi đến Băng Tuyết thánh địa!
Theo như hắn biết, Toa Huyễn Lệ luôn ở thành Trích Tinh, rất ít khi trở về, thật lâu mới có cơ hội về, lại còn rất nhiều ngày nữa mới phải quay về thành, về tình về lý thì cũng phải đến Đại La thánh địa bái kiến phụ thân mình mới phải, thế mà lại không đi, như vậy là sao?

Nhân thủ của hắn ở Thánh Cảnh thật sự là có hạn, vấn đề là cho dù có thể tìm được nhân thủ của những người khác, nhưng nếu bọn họ biết sẽ làm gì thì chắc chắn sẽ không tham gia, hắn chỉ có thể tìm Hồ tộc hỗ trợ.
Mà cao thủ ở Hồ tộc có thể hóa thành hình người cũng có hạn, hắn không thể nào thiết lập phân tán lực lượng trước được, dù sao bên cạnh Toa Huyễn Lệ có không ít cao thủ hộ vệ.
Trước đó hắn đã dự đoán, Toa Huyễn Lệ cách xa nhiều ngày như vậy, khẳng định là trước tiên sẽ đến Đại La thánh địa bái kiến phụ thân, bởi vậy hắn đã điều động cao thủ Hồ tộc, bố trí cẩn thận trên đường trước khi nàng ta đến Đại La thánh địa.
Hắn cũng đã chuẩn bị trước lí do để đồng hành cùng Toa Huyễn Lệ, cũng sẵn sàng cùng Hồ tộc nội ứng ngoại hợp.
Ai ngờ rằng Toa Huyễn Lệ lại đi thẳng đến Băng Tuyết thánh địa, phí công mình bố trí tỉ mỉ rồi, Hồ tộc bon ba đường dài vật vả cũng coi như là uổng phí công sức.
Bây giờ hắn còn có thể kiếm cớ đồng hành với Toa Huyễn Lệ, nhưng hiện này thông báo cho Hồ tộc về việc thay đổi địa điểm phục kích chắc là không còn kịp rồi, dựa vào một mình hắn để cho nhiều hộ vệ bên cạnh Toa Huyễn Lệ không trốn thoát để chạy đi tố cáo là điều không thể.
Kế hoạch chưa bắt đầu mà đã thất thủ!
Sau khi tỉnh táo lại, Ngưu Hữu Đạo lại nhìn người Toa Như Lai phái tới đang thì thầm với nhau, kết hợp với tình hình nhìn thấy trước đó, mơ hồ cảm thấy được, tình cảm giữa giữa phụ tử hai người Toa Như Lai và Toa Huyễn Lệ này chắc là có vấn đề gì đó.
Nét bút hỏng! Là yếu tố lớn có thể ảnh hưởng đến kế hoạch, thế mà trước đó hắn lại không nhận ra!
Hắn chưa hề nghe tin đồn về chuyện này, cũng chưa từng có người nào đề cập với hắn, không nghĩ tới quan hệ của đôi phụ tử này lại có vấn đề.
Khá bất ngời, nhưng dường như đó là chuyện chuyện hợp tình hợp lý, Toa Như Lai là tái giá, khiến nữ nhi không vui vẻ là điều có thể giải thích được.
Lão Toa Như Lai kia luôn làm cái vẻ mặt nghiêm túc với ai thiếu tiền ông ta, một dáng cao cao tại thượng, ai ngờ đường đường là đệ tử của Thánh tôn La Thu lại không thể nào ra uy được với nữ nhi.

Ngưu Hữu Đạo có chút phiền não, như thế cũng vô dụng, còn phải nghĩ cách giải quyết, hắn sẽ không dễ dàng buông tay, vẫn còn có cơ hội nhưng lại đứng trước mốt ít phiền phức.
Trước mắt, hắn không thể động thủ ở trong Băng Tuyết thánh địa, ở đó hắn không có cơ sở ngầm và nhân thủ, dưới tình huống chỉ dựa vào mỗi bản thân hắn mà không hề có bất cứ thứ gì để yểm hộ thì hoàn thành kế hoạch là chuyện không thể nào.
Trước khi Tuyết Lạc Nhi đại hôn tất nhiên là không có cơ hội động thủ.
Vẫn là câu nói kia, ở Băng Tuyết thánh địa hắn không có cơ sở ngầm, cứ cho là Tuyết Lạc Nhi ở Băng Tuyết thánh địa ra ra vào vào du ngoạn, hắn cũng không nắm giữ được tình hình.
Nhưng hắn có thể xác định được một ít, mặc kệ Toa Huyễn Lệ và Tuyết Lạc Nhi có giao tình như thế nào, Đại La thánh địa và Băng Tuyết thánh địa dù sao cũng là hai nhóm thế lwujc khác nhau, Toa Huyễn Lệ không thể nào ở luôn tại Băng Tuyết thánh địa mà không rời đi.
Nói cách khác, lúc Toa Huyễn Lệ rơi khỏi Băng Tuyết thánh địa vẫn còn có cơ hội hạ thủ.
Nhưng hắn cần nắm giữ được thời gian cụ thể Toa Huyễn Lệ rời khỏi Băng Tuyết thánh địa, nếu không thì Toa Huyễn Lệ rời đi sớm hơn hay là tối nay mới rời đi thì cũng không biết rõ ràng được.
Mà hắn cần phải đi cùng với Toa Huyễn Lệ, mới có cơ hội thay đổi con đường đi của Toa Huyễn Lệ.
Phi cầm chở người phi hành tuy nói là bay thẳng, thế nhưng cũng không phải là tuyệt đối mà có chút chếch đi, nếu như làm không tốt thì có thể chếch rất xa địa điểm phục kích, rất dễ để vuột mất. Một cái bay ở trên cao, một cái chờ trên mặt đất, ai có thể tính toán chính xác tuyệt đối địa điểm phục kích, cho nên hắn nhất định phải ở bên cạnh Toa Huyễn Lệ can thiệp vào mới được.
Còn vấn đề, sau khi Toa Huyễn Lệ rời khỏi Băng Tuyết thánh địa có đến Đại La thánh địa hay không? Hay là trực tiếp đến Thánh Cảnh?
Đây cũng là hai con đường khác nhau, theo tình hình trước mắt mà phán đoán, quan hệ phụ tử không tốt, Toa Huyễn Lệ có thể sẽ không đến Đại La thánh địa, nhưng ai có thể đảm bảo rằng Toa Huyễn Lệ sẽ không bị vướng bởi tình và lý nên sẽ qua đó một chút.

Chương 1567: Thánh Duyệt Đã Biết! (2)

Chương 1567: Thánh Duyệt Đã Biết! (2)
Xuất hiện một lần ngoài ý muốn, hắn đã rút ra được bài học, nhất định phải đề phòng, bất kì khả năng xấu nào cũng có thể xảy ra.
Có hơi phiền toái, trước đó không xác định được lộ tuyến, nhân thủ bố trí mai phục có hạn, điều tới điều lui có thể sẽ không đến kịp.
Ở cửa ra gần đó ngồi ôm cây đợi thỏ có chút không thực tế, như vậy sẽ kinh động phần lớn nhân thủ Phiêu Miễu các.
Muốn theo đuôi người khác kỳ thật cũng không dễ dàng gì, còn không bằng hắn vọt vào trong đám người chém giết bọn họ còn nhanh hơn.
Sau khi suy nghĩ liên hồi, hắn cảm thấy mình nhất định phải đi một chuyến đến Băng Tuyết thánh địa, muốn đích thân nắm giữ được tình hình, đây là cơ hội suy nhất của hắn.
Sau khi trong lòng có quyết định, hắn nhanh chóng rời khỏi khu vực lối ra của Thánh Cảnh, tìm đến chỗ được bố trí để liên lạc, truyền tin tức cho nhân thủ Hồ tộc đang mai phục, thông báo rằng kế hoạch có thay đổi, xuất hiện chuyện ngoài dự đoán, bảo bọn họ rút về trước.
Sau đó mới lại đến chỗ kín đáo, bí mật gặp mặt Tần Quan và Kha Định Kiệt, mang theo hai người về thành Vấn Thiên.
Tần Quan và Kha Định Kiệt đã quen thuộc từ lâu cái việc Ngưu Hữu Đạo động một tí là bỏ lại bọn họ rồi một mình rời đi, cũng không biết trưởng lão rốt cuộc là đang làm gì, có chút thần thần bí bí hoặc lén lén lút lút, hai người cũng không tiện hỏi nhiều, hoặc có hỏi thì cũng chẳng nhận được câu trả lời. Tóm lại, từ lúc bắt đầu ở hoang trạch tử địa, chuyện Ngưu trưởng lão một mình chạy đi là đã có rồi.
Sau khi trở về thành Vấn Thiên phục mệnh, Ngưu Hữu Đạo trước tiếp tìm được Hoàng Ban trấn thủ ở thành Vấn Thiên.

Lúc hắn đến gặp thì thấy Hoàng Ban và Huyền Diệu đang ngồi uống trà với nhau.
Huyền Diệu lặng lẽ liếc xéo, hừ khinh bỉ một cái, sau đó chẳng thèm nhìn Ngưu Hữu Đạo nữa.
Thái độ Hoàng Ban ôn hòa, nhìn chăm chú vào nước trà bên trong chén đang cầm trên tay: "Tìm ta có chuyện gì?"
Ngưu Hữu Đạo đứng bên ngoài đình bẩm báo: "Ta muốn đi một chuyến đến Băng Tuyết thánh địa."
Hết cách rồi, mặc dù cho đốc tra quyền hạn tự do nhất định, nhưng Phiêu Miễu các vẫn phải nắm giữ được động tĩnh của người các phái, để tránh xảy ra chuyện gi ngay cả phương hướng kiểm chứng cũng không có.
Lời này vừa nói ra, Huyền Diệu và Hoàng Ban đều ngẩng đầu nhìn, dường như cũng có phần bất ngờ.
Hoàng Ban cau mày nói: "Thánh Tôn đưa cho ngươi quyền đốc tra không bao gồm Băng Tuyết thánh địa, ngươi không có quyền đến đó, nơi đấy cũng không phải là chỗ ngươi nên đến."
Ngưu Hữu Đạo: "Hoàng quản sự hiểu lầm ý của ta rồi, ta nào dám đến Băng Tuyết thánh địa giễu võ dương oai, thật ra là trước kia lúc tuần tra lối ra vào Thánh Cảnh, ta gặp được thành chủ thành Trích Tinh, chúng ta là chỗ quen biết cũ, gặp mặt hàn huyên vài câu mới biết các chủ Băng Tuyết các sắp đại hôn."
Toa Huyễn Lệ là người quen cũ? Hoàng, Huyền hai người nhìn nhau, thần sắc trong mắt có thể nói là ý vị sâu xa, thì ra là vị và nữ nhi Toa Như Lai có giao tình, dường như đã tìm ra được nguyên nhân khiến La Phương Phỉ đột nhiên nhúng tay tống xuất Ngưu Hữu Đạo đến Thánh Cảnh.
Hai người nhận ra một ít hoài nghi của Đinh Vệ không phải là không có đạo lý, tại sao sau quá trình điều tra giao thiệp giữa Toa Như Lai và Ngưu Hữu Đạo và lúc tra quyển tông về chuyện ở bí cảnh Thiên Đô, Đinh Vệ lại chưa phát hiện ra vấn đề gì, Toa Như Lai cũng không làm bất cứ việc gì vì tình riêng mà làm việc sai trái cho Ngưu Hữu Đạo, cứ coi như là nhận bí phương ủ rượu, vẫn như cũ là dồn ép Ngưu Hữu Đạo, không nhìn ra điều khác thường gì.

Hoàng Ban: "Các chủ Băng Tuyết các đại hôn thì liên quan gì đến ngươi?"
Ngưu Hữu Đạo: "Về tình về lý cũng nên đi chúc mừng một câu, có thể được uống được một chén rượu mừng tất nhiên nhiên là quá tốt rồi."
Huyền Diệu cười nhạo một tiếng, vẻ mặt hết sức mỉa mai.
Hoàng Ban cũng lộ vẻ mặt giễu cợt, nói: "Thánh đại Băng Tuyết không phải là nơi người bình thường có thể đi tới đi lui được, không phải là nơi ai cũng có thể đến, các chủ Băng Tuyết các đại hôn, ngay cả chúng ta cũng không được mời, không có tư cách đến dự, về phần ngươi... điều này có cần thiết không?"
Ngưu Hữu Đạo khách khí nói: "Ta và các chủ Băng Tuyết các cũng là chỗ quen biết cũ, về tình về lý chắc là cũng phải đến dự một chút."
Hai người Hoàng Huyền hơi sửng sốt, cái tên này cũng có giao tình với Tuyết Lạc Nhi ư?
Nhưng hai người là người của Đại Nguyên Thánh, cho dù là Toa Như Lai hay là Tuyết Lạc Nhi cũng không thể vô duyên vô cớ làm gì bọn họ, dưới tình huống bình thường hai người cũng không cần phải sợ hai nhà kia, Hoàng Ban lạnh lùng nói: "Người đốc tra các phái không có quyền can thiệp các thánh địa, việc này ta không đồng ý. Đương nhiên, nếu ngươi muốn đi thì ngươi lấy thân phận đốc tra, tra cũng không thể cản ngươi, nhưng phi cầm của Phiêu Miễu các không được tự tiện xông vào các thánh địa, nếu ngươi muốn dựa vào hai chân để đi, ta cũng hết cách rồi.
Khóe miệng Huyền Diệu ẩn ẩn hiện ra ý vị cổ quái, từ từ uống trà, trong lòng cực kì sảng khoái, thích xem việc gây khó dễ này.
Phải biết rằng Băng Tuyết thánh địa ở lưỡng cực là vùng đất nghèo nàn, đường xá xa xôi, dựa vào tu vi bay thì phải đi tới khi nào, đoán chừng bọn họ đi đến nơi, hôn lễ Tuyết Lạc Nhi đã sớm kết thúc, còn muốn bấu víu quan hệ để uống rượu mừng thì uống gió tây bắc còn tạm được.
Ngưu Hữu Đạo quan sát phản ứng của hai người, vuốt cằm nói: "Nếu Hoàng quản sự không làm chủ được, ta không thể làm gì khác hơn là tấu lại nguyên bản lời nói của Hoàng quản sự cho Thánh Tôn, thử xem Thánh Tôn có thể đồng ý hay không." Dứt lời liền rời đi.

Hoàng Ban sầm mặt lại, hai người uống trà đều chăm chú nhìn bóng lưng rời đi.
Ngưu Hữu Đạo không phải chỉ nói suông, mà thật sự tấu lên, sau khi trở lại Yêu Hồ ti lập tức viết xuống ý của mình rồi gửi đi.
Hết cách rồi, ngay từ đầu liên tiếp ba lần trình báo kết quả đều hơi chệch hướng hắn dự kiến tỏng kế hoạch, bị vây khốn trong Thánh Cảnh, không có cách nào ra ngoài.
Coi như kế hoạch sau của hắn thành công, cũng vẫn khó mà có thể ra ngoài, cho nên hắn nhất định phải âm thầm cùng người mình cấu kết bị bắt tới, trước mắt đây là hi vọng duy nhất của hắn sau khi rời khỏi Thánh Cảnh.
Coi như Thiên Lam thánh địa hồi âm không cho phép hắn đến Băng Tuyết thánh địa chúc mừng, hắn vẫn phải đi, cùng lắm thì ở bên ngoài Băng Tuyết thánh địa để cho người ta dâng lễ vật lên, dù là ở bên ngoài cũng phải nghĩ ra được cách nắm được tình hình mới được.
Hoàng Ban không cho hắn tọa kị phi cầm cũng chẳng sao, không phải là còn bảy phái khác sao, nói tốt thì có thể liên hợp chống lại, để người khác điều động một con, hắn mượn dùng một lúc là được, tóm lại lần này nghĩ hết tất cả các cách cũng phải đi cho bằng được.
Ngày kế tiếp, sau khi Thiên Lam thánh địa hồi âm, Ngưu Hữu Đạo mở ra xem, thấy có bốn chữ: Thánh Duyệt đã biết!
Đây là có ý gì? Không chấp nhận cũng không từ chối, tất nhiên là muốn hắn tuân thủ quy củ!
Quản hắn khỉ gió, dù sao không từ chối, Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng quyết định lấy cờ hiệu Lam Đạo Lâm tìm Hoang Ban đòi tọa kỵ phi cầm, chắc rằng Hoàng Ban không dám khước từ.
Sau khi xác định xong, Ngưu Hữu Đạo bảo Tần Quan đi tìm Phiêu Miễu các muốn trang giấy lớn và thêm các lại màu mực.
Khi đồ vật đến nơi, mấy cái bàn mang vào trong đình viện kê nối vào nhau, trang giấy trắng trải rộng ra bàn, tiếp theo múa bút vẽ tranh, một bức tranh sơn thủy lớn dưới ngòi bút hắn dần dần hiện ra, chuẩn bị làm quà mừng cho đại hôn của Tuyết Lạc Nhi.
Hết cách rồi, trên tay không có vật gì cả, chỉ có thể dùng kĩ nghệ của mình để chế tác.

Nơi xa, Vân Sơn thấp thoáng, cảnh xuân tươi đẹp ở giữa nước chảy dưới chân cầu nhỏ, bên trên có một đôi bích nhân ân ái đứng dựa vào nhau, hình ảnh rất có ý nghệ thuật, người vẽ tranh này cực kì tỉ mỉ.
Nhóm người Côn Lâm Thụ đứng ngoài quan sát, đều nhìn nhau, không nghĩ tới Ngưu Hữu Đạo còn am hiểu việc này, sau đó lại thấy Ngưu Hữu Đạo ở chỗ lưu bạch viết một hàng chữ: Chỉ mong là uyên ương, không mong làm tiên nhân!

Chương 1568: Bị ngăn bên ngoài

Chương 1568: Bị ngăn bên ngoài
Khi Ngưu Hữu Đạo đặt bút xuống, sắc trời đã gần chạng vạng tối, một bức họa đã được vẽ xong.
Người đứng bên cạnh quan sát cũng không tính là người trong nghề, chỉ biết là đẹp.
“Trưởng lão, tại sao ngài đột nhiên lại có nhã hứng như vậy?” Tần Quan không nhịn được hỏi một câu.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm bức họa: “Không phải là có nhã hứng mà là quà cưới cho Các chủ Băng Tuyết các.”
Quà cưới? Côn Lâm Thụ hơi kinh ngạc. Y hoàn toàn không biết việc này.
Tần Quan và Kha Định Kiệt bừng tỉnh. Bọn họ không có tiền mua nổi thứ đắt tiền, mà Tuyết Lạc Nhi cũng chẳng thiếu thứ gì, chỉ cần có tâm ý là được.
Nhưng nói đi thì phải nói lại, hai người phát hiện vị Ngưu trưởng lão này rất đa tài đa nghệ, không nghĩ đến còn có tài năng này.
Sau khi kiểm tra xong, cảm thấy không có gì sai sót, Ngưu Hữu Đạo dặn dò: “Mang xuống gói lại cẩn thận một chút.”
“Vâng.” Hai người Tần, Kha lên tiếng, một trái một phải đến thu lại bức tranh.
Vài ngày sau, trước ngày đại hôn một ngày, Ngưu Hữu Đạo đến tìm Hoàng Ban, báo cáo kế hoạch xuất hành.
Sau khi xem xét báo cáo xong, Hoàng Ban ngay cả đầu cũng không ngẩng, phê hai chữ “Không được”.
Ngưu Hữu Đạo móc ra một tờ giấy, cố ý lộ ra chữ viết bên trên cho y nhìn thấy: “Ta đã báo cáo với Thánh Tôn, đây là câu trả lời của thánh địa.”

Hoàng Ban nghe xong liền ngẩng đầu, phát hiện trên tờ giấy chỉ có bốn chữ “Thánh duyệt đã biết.”
Y chuyển ánh mắt từ tờ giấy lên mặt Ngưu Hữu Đạo, ẩn chứa sự lo lắng, cũng không nói thêm gì nữa. Y biết Ngưu Hữu Đạo không có khả năng giả mạo chữ của thánh địa.
Sau khi có được phi cầm, trở lại trạch viện ở Yêu Hồ ti, trên người Tần Quan mang theo nhiều ống trúc.
Ba người Tử Kim Động bay lên không, Côn Lâm Thụ đưa mắt nhìn theo. Đợi bóng người bay đi mất, y quay lại nhìn xung quanh, trong đình viện vắng vẻ chỉ còn lại một mình y.
Sau khi theo Ngưu Hữu Đạo đến thành Vấn Thiên, bản thân an toàn và rảnh rỗi hơn, rảnh đến mức trong lòng mờ mịt.
.....
Trời cao mây xanh, khi tạm nghỉ trên đường, Tần Quan và Kha Định Kiệt bị Ngưu Hữu Đạo bỏ qua một bên. Hai người đã quen, chỉ là không biết Ngưu Hữu Đạo lại muốn làm gì.
Đợi đến khi Ngưu Hữu Đạo trở về, trên tay có thêm một cái lồng chim, bên trong có hai con kim sí đưa tin.
Giao lồng chim cho hai người, Ngưu Hữu Đạo dặn dò một câu: “Chăm sóc cho tốt đấy.”
“Vâng.” Hai người lĩnh mệnh, nhịn không được mà nhìn nhau.
Bên trong Thánh Cảnh, kim sí phải chịu sự quản lý. Theo hiểu biết của hai người về địa hình Thánh Cảnh, vùng này của Phiêu Miễu Các dường như không có trú điểm, không biết Trưởng lão lấy kim sí từ đâu.
Chỉ một điểm này, hai người càng lúc càng ý thức được mỗi lần Ngưu Hữu Đạo rời đi đều không đơn giản, đằng sau nhất định đang che giấu điều gì. Có người trong bóng tối đang liên lạc với Trưởng lão.
.....
Băng tuyết trắng ngần, mênh mông vô bờ. Khi những ngọn núi tuyết cao ngất xuất hiện trong tầm mắt, hai con phi cầm tọa kỵ nhanh chóng bay đến, bên trên chở mấy người mặc áo trắng, chính là trang phục của thánh địa Băng Tuyết.
Đám người Ngưu Hữu Đạo bị buộc dừng lại, chỉ biết quanh quẩn trên không trung.

Người đến vây chung quanh, hỏi: “Là ai?”
Ngưu Hữu Đạo lớn tiếng đáp lại: “Trưởng lão Ngưu Hữu Đạo của Tử Kim Động, đến đây chúc mừng đại hỉ tân hôn của Các chủ Băng Tuyết các.”
“Ngưu Hữu Đạo...” Người chặn đường hơi ngoài ý muốn, không khỏi xì xầm với nhau.
Tần Quan và Kha Định Kiệt xem như đã nhìn ra, thanh danh của Ngưu trưởng lão lớn thật. Mặc kệ đi đến đâu ở Thánh Cảnh, chỉ cần báo ra tên của Ngưu trưởng lão, quả thật mọi người đều biết.
Sau khi hai bên chào hỏi một phen, người dẫn đầu lớn tiếng nói: “Chúng ta xin nhận tâm ý của ngài, chúng ta sẽ chuyển cáo lại. Nơi này không phải là nơi các người nên tới, mời trở về.”
Gã nói chuyện khá lịch sự, lại dùng kính ngữ. Bất kể thế nào, đối phương cũng là khách đến chúc mừng.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta có quà muốn tặng cho Các chủ Băng Tuyết các.”
Người cầm đầu nói: “Chúng ta sẽ nhận quà giùm rồi chuyển lại, ngươi có thể yên tâm, sẽ không có người lấy mất của ngươi đâu, nhất định sẽ để cho Các chủ biết tâm ý của ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo vẫn không chịu, cực lực tranh thủ: “Ta và Các chủ Băng Tuyết các là bạn của nhau. Đại hôn của Các chủ, ta lại vạn dặm chạy đến, lẽ ra phải ở trước mặt chúc mừng Các chủ.”
Bạn? Hai người Tần, Kha cảm thấy bất ngờ. Ngưu trưởng lão và Các chủ Băng Tuyết các là bạn? Thật hay giả vậy?
Đừng nói bọn họ, ngay cả đám người chặn đường cũng bất ngờ, không khỏi nhìn nhau.
Ngưu Hữu Đạo rèn sắt khi còn nóng: “Đại hôn của Các chủ, ta phải ở trước mặt chúc mừng. Chư vị không cho ta chúc mừng trực tiếp, không biết đây có phải là ý của Các chủ hay không. Nếu ý của chư vị là ý của Các chủ, ta cũng không thể nói gì hơn, tất nhiên là rời đi rồi.”
Hắn không tin hắn nói mình là bạn của Các chủ, những người này còn chưa xin chỉ thị đã tự tiện trục khách.
Nếu đúng như vậy, nhất định không phải là ý của Tuyết Lạc Nhi. Cô gái nào lấy chồng, khách đến không phải có ác ý, cho dù ngay cả tên ăn mày

đi ngang qua cũng có thể hảo tâm bố thí một bát cơm.
Nói một cách khác, thánh địa Băng Tuyết hoàn toàn không xem trọng hôn sự của Tuyết Lạc Nhi.
Người chặn đường thảo luận với nhau, người cầm đầu lên tiếng: “Chờ một lát, để ta thông báo.” Đồng thời phất tay ra hiệu Ngưu Hữu Đạo đáp xuống đất.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu hiểu ý, lập tức khống chế phi cầm rơi xuống đất.
Người chặn đường cũng đáp xuống đất luôn, chỉ có một người điều khiển phi cầm quay trở về thánh địa Băng Tuyết để thông báo.
Ngưu Hữu Đạo đứng trong gió tuyết đưa mắt nhìn theo. Đối với việc hắn có thể tiến vào thánh địa Băng Tuyết để tham gia hôn lễ hay không, thật ra hắn cũng không nắm chắc. Hắn đương nhiên biết mình không tính là bạn của Tuyết Lạc Nhi, hắn chỉ đang đánh cược.
Vẫn là câu nói kia, một cô gái lần đầu tiên lấy chồng, đó chính là thời điểm vui mừng. Phàm là người đến chúc mừng, chỉ cần không phải là người có ác ý, hắn sẽ không từ chối lời chúc mừng, huống chi hắn thật sự quen biết với Tuyết Lạc Nhi.
Tóm lại, hắn muốn cố hết sức thử một lần. Nếu thật sự không được, cũng chỉ có thể ở bên ngoài nghĩ cách dò xét.
Tần Quan và Kha Định Kiệt không hiểu, không biết vì sao Trưởng lão lại vất vả chạy đến đây chúc mừng. Người có thân phận của Tuyết Lạc Nhi, ngươi có nịnh bợ thế nào, người ta cũng chưa chắc xem trọng ngươi, có làm gì cũng vô dụng thôi.
Nhưng Ngưu trưởng lão lại là người cao thâm mạt trắc, khi đã đưa ra quyết định gì, có lẽ sẽ có dụng ý khác, bọn họ chỉ biết phối hợp là được.
Sơn cốc thánh địa Băng Tuyết cũng có màu xanh biếc dạt dào, không nói ấm áp như mùa xuân, nhưng vẫn là thế ngoại đào nguyên, lúc này đang giăng đèn kết hoa.
Không ít tân khách đã đến. Tân khách có thể đến chỗ này đều không phải người bình thường, ngay cả Chưởng môn các phái giới tu hành cũng không có tư cách đến. Thân phận tân khách là có thể nghĩ.
Tuyết Lạc Nhi là Các chủ Băng Tuyết các bên ngoài, nhưng lại là cháu gái duy nhất của Tuyết bà bà, tất nhiên cũng có chỗ ở ở thánh địa Băng Tuyết.

Ở đây là chỗ ở của Tuyết Lạc Nhi trước hôn lễ, mà cũng là nơi động phòng sau hôn lễ.
Cũng không còn cách nào, Xuyên Dĩnh và Tuyết Lạc Nhi không môn đăng hộ đối. Xuyên Dĩnh cũng không có thân phận hay địa vị ở đây. Ngay cả chỗ đặt chân của mình cũng không có, cũng không thể đem Tuyết Lạc Nhi rời khỏi Thánh Cảnh đến Thiên Địa Môn của nước Tấn để động phòng được.
Khuê phòng được trang trí cẩn thận, hào quang sáng chói phát ra từ bảo châu bảy màu.
Tuyết Lạc Nhi đang vui nên không sợ người khác làm phiền, không quản mệt nhọc, không ngừng soi gương thay quần áo, cứ sợ mình không được xinh đẹp.
Nếu mặc đại bào thì không thấy gì, nhưng khi thay đổi xiêm y, phần bụng nhô lên đã thấy rất rõ ràng.
Một bên tất nhiên có người hầu hạ thay quần áo. Thành chủ thành Trích Tinh Toa Huyễn Lệ cũng có mặt, đang hưng phấn đưa ra ý kiến về trang phục của Tuyết Lạc Nhi.

Chương 1569: Quý nhân tụ tập (1)

Chương 1569: Quý nhân tụ tập (1)
“Thế nào?” Mặc bộ quần áo mới, giang hai tay xoay quanh một vòng, Tuyết Lạc Nhi hỏi ý kiến Toa Huyễn Lệ.
“Đẹp, rất đẹp, rất dễ nhìn.” Toa Huyễn Lệ liên tục gật đầu, ánh mắt trong lúc lơ đãng sẽ hiện lên sự hâm mộ.
Nàng phát hiện, sau khi Tuyết Lạc Nhi kết giao cùng Xuyên Dĩnh, cả người dường như cũng thay đổi. Trước kia, Toa Như Lai thường xuyên lui tới với nàng, về sau không còn qua lại nữa, tất nhiên là đi cùng tình lang rồi.
Nàng đã từng mơ ước vô số lần cảnh tượng trước mặt. Rất nhiều người cho rằng, với thân phận và địa vị của nàng, muốn tìm một người đàn ông quá dễ dàng, nhưng không ai biết đằng sau nó chẳng dễ dàng gì cả.
Nàng cũng nghe phong thanh thánh địa Đại La cũng đã từng quan tâm đến chuyện cưới gả của nàng, nhưng lại bị phụ thân của nàng là Toa Như Lai từ chối.
Nghe khen đẹp, Tuyết Lạc Nhi lập tức cười tươi như hoa, nhưng vẫn không hài lòng. Đây là lần duy nhất trong cuộc đời của nàng. Cả một đời hẳn chỉ có một lần. Nàng chỉ muốn mình càng đẹp hơn, càng hoàn mỹ hơn mà thôi.
Đổi lại bình thường, nàng sẽ chú ý đến sự mất mát trong mắt người bạn thân, nhưng hôm nay nàng lại rất vui, vui đến mức không chú ý đến cảm nhận của bạn bè.
Trong lúc thay trang phục, một cô gái bước vào khuê phòng, sau khi hành lễ với Tuyết Lạc Nhi mới nói: “Các chủ, bên ngoài thánh địa có một người tự xưng là bạn của Các chủ, đến đây chúc mừng nhưng bị ngăn bên ngoài...”

Lời còn chưa nói hết, mặt Tuyết Lạc Nhi đã sầm lại vì không vui, quay đầu lại nói: “Tại sao ngăn khách chúc mừng bên ngoài làm gì? Có đạo đãi khách như vậy sao?”
Tân nương tử không vui, những người trong phòng cũng yên lặng.
Cô gái kia vội giải thích: “Các chủ, không phải như vậy. Vì thân phận người này hơi đặc biệt, là người ngoài Thánh Cảnh, trưởng lão của Tử Kim Động, một trong ba đại phái nước Yến, tên là Ngưu Hữu Đạo. Thủ vệ bên ngoài không thể để cho người khác tự tiện xông vào thánh địa, muốn xác nhận Ngưu Hữu Đạo có phải bạn của Các chủ hay không.”
“Ngưu Hữu Đạo?” Tuyết Lạc Nhi ngẩn cả người. Không phải là không nhớ, mà nàng còn có ấn tượng với Ngưu Hữu Đạo. Huống chi, bây giờ Ngưu Hữu Đạo rất nổi tiếng. Nàng chỉ là không ngờ Ngưu Hữu Đạo có thể chạy đến đây chúc mừng.
Bây giờ nàng đã hiểu vì sao thủ vệ bên ngoài lại chặn đường Ngưu Hữu Đạo. Với thân phận và địa vị của Ngưu Hữu Đạo, thực không có tư cách xuất hiện ở đây.
“Ngưu Hữu Đạo?” Toa Huyễn Lệ cũng cảm thấy bất ngờ, về sau cười nói: “Khi ta vừa về đến Thánh Cảnh, ở cổng ra vào ngẫu nhiên gặp được hắn. Tỷ tỷ có ấn tượng gì với hắn không? Đã từng vẽ tranh cho tỷ đấy.”
Tuyết Lạc Nhi gật đầu: “Ta tất nhiên là nhớ kỹ rồi, cũng vẽ tranh cho muội luôn mà. Chỉ là... bây giờ hắn không phải là thành viên đốc tra của Phiêu Miễu Các sao? Tại sao lại chạy đến đây?”
Toa Huyễn Lệ cười nói: “Người ta không phải nói sao, người ta biết được đại hôn của tỷ, nên chạy đến đây chúc mừng, cũng có thể nghĩ là muốn nịnh bợ tỷ đi, haha...” Sau khi nói xong, chính bản thân nàng cũng cảm thấy buồn cười. Nàng cũng cho rằng Ngưu Hữu Đạo đến nịnh nợ Tuyết Lạc Nhi mà thôi.
Ngoại trừ lý do này, nàng thật sự không nghĩ ra được nguyên nhân nào khác. Mặc dù nàng cao cao tại thượng trong giới tu hành, nhưng thế giới của nàng thật ra rất đơn giản. Có người cũng nghĩ nàng nên sống đơn giản, không muốn nàng bị cuốn vào quá nhiều thị phi ân oán. Dù sao nàng cũng là phàm phu tục tử, có một số việc sẽ không chịu đựng nổi.
Đến đây, cô gái bước vào bẩm bảo liền hỏi dò: “Các chủ, thế có cho hắn vào không?”

Tuyết Lạc Nhi suy nghĩ một chút, tuy nói không phải bạn bè gì nhưng vẫn lên tiếng: “Nếu có lòng đến chúc mừng, thánh địa Băng Tuyết không đến nỗi ngay cả một người cũng sắp xếp không được. Ở đây cũng không có chuyện gì, cứ để hắn vào đi.”
Sở dĩ đồng ý cho vào, nguyên nhân chủ yếu là vì nàng hy vọng sẽ nhận được thêm một lời chúc mừng, không hy vọng từ chối khách để đổi lấy sự nguyền rủa phía sau.
Người ta từ xa chạy đến chúc mùng, ngươi đuổi khách đi, khách nhất định sẽ không vui, sẽ ở đằng sau oán trách. Nàng không hy vọng hôm nay sẽ xảy ra chuyện như vậy.
Đương nhiên còn có một nguyên nhân khác, là vì Ngưu Hữu Đạo có quan hệ với Lệnh Hồ Thu. Xuyên Dĩnh thường xuyên nhắc bên tai nàng, nói mình rất biết ơn Lệnh Hồ Thu.
Dưới cái nhìn của nàng, xét theo trình độ nào đó, nàng cũng phải cảm tạ Lệnh Hồ Thu. Nếu không nhờ Lệnh Hồ Thu cứu mạng Xuyên Dĩnh, nàng cũng không có cơ hội trở thành vợ chồng với Xuyên Dĩnh.
Về phần sự tích phong lưu của Xuyên Dĩnh trước kia, nàng ngược lại cho rằng không có gì là không ổn. Trên đời này, đàn ông tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường. Chuyện đã qua rồi, không cần thiết phải canh cánh trong lòng. Chỉ cần nàng thường xuyên ở cùng Xuyên Dĩnh, Xuyên Dĩnh đương nhiên sẽ không giống như trước, và cũng phải có phụ nữ khác dám mới được.
Xet quan hệ giữa Ngưu Hữu Đạo và Lệnh Hồ Thu, nàng cũng không tiện từ chối khách.
Ngược lại, chuyện hắn quen biết với nàng trước kia, đã từng họa tranh cho nàng lại không nằm trong suy nghĩ của nàng.
“Vâng.” Thiếu nữ đến thông báo lĩnh mệnh lui xuống.
....
Gió tuyết nói đến là đến, nói đi là đi. Gió ngừng thổi, dưới ánh mặt trời, tuyết tản ra thứ màu sắc mờ ảo.
Thị vệ điều khiển phi cầm trở về thông báo cũng đã quay lại, đồng thời mang theo một người khác, người này đã từng gặp qua Ngưu Hữu Đạo.
Mặc dù Tuyết Lạc Nhi cho vào, nhưng là cho Ngưu Hữu Đạo vào, chứ không phải cho người giả mạo Ngưu Hữu Đạo vào.

Khi Tuyết Lạc Nhi nói cũng không cân nhắc nhiều như vậy, nhưng đối với thành viên hộ vệ có liên quan mà nói, bọn họ phải xác minh lại rõ ràng. Đây chính là chức trách của bọn họ.
Không sai, đúng là Ngưu Hữu Đạo.
Sau khi xác nhận không sai, Tần Quan và Kha Định Kiệt bị cản lại bên ngoài, chỉ cho phép một mình Ngưu Hữu Đạo tiến vào bên trong. Thánh địa Băng Tuyết không phải là nơi chó mèo nào cũng có thể vào được. Có thể để Ngưu Hữu Đạo vào cũng là khai ân ngoại lệ đối với hắn rồi.
Về sau, bọn họ tiến hành kiểm tra Ngưu Hữu Đạo lần nữa, ngay cả bức họa đựng trong ống trúc cũng không ngoại lệ.
Trước khi đi, Ngưu Hữu Đạo nói với hai người Tần Quan: “Các người hãy đến sông băng phía trước tìm chỗ tránh gió để tạm nghỉ. Sau khi tham dự hôn lễ xong, ta sẽ đến tìm các ngươi.”
“Vâng.” Hai người đồng ý.
Ngưu Hữu Đạo đeo ống trúc đằng sau lưng, cầm theo lồng kim sí.
Người cầm đầu lập tức ngăn lại: “Không cần phải mang kim sí vào, để ngoài đi.”
Ngưu Hữu Đạo không chịu: “Đây là Thánh Tôn cho ta, không thể để sơ suất, đề phòng chuyện ngoài ý muốn xuất hiện. Ta nhất định phải coi ngó hai con kim sí này.”
Thấy hắn nói như thế, người cầm đầu lại cho người kiểm tra hai con kim sí lần nữa, xác nhận không có vấn đề gì mới cho mang theo.
Khi ba con phi cầm chở người bay lên không, từ đằng xa có phi cầm chở người bay đến.
Người chặn đường lại phân công một người đến tra hỏi, rất nhanh lại cho đi. Sau khi người đến gần, Ngưu Hữu Đạo mới nhìn rõ đối phương là ai, là người mà gương mặt không chút biểu cảm, gặp ai cũng giống như người đó thiếu tiền mình, Toa Như Lai.
Không nghĩ đến Toa Như Lai cũng đích thân đến, Ngưu Hữu Đạo cảm thấy ngoài ý muốn.
Toa Như Lai cũng giống như vậy, nhìn thẳng vào hai mắt Ngưu Hữu Đạo, sau đó bay vút qua.
Ngưu Hữu Đạo nhìn tọa kỵ của mình, chỉ là Hôi Vũ Điêu bình thường, còn của Toa Như Lai là Xích Liệp Điêu, tốc độ nhanh hơn của hắn rất

nhiều.
Sơn cốc phủ đầy màu xanh bên dưới núi tuyết, người dẫn đường giao Ngưu Hữu Đạo cho nhân viên tiếp đãi rồi rời đi.
Nhân viên tiếp đãi dẫn Ngưu Hữu Đạo đi đăng ký, báo danh mục quà tặng, nộp lên ống trúc có chứa bức tranh.
Về sau có người mang phi cầm của Ngưu Hữu Đạo đi sắp xếp, tất nhiên sẽ có người chăm sóc thật tốt. Khi nào hắn về sẽ mang đến cho hắn.
Mặc dù nhân viên tiếp đãi của thánh địa Băng Tuyết có hơi ngoài ý muốn, không biết vì sao Ngưu Hữu Đạo lại đến đây, nhưng đã đến, vẫn phải dựa theo đạo đãi khách mà tiếp đãi, vì thế có người dẫn Ngưu Hữu Đạo đến chỗ nghỉ ngơi.

Chương 1570: Quý nhân tụ tập (2)

Chương 1570: Quý nhân tụ tập (2)
Nơi chiêu đãi khách đều ở cùng một nơi, là một lầu các dựa lưng vào núi.
Người đến là khách, nhưng khách cũng có phân biệt cao thấp. Ngưu Hữu Đạo không có khả năng ngồi cùng với khách quý. Hắn được dẫn đến một tiểu lâu dưới đáy, còn trên cao là nơi khách quý ở.
Ngưu Hữu Đạo cũng biết tình huống này, cũng không có ý kiến, lại còn khách sáo với nhân viên đãi khách, có vẻ hơi hèn mọn một chút.
Nhân viên chiêu đãi cũng không quá để Ngưu Hữu Đạo vào mắt, hơi có vẻ kiêu căng. Mặc kệ nói cái gì, Ngưu Hữu Đạo cũng đều cúi đầu đồng ý.
Đợi sau khi sắp xếp xong, Ngưu Hữu Đạo cũng không ở trong tiểu lâu. Hắn bước ra ngoài tản bộ, quan sát địa hình và hoàn cảnh chung quanh. Hắn leo lên thềm đá cao một chút để quan sát, bên trên đột nhiên vang lên một giọng nói: “Bên dưới là Ngưu Hữu Đạo sao?”
Giọng nói hơi quen tai. Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên sân thượng ló một loạt cái đầu nhìn xuống. Toa Như Lai, Đinh Vệ của Phiêu Miễu Các cũng có mặt. Còn người lên tiếng gọi hắn chính là Lam Minh.
Khi ở thành Vấn Thiên, Lam Minh cố ý đến Yêu Hồ ti tìm hắn, có nói với nhau vài câu, xem như quen biết.
Ngưu Hữu Đạo lập tức chắp tay chào. Lam Minh xua tay nói: “Lên đây đi.”
Ngưu Hữu Đạo đáp lời: “Lam tiên sinh, trước đó người ở đây đã có dặn dò, không cho chạy lên trên, sợ quấy rầy khách quý nghỉ ngơi.” Dứt lời, hắn còn cố ý liếc nhìn một số thủ vệ mặc áo trắng đang đứng canh bên trên vách núi dựng đứng.

Lam Minh cười nói: “Bảo ngươi lên thì ngươi cứ lên, không có việc gì đâu.” Nói xong, gã quay sang nói với một thủ vệ bên dưới: “Cho hắn lên đi.”
Thủ vệ canh giữ bên dưới nhìn nhau, sau đó một người đưa tay ra hiệu mời.
Lúc này, Ngưu Hữu Đạo mới lắc mình bay lên không, sau đó rơi xuống sân thượng. Khi rơi xuống, hắn nhìn xung quanh, tình huống rõ ràng không phải bên dưới có thể so sánh được. Quả nhiên là nơi dùng để chiêu đãi khách quý.
Hắn nhìn đám người trước mắt. Có thể đứng chung với Toa Như Lai, Đinh Vệ, Lam Minh, hiển nhiên đều là những người có địa vị tương đương, quý nhân tụ tập.
Ngưu Hữu Đạo vội vàng hành lễ với mọi người.
Lam Minh cười nói: “Vừa nhìn thấy bên dưới có người mặc trang phục Phiêu Miễu Các, ta còn cảm thấy kỳ quái, cảm giác hơi giống ngươi, không nghĩ đến là ngươi thật.”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, cúi đầu khom lưng: “Ta cũng không ngờ có thể gặp được Lam tiên sinh ở đây.”
Đinh Vệ lên tiếng, lạnh lùng nói: “Tại sao ngươi lại chạy đến đây? Ai bảo ngươi đến?”
Trước đó, y đã đọc qua bản tấu của Hoàng Ban. Hoàng Ban nói không đồng ý, không nghĩ đến Ngưu Hữu Đạo vẫn chạy đến, khiến cho y hơi tức giận.
Những người khác, bao gồm Lam Minh bên trong cũng cảm thấy kỳ lạ. Với thân phận và địa vị của Ngưu Hữu Đạo mà cũng có thể đến nơi này, được tiếp đãi như một vị khách.
Ngưu Hữu Đạo đáp lời: “Hồi Đinh tiên sinh, ta và Các chủ Băng Tuyết các là bạn bè cũ. Bạn cũ đại hôn, cho nên ta đến chúc mừng. Việc này ta đã báo cáo với Thánh Tôn.”
Tên này là bạn của Tuyết Lạc Nhi? Mọi người đều kinh ngạc.
Đinh Vệ cũng không cảm thấy kỳ lạ. Trước đó Hoàng Ban cũng đã đề cập đến trong bản báo cáo. Y quay lại nhìn Lam Minh: “Hắn đã báo cáo với thánh địa Thiên Lam rồi à?”

“À...” Lam Minh cũng bất ngờ. Gã hoàn toàn không biết việc này. Tuy gã là con trai của Lam Đạo Lâm nhưng có một số việc Lam Đạo Lâm sẽ không để cho gã biết, nhưng gã đoán chừng Ngưu Hữu Đạo sẽ không dám nói láo chuyện này, liền mỉm cười đáp: “Đúng là có chuyện như vậy.”

Người bên ngoài cũng cho rằng Ngưu Hữu Đạo không dám nói láo, bởi vậy không khỏi có người nhìn Lam Minh bằng vẻ trào phúng.

Có một số việc mọi người biết rõ trong lòng. Người này hẳn không được cha gã tín nhiệm cho lắm. Nguyên nhân rất đơn giản, nếu biết Ngưu Hữu Đạo sẽ đến, trước đó sẽ không nói “không nghĩ đến đúng là ngươi”, hiển nhiên gã không biết chuyện Ngưu Hữu Đạo sẽ đến.

Để che giấu sự xấu hổ, Lam Minh đột nhiên tỏ thái độ thân thiện: “Ngưu Hữu Đạo, chắc ngươi cũng biết những người này, cũng không cần ta giới thiệu. Đây chính là đệ tử Cao Tử của Thánh Tôn Mục Liên Trạch của thánh địa Mục Liên, đệ tử Hoa Mỹ Như của Thánh Tôn Lữ Vô Song thánh địa Vô Song, đệ tử Diệp Niệm của Thánh Tôn Đốc Vô Hư thánh địa Vô Hư, đệ tử Trầm Hoan của Thánh Tôn Trường Tôn của thánh địa Vô Minh, Trưởng lão Hắc Thạch của thánh địa Thiên Ma, nghĩa tử Bạch Vô Nhai của Tuyết bà bà thánh địa Băng Tuyết.”

Còn bản thân gã, Toa Như Lai của thánh địa Đại La, Đinh Vệ của thánh địa Đại Nguyên thì không có giới thiệu.

Toa Như Lai là vì có con gái đến, muốn gặp mặt con gái một lần, cho nên mới chủ động xin đến. Đinh Vệ vốn đại diện cho Phiêu Miễu Các đến chúc mừng, thuận tiện đại diện cho thánh địa Đại Nguyên luôn.

Nghĩa tử Tuyết bà bà Bạch Vô Nhai thân là chủ, phải ra mặt tiếp khách.

Người của thánh địa Thiên Ma và Băng Tuyết hơi có chút đặc biệt. Hai Thánh Tôn của hai thánh địa này không thu đồ đệ. Thánh địa Thiên Ma có kết cấu giống như một môn phái, còn Tuyết bà bà thì chỉ thu nghĩa tử, nghĩa nữ mà thôi. Điều này cũng không thoát khỏi liên quan đến bản thân hai vị Thánh Tôn.

Khách quý trước mắt đều là nhân vật kém một bậc ở thánh địa. Trong mắt các Thánh Tôn, Tuyết Lạc Nhi không đáng cho bọn họ đích thân đến. Để cho đệ tử bên dưới đến chúc mừng đã là nể mặt lắm rồi.

Lam Minh giới thiệu người nào, Ngưu Hữu Đạo đều cung kính chắp tay bái kiến người đó, tiện thể ghi lại từng người trong đầu, trong đó còn cố ý nhìn Toa Như Lai lâu hơn một chút, nhưng lại nhìn không ra bất kỳ đầu mối nào từ đối phương.
Giới thiệu xong, Diệp Niệm hừ lạnh: “Lam huynh, chỉ là Trưởng lão một môn phái bên ngoài, lại làm phiền huynh phải đích thân giới thiệu, huynh đúng là bình dị, gần gũi mà.” Có thể nghe ra ông ta hơi bất mãn đối với Ngưu Hữu Đạo.
Bất mãn tất nhiên là có nguyên nhân. Khi tỷ thí ở hoang trạch tử địa, Ngưu Hữu Đạo đã kéo đệ tử Ngao Phong của ông ta vào, khiến cho ông ta phải khó xử với thánh địa Vô Hư, bị người ta thừa cơ chế nhạo. Đối với ông ta mà nói, chỉ là một Ngưu Hữu Đạo, không đáng phải để cho ngươi phải nể mặt như vậy, ngươi cần thiết phải làm thế sao?
Ông ta ngay cả Lam Minh cũng có thể trào phúng, sao có thể để Ngưu Hữu Đạo vào mắt. Ngưu Hữu Đạo trong mắt ông ta không khác gì con chó. Nếu không phải đang ở nhà người khác, mà người ta lại có hỉ, bây giờ ông ta đã để cho Ngưu Hữu Đạo đẹp mắt rồi.
“Haha.” Trong đám người vang lên tiếng cười.
Đinh Vệ tiếp lời: “Ngưu Hữu Đạo liên hệ trực tiếp thánh địa Thiên Lam, Lam huynh có thể xem Ngưu Hữu Đạo như người một nhà, có lẽ là sợ Ngưu Hữu Đạo tố cáo với cha của huynh ấy. Lam huynh, huynh không phải sợ Ngưu Hữu Đạo chứ?”
Lam Minh sầm mặt lại: “Đinh Vệ, ngươi nói vậy là có ý gì?”
“Chư vị!” Thân là chủ nhà, Bạch Vô Nhai không thể không lên tiếng hòa giải: “Hôm nay là ngày đại hỉ, mọi người nể mặt ta, đừng làm tổn thương hòa khí.”
Y không ra mặt hòa giải, trước những lời chất vấn của Lam Minh Đinh Vệ cũng không định nói thêm gì nữa.
Những người khác không thể hiểu được ý của Lam Minh nhưng Đinh Vệ thì hiểu. Lúc ở Vấn Thiên thành mặc dù Lam Minh giết chết Long Phiếm Hải nhưng dù sao cũng đã nể mặt y, nếu không Huyền Diệu đã khó tránh khỏi một kiếp. Ở tình huống đó Huyền Diệu có nhận tội không đã không còn quan trọng, Lam Minh đến Vấn Thiên thành là cần tất cả

sức mạnh, Huyền Diệu bị cuốn vào trong chuyện này dù có bị nghiêm hình thẩm vấn đến chết thì cũng chẳng ai có thể nói gì.
Nói một cách khác, các Thánh tôn muốn tăng thêm chỗ dựa và tự tin cho các nhân viên giám sát được cử đi, sao Lam Minh lại không biết mình phải làm gì, Huyền Diệu có chết thì Đại Nguyên thánh địa cũng sẽ không lên tiếng.
Cho nên Lam Minh thật sự đã nể mặt Đinh Vệ, giờ y vừa nhắc nhở dĩ nhiên Đinh Vệ cũng sẽ câm miệng.
Đương nhiên, Bạch Vô Nhai thân là địa chủ đã ra mặt, cùng lắm chỉ là để tránh mấy vị khách quý trở mặt với nhau.

Chương 1571: Cha con

Chương 1571: Cha con
Còn về phần Ngưu Hữu Đạo tất cả mọi người đều không để ý lắm. Hắc Thạch trưởng lão của Thiên Ma thánh địa trêu chọc: “Ngưu Hữu Đạo, lão phu cũng có nghe nói một vài chuyện của ngươi, nghe nói gan ngươi không nhỏ, vừa đến Vấn Thiên thành đã liên tục cáo trạng khiến chấp sự Yêu Hồ ti phải chết. Thế sao hôm nay trông ngươi lại rụt rè như chó vậy, chẳng giống với lời đồn tí nào.”
Mấy lời này khiến một vài người bật cười haha.
Toa Như Lai sắc mặt không đổi liếc nhìn Ngưu Hữu Đạo hai cái.
Ngưu Hữu Đạo rất cung kính khom người với Hắc Thạch, cười cười: “Không dám, không dám, nào dám vô lễ trước mặt các vị. Chuyện Vấn Thiên thành chỉ là chức trách.”
Dù phải chịu nhục nhã như thế nào Ngưu Hữu Đạo vẫn nở nụ cười đáp lại, cố gắng chịu nhục, dần dần mấy người này cũng chẳng có hứng trêu đùa, nếu tiếp tục quá đáng nữa thì lại thành ra mình không đúng mực mất.
Lam Minh cũng không muốn mọi người tiếp tục làm khó Ngưu Hữu Đạo nữa, dù sao Ngưu Hữu Đạo cũng có liên quan trực tiếp với Thiên Lam thánh địa, nếu cứ tiếp tục thì bản thân lão cũng rất mất mặt. Lúc này lão quay sang nói với Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi đi xuống đi.”
“Rõ!” Ngưu Hữu Đạo đáp rồi chắp tay với mọi người, cung kính lui ra sau hai bước rồi mới buông tay quay người rời đi.
Sau khi Ngưu Hữu Đạo rời khỏi tầm mắt mọi người thì nụ cười nặn ra trên mặt hắn mới từ từ biến mất.
Lúc này Hắc Thạch trưởng lão Thiên Ma thánh địa cũng tìm cớ rời khỏi lộ đài trước.

Hắc Thạch rời khỏi lộ đài, sau khi chạm mặt với thủ hạ tùy hành chờ sẵn bên ngoài thì ông ta vừa đi vừa thấp giọng nói: “Ngưu Hữu Đạo tới, đánh tiếng với bên kia đi.”
Thủ hạ nghe xong liền gật đầu.
Sau khi nhóm người trên lộ đài nói chuyện phiếm một lát thì ai nấy cũng lần lượt tản đi.
Toa Như Lai không hề vội vã, ông ta có việc cần tìm Bạch Vô Nhai nên đợi những người khác đi rồi mới nói với Bạch Vô Nhai: “Nghe nói tiểu nữ có tới đây?”
Bạch Vô Nhai gật đầu: “Nha đầu kia đang cùng Lạc Nhi ở chỗ khuê các đã xuất giá, muốn gặp nữ nhi sao?”
Toa Như Lai gật đầu: “Làm phiền thông báo giúp ta một chút.”
Bạch Vô Nhai không có lý do gì để từ chối nên cũng tỏ ra đã hiểu, lão quay đầu ngoắc người tới bảo người dẫn Toa Như Lai đi.
Vương Tôn thân là người tùy hành thấy Toa Như Lai ra khỏi lộ đài lập tức tới đón, nhân lúc không ai chú ý liền thấp giọng hỏi: “Người ban nãy là Ngưu Hữu Đạo?”
Toa Như Lai “ừ” một tiếng.
Vương Tôn: “Ban nãy thấy hắn ở bên ngoài còn cảm thấy kỳ lạ, hắn tới đây làm gì?”
Toa Như Lai: “Tới giả vờ đáng thương.”
“Giả vờ đáng thương?” Vương Tôn thắc mắc.
Toa Như Lai: “Ở sau lưng dám cả gan làm loạn, chuyện gì cũng dám làm, chạy tới đây thì cúi đầu khom lưng, không phải giả vờ đáng thương thì là gì?”
Vương Tôn còn đang định nói gì đấy thì thấy người dẫn đường quay đầu vẫy tay ra hiệu cua nên tạm thời im miệng lại...
Trong khuê phòng có người đến báo: “Các chủ, tân lang đến.”
Tuyết Lạc Nhi cảm thấy ngạc nhiên quay đầu lại, sao lại chạy tới đây vào lúc này.
Toa Huyễn Lệ ngồi bên liền trêu chọc nói: “Giờ đã muốn vào động phòng rồi sao, xem ra tân lang đã không thể chờ đợi thêm được nữa rồi.”
Câu này của nàng ta làm cho nhóm con gái trong phòng đều phải cố nhịn cười.

Tuyết Lạc Nhi trừng mắt với nàng ta: “Cô là một cô nương mà ăn nói chả biết mắc cỡ gì cả, có biết thế nào gọi là động phòng không?”
Toa Huyễn Lệ nhìn bụng nàng ấy: “Vâng vâng vâng, đâu giống cô, cô vẫn chưa được gả mà đã động phòng trước rồi.”
“Không biết xấu hổ.” Tuyết Lạc Nhi trừng mắt với nàng ta rồi quay đầu lại nói: “Mời cô gia vào đi.”
Lúc này bên cạnh có một cô gái đã có tuổi khuyên: “Các chủ, vẫn chưa làm các nghi thức, giờ cô gia không nên vào động phòng đâu.”
Toa Huyễn Lệ lập tức bịt miệng cố nín cười.
Tuyết Lạc Nhi lại trừng mắt với nàng ta sau đó cởi bộ y phục đang thử trên người đổi sang chiếc áo khoác mặc thường ngày rồi mới bước ra cửa.
Tân lang Xuyên Dĩnh đang ở trong đình bên ngoài chờ đợi, vừa nhìn thấy tân nương bước ra liền mỉm cười.
Tuyết Lạc Nhi nhìn thấy tân lang, có thể vì thời gian, hoàn cảnh và bầu không khí ảnh hưởng nên trên gương mặt nàng ấy mang theo chút ngượng ngùng, bước tới nói với giọng trách cứ: “Sao giờ này lại chạy tới đây làm trò cười cho người khác? Có chuyện gì mà không gặp mặt không được vậy?”
Xuyên Dĩnh nói ngay vào việc chính: “Nghe nói Ngưu Hữu Đạo huynh đệ kết bái của Lệnh Hồ huynh tới?”
Hóa ra là vì chuyện này, Tuyết Lạc Nhi còn tưởng là vì chuyện gì. Nàng ấy gật đầu: “Đúng vậy, suýt chút nữa là hắn bị cản bên ngoài, là ta cho vào đấy, nghe nói hắn còn mang theo bức họa tới làm hạ lễ.”
Xuyên Dĩnh thích thú nói: “Họa? Bức họa hắn họa nàng ta cũng từng xem rồi, rất đặc biệt, lần này hạ lễ tân hôn chắc chắn sẽ càng bất phàm hơn nhỉ? Nàng có thể cho người lấy ra thưởng thức được không?”
Tuyết Lạc Nhi bất mãn: “Chàng tới vì cái này sao?”
Xuyên Dĩnh thở dài: “Thực ra là ta muốn gặp hắn. trước đây nghe danh đã lâu nhưng mãi chưa có dịp gặp mặt, hôm nay lại có được cơ hội. Trước đây ta đi Thánh Cảnh, Lệnh Hồ huynh từng nhờ ta chuyển cho hắn một phong thư, ta có thể nhân cơ hội này đưa cho hắn, tiện thể gặp mặt làm quen.”

Tuyết Lạc Nhi hơi nhíu mày: “Chàng cũng thật là, thư thì lúc nào đưa chả được.” Hôm nay về tình về lý trước khi làm nghi thức đều không thích hợp tiếp khách, trước khi cưới còn xen lẫn những việc khác khiến nàng ấy cảm thấy không vui.
Xuyên Dĩnh cười khổ: “Ta vốn cũng nghĩ như vậy, nhưng sau khi tới đây thì thấy có quá nhiều quy cũ, nơi này không được đi, nơi kia không được đi, lại dạy ta một đống hôn nghi rườm rà, sau khi nghi thức bắt đầu tất cả đều phải làm theo quy củ đã định, làm sao cho ta có cơ hội gặp riêng hắn chứ. Sau hôn lễ có thể cho ta đi chỗ này chỗ kia hay không còn chưa biết, ta chỉ sợ sau hôm nay là không còn cơ hội gặp mặt hắn nữa.”
Tuyết Lạc Nhi nghe gã nói vậy thì bất mãn trong lòng cũng tan biến. Nàng ấy biết gã cưới mình phải chịu áp lực cực lớn, thậm chí còn phải mạo hiểm đến tính mạng. Băng Tuyết thánh địa có rất nhiều người bất mãn với gã, sau này e là sẽ không được thoải mái, đó là cảnh tượng mà người ngoài không thể nào nhìn thấy được.
Nàng ấy liền an ủi nói: “Chàng suy nghĩ nhiều rồi, bà nội đã đồng ý hôn sự rồi, sau này chắc sẽ không có chuyện gì đâu.”
Xuyên Dĩnh thở dài: “Chỉ mong là như vậy.”
Tuyết Lạc Nhi thấy gã suy nghĩ tiêu cực liền phất tay gọi người tới, bảo người đi mời Ngưu Hữu Đạo, đồng thời mang bức họa tới.
Một lát sau có người đến báo: “Các chủ, phụ thân của Toa thành chủ tới muốn gặp Toa thành chủ, người đang chờ ở ngoại viện.”
“Ừm, đi thông báo với Toa thành chủ một tiếng.” Tuyết Lạc Nhi vội vàng phân phó còn bản thân thì không đi tiếp khách. Hôm nay nàng ấy không tiện tùy tiện ra ngoài gặp mọi người.
Một lát sau Toa Huyễn Lệ từ trong khuê phòng bước ra, lúc đi ngang qua cặp phu thê mới này liền miễn cưỡng nở nụ cười gật đầu chào hỏi hai người rồi mới đi.
Xuyên Dĩnh đưa mắt nhìn theo: “Không có chuyện gì chứ? Sao ta thấy Toa thành chủ không được vui?”
“Haizz!” Tuyết Lạc Nhi thở dài: “Có thể có chuyện gì chứ, chẳng phải vẫn vậy sao? Quan hệ giữa cha con họ luôn như vậy, lần này nếu không vì đại hôn của ta chỉ e nàng ấy sẽ không quay về Thánh cảnh.”
Xuyên Dĩnh a một tiếng, ánh mắt hơi lóe lên...

Trong một cái đình ở đình viện bên ngoài, Vương tôn đứng bên Toa Như Lai vừa thấy Toa Huyễn Lệ chậm rãi bước tới liền lập tức ra khỏi đình, tránh ra xa một chút để lại không gian riêng tư cho hai cha con.
Toa Huyễn Lệ bước vào trong đình đứng trước mặt phụ thân nhưng chỉ cúi đầu không lên tiếng.
Toa Như Lai nhìn nữ nhi trước mặt, vẻ mặt đầy phức tạp, cuối cùng ông ta vẫn cất giọng lạnh lùng nói: “Về Thánh cảnh vì sao không về nhà?”
Toa Huyễn Lệ cúi đầu thấp giọng nói: “Nhà? Nhà ở đâu? Nhà đã tan nát từ lâu rồi.”
Gương mặt Toa Như Lai giật giật: “Đừng có tự dày vò mình nữa, sau hôn nghi theo ta về nhà một chuyến, lâu rồi con chưa về nhà đấy.”

Chương 1572: Chỉ ao ước uyên ương không ao ước tiên (1)

Chương 1572: Chỉ ao ước uyên ương không ao ước tiên (1)
Toa Huyễn Lệ: “Không cần đâu, Trích Tinh thành còn có việc, con về trước đây.”
Toa Như Lai: “Có thể có chuyện gì chứ? Cho dù có chuyện thì cứ gác qua một bên trước đi, hoặc để Hướng Minh xử lý cũng được.”
Toa Huyễn Lệ ngẩng đầu, cảm xúc của nàng ta đột nhiên trở nên hơi kích động: “Về làm gì? Để tự rước nhục sao? Để con phải gọi kẻ thụ giết mẹ con là mẹ sao? Cha có thể cưới kẻ thù giết mẹ con như chưa từng xảy ra chuyện gì nhưng con thì không làm được! cha có thể cưới người phụ nữ khác nhưng mẫu thân sinh ra con chỉ có một!”
Toa Như Lai nổi giận, quát lên: “Hỗn xược! Ta là cha con, ai cho con có gan ăn nói với cha như vậy?”
Toa Huyễn Lệ không nói thêm gì quay đầu bước đi.
Toa Như Lai đột nhiên đưa tay ra kéo cánh ta nàng ta.
Toa Huyễn Lệ giãy dụa nhưng sao có thể thoát ra được. Toa Như Lai chỉ cần giữ một tay, mặc nàng ta giãy dụa thì cũng chẳng thể rung chuyển được ông ta chút nào.
Vương Tôn đứng phía xa sau khi liếc mắt nhìn hai cái liền biết giữa hai cha con này lại bắt đầu tranh chấp không vui, y vội quay đầu nhìn sang bên cạnh làm như không nhìn thấy gì.
Đợi sau khi Toa Huyễn Lệ biết rằng dù mình có giãy dụa như thế nào cũng vô ích thì không thể không ngừng giãy dụa, Toa Như Lai liền nói: “Nha đầu, có rất nhiều chuyện không phải như con nghĩ đâu, những lời đồn con nghe thấy không thể tin được, có hiểu không hả?”

Toa Huyễn Lệ cười thảm: “Từ lúc con còn rất nhỏ đã tận mắt nhìn thấy nữ nhân kia cản mẫu thân con trước mặt mọi người, con tận mắt nhìn thấy bà ta sỉ nhục mẫu thân con trước mặt mọi người. cha biết mẫu thân con lúc đó hèn mọn thế nào không? Bà ta đã cảnh cáo mẫu thân con, nói mẫu thân con tự tìm chết, những cảnh đó cả đời này con sẽ không thể nào quên được. lẽ nào những gì con tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe thấy còn có thể là giả được hay sao?”
Toa Như Lai hít sâu một hơi: “Cũng có thể nàng ấy đã nói ra những lời đó nhưng cũng không đến mức làm ra những chuyện hại chết mẫu thân con. Nha đầu, có một số việc tận mắt, chính tai nghe được cũng chưa hẳn là thật, quay về cùng ta, tạo mối quan hệ tốt với nàng ấy sẽ không có hại gì với con đâu.”
Toa Huyễn Lệ: “Năm đó con còn nhỏ, chẳng hiểu được chuyện gì, khi con không muốn rời đi, khóc lóc cầu xin cha, cha cứ bắt đưa con đi, vứt con một mình trơ trọi ở Trích Tinh thành, giờ con không muốn về cha lại ép con về, rốt cuộc cha muốn con phải như thế nào? Năm đó cha sợ con ảnh hưởng cha cưới người mới, giờ có phải lại muốn lấy con ra để gầy dựng quan hệ tình cảm tốt đẹp cho phu thê hai người, cha coi con là cái gì?”
Toa Như Lai giữ lấy cánh tay nàng ta lắc mạnh mấy cái: “Chuyện không như con nghĩ đâu. Năm đó mẫu thân con xảy ra chuyện, tình hình lúc đó ta lo con cũng sẽ xảy ra chuyện nên mới đưa con đi, ta đồng ý cưới nàng ta cũng là vì an toàn của con, con có hiểu không?”
Mắt Toa Huyễn Lệ đỏ hồng, nhìn chằm chằm vào mắt ông ta: “Có nghĩa là, cha thừa nhận hung thủ giết hại mẫu thân con ở Đại La thánh địa, đúng không?”
Toa Như Lai: “Con nghĩ nhiều rồi!”
Toa Huyễn Lệ đột nhiên liều mạng giãy dụa và gào thét: “Con không về!”
Toa Như Lai đột nhiên buông tay nàng ra.
Không phải ông ta không giữa được nàng ta mà ông ta đã bị nữ nhi bất chấp lý lẽ này chọc giận, trong lúc vô tình đã không kiềm chế được sức mạnh, sau đó ông ta lại đột nhiên ý thức ra rằng dùng nhiều sức quá có thể sẽ làm nữ nhi đau nên mới vô thức nới lỏng tay.

Toa Huyễn Lệ thật sự bị giữ rất đau, sau khi được thả ra nàng ta bất chấp đau đớn, một tay ôm lấy cánh tay đang đau nhức, gương mặt bi thương chạy như bay ra khỏi đình.
Toa Như Lai đưa mắt nhìn nữ nhi đau lòng rời đi lòng càng thương xót, hai gò má căng cứng, trái tim như bị dao cắt.
Có một số việc, ông ta muốn bình tĩnh nói chuyện với nữ nhi nhưng lại biết không thể nói rõ được, bởi vì có một số việc không thể nào nói rõ chân tướng với nữ nhi, ít nhất thì hiện tại không thể nói, nếu không sẽ không có lợi gì cho nữ nhi mà chỉ khiến cho nữ nhi kích động mù quáng rơi vào nguy hiểm mà thôi.
Toa Như Lai đưa mắt nhìn nữ nhi biến mất thì tâm trạng đột nhiên tỉnh táo kỳ lạ, ông ta đưa mắt quét xung quanh thì thấy có vài người của Băng Tuyết thánh địa đều đang nhìn ông ta.
Trong số đó có một khuôn mặt quen thuộc cũng đang nhìn ông ta, Ngưu Hữu Đạo!
Ông ta không biết Ngưu Hữu Đạo đến đây từ lúc nào, có lẽ đã nhìn thấy chuyện vừa xảy ra nên đôi mắt hắn đang giật giật nhìn về phía này.
“Đi thôi.” Người dẫn đường đánh tiếng với Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng rồi bước theo rời đi.
Toa Như Lai hơi nhìn sang rồi sau đó rời khỏi đình.
Vương Tôn bước theo, sau khi ra khỏi cánh cổng trạch viện y cũng không hỏi chuyện giữa hai cha con. Đó không phải chuyện y nên hỏi. y chỉ hỏi về Ngưu Hữu Đạo: “Sao Ngưu Hữu Đạo lại tới đây?”
“Chẳng có gì để tò mò cả.” Tạm thời Toa Như Lai không có tâm trạng để nghĩ chuyện này, cảm xúc của ông ta đã bị nữ nhi làm rối rồi.
Lúc Toa Như Lai bước ra cổng xuống núi, ông ta lại dừng bước quay đầu quan sát trạch viện đang được bận trộn trang trí, giăng đèn kết hoa.
Bầu không khí vui vẻ này khiến tâm trạng của ông ta vô cùng phiền muộn. Ông không biết nữ nhi ở trong không khí này, tận mắt nhìn thấy tất cả những chuyện này sẽ có tâm trạng như thế nào.
Nữ nhi đã qua tuổi xuất gia từ lâu, đã gần thành bà cô già rồi nhưng ông ta không dám để nữ nhi lấy chồng.
Nữ nhi cũng từng trải qua khoảng thời gian mới biết yêu, từng gặp nam nhân mình thích nhưng đã bị ông ta giết rồi.

Mấy năm nay, nhưng nam nhân tiếp cận nữ như của ông ta, ông ta không chỉ giết bấy nhiêu người.
Đại La thánh địa cũng từng quan tâm đến hôn sự của nữ nhi, thậm chí là giới thiệu vài nam tử điều kiện trông rất khá.
Nhưng, tất cả đều bị ông ta nghĩ cách từ chối.
Sở dĩ ông ta giết, sở dĩ ông ta cự tuyệt, là bởi vì có ông ta không thể hiểu rõ được lý lịch của một vài người hoặc là vì biết họ có mục đích không đơn thuần, hoặc là do một vài người hữu tâm nào đó cố ý sắp xếp, ông ta không thể ngồi yên nhìn những kẻ không tốt kia rắp tâm tiếp cận nữ nhi của mình.
Có đôi lúc biết quá nhiều có lẽ cũng không tốt, ông ta biết có thể chính vì như vậy mà nữ nhi càng hận ông ta hơn...
Ngưu Hữu Đạo lại gặp Tuyết Lạc Nhi, cũng gặp Xuyên Dĩnh.
Lúc Ngưu Hữu Đạo nhìn Xuyên Dĩnh thì bất giác nhìn nhiều hơn một chút. hắn thật sự không thể không thừa nhận, lời đồn không hề sai, nam nhân này đúng là bề ngoài rất đẹp mắt, chả trách mà Tuyết Lạc Nhi lại động lòng.
Ngưu Hữu Đạo cung kích nói lời chúc mừng, Xuyên Dĩnh cũng lịch sự nói mấy câu ngưỡng mộ đại danh đã lâu gì đó, dĩ nhiên là Ngưu Hữu Đạo liên tục khiêm tốn.
Vì Xuyên Dĩnh nên rõ ràng Tuyết Lạc Nhi đã khách sáo với Ngưu Hữu Đạo hơn năm đó rất nhiều.
Sau khi Ngưu Hữu Đạo khách sáo xong liền thỉnh giáo: “Không biết các vị gọi tại hạ tới đây có gì cần phân phó?”
“Nào có phân phó gì, chỉ muốn gặp mặt Ngưu huynh thôi. Đúng rồi, Lệnh Hồ Thu có thư bảo ta đưa cho huynh.” Xuyên Dĩnh nói xong móc thư từ trong tay áo ra, đưa sang bằng hai tay.
Ngưu Hữu Đạo hơi bất ngờ, không ngờ Lệnh Hồ Thu lại chủ động liên hệ với hắn, đặc biệt là còn đưa vào trong Thánh Cảnh.
Hắn vốn định tiện tay bỏ thư vào trong tay áo nhưng Xuyên Dĩnh lại ra hiệu hắn đọc ngay tại chỗ nên Ngưu Hữu Đạo cũng đành phải làm theo.
Hắn mở phong thư ra, khi rút thư ra xem kỹ thì ống trúc Xuyên Dĩnh cần cũng được đưa đến, gã lấy bức họa cùng Tuyết Lạc Nhi mở ra xem.

Ngưu Hữu Đạo xem xong thư trong lòng nghĩ, chả trách bảo Viên Cương nghe ngóng chỗ Lệnh Hồ Thu xem Xuyên Dĩnh xảy ra chuyện gì, Viên Cương trả lời vẫn chưa nhận được hồi âm của Lệnh Hồ Thu, hóa ra là đã để Xuyên Dĩnh đích thân mang thư đến cho mình.

Chương 1573: Chỉ ao ước uyên ương không ao ước tiên (2)

Chương 1573: Chỉ ao ước uyên ương không ao ước tiên (2)
Có điều trong thư này nói trong tình huống cần giúp đỡ có thể tìm Xuyên Dĩnh, quan hệ giữa Lệnh Hồ Thu và Xuyên Dĩnh rất tốt sao?
Đương nhiên cũng có thể hiểu là, Xuyên Dĩnh trở thành cháu rể của Tuyết bà bà nên có khả năng thực sự có năng lực giúp hắn.
"Chỉ ước uyên ương không ước tiên…" Tuyết Lạc Nhi nâng một đầu bức họa đọc dòng chữ lưu bên trên, giống như đang tận hưởng dư vị vô tận, lại như hơi ngây người ra, giống như đánh đúng vào tâm cảnh của nàng ấy trong mấy năm nay.
Xuyên Dĩnh chậc chậc thành tiếng: "Bút pháp thần kỳ, Ngưu huynh quả nhiên có bút pháp thần kỳ, vẽ đẹp lắm."
Ngưu Hữu Đạo gấp thư cất vào trong tay áo vội vàng khiêm tốn nói: "Hiếm khi được đến nơi thanh nhã thế này, thực sự đến Thánh Cảnh mà trên người không có vật gì quý, không biết lấy gì để chúc mừng nên đành phải dâng lên tác phẩm kém cỏi này, chỉ là chút thành ý mà thôi."
"Ngươi có lòng rồi." Ánh mắt Tuyết Lạc Nhi rời khỏi bức vẽ, nở nụ cười: "Vẽ đẹp lắm, ta rất thích."
Ngưu Hữu Đạo: "Quá khen, quá khen. Chỉ cần hai vị không chê là được."
"Ta và Ngưu huynh lần đầu gặp, để ta trò chuyện với huynh ấy nhé?" Xuyên Dĩnh đột nhiên hỏi ý Tuyết Lạc Nhi.
Trước mặt người ngoài dĩ nhiên Tuyết Lạc Nhi sẽ giữ thể diện cho gã, hơi gật đầu tạ lỗi với Ngưu Hữu Đạo: "Vậy ta không phụng bồi nữa."
Ngưu Hữu Đạo chỉ có thể chắp tay lấy lễ.
Tuyết Lạc Nhi thu lại bức họa mang đến khuê phòng của mình.

Không có người ngoài Xuyên Dĩnh mới nói: “Ngưu huynh, nên nói, chắc trong thư Lệnh Hồ huynh đều đã nói cả rồi.”
Ngưu Hữu Đạo: “Sau này ở Thánh Cảnh vần phải nhờ Xuyên huynh chiếu cố nhiều hơn.”
Xuyên Dĩnh cười khổ khoát tay: “Sau này sẽ xảy ra chuyện gì bản thân ta cũng không biết, ta chỉ có thể nói nếu Lệnh Hồ huynh đã nhờ vả, chỉ cần ta có thể làm được chắc chắn ta sẽ cố gắng hết sức.”
Nghe gã nói vậy, Ngưu Hữu Đạo hỏi dò: “Trước kia sao không nghe Lệnh Hồ huynh đề cập tới huynh?”
Xuyên Dĩnh cười haha nói: “Huynh ấy giao tế rộng rãi, sao có thể nhắc hết mọi người với huynh được.”
“Ừm, nói cũng đúng.” Ngưu Hữu Đạo liên tục gật đầu, hắn lại hỏi thăm: “Có thể kết thành mối lương duyên với các chủ Băng Tuyết các thực sự khiến người ta phải sợ hãi thán phục. Lúc ta nghe thấy chuyện này thực sự cảm thấy rất khó tin, xin hỏi Xuyên huynh chuyện này có cơ duyên như thế nào?”
Xuyên Dĩnh bất đắc dĩ khoát tay: “Chỉ có thể nói là do duyên phận, một lời rất khó nói hết, không nói cũng được.”
“Một lời khó nói hết, nói rất hay. Xuyên huynh…” Ngưu Hữu Đạo đứng dậy: “Chuyện tốt của huynh sắp tới gần, chắc chắn huynh còn rất nhiều việc, ta quấy rầy nhiều rồi, đợi tối nay lại tới chứng kiến cát thời giai thoại của Xuyên huynh.”
Xuyên Dĩnh cũng đứng dậy: “Ta cũng phải quay về chuẩn bị việc cưới hỏi, chúng ta cùng đi nhé.”
“Haha, được.” Ngưu Hữu Đạo liên tục gật đầu, hai người mời nhau bước ra khỏi đình.
Xuyên Dĩnh gọi người tới bảo đi nói với Tuyết Lạc Nhi một tiếng, bảo gã về trước.
Ngưu Hữu Đạo nghe vậy đột nhiên xen ngang: “Xuyên huynh, vừa hay có một chuyện, mong Xuyên huynh chuyển lời giúp một câu.”
Xuyên Dĩnh hơi bất ngờ: “Chuyển lời cho ai?”
Ngưu Hữu Đạo: “Là thế này. Trước khi vào đây ta có thấy thành chủ Trích Tinh thành tới nơi này, hình như còn ở cùng với các chủ. Ta và thành chủ Trích Tinh thành là chỗ quen biết cũ, đã thấy mà cứ đi như

vậy trong lòng sẽ thấy không yên, có thể giúp ta nhắn vài câu khách sáo được không.”
Dù sao đây cũng không phải là chuyện gì nên Xuyên Dĩnh liền gọi người bên cạnh tới nghe rồi tiện thể truyền lời…
“Được rồi, hôm nay là ngày đại hỉ của ta, cô khóc xấu xí quá, cười một cái đi nào.” Trong khuê phòng, Tuyết Lạc Nhi an ủi Toa Huyễn Lệ một lúc.
Ngày này mà khóc đúng là không hay, Toa Huyễn Lệ cảm thấy không ổn nên cũng cố nặn ra nụ cười.
“Đúng, đúng, như vậy đấy. Ta vừa nhận được hạ lễ của Ngưu Hữu Đạo, ta cho cô xem nhé.” Tuyết Lạc Nhi quay đầu nói rồi bảo người đem bức họa tới.
Toa Huyễn Lệ xem bức họa dường như đoán ra: “Lại là tranh hắn vẽ?”
“Ừm, không giống trước đây.” Tuyết Lạc Nhi cùng nàng mở một đầu bức tranh.
Bức họa dãy núi tuyệt đẹp nấp mình giữa thế gian phồn hoa dần hiện ra trước mắt, trên chiếc cầu nhỏ nước chảy ở bên ngoài thành trên lưng chừng núi, một đôi tình nhân như đang ân ái, bức ảnh vừa đẹp lại vừa rất có ý cảnh, thật sự ứng với câu nói lưu lại trên giấy trắng, câu nói đó cũng thật sự có tác dụng vẽ rồng điểm mắt.
“Chỉ ước uyên ương không ước tiên…” Toa Như Lai lầm bầm, suy nghĩ rõ rang chìm trong ý cảnh của câu nói này.
Tuyết Lạc Nhi nhìn nàng ta, hai người từng đồng bệnh tương lân nên hiểu rõ tâm trạng của nàng ta, trước đó bản thân cũng đã hòa vào câu chữ, vào bức họa này.
Một lúc lâu sau, Toa Huyễn Lệ mới thở ra một hơi: “Vẽ đẹp lắm. Thứ trước kia hắn vẽ tuy giống y như thật nhưng cũng vì giống y như thật nên không kiên nhẫn xem, đây mới thực sự là thứ có ý cảnh đáng xem. Trước đây cứ tưởng hắn là loại người lăn lộn trong giới tu hành mưa gió máu tanh nên lãnh khốc vô tình, không ngờ trong lòng cũng có sự dịu dàng này, nếu trong lòng không có được chút dịu dàng kia thì chắc chắn không thể vẽ được loại ý cảnh này.”
Tuyết Lạc Nhi: “Muội muội nói đúng lắm, hay là bảo hắn vẽ cho muội một bức nhé?”

Toa Huyễn Lệ lắc đầu: “Ta cần thứ này làm gì, chỉ tăng thêm suy nghĩ và phiền não thôi.”
Trong lòng Tuyết Lạc Nhi cũng buông tiếng thở dài, cảm thấy cũng đúng, tránh khỏi nhìn cảnh đau lòng. Nàng ấy vừa định an ủi vài câu thì bên ngoài có người đến báo: “Các chủ, Ngưu Hữu Đạo bên ngoài nói là chỗ quen biết cũ với Toa thành chủ nên muốn chào từ biệt. Cô gia nhắn nôi tài chuyển lời hỏi thành chủ có tiện hay không.”
Tuyết Lạc Nhi nghe nói là Xuyên Dĩnh chuyển lời nên tự hiểu được Xuyên Dĩnh nhớ nhung đám người Lệnh Hồ Thu nên liền nói giúp: “Muội muội, Ngưu Hữu Đạo cũng có thể coi là đến chúc mừng ta, lại còn dâng lên một bức kỳ họa, coi như nể mặt ta, muội gặp mặt chào hỏi hắn một chút có được không?”
Toa Huyễn Lệ nghe vậy thì nể mặt nàng ấy, cũng vì xúc động bởi bức họa đẹp nên gật đầu đứng dậy bước ra.
Ngưu Hữu Đạo đứng chờ bên ngoài nhìn thấy Toa Huyễn Lệ vội vàng chắp tay chào: “Ở cửa ra Thánh cảnh vội vàng từ biệt, không ngờ lại gặp mặt thành chủ ở đây.”
Toa Huyễn Lệ vốn định khen hắn vẽ đẹp nhưng thấy Xuyên Dĩnh ở bên liền kiềm lại, giữ thái độ thận trọng, mỉm cười khẽ gật đầu: “Ngươi cũng tới à.”
Ngưu Hữu Đạo: “Thành chủ có thể tới gặp mặt là vinh hạnh của tại hạ. Lần này tới vội vàng không chuẩn bị gì, đợi tại hạ chuẩn bị xong lễ mọn sẽ tới Đại La thánh địa bái kiến thành chủ.”
Toa Huyễn Lệ nghe thấy Đại La thánh địa nụ cười trên mặt liền tắt, lạnh lùng như băng nói: “Sau hôn yến hôm nay ta sẽ rời khỏi Thánh Cảnh trở vê Trích Tinh thành, ngươi ở Thánh Cảnh cũng không thể ra ngoài được, không cần phiền phức đâu.” Nói xong nàng ta liền quay người rời đi.
“...” Ngưu Hữu Đạo bị đối xử như vậy liền sững sờ, không biết mình đã làm sai ở đâu.
Xuyên Dĩnh ở bên giật tay áo hắn, thấp giọng nói: “Ngưu huynh, nói sai rồi, mau đi thôi.”
Ngưu Hữu Đạo xoay người đi cùng gã, hiếu kỳ nói: “Nói sai chỗ nào?”
Xuyên Dĩnh nhỏ giọng nhắc nhở: “Ta có nghe Tuyết Lạc Nhi nói sơ sơ là quan hệ cha con họ Toa không được tốt, nguyên nhân chuyện này ta

không tiện nói, tóm lại Toa Huyễn Lệ rất ít khi đến Đại La thánh địa. Nếu không có chuyện gì quan trọng xưa nay nàng ta gần như không tới. sau này huynh nhớ cho kỹ, trước mặt Toa Huyễn Lệ cố gắng đừng đề cập đến Đại La thánh địa, đây cũng là những gì Tuyết Lạc Nhi dặn dò ta.”

“Ồ, hóa ra là vậy, đã thụ giáo, ta nhớ rồi.” Ngưu Hữu Đạo liên tục gật đầu.

Sau khi hai người rời khỏi nơi này thì đến hai nơi khác nhau nên đã tách nhau ra.

Trước khi chia tay, Xuyên Dĩnh nhiệt tình nói: “Ngưu huynh, sau này đừng khách sáo, nếu có cơ hội chúng ta nên thường xuyên qua lại.”

“Được được được, được mà.” Ngưu Hữu Đạo liên tục đồng ý.

Chương 1574: Hôn yến

Chương 1574: Hôn yến
Sau khi mỗi người đi mỗi nơi, Ngưu Hữu Đạo trở lại nơi ở của mình thì vội vàng kiểm tra lại hai con Kim Sí mình mang tới.
Sau đó hắn lại ra khỏi lầu các mình ở, đi tản bộ bên ngoài quan sát tình hình xung quanh một lát.
Khi hắn quay lại phòng thì động tác nhanh nhẹn hơn, hắn viết một bức mật tín, cuốn lại rồi nhét vào ống trong chân Kim Sí.
Ngưu Hữu Đạo đi đến trước cửa sổ của lầu các, mở cửa nhìn bên ngoài một lát rồi mới đưa tay ra sau lưng chộp con Kim Sí thả ra ngoài cửa sổ, Kim Sí vỗ cánh bay đi.
Ngưu Hữu Đạo đứng trước cửa sổ đưa mắt nhìn theo, sau khi xác định Kim Sí bay giữa không trung về phía xa không hề bị cản lại thì mới nhẹ nhàng thở ra...
Màn đêm buông xuống, Băng Tuyết thánh địa giống như chiếc đèn hoa đăng sáng chói trong sơn cốc của đào nguyên thế ngoại, tiếng đàn du dương, không khí đầy vui mừng.
Nghi thức đại hôn đã bắt đầu, tân khách từ khắp nơi đều đến xem lễ, Ngưu Hữu Đạo cũng có mặt trong số đó. Quy mô hôn lễ cũng không phải lớn lắm nhưng rất được chăm chút, cảnh đẹp ý vui.
Không nhắc tới quá trình rườm rà, phần lớn khách khứa đều không mấy hứng thú với những chuyện này, điểm được chú ý nhất là chuyện tân lang tân nương bái thiên địa, rồi bái trưởng bối.
Ngưu Hữu Đạo đứa trong đám đông vô cùng chú ý đến ị trưởng bối kia, vị trưởng bối kia cũng được coi là tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người.
Một lão thái bà tóc trắng xóa, lưng hơi còng, tay cầm ngân trượng, trên người mặc bộ váy trắng tuyết, sắc mặt trắng bệch không chút huyết sắc, thậm chí cả lông mày cũng có màu trắng. Bà ta chỉ khoác một chiếc áo

khoác cộc thể hiện có chuyện vui, hình như chiếc áo này được chuẩn bị riêng vì hôn sự. Bà ta ngồi ngay ngắn trên cao nhận bái lạy của cặp tân lang tân nương.
Ngưu Hữu Đạo thi triển nhãn pháp kiểm tra có thể nhìn thấy trên người lão thái bà kia có yêu khí lượn lờ.
Ngưu Hữu Đạo chẳng cần suy nghĩ nhiều, chẳng cần ai nhắc đến cũng có thể đoán ra, vị kia hắn là Tuyết Bà bà một trong chín Đại thánh tôn.
Nghe nói vị này là một con yêu tuyết, định cư ở Tuyết Vực chi địa.
Tương truyền vùng Đại Tuyết sơn ở bên ngoài Băng Tuyết các chính là nơi diễn sinh ra vị Tuyết bà bà này.
Một yêu tuyết dĩ nhiên không thể có cháu gái con người, nghe nói Tuyết Lạc Nhi là do Tuyết bà bà nhặt về.
Pháp thuật vị Tuyết bà bà này tu hành chỉ thích hợp với bản thân, không thích hợp lắm với con người cho nên không hề thu nhận đồ đệ, vì vậy chỉ thu nhận vài nghĩa tử vừa nghĩa nữ để bồi dưỡng và quản lý giúp vài việc dưới trướng.
Sau khi các nghi thức thực hiện xong, cặp tân lang tân nương được đưa vào động phòng. Tuyết bà bà nâng ly lên ra hiệu với các vị khách khứa, nói vài câu đại loại bảo mọi người ăn no uống say xong thì rời đi, dặn dò con trai con gái chiêu đãi khách khứa.
Khách khứa từ bên ngoài tới thực ra cũng không nhiều, trên cơ bản cũng chỉ có mấy người Ngưu Hữu Đạo và vài tùy tùng đi theo họ, những người còn lại phần lớn là người của Băng Tuyết thánh địa.
Ngưu Hữu Đạo tự biết thân phận, ngồi ở vị trí ngoài rìa nhất của các khách khứa.
Cho dù người của Băng Tuyết thánh địa chưa chắc đã để ý tới hắn, nhưng hôm nay là ngày vui nên ai nấy có mặt cũng đều rất nhiệt tình chào hỏi hắn, có điều hắn vẫn có thể cảm nhận rất rõ sự khinh thường ẩn dưới những nhiệt tình này.
Ngưu Hữu Đạo chẳng hề để ý, hắn vẫn giữ gương mặt tươi cười, cho dù ai đến chào hỏi hắn cũng đều gật đầu khom người đáp lời.
Có điều hắn ngồi ở ngoài cùng cũng có cái lợi của ngồi ngoài cùng, đó là không bị người ta chú ý lắm. Trong bữa tiệc Ngưu Hữu Đạo luôn thầm quan sát cặp cha con Toa Như Lai và Toa Huyễn Lệ.

Sau khi hỉ yến kết thúc, hầu hết khách khứa đều không còn hứng thú ở lại nơi mất tự do này nữa nên lần lượt cáo từ.
Ngưu Hữu Đạo trốn ở ngoài cùng không hề vội vã rời đi mà vẫn tiếp tục quan sát.
Hắn chú ý thấy Toa Như Lai hình như có tới nói gì đó với Toa Huyễn Lệ nhưng Toa Huyễn Lệ quay đầu bước đi, hình như là đi cáo từ Bạch Vô Nhai người chủ trì nơi này.
Toa Như Lai va phải bức tường thì mặt lập tức tối sầm lại.
Ngưu Hữu Đạo thấy vậy liền đợi Toa Huyễn Lệ rời khỏi chỗ Bạch Vô Nhai thì cũng lập tức bước ngay về phía đó, cảm ơn Bạch Vô Nhai đã khoản đãi rồi cáo từ.
Bạch Vô Nhai đánh giá hắn một chút rồi cười khách sáo nói: “Đã tới đây sao không ở thêm hai ngày?”
Ngưu Hữu Đạo biết người ta chỉ đang khách sáo nên vội nói: “Để đến được một lần đã phải ba lần bảy lượt xin phép sao dám ở lâu, nên lập tức trở về Vấn Thiên thành thôi.”
Bạch Vô Nhai gật đầu: “Nên như vậy, vậy ta cũng không miễn cưỡng nữa. Chiêu đãi chưa được chu toàn, mong ngươi rộng lòng tha thứ.”
Ngưu Hữu Đạo liên tục chắp tay nói cảm ơn: “Đã rất chu đáo rồi, được đến Băng Tuyết thánh địa là vinh hạnh của tại hạ, có thể được nhìn thấy chân dung của Băng Tuyết thánh tôn thì càng vinh hạnh không thôi, có thể quen biết Bạch tiên sinh lại càng là phúc của tại hạ.”
Bạch Vô Nhai cười haha.
“Vấn Thiên thành cũng có người của Băng Tuyết thánh địa, có lẽ ngươi cũng biết, sau này có chuyện gì ngươi có thể liên lạc với ta thông qua người ở Vấn Thiên thành.”
Ngưu Hữu Đạo: “Vâng, tại hạ ghi nhớ lời Bạch tiên sinh dặn dò.”
Bạch Vô Nhai cũng chắp tay ra hiệu: “Bạch mỗ còn phải tiếp khách, thứ cho không thể tiễn xa.”
“Không dám, không dám, ngài khách khí quá, xin dừng bước, dừng bước, tại hạ cáo từ.” Ngưu Hữu Đạo chắp tay đi lui ra sau mấy bước rồi mới xoay người rời đi.
Trong số mấy người đứng sau lưng Bạch Vô Nhai có một người bước ra dẫn đường tiễn khách.

Đợi sau khi Ngưu Hữu Đạo rời đi, một người đứng phía sau hông Bạch Vô Nhai bước lên trước một bước, thấp giọng nói: “Sư phụ dặn dò chỉ điểm hắn chẳng lẽ là vì thật sự muốn xây dựng quan hệ với Ngưu Hữu Đạo này sao?”
Bạch Vô Nhai: “Ta muốn có quan hệ với hắn thì lúc nào mà chẳng được, cần phải xây dựng gì chứ?”
Đệ tử nói: “Đệ tử hiểu rồi, sư tôn chỉ nói mấy câu khách sáo thôi.”
Bạch Vô Nhai: “Ngươi cảm thấy ta đang khách sáo sao?”
Trái phải đều không đúng, đệ tử hơi sững ra, dò hỏi: “Ngưu Hữu Đạo này có vẻ không kiêu ngạo như lời đồn, theo như người quan sát bên dưới báo lại, hắn gặp ai cũng khách sáo đáng thương, cẩn thận, không giống những lời bên ngoài vẫn đồn. Đương nhiên, có thể vì đây là thánh địa nên hắn không dám làm càn.”
Ngụ ý của y là, loại người này đáng để ngài làm vậy sao? Chẳng lẽ không phải đang khách sáo sao?”
“Đáng thương? Ngươi cảm thấy lời đồn đã sai sao?” Bạch Vô Nhai liếc một cái, thản nhiên nói: “Đây là đâu? Theo ta được biết, người các phái ở lại trong Thánh cảnh không chỉ mình hắn biết Lạc Nhi, những người khác có dám tới không? Trong nội cảnh có bao nhiêu người biết Lạc Nhi? Dám không mời mà tới chỉ có mình hắn, ngươi cảm thấy hắn là loại người nhát gan sao?”
Đệ tử nghi hoặc nói: “Ý của sư phụ là, hắn đang giả vờ?”
Bạch Vô Nhai: “Có phải gỉa vờ hay không ta không thể khẳng định. Có thể là tới đây rồi thì không thể không khiêm tốn đi một chút, dù sao đây cũng không phải nơi hắn nên tới. Hắn biết rõ đây không phải nơi mình nên tới vẫn chạy tới tự rước lấy nhục... chạy tới đây còn ra vẻ đáng thương chắc chắn là có toan tính!”
Đệ tử im lặng gật đầu, hỏi tiếp: “Vậy theo ý sư tôn, hắn đang có mưu đồ gì? Đệ tử cũng không thấy hắn làm gì ở đây, cũng chẳng có hoạt động gì, hôm nay cũng đã cáo từ rời đi rồi.”
Bạch Vô Nhai: “Trước hôn sự có phải phu thê Lạc Nhi đã từng gặp hắn không?”
Đệ tử bừng tỉnh ngộ: “Hắn đang nghĩ mọi cách để nịnh bợ phu thê các chủ.”

Bạch Vô Nhai mỉm cười: “Ngoại trừ điều này thì còn có thể có chuyện gì nữa? Người này khá thú vị, bảo người bên Vấn Thiên thành chú ý nhiều một chút, có bất kỳ tình hình gì khác thường phải báo cáo ngay.”
“Rõ!” Đệ tử đáp, đúng lúc này lại có khách tới nên y lập tức lùi ra.
Bạch Vô Nhai chắp tay trò chuyện với khách vừa tới.

Chương 1575: Phát hiện hành cung Thương Tụng (1)

Chương 1575: Phát hiện hành cung Thương Tụng (1)
Ngưu Hữu Đạo cáo từ xong liền về chỗ ở của mình trước, sau khi xách lồng kim sí thì mới cùng với người dẫn đường đi tới nơi tập kết những phi cầm cỡ lớn của khách tới đây, nhận lại Sí Điêu xám lúc mình tới.
Người dẫn đường đích thân leo lên phi cầm với hắn, cùng bay lên bầu trời.
Mãi cho tới khi phi cầm rời khỏi dãy núi Băng Tuyết thánh địa, đích thân giám sát Ngưu Hữu Đạo đã rời khỏi nơi này thì người dẫn đường mới chắp tay tạm biệt Ngưu Hữu Đạo, sau đó lách mình bay từ trên phi cầm rời đi trở về Băng Tuyết thánh địa.
Còn Ngưu Hữu Đạo thì một mình khống chế phi cầm bay về phía khu vực sông băng, sau khi phi cầm bay dọc theo khe hở của sông băng một lúc thì mới gặp Tần Quan và Kha Định Kiệt chui ra từ trong khe hở của sông băng cực lớn.
Phi cầm đảo xuống rồi lại bay lên không trung, chở thêm hai người rồi lại bay đi.
Hai người nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo vẫn bình yên không tổn thương gì mới nhẹ nhàng thở phào. Nói thật, hai người khá lo lắng, Băng Tuyết thánh địa là nơi nào? Trưởng lão đúng là to gan, một mình mà dám bước vào mấy nơi như thế nào, nếu đổi lại là hai người bọn họ thì e dù tới gần cũng chẳng dám, thật sự không biết trưởng lão chạy tới đây một chuyến là để làm gì.
Có điều hai người cũng có thể hiểu, ngay cả người của Phiễu Miễu Các mà vị trưởng lão này còn dám giết thì có gì mà không dám làm nữa chứ.

“Trưởng lão, để đệ tử lái.” Tần Quan định bước đến gánh vác công việc mệt nhọc này.
Ngưu Hữu Đạo đang khống chế phi cầm lắc đầu: “Không cần, hai người các ngươi nghỉ ngơi đi.”
Hai người nhìn nhau, đều phát hiện hình như Ngưu Hữu Đạo đang suy nghĩ gì đó, Kha Định Kiệt dò hỏi: “Trưởng lão, mùi vị rượu mừng ở Băng Tuyết thánh địa như thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo: “Cũng bình thường thôi, không bằng Mao Lư biệt viện của ta.”
Kha Định Kiệt lại hỏi: “Vẫn thuận lợi chứ? Không sao chứ? Không ai làm khó dễ chứ?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ngày đại hỉ chỉ cần mình thành thật một chút thì sẽ chẳng ai chấp nhất ngươi.”
“Trưởng lão, chúng ta đang đi đâu vậy?” Tần Quan quan sát phương hướng một phút thì phát hiện đang đi sai hướng.
Kha Định Kiệt vội vàng quan sát xung quanh rồi lại nhìn tinh tượng cũng thấy không đúng, đây không phải hướng về Vấn Thiên thành.
Ngưu Hữu Đạo: “Đi đâu trong lòng ta có tính toán.” Ngụ ý của hắn là các ngươi đừng hỏi nhiều.
...
Một con Xích Liệp điêu đáp xuống bên ngoài lầu các, Vương Tôn nhảy xuống đi đến cạnh Toa Như Lai đang dựa vào lan can, nói: “Tiên sinh, đi thôi.”
Cách đối xử hoàn toàn khác với Ngưu Hữu Đạo. Tọa kỵ của Ngưu Hữu Đạo không được phép bay lung tung bên trong Băng Tuyết thánh địa, còn Vương Tôn thì tự đi nhận Xích Liệp điêu lái vào để Toa Như Lai đỡ phải đi qua đi lại.
Toa Như Lai: “Nha đầu kia đi rồi sao?”
Vương Tôn biết ông ta đang hỏi ai, liền nói: “Lúc đi nhận tọa kỵ nô tài có hỏi thăm, tiểu thư đã đi rồi.”
Toa Như Lai khẽ thở dài: “Giờ ngay cả Tuyết Lạc Nhi cũng đã gả đi rồi, hai chúng nó sợ là khó chơi chung giống như trước kia nữa, giờ nó chẳng có người nào để bầu bạn nữa rồi.”

Vương Tôn cũng không tiện nói nhiều về chuyện này nên nói tránh đi: “Trong yến hội thuộc hạ luôn để ý đến Ngưu Hữu Đạo.”
Toa Như Lai lấy lại tinh thần, chậm rãi quay đầu nhìn về phía gã: “Ngươi muốn nói điều gì?”
Vương Tôn: “Thuộc hạ phát hiện Ngưu Hữu Đạo hình như luôn quan sát ngài và tiểu thư, thuộc hạ nghi ngờ không biết có phải hắn đã phát hiện ra gì đó không.”
Toa Như Lai hừ lạnh một tiếng: “Có thể phát hiện được gì chứ? Nếu muốn nghi ngờ ta thì có đủ dấu hiệu, nghi ngờ ta chẳng phải là chuyện rất bình thường sao? Nghi ngờ thì đã sao chứ? Đi thôi!” Ông ta nói xong liền xoay người.
Vương Tôn nhanh chóng vào trong chào hỏi một tiếng sau đó liền có người thu dọn một cái túi đem ra.
Phi cầm vỗ cánh bay lên, ba người nhảy lên khống chế phi cầm bay về phía bầu trời đêm mênh mông...
Trên sườn núi băng của đỉnh núi cao nhất, dưới ánh sáng long lanh của sườn núi băng dưới ánh trăng làm cho người ta cảm giác vô cùng lạnh lẽo.
Trong cơn gió vù vù, Tuyết bà bà lưng còng, trượng chống ở mép vách đá băng, hai mắt nhìn chằm chằm sơn cốc đèn đuốc sáng chói như cú đêm, giống như đang từ trên cao nhìn xuống khắp thiên hạ.
Sau lưng bà ta là Băng Cung Thánh Điện bao trùm dưới tuyết.
Bạch Vô Nhai bước ra từ trong Băng Cung đi tới bên cạnh bà ta, cung kính nói: “Mẫu thân, hôn yến đã kết thúc rồi, khách khứa cũng đã cáo từ hết, không còn ở lại nữa, đều đã tiễn về thỏa đáng rồi.”
Tuyết bà bà ừ một tiếng: “Lâu lắm rồi không náo nhiệt như vậy.” Bà ta nói xong lại im lặng.
Bạch Vô Nhai đứng sau lưng bà ta hình như định nói gì đó nhưng lại thôi, có vẻ có lời gì đó rất khó mở miệng.
Tuyết bà bà thấy ông ta cứ trù trừ mãi bên cạnh chưa rời đi liền chủ động hỏi: “Có chuyện gì sao?”
Cuối cùng Bạch Vô Nhai vẫn hỏi dò: “Mẫu thân, người cảm thấy gả Tuyết Nhi cho Xuyên Dĩnh thật sự phù hợp sao?”

Tuyết bà bà cười haha: “Ngươi vẫn còn cánh cánh trong lòng chuyện ta không gả Tuyết Nhi cho đồ đề của ngươi sao? Vô Nhai, ta không thích huynh đệ tỷ muội các ngươi kéo bè kéo phái. Tham vọng của con người ấy à, đáng sợ lắm, ta đây đã từng lĩnh giáo rồi. Con người mà, có được rồi lại muốn có thêm nhiều hơn, ta không muốn tổn thương ngươi, các ngươi đều do một tay ta nuôi nấng, ta chỉ muốn tốt cho các ngươi thôi, có hiểu không?”
Bạch Vô Nhai vội nói: “Mẫu thân, không phải con có ý này, con chỉ cảm thấy... cảm thấy Xuyên Dĩnh này có vấn đề.”
Tuyết bà bà: “Vậy ngươi có tra ra được vấn đề gì không?”
Bạch Vô Nhai: “Lạc Nhi nhất kiến chung tình với một nam tử gặp gỡ tình cờ có phải quá trùng hợp không? Mẫu thân không cảm thấy có vấn đề sao?”
Tuyết bà bà: “Phàm là những chuyện không bình thường đều có thể có vấn đề.”
Bạch Vô Nhai cảm thấy khó hiểu: “Hóa ra trong lòng mẫu thân còn hiểu hơn cả những người khác, vậy sao người còn đồng ý gả Lạc Nhi cho Xuyên Dĩnh?”
Tuyết bà bà: “Vậy ngươi nói ta nên làm như thế nào? Nha đầu Lạc Nhi kia đòi sống đòi chết, không gả cũng không được, bụng cũng lớn rồi, chẳng lẽ muốn ta giết nó sao?”
Bạch Vô Nhai: “Ít nhất cũng phải nghĩ cách ngăn cản thử.”
Tuyết bà bà: “Trước khi chưa rõ chân tướng, cả ta và ngươi đều không thể đưa ra chứng cứ thuyết phục nó, cứng rắn ngăn cản, không phải nha đầu đó sẽ hận ta cả đời sao. Hận ta chỉ là thứ yếu, một khi nó nghĩ quẩn vì tình thật sự sẽ làm ra chuyện một xác hai mạng cho ta xem, các ngươi bảo phải làm sao? Các ngươi có cảm thấy người làm mẹ như ta quá bạc tình không? Có cảm thấy ta là yêu quái nên quả nhiên vô tình không?”
Bạch Vô Nhai: “Mẫu thân, người nghĩ nhiều rồi. chúng ta ngăn cản cũng vì muốn tốt cho nó, nếu như thật sự có vấn đề gì đó, đến lúc ấy có hối hận cũng không kịp. Hơn nữa, thực ra mọi người từ trên xuống dưới đều phản đối mối hôn sự này.”
Tuyết Bà Bà chống gậy chậm rãi xoay người, nhìn ông ta rồi nói: “Nếu chúng ta không thuyết phục được nó thì để sự thực thuyết phục. Ta sống

lâu như vậy chỉ hiểu được một đạo lý, thời gian có thể chứng minh tất cả. Nếu đã không thể điều tra ra được vấn đề... một Xuyên Dĩnh cũng chẳng thể làm được trò trống gì, một Xuyên Dĩnh cũng chẳng dám làm bậy. Nếu thật sự có vấn đề chứng tỏ sau lưng hắn chắc chắn đã có người lên kế hoạch tỉ mỉ, cho nên chúng ta mới không tra ra được. Người lên kế hoạch muốn làm gì, dù sao cũng phải có mục đích chứ đúng không?”
Bà ta đưa tay phủi hoa tuyết rơi trên vai Bạch Vô Nhai: “Nếu đã không điều tra được thì cứ để hắn diễn tiếp đi, không cho hắn diễn tiếp làm sao biết hắn muốn gì? Phải để hắn diễn tiếp mới có thể lộ ra đuôi cáo. Không nắm chặt được đuôi cáo thì sao biết được chân tướng, có hiểu không?”
Bạch Vô Nhai hiểu ra, khẽ gật đầu, sau đó ông ta lại trầm ngâm nói: “Có điều nếu làm như vậy, cuối cùng mà xảy ra vấn đề thì e là Lạc Nhi khó mà chấp nhận được.”

Chương 1576: Phát hiện hành cung Thương Tụng (2)

Chương 1576: Phát hiện hành cung Thương Tụng (2)
“Haizz!” Tuyết Bà Bà thở dài một tiếng, chống gậy cất bước đi ngang qua vai ông ta, chậm rãi đi vào trong Băng Cung, cất giọng già nua và tang thương nói: “Khuyên rồi, nó đã rơi vào lưới tình rồi, chẳng thể khuyên nổi! Chỉ mong là chúng ta đã nghĩ nhiều, nếu không thì, đường là do nó chọn, có mùi vị như thế nào nó phải tự nếm. Lúc còn nhỏ các ngươi ngoan biết chừng nào, nghe lời biết chừng nào, ít nhất khi không cho các ngươi làm gì các ngươi cũng chẳng thể nào làm được, chẳng có lựa chọn nào khác, chỉ có thể nghe lời thôi. Lớn rồi, ai nấy đều có chủ kiến riêng của mình, ai nấy đều có thủ đoạn riêng của mình, có khuyên được ai không chứ? Có nói gì cũng vô dụng, đều không chịu nghe theo, cuối cùng lão yêu bà này lại thành ra đáng ghét, ta cũng chỉ có thể khuyên răn một chút thôi, đường nên đi như thế nào là do tự các ngươi lựa chọn vậy!”
Bạch Vô Nhai nhìn chằm chằm bóng lưng còng biến mất ở sâu trong Băng Cung trầm mặc không nói...
Một con Sí điêu màu xám bay lướt qua mặt đất.
Hai người từ trên Sí Điêu nhảy xuống, người lái Sí Điêu xám lại một lần nữa bay lướt lên bầu trời đêm mênh mông.
Tần Quan và Kha Định Kiệt đáp xuống mặt đất nhìn nhau không nói gì, họ bị ném lại rồi, vừa mới rời khỏi vùng đất Băng Tuyết hai người đã bị Ngưu trưởng lão vứt lại rồi.
Mặc dù họ đã quen với chuyện này nhưng trong chuyến đi này họ đã bị vứt lại liên tục hai lần, hai người không còn lời nào để nói, chỉ thấy Ngưu trưởng lão hơi “thần kỳ”, Thánh Cảnh rộng lớn như vậy mà Ngưu

trưởng lão lại cứ một mình chạy ngược chạy xuôi thần bí rốt cuộc là định làm gì, và có thể làm được gì, có mệt hay không?
Thực ra Ngưu Hữu Đạo cũng không muốn chạy tới chạy lui, chỉ dựa vào mình hắn chạy ngược chạy ngược chạy xuôi, đã phải tốn hết tâm tư lập mưu đồ còn phải đích thân bôn ba thao túng cục diện, thực sự hắn rất mệt, nhưng hắn cũng chẳng còn cách nào khác.
Bên cạnh hắn không đủ người đáng tin để dùng, với tình huống trước mắt, có vài việc cực khổ chỉ có thể do hắn đích thân thực hiện, không phải hắn không tin tưởng tuyệt đối người dưới mà có một vài việc không thể nào mượn tay người khác được, nếu không sẽ không thể gánh vác được hết những nguy hiểm, vừa hại người hại cả chính mình.
Hơn nữa có một số việc phải do hắn đích thân ra mặt thực hiện mới dễ làm, người khác ra mặt cũng vô ích.
Tam Quan nhìn chấm đen biến mất trên bầu trời đêm than thở: “Rốt cuộc là trưởng lão đang làm gì?”
Kha Định Kiệt cũng thở dài: “Giờ coi như ta đã hiểu được, ba bản trình báo vừa tới Vấn Thiên thành kia mục đích là để trưởng lão có thể tự hành tẩu khắp nơi.”
Tần Quan: “Há chỉ để ngài ấy thuận tiện hành tẩu khắp nơi, ba đạo trình báo đó liên tiếp nhau, rõ ràng là những bậc thang để thúc đẩy cho kế hoạch thành công. Lúc ấy ngài đã nói mỗi đạo có một lý lẽ riêng, ta còn chưa thể nào hiểu được, thời gian dần trôi giờ ta cũng đã dần lĩnh ngộ được rồi, hai đạo đầu không nói, nhưng nếu không có hai đạo đầu thì không thể nào mở miệng xin Thánh Tôn tự do hành tẩu khắp nơi được.”
“Bảy phái bắt đầu rối loạn rồi, Phiễu Miễu Các chẳng còn sức đâu mà theo sát chúng ta, trưởng lão lợi dụng thời cơ này để hành tẩu khắp nơi. Ngươi thử nghĩ lại chuyện xảy ra ở Hoang Trạch tử địa đi, nó có quá nhiều điều kỳ lạ, thế mà cuối cùng ở đâu chạy ra một Ngao Phong làm chứng cho trưởng lão. Vị trưởng lão Tử Kim động này của chúng ta đúng là mưu tính sâu xa, không phải người bình thường đâu, cả hai chúng ta có thúc ngựa cũng chẳng đuổi kịp, ngay cả dấu hiệu ngài ấy muốn làm gì cũng rất khó nắm bắt, chả trách dưới sự nâng đỡ của ngài ấy Thương Triều Tông lại có thể quật khởi nhanh đến như vậy. Giờ ta đang lo...”

Kha Định Kiệt thấy y đột nhiên dừng lại liền hỏi: “Lo cái gì?”
Tần Quan thấp giọng nói: “Lúc này chắc chắn ngài ấy có chuyện gì đó giấu chúng ta. Ngươi thử nghĩ xem, ngay cả chuyện giết người của Phiễu Miễu Các cũng không hề tị hiềm chúng ta, giờ lại phải tị húy chúng ta chỉ có thể chứng tỏ chuyện bây giờ ngài ấy đang mưu tính còn nghiêm trọng hơn chuyện giết người của Phiễu Miễu Các. Ta chỉ mong hắn đừng làm ra chuyện gì lớn mà chúng ta không thể gánh đỡ được.”
Mặt Kha Định Kiệt giật giật: “Nghe ngươi nói vậy sao ta cảm thấy lo sợ quá nhỉ?”
Tần Quan nhìn quanh: “Đi thôi, trưởng lão không chịu tiết lộ gì chúng ta có nghĩ nhiều cũng vô ích, cứ làm theo lời ngài ấy, chúng ta đi tìm một chỗ kín đáo trốn cái đã.”
Hai người bàn bạc một chút rồi tìm một nơi ẩn nấp gần đó để khi Ngưu Hữu Đạo quay lại dễ tìm được bọn họ.
...
“Ai đấy?” Tổng quản Trích Tinh thành Hướng Minh chợt hét lên một tiếng.
Một nhóm người đến từ Băng Tuyết thánh địa đang định hộ tống Toa Huyễn Lệ trở về Trích Tinh thành thì đột nhiên có một bóng đen từ không trung đâm xéo đến, sau khi Hướng Minh hét lên liền nhắc nhở người dưới đề cao cảnh giác.
Người trên ba con phi cầm cỡ lớn lập tức độ cao cảnh giác.
Sau khi bóng đen kia đến gần, mọi người liền nhìn thấy rõ mặt, đó chính là Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo đã vội vàng điều khiển phi cầm bay chệch hướng để hai bên không va thẳng vào nhau, trở thành kiểu bay song hành. Hắn kinh ngạc thốt lên: “Hướng tổng quản... Toa thành chủ, sao lại là mọi người?”
Toa Huyễn Lệ cũng rất bất ngờ, nàng ta không ngờ có thể gặp Ngưu Hữu Đạo giữa đường.
Nàng ta không nghĩ gì nhiều nhưng Hướng Minh thì rất cảnh giác, gã chất vấn: “Sao lại cố tình tung vào chúng ta?”
Ngưu Hữu Đạo vội vàng xua tay nói: “Hiều lầm rồi, hiểu lầm rồi, ta chỉ đi về phía đó, không ngờ lại gặp mọi người.”

Hướng Minh nghiêm giọng nói: “Vì sao ngươi lại đi dạo khắp nơi trong Thánh Cảnh một mình?”
Ngưu Hữu Đạo: “Hướng tổng quản hiểu lầm rồi, ta nào có đi dạo khắp nơi, ta thật sự có việc.”
Hướng Minh: “Có việc gì? Hướng ngươi đang đi không phải Vấn Thiên thành!”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta không định đi Vấn Thiên thành mà định đi Hoang Trạch Tử Địa. Hướng tổng quản, ông thử nhìn đi, đây là hướng Hoang Trạch Tử Địa.” Hắn đưa tay chỉ về hướng mình định đi.
Hướng Minh ngẫm nghĩ lại địa hình và phương hướng trong Thánh Cảnh thì thấy đúng là hắn muốn đi Hoang Trạch Tử Địa, gã lập tức hỏi: “Được, được, vì sao ngươi muốn đi Hoang Trạch Tử Địa?”
Ngưu Hữu Đạo: “Tại hạ là người hầu của Yêu Hồ Ti, Yêu Hồ Ti phụ trách Hoang Trạch Tử Địa. Vốn ta định trở về Vấn Thiên thành, người của Yêu Hồ Ti đang tiêu diệt hang ổ ở Hoang Trạch Tử Địa đột nhiên thông báo nói Hoang Trạch Tử Địa phát hiện ra báu vật, ta nghe tin xong lập tức đổi hướng định đi xem thử rốt cuộc như thế nào, thật không ngờ lại gặp thành chủ và mọi người.”
Bảo vật? nhóm người Trích Tinh thành nhìn nhau, đôi mắt Toa Huyễn Lệ lóe lên, dĩ nhiên cũng đang tò mò thứ gì mà lại được người của Phiễu Miễu Các coi là bảo vật như vậy.
Hướng Minh hơi sững ra một lát liền không kìm được hỏi: “Bảo vật? Nơi đám yêu hồ kia chiếm cứ có thể có báu vật gì?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Hành cung Thương Tụng! Người của Yêu Hồ Ti trong quá trình tiêu diệt đám yêu hồ đã phát hiện được hành cung hoàng đế khai quốc Võ triều Thương Tụng còn sót lại trong Thánh Cảnh nên giờ đã gấp rút báo tin lên, chắc chắn các nơi đều sắp nhận được tin tức rồi.”
“Hành cung Thương Tụng?” Nhóm người của Trích Tinh thành đều giật mình, thậm chí có người còn kêu lên kinh ngạc.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Đúng vậy, tin tức của Yêu Hồ Ti nói rằng hành cung Thương Tụng cực kỳ huyền mỹ, giống như tiên cảnh ảo mộng. Ta nóng lòng muốn thưởng thức thử nên mới đâm nhầm vào các vị, ta không hề cố ý, mong thành chủ lượng thứ.”

Cực kỳ huyền mỹ, tiên cảnh ảo mộng? Mắt Toa Huyễn Lệ lóe lên.
Đâu chỉ có mình nàng ta, vẻ mặt của nhóm người Trích Tinh thành đều lộ vẻ động lòng. Toa Huyễn Lệ rất ít khi đến Thánh Cảnh, nếu bỏ qua cơ hội thưởng thức này, lần sau đi chẳng biết là ngày tháng năm nào, càng không biết khi nào mới có cơ hội thưởng thức.
Hướng Minh thì kinh ngạc nói: “Trong Thánh Cảnh có hành cung Thương Tụng còn sót lại, sao trước đây ta chưa từng nghe nói đến chuyện này?”

Chương 1577: Hình như đã bị bại lộ

Chương 1577: Hình như đã bị bại lộ
Ngưu Hữu Đạo chú ý đến phản ứng của Toa Huyễn Lệ, cười khổ trả lời: “Hướng tổng quản, ngài nói vậy là làm khó ta rồi, sao ta biết được chứ! Có điều mấy chuyện này chắc Phiễu Miễu Các sẽ không báo nhầm đâu, nếu không ai gánh nỗi trách nhiệm này chứ?”
Nói xong hắn liền ra dấu tay, ý là, nếu các người chịu tha thứ cho ta vậy ta đi trước một bước.
Toa Huyễn Lệ ghé sát bên tai Hướng Minh đang bảo vệ been cạnh mình không biết thì thầm chuyện gì.
Thực ra cũng không có gì, nàng ta cũng chỉ muốn đi xem thử hành cung Thương Tụng mà thôi. Khắp thiên hạ có rất nhiều truyền thuyết liên quan đến Thương Tụng, trong mắt người đời, Thương Tụng là một nhân vật giống như thần, có cơ hội chiêm ngưỡng thần tích mang một sức hấp dẫn khiến nàng ta khó lòng kháng cự.
Không cần phải nói nàng ta, có ai có thể không có chút lòng hiếu kỳ nào chứ? Bản thân Hướng Minh cũng muốn đi xem thử, giờ lại thật sự có cơ hội mở mang kiến thức, nếu để bỏ lỡ thời cơ hôm nay thì chỉ sợ mãi mãi khó tìm được lần khác.
Họ có suy nghĩ này không phải là không có căn cứ, có một vấn đề không thể đoán trước được, đó là vấn đề tình trạng của hành cung Thương Tụng hiện nay và hành cung này thuộc về ai? Nó sẽ là của chung hay như thế nào? Trước khi vấn đề này chưa được giải quyết, giữa chư thánh chỉ e sẽ không để các thế lực khác tự tiện ra vào hành cung Thương Tụng.
Trước đó Toa Huyễn Lệ muốn trở về Trích Tinh thành, Hướng Minh không tiện nói gì nhiều, nếu giờ Toa Huyễn Lệ lập tức từ bỏ ý định trở về Trích Tinh thành, muốn đi xem hành cung Thương Tụng thì dĩ nhiên

gã cũng không có ý kiến gì. Hướng Minh khẽ gật đầu quát lên với Ngưu Hữu Đạo: “Dẫn đường!”
“Dẫn đường?” Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên, giống như chưa hiểu ra dẫn đường cái gì.
Hướng Minh: “Không phải ngươi biết hành cung Thương Tụng vừa được phát hiện nằm ở đâu sao?”
Ngưu Hữu Đạo lập tức hiểu ra: “Vị trí cụ thể thì không biết, nhưng ta là người của Yêu Hồ ti, có thể đến Hoang Trạch Tử Địa tìm người của Yêu Hồ ti dẫn đường, sao vậy, mọi người cũng muốn đi sao?”
Hướng Minh hỏi lại: “Phiễu Miễu Các quy định chúng ta không được đi sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Chuyện này thì không có, chỉ vừa mới phát hiện, chắc có vài nơi vẫn chưa nhận được tin tức, tình hình hành cung vẫn chưa được khám định sao có thể đặt ra quy định được.”
Hướng Minh: “Vậy ngươi còn nhiều lời cái gì? dẫn đường!”
“Vâng vâng vâng!” Ngưu Hữu Đạo vội vàng đồng ý, đi xuyên qua nhóm người rồi điều chỉnh lại phương hướng.
Nhóm người Hướng Minh cũng đổi hướng bay theo đằng sau Ngưu Hữu Đạo.
Cả nhóm người có thể có được cơ hội thưởng thức hành cung Thương Tụng trong truyền thuyết nên trong lòng ai nấy đều khá hưng phấn, không có ai nghi ngờ lời nói của Ngưu Hữu Đạo là thật hay giả...
Đường dài dằng dặc, khi sắc trời dần sáng, cuối cùng đoàn người cũng tiến vào vùng đất đứng giữa bầu trời nhìn xuống giống như một đầm lầy mênh mông vô bờ.
Sau khi đoàn người tiến vào khu vực này thì phía trước đầm lầy xuất hiện một ngọn núi tương đối cao. Ngưu Hữu Đạo chỉ ngọn núi kia, nói lớn tiếng với Hướng Minh: “Hướng tổng quản, Yêu Hồ ti đang chấp hành hành động quét sạch Hoang Trạch Tử địa, trên ngọn núi kia là người của Yêu Hồ ti, ta đi tìm người dẫn đường.”
Hướng Minh gật đầu, Ngưu Hữu Đạo lao xuống, khống chế phi cầm bay nhanh xuống dưới, đám người Hướng Minh cũng lao xuống theo để xem rốt cuộc là như thế nào.

Lúc Ngưu Hữu Đạo lướt qua đỉnh núi liền hét dài một tiếng, trong vách núi liền có một nhân viên mặc đồ Phiễu Miễu Các bước ra. Ngưu Hữu Đạo lập tức điều khiển phi cầm đi xuyên qua vách núi, người kia thả mình nhảy xuống đáp ngay bên cạnh Ngưu Hữu Đạo.
Người này không phải ai khác, chính là trưởng lão Quỷ Đầu Đao của tộc Yêu Hồ.
Tình hình lần này rất đặc biệt, toàn là sắp xếp bất chợt, vị trí của từng điểm cụ thể như thế nào lúc đầu trong lòng Ngưu Hữu Đạo cũng không biết rõ, sau khi hắn bất ngờ truyền tin cho Hồ tộc thì tự Hồ tộc tìm kiếm sắp xếp địa điểm. Nên động tay động chân ở nơi nào trong Hoang Trạch Tử Địa hắn Hồ tộc nắm rõ hơn ai hết. Việc này Ngưu Hữu Đạo giao cho Hồ tộc chuẩn bị, hắn chỉ giao cho Hồ tộc chuẩn bị người tiếp ứng, ngoài ra còn đưa ra vài yêu cầu.
Chẳng hạn nơi động tay động chân phải xa phạm vi hoạt động của Yêu Hồ ti hiện nay ở Hoang Trạch Tử Địa, phải bảo người Yêu tộc có thể hóa hình mặc đồ của Phiễu Miễu Các giả dạng làm người của Yêu Hồ ti. Trang phục của Phiễu Miễu Các thì không thành vấn đề. Hồ tộc giao thủ với Yêu Hồ ti ở Hoang Trạch Tử Địa nhiều năm, mấy món quần áo của Phiễu Miễu Các thì vẫn có, đều là quần áo thật của người Yêu Hồ ti.
Hai người vừa chạm mặt nhau, trưởng lão Quỷ Đao Đầu chỉ về một phía, phi cầm lại một lần nữa bay lên trời.
Đám Hướng Minh thấy quả nhiên có người của Phiễu Miễu Các tiếp ứng thì không nghi ngờ gì nữa, cũng một lần nữa bay theo lên cao.
Ngưu Hữu Đạo không sợ người của Trích Tinh thành nhận ra trưởng lão Quỷ Đầu Đao mà chỉ có lo lắng khác. Hắn thấp giọng hỏi: “Đừng để bọn họ nhận ra thân phận Hồ tộc của ông.”
Trưởng lão Quỷ Đầu Đao: “Ngươi yên tâm, Hồ tộc ta với những Yêu tu mà các ngươi gọi kia không giống nhau, chúng ta có thể thu liễm khí tức, bọn hắn không thể nhận ra đâu.”
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu.
Chuyện này cũng đúng, thu liễm khí tức là thiên phú của Hồ tộc, cũng chính là một nguyên nhân lớn khiến Hồ tộc có thể đặt chân được ở Hoang Trạch Tử Địa mà các tộc khác không thể nào truy lùng được tung tích,

Nhóm người bay trên bầu trời Hoang Trạch Tử Địa khoảng chưa đến nửa canh giờ, trưởng lão Quỷ Đầu Đao chỉ tay về phía một rừng núi giống như hòn đảo nhỏ trong đầm lầy bên dưới, Ngưu Hữu Đạo lập tức điều khiển Sí điêu xám lao xuống dưới.
Mấy con phi cầm lần lượt đáp xuống, sau khi đám người nhảy xuống thì thấy ở đây đã có một đám người của Phiễu Miễu Các đóng giữ.
Khóe môi Ngưu Hữu Đạo giật giật phát hiện Hắc Vân cũng có trong số đó, nhưng đã thay sang quần áo của Phiễu Miễu Các, tóc cũng được cắt tỉa lại nên làm người ta cảm thấy không được quen mắt cho lắm.
Ngưu Hữu Đạo đi đến, hỏi ngay trước mặt mọi người: “Hắc huynh, sao chỉ có mấy người các huynh vậy?”
Hắc Vân nói: “Chúng ta ở ngoài thủ hộ, Chu chấp sự dẫn những người khác vào trong hành cung rồi.”
Ngưu Hữu Đạo: “Hành cung đâu, sao không thấy?”
Hắc Vân đưa tay chỉ vào mặt nước vuông vức gần đó: “Ở ngay dưới đáy đầm lầy kia.”
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc: “Dưới đáy đầm lầy có thể có hành cung?”
Hắc Vân: “Hành cung ở vị trí dưới mặt nước không sâu, phần đỉnh cách mặt nước khoảng chừng mười trượng. Hành cung có đại trận phòng hộ, nước đầm lầy rất khó chảy vào.
Hướng Minh ở bên lắng nghe chợt xen vào: “Nếu có đại trận phòng hộ sao các ngươi có thể vào? Đại trận Thương Tụng có thể bị các ngươi phá giải dễ dàng vậy sao?”
Hắc Vân lạnh nhạt trả lời: “Tuy hành cung có đại trận phòng hộ nhưng cửa vào đã được mở.”
Hướng Minh: “Sao các ngươi phát hiện được?”
Hắc Vân: “Lúc truy sát Yêu Hồ đến đây thì phát hiện được, xông vào hành cung chúng ta mới biết, hành cung này đã bị Yêu Hồ chiếm cứ, trở thành hang ổ của Yêu Hồ, chúng ta phải chết khá nhiều huynh đệ mới giành được. chúng ta đã báo lên Phiễu Miễu Các, chắc chắn không lâu sau sẽ có rất nhiều người đến đây.”
Ngưu Hữu Đạo cười haha: “Hang ổ Yêu Hồ bị các huynh phát hiện lại chính là hành cung Thương Tụng, đây là công lớn đấy. Hắc huynh, rốt

cuộc hành cung Thương Tụng có hình dáng như thế nào, có thể dẫn chúng ta đi mở rộng tầm mắt không?”
Hắc Vân quay đầu nhìn nhóm Toa Huyễn Lệ, chần chừ nói: “Dẫn ngươi đi xem dĩ nhiên không thành vấn đề, nhưng bọn họ là người ngoài, không được Chu chấp sự cho phép, ta không dám quyết định.”
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Cũng đâu phải người ngoài, vị này là nữ nhi của Toa chưởng lệnh Phiễu Miễu Các tiền nhiệm, nàng ấy đi ngang qua tiện thể muốn xem thử chứ có làm gì đâu.”
Hướng Minh cũng nói: “Chúng ta chỉ xem xong rồi đi, sẽ không can dự vào đâu.”

Chương 1578: Thắng làm vua, thua làm giặc (1)

Chương 1578: Thắng làm vua, thua làm giặc (1)
Hắc Vân do dự nói: “Ngưu huynh, hay huynh vào trước xin phép Chu chấp sự rồi tính sau, được không?”
“Không cần xin chỉ thị, Chu chấp sự trách tội một mình ta gánh chịu, không liên quan gì đến các huynh.” Ngưu Hữu Đạo cam đoan như vậy mà vẫn thấy y do dự liền vỗ vai y, đẩy nhẹ một cái: “Không sao đâu, bên trên chưa có quy định gì mà, cứ dẫn đường đi.”
Hắc Vân thở dài: “Ngưu huynh, cái này là huynh nói đấy, Chu chấp sự có trách tội thì đừng đẩy chuyện của huynh lên người ta.”
“Không sao đâu, đi thôi.” Ngưu Hữu Đạo đưa tay mời.
Lúc này Hắc Vân cất bước đi đến cạnh đầm lầy.
Hướng Minh quay đầu lại dặn dò: “Để lại ba người canh chừng.”
Ba người phải lưu lại hơi bất đắc dĩ, họ không ngờ Hành cung Thương Tụng lại ở dưới lòng đất. khó khăn lắm mới đến được một chuyến vậy mà cũng không thể nhìn thấy.
Bọn họ cũng không biết sau này Yêu Hồ ti có để bọn họ xuống mở mang kiến thức không, nhưng cũng không tiện nói gì mà chỉ có thể tuân lệnh.
Hắc Vân cũng chỉ dẫn theo hai người, những người khác vẫn ở lại.
Lúc cả nhóm rời khỏi bờ bay đến đầm lầy, Hướng Minh đưa tay giữ cánh tay Toa Huyễn Lệ.
Nhưng sau khi bay chưa được bao lâu, Hướng Minh liền cảm thấy có gì không đúng.
Mặc dù gã không nghi ngờ có gì dối trá nhưng vì nhiệm vụ bảo vệ bên cạnh Toa Huyễn Lệ nên gã cực kỳ cảnh giác, luôn chú ý quan sát xung quanh. Gã đột nhiên phát hiện lúc đám Hắc Vân bay lượn trên người

không hề thể hiện ra bất kỳ khí tức gì, điều này rất không bình thường, chẳng hạn dưới pháp nhãn của gã có thể thấy Ngưu Hữu Đạo đang thi pháp phi hành.
Đặc biệt là ở đây lên khiến gã càng liên tưởng đến thứ gì đó.
“Dừng lại!” Hướng Minh đột nhiên hét lên.
Đám người đang bay lượn lần lượt dừng lại, nhóm Ngưu Hữu Đạo phía trước quay đầu lại nhìn.
“Hướng tổng quản, sao vậy?” Ngưu Hữu Đạo hỏi.
Toa Huyễn Lệ bị pháp lực bao bọc đâng lơ lửng trên mặt nước đầm lây cũng hơi kinh ngạc nhìn về phía Hướng Minh, nghi ngờ nói: “Hướng bá?”
Hướng Minh một tay giữ tay nàng tay, một tay chỉ Hắc Vân: “Các ngươi là ai?”
Gã vừa thốt ra lời này, mấy người tùy hành cùng gã liền lách mình bao vây nhóm Ngưu Hữu Đạo đề phòng.
Hắc Vân và Ngưu Hữu Đạo nhìn nhau, Hắc Vân thấp giọng nói: “Hình như lộ rồi.”
Trong lòng đối phương đã có nghi ngờ thì chuyện này không thể diễn tiếp được nữa. Ngưu Hữu Đạo nhún vai, trông cũng rất bất đắc dĩ, hỏi ngược lại: “Không sao chứ? Ta đã nói với huynh rồi, chuyện này nhất định không thể để xảy ra bất kỳ sơ sót gì.”
Hắc Vân: “Đã chuẩn bị xong rồi, những người này đừng mơ rời được khỏi đây.”
Hướng Minh thấy hai người đứng đó thì thầm liền nghi ngờ hét lên: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi muốn gì?”
Ngưu Hữu Đạo không để ý đến gã, chỉ nói với Hắc Vân: “Nhớ kỹ, không được để bất kỳ ai chạy mất, trông cậy vào huynh đấy.”
Hắc Vân gật đầu, chân đột nhiên đạp mạnh nước bùn, ngửa đầu thét dài “ô ô”.
Hai trưởng lão Hồ tộc tùy hành cũng làm giống như vậy.
Mặt đầm lầy xung quanh đột nhiên nổ tung hoa bùn không thể nào đếm hết, từng Yêu hồ từ dưới mặt đất bật lên, mặt đất đồng thời cuộn trào, những xúc tu lít nhút tuôn ra, đám Yêu hồ nhân cơ hội leo lên, điều khiển những xúc tu giống như cánh hoa cúc khép lại.

Dưới kinh biến như vậy, Toa Huyễn Lệ sợ đến mức mặt không có chút máu, Hướng Minh giật mình chụp lấy cánh tay Toa Huyễn Lệ bay lên cao hướng về phía bầu trời đang dần khép nhỏ lại, gầm thét: “Không được dây dưa, bảo hộ thành chủ, mở đường!”
Đám hộ vệ tùy hành liền lần lượt bắn về phía không trung.
Vô số Yêu Hồ bắn về phía những xúc tu đáng sợ đang lắc lư kia, leo lên trên, chiếc đuôi lắc lư gào to, trên người lấp lóe ánh sáng, rót yêu lực vào Hủ Thi đằng, rất nhiều Yêu Hồ đều rót yêu lực của bản thân vào gia cố Hủ Thi Đằng.
Hắc Vân ngẩng đầu nhìn mớ xúc tu rối tung đang cản bước đám Hướng Minh phá vòng vây, bên trong đã rơi vào bóng tối, y nói với Ngưu Hữu Đạo: “Đi thôi!”
Đối mặt với đám xúc tu đang cuốn tới Hắc Vân lao đi đưa một tay ra nhấn, cộng thêm chút yêu lực thúc đẩy đè ép đám xúc tu mở ra một lối đi chính giữa, để cho họ đi qua xong liền khép ngay lại.
“Ngưu Hữu Đạo!” Hướng Minh bị vây trong đám xúc tu đau đớn gầm lên, có nằm mơ gã cũng không thể ngờ Ngưu Hữu Đạo lại đi cấu kết với Yêu Hồ.
Rơi vào cạm bẫy dây leo xác thối mà bầy đàn yêu hồ điều khiển vốn đã rất khó thoát thân, mà hắn vẫn cứ khăng khăng muốn dẫn theo Toa Huyễn Lệ một người không có bất kỳ tu vi pháp lực nào, còn muốn liều mạng bảo vệ Toa Huyễn Lệ, lúc này Toa Huyễn Lệ trở thành gánh nặng cực lớn.
Ba người của Trích Tinh thành ở lại canh giữ bên trong sơn lâm nhìn thấy một màn ở xa này, cũng có chút không kịp phản ứng là đang xảy ra chuyện gò, chỉ cho rằng là bị yêu hồ tập kích bất ngờ.
Đang muốn chạy tới cứu viện, còn có người quát lên với trưởng lão Hồ tộc người giả mạo ti yêu hồ đứng chung ở một bên: "Toa thành chủ xảy ra chuyện rồi, các ngươi cũng đừng mong yên ổn, còn không mau đi hỗ trợ?"
Vài tên ti yêu hồ thờ ơ nhìn bọn họ, từng tên một hoặc mặt không biểu cảm, hoặc mặt lộ vẻ cười khẩy.
Trong sơn lâm ngược lại lại có động tĩnh hác, đột nhiên xuất hiện một đám yêu hồ xông tới, xông về phía mấy con phi cầm cỡ lớn.

Phi cầm cỡ lớn cả kinh vỗ cánh bay lên, lại bị lượng lớn yêu hồ chạy nhanh nhảy vọt lên cây xông tới tấn công.
Có cón bị tấn công rơi xuống đất ở ngay tại chỗ, có con đem theo một đám yêu hồ bay lên không trung, yêu hồ bò lên người phi cầm cắn xé hung mãnh, thậm chí là trực tiếp cấu xé máu thịt chui vào trong người phi cầm, cuối cùng từng con từng con phi cầm rơi xuống.
Chỉ có một con đại bàn cánh xám duy nhất thoát được một kiếp, con tọa kỵ đó của Ngưu Hữu Đạo thuận lợi bay lên trời, không có con yêu hồ nào gây rối loạn, bay lên tới không trung kêu lên sợ hãi lượn vòng.
Phi cầm chở người cỡ lớn có giá trị không nhỏ, tác dụng cực lớn bị giết chết quả thực đáng tiếc.
Nhưng lần hành động này, Ngưu Hữu Đạo đã nói rõ với Hồ tộc cần phải không tiếc cái giá phải trả, tuyệt đối không thể để tên nào chạy thoát.
Vì để làm được không để tên nào chạy thoát, vì để không để lộ tin tức, bên này vừa đông thủ đương nhiên trước tiên phải giải quyết hết tọa kỵ của mục tiêu, không để mục tiêu có cơ hội bay lên chạy trốn, bằng không muốn đuổi theo cũng đuổi không kịp.
Trích Tinh thành để lại ba người trông giữ người kinh ngạc với một màn ở trước mắt, cũng phát hiện không đúng, mấy tên "Ti yêu hồ" này không những không giúp đỡ, người lại lấy vũ khí ra xông đến bên phía bọn họ.
Ba người vội vàng chạy trốn, ở Hoang Trạch tử địa vội vàng tốn, trưởng lão Hồ tộc một đường truy sát.
Phương hướng ba người chạy trốn không người có yêu hồ điều khiển dây leo xác thối xông ra chặn đường, phố hợp với trưởng lão Hồ tộc truy sát.
Ngưu Hữu Đạo ra ngoài mắt thấy trong đầm lầy không ngừng nổ ra xúc tu to lớn bay lên trời, ít nhiều có chút lo lắng: "Có thể ngăn cản không? Sẽ không có chuyện gì chứ?"
Hắc Vân đi cùng ở bên cạnh nói: "Ngươi yên tâm, sở dĩ đem đầm lầy thiết lập ở nơi này, cũng là vì ở dưới dãy đất này là nơi dây leo xác thối sinh trưởng dày đặc nhất, ta đã điều động lượng lớn người Hồ tộc tập trung ở nơi này, bọn họ chạy không thoát đâu."
Ngưu Hữu Đạo: "Cẩn thận chạy được thuyền đến vạn năm, chuyện này tuyệt đối không cho phép có bất kỳ sơ suất này, vẫn là đi xem xem đi."

Hắn đưa tay lắc Chỉ Linh, triệu hoán phi cầm ở không trung xuống, ai ngờ đến phi cầm đó sợ hãi tình cảnh kinh khủng ở bên dưới, cuối cùng không dám hạ xuống.
Hắn chỉ đành quay đầu dặn dò nói: "Những người khác không để lại con đường sống, về phần Toa Huyễn Lệ và Hướng Minh phải bắt sống, thực sự không được, ít nhất phải bảo vệ Toa Huyễn Lệ an toàn, tuyệt đối không được làm nàng ta bị thương, bằng không chuyến đi này phí công vô ích. Ở một mức độ nào đó, Toa Huyễn Lệ vẫn phải gọi lão tộc trưởng một tiếng bà ngoại, ngươi nói xem có phải không?"

Chương 1579: Thắng làm vua, thua làm giặc (2)

Chương 1579: Thắng làm vua, thua làm giặc (2)
"Lung tung cái gì vậy." Hắc Vân liếc mặt, không chút quan hệ máu mủ nào, Hồ tộc y mới không cần có đứa cháu ngoại này.
Về phần an toàn của Toa Huyễn Lệ, Ngưu Hữu Đạo đã sớm nói rõ qua với y, mục đích lần này cũng chính là vì muốn buộc Toa Huyễn Lệ, tuyệt đối không phải là giết Toa Huyễn Lệ, mà hắn cũng dặn dò qua bên dưới, chỉ có điều lúc này vẫn là dặn dò lần nữa với vị trưởng lão bên cạnh.
Đợi sau khi Hắc Vân thực thi, Ngưu Hữu Đạo lách mình đi, Hắc Vân cũng bay vút đuổi theo.
Sau khi rời khỏi khu vực kinh khủng, đại bàng cánh xám nhận được triệu hoán mới dám hạ độ cao bay xuống, Ngưu Hữu Đạo và Hắc Vân sau khi lên phi cầm bay lên không, trực tiếp đuổi theo phương hướng của ba kẻ chạy trốn.
Đợi bọn hắn đuổi kịp, phát hiện ba kẻ chạy trốn đã bị dây leo xác thối nhốt lại, đồng thời bị dây leo xác thối kéo vào nơi sâu dưới đất.
Khi ba kẻ chạy trốn lộ mặt lần nữa, đã là thi thể máu me nhầy nhụa được đưa từ dưới đất lên mặt đất.
Ghi nhận đã giải quyết tai họa ngầm, Ngưu Hữu Đạo điều khiển phi cầm quay trở về, về phần ba cỗ thi thể mặc cho Hồ tộc xử lý, bị một đám yêu hồ xông lên phân chia mà ăn.
Một màn gặm xác chết, Ngưu Hữu Đạo không có hứng thú, hắn cũng không có khẩu vị nặng đến vậy, rời đi.
Đợi đám người quay về nơi động thủ trước tiên, hiện trường đã nhìn không thấy bất kỳ động tĩnh đấu đá nào, yêu hồ thành đàn cũng biến mất, mục tiêu bị nhốt hiển nhiên cũng bị kéo xuống dưới đất.

Chờ một lúc, khoảng đất đầm lầy cuồi cuộn, trưởng lão Hồ tộc hiện thân rồi, cũng nhau nổi lên trên mặt đất, có thi thể, cũng có người sống, Toa Huyễn Lệ bị người ôm ngang trong khuỷu tay.
Ngưu Hữu Đạo và Hắc Vân cùng nhau từ trên phi cầm tung người rơi xuống.
Người sống là tổng quản Trích Tinh thành Hướng Minh, vô cùng chật vật, bị người áp giải, đang ở đó giãy dụa hô hoán: "Tiểu thư, tiểu thư, tiểu thư..." Dưới sự hô hoán không ngừng, Toa Huyễn Lệ không có bất kỳ động tĩnh nào, Hướng Minh ngửa mặt lên trời khóc lóc thảm thiết, nước mắt tuôn đầy mặt: "Tiên sinh, phu nhân đối với lão lão phu ân trọng như núi, là lão phu vô năng, không thể bảo vệ tốt cho tiểu thư, lão phu tội đáng muôn chết!"
Tiên sinh mà lão ta gọi đương nhiên là Toa Như Lai, về phần phu nhân không phải chỉ La Phương Phi, mà là chỉ vợ cả của Toa Như Lai, cũng chính là mẹ thân sinh của Toa Huyễn Lệ.
Thấy Toa Huyễn Lệ giống như chết, Ngưu Hữu Đạo cau mày, nhìn Toa Huyễn Lệ trong khuỷu tay hất cằm, trầm giọng nói: "Xảy ra chuyện gì?"
Hắc Vân cũng trầm giọng nói: "Không phải bảo các ngươi bắt sống không làm hại nàng ta sao?"
Trưởng lão ôm Toa Huyễn Lệ cười khổ nói: "Tộc trưởng, nàng ta không sao, chỉ là bị dọa ngất mà thôi, bất cứ lúc nào cũng có thể làm tỉnh lại."
Nghiêng đầu ra hiệu Hướng Minh một chút: "Ngược lại lão già này liều chết chiến đấu không khuất phục, thiếu chút nữa chỉ có thể giết chế.
May là lão ta đối với cô gái này trung thành tuyệt đối, sau khi người phụ nữa này rơi vào trong tay chúng ta, dưới sự uy hiếp mới khiến lão ta từ bỏ chống đối , như vậy mới có thể bắt sống lão ta."
Nghe nói không sao, Ngưu Hữu Đạo cũng tiến lên đích thân kiểm tra tình hình của Toa Huyễn Lệ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.
Lúc này Hướng Minh cũng chú ý đến hắn, lớn tiếng giận dữ hét: "Ngưu Hữu Đạo, gan chó của ngươi thật lớn, lại dám kết cấu với yêu hồ nhất tộc, không sợ cơn giận dữ của Thánh tôn hay sao?"
Lão ta đến bây giờ khó có thể tin, Ngưu Hữu Đạo làm sao có thể kết cấu ở chung một chỗ với Hồ tộc? Thánh cảnh biết bao nhiêu lần phái người

đánh vào nội bộ Hồ tộc đều thất bại, cũng chính bởi vì như vậy, Hồ tộc căn bản sẽ không dễ dàng tin tưởng ngoại tộc.
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên quay đầu, bỗng âm vang đanh thép nói: "Thắng làm vua, thua làm giặc!"
"..." Hướng Minh rốt cuộc bị khí thế này của hắn, bị lời nói này của hắn chặn ngưng nghẹn thở một lúc, lúc sau lại gào lên giận dữ: "Ngươi dám động đến tiểu thư, Toa tiên sinh sẽ không bỏ qua cho ngươi!"
Ngưu Hữu Đạo bỗng cười: "Hướng tổng quản, ngươi yên tâm, chỉ cần Toa tiên sinh nguyện ý cứu con gái mình, ta tuyệt đối không làm thương đến một ngón tay của Toa thành chủ, chỉ cần hắn nguyện ý cứu các ngươi, ta nhất định trả cho Toa Như Lai hai người toàn vẹn. Toa Như Lai không muốn cứu các ngươi, vậy ta cũng không còn cách nào khác."
Hướng Minh ngẩn ra, ý thức được, bên này sở dĩ bắt người sống, có lẽ là muống dùng để uy hiếp Toa Như Lai, lập tức quát: "Ngưu Hữu Đạo, ngươi muốn làm cái gì?"
"Ta muốn làm gì không phải điều ngươi cần quan tâm, cũng không đến phiên ngươi quan tâm." Ngưu Hữu Đạo bỏ lại một câu, nhấc tay ra hiệu bảo lão ta im miệng.
Hắn đã không còn là Ngưu Hữu Đạo năm đó mới đến Trích Tinh Thành.
Trưởng lão Hồ tộc áp giải Hướng Minh nhấc tay bóp gáy Hướng Minh một cái, Hướng Minh mắt trợn trắng lên, lập tức rơi vào hôn mê.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nói: "Đem người xuống dưới trông coi kỹ, không được xảy ra chuyện, quay về đưa đến nơi mà ta đã chỉ định."
Hắc Vân gật đầu, nhấc tay ra hiệu, trưởng lão Hồ tộc lại dẫn đám người chìm vào trong đầm lầy.
Hiện trường cũng chỉ còn lại Hắc Vân và Ngưu Hữu Đạo, tất cả vết tích đánh nhau đều bị đầm lầy trào về che giấu.
Phóng tầm mắt nhìn bốn phía, Hắc Vân ha ha nói: "Trước đó ta còn lo lắng ngươi làm sao có thể dẫn dụ bọn họ đến điểm mai phục dự định, không ngờ đến ngươi lại bịa ra hành cung của sư phụ ngươi, ngươi không sợ bọn họ không đến sao?" Ngụ ý là, nếu đối phương không mắc bẫy này, lời nói đó một khi nói ra khỏi miệng, ngay cả đường để thu hồi cũng không có, một khi truyền ra ngoài, Ngưu Hữu Đạo ngươi liền gặp rắc rối lớn.

Ngưu Hữu Đạo thở dài nói: "Cho nên mới phải tạo ra lý do đủ sức hấp dẫn, mới có thể dụ dỗ bọn họ đến. Tính toán không bằng biến hóa, đây cũng là không còn cách nào khác, ta thăm dò tin tức, biết được ngay buổi tối sau khi nàng ta kết thúc hôn lễ liền rời khỏi, một chút thời gian chuẩn bị cho chúng ta cũng không có, dựa vào cước lực của các ngươi, lại không có tọa kỵ phi cầm, căn bản không có thời gian đuổi tới địa điểm mai phụ dự định, một khi bỏ lỡ, muốn ra tay lần nữa liền trở nên khó khăn. Thêm vào đó ra tay ở Hoang Trạch tử địa các ngươi nắm chắc thành công lớn hơn, ta chỉ có thể nắm thời cơ ứng biến, quyết định thật nhanh, cũng là dưới dự bất đắc dĩ mới đi nước cờ hiểm!"
Hắc Vân lắc đầu, bộ dạng có chút cảm khái: "Bước kế tiếp, ngươi dự định làm gì?"
"Người ở trên tay chúng ta, vậy độc thủ phía sau màn có phải là Toa Như Lai hay không thử một lần liền biết, nếu như là ông ta... Nếu đã mời không được, ta chỉ đành ép ông ta ra gặp một lần." Ngưu Hữu Đạo chầm chậm nói ra kế hoạch, sau đó quay đầu nói: "Thời gian của ta không đủ dùng, không nên ở đây quá lâu, đi trước, chuyện còn lại làm phiền tộc trưởng sắp xếp ổn thỏa."
Hắc Vân gật đầu: "Ngươi yên tâm, chuyện lớn như vậy cũng làm xong rồi, chuyện nhỏ còn lại sẽ không có vấn đề."
Ngưu Hữu Đạo cũng không khách khí, Chỉ Linh gọi đại bàng cánh xám bay lượn trong không trung đến, lách mình lên một cái, hạ xuống lưng nó nhanh chóng biến mất nơi bầu trời xa xôi.
Hắn vội vội vàng vàng đi đến nơi gặp mặt với Tần Quan và Kha Định Kiệt, sau khi tìm được hai người lại nhanh chóng trở về Vấn Thiên thành.
Đợi hắn chạy về Vấn Thiên thành đã là hai ngày sau, sau khi bàn giao hơi chút công việc với Vấn Thiên thành, Ngưu Hữu Đạo quay trở về điểm dừng chân của mình.
Vừa quay trở về, lập tức chui vào thư phòng của mình, viết một bức thư, dán kín vào trong một cây ngân trâm mà bản thân tự mình điêu khắc, trực tiếp phong kín.
Sau đó liên lạc với Khúc Linh Côn, khi cây bạc giao cho Khúc Linh Côn, cố ý dặn dò nói: "Thư giao cho người phía sau ngươi, cần phải nói

rõ ràng, chỉ có người thật sự có thể làm chủ mới có thể xem. Ngoài ra xin khuyên Khúc huynh một câu, ngàn vạn lần đừng tự ý bỏ niêm phong kiểm tra, nếu như ngươi xem nội dung trên thư, thậm chí là phong ấn có bất cứ dị thường gì, ta đều dám đảm bảo, mạng nhỏ của ngươi nhất định không giữ nổi.

Chương 1580: Lệnh ái trên tay ta (1)

Chương 1580: Lệnh ái trên tay ta (1)
“Ta không giết ngươi, người phía sau ngươi cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi, mong rằng ghi nhớ!"
Khúc Linh Côn nghi ngờ không thôi, sau khi nhận lấy đồ vật lắc đầu: "Đồ vật ta sẽ nhanh chóng nộp lên."
...
"Xảy ra chuyện gì, vẫn không có tin tức sao?"
Đại La thánh địa, trong một tòa lầu các Toa Như Lai ngồi ngay ngắn vừa thấy Vương Tôn đi vào, lập tức đứng dậy hỏi.
Vương Tôn lắc đầu: "Bên phía lối ra Thánh cảnh báo, cho đến nay, vẫn chưa thấy qua nhóm tiểu thư rời đi."
Toa Như Lai chắp tay đi tới đi lui, tỏ ra hơi lo lắng: "Làm sao có thể như thế, theo lý mà nói đã rời khỏi Thánh cảnh từ sớm mới phải, coi như có bất trắc mà dừng lại, Hướng Minh sẽ không để ta ở nơi này lo lắng, nên báo lên kịp thời mới đúng, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"
Vương Tôn an ủi nói: "Tiên sinh đừng lo lắng, trước mắt mà nói, sẽ không có ai động vào tiểu thư, bởi vì động và tiểu thư không có ý nghĩa gì, nhiều lắm là chọc giận tiên sinh, không phát huy được tác dụng gì. Tiên sinh bình tĩnh đừng nống, ta đây lại đi hỏi thăm một chút."
"Tất cả các nơi nàng ta có thể đi đều hỏi thử, đi đi." Toa Như Lai phất tay áo, có thể nói tâm trạng không yên, ông ta mơ hồ nhận thấy được có thể là xảy ra chuyện rồi.
Vương Tôn chắp tay cáo lui.
Sau khi một thân một mình, Toa Như Lai ở trong tòa các quanh quẩn một chỗ cũng đang suy xét lời nói của Vương Tôn, nghĩ đi nghĩ lại, trong Thánh cảnh trước mắt quả thật không ai cần phải động đến con gái của ông ta, nếu như phải nói có người muốn động, người duy nhất có

khả năng ngược lại là nội bộ Đại La thánh địa, những phe khác động đến con gái ông ta quả thật hoàn toàn không có ý nghĩa.
Trước khi chưa có được tin tức xác thực và manh mối hữu dụng, tất cả đều là suy đoán, cũng chính bởi vì không có manh mối, khiến trong lòng ông ta vô cùng lo lắng.
Ông ta đã không còn lòng dạ nào quan tâm những chuyện khác, vẫn luôn ở nơi này suy nghĩ chuyện này.
Vào lúc gần chạng vạng, Vương Tôn lại đến.
Toa Như Lai trong lúc suy tư kinh động ngẩng đầu liền hỏi: "Có tin tức chưa?"
Vương Tôn lắc đầu, tỏ ý vẫn chưa có tin tức, chỉ có điều sau khi nhìn xung quanhh, đi đến gần trước mặt đối phương, trong tay lấy ra một cây ngân châm đưa cho: "Thư Ngưu Hữu Đạo cho người truyền đến."
"Thư?" Toa Như Lai bất ngờ, liếc nhìn cây ngân châm trong tay.
Vương Tôn: "Thư ở trong cây ngân châm. Lần này hắn rất là kỳ lạ, trước đây chỉ cho người chuyển lời thay, nhưng lần này lại viết thư, cũng chỉ rõ là phải giao cho người thật sự có thể làm chủ, là thư cho người."
Thư ở bên trong ngân châm? Toa Như Lai hơi giật mình, thi pháp xuyên vào trong ngân trâm kiểm tra, quả nhiên phát hiện bên trong trống rỗng có đồ, chợt thi pháp phá vỡ, lấy cuộn giấy bên trong ra mở ra, chỉ thấy bên trên quả thật có chữ viết, liền xem kỹ nội dung.
Nhưng mà không xem thì thôi, vừa xem mặt mày đều dựng cả lên, trong ánh mắt rõ ràng toát lên lửa giận, vẻ mặt phẫn nộ, hai tay càng giận đến run rẩy.
Vương Tôn đứng ngoài quan sát giật mình không nhỏ, rất hiếm khi thấy vị này thất thố đến như vậy, dò hỏi: "Tiên sinh, thế nào rồi?"
Toa Như Lai thuận tay vung một cái đưa thư cho ông ta xem.
Vương Tôn nhanh chóng nhận được kiểm tra, chỉ thấy bên trên chỉ có lác đác vài chữ tạo thành một câu: Lệnh ái trên tay ta!
Nội dung ngắn gọn, ý tứ rõ ràng, gọn gàng lưu loát, người nên biết đương nhiên là hiểu lời nói này có ý gì, đối với hai người đang tìm kiếm tung tích của Toa Lệ Hoan mà nói, sao có thể không biết.
"Này....." Vương Tôn hết sức kinh hãi, ngẩng đẩu nhìn về phía Toa Như Lai: "Này làm sao có thể?"

Hai người thật sự là nằm mơ cũng không ngờ đến, Ngưu Hữu Đạo vậy mà lại có thể ở Thánh cảnh bắt Toa Lệ Hoan.
Toa Như Lai tức giận đến thất thố hô hấp dồn dập, ánh mắt như muốn ăn thịt người, nhưng cuối cùng vẫn là phải đối mặt với hiện thực, sau khi dần dần tỉnh táo lại, cắn răng hỏi: "Hắn đã rõ ràng người ở trên tay hắn, còn có gì mà không thể chứ?"
Vương Tôn: "Bên cạnh tiểu thư có không ít cao thủ bảo vệ, muốn bắt được tiểu thư mà lặng yên không một tiếng động, dựa vào một mình hắn rất không có khả năng, trừ phi có một nhóm người trợ giúp, người như thế nào có thể ở trong Thánh cảnh giúp hắn làm chuyện này?"
Toa Như Lai nổi giận: "Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai?"
Vương Tôn vội nói:"Tiên sinh bình tĩnh đừng nói, nếu hắn có thể truyền tin đến, đã nói rõ hắn có mưu đồ, đã nói rõ rằng tiểu thư vẫn an toàn."
Toa Như Lai hít sâu một hơi: "Băng tuyết Thánh địc, trước đây còn khó hiểu vì sao hắn phải chạy đến ra vẻ đáng thương... Không phải ngươi nói hắn ở trên yến tiệc vẫn luôn quan sát hai cha con ta sao? Trước đó không coi là chuyện to tát gì, bây giờ xem ra, vào đêm hôm đó, hắn rất có khả năng đã để mắt tới Hoan Lệ."
Vương Tôn: "Hắn trói tiểu thư muốn làm gì?"
Ánh mắt Toa Như Lai lấp lóe hàn quang, hoàn toàn chắc chắn: "Hắn muốn gặp ta!"
"...." Vương Tôn sửng sốt, ngẫm nghĩ, quả thật có khả năng này: "Với thủ đoạn cực đoan như vậy, muốn làm gì, muốn cá chết lưới rách hay sao?"
Toa Như Lai: "Hắn muốn xác nhận là ai, hắn không muốn vĩnh viễn bị người khác thao túng... Liên lạc với hắn, ta muốn gặp mặt hắn."
"Tiên sinh cân nhắc!" Vương Tôn giật nảy mình vội vàng ngăn cản, chắp tay nói: "Tiên sinh, vẫn là câu nói đó, dựa mào một mình hắn không thể nào có thể làm thành chuyện như vậy, nhất định là có một nhóm người giúp đỡ hắn, ở Thánh cảnh đâu ra người giúp đỡ hắn? Chúng ta căn bản không biết là đám người nào can thiệp vào, nói không chừng chính là thế lực phương nào đó muốn mượn ta hắn dụ tiên sinh ra, một khi tiên sinh lộ hiện, liền chứng thực người trước đây âm thầm giúp đỡ hắn chính là

tiên sinh ngài, hậu quả sẽ không thể tương tượng nổi! Tiên sinh nói không chừng người thiết lập ván cục này chính là Đại La thánh địa!"
Toa Như Lai cắn răng nói: "Vậy ngươi bảo ta phải làm như thế nào?"
Vương Tôn nói: "Ta tiếp tục cho người liên lạc thương lượng với hắn, tranh thủ hóa giải việc này."
Toa Như Lai tức giận nói: "Thương lượng cái gì? Làm sao thương lượng? Hắn cũng không noi hắn trói Hoan Lệ, ngươi dựa vào đâu mà nói hắn trói Hoan Lệ, một khi hỏi ra rồi, há chẳng phải chứng minh chính là ta. Không có tác dụng! Hắn có thể ra tay với Hoan Lệ, đã nói rõ rằng hắn đã hoài nghi ta từ lâu, hắn muốn xác nhận người sau màn có phải là ta hay không. Hắn có thể lặng lẽ không một tiếng động trói Hoan Lệ lại, đã nói rõ hắn không muốn để lại bất kỳ chứng cứ nào. Nếu như không phải là ta, hoặc là nói nếu như ta không lộ diện, hắn sẽ không để lại bất kỳ nhược điểm nào, hắn sẽ lặng lẽ xóa bỏ Hoan Lệ khỏi thế gian này. Nếu như không liên quan gì với ta, ta dựa vào đâu mà truy cứu việc này?"
Lời nói có lý, lông mày của Vương Tôn cau chặt lại nói: "Tiên sinh, nếu như là cạm bẫy mà nhóm người nào đó bày ra thì làm sao?"
Toa Như Lai: "Ta không lộ diện, Hoan Lệ chỉ có thể chết, ngươi bảo ta lựa chọn như thế nào? Trơ mắt nhìn Hoan Lệ đi chết sao?"
Vương Tôn nghiến răng nói: "Khốn khiếp, kẻ này dám cả gan làm loạn như vậy, lại dám ra tay với một cô gái yếu ớt không có bất kỳ pháp lực nào, sớm muộn gì cũng phải cho hắn biết tay một chút!"
Toa Như Lai vẻ mặt lo lắng thần sắc căng thẳng nói: "Liên lạc với hắn, sắp xếp thời gian và địa điểm gặp mặt với hắn.
.....
Hồi âm, Ngưu Hữu Đạo đã nhận được.
Ngồi sau bàn sau khi xem xong thư, Ngưu Hữu Đạo dựa lưng vào phía sau ghế, vẻ mặt mang theo nụ cười lẩm bẩm tự nói: "Xem ra quả nhiên là ông ta."
Trong thư tuy rằng không nói ra ai là người sau màn, nhưng dựa vào việc đối phương có thể trả lời gặp mặt hắn, đã đủ để chứng minh suy đoán của hắn, bằng không sẽ không quan tâm đến sống chết của Toa Huyễn Lệ, cũng sẽ không vì một Toa Huyễn Lệ mà lộ diện.

Thiêu hủy thư sạch sẽ, Ngưu Hữu Đạo thuận tay lại giật bản đồ ra, sau khi nhìn chằm chằm bản đồ suy nghĩ một hồi lâu, đứng dậy chống kiếm, chậm rãi đi tới cửa mở cửa, đứng ở dưới mái hiên kêu một tiếng: "Người đâu."

Chương 1581: Lệnh ái trên tay ta (2)

Chương 1581: Lệnh ái trên tay ta (2)
Tần Quan và Kha Định Kiệt hai người đi vào nghe lệnh.
Côn Lâm Thụ ở dưới một mái hiên khác đang ngồi ở trên một băng ghế nhỏ, trông coi hai con Kim Sí suy nghĩ xuất thần, cũng biết đang nghĩ gì, nghe thấy động tĩnh chỉ quay đầu nhìn.
"Đi, báo cáo chuẩn bị với Vấn Thiên thành một tiếng, ra ngoài dạo chơi." Ngưu Hữu Đạo vừa đi vừa nói, dẫn theo Tần, Kha hai người đi.
Côn Lâm Thụ ở dưới mái hiên nhìn chung quanh một hồi, lại yên lặng, nơi này chỉ còn lại y lẻ loi trơ trọi một mình...
Người đốc sát muốn ra ngoài tuần tra, Vấn Thiên thành không có lý do ngăn cản chỉ có thể cho đi, Ngưu Hữu Đạo điều khiển phi cầm đi.
Ba người ra ngoài dạo một vòng, liền tùy tiện tìm một nơi dừng chân của Phiêu Miễu các hỏi một chút mà thôi.
Trên đường quay trở về, Ngưu Hữu Đạo đứng trên lưng phi cầm ở trên không trung đột nhiên tiến lên, yêu cầu Chỉ Linh điều khiển phi cầm, đồng thời bảo Tần Quan điều khiển ở phía trước lui ra sau, hắn tự mình đích thân điều khiển.
Tần Quan lui xuống nhìn Kha Định Kiệt, đoán chừng lại muốn ném bọn họ xuống.
Không ngoài dự liệu, phi cầm đột nhiên lao xuống vào trong một nơi núi rừng, khi lượn quanh bên trên rừng cây, Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt nói: "Các ngươi xuống dưới tìm nơi ẩn nấp, ta quay về lại tìm các ngươi."
"Vâng!" Hai người cùng nhau lĩnh mệnh, cùng nhau phi thân nhảy xuống dưới, không khó hiểu chút nào, ngay cả hỏi cũng không hỏi nhiều một câu, đã bị ném bỏ mãi thành thói quen.
Sau khi hạ xuống, hai người ngẩng đầu đưa mắt nhìn phi cầm rời xa, Kha Định Kiệt lẩm bẩm một câu: "Đây lại muốn đi đâu?"

"Haiz!" Tần Quan thở dài một tiếng: "Đi thôi, tìm một nơi ẩn thân đi."
...
Một dãy thung lũng như vết nứt mặt đất, đại bàng cánh xám bổ nhào vào trong, rơi vào trong cốc.
Địa điểm gặp mặt chỉ định, Ngưu Hữu Đạo đến trước, quan sát chung quanh một lúc, đi đến bên cạnh một tảng đá tỏ, nhảy lên trên, ngồi xếp bằng, nhắm mắt ngồi điều tức.
Mặt trời chiều ngã về phía tây, trời dần tối, mặt trăng treo lơ lửng giữa trời, sao dần dày đặc, trong cốc yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng côn trùng kêu vang.
Một trận âm thanh xé gió vang lên, Ngưu Hữu Đạo bỗng nhiên mở mắt, nhìn thấy trong bóng tối có thêm người, che trong áo choàng đen, liền thi pháp mở pháp nhãn nhìn kỹ.
Người che trong áo choàng đen chậm rãi ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau với người ngồi xếp bằng trên đá.
Khuôn mặt che trong nón chậm rãi lộ ra là khuôn mặt quen thuộc trong tưởng tượng, chính là Toa Như Lai.
Ngưu Hữu Đạo cười, vươn tay lấy kiếm, đứng dậy nhảy xuống dưới, ôm kiếm chắp tay nói: "Toa tiên sinh, quả nhiên là ngài. Muốn gặp mặt ngài một lần quả thật là không dễ dàng, ra hạ sách này quả thật là tình thế bất đắc dĩ, vẫn mong tiên sinh thứ lỗi."
Thân hình Toa Như Lai lóe lên, đột nhiên đến gần, nắm lấy y phục trước ngực của Ngưu Hữu Đạo, ầm! Người đụng người, đẩy Ngưu Hữu Đạo đụng lên trên tảng đá lớn ngồi xếp bằng trước đó.
Ngưu Hữu Đạo không phản kháng gì cả, ngược lại giơ giơ hai tay, bày tỏ không có ác ý.
Toa Như Lai níu lấy vạt áo của hắn, đem hắn chống đỡ trên tảng đá, thấp giọng mà nghiêm nghị trầm giọng nói: "Con gái của ta ở đâu?"
Ngưu Hữu Đạo không vì vậy mà tức giận, mỉm cười nói: "Giới tu tiên này nhiều người như vậy, vì quyền thế địa vị, cái gì cũng không quan tâm, người giết trẻ con giết phụ nữ cũng không ít. Ta có thể nhìn ra, Toa tiên sinh không giống như vậy, là một người có tình có nghĩa, ta thích nhất là người có tình có nghĩa." Nhấc tay vỗ vỗ lên tay đang nắm lấy mình, ý bảo ông ta buông ra.

Toa Như Lai nắm lấy hắn không buông, xô đẩy vài cái, tức giận nói: "Bớt nói lời vô nghĩa, ta hỏi ngươi, con gái ta đang ở đâu?"
Ngưu Hữu Đạo: "Tiên sinh bình tĩnh một chút, quá kích động đối với mọi người đều không có lợi, cho dù là vì con gái của ngài, cũng phải cho mọi người một cơ hội nói chuyện đàng hoàng chứ có phải không? Cái mạng quèn này của ta cũng không đáng giá bằng con gái của ngài, lấy mạng con gái của ngày đổi lấy mạng của ta không có lời, ngài nói xem có đúng hay không?"
Toa Như Lai: "Ngươi uy hiếp ta?"
Ngưu Hữu Đạo: "Nơi này không phải là Thiên Đô phong năm đó, không đến lượt ngài muốn làm gì thì làm... Nói đến chuyện Thiên Đô phong năm đó, ngẫm lại, ta có chút không vui vẻ, Ngưu mỗ là một người thoải mái, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, ta vẫn chính là uy hiếp ngài, ngài còn dám làm gì?" Nhất tay chỉ chỉ lên không: "Qua thời gian, con gái của ngài xảy ra chuyện gì, ta không thể bảo đảm! Cho nên vẫn mong Toa tiên sinh bớt giận."
"Ta thấy ngươi là chán sống rồi!" Lời nói tuy hung ác, nhưng Toa Như Lai vẫn là buông hắn ra, chỉ vào mũi hắn cảnh cáo nói: "Nếu như người dám đụng đến một đầu ngón ta của con gái ta, ta dám bảo đảm ngươi nhất định sẽ chết vô cùng khó coi."
Ngưu Hữu Đạo được buông lỏng sửa sang lại y phục bị kéo loạn ở trước ngực: "Yên tâm, Toa Hoan Lệ hiện tại sống rất tốt. Ồ, phải rồi, người có thể được ngài phái đi bảo vệ con gái, nhất định là tâm phúc của ngài, cho nên Hướng Minh cũng sống rất là tốt. Ta có thể bảo đảm với ngài, ta đối với bọn họ tuyệt đối không có ác ý, là mang theo thành ý đến gặp mặt Toa tiên sinh, ta chỉ mong có thể nói chuyện đàng hoàng với Toa tiên sinh."
"Nói chuyện? Bắt con gái của ta rồi, con nói là không có ác ý, còn nói là mang theo thành ý?" Toa Như Lai cười giận dữ.
Ngưu Hữu Đạo: "Ta cũng là tình thế bất đắc dĩ, không như thế, Toa tiên sinh không chịu lộ diện."
Toa Như Lai: "Muốn nói chuyện cũng được, ta muốn gặp con gái của ta trước, ta muốn xác nhận nó an toàn trước."
Ngưu Hữu Đạo: "Bây giờ không được."

Toa Như Lai: "Đây chính là thành ý của ngươi?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta muốn biểu đạt thành ý không chỉ là mang con gái của Toa tiên sinh trả lại an toàn, ta sẽ còn để tiên sinh nhìn thấy một phần thành ý khác của ta, ta thật lòng muốn hợp tác cùng Toa tiên sinh."
"Một phần thành ý khác?" Ánh mắt của Toa Như Lai hơi lóe lên: "Là cái gì?"
Ngưu Hữu Đạo: "Đợi ta nhìn thấy thành ý của Toa tiên sinh, tự nhiên sẽ để Toa tiên sinh biết được, không giấu gì Toa tiên sinh, lệnh ái đã biết được một số chuyện không nên biết, Toa tiên sinh nhìn thấy lệnh ái rồi, tự nhiên cũng sẽ thấy được thành ý của ta, cho nên hiện tại vẫn không thể để ngài gặp con gái. Cũng chính là nói, Toa tiên sinh cần phải để ta yên tâm trước, bằn không ngài vĩnh viễn không thể gặp được Toa Hoan Lệ."
Toa Như Lai quay người, ánh mắt lạnh lùng nhìn chung quanh bốn phía: "Ngươi mang theo bao nhiêu người đến?"
Ngưu Hữu Đạo: "Chỉ một mình ta, ta tin rằng Toa tiên sinh lựa chọn gặp mặt ở nơi này, trước khi lộ diện đã điều tra nơi này triệt để, nếu như ẩn giấu những người khác, có lẽ không giấu được tai mắt của ngài."
"Chỉ một mình ngươi?" Toa Như Lai dường như không tin, quay đầu, mặt lộ vẻ dữ tơn nói: "Ngươi không sẽ ta giết ngươi sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Toa tiên sinh, đánh đánh giết giết là chuyện những kẻ thô kệch làm, đến mức độ của ta và ngài, nếu như việc gì cũng cần dựa vào đánh đánh giết giết để giải quyết, e là phải tiếp tục đánh đánh giết giết không ngừng. Ngài và ta gặp mặt, đánh đánh giết giết không giải quyết được vấn đề. Ta nói một câu thực tế, nếu như ta đã dám đến, thì không sợ ngài động thủ, bởi vì ta nghĩ ngài chưa chắc đã là đối thủ của ta, ai giết ai còn chưa biết được! Chí ít nếu ta đã muốn đi, ngài chưa chắc ngăn được ta."
Toa Như Lai nhíu mày: "Ta chưa chắc là đối thủ của ngươi? Hừ hừ, vậy ta có cần phải cân nhắc trọng lượng của ngươi một chút, xem xem ngươi lấy đâu ra sự tự tin này?"
Ngưu Hữu Đạo một tay đâm kiếm trên đất, một tay vẫy vẫy: "Không cần thiết phải như vậy. Ta nói rồi đánh đánh giết giết không giải quyết được

vấn đề giữa ta và ngài, ta nghĩ ngài cũng không muốn ở nơi này nửa đêm nửa hôm gây ra động tĩnh lớn dẫn đến sự chú ý của người khác."
Toa Như Lai: "Ta không tin chỉ có một mình ngươi, dựa vào một mình ngươi căn bản không thể im hơi lặng tiếng bắt cóc con gái ta.”

Chương 1582: Dạ hội (1)

Chương 1582: Dạ hội (1)
“Nói cách khác, người ở phía sau ngươi đã biết ta, ta đây người cũng đã đến rồi, còn cái gì để mà giấu diếm nữa chứ. Các ngươi bắt con gái ta không phải là muốn ép buộc ta sao, bảo bọn họ ra đi."
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: "Hiểu lầm rồi, không muốn ép buộc ngài gì cả. Ta chỉ là không muốn bị người sau màn điều khiển, trói lệnh ái lại, ta cũng chỉ là muốn xác nhận một chút người sau màn có phải là Toa tiên sinh hay không. Loại quan hệ trước màn sau màn này ta không thích, ta chỉ muốn duy trì mối quan hệ hợp tác tốt đẹp này với Toa tiên sinh. Ngoài ra lần nữa nhắc nhở một chút, khi Toa tiên sinh nhìn thấy lệnh ái tự nhiên sẽ biết được người đứng sau ta là ai.
Toa Như Lai: "Hợp tác? Ngươi lấy gì để hợp tác với ta?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta cũng muốn biết ta nên trả lời ngài như thế nào, nhưng ta không biết rõ ý đồ của Toa tiên sinh, ta không biết Toa tiên sinh vì sao muốn giúp ta, không làm rõ chuyện này, bảo ta làm sao nói chuyện hợp tác với Toa tiên sinh?"
Toa Như Lai: "Có người âm thầm giúp đỡ ngươi, ngươi còn không hài lòng hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Hài lòng, đương nhiên hài lòng, nhưng đa phần là nơm nớp lo sợ. Toa tiên sinh, nói trắng ra, chỉ cần Toa tiên sinh giải thích rõ vì sa giúp ta, ta lập tức dẫn Toa tiên sinh đi gặp con gái, chỉ một điều kiện này, tuyệt đối không nuốt lời!"
Toa Như Lai: "Nếu như ta không giải thích rõ?"
Ngưu Hữu Đạo: "Vậy thì ta chỉ đành lấy con gái ngài làm con tin, chỉ cần con gái ngài trên tay ta, ngài liền không dám làm gì ta, không biết ta nói như vậy có đúng hay không?"

Trên mặt Toa Như Lại hiện lên vẻ tức giận, nhưng tức giận cũng không giải quyết được vấn đề, chỉ có thể một loại tâm tình, cuối cùng vẫn là phải bình tĩnh đối mặt: "Ta có thể giải thích rõ ràng, nhưng lời giải thích của ta ngươi chưa chắc đã tin."
Ngưu Hữu Đạo: "Không thử làm sao biết ta sẽ không tin?"
Toa Như Lai: "Nếu như ta nói ta giúp ngươi chỉ là thật sự muốn giúp ngươi, khôn có ý đồ điều khiển ngươi sau màn, chỉ là muốn để ngươi lớn mạnh, ngươi tin không?"
"Chỉ là muốn để ta lớn mạnh?" Ngưu Hữu Đạo không hiểu: "Vì sao muốn để ta lớn mạnh, ta muốn biết lý do."
Toa Như Lai: "Bởi vì con gái ta, chính là vì con gái ta, cũng là vì bản thân ta."
Ngưu Hữu Đạo không hiểu: "Ta lớn mạnh và con gái ngươi có quan hệ gì?"
Toa Như Lai: "Bản thân ngươi là ngươi như thế nào, ngươi âm thầm làm qua chuyện gì, bản thân ngươi còn không hiểu rõ hay sao? Sau khi ngươi lớn mạnh, sẽ ngoan ngoãn thần phục với quy tắc trước mắt sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ý ngài muốn nói, sau khi ta lớn mạnh sẽ chống lại với quy tắc trước mắt?"
Toa Như Lai:"Chẳng lẽ không phải hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo vẫn là không hiểu: "Ngài hi vọng ta chống lại? Ngài là người được lợi của quy tắc trước mắt, ta chống lại quy tắc trước mắt có lợi gì đối với ngài? Hoặc là nói có quan hệ gì với con gái của ngài?"
Toa Như Lai: "Người được lợi? Là được lại, được lợi đến nỗi con gái ta bây giờ không cách nào gả ra ngoài một cách bình thường. Nó chỉ là người bình thường, lúc mẹ nó còn sống, hi vọng nó có thể sống một cuộc sống bình thường, đây là tâm nguyện của mẫu thân nói, cũng chính là tâm nguyện của ta. Ngươi cho rằng ta là người được lợi, đó chỉ là ý nghĩ, nếu như phân chia thời gian đại khái mà nói, ta là đệ tử đời thứ ba của su phụ, hai đời trước đó đều chết cả rồi, một kiếp này đời này của ta sớm muộn gì cũng phải đối mặt."
"Không chỉ là ta, Lam Minh mà ngươi quen, phía trước hắn cũng có huynh đệ, đều bị Lam Đạo Lâm giết chết. Loại người như chúng ta, mặc kệ là tận tâm tận lực như thế nào, mặc kệ trung thành tuyệt đối dến đâu,

cuối cùng cũng khó tránh khỏi kết cục giống nhau, nguyên nhân gì, ta nghĩ ngươi có thể hiểu được."
Ngưu Hữu Đạo yên lặng, từ tốn nói: "Quyền lực! Cửu Thánh không hi vọng có người khiêu chiến quyền lực chí cao vô thượng của bọn họ, ngài muốn nói cái này sao?"
Toa Như Lai: "Ở trong mắt cửu thánh, quan hệ cha con, quan hệ sư đồ cũng chỉ là con cờ để bọn họ lợi dụng. Có thể trong lòng của bọn họ có tình cảm cha con, cũng có tình cảm sư đồ, về mặt tình cảm cũng cần thiết, chúng ta thỉnh thoảng cũng cảm nhận được, nhưng chỉ cần để bọn họ cảm nhận được khả năng khiêu chiến đến quyền lực chí cao vô thượng của bọn họ, bất kỳ tình thân gì đều có thể bị bóp nát trong nháy mắt. Những người làm đệ tử như chúng ta, tu vi càng cao, đứng trước nguy hiểm thì càng cấp bách, giống như Vô Lượng Viên, chúng ta ngay cả đến gần cũng không dám, lo sợ dẫn đến một tia hoài nghi."
"Nhưng ngươi né tránh cũng không được, ngươi càng né tránh, bọn họ càng cho rằng bụng dạ ngươi thâm sâu, nói chúng, bất kể ngươi làm như thế nào, cuối cùng đều là sai."
"Sau này ta có kết cục như thế nào, ta đã có dự liệu, cho dù là ta cưới La Phương Phi, cuối cùng cũng khó thoát được một kiếp, kết cục của La Phương Phi cũng sẽ giống như vậy, ta chết không có gì đáng tiếc, nhưng một khi ta chết, con gái ta có thể có kết cục tốt đẹp hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Nếu đã biết như vậy, vậy tại sao ngài lại không phản kháng?"
Toa Như Lai: " Loại người như chúng ta là đối tượng mà Cửu Thánh canh giữ chặt chẽ, bọn họ sẽ không cho chúng ta cơ hội, nhìn thấy bất kỳ cơ hội nào cũng đều có thể là cạm bẫy, bản thân chúng ta không có cách nào phản kháng. Trước chúng ta, không phải không có người làm quan, đều chết rất thảm."
Ngưu Hữu Đạo dường như hiểu được chút gì đó: "Cho nên ngài hi vọng nhờ sức mạnh bên ngoài giúp đỡ, hi vọng ta lớn mạnh chống đối?"
Toa Như Lai gật đầu.
Ngưu Hữu Đạo khó hiểu: "Nhiều năm như vậy, nhiều người như vậy, vì sao người cứ phải lựa chọn ta?"

Toa Như Lai: "Bởi vì ngươi to gan, bởi vì ngươi dám phản kháng, người của những môn phái khác, ngươi cảm thấy bọn họ dám sao? Mà loại chuyện này chỉ có to gan thôi là không đủ, mà còn phải có đủ năng lực nhất định, mà ngươi có đủ thủ đoạn phản kháng nhất định. Ngoài ra, không phải là ta lựa chọn ngươi, mà là bởi vì ta gặp được ngươi, phát hiện trên người ngươi tồn tại loại khả năng này, mới quyết định thử trên người ngươi."

"Khi ở Thiên Đô bí cảnh, ngươi dám ở Thiên Cốc ra tay giết người, dẫn đến sự chú ý của ta. Vẫn là câu nói đó, chỉ to gan thôi là không đủ, ta muốn kiểm tra năng lực của ngươi một chút, thế là muốn ngươi giành hạng nhất, ép ngươi vào đường chết, xem ngươi có thể sống sót trong nghịch cảnh hay không. Nếu như ngươi chết rồi, vậy dĩ nhiên là coi như thôi, ta cũng không muốn đưa ngươi vào Thánh cảnh."

Ngưu Hữu Đạo hơi nhướng mày: "Ta vào Thánh cảnh lịch luyện, không phải là phu nhân ngài La Phương Phỉ chỉ đích danh hay sao? Là ngài sắp xếp sao?"

Toa Như Lai: "Ngươi biết cũng không ít, không sai, nàng ta sở dĩ chỉ đích danh ngươi tiến vào, là ta đã động tay động chân lợi dụng nàng ta."

Ngưu Hữu Đạo: "Vậy sau này ta được La Phương Phủ đưa ra khỏi Thánh cảnh, cũng là ngài sắp xếp?"

Toa Như Lai: "Đó là một trận ngoài ý muốn không trong kế hoạch, ta không ngờ đến nàng ta thế mà lại thật sự có thể đưa ngươi ra ngoài. Phiêu Miễu các là do Đinh Vệ quản lý, Thủ Khuyết sơn trang dưới sự kiểm soát của Đinh Vệ, Đinh Vệ sẽ không cho La Phương Phỉ mặt mũi. Ai ngờ đến Đinh Vệ lúc đó không có ở đó, Hoàng Ban phụ trách Thủ Khuyết sơn trang cũng không ở đó, thế mà lại bị nàng ta chui qua kẽ hở. Việc này vượt quá dự liệu của ta, không phải là ta sắp xếp, quả thật là sự việc ngoài ý muốn, cũng bởi vì vậy mà dẫn đến sự nghi ngờ của sư phụ ta."

Ngưu Hữu Đạo: "Theo lời ngài nói như vậy, có chút không hợp lý, nếu như ngài đã muốn ta lớn mạnh, vì sao còn muốn đưa ta vào Thánh cảnh, há chẳng phải là đưa ta vào con đường chết hay sao, có lẽ ngài hiểu rõ, mặc cho Phiêu Miễu các chỉnh đốn như thế nào, mấy người như chúng ta cuối cùng đều chỉ có con đường chết."

Thấy hắn vậy mà lại biết bản thân cuối cùng chỉ có con đường chết, Toa Như Lai mỉm cười gật đầu, lời cũng nói ra rồi, đến gần hai bước, mặt áp sát mặt hắn: "Ở bên ngoài lớn mạnh, ngươi cho rằng bên cạnh ngươi không có mật thám của Phiêu Miễu các?"

Chương 1583: Dạ hội (2)

Chương 1583: Dạ hội (2)
Tất cả mọi chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng ngươi làm ở bên ngoài đều nằm trong khống chế của Phiêu Miễu các!"
Lông mày của Ngưu Hữu Đạo hơi dựng lên, không lên tiếng, chỉ nghe Toa Như Lai tiếp tục nói: "Muốn chống đối thì cần phải hiểu rõ, người ở bên ngoài hoàn toàn không biết gì về tình hình bên trong Thánh cảnh, lần lịch luyện này là cơ hội để ngươi vào trong Thánh cảnh, cũng là cơ hội để ngươi hiểu rõ Thánh cảnh."
"Thiên Đô bí cảnh, là ta ép ngươi vào con đường chết, kết quả ngươi tiếp tục sống sót, thế là ta điều tra tường tận tất cả các dấu vết hoạt động của ngươi ở trong bí cảnh, phát hiện ngươi quả nhiên là gan to bằng trời, thế mà lại dám trộm y phục phục của Phiêu Miễu các giả trang làm người của Phiêu Miễu các. Căn cứ vào kiểm chứng, ta có thể kết luận, ngươi vào vào Thiên Đô bí cảnh đã trộm y phục của Phiêu Miễu các, ngươi căn bản không có bất kỳ sợ hãi hay do dự nào, vào trong liền ra tay, ta không thể không thừa nhận, ta rất tán thưởng sự quyết đoán và dũng cảm của ngươi."
"Kết hợp với hành động của ngươi ở bí cảnh, quả thật có thể người bình thường không thể làm, ta thấy được hi vọng trên người của ngươi, hoặc là nói nhìn thấy được giá trị lợi dụng mà ta mong muốn nhìn thấy, thế là hạ quyết tâm lựa chọn người. Sau đó khi ta đang suy nghĩ làm thế nào để trợ lực cho ngươi, vừa vặn Cửu Thánh phát khởi Thánh cảnh lịch luyện, đây chính là cơ hội để ngươi hiểu rõ Thánh cảnh, ta đương nhiên hi vọng ngươi có được cơ hội này, vì thế đem ngươi vô đây, hành động cả gan làm loạn trong Thánh cảnh của ngươi, chứng minh ta không nhìn lầm người."

Ngưu Hữu Đạo chợt híp mắt hỏi: "Ngài nói bên cạnh ta có mật thám của Phiêu Miễu các, là ai?" Hắn đang thử thăm dò.
Toa Như Lai: "Trước đây không nói với ngươi, là sợ ngươi làm bậy dẫn đến sự cảnh giác của một số người, dưới tình hình chưa đến mức vạn bất đắc dĩ ta cũng không cần nhắc nhở ngươi. Lời nói bây giờ nếu đã nói đến như vậy, cũng không cần thiết phải tiếp tục che giấu ngươi, người phụ trách toàn bộ trung tâm tình báo ở Mao Lư sơn trang chính là mật thám của Phiêu Miễu các, chỉ sợ ngươi nằm mơ cũng không ngờ đến?"
Ngưu Hữu Đạo giọng mang vẻ khiêu khích: "Công Tôn Bố sao? Chuyện này ta đã biết lâu rồi, ông ta là được Bách Lí Yết của Phiêu Miễu các đào tạo, ta muốn biết còn có ai?"
"...." Trên khuôn mặt nhắc nhở đầy vẻ thần bí kia của Toa Như Lai nháy mắt cứng đờ.
Nếu như Ngưu Hữu Đạo chỉ nói rằng bản thân biết được Công Tôn Bố là mật thám của Phiêu Miêu các, ông ta còn có thể nghi ngờ là Ngưu Hữu Đạo thuận theo sự nhắc nhở của mình mà ra vẻ bình tĩnh, nhưng mà ngay cả Bách Lí Yết đào tạo Công Tôn Bố cũng chỉ rõ ra, không khác nào chứng minh Ngưu Hữu Đạo quả thật từ sớm đã biết người phụ trách trung tâm tình báo của mình là tai mắt của Phiêu Miễu các.
Vừa vặn khi đó ông ta tiếp nhận trực luận phiên, khi đào tạo Công Tôn Bố trở thành tai mắt của Phiêu Miễu các vừa khéo lúc ông ta chấp chưởng Phiêu Miễu các.
Việc này cũng không phải là ông ta sắp xếp, là người tiền nhiệm chấp lệnh Phiêu Miễu các sắp xếp, khi ông ta tiếp nhận nắm giữ hiểu rõ hoàn toàn tình hình của Phiêu Miễu các có chú ý đến tình hình ở phương diện này.
Ngưu Hữu Đạo giúp đỡ Thương Triêu Tông lấy được Nam châu, đã dẫn đến sự chú ý cao độ của Phiêu Miễu các.
Thế nhưng, kỳ han giao nhận quyền lực chấp lệnh Phiêu Miễu các lại sắp đến, chính vào lúc sắp kết thúc công việc năm nay, bình thường tiền nhiệm sẽ không tiếp tục có hành động gì, cố gắng hết sức né tránh làm việc không cần thiết, hai bên trao nhận đều muốn bình an chuyển tiếp, đều không muốn rước phiền phức cho bản thân.

Nhưng mà sau đó Ngưu Hữu Đạo lại làm cho Thiệu Bình Ba trốn khỏi Bắc châu, sau khi lấy được Nam châu, lại khiến Bắc châu đổi chủ, liên tiếp xuất hiện danh tác khiến cho vị chấp lệnh sắp rời khỏi Phiêu Miễu các kia trực tiếp hạ lệnh bố trí theo dõi.
Không làm như vậy không được, trong thời gian hắn ta đảm nhận có một người liên tiếp làm nên sự biến hóa lớn đến như vâyj, nếu như hắn không có chút hành động nào, sau này một khi xảy ra chuyện, sẽ bị truy cứu trách nhiệm.
Làm như vậy rồi, sau này ít nhất cũng có cái ăn nói, có thể phòng ngừa tai họa về sau.
Chính bởi vì như vậy, Toa Như Lai đối với việc này coi như là có ấn tượng sâu sắc, thêm vào việc liên quan đến Ngưu Hữu Đạo, sau đó ông ta lại hết lần này đến lần khác sắp xếp tình hình của Ngưu Hữu Đạo.
Ai ngờ đến Ngưu Hữu Đạo vậy mà đã biết từ lâu, Toa Như Lai lúc này có một cảm giác như đạp hụt chân rơi xuống vách núi.
Yên lặng một hồi lâu, Toa Như Lai chầm chậm nói: "Mật thám đào tạo bố trí ở khắp nơi, chính là việc cơ mật cao độ của Phiêu Miễu các. Tính về mặt thời gian, đối tượng nằm vùng ở bên cạnh ngươi, ngoại trừ chấp lệnh tiền nhiệm của Phiêu Miễu các, sau đó chính là ta, còn có Đinh Vệ hiện nay mới có cơ hội đọc tài liệu cơ mật, những người khác không có Thánh tôn trao quyền không đọc được, là ai nói với ngươi? Hoặc là nói, Công Tôn Bố từ đầu đến cuối căn bản không thật sự làm việc cho Phiêu Miễu các, từ sớm đã trao đổi tin tức với ngươi rồi?"
Ngưu Hữu Đạo: "Còn cần ta nói với ngươi nữa sao? Bách Lý Yết trực tiếp chạy đến Mao Lư sơn trang tìm Công Tôn Bố, ngài cho rằng người của Mao Lư sơn trang ta đều mù hết cả hay sao?"
Tuy là nói như thế, trên thực tế việc này còn phải nhờ có Viên Cương, nếu không phải Viên Cương am hiểu thủ đoạn điều tra và điều tra ngược lại theo dõi nghiêm ngặt bất cứ dị thường nào của Mao Lư sơn trang, thật đúng là có khả năng không biết.
Toa Như Lai: "Công Tôn Bố không nói với ngươi?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta hi vọng có một ngày ông ta tỉnh ngộ, cơ hội bày ra trước mặt ôg ta, chỉ coi bản thân ông ta có thể nắm bắt hay không."

Toa Như Lai: "Những năm này, ngươi biết ông ta là mật thám của Phiêu Miễu các, vậy mà vẫn để ông ta chấp chưởng trung tâm tình báo của ngươi?"
Ngưu Hữu Đạo: "Toa tiên sinh ban nãy bản thân ngài cũng nói, trước đây không nói với ta, là không muốn gây nên sự cảnh giác của một số người, Toa tiên sinh có thể cảm thấy như vậy, ta cũng nghĩ đến."
Toa Như Lai: "Nói cách khác, tình hình của ngươi mà Phhiêu Miễu các nắm giữu trong những năm này, cũng không phải là việc cơ mật thật sự của ngươi."
Ngưu Hữu Đạo: "Có đẽ đều là tình hình mà ta bằng lòng để Phiêu Miễu các biết."
Toa Như Lai hơi híp mắt: "Ngươi không muốn đánh rắn động cỏ, mà là muốn lợi dụng Công Tôn Bố làm tê liệt Phiêu Miễu các, cố ý để Công Tôn Bố báo lên một số cơ mật của ngươi, khiến cho Phiêu Miễu các cho rằng ngươi vẫn luôn nằm trong sự khống chế của Phiêu Miễu các?"
Ngưu Hữu Đạo: "Nếu không như vậy, ta e là không sống được đến ngày hôm nay, không tê liệt Phiêu Miễu các, những năm nay ta làm sao dám thoải mái tay chân mà làm việc?"
Toa Như Lai khẽ vuốt cằm, có chút tán thưởng nói: "Không sai, xem ra ta quả thật không nhìn nhầm người."
Ngưu Hữu Đạo: "Nhưng Phiêu Miễu các còn sắp xếp người khác bên cạnh ta hay không, còn nắm giữ tình hình khác của ta hay không, ta cũng không biết, cho nên mới cần thỉnh giáo tiên sinh, bên cạnh ta có phải còn những mật thám khác hay không?"
Toa Như Lai: "Những mật thám khác, có thể nói có, cũng có thể nói không. Làm sao có thể không có, trong số đệ tử Ngũ Lương sơn phụ trách tình báo bên phía ngươi hiển nhiên vẫn còn người của Phiêu Miễu các, nội bộ Lưu tiên tông, Phù Vân tông, Linh Tú sơn đều có."
Bao gồm cả bên cạnh Thương Triêu Tông, còn có nội bộ Tử Kim động, thiên hạ hễ là thế lực đã có thành tựu hoặc là thế lực có sức ảnh hưởng nhất định, bên trong đều sẽ có tai mắt của Phiêu Miễu các."
Vẻ mặt Ngưu Hữu Đạo nghiêm nghị: "Nếu đã có, vì sao còn nói có thể nói có, cũng có thể nói không?"

Toa Như Lai: "Đều ở vòng ngoài của ngươi, có lẽ không tiếp xúc được trung tâm cơ mật của ngươi, ban đầu chúng ta cho rằng Công Tôn Bố có thể tiếp xúc được trung tâm cơ mật của ngươi."

Chương 1584: Dạ hội (3)

Chương 1584: Dạ hội (3)
“Tâm phúc thật sự bên cạnh ngươi cũng chỉ những người đó, cũng không thể làm cho tất cả những người bên cạnh ngươi đào tạo thành mật thám, mà người có thể trở thành một tâm phúc, cũng thường là người khó ra tay nhất, một khi đào tạo không thành, sẽ phải tiến hành diệt khẩu đối tượng đào tạo, cho nên trước khi chưa thể nắm chắc tuyệt đối sẽ không liều lĩnh đánh rắn động cỏ."
"Căn cứ vào tình báo của Công Tôn Bố, có một số tin tức lan truyền ngươi dường như không đi qua tay của ông ta, bởi vì điểm này, khi đó ta không phải chưa từng cân nhắc qua bố trí thêm người bên cạnh ngươi, người bên dưới cũng từng thử qua, nhưng mãi vẫn không tìm được cơ hội thích hợp. Ngươi và tâm phúc của ngươi phần lớn thời gian lại trốn ở sau màn không xuất hiện, có việc cũng chỉ là lặng lẽ đi lặng lẽ về, nắm không được tình hình chắc chắn cụ thể, không kịp bố trí, mà tính cảnh giác của Mao Lư sơn trang của ngươi cũng rất cao, Phiêu Miễu các rất khó có cơ hội ra tay. Theo lời Công Tôn Bố nói, đồ ăn thức uống của ngươi đều do một nhóm hòa thượng gần như không ra ngoài phụ trách, không cho bất kỳ ai cơ hội ra tay."
Đối với điểm này, bản thân Ngưu Hữu Đạo cũng thừa nhận, từ sau sự việc xuất hiện Công Tôn Bố phản bội, hắn ở trong nội bộ đề cao cảnh giác, do đích thân Viên Cương quy định sắp xếp thâm nhập trở lại. Nhóm người Viên Cương thêm chí sẽ tiến hành tính toán chính xác thời gian người quan trọng ra ngoài, để tiến hành xác định ở một số phương diện.
Ở thời loạn lạc khắp nơi giao chiến này, muốn đứng vững vàng, muốn gây dựng nên thế lực một phương, các phương diện liên quan đến quá nhiều rồi, dựa vào một mình hắn là không thể được, hai nắm tay có thể

đánh cũng vô dụng, một người không thể đề phòng tất cả việc không biết rõ, không có hệ thống chống đỡ bị người khác bán rồi cũng không biết.
"Có thể đem người phụ trách trung tâm tình báo bên cạnh ngươi đào tạo thành mật thám, đối với phương diện theo dõi ngươi này mà nói đã là ý nghĩa to lớn, dưới tình huống còn chưa nắm chắc, Phiêu Miễu các không dám tiếp tục mạo hiểu dùng sức mạnh với những người khác bên cạnh ngươi, lo lắng sẽ dẫn dến sự loại trừ của ngươi liên lụy đến Công Tôn Bố."
"Sau đó chúng ta bên này cũng có người phân tích qua tình hình bên cạnh ngươi, ngoại trừ những thứ vừa nãy nói, chính là người bên cạnh ngươi tuy không nhiều, nhưng phân ra bè phái. Ở nội bộ, người của Phù Phương viên là một nhóm, Viên Cương kia là một nhóm. Hai nhóm người này ngăn được lẫn nhau, giám sát lẫn nhau. Mà ở vòng ngoài, ba môn phái Lưu Tiên tông coi như là một nhóm, yêu tu của Độ Vân sơn là một nhóm..."
Toa Như Lai nói đến đây dừng lại, nói đến Độ Vân sơn, liên tưởng đến thân phận của Bách Lí Yết bị bại lộ, ông ta dường như đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, từ từ hỏi: "Đám yêu tu của Độ Vân sơn kia đột nhiên đi về bên phía ngươi là sao?"
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo lóe lên, đi theo dòng suy nghĩ của ông ta, đại khái đoán được chút gì đó, cười hỏi: "Toa tiên sinh muốn hỏi gì?"
Toa Như Lai: "Ngươi biết thân phận của Bách Lí Yết, Bách Lí Yết vừa mới tiếp xúc với đám yêu của Độ Vân sơn không lâu, đám yêu nghiệt kia đột nhiên đi đến bên ngươi giúp đỡ, trong này chẳng lẽ thật sự chỉ là những nguyên nhân mà Phiêu Miễu các biết được kia?"
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười hỏi ngược lại: "Vì sao Phiêu Miễu các phải phái Bách Lí Yết tiếp xúc Độ Vân sơn?"
Toa Như Lai: "Lượng dùng Linh Nguyên đan tu luyện của Độ Vân sơn đột nhiên xuất hiện dị thường, Phiêu Miễu các đương nhiên phải phái người tìm kiếm sắp xếp nguyên nhân."
Ngưu Hữu Đạo: "Lượng dùng linh đan thỉnh thoảng xuất hiện dị thường không phải là việc rất bình thường hay sao?"

Toa Như Lai: "Đột nhiên thu mua lượng lớn, mà tai mắt của Phiêu Miễu các ở nội bộ Độ Vân tông lại không biết là nguyên nhân gì, đây cũng gọi là bình thường hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo cười nói: "Vậy các người muốn tra cái gì?"
Toa Như Lai: "Có lẽ ngươi biết Cửu Thánh đang đề phòng cái gì."
Ngưu Hữu Đạo ồ một tiếng: "Ta hiểu rồi, đơn giản là lo lắng có người đột phát Nguyên Anh kỳ uy hiếp đến địa vị thống trị của bọn họ. Chỉ là, ngay cả điểm dị thường này cũng không bỏ qua, cũng không khỏi quá cẩn thận rồi."
Toa Như Lai: "Phần cẩn thận này cũng không phải không có lý, thiên hạ rộng lớn, không gì không có, trước đây đã xuất hiện việc có người đột phá, nhưng bị bọn họ liên thủ bóp chết rồi. Cái xa không nói, trước lúc nước Triệu bị hủy diệt, Khí Vận tông phái ba lão già cấp cao thủ dẫn đội đánh cướp hoàng cung nước Triệu, kết quả ba vị Thái thượng trưởng lão này của Khí Vận tông lại lặng lẽ không một tiếng động mất tích. Dưới tình hình ở hoàng cung đấu đá trắng trợn kia, dựa vào thực lực của ba người họ thế không ai biết bọn họ mất như thế nào, tình hình kia, không phải xuất hiện sự cố ngoài ý muốn gì, thì chính à xuất hiện thực lực có thể dễ dàng nghiền ép đám cao thủ bọn họ, nội bộ hoàng cung nước Triệu lúc trước rất có khả năng ẩn giấu cao thủ Nguyên Anh kỳ!"
Ngưu Hữu Đạo giật mình: "Có thể xác định không?"
Toa Như Lai: "Trước mắt vẫn chưa thể xác định, nhưng rất khả nghi, Cửa Thánh đã nghi ngờ rồi, thậm chí đã phong tỏa đối tượng hoài nghi."
Ngưu Hữu Đạo lập tức hỏi: "Là ai?"
Toa Như Lại: "Đem tất cả những người ở trong hoàng cung nước Triệu sắp xếp một ngước, bất kể là độ tuổi hai là loại bỏ dấu vết gì, chỉ có một người khả nghi nhất, lão thái giám trải qua mấy triều bên cạnh Hải Vô Cực, tên gọi Gia Cát Trì. Bây giờ Cửu Thánh đang bí mật truy xét tung tích đám người Triệu hoàng Hải Vô Cực, mẹ của Hải Vô Cực, Thái hậu Thương Ấu Lan trước đây của nước Triệu đã bị Cửu Thánh bí mật theo dõi rồi."
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo lấp lóe nói: “Nói cách khác, chỉ cần tìm được Hải Vô Cực thì có khả năng tìm được Gia Cát Trì?”
Toa Như Lai: “Có lẽ là như vậy.”

Ngưu Hữu Đạo chợt trầm giọng nói: "Nếu như Gia Cát Trì này thật sự là cao thủ cảnh giới Nguyên Anh, tương lai chính là một người có lực đối kháng với Cửu Thánh, tuyệt đối không thể để ông ta rơi vào tay Cửu Thánh, chúng ta nhất định phải đoạt với Cửu Thánh tìm thấy ông ta trước. Về sau e là còn phải làm phiền Toa tiên sinh tiếp tục truyền tin tức ra ngoài, ta sẽ phát động người của ta tìm kiếm."
Toa Như Lai: "Ngươi tuyệt đối không nên làm loạn. Trong số người của ngươi, không biết Đinh Vệ có tiếp tục đào tạo cơ sở ngầm nào khác hay không chúng ta không rõ, căn cứ cách làm thông thương, bất kể là ai tiếp nhận chấp chưởng Phiêu Miễu các, đều không quá tin tưởng vào người của tiền nhiệm giao tiếp, những nội ứng kia phần lớn đều trở thành người rảnh rỗi, đều sẽ âm thầm đào tạo một số người thuận tiện bảo mật và làm việc khác, ngươi đã dẫn đến sự chú ý cao độ của Đinh Vệ, Đinh vệ có hành động hoàn toàn có khả năng. Một khi ngươi làm vừa để lộ tin tức, chắc chắn sẽ hứng lấy một đòn sấm sét, không ai bảo vệ được ngươi."
Ngưu Hữu Đạo: " Trước khi ngài đoạt với Cửu Thánh có thể chặn Gia Cát Trì lại hay không?"
Toa Như Lai: "Ngươi nói đùa gì vậy? Người của ta làm sao có thể trắng trợn đi tìm kiếm Gia Cát Trì? Ta nói rồi, những người như chúng ta đề nằm trong sự chú ý quan trọng của Cửu Thánh, khó mà động đây, nếu như ta có thể tùy tiện hành sự, ta cũng sẽ không âm thầm giúp đỡ ngươi. Phàm là người của ta có dấu hiệu gì ở phương diện này, sẽ lập tức bị phát hiện."
Ngưu Hữu Đạo: "Vậy chỉ có thể để ta làm."
Toa Như Lai trầm giọng nói: "Có phải ngươi chán sống rồi hay không?"
Ngưu Hữu Đạo: "Tin tức bên phía Gia Cát Trì ngài tiếp tục theo dõi, một khi phát hiện tung tích của Gia Cát Trì, lập tức thông báo cho ta, ta sắp xếp người."
Toa Như Lai: "Lời nói của ta ngươi nghe không hiểu hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Nếu ngài đã có thể biết được những tin tức này, đã nói lên ngài có đường dây tin tức, ngàu chỉ cần kịp thời báo những tin tức này cho ta, những việc khác để ta nghĩ cách. Ngài yên tâm, ta sẽ không

đi tìm đường chết, sẽ không động đến thế lực của bản thân ta, sẽ sắp xếp một nhóm người khác tham gia."

Chương 1585: Dạ hội (4)

Chương 1585: Dạ hội (4)
Toa Như Lai: "Ngươi còn có thể có người nào?"
Ngưu Hữu Đạo: "Bây giờ không tiện nói với ngài."
Toa Như Lai: "Ngươi không nói làm sao ta tin được ngươi? Một khi ngươi gánh thêm ta can dự việc này bởi vì vậy mà bị bại lộ, ta phải gặp xui xẻo chung với ngươi, ngươi bảo ta làm sao đồng ý với ngươi?"
Ngưu Hữu Đạo hơi trầm mặc, nhìn chằm chằm đôi mắt ông ta từ từ nhắc nhở: "Ma giáo!"
"Ma giáo?" Toa Như Lai sững sờ, chợt chần chờ nói: "Ngươi là chỉ bên phía Triệu Hùng Ca?"
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: "Nếu Gia Cát Trì thật sự là cao thủ cảnh giới Nguyên Anh, thì sẽ không còn đường lui, Cửu Thánh sẽ không bỏ qua cho ông ta, chỉ cần chúng ta đồng ý giúp đỡ, thuyết phục ông ta hợp tác với chúng ta không phải phí chút sức lực! Chẳng phải ban nãy ngày hỏi Độ Vân sơn sao? Vậy ta nói với ngài, Phiêu Miễu các nhắm Độ Vân sơn không hề nhắm sai, Vân Cơ vẫn luôn ẩn giấu thực lực, tu vi của nàng ta đã đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh!"
Mặc kệ những lời Toa Như Lai nói ban nãy là thật lòng hay là giả dối, mặc kệ có thật là dám phản kháng Cửu Thánh hay không, hắn hiện tại muốn để Toa Như Lai biết, hắn đã tích lũy đủ thực lực trọng lượng phản kháng nhất định.
Lần này không tiếc mạo hiểm bắt cóc Toa Lệ Hoan, chính là muốn nắm Toa Như Lai, hoàn cảnh của hắn bây giờ cần một người giúp đỡ giống như Toa Như Lai, bằng không hắn rất khó sống sót rời khỏi Thánh cảnh. Đương nhiên, hắn cũng có thể trốn trong Thánh cảnh không ra ngoài, nhưng mà bên trong Thánh cảnh căn bản không phân phát bất kỳ tài

nguyên tu luyện nào cho hắn, muốn trốn trong Thánh cảnh nâng cao tu vi cần phải nhẫn nhịn đến ngày tháng năm nào chứ?
Kinh hãi! Toa Như Lai thật sự hết sức kinh hãi, bên cảnh Ngưu Hữu Đạo thế mà lại ẩn giấu cao thủ cảnh giới Nguyên Anh: "Này làm sao có thể?"
Ngưu Hữu Đạo: "Có gì mà không thể? Trước đây không phải ngươi nói thiên hạ rộng lớn, có gì mà không thể sao? Toa tiên sinh, ngươi cảm thấy ta có cần phải lấy chuyện này ra để nói dối không? Loại chuyện này, cho dù là nói dối, tung ra ngoài cũng sẽ chết người, ta không chịu đựng nổi."
Toa Như Lai: "Nhưng thân thể không kiên cố, căn bản không cách nào gánh chịu được tu vi to lớn như vậy, nàng ta lấy đâu ra quả Vô Lượng tái tạo thân thể?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ngài có biết lai lịch của Vân Cơ không?"
Toa Như Lai nghi ngờ không thôi: "Nàng ta không phải là yêu tu của Độ Vân sơn sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Xem ra Phiêu Miễu các cũng không biết lai lịch của nàng ta trước khi xuất hiện ở Độ Vân sơn, ta còn cho rằng Phiêu Miễu các không gì không biết chứ."
Toa Như Lai: "Người thiên hạ, việc thiên hạ, mọi chuyện do người , lòng người khó dò, Phiêu Miễu các làm sao có thể việc gì cũng biết? Nếu như thật sự như vậy, bí mật giữa ta và ngươi sao có thể che giấu, Gia Cát Trì sao đến bây giờ mới dẫn đế nghi ngờ, thiên hạ rộng lớn như vậy, sức người không lo được quá nhiều nơi. Nghe lời ý trong nói của ngươi, Xà yêu kia trước đây có có lai lịch đặc biệt gì hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Vân Cơ vốn là linh thú của chưởng môn tiền tiền nhiệm của Vạn Thú môn Chu Xích thành, mà trong bảo vật trấn phái của Vạn Thú môn ẩn giấu một cọc bí mật đời đời truyền lại, Vạn Thú linh châu sở dĩ có thể điều khiển phi cầm thú vật, là bởi vì trong Vạn Thú linh châu ẩn giấu có máu Phượng hoàng trong truyền thuyết, đối với yêu thú mà nói có thể dẫn đến hiệu quả kỳ diệu giống như quả Vô Lượng. Chỉ bởi vì cái chết đột ngột của Chu Xích Thành, bí mật vẫn chưa thể kịp thời truyền lại, có thể nói là bí mật đó bị linh thú của Chu Xích Thành, cũng chính là Vân Cơ hiện nay ngăn chặn lại. Vạn Thú linh châu đánh rơiđi cùng Chu Xích Thành sau này được Vân Cơ tìm thấy, ta nghĩ ta đã nói đủ rõ rành rồi?"

Sự việc trải qua có liên quan đến trong Điệp Mộng huyễn giới hắn hiện tại sẽ không nói với đối phương.
Toa Như Lai kinh hãi nói: "Thì ra là như vậy, quả nhiên là thiên hạ rộng lớn, không gì không có." Cuối cùng gật đầu nói: "Được, việc của Gia Cát Trì ta sẽ cố gắng hết sức, những chỉ có thể đảm bảo tiến hành dưới tình hình ổn thỏa, cho nên có thể đuổi kịp phát hiện tung tức của Gia Cát Trì trước khi Cửu Thánh ra tay để kịp thời thông báo tình hình cho ngươi hay không ta cũng không cách nào đảm bảo."
Ngưu Hữu Đạo: "Có thể cố gắng hết sức là đủ rồi, nếu như không thể ổn thỏa ngược lại là đang tự tìm đường chết, không có ý nghĩ gì."
"Đúng rồi, việc của Vân Cơ bên cạnh ngươi còn người nào khác biết không?" Toa Như Lai chợt hỏi.
Ngưu Hữu Đạo: "Bí mật thật sự của Vạn Thú linh châu, Vân Cơ chỉ lén lút nói qua với ta, việc nàng ta âm thầm đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh cũng chỉ có ta biết. Đương nhiên, bây giờ lại thêm ngài. Toa tiên sinh, thành ý của ta đủ rồi chứ?"
Toa Như Lai khoát tay, không có chất vấn thành ý của hắn: "Ta là muốn nhắc nhở ngươi. Dựa vào thám tử mật báo của Tử Kim động, ngươi dường như tương đối thân cận với Chung Cốc Tử, ta nói cho ngươi biết, việc này ngàn vạn lần không được để vị sư phụ Tử Kim động Chung Cốc Tử đó của ngươi biết, ông lão là người của Phiêu Miễu các."
"Cái gì?" Ngưu Hữu Đạo giật nảy người, việc này quá ngoài dự liệu của hắn rồi, một người sắp chết, làm sao có thể là người của Phiêu Miễu các, hỏi ngược lại: "Ngài chắc chắn?"
Toa Như Lai gật đầu: "Sẽ không có sai, ta bởi vì quan tâm ngươi, xem kỹ hồ sơ cũ trước đây của Phiêu Miễu các, xem qua tất cả các danh sách nội ứng của Phiêu Miễu các nằm vùng ở Tử Kim động, kết quả nhìn thấy tên của Chung Cốc Tử, ta cũng rất bất ngờ. Sau khi nhìn kỹ mới biết, khi Chung Cốc Tử vừa gia nhập vào Tử Kim động không bao lâu, tiềm lực của ông lão đã được Phiêu Miễu các nhìn trúng, sau khi đem ông đào tạo, Phiêu Miễu các trong âm thầm tiến hành giúp đỡ riêng, khiến ông hoàn thành các việc của Tử Kim động, sau này ông có thể đứng vào hàng vị trưởng lão Tử Kim động, Phiêu Miễu các ở phía sau âm thầm ra sức không ít."

"Chỉ có điều cùng với sự thoái lui của ông, thêm vào việc thọ hạn tới gần, Phiêu Miễu các trên cơ bản đã buông bỏ ông. Sau khi Kim Sí liên lạc với Phiêu Miễu các chết già, Phiêu Miễu các không còn tiếp tục, cũng coi như là muốn để ông chết tử tế, không đến tình huống bất đắc dĩ, có lẽ sẽ không tiếp tục sử dụng ông. Cho dù là như vậy, việc này vẫn là không thể không đề phòng, ngươi đắc tội quá sâu với Đinh Vệ, làm cho y mất hết mặt mũi, để chống đối ngươi, Đinh Vệ có dùng lại Chung Cốc Tử hay không không ai biết được."
"Chung Cốc Tử cả đời anh minh vê trên tay Phiêu Miễu các, một khi Đinh Vệ sử dụng, ông không thể không theo. Cho nên, việc của Vân Cơ, ngươi tuyệt đối không được để ông biết."
Trong lòng Ngưu Hữu Đọa nháy mắt trống rỗng như thế, hắn biết Toa Như Lai có lẽ không gạt hắn, bởi vì không cần thiết phải lấy việc này gạt hắn, đây thật sự là nhắc nhở.
Nhưng hắn thật sự không ngờ đến, Chung Cốc Tử hơi tàn không màng thế sự trong Quy Miên các kia thế mà lại là nội gián cài vào trong nội bộ Tử Kim động, nếu như không phải Toa Như Lai nhắc nhở, hắn làm như thế nào cũng sẽ không hoài nghi đến Chung Cốc Tử.
Cũng thật sự không có bất kỳ dấu hiệu gì đáng để hoài nghi, Chung Cốc Tử trốn trong Quy Miên các gần như không qua lại gì với người ở bên ngoài, thậm chí là cố gắng không hỏi đến sự việc trong nội bộ môn phái, cũng không để người bên dưới can dự vào cuộc tranh giành quyền lực của nội bộ môn phái, khiến người khác không có bất kỳ lí do gì để nghi ngờ.
Việc này có thể lấy làm gương, cũng khiến Ngưu Hữu Đạo cảnh giác cao độ, lập tức yêu cầu: "Ta muốn tất cả danh sách tai mắt của Phiêu Miễu các ở bên cạnh ta, không, không chỉ là bên cạnh ta, danh sách tai mắt nằm vùng bên ngoài Phiêu Miễu các cũng cho ta. Nếu như ngài đã có lòng, chắc hẳn ngài đã làm riêng một phần danh sách người bí mjt của Phiêu Miễu các."

Chương 1586: Dạ hội (5)

Chương 1586: Dạ hội (5)
Toa Như Lai lắc đầu: "Ngươi nghĩ nhiều rồi, nơi cất giữ cơ mật có người thân cận được Cửu Thánh phái liên hợp trấn giữ, nơi đó là nơi nắm giữu then chốt của thiên hạ, mức độ phòng bị không thua gì Vô Lượng Viên. Hễ là cơ mật, chỉ cần đưa vào trong đó, không thể có mảnh giấy đem vào. Cơ mật chỉ có thể ở nơi cơ mật xem, khi xem có người canh chừng, không có ai có cách đem đồ ra ngoài. Mà hồ sơ mật đề cập đến người quá nhiều rồi, ta cũng không có trí nhớ tốt đến mức nhớ hết tên của mọi người, chỉ có thể đọc qua một số người cảm thấy thú vị, cao lắm cũng chỉ nhớ được một ít mà thôi."
Lại là tình hình này? Ngưu Hữu Đạo nhíu mày một hồi, lại hỏi: "Ngài trước đây nếu đã cảm thấy ta thú vị, chắc hẳn danh sách ẩn nấp bên cạnh ta có lẽ ngài nhớ được một ít."
Toa Như Lai gật đầu: "Không sai, khi chọn trúng ngươi, ta đã bắt đầu chuẩn bị về mặt này, chuẩn bị lỡ như có lúc ngươi dùng đến có thể giúp đỡ ngươi, ta lần lượt lén ghi nhớ lại danh sách người mai phục liên quan ở bên cạnh ngươi, khi không có người ghi chép thành một nhóm danh sách."
Ngưu Hữu Đạo nhẹ nhàng thở ra: "Vậy thì làm phiền tiên sinh giao cho ta."
Toa Như Lại: "Xác nhận con gái ta an toàn rồi, ta tự nhiên sẽ giao cho ngươi. Huống hồ thứ này cần bảo quản bí mật, ta cũng sẽ không đem theo trên người, nhất thời không cách nào đưa cho ngươi."
Ngưu Hữu Đạo: "Ta bây giờ muốn biết trong số những người thường xuyên tiếp xúc với ta có người của Phiêu Miễu các hay không."
Toa Như Lai lắc đầu: "Ta chú ý qua, ngoại trừ Công Tôn Bố, có lẽ là không, về phần sau này Đinh Vệ có sắp xếp ở phương diện đó hay

không, thì ta không biết, quyền chấp chưởng Phiêu Miễu các ta đã giao ra, hiện tại ta đã không còn tư cách tiếp tục ra vào nơi cơ mật để xem cơ mật."
Ngưu Hữu Đạo: "Trong số người Phù Phương Viên của Quản Phương Nghi cũng không có sao?"
"Này thì ngươi yên tâm, bên cạnh bà ta vô cùng sạch sẽ, không có." Toa Như Lai lắc đầu, chợt không hiểu nói: "Ngươi hoài nghi bà ta? Căn cứ theo ta được biết, bà ta là tâm phúc đáng tin cậy của ngươi, mối quan hệ giữa nam nữa với ngươi cũng không rõ ràng, sao ngươi lại hoài nghi bà ta? Thế nào, có phải là người nhận ra gì đó không?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta không hoài nghi bà ta, bà ta theo ta lâu như vậy, có vấn đề gì ta không thể không phát hiện. Ta chỉ là cảm thấy danh tiếng năm đó của bà ta quá lớn, nếu ngài nói hễ là có sức ảnh hưởng, Phiêu Miễu các đều sẽ chú ý, chẳng lẽ năm đó Phiêu Miễu các không can dự Phù Phương Viên? Người của bà ta bây giờ cũng theo ta, ta không thể không đề phòng. Bây giờ tiên sinh ở đây, đương nhiên là nhân cơ hội hiểu rõ một chút."
Toa Như Lai gật đầu: "Nghi ngờ của ngươi không phải không có căn cứ, ta bởi vì chú ý ngươi, khi sắp xếp tình hình bên cạnh ngươi, cũng đặt biệt điều tra qua tình hình của Phù Phương Viên. Trên hồ sơ cũ cho thấy, sau khi danh tiếng Phù Phương Viên khuếch đại dẫn đến sự chú ý của Phiêu Miễu các, Phiêu Miễu các đích thật từng bắt đầu sắp xếp người đánh vào nội bộ của Phù Phương Viên, chỉ có điều người sắp xếp vào lần lượt xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hoặc là mất tích lặng lẽ không một tiếng động, hoặc là bị người khác giết."
Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên, nghi ngờ không thôi nói: "Đây có lẽ không phải ngoài ý muốn?"
Toa Như Lai: "Phiêu Miễu các đương nhiên sẽ không cho là ngoài ý muốn, người của Phiêu Miêu các sắp xếp vào liền xảy ra chuyện, nào có chuyện trùng hợp đến như vậy. Dám cả gan chống đối Phiêu Miễu các, có có thể thần thông quảng đại dến như vậy, Phiêu Miễu các sao có thể không tra, ngược lại muốn xem xem thần thánh phương nào đang quấy phá, khi đó có thể gọi là điều tra nghiêm ngặt." Nói đến đây lại lắc đầu cười khổ một cái.

Ngưu Hữu Đạo vội hỏi: "Nhưng tra ra kết quả gì?"
Toa Như Lai: "Đúng là tra ra kết quả, mà kết quả cũng không thể tưởng tượng nổi, thế mà lại có người âm thầm bảo vệ Quản Phương Nghi, người bảo vệ Quản Phương Nghi này, e là ngươi không nghĩ ra, không ngại đoán thử xem."
Trong lòng Ngưu Hữu Đạo lẩm bẩm, hắn cho rằng bản thân đã đoán được rồi, e là Ma giáo, bởi vì hắn từ lâu đã biết Ma giáo âm thầm bảo vệ Quản Phương Nghi, chỉ là năng lực thần thông quản đại của Ma giáo khó tránh khỏi vượt qua tưởng tượng của hắn, thế mà lại có thể chuẩn xác nhắm trúng mật thám cài vào của Phiêu Miễu các, năng lực thật sự không nhỏ a!
Cho dù trong lòng có suy đoán, vẫn là giả bộ không biết hỏi: "Đây làm sao đoán được, là ai?"
Toa Như Lai ngẩng đầu nhìn bầu trời sao trên thung lũng: "Hoàng đế nước Tề Hạo Vân Đồ!"
"Hạo Vân Đồ?" Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc há hốc mồm, không phải Ma giáo, thế mà lại là Hạo Vân Đồ? Vội hỏi: "Tên đẹp Quản Phương Nghi vang xa, đường đường hoàng đế nước Tề lại vị bà ta chống đối Phiêu Miễu các... Này không có khả năng lắm?"
Toa Như Lai: "Nhưng sự việc chính là li kỳ như vậy, Hạo Vân Đồ đó vì bảo vệ Quản Phương Nghi, thế mà lại vận dụng tổ chức nội bộ tình báo to lớn, vận dụng lực lượng Hiệu sự đài nước Tề để bảo vệ. Bất kỳ người nào lai lịch bất minh, hễ là có chút điểm khả nghi, bất kỳ ai đánh vào Phù Phương Viên, tất cả bị Hiệu sự đài nước tề bí mật giải quyết."
Ngưu Hữu Đạo có chút khó mà tin tưởng: "Dựa vào lực lượng của Hạo Vân Đồ, có thể chống đối với Phiêu Miễu các?"
Toa Như Lai: "Ở ngoài sáng đương nhiên không phải là đối thủ của Phiêu Miễu các, nhưng loại việc mật thám nằm vùng này căn bản không cách nào làm công khai, cần phải bảo mật. Toàn bộ Tề Kinh đều nằm trong sự khống chế nghiệm mật của Hạo Vân Đồ, Hạo Vân Đồ ở Tề Kinh chiếm được thiên thời địa lợi, ở ngoài sáng, ở trong tối bất cứ khi nào cũng có thể vận dụng các loại lực lượng, việc mật thám Phiêu Miễu các nằm vùng lại không thể bại lộ, cường long không ép địa đầu xà."

"Ngươi có thể ngẫm lại xem, Quản Phương Nghi cứ trốn lởn vởn ở Tề Kinh nơi lớn bằng bàn tay kia, gần như chưa từng rời Tề Kinh, có thể nói là hoàn toàn bị thế lực của Hạo Vân Đồ bao vây lấy, có chút biến động nhỏ đều khó thoát khỏi phát hiện của Hiệu Sự Đài nước Tề. Người đánh vào Phù Phương Viên thế nào cũng phải có liên hệ với Phiêu Miễu các, mà người mới một khí đánh vào Phù Phương Viên liền bị Hiệu Sự Đài để mắt tới, sau đó một khi có liên lạc phát sinh dị thường với bên ngoài liền bị phát hiện, Hiệu Sự Đài lập tức ra tay giải quyết, mục tiêu rõ ràng như vậy, Phiêu Miễu các còn chơi như thế nào?"
Quả thực là có chút không thể tưởng tượng nổi, Ngưu Hữu Đạo không hiểu nói: "Hạo Vân Đồ vì sao phải làm như vậy?"
Toa Như Lai: "Sau khi Phiêu Miễu các phát hiện là Hiệu Sự Đài của nước Tề đang làm loạn, cũng rất khó hiểu, liền nhằm vào Hiệu Sự Đài điều tra, kết quả phát hiện là ý của Hạo Vân Đồ, mà Hạo Vân Đồ sở dĩ bảo vệ Quản Phương Nghi thế mà lại là vì Hạo Vân Đồ thích Quản Phương Nghi."
Hạo Vân Đồ thích Quản Phương Nghi? Ngưu Hữu Đạo ngẩn người một lúc, mới hỏi: "Có phải nhầm lẫn rồi hay không? Căn cứ theo ta được biết, Quản Phương Nghi không có bất kỳ liên hệ gì với Hạo Vân Đồ, Quản Phương Nghi thậm chí không có tiếp xúc qua với Hạo Vân Đồ... chẳng lẽ Quản Phương Nghi có việc giấu diếm ta?"
Toa Nhhư Lai: "Bọn họ quả thật chưa từng tiếp xúc qua, Phiêu Miễu các chưa tra được bọn họ có dấu vết qua lại gì hay không, càng nghi ngờ, hoài nghi phía sau Hạo Vân Đồ có phải có thế lực gì đang chi phối hay không, liền truy xét không tha, nhưng bất kể tra như thế nào, đều tra không được bất kỳ đầu mối nào, cuối cùng không còn cách nào khác, Phiêu Miễu các trực tiếp xé bỏ mạng che mặt, không tiếp tục âm thầm hành sự, trực tiếp tìm đại nội tổng quản phụ trách Hiệu Sự Đài, hỏi ông ta vì sao phải bảo vệ Quản Phương Nghi. Bộ Tầm chắc hẳn ngươi quen biết."
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: "Coi như là người quen."
Toa Như Lai tiếp tục nói: "Sau khi Bộ Tầm bị Phiêu Miễu các tìm được, không dám che giấu, thành thực khai báo, chỉ bởi vì Hạo Vân Đồ thích Quản Phương Nghi, nhưng ngại vì danh tiếng của Quản Phương Nghi,

thêm vào đó Quản Phương Nghi có quá nhiều người chú ý, Hạo Vân Đồ không cách nào chiếm Quản Phương Nghi làm của riêng."

Chương 1587: Dạ hội (6)

Chương 1587: Dạ hội (6)
“Trước khi Hạo Vân Đồ đăng cơ đã coi trọng Quản Phương Nghi, chỉ không xa không gần liếc nhìn, đã bị phong thái tài hoa của bà ta hấp dẫn, có thể gọi là nhất kiến chung tình, nhưng bởi vì tranh đoạt hoàng vị, sự việc liên quan đến sinh tử, không thể không áp chế dục vọng của bản thân. Sau khi đăng cơ, lại ngại thân phận hoàng đế của mình, sợ sẽ có ảnh hưởng, lo lắng nhiều hơn, chỉ có thể ngắm nhìn từ xa, âm thầm bảo vệ."
"Theo cách nói của Bộ Tầm, cùng nói là bảo vệ Quản Phương Nghi, không bằng nói là Hạo Vân Đồ đang bảo vệ một tưởng niệm trong lòng mình."
"Bảo vệ một "tưởng niệm", này..." Ngưu Hữu Đạo thật sự không còn gì để nói, phát hiện thứ tình cảm nam nữ này thật sự không thể nói rõ, nếu đã quái dị như tthê, khiến hắn có chút dở khóc dở cười, hóa ra Quản Phương Nghi thân ở trong phúc không biết phúc, đường đường đế vương một nước thế mà lại yêu thầm người phụ nữ đó, thế mà lại âm thầm bảo vệ, người phụ nữ đó thế mà lại không biết.
Đương nhiên, nếu như mà biết được, đoán chừng cũng không thể bị mình bắt cóc.
Từ đó có thế biết, đoán chừng năm đó không biết có bao nhiêu nam nhân âm thâm yêu thích.
Ngưu Hữu Đạo càng nghĩ càng cảm khái, có thể khiến hoàng đế một nước đối đãi như thế, có thể thấy lúc Quản Phương Nghi còn trẻ phong nhã tài hoa tuyệt thế đến nhường nào, chẳng trách được xưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân!
Chỉ là hồng nhan chóng già, hiện tại không còn phong quang ngày trước, làm cho người khác thổn thức.

Toa Như Lai: "Bộ Tầm đại khái cũng đoán được người trước đây ông ta xử lý có khả năng là mật thám của Phiêu Miễu các, cũng đưa ra các loại cam đoan không tiếp tục can dự, nhưng Phiêu Miễu các trực tiếp nhảy ra, cũng không cần thiết phải tiếp tục sắp xếp mật thám bên người Quản Phương Nghi, bằng không bất kỳ người mới nào vào Phù Phương Viên, người ta không cần tra cũng sẽ trực tiếp nghi ngờ đến Phiêu Miễu các. Mật thám hành động cũng có khi đối mặt mới tính đặc thù chính là đây, một khi bạo lộ, thì không còn chút bí mật nào đáng nói, thì có ý vị hành động thất bại triệt để, không còn cần thiết phải tiếp tục, bằng không sẽ nguy hiểm cho tuyến trên, rất dễ bị người khác tìm hiểu nguồn gốc. Cho nên Phiêu Miễu các đã sớm từ bỏ Quản Phương Nghi, bên cạnh bà ta rất sạch sẽ, chí ít là không có người của Phiêu Miễu các."
Đối với việc này, Ngưu Hữu Đạo khẽ vuốt cằm, hiểu được, ngẩng đầu nhìn trời, xem chừng hai người đã hàn huyên được gần một canh giờ. Lời nói có chút nhiều, ở một mức độ nào đó mà nói, như thế có chút không an toàn, nhưng không còn cách nào khác, hai người sau này không thể nào tiếp tục gặp mặt, cho nên có một số vấn đề hắn vẫn là cần phải tranh thủ cơ hội làm rõ, liền lại hỏi: "Việc ta ở Thiên Đô bí cảnh trộm y phục giả mạo người của Phiêu Miễu các, có bao nhiêu người biết?"
Toa Như Lai biết hắn lo điều gì: "Ngươi yên tâm, dấu vết nên dọn sạch ta đã xử lý sạch sẽ giúp ngươi trước rồi, sau khi Đinh Vệ tiếp tay Phiêu Miễu các cũng sẽ không nhìn thấy tình huống liên quan."
Sau khi Ngưu Hữu Đạo nghe thấy cuối cùng cũng yên tâm, nhưng nói đến Thiên Đô bí cảnh, hắn ngược lại nhớ đến một việc nghi hoặc cất giữ đã lâu: "Tình huống thay đổi danh sách Thánh cảnh lịch luyện ta đại khái biết rồi, nhưng ban đầu thay đổi danh sách Thiên Đô bí cảnh là chuyện gì? Nguyên nhân trả danh sách về ta cũng nghe rồi, nhưng theo lý mà nói Phiêu Miễu các sẽ không qua loa đại khái ra quyết định, đã cảm thấy không ổn, trước đó đã nên cân nhắc đến, việc đã đưa ra quyét định sẽ không dễ dàng thay đổi, tại sao lại thay đổi bất ngờ?"
Lần đó thiết chút nữa hại chết hắn ở Thiên Đô bí cảnh, có cơ hội hắn nhất định phải làm rõ nguyên nhân.

Toa Như Lai: "Nhiệm kỳ trước vì sao tồn tại chuyến đi Thiên Đô bí cảnh, nguyên nhân trong đó chắc hẳn không cần ta nói ngươi cũng hiểu rõ, tu sĩ thiên hạ mọi người rõ ràng trong lòng, chỉ là không ai dám nói rõ ra mà thôi, đơn giản là Cửu Thánh muốn làm suy yếu lực lượng giới tu hành, muốn làm cho lực lượng của giới tu hành ở một độ yếu nhất định, bằng không muốn để lực lượng giới tu hành bành trướng đến mức độ nhất định sẽ diễn sinh ra quá nhiều người dã tâm ẩn náu, đến lúc đó không tiện điều khiển. Gia nhập tán tu, cũng là thấy tán tu nhiều năm chưa dọn dẹp, nhân tiện dọn dẹp một chút mà thôi."
"Đương nhiên, khi bắt đầu chỉ là theo thông lệ hành sự mà thôi, cứ theo lẽ thường thanh lý là được, không ai nghĩ nhiều. Nhưng sau này chạy đến một tên Giả Vô Quần, là mưu sĩ tâm phúc của thừa tướng nước Tống Tử Bình Hưu, ông ta chỉ là một phàm phu tục tử thế mà lại dám chạy đến Thiên Đô phong làm thuyết khách, nói các nước chinh chiến, tu sĩ các phái đều dùng đệ tử tinh nhuệ trên chiến trường, ở chuyến đi Thiên Đô bí cảnh qua loa có lệ."
Ngưu Hữu Đạo nghe vậy cắt ngang hỏi: "Giả Vô Quần? Thế nhưng là người được gọi là "Ẩn tướng" trong truyền thuyết của nước Tống kia?"
Tuy không có qua lại qua, nhưng dựa vào con đường và trình độ tình báo của hắn hiện nay, ví dụ như người có tiếng tăm, hắn ít nhiều cũng có chút tin tức, chỉ là không có quan tâm trọng điểm biết không nhiều mà thôi.
Toa Như Lai gật đầu: "Không sai, chính là ông ta."
Ngưu Hữu Đạo ồ một tiếng: "Sau đó thì sao?"
Toa Như Lai: "Phiêu Miễu các cũng không phải tên ngốc, sau khi biết được thân phận nước Tống của người này, liền biết người này là thấy được nước Tống có nỗi lo diệt quốc, muốn mượn tay Phiêu Miễu các ngăn cơn sóng dữ. Chỉ là phàm phu tục tử lại dám có ý đồ với Phiêu Miễu các, khó tránh khỏi chút trừng phạt. Hắn nếu đã thích làm thuyết khách, ta liền lệnh người rút cả gân lưỡi của ông ta, tiểu trừng đại giới, răn đe, xem ông ta sau này còn tranh cãi như thế nào."
"Chẳng qua không thể không thừa nhận, ý khiến của ông ta đánh trúng điểm quan trọng, dẫn đến sự chú ý của Cửu Thánh, thông qua xác minh, phát hiện các phái để lại đệ tử tinh nhuệ để chinh chiến trên chiến

trường, như vậy làm yếu đi ý đồ của Cửu Thánh. Lúc này mới có chuyện danh sách bị trả về, đồng thời đóng băng hành động chiến sự."
"Chiến sự đóng băng, nước Tống vì vậy mà thoát được một kiếp, cũng khiến hoàng đế nước Tống hiện nay Ngô Công Lĩnh khoan được kẻ hở, đạt được Ngô Công Lĩnh hiện tại. Đây chính là nguyên nhân Phiêu Miễu các né tránh trực tiếp can dự vào phân tranh giữa các nước, tùy tiện quyết định, liền có thể thay đổi bố cục thiên hạ, rất dê xuất hiện hậu quả không thể khống chếm không thể không thận trọng."
Ngưu Hữu Đạo bây giờ mới biết nguyên do sự việc thay đổi, không khỏi trầm ngâm nói: "Ẩn tướng? Một tên Giả Vô Quần lặng yên không một tiếng động đánh trúng một điểm nảy ra chiều hướng thiên hạ, bảo vệ nước Tống, xem ra người này quả thật có vài phần bản lĩnh."
Toa Như Lai: "Quả thật có chút bản lĩnh. Ba đại phái nước Tống có thể thuận lợi lật đổ Mục Trác Chân thay Ngô Công Lĩnh thượng vị và sự phối hợp của văn võ bá quan toàn triều không thoát khỏi liên can, mà người triệu tập nội ứng ngoại hợp một lần lật đổ hoàng quyền Mục Trác Chân chính là Tử Bình Hưu. Căn cứ vào các loại dấu vết bên phía nước Tống mà Phiêu Miễu các được biết tỏ rõ, hành động mạo hiểm lần đó của Tử Bình Hưu, rất có khả năng là tên Giả Vô Quần đó ở đằng sau bày mưu tính kế. Tử Bình Hưu có thể trèo lên tướng vị, còn có phía sau mỗi lần quyết định trọng đại, đều tồn tại hình bóng người này, đây chính là nguyên nhân mà Giả Vô Quần được xương là 'Ẩn tướng' "
Ngưu Hữu Đạo nghe xong, muối ngón tay hai tay vịn trên chuôi kiếm đâm trên mặt đất bất an cựa quậy nhẹ, híp mắt nói: "Ngưu mỗ có mắt không tròng, lại không biết thiên hạ chân hào kiệt. Ẩn tướng... xem ra quả thật danh bất hư truyền, người này quả thật không đơn giản, có cơ hội ngược lại muốn gặp gỡ."
Toa Như Lai thuận miệng an ủi: "Người này ở sâu trong Tử phủ, tới lui lặng lẽ, lại không vì công danh lợi lộc mà bị dụ dỗ, rất khiêm tốn, từ trước đến nay không khoa trương, lại chỉ là một phàm phu tục tử, không chú ý đến cũng rất bình thường."

Chương 1588: Ta không động tới ngươi, không có nghĩa là ta không biết (1)

Chương 1588: Ta không động tới ngươi, không có nghĩa là ta không biết (1)
Ngưu Hữu Đạo cười không nói, suýt chút nữa hồ đồ bỏ mạng ở Thiên Đô bí cảnh, hóa ra phía sau ẩn giấu nhân vật như vậy, thiếu chút nữa là chết oan uổng, nói chung từ thời khắc này trở đi, Giả Vô Quần chính thức dẫn tới sự chú ý của hắn.
Thấy dáng vẻ đó của hắn, Toa Như Lai cũng đoán được, vị này e là để tâm đến Giả Vô Quần rồi, nhưng đây không phải điều mà ông ta quan tâm, hỏi: "Còn muốn biết gì nữa không?"
Ngưu Hữu Đạo: "Điều ta muốn biết quá nhiều rồi."
Toa Như Lai: "Chẳng lẽ ngươi còn muốn ở đây nói chuyện trắng đêm với ta hay sao?"
"Được, vậy thì sau này có cơ hội tiếp tục thỉnh giáo tiên sinh." Ngưu Hữu Đạo gật đầu một cái, chỉ có điều lại dựng lên một ngón tay: "Hỏi một chuyện cuối cùng."
Toa Như Lai: “Nói.”
Ngưu Hữu Đạo: "Ngài có cách nào đưa ta ra khỏi Thánh cảnh không?"
Toa Như Lai nhíu mày: "Không có sự đồng ý của Cửu Thánh, ngươi bây giờ không thể rời khỏi Thánh cảnh, ngươi cũng không thể bảo ta nói giúp ngươi chứ? Thật sự muốn ra ngoài, ngươi vẫn là tự mình nghĩ cách khác, không phải ngươi có thể liên hệ trực tiếp với Lam Đạo Lâm sao? Ngươi vẫn là nghĩ cách bỏ chút công sức lên người Lam Đạo Lâm thì hơn, hoặc làm tìm người khác, nói chung ta không thích hợp nói giúp ngươi, tình hình trước mắt ta cũng không tìm được cớ."

Ngưu Hữu Đạo: "Toa tiên sinh hiểu lầm ý của ta rồi, ý của ta là, dưới tình hình không kinh động đến bất kỳ ai, để ta lẳng lặng rời khỏi đây."
Toa Như Lai: "Ngươi điên rồi sao? Nếu như bây giờ ngươi rời khỏi Thánh canh, ai có thể báo cáo? Nếu như ta đưa ngươi ra ngoài rồi, ta cũng không thoát khỏi can hệ."
Ngưu Hữu Đạo: "Cho nên hi vọng tiên sinh có thể lẳng lặng đưa ta ra ngoài, chỉ cần thần không biết quỷ không hay, đương nhiên sẽ không nghi ngờ đến tiên sinh."
Toa Như Lai nghiêm túc cảnh cáo nói: "Lối ra chỉ có một chỗ, muốn ra ngoài thì phải đi qua lối ra, mà lối ra có người của chín nhà liên hợp canh giữ, căn bản không thể lặng yên không một tiếng động mà ra ngoài, chỉ cần có người đi ra sẽ bị phát hiện. Chỉ cần có người đi vào, sẽ bị kiểm tra, ngươi làm sao có thể không bị phát hiện?"
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày nói: "Nhưng sao ta nhớ lần trước khi Tôn phu nhân dẫn ta vào rất thuận lợi, cũng không kiểm tra cẩn thận đã thả ta ra ngoài rồi. Nếu như ta cẩn thận ăn mặc cải trang, kiểm tra không cẩn thận có lẽ không phát hiện nổi."
Toa Như Lai: "Đó là vì trên người La Phương Phỉ có lệnh bài đặc cách ra vào. Cũng chỉ có những người như chúng ta ra vào mới không bị kiểm tra hà khắc, bởi vì những người chúng ta đề là cấp bậc đệ tử thân truyền của Cửu Thánh, ra vào thường là vì làm việc cho Cửu Thánh, làm việc gì cho Cửu Thánh đều thuộc cơ mật, không cho người khác nhìn trộm, cho nên mới dễ dàng ra vào."
Ngưu Hữu Đạo: "Đúng vậy a, vậy ngài đích thân dẫn ta ra ngoài không phải là được rồi sao? Chỉ cần ta ăn mặc cải trang cẩn thận, có lẽ sẽ không có vấn đề gì."
Sắc mặc Toa Như Lai trầm xuống: "Đây chính là nguyên nhân vì sao ta nói đưa ngươi ra ngoài, ta cũng không thoát khỏi liên can. Nếu như ngươi mất tích rồi, trong Thánh cảnh nhất định sẽ tra xét nghiêm ngặt, thế nào cũng hoài nghi có phải ngươi đã rời khỏi Thánh cảnh, mà có thể dẫn ngươi ra ngoài, cũng chắc chắn là loại cấp bậc như ta. chỉ cần tra xét người nào từng ra ngìau, lập tức sẽ có thể phát hiện ta tưng đưa người ra ngoài, ngươi cảm thấy ta có thể thoát khỏi liên can sao?"

Thì ra là lo lắng cái này, Ngưu Hữu Đạo hỏi: "Cũng chính là nói, ngài quả thật có thể đưa ta ra ngoài."
Toa Như Lai: "Ta thật sự có thể đưa ngươi ra ngoài, nhưng ta không thể làm như vậy."
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo hơi lóe lên, chợt cười khoát tay nói: "Được rồi, nếu đã như vậy, chuyện này dừng lại ở đây, ta không nhắc nữa là được."
Thấy hắn từ bỏ, cảm giác bất an của Toa Như Lai mới ổn định lại, hỏi: "Điều nên nói điều không nên nói ta cũng nói với ngươi rồi, thành ý của ta ngươi cũng thấy rồi, có phải nên để ta gặp con gái ta rồi không?"
"Dễ bàn!" Ngưu Hữu Đạo làm động tác vươn tay mời: "Vậy thì dẫn tiên sinh đi."
Toa Như Lai lúc này bình tĩnh lại ngược lại không vội, cẩn thận hỏi: "Người ở nơi nào?"
Ngưu Hữu Đạo: "Vì lý do an toàn, khoảng cách có chút xa, ở một dãy gần Hoang Trạch tử địa, ta dẫn ngài đi là được."
"Gần Hoang Trạch tử địa..." Toa Như Lai nhíu mày lẩm bẩm một tiếng, suy tư một chút về khoảng cách, phát hiện quả thật có chút xa, cuối cùng lắc đầu nói: "Khoảng cách xa như vậy, ngươi đi cùng ta không thích hợp, lỡ như bị người khác nhìn thấy ta đi cùng với ngươi sẽ phiền phức. Chúng ta tách ra đi, ngươi nói kỹ địa điểm cho ta, lát nữa ta với ngươi gặp mặt là được."
Chú ý cẩn thận cũng không phải không có lý, Ngưng Hữu Đạo lập tức làm theo, kể tường tận địa điểm cho biết, sau đó bản thân điều khiển đại bàng cánh xám đi trước một bước.
Sau khi bay lên không, Ngưu Hữu Đạo quay đầu liếc nhìn thung lũng kia, như trút được gánh nặng thở ra một hơi, người sau màn khiến bản thân lo lắng cuối cùng cũng đã giải quyết.
Hắn cũng không thể không thừa nhận, thu hoạch của lần gặp mặt Toa Như Lai này cực lớn, mà có được sự giúp đỡ của Toa Như Lai, đối với hành động sau này cũng sẽ sinh ra thuận lợi to lớn, lần mạo hiểm này đáng giá!
Giải quyết xong việc hắn, kế hoạch tương lai của hắn cũng có lực lượng rồi, cũng dám thoải mái tay chân mà làm rồi...

Đường dài đằng đẵng, cho đến khi trời sáng, Ngưu Hữu Đạo cuối cùng cũng đến khu vực biên giới Hoang Trạch tử địa.
Một đỉnh núi, cũng là đỉnh núi lần đầu vào Hoang Cổ tử địa bắt đầu và kết thúc tỷ thí kia.
Đại bàng cánh xám đáp xuống đỉnh núi, Ngưu Hữu Đạo đáp nhảy xuống ngắm nhìn bốn phía, ngoại trừ tiếng gió, yên tĩnh.
Trên đỉnh núi có một bộ hài cốt, Ngưu Hữu Đạo chăm chú nhìn thêm, nếu như đoán không sai, đó là hài cốt của Thái Thúc Sơn Thành, ban đầu ném ở đây không ai nhặt xác.
Trên xương cốt có vết cắt, có lẽ là vết tích không biết bị động vật gì đó gặm ăn qua
Người của thế đạo này đối với xương cốt có thể nói là nhìn lắm thành quen, trong loạn thế của ngoại giới, thường xuyên có thể nhìn thấy thi thể ngã lăn bên đường, đều đã không cảm thấy kinh ngạc, càng huống hồ chi người có xuất thân như hắn, nhìn thấy rồi cũng không có cảm giác gì.
Không bao lâu sau, có người lén lút lên núi, không phải ai khác chính là tộc trưởng Hồ tộc Hắc Vân.
Hắc Vân nhìn nhìn xung quanh, đi đến hỏi: "Thế nào?"
Ngưu Hữu Đạo: Có lẽ không vấn đề gì. Người đã mang đến chưa?"
Hắc Vân: "Mang đến rồi, không ở đây, cất giấu ơ bên cạnh đầm lầy, lỡ như có biến dễ dàng kịp thời thoát thân."
Ngưu Hữu Đạo: "Có thể bảo đảm an toàn không?"
Hắc Vân: "Yên tâm, trong Phương Viên mấy chục dặm đều đã bố trí nhãn tuyến, có người tới không thoát nổi ánh mắt của chúng ta, một khi có biến sẽ kịp thời báo động."
"Tốt!" Ngưu Hữu Đạo yên tâm, gật đầu nói: "Đợi đi, có lẽ đợi không bao lâu."
Quả nhiên đợi không bao lâu, ước chừng sau nửa canh giờ, một con đại bàng xích liệp đáp trên đỉnh núi, Toa Như Lai che ở trong áo khoác đen đến rồi.
Phát hiện bên cạnh Toa Như Lai xuất hiện một người tóc tai bù xù, Toa Như Lai cảnh giác nói: "Ai vậy?"

Ngưu Hữu Đạo nói với Hắc Vân: "Nói miệng không bằng chứng, vẫn là tộc trưởng sử dụng một chút bản lĩnh biến hóa."
"Bây giờ?" Hắc Vân kinh ngạc.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: "Bây giờ, làm phiền rồi."
Toa Như Lai không biết hai ngươi đang làm trò bí hiểm gì, nói chung có thể thấy được Hắc Vân dường như có chút không tình nguyện, chỉ có điều thân hình thoắt một cái, thời khắc cúi người khong lưng thân hình nhanh chóng thu nhỏ, đảo mắt biến thành một con hắc hồ bốn chân chạm đất.
Toa Như Lai giật mình không ít, thất thanh nói: "Hồ tộc?"
Hắc hồ giương mắt, dường như đang ngạc nhiên khinh thường ông ta, thân trước đột nhiên nhấc lên, thân hình biến lớn, nháy mắt lại hóa thành hình người.
Ngưu Hữu Đạo cười tủm tỉm nói: "Toa tiên sinh, giới thiệu với ngài một chút, vị này chính là tộc trưởng hiện tại của Hồ tộc Hắc Vân tiên sinh."

Chương 1589: Ta không động tới ngươi, không có nghĩa là ta không biết (2)

Chương 1589: Ta không động tới ngươi, không có nghĩa là ta không biết (2)
"Tộc trưởng của yêu hồ nhất tộc?" Toa Như Lai càng ngày càng sợ hãi, có thể nói là chấn kinh, Ngưu Hữu Đạo thế mà lại được Hồ tộc tín nhiệm, vậy mà lại ở chung với Hồ tộc?
Ông ta đương nhiên biết Hồ tộc trời sinh tính cách đa nghi, việc mà Cửu Thánh phí hết tâm tư nhiều năm như vậy cũng chưa thể làm được, Ngưu Hữu Đạo thế mà lại làm được, có chút khó mà tin được.
"Vị này chính là đệ tử của La Thu Toa Như Lai." Ngưu Hữu Đạo lại giới thiệu cho Hắc Vân một chút.
Hắc Vân "Hừ hừ" hai tiếng, thái độ có chút lãnh đạm, giữa vẻ mặt ẩn giấu chút phức tạp.
Ngưu Hữu Đạo quan sát sắc mặt có thể hiểu được, ở một mức độ nào đó mà nói Toa Như Lai và Hồ tộc cũng có chút quan hệ, vợ hiện tai của Toa Như Lai thế nhưng là con gái của lão tộc trưởng Hồ tộc, nói đến vẫn là con rể của Hồ tộc.
"Hân hạnh gặp mặt!" Toa Như Lai chắp tay tỏ ý tôn kính với Hắc Vân, không đơn thuần là lời khách khí, mà cảm giác thật sự là hân hạnh được gặp mặt, nhưng đối phương dường như đối phương không quá bằng lòng phản ứng với ông ta, chỉ đành hỏi Ngưu Hữu Đao: "Con gái ta đâu, hay là muốn nuốt lời?"
"Tiên sinh an tâm chớ vội." Ngưu Hữu Đạo trấn an một câu, quay đầu nói với Hắc Vân: "Tộc trưởng, đem người đến đi."
Hắc Vân quay người đi, đi đến bên cạnh cạnh núi, , vung tay dùng sức đong đưa vài cái, sau đó mới đáp lại: "Chờ một lát, đưa tới liền."

Ba người liền đợi trên đỉnh núi, đỉnh núi trong gió vù vù thổi qua, hai tay Ngưu Hữu Đạo đâm kiếm như cười như không đứng đó không nhúc nhích, Hắc Vân quay đầu nhìn về một phía, Toa Như Lại thì nhìn nhìn bên này nhìn nhìn bên kia.
Đợi một hồi như vậy, có hai người mỗi người ép một người kẹp ở bên hông, lách mình bay xuống đỉnh núi.
Người mà hai vị trưởng lão Hồ tộc mang đến chính là Toa Huyễn Lệ và Hướng Minh, hai con ttình đều đang hôn mê. Ánh mắt Toa Như Lai gắn chặt vào con gái mình, mắt đầy vẻ lo lắng.
"Thả người đi." Ngưu Hữu Đạo dặn hò một tiếng, Hắc Vân cũng gật nhẹ đầu.
Hai vị trưởng lão lập tức ra tay làm tỉnh con tin.
Hai người yếu ớt tỉnh lại, ánh mắt chạm đến trưởng lão Hồ tộc, Toa Huyễn Lệ giống như phản xạ có điều kiện giãy dụa mãnh liệt, sợ hãi lui lại phía sau.
"Nha đầu, không sau nữa rồi." Toa Như Lai lên tiếng trấn an một câu.
Toa Huyễn Lệ nghe thấy nhìn lại, sau khi thấy khuôn mặt bên trong áo choàng đen, nhanh chóng chạy đi, trốn phía sau lưng Toa Như Lai.
Bất luận mối quan hệ cha con như thế nào, nàng ta vẫn cho rằng cha là người đầu tiên có thể bảo vệ mình.
Hướng Minh tỉnh táo lại vừa nhìn thấy tình hình hiện trường, đoán được đại khái, Toa Như Lai có lẽ là đến giải cứu bọn họ, hai bên có lẽ là đạt được thỏa thuận gì, Hồ tộc mới chịu thả người, bọn họ có lẽ an toàn rồi.
Ông ta lập tức nhanh chân đi đến trước mặt Toa Như Lai hành lễ: "Tiên sinh, là thuộc hạ vô năng." Vẻ mặt áy náy.
"Không sao, đều qua rồi." Toa Như Lai thản nhiên một tiếng, đồng thời quay người nắm cổ tay con gái, thi pháp kiểm tra thân thể của con gái, thấy không chịu tổn hại gì.
Hướng Minh quay đầu nhìn Ngưu Hữu Đạo mặt đầy ý cười, thấp giọng nhắc nhở nói: "Tiên sinh, Ngưu Hữu Đạo và Hồ tộc cấu kết, chúng ta mắc bẫy của bọn họ..." Ông ấy nhanh chóng kể lại một lượt quá trình sự việc xảy ra.
Ngưu Hữu Đạo nhún nhún vai, dáng vẻ rất là xin lỗi.

Toa Như Lai nghe xong ừm một tiếng: "Ta biết rồi." Cũng chầm chậm buông lỏng tay con gái, nói với con gái: "Không sao là tốt rồi." Tiếp theo quay người về phía đám người Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo cười nói: "Toa tiên sinh, như thế nào, ta không nuốt lời chứ? Bây giờ ngài bất cứ lúc nào cũng có thể dẫn họ đi, chỉ có điều chuyện trước mắt, e là cần bản thân ngài giải quyết rồi." Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ đám người Hắc Vân.
Toa Như Lai hiểu ý của hắn, việc cấu kết với Hồ tộc không thể bại lộ, muốn ông ta nghĩ cách chặn miệng con gái và Hướng Minh.
Toa Như Lai khẽ gật đầu, quay đầu hỏi Hướng Minh: "Thân thể ngươi không sao chứ?"
Hướng Minh: "Không có vấn đề gì lớn, pháp lực bị cấm chế."
"Ta giải cho ngươi." Thời khắc Toa Như Lai vươn tay qua đó, đột nhiên hai ngón tay như kiếm, phốc môt tiếng trực tiếp cắm vào tim của Hướng Minh, đồng thời một cỗ pháp lưucj mang tính phá hoại rót vào trong người Hướng Minh.
Máu tươi ở ngực của Hướng Minh trừng to hai mắt, rất nhanh ở khóe miệng cũng trào máu ra.
Hai mắt hai người nhìn nhau, Hướng Minh khiếp sợ, nghẹn ngào hỏi: "Vì sao?"
Toa Như Lai hờ hững nói: "Ta không động đến ngươi, không có nghĩa là ta không biết."
Vẻ mặt Hứng Minh cười gượng: "Ta hiểu rồi..." Hai mắt chầm chậm nhìn về phía Toa Huyễn Lệ đang sợ ngây người: "Tiểu thư bảo trọng, từ nay về sau không thể tiếp tục đi theo người rồi, phải nghe lời tiên sinh, tất cả những điều tiên sinh làm đều là vì tốt cho người..." Thân hình mềm nhũn, ngã xuống.
Hướng Minh ngã xuống, Toa Như Lai đâm hai ngón tay vào ngực ông ta tạo thành hai lỗ thủng. Pháp lực dập dờn khiến cho máu tươi dính trên ngón tay hóa thành từng sợi huyết vụ tiêu tán đi.
Nhìn thấy cảnh tượng này, Toa Huyễn Lệ sợ ngây người, quay sang nhìn gương mặt lạnh lùng của phụ thân, không thể tin nổi. Hướng Minh không phải là người phụ thân tín nhiệm nhất sao? Tại sao phụ thân lại ra tay giết chết Hướng Minh?

Ngưu Hữu Đạo nheo mắt, nhìn toàn bộ cảnh tượng trước mặt.
Ba người Hắc Vân nhìn nhau, không nghĩ đến người mà bọn họ tốn hết công sức bắt sống dùng để áp chế lại bị đối phương giết chết. Chuyện gì xảy ra thế? Sớm biết như thế này, bọn họ cũng không cần phí sức như vậy.
Khi vết máu trên tay đã tan hết, Toa Như Lai đặt tay xuống, từ trên cao nhìn Hướng Minh vẫn còn đang run rẩy dưới mặt đất, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ mấy năm nay ngươi thật tâm hay giả dối, hoặc là vì che giấu nhưng ta vẫn muốn nói một tiếng cảm ơn ngươi, cảm ơn ngươi vì đã chăm sóc con gái ta nhiều năm như vậy. Sự chăm sóc của ngươi đối với nó đích thật dụng tâm. Cảm ơn ngươi!”
“Ô... ô...” Hướng Minh cứng cổ, chỉ ô ô được hai tiếng, miệng trào máu tươi, không cách nào nói thành lời. Nhưng nghe Toa Như Lai nói như vậy, gương mặt ông ta hiện lên ý cười, hai mắt dần dần ngưng trệ, đầu lệch sang một bên, không còn động tĩnh gì nữa.
“Hướng Minh, Hướng tổng quản, Hướng bá...” Lấy lại tinh thần, Toa Huyễn Lệ đau lòng kêu lên, hoảng hốt quỳ gối trên mặt đất, ôm lấy cổ Hướng Minh, liên tục gọi tên ông, hy vọng có thể đánh thức Hướng Minh, mong ông có thể sống lại.
Nhưng vô dụng, mặc kệ nàng có gọi như thế nào, Hướng Minh cũng không đáp lại, hai mắt ngưng trệ đã mất đi động tĩnh và thần thái.
Toa Như Lai thở ra một hơi, trầm giọng nói: “Huyễn Lệ, y đã đi rồi, tất cả đã xong.”
Toa Huyễn Lệ đột nhiên buông tay đứng lên, giống như phát điên vọt đến trước mặt Toa Như Lai, nắm chặt vạt áo của ông, tức giận gào lên: “Vì sao lại giết ông ấy? Ông ấy không phải thủ hạ tâm phúc của cha sao? Tại sao cha lại giết ông ấy? Cha nói cho con biết đi, tại sao cha lại giết ông ấy?” Vừa nói, nước mắt của nàng tuôn xuống như mưa.
Toa Như Lai bị hành động không coi trọng ông của Toa Huyễn Lệ chọc giận, mắng to: “Chú ý hành vi của con, ta là cha của con đấy.”
Toa Huyễn Lệ dùng sức xô đẩy: “Con không muốn cha, con chỉ muốn ông ấy sống lại, con muốn Hướng bá sống lại. Cha ngay cả ông ấy cũng giết. Toa Như Lai, vì sao ông lại vô tình vô nghĩa như thế? Ông có còn là người hay không?”

Toa Như Lai dùng sức ghì bả vai của nàng, lay thật mạnh: “Con tỉnh lại đi.”
Toa Huyễn Lệ khóc thét lên: “Ta không tỉnh. Ông có biết không, nhiều năm như vậy, từ nhỏ ta đã được Hướng bá chăm sóc, vẫn là Hướng bá ở bên cạnh làm bạn với ta. Bên cạnh ta không có người thân, ông ấy chính là người thân, giống như cha của ta, như gia gia của ta, vì sao ông lại giết ông ấy? Vì sao? Toa Như Lai, ta muốn ông đền mạng.” Dứt lời, nàng vung hai tay, dùng sức bóp cổ Toa Như Lai.

Chương 1590: Ông là súc sinh!

Chương 1590: Ông là súc sinh!
Ba người Hắc Vân nhìn nhau. Con gái mà lại muốn giết cha?
Ngưu Hữu Đạo cũng có chút nhìn không nổi, giơ tay lên, muốn nói rồi lại thôi. Hắn muốn ngăn cản, nhưng nghĩ đây là việc nhà của người ta, cộng thêm Toa Huyễn Lệ cũng không có khả năng giết chết Toa Như Lai. Hắn bỏ tay xuống, tiếp tục ở một bên nhìn xem. Việc nhà người ta thì cứ để người ta xử lý.
Toa Như Lai đứng im bất động, mặc cho con gái bóp thế nào thì bóp. Nhưng nhìn ánh mắt của con gái, còn có gương mặt của ông, tất cả đều hiện lên cảm giác bi thương.
Ông dường như không nghĩ đến con gái của ông lại đối với ông như vậy. Ông đã phí hết tâm tư bảo vệ con gái, nhưng nó lại muốn giết ông?
Cảm giác bi thương phát ra từ chính tâm can, bản thân cứ tận lực khống chế không cách nào diễn tả bằng ngôn từ, cả người giống như gặp phải công kích hủy thiên diệt địa. Hai bàn tay yếu đuối của con gái bóp lấy cổ của ông đối với ông lúc này mà nói, không khác gì công kích tàn khốc nhất, trí mạng nhất.
Sau khi bình tĩnh lại, ông vịn hai tay con gái vuốt xuống phần cổ tay đang bóp cổ của ông, dễ dàng đẩy các đầu ngón tay ra rồi bóp chặt, cố nén bi thương trong lòng, nghiêm giọng nói: “Nha đầu, cha biết tình cảm của con đối với y, nhưng con nên hiểu, ta làm như vậy cũng là bất đắc dĩ. Những gì mà y đối xử với con, tất cả đều có mục đích. Những gì mà con nhìn thấy đều là giả.”
Toa Huyễn Lệ vùng vẫy điên cuồng vẫn không thoát khỏi sự khống chế của phụ thân, lệ rơi đầy mặt, lắc đầu nói: “Ông đang giảo biện cho mình. Vì sao trong mắt ông không bao giờ có người tốt? Vì sao trong mắt ông tất cả những người tiếp cận ta đều có mục đích? Hai người đàn ông tốt

với ta nhất đều liên tiếp biến mất, ông dám nói không phải ông làm đi? Ông nói cho ta biết, có phải ông đã giết họ hay không? Bây giờ ông lại giết tiếp Hướng bá, vì sao ông không giết ta luôn cho rồi, nhất định phải tra tấn ta như vậy. Trong thiên hạ này có người cha nào giống như ông không? Ông không phải phụ thân của ta, ông không phải là người, ông là súc sinh!”

Toa Như Lai cả giận nói: “Con có biết con đang nói gì không? Con điên rồi à? Nếu con muốn biết, vậy ta sẽ nói cho con biết, Hướng Minh không phải là tâm phúc của ta. Y không phải người của ta, y là người của sư phụ ta, La Thu, là người mà La Thu xếp vào bên cạnh ta.”

Toa Huyễn Lệ ngừng khóc, nhất thời ngây người.

Toa Như Lai nói tiếp: “Ta biết tình cảm của con đối với y. Ta biết con ỷ lại và tin tưởng y. Đó chính là sự góp nhặt từ nhỏ đến lớn. Ta vốn không muốn nói cho con biết, sợ con khó mà tiếp nhận. Nhưng con cứ nhất định phải như thế này, không phân biệt phải trái, ta đành phải nói cho con biết thôi.”

Toa Huyễn Lệ bỗng thét lên: “Ông nói bậy, ông gạt ta. Ta không phải người ngu. Hướng bá có đối xử tốt thật sự với ta hay không, có phải hư tình giả ý hay không, bản thân ta có thể cảm nhận được. Nếu ông ấy là người của La Thu, ông lại để ông ấy bên cạnh ta nhiều năm như vậy sao? Nếu ông ấy thật sự là người của La Thu, ông làm sao để ông ấy bên cạnh ta như vậy chứ? Hướng bá nhận ân trọng của ông và mẫu thân, vẫn nhớ mãi không quên, lại trung thành tuyệt đối với ông. Toa Như Lai, Hướng bá đến chết, dù bị ông hạ độc thủ, nhưng vẫn nói chuyện giúp ông. Ông ngay cả người chết cũng vu khống, ông có còn lương tâm hay không?”

Toa Như Lai nói: “Rất nhiều chuyện con không biết đâu. Quá trình mà ta và nương của con cứu Hướng Minh lúc trước, thật ra là một tay La Thu an bài, mục đích là muốn lấy được sự tin tưởng của ta, tiện xếp người của lão ta vào bên cạnh ta, để cho ta xem như tâm phúc, từ đó chịu sự giám sát của lão ta. Ta sở dĩ để y bên cạnh con, cũng là một cách bảo vệ cho con, con có hiểu hay không?”

Toa Huyễn Lệ kêu to: “Ta không hiểu. Ông đang giảo biện cho mình. Ông lúc nào cũng lấy cớ. Toa Như Lai, mặc kệ ông nói cái gì, ta tuyệt

đối không tin ông.”
“Cái này...” Ngưu Hữu Đạo bên cạnh chợt ho một tiếng: “Toa thành chủ, thứ cho ta chen vào một câu. Ý của Toa tiên sinh, ta đại khái cũng hiểu được một chút. Chính vì Hướng Minh là người của La Thu, cho nên Toa tiên sinh mới giả bộ không biết, đưa ngươi đến tay Hướng Minh, đồng nghĩa với việc ngươi hoàn toàn nằm trong sự khống chế của La Thu. La Thu bất cứ lúc nào cũng có thể xử lý ngươi hoặc bắt ngươi. Không đến tình huống vạn bất đắc dĩ, ngược lại sẽ không động đến ngươi. Toa tiên sinh đang dùng phương thức này để bảo vệ cho ngươi.”
“Ngươi câm miệng lại đi.” Toa Huyễn Lệ chợt gào lên với Ngưu Hữu Đạo: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi cũng chẳng phải loại người tốt. Ngươi hèn hạ vô sỉ gạt ta, cố ý dụ chúng ta vào cạm bẫy, bây giờ còn chạy đến giả làm người tốt. Các ngươi rắn chuột cùng một ổ, đều không phải người tốt. Ta nói cho ngươi biết, Hướng bá chết, ngươi cũng không thoát khỏi liên quan. Trừ phi hôm nay ta chết ở đây, nếu không, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo á khẩu không trả lời được, xám xịt sờ mũi của mình. Hắn hơi hối hận vì nhịn không được. Chuyện nhà người ta, hắn không nên xen vào. Đã xuất lực mà không có kết quả tốt, tự làm tự chịu.
Hắn bị chửi không còn lời nào để nói. Đứng trên lập trường của đối phương, còn mức độ tâm lý của đối phương lúc này, hắn quả thật không phải người tốt lành. Điều này không cần giải thích. Lúc này có muốn giải thích cũng không rõ. Giảng đạo lý với phụ nữ, nhất là phụ nữ đang bị tình cảm kích thích, không phải tìm chết sao?
Đương nhiên, hắn cũng không quan trọng điều này. Hắn chưa từng cho rằng mình là người tốt. Như chính hắn đã nói, sớm đã không phân rõ mình trắng hay đen.
Toa Như Lai đột nhiên nói: “Nha đầu, không phải con luôn muốn biết là ai đã giết mẫu thân của con sao? Ta vốn không muốn nói cho con biết, sợ con xúc động, sợ sẽ hại con, nhưng tình trạng trước mắt của con, không nói cho con là không được. La Thu, mặc dù không phải La Thu tự tay giết, nhưng chính La Thu đã hạ lệnh giết.”
Toa Huyễn Lệ hai mắt đẫm lệ kinh ngạc nhìn Toa Như Lai.

“Thật ra, khi mẫu thân của con vừa xảy ra chuyện, ta đã biết chuyện gì xảy ra.” Toa Như Lai kể lại những gì đã trải qua.
Sự việc bắt đầu từ sư tỷ Khổng Linh Lung đã chết của ông. Khi tuổi tác và tu vi của Khổng Linh Lung đã đạt đến tình trạng nhất định, liền có suy nghĩ muốn leo lên trên, lại càng ngấp nghé quả Vô Lượng của Vô Lượng viên. Vừa lúc đồ đệ của Khổng Linh Lung đang là người hầu bên trong Vô Lượng viên, Khổng Linh Lung liền âm thầm thông qua đồ đệ của mình tìm hiểu tình huống bên trong Vô Lượng viên.
Sau khi tự mình nghe ngóng, có một lần đồ đệ của bà đột nhiên nói, giống như có ai đó đang theo dõi gã. Khổng Linh Lung giật mình, lập tức kết thúc việc tiếp xúc với đồ đệ.
Về sau La Thu tìm đến bà, nói con gái La Phương Phỉ làm áp lực với ông ta. Để thành toàn cho con gái, La Thu đã yêu cầu bà giết chết phu nhân Toa Như Lai.
Bảo bà làm mấy chuyện này, kết hợp tiền căn lúc trước, Khổng Linh Lung biết La Thu đã động sát tâm với bà, không dung được bà nữa, biết rõ sau khi bà ra tay, đó cũng có thể là ngày chết của bà. Nhưng bà không thể không làm. Tuy nhiên, trước khi ra tay, bà ta đã lưu lại một đường, cũng có thể nói là không muốn cho La Thu được tốt hơn, vì thế đã âm thầm để lại mật tín cho Toa Như Lai, nói rõ những chuyện đã trải qua.
Khi Toa Như Lai đọc được thư, phu nhân của ông đã xảy ra chuyện, bề ngoài là không chịu nổi áp lực mà tự vẫn.
Khổng Linh Lung dự cảm không sai. Ngay sau đó, bởi vì đệ tử bị bắt khai ra chuyện ngấp nghé quả Vô Lượng, bà đã bị La Thu dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tai xử lý ngay lập tức.
Lúc đó, Toa Như Lai vô cùng tức giận, nhưng nhiều hơn chính là bất an. Thấy La Thu đã động tay, lo một việc ra hai, bởi vì đây là chuyện hoàn toàn có khả năng. Mục tiêu kế tiếp rất có thể là cha con bọn họ, hoặc có thể nói là con gái của ông Toa Huyễn Lệ.

Chương 1591: Giải thích tốt nhất chính là không giải thích

Chương 1591: Giải thích tốt nhất chính là không giải thích
Đối mặt với việc nhân lúc không có vợ mà vào dây dưa của La Phương Phỉ, để tự vệ, ông đã đồng ý tục huyền, cưới La Phương Phỉ làm vợ, điều kiện là La Phương Phỉ phải xem Toa Huyễn Lệ như con gái của mình.
La Phương Phỉ mừng rỡ không thôi, tất nhiên là đồng ý.
Trước khi cưới, ông lấy cớ sợ con gái nhìn thấy mình tái giá với người khác sẽ không vui, làm ầm lên khiến tất cả đều không cao hứng, liền đưa Toa Huyễn Lệ ra khỏi Thánh Cảnh.
Thật ra, ông sợ Toa Huyễn Lệ gặp phải độc thủ. Nếu để Toa Huyễn Lệ tiếp tục ở lại Thánh Cảnh, tiểu nha đầu này nói chuyện không biết nặng nhẹ, trở thành chỗ vướng víu cho La Phương Phỉ, lại cứ lắc lư trước mắt La Thu, ai cũng không biết được La Thu sẽ nổi ác ý lên lúc nào.
Biện pháp tốt nhất chính là để La Thu nhắm mắt làm ngơ.
Ông cũng đã sớm biết Hướng Minh là do La Thu sắp xếp vào bên cạnh ông ta. Ông ta đưa Toa Huyễn Lệ đến thành Trích Tinh, để Hướng Minh chăm sóc, chẳng khác nào để La Thu nắm giữ Toa Huyễn Lệ. Nhìn như đưa dê vào miệng cọp nhưng trên thực tế lại như những gì Ngưu Hữu Đạo đã nói.
Sau khi hình thành cục diện này xong, một khi con gái xảy ra chuyện, Toa Như Lai hoàn toàn có lý do hoài nghi là La Phương Phỉ làm, sẽ làm ầm lên khiến La Phương Phỉ khổ sở. La Thu thương con gái, cộng thêm Toa Huyễn Lệ đang nằm dưới sự khống chế của La Thu, ngược lại có thể ổn định La Thu.
Có lẽ làm vậy sẽ khiến ông đánh mất con gái, nhưng hoàn toàn có thể đảm bảo bình an cho con gái lớn lên, vô sự cho đến ngày hôm nay.

Về phần con gái hiểu lầm mình, đối với Toa Như Lai mà nói, chỉ là việc nhỏ. Còn cái gì có thể quan trọng hơn bình an của con gái chứ?
Nghe xong những lời này, bản thân Ngưu Hữu Đạo cũng cảm thấy thổn thức, vô ý nhìn sang phản ứng của đám người Hắc Vân.
Đám người Hắc Vân cũng cảm thấy bất ngờ. Hóa ra Toa Như Lai cưới con gái lão Tộc trưởng là vì nguyên nhân này.
Toa Huyễn Lệ nghẹn ngào lắc đầu: “Ta không tin? Nếu không, vì sao ông lại không nói sớm cho ta biết?”
Toa Như Lai nói: “Từ nhỏ con đã không trải qua sóng gió gì. Con nhìn con bây giờ đi, con có thể khống chế được tình cảm của mình sao? Hướng Minh là người của La Thu, con quá tin tưởng y, con cảm thấy có một số việc ta dám nói cho con nghe sao? Một khi con có bất kỳ hành động lạ nào, bị La Thu phát hiện, cha con ta sẽ không còn mạng. La Thu không bao giờ lưu lại hậu hoạn bên cạnh mình. Đến lúc đó, La Phương Phỉ có ra mặt cũng không bảo vệ được chúng ta.”
“Nha đầu, biết càng nhiều, đối với con càng không có chỗ tốt. Con cái gì cũng không biết, như vậy mới là an toàn nhất cho con.”
Toa Huyễn Lệ nức nở: “Vậy vì sao bây giờ cha mới nói cho con biết?”
“Ta đã nói, bây giờ không nói cho con biết là không được. Con hãy nhìn đi, bọn họ là ai?” Toa Như Lai đưa tay chỉ đám người Hắc Vân: “Con tự mình trải qua, hẳn phải biết bọn họ đều là yêu hồ trong Thánh Cảnh, là tử địch liều chết vẫn đối kháng chín thánh. Không phải con luôn nhớ thù của mẫu thân mình sao? Thù của mẫu thân con, ta vẫn luôn nhớ kỹ. Còn có tương lai của con nữa, vẫn luôn là tâm bệnh của ta.”
“Nha đầu, bây giờ ta có thể đứng nói chuyện một cách hòa khí với bọn họ, là vì ta và bọn họ đã trở thành một bọn. Vì sao ta muốn mạo hiểm với bọn họ? Bọn họ có thể cho ta được cái gì? Bọn họ có cho cũng không siêu việt bằng cái ta có bây giờ. Sở dĩ như vậy, là vì ta muốn báo thù cho mẫu thân của con, cũng là vì ta là một người cha, vì tương lai của con gái mình đánh cược một lần, không cầu con vinh hoa phú quý, chỉ cầu con có thể bình bình an an qua được đời này.”
“Nhưng Hướng Minh đã nhìn thấy mọi thứ, trước kia ta không động y, nhưng bây giờ ta không cách nào buông tha y. Một khi y đem tình huống báo lại cho La Thu, cha con chúng ta sẽ chết không có chỗ chôn, con

bảo ta phải làm sao bây giờ? Không phải y chết thì cha con chúng ta chết, con bảo ta lựa chọn ra sao?”
“Vì sao? Vì cái gì mà người với người phải phân địch ta? Vì sao khắp nơi đều là ngươi chết ta sống?” Toa Huyễn Lệ lắc đầu. Một loạt sự việc diễn ra liên tiếp khiến nàng khó mà tiếp nhận và tiêu hóa. Nàng chậm rãi ngồi xuống, hai tay ôm đầu mà khóc.
Cái gọi là thù của mẫu thân, thật ra nàng đã sớm quên đi. Khi rời khỏi mẫu thân, nàng vẫn còn quá nhỏ. Dáng dấp của mẫu thân ra sao, nàng cũng đã quên mất.
Thời gian có thể làm phai nhạt nhiều thứ. Nhiều năm sống yên ổn, nhiều ít cũng có tác dụng tu thân dưỡng tính. Sở dĩ nàng nhớ mãi không quên mối thù của mẫu thân, không quên thật ra không phải là thù giết mẹ, mà là canh cánh phụ thân trong lòng. Tất cả hiểu lầm về phụ thân đều lộ ra hết, trong lòng nàng còn có thể có mấy phần dành cho cừu hận?
Luận chấp niệm, nàng còn kém xa cha của mình.
Vì sao? Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu nhìn trời, dường như cũng đang tìm kiếm đáp án.
Toa Như Lai nói: “Vì cái gì? Vấn đề này của con làm khó ta rồi đấy. Ta không biết nên trả lời con như thế nào? Ta cũng rất muốn biết vì sao khắp nơi đều muốn ngươi chết ta sống.”
“Nha đầu, không sai, những người đàn ông nói chuyện yêu đương với con là do ta giết. Có lẽ qua nhiều năm như vậy, ta đã làm sai, ta nên để con chịu chút khó khăn mới có thể giúp con trưởng thành. Nhưng xuất thân của con đã chú định khó khăn mà con gặp không phải là khó khăn mà người bình thường gặp. Chỉ cần không cẩn thận, góp vào chính là cuộc đời của con. Đến lúc đó, có hối hận cũng không có khả năng cứu vãn. Đối mặt với những kẻ có ý đồ xấu tiếp cận con, con bảo ta làm sao ngồi yên không để ý đến?”
“Bây giờ, con chắc chắn đã biết cái gì là cảm thụ, nhưng con lại hỏi vì sao. Mặc kệ vì sao, con đã biết rồi, vậy từ hôm nay trở đi, hãy đối mặt với nó.”
Toa Huyễn Lệ ngồi trên mặt đất, vùi đầu giữa đầu gối, nước mắt không ngừng tuôn xuống.

Nhìn con gái, Toa Như Lai thở dài, ném cho Ngưu Hữu Đạo một ánh mắt rồi quay người bước sang một bên.
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm xoay người, theo Toa Như Lai đến một bên, an ủi: “Không cần lo lắng. Con gái của ngài là người lương thiện. Sự việc đã rõ ràng rồi, thời gian nữa sẽ ổn lại thôi.”
Toa Như Lai nói: “Bây giờ ta đang cân nhắc có nên để nó quay trở về hay không.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Cái này ta không miễn cưỡng. Nếu Toa tiên sinh cảm thấy nàng ấy phù hợp trở về thì cứ để nàng trở về. Nếu không muốn, lưu nàng lại đây cũng được, ngài cũng yên tâm hơn. Hồ tộc sẽ chăm sóc nàng thỏa đáng.”
Toa Như Lai liếc xéo: “Không khí ẩm mốc như vậy, hoang trạch tử địa là nơi người ở hay sao? Nó cẩm y ngọc thực đã quen, nơi này sinh hoạt không tiện, cũng không thể bắt nó trốn xuống đầm lầy như yêu hồ được. Vạn nhất ra ngoài hưởng không khí bị người Thánh Cảnh nhìn thấy, phiền phức chọc ra bao lớn, ngươi hẳn phải biết.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Vậy thì để nàng trở về chứ biết làm sao.”
Toa Như Lai xoay người đối mặt: “Ngươi nói nghe dễ dàng quá. Đứng nói chuyện không đau eo đúng không? Nó mất tích nhiều ngày như vậy, ta phát động nhân thủ tìm kiếm khắp nơi, La Thu không có khả năng một chút phong thanh cũng không biết, khẳng định đã khiến ông ta chú ý. Bây giờ đám người Hướng Minh cũng đã chết, cuối cùng chỉ có một mình nha đầu này trở về, ngươi giải thích như thế nào? Giải thích có rõ không?”
Dứt lời, ông ta chỉ Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi hãy nhìn chuyện tốt mà ngươi làm đi.”
Ngưu Hữu Đạo thở dài: “Toa tiên sinh, ta đã nói rồi, ta làm như vậy cũng là do không còn cách nào. Ai bảo trước đó ta nhiều lần nói muốn gặp mặt ngài, ngài lại không đồng ý. Bất đắc dĩ, ta đành phải sử dụng hạ sách này.”
“Ngươi...” Toa Như Lai định trách móc tiếp.
Ngưu Hữu Đạo vội đưa tay: “Tiên sinh muốn bảo vệ con gái, tâm trạng này ta hiểu. Nhưng bây giờ tranh luận với nhau thì còn có ý nghĩa gì? Tiên sinh yên tâm đi, ta đã dám làm, tất sẽ không để tiên sinh khó xử."

Chương 1592: Ngọc Thương tự tay giết chết Thương Kiến Bá (1)

Chương 1592: Ngọc Thương tự tay giết chết Thương Kiến Bá (1)
“Trước khi ra tay, ta cũng đã suy nghĩ kỹ cho tiên sinh, tuyệt không để tiên sinh xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nếu không, hao tâm tổn sức phí một vòng, lại còn không thả nổi cái rắm, vậy thì mọi thứ có còn quan trọng nữa không? Bây giờ điều tiên sinh cần làm chỉ là đưa ra lựa chọn, để lệnh ái ở lại hay đưa lệnh ái về. Những gì còn lại, ta sẽ giúp tiên sinh giải quyết.”
Toa Như Lai nói: “Để nó quay về dĩ nhiên là tốt rồi. Ngươi còn biện pháp thích đáng nào sao?”
Nghe đối phương nói, ông ta cũng có chút chờ mong. Dù sao, ông ta giám sát đối phương lâu như vậy, biết Ngưu Hữu Đạo là người rất có thủ đoạn.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Cứ nói con gái của ông bị Hồ tộc bắt.”
Trong giọng nói của Toa Như Lai không che giấu được sự tức giận: “Những người khác thì bị giết, còn con gái của ta lại không có việc gì, lý do này giải thích thông sao?”
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói: “Nhằm vào người đa nghi, giải thích tốt nhất chính là không giải thích, để sự thật lên tiếng mới có thể khiến người ta tin phục. Không giết con gái ngài tất có nguyên nhân không giết. Ngài mang một phong thư trở về, nói là thư của Hồ tộc gửi ngài, nội dung trong thư là Hồ tộc bắt con gái ngài làm con tin, muốn gặp phu nhân La Phương Phỉ của ngài. Chỉ cần nhìn thấy La Phương Phỉ là sẽ thả con gái của ngài ngay.”
Dứt lời, hắn móc một phong thư từ trong tay áo, hai ngón tay kẹp lấy, tùy ý đưa ra: “Ngài cầm thư đưa cho La Thu xem là được. Còn thư là Hồ

tộc làm sao giao cho ngài, điều này không quan trọng. Tiên sinh chắc có thể tự mình bày ra một lý do chứ?”
Ngay cả thư cũng đã chuẩn bị xong? Ánh mắt Toa Như Lai lóe lên sự hoài nghi, đoạt lấy phong thư, mở ra xem trước một lần.
Trước tiên ông ta phải biết rõ nội dung trong thư. Nếu không, trong lòng không chắc sẽ không biết ứng đối ra sao.
Nhưng càng xem, ông ta lại càng hoài nghi: “Đem La Phương Phỉ ra trao đổi, còn yêu cầu một mình La Phương Phỉ đến, La Thu có thể đồng ý sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Sẽ đồng ý. Tóm lại, sau khi La Thu đọc thư, sẽ hiểu vì sao Hồ tộc lại bắt cóc con gái ngài, sẽ không hoài nghi gì đâu.”
Toa Như Lai xem lại nội dung trong thư một lần nữa, lắc đầu nói: “Đơn giản như vậy thôi sao? Chữ viết lại viết ngoáy, ta thật sự khó mà nhìn ra được La Thu sẽ đồng ý. Trong đó chắc có ẩn tình? Nếu có, không ngại nói cho ta biết chứ? Nếu không, trong lòng ta sẽ không chắc chắn.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không phải là ta không muốn nói cho ngài biết, mà việc này liên quan đến một đoạn bí mật giữa La Thu và Hồ tộc. La Thu không muốn để người khác biết, Hồ tộc cũng vậy. Trước khi chưa có sự đồng ý của Hồ tộc, ta không thể ăn nói lung tung với bất kỳ ai được. Việc này không cần ngài nắm chắc trong lòng. Ngài chỉ cần tỏ vẻ mình không hiểu vì sao con gái ngài bị bắt. Tóm lại, La Thủ hiểu là được rồi.”
Quay đầu nhìn Toa Huyễn Lệ vẫn còn ngồi xổm nức nở trên mặt đất, hắn nói tiếp: “Cứ để cho nàng ở đây mấy ngày đi. Đợi La Phương Phỉ đến, nàng có thể trở về.”
Toa Như Lai nhìn con gái một chút, sau đó cất lá thư đi: “Ta không phải nghi ngờ ngươi, ngươi chẳng có lý do để hại ta. Chỉ là cảm giác mơ hồ chẳng tốt chút nào.”
Ngưu Hữu Đạo chế giễu: “Bây giờ ngài đã cảm nhận được cảm giác mơ hồ của ta lúc trước rồi sao?”
Thấy đối phương liếc xéo mình, có vẻ như muốn tiếp tục tranh chấp, hắn vội khoát tay: ”Được rồi, trước khi đi, ta còn có một việc muốn thỉnh giáo tiên sinh.”

Toa Như Lai cũng không khách sáo: “Ta không thể ở lâu, có rắm mau thả đi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta muốn biết nguyên nhân cái chết của Đông Quách Hạo Nhiên.”
Toa Như Lai cảm thấy ngoài ý muốn: “Đông Quách Hạo Nhiên? Là sư phụ đã dẫn ngươi gia nhập Thượng Thanh tông?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Là ông ấy. Khi ta gia nhập Thượng Thanh tông, đúng lúc gặp phải Thượng Thanh tông thay đổi lớn. Chưởng môn Đường Mục và sư phụ ta Đông Quách Hạo Nhiên đã trải qua một đoạn tai kiếp. Đồng thời gặp nạn còn có một nhóm đệ tử tinh nhuệ của Thượng Thanh tông. Cũng chính vì vậy mới dẫn đến Thượng Thanh tông không người kế tục, huyên náo thiếu chút nữa đã để ta lên làm Chưởng môn. Ta muốn biết năm đó đã xảy ra chuyện gì.”
Toa Như Lai hỏi: “Ngươi đã rời khỏi Thượng Thanh tông, vì sao còn để ý đến Thượng Thanh tông như vậy?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không phải là để ý Thượng Thanh tông. Đông Quách Hạo Nhiên có ơn tri ngộ đối với ta, ta muốn biết ai đã ra tay hạ độc thủ với ông ấy. Nếu ngài có thể nói, cho người chết một công đạo tất nhiên là tốt rồi. Đương nhiên, ta càng muốn biết năm đó đã xảy ra chuyện gì.”
Toa Như Lai suy nghĩ một chút rồi đáp: “Việc này ta cũng có chú ý nhưng không tìm hiểu quá kỹ. Đối với Thánh Cảnh mà nói, cho dù là đệ nhất đại phái nước Yến năm đó là Thượng Thanh tông, ta cũng không để vào mắt. Huống chi, sau khi nó bị chỉnh, thành người sa cơ thất thế, ta lại càng không để vào mắt hơn.”
“Bị chỉnh?” Ngưu Hữu Đạo chợt lên tiếng cắt ngang: “Ý của ngài là, sở dĩ Thượng Thanh tông xuống dốc là vì bị Thánh Cảnh chỉnh?”
Toa Như Lai gật đầu: “Điều này có gì kỳ quái đâu? Bị chỉnh đâu chỉ một mình Thượng Thanh tông. Các môn phái tu hành ở các nước đều là cường giả vi tôn. Khi các nước võ triều vỡ vụn, số tròn lấy trăm, các môn phái tu hành trong nội bộ các nước coi trọng cường giả vi tôn cũng không có gì quan trọng, nhưng khi các nước chiếm đoạt lẫn nhau, trở thành cục diện như bây giờ, một môn phái cường thế thu hoạch tài nguyên có thể hiệu lệnh một nước là không thể coi thường.”

“Thánh Cảnh dần dần phát hiện lực hiệu triệu của một môn phái quá mạnh. Thế lực quá khổng lồ không phải chuyện tốt. Trước khi cục diện mất đi khống chế, nhất định phải ngăn lại. Các thế lực môn phái lớn cấu kết với nhau trong nội bộ một nước cũng chính là hình thức ba đại phái lớn bây giờ. Dưới hình thức này, ba đại phái sẽ ngăn cản lẫn nhau. Mặc kệ nhà ai độc đại, chỉ cần Thánh Cảnh cảm thấy cần phải tham gia một hai, có thể lợi dụng hai nhà khác đè xuống một nhà độc đại kia.”
“Thượng Thanh tông đã xuống dốc theo hướng như vậy. Đừng nói là Thượng Thanh tông trước đây, Ma giáo sau này, khi danh tiếng đang thịnh, có danh xưng là thiên hạ đại phái, cuối cùng thậm chí còn kinh động đến La Thu đích thân ra mặt can thiệp. Cũng không biết vì nguyên nhân gì, La Thu tha cho Ma giáo một con đường sống. Nghe nói, Hữu sứ Ô Thường của Ma giáo có tình nghĩa kết bái với sư nương ta, là do sư nương ta nói giúp Ô Thường.”
“Cho dù là vậy, sau khi Ô Thường trở thành một trong chín thánh, dưới đủ loại nguyên nhân bức bách, vẫn khiến cho Ma giáo tan rã. Đứng ở độ cao của chín thánh, tất nhiên phải giữ gìn lợi ích giai tầng. Thượng Thanh tông sau khi xuống dốc đối với Thánh Cảnh mà nói, còn không bằng một môn phái nhỏ, Thánh Cảnh nào để trong mắt chứ. Trong một môn phái nhỏ, chết một vài người cũng chẳng đáng chú ý.”
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo lóe lên. Nguyên nhân La Thu tha cho Ma giáo một con đường, hắn đã nghe Hồ tộc nhắc qua, nên cũng biết ít nhiều. Đương nhiên, đây không phải là lúc quan tâm những chuyện này. Hắn hỏi tiếp: “Nghe nói năm đó Thượng Thanh tông và Ninh Vương Thương Kiến Bá bị quấn vào một chỗ. Hành động của bọn họ đã rước lấy sự bất mãn của Phiêu Miểu các. Thương Kiến Bá chết không phải vì cái này sao?”
Toa Như Lai hỏi lại: “Ngươi hoài nghi cái chết của Đông Quách Hạo Nhiên có liên quan đến Phiêu Miểu các?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Người ta đồn rằng, Ninh Vương chịu sự chèn ép của giới tu hành. Cuối cùng, Đông Quách Hạo Nhiên, Đường Mục và Ninh Vương lại xảy ra chuyện cùng một thời gian.”
Toa Như Lai lắc đầu: “Ngươi suy nghĩ nhiều quá rồi. Lời đồn đại đó không phải nhất thời mà có. Trước khi Ninh vương xảy ra chuyện đã

sớm có lời đồn. Nếu là Phiêu Miểu các thật sự nhằm vào, phát hiện manh mối đã sớm giết chết, cũng không chờ đến khi bọn họ xảy ra chuyện mới ra tay.”

Chương 1593: Ngọc Thương tự tay giết chết Thương Kiến Bá (2)

Chương 1593: Ngọc Thương tự tay giết chết Thương Kiến Bá (2)
“Đương nhiên, lời đồn này cũng đã khiến Phiêu Miểu các cảnh giác. Không có lửa làm sao có khói. Sự việc tất có nguyên nhân trong đó, không thể không điều tra xác minh. Sau khi tra ra kết quả, chúng ta đã phát hiện là do Hoàng đế nước Yến Thương Kiến Hùng cùng với Đại Tư Không Đồng Mạch bên dưới liên thủ làm ra, mục đích đúng là vì chèn ép Thương Kiến Bá. Sở dĩ kéo luôn toàn bộ giới tu hành cùng một chỗ chèn ép Thương Kiến Bá, cũng là vì Thương Kiến Bá tay cầm hổ lang, năng chinh thiện chiến, đánh đâu thắng đó. Thế lực các nước không thừa cơ hạ ông ta mới là lạ.”
“Trong mắt Thánh Cảnh, đấu qua đấu lại mới là chuyện bình thường. Hòa hợp êm thấm ngược lại sẽ khiến cho Thánh Cảnh khẩn trương. Còn chó cắn chó, bọn họ sẽ thờ ơ lạnh nhạt, không để ý đến.”
Thì ra là thế! Ngưu Hữu Đạo gật đầu nhưng vẫn còn nghi hoặc: “Vẫn là câu nói kia, ngài không cảm thấy kỳ quái khi đám người Đông Quách Hạo Nhiên và Ninh Vương đồng thời xảy ra chuyện?”
Toa Như Lai nói: “Sự việc đã rất rõ ràng, bọn họ cùng một bọn, cùng xảy ra chuyện có điều gì kỳ quái đâu?”
“Khoan đã.” Ngưu Hữu Đạo đưa tay ngăn Toa Như Lai nói tiếp.
“Ta hơi bị ngài làm cho hồ đồ rồi. Ta có một vấn đề, cách lý giải của ta và ngài hình như không giống nhau. Toa tiên sinh, có phải ngài đang giấu diếm ta điều gì trong việc này hay không?”
Toa Như Lai hỏi: “Đã như vậy rồi, ngươi cảm thấy ta cần phải giấu diếm ngươi sao?”

Ngưu Hữu Đạo hỏi tiếp: “Vừa rồi ngài nói bọn họ cùng một bọn, xảy ra việc cũng không có gì kỳ quái, đúng không? Cho dù Phiêu Miểu các chướng mắt Thượng Thanh tông, không quan tâm sống chết của bọn họ, chẳng lẽ đối thủ đối với cái chết của Ninh Vương nắm binh quyền nước Yến cũng không quan tâm chút nào sao?”
Ngụ ý là, nếu đã xảy ra chuyện, Phiêu Miểu các chú ý đến nguyên nhân cái chết của Ninh Vương, nhưng tại sao lại không biết Đông Quách Hạo Nhiên cũng đã xảy ra chuyện.
Toa Như Lai hiểu ý của Ngưu Hữu Đạo, lập tức giải thích: “Phiêu Miểu các biết nguyên nhân cái chết của Ninh Vương, nhưng chúng ta xác thực không biết rõ cái chết của Đông Quách Hạo Nhiên. Phiêu Miểu các cũng không đề cập đến chuyện liên quan đến Thượng Thanh tông, nhưng Thượng Thanh tông và Ninh Vương là cùng một bọn, đồng thời xảy ra chuyện, lý giải án cùng một chỗ có cái gì không đúng sao? Khi Ninh Vương xảy ra chuyện, đám người Đông Quách Hạo Nhiên hoàn toàn có khả năng có mặt tại hiện trường. Binh biến vây công, gặp tai kiếp cũng là chuyện rất bình thường mà.”
Ngưu Hữu Đạo vẫn cảm giác hai người đang ông nói gà bà nói vịt, một lần nữa sắp xếp lại chủ đề: “Được rồi, không nói Thượng Thanh tông. Ý của ngài là, nói cách khác, ngài biết Ninh Vương gặp phải binh biến là chuyện gì xảy ra?”
Toa Như Lai nói: “Không phải ta biết, mà là Phiêu Miểu các tra ra được. Ta cũng là xem hồ sơ bí mật của Phiêu Miểu các mới biết được mà thôi. Đương nhiên, bên trong khu vực cơ mật của Phiêu Miểu các cất giữ rất nhiều hồ sơ bí mật, ta cũng không có khả năng xem xét toàn bộ hồ sơ bí mật trong mấy trăm năm vừa qua. Ta chú ý đến điều này, cũng là vì thăm dò tình huống liên quan đến ngươi mà phát hiện thôi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta không quan tâm điều này, ta chỉ muốn biết binh biến khó hiểu kia là chuyện gì xảy ra. Tất cả mọi người đều hoài nghi là do Hoàng đế nước Yến Thương Kiến Hùng làm, có phải như vậy hay không?”
Toa Như Lai nói: “Đích thật là do Thương Kiến Hùng làm. Ta nhớ trong hồ sơ bí mật có nói về trận tập kích đó. Ninh Vương tùy hành với hơn

hai nghìn nhân mã, trên đường bị ba chục nghìn đại quân vây công. Đám người Ninh Vương toàn quân bị diệt.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đây chính là điều mà ta cảm thấy nghi ngờ. Người khác không rõ chiến lực của Anh Dương Vũ Liệt Vệ, nhưng ta lại biết được ít nhiều. Hộ vệ tùy hành của Ninh Vương đều là nhân mã tinh nhuệ của Anh Dương Vũ Liệt Vệ, mà lúc đó Ninh Vương lại là bạn tốt của cao thủ bài danh thứ ba trên Đan bảng là Tân Vô Chân. Có Tân Vô Chân bảo vệ, cộng thêm quyền thế trên tay Ninh Vương, dù sao vẫn có thể tìm được một số tu sĩ đầu nhập vào làm hộ vệ. Hơn nữa, Ninh Vương năng chinh thiện chiến, cho dù đánh không thắng, ba chục nghìn đại quân vây công cũng chưa chắc có thể ngăn cản được hai nghìn thiết kỵ của Ninh Vương phá vây, ít ra là không thể toàn quân bị diệt. Cuối cùng, ngay cả một người sống cũng không còn. Thậm chí tu sĩ bên cạnh Ninh Vương không một ai trốn thoát, kể cả Tân Vô Chân cũng chết luôn. Phản quân vây công cũng không thoát khỏi số mệnh, vì thế không ai biết hiện trường đã xảy ra chuyện gì. Hết thảy đều không có chứng cứ. Cái này quá không bình thường.”
Toa Như Lai nói: “Chẳng có gì là không bình thường cả. Đây là tập kích được bố trí tỉ mỉ. Bí mật chỉ huy phản quân tấn công là một trong tứ đại thống lĩnh kinh kỳ Yến Kinh Vương Hoành. Vì lần tập kích này, Thương Kiến Hùng thậm chí đã để Đồng Mạch âm thầm mời Hiểu Nguyệt các ra tay giúp đỡ. Hiểu Nguyệt các vì thế đã bí mật xuất động rất nhiều cao thủ...”
Ngưu Hữu Đạo giật mình: “Ngài nói là, Hiểu Nguyệt các có tham gia vào việc tập sát Ninh Vương?”
Toa Như Lai gật đầu: “Có một lần, toàn bộ cao thủ của Hiểu Nguyệt các đều dốc hết lực lượng, thậm chí Ngọc Thương còn tự thân xuất mã. Trong tình huống nguy hiểm trước mắt, Tân Vô Chân đã bảo vệ Thương Kiến Bá thoát thân, nhưng đã bị Ngọc Thương cản lại. Dưới sự vây công của Ngọc Thương và một số cao thủ Hiểu Nguyệt các, Tân Vô Chân đã bị giết chết. Còn Ngọc Thương đã tự tay giết chết Thương Kiến Bá.”
“Hai nghìn thiết kỵ đối mặt với mấy trăm cao thủ Hiểu Nguyệt các, còn có ba chục nghìn đại quân vây công, không ai may mắn thoát khỏi. Sau khi đắc thủ, ba chục nghìn đại quân vây công cũng bị tổn thất nặng nề.

Sau chuyện này, Vương Hoành lại cùng với Hiểu Nguyệt Các hợp mưu, hạ thuốc vào thức ăn của tàn quân. Sau đó, người của Hiểu Nguyệt các đã tàn sát sạch sẽ hơn chục nghìn tàn quân này.”
“Lúc đó, toàn bộ người của Hiểu Nguyệt các đều che mặt, thật ra Vương Hoành cũng không biết người hiệp trợ ông ta tập sát là ai. Bên phía triều đình nước Yến biết được chân tướng cũng chỉ có Thương Kiến Hùng và Đồng Mạch, nhưng biết cũng vô dụng. Thương Kiến Hùng và Đồng Mạch không dám tiết lộ việc mình làm, sợ sẽ tạo thành ảnh hưởng to lớn đối với nội bộ nước Yến. Mà Hiểu Nguyệt các cũng không dám tiết lộ huyết án bọn họ tham gia. Một tổ chức sát thủ dám ra tay với một trọng thần như thế sẽ khiến dân chúng phẫn nộ, không một nước nào có thể dung được. Bây giờ Hiểu Nguyệt các lập quốc, lập trường cũng giống như các nước, tất nhiên lại càng không dám thừa nhận.”
Con ngươi Ngưu Hữu Đạo hơi rút lại, trong lòng cảm thấy nặng nề: “Vương Hoành chết, Đồng Mạch cũng chết. Nói cách khác, bên phía triều đình nước Yến bây giờ cũng chỉ còn một mình Thương Kiến Hùng biết chuyện. Mà tại sao Phiêu Miểu các lại biết rõ tình huống như vậy? Hay Phiêu Miểu các cũng có người tại hiện trường?”
Toa Như Lai gật đầu: “Lần đó, người của Hiểu Nguyệt các xuất động rất nhiều, trong đó có lẫn mấy người của Phiêu Miểu các, Phiêu Miểu các làm sao mà không biết chuyện gì xảy ra chứ.”
“Không đúng.” Ngưu Hữu Đạo đột nhiên kêu lên: “Không phải không một ai may mắn thoát khỏi sao? Ngay cả Tân Vô Chân cũng chết, Đường Mục và Đông Quách Hạo Nhiên cũng có mặt, vì sao lại tránh được một kiếp?”
Toa Như Lai giật mình. Như lời ông ta đã nói, ông ta không quá chú ý chuyện của Thượng Thanh tông, nhưng bị Ngưu Hữu Đạo hỏi như thế, sự việc liên kết cùng một chỗ, bản thân ông ta cũng phát hiện có điểm bất thường. Ông ta do dự một chút rồi đáp: “Chẳng lẽ khi chuyện xảy ra, hai bên không ở cùng một chỗ?”
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo hiện lên vẻ hoài nghi, không biết Toa Như Lai có phải cố ý gạt hắn hay không. Hắn tiếp tục truy vấn điểm đáng ngờ: “Còn nữa, mặc dù Hiểu Nguyệt các vì tiền làm việc, nhưng tham gia những chuyện có ảnh hưởng quá lớn này, Hiểu Nguyệt các lòng mang

chí lớn, sẽ không vì tiền mà không quan tâm. Số tiền này phải nhiều đến cỡ nào mới có thể đả động Hiểu Nguyệt các?”

Chương 1594: Bí ẩn

Chương 1594: Bí ẩn
Toa Như Lai nói: “Không phải vì tiền, là Thương Kính, là Thương Kinh lập quốc của Hiểu Nguyệt các.”
“Thương Kính?” Ngưu Hữu Đạo mở to mắt: “Ngài nói sở dĩ Đồng Mạch đả động được Hiểu Nguyệt các là vì lấy Thương Kính ra làm thù lao?”
Toa Như Lai gật đầu: “Đúng vậy.”
Ngưu Hữu Đạo sầm mặt: “Toa Như Lai, ngài đang nói đùa hay là đùa ta vậy? Ta nói cho ngài biết, dồn ta vào chỗ chết, hôm nay hai cha con ngài ai cũng đừng hòng sống sót rời đi.”
Trước đó còn nói chuyện rất tốt, bây giờ lại trở mặt, Toa Như Lai nheo mắt hỏi: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi có ý gì?”
Ngưu Hữu Đạo cười lạnh: “Thương Kính cái rắm. Thương Kính trên tay Hiểu Nguyệt các là do lão tử đưa cho bọn họ. Thương Kính vốn nằm trong tay của ta.”
Nói lời này, hắn cũng có ý định thăm dò. Chính hắn cũng không loại trừ được Đông Quách Hạo Nhiên làm thế nào có được Thương Kính. Dù sao Thương Kính cũng xuất hiện ngay lúc xảy ra chuyện.
Toa Như Lai sững sốt: “Của ngươi cho? Không đúng, khi Hiểu Nguyệt các lập quốc, cũng đã đưa Thương Kính cho Phiêu Miểu các, chứng minh bọn họ có tư cách lập quốc. Lúc đó ta còn chấp chưởng Phiêu Miểu các, ta cũng có hỏi Ngọc Thương là từ đâu mà ông ta có Thương Kính. Lời ông ta nói hoàn toàn khớp với hồ sơ bí mật. Ông ta nói đây là thù lao của Đồng Mạch đưa cho Hiểu Nguyệt các.”
Ngưu Hữu Đạo trầm giọng nói: “Ngọc Thương nói là Đồng Mạch cho ông ta?”
Toa Như Lai đáp: “Không sai. Ngươi còn nói là ngươi cho Ngọc Thương. Như vậy giữa hai người, tất sẽ có một người nói dối.”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta cần lừa ngài trong mấy chuyện này sao? Ta có đưa Thương Kính cho Ngọc Thương hay không, ta còn không biết rõ à?”
Toa Như Lai nói: “Cứ cho là ngươi đưa đi, làm sao ngươi biết Thương Kính ngươi đưa cho ông ta là thật?”
Ngưu Hữu Đạo vừa bực mình vừa buồn cười. Hắn tự tay phá giải bí mật bên trong Thương Kính, là thật hay không, hắn còn không rõ ràng sao? Đương nhiên, hắn sẽ không nói như vậy: “Thương Kính nằm trong tay ta nhiều năm, ta há không biết thực hư à?”
Toa Như Lai hoài nghi hỏi: “Ngươi lấy Thương Kính ở đâu?”
“Chính là Đông Quách Hạo Nhiên cho ta. Lúc đó ta bị trọng thương tỉnh lại...” Ngưu Hữu Đạo đem tình huống gặp được Đông Quách Hạo Nhiên kể cho Toa Như Lai nghe, nói mình tuân theo phân phó của Đông Quách Hạo Nhiên đến Thượng Thanh tông, ở giữa tất nhiên có chuyện Đông Quách Hạo Nhiên giao phó Thương Kính.
Hắn nói xong, phát hiện Toa Như Lai đang mở to mắt nhìn hắn, không khỏi hỏi một câu: “Chuyện gì vậy?”
Biểu hiện của Toa Như Lai trở nên ngưng trọng, trầm giọng hỏi: “Ngươi nói lúc đó ngươi bị một con quạ đen có thể hóa thành hình người tập kích bên ngoài ngôi miếu nhỏ?”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Không sai. Một con quạ đen tràn ngập tà khí, hai mắt đỏ bừng, có thể hóa thành hình người.”
Toa Như Lai buộc miệng: “Nha tướng.”
Đối với câu trả lời này, Ngưu Hữu Đạo cũng không cảm thấy kỳ quái. Thật ra hắn cũng đoán ra được. Hôm nay xem như xác nhận lại thôi:
“Cái vật mà ông nói chính là Nha tướng?”
Mặt Toa Như Lai lạnh lại: “Thu thập anh linh người chết, rót âm khí lên trên người quạ đen, đem quạ đen luyện chế thành tà vật người không phải người, quỷ không phải quỷ để khống chế, chính là ma. Đây là bí pháp của Ma giáo. Theo ta được biết, người biết thuật pháp này bây giờ chỉ có Ô Thường của thánh địa Thiên Ma. Nha tướng trông coi vườn Vô Lượng đều do Ô Thường luyện chế.”
“Chỉ một mình Ô Thường biết thôi sao?” Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Phiêu Miểu các chú ý Ninh Vương, chẳng lẽ không nghe qua một tin đồn ở

Yến Kinh, Ninh Vương đã từng luyện chế ra một trăm nghìn Nha tướng à?”
Toa Như Lai nói: “Một trăm nghìn Nha tướng tập kết thành quân, đủ để quét ngang đại quân các nước. Chuyện lớn như vậy, Phiêu Miểu các làm sao mà không chú ý. Về sau, không phải Thương Triều Tông cũng đã nói rõ chân tướng sao? Chỉ vì ổn định Thương Kiến Hùng không hạ độc thủ với Thương Triều Tông mà thôi. Nha tướng chính là ma, khu ma khống ma, ma dễ khống chế như vậy sao? Huống chi một trăm nghìn ma vật, việc này ngay cả bản thân Ô Thường cũng không tin nổi. Có thể nói, một khi Ô Thường có thể luyện chế Nha tướng số lượng nhiều, thế lực chín thánh ai lớn hơn ông ta chứ? Một trăm nghìn Nha tướng là chuyện không thể nào.”
Ngưu Hữu Đạo cau mày. Hắn tất nhiên cũng có nghe Nha tướng là vật của Ma giáo, đoán chừng cũng có rất nhiều người nghe nói qua.
Nhưng lúc trước hắn vẫn luôn hoài nghi Nha tướng là của Đông Quách Hạo Nhiên. Mặc dù về sau Lam Nhược Đình đã giải thích theo một cách khác với triều đình nước Yến, nói là vì bảo vệ Thương Triều Tông mà nói bừa.
Hắn cũng đã hỏi Lam Nhược Đình, vì sao lại nói bừa chuyện một trăm nghìn Nha tướng như vậy?
Sở dĩ hỏi câu hỏi này, là vì hắn tận mắt nhìn thấy Nha tướng.
Lam Nhược Đình cũng đã giải thích, sở dĩ nói như vậy là vì có một lần, ông trong lúc vô tình ở Ninh Vương phủ nghe được cuộc nói chuyện giữa sư phụ mình là Lạc Thiếu Phu và Ninh Vương Thương Kiến Bá. Trong câu chuyện có đề cập đến chuyện luyện chế một trăm nghìn Nha tướng. Cũng chính vì cái này mới có câu chuyện hoang đường kia.
Ngưu Hữu Đạo vẫn cho rằng Lam Nhược Đình không nói thật, cũng không phải là không có căn cứ. Đông Quách Hạo Nhiên có mối quan hệ với Triệu Hùng Ca, mà quan hệ giữa Triệu Hùng Ca và Ma giáo lại không rõ ràng, cộng thêm hắn tận mắt nhìn thấy Nha tướng tồn tại, lại còn xuất hiện bên cạnh Đông Quách Hạo Nhiên.
Nhưng bây giờ nghe Toa Như Lai nói như thế, quan niệm vốn có lại bị lật đổ, không có khả năng luyện chế ra một trăm nghìn Nha tướng. Nói cách khác, hoài nghi của hắn là sai.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng được một chút, Ngưu Hữu Đạo nói: “Nếu chỉ có Ô Thường luyện chế Nha tướng, mà Nha tướng lại xuất hiện lúc Đông Quách Hạo Nhiên chết, nói cách khác, Đông Quách Hạo Nhiên chết có liên quan đến Ô Thường?”
Không sai. Toa Như Lai chính vì nghĩ đến điều này, sắc mặt mới trở nên ngưng trọng. Đông Quách Hạo Nhiên chết, lại liên quan đến Ô Thường, một trong chín thánh?
“Việc này khó tránh có chút không thể tưởng tượng được. Đừng nói Đông Quách Hạo Nhiên, cho dù toàn bộ Thượng Thanh tông, Ô Thường muốn tiêu diệt cũng chỉ cần một câu mà thôi.” Toa Như Lai không hiểu cho lắm.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Còn tại sao Thương Kính lại xuất hiện trong tay Đông Quách Hạo Nhiên. Rốt cuộc đám người Đường Mục đã gặp chuyện gì, chắc ngài không biết. Trước khi chết, Đường Mục từng hạ lệnh, không cho phát tang, hình như cố ý che giấu ngày chết của mình. Còn nữa, Đường Mục hẳn không biết Đông Quách Hạo Nhiên đã xảy ra chuyện. Nếu không, cũng sẽ không truyền vị cho Đông Quách Hạo Nhiên.”
Toa Như Lai xác nhận lại lần nữa: “Thương Kính là do chính tay ngươi giao cho Ngọc Thương?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Hỏi lại chẳng có ý nghĩa gì cả.” Nói xong, hắn dường như hiểu ý của đối phương: “Như vậy Ngọc Thương nói không trung thực rồi, nhưng tại sao lại ăn khớp với ghi chép trong hồ sơ bí mật của Phiêu Miểu các.”
Ánh mắt Toa Như Lai lấp lóe: “Có người sửa đổi ghi chép trong hồ sơ bí mật.”
Gương mặt Ngưu Hữu Đạo khẽ động, phun ra một cái tên: “Ô Thường?”
Toa Như Lai trầm giọng nói: “Người bình thường hoàn toàn không có khả năng tiến vào trọng địa cơ mật để chỉnh sửa hồ sơ bí mật. Ngoại trừ Ô Thường, chỉ sợ cũng không còn ai khác. Chỉ có như thế mới có thể trùng khớp với những gì ngươi nói.”
Bầu không khí giữa hai người đột nhiên trở nên ngưng trọng. Chuyện Toa Huyễn Lệ bị bắt cóc bị gác sang một bên.

“Nhưng tại sao Ô Thường lại làm như vậy?” Toa Như Lai chợt lẩm bẩm, dường như nghĩ mãi cũng không ra.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Rất nhiều chuyện không cần phải nghĩ phức tạp, cũng không cần để ý đến những bí ẩn loạn thất bát tao, trực chỉ điểm mấu chốt là được. Địa vị của Ô Thường bây giờ, cái gì cũng không thiếu, lại có cơ thể trường sinh bất tử. Nếu thật sự ông ta đang làm cái gì, nguyên nhân chỉ sợ có một mà thôi.”
Trải qua sự nhắc nhở của Ngưu Hữu Đạo, Toa Như Lai chấn động, gằn từng chữ: “Áp đảo chín thánh.”
Phù! Ngưu Hữu Đạo chợt thở ra một hơi: “Xem ra cái chết của Đông Quách Hạo Nhiên có ẩn tình khác. Đường Mục trông cậy vào Đông Quách Hạo Nhiên, ai ngờ Đông Quách Hạo Nhiên cũng chết."

Chương 1595: Nhớ kỹ người muốn gặp ngươi hình dáng ra sao (1)

Chương 1595: Nhớ kỹ người muốn gặp ngươi hình dáng ra sao (1)
“Chân tướng bị mai một. Rốt cuộc sự thật là gì? Toa tiên sinh, việc này chỉ sợ ngài phải hao tâm tổn trí chú ý một chút. Nếu phát hiện vấn đề gì, hãy kịp thời thông báo cho ta một tiếng. Cẩn thận một chút, tận lực đừng đánh rắn động cỏ. Nếu thật sự là Ô Thường, một khi bị lão ta phát giác... Dù sao chúng ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, sợ rằng hậu quả khó mà liệu.”
Toa Như Lai khẽ gật đầu, trầm ngâm một chút rồi cũng nhẹ nhàng thở ra, tạm thời gác việc này sang một bên. Ông nhìn Ngưu Hữu Đạo, nói: “Có chuyện ngươi cần phải đáp ứng ta.”
Thấy gương mặt của Toa Như Lai cực kỳ nghiêm túc, Ngưu Hữu Đạo hơi ngơ ngác, chợt cười nói: “Tiên sinh nói không có lý gì cả. Ta ngay cả chuyện gì cũng không biết, làm sao mà đáp ứng ngài được?”
Toa Như Lai có vẻ phiền muộn: “Chúng ta đều ở trong phong vân biến ảo, chuyện tương lai không ai nói rõ được. Sinh sinh tử tử chỉ là chuyện sớm chiều. Nếu như... ta nói là nếu như, nếu như ta xảy ra chuyện gì, ngươi hãy đáp ứng ta, giúp ta chăm sóc nha đầu Huyễn Lệ cho thật tốt. Ta không cần ngươi hao tâm tổn trí quá nhiều, tìm cho nó một nhà tốt gả vào là được. Nó không hợp với mấy chuyện mưa gió bên ngoài, cho nên tìm nhà bình thường gả vào mà thôi, trải qua khoảng thời gian yên bình. Không cần quá đại phú đại quý, cho dù cuộc sống có khó khăn một chút, dù sao vẫn còn tốt hơn là mất mạng, giúp cho nó tránh xa cảnh gió tanh mưa máu. Ngươi hãy đồng ý với ta chuyện này.”
Ngưu Hữu Đạo cười khổ: “Ta không dám tùy tiện nhận lời tiên sinh. Ai chết trước, chúng ta còn chưa nhất định. Con gái của ngài vẫn do ngài

chăm sóc thì tốt hơn.”
Toa Như Lai nói: “Khi còn ở bí cảnh Thiên Đô, ta đã từng cân nhắc gả nha đầu đó cho ngươi. Bởi vì ta cảm thấy, với năng lực của ngươi, ngươi nhất định có khả năng bảo vệ nó. Nhưng bây giờ ngươi hãm quá sâu rồi, đành phải thôi. Nếu ngươi chết trước ta, xem như ta chưa nói gì, có được không?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nếu ngài đã nói như vậy, ta còn có thể nói gì được chứ. Ta chỉ có thể nói rằng đến đó rồi tính. Nếu thật sự đến ngày đó, ta sẽ cố gắng hết sức mình.”
Nhìn con gái vẫn còn ngồi trên mặt đất, Toa Như Lai nói: “Ngươi đưa tin cho La Thu, vậy ta đi trước hay là ngươi đi trước.” Hai người không tiện rời khỏi cùng một lúc.
Ngưu Hữu Đạo đưa mắt nhìn quanh: “Ngài đi trước đi. Toa thành chủ còn phải ở đây một thời gian, nên để nàng phối hợp thì phải để nàng phối hợp. Ta sẽ giúp ngài khuyên nàng ấy.”
Toa Như Lai phất tay, Xích Liệp Điêu đang đậu trên đỉnh núi lập tức vỗ cánh bay đến, lướt qua bên cạnh ông ta. Ông lách mình nhảy lên, thuận theo gió bay về phía xa.
Nhìn một lát, Ngưu Hữu Đạo quay lại, nhìn thi thể của Hướng Minh, sau đó ra hiệu Hắc Vân thu dọn hiện trường sạch sẽ.
Sau đó, hắn bước đến bên cạnh Toa Huyễn Lệ đang còn ngồi trên mặt đất, thở dài nói: “Toa thành chủ, sống chết của phụ thân ngươi chỉ dựa vào một suy nghĩ của ngươi.”
.....
Thánh địa Đại La, thánh điện Đại La, trong cung điện trống rỗng, Toa Như Lai đang khoanh tay đứng chờ.
Đợi một lát, La Thu một thân thanh sam từ đằng sau không nhanh không chậm bước ra. Toa Như Lai chắp tay hành lễ: “Sư tôn.”
La Thu ừm một tiếng, nhìn Toa Như Lai từ trên xuống dưới: “Ngươi mới ra ngoài một chuyến sao?”
Toa Như Lai cung kính đáp: “Vâng.”
La Thu nói: “Nghe nói con gái của ngươi mất tích, ngươi đang tìm kiếm khắp nơi, đã tìm được chưa?”

Toa Như Lai đáp: “Hồi sư tôn, đã tìm được, Huyễn Lệ bị người ta bắt cóc.”
“Bắt cóc?” La Thu hơi ngoài ý muốn, cười lạnh: “Bên trong Thánh Cảnh còn có người ăn nhiều chết no làm chuyện này sao? Ngươi xác nhận nó bị bắt cóc, chắc hẳn cũng biết là ai làm. Là ai? Ta ngược lại muốn nhìn xem là ai đã lớn mật như thế.”
Toa Như Lai hạ thấp người nói: “Là Yêu Hồ tộc.”
“Yêu Hồ?” La Thu hơi cau mày.
Toa Như Lai nói: “Chuyện nhà của đệ tử, vốn không dám quấy rầy sư tôn. Việc tìm được Huyễn Lệ xem như xong, nhưng chuyện phát sinh trước mắt đệ tử không dám làm chủ, cũng không dám giấu diếm sư tôn.”
Ông móc bức thư từ trong tay áo ra, hai tay dâng lên: “Đây là thư Yêu Hồ tộc đặc biệt gửi đến cho đệ tử, mời sư tôn xem qua.”
“Yêu hồ gửi thư cho ngươi?” Ánh mắt La Thu hiện lên vẻ ngờ vực, vừa nói vừa đưa tay nhận lá thư mở ra xem.
Toa Như Lai cung kính trả lời: “Vâng, đệ tử vừa trở về, nghe người bên dưới nói có người gửi thư cho đệ tử. Đệ tử mở ra xem, mới biết được là thư Yêu hồ gửi.”
La Thu không biết có nghe lọt lời này hay không, chỉ là sau khi đọc xong nội dung lá thư, con ngươi của ông ta co rụt lại, một tay nắm chặt lá thư, ánh mắt không thể rời khỏi trang giấy.
Toa Như Lai yên lặng chờ bên cạnh. Một lát sau, không thấy La Thu có phản ứng, giống như hóa đá, ánh mắt dường như lộ rõ sự phức tạp không có gì có thể nói rõ được.
Toa Như Lai cũng cảm thấy kỳ quái. Ông cũng đã đọc qua nội dung lá thư, đơn giản chỉ nói Toa Huyễn Lệ đang nằm trong tay Hồ tộc, nói Hồ tộc có người quen của La Phương Phỉ đã lâu không gặp, bây giờ muốn La Phương Phỉ đến gặp mặt một lần, cam đoan không gây bất kỳ thương tổn gì cho La Phương Phỉ.
Đương nhiên, trong thư cũng nhấn mạnh chỉ một mình La Phương Phỉ đến đó mà thôi. Chỉ cần La Phương Phỉ đi, Hồ tộc cam đoan Toa Huyễn Lệ không có việc gì.
Nếu không đồng ý, Hồ tộc không đảm bảo an toàn cho Toa Huyễn Lệ. Còn lại chính là địa điểm gặp mặt.

Nội dung trong thư không rõ ràng, cũng rất ngắn gọn. Chỉ có bấy nhiêu, muốn La Thu đồng ý để con gái của mình mạo hiểm là chuyện có thể sao? Toa Như Lai rất khó hiểu về điều này. Nhưng Ngưu Hữu Đạo đã nói rất chắc chắn, hẳn cũng sẽ không lừa ông ta. Ông ta cũng muốn thử một lần.

Nhưng nhìn phản ứng chấn động trước giờ chưa có của La Thu, bức thư này hình như không đơn giản. Nếu không, sẽ không làm La Thu thất thố như thế.

Một lúc lâu sau, Toa Như Lai lên tiếng gọi: “Sư tôn?”

La Thu lấy lại tinh thần, thuận tay đưa bức thư ra sau lưng, hình như không có ý trả lại cho đối phương: “Ngươi đã xem qua nội dung trong thư, Yêu hồ muốn bắt thê tử của ngươi để đổi lấy con gái của ngươi, ngươi cảm thấy thế nào?”

Toa Như Lai nói: “Đệ tử sẽ không vì con gái mà để thê tử đi mạo hiểm. Chỉ là lá thư này khiến đệ tử không hiểu, thậm chí còn hoài nghi không biết có nên tin Hồ tộc hay không. Chẳng lẽ sư tôn không cảm thấy khả nghi sao?”

La Thu ừm một tiếng, hỏi tiếp: “Khả nghi ở chỗ nào?”

Toa Như Lai nói: “Ai cũng biết La Phương Phỉ là con gái của người, bắt con gái của sư tôn đổi con gái của đệ tử, đệ tử làm sao có thể đồng ý? Còn nữa, trong thư có nói Hồ tộc có người quen biết cũ nhiều năm không gặp muốn gặp Phương Phỉ, theo đệ tử được biết, Phương Phỉ chưa từng tiếp xúc với Hồ tộc, cũng không hề tham gia hoạt động săn giết yêu hồ của Yêu Hồ ti, tại sao lại có người quen cũ ở Hồ tộc chứ?”

“Một điểm nghi ngờ khác chính là, Huyễn Lệ rất ít đến Thánh Cảnh, làm sao Hồ tộc biết được đường đi của Huyễn Lệ chứ? Nếu thật sự là Hồ tộc, để gặp được La Phương Phỉ, bọn chúng đã phải bỏ ra biết bao công sức? Để gặp La Phương Phỉ, Hồ tộc đáng làm như vậy sao?”

“Cho nên, bức thư này rất khả nghi, trong đó nhất định có điểm kỳ quặc, xin sư tôn minh giám. Đệ tử cũng khẩn cầu sư tôn phát hiệu lệnh điều tra chân tướng của sự việc này, để sớm ngày giải cứu Huyễn Lệ.”

La Thu hỏi: “Ngoại trừ Hồ tộc, ngươi còn manh mối nào khác không?”

Toa Như Lai nói: “Trước mắt thì không có.”

La Thu hỏi tiếp: “Vậy ngươi có liên lạc với người đưa thư không?”

Toa Như Lai đáp: “Không liên lạc được. Người bên dưới ngay cả người đưa thư tới cũng không biết được rõ ràng.”
La Thu nói: “Nếu chỉ có chút manh mối này, muốn cứu con gái của ngươi, tạm thời chỉ có thể thuận theo đường dây này mà đào xuống. Đây mới là phương pháp nhanh gọn nhất.”

Chương 1596: Nhớ kỹ người muốn gặp ngươi hình dáng ra sao (2)

Chương 1596: Nhớ kỹ người muốn gặp ngươi hình dáng ra sao (2)
“Cái này...” Toa Như Lai do dự: “Sư tôn, không thể để Phương Phỉ đi mạo hiểm được?”
La Thu hỏi: “Ngươi có đưa thư này cho Phương Phỉ xem chưa?”
“Vẫn chưa, cũng không dám đưa cho nàng xem, sợ nàng xúc động.” Toa Như Lai đáp.
La Thu đưa bức thư đang đặt đằng sau lưng ra: “Đưa cho Phương Phỉ xem đi, để nó tự quyết định. Nếu nó muốn đi, bảo nó đến gặp ta.”
“Sư tôn, điều này....” Toa Như Lai làm ra vẻ khó xử. Ông biết, một khi đưa thư cho La Phương Phỉ, La Phương Phỉ nhất định sẽ đồng ý. Ông không tin La Thu không biết điều này.
“Sao?” La Thu hừ mũi, giống như đang hỏi, ngươi dám chống lại ý của ta?
“Vâng.” Toa Như Lai nhận lấy bức thư, chắp tay cáo lui, nhanh chóng rời đi.
La Thu chậm rãi quay đầu nhìn một bức thạch điêu trên vách tường trong cung điện.
Bên trên là hình ảnh của một thiếu nữ rất xinh đẹp. Ông ta nhìn chằm chằm vào bức hình: “Là nàng sao? Chẳng lẽ nàng còn sống...” Bỗng quát lớn: “Người đâu!”
.....
Phương Phỉ các, ngồi dưới mái hiên có màn tơ che, sau khi xem xong bức thư, La Phương Phỉ giật mình ngẩng đầu hỏi: “Huyễn Lệ bị Hồ tộc bắt? Tại sao lại như vậy?”

Nghe nàng hỏi, Toa Như Lai thở dài: “Ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra. Việc này vốn không muốn nói cho nàng biết, là sư tôn bắt ta đem thư cho nàng xem.”
La Phương Phỉ lo lắng hỏi: “Thật sự là Hồ tộc làm sao? Nếu muội đi, có thật sẽ trao đổi được Huyễn Lệ trở về?”
Toa Như Lai nói: “Cũng không biết. Sư tôn bảo ta hỏi ý kiến của nàng. Nếu nàng đồng ý thì đến gặp sư tôn, sư tôn hẳn có chuyện muốn dặn dò.”
La Phương Phỉ liên tục gật đầu: “Huyễn Lệ là con gái của huynh, cũng là con gái của muội. Con gái gặp nạn, chỉ cần có thể cứu con bé, muội tất nhiên là đồng ý. Muội đi gặp phụ thân ngay.” Nói xong, nàng không chút do dự quay đầu đi.
Toa Như Lai đột nhiên kéo cánh tay của nàng lại. La Phương Phỉ quay đầu, hai người bốn mắt nhìn nhau.
Toa Như Lai nói: “Nàng phải suy nghĩ cho thật kỹ. Có thể sẽ rất nguy hiểm, nàng thật sự muốn đi sao?”
Ánh mắt La Phương Phỉ chợt hiện lên sự nhu tình: “Sư huynh lo lắng cho an toàn của muội?”
Biểu hiện của Toa Như Lai vô cùng phức tạp. Ông hiểu tình cảm của người phụ nữ này đối với ông, nhưng cũng vì hiểu rõ, ông mới sợ, sợ có một ngày ông không kìm lòng nổi, cho nên ông vẫn luôn giữ khoảng cách. Sau một hồi do dự, ông chợt nói: “Phương Phỉ, có một số việc ta hy vọng nàng có thể hiểu. Những gì mà ta làm, thật ra cũng chỉ vì tốt cho nàng, có ngày nàng sẽ hiểu rõ thôi.”
La Phương Phỉ cười tươi như hoa: “Mặc kệ sư huynh làm gì cho muội, đời này chỉ cần được ở cùng với sư huynh, muội đã không oán không hối rồi.”
Toa Như Lai buông La Phương Phỉ ra, tránh đi ánh mắt của nàng: “Đi, để ta đi với nàng.”
Hai người rời khỏi hiên các, thẳng đến thánh điện Đại La.
Khi hai người đến, lập tức nhìn thấy La Thu đang ngồi một mình trong đại điện, cả hai nhanh chóng tiến lên hành lễ.
La Thu hỏi: “Nha đầu, con đã đọc qua thư rồi chứ?”
La Phương Phỉ gật đầu: “Con đã đọc qua. Cha, con đồng ý đi.”

Toa Như Lai khoát tay nói: “Sư tôn, việc này quá mạo hiểm. Chúng ta có thể đổi cách khác.”
La Thu nói: “Ngươi là đệ tử thân truyền của ta, Huyễn Lệ là con gái của ngươi, Phương Phỉ là thê tử của ngươi. Nói cách khác, Huyễn Lệ cũng là cháu ngoại của ta, ta sao có thể thấy chết không cứu? Ngươi yên tâm đi, việc này ta biết rõ trong lòng, không có việc gì đâu. Ngươi lui xuống trước đi.”
Toa Như Lai do dự một chút, cuối cùng chắp tay cáo lui.
Đợi Toa Như Lai rời đi, La Thu nhìn con gái, chậm rãi hỏi: “Nói mấy lời đó chỉ là để làm nó yên tâm. Chuyến đi này có lẽ thật sự có nguy hiểm, con không sợ sao?”
La Phương Phỉ cười khổ: “Cha, con hoàn toàn không có người quen nào ở Hồ tộc cả. Bức thư này rất kỳ lạ. Nếu nói không sợ là giả, con nhiều ít cũng cảm thấy sợ hãi. Nhưng cha ơi, con sợ hơn chính là người một nhà bất hòa.”
La Thu nói: “Nha đầu ngốc, con coi nó như châu báu si mê như vậy, đáng giá không? Con bảo người làm cha như ta làm sao chịu nổi?”
“Cha.” Không có người ngoài, La Phương Phỉ ôm lấy cánh tay của La Thu, nũng nịu: “Con cảm thấy vui, không được sao?”
“Người lớn nhưng tính tình chẳng lớn chút nào. Đã là đại cô nương rồi, ôm ôm ấp ấp còn ra thể thống gì nữa.” La Thu rút cánh tay của mình về, nhưng ánh mắt lại toát ra vẻ ôn nhu hiếm có.
Tuế nguyệt vô tình, lòng người khó lường, thiên địa bất nhân, rất nhiều chuyện ông ta đã sớm chết tâm nhưng đây là lúc ông ta hưởng thụ nhất.
Sau khi rút cánh tay về, ông ta đột nhiên nghiêm túc: “Nha đầu, cha cần phải nhắc nhở con, Toa Huyễn Lệ là con của người phụ nữ kia. Nếu cứu không được, nó xem như cắt đứt mọi quan hệ với người phụ nữ đó, hoàn toàn trở thành người của con. Con không suy tính một chút sao?”
La Phương Phỉ lập tức trợn mắt: “Cha, cha nói cái gì đó? Con thật lòng xem Huyễn Lệ là con gái của mình mà.”
La Thu nói: “Nếu con đã không đi không được, vậy thì thôi. Yên tâm đi, Hồ tộc không làm gì tổn thương con đâu.” Thấy ánh mắt nghi ngờ của con gái, giống như không biết vì sao ông lại chắc chắn như vậy, La Thu

vội sửa lời: “Có cha ở đây, Hồ tộc không dám làm gì con, không cần phải sợ hãi.”
Nói xong, ông ta thuận tay lấy một bình sứ nhỏ đưa cho nàng: “Con thoa thuốc này lên người. Một khi có biến, ta có thể tìm thấy con bất cứ lúc nào.”
La Phương Phỉ tiếp nhận bình sứ, mở ra ngửi ngửi, cũng không ngửi được mùi gì.
La Thu tiếp tục nói: “Nhớ, sau khi đến Hồ tộc, gặp người nào của của Hồ tộc, con hãy nhớ kỹ dáng dấp của người đó, trở về thuật lại cho cha nghe. Còn nữa, chuyện con gặp mặt với người của Hồ tộc không được tiết lộ ra ngoài. Đương nhiên, cha biết con gái của cha đã lớn, cùi chỏ bắt đầu hướng ra ngoài, con sẽ không giấu diếm Toa Như Lai, nhưng ta vẫn là câu nói kia, tận lực đừng lộ ra ngoài, đây chỉ vì tốt cho con, hiểu chưa?”
La Phương Phỉ đáp: “Vâng, con nhớ rồi.”
“Cha sẽ sắp xếp thật tốt. Đi đi, không cần sợ.” La Thu hất cằm ra ngoài.
.....
Mười mấy con phi cầm cỡ lớn cùng nhau bay ra khỏi thánh địa Đại La. Tuy Hồ tộc yêu cầu chỉ một mình La Phương Phỉ, nhưng bên này vẫn phải có cao thủ hộ tống trên đường. Chỉ khi nào gần đến mới để La Phương Phỉ đi một mình.
Toa Như Lai cũng có mặt trong đoàn người. Sau khi bay lên không, ông quay đầu nhìn tòa thánh điện trên đỉnh núi cao nhất, trong lòng tràn ngập hoài nghi.
Đúng như Ngưu Hữu Đạo đã nói, La Thu thật sự đồng ý để La Phương Phỉ đi cứu nha đầu Toa Huyễn Lệ. Thậm chí còn không thèm kiểm chứng. Đây quả thật là việc không thể tưởng tượng nổi.
Ông ta ý thức được đằng sau nhất định đang che giấu một chuyện nào đó, nhưng Ngưu Hữu Đạo không nói, Hồ tộc không nói, ông cũng không còn cách nào. Hồ tộc không để ý đến ông, hoặc có thể nói là không tin tưởng ông, ông căn bản không có cách câu thông với bọn họ.
Nhưng có một điều mà ông tin tưởng, Ngưu Hữu Đạo đã sắp xếp như thế, hẳn ông không cần lo lắng việc con gái ông còn sống trở về sẽ khiến La Thu hoài nghi. Ngưu Hữu Đạo làm vậy là có nắm chắc.

Cũng chính vì vậy, ông mới nhớ đến việc ông ép Ngưu Hữu Đạo đến đường cùng ở bí cảnh Thiên Đô. Nhưng chẳng những không thể bức tử, mà Ngưu Hữu Đạo còn lấy được vị trí số một trở về cũng không phải là không có nguyên nhân. Trước mắt chính là đáp án. Từ lúc bắt con gái của ông, Ngưu Hữu Đạo đã dự mưu hết thảy, sớm đã giải quyết xong nỗi lo về sau, vừa có thể dùng thủ đoạn cực đoan buộc ông ra gặp mặt, lại còn hóa giải ảnh hưởng do hành động cực đoan này sinh ra.
Nói cách khác, bắt đầu từ ba bản trình báo liên tiếp của Ngưu Hữu Đạo ở thành Vấn Thiên, hắn đã chuẩn bị làm nền cho hành động bắt cóc của mình. Nếu không, sẽ hoàn toàn không có không gian hoạt động phía sau.
“Sư huynh, không cần lo lắng. Huyễn Lệ có thể bình an trở về mà.”
Ngồi chung một ngựa, La Phương Phỉ thấy biểu hiện thay đổi của phu quân, tưởng ông đang lo lắng, không khỏi lên tiếng an ủi.

Chương 1597: La Thu ra tay

Chương 1597: La Thu ra tay
Toa Như Lai khẽ lắc đầu. Ông không phải lo lắng điều này, ngược lại trong lòng còn không chút lo lắng. Bởi vì ông phát hiện, tất cả đều nằm trong dự mưu của tên Ngưu Hữu Đạo kia, ngay cả La Thu cũng bị kéo vào một cách im lặng. Ông đột nhiên cảm thấy người mà ông lựa chọn còn giỏi hơn cả bản thân ông mong muốn.
Tình thế phát triển giống như đã bị Ngưu Hữu Đạo khống chế. Ngưu Hữu Đạo câu thông được với Hồ tộc, rõ ràng đã bắt đầu nắm giữ thế cục Thánh Cảnh trong tay.
Trưởng lão của một môn phái mới tiến vào Thánh Cảnh, nhưng đã có thể tạo ra được thế cục bên trong Thánh Cảnh, đây là điều mà ngay cả ông cũng khó mà làm được, vượt ra khỏi phạm vi tưởng tượng của ông. Chính xác mà nói, sau khi gặp mặt Ngưu Hữu Đạo, ông có cảm giác Ngưu Hữu Đạo đã đảo khách thành chủ.
Ngưu Hữu Đạo đã lôi ông ra khỏi bức màn, trực tiếp cho ông nhìn thấy lực lượng của hắn, cấu kết với Hồ tộc, thuộc hạ còn có cao thủ Nguyên Anh kỳ.
Ông từ tình huống khống chế đằng sau, biến thành không thể không hợp tác với Ngưu Hữu Đạo. Tình huống trước mắt ông khó mà hành động được gì. Ông bị buộc bước ra đằng sau, phối hợp với hắn. Quyền chủ động giữa hai người hình như đã nằm trên tay Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo đã nói rõ, ở thánh địa sớm muộn gì cũng là một con đường chết. Trong lòng đã biết rõ, hiển nhiên sẽ không như vậy mà bỏ qua. Về sau, nhất định sẽ còn có hành động, và ông thật sự không biết Ngưu Hữu Đạo sẽ còn làm ra chuyện gì.
Nhưng có thể khẳng định một điều, một loạt hành động của Ngưu Hữu Đạo đều từng bước dự mưu, giống như đang từng bước thúc đẩy. Bước

kế hoạch kế tiếp, rất có thể Ngưu Hữu Đạo đã sớm ấp ủ xong.
Ông ta đột nhiên cảm thấy giật mình trước khả năng của Ngưu Hữu Đạo, đồng thời cảm thấy may mắn vì ông đã tìm đúng người. Từ đó, ông lại càng chờ mong đối với việc về sau.
Ông biết, kết quả mà ông muốn nhìn thấy, nhất định phải do loại người như Ngưu Hữu Đạo thực hiện mới có khả năng đạt thành. Những người khác không có năng lực bằng hắn. Điều này không liên quan gì đến tu vi cao thấp cả.
Trên đường suy nghĩ, bất giác đã đến biên giới của hoang trạch tử địa.
Mười mấy con phi cầm rơi xuống đất, Toa Như Lai và La Phương Phỉ nhìn nhau. Giờ chia tay sắp đến rồi.
“Nàng phải đến đó một mình, đã nhớ kỹ địa điểm chưa?” Toa Như Lai hỏi.
La Phương Phỉ gật đầu: “Huynh yên tâm đi, muội đã ghi nhớ địa điểm. Muội có thể tìm thấy.”
Toa Như Lai nói: “Hãy cẩn thận một chút.”
La Phương Phỉ đáp: “Vâng, muội nhất định sẽ cố hết sức giúp Huyễn Lệ bình an trở về. Cho dù muội có gặp nguy hiểm cũng sẽ không để Huyễn Lệ xảy ra chuyện, huynh yên tâm đi.”
Một câu khiến lòng Toa Như Lai run lên. Ông sợ nhất là cái này.
Quả nhiên, ông có chút không khống chế nổi mình, đột nhiên giang hai tay ôm lấy La Phương Phỉ vào lòng, ôm thật chặt.
Ông biết chuyến đi này của La Phương Phỉ sẽ không có việc gì, nhưng vấn đề là La Phương Phỉ chẳng biết gì cả.
La Phương Phỉ kinh ngạc, thậm chí có chút trở tay không kịp. Lần đầu tiên được sư huynh cư xử như vậy, nàng hơi không quen.
Nhưng ngay sau đó, gương mặt của nàng trong nháy mắt tỏa sáng, vui đến mặt đỏ hồng, trở tay ôm Toa Như Lai: “Sư huynh, không có việc gì đâu.”
“Ừm, ta tin rằng nàng sẽ không có việc gì.” Toa Như Lai khẳng định, sau đó đẩy nàng ra, chân thành nói: “Ta chờ nàng trở về.”
“Vâng.” La Phương Phỉ liên tục gật đầu, cả người trong nháy mắt tràn ngập dũng khí và lòng tin. Nàng quay đầu bước đi, một mình nhảy lên

một con phi cầm, khống chế nó bay lên không, xông về phía khu vực đầm lầy mênh mông.
Nhìn người biến mất, Toa Như Lai quay đầu nhìn xung quanh: “Duy trì cảnh giác, làm tốt chuẩn bị tùy thời tiếp viện.”
“Rõ!” Một đám người chắp tay lĩnh mệnh.
.....
Trên bầu trời mục tiêu đã định, La Phương Phỉ xác định một chút, ở trên không lượn vòng, lấy tấm bản đồ ra so sánh.
Xác nhận không sai, La Phương Phỉ điều khiển phi cầm lượn xuống một “đảo hoang” nho nhỏ dưới đầm lầy.
Hai chân Xích Liệp Điêu vừa chạm đất, nàng cũng đã nhảy xuống, nhìn quanh bốn phía. Xung quanh hoàn toàn tĩnh mịch, chỉ có nước bùn trong đầm lầy ngẫu nhiên phát ra bọt khí ừng ực.
Đối mặt với Yêu hồ một thân một mình chống lại chín thành nhiều năm không dứt, trong lòng nàng không khỏi khẩn trương, tăng cường cảnh giác.
Bên trong tịch mịch, dáng người xinh đẹp không ngừng xoay quanh: “Ta đến rồi, các ngươi ở đâu, còn không mau ra đây?”
Ùng ục... ùng ục... Vừa mới nói xong, đằng sau liên tiếp vang lên âm thanh của bọt khí. La Phương Phỉ nhanh chóng quay đầu lại.
Chỉ thấy nước bùn cuồn cuộn, bốn bóng người từ trong đầm lầy xuất hiện, trong đó có một người được một lão giả ôm lấy.
Người bị ôm chính là Toa Huyễn Lệ đang bất tỉnh nhân sự. La Phương Phỉ gấp giọng hô to: “Huyễn Lệ, Huyễn Lệ...”
Gọi vài tiếng, không thấy Toa Huyễn Lệ có bất kỳ phản ứng nào, La Phương Phỉ nổi giận, chỉ tay vào một người đàn ông áo đen tóc tai bù xù đang ôm một con ngân hồ, quát mắng: “Yêu nghiệt, các ngươi còn không thả nàng ra” Con tin đang trong tay đối phương, nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ.
Người đàn ông áo đen ôm con ngân hồ chính là Hắc Vân, đi cùng là hai vị Trưởng lão, nghe đối phương mắng bọn họ là yêu nghiệt, thần sắc ba người trở nên phức tạp nhưng cũng không tức giận.
Đứng trước mặt La Phương Phỉ, Hắc Vân nhìn nàng từ trên xuống dưới, mũi hít hà trong không khí, gật đầu nói: “Là ngươi. Năm đó khi gặp

ngươi, ngươi vẫn còn là đứa trẻ nằm trong tã. Thoáng một cái, ngươi đã lớn như vậy rồi. Ngươi rất giống mẹ của ngươi, rất xinh đẹp.”
La Phương Phỉ hoài nghi hỏi: “Ngươi đã gặp ta? Còn gặp cả mẹ ta?”
Hắc Vân nói: “Chuyện đã qua rồi.”
La Phương Phỉ nói: “Là ngươi muốn gặp ta?”
Hắc Vân cúi đầu nhìn con ngân hồ còn đang ngủ trong lòng: “Không phải ta, là bà ấy muốn gặp ngươi.”
Yêu hồ? La Phương Phỉ kinh ngạc, nhìn con ngân hồ cực kỳ xinh đẹp kia, cũng không suy nghĩ gì. Bây giờ nàng quan tâm nhất chính là Toa Huyễn Lệ: “Ta đã đến rồi, các ngươi còn không mau thả người. Chẳng lẽ các người muốn nuốt lời sao?”
Hắc Vân nói: “Ngươi yên tâm đi, chúng ta không có ác ý. Ngươi đã đúng hẹn đến đây, chúng ta sẽ giữ lời thả người. Chỉ là không cần gấp như vậy mà thôi. Ngươi... ngươi không muốn gặp bà ấy hay sao?” Hắc Vân chỉ vào ngân hồ trong lòng: “Bà ấy là lão Tộc trưởng của chúng ta, ngươi cũng đã gặp bà ấy khi còn bé.”
La Phương Phỉ nhìn chằm chằm con ngân hồ, thấy nó vẫn đang ngủ say, không khỏi quát: “Nó đang ngủ rất ngon thì có. Đừng dông dài nữa, bà ta muốn gặp ta, bảo bà ta tỉnh lại gặp ta là được.”
Hắc Vân lắc đầu: “Bà ấy vì bảo vệ con gái của mình mà lột mắt dọc, bị thương nặng, thường xuyên chìm vào giấc ngủ say. Một năm chỉ tỉnh lại một khắc. Trước mắt vẫn chưa thể thức tỉnh.”
La Phương Phỉ nhìn vết sẹo trên mi tâm ngân hồ, lại càng cảnh giác: “Nếu vẫn còn chưa tỉnh, tại sao lại muốn gặp ta? Đám yêu nghiệt các người rốt cuộc muốn làm gì? Các ngươi đang có ý đồ gì vậy?”
Hắc Vân nói: “Hàng năm, khi bà ấy tỉnh lại, đều sẽ nhắc đến ngươi, muốn gặp ngươi. Nhưng từ đó đến nay vẫn không có cơ hội. Lần này, ta từ miệng của các thành viên Phiêu Miểu các đến hoang trạch tử địa, mới biết được cháu gái của Tuyết lão yêu sắp lập gia đình, đồng thời cũng biết con gái phu quân của ngươi có quan hệ không tồi với cháu gái của Tuyết lão yêu, chắc chắn sẽ đến tham gia hôn lễ. Đúng là không nằm ngoài sở liệu, rốt cuộc cũng để cho chúng ta tìm được cơ hội mời ngươi đến đây.”

“Chỉ đáng tiếc, mặc dù đã mời được ngươi, nhưng thời gian lại không trùng hợp, không phải là lúc lão Tộc trưởng chúng ta tỉnh lại. Lão tộc trưởng không cách nào tận mắt nhìn thấy ngươi. Nhưng tốt xấu cũng là gặp mặt một lần, chúng ta xem như thỏa mãn tâm nguyện của lão tộc trưởng. Ngươi hãy đến đây, không ngại nhìn kỹ bà ấy một chút, ít ra cũng nên nhớ kỹ hình dáng của bà ấy thế nào. Nếu sau này gặp lại, ngươi cũng còn nhận ra được bà ấy.”

Chương 1598: Đạo gia bảo ta đến tìm ngươi (1)

Chương 1598: Đạo gia bảo ta đến tìm ngươi (1)
Nghe xong, ngửi được có mùi kỳ quái, La Phương Phỉ khó hiểu: “Vì sao lão Tộc trưởng của các ngươi muốn gặp ta?”
Hắc Vân lắc đầu: “Có cơ hội tất nhiên sẽ để cho ngươi biết. Bây giờ biết nhiều quá sẽ không tốt cho ngươi.”
Còn chưa nói xong, một trưởng lão Hồ tộc đang cảnh giới một bên đột nhiên nói: “Cẩn thận!”
Trên không trung xuất hiện một điểm đen nhanh chóng lao xuống, mơ hồ có tiếng rít gào.
“Đi.” Ngẩng đầu nhìn trời, Hắc Vân gấp giọng hô một tiếng, giống như không nghĩ đến trên không trung lại có người.
Có thể không bị pháp nhãn của bọn họ phát hiện, nói rõ phi cầm tọa kỵ của người đến siêu việt đến cỡ nào, đồng thời tu vi của người này là có thể nghĩ, nếu còn không chạy thì chính là chờ chết.
Một trưởng lão Hồ tộc ném Toa Huyễn Lệ ra, khiến cho La Phương Phỉ không thể không tiếp.
Ba người Hắc Vân lách mình vào đầm lầy, nhanh chóng thoát đi.
Người từ trên không trung lao thẳng xuống. Khi đến gần mặt đất, bên trong đại bào đột nhiên đánh ra song chưởng, cách không đánh về phía mặt đất.
Pháp lực bành trướng, uy áp mặt đất, giống như thiên uy giáng xuống.
Tình huống chung quanh đảo hoang trên đầm lầy như xảy ra hiện tượng kinh đào hải lãng. Nước bùn ầm ầm chấn động, lấy đảo hoang làm trung tâm, kịch liệt gợn sóng, cuồn cuộn khuấy động bốn phương tám hướng.

La Phương Phỉ đứng trên đảo hoang bị áp lực cường đại đè muốn ngạt thở, thân hình không thể động đậy, phải hợp lực thi pháp ôm lấy Toa Huyễn Lệ.
Xích Liệp Điêu kêu lên sợ hãi, muốn vỗ cánh bay lên, nhưng lại bị áp lực đè xuống mặt đất, hoàn toàn không bay lên được.
Một bóng người trong nháy mắt rơi xuống đất, đến bên cạnh La Phương Phỉ, chính là La Thu. Ông ta hất áo bào sau lưng, mắt lạnh nhìn bốn phía, khí thế nghiêm nghị.
Áp lực bị tiêu trừ, La Phương Phỉ nhìn sóng cuồn cuộn bốn phía, quay đầu kinh ngạc hỏi: “Cha, tại sao cha lại đến đây?”
Vừa mới nói xong, tiếng ầm ầm liên tiếp vang lên, bốn phía xuất hiện xúc tu to lớn đếm không hết, bao phủ “đảo hoang” và người trên đảo.
Nhìn thấy xúc tu to lớn từ bốn phương tám hướng xoắn tới, khiến không gian trước mắt chìm vào bóng tối, La Phương Phỉ kinh hoảng nhìn xung quanh, hai tay vẫn ôm chặt Toa Huyễn Lệ.
La Thu đứng một cách ngạo nghễ, cả người bắt đầu rời khỏi mặt đất.
Đợi đến lúc không gian xúc tu áp sát gần đến, thân hình La Thu đang lơ lửng đột nhiên vung tay kéo căng về hai bên phải trái.
Oành. Pháp lực bành trướng từ bên trong cơ thể của ông ta tuôn ra ngoài, trong nháy mắt xé rách hắc ám, ánh sáng lại tái hiện.
Rất nhiều xúc tu cuốn tới bị pháp lực bành trướng kia nổ thành từng khúc, bay loạn bốn phương tám hướng, thanh thế kinh người.
Rất nhiều xúc tu còn sót lại trong nước bùn dường như rất đau đớn. Sau khi bị thương nặng, bọn chúng nhanh chóng rút về phía sâu dưới mặt đất, không dám lỗ mãng nữa.
Quần áo La Thu đang lơ lửng bay phần phật. Pháp lực cường hãn quanh thân chậm rãi thu vào trong cơ thể.
Bốn phía trở nên yên tĩnh, La Thu lách mình một cái biến mất trên không, thoáng xuất hiện trên mặt đất, rơi xuống bên cạnh La Phương Phỉ.
Con Xích Liệp Điêu rốt cuộc đã có thể bay lên bình thường. Nó sợ hãi kêu lên. Uy áp vừa rồi hiển nhiên làm cho nó rất sợ.
Lấy lại tinh thần, La Phương Phỉ đột nhiên lớn tiếng nói: “Cha, cha có biết tập kích vừa rồi của cha thiếu chút nữa đã hại chết Huyễn Lệ hay

không?”
“Trong lòng cha tự có cân nhắc, không cần con dạy cha.” La Thu lạnh lùng quét mắt. Tuy là nói như vậy, trên thực tế ông ta không quan tâm sống chết của Toa Huyễn Lệ, chỉ nhìn chằm chằm con gái: “Có nhìn thấy người muốn gặp con không?”
Đây chính là nguyên nhân mà ông ta tự thân xuất mã lần này, muốn tận mặt gặp được người muốn gặp con gái của mình.
La Phương Phỉ nói: “Đã gặp nhưng không phải người, chỉ là một con yêu hồ có lông màu bạc.”
Gương mặt La Thu căng ra: “Yêu hồ kia nói gì với con?”
La Phương Phỉ đáp: “Không nói gì cả.” Dứt lời, nàng thi pháp kiểm tra sức khỏe cho Toa Huyễn Lệ.
La Thu đột nhiên tức giận: “Nha đầu, ngay cả con mà cũng muốn lừa cha sao?”
La Phương Phỉ kinh ngạc ngẩng đầu, giật mình bởi tiếng quát của La Thu. Không biết nàng có phải bị ảo giác hay không, nàng mơ hồ cảm nhận được trên người cha nàng có sát khí: “Cha, con không có lừa cha, thật không có nói gì mà.”
La Thu dĩ nhiên là không tin: “Phí hết tâm tư muốn gặp con. Đã gặp con rồi, sao có thể một câu cũng không nói?”
La Phương Phỉ đáp: “Đúng là có gặp mặt, con cũng muốn biết tại sao con yêu hồ đó muốn gặp con, nhưng nó hoàn toàn không thể nói chuyện.”
“Không thể nói chuyện?” La Thu khẽ giật mình, hoài nghi hỏi: “Có ý gì?”
La Phương Phỉ trả lời: Yêu hồ kia không hề mở mắt, giống như đang ngủ say. Theo như người ôm nó nói, yêu hồ vì bảo vệ con gái của mình mà móc đi mặt dọc thứ ba, nói cái gì là đã bị thương, một năm chỉ có thể tỉnh lại được một lát. Con cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn kỹ, đúng là ngay chỗ mắt dọc của nó có vết sẹo tổn thương.”
Hầu kết La Thu hơi run. Những lời này có thể ấn chứng suy đoán của ông, biểu hiện không khỏi thay đổi.
Thấy biểu hiện không thích hợp của phụ thân, La Phương Phỉ ngạc nhiên hỏi: “Cha, cha bị làm sao vậy? Hình như cha rất quan tâm người

muốn gặp con.”
La Thu lấy lại tinh thần: “Con là con gái của cha, cha lo lắng có người gây bất lợi cho con. Người ôm yêu hồ còn nói cái gì nữa không, con thuật lại chi tiết cho cha nghe.”
La Phương Phỉ suy nghĩ một chút, trầm ngâm đáp: “Người kia nói cái gì rất lạ, nói đã từng gặp con khi con còn bé, nói ngân hồ kia cũng đã gặp con...” Nàng thuật lại nội dung cụ thể cho cha mình nghe.
La Thu vừa nghe vừa quan sát phản ứng của con gái, sau khi nghe xong liền hỏi: “Chỉ nói những thứ này?”
La Phương Phỉ nói: “Chỉ nói có bấy nhiêu, còn nói chưa xong thì cha đã xuất hiện, đánh cho bọn họ bỏ chạy.”
La Thu hiểu rõ con gái của mình. Có lẽ nó sống an nhàn, sung sướng từ nhỏ, từ trước đến nay không biết nhìn lòng dạ con người. Là thật hay giả, ông ta có thể nhìn ra ngay.
Xác nhận không có nói sai, nhìn con gái vẫn còn ôm Toa Huyễn Lệ, La Thu tỏ ra quan tâm hỏi một câu: “Nó không sao chứ?”
La Phương Phỉ đáp: “Không có việc gì, chỉ là bị hôn mê thôi.”
La Thu nói: “Con mang nó về trước đi.” Nói xong, ông ta nhìn chung quanh.
La Phương Phỉ ngạc nhiên: “Cha, cha không theo mọi người về cùng luôn sao?”
“Ta biết chuyện hôm nay con sẽ không giấu diếm Toa Như Lai. Con cứ nói cho y biết, nhưng sự việc ngày hôm nay, cha không cho phép con nhắc lại với bất kỳ ai. Con đi trước đi.” Thái độ của La Thu rất kiên quyết.
Đã là như vậy, La Phương Phỉ cũng đành phất tay gọi phi cầm từ trên không bay xuống, cùng với Toa Huyễn Lệ nhảy lên người phi cầm, nhanh chóng rời đi.
Nhìn con gái đã đi xa, La Thu quan sát bốn phía, gương mặt toát ra vẻ đìu hiu, miệng lẩm bẩm: “Quả nhiên là nàng, nàng vẫn còn sống. Nếu thật sự nàng muốn tốt cho con gái, tốt nhất đừng quấy rầy nó nữa.”
Đột nhiên, ánh mắt ông ta nheo lại, chỉ thấy đằng xa có mấy người bay đến.

Khi những người này bay đến gần, ông ta nhìn thấy đều là trang phục của Phiêu Miểu các, là người của Phiêu Miểu các.
Thành viên bình thường của Phiêu Miểu các không có cơ hội tiếp xúc với ông ta, ông ta cũng không biết. Cho dù ông ta có gặp cũng chưa chắc nhớ kỹ. Phiêu Miểu các nhiều người như vậy, ông ta nhớ không hết. Ông ta nhìn qua liền biết là người của Yêu Hồ ti. Lúc này, ở hoang trạch tử địa chỉ có người của Yêu Hồ ti.
Đoán chừng là bị tiếng động đánh nhau vừa rồi kinh động, cho nên mới đến xem xét.
Còn chưa đợi đối phương lên tiếng, La Thu đột nhiên vung tay, pháp lực bành trướng quét sạch, nhấc lên một con rồng bùn trong đầm lầy.
Sau đó đụng vào những người đối diện, khiến bọn họ phải thi pháp liều mạng chống cự.
Oành! Những người bị đụng phải đều phun máu, rơi xuống như sung, giãy dụa trong đầm lầy.
Tay áo La Thu lại hất lên, con rồng bùn đang bay trên trời sụp xuống, như núi lở hoàn toàn chôn vùi những người kia.

Chương 1599: Đạo gia bảo ta đến tìm ngươi (2)

Chương 1599: Đạo gia bảo ta đến tìm ngươi (2)
Ông ta không muốn người của Phiêu Miểu các nhìn thấy ông ta xuất hiện ở đây.
Tiếng ùng ục nổi lên trong đầm lầy. Ngoài ra, xung quanh đều yên tĩnh. Ông ta tiếp tục đi xung quanh, muốn tìm kiếm xem có yêu hồ nào xuất hiện hay không. Thật ra, ông rất muốn gặp con yêu hồ đã gặp mặt con gái mình, nhưng trong tình huống lúc này, khẳng định là không gặp được. Yêu hồ trốn rất sâu dưới lòng đất, pháp lực của ông có cao hơn cũng thúc thủ vô sách. Nếu không, Hồ tộc cũng khó mà an thân ở đầm lầy này.
Vèo! Thân hình ông ta lóe lên, biến mất ngay tại chỗ, hóa thành một điểm đen nhanh chóng biến mất trên hư không.
Đến vô ảnh, đi vô tung.
Đằng sau một bụi cỏ gần "đảo hoang", một cái đầu đang ẩn núp hơi lắc lư, cuối cùng nhô hẳn ra, là Ngưu Hữu Đạo.
Trên đầu hắn dính đầy bùn để ngụy trang. Hắn từ xa nhìn thấy toàn bộ quá trình. La Thu đột nhiên xuất hiện, làm hắn động cũng không dám động.
Áp lực bài sơn đảo hải, tiện tay một cái quét sạch đám người Phiêu Miểu các thật sự quá kinh khủng, khiến cho hắn nhìn thấy mà run. Thực lực của chín thánh, hôm nay hắn xem như tận mắt nhìn thấy.
Nước bùn bên cạnh phun trào, Hắc Vân thò đầu ra, thở dài: "Đi rồi."
Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn y, phát hiện trên mũi y có vết máu: "Ngươi bị thương rồi à?"

Hắc Vân nói: “Thực lực của La Thu thật đáng sợ. Cho dù chúng ta đã trốn kịp, nhưng vẫn bị dư uy trong đầm lầy làm bị thương. Chỉ là vết thương nhỏ, vấn đề không lớn.”
Ngưu Hữu Đạo ân cầm hỏi: “Lão tộc trưởng không sao chứ?”
Việc là do hắn sắp xếp. Nếu vì hắn mà lão Tộc trưởng bị thương, hắn khó mà đền tội.
Hắc Vân nói: “Yên tâm đi, sao có thể để lão Tộc trưởng bị thương chứ. Bản thân ta có bị thương cũng không để lão Tộc trưởng bị thương. Ta đã dốc hết toàn lực che chở, không có việc gì đâu.” Nhìn bầu trời chung quanh, trong lòng Hắc Vân vẫn còn sợ hãi: “Không nghĩ đến La Thu đến thật, cũng không uổng công ngươi nhắc nhở. Nếu không, với tốc độ công kích của La Thu, chúng ta sợ là khó thoát khỏi một kiếp.”
Không có việc gì là tốt rồi. Ngưu Hữu Đạo nhẹ thở ra, nhìn chung quanh, trong lòng không khỏi sợ hãi.
Cũng không phải hắn tính đúng La Thu sẽ đến, chỉ là cẩn thận phòng bị sẽ có khả năng này xảy ra. Người khác không hiểu nội dung trong thư, nhưng La Thu sẽ hiểu. Liên quan đến Ngân Cơ, La Thu không thể không đến. Cho nên hắn đã sớm dặn dò một chút.
Cũng chính vì khả năng hoài nghi của La Thu, hắn mới đến đây quan sát. Không nghĩ đến La Thu đến thật, còn tận mắt nhìn thấy La Thu ra tay.
La Thu vừa ra tay, trong lòng hắn liền nặng xuống. Nhìn thực lực của ông ta, Ngân Nhi của Điệp Mộng Huyễn Giới chưa chắc là đối thủ của ông ta.
Nghĩ đến đây, hắn hỏi một câu: “Nếu lão Tộc trưởng dùng quả Hồ tiên, khôi phục chân thân, có thể ngăn cản La Thu không?”
Hắc Vân lắc đầu: “Năm đó lão Tộc trưởng cũng đã nói, bà ấy không phải đối thủ của La Thu. Chín cẩu tặc khống chế thiên hạ, thu thập tài nguyên tu luyện trong thiên hạ cho mình dùng. Nhiều năm như vậy, tu vi hắn còn cao hơn năm đó. Với tình huống trước mắt của lão Tộc trưởng, khẳng định lại càng không bằng.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nếu nói như vậy, cho dù có lấy được quả Hồ Tiên, cũng chỉ khôi phục đến cảnh giới Nguyên Anh, trường sinh bất tử,

nhưng luận thực lực vẫn còn thua kém mấy lão gia hỏa tu tinh nhiều năm.”
“Trường sinh bất tử?” Hắc Vân ngạc nhiên: “Ai nói dùng quả Hồ Tiên sẽ trường sinh bất tử?”
Ngưu Hữu Đạo cũng ngạc nhiên: “Trong giới tu hành đã đồn đại như vậy, chẳng lẽ không đúng sao?”
Hắc Vân nói: “Quả Hồ Tiên đối với loài người các ngươi mà nói, cải thiện xác thịt là có thể trường sinh, nhưng lại khó thoát một kiếp thiên đạo. Đây chính là sư phụ ngươi Thương Tụng đã nói năm đó, nói rằng dùng quả Hồ Tiên sẽ không được vĩnh sinh. Kiến thức của sư phụ ngươi rất uyên bác, pháp lực có thể phá toái hư không, tất có tuệ nhãn. Thứ mà ông ấy nói, hẳn không sai.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Có thể sống được bao lâu?”
Hắc Vân nói: “Không biết, có người có thể nói rõ ràng sao? Hồ Tiên cảnh liên thông với nhân gian các người cũng là chuyện mấy trăm năm rồi, chỉ sợ chín cẩu tặc cũng không biết cực hạn của quả Hồ Tiên nằm ở đâu. Đương nhiên, Hồ tộc không giống các người. Các người phục dụng hoàn toàn có thể trường sinh, nhưng đối với Hồ tộc ta, quả Hồ Tiên không có hiệu quả kéo dài tuổi thọ.”
...
La Phương Phỉ mang người quay về. Vừa rơi xuống đất, Toa Như Lai bên cạnh lập tức tiến lên đỡ con gái: “Nàng không sao chứ?”
Nghe Toa Như Lai hỏi, La Phương Phỉ không khỏi cao hứng. Toa Như Lai quan tâm không phải con gái mà là nàng, giống như trong mắt ông ấy, nàng còn quan trọng hơn cả con gái.
Nàng thật sự không biết, Toa Như Lai đã biết con gái mình chắc chắn không có việc gì. La Phương Phỉ chỉ là suy nghĩ mọi chuyện quá tốt thôi.
Nàng lắc đầu, cười nói: “Không sao, Huyễn Lệ cũng không có việc gì, chỉ bị hôn mê.” Nói xong, nàng nhìn chung quanh, xích lại gần Toa Như Lai, thấp giọng nói: “Phụ thân đích thân đến.”
Toa Như Lai giật mình, nhanh chóng quan sát xung quanh, thấy không có người, vội hỏi: “Ông ấy đâu rồi?”

La Phương Phỉ nói: “Không biết nữa. Muội mang người trở về, còn cha vẫn ở chỗ đó. Cha bảo muội về trước.”
Trong lòng Toa Như Lai hơi khẩn trương: “Sư phụ đến chỗ gặp mặt, sao có thể buông tha cho Hồ tộc chứ?”
La Phương Phỉ nói: “Phụ thân vừa xuất hiện đã ra tay, dọa cho đám yêu hồ chạy mất. Nhưng yêu hồ chạy rất nhanh. Nếu không, phụ thân chắc chắn sẽ không buông tha.”
Nghe La Thu không bắt được yêu hồ, Toa Như Lai hơi yên tâm, lại hỏi: “Phương Phỉ, Hồ tộc nhất định phải gặp nàng làm gì?”
“Muội cũng không rõ, chỉ cảm thấy hơi kỳ lạ.” La Phương Phỉ cũng không giấu diếm, đem chuyện lúc đó thuật lại cho Toa Như Lai nghe.
Chi tiết quá trình khiến Toa Như Lai kinh ngạc, cảm thấy đằng sau nhất định có bí mật không muốn người biết.
La Phương Phỉ không biết suy nghĩ của ông, chỉ nhìn Toa Huyễn Lệ: “Đi thôi, Huyễn Lệ không có việc gì, chúng ta đem con về tịnh dưỡng.”
Toa Như Lai nhìn chung quanh: “Có cần chờ sư phụ về cùng luôn hay không?”
La Phương Phỉ nói: “Chờ cha làm gì? Không cần chờ đâu. Có chờ cha cũng không đi cùng chúng ta. Ông ấy đi nhanh lắm, có chờ, sợ rằng sẽ bị ông ấy chê vướng víu, nhất định sẽ bảo chúng ta đi trước. Yên tâm đi, không có việc gì đâu. Trong thiên hạ này có bao nhiêu người có thể ngăn ông ấy chứ?”
.....
Núi non trùng điệp, một con hôi sí điêu màu xám rơi xuống sâu trong ngọn núi.
Viên Cương nhảy xuống, một lần nữa quan sát xung quanh, xác nhận không sai, là nơi này, nhưng không thấy người.
Rống! Trong núi đột nhiên vang lên tiếng rít. Hôi sí điêu kinh hãi bay lên không.
Viên Cương quay phắt đầu lại, chợt nhảy lên như con báo đi săn.
Vượt qua khe núi, tiến vào một khê cốc, hắn ta nhìn thấy bên trên một tảng đá lớn, một con mãnh thú lông vàng nhìn không giống sư tử đang ngồi.

Bên cạnh dòng suối dưới tảng đá, một người đàn ông quần áo lôi thôi đang ôm bầu rượu, dáng vẻ khoan thai tự đắc, chính là Triệu Hùng Ca.
Viên Cương bước đến, lội xuống con suối, sau đó đứng trước mặt Triệu Hùng Ca, nhìn thẳng vào tửu quỷ.
Triệu Hùng Ca gùng tay áo lau miệng, mắt say lờ đờ nói: “Chuyện không thể nói trong thư sao? Nhất định phải hẹn gặp mặt ta?”
Mặt Viên Cương không chút thay đổi, nói: “Đạo gia bảo ta đến tìm ngươi.”
Hai người cũng quen biết nhau. Dù sao, trước đó Triệu Hùng Ca đã từng dạo qua Mao Lư sơn trang, biết Viên Cương là tâm phúc của Ngưu Hữu Đạo.
“Đó là gia của ngươi, không phải ông nội của ta. Người ta đang ở Thánh Cảnh...” Nói đến đây, hai mắt Triệu Hùng Ca mở to, giống như từ trong trạng thái say rượu tỉnh lại, chống tay ngồi dậy, giọng nói rõ ràng: “Ý của ngươi là, hắn ở bên trong Thánh Cảnh vẫn có thể liên lạc với bên ngoài?”
Viên Cương đáp: “Ta cũng không rõ lắm chuyện ngài ấy liên lạc với chúng ta bằng cách nào.”
Triệu Hùng Ca nói: “Ngươi không rõ, vậy ngươi có thể khẳng định hắn liên lạc với ngươi mà không phải đang có người giả mạo?”
Viên Cương nói: “Không giả mạo được.”

Chương 1600: Cấm thuật Ma giáo

Chương 1600: Cấm thuật Ma giáo
Thấy hắn ta chắc chắn như vậy, Triệu Hùng Ca biết tất có nguyên nhân, lại uể oải nằm xuống: “Chuyện gì mà nhất định ngươi phải chạy đến tìm ta thế?”
“Chúng ta liên lạc với nhau chưa chắc đã đảm bảo. Có một số việc không tiện đề cập trong thư.” Viên Cương có vẻ cẩn thận, vừa nói vừa quan sát xung quanh.
Triệu Hùng Ca nói: “Yên tâm đi, chung quanh đây không có ai đâu. Nếu bên trong phạm vi vài dặm có người sống, tọa kỵ của ta có thể ngửi được.”
Viên Cương ngẩng đầu nhìn con Kim Mao Hống ngoại hình hung mãnh đang đứng trên tảng đá, và nó cũng đang nhìn hắn ta.
Viên Cương hỏi: “Đây chính là Kim Mao Hống?”
Triệu Hùng Ca: “Nói nhảm. Tọa kỵ của ta không thích nghe nói nhảm.”
Grao! Viên Cương chợt chỉ tay vào Kim Mao Hống trên tảng đá, phát ra tiếng rống trầm thấp.
Grao! Kim Mao Hống đáp lại, nhưng khí thế yếu đi, không còn gào thét như trong khu rừng vừa nãy, bốn chân có vẻ cũng lui lại.
Đầu tiên là hành động của Viên Cương, sau đó là tiếng rống khá yếu của Kim Mao Hống, Triệu Hùng Ca đang nâng hồ lô uống rượu cũng cảm thấy sửng sốt, nhanh chóng đứng dậy, quay người nhìn Kim Mao Hống đang đứng trên tảng đá. Gã phát hiện Kim Mao Hống không sợ trời không sợ đất bây giờ đuôi lại rũ xuống, thân hình rúc về sau, hai mắt sáng bừng cũng mất đi khí thế hung hãn, giống như đang e ngại Viên Cương.
Lần đầu tiên thấy Kim Mao Hống như vậy, Triệu Hùng Ca ngạc nhiên quay đầu hỏi: “Ngươi đã làm gì nó vậy?”

Viên Cương thu thế đứng thẳng, lạnh nhạt nói: “Chỉ thử lá gan của nó một chút thôi mà. Ta muốn nói, ngươi không phải nói nó không thích nghe ta nói nhảm sao?”
Triệu Hùng Ca nhìn trái nhìn phải rồi lại nhìn Kim Mao Hống, sau đó nhìn Viên Cương, cuối cùng dò xét hắn ta từ trên xuống dưới: “Đúng là nhìn không ra ngươi lại thông thạo pháp môn ngự thú như thế. Nói đi, chuyện gì xảy ra. Con Kim Mao Hống này của ta là di chủng hoang cổ, huyết mạch không tầm thường, ngay cả Vạn Thú môn cũng không làm gì được nó.”
Viên Cương nói: Ta không thích nói nhảm. Đạo gia bảo ta đến tìm ngươi.”
Triệu Hùng Ca liếc xéo, nhếch miệng một cái, sau đó đổ rượu vào miệng: “Nói đi, chuyện gì?”
Viên Cương nói: “Đạo gia nói, vườn Vô Lượng bên trong Thánh Cảnh cũng chính là nơi sinh trưởng quả Vô Lượng, có Nha Tương do Ô Thường luyện chế bảo vệ. Nha Tương chính là bí pháp luyện chế của Ma giáo. Đạo gia hy vọng ngươi có thể tìm hiểu xem có phương pháp hóa giải nào từ Ma giáo hay không.”
“Nha Tương? Vườn Vô Lượng?” Bầu rượu trên tay Triệu Hùng Ca chậm rãi thả xuống, không nghĩ đến Ngưu Hữu Đạo cử người đến để hỏi chuyện này. Biểu hiện của gã trở nên ngưng trọng: “Hắn muốn làm gì?”
Viên Cương đáp: “Đạo gia không nói, ta cũng không biết.”
Ánh mắt Triệu Hùng Ca lấp lóe, hình như rất cẩn thận với chuyện này. Sau khi suy nghĩ một lát, gã chậm rãi nói: “Nha Tương chính là vật tà ma, đã là Ô Thường luyện chế, tất nhiên sẽ nằm dưới sự khống chế của Ô Thường. Có thể bị Ô Thường khống chế, lực linh tà sẽ có hạn, không hình thành linh trí của mình. Nếu không, với ma tính của bản thân, Ô Thường khó mà khống chế được. Có thể Nha Tương mà Ô Thường luyện chế cũng không phải là vật không thể phá giải. Tu sĩ Kim Đan bình thường có thể giết chết nó. Phá giải đơn giản thôi, cứ trực tiếp giết chết là được.”
Viên Cương nói: “Ta cần phải giải thích lại ý của Đạo gia. Vườn Vô Lượng trông coi nghiêm ngặt. Nha Tương bảo vệ quả Vô Lượng, không người nào có thể đến gần. Cái gọi là phá giải của Đạo gia không phải là

giết chết bọn chúng mà là khống chế bọn chúng, phòng ngừa bọn chúng quấy nhiễu.”
Ngưu Hữu Đạo cũng không nói rõ như vậy, nhưng hắn ta và Ngưu Hữu Đạo phối hợp nhiều năm như thế, Ngưu Hữu Đạo nói, hắn ta tất nhiên biết là có ý gì.
Triệu Hùng Ca cau mày hỏi: “Ngưu Hữu Đạo không phải muốn trộm quả Vô Lượng đấy chứ?”
Viên Cương nói: “Đạo gia không nói ngài ấy có muốn trộm quả Vô Lượng hay không. Ngươi có hỏi ta, ta cũng không biết.”
“Nói chuyện với ngươi chẳng thú vị gì cả.” Triệu Hùng Ca liếc mắt, khinh bỉ nói một câu, nhưng rồi vẫn chân thành đáp: “Muốn khống chế Nha Tương, chỉ có người luyện chế nó mới biết điểm yếu của nó là gì. Cho nên, ngoại trừ người luyện chế, người ngoài không cách nào khống chế.”
Viên Cương nói: “Bí pháp Ma giáo, Đạo gia nhờ ngươi tìm hiểu.” Lời ít ý nhiều. Ngươi không hiểu, không có nghĩa là Ma giáo không hiểu.
Triệu Hùng Ca tất nhiên là hiểu ý, đáp lại: “Không cần tìm hiểu. Ta ở Yêu Ma Lĩnh, tiếp xúc với Ma giáo nhiều hơn, cũng đã từng hỏi qua chuyện này. Muốn khống chế Nha Tương do người khác luyện chế là chuyện không thể nào. Cùng lắm chỉ biết thêm được một chút mà thôi.”
Viên Cương nói: “Biện pháp gì, xin hãy nói cho ta biết.”
Triệu Hùng Ca đáp: “Luyện chế Nha Tương, đầu tiên là phải tìm quạ đen sống ở những nơi có âm khí nặng, ví dụ như quạ đen sống ở nghĩa địa. Hơn nữa, có thể dùng quạ đen ăn xác người. Sau đó bắt giữ anh linh người chết. Khi luyện chế, đưa nó vào trong cơ thể quạ đen, để anh linh người chết mượn nhục thân có âm khí nặng hơn của quạ đen để trường tồn, dần dần hòa thành một thể. Tiếp theo dùng bí pháp tiến hành luyện chế. Khi đã hấp thu đủ âm khí, nó sẽ trở thành cầm thú tà ma người không phải người, quỷ không phải quỷ. Đây chính là Nha Tương.”
“Dù sao anh linh trong cơ thể Nha Tương cũng là anh linh của con người. Dưới sự hướng dẫn của tà pháp, nó cho rằng thân quạ đen mà nó đang ký gửi chính là nhục thân của nó. Nếu có thể tìm được hài cốt khi còn sống của anh linh đó, để Nha Tương nhìn thấy, anh linh trong cơ thể

Nha Tương sẽ sinh ra ảo giác, sẽ trở nên hoảng hốt trong thời gian ngắn, từ đó mất đi tập trung trong một khoảng thời gian.”
“Nếu Ngưu Hữu Đạo muốn trộm quả Vô Lượng mà không bị phát hiện, khoảng thời gian này đủ để cho hắn sử dụng.”
Gã đoán được Ngưu Hữu Đạo muốn làm gì. Thật sự, Viên Cương yêu cầu quá rõ ràng. Nhưng gã cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Khi gã tường thuật lại phương thức, lại giống như có lòng muốn thành toàn cho Ngưu Hữu Đạo.
Viên Cương không ngốc, nghe được hương vị bên trong. Hắn ta nhìn chằm chằm Triệu Hùng Ca, hỏi: “Nha Tương có thể nói khi mình còn sống là ai không?”
Triệu Hùng Ca lắc đầu: “Linh trí chưa mở, chỉ là quạ đen mà thôi, không nói được tiếng người, làm sao mà nói được.”
Viên Cương nói: “Nếu như thế, nói tìm hài cốt người chết nghe có vẻ dễ nhỉ?”
Triệu Hùng Ca rót rượu vào miệng: “Vẫn còn cơ hội. Nha Tương hấp thu âm khí càng nặng, uy lực công kích sẽ càng mạnh. Loại tà pháp này cùng loại với quỷ tu và huyết nhục chi khu hợp thể, là tà ma ngoại đạo chân chính. Chỉ cần không cẩn thận sẽ biến thành đại họa. Sau khi âm khí của Nha Tương nặng đến mức nhất định, sẽ sinh ra linh trí của mình. Thân là tà ma, ma tính quá nặng, không biết nói lý, sẽ không cam lòng bị ngoại vật khống chế.”
“Bởi vậy, ngay cả Ma giáo cũng không dễ dàng vận dụng thủ thuật này. Nếu không, rất có khả năng bị phản phệ. Đây là cấm thuật của Ma giáo. Mặc dù Ô Thường biết luyện chế, nhưng chưa thông thạo ưu nhược điểm của loại cấm thuật này. Ông ta cũng không biết hài cốt của người chết có thể sinh ra ảnh hưởng đối với Nha Tương.”
“Ông ta không biết, cho nên cũng chưa chắc sau khi giam cầm anh linh người chết sẽ nghiền xương người chết thành tro để hủy diệt. Nói cách khác, ngươi có thể tìm đến chỗ chôn người chết trước đó.”
Viên Cương lắng nghe một cách rất chăm chú, cũng biết chuyện này liên hệ trọng đại, thấy có điểm đáng ngờ, lập tức hỏi: “Ô Thường quản lý Ma giáo, tại sao ngươi lại biết ông ta không thông thạo thuật luyện chế Nha Tương?”

Triệu Hùng Ca đáp: “Ta đã nói, đây là cấm thuật, do Thánh nữ Ma giáo nắm giữ, sẽ không dễ dàng tiết lộ. Ngay cả Đại giáo chủ Ma giáo các đời qua cũng không hiểu được toàn bộ. Ô Thường tất nhiên sẽ không nhận được toàn bộ truyền thừa.”
Nghe xong, ánh mắt Viên Cương lấp lóe. Hắn ta cũng có nghe qua lời đồn đại, nói vị này có một đoạn tình với Thánh nữ Ma giáo.
“Với nội tình mà Ô Thường biết, ông ta cùng lắm cũng chỉ khống chế được một con quạ trong mười năm."

Chương 1601: Hôn sự của Quận chúa (1)

Chương 1601: Hôn sự của Quận chúa (1)
“Một khi thời gian sắp hết, Ô Thường tất sẽ luyện chế Nha Tương mới để thay thế. Bằng không, ông ta sẽ không cách nào khống chế bọn chúng làm loạn. Điều này, ngươi có thể bảo Ngưu Hữu Đạo đi nghe ngóng xem Nha Tương của vườn Vô Lượng có phải thay đổi định kỳ hay không. Nếu phải, xem như lời ta nói là đúng.”
“Chỉ cần nghĩ biện pháp tìm người mất tích trong thời điểm có liên quan, rất có khả năng tìm được hài cốt của người bị luyện chế anh linh.”
“Ngoài ra, còn có một điểm có thể giúp Ngưu Hữu Đạo xác định được thân phận của người chết. Khi Nha Tương biến thành người, hình dáng của nó sẽ giống với hình dáng của người chết khi còn sống.”
“Nếu những biện pháp này cũng không thực hiện được, vậy phải xem bản lãnh của Ngưu Hữu Đạo, xem hắn có tìm được điểm mấu chốt khống chế Nha Tương từ Ô Thường hay không. Nếu có thể biết được, hắn có thể trực tiếp khống chế Nha Tương. Nhưng Ô Thường không phải hạng người có sở trường, ta khuyên hắn tận lực đừng mạo hiểm.”
Dứt lời, gã lại uống rượu, giống như không muốn nói nữa.
Viên Cương hỏi tiếp: “Chỉ có bấy nhiêu thôi sao? Còn có điều gì nữa không?”
“Không.” Triệu Hùng Ca hỏi lại: “Ngươi còn có việc?”
Viên Cương lắc đầu.
“Vậy thì biến được rồi.” Triệu Hùng Ca lắc mình một cái, ngồi lên lưng Kim Mao Hống, gõ hồ lô lên đầu nó một cái thật giòn: “Đồ vô dụng!”
Kim Mao Hống dường như có linh tính, yếu ớt nhìn Viên Cương, sau đó vèo một cái nhảy lên, mang người trên lưng chạy thẳng vào khu rừng.
.....

Yêu Hồ ti, Ngưu Hữu Đạo ngồi một mình trong thư phòng, trên tay cầm một phong thư.
Hắn đã nhận được thư của Viên Cương, bên trong hồi đáp những gì mà hắn dặn dò, báo cáo lại lời giải thích của Triệu Hùng Ca.
Nội dung trong thư khiến Ngưu Hữu Đạo hơi đau đầu. Nói chính xác, đau đầu là vì Nha Tương trong vườn Vô Lượng.
Có thể tiến vào vườn Vô Lượng, nhưng lại rất khó giải quyết cái thứ canh giữ không phải người kia. Người thì còn có thể nghĩ cách, chứ Nha Tương thì rất khó. Bởi vì không cách nào liên lạc, không biết ra tay từ đâu mới có thể khiến cho cái thứ tà ma canh giữ này không gây ra động tĩnh.
Dựa vào lực lượng trông coi vườn Vô Lượng, trắng trợn cướp đoạt là không có khả năng, chỉ có thể âm thầm trộm lấy.
Theo kế hoạch của hắn, muốn lặng yên không một tiếng động ăn trộm, nhất định phải thần không biết quỷ không hay, còn không để cho người ta biết quả Vô Lượng đã bị trộm. Nếu không, chẳng những không lấy được quả Vô Lượng mà còn bị truy sát.
Việc này hắn đã mưu tính từ lâu, cuối cùng lại bị Nha Tương do Ô Thường luyện chế làm khó, bất đắc dĩ mới bảo Viên Cương đi tìm Triệu Hùng Ca.
Triệu Hùng Ca đã cung cấp được một số biện pháp, nhưng biện pháp này không khỏi phí công.
“Ngay cả Ô Thường cũng không biết, tại sao tên tửu quỷ kia lại biết được phương pháp luyện chế rõ ràng như thế. Thánh nữ Ma giáo đã nói cho gã biết bí thuật này sao?” Ngưu Hữu Đạo dựa lưng vào ghế, miệng lẩm bẩm.
Yêu cầu Viên Cương đến gặp Triệu Hùng Ca để tìm hiểu chuyện Nha Tương của Ma giáo, ai ngờ Triệu Hùng Ca lại biết rõ chuyện này, ngược lại bớt không ít việc.
Cũng không phải trùng hợp, bởi vì chuyện này có khả năng xảy ra. Quan hệ giữa Triệu Hùng Ca và Thánh nữ Ma giáo chẳng phải bí mật gì.
Thánh nữ Ma giáo có tiết lộ cho Triệu Hùng Ca biết cũng là chuyện bình thường. Nhưng vấn đề là, ngay cả Giáo chủ truyền đời của Ma giao cũng không thông hiểu toàn bộ bí thuật, có thể thấy được ý nghĩa của Thánh

nữ Ma giáo quan trọng đến cỡ nào. Liên hệ trọng đại, lại còn là cơ mật, tại sao Thánh nữ Ma giáo lại nói cho Triệu Hùng Ca biết?
Việc này hắn luôn cảm thấy không đúng, nhưng vẫn không giải thích được không đúng chỗ nào. Dù sao, tình huống cụ thể giữa Triệu Hùng Ca và Thánh nữ Ma giáo cũng chỉ có một mình gã biết mà thôi.
Nhưng khi hắn tiếp xúc với Triệu Hùng Ca, hắn biết Triệu Hùng Ca nhất định có chuyện giấu diếm hắn. Chuyện Nha Tương lần này lại càng khiến hắn hoài nghi hơn.
Còn nữa, tình huống giữa Triệu Hùng Ca và Ma giáo, trong thời buổi giới tu hành hỗn loạn như thế này, làm sao cũng khiến hắn cảm thấy có chút không thích hợp.
Mang theo suy nghĩ, hắn bóp nát bức thư trong tay thành bụi.
Phủi phủi tay, Ngưu Hữu Đạo lấy tấm bản đồ, tra xét vị trí của vườn Vô Lượng.
Mặc dù vườn Vô Lượng có hiển thị trên bản đồ, nhưng căn cứ vào tình huống mà hắn nắm giữ, hoàn toàn không thấy được tại hiện trường, nhất định là bị đại trận phòng hộ che giấu. Chỉ cần người trong trận không mở cửa ra vào, cho dù có đi ngang cũng không phát hiện được.
Nhưng đây không phải là vấn đề. Muốn vào không khó. Muốn trộm đồ bên trong cũng không phải là không có cách. Chỉ cần người trông coi bên trong có thất tình lục dục, tỉ mỉ tìm kiếm nhược điểm thì vẫn có thể tìm ra được biện pháp để giải quyết. Vấn đề đây lại là Nha Tương.
Hắn đã từng giao thủ với Nha Tương, biết tình huống giống như những gì mà Triệu Hùng Ca đã nói. Thực lực Nha Tương do Ô Thường luyện chế hắn có hạn, có thể tùy tiện giải quyết hết. Cho nên, Ô Thường bố trí Nha Tương trông coi, cũng không phải để Nha Tương phát huy tác dụng chém giết, mà là tác dụng của một con chó giữ nhà, phòng ngừa có người làm loạn, tiếp cận quả Vô Lượng, có thể báo động bất cứ lúc nào. Trong tình huống cần thiết, Nha Tương cũng có thể hủy quả Vô Lượng, không cho người ăn cắp có cơ hội đắc thủ.
Chẳng lẽ tám thánh khác không sợ Ô Thường để Nha Tương ăn trộm quả Vô Lượng sao?
Ngưu Hữu Đạo nhìn chăm chú vào tấm bản đồ, âm thầm lắc đầu. Với thế lực của Nha Tương, hắn khó mà đột phá đại trận phòng hộ để thoát

thân.
Hắn chỉ có một điểm nghi ngờ, chín thánh đã phá hủy rất nhiều cây Vô Lượng, vì sao còn giữ lại một cây? Chín thánh đã dùng qua quả Vô Lượng, cứ thế mà hủy đi chẳng phải bớt việc, cắt đứt suy nghĩ làm loạn của những người khác sao? Vì sao còn giữ lại một cây như thế?
Hồ tộc ngay cả điểm này cũng không giải thích được rõ ràng. Hắn tất nhiên cũng không đoán ra được nguyên nhân, thậm chí ngay cả hình dáng của quả Vô Lượng như thế nào cũng chưa từng thấy, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ là viễn vông.
Lắc đầu, hắn không suy nghĩ nhiều nữa. Bây giờ, vấn đề lớn nhất vẫn là làm thế nào đối phó với hàng thủ vệ cuối cùng của vườn Vô Lượng. Không thể giải quyết vấn đề Nha Tương, hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, cũng không dám tùy tiện ra vào vườn Vô Lượng. Một khi đã tiến vào, nhất định phải phát huy tác dụng. Nếu không, ra ra vào vào, không muốn người ta hoài nghi cũng khó.
Sau khi đã có quyết định, đồng thời ra tay từ hai hướng, vừa để Toa Như Lai hỗ trợ, vừa liên lạc với Ngao Phong bên trong vườn Vô Lượng.
Ngưu Hữu Đạo cất tấm bản đồ, bắt đầu viết thư, sau đó bước ra ngoài nhờ Khúc Linh Côn đi chuyển giùm.
Khúc Linh Côn tiến vào viện tử, sau đó bước ra ngoài. Ngưu Hữu Đạo chợt quay đầu, nhìn chằm chằm theo Khúc Linh Côn, miệng lẩm bẩm: “Người này không thể dùng tiếp...”
Không phải là muốn giết người diệt khẩu, mà là không thể để Khúc Linh Côn truyền tin được nữa. Không có chuyện cứ đi ở bờ sông mà không ướt giày. Nếu cứ như thế mãi, sớm muộn gì cũng bị người ta phát hiện chuyện bất hợp lý. Đã trực diện đối mặt với Toa Như Lai, hắn quyết định sẽ liên hệ trực tiếp với người của thành Vấn Thiên. Như vậy sẽ tốt và an toàn hơn.
.....
Thủ Khuyết sơn trang, Hoàng Ban và Huyền Diệu cùng nhau chạy đến trước mặt Đinh Vệ.
Sau khi hành lễ xong, Hoàng Ban hỏi: “Tiên sinh triệu kiến có việc gì?”
Đinh Vệ thở dài: “Xảy ra chuyện rồi. Thiên Hạ tiền trang xảy ra chuyện.”

Hai người Hoàng Ban kinh ngạc nhìn nhau, đều hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”
Đinh Vệ đáp: “Thành viên đốc tra phái đến Thiên Hạ tiền trang đã tố cáo một trong tam đại Chấp sự của Thiên Hạ tiền trang là Hồng Vận Pháp đã làm giả sổ sách, tham ô một số tiền lớn. Phỏng đoán sơ bộ là hơn trăm triệu kim tệ. Biển thủ tiền của Thiên Hạ tiền trang, điều này khiến Thánh Tôn rất tức giận.”
“Cái gì?” Hai người giật nảy mình. Huyền Diệu khó hiểu hỏi: “Hồng Vận Pháp không thiếu tài nguyên tu luyện, bổng lộc cũng đủ dùng, tại sao lại tham ô nhiều tiền như thế?”

Chương 1602: Hôn sự của Quận chúa (2)

Chương 1602: Hôn sự của Quận chúa (2)
Đinh Vệ nói: “Lửa dục khó bình. Phiêu Miễu Các phát cho gã bổng lộc nhưng không phát cho gã đàn bà. Điều tra sơ bộ thì là do sắc đẹp. Gã đã dùng tiền để bao nuôi không ít phụ nữ để dưởng dụng.”
Hoàng Ban nói: “Hơn một trăm triệu kim tệ lận, cho dù có bao nuôi phụ nữ cũng không đến mức nhiều tiền như vậy?”
Đinh Vệ nói: “Sợ là sợ cái này. Ta nghĩ số tiền đó không chỉ tiêu vào đàn bà không thôi, còn không biết liên quan đến chuyện gì nữa.”
Hoàng Ban do dự một chút rồi nói: “Hồng Vận Pháp dám làm giả sổ sách, tất nhiên sẽ rất kín đáo, tại sao trong thời gian ngắn như vậy lại bị thành viên đốc tra điều tra ra?”
Đinh Vệ chợt căm hận nói: “Bình thường nhìn đâu ra đấy, không nghĩ đến lại là thứ háo sắc. Cái tên khốn kiếp này trước đây coi trọng một nữ đệ tử xinh đẹp của Thiên Hỏa giáo, ỷ vào thân phận cưỡng ép làm nhục đối phương, về sau giết người diệt khẩu. Gã cứ tưởng việc mình làm kín không khe hở, không ngờ lại bị sư phụ của nữ đệ tử kia theo dõi. Đối phương lặng yên theo dõi nhiều năm, chỉ riêng việc đối phương nắm giữ số lượng phụ nữ Hồng Vận Pháp bao nuôi đã là hơn hai mươi người. Nội chi tiêu cho số người này cũng vượt quá bổng lộc của gã.”
“Vừa lúc người của Thiên Hỏa giáo được xếp vào Thiên Hạ tiền trang, thuận theo đường này mà phát hiện ra vấn đề. Thành viên đốc tra của Thiên Nữ giáo đã vận dụng thế lực của Thiên Nữ giáo, khống chế hơn hai mươi người đàn bà của Hồng Vận Pháp, toàn bộ bắt về làm nhân chứng, sau đó trình báo Thánh Tôn. Thánh Tôn vô cùng tức giận, ra lệnh cho ta đi thăm dò. Tất cả thành viên liên quan đến việc này đều không được buông tha.”
Huyền Diệu cắn răng nói: “Cái tên đáng chết.”

Đinh Vệ nói: “Trước mắt việc này vẫn còn đang trong giai đoạn bí mật, còn chưa kinh động Hồng Vận Pháp. Ta muốn rời khỏi Thánh Cảnh một khoảng thời gian, gọi hai người đến chính là muốn hai người giám sát thật cẩn thận bên này. Chuyện các môn phái huyên náo không được để xảy ra nữa, hiểu chưa?”
“Vâng.” Hai người chắp tay lĩnh mệnh, nhưng Hoàng Ban lại nói: “Tiên sinh, ngài vừa mới chấp chưởng Phiêu Miễu Các, thời gian vẫn còn mấy năm nữa, nếu cứ để bọn họ làm loạn, sợ rằng sẽ đặt tiên sinh vào cảnh nước sôi lửa bỏng.”
Đinh Vệ nói: “Thế lực Phiêu Miễu Các hỗn tạp khắp nơi, ngươi cứ chờ xem, việc xảy ra, sẽ có rất nhiều người ngồi không yên, không cần chúng ta làm gì, tự nhiên sẽ có người phản kích. Nhưng... chỉ sợ điều này là bên trên hy vọng nhìn thấy. Không ngoi đầu lên làm sao mà quét sạch?”
.....
“Thanh nhi, là ta, mở cửa, mở ra cửa đi muội.”
Phượng Nhược Nam ôm một đứa bé đứng trước cửa gõ cả buổi.
Thương Thục Thanh nhìn thấy tẩu tử từ trong sân, vội tranh thủ chạy vào phòng đóng cửa trước. Nàng đứng đằng sau cánh cửa, lưng tựa vào cửa, tay đỡ lấy cửa, lắc đầu nói: “Tẩu tử, các người đừng nên ép muội, muội không muốn gả cho ai cả. Muội xin các người tha cho muội có được không?”
Bây giờ nàng đang rất khổ tâm. Ca ca, tẩu tử đều quan tâm đến hôn sự của nàng, không ngừng tìm đối tượng hẹn hò cho nàng, hy vọng nàng có thể nhìn trúng.
Nàng thật không muốn đi coi mắt, nhưng người nhà không ngừng tẩy não, khiến cho nàng cảm thấy không lấy chồng là một việc sai lầm, thiếu chút nữa đã từ bỏ chính mình.
Có đôi khi nàng không khỏi nghĩ đến, hay là quên đi. Đây là vận mệnh của này, đời này cứ tùy tiện tìm một người đàn ông thích hợp là được.
Thấy người nhà cứ nói mãi không ngừng, thịnh tình không thể chối từ, nàng cũng đi gặp mặt đối tượng, nhưng sau khi đối phương nhìn thấy gương mặt của nàng, ánh mắt đó như đâm thẳng vào tim nàng, giống như “mặc dù đã biết nàng xấu, nhưng không nghĩ đến lại xấu như vậy.”

Nhưng về sau đối phương lại rất nhiệt tình, rất tốt với nàng, khiến nàng khó mà tiếp nhận.
Về sau, nàng không đi gặp mặt những người mà người nhà tìm cho nàng nữa.
Bây giờ, Dung Thân Vương có Tử Kim Động làm chỗ dựa, đứng vững gót chân ở Nam Châu, cộng thêm lực ảnh hưởng rất lớn ở nước Yến, vương phủ vừa phát ra phong thanh tìm chồng cho Quận chúa, nhất thời không biết có bao nhiêu thanh niên nghe phong thanh mà đến. Hào môn phú hộ bên trong Nam Châu hận không thể vọt nhọn cả đầu con em nhà mình để Thương Thục Thanh cho cưới vào cửa.
Có lẽ có một số thanh niên không muốn cưới người nổi tiếng quái dị này, nhưng đối mặt với sứ mệnh gia tộc, không thể không nghe theo.
Ai cũng biết, một khi cưới Thương quận chúa, toàn bộ gia tộc sẽ lên như diều gặp gió.
Lần này, Thương Thục Thanh nghe phong thanh, tẩu tử tổ chức một buổi dạo chơi. Phần lớn người tham gia đều là thanh niên tài tuấn các nơi.
Nàng làm sao mà không biết có ý gì chứ? Đây chính là muốn mặc nàng ý chọn lựa.
Tẩu tử vừa đến, nàng đã biết chị dâu mình muốn làm gì, khẳng định là muốn thuyết phục nàng tham gia dạo chơi, vì thế mới né tránh.
“Thanh nhi, tẩu tử hiểu tâm trạng của muội, nhưng rất nhiều chuyện không như muội đã nghĩ. Lúc trước, ta cũng không cho rằng ca ca của muội có thể coi trọng ta. Ta chỉ biết cho rằng ca ca của muội đang lợi dụng Phượng gia, nhưng hôm nay, không phải hai chúng ta đều sống rất tốt sao?” Phượng Nhược Nam đứng ngoài cửa khuyên bảo.
Thương Thục Thanh lắc đầu nói: “Tẩu tử, chẳng lẽ tẩu tử lại quên mất thời gian mình khổ sở sao? Nếu không nhờ Đạo gia điều hòa lại, tẩu tử và ca ca có thể được như bây giờ không? Hai người có Đạo gia giúp đỡ, còn muội đi theo con đường của tẩu tử lúc đó, còn có Đạo gia thứ hai đứng ra giúp đỡ sao?”
Phượng Nhược Nam nói: “Dựa vào địa vị và thân phận của muội hiện giờ, cho dù không có Đạo gia giúp đỡ, chỉ cần có ca của muội ở đây, nhà chồng mà muội chọn trúng, người nào dám làm khó muội chứ?”

Thương Thục Thanh nói: “Tẩu tử, muội không muốn lấy chồng, muội cầu xin các người buông tha cho muội.”
Phượng Nhược Nam nói: “Thanh nhi, chúng ta hiểu tâm trạng của muội, nhưng muội phải hiểu, không nói Đạo gia có thể còn sống trở về hay không, cho dù trở về thì sao? Thanh nhi, đừng hồ đồ nữa, Đạo gia là hạng người gì chứ? Lật tay thành mây, trở tay thành mưa, làm sao mà không biết tâm ý của muội? Nhưng muội vì ngài ấy mà giữ gìn nhiều năm, hèn mọn làm nha hoàn chải đầu hàng ngày cho ngài ấy, nhưng muội có thấy ngài ấy động lòng không?”
“Thanh nhi, tâm người đàn ông đó quá cao, cảm thấy chúng ta chướng mắt, chúng ta cũng đừng nên trèo cao.”
“Thanh nhi, muội hãy để tay lên ngực tự hỏi, muội cảm thấy Đạo gia có thể đi cùng với muội sao? Cho dù muội cho rằng có khả năng, nhưng sự thật thì như thế nào?”
Chọc trúng chỗ thương tâm của Thương Thục Thanh, thân hình nàng hơi lay động, lưng dựa vào cửa, tinh thần chán nản, nước mắt chực rơi xuống.
“Thanh nhi, chúng ta tuyệt không hại muội, chỉ vì muốn tốt cho muội mà thôi, cũng không phải chúng ta muốn bức muội, là ca ca của muội sốt ruột. Chàng chỉ có một đứa em gái là muội, làm sao mà không sốt ruột chứ. Tuổi của muội cũng không còn nhỏ nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy, ca ca của muội sẽ không thể nào ăn nói với cha mẹ và các huynh trưởng đã chết.”
“Cô cô... cô cô...” Đứa bé đang bi bô tập nói, dùng bàn tay non nớt vỗ vỗ cánh cửa.
Cạch! Cánh cửa bỗng nhiên bị bàn tay mập mạp của đứa bé đẩy ra.
Phượng Nhược Nam sửng sốt, đưa tay đẩy cửa, thấy Thương Thục Thanh đang cúi đầu quay lưng về phía mình.
“Thanh nhi.” Phượng Nhược Nam bước đến đối diện nàng, thấy em gái như vậy, nàng cũng cảm thấy đau lòng.
“Cô cô...” Cậu bé khoa chân múa tay, khiến Thương Thục Thanh nhịn không được muốn ôm chặt cậu bé, lợi dụng sự ngây thơ của cậu để an ủi bản thân.

Buông đứa bé ra, Phượng Nhược Nam ôn nhu nói: “Tẩu tử biết trong lòng muội khổ sở như thế nào. Thật, từ ngày chúng ta quen biết nhau lần đầu tiên, tẩu tử đã hiểu muội rồi.”

Thương Thục Thanh nghe xong, lại càng khóc nhiều hơn, vùi đầu vào người đứa bé, nghẹn ngào nói: “Không cần ép muội. Muội gả, muội đồng ý mọi người còn không được sao? Mọi người gả muội cho ai cũng được, chỉ cần mọi người vui là tốt rồi.”

Đối mặt với tình huống bị thuyết phục không ngừng, nàng đành bất lực tiếp nhận.

Chương 1603: Thành công thì sống, thất bại thì chết

Chương 1603: Thành công thì sống, thất bại thì chết
Thấy nàng đã đồng ý, Phượng Nhược Nam nhẹ nhàng thở ra. Thật ra, nàng cũng không muốn bức Thương Thục Thanh như vậy, nhưng Thương Triều Tông vẫn cứ buộc nàng.
Đương nhiên, nàng hiểu tâm trạng làm huynh trưởng của Thương Triều Tông.
Thương Triều Tông vẫn luôn trách cứ mình không chăm sóc tốt cho em gái.
Khi còn ở Yến Kinh, bởi vì y không khống chế nổi bản thân, bị nhốt vào đại lao, làm trễ nải hôn sự của em gái.
Sau khi Ninh Vương phủ tan thành mây khói, y ngồi tù, em gái cùng với người già trong vương phủ sinh sống ở nơi hoang dã, đau khổ chờ y trở về.
Vất vả lắm mới ra được, lại bị chặn giết, bản thân y vô năng, khiến cho em gái chưa từng ra chiến trường phải khiêng cờ múa trống, theo y xông vào chiến trường giết chóc, trong loạn quân chịu phải một đao, thiếu chút nữa bỏ mạng.
Nếu không phải em gái kiên trì đến Thượng Thanh tông mời Đạo gia xuống núi, y cũng không có ngày hôm nay.
Đối với đứa em gái này, trong lòng Thương Triều Tông áy náy vô cùng. Tại sao tạo hóa lại trêu ngươi. Điều này, Phượng Nhược Nam hiểu hết.
“Muội nói mê sảng cái gì đó, không phải chúng ta muốn gả ai cho muội là gả, cũng phải tùy muội chọn nữa chứ. Thanh nhi, muội yên tâm đi, mặc kệ muội chọn ai, ca ca muội cũng phải kiểm tra nhân phẩm đối

phương như thế nào, tuyệt không tùy tiện gả muội cho người có nhân phẩm không đáng tin. Điều này muội có thể yên tâm.”
.....
Chuyện đã định, Phượng Nhược Nam ném đứa bé cho người hầu bên dưới, chuẩn bị đưa Thương Thục Thanh đi dạo chơi.
Đồ trang sức, quần áo đơn giản trong phòng đều được thay đổi. Phượng Nhược Nam đích thân chủ trì.
Bình thường, Thương Triều Tông luôn yêu cầu tiết kiệm, lần này y mở rộng hầu bao, chỉ cần em gái thích, tiền cứ việc tiêu thoải mái.
Thương Thục Thanh cũng không thích những trang phục bó sát, sợ bị chỉ trích. Cũng bởi vì diện mạo xấu xí, cho nên mặc sao cũng được.
Lần này Thương Thục Thanh mặc vào bộ trang phục thể hiện đủ tư thái, ngay cả Phượng Nhược Nam cũng cảm thấy kinh ngạc. Nàng đã từng tắm chung với Thương Thục Thanh, biết dáng người của nàng rất đẹp, khiến cho người ta cực kỳ hâm mộ, nhưng nhìn thấy Thương Thục Thanh ăn mặc như vậy thì là lần đầu tiên.
Trừ gương mặt không dễ nhìn cho lắm, tấm lưng kia khi nhìn nghiêng thật sự quá đẹp, ngay cả phụ nữ cũng phải động lòng.
Chính vì vậy, Phượng Nhược Nam luôn cảm thấy đáng tiếc. Nếu không phải vì gương mặt đó, chỉ bằng tư thái của cô em chồng này, làm sao có thể ở giá đến giờ chứ.
Vẻ đẹp mà Thương Thục Thanh vừa thể hiện chính là cái mà Phượng Nhược Nam muốn.
Ngày dạo chơi kế tiếp, Thương Thục Thanh chính thức lộ diện trước một đám thanh niên tài tuấn, ăn mặc cũng như trước, chỉ là đội một chiếc nón sa trắng.
Đây cũng là Phượng Nhược Nam sắp xếp, tận lực che giấu mặt xấu của Thương Thục Thanh, chỉ để cho người ta nhìn thấy khía cạnh đẹp của nàng.
Cứ như thế, ánh mắt của đám thanh niên tài tuấn lập tức bị tư thái ưu mỹ của Thương Thục Thanh hấp dẫn.
Dường như bọn họ không cách nào tưởng tượng được, một cô gái có dáng người đẹp như thế lại có gương mặt vô cùng xấu xí.

Trong quá trình tiếp xúc, Thương Thục Thanh thể hiện phong độ, còn có giọng nói dễ nghe, càng khiến cho đám thanh niên tài tuấn trước đó bất đắc dĩ phải đến khó có thể dời mắt đi được.
Phượng Nhược Nam hữu tâm thể hiện mặt tốt của cô em chống, cố ý an bài các hạng mục cầm kỳ thư họa.
Cầm kỳ thư họa, hát múa, Thương Thục Thanh có thể nói là hạ bút thành văn, khiến cho không ít thanh niên phải khâm phục, phải truyền tai sự tài hoa không tầm thường của cô gái xấu xí trong truyền thuyết này.
Đám thanh niên có thể đến đây tất nhiên là đều tự nguyện cưới, mặc kệ Thương Thục Thanh có xấu bao nhiêu.
Nhưng Thương Thục Thanh cũng có suy tính của mình, muốn từ các hạng mục cầm kỳ thư họa mà tìm được người hợp ý, cũng có thể chọn một mà thôi, không có khả năng chọn hết được.
Sau khi dạo chơi kết thúc, đã có kết quả, tin tức truyền đến tai Thương Triều Tông.
Thương Triều Tông nhìn lai lịch, thân phận người mà Thương Thục Thanh chọn trúng, lập tức gọi thủ hạ đến dặn dò: “Điều tra ba đời tổ tông nhà người này, xác thực bối cảnh thân phận, nhân phẩm như thế nào. Tất cả đều phải điều tra cho rõ, không được có bất cứ sơ sẩy.”
Y hơi khẩn trương. Em gái vất vả lắm mới nhìn trúng được một người, tuyệt đối đừng tra ra được vấn đề gì.
Nhưng cũng không còn cách nào khác. Với thân phận và địa vị như bọn họ, tất nhiên phải đề phòng người có mưu đồ làm loạn. Liên quan trọng đại, không tra không được.
.....
Bên ngoài Quy Miên các, nhìn người đang khoan thai bước lên bậc thang, Cự An mỉm cười bước ra khỏi mái hiên nghênh đón: “Sao nàng lại đến đây?”
Người đến chính là Văn Mặc Nhi.
Văn Mặc Nhi cũng mỉm cười, đưa cái rổ trong tay ra: “Tới thăm chàng không được sao?”
“Đương nhiên là được rồi.” Cự An cầm cái rổ, nhìn thấy bên trong là một giỏ trái cây, không khỏi cười rất vui vẻ: “Còn nhớ lần thứ nhất ta

tặng quà cho nàng, chính là loại quả này. Ta phải chờ đến hôm nay mới được nàng đáp lễ.”
Văn Mặc Nhi lườm y một cái: “Nói mò cái gì thế, không sợ người bên ngoài cười cho à.” Vô thức, nàng liếc nhìn đám thủ vệ gần đó.
Cự An nói: “Cách xa lắm, không nghe thấy đâu.”
Văn Mặc Nhi bước đến bậc thang bên dưới cánh cửa Quy Miên các đang đóng chặt, cúi người chào phía đối diện một cái, sau đó mới trở lại bên cạnh Cự An. Hai người nhìn nhau mỉm cười, rồi quay người nhìn về phía cảnh núi đằng xa.
Lúc trước không hòa thuận, bây giờ đã nhận mệnh, ở chung với nhau lâu, tình cảm vợ chồng cũng dần dần bồi đắp.
Ánh mắt hai người nhìn thoáng qua Mao Lư biệt viện. Quản Phượng Nhi đang đứng gác bên trên, dung mạo vẫn xinh đẹp như ngày nào.
Bà vĩnh viễn vẫn như vậy. Chỉ cần có điều kiện, mặc kệ ở đâu, ngày nào bà cũng muốn mình phải ăn mặc thật đẹp, giống như đang chờ một người nào đó. Dĩ nhiên không phải là Ngưu Hữu Đạo rồi, vì trước khi biết Ngưu Hữu Đạo, bà đã như vậy.
Đương nhiên, có chờ Ngưu Hữu Đạo cũng là mong hắn có thể bình an trở về.
Trước mắt mà nói, bà tạm thời yên tâm, thỉnh thoảng nhận được thư của Ngưu Hữu Đạo gửi đến, ít ra còn biết Ngưu Hữu Đạo vẫn còn sống.
Chỉ cần Ngưu Hữu Đạo gửi thư về, quan hệ giữa bà và Viên Cương không còn căng thẳng nữa.
Ting! Tiếng chuông vang lên, Quản Phượng Nghi nhìn về phía Phật đường. Ở đó, sau khi Đạo gia đi rồi, Viên Phương là người tiếp quản.
Bà bước đến, nghe Viên Phương đang niệm kinh cầu phúc, cầu Phật tổ phù hợp Đạo gia bình an trở về.
Vườn rau bên ngoài biệt viện đang có mấy hòa thượng trồng trọt, nhìn bên ngoài, tất cả đều rất bình thường.
.....
Bên trong hiên các, thành viên đưa thư của Hắc Thủy Đài bước vào, đưa một chồng văn kiện mật đặt trước mặt Thiệu Bình Ba.
Thiệu Bình Ba xé phong ấn, ánh mắt nhìn qua, sau đó nhìn thành viên đưa thư, phát hiện đối phương chỉ đứng mỉm cười mà không hề có ý rời

đi. Điều này hơi không bình thường, ít nhất là không giống bình thường.
Thấy Thiệu Bình Ba nhìn mình chằm chằm, thành viên đưa thư nhìn về phía Thiệu Tam Tỉnh đang đứng một bên, im lặng không nói.
Thiệu Bình Ba hơi hiểu ý, nghiêng đầu ra hiệu với Thiệu Tam Tỉnh một chút.
Thiệu Tam Tỉnh lập tức quay người rời khỏi hiên các.
Sau khi mở xấp tài liệu trong tay, Thiệu Bình Ba hỏi: “Bệ hạ hay Đào tổng quản có phân phó gì khác sao?”
Thành viên đưa thư nhìn chung quanh, sau đó móc ra một vật trong tay áo, đặt trước mặt Thiệu Bình Ba, là một tấm lệnh bài.
Thiệu Bình Ba nhìn hình vẽ trên tấm lệnh bài, không khỏi biến sắc, ngẩng đầu lên hỏi: “Ngươi là người của Phiêu Miễu Các?”
Suỵt! Thành viên đưa thư ra hiệu nhỏ giọng, sau đó cúi người cầm lệnh bài lên.
Ánh mắt Thiệu Bình Ba tràn ngập vẻ nghi hoặc, biết Phiêu Miễu Các giám sát thiên hạ, không nghĩ đến thành viên đưa thư của Hắc Thủy Đài cũng là người của Phiêu Miễu Các. Đây chẳng phải rất nhiều chuyện bên này đã sớm nằm trong tầm khống chế của Phiêu Miễu Các sao?
Đồng thời, trong lòng y chợt cảm thấy phấn chấn. Y biết, người của Phiêu Miễu Các bại lộ thân phận trước mặt y, tất nhiên là vì tìm y mà đến.

Chương 1604: Tự vận tạ tội (1)

Chương 1604: Tự vận tạ tội (1)
Đây chính là cơ hội để y tạo mối quan hệ với Phiêu Miễu Các. Thiệu Bình Ba đứng lên: “Ta làm sao biết được ngươi có phải là người giả mạo hay không?”
Thành viên đưa thư nói: “Có phải giả mạo hay không, không quan trọng. Thật giả thì tự ngươi phán đoán, ta chỉ phụng mệnh mà đến. Bây giờ, ta có việc cần ngươi đi làm.”
Thiệu Bình Ba nhìn kỹ đối phương, chậm rãi nói: “Ta bị nhốt ở đây, có thể làm được gì chứ?”
Thành viên đưa thư nói: “Ta tìm ngươi, tất nhiên là ngươi có năng lực để làm. Ngươi nghe cho kỹ đây, cuộc chiến với nước Vệ mà ngươi chủ trì có thể mở ra rồi.”
Thiệu Bình Ba cau mày: “Việc này triều đình không đồng ý, ta không làm chủ được.”
Thành viên đưa thư nói: “Đây chính là nguyên nhân mà ta tìm ngươi. Ngươi cần phải thuyết phục Thái Thúc Hùng mau chóng khởi binh với nước Vệ.”
Thiệu Bình Ba hơi nheo mắt: “Nếu là ý của Phiêu Miễu Các, Phiêu Miễu Các chỉ cần nói với Khí Vân tông là được, sao lại cần ta đi làm mấy việc không xác định này.”
Thành viên đưa thư trả lời: “Phiêu Miễu Các làm việc từ trước đến nay đều bí ẩn, bảo ngươi đi làm tất có nguyên nhân, đừng nên hỏi quá nhiều. Ngươi chỉ cần nhớ một điểm là được, thành thì ngươi sống, bại thì ngươi chết. Ta cam đoan ai cũng không cứu được ngươi.”
Thiệu Bình Ba nói: “Ta không thể nào xác định được thân phận của ngươi, cho nên không có khả năng đồng ý với ngươi.”

Thành viên đưa thư hất cằm về phía chồng tài liệu trên bàn: “Xấp thứ năm là tình huống liên quan đến Ngưu Hữu Đạo trong Thánh Cảnh. Ngươi và hắn đối đầu sinh tử, ngươi sẽ cần chúng ta trợ giúp. Vẫn là câu nói kia, thành thì ngươi sống, bại thì ngươi chết. Nếu không đồng ý, ngươi nhất định không sống qua được ngày hôm nay. Đừng hòng tính toán chuyện gì khác, ngươi không còn lựa chọn nào khác đâu.” Dứt lời, gã quay đầu bước đi.

Nhìn theo đối phương rời đi, khóe mắt Thiệu Bình Ba hơi lóe lên, sau đó ngồi xuống, lật xấp thứ năm ra xem.

Như đối phương đã nói, bên trên đúng là có ghi chép tình huống của Ngưu Hữu Đạo ở Thánh Cảnh. Chưa nói đến tình huống cặn kẽ, tình huống đại khái cũng đủ chứng minh một vài vấn đề.

Sau khi xem xong, Thiệu Bình Ba trầm ngâm suy nghĩ.

Lấy lại tinh thần, Thiệu Bình Ba phát hiện Thiệu Tam Tỉnh đã đến bên cạnh. Đợi Thiệu Bình Ba tỉnh táo lại, ông mới hỏi: “Bệ hạ có ý chỉ mới sao?”

Thiệu Bình Ba lắc đầu: “Không liên quan đến bệ hạ. Vừa rồi là người của Phiêu Miễu Các.”

“Sao?” Thiệu Tam Tỉnh giật mình: “Thế... người của Phiêu Miễu Các tìm Đại công tử để làm gì?”

Thiệu Bình Ba cũng không che giấu, thuận tay đưa xấp giấy cho Thiệu Tam Tỉnh xem qua.

Nói đến cũng đáng thương. Năm đó Thiệu Bình Ba y cũng được xem là chư hầu một phương, quyền cao chức trọng. Lưu lạc đến tận bây giờ, bên cạnh chỉ còn sót lại một tâm phúc.

Đọc qua nội dung trên tờ giấy, Thiệu Tam Tỉnh ngạc nhiên hỏi: “Đại công tử, chẳng lẽ bọn họ muốn ngài đối phó Ngưu Hữu Đạo?”

Thiệu Bình Ba tự giễu, cười một tiếng: “Ta là thủ hạ bại tướng của Ngưu Hữu Đạo. Ngưu Hữu Đạo nằm trong tay Phiêu Miễu Các, còn ta thì bị nhốt ở đây, trong tay không quyền không thế, nếu muốn đối phó với Ngưu Hữu Đạo, sợ là nghĩ cũng không nghĩ đến ta.”

Thiệu Tam Tỉnh chỉ tờ giấy: “Thế cái này là...”

Thiệu Bình Ba đáp: “Không phải bảo ta hỗ trợ đối phó Ngưu Hữu Đạo. Ý của bọn họ là giúp ta đối phó Ngưu Hữu Đạo.”

Thiệu Tam Tỉnh nghi hoặc hỏi tiếp: “Người của Phiêu Miễu Các đột nhiên lộ diện, chẳng lẽ có lòng tốt như vậy sao?”
“Có lòng tốt mới là lạ, tất nhiên là mưu đồ làm loạn rồi. Bọn họ có điều kiện, chính là muốn ta thúc giục cuộc chiến với nước Vệ.” Thiệu Bình Ba thuật lại tình huống.
Thiệu Tam Tỉnh vẫn không hiểu: “Quyền quyết định tấn công nước Vệ không nằm trong tay Đại công tử mà?”
Thiệu Bình Ba chậm rãi đáp: “Chỗ nào nhiều người chỗ đó không ổn, hẳn nội bộ Phiêu Miễu Các xuất hiện nội chiến.”
“Phiêu Miễu Các nội chiến?” Thiệu Tam Tỉnh kinh ngạc: “Làm sao mà biết được? Gã nói cho Đại công tử nghe sao?”
Thiệu Bình Ba lắc đầu: “Ngươi cảm thấy trong hoàng cung nước Tấn còn có người của Phiêu Miễu Các ẩn núp hay không?”
Thiệu Tam Tỉnh do dự một chút rồi đáp: “Phiêu Miễu Các quản lý thiên hạ, sao có thể không giám sát trung tâm của một nước chứ, chắc chắn là có, chỉ là không biết nhiều ít mà thôi.”
Thiệu Bình Ba nói: “Có lời đồn rằng Phiêu Miễu Các không chỗ nào là không nhúng tay vào, không những hoàng cung nước Tấn mà ngay cả nội bộ Khí Vân tông cũng khó mà thoát khỏi tay bọn họ. Đã như vậy, cần gì lại tìm đến ta. Thành viên Phiêu Miễu Các trong cung hoàn toàn có thể trực tiếp tìm bệ hạ. Chỉ cần lộ ra thân phận Phiêu Miễu Các, bất luận bệ hạ hay là Khí Vân tông, chỉ sợ cầu còn không được. Có Phiêu Miễu Các làm chỗ dựa, nước Tấn lập tức có thể phát động chiến sự ngay.”
“Rõ ràng có biện pháp đơn giản hơn lại không cần, nói cái gì là giữ bí mật làm việc, ta không tin. Nếu thật sự giữ bí mật, chỉ cần Phiêu Miễu Các dặn dò, làm sao bệ hạ dám tiết lộ là người của Phiêu Miễu Các xui khiến sau lưng chứ? Bệ hạ tất nhiên sẽ giữ bí mật chặt chẽ. Nhưng người của Phiêu Miễu Các nhất định phải lén lút đến tìm ta, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ đây hoàn toàn không phải là ý của Phiêu Miễu Các.”
Thiệu Tam Tỉnh bừng tỉnh: “Ý của đại công tử là, người này giả mạo thành viên Phiêu Miễu Các? Không đúng...” Nghĩ đến Thiệu Bình Ba vừa nhắc đến Phiêu Miễu Các nội chiến, ông kịp phản ứng, vội im lặng.

Thiệu Bình Ba đưa tay cầm lấy xấp giấy, xem kỹ lại nội dung trên tờ giấy lần nữa: “Tình huống trong tài liệu này hẳn là từ trong Thánh Cảnh truyền ra, không khỏi có liên quan đến người của Phiêu Miễu Các và Phiêu Miễu Các. Thân phận của đối phương hẳn không có vấn đề gì. Chỉ là bên trong Phiêu Miễu Các có thế lực của chín nhà tồn tại, có người đang muốn chỉnh Phiêu Miễu Các, không muốn để Phiêu Miễu Các biết, tất nhiên sẽ không dám kinh động các thành viên nằm vùng của Phiêu Miễu Các trong cung.”

“Suy luận như vậy trái lại có thể giải thích được vì sao bọn họ lại đến tìm ta. Người làm nền trong cuộc chiến với nước Vệ là ta, ta cũng là người nóng lòng thúc giục cuộc chiến với nước Vệ nhất. Nếu ta ra mặt thúc giục việc này, đương nhiên sẽ không khiến Phiêu Miễu Các hoài nghi.”

Thiệu Tam Tỉnh nói: “Nếu đối phương biết Đại công tử vẫn luôn thúc giục chuyện này, hẳn phải biết sự khó xử của công tử. Không phải là Đại công tử không muốn, mà là triều đình vẫn không đồng ý, biết rõ không được mà còn bức bách, đây chẳng phải muốn làm Đại công tử khó xử sao?”

Đặt tờ giấy lên trên bàn, Thiệu Bình Ba cười lạnh: “Bọn họ đương nhiên biết ta khó xử nhưng vẫn muốn làm như vậy, nói rõ bọn họ đã có nắm chắc, cũng có thể nói rõ trong cung hoặc bên phía Khí Vân tông có người của bọn họ phối hợp tác chiến, ta ra mặt chỉ để thuận theo tự nhiên, che giấu cho người phối hợp tác chiến đằng sau, tránh cho Phiêu Miễu Các phát hiện. Cho nên lần này sẽ khác với mọi lần. Chỉ cần ta đưa ra lý do phù hợp, cuộc chiến đối với nước Vệ sẽ không thể né tránh. Thời cơ đã đến rồi!”

Nói có lý lắm! Thiệu Tam Tỉnh khẽ gật đầu, nhưng vẫn do dự: “Thúc giục cuộc chiến với nước Vệ, tại sao bọn họ lại làm như vậy?”

Thiệu Bình Ba thản nhiên nói: “Theo phong cách hành sự nhất quán của Phiêu Miễu Các, chư quốc phân tranh, bọn họ vẫn không thèm để ý. Không đến vạn bất đắc dĩ, bọn họ sẽ không trực tiếp tham gia vào. Bí mật tìm đến ta, nói rõ có vấn đề. Nội bộ Phiêu Miễu Các có người lén lút phạm quy. Còn vì sao lại như vậy, sự hiểu biết của chúng ta về tình

huống của Phiêu Miễu Các có hạn, khó mà đưa ra phán đoán, cũng không thể biết rõ chuyện gì đã xảy ra.”

“Nhưng có một việc có thể xác định, có thể khiến cho một số người không tiếc âm thầm thúc giục quốc chiến, khẳng định là vì một cái gì đó. Việc này quá kỳ lạ. Có thể động đến Phiêu Miễu Các, theo những gì mà chúng ta nhìn thấy trước mắt, khả năng lớn nhất chính là chín thánh muốn chỉnh đốn Phiêu Miễu Các. Mặc dù ta không biết dụng ý thúc giục quốc chiến của những người kia là gì, nhưng chắc chắn có người đang bị chín thánh bức đến phát gấp lên.”

Chương 1605: Tự vận tạ tội (2)

Chương 1605: Tự vận tạ tội (2)
Thiệu Tam Tỉnh cắt ngang. Ông không quan tâm chân tướng sự việc như thế nào, chỉ quan tâm tình huống trước mắt: “Đại công tử, vậy bây giờ chúng ta phải làm như thế nào?”
Thiệu Bình Ba thở dài: “Bọn họ ở đâu, thế lực lớn bao nhiêu, ta hoàn toàn không biết. Bị bọn họ tìm đến, ta còn có thể lựa chọn được sao? Nếu ta không làm, bọn họ sẽ không bỏ qua cho ta. Còn nếu ta làm, sợ rằng sau đó bọn họ cũng sẽ giết ta để diệt khẩu.”
“Cái này...” Thiệu Tam Tỉnh lòng nóng như lửa đốt, phát hiện tự dưng họa từ đâu giáng xuống.
Thiệu Bình Ba đứng lên, bước qua bước lại trong hiên các: “Nhưng bọn họ đã xem thường Thiệu mỗ này rồi. Bọn họ tưởng ta vô tri, lấy Phiêu Miễu Các ra là có thể khiến Thiệu mỗ ta ngoan ngoãn nghe theo bọn họ hay sao? Bọn họ muốn lợi dụng ta, còn ta thì bị nhốt ở đây, đang lo mọi việc chậm chạp không có tiến triển. Bây giờ đưa đến cửa, vừa lúc cho bọn họ mượn dùng một lát. Muốn giết ta à? Ta ngược lại xem xem bọn họ có lá gan đó hay không.”
Y quay lại nhìn xấp giấy trên bàn: “Hãy thu dọn đồ đạc, ta muốn tiến cung một chuyến.” Nói xong, y quay người bước đi.
Xe ngựa hộ giá đến hoàng cung, gặp đúng lúc Thái Thúc Hùng đang xử lý quốc sự, Thiệu Bình Ba đành phải chờ.
Đợi Thái Thúc Hùng dành thời gian triệu kiến, Thiệu Bình Ba lập tức bước vào thư phòng. Sau khi hành lễ, y báo cáo: “Bệ hạ, cuộc chiến đối với nước Vệ không thể kéo dài được nữa.”
Biết y sẽ nói chuyện này, Thái Thúc Hùng ngồi ngay ngắn sau bàn thở dài: “Thiệu đại nhân, ngươi cũng biết tình huống rồi đấy, Khí Vân tông không lên tiếng, cô vương cũng không còn cách nào. Việc này đừng

nhắc lại nữa, chờ cơ hội thích hợp sẽ tự động thông báo cho ngươi. Ngươi lui ra đi.”
Thiệu Bình Ba không chịu lui, chắp tay nói: “Hồi bệ hạ, bố cục bên phía nước Vệ không thể kéo dài được nữa. Trước đó Vệ quân Huyền Thừa Thiên chỉ là không hiểu chuyện chứ không phải kẻ ngốc. Bây giờ ông ta bắt đầu tiếp xúc chính vụ, sẽ dần hiểu được sự lợi hại trong đó. Một khi đã được khai khiếu, chúng ta sẽ mất đi cơ hội thúc giục, mất đi thời cơ.”
Thái Thúc Hùng im lặng, trong lòng cảm thấy nặng nề.
Thiệu Bình Ba nói tiếp: “Bệ hạ, thần biết Khí Vân tông đang có chuyện cần lo. Rèn luyện ở Thánh Cảnh, Trưởng lão Thái Thúc Sơn Thành bị giết, bây giờ tình huống của Trưởng lão Thái Thúc Sơn Hải lại không rõ. Nhất cử nhất động của hai vị Trưởng lão bên trong Thánh Cảnh đều đại diện cho Khí Vân tông. Trước khi còn chưa biết rõ tình huống, Khí Vân tông không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng đúng là lo ngại, nước Tấn án binh bất động thì có thể chi phối tình huống của Trưởng lão Thái Thúc Sơn Hải bên trong Thánh Cảnh sao? Chỉ toàn là sự vô bổ!”
“Thái Thúc trưởng lão ở bên trong Thánh Cảnh cũng muốn liên lụy đến Khí Vân tông. Khí Vân tông chiến hay không chiến cũng khó tránh một kiếp. Nếu đã như vậy, có gì phải sợ chứ? Lo trước lo sau không để ý chuyện trước mắt thì làm gì có tương lai. Nếu như bỏ lỡ cơ hội tốt trước mắt, nước Tấn sợ hãi không động, để lâu sẽ khó khăn. Bệ hạ là nhất quốc chi quân, hùng tâm tráng chí, sao có thể cam nguyện như vậy.”
.....
Thiên Đô Phong, tại một bãi đất trống bên trong Phiêu Miễu Các, một đám người vây quanh, sắc mặt vô cùng khó coi, còn có người xì xào bàn tán.
Chỗ mọi người vây quanh có một người ngã trong vũng máu, bị một kiếm cắt đứt cổ, chết không nhắm mắt.
Sắc mặt của Trưởng lão Thiên Nữ giáo Tề Bích Tang lại càng khó coi hơn, nhìn chằm chằm vào người chết. Người chết chính là một trong tam đại Chấp sự Thiên Hạ tiền trang Hồng Vận Pháp.
Hồng Cái Thiên nghe chuyện, vội vàng chạy đến.
Sau khi chen qua đám người nhìn thấy người chết, gã nhanh chóng bước đến bên cạnh Tề Bích Tang, thấp giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy? Là

ai giết thế?”
Tề Bích Tang vẫn đứng thất thần, dường như không nghe thấy.
Không phải ai giết. Hồng Vận Pháp là tự vận. Ông ta đột nhiên xuất hiện tại bãi đất trống, ngửa mặt lên trời cười điên cuồng. Khi người chung quanh đã chú ý, ông ta rút kiếm vòng qua cổ một vòng, máu tươi bắn tung tóe, cứ như vậy mà ngã xuống.
Người của Phiêu Miễu Các tất nhiên là kinh hãi, chẳng biết tại sao lại như vậy.
Tề Bích Tang vẫn luôn âm thầm điều tra Hồng Vận Pháp, sau khi điều tra được vấn đề lập tức báo cáo lên Thánh Tôn. Việc này hắn còn trong giai đoạn bí mật, người Phiêu Miễu Các biết không nhiều. Kết quả, còn chưa điều tra xong, Hồng Vận Pháp đã tự vận.
Bà vẫn luôn chú ý đến Hồng Vận Pháp. Ông ta vừa xuất hiện vấn đề, bà là người chạy đến trước tiên.
Thấy bà không lên tiếng, Hồng Cái Thiên hỏi người Phiêu Miễu Các bên cạnh mới biết Hồng Vận Pháp tự vận. Tại sao đang tốt lại đi tự vận chứ?
Hồng Cái Thiên chậm rãi quay sang nhìn Tề Bích Tang, thấy phản ứng của bà, gã không khỏi cảm thấy kỳ lạ.
Hai người đều đến Thiên Hạ tiền trang làm đốc tra, tình thế bức bách buộc phải liên thủ. Chuyện Tề Bích Tang điều tra Hồng Vận Pháp, gã cũng biết được một chút. Thấy phản ứng của Tề Bích Tang, gã đã đoán được đại khái, cái chết của Hồng Vận Pháp không thoát khỏi liên quan với Thiên Nữ giáo.
Nhìn chằm chằm thi thể trên mặt đất, sắc mặt của Lê Trường Sinh cũng rất khó coi. Hắn ta là hữu sứ của Đinh Vệ chấp chưởng Phiêu Miễu Các, cũng là cánh tay trái tay phải của Đinh Vệ. Tả sứ vẫn luôn ở thánh địa Đại Nguyên, còn hắn ta thì ở bên ngoài. Luận thân phận, địa vị và trình độ coi trọng, hắn ta còn cao hơn cả Hoàng Ban và Huyền Diệu. Khi Đinh Vệ không có ở đây, hắn ta sẽ thay mặt Đinh Vệ tọa trấn bên ngoài Thánh Cảnh. Bây giờ xảy ra chuyện, bảo hắn ta ăn nói như thế nào đây?
“Hữu sứ, đây là vật tìm được trong phòng Hồng Vận Pháp.” Một thành viên Phiêu Miễu Các bước vào, dâng lên một phong thư.
Hồng Vận Pháp vừa xảy ra chuyện, Lê Trường Sinh lập tức ra lệnh phong tỏa Phiêu Miễu Các, nghiêm cấm bất cứ kẻ nào ra vào, đồng thời

hạ lệnh lục soát, điều tra manh mối liên quan đến cái chết của Hồng Vận Pháp. Một người không thể vô duyên vô cớ tự vận được.
Lê Trường Sinh tiếp nhận phong thư. Nhìn qua, đây là một phong di thư, là di thư của Hồng Vận Pháp, nói ông ta tham ô tiền tài của tiền trang, trong lòng thấp thỏm lo âu, thẹn với kỳ vọng của Thánh Tông, cho nên tự vẫn để tạ tội.
“Vây quanh ở đây làm gì?” Xem xong, Lê Trường Sinh tức giận quát lớn.
Mọi người e ngại, lần lượt tản đi.
Tề Bích Tang bước đến bên cạnh Lê Trường Sinh, chắp tay nói: “Hữu sứ, có liên quan đến Hồng Vận Pháp sao? Nếu phải, có thể cho ta xem hay không?”
Hồng Vận Pháp là người của Thiên Hạ tiền trang, mà Tề Bích Tang lại là đốc tra của Thiên Hạ tiền trang. Hồng Vận Pháp xảy ra chuyện, người ta đưa ra yêu cầu, Lê Trường Sinh không tiện từ chối, liền đưa di thư cho bà ta.
Sau khi đọc qua di thư, sắc mặt Tề Bích Tang không có chỗ nào đẹp. Tự vận, thật sự là tự vận. Một người đang sống tốt, tại sao lại tự vận chứ? Mấu chốt của vấn đề là, Hồng Vận Pháp đột nhiên tự vận trong thời điểm này, lại đúng lúc sau khi bà trình báo Thánh Tôn, vì sao lại như thế? Suy nghĩ lại, đúng là đáng sợ.
Bà ý thức được chuyện mà bà ta điều tra không chỉ đơn giản như thế. Chuyện Hồng Vận Pháp tham ô tiền tài rất có thể liên quan đến nhiều người khác, mà năng lượng của những người này không nhỏ. Bọn họ vừa có thể kịp thời biết được tình huống, lại còn bức tử được Hồng Vận Pháp.
Có thể không một tiếng động bức Hồng Vận Pháp tự vận, năng lượng của người này là có thể nghĩ.
Bà hơi sợ, chợt nghe được tiếng người thở dài bên cạnh, không khỏi quay đầu lại, phát hiện Hồng Cái Thiên cũng đang ghé đầu nhìn di thư, liền nghiến răng nói: “Ngươi nhìn cái gì?”
Hồng Cái Thiên cười ha hả: “Ta cũng là đốc tra của Thiên Hạ tiền trang, Hồng Vận Pháp xảy ra chuyện, ta xem di thư của ông ta cũng không có

gì quá đáng chứ?” Dứt lời, gã khoanh tay bước ra ngoài, đến bên cạnh Lê Trường Sinh thỉnh giáo nên làm cái gì.
Tề Bích Tang hận đến nghiến răng, ánh mắt tràn ngập hận ý, phát hiện mình bị tên này chơi xỏ.

Chương 1606: Ngưu trưởng lão, gần đây ngươi bận cái gì thế?

Chương 1606: Ngưu trưởng lão, gần đây ngươi bận cái gì thế?
Trước đó, Hồng Cái Thiên đột nhiên trắng trợn kiếm chuyện bên trong Thiên Hạ tiền trang, bà cảm thấy rất lạ. Khi mọi người rút thăm, tất cả đều tranh đến Thiên Hạ tiền trang là đủ biết chuyện gì, không phải là không muốn gây phiền phức sao? Hành động của Hồng Cái Thiên rất không bình thường. Tự dưng chủ động đi tìm phiền toái, trong đó khẳng định là có nguyên nhân, bà sao có thể nhịn không hỏi được.
Hồng Cái Thiên đem những gì mà Ngưu Hữu Đạo nhắc nhở thuật lại cho bà ta nghe, lại còn thêm mắm dặm muối, nói tra không ra chuyện gì sẽ rơi đầu.
Nghe cũng có lý, Tề Bích Tang không khỏi kinh hãi. Khó trách lão yêu quái này chủ động tìm phiền phức cho Thiên Hạ tiền trang.
Bà tất nhiên cũng không thể ngồi đó chờ chết, nhưng lực bản thân có hạn, bà mới khẩn cầu Thiên Nữ giáo tương trợ. Trong tay Thiên Nữ giáo vừa lúc đang nắm giữ một số tình huống của Hồng Vận Pháp, tất cả đều giao cho bà.
Hồng Cái Thiên còn đang bận bịu tìm kiếm, Tề Bích Tang bà đi sau mà đến trước, trong tay nắm chặt đại án.
Nhưng bà thật sự không nghĩ đến chuyện lại đến nước này, mơ hồ liên lụy đằng sau. Điều này khiến cho bà sợ hãi. Làm không tốt, sẽ chọc đến nhân vật mánh khóe thông thiên.
Trên thực tế, Hồng Cái Thiên đã lợi dụng bà. Nếu không, gã làm sao có lòng tốt nhắc nhở chứ. Hồng Cái Thiên phát hiện sức mình có hạn, mà nội bộ Thiên Hạ tiền trang lại bao che nhau vô cùng.

Đến tiền trang đốc tra, ngoại trừ kiểm toán, dường như cũng không có chuyện gì để làm, có nhìn hoa cả mắt cũng vô dụng, thật sự tìm không ra phiền toái, mà làm càn thì không được. Thế lực bốn biển không lăn lộn ở bảy nước, chẳng thể tìm ra được người có thể giúp đỡ.
Nhưng Thiên Nữ giáo thì khác. Gã thêm mắm thêm muối xui khiến Tề Bích Tang, chính là muốn lợi dụng thế lực lâu năm của Thiên Nữ giáo đến dỡ nóc nhà Thiên Hạ tiền trang.
Nhưng đủ loại dấu hiệu trước mắt cho thấy, sự việc dường như hơi bị làm lớn. Gã cũng không nghĩ sự việc lại lớn đến như thế, khiến cho Chấp sự của Thiên Hạ tiền trang phải tự vận. Sự việc phía sau nhỏ mới là lạ.
“Hồng Cái Thiên!” Tề Bích Tang trả di thư cho Lê Trường Sinh xong, liền bảo Hồng Cái Thiên đi với bà.
Hồng Cái Thiên không muốn, nhưng vẫn chắp tay với Lê Trường Sinh, sau đó bước đến hỏi: “Chuyện gì?”
Tề Bích Tang túm cánh tay của gã, trực tiếp lôi sang bên cạnh, nghiến răng thấp giọng nói: “Có phải ngươi cố ý hại ta?”
Hồng Cái Thiên kinh ngạc hỏi lại: “Ta hại ngươi cái gì?”
“Đừng giả bộ hồ đồ với ta. Phía sau Hồng Vận Pháp nhất định có người...” Tề Bích Tang oán trách. Bà hoài nghi đối phương đang lợi dụng mình, lập tức cảnh cáo Hồng Cái Thiên, nếu ta không tốt, ngươi cũng đừng hòng tốt hơn ta.
“Bớt làm bộ đi, chuyện ngươi gây ra liên quan gì đến ta.” Hồng Cái Thiên lẩm bẩm trong bụng, nhưng ngoài miệng lại than thở: “Này đại muội tử, ta chỉ có lòng tốt nhắc nhở mà thôi. Bây giờ chúng ta như thể tay chân, ta hại ngươi làm gì? Hơn nữa, ta ngay cả chuyện gì cũng không biết. Trước đó ta phát hiện điều bất thường lập tức hỏi thăm ngươi, nhưng ngươi lại chẳng chịu nói.”
Tề Bích Tang cả giận nói: “Chuyện này ta dám tùy ý để lộ ra ngoài sao?”
Hồng Cái Thiên nói: “Được, được, ngươi có lý là được rồi chứ? Không phải ta nói ngươi, phụ nữ chính là phụ nữ, có cái gì phải sợ? Nếu chuyện này có người thao tác đằng sau, họ lại càng không dám động đến ngươi.

Ai động đến ngươi, người đó có tật giật mình. Người ta muốn tránh ngươi cũng tránh không kịp, ngươi không cần phải lo lắng.”
Nghe gã nói, Tề Bích Tang cũng bình tĩnh lại. Ngẫm lại, đúng là có đạo lý này.
Đột nhiên, ba con Xích Liệp Điêu từ trên trời rơi xuống, là Đinh Vệ quản lý Phiêu Miễu Các đến.
Hữu sứ Lê Trường Sinh mau chóng bước đến chào, cũng không biết nói cái gì, lập tức đưa di thư cho Đinh Vệ xem. Người bên ngoài nhìn thấy, có thể đoán chừng là chuyện của Hồng Vận Pháp.
Sắc mặt Đinh Vệ thay đổi. Y bước nhanh đến thi thể vẫn còn nằm trên vũng máu, ngồi xuống dùng tay xem xét vết thương.
Lê Trường Sinh ở bên cạnh nhắc nhở: “Tiên sinh, ông ta công khai tự sát, rất nhiều người đều nhìn thấy, là tự vận không sai.”
Đến muộn rồi! Đinh Vệ đứng lên, cười lạnh: “Tự vận! Chọn đúng thời điểm nhỉ, ai mà tin? Ngươi tin thì ta sẽ tin sao? Thánh Tôn sẽ tin sao?”
Lê Trường Sinh do dự: “Nhưng sự thật ông ta tự vận mà. Tiên sinh, có vấn đề gì không?”
Hắn ta không biết chuyện là do Tề Bích Tang trực tiếp báo lên Thánh Tôn, trước đó cũng chưa hề nghe phong thanh. Trước khi Đinh Vệ đến cũng không công bố ra bên ngoài.
“Lần này ta đến là phụng pháp chỉ của Thánh Tôn đến điều tra ông ta.”
Sự việc đã đến nước này rồi, cũng không cần gì phải che giấu. Đinh Vệ thuật lại mọi chuyện: “Ông ta chết rất kịp lúc. Chết là hết, một phong di thư gánh hết toàn bộ trách nhiệm lên người mình.”
Lần này, Lê Trường Sinh thật sự quá sợ hãi, ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Sự việc xảy ra, không phải tự vận tạ tội đơn giản như vậy.
Đinh Vệ lạnh lùng nói: “Tính thời gian, Thánh Tôn nhận được bản báo cáo từ hai ngày trước. Tin tức muốn truyền về cho Hồng Vận Pháp phải cần thời gian, chắc là trước ta không bao lâu. Ngươi hãy điều tra trong thời gian này tất cả những ai lui tới với Hồng Vận Pháp. Nhất định phải tra rõ Hồng Vân Pháp đã tiếp xúc với ai. Còn nữa, trong quá trình truyền thư ra vào cổng Thánh Cảnh, ngươi cũng phải điều tra tất cả những

người có khả năng tiếp xúc với bản trình báo. Bất kỳ người nào hiềm nghi cũng không được bỏ qua, phải nghiêm tra đến cùng.”
“Vâng.” Lê Trường Sinh chắp tay lĩnh mệnh, nhưng lại do dự: “Có phải sau khi tin tức đến thánh địa, là người của thánh địa để lộ tin tức hay không?”
Đinh Vệ nói: “Bên phía thánh địa đó làm gì, không phải là chuyện mà ta và ngươi quan tâm. Thánh Tôn sẽ tự xử lý.”
Dứt lời, y quay người bước đến chỗ Hồng Cái Thiên và Tề Bích Tang, ánh mắt lạnh lẽo dò xét hai người.
“Xin chào Chưởng lệnh.” Hai người cùng nhau cung kính thi lễ.
Đinh Vệ cũng không dông dài với bọn họ, hỏi thẳng Tề Bích Tang: “Đám phụ nữ của Hồng Vận Pháp vẫn do Thiên Nữ giáo khống chế phải không?”
Tề Bích Tang đáp: “Trước mắt còn chưa có tin tức thay đổi, chắc là vẫn còn đang bị khống chế.”
Đinh Vệ nói: “Việc này không nên chậm trễ, phòng có biến. Ngươi lập tức trở về Thiên Nữ giáo một chuyến, ta sẽ cử thêm người của Phiêu Miểu các đi cùng với ngươi. Phiêu Miểu các sẽ tiếp nhận lại đám phụ nữ đó. Ta sẽ hạ lệnh cho nhân thủ gần Thiên Nữ giáo đến phối hợp.”
Tề Bích Tang chắp tay lĩnh mệnh: “Rõ!”
Đinh Vệ quay sang dặn dò thủ hạ: “Ngươi đích thân dẫn đội hộ tống Tề trưởng lão trở về. Nhớ, sau khi nhận người xong, phải cam đoan sự an toàn của thành viên có liên quan. Những người đó đều là nhân chứng, có lẽ còn có thể đào ra được manh mối khác, quyết không thể để xảy ra chuyện. Ngươi đại diện cho Phiêu Miểu các, trực tiếp hiệu lệnh Thiên Nữ giáo phối hợp. Ta cho ngươi quyền tiền trảm hậu tấu. Bất kể là ai, dám quấy nhiễu người Phiêu Miểu các làm việc, có thể bắt ngay lập tức, cũng có thể giết không tha. Quyền sinh sát do ngươi toàn quyền quyết định. Tóm lại, ta cần ngươi phải đảm bảo an toàn.”
“Tuân mệnh!” Thủ hạ nghiêm túc lĩnh mệnh.
.....
Thánh địa Đại La, Vương Tôn vừa đi vừa âm thầm quan sát bốn phía, không nhanh không chậm tiến vào phòng xử lý công việc.

Trong phòng, Toa Như Lai đang ngồi ngay ngắn sau bàn xem cái gì đó. Sau khi Vương Tôn tiến lên làm lễ, lặng lẽ lấy ra một ngân châm, thấp giọng nói: “Ngưu Hữu Đạo gửi tin.”

Toa Như Lai đưa mắt nhìn chung quanh, sau đó thi pháp mở ngân châm ra xem. Xem xong, ông cau mày lẩm bẩm: “Cái tên này muốn làm gì nữa thế?” Sau đó đưa ngược lại cho Vương Tôn xem.

Vương Tôn nhìn xong cũng hoài nghi: “Bảo chúng ta tìm cho hắn người quen thuộc tình huống ở thánh địa Thiên Ma, lại còn có thể chú ý đến động tĩnh của Ô Thường, đồng thời phải có khả năng khống chế lợi dụng người. Độ khó của cái này không phải quá cao sao?”

Toa Như Lai suy nghĩ một chút rồi nói: “Nói cho hắn biết, bây giờ ta chưa thể trả lời chắc chắn. Những thứ mà hắn cần, nhất định phải cân nhắc cẩn thận, xem có người phù hợp với yêu cầu hay không.”

Chương 1607: Chín thánh tạo áp lực (1)

Chương 1607: Chín thánh tạo áp lực (1)
“Được, thuộc hạ đi làm ngay.” Vương Tôn lĩnh mệnh cáo lui.
..
Yêu Hồ ti, sau khi Ngưu Hữu Đạo nhận được thư trả lời của Toa Như Lai, đang định ra ngoài dạo một vòng hoang trạch tử địa. Ai ngờ vừa ra đến cửa đã bị một đám người chặn lại, là người của bảy phái.
Ngưu Hữu Đạo đành phải quay lại tiếp khách. Trong lúc uống trà trò chuyện, Trưởng lão Mai Trường Hồng của Huyết Thần điện hỏi: “Ngưu trưởng lão, ngươi có đọc thông báo chưa?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ý của Mai trưởng lão là chuyện của Thiên Hạ tiền trang sao? À, ta cũng vừa mới biết.”
Mai Trường Hồng nói: “Chính là việc này, ngươi nói Thánh Cảnh thông báo cho chúng ta biết là có ý gì?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Thông báo không phải nhắc đến chuyện khen thưởng của Tề Bích Tang thôi sao, chắc là muốn cổ vũ chúng ta học tập bà ấy.”
Trưởng lão Lư Diệu của Thiên Hỏa giáo nói: “Xem ra lĩnh ngộ được thánh ý cũng không chỉ có một mình chúng ta. Tề Bích Tang đúng là dám làm, chuyện lớn như vậy mà cũng làm ra được.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Các người chạy đến đây không phải chỉ để nói chuyện này chứ?”
Thái Thúc Sơn Hải đột nhiên a một tiếng: “Chẳng qua chúng ta cảm thấy hơi kỳ quái, có một số việc muốn thỉnh giáo Ngưu trưởng lão một chút.”
Ngưu Hữu Đạo khoát tay nói: “Nói cái gì mà lĩnh giáo chứ. Mọi người như thể tay chân, có gì thì cứ nói thẳng, không cần khách sáo như vậy.”
“Vậy ta không khách sáo nữa.” Thái Thúc Sơn Hải đặt chén trà xuống bàn: “Ngưu trưởng lão, gần đây ngươi bận cái gì vậy?”

Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên hỏi: “Còn có thể bận cái gì chứ? Chẳng phải chỉ có mấy việc đó sao.”
Thái Thúc Sơn Hải cười lạnh: “Mấy việc gì chứ? Theo chúng ta được biết, bây giờ ngươi không có việc gì ra ngoài tản bộ khắp nơi. Chúng ta nghe lời ngươi, ngày nào cũng đi gây sự, chúng ta làm sao cũng cảm thấy không thích hợp. Nghe nói ngươi còn chạy đến thánh địa Băng Tuyết uống rượu mừng?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Cái gì gọi là tản bộ chứ? Đốc tra không ra thì còn chỗ nào đốc tra nữa? Về phần uống rượu mừng, ta và Các chủ Băng Tuyết các là người quen cũ. Các chủ đại hôn, bạn bè cũ đến chúc mừng thì có vấn đề gì sao?”
Thái Thúc Sơn Hải nói: “Ngươi nói có lý, nhưng ý của ta là, tại sao ngươi lại không gây sự giống như từ đầu? Bây giờ chúng ta nhìn lại, dường như sau khi chúng ta bắt đầu gây sự thì ngươi cũng thu tay lại.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Cái gì gọi là gây sự? Chúng ta thi hành ý chỉ của Thánh Tôn, tiến hành đốc tra Phiêu Miểu các. Nếu phát hiện có vấn đề thì kịp thời báo cáo, chứ chẳng có ai gây sự cả, và ta cũng chưa làm chuyện gây sự bao giờ, cho nên không nói đến chuyện thu tay lại. Hiện tại, thành Vấn Thiên đang đề phòng ta, ta hoàn toàn không tìm thấy vấn đề, đành đi ra ngoài tìm kiếm, chẳng lẽ không được sao?”
Trưởng lão Lôi Thắng của Ma Thiên tông chen vào giảng hòa: “Ngưu trưởng lão, ý của Thái Thúc trưởng lão không phải như vậy. Ý của chúng ta là, nếu mọi người đã liên thủ với nhau, Ngưu trưởng lão có ý kiến gì mới, không ngại nói ra cho mọi người cùng biết.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đây là chuyện tất nhiên rồi.”
Đánh chết hắn cũng không thừa nhận, mọi người cũng không làm gì được hắn. Mặc dù trong lòng còn hoài nghi, nhưng cuối cùng vẫn không giải quyết được chuyện gì. Đến đây cũng xem như nhắc nhở Ngưu Hữu Đạo một câu.
Tám phái liên hợp, bảy phái khác thường xuyên gặp mặt, duy chỉ có một mình Ngưu Hữu Đạo đại diện cho Tử Kim động là chưa hề chủ động đi tìm bảy phái khác. Tám nhà hội tụ, lúc nào cũng thiếu một nhà.
Thật ra, bảy phái chỉ ước Ngưu Hữu Đạo có thể chết bao xa thì bao xa, nhưng bởi vì Ngưu Hữu Đạo luôn thờ ơ với thái độ của bảy phái, cho

nên trong lòng bọn họ mới không chắc, có cảm giác Ngưu Hữu Đạo đang bước từng bước trước mặt bọn họ. Cảm giác này khiến cho bọn họ mặc dù chán ghét Ngưu Hữu Đạo nhưng lại không thể bỏ qua.
Thế là xuất hiện cục diện như vậy, Ngưu Hữu Đạo hầu như không tham dự cuộc họp mặt với bảy phái, mà bảy phái phải thường xuyên chạy đến chỗ Ngưu Hữu Đạo.
Đương nhiên, Ngưu Hữu Đạo thường xuyên không có ở đây, bọn họ phải thường xuyên chạy không công
Trên thực tế, bây giờ Ngưu Hữu Đạo cũng không cần thiết phải liên kết với bọn họ. Có Toa Như Lai cung cấp tin tức đằng sau, còn chính xác và tỉ mỉ hơn so với việc tám phái liên kết trao đổi tin tức với nhau.
Vài ngày sau, Phiêu Miểu các một lần nữa thông báo với tám phái bên trong Thánh Cảnh một việc, một số thành viên của các môn phái tham gia đốc tra bên ngoài Thánh Cảnh đã bị chấp pháp xử tử, bao gồm Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn của nước Yến, lý do là lười biếng chuyện đốc tra, không quan tâm đến pháp chỉ của Thánh Tôn.
Lý do chỉ là lý do mà thôi, cũng không có lý do nào khác. Có thể nói không phạm bất luận sai lầm nào, nhưng nói giết là giết.
Người giết đều là những người muốn làm người hiền lành, mắt nhắm mắt mở. Sau khi giết chết, lại để các phái lần lượt bổ sung người vào.
Vừa mới ban thưởng cho Thiên Nữ giáo, quay đầu đã xử tử người của hai môn phái khác. So sánh lại, ý tứ của Thánh Cảnh biểu đạt cực kỳ rõ ràng.
Trước đó, bảy phái bên trong Thánh Cảnh còn hoài nghi không biết đây có phải là cái bẫy của Ngưu Hữu Đạo hay không. Đợi sau khi thông báo này được phát ra, tất cả thiếu chút nữa bị dọa đổ mồ hôi lạnh. Quả là thế, cũng may là bọn họ nghe theo Ngưu Hữu Đạo. Nếu không, đột nhiên mất mạng, ngay cả chỗ kêu oan cũng không có.
Lần này là giết người mắt nhắm mắt mở, lần tiếp theo chỉ sợ sẽ giết người làm việc bất lợi.
Không phát huy được tác dụng đốc tra, đầu người sẽ có khả năng rơi xuống. Nhất thời, thành viên đốc tra các phái đều cảm thấy bất an.
Không cần phải nói, các thành viên bảy phái bên trong Thánh Cảnh tiếp tục giày vò, không dám tiểu đả tiểu nháo. Bị chín thánh ép buộc, bây giờ

đã bắt đầu đùa thật.
Trước đó còn có thể lấy lý do không hiểu tình huống của Phiêu Miểu các. Bây giờ đã cho mọi người một khoảng thời gian để tìm hiểu, cũng nên ra sức làm việc rồi.
Xét theo tình huống trước đó, chín thánh cũng không ra tay giết người đã được xem là nương tay rồi.
Nhưng thành viên bảy phái bên trong Thánh Cảnh vẫn cảm thấy buồn rầu. Nhân thủ có hạn, không giống như bên ngoài có thể mượn nhờ lực lượng của môn phái. Bọn họ ở bên trong Thánh Cảnh, hầu như không có chỗ mượn lực.
....
Bên trong đại điện chính cung Tử Kim động, tất cả Trưởng lão đều tập trung. Một đệ tử đọc tin tức tìm hiểu được bên ngoài cho mọi người cùng nghe, sau đó lui xuống.
Không khí bên trong đại điện trở nên im lặng. Chưởng môn Cung Lâm Sách nhìn mọi người chung quanh, sau đó lên tiếng: “Tình huống này chắc hẳn đã có một số người nghe được lúc trước. Tình thế bây giờ, không ít các môn phái đều gặp tai vạ, ngay cả Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn cũng không thoát khỏi. Ba đại phái nước Yến chỉ có Tử Kim động chúng ta là tránh được một kiếp. Mặc kệ chư vị có ý kiến gì với Ngưu trưởng lão, nhưng sự thật chứng minh, Ngưu trưởng lão đã thành công.”
Nghiêm Lập nhảy vào phụ họa: “Lúc trước có người phản đối Ngưu Hữu Đạo gia nhập Tử Kim động, bây giờ xem ra, vẫn là Chưởng môn anh minh.”
Nói ra những lời này hơi trái với lương tâm một chút. Thật ra, trong lòng ông ta toàn là sự bất mãn đối với Ngưu Hữu Đạo. Nhưng vì là người của Chưởng môn, trong những trường hợp này phải luôn đứng cạnh Chưởng môn để lên tiếng.
Phó Quân cười ha hả: “Trước đó tin tức truyền đến, Ngưu Hữu Đạo giết người của Phiêu Miểu các bên trong Thánh Cảnh, không biết là ai đã mắng Ngưu Hữu Đạo hồ nháo. Bây giờ đã chứng minh Ngưu Hữu Đạo làm đúng, chuyện lại thay đổi, đúng là trở mặt nhanh thật.”
Sắc mặt Nghiêm Lập lập tức trầm xuống.

Nhưng vẫn có người không chịu buông tha. Doãn Dĩ Đức có vẻ hiếu kỳ: “Nghiêm trưởng lão, không phải ngươi vẫn luôn một mực la hét đồ đệ của ngươi Quản Thanh Nhai bị Ngưu Hữu Đạo hại chết, không phải nói phải nghiêm tra sao? Không phải ngươi đã từng nói muốn đến Mao Lư biệt viện để điều tra manh mối à? Bây giờ Chưởng môn anh minh, thế thì tra hay không tra?”

Chương 1608: Chín thánh tạo áp lực (2)

Chương 1608: Chín thánh tạo áp lực (2)
Sắc mặt Nghiêm Lập càng lúc càng khó coi. Đồ đệ Quản Thanh Nhai của ông ta chết rồi, mà còn là chết thảm.
Quản Thanh Nhai được đưa đến Vô Biên các, cũng bởi vì biết thế lực bên ngoài của Ngưu Hữu Đạo không nhỏ, lo lắng đệ tử của mình sẽ trúng độc thủ của Ngưu Hữu Đạo trên đường, cho rằng chỉ cần trốn vào Vô Biên các sẽ ổn thỏa, ai ngờ đột nhiên trúng độc chết bất đắc kỳ tử.
Cũng không biết là trúng độc gì, không chỉ Quản Thanh Nhai, ngay cả hai người đi cùng Quản Thanh Nhai ngày hôm đó, trước khi chết triệu chứng cũng y hệt, hét thảm ròng rã một ngày, cào rách cơ thể. Nếu không phải có đệ tử Tử Kim động bên trong cửa hàng phát hiện ngăn lại, đoán chừng ba người đã cào bụng của mình rớt ruột ra ngoài.
Theo đệ tử thuật lại tình huống lúc đó, tình trạng trước khi ba người chết cực kỳ thê thảm, khiến cho người ta không rét mà run. Quản Thanh Nhai móc luôn tròng mắt của mình ra ngoài. Tóm lại, mọi người đã dùng hết mọi biện pháp vẫn không cứu được ba người.
Thời gian ba người phát độc cũng không giống nhau, có sớm có muộn. Người phát độc trễ nhất, bởi vì đã nhìn thấy tình huống bi thảm của hai người trước, không muốn phải chịu khổ trước khi chết, nên đã dùng phương thức tự vận kết thúc tính mạng của mình.
Chết bất đắc kỳ tử như vậy đã dọa đệ tử Tử Kim động trong cửa hàng. Người nào cũng cảm thấy bất an, không dám tiếp tục ở lại Vô Biên các. Cũng may, cuối cùng cũng chỉ chết có ba người Quản Thanh Nhai, chuyện phát độc không lan đến người khác.
Bởi vì chuyện xảy ra ở Vô Biên các, kinh động đến người của Vô Biên các. Sau khi người của Vô Biên các kiểm tra thực hư xong, nói ba người Quản Thanh Nhai đã bị trúng độc Khổ Thần Đan.

Nhưng Vô Biên các không chịu nhúng tay vào chuyện này. Căn cứ vào tình huống của ba người, nói ba người đã trúng độc trước khi đến Vô Biên các, Vô Biên các sẽ không nhúng tay vào ân oán bên ngoài. Nếu chuyện như vậy mà cũng nhúng tay, Vô Biên các làm sao mà quản nổi các chuyện bên ngoài?
Vì thế Tử Kim động đã chuyển sang tìm hiểu ở Hiểu Nguyệt các, nhưng Hiểu Nguyệt các thề thốt phủ nhận, không chịu thừa nhận mình có liên quan. Tử Kim động cũng không đưa ra được chứng cứ.
Nào có chuyện trùng hợp như vậy chứ. Người chết là ba người Quản Thanh Nhai vừa mới đắc tội với Mao Lư biệt viện, không muốn nghi ngờ Mao Lư biệt viện cũng khó.
Thử hỏi Nghiêm Lập làm sao chịu bỏ qua, tất nhiên la hét muốn điều tra, nhưng Ngưu Hữu Đạo đang ở bên trong Thánh Cảnh, ông ta không có cách nào để thăm dò, đành chuyển sang điều tra Mao Lư biệt viện.
Nghiêm Lập lập tức mang người chạy đến Mao Lư biệt viện.
Đối mặt với trận thế như vậy, Quản Phương Nghi trấn an mọi người không cần hốt hoảng, nói Nghiêm Lập muốn đấu với Đạo gia vẫn còn chưa đủ tư cách, trừ phi đầu thai lại lần nữa.
Bà ra mặt ứng đối, không chút hoảng loạn.
Trước khi đi, Đạo gia vì bảo đảm cho Mao Lư biệt viện an toàn tại Tử Kim động, nên đã sớm có sự chuẩn bị. Quản Phương Nghi không tin Cung Lâm Sách dám bóc cái nắp này, cũng không tin Cung Lâm Sách không chế trụ nổi Nghiêm Lập.
Quả nhien, Cung Lâm Sách đã kịp thời ra mặt mang Nghiêm Lập trở về, lấy lý do Ngưu Hữu Đạo đang bán mạng vì Tử Kim động trong Thánh Cảnh, nếu không có chứng cứ thì không nên vọng động.
Đây tất nhiên chỉ là lý do. Chuyện hạ độc ba người Quản Thanh Nhai, Cung Lâm Sách bị Ngưu Hữu Đạo kéo vào phối hợp. Ông ta không có khả năng điều tra rõ việc này.
Đối mặt với áp lực của Cung Lâm Sách, Nghiêm Lập không thể không nhịn.
Bây giờ, nghe người khác trào phúng như thế, Nghiêm Lập còn đang định giải thích, kết quả bị ánh mắt của Cung Lâm Sách ngăn lại.

Cung Lâm Sách tiếp tục lên tiếng: “Ta nói như vậy là hy vọng mọi người đều hiểu. Tất cả mọi người cũng đã nhìn thấy được tình huống, quyết tâm chỉnh đốn Phiêu Miểu các của chín thánh đã định. Người các phái bị giết còn không phải là những người không sử dụng lực lượng môn phái của mình đấu với Phiêu Miểu các sao? Tử Kim động của chúng ta không bị động đến, đều là nhờ Ngưu trưởng lão vất vả chèo chống bên trong Thánh Cảnh. Cho nên, ta không hy vọng còn có ai không nhịn được muốn xuống tay với Mao Lư biệt viện.”
“Chư vị, tốt nhất là mong Ngưu trưởng lão không có vấn đề gì bên trong Thánh Cảnh. Nếu không, người bổ sung sẽ là một trong số các vị. Tiến vào Phiêu Miểu các giống như tiến vào hang hổ lột da hổ. Ta nghĩ chắc chắng có ai trong số các vị muốn đi.”
....
Bên ngoài chính điện Lăng Tiêu các, Chưởng môn Quan Cực Thái dẫn đầu một đám Trưởng lão, chỉ cần là người trong tông môn, toàn bộ đều có mặt để nghênh đón Trưởng lão Toàn Thái Phong trở về.
Toàn Thái Phong vừa về đến, lập tức hành lễ với mọi người: “Xin ra mắt Chưởng môn, các vị sư huynh đệ.”
“Toàn trưởng lão vất vả rồi.” Quan Cực Thái đại diện mọi người tiến lên, đích thân đưa tay đỡ.
Tai mắt bên ngoài quá nhiều, không phải là nơi để nói chuyện. Mọi người lập tức tiến vào đại điện nghị sự.
Sau khi đã ổn định, Quan Cực Thái nghiêm mặt nói: “Trước đó nghe nói sư đệ đã gây phiền phức cho Phiêu Miểu các, mọi người đối với hành vi của đệ đều kín đáo phê bình. Bây giờ sự thật đã chứng minh, hành động của sư đệ là đúng. Ở đây, ta xin đại diện cho các vị Trưởng lão xin lỗi sư đệ.”
Toàn Thái Phong khoát tay: “Đệ không đảm đương nổi. Các vị sư huynh đệ cũng là vì lo lắng cho tông môn. Hơn nữa, lần này đệ có thể tránh thoát một kiếp cũng là nhờ may mắn.”
Có người lên tiếng hỏi: ‘Toàn trưởng lão, ta thấy lần này người có thể tránh thoát được một kiếp phần lớn đều có mối quan hệ tốt với Ngưu Hữu Đạo. Có phải trước đó các người có liên lạc với nhau không?”

Toàn Thái Phong lại khoát tay, có thể nói là cười khổ: “Đúng là may mắn, cũng có thể là do tình huống của ta may mắn. Ta nghe nói Ngưu Hữu Đạo gây sự bên trong Thánh Cảnh, khi đó ta đã cảm thấy không ổn. Về sau, ta phát hiện đám người bốn biển cũng đang gây phiền phức cho Phiêu Miểu các, càng cảm thấy không ổn hơn. Bọn họ có quan hệ mật thiết với nhau, ta thấy bọn họ làm như vậy nhất định là có nguyên nhân, khẳng định là do Ngưu Hữu Đạo. Ta càng nghĩ càng cảm thấy bấy an, cuối cùng cũng đã học theo.”
“Cho đến cách đây không lâu, đầu người của mấy phái rơi xuống đất, khi đó ta mới tỉnh ngộ. Bọn họ hẳn đã nhìn thấu dụng ý của chín thánh. Nói đến đúng là nguy hiểm, thật sự quá nguy hiểm, thiếu chút nữa không còn cơ hội gặp lại các vị rồi.”
Thì ra là thế, mọi người đều thổn thức không thôi.
Tình huống đúng là như vậy. Những ai có phản ứng giống người của bốn biển đều có thể tránh thoát được một kiếp, còn ai phản ứng trì độn đều mất mạng.
Quan Cực Thái nói: “Sư đệ, vì sao lần này ngươi được trở về?”
Toàn Thái Phong cười khổ: “Là muốn nhờ tông môn giúp đỡ. Nhìn tình huống này, chín thánh đã thật sự quyết tâm. Nếu không tìm phiền phức cho Phiêu Miểu các, sợ là khó mà qua được. Tay chúng ta có hạn, cho nên phải nhờ lực lượng của tông môn tương trợ mới được. Chư vị, ta mà chết, chỉ sợ các vị phải thay thế ta đến đấu với Phiêu Miểu các.”
Không có bất kỳ quanh co lòng vòng, Toàn Thái Phong vào thẳng vấn đề, muốn thỉnh cầu tông môn trợ giúp.
Dám kéo toàn bộ tông môn đi thăm dò Phiêu Miểu các cũng không sợ hãi, tình huống cho thấy bọn họ đã không cách nào từ chối. Một khi tông môn từ chối tham gia, Trưởng lão có mặt ở đây chỉ sợ một người cũng đừng hòng tránh được kiếp nạn.
Sắc mặt đám người Lăng Tiêu các đều ngưng trọng. Đây là một sự lựa chọn khó khăn nhưng lại không thể không lựa chọn.
Không ủng hộ Toàn Thái Phong? Một người khiến cho chín thánh không hài lòng, chín thánh sẽ giết một người, giết đến khi bọn họ toàn lực ủng hộ mới thôi. Trước mắt cho thấy xu thế chính là như vậy. Trước khi rèn luyện, ai cũng không nghĩ đến điều này, người nào cũng từ chối tránh né.

Bọn họ cho rằng né rồi thì sẽ không sao, kết quả cho thấy, tất cả đều nằm trong bố cục của chín thánh.
“Haiz!” Chưởng môn Quan Cực Thái thở dài: “Chư vị, Toàn sư đệ đã nói rõ rồi, ý của các vị như thế nào?”
.....

Chương 1609: Người của Phiêu Miểu các đều là phế vật vô dụng

Chương 1609: Người của Phiêu Miểu các đều là phế vật vô dụng
Phủ Thừa tướng nước Tống, Tử Bình Hưu chạy vào trong đình, chậm rãi ngồi xuống đối diện Giả Vô Quần, thở dài nói: “Tiên sinh có nghe nói động tĩnh chín thánh chỉnh đốn Phiêu Miểu các hay không?”
Giả Vô Quần cười lạnh, gật đầu.
Tử Bình Hưu nói tiếp: “Hạ sát người của các đại phái cùng một lúc, thiên hạ đang chấn động.”
Giả Vô Quần nâng bút viết: “Chuyện của Hồng Vận Pháp đã chọc giận chín thánh. Ra tay giết người như vậy chính là muốn bức các phái phát lực.”
Tử Bình Hưu gật đầu: “Mượn lực lượng các phái chỉnh đốn Phiêu Miểu các, rồi lại dùng đao của Phiêu Miểu các xử tử người các phái, vừa có thể chỉnh đốn được Phiêu Miểu các, lại còn làm suy yếu lực lượng tu sĩ. Đúng là hảo thủ đoạn.”
Giả Vô Quần nâng bút viết tiếp: “Người trong thiên hạ chỉ là quân cờ, còn chín thánh là người đánh cờ, chỉ thế thôi, không nói đến hảo thủ đoạn gì cả.”
Dòng chữ này khiến Tử Bình Hưu hãi hùng, liên tục khoát tay, đồng thời còn nhìn chung quanh.
Giả Vô Quần mỉm cười, viết tiếp: “Hạ sát người các phái, chuện của Hồng Vận Pháp hẳn không tra ra được chuyện gì, có thể thấy được người sau lưng Hồng Vận Pháp cũng không đơn giản. Đối mặt với chín thánh phát lực chỉnh đốn, việc đã đến nước này, nội bộ Phiêu Miểu các sẽ không ôm may mắn. Đại loạn đã xuất hiện, thiên hạ sợ rằng sẽ có biến. Thừa tướng hãy cẩn thận.”

Tử Bình Hưu yên lặng gật đầu, hiểu ý lời khuyên của Tử Bình Hưu. Nguyên nhân đúng là như vậy, không khỏi thở dài: “Thần tiên đánh nhau bên trên, phàm phu tục tử bên dưới gặp nạn.”
Giả Vô Quần viết: “Phàm có bất kỳ tin tức gì về Ngưu Hữu Đạo, hãy kịp thời thông báo cho ta.”
Tử Bình Hưu cười nói: “Tiên sinh đúng là rất chú ý đến hắn.”
Giả Vô Quần viết: “Thừa tướng đừng cười. Người đầu tiên ra tay với Phiêu Miểu các chính là Ngưu Hữu Đạo. Hắn đã nhìn ra được mưu đồ của chín thánh. Đã nhìn rõ thế cục, người này sao có thể ngồi chờ chết. Hãy nhìn động tĩnh của hắn, từ đó có thể phân biệt được hướng gió, sớm biết thiên thời, sớm có dự phán để trợ giúp Thừa tướng tránh hung.”
Tử Bình Hưu không còn cười nữa, biểu hiện ngưng trọng, khẽ gật đầu.
.....
Thiệu Bình Ba ngồi ngay ngắn trong hiên các, buông tờ giấy có ghi tin tức liên quan đến giới tu hành xuống. Mặc dù biết muộn hơn người khác, nhưng vẫn còn tốt hơn là không biết gì cả.
Đương nhiên, những gì y biết cũng đều là tin tức công khai của giới tu hành. Một số tin tức cần bí mật tìm hiểu cũng không đưa đến chỗ này cho y xem.
Nhưng y luôn có thể thông qua tin tức công khai mà suy đoán được ý đằng sau.
Thiệu Tam Tỉnh bưng trà vào, sau khi đặt chén trà xuống, thấy sắc mặt Đại công tử âm trầm, rồi lại nhìn thấy tin tức đặt trên bàn, vội cầm lấy xem xét.
Nhìn qua là biết tin tức chín thánh giết một số thành viên đốc tra của các phái, không khỏi cảm thán: “Các đại phái bình thường cao cao tại thượng, đụng đến chín thánh, cả đám cũng không còn cách nào khác.”
Thiệu Bình Ba nói: “Chân tướng phơi bày, chín thánh phát lực, nội bộ Phiêu Miểu các sợ là có một phen sóng gió rồi đây.”
Thiệu Tam Tỉnh nói: “Đại công tử sợ dư ba sóng gió nội bộ Phiêu Miểu các sẽ liên lụy đến đầu chúng ta?”
Thiệu Bình Ba nói: “Có hữu dụng không? Những người kia một khi ngươi chết ta sống, toàn bộ thiên hạ đều bị liên lụy, không thể tránh khỏi, sớm muộn gì cũng bị cuốn vào thôi.”

“Chuyện này có lo cũng vô dụng, mà cũng chẳng có gì đáng lo lắng. Ta lo nhất chính là Ngưu Hữu Đạo.”
“Tình huống bây giờ đã chứng minh, Ngưu Hữu Đạo không hổ là Ngưu Hữu Đạo đã từng nhiều lần giao thủ với ta. Hắn là người đầu tiên nhìn thấu thánh ý, điều này nói rõ hắn đã sớm nhìn thấy tiên cơ, từng bước đi về phía trước. Người có năng lực như hắn không thể coi thường. Một khi nắm giữ tiên cơ, phong ba bên trong Thánh Cảnh khó mà giết chết hắn.”
“Người này quá nguy hiểm. Một khi để hắn toàn thân trở ra trong cơn bão táp này, nhất định hắn sẽ mang bão táp về. Đến lúc đó, chỉ sợ ngay cả ta cũng không có sức hoàn thủ.”
Thiệu Tam Tỉnh vẫn tin vào năng lực phán đoán của Thiệu Bình Ba, vì thế mới lo lắng hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”
Thiệu Bình Ba gằn từng chữ: “Không thể để cho hắn còn sống trở về.”
Thiệu Tam Tỉnh đang định lên tiếng, bên ngoài chợt có người bước nhanh vào hiên các bẩm báo: “Đại nhân, Đào tổng quản đến.”
Tổng quản đại nội Đào Lược đến? Thiệu Bình Ba nhanh chóng đứng dậy, đích thân ra nghênh đón.
Đào Lược là tâm phúc bên cạnh hoàng đế, nắm giữ tổ chức tình báo gián điệp lớn nhất nước Tấn Hắc Thủy Đài. Đối với loại người này, Thiệu Bình Ba không dám thất lễ.
Người còn chưa đến cổng, Đào Lược đã dẫn thị vệ tùy hành nhanh chân bước vào.
Thiệu Bình Ba bước nhanh lên chào: “Đào tổng quản.”
Đào Lược ừm một tiếng, phất tay ra hiệu những người khác lui về sau, cũng không ngồi, trực tiếp đứng tại chỗ: “Thiệu đại nhân, bệ hạ bảo ta đến nói với ngươi một tiếng, muốn ta truyền đạt với ngươi cho đúng chỗ. Bệ hạ nói, có thể chính thức khởi động cuộc chiến với nước Vệ. Những gì trước đó mà nước Tấn chúng ta làm chỉ là làm nền, ngươi nhất định phải chuẩn bị cho thật tốt.”
Rốt cuộc cũng đã đến. Thiệu Bình Ba mừng rỡ, chắp tay lĩnh mệnh: “Thần tuân chỉ!” Sau khi thả tay xuống, y hỏi dò một câu: “Đào tổng quản, bên phía Khí Vân tông đã đồng ý sao?”
Đào Lược gật đầu: “Tất nhiên là đồng ý. Ngươi yên tâm đi, lần này hắn sẽ không có biến nữa đâu.”

Thiệu Bình Ba lập tức đưa tay mời: “Đào tổng quản vào bên trong rồi nói.”
Đào Lược khoát tay: “Không cần, đại sự sắp tới, ta còn rất nhiều chuyện phải sắp xếp khẩn cấp trong và ngoài cung, không nên chậm trễ. Ta đã đưa ý chỉ của bệ hạ đến, ta xin phép đi trước.”
Nói xong, ông ta xoay người rời đi, Thiệu Bình Ba lập tức đuổi theo, đích thân đưa tiễn.
Chẳng những Đào Lược bận rộn, mà ngay cả Thiệu Bình Ba cũng khẩn trương, đem một đống văn thư ra xem xét lại một lần.
Chiến sự sắp đến, rất nhiều chuyện cần phải chuẩn bị. Khi chân chính ra chiến trường chém giết, đó sẽ là bước cuối cùng quyết định thắng bại.
Bận đến nửa buổi trưa, bên phía Hắc Thủy Đài đưa đến tin tình báo mới nhất có liên quan đến hai nước Tề, Vệ.
Người đưa thư buông xấp tin tình báo xuống, vừa mới quay người, ai ngờ Thiệu Bình Ba đã nhàn nhạt nói một câu: “Dừng lại.”
Người đưa thư dừng bước, chậm rãi quay lại, chắp tay nói: “Thiệu đại nhân có gì phân phó?”
Đầu Thiệu Bình Ba cũng không ngẩng lên, dùng bút trong tay viết xuống tờ giấy, lạnh nhạt nói: “Bảo người sau lưng của ngươi, ta muốn biết tình huống cặn kẽ của Ngưu Hữu Đạo bên trong Thánh Cảnh.”
Người đưa thư quan sát xung quanh: “Thiệu đại nhân yên tâm, ta sẽ truyền lời.”
Thiệu Bình Ba vừa viết vừa ung dung nói: “Không chỉ là đưa tin, mà còn có chuyện cần làm, chỉ là việc nhỏ, đối với các người mà nói thì không quá khó khăn.”
Người đưa thư cau mày: “Thiệu đại nhân, ngươi đang ra lệnh cho ta sao? Nếu dùng thân phận Hắc Thủy Đài ra lệnh cho ta, ta sẽ chấp nhận. Còn dùng thân phận khác nói năng lỗ mãng với ta, ta hy vọng ngươi có thể ước lượng được hậu quả rõ ràng.”
“Hậu quả?” Thiệu Bình Ba ngừng viết, thuận tay đặt bút sang một bên, ngẩng đầu nói: “Nếu lời này ngươi nghe không vui, vậy ta sẽ thay bằng lời khác. Người truyền lời cho người sau lưng, bảo rằng ta nói Phiêu Miểu các đều là phế vật vô dụng.”

Lời vừa nói ra, Thiệu Tam Tỉnh đứng một bên phải run sợ. Cũng may mà ông hiểu Đại công tử của mình, biết Đại công tử không phải người làm bậy, nói như vậy tất có nguyên nhân.
Sắc mặt người đưa thư trầm xuống: “Thiệu đại nhân, hình như ngươi không tiếc tính mạng của mình đấy.”
Thiệu Bình Ba đứng dậy, bước đến trước mặt gã, mặt đối mặt, biểu hiện không chút thay đổi: “Hồng Vận Pháp chết một cách kỳ lạ, người sáng suốt đều có thể nhìn ra sau lưng ông ta có người, nhưng tại sao Phiêu Miểu các lại điều tra không ra? Các Thánh Tôn không phải muốn biết nguyên nhân cái chết của Hồng Vận Pháp à? Nói cho người sau lưng ngươi biết, Phiêu Miểu các không điều tra ra được, chỉ có thể nói Phiêu Miểu các vô năng, nhưng không có nghĩa là người trong thiên hạ đều vô năng, ví dụ như kẻ hèn này sẽ nguyện vì Thánh Tôn mà giải lo."

Chương 1610: Phóng hỏa đốt (1)

Chương 1610: Phóng hỏa đốt (1)
“Chỉ cần để cho ta đến Phiêu Miểu các, cho ta ba ngày, ta nhất định sẽ giúp Thánh Tôn tìm ra được người bức tử Hồng Vận Pháp.”
“Haha!” Người truyền thư cười lạnh: “Thiệu đại nhân đùa hơi bị lớn rồi.”
Thiệu Bình Ba nói: “Ta không có đùa với ngươi. Ta nói trong ba ngày sẽ điều tra ra, nhất định sẽ làm được. Ta nguyện dùng cái đầu trên cổ mình để đảm bảo. Nếu ta làm không được, ta nguyện dâng thủ cấp của mình lên.”
Người đưa thư mỉa mai: “Đúng là nhìn không ra Thiệu đại nhân lại có bản lãnh lớn đến như vậy.”
Thiệu Bình Ba nói: “Có lẽ đối với người khác thì rất khó khăn, nhưng đối với ta mà nói, chỉ tiện tay mà làm thôi. Bảo ta thúc giục cuộc chiến với nước Vệ, đây là ý của Phiêu Miểu các sao? Không phải. Có người không muốn bị chuyện của Hồng Vận Pháp liên lụy, muốn thế cục thiên hạ bị quấy nhiễu, lại không muốn Thánh Cảnh nắm chặt chuyện Hồng Vận Pháp không buông, muốn tạo ra chuyện lớn để Thánh Cảnh phân tâm.”
“Nếu ta đến Phiêu Miểu các, thứ nhất có thể tra ra được người nào có liên quan đến Hồng Vận Pháp. Thứ hai, sẽ tra ra được người phía sau các ngươi có liên quan đến ai. Đem hai chuyện này ra so sánh, người đứng đằng sau thao túng tất sẽ hiện ra.”
“Rất khó sao? Đối với ta mà nói, đây là chuyện rất đơn giản. Đương nhiên, nếu như người sau lưng ngươi không muốn ta đi thăm dò, ta tất nhiên sẽ không rảnh rỗi mà đi gây sự, xem như cái gì cũng không biết.”
Người đưa thư hoài nghi: “Ta nghe không hiểu ngươi đang nói cái gì.”

Thiệu Bình Ba nói: “Ngươi có thể nghe không hiểu, cũng có thể đang giả vờ không hiểu. Nhưng điều này không quan trọng. Ngươi cũng chỉ là chân chạy việc mà thôi, cũng không cần phải hiểu quá nhiều. Ngươi chỉ cần truyền lời của ta, tất sẽ có người nghe hiểu. Không tiễn.” Nói xong, y đưa tay ra hiệu ngươi có thể đi.

Gương mặt người đưa thư hơi thay đổi, gật đầu một cái, định quay người rời đi, Thiệu Bình Ba bỗng nhiên lên tiếng: “Đừng quên chuyện của ta, ta muốn biết tình huống cặn kẽ của Ngưu Hữu Đạo bên trong Thánh Cảnh. Ngoài ra, ngươi nói cho người sau lưng của ngươi biết, tốt nhất đừng đánh chủ ý xấu lên người ta. Ta ghét nhất là loại người qua sông đoạn cầu. Người đó vẫn nên giữ uy tín thì hay hơn. Nếu không, sẽ có người đem nguyên nhân cái chết của Hồng Vận Pháp truyền đến Thánh Cảnh. Nói cho người đó biết, ta là một đối tượng hợp tác không tệ, ta có thể giúp người đó giải lo.”

Người đưa thư từ chối cho ý kiến, cũng không ở quá lâu, im lặng rời đi thật nhanh.

Thiệu Tam Tỉnh vẫn còn sợ hãi, xích lại gần bên cạnh Thiệu Bình Ba: “Đại công tử, ngài...”

Thiệu Bình Ba biết ông lo lắng chuyện gì, thản nhiên nói: “Lão Thiệu, ta không còn lựa chọn nào khác. Nếu ta không cường thế đè lại, bọn họ sẽ nghĩ hết cách để giết ta diệt khẩu. Bọn họ đã thẩm thấu đến mức độ nào, chúng ta hoàn toàn không biết gì cả, cho nên rất khó lòng phòng bị.”

Thiệu Tam Tỉnh nói: “Đại công tử đã có biện pháp hóa giải, cần chi phải nói ra như thế, nếu chẳng may chọc giận đối phương...” Nói xong, ông lại lắc đầu.

Thiệu Bình Ba đáp: “Đối phương trực tiếp tìm đến ta, bảo ta thúc giục cuộc chiến với nước Vệ, tất nhiên sẽ giết ta diệt khẩu, có thể thấy bọn họ căn bản không để ta vào mắt. Nói không nặng sẽ không đủ cảnh tỉnh. Đối phương chắc chắn đang đứng thế đối lập với Phiêu Miểu các, ta ăn nói lỗ mãng, không để Phiêu Miểu các vào mắt mới có thể làm cho đối phương nhìn ta bằng con mắt khác. Ta không sợ Phiêu Miểu các, đối phương mới có hứng hợp tác với ta.”

Trong lòng Thiệu Tam Tỉnh còn đang lo lắng lập tức bừng tỉnh.

Đem người đứng sau lưng Hồng Vận Pháp ra uy hiếp đối phương cũng là một cách chứng minh năng lực của Đại công tử, hoặc có thể nói đây chính là giá trị để lợi dụng. Nói năng lỗ mãng với Phiêu Miểu các, trên thực tế có thể gây sự chú ý của đối phương. Tự đề cử mình, có thể khiến cho đối phương nguyện ý hợp tác với y.

Suy nghĩ thấu đáo, Thiệu Tam Tỉnh không khỏi phục sát đất: "Đại công tử anh minh, nhưng mà người đối lập với Phiêu Miểu các chẳng khác đối lập với chín thánh, chúng ta có thể là đối thủ của chín thánh sao? Là đối tượng thích hợp để hợp tác? Lão nô chỉ sợ chúng ta sẽ dẫn lửa thiêu thân mình."

Thiệu Bình Ba hỏi: "Ta lựa chọn được sao?"

Thiệu Tam Tỉnh chắp tay: "Đại công tử đã có biện pháp bắt được người đứng đằng sau Hồng Vận pháp, sao không trực tiếp liên hệ với Thánh Cảnh, hiến kế cho Thánh Cảnh không phải ổn thỏa hơn sao?"

Thiệu Bình Ba hỏi: "Thế thì sau đó sẽ như thế sao?"

Thiệu Tam Tỉnh nghẹn lời, thấp thỏm nói: "Dựa vào năng lực của Đại công tử, nếu cố gắng, có thể sẽ được Thánh Cảnh trọng dụng."

Thiệu Bình Ba nói: "Lão Thiệu à, lão nghĩ đơn giản quá rồi đấy. Ta chẳng là cái gì trong mắt chín thánh cả. Chín thánh muốn chỉnh đốn Phiêu Miểu các, chỉ là sau khi chỉnh đốn, Phiêu Miểu các vẫn là Phiêu Miểu các. Cho dù như lão đã mong muốn, nhưng trước mắt thì sao? Lão cảm thấy những người kia có thể để cho ta liên lạc với Thánh Cảnh? Chúng ta hoàn toàn không biết thế lực đối lập với Phiêu Miểu các lớn bao nhiêu, cũng không biết liên lạc với thế lực nào, với ai thì mới cam đoan mình sẽ thắng?"

"Để cuộc chiến đối với nước Vệ không bị lộ bí mật, chúng ta vẫn luôn bị triều đình khống chế nghiêm ngặt. Trước mắt chúng ta chỉ biết người đưa thư là người của Phiêu Miểu các, ai dám cam đoan không còn những người khác. Nếu chẳng may Đào Lược cũng là người của đối phương thì sao? Điều này không phải là không có khả năng. Vì sao lại sắp xếp người đưa thư cho ta là người của Phiêu Miểu các chứ?"

"Lúc này, nếu ta dám vọng động, đối phương nhất định sẽ giết chết ta. Thậm chí giết chết bệ hạ cũng có khả năng."

“Lão Thiệu, ta đã bị bọn họ để mắt đến, trước mắt, ngoại trừ hù dọa một chút, khiến đối phương sợ ném chuột vỡ bình, ta hoàn toàn không còn biện pháp nào khác. Chúng ta đang ở trong tình trạng đèn treo sợi tóc. Lúc này, chúng ta lại càng phải bình tĩnh hơn, khi đó mới có thể khiến cho đối phương không mò ra được ngọn nguồn, sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Chúng ta càng thản nhiên, đối phương lại càng không dám đánh cược. Huống chi, đối phương đang cần chiến sự lần này. Nếu ta chết, thế cục bên phía nước Vệ rất có thể sẽ xảy ra sai lầm. Đối phương sẽ hoàn toàn phí công nhọc sức.”
Thiệu Tam Tỉnh rầu rĩ nói: “Nếu thật sự hợp tác với bọn họ, tương lai của chúng ta sẽ như thế nào?”
Thiệu Bình Ba nói: “Mạng cũng sẽ bị mất, nói gì đến tương lai. Trước giữ được tính mạng, đứng vững gót chân, chuyện về sau hãy nói. Đợi đến khi chiến sự thành công, chờ ta có không gian hoạt động sẽ bàn bạc kỹ hơn.”
.....
Tề Kinh, Nhan Bảo Như giống như biến thành người khác, trở thành bà chủ gia đình, đang giặt một đống quần áo bên cạnh giếng.
Đường đường cao thủ đứng thứ hai Đan bảng lại làm mấy việc vặt như vậy. Nếu để cho người trong giới tu hành nhìn thấy, sợ là sẽ ngoác mồm vì kinh ngạc.
Nhưng cách giặt đồ của Nhan Bảo Như lại vô cùng thành thạo. Nàng ở đây, được đệ tử Quỷ Y che chở, cách xa những ân ân oán oán, nội tâm yên tĩnh vô cùng.
Nàng cũng biết cơ hội này rất khó có được, phần lớn người ngay cả cửa đệ tử Quỷ Y cũng không vào được, chứ đừng nói chi trở thành tùy tùng của đệ tử Quỷ Y.
Trải qua quá nhiều chuyện sinh tử, nếu có thể, nàng nguyện ý sống như vầy đến hết một đời.
Giặt xong, nàng mang một thau quần áo ra hậu viện để phơi. Từng bộ quần áo được tung ra vắt lên dây phơi nắng.
Sau khi phơi quần áo xong, nàng lại thu lấy quần áo đã khô từ trước, ôm đến gian phòng ba chủ tớ, phân riêng từng bộ, xếp lại thành từng chồng. Làm xong, nàng lại đến trạch viện được sử dụng làm y đường.

Xốc tấm màn vải bước vào, nàng phát hiện đệ tử Quỷ Y là Vô Tâm đang cầm con dao dính máu, Quách Mạn đứng bên cạnh phối hợp khẽ gật đầu với nàng.
Thấy cả hai đang bận, Nhan Bảo Như bước sang một bên, lẳng lặng nhìn Vô Tâm đang mở lồng ngực trên người một người đàn ông đang nằm im, rạch một vết thật dài trên da, không giống như đang chữa bệnh, ngược lại giống tạo hình vết thương thì đúng hơn.

Chương 1611: Phóng hỏa đốt (2)

Chương 1611: Phóng hỏa đốt (2)
Gương mặt người đàn ông đang nằm được vải trắng quấn kỹ, chỉ còn chừa mắt, mũi, miệng mà thôi.
Một lát sau, Vô Tâm cất con dao, bắt đầu đổ thuốc bột lên vết thương đang chảy máu trên ngực, về sau lại dùng vải trắng băng lại.
Làm xong, Vô Tâm kiểm tra triệu chứng của người bệnh, xác nhận đối phương không có vấn đề gì, mới đưa tay lau mồ hôi trên trán rồi quay người rời đi.
Những việc còn lại, tất nhiên có Quách Mạn và Nhan Bảo Như thu dọn. Hai người đem chai lọ và đồ dính máu ra ngoài để rửa.
Tẩy rửa những món đồ trị liệu mà Vô Tâm sử dụng khác với việc tẩy rửa của người bình thường, tất cả đều phải dùng thuốc bột đặc chế để ngâm.
Khi hai cô gái đang tẩy rửa, Nhan Bảo Như nhịn không được hỏi: “Dùng dao chỉnh sửa gương mặt của một người, thật sự có thể biến một người trở nên giống người khác như đúc sao?”
Quách Mạn nói: “Ta cũng không biết nữa. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy, trước kia chỉ nghe tiên sinh đề cập qua, nói là có thể làm được.”
Nhan Bảo Như nói: “Cho dù có thể biến thành Ngưu Hữu Đạo, nhưng Ngưu Hữu Đạo đang ở bên trong Thánh Cảnh. Bây giờ đột nhiên xuất hiện một Ngưu Hữu Đạo giả, cho dù giống cũng sẽ bị nhìn ra.”
Quách Mạn nói: “Chẳng quan tâm. Là người ta chủ động yêu cầu, xảy ra chuyện cũng là việc của người ta, chẳng liên quan gì đến chúng ta.”
Nhan Bảo Như nói: “Ta chỉ cảm thấy kỳ quái, không biết tại sao tiên sinh lại đồng ý làm chuyện này.”
Quách Mạn nói: “Ta cũng không biết. Khi gặp người đó, người đó đang bị Ngưu Hữu Đạo truy sát, nói người một nhà đều chết trong tay Ngưu

Hữu Đạo, có lẽ tiên sinh nhất thời động lòng trắc ẩn, cho nên mới cứu y.”
Nhan Bảo Như nói: “Đã xác định thân phận đối phương chưa? Không có vấn đề gì sao?”
Quách Mạn nói: “Có thể có vấn đề gì chứ? Bước ra khỏi cánh cửa này, y muốn trả thù Ngưu Hữu Đạo là chuyện của y, chẳng liên quan gì đến chúng ta. Vấn đề là tiên sinh muốn làm như vậy, ngươi có khuyên cũng có tác dụng gì không?”
Nhan Bảo Như nhẹ nhàng lắc đầu, có chút bất đắc dĩ. Nàng đích thật là đã khuyên qua nhưng vô dụng. Nàng thở dài một tiếng: “Ta chỉ không muốn tiên sinh bị cuốn vào những ân oán không hay. Ta và Ngưu Hữu Đạo đã từng giao thủ, người đó rất đáng sợ. Trêu phải hắn còn không biết sẽ chọc ra cái gì. Cũng may Ngưu Hữu Đạo đang ở Thánh Cảnh không ra được, mà ta cũng mong hắn đừng có ra.”
Quách Mạn ngừng rửa đồ, ánh mắt lấp lóe: “Bảo Nhan tỷ, hình như tỷ rất sợ Ngưu Hữu Đạo?”
Trong đầu Nhan Bảo Như hiện lên hình ảnh bị một người nắm chặt tóc nhấn vào tổ kiến. Cảm giác đó khiến nàng cả đời không quên được. Nàng mím môi nói: “Chẳng qua ta chỉ cảm thấy tiên sinh không cần thiết phải trêu chọc hắn.”
Quách Mạn hiếu kỳ hỏi: “Bảo Nhan tỷ, chẳng lẽ tỷ không muốn tìm Ngưu Hữu Đạo báo thù sao?”
Nhan Bảo Như cười khổ: “Thế lực của hắn khổng lồ, giao thiệp rộng lớn, bây giờ còn là Trưởng lão Tử Kim động, cao thủ bên cạnh nhiều như mây. Ta ngay cả việc muốn đến gần hắn cũng khó. Chỉ cần một câu của hắn đã làm cho ta như chó nhà có tang, thù này làm sao mà báo? Ta lấy cái gì để báo? Nếu không phải tiên sinh nhận ta, nếu không phải hắn kiêng kỵ lực ảnh hưởng của Quỷ Y, hắn chắc chắn sẽ không buông tha cho ta. Chỉ cần hắn có thể quên ta, việc trước kia xem như ta cũng mắt nhắm mắt mở. Cái gì có thể cho qua thì cho qua, ta không muốn trêu chọc hắn nữa.”
“Bảo Nhan tỷ có thể nghĩ như vậy cũng không phải chuyện xấu. Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.” Quách Mạn gật đầu đồng ý, nhưng cũng tặc lưỡi: “Nói đến Ngưu Hữu Đạo, nhớ năm đó khi ta nghe

nói đến hắn, hắn chỉ là một tiểu nhân vật bị nhốt ở một chỗ, không nghĩ đến chỉ qua mấy năm, hắn đã phát triển được thế lực to lớn như vậy. Người này cũng thật lợi hại.” Khi nói, ánh mắt của nàng hơi lóe lên.
.....
Hoang trạch tử địa, một con Hôi Sí Điêu trốn vào trong một ngọn núi.
Ngưu Hữu Đạo lách mình nhảy xuống, mắt nhìn chung quanh.
Trong bụi có tiếng xột xoạt, một con hắc hồ chui ra hóa thành hình người, chính là Tộc trưởng Hồ tộc Hắc Vân.
Đều là người quen cũ, cũng không khách sáo. Hắc Vân lại gần hỏi: “Ngươi hẹn gặp ta có chuyện gì?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta muốn gặp Ngao Phong. Bây giờ cũng nên gặp mặt gã để nói chuyện rồi.”
Hắc Vân ngạc nhiên hỏi: “Ngươi muốn gặp thì cứ gặp, tìm ta làm gì? Không phải ngươi muốn ta đi cùng ngươi gặp Ngao Phong chứ?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Không phải. Gã đang trốn trong vườn Vô Lượng, bây giờ chưa phải là lúc đến vườn Vô Lượng. Cho dù có vào, gặp mặt gã trong vườn Vô Lượng sẽ khiến người ta dễ dàng hoài nghi. Vườn Vô Lượng không phải là nơi để nói chuyện. Cho nên ta muốn nhờ Hồ tộc hỗ trợ giúp ta gọi gã ra một lần.”
Hắc Vân nói: “Này Ngưu Hữu Đạo, ngươi đang nói đùa gì vậy? Ngươi cũng biết gã đang ở bên trong vườn Vô Lượng. Ta hoàn toàn không liên lạc được với gã, ngay cả mặt cũng không thấy, cũng chẳng có cách nào liên lạc, ta làm sao mời gã ra gặp ngươi chứ? Chẳng lẽ ngươi muốn ta đứng trước cửa vườn Vô Lượng lớn tiếng hò hét hay sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Người là sống, ngẫm lại sẽ luôn có biện pháp.”
Hắc Vân nói: ‘Biện pháp? Biện pháp gì? Việc này ta thật sự không có cách nào.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nếu không có cách nào trực tiếp mời người ra, vậy thì mời gián tiếp.”
Hắc Vân nói: “Ngươi có thể nói rõ hơn phải làm như thế nào không?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Phóng hỏa đốt. Ta chú ý địa hình ở đó cây rừng rậm rạp, ngươi cứ sắp xếp người ẩn núp xung quanh vườn Vô Lượng, sau khi chuẩn bị sẵn sàng thì đồng thời nhóm lửa. Chỉ cần thế lửa hung mãnh, nhất định có thể đốt vườn Vô Lượng đang tàng hình phải hiện ra

ngoài. Cho dù đốt không ra, lửa bên ngoài lớn như thế, người bên trong vườn làm sao có thể không ra cứu hỏa chứ? Ngao Phong rất có thể sẽ ra ngoài tham gia cứu hỏa.”
“Đốt vườn Vô Lượng?” Hắc Vân giật mình: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi bị chứng hoang tưởng à.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Vậy ngươi còn có biện pháp nào khác hay sao?”
Hắc Vân nói: “Vườn Vô Lượng chính là nơi mà chín cẩu tặc hận không thể tự mình trấn giữ. Ngươi dám dùng lửa đốt, động tĩnh nhất định không nhỏ. Ngươi không sợ đốt rồi sẽ xảy ra chuyện sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Còn có thể xảy ra phiền phức gì chứ? Bây giờ chín cẩu tặc đang bận gia tăng chỉnh đốn Phiêu Miểu các, ngay cả ta cũng cảm nhận được nội bộ Phiêu Miểu các đang có người ngo nghoe muốn kháng cự. Lúc này chính là lúc thích hợp để phóng hỏa. Chín thánh nhất định hoài nghi là người của Phiêu Miểu các làm. Tóm lại hoài nghi ai cũng không hoài nghi đến đầu của ta. Đây nhất định là lúc để thừa cơ làm loạn, trắng trợn phóng hỏa. Cho dù phát hiện là Hồ tộc làm, ai có thể hoài nghi ta chứ?”
Hắc Vân nói: “Lửa thì đốt được rồi, nhưng ngươi xác định người của ta có thể thoát thân sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Cho nên, ngươi cần phải chuẩn bị cho kỹ những vật dễ cháy, thế lửa phải mãnh liệt, càng lớn càng tốt. Chỉ cần thế lửa đủ lớn, người trong vườn Vô Lượng mới ra nhiều, càng có khả năng dẫn Ngao Phong ra ngoài, thủ vệ mới lo lắng đến sự an toàn của vườn Vô Lượng. Một khi vườn Vô Lượng xảy ra chuyện, ai cũng không gánh nổi trách nhiệm. Bọn họ tất nhiên phải nhanh chóng dập lửa, chủ yếu là cam đoan vườn Vô Lượng phải an toàn.”
“Như vậy, những cái khác đều không quan trọng. Thủ vệ vườn Vô Lượng phải lo bảo vệ cái khác, như vậy người của ngươi mới có thể thuận lợi rút lui.”
“Tộc trưởng, lửa nhất định phải đủ lớn. Nếu lửa quá nhỏ, lúc nào cũng có thể dập tắt được. Thủ vệ sẽ nhanh chóng điều tra xung quanh. Lửa nhỏ, người của ngươi sẽ nguy hiểm. Lửa lớn, người của ngươi mới an toàn, mới có đủ thời gian để thoát thân, hiểu chưa?”

Hắc Vân im lặng suy nghĩ, cuối cùng khẽ gật đầu: “Lần này đến vườn Vô Lượng đường xá xa xôi, lại còn phải chuẩn bị, cho nên ta cần thời gian mấy ngày.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Cứ giữ liên lạc, một khi chuẩn bị xong, ta sẽ đích thân qua đó.”
Hắc Vân nói: “Nói nhảm, ngươi gặp mặt Ngao Phong, không tự mình đi, chẳng lẽ còn muốn ta gặp gã hay sao?”
.....

Chương 1612: Vũ Phi

Chương 1612: Vũ Phi
Khi gần đến thành Vấn Thiên, Ngưu Hữu Đạo chú ý có một hòn đá trên một tảng đá lớn, lập tức khống chế Hôi Sí Điêu hạ xuống.
Đây là phương thức liên lạc giữa hắn và Toa Như Lai. Trên tảng đá không có hòn đá thì nói rõ không có việc gì. Một khi trên tảng đá có hòn đá thì là có tin tức.
Khúc Linh Côn phụ trách truyền tin tức cho hai bên, Ngưu Hữu Đạo cảm thấy không thể dùng được nữa. Bởi vì Khúc Linh Côn cứ ở bên cạnh của hắn, thời gian dài dễ khiến người ta phát hiện. Cho nên, nếu không phải tin tức gấp cần phải truyền ngay, hắn sẽ không sử dụng Khúc Linh Côn.
Quan sát xung quanh, Ngưu Hữu Đạo dời tảng đá xuống, thò tay vào trong khe hở mò mẫm tìm kiếm bên trong, sau đó lấy ra một cục đá nhỏ, bên trong là một tờ mật tín. Mở ra xem, là Toa Như Lai hẹn gặp mặt hắn.
Hai ngày sau, Ngưu Hữu Đạo thừa dịp buổi tối đến chỗ gặp mặt Toa Như Lai lần đầu tiên trong hẻm núi.
Ngưu Hữu Đạo vừa đến, Toa Như Lai đã đến trước lập tức lộ diện.
Khi hai người gặp mặt đều rất cảnh giác, quan sát xung quanh. Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Tiên sinh hẹn ta có chuyện gì không?”
Toa Như Lai nói: “Chuyện ngươi nói trong thư lần trước, ta cảm thấy không nên dùng thư truyền đến truyền đi, vẫn nên gặp mặt trực tiếp thì hay hơn.”
Vì chuyện đó sao? Ngưu Hữu Đạo hỏi tiếp: “Thế chuyện mà ta nhờ đã có kết quả?”
Toa Như Lai nói: “Ta tìm được một người cho ngươi, nhưng chưa hẳn đã phù hợp với yêu cầu của ngươi. Người này cũng được xem là có hiểu biết về tình huống của thánh địa Thiên Ma, nhưng nếu phải nắm giữ tình

huống của Ô Thường thì khả năng không cao. Gã cũng có chút thân phận ở thánh địa Thiên Ma, nhưng chỉ giới hạn bên ngoài, không cách nào tiếp xúc được hạch tâm chân chính bên trong. Trên thực tế, trong thánh địa Thiên Ma cũng không có mấy ai có thể nắm giữ được động tĩnh của Ô Thường.”
“Người ta cũng đã hẹn ra, đang chờ cách đây mấy chục dặm. Ngươi muốn gặp thì gặp, không muốn gặp thì thôi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Là ai?”
Toa Như Lai đáp: “Đồ tôn của Trưởng lão Trúc Tín thánh địa Thiên Ma, tên Vũ Phi.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại: “Ngài xác định có thể khống chế sao?”
Toa Như Lai nói: “Điểm này thì ngươi yên tâm. Khi ta còn chấp chưởng Phiêu Miễu Các, ta đã nắm giữ được một điểm chí mạng của gã. Ta đã giúp gã áp chế. Cho nên gã đã sớm nằm trong sự khống chế của ta, chính là để dành sử dụng cho bất cứ tình huống nào. Trước kia, gã không phát huy được tác dụng của mình, vì thế từ đó đến giờ ta chưa hề dùng đến. Nếu ngươi muốn dùng, ta bắt đầu dùng ngay. Còn nếu không cần, coi như xong. Nhưng ta cảnh cáo trước, thánh địa Thiên Ma có cách để đề phòng cho bản thân mình. Tìm người của thánh địa Thiên Ma không dễ. Vũ Phi đã là cực hạn của ta. Người phù hợp hoàn toàn với điều kiện của ngươi, ta thật sự không có cách nào thỏa mãn ngươi được.”
Ngưu Hữu Đạo suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định: “Ta phải hỏi tình huống của người đó rồi mới quyết định.”
Toa Như Lai đầu đội bồng đen vung tay lên, ném một cái đấu bồng đen khác cho hắn: “Đội vào đi.”
Ngưu Hữu Đạo sững sờ. Hắn thấy Toa Như Lai đeo một chiếc mặt nạ lên mặt, không khỏi hỏi: “Người không phải đã bị ngươi khống chế rồi sao?”
Toa Như Lai nói: “Người đã bị ta khống chế, nhưng gã hoàn toàn không biết là ta. Vì gã mà bại lộ thân phận của mình thì không đáng. Ngươi cũng không muốn để mặt thật đi gặp gã chứ?”
Nói có lý. Ngưu Hữu Đạo lập tức đội đấu bồng đen, đeo một chiếc mặt nạ lên mặt mình: “Tiên sinh đúng là chuẩn bị đầy đủ.”

“Ổn thỏa thì tốt hơn. Đi theo ta.” Toa Như Lai nói, hai người một trước một sau rời đi.
Hai người bay đến một sơn cốc cách đó mấy chục dặm. Khi đến nơi, Toa Như Lai đưa tay búng ba tiếng, hẳn là tín hiệu gặp mặt. Ngưu Hữu Đạo thì quan sát xung quanh.
Tại một góc tối cách đó không xa, một người đàn ông râu quai nón chui ra ngoài, lách mình đến trước mặt hai người, hoài nghi nhìn hai người ăn mặc giống nhau như đúc trước mặt, chậm rãi chắp tay hỏi; “Không biết hai vị tiên sinh triệu kiến có chuyện gì cần làm?”
Toa Như Lai giả giọng khàn khàn: “Vũ Phi, lần này tìm ngươi là có chút việc. Ta hỏi ngươi, ngươi nhất định phải thành thật trả lời. Nếu có bất kỳ giấu diếm nào, ngươi phải tự gánh lấy hậu quả.”
Vũ Phi thở dài thật sâu. Bị uy hiếp như vậy hiển nhiên là không thoải mái rồi: “Hỏi đi, chuyện gì?”
Toa Như Lai nhìn Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, giả giọng nói: “Ngươi có biết chuyện Ô Thường luyện chế Nha Tương không?”
Nghe xong, Toa Như Lai liếc mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo, ánh mắt không khỏi hoài nghi.
Vũ Phi ngạc nhiên đáp: “Nha Tương? Ta thật sự không biết.” Sau đó vội khoát tay giải thích một câu: “Ta thật sự không có giấu diếm. Chuyện Thánh Tôn thi triển bí pháp, ta làm sao biết được. Ta ngay cả thấy cũng chưa từng thấy qua.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ô Thường có hay giết người ở thánh địa Thiên Ma không?”
Vũ Phi do dự nói: “Chỉ cần tuân theo quy củ, thánh địa Thiên Ma làm sao có thể thường xuyên giết người được chứ, chỉ thỉnh thoảng mà thôi.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi tiếp: “Ngươi có tận mắt nhìn thấy ông ta giết người ở thánh địa Thiên Ma không?”
Vũ Phi đáp: “Trước kia ta có thấy một lần. Có người chọc giận Thánh Tôn, Thánh Tôn đánh chết người đó ngay trước mặt mọi người. Nhưng Thánh Tôn rất ít khi ra tay, ta chỉ thấy có một lần duy nhất ở thánh địa Thiên Ma mà thôi.”

Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Ngươi chỉ thấy một lần, vì sao lại nói thỉnh thoảng sẽ có?”
Vũ Phi nói: “Có một số ta không tận mắt nhìn thấy, nhưng ta nghe người khác nói.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Sau khi giết xong, thánh địa Thiên Ma sẽ xử lý thi thể như thế nào?”
Vũ Phi đáp: “Bên ngoài thánh địa có một bãi tha ma, người chết đều được chôn cất ở đó.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Người mà Ô Thường tự tay giết cũng được chôn ở đó sao?”
Ánh mắt Vũ Phi lấp lóe, không biết đối phương hỏi cái này là có ý gì: “Chắc là vậy.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi tiếp: “Rốt cuộc là có hay không, ta muốn một câu trả lời chính xác.”
Vũ Phi nói: “Cái này ta không thể cam đoan, nhưng ta nhìn thấy thi thể được khiêng từ thánh điện đến bãi tha ma.”
Tin tức này khiến Ngưu Hữu Đạo mừng thầm, tiếp tục hỏi: “Nếu bảo ngươi trộm thi hài từ bãi tha ma ra, có vấn đề gì hay không?”
Vũ Phi kinh ngạc hỏi: “Ngươi muốn thi thể từ bãi tha ma?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngươi chỉ cần trả lời ngươi đi được hay không.”
Vũ Phi đáp: “Thi thể được chôn ở bãi tha ma chỉ còn mỗi xương cốt, chỗ đó lại thê lương tĩnh mịch, bình thường hắn không có ai quan tâm, cũng sẽ không ai quản mấy cỗ thi hài, cũng không thành vấn đề.” Trong lòng gã thầm nhủ, nếu tìm gã chỉ vì việc này, vậy thì không có gì nguy hiểm.
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Ngươi có quen với người được chôn ở bãi tha ma không?”
Vũ Phi nói: “Ta đến thánh địa cũng chỉ ba mươi năm. Số lượng người chết trong vòng ba mươi năm qua thì ta còn có ấn tượng, nhưng trước ba mươi năm, ta khẳng định không biết.”
Ba mươi năm? Dựa theo tình huống Triệu Hùng Ca cung cấp, cũng không xa như vậy. Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Nếu ta đưa ra mấy người, ngươi có thể tìm được thi hài chính xác của họ ở bãi tha ma không?”
“Cái này...” Vũ Phi suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Cũng không phải ta chôn, ta làm sao biết chính xác là thi hài nào của ai. Nhưng nếu tiên sinh

muốn biết, việc này cũng không quá khó khăn. Ta có thể đi hỏi người chôn xác.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngươi đi nghe ngóng chuyện này không sợ sẽ bị người khác hoài nghi sao?”
Vũ Phi đáp: “Vấn đề không lớn. Bình thường người đi chôn xác đều là tầng dưới chót của thánh địa, chẳng có thân phận gì. Tìm một cơ hội, xem như vô tình dừng lại ăn uống với bọn họ, trong quá trình nói chuyện phiếm thì tìm hiểu một chút. Chỉ cần người chết có danh tính cụ thể, bọn họ nhiều ít cũng sẽ có ấn tượng. Nếu có kết quả, sau khi công việc thành công, ta cũng có thể lấy cớ bị chọc giận mà giết người diệt khẩu. Những người này không biết bí mật gì, lại không có thân phận địa vị, đã giết thì giết. Dựa vào bối cảnh của ta, chỉ cần không có ai quá chú ý, cẩn thận một chút sẽ không có vấn đề gì.”

Chương 1613: Hỏa thiêu vườn Vô Lượng

Chương 1613: Hỏa thiêu vườn Vô Lượng
“Tốt.” Ngưu Hữu Đạo tán thưởng.
Một bên, Toa Như Lai cảm thấy khó hiểu, không biết chuyện gì xảy ra. Ngay từ đầu nghe qua, ông hơi hoài nghi Ngưu Hữu Đạo đang đánh chủ ý lên vườn Vô Lượng. Nhưng càng nghe, ông lại càng cảm thấy mơ hồ, trộm thi thể để làm gì?
Thấy Ngưu Hữu Đạo gật đầu ra hiệu, Toa Như Lai mới nói với Vũ Phi: “Được rồi, ngươi về trước đi.”
Vũ Phi ngạc nhiên hỏi: “Không cho ta biết tính danh cụ thể của người chết, ta làm sao mà đi nghe ngóng?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngươi không nên suy nghĩ nhiều. Có việc ta sẽ liên lạc lại.”
Toa Như Lai thúc giục một tiếng: “Đi thôi.”
Vũ Phi mang theo sự hoài nghi, nhanh chóng lách mình rời đi.
Sau khi người đã đi, Toa Như Lai thấp giọng hỏi: “Tại sao ngươi đột nhiên lại có hứng thú với thi thể trong bãi tha ma của thánh địa Thiên Ma vậy?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ai lại đi hứng thú với thi thể chứ? Được người nhờ vả mà thôi.”
Toa Như Lai nói: “Là ai muốn ngươi tìm thi thể chứ? Lúc trước ngươi nhắc đến Nha Tương, không phải ngươi đang đánh chủ ý đến vườn Vô Lượng chứ?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Tiên sinh suy nghĩ nhiều rồi. Phòng thủ của vườn Vô Lượng giống như tường đồng vách sắt, muốn đánh chủ ý cũng vô dụng. Ta chịu sự ủy thác của Ma giáo tìm mấy người. Ma giáo hoài nghi

những người kia bị Ô Thường luyện chế thành Nha Tương. Chỉ cần tìm được thi thể thì có thể xác nhận.”
Toa Như Lai ừm một tiếng: “Vậy vì sao ngươi không nói danh tính của người chết cho Vũ Phi biết? Không có mục tiêu, Vũ Phi biết tìm thế nào?” Ông ta nói như vậy, hiển nhiên là có hoài nghi.
Ngưu Hữu Đạo đáp trả: “Tên Vũ Phi này có thể tin được không? Ngài xác định ngài có thể khống chế được gã? Ta còn phải xem tình huống. Nếu không, Ma giáo sẽ rước lấy phiền phức.”
Toa Như Lai nhìn chung quanh, thấp giọng nói: “Vũ Phi có gian díu với người đàn bà của sư gia Trúc Tín. Năm đó, người đàn bà của Trúc Tín ra ngoài du ngoạn, Vũ Phi là một trong những thành viên tùy tùng đi cùng. Khi ta phái người bí mật giám sát, trong lúc vô tình phát hiện gian tình của đôi cẩu nam nữ này.”
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc nói: “Lá gan của tên Vũ Phi này không nhỏ nhỉ?”
Toa Như Lai khoát tay: “Vũ Phi biết người đàn bà của Trúc Tín trước đó rồi. Hai người đã sớm có quan hệ. Về sau Trúc Tín coi trọng người đàn bà đó, Vũ Phi và ả đành xem như không quen không biết, phải lén lút với nhau. Thật ra, Vũ Phi rất sợ, không muốn tiếp tục qua lại với người đàn bà đó nữa, nhưng ả ta không chịu, có cơ hội là quấn lấy Vũ Phi. Lần ra ngoài Thánh Cảnh, ả ta đã đích thân chọn Vũ Phi đi cùng.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Cứ như vậy, khống chế người đàn bà kia chẳng khác nào khống chế người bên cạnh Trúc Tín, không phải còn có lợi hơn so với việc khống chế Vũ Phi sao?”
Toa Như Lai nói: “Loại đàn bà đó không thể nói lý được. Đối với loại đàn bà không có lý trí, đổi lại là ngươi, ngươi dám khống chế ả ta không?”
Ngưu Hữu Đạo suy nghĩ một chút, khẽ gật đầu. Ngẫm lại cũng đúng. Đã đi theo Trúc Tính còn dám dây dưa người yêu cũ, đây chỉnh là không sợ tìm đường chết, còn có máu điên trong người. Đặt cược cho loại người này đúng là hơi nguy hiểm. Cũng chính vì vậy, Ngưu Hữu Đạo mới lo lắng: “Cứ theo đà này, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện. Vũ Phi sẽ bị người đàn bà đó liên lụy.”

Toa Như Lai chỉ chiếc mặt nạ da người trên mặt mình: “Cho nên, ta mới không dám để cho Vũ Phi nhìn thấy dung mạo của ta và ngươi, cũng không để cho gã biết thân phận thật sự của chúng ta. Trước giờ ta vẫn không sử dụng Vũ Phí chính là nguyên nhân này. Muốn để Vũ Phi phát huy được tác dụng nhất định, trước tiên chúng ta phải xử lý ả đàn bà đó. Ngươi đột nhiên cần người, mà ả đàn bà đó lại đang ở thánh địa Thiên Ma, ta nhất thời không tiện ra tay, cũng không có biện pháp nào khác, đành mạo hiểm gọi Vũ Phi đến. Ta còn tưởng rằng vấn đề của ngươi rất lớn, hóa ra chỉ là tìm mấy thi thể.
Ông ta cảm thấy việc mình chạy đến đây có chút nói nhỏ thành to.
Nhưng đối với Ngưu Hữu Đạo thì không phải như vậy. Tuy chỉ chạm mặt nói chuyện vài câu với Vũ Phi, nhưng từ trong cuộc nói chuyện đó, hắn đã thu hoạch được rất nhiều tin tức.
Nói chuyện với Vũ Phi, ít nhất hắn có thể khóa chặt được phạm vi anh linh dùng để luyện chế Nha Tương. Mặc dù không dám xác định chắc chắn, nhưng suy đoán của hắn cũng có khả năng rất cao.
Trước đó, hắn vẫn luôn lo lắng phạm vi trải rộng của anh linh Nha Tương quá lớn, thậm chí còn nằm bên ngoài Thánh Cảnh. Nếu thật sự như vậy, phạm vi này không khỏi quá rộng rồi.
Bây giờ xem ra, khả năng đến từ bên ngoài rất thấp. Hắn có được suy đoán này tất nhiên là có nguyên nhân.
Bí pháp thu thập anh linh không phải ai cũng biết. Nếu mang người ngoài vào Thánh Cảnh rất dễ khiến người ta chú ý, phải qua hết cửa này đến cửa nọ.
Chín thánh cũng rất ít khi rời khỏi Thánh Cảnh. Cửa ra vào cùng một chỗ, nếu chín thánh cứ qua lại thường xuyên, động tĩnh sẽ rất lớn.
Chiếu theo lời của Triệu Hùng Ca, Ô Thường không cách nào khống chế được số lượng lớn Nha Tướng, chỉ có thể khống chế được một số. Nói cách khác, không cần thiết phải ra ngoài để gom đủ số anh linh.
Như vậy, khả năng anh linh Nha Tương đến từ Thánh Cảnh sẽ cao hơn.
Phạm vi bên trong Thánh Cảnh cũng không nhỏ, người của chín nhà cũng không ít, nhưng Triệu Hùng Ca cũng có nói, Nha Tương khi hiện hình sẽ là diện mạo của anh linh khi còn sống.

Như vậy, hắn có thể loại bỏ tám nhà kia. Có lẽ có khả năng Nha Tương trong tay Ô Thường sẽ đến từ nơi khác, nhưng ít ra trong vườn Vô Lượng sẽ không có anh linh Nha Tương của tám nhà kia.
Người của chín nhà liên thủ thủ vệ vườn Vô Lượng, nếu lấy người của tám nhà kia luyện chế Nha Tương, mà tám nhà đó cũng chẳng phải kẻ mù. Khi hiện hình bị tám nhà thấy được, chẳng khác nào chứng cứ chứng minh ta giết người của ngươi. Khi đó, xảy ra chuyện cũng không phải là không thể.
Có lẽ hắn sẽ phán đoán sai, nhưng hắn có thể khóa chặt mục tiêu anh linh Nha Tương trong vườn Vô Lượng rất có khả năng đến từ thánh địa Thiên Ma.
Có một số vấn đề khiến người ta cảm thấy lộn xộn không có đầu mối, nhưng nếu có ai nhắc đến, chỉ cần một ít manh mối là đủ rồi.
Đối với Ngưu Hữu Đạo mà nói, gặp Vũ Phi lần này, hắn đã có được bước sơ bộ cho mình. Kế tiếp chính là xác nhận.
Lửa! Lửa rất lớn! Một trận cháy lớn đột ngột tạo thành một vòng lửa bên trong sơn hải mênh mông, nhanh chóng lan tràn.
Chất dẫn là vật dễ cháy, cộng thêm gió thổi, thế lửa nhanh chóng mở rộng, ánh lửa dần dần trùng thiên.
Dưới nhiệt độ rất lớn, không gian bên trong thế lửa dường như đang vặn vẹo. Một vết nứt màu lam nhạt đột nhiên xuất hiện, sau đó biến thành một cái bát trong suốt, rồi là cả một không gian kèm thêm một mảnh đất, biến đám cháy hình tròn thành một trạng thái bất quy tắc.
Có thể nhìn thấy rõ núi sông, đình đài lầu các bên trong cái bát trong suốt đó, còn có không ít người đang bay lượn.
Dị tượng đột nhiên xuất hiện trong lửa giống như ảo ảnh.
Mặt cái bát trong suốt đột nhiên xuất hiện một vết rách, không ít tu sĩ bay ra, tản ra xung quanh, nhanh chóng lao đến biển lửa, thi pháp dập tắt.
Tốc độ dập tắt lửa của tu sĩ rất cao.
Ngưu Hữu Đạo đang trốn trên một tán cây trên đỉnh núi nhìn ra xa, Hắc Vân đi cùng đột nhiên đưa tay về một hướng, nhắc nhở: “Ra thật rồi, ở bên kia kìa.”

Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong biển lửa đột nhiên xuất hiện một cột khói không đáng chú ý. Hắn trầm giọng nói: “Còn lại để ta xử lý, các ngươi mau chạy đi.”
Hắc Vân không nói hai lời, trực tiếp lách mình rời đi.
Ngưu Hữu Đạo cũng từ tán cây nhảy xuống, nhanh chóng bay lượn trong khu rừng, hướng đến cột khói kia.
Trong biển lửa, Ngao Phong điên cuồng thi pháp, chưởng lực quét trúng chỗ nào, ngọn lửa đang cháy đột nhiên bị đè xuống. Gã phất tay cuốn lấy dòng nước của con suối bên cạnh để dập tắt nốt ngọn lửa.
Một người mặc trang phục Phiêu Miễu Các rơi xuống bên cạnh, thi pháp dập lửa.

Chương 1614: Đồng bọn của ta đến từ hoang trạch tử địa (1)

Chương 1614: Đồng bọn của ta đến từ hoang trạch tử địa (1)
Ngao Phong cứ tưởng là người từ bên trong vườn Vô Lượng tham gia dập lửa, mải lo với công việc, cũng không quá chú ý người bên cạnh. Đợi cho đối phương xích lại gần mình, gã mới phát hiện gương mặt đối phương rất lạ, hình như là đeo mặt nạ, lập tức cảnh giác: “Ngươi là ai?”
Người đến nói: “Ngao Phong, là ta.”
“Ngươi là...” Ngao Phong do dự, cảm thấy giọng nói của người này hơi quen tai, hình như đã nghe qua ở đâu.
“Là ta, Ngưu Hữu Đạo.” Người đến tự báo danh.
“Là ngươi?” Ngao Phong kinh hãi, giọng nói của đối phương hoàn toàn ăn khớp với giọng nói của Ngưu Hữu Đạo trong ấn tượng của gã. Gã hoài nghi hỏi: “Ngươi đến đây làm gì?”
Gã có nằm mơ cũng không nghĩ đến lại gặp Ngưu Hữu Đạo ở đây. Trong khi nói chuyện, gã nhanh chóng nhìn xung quanh. Gã mặc kệ Ngưu Hữu Đạo có phải vô tình đi ngang qua đây hay không, tóm lại gã không hy vọng có người nhìn thấy gã đang ở cùng Ngưu Hữu Đạo.
“Theo ta, nhanh.” Ngưu Hữu Đạo nói.
Ngao Phong hoàn toàn không có ý định đi cùng với Ngưu Hữu Đạo: “Ta còn phải dập lửa.” Nói xong, gã lại càng ra sức dập lửa hơn.
Ngưu Hữu Đạo thúc giục: “Lửa lớn như vậy, thành viên còn phải phân tán xung quanh để dập lửa, có bớt đi một người cũng không ai chú ý đâu.”
Ngao Phong nói: “Ta không có thời gian dây dưa với ngươi.”
Thấy gã không nể mặt mình, Ngưu Hữu Đạo cười lạnh: “Ngươi tận tụy như vậy, Ngưu mỗ bội phục. Được, chỉ cần ngươi không sợ người khác

phát hiện ngươi đi cùng với ta, vậy thì Ngưu mỗ sẽ ở lại giúp ngươi một tay.” Nói xong, hắn kéo mặt nạ trên mặt xuống, đồng thời thi pháp dập lửa.
Bên dưới lớp mặt nạ quả thật là gương mặt của Ngưu Hữu Đạo. Thấy hắn muốn ở lại, Ngao Phong ngừng tay, cả giận nói: “Ngươi muốn làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại: “Ngươi đi theo ta, đi một lát thôi rồi quay về, sẽ không gây phiền phức cho ngươi đâu.”
Bọn họ đối mặt. Ngao Phong chợt nhìn chung quanh, cắn răng nói: “Đi.”
Hai người nhanh chóng rời khỏi đám cháy, mượn địa hình cây cối chập chùng để che giấu.
Sau khi rời khỏi khu vực đám cháy, Ngưu Hữu Đạo dẫn Ngao Phong đến một chỗ ẩn núp đã chuẩn bị trước đó.
Sau khi hai người trốn vào chỗ sâu trong khe núi, Ngao Phong đột nhiên kéo vạt áo của Ngưu Hữu Đạo, giận dữ hỏi: “Ngươi định làm gì vậy?”
Ngưu Hữu Đạo cầm lấy cổ tay của gã, dùng sức gạt ra: “Tiên sinh không phải muốn giết người diệt khẩu sao? Ngươi đã thử qua ở hoang trạch tử địa, nhưng ngươi không giết được. Ngươi không muốn động tĩnh đánh nhau sẽ dẫn người đến đây chứ?”
Hai người đã phân cao thấp, đều vận dụng pháp lực. Ngao Phong kinh ngạc phát hiện pháp lực của mình không làm khó được đối phương.
Ngao Phong vung tay lên, hất tay đối phương ra ngoài, dữ tợn nói: “Ta hỏi ngươi muốn làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Tất nhiên là muốn gặp tiên sinh rồi.”
Ngao Phong hỏi: “Có cái gì cần gặp chứ...” Nói đến đây, gã khẽ giật mình. Nào có chuyện trùng hợp như vậy? Gã hoảng hốt hỏi: “Đám cháy bên ngoài vườn Vô Lượng có liên quan đến ngươi?”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Là ta đốt đấy. Không đốt, làm sao có thể dẫn tiên sinh ra ngoài gặp mặt?”
Hỏa thiêu vườn Vô Lượng? Hỏa thiêu vườn Vô Lượng là vì gã? Ngao Phong giận sôi: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi điên rồi phải không? Ngươi có biết đây là chỗ nào không?”
“Xuỵt!” Ngưu Hữu Đạo dựng thẳng ngón trỏ trên môi, ra hiệu nhỏ giọng chút: “Ngao tiên sinh đừng gấp, ta đến cũng chỉ vì muốn tốt cho tiên

sinh.”
“Tốt cho ta?” Ngao Phong lập tức cười lạnh: “Ngưu Hữu Đạo, ta bị ngươi hại thảm. Ta không nuốt nổi ý tốt của ngươi đâu, miễn đi.”
Điều này đúng là không phải nói suông. Sau khi làm chứng cho Ngưu Hữu Đạo, ý định rời khỏi vườn Vô Lượng của gã bị sụp đổ, còn bị sư phụ mắng xối máu đầu. Đời này sợ rằng sẽ phải chết già trong vườn Vô Lượng. Quan trọng hơn, gã đã chứng minh Phiêu Miễu Các không tuân thủ quy củ của chín thánh. Đắc tội với Phiêu Miễu Các thật sự thảm rồi, thời gian về sau cũng sẽ không dễ chịu.
Cho dù rời khỏi vườn Vô Lượng, gã cũng sống không tốt lành gì. Nhưng lúc đó cũng không còn cách nào. Gã vì giữ tính mạng của mình mà có chút bất đắc dĩ phải làm như vậy.
Ngưu Hữu Đạo khoát tay: “Ta hiểu tâm trạng của tiên sinh, nhưng bây giờ thời gian có hạn, không phải là lúc để nói nhảm. Chúng ta nói ngắn gọn thôi.”
“Chẳng có gì cần nói cả.” Ngao Phong vung tay từ chối, đồng thời chỉ vào mũi Ngưu Hữu Đạo: “Ngừng lại hết đi. Ngươi đừng hòng đem thêm cái gì ra để áp chế ta. Ta cảnh cáo ngươi, sự việc vỡ lở, cùng lắm thì tất cả cùng chết, ngươi cũng đừng hòng tốt hơn. Cút cho ta.” Dứt lời, gã định quay đầu bước đi.
Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt nói: “Ngao Phong, ta đã cách cái chết không xa, ngươi muốn chết cùng ta sao?”
Ngao Phong vừa mới cất bước đã dừng lại, quay đầu lại thật mạnh nhìn Ngưu Hữu Đạo. Gã thấy gương mặt của Ngưu Hữu Đạo vẫn bình tĩnh ung dung, nào giống như người sắp chết, liền trầm giọng nói: “Ngươi đừng có giả bộ với ta.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngao tiên sinh, ta không có đùa với ngươi. Cái gì mà đốc tra Phiêu Miễu Các chó má, chúng ta chẳng qua chỉ là món đồ cho chín thánh lợi dụng mà thôi. Ta có bán mạng cho chín thánh cũng chẳng khác nào uống rượu độc giải khát. Một khi chỉnh đốn hoàn tất, lợi dụng xong, khi Phiêu Miễu Các nhặt lại uy nghi chấp chưởng thiên hạ vì chín thánh, những người đã từng làm mưa làm gió trên đầu Phiêu Miễu Các như chúng ta có còn đường sống hay không? Chín thánh sẽ không

quản sống chết của chúng ta. Đến lúc đó, chúng ta nhất định sẽ chết rất thảm.”
“Ta biết rõ kết quả của ta là như thế nào. Ta thậm chí còn có thể tưởng tượng được cuối cùng mình sẽ chết ra sao. Tình huống sau cùng, Phiêu Miễu Các chỉnh đốn đã xong, còn chúng ta thì mù tịt không biết, vẫn còn tiếp tục đốc tra gây sự, cũng không biết khi nào thì chín thánh dừng tay. Chúng ta sẽ không biết được dấu hiệu khi chín thánh đột nhiên ngừng lại, và bất ngờ có một ngày, Phiêu Miễu Các đưa ra một lý do bắt chúng ta lại.”
“Trong nháy mắt, bọn họ sẽ tiêu diệt sạch sẽ thành viên đốc tra chúng ta, chấn nhiếp thiên hạ. Phiêu Miễu Các lại có được uy nghi chấp chưởng, tiếp tục hiệu lực vì chín thánh. Còn chúng ta đây, ai sẽ quan tâm sống chết của chúng ta?”
“Chim bay tận, lương cung giấu. Giết được thỏ, mổ chó săn. Ngao tiên sinh, ngươi nói, kết quả sau cùng của ta có phải như thế không?”
Sắc mặt Ngao Phong ngưng lại, suy nghĩ những lời đối phương nói. Gã thật sự không nghĩ đến những điều này, nhưng bây giờ nghe xong, tám chín phần mười có khả năng là vậy.
Nguyên nhân rất đơn giản, chín thánh không phải muốn tiêu diệt Phiêu Miễu Các mà chỉ muốn chỉnh đốn. Chín thánh cũng không có khả năng chém hết phụ tá đắc lực của mình. Thiên hạ có rất nhiều người tâm khó lường, lại có nhiều chuyện thi phi như thế, chín thánh làm sao có thể tự cắt thịt mình. Phiêu Miễu Các cuối cùng cũng vẫn là Phiêu Miễu Các mà thôi.
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Ngao tiên sinh, hẳn ngươi cũng biết, ta sống không được bao lâu. Xung quanh ta chỉ còn một con đường chết. Ngươi nói cái gì cùng lắm mọi người cùng chết. Câu nói này của ngươi khiến ta cảm thấy ngoài ý muốn. Ngươi không cần vạch trần ta, ta cũng chỉ có con đường chết. Ngươi cảm thấy đem lý do này ra uy hiếp ta có ý nghĩa sao?”
Ngao Phong chậm rãi bước đến trước mặt hắn: “Rốt cuộc thì ngươi muốn làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nghe nói, thủ hộ cây Vô Lượng là Nha Tương do Ô Thường luyện chế. Ngươi có nhìn thấy Nha Tương không?”

Ngao Phong nghiến răng hỏi: “Ta hỏi ngươi muốn làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Rất đơn giản, vì chuẩn bị một con đường sống cho mình. Không ai cam nguyện ngồi đó chờ chết cả. Trước sau gì cũng chết, vì sao lại không tranh thủ một hy vọng sống cho mình? Ngao tiên sinh, chẳng lẽ ngươi không muốn lấy quả Vô Lượng sao? Chỉ cần lấy được quả Vô Lượng, đại khái có thể tìm một chỗ trốn đi. Đợi khi tu vi đột phá, ngươi còn có cơ hội liều mạng một phen.”
Đúng là đánh chủ ý vào quả Vô Lượng! Ngao Phong chấn kinh: “Ngươi điên rồi sao?”
“Ta không có điên. Bởi vì ta không còn sự lựa chọn nào khác.” Ngưu Hữu Đạo nhấn mạnh, cảm xúc có vẻ kích động, chợt đưa tay chỉ vào mũi đối phương: “Ngươi cũng không được lựa chọn. Nếu ngươi muốn chịu chết, ta tùy thời thành toàn cho ngươi.”

Chương 1615: Đồng bọn của ta đến từ hoang trạch tử địa (2)

Chương 1615: Đồng bọn của ta đến từ hoang trạch tử địa (2)
Quai hàm Ngao Phong căng cứng.
Biểu hiện của Ngưu Hữu Đạo giãn ra, giọng nói cũng hòa hoãn lại: “Ngao tiên sinh, thời gian của ngươi bây giờ chắc cũng không dễ sống nhỉ? Có thể tưởng tượng, bán đứng Phiêu Miễu Các, làm sao có ngày sống dễ chịu chứ? Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ngươi nguyện ý cả đời này sống nhẫn nhục như thế mà không muốn liều một lần sao? Ngẫm lại đi, chung quanh không ai chào đón ngươi, ngươi có thể nhẫn nhịn im hơi lặng tiếng cả một đời à? Chẳng lẽ ngươi không nghĩ đến muốn phản kháng? Chỉ là nghĩ thôi mà ngươi cũng không dám. Bởi vì ngươi cho rằng phản kháng cũng vô dụng, tìm không được cơ hội.”
“Nhưng bây giờ thì khác. Ta, Ngưu mỗ không sợ chết, Ngưu mỗ không thèm đếm xỉa, nguyện ý xả thân tiến về phía trước, hợp tác với tiên sinh nội ứng ngoại hợp. Ta sẽ liên thủ với tiên sinh tạo ra một hy vọng. Cho dù chúng ta chết, chúng ta cũng sẽ chết một cách thống khoái. Chỉ cần chúng ta liên thủ, chưa chắc đã không có cơ hội.”
Ánh mắt Ngao Phong lóe lên, khẽ gật đầu, cười lạnh: “Ta hiểu rồi, ngươi cố ý không cho ta rời khỏi vườn Vô Lượng, mục tiêu chính là bắt ta trở về vườn Vô Lượng chịu đựng một ngày bằng một năm dày vò. Chuyện này từ lúc mới bắt đầu, ngươi đã tạo một cái bẫy liên hoàn nhắm vào ta. Mục đích chính là để dành cho ngày hôm nay, có phải như vậy không?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngươi nói cái gì là bẫy thì hơi quá rồi. Ta không nghĩ sâu như ngươi đã nghĩ đâu. Chỉ là những chuyện tương tự đã làm qua nhiều, nhiều ít cũng có kinh nghiệm. Biết kết quả là thế, chỉ thuận thế mà làm thôi. Mấu chốt của việc này còn nằm ở chỗ của ngươi. Vô

dục tắc cương. Nếu ngươi không có ham muốn, ngươi sẽ không bị cuốn vào. Ta cũng chẳng làm gì được ngươi. Ngươi cũng sẽ không bị hãm sâu đến như vậy. Ham muốn là do con người tự tìm, không cần thiết phải kêu đau. Ai cũng không trách được ai, chỉ có thể tự trách chính mình."
"Ngao tiên sinh, chúng ta oán trách qua oán trách lại cũng không có ý nghĩa. Ngao tiên sinh là người thông minh, việc đã đến nước này rồi, có nghĩ những thứ đó hay không cũng không có ý nghĩa. Chúng ta hãy nên cùng nhau nhìn về phía trước. Chỉ cần có được quả Vô Lượng, chúng ta sẽ có cơ hội đột phá cảnh giới Nguyên Anh."
"Ngao tiên sinh, ngươi không chờ mong cảnh giới Nguyên Anh sao? Ngươi không ngại suy nghĩ một chút đó là tư vị gì, còn cần làm con chó giữ nhà canh giữ vườn Vô Lượng một ngày bằng một năm sao? Ngươi nên nghĩ đến tư vị đột phá Nguyên Anh Cảnh, trường sinh bất tử, người người trong giới tu hành đều tha thiết ước mơ."
Ngao Phong hít một hơi thật sâu: "Ngươi nghĩ hay thật. Ta thấy ngươi đang nằm mơ thì có. Có được quả Vô Lượng thì thế nào? Lấy được, ngươi cũng không thoát được Thánh Cảnh. Tiếp theo, ngươi sẽ phải chịu cảnh không ngừng bị truy sát. Chín thánh đào ba thước đất cũng phải đào ngươi ra cho bằng được. Bọn họ sẽ vận dụng đủ mọi thủ đoạn truy tung để truy sát ngươi. Ta dám cam đoan, trước khi ngươi sử dụng quả Vô Lượng để đột phá cảnh giới Nguyên Anh, bọn họ đã móc ngươi rồi. Ngươi sẽ biết cái gì gọi là hối hận."
Ngưu Hữu Đạo nói: "Nào đáng sợ như ngươi đã nói chứ? Nếu chín thánh thật sự có bản lĩnh này, vì sao đám yêu hồ ở hoang trạch tử địa vẫn còn sống tốt như vậy?"
Ngao Phong nói: 'Hoang trạch tử địa là hoang trạch tử địa, vốn là bảo mệnh của yêu hồ. Chẳng lẽ ngươi còn trông cậy yêu hồ có thể thu nhận ngươi hay sao?"
Ngưu Hữu Đạo chợt nở nụ cười quái dị: "Ngao tiên sinh, vụ cháy phạm vi lớn như vậy bên ngoài vườn Vô Lượng chỉ bùng lên trong thời gian ngắn, ngươi cho rằng chỉ một mình ta là có thể đốt hay sao?"
Ngao Phong nheo mắt: "Ngươi còn có đồng bọn? Bên trong Thánh Cảnh có người dám làm chuyện này với ngươi?"

Ngưu Hữu Đạo nói: “Đúng vậy. Đồng bọn của ta đến từ hoang trạch tử địa, cũng chính là yêu hồ trong miệng của ngươi.”
Ngao Phong chấn kinh: “Không thể nào. Chín thánh dùng hết mọi biện pháp cũng không cách nào phái người đánh vào nội bộ yêu hồ. Yêu hồ không có khả năng tin tưởng con người.”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười: “Mọi thứ luôn có ngoại lệ. Chín thánh không được, không có nghĩa là ta không được. Tiên sinh không ngại suy nghĩ cho kỹ, hoang trạch tử địa là nơi lớn như vậy, tại sao ta lại trùng hợp gặp được tiên sinh mà thiết lập ván cục chứ? Làm sao ta biết được kết cục của Triều Kính? Còn có những manh mối khác. Tiên sinh là người thông minh, chắc hẳn sẽ nghĩ thông.”
Ngao Phong nheo mắt, hít sâu một hơi: “Là yêu hồ làm tai mắt cho ngươi?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Trên địa bàn của yêu hồ, việc này rất nhỏ, chẳng tính là gì.”
Ngao Phong vội hỏi: “Tại sao yêu hồ tộc lại giúp ngươi? Ngươi mới đến Thánh Cảnh không bao lâu, tại sao nhanh như vậy đã có được sự tín nhiệm của yêu hồ?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đó là chuyện của ta, không cần thiết phải giải thích kỹ càng cho tiên sinh biết. Tiên sinh chỉ cần biết, một khi được chuyện, chúng ta có thể trốn vào hoang trạch tử địa, chờ đợi đến ngày đột phá Nguyên Anh cảnh. Tiên sinh, ngươi cũng biết, ta đã dám xông về phía trước, sẽ không hướng tử lộ mà xông lên.”
Ngao Phong im lặng.
Ngưu Hữu Đạo thúc giục: “Tiên sinh, ngọn lửa rất nhanh sẽ bị dập tắt, một khi thế lửa bị khống chế, người của vườn Vô Lượng sẽ điều tra xung quanh, thời gian cho chúng ta thương lượng không nhiều, cần phải đưa ra quyết định.”
Ánh mắt Ngao Phong lấp lóe: “Ngươi không sợ ta đem những chuyện ngươi nói đi lấy công chuộc tội sao? Bí mật liên quan đến yêu hồ lớn như vậy, đủ cho ta miễn tội chết.”
Mắt Ngưu Hữu Đạo sáng lên, đưa tay chỉ vào mũi mình, chém đinh chặt sắt: “Ta cho phép ngươi đi mật báo đấy. Nhưng ngươi hãy nhìn tình huống mà cân nhắc đưa ra quyết định. Nếu muốn tiếp tục làm thì làm,

muốn mật báo thì lúc nào cũng có thể mật báo. Thật, Ngưu mỗ nói thật lòng, ngươi có mật báo ta cũng không oán ngươi. Như ta đã nói với tiên sinh, hết thảy đều tự tìm, chẳng trách được người khác.”
“Đạo lý rất đơn giản. Ngươi ở trong vườn Vô Lượng, ta cũng không chi phối được quyết định của ngươi. Nhưng chỉ cần tiên sinh dám phạm quy đánh cướp ở hoang trạch tử địa, ta sẽ kết luận tiên sinh là người biết theo đuổi, không muốn tiếp tục lãng phí thời gian ở vườn Vô Lượng. Nếu có cơ hội, ta tin rằng, tiên sinh có thể đưa ra được lựa chọn sáng suốt.”
Ngao Phong hơi động tâm, do dự nói: “Nhưng vườn Vô Lượng được trông coi rất nghiêm ngặt. cao thủ bên trong nhiều như vậy, trước mặt cây Vô Lượng lại có Nha Tương bảo vệ, gần đó còn có người của chín đại thánh địa trực luân phiên canh giữ. Có thể nói, bất luận gió thổi cỏ lay nào trước mặt cây Vô Lượng cũng sẽ bị rất nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm vào, hoàn toàn không có cơ hội ra tay.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta không tin trên đời này có thứ không bao giờ thất thủ. Chúng ta gặp vấn đề nào sẽ giải quyết vấn đề đó. Rất nhiều chuyện ta đã suy nghĩ kỹ mưu đồ trước đó, ta sẽ không bao giờ đi làm chuyện mà mình không nắm chắc. Cơ hội lúc nào cũng có, nhưng phải cần chúng ta sáng tạo ra.”
Ngao Phong nói: “Ngươi hãy đem kế hoạch của mình nói ra trước cho ta nghe, xem ta có làm được hay không?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Một hai câu không thể nói được rõ ràng. Thời gian bây giờ có hạn, ngươi phải tranh thủ giải quyết phiền phức lớn nhất bây giờ.”
Ngao Phong hỏi: “Là cái gì? Ngươi nói đi.”
Ngưu Hữu Đạo đáp: “Ngay từ đầu ta đã nói, Nha Tương.”
Ngao Phong nói: “Nha Tương đích thật là một phiền phức lớn. Chúng canh giữ trước cây Vô Lượng không hề di chuyển. Bất kỳ người nào đến gần cũng sẽ bị kinh động. Một khi kinh động, người đó sẽ bị toàn bộ thủ vệ vườn Vô Lượng chú ý. Ta cũng không tránh được đám Nha Tương đó. Ngươi bảo ta giải quyết như thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta tất nhiên có biện pháp. Ngươi hãy nói cho ta biết, có bao nhiêu Nha Tương thủ hộ?”

Ngao Phong đáp: “Không biết, ba con giữ ba phương vị của một cây Vô Lượng.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi tiếp: “Ngươi đã từng nhìn thấy bộ dạng của Nha Tương sau khi biến thành hình người chưa?”
Ngao Phong nói: “Có thấy qua nhiều lần. Chỉ cần có người đến gần cây Vô Lượng, Nha Tương lập tức hóa hình để đề phòng. Ngày nào cũng sẽ có người đến gần cây Vô Lương để kiểm kê số lượng quả trên cây. Mỗi lần có người chạm vào, Nha Tương lập tức hiện hình bảo vệ. Ta cũng đã từng đi kiểm kê số quả, cho nên gặp qua không ít lần.”

Chương 1616: Mạo hiểm

Chương 1616: Mạo hiểm
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nghe nói sau khi Nha Tương hóa thành hình người sẽ có diện mạo giống như người chết khi còn sống?”
Ngao Phong do dự nói: “Đúng là có chuyện như vậy. Khi ba con Nha Tương hiện hình, ta nhìn họ khá quen mắt, hẳn là đã gặp qua khi bọn họ còn sống, hình như là người của thánh địa Thiên Ma, nhưng không quen biết nhau. Ta cũng không rõ đó là người nào ở thánh địa Thiên Ma nữa, cho nên không biết tên.”
Ngưu Hữu Đạo không khỏi vui mừng: “Ngươi có nhớ hình dáng của ba người sau khi Nha Tương biến hình không?”
Ngao Phong không hiểu: “Có chút ấn tượng, nhưng có nhớ thì làm sao, chẳng lẽ ngươi còn muốn chạy khắp nơi để nghe ngóng à? Mà không, ngươi hỏi cái này để làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo muốn gia tăng lòng tin của gã, cũng có thể nói là hắn muốn tăng thêm can đảm cho đối phương, liền thẳng thắn đáp: “Ta có biện pháp hóa giải cửa ải Nha Tương.”
Ngao Phong kinh ngạc: “Ngươi có biện pháp?” Gã không khỏi giật mình, không nghĩ đến đối phương đã dự mưu đến trình độ này.
Ngưu Hữu Đạo khoát tay, cũng không giải thích nhiều, nhanh chóng từ chỗ ẩn thân chạy ra ngoài, nhanh chóng quan sát động tĩnh chung quanh. Có một số việc có nên làm bây giờ hay không, hắn cũng hơi do dự. Sau khi vườn Vô Lượng khống chế thế lửa, không có khả năng xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra, tất nhiên phải trắng trợn lục soát. Bây giờ nhanh chóng thoát thân là biện pháp tương đối ổn thỏa, nhưng nếu tiến thêm một bước sẽ giảm bớt phiền phức không nhỏ đằng sau, nhưng hắn lại sợ thời gian không đủ, lại bị người của vườn Vô Lượng bắt được.

Để ổn định Ngao Phong, hắn đã tốn khá nhiều thời gian để thuyết phục gã, vì thế mới chậm trễ một chút.
Ngao Phong không biết hắn muốn làm gì, cũng chui ra khỏi chỗ ẩn thân. Thấy hắn quan sát bốn phía, gã cũng bắt chước làm theo.
Cảnh sông núi trước mắt khiến cho gã sinh ra cảm khái. Gã bị quản chế rất nghiêm trong vườn Vô Lượng, trên cơ bản chẳng có cơ hội ra ngoài, không nghĩ đến chỉ một mồi lửa của Ngưu Hữu Đạo đã kéo gã ra.
Mắt thấy người ở nơi xa vẫn còn đang giằng co với lửa, Ngưu Hữu Đạo quyết định liều mạng, mạo hiểm một phen, quay đầu vẫy tay với Ngao Phong, dẫn gã chui vào trong chỗ ẩn thân lần nữa.
Ngao Phong quay lại, hỏi một câu: “Chuyện gì vậy?”
Ngưu Hữu Đạo thò tay vào ngực lấy ra một xấp giấy trắng, rồi giống như ảo thuật lấy ra một cây bút than.
Lần này hắn là có chuẩn bị đầy đủ mà đến, ví dụ như liên hệ với Triệu Hùng Ca hay tìm Vũ Phi. Không nắm chắc, hắn sẽ không dễ dàng tiếp cận vườn Vô Lượng, cũng không dám ra tay phóng hỏa. Cho nên, trước đó hắn đã mang theo xấp giấy trắng, phòng khi có chỗ dùng đến. Bây giờ quả nhiên là có đất dụng võ.
Giấy trắng căng ra, một tay cầm một tấm giống như mặt nâng.
Ngao Phong cảm thấy kỳ quái, không biết Ngưu Hữu Đạo định làm gì.
Lúc này, Ngưu Hữu Đạo dùng bút than nói: “Ngươi hãy tường thuật từng chi tiết một hình dạng của ba người sau khi Nha Tương hóa thành, ta sẽ vẽ lại.”
Ngao Phong á khẩu không trả lời được. Nhìn công cụ vẽ tranh, gã có cảm giác không khỏi hơi qua loa. Làm sao mà biểu đạt? Làm sao mà vẽ đây?
Ngưu Hữu Đạo nói: “Thời gian không còn nhiều nữa, nhanh nói đi, đừng có lề mề, vẽ khuôn mặt trước.”
Sau khi nhớ lại một chút, Ngao Phong ghé sát mặt Ngưu Hữu Đạo, trầm ngâm nói: “Người thứ nhất, mặt hơi vuông...”
Tiếng vù vù vang lên. Bút than trong tay Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng vẽ một đường cong trên trang giấy.
“Không vuông như vậy, xương gò má thu lại một chút.”

Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng dùng tay bôi đường cong đi, tiến hành chỉnh sửa lại vị trí gò má.
Sau khi hình dáng gương mặt đã thành hình, cộng thêm thủ pháp thuần thục của Ngưu Hữu Đạo, Ngao Phong nhịn không được phải nhìn Ngưu Hữu Đạo thêm mấy lần, cảm thấy ngoài ý muốn. Đây là lần đầu tiên gã nhìn thấy phương thức hội họa như vậy, trong lòng không khỏi suy nghĩ, tên này không phải vì trộm quả Vô Lượng mà đã sớm luyện tập phương diện này đấy chứ?
Nếu thật sự như vậy, Ngưu Hữu Đạo chuẩn bị đầy đủ như thế, trong lòng gã ngược lại tăng thêm một chút lòng tin.
“Đuôi mắt rũ xuống một chút.”
“Trán hẹp lại một chút.”
“Mũi cao hơn, cằm nhọn lại.”
Hai người tụ lại cùng với nhau, một người dựa vào trí nhớ mà đưa ra ý kiến chỉnh sửa, một người thì khiêm tốn tiếp nhận, không đúng chỗ nào thì chỉnh lại chỗ đó.
Không chút do dự, không chút chậm trễ.
Ngao Phong còn chưa chính thức đồng ý làm chuyện này với Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo cũng không muốn gã đưa ra câu trả lời chắc chắn, nhưng hành động của hai người rõ ràng là cấu kết với nhau làm việc xấu, trạng thái của Ngao Phong rất nghiêm túc.
Đương nhiên, trong lòng hai người cũng căng như dây cung, bởi vì bọn họ còn phải lưu ý động tĩnh bên ngoài.
Ngưu Hữu Đạo vẽ rất nhanh, cuối cùng, ba gương mặt Nha Tương khi còn sống đã hiện lên trang giấy.
Giấy vẽ khá bẩn do chỗ bị bôi khá nhiều. Nhưng điều này không quan trọng, đối với Ngưu Hữu Đạo mà nói, đây chỉ là bản nháp, chỉ cần mang bản nháp về là được, hắn sẽ họa lại một lần nữa.
Vẽ xong, Ngưu Hữu Đạo mở ba bức họa ra trước mặt Ngao Phong:
“Nhìn lại lần nữa xem, có chỗ nào cần chỉnh hay không?”
Ngao Phong liếc nhìn ba bức tranh, trầm ngâm một lát, sau đó lắc đầu:
“Vẫn còn hơi khác so với người thật, nhưng vốn dĩ ta nhớ cũng không rõ lắm, cho nên không thể nói được rõ ràng. Đại khái chính là hình dáng này.”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Dựa vào lời nói để vẽ ra, có chênh lệch cũng là chuyện bình thường. Khác biệt cũng không quá lớn đâu. Nhưng những người biết ba người này, sau khi nhìn thấy ba tấm chân dung, có thể nhận ra bọn họ hay không?”
Ngao Phong nói: “Hẳn là sẽ nhận ra. Trừ phi diện mạo của Nha Tương khi còn sống khác nhau quá nhiều. Ta đối với ba tên này khi còn sống cũng hơi ấn tượng, thành ra sẽ không có khác biệt quá lớn. Nếu không, ta gặp bọn họ sẽ không có cảm giác là đã gặp qua. Người biết bọn họ, khi nhìn thấy chân dung chắc có thể nhận ra. Ít ra so với hình dáng bây giờ không sai biệt lắm.” Gã tự tin gật đầu.
“Được rồi.” Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng thu hồi ba bản vẽ, sau đó đưa giấy bút cho đối phương: “Ngươi hãy phác họa tình huống phòng ngự và bố trí thành viên bên trong vườn Vô Lượng cho ta xem.”
Ngao Phong không nói hai lời, nhận lấy tờ giấy, vừa vẽ vừa giải thích: “Cây Vô Lượng nằm ngay chính giữa vườn Vô Lượng. Ba con Nha Tương đứng trên chạc cây...”
Ngưu Hữu Đạo nghiêm túc lắng nghe, hai mắt nhìn chằm chằm bức vẽ dần thành hình.
Còn chưa xong, bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng người: “Bên kia, ngươi sang bên đó lục soát...”
Hai người giật mình, bốn mắt nhìn nhau, ý thức được phiền phức đến rồi.
Tốc độ phản ứng của vườn Vô Lượng vượt xa dự đoán của Ngưu Hữu Đạo. Trước khi thế lửa còn chưa được khống chế đã phái người tìm kiếm.
Ngao Phong nhanh chóng đẩy lại giấy bút, lặng lẽ bước đến cửa hang nhìn ra ngoài.
Khi Ngưu Hữu Đạo bước gần đến cửa hang, Ngao Phong đã quay đầu lại thủ thế, chỉ mình rồi lại chỉ ra ngoài, ra hiệu gã sẽ nhảy ra ngoài ứng phó.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu đồng ý.
Ngao Phong quay đầu quan sát ngoài động lần nữa, tìm được cơ hội lập tức lao ra ngoài.
Rất nhanh, người đến tìm kiếm đã lên tiếng: “Người nào?”

Ngao Phong đáp: “Là ta.”
Tiếng người quát hỏi: “Ngao Phong? Tại sao ngươi lại ở đây?”
Ngao Phong nhìn xung quanh, biểu hiện như đang điều tra: “Khi dập lửa, ta thấy có người lén lút rời đi, cũng không biết là ai, cho nên ta đã đuổi theo.”
Người kia trầm giọng hỏi: “Người đâu rồi?”
Ngao Phong nói: “Ta thấy hình như người đó nhảy tót vào vùng này, nhưng khi ta tìm kiếm thì không thấy tung tích. Mọi người tản ra lục soát ở đây đi.”
Người quát hỏi thấy nơi này có hiềm nghi, vội khua tay: “Tản ra lục soát, cẩn thận tìm kiếm.”
Mọi người lĩnh mệnh tản ra. Ngao Phong lặng lẽ chiếm một nơi để lục soát, chính là chỗ Ngưu Hữu Đạo ẩn thân.
Ngưu Hữu Đạo đang nép mình ở một bên cửa hang, trang giấy trên tay đã được cất cẩn thận, đồng thời cũng đã đeo mặt nạ, cởi áo khoác bên ngoài, đổi quần áo bên trong thành bên ngoài.
Có bóng người vọt đến cửa hang, Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng sờ thanh kiếm bên hông, vận sức chờ phát động. Sau khi nhìn thấy người đến là Ngao Phong, hắn hơi thả lỏng thanh kiếm, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng, đại khái hiểu được ý đồ trong cuộc trò chuyện giữa Ngao Phong và người kia.

Chương 1617: Chức trách (1)

Chương 1617: Chức trách (1)
Dám phạm quy cướp bóc ở hoang trạch tử địa, còn ung dung không vội đứng ra làm chứng cho cuộc tỷ thí, điều này đã chứng minh Ngao Phong không phải là người nhát gan không giữ được bình tĩnh. Chuyện trước mắt càng thêm chứng tỏ người này rất có đảm lược.
Sợ nhất là gặp phải đồng đội heo. Năng lực của Ngao Phong khiến cho Ngưu Hữu Đạo càng thêm nắm chắc việc mình làm hơn.
Ngao Phong vừa đến, hai người nhanh chóng tiến vào sâu bên trong hang.
Ngưu Hữu Đạo thấp giọng nói: “Một khi bọn họ phát hiện ra ta, ngươi không cần quan tâm đến ta. Ngươi cứ tấn công ta đầu tiên, cũng đừng hạ thủ lưu tình. Ngươi nhất định phải rũ sạch tất cả.”
Khóe miệng Ngao Phong nhếch lên. Lời này khiến gã cảm thấy yên tâm hơn: “Bên ngoài có người tiếp ứng ngươi sao?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đừng quan tâm đến ta. Ta tự có ứng phó, sẽ nghĩ cách để phá vòng vây. Ngươi hãy lo đảm bảo an toàn cho mình, không xảy ra chuyện là được.”
Ngao Phong nói: “Tình huống bây giờ chỉ sợ không cách nào bàn giao lại kỹ càng cho ngươi rồi.” Vừa rồi, gã còn chưa giải thích được bao nhiêu thì đã bị cắt ngang.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta sẽ tìm cơ hội khác. Không đến mấy ngày, ta sẽ đích thân tiến vào vườn Vô Lượng một chuyến, đến hiện trường điều tra một lần. Đến lúc đó chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.”
Ngao Phong chấn kinh: “Ngươi điên rồi? Ngay cả đệ tử chín thánh cũng không dám tùy tiện ra vào. Ngươi vào, nhất định sẽ bị người ta hoài nghi.”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngươi yên tâm đi. Lần thứ nhất chúng ta gặp mặt, ta cũng không có ý định giải quyết tất cả mọi chuyện một lần là xong. Kế tiếp, ta đã chuẩn bị kế hoạch tốt rồi, sẽ không khiến cho bất cứ ai hoài nghi. Ngươi không nên ở lâu. Ngươi hãy trở về đi, ta sẽ nghĩ biện pháp để thoát thân.”
Ngao Phong gật đầu nói: “Ngươi hãy cẩn thận một chút.” Bất chợt, ngoài động có động tĩnh.
Ngưu Hữu Đạo lách mình bước đến chỗ trũng của hang động, đề phòng cao độ. Thật ra, cái động này không sâu.
Ngao Phong cũng vội lách mình chạy ra ngoài, vừa lúc gặp phải thành viên đang tìm kiếm bước đến, thuận miệng nói một câu: “Chỉ là hang động cạn, không có gì đặc biệt.” Nói xong, gã bình tĩnh lướt qua người đối phương.
Người tìm kiếm bước lên hai bước nhìn quanh tình huống trong hang động, dường như tin tưởng Ngao Phong, cho nên cũng không tiếp tục tiến lên phía trước mà quay người đi ra.
Ngưu Hữu Đạo đang dán mình vào vách động nhẹ nhàng thở ra. Nếu đối phương tiếp tục tiến vào điều tra, hắn không thể không bị bại lộ. Hắn cũng chỉ có thể giết người đó, rồi giả bộ chém giết với Ngao Phong để phá vây.
Ngao Phong thấy đồng liêu bước ra, trong lòng như trút được gánh nặng. Quá nguy hiểm rồi!
Một khi bại lộ, gã không biết Ngưu Hữu Đạo có thể phá vòng vây ra ngoài hay không, nhưng nhất định sẽ dẫn đến rất nhiều cao thủ vườn Vô Lượng truy sát.
Nếu Ngưu Hữu Đạo rơi vào tay người của vườn Vô Lượng, hậu quả sẽ không cách nào tưởng tượng. Ai có thể cam đoan Ngưu Hữu Đạo sẽ không bị cạy miệng mà khai ra mọi việc?
Tối thiểu nhất, ai sẽ tin chuyện này là do Ngưu Hữu Đạo gây ra? Tất nhiên cũng có người hoài nghi Ngưu Hữu Đạo, cũng sẽ có người nghĩ hết mọi biện pháp để cạy miệng của hắn.
Mặc dù nhẹ nhàng thở ra, nhưng trước khi Ngưu Hữu Đạo hoàn toàn thoát hiểm, trong lòng Ngao Phong vẫn căng cứng như dây cung, nói với người dẫn đội bên cạnh: “Bên kia không phát hiện được thứ gì.”

Không bao lâu sau, các thành viên phân tán khắp nơi cũng lần lượt trở về bẩm báo, cũng không phát hiện được chuyện gì.
Người dẫn đội phất tay ra hiệu, mọi người một lần nữa tăng cường việc tìm kiếm.
Ngưu Hữu Đạo trốn trong động chờ đến lúc bên ngoài không còn động tĩnh mới ngoi đầu lên, cẩn thận quan sát một lúc mới nhanh chóng chui vào trong núi sâu.
Một đường lén lút, vừa tránh vừa giấu, cho đến khi chạy tới một khu vực ít có người vườn Vô Lượng hoạt động, hắn mới dám dùng tốc độ nhanh nhất để thoát đi.
.....
Thánh địa Băng Tuyết, trên một ngọn núi băng tràn ngập phong tuyết, Tuyết bà bà một tay cầm trượng, một tay cầm tẩu phát ra tiếng cười cạc cạc như tiếng quạ: “Thú vị đây. Chấp sự Thiên Hạ tiền trang vừa mới chết không được minh bạch, bây giờ đột nhiên có người phát cáu đốt vườn Vô Lượng. Thánh Cảnh bình yên đã lâu, bây giờ càng lúc càng thú vị. Quái sự bắt đầu chuyện này tiếp chuyện kia.” Dứt lời, bà ta nghiêng đầu liếc xéo người sau lưng.
Một bên, Bạch Vô Nhai không dám nói một câu, sắc mặt ngưng trọng.
Vèo một tiếng, Bạch Vô Nhai ngẩng đầu, phát hiện Tuyết bà bà đã không còn, chỉ nghe tiếng gió bay lên không, sau đó bóng dáng Tuyết bà bà nhanh chóng biến mất trên không trung, nhìn theo hướng hình như là đến vườn Vô Lượng.
“Haiz!” Bạch Vô Nhai thở dài. Y không biết hỏa thiêu vườn Vô Lượng là do ai làm, lá gan của người này không khỏi quá lớn rồi.
Hỏa thiêu rồi thì như thế nào? Cái gì cũng không chiếm được, không muốn hoài nghi có người đang cố ý gây sự cũng khó.
.....
Vườn Vô Lượng bị đốt, toàn bộ Thánh Cảnh chấn động. Người nào đó đang muốn chạm tay vào cấm địa của Thánh Cảnh. Chạm vào vảy ngược của chín thánh, bảo mọi người làm sao mà không chấn động?
Nội thành Vấn Thiên, một bình trà nước, hai người ngồi đối diện. Biểu hiện của Hoàng Ban và Huyền Diệu đều ngưng trọng.
“Ngọn lửa có phải là do thiên tai gây ra hay không?” Huyền Diệu hỏi.

Hoàng Ban thở dài: “Đột nhiên xuất hiện ngọn lửa lớn đến như vậy, xung quanh vườn Vô Lượng đều có lửa, làm sao có thể là thiên tai được chứ, nhất định là cố ý. Phạm vi bốc cháy rất lớn, không giống một hai người có thể làm được. Chắc chắn là cả một đội ngũ.”
Huyền Diệu im lặng, thở dài: “Cũng không biết là ai, tại sao lại to gan như vậy. Phóng hỏa có ý nghĩa gì sao?”
Hoàng Ban nói: “Làm như vậy hoàn toàn không chiếm được quả Vô Lượng, rõ ràng là lãng phí thời gian. Bên dưới có lời đồn, đã có người liên tưởng vụ đốt vườn Vô Lượng với cái chết của Hồng Vận Pháp, muốn kềm chế hành động chỉnh đốn Phiêu Miểu các. Cũng không biết là ai. Chẳng lẽ bọn họ không biết càng làm như vậy, Thánh Tôn lại càng không chịu bỏ qua sao?’
Huyền Diệu nói: “Đinh tiên sinh nói muốn ra ngoài thường trú một thời gian. Nếu nhận được tin tức này, sợ là ngài ấy sẽ đứng ngồi không yên. Dù sao vườn Vô Lượng cũng treo danh nghĩa Phiêu Miểu các. Xảy ra chuyện như vậy, ngài ấy không muốn trở về gấp cũng khó.”
Hoàng Ban nói: “Nghe nói pháp giá của chín vị Thánh Tôn đã lần lượt đến vườn Vô Lượng kiểm tra tình huống phóng hỏa. Ngay cả Thánh Tôn cũng không tra ra gì, tiên sinh trở về thì biết làm thế nào?”
Huyền Diệu nói: “Nhưng cũng không có khả năng xem như chưa có chuyện gì xảy ra. Không hỏi han đến, ngược lại làm cho người ta phải hoài nghi, tối thiểu phải làm dáng chút gì đó.”
“Haiz, thời buổi rối loạn. Việc quản lý Phiêu Miểu các năm nay lại đúng lúc rơi xuống đầu tiên sinh, cuối cùng phát triển đến tình trạng nào thì không ai nói rõ được.” Hoàng Ban thở dài.
Huyền Diệu lắc đầu, biểu hiện không thể làm gì được.
.....
Khi lời bàn tán bên trong Thánh Cảnh nhấc lên như nước thủy triều, Ngưu Hữu Đạo đã xuất hiện tại một khu vực mây mù lượn lờ trong núi sâu.
Nơi này cách thánh địa Thiên Ma không tính là lớn. Hắn âm thầm ẩn thân bên trong tán cây để quan sát, gương mặt đeo mặt nạ, đầu đội đấu bồng đen.

Đợi một hồi, một người rơi xuống, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, chính là Vũ Phi.
Ngưu Hữu Đạo từ tán cây lóe ra. Vũ Phi cảnh giác nhìn, Ngưu Hữu Đạo vội đưa lòng bàn tay ra, giữa lòng bàn tay có vẽ một đóa hoa mai.
Hoa mai là ám hiệu gặp mặt, để Vũ Phi có thể xác nhận thân phận. Toa Như Lai sẽ không vì Ngưu Hữu Đạo mà chạy tới chạy lui.
Thân phận của Toa Như Lai cũng không thích hợp chạy loạn khắp nơi. Ông ta cũng là người bị chín thánh theo dõi nhiều nhất.
Lần gặp mặt này, Toa Như Lai không đến, chỉ có một mình Ngưu Hữu Đạo, cũng không muốn cho Vũ Phi biết thân phận của hắn. Vũ Phi không biết người đến là thật hay giả, cho nên trước đó Toa Như Lai nhất định phải giúp hai người định ra ám hiệu gặp mặt.
Nơi này cách thánh địa Thiên Ma cũng không tính là xa, cũng để thuận tiện cho Vũ Phi đến. Với thân phận của Vũ Phi, nếu không có lý do chính đáng, sẽ không thể tùy tiện sử dụng phi cầm, nếu không sẽ bị người ta chú ý.

Chương 1618: Chức trách (2)

Chương 1618: Chức trách (2)
Sau khi hai người xác nhận thân phận lẫn nhau, Ngưu Hữu Đạo cũng không dông dài, móc tờ giấy đã được xếp gọn trong tay ra: “Ngươi hãy xem qua, xem có phải là người của thánh địa Thiên Ma hay không.”
Vũ Phi tiếp nhận tờ giấy. Sau khi nhìn chân dung trên tờ giấy thứ nhất, gã ngạc nhiên nói: “Chử Vệ Thành.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Ngươi có quen hay không?”
Vũ Phi nhìn cẩn thận bức tranh. Bút tích trên bức tranh đã không còn được vẽ bằng than. Ngưu Hữu Đạo vì che giấu thân phận với Vũ Phi, cho nên hắn đã dùng bút lông tỉ mỉ phục chế.
Cũng không còn cách nào. Việc này nhất định phải cẩn thận. Hắn đã dùng bút than họa chân dung cho một số người. Phương pháp vẽ tranh đặc biệt đó, hắn phải che giấu thật cẩn thận. Nếu không, hắn rất dễ bị bại lộ thân phận.
Cẩn thận xác nhận lại, Vũ Phi gật đầu: “Chân dung này hơi khác với người thật, nhưng diện mạo chính là người đó. Nếu là người của thánh địa Thiên Ma thì hắn không sai. Y là tội phạm bị xử tử mười mấy năm trước. Ta nhớ lần đó cùng bị xử tử với y có mấy người.”
Gã lật tờ tiếp theo. Sau khi nhìn thấy chân dung, gã bật thốt: “Từ Tử Linh.”
Rồi lại nhìn tờ sau cùng, miệng bật ra một cái tên: “Quảng Hạc.” Gã ngẩng đầu nhìn Ngưu Hữu Đạo: “Không sai đâu, chắc chắn là bọn họ. Bọn họ phạm tội bị xử tử cùng một lúc mười mấy năm trước. Chuyện lần đó đã chọc giận Ô Thường, cho nên ta có ấn tượng.”
Ngưu Hữu Đạo mừng rỡ: “Ngươi có nhớ lần trước ngươi nói có thể tìm được hài cốt người chết không. Bây giờ ta muốn ngươi tìm hài cốt của ba người này giao cho ta.”

Vũ Phi do dự nói: “Việc đã trải qua nhiều năm rồi. Hài cốt còn lại bao nhiêu ta cũng không biết. Có thể tìm được hài cốt hoàn chỉnh hay không, ta không dám hứa chắc.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Nơi có âm khí nặng, hài cốt sẽ không dễ dàng bị phân hủy. Ta cũng không cần ngươi tìm hài cốt hoàn chỉnh, chỉ cần tìm được xương đầu của ba người này giao cho ta là được. Nhưng có một điều mà ngươi cần ghi nhớ, nhất định phải là hài cốt của ba người này, không được sai lầm, hiểu chưa?”
Điều mà đối phương lo lắng, thật ra hắn cũng đã cân nhắc kỹ càng. Bởi vì lần trước, khi hắn yêu cầu Viên Cương đến gặp Triệu Hùng Ca, vì để giữ bí mật, chỉ hỏi Triệu Hùng Ca có cần toàn thân hay không.
Hắn tin rằng chỉ cần Viên Cương hỏi như vậy, Triệu Hùng Ca nhất định sẽ biết đó là ý gì.
Quả nhiên, Triệu Hùng Ca đã hiểu. Cho nên gã mới trả lời là tàn thể cũng được, nhưng xương sọ sẽ có hiệu quả tốt nhất.
Có được câu trả lời chắc chắn, Ngưu Hữu Đạo tất nhiên là muốn xương sọ có hiệu quả tốt nhất rồi.
Chỉ cần xương đầu, Vũ Phi yên tâm không ít, gật đầu nói: “Ta sẽ cố thử một lần.”
Ngưu Hữu Đạo lập tức cảnh cáo: “Không phải cố gắng thử một lần mà là nhất định phải làm cho tốt. Ta lặp lại một lần nữa, nhất định phải lấy được xương đầu của ba người này, tuyệt đối không được nhầm lẫn. Sau khi vật đến tay, ta sẽ có biện pháp nghiệm chứng thật giả. Nếu như có sai lầm, ngươi đã biết hậu quả rồi chứ.”
Vũ Phi yên lặng gật đầu.
Ngưu Hữu Đạo chỉ bức họa trong tay gã, hỏi: “Ngươi có nhớ tên ba người này không?”
Vũ Phi nhìn qua lần nữa, đáp: “Chử Vệ Thành, Từ Tử Linh, Quảng Hạc, đều nhớ kỹ hết rồi.”
Ngưu Hữu Đạo lập tức thu lại bức tranh trong tay đối phương, đồng thời an ủi: “Ngươi yên tâm đi, chúng ta sẽ không qua sông đoạn cầu đâu. Chúng ta còn hy vọng có thể tiếp tục hợp tác lẫn nhau. Nếu người đàn bà kia cứ dây dưa khiến ngươi cảm thấy bất an, nếu ngươi cần, bản thân lại

không tiện ra tay, có được thời cơ thích hợp, chúng ta có thể giúp ngươi giải quyết hết. Đương nhiên, lúc nào ra tay, ta còn cần ngươi phối hợp.”
Vũ Phi liên tục gật đầu: “Như thế thì tốt rồi. Người đàn bà kia thường xuyên chủ động đến tìm ta. Ở thánh địa Thiên Ma, ta thật sự không biết né tránh như thế nào mới tốt. Ta sợ nàng ta lắm. Mấy năm nay ta không dám phấn đấu ở thánh địa Thiên Ma, chính là sợ người ta ghen ghét mà để mắt đến, phát hiện ra điểm yếu của ta. Nếu các ngươi muốn ta cung cấp cho các ngươi sự trợ giúp lớn nhất, tốt nhất giúp ta diệt trừ nàng ta. Bản thân ta thật sự không tìm được cơ hội ra tay, lại không dám nhờ người khác hỗ trợ.”
Ngưu Hữu Đạo vội đưa tay khuyên nhủ: “Đừng nóng vội, ngươi cứ làm tốt chuyện trước mắt cái đã.”
Vũ Phi cam đoan: “Ngươi yên tâm đi, ta nhất định sẽ cố hết sức.”
Những gì cần bàn giao đều đã bàn giao, hai người tạm biệt. Phương thức liên lạc sẽ do Toa Như Lai giải quyết.
Sau khi tách ra, Ngưu Hữu Đạo hủy đi ba bức tranh mà hắn phí hết tâm tư, thậm chí còn mạo hiểm để có được, sau đó đi thẳng đến Thủ Khuyết sơn trang. Trên đường, hắn tìm được Tần Quan và Kha Định Kiệt mà hắn vứt sang một bên.
.....
Cửa ra vào Thánh Cảnh, luồng sóng ảnh chớp động. Một đoàn người từ bên trong bước ra, là đám người Đinh Vệ sau khi biết được kinh biến bên trong Thánh Cảnh mà trở về.
Gương mặt Đinh Vệ vẫn rất bình tĩnh nhưng chuyện vườn Vô Lượng bị đốt khiến cho tâm trạng của y rất tồi tệ.
Đám người Đinh Vệ bay đến Thủ Khuyết sơn trang gần đó.
Kim sí, phi hành tọa kỵ hoặc những thứ dùng để trao đổi thông tin đều phải chịu sự quản lý nghiêm ngặt của Thánh Cảnh, không cho phép tùy ý mang ra mang vào. Tác dụng của Thủ Khuyết sơn trang chính là bổ sung khâu thiết hụt này. Chức trách chủ yếu của Thủ Khuyết sơn trang là phụ trách trông giữ hoặc chuẩn bị tọa kỵ cho các thành viên ra vào Thánh Cảnh.
Thân phận của Đinh Vệ tất nhiên không cần dựa vào pháp lực để bôn ba. Sơn trang sẽ chuẩn bị tọa kỵ cho y.

“Trưởng lão, người đến rồi.” Tần Quan đang đứng trên lầu các chợt nhắc nhở một câu.
Ngưu Hữu Đạo đứng trên lầu các nhìn xuống, nhìn thấy đám người Đinh Vệ bước vào, không khỏi mỉm cười. Quả nhiên không ngoài dự liệu.
Không nói hai lời, hắn nhanh chóng bước xuống lầu, chắp tay hành lễ với Đinh Vệ: “Bái kiến Chưởng lệnh.”
Đinh Vệ dừng bước: “Ngươi đang làm cái gì ở đây?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Cũng không còn cách nào, là do chức trách thôi.”
Đinh Vệ hừ lạnh một tiếng. Mặc cho chức trách của đối phương, bây giờ y chẳng còn tâm trạng để ý đến hắn, tiếp tục tiến lên, áo khoác bay bồng bềnh đằng sau.
Ngưu Hữu Đạo mặt dày mày dạn bước theo đằng sau, vừa đi vừa nói: “Nhớ đến cũng đúng dịp, ta đang có chuyện muốn thỉnh giáo tiên sinh, không nghĩ đến lại gặp tiên sinh ở đây.”
Đinh Vệ vừa đi vừa nói: “Nói mau.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Khi tuần tra đến đây, ta nghe mọi người bàn tán, nói có người phóng hỏa đốt vườn Vô Lượng, không biết là thật hay giả. Nếu là thật, ti chức muốn đến vườn Vô Lượng kiểm tra, mong tiên sinh đồng ý.”
Đang bước đến chỗ phi hành tọa kỵ mà Thủ Khuyết sơn trang đã chuẩn bị sẵn, Đinh Vệ dừng bước, lên tiếng cảnh cáo: “Ngưu Hữu Đạo, vườn Vô Lượng không phải là nơi ngươi có thể đến.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ý của Chưởng lệnh là, không cho phép thành viên đốc tra hỏi đến chuyện của vườn Vô Lượng?”
Lời nói cũng chẳng có gì lạ, nhưng giọng điệu của hắn lại hơi là lạ, dễ khiến người ta nghĩ sai.
Đinh Vệ bỗng nhiên quay đầu, lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt Ngưu Hữu Đạo, thiếu chút nữa phát tác. Giọng điệu của đối phương có chút âm dương quái khí, giống như nghi ngờ Đinh Vệ y đang cố ý ngăn cản thành viên đốc tra hỏi thăm vấn đề vườn Vô Lượng. Trong thời kỳ nhạy cảm như bây giờ, câu nói này ám chỉ cái gì?
Đinh Vệ cố gắng bình tĩnh: “Chuyện của vườn Vô Lượng tất nhiên sẽ có người điều tra. Ngươi có đi tra cũng không tra ra được cái gì.”

Ngưu Hữu Đạo nói: “Chuyện của Hồng Vận Pháp cũng là thành viên đốc tra tra ra đấy.”
Chỉ một câu ngắn gọn nhưng lại ẩn dụ nhiều thứ.
Đinh Vệ nheo mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo, rất muốn hỏi hắn là loại người gì, tại sao gan to bằng trời, dám nói chuyện như vậy với y. Nếu không phải Ngưu Hữu Đạo đang mang cái danh thành viên đốc tra, nếu không phải quyền sinh sát của thành viên đốc tra không nằm trong tay y, bây giờ y sẽ làm thịt Ngưu Hữu Đạo ngay.
Đinh Vệ không nói gì nữa, phất tay một tiếng, mấy con phi hành tọa kỵ bay lên không, chở mọi người rời đi.

Chương 1619: Phụng chỉ đốc tra

Chương 1619: Phụng chỉ đốc tra
Không đồng ý với Ngưu Hữu Đạo, cũng không từ chối. Quan trọng là thành viên đốc tra đốc tra Phiêu Miểu các, mà vườn Vô Lương trên danh nghĩa cũng thuộc về Phiêu Miểu các.
“Nhanh.” Ngưu Hữu Đạo cũng không khách sáo, vẫy tay gọi Tần Quan và Kha Định Kiệt. Ba người vội nhảy lên phi hành tọa kỵ, bay lên không đuổi theo.
Nghe tiếng gió vù vù bên tai, Tần Quan và Kha Định Kiệt nhìn nhau, không hiểu vì sao Ngưu Hữu Đạo lại nói chuyện này với Đinh Vệ.
“Trưởng lão, ngài làm vậy sợ sẽ đắc tội với Đinh Vệ.” Tần Quan có lòng tốt nhắc nhở.
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Đắc tội? Ta đã sớm đắc tội với y rồi. Thêm một lần, bớt một lần có khác gì nhau sao? Không sai, người ta quyền cao chức trọng, nhưng người ta lại chẳng làm gì được chúng ta. Y không có quyền xử lý chúng ta.”
Hai người than thở trong lòng, có cảm giác Trưởng lão vò đã mẻ không sợ rơi.
Kha Định Kiệt nói: “Trưởng lão, vườn Vô Lượng người khác trốn không còn kịp, chúng ta cần chi phải đến vườn Vô Lượng chứ?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Chính bởi vì người khác tránh, chúng ta lại càng phải đi. Vườn Vô Lượng xảy ra chuyện lớn như vậy, thành viên đốc tra ngay cả hỏi cũng không dám hỏi đến, còn có kiểu đốc tra này sao? Ta sợ chọc giận Thánh Tôn, dù là làm bộ cũng được. Hơn nữa, các ngươi không phải muốn đến vườn Vô Lượng mở mang tầm mắt sao? Nhanh lên, đừng tốn thời gian nữa.”
Kha Định Kiệt lay động chỉ linh, ra lệnh phi hành tọa kỵ tăng hết tốc lực.

Được người bên cạnh nhắc nhở, Đinh Vệ quay đầu nhìn lại, phát hiện Ngưu Hữu Đạo đúng là đuổi theo thật, trong lòng hơi tức giận, nhưng do hạn chế của chín thánh, y không làm được gì, muốn thu thập Ngưu Hữu Đạo phải cần có cơ hội.
Không bao lâu sau, ba người Ngưu Hữu Đạo rốt cuộc cũng đã đuổi kịp, đi cùng một nhóm với Đinh Vệ.
Dần dần, trong tầm mắt bắt đầu xuất hiện khu vực núi rừng mênh mông bị hỏa thiêu một mảng lớn. Rốt cuộc, đám người Đinh Vệ cũng đã đến nơi.
Đinh Vệ không nóng lòng hạ xuống, mà ra lệnh cho đội ngũ xoay xung quanh trên không một trận, kiểm tra tình huống khu vực bị hỏa thiêu.
Ở trên không điều tra một lúc, sau đó hạ xuống thấp một chút kiểm tra lại lần nữa, cuối cùng mới rơi xuống một sườn núi. Đinh Vệ bước đến phía trước, đưa lệnh bài Chưởng lệnh Phiêu Miểu các, nhìn khu vực bừa bộn sau khi bị đốt, quát lớn: “Mở cửa!”
Đợi một lát, một vết rạn màu lam nhạt đột nhiên xuất hiện trong hư không, sau đó biến thành một cái bát dốc ngược. Bên trong gợn sóng xuất hiện núi sông, đình đài lầu các.
Mặt bát lại nứt ra một vết rách. Một đám người từ bên trong nhảy ra.
Dẫn đầu là một ông cụ tóc bạc, ông ta lên tiếng: “Tại sao Chưởng lệnh lại đến đây?”
Đinh Vệ thu lại lệnh bài, đáp: “Xảy ra chuyện lớn như vậy, ta phải đến xem chứ.”
Ông cụ tóc bạc nói: “Ngươi cũng biết tình huống ở đây, đến cả một đoàn người là không thích hợp, mang theo hai người là được rồi.”
Đinh Vệ khẽ gật đầu, quay lại nói: “Hai người các ngươi vào cùng với ta, những người khác ở lại bên ngoài.”
Ngưu Hữu Đạo ở một bên nghe xong, vội bước lên trước: “Đinh tiên sinh, thế còn ta?”
Đinh Vệ căn bản chẳng thèm để ý đến.
Ngưu Hữu Đạo lập tức khoát tay ra hiệu hai người Tần, Kha cùng nhau tiến lên chào hỏi ông cụ tóc bạc: “Vị tiền bối này, chúng ta phụng pháp chỉ Thánh Tôn đến đốc tra Phiêu Miểu các, chẳng lẽ không thể đi vào sao?”

Hai người Tần Kha thật sự không biết nên nói cái gì về Trưởng lão của mình, chỉ có thể nhắm mắt theo đuôi.
“Phụng chỉ đốc tra?” Ông cụ tóc bạc nghi hoặc, quay sang nhìn Đinh Vệ: “Có đúng như vậy không?”
Đinh Vệ còn có thể nói cái gì, chỉ có thể khẽ gật đầu.
Ông cụ tóc bạc khẽ cau mày, cũng không nói thêm gì nữa, cho qua.
Tuy nói là cho qua, nhưng vẫn phải tiếp nhận kiểm tra. Ngoại trừ chín thánh, bất kỳ người ra vào ở đây đều phải tiếp nhận kiểm tra. Bình thường không cho phép mang theo bất cứ vật gì ra vào, chỉ có những vật mà các thành viên vườn Vô Lượng thường dùng mà thôi. Nếu ai có mang vật gì vào, nhất định phải chịu sự kiểm tra nghiêm ngặt.
Một người bị ba người đồng thời vây quanh, ngay cả Đinh Vệ cũng không ngoại lệ, ngoan ngoãn tiếp nhận kiểm tra.
Trang sức đi kèm, bao gồm vũ khí tùy thân đều phải bỏ lại bên ngoài.
Sau khi xác nhận không có vấn đề gì, đám người Đinh Vệ mới được cho vào.
Người bước vào, đại trận phòng hộ nhanh chóng đóng lại. Toàn bộ đại trận bỗng nhiên co rụt lại, ánh sáng màu lam lóe lên, vườn Vô Lượng đột nhiên biến mất.
Người đang chờ bên ngoài đại trận đưa mắt nhìn nhau. Cảnh tượng sông núi trước mắt cứ như vậy mà biến mất, chỉ còn lại khu vực bị đốt cháy khét.
Người ngoài không nhìn thấy rõ tình huống thay đổi bên trong, nhưng người bên trong lại nhìn thấy toàn bộ tình huống bên ngoài. Quả thật rất thần kỳ.
Ba người Ngưu Hữu Đạo bước vào, hết nhìn đông rồi đến nhìn tây. Lần đầu tiên bọn họ đến cấm địa, không khỏi hiếu kỳ.
“Nghe nói Thánh Tôn cũng đến?” Đinh Vệ đi cùng với ông cụ tóc bạc đằng trước hỏi một câu.
Ông cụ tóc bạc thở dài: “Ngày hôm sau sau khi sự việc xảy ra, các Thánh Tôn lần lượt đến, cũng không ở lâu, chỉ hỏi một số tình huống rồi rời đi.”
Lời thì nói rất nhẹ nhàng, nhưng Đinh Vệ hiểu, chín thánh nhất định rất tức giận. Người ở đây không bị dạy dỗ mới là lạ.

Vườn Vô Lượng giống như một thế ngoại đào viên, đình đài lầu các xen vào nhau rất tinh tế. Vừa đi, Ngưu Hữu Đạo không ngừng quan sát địa hình. Có không ít người từ cổng hoặc cửa sổ ngóc đầu lên nhìn bọn họ. Trên đường, Ngưu Hữu Đạo nhìn thấy một gương mặt quen thuộc. Đối phương rõ ràng hơi giật mình.

Ngao Phong đang dựa vào lan can, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc. Gã còn tưởng rằng người đến là ai, kết quả là Ngưu Hữu Đạo.

Trong ngày xảy ra sự việc, Ngưu Hữu Đạo có nói cho gã biết, qua mấy ngày nữa hắn sẽ đến vườn Vô Lượng. Khi đó gã còn cho rằng Ngưu Hữu Đạo điên rồi, không nghĩ đến đúng là đến thật.

Sau khi nhìn thấy Đinh Vệ, gã liền hiểu ra, thì ra là theo Đinh Vệ đến. Gã cũng không biết Ngưu Hữu Đạo đã dùng biện pháp gì để Đinh Vệ mang hắn tiến vào vườn Vô Lượng.

Có Đinh Vệ dẫn đầu, gã cũng yên tâm hơn không ít. Gã sợ Ngưu Hữu Đạo làm loạn, dùng thân phận đốc tra chó má tự tiện đốc tra vườn Vô Lượng. Khi đó sẽ dễ dàng khiến cho người ta hoài nghi.

Ngưu Hữu Đạo để ý nơi ở của Ngao Phong, lưu vào trong trí nhớ.

Hắn muốn nghĩ cách đến vườn Vô Lượng một chuyến, ai ngờ có Đinh Vệ, ngược lại bớt được rất nhiều việc. Đinh Vệ có thể tiến thẳng vào khu vực trồng cây Vô Lượng.

Chính giữa, không biết một dòng suối từ đâu ra, vờn quanh một cái “đảo hoang”, bên trên đảo hoang có một cây đại thụ sừng sững.

Bốn phía đảo hoang trống rỗng, trên đảo cũng trống. Bất kỳ ai muốn tiếp cận đảo hoang đều khó tránh khỏi bị người ta phát hiện.

Bốn phía đất trống bố trí chín tòa nhà. Ngưu Hữu Đạo nhìn qua liền biết đây là khu vực dành cho thành viên của chín đại thánh địa trực luân phiên.

Bọn họ vừa đến, chín tòa nhà lập tức xuất hiện một số người nhìn chằm chằm.

Cây đại thụ bên trên đảo hoang lẻ loi trơ trọi cũng không tính là quá cao, ước chừng cao hơn năm trượng, nhưng cành lá rất rộng và dài, giống như cánh hoa xanh biếc.

Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm cây đại thụ. Không cần nói, cây đại thụ này chắc chắn là cây Vô Lượng trong truyền thuyết.

Một đám người bước đến gần dòng suối cạnh đảo hoang. Lập tức, bên trong ba hốc cây giống như ba hốc mắt trên tán cây lóe lên ba con quạ màu đen, trong nháy mắt biến thành ba người đàn ông có làn da đen nhánh, đứng dưới tàng cây cảnh giác nhìn ba hướng, sau đó xoay đầu, ánh mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm đám người, nhìn rất quỷ dị, chính là Nha Tướng thủ hộ.

Ngưu Hữu Đạo cau mày, bắt đầu kiểm chứng gương mặt Nha Tương thủ hộ với từng người mà hắn đã vẽ qua.

Ông cụ tóc bạc đưa tay ngăn cản: “Đinh chưởng lệnh, mọi người đừng đến gần. Vòng quanh một chút là được. Nếu đến gần sẽ xảy ra chuyện ngay.”

Đinh Vệ hiển nhiên cũng là lần đầu tiên đến gần cây Vô Lượng, nghe xong không khỏi dừng bước hỏi: “Lúc chuyện xảy ra, nơi này không có việc gì chứ?”

Chương 1620: Người giang hồ xưng là trộm gia (1)

Chương 1620: Người giang hồ xưng là trộm gia (1)
Ông cụ tóc bạc nói: “Nơi này không có việc gì. Sự việc phát sinh bên ngoài, hết thảy bên trong Vô Lượng viên đều bình an.”
Khi hai người hỏi qua hỏi lại tình huống xảy ra lúc đó, Ngưu Hữu Đạo ngầm sử dụng pháp nhãn quan sát cây Vô Lượng.
Cây Vô Lượng có mười hai nhánh. Mỗi một nhánh đều có một loại quả màu đỏ sậm, lớp vỏ bên ngoài thô ráp như vỏ quả vải, to bằng nắm tay, có hình dáng giống như trái tim.
Điều kỳ lạ hơn, “trái tim” giống như đang sống, phảng phất có nhịp tim, giữa những chỗ gập ghềnh còn có tia sáng màu đỏ phát ra.
Đây chính là quả Vô Lượng trong truyền thuyết, có thể phát sáng, khiến người ta mở rộng được tầm mắt.
Quan sát quả Vô Lượng một lát, Ngưu Hữu Đạo chợt bước đến nói với hai người Đinh Vệ đang nói chuyện: “Chưởng lệnh, ta muốn tìm những người khác để tìm hiểu tình huống khi chuyện xảy ra, xem có phát hiện gì không.”
Đinh Vệ không trả lời mà nhìn ông cụ tóc bạc, giống như đang hỏi có được hay không.
Ông cụ tóc bạc quan sát Ngưu Hữu Đạo, cũng không nói là không được. Dù sao người ta cũng dùng danh nghĩa đốc tra của chín Thánh. Ông quay đầu sang ra hiệu cho tùy tùng sau lưng: “Hai người các ngươi đi theo, một tấc cũng không rời.”
“Vâng.” Hai người lĩnh mệnh chắp tay đồng ý.
Ngưu Hữu Đạo chắp tay cảm ơn, sau đó dẫn hai người Tần Kha rời đi.

Hắn không đến chỗ nào khác mà đến thẳng một cửa phòng, gọi người bên trong ra hỏi.
Lúc tra hỏi, Ngưu Hữu Đạo yêu cầu hai người ông cụ tóc bạc phái đi cùng tránh mặt nhưng hai người không chịu.
“Các ngươi yên tâm đi, ta không rời khỏi sự giám sát của các ngươi đâu. Ta sẽ đứng bên ngoài tra hỏi, để các ngươi nhìn thấy, nhưng cuộc nói chuyện thì không thể để các ngươi nghe thấy được.”
“Không được.”
“Không phải ta không tin các ngươi. Trước khi sự việc chưa có kết quả, tất cả mọi người trong Vô Lượng viên đều có hiềm nghi. Ta muốn phòng ngừa người khả nghi khai khống mà thôi.”
Đối mặt với lời giải thích này, hai người cũng không làm chủ được, đành phải đến chỗ ông cụ tóc trắng xin ý kiến. Kết quả là được đồng ý.
Về sau, Ngưu Hữu Đạo ra hiệu hai người Tần, Kha đi theo hai người kia đứng xa một chút. Lý do là để hai người xác định không nghe được cuộc nói chuyện bên ngoài, hiển nhiên là phòng bị hai người theo dõi sẽ nghe được nội dung nói chuyện.
Cứ như vậy, Ngưu Hữu Đạo dùng thân phận thành viên đốc tra bắt đầu tra hỏi, câu hỏi toàn là hỏi nhảm, chỉ hỏi tình huống lúc đó xảy ra.
Hai người của Vô Lượng viên được phái giám sát nhìn hắn không chuyển mắt.
Hỏi xong một nhà lại đến một nhà khác, cuối cùng cũng đến nhà của Ngao Phong.
Ngưu Hữu Đạo thuận theo một đường, đến từng nhà để hỏi. Ngao Phong đang dựa vào lan can, vừa nhìn là biết mục đích của hắn.
Đến nhà của Ngao Phong, Ngao Phong được gọi ra ngoài, chạm mặt với Ngưu Hữu Đạo ngay giữa đường.
Đợi hai người Tần Kha và hai người giám sát thối lui, Ngao Phong đã nhìn thấy tình huống tra hỏi lúc trước, biết Ngưu Hữu Đạo đã tạo ra được hoàn cảnh ổn thỏa, không khỏi yên tâm trò chuyện, thấp giọng nói:
“Ngươi đúng là chạy đến đây được. Ngưu Hữu Đạo, ta xem như phục ngươi. Ta đã thấy người gan lớn, nhưng chưa thấy người nào to gan như ngươi. Ngươi cứ như vậy mà chạy đến Vô Lượng viên. Ngươi đúng là

có bản lĩnh. Ta đoán chừng đệ tử chín thánh mà biết được cũng phải phục ngươi sát đất.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Cũng không còn cách nào, trước đó, thời gian ta gặp tiên sinh quá ngắn, rất nhiều chuyện còn chưa được rõ ràng. Ta nhất định phải nghĩ cách đến chạm mặt tiên sinh mới được.”
Ngao Phong nói: “Ta chỉ cảm thấy kỳ lạ, khi làm chuyện này, chẳng lẽ ngươi không sợ?’
Ngưu Hữu Đạo nói: “Sợ cũng vô ích thôi. Mọi thứ chỉ cần quen thuộc là được. Khi đã quen thuộc, cứ thế mà làm thôi. Cẩn thận làm là được, chưa nói đến cái gì là sợ hãi.”
Ngao Phong nói: “Xem ra, ngươi đã làm không ít chuyện gan to bằng trời.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngươi đang khen ta hay là châm biếm ta đấy? Tiên sinh, ta đến đây không dễ dàng gì, vẫn nên tranh thủ nói chuyện chính đi.”
Ngao Phong nói: “Việc này ta nghĩ đi nghĩ lại, cho dù có đối phó được với Nha tướng thì sao chứ, hoàn toàn không có khả năng thành công. Chúng ta dừng lại đi, không có khả năng thành công đâu.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đã định ra mục tiêu, chỉ cần hướng đến mục tiêu mà đi, gặp vấn đề nào thì giải quyết vấn đề đó. Còn chưa làm, làm sao biết sẽ không có khả năng thành công?”
Ngao Phong nói: “Không nói cái khác, ngươi cũng nhìn thấy chín tòa nhà giám sát rồi. Bên trong chín tòa nhà đều có ba người giám sát bất kể mọi thời tiết. Chín nhà thời thời khắc khắc đều có người nhìn chằm chằm. Người có mưu đồ bất chính hoàn toàn không có khả năng tiếp cận. Chỉ cần đến gần một chút là sẽ bị phát hiện ngay. Mặc kệ ngươi trộm cũng được, đoạt cũng được, cho dù lấy được quả Vô Lượng, ngươi hoàn toàn không có cách nào xông ra khỏi đại trận. Mà xông ra cũng không thể thoát khỏi sự truy sát. Ngưu Hữu Đạo, từ bỏ đi. Nếu dễ dàng đắc thủ như vậy, bên trong Thánh Cảnh có rất nhiều người có năng lực hơn so với chúng ta. Không đến phiên chúng ta nghĩ cách đâu.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngươi yên tâm đi, chỉ cần giải quyết vấn đề Nha tướng, vấn đề người hoàn toàn không cần tính là vấn đề. Ta đã sớm có dự định.”

Ngao Phong nói: “Ngươi nói nhẹ nhàng như vậy, ngươi tính thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta sẽ giúp ngươi dụ người đi, sẽ tạo cơ hội cho ngươi ra tay.”
Ngao Phong kinh ngạc: “Tạo cơ hội cho ta ra tay? Ngươi có ý gì? Ngươi bảo ta đi trộm?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngươi là người của Vô Lượng viên, là người có biện pháp cất giấu tốt nhất. Ngươi không trộm, ai trộm?”
Ngao Phong nói: “Ngươi nói đùa cái gì vậy? Ta nhát lắm, ngươi đừng có dọa ta.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ngươi yên tâm đi, không phải một mình ngươi chiến đấu đâu. Ta sẽ đích thân phối hợp với ngươi. Chờ ta tiến vào Vô Lượng viên lần nữa, đó chính là lúc ngươi ra tay.”
Ngao Phong nói: “Ngươi còn vào nữa? Không được, ngươi đã vào được, ngươi ra tay không được sao, tại sao nhất định phải là ta ra tay?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi ngược lại một câu: “Ngươi có khả năng dụ hết tất cả thủ vệ đi chỗ khác không?”
Ngao Phong im lặng, sau đó nói: “Không được, bọn họ không nghe lời ta, lại càng không nghe lời của ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Vậy cũng không nhất định, ta tất có biện pháp của ta. Ta đã có biện pháp, dĩ nhiên sẽ do ta xử lý, ngươi cứ phụ trách ra tay là được. Việc này không thể để cho quá nhiều người biết. Khi ra tay, chỉ có hai người chúng ta phối hợp làm việc. Này, vẻ mặt này của ngươi... Tiên sinh, Ngưu mỗ sẽ không bắt ngươi làm chuyện khó xử đâu. Ta nhất định sẽ vì bạn bè mà cân nhắc thỏa đáng. Ta tiến vào lần nữa, nhất định sẽ tạo ra một hoàn cảnh khiến cho ngươi yên tâm mà ra tay. Không có nắm chắc, ta sẽ không làm, ngươi cảm thấy thế nào?”
Ngao Phong hỏi: “Tại sao ta lại có cảm giác giống như ngươi đang nói mơ nhỉ?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Có phải là chuyện hoang đường hay không, sự thật sẽ nói rõ hết thảy. Được rồi, chuyện Nha tướng, chuyện thủ vệ đã có đường giải quyết. Vấn đề còn lại là làm thế nào để mang đồ ra ngoài. Đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng ta đến đây lần nữa.”

Ngao Phong nói: “Ngươi đừng lo lắng làm sao đem đồ ra. Ta hỏi ngươi, sau khi ra tay, làm sao ta rời đi? Ta phải ở chỗ này chờ chết sao? Dưới đại trận phòng hộ, trên trời dưới đất đều bị khóa lại. Người nào chạm vào sẽ bị phát hiện ngay, ta phải làm sao bây giờ?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta đã nói rồi, gặp vấn đề thì giải quyết vấn đề. Chúng ta cứ từng bước giải quyết. Ta hỏi ngươi, ngươi có cơ hội, ngươi có muốn rời khỏi Vô Lượng viên không? Cũng không thể ở trong Vô Lượng viên mãi mãi không ra ngoài?”
Ngao Phong nói: “Cũng không đến mức như vậy, trên cơ bản cũng không phải không có cơ hội ra ngoài. Người của Vô Lượng viên, hàng năm sẽ được nghỉ phép một tháng, cho phép người đó ra ngoài hoạt động. Đương nhiên, nếu ngươi không ra ngoài, ngươi có thể ở đây không ra. Đối với rất nhiều người mà nói, bọn họ đều không muốn ra."

Chương 1621: Người giang hồ xưng là Đạo gia (2)

Chương 1621: Người giang hồ xưng là Đạo gia (2)
“Bởi vì ra ngoài rồi, bọn họ sẽ phải gặp cảnh thẩm tra nghiêm ngặt, sẽ rất phiền phức. Nếu có sơ suất gì, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Không ra ngoài, ngày phép cũng không được giữ lại, xem như bỏ.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Thời gian mỗi người ra ngoài đều cố định sao?”
Ngao Phong nói: “Không phải, nếu có nhu cầu thì xin nghỉ. Mỗi năm chỉ được một lần.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Điều này chẳng phải tốt sao. Đến lúc đó ngươi xin nghỉ phép là được.”
Ngao Phong mở to mắt, tận lực khắc chế tâm trạng của mình: “Ngươi điên rồi à? Người ra vào đều phải tiếp nhận kiểm tra, làm sao ta có thể mang đồ ra ngoài chứ?”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Đây chính là vấn đề phải giải quyết sau đó, làm sao để mang đồ ra ngoài. Vừa rồi, khi ta tiến vào, ta phát hiện thủ vệ cổng không quá nghiêm ngặt, vẫn còn cơ hội. Chỉ cần qua được cửa ải thủ vệ kia, đồ sẽ được mang ra ngoài. Ngươi có cơ hội làm thủ vệ cổng hay không? Nếu không, ngươi hãy nói ra tình huống phòng thủ lúc đó, ta sẽ nghĩ cách.”
Ngao Phong cười khổ: “Điều này không cần nghĩ biện pháp. Bây giờ ta đang gác cổng đấy.”
Ngưu Hữu Đạo nói: ‘Ngươi? Đường đường là đồ tôn của Thánh Tôn, lại đi gác cửa?”
Ngao Phong nói: “Ngươi còn mặt mũi đi hỏi điều này? Ngươi có biết áy náy là gì không? Cái này còn không phải do ngươi tặng cho ta sao? Sau khi trở về từ hoang trạch tử địa, ngươi cảm thấy ta còn sống thoải mái

được à? Bây giờ thì làm việc vặt, đến phiên thánh địa Vô Hư thủ vệ thì đẩy ta đi làm. Ngươi đừng nghĩ nhiều, thủ vệ chỉ là báo tin ngoài cửa khi có người đến mà thôi. Còn việc mở đóng trận pháp không thuộc quyền quản lý của ta. Người kiểm tra ra vào cũng là những người khác."
Ngưu Hữu Đạo nói: "Ta chỉ cần biết khi đại trận đóng mở, ngươi có ở cửa ra vào hay không mà thôi."
Ngao Phong nói: "Có, nhưng ta lại không thể ra ngoài, huống chi canh giữ cửa không chỉ có một mình ta."
Ngưu Hữu Đạo hỏi: "Có mấy người canh cổng?"
Ngao Phong đáp: "Hai người."
Ngưu Hữu Đạo hỏi tiếp: "Cách bao lâu thì ngươi trực luân phiên một lần?"
Ngao Phong nói: "Ở đây có bao nhiêu nhà thì cứ luân phiên bấy nhiêu ngày. Có chín nhà thì luân phiên chín ngày một lần."
"Chín ngày?" Ngưu Hữu Đạo thì thầm, tiếp tục hỏi: "Cửa ra vào trận pháp có quy luật mở ra đóng vào hay không?"
Ngao Phong đáp: "Làm gì có quy luật. Thánh địa lúc nào cũng có người đến kiểm tra, có quy luật gì có thể nói chứ. Có lúc một ngày mở ra đến mấy lần. Có khi mười ngày nửa tháng cũng chưa mở ra một lần."
Ngưu Hữu Đạo nói: "Như vậy, chuyện trước mắt chính là một cơ hội, bởi vì tần suất mở ra hẳn sẽ nhiều hơn. Nếu không tìm được cơ hội này, chúng ta đành chậm rãi chờ cơ hội sau."
Ngao Phong hỏi: "Chờ cơ hội gì?"
Ngưu Hữu Đạo nói: "Ngươi hãy làm cho ta một chuyện. Ta sẽ để cho Hồ tộc nghĩ biện pháp đến gần cửa. Đợi khi đại trận mở ra, điều ngươi cần làm là truyền tin tức cho Hồ tộc."
Ngao Phong giật mình: "Làm sao có thể làm được?"
Ngưu Hữu Đạo nói: "Ta đã nhớ kỹ vị trí cánh cửa rồi. Hồ tộc sẽ nghĩ cách đến gần cửa, có ký hiệu giúp cho ngươi nhận ra. Ngươi hãy lưu tâm quan sát là được. Còn ngươi làm sao nhận được tin tức, rồi làm cách nào truyền ra ngoài, cái này phải phụ thuộc vào ngươi nhìn tình huống mà nghĩ cách. Bây giờ nói nhiều cũng vô dụng. Bước hành động kế tiếp, ta sẽ bảo Hồ tộc báo lại cho ngươi biết."

“Sau khi nhận được tin, ngươi hãy nghĩ biện pháp hoàn thành. Ngươi phải trải qua một lần, chuyện kế tiếp ngươi mới có thể nắm chắc. Chỉ cần làm theo lời ta nói, ngươi sẽ hiểu.”
Ngao Phong nói: “Ngươi nói với ta những thứ này, tại sao ta lại có cảm giác rất mờ mịt.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Cảm giác không quan trọng. Quan trọng là ngươi có làm được hay không. Bây giờ ta không thể trò chuyện với ngươi quá lâu. Ngươi chỉ cần biết, ta không những có thể mang đồ ra ngoài, còn có thể giúp ngươi an toàn thoát thân, mà người của vườn Vô Lượng còn không phát hiện đồ đã mất.”
Ngao Phong nói: “Nói thì dễ nhưng hoàn toàn không có khả năng.”
Ngưu Hữu Đạo nói: “Năm đó, người giang hồ tặng cho Ngưu mỗ ngoại hiệu “trộm gia”, có phải là hư danh hay không, phải làm qua mới biết được. Được rồi, chúng ta nói hơi lâu. Hãy nhớ lời ta dặn, ta sẽ từng bước chỉ dẫn cho ngươi làm, ngươi không cần sợ. Người khác hỏi, ngươi cứ bảo những gì ta hỏi đều là tình huống xảy ra lúc đó. Ta hỏi những người khác cũng như vậy. Cáo từ.”
Dứt lời, mặc kệ phản ứng của Ngao Phong, hắn quay người rời đi, tìm một nhà khác.
Sau khi hỏi thăm thêm vài nhà, đang cùng một người khác trò chuyện, đám người Đinh Vệ bước đến.
Bước đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo, Đinh Vệ thản nhiên hỏi: “Ngươi định ở lại kiểm tra hay theo ta rời đi?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi: “Bây giờ tiên sinh đi sao?”
Đinh Vệ từ chối cho ý kiến: “Ngươi có chức trách của ngươi, ngươi muốn ở lại ta cũng không miễn cưỡng.” Dứt lời liền bỏ đi.
Ngưu Hữu Đạo nghe xong, vội vàng ngừng hỏi nhảm, sau đó ra hiệu cho hai người Tần Kha rời đi.
Hắn đến đây chỉ là để gặp Ngao Phong, cũng không phải đến tra án thật. Huống chi hắn biết chuyện phát sinh chẳng liên quan gì đến người của vườn Vô Lượng, cần chi phải tiếp tục lãng phí thời gian ở đây. Vì thế, không cần thiết hắn sẽ không ở lâu.
Trên đường rời đi, ông cụ tóc bạc đột nhiên hỏi một câu: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi có phát hiện vấn đề gì không?”

Chưa từng gặp mặt lại có thể kêu thẳng tên, có thể thấy được ông ta đã thông qua miệng Đinh Vệ biết được thứ gì đó.
Ngưu Hữu Đạo nghiêm túc nói: “Tiền bối tốt nhất là không nên hỏi. Có vấn đề gì, ta sẽ trực tiếp báo với Thánh Tôn.”
Ông cụ tóc bạc nhăn mặt, muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng vẫn quyết định im lặng.
Đinh Vệ vô thức quay đầu nhìn Ngưu Hữu Đạo, trong lòng âm thầm suy nghĩ. Chẳng lẽ tên này thật sự đã phát hiện được vấn đề gì bên trong vườn Vô Lượng hay sao? Nếu thật sự là vậy, mưa to gió lớn sắp bị nhấc lên rồi.
Y cũng muốn hỏi Ngưu Hữu Đạo có phát hiện vấn đề gì xảy ra hay không, nhưng Ngưu Hữu Đạo đã nói như thế, y cũng không dám hỏi thêm cái gì nữa.
Lúc ra Vô Lượng Viên, một nhóm người lại bị cẩn thận kiểm tra lần nữa, ngay cả Đinh Vệ cũng đàng hoàng phối hợp.
Nói chung là người ra vào nơi đây cơ hồ phải tay không ra vào.
Ra Vô Lượng Viên, mắt thấy Vô Lượng Viên rất thần kỳ biến mất, đám người Đinh Vệ trước tiên giá vật cưỡi bay lên không, Ngưu Hữu Đạo lập tức lệnh người đuổi theo.
Đợi đuổi tới, Đinh Vệ nhìn Ngưu Hữu Đạo hỏi.
“Sao vậy? Ngươi còn muốn cùng ta đi Đại Nguyên Thánh Địa sao? Ngươi không trở về Vấn Thiên Thành?”
Sau khi Ngưu Hữu Đạo hỏi xong phát hiện bản thân hỏi phí lời, ai nói đối phương nhất định phải về Vấn Thiên Thành, Vấn Thiên Thành là địa phương Ngưu Hữu Đạo hắn đặt chân, lại không phải điểm dừng chân cố định của Phiêu Miểu Các, đó chỉ là một bộ ngành dưới tay người ta mà thôi.
Đinh Vệ không để ý đến hắn, người trực tiếp đi xa, nói chung không có bay về phía Vấn Thiên Thành.
“...”
Ngưu Hữu Đạo buồn bực, cảm giác bị Đinh Vệ đùa giỡn, hoá ra trước đó Đinh Vệ muốn cùng hắn rời đi cũng không phải đồng thời trở về, vẻn vẹn chỉ là cùng rời Vô Lượng Viên mà thôi, cảm giác chính là muốn kéo hắn ra Vô Lượng Viên.

Ra cũng đã ra, cũng không còn cách nào khác, phất tay ra hiệu hai người Tần, Kha đổi phương khác hướng rời đi.
Quay đầu lại nhìn vết tích cháy khét trên mặt đất, Ngưu Hữu Đạo trêu chọc hai câu.
“Như thế nào, mở rộng tầm mắt chưa? Toàn bộ tu tiên giới, người có thể đi vào Vô Lượng Viên không nhiều, người may mắn nhìn thấy Vô Lượng Quả càng ít ỏi, đủ để trở thành đề tài câu chuyện cho hai người các ngươi thổi tung trời.
Kha Định Kiệt cười khổ nói:
“Trưởng lão nói giỡn, Vô Lượng Quả... loại sự tình này coi như chúng ta trở về tông môn cũng không dám tùy ý nói ra.
Tần Quan than thở nói:
“Cũng không biết cẩu vật nào lớn mật như vậy, lại dám hỏa thiêu Vô Lượng Viên.
Khóe miệng Ngưu Hữu Đạo co giật, ngẩng đầu nhìn trời...
Trên đường, sự tình hai người Tần, Kha lo lắng lại xuất hiện, hai người bị Ngưu Hữu Đạo vứt ở trên đường.

Chương 1622: Trong bụng tàng vật

Chương 1622: Trong bụng tàng vật
Sớm có lo lắng này là vì bị vứt quen, quen còn lo lắng chỉ vì quá trình chờ đợi quá mức vô vị, còn phải cẩn thận trốn sợ bị người phát hiện ra.
Mắt thấy Ngưu trưởng lão điều động phi cầm đơn độc rời đi, Tần Quan than thở nói:
“Không biết trưởng lão muốn làm gì.”
Kha Định Kiệt hỏi.
“Ngao Phong! Trưởng lão tiến vào Vô Lượng Viên không phải là muốn gặp hắn chứ?”
Tần Quan quay đầu lại, ánh mắt hai người nhìn nhau, đều có hoài nghi giống nhau.
Người khác không biết Ngưu trưởng lão và Ngao Phong trong bóng tối có cấu kết, nhưng hai người bọn hắn biết...
Trong Hoang Trạch Tử Địa, một con Hắc Hồ chui ra, hóa thành trưởng lão Hồ tộc Hắc Vân.
“Đến rồi.”
Ngưu Hữu Đạo ngồi xếp bằng lên tiếng chào hỏi, cũng đứng lên.
Hắc Vân đi tới trước mặt.
“Lại có việc?”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Ta mới từ Vô Lượng Viên đi ra.”
“A! Ngươi tiến vào Vô Lượng Viên?”
Hắc Vân giật mình, thấy đối phương gật đầu thừa nhận, không khỏi lo lắng.
“Ngươi có thể vào, làm gì còn phải bảo chúng ta mạo hiểm phóng hỏa thiêu một lần? Còn nữa, ngươi ra vào như vậy không sợ gây nên hoài nghi sao?”

Ngưu Hữu Đạo nói:
“Không ngoài dự đoán, trong Vô Lượng Viên đề phòng nghiêm ngặt, ta và Ngao Phong tiếp xúc đều nằm trong sự giám thị, không thể có bất kỳ mờ ám. Trong Vô Lượng Viên không phải địa phương thuyết phục Ngao Phong phối hợp, hỏa thiêu dẫn hắn ra chạm mặt là đúng. Còn vấn đề hoài nghi, ngươi không cần lo lắng, không nắm chắc ta sẽ không tiến vào.”
“Bên Ngao Phong ta đã khai thông tốt, tiếp đến phải nhìn xem bản sự của Hồ tộc các ngươi...”
Hắn nói chi tiết kế hoạch liên hệ với Ngao Phong cho Hắc Vân và cả việc tiến hành thương nghị kín đáo, chặt chẽ kia nữa.
Sau khi đã lên kế hoạch mọi thứ thỏa đáng, Hắc Vân thở ra một hơi, vẻ mặt mang theo nét lo lắng:
“Năm đó chúng ta có thể liên hệ với lão tộc trưởng ở dưới mí mắt của La Thu, đối với truyền tin tức tự nhiên không có vấn đề, ta chắc chắn sẽ không để người Vô Lượng Viên phát hiện, chỉ là không biết Ngao Phong có thể phối hợp hay không.”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Có thể phối hợp hay không, thử qua mới biết. Hắn thân là đồ tôn của Đốc Vô Hư, đến lúc Vô Hư Thánh Địa phòng thủ cửa trận sẽ có chút ưu thế.”
Hắc Vân gật đầu nói:
“Ta sẽ mau chóng phái người tới thành lập đường giây liên lạc cùng hắn.”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Sự tình này, chúng ta không thể làm hỏng, cho nên cần phải cẩn thận.”
Hắc Vân nói:
“Ngươi yên tâm, luận trình độ hiểu rõ thế giới này, không ai hơn được chúng ta, tuy chúng ta đánh không thắng cửu cẩu, nhưng ở dưới mí mắt của bọn hắn làm chút sự tình lén lén lút lút lại không thành vấn đề. Hơn nữa vì để lão tộc trưởng có thể khôi phục lại, chắc chắn chúng ta sẽ cẩn thận.”
Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng.

“Nói đến trình độ hiểu rõ thế giới này, vừa vặn có một chuyện cần các ngươi đi làm.”
Hắc Vân nói:
“Chuyện gì?”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Thất Thải Bảo Châu, nghe nói qua chưa?”
Hắc Vân nói:
“Ngươi là nói đồ vật do Hồng Bạng sản xuất?”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Không sai, chính là đồ vật kia.”
Hắc Vân nói:
“Đồ vật kia trừ đẹp đẽ thì không có tác dụng gì, tối đa có tác dụng giống như dạ minh châu, chiếu sáng một chút mà thôi, ngươi muốn đồ vật kia làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Ta tự có chỗ cần, lúc nhận được ngươi sẽ biết dùng làm gì. Ngươi phái người đi hải vực thu thập một chút, nhớ kỹ, lấy màu đỏ.”
Hắc Vân nói:
“Cái này đơn giản thôi, chỉ tốn chút thời gian là được, cũng rất an toàn.”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Mọi việc thường hay xảy ra vấn đề ở những chi tiết không quan trọng, mà có khi sự việc tưởng như bình thường ấy lại là điểm chí mạng, đừng chủ quan bất cẩn, phải cẩn thận, đừng để người khác phát hiện.”
Hắc Vân nói:
“Ngươi yên tâm, đúng rồi, cần bao nhiêu?”
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Ta đã thấy Thất Thải Bảo Châu, vài viên hẳn là được rồi. Có điều cần kích cỡ như thế nào thì khó mà nói trước được, để cho ổn thoả, tìm mười viên, mau chóng làm cho xong đi.”
Hắc Vân nói:
“Được, đi về ta sẽ sắp xếp người đi xử lý, sau khi vật kia tới tay sẽ lập tức đưa cho ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo xua tay nói:

“Không cần đưa tới cho ta, cứ giữ ở chỗ ngươi. Mặt khác ngươi chuẩn bị một mật địa, ta muốn dùng. Trong mật địa chuẩn bị thêm một số vật liệu gỗ cứng rắn, còn có đá tảng, ngọc thạch cũng phải chuẩn bị một ít, đúng rồi, còn có cả nhựa cây nữa.”
Hắc Vân nghi ngờ nói:
“Những thứ này đều chỉ là việc nhỏ, sẽ không có vấn đề gì, lúc nào cũng có thể chuẩn bị tốt.”
“Vậy cứ như thế đi, ta đi trước, chuẩn bị đồ vật đầy đủ xong lập tức liên hệ ta.”
Ngưu Hữu Đạo nói xong cáo từ.
...
Ba chữ Vô Lượng Viên trên bảng hiệu cực kỳ bắt mắt.
Vị trí bảng hiệu cũng chính là vị trí cửa ra vào sau khi đại trận phòng hộ mở ra, Ngao Phong đứng ở dưới bảng hiệu, ngày hôm nay đến phiên người Vô Hư Thánh Địa làm nhiệm vụ.
Hai người cùng làm nhiệm vụ, một người khác tên Nguy Dã, có thể bị phái tới trông cửa, thân phận địa vị có thể suy ra được. Không giống Ngao Phong bị phái tới trông cửa, Ngao Phong là đang tiếp nhận hình thức trừng phạt, Nguy Dã thì đích xác là bởi vì thân phận địa vị.
Hai người như thường ngày làm nhiệm vụ, nhưng Nguy Dã phát hiện ngày hôm nay Ngao Phong đang làm nhiệm vụ dường như có chút bất đồng, tựa hồ hơi mất tập trung.
Ngao Phong bồi hồi ở dưới bảng hiệu dường như vẫn quan sát bên ngoài.
“Ngao tiên sinh đang nhìn cái gì vậy?”
Thời điểm hai người đi ngang qua nhau, Nguy Dã rốt cục không nhịn được khách khí hỏi.
Sở dĩ khách khí, là bởi vì thân phận và bối cảnh của Ngao Phong, hiện tại có lẽ xui xẻo, nhưng dù sao người ta cũng là đồ tôn của Đốc Vô Hư, nói không chừng ngày nào đó lại trở mình quản lý hắn ta cũng nên.
Ngao Phong rùng mình, ý thức được hôm nay hành vi của mình có chút khác thường.
Nhưng hắn thực không nhịn được, Ngưu Hữu Đạo nói sẽ phái Hồ tộc liên hệ hắn, sẽ để Hồ tộc truyền tin tức tới, còn nói cái gì chỉ cần hắn lưu

tâm quan sát sẽ phát hiện.
Phát hiện cái gì? Ngưu Hữu Đạo ngay cả ngày nào hắn làm nhiệm vụ cũng không hỏi, làm sao liên hệ hắn cũng không báo, bên ngoài lại không thấy rõ tình hình trong trận pháp phòng hộ, hắn không thể nào nghĩ ra được sao Hồ tộc có thể liên hệ hắn.
Hắn cũng sợ, sợ gây ra động tĩnh gì bị người phát hiện, thử hỏi hắn làm sao có thể không quan sát.
“Ài, ra sự tình lớn như thế, Thánh Tôn tức giận, không thể lại qua loa, bằng không ngươi ta không chịu trách nhiệm nổi.
Ngao Phong tìm lý do hợp tình hợp lý.
Nguy Dã vừa nghe, thần sắc nghiêm nghị, cũng lên tinh thần theo.
Ngao Phong ứng phó qua, tiếp tục nghiêm mật quan sát bên ngoài? Hồ tộc sẽ đưa tin tức đến cửa? Nói chơi à? Vùng này cực kỳ trống trải, đặc biệt là địa phương cách cửa vài chục trượng đều bị liệt hỏa đốt một lần, không có chướng ngại che lấp, có đồ vật gì tiếp cận rất dễ dàng bị phát hiện, Hồ tộc làm sao có khả năng đưa tin tức đến cửa?
Thế nhưng Ngưu Hữu Đạo không thể lấy loại sự tình này nói đùa, liên tiếp có những hành động mạo hiểm là vì để kể loại chuyện cười này, vậy quả thật sẽ thành chuyện cười.
Nhưng hắn nhìn tới nhìn lui, thực nhìn không ra dị dạng gì, chỉ phát hiện một con bọ cánh cứng rơi ở trên nhánh cỏ, lúc thì bay lên loanh quanh hai vòng.
Lẽ nào là phái bọ cánh cứng đến truyền tin tức sao? Chính hắn cũng cảm thấy hoang đường, ai có thể điều khiển bọ cánh cứng ở khoảng cách xa vậy chứ?
Trách nhiệm trông coi đại môn cực kỳ khô khan vô vị.
Thời điểm nửa buổi chiều, một con phi cầm cỡ lớn bay đến, lao xuống dừng ở bên ngoài, người tới là trưởng lão Thiên Ma Thánh Địa, lộ ra lệnh bài thông hành của Ô Thường.
Nguy Dã đi tới bên cạnh một cái chung treo lơ lửng ở dưới bảng hiệu, nắm dây thừng rung vang coong coong.
Rất nhanh, nhân viên Vô Hư Thánh Địa trực ban kết thành đội chạy tới, cửa trận mở ra, một đám người đi ra ngoài tiến hành lục soát nghiêm mật.

Thời điểm lục soát, ánh mắt Ngao Phong đột nhiên động một cái, phát hiện con bọ cánh cứng ở ngoài cửa đột nhiên bay vào.

Chương 1623: Khéo léo từ chối (1)

Chương 1623: Khéo léo từ chối (1)
Chẳng ai để ý thấy có một con sâu nhỏ sau khi đi vào trực tiếp rơi ở trên người Ngao Phong.
Ngao Phong nhấc tay, không chút biến sắc nắm con bọ cánh cứng ở trong lòng bàn tay, thi pháp điều tra, sau khi điều tra trong lòng hơi hồi hộp một chút.
Trong bụng bọ cánh cứng ẩn giấu đồ vật!
Hắn cấp tốc giương mắt liếc nhìn ra phía ngoài, bọ cánh cứng không thể nhận biết mình, hắn có thể khẳng định, địa phương bên ngoài chắc chắn có Yêu Hồ đang ẩn núp.
Ngưu Hữu Đạo không biết bản thân ngày nào trực ban, bên ngoài cũng không thấy rõ tình hình bên trong, nhưng bọ cánh cứng này có thể lao thẳng tới mình, nói rõ bên ngoài có Hồ tộc theo dõi sát sao, cửa trận mở ra nhìn thấy mình lập tức điều động bọ cánh cứng tìm hắn.
Thế nhưng nhìn tới nhìn lui, cũng không nhìn ra Yêu Hồ đang núp ở chỗ nào.
Trải qua kiểm tra nghiêm mật, người Thiên Ma Thánh Địa được cho đi vào, nhân viên đi ra ngoài chấp hành kiểm tra cũng toàn bộ lui trở về.
Đại trận lại lần nữa đóng kín, dưới bảng hiệu khôi phục yên tĩnh, Nguy Dã nói thầm một tiếng.
“Gần đây hình như như mỗi ngày đều có người đến.”
Ngao Phong than thở nói:
“Dù sao mới xảy ra sự tình lớn như thế, nội bộ Vô Lượng Viên nhìn như không có việc gì, nhưng ai cũng không dám bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện. Lo lắng Vô Lượng Quả có sơ xuất, chín đại thánh địa mỗi ngày không phái người đến xác nhận một lần mà nói... đổi thành ngươi, ngươi có thể yên tâm sao?”

Sau khi nói ra lời ấy, ngay cả chính hắn cũng ý thức được, Ngưu Hữu Đạo thiêu rụi bên ngoài, e rằng không chỉ là để cho tiện tiến vào Vô Lượng Viên chạm mặt hắn.
Hiện giờ, một ngày sau khi hắn gặp Ngưu Hữu Đạo, cũng là ngày đầu tiên làm nhiệm vụ, cửa trận liền mở ra, Hồ tộc lập tức liên hệ hắn, đã nói rõ tác dụng của trận hỏa công kia.
Một cây đuốc ép hắn ra ngoài liên hệ, thuyết phục hắn thông đồng làm bậy.
Dựa vào một cây đuốc, lại cùng Đinh Vệ tiến vào Vô Lượng Viên gặp hắn, ngang nhiên yêu cầu hắn cùng hợp tác dưới sự giám thị của Vô Lượng Viên.
Cộng thêm hiệu quả trước mắt, hắn đột nhiên ý thức được trận hỏa hoạn này là do Ngưu Hữu Đạo phí không ít tâm tư nghĩ ra.
Từ điểm này có thể thấy, Ngưu Hữu Đạo vì trộm lấy Vô Lượng Quả hạ đã bỏ ra công sức vô cùng lớn, trong lòng hắn âm thầm nói.
Hắn bị vây ở trong Vô Lượng Viên không biết thế cục bên ngoài, bằng không chắc hắn sẽ biết tại sao Ngưu Hữu Đạo lại chọn thời cơ này phóng hỏa.
Nói chung càng cảm nhận được dụng tâm của Ngưu Hữu Đạo, nỗi bất an trong lòng hắn càng vơi đi hơn một chút, dù sao việc này không phải là bình thường, hơi có sơ xẩy sẽ rơi đầu mất mạng.
“Phải a!”
Nguy Dã nghe vậy gật đầu, cảm khái một tiếng.
Bọ cánh cứng tới tay, Ngao Phong không dám kiểm tra ngay, vẫn chờ đến sáng sớm hôm sau thay ca trở lại chỗ ở của mình, mới dám móc ra bọ cánh cứng.
Quan sát một chút, không biết làm sao bỏ đồ vật vào bụng bọ cánh cứng, khả năng duy nhất là từ hậu môn nhét vào.
Hắn thi pháp cẩn thận lấy đồ vật ra, muốn tận lực không hại tính mạng của bọ cánh cứng, lo lắng con bọ cánh cứng này còn có tác dụng truyền tin tức.
Nhưng vừa lấy đồ vật ra, bọ cánh cứng liền không còn động tĩnh, chết rồi, hắn cũng chỉ có thể coi như thôi.

Một cuộn giấy đã được niêm phong kín, mở ra, phía trên có chữ viết bé nhỏ lít nha lít nhít.
Nội dung là để hắn và Hồ tộc thành lập liên hệ, để hắn truyền ra tin tức báo cho Hồ tộc thời gian hắn trực ban chuẩn xác...
Lúc truyền tin tức ra, chỉ cần hắn giấu tin tức vào vật thể không làm người chú ý, nghĩ biện pháp ném ra là được, Hồ tộc sẽ phái người tới lấy.
Chú định thời gian là buổi tối, để tránh bị người phát hiện.
Đương nhiên, vẫn cần hắn phối hợp, Hồ tộc sẽ ở thời gian hắn chỉ định tới lấy, bởi vì khi liên hệ, Ngao Phong nhất định phải tránh được sự chú ý của tên thủ vệ khác.
Xem xong nội dung trong thư, Ngao Phong tiêu hủy mật thư và bọ cánh cứng, ở trong phòng thở phào ra một hơi, nói thầm:
“Tám ngày sau...”
...
Trong thư phòng, Ngưu Hữu Đạo vừa nhận được phản hồi liền đi tới sau bàn ngồi xuống, lại lần nữa móc ra thư trong tay áo kiểm tra.
Đây là lần thứ hai hắn kiểm tra, nhìn qua một lần, lại nhìn qua lần nữa, yên lặng tựa ở trên ghế, ngẩng đầu nhìn nóc nhà than nhẹ một tiếng.
Thư là do Toa Như Lai chuyển đến, Viên Cương tự tay viết, như thường ngày, là sưu tập tin tức ngoại giới truyền tới.
Sở dĩ nội dung để hắn thở dài, là bởi vì trong thư đề cập một chuyện, quận chúa Thương Thục Thanh có đối tượng kết hôn, đối tượng là Phó Quân Lan.
Phó Quân Lan này có chút ngọn nguồn với Thương gia, gia tộc vốn là thế gia ở Yến Kinh, trước kia có giao du với Ninh vương Thương Kiến Bá, sau khi Ninh vương phủ sa sút, Phó gia bị liên lụy, cũng bởi vậy trở nên nghèo túng. Thương Triêu Tông quật khởi ở Nam Châu, Phó gia nhờ vả Nam Châu, cũng vì tình cảm ngày xưa, nên được Thương Triêu Tông giúp đỡ một chút, bắt đầu có vài bước khởi sắc.
Khi còn bé Phó Quân Lan đã từng gặp qua Thương Thục Thanh ở Ninh vương phủ, hai đứa trẻ cùng nhau chơi đùa, nên biết bộ dạng của Thương Thục Thanh ra sao.

Bởi vì gia tộc sa sút, lòng người dễ thay đổi, Phó Quân Lan vẫn chưa kết hôn, xem như cùng Thương Thục Thanh đồng mệnh tương liên. Chẳng ai nghĩ tới hai người nhiều năm sau lại còn có cơ hội gặp nhau, có thể khiến Thương Thục Thanh kính trọng vài phần, hai người cũng coi như là một đoạn nhân duyên được tạo hóa an bài.

Thương Triêu Tông rất để ý đến việc này, nâng đỡ gia tộc người ta là một chuyện, còn gả muội muội lại là chuyện khác. Sau khi phái người tra xét nội tình những năm này của Phó Quân Lan, sau khi xác nhận không có vấn đề y mới đồng ý. Bây giờ Thương Thục Thanh và Phó Quân Lan đang thử tiếp xúc, đợi song phương đều xác nhận, hai gia đình sẽ nói đến chuyện hôn sự.

Cũng không biết Viên Cương có ý gì, trong thư, sự tình của Thương Thục Thanh chiếm quá nửa.

Ngưu Hữu Đạo hiểu ý của Viên Cương, Ngưu Hữu Đạo biết ở trong mắt Viên Cương, Thương Thục Thanh là cô nương tốt, Ngưu Hữu Đạo cũng biết ở trong mắt Viên Cương, chưa bao giờ lấy dung mạo đến cân nhắc một nữ tử là tốt hay là xấu.

Trên thực tế người của Mao Lư Sơn Trang mắt cũng không mù, đều nhìn ra Thương Thục Thanh có ý với Ngưu Hữu Đạo hắn, Viên Cương tường thuật như vậy là có ý muốn khuyên hắn cân nhắc một chút.

Quan hệ giữa hắn và Viên Cương, không có cái gì là không thể nói thẳng, sở dĩ Viên Cương không có trực tiếp khuyên hắn, là bởi vì biết quá khứ của hắn.

Tường thuật như vậy, là hy vọng hắn buông bỏ quá khứ, bắt đầu lại lần nữa.

Có thể buông bỏ quá khứ hay không, là việc của Ngưu Hữu Đạo hắn, hắn biết nên làm như thế nào, không cần người khác bận tâm.

Hắn không ngốc, hắn cũng biết tâm ý của Thương Thục Thanh đối với hắn, hắn cũng biết Thương Thục Thanh trừ dung mạo ra, thì cái gì cũng tốt.

Có để ý dung mạo hay không? Không thể nói một chút cũng không để ý, đó là nói xạo.

Nhưng nguyên nhân hắn không thể tiếp nhận không liên quan gì tới dung mạo, từ khi bị Viên Cương và Thương Thục Thanh kéo vào vũng

nước đục này, hắn đã phải bước lên một con đường thân bất do kỷ.
Nói cái gì sợ hại Thương Thục Thanh có lẽ có chút già mồm, nhưng sự thực đích xác là như vậy, hiện tại tình cảnh của hắn vẫn ở bên bờ sinh tử, mặc kệ cùng ai nói chuyện yêu đương đều là hại đối phương. Mặc kệ hắn cùng nữ nhân nào xác lập quan hệ, người xuống tay với hắn không được đều sẽ nghĩ tất cả biện pháp ra tay với nữ nhân của hắn, không nói người khác, Đinh Vệ và Huyền Diệu kia có kẻ nào sẽ bỏ qua cơ hội bắt bí hắn chứ? Đến lúc đó không chỉ hại nữ nhân kia, còn phải liên lụy tới một lượng lớn người bảo hộ nữ nhân kia.
Cách Thương Thục Thanh xa một chút, duy trì một khoảng cách nhỏ, từ trình độ nào đó đích xác là bảo hộ Thương Thục Thanh. Cũng chẳng còn cách nào khác, tình cảnh trước mắt của hắn chính là như vậy.

Chương 1624: Khéo léo từ chối (2)

Chương 1624: Khéo léo từ chối (2)
Đương nhiên, ngoại trừ những nguyên nhân này, hắn cũng sẽ không tiếp nhận Thương Thục Thanh. Không có nguyên nhân khác, chỉ vì giữa hắn và Thương Thục Thanh không có tình yêu nam nữ, hắn sẽ không bởi vì cảm thấy nữ nhân nào đó không tệ liền cưới, sẽ không bởi vì cảm động gì gì đó mà cưới, không có tình yêu nam nữ chính là không có tình yêu nam nữ, hắn nhất quán tuân theo lý trí.
Loại sự tình này hắn không thể bởi vì thái độ của người khác liền miễn cưỡng bản thân, lại nói, cũng không ai đi miễn cưỡng hắn.
Không ai miễn cưỡng liền nói rõ cho dù là ở trong mắt người khác, cũng cảm thấy bọn họ không thích hợp.
Thở dài là bởi vì dù sao cũng đã được Thương Thục Thanh hầu hạ nhiều năm, cảm thán một đời của Thương Thục Thanh hủy ở khuôn mặt, hắn không rõ vì sao Ninh vương Thương Kiến Bá lại muốn nữ nhi của mình biến thành "mặt quỷ", Triệu Hùng Ca nói không rõ ràng nhưng ắt hẳn trong chuyện này có cất giấu bí mật gì đó.
Có một số vấn đề trong lúc nhất thời không nghĩ ra, tạm thời cũng không có thời gian nghĩ nhiều.
Hắn rút trang giấy trên bàn ra, viết hai phong thư, một phong cho Toa Như Lai, để Toa Như Lai hỗ trợ tra bối cảnh của Phó Quân Lan, lo lắng năng lực điều tra của Thương Triêu Tông có hạn.
Hắn hy vọng Thương Thục Thanh có thể gả cho một người tốt sống hạnh phúc, không hy vọng một nữ tử tốt như thế rơi vào bất hạnh.
Cũng không chỉ bởi vì Thương Thục Thanh, Thương Thục Thanh lấy chồng đối với toàn bộ thế lực Thương hệ mà nói tuyệt đối không phải sự tình nhỏ, một khi bị người lòng mang ý đồ xấu lợi dụng, hậu quả khó mà lường được, không thể không cẩn thận.

Một phong thư khác là cho Viên Cương, nếu như Thương Thục Thanh có thể thuận lợi lấy chồng, hỗ trợ chuẩn bị một phần hậu lễ.
Hai phong thư vừa viết xong, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa của Tần Quan.
“Trưởng lão, có khách quý đến cửa.”
Ngưu Hữu Đạo thuận miệng hỏi.
“Ai?”
Tần Quan nói:
“Phu phụ Băng Tuyết Các Các chủ đến đây bái kiến.”
Xuyên Dĩnh và Tuyết Lạc Nhi? Ngưu Hữu Đạo sửng sốt một chút, hai vị kia chạy tới làm gì? Hắn thu thư nhét vào trong tay áo, cấp tốc đứng dậy đi ra.
Đi tới bên ngoài, Xuyên Dĩnh và Tuyết Lạc Nhi đã chờ đợi ở trong đình viện, một đôi bích nhân, nam ngọc thụ lâm phong, nữ đẹp như thiên tiên, chỉ là cái bụng lại lớn hơn không ít.
“Tham kiến Các chủ, chào Xuyên huynh.”
Ngưu Hữu Đạo bước nhanh qua chào.
Thái độ của Xuyên Dĩnh thân mật nhiệt tình, trực tiếp tiến lên nắm cánh tay của Ngưu Hữu Đạo, sang sảng cười to nói:
“Ngưu huynh, mạo muội tới chơi, đường đột quấy rầy rồi.”
Tuyết Lạc Nhi lộ ý cười thân mật, nhưng có chút rụt rè, dù sao nói cho cùng thì thân phận và địa vị của Ngưu Hữu Đạo không đáng để cho nàng ta phải bận tâm, nếu không phải bởi vì trượng phu, với thân phận của nàng ta sao có thể đến thăm một trưởng lão môn phái như thế này chứ.
“Không quấy rầy, không quấy rầy, hai vị là quý khách ta có muốn cũng không mời được. Mời vào trong, mời vào trong.”
Ngưu Hữu Đạo liên tục mời, mời hai người tiến vào phòng khách ngồi xuống, cũng nhường chủ vị để hai người ngồi.
Tần Quan và Kha Định Kiệt cấp tốc dâng trà, đối với bọn hắn mà nói, hai vợ chồng Các chủ Băng Tuyết Các cũng coi như là đại nhân vật, Ngưu trưởng lão có bằng hữu là đại nhân vật như vậy, bọn họ cũng cảm thấy mát mặt.
Mọi người khách sáo một phen, trong lúc nói chuyện Tuyết Lạc Nhi chợt có mở miệng, hỏi thăm hoàn cảnh sống của Ngưu Hữu Đạo ở đây

như thế nào, nếu như có gì khó khăn nàng ta sẽ hỗ trợ.
Ngưu Hữu Đạo liên tục cảm ơn, nói có khó khăn nhất định sẽ thỉnh cầu hỗ trợ… còn khó khăn cụ thể thì không nói tới một chữ.
Bởi vì hắn biết rõ, giờ không phải lúc trước, không phải thời điểm Tuyết Lạc Nhi nói một câu liền có thể giải quyết vấn đề, cục diện bây giờ, có lúc ngay cả Đinh Vệ cũng không thể làm gì, lời nói của Tuyết Lạc Nhi căn bản không có tác dụng. Chuyện liên quan đến việc đấu tranh trong nội bộ Thánh cảnh, ai sẽ coi trọng lời nói của Tuyết Lạc Nhi chứ? Ai dám?
Nói đến chuyện hai người muốn tạm rời Thánh cảnh về Băng Tuyết Các một chuyến, Xuyên Dĩnh chủ động hỏi:
“Ngưu huynh, chúng ta cũng vừa lúc muốn đi ra ngoài, ngươi có thư cần ta hỗ trợ chuyển giao cho bằng hữu bên ngoài không?”
Ngưu Hữu Đạo suy nghĩ một chút, lắc đầu nói:
“Không có.”
Xuyên Dĩnh nói:
“Một người cũng không có sao? Bên Lệnh Hồ Thu có cần gửi thư từ gì hay không?”
Ngưu Hữu Đạo ha ha nói:
“Thôi, ta và Tấn quốc không hợp, đừng liên lụy huynh ấy, nói vài lời khách sáo cũng không có ý nghĩa gì.”
Mặc kệ Xuyên Dĩnh nhiệt tình, phóng khoáng ra sao, chủ động nguyện ý hỗ trợ như thế nào, Ngưu Hữu Đạo cũng nhất nhất từ chối.
Hai vợ chồng lại nói chuyện thêm một lúc liền rời đi.
Ngưu Hữu Đạo tiễn khách đến cửa, liên tục phất tay bảo đi thong thả, đợi đến khi tay thả xuống, lông mày nhíu lại, dường như suy tư cái gì.
...
Thiên Ma Thánh Địa, trong Ma cung, một mảnh tối om om, có thanh âm đinh đinh đang đang vang lên không ngừng.
Một nam tử hình thể cao to, lông mày rậm, cánh tay to lớn để trần, không ngừng vung chùy gõ đánh, hành động giống như thợ thủ công, nhưng thực ra đây chính là một trong Cửu Thánh - Ô Thường.
Trưởng lão Hắc Thạch bẩm báo xong tình huống, thanh âm gõ đánh cũng dừng lại.

Ô Thường đối mặt với bức bích điêu từ từ nói:
“Hắn cự tuyệt mọi sự trợ giúp?”
Hắc Thạch hạ thấp người nói:
“Không công khai cự tuyệt, nhưng ít ra đều khéo léo từ chối.”
Ô Thường nói:
“Xem ra hắn vẫn chưa tin tưởng. Các loại dấu hiệu biểu hiện, đồ vật của Thánh Nữ rất có khả năng ở trên tay Triệu Hùng Ca, hắn và Triệu Hùng Ca quan hệ không tệ, ta mặc kệ ngươi dùng biện pháp gì, nhất định phải lấy được sự tín nhiệm của hắn.”
Hắc Thạch đương nhiên biết hắn muốn cái gì, Ma Điển vẫn luôn được cất giữ ở trong tay các đời Thánh Nữ của Ma giáo, mà Thánh Nữ chết rồi, địa phương giấu Ma Điển dường như cũng trở thành một câu đố khó khăn, làm sao tìm cũng không tìm được. Cuối cùng, Triệu Hùng Ca và Thánh Nữ có tình yêu nam nữ liền trở thành đối tượng hoài nghi.
Thế nhưng mặc kệ dùng thủ đoạn nào, Triệu Hùng Ca vẫn luôn không chịu thừa nhận mình biết tung tích của Ma Điển, cưỡng bức dụ dỗ cũng vô dụng, thái độ của hắn ta cực kỳ kiên quyết.
Cho dù ngươi xác nhận đồ vật ở trên tay Triệu Hùng Ca thì thế nào? Người ta không giao ra, ngươi còn có thể giết đối phương sao? Nếu như Triệu Hùng Ca thật là người duy nhất biết tình huống mà nói, giết hắn thì mãi mãi không thể biết tung tích của Ma Điển.
“Hiện tại hắn đang bị rất nhiều người để ý, mạo muội tiếp xúc sợ là sẽ chọc người hoài nghi. Lấy tình huống trước mắt của hắn, Xuyên Dĩnh cũng không thể thường lui tới, hắn vốn là người đa nghi, quá mức nôn nóng sợ là sẽ càng khiến hắn hoài nghi. Thánh Tôn, việc này cần thời gian.”
Hắc Thạch cẩn thận trả lời.
Ô Thường đối mặt với bích điêu, trầm giọng nói:
“Đều là chuyện tốt do nữ nhi của La Thu làm ra.”
“Ài!”
Hắc Thạch buông tiếng thở dài, ai có thể nghĩ tới La Phương Phỉ lại đột nhiên kéo Ngưu Hữu Đạo vào, khiến cho bên ngoài lại bắt đầu nổi sương mù mịt.

Sau đó La Phương Phỉ lại kéo Ngưu Hữu Đạo ra, bên này đang cao hứng vì kế hoạch ở ngoài kia có thể tiếp tục, ngay sau đó liền phát hiện chỉ là mừng hụt, Đinh Vệ kéo Ngưu Hữu Đạo về, con mẹ nó các ngươi đang làm cái quỷ gì vậy hả.

Bên này muốn nhúng tay can thiệp, nhưng lại sợ Thiên Ma Thánh Địa vì Ngưu Hữu Đạo có quá nhiều cử động sẽ khiến cho tám nhà khác cảnh giác, Cửu Thánh vẫn cảnh giác nhau, đặc biệt là nhằm vào Thiên Ma Thánh Địa. Chỉ cần Thiên Ma Thánh Địa vừa ra tay, mấy vị khác khẳng định sẽ ở trong bóng tối nhúng tay, muốn biết rõ tình huống

Một khi tám nhà khác cũng nhảy vào, như vậy sự tình này sẽ cực kỳ phức tạp, đồng thời càng thêm khó làm.

Ngưu Hữu Đạo ở ngoài Thánh cảnh, việc nhằm vào hắn hay hành sự bố trí những vấn đề khác đều tương đối dễ dàng, đến Thánh cảnh lại rất khó ra tay.

Thêm nữa Ngưu Hữu Đạo không an phận, vừa đến liền đắc tội với người khác, đã khiến các phương chú ý, càng ngày càng không dễ tiếp xúc.

Chương 1625: Năm cái xương sọ

Chương 1625: Năm cái xương sọ
Thanh âm đinh đinh đang đang lại vang lên, Ô Thường vừa đập vừa nói:
“Gia hỏa kia đắc tội người, ngươi nhớ theo dõi cẩn thận, đừng để hắn bị người ta giết chết.”
Hắc Thạch nói:
“Việc theo dõi hắn cũng không dễ dàng gì, gia hỏa này rất biết cầm lông gà làm lệnh tiễn, thường xuyên chạy khắp nơi trong Thánh cảnh, động một chút là trốn mất tăm. Thêm vào có người khác quan tâm, chúng ta hành sự bất tiện.”
Ô Thường nói:
“Nói thẳng ra chính là, cái gì ngươi cũng không làm được?”
Hắc Thạch vội nói:
“Thuộc hạ ngược lại là có ý nghĩ khác.”
Ô Thường mở miệng:
“Nói.”
Hắc Thạch nói:
“Không bằng để người khác đẩy hắn vào tuyệt cảnh, chúng ta lại ra tay cứu giúp, lúc đó nói thẳng điều kiện ra, bắt hắn phối hợp với chúng ta. Chỉ cần để hắn biết chúng ta có thể bảo đảm tính mạng của hắn, kết quả có lẽ đơn giản hơn nhiều lắm.”
Ô Thường nói:
“Trong mấy nhà, chúng ta hắn là người quan tâm hắn sớm nhất, lẽ nào đến hiện tại ngươi còn không rõ gia hỏa này không dễ dàng khống chế như vậy sao? Hắn không phải là người cam chịu để người khác khống chế, hắn sẽ nghĩ tất cả biện pháp thoát khỏi. Một khi chúng ta nhảy ra, một khi để hắn tìm thấy đầu mối, hắn sẽ mượn cơ hội sinh sự, sự tình này không thể để những nhà khác biết.”

Hắc Thạch nói:
“Không ngại trước tiên thử một chút xem, nếu hắn không phối hợp, vậy trực tiếp diệt đi, sau đó lại xuống tay từ bên Thượng Thanh Tông kia.”
Ô Thường nói:
“Thượng Thanh Tông? Còn cần ngươi đến nhắc nhở ta à? Triệu Hùng Ca và Ma giáo ở chung nhiều năm như thế, ngay cả đối với Ma giáo cũng không chịu thổ lộ nửa chữ, ngươi cho rằng hắn sẽ nói cho Thượng Thanh Tông? Thượng Thanh Tông là nơi hắn dành tình cảm chứ không phải là hy vọng. Vì sao ta chọn Ngưu Hữu Đạo? Ngươi nha, không hiểu loại người Triệu Hùng Ca, chỉ có người có cùng mục tiêu với Triệu Hùng Ca mới có thể khiến Triệu Hùng Ca thổ lộ bí mật. Người có quan hệ với hắn, ta nhìn tới nhìn lui, cũng chỉ có ở Ngưu Hữu Đạo mới tồn tại tính khả thi này, phải bỏ thêm nhiều công sức hơn nữa từ trên người Ngưu Hữu Đạo, hiểu chưa?
“Thánh Tôn anh minh, thuộc hạ đã hiểu rồi.”
Hắc Thạch hạ thấp người đáp lại.
Ô Thường không nói nữa, tập trung tinh thần vào tiểu chùy trong tay, có thể nói là mồ hôi đầm đìa, tóc dài tán loạn dính mồ hôi kề sát ở trên người.
Hắc Thạch chậm rãi lui ra, kỳ thực vẫn không thể nào hiểu được, vì sao đối phương phải làm cực nhọc như vậy.
Lúc đào bới không dùng pháp lực, thuần túy lấy lực lượng nhục thân hành sự, đào bới từng chút.
Trong ngọn núi này đào ra một không gian khổng lồ. Đây đều là những năm này Ô Thường lấy sức một người đào ra, rõ ràng tùy thời có thể hiệu triệu người khác đến để sai khiến, nhưng hắn ta không chịu, nhất định phải tự mình ra sức.
Nhìn dáng vẻ, dường như muốn đích thân đào cả ngọn núi...
Trong Ma Cung không ngừng vang lên thanh âm lách cách, bên ngoài âm khí nặng nề giống như bãi tha ma, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có.
Trong tĩnh mịch, đám quạ đen nghỉ ngơi ở trên một cây đại thụ đột nhiên bị sợ bay đi, dưới ánh trăng oa oa kêu loạn, hai bóng người kinh sợ đến mức động tác đình trệ, không dám có bất kỳ động tác.

Thanh âm kêu loạn dừng lại, hai người quan sát bốn phía, thấy không có động tĩnh khác, mới thở phào nhẹ nhõm.
Hai người lại ngẩng đầu nhìn trên cây, trước đó không nghĩ tới trên cây này ẩn giấu bầy quạ đen.
“Chôn chỗ nào?”
Một người hỏi một người khác, người lên tiếng chính là Vũ Phi.
Bốn phía loạn táng phần mộ sợ là có hơn ngàn, người chôn ở bãi tha ma đại thể là phạm lỗi lầm, không ai lập bia, chỉ có nấm mồ mà thôi, muốn tìm được mục tiêu có chút không dễ dàng.
Một người khác là nhân sĩ tầng dưới chót của Thiên Ma Thánh Địa, bình thường làm việc vặt sinh sống, gặp gỡ sự tình chôn xác cũng tiện thể gánh vác luôn.
Vũ Phi tìm cơ hội gọi uống rượu, lúc nói chuyện phiếm nhắc tới một người, đối phương liền nói người chết kia là hắn chôn.
Sự tình sau đó, Vũ Phi tự nhiên là tìm cái cớ thuận lý thành chương, cũng là nguyên nhân hai người xuất hiện ở đây.
Người chôn xác ngắm nhìn bốn phía.
“Sự tình qua hơn mười năm, trong lúc nhất thời cũng nhớ không rõ. Ta nhớ lúc đó kể cả Từ Tử Linh có năm người đồng thời bị chôn, thời điểm chôn giương mắt có thể nhìn thấy cây này, hắn là ở xung quanh đây, để ta cẩn thận nghĩ lại một chút.
Vũ Phi cảnh giác nhìn bốn phía.
“Ngươi cũng thật là, chôn người, ngay cả chôn ở đâu cũng không nhớ rõ.
Người chôn xác nói:
“Nhớ đương nhiên là nhớ, nhưng cũng chỉ nhớ một đoạn thời gian, ai có thể vĩnh viễn nhớ. Khiêng thi thể đến, đi tới chỗ nào thấy đất trống liền đào hố chôn, sẽ không nghĩ nhiều như thế.
Vũ Phi không nhịn được nói:
“Ngươi nhanh một chút.
Người chôn xác bắt đầu tìm tòi, còn thỉnh thoảng nhìn về phía đại thụ, dường như tìm kiếm phương vị trong ký ức.
Một hồi lâu sau, người chôn xác ngồi xổm ở trước một ngôi mộ, dường như điều tra.

Vũ Phi chú ý đến, cấp tốc hỏi:
“Tìm được rồi?
Người chôn xác gật đầu nói:
“Không sai, hắn chôn ở chỗ này.
Vũ Phi kinh nghi bất định nói:
“Cái gì gọi là hắn? Chớ hắn là với ta, phải xác nhận mới được. Ta niệm tình xưa, muốn tìm cho bọn hắn địa phương khác hảo hảo an táng, vạn nhất là mồ chôn người khác, tế bái sai đối tượng chẳng phải thành chuyện cười, cũng có lỗi với bọn hắn.
Người chôn xác lại đưa tay nhấn nhấn trên đất thi pháp điều tra một trận, sau đó xác nhận nói:
“Vũ tiên sinh, không sai, chính là nơi này.
Vũ Phi đánh giá nấm mồ một thoáng, hỏi:
“Một điểm đánh dấu cũng không có, ngươi dùng cái gì xác nhận?
Người chôn xác giải thích:
“Đầu tiên là phương vị chôn ta đại thể có chút ấn tượng. Thứ hai ngươi xem trình độ nấm mồ này hạ xuống, đã sắp bằng mặt đất, mộ này nhiều năm rồi, khẳng định không phải mộ mới. Còn có một điểm, lúc đó tùy tiện đào cái hố, vứt năm người vào một cái hố chôn, tình huống một cái hố đồng thời chôn năm người hắn không có thứ hai, cho nên không sai đâu.
Vũ Phi lập tức ngồi xổm xuống, cũng đưa tay nhấn nhấn mặt đất, thi pháp điều tra tình huống dưới đất, quả thực phát hiện có chôn năm bộ hài cốt, theo đối phương thuyết pháp đích xác không sai, lập tức ra hiệu nói:
“Vậy đào đi, nhanh một chút, miễn cho đêm dài lắm mộng.
Hai người đồng thời động thủ, thi pháp xé ra mặt đất.
Đợi năm bộ hài cốt vắng lặng ở dưới đất nhiều năm hiện lên, Vũ Phi có chút há hốc mồm, năm thi thể chôn đồng thời, huyết nhục đã sớm mục nát, chỉ còn lại bộ xương, cái nào là Chử Vệ Thành, cái nào là Từ Tử Linh, cái nào là Quảng Hạc, căn bản không phân biệt được.
Hắn lập tức hỏi:
“Ngươi có thể phân rõ cái nào là ba người bọn hắn không?
Người chôn xác nói:

“Vũ tiên sinh, cái này ngươi là làm khó dễ ta rồi, ta làm sao phân rõ được?
Vũ Phi nhíu mày, đau đầu.
Người chôn xác lại nói:
“Vũ tiên sinh, đã là làm việc tốt an táng lại lần nữa, như vậy thẳng thắn giúp hai người khác cũng không có gì.
Vũ Phi buông tiếng thở dài.
“Được rồi, giúp ta lấy ra đi.
Người chôn xác vừa mới quay người, đột nhiên thân thể cứng đờ, trừng lớn hai mắt.
Một chỉ điểm trúng sau lưng, Vũ Phi lại ra tay, bắt lấy cái cổ đối phương bẻ gảy.
Đẩy người ngã qua một bên, Vũ Phi cấp tốc hái xương sọ của năm bộ hài cốt đồng thời đóng gói.
Nhảy ra hố, lại cấp tốc lấp đất, phi tang tất cả chứng cứ.
Làm xong, quan sát bốn phía một cái, sau đó cõng lấy năm cái xương sọ cấp tốc bay khỏi.
Hắn đã tìm được đồ vật, nhưng cái xương sọ nào là của ai hắn không nhận rõ, chỉ có thể ném cho Ngưu Hữu Đạo nghĩ biện pháp...
Mấy ngày sau, Ngưu Hữu Đạo lại chạy tới địa phương lần trước chạm mặt cùng Vũ Phi bí mật chạm trán.
Bao bố mở ra, năm cái xương sọ đặt ở trước mắt, Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên nói:
“Làm sao lại là năm cái?
“Tiên sinh, không có biện pháp, lúc đó chôn năm người...
Vũ Phi tố khổ.
Này liền hơi rắc rối rồi, Ngưu Hữu Đạo nhíu mày, đưa tay nắm một cái đầu lâu, phát hiện xúc tu lạnh lẽo, màu sắc xương hiện ra xanh đen, vuốt cằm nói:
“Quả nhiên là đồ vật chôn ở phía dưới âm khí rất lâu.
Ngẩng đầu lại hỏi:
“Ngươi có thể xác định là ba người này không?

Chương 1626: Cử chỉ mạo hiểm

Chương 1626: Cử chỉ mạo hiểm
“Cái này hắn không có vấn đề...
Vũ Phi thuật lại một lần.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Cực khổ rồi.
Dứt lời lại lần nữa đóng bao bố.
Vũ Phi ở bên cạnh tha thiết mong chờ nói:
“Tiên sinh, sự tình ta đã làm, nữ nhân kia...
Ngưu Hữu Đạo ôm bao bố.
“Ngươi yên tâm, ta nói chuyện giữ lời, bất quá phải chờ ta trước tiên xác nhận đồ vật ngươi tìm đến tột cùng có phải ta muốn hay không mới được.
Vũ Phi liên tục gật đầu.
“Được, ta chờ tin tức của tiên sinh.
Hai người phân biệt, lặng yên trở về chỗ ở của mình...
Lại có một con bọ cánh cứng.
Dưới bảng hiệu Vô Lượng Viên, Ngao Phong trực ban chú ý đến, xem ra tin tức của Hồ tộc lại đến, hắn nhìn cây cỏ trong tay thưởng thức một chút.
Bản thân còn chưa đưa tin tức đi, không nghĩ tới tin tức của Hồ tộc lại đến, sự tình gì gấp như thế?
Hắn nhìn chung quanh, cũng không biết ngày hôm nay có người đến hay không, hoặc là có người sẽ đi ra ngoài hay không, nếu không có, hắn sẽ không có biện pháp truyền tin tức đi, cũng không có biện pháp tiếp thu được tin tức mà Hồ tộc muốn truyền đến.
Dựa theo tình huống ở trong đoạn thời gian này đến xem, cơ hồ mỗi ngày đều sẽ có người đến, thậm chí tình huống ra vào mấy chuyến cũng

có.
Đương nhiên, cũng có tình huống cá biệt vài ngày không người ra vào.
Những tình huống này mấy ngày nay hắn vẫn cẩn thận quan tâm, hắn không biết ngày hôm nay bản thân làm nhiệm vụ có thể gặp gỡ tình huống không người ra vào hay không.
May là không lo lắng bao lâu, sau hai canh giờ đã có người tới.
Cũng không thể nói là may mắn, nói cho cùng là vì trận lửa kia, làm các phương đề cao quan tâm Vô Lượng Quả, bằng không Vô Lượng Viên sẽ không xuất hiện tình huống ra vào tới tấp như vậy.
Đương nhiên, trong người Vô Lượng Viên cũng bị dằn vặt khó chịu, bị người lặp đi lặp lại vặn hỏi, lăn qua lộn lại hỏi chỉ có vài vấn đề.
Cửa trận mở ra, Ngao Phong dịch bước, có ý đứng gần cửa.
Cửa trận vừa mở, bọ cánh cứng bay vào, rơi ở trên người hắn.
Bọ cánh cứng bị hắn tiện tay bắt được, sau đó cây cỏ trên tay có vẻ như rất tùy ý vứt bỏ, vứt ra ngoài trận pháp.
Động tác của hắn bị Nguy Dã đồng thời trực ban chú ý đến.
Ngao Phong bí mật quan sát bốn phía cũng phát hiện Nguy Dã chú ý đến mình, nhưng tận lực làm bộ như không có việc gì.
Nguy Dã muốn nói lại thôi, theo lý thuyết ở trong Vô Lượng Viên không cho phép có nhiều động tác, nhưng nhìn thấy chỉ là một cây cỏ, sẽ không có vấn đề gì, nên không nhiều lời cái gì, dù sao bối cảnh của Ngao Phong đặt ở đó.
Đợi đại trận đóng kín, ánh mắt vẫn lưu tâm quan sát Ngao Phong thấy Nguy Dã không có gì khác thường, lúc này mới âm thầm yên lòng.
Sau khi tất cả bình tĩnh lại, Ngao Phong đã quen thuộc sáo lộ của bọ cánh cứng, ở trong tay áo yên lặng lấy ra mật thư, tìm cơ hội không bị chú ý nhìn qua nội dung.
Trên mật thư nói, giờ tý đêm nay, Hồ tộc sẽ đưa một thứ tới bụi cỏ trước cửa, đồ vật cực kỳ trọng yếu, tin tức nói đồ vật kia khá lớn, mang vào khó khăn, để hắn nghĩ biện pháp.
Trịnh trọng nhắc nhở, đồ vật sẽ ở đúng giờ tý đưa đến, muốn Ngao Phong nhất định phải ở thời điểm kia dời đi chú ý của một nhân viên khác, cho Hồ tộc cơ hội tiếp cận cửa.

Tiện thể Hồ tộc sẽ ở thời điểm kia cầm lấy tin tức hắn có khả năng truyền ra.
Trong thư nói, Ngưu Hữu Đạo tin tưởng bằng năng lực của hắn có thể làm tốt sự tình này.
Ngao Phong có chút hãi hùng khiếp vía, mở chuyện cười gì a, lại muốn hắn từ bên ngoài mang đồ vật vào, còn tin tưởng hắn có thể làm tốt, xem người Vô Lượng Viên là người mù sao?
Hủy mật thư ở trong lòng bàn tay, tùy ý hạt bụi tung bay.
Nhưng nội dung trong thư vẫn để hắn lo sợ bất an, thời gian tiếp đến làm hắn có loại cảm giác bị dày vò.
Thời gian từng chút trôi qua, Ngao Phong lĩnh hội đến cảm giác sống một ngày bằng một năm, trơ mắt nhìn trời tối dần...
Tới gần giờ tý, Ngao Phong đi tới dưới bảng hiệu gọi.
“Nguy Dã.
Nguy Dã lưu tâm bốn phía nghe tiếng quay đầu lại, đi tới.
“Tiên sinh có việc?
Thấy hắn nghiêng người quay về đại môn, Ngao Phong chắp tay trầm ngâm bồi hồi, dần dần dụ dỗ Nguy Dã điều chỉnh vị trí đứng, đợi quay lưng về phía đại môn, mới dừng bước than thở nói:
“Nguy Dã, ngươi có cân nhắc qua tương lai không?
“Tương lai?
Nguy Dã sửng sốt một chút, sau đó cười khổ nói:
“Ta là loại tiểu nhân vật không có quyền không có thế lại không có bối cảnh, tiến vào Vô Lượng Viên, Vô Lượng Viên chính là tương lai, không có ý nghĩ khác.
Coi như là có, hắn cũng không thể nói ra.
Ngao Phong nói:
“Cũng chính là nói, quãng đời còn lại ta phải giống như ngươi?
Nguy Dã nói:
“Hắn sẽ không, ngài dù sao cũng là đồ tôn của Thánh Tôn, không phải ta có thể so sánh, có Diệp tiên sinh, nói không chắc ngày nào đó ngươi sẽ đi ra ngoài...
Hắn là trấn an, nhưng ánh mắt Ngao Phong lưu tâm đến phương hướng đại môn, mơ hồ có đồ vật gì thừa dịp bóng đêm cấp tốc tới gần, sau khi

tới gần lại cấp tốc rời đi.
Nhìn chung quanh, không có dị thường gì, an tâm, mới tiếp lời của đối phương than thở nói:
“Không cần an ủi ta, ta đắc tội Phiêu Miểu Các, đời này chỉ sợ là không thể rời đi.
Nguy Dã cười nói:
“Không hẳn.
Ngao Phong nói:
“Chỉ hy vọng như thế, nếu thật có thể như ngươi nói, Nguy Dã, ta cam đoan với ngươi, ta nhất định nghĩ biện pháp dời ngươi khỏi nơi đây. Chỉ cần ta có cơ hội, ta sẽ tìm lý do mang ngươi ra ngoài.
Nguy Dã nhất thời sinh ra một tia chờ mong.
“Nếu thật có thể như vậy, Nguy Dã định vì tiên sinh ra sức trâu ngựa.
Ngao Phong mặc kệ hắn nói có thật lòng hay không, căn bản không cân nhắc lâu dài như vậy, nói ra loại lời kia là cố ý, muốn dời đi lực chú ý của đối phương, cũng đích xác là muốn để đối phương mang trong lòng một tia hy vọng, có hy vọng mới có thể khoan dung lúc hắn trực ban làm ra vài điều mờ ám.
“Hy vọng chúng ta đều có thể có cơ hội này.
Ngao Phong nói xong chậm rãi đi dạo đến cửa, lưu tâm quan sát một thoáng, phát hiện bản thân ném ra cành cỏ đã không thấy, hắn là bị lấy đi.
Mà trong bụi cỏ thì nhiều ra một tảng đá, cực kỳ giống tảng đá, lớn như thế? Ngao Phong âm thầm chửi má nó, tảng đá lớn như thế hắn làm sao có khả năng mang vào?
Một đêm đi qua, hắn vốn tưởng lần này trực ban đã không thể có cơ hội tiếp xúc được tảng đá kia, đoán chừng phải chờ tới lần sau lại nhìn.
Ai biết tới gần hừng đông, đã sắp giao ban, bên ngoài đột nhiên lại đến một nhóm người.
Cửa trận mở ra, thời điểm mọi người đi ra ngoài kiểm tra, hắn cũng theo đi ra ngoài.
Đương nhiên không có ra khỏi cửa, chỉ đứng ở biên giới giữa trong và ngoài, vẫn là dáng vẻ thủ vệ, tảng đá kia ngay ở dưới chân hắn.

Ngao Phong cấp tốc nhìn quanh, phát hiện Nguy Dã có chút ngạc nhiên nhìn mình.
Ngao Phong nhìn hắn nhấc cằm, ra hiệu một hướng khác.
Nguy Dã quay đầu nhìn lại.
Mũi chân Ngao Phong xoẹt qua, tảng đá thuận thế tiến vào vạt áo, ẩn giấu không thấy tung tích.
Động tác sạch sẽ gọn gàng, không có chút do dự nào, cực kỳ quyết đoán.
Khách tới cùng người bên trong đi ra chạm mặt trò chuyện, Nguy Dã cũng quay đầu lại nhìn Ngao Phong, vẻ mặt mờ mịt, phảng phất như hỏi, để ta nhìn cái gì?
Ngao Phong không có thể hiện nhiều, lại thừa dịp người bên ngoài trò chuyện chậm rãi nhích nửa bước vào trong trận pháp, dáng dấp nghiêm túc trông cửa.
Hắn mặt ngoài nhìn như đơn giản ung dung, kỳ thực nội tâm khẩn trương đến cực điểm, vô cùng thấp thỏm, vẫn lưu tâm động tĩnh trong Vô Lượng Viên.
Hắn biết rõ, mỗi khi bên ngoài có người đến, nhân viên đề phòng trong Vô Lượng Viên sẽ nhìn chăm chú động tĩnh bên ngoài.
Mặc dù lưng hắn che mất phương vị tảng đá, nhưng không biết nhân viên cảnh giới có phát hiện động tác của mình hay không.
Mạo muội vào lúc đó động thủ, là hắn đột nhiên ý thức được trong nháy mắt kia khả năng là cơ hội tuyệt hảo, lúc nhân viên song phương ra vào chạm mặt, người cảnh giới sẽ cực kỳ quan tâm khách tới, sẽ không lưu tâm người trong Vô Lượng Viên.

Chương 1627: Hàng nhái Vô Lượng Quả (1)

Chương 1627: Hàng nhái Vô Lượng Quả (1)
Sốt sắng cao độ, có lẽ hành vi đột nhiên của mình sẽ đưa tới họa sát thân.
Hiện tại hắn thậm chí có chút hối hận, bắt đầu nghĩ mà sợ, sao có thể không trải qua chuẩn bị kín đáo liền mạo muội hành động như thế?
Người bên ngoài đi vào, đại trận đóng cửa, người cảnh giới bên trong vẫn không có động tĩnh, tiếng lòng căng thẳng của hắn rốt cục chậm rãi buông xuống.
Nếu có phát hiện, khẳng định sẽ trực tiếp tìm tới, sẽ không yên lặng như thế, hắn là không có chuyện gì.
Lúc này Nguy Dã đi tới hỏi:
“Vừa nãy tiên sinh để ta nhìn cái gì?
Ngao Phong kỳ quái nói:
“Nhìn cái gì? Không để ngươi nhìn cái gì a?
Nguy Dã ngạc nhiên:
“Vừa nãy tiên sinh ra hiệu, không phải để ta nhìn cái gì sao?
Ngao Phong à lên một tiếng.
“Ta thấy ngươi không quan sát bốn phía trái lại nhìn chằm chằm ta, ra hiệu ngươi chú ý cảnh giới.
Nguy Dã không khỏi áy náy nói:
“Là ta sơ sẩy.
“Không sao. Sắp giao ca rồi, lần này xem như bình yên vượt qua.
Ngao Phong cảm khái.
Nguy Dã cười cợt, cũng phải, thủ ở chỗ này không thể tu luyện lại không thể ngồi, một mực hao tổn, một ngày trôi qua đích xác rất dằn vặt.

Sau đó Nguy Dã không biết có phải bản thân ảo giác hay không, phát hiện Ngao Phong cơ hồ đứng tại chỗ bất động.
Không biết Ngao Phong là có nỗi khổ khó nói, háng dưới giấu đồ vật quá lớn, ngay cả đứng cũng có chút khó chịu, không dám dễ dàng đi lại, nếu không sẽ lòi đuôi.
Mắt thấy giao ban sắp tới, Nguy Dã thỉnh thoảng quay đầu lại xem người giao ban đến chưa, chợt nghe bên cạnh ầm một tiếng, quay đầu nhìn lại, phát hiện Ngao Phong đang dùng chân đá mấy viên đá ở dưới chân, có vẻ như nhàn đến phát chán, Nguy Dã cũng không để ý.
Không bao lâu người giao ca đến rồi.
Giao ca xong xuôi, Ngao Phong ở trước mặt mọi người lật qua lật lại tảng đá, ở dưới mọi người nhìn chằm chằm nâng lên hai tảng đá.
Người nhận ca hỏi hắn làm gì, hắn nói lấy khối tảng đá đi điêu khắc đồ vật chơi, cứ như vậy quang minh chính đại ôm tảng đá trở về.
Vừa về tới lầu các, đóng cửa, quay đầu lại lập tức kiểm tra tảng đá, phát hiện bên trong quả nhiên có vấn đề.
Phá tan tảng đá nhìn, phát hiện bên trong vậy mà là năm cái đầu lâu.
“Làm cái gì quỷ?
Ngao Phong chửi bới một tiếng, không biết Ngưu Hữu Đạo lộng cái quỷ gì, hại bản thân mạo hiểm lớn như thế, vậy mà chỉ là đưa năm cái đầu lâu vào.
Trong đồ vật có một viên thuốc, nặn ra nhìn, phát hiện bên trong là phong thư.
Trong thư báo cho hắn, năm cái đầu lâu này rất trọng yếu, nhất định phải giấu kỹ, đợi thời điểm Ngưu Hữu Đạo lại tiến vào Vô Lượng Viên, chính là thời điểm vận dụng đồ vật này.
Không rõ đến tột cùng làm cái gì, nhưng Ngao Phong vẫn làm theo, cũng không dám bày biện thứ này ra ánh sáng, đến góc tường dời ngăn tủ, cạy gạch, đào lỗ dưới đất chôn đi.
Sau khi xử lý sạch sẽ vết tích, lại làm bộ ôm một tảng đá khác chơi điêu khắc.
...
Hoang Trạch Tử Địa, Ngưu Hữu Đạo đang kiểm tra tài liệu mà Hồ tộc chuẩn bị.

Hắc Vân ở bên cùng đi, hỏi.
“Ngươi muốn những đồ vật này làm gì?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Ngươi không phải nói đã nhận được đưa tin, đã thu thập tốt Thất Thải Bảo Châu, đang trên đường đưa tới, ngày hôm nay có thể đến sao? Đồ vật đến ngươi tự nhiên sẽ biết.
Lúc này, bên ngoài một tên trưởng lão bước nhanh đi vào, bẩm báo nói:
“Bên kia truyền đến tin tức, đồ vật giao cho Ngao Phong, Ngao Phong đã thuận lợi mang vào.
Ngưu Hữu Đạo ngẩn ra, cau mày nói:
“Nhanh như thế? Theo thời gian, lần sau hắn làm nhiệm vụ hắn là sau tám ngày a.
“Không phải như ngươi nghĩ, lần này đang làm nhiệm vụ hắn liền lấy đồ vật vào...
Trưởng lão nói tình huống thám tử quan sát được ra.
Thần sắc Ngưu Hữu Đạo co giật, có thể nói hãi hùng khiếp vía, mắng nói:
“Vội vàng hành sự như vậy, gia hỏa này điên rồi sao?
Kiến thức qua lúc kết thúc hành trình Hoang Trạch Tử Địa, Ngao Phong làm chứng ứng đối, còn có lần trước hỏa thiêu Vô Lượng Viên, hai người mật hội suýt chút nữa bị phát hiện Ngao Phong giải vây, hắn đối với năng lực can đảm cẩn trọng ứng đối của Ngao Phong là có lòng tin nhất định.
Đồ vật đã đưa đến trước cửa Vô Lượng Viên, hơn nữa ngụy trang thành tảng đá, chỉ cần tỉ mỉ nghĩ cách còn có cơ hội lộng vào.
Thí dụ như hơi chế tạo chút động tĩnh, thời điểm người trong Vô Lượng Viên ra ngoài kiểm tra, nhân lúc loạn đá một cước liền có thể đá nó vào trong Vô Lượng Viên.
Hắn nghĩ qua các loại khả năng, không giúp Ngao Phong làm chủ là bởi vì Ngao Phong quen thuộc tình huống Vô Lượng Viên hơn hắn, để Ngao Phong tự mình châm chước lựa chọn mới là biện pháp tốt nhất.
Thế nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, Ngao Phong sẽ ở dưới mọi người nhìn chằm chằm lấy phương thức như vậy vội vàng mang vào.

Vô Lượng Viên nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, trước đó dưới tình huống không có bất kỳ chuẩn bị, liền mang đồ vật vào, không khỏi quá mạo hiểm đi.
Mắng xong sau đó lại vội hỏi:
“Hắn mang đồ vật vào, hiện trường có động tĩnh gì không?
Muốn không lo lắng Ngao Phong bị phát hiện, sau đó bị tóm cũng khó.
Trưởng lão nói:
“Thám tử truyền đến tin tức chỉ nói hắn mang đồ vật vào, lúc đó hắn là tất cả bình thường, nếu có động tĩnh dị thường gì mà nói, thám tử truyền đến tin tức nhất định sẽ đề cập. Đương nhiên, sau khi trận pháp phòng hộ của Vô Lượng Viên đóng kín, bên trong là tình huống gì bên ngoài sẽ không nhìn thấy, lúc sau có dị thường gì hay không chúng ta không biết.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Sau đó trong Vô Lượng Viên không có phái người đi ra lục soát?
Trưởng lão nói:
“Không nhận được tin tức phương diện này.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Ngươi mới vừa nói, sau khi cửa trận mở ra, lúc người bên trong đi ra chạm mặt với khách tới, Ngao Phong liền hạ thủ?
Trưởng lão nói:
“Thám tử báo như vậy, sẽ không có sai, người chúng ta sẽ không báo loạn tình huống.
Ngưu Hữu Đạo nhắm mắt suy tư, sau một lúc lâu mới mở mắt thở dài, con mẹ nó, gia hỏa này đúng là rất biết bắt thời cơ.
Hắc Vân ở một bên nghiêm mật quan tâm lập tức hỏi:
“Như thế nào, có vấn đề sao?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Hắn là không ra vấn đề gì. Vô Lượng Viên ta ra vào qua, đối với bất kỳ người nào ra vào đều lục soát rất cẩn thận, cũng chính là nói thời điểm lục soát cực kỳ chăm chú. Nếu như người Vô Lượng Viên phát hiện vấn đề gì, sẽ không chờ đến lục soát xong cũng không phản ứng, chờ đến đại trận đóng kín lại phản ứng khả năng không lớn, hắn là bị hắn lừa qua.
Hắc Vân nói:
“Lá gan của Ngao Phong không nhỏ a!

Ngưu Hữu Đạo nói:
“Người dám ở Hoang Trạch Tử Địa làm trái quy tắc cướp đoạt, lá gan có thể nhỏ sao? Nhát gan mà nói, làm loại chuyện này ta cũng không dám dùng hắn.
Tuy nói như vậy, nhưng hắn vẫn có chút không yên lòng, đi tới trước đống gỗ, tìm một khúc gỗ, rút kiếm chém đứt, sau đó bắt đầu tu sửa.
Tảng đá để Ngao Phong mang vào Vô Lượng Viên là hắn một tay chế tạo, phương diện thể tích hắn biết rõ.
Tu sửa khúc gỗ đến kích cỡ không xê xích bao nhiêu, trực tiếp ném xuống đất.
Bảo kiếm vào vỏ, Ngưu Hữu Đạo vòng quanh khúc gỗ xoay chuyển hai vòng, dừng bước ở trước mặt, mũi chân hơi xúc, gỗ theo nhịp bước tiến vào trong trường bào.
Đám người Hắc Vân nhìn nhau, biết vị này lặp lại hành vi của Ngao Phong, muốn nhìn xem có thể lộ ra kẽ hở bao lớn.
Đồ vật đến giữa hai chân, Ngưu Hữu Đạo cúi đầu nhìn hạ bàn, vật giấu ở hạ bàn không lo sẽ rơi xuống, lại không nặng bao nhiêu, chân hơi thi pháp liền có thể kéo được, then chốt là giấu đồ vật lớn như thế, làm sao cũng không dễ chịu.
Đồ vật hơi dài, gần như đẩy đến cuối bắp đùi, có thể tự tại mới là lạ.
Ngao Phong cao hơn mình, có lẽ có thể thoải mái hơn chút.
Hắn thử đi hai bước, căn bản không có biện pháp đi bình thường, phải chậm rãi kiềm chế mới được.
Hắn quay đầu lại hỏi mọi người.
“Như thế nào, có thể nhìn ra dị thường gì không?
Hắc Vân cười ha ha nói:
“Người mù mới không thấy được, chỉ cần hắn dám đi tới đi lui, nhất định sẽ bị phát hiện. Còn nữa, động tác giấu đồ vật không nhỏ, chỉ cần có người nhìn thấy, thì nhất định có thể phát hiện.

Chương 1628: Hàng nhái Vô Lượng Quả (2)

Chương 1628: Hàng nhái Vô Lượng Quả (2)
Ngưu Hữu Đạo chắp tay phía sau, cơ hồ là lấy phương thức rẽ chân thẳng cứng hành tẩu, tận lực che giấu dị thường, chậm rãi đi mấy bước.
“Hắn dám làm như vậy, khẳng định là tìm được cơ hội.
Hắc Vân nói:
“Lấy loại phương thức này mang đồ vật vào Vô Lượng Viên, khó tránh khỏi có chút khó bề tưởng tượng, lẽ nào ngươi không nghi ngờ trong đó sẽ có vấn đề gì sao?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Ngươi hoài nghi cái gì?
Hắc Vân nói:
“Hắn có thể đã bán ngươi hay không, cho nên mới dám lấy loại phương thức này mang đồ vật vào.
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc, sau đó chậm rãi lắc đầu:
“Loại khả năng này không lớn. Thật muốn bán ta, Phiêu Miểu Các đã sớm động thủ. Coi như có người muốn biết rõ ta lấy phương thức gì trộm Vô Lượng Quả, cũng sẽ không để hắn lấy loại phương thức này mang đồ vật vào, sẽ lấy phương thức khác chặt chẽ phối hợp, sẽ không đánh rắn động cỏ.
“Ngao Phong này ta tiếp xúc mấy lần, ta có hiểu biết, hắn còn không rõ ràng kế hoạch cụ thể của ta, đối với hắn mà nói, chỉ cần còn có hi vọng thành công, chí ít sẽ trước tiên nhìn xem tình huống lại nói. Sớm bán ta, muộn bán ta, kết quả không có gì khác biệt, chỉ cần còn có hy vọng, hắn sẽ ngắm nhìn, trừ khi triệt để không nhìn thấy hy vọng, mới có khả năng bán ta.

“Lần này, ta cơ bản có thể kết luận hắn là lâm thời nảy lòng tham. Nói cho cùng hắn quen thuộc tình huống nội bộ của Vô Lượng Viên hơn chúng ta, do hắn tự mình quyết định thời điểm nào động thủ cũng không có gì sai. Ta hiện tại lo lắng là, sau khi Vô Lượng Viên đóng kín, thám tử không nhìn thấy tình huống bên trong...
Nói đến đây, cúi đầu nhìn hạ bàn, lại thử nghiệm đi mấy bước.
“Chỉ cần đi lại, sẽ bị nhìn ra đầu mối, cũng không biết hắn có thể lừa qua được hay không. Hắn đã dám làm, ta hy vọng hắn có phương pháp qua được.
Ngẩng đầu nhìn Hồ tộc dặn dò:
“Để thám tử chú ý quan sát động tĩnh ra vào của Vô Lượng Viên, đợi lần sau Ngao Phong trực ban, chú ý hắn phải chăng có dị thường. Cũng truyền qua tin tức, ta muốn hắn giải thích cặn kẽ cử chỉ mạo hiểm lần này.
Hắc Vân gật đầu.
Ầm một tiếng, đồ vật háng dưới Ngưu Hữu Đạo rơi xuống đất, hấp dẫn tất cả mọi người chú ý, Ngưu Hữu Đạo cũng đá một cước.
Nếu sớm biết Ngao Phong là lấy loại phương thức này mang đồ vật vào, hắn sẽ nghĩ biện pháp tiến hành giám định năm cái xương sọ, phân biệt ra ba cái mà nói, thể tích sẽ nhỏ hơn rất nhiều, mang vào càng an toàn. Nhưng trước đó không biết, vì bớt đi phiền phức, hắn trực tiếp đưa hết qua.
Có chút sự tình vốn là ngoài ý muốn, hiện tại nghĩ nhiều cũng vô dụng, chỉ có thể chờ tình huống bên Vô Lượng Viên.
“Tộc trưởng!
Ngoài động có hai trưởng lão Hồ tộc nhanh chân đi tới.
Hắc Vân hỏi:
“Mang đồ vật tới chưa?
“Ở đây.
Hai vị trưởng lão đường dài bôn ba quay về cởi xuống bao vải, mở ra, chỉ thấy trong mỗi bọc có một tảng đá lớn.
Đùng đùng, hai tảng đá bị đập ra, lập tức có tia sáng màu đỏ nhu hòa tỏa ra, mười hạt châu to như nắm tay màu đỏ lăn ra.

Hai vị trưởng lão nhặt mười hạt châu lên dâng, Hắc Vân không có tiếp nhận, nhìn Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Đồ vật đến rồi, làm gì đây?
Ngưu Hữu Đạo cầm lấy kiểm tra, đột nhiên thi pháp sờ một cái, két, hạt châu vỡ vụn ra.
Mọi người kinh ngạc, không biết vì sao hắn phá hủy đồ vật khổ cực mới lấy được.
Thấy hạt châu phá nát, hồng quang toả ra ảnh hưởng cũng không lớn, Ngưu Hữu Đạo khẽ vuốt cằm, dường như tương đối hài lòng, sau đó đi tới bên cạnh bàn đá, ra hiệu thả hạt châu ở trên bàn.
Đồ vật đủ, Ngưu Hữu Đạo đưa tay vào trong áo lấy ra một bao bố, mở ra, là một vài dao bào gần nhất hắn tự tay chế tác.
“Ngươi này là muốn làm gì?
Hắc Vân hiếu kỳ.
Ngưu Hữu Đạo không có giải thích, mà cắt một khúc gỗ, ngồi bên cạnh bàn đá, dùng dao bào tước tước, sau khi tước ra đường nét đại khái, lại cầm đao điêu khắc, cấp tốc điêu khắc lên.
Không bao lâu, một đồ vật to bằng nắm tay, giống như trái tim, mặt ngoài thô ráp được điêu khắc ra.
Không xong, Ngưu Hữu Đạo tiếp tục lấy đao thi pháp đào trống nội bộ tượng gỗ.
Sau khi hoàn công, Ngưu Hữu Đạo lấy mảnh vỡ bảo châu bị bóp nát, ném vào trong tượng gỗ.
Dù vách ngăn trong tượng gỗ đã bào rất mỏng, nhưng nội bộ tỏa ra hồng quang y nguyên không thể để hắn thoả mãn.
Đùng!
Tượng gỗ bị Ngưu Hữu Đạo bóp nát.
Chỉ thấy Ngưu Hữu Đạo lại tìm ở trong đống ngọc thạch, cầm một viên to nhỏ thích hợp, hình thức chế tạo giống như tượng gỗ.
Sau khi làm ra đồ vật, lại ném mảnh vỡ bảo châu vào kiểm tra tính thấu quang, tốt hơn tượng gỗ nhiều, nhưng màu sắc không thể để hắn thoả mãn.
Đùng! Lại bị hắn bóp nát.

Cuối cùng lấy nhựa cây đến, lần này hắn không có trực tiếp điêu khắc, mà thi pháp đun mềm, sau đó cấp tốc nhào nặn.
Nặn nhựa cây ra hình dạng đại khái, lại lần nữa tập trung mảnh vỡ bảo châu vào kiểm tra tính thấu quang.
Kết quả làm hắn nhíu mày, hiển nhiên còn không có thỏa mãn.
Tỉ mỉ cân nhắc đồ vật trong tay một lúc, Ngưu Hữu Đạo đứng dậy nhìn chung quanh, bốc một nắm đất để ở trong lòng bàn tay quan sát.
Không thỏa mãn, tiện tay tung đất trong tay, đứng lên đi ra ngoài động, mới vừa đi tới hành lang, bỗng dừng bước, quay đầu nhìn chằm chằm vách đá.
Ầm!
Hắn bỗng nhiên vỗ lên vách đá một chưởng, làm hang động vang ong ong, năm ngón tay trảo một cái, bụi đá tới tay.
Lần nữa trở lại bên cạnh bàn ngồi xuống, nhựa cây bị hắn thi pháp làm mềm, sau đó trộn bụi đá vào nhào nặn.
Đợi hai loại đồ vật hỗn hợp đồng đều, Ngưu Hữu Đạo lại nặn ra đường nét, ném mảnh vỡ bảo châu vào kiểm tra.
Lúc này, trên mặt hắn rốt cục lộ ra nụ cười, đưa tay nắm dao nhỏ, cứ như vậy tỉ mỉ cẩn thận điêu khắc.
Đợi thành phẩm xuất hiện, ngoại hình có thể nói là giống Vô Lượng Quả như đúc.
Đám người Hắc Vân vây xem đã nhìn ra đầu mối, thằng này là làm giả Vô Lượng Quả!
Nhưng thành phẩm không thể để Ngưu Hữu Đạo thoả mãn, quang cảm không được, không có thần vận như Vô Lượng Quả, như là một trái tim có thể khiêu động.
“Chuẩn bị nước đến!
Ngưu Hữu Đạo hô lên một tiếng.
“Nhanh đi!
Hắc Vân lập tức nghiêng đầu ra hiệu.
Một tên trưởng lão cấp tốc rời đi.
Ngưu Hữu Đạo thì lại đổ mảnh vỡ bảo châu ra, đục cái lỗ nhỏ, từ trên y phục kéo ra một sợi tơ cột lấy mảnh vỡ bảo châu.

Nước được mang tới, Ngưu Hữu Đạo nhận ấm nước, bắt đầu đổ nước vào trong Vô Lượng Quả giả.
Sau đó nhét mảnh vỡ bảo châu có treo sợi tơ vào lại, tỉ mỉ nhìn tính thấu ánh sáng, Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười, cẩn thận thi pháp dung hợp.
Đợi triệt để phong kín, Ngưu Hữu Đạo lại lấy đao cẩn thận điêu khắc, hoàn thiện hàng giả.
Hoàn công, thả đao khắc xuống, Ngưu Hữu Đạo tiện tay ném hàng giả ra ngoài, cười nói:
“Xem xem như thế nào.
Hắc Vân tiếp tới tay, nắm ở trong tay nhìn nhìn, mọi người đều trợn mắt ngoác mồm.
Ngược lại không phải bọn hắn gặp qua Vô Lượng Quả, đời Hồ tộc này chưa từng thấy qua, làm bọn hắn trố mắt ngoác mồm là đồ vật này cực kỳ sống động.
Mặt ngoài lồi lõm, trong khe mơ hồ có hồng quang chảy ra, ở dưới quang cảm biến hóa, vật này như đang hô hấp, giống như trái tim khiêu động.
Hắc Vân cầm nó có thể cảm giác được vẻ kỳ diệu này vì sao mà ra, hắn có thể cảm giác được mảnh vỡ bảo châu bên trong đang di động, tia sáng dường như hô hấp kia chính là bởi vì mảnh vỡ bảo châu lay động ở trong nước, để người sản sinh ra ảo giác.
Lại nhìn chạm trổ trên hàng giả, nhìn như thô ráp, mỗi một điểm thô ráp trên thực tế là người cố ý điêu khắc ra, tay nghề tinh xảo làm Hắc Vân thở dài nói:
“Ngưu Hữu Đạo, không nghĩ tới ngươi còn có tay nghề như vậy.
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói:
“Từng có lúc cảm thấy hứng thú với hàng giả, tài mọn mà thôi, có thể nhập pháp nhãn của ngài chứ?
Hắc Vân nói:
“Đồ vật là làm không tệ, nhưng ngươi hỏi chúng ta có được hay không vô dụng, chúng ta chưa từng thấy bộ dạng của Vô Lượng Quả, đến tột cùng có giống hay không, trong lòng ngươi phải hiểu rõ mới được.
Ngưu Hữu Đạo nói:

“Chỉ cần không đứng gần cầm lên tay xem, ở bề ngoài hẳn là có thể lấy giả đánh tráo. Lời nói không khiêm tốn, ở phương diện này, ta là hành gia!

Hắc Vân nâng đồ vật trong tay quơ quơ.

Chương 1629: Vệ quốc kinh biến

Chương 1629: Vệ quốc kinh biến
“Nếu như ta đoán không sai, đồ vật này giống như hô hấp hẳn là mảnh vỡ bảo châu lay động sản sinh, nếu bất động mà nói, e là sẽ bị người nhìn ra vấn đề. Lẽ nào Vô Lượng Quả cần lay động mới có thể sinh ra quang cảm sao?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Cho nên ta mới treo mảnh vỡ ở bên trong, dễ dàng đung đưa sản sinh quang cảm, cộng thêm nước cũng là vì để quang cảm toả ra càng giống như thật, càng vì trì trệ cường độ mảnh vỡ ở bên trong đung đưa, tránh mảnh vỡ va chạm phát sinh động tĩnh dễ khiến người ta nhận ra.
“Còn có thể để người nhìn ra vấn đề hay không, tình huống hiện trường của Vô Lượng Thụ ta quan sát qua, vấn đề không lớn. Bởi vì có nha tướng thủ vệ, chỉ cần có người tới gần, nha tướng sẽ lập tức hiện hình, mà lúc nha tướng hiện hình khí thế sẽ tạo thành trình độ đung đưa nhất định, đủ để mê hoặc người tiếp cận kiểm tra. Không ai tiếp cận kiểm tra mà nói, quang cảm phải chăng bất động cũng không trọng yếu.
“Chính vì có hiện trường quan sát ước lượng, sau khi ta từ Vô Lượng Viên đi ra mới có tự tin, mới lập tức tìm tới ngươi, để ngươi chuẩn bị tài liệu hàng giả.
“Tình huống hiện trường, trừ khi Ô Thường tự mình giá lâm khống chế nha tướng, bằng không người trong Vô Lượng Viên chỉ có thể đánh giá bằng mắt. Nha tướng lục thân không nhận, người khác căn bản không cách nào tới gần, cường hành tới gần mà nói, nha tướng sẽ phá hủy Vô Lượng Quả.
“Thật muốn xuất hiện tình huống có người tiếp cận Vô Lượng Quả chạm tay kiểm tra, kia cũng không có biện pháp, hàng giả lại y thật cũng vô dụng, cho nên ngươi lo lắng là dư thừa.

Hắc Vân lật xem đồ vật trên tay.
“Ngươi đã có nắm chắc, vậy tự nhiên là chuyện tốt. Còn muốn làm thêm mười một quả sao?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Làm mười hai quả. Quả này chỉ là hàng mẫu thử nghiệm, điêu khắc chính phẩm cần cẩn thận tinh xảo một chút. Còn có sợi tơ treo lơ lửng kia ta lo lắng ở trong nước ngâm lâu không bền chắc, các ngươi tìm sợi tơ bền chắc một chút đi.
Hắc Vân lập tức phất tay ra hiệu người đi làm.
Ngưu Hữu Đạo lại lần nữa ngồi trở lại bàn đá, đánh lên tinh thần chế tác. Hắn không thể vẫn ngốc ở trong này, nếu không sẽ gây nên Phiêu Miểu Các hoài nghi, nhất định phải dành thời gian hoàn công.
Người khác đã gặp quá trình chế tác một lần, cũng bắt đầu ra tay phối hợp, từ trên vách đá lấy phấn, lấy nước, chuẩn bị nhựa cây, tận lực giảm thiểu thời gian cho Ngưu Hữu Đạo.
...
Hoàng cung Vệ quốc, Thái úy Nam Nhân Ngọc tiến vào Ngự thư phòng, nhìn Huyền Thừa Thiên cung kính hành lễ.
Huyền Thừa Thiên cũng không khách khí, nhấc tay ra hiệu không cần đa lễ, trực tiếp nói:
“Trẫm triệu Thái úy đến, là có chút việc muốn nói cùng Thái úy... Thái úy nắm giữ quyền cao, vất vả nhiều năm, cũng là thời điểm nên hưởng phúc. Ý tứ của trẫm, Thái úy có minh bạch không?
Đột nhiên đến cái này, trong lòng Nam Nhân Ngọc hơi hồi hộp một chút, này là muốn hắn giao ra binh quyền.
Đáp ứng không phải, không đáp ứng cũng không phải, bị náo loạn trở tay không kịp, không khỏi hàm hồ nói:
“Thần minh bạch, thần trở về chuẩn bị ngay.
Huyền Thừa Thiên vừa nghe không khỏi bốc hỏa.
“Sự tình này còn muốn chuẩn bị cái gì? Trẫm chỉ hỏi ngươi có đáp ứng hay không!
Sắc mặt Nam Nhân Ngọc nghiêm nghị, chậm rãi chắp tay nói:
“Thần tuổi lớn, sợ chậm trễ quốc sự, khẩn cầu bệ hạ chọn hiền năng khác!

Huyền Thừa Thiên nở nụ cười.
“Thái úy đã chủ động xin nghỉ, trẫm nhất định sẽ hảo hảo cân nhắc, ngươi lui xuống trước đi!
“Vâng! Thần xin cáo lui!
Nam Nhân Ngọc chắp tay lùi về sau vài bước, mới xoay người rời đi, sắc mặt âm tình bất định.
Huyền Thừa Thiên đang mỉm cười nhìn theo, ai biết Nam Nhân Ngọc còn chưa đi ra mấy bước, hai bên đột nhiên lao ra thị vệ, tại chỗ khống chế Nam Nhân Ngọc.
Huyền Thừa Thiên còn không phản ứng lại đã xảy ra chuyện gì, Nam Nhân Ngọc giật mình quay đầu lại, lớn tiếng nói:
“Bệ hạ...
Nói còn chưa dứt đã bị người che miệng lại, trong thị vệ có người rút kiếm, một kiếm đâm xuyên tim Nam Nhân Ngọc.
Nam Nhân Ngọc trừng lớn hai mắt, đầy mắt khó có thể tin, máu tươi từ ngực ồ ồ tràn ra.
Huyền Thừa Thiên giật nảy cả mình đứng lên, hoảng sợ nói:
“Các ngươi làm gì?
Một bóng dáng thướt tha bước nhanh ra, chính là Thường quý phi, mang theo làn gió thơm đi tới.
“Đại sự cỡ này, bệ hạ sao có thể có lòng dạ đàn bà?
Huyền Thừa Thiên cả kinh nói:
“Là ngươi làm? Hắn đã đáp ứng chủ động xin nghỉ, vì sao còn muốn giết hắn?
Hắn đối với Nam Nhân Ngọc đích xác là có chút bất mãn, lúc trước muốn giải trừ binh quyền của Nam Nhân Ngọc, lại bị Huyền Vi ngăn cản, khi đó liền gieo xuống khúc mắc, vẫn canh cánh trong lòng. Nhưng hắn không dám dễ dàng sát hại, chỉ cần Nam Nhân Ngọc thuận theo là được.
Bây giờ Nam Nhân Ngọc đã đáp ứng, bên này lại đột nhiên hạ sát thủ, hắn thật không biết quay đầu lại nên bàn giao với hoàng tỷ như thế nào.
Thường quý phi quỳ gối ở trước mặt hắn, đau đớn nói:
“Bệ hạ, hắn rõ ràng là qua loa ngài. Dẫm vào vết xe đổ lẽ nào ngài đã quên sao? Một khi để hắn xuất cung, hắn sẽ lập tức đi tìm hoàng tỷ cáo

trạng, ngài cảm thấy hoàng tỷ sẽ đáp ứng sao? Nếu hoàng tỷ không đáp ứng, nòng cốt trong quân Vệ quốc phần lớn là tâm phúc của hoàng tỷ và Nam Nhân Ngọc một tay đề bạt, chỉ cần hoàng tỷ vung cánh tay hô lên, đại quân hưởng ứng, ai có thể triệt tiêu Nam Nhân Ngọc?
“Bệ hạ, các nơi vạn sự đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ kém một đạo ý chỉ của bệ hạ! Bây giờ đã giết Nam Nhân Ngọc, nếu như bệ hạ lại không hạ quyết tâm, một khi thuộc cấp của Nam Nhân Ngọc nghe tin tạo phản, trong khoảnh khắc chính là đại quân vây cung a!
Huyền Thừa Thiên hô hấp dồn dập nói:
“Bên hoàng tỷ làm sao bàn giao?
“Bệ hạ!
Thường quý phi lớn tiếng nói:
“Chỉ cần bệ hạ nắm giữ binh quyền, hoàng tỷ ngay cả hoàng cung cũng không vào được, không cần đưa ra bàn giao. Chỉ cần bệ hạ nắm giữ binh quyền, ngay cả tam đại phái của Vệ quốc cũng phải đứng ở bên bệ hạ. Bệ hạ, tin Nam Nhân Ngọc qua đời giấu không được bao lâu, tên đã lên dây không phát không được! Bằng không một mảnh thành khẩn của thần thiếp chính là tội chết, một khi bị hoàng tỷ đúng lúc khống chế lại cục diện, không chỉ thần thiếp khó thoát khỏi cái chết, dưới cơn thịnh nộ e là hoàng tỷ ngay cả bệ hạ cũng phế bỏ!
“Bệ hạ, ngài mới là vua của một nước chân chính a!
...
Từng Kim Sí từ trong hoàng cung bay ra, đi các nơi của Vệ quốc truyền chỉ.
...
Trong Vụ phủ, chưởng lệnh kế nhiệm Vụ phủ đột nhiên dẫn người đá văng cửa phòng, mọi người đồng thời nhảy vào.
Khương Thạch Cơ đang lật xem tình báo đến từ các nơi cả kinh, cấp tốc vươn mình lăn tới bên giá kiếm, rút bảo kiếm chỉ vào người tới.
“Chu Cáo, ngươi muốn làm gì?
Bây giờ Chu Cáo chính là chưởng lệnh Vụ phủ.
Sau khi Huyền Vi từng bước giao quyền, quyền khống chế Vụ phủ đã giao cho Huyền Thừa Thiên. Không ra ngoài ý muốn, Huyền Thừa Thiên cũng dùng người của mình vào.

Tuy Khương Thạch Cơ thoái vị, nhưng bị Huyền Vi an bài chức vị cung phụng của Vụ phủ, từ trình độ nào đó cũng là giúp Huyền Vi quan tâm phương diện tình báo.
Chu Cáo giơ thánh chỉ trong tay, trầm giọng nói:
“Bệ hạ có chỉ, Khương Thạch Cơ, ngươi muốn kháng chỉ sao?
Nhìn thấy thánh chỉ, Khương Thạch Cơ kinh nghi bất định, kiếm trong tay chậm rãi thả xuống.
Nhân viên đi theo lập tức tiến lên, tại chỗ giam giữ Khương Thạch Cơ.
Khương Thạch Cơ vốn còn muốn biết rõ xảy ra chuyện gì, ai biết Chu Cáo nhanh chân tiến lên, rút kiếm chém một phát, chém giết Khương Thạch Cơ tại chỗ.
Ngay sau đó, Chu Cáo chỉ huy nhân thủ xuất kích, lấy thánh chỉ làm chỗ dựa, trắng trợn tàn sát người của Khương Thạch Cơ, hoặc là nói thanh lý người của Huyền Vi ở trong Vụ phủ...
Không chỉ Vụ phủ, toàn bộ kinh thành Vệ quốc tựa hồ cũng rơi vào trong binh hoang mã loạn.
Thuộc cấp tâm phúc của Nam Nhân Ngọc cơ hồ đồng thời gặp phải dụ giết, nói là kẻ khả nghi tạo phản!
Một đạo thánh chỉ làm pháp sư hộ quốc trong lúc nhất thời không rõ xảy ra chuyện gì, chờ các pháp sư hộ quốc biết rõ là chuyện gì xảy ra, đã muộn rồi!

Chương 1630: Một mình tiến cung (1)

Chương 1630: Một mình tiến cung (1)
Không chỉ kinh thành, trong cung vừa giết Nam Nhân Ngọc, liền lập tức đưa tin các nơi, chờ mọi người phản ứng lại, không ít tướng quân đã chịu khổ độc thủ.
Thật như Thường quý phi nói, vạn sự từ lâu chuẩn bị thỏa đáng, hoặc là nói ở dưới người nào đó tọa trấn, chỉ huy mưu đồ đã lâu, từ lâu ở mỗi tiết điểm chuẩn bị thỏa đáng, chỉ kém một đạo thánh chỉ của Huyền Thừa Thiên mà thôi...
Thiên Vi phủ, đã bị đại quân bao vây.
Huyền Vi nổi giận đùng đùng nhanh chân đi ra, quân thủ ngoài cửa chặn lại, Tây Môn Tình Không tức giận.
Huyền Vi kéo hắn lại, tiện tay rút bảo kiếm của Đường Nghi mượn dùng một chút, bay thẳng đến rừng đao thương, lạnh lùng nói:
“Ai dám ngăn cản ta!
Thủ vệ không dám mạo phạm, đối mặt nàng từng bước áp sát, càng tập thể lùi về sau.
Tướng lĩnh vừa nhận chức nhìn chung quanh một chút, phát hiện chỉ còn mình đối mặt, lập tức quay đầu lớn tiếng nói:
“Không cho phép lùi về sau!
Huyền Vi phất tay chém ra một kiếm, cổ của tướng quân kia phun ra máu tươi, phun hết lên mặt Huyền Vi.
Tướng quân kia che cổ, ầm ngã xuống đất.
Trên mặt Huyền Vi máu tươi tí tách, như mang theo huyết hoa, vẻ mặt xơ xác tiêu điều, nâng kiếm mở đường, đại quân vây nhốt chủ động nhượng ra một con đường.
Vừa đi ra khỏi đại quân vây nhốt, Huyền Vi đi tới trước một kỵ binh, kỵ sĩ bị nàng vung kiếm chỉ tay, sợ đến tranh thủ buông dây cương ra lui

lại.
Huyền Vi đoạt ngựa, làn váy bay múa, trong nháy mắt xoay người lên ngựa, một tay nắm dây cương, chiến mã tại chỗ xoay hai vòng, lại vung kiếm chỉ về phía thị vệ theo nàng từ Thiên Vi phủ lao ra, lạnh lùng nói:
“Các ngươi lập tức lao tới các phủ, truyền lệnh bách quan, hỏa tốc đi hoàng cung gặp ta!
“Vâng!
Bọn thị vệ lĩnh mệnh, sau đó tứ tán, dồn dập cướp chiến mã của đại quân, chiến mã hí lên, tiếng vó ngựa gấp gáp tứ tán.
Thống lĩnh đại quân bị Huyền Vi chém giết tại chỗ, trong quân không đầu, cũng không người dám phát hiệu lệnh, đại quân trơ mắt nhìn người của Huyền Vi đoạt ngựa rời đi, đối mặt Huyền Vi không ai dám phản kháng.
Một màn này đối với Tây Môn Tình Không hơi có xúc động, trước hắn được biết Thiên Vi phủ bị vây, vốn còn muốn chuẩn bị bảo hộ Huyền Vi giết ra khỏi trùng vây, ai biết căn bản không cần.
Huyền Vi thậm chí bảo hắn tránh ra, chỉ mượn bảo kiếm của Đường Nghi dùng một lát, một người một kiếm, liền chấn nhiếp loạn quân không dám động đậy.
Truyền lệnh thị vệ xong, Huyền Vi một thân máu tươi tay cầm dây cương, vung kiếm thúc ngựa, chiến mã lập tức lao nhanh.
Một người một kiếm một ngựa, váy dài bay múa ở trong gió, tay nhỏ nâng kiếm thẳng đến hoàng cung.
Tây Môn Tình Không lắc người, bay lượn đi theo.
Đường Nghi vung tay lên, suất lĩnh đệ tử Thượng Thanh Tông lắc mình đuổi theo, ở trên nóc nhà hai bên chạy như bay tùy tùng hộ vệ...
Cách Thiên Vi phủ không xa có một khách điếm, trong phòng khách trên lầu, Thiệu Bình Ba tóc mai điểm bạc đứng chắp tay, thông qua cửa sổ vẫn quan sát được động tĩnh của Thiên Vi phủ.
Hắn đến Vệ quốc, sau khi bố trí kỹ càng tất cả, liền tự mình đến kinh thành Vệ quốc tọa trấn chỉ huy, tất cả hết thảy đều trải qua hắn kín đáo trù tính.
Chính vì hắn trù tính, người của Huyền Thừa Thiên mới có thể đúng lúc chuẩn xác xử trí nhiều tướng lĩnh dưới trướng của Nam Nhân Ngọc như

vậy.
Mắt thấy Huyền Vi chấn nhiếp loạn quân đi ra, Thiệu Bình Ba nói thầm một tiếng.
“Không hổ là trụ cột Vệ quốc, thủ quân ở hoàng cung sợ là cản không được nàng.
Thiệu Tam Tỉnh nói:
“Sớm biết như vậy, nên an bài người ám sát.
Thiệu Bình Ba nói:
“Vận dụng đại lượng tu sĩ mà nói, chưa nói tới có thể ám sát thành công hay không, một khi kinh động tam đại phái của Vệ quốc, một khi để tam đại phái của Vệ quốc ý thức được là ngoại địch làm loạn, có tu sĩ của tam đại phái hộ vệ, liền không cách nào thuận lợi giải quyết những tướng lĩnh kia. Còn có khả năng kinh động tam đại phái của Vệ quốc khẩn cấp đưa tin các nơi phòng bị, chúng ta phải tranh thủ thời gian cho các nơi. Hiện tại tam đại phái của Vệ quốc hẳn còn không phản ứng lại là xảy ra chuyện gì, chỉ sẽ cho rằng là hai tỷ đệ tranh quyền.
“Đợi đến tin tức truyền ra, chờ thời điểm bọn hắn minh bạch là xảy ra chuyện gì, đã muộn rồi!
Đúng lúc này một người ăn mặc giống như tiểu nhị bước nhanh lên lầu, giao cho Thiệu Tam Tỉnh một bức mật thư.
Thiệu Tam Tỉnh xem qua nội dung trong thư, lập tức nhìn Thiệu Bình Ba bẩm báo nói:
“Đại công tử, ý chỉ của Huyền Thừa Thiên đã phát ra ngoài.
“Tốt!
Thiệu Bình Ba khẽ vuốt cằm.
“Lập tức thông báo người của chúng ta, đợi các nơi vừa có động tĩnh, liền cấp tốc tản lời đồn vào trụ sở các quân của Vệ quốc, nói Huyền Thừa Thiên vì nắm giữ binh quyền, đã giết Nam Nhân Ngọc, cũng khám nhà diệt tộc một đám tướng lĩnh theo Nam Nhân Ngọc, Huyền Thừa Thiên muốn thanh tẩy tướng sĩ dưới trướng Huyền Vi và Nam Nhân Ngọc.
“Đồng thời truyền tin tức về Tấn quốc, nói cho bệ hạ, vạn sự đã chuẩn bị, đại quân có thể bắt đầu tập kết rồi.
“Vâng!

Thiệu Tam Tỉnh lĩnh mệnh rời đi.
Đứng ở cửa sổ nhìn Thiên Vi phủ, tâm tư của Thiệu Bình Ba cuồn cuộn, vừa nãy hắn nhìn thấy Đường Nghi, không nói qua lại với Đường Nghi, nhìn thấy Đường Nghi thì nghĩ đến Ngưu Hữu Đạo.
Bây giờ Ngưu Hữu Đạo ở trong Thánh cảnh, tình huống cụ thể hắn không biết, người ở hậu trường cổ vũ bày kế để hắn phát động chiến sự kia, đến nay không có cho hắn bất kỳ hồi âm...
Tiếng mở cửa vang lên, Thiệu Tam Tỉnh đi vào, đi tới bên cửa sổ thấp giọng nói:
“Hai người trong cung đến rồi.
Thiệu Bình Ba lạnh nhạt nói:
“Vào đi.
“Vâng!
Thiệu Tam Tỉnh đáp lại, xoay người mở cửa, phất tay ra hiệu.
Hai người che ở trong đấu bồng đen, không thấy rõ khuôn mặt đi vào, hai người vừa tiến vào, trong phòng dần dần tràn ngập mùi thơm son phấn của nữ nhân.
Hai người đi tới phía sau Thiệu Bình Ba, đồng thời xốc lên đấu bồng che đầu, là hai dung nhan xinh đẹp, chính là Thường quý phi và Tang quý phi cực kỳ được Vệ Quân sủng ái.
Sau khi hai người lộ mặt rõ ràng có chút khẩn trương sợ sệt, song song quỳ xuống, cùng kêu lên nói:
“Bái kiến đại nhân.
Thiệu Bình Ba đưa tay đóng cửa sổ, xoay người, ở trên cao nhìn xuống hai người nằm rạp trên mặt đất, ôn hòa nói:
“Đứng lên đi.
Lúc này nhị nữ mới bò lên, chỉ nhìn Thiệu Bình Ba một cái liền cúi đầu, không dám nhìn thẳng.
Thiệu Bình Ba nói:
“Các ngươi làm không tệ, cực khổ rồi.
Hai người vội nói:
“Tạ ơn đại nhân tán dương.
Thiệu Bình Ba nói:

“Giấy không thể gói được lửa, sự tình vừa ra, Huyền Vi sớm muộn sẽ phát hiện, đến thời điểm nàng sẽ không bỏ qua cho các ngươi. Ta nói chuyện giữ lời, sau khi sự thành sẽ tiếp các ngươi rời đi, sẽ không qua sông đoạn cầu.
Hai người lại nói:
“Tạ ơn đại nhân.
Thiệu Bình Ba duỗi tay chỉ vào xiêm y trên thân hai người, ra hiệu một thoáng.
“Cởi ra đi!
Nhị nữ nhìn nhau, cuối cùng chậm rãi nới dây lưng, mới cởi áo ngoài xong, ở dưới Thiệu Bình Ba ra hiệu, hai người cởi hết cả nội y trên người.
Dù sớm thông hiểu sự tình nam nữ, nhưng dáng vẻ này vẫn để các nàng rất không dễ chịu.
Thân thể uyển chuyển, tinh xảo mê người, không cô phụ khuôn mặt kiều diễm kia của hai người, ngay cả Thiệu Tam Tỉnh ở bên cạnh xem cũng có chút huyết mạch căng phồng, hầu kết khô khốc.
Nhị nữ trần truồng, cảm giác bại lộ như vậy có chút mê người.
Các nàng không phải lần thứ nhất cởi sạch ở trước mặt Thiệu Bình Ba, khi các nàng được tuyển chọn, lần thứ nhất được mang tới trước mặt Thiệu Bình Ba, Thiệu Bình Ba liền để các nàng cởi sạch.
Không có bất kỳ hành động gây rối nào với các nàng, chỉ xoay quanh thưởng thức thân thể của các nàng, xác thực mà nói là như xem kỹ.
Thiệu Bình Ba vừa thưởng thức vừa nói:
“Không để các ngươi có con với Huyền Thừa Thiên, cũng là vì tốt cho các ngươi, không muốn các ngươi có ràng buộc, nếu không sẽ hại các ngươi. Tư thái bảo dưỡng không tệ, so với trước đây càng trắng mịn, xem ra điều kiện trong cung đích xác rất tốt. Được rồi, mặc y phục vào đi, sau đó ta sẽ dẫn các ngươi rời Vệ quốc.

Chương 1631: Một mình tiến cung (2)

Chương 1631: Một mình tiến cung (2)
“Vâng!
Nhị nữ đáp lại, nhặt lên xiêm y trên đất, mang theo ngượng ngùng sợ hãi mặc vào.
Dư quang trong mắt hai người thỉnh thoảng nhìn lén Thiệu Bình Ba, hai người ngược lại hy vọng Thiệu Bình Ba có ý đồ không an phận, sau đó làm chút gì với các nàng, như vậy mà nói, các nàng ngược lại có cảm giác an toàn. Thế nhưng từ thần sắc phản ứng của Thiệu Bình Ba không nhìn ra bất kỳ dị thường, làm các nàng càng ngày càng sợ hãi.
Sau khi mặc tốt, ở dưới Thiệu Bình Ba nghiêng đầu ra hiệu, Thiệu Tam Tỉnh đưa hai người ra ngoài.
Sau khi trở về, Thiệu Tam Tỉnh hỏi:
“Đại công tử thật muốn dẫn các nàng rời đi?
Thiệu Bình Ba nói:
“Ngươi muốn diệt khẩu?
Thiệu Tam Tỉnh nói:
“Lẽ nào còn giữ các nàng sao?
Thiệu Bình Ba nói:
“Ta nói rồi, giấy không thể gói được lửa, Huyền Vi sớm muộn sẽ phát hiện là các nàng giở trò, diệt khẩu hay không không trọng yếu. Thông báo người của Hắc Thủy Đài, an bài chúng ta rời đi, đến Tề Kinh.
...
Cửa cung đóng chặt, thủ quân cung thành giương cung bạt kiếm.
Vô luận Huyền Vi gọi hàng như thế nào, cửa cung vẫn không mở, Tây Môn Tình Không muốn cường hành phá cửa cung, lại bị tu sĩ thủ hộ ở trong hoàng cung ngăn lại.

Trưởng lão tam đại phái tọa trấn hoàng cung cũng ở dưới cửa cung, dẫn người ngăn ở trước mặt đám người Huyền Vi, một người chỉ vào Tây Môn Tình Không cảnh cáo nói:
“Tây Môn Tình Không, ngươi dám động thủ thử một chút xem!
Huyền Vi đưa tay ngăn cản Tây Môn Tình Không.
“Ba vị trưởng lão, ta chỉ muốn gặp bệ hạ, ta chỉ muốn biết vì cái gì hắn làm như vậy?
Linh Hư Phủ trưởng lão nói:
“Bệ hạ nói không muốn gặp ngươi. Tướng công, ngươi tay cầm bảo kiếm sát khí hừng hực, một mặt máu tươi, là dáng vẻ đến hỏi sao?
Huyền Vi tức giận nói:
“Kinh thành đại loạn, lẽ nào đây là tam đại phái các ngươi muốn nhìn thấy sao?
Trưởng lão Thủ Chính Các nói:
“Tướng công, tỷ đệ các ngươi nháo thành như vậy, ai đúng ai sai chúng ta không tiện nói gì, chúng ta đã đưa tin tông môn, ai đúng ai sai chờ đợi tông môn quyết đoán!
Huyền Vi giận dữ cười nói:
“Chờ tông môn quyết đoán? Kinh thành loạn, thế tất lan đến toàn bộ Vệ quốc, không nhân lúc hiện tại khống chế cục diện, còn muốn chờ tông môn các ngươi trả lời?
Trưởng lão Đại Nhạc Sơn nói:
“Nữ tướng, hiện tại nên do ai khống chế cục diện, không phải ngươi định đoạt, chúng ta không thể lại để tỷ đệ các ngươi tự giết lẫn nhau, nếu không sẽ làm cho cả Vệ quốc đại loạn. Huyền Vi, chúng ta không muốn làm khó ngươi, bất quá ta khuyên ngươi tốt nhất là hồi phủ chờ tin tức. Ngươi yên tâm, bên bệ hạ chúng ta đã khống chế lại, hắn sẽ không xằng bậy nữa, phía sau do tam đại phái tới xử trí.
Phía sau lục tục còn có tiếng vó ngựa chạy đến, Huyền Vi quay đầu nhìn lại, ở dưới nàng truyền lệnh, bách quan trong triều đã khẩn cấp chạy tới, lục tục tập hợp, từng cái từng cái kinh nghi bất định.
Rất rõ ràng là, đến cơ hồ đều là quan văn, mà những khuôn mặt quen thuộc trong võ quan cơ hồ không thấy.

Này để nàng ý thức được không bình thường, nội tâm sản sinh lo lắng, lập tức quay đầu lại, quả đoán nói:
“Ba vị trưởng lão, nếu các ngươi lo lắng ta sẽ làm ra sự tình bất lợi với bệ hạ, ta không mang theo bất kỳ người nào, ta một người tiến cung gặp bệ hạ, như vậy các ngươi yên tâm chưa?
Dứt lời ném bảo kiếm lại cho Đường Nghi.
Tây Môn Tình Không lớn tiếng nói:
“Không thể!
Tình huống trước mắt này, hắn nào có thể yên tâm để Huyền Vi một người tiến cung, một khi có biến, bên người Huyền Vi ngay cả người bảo hộ cũng không có, chết chắc rồi!
Huyền Vi nhấc tay, thấp giọng nói:
“Ngươi yên tâm, cục diện trước mắt, bọn hắn không dám giết ta, vô luận bệ hạ có nắm quyền hay không đều cần ta phối hợp, ta vừa chết, triều cục đại loạn, gây họa tới toàn bộ Vệ quốc, không phải tam đại phái muốn nhìn thấy.
“Không được!
Tây Môn Tình Không cự tuyệt.
Huyền Vi đột nhiên lớn tiếng nói:
“Thế cục có biến, lúc nào cũng có thể sẽ làm cho cả Vệ quốc đại loạn, ta nhất định phải mau chóng biết rõ là chuyện gì xảy ra!
Tây Môn Tình Không ngơ ngác nhìn nàng, này là lần thứ nhất nữ nhân này rống hắn.
Huyền Vi dứt khoát quay đầu lại, người đầy vết máu, một thân một mình đi đến, mặc kệ đối phương có đáp ứng hay không, nàng cứ như vậy một mình đi tới, dứt khoát giao sinh tử của mình cho những người không xác định kia.
Bách quan ngơ ngác nhìn nàng, không ít người trên mặt mang theo bi phẫn.
Gò má Tây Môn Tình Không căng thẳng, năm ngón tay nắm chặt chuôi kiếm. Đường Nghi cắn môi, cũng không biết nên như thế nào cho phải, nhưng nàng rõ ràng một điểm, Thượng Thanh Tông thân là thế lực của Huyền Vi, một khi Huyền Vi xảy ra sự tình, Vệ quốc không còn đất đặt chân của Thượng Thanh Tông.

Trưởng lão tam đại phái thì hai mặt nhìn nhau.
Đi tới trước mặt ba người, Huyền Vi nói năng có khí phách:
“Mang ta tiến cung, ta muốn gặp bệ hạ!
Đối mặt nữ nhân giao sinh tử cho bọn hắn này, đối mặt bách quan bi phẫn, trưởng lão tam đại phái cũng tìm không ra lý do cự tuyệt.
Cuối cùng nhân viên của tam đại phái bay trở về cung, Huyền Vi cũng bị bọn hắn dẫn theo.
Người phía dưới trơ mắt nhìn Huyền Vi biến mất ở xa xa...
“Bệ hạ, tướng công đến rồi.
Một tên thái giám chạy vào điện khẩn cấp thông báo một tiếng.
“A!
Huyền Thừa Thiên đang lo lắng bồi hồi kinh hãi đến biến sắc, thần sắc phản ứng kia giống như bị sét đánh.
Thường quý phi nói cho hắn, chỉ cần nắm giữ binh quyền trong kinh, hoàng tỷ liền không làm gì được hắn; chỉ cần nắm giữ binh quyền trong kinh, hoàng tỷ ngay cả vào hoàng cung cũng không được; chỉ cần nắm giữ binh quyền, ngay cả tam đại phái cũng phải triệt để ngã về bên hắn.
Đạo lý là không sai, hắn cũng rất tán thành, bởi vậy mới làm ra quyết đoán.
Thế nhưng hoàng tỷ làm sao tiến cung?
Không biết cảm nhận của hắn, sau khi Thường quý phi gây chuyện xong liền chạy, đơn giản như vậy liền có thể khống chế được Huyền Vi, ngay cả Thường quý phi cũng không tin.
Huyền Thừa Thiên đang không biết nên trốn đi đâu, ngoài cửa một đám người nhanh chân đi vào, người cầm đầu chính là Huyền Vi.
Phía sau Huyền Vi là một đám tu sĩ tùy tùng, là tu sĩ tam đại phái trấn thủ hoàng cung.
Huyền Vi nhanh chân vào điện, đặc biệt là cả người Huyền Vi đầy vết máu, Huyền Thừa Thiên sợ đến từng bước lùi về sau, khí thế trên người Huyền Vi làm hắn cảm giác như muốn nuốt sống hắn.
Không phải đã phái binh vây nhốt Thiên Vi phủ sao? Hoàng tỷ làm sao đi ra?
Không phải đã hạ lệnh đóng cửa cung nghiêm mật phòng thủ sao? Hoàng tỷ làm sao đi vào?

Chỉ cần nắm giữ binh quyền, tam đại phái không phải sẽ ngã về bên này sao? Vì cái gì đều đi theo phía sau hoàng tỷ?
Tưởng tượng rất hay, cảm thấy sẽ theo lý tưởng, nhưng hiện thực là tàn khốc như vậy, làm Huyền Thừa Thiên kinh hoảng đến cực điểm.
Lùi tới vách tường, lui không thể lui.
Đối mặt đệ đệ kề sát ở vách tường vẻ mặt sợ sệt, Huyền Vi đau lòng nhức óc nói:
“Vì cái gì phải làm như vậy?
“Vì cái gì?
Huyền Thừa Thiên lẩm bẩm một tiếng, bỗng nhiên cười thảm nói:
“Là ngươi buộc ta!
Huyền Vi nói:
“Ta buộc ngươi? Ta buộc ngươi cái gì? Ta ở địa phương nào ép ngươi?
Huyền Thừa Thiên đột nhiên đứng thẳng, hai tay vung lên.
“Ta tính là hoàng đế gì? Người nào không biết quân chính của toàn bộ Vệ quốc ở trong tay ngươi khống chế, ta chỉ là trang trí, ta chỉ là một tấm bình phong ngươi đẩy ra để che lấp dã tâm của mình mà thôi!
Huyền Vi đau lòng nói:
“Ta chưa bao giờ có ý nghĩ này, ta đang giao quyền cho ngươi, lẽ nào ngươi không nhìn thấy?
Huyền Thừa Thiên nói:
“Giao quyền? Giao quyền gì? Ta phân công quan viên, chỉ cần ngươi không thỏa mãn, tùy thời có thể đuổi đi, này chính là ngươi giao quyền? Nếu ngươi thật muốn giao quyền, nên triệt để lui ra!
Âm điệu gần như rít gào.
Huyền Vi thống khổ lắc đầu nói:
“Ngươi từ nhỏ hoang đường ham chơi, tùy tiện tiếp nhận triều chính không tránh khỏi có địa phương cân nhắc không chu đáo, quốc gia đại sự không phải trò đùa, không thể tùy hứng mà làm, ta chỉ có thể tiến lên dần dần chậm rãi buông tay.

Chương 1632: Thà rằng giết sai, không thể buông tha!

Chương 1632: Thà rằng giết sai, không thể buông tha!
“Mượn cớ! Này đều là mượn cớ của ngươi!
Huyền Thừa Thiên như dã thú bị phát cuồng rít gào, tâm tình triệt để mất khống chế.
Lập tức có hai tên tu sĩ tiến lên khống chế hắn.
Huyền Vi quay đầu lại nhìn một tên thái giám hò hét nói:
“Lập tức gọi Khương Thạch Cơ tới gặp ta.
Nàng muốn thông qua Vụ phủ hiểu rõ tình huống.
Nhưng mà rất nhanh được tin tức, Khương Thạch Cơ đã bị giết.
Không chỉ Khương Thạch Cơ, nàng muốn triệu tập một chút tướng lĩnh mau chóng ổn định thế cục kinh thành, kết quả phát hiện những tướng lĩnh kia cũng gặp độc thủ.
Cơ hồ trong cùng một lúc ngộ hại, này rõ ràng là trải qua kế hoạch kín đáo, lúc hạ thủ khắp mọi mặt vừa vặn, này căn bản không giống như Huyền Thừa Thiên có thể bố trí ra.
Đối mặt Huyền Vi thuyết phục, người tam đại phái cũng ý thức được không đúng, lập tức tra là ai bố trí.
Huyền Thừa Thiên biết một khi mình nói ra, sẽ giống như Thường quý phi nói, hoàng tỷ sẽ không bỏ qua cho các nàng.
Vì bảo hộ nữ nhân của mình, hắn vậy mà biểu hiện rất nam nhân, chết không mở miệng.
Có tam đại phái phối hợp, rất nhanh bắt được những thị vệ sát hại Nam Nhân Ngọc, dưới ép hỏi, những thị vệ này bàn giao đều là Thường quý phi và Tang quý phi xúi giục.
“Đừng!

Nghe thị vệ nhận tội, Huyền Thừa Thiên hoảng rồi, phù phù quỳ xuống, gần như bò đến dưới chân Huyền Vi, ôm chân nàng nói.
“Hoàng tỷ, ngươi buông tha các nàng, các nàng vô tội, hết thảy đều là ý tứ của ta, các nàng chỉ chiếu theo ý tứ của ta hành sự. Các nàng là nữ nhân của ta, là đệ muội của ngươi, tỷ tỷ, ta cầu ngươi, ta cầu ngươi buông tha các nàng đi.
Nhìn thấy hoàng đế như vậy, trưởng lão tam đại phái đều đen mặt, nếu như không phải không làm chủ được, bọn hắn hận không thể làm thịt đối phương.
Ngược lại không phải ghét bỏ hắn uất ức không ra dáng hoàng đế, mà là tiện thể bắt được sự kiện khác, không chỉ nhằm vào kinh thành, cẩu hoàng đế này đã hướng toàn quốc truyền đạt một thánh chỉ tương tự.
Rất hiển nhiên, tương tự như kinh thành, ở trong bóng tối bố trí rất có khả năng đã chuẩn bị tốt từ lâu.
Thanh tẩy quân sự toàn bộ Vệ quốc không phải chuyện nhỏ, không ra đại sự mới lạ, trưởng lão của tam đại phái ý thức được tình thế nghiêm trọng.
Có nằm mơ cũng không ngờ, dưới tình huống có họa ngoại xâm, hoàng đế nào sẽ hố mình như vậy? Vì đoạt quyền ngay cả nồi cơm của mình cũng đập!
Đây là bọn hắn làm sao cũng không nghĩ tới, cũng chính vì như thế, mới bị người chui chỗ trống.
Huyền Vi suýt chút nữa té xỉu, gần như lung lay sắp đổ, chân lại bị đệ đệ ôm lấy.
Sau khi hơi tỉnh táo, Huyền Vi nhấc chân đạp một cái, bi phẫn nói:
“Cút!
Huyền Thừa Thiên ngã ngửa trên mặt đất, lại liên tục lăn lộn, còn muốn ôm cầu, lại bị người tam đại phái ngăn cản.
Trưởng lão Thủ Chính Các nhìn Huyền Vi trầm giọng nói:
“Tướng công, ngươi nhanh ra mặt mau chóng ổn định thế cục, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi!
“Này là có người hữu tâm bố cục, người ta đã sớm chuẩn bị tốt, muốn đoạt thánh chỉ về sợ là đã muộn, người ta lợi dụng chính là thời gian sai lệch.

Huyền Vi đau buồn lắc đầu, nhưng vẫn phải thử một chút, lớn tiếng nói:
“Tam đại phái lập tức đưa tin tu sĩ theo các quân, gặp nhân viên truyền chỉ không được tuân chỉ, coi người truyền chỉ giống như phản loạn, lập tức bắt lại!
“Nhanh đi!
Trưởng lão tam đại phái lập tức phất tay gấp hét.
Huyền Vi tiếp tục nói:
“Bằng vào danh nghĩa của ta truyền lệnh trú quân các nơi, có người giả truyền thánh chỉ, không được tuân chỉ! Truyền lệnh biên quân nghiêm mật quản chế hướng đi của địch quốc, phát hiện dị thường hỏa tốc đăng báo. Lệnh quan viên địa phương các nơi tăng mạnh quản chế, phòng bị có người nhân cơ hội làm loạn...
Truyền đạt xong từng đạo từng đạo chỉ lệnh, Huyền Vi lại quay đầu nhìn đệ đệ, trầm giọng nói:
“Tu sĩ tam đại phái hiệp đồng cấm quân, lập tức lục soát toàn bộ hoàng cung, bắt hai tiện nhân kia tới cho ta!
“Đừng, hoàng tỷ!
Huyền Thừa Thiên kêu thảm thiết cầu xin.
Huyền Vi vung tay, trực tiếp rời đi.
Trước khi ra điện, trưởng lão Đại Nhạc Sơn chỉ vào Huyền Thừa Thiên, trầm giọng bàn giao đệ tử.
“Không cho phép hắn đi ra nửa bước!
Cửa cung mở ra, Tây Môn Tình Không tiến cung, bách quan cũng tiến cung.
Trên triều đình, chỉ huy không phải Huyền Thừa Thiên, mà là Huyền Vi một thân máu tươi đứng ở trung ương, nàng đối mặt bách quan cấp tốc bố trí các loại truyền đạt.
Bách quan lĩnh mệnh xong gần như dồn dập rời đi, khẩn cấp chấp hành.
Trưởng lão tam đại phái âm thầm cảm khái, may mà có nữ nhân này, tình thế mới có thể đâu vào đấy chấp hành xuống, bằng không ai nghe ai? Sau khi sự tình phát sinh không loạn mới lạ!
Hậu cung, thậm chí toàn bộ hoàng cung trắng trợn tìm tòi, cũng không phát hiện tung tích của Thường quý phi và Tang quý phi.
Nhận được bẩm tấu, Huyền Vi lạnh lùng nói:

“Nghiêm tra các cửa cung, chỉ cần có người ra vào cửa cung, thủ vệ trực ban đều bị bắt lại thẩm tra!
“Vâng!
Thống lĩnh cấm quân cấp tốc lĩnh mệnh rời đi.
Không quá lâu, liền tra ra tung tích của Thường quý phi và Tang quý phi, hai người đã rời đi từ lâu, hướng đi không biết.
Bởi vì hai người được hoàng đế sủng hạnh, ở trong cung phát triển một vài tâm phúc của mình không khó, này cũng là nguyên nhân hai người có thể thuận lợi rời cung.
Thủ vệ cửa cung, còn có thái giám hầu hạ, mặc kệ có tham dự sự tình này hay không, hết thảy bị bắt tới, từng cái từng cái bị nhấn quỳ gối ở dưới đại điện.
Đã chạy rồi!
Sắc mặt Huyền Vi khó coi, này càng ngày càng chứng minh là họa ngoại xâm ở trong nội bộ Vệ quốc làm loạn.
Ở trên cao nhìn xuống, Huyền Vi lạnh như băng nói:
“Chưa được ý chỉ, tự ý thả phi tử rời cung, tội đáng muôn chết, xử tử toàn bộ!
“Tướng công tha mạng...
Phía dưới nhất thời khóc sướt mướt xin tha, Huyền Vi không hề bị lay động, tùy ý cấm quân lôi đám người kia đi hành hình.
“Ngoại địch họa loạn hậu cung, thời khắc này không thể lưu mầm họa, thà giết sai, cũng không thể buông tha! Mỹ nhân hậu cung, mặc kệ lai lịch gì, mặc kệ xuất thân gì, kể cả hết thảy thị nữ, thái giám trong hậu cung, không giữ lại ai, giảo sát tất cả!
Huyền Vi hờ hững hạ lệnh, gió thổi làn váy tung bay, nhưng thổi không tiêu tan lạnh lẽo trong mắt nàng, lộ ra khắc cốt vô tình.
Tây Môn Tình Không bỗng nhiên quay đầu lại nhìn nàng, cực kỳ khiếp sợ, như không nhận thức nàng vậy.
Trưởng lão tam đại phái cũng thay đổi sắc mặt, sau đó hai mặt nhìn nhau, nhưng không người có bất kỳ dị nghị, không ai ngăn cản.
Có lẽ rất tàn nhẫn, nhưng bọn hắn đều biết, thời điểm này trung tâm quyền lực của Vệ quốc không thể lại có chuyện, Thường quý phi và Tang quý phi đến tột cùng có bao nhiêu đồng đảng, nhất thời sợ là tra

không rõ ràng, từng cái từng cái tra xuống còn không biết phải tra bao lâu.
Hiện tại nào có tinh lực đi để ý, có lẽ đầu xuôi đuôi lọt mới là biện pháp tốt nhất.
Không chỉ không ngăn cản, đệ tử tam đại phái trái lại còn toàn lực phối hợp.
Rất nhanh, nhiều đội cấm quân từ các cửa vọt vào hậu cung, ngay sau đó tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu sợ hãi liên miên vang lên, không dứt bên tai, máu tanh bắt đầu tràn ngập toàn bộ hoàng cung...
Quan văn Vệ quốc không chịu tổn thất gì, bị độc thủ đại thể là võ tướng, không phải kẻ địch không muốn hạ thủ với những quan văn kia, mà là quy mô quá lớn, nhân thủ kẻ địch có thể điều khiển không đủ.
Này là phán đoán của Huyền Vi, Huyền Vi cũng ý thức được, này là phá hoại nhằm vào quân đội Vệ quốc.
Nhưng sự tình Huyền Vi lo lắng nhất vẫn phát sinh, chờ tin tức truyền đạt đến các nơi, đã muộn.
Các tướng lĩnh hoặc gặp độc thủ, hoặc có quan hệ tốt với tu sĩ hộ vệ, ở dưới tu sĩ trợ giúp liều mạng kháng lệnh bảo đảm một mạng.
Tình huống sau đó hoặc thoát thân rời đi, hoặc cầm binh tự lập.
Càng trí mạng là lời đồn xuất hiện, nói Huyền Vi và Huyền Thừa Thiên tranh cướp binh quyền, đều muốn tàn sát người đối phương.
Làm người chấp hành thánh chỉ của Huyền Thừa Thiên đều rơi vào trong khủng hoảng.

Chương 1633: Đánh muộn không bằng đánh sớm

Chương 1633: Đánh muộn không bằng đánh sớm
Thiệu Bình Ba làm rất nhiều chuẩn bị, đào tẩu liền thôi, cầm binh tự lập lại có người đúng lúc can dự chiêu hàng, nói chút người của ngươi căn bản không cách nào đối kháng đại quân của triều đình, sớm muộn chỉ có một con đường chết, có chút tướng lĩnh bị thuyết phục, ngang nhiên nương nhờ vào Tấn quốc.
Mà nhân mã Tấn quốc mưu đồ đã lâu rốt cục không che lấp nữa, bắt đầu hỏa tốc tập kết, cấp tốc tiến quân về phía biên cảnh Vệ quốc!
Hai tỷ đệ tranh quyền dẫn đến Vệ quốc đại loạn, thiên hạ khiếp sợ!
Chí ít mới bắt đầu ở trong mắt người ngoài là như vậy, là tỷ đệ tranh quyền gây nên.
Mà Huyền Vi tàn sát hậu cung Vệ quốc, càng làm trong ngoài Vệ quốc phát sinh tin tức mãnh liệt, Vệ Quân đã không ràng buộc được nàng, nàng đã chính thức khống chế Vệ quốc, cũng đạt được tam đại phái của Vệ quốc chống đỡ.
Theo tình huống lục tục lộ ra, cộng thêm Tấn quốc đúng lúc tập kết quân đội, các nước đều ý thức được, Vệ quốc nội loạn là Tấn quốc giở trò quỷ, Tấn quốc vẫn làm các nước kiêng kỵ rốt cục lại lộ ra răng nanh dữ tợn.
Chỉ là lần này Tấn quốc không giống dĩ vãng cường thế tấn công, trước tiên dùng thủ đoạn xảo trá làm loạn nội bộ Vệ quốc, sau đó đại quân lao thẳng tới!
Thám tử Vụ phủ một ngày mấy lần liên báo hướng đi của đại quân Tấn quốc, làm thần kinh Vệ quốc căng thẳng lên.

Huyền Vi đã trước tiên khẩn cấp động viên quân đội, biểu thị trước đó tất cả là âm mưu của Tấn quốc, chỉ cần đồng tâm hiệp lực kháng địch, trước đó hết thảy đều không đáng truy cứu, vội vàng ra lệnh đại quân chuẩn bị chiến tranh.
Nhưng Nam Nhân Ngọc chết, cùng với một chút chiến tướng đắc lực của Vệ quốc chết, chung quy làm cho sức chiến đấu của quân đội Vệ quốc tổn thất không cách nào cứu vãn, lâm thời đề bạt bổ nhiệm sẽ đối mặt rất nhiều vấn đề, phải nói vô số vấn đề.
Huyền Vi trị quốc rất tốt, không có nghĩa là nàng thống ngự đại quân chinh chiến cũng tốt.
Mà Thiệu Bình Ba ngủ đông lâu dài như thế, lại chuẩn bị tỉ mỉ, không ra tay thì thôi, vừa ra tay mượn lực lượng Tấn quốc chống đỡ, cho Vệ quốc một kích trí mạng.
Vừa ra tay chính là nhằm vào các yếu điểm của Vệ quốc không ngừng bóp chết, Huyền Vi muốn động viên quân đội, nào có dễ dàng như vậy.
Chủ tướng các nơi bị tàn sát, tạo phản, hoặc tự lập, tạo thành quân tâm rung chuyển. Đối mặt lời đồn, người chấp hành thánh chỉ lo lắng Huyền Vi tính sổ, lòng người bàng hoàng.
Mà người đối mặt tàn sát cường thế kháng mệnh không tuân thánh chỉ, may mắn tránh được một kiếp, lại bị Thiệu Bình Ba an bài người chiêu hàng, nói trắng ra chính là bị khuyên phản, từ trình độ nào đó đã bị Thiệu Bình Ba biến tướng khống chế.
Người có thể may mắn tránh thoát một kiếp trên căn bản đều có một chút thực lực tự vệ, đều có một chút môn phái tu hành chống đỡ, cùng môn phái giúp đỡ mình nhiều năm qua lợi ích nhất trí, bởi vậy mới có thực lực kháng chỉ.
Đối mặt thánh chỉ của hoàng đế, trực tiếp kháng chỉ là nhẹ, có chút vì tự vệ thậm chí ngay cả người tam đại phái tọa trấn cũng giết, vì bảo mệnh, vì bảo đảm mạng của mình, vì bảo đảm mạng của vợ con, cái gì không làm được?
Dưới tình huống những người này trong lúc nhất thời phân không rõ, còn tưởng triều đình muốn đối phó bản thân, Thiệu Bình Ba an bài người đúng lúc can dự, làm hại những người này đều lục tục tỏ rõ thái độ, rất khó quay đầu lại.

Bọn hắn cũng là không có biện pháp, nhìn tình huống dường như triều đình muốn giết bọn hắn, bọn hắn có thể làm sao?
Bằng lực lượng của bọn hắn rất khó đối kháng triều đình, Tấn quốc ở thời điểm này đúng lúc chìa tay giúp đỡ, biểu thị nguyện ý chống đỡ, cũng hứa hẹn tương lai cho lợi ích một phương chư hầu, để bọn hắn làm sao lựa chọn? Cho dù chỉ bởi vì trước mắt cũng không khó làm ra lựa chọn, dưới áp lực đều lục tục tỏ rõ thái độ rồi.
Chờ đến rõ ràng là chuyện gì xảy ra, minh bạch là âm mưu của Tấn quốc, đã muộn, muốn quay đầu cũng không được.
Tin tức phản loạn đã phát ra, lời văn công khai tuyên bố phản loạn mắng triều đình như đống cứt chó, quan viên địa phương triều đình phái tới đã bị bọn hắn giết không ít, có chút ngay cả người tam đại phái tọa trấn ở chỗ này cũng giết, ai dám bảo đảm sau này triều đình sẽ không tính sổ?
Mà lúc này triều đình biểu thị không truy cứu, còn muốn bọn hắn triệu tập đại quân dưới trướng đi tham chiến, ai biết sau khi phục tùng sai phái có thể rơi vào triều đình thanh toán hay không, ví dụ tương tự từ xưa tới nay chỗ nào cũng có.
Toàn bộ Vệ quốc quân tâm đại loạn, lại thiếu đại lão như Nam Nhân Ngọc phối hợp, Huyền Vi đã sứt đầu mẻ trán, không thể không trước tiên khẩn cấp cầu viện Tề quốc, mong Tề quốc giúp đỡ...
Trong đại điện, Huyền Vi không có ngồi trên bảo tọa, chỉ xem triều đình như một chỗ nghị sự, ở dưới bảo tọa của hoàng đế thiết án.
Các triều thần bận rộn liên tục lục tục rời đi, Huyền Vi ngồi ở sau án cũng uể oải và tiều tụy.
Tây Môn Tình Không đứng ở một bên nhìn chăm chú, cuối cùng nói:
“Ngươi còn có thể đi không?
Huyền Vi một tay chống đỡ cái trán chậm rãi mở hai mắt ra, quay đầu lại nhìn hắn, chậm rãi đứng lên đối mặt.
“Tình Không, bây giờ Vệ quốc thành cái dáng vẻ này, ta không thể đi, một khi ta đi, quân tâm, dân tâm của Vệ quốc sẽ triệt để tan vỡ.
Tây Môn Tình Không lộ ra ý cười gượng ép.
“Ta lý giải, không sao cả, chờ thế cục trước mắt bình ổn lại nói.
Lúc nói ra lời này, trong lòng hắn dâng lên bi ai. Hắn không ngốc, lấy thế cục trước mắt của Vệ quốc, bất kể là thần dân hay tam đại phái của

Vệ quốc, e là đều khó chứa Huyền Thừa Thiên lại ngồi lên hoàng vị hiệu lệnh thiên hạ, đều bị Huyền Thừa Thiên dọa sợ.
Nữ nhân trước mắt còn có thể cùng hắn đi sao?
Trong điện an tĩnh, nam nữ đối mặt đều yên tĩnh, có chút sự tình trong lòng nhau đều hiểu.
“Tình Không.
Huyền Vi bỗng đánh vỡ bình tĩnh, ngẩng đầu lên nói:
“Sự tình đã đến mức độ này, có chút sự tình đã không tất yếu cố kỵ, ta muốn làm cái gì, bất kể là triều thần hay tam đại phái đều sẽ không nói cái gì, sau khi cục diện ổn định, cho dù ta không đi được, ta cũng sẽ gả cho ngươi! Lập tức gả cho ngươi!
Đợi nhiều năm như thế, rốt cục chờ đến câu nói này, trong mắt Tây Môn Tình Không hiện ra kinh hỷ, đột nhiên khó kìm lòng được mở hai tay ra, ôm nữ nhân trước mắt vào trong ngực.
Ngoài cửa còn có thái giám thủ hộ, nhưng lần này Huyền Vi không có đẩy hắn ra, mà tĩnh lặng ở trong ngực đối phương.
Tĩnh lặng ôm một trận, Tây Môn Tình Không ở bên tai nàng nói:
“Chỉ là như vậy, ngươi vĩnh viễn không cách nào tự tại.
Huyền Vi nói:
“Chỉ sợ liên lụy ngươi, ngươi nguyện ý bồi tiếp ta sao?
Tây Môn Tình Không ôm nàng, lấy hành động coi như trả lời.
...
Trong cung Tề quốc cũng đèn đuốc sáng choang, Vệ quốc gặp biến đổi lớn, Tề quốc cảm động lây.
Hạo Vân Đồ chỉ huy, cùng triều thần suốt đêm thương nghị phương pháp ứng đối.
“Báo!
Bên ngoài báo một tiếng, một tên thái giám nhanh chân đi vào, bẩm báo nói:
“Bệ hạ, sứ thần Vệ quốc cầu kiến!
Hạo Vân Đồ không chần chờ chút nào, hiện tại tình huống khẩn cấp, không phải thời điểm tự cao tự đại, vung tay lên.
“Tuyên!

Không bao lâu, Vệ sứ Khang Hòa nhanh chân đi tới, sau khi hành lễ, Khang Hòa trần thuật hoàn cảnh khó khăn của Vệ quốc trước mắt, vạch ra Tấn quốc lòng muông dạ thú, hy vọng hai nước Tề Vệ có thể hợp tác lần nữa, liên thủ đánh bại mưu đồ của Tấn quốc.
Để chứng minh thành ý của Vệ quốc, Vệ quốc nguyện gả ba quận chúa cho nhi tử của Hạo Vân Đồ.
Sở dĩ gả quận chúa, là vì toàn bộ Vệ quốc không bỏ ra nổi công chúa, hoàng đế tiền nhiệm của Vệ quốc chết sớm, các công chúa trên căn bản đều lấy chồng, chỉ có thể từ các hoàng thân tìm quận chúa ra gả. Cũng bởi vì quận chúa cấp bậc thấp hơn, nên nguyện ý một lần gả ra ba vị.
Hạo Vân Đồ nghe xong hỏi:
“Này là ý tứ của Huyền Thừa Thiên, hay là ý tứ của Huyền Vi?
Vệ sứ Khang Hòa ngang nhiên nói:
“Tự nhiên là ý tứ của tướng công, bệ hạ nước ta thân thể có bệnh, nên tướng công chủ trì quốc chính.

Chương 1634: Chiến sự sắp tới (1)

Chương 1634: Chiến sự sắp tới (1)
Triều thần Tề quốc không ít người trao đổi ánh mắt, trong lòng đều rõ ràng, đều biết thân thể Vệ Quân có bệnh là che đậy.
Hạo Vân Đồ gật đầu nói:
“Ý tứ của Vệ quốc, trẫm minh bạch, để ta cùng các quần thần thương nghị một chút, Khang đại nhân về trước đi.
Khang Hòa biết không thể nói vài câu liền thuyết phục Hạo Vân Đồ, khẳng định phải cùng triều thần thương lượng, quân thần Tề quốc lén lút thương nghị ngoại nhân bất tiện dự thính, nên lập tức chắp tay xin cáo lui.
Đợi đối phương lui ra, Hạo Vân Đồ lên tiếng nói:
“Ý tứ của Vệ quốc mọi người cũng nghe được, chư vị ý như thế nào?
“Bệ hạ, tình huống lần này không giống dĩ vãng, Vệ quốc tùy thời có nguy diệt quốc, lần này Vệ quốc thật rơi vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng rồi.
“Không sai, lần này Huyền Vi chủ động biểu thị gả ra ba quận chúa, mặt ngoài nhìn như chủ động kết giao, kỳ thực là vì ổn định lòng người Vệ quốc. Ở thời điểm này gả nữ, là vì để thần dân trên dưới Vệ quốc nhìn đến, Tề quốc ta sẽ cùng Vệ quốc cùng tiến cùng lui.
“Không sai! Huyền Vi tàn sát hậu cung Vệ Quân, cũng chính là mục đích này, là nói cho Vệ quốc đại quyền đã ở trên tay nàng, cho thấy nàng tự mình đứng ra, hy vọng mọi người không nên hoảng loạn!
“Bệ hạ, chư vị, rất nhiều chuyện không sợ ngoại ưu, chỉ sợ nội hoạn, tình huống lần này của Vệ quốc không giống dĩ vãng, cũng cực kỳ hung hiểm, nội bộ đại loạn, chỉ sợ coi như Tề quốc ta xuất binh giúp đỡ, cũng chưa chắc có thể bảo vệ Vệ quốc.

“Phải! Nếu như làm uổng công, có thể cân nhắc bảo tồn thực lực hay không?
“Hoang đường!
Ngoài điện đột nhiên truyền đến một tiếng hét lớn, một người mặc chiến giáp long hành hổ bộ đi đến, tiếng nói chất phác chấn nhiếp cả đại điện.
“Là ai nói lời ngu ngốc như vậy?
Người tới không phải người khác, chính là Tề quốc thượng tướng quân Hô Diên Vô Hận.
Tất cả mọi người nhìn qua, Hô Diên Vô Hận hành lễ.
“Tham kiến bệ hạ!
Hạo Vân Đồ nở nụ cười, cũng đứng lên, hai tay hư đỡ nói:
“Thượng tướng quân không phải xuất kinh tuần sát sao, làm sao chạy về nhanh như thế?
Hô Diên Vô Hận nói:
“Thần nghe nói Vệ quốc xảy ra vấn đề, liền không ngừng không nghỉ trở lại. Quân thần đối thoại, thần ở ngoài điện nghe trộm một lúc, xin bệ hạ thứ tội.
Hạo Vân Đồ nói:
“Thượng tướng quân vội vã chạy về, y không dỡ giáp, đủ thấy lo lắng quốc sự, có tội gì chứ? Vô tội! Thượng tướng quân có cao kiến gì không ngại nói thẳng!
“Tuân chỉ!
Hô Diên Vô Hận chắp tay lĩnh mệnh, xoay người nhìn quanh chúng thần, lớn tiếng nói:
“Dã tâm của Tấn quốc, người qua đường cũng biết! Một khi Vệ quốc chiến bại, bước kế tiếp, Tấn quốc tất nhiên vung binh tấn công Tề quốc ta.
“Bảo tồn thực lực? Bảo tồn thực lực gì? Ngồi xem Vệ quốc diệt vong sao? Một khi Vệ quốc rơi vào tay Tấn quốc, Tấn quốc thu được lương thảo sung túc, đến lúc đó Tấn quốc binh tinh, lương đủ, mà Tề quốc ta mất đi Vệ quốc trợ lực, cũng chỉ có thể lấy một lực lượng quốc gia cùng Tấn quốc tử chiến, hậu quả khó liệu!
“Hiện tại xuất binh, chính là hai nước Tề Vệ liên thủ công Tấn, có thể giảm bớt áp lực cho Vệ quốc, cũng có thể giảm bớt áp lực cho Tề quốc

ta, làm sao có thể thấy chết mà không cứu?
“Mặc kệ có thể giữ được Vệ quốc hay không, nói chung quyết không thể để Vệ quốc dễ dàng diệt vong, cho dù Vệ quốc liều chết gánh một ngày, cũng có thể tiêu hao một phần lực lượng của Tấn quốc, có lợi cho Tề quốc ta và Tấn quốc tái chiến!
“Bởi vậy, đánh muộn không bằng đánh sớm!
Hô Diên Vô Hận dứt lời xoay người, nhìn Hạo Vân Đồ chắp tay nói:
“Bệ hạ, thời điểm này, nên tận lực giúp Huyền Vi ổn định lòng người Vệ quốc, tận lực để Vệ quốc kiên trì tiêu hao Tấn quốc nhiều hơn, thần cho rằng nên đáp ứng kết giao.
Hạo Vân Đồ gật đầu nói:
“Thượng tướng quân nói có lý.
“Bất quá...
Hô Diên Vô Hận lại nói.
“Cưới ba vị quận chúa lực đạo quá nhỏ, nên cự tuyệt! Thần kiến nghị bệ hạ phái một hoàng tử chưa kết hôn cưới Huyền Vi! Nói cưới là êm tai, kỳ thực là hy sinh một vị hoàng tử ở rể Vệ quốc, gả cho Huyền Vi! Động tác này có thể để trên dưới Vệ quốc nhìn thấy quyết tâm của Tề quốc ta thề bảo vệ bang giao, có thể ổn định quân tâm, dân tâm của Vệ quốc!
Lời này vừa nói ra, có người kinh hô nói:
“Để hoàng tử ở rể?
“Hô Diên Vô Hận, ngươi dám ra lời hao tổn hoàng uy sao!
“Thượng tướng quân, ngươi đừng sai lầm, hiện tại là Vệ quốc cầu chúng ta, ngươi lại để hoàng tử gả người?
“Hô Diên Vô Hận! Hôn sự của hoàng tử đại biểu quốc thể, nam cưới nữ gả mới là lẽ thường, nam nhi bách tính phổ thông ở rể còn ngại mất mặt, đường đường hoàng tử Tề quốc đi ở rể, chẳng phải để người cười đến rụng răng?
“Thượng tướng quân, Huyền Vi là quả phụ, là nữ nhân đã có chồng, tuy nói dung nhan không tệ, nhưng dù sao tuổi cũng gần bốn mươi. Mà trong các hoàng tử của bệ hạ, chưa kết hôn đều dưới hai mươi tuổi, ngươi lại muốn để một hoàng tử tuổi không tới hai mươi đi cưới... không, là đi gả cho một quả phụ tuổi gần bốn mươi, loại lời này ngươi cũng có thể nói ra được?

“Bệ hạ, sự tình này tuyệt đối không thể, truyền đi mặt mũi của Tề quốc ta, mặt mũi của bệ hạ phải để ở chỗ nào? Để cho hoàng tử ở rể làm sao chịu nổi?
Chúng triều thần dồn dập khiển trách Hô Diên Vô Hận, mồm năm miệng mười, chen đến Hô Diên Vô Hận không tìm được cơ hội nói chen vào.
“Đều ngậm miệng cho trẫm!
Hạo Vân Đồ đột nhiên gầm lên, làm trong điện yên lặng như tờ, nghe được cả tiếng kim rơi, gương mặt hắn bình tĩnh nói:
“Thượng tướng quân, để hoàng tử ở rể đích xác có chút không thích hợp!
Hô Diên Vô Hận nói:
“Bệ hạ, thế cục trước mắt của Vệ quốc tỏ rõ, Huyền Thừa Thiên đã mất sạch lòng người, bất kể là thần dân Vệ quốc hay tam đại phái của Vệ quốc, đều không hy vọng nhìn thấy hắn thượng vị. Huyền Thừa Thiên đã thành trang trí, bây giờ chân chính nắm quyền là Huyền Vi, bằng thân phận địa vị của Huyền Vi, muốn kết hôn là không thể, lẽ nào không để hoàng tử ở rể, còn có thể để Huyền Vi gả tới Tề quốc sao?
Sắc mặt Hạo Vân Đồ khó coi.
“Nhưng chuyện ở rể đích xác sẽ để Tề quốc ta mặt mũi tối tăm, trẫm sẽ trở thành quân chủ trong các đời Tề quốc, không, sẽ trở thành quân chủ duy nhất của các quốc gia để nhi tử ở rể. Nhi tử của trẫm lại vô năng, cũng không thích hợp làm ra sự tình ở rể.
Hô Diên Vô Hận nói:
“Bệ hạ, chính bởi vì sẽ để mặt mũi Tề quốc tối tăm, mới làm ra cử chỉ này, đối mặt trọng bệnh cần hạ mãnh dược, mới có thể để trên dưới Vệ quốc nhìn thấy quyết tâm của Tề quốc ta! Tề quốc ta không tiếc ở thời điểm này để hoàng tử ở rể, lòng người Vệ quốc tất nhiên phấn chấn!
“Bệ hạ, Huyền Vi ở thời điểm này gả ra ba vị quận chúa, Tề quốc đáp ứng, cưới, là có tác dụng tỏ thái độ nhất định, cũng đích xác có tác dụng ổn định lòng người nhất định. Nhưng người Vệ quốc không phải người ngu, đều có thể nhìn ra Huyền Vi là chịu nhục kết giao, kết giao không phải sự tình hào quang gì, nhất định là tình huống Vệ quốc tương đối nguy cấp, Huyền Vi mới sẽ làm như vậy.

“Bệ hạ, hiện tại nội bộ Vệ quốc đại loạn, Huyền Vi cần nhất chính là ổn định lòng người, cũng nhất định phải nhanh trợ giúp nàng ổn định nhân tâm mới có lợi cho Tề quốc ta.
“Bệ hạ, lần này chiến lược, chiến thuật, thủ đoạn của Tấn quốc không tầm thường, khác biệt với trước, trước chiến làm nền tàn nhẫn, ổn, chuẩn, trong nháy mắt đánh trúng 7 tấc của Vệ quốc, đã làm Vệ quốc khó có thể tập trung quốc lực chống lại. Lần này Vệ quốc lành ít dữ nhiều! Mục tiêu kế tiếp của Tấn quốc là ai? Trong lòng bệ hạ hẳn rõ ràng, mục tiêu tiến công kế tiếp tất nhiên là Tề quốc ta!
“Tấn quốc dân phong bưu hãn, sĩ tốt vũ dũng. Lời nói để tam đại phái Tề quốc không cao hứng, Khí Vân Tông của Tấn quốc bưu hãn thiên hạ các phái đều sợ hãi, một khi Tấn quốc phát động tiến công với nước ta, bằng lực lượng của chúng ta có thể ngăn bao lâu?"

Chương 1635: Chiến sự sắp tới (2)

Chương 1635: Chiến sự sắp tới (2)
Lúc Tấn quốc nghèo khó, vẫn cần hai nhà Tề, Vệ liên thủ chống lại quân tiên phong, một khi để bọn hắn cướp được lương thảo sung túc, nước ta đối mặt uy hiếp to lớn. Một khi thu được tài nguyên to lớn của Vệ quốc, bằng năng lực tác chiến kéo dài của Tấn quốc, hậu quả không phải lúc Tấn quốc khốn cùng, tài nguyên không đủ có thể so sánh, đối với Tề quốc ta mà nói, nói là có diệt quốc chi ưu cũng không quá đáng!
“Bệ hạ, hoàng tử ở rể đích xác mất mặt. Nhưng một khi chỉ còn Tề quốc ta một nhà ác chiến với Tấn quốc, đến thời điểm ấy hy sinh e rằng không chỉ là một hoàng tử, vì cầu nước khác, chỉ sợ coi như hy sinh mười hoặc mười mấy công chúa cũng là chuyện vô bổ, lẽ nào những công chúa kia còn không bằng một vị hoàng tử sao?
“Bệ hạ, này đã không phải quốc sự, mà là chiến sự, trên chiến trường chỉ cần có thể đánh bại kẻ địch, dùng thủ đoạn gì cũng không mất mặt. Chỉ cần có thể đánh bại Tấn quốc, làm cái gì cũng không mất mặt. Đánh bại Tấn quốc, ngoại nhân chỉ sẽ thổi phồng bệ hạ hùng tài đại lược anh minh! Bách tính Tề quốc chỉ nhớ ơn bệ hạ vì bảo vệ Tề quốc mà không tiếc hy sinh hoàng tử.
“Nhưng nếu chiến bại, nếu Tề quốc khó thoát một kiếp... Bệ hạ, còn có gì mất mặt hơn chuyện này sao?
“Bệ hạ, hoàng tử so với toàn bộ Tề quốc, mặt mũi so sánh với quốc vận của Tề quốc, bên nào nặng bên nào nhẹ?
Trong điện chỉ còn Hô Diên Vô Hận dõng dạc nói chuyện, gò má của Hạo Vân Đồ dần dần căng thẳng, hô hấp dần dần nghiêm nghị.
“Hô Diên Vô Hận!
Hạo Khải lớn tiếng hét.

“Ngươi mở miệng ngậm miệng nói một khi Tề quốc chiến bại thế nào thế nào, thân là thượng tướng quân của Tề quốc không lo bảo vệ quốc gia, trái lại nói chuyện giật gân, Tề quốc ta chăm sóc loại thượng tướng quân như ngươi có tác dụng gì?
Hô Diên Vô Hận lập tức mở miệng phản bác.
“Vương gia! Thần không phải nói chuyện giật gân! Thần nói rồi, đánh muộn không bằng đánh sớm, thần là xin chiến, không phải khiếp chiến!
“Vương gia, trên đời này không tồn tại đánh đâu thắng đó, mưu trước đánh sau mới là chân lý, mới có thể sớm phòng bị, một khi có biến, sẽ không đến nỗi thất bại thảm hại! Thân là tướng lĩnh Tề quốc, chống đỡ ngoại địch không tính bản sự, ngăn trở ngọn lửa chiến tranh ở ngoài Tề quốc, để Tề quốc ta tránh gặp ngọn lửa chiến tranh đồ thán, mới là chức trách hàng đầu của người làm tướng! Bây giờ Tấn quốc muốn tấn công là Vệ quốc, Tề quốc ta nhất định phải tận lực áp chế ngọn lửa chiến tranh ở trong Vệ quốc, tận lực tránh cho ngọn lửa chiến tranh thiêu đến Tề quốc.
“Vương gia, chỉ có Vệ quốc chống cự càng lâu, Tề quốc ta mới có thể tránh khỏi ngọn lửa chiến tranh đồ thán!
Nói xong, Hô Diên Vô Hận chắp tay nói:
“Bệ hạ, thần xin chiến, thần nguyện tự mình dẫn Kiêu Kỵ quân tới Vệ quốc cùng Tấn quân tử chiến!
“Hừ!
Kim Vương Hạo Khải hừ lạnh một tiếng, còn muốn nói cái gì.
“Ngậm miệng!
Hạo Vân Đồ đột xuất đánh gãy, nhíu mày nói:
“Thượng tướng quân nói có chút đạo lý, chỉ là Huyền Vi... Nghe nói nàng cùng Đan bảng đệ nhất cao thủ Tây Môn Tình Không cảm tình thâm hậu, nữ nhân này rơi vào cảm tình gút mắc, coi như trẫm nguyện hạ mình để hoàng tử ở rể, chỉ sợ nàng cũng không hẳn đáp ứng, như vậy mà nói, ngược lại là chúng ta mong muốn đơn phương.
Hô Diên Vô Hận lớn tiếng nói:
“Bệ hạ, Đan bảng đệ nhất cao thủ lại thế nào? Tây Môn Tình Không bất quá là một vũ phu ngây thơ hồn nhiên khốn khổ vì tình, đại cục trước mắt, cá nhân hắn không đáng nhắc tới! Mà Huyền Vi không phải nữ tử

bình thường, chính là nữ tướng của Vệ quốc, thao lược Vệ quốc nhiều năm, lòng dạ cẩm tú, kinh nghiệm quốc sự lâu năm hun đúc. Lúc nhàn hạ rãnh rỗi, không khỏi dính thiên tính của nữ nhân tình tình ái ái. Nhưng lúc tỉnh lại tay cầm binh quyền thiên hạ, nữ nhân như vậy, đối mặt thế cục như vậy, nếu nói nàng sẽ vì tình vứt bỏ tất cả, bệ hạ tin sao?
“Nàng ra lệnh một tiếng, tàn sát toàn bộ hậu cung Vệ Quân, sát phạt quyết đoán, tâm chí không phải của nữ tử tầm thường!
“Bệ hạ, thần dám cam đoan, sự tình ở rể vừa ra, nhất định hợp ý nàng! Có lẽ trước đó Huyền Vi không nghĩ tới, nếu như được nhắc nhở, e sợ là ước gì, chắc chắn sẽ đáp ứng! Chỉ là Tây Môn Tình Không, không đáng để lo, Huyền Vi tự sẽ xử trí, không cần chúng ta lo lắng!
Hạo Vân Đồ suy tư, sau đó khẽ gật đầu, cuối cùng lại từ từ đứng lên, đối mặt chư thần lớn tiếng nói:
“Ý trẫm đã quyết, không dung Tấn quốc càn rỡ! Tam Ti liên hiệp châm chước thương nghị danh sách hoàng tử ở rể, trước hừng đông trẫm muốn nhìn thấy kết quả. Hô Diên Vô Hận!
Hô Diên Vô Hận chắp tay nói:
“Có thần!
Hạo Vân Đồ nói:
“Lệnh ngươi làm Phạt Tấn Đại nguyên soái, tức khắc thống lĩnh nhân mã Tề quốc, cùng Tấn quyết quyết một trận tử chiến!
Hô Diên Vô Hận lớn tiếng nói:
“Thần tuân chỉ!
Hạo Vân Đồ nói:
“Chiến sự làm trọng, việc quan hệ quốc vận của Tề quốc, quan viên các bộ toàn lực phối hợp công việc phạt Tấn, binh mã tiền lương không được lười biếng, người sơ suất quân pháp xử lý!
“Tuân chỉ!
Quần thần cùng kêu lên lĩnh mệnh...
Trời chưa sáng, ngoài kinh thành Tề quốc, hơn vạn kỵ binh nhận được quân lệnh đã tập hợp.
Trong thành thiết kỵ ầm ầm, một nhóm nhân mã hộ vệ Hô Diên Vô Hận không ngừng không nghỉ, làm dân chúng trong thành hoảng sợ.

Cửa thành mở ra, Hô Diên Vô Hận suất lĩnh hơn ngàn kỵ binh đêm tối ra khỏi thành, đại lượng tu sĩ hộ vệ tùy hành, không trung còn có mấy con phi cầm cỡ lớn xoay quanh tùy tùng.
Sau khi cùng đại quân ở ngoài thành hội hợp, Hô Diên Vô Hận ra lệnh một tiếng.
“Xuất phát!
Thiết kỵ ầm ầm rung động đại địa, như một hàng dài ở trong đêm tối rong ruổi rời đi.
Này vẻn vẹn chỉ là một phần nhân mã, Hô Diên Vô Hận đã truyền lệnh các bộ tương quan, nhân mã các bộ sẽ lục tục từ các nơi tới hội hợp.
Thực sự là tình huống Vệ quốc quá khẩn cấp, nhất định phải đuổi ở trước khi cục diện của Vệ quốc không thể vãn hồi hình thành áp lực cho Tấn quốc, để giải khẩn cấp cho Vệ quốc...
Trong một lầu các, Thiệu Bình Ba đứng ở cửa sổ nhìn ngoài cửa sổ, cả người chìm đắm trong bóng tối lộ ra thần sắc nghiêng tai lắng nghe.
Sau khi thanh âm ầm ầm đi xa, Thiệu Tam Tỉnh mở cửa bước nhanh đi tới, bẩm báo nói:
“Là Hô Diên Vô Hận, đã lĩnh chức Phạt Tấn Đại nguyên soái, hắn đã tự mình dẫn một chi nhân mã ra khỏi thành.
Thiệu Bình Ba trầm giọng nói:
“Tốc độ phản ứng rất nhanh!
Thiệu Tam Tỉnh nói:
“Kiêu Kỵ quân dưới trướng Hô Diên Vô Hận được xưng kỵ binh đệ nhất thiên hạ, Tề quốc nhiều kỵ binh, tới lui như gió, một khi Hô Diên Vô Hận can dự chiến sự, sợ là áp lực của Tấn quốc không nhỏ.
Thiệu Bình Ba nói:
“Tề Vệ liên thủ kháng Tấn, là sự tình sớm nằm trong dự liệu, sao có thể để bọn hắn như ý. Tính toán thời gian, tốc độ kỵ binh Tề quân tập kết nhanh nhất, ít nhất cũng phải ba ngày... Thông báo xuống, để phía dưới bố trí chuẩn bị sẵn sàng, chờ hiệu lệnh của ta!
“Vâng!
Thiệu Tam Tỉnh lĩnh mệnh rời đi.
...

Trong hoàng cung Tấn quốc, Thái Thúc Hùng trắng đêm khó ngủ, đứng ở trước địa đồ, thỉnh thoảng kiểm tra quân tình, chưởng môn Khí Vân Tông Thái Thúc Phi Hoa thình lình cũng ở một bên.
...
Trong phủ thành chủ Nam Châu Yến quốc, Thương Triêu Tông đứng ở trước địa đồ, Mông Sơn Minh ngồi ở trên xe đẩy giảng giải tình huống khả năng sẽ phát sinh khi Tấn, Vệ khai chiến, mà đám người Tử Kim Động nghe tin cũng khẩn cấp tới, lấy chưởng môn Cung Lâm Sách dẫn đầu.
...
Trong hoàng cung Tần quốc, trước một địa đồ, La Chiếu cũng đang giảng giải chiến sự sắp bùng nổ.
Người nghe là một đám thần tử và tướng lĩnh của Tần quốc, Hiểu Nguyệt Các Các chủ Ngọc Thương nghiêm túc nghe giảng, thỉnh thoảng đặt câu hỏi.
Còn hoàng đế Tần quốc Hạ Lệnh Phái, thì không chịu đựng được đêm tối, đã ngủ gật ở một bên.
Vệ quốc không chỉ cầu viện Tề quốc, còn cầu viện Tần quốc, Tần quốc tân lập, đối với sự tình này rất là do dự.
Tình huống trước mắt, Vệ quốc cũng chỉ có thể cầu viện hai nước này, cũng chỉ có hai nước tiếp giáp này có thể xuất binh viện trợ, quốc gia khác cách quá xa, ngoài tầm tay với.

Chương 1636: Cản tay

Chương 1636: Cản tay
“Căn cứ tin tức nắm giữ, một khi nhân mã Tấn quốc phát động tiến công, lấy tình thế trước mắt của Vệ quốc đến xem, e sợ rất khó ngăn trở, tình huống đại khái chính là như thế.
La Chiếu đứng ở trước địa đồ nói xong thả xuống que chỉ huy trong tay, nhìn Ngọc Thương thần sắc nghiêm nghị.
Ngọc Thương thì quay đầu lại liếc nhìn hoàng đế Tần quốc Hạ Lệnh Phái dựa vào ghế ngủ gật, không nhịn được than nhẹ một tiếng.
Điền Chính Ương và Mã Trường An cũng quay đầu lại liếc nhìn, hai vị trọng thần quân đội Tần quốc đối với vị hoàng đế này cũng hết sức bất đắc dĩ, tiếp xúc lâu dài như thế, tự nhiên biết vị hoàng đế này là dạng người gì, căn bản vô tâm triều chính, không phải vật liệu làm hoàng đế a.
Mỗi lần lên triều, mọi người bẩm báo cái gì, vị hoàng đế này đều là mọi người nói như thế nào làm như thế đó, nếu như không phải Ngọc Thương tiên sinh an bài người phụ tá, sợ là sớm đã rối loạn, Ngọc Thương là Hiểu Nguyệt Các Các chủ, xử lý sự tình tu tiên giới xong còn phải hỏi đến chính vụ Tần quốc, đoán chừng cũng mệt mỏi đến quá sức.
Ngược lại người ở chỗ này có lúc đều sẽ sản sinh ảo giác, không biết Ngọc Thương là đại thần trong triều hay là người tu tiên giới, tình cờ có thể nhìn thấy trên tấu chương xuất hiện chỉ thị Ngọc Thương phê, tuy là danh nghĩa của hoàng đế, nhưng chữ viết mọi người đều có thể nhận ra.
Ngọc Thương cũng đích xác bận tâm có chút quá sức, cái gọi là giành chính quyền dễ dàng, nắm chính quyền khó, hiện tại hắn xem như là bản thân cảm nhận được. Phương diện quân chính của Tần quốc người tài còn quá bạc nhược, dưới bất đắc dĩ phải dùng không ít cựu thần của Triệu quốc.

Cộng thêm Hạ Lệnh Phái không hăng hái... nhưng hắn không oán Hạ Lệnh Phái, biết Hạ Lệnh Phái biến thành ngày hôm nay cùng từ nhỏ trải qua không thể tách rời quan hệ, từ nhỏ đến lớn cơ hồ đều bị nghiêm ngặt "giam lỏng", căn bản không tiếp xúc qua ngoại giới gì, làm sao có khả năng làm hoàng đế tốt.

Bất đắc dĩ quy bất đắc dĩ, sự tình trước mắt còn phải xử lý, sau khi châm chước, Ngọc Thương hỏi La Chiếu:

“Vệ quốc cầu viện, không biết tướng quân ý như thế nào?

La Chiếu nói:

“Các chủ, Tấn quốc lòng muông dạ thú mọi người đều biết, mà vị trí Tần quốc vốn ở vào tứ chiến chi địa, đông tam quốc, tây tam quốc, hai bên chen Tần quốc ở chính giữa, một khi Vệ, Tề diệt vong, tiếp đến Tần quốc ta đứng mũi chịu sào. Tấn quốc vốn am hiểu chế tạo binh khí thiết giáp, sĩ tốt đều mặc trọng giáp, một khi Tấn quốc được lương thảo của Vệ quốc, lại được chiến mã của Tề quốc, sợ là Tần quốc ta khó chặn phong mang.

“Các chủ, theo ý ta, nên cấp tốc xuất binh!

Hắn nói xong lại nắm lên gậy chỉ huy, ở trên địa đồ khoa tay giải thích:

“Chỉ cần Tần, Vệ, Tề liên thủ, nhất định sẽ chấn nhiếp Tấn quốc, có thể đánh dã tâm của Tấn quốc trở về. Chỉ cần Tấn quốc rụt cổ trở về, Tần quốc ta lập tức rút quân. Mục đích của chúng ta là muốn duy trì trạng thái cân đối của tây tam quốc, không phải giúp Tề, Vệ diệt Tấn quốc, tây tam quốc lẫn nhau áp chế, đối với Tần quốc trước mắt mà nói là có lợi nhất. Tần quốc tân lập, nội bộ còn có rất nhiều thiếu hụt cần bổ khuyết, cần thời gian, cần ổn định hoàn cảnh bên ngoài.

Ngọc Thương nghe hiểu ý tứ của hắn, nhìn chằm chằm địa đồ chậm rãi gật đầu.

Điền Chính Ương bỗng nhiên nói:

“Lão sư, ngu kiến của La Chiếu không thể dễ tin.

La Chiếu lập tức hỏi ngược lại:

“Chẳng lẽ Điền tướng quân muốn ngồi xem Vệ quốc diệt vong, ngồi xem Tấn quốc mắt nhìn chằm chằm áp sát Tần quốc ta sao?

Điền Chính Ương nói:

“La tướng quân không khỏi nói chuyện giật gân quá mức, chiến sự nổi lên, đầu tiên lâm nguy là Tề quốc, nếu như Tề quốc muốn tự vệ, tất nhiên dốc hết toàn lực trợ Vệ kháng Tấn, Vệ quốc trong lúc nhất thời còn không diệt được.
Mã Trường An cũng chắp tay nói:
“Lão sư, chiến sự không phải trò đùa, trước khi Vệ quốc kinh biến một chút dấu hiệu cũng không có, Tần quốc ta ngay cả một điểm cũng không chuẩn bị, đại quân chinh chiến sử dụng lương thảo quân nhu cũng cần thời gian chuẩn bị, sao có thể một chút cũng không có chuẩn bị liền vội vàng tiến quân?
La Chiếu lập tức cãi lại:
“Không cần chuẩn bị gì, chỉ cần quần áo nhẹ tốc hành phát binh, chỉ cần nói cho Vệ quốc, Tần quốc ta quyết định xuất binh giúp đỡ, để Vệ quốc thay chúng ta chuẩn bị tốt lương thảo quân nhu là được, Vệ quốc chắc chắn sẽ vui vẻ đáp ứng, như vậy còn có thể miễn áp lực chiến sự tiêu hao cho Tần quốc ta, nhất cử lưỡng tiện!
Điền Chính Ương nói:
“La tướng quân quá mức chắc chắn, chiến sự đến đột ngột, ngay cả Vệ quốc cũng trở tay không kịp, bản thân Vệ quốc cũng không kịp chuẩn bị, còn có thể quan tâm lương thảo và quân nhu của đại quân ta?
La Chiếu nói:
“Tướng quân nói không đáng để lo, Vệ quốc nghĩ biện pháp gì kia là sự tình của bọn hắn, có khó khăn gì bọn hắn tự đi khắc phục, không phải chúng ta bận tâm. Chỉ cần Tần quốc ta đáp ứng xuất binh, vì đổi lấy Tần quốc ta xuất binh, Vệ quốc tất nhiên sẽ dốc hết toàn lực chuẩn bị cho ta!
Điền Chính Ương ngạc nhiên nói:
“La Chiếu, ngươi nói cái gì? Lương thảo quân nhu của quân ta, chúng ta không bận tâm còn mong đợi người khác đi bận tâm?
Mã Trường An than thở nói:
“Cũng khó trách La tướng quân ở Tống quốc sẽ bị Mông Sơn Minh đánh không hề có lực hoàn thủ!
Lời này có chút vạch khuyết điểm, sắc mặt La Chiếu biến thành có chút khó coi.

Thấy hai bên tranh luận không xong, thậm chí bắt đầu công kích quá khứ, nói thêm nữa có chút không tưởng nổi, Ngọc Thương lên tiếng quát bảo ngưng lại.
“Tốt rồi, đừng ầm ĩ.
Trong lòng hắn rõ ràng, La Chiếu công lao chưa lập, liền được hắn bổ nhiệm làm một trong ba vị thượng tướng quân của Tần quốc, Điền Chính Ương và Mã Trường An rất có ý kiến, cũng rất bất mãn với La Chiếu.
Nhưng nâng La Chiếu tự nhiên có nguyên nhân nâng La Chiếu, đừng xem Điền Chính Ương và Mã Trường An đều là học trò của hắn, nhưng đồ vật hắn dạy đều là binh thư học ra, hắn cũng chưa trải qua thực chiến. Nói trắng ra, đều là lý luận suông.
Mà Điền Chính Ương và Mã Trường An, tuy vì Tần quốc lập xuống đại công, nhưng Tần quốc có thể thành công lập quốc, sau lưng có thật nhiều nhân tố trọng yếu khác, cũng không phải hai người một đao một thương đánh xuống.
Điền Chính Ương và Mã Trường An đột nhiên nắm chức cao, nhưng năng lực còn không đủ.
La Chiếu lại không giống, tuổi trẻ tài cao, chính là danh tướng đương đại, ở Tống quốc từng nhiều lần lập chiến công, năm đó càng đánh bại qua Anh Dương Vũ Liệt Vệ, cùng danh tướng Yến quốc Mông Sơn Minh và danh tướng Hàn quốc Kim Tước giao thủ qua.
Bất kể là Mông Sơn Minh hay Kim Tước, kia đều là chiến tướng đỉnh cấp đương đại, đều là nhân vật thống soái có thể làm trụ cột một quốc gia.
Cùng Kim Tước chiến một trận kỳ thực cũng không thể nói là La Chiếu bại, kỳ thực La Chiếu là dựa vào thực lực tàn dư của Tống quốc miễn cưỡng chống lại Kim Tước, muốn nói thua cũng là thua ở quốc lực Tống quốc không ra sao, không thể cứu vãn, La Chiếu không thể cứu vãn!
Thay đổi Mã Trường An và Điền Chính Ương vào lúc này đánh với Kim Tước, có thể ngăn cản sao? Có thể đánh tốt hơn La Chiếu sao? Chỉ sợ không hắn!
Tuy Ngọc Thương hắn là hạng người lý luận suông, nhưng dù sao cũng hiểu chút quân sự, có chút sự tình ít nhiều vẫn có thể nhìn ra đầu mối.

Còn thua Mông Sơn Minh, nói thật Ngọc Thương cho rằng La Chiếu bại cũng không oan uổng, chiến tích của Mông Sơn Minh quá mức biến thái, thiên hạ không người có thể so sánh, cũng chỉ có Tề quốc Hô Diên Vô Hận có thể miễn cưỡng đọ sức.
Trận chiến ở Giác Hồ, hắn càng tận mắt nhìn thấy, Mông Sơn Minh một lần là xong, một trận chiến lật tung Triệu quốc, khiếp sợ thiên hạ!
Công lao diệt quốc a, bản thân hắn cũng nhìn mà than thở!
Cho nên hắn không để ý La Chiếu bại trận, càng coi trọng là năng lực của La Chiếu, kia là người trường kỳ thống lĩnh qua nhân mã một quốc gia, đối với cai quản, thao luyện quân đội một quốc gia là có kinh nghiệm tương đối phong phú. Trước đó Tống quốc binh cường mã tráng, La Chiếu không thể không kể công, điểm này không thể bởi vì La Chiếu thua ở trên tay Mông Sơn Minh liền phủ nhận, bằng không đối với La Chiếu là không công bằng.

Chương 1637: Lời khen tặng lúc sắp chia tay (1)

Chương 1637: Lời khen tặng lúc sắp chia tay (1)
Mà Nước Tần thiếu chính là người như La Chiếu, thiên quân dễ được một tướng khó cầu, đạt được La Chiếu, Ngọc Thương như nhặt được chí bảo, này cũng là nguyên nhân Ngọc Thương phí hết tâm tư kéo La Chiếu về Nước Tần.
La Chiếu còn trẻ, chí ít còn có thể vì sự hưng thịnh của Nước Tần mà cống hiến mấy chục năm!
Còn Mã Trường An và Điền Chính Ương không có năng lực như La Chiếu, chí ít trước mắt xem ra còn không có.
Hai người đột nhiên có được địa vị cao này, ở trong cuộc chiến tiêu diệt nước Triệu do sự tác động từ bên ngoài chiếm phần lớn nguyên nhân, hoàn toàn không đủ để chứng minh năng lực của hai người.
Vì binh cường mã tráng của Nước Tần, kỳ thực Ngọc Thương rất muốn trọng dụng La Chiếu, muốn để La Chiếu thống ngự binh mã Nước Tần.
Vị trí Đại Tư Mã Nước Tần, nhân tuyển trong cảm nhận của ông ta chính là La Chiếu.
Thế nhưng sau khi La Chiếu đến Nước Tần thì chưa từng lập được công lao gì, lại mang tiếng là tướng bên thua đầu quân, người phía dưới không phục.
Mà căn cơ binh mã Nước Tần lại đến từ phản quân của Mã Trường An và Điền Chính Ương, nhân mã Nước Tần trên căn bản lấy hai người như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, La Chiếu độc thân đến đây, tuy có danh xưng thượng tướng quân Nước Tần, nhưng trên tay lại không có nhân mã thuộc về mình, căn bản không cách nào đối kháng hai người Điền, Mã.

Này cũng là nguyên nhân Ngọc Thương không dám mạo hiểm lập La Chiếu làm Nước Tần Đại Tư Mã, sợ sinh ra nhiễu loạn.
Nếu như không phải Ngọc Thương vận dụng lực lượng nhất định bảo hộ, chỉ sợ La Chiếu sớm đã bị hai người giết chết.
Nguyên nhân vị trí Nước Tần Đại Tư Mã vẫn trống mà không lập, đoán chừng hai người Điền, Mã cũng mơ hồ cảm giác được, cho nên vẫn làm khó dễ La Chiếu, giống như trước mắt, hoàn toàn là đối nghịch La Chiếu.
Hai người chỉ lo La Chiếu lập xuống đại công, dẫn đến người đến sau thượng vị.
Trong tâm hai người cũng sợ sệt, trước vẫn làm khó dễ đắc tội, một khi để La Chiếu thượng vị, tháng ngày của hai người sợ là không dễ chịu.
Đương nhiên, cùng hổ lang chi sư của Tấn quốc giao chiến, trong tâm hai người cũng có chút không chắc chắn, một đời anh danh làm không tốt sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát.
“Chiếu ý tứ của hai người các ngươi, Vệ quốc nguy hiểm, Nước Tần ta thấy chết không cứu, muốn ngồi xem Vệ quốc diệt vong?
Ngọc Thương mắt lạnh liếc chéo hai người, lạnh lùng đặt câu hỏi.
Ngữ khí này, thái độ này, làm hai người căng thẳng, theo bản năng nhìn nhau.
Điền Chính Ương cười làm lành nói:
“Lão sư, chúng ta không phải ý tứ này, cứu tự nhiên là phải cứu, nhưng không thể gấp như thế, trước tiên nhìn xem tình huống cũng không muộn.
Mã Trường An nói:
“Không sai. Lão sư, Vệ quốc vừa vong, Tề quốc đứng mũi chịu sào, cho nên Tề quốc tất nhiên sẽ liều mạng cứu viện, Vệ quốc không dễ dàng đổ như vậy, trước để cho Vệ quốc, Tề quốc cùng Tấn quốc liều đi, trước để cho bọn hắn tiêu hao, đồng thời chúng ta cũng có thể chuẩn bị chu toàn...
La Chiếu vừa nghe không khỏi ngắt lời nói:
“Tình huống Vệ quốc bây giờ không giống trước đây...
Ngọc Thương nhấc tay đình chỉ, ra hiệu hắn trước tiên không cần nói, để đối phương nói hết lời.

Điền Chính Ương nói:
“Quá mức sốt ruột, vội vàng hành sự bất lợi. Lão sư, còn có một điểm không thể không phòng, một khi chúng ta xuất binh, nội bộ Nước Tần trống vắng, ai dám cam đoan Yên, Hàn sẽ không thừa lúc vắng mà vào?
Lời ấy ngược lại làm Ngọc Thương hơi nhướng mày, lòng sinh mấy phần lo lắng.
Thấy hắn dường như lo lắng, La Chiếu gấp gáp hỏi:
“Các chủ...
Ngọc Thương nhấc tay đình chỉ.
“Ý ta đã quyết, đều không nên nói nữa. Không nên làm cứng quan hệ với Vệ quốc, trước đáp ứng Vệ quốc, còn thời điểm nào xuất binh, chúng ta tự nhiên sẽ chuẩn bị thích đáng.
Mấy người minh bạch ý tứ của hắn, đáp ứng quy đáp ứng, bên này nên làm như thế nào thì làm như thế đó, theo nhịp điệu cuối cùng bản thân đến, không vội.
Trong nháy mắt sắc mặt La Chiếu âm u, lặng im không tiếng động.
Điền Chính Ương và Mã Trường An nhìn La Chiếu phản ứng thất lạc, theo bản năng nhìn nhau, trong mắt hơi có ý cười, đều đồng thời chắp tay nói:
“Vâng!
Ngọc Thương phất tay nói:
“Đều lui ra đi.
“Vâng!
Ba người chắp tay lui ra, trước khi đi đều nhìn về phía Hạ Lệnh Phái chắp tay, ý tứ đúng chỗ là được, không quấy rầy giấc ngủ của bệ hạ, lặng yên rời đi.
Nhìn chằm chằm địa đồ một lúc, Ngọc Thương bỗng nhiên cảm khái.
“Yến Sơn Minh, Tề Vô Hận, nếu như được một trong số đó, Đại Tần ta đâu cần phiền não như vậy?
Sau khi Nước Tần lập quốc, hắn thâm thâm lĩnh hội đến, quốc sự phức tạp khó làm hơn sự tình tu tiên giới nhiều, thiên ti vạn lũ liên quan đến mọi phương diện, quá hao tinh lực, hắn đã rất lâu không có tĩnh tâm tu luyện qua, trong đầu óc tràn đầy các loại sự tình loạn thất bát tao.

Rất nhiều sự tình vốn không nên để hắn bận tâm, nhưng hoàng đế vô năng, nếu như toàn bộ giao cho cựu thần Triệu quốc hắn lại không yên lòng, trước mắt Triệu hoàng Hải Vô Cực còn không biết ở chỗ nào.
Cảm khái lắc đầu một trận, hắn xoay người đi tới bên người Hạ Lệnh Phái, cung kính nói:
“Bệ hạ, bệ hạ...
Gọi vài tiếng không phản ứng, đành phải có chút vô lễ đưa tay lôi kéo mấy lần.
“A...
Hạ Lệnh Phái bỗng nhiên thức tỉnh, nhìn bốn phía, phát hiện không có ai, theo bản năng nhấc tay áo lau nước dãi ở khóe miệng, đứng lên hỏi:
“Thương lượng thế nào?
Ngọc Thương cười khổ, chắp tay nói:
“Màn đêm thăm thẳm, bệ hạ coi chừng bị lạnh, trở về ngủ đi.
Dứt lời phất tay ra hiệu, lập tức có hai tên thái giám đi qua.
Hoàng đế mơ mơ màng màng rời đi, hắn cũng chậm rãi đi ra quân cơ trọng địa, đứng ở trên bậc thang ngước nhìn sao sáng sớm.
Dưới bậc thang chợt có người đi tới, là La Chiếu, hắn chưa rời đi, leo lên bậc thang hành lễ.
Ngọc Thương nói:
“Thượng tướng quân còn có việc?
La Chiếu không cam lòng nói:
“Các chủ, ý nghĩ của hai vị tướng quân thật không đáng lo ngại, hai nước Yến, Hàn cũng không muốn nhìn thấy Tấn quốc lớn mạnh, thời điểm này chỉ cần khai thông thích đáng, hai nước Yến, Hàn sẽ không thừa lúc vắng mà vào, bằng không chiếm Nước Tần chưa kịp đứng vững chân liền phải trực diện hổ lang chi sư của Tấn quốc, này tuyệt đối không phải bọn hắn muốn nhìn thấy. Tình thế Vệ quốc đích xác không phải trước đó có thể so sánh, một khi Vệ quốc đổ, Nước Tần lại xuất binh trả giá sẽ càng lớn. Nước Tần xuất binh càng sớm, tam quốc liên thủ càng sớm sẽ càng có lợi, mong Các chủ sớm làm quyết đoán! Mạt tướng nguyện lĩnh binh vào Tây Bình quan chiến một trận!
Ngọc Thương nói:

“Tâm ý của tướng quân ta minh bạch, nhưng tướng quân biết tâm ý của ta không?
La Chiếu nói:
“Mạt tướng rửa tai lắng nghe.
Ngọc Thương nói:
“Tự mình lĩnh binh chiến một trận, dũng khí của tướng quân, ta vô cùng kính phục. Nhưng ngươi có nghĩ tới không, một khi hai người Điền, Mã ở trong bóng tối làm khó dễ, binh là binh của bọn hắn, tướng là tướng của bọn hắn, ngươi tự mình lĩnh binh lại thế nào? Ngươi thống quân nhiều năm hẳn phải biết, tuy người phía dưới không dám đối kháng quân lệnh, nhưng một khi người phía dưới đều bằng mặt không bằng lòng, ngươi còn làm sao đánh?
La Chiếu trầm mặc, hắn lại không ngốc, bị hai người Điền, Mã làm khó dễ lâu như thế, sao có thể không biết tâm tư của hai người, Ngọc Thương nói không sai, Điền, Mã sẽ không để hắn lập công, ước gì hắn bị đánh bại càng có khả năng.
Sau khi suy nghĩ cẩn thận, biết đối phương lo lắng cái gì, hỏi:
“Nếu các chủ biết, vì sao ngồi xem hai người tư tâm ngộ quốc?
Ngọc Thương nói:
“Biết lại có thể thế nào? Ta nên trực tiếp giết bọn hắn, hay trực tiếp cướp đoạt binh quyền của bọn hắn? Giết bọn hắn dễ dàng, nhưng vô duyên vô cớ giết bọn hắn làm sao phục chúng? Ta nói rồi, binh là binh của bọn hắn, tướng là tướng của bọn hắn, manh động sẽ xuất hiện hậu quả gì? Tình huống Vệ quốc ngươi cũng thấy, người hữu tâm có thể buông tha cơ hội làm loạn sao?
“Cho nên, tướng quân bình tĩnh đừng nóng, quá nhanh không hẳn là chuyện tốt, chậm một chút có lẽ không phải chuyện xấu, đợi thế cục chuyển biến xấu đến mức nhất định, bọn hắn tất nhiên sẽ toàn lực chống đỡ xuất binh. Hiện tại nha, chúng ta chuẩn bị chút thời gian cũng không phải chuyện xấu, ngươi nói phải không?

Chương 1638: Lời khen tặng lúc sắp chia tay (2)

Chương 1638: Lời khen tặng lúc sắp chia tay (2)
La Chiếu nói:
“Các chủ bày mưu nghĩ kế tự nhiên là không sai, nhưng chiến sự không thể giống như chính sự, người làm tướng, phải kịp thời quyết đoán, nếu không sẽ bỏ mất chiến cơ. Thế cục chiến trường thay đổi trong nháy mắt, một khi lỡ mất cơ hội, liền có khả năng gây thành tổn thất không cách nào vãn hồi, mạt tướng thực rất lo lắng.
Ngọc Thương nói:
“Tướng quân, lẽ nào ngươi còn không rõ vì sao vị trí Tần quốc Đại Tư Mã ta để trống mà không lập sao? Nói tới mức độ này, ta cũng không dối gạt tướng quân, vị trí Đại Tư Mã ta muốn giao cho tướng quân ngươi, để trống mà không lập là vì tướng quân. Nhưng cần cơ hội!
“Coi như muốn xuất binh, ta cũng sẽ không để ngươi tự mình lĩnh binh xuất chinh, bởi vì có người sẽ kéo chân sau của ngươi. Bọn hắn sẽ không để ngươi lập công, muốn xuất chinh cũng là bọn hắn lĩnh binh, ta cũng sẽ để bọn hắn lĩnh binh xuất chinh. Bọn hắn xuất binh đánh thắng tự nhiên là chuyện tốt, nếu đánh thua... Ta nói rồi, ta không thể vô duyên vô cớ giết bọn hắn, ta cần một cái cớ, cần một lý do để mọi người không lời nào để nói!
“Chiến bại, quân pháp xử lý, người ngộ quốc, ai cầu tình cũng vô dụng, chém răn đe! Sau khi chém, lập tức đẩy ngươi đi tiếp nhận, dưới rắn mất đầu, chính là cơ hội tốt để ngươi tiếp nhận chỉnh đốn. Tướng quân điều quân nhiều năm, chỉ cần cho tướng quân cơ hội, lại có ta toàn lực phối hợp, ta nghĩ tướng quân nhất định có biện pháp thuận lợi chỉnh đốn!
Nhấc tay vỗ vỗ bả vai La Chiếu.

“Không phải không nghe ngươi khuyên can, mà là muốn chậm một chút, chậm một chút đối với mọi người đều tốt, ngươi nói phải không?
Vẻ mặt La Chiếu bất đắc dĩ, đối phương nói tới mức độ này, hắn còn có thể lại nói cái gì? Chỉ có thể xin cáo lui.
Hiu quạnh rời đi, hữu tâm vô lực, nội tâm phiền muộn, không có bởi vì Ngọc Thương nói rõ chống đỡ hắn mà cảm thấy cao hứng, ngược lại bởi vì thế cục Vệ quốc mà cảm thấy lo lắng.
Hắn từng làm Đại đô đốc Tống quốc, thống lĩnh nhân mã Tống quốc, trừ tận tâm quân vụ của Tống quốc, không tránh khỏi tốn tinh lực nghiên cứu quân sự các nước, làm chuẩn bị ứng biến.
Tấn quốc phát động công kích Vệ quốc và Tề quốc không phải một hai lần, mà là nhiều lần xâm phạm, nhưng lần này phong cách động thủ của Tấn quốc thật quá khác trước.
Thay đổi phong cách cương mãnh, biến thành cực kỳ âm nhu độc ác, hoàn toàn không giống phong cách bưu hãn mà Tấn quốc nhất quán theo đuổi, thủ pháp đại biến a!
Trước chiến làm nền có thể nói tàn nhẫn, ổn, chuẩn, trong nháy mắt đánh vào tử huyệt của Vệ quốc, ra ngoài tất cả mọi người dự liệu.
Ai cũng không nghĩ tới Tấn quốc sẽ lấy phương thức tỷ đệ Huyền Vi tranh chấp hạ thủ, phương thức gây xích mích ly gián tuy thường thấy, nhưng lần này rất không giống. Vệ quốc lại không phải ngu ngốc, một quốc gia nào có dễ dàng để người đắc thủ như vậy, đâu có thể để người ta dễ dàng làm ra động tác lớn như thế, thật muốn dễ dàng như thế mà nói, còn cần chờ Tấn quốc đến thời điểm này mới hạ thủ?
Nhưng lần này Tấn quốc làm được, mượn tỷ đệ Huyền Vi mâu thuẫn, một lần tàn sát gần như toàn bộ tướng tài của Vệ quốc.
Phương thức hạ thủ độc ác nhưng đúng chỗ như vậy, chắc chắn sẽ không phải cử chỉ vội vàng, khẳng định là ấp ủ chuẩn bị rất lâu, trước đó nhất định có chuẩn bị tỉ mỉ.
Cho nên La Chiếu rất lo lắng, đã chuẩn bị lâu, không ra tay thì thôi, vừa ra tay tất nhiên là có nắm chắc.
Ngọc Thương nói chậm một chút, hắn lo lắng Tấn quốc không hắn sẽ cho bên này cơ hội từ từ suy tính.

Nhưng hắn lại có thể thế nào? Nên nói đều đã nói, đám người Ngọc Thương đều có dự định, hắn nói cái gì cũng vô dụng.
May là hắn không phải lần thứ nhất gặp qua tình cảnh như vậy, hắn ở Tống quốc lịch luyện rất lâu, biết sự tình như vậy khó tránh khỏi, ở trong triều chính của các quốc gia đều khó tránh khỏi, sự tình các hệ phái cản tay nhau khó mà tránh khỏi, hắn đã thích ứng.
“Ài!
La Chiếu chậm rãi đi trên đường, vẻ mặt phiền muộn nhìn màn đêm thở dài một tiếng.
...
“Trở về rồi.
Trang Hồng, thái hậu Tần quốc, đang ngồi ở trong phòng chờ nhi tử, nhìn thấy nhi tử trở về, hỏi một tiếng.
Hạ Lệnh Phái tranh thủ tiến lên hành lễ.
“Mẫu hậu, muộn như thế, sao người còn không nghỉ ngơi?
Trang Hồng nói:
“Không phải bệ hạ ngươi cũng chưa nghỉ ngơi sao?
Khóe miệng Hạ Lệnh Phái lộ ra nụ cười tự giễu.
“Nhi tử còn có đại sự phải xử lý.
Trang Hồng nói:
“Ngươi xử lý? Sự tình gì, sự tình Tấn quốc muốn tấn công Vệ quốc sao?
Hạ Lệnh Phái ừm một tiếng, đi tới một bên ngồi xuống, trả lời nói:
“Vệ quốc cầu viện Tần quốc ta, hy vọng Tần quốc có thể xuất binh đồng thời kháng Tấn, bọn hắn ở phòng quân cơ thương nghị.
Trang Hồng nói:
“Thương nghị thế nào?
“Có người kiến nghị lập tức xuất binh, có người kiến nghị hoãn xuất binh...
Hạ Lệnh Phái nói, nói rõ rõ ràng ràng, lời nói lúc ngủ cũng nghe được sao, có thể thấy lúc đó hắn là vờ ngủ.
Trang Hồng nói:
“Vậy ngươi cảm thấy là Điền, Mã nói đúng, hay La Chiếu nói có lý?
Hạ Lệnh Phái trầm ngâm một phen, sau đó nói:

“Nhi tử không biết ai đúng ai sai, nhưng có một điểm ta biết, hai người Điền, Mã có tư tâm. Cái khác chính là, dù sao La Chiếu cũng từng nắm binh quyền của một quốc gia, hai người Điền, Mã bố cục không hẳn có thể so với La Chiếu.
Trang Hồng nói.
“Ta nghe không hiểu các ngươi nói cái gì, bất quá nhìn dáng vẻ của ngươi, xem ra còn rất rõ ràng.
Hạ Lệnh Phái lại lộ ra nụ cười tự giễu.
“Nhi tử lại không phải người ngu, tiếp xúc triều chính lâu như thế, lại không hiểu, vậy thì cũng quá phế vật rồi.
Đích xác như hắn nói, trước đây hắn chỉ là không rành thế sự, mà không phải người ngu, đồ vật gì tiếp xúc lâu, ít nhiều cũng có chút cảm giác.
Trang Hồng nói:
“Ngươi tới đây.
Hạ Lệnh Phái không biết gọi hắn qua làm chi, bất quá vẫn đi tới.
Trang Hồng chỉ chỉ trước mặt.
“Quỳ xuống!
Hạ Lệnh Phái sững sờ.
Trang Hồng nói:
“Ta bảo ngươi quỳ xuống.
Hạ Lệnh Phái đàng hoàng quỳ xuống.
Trang Hồng hơi cúi người, nhìn kỹ nhi tử.
“Ta hỏi ngươi, ngươi cảm thấy lão sư ngươi Ngưu Hữu Đạo bản lãnh thế nào?
Hạ Lệnh Phái ngơ ngác trả lời:
“Lão sư tài hoa hơn người, lại có thể từ hai bàn tay trắng đỡ Thương Triêu Tông trở thành Nam Châu chi chủ, toàn bộ Yến quốc cũng phải nhìn sắc mặt của hắn, lão sư tự nhiên là người rất có bản sự.
Trang Hồng nói:
“Vậy lúc lão sư ở lần cuối cùng thấy ngươi, lời khen tặng sắp chia tay ngươi còn nhớ không?
Hạ Lệnh Phái nói:
“Tự nhiên là ghi nhớ trong lòng.
Trang Hồng nói:

“Ngươi lập lại lần nữa.
Hạ Lệnh Phái sửng sốt, cuối cùng từ từ nói:
“Lúc đó lão sư hỏi ta, là muốn quân lâm thiên hạ, hay muốn một đời bình an. Lúc đó nhi tử nào có ý nghĩ quân lâm thiên hạ gì, cũng không biết bản thân vậy mà sẽ trở thành hoàng đế Tần quốc, lúc đó tự nhiên là cầu bình an.
“Lão sư nói, cầu bình an cũng tốt, nói hảo hảo sống sót hơn hẳn vô số thứ khác. Lão sư nói, ngươi như vậy đã rất tốt, nhớ kỹ, sau đó tiếp tục như vậy, cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết, chỉ để ý sống phóng túng, cái khác đều không cần lo, có rõ ràng cũng phải giả bộ hồ đồ, mọi việc cứ để đám người Ngọc Thương bận rộn đi.
“Lão sư nói, chỉ cần nhớ kỹ lời của hắn, có thể bảo đảm một đời vinh hoa phú quý, ít nhất cũng có thể bảo đảm một đời bình an. Lão sư nói, nếu như vi phạm lời hắn căn dặn, tương lai của ta sẽ rất buồn phiền, thậm chí mẹ con chúng ta sẽ có nguy hiểm đến tính mạng. Lão sư nói, nếu như một ngày nào đó nội tâm ta rục rà rục rịch, có thể ngẫm lại lời của hắn, ta có nguyện ý vâng theo dạy bảo hay không hắn không miễn cưỡng, đường là do ta lựa chọn, hậu quả do ta gánh chịu!
Trang Hồng nói:
“Có thể nhớ kỹ thì tốt. Bất quá, nhớ kỹ còn phải có thể lý giải, hiện tại ngươi có hiểu dụng ý của hắn không?
Hạ Lệnh Phái nói:
“Dường như có chút minh bạch.
“Ài!
Trang Hồng buông tiếng thở dài.

Chương 1639: Đại chiến bắt đầu

Chương 1639: Đại chiến bắt đầu
“Trước khi chia tay, Ngưu Hữu Đạo nói với ta, kỳ thực cũng chưa dạy ngươi cái gì, nói xin lỗi ta, hy vọng ta không nên trách hắn làm hại con cháu người. Hắn nói, một người có thể đọc làu làu một quyển tập thơ, không thể bảo là không thông minh, luôn có một ngày sẽ lớn lên. Hắn nói hắn không có gì có thể dạy ngươi, nhưng nể tình ngươi xưng hắn 'lão sư', nên mới nói mấy lời kia.
“Khi đó, đừng nói ngươi, ngay cả ta cũng không hiểu hắn có ý tứ gì. Sau đó giống như nằm mơ, ngươi thành hoàng đế, ta thành Hoàng thái hậu, trơ mắt nhìn Tần quốc lập quốc, lại ở trong cung hồi lâu, không thiếu tự do, tiếp xúc người và việc cũng nhiều, mới dần dần lĩnh hội đến thâm ý của hắn.
“Ngươi không phải dường như có chút minh bạch, mà là trong lòng rõ ràng. Sắc mặt tự giễu kia là cho ai xem? Ngươi minh bạch, nhưng ngươi có chút không cam lòng.
“Trước đó vài ngày ngươi hỏi, cung nữ cùng ngươi quan hệ không tệ kia làm sao không thấy. Mới đầu ta cũng không biết vì sao không thấy, sau đó nghe người ta phảng phất như tiết lộ, cung nữ kia nói lời không nên nói, đã bị người giết. Từ khi tiến cung đến nay, người bên cạnh lục tục mất tích không ít.
“Phái nhi, ngươi phải nhớ kỹ, mẹ con ta chỉ là trang trí, năm đó lúc mẹ con chúng ta bôn ba các nơi là trang trí, hiện tại mẹ con chúng ta bị đẩy lên trước đài cũng vẫn là trang trí. Ngươi đừng tưởng rằng những người kia nhiều năm qua dốc hết tâm huyết phục quốc là trung với mẹ con ta, coi như trước đây có cái tâm kia, cũng là trước đây.
“Ngươi đừng tưởng rằng ngươi là hoàng đế Tần quốc thì có thể lời vàng ý ngọc, bọn hắn nhọc nhằn khổ sở đánh hạ giang sơn, ngươi mong đợi

bọn hắn có thể chắp tay dâng quyền lực cho ngươi? Ngươi mong đợi bọn hắn có thể tùy ý ngươi bài bố? Từ trên xuống dưới người đều là người của bọn hắn, bên người mẹ con ta có bao nhiêu người nhìn chằm chằm?

“Bọn hắn hy vọng ngươi trở thành một hoàng đế xứng chức, nhưng chỉ hy vọng ngươi trở thành một hoàng đế phù hợp nhu cầu của bọn hắn, chắc chắn sẽ không hy vọng ngươi trở thành một hoàng đế có thể chi phối lợi ích của bọn hắn.

“Người trẻ tuổi khó tránh khỏi có huyết tính, ngươi là nhi tử của ta, ta quá hiểu rõ ngươi, ta cảm nhận được ngươi từ từ tích lũy tâm khí, ta rất lo lắng ngươi sẽ làm ra sự tình gì xung động. Phái nhi, chính ta cũng rất dày vò, không biết tháng ngày như vậy sẽ như thế nào, không biết mẹ con ta tương lai nên làm sao lo liệu.

“Sau đó nghe phong thanh lão sư ngươi ở ngoại giới làm việc, nghĩ đến lúc trước lão sư ngươi trịnh trọng khuyên bảo, mới hoàn toàn tỉnh ngộ. Lão sư ngươi có thể ở trong thiên hạ phong vân phiên vân phúc vũ, tự nhiên không phải người bình thường, tình trạng của mẹ con ta bây giờ sớm ở trong dự liệu của hắn. Lời khuyên của lão sư ngươi là lời vàng ngọc, lão sư ngươi biết tình cảnh của chúng ta sau này, đã vạch cho mẹ con chúng ta một lối thoát.

“Mẹ con chúng ta có hành động tất nhiên sẽ chạm đến lợi ích của bọn hắn, bọn hắn tất nhiên sẽ bất mãn, tương lai không hắn sẽ còn bảo vệ chúng ta. Ngược lại mẹ con chúng ta không có hành động, coi như bọn hắn thất vọng cũng phải tiếp tục cung cấp cho mẹ con chúng ta. Càng không có hành động, bọn hắn càng sẽ trung tâm với ngươi, càng sẽ bảo vệ chúng ta, cần tiền bọn hắn cho tiền, cần người bọn hắn cho người, cho dù ngươi ham luyến nữ sắc bọn hắn cũng sẽ dâng lên, tối đa oán giận vài câu mà thôi, thế nhưng hoàng đế phụ thuộc bọn hắn như vậy đi đầu tìm.

“Phái nhi, thả xuống huyết tính của người trẻ tuổi, từ bỏ bất mãn đi. Như lão sư ngươi nói, tiếp tục như cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết, chỉ để ý sống phóng túng, cái khác cái gì cũng không cần lo. Nương hy vọng ngươi hảo hảo sống sót, hy vọng nhìn thấy ngươi sinh con dưỡng cái.

Hạ Lệnh Phái hỏi.
“Nương hy vọng nhi tử của mình sống sót giống như heo chó nuôi nhốt sao?
Trang Hồng lắc đầu nói:
“Ngươi cho rằng nương nguyện ý sống như vậy sao? Nói đến ngượng ngùng, nương thậm chí hy vọng có nam nhân triền miên ân ái an ủi bản thân, thế nhưng không được, nương là Hoàng thái hậu của Tần quốc, ai cũng sẽ không cho phép nương tái giá, đi tìm nam nhân, quãng đời còn lại của nương chú định phải thủ tiết mãi mãi. Phái nhi, trong loạn thế này, bên đường có bao nhiêu hài cốt đói chết? Một đời cơm ngon áo đẹp hảo hảo sống sót không tốt sao?
“Nếu như ngươi không cam lòng, liền ngẫm lại lời lão sư ngươi nói. Mẹ con chúng ta bị bọn hắn giam lỏng, khống chế nhiều năm như thế, lão sư ngươi là ngoại nhân duy nhất chúng ta tiếp xúc được, lão sư ngươi cũng là người duy nhất có bản lĩnh an bài chúng ta từ trong tay bọn hắn, lời hắn nói ngươi không thể nghe sao? Ngươi cũng nói lão sư ngươi là người có bản lĩnh, lẽ nào ngươi không thể hảo hảo ngẫm lại, lẽ nào còn không rõ thâm ý của hắn sao?
Hạ Lệnh Phái nói:
“Nhi tử minh bạch, ý tứ của lão sư rất đơn giản, mẹ con chúng ta ở dưới bọn hắn khống chế, không có người của mình, cũng không có thế lực, mẹ con sống nương tựa lẫn nhau, thế đơn lực bạc, không có năng lực, không thể đấu thắng bọn hắn. Giả bộ hồ đồ liền có thể hảo hảo sống tiếp, một khi muốn thoát khỏi khống chế, mẹ con chúng ta là tự tìm đường chết. Mẹ con chúng ta đối với Tần quốc không có bất kỳ lực ảnh hưởng, ngoài ý muốn bỏ mình đối với Tần quốc sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng, bọn hắn tùy thời có thể lập người khác. Chỉ cần chúng ta nguyện ý làm khôi lỗi, bọn hắn sẽ chỉ bảo vệ che chở.
Trang Hồng nói:
“Đã minh bạch, vì sao không cam lòng?
Hạ Lệnh Phái cúi người dập đầu.
“Không cam lòng chỉ là ở trong lòng, nhi tử biết lão sư nói đúng, nhi tử biết nên làm như thế nào, sẽ tiếp tục giả hồ đồ.
Trang Hồng nhất thời cảm thấy vui mừng, đưa tay đỡ con dậy, nói:

“Minh bạch thì tốt, đứng lên đi, muộn rồi, đi nghỉ ngơi sớm, sáng sớm bọn hắn còn sẽ kéo ngươi đi thượng triều đấy.
Nâng nhi tử dậy, nàng cũng dậy, muốn rời đi.
Vừa đi ra vài bước, Hạ Lệnh Phái bỗng buông tiếng thở dài.
“Trước đây không hiểu chuyện, sau này nhìn mọi việc mới biết lão sư đích xác là nhân vật, tay trắng xuất sơn, nhưng có thể giúp Thương Triêu Tông vượt mọi chông gai, bình định bát phương, bây giờ bản thân cũng đứng hàng trưởng lão Tử Kim Động, dưới tay có đại quân trung thành thiện chiến, lực ảnh hưởng ở Yến quốc rất lớn.
“Mà Tần quốc có thể lập quốc, tác dụng của lão sư không thể không kể công, ta có thể làm hoàng đế, nói ra còn là nhờ phúc của lão sư. Ta có thể cảm giác được, mỗi khi nói tới lão sư, ánh mắt Ngọc Thương sẽ rất cẩn thận, dường như Ngọc Thương cũng có chút kiêng kỵ lão sư.
“Đáng tiếc sau khi rời đi Mao Lư Sơn Trang, lại chưa từng gặp lão sư. Nói đến khi đó thật hồ đồ, lỡ mất cơ hội học tập. Mẫu hậu, ta thật muốn tái kiến lão sư, muốn cùng lão sư hảo hảo nói chuyện, nhất định sẽ được lợi không ít, đáng tiếc lão sư ở trong Thánh cảnh còn không biết có thể sống sót đi ra hay không, cũng không biết sau này còn có cơ hội gặp mặt hay không.
Trang Hồng than thở nói:
“Không nên nghĩ nhiều, đi nghỉ sớm một chút.
...
Vũ lịch năm thứ 34, đại quân tiền tuyến của Tấn quốc tập kết, hung hãn phát động chiến tranh.
Quân cơ trọng địa, Thái Thúc Hùng cơ hồ là ngày đêm thủ ở chỗ này. Chiến sự mở ra, can hệ trọng đại, hắn sợ ra cái gì ngoài ý muốn, có thể nói rất khẩn trương lo lắng, một mực chờ đợi chiến báo ở tiền tuyến.
Chưởng môn Khí Vân Tông Thái Thúc Phi Hoa cơ hồ cũng ở nơi này, cực kỳ quan tâm chiến sự, nhìn chăm chú ở nơi này cũng là để tiện sai phái tu sĩ Tấn quốc, dễ dàng phối hợp đại quân Tấn quốc tác chiến. Trận chiến này, hắn mặt ngoài bình tĩnh, nhưng nội tâm rất căng thẳng.
“Tin chiến thắng!
Ngoài cửa báo một tiếng, đại nội tổng quản Đào Lược lập tức bước nhanh qua, tự tay nhận chiến báo, hai tay cấp tốc dâng lên.

Thái Thúc Hùng cầm chiến báo, hỏa tốc mở ra kiểm tra, xem xong quát to một tiếng.
“Tốt! Doãn Đại tướng quân không phụ bản vương kỳ vọng!"

Chương 1640: Chính là cơ hội hạ thủ tốt (1)

Chương 1640: Chính là cơ hội hạ thủ tốt (1)
Tuy lần này tiến công, trước đó có chuẩn bị, nhưng phát động vội vàng, đại quân hoàn toàn tập hợp là cần không ít thời gian, lần này tiến công là Tấn quốc tập kết nhân mã tiên phong, không chờ đại quân Tấn quốc toàn diện chuẩn bị thỏa đáng, liền một mình phát động công kích qua biên giới.
Vì lần công kích này, Đại tướng quân Tấn quốc Doãn Trừ được phái đi tiền tuyến khẩn cấp, đại lượng cao thủ của Khí Vân Tông hộ tống Doãn Trừ tới tiền tuyến chỉ huy binh mã tiền phong tác chiến.
Không có biện pháp, trước đó vì bảo mật, nước đến chân mới vận dụng Doãn Trừ.
Chiến báo viết, Doãn Trừ suất quân thế như chẻ tre, một lần công phá biên phòng Vệ quốc, thủ quân của Vệ quốc bị giết quân lính tan rã.
Trận chiến này thắng rất dễ dàng, Doãn Trừ ở trong chiến báo tán dương Thái Thúc Hùng anh minh, trước chiến làm nền chuẩn bị đối với quân Vệ ảnh hưởng quá lớn, quân Vệ đối mặt thế tiến công của quân Tấn cơ hồ là không đỡ nổi một đòn. Binh bại như núi đổ, quân Vệ tan tác, còn lại vài tu sĩ Vệ quốc không thể cứu vãn, đối mặt tu sĩ Tấn quốc phối hợp chỉ có thể tán loạn bỏ chạy.
Doãn Trừ ở trong chiến báo nói, đã suất binh thâm nhập vị trí chiến lược của Vệ quốc, chuyến này có thể nói đẩy mình vào chỗ chết, hy vọng đại quân triều đình có thể đúng lúc chạy tới đánh vào Vệ quốc, giảm bớt áp lực cho bọn hắn.
Thái Thúc Phi Hoa xem qua chiến báo, cũng vuốt cằm nói:
“Đánh tốt, Doãn Trừ này không tệ!

Thái Thúc Hùng gật đầu, trái tim rốt cục thả xuống.
“Báo!
Ngoài cửa lại có chiến báo.
Đào Lược lại lần nữa tự mình lấy thư, chuyển đến trên tay Thái Thúc Hùng, cũng nhắc nhở một câu.
“Là Thiệu đại nhân gửi thư.
Thái Thúc Hùng mở thư nhìn, chỉ thấy Thiệu Bình Ba ở trong thư cường điệu, Vệ quốc nội bộ đại loạn, Huyền Vi tất nhiên nghĩ tất cả biện pháp ổn định lòng người, cho nên đại quân Doãn Trừ nhất định phải đánh ra hiệu quả uy hiếp lớn nhất, chuyện này sẽ sản sinh hiệu quả tích cực cho chuẩn bị trước đó.
Đạo lý rất đơn giản, nội bộ Vệ quốc có vài người phản loạn đối mặt cử chỉ ổn định lòng người của Huyền Vi không tránh khỏi có chút đung đưa. Một khi thế tiến công của đại quân Doãn Trừ bị ngăn trở, thái độ của những người kia rất có khả năng sẽ thiên hướng Huyền Vi. Mà một khi đại quân Doãn Trừ tiến công sắc bén, một khi quân Vệ không đỡ nổi một đòn, thái độ của những người kia sẽ hướng về Tấn quốc, mưu đồ đường lui, sẽ sản sinh hiệu quả tích cực.
Cho nên trận chiến này cực kỳ trọng yếu.
Mặt khác chính là, một khi đại quân Doãn Trừ đánh vào Vệ quốc, đừng ngưng lại, hỏa tốc đông tiến, cần phải khống chế Tây Bình quan, không tiếc hi sinh trấn giữ, tuyệt đối không thể cho các nước phía đông cơ hội tiến quân.
Trên con đường đại quân Doãn Trừ đông tiến, trước đó Thiệu Bình Ba cố ý hạ xuống đại công phu kinh doanh làm nền, bất kể là mượn tay Huyền Thừa Thiên thanh lý, hay phía sau xúi giục, kia đều là nơi Thiệu Bình Ba tập trung tinh lực, chính là vì thuận tiện cho đại quân Doãn Trừ có thể hỏa tốc đông tiến.
Bên Tần quốc, Thiệu Bình Ba cũng an bài người gây xích mích ly gián, làm Mã Trường An và Điền Chính Ương sợ La Chiếu nắm giữ binh quyền, làm hết sức trì trệ Tần quốc xuất binh cứu viện.
Còn Tề quốc khẳng định là phải cứu viện Vệ quốc, Thiệu Bình Ba ở trong thư nói hắn sẽ nghĩ biện pháp tận lực kéo dài Tề quân, tranh thủ

thời gian để Tấn quốc đánh hạ Vệ quốc. Để triều đình yên tâm bên Tề quốc, nhiều lần căn dặn triều đình phải đôn đốc đại quân của Doãn Trừ.
Thái Thúc Phi Hoa xem xong, cau mày nói:
“Tại sao lại là những đồ vật này, Thiệu Bình Ba ở Tề quốc nhàn đến không có chuyện gì làm sao? Lăn qua lộn lại đưa tin bàn giao một sự tình giống nhau là có ý gì?
Thái Thúc Hùng cười ha ha nói:
“Tác dụng của đại quân Doãn Trừ cực kỳ trọng yếu, hắn lặp đi lặp lại cường điệu là sợ chúng ta sơ sẩy, hoặc sợ nội bộ triều đình có nhân tố khác biệt quấy rầy, hắn muốn để ta coi trọng, để ta giải trừ tất cả quấy rầy bảo đảm kế hoạch đã định. Còn nữa chính là, Doãn Trừ nhìn hắn không vừa mắt, trước đây ta để Doãn Trừ ở phương diện quân sự phụ trợ hắn một chút, kết quả Doãn Trừ không cho bản vương mặt mũi, bằng mặt không bằng lòng, nên hắn có lo lắng. Việc quan hệ thành bại, nhìn ra được hắn cũng rất căng thẳng.
Thái Thúc Phi Hoa gật đầu nói:
“Hắn lo lắng quá nhiều, để hắn làm tốt sự tình của mình là được. Hắn ở Tề quốc hành động là trọng yếu nhất, không thể sơ sẩy lười biếng, ta đã nhiều lần căn dặn tu sĩ bảo hộ không tiếc giá nào bảo hộ hắn ở Tề quốc an toàn. Bên ngươi, triều đình cũng phải toàn lực phối hợp hắn.
Thái Thúc Hùng nói:
“Ngài yên tâm, Hắc Thủy Đài sẽ vận dụng tất cả lực lượng có thể sử dụng ở bên Tề quốc phối hợp hắn, sẽ không tiếc giá lớn bảo đảm kế hoạch của hắn được thực thi.
Thái Thúc Phi Hoa ừm một tiếng.
“Hy vọng hắn bố trí có thể để đại quân Doãn Trừ tiến quân thuận lợi, cũng hy vọng hắn có thể kéo được Tề quân, nếu có thể thành, trận chiến này hắn chiếm công đầu, có thể trọng thưởng!
“Hắn nghe được khẳng định rất cao hứng.
Thái Thúc Hùng cười cợt, quay đầu lại phân phó nói:
“Đào Lược, hỏa tốc truyền tin chiến thắng cho Thiệu đại nhân, để hắn an tâm. Nói cho hắn, bên Doãn Trừ bản vương sẽ đích thân ngày đêm nhìn chằm chằm, chắc chắn sẽ không buông lỏng, để hắn an tâm xử lý công việc bên Tề quốc.

“Vâng!
Đào Lược lĩnh mệnh rời đi.
...
Quân Tấn đánh vào biên cảnh Vệ quốc, hơn nữa thế như chẻ tre, Tấn quốc rốt cục lộ ra răng nanh, thiên hạ chấn động!
Tình báo các quốc gia dồn dập đi tới, Nam Châu cũng vậy.
Ngoài Anh Vũ đường, xe đẩy đẩy lên, Mông Sơn Minh đến rồi, đám người Thương Triêu Tông dồn dập chào hỏi, Cung Lâm Sách chắp tay đứng ở trước địa đồ cũng mỉm cười gật đầu hỏi thăm.
Mông Sơn Minh không có quá nhiều khách sáo, hỏi:
“Vương gia, bên Tần quốc có tin tức không, xuất binh hay chưa?
Thương Triêu Tông lắc đầu than thở nói:
“Còn không có.
Mông Sơn Minh nghi ngờ nói:
“Ta từng giao thủ với La Chiếu, La Chiếu rất có năng lực, không đến nỗi ngay cả quan hệ lợi hại trong đó cũng nhìn không ra. Lẽ nào Yến quốc ta bảo đảm không đủ để Tần quốc yên tâm, y nguyên lo lắng chúng ta thừa lúc vắng mà vào?
Thương Triêu Tông nói:
“Hắn không phải chuyện này. Căn cứ thám tử ở Tần quốc và Vệ quốc truyền đến tình báo, Tần quốc đã đáp ứng Vệ quốc xuất binh, chỉ là chuẩn bị chậm chạp, kéo có chút dài mà thôi.
“Đại quân tác chiến, binh quý thần tốc, La Chiếu sẽ không ngay cả chút đạo lý ấy cũng không hiểu, xem ra mười có tám chín là phe phái triều đình ảnh hưởng.
Mông Sơn Minh buông tiếng thở dài, ra hiệu người đẩy hắn đi tới trước địa đồ, nhìn chằm chằm địa đồ một lúc, nói:
“Vương gia, nên đưa tin cho Tần quốc, để Tần quốc tập trung lực lượng trước tiên khống chế lại Tây Bình Quan. Ta lại bằng vào danh nghĩa của mình đưa tin cho La Chiếu, hy vọng có thể gây nên hắn coi trọng, để hắn toàn lực đôn đốc Tần quốc đi đầu khống chế Tây Bình Quan.
Ánh mắt Thương Triêu Tông dán vào địa đồ, rơi vào phương vị của Tây Bình Quan, dần dần lộ ra thần sắc suy tư.

Cung Lâm Sách thì lơ ngơ, nghe không hiểu ý gì, thử thỉnh giáo một câu.
“Không biết lời ấy của Mông soái giải thích thế nào? Tây Bình Quan ở phía đông Vệ quốc, cách nơi giao chiến rất xa.
Mông Sơn Minh đưa tay yêu cầu que chỉ huy, chỉ điểm trên địa đồ.
“Tây Bình Quan, trên có sa mạc vô biên vô hạn, trong sa mạc yêu nghiệt hoành hành, đại quân khó qua. Dưới có cao nguyên sơn mạch vắt ngang, người bình thường lên núi ngay cả hít thở cũng khó khăn, càng khỏi nói vượt qua tầng tầng núi lớn, đại quân khó đi. Các nơi hiểm yếu cơ hồ chặn ba nước phía tây cùng bốn nước phía đông lui tới, chỉ có Tây Bình Quan có thể để đại quân thuận lợi ra vào, ai thủ giữ Tây Bình Quan, người đó liền có thể thủ giữ yếu đạo mà ba nước phía tây đông tiến cùng bốn nước phía đông tây tiến, đây là vùng giao tranh của binh gia!

Chương 1641: Chính là cơ hội hạ thủ tốt (2)

Chương 1641: Chính là cơ hội hạ thủ tốt (2)
“Lần này Tấn quốc động thủ, phong cách khác biệt với trước, rõ ràng là có chuẩn bị mà đến, tình huống trước mắt của Vệ quốc, sợ là rất khó ngăn trở thế tiến công của Tấn quốc, tràn ngập nguy cơ.
“Trước mắt Tây Bình Quan khống chế ở trong tay Vệ quốc, một khi Vệ quốc toàn diện tan tác, quốc đô muốn vong, quân tâm, sĩ khí tự nhiên đều vong, thử hỏi thủ quân trấn giữ ở Tây Bình Quan ai còn có dũng khí tiếp tục thủ xuống? Nếu như không có quyết tâm tử thủ, quân Tấn thừa thế xông lên liền có thể đánh hạ.
“Ta không tin Tần quốc không nhìn thấy hậu quả khi Tấn quốc ở bên người mắt nhìn chằm chằm, ta không biết Tần quốc kéo dài đến tột cùng là vì cái gì. Vệ quốc vừa vong, Tấn quốc và Tề quốc tất có một trận sinh tử chiến, Tấn quốc có chuẩn bị mà đến, hươu chết vào tay ai khó có thể dự liệu, Tây Bình Quan sẽ rơi ở trong tay ai cũng khó có thể dự liệu.
“Nói chung, Tây Bình Quan quyết không thể rơi vào tay Tấn quốc, một khi bị Tấn quốc chế trụ, nhân mã bốn nước phía đông rất khó tây tiến trợ giúp.
“Tần quốc kéo dài chúng ta không can thiệp được, nhưng trước tiên chiếm cứ địa hình có lợi rất trọng yếu. Chỉ cần khống chế lại Tây Bình Quan, liền có thể tạo thành uy hiếp to lớn đối với thế tiến công của quân Tấn, Tây Bình Quan dễ thủ khó công, chỉ cần có quyết tâm tập trung vào lực lượng phòng thủ, quân Tấn muốn đánh hạ Tây Bình Quan nắm giữ quyền chủ động ở trên chiến trường phải phân ra đại lượng binh lực xuất kích, nhưng mặt khác bọn hắn còn phải đại chiến với Tề Vệ, binh lực phân tán ảnh hưởng rất lớn.

“Mặt khác chính là, Tấn quốc khẳng định không hy vọng Tần quốc tham chiến, chỉ cần Tần quốc phái binh thủ vững Tây Bình Quan, quân Tấn liền không dám tùy tiện phát động tiến công với quân Tần.
“Quân Tần nắm giữ Tây Bình Quan, so với ở trong tay Vệ quốc cùng Tề quốc thì càng an toàn, có thể bảo đảm Tây Bình Quan không mất.
“Chỉ cần quân Tần trước một bước khống chế Tây Bình Quan, liền có thể vì các nước tranh thủ đến không gian cứu vãn to lớn, có thể trước một bước vì các nước nắm giữ quyền chủ động chiến lược.
“Chỉ cần khống chế Tây Bình Quan, quân Tần kéo dài cũng chả sao.
Cung Lâm Sách bỗng nhiên tỉnh ngộ, vuốt cằm nói:
“Nghe Mông soái nói, làm ta tự nhiên hiểu ra, Mông soái quả nhiên cao kiến. Chỉ là... trước mắt Tây Bình Quan còn ở trong tay Vệ quốc, Tần quốc mạnh mẽ chiếm lấy không quá thích hợp.
Mông Sơn Minh nói:
“Không cần mạnh mẽ lấy, Vệ quốc đến tình trạng này, còn có cái gì là không thể đáp ứng, chỉ cần Tần quốc nguyện ý xuất binh, sẽ hình thành áp lực to lớn với Tấn quốc, sẽ ảnh hưởng toàn bộ kế hoạch tác chiến và thế tiến công của quân Tấn, Vệ quốc sẽ chắp tay nhường cho.
“Vương gia!
Cung Lâm Sách quay đầu lại nhìn Thương Triêu Tông, biểu thị tán thành lời nói của Mông Sơn Minh.
Thương Triêu Tông cũng gật đầu, nhanh chân đi đến sau án, bắt đầu tự tay viết công hàm giao cho Tần quốc...
Nơi này bận bịu quốc gia đại sự, trong đình viện bên ngoài, một nam một nữ tương phùng bên nhau.
Nữ tư thái thướt tha, nhưng khuôn mặt xấu xí. Nam tuy bộ dạng không tính tuấn tú, nhưng cũng khá đoan chính, vóc người cao gầy, có mấy phần khí tức nho nhã.
Hai người chính là Thương Thục Thanh và Phó Quân Lan, gia đình song phương đều tác hợp hai người.
Hai người đã từng bước bắt đầu, thử nghiệm giao du.
“Đến rồi.
Thương Thục Thanh mỉm cười, tao nhã hữu lễ, có thể cảm nhận được huệ chất lan tâm nội liễm.

Phó Quân Lan chắp tay nho nhã lễ độ.
“Quận chúa.
Thương Thục Thanh nhường đường, nghiêng người mời, hai người song song đi đến hoa viên.
“Đi vào gặp kiểm tra có phải có chút phiền phức hay không?
Thương Thục Thanh nhỏ nhẹ hỏi.
Phó Quân Lan nói:
“Không thể nói là phiền phức, vương phủ chính là trọng địa quân chính của Nam Châu, kiểm tra bình thường không gì đáng trách. Bất quá, gần đây thật giống như tăng mạnh kiểm tra nhân viên lui tới.
Thương Thục Thanh êm tai nói:
“Phó công tử chớ trách, Tấn quốc và Vệ quốc khai chiến, gian tế dò hỏi các lộ tình báo bắt đầu sinh động, không thể không phòng, không phải nhằm vào Phó công tử. Vốn là muốn đi ra ngoài gặp mặt công tử, nhưng bởi vì cái này, trong nhà sợ ta có việc, gần đây tận lực tránh khỏi ra ngoài, làm công tử một người chạy tới chạy lui, xin Phó công tử thứ lỗi.
Phó Quân Lan cười nói:
“Tuy ta không hiểu, nhưng có thể lý giải, ta nghe nói qua, lúc trước quận chúa từng bị Triệu quốc bắt cóc, cẩn thận phòng bị là tất yếu.
Nhắc tới sự tình bị Triệu quốc bắt cóc, Thương Thục Thanh thất thần, trong đầu lóe qua hình ảnh người nào đó vì cứu mình mà bị thương thoi thóp, hiện tại nghĩ đến y nguyên để nàng lo lắng, răng bạc cắn môi...
“Sự tình gì nhất định phải gặp mặt nói chuyện?
Trong sơn cốc, chỗ cũ, Ngưu Hữu Đạo và Toa Như Lai lại chạm mặt, Toa Như Lai gặp mặt liền hỏi, ngữ khí hơi có chút bất mãn.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Tấn quốc và Vệ quốc khai chiến.
Sự tình Tấn quốc và Vệ quốc hắn sớm thu được tin tức bên Viên Cương, Toa Như Lai không tự do bằng hắn, bất tiện tùy thời gặp mặt, thời điểm thích hợp gặp mặt là do Toa Như Lai định, hai người mãi đến tận hiện tại mới gặp nhau.
Toa Như Lai nói:
“Ta biết, có quan hệ tới tình cảnh trước mắt của ngươi sao? Vì sự tình này mà gặp ta sao? Chúng ta không thích hợp thường thường gặp mặt,

đối với ngươi ta đều không an toàn.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Ta biết, nhưng chiến sự liên lụy không nhỏ, ảnh hưởng rất lớn. Theo ngươi, chiến sự lần này và Hồng Vận Pháp chết sẽ có quan hệ hay không?
Toa Như Lai lắc đầu nói:
“Cơ bản có thể xác định không quan hệ.
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày nói:
“Làm sao biết?
Toa Như Lai nói:
“Phiêu Miểu Các tự có con đường tin tức của mình, sớm nắm giữ được tình huống, trận chiến này, Tấn quốc mưu tính đã lâu.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Nếu như không quan hệ tới Hồng Vận Pháp chết... Căn cứ tin tức bên Nam Châu ta cung cấp, lần này Tấn quốc tác chiến thủ đoạn khác biệt với trước, thủ đoạn phá hoại nội bộ Vệ quốc để ta hoài nghi một người, Thiệu Bình Ba! Ta muốn làm phiền ngươi giúp ta tra một chút.
Toa Như Lai nói:
“Sự tình này không cần tra, ngươi đoán không sai, thủ đoạn phá hoại nhằm vào Vệ quốc lần này đích xác là Thiệu Bình Ba trù tính. Thời điểm ta còn ở Phiêu Miểu Các liền biết, Thiệu Bình Ba vẫn trù tính, đã sớm trù tính tốt, vốn nên sớm chấp hành, nhưng bị một vài sự tình liên tiếp phát sinh cắt đứt, hiện tại bộc phát ra không tính ngoài ý muốn.
Ngưu Hữu Đạo trầm giọng nói:
“Ngươi đã sớm biết, vì sao không nói cho ta?
Toa Như Lai nói:
“Ngươi lại không có hỏi, công việc bề bộn như vậy, trong lúc nhất thời làm sao toàn bộ nói cho ngươi? Lại nói, trước đó cũng không thích hợp nói cho ngươi, ngươi biết nhất định sẽ ngăn cản, sự tình này Tấn quốc làm cực kỳ cơ mật, ngươi vừa ra tay, chắc chắn sẽ bị người nhận ra dị thường, bên Thiệu Bình Ba có người Phiêu Miểu Các nhìn chằm chằm.
Ngưu Hữu Đạo nhấc tay đình chỉ, sự tình đã phát sinh, tiếp tục tranh chấp vô vị.
Hắn đi qua đi lại một lúc, hảo hảo suy tư, bỗng từ từ nói:

“Tấn quốc đánh Vệ quốc, Tề quốc tất nhiên tham chiến, thủ đoạn của Thiệu Bình Ba sẽ không cố đầu hở đuôi. Gia hỏa kia còn có một tật xấu, là sự tình luôn làm tuyệt, thường thường làm người mệt đến thổ huyết, hơn nữa còn rất lớn gan, ta hoài nghi gia hỏa kia rất có khả năng không ở kinh thành Vệ quốc, mà ở kinh thành Tề quốc tự mình tọa trấn chỉ huy, này chính là cơ hội hạ thủ tốt! Giúp ta một việc, đi hai địa phương này tìm, tìm được giúp ta lộng chết hắn!

Toa Như Lai không hé răng, Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện ánh mắt đối phương nhìn mình có chút quái quái.

“Làm gì nhìn ta như vậy? Ta không có ăn nói bừa bãi, Phiêu Miểu Các không hẳn hiểu rõ Thiệu Bình Ba hơn ta, ta suy đoán như vậy là có căn cứ.

Ngưu Hữu Đạo cường điệu bản thân không phải để đối phương làm việc vô vị.

Toa Như Lai căn bản không phải ý tứ này, hỏi ngược lại:

“Chỉ là Thiệu Bình Ba, mặc kệ hắn nháo như thế nào đi nữa, cũng chú định là một phàm phu tục tử, ngươi không để ý trước mắt, ở thời điểm này còn muốn lộng chết hắn?

Chương 1642: Cho mặt không muốn mặt liền xé rách mặt

Chương 1642: Cho mặt không muốn mặt liền xé rách mặt
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Sa tiên sinh, ngươi không nên xem thường hắn, chỉ cần cho hắn điểm tựa thích hợp, hắn có thể quấy động tất cả, lơ là với hắn khả năng sẽ sản sinh hậu quả trí mạng, ta hiểu rõ hắn hơn ngươi.
Toa Như Lai nói:
“Không phải coi thường gì cả, ta hỏi ngươi, ngươi để ta đi lộng chết hắn? Ngươi không nói đùa chứ?
Trải qua hắn đề tỉnh, Ngưu Hữu Đạo trầm mặc, dần dần lý giải thâm ý trong lời nói của đối phương.
Toa Như Lai tiếp tục nói:
“Ta biết ngươi và hắn từng đấu chết đi sống lại, thậm chí tự mình một đường từ Bắc Châu truy sát đến Tề Kinh, sau đó hắn bỏ chạy qua Tấn quốc, sau khi tới Tấn quốc, vì cái gì ngươi không làm gì được hắn? Không phải là Tấn quốc phái ra vô số cao thủ bảo hộ hắn sao? Hắn là ai muốn giết liền có thể giết chết? Hộ vệ ở bên cạnh hắn là trang trí sao?
“Hiện tại không phải ta chấp chưởng Phiêu Miểu Các, ta nói bên cạnh hắn có người Phiêu Miểu Các nhìn chằm chằm, ngươi cảm thấy ta vận dụng lực lượng của ta đi đối phó hắn thích hợp sao? Còn để ta đi Vệ quốc và Tề quốc tìm kiếm, không phát động nhân thủ nhất định hoặc không dùng tới người Phiêu Miểu Các có thể tìm được sao? Một khi ta bại lộ, ta nên làm sao giải thích sự tình này? Này là chiến sự giữa các nước, không được phía trên cho phép, ta tự ý nhúng tay nên làm sao giải thích? Ngươi nói cho ta, lấy lý do gì giải thích?

“Ngưu Hữu Đạo, chỉ cần sự tình bên chúng ta thành công, Thiệu Bình Ba nhảy nhót như thế nào đi nữa cũng vô dụng, đến thời điểm đó muốn giết hắn chỉ là chuyện một câu nói của ngươi, thời điểm này đừng gây thêm phiền toái.
Ngưu Hữu Đạo im lặng một hồi, từ từ nói:
“Tấn quốc dã tâm không nhỏ, Cửu Thánh có thể cho phép Tấn quốc một nhà độc đại sao?
Toa Như Lai nói:
“Một nhà độc đại? Có thể độc đại đi nơi nào? Coi như Tấn quốc nhất thống bảy quốc lại thế nào? Cục diện các phương thế lực cát cứ của tu tiên giới là không cải biến được, chỉ cần khống chế tu tiên giới, ai làm hoàng đế thiên hạ lại có quan hệ gì?
“Có thể để nó hợp, thì có thể để nó phân, đánh càng nhiều, tu sĩ chết càng nhiều, đến thời điểm đó sẽ ít người đi Thiên Đô Bí Cảnh. Hình thức bảy nước cố định bất biến để thế lực tu tiên giới từng bước tích trữ lực lượng mới không phải Cửu Thánh hy vọng nhìn thấy, ném ra mồi nhử để bọn hắn cướp mới là biện pháp tốt nhất.
“Ngươi cảm thấy Cửu Thánh sẽ đi áp chế dã tâm của Tấn quốc sao? Chỉ cần vừa ra tay, bảy quốc phát hiện ai cũng không thể lớn mạnh, ai còn sẽ đi cướp đến cướp đi?
“Mấy trăm nước chư hầu cướp đến hiện tại chỉ còn bảy nước không phải không có nguyên nhân, nội bộ các nước phải để bọn hắn tranh, ở giữa các nước cũng phải để bọn hắn tranh.
“Không có dụ hoặc, ai còn sẽ đi đánh đánh giết giết?
“Ta nói cho ngươi, sư phó ta La Thu nghe được Tấn quốc phát động tiến công với Vệ quốc, một chút phản ứng cũng không có, ngay cả một câu thừa thãi cũng không có. Hắn càng quan tâm là nguyên nhân Hồng Vận Pháp chết, còn có trận đại hỏa bên Vô Lượng Viên là chuyện gì xảy ra.
Đạo lý vừa nghe liền hiểu, Ngưu Hữu Đạo buông tiếng thở dài, khoát tay nói:
“Thôi, sự tình này ngươi chớ xía vào, ta giao cho người bên ngoài xử lý.
Toa Như Lai nói:
“Ta nói cho ngươi, ngươi tuyệt đối đừng xằng bậy, bằng không đừng trách ta đứt đoạn mất liên hệ với ngươi và bên ngoài.

Ngưu Hữu Đạo nói:
“Ngươi yên tâm, trong lòng ta có nắm chắc.
...
Hoàng cung Vệ quốc, Huyền Vi đứng ở dưới mái hiên, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn Huyền Thừa Thiên hồn bay phách lạc cuộn mình ở trong một góc phòng, thần sắc phức tạp.
Gây ra hoạ lớn ngập trời, nguy cơ đến tam đại phái của Vệ quốc sống còn, tam đại phái của Vệ quốc bị triệt để làm tức giận, muốn xử tử Huyền Thừa Thiên cho hả giận.
Thời điểm này Huyền Thừa Thiên mất hết lòng người, tam đại phái của Vệ quốc giết hắn một chút gánh nặng cũng không có, không cần lo lắng tạo thành bất kỳ hậu quả gì.
Thế nhưng Huyền Vi không chịu, Huyền Vi ra sức bảo đảm, tam đại phái của Vệ quốc đành phải thôi. Không có biện pháp, hiện tại Vệ quốc cần Huyền Vi đến khống chế cục diện.
Nếu không như vậy, gây ra đại họa như vậy, Huyền Vi căn bản không gánh nổi Huyền Thừa Thiên.
Huyền Thừa Thiên bị bị giam lỏng ở trong lãnh cung, nơi bình thường giam các phi tử, thê lương quạnh quẽ.
“Tiện nhân!
Huyền Thừa Thiên đột nhiên rít gào.
Hắn phát hiện tỷ tỷ đứng ở ngoài cửa sổ, giống như bị điên bò lên, vọt tới trước cửa sổ, phẫn nộ rít gào, giống như dã thú bị phát cuồng.
Đợi hắn hơi bình tĩnh, Huyền Vi hỏi:
“Ngươi biết sai lầm của mình không?
Huyền Thừa Thiên cười thảm nói:
“Ta sai rồi? Ta đích xác sai rồi, ta coi ngươi là thân tỷ tỷ, nhưng ngươi trăm phương ngàn kế soán vị cướp ngôi, uổng ta tín nhiệm ngươi nhiều năm như vậy, giao đại sự quốc gia cho ngươi. Là ta sai, đều là ta sai, là ta tín nhiệm cổ vũ dã tâm của ngươi.
Huyền Vi nổi giận.
“Ngươi đến hiện tại còn cho rằng hai nữ nhân kia giúp ngươi? Hai tiện nhân kia là gian tế Tấn quốc phái tới, bây giờ quân Tấn đã đánh vào Vệ quốc, ngươi còn không biết hối cải?

Huyền Thừa Thiên cười ha ha, cười lệ rơi đầy mặt nói:
“Gian tế? Ngươi tin được không? Ngươi nắm giữ Vệ quốc nhiều năm như thế, nếu thật là Tấn quốc phái gian tế tới mà nói, ngươi có thể để các nàng thuận lợi đến bên người ta? Nếu như các nàng thật là gian tế mà nói, vậy nhất định là ngươi có ý dung túng!
Một câu làm Huyền Vi không còn gì để nói, không biết nên phản bác thế nào, nàng có thể nói bản thân không sai sao? Chỉ có thể nói người ở sau lưng trù tính sự tình này quá giảo hoạt, vậy mà có thể giấu diếm được tai mắt của nàng.
Huyền Vi nói:
“Ta là tỷ tỷ ngươi, ngươi tình nguyện tin tưởng hai ngoại nhân, cũng không muốn tin tưởng ta? Hay là nói, kỳ thực trong lòng ngươi đã minh bạch, nhưng không muốn thừa nhận mang đến tai họa diệt quốc cho Vệ quốc là bởi vì ngươi hoang đường, mà không dám đối mặt?
Huyền Thừa Thiên nói:
“Tiện nhân, ngươi đừng nguỵ biện. Ngươi nói các nàng là gian tế, được, vậy ta hỏi ngươi, lẽ nào hậu cung nhiều người như vậy toàn bộ là gian tế sao? Ngươi giết hết bọn họ, vì cái gì? Không phải là muốn chứng minh, Vệ quốc bây giờ là ngươi định đoạt sao? Huyền Vi, ta thật không nghĩ tới ngươi tâm ngoan thủ lạt như vậy, còn có cái gì là ngươi không làm được? Ngươi chuẩn bị lúc nào giết ta? Đến đi, giết ta đi!
Gần như điên cuồng, đột nhiên đưa tay xuyên qua cửa sổ, bắt loạn về phía Huyền Vi.
Vèo!
Tây Môn Tình Không bấm tay bắn ra một đạo kình phong, đánh trúng hai tay, giải trừ khả năng tạo thành thương tổn với Huyền Vi.
Hai tên tu sĩ trông giữ lập tức đẩy cửa vào, lắc mình qua bắt lấy Huyền Thừa Thiên, trực tiếp lôi hắn lại.
Huyền Vi cắn môi, trơ mắt nhìn đệ đệ bị kéo đi.
“Hiện tại hắn không cách nào bình tĩnh, chờ hắn bình tĩnh sẽ tỉnh ngộ!
Tây Môn Tình Không đi tới bên người Huyền Vi buông tiếng thở dài.
“Đi đi!
Huyền Vi xoay người rời đi, trong lãnh cung thì truyền đến tiếng gầm gừ không cam lòng của Huyền Thừa Thiên.

“Huyền Vi, ta xem ngươi chết rồi làm sao đối mặt liệt tổ liệt tông của Huyền gia. Ông trời sớm muộn sẽ thu tiện nhân ngươi...
Mới ra lãnh cung, có mấy người đâm đầu đi tới, chưởng môn Linh Hư Phủ Thường Lâm Tiên, chưởng môn Thủ Chính Các Tàng Phong, chưởng môn Đại Nhạc Sơn Lạc Ngôn Chân.
Chưởng môn của tam đại phái đều đến, thế cục trước mắt làm bọn hắn ở trong tông môn cũng ngồi không yên, dồn dập tới kinh thành Vệ quốc quan tâm thế cục biến hóa.
Trong người tới còn có một người là Ngự Sử đại phu của Vệ quốc Kim Lệnh Tán.
Kim Lệnh Tán có thể tránh thoát một kiếp thuộc về loại mạng lớn, tuy Thiệu Bình Ba không hạ thủ với quan văn, nhưng sẽ không quên làm quan văn rắn mất đầu, có bố trí nhằm vào Kim Lệnh Tán.
Nhưng thời điểm sự tình phát sinh, Kim Lệnh Tán trùng hợp đi tới Thiên Vi phủ tìm Huyền Vi nghị sự, ở trong Thiên Vi phủ may mắn tránh thoát một kiếp.

Chương 1643: Xin lỗi (1)

Chương 1643: Xin lỗi (1)
Hai bên vừa chạm mặt, lẫn nhau bắt chuyện, Huyền Vi hỏi:
“Bên Tần quốc thế nào?
Kim Lệnh Tán than thở nói:
“Thám tử bên Tần quốc báo, quân Tần y nguyên không chút hoang mang, từ từ kéo dài, không giống như muốn tới cứu viện.
“Hừ!
Huyền Vi hừ lạnh một tiếng.
“Đã cho mặt không muốn mặt, vậy thì xé rách mặt, truyền lệnh xuống, cắt đứt hết thảy con đường buôn bán lương thực, từ giờ khắc này, lương thực bên Vệ quốc một hạt cũng không cho phép rơi xuống trên tay Tần quốc, ai dám kháng lệnh, khám nhà diệt tộc!
“Chậm đã!
Kim Lệnh Tán đang muốn lĩnh mệnh, chưởng môn Linh Hư Phủ Thường Lâm Tiên nhấc tay ngăn cản, trầm giọng nói:
“Tướng công, hiện tại là thời điểm chúng ta cầu Tần quốc, không thích hợp hành động theo cảm tình.
Huyền Vi nói:
“Thường chưởng môn lo xa rồi, tình huống bên Tần quốc sớm ở trong tay ta khống chế. Trước đó Triệu quốc bị ngọn lửa chiến tranh tàn phá bừa bãi, Tần quốc ở trên chiến trường lập quốc, bốn mùa trồng trọt thất thường, cần tiền cần lương ổn định cục diện. Tần quốc làm ra sự tình ủ rượu kiếm tiền, ta để bọn hắn toại nguyện, cần lương thực, ta cũng để bọn hắn toại nguyện.
“Ta không chỉ bán lương, còn bán lương giá thấp, xác thực cực kỳ tiện nghi bọn hắn. Chiếm tiện nghi của Vệ quốc ta, Vệ quốc ta có việc, bọn

hắn lại muốn khoanh tay đứng nhìn, nào có chuyện tốt như vậy, tiện nghi của Vệ quốc ta không phải dễ chiếm như vậy.
“Kiếm tiền là kiếm thoải mái, nhưng lòng tham không đáy, càng kiếm được tiền, càng không chịu dừng tay. Hiện tại tình huống nội bộ của Tần quốc là, có tiền nhanh chóng phồn vinh các ngành các nghề, lại không có người nguyện ý đi trồng trọt, bởi vì Vệ quốc ta khống chế giá lương thực của Tần quốc, trồng trọt sống tạm không có lợi, không bằng đi các ngành các nghề ra sức kiếm tiền mua lương thực.
“Ở dưới đại thế, triều đình Tần quốc hạ lệnh khôi phục trồng trọt cũng không ai đi chấp hành, bằng mặt không bằng lòng, đại lượng ruộng đất bị bỏ hoang.
“Tình huống cung cấp lương thực nội bộ của Tần quốc cũng ở dưới Vệ quốc ta khống chế, lương thực của bọn hắn có thể kéo bao lâu ta rất rõ ràng, chỉ cần Vệ quốc ta cắt đứt cung cấp lương thực, Tần quốc không ra ba tháng sẽ đại loạn. Trong các nước cũng chỉ có Vệ quốc ta có đầy đủ lương thực dư giúp Tần quốc lắng lại loạn cục, hiện tại bọn hắn muốn khôi phục năng lực trồng trọt còn kịp sao?
“Cái chuẩn bị này, ta vốn là chuẩn bị dùng cho việc khác, bây giờ Tấn quốc xâm lấn Vệ quốc ta, làm cho ta không thể không dùng.
“Ta muốn để Tần quốc minh bạch, Vệ quốc không chỉ có thể để Tần quốc đại loạn, một khi Vệ quốc rơi vào tay Tấn quốc, đừng hy vọng Tấn quốc có thể cung cấp lương thực cho Tần quốc, mà dưới nội loạn Tần quốc cũng cho Tấn quốc cơ hội công chiếm tuyệt hảo. Ta ngược lại muốn nhìn xem Tần quốc sợ hay không sợ, ta muốn nhìn xem Tần quốc còn dám tiếp tục kéo dài hay không!
Nghe nàng nói như thế, nguyên lai là đã sớm chuẩn bị, chưởng môn của tam đại phái tinh thần nhất thời rung lên, ánh mắt nhìn Huyền Vi có chút tỏa sáng.
Lúc trước Vệ quốc vì ban giao với Tần quốc, nói cái gì Tấn quốc có tâm lang sói, mắt nhìn chằm chằm Vệ quốc, Vệ quốc vì ổn định hậu phương mà cung cấp lương thực cho Tần quốc, lúc đó tam đại phái còn có chút ý kiến.
Ai nghĩ chỉ là thủ đoạn tê liệt Tần quốc, không chỉ lừa bịp Tần quốc, ngay cả tam đại phái của Vệ quốc cũng bị giấu diếm, không nghĩ tới sự

tình có huyền cơ, ẩn giấu hậu thủ thâm độc như thế.
Đổi lại bình thường, ẩn giấu như vậy mà nói, đoán chừng tam đại phái còn có chút không cao hứng, nhưng lúc này biết được không chỉ không cao hứng, trái lại chủ động chứng minh đã hiểu. Làm như thế là vì đại cục, nhất định phải cơ mật, không thể để Tần quốc nhận ra, người biết quá nhiều rất dễ dàng để lộ tin tức, một khi để lộ tin tức Tần quốc chắc chắn sẽ không mắc bẫy.
Bây giờ đến thời khắc then chốt, chuẩn bị này sắp sửa phát huy tác dụng to lớn, ba vị chưởng môn làm sao có thể không cao hứng.
Lúc này ba vị chưởng môn không thể không thừa nhận, năng lực của Huyền Vi mạnh hơn Huyền Thừa Thiên quá nhiều, đây mới là người đại diện ở thế tục mà bọn hắn cần.
Thậm chí âm thầm cảm khái, nếu sớm để nữ nhân này thượng vị mà nói, làm sao có thể tạo thành hậu quả cỡ này?
Thường Lâm Tiên liên tục gật đầu nói:
“Tướng công anh minh, tốt, liền theo tướng công nói lo liệu, tam đại phái toàn lực chống đỡ, cắt đứt cung cấp lương thực cho Tần quốc, một hạt cũng không cho bọn hắn!
Chưởng môn Thủ Chính Các Tàng Phong và chưởng môn Đại Nhạc Sơn Lạc Ngôn Chân cũng liên tục gật đầu, biểu thị nguyện ý toàn lực phối hợp.
Sự tình này giải thích rõ ràng là được, Huyền Vi không có tiếp tục nhiều lời, hỏi Kim Lệnh Tán:
“Kim đại nhân, bên Tề quốc tình huống thế nào?
Kim Lệnh Tán nói:
“Ta cùng ba vị chưởng môn đến tìm tướng công là muốn nói sự tình này, đại quân Tề quốc đang cấp tốc tập kết, nhưng thượng tướng quân Tề quốc Hô Diên Vô Hận truyền đến tin tức khẩn cấp nhắc nhở, hắn quan sát hướng đi của quân Tấn, nói đại quân Doãn Trừ rất có khả năng sẽ đi ngang qua Vệ quốc lao thẳng tới Tây Bình Quan, Doãn Trừ rất có khả năng muốn chiếm Tây Bình Quan, quyết không thể để đối phương thực hiện được, bảo chúng ta tăng mạnh thủ vệ ở Tây Bình Quan. Hô Diên Vô Hận đã lệnh nhân mã phía đông Tề quốc tập kết một nhánh kỵ binh,

muốn từ đông bắc Vệ quốc ta trực tiếp chọc vào, giúp chúng ta chặn lại đại quân Doãn Trừ, hy vọng chúng ta phối hợp quân Tề nhập cảnh!
“Tây Bình Quan!
Huyền Vi sợ hãi cả kinh, trong nháy mắt minh bạch ý tứ cảnh cáo của Hô Diên Vô Hận, quân Tấn muốn khống chế đại quân bốn nước phía đông can dự, thật muốn để Tấn quốc thực hiện được, những thủ đoạn kia của nàng sẽ mất đi hiệu quả. Liền nói ngay:
“Ánh mắt của Hô Diên Vô Hận rất trác tuyệt, hắn đã nói như vậy, thì không thể sơ sẩy, lập tức truyền lệnh phối hợp!
“Vâng!
Kim Lệnh Tán đáp lại, bỗng có chút do dự nói:
“Tướng công, triều đình Tề quốc lại đưa tin, hỏi chuyện đám hỏi thế nào? Ý tứ của Tề quốc là, lúc này đang ở thời kỳ phi thường, không thể lại kéo dài.
Đang khi nói chuyện, ánh mắt còn lặng lẽ liếc nhìn Tây Môn Tình Không.
Lời kia vừa thốt ra, Thường Lâm Tiên, Tàng Phong, Lạc Ngôn Chân cũng theo bản năng liếc liếc Tây Môn Tình Không.
Tây Môn Tình Không chú ý đến phản ứng của ba người, không biết ba người vì sao như vậy, dường như có sự tình gì giấu bản thân, chẳng lẽ sự tình thông gia có vấn đề gì? Huyền Vi chuẩn bị gả ra ba vị quận chúa kết giao hắn là biết đến.
Nhưng trên thực tế, mấy người đích xác có việc giấu hắn, bao quát Huyền Vi cũng giấu diếm hắn.
Thần sắc Huyền Vi bình tĩnh nói:
“Ta biết rồi, sự tình này ta sẽ mau chóng quyết đoán.
“Được, thần cáo lui trước.
Kim Lệnh Tán chắp tay lùi về phía sau vài bước, lại nhìn Tây Môn Tình Không, sau đó xoay người rời đi.
...
Màn đêm thăm thẳm, trong tẩm cung Huyền Vi hơi nước lượn lờ, nàng trần truồng ngâm mình ở trong thùng nước tắm nhắm mắt, trong thần sắc lóe qua khổ sở.

Ngoài tẩm cung, Tây Môn Tình Không đứng ở dưới mái hiên, đôi mắt lạnh lẽo cảnh giác bốn phía, thủ hộ người trong phòng tắm rửa.
Nhiều năm qua vẫn như vậy, hắn vẫn thủ hộ nàng, bảo hộ nàng.
Cửa tẩm cung mở ra, các cung nữ mang tạp vật đi ra, trong cung nữ đi ra có người tới bên tai thái giám và hộ vệ nói thầm một tiếng, sau đó thái giám và thị vệ dồn dập rút đi.
Tây Môn Tình Không nhận ra được không đúng xoay người nhìn quanh, phát hiện người chung quanh tựa hồ đi hết.
Không bình thường, Tây Môn Tình Không lập tức đi tới cửa hô.
“Huyền Vi.
“Vào đi.
Huyền Vi bắt chuyện một tiếng.
Tây Môn Tình Không vừa đi vào trong phòng, thanh âm của Huyền Vi lại đến.
“Đóng cửa lại.
Tây Môn Tình Không ngơ ngác, bất quá vẫn làm theo, xoay người đóng cửa lại, sau đó đi vào, đẩy ra tầng tầng mèn che rủ xuống, nhìn thấy Huyền Vi ngồi ngay ngắn ở trước bàn trang điểm, dường như chỉ khoác lụa mỏng, thân hình trong áo lót ở dưới ánh đèn có thể thấy rất rõ ràng.

Chương 1644: Xin lỗi (2)

Chương 1644: Xin lỗi (2)
Lần đầu nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, ngược lại làm Tây Môn Tình Không có chút lúng túng, cảm giác có chút bất tiện tới gần.
Trong phòng lặng im một trận, cuối cùng Huyền Vi đứng dậy, rời đi bàn trang điểm, xoay người nhìn về phía hắn.
Dưới ánh đèn, giai nhân diễm như đào lý, thân thể dưới lụa mỏng như ẩn như hiện, cộng thêm mùi thơm trong phòng vừa tắm rửa qua đi, dường như có tác dụng thúc tình, làm Tây Môn Tình Không không dám nhìn thẳng.
“Thủ vệ bên ngoài...
Tây Môn Tình Không vừa mở miệng, Huyền Vi ngắt lời nói:
“Là ta để bọn hắn lui lại.
Tây Môn Tình Không nhíu mày nói:
“Vì sao?
Huyền Vi cười nói:
“Đứng xa như vậy làm gì? Ta không xinh đẹp sao?
Tây Môn Tình Không nở nụ cười.
“Đẹp! Chỉ là chưa từng nhìn qua ngươi như vậy.
Huyền Vi dịch bước, chân thành đi tới.
Bầu không khí ám muội làm Tây Môn Tình Không dường như ý thức được sẽ phát sinh cái gì, cổ họng phát khô, hầu kết nhún nhún.
Huyền Vi đi tới trước mặt hắn, không có tới quá gần, hai con mắt ẩn tình đưa tình biến thành có chút long lanh nhìn chằm chằm Tây Môn Tình Không, chậm rãi nhấc tay, mở ra dây lụa buộc eo, chậm rãi lột ra lụa mỏng trên người.
Bờ vai êm dịu, xương quai xanh tinh xảo, dưới cái yếm là bộ ngực đẫy đà, vòng eo thướt tha, chân thon dài, da thịt trắng noãn mềm mại.

Tây Môn Tình Không dùng sức dời đi ánh mắt, khó nhọc nói:
“Coi chừng bị lạnh.
Huyền Vi lấy hành động thực tế dán lên hắn, hai tay trơn bóng ôm cổ hắn, kiễng mũi chân để vành tai và tóc mai chạm vào nhau.
Tây Môn Tình Không lúng túng, đẩy ra không phải, tay ôm cũng không phải.
“Huyền Vi, ngươi làm sao vậy?
Huyền Vi ở bên tai hắn rù rì nói:
“Ngày hôm nay ta liền gả cho ngươi, giao bản thân cho ngươi, ngươi muốn hay không?
Thân thể Tây Môn Tình Không chấn động, hai tay chậm rãi nâng lên, muốn ôm, lại cứng lại, nhưng cuối cùng vẫn ôm lấy nàng.
Muốn! Đương nhiên muốn!
Hắn vẫn thủ ở bên người nàng là vì cái gì? Chính là vì nàng, muốn cưới nàng!
Trong tẩm cung rất nhanh thì cảnh xuân bắn ra bốn phía, thanh âm nỉ non, thở dốc, ôn nhu cùng kịch liệt đan dệt, Huyền Vi rơi vào trong bể tình vô tận, tùy ý lang quân thảo phạt...
Khi hết thảy đều lắng lại, hai người trần truồng ôm nhau.
Tất cả khôi phục, Huyền Vi nằm nhoài ở trong lồng ngực của Tây Môn Tình Không rù rì nói:
“Xin lỗi!
Tây Môn Tình Không hiểu lầm ý tứ của nàng, cho rằng nàng là nói để hắn chờ nhiều năm như thế mà xin lỗi, xoa xoa tấm lưng bóng loáng của nàng, ôn nhu nói:
“Ngươi không hề có lỗi với ta, hết thảy đều là ta tự nguyện.
Huyền Vi nhắm mắt, khóe mắt ngậm lấy lệ quang, khẽ lắc đầu.
“Ta gả ba vị quận chúa cho Tề quốc, vốn là ổn định lòng người, nhưng bên Tề quốc có biện pháp càng tốt...
Nàng nói ra sự tình hoàng tử Tề quốc tới ở rể.
Thanh âm không lớn, nhưng rơi vào trong tai Tây Môn Tình Không lại giống như sấm sét, sững sờ một trận sau đó bỗng nhiên ngồi dậy, đẩy hai vai Huyền Vi, trầm giọng nói:
“Ngươi có ý gì?

Huyền Vi khóc nỉ non, lắc đầu nói:
“Tình Không, ta so với ai khác đều rõ ràng, tình huống trước mắt của Vệ quốc căn bản không ngăn được thế tiến công của Tấn quốc, không chỉ ta rõ ràng, rất nhiều người đều rõ ràng, đều biết Vệ quốc tại cường chống. Ở thời điểm này, lòng người trọng yếu hơn tất cả, chỉ có ngưng tụ lòng người ra sức đánh trả, mới có khả năng bảo vệ Vệ quốc!
Tây Môn Tình Không lung lay hai vai nàng, như dã thú bị phát cuồng.
“Nói cho ta, có phải Tề quốc nhân cơ hội áp chế ngươi hay không?
Ý nghĩ của hắn rất đơn giản, cho rằng loại sự tình này, giữa nam nữ là nữ nhân tương đối chịu thiệt, cho rằng Tề quốc lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn muốn chiếm tiện nghi của Huyền Vi.
Ở trong mắt hắn, Huyền Vi là nữ nhân xinh đẹp nhất trên thế giới, là nữ nhân ưu tú nhất thế giới, khẳng định là có người muốn chiếm tiện nghi.
Huyền Vi hiểu ý tứ của hắn, khóc rất thương tâm.
“Tình Không, không phải như ngươi nghĩ, Tề quốc cũng là vì tự vệ, cũng là tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Đối với Tề quốc mà nói, để một hoàng tử chưa kết hôn ở rể cho quả phụ như ta, là thiên đại chuyện cười. Sở dĩ Tề quốc làm như vậy, là bởi vì Tề quốc cũng ý thức được nguy cơ cực kỳ bất lợi đối với Tề quốc, một khi Vệ quốc sụp đổ, Tề quốc một cây làm chẳng nên non.
“Tề quốc không tiếc mất mặt, cũng là vì tận lực giúp ta ổn định lòng người, Tề quốc hy vọng ta có thể tụ tập lòng người Vệ quốc ra sức chống cự, hy vọng Vệ quốc có thể hết toàn lực kéo dài, tiêu hao lực lượng của Tấn quốc.
“Tình Không, chiến sự bất lợi, Tấn quốc đánh vào Vệ quốc thế như chẻ tre, lòng người bàng hoàng, một khi lòng người tản đi, Vệ quốc liền triệt để xong! Tề quốc ở thời điểm này không tiếc mặt mũi chủ động gả hoàng tử, có thể để trên dưới Vệ quốc nhìn thấy quyết tâm Tề quốc giúp Vệ quốc ta, nhất định có thể khiến nhân tâm phấn chấn! Chí ít có thể tạm hoãn thái độ của những người đung đưa.
“Cách làm của Tề quốc không sai, Tình Không, Vệ quốc ở vào tình cảnh như ngàn cân treo sợi tóc, rất cần việc thông gia này!
Tây Môn Tình Không bi phẫn nói:

“Cần? Cần cái gì? Này khác gì bắt lấy nhánh cỏ cứu mạng? Huyền Vi, chúng ta không nên tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, chẳng qua là cùng Tấn quốc liều mạng chiến một trận, coi như chết cũng chết quang minh lỗi lạc, sao cần cẩu thả cầu sinh như vậy?
Huyền Vi nghẹn ngào nói:
“Liều mạng đánh một trận? Ai đi chiến? Dựa vào hai người chúng ta có thể ngăn cản quân tiên phong của Tấn quốc sao? Cần nhờ ngàn ngàn vạn vạn tướng sĩ ở phía dưới, không có quân tâm sĩ khí, không có lòng người, làm sao đi đánh? Tình Không, không phải ai cũng giống như chúng ta, lúc bình thường rất nhiều người nhìn như trung thành cống hiến cho Vệ quốc, nhưng một khi nguy cấp, không biết bao nhiêu người vì cầu sinh ý đồ mưu đường lui, thời điểm này lòng người quá trọng yếu.
Tây Môn Tình Không nhìn chằm chằm nàng.
“Ngươi đáp ứng?
Huyền Vi thống khổ lắc đầu nói:
“Trận chiến này liên lụy tới quá nhiều người sinh tử, nếu như ta xem thường từ bỏ, không cách nào bàn giao với phụ mẫu chết đi, cũng không cách nào bàn giao cho vô số thần dân của Vệ quốc, Tình Không, này là trách nhiệm của ta!
Soạt!
Tây Môn Tình Không đẩy nàng ra, vươn mình xuống giường, chỉ vào trên giường nói.
“Chúng ta như vậy tính là chuyện gì? Xin lỗi bồi thường sao? Ngươi coi ta là cái gì?
“Không!
Huyền Vi trần truồng bò lên, cướp bước xuống giường, gắt gao ôm lấy hắn, hai mắt đẫm lệ nói:
“Tình Không, ta muốn nói cho ngươi, ta có thể cưới hoàng tử Tề quốc, nhưng chỉ là cưới trên danh nghĩa, chắc chắn sẽ không cùng hắn có bất kỳ hành động phu thê, Tề quốc cũng sẽ không quan tâm điểm này. Chỉ cần có thể ổn định thế cục, ta lập tức bỏ hắn, để hắn chạy về Tề quốc. Ta còn muốn nói cho ngươi, hiện tại ta còn không có đáp ứng Tề quốc, ta chỉ chờ một câu nói của ngươi, chỉ cần ngươi không đồng ý, ta sẽ cự tuyệt thông gia!

Tây Môn Tình Không nâng mặt nàng, hô hấp dồn dập, thần sắc giống như ở trong tuyệt cảnh giãy dụa, lớn tiếng nói:
“Ta không đồng ý!
Huyền Vi khóc lóc cười, ngẩng đầu nhìn hắn, gật đầu nói:
“Được! Ngươi không đồng ý, ta sẽ không đáp ứng!
Nàng đáp ứng quả đoán mà sảng khoái, Tây Môn Tình Không đạt được đáp án bản thân muốn ngược lại choáng váng, ý nghĩ tiếp theo là, sau đó thì sao?
Nhìn nàng cười mà nước mắt như mưa, Tây Môn Tình Không đau lòng, hắn ở bên người nàng là vì bảo hộ nàng, chưa bao giờ để nàng khóc, cũng chưa từng thấy nàng khóc thảm thiết như vậy.
Cho dù đối mặt phong ba, cho dù giam đệ đệ, nàng cũng chưa chảy qua một giọt nước mắt, vẫn là nữ cường nhân, nhưng hiện tại lại khóc thành như vậy.
Trong lòng Tây Môn Tình Không hoảng hốt, hai tay giúp nàng lau nước mắt.
Thế nhưng nước mắt dường như bất tận, Huyền Vi lắc đầu không để hắn lau, vầng trán kề sát lồng ngực hắn, không ngừng bồi tội nói:
“Xin lỗi, xin lỗi...
Ôm nàng, hai người trần truồng ôm nhau, có chút sự tình Tây Môn Tình Không dần dần phản ứng lại, cuối cùng rõ ràng vì sao lúc trước đám người Kim Lệnh Tán nhìn mình kỳ lạ.

Chương 1645: Hắn sẽ hận trẫm sao?

Chương 1645: Hắn sẽ hận trẫm sao?
Chính bởi vì nghĩ rõ ràng, trên mặt hắn dần lộ ra cười thảm, hắn không biết tại sao sẽ biến thành như vậy.
Trước kia Huyền Vi nói sau khi từng bước giao quyền sẽ cùng hắn đi, kết quả kinh biến đột ngột, còn nói thế cục ổn định lại sẽ gả cho hắn, kết quả Huyền Vi lại phải cùng người khác kết hôn.
Vì sao lại như vậy? Hắn dần dần nghĩ rõ ràng một điểm, nói cho cùng, là bản thân vô năng.
Hắn nguyên tưởng rằng dựa vào vũ lực của mình, chỉ cần có thể bảo hộ nàng an toàn, liền có thể bảo vệ nàng, hiện tại mới phát hiện vũ lực của mình là vô dụng như vậy.
Chỉ có một thân tu vi và thực lực cao cường, nhưng không biết kiếm nên chỉ người nào, lại có thể kiếm chỉ người nào? Làm sao có thể giải quyết Vệ quốc nguy hiểm, bình định đại quân Tấn quốc?
Rút kiếm nhìn quanh tâm mờ mịt, tu vi của hắn không thể giúp Huyền Vi ổn định lòng người Vệ quốc, tình thế trước mắt thậm chí không giúp được Huyền Vi một chút xíu.
Thân làm một nam nhân, vô năng như vậy, hắn không biết bản thân bằng cái gì yêu cầu Huyền Vi làm cái này làm cái nọ?
“Đan bảng đệ nhất cao thủ...
Tây Môn Tình Không nỉ non, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười ha ha, cười thê thảm.
“Đệ nhất cao thủ! Ngay cả nữ nhân mình yêu cũng không giúp được! Đan bảng đệ nhất cao thủ! Quả thực là thiên đại chuyện cười... Ha ha... Cười thê thảm, thê lương, cười ra nước mắt, khóc! Đau đớn! Đau thấu tim gan!

Vào giờ phút này hắn mới minh bạch, những người trong ngày thường hắn xem thường kia, hắn cũng sẽ cực kỳ xem thường hắn.
“Không! Không phải như vậy, Tình Không, không phải như vậy...
Huyền Vi vội vàng ngẩng đầu an ủi, hai tay ôm mặt hắn, giúp hắn lau nước mắt.
Hắn bắt lấy hai tay nàng, đẩy nàng ra.
“Nếu như đáp ứng Tề quốc thật có thể giúp đỡ ngươi, vậy thì đáp ứng đi.
Nói ra lời này, tinh khí thần của Tây Môn Tình Không như chán chường đến cực điểm, đẩy nàng ra xoay người rời đi, nhặt lên xiêm y trên đất.
Chưa bao giờ thấy nam nhân này cô lạnh như vậy, Huyền Vi cũng đau thấu tim gan, khóc đến cõi lòng tan nát nhào tới, ôm lấy hắn.
“Không! Ta sai rồi! Ta không đáp ứng! Ta không nên nói với ngươi những lời này! Ta sai rồi, ta không đáp ứng, cái gì quốc gia thiên hạ, bằng cái gì phải để một nữ nhân ta gánh chịu, ta không đáp ứng, ta mặc kệ, ta đi với ngươi, Tình Không, dẫn ta đi, hiện tại mang ta cao bay xa chạy!
Tiếp đó lại đi cướp y phục trên tay hắn, không để hắn mặc quần áo, chỉ lo hắn mặc quần áo vào liền đi, chỉ lo hắn đi sẽ không bao giờ trở về nữa.
Tây Môn Tình Không uể oải cười thảm một tiếng.
“Đi không được, ngươi vừa đi, lòng người của Vệ quốc sẽ triệt để tan vỡ, thời điểm này tam đại phái của Vệ quốc không thể thả ngươi rời đi, không thể để ta mang ngươi rời đi.
Cướp không được y phục trên tay hắn, Huyền Vi ôm cổ hắn, môi đỏ in lên môi, hắn hôn kịch liệt.
Tây Môn Tình Không trước tiên là thờ ơ không động, dần dần có đáp lại, cuối cùng giống như dã thú cuồng bạo, dường như muốn phát tiết tất cả.
Rất nhanh, hai người ngã ở trên đất dây dưa, lăn lộn.
Cuối cùng, nam nhân tiêu hao hết tất cả, nữ nhân lại không chịu buông qua, đòi hỏi vô tận, dường như muốn lấy phương thức đòi hỏi vô tận lưu hắn lại, chỉ lo hắn rời đi...
Thủ vệ ngăn cản đám người Đường Nghi ở trong đêm đi tuần sát đến.

“Tướng công có lệnh, đêm nay bất kỳ người nào cũng không được đi vào.
Đường Nghi có chút ngoài ý muốn, pháp nhãn nhìn tình hình trong đình viện, ngoài tẩm cung một bóng người cũng không có, đừng nói thị vệ, ngay cả một thái giám cung nữ cũng không có, này có chút không bình thường.
Buổi tối rất an tĩnh, nhưng bên trong tẩm cung truyền đến một chút thanh âm kỳ quái.
Đường Nghi nghiêng tai lắng nghe, tuy nàng không trải qua sự tình nam nữ, nhưng động tĩnh trong tẩm cung nàng cũng nghe hiểu, trong nháy mắt hai gò má đỏ bừng.
Pháp nhãn lại nhìn qua, không thấy Tây Môn Tình Không, này càng không bình thường, ở lúc Huyền Vi nghỉ ngơi, Tây Môn Tình Không sẽ thủ ở ngoài tẩm cung một tấc cũng không rời.
“Tây Môn Tình Không đâu?
Đường Nghi hỏi một tiếng.
“Cái này...
Thủ vệ do dự, không nói gì cả, chỉ liếc nhìn về phía tẩm cung.
Đường Nghi minh bạch, cũng có chút kinh ngạc.
Ở bên người Huyền Vi lâu như thế, nàng mắt thấy quan hệ của Tây Môn Tình Không và Huyền Vi, dù lang có tình, thiếp có ý, nhưng hai người vẫn rất tôn trọng đối phương.
Không nghĩ tới đêm nay, đôi nam nữ này vậy mà...
Trong phòng truyền đến thanh âm khó nghe, phát sinh cái gì, Đường Nghi xấu hổ nghĩ...
Đám người Thượng Thanh Tông ở bên ngoài giữ một đêm, thời điểm này an toàn của Huyền Vi là trọng yếu nhất.
Từ xưa tới nay, trong lúc quốc chiến, ví dụ ám sát đầu não đếm không xuể, Huyền Vi quan hệ đến tiền đồ của toàn bộ Thượng Thanh Tông, Thượng Thanh Tông không dám sơ sẩy.
Đêm nay trong tẩm cung Huyền Vi phát sinh sự tình bí mật, nhưng lại không phải bí mật, tin tức rất nhanh truyền tới trong tai chưởng môn của tam đại phái.

Tam đại phái của Vệ quốc không có bất kỳ phản ứng, xem như cho phép, dung túng, chỉ cần Huyền Vi có thể xử lý tốt sự tình bọn hắn muốn làm, như vậy chuyện riêng của Huyền Vi tùy ý nàng giải quyết, chỉ cần Huyền Vi cao hứng là được, tiền đề là không thể tổn hại lợi ích của tam đại phái.
Sáng sớm hôm sau, cửa tẩm cung cọt kẹt mở rộng, Đường Nghi bỗng nhiên mở mắt, quay đầu nhìn lại.
Chỉ thấy Huyền Vi và Tây Môn Tình Không đồng thời từ trong nhà đi ra, tựa hồ tinh thần của hai người rất uể oải, dường như một đêm không ngủ...
Chưởng môn của tam đại phái rất cao hứng, Huyền Vi đáp ứng hôn sự của Tề quốc.
Bên này lập tức trả lời Tề quốc, đồng thời lệnh người chuẩn bị sự tình đại hôn, muốn giúp Huyền Vi xử lý, muốn mọi người đều biết.
Mà bên Tề quốc vừa được tin tức, lập tức dâng thập thất hoàng tử Hạo Thừa lên, Hạo Thừa mới có mười sáu tuổi.
Quân cơ trọng địa, một thiếu niên tướng mạo không tệ, khuôn mặt thanh tú gầy gò bị thị vệ ngăn lại.
Thiếu niên chính là hoàng tử Hạo Thừa, đột nhiên nhận được thánh chỉ của hoàng đế, hắn quả thực không dám tin tưởng là thật, quả thực là ác mộng trời giáng.
Bản thân đường đường hoàng tử, vậy mà để mình gả cho một lão bà sắp bốn mươi tuổi của Vệ quốc!
Hắn nghĩ qua tương lai hôn sự của mình khả năng không thể tự chủ, có lẽ sẽ cưới nữ nhân nào đó mình không thích, nhưng hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới bản thân vậy mà sẽ gả người, vậy mà sẽ ở rể đến Vệ quốc.
Dù có không tình nguyện, nhưng thánh mệnh khó trái, hắn không được lựa chọn.
Không chỉ không được lựa chọn, hơn nữa nói đi là đi, lập tức lệnh hắn đi Vệ quốc, không được trì hoãn.
Trước khi đi, hắn muốn gặp phụ hoàng một lần, chỉ là muốn gặp mặt, hoặc muốn hỏi một câu vì cái gì.

Thế nhưng thị vệ ngăn cản hắn, nói hoàng đế có quân cơ đại sự phải xử lý.
Nhìn về phía quân cơ trọng địa, ánh mắt Hạo Thừa khóa chặt một lầu các, hắn nhìn thấy bóng dáng của đại nội tổng quản Bộ Tầm, nhìn chăm chú một trận, chậm rãi xoay người rời đi.
Bộ Tầm bỗng quay đầu lại, khom người lui đến một bên, Hạo Vân Đồ chậm rãi đi ra, mặt không hề cảm xúc nhìn theo bóng dáng nhi tử hiu quạnh rời đi.
“Hắn sẽ hận trẫm sao?
Hạo Vân Đồ nhàn nhạt hỏi.
Bộ Tầm hạ thấp người, lời nói uyển chuyển.
“Có một ngày Thập Thất Vương gia sẽ minh bạch.
Hạo Vân Đồ nói:
“Trẫm không phải một phụ thân tốt, trẫm có lỗi với hắn, nhưng ai bảo hắn là nhi tử của trẫm. Đợi Thừa nhi và Huyền Vi thuận lợi thành hôn, truyền ý chỉ của trẫm, sắc phong Cảnh phi làm Hoàng Quý Phi, chấp chưởng Tây Cung!
Cảnh phi chính là mẫu thân của Hạo Thừa.
“Vâng!
Bộ Tầm khom người lĩnh mệnh.
Trong hậu cung, Hạo Thừa nhìn thấy mẫu thân, vốn định chất vấn vì cái gì, nhưng nhìn ra mẫu thân khóc mắt sưng đỏ, lấy son phấn dày đặc che giấu, miễn cưỡng vui cười.
Thấy vậy, Hạo Thừa không có nhiều lời, sự tình hậu cung hắn minh bạch, hắn không muốn hại mẫu thân, chỉ nói vài lời từ biệt, dặn mẫu thân phải bảo trọng.
Cảnh phi không thể không miễn cưỡng vui cười, hoàng đế hạ chỉ, lúc cáo biệt nhi tử không cho phép khóc, không cho phép lộ ra chút không cao hứng nào, kết hôn là việc vui, nhất định phải cao hứng, còn muốn nàng khuyên bảo nhi tử an tâm đi ở rể.

Chương 1646: Tề hoàng ban chiếu (1)

Chương 1646: Tề hoàng ban chiếu (1)
Tình huống khẩn cấp, thời gian eo hẹp, nhân viên đồng hành giục giã, Hạo Thừa chào mẫu thân xong liền đi.
Quỳ xuống, dập đầu mấy cái, sau đó hắn đứng dậy, dứt khoát xoay người rời đi, không quay đầu lại.
Nhi tử vừa đi, Cảnh phi lung lay sắp đổ, lại không cách nào giả vờ được nữa, khóc đến tan nát cõi lòng.
Đều nói mẫu bằng tử quý, ở hậu cung càng như vậy, trừ điểm này, kia dù sao cũng là con của nàng, nhi tử vừa đi, đời này liền triệt để hủy.
Hoàng tử ở rể nước người khác, còn gả cho nữ nhân lớn tuổi như vậy, hơn nữa nghe nói nữ nhân kia còn có tình nhân nổi tiếng thiên hạ! Nàng biết từ nay về sau nhi tử sẽ mang chỗ bẩn vĩnh viễn không cách nào gột rửa, sắp trở thành chuyện cười của người trong thiên hạ, chỉ chỉ chỏ chỏ không khó tưởng tượng, có mặt mũi gì gặp người? Đời này của nhi tử đã xong...
Tề quốc nhanh chóng đưa Hạo Thừa tới Vệ quốc, trừ hộ vệ tùy hành, Hạo Thừa cơ hồ không mang bất kỳ hành lý nào.
Người trực tiếp đến hoàng cung Vệ quốc thu xếp, vừa đến liền có người đo cắt tân trang, Hạo Thừa rất phối hợp, giống như con rối.
Ngày kế, toàn bộ hoàng cung giăng đèn kết hoa, cô dâu chú rể chưa từng gặp mặt đi tới, tế bái thiên địa.
Hôn lễ quy mô to lớn, cực kỳ náo nhiệt.
Đường Nghi nhìn đôi tân nhân tế bái thiên địa, lại nhìn Tây Môn Tình Không đứng ở một bên, tất cả mọi người cơ hồ đều mặc áo mới, chỉ có Tây Môn Tình Không xiêm y như cũ, ôm kiếm yên lặng đứng đó đó.
Tại sao lại như vậy? Đường Nghi âm thầm thổn thức, không biết Tây Môn Tình Không trơ mắt nhìn Huyền Vi và người khác thành thân sẽ là

cảm thụ gì.
Tình hình bái thiên địa kia không khỏi để nàng nhớ lại chuyện cũ, năm đó ở Thượng Thanh Tông, nàng cùng người nào đó tế bái thiên địa hiện lên ở trong óc.
Không chỉ nàng, ở đây không ít người thỉnh thoảng như có như không liếc nhìn Tây Môn Tình Không.
Đường Nghi không biết Tây Môn Tình Không như một khối gỗ có thấy ánh mắt của mọi người hay không, có đọc hiểu ánh mắt của mọi người hay không, thế nhưng nàng nhìn thấy, cũng đọc hiểu.
Mặc kệ có nguyện ý hay không, Đường Nghi biết, ngày hôm nay Tây Môn Tình Không chân chính thành chuyện cười trong thiên hạ.
Có lẽ không chỉ là chuyện cười, còn có rất nhiều đồng tình và thương hại, nàng cũng là một trong số đó.
Nàng không biết Tây Môn Tình Không đường đường là đệ nhất cao thủ Đan bảng có cần đồng tình và thương hại như vậy hay không.
Nhưng nàng không cho rằng Tây Môn Tình Không còn có tất yếu xuất hiện ở đây, không chỉ không nên xuất hiện, biện pháp tốt nhất chính là rời khỏi Huyền Vi, triệt để rời đi, từ đây không xuất hiện ở bên người Huyền Vi nữa.
Nếu như vậy, có lẽ mọi người chỉ cho rằng nam nhân này trả giá uổng công, không đạt được kết quả bản thân tưởng muốn.
Nhưng nếu còn ở bên người Huyền Vi mà nói, vậy sẽ thật thành chê cười, tất cả mọi người nhìn thấy hắn sẽ cho rằng hắn là trò cười, hắn cô lạnh không để người đồng tình, vậy chỉ sẽ rước lấy càng nhiều chê cười.
Nàng không cách nào tưởng tượng Tây Môn Tình Không tiếp tục lưu lại bên người Huyền Vi, tương lai sẽ phải đối mặt cái nhìn của người đời như thế nào...
Đêm động phòng hoa chúc, trong phòng yên lặng, cô dâu chú rể song song ngồi ở bên giường, nam mặt không hề cảm xúc, nữ nhân rèm che mặt cũng thờ ơ không động.
Ngoài phòng, Tây Môn Tình Không y nguyên thủ vững.
Cách đó không xa Đường Nghi tĩnh lặng nhìn một màn này.
Trong phòng, Huyền Vi nhấc tay, gỡ phượng quan xuống.

Hạo Thừa chậm rãi quay đầu lại nhìn nàng, nàng cũng quay đầu nhìn về phía hắn.
Hắn là lần thứ nhất nhìn thấy chân dung của Huyền Vi, sửng sốt một chút, có chút ngoài ý muốn, nghe nói qua bộ dạng của Huyền Vi đẹp đẽ, nhưng vẫn có chút ra ngoài dự liệu.
Đẹp đẽ! Đích xác là đẹp đẽ, rất đẹp, không giống nghe đồn lớn tuổi như vậy, nhìn còn rất trẻ, chỉ là khí chất rất thành thục mà thôi, không phải nữ tử ngây ngô có thể so sánh, bảo dưỡng còn không tệ!
Huyền Vi đứng dậy đi tới bên cạnh bàn, thả xuống phượng quan, xoay người đối mặt nam nhân kia nói:
“Rất nhiều chuyện tình là bất đắc dĩ, ủy khuất ngươi. Ngươi yên tâm, sau này ta sẽ bồi thường ngươi.
“Bồi thường? Làm sao bồi thường? Dùng vinh hoa phú quý đến bồi thường sao? Ta biết các ngươi làm cái gì, ta không được lựa chọn, ta cũng không dám chống cự, ta chỉ có thể nghe theo các ngươi an bài.
Hạo Thừa nhấc tay vỗ vỗ bên người, ra hiệu nàng ngồi lại đây.
“Bộ dạng còn không tệ, có một phen phong tình khác, sẽ không để ta phát ngán. Sự tình nam nữ ngươi quen thuộc, ta cũng không xa lạ, mọi người đều xe nhẹ chạy đường quen, đừng dây dưa, qua động phòng đi.
Huyền Vi không có ý tứ dịch bước.
“Tấn, Vệ giao chiến, một khắc cũng không thể bị dở dang, ta còn có rất nhiều chuyện phải xử lý, ngươi nghỉ sớm một chút.
Dứt lời xoay người rời đi.
Cửa mở, Huyền Vi mặc áo tân nương đi ra, nhìn Tây Môn Tình Không gật đầu.
“Đi thôi!
Tây Môn Tình Không theo nàng rời đi, cách đó không xa Đường Nghi nhìn thấy tất cả.
Hạo Thừa nhắm mắt không nói, cứ tĩnh lặng ngồi một đêm.
Cũng từ đêm nay bắt đầu, Huyền Vi không còn tiến vào phòng của hắn, ở lại một tẩm cung khác.
...
Thảo Lư biệt viện, Quản Phương Nghi vội vã đi tới trước tiểu viện của Viên Cương, trực tiếp tiến vào phòng khách đóng cửa, xoay người hỏi:

“Đạo gia lại có tin tức?
Viên Cương gật đầu, giao cho nàng xem, dù đối phương xem không hiểu, thuần túy là để đối phương nghiệm chứng một chút.
Quản Phương Nghi đích xác xem không hiểu, chỉ xác nhận chữ viết, hỏi:
“Đạo gia có phân phó gì không?
Viên Cương nói:
“Đầu tiên là Tấn, Vệ chi chiến gây nên thế cục các phương biến hóa, trọng điểm là sách lược ứng đối bên Vương gia, phải làm thành tin tức hàng ngày truyền cho Đạo gia biết.
Quản Phương Nghi gật đầu nói:
“Còn gì nữa không?
Viên Cương nói:
“Còn có Thiệu Bình Ba...
“Thiệu Bình Ba?
Quản Phương Nghi ngạc nhiên.
“Đạo gia người ở trong Thánh cảnh còn ghi nhớ hắn? Thật là có rãnh rỗi a.
Viên Cương nói:
“Đạo gia đã xác nhận, lần này Vệ quốc kinh biến chính là Thiệu Bình Ba ở sau lưng một tay trù tính.
“A? Là hắn!
Quản Phương Nghi giật mình, lần kinh biến này xem như phá hủy toàn bộ quyền lực trung ương của Vệ quốc, Thiệu Bình Ba trốn lâu như thế không có động tĩnh, vừa có động tĩnh là thủ bút lớn như thế, thật làm cho người ta kinh ngạc.
“Chẳng trách Đạo gia không chịu buông tha hắn, lần này không biết hắn lại làm cho bao nhiêu người tan cửa nát nhà, người này đích xác là kẻ gây họa. Đạo gia ghi nhớ hắn, sẽ không phải còn tưởng diệt trừ hắn chứ?
Viên Cương nói:
“Không sai, giữ lại người này là tai họa rất lớn, ý tứ của Đạo gia là muốn chúng ta nhân cơ hội diệt trừ hắn.
Quản Phương Nghi trầm ngâm nói:
“Diệt trừ hắn tự nhiên là tốt, nhưng gia hỏa này rất khó chơi, Đạo gia tự mình ra tay cũng không thể giải quyết hắn, sau khi hắn trốn ở Tấn quốc,

đạt được lực lượng của Tấn quốc che chở, ngay cả thời điểm có Đạo gia cũng không diệt được hắn, chúng ta sợ là không dễ xử lý.
Viên Cương nói:
“Đạo gia tự nhiên có cân nhắc, sự tình không làm nổi sẽ không để chúng ta đi làm. Đạo gia phán đoán, Thiệu Bình Ba ngủ đông lâu như thế mới ra tay, nhất định sẽ không tình nguyện thất bại, khả năng tự mình tọa trấn chỉ huy rất lớn, thủ đoạn làm loạn chắc chắn sẽ không có chuyện vừa đánh ra liền xong việc, tất có hậu thủ, bản thân rất có khả năng đã rời Tấn quốc. Một khi rời Tấn quốc, không ở kinh thành Vệ quốc thì ở kinh thành Tề quốc, chỗ nào ra nhiễu loạn, Thiệu Bình Ba liền có khả năng ở chỗ đó.
“Nếu như Thiệu Bình Ba rời Tấn quốc, bây giờ hắn chính là thời cơ hạ thủ tốt.
Quản Phương Nghi chần chừ nói:
“Coi như Đạo gia phán đoán chuẩn xác, nhưng Thiệu Bình Ba phụ trách công việc làm loạn, nhất định sẽ ẩn giấu hành tung, dựa vào thế lực của chúng ta muốn đào hắn ra không dễ dàng như vậy, mà Tấn quốc nhất định cũng sẽ phái lực lượng rất mạnh bảo hộ, lực lượng của chúng ta sợ là không dễ dàng hạ thủ như vậy.
Viên Cương nói:
“Điểm này Đạo gia biết, sự tình này cũng không cần chúng ta tự mình động thủ, Tấn Vệ chi chiến, liên lụy tới Tề Vệ Tấn tam quốc...

Chương 1647: Tề hoàng ban chiếu (2)

Chương 1647: Tề hoàng ban chiếu (2)
Quản Phương Nghi chợt hiểu ra, ngắt lời nói:
“Không sai! Vệ quốc và Tề quốc biết rồi nhất định sẽ không bỏ qua hắn, hai nước vận dụng lực lượng quốc gia tới đối phó, sẽ ổn thỏa hơn chúng ta nhiều lắm.
Viên Cương gật đầu.
“Ta liên hệ Huyền Vi, phụ trách bên Vệ quốc. Ngươi quen thuộc Tề Kinh, ngươi liên hệ Hạo Vân Đồ, phụ trách bên Tề quốc. Nhớ kỹ, sự tình này phải bảo mật, tận lực tránh khỏi để người ta biết có quan hệ tới chúng ta, không thể để người Ngũ Lương Sơn biết được.
“Được!
Quản Phương Nghi đáp lại.
Đối với chi tiết nhỏ, hai người tiếp tục bàn bạc, sau khi thương lượng thỏa đáng thì cấp tốc hành sự.
...
Trên thảo nguyên mênh mông, thời điểm mười vạn đại quân đi vội lâm thời nghỉ ngơi, một quan tướng đưa tin bước nhanh tới, hai tay dâng thư cho đại tướng Ba Nguyên Thành, cũng lớn tiếng báo:
“Tướng quân, bệ hạ hạ chiếu! Tây Viện Đại Vương Hạo Vân Thắng và Kim Vương Hạo Khải mưu phản, đang suất lĩnh phản quân vây công kinh thành, kinh thành tràn ngập nguy cơ, bệ hạ lệnh tướng quân hỏa tốc dẫn quân cứu giá!
“Cái gì?
Ba Nguyên Thành đang gặm dê nướng kinh sợ đến mức xương trong tay rơi trên mặt đất, bỗng nhiên đứng dậy, cướp thư tới tay kiểm tra.
Một đám tướng lĩnh ngồi vây quanh bên cạnh đống lửa cũng kinh sợ, dồn dập đứng lên.

Ba Nguyên Thành xem thư xong giậm chân nện ngực nói:
“Đã sớm biết đại vương tây viện không thích hợp, không nghĩ tới quả thực làm loạn. Đại quân lập tức xuất phát, đi kinh thành cứu giá, nhanh!
“Chậm đã!
Một tướng quân lên tiếng ngăn cản, trầm giọng nói:
“Tướng quân bình tĩnh, sự tình này thuộc hạ làm sao cảm giác có chút kỳ lạ, xung quanh kinh thành là tam đại phái tọa trấn, có tam đại phái bảo vệ chung quanh, phản quân làm sao có thể dễ dàng làm loạn, sự tình này có dối trá hay không? Mạo muội rút quân có thích hợp hay không?
Ba Nguyên Thành nhíu mày, cấp tốc lệnh người đưa mật thư qua, cẩn thận kiểm tra con dấu của hoàng đế, dường như không cái vấn đề gì.
Mọi người cũng cảm thấy không có vấn đề gì.
“Đại vương Tây viện và Kim Vương ở thời điểm này mưu phản, chỉ sợ sau lưng có Tấn quốc phối hợp.
“Một khi kinh thành thật xảy ra chuyện, để bệ hạ gặp nạn mà nói, sợ là chúng ta sẽ tội đáng muôn chết.
“Ta chỉ cảm thấy chuyện này có kỳ lạ, chư vị, thời điểm này triệt binh, Tề quốc ta chạy đi cứu viện trễ mà nói, Vệ quốc nguy rồi. Vệ quốc sụp đổ, sợ là Tề quốc ta cũng rơi vào hoàn cảnh khổ chiến.
“Nếu Tề quốc ta tự lo không xong, làm sao còn lo lắng được Vệ quốc. Tướng quân, chậm trễ cứu viện mà nói, kia chính là kháng chỉ!
Chư tướng nghị luận sôi nổi, Ba Nguyên Thành giậm chân hạ lệnh:
“Khẩn cấp xin chỉ thị của nguyên soái! Đại quân lùi lại, đồng thời hỏa tốc liên hệ kinh thành, xác nhận tin tức phải chăng sai lầm!
Theo lệnh ba ra, đại quân nghỉ ngơi cấp tốc xuất phát.
Trên đường xuất phát, tuân theo ý chỉ, vì phân chia với phản quân, trên đầu tướng sĩ đều quấn vải trắng.
...
Trong ngoài Tề Kinh một mảnh an bình, Thiệu Bình Ba tay cầm mật báo, hừ lạnh một tiếng.
“Thông gia? Hoàng tử Tề quốc ở rể? Ha ha, vì ổn định lòng người Vệ quốc, hai bên này cũng thật là không từ thủ đoạn nào.
Thiệu Tam Tỉnh nói:

“Đệ nhất cao thủ Đan bảng Tây Môn Tình Không không phải tình nhân của Huyền Vi sao? Tây Môn Tình Không làm sao có thể đáp ứng loại sự tình này?
Thiệu Bình Ba nói:
“Đệ nhất cao thủ? Nghe nói cả ngày ôm một thanh kiếm đi theo sau lưng một quả phụ, nam nhân như vậy có thể cao tới nơi nào, thất phu mà thôi, trừ liều mạng đánh đánh giết giết, hắn còn có thể làm gì? Tây Môn Tình Không...
Ngón tay gõ bàn cân nhắc, hai mắt híp lại.
“Ta ngược lại muốn nhìn xem đôi nam nữ này tình ái sâu cạn đến mức nào, ổn định lòng người? Hừ, Thiệu mỗ đưa cho bọn hắn một phần đại lễ, hy vọng đệ nhất cao thủ Đan bảng này có thể bảo vệ được mạng mình!
Đúng lúc này, có người chạy lên lầu các, đưa qua một phong thư, bẩm báo nói:
“Công tử, ngoài cửa đột nhiên có người ném phong thư vào. Trong thư viết rõ là giao cho công tử.
Chỉ rõ là giao cho Thiệu Bình Ba? Cũng chính là nói, có người biết Thiệu Bình Ba trốn ở trong này?
Thiệu Bình Ba và Thiệu Tam Tỉnh đồng thời cả kinh, Thiệu Tam Tỉnh vội vàng hỏi:
“Người nào?
Người tới nói:
“Thư vừa tới, chúng ta lập tức ra ngoài kiểm tra, đầu đường người đến người đi, không biết là người phương nào ném thư.
Thiệu Tam Tỉnh lập tức nhìn Thiệu Bình Ba nói:
“Đại công tử, nơi đây không thích hợp ở lâu!
Thiệu Bình Ba nhấc tay đình chỉ, đưa tay lấy thư.
Thiệu Tam Tỉnh nói:
“Cẩn thận có trò lừa, kiểm tra trước đã.
Thiệu Bình Ba không có phí lời, trực tiếp đưa tay qua, vừa nhìn chữ viết trên thư, quả nhiên là chỉ rõ giao cho mình.
Thiệu Bình Ba xé bao thư, mở ra nhìn.

Sau khi xem qua, từ từ khép thư lại, phất tay ra hiệu người báo tin lui xuống trước, nhìn Thiệu Tam Tỉnh nói:
“Mở đại môn, chờ đón quý khách tới cửa.
Thiệu Tam Tỉnh thử hỏi.
“Người nào?
Thiệu Bình Ba lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn.
“Có người đi vào, thì đừng ngăn cản, trực tiếp mang đến nơi này.
Thiệu Tam Tỉnh ngậm miệng không hỏi thêm nữa, cấp tốc xoay người rời đi.
Đại môn mở rộng, Thiệu Tam Tỉnh chờ đợi, chậm chạp không có người tới, chỉ thấy trên đường phố người đến người đi.
Tuy trạch viện này không ở trên con đường chính của Tề Kinh, nhưng không tính quá hẻo lánh, bên ngoài lui tới không ít người.
Thiệu Tam Tỉnh chờ ở trong đình viện, mỗi một người qua cửa hơi có dị thường đều sẽ làm hắn ngóng trông.
Thiệu Bình Ba thì lại nhắm mắt dưỡng thần, giống như chứng thực cái gì.
Ước chừng nửa canh giờ sau, ngoài cửa đứng một người, một nam tử cõng lấy túi vải giống như người bán hàng rong, nhìn chằm chằm đình viện đánh giá, sau đó lắc trống bỏi trong tay không nhanh không chậm đi vào.
Có người mạo muội xông vào, hộ vệ ở bốn phía rục rà rục rịch, Thiệu Tam Tỉnh nhấc tay ra hiệu, ngăn cản bọn hắn phòng bị, mình thì tiến lên nghênh tiếp, khách khí cười nói:
“Tiên sinh có việc gì không?
Ánh mắt người bán hàng rong quét nhìn bốn phía, sau đó trên dưới đánh giá Thiệu Tam Tỉnh, nhàn nhạt phun ra một chữ.
“Thư!
Xác nhận là người cần đón, Thiệu Tam Tỉnh lập tức đưa tay mời.
“Mời tiên sinh đi theo ta.
Một đường cung kính, thỉnh thoảng đưa tay dẫn đường, dẫn đối phương tới lầu các của Thiệu Bình Ba, thông bẩm một tiếng.
“Đại công tử, người đến rồi.

Thiệu Bình Ba đang đánh giá đối phương, mà người tới thì giống như không có gì, gỡ xuống bao vải để lên bàn, dửng dưng ngồi xuống chủ vị.
Nhìn Thiệu Bình Ba nói:
“Lão Thiệu, dâng trà.
Khách tới thuận miệng nói.
“Không cần, những người không có liên quan lui ra đi.
Trong khẩu khí đối phương nội liễm uy nghi, Thiệu Tam Tỉnh kinh nghi bất định, không biết là người nào, nhưng Thiệu Bình Ba nhìn hắn phất tay.
“Canh phòng cẩn thận, đừng để người tới gần.
“Vâng!
Thiệu Tam Tỉnh lĩnh mệnh đi ra ngoài, đóng cửa lại, xuống dưới lầu canh phòng, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên lầu một chút.
Thiệu Bình Ba đi tới trước cửa sổ, chắp tay nhìn ngoài cửa sổ, đợi một lúc không thấy phản ứng, đành phải đi trở về bên cạnh bàn, ngồi ở đối diện đối phương, chủ động hỏi:
“Xin hỏi tôn tính đại danh của tiên sinh.
Khách tới nói:
“Tôn tính đại danh của ta không phải ngươi nên hỏi.
Thiệu Bình Ba nói:
“Nếu ta ngay cả thân phận của các hạ cũng không rõ, làm sao có thể tin tưởng lai lịch của các hạ thật hay giả?
Khách tới nói:
“Sự tình Vệ quốc thì không đề cập tới, bên Tề quốc này, ngươi không dám có động tác quá lớn, không dám nhằm vào nhân viên quan trọng, sợ bị Tề quốc cảnh giác, hiện tại ngươi chỉ tập trung lực lượng Tấn quốc đi làm chút sự tình nhỏ lẻ, như giao liên chẳng hạn, một khi có yêu cầu, tùy thời có thể đánh tráo Kim Sí của một vài người. Một ít người phụ trách trông giữ Kim Sí đã bị ngươi khống chế rồi.
“Ngươi đã bắt đầu dùng những người này, đại quân bên Tề quốc xuất chinh và triều đình liên hệ đã xảy ra vấn đề. Biện pháp này không cách nào lâu dài, lỗ thủng quá nhiều, nghĩ không được bao lâu sẽ bị nhìn thấu, nhưng ngươi muốn chính là cái thời gian này. Theo ta được biết, đã có

ba chi đại quân thay đổi phương hướng, khẩn cấp lao tới kinh thành Tề quốc. Cái khác còn cần ta nói tiếp không?

Chương 1648: Hợp tác không phải đã sớm bắt đầu rồi sao?

Chương 1648: Hợp tác không phải đã sớm bắt đầu rồi sao?
Ánh mắt Thiệu Bình Ba lấp lóe.
“Quả nhiên cái gì cũng không gạt được người Phiêu Miểu Các.
Khách tới nói:
“Đã biết ta là người nào, cùng ta cò kè mặc cả, ngươi không sợ chết sao?
Thiệu Bình Ba nói:
“Dưới tình huống bình thường, không có ai không sợ chết, bằng không tiên sinh cũng sẽ không đến mức không dám lấy bộ mặt thật tới gặp ta.
Khách tới nói:
“Ngươi uy hiếp ta?
Thiệu Bình Ba nói:
“Không phải uy hiếp, là muốn hợp tác với tiên sinh, hoặc là nói, Thiệu mỗ nguyện cống hiến cho tiên sinh.
Khách tới nói:
“Ta không cần ngươi cống hiến, ta đến chỉ muốn nói cho ngươi, giữ khuôn phép làm sự tình của mình, còn có thể sống lâu dài một chút, biết quá nhiều không có lợi với ngươi, thời điểm nên giả bộ hồ đồ thì phải giả bộ hồ đồ, minh bạch chưa?
Thiệu Bình Ba nói:
“Nếu như ta không đáp ứng thì sao?
Bạch!
Thân hình khách tới lóe lên, đến bên người Thiệu Bình Ba, bóp lấy cái cổ của hắn nói.
“Ngươi nói lại lần nữa, ta không nghe rõ.
Thiệu Bình Ba gian nan đứt quãng nói:

“Ta chết, ngươi cũng chạy không thoát, ta đi trước một bước, trên đường hoàng tuyền sẽ đợi tiên sinh đồng hành.
Trong mắt khách tới hiện lên vẻ giận dữ, năm ngón tay đột nhiên phát lực, hai mắt Thiệu Bình Ba trừng lớn, con ngươi gần như muốn lòi ra, nhưng nỗ lực mỉm cười, chỉ là khuôn mặt vặn vẹo làm nụ cười quỷ dị dữ tợn.
Thời điểm hắn muốn tắt thở, khách tới đột nhiên buông tay đẩy một cái.
Ầm!
Thiệu Bình Ba lảo đảo lùi về sau, ngã trên mặt đất, há mồm thở dốc, sau đó che cái cổ liên tục ho khan, khóe miệng có nước dãi chảy ra.
Bên ngoài truyền đến thanh âm lên lầu, Thiệu Tam Tỉnh ở ngoài cửa gọi.
“Đại công tử, đại công tử...
“Không có chuyện gì, lui ra!
Thiệu Bình Ba quát một tiếng.
Đợi tiếng bước chân xuống lầu, Thiệu Bình Ba đỡ cái ghế bò lên, gần như ngồi phịch ở trên ghế cười nói:
“Mạng của ta không đáng giá, một mạng của ta đổi lấy mạng của tiên sinh, đối với tiên sinh mà nói, không có lợi! Tiên sinh là người thông minh, biết nên lựa chọn như thế nào.
Khách tới chậm rãi đi đến trước mặt, ở trên cao nhìn xuống lạnh lùng theo dõi hắn, trên mặt đột nhiên lộ ra ý cười, đưa ra một tay vỗ vỗ gò má của Thiệu Bình Ba.
“Không tệ không tệ, lá gan không nhỏ, có tư cách hợp tác với ta.
Đối phương trở mặt rất nhanh, Thiệu Bình Ba cười ha ha nói:
“Tiên sinh quá khen!
Khách tới xoay người quay về, ngồi xuống.
Thiệu Bình Ba há mồm thở dốc, nỗ lực khôi phục lại, đi trở về ngồi xuống đối diện, nhìn túi vải đối phương vứt ở trên bàn nói.
“Ta một mực chờ đợi tiên sinh, cho rằng tiên sinh sẽ lộ diện rất nhanh, không nghĩ tới đợi lâu như thế tiên sinh mới lộ diện. Nhìn cách ăn mặc của tiên sinh, dường như cực kỳ cẩn thận, xem ra bên Thánh cảnh cho tiên sinh áp lực không nhỏ.
Khách tới nói:

“Đích xác có chút phiền phức, vốn định sớm đến gặp gỡ ngươi, nhưng Hồng Vận Pháp chết, phàm có liên lụy tới Hồng Vận Pháp... Cửu Thánh đều sẽ nhìn chằm chằm hết thảy người có hiềm nghi.
Thiệu Bình Ba gật đầu, tỏ ra đã hiểu, bị nhìn chằm chằm, không tìm được cơ hội thích hợp, đối phương không dám dễ dàng đi lại.
Khách tới nói:
“Ngươi muốn hợp tác với ta, bằng cái gì hợp tác với ta, ngươi có cái gì đáng giá ta hợp tác với ngươi, nói nghe một chút.
Thiệu Bình Ba nói:
“Hợp tác không phải đã sớm bắt đầu rồi sao? Tiên sinh muốn ta thúc đẩy Tấn Vệ chi chiến, ta làm được, bây giờ cũng nên đến lúc tiên sinh thực hiện hứa hẹn.
Khách tới nói:
“Muốn biết tình huống của Ngưu Hữu Đạo ở trong Thánh cảnh?
Thiệu Bình Ba gật đầu.
“Đúng vậy.
Khách tới tựa hồ hơi kỳ quái.
“Ngưu Hữu Đạo bị vây ở trong Thánh cảnh, là không có biện pháp đi ra, hoặc là nói mãi mãi không ra được, các ngươi cách xa nhau hai giới, đã không còn liên quan, vì sao còn nhớ mãi không quên?
“Vĩnh viễn không ra được?
Thiệu Bình Ba hỏi ngược lại một câu, sau đó lắc đầu nói:
“Tiên sinh quá khinh thường hắn, năng lực của hắn ta quá rõ ràng, nếu như hắn muốn ra, không hắn không có biện pháp, trong Thánh cảnh cũng chưa chắc có thể làm gì được hắn. Một khi hắn đi ra, là sẽ không bỏ qua ta!
Khách tới châm chọc nói:
“Xem ra ngươi rất sợ hắn.
Thiệu Bình Ba nói:
“Đối với ta mà nói, không tồn tại cái gì sợ hay không sợ, tiên sinh hắn minh bạch hậu quả khi ta hợp tác với ngươi, tiên sinh cảm thấy ta sẽ sợ sao? Ngưu Hữu Đạo đối với ta mà nói là vấn đề, là phiền phức, nhất định phải giải quyết.
Khách tới trầm mặc một lúc, từ từ nói:

“Tình huống ccc hắn ở trong Thánh cảnh ta biết một chút, bất quá tình huống trong Thánh cảnh tương đối phức tạp, ta cũng không có biện pháp mỗi ngày theo dõi hắn, cho nên tình huống của hắn ta biết cũng không nhiều. Ngươi muốn diệt trừ hắn, sự tình này đơn giản, ta tìm một cơ hội giúp ngươi diệt hắn đi là được.
Thiệu Bình Ba nói:
“Tuy ta không biết thân phận của tiên sinh, nhưng tiên sinh khẳng định không phải một trong Cửu Thánh, ta nói như vậy không sai chứ?
Thấy hắn nói tào lao, khách tới không rõ ý, hừ một tiếng.
“Nếu ta là một trong Cửu Thánh, ngươi cảm thấy ta có thể ngồi ở đây gặp mặt ngươi sao?
Thiệu Bình Ba nói:
“Tiên sinh không phải một trong Cửu Thánh, thì không làm được nhẹ nhàng như vậy, cho nên thứ ta nói thẳng, chỉ cần tiên sinh không dám trắng trợn động thủ với hắn, như vậy tiên sinh sẽ không bao giờ giết hắn được.
Khách tới nói:
“Ngươi sử dụng phép khích tướng với ta?
Thiệu Bình Ba nói:
“Không phải phép khích tướng, nếu tiên sinh có thể giúp ta lộng chết hắn, ta tự nhiên là cầu còn không được, nhưng ta phải nhắc nhở một câu, không có niềm tin tuyệt đối thì không nên động thủ, một khi động thủ thì tuyệt đối phải đưa vào chỗ chết, quyết không thể cho hắn cơ hội cắn ngược.
“Một khi để hắn cảnh giác, một khi để hắn phát giác cái gì, hắn phản kích và trả thù nhất định sẽ không khách khí!
“Ngưu Hữu Đạo là cao thủ trong đạo này! Ta dám cam đoan, một khi tiên sinh và hắn đấu với nhau, còn không biết là ai lộng chết ai!
Khách tới xì mũi, biểu đạt ra khinh thường, bằng thân phận địa vị của hắn thật không để Ngưu Hữu Đạo ở trong mắt, lạnh nhạt nói:
“Sâu mùa hạ không thể nói băng tuyết, ngươi không biết tình huống trong Thánh cảnh, ta không trách ngươi.
Thiệu Bình Ba nhíu mày.

“Ta không biết tình huống trong Thánh cảnh, nhưng lại biết một việc, mặc kệ là trong Thánh cảnh hay ngoài Thánh cảnh, sự tình giữa người và người đều tương thông. Ta khuyên tiên sinh đừng manh động, đừng đánh rắn động cỏ. Qua nhiều năm như thế, người muốn giết chết hắn quá nhiều, chí ít còn nhiều hơn người muốn giết chết ta, nhưng đến nay hắn còn sống rất tốt, này đã nói rõ vấn đề.

“Loại người như hắn tính cảnh giác rất cao, đặc biệt là ở trong Thánh cảnh, tính cảnh giác của hắn nhất định sẽ toàn diện thả ra, hơi có gì bất thường sẽ gây hắn cảnh giác. Trước khi không có chuẩn bị thích đáng, tiên sinh nhất định đừng manh động, bằng không là cầm mạng của mình nói đùa.

“Tiên sinh, này không phải nói bậy, cũng không phải nói đùa với tiên sinh! Tiên sinh phải cực kỳ cần thận!

Khách tới không biết có nghe lọt hay không, chỉ hỏi:

“Ngươi đến tột cùng muốn biết cái gì của hắn?

Thiệu Bình Ba nói:

“Hắn không phải người ngồi chờ chết, ta tin tưởng hắn ở trong Thánh cảnh đã sớm bắt tay chuẩn bị đường lui, ta muốn biết hết thảy hướng đi của hắn, càng tỉ mỉ càng tốt.

Khách tới nói:

“Ta nói rồi, tình huống trong Thánh cảnh cực kỳ phức tạp, ta không có biện pháp liên tục nhìn chằm chằm vào hắn.

Thiệu Bình Ba nói:

“Bằng bản lĩnh của tiên sinh, lẽ nào ở bên cạnh hắn xếp vào một cơ sở ngầm cũng không được sao?

Khách tới nói:

“Hắn ở Vấn Thiên Thành, có cơ sở ngầm của ta, nhưng gia hỏa kia thường thường bôn ba chung quanh, không tiện theo dõi. Kim Sí và phi cầm cỡ lớn trong Thánh cảnh đều bị quản khống rất nghiêm ngặt, đặc biệt là phi cầm cỡ lớn, căn bản không có biện pháp thấm thấu vào. Hắn điều động phi cầm cỡ lớn tản bộ khắp nơi, người của ta không có biện pháp tùy thời vận dụng phi cầm cỡ lớn theo dõi, không cách nào thăm dò hướng đi cụ thể của hắn.

Chương 1649: Đủ độc ác

Chương 1649: Đủ độc ác
Nghe thấy lời ấy, sắc mặt của Thiệu Bình Ba nghiêm nghị hồi lâu, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời than thở một tiếng.
“Này chính là chỗ lợi hại của Ngưu Hữu Đạo. Một đạo trình báo nói Huyền Diệu muốn việc công trả thù riêng, đồ vật đăng báo cho Cửu Thánh không thể bắn tên không đích, vậy đã nói rõ Huyền Diệu và Ngưu Hữu Đạo đích xác có thù oán gì, hắn tiên hạ thủ vi cường khống chế uy hiếp; đạo trình báo thứ hai đưa Long Phiếm Hải vào chỗ chết, gây nên Cửu Thánh quan tâm, cũng cho thấy hoàn cảnh khó khăn khi mình đốc tra; đạo trình báo thứ ba ra chút yêu cầu liền thuận lý thành chương, thuận lợi đạt được đồ vật hắn muốn.
“Liên tiếp ba bản tấu chương có rất nhiều thâm ý, hắn biết Cửu Thánh muốn cái gì, nương theo Cửu Thánh đạt đến mục đích mình muốn.
“Đạt được phi cầm cỡ lớn bay tới bay lui, thu được hoạt động tiện lợi tự do ở trong Thánh cảnh.
“Hắn hành động đều tất có mục đích, ở trong Thánh cảnh tự do hoạt động chỉ là một trong những nhu cầu của hắn, tuyệt đối không phải là bán mạng cho Cửu Thánh. Vì cái gì cần tự do hoạt động? Ta quá hiểu hắn, hắn nhất định đang mật mưu cái gì.
“Sau đó ta nghe được tin tức, các lộ đốc tra đột nhiên ra sức, bao quát sự tình Hồng Vận Pháp tuôn ra, kia đều là chuyện sau này.
“Tiên sinh, ta cơ hồ có thể kết luận, nếu ta đứng ở góc độ của Ngưu Hữu Đạo, nếu như ta muốn mật mưu cái gì, vì càng thêm tự do tiện lợi hành động, ta nhất định sẽ cổ động các môn phái khác tận chức trách đốc tra, để kiềm chế Phiêu Miểu Các quan tâm đối với ta, thuận tiện để ta ở trong bóng tối hành sự.

“Tiên sinh, nếu ta không đoán sai, sau ba đạo trình báo, Ngưu Hữu Đạo sẽ yên tĩnh, người môn phái khác thì bắt đầu dằn vặt.
Lần thứ nhất người Phiêu Miểu Các ở trong bóng tối tiếp xúc hắn, để chứng minh thân phận, liền lấy ra chút tình huống có quan hệ tới Ngưu Hữu Đạo ở trong Phiêu Miểu Các cho hắn xem, nhìn thấy chính là tin tức Ngưu Hữu Đạo liên tiếp ba đạo trình báo.
Khách tới trầm mặc, sau khi suy nghĩ một chút, có chút cả kinh nói:
“Tựa hồ bị ngươi nói trúng rồi, thật giống như có việc này.
Thiệu Bình Ba hỏi ngược lại nói:
“Hắn ở trong Thánh cảnh chạy tới chạy lui, lẽ nào tiên sinh không muốn biết hắn mật mưu cái gì?
Kết quả đối phương suy đoán chứng minh một chút đồ vật, rốt cục gây nên khách tới coi trọng, khách tới chần chờ nói:
“Thế nhưng đích xác không dễ thăm dò hướng đi tỉ mỉ của hắn.
Thiệu Bình Ba nói:
“Nhạn qua lưu thanh, thủy qua lưu ngân, chỉ cần làm, nhất định sẽ lưu lại manh mối. Tiên sinh không ngại suy ngẫm, ta đến giúp tiên sinh phân tích, tức là giúp tiên sinh, cũng là giúp chính mình.
Khách tới trầm mặc nói:
“Ở trong Thánh cảnh, hắn lại có thể làm gì chứ?
Thiệu Bình Ba nói:
“Không nên xem thường hắn, sự tình có khả năng nhiều lắm, thí dụ như, Ngưu Hữu Đạo trình báo hắn và Huyền Diệu từng có thù oán, vì sao Ngưu Hữu Đạo và Huyền Diệu có thù oán, hai người phát sinh sự tình gì, tiên sinh biết không?
Khách tới im lặng.
“Ta trở về sẽ cẩn thận sưu tập tình huống tương quan, bất quá gia hỏa kia chạy tới chạy lui không dễ theo dõi, e là rất khó tỉ mỉ.
Thiệu Bình Ba nghiêng người về phía trước.
“Tận lực tỉ mỉ. Ta muốn bản đồ chi tiết trong Thánh cảnh, sau khi Ngưu Hữu Đạo tiến vào Thánh cảnh đã làm sự tình gì, tiếp xúc qua người nào, đi qua địa phương nào, sự tình đã xảy ra nào có quan hệ tới hắn… nói chung càng tỉ mỉ càng tốt. Chỉ cần xâu chuỗi sự tình từ đầu tới đuôi, cho

dù có địa phương gãy tuyến không rõ ràng, chí ít sắp xếp ra cũng có khả năng phát hiện chút gì.
Khách tới đứng lên, nhặt lấy túi vải muốn đi.
Thiệu Bình Ba đứng lên theo.
“Chiến sự lần này, tiên sinh đã đến rồi, không có cái gì muốn căn dặn ta làm sao?
Nói đến cái này, khách tới buông tiếng thở dài.
“Đã không tất yếu. Trước tiếp xúc ngươi vốn là dư thừa, chiến sự lần này, Cửu Thánh thờ ơ không động, đối với Cửu Thánh không có bất kỳ ảnh hưởng, trừ có chút ảnh hưởng với nhân viên đốc tra các phái, thì không đưa đến bất kỳ tác dụng quấy rầy nào với tra xét sự tình Hồng Vận Pháp, các ngươi thích làm sao thì cứ làm, đã không có quan hệ gì tới ta.
Thiệu Bình Ba biết vì sao đối phương ai thán, cổ động chiến sự không phát sinh tác dụng, trái lại để người khác nắm thóp, này chỉ sợ là trước đó đối phương làm sao cũng không nghĩ tới.
“Tiên sinh không thể tiết lộ thân phận cùng tôn tính đại danh để ta biết sao?
Thiệu Bình Ba hỏi một tiếng.
Khách tới nói:
“Không cần thiết.
Hắn đến chỉ có một mục đích, ổn định Thiệu Bình Ba, vì thăm dò hậu thủ ẩn nấp của Thiệu Bình Ba mà tranh thủ thời gian, chỉ cần phế bỏ hậu thủ của Thiệu Bình Ba, hắn liền có thể giải quyết đối phương.
Thiệu Bình Ba nói:
“Vậy đợi tiên sinh yên tâm lại nói. Có thể nhận thức tiên sinh là vinh hạnh của ta, tiên sinh có địa phương dùng đến ta xin cứ phân phó.
Này không phải lời khách sáo, trước đó hắn muốn kéo quan hệ với Phiêu Miểu Các nhưng khổ nỗi không có cửa, không nghĩ tới bây giờ vậy mà có người chủ động đưa tới, hắn sao có thể dễ dàng buông tha!
Khách tới nói:
“Hy vọng ngươi có địa phương đáng giá ta lợi dụng.
Dứt lời cất bước rời đi.
“Chậm đã.

Thiệu Bình Ba hơi ngăn lại, chắp tay nói:
“Tiên sinh thong thả, ta còn có một chuyện cầu tiên sinh hỗ trợ.
Khách tới mắt lạnh nói:
“Ta khuyên ngươi đừng được voi đòi tiên.
Thiệu Bình Ba nói:
“Một sự tình thuận tay mà thôi, sẽ không gây phiền toái.
Khách tới nói:
“Sự tình gì?
Thiệu Bình Ba nói:
“Nhi tử Tề hoàng gả cho Huyền Vi, trợ giúp Vệ quốc ổn định lòng người, ta không muốn bọn hắn quá mức thuận lợi. Ta nghĩ bên Vệ quốc nhất định có người của tiên sinh a?
Khách tới nói:
“Người của ta sợ là giúp không được ngươi bận rộn nhiều như thế.
Thiệu Bình Ba nói:
“Hoàng cung Vệ quốc có Linh Hư Phủ, Thủ Chính Các, Đại Nhạc Sơn, trong mấy đại thế lực này, chỉ cần có một người của tiên sinh là được.
Khách tới nói:
“Ngươi đến tột cùng muốn làm gì?
Thiệu Bình Ba nói:
“Trượng phu của Huyền Vi là Hạo Thừa, tình nhân của Huyền Vi là Tây Môn Tình Không, một cái là trượng phu, một cái là tình nhân, thấy thế nào cũng có chút ý tứ. Chí ít ta không tin trượng phu và tình nhân của Huyền Vi có thể không hề khúc mắc. Tây Môn Tình Không rộng lượng là không sai, nhưng Hạo Thừa thì sao? Hắn có thể đội được nón xanh sao?
Khách tới liếc chéo nói:
“Trên người Hạo Thừa gánh chịu sứ mệnh của Tề quốc, làm sao có thể không biết hôn sự lần này chỉ là trang trí, sợ là cũng chỉ có thể nuốt giận vào bụng. Muốn dùng cái này gây xích mích ly gián, ngươi nghĩ quá nhiều rồi.
Thiệu Bình Ba xua tay nói:
“Vậy phải xem là tình huống gì cái đã. Nếu Hạo Thừa không có sợ hãi thì sao? Nếu có người chống đỡ Hạo Thừa làm như vậy thì sao?

Khách tới à lên một tiếng.
“Nói như thế nào?
Một bộ nguyện ý nghe cao kiến.
Thiệu Bình Ba trầm giọng nói:
“Vệ hoàng trên căn bản đã phế bỏ, bây giờ nắm giữ đại quyền Vệ quốc là Huyền Vi, đã như vậy ta liền có khả năng. Thời điểm Huyền Vi còn là thần tử, bởi vì nắm quyền lớn, tam đại phái của Vệ quốc nhìn Tây Môn Tình Không có chút không vừa mắt, bây giờ Huyền Vi chính thức chưởng khống đại quyền Vệ quốc, bên giường sao để người khác ngủ ngáy, lúc này chỉ cần có người gây xích mích với tam đại phái của Vệ quốc, tam đại phái của Vệ quốc sẽ rất khó dung Tây Môn Tình Không, lạnh lùng hạ sát thủ không phải sự tình không có khả năng.
Khách tới cười gằn.
“Hiện tại tam đại phái của Vệ quốc cần Huyền Vi, sẽ không ở thời điểm này đắc tội Huyền Vi.
Thiệu Bình Ba nói:
“Cho nên Hạo Thừa chính là quân cờ tuyệt diệu. Vì sao Huyền Vi cưới Hạo Thừa, chính là vì đại cục. Nếu Hạo Thừa hạ sát thủ với Tây Môn Tình Không, kia liền không liên quan gì tới tam đại phái của Vệ quốc, này là tình địch một mất một còn. Chỉ cần gây xích mích thoả đáng, chỉ cần hơi gây xích mích, tam đại phái của Vệ quốc làm sao có thể không động lòng?

Chương 1650: Trước khi tảo triều (1)

Chương 1650: Trước khi tảo triều (1)
“Cả ngày đội nón xanh ở trên đầu, trong lòng Hạo Thừa tất nhiên uất ức, một khi có tam đại phái của Vệ quốc ở trong bóng tối chống đỡ, tất nhiên là không sợ hãi!
“Hạo Thừa đắc thủ, thì Tây Môn Tình Không chết. Tây Môn Tình Không chết, nếu Huyền Vi có thể vì tình tru diệt Hạo Thừa, sẽ lập tức tạo thành lòng người kinh hoảng, cử chỉ thông gia hóa hư không.
“Hạo Thừa ra tay thất lợi, ngược lại bị Tây Môn Tình Không giết chết, kết quả cũng như vậy.
“Tây Môn Tình Không giết Hạo Thừa, hỏng đại sự của Vệ quốc, tam đại phái của Vệ quốc có thể buông tha hắn sao?
Khách tới bỗng nhiên trên dưới đánh giá Thiệu Bình Ba, gằn từng chữ nói:
“Thủ pháp hành sự của ngươi đủ độc ác nha!
Thiệu Bình Ba nói:
“Hai nước giao chiến, binh bất yếm trá! Lại nói, Huyền Vi bắt cá hai tay ngài không cảm thấy buồn cười sao? Làm trái nữ tắc! Ta tạm làm chính nghĩa chi sĩ một lần, thi chút trừng phạt!
Khách tới nói:
“Nếu Hạo Thừa không thể giết chết Tây Môn Tình Không, mà Tây Môn Tình Không cũng vì đại cục ẩn nhẫn thì sao?
Thiệu Bình Ba nói:
“Tam đại phái của Vệ quốc sẽ không làm việc không nắm chắc, một khi tam đại phái của Vệ quốc quyết định ra tay giúp đỡ Hạo Thừa, ta nghĩ nhất định sẽ tìm cơ hội nắm chắc lại ra tay, không thể coi như trò đùa tới đối xử. Không ra tay thì thôi, vừa ra tay tất phải đưa Tây Môn Tình Không vào chỗ chết! Coi như cuối cùng kết quả không thể như ta mong

muốn, để Huyền Vi lòng rối như tơ vò, cũng là Tấn quốc ta vui mừng, chắc chắn sẽ không phải sự tình uổng phí gì, tiện tay hành sự, cớ sao lại không làm?
Khách tới khà khà cười lạnh.
“Tây Môn Tình Không và ngươi không thù không oán, đối với Tây Môn Tình Không mà nói thật là họa trời giáng! Xem ra ta tìm đối tượng hợp tác không tệ. Năm đó Huyền Vi không thể mời chào ngươi đi Vệ quốc, để ngươi chạy tới Tấn quốc, chỉ sợ là sai lầm to lớn nhất đời này của nàng. Tốt rồi, ta không thích hợp ở lâu, quay đầu lại sẽ có người liên hệ ngươi.
Thiệu Bình Ba lập tức chắp tay đưa tiễn nói:
“Ta bất tiện lộ diện tiễn đưa, có chỗ thất lễ mong tiên sinh chớ trách, tiên sinh đi thong thả.
Đợi khách đi rồi, Thiệu Tam Tỉnh tiễn khách cấp tốc trở lại trên lầu, đi tới trước cửa sổ thử hỏi.
“Người Phiêu Miểu Các?
Thiệu Bình Ba không có phủ nhận.
Thiệu Tam Tỉnh biết bản thân đoán đúng, không khỏi lo lắng nói:
“Hậu thủ của đại công tử chuẩn bị sợ là phải nhanh một chút chấp hành, không để đối phương sợ ném chuột vỡ đồ mà nói, đối phương rất có khả năng sẽ giết người diệt khẩu!
Thiệu Bình Ba nói:
“Không cần! Ta đánh cuộc nổi, hắn không đánh cuộc được. Hắn có thể tới gặp ta, hắn liền thua, nói rõ hắn không đánh cuộc được. Hắn đến là vì ổn định ta, trong bóng tối khẳng định đã phái người tập trung ta, muốn tìm được hậu thủ của ta giấu ở chỗ nào. Thế lực Phiêu Miểu Các thực quá quỷ dị, mặc kệ hậu thủ giấu chỗ nào, cũng có thể bị hắn tìm ra.
“Một khi bị hắn tìm ra, chính là giờ chết của ta.
“Chỉ có bất động, làm hắn không có dấu tích để tra, hắn mới sẽ sợ ném chuột vỡ đồ không dám đụng đến ta. Động là tìm chết, bất động trái lại an toàn. Hiện tại hắn không chỉ không dám để cho ta chết, còn phải nghĩ tất cả biện pháp bảo hộ ta! Lão Thiệu, sinh tử một đường, chúng ta hoàn toàn nằm ở thế yếu, không thể vọng động, không được qua loa!

Thiệu Tam Tỉnh nghe mà hoảng sợ run rẩy, chẳng trách chậm chạp không có động tác, hoá ra vẻn vẹn chỉ là một chút uy hiếp trên đầu môi, cảm giác đại công tử thực quá điên cuồng, đại công tử là cùng đối phương đánh cược mạng a!
Quay đầu lại, Thiệu Bình Ba lại hỏi.
“Nhìn chăm chú sự tình trong cung, đừng ra kẽ hở gì?
Thiệu Tam Tỉnh trả lời:
“Đại công tử yên tâm, tất cả bình thường, sẽ không có vấn đề gì, sáng mai liền có thể thấy rõ ràng. Chỉ là đệ tử Quỷ Y kia, chỉ sợ hắn sẽ xuất thủ, nghe nói hắn ngay cả độc Hồng Hài Nhi cũng có thể giải, một khi hắn ra tay, sẽ hỏng việc... Đại công tử, có muốn đồng thời xuống tay với hắn, để tránh khỏi hậu hoạn hay không?
Thiệu Bình Ba quay đầu lại nhìn hoàng hôn ngoài cửa sổ, im lặng một hồi, từ từ nói:
“Ở tu tiên giới tin đồn có quan hệ Quỷ Y để người không mò ra sâu cạn... người Quỷ Y có thể không trêu chọc thì tận lực đừng trêu chọc, nếu thật sự như nghe đồn mà nói, ở thời điểm mấu chốt này còn không biết sẽ gây ra phiền toái gì. Chỉ cần trong cung bộc phát sự tình, chỉ cần sự tình trong cung không ra kẽ hở, mặc kệ hắn có ra tay hay không đều không trọng yếu. Cẩn thận nhìn Tây Viện Đại Vương Hạo Vân Thắng, không thể cho hắn cơ hội đổi ý.
Thiệu Tam Tỉnh nói:
“Vâng!
...
Dưới bầu trời mênh mông, tướng sĩ uể oải, y nguyên duy trì trạng thái hành quân vội vã.
Một kỵ sĩ chạy như bay đến, lớn tiếng bẩm báo:
“Tướng quân, đại soái hồi phục, đích xác có phản quân tấn công kinh thành, đại soái lệnh chúng ta hỏa tốc hồi kinh.
Ba Nguyên Thành ở trên lưng ngựa đoạt thư tới tay kiểm tra, xem xong nện ngực thở dài, tiếp đó phất tay hò hét nói:
“Đại quân tăng nhanh tiến lên!
Một tướng quân ở bên cạnh nói:
“Tướng quân, các tướng sĩ quá uể oải, không cách nào nhanh hơn!

Đúng lúc này, lại một kỵ sĩ chạy như bay đến, lớn tiếng bẩm báo:
“Tướng quân, kinh thành hồi phục xác nhận, bệ hạ lại lần nữa truyền chiếu gấp rút tiếp viện!
Ba Nguyên Thành nhìn binh sĩ sau lưng sắc mặt uể oải, bỗng nhiên cắn răng nghiến lợi nói:
“Bộ tốt nghỉ ngơi tại chỗ, sau đó gấp rút lên đường, kỵ binh tiếp tục tiến lên!
...
Trong đại doanh, Hô Diên Vô Hận đối mặt địa đồ sắc mặt nghiêm nghị. Xảy ra vấn đề rồi, đại quân phía dưới xuất hiện tình huống không nghe quân lệnh, nếu như không phải nhận được thám tử trải rộng các nơi truyền báo, hắn thậm chí không biết thủ hạ thay đổi tuyến đường hành quân.
“Báo!
Ngoài trướng báo một tiếng, một đại tướng xốc mành lều lên đi vào, bước nhanh tới bên người Hô Diên Vô Hận, chắp tay gấp gáp hỏi:
“Đại soái, đã xác nhận, nhân mã phía đông nam phụng lệnh tiến vào Vệ quốc chặn lại đại quân Doãn Trừ đã triệt binh, Ba Nguyên Thành suất lĩnh mười vạn tiên phong cũng triệt binh, nhân mã phía tây nam tấn công vào Tấn quốc cũng triệt binh. Ba đường nhân mã lùi lại đều chạy gấp về phía kinh thành!
“Kinh thành?
Hô Diên Vô Hận nhíu mày.
“Chiến trường kháng lệnh, bọn hắn đến cùng muốn làm gì?
Tướng lĩnh trả lời nói:
“Theo thám tử ven đường báo lại, ba đạo nhân mã đều nhận được tin Tây Viện Đại Vương và Kim Vương mưu phản, đang dẫn phản quân tấn công kinh thành, bọn hắn muốn hồi kinh hộ giá!
Tu sĩ ở một bên nói:
“Nói hươu nói vượn, kinh thành có tam đại phái bảo vệ ở chung quanh, sao dung bọn hắn tùy ý mưu phản?
Tướng lĩnh nói:
“Thuyết pháp này có chút kỳ quái, càng kỳ quái là, ba đạo nhân mã hộ giá đều đầu đeo vải trắng, nói là vì phân biệt với phản quân!

Hô Diên Vô Hận trầm giọng nói:
“Ba đạo nhân mã sau khi tiếp quân lệnh của ta, có hồi phục không?
Tướng lĩnh nói:
“Liên tiếp phát ra tin tức đều như đá chìm biển lớn, ba đường nhân mã không có bất kỳ hồi phục, đến nay cũng không báo lên quân tình!
Lời này vừa nói ra, kết hợp các sự tình lúc trước, tâm tình mọi người đột nhiên trở nên nặng nề.
“Bọn hắn muốn làm gì?
Hô Diên Vô Hận trầm giọng gầm lên.
Một tu sĩ nói:
“Phản quân? Ta thấy bọn hắn càng giống như phản quân a!
Có tu sĩ khác nói:
“Trong ba đường đại quân đều có người của tam đại phái chúng ta, không thể dung bọn hắn dễ dàng mưu phản!
Một tướng lĩnh nói:
“Nếu thật mưu phản, lại ở thời điểm này mưu phản, không cần phải nói, khẳng định có lực lượng của Tấn quốc ở sau lưng chống đỡ, mục đích chính là không muốn chúng ta gấp rút tiếp viện Vệ quốc.
Một tướng khác nói:
“Thật thế mà nói, vậy làm sao bây giờ? Là bình phản hay đi gấp rút tiếp viện Vệ quốc?
“Thống soái của ba đường đại quân đều là đại soái một tay đề bạt, làm sao có khả năng mưu phản?
“Ba đường nhân mã tính toán ra cũng gần trăm vạn đại quân, một khi làm loạn, hậu quả khó mà lường được!

Chương 1651: Trước khi tảo triều (2)

Chương 1651: Trước khi tảo triều (2)
Hô Diên Vô Hận hò hét nói:
“Truyền lệnh đại quân đổi đường, chặn lại nhân mã của Ba Nguyên Thành!
“Vâng!
Chúng tướng chắp tay lĩnh mệnh.
Hô Diên Vô Hận lại nhìn tu sĩ tam đại phái chắp tay nói:
“Ta điều ba con phi cầm cỡ lớn cho chư vị, mời nhân thủ tam đại phái đi ba đường đại quân gặp người bản phái của mình, nhìn xem người môn phái mình phải chăng còn sống, nếu như còn sống, cần phải làm rõ là xảy ra chuyện gì!
“Tuân lệnh đại soái!
Trưởng lão ba phái chắp tay lĩnh mệnh.
Người trong lều cấp tốc tản đi...
Trong vương phủ của Tây Viện Đại Vương, Hạo Vân Thắng nhốt mình ở trong phòng bồi hồi, thấp thỏm, lo lắng hơn nữa vô cùng bất an.
Nhưng hắn không có lựa chọn, hắn bị Thiệu Bình Ba nhìn chằm chằm.
Năm đó Bạch Vân Gian danh xưng chốn ăn chơi của Tề Kinh và hắn quan hệ như thế nào mọi người đều biết, đều biết Bạch Vân Gian là dưới trướng của Tây Viện Đại Vương hắn, sau khi Bạch Vân Gian bị triều đình thanh tra tịch thu, hắn rất khó khăn mới rũ sạch quan hệ, vốn tưởng rằng không có sự tình, vốn tưởng rằng sự tình đã qua.
Nhưng đó chỉ là mong muốn đơn phương của hắn, Thiệu Bình Ba biết quan hệ của hắn và bà chủ Tô Chiếu của Bạch Vân Gian, biết Tô Chiếu và hắn không có bất kỳ quan hệ nam nữ, thuần túy là vì che giấu thân phận người Hiểu Nguyệt Các của Tô Chiếu mà thôi.

Có người tới tìm Hạo Vân Thắng hắn, đưa ra bằng chứng chứng minh Hạo Vân Thắng hắn nhận thức Tô Chiếu.
Cái gì cùng Hiểu Nguyệt Các cấu kết ý đồ mượn tay Hiểu Nguyệt Các gây rối, cái gì giúp Hiểu Nguyệt Các ở trong bóng tối trù bị đại lượng chiến mã… tùy tiện cái nào lộ ra ngoài cũng đủ giết hắn mấy lần.
Đương nhiên, trừ cưỡng bức còn có dụ dỗ, hứa hẹn sau khi thành sự cắt đất phong hầu cho hắn.
Nhưng khi hành sự thực làm hắn bất an, bồi hồi, nỉ non.
“Hạo Vân Đồ, là ngươi bất nhân bất nghĩa trước, đừng trách ta bất nhân bất nghĩa với ngươi...
Lời nói tương tự, ở trong miệng hắn lặp đi lặp lại nói thầm không biết bao nhiêu lần, càng như là tự an ủi mình.
Lo lắng bất an một đêm, một đêm không ngủ, đến sáng sớm hạ nhân gõ cửa nhắc nhở chuẩn bị tảo triều.
Rửa mặt chỉnh đốn y quan, Hạo Vân Thắng lên xe, thẳng đến hoàng thành.
Đến hoàng cung, trời còn chưa sáng, đến tương đối sớm, còn chưa tới thời gian tảo triều, trước tiên đi vào phòng hậu triều nghỉ ngơi một chút.
Này là ưu đãi đối với hoàng tộc, thần tử khác không có chuyện tốt này, đến sớm thì cứ chờ đó đi.
Bởi vì chỉ có thần tử chờ hoàng đế, không có đạo lý hoàng đế chờ thần tử.
Đương nhiên, ưu đãi hoàng tộc cũng có dụng ý khác, hoàng đế kiêng kỵ hoàng tộc và các đại thần pha trộn với nhau, hằng ngày có Giáo Sự Đài giám thị, nhưng trước tảo triều một đám hoàng tộc cùng một đám đại thần pha trộn với nhau, trời mới biết sẽ mật mưu cái gì, thời điểm này người của Giáo Sự Đài cũng bất tiện tới gần, cho nên tách ra thì tốt hơn.
Trong phòng, đồ ăn toả ra hương thơm ngát, ngự thiện phòng trong cung theo thường lệ chuẩn bị một chút điểm tâm sáng cho các hoàng tộc.
Tuy đơn giản, nhưng quân vương ban tặng không dám từ, thêm vào là tâm ý của hoàng đế, các hoàng tộc sáng sớm đến đều sẽ ở đây dùng điểm tâm sáng, coi như nể mặt hoàng đế nha.
“Vương gia!
Nhìn thấy hắn đi vào, thái giám chuẩn bị ở trong điện dồn dập hành lễ.

Hạo Vân Thắng ừm một tiếng, tản bộ qua một loạt đồ ăn, sau khi quan sát phát hiện chỉ có cháo là thức ăn nóng, liền phất tay bảo thái giám lui lại, không cần thái giám hầu hạ, muốn tự mình động thủ.
Lấy cái bát, múc một bát cháo, lúc thả cái thìa lớn vào nồi, trong tay áo rơi xuống một ít hạt bụi, giả vờ thả cái thìa không đúng vị trí dựa thế đảo thêm hai cái.
Sau đó bưng bát đi tới một bên từ từ ăn uống, mặt ngoài bình tĩnh, nhưng nội tâm kỳ thực vô cùng khẩn trương.
Hắn minh bạch tại sao người ép mình làm sự tình này lại tìm tới hắn, bởi vì đồ ăn trong cung kiểm tra cực kỳ nghiêm ngặt, đặc biệt là đồ ăn liên lụy tới hoàng tử càng cẩn thận, giám sát cực nghiêm, người ngoài căn bản không có cơ hội hạ thủ.
“Hoàng thúc!
Một hoàng tử đi vào thấy hắn, vội vàng hành lễ.
“Ta cho rằng ta đến sớm nhất, không nghĩ tới hoàng thúc còn đến trước.
Hạo Vân Thắng tùy tiện qua loa vài câu.
Sau đó chư vương cùng các hoàng tử lục tục đi tới, tuy đa số đều không thích điểm tâm sáng do hoàng cung chuẩn bị, nhưng trên căn bản đều ăn một chút, cũng là không muốn để người khác cảm thấy bản thân ghét bỏ hoàng đế ban tặng.
Tuy ăn đồ vật không ra sao, nhưng có thật nhiều người muốn đến ăn còn ăn không được, không phải hoàng tộc nào cũng có tư cách đến nơi này, đầu tiên phải có tư cách vị liệt hoàng cung.
Mọi người đều đến tương đối sớm, đến sớm tốt hơn đến muộn nha, nắm sát thời gian đến mà nói, vạn nhất trên đường có việc trì hoãn, lỡ mất thời gian thượng triều sợ là hoàng đế sẽ không cao hứng.
“Ồ, đã tới lúc này, sao không gặp lão đại và lão tam?
Một hoàng tử ngắm nhìn bốn phía đột nhiên phát hiện thiếu người, kỳ quái hỏi.
Lão đại là chỉ Kim Vương Hạo Khải, lão tam là Anh Vương Hạo Chân.
Nghe vậy, mọi người đều nhìn quanh, phát hiện đích xác thiếu hai người.
Nhị hoàng tử Hạo Hồng bưng bát cháo chậm rãi uống bỗng chậm rì rì nói:

“Lão đại thân thể có bệnh, xin nghỉ. Còn lão tam thì cầm cái hộp đi về phía hậu cung, hắn là có đồ vật gì hiến cho phụ hoàng.
Xin nghỉ thì thôi, cho tới tặng lễ, có người cười ha ha nói:
“Lão tam bình thường không phải không thích làm trò này sao?
Trong ngôn ngữ có chút châm chọc.
Không ít người hoặc cười, hoặc tựa như cười mà không phải cười, hoặc không lên tiếng.
Lúc này Anh Vương Hạo Chân đứng ở phía sau cửa cung, trên tay quy củ nâng một cái hộp, chờ hoàng đế chấp thuận cho vào, đã có người thông báo rồi.
Tuy hoàng đế là cha ruột, nhưng hậu cung nữ quyến quá nhiều, sau khi hoàng tử trưởng thành vì tránh hiềm nghi, đại thể đều xuất cung lập phủ, hậu cung đã không phải địa phương như khi còn bé có thể tùy ý ra vào.
Hạo Chân cũng đích xác không muốn làm sự tình tặng lễ, nhưng hôm qua vừa vặn đạt được một vật hiếm lạ, không biết làm sao lại bị phụ hoàng biết, sai người đến hỏi, hắn cũng rất thức thời, sáng sớm liền ngoan ngoãn đưa tới.
Chờ một lúc, một tên thái giám vội vội vàng vàng chạy tới, cúi đầu khom lưng nói:
“Vương gia, mời ngài về, giao đồ vật cho nô tài là tốt rồi.
Hạo Chân sững sờ.
“Phụ hoàng không nói gặp ta sao?
Thái giám vội nói:
“Vương gia, ngài không nên hiểu lầm...
Dứt lời nhìn chung quanh một chút, nhỏ giọng thầm thì.
“Vốn muốn gặp ngài, đột nhiên được tin tức gì, thật giống như xảy ra sự tình, bệ hạ trong lúc nhất thời không rảnh tái kiến.
Có chuyện? Ra sự tình gì? Ánh mắt Hạo Chân lấp lóe, nhưng không có hỏi thăm quá nhiều, hai tay dâng hộp, khách khí nói:
“Vậy làm phiền công công.
“Ôi, Vương gia đừng nói vậy, đều là bổn phận của nô tài.
Thái giám cẩn thận tiếp đồ vật qua, lại liên tục bảo Vương gia đi thong thả.

Hạo Chân trở về phòng nghỉ, vừa vào cửa liền phát hiện mọi người đều lấy ánh mắt cổ quái nhìn mình, thậm chí còn có người thì thầm châm chọc.
Hạo Chân coi như không nghe thấy, tự mình đi tới bên cạnh bàn điểm tâm sáng, muốn múc bát cháo uống...
Nhi tử đăng môn tặng lễ, Hạo Vân Đồ vốn muốn gặp con một chút, nhưng đích xác là gặp phải sự tình, chỉ có thể trước tiên gạt nhi tử qua.
Đến một phong thư, là bên Giáo Sự Đài thu được, khẩn cấp truyền tới hoàng cung.
Hạo Vân Đồ nhìn thư cân nhắc, nội dung trong thư nói, Vệ quốc nội loạn là Thiệu Bình Ba một tay trù tính, nói bây giờ Thiệu Bình Ba ngay ở kinh thành Tề quốc, rất có khả năng nhằm vào Tấn Vệ chi chiến lại nhằm vào Tề quốc làm thêm sự tình kiềm chế phá hoại, nhắc nhở Tề quốc cẩn thận.
“Bệ hạ!
Hai tên tướng lãnh quân đội bị khẩn cấp triệu kiến bước nhanh đi tới hành lễ.
Hai người vốn đang chờ đợi thượng triều, bỗng nhiên được thái giám bắt chuyện gọi đến một bên, nói hoàng đế tìm bọn hắn, sau đó xuất hiện ở nơi này.
Hạo Vân Đồ ừm một tiếng, đưa thư cho Bộ Tầm ở bên cạnh.

Chương 1652: Người tính không bằng trời tính

Chương 1652: Người tính không bằng trời tính
“Giao cho bọn hắn nhìn xem.
Bộ Tầm chuyển thư cho hai vị tướng quân, nhị tướng ghé đầu kiểm tra, hai người xem xong nhìn nhau, thần sắc đều có chút nghiêm nghị.
Tướng quân râu ria rậm rạp chắp tay nói:
“Bệ hạ, là người phương nào gửi đến?
Hạo Vân Đồ nói:
“Không biết là người nào gửi đến, hai vị cảm thấy nội dung trong thư này thật giả thế nào?
Tướng quân da dẻ ngăm đen nói:
“Bệ hạ, nếu Thiệu Bình Ba thật muốn làm loạn ở Tề Kinh mà nói, như vậy sự tình không phải chuyện nhỏ. Vệ quốc chi loạn chính là vết xe đổ. Lấy góc nhìn của thần, sự tình này thà rằng tin có cũng không thể tin không!
Tướng quân râu ria rậm rạp gật đầu.
“Không sai! Thần cũng nghĩ như vậy.
Hạo Vân Đồ đứng lên, trầm giọng nói:
“Tốt! Hai vị tướng quân nghĩ giống như trẫm, này chính là mục đích gọi các ngươi đến. Hai vị bí mật điều động nhân mã trong kinh, phối hợp Giáo Sự Đài hành sự!
“Tuân chỉ!
Nhị tướng chắp tay lĩnh mệnh.
Hạo Vân Đồ quay đầu lại nhìn Bộ Tầm.
“Sự tình này do ngươi thống nhất sai phái, phát động hết thảy lực lượng của Giáo Sự Đài ở kinh thành, chỉ cần Thiệu Bình Ba ở kinh thành, cần

phải bắt lấy hắn cho trẫm, tận lực bắt sống hỏi ra kế hoạch phá hoại Tề quốc!
Bộ Tầm chần chờ nói:
“Thiệu Bình Ba là huynh trưởng của Anh Vương phi, lúc bắt lấy một khi muốn dùng cường...
Hạo Vân Đồ trầm giọng nói:
“Không bắt sống được thì giết chết, chết sống bất luận. Nếu như Anh Vương phi liên lụy trong đó, cùng nhau xử trí, quyết không khoan dung, nói chung quyết không thể để sự tình tương tự Vệ quốc tái diễn!
Bộ Tầm minh bạch, đối mặt loại sự tình này, không cần lo lắng cảm thụ của Anh Vương phi, cũng không cần quản Thiệu Bình Ba có phải hoàng thân của Tề quốc hay không.
Có lời này của hoàng đế, trong lòng hắn liền nắm chắc, khom người nói:
“Vâng!
...
“Đại công tử!
Thiệu Tam Tỉnh vội vội vàng vàng chạy lên lầu các, sắc mặt khó coi.
Thiệu Bình Ba đứng ở trước cửa sổ quay đầu lại.
“Hành tung của chúng ta bại lộ?
Thiệu Tam Tỉnh lắc đầu nói:
“Không phải.
Thiệu Bình Ba nhìn chăm chú.
“Vậy ngươi hoảng cái gì?
Thiệu Tam Tỉnh kinh hoảng nói:
“Sự tình trong cung ra chút kẽ hở.
Thiệu Bình Ba giật nảy cả mình, bước nhanh về phía trước, trầm giọng nói:
“Xảy ra chuyện gì? Mỗi một chi tiết nhỏ đều lặp đi lặp lại sắp xếp thôi diễn, để ngươi nhìn chăm chú, vì sao còn ra vấn đề? Hạo Vân Thắng không phối hợp sao?
Thiệu Tam Tỉnh vội nói:
“Đại công tử hiểu lầm, đại kế hoạch không ra vấn đề, tất cả thuận lợi, chỉ là... chỉ là...
Dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Nghe được đại kế hoạch không ra vấn đề, Thiệu Bình Ba thở phào nhẹ nhõm, ngữ khí cũng trì hoãn.
“Chỉ là cái gì?
Thiệu Tam Tỉnh hiện lên thần sắc khổ sở.
“Bên Anh Vương Hạo Chân xuất hiện biến cố, tiến vào phòng nghỉ, ăn đồ vật có độc!
Anh Vương Hạo Chân là con rể Thiệu gia, cũng là em rể của Thiệu Bình Ba, bây giờ bên này lập kế hoạch độc hại trượng phu của Thiệu Liễu Nhi, để bọn hắn làm sao chịu nổi?
“...
Thiệu Bình Ba choáng váng, vẻ mặt khôn khéo trong nháy mắt không còn sót lại chút gì, thậm chí có chút mộng, chậm rãi lùi lại mấy bước, thất hồn lạc phách ngồi xuống ghế.
“Tại sao lại như vậy? Không phải đã bố trí kế hoạch hấp dẫn hắn ra sao?
Thiệu Tam Tỉnh nói:
“Tình huống cụ thể hiện tại còn không rõ ràng lắm, tai mắt trong cung truyền đến tin tức, Hạo Vân Đồ vốn muốn gặp Anh Vương, đã đến cửa hậu cung, ai biết bên Hạo Vân Đồ dường như đột nhiên gặp phải sự tình trọng đại, không gặp Anh Vương nữa, Anh Vương liền trở về phòng nghỉ, cuối cùng...
Đùng!
Thiệu Bình Ba đập tay lên bàn, tức giận nói:
“Vì sao tai mắt trong cung không ngăn cản?
Thiệu Tam Tỉnh cất tiếng đau buồn nói:
“Tai mắt trong cung chỉ phụ trách quan sát, không biết kế hoạch, lại càng không biết sự tình hạ độc. Đại công tử, này cũng là ý tứ của ngài, người biết chuyện quá nhiều dễ để lộ bí mật, hiện trường trừ Hạo Vân Thắng thì không người biết được, Hạo Vân Thắng cũng không biết sau lưng có công tử ngài, không cách nào đúng lúc ngăn cản, đợi đến bên chúng ta biết tin tức đã muộn!
“Ý tứ của ta...
Thiệu Bình Ba lẩm bẩm, ánh mắt mờ mịt, hắn luôn luôn khôn khéo dường như hồ đồ rồi, cũng nghĩ tới, không sai, đều là hắn bố trí, từ đầu tới đuôi mỗi một chi tiết nhỏ đều là hắn cẩn thận sắp xếp tự mình bố trí.

Để bảo đảm vạn vô nhất thất, hắn ở mỗi một chi tiết nhỏ tốn rất nhiều tâm tư, nhưng ngàn tính vạn tính, cũng không tính tới Hạo Vân Đồ ở lúc tảo triều sẽ gặp phải đại sự dẫn đến không tiếp kiến Anh Vương.
Nhất định là có sự tình trọng đại, bằng không quân vương như Hạo Vân Đồ, mỗi ngày xử lý vô số sự tình, đã sớm rèn luyện ra năng lực trầm ổn nhất định, sự tình bình thường không ảnh hưởng được hành vi của Hạo Vân Đồ.
“Lẽ nào thu được tin tức đại quân tiền tuyến xảy ra biến cố? Không hắn, hạ thủ các nơi trắc toán qua thời gian, ít nhất cũng phải giữa trưa hôm nay mới có thể nhận được tin tức...
Thiệu Bình Ba nói nhỏ.
Thiệu Tam Tỉnh khom người, sốt ruột nói:
“Đại công tử, làm sao bây giờ, Ngọc Thi Độc không có giải dược, nhanh nghĩ biện pháp.
Thiệu Bình Ba uể oải nói:
“Ngươi cũng nói, không có giải dược, ta có thể có biện pháp gì?
Thiệu Tam Tỉnh nói:
“Đệ tử Quỷ Y, đệ tử Quỷ Y kia ở Tề Kinh, nên nhắc nhở tiểu thư, ở trước khi độc phát tiến hành cứu trị.
Thiệu Bình Ba uể oải nói:
“Nhắc nhở? Làm sao nhắc nhở? Nhắc nhở dễ dàng, Anh Vương còn chưa phát độc liền tới tìm đệ tử Quỷ Y cứu trị, hậu quả ngươi có nghĩ tới không? Sẽ hại chết Liễu Nhi.
Thiệu Tam Tỉnh lo lắng.
“Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải trơ mắt nhìn cô gia chết, trơ mắt nhìn tiểu thư thủ tiết sao?
“Không thể nhắc nhở! Bọn hắn còn có cơ hội tự cứu. Ngọc Thi Độc, người bình thường trúng sẽ chết bất đắc kỳ tử, nhưng nếu có tu sĩ hỗ trợ thi pháp áp chế, còn có thể kiên trì một đoạn thời gian. Anh Vương không phải người bình thường, pháp sư thường ở bên người bảo hộ, nhất định sẽ đúng lúc phát hiện hắn không bình thường, nhất định có thể để hắn kiên trì một đoạn thời gian, huống hồ hắn là người ăn muộn nhất. Đệ tử Quỷ Y đã ở Tề Kinh, bọn hắn phát hiện khó cứu trị, hắn là sẽ đi cầu đệ tử Quỷ Y kia, hắn còn có cơ hội.

Nói đến này, Thiệu Bình Ba gần như rù rì nói:
“Hy vọng đệ tử Quỷ Y kia có thể giải độc!
Thiệu Tam Tỉnh nói:
“Nếu đệ tử Quỷ Y kia không giải được làm sao lo liệu?
Thiệu Bình Ba trầm mặc không hé răng.
Thiệu Tam Tỉnh lại nói:
“Nghe nói đệ tử Quỷ Y kia rất có phong tư của Quỷ Y, giống như sư phó hắn, tính tình cổ quái, không phải là người nào cũng có thể cầu được, nghe nói Tề hoàng từng muốn gặp hắn, nhưng hắn ngay cả mặt mũi của Tề hoàng cũng không cho, vạn nhất không cầu được hắn xuất thủ cứu trị làm sao lo liệu?
Thiệu Bình Ba vẫn không hé răng.
Thiệu Tam Tỉnh nói:
“Một khi Anh Vương chết, chúng ta không có biện pháp bàn giao với tiểu thư! Đại công tử, ngài nhanh nghĩ biện pháp đi.
Thiệu Bình Ba nói:
“Ta không có biện pháp, chỉ có thể nhìn vận khí của Liễu Nhi. Xảy ra sự tình ngoài ý muốn này, mặt sau ngược lại bớt việc, chí ít tẩy thoát hiềm nghi cho Hạo Chân, cũng không liên lụy đến Liễu Nhi, không cần phí lực tìm chứng cứ ngoại phạm cho bọn hắn. Đi đi, chú ý tình huống biến hóa bên ngoài, tùy thời báo ta.
Dứt lời chậm rãi đóng hai mắt lại, không nói nữa, sắc mặt khó coi, tinh thần rõ ràng rơi vào trạng thái không tốt, làm cho người ta cảm thấy chán chường vô lực.
Này vẻn vẹn chỉ là mặt ngoài, nội tâm xuất hiện bi thương không phải là người ngoài có thể lĩnh hội.
Trên đời này, nếu nói còn có người nào có thể để hắn quan tâm, vậy chỉ có muội muội Thiệu Liễu Nhi mà mẫu thân trước khi lâm chung giao phó. Còn phụ thân, phụ tử đã thành người dưng, càng nhiều chỉ là danh phận.
Hắn thật không muốn Thiệu Liễu Nhi có chuyện, vì muội muội, hắn không tiếc ở trong sự tình lớn như thế lẫn lộn cảm tình cá nhân. Ở trong đại cục hết sức bảo hộ Anh Vương, là gánh chịu phong hiểm nhất định, chuyện này với hắn mà nói là khó có thể tưởng tượng.

Chương 1653: Hoài nghi (1)

Chương 1653: Hoài nghi (1)
Thế nhưng người tính không bằng trời tính, chung quy còn gây họa tới Anh Vương Hạo Chân.
Một khi Anh Vương Hạo Chân chết bất đắc kỳ tử, hắn thật không biết nên làm sao đối mặt Thiệu Liễu Nhi.
Sự tình phát triển đến cuối cùng, sự kiện lớn như vậy, có chút chân tướng cuối cùng tự nhiên sẽ bại lộ.
Một khi để Thiệu Liễu Nhi biết ca ca độc giết trượng phu của nàng, thù mới hận cũ, chỉ sợ muội muội này vĩnh viễn sẽ không tha thứ hắn.
Phụ thân Thiệu Đăng Vân biết được, chỉ sợ cũng sẽ cảm thấy hắn không bằng cầm thú!
Mà trước mắt lý do duy nhất mà hắn có thể an ủi nội tâm mình là, có thể bảo vệ Thiệu Liễu Nhi an toàn là được.
Hiu quạnh, cực kỳ hiu quạnh.
Thiệu Bình Ba phất tay, ra hiệu Thiệu Tam Tỉnh lui đi.
“Vâng!
Thiệu Tam Tỉnh thấp giọng đáp lại, vẻ mặt âm u, chậm rãi xoay người rời đi.
Nhưng đi không được bao lâu, Thiệu Tam Tỉnh lại vội vàng trở về.
“Đại công tử, người hôm qua lại đến rồi.
Sau đó thấp giọng bổ túc một câu.
“Phiêu Miểu Các!
“Hắn?
Thiệu Bình Ba bỗng nhiên mở mắt đứng lên, dường như trong nháy mắt khôi phục tinh thần hỏi:
“Mấy người?

Đồng thời bước nhanh đi tới bên cửa sổ, ngón tay vạch ra một chút, nhìn xuống dưới, nhìn thấy người trong đình viện.
Thiệu Tam Tỉnh trả lời:
“Chỉ một mình hắn.
Thiệu Bình Ba nhíu mày, có chút không rõ, theo hắn lý giải, loại người như đối phương không có khả năng liên tiếp chạy tới gặp mình.
Không gặp cũng không được, hôm qua người ta có thể dễ dàng tìm tới cửa, liền nói rõ hành tung của mình ở trong bàn tay đối phương, không trốn được, lập tức nghiêng đầu ra hiệu.
“Cho mời! Ngươi ở phía dưới thủ.
“Vâng!
Thiệu Tam Tỉnh xuống chốc lát, người hôm qua đi lên lầu.
Thiệu Bình Ba cười chắp tay chào.
“Ngày hôm nay tiên sinh đăng môn, thực để ta ngoài ý muốn, là có gì phân phó sao?
Khách tới lạnh lùng nói:
“Hiện tại tình cảnh của ngươi rất nguy hiểm, lập tức rời Tề Kinh! Muộn, sợ là ngươi muốn chạy cũng không chạy thoát!
Thiệu Bình Ba thử hỏi:
“Vì sao?
Khách tới nói:
“Ta vừa nhận được tin tức, sáng sớm ngày hôm nay Hạo Vân Đồ biết ngươi đến Tề Kinh, đã bí mật lệnh người bắt lấy. May mà ta ngủ lại Tề Kinh một đêm, bằng không chờ ta nhận được tin tức sợ là cũng không kịp bố trí người thông báo ngươi, này cũng là nguyên nhân ta tự mình đi một chuyến.
“Hạo Vân Đồ biết ta đến Tề Kinh?
Con ngươi của Thiệu Bình Ba đột nhiên co rụt.
“Lẽ nào hắn biết địa chỉ của ta sao?
Khách tới nói:
“Này thì ta không biết. Bất quá vì bắt ngươi, Bộ Tầm đã điều động hết thảy lực lượng của Giáo Sự Đài ở trong kinh thành. Ngươi tuyệt đối không nên coi thường lực lượng này, ở trong Tề Kinh, coi như Phiêu

Miểu Các cũng không ép được bọn hắn, có mục tiêu, tin tưởng không được bao lâu bọn hắn sẽ tìm ra chỗ ngươi ẩn thân!
Kỳ thực không cần hắn nói, đạo lý Thiệu Bình Ba cũng hiểu, nhưng Thiệu Bình Ba quan tâm không phải cái này.
“Ta đến Tề Kinh, chính là cơ mật trọng đại nhất Tấn quốc! Xin hỏi tiên sinh, vì sao Hạo Vân Đồ biết ta ở đây?
Khách tới nói:
“Hiện tại không phải thời điểm quan tâm cái này, trước tiên thoát thân lại nói.
Thiệu Bình Ba trầm giọng nói:
“Tiên sinh nói sai rồi, nếu không rõ ràng vì sao Hạo Vân Đồ biết, nếu bên này xuất hiện gian tế, ta chạy trốn tới nơi nào cũng có thể bị đuổi tới, rất khó thoát ra Tề quốc. Cầu tiên sinh giúp ta!
Nói xong chắp tay khẩn cầu.
Khách tới trầm mặc, ngược lại là bản thân sơ sẩy, đối phương nói có đạo lý, cân nhắc một chút sau đó lắc đầu nói:
“Cái vấn đề này sợ là ta không giúp được ngươi, theo ta được biết, ngay cả Hạo Vân Đồ cũng không biết mật thư đến từ phương nào. Nhưng vấn đề có thể tưởng tượng, nhất định là người biết ngươi đến mật báo, còn sự tình ai biết ngươi đến Tề quốc, này e là chỉ có Tấn quốc rõ ràng nhất.
Thiệu Bình Ba nói:
“Ngươi có ý bên Tấn quốc ra nội gian?
Khách tới nói:
“Lẽ nào không thể sao? Người bên Tấn quốc biết ngươi đến đây, nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít, hoàn toàn có khả năng để lộ bí mật.
Thiệu Bình Ba nói:
“Ta cho rằng khả năng bên Tấn quốc để lộ bí mật trên căn bản có thể bài trừ. Tiên sinh đừng lơ là một điểm, người Tấn quốc biết hành tung của ta, nếu như không để ý đại cục cố ý hại ta, không tất yếu chờ đến ngày hôm nay, ở Vệ quốc liền có thể động thủ, huống hồ ta đến Tề quốc đã có một đoạn thời gian, vì sao sáng sớm ngày hôm nay mới mật báo?
Hiện tại hắn biết đại khái vì sao Anh Vương Hạo Chân lại có ngoài ý muốn, bởi vì sáng nay Hạo Vân Đồ nhận được tin tức mật báo.

Sự tình này liên lụy đến Thiệu Liễu Nhi, đến tột cùng người mật báo là ai? Hắn có chút hận đến nghiến răng, đừng để hắn biết được là ai, bằng không nhất định để đối phương hối hận sống ở trên đời này!
Trừ căm hận, lại không khỏi vui mừng, không phải sự tình Hạo Vân Đồ nhận được quân tình mà hắn lo lắng nhất, biết được tin tức đại quân bị quấy rầy.
Khách tới không khỏi nhìn hắn, phát hiện Thiệu Bình Ba này đầu óc không bình thường a, đích xác không phải bình thường.
Hắn chắp tay đi qua đi lại một trận, trầm ngâm nói:
“Nghe ngươi nói như thế, ngược lại có chút đạo lý.
Bước chân dừng lại.
“Lẽ nào là người Phiêu Miểu Các giở trò?
Thiệu Bình Ba cả kinh.
“Tiên sinh sao nói lời ấy?
Khách tới nói:
“Tin tức về tới chỗ ta là thông qua người Phiêu Miểu Các biết được, Phiêu Miểu Các tự nhiên có người nắm giữ tình huống của ngươi.
Thiệu Bình Ba nói:
“Tiên sinh ý tứ là, Phiêu Miểu Các có khả năng bắt đầu nhúng tay sự tình này?
Này để hắn rất bất an, bối cảnh của Phiêu Miểu Các, còn có thế lực khổng lồ của Phiêu Miểu Các, nếu Phiêu Miểu Các quyết định ở trong bóng tối can dự chiến sự, như vậy trên căn bản đại biểu chính là thái độ của Cửu Thánh, Tấn quốc căn bản không có bất kỳ khả năng thành công.
Khách tới nói:
“Không phải không có khả năng này. Đương nhiên, khả năng không lớn, ta chỉ là nói nội bộ Phiêu Miểu Các có phải còn có người giống ta hay không, thuộc về cá nhân ở trong bóng tối can dự.
Thiệu Bình Ba chần chờ nói:
“Sẽ có khả năng này sao?
Khách tới nói:
“Ngươi phải hiểu được, Phiêu Miểu Các là cách gọi chung của thế lực chấp hành đối ngoại dưới tay Cửu Thánh, nội bộ thế lực các phương đan dệt, vì lợi ích của mình, có người ở trong bóng tối can dự là không gì lạ.

Thiệu Bình Ba nói:
“Chiếu tiên sinh nói, nếu nội bộ Phiêu Miểu Các vì lợi ích của mình... Nếu thật như vậy mà nói, ta ngược lại không nghĩ ra, can dự chiến sự ta còn có thể lý giải, vì sao chỉ đối phó ta? Ta thật giống như không đắc tội qua Phiêu Miểu Các a.
Khách tới nhíu mày, phải, nếu bởi vì chiến sự ảnh hưởng đến lợi ích của nội bộ Phiêu Miểu Các, người ra tay nhằm vào chỉ có thể là chiến sự, mà sự tình này rõ ràng là chỉ nhằm vào Thiệu Bình Ba.
Nhớ tới cái này, không khỏi khẽ gật đầu nói:
“Ngươi nói ngược lại có mấy phần đạo lý. Vậy thì kỳ quái, không phải gian tế ở Tấn quốc, lại không phải người nội bộ của Phiêu Miểu Các can dự, vậy sẽ là ai chứ?
Thiệu Bình Ba nói:
“Ta ngược lại hoài nghi hai khả năng.
Khách tới à lên một tiếng, một bộ nguyện ý nghe cao kiến.
Thiệu Bình Ba nói:
“Khả năng thứ nhất, là gian tế ở trước đây không lâu mới dò hỏi ra tung tích của ta, này có thể giải thích vì sao hiện tại tin tức mới truyền đến trong tay Hạo Vân Đồ.
Khách tới khẽ gật đầu, hỏi:
“Còn có một khả năng khác thì sao?
Thiệu Bình Ba trầm mặc, híp mắt.
“Chỉ mong đừng là khả năng này.
Thấy hắn hàm hàm hồ hồ, khách tới không khỏi hiếu kỳ.
“Ngươi hoài nghi cái gì?
Thiệu Bình Ba nói:
“Ta hoài nghi một người, Ngưu Hữu Đạo!
“Ngưu Hữu Đạo?
Khách tới sững sờ, không rõ.
“Tại sao ngươi lại kéo tới trên đầu hắn? Dùng cái gì chứng minh là hắn?
Thiệu Bình Ba quả đoán nói:
“Bởi vì nhằm vào cá nhân ta hạ thủ! Bởi vì ta hiểu rõ hắn, hắn tự nhiên cũng hiểu rõ ta, Tấn Vệ chi chiến ta vừa ra tay, hắn nhận ra được ta tồn

tại, can dự vào không kỳ quái, phán đoán ra ta ở Tề quốc không phải sự tình không có khả năng!

Chương 1654: Hoài nghi (2)

Chương 1654: Hoài nghi (2)
“Đã như thế, liền giải thích vì sao Hạo Vân Đồ cũng không biết là ai báo tin. Theo lý thuyết, nếu là gian tế dò hỏi được tin tức cung cấp trợ giúp Tề quốc mà nói, không để Hạo Vân Đồ biết là ai lấy lòng có chút không bình thường, đây chính là chuyện tốt ban ơn lấy lòng.
“Hơn nữa từ thời gian tính toán, là hoàn toàn tồn tại loại khả năng này. Này cũng giải thích vì cái gì không có ở Vệ quốc đụng phải ta, bởi vì Vệ quốc nội loạn là đột nhiên bộc phát, tin tức từ Vệ quốc truyền tới Thánh cảnh, lại đến trong tai hắn, sau đó chờ hắn nắm giữ và phân tích cũng cần thời gian, lúc này tin tức mới truyền tới trong tay Hạo Vân Đồ, là có độ ăn khớp nhất định.
Khách tới cổ quái nhìn hắn, giống như nghe thiên thư, có chút dở khóc dở cười nói:
“Ngươi nghĩ gì thế? Có gò ép như ngươi nói sao? Hiện tại Ngưu Hữu Đạo bị nhốt ở trong Thánh cảnh, là không có biện pháp liên hệ bên ngoài.
Thanh âm của Thiệu Bình Ba lớn hơn mấy phần.
“Này vừa vặn giải thích vì sao không để Hạo Vân Đồ biết là ai lấy lòng, chính bởi vì Ngưu Hữu Đạo ở trong Thánh cảnh, không thể để người ta biết hắn có thể trong ngoài liên hệ. Tiên sinh, ngươi dám cam đoan hắn ở trong Thánh cảnh tuyệt đối không cách nào liên hệ ngoại giới sao?
Đối với cái này, khách tới ngược lại không cách nào bảo đảm, trầm ngâm nói:
“Chiếu ngươi nói, trong Thánh cảnh có người giúp hắn, bằng không hắn không thể truyền tin tức. Lấy ta hiểu rõ, ai sẽ ăn no rửng mỡ giúp hắn làm chuyện này? Bốc lên nguy hiểm bại lộ, vẻn vẹn chỉ vì đối phó ngươi?

Thiệu Bình Ba nói:
“Đây chỉ là ta suy đoán, khả năng khác cũng tồn tại, chỉ mong là ta đoán sai, bằng không này là cục diện ta không muốn nhìn thấy nhất, thật có người giúp hắn ở trong Thánh cảnh, thì nói rõ hắn ở trong Thánh cảnh có trình độ chưởng khống nhất định, muốn đối phó hắn càng ngày càng khó khăn!
Nói đến đây, lại nhìn khách tới chắp tay nói:
“Có phải hắn làm hay không, hiện tại khó có thể định luận, nếu là hắn làm, hắn sớm muộn gì cũng sẽ lộ ra đuôi cáo. Tiên sinh, tình huống của Ngưu Hữu Đạo ở trong Thánh cảnh cần phải nhanh chóng nắm giữ báo cho tại hạ!
Khách tới có chút trầm mặc, có mấy lời không thể không thừa nhận đối phương nói có đạo lý, thật là Ngưu Hữu Đạo sao? Nếu thật là hắn mà nói, như vậy trong Thánh cảnh khẳng định có người nhúng tay giúp đỡ, là ai? Hắn cũng muốn biết là ai.
Nghĩ đến đây, khách tới khẽ vuốt cằm.
“Ta biết rồi.
Sau đó phục hồi tinh thần lại nhắc nhở.
“Đừng phí lời trì hoãn, mau chóng rút đi, tận lực triệt thoái từ Bắc thành, bên kia ta an bài người, vạn nhất có việc, cũng thuận tiện thoát thân.
Thiệu Bình Ba cung kính nói:
“Xin nghe tiên sinh phân phó.
Khách tới không nhiều lời nữa, xoay người rời đi.
Khách đi, Thiệu Tam Tỉnh đi lên.
“Đại công tử, hắn lại chạy tới làm gì?
“Mật báo...
Thiệu Bình Ba đại khái nói tình huống.
Thiệu Tam Tỉnh nghe xong giật mình, vui mừng không ngớt nói:
“Còn tốt còn tốt, trùng hợp hắn vẫn còn, bằng không hậu quả khó liệu.
“Trùng hợp?
Thiệu Bình Ba cười gằn.
“Từ đâu tới trùng hợp, có thể là trùng hợp mới lạ. Ngươi cho rằng hắn cố ý chạy tới là vì gặp mặt ta liền đi? Ta nói rồi, hắn đang nghĩ biện pháp tìm hậu thủ của ta, đã đến rồi, khẳng định phải có sắp xếp bố trí.

Hiện tại hắn còn không dám để ta chết, biết tình huống đương nhiên phải thông báo ta một tiếng.
Thì ra là vậy, Thiệu Tam Tỉnh suy tư gật đầu.
“Tốt rồi.
Thiệu Bình Ba phất tay nói:
“Hạo Vân Đồ đã phát động lực lượng Giáo Sự Đài bắt ta, nơi đây không thể lưu lại, để bọn hắn nhanh chóng chuẩn bị, lập tức rút đi!
“Vâng!
Thiệu Tam Tỉnh lĩnh mệnh rời đi.
...
Nam Thành môn, một đội người từ Tây Viện Đại Vương Hạo Vân Thắng phóng ngựa rong ruổi đi ra.
Khí thế Vương gia, nhìn như muốn ra khỏi thành săn thú, cộng thêm vị thân đệ đệ này của hoàng đế tính khí không quá tốt, thủ vệ cửa thành không người dám trêu chọc.
Lên triều trì hoãn, kết thúc hơi muộn, vừa bãi triều Hạo Vân Thắng lập tức dẫn theo thủ hạ đi săn bắn.
Săn thú là giả, vội vã thoát thân mới là thật, bản thân làm cái gì trong lòng rõ ràng, lưu lại là tìm chết, nhất định phải mau chóng rời khỏi.
Sau khi ra khỏi thành, Hạo Vân Thắng rong ruổi ở trên lưng ngựa quay đầu lại nhìn Tề Kinh nguy nga một chút, không biết lần này mình đi ngày nào mới có thể trở về.
Gia quyến chủ yếu trong nhà, trước mấy ngày liền dựa vào cơ hội đi ra ngoài du ngoạn an bài hết, nên bây giờ đi ngược lại không có ràng buộc.
“Giá!
Hạo Vân Thắng vung roi, tăng nhanh tốc độ, đi địa điểm tiếp ứng chỉ định.
...
Sau khi tan triều, Ngọc vương Hạo Hồng tới nha môn xử lý công vụ, nhưng luôn cảm giác có chút không thoải mái, thỉnh thoảng để bút xuống vò ngực, cảm giác khí thuận lại lần nữa cầm bút, như vậy không ngừng lặp đi lặp lại.
Sau đó dần dần có tiếng ho khan, rất không bình thường, hoạn quan ở bên cạnh thấy thế lập tức đi mời pháp sư.

Theo hộ pháp sư đi tới, chỉ thấy sắc mặt của Hạo Hồng đã trắng bệch.
“Vương gia, ngài có chỗ nào không thoải mái?
Hộ pháp sư vừa mở miệng, hai mắt liền trừng lớn.
“Phốc!
Hạo Hồng đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, máu tươi nhuộm đỏ mặt bàn, hắn cũng kinh ngạc đến ngây người.
Hộ pháp sư vội vàng bắt cánh tay hắn kiểm tra bệnh tình, không tra thì thôi, vừa tra hãi hùng khiếp vía, là dấu hiệu trúng độc, lập tức lớn tiếng quát nói:
“Người đâu!
...
Trên đại lộ trong kinh thành, Anh Vương Hạo Chân ngồi trong xe ngựa không có đi trực ban, mà xin nghỉ hồi phủ, sự tình tặng lễ cho phụ hoàng rước lấy không ít lời ra tiếng vào, tính toán sẽ có vài người đến địa phương hắn trực ban châm chọc, xin nghỉ là có ý tứ tạm lảng tránh.
Nghe trong xe ngựa thỉnh thoảng truyền ra tiếng ho khan, đệ tử Đại Khâu Môn Xa Bất Trì đưa tay đẩy cửa sổ nhìn vào, dò hỏi:
“Thân thể Vương gia có bệnh?
Hạo Chân xua tay, biểu thị không sao, cảm giác bực mình mà thôi, cho rằng bản thân là bị sự tình ngày hôm nay ảnh hưởng.
Xa Bất Trì thả rèm xe xuống tiếp tục hộ giá, nhưng đi một lúc, phát hiện người trong xe ho khan càng ngày càng không bình thường.
Không đúng! Xa Bất Trì lập tức giơ tay quát.
“Đỗ xe!
Một đám người đứng ở bên đường, Xa Bất Trì vươn mình nhảy xuống lưng ngựa, đi nhanh lên càng xe, đưa tay định vén lấy rèm, bên trong truyền đến một tiếng "phốc".
Tay Xa Bất Trì chạm đến màn xe cứng đờ, sau đó vội vàng đẩy rèm cửa ra, chỉ thấy đầu ngón tay chạm máu tươi tí tách, mà Hạo Chân ngồi ở trong xe thì che ngực miệng đầy máu tươi, trong lỗ mũi cũng có máu tươi chảy ra, dáng dấp rất dọa người.
“Vương gia! Ngài làm sao vậy?
Xa Bất Trì cả kinh, nào còn dám do dự, cấp tốc chui vào trong xe trị liệu.

Hạo Chân khí tức hỗn loạn lắc đầu.
“Không biết xảy ra chuyện gì, bản vương rất khó chịu, Xa tiên sinh cứu ta!
“Vương gia chớ hoảng!
Xa Bất Trì vừa điều tra bệnh tình vừa an ủi.
Hắn nói chớ hoảng, nhưng mình thì hoảng hồn, trong tiếng quát tháo, xe ngựa dùng tốc độ nhanh nhất lao đi, làm bách tính trên đường kinh hoảng sợ hãi, trêu đến gà bay chó chạy.
Kinh thành có pháp luật trị an, không cho phép xe ngựa lao nhanh ở trên đường, nếu không sẽ nghiêm trị.
Dân chúng bình thường là không có xe ngựa, điều luật này là nhằm vào quyền quý và phú thương, tổn thương bách tính là nhỏ, chỉ lo hành vi gây ra tính chất quá ác liệt, dễ dàng tạo thành ảnh hưởng cực xấu, hơn nữa ai dám chắc người bị va chỉ là bách tính, đừng quên nơi này là kinh thành.
Nhưng giờ phút này, xa giá của Anh Vương phủ nào còn quản nhiều như vậy, đâm chết va tổn thương người chẳng qua là sự hậu bồi thường, mạng của Hạo Chân há là dân chúng bình thường có thể so sánh.
Xa giá hỏa tốc chạy tới cửa vương phủ ngừng lại, Xa Bất Trì bế Hạo Chân ra gầm lên nói:
“Người đâu!
Rất nhiều hộ vệ và tu sĩ kinh ngạc đi ra, vừa thấy Hạo Chân nhuốm máu liền giật nảy mình, thoảng thốt tiếp ứng.
Toàn bộ vương phủ nhất thời loạn tung lên.
Vương phi Thiệu Liễu Nhi không nghĩ tới Hạo Chân lại đột nhiên xin nghỉ về nhà, lúc nghe tin chạy tới, chỉ thấy trượng phu đã cởi áo khoác ngồi dưới đất, bốn tu sĩ liên thủ, riêng phần mình ở trước sau trái phải, một người một tay nhấn lên người Hạo Chân, rõ ràng là đang thi pháp cứu trị.

Chương 1655: Ngọc Thi Độc

Chương 1655: Ngọc Thi Độc
“Vương gia! Vương gia ngài làm sao vậy...
Nhìn thấy trượng phu miệng đầy máu tươi, Thiệu Liễu Nhi cũng hoảng hồn.
Xa Bất Trì vội vàng tiến lên duỗi cánh tay cản lại.
“Vương phi an tĩnh! Hiện tại Vương gia cần an tĩnh, đừng quấy rầy mọi người.
“Xảy ra chuyện gì? Tại sao lại như vậy? Sáng sớm còn rất khỏe đi thượng triều, trở về làm sao đã biến thành như vậy?
Thiệu Liễu Nhi làm sao có thể an tĩnh, gấp gáp hỏi.
Tình huống của Hạo Chân cực kỳ không ổn nghe được đối thoại, phát sinh âm thanh yếu ớt.
“Liễu Nhi, nghe Xa tiên sinh, đi ra ngoài, trông cừng hài tử cẩn thận.
“Vương phi!
Xa Bất Trì đưa tay mời ra.
Thiệu Liễu Nhi không có biện pháp, chỉ có thể cẩn thận lui ra ngoài.
Nhưng vừa ra ngoài, Thiệu Liễu Nhi lập tức nhìn Xa Bất Trì, gấp gáp hỏi:
“Xa tiên sinh, Vương gia đến cùng bị gì?
Sắc mặt Xa Bất Trì ngưng trọng nói:
“Xem bệnh trạng, hẳn là trúng kịch độc!
“Cái gì?
Thiệu Liễu Nhi khiếp sợ.
“Làm sao có khả năng? Đang yên đang lành làm sao sẽ trúng độc? Vương gia bình thường cũng không đắc tội ai, lại không tranh quyền, ai sẽ mưu hại Vương gia?
Xa Bất Trì nói:

“Ta cũng không rõ ràng chuyện gì xảy ra, bên ngoài thân không có thương tích, không có bất luận dấu hiệu tiếp xúc độc chất, bệnh trạng như là trong cơ thể độc phát, rất có khả năng là ăn đồ vật gì không nên ăn.
“Đồ vật không nên ăn?
Thiệu Liễu Nhi sốt ruột xoay quanh, miệng lẩm bẩm.
“Không thể! Sáng sớm lúc Vương gia rời đi chưa ăn gì, chỉ uống chút nước, lại nói trong vương phủ, đồ vật liên quan đến Vương gia ăn uống đều trải qua kiểm tra nghiêm mật. Mà sáng sớm nước Vương gia uống ta cũng uống, vì sao ta không có chuyện gì, chỉ có Vương gia xảy ra chuyện. Lẽ nào...
Bỗng nhiên nàng ngẩng đầu, dường như nhớ ra cái gì đó.
“Vương gia tảo triều bình thường sẽ ở phòng nghỉ ăn lót bụng, lẽ nào... lẽ nào trong cung có người muốn hại Vương gia?
“Này...
Xa Bất Trì chần chừ, lời này không thể nói loạn, nên do do dự dự nói:
“Theo lý thuyết, thức ăn trong cung quản khống càng thêm nghiêm ngặt, mỗi một chi tiết nhỏ đều có nhiều người tầng tầng kiểm định, đồ ăn không thể có cơ hội hạ độc, trừ khi...
Hắn cũng có chút hoài nghi khả năng kia, trừ khi là trong cung có người hạ lệnh, bằng không hạ độc ở trong đồ ăn khó thoát bị phát hiện.
Liên quan đến ẩm thực của chư hoàng tử và hoàng tộc, người dám hạ độc thủ, lại có thực lực hạ lệnh, thật có thể đếm được trên đầu ngón tay, hắn hoài nghi một người, là hoàng đế Tề quốc Hạo Vân Đồ!
Kết quả này nghĩ thôi cũng đáng sợ, dưới hoàng quyền, thuyết pháp hổ dữ không ăn thịt con là không tồn tại.
Thế nhưng ngẫm lại thì không đúng, Hạo Vân Đồ muốn giết nhi tử mà nói, cần dùng thủ đoạn như thế sao? Muốn phế muốn giết tùy tiện tìm chút lý do là được, thực không có tất yếu gánh lấy bêu danh độc giết nhi tử!
“Trừ khi cái gì?
Thiệu Liễu Nhi cũng có chút hãi hùng khiếp vía, cũng mơ hồ hoài nghi lên đầu Hạo Vân Đồ.
Xa Bất Trì lắc đầu nói:

“Vương phi không nên nghĩ nhiều, mọi người liên thủ thi pháp áp chế, áp chế kịch độc trong cơ thể Vương gia nửa ngày không có vấn đề, có đầy đủ thời gian cứu trị.
“Nửa ngày?
Thiệu Liễu Nhi la thất thanh, chỉ có nửa ngày, nghe cũng sợ hãi.
Xa Bất Trì nói:
“Vương phi chớ gấp, trên đường đến, ta phát hiện không đúng, lập tức để người đi hoàng cung báo tin cho bệ hạ, bệ hạ nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu trị. Đồng thời ta còn để đồng môn khẩn cấp phản hồi tông môn, tông môn nhất định sẽ dốc hết toàn lực cứu trị Vương gia.
Thiệu Liễu Nhi liên tục gật đầu nói:
“Xa tiên sinh, lúc này ta tâm hoảng ý loạn, an nguy của Vương gia xin nhờ chư vị tiên sinh.
Xa Bất Trì nói:
“Vương phi yên tâm, chúng ta tùy tùng Vương gia nhiều năm như thế, đã là người Vương gia nhất hệ, họa phúc của Vương gia cũng quan hệ đến tương lai của chúng ta ở trong tông môn, chúng ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực bảo đảm Vương gia!
Vì động viên nữ nhân này, hắn chỉ có thể nói ra lời nói thật lòng.
Thiệu Liễu Nhi nửa ngồi nửa quỳ hành lễ, sau khi tạ ơn, lại hận đến nghiến răng.
“Vương gia đôn hậu nhân từ, đến tột cùng là ai, vì sao phải hạ độc thủ như vậy?
Xa Bất Trì trầm mặc, hắn cũng nói không được.
“Mẹ!
Một hài tử do vú em nắm tay, tập tễnh học đi bước tới, người còn nhỏ, nhưng phát âm rất rõ ràng.
Thiệu Liễu Nhi lập tức đi đến, ôm con lại, không dám để cho con tới gần, sợ con nhìn thấy dáng dấp thê thảm của phụ thân, sợ sẽ dọa con.
Ôm con vào trong ngực, khóe mắt nàng ngậm lấy lệ quang, lo lắng sợ sệt, Thiên gia vô tình, nàng từ lâu lĩnh giáo qua, trước đó Hạo Thừa ở rể Vệ quốc chính là ví dụ, nếu thật sự là hoàng đế hạ độc thủ, trượng phu vừa chết, để mẹ con bọn hắn làm sao cho phải!
...

Xoảng!
Chén trà nát tan, Hạo Vân Đồ như dã thú phát cuồng, trong mắt hiện ra tơ máu.
Không chỉ một nhi tử trúng độc!
Mới đầu, nhận được tin tức một nhi tử trúng độc, hắn còn tính bình tĩnh, nhưng theo tin tức từng nhi tử trúng độc lục tục truyền đến, hắn rốt cục không cách nào bình tĩnh.
Nhi tử tham dự tảo triều toàn bộ trúng độc, còn có rất nhiều hoàng tộc cao cấp khác.
Tuy Thiên gia vô tình, nhưng không có nghĩa là hoàng đế đã mất đi nhân tính, tình phụ tử, tình huynh đệ sao có thể nói bỏ là bỏ, này là có người muốn giết sạch hết thảy nhi tử của hắn a!
Bộ Tầm tiến lên bẩm báo nói:
“Bệ hạ chớ gấp, ngự y trong cung đã khẩn cấp chạy tới các phủ, cũng đã thông báo cao thủ tam đại phái chạy tới trị liệu.
Khuôn mặt Hạo Vân Đồ dữ tợn nói:
“Hoàng tộc tham dự tảo triều đều trúng độc, lẽ nào mỗi người đều bị hạ độc ở trong nhà hay sao? Ngươi nói, vấn đề ở chỗ nào?
Tay chỉ thẳng vào mũi Bộ Tầm.
Sắc mặt Bộ Tầm ngưng trọng nói:
“Rất hiển nhiên, hắn là ẩm thực phòng nghỉ xảy ra vấn đề, lão nô đã hạ lệnh bắt lấy hết thảy nhân viên liên quan, không một lọt lưới, đã lệnh chặt chẽ thẩm vấn!
Hạo Vân Đồ cả giận nói:
“Thẩm vấn cái rắm! Một đám nô tài, dám làm sự tình này, sau lưng tất nhiên có người chủ sử, bắt chủ mưu tới cho ta, trẫm muốn bầm thây hắn ngàn đao!
Bộ Tầm lĩnh mệnh.
“Vâng!
“Vâng cái rắm!
Hạo Vân Đồ lại mắng.
“Giáo Sự Đài của ngươi làm ăn cái gì? Hạ độc cũng xuống tới trong cung của trẫm rồi, lần sau có phải sẽ tới phiên trẫm hay không?
Bộ Tầm kinh hoảng nói:

“Là lão nô vô năng!
Hạo Vân Đồ nói:
“Nhanh đi bắt chủ mưu, cút!
Hoàng đế rất ít phát hỏa như vậy, Bộ Tầm tranh thủ lùi về sau rời đi, biết lúc này hoàng đế đang tức giận.
Nhưng còn chưa đi tới cửa, bỗng nghe Hạo Vân Đồ hò hét nói:
“Trở về!
Bộ Tầm lại tranh thủ đàng hoàng đi trở về, thúc thủ nghe lệnh.
Ánh mắt Hạo Vân Đồ lạnh lẽo, như lão hổ muốn ăn thịt người.
“Hôm nay Kim Vương không tảo triều, vừa vặn bị bệnh xin nghỉ?
Bộ Tầm hạ thấp người.
“Vâng, hôm qua Kim Vương đã xin nghỉ.
Hạo Vân Đồ nói:
“Thật hay, tất cả đệ đệ của hắn đều nằm ở trước quỷ môn quan, chỉ có hắn thân thể bị bệnh xin nghỉ đúng lúc, rất may mắn tránh thoát một kiếp, nhi tử này của trẫm thật là hồng phúc tề thiên!
Bộ Tầm nghe mà hoảng sợ run rẩy, này là hoài nghi Kim Vương, nhưng cũng không khó lý giải, bất luận nhìn thế nào, Kim Vương cũng có hiềm nghi khó có thể rửa sạch.
“Bắt!
Hạo Vân Đồ gằn từng chữ nói:
“Trước bắt về lại nói, từ từ nghiêm thẩm!
Lời này vừa nói ra, Bộ Tầm biết đời này của Kim Vương xem như xong, hoàng tử bị hoàng đế tự mình hạ lệnh chộp tới nghiêm thẩm, mặc kệ có việc hay không, hoàng đế là một chút tình cảm cũng không cho Kim Vương, bất mãn với Kim Vương xem như triệt để bạo phát ra, đời này của Kim Vương chỉ sợ là vô duyên với hoàng vị.
Nhưng hắn không dám nói gì, gây ra loại sự tình này là Giáo Sự Đài, cũng chính là hắn vô năng, một thân cứt tẩy không sạch sẽ, nào còn có tư cách cầu tình giúp người khác, cung kính lĩnh mệnh.
“Tuân chỉ!
Rời đi tầm một canh giờ, Bộ Tầm lại trở về, cùng đi còn có chưởng môn của tam đại phái Tề quốc.

Sự tình náo động quá lớn, đã kinh động ba vị chưởng môn tự mình đến các phủ kiểm tra tình huống.

Chương 1656: Không cứu!

Chương 1656: Không cứu!
Nhìn thấy ba người này, hoàng đế có tính khí cũng không thể không yên tĩnh xuống, ít nhất ở bề ngoài biến thành dịu ngoan cung kính, chắp tay chào.
“Trẫm trị gia vô phương, để ba vị chưởng môn tự mình bôn ba, thực sự là tội lỗi.
Ba người hoặc lắc đầu hoặc xua tay, biểu thị không sao cả.
Chưởng môn Thiên Hỏa Giáo Vũ Văn Yên nói:
“Bệ hạ nói quá lời, sự tình phát triển đến mức độ này, đã không phải gia sự của bệ hạ, tình thế đã ảnh hưởng đến tam đại phái, chúng ta đương nhiên phải đi một chuyến.
Hạo Vân Đồ nói:
“Đa tạ ba vị chưởng môn khoan dung độ lượng. Ba vị chưởng môn tự mình kiểm tra, không biết tình huống các phủ trúng độc đã giảm bớt chưa?
Ba vị chưởng môn nhìn nhau, sắc mặt có chút khó khăn, hoặc là nói có chút không tự nhiên.
Chưởng môn Huyền Binh Tông Bắc Huyền trầm giọng nói:
“Căn cứ tình huống trúng độc đến xem, con cháu hoàng tộc hẳn là trúng Ngọc Thi Độc cực kỳ hiếm thấy!
Hạo Vân Đồ cả kinh.
“Là Ngọc Thi Độc không có giải dược kia?
Ba người đều khẽ gật đầu.
Sắc mặt Hạo Vân Đồ tái xanh.
“Cũng chính là nói, tam đại phái cũng không có phương pháp giải cứu, bọn hắn đều không sống nổi, chỉ có thể chờ chết?
Chưởng môn Đại Khâu Môn Tam Thiên Lý nói:

“Cũng không phải toàn không có biện pháp, đệ tử Quỷ Y ngay ở Tề Kinh, Hồng Hài Nhi Độc cũng không có giải dược, hắn đã có thể giải, có thể thấy thủ đoạn bất phàm, không ngại mời hắn thử một lần. Trước mắt các phái tận lực, tình huống của các hoàng tử hắn còn có thể kiên trì nửa ngày, còn có thời gian thuyết phục đệ tử Quỷ Y ra tay.
Hạo Vân Đồ chần chờ nói:
“Đệ tử Quỷ Y? Chỉ sợ vị kia không cho trẫm mặt mũi a!
Có nghi ngờ này không phải không nguyên nhân, đệ tử Quỷ Y ở Tề Kinh lâu như thế, hắn không phải không có dự định tiếp xúc qua, từng lệnh người triệu kiến, nhưng người ta căn bản không phản ứng, cự không nghe triệu. Sau đó vì cho thấy thành ý, hắn tự mình cải trang đăng môn bái kiến, kết quả đừng nói thấy người, ngay cả đại môn cũng không vào được, làm hoàng đế như hắn không còn mặt mũi, thậm chí khá là căm tức.
Nhưng căm tức lại có thể thế nào? Hắn không thể làm gì người ta, cũng không dám dễ dàng làm gì người ta.
Vũ Văn Yên than thở nói:
“Bệ hạ, tình huống đã như vậy, mặc kệ có được hay không cũng phải thử một lần.
Hạo Vân Đồ nói:
“Này là tự nhiên. Chỉ là vị kia tính tình cổ quái, không thể làm mong đợi duy nhất.
Ba vị chưởng môn nhìn nhau, Bắc Huyền vuốt cằm nói:
“Trước tiên thử một chút xem sao, cái khác, chúng ta lại suy tính, nhìn xem còn có biện pháp gì khác hay không.
Hạo Vân Đồ lập tức quay đầu nói:
“Bộ Tầm, ngươi tự mình đăng môn bái phỏng, nói rõ tình huống, để hắn biết quan hệ lợi hại, cần phải thành khẩn.
“Vâng!
Bộ Tầm lĩnh mệnh, không dám trễ nải, lập tức rời đi.
Lần này đi cũng không mang bao nhiêu người, một nhóm hơn mười người, trực tiếp phóng ngựa rong ruổi, một đường lao ra cửa cung, thẳng đến một nơi vắng vẻ trong kinh...
Hơn mười kỵ sĩ đi tới, đánh vỡ yên tĩnh của hẻm nhỏ.

Bộ Tầm nhảy xuống lưng ngựa chỉnh đốn y quan, tự mình đi tới bậc thang, mở cửa viện.
Cửa mở một nửa, Quách Mạn ở sau cửa dò đầu ra, nhìn thấy khách tới không khỏi ồ lên.
“Bộ tổng quản?
Có thể nhận ra, hai người tự nhiên không phải lần đầu gặp mặt, trước đây Bộ Tầm đến mấy lần, còn bồi Hạo Vân Đồ đến, thêm nữa thân phận của Bộ Tầm không bình thường, xem như là người để Quách Mạn có ấn tượng đặc biệt.
Bộ Tầm cười bồi nói:
“Quách cô nương trí nhớ tốt, chính là lão nô.
Quách Mạn nói:
“Bộ tổng quản có việc gì sao?
Vẻ mặt Bộ Tầm khổ não.
“Quách cô nương, xảy ra đại sự, cho ta gặp Vô Tâm tiên sinh ngay mặt bẩm báo, làm phiền thông báo một tiếng.
Ánh mắt Quách Mạn vụt sáng.
“Có sự tình gì nói với ta cũng như vậy, ta sẽ báo cho tiên sinh.
Bộ Tầm nói:
“Quách cô nương, sự tình khẩn cấp, để ta gặp mặt tiên sinh bẩm báo có thể biểu đạt càng chuẩn xác hơn.
Quách Mạn bĩu môi nói:
“Bộ tổng quản ý tứ là sợ ta sẽ báo thiếu sao?
“Không không không.
Bộ Tầm liên tục xua tay.
“Tuyệt không có ý này, chỉ là sự tình thật cần ngay mặt bẩm báo tiên sinh.
Thấy hắn sốt ruột, Quách Mạn mỉm cười.
“Bộ tổng quản không nên gấp, tiên sinh đối nhân xử thế ngươi hắn biết một chút, hắn sẽ không vô duyên vô cớ gặp người ngoài, ngươi không nói ra lý do miễn cưỡng muốn gặp, chỉ sẽ chọc giận tiên sinh, tiên sinh càng sẽ không gặp ngươi. Cho nên có sự tình gì thì nhanh nói rõ ý đồ đến, ta sẽ giúp ngài thông báo.

Thấy vậy, Bộ Tầm không có biện pháp, đành phải báo cho Quách Mạn sự tình phát sinh.
Quách Mạn nghe xong cũng giật mình, tất cả hoàng tộc vào triều toàn bộ trúng kịch độc, sự tình này xác thực không phải chuyện nhỏ, lập tức bảo Bộ Tầm chờ, vội vàng đi thông báo.
“Quách cô nương!
Bộ Tầm kêu lại, có thể nói là cầu xin.
“Xin Quách cô nương giúp lão nô nói tốt vài câu.
Móc ra một xấp kim phiếu từ trong tay áo, nhét vào tay Quách Mạn.
Quách Mạn chặn lại, cự thu.
“Tiên sinh không thiếu tiền, Bộ tổng quản không cần như vậy, ngài cứ yên tâm, ta nhất định chuyển cáo toàn bộ ý tứ của ngài cho tiên sinh.
“Là lão nô đường đột. Cảm tạ, cảm tạ.
Bộ Tầm liên tục cúi đầu cảm ơn.
Cạch!
Cửa đóng lại, Bộ Tầm đành phải chờ ở ngoài cửa, rất nhanh liền lo lắng, không ngừng đi qua đi lại.
Trong y đường, một nam tử trên đầu quấn đầy sa bố đứng thẳng, Nhan Bảo Như đang mở ra sa bố quấn quanh trên ngực, Vô Tâm ở bên cạnh nhìn.
Quách Mạn thấy mọi người đang bận, chờ ở một bên.
Sau khi sa bố mở ra, trên lồng ngực để trần của nam tử có một vết tích bắt mắt.
Vô Tâm quan sát vết tích trên người đối phương, Nhan Bảo Như ở bên cạnh chà chà nói:
“Vết sẹo mới không khác vết sẹo cũ a.
Vô Tâm khẽ gật đầu, hiển nhiên rất thoả mãn, lại nhấc tay chỉ chỉ sa bố quấn ở trên mặt nam tử.
Nhan Bảo Như đưa tay, cẩn thận gỡ sa bố trên mặt, khi đối phương lộ ra chân dung, Nhan Bảo Như choáng váng, theo bản năng lùi về sau một bước.
Nam tử thình lình chính là Ngưu Hữu Đạo, chí ít giống như đúc, thực sự là quá giống, làm Nhan Bảo Như trong nháy mắt sản sinh ảo giác.

Nhìn thấy khuôn mặt này, Nhan Bảo Như nhớ tới một màn để mình tê cả da đầu trước kia, may là biết người trước mắt này là Ngưu Hữu Đạo giả, không phải Ngưu Hữu Đạo thật.
Vô Tâm tinh tế quan sát.
Sau khi Nhan Bảo Như lấy lại tinh thần cũng rất hiếu kỳ, cẩn thận quan sát, nhìn khuôn mặt đối phương, không nhìn ra chút dị dạng nào, không khỏi chà chà thán phục.
“Cơ hồ không nhìn ra dị thường gì, tài nghệ của tiên sinh thật xảo đoạt thiên công!
Xác nhận hắn không ra vấn đề gì, Vô Tâm lấy ra một bình sứ ở trong tay áo, đưa cho Ngưu Hữu Đạo giả.
“Vết khâu vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, hơi có tỳ vết, cầm thuốc này, mỗi ngày ở trên mặt bôi lên một lần, sau bảy ngày hắn sẽ không có vấn đề gì.
Ngưu Hữu Đạo giả tiếp qua.
“Tạ ơn tiên sinh giúp đỡ.
Vô Tâm nói:
“Đi đi, đi làm sự tình ngươi muốn làm đi, ra cửa này, ngươi ta chưa từng quen biết.
Đợi Nhan Bảo Như mang đối phương đi, Quách Mạn mới tiến lên bẩm báo:
“Tiên sinh, đại nội tổng quản Bộ Tầm cầu kiến.
Vô Tâm quay đầu.
“Gặp ta làm gì.
“Tiên sinh, trong hoàng cung xảy ra đại sự, sáng sớm ngay hôm nay, hết thảy hoàng tộc vào triều toàn bộ trúng kịch độc, nghe nói đều trúng Ngọc Thi Độc...
Quách Mạn đi theo sau, tỉ mỉ thuật lại một lần.
Vô Tâm bỗng dừng bước hỏi.
“Anh Vương Hạo Chân cũng ở trong đó?
Quách Mạn nói:
“Vâng, Hạo Chân cũng là một trong các hoàng tộc đứng hàng triều đình.
Vô Tâm chậm rãi xoay người, ở dưới mái hiên chắp tay ngước nhìn bầu trời, yên lặng một lúc mới nói.

“Không cứu!
“Này...
Quách Mạn do dự nói:
“Tiên sinh, dù sao chúng ta cũng ở Tề Kinh, xảy ra đại sự như thế, nếu chúng ta thấy chết không cứu, sẽ có chút không thích hợp hay không? Dễ dàng cự tuyệt như vậy, Bộ tổng quản không có biện pháp trở về báo cáo kết quả, chỉ sợ sẽ không chịu dễ dàng rời đi!
Nghe thấy lời ấy, Vô Tâm trầm mặc, sau đó cất bước xuống bậc thang, đi đến đại môn, Quách Mạn đuổi theo sát.

Chương 1657: Đi, cùng ta đi trói người! (1)

Chương 1657: Đi, cùng ta đi trói người! (1)
Đến cửa, Quách Mạn tranh thủ mở đại môn ra.
Bộ Tầm quay đầu lại thấy người tới, nhất thời vẻ mặt kinh hỷ, cung kính chắp tay nói:
“Bộ Tầm bái kiến Vô Tâm tiên sinh!
Vô Tâm nói:
“Sự tình của ngươi, Quách Mạn đã nói với ta, ngươi trở về đi, ta không có hứng thú, ngươi thủ ở chỗ này cũng vô dụng.
“Tiên sinh, tình huống khẩn cấp...
Bộ Tầm lo lắng, vội vàng tường thuật sự tình một lần nữa, khẩn cầu đối phương cứu viện.
Lặp lại lần nữa là sợ Quách Mạn không nói rõ ràng sự tình.
Nhưng Vô Tâm chỉ yên lặng lắng nghe, sau khi nghe xong nói:
“Nói xong chưa? Ta nói rồi, ta không có hứng thú, ngươi nói như thế nào đi nữa cũng vô dụng. Trở về nói cho hoàng đế của ngươi, đừng đến quấy rầy ta, coi như chưởng môn của tam đại phái tự mình đến cầu ta cũng vô dụng. Không tiễn!
Dứt lời xoay người rời đi.
Vừa nghe lời này, thị vệ nhất thời nổi giận, có người phẫn nộ xông lên bậc thang.
“Đại tổng quản, đừng nhiều lời với hắn, trực tiếp...
“Không được vô lễ!
Bộ Tầm vội vàng đưa tay cản lại, quát nói:
“Lui ra!
Sau đó lại nhìn vào trong cầu xin.

“Tiên sinh, Vô Tâm tiên sinh, lão nô cầu ngài, lão nô quỳ xin ngài!
Dứt lời thật quỳ gối ở trên bậc thang.
Nhưng kết quả làm người rất tiếc nuối, Quách Mạn áy náy đóng cửa lại.
Cạch!
Đại môn đóng lại ở trước mặt Bộ Tầm, nhìn đại môn đóng chặt, sắc mặt Bộ Tầm cực kỳ khó coi...
Cầu như thế nào đi nữa cũng vô dụng, Bộ Tầm chỉ có thể khẩn cấp phản hồi hoàng cung báo cáo, để trong cung đừng chậm trễ thời gian, nghĩ biện pháp khác.
Nghe xong bẩm báo, nghe được coi như bọn hắn tự mình tới cầu cũng vô dụng, chưởng môn của tam đại phái hai mặt nhìn nhau, phát hiện vị kia thật là một chút mặt mũi cũng không cho bọn hắn.
Chưởng môn Đại Khâu Môn Tam Thiên Lý hừ lạnh một tiếng.
“Thật coi chúng ta sợ hắn sao, giết hắn dễ như ăn cháo!
Tất nhiên này chỉ là nói cho có nói, thật cho hắn thêm mấy lá gan cũng không dám.
Coi như muốn giết cho hả giận cũng không phải hiện tại, trước mắt còn cần thương nghị nghĩ biện pháp cứu người.
Nhưng mà thương lượng đến thương lượng đi, đều không có biện pháp gì tốt, nơi này còn không lấy ra định ý, kết quả lại xảy ra vấn đề.
Ngoài điện một tên thái giám khẩn cấp tới tìm Bộ Tầm nói thầm mấy câu, Bộ Tầm vừa nghe sắc mặt tái xanh, tranh thủ đi vào trong điện bẩm báo:
“Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương lo lắng Ngọc vương an nguy, nghe nói nô tài không thể mời Vô Tâm tiên sinh đến, nên lệnh trưởng công chúa ra mặt mời Vô Tâm tiên sinh đến!
Chưởng môn của tam đại phái nhìn nhau, Ngọc vương Hạo Hồng chính là nhi tử của hoàng hậu, hoàng hậu ký thác kỳ vọng cao, càng quan hệ đến tương lai của hoàng hậu, mắt thấy nhi tử muốn bỏ mạng, tâm tình của hoàng hậu có thể tưởng tượng được. Chỉ là phái trưởng công chúa ra mặt, không phải đi mời người, nghe như thế nào cũng giống như là đi bắt người.
Trưởng công chúa Hạo Thanh Thanh là cái tính cách gì, chưởng môn của tam đại phái ít nhiều cũng có chút nghe thấy, chỉ giỏi gây họa a.

Bất quá ba vị chưởng môn đại khái cũng đoán ra tâm tư của hoàng hậu, người khác đi làm loạn sẽ chọc giận Hạo Vân Đồ, nhưng Hạo Thanh Thanh là nữ nhi Hạo Vân Đồ sủng ái nhất, để Hạo Thanh Thanh đi làm loại sự tình này tự nhiên là thích hợp nhất.
Vừa nghe Hạo Thanh Thanh bị hoàng hậu phái đi "mời" người, sắc mặt Hạo Vân Đồ đen kịt lại, hò hét nói:
“Làm loạn! Còn quấy rầy cái gì, còn không mau phái người cản lại!
“Vâng!
Bộ Tầm tranh thủ đi ra ngoài bố trí.
“Nữ nhân ngu xuẩn! Còn thấy không đủ loạn sao?
Hạo Vân Đồ thở phì phò đi tới đi lui, nhưng nếu bởi vì sự tình này giáng tội hoàng hậu lại không thể được, hoàng hậu ái tử sốt ruột có thể lý giải, hắn cũng khác nào đâu.
Nhưng hoàng hậu không hiểu tâm tình của hắn, hắn không muốn cứu nhị hoàng tử Hạo Hồng sao? Hắn muốn cứu không chỉ nhi tử của hoàng hậu, mà là một đám nhi tử đối mặt tử vong uy hiếp. Đệ tử Quỷ Y không nể tình, hắn cũng tức giận, hắn cũng muốn bắt đệ tử Quỷ Y, thế nhưng đệ tử Quỷ Y kia không phải người bình thường, phía sau người ta là Quỷ Y a.
Lực ảnh hưởng của Quỷ Y tự nhiên không cách nào đối kháng một quốc gia, nhưng ở tu tiên giới đích xác có lực ảnh hưởng rất lớn, bây giờ hai nước Tấn Vệ chiến sự kịch liệt, Tề quốc cũng cuốn vào trong đó, điều phối sử dụng tu sĩ ba nước đã rất căng thẳng, thời điểm này chọc giận Quỷ Y, còn không biết sẽ chọc ra hậu quả gì.
Nói chung tăng thêm ảnh hưởng mặt trái cho chiến sự, tuyệt đối không phải hắn nguyện ý nhìn thấy!
Một khi chiến sự đi về phía bại cục, Tề quốc sẽ đối mặt nguy hiểm diệt quốc!
Quốc gia hưng vong so sánh với một đám hoàng tộc sinh tử, hắn tuyển cái trước!
Nhi tử không có còn có thể sinh, hắn không thiếu nữ nhân giúp hắn sinh nhi tử, huống hồ hắn còn có nhi tử khác, trúng độc chỉ là nhi tử đứng hàng triều đình mà thôi.
Ý nghĩ như vậy có lẽ quá mức lãnh khốc vô tình, làm nữ nhân của hắn khó có thể tiếp nhận.

Nhưng theo hắn, cảm thụ cá nhân không trọng yếu, nếu toàn bộ Tề quốc diệt vong, hắn mất đi không chỉ là những nhi tử trúng độc kia, ngay cả những người chưa trúng độc sợ là cũng không giữ được, hơn nữa còn mất đi càng nhiều càng nhiều!
Cho nên hắn tình nguyện mất mặt, cũng phải ép Hạo Thừa ở rể Vệ quốc, hắn không thiếu nhi tử như thế!
...
Hai chi nhân mã vội vội vàng vàng chạm trán ở trên đường, hai phu thê dẫn đầu cũng chạm mặt.
Hô Diên Uy mang một đám người đến, vừa thấy Hạo Thanh Thanh liền nói:
“Gấp rút bảo ta mang người đến làm gì?
Hạo Thanh Thanh nói:
“Ta bị người bắt nạt, lẽ nào ngươi mặc kệ sao?
“Thiết!
Hô Diên Uy khinh thường xì mũi, trên dưới đánh giá lão bà của mình.
“Bắt nạt ngươi? Ở Tề Kinh này chỉ có ngươi bắt nạt người khác, ai dám bắt nạt ngươi? Ta đã nói với ngươi, ta rất bận rộn, ta còn phải hoàn thành nhiệm vụ thao luyện binh mã mà phụ thân bàn giao, không xong sẽ phải ăn quân côn, không có thời gian làm loạn với ngươi... Cũng phải, đến thời điểm đó ngươi lại có thể cười trên nỗi đau của ta.
Hạo Thanh Thanh cắn môi nhìn hắn, viền mắt đỏ ửng.
“Ây...
Hô Diên Uy đang muốn rời đi sững sờ, phát hiện không đúng, làm sao cảm giác muốn khóc? Nữ nhân này chưa bao giờ chịu yếu thế ở trước mặt mình, chớ nói chi là rơi nước mắt ở trước mặt. Không khỏi thử hỏi.
“Thật có người bắt nạt ngươi?
Hạo Thanh Thanh nhấc tay áo lau nước mắt.
“Ta chỉ hỏi ngươi có giúp hay không?
Hô Diên Uy nhíu mày nói:
“Ngươi không phải ghét bỏ ta một thân mồ hôi bẩn, ghét bỏ ta không sạch sẽ, đuổi ta đi quân doanh ngủ sao? Như thế nào, hiện tại không ghét nữa?
Nước mắt của Hạo Thanh Thanh lăn xuống hai gò má, nức nở nói:

“Hô Diên Uy, Nhị ca ta trúng kịch độc, sắp chết rồi, lẽ nào ngươi không cứu sao?
“Này...
Hô Diên Uy nhếch miệng im lặng, Hô Diên gia ở kinh thành cũng không phải trang trí, có mạng lưới tình báo của quân đội, sự tình này trước đây không lâu hắn nhận được tin tức, chỉ là... hắn gãi gãi đầu.
“Cứu... Ta đương nhiên tưởng cứu, nhưng ta không có bản sự đó a, để ta ra chiến trường mà nói, có lẽ ngay cả Mông Sơn Minh cũng phải quỳ gối ở trước mặt ta gọi gia gia tha mạng, nhưng giải độc cứu người ta là một chữ cũng không biết! Sự tình này ngươi hắn là tìm hoàng thượng, tìm tam đại phái mới đúng, tìm ta có tác dụng quái gì. Lại nói, cứu người ngươi liền nói cứu người, nói cái gì có người bắt nạt ngươi, hai chuyện khác nhau có thể dính lại sao? Này không phải nói rõ là gạt ta sao?
Hạo Thanh Thanh ủy khuất nói:
“Nếu phụ hoàng và tam đại phái có thể nghĩ ra biện pháp, ta tìm ngươi làm gì? Bây giờ có thể giải cứu Nhị ca chỉ có đệ tử Quỷ Y Vô Tâm ẩn cư trong kinh kia, phụ hoàng phái người đi mời, Bộ Tầm tự mình đi mời, nhưng người ta thấy chết không cứu, quyết không chịu cứu viện. Nhị ca là thân ca ca của ta, bây giờ Vô Tâm kia thấy chết không cứu, nhất định ngồi nhìn Nhị ca ta chết, ngươi nói có phải bắt nạt ta hay không?

Chương 1658: Đi, cùng ta đi trói người! (2)

Chương 1658: Đi, cùng ta đi trói người! (2)
Cái này là cái lý do loạn thất bát tao gì? Thần sắc của Hô Diên Uy co giật.
“Hạo Thanh Thanh, đừng nghịch, chúng ta...
Hạo Thanh Thanh đột nhiên đánh gãy, vung roi ngựa chỉ trượng phu, chửi ầm lên.
“Hô Diên Uy, ngươi có phải nam nhân hay không, lão bà của ngươi bị người bắt nạt, vậy mà ngươi mặc kệ, ngươi không xuất đầu thay lão bà ngươi, trơ mắt nhìn lão bà mình bị người bắt nạt như vậy sao?
Không phải nam nhân? Hô Diên Uy theo bản năng giơ cao lồng ngực, nhưng sau đó xìu xuống, dở khóc dở cười nói:
“Ngươi là nhất quán không nói đạo lý a, ngươi muốn làm như thế nào? Tổng không thể để ta mang theo binh mã chém chết Vô Tâm kia chứ? Quay đầu lại ta còn không bị quân côn của Hô Diên gia đánh chết? Ngươi là ngóng trông ta chết sớm để tái giá sao?
Hạo Thanh Thanh trợn mắt nói:
“Ta là người không nói lý như vậy sao? Ai bảo ngươi đi chém chết người ta? Chém chết người rồi, Nhị ca ta làm sao lo liệu? Ta là nhờ ngươi đi mời người, giúp ta mời người đi cứu Nhị ca.
“Mời người?
Hô Diên Uy quay đầu lại nhìn nhân mã mình mang đến, lại quay đầu sững sờ nói:
“Mời người chữa bệnh, bảo ta dẫn người làm gì?
Hạo Thanh Thanh nói:

“Đầu đất! Ngay cả phụ hoàng cũng không mời nổi, chúng ta có thể mời sao?
Lần này Hô Diên Uy phản ứng lại, bật thốt lên nói:
“Ngươi không phải là muốn ta trói người, bức hắn đi giải độc cho Ngọc vương chứ?
Hạo Thanh Thanh nói:
“Coi như ngươi thông minh, đi, giúp ta mời người đi.
Nói xong thúc ngựa đi liền.
Hô Diên Uy nghiêng người ra tay, kéo lại dây cương của nàng, để nàng tạm dừng, quát nói:
“Ngươi điên rồi sao, ta nói cho ngươi biết, sự tình này ta không thể giúp ngươi.
Đùng!
Hạo Thanh Thanh vung roi đánh ở trên người đối phương.
“Ngươi có phải nam nhân hay không? Nhát như chuột, con rùa đen rút đầu, ta làm sao sẽ mắt mù gả cho ngươi chứ?
Hô Diên Uy đau đến nhe răng trợn mắt, buông dây cương của đối phương ra, cấp tốc chà xát bộ vị bị đánh.
“Không phải ta nhát gan, mà là phụ thân đã thông báo, Vô Tâm kia không thể tùy tiện trêu chọc, sẽ chọc ra sự tình. Lẽ nào ngươi còn không nhìn ra sao? Ngay cả bệ hạ cũng không dám làm gì, chúng ta nhảy ra, không phải nói muốn chết sao? Trở về đi, đừng nghịch.
Hạo Thanh Thanh trợn mắt nói:
“Ngươi không đi cũng phải đi, ngày hôm nay ngươi không đi không được rồi!
Sở dĩ nhất định phải kéo Hô Diên Uy lên, là ý tứ của mẫu thân nàng, cũng là ý tứ của đương kim hoàng hậu. Hoàng hậu không ngốc, biết Vô Tâm kia không thể dễ dàng mạo phạm, nhưng nàng không thể trơ mắt nhìn con mình chết, bất chấp cũng phải cứu!
Thế nhưng một khi mạo phạm đệ tử Quỷ Y, lại sợ trêu đến hoàng đế tức giận, hoàng hậu liền nghĩ đến trên đầu con rể, nhi tử của Hô Diên Vô Hận!
Hô Diên Vô Hận tay cầm binh mã, bây giờ lại ở tiền tuyến điều binh khiển tướng thống soái tác chiến, nhi tử của Hô Diên Vô Hận chọc ra sự

tình mà nói, coi như hoàng đế muốn phạt, cũng chỉ có thể giơ cao đánh khẽ.
Chỉ cần đẩy Hô Diên Uy ra phía trước chặn sự tình, coi như trói đệ tử Quỷ Y lại cũng sẽ không có sự tình gì.
Hô Diên Uy than thở.
“Ta nói rồi, phụ thân đã thông báo, không thể trêu chọc người kia. Hổ thúc cũng đã cảnh cáo ta, người kia không dễ chọc. Hạo Thanh Thanh, sự tình này, không phải ta không giúp ngươi, mà là ta không thể giúp đỡ. Đừng làm loạn, trở về đi, ta còn có việc, đi trước.
Dứt lời muốn thúc ngựa rời đi.
“Đứng lại cho ta!
Hạo Thanh Thanh gầm lên một tiếng, nhưng Hô Diên Uy không để ý tới, chợt lại hô to một tiếng.
“Ta không giận hờn với ngươi, ta sinh nhi tử cho ngươi có được hay không!
“Ây...
Hô Diên Uy kéo dây cương, quay đầu lại nói:
“Ngươi có bị bệnh không? Cầm sự tình này uy hiếp ta? Này có thể uy hiếp được ta sao?
Hạo Thanh Thanh ruổi ngựa tới gần, nhắc nhở nói:
“Ngươi không phải sợ bị cha ngươi trách phạt sao? Chờ thượng tướng quân trở về, cái bụng của ta lớn rồi, nể tình ta sinh tôn tử cho hắn, nể tình ngươi vì Hô Diên gia khai chi tán diệp, hắn làm sao cũng sẽ tha thứ một lần a.
Hô Diên Uy nghi ngờ nói:
“Như vậy hữu dụng sao?
Nói thật hắn cũng rất do dự, dù sao Ngọc vương Hạo Hồng cũng là ca ca của lão bà, khoanh tay đứng nhìn mà nói, chỉ sợ những hồ bằng cẩu hữu kia của mình cũng sẽ xem thường hắn. Nhưng mà hiện thực bày ở trước mắt, đệ tử Quỷ Y kia đích xác không thể trêu chọc, nếu như có thể tìm được lý do ứng phó, kỳ thực hắn rất nguyện ý ra tay.
Hạo Thanh Thanh nói:
“Làm sao vô dụng, tương lai ngươi sẽ kế tục Hô Diên gia, không có dòng dõi làm sao được, không phải thượng tướng quân thường thường

ám chỉ ngươi ta sớm sinh con dưỡng cái sao? Thượng tướng quân rất muốn ôm tôn tử a.
Kỳ thực không chỉ Hô Diên Vô Hận, ngay cả hoàng đế và hoàng hậu cũng thường thường lặp đi lặp lại nhắc nhở nàng, muốn nàng sớm ngày sinh ra dòng dõi cho Hô Diên gia, đối với cả hai thế lực đều cực kỳ có lợi, nhưng nàng vẫn cùng Hô Diên Uy phân cao thấp.
Hô Diên Uy cân nhắc, dường như tính toán, trong miệng nói nhỏ:
“Ôm tôn tử, vạn nhất là nữ nhi thì sao?
Hạo Thanh Thanh trợn mắt nói:
“Vậy ta sinh tiếp, mãi cho đến sinh ra nhi tử mới thôi. Không, mặc kệ nhi tử hay nữ nhi, sau này ta sẽ mở rộng cái bụng sinh cho ngươi, có được hay không?
“Nha!
Hô Diên Uy vui vẻ, chợt sầm mặt lại.
“Ngươi nói không giữ lời còn ít sao, ai tin?
Hạo Thanh Thanh nói:
“Lần này tuyệt đối không nuốt lời! Ở đây nhiều người nhìn như thế, ta thề với trời, vẫn sinh cho ngươi, trong mười năm nếu không thể sinh cho ngươi năm hài tử, ta là vương bát đản!
Lần này cứu ca ca, nàng cũng coi như bất cứ giá nào.
“Khà khà!
Hô Diên Uy nhất thời xoa tay, biết Hạo Thanh Thanh là người sĩ diện, chắc chắn sẽ không để mình trở thành vương bát đản trong mắt người khác. Hắn vui vẻ, đột nhiên kéo dây cương, nhìn thủ hạ hò hét nói:
“Đi, cùng ta đi trói người! Giá!
Nói xong xông ra ngoài, Hạo Thanh Thanh hưng phấn phóng ngựa đuổi theo, một đám nhân mã đi theo rời đi.
Nhưng ngay khi sắp tới, mấy người từ trên trời giáng xuống, giữa đường ngăn cản bọn hắn, đồng thời một tiếng hét truyền đến.
“Bệ hạ có chỉ!
Bộ Tầm phái người đúng lúc chạy tới, làm mưu đồ của Hạo Thanh Thanh phá diệt.
“Phụ hoàng!

Hạo Thanh Thanh ngửa mặt lên trời khóc lớn, phụ hoàng này là muốn trơ mắt nhìn ca ca nàng chết a!
Nhưng nàng cũng bó tay, ý chỉ của hoàng đế đến, Hô Diên Uy nào còn dám lộn xộn, người khác cũng không dám lộn xộn.
Thấy Hạo Thanh Thanh khóc tan nát cõi lòng, ngồi xổm ở bên đường, trong lòng Hô Diên Uy khổ sở, đi tới nâng Hạo Thanh Thanh dậy, ôm ấp ở trong ngực.
Hạo Thanh Thanh nhào vào trong ngực chồng gào khóc không thôi.
Đúng lúc này, một xe ngựa đi tới, đứng ở trước tiểu trạch của đệ tử Quỷ Y, một nữ nhân quần áo hoa lệ, dung mạo đoan trang xuống xe, chính là Anh Vương phi Thiệu Liễu Nhi.
Nhìn bên kia có động tĩnh, đám người Thiệu Liễu Nhi không khỏi liếc nhìn.
Ở kinh thành lâu dài như thế, Thiệu Liễu Nhi tự nhiên nhận thức đám người Hạo Thanh Thanh, nhưng lúc này khuôn mặt của Thiệu Liễu Nhi tiều tụy, căn bản không có tâm tư hàn huyên khách sáo chậm trễ thời gian, vội vàng đi về phía trước.
Hô Diên Uy cũng nhận thức Thiệu Liễu Nhi, tranh thủ đẩy Hạo Thanh Thanh ra nhắc nhở.
Hạo Thanh Thanh nghe vậy ngẩng đầu, nhìn nhìn, nhìn thấy Thiệu Liễu Nhi, lập tức hô lớn nói:
“Tam tẩu, Tam tẩu!
Nhưng Tam tẩu của nàng tâm tình nặng nề, không có đáp lại.
Ngược lại trong đám tu sĩ ngăn cản có người lắc mình rời đi, ngăn cản đám người Thiệu Liễu Nhi.
“Vương phi dừng lại!
Tiếp đó lại nhìn Xa Bất Trì chắp tay nói:
“Xa sư huynh, bệ hạ có chỉ, bất kỳ người nào cũng không được tự tiện mạo phạm Vô Tâm tiên sinh!
Ý chỉ của hoàng đế? Xa Bất Trì nhíu mày, hắn cũng biết không thể mạo phạm, nhưng Thiệu Liễu Nhi nhất định muốn đến.
Thiệu Liễu Nhi ai thán nói:
“Pháp sư, ta không phải đến mạo phạm Vô Tâm tiên sinh, chỉ là phu quân ta mệnh tại sớm tối, ta chỉ là đến khẩn cầu Vô Tâm tiên sinh, lẽ nào

cũng không được sao?

Chương 1659: Cầu xin

Chương 1659: Cầu xin
“Này...
Người kia do dự.
Cheng!
Thiệu Liễu Nhi đột nhiên ra tay, rút bội kiếm gác lên cổ.
“Vương phi!
Mọi người kêu sợ hãi.
“Tránh ra!
Thiệu Liễu Nhi lớn tiếng quát, lưỡi kiếm đã làm cổ chảy ra vết máu, thê lương nói:
“Pháp sư, ta tuyệt đối không dám mạo phạm Vô Tâm tiên sinh, cũng không muốn mạo phạm bất kỳ người nào, chỉ là trượng phu mệnh tại sớm tối, không thể không tận lực thử một lần. Mặc kệ Vô Tâm tiên sinh có đáp ứng xuất thủ cứu giúp hay không, ta cũng phải thử một lần, làm hết sức mình nghe thiên mệnh, xin pháp sư dàn xếp! Ai dám ngăn cản ta, ta liền chết ở nơi này!
Trong đám tu sĩ có người lật bàn tay một cái, muốn thi pháp hạn chế Thiệu Liễu Nhi.
Ai biết thân hình Xa Bất Trì lóe lên, nhấn cánh tay đối phương về, sau đó chắp tay nói:
“Chư vị sư huynh đệ, nể tình đồng môn, mong dàn xếp một chút. Ta ở đây bảo đảm, vương phi chắc chắn sẽ không mạo phạm Vô Tâm tiên sinh, ta cũng sẽ không cho phép, ta sẽ ở bên cạnh nhìn chằm chằm, được không?
Hắn nói như vậy rồi, đám tu sĩ do dự một chút, cuối cùng tránh ra, đồng thời nhắc nhở Xa Bất Trì:

“Chưởng môn đang ở trong cung nhìn chằm chằm sự tình này, sư huynh cẩn thận!
Cũng là cảnh cáo Xa Bất Trì, ngươi nhìn chăm chú vào, đừng làm cho ta khó xử, bằng không ngươi cũng đừng nghĩ dễ chịu.
Xa Bất Trì khẽ gật đầu, xem như cảm ơn, sau đó đột nhiên ra tay, một phát bắt được tay của Thiệu Liễu Nhi, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đoạt bảo kiếm, đưa tay làm thủ thế mời, biểu thị có thể đi qua.
“Cảm ơn! Cảm ơn!
Trên cổ Thiệu Liễu Nhi mang theo vết máu khom lưng, cảm kích không ngớt, sau đó cấp tốc thông qua.
Xa Bất Trì không để quá nhiều người tùy tùng, chỉ mấy người bước nhanh đi theo ở phía sau Thiệu Liễu Nhi.
Hạo Thanh Thanh chạy tới xem tình huống nhất thời không tình nguyện, hô to gọi nhỏ nói:
“Xảy ra chuyện gì? Vì cái gì nàng có thể qua?
Tu sĩ kia tự có ứng đối, trầm giọng nói:
“Công chúa, ý chỉ của bệ hạ chỉ nhằm vào các ngươi!
“Các ngươi...
Hạo Thanh Thanh nhe răng trợn mắt, nhưng lại không thể làm gì.
Đại môn mở rộng, Quách Mạn thò đầu ra nhìn mấy người ngoài cửa, hồ nghi nói:
“Các ngươi là ai, tới có sự tình gì?
Xa Bất Trì nghiêng người nhường vị trí cho Thiệu Liễu Nhi.
“Anh Vương phủ vương phi cầu kiến Vô Tâm tiên sinh, làm phiền cô nương thay thông bẩm một tiếng.
Thiệu Liễu Nhi tha thiết mong chờ, nỗ lực lộ ra ý cười, không để ý thân phận vương phi, khom người với Quách Mạn, hy vọng có thể giành được hảo cảm của đối phương.
“Anh Vương phi?
Quách Mạn nói thầm một tiếng, ánh mắt vụt sáng đánh giá đối phương, sau đó nói:
“Chờ một chút.
Cạch!
Cửa không nể mặt mũi đóng lại.

Người ngoài cửa không biết kết quả thế nào, dù sao chủ nhân nơi này ngay cả đại nội tổng quản Bộ Tầm cũng không cho mặt mũi, chỉ có thể lo lắng chờ đợi.
Trong phòng, Vô Tâm đang lật xem một quyển sách da dê, dựa theo văn tự chế tác thuốc.
Mùi thuốc nồng nặc, Nhan Bảo Như đang nghiền nát rễ cây, dựa theo Vô Tâm phân phó chế tác thuốc bột.
Quách Mạn đi vào, đi tới bên người Vô Tâm thông báo nói:
“Tiên sinh, vương phi của Anh Vương phủ cầu kiến.
Lời này vừa nói ra, cả người Vô Tâm trong nháy mắt cứng đờ, quay đầu lại hỏi:
“Anh Vương phủ nào?
Quách Mạn nở nụ cười.
“Kinh thành còn có thể có mấy cái Anh Vương phủ, chính là vương phi của tam hoàng tử Hạo Chân.
Năm ngón tay của Vô Tâm trong nháy mắt nắm chặt quyển da dê trong tay, hô hấp rõ ràng có chút gấp gáp, hầu kết liên tục nhăn nhún.
“Nàng đến nơi này làm gì?
Nhan Bảo Như ngẩng đầu, nhận ra Vô Tâm nói chuyện có chút không bình thường, dường như hơi có chút run rẩy.
Quách Mạn cũng lưu tâm phản ứng của Vô Tâm, nghe vậy nở nụ cười.
“Vừa nãy nói rồi, là đến cầu kiến tiên sinh.
“Không...
Vô Tâm hình như có chút bất an nói:
“Ta là hỏi, nàng tới gặp ta làm gì?
Quách Mạn kỳ quái nói:
“Tiên sinh làm sao vậy? Khẳng định là bởi vì sự tình Anh Vương Hạo Chân trúng độc, trước đó không phải đại nội tổng quản Bộ Tầm đến rồi sao, ta không tin tiên sinh đoán không được Anh Vương phi là vì cứu trượng phu mà tới.
Vô Tâm chậm rãi thả cuốn sách trong tay xuống, do dự.
Đợi một lúc, Quách Mạn thử dò xét nói:
“Tiên sinh, gặp hay không gặp?

Đôi mắt Nhan Bảo Như vụt sáng, phát hiện tiên sinh tựa hồ hơi khẩn trương, ngực rõ ràng nhấp nhô bất định, hô hấp hỗn loạn.
Vô Tâm đột nhiên xoay người, nhưng sau khi bước nhanh ra cửa nhà thuốc, lại dừng chân, cúi đầu nhìn xiêm y của mình, lại giương mắt nhìn phương hướng đại môn, tựa hồ không dám đối mặt cái gì, xoay người chui trở về trong nhà thuốc nói.
“Không gặp!
Nhan Bảo Như và Quách Mạn quay đầu lại nhìn trong phòng, sau đó nhìn nhau, đọc hiểu ý tứ trong ánh mắt đối phương, tiên sinh rõ ràng là một bộ lo được lo mất, không bình thường a!
Quách Mạn rời đi.
Cửa vừa mở ra, mọi người ngoài cửa đều lộ ra ánh mắt ước ao, hai tay Thiệu Liễu Nhi xoắn xuýt, chân chính là tha thiết mong chờ hy vọng.
Nhưng Quách Mạn mở miệng liền để mọi người rơi vào tuyệt vọng.
“Vương phi mời trở về đi, tiên sinh không tiếp khách.
Này là trả lời hợp tình hợp lý, cũng là trong dự liệu, nhưng cũng là câu trả lời mọi người sợ nhất.
Thiệu Liễu Nhi cầu khẩn nói:
“Cô nương, cho tiện thiếp gặp tiên sinh một lần được không?
Đổi lại bình thường, chỉ sợ Quách Mạn đã trực tiếp đóng cửa, nhưng lúc này tràn ngập tò mò với Thiệu Liễu Nhi, nên không có vội vã đóng cửa, mà đánh giá đối phương từ đầu đến chân, hảo tâm khuyên bảo:
“Vương phi, ngài đừng làm khó dễ ta, quy củ của tiên sinh, nói không gặp chính là không gặp, ai tới cũng vô dụng. Tề hoàng cũng từng đến cầu kiến qua, tiên sinh không gặp là không gặp, ngài còn có thể lớn hơn Tề hoàng sao?
“Tiện thiếp vạn lần không thể so sánh với bệ hạ, nhưng trượng phu của tiện thiếp thật là mệnh tại sớm tối, khẩn cầu tiên sinh cứu trượng phu của ta.
Thiệu Liễu Nhi gào khóc, quỳ xuống ở trước mặt mọi người.
“Cầu tiên sinh từ bi!
“Vương phi.
Xa Bất Trì không đành lòng, muốn nâng nàng dậy.
Nhưng Thiệu Liễu Nhi duỗi tay ngăn cản.

Quách Mạn buông tiếng thở dài.
“Vương phi, sao ngài lại phải tự làm khổ mình. Vương phi khả năng không biết, người quỳ xuống ở trước cửa này, vương phi không phải cái thứ nhất, ta cũng nhớ không rõ từng có bao nhiêu người quỳ cầu qua tiên sinh. Nhưng vô dụng, tiên sinh nói không gặp chính là không gặp, chưa bao giờ phá lệ qua, vương phi mời trở về đi.
Thiệu Liễu Nhi lắc đầu nói:
“Không cầu tiên sinh phá lệ, chỉ cầu tiên sinh từ bi, tiên sinh không đáp ứng, ta liền không đứng lên!
Quách Mạn nói.
“Vậy chỉ có thể tùy ngươi rồi.
Thân thể lùi về sau, tiện tay đóng cửa.
Cạch!
Cửa đóng lại, trong ngõ hẻm hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng khóc của Thiệu Liễu Nhi.
“Vương phi, người ta đã không gặp, nếu không chúng ta trở về đi!
Xa Bất Trì khuyên.
Hắn khuyên, Thiệu Liễu Nhi bỗng cúi người dập đầu, lớn tiếng cầu xin.
“Cầu tiên sinh đại phát từ bi cứu trượng phu của ta! Cầu tiên sinh đại phát từ bi cứu trượng phu của ta...
Đám người Xa Bất Trì hai mặt nhìn nhau, vương phi vì cứu Vương gia một mảnh thành tâm, làm bọn hắn cản cũng không phải, không cản cũng không phải.
Đám người Hô Diên Uy xa xa thấy một màn này, đều không nói gì.
“Tam tẩu này là tội gì a...
Hạo Thanh Thanh hận đến nghiến răng.
“Vô Tâm tiên sinh gì kia, ta xem là tâm địa sắt đá, lòng lang dạ sói, không, là không tim không phổi, loại người này đừng rơi vào trong tay ta, bằng không sẽ moi tim hắn ra nhìn xem có phải màu đen hay không.
Tu sĩ ở một bên thấp giọng nhắc nhở:
“Công chúa nói năng cẩn thận!
“Hừ!
Hạo Thanh Thanh bĩu môi, ánh mắt nhìn về phía tẩu tẩu.
“Tam tẩu đối với Tam ca ngược lại là một mảnh chân tình.

Hô Diên Uy nói thầm.
“Có vợ như thế, còn cầu mong gì!
Hạo Thanh Thanh lập tức mắt lạnh quét tới.
“Ta không tốt sao?
“A! Ngươi nói xem?
Hô Diên Uy ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói.
“Học một chút đi.
Hạo Thanh Thanh trừng mắt.
“Muốn để ta vì ngươi quỳ xuống? Nghĩ hay lắm, ngươi làm sao không chết đi?
Hô Diên Uy lườm một cái, thầm nói:
“Ngươi tốt, thật rất tốt.

Chương 1660: Ta muốn, ngươi không cho được! (1)

Chương 1660: Ta muốn, ngươi không cho được! (1)
Trong nhà thuốc, Quách Mạn vừa tiến vào, Vô Tâm lập tức hỏi:
“Nàng đi chưa?
Quách Mạn nói:
“Không chịu đi, quỳ ở ngoài cửa, nói tiên sinh không đáp ứng cứu trượng phu nàng, nàng sẽ không đứng lên.
Khóe miệng Vô Tâm hiện lên nụ cười trào phúng.
“Thật là tình chàng ý thiếp, phu thê tình thâm, nguyện ý quỳ thì quỳ đi.
Dứt lời tiếp tục nhìn sách trong tay.
Quách Mạn và Nhan Bảo Như nhìn nhau, hai người cùng Vô Tâm ở chung không phải một ngày hai ngày, ít nhiều có chút hiểu rõ tính khí của hắn, đây là lần đầu thấy hắn như vậy.
Quách Mạn đi ra ngoài, sau đó lại đi vào báo cáo.
“Anh Vương phi còn chưa đi, đang dập đầu cho tiên sinh, một bái một cầu xin, cầu tiên sinh cứu người.
Vô Tâm không hé răng, tiếp tục nhìn sách.
Nhưng mặc kệ là Quách Mạn hay Nhan Bảo Như, đều nhìn ra tiên sinh rõ ràng đã hoang mang lo sợ, cầm sách cũng mất tập trung, tinh thần hoảng hốt, không thể chăm chú.
Quách Mạn qua một lúc lại đi tới cửa thông qua khe cửa quan sát.
Bỗng nhiên Vô Tâm chủ động hỏi.
“Nàng vẫn còn chứ?
Quách Mạn nói:
“Vẫn còn, vẫn dập đầu cầu xin, có thể nhìn ra, đã mệt mỏi không chịu nổi.

Vô Tâm chậm rãi nhắm mắt, hai tay nắm chặt quyển da dê, một hồi lâu sau, bỗng nhiên mở hai mắt ra, thả xuống quyển da dê trong tay, gằn từng chữ nói:
“Mở cửa!
“Ây...
Quách Mạn sững sờ, thử hỏi:
“Tiên sinh đáp ứng?
Vô Tâm nói:
“Để cho nàng đi vào!
“Vâng!
Quách Mạn xoay người bước nhanh rời đi.
Cọt kẹt!
Đại môn mở ra, lần này triệt để mở rộng.
Mọi người đều ngẩng đầu nhìn qua, Thiệu Liễu Nhi đã mệt đến uể oải không chịu nổi ra sức dập đầu, gia tăng thanh âm.
“Cầu tiên sinh đại phát từ bi cứu trượng phu ta!
Quách Mạn nói:
“Vương phi đứng lên đi, tiên sinh mời ngài đi vào.
Mọi người đại hỉ, tinh thần chấn động!
“Tạ ơn tiên sinh, tạ ơn tiên sinh.
Thiệu Liễu Nhi cảm ơn, vội vã bò lên, nhưng vừa dậy lại té xuống, chân đã quỳ mất cảm giác.
Mọi người vội vàng nâng lên, có nữ tu sĩ cấp tốc thi pháp giúp đỡ khơi thông kinh mạch.
Thiệu Liễu Nhi khôi phục năng lực hoạt động, lập tức đẩy mọi người ra, không dám để cho chủ nhân bên trong đợi lâu, bước nhanh lên bậc thang.
Nhân viên đồng hành lại bị Quách Mạn ngăn cản.
“Những người không có liên quan dừng lại, tiên sinh không thích người nhiều hỗn loạn.
Để Thiệu Liễu Nhi tiến vào, lập tức đóng cửa.
“Như vậy cũng được?
Hạo Thanh Thanh ngẩn người, sau đó ồn ào nói:
“Để ta qua, để ta qua, ta cũng muốn quỳ lạy!

Cái gì gọi là ngươi cũng muốn đi quỳ lạy? Chúng ta đề phòng chính là ngươi nha!
Lấy đạo đức của ngươi, thật muốn để ngươi qua, còn không biết sẽ gây ra sự tình gì.
Đám tu sĩ tự nhiên không chịu, mặc kệ Hạo Thanh Thanh ồn ào như thế nào cũng không cho đi. Hạo Thanh Thanh đâu chịu, trước là bởi vì ý chỉ của phụ hoàng không thể làm gì, hiện tại nhìn thấy có biện pháp cứu ca ca, tự nhiên là muốn chết muốn sống đi qua.
“Bắt lại mang đi!
Tu sĩ dẫn đầu phất tay ra lệnh.
Hạo Thanh Thanh bị bắt, trực tiếp áp đi.
Hạo Thanh Thanh mang người đến cũng chỉ có thể giương mắt nhìn, đầu tiên là có ý chỉ của bệ hạ, hai là tam đại phái tự mình ra mặt bắt người, ai dám cản trở?
“Hô Diên Uy, giúp ta! Hô Diên Uy nhanh giúp ta.
Hạo Thanh Thanh bị mang đi chỉ có thể nhìn Hô Diên Uy hô to gọi nhỏ.
Hô Diên Uy hơi co đầu lại, coi như không nghe, phất tay bắt chuyện một tiếng.
“Đi, chúng ta trở về!
Đã như vậy, hắn mới sẽ không nghe Hạo Thanh Thanh nói đi kháng chỉ.
“Hô Diên Uy, vương bát đản, ngươi còn có phải nam nhân hay không?
Hô Diên Uy, ngươi có còn muốn ta sinh nhi tử cho ngươi hay không?
Hô Diên Uy đầu cũng không quay lại, nhưng trong miệng nói nhỏ.
“Thích sinh hay không tùy ngươi, thiên hạ nữ nhân nhiều mà, có rất nhiều nữ nhân sinh cho lão tử. Ngươi không sinh càng tốt, lão tử tổng không thể tuyệt hậu nha, đến thời điểm đó lão tử nạp thiếp ngay cả bệ hạ cũng không tiện nói gì, ồ...
Nói thầm nói thầm, đột nhiên tinh thần hắn rung lên, trong nháy mắt thuyết phục chính mình, phải a, đã như thế mà nói, bản thân không cần quan tâm hãn phụ này, có lý do đi tìm một đống nữ nhân như hoa như ngọc ở bên ngoài, hãn phụ này không sinh con cho mình càng tốt, hơn nữa mình còn phải phối hợp nàng không sinh mới tốt!
Nghĩ rõ ràng điểm này, hắn nhất thời như hít thuốc lắc, hai mắt bắt đầu tỏa sáng, không còn rụt đầu rụt cổ giả vờ không nghe thấy lén lén lút lút

rời đi, mà ngẩng đầu ưỡn ngực, vung tay lên nói:
“Đi!
Khí thế mười phần dẫn một đám thủ hạ vung roi thúc ngựa rời đi.
Đối với hắn mà nói, khuôn mặt đẹp của Hạo Thanh Thanh là có thể không nhìn. Đối với hắn mà nói, cưới loại nữ nhân như Hạo Thanh Thanh quả thực là tai nạn trong đời của hắn. Điêu ngoa, ngang ngược, còn dám đánh lão công, nào có đáng yêu như hoa dại bên ngoài, nhưng bởi vì thân phận công chúa của đối phương làm hại hắn không dám đi bên ngoài tìm hoa vấn liễu, những ngày tháng này qua quá thống khổ. Hoàng đế lại yêu thương trưởng công chúa, hắn không dám làm gì Hạo Thanh Thanh, quân côn trong nhà không đáp ứng.
“Hô Diên Uy, ngươi dám đi thử một chút xem, lão nương tuyệt đối không buông tha ngươi. Hô Diên Uy, ngươi hỗn trướng...
Hạo Thanh Thanh gần như tuyệt vọng sắp tức điên, chửi ầm lên.
Thiệu Liễu Nhi tiến vào trạch viện cực kỳ cẩn thận, còn chưa thấy Vô Tâm tiên sinh, cũng đã châm chước dùng từ, chỉ lo sẽ trêu đến đối phương không cao hứng.
Hoàn cảnh trạch viện trang nhã, trước sau có mùi thuốc bồng bềnh, vừa đến liền biết là nơi ở của thầy thuốc.
Xuyên qua tiền viện, tiến vào hậu viện, nhìn thấy một nam tử thân hình gầy gò, thanh sam tĩnh lặng quay lưng về phía nàng, bên cạnh còn có một mỹ nữ ăn mặc đơn sơ mộc mạc, ánh mắt nhìn mình tựa hồ hơi có chút hiếu kỳ.
Bởi vì nam tử quay lưng, không nhìn thấy dung mạo của đối phương, Thiệu Liễu Nhi theo bản năng nhìn Quách Mạn, lộ ra ánh mắt hỏi dò.
Quách Mạn mỉm cười gật đầu, biểu thị nàng đoán không sai, vị kia chính là Vô Tâm tiên sinh.
Đi tới, cách một khoảng cách dừng lại, Thiệu Liễu Nhi cung kính hành lễ nói:
“Tiện thiếp Thiệu Liễu Nhi, bái kiến Vô Tâm tiên sinh.
Khiêm tốn thấp kém, vứt bỏ thân phận vương phi cao quý của mình.
Đợi một lúc, không đợi được lời khách sáo như "miễn lễ", Thiệu Liễu Nhi ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy nam tử kia lặng im không nhúc nhích, không có bất kỳ đáp lại.

Nhan Bảo Như và Quách Mạn ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.
Thiệu Liễu Nhi không nhìn thấy, nhưng hai người đứng ở hai bên Vô Tâm lại nhìn thấy thần sắc của Vô Tâm, nhắm mắt, gò má căng thẳng, mười ngón tay nắm trắng bệch, dường như dùng sức khống chế nỗi lòng của mình.
“Tiện thiếp Thiệu Liễu Nhi, bái kiến Vô Tâm tiên sinh.
Thiệu Liễu Nhi lại hành lễ lần nữa.
Vô Tâm hít sâu một hơi, chậm rãi mở hai mắt ra, chậm rãi chắp tay ở phía sau, cũng chậm rãi quay người.
Thiệu Liễu Nhi lại lần nữa giương mắt nhìn lén, vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt của Vô Tâm.
Chỉ nhìn một cái, Thiệu Liễu Nhi liền trợn tròn hai mắt, mặt khó có thể tin, cả người giống như gặp sét đánh, kinh ngạc đến ngây người, cho rằng ở trong mộng!
Nhan Bảo Như và Quách Mạn cấp tốc nhìn nhau, trước đó hai người cảm thấy tiên sinh khả năng có quan hệ gì với vương phi, mãi đến giờ phút này nhìn thấy phản ứng của Thiệu Liễu Nhi, hai người xác định, trước đây Vương phi này tuyệt đối nhận thức tiên sinh.
Chỉ là như vậy, hai người lại cảm thấy có chút kỳ quái, đã nhận thức tiên sinh, còn cần phiền phức như vậy sao?
Vô Tâm cho rằng mình sẽ rất kích động, trước vẫn nỗ lực khống chế tâm tình, nhưng trong nháy mắt chạm đến khuôn mặt đối phương, trái lại biến thành bình tĩnh, ánh mắt trầm lạnh, lạnh lùng nhìn nàng.
Bây giờ Thiệu Liễu Nhi từ lâu đã rút đi khí chất của hoàng hoa khuê nữ, thân thể đẫy đà, toàn thân lộ ra ung dung phúc hậu, khí chất càng tốt, màu da càng ngày càng trắng nõn, vừa nhìn liền biết là phụ nhân của hào môn phú quý.
Chỉ là trước mắt hơi chút chật vật, bởi vì trước đó dập đầu quỳ lạy, mái tóc và vật trang sức đều lộ ra có chút ngổn ngang, quần áo cũng không chỉnh tề, trên cổ còn lưu lại vết máu.

Chương 1661: Ta muốn, ngươi không cho được! (2)

Chương 1661: Ta muốn, ngươi không cho được! (2)
Sau khi Thiệu Liễu Nhi khiếp sợ, thần sắc lộ ra chút bối rối, thần sắc muốn nói lại thôi.
So sánh với Vô Tâm trầm lạnh, khí chất hai người có một loại phân chia cao thấp.
“Ngươi... Ngươi...
Thiệu Liễu Nhi lên tiếng, nhưng lắp ba lắp bắp không nói ra được lời hoàn chỉnh.
Vô Tâm bình tĩnh nói:
“Ngươi chính là vương phi của Anh Vương Hạo Chân?
Thiệu Liễu Nhi càng chột dạ, ánh mắt hoảng loạn đáp lời.
“Vâng... Đúng thế.
Nàng nhớ tới một vài chuyện cũ, hình ảnh nước sông băng lãnh kia đến nay nàng vẫn nhớ, tình cờ ngủ mơ còn sẽ thân hãm ký ức, cùng một nam nhân bị nhốt ở trong lồng heo kinh hoảng giãy dụa, làm nàng từ trong ác mộng thức tỉnh.
Trước kia thường mơ ác mộng, bây giờ tâm thái dần dần bình phục, có trượng phu và nhi tử ở bên cạnh, đã rất ít mơ thấy ác mộng như trước.
Mà người trước mắt lại làm nàng nhớ tới cơn ác mộng kia, người trước mắt cùng nam tử ở trong ác mộng kia giống nhau như đúc.
Đương nhiên, chỉ là bề ngoài tương tự, khí chất là tuyệt nhiên bất đồng, nam tử trong lồng heo dùng ánh mắt hiện tại của nàng đến xem, bất quá chỉ là một thư sinh cổ hủ hồ đồ, hơn nữa ngây thơ mà thôi. Mà người trước mắt này, trên người có một loại khí thế nội liễm, hơn nữa khí thế trầm ổn, không nhìn tất cả, ngay cả loại quyền quý như nàng cũng không

để vào mắt, loại khí thế này là thư sinh kia không cách nào so sánh và nắm giữ.
Nàng rõ ràng nhớ tới, thư sinh kia vì không để nàng chết cùng mình, đáp ứng tách ra.
Nàng nhớ rõ ràng, thư sinh kia và ca ca Thiệu Bình Ba ưng thuận ước hẹn ba năm, mặc kệ thư sinh ở nghề nghiệp nào, chỉ cần trong vòng ba năm hơi hơi làm ra một chút thành tựu, ca ca sẽ tác thành bọn hắn, cho phép nàng gả cho thư sinh.
Nàng rõ ràng nhớ, thư sinh cảm giác mình vô năng gào khóc lảo đảo rời đi, bóng lưng rời đi thương tâm kia theo thời gian trôi qua tuy có chút quên lãng, nhưng đời này của nàng không thể triệt để quên mất.
Bây giờ sinh hoạt bình yên, nàng cũng có chút không rõ ca ca làm đến tột cùng là đúng hay sai, tiếp xúc được càng nhiều hiện thực, không biết mình năm đó có phải thiếu nữ vô tri hay không. Chí ít lấy tư duy hiện tại đối mặt hiện thực để nhìn lại năm đó, năm đó ý nghĩ và hành vi của mình đích xác là có chút không hiểu hiện thực.
Nàng đã thành một mẫu thân, bản thân thay thế vị trí của ca ca năm đó, nếu nữ nhi của nàng muốn theo một thư sinh như vậy, nàng có thể đáp ứng sao?
Sở dĩ nhìn thấy nam nhân này sẽ chột dạ, là bởi vì ước hẹn ba năm kia, thư sinh hăng hái nói, để nàng chờ hắn ba năm!
Nhưng ước hẹn chưa tới, nàng đã gả cho người khác!
Dù bởi vì có nguyên nhân khác, bởi vì biết thư sinh kia đã chết rồi, nhưng nàng là thật không có thủ ước.
Vô Tâm bình tĩnh nói:
“Vì sao Vương phi tâm hoảng ý loạn, là ta làm kinh hãi đến vương phi sao?
“Không không không.
Thiệu Liễu Nhi bận rộn xua tay phủ nhận.
“Chỉ vì tướng mạo của tiên sinh như một vị cố nhân của ta, nhất thời thất thố, tiên sinh chớ trách.
Quách Mạn và Nhan Bảo Như lại nhìn nhau lần nữa.
Vô Tâm à lên một tiếng.

“Có thể để vương phi nhìn nhầm, nói vậy thật rất giống ta, có cơ hội không ngại đưa tới để ta gặp gỡ.
Thiệu Liễu Nhi gượng ép nói:
“Tiên sinh làm khó ta, vị cố nhân kia từ lâu đã mất...
Ngữ điệu ngừng lại, lại tiếp tục cẩn thận từng ly từng tý một thử hỏi.
“Ngưỡng mộ đại danh tiên sinh đã lâu, tiên sinh y thuật tinh xảo, nói vậy là học y nhiều năm?
Vô Tâm ừm một tiếng.
“Từ nhỏ đi theo bên người sư phó học y.
Thiệu Liễu Nhi à lên một tiếng, nỗi lòng lo lắng cũng để xuống, thời gian Vô Tâm xuất hiện cùng thời gian thư sinh kia biến mất cách xa nhau không dài, trong thời gian không lâu làm sao có khả năng học được y thuật tinh xảo như vậy, nhất định là tu tập lâu dài mới đúng, mà trước đó thư sinh kia đối với y thuật có thể nói một chữ cũng không biết.
Như vậy hai người thật chỉ là giống nhau mà thôi, không thể là cùng một người.
Bất quá, nàng không thể không thừa nhận, hai người thực quá giống nhau.
Vô Tâm lại nói:
“Lần này Vương phi đến là muốn thăm dò kinh nghiệm học y của ta sao?
“Không không không!
Thiệu Liễu Nhi vội vã phủ nhận.
“Tiện thiếp đến là khẩn cầu tiên sinh đại phát từ bi, trượng phu ta trúng kịch độc...
Vừa nghe nàng đề cập trượng phu, Vô Tâm hơi không kiên nhẫn ngắt lời nói:
“Bộ Tầm đã tìm ta, nên nói Bộ Tầm đều nói rồi, sự tình ta cũng biết rồi, không cần thiết nhiều lời.
Thiệu Liễu Nhi lập tức chắp tay cầu khẩn nói:
“Cầu tiên sinh đại phát từ bi!
Vô Tâm mặt không hề cảm xúc nhìn nàng một lúc, bỗng nhiên gằn từng chữ nói:
“Ngươi để ta cứu trượng phu của ngươi?

Không biết là người nói vô tâm, hay người nghe có ý, nghe được lời ấy, Thiệu Liễu Nhi không nhịn được lại lần nữa tinh tế đánh giá dung mạo của đối phương, không biết có phải ảo giác hay không, cảm giác trong lời nói của đối phương ý vị sâu xa.
Ánh mắt của đối phương dường như càng lạnh!
Sự tình khẩn cấp, Thiệu Liễu Nhi bài trừ tạp niệm trong lòng, lần nữa quỳ xuống, cầu khẩn nói:
“Tiên sinh, tiện thiếp van ngài!
Vô Tâm nói:
“Bằng cái gì để ta cứu trượng phu ngươi?
Thiệu Liễu Nhi lập tức nói:
“Tiên sinh muốn cái gì? Chỉ cần vương phủ có thể làm được, nhất định tận lực thỏa mãn tiên sinh.
Dứt lời liên tục dập đầu.
Vô Tâm ở trên cao nhìn xuống, trong ánh mắt lóe qua thần sắc khổ sở, gò má căng thẳng.
“Xem ra ngươi và trượng phu của ngươi cảm tình rất sâu.
Lời này nói ra, lại làm thân hình Thiệu Liễu Nhi cứng đờ.
Vô Tâm nói:
“Ta muốn, ngươi không cho được! Ta cái gì cũng không muốn.
Cho rằng hắn cự tuyệt cứu trị, Thiệu Liễu Nhi lập tức ngẩng đầu, hoảng loạn nói:
“Tiên sinh, có điều kiện gì ngài cứ nói đi.
Vô Tâm nói:
“Ta không đề cập điều kiện với ngươi, ta đã gặp ngươi, đi đi, đưa trượng phu của ngươi tới, còn có thể trị tốt hay không, ta không dám bảo đảm!
Kết quả làm Thiệu Liễu Nhi có chút ngoài ý muốn, ấp ủ một đống ngôn từ vậy mà không phát huy được tác dụng.
Nghe tiếng vị này không dễ nói chuyện đã lâu, không nghĩ tới gặp mặt không nói hai câu, đối phương đã dễ dàng đáp ứng.
“Tạ ơn tiên sinh, tạ ơn tiên sinh!
Thiệu Liễu Nhi mừng rỡ liên tục cảm ơn, sau đó tranh thủ bò dậy, không dám trễ nải, chạy đi mang trượng phu tới.

Quách Mạn cũng đi theo, nơi này không phải địa phương ngoại nhân chạy loạn.
Nhan Bảo Như đến bên người Vô Tâm, thử hỏi.
“Tiên sinh, trước đây ngài có nhận thức vị vương phi này hay không?
“Nhận thức vị vương phi này?
Vô Tâm nỉ non tự nói, không có hồi đáp, chậm rãi nhắm mắt, không có ngoại nhân, trên mặt rốt cục hiện ra thần sắc xoắn xuýt khổ sở.
“Ừm...
Đột nhiên rên lên một tiếng, tóm chặt vị trí trái tim, trong nháy mắt sắc mặt nhợt nhạt, cả người lung lay sắp đổ.
“Tiên sinh!
Nhan Bảo Như cả kinh, tranh thủ đỡ lấy hắn.
“Dược... Dược... lấy thuốc cho ta...
Vô Tâm hô hấp dồn dập, thống khổ hô hoán.
“Tiên sinh chờ một chút.
Nhan Bảo Như vội vàng để hắn nằm thẳng trên đất, đưa tay vào trong ống tay áo lấy thuốc.
Theo Vô Tâm lâu như thế, nàng biết Vô Tâm có bệnh đau tim, lúc phát bệnh cực kỳ thống khổ, uống thuốc trễ mà nói, khả năng sẽ mất mạng.
Bất kể là Nhan Bảo Như hay Quách Mạn, đều đã từng hỏi Vô Tâm, y thuật của Quỷ Y cao minh như vậy, lẽ nào cũng trị không được sao?
Đối với vấn đề này, Vô Tâm không có bất kỳ hồi đáp...
Ngoài trạch viện, đột nhiên xuất hiện một đám người, trực tiếp bao vây trạch viện, không ít người lắc mình vào, bốn phía, trên nóc nhà đều có người đề phòng.
Người nhảy vào trong trạch viện sưu tầm chung quanh, kết quả không thể tìm được một bóng người.
Một đại hán đứng ở trong đình viện, hai mắt như chim ưng quan sát bốn phía, mặt mũi lãnh khốc.
Đến chính là người Giáo Sự Đài, mà địa phương lục soát chính là địa phương lúc trước Thiệu Bình Ba nghỉ lại.
Có thể ở dưới tình huống không có đầu mối nào cấp tốc tìm ra điểm dừng chân của Thiệu Bình Ba như vậy, có thể thấy lực lượng của Giáo Sự Đài lớn như thế nào!

Chương 1662: Thật là trời cũng giúp ta!

Chương 1662: Thật là trời cũng giúp ta!
Mấy nhân viên sưu tầm chạm trán, một người bước nhanh đi tới, chắp tay bẩm báo ói:
“Đại nhân, người đã đi rồi, căn cứ hiện trường để lại các loại vết tích mới mẻ phán đoán, thời gian rời đi hắn không vượt qua một canh giờ, chúng ta tới chậm một bước!
“Không vượt qua một canh giờ?
“Vâng, hắn là như vậy.
Hán tử lại ngắm nhìn bốn phía.
“Cũng chính là nói, nơi này rất có khả năng thật là nơi mục tiêu trú chân.
Người bẩm báo nói:
“Hoàn toàn có khả năng, sau khi lực lượng của chúng ta toàn diện động viên, rất nhiều gián điệp toàn lực tìm hiểu, lấy được tin tức nói có người tu tiên giới nhận ra tu sĩ Tấn quốc ngụy trang ra vào nơi đây. Thám tử Tấn quốc bị chúng ta theo dõi cũng có người ra vào nơi đây. Hai bên kết hợp, khả năng rất lớn.
“Một canh giờ!
Hán tử từ từ nói:
“Cũng chính là nói, ngay thời điểm chúng ta phát động sưu tầm, bọn hắn liền rời đi?
“Khả năng chính là như vậy.
“Sớm không đi trễ không đi, lại ở ngay khi chúng ta hành động rời đi, xem ra nội bộ chúng ta có người để lộ tin tức, sự tình này quay đầu lại sẽ xử lý.
Hán tử cắn răng nói:
“Lập tức thông báo các cửa thành, phát hiện bất kỳ nhân viên khả nghi nào ra vào, tất cả bắt hết! Thám tử Tấn quốc ẩn núp ở kinh thành, ở

trong chúng ta quản chế, bí mật tập kích, lập tức bắt hết, cần phải tìm ra hướng đi của mục tiêu!
“Lão tổ tông đã nói rồi, lần này phụng chỉ, chỉ xem kết quả không hỏi quá trình. Bất kỳ người nào cản trở hành động, mặc kệ là ai, chém giết ngay tại chỗ!
“Nơi đây không thể bỏ qua, phái người bí mật giám thị, phòng ngừa đối phương chơi cái hồi mã thương!
“Vâng!
Người bẩm báo lĩnh mệnh rời đi.
Ngoài thành, một hán tử tản bộ ở trên bến tàu, ánh mắt liếc nhìn một loạt thuyền hàng qua lại, dường như tìm kiếm cái gì.
Chợt thấy trong một loạt thuyền bè có một chiếc thuyền, dưới mái thuyền treo một lồng chim, trong lồng tre nhốt ba con chim nhỏ.
Nhìn bốn phía một chút, hán tử kia đi thẳng đến thuyền treo lồng chim, hắn trực tiếp nhảy lên đầu thuyền, người cầm lái ngồi ở mũi thuyền xoa xoa chân trần cũng chỉ ngẩng đầu nhìn một chút.
Hán tử kia đi tới dưới mái thuyền tự mình lấy lồng chim xuống, mở lồng ra, bắt hai con chim nhỏ thả bay, sau đó đóng lồng, lưu lại một con chim nhỏ, treo trở về dưới mái thuyền, làm xong tĩnh lặng đứng ở dưới mái hiên chờ, nhìn con chim nhỏ còn lại ở trong lồng nhảy nhót, líu ra líu ríu.
Rất nhanh, trong thuyền đi ra hai hán tử, một người phụ trách cảnh giới bốn phía, một người bắt chuyện với chủ tàu, phân phó nói:
“Hàng đủ rồi, có thể xuất phát.
“Được.
Chủ tàu lập tức hét lên nói:
“Lái thuyền!
Người cầm lái lập tức mở dây thừng, trong thuyền lại đi ra vài thuyền viên, hai người cùng đi đến đầu thuyền cầm sào, đẩy thuyền cách bờ, người khác thì kéo buồm.
Một thuyền hàng không nhỏ, thuyền viên đã quen việc, vừa nói vừa cười, đều đâu vào đấy.
Hán tử thông báo xuất phát cũng đi tới dưới mái hiên, lấy lồng chim xuống, thả bay một con chim nhỏ cuối cùng, treo lồng trống trở về dưới mái hiên.

Hai người một trước một sau lục tục thả bay ba con chim nhỏ nhìn nhau gật đầu, người sau xoay người rời đi, người trước theo hắn vào trong.
Đợi hai người tiến vào phòng, người phụ trách cảnh giới cũng đi vào theo, tiện tay đóng cửa lại.
Ba người đi xuống dưới, một người khép lại nắp khoang thuyền, một người thắp sáng vài ngọn đèn treo lơ lửng ở đáy khoang.
Ngọn đèn có chút lắc lư, có thể cảm nhận được cả chiếc thuyền đổi hướng khởi động.
Người đốt đèn quay đầu lại đi tới bên người hán tử tản bộ lên thuyền sau, trầm giọng nói:
“Lấy xuống, chúng ta nhìn xem hiệu quả thế nào.
Hán tử lên thuyền sau "Vâng" một tiếng, đưa tay đến cổ áo kéo kéo, từ trên mặt kéo xuống một tầng ngụy trang, lộ ra khuôn mặt chính là dáng dấp của Ngưu Hữu Đạo.
Dù trong lòng hai hán tử khác hiểu rõ, nhưng thấy "Ngưu Hữu Đạo" vẫn không nhịn được kinh ngạc nhìn nhau, cuối cùng tới gần kiểm tra.
Hai hán tử không phải người khác, chính là Đoạn Hổ và Ngô Tam Lưỡng sau khi dịch dung, phụng lệnh đến nơi này hành sự.
Xác nhận Ngưu Hữu Đạo giả mặt không có vấn đề gì, Đoạn Hổ lại nói:
“Cho chúng ta nhìn xem vết sẹo trên người.
Người lên thuyền lại cởi xiêm y.
Đoạn Hổ và Ngô Tam Lưỡng vây quanh hắn, tinh tế kiểm tra.
Sau khi xem qua, Ngô Tam Lưỡng chà chà thở dài nói:
“Không nhìn ra là sẹo mới. Đệ tử Quỷ Y này quả nhiên là danh bất hư truyền, bản sự thay hình đổi dạng thật thiên y vô phùng.
“Mặc vào, khôi phục che giấu.
Đoạn Hổ ra hiệu người lên thuyền khôi phục hình dạng lúc đầu.
Người lên thuyền khôi phục nguyên dạng, rốt cục không nhịn được hỏi.
“Các ngươi đến tột cùng là người nào, vì sao để ta giả mạo Ngưu Hữu Đạo?
Đoạn Hổ nói:
“Này còn trọng yếu sao?
Người lên thuyền có chút sốt ruột.

“Làm sao không trọng yếu? Ngưu Hữu Đạo đi vào Thánh cảnh, ta ở bên ngoài vừa lộ diện, dù là ai cũng biết ta là giả. Các ngươi đến cùng muốn ta làm gì?
Đoạn Hổ nói:
“Ngươi còn có lựa chọn sao? Có muốn chúng ta đuổi ngươi về sư môn, để ngươi hảo hảo giải thích ngươi là làm sao cưỡng gian rồi giết chết nữ nhi của chưởng môn hay không?
Người lên thuyền nhất thời ngậm miệng không nói.
Ngô Tam Lưỡng nói:
“Chí ít chúng ta giúp ngươi giả tạo dấu hiệu ngươi đã chết, giúp ngươi giải quyết nỗi lo về sau. Ngươi yên tâm, sự tình chúng ta đáp ứng ngươi sẽ thực hiện, chỉ cần nghe lời làm tốt, bảo đảm đời này ngươi không thiếu vinh hoa phú quý. Tuy không cách nào lại lấy bộ mặt thật gặp người, nhưng chí ít còn có thể hảo hảo sống sót, ngươi còn cần cân nhắc cái khác sao?
Người lên thuyền nói:
“Các ngươi muốn đưa ta đi đâu?
Đoạn Hổ nói:
“Đến thời điểm ngươi tự nhiên sẽ biết.
Tình huống cụ thể không có nói cho đối phương biết, thuyền chỉ đi một khoảng cách, sau khi rời xa Tề Kinh sẽ có người lấy phi cầm cỡ lớn tiếp ứng, không thể thật tốn thời gian ở trên đường.
“Đừng cúi đầu ủ rũ, trang thì phải trang giống một chút, Ngưu Hữu Đạo chân chính gặp gỡ sự tình gì cũng sẽ không ủ rũ giống ngươi.
Ngô Tam Lưỡng nhấc tay vỗ vỗ vai đối phương.
Ở chỗ xa hơn, hoặc nói là địa phương rời xa Tề Kinh.
Trên thảo nguyên đột ngột hiện ra núi rừng, có một lâm viên Hoàng gia, Kim Vương Hạo Khải cáo bệnh nghỉ ngơi đang ở đây tu dưỡng, đã rời xa trần thế náo động.
Cáo bệnh nghỉ ngơi là giả, thân thể không có vấn đề gì, loại người địa vị như hắn, bên người trường kỳ có tu sĩ trợ giúp điều trị, bệnh bình thường khó có thể xâm lấn.
Kỳ thực lần này hắn cũng mơ mơ hồ hồ, mưu sĩ Điền Quảng Phương nói người phía dưới chọc ra chút việc, kiến nghị hắn ở trước khi triều thần

công kích xin nghỉ, thời điểm này đừng tự bôi xấu ở trước mặt bệ hạ, bệ hạ không nhìn thấy hắn, nhiều lắm đưa tin trách cứ một trận, sự tình kéo một lúc sẽ đi qua.
Nhưng đã rời xa trần thế náo động, lại không thể tránh thoát hỗn loạn bên kinh thành, Kim Vương Hạo Khải đang cầm tình báo tới từ kinh thành, cả kinh nói:
“Toàn bộ trúng độc, tại sao lại như vậy? Làm sao khả năng có người có cơ hội ở trong phòng nghỉ hạ thủ?
Điền Quảng Phương vuốt râu nói:
“Họa phúc khó đoán a, xem ra Vương gia thật là hồng phúc tề thiên, vốn là trốn một chút phiền phức, không nghĩ tới lại tránh thoát một kiếp!
Nghe hắn nói như thế, Kim Vương Hạo Khải ngẩn ra, chợt minh bạch ý tứ của đối phương, có thể nói nghĩ mà sợ hãi, lòng vẫn còn sợ hãi nói:
“Tiên sinh nói thật đúng, nếu không như vậy, sợ là bản vương khó thoát kiếp này!
Ngón tay gõ gõ tình báo, bỗng ngẩn ra, tiếp đó ngửa mặt lên trời cười ha ha.
“Thật là trời cũng giúp ta!
Điền Quảng Phương kinh ngạc.
“Vương gia cớ gì cười?
Kim Vương Hạo Khải gõ tình báo nói.
“Tiên sinh là người thông minh, vì sao lại hồ đồ rồi? Ngươi xem, các hoàng tử đứng hàng triều đình toàn bộ trúng độc, chỉ bản vương một người may mắn thoát khỏi đại nạn, bây giờ vị trí thái tử ngoài ta còn ai? Ha ha ha ha...
Lại lần nữa ngửa mặt lên trời cười lớn.
“Vương gia hồ đồ!
Điền Quảng Phương gấp đến độ giậm chân.
“Đây rõ ràng là dấu hiệu đại họa lâm đầu, sao Vương gia còn cười được?

Chương 1663: Hắc Thủy Đài chi thương

Chương 1663: Hắc Thủy Đài chi thương
Trong nháy mắt Hạo Khải như bị bóp lấy cổ, kinh nghi bất định nói:
“Sao tiên sinh lại nói lời ấy?
Điền Quảng Phương nói:
“Họa phúc song hành a, Vương gia là tránh thoát một kiếp không sai, nhưng sao Vương gia không suy nghĩ một chút, các hoàng tử đứng hàng triều đình đều gặp độc thủ, chỉ có Vương gia may mắn thoát khỏi đại nạn, thay đổi Vương gia là bệ hạ, Vương gia sẽ nghĩ như thế nào?
“...
Hạo Khải ngậm miệng không nói gì, sắc mặt trắng bệch, lần này là thật không cười nổi.
Hắn ngượng ngùng nói:
“Có lẽ phụ hoàng sẽ hoài nghi ta, nhưng sự tình đích xác không phải ta làm, nhất định có thể điều tra rõ chân tướng trả ta thanh bạch.
Điền Quảng Phương nói:
“Không sai, đích xác không phải Vương gia làm, sự tình này trời biết ngươi biết ta biết, nhưng người khác sẽ nghĩ như thế nào? Vương gia đừng quên, ngươi sớm không cáo bệnh muộn không cáo bệnh, một mực ở thời điểm này cáo bệnh, lẽ nào Vương gia chết không thừa nhận liền có thể qua? Người dám làm loại sự tình này, sao có thể để người dễ dàng bắt lấy thóp? Cái nồi này không để Vương gia cõng, thì ai đến cõng đây?
Hạo Khải hô hấp dồn dập, bỗng nhiên giậm chân, chỉ vào Điền Quảng Phương quát mắng:
“Đều là ngươi làm chuyện tốt! Nếu không phải ngươi khuyên ta xin nghỉ, ta làm sao có thể cõng cái oan ức này?
Điền Quảng Phương biết hắn đang uất ức, nhắc nhở nói:

“Nếu không phải ta khuyên can, lúc này Vương gia đã thân trúng kịch độc, mệnh tại sớm tối, chết và oan ức, Vương gia chọn loại nào? Nếu như Vương gia tình nguyện chết cũng không muốn oan ức, vậy ta không lời nào để nói, bây giờ tự sát chứng minh trong sạch có khác gì đâu.
Hạo Khải nặng nề không lên tiếng, hai kết quả bày ra để chọn mà nói, như vậy khẳng định là sống tốt hơn, đối với cảm thụ cá nhân của hắn nói, từ trình độ nào đó xin nghỉ tránh thoát một kiếp càng tốt, nghĩ tới tình huống thân trúng kịch độc kề bên tử vong, hắn ngẫm lại cũng sợ hãi.
“Phụ hoàng giận dữ, sợ là ta không chết cũng tàn tật, bây giờ có thể làm sao đây, tiên sinh có kế sách gì không?
Hạo Khải thấp thỏm lo âu thỉnh giáo.
Điền Quảng Phương vuốt râu trầm ngâm nói:
“Cũng không phải không có khả năng cứu vãn. Bây giờ cũng may Vương gia không ở kinh thành, sẽ không trong nháy mắt rơi vào hiểm cảnh. Vương gia có thể nhanh rời nơi đây, tạm lảng tránh. Bệ hạ nhất định sẽ không bỏ qua truy tra, đợi bệ hạ điều tra rõ chân tướng, tự nhiên sẽ biết Vương gia bị oan uổng, đến lúc đó coi như Vương gia không thể khôi phục tước hiệu, chí ít có thể giữ được tính mạng! Bệ hạ không thiếu nhi tử, Hạo Thừa có thể ở rể Vệ quốc, chính là vết xe đổ!
Hạo Khải bi phẫn nói:
“Ngươi cũng nói, người dám làm loại sự tình này, sao có thể để người dễ dàng bắt lấy thóp, nếu như phụ hoàng không cách nào điều tra rõ chân tướng thì sao?
Điền Quảng Phương nói:
“Nếu thật như vậy, Vương gia ở lại không đi, kia chính là ngồi chờ chết!
Hạo Khải thất vọng, ha ha, lộ ra cười thảm.
“Trốn? Thiên hạ to lớn, bản vương lại có thể trốn đi đâu?
Điền Quảng Phương chắp tay nói:
“Ti chức trước vì Vương gia làm việc, cũng coi như dựa vào Vương gia nhận thức một vài người, nếu như Vương gia muốn thoát thân tránh hiểm, ti chức tự có biện pháp an bài, sẽ không để Vương gia không chỗ để đi!

Cuối cùng, dưới một phen khuyên bảo, Hạo Khải nghe Điền Quảng Phương khuyên, tùy thời thoát đi nơi đây.
Không có Hạo Khải hắn nguyện ý phối hợp, lực lượng phòng hộ bên cạnh hắn không yếu, rất khó bị mang đi dễ dàng.
Nhưng mà hắn không biết, lần trốn này, làm hắn không cách nào quay đầu lại...
Trong trạch viện của đệ tử Quỷ Y, cho phép tiến vào vài người, cho phép mấy người hỗ trợ khiêng Hạo Chân đi vào.
Trừ vương phi Thiệu Liễu Nhi, Đại Khâu Môn Xa Bất Trì, Huyền Binh Tông Tạ Long Phi, Thiên Hỏa Giáo Cao Tiệm Hậu, nhân viên tam đại phái đều mượn cơ hội này tiến vào trạch viện của đệ tử Quỷ Y.
Trong Y đường hoàn toàn yên tĩnh, không người dám lên tiếng quấy rầy, đều tĩnh lặng nhìn Vô Tâm dùng ngân châm lấy huyết thử độc, nghiệm độc, người tam đại phái phán đoán là Ngọc Thi Độc, đó chỉ là tam đại phái phán đoán, Vô Tâm hiển nhiên phải tỉ mỉ xác nhận, không thể mạo muội động thủ.
Xa Bất Trì, Tạ Long Phi, Cao Tiệm Hậu lấy một chưởng nhấn lên người Hạo Chân, tiếp tục thi pháp áp chế kịch độc trong cơ thể Hạo Chân, không dám có chút buông lỏng, cần phải kiên trì đến lúc Vô Tâm giải độc, bằng không kịch độc toàn diện bạo phát lúc nào cũng có thể sẽ chôn vùi tính mạng của Hạo Chân.
Người đều có động tác theo thói quen, Vô Tâm chăm chú giải độc cũng có động tác theo thói quen.
Thiệu Liễu Nhi bắt lấy, ánh mắt nhìn Vô Tâm thỉnh thoảng lóe qua thần sắc kinh nghi bất định, răng bạc cắn chặt môi không thả.
“Đích xác là Ngọc Thi Độc!
Vô Tâm gật đầu, sau đó nhìn đám người Xa Bất Trì nói:
“May mà các ngươi toàn lực giúp hắn áp chế độc tính, bằng không hắn từ lâu đã chết bất đắc kỳ tử. Hiện tại ta sẽ giúp hắn giải độc, hắn thân trúng kịch độc, các ngươi cần phải tiếp tục giúp hắn áp chế lại độc tính.
Xa Bất Trì gật đầu nói:
“Tiên sinh yên tâm, chúng ta nhất định dốc hết toàn lực.
Vô Tâm nói:

“Không cần các ngươi dốc hết toàn lực, pháp lực bị hụt lập tức thay người đi vào, bằng không xảy ra sự cố thì đừng oán ta.
“Vâng, tất cả nghe tiên sinh phân phó.
Ba người ngoan ngoãn gật đầu.
Thiệu Liễu Nhi cắn môi, lúc này không quá chú ý trượng phu, ánh mắt lại vẫn nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Vô Tâm.
Trong Y đường khẩn trương có thứ tự cứu trị người trúng độc, trên đường phố bên ngoài thì rối loạn, đủ loại xe ngựa tập hợp, các phương suýt chút nữa đánh đập tàn nhẫn.
Đến đều là vương phi của các phủ, hoặc phu nhân chính thất của hoàng tộc nào đó.
Lúc đầu biết ngay cả Bộ Tầm cũng không thể thỉnh cầu đệ tử Quỷ Y xuất thủ cứu trị, gia thuộc người trúng độc tự nhiên đều không mong đợi, cũng không dám dễ dàng quấy rầy.
Đợi vương phi của Anh Vương phủ Thiệu Liễu Nhi ở ngoài cửa quỳ xuống đất dập đầu, rốt cục lấy một mảnh thành tâm cảm động đệ tử Quỷ Y, nhờ được đệ tử Quỷ Y ra tay cứu trị Anh Vương Hạo Chân, tin tức vừa ra, nữ chủ nhân các phủ nhất thời ngồi không yên, có thể nói hành động nhất trí, đều cuống quýt tới rồi.
Không đến không được, mặc kệ học theo răm rắp có tác dụng hay không, cũng phải tới thử một lần, bằng không không chỉ nam nhân trong nhà chết, thân làm nữ chủ nhân e là cũng bị nước bọt dìm chết.
Rõ ràng là Thiệu Liễu Nhi làm hết sức mình nghe thiên mệnh, hết toàn lực tìm được một con đường, nhưng nữ chủ nhân các phủ khác lại ít có cảm tạ, trong lòng oán hận ngược lại không thiếu. Loại sự tình này để Thiệu Liễu Nhi mở đầu, để các nàng làm sao chịu nổi?
Then chốt là, sự tình này truyền tới tai bệ hạ, bệ hạ sẽ nhìn Thiệu Liễu Nhi thế nào, sẽ nhìn các nàng thế nào?
Một đám phụ nhân đều biết, sự tình lớn như thế không gạt được tai mắt của bệ hạ, bệ hạ khẳng định biết rồi.
Chỉ một chuyện này, danh tiếng của các vương phi hoàn toàn bị Anh Vương phi ép xuống, trong lòng các phụ nhân khỏi nói có bao nhiêu oán hận.

Có vài nữ nhân trong nội tâm thậm chí ước gì hết thảy hoàng tử đều không được cứu trợ, cũng không muốn Thiệu Liễu Nhi độc chiếm danh tiếng này.
Này không chỉ là danh tiếng bị ép, nếu hoàng tử khác đều chết, Anh Vương Hạo Chân chẳng phải sẽ độc lập triều đình, vị trí thái tử thuộc về ai? Chỉ sợ ngay cả tam đại phái cũng sẽ nghiêng về một phía chống đỡ Anh Vương!
Lúc này các xe ngựa đồng thời tới không ai nhường ai đã loạn thành một đống, ai cũng muốn tranh nhau chen lấn, thời điểm này một đám quý phụ ai cũng không chịu lạc hậu, một khi nữ nhân điên lên, nam nhân cũng phải sợ, tình cảnh có thể tưởng tượng được.
Vương phi Ngọc Vương phủThương Tuyết vạch màn xe, trước tiên bỏ xe ngựa bộ hành, sắc mặt rất khó coi.
Trước khi đến, nàng đã bị hoàng hậu tìm tới, có thể nói bị hoàng hậu cay nghiệt trào phúng, để nàng nhìn thê tử của Anh Vương như thế nào như thế nào, vì cứu trượng phu mình thả xuống tôn nghiêm của vương phi dập đầu quỳ cầu không nói, thậm chí không tiếc rút kiếm lấy tự vẫn đến bức bách.

Chương 1664: Công đức vô lượng (1)

Chương 1664: Công đức vô lượng (1)
Hoàng hậu nói, đây mới là dáng vẻ của người thê tử, nói bản thân mắt bị mù, sao không tìm được con dâu ngoan như vậy.
Liên lụy tới tính mạng của nhi tử, lần này hoàng hậu nói đích xác là rất cay nghiệt, cũng kích thích Thương Tuyết không nhẹ, nhưng bị nói không thể trả lời.
Thương Tuyết bỏ xe, nữ nhân các phủ phản ứng lại, dồn dập bỏ xe chạy tới.
Một đám quý nhân xuất hành, tùy tùng không thiếu, chủ nhân liều mạng đi về phía trước, tùy tùng cũng không dám lạc hậu, lại một phen hỗn loạn.
May là có một đội binh mã vọt tới, mang theo ý chỉ của hoàng đế đến duy trì trật tự, mới cấp tốc khống chế lại cục diện.
Từ trình độ nào đó mà nói, hoàng đế chưởng khống nhịp điệu hậu cung tranh sủng vì bản thân hưởng dụng còn hiểu rất rõ nữ nhân, chí ít biết một mặt nào đó của nữ nhân, có thể đúng lúc phái người đến can thiệp.
Chỉ thả đám quý nhân tiến vào ngõ nhỏ, các tùy tùng toàn bộ bị ngăn lại, có một hạ nhân hơi lắm miệng, thống lĩnh liền rút đao chém xuống. Máu tươi phun ra, đầu người rơi xuống đất, một thi thể ngã vào trong vũng máu co giật.
Thống lĩnh mặt không hề cảm xúc, vẫy vẫy đao, hiện trường trong nháy mắt an tĩnh!
Mà trong ngõ hẻm, ngoài cửa tiểu viện cũng không yên tĩnh, một đám quý phụ quỳ gối dập đầu cầu xin...
Hoàng cung đại nội, Hạo Vân Đồ cùng chưởng môn của tam đại phái chờ tin tức đệ tử Quỷ Y cứu trị.

Một tên thái giám đi tới, nhìn Hạo Vân Đồ bẩm báo tình huống một đám quý phụ cầu xin.
Hạo Vân Đồ nghe xong phất tay ra hiệu lui đi, sắc mặt khó coi, có thể đẹp đẽ mới lạ, một đám con dâu em dâu chị dâu của hắn chạy đến chỗ kia quỳ xuống dập đầu, còn thể thống gì, truyền đi là chuyện cười a.
Chỉ là một thầy thuốc, ỷ có mấy phần bối cảnh liền tự cao như vậy, làm Hoàng gia mất hết thể diện, đã chọc ra sát tâm của hắn.
Tuy lực ảnh hưởng của Quỷ Y rất lớn, nhưng lớn không qua quyền thế của hắn, nếu không phải Quỷ Y xuất quỷ nhập thần để người không tìm được... Nói chung sau sự tình lần này, coi như không giết được đệ tử Quỷ Y, hắn cũng hạ quyết tâm, sẽ không để Vô Tâm dễ chịu.
Coi như Vô Tâm cứu nhi tử hắn, hắn cũng sẽ không chút cảm kích, quyết tâm cho đệ tử Quỷ Y một chút màu sắc nhìn xem!
Rất nhanh, sự tình trước mắt bị hắn ném ra sau đầu, nhi tử chết sống cũng không trọng yếu.
Bộ Tầm mang đến tình huống càng khẩn cấp, đại quân đi trợ giúp Vệ quốc xảy ra vấn đề, điều hành thất thường, có ba đạo thẳng đến kinh thành.
“Xảy ra chuyện gì?
Hạo Vân Đồ khiếp sợ.
Không bao lâu, tin tức của Hô Diên Vô Hận cũng tới, đề cập đại quân dị thường, hỏi hoàng đế phải chăng hạ lệnh ba đường nhân mã lùi lại?
Căn bản không có sự tình, Hạo Vân Đồ lập tức ý thức được xảy ra vấn đề.
Ngay sau đó tu sĩ của tam đại phái theo quân cũng lục tục truyền đến tin tức hỏi thăm tình huống.
Rất nhanh, mấy con phi cầm cỡ lớn mang theo tu sĩ của tam đại phái hỏa tốc rời đi, lao tới các lộ đại quân.
Vấn đề loạn tượng ở chỗ nào, không khó xác định rõ ràng, rất nhanh liền điều tra rõ là trung khu đưa tin bị ngoại địch công hãm, ba đường đại quân lao tới kinh thành căn bản tiếp không được tình báo chân thực, cũng phát không ra tình báo chân thực. May là không phải hết thảy trung khu đưa tin đều bị công hãm, chỉ có ba đường nhân mã kia.

Muốn lấy loại thủ đoạn này triệt để điều khiển nhân mã Tề quốc là căn bản không thể, tối đa chỉ là trì trệ một chút.
Hạo Vân Đồ dưới cơn thịnh nộ, lực lượng của Giáo Sự Đài nhất thời điên cuồng, toàn diện thanh tra.
Nước qua lưu ngân, lực lượng của Giáo Sự Đài cắn vào manh mối không tiếc giá lớn truy tra, thậm chí thà giết sai cũng không buông tha.
Một chiến trường để Hắc Thủy Đài Tấn quốc và Giáo Sự Đài Vệ quốc đọ sức ở mỗi phương hướng oanh oanh liệt liệt triển khai, nhưng địa phương đọ sức đa số là ở địa bàn Tề quốc.
Mấy trăm năm qua Tấn quốc ở Tề quốc phát triển diễn sinh ra mạng lưới tình báo bí mật, không biết bao nhiêu đời người tâm huyết cùng rất nhiều người trả giá sinh mệnh xây dựng ra con đường, bởi vì chiến dịch này bại lộ, tổn thất thảm trọng, gặp tổn hại to lớn khó có thể chịu đựng!
Nhưng đối với Tấn quốc mà nói, này là sự tình trong dự liệu, vì chống đỡ kế hoạch lần này của Thiệu Bình Ba, Tấn quốc vốn là vận dụng lực lượng quốc gia toàn diện chống đỡ, chỉ cần trận chiến này có thể thắng, trả giá lại lớn cũng đáng.
Hoặc là nói vốn có ý muốn hy sinh một vài người.
Này là một trận chém giết không nhìn thấy ngọn lửa chiến tranh, này là một trận quyết đấu ở trong bóng tối, người tham dự cơ hồ vĩnh viễn không bao giờ có thể thấy được ánh sáng.
Người thắng không dám dương danh, không thể nói bản thân làm cái gì, không thể nói bản thân giết bao nhiêu kẻ địch.
Người chết cũng không thể như chiến sĩ trên chiến trường dựng bia chép sử, thậm chí không thể tiết lộ vì sao mà chết.
Nguyên nhân đều giống nhau, bằng không rất dễ dàng bị tìm hiểu nguồn gốc.
Người sống vô danh, người chết vắng vẻ.
Nhìn danh sách tổ chức tình báo của hai nước liều mạng hy sinh đầy rẫy, đại nội tổng quản của Tấn quốc Đào Lược ngồi ở dưới ánh đèn nhắm mắt không nói, khóe mắt ngậm lấy lệ quang.
Hắn khóc, thế nhưng không có khóc lên, tổn thất quá thảm trọng, Hắc Thủy Đài bao nhiêu đời người kinh doanh tâm huyết, những người này

khi chết đều gọi ra một tiếng "lão tổ tông", hắn biết bản thân xin lỗi những người này.
“Lão tổ tông, không thể lại đấu như vậy nữa, kia là sân nhà của Tề quốc, các huynh đệ tổn thất quá lớn, tiếp tục đấu nữa không có bất kỳ ý nghĩa, nên đúng lúc rút đi, như vậy còn có thể ở bên kia bảo tồn một chút hương hỏa!
Một hán tử đến đây bẩm báo khóc ồ ồ, quá khốc liệt rồi!
“Ài!
Đào Lược ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, mở hai mắt ra, dùng tay áo lau lệ, lắc đầu nói:
“Có ý nghĩa hay không ngươi ta nói không tính, có ý nghĩa hay không ngươi rất nhanh sẽ minh bạch.
“Ý nghĩa ở đâu?
Hán tử đến đây bẩm báo yêu cầu đáp án.
Đào Lược lắc đầu, không nói cho hắn biết đáp án, cũng không thể nói, đây là tuyệt mật, trừ mấy người hạt nhân, thì không được đối ngoại tiết lộ.
Nhưng đích xác như Đào Lược nói, không bao lâu sau, hán tử biết đáp án, biết các huynh đệ hy sinh ý nghĩa ở đâu...
Ngay khi Tề quốc đuổi bắt Thiệu Bình Ba không lâu, bên Vệ quốc cũng triển khai lùng bắt đồng dạng.
Thiệu Bình Ba còn chưa rời Tề quốc, cho dù biết Tề quốc lùng bắt hắn, hắn y nguyên mạo hiểm lưu lại, không có biện pháp, tiếp đến còn có kế hoạch càng lớn, không tự mình tọa trấn chỉ huy mà nói, giao cho người khác hắn căn bản không yên lòng.
Hắn trốn ở trong một trạm dịch cách Tề Kinh không tính quá xa, hắn phải tận lực tới gần trung khu Tề quốc, để nhanh chóng nắm giữ thế cục biến hóa.
Địa phương là Hắc Thủy Đài của Tấn quốc chuẩn bị.
Phụ trách trạm dịch này là quan lại Tề quốc, nhưng bị Hắc Thủy Đài phái nhân thủ tới đánh vào bộ máy hành chính của Tề quốc. Trạm dịch này là hậu thủ của Hắc Thủy Đài, mục đích chuẩn bị là một khi gặp gỡ sự kiện to lớn, dùng để làm tiếp ứng.

Thí dụ như một khi triều đình Tấn quốc có yêu cầu, nơi đây có thể yểm hộ nhân viên quan trọng rút lui.
Bởi vì chức năng to lớn, nên vì bảo mật, không có bất kỳ liên hệ nào với nhân viên ẩn núp khác ở Tề quốc, trực thuộc trung khu của Hắc Thủy Đài Tấn quốc.
Trạm dịch này vẫn chưa dùng qua lần nào, Thiệu Bình Ba là người mở hàng.
Thiệu Bình Ba trốn ở trong địa đạo dưới trạm dịch, chịu đựng âm u ẩm ướt, như một con chuột lẩn trốn.
Dưới ánh đuốc, nhìn tình báo trong tay, Thiệu Bình Ba nói thầm.
“Quả nhiên là hắn! Quả nhiên là một lòng muốn ta chết!
Tình báo là tin tức bên Vệ quốc lùng bắt Thiệu Bình Ba hắn.
“Ai?
Thiệu Tam Tỉnh không rõ.
Thiệu Bình Ba chậm rãi thở ra một hơi, khí tức nghiêm nghị.
“Ngưu Hữu Đạo! Ta suy đoán không sai, biết Thánh cảnh cản không được hắn, hắn quả nhiên đã xây dựng ra con đường liên lạc trong ngoài Thánh cảnh.
“Ngưu Hữu Đạo?
Thiệu Tam Tỉnh mờ mịt không rõ, không biết hắn nói cái gì.

Chương 1665: Công đức vô lượng (2)

Chương 1665: Công đức vô lượng (2)
Bất quá hắn biết Ngưu Hữu Đạo, biết đã thành tâm bệnh của đại công tử. Lúc trước Ngưu Hữu Đạo kia nhiều lần làm đại công tử tức giận đến nôn ra máu, hiện nay đại công tử tu dưỡng nhiều năm, khí huyết tạm ổn, thế nhưng tại sao lại dính dáng đến Ngưu Hữu Đạo?
Hắn mơ hồ có chút lo lắng, đại công tử ngủ đông nhiều năm, lẽ nào vừa xuất sơn lại phải cùng Ngưu Hữu Đạo giao thủ sao?
Nói thật, đừng nói Thiệu Bình Ba, ngay cả hắn vẫn hầu ở bên người Thiệu Bình Ba, cũng có chút bị Ngưu Hữu Đạo dọa sợ, vừa nghe đến ba chữ "Ngưu Hữu Đạo" liền có chút bỡ ngỡ.
Thiệu Bình Ba ở trên tay Ngưu Hữu Đạo ăn bao nhiêu lần thảm bại, bị làm cho giết huynh thí mẫu, bị Ngưu Hữu Đạo làm tiếng xấu lan xa, thậm chí bị Ngưu Hữu Đạo truy sát suýt chút nữa mất mạng, hắn vẫn hầu ở bên người Thiệu Bình Ba là tự mình trải qua.
Thời điểm nguy hiểm nhất, Thiệu Tam Tỉnh biết Thiệu Bình Ba bị Ngưu Hữu Đạo bức đến mức độ gì.
Hắn luôn rất kính phục bản sự của Thiệu Bình Ba, nhưng đại công tử có bản lĩnh như thế, vẫn nhiều lần bị Ngưu Hữu Đạo đè đánh, còn đánh rất thảm!
Hắn giống như Thiệu Bình Ba, biết Ngưu Hữu Đạo đáng sợ như thế nào!
Lại cùng đối thủ cũ giao phong lần nữa, trong lòng Thiệu Tam Tỉnh rất không chắc chắn, nghe được danh tự kia cũng đã có chút khiếp đảm, thử hỏi:
“Hắn không phải bị vây ở trong Thánh cảnh sao?
Tâm tình của Thiệu Bình Ba trầm trọng, không có tâm tình phí lời giải thích, lại nhìn tình báo trong tay lần nữa.

Theo người khác, vẻn vẹn là một phần tin tức có quan hệ bên Vệ quốc lùng bắt hắn mà thôi, nhưng theo hắn, sau lưng tình báo để lộ ra tin tức là ý vị sâu xa.
Giống như lúc trước hắn và người bên Phiêu Miểu Các nói chuyện, nghi vấn các loại khả năng hắn bị lộ bí mật, hắn hoài nghi Ngưu Hữu Đạo, thế nhưng tồn tại khá nhiều nhân tố khác, các loại khả năng đều có, cho nên không dám xác định là Ngưu Hữu Đạo.
Nhưng tin tức này tới nói rõ một vấn đề, người muốn xuống tay với hắn không thể xác định hắn ở Vệ kinh hay ở Tề Kinh, cũng chính là nói, không phải bên Tấn quốc để lộ bí mật, cũng bài trừ khả năng thế lực khác dò hỏi ra tung tích của hắn.
Ngược lại xác minh suy đoán của hắn!
Suy nghĩ một lúc, Thiệu Bình Ba ngẩng đầu lên nói:
“Phát tin tức cho vị kia, nói cho hắn, ta xác định chính là Ngưu Hữu Đạo, để bên kia mau chóng cho ta tình huống của Ngưu Hữu Đạo ở trong Thánh cảnh!
Thật đấu với Ngưu Hữu Đạo nữa sao? Thiệu Tam Tỉnh có chút hãi hùng khiếp vía, thử nhắc nhở nói:
“Vừa nãy ý tứ của Đại công tử có phải nói Ngưu Hữu Đạo che giấu Thánh cảnh liên hệ bên ngoài hay không? Nếu thật như vậy, sao đại công tử không báo tình huống cho Thánh cảnh, để Ngưu Hữu Đạo chịu không nổi?
Thiệu Bình Ba lạnh lùng nói.
“Ấu trĩ!
“Vâng!
Thiệu Tam Tỉnh có chút lúng túng nói:
“Ta liền đi phát tin tức.
Dứt lời xoay người rời đi.
“Chờ đã.
Thiệu Bình Ba kêu lại hắn, hỏi:
“Tình huống của Hạo Chân thế nào?
Thiệu Tam Tỉnh nói:
“Sau khi rời trạch viện, không thấy bên Anh Vương phủ có động tĩnh dị thường gì, xem tình huống hắn là thoát hiểm.

Thiệu Bình Ba khẽ vuốt cằm.
“Xem ra đệ tử Quỷ Y đích xác là danh bất hư truyền.
Trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu Thiệu Liễu Nhi biến thành quả phụ, hắn thật không biết nên làm sao đi đối mặt muội muội. Sự tình hạ độc là ai làm, có quan hệ tới hắn sớm muộn gì cũng sẽ bạo lộ ra. Chỉ cần Hạo Chân không sao, sau này Thiệu Liễu Nhi oán hận hắn như thế nào, hắn cũng không để ý.
Chỉ cần Thiệu Liễu Nhi có thể sống tốt, oán hận thì oán hận đi, hai huynh muội nên duy trì một khoảng cách nhỏ, trước mắt đối với Thiệu Liễu Nhi mà nói là một loại bảo hộ.
Nhưng Thiệu Tam Tỉnh nhắc nhở nói:
“Hắc Thủy Đài gửi thư, đối với hành vi của đại công tử tựa hồ có chút bất mãn.
Hắc Thủy Đài được biết kế hoạch trọng đại như vậy lại lỡ mất một khâu ở đệ tử Quỷ Y, vậy mà không giải quyết đệ tử Quỷ Y đi, để đệ tử Quỷ Y xuất thủ cứu sống những người trúng độc, làm thủ đoạn hạ độc không dễ dàng thành công không phát huy ra hiệu quả càng lớn, kết quả này làm Hắc Thủy Đài rất không thỏa mãn.
Hắc Thủy Đài hy vọng hoàng tộc của Tề quốc chết một mảnh, hy vọng tạo thành nội loạn càng lớn.
Đặc biệt là biết Thiệu Liễu Nhi là người thứ nhất quỳ cầu đệ tử Quỷ Y xuất thủ cứu trị, Hắc Thủy Đài càng ngày càng hoài nghi hành vi của Thiệu Bình Ba, hoài nghi Thiệu Bình Ba ở trong hành động to lớn như vậy lẫn lộn tư tình cá nhân.
Cũng đích xác là lẫn lộn tư tình cá nhân, lợi dụng lực lượng của Hắc Thủy Đài ở Tề Kinh đặt bẫy, muốn Hạo Chân tránh thoát một kiếp, chỉ là ra ngoài ý muốn mà thôi, loại sự tình này sao có thể giấu được Tấn quốc.
Thiệu Bình Ba trầm mặc nói:
“Không phải ta đã giải thích sao?
Thiệu Tam Tỉnh nói:
“Chỉ sợ loại giải thích này bọn hắn không hắn sẽ tin, lần này bởi vì kế hoạch của đại công tử, nhân viên nằm vùng của Hắc Thủy Đài ở Tề quốc chết quá nhiều.

Thiệu Bình Ba nói:
“Chỉ cần sự tình thành công, có tin hay không không trọng yếu. Đưa tin Hắc Thủy Đài, bên Tần quốc cần phải kéo tiếp, gây chút áp lực cho hai người Điền, Mã, có thể thả ra lời đồn La Chiếu muốn thay hai người rồi!
“Vâng!
Thiệu Tam Tỉnh lĩnh mệnh rời đi.
...
Đến lúc một đệ tử hoàng tộc cuối cùng được mang ra tiểu viện, trong trạch viện rốt cục thanh tĩnh, Vô Tâm mệt đến ngất ngư rốt cục ngồi phịch ở trên ghế nghỉ ngơi.
Hoàng tộc trúng độc cứu một người lại tới một người, Vô Tâm là ba ngày ba đêm không chợp mắt.
Vốn những người còn lại trúng độc kiên trì không được lâu như thế, nên hắn trước tiên lấy thuốc tạm thời áp chế lại độc tính, cộng thêm một đám tu sĩ phối hợp, sau đó mới có thời gian cứu trị từng cái.
Vốn hắn chỉ dự định cứu Hạo Chân, những người khác chết sống căn bản không để ý.
Nhưng bởi vì một câu nói của Nhan Bảo Như, làm Vô Tâm dùng hết toàn lực cứu trị hoàng tộc trúng độc.
Sau khi giải độc cho Hạo Chân, Nhan Bảo Như nhìn thấy một mảnh quý phụ ở bên ngoài quỳ cầu xin, nói một câu:
“Hạo Chân tránh thoát tai kiếp, nếu người khác không thể tránh thoát một kiếp, sợ là những nữ nhân này sẽ hận chết Thiệu Liễu Nhi, Thiệu Liễu Nhi tất thành cái đích cho mọi người chỉ trích!
Nhan Bảo Như nói không phải không có đạo lý, nữ nhân khẳng định càng hiểu rõ tâm tư nữ nhân hơn nam nhân.
Bởi vì câu nói này, Vô Tâm đại phát từ bi, cũng cứu đám hoàng tộc trúng độc kia một mạng.
“Lần này tiên sinh công đức vô lượng, toàn bộ hoàng tộc Tề quốc sợ là đều phải cảm tạ ngài, tiên sinh có thể an tâm nghỉ ngơi.
Quách Mạn cười, đắp cho hắn một cái chăn bông.
“Công đức vô lượng? Ta không có nghe sư phó khuyên, chỉ sợ là phiền phức bắt đầu.
Vô Tâm uể oải buông tiếng thở dài.

Quách Mạn kinh ngạc.
“Phiền phức? Sao tiên sinh lại nói lời ấy?
Vô Tâm khẽ lắc đầu, không muốn nói, cũng không thể nói.
Lúc trước hắn muốn xuất sơn, sư phó hắn Quỷ Y không đồng ý, nói lòng người hiểm ác, y thuật càng cao siêu, bản thân càng nguy hiểm.
Cho dù là sư phó hắn, cái gọi là tính tình cổ quái, hoặc thần long thấy đầu mà không thấy đuôi cũng là bị bất đắc dĩ, hắn minh bạch nỗi khổ tâm của sư phó.
Dùng lời sư phó nói, đối mặt bên ngoài khẩn cầu, không dính líu vào bất kỳ thế lực, vô hại với bất kỳ thế lực nào, tất cả đều giữ một khoảng cách, mới là phương pháp tự vệ tốt nhất!
Tuy lực ảnh hưởng của Quỷ Y rất lớn, nhưng đối với một vài người mà nói, chẳng là cái thá gì!
Nhưng ngày hôm nay hắn không nghe sư phó nói, một lần cứu nhiều hoàng tộc Tề quốc như thế!
“Vương phi, ngài làm sao vậy?
Trong phòng kêu lên sợ hãi, hai thị nữ nghe tiếng đi vào cực kỳ lo lắng.
Thiệu Liễu Nhi thở hồng hộc, bộ dạng sợ hãi không thôi, thậm chí đầu chảy đầy mồ hôi lạnh.
Ở bên giường bệnh của Hạo Chân cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi hầu hạ mấy ngày, mãi đến khi pháp sư trăm phần trăm xác nhận Hạo Chân không có chuyện gì, nàng mới thư giãn, cũng không chịu đựng được, rốt cục nằm xuống nghỉ ngơi.

Chương 1666: Này chỉ là bắt đầu

Chương 1666: Này chỉ là bắt đầu
Nhưng ác mộng lại đến rồi, ác mộng ngâm mình trong lồng heo đã lâu không xuất hiện lại xuất hiện lần nữa, hơn nữa còn xuất hiện nội dung mới, nàng từ trong ác mộng giật mình tỉnh lại. Cho dù thức tỉnh, nàng cũng thật lâu khó có thể phục hồi tinh thần lại.
Thư sinh kia hỏi nàng, nói chờ ba năm, vì cái gì không chờ hắn.
Nàng liều mạng giải thích, nói rằng hắn đã chết rồi.
Nhưng thư sinh kia lặp đi lặp lại hỏi nàng vì cái gì không chờ hắn, cuối cùng thậm chí từ trong tay áo rút ra ngân châm, đâm về Hạo Chân, còn đâm về phía nhi tử nàng.
Có suy nghĩ, thì có mộng, có thể mơ ra loại mộng này, là bởi vì nàng nhận ra được cái gì, cũng là vì tâm sinh áy náy.
Mặc kệ nàng có thừa nhận hay không, hai người đã từng chân tâm yêu nhau, trừ khi không có tiếp xúc, bằng không không gạt được đối phương.
Ở trong trạch viện đệ tử Quỷ Y, nàng đột nhiên minh bạch, không phải bộ dạng giống, là thư sinh kia đến rồi, Đàm Diệu Hiển đến rồi.
Kết hợp thời gian đệ tử Quỷ Y xuất hiện ở Tề Kinh, nàng rõ ràng minh bạch, Đàm Diệu Hiển không có quên nàng, là đến tìm nàng, đoạn thời gian đó vừa vặn là ba năm đến thực hiện ước hẹn.
Không cần lại nói cái gì, nàng có thể xác nhận, Vô Tâm chính là người lúc trước mình không tiếc giá lớn bỏ trốn theo kia, người nàng từng yêu chết đi sống lại kia.
Nàng không rõ ràng vì sao Đàm Diệu Hiển đến Tề Kinh lâu như thế lại không tìm nàng, đã không tìm nàng, vì sao lại ở Tề Kinh không rời đi.
Nàng không biết ba năm kia Đàm Diệu Hiển đến tột cùng trải qua cái gì, không biết tại sao Đàm Diệu Hiển lại trở thành đệ tử Quỷ Y thần long

thấy đầu mà không thấy đuôi.
Không phải Thiệu Bình Ba nói đã giết Đàm Diệu Hiển sao? Lẽ nào là lừa gạt mình? Kỳ thực căn bản không có giết, chỉ vì lừa gạt bản thân gả đến Tề quốc sao?
Đã không có chết, ba năm kia, hắn còn sống, vì cái gì không liên hệ mình? Vì sao một chút tăm hơi cũng không có?
Lúc trước nàng ngày đêm nhớ hắn, lẽ nào hắn một chút cũng không nhớ mình, nhịn được không liên hệ mình sao?
Đã không cho mình bất kỳ tin tức, vì cái gì lại phải đợi đến mình cưới chồng lại xuất hiện? Để nàng làm sao chịu nổi!
Nàng không phải trách Đàm Diệu Hiển, lấy hiểu biết của nàng với Đàm Diệu Hiển, nàng cảm thấy Đàm Diệu Hiển nhất định là có nguyên nhân gì bất đắc dĩ mới không liên hệ nàng.
Nàng khóc, tĩnh lặng ngồi ở trên giường, lệ rơi đầy mặt.
Năm đó Thiệu Bình Ba nói, trong ba năm, mặc kệ Đàm Diệu Hiển ở nghề nghiệp nào, chỉ cần có thể làm ra tiền đồ, liền đáp ứng gả nàng cho hắn.
Nói là nói như vậy, thế nhưng nằm mơ cũng không nghĩ tới, Đàm Diệu Hiển vậy mà thành đệ tử Quỷ Y, thư sinh có vẻ như cực kỳ vô dụng, tay trói gà không chặt kia vậy mà thành đệ tử Quỷ Y danh chấn thiên hạ, ngay cả một đám hoàng tộc cũng phải quỳ gối dưới chân hắn cầu xin.
Thành tựu như vậy, lúc trước chỉ sợ Thiệu Bình Ba nằm mơ cũng sẽ không nghĩ tới, nếu như lúc trước Thiệu Bình Ba biết Đàm Diệu Hiển sẽ có thành tựu như thế, chỉ sợ cũng không dám buộc nàng gả tới Tề quốc, có lẽ còn đến nịnh bợ Đàm Diệu Hiển.
Thư sinh vô dụng kia rốt cục có tiền đồ, hơn nữa cực kỳ có tiền đồ, để người có nằm mơ cũng chẳng ngờ, đã không cần lo lắng vấn đề áo cơm... Thiệu Liễu Nhi si ngốc nở nụ cười, rơi lệ mỉm cười, nàng không biết bản thân có nên vì hắn cảm thấy cao hứng hay không.
Thấy vương phi cử chỉ như điên rồ, lúc thì khóc, lúc thì cười, vừa cười lại khóc, hô hoán như thế nào cũng không phản ứng, hai thị nữ bị dọa hỏng rồi.
Một người nhìn người còn lại nói:
“Nhanh đi, nhanh đi mời pháp sư tới xem một chút.

Một thị nữ khác vừa mới quay người, bỗng nhiên Thiệu Liễu Nhi lên tiếng.
“Không cần, ta không sao.
Nhấc tay áo lau nước mắt, lại hỏi:
“Ta ngủ bao lâu?
Thị nữ nói:
“Đã ngủ một ngày một đêm, ngài thật quá mệt mỏi.
Thiệu Liễu Nhi lại hỏi:
“Vương gia thế nào rồi?
Thị nữ nói:
“Vương gia đã tỉnh, sau khi ngươi ngủ không lâu, Vương gia liền tỉnh rồi.
“Thay y phục!
Thiệu Liễu Nhi lập tức đứng dậy.
Sau khi rửa mặt thay y phục, nàng đi xem nhi tử một chút, thấy nhi tử đang ngủ say, sau đó mới vội vã chạy tới bên giường bệnh của Hạo Chân.
Hạo Chân đã tỉnh, đang từ từ khôi phục, trên gương mặt đã có huyết sắc.
Ngọc Thi Độc, sau khi độc phát chết bất đắc kỳ tử, nghe nói thi thể sẽ biến thành trong suốt, giống như thây khô ngọc thạch, cho nên độc này mới mang tên "Ngọc Thi Độc".
Nhìn Thiệu Liễu Nhi ngồi ở bên giường ôn nhu thăm hỏi, Hạo Chân mỉm cười.
“Nghe nói ngươi mệt ngủ rất lâu.
Thiệu Liễu Nhi nói:
“Ngài mới thật là dọa ta sống không nổi.
“Đến!
Hạo Chân đưa tay ra hiệu nàng cúi người qua.
Thiệu Liễu Nhi nghi hoặc không rõ, nhưng vẫn cúi người.
Hạo Chân đưa tay ra, ngón tay kéo cổ áo của nàng xuống, nhìn vết thương trên cổ hỏi:
“Sao lại làm mình bị thương? Đau không?
Thiệu Liễu Nhi thế mới biết hắn là muốn xem cái này, nhấn tay hắn, dùng chăn che lại.

“Một chút thương tích nhỏ, không đau, không sao cả.
Hạo Chân nói:
“Sau này đừng dại dột như thế, vạn nhất ngươi xung động quá mức ta đi nơi nào tìm vương phi?
Thiệu Liễu Nhi cười khổ nói:
“Lúc đó thiếp thân thật không có biện pháp, chỉ có thể là bất cứ giá nào.
Hạo Chân lộ ra ý cười ôn nhu, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng.
“Chuyện đã xảy ra, sau khi ta tỉnh lại, Xa tiên sinh đều nói cho ta biết. Ngay cả Bộ Tầm tự mình đi cầu cũng vô dụng, mà nàng lại làm được. Vì cứu ta, nàng rút kiếm lấy tự vẫn uy hiếp, quỳ gối ở trước cửa dập đầu vô số lần, cầu xin vô số lần, cuối cùng ngay cả đứng cũng không đứng lên nổi, mới đổi được Vô Tâm tiên sinh đại phát từ bi, ủy khuất nàng rồi.
Thiệu Liễu Nhi nhét tay hắn về trong chăn.
“Vương gia, này đều là ta nên làm.
Hạo Chân nói:
“Có vợ như thế, còn cầu mong gì. Liễu Nhi, cái mạng này của bản vương là nàng cứu.
“Vương gia nói quá lời...
Thiệu Liễu Nhi không muốn kể công, nói đến sự tình Vô Tâm, nàng lại có chút thất thần, ngơ ngác.
Mãi đến khi Hạo Chân lay lay nàng, mới làm nàng tỉnh lại.
“Nghe nói mấy ngày nay nàng không chợp mắt, có phải quá mệt mỏi hay không? Mệt thì trở về nghỉ ngơi, không cần thủ ở chỗ ta, ta không có chuyện gì. Người đâu, đưa vương phi trở về nghỉ ngơi!
...
Vô Tâm cũng tỉnh rồi, không để ai quấy rầy, lẻ loi nằm ở trong đình viện, trông ánh trăng trên bầu trời đêm, suy nghĩ xuất thần.
Ở Tề Kinh lâu như thế, người vẫn muốn gặp nhưng không dám thấy rốt cục nhìn thấy, hắn vốn định hỏi nàng vì sao không tuân thủ ước hẹn, vì sao gả cho người khác.
Hắn vốn định trả thù hết thảy người chia rẽ bọn hắn, hắn muốn trả thù Thiệu Bình Ba, hắn muốn trả thù Ngưu Hữu Đạo, thậm chí hắn hy vọng giết người chiếm giữ nàng.

Nhưng kết quả thì sao, hắn lại đi cứu nam nhân của nàng, cứu sống nam nhân kia để đối phương cùng nàng sớm chiều gần nhau, mà hắn chỉ có thể lẻ loi nhìn ánh trăng, hắn không biết bản thân làm cái gì.
Hắn nhớ tới tình hình năm đó mình vừa tỉnh lại, thân ở trong không gian đầy bình bình lon lon tràn ngập mùi thuốc.
Khi biết lão đầu cứu mình là Quỷ Y đại danh đỉnh đỉnh, hắn nhớ tới ước hẹn ba năm của Thiệu Bình Ba, phải có tiền đồ mới bằng lòng gả Thiệu Liễu Nhi cho hắn, hắn liền điên cuồng cầu xin Quỷ Y thu hắn làm đồ, không tiếc giá lớn bắt lấy cơ hội này.
Lão đầu bị hắn dằn vặt không kiên nhẫn, qua loa hắn, ném một quyển sách thuốc cho hắn, nói trong vòng ba ngày nếu hắn có thể học thuộc lòng, liền đáp ứng thu hắn làm đồ.
Kết quả hắn làm được, này cũng là sự tình duy nhất hắn am hiểu nhất, lão đầu im lặng không có nuốt lời, thu hắn làm đệ tử.
Càng làm cho lão đầu ngoài ý muốn là, đồ đệ ngốc của mình, một thư sinh cổ hủ vô dụng, vậy mà có thiên phú phương diện này, học y rất nhanh, là thầy thuốctrời sinh, có chút cảm giác va vào bảo bối.
Thế nhưng lão đầu biết mục đích hắn học y là vì cái gì, là vì nữ nhân, lão đầu không muốn để cho hắn xuất sơn, để hắn quên những thị thị phi phi kia.

Chương 1667: Trẫm thật hận! (1)

Chương 1667: Trẫm thật hận! (1)
Hắn không chịu, lão đầu lại làm khó dễ hắn, nói muốn có tiền đồ đầu tiên phải học được bản sự của mình, bằng không đi ra ngoài làm trò cười cho thiên hạ không nói, còn sẽ hỏng thanh danh của hắn, như vậy cũng không tính có tiền đồ, có tư cách gì cưới người ta? Lão đầu đưa ra 108 chứng bệnh, nói chỉ cần có thể chữa lành những bệnh này, mới xem như chân chính xuất sư.
Vì xuất sư, vì ước hẹn ba năm, hắn kéo thân thể bệnh hoạn điên cuồng học tập, trong dược cốc có tất cả điều kiện học tập hắn muốn, hắn ham học hỏi như khát.
Cuối cùng, trước khi thầy trò phân biệt, lão đầu nhìn đệ tử im lặng không nói, hắn vĩnh viễn nhớ kỹ.
Hắn hoàn thành điều kiện xuất sư của sư phó, không chỉ hoàn thành, còn hoàn thành ở trước ước hẹn ba năm.
Lão đầu nói thiên phú của hắn rất tốt, thật không hy vọng hắn đổ ở trên nhi nữ tình trường, cũng căn dặn rất nhiều.
Sau khi rời dược cốc, hắn mới minh bạch sư phó nói là có ý gì, Thiệu Liễu Nhi đã cưới chồng, trước đó sư phó hắn là đã biết, chỉ là không đành lòng nói cho hắn chân tướng mà thôi, hiện tại thân thể hắn không chịu nổi kích thích.
Xuất sơn sự tình thứ nhất, là tiện thể hoàn thành một chuyện lão đầu bàn giao, người nhà sư đệ gặp gỡ phiền phức, để hắn đi giải độc cho người nhà sư đệ...
Mặt ngoài Tề Kinh nhìn như bình tĩnh, nhưng ở ngoài Tề Kinh là chân chính gió nổi mây vần, chú định sẽ khuấy lên toàn bộ Tề quốc.
Trải qua thời gian dài kín đáo mưu tính, vận dụng lực lượng tình báo cường đại của Tấn quốc, không tiếc giá lớn công phá trung khu thông tin

dưới trướng Hô Diên Vô Hận, chỉ vì giúp Thiệu Bình Ba đoạt tiên cơ, Thiệu Bình Ba biết như vậy đối với Tề quốc, đối với viện quân không tạo được ảnh hưởng gì, tối đa chỉ có thể kéo đại quân mấy ngày mà thôi.
Toàn bộ Tề quốc, con đường liên lạc khắp mọi mặt quá nhiều, quá dễ dàng xuyên thủng âm mưu, căn bản không thể chân chính khống chế năng lực thông tin của quân Tề.
Nhưng này chính là hiệu quả hắn muốn tạo thành, tuy sự tình nhỏ, nhưng đứng ở lập trường Tề quốc đến xem, là con đường thông tin của quân đội bị kẻ địch khống chế, như vậ còn làm sao đánh trận? Diệt quốc cũng có khả năng a, động tác này khẳng định sẽ gây nên Giáo Sự Đài toàn lực quét sạch mầm họa.
Trước tiên là hoàng tộc trúng độc, dẫn ra lực lượng của Giáo Sự Đài.
Tiếp đến là đại quân tác chiến mất khống chế, dẫn tới lực lượng Giáo Sự Đài toàn diện phản công.
Sự kiện liên tiếp cơ hồ điều động hết thảy lực lượng của Giáo Sự Đài.
Đối tượng mà Giáo Sự Đài toàn diện phản công sau đó phân cao thấp, Thiệu Bình Ba đã giúp bọn hắn chuẩn bị tốt.
Công phá trung khu thông tin của quân Tề chính là mồi, này chính là một cái bẫy liên hoàn.
Vì công phá trung khu thông tin của quân Tề, mà không tiếc bất cứ giá nào hành động, dẫn đến mạng lưới tình báo ẩn núp của Hắc Thủy Đài không thể tránh khỏi bị bại lộ chính là mồi nhử.
Sự kiện nghiêm trọng, không tiếc giá lớn thả mồi nhử, làm Thiệu Bình Ba thành công điều động, hấp dẫn lực lượng của Giáo Sự Đài, này vẻn vẹn chỉ là bắt đầu!
Hậu thủ chân chính là Tây Viện Đại Vương Hạo Vân Thắng và Kim Vương Hạo Khải.
Hạo Vân Thắng và Hạo Khải phản, thân đệ đệ và nhi tử của hoàng đế tạo phản rồi!
Nói là hai người tạo phản, nhưng chủ lực tạo phản thực chất chỉ là Kim Vương Hạo Khải.
Hoàng đế vẫn trước sau khống chế Hạo Vân Thắng, từ trình độ nào đó là luôn chèn ép, tuy lúc trước thượng vị từng được đệ đệ chống đỡ, nhưng sau khi nắm giữ hoàng quyền lại chưa từng khách khí, một núi không

thể chứa hai cọp là chí lý, từng bước cướp đoạt binh quyền của Hạo Vân Thắng, chỉ cho đãi ngộ nhàn tản, quản lý hoàng thất… trên tay chưa nắm giữ lực lượng thực chất gì.
Hạo Vân Thắng đối với ca ca tự nhiên lòng mang oán hận, năm đó suất quân đẫm máu chém giết, ủng hộ ca ca thượng vị, kết quả không đổi lấy được chỗ tốt trong tưởng tượng, trái lại không bằng lúc trước. Càng làm hắn phẫn hận là, một chân của mình bị Hô Diên Vô Hận làm tàn, vậy mà hoàng đế cũng mở một con mắt nhắm một con mắt.
Nếu có cơ hội, sợ là Hạo Vân Thắng đã sớm ước gì tạo phản, phát tiết mối hận trong lòng, nhưng căn bản không có thực lực tạo phản, chỉ dám ở sau lưng làm chút động tác.
Mà đối với Hạo Khải, không nói Hạo Vân Đồ ôm chờ mong, trên thực tế đối với nhi tử đến tuổi đều sẽ cho cơ hội rèn luyện nhất định, hoặc là nói cho phép những nhi tử kia có một ít thành viên nòng cốt của mình tiến tới rèn luyện.
Mà hoàng tử được địa vị nhất định, tự nhiên đều sẽ có một ít người nương nhờ vào.
Không giống Tây Viện Đại Vương Hạo Vân Thắng, quan viên triều đình đứng thành hàng như thế nào đi nữa, cũng sẽ không có người đứng bên hắn, trừ khi đầu óc có bệnh.
Nhưng đối với Thiệu Bình Ba mà nói, có chút sự tình tới tìm Kim Vương Hạo Khải đi làm mà nói, Hạo Khải là không thể đáp ứng, mà Tây Viện Đại Vương Hạo Vân Thắng chính là điểm để hắn phát lực, là then chốt để bức Hạo Khải tạo phản.
Khi Hạo Khải thoát đi Hoàng gia lâm viên, liền bị Thiệu Bình Ba xách cổ, dắt mũi, không cách nào quay đầu lại được.
Sau khi Hạo Khải thoát đi kinh sợ phát hiện, phụ hoàng lại phái người đi lâm viên lùng bắt hắn, nếu không đi sớm, sợ là đã thân hãm nhà tù.
Mà sau khi trốn, cũng phát hiện bản thân giải thích không rõ, nếu không phải mình hạ độc, vì sao phải trốn?
Đã không có dũng khí trở về đối mặt, trở về hậu quả không thể chịu đựng, hiềm nghi hạ độc không nói, cộng thêm sự tình chạy trốn, hắn biết, vị trí thái tử còn có hoàng vị đã triệt để vô duyên. Hắn cũng biết, trước đây sự tình nhằm vào huynh đệ hoàng tộc, tất nhiên có một đống

người nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, hắn quá rõ ràng kết cục của người thất bại khi tranh đấu hoàng quyền, kết cục là hắn không cách nào đối mặt.
Coi như hắn muốn trở về, cũng không thể quay về, mưu sĩ ở bên người khuyên, đứt đoạn mất mộng tưởng của hắn.
Không trở về làm sao lo liệu? Trốn cả đời? Ở dưới người hữu tâm điều khiển, không ai nguyện ý cùng hắn đi trốn cả đời, hắn một người đi trốn cả đời? Hắn một người ngay cả sinh hoạt cơ bản cũng khó tự gánh vác, lấy cái gì đi trốn? Chỉ sợ tránh không khỏi ngày mai sẽ phải bị tóm!
Chờ bị tóm sao? Mưu sĩ bên người kiến nghị thành hy vọng duy nhất của hắn, cấu kết Tấn quốc, cầm binh tự lập!
Mưu sĩ bên người khuyên bảo rất có đạo lý, này là cơ hội duy nhất, lúc này chính là thời cơ đại quân Tề quốc trắng trợn viện trợ Vệ quốc, nội bộ Tề quốc trống vắng, mà Tấn quốc mưu đồ tỏ rõ, chỉ cần Hạo Khải nguyện ý nương nhờ vào Tấn quốc, Tấn quốc nhất định sẽ đại lực chống đỡ.
Chỉ cần mưu đồ chiến lược của Tấn quốc thực hiện được, không nói vọng tưởng hoàng vị Tề quốc, ít nhất có thể giữ được tính mạng, còn có thể bảo vệ vinh hoa phú quý, cười nhìn đối thủ lúc trước bị bắt thành tù nhân.
Hạo Khải không có lựa chọn, chỉ có thể như vậy, cấp tốc liên hệ nhân viên phe mình.
Dù Kim Vương bỏ trốn, triều đình đã phòng bị, khẩn cấp hạ chỉ bắt giam người của thế lực Kim Vương. Nhưng kế hoạch của Thiệu Bình Ba từng bước triển khai, ép chặt nhịp điệu của triều đình Tề quốc, động tác của triều đình luôn muộn một bước.
Thế lực Kim Vương nhất hệ cũng bị Kim Vương làm cho không còn biện pháp, Kim Vương vừa đổ, người phe phái Kim Vương sẽ không thể tránh khỏi gặp thanh tẩy, vì tự vệ, chỉ có thể theo.
Nhưng lực lượng tu sĩ Tề quốc không thể dễ dàng đi theo tạo phản, không có lực lượng tu sĩ chống đỡ, phản quân căn bản không chịu nổi dằn vặt.
Nhưng hết thảy đều chuẩn bị tốt, ở dưới Thiệu Bình Ba tọa trấn sai phái, sớm có đại lượng tu sĩ Tấn quốc bí mật lẻn vào, cấp tốc nội ứng ngoại

hợp với lực lượng của Kim Vương, tiến hành tàn sát tu sĩ không theo quân, lót đường cho Kim Vương Hạo Khải tạo phản toàn diện.
Tấn quốc điều động đại lượng tu sĩ tham dự phối hợp sự tình này, làm lực lượng tu sĩ Tấn quốc đồng thời giao chiến với hai nước cực kỳ khẩn trương, điều phối rất khó khăn.

Chương 1668: Trẫm thật hận! (2)

Chương 1668: Trẫm thật hận! (2)
Thế nhưng ở dưới mưu kế tỉ mỉ của Thiệu Bình Ba, Tấn quốc lại có thể cùng hai nước liều mạng lực lượng ngang nhau.
Trong nội bộ Vệ quốc, ở dưới Thiệu Bình Ba đầu độc, rất nhiều tu sĩ và chư hầu lợi ích bị ảnh hưởng đung đưa bất định, Vệ quốc không cách nào sai phái tất cả, đủ để lực lượng tu sĩ của Tấn quốc chặn được.
Mà nội bộ Tề quốc, bởi vì theo đại quân viện trợ Vệ quốc, đã dời đi đại lượng tu sĩ, Tấn quốc chia lực lượng tu sĩ tới hiệp trợ Kim Vương cũng đủ để chặn lại.
Còn có thể hiệp trợ Kim Vương đánh thắng hay không, này không trọng yếu.
Thiệu Bình Ba, hoặc nói là Tấn quốc, căn bản không mong đợi Kim Vương Hạo Khải có thể chống đỡ được toàn bộ lực lượng của Tề quốc.
Tất cả hứa hẹn đều là bọt nước, có thể thành thì tốt, không thể thành, Kim Vương Hạo Khải cùng với thế lực của hắn chết sống, Thiệu Bình Ba và Tấn quốc sẽ không quan tâm, mục đích là muốn bức đại quân của Hô Diên Vô Hận hồi viên, tranh thủ thời gian cho Tấn quốc thuận lợi đánh hạ Vệ quốc.
Một khi Kim Vương Hạo Khải bại cục đã định, tu sĩ Tấn quốc sẽ không bồi theo chịu chết, mà nhanh chóng rút đi.
Lực lượng Hắc Thủy Đài tiến vào Tề quốc hy sinh to lớn đổi lấy kế hoạch của Thiệu Bình Ba được thuận lợi tiến hành.
Hút ra đại lượng lực lượng của Giáo Sự Đài, cộng thêm điên cuồng phản công, làm Hắc Thủy Đài nắm giữ mạch lạc nhất định, cũng nhằm vào nơi trống vắng tiến hành phản kích, để Kim Vương khởi sự có thời gian triệu tập nhân mã.

Lực lượng của Giáo Sự Đài thiếu hụt, không thể đúng lúc phát hiện phòng bị, làm triều đình Tề quốc phản ứng trì độn, dẫn đến không thể đúng lúc sai phái binh mã ngăn cản nhân mã của Kim Vương tập kết, dẫn đến lỡ mất thời cơ chặn lại tốt nhất.
Thiệu Bình Ba không tiếc hy sinh lực lượng của Hắc Thủy Đài, muốn chỉ là một cơ hội như thế mà thôi!
Ở trong mắt người Hắc Thủy Đài, hy sinh nhiều người như vậy chỉ vì một cơ hội, thực sự không đáng. Nhưng ở trong mắt triều đình Tấn quốc, việc quan hệ tới toàn bộ chiến lược, trả giá lại lớn cũng đáng, không tiếc giá lớn toàn lực chống đỡ kế hoạch của Thiệu Bình Ba.
Đợi Tề quốc phản ứng lại, nhân mã của Kim Vương đã hỏa tốc tập kết, Tây Viện Đại Vương Hạo Vân Thắng cũng tụ tập hơn vạn nhân mã lao tới nương nhờ vào Kim Vương, hắn thực không làm ra quá nhiều nhân thủ. Ở dưới Tấn quốc can thiệp, hắn chỉ có thể đi theo Hạo Khải.
Mà lúc này ở dưới Thiệu Bình Ba không ngừng bố cục, lực ảnh hưởng lại hiện lên lần nữa, mà này cũng là kết quả mà Thiệu Bình Ba mong muốn nhất.
Khi các nơi nhận được tin tức Kim Vương Hạo Khải và Tây Viện Đại Vương tạo phản, phản ứng đầu tiên vậy mà là chần chừ, sau đó triều đình khẩn cấp hạ quân lệnh tới cũng sản sinh hoài nghi, lo lắng là phe địch lại phá hoại, lo đi kiểm tra trung khu thông tin phải chăng bị người khống chế. Bao quát Hô Diên Vô Hận sau khi nhận được tin tức, cũng là trước tiên gửi mật thư hỏi triều đình xác định. Có vết xe đổ, này là chuyện không cách nào tránh khỏi.
Kể cả hơn vạn nhân mã của Tây Viện Đại Vương Hạo Vân Thắng, Kim Vương Hạo Khải tập kết gần mười lăm vạn binh mã.
Tuy chỉ có mười lăm vạn nhân mã, nhưng dưới tình huống nội bộ Tề quốc binh lực trọng yếu thiếu hụt, nhân mã chủ lực chạy về phía Vệ quốc, còn phải phòng bị bên Tấn quốc, lại thêm đại lượng tu sĩ của Tấn quốc trước một bước chạy tới chống đỡ, mười lăm vạn nhân mã một đường công thành cướp đất, tạo thành tư thế bao phủ cả nước.
Quan viên địa phương đối mặt thế không thể đỡ, không ít người mở thành đầu hàng, sau khi đầu hàng tự nhiên không tránh khỏi lên tiếng trách cứ triều đình, trách cứ hôn quân vô đạo!

Mà Tây Viện Đại Vương Hạo Vân Thắng lấy thân phận quản lý hoàng tộc nhiều năm, ngang nhiên lên tiếng, chỉ trích hoàng vị của Hạo Vân Đồ lai lịch bất chính, tàn sát huynh đệ, ngay cả nhi tử cũng không nhìn nổi mà phản hắn, hiệu triệu hoàng tộc hợp lực lật đổ Hạo Vân Đồ.
Đương nhiên, hoàng tộc Hạo thị không thể bởi vì những chỉ trích này liền đi tạo phản, nhưng đối với danh dự của Hạo Vân Đồ ảnh hưởng cực kỳ to lớn.
Mười lăm vạn phản quân, một đường bao phủ, mang theo thanh niên trai tráng và loạn dân, dần dần thành năm mươi vạn!
“Nghiệt súc!
Hạo Vân Đồ dưới cơn thịnh nộ không nghĩ tới nhi tử của mình sẽ tạo phản, một cước đạp lăn cái bàn trong Ngự thư phòng, gương mặt tức giận đến tái xanh.
Bọn thái giám hầu hạ sợ đến nơm nớp lo sợ, ngay cả Bộ Tầm cũng không dám thở lớn tiếng, toàn bộ hoàng cung nơm nớp lo sợ, các quý nhân ở hậu cung bình thường đấu đến đấu đi cũng yên tĩnh, không dám trêu ra chút sự tình gì.
Các quý nhân rất rõ ràng, thời điểm này mạng như rơm rác, ai dám gây sự chính là tìm chết.
Bạch!
Hạo Vân Đồ rút kiếm chém vào cột nhà, nghiến răng nghiến lợi.
“Trẫm thật hận!
Hắn hận cũng không phải không có lý do, Hạo Vân Thắng là thân đệ đệ của hắn, chính vì nhớ phần tình nghĩa này, thêm nữa đệ đệ vì hắn leo lên hoàng vị lập xuống công lao hãn mã, cho nên hắn đối với Hạo Vân Thắng ở sau lưng làm một chút sự tình vẫn mở một con mắt nhắm một con mắt, chưa từng đuổi tận giết tuyệt, ít nhiều cũng lo lắng ngôn luận ảnh hưởng.
Còn Hạo Khải, mẫu thân của Hạo Khải là nữ nhân hắn đã từng yêu nhất, vì cứu hắn bị loạn tiễn bắn thành con nhím, là giúp hắn ngăn tên, là chết ở trong lồng ngực hắn, trước khi lâm chung còn miệng ngậm máu tươi nhờ hắn chăm sóc nhi tử.
Hắn vốn muốn lập Hạo Khải làm thái tử, cũng có ý để Hạo Khải kế thừa hoàng vị.

Nhưng Hạo Khải năng lực thực có hạn, không đáng trọng dụng, để hắn làm sao có thể dễ dàng giao một quốc gia cho đối phương?
Mặc dù biết Hạo Khải đôi lúc làm bậy, nhưng hắn nể tình thê tử đã chết, không có quá làm khó dễ, vẫn cho nhi tử cơ hội.
Không thể nghĩ tới, hắn nhớ tình huynh đệ cha con, vậy mà đối phương lại ra tay độc sát cả hoàng tộc.
Chuyện đến nước này, hắn làm sao có thể không biết người hạ độc chính là đệ đệ Hạo Vân Thắng. Lúc trước hắn cướp đoạt binh quyền của Hạo Vân Thắng, từ trình độ nào đó là muốn bảo đảm đệ đệ một mạng, không có thực quyền, Hạo Vân Thắng sẽ không có biện pháp đi tới con đường không thể quay đầu, sẽ không gây ra sát tâm của hắn. Nhưng ý nghĩ của hắn sai rồi!
Đại nhi tử mà mình hết lần này tới lần khác cho cơ hội, vậy mà để ngoại địch chui chỗ trống.
Có lẽ ở trong mắt người khác, hoàng đế như hắn vô tình vô nghĩa, nhưng mình khoan dung độ lượng bao nhiêu chỉ có hắn rõ ràng nhất.
Hắn hận lúc trước không có đuổi tận giết tuyệt Hạo Vân Thắng, hắn hận mình không sớm phế nhi tử kia, để hai người song song gây thành hậu quả bây giờ.
Hắn hận mình không làm được đế vương vô tình chân chính!
“Phong! Phong! Phong!
Ngoài thành, đại quân tập kết, phát sinh tiếng hô giống như biển gầm, tuy chỉ có vạn kỵ binh, nhưng khí thế to lớn.
Phát ra khẩu hiệu, cùng Hắc Phong Kỵ của Tề quốc năm đó không khác nhau chút nào!
Hô Diên Uy và huynh trưởng người mặc chiến giáp, hai người cưỡi trên lưng ngựa, sóng vai từ trong cửa thành lao ra, vọt vào trong đại quân, huynh trưởng hắn vung cánh tay hô to:
“Xuất phát!
Vạn kỵ cấp tốc thay đổi phương hướng, có hàng vạn con ngựa chạy chồm, đi theo rời đi.
Hô Diên Uy xung phong ở phía trước không cảm thụ đến thế cục nguy hiểm chút nào, trái lại hăng hái, cực kỳ hưng phấn, này là lần thứ nhất hắn theo quân xuất chinh, làm phó tướng cho huynh trưởng!

Một vạn kỵ binh chính là nhân mã Hô Diên Vô Hận lưu lại, chính là Kiêu Kỵ quân lưu thủ kinh thành.
Vì tiêu diệt phản quân, Hạo Vân Đồ hạ lệnh cho Hô Diên Vô Hận quay về, nhưng Hô Diên Vô Hận kháng lệnh không theo, cự không phát binh bình phản, kiên trì kế hoạch tác chiến lúc trước.
Tướng ở bên ngoài, có thể không nghe thánh chỉ, Hạo Vân Đồ không làm gì được Hô Diên Vô Hận, lại không thể lâm trận đổi tướng, chỉ có thể tập kết nhân mã trong nước bình phản.
Vì sớm ngày bình phản, Hạo Vân Đồ phát động Kiêu Kỵ quân tinh nhuệ lưu thủ kinh thành.

Chương 1669: Nữ hoàng

Chương 1669: Nữ hoàng
Điều động Kiêu Kỵ quân tự nhiên có nguyên nhân, thủ thành vốn không phải kỵ binh am hiểu, kỵ binh am hiểu là tiến công trên chiến trường.
Hạo Vân Đồ lệnh trưởng tử của Hô Diên Vô Hận làm chủ tướng, không có biện pháp, Kiêu Kỵ quân vẫn nắm ở trong tay Hô Diên gia, người khác sợ là chỉ huy không được.
Hô Diên Uy không nhịn được, chủ động xin đi đánh giặc, Hạo Vân Đồ vui vẻ đáp ứng, lệnh làm phó tướng.
Hạo Thanh Thanh tới chậm, lúc leo lên đầu tường, chỉ nhìn thấy khói bụi cuồn cuộn, không khỏi quệt miệng.
Nàng là đến tiễn đưa Hô Diên Uy, vốn không muốn đến, là hoàng hậu lặp đi lặp lại khuyên bảo mới đến, kết quả phiền phiền nhiễu nhiễu tới chậm, không thể đúng lúc tiễn đưa, chỉ nhìn thấy một trận khói bụi, nghe được tiếng vó ngựa ầm ầm mơ hồ truyền đến.
...
“Đối mặt áp lực lớn như vậy, Hô Diên Vô Hận lại kháng chỉ không theo!
Thiệu Bình Ba trốn ở trong địa đạo, bồi hồi ở dưới ánh đèn nhìn tình báo truyền đến, nhíu mày trầm ngâm, không nghĩ tới Hô Diên Vô Hận sẽ ngang nhiên kháng chỉ.
Người khác bình ngoại trước tiên an nội, nhưng vị thượng tướng quân này hiển nhiên là kiên trì bình nội trước tiên an ngoại, muốn đánh bại thế tiến công của Tấn quốc trước.
Đã như thế, trước đó một loạt kế hoạch kéo dài quân Tề của hắn chẳng khác nào phí công, Hô Diên Vô Hận căn bản không có thời gian để ý.
Sau khi do dự, Thiệu Bình Ba ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng.
“Yên Sơn Minh, Tề Vô Hận, Hô Diên Vô Hận này không hổ là trụ cột Tề quốc, người này không chết, sợ là Tấn quốc phải phí nhiều công phu!

Thiệu Tam Tỉnh nói:
“Đại công tử, làm sao bây giờ? Có cần nghĩ biện pháp khác nhằm vào Hô Diên Vô Hận hay không?
Thiệu Bình Ba lắc đầu nói:
“Âm mưu quỷ kế lên không được mặt bàn chỉ có thể hữu dụng ở dưới mặt bàn, đối mặt Hô Diên Vô Hận bày mưu nghĩ kế, đại quân rong ruổi ngang dọc, căn bản không làm nên chuyện gì.
Trả tin tức trên tay cho đối phương.
“Sự tình chiến trường không phải sở trưởng của ta, ngông cuồng nhúng tay có khả năng sẽ chữa lợn lành thành lợn què, tiếp đến sự tình hai quân đối chọi giao chiến phải giao cho những tướng quân kia đi ứng đối. Ta đã làm nền cho bọn hắn đến mức độ như vậy, hắn là hữu dụng với bọn hắn. Hỏa tốc trả lời tin tức đi!
“Vâng!
Thiệu Tam Tỉnh lĩnh mệnh.
...
Biên cảnh Tấn Vệ, đại quân Tấn quốc toàn diện áp sát, phát động thế tiến công toàn diện với Vệ quốc, quân tâm sĩ khí Vệ quốc chuẩn bị không đủ khó chặn được thế tiến công hổ lang của quân Tấn.
Ở trong Vệ quốc, mưu tính của Thiệu Bình Ba phát huy tác dụng to lớn, đại quân Doãn Trừ đông tiến cơ hồ thông suốt, cơ hồ tùy ý đại quân Doãn Trừ tiến quân thần tốc, ven đường nhân mã Vệ quốc cơ hồ là tự mình bịt mắt cho đi.
Tin tức truyền đến, Huyền Vi bi phẫn muốn thổ huyết, sau khi triều đình truyền chỉ, nhân mã ở trên tuyến đường đại quân Doãn Trừ đông tiến ngoài miệng đáp ứng rất tốt, nhưng hành động thực tế là một chuyện khác. Sau khi tin tức đại quân tiền tuyến giao chiến thất bại truyền ra, thái độ của thủ quân trên tuyến đường Doãn Trừ đông tiến càng thêm do dự, có chút thậm chí tiếp tế lương thảo cho đại quân Doãn Trừ.
Này làm Huyền Vi làm sao có thể không tức giận đến thổ huyết, đối mặt quần thần, bi phẫn gào thét.
“Quốc tặc!
“Tướng công!

Đường Nghi đột nhiên chạy vào đại điện, không để ý ánh mắt triều thần kinh ngạc, bước nhanh đến bên tai Huyền Vi thì thầm.
Huyền Vi kinh hãi đến biến sắc.
“Cái gì?
Sau đó không để ý dáng vẻ, ném triều chính mặc kệ, thoảng thốt chạy nhanh ra, Đường Nghi một đường đi cùng.
Trong điện, chưởng môn Linh Hư Phủ Thường Lâm Tiên, chưởng môn Thủ Chính Các Tàng Phong, chưởng môn Đại Nhạc Sơn Lạc Ngôn Chân vốn bởi vì thế cục bất lợi mà sắc mặt nghiêm nghị, lúc này ánh mắt giao nhau, sau đó cũng vội vàng ra đại điện xem động tĩnh, ném một đám triều thần hai mặt nhìn nhau không biết nguyên nhân...
Tây Môn Tình Không ngồi xếp bằng trên mặt đất, miệng mũi có vết máu, sắc mặt vàng bệch, nhắm mắt điều tức không nói.
Huyền Vi chạy vào vừa nhìn thấy, nhất thời quỳ đến trước mặt, ôm hắn, thất kinh nói:
“Tình Không, ngươi làm sao vậy? Ngươi đừng dọa ta!
Tây Môn Tình Không mở hai mắt, bình tĩnh nói:
“Có người hạ độc ở trong nước trà của ta.
“Làm sao có khả năng?
Huyền Vi khiếp sợ, người bên cạnh nàng đều là tâm phúc tuyển chọn tỉ mỉ, không có khả năng làm ra chuyện này.
Tây Môn Tình Không lại nhắm hai mắt, Huyền Vi vội hỏi:
“Ai làm?
Đường Nghi bước nhanh đến khuyên nhủ:
“Tướng công, Tây Môn Tiên Sinh đang thi pháp áp chế độc tính trong cơ thể, đừng quấy rầy!
Huyền Vi kinh hoảng, sau đó nổi giận đùng đùng đi ra, triệu tập người trong đình viện đến hỏi.
“Ai làm?
Hỏi tới hỏi lui đều nói không biết, ngược lại là Đường Nghi thử nói.
“Trước đó đệ tử trong phái nhìn thấy Phò mã qua một chuyến, không biết...
“Đường chưởng môn, lời nói không có chứng cứ đừng nói loạn!
Chưởng môn Đại Nhạc Sơn Lạc Ngôn Chân trầm giọng quát.

“Ngươi có biết ngươi nói cái gì hay không? Ngươi muốn phá hoại hai nước Vệ Tề kết minh sao?
Đường Nghi chỉ có thể ngậm miệng.
Mắt Huyền Vi sáng lên, lạnh lùng nói:
“Bắt Hạo Thừa tới cho ta!
Không bao lâu, Hạo Thừa liền bị "mời" đến, Huyền Vi lớn tiếng chất vấn.
“Không phải ta làm, đừng mưu hại ta.
Hạo Thừa thản nhiên nói, sau đó lại bổ túc một câu.
“Chết thì chết, có cái gì phải lo lắng chứ.
Huyền Vi cắn răng nói:
“Cũng chính là nói, ngươi thừa nhận là ngươi làm?
Hạo Thừa nói:
“Ta nói rồi, không phải ta làm.
Huyền Vi nói:
“Vậy vì sao ngươi chú hắn chết?
Hạo Thừa nổi giận.
“Huyền Vi, ngươi coi ta là đứa ngốc sao? Buổi tối các ngươi ở chung một phòng coi ta là cái gì? Bản vương biết mình ở rể Vệ quốc là làm gì, nhưng các ngươi không khỏi quá mức đi, ngay cả một chút kiêng húy cũng không có, coi Tề quốc ta là cái gì? Ta không chú hắn chết, còn phải chúc mừng hắn sao?
Trên thực tế độc đích xác là hắn hạ, cũng chỉ có thân phận như hắn ra vào nơi đây mới để người không tiện ngăn cản.
Có chút sự tình hắn vốn không biết, thế nhưng ở dưới người hữu tâm dụ dỗ, buổi tối ngày nào đó dụ hắn đến ngoài tẩm cung của Huyền Vi, để hắn biết nam nữ trong phòng làm gì. Hắn cũng là nam nhân, tuy biết mình ở rể làm gì, nhưng tâm bi phẫn có thể tưởng tượng được.
Sau đó hắn không tránh khỏi hỏi người hữu tâm để mình biết những sự tình này là có ý gì.
Được biết ý đồ của người hữu tâm, có người hữu tâm bảo đảm, hắn không cố kỵ, ở dưới người hữu tâm an bài, tìm đúng thời cơ hạ thủ.
Huyền Vi bị hắn nói mặt đỏ bừng, cùng Tây Môn Tình Không tằng tịu với nhau, dù sao không phải sự tình hào quang gì, bị vạch trần tại chỗ,

tất nhiên là lúng túng.
Nhưng hiện tại nàng không cố kỵ được nhiều như vậy, lạnh lùng nói:
“Được, ngươi không thừa nhận có phải hay không, ta có rất nhiều biện pháp để ngươi mở miệng. Người đâu, dẫn hắn đi, nghiêm hình tra hỏi!
Hạo Thừa nhất thời hoảng rồi.
“Huyền Vi, ngươi coi Tề quốc ta là bùn nắm sao?
Nhưng hù dọa vô dụng, thị vệ như hổ như sói nhào tới, bắt hắn lại.
Huyền Vi cười gằn.
“Ngươi có tin coi như ta giết ngươi, chỉ cần ta báo một tiếng ngươi là phát bệnh chết bất đắc kỳ tử, Tề quốc cũng sẽ coi như cái gì cũng không biết hay không!
“Chờ đã!
Chưởng môn Linh Hư Phủ Thường Lâm Tiên lên tiếng, phất tay ra hiệu, vài tên đệ tử Thủ Chính Các tiến lên, đoạt Hạo Thừa lại, cũng lệnh người bảo hộ Hạo Thừa.
Huyền Vi lạnh lùng nói:
“Thường chưởng môn, ngươi có ý gì?
Thường Lâm Tiên than thở nói:
“Tướng công, tâm tình của ngươi ta có thể lý giải, ngươi nói cũng không sai, coi như ngươi giết hắn, Tề quốc vì đại cục suy nghĩ, cũng sẽ coi như không biết. Nhưng ngươi có nghĩ qua nội bộ Vệ quốc chúng ta không, ngươi giết hoàng tử Tề quốc, chẳng phải để lòng người bàng hoàng? Tam đại phái chúng ta là sẽ không cho phép ngươi động hắn, coi như muốn giết, cũng không phải hiện tại, đợi thế cục ổn định, ngươi muốn giết muốn chém, tùy ý ngươi, tam đại phái tuyệt đối không can dự!
Chưởng môn Thủ Chính Các Tàng Phong tiến lên một bước.
“Nói đến lòng người Vệ quốc, đang có chuyện quan trọng muốn báo cho tướng công."

Chương 1670: Tần quốc xuất binh (1)

Chương 1670: Tần quốc xuất binh (1)
Sau đó quay đầu lại vẫy tay ra hiệu.
Rất nhanh, một đám triều thần vọt tới, dồn dập quỳ xuống ở trước mặt Huyền Vi, đồng thời cao giọng khẩn cầu:
“Xin tướng công đăng cơ xưng đế! Xin tướng công đăng cơ xưng đế...
Đối mặt quần thần khẩn cầu, Huyền Vi kinh ngạc đến ngây người, bọn hắn muốn ủng hộ nàng làm hoàng đế!
Nếu thế cục chiến trường có lợi, bọn hắn sẽ không như vậy, bây giờ chiến sự bất lợi, mọi người cần phải có sự tình làm phấn chấn lòng người, trên dưới Vệ quốc đều biết Huyền Vi có khả năng, lúc này ủng hộ Huyền Vi thượng vị chính là cử chỉ ổn định lòng người.
Hiện tại đối mặt thế cục hỗn loạn, cho dù có một chút chỗ tốt, những người này cũng sẽ như bắt lấy nhánh cỏ cứu mạng.
Đối với chuyện này, Huyền Vi tự nhiên là không đáp ứng, cho dù muốn đáp ứng, về tình về lý cũng sẽ không vội vã đáp ứng.
Nhân viên không liên quan lui về phía sau, Huyền Vi trở lại trong phòng, ngồi quỳ ở trước mặt Tây Môn Tình Không, khóc lóc nói.
“Là ta hại ngươi!
Tây Môn Tình Không mở mắt, có thể nói cái gì? Cuối cùng lại nhắm mắt, tận lực định thần áp chế độc tính trong cơ thể.
Huyền Vi gào khóc một trận bỗng nhiên đứng dậy, bước nhanh ra ngoài, tìm tới Đường Nghi, giọng căm hận nói:
“Hạo Thừa thân ở trong cung, từ đâu lấy được kịch độc? Nếu như không có thủ vệ nơi này phối hợp, sao có thể tìm được thời cơ hạ độc chuẩn xác? Muội tử, ta đã không mong đợi tam đại phái đi cứu Tình Không, bọn hắn không làm khó dễ đã là vạn hạnh, sự tình cứu trị Tình Không, ta liền nhờ Thượng Thanh Tông.

“Minh bạch.
Đường Nghi gật đầu, mọi người đều không ngốc, nhưng sự tình không có chứng cứ không cách nào chỉ trích, một khi xé rách mặt, Tây Môn Tình Không chỉ có thể bị chết càng nhanh.
Nàng gọi ba vị trưởng lão của Thượng Thanh Tông tới, nhưng đối mặt Tây Môn Tình Không bị trúng độc đều bó tay toàn tập, thời điểm Huyền Vi nghĩ tất cả biện pháp tìm người cứu trị, ba vị trưởng lão của Thượng Thanh Tông chỉ có thể tận lực liên thủ, áp chế độc tính trong cơ thể Tây Môn Tình Không.
Tây Môn Tình Không ra sức kéo dài tánh mạng, mà ngoại giới tiếng hô khẩn cầu Huyền Vi đăng cơ lại từ từ tăng vọt.
Cuối cùng, Huyền Vi từ chối mấy lần cuối cùng đáp ứng đăng cơ làm nữ hoàng!
Quần thần khẩn cấp xử lý sự tình này, mà ngày đăng cơ, thời điểm Huyền Vi mặc thử hoàng bào, Đường Nghi lại lần nữa khẩn cấp tìm tới Huyền Vi.
Biết nàng có lời, Huyền Vi cho lui cung nữ thái giám, lúc này Đường Nghi mới thấp giọng nói.
“Tướng công, có người đưa mật thư đến Thượng Thanh Tông, chỉ điểm biện pháp giải cứu Tây Môn Tiên Sinh.
Huyền Vi vội hỏi:
“Người nào chỉ điểm?
Đường Nghi lắc đầu nói:
“Không biết.
Sau đó lấy mật thư ra cho đối phương xem.
Huyền Vi khẩn cấp mở mật thư, chỉ thấy trong thư nói, nhanh chóng đưa Tây Môn Tình Không đi Tề quốc, cử mật sứ tâm phúc bái kiến Tề hoàng, để Tề hoàng lệnh Anh Vương phi Thiệu Liễu Nhi khẩn cầu đệ tử Quỷ Y Vô Tâm, Vô Tâm chắc chắn xuất thủ cứu giúp, có thể bảo đảm tính mạng của Tây Môn Tình Không!
Xem xong thư, Huyền Vi có chút do dự bất quyết.
Đường Nghi nhắc nhở nói:
“Nghe nói trước đó hoàng tộc Tề quốc tập thể trúng độc, chính là Thiệu Liễu Nhi cầu động đệ tử Quỷ Y ra tay, làm hoàng tộc Tề quốc trúng độc

tránh thoát một kiếp.
Huyền Vi nói:
“Sự tình này ta tự nhiên biết, thậm chí khả năng biết nhiều hơn ngươi, chính bởi vì biết... nên biết Vô Tâm tiên sinh kia không hẳn sẽ nhiều lần ra tay, vạn nhất không được, tình huống của Tình Không như vậy lại đưa đi, đến bên kia càng thêm bó tay toàn tập, qua lại trì hoãn thời gian, còn có thể chờ được hắn sống sót trở về sao?
Đường Nghi nói:
“Tướng công còn có lựa chọn khác sao?
“Đúng vậy!
Huyền Vi ngửa mặt lên trời thở dài.
Đường Nghi nói:
“Người chỉ điểm ngôn từ chuẩn xác, nói vậy hắn có nắm chắc, bằng không cũng không tất yếu bỏ công sức ở trên thân một người sắp chết, không có bất kỳ ý nghĩa.
Huyền Vi xoay người, bỗng bắt lấy cánh tay Đường Nghi, cẩn thận dặn dò nói:
“Trước kia có thật nhiều người khuyên ta đăng cơ, ta không muốn soán vị là một chuyện, cái khác chính là không muốn hại Tình Không, một khi ta lên đài, tam đại phái không dung được Tình Không, cho nên sự tình này quyết không thể để tam đại phái biết được. Hiện tại ta sắp đăng cơ, lực chú ý của tam đại phái sẽ bị dời đi, chính là cơ hội tốt để Tình Không thoát thân. Muội tử, ngươi tự mình đi Tề quốc gặp mặt Tề hoàng một chuyến, Thượng Thanh Tông cần phải giúp ta đưa Tình Không đến an toàn.
Đường Nghi chắp tay nói:
“Thượng Thanh Tông nhất định dốc hết toàn lực, không phụ tướng công giao phó!
Sau đó lại có chút do dự.
“Chỉ là ta ở trước mặt Tề hoàng người nhỏ, lời nhẹ…
Huyền Vi không nói hai lời, xoay người bước nhanh đi tới bên bàn, tự mình viết một phong thư giao cho Đường Nghi...
Điển lễ long trọng, trong thanh âm khen ngợi, Huyền Vi mặc hoàng bào leo lên hoàng vị, tiếp nhận quần thần hành lễ, chính thức trở thành nữ

hoàng Vệ quốc, toàn diện chấp chưởng đại quyền bấp bênh của Vệ quốc.
Tin tức nữ hoàng đăng cơ rất nhanh truyền bá toàn bộ Vệ quốc, không biết bao nhiêu người ôm lấy chờ mong, hy vọng nàng có năng lực hóa giải nguy cơ.
Huyền Thừa Thiên bị giam lỏng ở trong lãnh cung nhận được thông báo, ngửa mặt lên trời cười lớn.
“Huyền Vi, tiện nhân, lòng muông dạ thú rốt cục bại lộ rồi! Tiện nhân, trời tất thu ngươi...
Các loại chửi bới vang vọng ở trong lãnh cung, nhưng không người để ý tới.
Sau khi đăng cơ, tam đại phái của Vệ quốc phát hiện không đúng, phát hiện Tây Môn Tình Không biết mất, theo lý thuyết sau khi Tây Môn Tình Không trúng độc, Đường Nghi nên hầu ở bên người Huyền Vi mới đúng, nhưng Đường Nghi cũng không thấy. Tam đại phái lập tức điều tra, nhưng không biết hướng đi của hai người, phát hiện ngay cả nhân viên quan trọng của Thượng Thanh Tông cũng biến mất.
Phi cầm cỡ lớn trong hoàng cung cũng thiếu ba con, hướng đi không rõ, tìm Huyền Vi hỏi, Huyền Vi lại hàm hồ không nói!
Ở dưới thế cục này, tam đại phái không tiện biểu lộ ra ý đồ muốn diệt Tây Môn Tình Không, Huyền Vi không trả lời, bọn hắn cũng không có biện pháp.
Sau đó các đại sự dồn dập báo tới, hướng đi của Tây Môn Tình Không rất nhanh bị mọi người ném ra sau đầu.
Tần quốc đưa đến tin tức, tuy Tần quốc không trực tiếp xuất binh, nhưng dự định tiếp nhận Tây Bình Quan, lai sứ tỏ rõ quan hệ lợi hại khi khống chế Tây Bình Quan.
Tỏ rõ các điểm quan trọng giống như Mông Sơn Minh báo cho Tần quốc, chỉ là không kịp lúc dựa theo Mông Sơn Minh nhắc nhở đi chấp hành, chậm trễ hồi lâu, rất có mùi vị mất bò mới lo làm chuồng.
Ý tứ của Tần quốc là trước tiên khống chế Tây Bình Quan, chuẩn bị cho đại quân đến tiếp sau tiến vào Vệ quốc.
Sau khi quân thần Vệ quốc thương nghị, vì đổi lấy Tần quốc xuất binh, quyết định giao quyền khống chế Tây Bình Quan cho Tần quốc.

Làm ra quyết định này rất không dễ dàng, ai khống chế Tây Bình Quan, liền nắm giữ thông đạo của đại quân bảy nước, một khi giao quyền khống chế này cho Tần quốc, cơ hồ là ý nghĩa vĩnh viễn mất đi, coi như chiến sự lắng lại, Tần quốc cũng chưa chắc sẽ trao trả về Vệ quốc, thịt cắn vào trong miệng sao có thể dễ dàng nhả ra, trừ khi cứng rắn đoạt lại.
Nhưng cục diện như vậy, Vệ quốc không thể không thỏa hiệp.
Đương nhiên, cũng không phải hiện tại giao, Vệ quốc nhất định phải nhìn thấy nhân mã chủ lực của Tần quốc đến Tây Bình Quan, mới sẽ giao Tây Bình Quan ra, bằng không Tần quốc phái chút lính tôm tướng cua canh gác có ý nghĩa gì, căn bản không chịu nổi Tấn quốc tấn công, rất dễ dàng thay chủ.
Còn có nữa là, không thể xác định Tần quốc sẽ xuất binh mà nói, Vệ quốc cũng không thể giao ra, này có lẽ là đường lui cuối cùng của vài người Vệ quốc, một khi chiến bại, bọn hắn khả năng sẽ từ Tây Bình Quan trốn vào bốn nước phía đông.
Mặc kệ Tần quốc có nguyện ý để nhân mã Vệ quốc nhập cảnh hay không, bại quân của Vệ quốc đều phải từ Tây Bình Quan rút lui, đại lượng bại quân đi đường biển là không thực tế.

Chương 1671: Tần quốc xuất binh (2)

Chương 1671: Tần quốc xuất binh (2)
Đối mặt thái độ của Vệ quốc, sứ thần Tần quốc cũng không có biện pháp, chỉ có thể như thực chất báo lên triều đình Tần quốc...
Tần quốc, thượng tướng quân Điền Chính Ương tự mình dẫn đại quân ầm ầm đi Tây Bình Quan.
Sở dĩ nguyện ý xuất binh, là bị Huyền Vi bức cho không còn biện pháp. Huyền Vi vừa ra tay, mới đầu Tần quốc còn có thể từ từ kéo dài, đợi đến lúc sau phát hiện không đúng, lương thực toàn bộ Tần quốc đột nhiên khẩn trương, hiện tại muốn trồng trọt không khỏi muộn rồi. Trước tiên không nói trồng trọt có đến thời gian thu gặt hay không, đầu tiên bách tính không ăn được vị đắng, thì không phải ngươi nói đi trồng trọt là có thể đi trồng trọt.
Làm nghề khác có thể kiếm càng nhiều, có thể lấp đầy bụng càng tốt, vì cái gì phải đi trồng trọt?
Lúc này Tần quốc mới ý thức được Vệ quốc đã sớm đào hố cho Tần quốc, trước kia còn tưởng Vệ quốc giá rẻ bán lương là vì giao hảo Tần quốc, hiện tại mới minh bạch không phải việc như vậy.
Vệ quốc lấy phương thức không đánh mà thắng, từ lâu ở trong bóng tối lấy một bàn tay vô hình bóp cổ Tần quốc, tùy thời có thể chi phối thế cục của Tần quốc.
Không xuất binh tham chiến, không nói Tần quốc rất nhanh sẽ bởi vì nạn đói mà đại loạn, một khi để Tấn quốc khống chế Tây Bình Quan, thì càng đừng hy vọng Tấn quốc sẽ giơ cao đánh khẽ, sợ là Tấn quốc sẽ ngồi xem Tần quốc đại loạn, thuận tiện xuất binh bình định.
Ngọc Thương phản ứng lại sắc mặt tối đen, mới minh bạch bọn hắn mới lập quốc non tay cỡ nào.

Ý thức được nguy cơ lớn lao áp sát, Điền Chính Ương và Mã Trường An không dám cãi cọ, cái tổ lật úp không có trứng lành, Ngọc Thương cũng sẽ không dung bọn hắn cãi cọ nữa!
Một mặt xuất binh, điều động nhân mã, điều phối các loại vật tư tác chiến, đều đột nhiên cấp tốc lên.
Một mặt khẩn cấp làm ra chính sách, bức bách tính khôi phục diện tích trồng trọt, tuy biết muộn, nhưng không thể không đi làm.
...
“Đại công tử, Tần quốc xuất binh rồi!
Trong địa đạo, Thiệu Tam Tỉnh khẩn cấp lao tới thạch thất vội vàng báo cáo.
“Cái gì?
Thiệu Bình Ba kinh sợ đến mức đứng lên, vội hỏi:
“Lẽ nào bên triều đình không theo ta bố trí phân tán lời đồn?
Thiệu Tam Tỉnh nói:
“Đã phân tán, nhưng lời đồn không có hiệu quả, Vệ quốc ra tay rồi!
Thiệu Bình Ba vội vàng kiểm tra tình báo, bên trong tường thuật tin tức do thám tử ở Tần quốc truyền lại, nói Vệ quốc đột nhiên thắt chặt lương thực, Tần quốc đối mặt hoàn cảnh khó khăn.
Xem xong tin tức, Thiệu Bình Ba cấp tốc xoay người nhìn địa đồ, tìm được vị trí đại khái của đại quân Doãn Trừ, lại tìm tới vị trí đại khái của đại quân Điền Chính Ương, ngón tay ở vị trí Tây Bình Quan nhẹ nhàng gõ gõ.
Ánh mắt lập loè, nhìn chăm chú một hồi lâu, sau đó từ từ nói:
“Đại âm hi thanh, voi lớn vô hình, lúc trước còn tưởng Vệ quốc muốn giao hảo Tần quốc ở sau lưng, là vì để tránh cho hai mặt thụ địch, không nghĩ tới là một hậu thủ. Có thể chấp chưởng Vệ quốc nhiều năm quả nhiên không đơn giản, ta coi thường Huyền Vi rồi.
Ngón tay dùng sức gõ gõ Tây Bình Quan.
“Cũng may kế hoạch của chúng ta tới trước, hiện tại Tần quốc mới phản ứng đã hơi trễ, nhân mã chủ lực của Tần quốc lao tới Tây Bình Quan khoảng cách xa hơn đại quân Doãn Trừ, nhưng Tần quốc là ở trong nước hành quân, trên đường hành quân không có trở ngại, chiếm cứ ưu thế

tuyệt đối, bây giờ Tấn quốc ta là song tuyến can thiệp, đã vô lực phái ra càng nhiều lực lượng đi quấy rầy quân Tần!
“Phiền phức càng lớn là ảnh hưởng tới lòng người, tin tức Tần quốc xuất binh, sẽ làm thế lực trên đường Doãn Trừ đông tiến sản sinh đung đưa, một khi trì hoãn tốc độ đại quân Doãn Trừ tiến lên, sợ là không cách nào cướp ở trước khi chủ lực quân Tần tới khống chế Tây Bình Quan!
“Đưa tin cho triều đình, phái người đi Tần quốc đàm phán, mặc kệ Tần quốc có đáp ứng hay không, chỉ cần có thể trì hoãn quân Tần chiếm lĩnh Tây Bình Quan, mặc kệ điều kiện gì cũng trước đáp ứng.
“Đưa tin cho Hắc Thủy Đài, tăng mạnh can thiệp với các thế lực trên đường Doãn Trừ đông tiến, bây giờ thế tiến công của đại quân Tấn quốc ta chính thịnh, nếu có người đung đưa, có thể trực tiếp cưỡng bức dụ dỗ, cũng có thể đe dọa! Tây Bình Quan là cứ điểm yết hầu, quyết không thể sơ xẩy, cần phải bảo đảm đại quân Doãn Trừ thông hành thông thuận, cần phải bảo đảm Doãn Trừ đến Tây Bình Quan trước Điền Chính Ương!
“Đưa tin bệ hạ, phái người bí mật liên hệ thủ tướng ở Tây Bình Quan, hứa lấy lợi ích to lớn thu mua...
Thiệu Tam Tỉnh nói.
“Đại quân Điền Chính Ương áp sát, không thể nghi ngờ sẽ tăng thêm lòng tin của thủ tướng Tây Bình Quan, nếu như biết quân Tấn ta không cách nào đánh hạ, cộng thêm biết được Tần quốc xuất binh sẽ làm quân Tấn ở thế yếu, thủ tướng trải qua cân nhắc không hẳn có thể dễ dàng bị thu mua.
Thiệu Bình Ba nói:
“Này chính là mục đích đưa tin cho bệ hạ, sợ là sợ thủ tướng biết quân Tần đến sẽ tử thủ, quyết không thể để thủ tướng của Tây Bình Quan tử thủ tới khi đại quân Điền Chính Ương đến, ở trước khi Điền Chính Ương đến, cần phải để Doãn Trừ khống chế Tây Bình Quan.
“Báo cho bệ hạ, lúc phái thuyết khách liên hệ thủ tướng Tây Bình Quan, nhất định phải hỏi đối phương một câu, sau khi thủ tướng từ bỏ Tây Bình Quan chắp tay tặng cho quân Tần, có thể tính một công lớn hay không? Tương lai đi con đường nào? Đồng thời bảo bệ hạ đưa Thất công

chúa thương yêu nhất tới, tặng cho thủ tướng Tây Bình Quan động phòng trước, chuyện cưới gả có thể bổ khuyết sau.
“Cưới Thất công chúa được bệ hạ thương yêu nhất, thủ tướng không có nỗi lo về sau, cho dù thế tiến công của Tấn quốc bại lui, tương lai hắn đến Tấn quốc cũng có một tấm bùa hộ mệnh, không thiếu vinh hoa phú quý. Như vậy có thể an tâm, có thể thúc đẩy thủ tướng ở Tây Bình Quan hạ quyết tâm!
Thần sắc của Thiệu Tam Tỉnh co giật nói:
“Thất công chúa là hòn ngọc quý trên tay bệ hạ, hiến sách này của đại công tử, có thể chọc giận bệ hạ hay không?
Thiệu Bình Ba nói:
“Ta hiến kế mà thôi, theo hay không là sự tình của bệ hạ, việc đã đến nước này, ta tin tưởng bệ hạ sẽ không bởi vì nhi nữ mà quấy nhiễu, sẽ làm ra lựa chọn sáng suốt!
...
Ba con phi cầm cỡ lớn từ trên trời giáng xuống, rơi ở ngoài một chỗ đóng quân lâm thời của quân Tề, đại nội tổng quản Bộ Tầm tự mình giá lâm.
Trong lều soái ở trung quân, Hô Diên Vô Hận người mặc chiến giáp nhanh chân đi ra, tự mình nghênh tiếp, chắp tay nói:
“Bộ tổng quản!
“Gặp qua đại soái!
Bộ Tầm khách khách khí khí cung kính hành lễ.
Hô Diên Vô Hận phất tay mời hắn vào trong lều, Bộ Tầm xua tay cự tuyệt.
“Ta còn phải chạy về kinh thành, đại soái có thể bồi lão nô đi dạo một chút hay không?
Ánh mắt Hô Diên Vô Hận lấp lóe, biết vị này rời kinh sẽ không phải chạy ra ngoài chơi, tự mình tới nơi này hắn là ý tứ của hoàng đế, đoán chừng là đại biểu hoàng đế đến, hắn là có lời gì muốn nói, mười có tám chín là sự tình bình phản, lập tức đưa tay.
“Xin mời!
Bộ Tầm gật đầu, lại phất tay ra hiệu tùy tùng dừng lại, dường như muốn đơn độc nói chuyện với Hô Diên Vô Hận.

Hô Diên Vô Hận minh bạch, cũng phất tay ra hiệu thị vệ dừng lại, nhưng quản gia Tra Hổ không để ý tới, y nguyên đi theo.
Bộ Tầm quay đầu lại liếc nhìn, biết cho dù là tiến cung, Tra Hổ cũng sẽ theo Hô Diên Vô Hận, chính là tâm phúc tuyệt đối, cũng không cần lo lắng để lộ bí mật gì.
Đi ra một đoạn khoảng cách, Bộ Tầm buông tiếng thở dài.
“Đại soái kháng chỉ, bệ hạ hơi có bất mãn.
Hô Diên Vô Hận nói:
“Bất mãn luôn tốt hơn diệt quốc. Các loại biến cố trước đó, rõ ràng là quỷ kế của Tấn quốc, đại quân của ta sao có thể để Tấn quốc nắm mũi dẫn đi. Thật muốn như vậy mà nói, chờ bình diệt phản loạn, sợ là Tấn quốc đã thu thập Vệ quốc gần đủ rồi. Tấn quốc nói rõ là muốn trì hoãn quân ta cứu viện Vệ quốc, ta không tin bệ hạ không thấy được.

Chương 1672: Lời ấy giải thích thế nào?

Chương 1672: Lời ấy giải thích thế nào?
Bộ Tầm nói:
“Đại soái khổ tâm, bệ hạ tự nhiên minh bạch, nhưng khổ tâm của bệ hạ, đại soái biết hay không?
Hô Diên Vô Hận nói:
“Mời tổng quản chỉ rõ.
Bộ Tầm nói:
“Đại soái dâng thư ta có nhìn thấy, năm mươi vạn phản quân ở trong mắt đại soái bất quá là đám người ô hợp. Đại soái dâng thư nói với bệ hạ thật ung dung, bảo bệ hạ triệu tập nhân mã trong nước vây quét là được. Nhưng lòng người thế nào, trong lòng đại soái hẳn nắm chắc, một ít người xuất công không xuất lực, đều hy vọng nhân mã người khác xuất lực, giấu diếm tư tâm bảo tồn thực lực, bằng không mười lăm vạn phản quân làm sao dễ dàng tụ đến năm mươi vạn?
Hô Diên Vô Hận hừ lạnh một tiếng.
“Tổ lật úp không có trứng lành, đến thời điểm này còn ẩn chứa tư tâm, Tề quốc xong, chút thực lực ấy của bọn hắn bảo tồn lại có tác dụng gì? Ta đã sớm nói, những người kia sớm nên diệt trừ!
Bộ Tầm cười khổ, để ngươi diệt sạch, một nhà độc đại sẽ tốt sao? Lắc lắc đầu, tận tình khuyên nhủ nói:
“Đạo lý, ai cũng hiểu! Những người kia không hiểu sao? Từng cái từng cái trong lòng đều hiểu, đều hy vọng Tề quốc bảo tồn, không ai hy vọng Tề quốc diệt vong, nhưng lúc lợi ích tổn hại tới trên đầu bọn hắn, lại là một chuyện khác!
“Đại soái, phản quân đã tụ đến năm mươi vạn, lại để bọn hắn nháo nữa, sẽ dao động căn cơ Tề quốc ta.
Hô Diên Vô Hận nói:

“Bệ hạ có ý gì?
Bộ Tầm nói:
“Bệ hạ vẫn là câu nói kia, đại soái dụng binh tự có đạo lý, nhưng hy vọng đại soái có thể điều một trăm vạn nhân mã trở về bình phản!
Hô Diên Vô Hận nói:
“Nếu ta không đáp ứng thì sao?
Trong nháy mắt sắc mặt Bộ Tầm ngưng trọng nói:
“Đại soái, phản quân công thành cướp đất, chạm đến lợi ích của bao nhiêu người? Ngươi hẳn phải biết, không chỉ lợi ích thuộc địa của quan viên trong triều, sau lưng những quan viên kia là những người nào? Là các môn các phái, là tam đại phái, ngươi nghĩ qua hậu quả đắc tội những người này sao? Đại soái, bệ hạ biết ngài khổ tâm, thế nhưng áp lực của bệ hạ rất lớn! Hiện tại không ít người đều cầm sự tình ngài kháng chỉ làm văn!
Hô Diên Vô Hận nói:
“Này chính là mục đích bệ hạ phái tổng quản đến đây?
Bộ Tầm nói:
“Có chút sự tình không có biện pháp, nên nghĩ cách quan tâm cả hai đầu. Làm hoàng đế không dễ, muốn thắng trận, nhưng còn phải chu toàn cái khác, đại soái hẳn phải biết tam đại phái thấy bệ hạ lớn tuổi, đã có dự định lập thái tử. Đại soái là thân gia của bệ hạ, nên suy nghĩ cho bệ hạ.
Hô Diên Vô Hận dừng bước, nín thở ngưng thần, Bộ Tầm tha thiết mong chờ nhìn hắn.
Sau một lúc lâu, Hô Diên Vô Hận bỗng gằn từng chữ nói:
“Tướng ở bên ngoài, có thể không tuân thánh chỉ!
“Ngươi...
Gương mặt Bộ Tầm chìm xuống.
“Đại soái kháng chỉ, bệ hạ gánh áp lực vì ngài chịu đựng, nếu ngay cả bệ hạ cũng không gánh được, ngài có nghĩ tới hậu quả chưa?
Hô Diên Vô Hận nói:
“Mười ngày, lại cho ta mười ngày, tối đa để bệ hạ giúp ta chống đỡ nửa tháng, ta nhất định giúp bệ hạ bình định phản quân!
Bộ Tầm sững sờ, sau đó đại hỉ.
“Đại soái nói thật chứ?

Hô Diên Vô Hận chắp tay nói:
“Trước vua không có lời nói đùa, nguyện lập quân lệnh trạng!
“Tốt!
Bộ Tầm vỗ tay tán thưởng, sau đó dáng vẻ khiêm cung không gì sánh được, chắp tay xin chỉ thị nói:
“Còn xin đại soái cho biết, ngày nào điều nhân mã trở về bình phản, lão nô cũng tiện mang tin tức trở về để bệ hạ an tâm!
Hô Diên Vô Hận nói:
“Nhân mã? Tấn quốc chiến lực bưu hãn, ta nhất định phải có đầy đủ binh lực mới có phần thắng. Theo kế hoạch tác chiến sớm đã định ra, ta một người cũng sẽ không động, ta không thể để quân địch nắm mũi ta dẫn đi, bảo bệ hạ chờ tin chiến thắng của bản soái là được.
“...
Bộ Tầm có chút há hốc mồm, một người cũng không động, lấy cái gì đi bình phản? Hắn không khỏi hỏi:
“Đại soái đùa giỡn với lão nô sao?
Hô Diên Vô Hận than thở nói:
“Trước vua không thể nói đùa, ta nguyện lập quân lệnh trạng, Đại tổng quản còn có cái gì không yên lòng? Tổng quản nên biết, Hô Diên Vô Hận ta chinh chiến một đời, trên chiến trường chưa bao giờ cầm tính mạng tướng sĩ ra làm trò đùa.
Bộ Tầm nói:
“Chúng ta nói thẳng ra đi, lời nói không có chứng cứ, ngài bảo bệ hạ làm sao gánh áp lực? Ngài để lão nô mang vài lời nói gió bay đi bẩm báo bệ hạ sao? Ngài làm như vậy mà nói, bảo bệ hạ từ đâu tới sức lực đi đối mặt áp lực từ trên xuống dưới?
Hô Diên Vô Hận trầm mặc một lúc, sau đó nói:
“Đại tổng quản, bản soái làm sao có thể không biết hậu quả khi phản quân làm loạn, đây rõ ràng là Tấn quốc chủ mưu, có ý cản tay đại quân ta!
“Tấn quốc Đại Tư Mã Cao Phẩm thống lĩnh chỉ huy trận chiến này, ta và Cao Phẩm từng giao thủ, người này rất có năng lực, có thể một đường từ một tiểu binh bò đến vị trí Đại Tư Mã, đích xác là tài năng tướng soái, ta

biết sơ lược về hắn, muốn thắng người này không dễ, cần sử dụng mưu kế mới được!
“Quân Tần đã động! Tây Bình Quan chính là vùng giao tranh của ba nước! Đại quân của ta không mắc mưu gian của Tấn quốc quấy rầy, tiếp tục thẳng tiến Vệ quốc, nhân mã phía đông chặn lại đại quân Doãn Trừ bởi vì bị quấy rầy chậm trễ một hai ngày, trực tiếp chặn lại sợ là không kịp, đuổi quá gấp cũng sẽ làm đại quân uể oải không chịu nổi, coi như cản được cũng khó có thể tác chiến. Ta đã hạ lệnh đổi đường, lệnh nhân mã ở đông lộ lao thẳng tới Tây Bình Quan!
“Tây Bình Quan có quân Vệ đóng giữ, có nhân mã của Điền Chính Ương tới thủ, lại có nhân mã của ta, ba quân đối kháng đại quân Doãn Trừ, Doãn Trừ sao có thể dễ dàng thực hiện được. Đã như thế, Đại tổng quản không ngại đoán xem bước kế tiếp Cao Phẩm sẽ làm gì?
Bộ Tầm ngưng thần lắng nghe, nghe vậy sửng sốt, lơ ngơ lắc đầu, cười khan nói:
“Lão nô nào hiểu những thứ này, trên chiến trường bày mưu nghĩ kế lão nô là tay mơ, chỉ cần nghe cao kiến của đại soái là được, mời đại soái nói.
Hô Diên Vô Hận nói:
“Vì giải vây, Cao Phẩm tất lệnh phản quân của Kim Vương từ bỏ quấy rối nội bộ Tề quốc, năm mươi vạn phản quân tất đổi đường lao thẳng tới Tây Bình Quan, giúp đại quân Doãn Trừ công chiếm Tây Bình Quan!
“Kim Vương phản loạn, ta liền nhận ra không đúng, không thể để quân địch nắm mũi dẫn đi. Phản loạn bạo phát, ta lập tức lệnh 3 vạn Kiêu Kỵ quân xé chẵn ra lẻ, lặng lẽ xuất phát, từ lâu đi tới con đường mà phản quân phải đi mai phục. Động thủ rất sớm, nên không ở trong Cao Phẩm dự liệu.
“Kế hoạch của Cao Phẩm cải biến, đoán rằng ta nhất định không kịp xuất binh ngăn chặn, phải vận dụng đại quân đông lộ chặn đường, như vậy có thể giảm bớt áp lực của đại quân Doãn Trừ. Nhưng không biết ta động thủ sớm, từ lâu bày xuống sát chiêu, chỉ là phản quân không đáng để lo!
Bộ Tầm à lên một tiếng, lại chần chờ nói:
“Ba vạn Kiêu Kỵ quân có thể tiêu diệt năm mươi vạn phản quân sao?

Hô Diên Vô Hận nói:
“Này chính là nguyên nhân bản soái kháng chỉ không tuân, những người kia xuất công không xuất lực, chỉ cần xuất công là được, chỉ cần nhân mã vây quét đuổi theo cắn, nhân mã trên tay ta không thể vọng động, nhất định phải điều động bọn hắn tham dự. Một khi phản quân tiến vào địa phương Kiêu Kỵ quân ta mai phục, chỉ cần Kiêu Kỵ quân vừa động thủ, tự có biện pháp để những người kia ra tay.
“Ta đưa tin bệ hạ, để Kiêu Kỵ quân lưu thủ kinh thành tham dự vây quét, là đã làm chuẩn bị cho bình phản, đây là hậu thủ ta chuẩn bị từ trước.
“Một khi Cao Phẩm hạ lệnh, một khi phản quân tiến vào cái bẫy của ta, quân ta liền có thể tiêu diệt!
“Đã như thế, không chỉ có thể bình phản quân nội loạn, lại không ảnh hưởng đại quân chủ lực nhập Vệ tác chiến, cớ sao không làm!
Bộ Tầm bỗng nhiên tỉnh ngộ, liên tục gật đầu.
Đúng lúc này, một tướng chạy vội đến báo.
“Báo! Đại soái, phản quân đã đổi đường lao về phía đông nam, ý đồ muốn xua quân về Tây Bình Quan!
“Biết rồi."
Hô Diên Vô Hận nghe xong phất tay, tướng đến lập tức lui ra.

Chương 1673: Tề hoàng hiếu kỳ (1)

Chương 1673: Tề hoàng hiếu kỳ (1)
Bộ Tầm ngạc nhiên, bỗng nhiên vui vẻ nói:
“Đúng như đại soái sở liệu, Cao Phẩm quả nhiên bị lừa. Đại soái bày mưu nghĩ kế, dụng binh như thần, có đại soái ở đây, Tề quốc không lo, Cao Phẩm kia tất bại!
Hô Diên Vô Hận lắc đầu nói:
“Chiến cuộc thiên biến vạn hóa, sự tình gì cũng có khả năng phát sinh, ta không phải bệ hạ, Đại tổng quản không cần nói lời khen tặng này.
Bộ Tầm mang theo oán giận nói:
“Đại soái đã sớm có thượng sách bình phản, cớ sao tư tàng không nói, hại bệ hạ không công lo lắng một trận.
Hô Diên Vô Hận nói:
“Lần trước trung khu thông tin của quân đội bị Tấn quốc công phá, đây là lỗi của Giáo Sự Đài dưới tay Đại tổng quản, ta đã như chim sợ cành cong, sinh tử của bao nhiêu tướng sĩ rơi vào trong đó, cơ mật chiến sự sao dám dễ dàng tiết ra ngoài? Đừng nói bệ hạ, ngay cả tướng sĩ Kiêu Kỵ quân xé chẵn ra lẻ đến nay cũng không biết mình sắp làm gì. Đã muốn đào bẫy thì làm giống một chút, phản ứng của mọi người vừa vặn mê hoặc quân địch.
Nói đến sự tình trung khu thông tin bị công phá, Bộ Tầm có chút lúng túng, sự tình này hắn đích xác có trách nhiệm.
“Đại tổng quản nhớ kỹ, quân tình cơ mật này trừ bệ hạ, quyết không thể báo cho người thứ ba, cho dù là chưởng môn của tam đại phái cũng không được, sau khi lộ bí mật ta đã không tin tưởng bất kỳ người nào, ta không thể cầm tính mạng của tướng sĩ đi mạo hiểm. Nhượng bệ hạ đứng vững áp lực, tiếp tục diễn xuống, đợi sau một trận đại thắng, tự nhiên cái gì cũng không cần giải thích.

Bộ Tầm liên tục chắp tay.
“Đại soái yên tâm, lão nô khắc ghi, chắc chắn sẽ không làm lỡ chiến sự!
Hô Diên Vô Hận.
“Bây giờ cơ mật đã báo cho Đại tổng quản, Đại tổng quản có thể để bệ hạ an tâm hay không?
“Đã có phần thắng như thế, bệ hạ làm sao có thể không an lòng?
Bộ Tầm vui vẻ, tiếp tục khen tặng:
“Một lời nói của Đại soái, thật làm lão nô nhìn mà than thở. Có câu Tề Vô Hận, Yên Sơn Minh, hôm nay lão nô xem như lĩnh giáo.
Hô Diên Vô Hận bình tĩnh nói:
“Đại tổng quản quá khen rồi, ta không phải đối thủ của Mông Sơn Minh!
“Ây...
Bộ Tầm xua tay nói:
“Đại soái dụng binh như thần, không cần tự hạ mình như vậy, ta xem Mông Sơn Minh không hẳn có thể như đại soái!
Hô Diên Vô Hận lắc đầu, trên mặt lộ ra một chút tâm tình không nói được, buông tiếng thở dài.
“Ta ở vị trí bây giờ, không phải là đối thủ của hắn. Nếu như hắn ở vị trí của ta hiện tại, hắn không hẳn là đối thủ của ta!
Bộ Tầm ngạc nhiên.
“Đại soái lời ấy giải thích thế nào?
Hô Diên Vô Hận không muốn nhiều lời, xoay người rời đi, phất phất tay.
“Bệ hạ nóng ruột, Đại tổng quản mau chóng trở về phục mệnh đi!
Bộ Tầm không đạt được trả lời sửng sốt, sau đó suy tư, nhìn chằm chằm bóng lưng rời đi khẽ than thở một tiếng, dường như lý giải nỗi khổ tâm của Hô Diên Vô Hận.
Hắn không có lưu lại quá lâu, thậm chí ngay cả chén trà cũng không kịp uống, vội vội vàng vàng bay lên không.
Bộ Tầm hồi cung, làm Tề hoàng Hạo Vân Đồ như trút được gánh nặng.
Nghe kế hoạch tác chiến cơ mật của Hô Diên Vô Hận, mới biết Hô Diên Vô Hận cũng không phải có ý kháng chỉ, mà là có đại kế bình phản khác, sắc mặt rốt cục hòa hoãn.
“Thân gia này của trẫm, không chỉ giấu diếm cả triều, ngay cả trẫm cũng giấu diếm, giấu gió thổi không lọt. Bất quá thượng tướng quân nói cũng

không sai, Giáo Sự Đài của ngươi đích xác có trách nhiệm, trung khu thông tin bị công phá, quân cơ lúc nào cũng có thể bị tiết lộ, hắn làm sao có thể yên tâm?
Hạo Vân Đồ Bộ Tầm quở trách một trận.
Bộ Tầm thầm cười khổ, bên Hô Diên Vô Hận là không thể trách cứ, lại không thể trách bệ hạ nhìn lầm, trách nhiệm chỉ có thể do hắn gánh, lập tức nhận sai.
“Là lão nô làm việc bất lợi.
“Vì phối hợp với tướng quân bình phản, xem ra trẫm còn phải ủy khuất một đoạn thời gian, phải tiếp tục gánh áp lực để thượng tướng quân hoàn thành kế hoạch.
Ngữ điệu của Hạo Vân Đồ ung dung hơn không ít.
Nhưng chưa cao hứng được bao lâu, Đường Nghi nữ giả nam trang đến rồi, sứ thần Vệ quốc Khang Hòa cũng theo đến.
Huyền Vi thụ ý, ở chỗ này chỉ có Khang Hòa biết được, Khang Hòa nhận được mật lệnh của Huyền Vi, liền phối hợp Đường Nghi hành sự.
Chỉ biết toàn lực phối hợp Đường Nghi hành sự, Khang Hòa cũng không biết cụ thể là muốn làm gì.
Vốn vì bảo mật ngay cả Khang Hòa cũng không muốn báo, thế nhưng không có biện pháp, Đường Nghi bất kể là ở trong bóng tối hay ngoài sáng đều rất khó gặp được Hạo Vân Đồ, không có con đường chỉ sợ ngay cả vào hoàng cung cũng khó khăn.
Nghe nói Khang Hòa mang theo mật sứ của Huyền Vi đến, Hạo Vân Đồ tự nhiên là phải đích thân tiếp kiến.
Nhìn thấy Hạo Vân Đồ, Đường Nghi lập tức nhìn Khang Hòa nói:
“Khang đại nhân, làm phiền trước tiên lảng tránh một chút.
Khang Hòa chắp tay, xin cáo lui trước.
Lúc này Đường Nghi mới lấy ra mật thư của Huyền Vi dâng lên.
Thư đến trong tay Bộ Tầm kiểm tra trước, liếc nhìn nội dung trong thư, mí mắt của Bộ Tầm nhảy nhảy, xác nhận không có vấn đề mới đưa thư tới trong tay Hạo Vân Đồ.
Xem qua nội dung trong thư, gương mặt Hạo Vân Đồ đen lại, trong miệng gằn ra hai chữ.
“Nghiệt súc!

Phát hiện nhi tử của mình không có một cái bớt lo, trưởng tử trong nhà khởi binh tạo phản, thứ tử đưa đến Vệ quốc ở rể thì hạ độc cận vệ của người ta, chẳng lẽ không biết mục đích để hắn ở rể sao?
Đường Nghi chắp tay nói:
“Tề hoàng bệ hạ, nếu không phải trưởng lão tệ phái một đường thi pháp hỗ trợ áp chế độc tính, căn bản không cách nào sống sót đi tới nơi này, hiện tại tình huống rất khẩn cấp, chỉ có thể tạm thời bảo vệ tâm mạch, e sợ rất khó sống qua một hai ngày nữa, xin bệ hạ mau chóng giúp đỡ, nếu không sẽ không kịp.
Hạo Vân Đồ nói:
“Tâm tình của Huyền Vi ta lý giải. Hai nước kết minh, đồng tâm kháng địch, không ngờ nghịch tử làm ra sự tình như vậy, chuyện này trẫm tự nhiên phải giúp. Chỉ là Vô Tâm tiên sinh kia tính tình cổ quái, khác hẳn với người thường, trẫm sợ con dâu của trẫm đi xin người ta cũng chưa chắc hữu hiệu.
Đường Nghi khẩn cầu nói:
“Việc đã đến nước này, mặc kệ hữu dụng hay không, bệ hạ cũng nên thử một lần mới được.
Nàng không dám nói có người cố ý chỉ điểm phương hướng cầu cứu, đầu tiên là không có tất yếu, hai là lo lắng gây nên bên này nghi ngờ dẫn đến phiền toái không cần thiết, mặc kệ xảy ra chuyện gì, trước cứu người lại nói cũng không muộn, này cũng là nhiệm vụ chủ yếu của nàng lần này.
Hạo Vân Đồ ừm một tiếng, lập tức nhìn Bộ Tầm nói:
“Lập tức mời Anh Vương phi tiến cung một chuyến.
Bộ Tầm đang muốn lĩnh mệnh, Đường Nghi vội vàng cướp lời nói:
“Bệ hạ, trước khi đến, tướng công nhiều lần căn dặn bảo mật, sự tình này không thích hợp để quá nhiều người biết, tốt nhất là bí mật tiến hành, bằng không sẽ sinh ra khúc chiết!
Hạo Vân Đồ trầm mặc, khẽ vuốt cằm, minh bạch ý tứ của đối phương, sợ người hữu tâm nghe phong thanh sẽ hạ độc thủ với Tây Môn Tình Không, nên nhìn Bộ Tầm nói:
“Ngươi cũng nghe được, ngươi tự mình đi Anh Vương phủ một chuyến, lấy danh nghĩa thăm viếng Hạo Chân.

“Vâng!
Bộ Tầm đáp lại.
Hạo Vân Đồ lại cho Bộ Tầm một cái ánh mắt nói:
“Quay lại thay trẫm hỏi Cảnh quý phi một chút, hỏi nàng là dạy con trai như thế nào, lệnh nàng thường liên hệ với Hạo Thừa, bảo Hạo Thừa không được làm bậy.
Bộ Tầm theo hắn nhiều năm, một cái ánh mắt liền minh bạch ý tứ của đối phương, lập tức trả lời:
“Bệ hạ, Vương gia là nam nhi nhiệt huyết, lão nô lời nói không xuôi tai, sự tình của Huyền Vi và Tây Môn Tình Không mọi người đều biết, Vương gia đặt mình ở trong đó, tâm tình có thể tưởng tượng được, người trẻ tuổi nhất thời xung động cũng có thể lý giải.
Hạo Vân Đồ lạnh lùng nói:
“Lý giải thì có thể tùy ý giết người sao?
Hai người một xướng một họa, Đường Nghi nghe hiểu, Hạo Vân Đồ chỉ trích Huyền Vi có lỗi trước, không hy vọng nhi tử của mình ở bên Vệ quốc có chuyện, lời là cố ý nói cho nàng nghe.

Chương 1674: Tề hoàng hiếu kỳ (2)

Chương 1674: Tề hoàng hiếu kỳ (2)
Đường Nghi yên lặng nghe, không nói gì.
Thấy nàng không nói lời nào, Hạo Vân Đồ tựa như nổi lên lòng hiếu kỳ, bỗng nhiên xoay chuyển đề tài hỏi.
“Chưởng môn Thượng Thanh Tông Đường Nghi, ngươi chính là vợ trước của Ngưu Hữu Đạo?
Lời này làm Đường Nghi có chút lúng túng, nàng không muốn đối mặt nhất là vấn đề này, nhưng có việc cầu người, chỉ có thể bất chấp trả lời.
“Phải!
Hạo Vân Đồ không nhịn được nghiêm túc đánh giá Đường Nghi một thoáng, phát hiện đích xác không tệ, là đại mỹ nhân.
Hắn cũng không nghĩ tới có một ngày mình có thể nhìn thấy vợ trước của Ngưu Hữu Đạo, hỏi:
“Ngươi cảm thấy Ngưu Hữu Đạo này là người thế nào?
Khóe miệng Đường Nghi co giật.
“Tề hoàng bệ hạ, sự tình quá khứ ta không muốn nhắc lại.
Hạo Vân Đồ xua tay.
“Trẫm không có ý tứ khác, chỉ là trẫm có chút kỳ quái, Ngưu Hữu Đạo đích xác là người có bản lĩnh, hai tay trắng xuất sơn, một đường nâng đỡ Thương Triêu Tông đến nay, những môn phái bên cạnh hắn mỗi người được lợi, bằng bản sự của hắn, giúp Thượng Thanh Tông hắn là chuyện quá bình thường, lẽ nào lúc đó Thượng Thanh Tông không cần người tài như vậy?
Đường Nghi qua loa một câu.
“Là Thượng Thanh Tông có mắt không tròng.
Hạo Vân Đồ lại hỏi.

“Nghe đồn Ngưu Hữu Đạo ở Thượng Thanh Tông không ít năm, đối với bản lĩnh của hắn, trẫm không tin các ngươi ngay cả một chút cũng không nhận ra được? Cho dù là giam lỏng.
Này là hỏi đến chỗ then chốt, nghĩ đến sự tình này, Đường Nghi cũng buồn bực, Ngưu Hữu Đạo vừa rời Thượng Thanh Tông có thể nói hô phong hoán vũ, nhưng kỳ quái là, lúc trước ở Thượng Thanh Tông, Ngưu Hữu Đạo thuận theo giống như mèo con, hoàn toàn là dáng vẻ ăn no chờ chết, để người không lọt nổi mắt xanh.
Nàng cũng oán qua mình, những năm kia tổng cộng cũng không gặp Ngưu Hữu Đạo mấy lần, ngay cả lời cũng không nói mấy câu, căn bản không có bất kỳ hiểu rõ, đối với Ngưu Hữu Đạo đối nhân xử thế cơ hồ là không biết gì cả, cho dù chỉ hơi có chút hiểu rõ cũng sẽ không gây thành hậu quả như bây giờ.
Nhưng khi đó ai biết, một tiểu tử xuất thân sơn dã, có thể có kiến thức gì? Ai có thể nghĩ tới là người lòng dạ cẩm tú càn khôn?
Kết quả vừa thả ra ngoài, lập tức biến thành người khác, một đường phiên vân phúc vũ, bây giờ thành tồn tại mà Thượng Thanh Tông không thể với tới.
Đừng nói nàng, rất nhiều người của Thượng Thanh Tông cũng không rõ, Ngưu Hữu Đạo đã có lòng dạ này, vì sao thời điểm ở Thượng Thanh Tông không tranh? Vì cái gì phải ở sau khi rời khỏi Thượng Thanh Tông mới tranh?
Nhưng bọn hắn đều không nghĩ tới, không biết tình huống lúc đó của Ngưu Hữu Đạo, lúc đó hắn thật là không muốn tranh, chỉ ý đồ tự vệ, sau khi theo Thương Triêu Tông cũng chỉ là chuẩn bị chia tay Thương Triêu Tông rời đi, là bị Viên Cương kéo vào vũng nước đục, vì nghĩa khí tranh hùng!
Giờ phút này, Đường Nghi chỉ có thể bất đắc dĩ nói:
“Bệ hạ, nguyên do trong đó rất phức tạp, là không nói được.
Hạo Vân Đồ thuần túy chỉ là hiếu kỳ, đích xác không có ý tứ khác, thổn thức một tiếng.
“Nhất dạ phu thê bách nhật ân, ngươi không nên ngang nhiên bỏ hắn, đáng tiếc, nếu không sẽ có đồ vật khóa hắn không rời. Danh phận nha,

có lẽ không có tác dụng gì, nhưng sẽ để một người không cách nào thoát khỏi!
Nói đến cái này, trong lòng Đường Nghi cực kỳ lúng túng, nàng và Ngưu Hữu Đạo kỳ thực không có bất kỳ phu thê chi thực, nhưng ngoại nhân đâu nghĩ như vậy, phu thê nhiều năm, đã bái thiên địa động phòng hoa chúc... sự tình này một nữ nhân như nàng lại không tiện giải thích, đường đường chưởng môn Thượng Thanh Tông lại phải đối ngoại cường điệu mình là thân hoàn bích sao? Lỡ có môn phái đối địch chạy tới xỏ lá, bảo chúng ta không tin, để chúng ta thử xem có phải hay không thì phải làm như thế nào, đánh người ta sao?
Càng thêm ủy khuất là, không phải nàng muốn bỏ hắn, là Ngưu Hữu Đạo nhất định phải phân rõ giới hạn với Thượng Thanh Tông, là Ngưu Hữu Đạo buộc nàng lên tiếng.
“Bệ hạ, cứu người quan trọng.
Đường Nghi không muốn nhắc lại sự tình kia, đề tài trở lại chính quy.
Hạo Vân Đồ cười ha ha.
“Cũng phải, bây giờ hắn ở trong Thánh cảnh, có thể sống sót trở về hay không còn chưa chắc chắn, nói cái này không có ý nghĩa.
Dứt lời phất tay ra hiệu Bộ Tầm đi an bài.
Đợi Đường Nghi và Bộ Tầm rời đi, sắc mặt Hạo Vân Đồ lại khó coi, hành động của Hạo Thừa là thật làm hắn tức giận!
Hiện tại hắn còn không biết Hạo Thừa trải qua cái gì, không biết Hạo Thừa gặp được cảnh Huyền Vi và Tây Môn Tình Không lăn giường, sau đó bên này đưa tin trách cứ Hạo Thừa, đạt được Hạo Thừa hồi âm, Hạo Vân Đồ mới biết nhi tử uất ức, trong lòng cũng cảm thấy có lỗi với nhi tử.
Sau khi Cảnh quý phi biết tình huống khóc như mưa, Hạo Vân Đồ đáp ứng nàng, chờ chiến sự lắng lại nhất định sẽ triệu nhi tử về bồi thường, nhưng này đều là nói sau...
Bộ Tầm đột nhiên quang lâm Anh Vương phủ, đại biểu bệ hạ tới thăm, ngược lại làm Hạo Chân thụ sủng nhược kinh.
Hạo Chân trúng độc, nguyên khí đại thương, thay đổi người thường sợ là phải nằm giường mấy tháng, nhưng bên người có không ít tu sĩ hỗ trợ

điều dưỡng, cộng thêm linh đan diệu dược, thân thể đã khôi phục quá nửa, đã có thể xuống giường đi lại, dù thân thể còn có chút hư nhược.
Sau khi nói vài lời khách sáo, Bộ Tầm bảo Hạo Chân cho lui hạ nhân, sau đó mới nói rõ ràng ý đồ đến.
Hạo Chân lập tức kêu Thiệu Liễu Nhi đến, Thiệu Liễu Nhi nghe xong không khỏi khó xử, thế nhưng hoàng đế tự mình hạ lệnh, nàng có thể cự tuyệt sao? Hiện tại thân phận của nàng là không cách nào cự tuyệt.
Người chỉ điểm Huyền Vi hiển nhiên là nhìn chuẩn điểm này, mới không có trực tiếp tìm Thiệu Liễu Nhi, mà để Tề hoàng tìm Thiệu Liễu Nhi.
Bất kể là Hạo Chân hay Thiệu Liễu Nhi, hai phu thê đều không có biện pháp cự tuyệt, chỉ có thể đáp ứng.
Đợi Bộ Tầm đi, Thiệu Liễu Nhi kinh nghi bất định nói:
“Vương gia, vì sao bệ hạ lại bảo thiếp thân đi cầu Vô Tâm tiên sinh?
Hạo Chân buông tiếng thở dài.
“Sợ là thấy nàng trước đó làm được, muốn để nàng thử xem lần nữa. Liễu Nhi, lần này sợ là lại phải ủy khuất nàng, nhưng không có biện pháp, ý chỉ của phụ hoàng chúng ta không thể không theo. Đã không có biện pháp, đi thì đi, thử một chút cũng chẳng có gì, không được cũng không trách được nàng.
Một câu cuối cùng ý vị rất sâu xa, là bảo thê tử nhìn mà làm, nói trắng ra chính là đừng để mình bị ủy khuất.
Không biết Thiệu Liễu Nhi lo lắng không phải cái này, nàng là nghi vấn, vì cái gì phải để nàng đi?
Cái gọi là có tật giật mình chính là cái đạo lý này, nàng có chút hoài nghi Tề hoàng Hạo Vân Đồ đã biết chút gì, có phải biết quan hệ của nàng và Vô Tâm hay không, bằng thế lực và mạng lưới tình báo của Tề hoàng, cũng không phải là sự tình hoàn toàn không thể gì.
Trong lòng rất thấp thỏm, nhưng không thể không theo, bảo hạ nhân chuẩn bị xe ngựa, lễ vật, lấy danh nghĩa báo đáp đi tới phủ đệ của Vô Tâm.
Mở cửa gặp khách y nguyên là Quách Mạn, biết được ý đồ đến của nàng liền đi chuyển cáo cho Vô Tâm. Được biết là đến báo ân, Vô Tâm cự tuyệt không gặp.

Nhưng Thiệu Liễu Nhi nhõng nhẽo đòi hỏi, Vô Tâm lại không qua được đoạn tình cảm kia, cho vào.
Cuối cùng, một chiếc xe ngựa đứng ở đầu hẻm đi tới ngoài cửa, cửa mở, đám người Đường Nghi cấp tốc khiêng Tây Môn Tình Không vào...
Sáng sớm, lối vào Vô Lượng Viên lại đến thời gian trực ban, sau khi giao ban, Ngao Phong lại lượm hai tảng đá mang đi.
Người ngoài thấy đã không có gì lạ, đều biết vị này bị đồng môn chèn ép tâm tình không thuận, rầu rĩ bắt đầu chơi tượng đá, bây giờ trước cửa nhà đã bày rất nhiều tượng điêu khắc.
Này đương nhiên đều là Ngao Phong che giấu, hắn đối với điêu khắc gì gì đó là không có một chút hứng thú.
Nhưng không có biện pháp, trước đó đã giả vờ giả vịt, thì phải làm cho giống, nếu không sẽ gây ra hoài nghi.
Trên tay ôm hai tảng đá, một trong số đó là hắn từ bên ngoài lấy biện pháp giống như trước lộng vào.
Tảng đá mục tiêu tới rất lâu, đã qua mấy lần trực hắn mới tìm được cơ hội lộng vào.

Chương 1675: Cá và tay gấu không thể đều chiếm được

Chương 1675: Cá và tay gấu không thể đều chiếm được
Vẫn là câu nói kia, không có biện pháp!
Không phải mỗi lần đều có vận khí tốt như vậy, không phải mỗi lần hắn trực ban đều có thể đụng phải cửa trận mở ra.
Lần trước lộng vào một tảng đá, sau đó hắn trực ban vẫn không đợi được cơ hội cửa trận mở ra, mãi đến lúc này mới tìm được cơ hội.
Lần này lộng vào càng dễ dàng hơn, đầu tiên là thể tích tảng đá nhỏ, rất tiện ẩn giấu, thứ hai là lần này cửa trận mở ra vào buổi tối, không dễ dàng bị phát hiện, cuối cùng là có kinh nghiệm nha.
Một đường như không có việc gì trở lại chỗ ở, vừa vào cửa liền cấp tốc đóng cửa sổ.
Một tảng đá bỏ đi không thèm để ý, một tảng đá thì thi pháp điều tra, sau đó phát lực phá vỏ ngoài.
Tảng đá vừa vỡ, đồ vật bên trong lấp loé hồng quang làm hắn sửng sốt.
Vô Lượng Quả? Nhìn rõ là cái gì, hắn sợ đến luống cuống tay chân, cuống quýt thi pháp bao trùm đồ vật lại.
Sau đó cấp tốc đến kẽ hở cửa sổ nhìn trộm, quan sát động tĩnh bên ngoài.
Xác nhận không có chuyện gì, tiểu tâm can phanh phanh nhảy loạn mới dần dần bình phục lại.
Lại quay đầu nhìn đồ vật trong chăn, cau mày, Vô Lượng Quả? Này làm sao có khả năng?
Nhưng hắn dám cam đoan bản thân không nhìn lầm, vừa nãy nhìn thấy khẳng định là Vô Lượng Quả, hắn gặp qua Vô Lượng Quả, sẽ không nhìn lầm. Nhưng nghĩ như thế nào cũng không đúng, lập tức cúi người,

vén ra một góc chăn, đầu chui vào, cầm một trái "Vô Lượng Quả" kiểm tra.
Giả chính là giả, cầm vào tay kiểm tra liền rõ.
Nhưng Ngao Phong thưởng thức đồ vật giả lại không nhịn được chà chà kinh ngạc, làm quá y thật, không vào tay kiểm tra mà nói là hoàn toàn có thể lấy giả đánh tráo.
Đặc biệt là vật giả thẩm thấu ra bóng láng như vật sống, thật không biết là làm sao làm ra, hắn rất muốn mở ra nhìn xem, nhưng quả giả bị phong chết rồi, hắn lại không dám mạo muội phá hoại.
“Này cũng có thể làm ra được, gia hỏa kia thật là không gì không làm được a.
Ngao Phong nói thầm, thần sắc tràn đầy bội phục.
Đếm số lượng, số lượng tương đương trên cây, vừa vặn mười hai quả.
Số lượng ăn khớp, Ngao Phong lập tức từ trong chăn chui ra, thần sắc nghiêm nghị, đưa vào Vô Lượng Viên mười hai quả Vô Lượng Quả giả, này rõ ràng là muốn thay mận đổi đào.
Giở trò bịp bợm tự nhiên là không muốn bị người phát hiện ra, này là tất nhiên, bằng không không cần phí công phu này.
Thế nhưng muốn hái trái cây thật, đổi thành quả giả, còn muốn không bị người phát hiện, này là sự tình không thể nào làm được, hắn thực không nghĩ ra có thể có cơ hội gì thay mận đổi đào. Ngưu Hữu Đạo không nói cho hắn kế hoạch cụ thể, hắn nghĩ đến nghĩ đi cũng không nghĩ ra.
Sau đó Ngao Phong hết nhìn đông tới nhìn tây, muốn giấu đồ vật kia đi đâu thành sự tình đau đầu của hắn.
Thứ này không giống như mấy cái đầu lâu, coi như phát hiện mấy cái đầu lâu cũng nói không được cái gì.
Nhưng một khi thứ này bị phát hiện, một khi bị tìm ra, vậy thì cái gì cũng không cần giải thích, giải thích cũng vô dụng, chết chắc rồi!
...
Trong sơn cốc, dưới ánh trăng, Ngưu Hữu Đạo lại lần nữa chạm mặt với Toa Như Lai.
“Ta nói rồi, không tất yếu chúng ta tận lực đừng gặp mặt.
Toa Như Lai có chút bất mãn lại lần nữa cảnh cáo Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo cười nói:

“Ta tự nhiên biết, nếu không tất yếu, sẽ không dám quấy nhiễu Sa tiên sinh.
Từ bên Hồ tộc nhận được tin tức, biết Ngao Phong rốt cuộc tìm được cơ hội mang đồ vật vào Vô Lượng Viên, rốt cục bắt đầu kế hoạch bước kế tiếp. Bước kế tiếp cần Toa Như Lai trợ giúp, ở trên văn bản đưa tin nói không rõ ràng, cần gặp mặt nói chuyện.
Toa Như Lai nói:
“Sự tình gì?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Gần đây bên ngoài có tình huống đặc biệt gì không?
Viên Cương và Quản Phương Nghi thông qua con đường nắm giữ tin tức tương đối có hạn, con đường bên Toa Như Lai khả năng biết đến càng nhiều.
Khó được gặp mặt, đã thấy, nên hỏi còn phải hỏi, ngay mặt hỏi chí ít rõ ràng tỉ mỉ hơn nhiều lắm.
Toa Như Lai nói:
“Trước mắt tạm thời không có tình huống gì đặc biệt. Ngươi để ta hỗ trợ quan tâm chiến sự, toàn diện đại chiến là không thể tránh khỏi. Nha, đúng rồi, Vệ quốc Huyền Vi đăng cơ làm nữ hoàng, Tây Môn Tình Không hộ vệ bên người nàng bị Hạo Thừa hạ độc, đoán chừng là tam đại phái của Vệ quốc chủ mưu, trước mắt Tây Môn Tình Không thật giống như mất tích, chết sống không biết. Còn tình huống cụ thể, hiện tại ta đã rời Phiêu Miểu Các, không tiện tỉ mỉ hỏi đến, biết cũng không nhiều.
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, những cái này hắn đều biết, có chút tình huống thậm chí biết càng nhiều.
Người chỉ điểm sai lầm cho Huyền Vi chính là hắn, sau khi biết tin tức Tây Môn Tình Không trúng độc, hắn lập tức tiến hành can thiệp.
Vốn hắn không muốn can thiệp, hiện tại tình huống của hắn khá khó khăn, không tất yếu không thích hợp gây thêm phiền toái.
Nhưng hắn không can thiệp Viên Cương sẽ can thiệp, Viên Cương lo lắng đưa tin cho hắn là ý gì? Viên Cương là nam nhân nhiệt huyết chân chính, là người trọng tình trọng nghĩa, là người tri ân báo đáp, năm đó nhận qua một chút nhân tình của Huyền Vi và Tây Môn Tình Không, muốn trả phần nhân tình này.

Sở dĩ thông báo hắn trước, là biết tình cảnh hiện tại của hắn, sợ làm bậy sẽ ảnh hưởng Ngưu Hữu Đạo an toàn.
Nếu không như vậy, nếu không bận tâm đến hắn an toàn, Viên Cương sẽ không kéo dài như vậy, chỉ sợ đã trực tiếp nhúng tay.
Sau khi Ngưu Hữu Đạo biết tình huống chỉ có thể thở dài, lập tức bố trí, hắn an bài đương nhiên kín đáo hơn Viên Cương nhiều lắm.
Chỉ là tin tức qua lại như vậy, kéo mấy ngày thời gian, hắn cũng không biết có thể cứu tính mạng của Tây Môn Tình Không hay không.
Trước đây không lâu, hắn đã nhận được tin tức truyền đến, Tây Môn Tình Không đã tiến vào phủ đệ của Vô Tâm cứu trị.
Tình huống tạm thời chỉ đến đây, Tây Môn Tình Không có thể khỏi hay không trước mắt còn không biết.
Bất quá Vô Tâm đã có thể giải Hồng Hài Nhi và Ngọc Thi Độc, chỉ cần Tây Môn Tình Không còn thở chạy tới, đoán chừng hắn là có thể giữ được tính mạng.
Vì sao biết Tây Môn Tình Không đã tiến vào phủ đệ của Vô Tâm?
Đối với nhất cử nhất động của Vô Tâm, e là không ai càng rõ ràng hơn hắn, bởi vì Vô Tâm luôn ở dưới sự theo dõi của hắn, Quách Mạn chính là người của hắn, thử hỏi bên người Vô Tâm phát sinh sự tình gì làm sao có khả năng giấu diếm được hắn?
Nhắc tới cũng tính Vô Tâm xui xẻo, Vô Tâm mới vừa xuất sơn làm sự tình thứ nhất chính là đi Kim Châu giúp mẹ con Hải Như Nguyệt giải độc Hồng Hài Nhi.
Lúc đó Ngưu Hữu Đạo có mặt, cùng Vô Tâm chạm mặt qua.
Lúc đó Vô Tâm nghĩ cái gì, Ngưu Hữu Đạo không biết, nhưng loại người như Vô Tâm làm sao có khả năng là đối thủ của Ngưu Hữu Đạo, ngôn hành cử chỉ hơi bất cẩn một chút liền gây nên Ngưu Hữu Đạo cảnh giác.
Cuối cùng bị Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm, xếp Quách Mạn vào bên người Vô Tâm.
Vì phòng ngừa để lộ bí mật, cũng là vì Quách Mạn an toàn, sau khi Quách Mạn tiếp thu nhiệm vụ liền chặt đứt liên hệ đối ngoại, chỉ trực tiếp liên hệ với bên Ngưu Hữu Đạo, ngay cả môn phái của Quách Mạn cũng không có quyền hỏi đến, không biết hướng đi.

Này là đặc tính của người chấp hành nhiệm vụ gián điệp.
Tình huống tương tự Quách Mạn, Ngưu Hữu Đạo an bài ra ngoài không biết bao nhiêu.
Nói chung Quách Mạn vừa đến bên người Vô Tâm, trừ nhiệm vụ, thì toàn tâm toàn ý phục vụ Vô Tâm, không thể có bất kỳ khả năng bại lộ.
Mà Quách Mạn còn phát huy một tác dụng khác, là tính bài ngoại.
Thật không dễ dàng nắm được đầu mối của Quỷ Y, Ngưu Hữu Đạo đối với Vô Tâm hứng thú không lớn, ngược lại rất có hứng thú với Quỷ Y.
Hắn lợi dụng Quách Mạn bài trừ bất kỳ người nào khác có ý đồ dính vào bên người Vô Tâm, tận lực khống chế Vô Tâm ở trong tay mình.
Này cũng là suy nghĩ cho Quách Mạn, sợ năng lực của Quách Mạn có hạn, nhân viên bên người Vô Tâm nhiều tạo thành phức tạp, sợ Quách Mạn ứng phó không được.

Chương 1676: Mang ta vào (1)

Chương 1676: Mang ta vào (1)
Rất nhanh, gốc gác của Vô Tâm đã bị hắn sờ rõ ràng, sự tình của Thiệu Liễu Nhi và Vô Tâm hắn biết, Nhan Bảo Như là làm sao đến bên người Vô Tâm hắn cũng biết, Vô Tâm có ý đồ trả thù hắn hắn cũng rõ ràng.
Muốn báo thù? Trong lòng Ngưu Hữu Đạo rõ ràng nhưng không có động hắn, bởi vì mọi cử động của Vô Tâm hắn nắm trong lòng bàn tay, tùy thời có thể đẩy Vô Tâm vào chỗ chết.
Căn cứ quan sát sau đó, Ngưu Hữu Đạo bỏ đi ý nghĩ giải quyết Vô Tâm, phát hiện Vô Tâm không phải loại tiểu nhân gian trá, từ trình độ nào đó mà nói rất đơn thuần, không làm được sự tình tâm ngoan thủ lạt.
Này mới có sự tình cứu Tây Môn Tình Không.
Đối với sự tình này, Ngưu Hữu Đạo cũng không biết nên nói Viên Cương cái gì mới tốt, lúc bố trí kế hoạch tác thành Viên Cương, cũng đồng thời căn dặn, nhắc nhở Quách Mạn chú ý an toàn, đề cao cảnh giác, bởi vì rất có khả năng Thiệu Bình Ba sẽ nhìn chằm chằm vào Vô Tâm.
Có chút đạo lý nói không minh bạch, không phải Ngưu Hữu Đạo hắn máu lạnh vô tình, mà là có lúc cứu một người có lẽ chính là hại người khác, nói Viên Cương không hắn có thể lý giải, coi như lý giải Viên Cương cũng sẽ không ngồi xem mặc kệ, còn có tất yếu nói sao?
Trước đây Thiệu Bình Ba sẽ không để Vô Tâm ở trong mắt, lực chú ý không ở trên người Vô Tâm, nhưng lần này vận dụng Thiệu Liễu Nhi cứu Tây Môn Tình Không là cái tính chất gì?
Thiệu Liễu Nhi liên tục hai lần thỉnh cầu Vô Tâm cứu người, người khác không rõ ràng Thiệu Bình Ba, nhưng hắn thân là đối thủ cũ thì quá hiểu, tuyệt đối sẽ gây nên Thiệu Bình Ba chú ý, một khi Thiệu Bình Ba nhìn

chằm chằm Vô Tâm, thân phận của Vô Tâm sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ.
Đệ tử Quỷ Y lại có thể thế nào? Loại người như Vô Tâm căn bản không thể là đối thủ của Thiệu Bình Ba, một Quỷ Y trốn trốn tránh tránh, loại người như Thiệu Bình Ba căn bản sẽ không để ở trong mắt. Cứu Tây Môn Tình Không, khả năng sẽ hại Vô Tâm, thậm chí có khả năng nguy đến an toàn của Quách Mạn.
Nguyên do trong này, Ngưu Hữu Đạo bất tiện báo cho Toa Như Lai, chẳng qua là nhịn không được thở dài nói:
“Cá và tay gấu không thể đều chiếm được! Huyền Vi này, vừa muốn gia quốc thiên hạ, lại muốn tình yêu nam nữ, nào có sự tình mỹ mãn như vậy, nàng sớm muộn gì cũng sẽ hại Tây Môn Tình Không!
Toa Như Lai nói:
“Không phải đã hại sao?
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, cũng phải, coi như lần này cứu Tây Môn Tình Không thì thế nào, Tây Môn Tình Không không rời Huyền Vi mà nói, sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào vòng xoáy của Huyền Vi, vòng xoáy kia quá sâu, Tây Môn Tình Không thế đơn lực bạc, dựa vào chút vũ lực cá nhân, rất khó bò ra ngoài được.
Tây Môn Tình Không có thể rời Huyền Vi sao? Đã nhiều năm như thế, chỉ sợ là không khôn ra được rồi, khỏe lại còn sẽ về bên Huyền Vi, như vậy lần này cứu cũng là cứu uổng công.
Này không phải sự tình hắn quá mức quan tâm, Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Tìm được tung tích của Thiệu Bình Ba chưa?
Toa Như Lai liếc chéo, hồi đáp thẳng thắn dứt khoát.
“Không có.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Một chút manh mối cũng không có?
Toa Như Lai nói:
“Ta nói rồi, hiện tại ta không ở Phiêu Miểu Các, có chút sự tình không tiện hỏi đến. Ngươi và Thiệu Bình Ba kết oán mọi người đều biết, nếu như ta hỏi đến sự tình này, một khi bị người hữu tâm chú ý, muốn không nghi ngờ ta và ngươi có quan hệ cũng khó.
Ngưu Hữu Đạo còn muốn giảng đạo lý, nhưng hắn duỗi tay ra đình chỉ.

“Ngươi hẹn gặp mặt ta, là vì hỏi những thứ này?
Ngưu Hữu Đạo cười khổ, buông tiếng thở dài, sau đó chân thành nói:
“Giúp ta từ ngoại giới mang một người vào.
Toa Như Lai trầm giọng nói:
“Ngươi mở cái chuyện cười gì?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi có thể mang vào, sẽ không có bất kỳ vấn đề. Người vừa tiến vào, ta lập tức đưa đến bên Hồ tộc, sẽ không để hắn lộ diện, cũng sẽ không để bất kỳ người nào phát hiện.
Toa Như Lai nhíu mày nói:
“Mạo hiểm như vậy đáng giá không? Người nào?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Ta!
“Ngươi?
Toa Như Lai ngạc nhiên, nghe không hiểu.
“Ý gì?
Ngưu Hữu Đạo dặn dò nói:
“Ngươi tìm một người thân hình xấp xỉ ta cùng đi ra ngoài...
...
Mấy ngày sau, Toa Như Lai rời Thánh cảnh, trước tiên đi tới Trích Tinh thành một chuyến thăm nữ nhi, trên đường phản hồi ở trên một hải đảo lẻ loi nhìn thấy "Ta" mà Ngưu Hữu Đạo nói.
Toa Như Lai vỗ tay vài tiếng.
Trong hang núi chui ra ba người, đều dịch dung, hai người trong đó là Đoạn Hổ và Ngô Tam Lưỡng, một người khác là người bọn hắn từ Tề Kinh tiếp đến.
Song phương chạm mặt đều không biết thân phận nhau, Toa Như Lai hỏi một tiếng.
“Cái nào?
Đoạn Hổ nhìn người tới từ Tề Kinh nói:
“Đi đi, ngươi đi theo hắn là được.
Người kia có chút bất an từ trong ba người đi ra, nhìn Toa Như Lai chắp tay chào.

Toa Như Lai chỉ chỉ ngụy trang trên mặt hắn, ra hiệu lấy xuống cho hắn nhìn xem.
Người kia quay đầu lại nhìn Đoạn Hổ và Ngô Tam Lưỡng, Ngô Tam Lưỡng gật đầu nói:
“Tất cả nghe theo đối phương an bài.
Người kia nhấc tay kéo ngụy trang trên mặt xuống, lộ ra chân dung.
Thấy chân dung này, con ngươi của Toa Như Lai đột nhiên co rút, có thể nói giật nảy cả mình, cấp tốc tiến lên, không nhịn được hai tay nâng mặt đối phương lên kiểm tra, càng xem càng giật mình, cuối cùng đã rõ ràng vì sao Ngưu Hữu Đạo lại nói “ta”, sao trên đời sẽ có người tương tự như thế?
Hắn lặp đi lặp lại cẩn thận kiểm tra, chí ít khuôn mặt không nhìn ra bất kỳ dấu hiệu giả tạo, lẽ nào Ngưu Hữu Đạo còn có huynh đệ sinh đôi sao?
Đương nhiên, lúc hắn đối mặt Ngưu Hữu Đạo cũng chưa từng khoảng cách gần kiểm tra cẩn thận như thế, người trước mắt và chân thân có chênh lệch không hắn cũng không rõ ràng, nhưng người khác hắn cũng như vậy, bởi vậy đủ để lấy giả đánh tráo.
Ngưu Hữu Đạo lộng một người như vậy tiến vào đến tột cùng muốn làm gì?
Trước đây là thưởng thức Ngưu Hữu Đạo gan lớn, cũng vừa ý tính cách dám làm của Ngưu Hữu Đạo, nhưng hiện tại muốn dẫn một người như thế tiến vào, ngược lại để hắn có chút lo lắng đề phòng.
“Không còn sự tình của các ngươi.
Toa Như Lai nghiêng đầu nói.
Đoạn Hổ và Ngô Tam Lưỡng chắp tay hành lễ, sau đó cấp tốc lắc mình rời đi, Đạo gia an bài, không để bọn hắn lắm miệng hỏi đến bất kỳ sự tình gì, nếu không sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.
Này không phải Ngưu Hữu Đạo đa tâm, mà là sự thực, một khi Toa Như Lai phát hiện cái gì không đúng, tuyệt đối sẽ giết Đoạn Hổ và Ngô Tam Lưỡng diệt khẩu, Ngưu Hữu Đạo hắn không ở bên cạnh, muốn ngăn cũng không có biện pháp cản. Quyền lợi gặp thời quyết đoán của Toa Như Lai là không bị Ngưu Hữu Đạo hắn khống chế.
“Mang theo mặt nạ của ngươi đi theo ta.

Toa Như Lai lạnh lùng nói, người ở Tề Kinh lập tức làm theo, ngụy trang xong, hai người lập tức rời đi.
Sau khi rời hải đảo, hai người lại trằn trọc đến một hải đảo khác.
Xác nhận trên đảo không có vấn đề gì, Toa Như Lai kéo xuống ngụy trang của người ở Tề Kinh, ném ra một bộ ngụy trang và y phục khác.
“Đổi!
Trong quá trình thay đổi quần áo và dịch dung, Toa Như Lai tự mình hỗ trợ, cực kỳ cẩn thận, mãi đến xác nhận không sai mới dừng tay.
Mà Toa Như Lai cũng lấy xuống mặt nạ, cởi đấu bồng đen, lộ ra chân dung.
Lộ ra chân dung cũng không có gì, người ở Tề Kinh không biết Toa Như Lai, chưa từng gặp.
Sau đó đi đâu, người ở Tề Kinh không biết, chỉ theo Toa Như Lai cỡi Xích Liệp Điêu lên không rời đi, trên đường Toa Như Lai tự có một phen căn dặn.
Lúc tới mục đích, người ở Tề Kinh mới phát hiện địa phương mình tới vậy mà là Thánh đảo ra vào Thánh cảnh trong truyền thuyết, nhất thời có chút bối rối.
“Không nên hốt hoảng, nơi này ta định đoạt, ngươi yên lặng theo ta là được.
Toa Như Lai nhìn ra hắn khẩn trương, trấn an một câu, thuần túy là vì ổn định đối phương, nơi này khẳng định không phải là Toa Như Lai hắn có thể định đoạt rồi.
Nghe đối phương nói nơi này hắn định đoạt, người ở Tề Kinh kinh ngạc, âm thầm phỏng đoán thân phận của đối phương, không biết là người nào.

Chương 1677: Mang ta vào (2)

Chương 1677: Mang ta vào (2)
Vừa vào Thánh đảo, lập tức có người qua kiểm tra, người kiểm tra đều hành lễ với Toa Như Lai, mà Toa Như Lai thì ném ra một lệnh bài.
Người kiểm tra xác nhận, không có quá nhiều chậm trễ, trả lệnh bài cho đi, thậm chí không có bất kỳ vặn hỏi nào.
Thật như Toa Như Lai nói, người cấp bậc như bọn hắn, thường thường sẽ ra ngoài làm việc cho Cửu Thánh, sự tình của Cửu Thánh không dung người khác dò xét.
Thay đổi người khác mà nói, ra vào nơi đây, soát người chỉ là phụ, còn sẽ bị vặn hỏi mục đích ra vào.
Toa Như Lai thường thường ra vào nơi đây, cho nên còn có tương đối nắm chắc, bằng không không dám mang người tiến vào.
Người ở Tề Kinh theo Toa Như Lai qua ải, theo ba quang gợn sóng đi vào, phát hiện thân đã ở một thế giới khác, trải qua lần này cũng coi như mở mang tầm mắt.
Hai người đi Thủ Khuyết Sơn Trang xin vật cưỡi phi hành, bay lên không thẳng đến Đại La Thánh Địa.
Hướng đi chỉ là che giấu, giữa đường lại đổi, đi tới một chỗ khác chạm mặt với Ngưu Hữu Đạo, lần này Ngưu Hữu Đạo là ngụy trang hiện thân.
“Ngươi hàm hàm hồ hồ, thần thần bí bí đưa người như vậy vào đến tột cùng muốn làm gì?
“Hiện tại còn không đến thời điểm nói, đến thời điểm tiên sinh tự nhiên sẽ minh bạch.
“Đến thời điểm? Ngươi không nói rõ ràng, bảo ta sao dám chơi tiếp với ngươi, để ta sao dám yên lòng giao người này cho ngươi?
“Tiên sinh, ta chỉ có thể nói cho ngươi một điểm, ta làm như vậy cũng là vì tốt cho ngươi, ngươi sẽ minh bạch.

“Ta chỉ nhìn thấy một phiền toái lớn, không nhìn ra điểm nào là tốt cho ta.
“Tiên sinh, có chút sự tình hiện tại biết rồi đối với ngươi ta đều không có chỗ tốt, ngươi ta đều sẽ không yên tâm, thứ cho ta có chút bảo lưu, giống như ngươi đối với ta cũng có bảo lưu vậy, mọi người chừa chút chỗ trống đối với mọi người đều sẽ tốt. Chỉ cần ngươi minh bạch, ta không thể hại ngươi, hại ngươi đối với ta không có bất kỳ chỗ tốt, hại ngươi bằng hại chính mình. Sắp rồi, tiên sinh bình tĩnh đừng nóng, nghĩ không được bao lâu, ta tự nhiên sẽ cho tiên sinh một câu trả lời.
Người ở Tề Kinh không biết hai người nói thầm chút gì, có thể cảm giác được người mang mình đi vào tâm tình bất mãn, chỉ thấy người lộ diện sau đi tới, ném ra một câu.
“Đi theo ta!
Thấy người mang mình đi vào không có ngăn cản, hắn liền theo người sau rời đi.
Ngưu Hữu Đạo nhận được người, cấp tốc bay về phía Hoang Trạch Tử Địa.
Mãi cho đến sào huyệt Hồ tộc, người ở Tề Kinh còn không biết tình huống, chỉ biết bản thân vừa đến lập tức bị Hồ tộc khống chế.
Đương nhiên, có một chút hắn là rõ ràng, hắn biết Ngưu Hữu Đạo cũng ở trong Thánh cảnh, bản thân đến nơi này nguyên nhân nhất định sẽ liên lụy tới Ngưu Hữu Đạo, ở trong Thánh cảnh giả mạo Ngưu Hữu Đạo? Người nào? Muốn làm gì? Trong lòng hắn rất bất an, mơ hồ ý thức được bản thân cuốn vào một âm mưu to lớn, nhưng nơi này là Thánh cảnh, đối với Thánh cảnh mù tịt không biết, làm hắn sợ sệt nhưng chịu bó tay.
...
Vấn Thiên Thành, khu vực Yêu Hồ Ti, Ngưu Hữu Đạo và Tần Quan chậm rãi bước vào một lầu các ngồi xuống.
“Trưởng lão, bầu không khí trong Vấn Thiên Thành này tựa hồ hơi có không đúng.
“Cái nào không đúng?
“Nói không rõ lắm. Trưởng lão, trường cư ở nơi đây, lẽ nào ngài ngay cả một chút cũng không lo lắng sao?
“Lo lắng cái gì?

“Ngài đắc tội Huyền Diệu kia, mỗi lần gặp Huyền Diệu kia, trong ánh mắt nhìn trưởng lão đều lộ ra bất thiện, đệ tử lo lắng hắn sớm muộn sẽ không bỏ qua cho ngài.
“Ta đắc tội đâu chỉ là Huyền Diệu, Đinh Vệ ta cũng đắc tội rồi, việc đã đến nước này không có gì đáng sợ. Lại nói, chỉ là Huyền Diệu có thể làm khó dễ được ta sao, tốt nhất là đừng có ngu xuẩn, nếu không không chờ đến hắn ra tay, ta đã có thể lộng chết hắn trước.
“Chẳng lẽ trưởng lão đã có biện pháp đối phó hắn?
“Biện pháp gì chứ, hiện tại không tiện nói, đến thời điểm ngươi tự nhiên sẽ minh bạch. Nói chung hắn sẽ giống như Long Phiếm Hải, chết uất ức, không thể làm gì chúng ta!
“Bản sự của trưởng lão đệ tử là biết, đệ tử chờ xem trò hay là được. Đúng rồi trưởng lão, ta nghe bên Yêu Hồ Ti nói, vây quét theo lệ ở Hoang Trạch Tử Địa sắp kết thúc, người Yêu Hồ Ti tham dự vây quét sắp phản hồi rồi.
“Đại khái thời điểm nào?
“Thật giống như năm ngày sau sẽ kết thúc.
“Năm ngày sau... Đi một chuyến đi. Dù sao chức trách đốc tra của chúng ta cũng là bên Yêu Hồ Ti, nhiệm vụ của Yêu Hồ Ti chính là càn quét Yêu Hồ, trước sau chẳng quan tâm sẽ bị người khác làm văn.
“Lại phải vào Hoang Trạch Tử Địa sao?
“Nhìn ra được ngươi không quá thích đi Hoang Trạch Tử Địa, kỳ thực ta cũng không muốn đi. Yên tâm, hiện tại không đi, không phải năm ngày sau mới kết thúc sao, chúng ta canh thời gian sớm hơn một chút, tới địa phương bọn hắn phản hồi tập kết chờ là được, đến thời điểm đó gặp mặt hỏi tình huống một chút, qua loa thể hiện công vụ là xong.
Hai người nói chuyện phiếm, đề tài khuếch trương đến phương diện khác, sau giả sơn, một người nghe trộm rón ra rón rén lặng yên rời đi.
Sau khi người kia lặng yên rời đi không lâu, Kha Định Kiệt từ một bên khác đi ra, bước nhanh tiến vào lầu các, thấp giọng nói:
“Trưởng lão, người đã đi rồi.
Ngưu Hữu Đạo híp mắt, từ từ nói:
“Lập tức đi tắt chạy tới nơi ở của Huyền Diệu, quan sát hắn có đi vào chỗ Huyền Diệu hay không.

Có Toa Như Lai an bài Khúc Linh Côn giúp đỡ, dám ở trong Vấn Thiên Thành lén lén lút lút giám thị, ai là ai trong lòng Khúc Linh Côn đều hiểu rõ, trong lòng Khúc Linh Côn nắm chắc, hắn có tâm hỏi đến tự nhiên là trong lòng nắm chắc rồi.
“Vâng!
Kha Định Kiệt cấp tốc rời đi.
“Đi thôi!
Ngưu Hữu Đạo cũng đứng dậy.
Trở lại đình viện, Tần Quan liếc nhìn Côn Lâm Thụ tĩnh tọa ở dưới mái hiên, theo Ngưu Hữu Đạo vào phòng, mới thấp giọng hỏi:
“Trưởng lão, cớ gì an bài như vậy? Nếu đối phương thật sự mật báo cho Huyền Diệu, chẳng phải bức Huyền Diệu hạ sát thủ với ngài sao?
Ngưu Hữu Đạo đơn giản nói.
“Không cần lo ngại, ta tự có an bài.
Tần Quan có chút kinh nghi bất định, không biết vị này đến tột cùng muốn làm gì, nhưng biết thủ đoạn của vị này bất phàm, làm như vậy tất nhiên có nguyên nhân.
Theo lâu cũng đã biết thói quen của Ngưu Hữu Đạo, vấn đề hỏi mà không đáp thì không cần phải lại hỏi, tiếp tục hỏi thăm cũng sẽ không có kết quả gì.
Một chỗ khác, Kha Định Kiệt đi ở trong con hẻm nhỏ, dựa lưng vách tường nhìn trời, có vẻ như suy nghĩ vấn đề gì.
Nghe được tiếng bước chân, hắn cấp tốc hơi lộ ra gò má, nhìn thấy một người tiến vào nơi ở của Huyền Diệu, ánh mắt lấp lóe, cấp tốc xoay người rời đi...
“Hắn thật đã nói như thế?
Huyền Diệu bỗng nhiên xoay người.
Người kia trả lời:
“Thủ hạ nghe rõ ràng, chắc chắn sẽ không sai lầm.
“Hắn muốn xuống tay với ta?
Huyền Diệu nói thầm, qua lại bồi hồi, sắc mặt dần dần âm trầm.
Người kia nói:
“Đúng vậy, hắn là nói như vậy, thủ hạ chính tai nghe được, lời ấy hắn không phải bắn tên không đích, tiên sinh phải cẩn thận, miễn cho bị tiểu

nhân tính toán.
Huyền Diệu dừng bước ở trước mặt hắn.
“Hắn chuẩn bị khi nào động thủ với ta?
Người kia nói:
“Không nói, chỉ nói sẽ ở trước khi tiên sinh động thủ với hắn. Hắn đã có nắm chắc nhất định sẽ ở trước khi tiên sinh ra tay động thủ, nói vậy thời gian hắn không xa!
Huyền Diệu trầm giọng nói:
“Vậy hắn có nói lấy loại phương thức nào xuống tay với ta không?
Người kia lắc đầu nói:
“Không có! Đệ tử thủ hạ của hắn cũng hỏi, nhưng hắn rất kín miệng, không có tiết lộ bất kỳ đầu mối.
Huyền Diệu nói:
“Một chữ cũng không được sai, thuật lại một lần cho ta nghe.
“Vâng. Ta nhìn thấy hướng đi của bọn hắn, nên tới ẩn thân trước một bước...
Người kia tỉ mỉ tường tận nói ra.
Nghe xong, Huyền Diệu nhíu mày, chẳng biết lúc nào động thủ, cũng không biết phương thức động thủ, này liền phiền phức.
Nếu như biết khi nào động thủ, hắn có thể phòng bị. Nếu như biết phương thức động thủ, hắn có thể sớm đặt bẫy phản sát, làm đối phương chui đầu vào lưới, giết danh chính ngôn thuận.

Chương 1678: Xảo ngộ

Chương 1678: Xảo ngộ
Hiện tại cái gì cũng không biết, hắn đích xác có chút lo lắng đề phòng, nói cái gì để hắn chết uất ức giống như Long Phiếm Hải, Long Phiếm Hải chết uất ức sao? Đích xác rất uất ức! Hắn không thể không thừa nhận, thủ đoạn của Ngưu Hữu Đạo có lúc thật khó lòng phòng bị.
Lần này nghe trộm được nội dung, đối với hắn mà nói, biết hay không biết kỳ thực không khác biệt quá lớn.
Có chút sự tình trong lòng song phương rõ ràng, chỉ cần có cơ hội, hắn sẽ không bỏ qua Ngưu Hữu Đạo. Ngược lại, Ngưu Hữu Đạo cũng sẽ không bỏ qua hắn.
Trầm ngâm bồi hồi một trận, Huyền Diệu phất tay.
“Ngươi lui xuống trước đi, tiếp tục tập trung!
“Vâng!
Người tới lĩnh mệnh xin cáo lui.
Trong phòng chỉ còn một mình hắn, tới tới lui lui một trận, đi tới cửa sổ nhìn ra xa, trong miệng thầm thì.
“Nhất định sẽ trước một bước lộng chết ta! Ta không động ngươi, ngươi ngược lại muốn đụng đến ta... Sau năm ngày, theo lệ càn quét kết thúc... tốt, ta ngược lại muốn nhìn xem ai lộng chết ai trước!
Đùng!
Nói xong một quyền nện ở trên bệ cửa sổ, dường như hạ quyết tâm!
Kha Định Kiệt phản hồi Yêu Hồ Ti trực tiếp tìm được Ngưu Hữu Đạo, chắp tay bẩm báo nói:
“Trưởng lão, người kia quả nhiên đi tới nơi ở của Huyền Diệu.
Ngưu Hữu Đạo xác nhận.
“Xác định không nhìn lầm người?
Kha Định Kiệt bảo đảm nói:

“Xem rõ rõ ràng ràng, chắc chắn sẽ không sai!
“Tốt!
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, lại phân phó hai người.
“Bên bảy phái khác các ngươi nhìn chằm chằm, phát hiện bọn hắn có dấu hiệu muốn chạm trán lập tức đến báo cho ta, không được sai lầm!
“Vâng!
Hai người chắp tay lĩnh mệnh, sau đó đồng thời lui ra, thương lượng thay phiên chú ý bên bảy phái, nhân thủ có hạn, hai người đồng thời hao ở bên kia không thích hợp, cũng dễ dàng dẫn người chú ý.
Tuy nói trong Vấn Thiên Thành chỉ cần không tự tiện xông vào địa bàn người khác, lui tới đều tự do, nhưng cũng phải cẩn thận một chút.
Hai người lùi lại, Ngưu Hữu Đạo lập tức đi tới sau bàn ngồi xuống, lấy giấy, cầm bút chấm mực, viết xuống một mật thư giao cho Toa Như Lai.
Một cái bẫy được bố trí chặt chẽ kỹ càng, nhưng kế hoạch đến mức độ này, ra không nổi kẽ hở, hắn nhất định phải xác nhận bên Huyền Diệu liệu có thể theo kế hoạch của hắn hay không. Nếu như ra ngoài ý muốn, hắn nhất định phải có thủ đoạn tiến hành phủ chính, quyết không thể để ngoài ý muốn quấy rầy kế hoạch của mình, bằng không hậu quả khó mà lường được, tất cả tâm huyết đều kiếm củi ba năm thiêu một giờ.
Cho nên hắn cần Toa Như Lai hỗ trợ, cần Toa Như Lai vận dụng thế lực ở Vấn Thiên Thành tập trung động tĩnh bên Huyền Diệu.
Vẫn là câu nói kia, nhân thủ của hắn có hạn, mà Kha Định Kiệt và Tần Quan ở trong Vấn Thiên Thành tùy ý theo dõi cũng bất tiện, thân phận của hai người chỉ thích hợp làm chút việc nhỏ.
Cái gọi là thế lực, thường thường thể hiện ở loại thời điểm này, rất nhiều chuyện dựa vào một người đơn đả độc đấu là không được, như Tây Môn Tình Không chính là một người mù...
Tám phái bị lưu ở trong Thánh cảnh, trong lòng bảy phái khác không có ngọn nguồn gì, ba ngày hai lần hội tụ, nói là thương nghị, kỳ thực là muốn ôm đoàn sưởi ấm tự tìm an ủi, để cho trong lòng mình an tâm một chút.
Sau khi Ngưu Hữu Đạo phân phó, chỉ hai ngày sau liền có phản ứng.
Lúc chạng vạng, Tần Quan phụ trách quan sát vội vã đi tới, tìm Ngưu Hữu Đạo bẩm báo.

“Trưởng lão, người bảy phái sắp chạm trán, các phái lục tục có người đi về phía Tuần Tra Ti của Khí Vân Tông.
“Xem ra ngày hôm nay chúng ta phải tìm địa phương ăn cơm chùa rồi.
Ngưu Hữu Đạo cười đứng dậy, gọi Kha Định Kiệt và Tần Quan đi cùng.
Ba người mới từ trong phòng đi ra, vừa vặn nhìn thấy Côn Lâm Thụ đóng cửa, trong tay xách hộp cơm do Yêu Hồ Ti sai người đưa tới.
Song phương gặp mặt, Côn Lâm Thụ hơi kinh ngạc, nhìn sắc trời một chút, trời đã sắp tối, thời điểm này còn đi ra ngoài?
Rất ít thấy đám người Ngưu Hữu Đạo sẽ ở thời điểm này đi ra ngoài, không nhịn được hỏi:
“Đạo gia lại muốn ra ngoài tuần sát sao?
Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ vật trên tay hắn nói:
“Ngươi ở nhà dùng đi, chúng ta tìm địa phương ăn cơm chùa.
Sợ hắn nghĩ nhiều, lại giống như nói đùa bồi thêm một câu.
“Không phải có ăn uống ngon không mang ngươi theo, mà là có khả năng chạm mặt người Thiên Hỏa Giáo, sợ ngươi lúng túng.
Côn Lâm Thụ gật đầu, tỏ ra đã hiểu.
Thấy hắn trầm mặc, Ngưu Hữu Đạo không có vội vã rời đi, hỏi:
“Thường thường một người lưu thủ, có phải phiền muộn sắp hỏng rồi không?
Côn Lâm Thụ lắc đầu.
“Này không tính là gì, ta từng bế quan mười năm.
Ngưu Hữu Đạo buông tiếng thở dài.
“Lại nhịn một chút đi, qua một thời gian ngắn sẽ mang ngươi ra ngoài đi dạo.
Côn Lâm Thụ không bày tỏ ý kiến.
Ngưu Hữu Đạo không nói gì nữa, nhanh chân tiến lên, Kha Định Kiệt đi ở phía trước mở cửa.
Nhìn ba người biến mất, Côn Lâm Thụ lẻ loi một người đi tới trong đình, mở hộp cơm, trầm mặc ăn lấy...
“Ngưu trưởng lão!
Nghe được người bắt chuyện, Ngưu Hữu Đạo dẫn hai người Tần, Kha đi tản bộ thưởng thức ránh chiều quay đầu lại, thấy là trưởng lão Huyết Thần Điện Mai Trường Hồng, không khỏi lộ ra nụ cười chắp tay nói:

“Mai trưởng lão, không nghĩ tới lại xảo ngộ, Mai trưởng lão cũng đi thưởng thức hoàng hôn sao?
Xảo ngộ? Tần, Kha nhìn nhau, có thể xảo ngộ mới lạ.
Tuy hai người không biết Ngưu Hữu Đạo muốn làm gì, nhưng đi theo bên người Ngưu Hữu Đạo cũng cảm nhận được, trưởng lão có vẻ như vẫn không có việc gì chạy đôn chạy đáo đột nhiên biến hóa nhịp điệu, hai người rõ ràng ý thức được Ngưu trưởng lão đã ra tay rồi, hẳn là có sự tình gì sắp phát sinh.
“Ta không có nhàn tình nhã trí như lão đệ.
Mai Trường Hồng vui cười hớn hở.
Ngưu Hữu Đạo à lên một tiếng.
“Vậy là muốn đi đâu sao?
Mai Trường Hồng nói:
“Mấy phái tụ họp, thương nghị chuyện đốc tra, Ngưu trưởng lão đã rãnh rỗi, không ngại đi cùng.
Ngưu Hữu Đạo một tay chống kiếm, một tay sờ mũi.
“Các ngươi tụ là được, ta không xen vào náo nhiệt này.
Dứt lời xoay người rồi đi.
Mai Trường Hồng lập tức đưa tay cản lại.
“Ngưu trưởng lão, này chính là ngươi không phải. Tám phái ở trong này đồng khí liên chi, nhưng ngươi luôn bỏ qua chúng ta làm một mình là ý gì?
“Làm một mình?
Ngưu Hữu Đạo vội vàng khoát tay nói:
“Hiểu lầm, không có sự tình, ta chỉ là khá bận, vẫn không có thời gian tới mà thôi.
Mai Trường Hồng nói:
“Trước đây ngươi luôn không ở nhà, muốn tìm ngươi cũng không có biện pháp tìm, ngày hôm nay rảnh rỗi thưởng thức hoàng hôn, tổng không thể lại nói bận rộn chứ? Đi, cùng đi!
“Ha ha...
Ngưu Hữu Đạo cười gượng.
“Cái bụng có chút đói, để ta về lót bụng trước lại nói.

Này tính là lý do gì? Hai người Tần, Kha âm thầm buồn cười, phát hiện trưởng lão thật âm người, rõ ràng là tự mình chủ động tập hợp tới, va vào rồi lại già mồm vờ không muốn đi.
Mai Trường Hồng bắt lấy cánh tay của Ngưu Hữu Đạo.
“Yên tâm, không thiếu thức ăn để ngươi ăn uống, không đến mức để ngươi đói!
Sau đó trực tiếp lôi Ngưu Hữu Đạo đi.
“Ài, ta đi là được, đừng kéo.
Thịnh tình không thể chối từ, cuối cùng Ngưu Hữu Đạo đi theo.
Lúc đến Tuần Tra Ti của Khí Vân Tông, nhân viên tám phái đều đến gần đủ, mọi người nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo, bỗng nhiên cảm thấy ngoài ý muốn, vị này bình thường xuất quỷ nhập thần, rất khó mời được, ngày hôm nay làm sao đến rồi?
Mọi người không tránh khỏi hỏi dò, cuối cùng Mai Trường Hồng giải thích, mọi người mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, cảm tình là bị Mai Trường Hồng gặp gỡ kéo đến.
“Yên tâm, Ngưu trưởng lão khó được tới một lần, lần này ta làm chủ, tình nguyện bản thân đói bụng, cũng phải để Ngưu trưởng lão ăn no trước.
Thái Thúc Sơn Hải mang theo âm dương quái khí trêu chọc một phen, có vẻ như nói đùa, kỳ thực là tỏ vẻ bất mãn.
Đợi người đến đông đủ, Thái Thúc Sơn Hải thân là chủ nhân mời mọi người nhập tịch, Ngưu Hữu Đạo rất ngoan ngoãn, thừa nhận bản thân tuổi trẻ tư lịch nông cạn, chủ động ngồi ở phía dưới.
Trên bàn cơm rất phong phú, hài tử biết khóc có sữa uống, trước kia lúc trung thực không để ý bên này, chờ đến bên này bắt đầu gây sự, động một tý liền báo nói có người cố ý làm khó dễ, Tuần Tra Ti không muốn bởi vì chút sự tình nhỏ mà gây phiền toái, phương diện ăn dùng xem như là tận lực thỏa mãn.

Chương 1679: Miễn cho luôn nói ta làm một mình (1)

Chương 1679: Miễn cho luôn nói ta làm một mình (1)
Tùy tùng tự có địa phương cho tùy tùng ăn uống.
Sau khi chủ khách ngồi xuống nâng chén, lẫn nhau khách sáo một phen là không tránh khỏi, rượu qua ba chén, bắt đầu tiến vào đề tài chính.
Đàm luận đơn giản vẫn là sự tình đốc tra, lẫn nhau dò hỏi tình huống bên đối phương, thương nghị khả năng phối hợp.
Tuy Ngưu Hữu Đạo có mặt, nhưng núp ở phía dưới ăn uống thỏa thuê, liên tục hạ đũa không nói lời nào.
Thật không dễ dàng kéo hắn ra, mọi người sao có thể buông tha hắn, cuối cùng ánh mắt đều rơi vào trên người Ngưu Hữu Đạo.
Biết vị này là bị Mai Trường Hồng chặn lại không có biện pháp, đến cũng là đến qua loa góp đủ số.
Thái Thúc Sơn Hải ho một tiếng hỏi:
“Ngưu trưởng lão, mọi người đều nói tình huống các nơi, Yêu Hồ Ti của ngươi có tình huống gì không, cũng nên nói cho mọi người nghe một chút chứ?
Ngưu Hữu Đạo đang nhai thức ăn ngẩng đầu, ánh mắt quét qua, thấy ánh mắt của mọi người nhìn chằm chằm, không khỏi nuốt đồ vật trong miệng xuống, cực kỳ khiêm tốn nở nụ cười.
“Tình huống của Yêu Hồ Ti ta cũng không rõ lắm, các ngươi hỏi ta cũng như hỏi không.
Trong nháy mắt mọi người ngưng nghẹn im lặng, dần lộ ra thần sắc buồn nôn hoặc nhiều hoặc ít.
Cái gì gọi là ngươi không rõ ràng? Ngươi ở Yêu Hồ Ti đốc tra, ngươi không rõ ràng ai rõ ràng, không hỏi ngươi hỏi ai?

Thằng này luôn muốn làm một mình, luôn không mời được, thật không dễ dàng kéo tới còn qua loa mọi người, mọi người có mặt đều muốn bóp chết hắn.
Trưởng lão Vạn Thú Môn An Thủ Quý thờ ơ nói:
“Ngưu trưởng lão, mọi người đều hãm ở trong nơi này, đồng mưu lối thoát mới tốt, ngươi luôn như vậy sẽ rất vô vị.
Ngưu Hữu Đạo cầm lên khăn ăn trên bàn lau miệng.
“Lời này của An trưởng lão, Ngưu mỗ nghe không hiểu là ý gì.
An Thủ Quý nói:
“Đã lâu như thế, ngươi là người sáng suốt, có thể không rõ ràng sao? Nếu ngươi nhất định muốn làm một mình, ngày hôm nay trước mặt mọi người không ngại nói thẳng, không cần coi chúng ta là kẻ ngu si lừa gạt, ai cũng không ngốc!
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Xem ra chư vị hiểu lầm ta rất sâu, tình huống ở Yêu Hồ Ti ta đích xác không rõ ràng, thực không biết nói với mọi người cái gì mới tốt.
Thái Thúc Sơn Hải nói:
“Cũng chính là nói, ngươi chê chúng ta trói buộc, cảm thấy năng lực của mình rất mạnh, nhất định muốn làm một mình?
“Không không không!
Ngưu Hữu Đạo liên tục xua tay.
“Hiểu lầm, thật hiểu lầm, ta thật không rõ tình huống của Yêu Hồ Ti. Không dối gạt chư vị, ta chưa bao giờ ở trong nội bộ Yêu Hồ Ti làm qua sự tình đốc tra gì, ta trường kỳ chạy ở bên ngoài, sự tình nội bộ Yêu Hồ Ti, ta cơ hồ không hỏi đến qua. Tình huống ta thường ở ngoài, hắn chư vị đều biết đến.
Mọi người nhíu mày nhìn nhau, thật giống như là có việc này, nhưng luôn cảm giác vị này không nói thật.
Trưởng lão Thiên Hỏa Giáo Lư Diệu, cau mày nói:
“Ngưu trưởng lão, phương hướng ngươi đốc tra chủ yếu là Yêu Hồ Ti, ngươi không tra Yêu Hồ Ti, trường kỳ chạy ở bên ngoài làm gì? Mỗi ngày chạy đi xây dựng quan hệ uống rượu mừng sao?
Là chỉ sự tình đi Băng Tuyết Thánh Địa uống rượu mừng.
Ngưu Hữu Đạo than thở nói:

“Chư vị, ta cũng không muốn chạy khắp nơi, thế nhưng không có biện pháp, lão tử mệnh khổ, bị phân đến Yêu Hồ Ti, muốn tố khổ cũng không có địa phương nói.
Mọi người không rõ, Lư Diệu hỏi:
“Lời ấy là sao?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Tình huống ở Yêu Hồ Ti không giống các ti của các ngươi, chức trách chủ yếu của Yêu Hồ Ti là cái gì, các ngươi hẳn rõ ràng, chức trách chủ yếu là ở Hoang Trạch Tử Địa, trường kỳ càn quét Yêu Hồ, ở trong Vấn Thiên Thành căn bản không có sự tình gì, quạnh quẽ đến không ai để ý, ta ở Vấn Thiên Thành đốc tra cái gì? Tra bọn hắn quần áo không chỉnh tề, tra bọn hắn ăn uống vệ sinh sao? Loại chuyện vặt vãnh này, ta có thể cầm ra báo cho Thánh Tôn sao?
Trưởng lão Liệt Thiên Cung Vũ Hoa.
“Chiếu theo ngươi nói, ngươi hẳn là giống như bọn hắn đi Hoang Trạch Tử Địa mới đúng, nhưng theo chúng ta biết một chút tình huống, thật giống như ngươi chỉ chạy loạn khắp nơi.
Ngưu Hữu Đạo thả khăn ăn trong tay xuống, vỗ nhẹ mặt bàn.
“Chư vị, vấn đề ở trong này.
Mọi người nhìn nhau, tựa hồ không minh bạch, Vũ Hoa lại hỏi:
“Nói như thế nào?
Ngưu Hữu Đạo thở dài.
“Trước đó ta và Huyền Diệu, Long Phiếm Hải gây ra sự tình, hẳn các ngươi đều có nghe thấy. Không dối gạt chư vị, ở trước khi đến Vấn Thiên Thành, ta đã đắc tội bọn hắn, những người này không có lòng tốt với ta. Ta bị phân đến Yêu Hồ Ti, các ngươi cho rằng là chuyện tốt gì sao? Chư vị, các ngươi không ngại đứng ở vị trí của ta suy nghĩ tình cảnh của ta, vì cái gì ta bị phân đến Yêu Hồ Ti?
“Yêu Hồ Ti là phải đi Hoang Trạch Tử Địa lăn lộn, người chết ở Hoang Trạch Tử Địa rất kỳ quái sao? Ở trong này, quyền sinh quyền sát của chúng ta không ở trên tay bọn hắn, không ai dám động chúng ta, nhưng một khi tới Hoang Trạch Tử Địa, không cẩn thận “bị” Yêu Hồ giết, chỉ sợ ngay cả manh mối ta bị mưu hại cũng không tìm được.

“Ta bị phân đến Yêu Hồ Ti, ta hoài nghi không phải trùng hợp, mà là có người cố ý.
“Chư vị thử nghĩ, ta dám chạy về phía Hoang Trạch Tử Địa sao? Ở trong này tra không ra thành tựu gì, Hoang Trạch Tử Địa ta lại không dám đi, các ngươi nói ta làm sao lo liệu? Ta trừ chạy lung tung ở bên ngoài lại có thể làm sao?
Hai người Tần, Kha vẫn vểnh tai nghe động tĩnh bên trong, nghe thấy lời ấy, hai người không khỏi nhìn nhau.
Hai người phát hiện trưởng lão nói quá có lý, phát hiện ngay cả bọn hắn nghe xong cũng suýt chút nữa tin.
Mọi người nghe xong đều trầm mặc, có người suy tư khẽ gật đầu, quả thật đứng ở góc độ của Ngưu Hữu Đạo suy nghĩ, đúng là có sự việc như thế, chẳng trách trường kỳ bôn ba ở bên ngoài, nguyên lai là vì như vậy.
Mặc dù lý là như thế, nhưng mọi người căn bản không tin Ngưu Hữu Đạo có thể trung thực như thế, thằng này nhìn như tuổi trẻ, nhiên tiếp xúc càng lâu càng phát hiện cáo già như lão hồ ly.
Thái Thúc Sơn Hải nói:
“Ngưu trưởng lão không phải người hồ đồ, hắn phải biết, lại như vậy là không cách nào lăn lộn được, nhân viên đốc tra ở bên ngoài đã bị giết một nhóm, làm không ra kết quả Thánh Tôn mong muốn, chỉ sợ sau đó sẽ đến phiên chúng ta. Có chút sự tình Ngưu trưởng lão ngươi nhìn rõ ràng, lão phu không tin Ngưu trưởng lão chỉ chạy lung tung ở bên ngoài, Yêu Hồ Ti ở ngoài có phát hiện gì, không ngại nói cho chúng ta, có sự tình gì cũng tiện để mọi người có chuẩn bị, mọi người nói phải không?
“Phải.
“Là cái đạo lý này.
Mọi người dồn dập hưởng ứng.
Ở dưới mọi người nhìn kỹ, Ngưu Hữu Đạo im lặng một hồi, cuối cùng nói:
“Trong lúc ta chạy ở bên ngoài, đích xác phát hiện một chút vấn đề.
Thái Thúc Sơn Hải à lên một tiếng.
“Không ngại nói nghe.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu nói:

“Vẫn là không nói mới tốt, có chút sự tình không muốn mọi người cuốn vào, không nói cho mọi người, là không muốn hại mọi người.
Suy nghĩ cho chúng ta? Mọi người hai mặt nhìn nhau, cảm thấy giao tình giữa chúng ta còn giống như không có sâu đến mức độ này a, có thể tin hắn mới thật có quỷ.
Nói cách khác, ngươi cũng không sợ, chúng ta sợ cái gì?
Trưởng lão Huyết Thần Điện Mai Trường Hồng than thở nói:
“Mọi người đồng khí liên chi, Ngưu trưởng lão nói lời này liền xa cách, đã tới thời điểm này, còn phân ngươi ta cái gì. Có vấn đề gì nói nghe một chút.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu.
“Người nhiều mắt tạp, hiện tại vẫn chưa thể nói.
Thái Thúc Sơn Hải trầm giọng nói:
“Mọi người đã liên thủ, đồng thời đối kháng Phiêu Miểu Các, lẽ nào ngươi còn sợ chúng ta để lộ bí mật sao?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Có chút sự tình không thể không phòng, có chút sự tình chỉ có thể làm không thể nói. Loại sự tình tra án này, mọi người hắn rõ ràng, một khi để lộ bí mật, một khi để tình tiết án lộ ra phong thanh, rất có khả năng sẽ phí công. Ta đã tra đến thời khắc then chốt, không thể có bất kỳ sơ xuất.

Chương 1680: Miễn cho luôn nói ta làm một mình (2)

Chương 1680: Miễn cho luôn nói ta làm một mình (2)
Tra sự tình gì đến thời khắc then chốt? Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều bị câu lòng ngứa ngáy.
Thái Thúc Sơn Hải nhíu mày nói:
“Nói nửa ngày bằng không nói, nói cho cùng, ngươi vẫn là muốn bỏ qua chúng ta làm một mình!
“Ta không phải ý tứ này.
Ngưu Hữu Đạo xua tay phủ nhận, trầm mặc một lúc sau đó mới nói:
“Sự tình này dựa vào một mình ta cũng khó làm, như vậy đi, nếu như mọi người có hứng thú, qua hai ngày ta bắt chuyện để mọi người cùng đi một chuyến, đến thời điểm đó mọi người tự nhiên sẽ biết là sự tình gì, cũng miễn cho luôn nói ta làm một mình. Nhớ kỹ, trước khi xuất phát nhất định phải bảo mật!
...
Đại quân dừng lại, nhìn về núi lớn liên miên ở phương xa, Hạo Vân Thắng và Hạo Khải mặc chiến giáp, lĩnh quân ở phía trước, rất có khí thế uy nghiêm.
Một con phi cầm cỡ lớn bay tới, từ trên không nhảy xuống một người, nhìn Hạo Khải chắp tay nói:
“Báo! Trong Thanh Mộ Xuyên trừ dân du mục ở nơi đây, thì không có bất kỳ dị thường!
Hạo Khải thở phào nhẹ nhõm, phất tay nói:
“Tiếp tục điều tra.
“Vâng!

Người tới lĩnh mệnh, bay lên trời, rơi ở trên người phi cầm, lại lần nữa đi xa.
Hạo Vân Thắng cười ha ha nói:
“Lần này đại tướng quân yên tâm chứ?
Hạo Khải than thở nói:
“Vương thúc, Thanh Mộ Xuyên thế núi liên miên, đi đường vòng rất tốn thời gian, bên Tấn quốc thúc giục gấp, nơi đây tất thành địa phương chúng ta phải qua, không thể không phòng!
Hạo Vân Thắng tự nhiên rõ ràng ý nghĩ của cháu trai, tạo phản, sợ sệt, nghe tướng lĩnh phía dưới nhắc nhở, vì vậy cực kỳ cẩn thận, chứ không phải năng chinh thiện chiến gì.
Hắn lại cười ha ha nói:
“Đại tướng quân lần đầu tham chiến, không khỏi lo ngại, chúng ta có 50 vạn đại quân, mai phục nho nhỏ sao có thể chặn lại, không có nhân mã tương đối căn bản không cách nào phục kích. Thám tử theo quân của chúng ta phân tán bốn phía, cộng thêm tai mắt bên Tấn quốc, nếu Hô Diên Vô Hận triệu tập đại quân đến đây, không thể không bị phát hiện. Căn cứ tình báo, đại quân của Hô Diên Vô Hận vẫn kháng chỉ không tuân, đại quân cũng không có bất kỳ điều động dị thường nào.
“Mặt khhác chính là, nếu thật có số lượng quân địch tương đối, đồ quân nhu tiếp tế cũng không phải con số nhỏ, căn bản không thể không bị phát hiện. Bây giờ thám tử chưa phát hiện dị thường gì, cho nên Đại tướng quân thật là lo xa rồi.
Hạo Khải gật đầu.
“Không có chuyện gì tự nhiên tốt nhất, truyền lệnh đại quân, tiếp tục tiến lên!
Phản quân lại lần nữa xuất phát tiến lên, Hạo Vân Thắng thỉnh thoảng liếc Hạo Khải, trong lòng cười gằn.
Hàm "đại tướng quân" của Hạo Khải là tự phong, hắn khá xem thường Hạo Khải, cảm thấy Hạo Khải là hạng người vô năng, khuất mình ở dưới Hạo Khải làm phó cũng là không có biện pháp...
Dưới chân núi Thanh Mộ Xuyên, trong một bãi chăn nuôi, Hô Diên Bảo ăn mặc giống như dân du mục, cũng là trưởng tử của Hô Diên Vô Hận, đang ngồi xổm ở dưới bụng dê vắt sữa.

Quân sĩ ăn mặc tương tự dân du mục phóng ngựa đến, đưa lên quân tình.
Được biết phản quân đã tới gần Thanh Mộ Xuyên, Hô Diên Bảo cười lạnh.
“Một đám ô hợp, cũng dám tạo phản! Truyền lệnh Hô Diên Định, đại quân hết tốc độ tiến về phía trước, theo kế hoạch đã định xuất kích!
Hô Diên Định chính là con thứ của Hô Diên gia.
Theo hắn ra lệnh, một con Kim Sí bay lên.
Ngay sau đó, trên lều vải trong bãi chăn nuôi.
Hưu… một lệnh tiễn bay lên không.
Trong các nơi chăn nuôi dưới chân núi, không ngừng lao ra vô số dân du mục, ôm yên ngựa đeo dây cương, từng cái từng cái nhảy lên lưng ngựa.
Khu vực nhân viên khuếch tán cực kỳ rộng rãi, xa hơn trăm dặm, tất cả đều được nghiêm chỉnh huấn luyện, dẫn song kỵ chạy tới địa phương tập kết….
Đợi ngựa dự phòng mệt mỏi, cách mục đích cũng gần rồi, lập tức vứt bỏ ngựa dự phòng, đổi qua chiến mã.
Ba vạn dân du mục giống như con kiến bốc lên, hỏa tốc tập kết về phía Hô Diên Bảo...
Cách hậu phương của phản quân trăm dặm, Hô Diên Định ở trong ba mươi vạn đại quân bình phản nhận được huynh trưởng đưa thư, đột nhiên làm loạn, tại chỗ chém giết một lão tướng, cũng là thống soái của ba mươi vạn đại quân bình phản.
Hô Diên Định nhân lúc chưa sẵn sàng, tự tay chặt đầu đối phương. Ai cũng không nghĩ tới Hô Diên Định dám động thủ với thống soái, không đề phòng bị hắn đắc thủ.
Một đao này của Nhị ca, làm Hô Diên Uy hãi hùng khiếp vía, lần thứ nhất thấy tình cảnh này, lần thứ nhất thấy Nhị ca sát tính như vậy, hai chân có chút nhũn ra.
Động tác này suýt chút nữa gây nên nổi loạn, đầu tiên là các pháp sư bảo hộ lão tướng không đáp ứng, dưới tình thế cấp bách Hô Diên Định lộ ra thánh chỉ bí mật, truyền ý chỉ của hoàng đế, tiếp đại quyền thống soái của quân bình phản.
Cũng tuyên bố một trăm vạn nhân mã của Hô Diên Vô Hận đã bí mật đến địa phương mai phục, đã đánh bại phản quân, lệnh ba mươi vạn đại

quân bình phản lập tức hết tốc lực đi vây quét cá lọt lưới.
Hô Diên Vô Hận kháng chỉ không tuân, nơi nào tới một trăm vạn nhân mã? Mọi người không tin.
Hô Diên Định mặc kệ bọn hắn có tin hay không, chỉ cảnh cáo, một khi bỏ lỡ chiến cơ, cũng coi như phản quân, trở thành đối tượng trăm vạn đại quân của Hô Diên Vô Hận tiêu diệt!
Lệnh Hô Diên Uy làm tiên phong, lĩnh năm ngàn Kiêu Kỵ quân hỏa tốc tập kích bất ngờ, phối hợp đại quân của Hô Diên Vô Hận tiễu địch!
Hô Diên Uy dẫn năm ngàn kỵ binh nhiệt huyết sôi trào, hưng phấn không thôi, nhưng trong lòng có chút bất mãn, tiên phong như hắn chỉ là trang trí, quyền chỉ huy chân chính là ở trong tay phó tướng.
Không có biện pháp, hắn chưa bao giờ trải qua chiến trường, Hô Diên Định không yên lòng, cũng không thể mạo muội giao năm ngàn Kiêu Kỵ quân cho hắn chỉ huy, để hắn làm tướng tiên phong chỉ là chiêu bài, là cho người khác xem...
Dưới Thanh Mộ Xuyên đột nhiên xuất hiện đại lượng nhân mã tập kết, không thể giấu diếm được tai mắt của phản quân.
Trên đường quả nhiên có vấn đề, phản quân sợ đến biến sắc, đặc biệt là Hạo Khải, càng sợ sệt.
Vốn định đổi đường rời đi, nhưng hiện tại đã muộn, theo báo cáo, đối phương toàn là kỵ binh, năm mươi vạn binh mã muốn chạy, phải vứt bỏ đại lượng bộ binh mới được.
Thám tử báo cáo, cuối cùng xác định đối phương chỉ có khoảng ba vạn nhân mã, ba vạn nhân mã muốn chống lại 50 vạn đại quân, quả thực là nói đùa.
Lấy Hạo Khải dẫn đầu phản quân tâm thần hơi định, đại quân nhanh chóng tập kết, lập trận chờ đợi!
Chờ đợi, chờ đợi, 3 vạn kỵ binh mênh mông cuồn cuộn rốt cục xuất hiện ở trong tầm mắt, toàn bộ ăn mặc như dân du mục.
Có người xem thường cười lạnh, Hạo Vân Thắng càng cười to.
“Ta nói từ đâu tới nhân mã của triều đình, nguyên lai là không tiếc triệu tập dân du mục chặn lại. Trong chư tướng, ai muốn lập công đầu?
“Mạt tướng nguyện đi!
Một tướng chủ động xin đi đánh giặc, Hạo Khải phê chuẩn.

Quân trận tránh ra một con đường, bên này đồng dạng phái ra 3 vạn kỵ binh nghênh chiến.
Có hàng vạn con ngựa chạy chồm, song phương đụng vào nhau, trong nháy mắt tiếng chân ầm ầm, chiến mã hí vang, tiếng kêu thảm thiết càng không dứt bên tai.
Kết quả làm phản quân giật nảy cả mình, chỉ vừa đối mặt xung kích, 3 vạn kỵ binh của phản quân liền bị đánh tơi bời, có thể nói là bị đánh không có lực chống đỡ.
Ba vạn kỵ binh du mục, qua lại xen kẽ rất có chương pháp, công phòng phối hợp không giống bình thường, lâm thời tập kết dân du mục làm sao có khả năng chiến đấu như vậy!
Chỉ một lần xung kích, 3 vạn kỵ binh của phản quân liền tử thương mảnh lớn, hoảng hốt bỏ trốn, vừa đối mặt liền tan vỡ.
Tướng lĩnh chủ động xin xuất chiến khóc lóc trở về thỉnh tội, nếu không phải một đám tu sĩ cứu giúp, sợ là khó giữ được tính mạng.
Đội hình mở rộng của phản quân lại đóng kín lần nữa, dưới một kích, sĩ khí của phản quân tổn thất lớn, đám người Hạo Khải kinh nghi bất định nhìn kỵ binh của dân du mục áp sát.
Kỵ binh du mục lại tập kết chiến trận lần nữa, lấy phương thức tam giác trận lao về phía phản quân, duy trì đội hình, từ từ ép tới.

Chương 1681: Hổ phụ không khuyển tử

Chương 1681: Hổ phụ không khuyển tử
Đợi đến khoảng cách thích hợp, sắc mặt Hô Diên Bảo thâm trầm rút ra bảo kiếm, dưới ánh mặt trời hàn quang lấp lóe, gầm lên nói:
“Phong!
“Phong! Phong! Phong...
Ba vạn kỵ binh giận dữ hét lên, thanh thế chấn mây xanh, theo tiếng "Phong", chiến mã bắt đầu lao nhanh, toàn diện xung phong!
Phong? Phản quân đại kinh, cuối cùng rõ ràng vì sao chi kỵ binh này hung mãnh như vậy.
Nhân mã của Hô Diên Vô Hận đến rồi, quân tâm của phản quân trong nháy mắt đại loạn!
Hạo Khải kinh hãi nói:
“Kiêu Kỵ quân! Là Kiêu Kỵ quân! Kiêu Kỵ quân của Hô Diên Vô Hận đến rồi!
“Đại tướng quân không được dao động quân tâm!
Hạo Vân Thắng nổi giận, kéo lấy cánh tay của Hạo Khải, bảo đối phương ngậm miệng.
Trước kia hắn chinh chiến qua, càng hiểu binh pháp hơn cháu trai rất nhiều.
Phản quân khẩn cấp bố trí cự mộc giáo mác lên trước, cung tiễn thủ bắn ra mưa tên như trút nước, ý đồ áp chế thế tiến công của kỵ binh.
Ba vạn Kiêu Kỵ quân dùng trận hình tam giác xung kích, trung lộ giảm tốc, hai góc tả hữu đột nhiên gia tốc xuất kích, như triển khai hai cánh tay, uốn lượn bao vây lấy hai cánh của chiến trận quân địch.
Ở trung lộ, kỵ binh xung kích vung lên tấm khiên chống đỡ, nhưng vẫn không ngừng có người bị bắn rơi ngựa, bị chiến mã đi sau đạp lên.

Kỵ binh công phá hai cánh đột nhiên biến hóa trận hình, dường như mở ra hai tay lại gộp về, người người ở trên lưng ngựa thành thạo kéo cung, cài tên, đồng thời bắn ra.
Chẳng khác nào tách ra tấm khiên ở chính diện của phản quân, từ hai bên trái phải xạ kích, nhất thời tiễn trận của phản quân bị bắn loạn thất bát tao, tiếng kêu thảm thiết vang vọng đất trời.
Nhìn như một động tác đơn giản, nhưng chỉ có người trong nghề biết, số lượng kỵ binh như vậy hiệp đồng nhất trí, dễ sai khiến giống như cánh tay không phải tùy tiện chi kỵ binh nào cũng có thể làm được.
Hai chi kỵ binh ầm ầm xuyên qua phản quân, có người ném ra xích trảo, kéo đi cự mộc ngăn cản chiến mã xung phong.
Tuyến đầu của phản quân lập tức bị đánh loạn thất bát tao.
Trung lộ của Kiêu Kỵ quân xung kích tới, từ vị trí bị đánh phá xung phong tiến vào.
Đại lượng tu sĩ của phản quân lao ra chặn lại. Đối mặt tu sĩ ra tay, rất nhiều Kiêu Kỵ quân bị đánh rớt xuống ngựa.
Đối mặt uy hiếp có lực sát thương to lớn, Kiêu Kỵ quân đều liều mạng, không để ý phía trước ngã xuống, không để ý xung quanh ngã xuống, sống sót đều tiếp tục xung kích!
Đối mặt thiên quân vạn mã xung kích, tu sĩ của phản quân chỉ như từng viên đá ném vào dòng lũ, tuy có thể bắn lên bọt nước, nhưng khó chặn được dòng lũ càn quét.
Tu sĩ theo Kiêu Kỵ quân cũng giết vào đội ngũ của tu sĩ phản quân.
Đối mặt chiến trận bị công phá, Hạo Vân Thắng chỉ huy ở trung quân quan chiến hãi hùng khiếp vía, trơ mắt nhìn Kiêu Kỵ quân nhảy vào quân trận ánh đao soàn soạt, đấu đá lung tung, chiến trận phe mình bị đánh loạn thất bát tao.
Hạo Vân Thắng không nghĩ tới, không có cái gọi là mai phục, phe địch không có ở trong Thanh Mộ Xuyên mai phục, mà là chính diện xung kích.
Hắn càng không nghĩ tới 3 vạn Kiêu Kỵ quân liền dám xung kích 50 vạn đại quân, này quả thực là không để 50 vạn đại quân ở trong mắt!
“Báo! Binh mã triều đình ở hậu phương đang hết tốc lực hành quân áp sát, một chi kỵ binh làm tiên phong, đã hỏa tốc đến gần!

Trong chiến trận, có quân tình khẩn cấp đến báo.
Vừa nghe đại quân bình phản trước đó cắn ở phía sau xuất công không xuất lực, bên này lập tức ý thức được, 3 vạn Kiêu Kỵ quân chỉ là muốn kéo chân bọn hắn, tranh thủ thời gian cho đại quân bình phản ở hậu phương.
“Lui, mau lui đi!
Hạo Khải khẩn trương, thật bị dọa sợ.
Hạo Vân Thắng quát mắng.
“Lui cái gì hả? Lúc này làm sao có thể rút đi, một khi lui trốn, chính là binh bại như núi đổ, ai cũng không thu lại bại thế được, đại quân trốn loạn đối mặt truy sát, không cách nào tập kết! Không có binh mã, ngươi ta còn có tác dụng gì?
Cái gọi là "tác dụng", tự nhiên là chỉ tác dụng đối với Tấn quốc.
Phản quân vốn là đám người ô hợp, phản quân chân chính có thể chiến bất quá mười lăm vạn, cái khác đều là thanh niên trai tráng lâm thời mang theo chơi khí thế.
Uy danh của Kiêu Kỵ quân, có thể nói uy chấn thiên hạ, lúc này quân tâm sĩ khí của phản quân có thể tưởng tượng được, loạn càng thêm loạn.
Hô Diên Vô Hận kinh nghiệm sa trường lâu năm, sao có thể không rõ ràng những thứ này, cái khác đều là trang trí, 3 vạn Kiêu Kỵ quân còn giảo không loạn mười lăm vạn phản quân?
Có chút thời điểm binh quý ở tinh, hỗn tạp càng nhiều, loạn lên càng loạn, loạn lên càng không thể vãn hồi!
Hô Diên Vô Hận chinh chiến một đời, tinh thông binh pháp, chính là muốn để phản quân loạn lên!
Vì vậy dám lấy 3 vạn Kiêu Kỵ quân chính diện xung kích!
Trong ba mươi vạn đại quân bình phản Gấp rút lên đường, vừa bắt đầu không tin đại quân của Hô Diên Vô Hận đến rồi, đợi đến thám tử báo lại, đích xác có nhân mã ngăn phản quân, đã cùng phản quân chém giết, chư tướng mới tin đại quân của Hô Diên Vô Hận thật đến rồi.
Lỡ mất chiến cơ, coi như phản quân đồng thời tiêu diệt!
Hô Diên Định từ thô tục nói trước, còn ai dám chậm trễ, cộng thêm được biết nhân mã của Hô Diên Vô Hận đến rồi, có lòng tin, đại quân bình phản lại lần nữa tăng nhanh, hết tốc độ tiến về phía trước!

Nhìn đội hình chém giết ở phía trước, Hô Diên Uy tâm nguội một nửa, từ đâu tới trăm vạn đại quân, chỉ sợ ngay cả một phần mười của phản quân cũng không bằng a?
Trên đường đến còn hưng phấn, đợi chân chính nhìn thấy tình cảnh chém giết, trong lòng hắn có chút bồn chồn, đây chính là muốn đao thật thương thật giết nhau a.
Không đợi hắn nhiều nghĩ, phó tướng bên cạnh đã rút kiếm gào thét.
“Phong!
“Phong! Phong! Phong...
Năm ngàn Kiêu Kỵ quân khẩn cấp chạy tới, lập tức gia tốc xung kích, gào gào gọi xung phong, không ai sợ hãi nhân số quân địch đông hơn, người người hung hãn không sợ chết xung phong!
Hô Diên Uy thân bất do kỷ, chỉ có thể gào thét xung phong theo, chậm không được, cũng không tránh qua hai bên được, nếu không sẽ bị thiết kỵ ở phía sau đụng chết, bị bức cho quyết chí tiến lên!
Chi nhân mã này từ hậu phương giết vào, phản quân vốn đại loạn, bây giờ càng ngày càng rối loạn.
Hơn ba vạn Kiêu Kỵ quân, đã xé nát năm mươi vạn phản quân, phản quân ở trong hỗn loạn bắt đầu có người không nghe hiệu lệnh lưu vong, vốn là đám người ô hợp, có người cầm đầu bỏ trốn, trận thế của phản quân lập tức mất khống chế, triệt để không cách nào khống chế rồi.
Đợi Hô Diên Định dẫn ba mươi vạn đại quân chạy tới, đã ở chung quanh chia quân truy sát, quét sạch dư nghiệt.
Làm loại sự tình đánh rắn giập đầu này, ba mươi vạn đại quân bình phản ngược lại cực kỳ tích cực, không có nguy hiểm gì, có thể liều mạng mò tiện nghi, mò chiến tích a!
“Đại ca!
Khắp nơi bừa bộn, mùi máu tanh tràn ngập trên mặt đất, Hô Diên Định và Hô Diên Uy đồng thời tiến lên chào đại ca Hô Diên Bảo, ba huynh đệ ở trên chiến trường gặp mặt.
Hô Diên Bảo nhấc tay ra hiệu không cần đa lễ, nhìn chằm chằm Hô Diên Uy hỏi:
“Lão tam bị thương?
“Thương nhỏ, không cần lo lắng!

Hô Diên Uy cười khúc khích, cũng không phải thương nhẹ gì, chiến giáp ở sau lưng bị khảm nát, máu thịt be bét, ở trong loạn quân ngay cả ai chém cũng không biết.
Hắn biết rõ, nếu như hắn không có tu sĩ trọng điểm bảo hộ mà nói, đã chết đến mấy lần, trong đó có một lần bị đánh rơi chiến mã, loạn đao loạn thương vây công được tu sĩ cứu giúp, bằng không tay mơ như hắn đã bị chém thành thịt vụn.
Hắn càng rõ ràng, sau khi trở về chờ lĩnh công phong thưởng, hoàng đế nhạc phụ chắc chắn sẽ không bạc đãi hắn.
Hiện tại hắn rất chờ mong trở về, có kinh nghiệm lần này, có một thân thương tích này, đủ hắn trở về ở trước mặt hồ bằng cẩu hữu hảo hảo nói khoác một trận.
Đương nhiên, hiện tại hắn vẫn sợ không thôi, bắp chân còn có chút mềm.
Hô Diên Bảo không nhiều lời, ngoái đầu nhìn phương xa, buông tiếng thở dài.
“Đáng tiếc, để Hạo Khải và Hạo Vân Thắng chạy.

Chương 1682: Thế cục xoay chuyển (1)

Chương 1682: Thế cục xoay chuyển (1)
Này cũng là sự tình không có biện pháp, hai người còn có chút tác dụng với Tấn quốc, tu sĩ Tấn quốc không có dự định liều chết, thấy thế cục không ổn, lập tức bỏ chạy, trước khi đi mang theo Hạo Khải và Hạo Vân Thắng, người khác sinh tử thì mặc kệ.
Nói xong lại quay đầu.
“Lão nhị, lão tam, nơi này giao cho các ngươi, ta còn phải chạy đi hội hợp với phụ thân.
Lần này hắn tới nhiệm vụ chỉ đến thế mà thôi, mấy vạn Kiêu Kỵ quân là không cách nào triệt để tiêu diệt phản quân, chuyện còn lại giao cho đại quân bình phản đi làm.
“Vâng!
Hai huynh đệ đồng thời chắp tay đưa tiễn.
Trận chiến này, 3 vạn Kiêu Kỵ quân đánh tan năm mươi vạn phản quân, làm Kiêu Kỵ quân lần nữa danh chấn thiên hạ!
Mà ba huynh đệ Hô Diên gia liên thủ lấy ít đánh nhiều, một trận chiến đánh tan năm mươi vạn phản quân, tiêu diệt phản quân, càng trở thành thiên hạ ca tụng, thế nhân đều thán phục, hổ phụ không khuyển tử!
Đối với tình hình chiến đấu cụ thể, đại đa số người trong thiên hạ đều không biết chân tướng, càng nguyện ý tin cố sự truyền kỳ kia.
Tình hình chiến trận truyền về kinh thành Tề quốc, là tin chiến thắng!
Một trận chiến đánh tan năm mươi vạn phản quân, chỉ còn lại công việc giải quyết hậu quả sau chiến, dư nghiệt phản quân đã không đáng sợ!
Chỉ một kích liền bình nội hoạn của Tề quốc, Hạo Vân Đồ cực kỳ cao hứng, vỗ bàn tán dương, luôn mồm khen hay...
Trong địa đạo, Thiệu Bình Ba nhìn địa đồ, trầm mặc rất lâu.
Sau một lúc lâu rốt cục thở dài.

“Năm mươi vạn phản quân, ta tốn nhiều thời gian như thế, tốn nhiều tâm huyết như thế, Hắc Thủy Đài hy sinh nhiều người như vậy, mới cho bọn hắn cơ hội tụ quân, vốn định để bọn hắn phát huy tác dụng, ai biết không đỡ nổi một đòn, chỉ một trận chiến liền bị diệt, một phen tâm huyết lụi tàn theo lửa, tất cả mọi người đều phí công, hết thảy hy sinh đều uổng phí, Cao Phẩm a Cao Phẩm, cuộc chiến này ngươi sẽ đánh như thế nào? Dứt lời một quyền nện ở trên địa đồ, nện ở địa phương hai quân sẽ giao chiến.

Cả người lộ ra ủ rũ, trong ngữ khí đầy rẫy không cam lòng và phiền muộn.

Thiệu Tam Tỉnh cầm tin tức đến vừa vặn nhìn thấy một màn này, hắn biết đại công tử đã bởi vì sự tình này phiền muộn một hai ngày, vẫn vì vậy canh cánh trong lòng.

Đối với chuyện này, hắn có thể lý giải, đại công tử vì có thể để chiến sự thuận lợi, có thể nói khổ tâm chuẩn bị kỹ, tỉ mỉ trù tính rất lâu, có thể nói ở mọi phương diện đều trải bằng cho quân Tấn, nhưng đại công tử làm lại tốt, cũng không theo nổi chiến trường biến hóa.

Thiệu Tam Tỉnh tới phụ cận, ai ủi nói:

“Sự tình này cũng không thể nói Cao Phẩm làm sai, ai có thể nghĩ tới Hô Diên Vô Hận kháng chỉ là kế sách lừa dối, ai có thể nghĩ Hô Diên Vô Hận đã sớm bố trí nhân thủ ở Thanh Mộ Xuyên, người này đối với thế cục chiến trường biến hóa có thể nói thấy rõ như lòng bàn tay, chỉ một chi kỳ binh liền xoay chuyển càn khôn, đích xác là rất lợi hại. Hô Diên Vô Hận ở trên chiến trường bày mưu nghĩ kế đích xác không thể khinh thường, ngay cả đại công tử tự mình tọa trấn ở Tề quốc cũng bị hắn giấu diếm được, Cao Đại Tư Mã ở cách xa ngàn dặm, tính sai cũng là sự tình hợp tình hợp lý.

Thiệu Bình Ba nói:

“Nhưng ở chiến trường điều binh khiển tướng, bày mưu nghĩ kế chính là bổn phận của Cao Phẩm hắn, hắn và Hô Diên Vô Hận không phải chưa từng giao thủ, trên chiến trường hắn phải hiểu rõ Hô Diên Vô Hận hơn chúng ta, lẽ nào không thể phát hiện một chút manh mối sao?

Thiệu Tam Tỉnh nói:

“Trận chiến này thất lợi, hắn Cao đại nhân cũng không dễ chịu, không tiện báo cáo kết quả cho bệ hạ. Cao đại nhân cũng coi như danh tướng hiếm có, muốn nói sai, chỉ có thể trách đối thủ của hắn là Hô Diên Vô Hận, đụng phải đối thủ như vậy, đánh cờ sai một chiêu cũng có thể lý giải.
Thiệu Bình Ba ngửa mặt lên trời than thở:
“Yên Sơn Minh, Tề Vô Hận, danh bất hư truyền! Hô Diên Vô Hận tự mình dẫn đại quân can dự chiến sự, thắng bại sợ là có chút khó liệu... ở trên chiến trường muốn thắng người này không dễ, muốn để chiến sự thuận lợi, e là còn phải ở phương diện khác nhằm vào Hô Diên Vô Hận, có thể diệt trừ người này mà nói, như vậy không thể tốt hơn rồi!
Lời đến đây, hai mắt không khỏi híp lại.
Thiệu Tam Tỉnh cười khổ, muốn giết Hô Diên Vô Hận nói nghe thì dễ, bên người Hô Diên Vô Hận cao thủ như mây, thân ở trong đại quân càng đề phòng nghiêm ngặt, ngay cả tới gần cũng khó, ám sát là đừng hòng mơ tới. Hắn nhìn tin tức trong tay nói:
“Trên chiến trường chinh chiến chém giết, sai lầm không ở đại công tử, lại nói đại công tử ở chỗ này làm tất cả cũng không tính phí công, trước đó để cho quân Tề tới tới lui lui, ít nhiều cũng chậm trễ mấy ngày.
Nói xong nhấc ngón tay chỉ địa đồ.
“Quân Tề chậm trễ, làm cho Hô Diên Vô Hận không thể không cải biến kế hoạch tác chiến, quân Tề ở phía đông xuôi nam chặn đánh không thể không từ bỏ ngăn cản đại quân Doãn Trừ, cải hướng Tây Bình Quan, ý đồ cướp trước đại quân Doãn Trừ, từ khoảng cách tuyến đường đến xem, đại quân Doãn Trừ vẫn chiếm ưu thế thời gian.
Ánh mắt của Thiệu Bình Ba dán vào Tây Bình Quan, trầm giọng nói:
“Tây Bình Quan quyết không thể sai sót, một khi để quân Tần tham dự, đại quân ba nước liên thủ, đại quân Tấn quốc của ta khó có phần thắng, sợ là không thể không triệt, hết thảy đều uổng phí. Mà đại quân của Doãn Trừ một mình thâm nhập cũng thân hãm trùng vây, khó thoát một kiếp!
Thiệu Tam Tỉnh dâng lên tin tức.
“Đại công tử, chưởng quỹ đưa tin tức đến, là tin tức ngài muốn, mật thư ta đã tự mình kiểm tra.

Vừa nghe hai chữ "chưởng quỹ", tinh thần của Thiệu Bình Ba lập tức tỉnh táo, nhanh chóng lấy tin tức tới tay.
Cái gọi là "chưởng quỹ", chính là xưng hô hai người lén lút lấy cho vị ở Phiêu Miểu Các kia.
Thiệu Bình Ba ngồi ở sau bàn, tinh tế kiểm tra, nội dung trên giấy ghi tình huống có quan hệ tới Ngưu Hữu Đạo ở trong Thánh cảnh, đối phương đã sắp xếp tốt trình tự thời gian và mạch lạc sự kiện cho hắn.
Nội dung trong giấy làm con ngươi hắn co rụt, gắt gao tập trung ba chữ "Vô Lượng Viên", hầu kết co giật, trong miệng nói lẩm bẩm.
“Vô Lượng Viên? Vô Lượng Viên? Là cấm vật kia? Tiến vào Vô Lượng Viên, trước Vô Lượng Viên phát sinh đại hỏa...
Sau đó lại nhanh chóng lật xem nội dung phía sau, phát hiện từ trình tự thời gian, sau đó Ngưu Hữu Đạo không có cử động rõ ràng gì, thật giống như nhàn đến không có chuyện gì làm.
Bằng hắn hiểu rõ Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo là loại người nhàn đến không có chuyện làm chạy lung tung khắp nơi sao?
Đột nhiên, hắn đứng bật lên, thất thanh nói:
“Không được! Gia hỏa kia mười có tám chín phần là đánh chủ ý tới cấm vật!
Thiệu Tam Tỉnh không rõ, không biết đối phương nói cái gì, chần chờ nói:
“Cấm vật gì?
Thiệu Bình Ba trầm giọng nói:
“Quyết không thể để hắn thực hiện được! Lập tức truyền tin cho chưởng quỹ, lập tức mời hắn đến gặp mặt ta nói chuyện, nói ta có sự tình trọng đại cần gặp mặt báo cáo, để hắn cần phải nhanh chóng tìm ta.
Thấy Thiệu Tam Tỉnh muốn nói lại thôi, lập tức phất tay quát.
“Đừng phí lời, nhanh!
“Vâng!
Thiệu Tam Tỉnh lĩnh mệnh, cấp tốc rời đi.
Thiệu Bình Ba lại ngồi trở lại bàn, cầm vài tờ giấy cẩn thận kiểm tra, lặp đi lặp lại sắp xếp nội dung trong đó, hy vọng có thể tìm ra manh mối gì.
Một hồi lâu sau, Thiệu Tam Tỉnh lại vội vội vàng vàng đi vào nói:

“Đại công tử, bên Hắc Thủy Đài truyền đến tin tức, Tây Bình Quan xảy ra vấn đề.
“Xảy ra chuyện gì?
Thiệu Bình Ba ngẩng đầu vội hỏi, rất khẩn trương.
Thế cục đến mức độ này, Tây Bình Quan đã là khâu then chốt nhất của chiến sự, thành vùng giao tranh khốc liệt nhất của binh gia, cũng quan hệ đến tương lai và tiền đồ của hắn sau khi xuất sơn. Thắng, hắn có thể đại triển quyền cước. Thất bại, thì nói rõ kế hoạch của hắn không thể được, không chu đáo, Tấn quốc bị tổn thất hắn chắc chắn phải gánh chịu một phần trách nhiệm, không cho phép có bất kỳ sơ xuất!

Chương 1683: Thế cục xoay chuyển (2)

Chương 1683: Thế cục xoay chuyển (2)
Đối với hắn mà nói, trước mắt đã không có sự tình nào càng trọng yếu hơn!
Thiệu Tam Tỉnh nói:
“Hắc Thủy Đài đã phái thuyết khách bí mật liên hệ thủ tướng Trần Trường Công ở Tây Bình Quan, Trần Trường Công ý động, cơ hồ đã bị thuyết phục. Nhưng trước đây không lâu, thái độ của Trần Trường Công đột nhiên xuất hiện chuyển biến, giết thuyết khách mà Hắc Thủy Đài phái đi, treo thủ cấp của thuyết khách ở trên cột cờ chứng minh cho triều đình Vệ quốc, quyết ý tử thủ Tây Bình Quan!
“Căn cứ Hắc Thủy Đài phân tích, cùng ba vạn Kiêu Kỵ quân của Hô Diên Vô Hận đánh bại năm mươi vạn phản quân danh chấn thiên hạ không thể tách rời quan hệ. Hắn hẳn là nhìn thấy lực uy hiếp khi Hô Diên Vô Hận xuất binh, cộng thêm quân Tần, cảm thấy Tấn quốc không có phần thắng!
“Ở trên cơ sở này, đại quân Doãn Trừ chiếm ưu thế thời gian, khả năng sẽ đến Tây Bình Quan trước, ngược lại thành thế yếu!
“Như đại công tử nói, nếu như Trần Trường Công tuân theo ý chỉ của triều đình Vệ quốc dâng Tây Bình Quan cho quân Tần mà nói, hắn không thể nói là công lao, phải âm u rời khỏi chính trường.
“Nhưng bây giờ không giống, dưới tình huống biết Vệ quốc tất thắng, chỉ cần hắn thủ vững Tây Bình Quan, nói là cầm xuống công đầu quyết định vận mệnh của Vệ quốc cũng không quá đáng.
“Năm mươi vạn phản quân bị đánh tan, không cách nào kiềm chế viện quân Tề quốc tới Tây Bình Quan, hắn tối đa chỉ cần tử thủ mấy ngày là được, có lẽ chỉ cần tử thủ một ngày liền xong, chỉ cần thủ đến chủ lực Tề quốc chạy tới, đại quân Doãn Trừ sẽ rất khó đánh hạ Tây Bình Quan, sau

đó lại có chủ lực quân Tần tới, hắn sẽ nắm lấy công đầu quyết định vận mệnh của Vệ quốc, tiền đồ huy hoàng khắp chốn a!
“Tướng phản quốc luôn mang tiếng xấu, bị người trong thiên hạ cười nhạo, coi như cưới Thất công chúa được bệ hạ sủng ái nhất lại thế nào, cho dù không mất vinh hoa phú quý, hắn một ngoại nhân đến Tấn quốc, có thể được Tấn quốc trọng dụng sao? Mà chỉ cần cầm xuống công đầu quyết định vận mệnh Vệ quốc, lợi và hại trong đó chỉ cân nhắc liền không khó làm ra lựa chọn, này hắn là then chốt để thái độ của Trần Trường Công chuyển biến! Thế cục chiến trường biến hóa, Hô Diên Vô Hận đánh bại năm mươi vạn phản quân, lệnh quân Tề đông tuyến lao thẳng tới Tây Bình Quan, cải biến thái độ của Trần Trường Công!
Thiệu Bình Ba trực tiếp ném trang giấy trong tay, đoạt tin tức trong tay đối phương kiểm tra.
Vừa nhìn thấy tin tức, lại đối chiếu trạng thái tiến quân trên địa đồ, hô hấp dần hiện ra trầm trọng, sắc mặt rất khó coi.
Trước đó hết thảy còn thuận buồm xuôi gió, hiện tại bị đối thủ ra tay phản kích, chuyện xui xẻo dường như tụ tập đồng thời đến rồi.
Trước tiên là bên Tần quốc, Huyền Vi ra tay, đánh loạn kế hoạch kéo dài ở Tần quốc, bức Tần quốc cấp tốc xuất binh, gia tăng áp lực ở Tây Bình Quan.
Sau đó phí hết tâm huyết ở Tề quốc tụ năm mươi vạn phản quân lại bị Hô Diên Vô Hận tiêu diệt, lần nữa gia tăng áp lực cướp đoạt Tây Bình Quan.
Trước đây không lâu biết Ngưu Hữu Đạo rất có khả năng ra tay nhằm vào mình.
Bây giờ thủ tướng ở Tây Bình Quan là Trần Trường Công lại xoay chuyển chiều gió.
Thế cục bắt đầu xoay ngược, hết thảy đều phát triển theo chiều bất lợi cho Tấn quốc, hết thảy tâm huyết của hắn rất có khả năng sẽ sắp thành lại bại!
“Tây Bình Quan tuyệt đối không thể sai sót!
Thiệu Bình Ba đột nhiên nện ở trên địa đồ, trên nắm tay chảy ra máu, có thể thấy lực đạo của một quyền này.
Thiệu Tam Tỉnh khổ sở nói:

“Đại công tử, đạo lý mọi người đều biết, chính vì như thế, các nước không muốn Tấn quốc được lợi cơ hồ đều ở trong bóng tối phái ra tu sĩ hiệp trợ Tây Bình Quan phòng thủ, cộng thêm Tây Bình Quan vị trí hiểm yếu, dễ thủ khó công. Nếu như không có Trần Trường Công nội ứng ngoại hợp, coi như đại quân Doãn Trừ lại bưu hãn, coi như Khí Vân Tông ra sức chống đỡ như thế nào, cũng rất khó đánh hạ Tây Bình Quan.
“Coi như đánh hạ, đại quân Doãn Trừ một thân một mình, tạm thời không có viện quân, lại không có tiếp tế, đại quân Tần, Tề liên thủ công kích cũng rất khó thủ được. Nhất định phải chiếm được Trần Trường Công phối hợp, nhất định phải tận lực bảo lưu lại vật tư tiếp tế và khí giới phòng thủ của Tây Bình Quan, mới có thể thủ vững!
Thiệu Bình Ba phẫn nộ quay đầu lại, vẻ mặt dữ tợn nói:
“Hắc Thủy Đài làm ăn thế nào? Nghiên cứu Tây Bình Quan đã lâu, lại không biết cách đối nhân xử thế của Trần Trường Công sao, Hắc Thủy Đài tập trung lực lượng của cả Tấn quốc vậy mà không làm gì được Trần Trường Công, bệ hạ cần đám phế vật ở Hắc Thủy Đài kia có tác dụng gì?
Thiệu Tam Tỉnh nói:
“Thế cục như vậy, ở dưới đại thế, thái độ của Trần Trường Công lật lọng, Hắc Thủy Đài có thể làm gì? Coi như giết hắn cũng vô dụng, Vệ quốc còn sẽ phái ra Lý Trường Công, Vương Trường Công đi thủ.
“Thái độ lật lọng? Ta ngược lại muốn nhìn xem hắn làm sao lật lọng!
Thiệu Bình Ba cười gằn, bỗng nhiên lạnh lùng nói:
“Truyền lệnh Hắc Thủy Đài, lập tức an bài ta đi Vệ quốc, ta tự mình đi gặp Trần Trường Công, ta ngược lại muốn nhìn xem hắn làm sao nhảy ra lòng bàn tay của ta!
“Này...
Thiệu Tam Tỉnh khuyên bảo.
“Đại công tử, ngài tự mình đi có phải quá nguy hiểm hay không?
Thiệu Bình Ba hò hét nói:
“Nhanh đi!
Hô Diên Uy hồi kinh, không có biện pháp, thương thế không nhẹ, không thích hợp theo quân bôn ba, cần trở về dưỡng thương.

Sự tình thanh tẩy phản quân có Nhị ca hắn Hô Diên Định làm, hắn có ở đó hay không kỳ thực không quan hệ gì cả.
Trong cung, nhìn thấy con rể đắc thắng trở về, Tề hoàng Hạo Vân Đồ cực kỳ cao hứng, cười đến miệng không ngậm lại được.
“Bệ hạ không biết tình huống lúc đó nguy cấp, thần suất lĩnh năm ngàn Kiêu Kỵ quân hỏa tốc chạy tới, từ hậu phương của phản quân giết vào... Hô Diên Uy nói thiên hoa loạn trụy, có thể nói nước miếng văng tung tóe.
Đừng nói Hạo Vân Đồ, ngay cả đại nội tổng quản Bộ Tầm ở một bên cũng không nhịn được cười.
Bộ Tầm rất rõ ràng, hoàng đế cười thất thố như vậy, không phải bởi vì chiến sự đánh thắng mà cười, đương nhiên cũng có một chút nguyên nhân phương diện này, thua trận khẳng định không cười nổi, chân chính để hoàng đế cười đến thất thố là Hô Diên Uy chọc cười.
Có chút sự tình vừa nghe liền biết Hô Diên Uy nói khoác, Hạo Vân Đồ là người nào? Năm đó tranh cướp hoàng vị, cũng là người từng suất quân chém giết qua, cũng từng từ trong đống người chết bò ra, có mấy lời thật giả tự nhiên vừa nghe liền biết.
Huống chi tình hình cụ thể ở trên chiến trường, hoàng đế từ lâu đã đạt được mật báo, trong lòng rất rõ ràng.
Hô Diên Uy vẫn lải nhải, Bộ Tầm càng nghe càng dở khóc dở cười, phát hiện Hô Diên Uy so sánh với lão tử của hắn Hô Diên Vô Hận, quả thực như hai người khác nhau, tương lai để người như vậy chấp chưởng Kiêu Kỵ quân, đáng tin sao?
Bất quá rất hiển nhiên, hoàng đế không có dự định đâm thủng, trái lại nghe cực kỳ hứng thú.
Mà gần đây tâm tình của hoàng đế xác thực không tệ, bình phản thành công, trên dưới cả triều, cùng với tam đại phái cho áp lực, tất cả đều giải quyết dễ dàng!
Sự tình Hô Diên Vô Hận kháng chỉ, cũng thành kế sách do Hạo Vân Đồ thương lượng với Hô Diên Vô Hận, Hô Diên Vô Hận cần bậc thang đi xuống, Hạo Vân Đồ hắn cũng cần bậc thang đi xuống.
Thắng, thành công bình phản, thành bệ hạ anh minh!

Ngay cả sự tình Hô Diên Định không giết được thống soái bình phản cũng không dấy lên được sóng gió gì.
Mà lúc này Hô Diên Uy nói đến quên cả trời đất, vậy mà ở ngay trước mặt Hạo Vân Đồ cởi áo, lộ ra vết thương cho Hạo Vân Đồ xem.
Hạo Vân Đồ đi tới nhìn thương thế, đúng là nhìn thấy mà giật mình, có thể thấy lúc đó thật là suýt chút nữa mất mạng, điểm này hẳn không giả, lần này đích xác là ăn chút vị đắng.
“Uy nhi đẫm máu sa trường, liều mình tác chiến, đạt được chiến quả như vậy thật không dễ, nên trọng thưởng!
Hạo Vân Đồ nhìn Bộ Tầm bàn giao một tiếng, cũng coi như là hạ chỉ.
“Vâng!
Bộ Tầm lĩnh mệnh.

Chương 1684: Đắc thắng trở về

Chương 1684: Đắc thắng trở về
Nên thưởng như thế nào, hắn biết hoàng đế đã có dự định, không chỉ là ban thưởng một chút tài vật bình thường.
Một phần công lao rất lớn ở trong chiến công này, đều sẽ từ trên người Hô Diên Bảo, Hô Diên Định cắt chém ra, quy đến trên người tiểu nhi tử của Hô Diên gia.
Trừ Hô Diên Vô Hận, công lao lớn nhất sẽ ở trên người Hô Diên Uy.
Có lẽ không công bằng, nhưng người Hô Diên gia sẽ không dám nhiều lời cái gì. Người Hô Diên gia đều rõ ràng, từ ngày Hô Diên Uy cưới trưởng công chúa thì nên biết, hoàng đế muốn con rể mình làm người thừa kế của Hô Diên gia, muốn Hô Diên gia và hoàng quyền Hạo thị vững vàng quấn lấy nhau.
Cho nên Hô Diên Uy cần quân công!
Hoàng đế còn có việc, không thể theo Hô Diên Uy nói nhãm, đợi Hô Diên Uy cáo lui, nụ cười trên mặt hoàng đế không thay đổi, nhàn nhạt hỏi.
“Ngươi cảm thấy con rể này của trẫm thế nào? So với hai ca ca của hắn thì thế nào?
Cái này bảo Bộ Tầm làm sao đánh giá, Bộ Tầm do dự một chút, lại không dám lừa dối, đành phải điều hoà cười nói:
“Còn trẻ tuổi một chút.
Hạo Vân Đồ hiểu ý tứ của hắn, ám chỉ năng lực của Hô Diên Uy khẳng định không bằng hai ca ca, hắn làm sao không muốn hai vị kia thành con rể của mình, như vậy hết thảy đều dễ xử lý, thế nhưng sự tình không thuận, không có biện pháp, chỉ có thể buông tiếng thở dài.
“Nam nhân nha, đều có thời điểm trẻ tuổi, hắn có rất nhiều cơ hội lịch luyện. Lại nói, hắn không phải còn có hai ca ca giúp đỡ sao. Đương gia

thì đương gia, đánh trận thì đánh trận, mỗi người quản lý chức vụ của mình cũng không phải chuyện xấu, thậm chí càng tốt hơn.
“Vâng!
Bộ Tầm cười đáp lời.
Hô Diên Uy không thể đúng lúc xuất cung, vừa ra khỏi ngự thư phòng của hoàng đế, liền bị một thái giám ngăn lại, là hoàng hậu phái tới, mời Hô Diên Uy qua gặp mặt.
Hô Diên Uy tự nhiên không thể chối từ, chỉ có thể đi theo, dù sao cũng là mẹ vợ gọi nha.
Vừa vào cung hoàng hậu, bọn thái giám, cung nữ dồn dập cười hành lễ, đều nói.
“Cung nghênh tướng quân đắc thắng trở về!
Một đường khen tặng, làm Hô Diên Uy lâng lâng, đi đường càng có khí thế của tướng quân.
Đi vào nhìn thấy hoàng hậu, lão bà hắn Hạo Thanh Thanh đang hầu ở bên cạnh hoàng hậu, chào nhau là không tránh khỏi. Hoàng hậu nghe nói hắn bị thương, hỏi đến thương thế.
“Chiến trường bị thương là sự tình bình thường, chỉ là vết thương nhỏ, không đáng nhắc tới!
Hô Diên Uy rất nam nhân, rất hào khí vung tay lên, bất quá còn không tránh khỏi khoác lác.
“Bất quá lần này đích xác hung hiểm, đại quân bình phản lười chiến, làm cho 3 vạn Kiêu Kỵ quân của ta chính diện xung phong tiến vào trong năm mươi vạn phản quân, vì không phụ hoàng ân, ta chỉ có thể liều mạng lực chiến...
Nói khoác có thể nói thiên hoa loạn trụy, có thể nói hung hiểm vạn phần, quả thực chính là ở trong vạn quân liều mạng với tử thần.
Thử nghĩ xem, ba vạn xung phong năm mươi vạn vốn đã nghe rung động, lại thêm hắn ba hoa như thế, Hoàng hậu nương nương cũng bị hắn dọa đến kinh hồn bất định, tay thỉnh thoảng che miệng, thất thanh hét lên kinh ngạc, đích xác là cảm nhận được hung hiểm kinh tâm động phách.
Ngay cả Hạo Thanh Thanh cũng nghe hai mắt phát sáng, mười ngón nắm chặt, hận không thể đích thân tới hiện trường quan sát.

Hai mẹ con ngược lại không nghi ngờ Hô Diên Uy nói khoác, đã từ bên hoàng đế nghe được ý tứ, nói Hô Diên Uy lần đầu xuất chinh biểu hiện không tệ, vượt qua hai ca ca, lập xuống đại công.
Hoàng đế có ý thiên công, hai mẹ con tạm thời không biết, cho là thật rồi!
Đợi Hô Diên Uy nói khoác xong, Hạo Thanh Thanh không nhịn được hưng phấn hỏi:
“Ngươi đông giết mười mấy cái, tây giết mười mấy, tiền tiền hậu hậu qua lại xung phong, một đường giống như ăn cháo, nói như thế, trong trận chiến này ngươi giết địch không phải hơn ngàn sao?
Hơn ngàn?
Hô Diên Uy nghĩ một hồi, cảm thấy hơi chột dạ, phát hiện bản thân dường như nói quá mức, binh sĩ quân địch mình ngược lại là chém mấy cái, nhưng nói giết hơn ngàn có phải có chút quá mức hay không? Bất quá da mặt hắn dầy, buông tiếng thở dài.
“Vô số, lúc đó thật giết đỏ cả mắt, nhìn thấy kẻ địch liền chặt, lưỡi dao bị chém gãy luôn.
Hạo Thanh Thanh hưng phấn nói:
“Thanh đao kia đâu? Cho ta nhìn một chút.
Hô Diên Uy ho khan một tiếng.
“Đã hỏng, không thể dùng được nên ném rồi.
“Thật tiếc!
Hạo Thanh Thanh nhíu mày, trên dưới đánh giá Hô Diên Uy, lần này Hô Diên Uy ngược lại để nàng kính trọng vài phần.
Hoàng hậu than thở nói:
“Quả thật là hổ tử nhà tướng, có phong phạm của thượng tướng quân!
Ánh mắt nhìn con rể thấy thế nào cũng lộ ra hai chữ "ưa thích", tướng mạo có lẽ thô chút, nhưng nàng vẫn luôn rất hài lòng, cho dù không có lần chiến công này.
Mỗi lần nữ nhi và con rể náo ra mâu thuẫn, nàng đều kiên định đứng ở bên con rể.
Nhớ lúc đầu, được biết đối tượng nữ nhi phải gả là nhi tử của Hô Diên gia, nàng thật cao hứng sắp hỏng rồi.

Người tinh tường đều biết, hoàng đế chọn nhi tử Hô Diên gia làm con rể là dụng ý gì. Mà Hô Diên Uy sau khi thành con rể hoàng đế lại mang ý nghĩa gì, tương lai binh quyền của Hô Diên gia sẽ ở trong tay Hô Diên Uy.
Hô Diên gia là trụ cột quốc gia, tay cầm binh mã, không nói đối với hoàng đế, cho dù là đối với tam đại phái của Tề quốc, cũng có lực ảnh hưởng to lớn.
Hoàng hậu có nhi tử, nữ nhi gả cho Hô Diên gia, đối với nhi tử ý nghĩa rất trọng đại, nếu có thể để Hô Diên gia tỏ thái độ, bất kể là hoàng đế hay tam đại phái đều phải nghiêm túc suy nghĩ một chút. Nếu Hô Diên gia có thể kiên định giúp đỡ nhi tử của mình mà nói, chỉ sợ hoàng đế và tam đại phái sẽ không có quá nhiều lựa chọn, dù sau này con mình không thành hoàng đế, chí ít cũng sẽ giữ được tước vị, sống vô ưu vô lo.
Thử hỏi dưới tình huống như vậy, hoàng hậu làm sao có thể không ưa thích con rể này? Cho dù bộ dạng lại không đẹp đẽ, nàng cũng coi như bảo bối!
Đột nhiên Hô Diên Uy khiêm tốn nói:
“So sánh với gia phụ, mạt tướng không đáng nhắc tới.
Không dám ở trước mặt danh vọng của lão tử mình khoe khoang, quay đầu lại truyền đi, sợ là không chịu nổi quân côn.
Đang khi nói chuyện, nhị hoàng tử Hạo Hồng đi vào, vừa thấy Hô Diên Uy, không khỏi nụ cười đầy mặt trò chuyện, cực kỳ nhiệt tình.
Lúc Hoàng hậu gọi Hô Diên Uy đến, đồng thời ở trong bóng tối thông báo nhi tử, để nhi tử đến giao lưu tình cảm với Hô Diên Uy, Hạo Hồng vui vẻ đến ngay.
Nhưng Hô Diên Uy vừa thấy nhị hoàng tử, lập tức thu hồi ngông cuồng, quy củ không tưởng nổi, mặc kệ Hạo Hồng nhiệt tình thế nào, cũng trước sau duy trì một khoảng cách.
Sự tình khác có thể xằng bậy, nhưng sự tình kết giao hoàng tử là bị Hô Diên Vô Hận vẽ ra giới hạn, cái giới hạn kia từ nhỏ đã bị ân cần dạy bảo, ngay cả chạm vào cũng không dám, bằng không sẽ bị phụ thân đánh chết tươi, cấm kỵ này đã thành phản ứng bản năng của hắn.
Nhị hoàng tử đến rồi, hắn vội vã trở về, nơi này cũng không giữ được hắn.

Lúc rời đi nơi đây, hoàng hậu lại đại biểu cá nhân ban thưởng, lại là một bút trọng thưởng, đồng thời lệnh nữ nhi đồng thời bồi tiếp trở về, hảo hảo chiếu cố tướng quân bị thương.
Lần này Hạo Thanh Thanh rất sảng khoái, kỳ thực là lại muốn nghe sự tích chiến trường.
Phu thê tiến vào xe ngựa, Hạo Thanh Thanh lập tức cởi y phục của Hô Diên Uy, dọa hắn có chút sợ.
Sau đó mới biết là hiểu lầm, Hạo Thanh Thanh chỉ muốn nhìn hắn có phải thật bị thương hay không, muốn nhìn Hô Diên Uy có phải khoác lác hay không.
Đợi thương thế lộ ra, vết thương đích xác dọa người, Hạo Thanh Thanh "Ồ" một tiếng, vẻ mặt khó coi, bất quá ánh mắt nhìn Hô Diên Uy có chút không giống, hơi có chút sùng bái.
Hô Diên Uy nhận ra được thần sắc của nàng biến hóa, nhất thời dâng lên khí khái nam nhi, coi như vết thương nhẹ, khinh thường khoác xiêm y.
“Muỗi cắn một cái mà thôi!
Quả nhiên, sùng bái trong ánh mắt Hạo Thanh Thanh dường như lại nhiều hơn một chút.
...
“Đến rồi!
Trong một thung lũng, trong bảy phái có người hô, đám người Thái Thúc Sơn Hải đều ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên phi cầm hạ xuống bốn người, Ngưu Hữu Đạo dẫn đầu.

Chương 1685: Chết tiệt, rốt cục cũng đến rồi!

Chương 1685: Chết tiệt, rốt cục cũng đến rồi!
Lần này không chỉ Tần Quan và Kha Định Kiệt, ngay cả Côn Lâm Thụ cũng đồng thời đi theo.
Nhìn thấy đám người Thiên Hỏa Giáo Lư Diệu quăng tới ánh mắt, Côn Lâm Thụ trầm mặc không nói, quay đầu lại trông giữ phi cầm, xem như lảng tránh.
“Để chư vị đợi lâu.
Ngưu Hữu Đạo nhìn mọi người chắp tay.
Tám phái đồng thời đi ra bất tiện, vì tránh hiềm nghi, trước đó Ngưu Hữu Đạo phân phó bảy phái chia nhau đi trước, ước định chạm trán ở chỗ này.
Đợi lâu như thế cũng lười nói nhiều, Thái Thúc Sơn Hải đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp hỏi:
“Đến tột cùng muốn dẫn chúng ta đi nơi nào, bây giờ có thể nói cho chúng ta biết chưa?
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, nhẹ nhàng nói ra ba chữ.
“Vô Lượng Viên!
“...
Nhân viên bảy phái đều nghẹn lời.
Ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, trưởng lão Vạn Thú Môn An Thủ Quý xác nhận hỏi:
“Đi Vô Lượng Viên? Đi Vô Lượng Viên có cấm vật kia?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Lẽ nào nơi này còn có mấy cái Vô Lượng Viên sao?

Không ít người hiện ra vẻ bất an, địa phương kia làm cho người ta quá kiêng kỵ, ngay cả đệ tử Cửu Thánh cũng e sợ tránh không kịp, bọn hắn xông về phía Vô Lượng Viên, không phải gây phiền phức sao? Một khi chọc loại phiền phức này, không phải là phiền toái nhỏ.
Đừng nói bọn hắn, ngay cả Côn Lâm Thụ nghe vậy cũng rất kinh ngạc.
Sắc mặt Thái Thúc Sơn Hải ngưng trọng nói:
“Ngưu Hữu Đạo, địa phương kia không phải chúng ta nên đi.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Có gì không thể? Chúng ta có thân phận đốc tra, trừ ngoài Thánh địa, còn có địa phương nào là không thể đi? Có quy định nói chúng ta không phải đến Vô Lượng Viên sao? Không có! Thánh Tôn cho chúng ta quyền hạn lớn như vậy, chính là biết Phiêu Miểu Các thế lớn, chính là vì để chúng ta hành sự thuận tiện. Nếu các ngươi không dám đi, vậy ta tự đi là được, bất quá sau này đừng nói ta bỏ qua các ngươi làm một mình. Các ngươi nhớ kỹ, không phải ta muốn làm một mình, mà là các ngươi nhát gan sợ phiền phức.
Trưởng lão các phái trao đổi ánh mắt, có người thậm chí nhẹ giọng nói thầm, đều có chút hoài nghi thằng này sẽ không phải cố ý chuyển ra cái hố để mọi người không dám bò vào, lấy cái này hù dọa mọi người chứ?
Thái Thúc Sơn Hải hồ nghi nói:
“Ngươi thật dám đi Vô Lượng Viên?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Thái Thúc lão nhi, ngươi lại nói nhãm, ta có gì không dám? Ta lại không phải chưa đi qua.
Mọi người kinh ngạc, cơ hồ là trăm miệng một lời nói:
“Ngươi đi qua Vô Lượng Viên?
Lần này ngược lại đến phiên Ngưu Hữu Đạo ngoài ý muốn.
“Các ngươi không biết?
Mọi người dùng ánh mắt hỏi dò, hiển nhiên đều không biết sự tình này.
Mà Ngưu Hữu Đạo còn tưởng bọn hắn sớm biết sự tình này, dù sao ngay cả sự tình hắn đi Băng Tuyết Thánh Địa uống rượu mừng cũng biết, bây giờ xem ra, Vô Lượng Viên đích xác là để người kiêng kỵ, vậy mà không có người đối ngoại nói qua sự tình hắn đi Vô Lượng Viên.
Thái Thúc Sơn Hải hồ nghi nói:

“Ngươi đi lúc nào?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Lẽ nào sự tình lửa cháy ở ngoài Vô Lượng Viên các ngươi cũng chưa từng nghe nói?
Thái Thúc Sơn Hải nói:
“Này ngược lại là nghe nói qua, có quan hệ tới ngươi sao?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Lời không thể nói loạn, cái gì gọi là có quan hệ tới ta? Để người không biết nghe, còn tưởng là ta phóng hỏa. Ý tứ của ta là, lần đại hỏa kia rất kỳ lạ, đang muốn đi tới tra, đúng lúc gặp chưởng lệnh Phiêu Miểu Các Đinh Vệ từ ngoại giới trở về muốn đi Vô Lượng Viên, ta liền theo Đinh Vệ đồng thời đi một chuyến, cũng coi như tiến vào Vô Lượng Viên mở rộng tầm mắt. Không chỉ ta, các ngươi hỏi hai đệ tử Tử Kim Động của ta một chút, bọn hắn cũng đồng thời đi vào.
Tần Quan và Kha Định Kiệt gật đầu, biểu thị đích xác như vậy.
Mọi người hai mặt nhìn nhau, đoán chừng hắn không phải nói dối, phát hiện lá gan của thằng này không nhỏ, vậy mà thật chạy vào Vô Lượng Viên.
Thái Thúc Sơn Hải nói:
“Trước đó vài ngày, ngươi nói sự tình gì tra đến thời khắc then chốt, hiện tại muốn đi Vô Lượng Viên, chẳng lẽ sự tình điều tra có quan hệ tới Vô Lượng Viên?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Lần đại hỏa kia, ta vốn cảm thấy kỳ lạ, sau khi tới Vô Lượng Viên, ta lấy thân phận đốc tra vặn hỏi vài người, phát hiện tràng đại hỏa kia quả nhiên có vấn đề, không phải thiên tai, mà là nhân họa. Có lẽ chư vị không biết tình huống đám cháy...
Hắn vung tay.
“Hỏa không phải từ một điểm dấy lên, mà là từ bốn phía Vô Lượng Viên đồng thời dấy lên, hơn nữa hỏa thế vô cùng hung mãnh, nhất thời khó có thể tiêu diệt, này rõ ràng là có người phóng hỏa!
Mọi người suy tư, trưởng lão Vạn Thú Môn An Thủ Quý hỏi:
“Ai gan lớn như vậy, dám hỏa thiêu Vô Lượng Viên, mục đích ở đâu?
Ngưu Hữu Đạo nói:

“Hung thủ không biết, nếu biết, sợ là sớm đã bị Cửu Thánh nghiêm trị. Còn mục đích, e là không khó tưởng tượng, lúc đó ta hoài nghi có người đánh chủ ý Vô Lượng Quả. Ở trong Vô Lượng Viên vặn hỏi vài người, ta hoài nghi càng ngày càng mãnh liệt. Nhưng tình huống lúc đó ta không thích hợp đánh rắn động cỏ, cũng không ở lâu trong Vô Lượng Viên. Sau khi rời Vô Lượng Viên, ta vẫn chạy đôn chạy đáo ở trong bóng tối điều tra, rốt cục bị ta phát hiện một chút manh mối.
Manh mối gì? Tần Quan và Kha Định Kiệt nhìn nhau, trong lòng nói thầm, vì sao chúng ta không biết?
Nhưng Ngưu trưởng lão thường thường ném bọn hắn một mình, cụ thể làm cái gì, có phải thật phát hiện manh mối gì hay không, bọn hắn thật là không biết.
Mọi người nghiêm nghị, trưởng lão Huyết Thần Điện Mai Trường Hồng hỏi:
“Manh mối gì?
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu nói:
“Hiện tại vẫn chưa thể nói. Chư vị, đừng dùng loại ánh mắt này, có chút đạo lý mọi người đều hiểu, người dám hỏa thiêu Vô Lượng Viên sao lại là người bình thường? Không có chứng cớ xác thực không thể nói loạn, nếu không sẽ rước họa vào thân, lần này ta đi Vô Lượng Viên mục đích chính là muốn chứng thực manh mối, một khi chứng thực liền có thể báo cáo.
“Lần này gọi chư vị tới... Ta không ngại nói thật, không phải lão tử thích làm vui người khác, muốn cùng mọi người chia công lao, mà là ta đi qua Vô Lượng Viên một chuyến, bên trong quá nhiều người, tra hỏi mà nói, ta không đủ nhân thủ, đầu tiên là không biết phải hỏi tới lúc nào, hai là sợ không thể đúng lúc khống chế cục diện để người thông cung.
“Chư vị, chỉ cần lần này có thể xác thực chứng cứ, chúng ta chính là lập một công lớn, hắn đủ để chúng ta vượt qua tội 'không làm' sắp đối mặt.
“Đương nhiên, nếu như chư vị không muốn đi, ta cũng không miễn cưỡng. Bất quá ta từ thô tục nói trước, trước khi ta điều tra rõ, lời của ta mới rồi, các ngươi không thể đối ngoại để lộ bất kỳ phong thanh. Để lộ tin tức, đánh rắn động cỏ, đến thời điểm đó các ngươi cũng sẽ khó thoát tử tội.

Mọi người chần chừ, Thái Thúc Sơn Hải thử hỏi:
“Ngươi thật tìm ra manh mối, xác nhận lần này đi có thể có thu hoạch?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Thái Thúc trưởng lão, ngươi không phải phí lời sao? Không có manh mối, không chắc chắn mà nói, ta dám xông vào Vô Lượng Viên sao?
Mọi người ngẫm lại cũng phải, kia không phải là địa phương đùa giỡn.
Thái Thúc Sơn Hải nhìn mọi người hỏi:
“Chư vị ý như thế nào?
Chạy đến Vô Lượng Viên tra án, này không phải chuyện nhỏ, nhưng mọi người hai mặt nhìn nhau một trận, tuy có chút thấp thỏm, nhưng không tìm được lý do gì cự tuyệt.
Cuối cùng mọi người bất chấp, theo Ngưu Hữu Đạo đồng thời bay lên không.
Này cũng là sự tình Ngưu Hữu Đạo dự liệu, tuy sự tình đột ngột, nhưng hắn không nghĩ ra những người này có lý do gì không đi...
Đường dài đằng đẵng, bay qua thiên sơn vạn thủy, tốn thời gian khá nhiều, mọi người rốt cục đến mục đích.
Tám con phi cầm cỡ lớn xoay quanh trên không trung, có thể nhìn thấy vết tích hỏa thiêu ở phía dưới rõ ràng, lúc này đã có cỏ xanh, nhưng khó bù đắp đại địa ở sau khi hoả hoạn.
Vô Lượng Viên ở vị trí nào, từ địa phương nào tiến vào, Ngưu Hữu Đạo đến qua một lần, có thể nói quen cửa quen nẻo.
Ở dưới hắn chỉ dẫn, tám con Hôi Sí Điêu lục tục hạ xuống.

Chương 1686: Không vào không được (1)

Chương 1686: Không vào không được (1)
Không nhìn ra Vô Lượng Viên ở nơi nào, mọi người nhìn quanh, Ngưu Hữu Đạo đã quay về một phương hướng hò hét nói:
“Nhân viên tám phái đốc tra, phụng ý chỉ của Cửu Thánh đến, nhanh mở cửa trận!
Trong Vô Lượng Viên, đang làm nhiệm vụ trông cửa chính là Ngao Phong và Nguy Dã.
Ngưu Hữu Đạo vốn tính chuẩn ngày giờ, chính là muốn ở ngày Ngao Phong đang làm nhiệm vụ hành sự.
Nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo đến, Ngao Phong có chút há hốc mồm, một lần đến hơn hai mươi người, hắn không khỏi thầm hỏi, Ngưu Hữu Đạo muốn làm gì? Muốn đánh cướp sao?
Nhưng nghĩ một chút lại không thể, bằng lực lượng thủ vệ ở Vô Lượng Viên, hơn hai mươi người này chạy tới cũng không dấy lên được sóng gió gì.
Nhưng hắn đã ý thức được Ngưu Hữu Đạo lai giả bất thiện, sẽ không mạo muội đến đây, sự tình mưu đồ đã lâu chỉ sợ là ở ngày hôm nay.
Chết tiệt, rốt cục vẫn đến rồi! Ngao Phong hãi hùng khiếp vía, nội tâm thấp thỏm không gì sánh được.
Nguy Dã rung chuông cảnh báo, một đội người nghe tin đi ra.
Một vết nứt màu lam nhạt vặn vẹo xuất hiện, vết nứt đột nhiên bành trướng, trong nháy mắt hóa thành một lồng ánh sáng to lớn.
Trong lồng ánh sáng, đình đài lầu các hiện ra, tình hình kia giống như đột nhiên xuất hiện.
Cửa trận mở rộng, một đội người đi ra.

Đám người Thái Thúc Sơn Hải hai mặt nhìn nhau, phát hiện vị trí mọi người đứng không có sai lệch, đối diện cửa trận, từ đó có thể thấy Ngưu Hữu Đạo đích xác là đến nơi này qua.
Chính bởi vì như vậy, xác nhận Ngưu Hữu Đạo không có nói dối, trong lòng mọi người an tâm.
Người cầm đầu là lão giả tóc xám trắng, ánh mắt lạnh lùng quét nhìn mọi người, rơi ở trên người Ngưu Hữu Đạo, cau mày nói:
“Ngưu Hữu Đạo? Ngươi lại chạy tới làm gì? Nơi này không phải chỗ ngươi chơi đùa, cút đi!
Lời ấy càng ngày càng để nhân viên bảy phái yên tâm, Ngưu Hữu Đạo không nói láo, đích xác đến qua.
Ngưu Hữu Đạo mặt không biến sắc trầm giọng nói:
“Không biết tôn tính đại danh của các hạ, chẳng lẽ muốn cãi lời pháp chỉ của Cửu Thánh sao?
Người kia không chịu báo danh, trái lại đưa tay yêu cầu.
“Pháp chỉ của Thánh Tôn ở đâu, lấy ra nghiệm chứng!
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Chúng ta chính là đốc tra do Cửu Thánh bổ nhiệm, chẳng lẽ ngươi không biết?
Lão giả tóc xám trắng lạnh nhạt nói:
“Thân phận của ngươi ta có biết một chút, nhưng những người khác...
Ánh mắt quét mọi người.
“Ta không nhận thức.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay vào áo, lấy ra công văn chứng minh thân phận đốc tra của Phiêu Miểu Các, đồ vật này cũng là vì bọn hắn hành sự thuận tiện.
Quơ quơ đồ vật trong tay, Ngưu Hữu Đạo nhìn mọi người nói:
“Chư vị, các ngươi lấy ra công văn chứng minh thân phận đốc tra đi, để hắn nghiệm chứng.
Mọi người đều phối hợp, móc ra công văn, đàng hoàng cầm ở trong tay chờ kiểm tra.
Lão giả tóc xám trắng không vội nghiệm công văn gì, lạnh lùng nói:
“Các ngươi chạy tới làm gì?
Ngưu Hữu Đạo nói:

“Vô Lượng Viên xảy ra đại hỏa, sự tình rất kỳ quặc, chuyên tới để truy tra!
Lão giả tóc xám trắng.
“Vô Lượng Viên vị trí đặc thù, cũng chưa nhận được Thánh địa thông báo, thứ khó tòng mệnh!
Ngưu Hữu Đạo trầm giọng nói:
“Ngươi muốn kháng chỉ?
Lão giả tóc xám trắng.
“Không thể nói kháng chỉ, nếu như ngươi khăng khăng muốn tiến vào cũng được, đi lấy pháp chỉ đến cho ta nghiệm chứng, hoặc chờ ta đưa tin hỏi ý kiến của Thánh địa một chút, xem Thánh địa có nguyện ý thả ngươi tiến vào hay không.
Thái độ rất kiên quyết, Ngưu Hữu Đạo xem như lĩnh giáo, thân phận đốc tra này còn lâu mới vững vàng như thân phận của Đinh Vệ, lần trước nói vào là vào, ai dám ngăn cản.
Thái độ của Ngưu Hữu Đạo cũng rất cường ngạnh, lần này hắn phải tiến vào, ngữ khí lạnh lùng nghiêm nghị nói:
“Sở dĩ không có xin pháp chỉ, là bởi vì sợ đánh rắn động cỏ, phòng bị trong Vô Lượng Viên có người thông cung hủy diệt chứng cứ, cho nên Thánh địa cũng không thể thông báo trước.
Lão giả tóc xám trắng.
“Cái gì đánh rắn động cỏ, cái gì thông cung hủy diệt chứng cứ, ta nghe không hiểu ngươi nói cái gì, hoặc là chiếu lời ta nói làm, hoặc cút đi cho ta, nơi này không phải địa phương các ngươi ngang ngược!
Dứt lời xoay người phất tay, muốn dẫn người phản hồi đóng lại đại trận.
Ngưu Hữu Đạo gầm lên:
“Đứng lại cho ta!
Hàm ý của lời ấy, khiến cho nhân viên bảy phái âm thầm hoảng sợ.
Thái Thúc Sơn Hải luôn cảm giác ưu việt ở trong tám phái, lúc này cũng cực kỳ trung thực, ai dám cứng rắn nói chuyện như vậy?
Ngày hôm nay nhân viên các phái xem như kiến thức trưởng lão Tử Kim Động lớn mật, mặc cảm không bằng, không phục cũng không được!
Lão giả tóc xám trắng nghe tiếng dừng lại, từ từ xoay người nhìn qua.

“Ta nói lại lần nữa, nơi này không phải địa phương ngươi ngang ngược, lập tức cút cho ta, bằng không đừng trách ta không khách khí!
Ngưu Hữu Đạo cất bước áp sát.
“Không khách khí như thế nào? Ngươi muốn động thủ với nhân viên đốc tra do Thánh Tôn tự mình bổ nhiệm sao?
Khóe miệng lão giả tóc xám trắng co giật, nhưng thái độ vẫn rất cứng rắn.
“Chức trách trong người, ở Vô Lượng Viên, bất kỳ người nào cũng không được tự tiện xông vào, người tự tiện xông vào giết không tha! Hắn không thể dễ dàng để người tiến vào Vô Lượng Viên, ai đang làm nhiệm vụ thả người tiến vào, một khi có chuyện, người đang làm nhiệm vụ sẽ gánh chịu trách nhiệm, ngày hôm nay đến phiên người Vô Hư Thánh Địa làm nhiệm vụ, cũng chính là bọn hắn.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Được! Ta phụng Thánh mệnh đốc tra, cũng là chức trách trong người, phát hiện vấn đề không thể không quan tâm, nếu không không cách nào bàn giao với Thánh Tôn. Hiện tại ta hỏi tiền bối mấy vấn đề, hy vọng tiền bối có thể phối hợp! Chỉ cần tiền bối có thể nói rõ, ta lập tức rút đi, tuyệt đối không bước vào Vô Lượng Viên nửa bước, mọi người không làm khó dễ nhau, như thế nào?
Lão giả tóc xám trắng có chút do dự, sau đó từ từ nói:
“Có thể nói, ta sẽ nói, không thể nói, ta một chữ cũng sẽ không nói!
“Tiền bối rõ ràng là được.
Ngưu Hữu Đạo chắp tay, sau đó nghiêm nghị hỏi:
“Trước đó, ngoài Vô Lượng Viên phát sinh đại hỏa, xin hỏi tiền bối, tràng đại hỏa kia là thiên tai hay nhân họa?
Lão giả tóc xám trắng trầm mặc một chút, sau đó trả lời:
“Căn cứ một chút dấu hiệu biểu hiện, hẳn là do người phóng hỏa.
Ngưu Hữu Đạo lập tức ép hỏi:
“Người nào làm?
Lão giả tóc xám trắng.
“Ta làm sao biết? Nếu như ta biết, đã đăng báo từ lâu, không chờ đến ngươi tới hỏi.
Ngưu Hữu Đạo nói:

“Vì sao phóng hỏa?
Lão giả tóc xám trắng.
“Không biết người phương nào phóng hỏa, tự nhiên không biết vì sao phóng hỏa.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Lẽ nào tiền bối đối với ý đồ phóng hỏa không có bất kỳ suy đoán, không có làm bất kỳ liên tưởng?
Lão giả tóc xám trắng nói:
“Không có chứng cứ, đoán mò có tác dụng gì?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Không có chứng cứ? Cũng chính là nói, tiền bối hoài nghi cái gì, tiền bối có thể nói hoài nghi của mình cho ta, để ta kiểm chứng hay không?
Lão giả tóc xám trắng nói:
“Ta không phải ý tứ này, ta nói ta sẽ không đoán mò.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Được! Vậy ta thỉnh giáo tiền bối, ý đồ của người phóng hỏa có khả năng là mơ ước Vô Lượng Quả hay không?
Lão giả tóc xám trắng trầm mặc, lần này trầm mặc hơi lâu mới nói.
“Không bài trừ khả năng này.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Tiền bối đã biết ta, như vậy sự tình trước đây ta từng đến điều tra, tiền bối hẳn cũng biết. Trước đó ta đến điều tra phát hiện, phạm vi phóng hỏa rất lớn, phóng hỏa không chỉ một chỗ, không phải chỉ một người, mà là nhiều người đồng thời phóng hỏa, là hành động có tổ chức, không biết quan điểm này của ta tiền bối tán đồng hay không?
Lão giả tóc xám trắng gật đầu, nhưng không nói chết.
“Có khả năng này.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Vậy người nào dám phóng hỏa ở Vô Lượng Viên? Hơn nữa còn là hành động có tổ chức. Dám ở Vô Lượng Viên làm sự tình này, còn có thể tổ chức một nhóm nhân mã liên thủ hành sự, người này ở trong Thánh cảnh hẳn có thế lực nhất định, ta cho là như vậy, tiền bối tán đồng hay không?
Lão giả tóc xám trắng theo bản năng nghiêm túc nhìn Ngưu Hữu Đạo, những đạo lý này dường như không cần hỏi nhiều, các phương hẳn đều

có hoài nghi mới đúng, không biết vị này từng bước ép hỏi là ý gì, có chút không hiểu đầu mối, nhưng vẫn nói.

Chương 1687: Không vào không được (2)

Chương 1687: Không vào không được (2)
“Có khả năng này!
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Trước đó ta đến Vô Lượng Viên, còn từng tìm người tra hỏi sự tình này, tiền bối có biết không?
Lão giả tóc xám trắng tự nhiên biết, người Vô Hư Thánh Địa của hắn cũng bị vị này vặn hỏi qua, hừ một tiếng.
“Biết thì thế nào?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Phóng hỏa ngoài Vô Lượng Viên, có thể là có người đánh chủ ý Vô Lượng Quả hay không, lúc đó ta hoài nghi điểm này. Ta mang theo loại hoài nghi này, lúc đó vặn hỏi vài người, trong quá trình hỏi, để ta phát hiện một điểm đáng ngờ. Sau khi rời Vô Lượng Viên, ta chạy đôn chạy đáo chung quanh, theo điểm đáng ngờ này một đường truy tra, rốt cục để ta tìm thấy một chút đầu mối. Phóng hỏa hắn chỉ là che giấu, muốn kinh động người trong Vô Lượng Viên đi ra, trong Vô Lượng Viên còn có người phối hợp, ý muốn nhân cơ hội mang Vô Lượng Quả ra, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, lại không thể đắc thủ!
Lão giả tóc xám trắng giật mình.
“Ngươi nói trong Vô Lượng Viên có nội ứng?
Đừng nói hắn, nhân viên của Vô Hư Thánh Địa cũng kinh hãi không thôi.
Vẻ mặt đám người Thái Thúc Sơn Hải cũng nghiêm túc lên, rốt cục sáng tỏ mục đích đến, trong Vô Lượng Viên có nội ứng, mọi người cảm giác chuyến này trách nhiệm trọng đại!

Ngưu Hữu Đạo nói:
“Căn cứ một chút manh mối ta tra được, hắn là như vậy.
Lão giả tóc xám trắng.
“Nội ứng là ai?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Ai cũng có khả năng! Trước khi không nắm giữ chứng cớ xác thực, ta không thể nói đối tượng hoài nghi cho ngươi, sự tình này liên lụy không phải chuyện nhỏ, ngươi cũng có thể tưởng tượng, dám làm, hơn nữa có thể tổ chức nhân thủ phóng hỏa ở ngoài Vô Lượng Viên, tự nhiên lá gan và thế lực bối cảnh rất lớn. Không biết tiền bối có từng nghe nói qua Hồng Vận Pháp của Thiên Hạ Tiền Trang chết, chết rất kỳ lạ không, có thể ở dưới tình huống bảo mật nghiêm ngặt chết trước khi bắt, ngẫm lại cũng cảm thấy kinh khủng! Này cũng là nguyên nhân Thánh Tôn lệnh các phái thành lập đốc tra.
“Hồng Vận Pháp chết, chính là vết xe đổ! Một khi chưa nắm giữ chứng cớ xác thực tiết lộ phong thanh, tất cả manh mối đều dập tắt, e là lại muốn tìm ra chứng cứ cũng khó khăn. Này chính là mục đích chúng ta đột ngột đến đây.
Nói xong phất tay chỉ về nhân viên tám phái.
“Trong Thánh cảnh, Thánh Tôn lệnh tám phái chúng ta đốc tra, sự tình tám phái liên thủ truy tra một vụ án còn chưa bao giờ có. Lần này, tám phái ta dốc toàn lực, chính là vì lấy thế sét đánh không kịp bưng tai điều tra rõ manh mối, không cho hắc thủ ở hậu trường có cơ hội chặt đứt manh mối!
“Nhưng tiền bối lại làm khó dễ, cầm cái gọi là quy củ của Vô Lượng Viên không tiếc cãi lời Thánh Tôn, có ý định chặn chúng ta lại!
“Tiền bối nhất định phải ngăn cản, chúng ta không thể cứng xông. Nhưng tiền bối phải biết, lần này chúng ta đến, hắc thủ không khó đoán được ý đồ của chúng ta.
“Chúng ta có thể rời đi, nhưng một khi đi, ý nghĩa là cái gì? Đã đánh rắn động cỏ! Chúng ta vừa đi, liền ý nghĩa cho hắc thủ thời gian, ý nghĩa bỏ mất manh mối sắp tới tay!
“Tiền bối, ngươi có ý định kéo dài ngăn cản, là có ý gì?
Lão giả tóc xám trắng nhất thời cả giận nói:

“Ngươi hoài nghi ta là nội gián sao?
Ngưu Hữu Đạo chống kiếm ở trước người, đứng thẳng, như chém đinh chặt sắt, khí thế lẫm nhiên nói:
“Thánh Tôn có pháp chỉ, nhân viên đốc tra trừ chín đại thánh địa, trong Thánh cảnh không có nơi chúng ta không thể tra, bao quát Vô Lượng Viên, bằng không lần trước ta dùng cái gì tiến vào? Lần này tiền bối không tiếc đối kháng pháp chỉ của Thánh Tôn, hành sự trái với lẽ thường, hành vi cực kỳ dị thường, nói là có ý định cản trở cũng không quá đáng, ta muốn không nghi ngờ tiền bối cũng khó! Hành vi của tiền bối, làm sao có thể không để ta hoài nghi? Thay đổi thành tiền bối, ngươi có hoài nghi hay không?
Một tay đỡ kiếm, một tay chỉ về đối phương.
“Chỉ dựa vào hành vi gây rối trước mắt của tiền bối, hiện tại chúng ta có thể bắt ngươi lại thẩm vấn!
Lão giả tóc xám trắng gầm lên:
“Ai dám?
Ngưu Hữu Đạo ôm quyền hướng thiên, bày tỏ kính ý với Cửu Thánh, lại một tay chỉ về mọi người ở trước cửa, lạnh lùng nói:
“Chúng ta tuân pháp chỉ của Thánh Tôn hành sự, ai dám chặn!
Nghe được lời này, một đám nhân viên của Vô Hư Thánh Địa hai mặt nhìn nhau, nội tâm càng thấp thỏm, đối phương thật muốn bắt người thẩm vấn mà nói, bọn hắn trong lúc nhất thời cũng không biết có nên ngăn cản hay không.
Sắc mặt lão giả tóc xám trắng kia lúc xanh lúc trắng biến ảo chập chờn, tức giận đến run rẩy nhưng không biết nên biện giải thế nào, cắn răng nghiến lợi nói:
“Ăn nói bừa bãi, nói hươu nói vượn!
Ngưu Hữu Đạo hùng hổ doạ người, không nhượng bộ chút nào, trầm bồng du dương nói:
“Có phải ta nói hươu nói vượn hay không không trọng yếu, tiền bối nên nghĩ tới là làm sao giải thích rõ ràng hành vi dị thường ngày hôm nay với Thánh Tôn đi!
Cái gì gọi là cường thế? Đám người Thái Thúc Sơn Hải xem như kiến thức, chí ít đổi lại bọn hắn là làm không được, cũng không dám.

Tần Quan và Kha Định Kiệt âm thầm líu lưỡi, Ngưu trưởng lão chính là Ngưu trưởng lão, cái khí thế này, ở Tử Kim Động người nào có thể khống chế, chỉ sợ chưởng môn cũng kém xa, chỉ bằng khí thế này, nói là Tử Kim Động đệ nhất nhân cũng không quá đáng!
Côn Lâm Thụ im lặng, ngơ ngác nhìn, rõ ràng cảm nhận được bản thân và Ngưu Hữu Đạo chênh lệch.
Nguy Dã đang làm nhiệm vụ cũng sững sờ.
Thần sắc Ngao Phong co giật, trong lòng thầm mắng, con mẹ nó, như vậy cũng có thể nói ra được?
Hắn xem như phục Ngưu Hữu Đạo, đã nói như vậy rồi, nếu như không biết ý đồ của đối phương, sợ là ngay cả hắn cũng phải tin.
Hắn xem như nhìn ra, ngày hôm nay Ngưu Hữu Đạo là quyết tâm tiến vào Vô Lượng Viên!
Hành vi kiên quyết của Ngưu Hữu Đạo cũng càng ngày càng để hắn ý thức được, lần này Ngưu Hữu Đạo đến là quyết tâm động thủ, thật có thể hái trái trên cây đi sao?
Nước đã đến chân, sự tình không phải chuyện nhỏ, hắn thật sợ, cực kỳ thấp thỏm.
Trong lòng càng thầm mắng, vương bát đản, muốn động thủ trước đó cũng không lên tiếng chào hỏi, đột nhiên đến, hại lão tử một chút tâm lý cũng không có chuẩn bị.
Lão giả tóc xám trắng đã bị nói hoảng sợ run rẩy, mới đầu cảm thấy mình có lý chẳng sợ gây chuyện, hiện tại bị nói như thế, thật có chút chột dạ, quay đầu lại thật không biết nên làm sao giải thích cho Thánh Tôn, gây nên Thánh Tôn hoài nghi, có thể giải thích rõ ràng sao?
Nhưng cứ cho người vào như vậy mà nói, để hắn làm sao xuống đài được? Hắn cắn răng, vịt chết mạnh miệng nói:
“Ta nên giải thích như thế nào, kia là sự tình của ta, không cần ngươi bận tâm!
“Xin tiền bối lấy đại cục làm trọng!
Vừa nãy Ngưu Hữu Đạo còn vênh váo hung hăng hơn nữa hùng hổ doạ người đột nhiên mềm nhũn, hai tay cầm kiếm ôm quyền, khom người bái thật sâu, cung cung kính kính, thành thành khẩn khẩn, dáng vẻ tận tình khuyên nhủ:

“Tiền bối, quyền lực đốc tra của chúng ta là Cửu Thánh ban tặng, vì sao ban tặng quyền hạn như vậy, trong lòng mọi người rõ ràng. Chúng ta tiến vào Vô Lượng Viên kiểm chứng, cũng không làm trái quy tắc, hơn nữa hợp tình hợp lý!

“Đương nhiên, chúng ta cũng có thể rời đi, nhưng biết rõ sự tình phóng hỏa có hắc thủ, biết rõ chứng cứ xác thực sắp tới tay, lại phải trơ mắt nhìn đánh rắn động cỏ sau đó đứt rời, trơ mắt nhìn sắp thành lại hỏng, trơ mắt nhìn hắc thủ nhơn nhởn ngoài vòng pháp luật, sao có thể cam tâm?

Nói xong lại nhìn một đám nhân viên Vô Hư Thánh Địa ở phía sau lão giả tóc xám trắng chắp tay, khẩn cầu nói:

“Chư vị, chuyện gấp phải tòng quyền, xin chư vị giơ cao đánh khẽ!

Ở cửa, Ngao Phong âm thầm quan sát phản ứng của mọi người, trong lòng nói thầm một tiếng… xong!

Hắn chú ý đến thần sắc do dự của mọi người, không cho vào chính là không cho vào, do dự liền nói rõ rất nhiều vấn đề.

Ngao Phong có chút phức tạp, sau lưng rõ ràng là cùng phe với Ngưu Hữu Đạo, nhưng không quá tình nguyện nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo tiến vào Vô Lượng Viên.

Chương 1688: Cách ly

Chương 1688: Cách ly
Quả nhiên, đệ tử của Vô Hư Thánh Địa trao đổi ánh mắt, có người tiến đến bên người lão giả tóc xám trắng, thì thầm nói gì đó.
Lão giả tóc xám trắng nhìn phản ứng của mọi người, mình cũng có bậc thang đi xuống, dường như có chút không tình nguyện ừ một tiếng.
Người kia lập tức nói chuyện thay.
“Ngưu Hữu Đạo, ngươi đã nói tới mức độ này, nếu chúng ta không thả ngươi tiến vào ngược lại thành chúng ta không phải. Cũng được, nể mặt Thánh Tôn tự mình trao cho quyền lực đốc tra, chúng ta có thể để ngươi tiến vào, bất quá từ thô tục nói trước, nếu ngươi không tìm được chứng cứ gì, sẽ phải gánh lấy trách nhiệm rất lớn!
Ngưu Hữu Đạo hứa hẹn, chắp tay nói:
“Nếu không tìm được chứng cứ, nguyện bị Thánh Tôn trừng phạt!
Người kia nói:
“Trừ Thánh Tôn, bất kỳ người nào ra vào nơi đây đều phải tiếp nhận kiểm tra. Ngươi đã đến, nói vậy hẳn rõ ràng quy củ.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu nói:
“Nghiêm ngặt kiểm tra là phải làm, điểm này phải theo quy củ của Vô Lượng Viên, ai cũng không thể làm trái!
Quay đầu lại phân phó nhân viên các phái.
“Theo quy củ ra vào Vô Lượng Viên, mọi người phối hợp một chút, tiếp nhận kiểm tra.
Nhân viên các phái không dám có ý kiến, đàng hoàng gật đầu, biểu thị nguyện ý phối hợp.
Người kia phất tay ra lệnh nhân viên phía sau tiến lên, chuẩn bị kiểm tra.
Ngưu Hữu Đạo đi tới, tiếp nhận soát người, kiếm trong tay bị lấy đi, chưa được cho phép, không được mang vũ khí tiến vào trong Vô Lượng

Viên.
Sau khi kiểm tra xong, hắn được thả qua.
Đám người Thái Thúc Sơn Hải thì trước tiên trình công văn chứng minh thân phận đốc tra, sau đó tiếp nhận kiểm tra nghiêm ngặt.
Kiểm tra xong mấy cái, thấy những người còn lại lục tục tiến lên, lão giả tóc xám trắng đột nhiên lên tiếng.
“Các ngươi sẽ không phải đều muốn chạy vào chứ?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Tự nhiên không phải.
Sau đó nhìn qua đám người Côn Lâm Thụ.
“Ngươi lưu ở bên ngoài, giúp mọi người trông coi vật cưỡi.
Côn Lâm Thụ gật đầu đáp lại, người các phái điều động phi cầm lập tức ném phi cầm cho hắn trông giữ.
Lão giả tóc xám trắng có chút im lặng, lưu lại một người và nhiều người như thế tiến vào có cái gì khác biệt, sắc mặt có chút khó coi nói:
“Ngưu Hữu Đạo, người tiến vào có phải quá nhiều hay không?
Ngưu Hữu Đạo chắp tay nói:
“Tiền bối, nhân thủ không thể thiếu được, căn cứ manh mối, chờ lát nữa tra hỏi, vì để tránh cho thông cung, sẽ tiến hành cách ly tra hỏi một vài đối tượng hoài nghi. Lần này nhân viên đốc tra của tám phái dốc toàn lực, cũng chính là mục đích này, bằng không không đáng cùng lúc chạy tới.
Lão giả tóc xám trắng hừ một tiếng, không hé răng nữa, hiển nhiên là ngầm đồng ý, tiếp tục lục soát.
Cuối cùng, trừ Côn Lâm Thụ ở ngoài, những người khác đều tiến vào Vô Lượng Viên.
Cửa trận đóng lại, gợn sóng lay động, toàn bộ Vô Lượng Viên biến mất vô căn cứ ở trước mắt Côn Lâm Thụ.
Nhân viên trong trận nhìn tình hình ngoại giới y nguyên như lúc ban đầu, nhưng Ngao Phong không có tâm tình xem bên ngoài, chỉ nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo giống như không nhận thức hắn, chưa từng nhìn hắn một lần.

Ngao Phong ngay cả một cái ám chỉ cũng không có, trong lòng ý nghĩ miên man, không biết vị này đến cùng muốn làm gì, vì cái gì lại đến trong ngày hôm nay, chẳng lẽ không biết ngày hôm nay hắn đang làm nhiệm vụ sao? Nếu như biết, vì sao phải đến trong ngày hôm nay, lẽ nào lúc động thủ không tìm hắn lấy đồ vật lúc trước đưa vào sao?
Ngưu Hữu Đạo theo lão giả tóc xám trắng đồng thời đi vào bỗng nhiên lên tiếng nói:
“Làm phiền tiền bối bàn giao xuống, vừa nãy đối thoại với tiền bối, tạm thời đừng tiết lộ cho người khác, phòng bị người hữu tâm sớm chuẩn bị. Mong tiền bối phối hợp công việc đốc tra.
Lão giả tóc xám trắng thờ ơ nói:
“Biết rồi.
Nói xong quay đầu lại hỏi.
“Các ngươi có nghe rõ không?
“Vâng!
Các nhân viên đi theo đồng thời đáp một tiếng.
Nhân viên đốc tra của tám phái lấy đội hình lớn như vậy đi tới, đã kinh động đệ tử của chín đại thánh địa đóng giữ ở trong Vô Lượng Viên, không ít người lộ diện nhìn xung quanh.
Sự tình nghiêm trọng như thế, bây giờ muốn tra nội gian, lão giả tóc xám trắng còn cực kỳ phối hợp, đến mức độ này không phối hợp cũng không được, ai không phối hợp đều có khả năng dính hiềm nghi có tật giật mình.
Ngưu Hữu Đạo cần một nơi làm việc, lão giả tóc xám trắng mang nhân viên đốc tra tới đại điện nghị sự, rất rộng rãi.
Vừa tiến vào, Ngưu Hữu Đạo chắp tay nói:
“Tiền bối, bởi vì trước đó ta tiết lộ một chút sự tình không nên tiết lộ, vì bảo mật, ta muốn tạm thời cách ly đám người tiền bối và những người khác. Ta thấy bên cạnh có phòng trống, sẽ tạm thời cách ly đám người tiền bối ở trong phòng. Sau đó còn phải tiến hành tra dò đám người tiền bối. Làm như vậy cũng là vì phụ trách với đám người tiền bối, vạn nhất có gì ngoài ý muốn, đám người tiền bối cũng có thể tránh khỏi hiềm nghi. Hy vọng đám người tiền bối phối hợp.

Lão giả tóc xám trắng hừ lạnh một tiếng, bất quá lại rất phối hợp, xoay người nhìn thuộc hạ của mình nói:
“Còn nhìn cái gì, đi đi.
Ngưu Hữu Đạo nhìn trưởng lão Thanh Nguyệt Sơn Trang Hoàng Phủ Kim nói:
“Hoàng Phủ trưởng lão, quý phái điều hai đệ tử đi nhìn, không cho phép bất kỳ người nào tiếp cận, cũng không cho phép bất kỳ người nào tự ý tiếp xúc với người bên ngoài, phát hiện có bất kỳ dị thường, phải lập tức đăng báo!
“Được!
Hoàng Phủ Kim gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc, chân chính coi là đại sự đến lo liệu, lập tức phân phó đệ tử nói:
“Lời nói của Ngưu trưởng lão có nghe được không? Nhanh đi làm theo, không được có bất kỳ lười biếng!
“Vâng!
Hai tên đệ tử ôm quyền lĩnh mệnh, cấp tốc chạy ra, đi theo đám người lão giả tóc xám trắng.
Đám người lão giả tóc xám trắng rất tự giác, chủ động tiến vào phòng trống, tiếp thu tạm thời giam cầm.
Hai tên đệ tử Thanh Nguyệt Sơn Trang một người thủ ở cửa, một người phi thân lên nóc nhà, đề phòng bốn phía, phòng bị bất kỳ người nào tiếp cận.
Ngay sau đó, Tần Quan và Kha Định Kiệt lại ra đại điện, phụng lệnh Ngưu trưởng lão, đi tìm chấp sự của tám Thánh địa khác phụ trách đóng giữ ở nơi đây.
Trong điện, Ngưu Hữu Đạo nhìn trưởng lão các phái.
“Chư vị, từ hiện tại bắt đầu, tiến hành thẩm tra toàn bộ nhân viên ở Vô Lượng Viên, do ta toàn diện chỉ huy, hy vọng nhân viên các phái có thể tạm thời nghe theo ta chỉ huy. Đương nhiên, nếu cảm thấy ta chỉ huy không thích hợp, mọi người có dị nghị có thể nói ra, chúng ta mau chóng thương nghị giải quyết, cần phải ở trong ngày hôm nay lấy được kết quả chúng ta muốn.
Mấy vị trưởng lão hai mặt nhìn nhau, dị nghị? Đối với tình huống nơi này cái gì cũng không biết, ai dám chỉ huy?

Thay đổi bình thường, Thái Thúc Sơn Hải khẳng định sẽ cướp quyền, nhưng hôm nay, ở trong Vô Lượng Viên đương gia làm chủ? Vẫn là thôi đi, đừng có vì thể hiện mà thành ngu ngốc.
“Ngươi rõ ràng tình huống, nên ngươi chỉ huy đi.
Thái Thúc Sơn Hải khiêm tốn một lần.
Đều không có dị nghị, nên Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng ra tay, thời gian khẩn cấp, hắn cũng không muốn phí lời.
“Chư vị, vì phòng ngừa thông cung, hiện tại nhanh chóng cách ly nhân viên của Vô Lượng Viên ra tra hỏi. Công việc cách ly, ta sẽ đến bố trí. Sau khi cách ly nhân viên, các phái lập tức tiến hành tra hỏi thẩm vấn nhân viên mình phụ trách.
Thái Thúc Sơn Hải ngạc nhiên nói:
“Ngưu Hữu Đạo, ngươi mở cái chuyện cười gì, để chúng ta tiến hành tra hỏi thẩm vấn?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Người trong Vô Lượng Viên rất nhiều, ngươi tổng không thể để Tử Kim Động ta thẩm vấn hết chứ? Như vậy phải thẩm vấn tới khi nào?
“Không phải.
Thái Thúc Sơn Hải xua tay.
“Chúng ta cái gì cũng không rõ ràng, ngươi bảo chúng ta thẩm vấn cái gì! Từ đâu hỏi tới a?
“Phải đấy!
Các trưởng lão cũng hưởng ứng, dồn dập có ý kiến.
Ngưu Hữu Đạo nhấc tay đình chỉ.
“Chư vị bình tĩnh đừng nóng, cái này ta tự nhiên rõ ràng, từ lâu đã cân nhắc đến. Nên thẩm vấn cái gì, ta đã liệt kê cho chư vị. Thứ nhất, trước khi bên ngoài Vô Lượng Viên bốc cháy, mọi người ở vị trí nào, làm gì, cần phải hỏi rõ ràng."

Chương 1689: Ngươi phụ trách hái trộm (1)

Chương 1689: Ngươi phụ trách hái trộm (1)
“Thứ hai, hỏi lúc Vô Lượng Viên bốc cháy, hoặc là trước đó, có phát hiện dị thường gì hay không; thứ ba, lúc cứu hoả có phát hiện nhân viên khả nghi hoặc dấu hiệu khả nghi gì hay không; thứ tư, trước sau đại hỏa có những người nào ra vào Vô Lượng Viên; thứ năm, sau đại hỏa các nơi tất có người đến kiểm tra, người nào kiểm tra, tra hỏi cái gì. Chỉ những thứ này, mọi người nhớ kỹ, phải ghi chép rõ ràng.
Mọi người âm thầm ghi nhớ yêu cầu của hắn, trưởng lão Thiên Hỏa Giáo Lư Diệu hỏi:
“Ngưu trưởng lão, hỏi những thứ này là được?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Không sai.
Thái Thúc Sơn Hải hồ nghi.
“Hỏi những cái này có thể tìm được manh mối chứng cứ?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Không sai! Chư vị không nên xem thường những vấn đề này, dưới tra hỏi đan xen, người nào trung thực bàn giao, người nào không trung thực bàn giao, quay đầu lại sắp xếp ra, lại căn cứ manh mối ta nắm được, một vài người sẽ lập tức lộ ra nguyên hình. Chư vị, người có vấn đề chắc chắn sẽ không nói thật, hiểu ý tứ của ta không?
Kỳ thực không hiểu rõ lắm, nhưng nghe thật giống như hiểu, then chốt là không biết Ngưu Hữu Đạo đến cùng nắm giữ manh mối gì.
Các trưởng lão đều suy tư gật đầu.
Thái Thúc Sơn Hải còn quay đầu lại hỏi hai đệ tử của mình.
“Ngưu trưởng lão căn dặn có nhớ rõ không?

“Ghi nhớ.
Thái Thúc Tầm và Thái Thúc Lập song song đáp lại.
Các trưởng lão khác cũng hỏi đệ tử mình, đều không dám có sơ sẩy, cẩn thận đối xử.
Đúng lúc này, Tần Quan và Kha Định Kiệt tìm được chấp sự của tám đại thánh địa khác đến.
Tám vị chấp sự tiến vào điện trước, thuộc hạ thì bị ngăn ở bên ngoài, không cho đi vào, chỉ cho phép tám vị chấp sự tiến vào.
Tám người đi vào, trong đó một lão giả tóc bạc là lần đầu tiên Ngưu Hữu Đạo tới gặp qua, đối phương cũng nhận thức Ngưu Hữu Đạo, đi vào quét nhìn nhân viên các phái, sau đó trầm giọng nói:
“Ngưu Hữu Đạo, ngươi chạy tới làm gì?
“Phụng pháp chỉ của Thánh Tôn tới đốc tra, tra sự tình đại hỏa ở ngoài Vô Lượng Viên...
Ngưu Hữu Đạo nói lại một lần, cho thấy đã nắm giữ manh mối, trận đại hỏa kia là có người phối hợp nội gian ở trong Vô Lượng Viên trộm lấy Vô Lượng Quả, bây giờ muốn bắt nội gian, yêu cầu mọi người phối hợp.
Trộm Vô Lượng Quả? Trong Vô Lượng Viên có nội gian? Tám vị chấp sự hai mặt nhìn nhau, này không phải sự tình không có khả năng, vì trận đại hỏa kia quá kỳ lạ, nếu vì yểm hộ nội gian trong Vô Lượng Viên hành động, là hoàn toàn có khả năng!
Biết được chấp sự của Vô Hư Thánh Địa đã bị cách ly, bây giờ lại muốn cách ly tám người bọn hắn, tám người trầm mặc, không có ý kiến, cũng ý nghĩa ngầm thừa nhận.
Bất quá lão giả tóc bạc không nhịn được hỏi.
“Ngay cả chúng ta cũng phải cách ly, không biết các ngươi nắm giữ manh mối gì?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Tiền bối, manh mối gì chúng ta sẽ bẩm báo cho Thánh Tôn, trước mắt không phải ngươi nên hỏi, hỏi đến sự tình không nên hỏi, đối với ngươi không có chỗ tốt gì. Không nói cho tiền bối, cũng là vì tốt cho ngài, ngài nói đúng không?
Lời này là có ý ngầm bảo vệ, minh bạch ý tứ trong lời nói của đối phương, tìm hiểu quá nhiều sẽ rước lấy hiềm nghi vô căn cứ, nên không

dám hỏi nữa.
Thấy không ai có ý kiến, Ngưu Hữu Đạo chỉ về một bên.
“Bên kia còn có phòng trống, tạm thời ủy khuất tám vị chấp sự qua tránh một chút, sau đó sẽ có người tìm tám vị chấp sự hỏi vài điều, đến lúc đó xin tám vị tiền bối phối hợp.
“Mặt khác, thủ hạ của tám vị tiền bối mang đến đều ở bên ngoài, nhưng lời vừa rồi làm phiền tám vị tạm thời bảo mật, trước khi sự tình hoàn thành đừng để lộ bí mật cho người khác. Bên chúng ta sẽ cách ly tiến hành hỏi dò, cũng cần người chín nhà phối hợp, làm phiền tám vị tiền bối căn dặn bọn hắn một tiếng, để bọn hắn phối hợp chúng ta.
Đám người Thái Thúc Sơn Thành âm thầm gật đầu, phát hiện Ngưu Hữu Đạo điều hành khống chế tình thế ngay ngắn rõ ràng, đều đâu vào đấy, không loạn chút nào, là chuẩn bị rất kỹ mới đến, để bọn hắn vội vàng tiếp nhận mà nói, khả năng sẽ gây ra nhiễu loạn.
Chí ít tới hiện tại, bọn hắn hoàn toàn tin tưởng Ngưu Hữu Đạo nói, hiện tại cần phải làm là phối hợp Ngưu Hữu Đạo đồng thời cầm xuống công lao to lớn kia!
Thấy tám người không lên tiếng, ngầm thừa nhận, Ngưu Hữu Đạo lại nói:
“Lư trưởng lão, tám vị trưởng lão đều là người rõ lý lẽ, không cần nhìn quá chặt, huống hồ nhân thủ của chúng ta cũng có hạn, phái một tên đệ tử đi nhìn là được, đừng cho bất kỳ người nào tiếp cận.
Trưởng lão Thiên Hỏa Giáo Lư Diệu ừm một tiếng, phất tay điểm tên đệ tử, ra hiệu mang tám người đi trông giữ.
Tám vị chấp sự nhìn nhau, cũng không nói gì, xoay người yên lặng rời đi.
Không có biện pháp, Ngưu Hữu Đạo đã nói rất rõ ràng, ai không phối hợp, sợ là không tránh khỏi hiềm nghi.
Ra đại điện, lão giả tóc bạc phân phó một tiếng.
“Nhân viên đốc tra phụng lệnh Thánh Tôn đến tra án, các ngươi phối hợp một chút.
Bảy người kia cũng nhìn thủ hạ của mình khẽ gật đầu, biểu thị phải phối hợp, các thủ hạ hai mặt nhìn nhau, không biết xảy ra sự tình gì.

Bất quá đã tra án, đám thủ hạ ít nhiều gì cũng có chút suy đoán, gần đây Vô Lượng Viên thỉnh thoảng có người Thánh địa ra ra vào vào, còn không phải làm cùng một sự tình sao.
Sau đó tám vị chấp sự ở trong ánh mắt của đám thủ hạ bị cách ly, ngoài cửa có người canh gác.
Giải quyết xong tám vị chấp sự, Ngưu Hữu Đạo lập tức lệnh người đi gian phòng giam giữ chấp sự của Vô Hư Thánh Địa, từ bên kia gọi nhân thủ qua phối hợp, người chín nhà xem như là tập hợp.
Chuẩn bị xong xuôi, Ngưu Hữu Đạo lập tức bố trí nhân viên bảy phái, tiền hành thẩm tra toàn diện.
Có nhân thủ của chín nhà dẫn dắt, truyền đạt lại là ý kiến của các vị chấp sự, nhân viên ở trong này không người làm loạn, đều đàng hoàng phối hợp, nhiều lắm là có người tìm hiểu phát sinh sự tình gì mà thôi.
Nhân viên các nơi bị cách ly ở địa phương nào, thẩm vấn ở địa phương nào, Ngưu Hữu Đạo đều bố trí rất rõ ràng.
Này đã là sự tình hắn ở trong lòng lặp đi lặp lại suy diễn không biết bao nhiêu lần.
Hắn tự mình ra tay hành động, là bởi vì không có biện pháp mượn tay người khác, mà hắn cũng tiến vào Vô Lượng Viên, đối với hoàn cảnh trong Vô Lượng Viên có hiểu rõ đại khái, cộng thêm Ngao Phong cung cấp tình huống của nhân viên và phòng ngự bên trong. Có thể nói, tiến hành sự tình trước mắt, không ai càng hiểu rõ tình huống ở trong Vô Lượng Viên hơn hắn.
Sau khi cách ly, các phái cũng bắt đầu thẩm vấn.
Quá trình thẩm vấn nhân viên quan trọng ở trong Vô Lượng Viên, do Tử Kim Động của Ngưu Hữu Đạo phụ trách, điều phối công việc. Thẩm vấn nhân viên cách ly khác thì giao cho bảy phái xử lý...
Hai người thủ ở lối ra đại trận, trơ mắt nhìn Vô Lượng Viên có chút ồn ào sau đó yên tĩnh trở lại, bình tĩnh đến không nhìn thấy bất kỳ người nào đi lại, bầu không khí để người cảm giác khẩn trương.
Nguy Dã hỏi.
“Trận thế này giống như sắp xảy ra đại sự. Tiên sinh, thật có nội gian sao?

Nội gian? Ngao Phong rất rõ ràng, từ đâu tới nội gian gì, nếu phải nói có mà nói, đó chính là bản thân hắn a. Nhưng ngoài miệng bình tĩnh nói:
“Ta nào biết, dù sao cũng không liên quan tới chúng ta.
Vừa mới dứt lời, Tần Quan đã đến, sau khi đi tới, nhìn Ngao Phong nói:
“Ngao tiên sinh, nhân viên đốc tra tiến hành thẩm vấn toàn bộ nhân viên của Vô Lượng Viên, nơi này cũng không thể ngoại lệ, hai vị đang công tác, nên thay phiên tiếp nhận tra hỏi, từ Ngao tiên sinh bắt đầu. Mời Ngao tiên sinh đi theo ta.
Thẩm vấn? Thẩm vấn cái quỷ! Trong lòng Ngao Phong thăm hỏi tổ tông của Ngưu Hữu Đạo, nhưng vẫn ừm một tiếng, theo đối phương rời đi.
Hiện trường chỉ còn lại Nguy Dã canh phòng, ánh mắt lo lắng nhìn hai người rời đi.
Mà ở ngoài đại trận, chỉ còn Côn Lâm Thụ trông coi tám con Xích Liệp Điêu.
Trong đại điện nghị sự của Vô Lượng Viên, Ngao Phong một mình tiến vào, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo ở trong điện quan sát tượng của Cửu Thánh.

Chương 1690: Ngươi phụ trách hái trộm (2)

Chương 1690: Ngươi phụ trách hái trộm (2)
Nghe được tiếng bước chân, Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn lại, nở nụ cười, sau đó chỉ chỉ chín bức tượng kia.
“Điêu khắc giống chín bản tôn không?
Hắn gặp qua La Thu, phát hiện rất giống La Thu, nhưng những người khác không dám khẳng định, vì vậy mới hỏi.
“Đều là y theo bản tôn điêu khắc, rất giống.
Ngao Phong đến gần trả lời.
“Ồ!
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, lại nhìn chín bức tượng lần nữa, muốn ghi nhớ hình dạng của chín người, nói không chừng sau này sẽ hữu dụng.
Thấy dáng điệu của hắn từ tốn, Ngao Phong có chút lo lắng hỏi:
“Ngươi đến cùng muốn làm gì?
Ngưu Hữu Đạo quệt miệng, xoay người mỉm cười nói:
“Ngươi không phải biết rõ còn hỏi sao, ta muốn làm gì ngươi còn không rõ ràng sao?
Quả nhiên là muốn hành sự, Ngao Phong thấp giọng hỏi:
“Ngươi điên rồi sao? Trước đó không bắt chuyện với ta, cứ như vậy mạo muội chạy tới, còn đơn độc gọi ta tới, ngươi lo người khác sẽ không nghi ngờ sao?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Không cần sốt sắng! Hết thảy đều an bài xong, gặp ngươi cũng là sự tình hợp tình hợp lý, sẽ không để người hoài nghi. Trước mắt, toàn bộ Vô Lượng Viên đều ở dưới khống chế của ta, có thể để ngươi thong dong hành sự.

“Ta?
Ngao Phong chỉ chỉ lỗ mũi mình, hãi hùng khiếp vía, thật là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, cắn răng nói:
“Ngươi điên rồi, ngươi sẽ không phải để ta động thủ thật chứ?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Ngươi không động thủ ai động thủ? Muốn mọi người bình an, lúc động thủ ta phải chứng minh mình ngoại phạm, ta mang tất cả mọi người đến cũng phải có chứng cứ ngoại phạm. Ta cũng có thể chế tạo chứng cứ ngoại phạm cho ngươi. Chờ lát nữa, lúc ngươi đi thay người kia qua, chính là tín hiệu động thủ. Một người khác vừa đi, ngươi lập tức động thủ, mang theo đồ vật ta đưa cho ngươi, đổi hết quả thật đi. Thời gian không nhiều, động tác phải nhanh!
Ngao Phong nói:
“Ngươi điên rồi sao? Người cửu phái đóng ở phụ cận, từ mỗi góc độ nhìn chằm chằm, ta làm sao tới gần?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Ta nói rồi, Vô Lượng Viên tạm thời đã ở trong khống chế của ta, thời điểm ngươi động thủ, ngươi khẳng định cực kỳ an toàn, sẽ không bị người phát hiện. Ta sẽ kéo toàn bộ bọn hắn tới, ngươi cứ yên tâm lớn mật đi làm.
Ngao Phong có chút phát điên.
“Ta xem ngươi thật là điên rồi! Ngươi làm sao kéo bọn hắn đi?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Sự tình không phức tạp như ngươi nghĩ, cũng không khó khăn như vậy, nhưng trong lúc nhất thời nói ngươi cũng không rõ ràng. Ngươi chỉ cần minh bạch một đạo lý, tuy canh giữ Vô Lượng Quả nghiêm ngặt, nhưng quy tắc thủ hộ cũng không phải không chê vào đâu được, trên đời này không có quy tắc thiên y vô phùng. Quy tắc nha, một khi bị chế định ra, chính là đồ vật cứng nhắc nhất, chính là thứ để người chui chỗ trống. Biện pháp đối phó quy tắc tốt nhất, chính là lợi dụng quy tắc!
Ngao Phong nói:
“Hiện tại ngươi còn có thời gian giảng đại đạo lý với ta. Ngươi có nghĩ tới không, muốn ta động thủ, thì nhất định phải dời tất cả mọi người mới được. Một khi tất cả mọi người bị dời, sẽ lập tức gây ra cảnh giác.

Ngưu Hữu Đạo nói:
“Sự tình ta sẽ giải quyết, bảo ngươi đi làm, thì sẽ không gây ra hoài nghi, ta còn chưa muốn chết, ngươi nghe theo kế hoặc của ta làm là được! Nói chung ta phụ trách nghĩ biện pháp quét sạch chướng ngại, ngươi phụ trách hái trộm!
Trộm? Sắc mặt Ngao Phong khó coi, từ này nghe như thế nào cũng không thoải mái, đương nhiên hiện tại không phải thời điểm chú ý cái này, vội nói:
“Coi như ngươi có thể làm được, ba con Nha Tướng thủ hộ kia làm sao lo liệu? Một khi ta tiếp cận, sẽ kinh động chúng, mạnh mẽ động thủ mà nói, sẽ gây ra động tĩnh, kia chính là tìm chết. Đại trận này chỉ có chín vị chấp sự mới có biện pháp mở ra, gây ra động tĩnh, cửa trận không mở, trong lúc nhất thời đừng hòng công phá, chúng ta còn chạy đi được sao? Lấy chút nhân thủ kia của ngươi, có thể là đối thủ sao? Ngươi biết bên này có bao nhiêu Thiên Kiếm Phù không? Đủ để đánh bọn ngươi thành tro bụi.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Phí lời! Điểm này ta sao có thể không nghĩ tới, ta đưa cho ngươi xương sọ không phải để ngươi làm đồ chơi, chính là dùng để khắc chế ba con Nha Tướng thủ hộ kia. Xương sọ kia là xương sọ bản mệnh của ba con Nha Tướng, chỉ cần ngươi bày ra xương sọ để chúng nhìn, ba con Nha Tướng ở trong thời gian ngắn sẽ rơi vào trạng thái thất thần, sẽ không có bất kỳ phản ứng, này chính là thời cơ để ngươi động thủ.
“...
Ngao Phong khiếp sợ, thằng này lại tìm được biện pháp khắc chế Nha Tướng, lấy được thi hài của Nha Tướng khi còn sống, ngay cả hài cốt của người bị Ô Thường luyện chế ra Nha Tướng cũng có thể tìm được, thật khó mà tin nổi, có cần khoa trương như thế hay không?
Đúng rồi, hắn nghĩ tới lúc trước Ngưu Hữu Đạo bảo mình khẩu thuật hình dạng của Nha Tướng sau khi hiện hình, không khỏi hỏi:
“Lúc ngươi phóng hỏa vẽ chân dung chính là vì tìm cái kia? Ngươi từ đâu moi ra xương sọ bản mệnh của chúng?
Hắn thật rất hiếu kỳ, phát hiện vị này quá thần thông quảng đại.
Ngưu Hữu Đạo nói:

“Ta moi ở đâu ra mắc mớ gì tới ngươi? Bây giờ còn có tất yếu nhiều lời sao? Sau này lại giải thích với ngươi, nhanh chóng đi làm đi.
Ngao Phong nói:
“Không phải, ba con Nha Tướng, ngươi lộng năm cái xương sọ cho ta là ý gì?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Năm thi thể kia chôn cùng một mộ, lúc đó tình huống khẩn cấp, nhất định phải thừa dịp sự tình vừa xảy ra, nhân viên ra vào đông đúc để ngươi mang đồ vật vào. Ta trong lúc nhất thời không có biện pháp phân biệt rõ ràng, bất quá khẳng định ở trong đó. Lúc ngươi trộm, chỉ cần giơ năm cái xương sọ lên, hiệu quả cũng như nhau, có thể yên tâm!
Sự tình này không phải chuyện nhỏ, không thể có kẽ hở, nên đã cùng Triệu Hùng Ca xác nhận rất nhiều lần.
“Còn nữa. Nhớ kỹ, lúc một người khác qua đây, chính là tín hiệu ngươi động thủ. Một người khác vừa đi, ngươi lập tức động thủ, từ chỗ ở của ngươi thẳng đến mục đích, không được quanh co lòng vòng trốn trốn tránh tránh, người ở xung quanh ta đã quét sạch giúp ngươi, không cần lo lắng bị người phát hiện.
Thần sắc của Ngao Phong hơi co giật, lời nói đến mức độ này, làm sao có thể không biết mục đích khi gia hỏa này mang một đám nhân viên đốc tra vào, hoá ra là cầm thân phận đốc tra do Cửu Thánh khâm tặng đến phá quy tắc của Cửu Thánh lập xuống ở Vô Lượng Viên.
Lấy đối phương chi mâu, công đối phương chi thuẫn! Gia hỏa này còn thật làm được, quả thực như gia hỏa này nói: biện pháp đối phó quy tắc tốt nhất, chính là lợi dụng quy tắc!
Cũng phải, nếu như không dựa vào thân phận này, chỉ sợ ngay cả Vô Lượng Viên cũng không vào được, chớ nói chi là khống chế người khác. Nếu bị gia hỏa này đắc thủ, sợ là Cửu Thánh nâng đá tự đập chân mình, cũng không biết sau khi Cửu Thánh biết chân tướng sẽ có cảm tưởng thế nào.
Ngao Phong hỏi:
“Cũng chính là nói, nhân viên đốc tra của tám phái cùng phe với ngươi, sự tình kết thúc bọn hắn cũng được một phần chỗ tốt?
Ngưu Hữu Đạo nói:

“Ngươi mở cái chuyện cười gì, loại sự tình này làm sao có khả năng để người khác biết? Sự tình này, trước mắt nơi này chỉ có chúng ta biết. Người biết sự tình này càng ít càng tốt, những người của tám phái kia, ngươi cho rằng ai cũng dám làm sự tình này sao? Ta dám nói cho bọn hắn sao?

Ngao Phong nói:

“Vậy sau này lộ chuyện, bọn hắn chẳng phải là không thoát thân được sao?

Ngưu Hữu Đạo nói:

“Bây giờ ngươi còn lo lắng sự tình nhảm nhí như vậy? Có cái gì không thoát thân được, chỉ cần sự tình thuận lợi thành công, ai biết đồ vật là ở thời điểm nào bị thay? Ta đi vào tra án ngươi ở trước cửa cũng nghe được.

“...

Ngao Phong sững sờ, bỗng nhiên tỉnh ngộ, Vô Lượng Viên có nội gian, ý muốn nội ứng ngoại hợp trộm Vô Lượng Quả, đồ vật rất có khả năng là ở lúc đại hỏa bị nội gian thay thế. Không khỏi chà chà than thở, phát hiện quả thật là lai giả bất thiện thiện giả bất lai, sự tình tiền tiền hậu hậu đều ở trong vị này tính toán.

Nhưng nháy mắt lại nghĩ đến một vấn đề.

“Ngươi cầm lấy cớ này đi vào, quay đầu lại không chiếm được kết quả, ngươi làm sao báo cáo Thánh Tôn?

Chương 1691: Lấy đối phương chi mâu, công đối phương chi thuẫn!

Chương 1691: Lấy đối phương chi mâu, công đối phương chi thuẫn!
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Cái này ngươi đừng lo lắng, chẳng lẽ ta không quý tính mạng của mình sao, tự có biện pháp ứng đối.
Ngao Phong nói:
“Ta có thể không lo lắng sao? Liên lụy tới mạng nhỏ của mình, ta có thể không hỏi rõ ràng sao?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Thời gian không nhiều, đừng phí lời. Hiện tại ngươi phải nhớ kỹ, thời gian ngươi động thủ tối đa chỉ có một khắc, một khi nhận được tín hiệu, nhất định phải bằng thời gian nhanh nhất động thủ.
Ngao Phong cả kinh nói:
“Chỉ có một khắc?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Vậy ngươi còn muốn bao lâu? Muốn nửa canh giờ hay một canh giờ? Hoặc cho ngươi nửa ngày? Ngươi cảm thấy hiện thực sao? Ta chỉ có thể cho ngươi một khắc. Thay mười hai trái cây, không cần bao nhiêu thời gian, một khắc đầy đủ.
“Ta nói ngươi sẽ không giấu đồ vật ta đưa cho ngươi quá phiền phức, muốn mang ra không dễ chứ? Nếu thật như vậy, ngươi nhân lúc hiện tại có thời gian lập tức đi lấy ra trước đi.
Ngao Phong nói:
“Này thì không phải, đồ vật kia ta dám giấu loạn ở trong Vô Lượng Viên sao? Đồ vật giấu ở chỗ ta ở, tùy thời có thể lấy ra.
Ngưu Hữu Đạo nói:

“Vậy thì không thành vấn đề, một khắc là đủ. Đồ vật ngươi đã thấy, vị trí mối nối ta cũng thiết trí tốt cho ngươi rồi, treo lên rất dễ dàng. Vừa hái trái cây xuống, phải lập tức nối vào ngay, nhớ kỹ, nhất định phải nối ở vị trí cũ.
Ngao Phong nói:
“Cái này không cần ngươi dặn.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Còn có một điểm, động tác của ngươi nhất định phải nhanh, xương sọ của Nha Tướng khi còn sống đến cùng có thể ảnh hưởng Nha Tướng bao lâu, không có thời gian cố định, các loại nhân tố không xác định đều có khả năng tồn tại. Ngao tiên sinh, tình nguyện đồ vật không cách nào tới tay, cũng không thể vì đồ vật mà ném mạng. Bảo vệ bản thân là hàng đầu, không chiếm được lần sau còn có thể nghĩ cách, ném tính mạng thì không còn cơ hội nữa. Nói chung một khi phát hiện không đúng, lập tức thu tay lại rút đi, quyết không được nảy lòng tham!
Ngao Phong chấn kinh nói:
“Ngươi không thể xác định có thể ảnh hưởng bao lâu? Sự tình không nắm chắc như thế, nguy hiểm như vậy, ngươi con mẹ nó cũng dám để ta đi làm?
Điểm này, Ngưu Hữu Đạo cũng hỏi qua Triệu Hùng Ca, thời điểm Nha Tướng vừa bị luyện chế ra, bản mệnh hài cốt ảnh hưởng rất lớn, thời gian ảnh hưởng càng lâu, nhưng bây giờ hài cốt qua hơn mười năm, tuy còn có ảnh hưởng, nhưng đến tột cùng có thể ảnh hưởng bao lâu thì ngay cả Triệu Hùng Ca cũng không nói ra được, chỉ biết hắn là có thể ảnh hưởng một lúc.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Đến mức độ này, ngươi còn chần chần chừ chừ cái gì, ngươi muốn như thế nào? Sự tình không đáng sợ như ngươi nghĩ, tuy không thể xác định có thể ảnh hưởng bao lâu, nhưng trước khi mất đi ảnh hưởng, ngươi có thể nhận ra được dị thường, một khi nhận ra được dị thường, lập tức thu tay lại rút đi, sẽ không có bất kỳ vấn đề! Ngao tiên sinh, hiện tại ta không thể hại ngươi, hại ngươi cũng chính là hại ta.
Này cũng phải, Ngao Phong hỏi:
“Sau khi vật tới tay, ta làm sao đi ra ngoài?

Ngưu Hữu Đạo nói:
“Chỉ cần tất cả thuận lợi, thì sẽ không bị phát hiện đầu mối. Hàng năm không phải ngươi có một kỳ nghỉ sao, thuận theo tự nhiên đi ra ngoài là được.
Ngao Phong nói:
“Vật tới tay, ta có thể được chia bao nhiêu?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Chia cái gì chứ? Lấy phần ngươi nên được là được, ta cũng không cần lừa gạt ngươi, ngươi chỉ có thể được một quả!
Ngao Phong cả giận nói:
“Ta mạo hiểm lớn như thế, làm nhiều như thế, ngươi chỉ cho ta một quả?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Vậy ngươi còn muốn bao nhiêu? Sau khi rời khỏi nơi này, trong một đoạn thời gian tương đối dài, ngươi còn có thể lộ diện sao? Ngươi đừng quên, ngươi còn phải đi bên Hồ tộc trốn, Hồ tộc không chỉ cung cấp tài nguyên tu luyện còn phải che chở ngươi, trên người ngươi lưu một đống là muốn làm gì, muốn chuốc họa cho mình sao? Một quả đã đủ thành tựu ngươi, có thể đạt đến mục đích của mình là được, ngươi muốn nhiều như vậy làm gì, muốn làm vật chôn cùng?
“Ta hỏi ngươi, ngươi có thế lực của mình sao? Ngươi muốn một người một ngựa đối kháng Cửu Thánh sao? Ngươi thắng được bọn hắn sao? Chúng ta chỉ cần một quả là được, còn lại đều phải cho người khác. Ngày hôm nay sự tình này có thể thành, không phải ngươi ta là được, sau lưng còn có vô số người khác yên lặng trả giá, đến tiếp sau còn phải có người nghĩ biện pháp cung cấp tài nguyên tu luyện đột phá cho ngươi, ngươi sẽ không cho rằng chỉ cần ăn một quả trái cây liền có thể vạn sự đại cát chứ? Đạo lý trong đó còn cần ta nhiều lời sao?
“Đồ vật còn chưa tới tay, hiện tại ngươi sẽ không cùng ta chia của không đều mà đánh nhau chứ? Ngao tiên sinh, lời nói lừa gạt ngươi ta sẽ không nói, một quả, chỉ có thể cho ngươi một cái, nhiều một cái cũng không được, không có chỗ trống thương lượng!
Ngao Phong chán nản, ngày hôm nay hắn xem như lĩnh giáo, phát hiện gia hỏa này nói như thế nào cũng có lý.

Bất quá nói ngược lại, này cũng là sáng tỏ thái độ, ngược lại làm cho hắn an tâm hơn không ít.
“Ài, một khi làm sự tình này, ta coi như triệt để phản bội sư môn.
Quay đầu lại nhìn tượng của Đốc Vô Hư.
“Hầy!
Ngưu Hữu Đạo đưa tay quơ quơ ở trước mắt hắn.
“Chớ có giả vờ giả vịt, cái sư môn khốn kiếp kia của ngươi, đối với đệ tử phía dưới như cắt rau hẹ, ra tay không hề thương tiếc, từ trước tới nay, đến phiên thầy trò các ngươi đã là đời thứ mấy? Đã sớm muốn phản, không có thực lực không dám phản mới là thật! Thật có thành ý kia, lúc trước ở Hoang Trạch Tử Địa giết người cướp của tính là chuyện gì xảy ra, hiện tại lương tâm đột nhiên xuất hiện?
Ngao Phong thở dài.
“Ta sớm muộn gì cũng sẽ bị ngươi hại chết!
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Chúng ta đều là người chơi mạng, nên không cần nói nhãm, nói chính sự quan trọng, còn có chút chi tiết nhỏ phải bàn giao ngươi, bằng không quay đầu lại tra hỏi không giống, ngươi khó có thể thoát thân...
Vô Hư Lâu, một trong chín lầu các trực ban phân bố xung quanh Vô Lượng Thụ.
Kha Định Kiệt đến, lúc trước dự lưu một nhân viên của Vô Hư Thánh Địa cùng đi tới, người dự lưu đều là tâm phúc của các chấp sự.
Ở dưới Kha Định Kiệt yêu cầu, mọi người từ phía sau lầu các tiến vào, không có từ cửa chính tiến vào, này cũng là Ngưu Hữu Đạo yêu cầu, không để cho tám nhà khác phát hiện.
Hai người vừa đến, ba người ở trong lầu các lập tức lộ diện, một hán tử đầu lĩnh trầm giọng hỏi tâm phúc của chấp sự:
“Hắn là người nào, sao ngươi mang hắn tới đây? Vừa nãy bên ngoài ầm ĩ một lúc là ra sự tình gì?
Bọn hắn phát hiện động tĩnh, rất muốn nhìn xem là xảy ra chuyện gì, nhưng chức trách trên người, không thể tự ý rời vị trí.
Tâm phúc của chấp sự khá bất đắc dĩ.
“Thánh Tôn phái nhân viên tới đốc tra, muốn mời các ngươi đi hỏi vài câu.

Đầu lĩnh cau mày nói:
“Hỏi? Hỏi cái gì? Chúng ta đang làm nhiệm vụ, không thể đi ra!
Kha Định Kiệt lập tức nói xen vào:
“Phụng pháp chỉ của Thánh Tôn, đốc tra sự tình phóng hỏa ở ngoài Vô Lượng Viên, tất cả mọi người đều phải tiếp nhận điều tra, không được có bất kỳ sai xót.
Đầu lĩnh nói:
“Chúng ta chức trách trên người, không được tự ý rời vị trí, thứ khó tòng mệnh.
Kha Định Kiệt nói:
“Sự tình phóng hỏa, phóng hỏa không phải mục đích, có người mơ ước Vô Lượng Quả mới là nguyên nhân căn bản, căn cứ manh mối nắm giữ, trong Vô Lượng Viên có nội gian cùng ngoại giới nội ứng ngoại hợp. Nói cách khác, người trông coi Vô Lượng Quả hiềm nghi to lớn nhất, ai cũng có thể không tra, chỉ có các ngươi, không thể không tra!
Hắn nào có thể nói ra lời như vậy, này đều là Ngưu trưởng lão phân phó. Bản sự của Ngưu trưởng lão hắn kiến thức qua, lần này đi theo Ngưu trưởng lão lo liệu đại án, mới đầu hắn và Tần Quan có chút hưng phấn, nhưng theo Ngưu trưởng lão bố trí, bọn hắn dần dần cảm thấy có chút không đúng, làm sao cảm giác trưởng lão là muốn dời người trông coi trái cây?
Ba người hai mặt nhìn nhau, đầu lĩnh cau mày nói:
“Chúng ta không thể tự ý rời vị trí, trước tiên phải xin chỉ thị của chấp sự đã?

Chương 1692: Thành công hái trộm

Chương 1692: Thành công hái trộm
Kha Định Kiệt nói:
“Hiện tại chấp sự của các ngươi không thể tự ý tiếp xúc người khác.
Đầu lĩnh trầm giọng nói:
“Ý gì?
Tâm phúc của chấp sự than thở:
“Chấp sự tạm thời đã bị nhân viên đốc tra cách ly khống chế rồi.
Ngay cả chấp sự cũng bị khống chế? Đầu lĩnh sững sờ.
“Nhưng chúng ta không thể tự ý rời đi, chúng ta đi, nhiệm vụ trông coi làm sao lo liệu?
Quay đầu lại chỉ xuống phương hướng Vô Lượng Thụ.
Kha Định Kiệt nói:
“Hiện tại ba người các ngươi bỏ nhiệm vụ đồng thời gặp ta, không cũng phải sự tình quan trọng gì? Yên tâm, tạm thời thiếu các ngươi cũng không có việc gì, nhân viên đốc tra của chúng ta cũng biết nặng nhẹ, chín nhà thay phiên đến, tạm thiếu một nhà sẽ không ảnh hưởng nhiệm vụ trông coi.
Đầu lĩnh nhìn qua tâm phúc của chấp sự, có vẻ như trưng cầu ý kiến.
Tâm phúc khẽ gật đầu.
“Chấp sự lệnh phải phối hợp đốc tra.
Đầu lĩnh kia nói.
“Vậy để ta đi báo cho mấy thánh địa kia biết một tiếng.
Kha Định Kiệt lập tức đưa tay cản lại.
“Không được! Trước khi chân tướng được điều tra rõ ràng, hết thảy người trông coi Vô Lượng Quả đều có hiềm nghi, bất kỳ người nào cũng không được thông cung. Tiên sinh, ta khuyên ngươi đừng gánh hiềm nghi, nếu không sẽ rất phiền phức.

Sau đó đưa tay mời.
“Đi từ cửa sau, tạm thời không thể để nhân viên khác biết phát sinh sự tình gì, đến phiên bọn hắn tự nhiên sẽ để bọn hắn biết.
Bị bức đến mức độ này, cũng không được lựa chọn, ba người trong Vô Hư Lâu đành phải tòng mệnh, lặng yên không một tiếng động rời đi.
Cùng lúc đó, Tần Quan mang theo một vị tâm phúc chấp sự khác, từ một hướng khác đi tới một lầu các khác.
Kha Định Kiệt mang người tới địa điểm thẩm vấn, địa điểm do Khí Vân Tông khống chế thẩm vấn.
Vừa thấy Thái Thúc Sơn Hải, liền chắp tay nói:
“Thái Thúc trưởng lão, ba vị này là người phụ trách canh phòng Vô Lượng Quả, cũng là một trong những nhân viên hiềm nghi to lớn nhất.
Cân nhắc đến nhiệm vụ của bọn hắn không thích hợp trì hoãn, Ngưu trưởng lão chuyển cáo, để bên này thẩm vấn bọn hắn trước.
Thái Thúc Sơn Hải nhíu mày.
“Điểm thẩm vấn trị thủ không phải Tử Kim Động các ngươi phụ trách sao?
Kha Định Kiệt nói:
“Trước cân nhắc không chu đáo, sau mới phát hiện địa phương những người này đang làm nhiệm vụ tương đối đặc thù, không thể trì hoãn quá lâu.
Cũng phải, Thái Thúc Sơn Hải ừm một tiếng.
“Giao cho ta đi.
“Làm phiền!
Kha Định Kiệt chắp tay cảm ơn.
Lúc gặp lại Ngưu trưởng lão, Tần Quan mang đến ba tên nhân viên trị thủ ở Đại Nguyên Lâu.
Trong điện, Ngưu Hữu Đạo ngồi ở bên bàn, ghi chép khẩu cung của Ngao Phong.
Tần Quan bảo người đến chờ, đi vào bẩm báo.
“Trưởng lão, đã mang người Đại Nguyên Lâu đến.
Ngưu Hữu Đạo thấp giọng hỏi.
“Nhiều ra một nhà thì sao?
Tần Quan nói:

“Theo trưởng lão phân phó, đã giao cho Khí Vân Tông.
Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng, để bút xuống, nhìn Ngao Phong nói:
“Tốt rồi, ngươi đi về trước, bảo một nhân viên khác qua đây.
Đồng thời ra hiệu.
Ngao Phong hãi hùng khiếp vía, biết bản thân có thể động thủ rồi!
Hắn cũng không nhiều lời, xoay người rời đi, lúc qua cửa đại điện, nhìn tháng qua đám người ở Đại Nguyên Lâu.
Rời đi nơi đây, Ngao Phong thẳng đến vị trí lối ra, nhìn Nguy Dã nói.
“Đi đại điện nghị sự, đến phiên ngươi tiếp thu thẩm vấn.
Nguy Dã có chút bất an.
“Tiên sinh, bên kia hỏi những chuyện gì?
Ngao Phong than thở nói:
“Được bàn giao không thể nói, bị hỏi cái gì một chữ cũng không cho phép tiết lộ, bằng không là gây phiền toái cho mình. Đi đi!
“Ài! Sau trận lửa kia, Vô Lượng Viên cơ hồ không yên tĩnh qua.
Nguy Dã buông tiếng thở dài, chắp tay cáo từ.
Đợi bóng dáng của đối phương biến mất, Ngao Phong nhìn chung quanh, khó có thể tự kiềm chế, tim đập bắt đầu gia tăng tốc độ.
Xác nhận bốn phía không người, cân nhắc đến thời gian có hạn, dưới thấp thỏm cắn răng một cái, bất chấp tất cả cấp tốc rời đi, vứt bỏ trách nhiệm, thẳng đến chỗ ở của mình.
Vừa về tới chỗ ở, nhanh chóng đóng cửa, dời đi cái tủ ở góc tường, cạy gạch, đào ra đồ vật chôn ở dưới đất.
Cấp tốc kiểm tra vật phẩm một phen, xác nhận không có sai sót, trực tiếp gói lại mang đi.
Đồ vật tương đối nhiều, không có biện pháp ẩn giấu, ngoại nhân không cách nào tưởng tượng tâm tình lúc này của hắn khi ngang nhiên mang theo một cái túi lớn, áp lực thật rất lớn a.
Hắn ở Vô Lượng Viên nhiều năm, trước kia chưa bao giờ nghĩ có một ngày mình sẽ lớn mật như thế, lúc này có thể nghe được tiếng tim của mình đập.
Càng tiếp cận mục đích, tâm tình sốt sắng càng ngày càng khó có thể tự kiềm chế, một đường hết nhìn đông tới nhìn tây.

Chín nhà phân khu vực đóng giữ, nơi ở của hắn tự nhiên cách Vô Hư Lâu gần nhất.
Đi tới Vô Hư Lâu, hắn bỗng nhiên dừng lại, nhìn xung quanh, ở dưới góc tường thả xuống đồ vật trong tay, lắc mình tiến vào trong Vô Hư Lâu.
Trước nhìn thấy nhân viên của Đại Nguyên Lâu, hắn y nguyên có chút lo lắng, lo lắng người chín phái có rời đi hết hay không.
Ở trong Vô Hư Lâu cấp tốc qua lại, không phát hiện bóng người, quả nhiên bị dời đi, lần này mới yên tâm không ít, cấp tốc trở lại tại chỗ, nhấc bao lên xông thẳng về phía Vô Lượng Thụ.
Vài điểm hồng quang nhìn chăm chú đến, tính cảnh giác của ba con Nha Tướng ở trên cây rất cao, đột nhiên nhìn chăm chú về phía người tới.
Dù khẩn trương sợ sệt, nhưng Ngao Phong làm việc rất quả đoán, không ra tay thì thôi, vừa ra tay không dây dưa dài dòng chút nào.
Đè thấp thân hình ép sát mặt đất, kéo miệng túi một cái, năm cái đầu lâu bay ra, trôi nổi ở giữa trời.
Thời điểm hai chân rơi xuống đất, hắn sợ đến quá sức, hồng quang trong mắt ba con Nha Tướng tăng vọt, muốn vỗ cánh, trên người đã có khói đen hiện lên.
Đáng mừng là, tình huống tiến thêm một bước không có phát sinh, ba con Nha Tướng vẫn duy trì trạng thái này.
Hắn nhìn chăm chú phản ứng của ba con Nha Tướng, song phương hơi giằng co, sau đó ba con Nha Tướng thu lại động tác muốn vỗ cánh, hồng quang trong mắt dần dần tan biến, khói đen cũng chậm rãi thu vào trong cơ thể.
Có thể cảm giác được, năm cái đầu lâu đã hấp dẫn ba con Nha Tướng.
Bàn tay của Ngao Phong chậm rãi ép xuống, năm cái đầu lâu rơi ở trên đất, ba con Nha Tướng y nguyên ổn định, không nhúc nhích.
Ngao Phong thử nghiệm đi lại hai bước, ba con Nha Tướng vẫn không phản ứng, quả thực rơi vào trạng thái hồn vía lên mây.
Thời gian không chậm trễ nổi, Ngao Phong nhìn bốn phía, không phát hiện dị thường, lắc người nhảy ra, trực tiếp nhảy lên cây, đưa tay bắt được một trái Vô Lượng Quả, cướp thời gian không kịp nhìn kỹ, kéo mạnh một cái.

Thử một chút mới biết, cành có quả tính dai rất mạnh, vậy mà khó có thể kéo xuống, chỉ có thể cường hành thi pháp, cắt cành nhét vào trong lồng ngực.
Lúc này hắn khẩn trương không gì sánh được, sợ sệt không gì sánh được, ngoại nhân là không cách nào tưởng tượng tâm tình của hắn lúc này, mặt đỏ tới mang tai, hô hấp dồn dập.
Từ trong bọc móc ra một quả giả, nối vào vị trí vừa cắt, còn thi pháp gia cố hai bên.
Hắn đưa tay kéo thử một chút, rất bền chắc, như sinh trưởng ở trên cây, ở gần nhìn cũng không phát hiện một chút dị thường, chứ đừng nói chi là ở xa hơn.
Lại cấp tốc quan sát bốn phía, thân hình lóe lên, tới trước một quả khác.
Đã hái được một cái, ngược lại thản nhiên hơn không ít, trộm một cái cũng là trộm, trộm hai cái cũng là trộm, vậy trộm toàn bộ có gì khác biệt sao?
Đã có kinh nghiệm, sau đó hái cực kỳ đơn giản, có câu đầu xuôi đuôi lọt là không sai tí nào.
Đối với một tu sĩ mà nói, hái mười hai quả cây khó khăn lắm sao, rất nhanh, mười hai quả cây căng phồng ở trong lồng ngực của Ngao Phong.
Toàn bộ đắc thủ, lại lần nữa cấp tốc nhìn bốn phía, lắc người bay ra.
Bay ra tán cây, thời điểm xẹt qua mặt đất, hoành tay quét một phát, năm cái đầu lâu bị thu về.
Mũi chân điểm mặt đất, giống như mũi tên bay ra xa.
Lắc mình trốn ở sau góc tường Vô Hư Lâu, hắn mới lặng lẽ lộ đầu, mở pháp nhãn nhìn xem động tĩnh.
Lúc này ba con Nha Tướng ở trên cây mới tỉnh thần, từng con lắc đầu, hết nhìn đông tới nhìn tây, dường như không hiểu chuyện gì xảy ra.

Chương 1693: Lo thoát thân (1)

Chương 1693: Lo thoát thân (1)
Ngao Phong xoay người dựa vào tường, nhắm hai mắt thở phào một hơi. Sau đó mở mắt, quay đầu cấp tốc rời đi, trở lại chỗ ở của mình.
Đóng cửa, vội vội vàng vàng đến trước cái hố ở góc tường, để năm cái đầu lâu xuống, vung tay ép xuống, răng rắc, năm cái đầu lâu vỡ tan thành bụi.
Hắn nhanh chóng vùi lấp, triệt để hủy thi diệt tích, không cần bởi vì ở trong nhà ẩn giấu năm cái đầu lâu mà mỗi ngày lo lắng đề phòng bị phát hiện.
Đóng gạch lại, đẩy ngăn tủ về chỗ cũ, sau đó nhanh chóng đi tới bên giường, từ trong lồng ngực căng phồng móc ra mười hai quả cây.
Nhìn mười hai quả cây toả ra hồng quang đầy linh tính, hắn có loại ảo giác, cảm giác vẫn là mười hai quả giả giấu ở trong nhà.
Thực sự là ngay cả hắn cũng có chút khó tin, trước đây không lâu còn là mười hai quả giả, đảo mắt liền biến thành thật? Dễ dàng đắc thủ như vậy?
Tự mình trải qua nói cho hắn biết, không sai, là thật, là hắn vừa tự tay hái xuống, không giả được.
Cầm lên một quả ngửi ngửi, còn có mùi thơm ngát đặc biệt.
Là thật! Trong nháy mắt nội tâm hắn mừng như điên, đồ vật mà thiên hạ bao nhiêu người tha thiết ước mơ, bây giờ vậy mà ở trong tay hắn, vậy mà toàn bộ rơi vào trong tay hắn.
Nhưng hưng phấn mừng như điên chỉ là tạm thời, sợ hãi tùy theo đến nói cho bản thân, có vài thứ tuy đạt được, nhưng phải có mạng hưởng thụ mới được.
Thứ này không phải ăn vào liền hữu dụng.

Cảm giác sợ hãi kéo tới, làm hắn thấp thỏm lo âu kéo túi, cất kỹ mười hai quả cây, hất vạt quần lên, treo đồ vật ở dưới háng, xoay người cấp tốc rời đi chỗ ở...
Ngưu Hữu Đạo đang ở trong đại điện tra hỏi nhân viên của Đại Nguyên Lâu.
Kha Định Kiệt đột nhiên đi vào, đi tới bên người Ngưu Hữu Đạo, thấp giọng thầm nói:
“Trưởng lão, xuất hiện rồi.
Ngưu Hữu Đạo không chút biến sắc tiếp tục hỏi mấy vấn đề, cầm bút viết xuống vài chữ, đứng dậy, gọi cả ba người qua.
“Chỉ tới thì thôi, địa phương các ngươi bảo vệ tương đối đặc thù, không thích hợp chậm trễ quá lâu, đều đi về trước đi.
“Bất quá có một điểm các ngươi nhớ kỹ. Trước khi chân tướng sự tình chưa điều tra rõ, các ngươi còn ở trong trạng thái cách ly, tạm thời không thể tiếp xúc người khác, thuần túy là cân nhắc đến tính đặc thù của các ngươi, vì vậy không tiến hành cách ly khác. Tạm thời không thể tiết lộ nội dung mình bị hỏi với người khác, một khi phát hiện, không thể không hoài nghi ý đồ của các ngươi, minh bạch chưa?
“Minh bạch.
Ba người bất đắc dĩ buông tiếng thở dài, đều rõ ràng bản thân là thanh bạch, nhưng trên đời này có quá nhiều thân bất do kỷ.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Đến như thế nào, thì về như thế đó, trên đường không cho phép tiếp xúc với bất kỳ ai, không cho phép ám chỉ với bất kỳ người nào. Nhân viên đốc tra nhân thủ có hạn, không thể vẫn theo các ngươi, vị trí của các ngươi đặc thù, nhân viên đốc tra cũng không thích hợp lưu lại, sau khi trở về ba người các ngươi tự dò xét lẫn nhau, tất cả đợi Thánh Tôn làm ra phán quyết cuối cùng, sự tình này mới xem như kết thúc. Tốt rồi, trở về đi.
Ba người chắp tay rời đi.
Ngưu Hữu Đạo xoay người, đi đến sát vách liếc nhìn, bên trong là Tần Quan đang thẩm vấn Nguy Dã.
Ngưu Hữu Đạo xoay người quay về ra hiệu, đợi Kha Định Kiệt đưa lỗ tai qua, thấp giọng dặn dò:

“Ngươi đi hiệp trợ Tần Quan thẩm vấn, cố gắng tìm lời thẩm tra, ta không trở lại, không có ta phân phó không thể ngừng.
“Vâng!
Kha Định Kiệt đáp lại, xoay người tiến vào trong Thiên Điện.
Ngưu Hữu Đạo rời đại điện, thẳng đến một căn phòng ở phụ cận.
Ngao Phong đang ở trong phòng lo lắng bồi hồi, đột nhiên nghe được tiếng bước chân không khỏi làm hắn kinh sợ, lúc này hắn như con chim sợ cành cong, thấy người tới là Ngưu Hữu Đạo, tay vỗ ngực, như trút được gánh nặng.
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Đắc thủ không?
Ngao Phong nhìn bốn phía, hất quần lên, lấy ra một cái túi.
Ngao Phong rút ra rồi nhấc lên, tay vỗ nhẹ vào đồ trong túi, bộ dạng thần thần bí bí không nói lời nào mà ngầm ám chỉ vật tới tay, ở đây.
Hai mắt Ngưu Hữu Đạo sáng lên:
“Làm ta giật mình, thấy hai tay ngươi trống trơn còn tưởng là ngươi thất bại chứ? Ngươi giấu ở dưới đũng quần làm gì? Ta đã nói là khống chế người rồi, cứ đi thẳng về thẳng cũng không sao.
Ngao Phong:
“Ta sợ mà. Có hai mảnh vải che đi mới có thể khiến ta thấy an tâm hơn, không được sao?
“Hừ, ta thấy ngươi có thói quen giấu đồ dưới đũng quần thì có. Lúc này ngươi công khai cầm theo đồ đi lại trái lại không có việc gì, để người ta phát hiện dưới đũng quần giấu đồ chỉ càng chọc cho người ta nghi ngờ hơn thôi.
Trong miệng Ngưu Hữu Đạo nói vậy nhưng trong ánh mắt hưng phấn, thò tay lại muốn lấy túi tiền.
Ngao Phong giơ một tay ra ngăn cản và kéo túi đồ lại.
Chân mày Ngưu Hữu Đạo dựng ngược:
“Ngươi làm vậy là có ý gì?
Ngao Phong:
“Ngươi sẽ không qua sông đập cầu chứ?
Ngưu Hữu Đạo:

“Ta đập cầu gì được cứ? Đập cầu thì làm thế nào mang đồ ra ngoài được? Ra ngoài còn bị lục soát đấy. Đồ còn phải do ngươi mang ra cơ mà. Ngươi nghĩ gì thế?
Ngao Phong chỉ lo lắng, vốn đi làm việc bất chính nên đen ăn đen là chuyện quá bình thường, nhưng lời của đối phương cũng có đạo lý, không có hắn, đối phương không có cách nào mang đồ ra được. Hắn đưa đồ trong tay ra và cười gượng:
“Ta quá khẩn trương nên chỉ đùa một chút cho thả lỏng ấy mà.
“Khẩn trương cái rắm à! Ta thấy ngươi là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử thôi.
Ngưu Hữu Đạo trách móc, một tay cướp túi lớn màu đen vào trong tay. Hắn hé mở miệng túi, lập tức có chút ánh sáng màu đỏ hiện ra, khi lén nhìn vào trong, quả nhiên thấy có một đống trái cây.
Thật hay giả đương nhiên phải xác nhận một chút mới được. Ngưu Hữu Đạo thò tay móc ra một quả và đặt trước mũi ngửi, sau đó lập tức cười tủm tỉm:
“Không sai, không sai.
Thật ra không cần ngửi, vừa cầm trong tay đã biết thật hay giả, đồ thật và đồ giả tuy tương tự nhưng cảm giác sờ vào hoàn toàn khác biệt.
Hắn thả đồ lại, buộc chặt cái túi và ném về cho Ngao Phong, sau đó liền quan sát xung quanh.
Ngao Phong ôm túi lớn màu đen và hơi tò mò nói:
“Lẽ nào ngươi hoàn toàn không có cảm giác khẩn trương sợ hãi à? Ta thấy ngươi không hề khẩn trương gì cả.
Ngưu Hữu Đạo:
“Chuyện cũng đã làm, khẩn trương sợ hãi thì có tác dụng sao?
Ngao Phong dựng thẳng một ngón tay cái lên:
“Huynh đệ, ngươi mới thật sự là người ngoan độc, trời sinh chính là người làm chuyện xấu, một đường làm tới thản nhiên lại không thấy ngươi kiêng kỵ gì. Ta không được như vậy, chỉ làm chút chuyện xấu đã hãi hùng khiếp vía, so sở trường với ngươi đúng là uổng công.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi nói phải suy nghĩ chứ? Cái gì gọi là làm chuyện xấu? Thiên hạ khổ sở vì Cửu Thánh lâu như vậy, chúng ta là thay trời hành đạo có được

không? Ngửa mặt không thẹn với trời, cúi xuống không hẹn với đất, không thẹn với lòng mình, quỷ thần cũng phải tránh né, có gì phải sợ chứ?”
Ngao Phong vui mừng:
“Đúng đúng đúng, ngươi nói rất hay, là thay trời hành đạo.”
“Chờ đấy.
Ngưu Hữu Đạo nói một câu liền đi.
Ngao Phong sửng sốt, không biết hắn bảo mình chờ cái gì, nói chung ôm đồ đứng ở đây cảm giác không an toàn, hắn lại kéo vạt áo, nhét túi vào trong đũng quần.
Không bao lâu, Ngưu Hữu Đạo không biết từ đâu kéo một cột đá dài tới trước mặt Ngao Phong, năm ngón tay biến thành trảo, liên tục thi pháp lên cột đá.
Dưới năm ngón tay, một mặt đá hình tròn với dạng đinh ốc dâng lên, theo lỗ thủng của chỉ tay mà rơi xuống.
Tiếp theo, hắn lại thò tay vào bên trong lỗ thủng của tảng đá và thi pháp công kích bên trong tảng đá, chỉ thấy bụi không ngừng bắn ra và tạo thành một đống nhỏ trên mặt đất.
Ngao Phong nhìn liền hiểu ra, đây là đào rỗng tảng đá và đồ vào trong, chỉ sợ đưa đồ ra cũng vẫn dùng chiêu đó.
“Đồ đâu rồi?
Ngưu Hữu Đạo giơ một tay đòi.
Ngao Phong vén vạt áo và lại xách cái túi lớn màu đen ở dưới đũng quần lại ra, phối hợp móc ra từng trái cây bỏ vào trong hốc đá.
Hai người xúm lại lén lén lút lút làm, thỉnh thoảng còn hết nhìn đông tới nhìn tây, dáng vẻ vừa nhìn đã biết không làm chuyện gì tốt.

Chương 1694: Lo thoát thân (2)

Chương 1694: Lo thoát thân (2)
Sau khi nhét tất cả trái cây vào, Ngưu Hữu Đạo lại thi pháp hút hết bụi đá trên mặt đất vào trong tảng đá lấp đầy các khe để tránh đồ bên trong lắc lư.
Bọn họ lấp xong, lại lấy cái nắp đá tới và xoay vào lỗ thủng trên tảng đá, nắp lại được đặt bằng còn đánh bóng cả phía ngoài, sau đó lấy bụi đất chà ra bên ngoài để làm cũ đi một lúc, thoáng cái đã khiến tảng đá khôi phục lại dáng vẻ hoàn chỉnh không chê vào đâu được.
Nhìn như trò xiếc đơn giản lại khiến Ngao Phong chà chà nói:
“Ngươi làm lưu loát sinh động giống như mây bay nước chảy, đúng là cao thủ, vừa nhìn đã biết người có kinh nghiệm rồi. Chắc ngươi làm loại chuyện không ít lần đi?
“Tài vặt thôi, không đáng để nhắc tới.
Ngưu Hữu Đạo khiêm tốn nói một câu rồi ôm tảng đá cẩn thận ngửi, tới lúc xác nhận không ngửi thấy bất kỳ mùi trái cây nào mới ném tảng đá cho đối phương:
“Đợi lát nữa ta rời khỏi Vô Lượng Viên, ngươi nhân cơ hội dùng cách cũ lại đưa đồ đặt ở cửa đại trận. Sau khi trời tối, qua nửa giờ Tuất thì Hồ tộc sẽ tới lấy đúng giờ, ngươi dùng biện pháp cũ cố gắng yểm hộ.
Ngao Phong ngẩn người và bất chợt lộ ra vẻ vừa sợ vừa giận:
“Các ngươi mang đồ đi, còn ta thì phải làm sao? Ta không thể ra ngay được, các ngươi lấy được đồ rồi thì quay đầu qua cầu rút ván, ta tìm ai hỏi chứ?
Ngưu Hữu Đạo:
“Giang hồ cưỡi ngựa, trộm cũng có câu, chữ nghĩa đứng hàng đầu. Ta sẽ không để cho người từng giúp ta nói ta một chữ “bất”! Ta gánh vác là cờ chữ “nghĩa”, tập trung dưới cờ là người nghĩa khí, dưới nghĩa tuyệt đối

sẽ không nói không giữ lời. Đây còn là căn bản để ta đặt chân, ngươi có thể yên tâm! Hoang Trạch Tử Địa làm chứng cho ta, có người Hồ tộc ở bên kia tiếp ứng ngươi, ngươi chỉ cần đi ra ngoài thì trực tiếp chạy tới chỗ đó, không quan tâm người đến lúc nào đều sẽ có Hồ tộc lập tức tiếp ứng, tuyệt đối không nuốt lời!

Ngao Phong ôm chặt tảng đá trên tay:

“Ngưu Hữu Đạo, ngươi đừng nói những lời vô dụng này với ta làm gì. Ta mạo hiểm lớn như vậy chẳng khác nào đánh cược cả tính mạng. Bây giờ ngươi làm vậy, ta dựa vào cái gì mà phải tin ngươi chứ?

Ngưu Hữu Đạo:

“Bây giờ không đưa đồ ra ngoài thì ngươi muốn chết trong Vô Lượng Viên sao? Chỉ có đưa đồ ra ngoài, cho dù phát hiện ra đồ trên cây là giả, bọn họ cũng không lập tức điều tra đến trên đầu ngươi được. Nếu không tốt cũng chỉ nghi ngờ là ta làm. Một khi phát hiện đồ bị động tay động chân, bên trong Vô Lượng Viên nhất định sẽ lật ba tấc đất lên để lục soát, Vô Lượng Viên là địa phương nhỏ như vậy, giấu đồ ở bên trong cột thì sao chứ, tất nhiên sẽ bị lục soát ra thôi.

“Mà một khi bị lục soát ra, ngươi nghĩ tới hậu quả chưa? Rõ ràng bên trong Vô Lượng Viên còn có người có hành động, rõ ràng còn có nội gian, cho dù ngươi đến chết cũng không thừa nhận, đến lúc đó, chỉ cần điều tra không ra là ai thì Cửu Thánh sẽ làm như thế nào? Ngươi có thể tưởng tượng được bọn họ thà giết nhầm cũng sẽ không bỏ sót. Người trong Vô Lượng Viên cũng đừng mong sống sót được!

“Chỉ có đưa đồ ra ngoài thì ngươi mới có thể an toàn hơn. Ta dẫn người bước vào Vô Lượng Viên trắng trợn kiểm chứng đã gây ra động tĩnh không nhỏ, có thể bị nghi ngờ hay không thì không ai biết được. Sau này, có ai dám bảo đảm người có thể tiếp cận trái cây và tự tay kiểm tra thật giả hay không. Bây giờ còn chưa đưa đồ ra ngoài, sau này rất có thể sẽ không đưa ra được nữa đâu. Vậy bao nhiêu công sức của chúng ta trong thời gian dài sẽ trở thành vô nghĩa.

“Bây giờ dùng biện pháp cũ của ngươi lại thêm ta nghĩ cách thu hút sự chú ý mọi người khi đi ra để yểm hộ cho ngươi, đó chính là thời cơ tốt nhất để an toàn đưa đồ ra ngoài.

“Bây giờ đưa đồ ra ngoài, có Nha Tương canh gác, Ô Thường không ở đó thì bọn họ không có cách nào tới gần để xác định. Nếu cưỡng ép, Nha Tương hủy Vô Lượng Quả thì không ai gánh nổi trách nhiệm đó đâu. Cho dù sau đó phát hiện ra thứ trên cây là giả, chỉ cần không lục soát ra đồ ở bên trong Vô Lượng Viên, bọn họ chắc chắn sẽ điều tra chúng ta ra vào chuyến này, nhưng sẽ cho rằng chúng ta không có cách nào mang ra ngoài nên càng nghi ngờ trong lúc rối loạn, đám nhân viên không cẩn thận lục soát mới bị người động tay động chân.

“Đến lúc đó ai sẽ là kẻ bị tình nghi lớn nhất? Tất nhiên là người trông coi Vô Lượng Quả ngày đó, không có những người này phối hợp thì không ai có thể lấy trộm quả được.

“Ngày hôm nay phải mang đồ ra ngoài, sau khi ra ngoài thì ngươi mới có khả năng an toàn.

Ngao Phong bi thương nói:

“Nếu thật sự phát hiện trái cây không còn, sợ rằng tất cả mọi người bên trong Vô Lượng Viên đầu sẽ bị khống chế! Ngươi lấy được đồ chạy mất, ta lại bị giữ lại. Ngươi có thể vô tư trốn ở Hoang Trạch Tử Địa, còn ta thì phải làm thế nào?

Ngưu Hữu Đạo trầm giọng nói:

“Bây giờ ngươi nói với ta điều này làm gì? Ngay từ lúc đầu, ngươi đã biết rõ chuyện này, ngươi không có cách nào ra ngoài đúng lúc, ngươi làm vậy tất nhiên là phải chịu sự nguy hiểm.

“Trước đó ngươi vẫn thấy kỳ lạ không biết ta lấy năm cái xương ra thế nào. Đồ đã qua tay của Ô Thường, dựa vào ta làm sao có thể thu vào tay như vậy. Ngươi có thể nghĩ ra bên trong Thánh cảnh tất nhiên có người giúp ta. Cho dù người giúp ta không có cách nào cứu ngươi, chỉ cần đồ ra ngoài, chỉ cần ngươi tạm thời an toàn thì cho dù ngươi bị giữ lại, ta cũng có thể dựa vào sức hấp dẫn của Vô Lượng Quả mà tìm người thả ngươi ra! Vô Lượng Quả có sức hấp dẫn lớn tới mức nào, ngươi chắc hẳn đã biết rất rõ ràng!

“Ngao tiên sinh, ta vẫn nói câu nói kia, đồ ra ngoài thì ngươi mới có khả năng an toàn!

“Miệng lưỡi ngươi lợi hại, hôm nay ta xem như đã được lĩnh giáo rồi!

Ngao Phong căm phẫn nói một tiếng nhưng vẫn ôm tảng đá không thả:

“Ngươi đừng nói chuyện xa xôi với ta làm gì, bây giờ ta muốn hỏi ngươi được đồ mà qua cầu rút ván thì làm thế nào?
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi có thể yên tâm, ngươi hoàn toàn có thể chuẩn bị hậu chiêu. Sau khi ngươi rời khỏi Vô Lượng Viên có thể thiết lập ở bên ngoài, ngươi đến Hoang Trạch Tử Địa, nếu như không nhận được thứ ngươi muốn thì hậu chiêu của ngươi sẽ phát ra, vạch trần tất cả mọi chuyện của ta. Cửu Thánh ra phái toàn lực đuổi bắt thì ta nhận được đồ cũng khó có thể sống yên ổn. Nếu ngươi nhận được thứ ngươi muốn thì lập tức báo cho biết địa điểm, ta sẽ phái người đi tiêu hủy.
“Ngươi biết chuyện được nói ra quá nhanh, mười hai trái cây sẽ không có thời gian và cơ hội phát huy tác dụng, cũng không có lợi cho ta. Ngươi thấy như vậy thì thế nào?
Ngao Phong im lặng...
Đại Nguyên Lâu, ba gã nhân viên Đại Nguyên Thánh Địa trở về, đứng ở trên lầu nhìn về phía cái cây ngoài xa. Tất cả đều bình thường.
Người đứng đầu nhìn xung quanh và phát hiện trong Vô Song Lâu gần đó cũng có người ló đầu ra. Hắn định lên tiếng gọi, nhưng nghĩ đến cặn dặn thẩm vấn sau đó, vì để tránh bị nghi ngờ lén lút thồng đồng qua lại nên chỉ đành thôi. Hắn thở dài một tiếng. Có nội gian sao? Cũng không biết trận lửa lớn này sẽ đốt ra chuyện lớn thế nào nữa.
Nhân viên bảo vệ Cửu Lâu đều lần lượt trở lại chỗ canh gác, mỗi người đều buồn bực. Một trận lửa lớn này làm cho Vô Lượng Viên đến nay cũng không được yên tĩnh.
Tới ban đêm, công việc thẩm tra đã kết thúc, tất cả nhân viên bị cách ly đều được thả ra, mỗi người đều trở lại chỗ của mình.
Chín đại chấp sự vừa lấy lại tự do, nghe nói ngay cả nhân viên canh gác bảo vệ trái cây cũng bị thẩm tra thì gần như đều lạp tức đi tới chỗ canh gác để kiểm tra.
Khi bọn họ tiến tới gần, ba yêu ma giống như quạ từ sương mù hóa thành hình người bảo vệ, mọi người không dám vượt qua.
Mọi người lại di vòng quanh mấy vòng, phát hiện trái cây đều vẫn còn nguyên vẹn, tất cả liền thở phào nhẹ nhõm.
Bọn họ suy nghĩ một lát cũng thấy mình quá lo lắng.

Chương 1695: Nghẹt thở (1)

Chương 1695: Nghẹt thở (1)
Có ba con quạ không để ý tới tình người này canh gác, chắc hẳn sẽ không có chuyện gì. Nếu có chuyện, Vô Lượng Viên chỉ lớn như vậy có động tĩnh sẽ không thể giấu được bọn họ.
Bọn họ quay đầu vừa hỏi nhân viên canh gác, mới được biết bọn họ được lần lượt gọi đi thẩm vấn. Bọn họ cảm thấy Ngưu Hữu Đạo vẫn xem như biết phân biệt nặng nhẹ.
Sau khi chín đại chấp sự gặp mặt lại cùng đi tới đại điện nghị sự tìm Ngưu Hữu Đạo.
Bên trong nghị sự đại điện, mấy nhân viên được phái viết và sắp xếp khẩu cung đều đã đến, mỗi người đều ôm một chồng khẩu cung.
"Khẩu cung đều đã mang đến không sót một người nào, ngươi kiểm tra đi.
Thái Thúc Sơn Hải đi tới trước mặt Ngưu Hữu Đạo và phất tay ra hiệu cho các đệ tử ôm đồ tới.
Ngưu Hữu Đạo xua tay:
“Mọi người giống như cây liền cành, ta không có gì không yên lòng cả, không cần kiểm tra.
Thái Thúc Sơn Hải:
“Không kiểm tra thì cũng phải giao cho ngươi!
Ngưu Hữu Đạo:
“Mỗi người chia sẻ một ít đi. Trên phi cầm của ta vốn đã nhiều người lại mang một đống đồ như thế sẽ bất tiện. Hơn nữa những thứ ghi chép phía trên sẽ liên lụy không nhỏ, đồ ở trong tay một nhà cũng không an toàn. Mọi người nghĩ lại cũng thấy phải nên đành thôi, các phái đều lệnh cho môn nhân của mình cất giữ cẩn thận.

Bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, chín đại chấp sự đều đi tới và bước nhanh vào trong điện. lão già tóc muối tiêu kia trầm giọng nói:
“Ngưu Hữu Đạo, dằn vặt lâu dài như thế, ngươi có thể tra ra chứng cứ xác thực chứ? Ta nói trước, lần này ngươi xông vào, nếu như không cho ta một lời giải thích thì ta sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu!
Ngưu Hữu Đạo tự có cách ứng phó, chỉ vào đồ trên tay các phái và nói:
“Nhiều đồ như thế cũng không nhìn hết ngay được. Đợi ta xem xong tất nhiên sẽ có lời giải thích. Đừng nói ngươi muốn lời giải thích, lần này ta đến Vô Lượng Viên, Thánh Tôn bên kia tất nhiên cũng muốn ta đưa ra lời giải thích, nếu không giải thích được thì không cần làm phiền tới bản thân tiền bối, ta cũng không qua được cửa của Thánh Tôn rồi. Các vị yên tâm, ta nhất định sẽ có lời giải thích nếu không bản thân ta cũng không sống tốt được.
Lão già tóc muối tiêu:
“Nhiều đồ như thế, chờ ngươi xem xong thì phải chờ tới bao giờ chứ?
Ngưu Hữu Đạo:
“Nếu tiền bối không chờ được, chúng ta có thể kiểm tra ngay tại chỗ. Tiền bối chỉ cần tìm một chỗ để chúng ta ở một hai ngày là được.
Lời này quả thực là nói đùa, lão già tóc muối tiêu trầm giọng nói:
“Vô Lượng Viên không phải là nơi cho người ngoài ở!
Ngưu Hữu Đạo biết đối phương không thể quyết định được chuyện này:
“Chúng ta vẫn biết được chuyện nặng nhẹ, chúng ta rời đi và sẽ mau chóng báo lại manh mối! Chỉ có điều, trước khi đi vãn bối có một yêu cầu quá đáng, hy vọng các vị tiền bối có thể đáp ứng.
Nhân viên các phái nhìn nhau, không biết Ngưu Hữu Đạo lại muốn làm gì.
Chín đại chấp sự cũng liếc nhìn nhau, một người trong đó nói:
“Chuyện gì?
Ngưu Hữu Đạo chỉ vào nhân viên các phái:
“Vô Lượng Viên không phải là nơi có thể dễ dàng ra vào, bọn hắn đều chưa từng thấy qua bộ dạng của Vô Lượng Quả ra sao, bây giờ thật sự không dễ dàng đi vào một chuyến, các vị tiền bối có thể khai ân để cho bọn hắn nhân cơ hội khó được này mà đi chiêm ngưỡng một chút không? Như vậy cũng không tính là đi một chuyến uổng công.

Hóa ra là chuyện này. Đám người Thái Thúc Sơn Hải nghe vậy liền chấn động tinh thần, thật không dễ dàng đến một chuyến, bọn họ cũng rất muốn nhìn qua một lần.
Lại một chấp sự cười gằn:
“Ngươi cả nghĩ quá rồi, các ngươi vẫn nên không nhìn thấy thì tốt hơn. Thấy rồi sẽ chẳng có lợi ích gì đâu. Ta khuyên các ngươi đừng gây phiền toái cho mình, vẫn nên lập tức cút đi!
Lời này vừa nói ra, lòng mong chờ của đám người Thái Thúc Sơn Hải lập tức bị dập tắt, lại cảm thấy không dám nhìn tới nữa.
Ngưu Hữu Đạo đành phải nhún nhún vai với các nhân viên các phái với bộ dạng hết sức bất đắc dĩ, sau đó chắp tay từ biệt:
“Tiền bối đã nói như vậy, chúng ta liền cáo từ!
Ai biết hắn vừa mới nói xong, bên ngoài lại có một người vội vàng chạy tới và bẩm báo:
“Chấp sự, pháp giá Vô Song Thánh Tôn đích thân tới, mong hãy nhanh chóng mở ra trận môn!
Pháp môn để mở ra đại trận nằm trong tay chín vị chấp sự, người khác đều không mở được.
Vô Song Thánh Tôn? Lữ Vô Song đến rồi sao? Trong lòng Ngưu Hữu Đạo hơi hồi hộp, trong nháy mắt lập tức căng thẳng. Lần này hắn thật sự có chút khẩn trương.
Trước đó hắn còn nghĩ mình đúng là may mắn, không gặp phải ngày người ngoài đến đây.
Chỉ có điều trước đó hắn cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý, cho dù có người ngoài đến, hắn chụp mũ xong vẫn có thể tạm thời cách ly đối phương, sẽ không ảnh hưởng tình thế phát triển.
Nhưng hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới mình sẽ gặp phải Lữ Vô Song pháp giá đích thân tới, hắn có chụp cái mũ lớn hơn nữa cũng không làm gì được Lữ Vô Song.
Đen đủi rồi. Hắn nói thầm trong lòng.
Cục diện đã hoàn toàn vượt qua dự đoán, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Trong lòng hắn thật sự không chắc chắn, bắt đầu nhanh chóng suy nghĩ tới những gì Sa Như Lai cung cấp có liên quan tới tính tình của Lữ Vô Song.

Vừa nghe một trong chín đại chí tôn Lữ Vô Song đích thân tới, cho dù đám người Thái Thúc Sơn Hải không làm gì mờ ám nhưng trong lòng cũng trở nên sốt sắng.
Kha Định Kiệt cùng Tần Quan theo bản năng liếc mắt Ngưu trưởng lão, hai người càng khẩn trương hơn. Hành động của trưởng lão hôm nay đã khiến bọn hắn ý thức được có điểm không bình thường. Lữ Vô Song đến, chỉ mong đừng xảy ra chuyện gì mới tốt.
Được biết thánh giá đích thân tới, chín vị chấp sự lộ ra vẻ nghiêm nghị và không để ý tới đám người Ngưu Hữu Đạo nữa. Bọn họ vội vàng quay đầu bước đi, nghênh đón!
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo lóe lên và quyết tâm liều mạng. Hắn cắn răng một cái rồi quyết định thật nhanh sẽ không tránh né mà nghênh đón, trốn trốn tránh tránh có lẽ ngược lại chỉ rước lấy nghi ngờ. Hắn vốn mang chiều bài Cửu Thánh đến cơ mà. Hắn phất tay nói:
“Đi, chúng ta đi nghênh đón!
Đám người Thái Thúc Sơn Hải sửng sốt. Bọn họ chẳng hiểu chuyện đi này thế nào, hoàn toàn không thể làm theo ý mình, gần như là Ngưu Hữu Đạo nói gì liền làm đó. Lúc này cũng không ngoại lệ, tất cả đều tranh thủ đi theo nghênh đón..
Bên ngoài lối vào đại trận có một nam một nữ đang đứng.
Nam là Côn Lâm Thụ, canh giữ tám con chim lớn, ánh mắt không ngừng nhìn nữ tử với dáng vẻ uyển chuyển kia. Hắn căn bản không nhận ra nữ nhân này là ai.
Hắn chỉ thấy đối phương đột nhiên từ trên trời lao xuống, có thể thấy tu vi của đối phương không tầm thường.
Khi nữ nhân này đến đây cũng chỉ đứng ở đây chứ không tự báo họ tên cùng lai lịch, chờ Vô Lượng Viên mở cửa.
Người tới có gương mặt trong trẻo lạnh lùng tuyệt mỹ, dáng người thướt tha uyển chuyển, quần áo không gió tự lay động, bồng bềnh, nhìn như tiên nữ, chiếc váy tím càng tôn lên làn da trắng như tuyết, có phần sạch sẽ xuất trần, lại thêm từ trên trời hạ xuống làm cho người ta có cảm giác như tiên nữ thanh tâm quả dục.
Người tới chính là Thánh Tôn của Vô Song Thánh Địa, Lữ Vô Song!

Nàng vốn đi ngang qua bầu trời và phát hiện phía dưới có người nên hạ xuống nhìn, kết quả nhìn thấy
Côn Lâm Thụ.
Nàng thấy đối phương gặp mình mà không có ý định hành lễ chào, trái lại nhìn chằm chằm vào mình quan sát, rõ ràng là không biết mình.
Ngao Phong ở dưới điện thờ nhìn thấy có khách bên ngoài đến trận môn, hắn tất nhiên nhận ra nên run cầm cập, bắp chân như muốn nhũn ra, trong lòng kinh hoàng và sợ sệt. Sao vị này lại đột nhiên đến đây chứ? Phải biết dưới háng của hắn còn giấu đồ đòi mạng đấy!
Nguy Dã ngược lại không sao cả, cứ duy trì dáng vẻ cung kính đứng trang nghiêm là được.
Một đám người bay lượn đến. Chín Đại chấp sự vội vàng đi tới, mấy người Ngưu Hữu Đạo cũng theo sát phía sau.
Trận môn mở ra, một đám người lấy chín Đại chấp sự dẫn đầu đi ra và cùng hành lễ:
“Tham kiến Vô Song Thánh Tôn!

Chương 1696: Nghẹt thở (2)

Chương 1696: Nghẹt thở (2)
Nữ nhân này chính là Lữ Vô Song sao? Côn Lâm Thụ sững sờ, nghĩ đến sự vô lễ của mình trước đó, hắn đột ngột kinh hoàng, vội vàng chắp tay hành lễ theo.
Lữ Vô Song phiêu phiêu dục tiên, đôi mắt sáng lạnh lùng, hờ hững liếc nhìn mọi người, chỉ là khi phát hiện người đi ra nghênh đón có hơi nhiều, đám người Ngưu Hữu Đạo không quen biết cũng chạy ra góp cho đủ số. Nàng không để ý tới đám người Ngưu Hữu Đạo mà nghiêng đầu về phía Côn Lâm Thụ thoáng ra hiệu, giọng điệu lạnh nhạt nói:
“Có chuyện gì xảy ra?
Giọng nói êm tai như tiếng nước suối róc rách, trong trẻo và cũng lộ ra sự vô tình lạnh giá.
Chấp sự của Vô Song Thánh Địa đóng lại đây lập tức tiến lên một bước, chắp tay bẩm báo:
“Thánh Tôn có lệnh phái nhân viên điều tra đến này để tra hỏi về một vụ án phóng hỏa...
Hắn vội vàng kể lại mọi chuyện một cách tỉ mỉ.
Ngao Phong lại có thể nghe được tiếng tim mình đập loạn, trong lòng vô cùng kinh hoàng.
Ngưu Hữu Đạo cúi đầu chắp tay, hầu kết cũng không ngừng lên xuống mấy lần, phản ứng của trái tim hắn cũng không quá tốt. Thực sự đối mặt với một người như Lữ Vô Song, một khi ra tay thì đừng mơ tưởng tới hai chữ “phần thắng" làm gì. Điều đó căn bản không thể tồn tại được!
“Ngưu Hữu Đạo?
Lữ Vô Song nghi ngờ hỏi một tiếng, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn mọi người và nói:
“Ở đâu?

Ngưu Hữu Đạo lập tức bước nhanh về phía trước, chắp tay nói:
“Ngưu Hữu Đạo tham kiến Thánh Tôn!
Lữ Vô Song:
“Ai cho ngươi quyền đến Vô Lượng Viên điều tra vụ án?
Lời này vừa nói ra, trái tim Ngao Phong cũng muốn nâng lên tới cuống họng rồi.
Đã đến nước này, Ngưu Hữu Đạo không còn đường lui chỉ có thể bình tĩnh trả lời:
“Trừ chín đại thánh địa ra, các nơi khác đều có thể điều tra! Trong quyền hạn Thánh Tôn đưa ra cũng không có quy định không thể điều tra Vô Lượng Viên.
Lữ Vô Song:
“Có điều tra ra được gì không?
Ngưu Hữu Đạo:
“Còn có đợi kiểm tra kết quả cuối cùng.
Lữ Vô Song lạnh lùng nhìn về phía chấp sự Vô Song Thánh Địa hỏi:
“Cây ăn quả thế nào?
Ngao Phong bỗng cảm thấy mình sắp nghẹt thở, cảm giác sắp không khống chế được vật háng nữa. Trong lòng hắn điên cuồng mắng Ngưu Hữu Đạo. Trước đó còn nói sớm muộn sẽ bị tên này hại chết, không nghĩ tới thật sự có khả năng một lời thành sấm như vậy!
Tim Ngưu Hữu Đạo cũng đập nhanh hơn.
Chấp sự kia cung kính nói:
“Vừa rồi đã kiểm tra qua, tất cả bình thường không có vấn đề gì!
Lữ Vô Song nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo:
“Bên trong Vô Lượng Viên có nội gian, vụ hỏa hoạn kia là do có người ý đồ cấu kết trong ngoài, ngươi đã nắm giữ được manh mối sao?
Cái gì gọi là lời đã nói ra như nước đổ ra ngoài? Hôm nay Ngưu Hữu Đạo xem như đã hiểu rõ rồi. Trước đó hắn nói lời này nhằm dao động đám người trong Vô Lượng Viên, bây giờ thật sự là nước đổ khó hốt, không thể không tiếp nhận.
Hắn chỉ có thể nhắm mắt nói:
“Bẩm Thánh Tôn, đúng vậy!
Lữ Vô Song:

“Ngươi nắm giữ manh mối chỉ về người nào?
Ngưu Hữu Đạo chắp tay và nhìn xung quanh một lát, do dự nói:
“Bây giờ chưa xem xét kết quả cuối cùng, chưa nắm được bằng chứng chính xác, ta lo lắng sẽ xảy ra sai lầm nên không dám nói bậy!
Lữ Vô Song lạnh như băng nói:
“Bản tọa bảo ngươi lập tức nói ra!
“Chuyện này...
Ngưu Hữu Đạo thật sự khó xử, thứ không có căn cứ thì căn bản không có bất kỳ đối tượng nào, giở bảo hắn làm sao nói ra khỏi miệng đây?
“Hả?
Lữ Vô Song nghi ngờ hỏi:
“Sao vậy? Lời bản tọa nói không tác dụng sao? Ngươi tính chống cự không nói à?
“Ta hông dám!
Ngưu Hữu Đạo vội vàng phủ nhận, trong đầu không ngừng suy nghĩ rồi nhắm mắt nói:
“Chứng cứ xác thực còn không có xác định được, tại hạ thật sự không dám nói bậy. Nếu như Thánh Tôn muốn tại hạ nói ra bây giờ thì tại hạ không dám giấu, chỉ mong Thánh Tôn cho phép tại hạ tới gần nói nhỏ, chỉ báo cho một mình Thánh Tôn được biết!
Hắn vừa ngước mắt lên thì thấy đôi mắt lạnh lẽo của Lữ Vô Song xem hắn như giun dế, hắn vội vàng bổ sung:
“Tại hạ nghi ngờ bên trong có nội gian, thực sự không thích hợp ngang nhiên nói ra, một khi nói ra ở trước mặt mọi người, sợ sẽ ảnh hưởng đến việc điều tra sau đó, rất mong Thánh Tôn minh giám!
Đôi mắt Lữ Vô Song sáng ngời và liếc nhìn mọi người, sau đó lạnh lùng nói một từ:
“Cho phép!
Ngưu Hữu Đạo lập tức xoay người quay lưng qua chỉnh lại quần áo với dáng vẻ nghiêm túc không dám khinh thường, đồng thời ánh mắt quét tới quét lui giữa đám người và tiếp xúc với ánh mắt Ngao Phong một chút rồi kín đáo ra hiệu.
Trong lòng Ngao Phong hồi hộp nhưng vẫn hiểu được ý của đối phương, cho rằng đây là cơ hội tốt nhất để thu hút sự chú ý, muốn mình gian lận

ngay trước mắt Lữ Vô Song. Trong lòng nhất thời điên cuồng thăm hỏi tổ tông của Ngưu Hữu Đạo!
Bây giờ hắn thật sự hối hận, hối hận vì đã quen biết Ngưu Hữu Đạo, hối hận vì mình bị lợi ích làm mê muội tâm can mới đi cướp đồ của Ngưu Hữu Đạo ở Hoang Trạch Tử Địa, kết quả từng bước đi vào trong bẫy của Ngưu Hữu Đạo.
Đầu tiên là bị buộc phải làm chứng giúp Ngưu Hữu Đạo, đắc tội tất cả Phiếu Miểu Các, khiến cho mình thật vất vả mới có được cơ hội rời khỏi Vô Lượng Viên lại tan biến, ở lại Vô Lượng Viên thì trong ngoài đều không có người, còn bị xa lánh tới mức phải ra trông cửa.
Tiếp theo lại giúp Ngưu Hữu Đạo đưa đồ vào Vô Lượng Viên, gây ra một lần hãi hùng khiếp vía, làm đến bây giờ lại có thể tự tay trộm Vô Lượng Quả mà trong thiên hạ gần như không có người nào dám động tới.
Nói chung, từ khi bắt đầu biết Ngưu Hữu Đạo thì chưa từng có ngày nào thư thái, hắn ở Vô Lượng Viên yên tĩnh nhiều năm như vậy chưa bao giờ nghĩ tới việc đột nhiên kích thích đến tình cảnh như ngày hôm nay.
Bây giờ còn phải động tay động chân ở ngay trước mặt Lữ Vô Song, Hắn theo bản năng nhìn xung quanh một lát nhưng không có đường lui. Hắn đi tới ngày hôm nay đã thật sự không còn đường lui nữa rồi.
Ngưu Hữu Đạo chỉnh lại quần áo đã chú ý đến phản ứng của hắn, nhận ra được hắn đang kinh hoàng nên nhân lúc ánh mắt Ngao Phong lại nhìn qua thì chuyển thành thúc giục, ép hắn phải quyết định!
Không còn đường lui, Ngao Phong đành bất chấp khẽ gật đầu.
Nhận được tin tức xác nhận, làm cho Ngao Phong hạ quyết tâm xong, Ngưu Hữu Đạo mới vuốt hai ống tay áo xuống giống như phủi bụi, lúc này mới xoay người và cung kính đi về phía Lữ Vô Song.
Cả thiên hạ, sợ rằng không có nhiều người có thể ngang nhiên đứng ở gần Lữ Vô Song, đặc biệt là nam nhân. Dù sao Lữ Vô Song cũng là một nữ nhân.
Mà hôm nay Ngưu Hữu Đạo xem như là một người, hơn nữa còn đứng rất gần. Làn da Lữ Vô Song trắng mịn màng, có thể nhìn thấy rõ ràng từng sợi lông tơ. Có thể nhìn Lữ Vô Song ở khoảng cách gần như vậy,

còn có thể ngửi được mùi thơm thoang thoảng từ cơ thể của Lữ Vô Song phả tới cũng coi như là cơ hội hiếm có.
Ngưu Hữu Đạo không có tâm tư nào quan tâm khuôn mặt xinh đẹp của Lữ Vô Song, trong giây phút nguy hiểm tới tính mạng như vậy, có là nam nhân bình thường cũng không có nhã hứng đó. Hắn ghé sát vào bên tai của Lữ Vô Song, giơ hai tay che môi và khẽ nói thầm:
“Đinh Vệ!
Hắn nói ra cái tên này cũng là vì bất đắc dĩ, hắn không hiểu rõ về những người trong cấp bậc liên quan, nhưng lại tiếp xúc tương đối nhiều hơn với Đinh Vệ.
Quan trọng là hắn đã đắc tội Đinh Vệ. Một khi có cơ hội, Đinh Vệ sẽ không bỏ qua cho hắn. Nếu như thế, chuyện tới nước này cũng chỉ có thể là chết đạo hữu không chết bần đạo, tạm thời cứ qua cửa ải trước mắt này đã rồi nói sau.
Lữ Vô Song bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt chớp hiện nói:
“Ngươi xác nhận là hắn sao?
Mọi người bên cạnh ngơ ngác nhìn nhau, trong lòng tất cả đều kinh ngạc không hiểu, không biết Ngưu Hữu Đạo nói tới ai mà cuối cùng lại khiến Lữ Vô Song có phản ứng lớn như vậy.
Ngưu Hữu Đạo:
“Trước mắt còn chưa hoàn toàn tìm ra được manh mối nên tạm thời chỉ có thể nói là nghi ngờ.
Lữ Vô Song:
“Sao lại nghi ngờ?

Chương 1697: Lượn một vòng trước quỷ môn quan

Chương 1697: Lượn một vòng trước quỷ môn quan
Ngưu Hữu Đạo dịch bước và ghé miệng sát bên tai nàng:
“Ngay từ lúc đầu, Vô Lượng Viên trước sau xảy ra vụ lửa lớn cùng Hồng Vận Pháp chết, tiểu nhân chỉ nghi ngờ vụ hỏa hoạn và Hồng Vận Pháp chết có liên quan đến nhau, có kẻ định lấy vụ hỏa hoạn ở Vô Lượng Viên để dời đi chứng cứ điều tra về nguyên nhân cái chết của Hồng Vận Pháp. Ban đầu, tiểu nhân cũng không có nghi ngờ Đinh Vệ. Sau vụ hỏa hoạn, ty chức có ý định đến Vô Lượng Viên điều tra lại vừa vặn gặp Đinh Vệ muốn tới, nên nhân cơ hội theo Đinh Vệ đến đó.
“Chính là lần tiến vào Vô Lượng Viên, tiểu nhân phát hiện ra một vài cảm giác không thể nói rõ ràng, chung quy luôn cảm giác lời nói và việc làm của Đinh Vệ có chút không bình thường.
“Cũng chính là lần đó, Đinh Vệ khiến tiểu nhân nghi ngờ. Ty chức lại liên tưởng đến cái chết của Hồng Vận Pháp, nghe nói việc xét xử vụ án của Hồng Vận Pháp được tiến hành bí mật, chủ trì điều tra việc này chính là Đinh Vệ, dưới tình huống bảo mật ai có thể để lộ tin tức trước Đinh Vệ được? Tiểu nhân suy nghĩ rất đơn giản, lẽ nào bản thân Đinh Vệ lại không thể đáng nghi sao?
“Chính vì nghi ngờ này, tiểu nhân đã chú ý tới đám người Đinh Vệ và vẫn luôn âm thầm điều tra, quả nhiên đã tra ra một vài điều khác thường, lúc này mới có hành trình tới Vô Lượng Viên.
Lữ Vô Song hơi nhíu mày, trong ánh mắt lộ ra mấy phần suy nghĩ sâu xa. Nàng biết nhiều chuyện hơn Ngưu Hữu Đạo.
Dựa theo cách nói này của Ngưu Hữu Đạo, nàng nghĩ đến một chuyện khác. Thám tử Phiếu Miểu Các bên trong Vạn Thú môn mất tích, cũng

là phát sinh trước khi Đinh Vệ phái người chạy tới.
Trên người phát sinh hai chuyện khả nghi, suy nghĩ thật sự có chút vấn đề.
Nói cách khác, nếu thật sự nghĩ theo lời Ngưu Hữu Đạo nói, lần này chẳng những có thể điều tra rõ kẻ phía sau vụ phóng hỏa, còn có khả năng bắt được Hồng Vận Pháp.
Những người khác thấy hai người nói nhỏ, sau đó nhìn vẻ mặt Lữ Vô Song dường như suy nghĩ tới điều gì, trong lòng mọi người càng kinh ngạc không hiểu. Xem ra Ngưu Hữu Đạo không phải bắn tên không đích mà thật sự kiếm được người gây rối, chỉ không biết rốt cuộc là ai.
Sau khi lấy lại tinh thần, Lữ Vô Song hỏi:
“Ngươi có thật sự nắm chắc bắt được nội gian không?
Ngưu Hữu Đạo:
“Cho tiểu nhân thời gian ba ngày, đợi tiểu nhân kiểm tra tất cả khẩu cung rõ ràng, chắc chắn có thể cho Thánh Tôn một câu trả lời!
Lữ Vô Song bình tĩnh nói:
“Vậy ngươi ở lại đây cố tìm manh mối rồi nói sau.
Ngưu Hữu Đạo sao có thể ở chỗ này được. Nếu thật sự ở lại thì sợ rằng đời này đừng mong sống sót rời đi. Hắn vội nói:
“Làm vậy không ổn! Căn cứ vào manh mối, bên trong Vô Lượng Viên rất có thể có nội gian, là một người khác, còn là đã hành sự dây chuyền nên không ai dám bảo đảm. Vô Lượng Quả nhiều người trông coi như vậy, một người sẽ không thể trộm được Vô Lượng Quả. Nếu thật có người cấu kết với nhau, người có tâm nhất định sẽ không để cho tiểu nhân sống sót. Tiểu nhân ở chỗ này chính là tự tìm chết. Tiểu nhân tới đây đã khiến cho nhiều người không thích, vì an toàn mà không tiếc kéo nhân viên đôn đốc kiểm tra tám phái cùng đến để tăng thêm lòng dũng cảm.
Lữ Vô Song lạnh lùng nhìn lướt qua đám người cung kính trước mắt, lại quay đầu chậm rãi nói:
“Nếu thế, khi đến đây đôn đốc kiểm tra, vì sao không đầu báo lên trước, nếu trình báo thì phía trên tất nhiên sẽ phái người tới trợ giúp ngươi.
Ngưu Hữu Đạo:

“Không phải là không báo, mà là không dám báo. Chỉ cần Kim Sí đưa tin không trực tiếp rơi vào trong tay của Thánh Tôn, tiểu nhân cũng không dám báo. Thứ hai là một khi điều động nhiều người cũng có ý nghĩa là để lộ tin tức, chuyện này chỉ có thể bất ngờ điều tra, tạm thời không thể đánh rắn động cỏ! Nguyên nhân khác chính là trước khi không có chứng cứ thiết thực, tiểu nhân không dám nói lung tung.
Lữ Vô Song không nghi ngờ Ngưu Hữu Đạo dám lừa gạt mình, nàng im lặng một lúc, chợt quyết đoán nói:
“Được! Bản tọa tính toán cả thời gian đi đường, cho ngươi năm ngày, các ngươi lập tức quay về Vấn Thiên thành. Trở lại Vấn Thiên thành lập tức lấy danh nghĩa của ta ra lệnh tất cả nhân viên Vô Song Thánh Địa bên trong Vấn Thiên thành bảo vệ việc ăn uống ngủ nghỉ của ngươi hằng ngày, không để bất kỳ người nào quấy nhiễu. Sau đó Vô Song Thánh Địa sẽ phái người đi trấn thủ, phối hợp trợ giúp ngươi kiểm tra chứng cứ.
“Vâng!
Ngưu Hữu Đạo lui ra phía sau một bước, chắp tay nhận lệnh.
Lữ Vô Song nhìn mọi người trước mặt và lạnh lùng nói:
“Nhân viên đôn đốc kiểm tra tám phái nghe lệnh, từ lúc này nghe theo sự điều động của Ngưu Hữu Đạo, toàn lực phối hợp Ngưu Hữu Đạo điều tra rõ án này, không được chậm trễ!
Xem ra, thật sự là cơ hội lập công rồi! Tinh thần đám người Thái Thúc Sơn Hải phấn chấn, cùng nhau chắp tay nhận lệnh:
“Xin tuân theo pháp chỉ của Thánh Tôn!
Thấy trời gần tối, Lữ Vô Song hơi nghiêng đầu nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo:
“Còn không đi?
Ngưu Hữu Đạo cung kính nói:
“Hồi bẩm Thánh Tôn, không thể phá bỏ quy định của Vô Lượng Viên, chúng ta từ Vô Lượng Viên đi ra phải tiếp nhận kiểm tra soát người, bằng không có chuyện gì, đám tiểu nhân sẽ không thể rửa sạch lỗi oan.
Khóe miệng Ngao Phong khẽ giật giật, trong lòng thầm mắng, khốn kiếp, đã đến lúc này rồi mà làm đĩ còn không quên lập đền thờ, quả thật là muốn phủi sạch sẽ!

Hắn xem như đã phục Ngưu Hữu Đạo, đổi lại thành hắn thì đã khiếp sợ đến mức bắp chân như nhũn ra, hận không thể nhanh chóng thoát thân mới tốt, còn dây dưa làm gì.
Lữ Vô Song thật sự không nói được gì về điều này, nàng hất cằm với chấp sự phái đóng ở đây và ra hiệu.
Lúc này Chấp sự phái ở đây hưởng ứng, vội vàng phất tay triệu tập người lập tức tiến hành kiểm tra soát người nghiêm ngặt cẩn thận đối với nhân viên đôn đốc kiểm tra của tám phái.
Kể cả vũ khí trả lại cho đám người Ngưu Hữu Đạo cũng được nghiêm ngặt kiểm tra một lượt.
Sau khi xác nhận không có bất kỳ điều gì khác thường, mới cho đám người Ngưu Hữu Đạo đi.
Trước khi chia tay, Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn nhìn về phía Ngao Phong, Ngao Phong khẽ gật đầu.
Trong bụi cỏ dưới chân Ngao Phong có tảng đá, hắn lại đứng ở bên cạnh tảng đá. Tảng đá dĩ nhiên chính là khối đá lớn kia. Nhân lúc Ngưu Hữu Đạo cùng Lữ Vô Song nói nhỏ thu hút chú ý của tất cả mọi người, hắn ung dung thản nhiên đẩy rơi vào trong bụi cỏ dưới chân.
Ngưu Hữu Đạo thở phào nhẹ nhõm bỗng chủ động tới sát bên cạnh Lữ Vô Song, không biết lại nói thầm câu gì với Lữ Vô Song.
Chỉ thấy Lữ Vô Song khẽ gật đầu, biểu thị biết.
Lúc này Ngưu Hữu Đạo mới chính thức bái lạy từ biệt Lữ Vô Song, sau đó phất tay, phi cầm được nhân viên tám phái khống chế bay lên không trung.
Lữ Vô Song nhìn theo một lát sau đó quay đầu, ánh mắt đảo qua mọi người và chậm rãi nói:
“Từ giờ trở đi, không được sự cho phép thì bất kỳ kẻ nào bên trong Vô Lượng Viên cũng không được truyền ra ngoài bất cứ tin tức gì, người nào trái lệnh “chết!
“Vâng!
Mọi người cùng kêu lên nhận lệnh.
Thân hình Lữ Vô Song lóe lên, tiến bên trong Vô Lượng Viên, trực tiếp bay đến bên cạnh cây Vô Lượng Quả.

Ba con Nha Tương như yêu ma biến hóa, bảo vệ ở bên cạnh cây ăn quả, mắt tỏa ra ánh sáng màu đỏ nhìn chằm chằm vào người tới.
Trong đôi mắt Lữ Vô Song nhìn lướt qua trên cây Vô Lượng Quả một lượt, xác nhận không việc gì mới nói với chấp sự phái chạy tới bên cạnh:
“Mấy ngày này, tất cả đều lên tinh thần, cho người ta theo dõi chặt chẽ tình hình bên trong Vô Lượng Viên, có bất cứ điều gì khác thường đều phải lập tức quan tâm.
Chấp sự phái ở đây chắp tay nói:
“Vâng!
Lữ Vô Song lắc người rời đi, không dừng lại, đi rồi. . .
Trong không trung, sau khi rời xa Vô Lượng Viên, Ngưu Hữu Đạo cuối cùng mới dám chậm rãi thở ra một hơi, trước đó có thể nói là một lần đánh cược, cược Lữ Vô Song tự cho mình là thanh cao sẽ không để yên với một kẻ lắm lời như hắn, thật sự muốn truy hỏi chi tiết, những lời nói bịa đặt của hắn căn bản sẽ không xài được.

Chương 1698: Ngưu Hữu Đạo chết! (1)

Chương 1698: Ngưu Hữu Đạo chết! (1)
Có thể nói là hắn đã lượn một vòng trước quỷ môn quan.
Chấn chỉnh lại mạch suy nghĩ, Ngưu Hữu Đạo ra dấu tay, nhân viên tám phái cùng hắn hạ xuống trong núi rừng.
“Sao vậy?
Thái Thúc Sơn Hải vừa hạ xuống đất liền hỏi.
Ngưu Hữu Đạo:
“Mọi người phân công nhau hành sự, ta muốn đi một chuyến tới Hoang Trạch Tử Địa.
Thái Thúc Sơn Hải tò mò:
“Hoang Trạch Tử Địa? Đây là căn dặn của Vô Song Thánh Tôn sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Không phải, dù sao ta đang ở Yêu Hồ Tư, ngày mai tiễn trừ theo thông lệ của Yêu Hồ Tư sẽ phải kết thúc nên có một số việc bất đắc dĩ, ta muốn đi cũng chỉ là một người đi ngang qua thôi. Về phần các ngươi, nhớ kỹ không nên cùng nhau trở lại, từng người mang theo khẩu cung phân tán ra quay về Vấn Thiên thành theo các con đường khác nhau.
Trưởng lão Vạn Thú môn An Thủ Quý hỏi:
“Vì sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Không thể coi thường người liên quan đến vụ án này được, có để lộ tin tức hay không thì không ai biết. Các ngươi mang theo đồ, làm không tốt sẽ chọc cho một vài người mơ ước. Nếu tập trung lại còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Nên phân tán ra để quay về sẽ an toàn cho tất cả mọi người. Sau khi trở lại Vấn Thiên thành, các ngươi lập tức lấy danh nghĩa của Vô Song Thánh Tôn ra lệnh cho nhân viên của Vô Song Thánh Địa

tiến hành bảo vệ các ngươi, đây là Thánh Tôn đã chính miệng trao quyền.
Nghe được lời này, vẻ mặt mọi người đều nghiêm lại, trong lòng cũng căng thẳng. Thái Thúc Sơn Hải khẽ gật đầu:
“Hiểu rõ.
Có hiểu hay không, có bằng lòng tiếp nhận hay không cũng phải tiếp nhận. Lữ Vô Song đã chính miệng đưa ra pháp chỉ bảo bọn họ nghe theo sự điều động của Ngưu Hữu Đạo.
Hôm nay Ngưu Hữu Đạo cầm "Lệnh tiễn" do Lữ Vô Song ban cho, không quan tâm hắn sắp xếp điều gì, tất cả mọi người không dám không nghe.
Sau khi nhóm người thương lượng xong tuyến đường quay về liền phân tán rời đi, trên đường bọn họ đều cảnh giác cao độ.
Tuy bọn họ đều than thở về chuyện này nhưng vẫn cho rằng chuyến đi này không tệ, không nói chuyện có cơ hội tiến vào Vô Lượng Viên một chuyến, còn có nhân duyên gặp được Lữ Vô Song một trong Cửu Thánh.
Trước đó, ngoại trừ Ngưu Hữu Đạo lặng lẽ gặp La Thu ra, những người khác đều chưa từng thấy dáng vẻ Cửu Thánh ra sao.
Ngưu Hữu Đạo dẫn mấy người chạy tới Hoang Trạch Tử Địa, trên đường lại hạ lệnh cho bốn người ẩn nấp ở trong núi sâu qua đêm.
Cách Hoang Trạch Tử Địa đã không xa, chỉ thêm mấy canh giờ sẽ đến nơi. Lúc này dừng lại đây là có ý gì? Ba người Côn Lâm Thụ không biết Ngưu Hữu Đạo rốt cuộc suy nghĩ thế nào nên hỏi. Ngưu Hữu Đạo cũng không nói, chỉ bảo ba người nghỉ ngơi dưỡng sức.
Ban đêm, ba người phát hiện ra Ngưu Hữu Đạo đang vẽ thứ gì đó.
Trong lòng Tần Quan và Kha Định Kiệt đầy kinh ngạc nghi ngờ lo lắng, phát hiện Ngưu trưởng lão hành sự càng lúc càng kỳ lạ, khiến hai người hoàn toàn không hiểu nổi.
Sở dĩ bọn họ lo lắng là bởi vì chuyện hai người tham gia vào chuyện dời nhân viên canh gác Cửu Lâu, người khác tưởng nhân viên canh gác Cửu Lâu được thay phiên gọi tới thẩm tra, nhưng chỉ có hai người là rõ ràng nhất, trong một thời gian ngắn tất cả nhân viên canh gác Cửu Lâu đều bị điều đi.

Đây là tính chất gì? Vô Lượng Quả từng xuất hiện qua cục diện không có người trông coi!
Lại thêm hai người biết bên trong Vô Lượng Viên còn có một Ngao Phong, có một Ngao Phong làm chứng giả giúp đỡ Ngưu trưởng lão, kết hợp với nguyên nhân kết quả trước sau thì không khó suy đoán có thể xảy ra chuyện gì, hai người suy nghĩ thôi cũng thấy sợ.
Nhưng kỳ lạ là mãi cho đến khi đi ra, Vô Lượng Quả mà hai người lo lắng đề phòng lại có thể không có việc gì, chẳng lẽ là do mình suy nghĩ quá nhiều?
Khi bầu trời tối đen, Ngưu Hữu Đạo lại lên tiếng bảo ba người khởi hành.
Khi rhía chân trời hửng sáng, từ phía xa có thể thấy được Hoang Trạch Tử Địa, Ngưu Hữu Đạo móc trong tay áo ra một tờ giấy và đưa cho Tần Quan:
“Chờ lát nữa, các ngươi trực tiếp đi tới nơi này, ở chỗ đánh dấu đó có Phi Cầm và thứ để điều khiển Phi Cầm, các ngươi lập tức lao tới địa điểm đánh dấu kế tiếp rồi chờ ta ở đó.
Tần Quan nhìn tờ giấy và phát hiện đó là bản địa đồ, nơi được đánh dấu trên bản đồ đều ở bên trong Hoang Trạch Tử Địa.
Côn Lâm Thụ vẫn im lặng, cứ đi theo là đúng rồi.
Kha Định Kiệt tới gần quan sát địa đồ một lát và không nhịn được hỏi:
“Trưởng lão, chúng ta đi tới đây làm gì vậy?
Ngưu Hữu Đạo:
“Chỉ cần để ý đi tới đó là được. Khi nên biết các ngươi tự nhiên sẽ biết, không nên hỏi nhiều. . . Đây cũng là vì tốt cho các ngươi thôi.
Hắn quay đầu nhìn về phía Côn Lâm Thụ:
“Ta đã hứa với Hỏa Phượng Hoàng sẽ phải bảo vệ ngươi an toàn ở bên trong Thánh cảnh.
Côn Lâm Thụ ngạc nhiên, không biết tại sao lúc này Ngưu Hữu Đạo lại đột nhiên nói lời như vậy.
Không phải hắn cho rằng Ngưu Hữu Đạo không nên nói như vậy, mà vào lúc này lại nói ra lời như vậy luôn khiến hắn có cảm giác là lạ.
Khi ba người đều đang suy nghĩ về sắp xếp của Ngưu Hữu Đạo, Hôi Sí Điêu đã tới gần ranh giới của Hoang Trạch Tử Địa, Ngưu Hữu Đạo lại

nói:
“Các ngươi đi trước, ta sẽ đi tìm các ngươi sau.
Dứt lời hắn lắc người và nhảy ra khỏi Hôi Sí Điêu, từ trên cao bay nhào xuống.
Ba người cùng thò đầu nhìn xuống, thấy Ngưu Hữu Đạo ẩn hiện hóa thành một chấm đen biến mất ở trong mặt đất mờ mịt.
“Đạo gia muốn làm gì vậy?
Côn Lâm Thụ chợt hỏi một câu, hắn vẫn đang suy nghĩ về lời Ngưu Hữu Đạo nói, chung quy cảm giác có chỗ nào đó không đúng.
Tần Quan thở dài:
“Trưởng lão hành sự thật sự khiến cho người ta không thể cân nhắc ra được, nên khó có thể nói được. Ngài an bài như vậy hắn có nguyên nhân, nói chung chúng ta cứ làm theo an bài của hắn là được.
“Ừ!
Kha Định Kiệt cũng gật đầu.
Côn Lâm Thụ vẫn có chút buồn bực, không biết mục đích chuyến đi của mình lần này là gì. Thật vất vả mới ra ngoài một lần, hình như cũng chỉ chạy tới chạy lui mà không làm gì cả. . .
Ngưu Hữu Đạo hạ xuống đỉnh một ngọn núi, bộ xương bắt mắt bị phong hóa vẫn còn. Đây là nơi Thái Thúc Sơn Thành bỏ mạng, Ngưu Hữu Đạo xem như đã từng tới đây nhiều lần.
Dưới núi đá cao chót vót có một động nhỏ, có thứ gì đó đang chớp động.
Ngưu Hữu Đạo tập trung nhìn qua. Đó chính là tộc trưởng của Hồ tộc Hắc Vân hóa nguyên hình.
Hắn cũng chỉ có hóa thành nguyên hình hồ ly có khả năng chui vào động nhỏ này.
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi bước đi tới bên cạnh vách đá, thấy Hắc Vân không dám chui ra thì có suy đoán hỏi:
“Sát thủ đã tới sao?
Hắc Vân ở trong động trả lời bằng tiếng người:
“Ngày hôm qua đã đến và vẫn nằm vùng ở xung quanh, tổng cộng có mười lăm người. Làm sao ngươi biết sẽ có người tới đây giết ngươi?
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười. Hắn cố ý dẫn tới thì làm sao có thể không biết được. Lần này hắn là từ bên chỗ Sa Như Lai xác nhận được có một

vài người đã có động tác sau đó mới từ Vấn Thiên thành xuất phát:
“Bây giờ chỉ vài lời không thể nói rõ được, ta sẽ chậm chậm giải thích sau. Ngươi đã bố trí tất cả theo kế hoạch của ta xong không?
Hắc Vân:
“Yên tâm, tất cả đều bố trí xong rồi. Vừa có động tĩnh thì Hồ tộc ta lập tức sẽ hưởng ứng. Chỉ cần ngươi có thể kiên trì được thì nhất định có thể đưa người tới giúp ngươi.
Ngưu Hữu Đạo:
“Được rồi. Vật tới tay chưa?
Vừa nói đến đây, Hắc Vân có chút hưng phấn:
“Đã nhận được tin tức, tối hôm qua đồ đã thành công tới tay và đang trên đường dưa về. Huynh đệ, ta đúng là phục ngươi, thứ được bao nhiêu người mơ ước không thể có lại bị ngươi lấy được đơn giản như vậy. Ta tâm phục khẩu phục rồi!
“Đơn giản à?
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả, nhưng trong lúc nguy hiểm cũng lười nói nhiều:
“Được rồi, tộc trưởng nịnh bợ ta ăn không tiêu đâu. Ta đã sắp xếp người đưa phi cầm tới địa điểm dự tính, bảo người ta nhanh mượn phi cầm đưa đồ về, để tránh đêm dài lắm mộng lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Chương 1699: Ngưu Hữu Đạo chết! (2)

Chương 1699: Ngưu Hữu Đạo chết! (2)
Hắc Vân:
“Ngươi yên tâm, tất cả đều bố trí dựa theo kế hoạch của ngươi rồi. Toàn bộ đều sẽ tuân theo, không dám có chỗ nào sơ suất đâu. Cẩn thận, có người đến.
Dứt lời, hắn liền trốn vào sâu trong động và không dám có động tĩnh gì.
Ngưu Hữu Đạo cũng phát hiện ra có tiếng xé gió do người bay đến, hắn lạnh lùng nhìn bốn phía, chỉ thấy dưới chân núi có một đám người vèo vèo bay qua. Cũng không nhiều không ít, chỉ mười lăm người áo đen bịt mặt, cả người từ trên xuống dưới thì ngoại trừ hai mắt, ngay cả hai tay cũng bịt kín.
Mười lăm người áo đen bịt mặt đã bao vây xung quanh đỉnh núi.
Ngưu Hữu Đạo tra xét xung quanh sau đó chậm rãi ra khỏi rìa núi đá cao chót vót:
“Người nào lén lén lút lút, giấu đầu giấu đuôi?
Tiếng khàn khàn của một người vang lên:
“Ngưu Hữu Đạo, chúng ta đợi đã lâu rồi.
Sáng sớm có gió nhẹ lành lạnh thổi qua, dưới ánh nắng chiếu xuống đầu Ngưu Hữu Đạo chăm chú nhìn về phía hắn:
“Bên trong Thánh cảnh lại còn có người giả thành hình dạng quỷ, lần này tới đây chắc chắn sẽ không có chuyện gì tốt lành. Xem ra là các ngươi tới giết ta rồi. Ai phái các ngươi tới? Ta đoán, lúc này ngoại trừ Đinh Vệ ra, chắc hẳn cũng sẽ không có người nào khác, người của Đinh Vệ ở bên ngoài cũng sẽ không tự mình đến đây. Huyền Diệu? Huyền Diệu đang ở đây sao?
Lời này vừa nói ra, trong mắt người có giọng khàn khàn lập tức lộ ra hung quang, phất tay quát:

“Ra tay!
Trong phút chốc, hơn mười người đồng thời tấn công đến, trong nháy mắt kiếm khí ngang dọc.
Keng! Một tia sáng lạnh lẽo được rút ra khỏi vỏ, Ngưu Hữu Đạo hóa thành bóng mờ chợt hiện xông ngược lên.
Đao quang kiếm ảnh, trong tiếng ầm ầm ầm, liên tiếp có hai người bịt mặt bị Ngưu Hữu Đạo đánh cho bay ngược ra, Ngưu Hữu Đạo thừa cơ cầm trường kiếm xông ra, lao ra khỏi đám người đang dây dưa bay loạn.
Người bịt mặt dẫn đầu đứng bên ngoài quan sát cuộc chiến hơi kinh sợ, phát hiện mình hình như đánh giá thấp thực lực của Ngưu Hữu Đạo, cuối cùng lại bị Ngưu Hữu Đạo lao ra khỏi vây quanh.
Đã bị Ngưu Hữu Đạo đọc ra cái tên đó khiến hắn đâm lao phải theo lao, một khi để cho Ngưu Hữu Đạo chạy thoát sẽ hậu quả khôn lường. Bởi vậy hắn không có khả năng buông tha, nhanh chóng lao tới, tự mình ra tay.
Ngưu Hữu Đạo xông ra khỏi vòng vây liền đứng ở trên vách núi và nhảy một cái, bay vút về phía Hoang Trạch Tử Địa dưới chân núi, rõ ràng một cây chẳng chống vững nhà, muốn chạy trốn.
Hơn mười sát thủ bay lên không trung lăng không đuổi theo, liên thủ phát ra kiếm khí dầy đặc đan xen vào nhau giống như tấm lưới bao chùm về phía Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo lăng không cuộn người, đánh ra chiêu Thái Ất Phân Quang Kiếm, kiếm quang giống như bông hoa sen nở rộ, phát ra gió mạnh sắc bén phá sát chiêu của địch. . .
Trong động nhỏ, con chồn đen chui ra và hóa thành hình người đi đến bên vách núi, hắn có chút nóng nảy khi nhìn thấy cuộc truy sát đầy nguy hiểm đáng sợ kia. Nhưng hắn lại không thể lộ mặt giúp đỡ, chỉ có thể trơ mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo một mình ứng phó. Hắn sốt ruột vung tay lên. Dưới chân núi lập tức có Kim Sí vỗ cánh đi xa. . .
Ngưu Hữu Đạo một đường chạy trốn phía trên mặt đầm lầy, giống như bị đuổi giết quá mức, rõ ràng có chút chật vật không chịu nổi. Hơn mười người sát thủ đuổi theo không dừng.
Lúc này, phía xa xuất hiện một đám người lăng không băng tới. Đó chính là đám người Yêu Hồ Tư truy đuổi yêu hồ đến đây.

Ngưu Hữu Đạo hình như phát hiện ra cứu tinh, vừa chạy vừa thi pháp và điên cuồng kêu lên:
“Ngưu Hữu Đạo ở đây, nhanh tới cứu ta!
Người của Yêu Hồ Tư đã phát hiện động tĩnh tranh đấu ở đây, nghe được tiếng hô thì tất cả thoáng ngẩn người ra, bất chợt bỏ qua việc truy sát yêu hồ mà nhanh chóng chạy tới.
Yêu Hồ Tư? Thích khách che mắt dẫn đầu vô cùng kinh ngạc. Hắn nhớ ra ngày hôm nay là ngày cuối cùng Yêu Hồ Tư tiễn trừ theo thông lệ, gặp phải cũng không có gì lạ. Chỉ là hắn không ngờ được bọn họ trở về sớm như vậy, mới sáng sớm đã trở lại rồi.
Dưới tình thế cấp bách, tốc độ của thích khách che mắt dẫn đầu cao nhất bay lên không trung, không để ý tới tấn công uy hiếp của Ngưu Hữu Đạo mà lăng không ném ra một tấm phù triện, chính là Thiên Kiếm Phù!
Thích khách dẫn đầu ở trong năng lượng khổng lồ của tấm phù triện, hai tay công kích liên tục tạo thành bóng mờ, mười hai đạo Thiên Kiếm Cương Ảnh bất chấp tất cả điên cuồng đánh xuống Ngưu Hữu Đạo phía dưới.
Má nó! Trong lòng Ngưu Hữu Đạo thầm mắng. Lại là đồ chơi này. Hắn cũng không dám dây dưa, dùng hết tất cả tu vi liên tục chớp hiện chạy trốn, hoảng hốt tránh những công kích liên tục tới.
Hắn đã có kinh nghiệm ứng phó với thứ này, biết nó có uy lực lớn tới mức nào nên không tránh không được.
Khi đối phương trút xuống Thiên Kiếm Cương Ảnh, lực công kích thật sự quá nhanh. Trong lúc vội vàng, dựa vào tốc độ của hắn thì căn bản không có cách nào tránh được hết. Bùn đất nổ tung và phóng lên cao. Hắn vội vàng chui về phía dưới đầm lầy với ý định mượn sức cản của đầm lầy đỡ đi một phần lực.
Có một vài thứ tránh cũng không thể tránh được, Ngưu Hữu Đạo trong đất bùn chỉ có thể giơ ngang kiếm cứng rắn đỡ lấy.
Tiếng ầm ầm chấn động trời cao, nước bùn dâng lên tận trời, thủ lĩnh sát thủ lướt qua không trung rồi hạ xuống nhìn chằm chằm vào mặt đất khép lại, lại nhìn đám người Yêu Hồ Tư nhanh chóng chạy tới. Hắn đã không thời gian lại phá đất để tiếp tục truy sát nữa. Yêu Hồ Tư người đông thế mạnh, một khi bị quấn lấy thì sẽ phiền toái lớn.

Hắn có thể cảm giác được Thiên Kiếm Phù của mình đã đánh trúng Ngưu Hữu Đạo, về phần có giết chết hay không thì hắn không biết, nhưng bây giờ hắn đã không để ý được nhiều như vậy nữa chỉ nói một tiếng:
“Đi!
Hơn mười bóng người lập tức nhanh chóng rời đi.
Khi đám người Yêu Hồ Tư chạy tới, một phần đuổi theo, một phần ở lại kiểm tra xung quanh, tìm kiếm Ngưu Hữu Đạo, thậm chí phái người lặn xuống dưới đất bùn để tìm kiếm.
Tất cả đều tận mắt nhìn thấy được Ngưu Hữu Đạo bị Thiên Kiếm Phù tấn công, đánh vào trong lòng đất chỗ này.
Sau đó, Chu Thiên Vũ chấp sự mới nhậm chức của Yêu Hồ Tư chạy tới, được biết Ngưu Hữu Đạo bị đuổi giết ở đây thì giật mình kinh ngạc, sai người tăng nhanh mức độ lục soát.
Sau một lúc, một người trong đất bùn xuất hiện và kêu lên:
“Chấp sự, tìm được rồi!
Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người kia ôm ngang một tượng đất trồi lên khỏi mặt đầm lầy. Tượng đất trên tay vẫn nắm chặt một thanh kiếm, phía sau tượng đất là máu tươi lẫn vào nước bùn nhỏ xuống tí tách, nhanh chóng nhuộm đỏ mặt đất.
Chu Thiên Vũ lắc mình lao đi, hai tay nhanh chóng lau mặt tượng đất và lộ ra gương mặt Ngưu Hữu Đạo.
“Chấp sự, tình hình không ổn.
Người ôm tượng đất khẩn trương kêu lên một tiếng.
Chu Thiên Vũ nhanh chóng thăm dò mạch đập của Ngưu Hữu Đạo, vẻ mặt kinh sợ. Chết, đã chết rồi, Ngưu Hữu Đạo đã chết rồi!
Đơn giản là không thể tưởng tượng nổi. Ít nhất trong giây lát hắn khó có thể tiếp nhận được. Hắn lại cẩn thận thi pháp kiểm tra toàn diện một lần. Không sai, không sai được, Ngưu Hữu Đạo thật sự đã chết!
Trò đùa này quá lớn rồi! Hầu kết lăn lộn, Chu Thiên Vũ nhanh chóng quay đầu sang hai bên và phẫn nộ quát:
“Có thấy rõ là ai làm không?
Mọi người lắc đầu:

“Không nhìn thấy rõ. Tất cả đều là thích khách che mắt, không ai lộ ra hình dáng.
Trên gương mặt Chu Thiên Vũ đầy vẻ lo lắng, dữ tợn nói:
“Lập tức điều động tất cả phi cầm cỡ lớn đi theo, bất chấp mọi giá phải đuổi theo cho ta, chết phải thấy thi thể, sống phải thấy người!
“Vâng!
Mọi người nhận lệnh và nhanh chóng làm theo điều mình cho là đúng.
“Chấp sự, có nên phái người đi tới địa điểm tập trung trước không. Có lẽ các huynh đệ khác có thể từ các con đường khác qua đây. Đến lúc đó không thấy được người của chúng ta. . .
Một nhân viên Yêu Hồ Tư vừa nhắc nhở một tiếng, lại bị Chu Thiên Vũ quay đầu gào một tiếng:
“Giờ đã là lúc nào nào còn không phân rõ nặng nhẹ như vậy?

Chương 1700: Giam lỏng

Chương 1700: Giam lỏng
Đối với hắn, chuyện này là chuyện lớn. Ngưu Hữu Đạo có thân phận gì chứ? Đó là đôn đốc kiểm tra nhận lệnh từ Thánh Tôn. Lúc này hắn chết ở Hoang Trạch Tử Địa mà không bắt được hung thủ, quay đầu căn bản sẽ không giải thích rõ được. Có người nào không biết Ngưu Hữu Đạo và Yêu Hồ Tư có thù oán?
Theo ý định ban đầu của hắn, Yêu Hồ Tư có một tai họa ngầm như Ngưu Hữu Đạo không phải là chuyện tốt, hắn cũng ước gì giết chết được Ngưu Hữu Đạo. Nhưng muốn giết chết cũng không phải chết kiểu này. Nếu giết chết cũng phải chuẩn bị sẵn sàng mới ra tay được, không thể để phiền phức tơi xuống trên đầu mình.
Thích khách che mắt ám sát Ngưu Hữu Đạo ở đâu không được, hết lần này tới lần khác lại chạy đến Hoang Trạch Tử Địa ám sát, điều này rõ ràng là muốn vu oan đến trên đầu yêu hồ.
Trước mắt, nhân viên Yêu Hồ Tư tham dự tiễn trừ nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo người bị giết ở đây, người của chín Đại Thánh Địa đều có mặt nên căn bản không lừa gạt được. Nhiều người nhìn thấy như vậy, trước đó lại không hề có sự chuẩn bị thì không có khả năng vu oan tới trên đầu yêu hồ được.
Rõ ràng, rõ ràng, bên trong Thánh cảnh có người đối đầu với ý chỉ của Cửu Thánh, ra tay giết nhân viên đôn đốc kiểm tra!
Thích khách xuất hiện ở đây còn che mặt nên bất kỳ người nào cũng có khả năng bị tình nghi, ai dám cam đoan không phải là người của Yêu Hồ Tư làm? Ở Hoang Trạch Tử Địa, Yêu Hồ Tư bị tình nghi lớn nhất!
Hậu quả thế nào, hắn cũng có thể nghĩ ra được. Nếu bắt không được thích khách để rửa sạch tình nghi cho bản thân, khi quay về đám người

bọn họ lập tức sẽ bị khống chế, không thể thoát được bị nghiêm hình thẩm vấn, có lẽ ngay cả mạng nhỏ cũng không bảo vệ nổi đâu!
Như vậy bảo hắn làm sao có thể không sốt ruột được chứ?
Nhưng sốt ruột thì sốt ruột nhưng hắn vẫn phải đối mặt với chuyện này.
Sau khi nổi giận, hắn lại trầm giọng nói:
“Hai người đi tới địa điểm gặp mặt trước, đợi đến khi các huynh đệ khác tới thì lập tức khống chế, không cho phép chạy loạn!
“Còn nữa, nhân viên Yêu Hồ Tư tham gia tiễn trừ ở các đường đều phải xác định rõ vị trí của mình trong lúc Ngưu Hữu Đạo gặp ám sát, phải nói rõ ràng, còn phải có nhân chứng.
Hắn xoay người lại chỉ về phía hiện trường:
“Cẩn thận lục soát, xem có thể tìm ra được bất kỳ chứng cứ liên quan đến nào thích khách không? Bất kỳ manh mối nào cũng không thể bỏ qua!
“Vâng!
Mọi người nhận lệnh và chấp hành làm theo, sắc mặt mỗi người đều nặng nề, bọn họ cũng dần dần ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.
Cửu Thánh đã nhấn mạnh, những người khác không có quyền xử trí chuyện sống chết của nhân viên đôn đốc kiểm tra, kết quả vẫn có người ra tay. Đây là tính chất thế nào chứ?
Mọi người mỗi người một việc.
Thi thể đầy nước bùn của Ngưu Hữu Đạo đã được đặt lên một đống đất trong đầm lầy. Chu Thiên Vũ đi tới và chậm rãi đứng bên cạnh kiểm tra thi thể, phát hiện phía sau lưng bị đánh thủng một lỗ to, máu chảy đầm đìa, rõ ràng là gặp phải uy lực tấn công rất lớn.
Căn cứ theo cách nói của người tận mắt nhìn thấy lại nhìn tình hình vết thương, Ngưu Hữu Đạo chắc đã bị uy lực của Thiên Kiếm Phù lấy mạng.
Rút ra bảo kiếm từ trong năm ngón tay nắm chặt của thi thể, Chu Thiên Vũ khép ngón tay lau vết bùn đất trên thân kiếm và chuyển cho người bên cạnh:
“Cất kỹ để sau còn làm rõ!
Người chết rõ ràng trong trạng thái chết không nhắm mắt. Chu Thiên Vũ nhìn và buông tiếng thở dài:

“Ngưu Hữu Đạo à Ngưu Hữu Đạo, ngươi coi như là thế hệ tuấn kiệt mà lại chết như vậy, khó tránh khỏi đáng tiếc. Nhưng nói đi thì phải có nói lại, ngươi đang yên đang lành lại chạy tới nơi này làm gì? Ngươi chết chỗ nào không được, làm gì phải chết ở trước mặt chúng ta? Ngươi trên trời có linh thiêng tốt nhất có thể phù hộ cho chúng ta bắt được hung thủ, như vậy cũng có thể rửa sạch oan khuất cho ngươi. Bằng không, sợ rằng chúng ta cũng bị ngươi hại thảm, ngươi đúng là ngay cả chết cũng không tha cho Yêu Hồ Tư chúng ta! Gặp ngươi, xem như ta bị xui xẻo rồi!
Hắn nói dứt lời liền đứng dậy và ngửa mặt lên trời thở dài:
“Đưa tin cho Vấn Thiên thành, báo chuyện này lên trên rồi thỉnh cầu Phiếu Miểu Các phối hợp bắt hung thủ!
Bọn họ tạm thời không thể bắt được hung thủ, tin tức sau đó truyền đến đã chứng minh, hung thủ rõ ràng có sự chuẩn bị trước nên nhanh chóng thoát thân rồi.
Thích khách an bài tiếp ứng từ lâu, trên đường đuổi tới, năm thích khách dùng phi cầm cỡ lớn nhanh chóng bay lên không. Đợi đến khi Yêu Hồ Tư điều động phi cầm chạy tới thì bọn họ đã sớm bỏ chạy không còn bóng dáng...
Nước bùn bắn lên. Trong một ngọn núi bên cạnh có hai người từ trong đầm lầy xuất hiện. Đó chính là Hắc Vân và Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo rất chật vật, quần áo rách nát, tóc tai bù xù, gương mặt trắng bệch, miệng mũi đều chảy máu, trong lòng hai bàn tay rách ra, bước chân lảo đảo, hoàn toàn dựa vào Hắc Vân đỡ, rõ ràng hắn bị thương không nhẹ.
Không có cách nào, mười hai đạo Thiên Kiếm Cương Ảnh đột nhiên điên cuồng đánh xuống, hắn không có cách nào tránh được tất cả nên đã bị đánh trúng.
Cũng may là hắn, may là có Càn Khôn Hóa Lực, may hắn không phải lần đầu tiên bị Thiên Kiếm Phù đánh trung nên biết khuyết điểm của nó và có đầy đủ kinh nghiệm nhất định để ứng phó, đổi lại thành người bình thường thì sợ rằng thật sự đã chết rồi.
Tất cả giới tu hành, luận về người có số lần bị Thiên Kiếm Phù công kích, chắc hẳn không có nhiều người có thể vượt qua hắn.

Thấy hắn ngay cả bước đi cũng không vững, khóe miệng còn có máu chảy ra, Hắc Vân không nhịn được thở dài:
“Ta nói để ta tới là được, bị thương thành như vậy cần gì phải tự mình qua chứ? Lẽ nào người còn không yên tâm về ta sao?
Nói thật, tận mắt thấy cảnh tượng Ngưu Hữu Đạo bị Thiên Kiếm Phù điên cuồng đánh, hắn là người đứng xem cũng vô cùng kinh sợ. Kết quả cuối cùng chứng minh người có thể đỡ được một đòn của lão tộc trưởng cũng không đơn giản.
Thật ra bản tahan Ngưu Hữu Đạo cũng hơi bất ngờ, không đoán được Huyền Diệu vì giết hắn mà cuối cùng không tiếc vận dụng Thiên Kiếm Phù có giá trị xa xỉ như vậy.
Cho dù loại bỏ tin tức tình báo do Sa Như Lai cung cấp, chỉ dựa vào Thiên Kiếm Phù, Ngưu Hữu Đạo đã có thể kết luận ở trong đám thích khách nhất định phải có Huyền Diệu!
Vì giết hắn mà không tiếc vận dụng Thiên Kiếm Phù, Huyền Diệu nhất định là phải đích thân đến để tận mắt nhìn thấy cái chết của hắn mới yên tâm!
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu:
“Không được, ta không đi không được. Bọn họ sẽ không tin tưởng ngươi, cộng thêm thân phận của ngươi mà tiếp xúc lâu sẽ bị bọn họ nhìn thấu và không đi theo ngươi đâu.
Thật ra hắn nói vậy cũng có lý, Hắc Vân lắc đầu và tiếp tục đỡ hắn.
Trên mặt đất có động tĩnh đã làm kinh động ba người trong rừng. Côn Lâm Thụ, Tần Quan và Kha Định Kiệt ẩn thân trong bên trong nhìn trộm ra, thấy Ngưu Hữu Đạo liền nhanh chóng lao ra nghênh đón.
“Đạo gia, ngươi làm sao vậy?
“Trưởng lão, ai đánh thương ngài?
Nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Ngưu Hữu Đạo, ba người giật mình kinh ngạc và hỏi thăm với giọng điệu cấp bách, cũng đỡ hắn từ trong tay của Hắc Vân.
“Không có việc gì, không chết được.
Ngưu Hữu Đạo yếu ớt xua tay, ra hiệu ba người không nên quá kinh ngạc.
“Ngươi là ai?

Tần Quan nhìn chằm chằm vào Hắc Vân với vẻ mặt cảnh giác và hỏi thăm:
“Ai đánh thương trưởng lão?
Điều này hình như là tự tìm lấy. . . khóe miệng Hắc Vân giật giật và hất cằm về phía Ngưu Hữu Đạo, ra hiệu cho bọn họ tự đi hỏi Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo yếu ớt nói:
“Được rồi, đều là người một nhà thôi nên không cần phải nhiều lời nữa. Sau này ta sẽ lại giải thích với các ngươi. Nơi đây không thích hợp ở lâu, có lẽ sẽ có người tới lục soát. Chúng ta phải lập tức rời đi!
Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Hắc Vân:
“Làm phiền ngươi dẫn đường!
Hắc Vân ra hiệu cho ba người chăm sóc cẩn thận Ngưu Hữu Đạo rồi bất chợt xoay người dẫn đường.

Chương 1701: La Lý La Sách (1)

Chương 1701 La Lý La Sách (1)
Côn Lâm Thụ cõng Ngưu Hữu Đạo ở trên thân, Tần Quan và Kha Định Kiệt bảo vệ ở hai bên và nhanh chóng theo Hắc Vân lăng không rời đi.
Trên đường đi, khi thì bay trên mặt đất, khi thì lặn xuống dưới đầm lầy đi, ba người thay phiên nhau cõng Ngưu Hữu Đạo, cuối cùng đã tới một chỗ Địa Cung chôn sâu dưới đầm lầy.
Những gì nhìn thấy trên đường đi đã làm cho ba người kinh ngạc không hiểu. Sau khi đến Địa Cung, tận mắt nhìn thấy được yêu hồ tập trung thành đàn chơi đùa vui vẻ, ba người càng kinh hãi không thôi.
Đây là xông vào sào huyệt của yêu hồ à? Nếu không phải Ngưu Hữu Đạo xua tay ra hiệu không có việc gì, bọn họ nhất định sẽ nghi ngờ ý định của Hắc Vân!
Trong vòng vây của mấy trưởng lão Hồ tộc tới đón tiếp, Ngưu Hữu Đạo được dưa tới một gian phòng yên tĩnh trong Địa Cung.
Hắc Vân ra hiệu Ngưu Hữu Đạo ngồi khoanh chân tĩnh tọa, mau chóng chữa thương. Ngưu Hữu Đạo lại xua tay nói không vội, rồi chỉ vào Hắc Vân và nói với ba người Côn Lâm Thụ:
“Vị này chính là tộc trưởng Hồ tộc “Hắc Vân!
“A!
Ba người sớm phát hiện có điểm không đúng vẫn không tránh được sự chấn động.
Ngưu Hữu Đạo:
“Không nên giật mình, ta và bọn họ vốn là một phe, tất cả đều là người một nhà. Các ngươi có thể yên tâm, ta ở đây rất an toàn, các ngươi cũng rất an toàn. Bọn họ sẽ không tổn thương tới các ngươi. Bây giờ sức lực của ta không đủ, không thể nói nhiều với các ngươi được. Các ngươi có

gì muốn biết, đợi ta lành vết thương rồi chậm rãi nói sau. Bây giờ ta chỉ hỏi các ngươi một câu, có tin ta hay không?
Ba người nhìn nhau, lúc này cũng không thể nói ra câu trả lời khác, bọn họ lần lượt trả lời:
“Tin tưởng!
Nhưng trong mắt bọn họ vẫn là vẻ kinh ngạc không hiểu khó có thể che giấu.
Ngưu Hữu Đạo yếu ớt nói:
“Được rồi! Vì tốt cho mọi người, ta phải tạm thời giam lỏng ba người các ngươi một thời gian, không cho các ngươi ra ngoài, các ngươi có thể tiếp nhận không?
Giam lỏng? Ba người ngơ ngác nhìn nhau. Đây là vấn đề khiến người ta rất khó trả lời.
Ngưu Hữu Đạo:
“Tộc trưởng, phong ấn pháp lực của ba người, ra tay đi!
Hắc Vân phất tay ra hiệu, mấy trưởng lão lập tức tiến lên và muốn ra tay chấp hành.
Ba người Côn Lâm Thụ theo bản năng dựa lưng vào nhau làm ra trạng thái phòng ngự, sao có thể dễ dàng bị kẻ không quen biết, còn là yêu hồ phong ấn pháp lực được!
Ngưu Hữu Đạo:
“Các ngươi muốn làm gì? Lời của ta không có tác dụng đúng không? Còn muốn ta tự mình ra tay sao?
“Trưởng lão. . .
Tần Quan khó xử nói một tiếng.
Ngưu Hữu Đạo:
“Lắm lời làm gì? Ngươi đấy, bắt đầu từ ngươi trước, tộc trưởng, ngươi tự mình ra tay đi.
Lúc này Hắc Vân đi tới trước mặt Tần Quan và cười hì hì nói:
“Huynh đệ, xin lỗi.
Hắn đột nhiên nhanh chóng ra tay, điểm mấy cái lên trên người Tần Quan để hạ cấm chế.
Tần Quan theo bản năng muốn phản kháng lại bị ánh mắt Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm vào, cuối cùng không dám phản kháng, pháp lực

lập tức bị quản chế.
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục điểm danh:
“Kha Định Kiệt, tự mình tiến lên.
Kha Định Kiệt được gọi thì lộ ra vẻ mặt khó xử, nhưng cuối cùng vẫn kiên trì chủ động tiến đến trước mặt Hắc Vân. Hắc Vân không khách sáo, nhanh chóng ra tay.
“Côn Lâm Thụ.
Ngưu Hữu Đạo suy yếu lại điểm danh.
Côn Lâm Thụ nhìm chằm chằm vào hắn, hai tay nắm lại nhưng không hề động đậy, mặc cho Hắc Vân tới gần và hạ cấm chế lên trên người.
Lúc Hắc Vân xuống tay với hắn hình như có chút quá đáng, Côn Lâm Thụ bị chỉ lực đâm tới lảo đảo lui về phía sau, trong miệng "Phụt" một tiếng mà phun ra máu. Rõ ràng bị đánh tới tổn thương.
“Côn huynh!
Tần Quan và Kha Định Kiệt vô cùng kinh ngạc, nhanh chóng tiến lên đỡ hắn. Kha Định Kiệt kinh sợ hỏi:
“Trưởng lão, đây là ý gì?
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên híp mắt, nhìn chằm chằm vào Hắc Vân chậm rãi nói:
“Ta vừa bảo đảm với bọn họ, nói các ngươi sẽ không làm bọn họ bị tổn thương thì tộc trưởng lập tức cho ta xem sắc mặt, chẳng lẽ ngươi cho rằng vật tới tay là có thể bắt nạt ta đang bị thương không thể tránh được sao?
Hắc Vân:
“Nhân loại các ngươi có câu nói rất hay, giết người thì phải đền mạng!
Ngưu Hữu Đạo đang không đủ sức lực, người thả lỏng xuống, phản ứng trong đầu cũng thật sự chậm chạp. Khi nghe được lời ấy, hắn lập tức hiểu rõ ý của Hắc Vân.
Vì sao Tần Quan và Kha Định Kiệt không bị thương? Chỉ vì trước kia khi Côn Lâm Thụ rèn luyện ở trong Hoang Trạch Tử Địa đã giết không ít Hồ tộc, nhất là công pháp của Côn Lâm Thụ có phần đáng chú ý nên bị Hồ tộc nhớ kỹ, hoặc nói là mang thù!
Ngưu Hữu Đạo cố lấy lại tinh thần nói:

“Giết người thì đền mạng! Nói vậy không sai, thật sự có vài thời điểm có thể ngoại lệ, có một số việc không thể xếp pháp lý lên đầu, không có cách nào chấp hành nghiêm ngặt. Ví dụ như tộc trưởng ngươi cũng từng giết không ít tu sĩ nhân loại, theo lý lại phải làm như thế nào? Có một số việc nói đến ân oán trên đầu, nên tha được thì tha!
Hắc Vân:
“Bản thân ta là tộc trưởng của Hồ tộc, phải cho những Hồ tộc đã chết một câu trả lời!
Ngưu Hữu Đạo ha ha:
“Thật không?
Sắc mặt Hắc Vân trầm xuống:
“Ngươi cảm thấy ta đang nói đùa sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Chẳng lẽ không phải đang nói đùa sao?
Hắc Vân hơi tức giận:
“Ngươi nghĩ rằng ta không dám giết hắn à?
Ngưu Hữu Đạo:
“Dám! Ngươi có gì không dám chứ? Hắn rơi vào trên tay của ngươi lại giơ tay chịu trói, bây giờ ta bị trọng thương cũng không ngăn cản được ngươi, giết hắn hay không còn không phải là chuyện ngươi giơ ngón tay thôi sao? Hắc Vân, ngươi có thể giết hắn cho Hồ tộc một câu trả lời, nhưng ngươi giết người của ta ở ngay trước mặt ta. . . Người chết đã qua, người sống còn ở trước mặt, có phải ngươi cũng nên cho ta một câu trả lời trước hay không?
Hắc Vân:
“Ta nói rồi, giết người thì đền mạng! Ta nói rõ với ngươi trước khi giết hắn chính là muốn cho ngươi một lời giải thích trước, chính là nể mặt mọi người hợp tác đã lâu!
Ngưu Hữu Đạo:
“Thật hay cho câu giết người thì đền mạng! Được lắm, giết người thì đền mạng có đúng không? Tuyệt đối đừng chỉ nói suông cho dễ nghe, phải làm được mới tốt. Trước không nói tới người khác, nếu nói giết người của Hồ tộc nhiều nhất, ta phải nói là Cửu Thánh, Hồ tộc cũng sẽ không phủ nhận chứ? Ngươi đường đường là tộc trưởng của Hồ tộc mà

trơ mắt nhìn Cửu Thánh tàn sát rất nhiều Hồ tộc, có thể có can đảm bắt bọn họ đền mạng sao? Nếu ngươi có thể bắt bọn họ đền mạng, vậy huynh đệ của ta sẽ mặc cho ngươi xử trí! Nếu làm không được thì thành thật lấy đại cục làm đầu, đừng ở trước mặt ta nói cái gì giết người thì đền mạng để được trút giận nhất thời đi!

Được nghe lời ấy, Hắc Vân cảm giác bị nói không có chỗ dung thân, thẹn quá thành giận.

Nhưng người ta nói không sai. Cửu Thánh giết rất nhiều Hồ tộc, hắn làm tộc trưởng của Hồ tộc quả thật không có cách nào làm gì được Cửu Thánh, bị nói tới không lời nào để chống đỡ.

Ngưu Hữu Đạo tiếp tục nói:

“Hắn nghe lệnh của ta mới giơ tay chịu trói và không có bất kỳ hành động phản kháng nào. Lúc này, ngươi lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn thì tính là bản lĩnh gì? Đường đường là tộc trưởng của Hồ tộc lại chỉ có chút bản lĩnh như vậy thôi sao? Cũng chỉ có thể làm vài chuyện lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn à? Lòng dạ như vậy, thủ đoạn hẹp hòi như vậy, cũng khó trách Hồ tộc ở trên tay ngươi lại không gượng dậy nổi, chỉ có thể sống vật vờ ở Hoang Trạch Tử Địa này! Ngươi muốn giết hắn, ta không ngăn cản ngươi, ngươi có bản lĩnh bỏ cấm chế cho hắn, có bản lĩnh ra ngoài đường đường chính chính đánh với hắn một trận!

“Dưới tình huống ta không đồng ý mà ngươi dám mượn tay ta giết người của ta, đây cũng tính là người đường đường làm tộc trưởng của Hồ tộc lấy lại công bằng cho tộc nhân sao? Ngươi muốn dát vàng lên mặt mình cho mình thoải mái sao? Dán lên, mặt cũng ngượng đỏ mà thôi! Bất luận là Hồ tộc sống sót, hay là Hồ tộc đã chết đều sẽ khinh thường ngươi!

Chương 1702: La Lý La Sách (2)

Chương 1702 La Lý La Sách (2)
“Ngươi có bản lĩnh tháo cấm chế cho hắn, có bản lĩnh thả hắn ra ngoài, nếu như ngươi có thể đường đường chính chính giết chết hắn, ta tuyệt đối không nói thêm lời nào!
Nói một lát hắn lại ho khan một cái, rên lên một tiếng, trong miệng sặc ra máu làm Tần Quan và Kha Định Kiệt lo lắng.
Ngưu Hữu Đạo thở dốc một hồi nhưng không dám dễ dàng buông tha. Cho dù không thể thuyết phục được Hồ tộc buông tha xuống tay với Côn Lâm Thụ, hắn cũng muốn cố gắng hết sức tranh thủ một đường sống cho Côn Lâm Thụ. Chuyện hắn nghiêm túc hứa thì sẽ nhất định làm hết sức. Cho dù là bảo Hồ tộc thả Côn Lâm Thụ ra ngoài tới quyết đấu một trận công bằng, dựa vào Thiên Hỏa Vô Cực Thuật của Côn Lâm Thụ, những Hủ Thi Đằng rất khó vây khốn được Côn Lâm Thụ, cho dù Côn Lâm Thụ đánh không thắng cũng rất có hi vọng thoát thân.
Ngưu Hữu Đạo thở hổn hển tiếp tục nói:
“Người là do ta dẫn đến, cũng là ta bảo hắn giơ tay chịu trói, lúc này ngươi giết chết hắn lại chẳng khác nào ta giết chết hắn! Hắc Vân, ngươi dám giết hắn, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi! Trừ khi ngươi cũng giết luôn cả ta, bằng không ta bảo đảm sẽ có rất nhiều Hồ tộc chôn cùng với hắn!
Hắc Vân tức giận nói:
“Ngưu Hữu Đạo, ngươi đã như vậy còn dám uy hiếp ta sao?
Hắn nghiêng đầu liếc nhìn về phía Côn Lâm Thụ, năm trảo dần dần ngưng tụ.
Ngưu Hữu Đạo vội la lên:
“Có biết vì sao ta chưa bao giờ nói với các ngươi về chuyện phân phối Hồ Tiên Quả không? Có biết vì sao ta không lo lắng chia chuyện Hồ

Tiên Quả không đều? Có biết vì sao ta tin tưởng các ngươi như vậy, dám để cho tất cả Hồ Tiên Quả rơi vào trên tay các ngươi không?
Lời này vừa nói ra liền khiến tay Hắc Vân cứng đờ. Vhắc tới vấn đề này, thật sự làm cho hắn có chút nghi ngờ, dần dần quay đầu lại nhìn.
“Khụ khụ. . .
Ngưu Hữu Đạo ho khan và lại sặc ra một búng máu, không để ý tới máu tươi từ khóe miệng mình nhỏ xuống tí tách, hắn vẫn cố lấy tinh thần nói:
“Mười hai viên Hồ Tiên Quả, cho dù cho các ngươi Hồ tộc tất cả thì thế nào? Đối với Hồ tộc, không phải là tăng thêm mười hai có thể biến hóa thành người thôi sao? Tối đa cũng chỉ làm cho lão tộc trưởng khôi phục, có thể thay đổi được số phận của Hồ tộc sao? Năm đó người của Hồ tộc có thể biến hóa nhiều tới mức nào, kết quả chống lại Cửu Thánh thì thế nào?
“Cho tu sĩ nhân loại lại khác, pháp lực và tu vi tự có tiến triển, cơ thể đúc lại còn mạnh hơn, có thể đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh và đạt được tu vi càng cường đại hơn.
“Đưa Hồ Tiên Quả cho các ngươi không có tác dụng gì, đưa tất cả cho các ngươi thì các ngươi cũng không thay đổi được số phận của Hồ tộc, ngược lại sẽ làm cho Hồ tộc chết càng nhiều hơn. Hàng năm hàng triệu Hồ tộc vẫn sẽ chết thảm. Trong lúc hắn không biết rõ tình hình mà ngộ sát Hồ tộc, so với số phận Hồ tộc khó có thể thay đổi thì tính là gì?
“Các ngươi hiểu rõ ràng hơn bất kỳ người nào khác, muốn loại bỏ Cửu Thánh thì cần phải mượn lực lượng của tu sĩ nhân loại. Cho nên năm đó lão tộc trưởng không tiếc mạo hiểm đi tới nhân gian, sở dĩ Hồ tộc năm đó không tiếc trả giá đưa lão tộc trưởng đi nhân gian là vì hi vọng tìm được giúp đỡ để thay đổi vận mệnh bi thảm của Hồ tộc! Lão tộc trưởng không tiếc móc đi con mắt trên trán của mình cũng muốn đứng ở bên phía Hồ tộc là vì cái gì? Đây là trách nhiệm mà lão tộc trưởng phải gánh vác, cũng là trách nhiệm mà Hắc Vân ngươi bây giờ gánh vác!
“Nhưng năm đó lão tộc trưởng quá ngây thơ mới tin nhầm người khác, hậu quả thế nào? Vẫn bị Hồ tộc các ngươi xem là cái giá để không còn dễ dàng tin tưởng người ngoài tộc nữa!
“Cho dù các ngươi giết chúng ta, lại coi như các ngươi đưa Hồ Tiên Quả cho những người khác, cho dù những người khác đạt được thành tựu, kết

quả cuối cùng có thể thế nào? Cho dù những người này đẩy ngã được Cửu Thánh, ngươi dám cam đoan những người này nhất định sẽ tha thứ cho Hồ tộc tồn tại sao? Ngươi có nắm chắc không? Có lẽ khổ tâm chịu đựng nhưng quay một vòng, vận mệnh bi thảm của Hồ tộc vẫn phải tái diễn?

“Mà ta thì khác, sư phụ ta là ai, cho đến tận lúc này ta đã làm gì, làm được gì, các ngươi đều hiểu rõ! Lẽ nào ta không thể đáng tin hơn những người khác sao? Lẽ nào các ngươi cảm thấy những người khác có thể có năng lực, làm được tốt hơn ta sao? Có thể khiến cho các ngươi càng yên tâm hơn ta sao?

“Bản thân ngươi là tộc trưởng của Hồ tộc, chỉ để ý tới tức giận nhất thời mà không tính toán tới hàng nghìn hàng vạn Hồ tộc. Ngươi làm tộc trưởng của Hồ tộc như vậy có thể tính là xứng với chức vụ hay không? Ngươi không làm thất vọng với những gì lão tộc trưởng giao phó sao? Ngươi có hỏi qua ý kiến của lão tộc trưởng chưa?

Nếu có thể làm cho lão tộc trưởng Ngân Cơ tỉnh lại, hắn nắm chắc có thể thuyết phục được Ngân Cơ, bởi vì La Phương Phỉ là nữ nhi của Ngân Cơ!

“Rất nhiều chuyện lúc đó hắn cũng không biết rõ tình hình, cho tới bây giờ cũng không hiểu rõ tình hình, hành vi của hắn lúc đó hoàn toàn là bởi vì lập trường, lại giống như ngay từ lúc đầu ngươi muốn giết ta vậy, nếu không phải ta chống đỡ được thì ngươi sẽ không nương tay, sai không phải là tại hắn!

“Cho nên ta bảo vệ hắn là bởi vì ta đã hứa với thê tử của hắn sẽ bảo vệ hắn an toàn ở bên trong Thánh cảnh!

“Ta muốn làm gì, hành vi của ta thế nào các ngươi cũng biết. Ta đang đối đầu với Cửu Thánh. Hắn là người của ta, hắn chắc chắn sẽ đi theo ta! Hồ tộc các ngươi đã chứng kiến qua thực lực của hắn, sau này hắn sẽ đi theo ta đối đầu với Cửu Thánh. Tương lai hắn sẽ vì mình, cũng vì thay đổi số phận của Hồ tộc mà phải đánh cược tính mạng đi chém giết vì Hồ tộc! Nhiều người có thực lực đối đầu với Cửu Thánh không tốt sao? Cho dù là lập công chuộc tội, Hồ tộc cũng phải cho hắn một cơ hội!

“Giết chết hắn, người của ta ở bên ngoài sẽ có ý kiến, đầu tiên là thê tử của hắn sẽ không bỏ qua cho Hồ tộc, ngươi bảo ta làm thế nào tập trung

lòng người để chống lại Cửu Thánh đây?
“Tộc trưởng đã tổn thương hắn, coi như đã trút được cơn giận, đã trừng phạt hắn. về tình về lý cũng coi như lấy lại công bằng. Nể tình Hồ tộc đã chết đi, ta cũng không tiện nói gì cho hắn nữa.
Một đám trưởng lão Hồ tộc ngơ ngác nhìn nhau, tất cả đều nhìn về phía Hắc Vân xem hắn phản ứng thế nào.
Liếc nhìn năm trảo của Hắc Vân dần dần thả lỏng, Ngưu Hữu Đạo thở hắt ra một hơi:
“Tộc trưởng là người hiểu lí lẽ, ta tin tưởng chắc chắn sẽ suy nghĩ cho đại cục của Hồ tộc. Khụ khụ. . .
Hắn lại ho ra một búng máu, khí tức đã rất hỗn loạn nhưng vẫn cứng rắn chống đỡ.
Côn Lâm Thụ che ngực nhìn máu tươi bên khóe miệng Ngưu Hữu Đạo nhỏ xuống, vẻ mặt phức tạp khác thường lại xúc động, miệng mím lại.
Hắn không cho rằng mình có tác dụng lớn như lời Ngưu Hữu Đạo nói, hắn biết Ngưu Hữu Đạo đang cố kéo thân thể trọng thương để liều mạng bảo vệ mình.
Bây giờ, hắn đại khái đã hiểu được câu Ngưu Hữu Đạo đã nói với hắn trước đó: Ta đã hứa với Hỏa Phượng Hoàng bảo vệ ngươi an toàn ở bên trong Thánh cảnh!
Hồ Tiên Quả? Mười hai Hồ Tiên Quả? Vô Lượng Quả? Cũng là mười hai Vô Lượng Quả sao? Tần Quan và Kha Định Kiệt khiếp sợ tới mức ngây người, không biết có phải như mình nghe được không? Thứ Ngưu trưởng lão nhắc tới là Vô Lượng Quả đang ở bên này sao?
Bọn họ liên tưởng đến một loạt hành động khác thường của Ngưu trưởng lão ở bên trong Vô Lượng Viên.
Đương nhiên, bọn họ cũng hiểu rõ vì sao Ngưu trưởng lão trước đây không để bọn họ ra tay với Hồ tộc.
Vẻ mặt Hắc Vân chán ngấy, ngẩng đầu nhìn đá trên trần gian phòng và chợt nói ra một câu thay đổi đề tài:
“Người truy sát ngươi chỉ thấy một mình ngươi, nhưng không thấy ba người hắn. Bây giờ ba người hắn cũng không xuất hiện, vậy phải ăn nói thế nào với bên Phiếu Miểu Các? Tất cả sẽ chỉ làm cho bên kia sinh nghi thôi!

Chương 1703: Chấn động (1)

Chương 1703: Chấn động (1)
Ngưu Hữu Đạo cười và lắc đầu, ý khí thế toàn thân thả lỏng và lại trở nên yếu ớt nói:
“Ngươi quá lo lắng rồi, chuyện này không cần phải giải thích! Ngay cả ta cũng bị giết, ba người bọn họ không thấy chẳng lẽ không phải là chuyện rất bình thường sao? Chỉ cần bọn họ không lộ diện, dĩ nhiên cũng đã gặp chuyện không may. Bọn họ thích điều tra thế nào thì điều tra, cần ngươi tới quan tâm giúp bọn họ sao?
Bị giết? Ba người Tần Quan không hiểu hắn nói vậy là có ý gì.
Hắc Vân liếc mắt nhìn hắn, giọng điệu khó chịu nói:
“Ngươi còn không tranh thủ dưỡng thương, cho dù ta không giết ngươi, sợ rằng cũng không khác gì đâu. Lắm lời, tranh thủ dưỡng thương đi!
Hắn dứt lời liền phất tay áo rời đi, vẻ mặt không thoải mái lắm.
Mấy vị trưởng lão cũng lần lượt ra ngoài.
“Sao rồi?
Tần Quan hỏi Côn Lâm Thụ bị thương.
Côn Lâm Thụ lặng lẽ lắc đầu. Ba người cùng tiến đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo, trên mặt lộ ra vẻ ân cần.
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi nhắm mắt, hai tay ép khí về phía đan điền:
“Ta sắp không chịu nổi nữa rồi, có lời gì chờ sau lại nói.
Ba người nhìn nhau và không dám quấy rầy nữa, nhưng những lời vừa rồi đã đủ cho bọn họ tiêu hóa rất lâu.
“Quản sự, người của bảy phái đã trở về.
Trong Vấn Thiên Thành, một nhân viên Phiếu Miểu Các bước nhanh vào trong Trung Xu Đường, bẩm báo với Hoàng Ban đang ngồi sau bàn đọc sách.
Hoàng Ban cũng không ngẩng đầu lên:

“Cùng nhau trở về sao? Tin tức từ các nơi bọn họ dừng chân trên đường đã nói bọn họ sớm trở lại, sao bây giờ mới về. Đi hỏi rõ xem bọn họ đã làm gì để còn báo rõ lên trên!
Thủ hạ trả lời:
“Quản sự, sợ rằng không có cách nào hỏi được. Bọn họ trở lại thì lập tức liên lạc với người của Vô Song Thánh Địa. Bây giờ người Vô Song Thánh Địa ở trong Vấn Thiên Thành đang nhanh chóng tập trung, cũng bảo vệ nhân viên của bảy phái ở bên phía Vô Song Đường. Thuộc hạ lấy lý do đòi lại tọa kỵ, muốn tiếp cận cũng không được. Vô Song Đường bên kia nói thẳng, tạm thời không trả lại tọa kỵ.
Hoàng Ban cuối cùng ngẩng đầu, nghi ngờ nói:
“Người Vô Song Thánh Địa tập trung lại che chở cho bọn họ à? Xảy ra chuyện gì vậy?
Thủ hạ đáp lại:
“Không biết, thoạt nhìn như gặp phải kẻ địch lớn, nghiêm cấm bất kỳ kẻ nào tùy ý tới gần. Thuộc hạ cũng buồn bực không biết chuyện gì xảy ra.
Hoàng Ban xếp lại tập tài liệu và nhanh chóng đứng dậy:
“Đi, chúng ta đi xem thử.
Hai người ra cửa và gọi thêm mấy người theo cùng, đi thẳng đến Vô Song Đường trong Vấn Thiên Thành, kết quả bọn họ vừa tới cửa đã bị cản lại, căn bản không cho Hoàng Ban gặp người của bảy phái.
Hoàng Ban lấy ra thân phận của người trấn thủ Vấn Thiên Thành cũng vô dụng, ngay cả lấy ra Đinh Vệ nói chuyện cũng chẳng ích gì. Đối phương nói rõ đây là ý của Lữ Vô Song khiến Hoàng Ban không thể làm được gì.
Khi hắn hỏi phát sinh chuyện gì thì đối phương lại không nói.
Không gặp được người của bảy phái nên không biết đã phát sinh chuyện gì, vẻ mặt Hoàng Ban buồn bực rời đi, trên đường chợt hỏi:
“Người của Tử Kim Động cũng ở bên trong?
Thủ hạ quay về:
“Không, trong số những người trở về không có nhóm người của Ngưu Hữu Đạo.
Trở lại trong Trung Xu Đường, Hoàng Ban sai người đi mời Huyền Diệu qua. Hắn cùng Huyền Diệu là tâm phúc của Đinh Vệ nên tính tìm Huyền

Diệu để thương lượng xem có thêm ý kiến gì không.
Nào ngờ phía dưới báo Huyền Diệu còn chưa trở lại.
Do dự một lúc, Hoàng Ban không thể làm gì khác hơn là tự mình quyết định, sai người đưa tin cho Đinh Vệ, đem tình huống của bên này báo cho biết.
Đồng thời lệnh cho người của người của Đại Nguyên Thánh Địa âm thầm theo dõi động tĩnh của người Vô Song Thánh Địa bên kia. Theo tin tức báo về, ăn uống ngủ nghỉ của nhân viên bảy phái đã bị người Vô Song Thánh Địa khống chế nghiêm ngặt, xem tình hình rõ ràng là sợ có người sẽ ra tay đối với người của bảy phái.
Tới gần chạng vạng tối, Yêu Hồ Tư đưa tin đến, Hoàng Ban vừa xem tin tức gửi tới thì vô cùng khiếp sợ. Ngưu Hữu Đạo bị ám sát! Ngưu Hữu Đạo lại có thể chết rồi?
Cửu Thánh ra lệnh quyền lớn sinh sát đối với các nhân viên đôn đốc kiểm tra thuộc về chín Đại Thánh Địa, bất kỳ người nào chưa được phép thì không được tự tiện động tới. Bây giờ Ngưu Hữu Đạo nhận lệnh của các thánh tới đôn đốc kiểm tra lại có thể bị thích khách che mắt ám sát ở trước mắt bao nhiêu người!
Hơn nữa còn là bên trong Thánh cảnh, lại ngang nhiên ám sát ở bên trong Thánh cảnh của Cửu Thánh!
Hoàng Ban cầm tin tức xem đi xem lại nhiều lần xác nhận, hầu kết lăn lộn, vẻ mặt tương đối khó coi, trong miệng thì thầm:
“Sao có thể như vậy được? Người kia giả dối như vậy, làm sao có thể dễ dàng bị người ám sát được? Ai làm. . .
Liên tưởng đến động tĩnh của nhân viên Vô Song Thánh Địa, lẽ nào bên kia đã biết tin rồi?
Nhưng nhìn kỹ thời gian liên lạc với lúc chuyện xảy ra trên tin tức đưa đưa, theo lý thuyết Vô Song Thánh Địa không có khả năng biết trước tình hình mới đúng!
Đây không phải là chuyện nhỏ, Hoàng Ban ngồi không yên lại dẫn người đi thẳng đến Vô Song Đường, nhưng vẫn không vào được.
Hoàng Ban tức giận, sai người mời chấp sự của Vô Song Đường ra gặp và đưa tin tức do Yêu Hồ Tư gử tới cho đối phương xem.

Sau khi chấp sự của Vô Song Đường xem xong cũng chấn động, ngẩng đầu lên nói:
“Sao có thể như vậy được?
Hoàng Ban trầm giọng nói:
“Ngươi hỏi ta? Ta còn muốn hỏi ngươi. . .
Hắn giơ tay lên chỉ về phía trong viện:
“Có phải có liên quan đến chuyện này không?
Chấp sự của Vô Song Đường lắc đầu:
“Không phải, đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau!
Hoàng Ban:
“Lần này, nhân viên đôn đốc kiểm tra của tám phái đều ra ngoài, trước đó bọn họ không nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo, bọn họ có đi cùng với Ngưu Hữu Đạo?
Chấp sự của Vô Song Đường do dự một lát, gật đầu nói:
“Trước đó hình như là ở cùng một chỗ.
Hoàng Ban:
“Khi bọn họ ở cùng một chỗ đã làm gì?
Chấp sự của Vô Song Đường lắc đầu:
“Ta không rõ lắm, bọn họ truyền pháp chỉ của Vô Song Thánh Tôn, không cho chúng ta hỏi thăm quá nhiều. Chúng ta chỉ tuân theo thánh lệnh bảo vệ bọn họ!
Hoàng Ban:
“Bây giờ ta muốn thấy bọn họ.
Lúc này, chấp sự của Vô Song Đường phản đối:
“Không được! Ngay cả Ngưu Hữu Đạo cũng bị người giết, nếu bọn họ xảy ra chuyện gì thì ta không có cách nào ăn nói được với Thánh Tôn!
Mặt Hoàng Ban lộ vẻ giận dữ:
“Bây giờ ta muốn làm rõ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì để đúng lúc điều tra truy tìm hung thủ. Ngay cả tình huống gì cũng không biết, chẳng lẽ còn muốn ngồi chờ hung thủ tiêu tất cả manh mối sao? Cho dù ngươi đề phòng chúng ta, lẽ nào chúng ta còn có thể ra tay với bọn họ ở trước mắt bao nhiêu người sao?
Nói hắn nói có lý, sau khi do dự hết lần này đến lần khác, chấp sự của Vô Song Đường chỉ cho phép một mình Hoàng Ban vào trong, những

người còn lại đều bị cản ở ngoài cửa, hỏi tình hình cũng không cần cả một đám người xông vào làm gì!
Nhân viên của bảy phái được gọi tới, Hoàng Ban nói ra tình hình và hỏi có chuyện gì xảy ra.
Nhân viên của bảy phái chấn động. Ngưu Hữu Đạo bị ám sát và chết rồi sao?
Trong giây lát mọi người khó có thể tiếp nhận được hiện thực này, ngược lại không phải bọn họ thương tiếc Ngưu Hữu Đạo, cảm thấy hắn bị chết là đáng tiếc, mà bọn họ đều lĩnh giáo qua Ngưu Hữu Đạo khó đối phó thế nào, người có thủ đoạn không tầm thường lại khó dây dưa mà chết như vậy?
Bảy phái trưởng lão trao đổi ánh mắt với nhau, bọn họ đều ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này không giống như đám người Hoàng Ban đã tưởng.
Sau khi ra khỏi Vô Lượng Viên, Ngưu Hữu Đạo từng nói chuyện này liên lụy tới những người không thể coi thường được, cố ý bảo mọi người tách ra, đi theo những con đường khác nhau để quay về, nói rõ là sợ sẽ xảy ra chuyện. Hiển nhiên hắn sợ mọi người tập trung lại một chỗ cũng khó ngăn cản được lực lượng của người giật dây phía sau.
Bây giờ quả nhiên đã gặp chuyện không may, hơn nữa kẻ gặp chuyện không may còn là bản thân Ngưu Hữu Đạo chịu trách nhiệm điều tra vụ án, đây rõ ràng là muốn giết người diệt khẩu!

Chương 1704: Chấn động (2)

Chương 1704: Chấn động (2)
Có thể nắm bắt được chính xác hướng đi của Ngưu Hữu Đạo, có thể giết Ngưu Hữu Đạo, dám ra tay với nhân viên đôn đốc kiểm tra nhận lệnh của Thánh Tôn ở ngay bên trong Thánh cảnh, có thể thấy được nước trong này sâu không tầm thường!
Bởi vì điều này hình như đã chứng thực lời Ngưu Hữu Đạo nói, không thể coi thường được người liên lụy tới, có thể thấy được Ngưu Hữu Đạo đã thật sự uy hiếp đến nhân vật lợi hại gì.
Không tiếc quyết đoán, trực tiếp phát sát thủ lại một lần hành động khiến Ngưu Hữu Đạo bị mất mạng. Rốt cuộc là ai? Người của bảy phái vừa suy nghĩ đã thấy khiếp sợ tới cực độ!
Thấy một nhóm người không nói gì, Hoàng Ban trầm giọng nói:
“Vì sao không nói gì? Nếu trước đó các ngươi ở cùng với Ngưu Hữu Đạo, vì sao không trở về cùng nhau?
Thái Thúc Sơn Hải do dự nói:
“Chẳng lẽ Hoàng quản sự không biết chúng ta đi đâu sao?
Hoàng Ban tức giận nói:
“Các ngươi báo hướng đi lên trên chỉ là đi ngang qua, sau đó đi đâu chỉ có chính các ngươi hiểu rõ. Ta hỏi ngươi, ngươi ngược lại hỏi ta sao? Nếu ta biết còn cần phải hỏi các ngươi à? Ta nói cho các ngươi biết, chuyện này không thể coi thường được, nếu không điều tra rõ ràng thì các ngươi cũng không thoát được tình nghi!
Thái Thúc Sơn Hải:
“Hoàng quản sự, không phải chúng ta không muốn nói. Nếu các ngươi không biết, vậy đã nói rõ là Vô Song Thánh Tôn phong tỏa tin tức, lúc đó chúng ta từng gặp mặt Vô Song Thánh Tôn, chuyện liên lụy tới rất

nhiều người không thể coi thường được. Nếu không có Thánh Tôn lên tiếng, chúng ta không dám tùy ý để lộ tin tức!
“Ngươi. . .
Hoàng Ban phất tay tức giận nói:
“Các ngươi có biết không, nếu không biết tình hình thì Phiếu Miểu Các lại không có cách nào đúng lúc điều tra truy tìm hung thủ, sẽ để cho hung thủ có cơ hội hủy manh mối!
Trưởng lão Vạn Thú môn An Thủ Quý:
“Những lời Hoàng quản sự nói, chúng ta đều hiểu, nhưng nếu không có Thánh Tôn lên tiếng về chuyện này, chúng ta thật sự không dám để lộ tin tức, bằng không chúng ta không chịu nổi trách nhiệm đâu!
“Ha ha. . .
Hoàng Ban cười lạnh nhưng cũng không thể làm được gì, cuối cùng phất tay áo rời đi.
Sau khi những người ngoài đã rời đi, nhân viên của bảy phái ở lại bên trong đình viện ngơ ngác nhìn nhau.
“Ngưu Hữu Đạo chết rồi? Làm sao có thể chết được chứ?
Mai Trường Hồng “trưởng lão Huyết Thần Điện buồn bực:
“Tên kia 'cáo già' như vậy, nghe nói trước đây còn cứu muội muội của Thương Triều Tông, lúc bị một đám cao thủ của ba phái lớn nước Triệu bao vây tấn công, vẫn có rất nhiều Túc lão tham dự cũng không thể giết chết được hắn, hắn có thể bị người ta giết dễ dàng như vậy sao?
Thái Thúc Sơn Hải than thở:
“Đừng quên đây là nơi nào. Ba phái lớn nước Triệu làm sao có thể so sánh được.
“Chuyện lớn như vậy, Hoàng Ban không có khả năng nói bậy ở trước mặt mọi người, tất nhiên đây là sự thật.
An Thủ Quý thở dài và mọi người:
“Làm sao bây giờ? Mặc dù trên tay chúng ta có một đống khẩu cung, nhưng chúng ta căn bản không biết manh mối vì gì, chúng ta cầm một đống khẩu cung thì có khả năng gì chứ? Nhìn tới nhìn lui cũng không nhìn ra manh mối gì cả!
Trưởng lão Liệt Thiên Cung “Vũ Hoa trầm ngâm nói:

“Chỉ sợ đây chính là nguyên nhân khiến Ngưu Hữu Đạo gặp phải họa sát thân!
Suy nghĩ một chút cũng thấy đúng, mọi người đều thổn thức không thôi. Ngưu Hữu Đạo làm mưa làm gió ở bên ngoài lại chết ở nơi đây, mọi người đều bị nhốt ở bên trong Thánh cảnh, không quan tâm trước đó bọn họ hận Ngưu Hữu Đạo tới mức nào, lúc này không khỏi có cảm giác thỏ chết cáo xót thương.
Quay về trong Trung Xu Đường, Hoàng Ban nhìn thấy Huyền Diệu đang chờ liền tức giận nói:
“Tìm ngươi mãi không được, cuối cùng ngươi cũng trở về rồi sao?
Huyền Diệu cười nói:
“Ta vừa trở về lại nghe nói về chuyện Vô Song Thánh Địa bên kia đã làm. Có chuyện ầm ĩ gì vậy?
Hoàng Ban than thở:
“Gặp chuyện không may.
Ánh mắt Huyền Diệu lóe lên. Hắn thật sự vừa trở về, còn không biết đã xảy ra chuyện gì. Vừa rồi những người biết rõ tình hình đều đi theo Hoàng Ban nên hắn không thể lập tức biết tin, liền hỏi dò:
“Xảy ra chuyện gì vậy?
Hoàng Ban bất đắc dĩ lắc đầu:
“Ngưu Hữu Đạo chết rồi! Hắn gặp một đám thích khách che mắt bao vây tấn công, bất hạnh gặp nạn ở Hoang Trạch Tử Địa. Đây là tin tức do chấp sự Yêu Hồ Tư “Chu Thiên Vũ truyền đến, ngươi xem rồi giúp ta đưa ra quyết định đi.
Hắn móc tin tức trong tay áo ra và chuyển tới.
Huyền Diệu lập tức nhận lấy kiểm tra, sau khi nhìn kỹ một lúc, hắn mới chậm rãi thở ra một hơi:
“Lại có thể chết thật. . . Ai to gan lại dám ám sát nhân viên đôn đốc kiểm tra nhận lệnh của Thánh Tôn ở ngay trong Thánh cảnh như vậy chứ?
“Ta cũng buồn bực. . .
Hoàng Ban mới nói được một nửa đột nhiên thoáng ngẩn người ra, chậm rãi quay đầu nhìn về phía đối phương và chậm rãi nói:
“Sao bây giờ ngươi mới về?
Huyền Diệu:

“Ta có việc phải đi một chuyến tới Yên Vũ Lâu bên kia, ngươi không phải không biết mà?
Hoàng Ban:
“Ngươi phải đi lâu như vậy sao?
Huyền Diệu:
“Đi lại không tránh được chuyện phải dừng lại một lát, cũng không thể chạy tới chạy lui không. . . Ngươi nói vậy là có ý gì? Ngươi sẽ không nghi ngờ là do ta làm chứ?
Hoàng Ban:
“Ta nghi ngờ hay không thì không quan trọng, ngươi và Ngưu Hữu Đạo có thù oán, trong lúc đó ngươi lại không có mặt ở đây. Nếu người khác nghi ngờ, ngươi sẽ gặp phiền phức đấy.
Huyền Diệu lập tức nghiêm khắc nói:
“Hoàng Ban, nói cũng không thể nói lung tung được đâu. Ta vẫn luôn ở Yên Vũ Lâu bên kia, người từ trên xuống dưới Yên Vũ Lâu đều có thể làm chứng.
Hoàng Ban:
“Ngươi không cần khẩn trương, bản thân ngươi có thể có chứng cứ là tốt nhất. Ta chỉ muốn nhắc nhở ngươi đừng gây phiền toái cho tiên sinh thôi.
Huyền Diệu:
“Ngươi suy nghĩ nhiều rồi. Có nhiều nhân chứng nhìn thấy ta ở Yên Vũ Lâu sẽ không thể hắt được nước bẩn đến trên người ta đâu.
Thấy hắn như vậy, Hoàng Ban cũng không nói gì nữa, than thở:
“Ở bên ngoài, sợ rằng tiên sinh không sống tốt lắm, rất nhiều chuyện ta cũng không làm chủ được, phải nhanh chóng báo lên để mời tiên sinh mau chóng trở về thôi.
Hắn vừa nói dứt lời liền bước nhanh tới sau bàn và tự tay viết một lá thư, bảo thủ hạ mau chóng truyền tin tức ra.
Huyền Diệu chờ ở một bên, sau khi Hoàng Ban xử lý xong tình hình cấp báo mới hỏi:
“Nghe nói người của Vô Song Thánh Địa giữ lại người của bảy phái khác, chuyện đó có liên quan đến chuyện này không?
Hoàng Ban lắc đầu:

“Không nói là giam giữ mà là bảo vệ. Trước khi Ngưu Hữu Đạo gặp chuyện không may, người của tám phái chắc chắn ở cùng một chỗ, cũng không biết bọn họ đã làm chuyện gì, hình như là ở cùng một chỗ với Lữ Vô Song. Sau khi những người này quay về đã lập tức được người của Vô Song Thánh Địa bảo vệ toàn diện, duy nhất chỉ có Ngưu Hữu Đạo chậm chạp không về, không ngờ cuối cùng lại bị ám sát bỏ mạng!
Huyền Diệu giật mình không nhỏ:
“Trước đó, đám người Ngưu Hữu Đạo ở cùng với Lữ Vô Song sao? Bọn họ ở cùng một chỗ làm gì?
Chuyện này hoàn toàn ngoài dự đoán của hắn. Hắn cũng không nghĩ ra, bọn họ làm sao có thể ở cùng với Lữ Vô Song?
Hoàng Ban:
“Ta cũng rất muốn biết bọn họ ở cùng một chỗ làm gì, cuối cùng lại giống như gặp phải kẻ địch lớn như vậy. Ta đi hỏi, người của bảy phái không chịu tiết lộ, nói là không có Thánh Tôn mở miệng thì không dám tiết lộ.
Trong mắt Huyền Diệu đầy kinh ngạc không hiểu, lại nghi ngờ suy nghĩ.
Hoàng Ban cũng im lặng suy nghĩ một hồi, chợt than thở:
“Huyền huynh, có thể khiến cho Lữ Vô Song tự mình tham dự vào thì sợ rằng chuyện này không nhỏ đâu. Một khi Ngưu Hữu Đạo chết có liên quan đến chuyện này, vậy sợ rằng cái chết của Ngưu Hữu Đạo sẽ không có cách nào dễ dàng qua được! Thánh Tôn giận dữ thì máu chảy thành sông, rất có thể sẽ bắt lấy mạng của một đám người bù vào!
Huyền Diệu cảm giác miệng lưỡi chợt khô khốc nhưng không lên tiếng, hầu kết lăn lộn. Hắn không nghĩ ra Lữ Vô Song làm sao có thể cuốn vào, sợ rằng chuyện này khó có thể kết thúc tốt đẹp được. . .

Chương 1705: Bắt!

Chương 1705: Bắt!
Vô Song Thánh Địa, chỗ lan can của điện ngọc lâu các, Lữ Vô Song ngước mắt nhìn lên trời sao và đột nhiên xoay người quay đầu, lạnh lùng nói:
“Chết rồi?
Hoa Mỹ “đệ tử tới bẩm báo cũng có nhan sắc không tầm thường, hai tay dâng tấu:
“Vâng! Nói là gặp phải một đám người bịt mặt tập kích ở Hoang Trạch Tử Địa, căn cứ theo vết thương để phán đoán thì chắc là chết ở dưới sự tấn công của Thiên Kiếm Phù t!
Lữ Vô Song dùng hai đầu ngón tay kẹp lấy tờ giấy, mắt lạnh nhìn lướt qua nội dung phía trên và chợt thản nhiên cười lạnh:
“Vẫn rất biết điều, kẻ đứng sau chuyện này đúng là thần thông quảng đại, Ngưu Hữu Đạo vừa điều tra ra được Vô Lượng Viên, lập tức có người ra tay với hắn để diệt khẩu. Thật đúng là nóng lòng không chờ được nữa! Ngưu Hữu Đạo chắc đã thật sự nắm giữ được thứ làm cho đối phương sợ hãi, bằng không sẽ không nóng lòng như vậy!
Hoa Mỹ kinh ngạc:
“Sư tôn nói Ngưu Hữu Đạo đang điều tra về Vô Lượng Viên sao?
Tờ giấy trong tay Lữ Vô Song rung lên và hóa thành cát bụi theo gió rời đi:
“Xem ra ta phải đích thân đi Vấn Thiên Thành một chuyến.
Hoa Mỹ giật mình:
“Trước đó không phải sư tôn vừa bảo sư đệ đi Vấn Thiên Thành sao?
Không có câu trả lời, nàng còn muốn hỏi sư tôn bảo sư đệ đi Vấn Thiên Thành làm gì, nhưng trả lời nàng chỉ có tiếng xé gió nhanh chóng rời đi.
Sư tôn đã hóa thành bóng mờ dưới ánh trăng lao về phía chân trời. . .

Vô Lượng Viên, Ngao Phong vừa từ trong nhà đi ra và đang muốn tìm Kim Húc “chấp sự của phái Vô Hư Thánh Địa đóng tại đây, chợt ngạc nhiên dừng lại.
Hắn nhìn thấy một đám người làm cho hắn phải bất ngờ. Đám người này đến từ Vô Hư Thánh Địa, người dẫn đầu chính là sư phụ hắn Diệp Niệm. Chỉ thấy Diệp Niệm dẫn một đám người lao thẳng đến Vô Hư Đường nơi chấp sự ngồi công đường xử án, hắn lập tức bước nhanh tới, muốn bái kiến.
Đợi hắn vừa đến, phát hiện một đám người do Diệp Niệm dẫn đến đã bao vây Kim Húc “chấp sự phái đóng tại đây. Mấy nhân viên Vô Hư Thánh Địa ngơ ngác nhìn nhau, không biết tại sao.
Kim Húc nhìn quanh và trầm giọng nói:
“Diệp Niệm, ngươi làm vậy là có ý gì?
Diệp Niệm nhìn chằm chằm vào hắn:
“Ta không có ý gì khác, ta nhận pháp chỉ của Thánh Tôn đến đây, trực tiếp hỏi Kim bá ngài mấy câu.
Kim Húc trầm giọng nói:
“Đã là pháp chỉ của Thánh Tôn, thuộc hạ cung kính mời cứ hỏi.
Diệp Niệm:
“Ngày hôm trước, nhân viên đôn đốc kiểm tra của tám phái tới Vô Lượng Viên đôn đốc kiểm tra, là ngươi truyền tin tức về Vô Hư Thánh Địa đúng không?
Kim Húc:
“Đúng vậy! Bọn họ muốn xông vào nhưng ta không chịu, thế nhưng bọn họ lấy danh nghĩa là nhận lệnh của Thánh Tôn, ta không tiện ngăn cản nên chỉ có thể cho đi. Sau đó, ta nhất định phải báo chuyện này lên cho Thánh Tôn, lẽ nào làm vậy là có lỗi gì sao?
Diệp Niệm gật đầu:
“Không sai! Ta hỏi ngươi, trừ ngươi ra, trong ngày ngươi phát ra Kim Sí đưa tin ra bên ngoài còn có ai khác từng thả Kim Sí đưa tin không?
Kim Húc:
“Ngay đó là do Vô Hư Thánh Địa ta đến lượt canh phòng nên do ta nắm giữ cửa trận. Trong ngày đó, mỗi lần cửa trận mở ra thì ta đều có mặt. Ngoại trừ ta ra lệnh cho người thả một con Kim Sí bay ra ngoài cũng

không có người nào khác. Tuy nhiên, sau khi Vô Hư Thánh Địa giao ban công việc, người của những phái khác có phái Kim Sí ra không thì ta không biết.
Diệp Niệm:
“Nói cách khác, ngươi thừa nhận trong ngày đó trừ ngươi ra thì không có ai khác ra ngoài truyền tin tức?
Kim Húc:
“Ngoài mặt thì đúng là như vậy, nhưng bữa đó có người ra vào rất nhiều, sau khi người rời khỏi đây có truyền tin tức ra ngoài hay không, ta không dám cam đoan.
Diệp Niệm:
“Nếu đã thế, sợ rằng Kim bá đành phải chịu oan ức một chút vậy.
Hắn phất tay ra hiệu, người đi theo lập tức xông lên khống chế Kim Húc. Đối phương lấy danh nghĩa của Vô Hư tới, Kim Húc mặc dù không dám phản kháng nhưng vẫn giãy giụa vài cái, không cam lòng nói:
“Diệp Niệm, vì sao lại bắt ta?
Diệp Niệm:
“Kim bá, trong sạch hay không bản thân mình biết. Ngài là tâm phúc của sư tôn nên không ai dám gây khó dễ với ngài. Đây là ý của sư tôn, mời ngài quay về Thánh địa một chuyến để phối hợp điều tra một vụ án, sau khi tra rõ sẽ thả cho ngài tự do. Ở đây, tạm thời do ta tiếp nhận thay ngài trấn thủ!
Kim Húc kêu:
“Ta rốt cuộc đã làm sai điều gì?
Diệp Niệm:
“Có làm gì sai hay không thì đến Thánh địa ngài sẽ biết.
Hắn phất tay quát một tiếng:
“Dẫn đi!
Cứ như vậy, Kim Húc lập tức bị áp giải đi, điều này nhanh chóng kinh động tới tất cả Vô Lượng Viên, mọi người đều nhìn chằm chằm vào Kim Húc bị áp giải đi.
Tất cả các loại xì xào bàn tán đều có. Có người thậm chí nghi ngờ, lẽ nào nội gian của Vô Lượng Viên chính là Kim Húc?

Vì nhân viên đôn đốc kiểm tra của tám phái ầm ĩ một đợt khiến mọi người đều đang suy đoán về chuyện nội gian.
Sau khi tự mình nhìn Kim Húc rời khỏi Vô Lượng Viên, Diệp Niệm lại chào hỏi chấp sự của tám nhà khác, tám vị chấp sự khác hỏi thăm nhưng Diệp Niệm không chịu để lộ.
Sau khi quay về Vô Hư Đường, Diệp Niệm gọi Ngao Phong qua.
Ngao Phong không tránh được chuyện phải tới bái kiến sư tôn. Diệp Niệm thản nhiên giơ tay lên, ra hiệu miễn lễ và hỏi:
“Khi nhân viên đôn đốc kiểm tra của tám phái tới điều tra, ngươi ở đang làm nhiệm vụ cửa đại trận sao?
Trong lòng Ngao Phong thấp thỏm, không biết rốt cuộc có chuyện gì. Nói chung là hắn có tật giật mình, không nhịn được liên tưởng tới vấn đề đi trộm đồ nhưng vẫn không nghĩ ra được. Nếu như hắn phát hiện ra trộm đồ, làm sao có thể thoải mái như vậy, cũng không thấy bên phía cây ăn quả kia có động tĩnh gì. Gần đây, hắn vẫn luôn để tâm tới phản ứng bên phía cây ăn quả kia.
Hơn nữa, phát hiện ra chuyện trộm đồ thì bắt Kim Húc làm gì?
“Đúng là đệ tử đang làm nhiệm vụ!
Ngao Phong cẩn thận trả lời.
Diệp Niệm:
“Trong ngày đó, ngoại trừ Kim Húc đưa tin ra ngoài, còn có ai khác nữa?
Ngao Phong:
“Trong ngày chỉ có Kim Húc, không thấy có ai khác.
Hắn nói xong một lúc lâu không thấy sư phụ có phản ứng gì bèn ngẩng đầu nhìn, thấy sư phụ hình như đang suy tư điều gì nên không nhịn được hỏi:
“Sư tôn, Kim lão phạm phải chuyện gì sao?
Liếc mắt nhìn đồ đệ, Diệp Niệm cũng không giấu diếm hắn:
“Sau khi Ngưu Hữu Đạo rời khỏi Vô Lượng Viên, ngày tiếp theo đã gặp nạn, bị ám sát ở Hoang Trạch Tử Địa!
“A!
Ngao Phong cực kỳ hoảng sợ. Ngưu Hữu Đạo chết rồi? Ông trời của ta ơi, trò đùa này hơi lớn rồi đấy!

Mình thật vất vả đưa đồ trộm được ra ngoài, nếu như Ngưu Hữu Đạo chết, ai sẽ nhận món nợ này. Hắn chạy đi Hoang Trạch Tử Địa bên kia có tác dụng gì nữa?
Mạo hiểm bao nhiêu, phí tâm huyết bao nhiêu, hắn không có cách nào tiếp nhận được kết quả này, cuối cùng lại lắp bắp nói:
“Chuyện này. . . Sao có thể như vậy được?
Diệp Niệm mắt lạnh nói:
“Có gì không thể chứ? Ngưu Hữu Đạo điều tra Vô Lượng Viên đã điều tra ra chuyện gì, nếu không có những người khác truyền tin tức ra ngoài, Kim Húc chính là người bị tình nghi lớn nhất. Từ thời gian Ngưu Hữu Đạo chết, nhất định là có người để lộ tin tức trong ngày thì bọn họ mới kịp chuẩn bị ra tay như vậy. Vì sao phải giết Ngưu Hữu Đạo vào thời điểm này? Suy nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ rồi! Tin Ngưu Hữu Đạo chết vừa truyền tới Thánh địa đã lập tức khiến cho Thánh Tôn nghi ngờ. Thánh Tôn vừa tiếp xúc với tin tức này đã lập tức hạ lệnh khống chế Kim Húc, người trong thánh địa có khả năng tiếp xúc đưa tin nhất về nghiêm khắc điều tra!
Ngao Phong:
“Chuyện này. . . Cũng hoàn toàn có thể là do sau khi đám người Ngưu Hữu Đạo rời khỏi đây đã tự mình tiết lộ.
Diệp Niệm:
“Cho nên mới phải điều tra! Chỉ mong không phải là do Kim Húc gửi ra tin tức khiến người ta bị lộ, bằng không Thánh Tôn giận dữ. . .
Hắn lắc đầu và không nói thêm gì đi nữa, chỉ thở dài một tiếng.
Ngao Phong hoàn toàn mờ mịt. Hắn vốn định xin Kim Húc nghỉ, muốn dùng kỳ nghỉ một năm để nhân cơ hội rời đi.

Chương 1706: Ô Thường, chiêu hồn đại pháp! (1)

Chương 1706: Ô Thường, chiêu hồn đại pháp! (1)
Nào ngờ Kim Húc lại có thể bị bắt, lại có thể đổi thành sư phụ hắn tới trấn thủ. Điều này cũng không có gì, vấn đề lớn nhất bây giờ là Ngưu Hữu Đạo chết rồi, hắn có nên rời khỏi Vô Lượng Viên hay không? Nhất thời hắn khó có thể lựa chọn.
Sao có thể sẽ chết như vậy được? Hắn thật sự không nghĩ ra, hắn biết quá rõ, nội gian chó má gì đó hoàn toàn là giả. Sao Ngưu Hữu Đạo có thể bởi vì để lộ tin tức nội gian giả mạo mà bị giết được? Không có khả năng! Nhưng Thánh địa không có khả năng có tin tức sai được, Ngưu Hữu Đạo nhất định đã chết rồi!
Bây giờ hắn thật sự bất đắc dĩ, muốn hỏi trời xanh tại sao có thể như vậy được. . .
Ngưu Hữu Đạo khoanh chân ngồi tĩnh tọa bên trong thạch thất chậm rãi mở mắt ra, trong miệng thở ra một hơi máu, tinh khí thần đều chậm lại. Thấy hắn điều trị thu công, ba người đang im lặng chờ đợi bên cạnh lập tức vây quanh. Tần Quan lên tiếng nói:
“Tộc trưởng của Hồ tộc cho người ta tới nhắn, nói trưởng lão tỉnh thì thông báo một tiếng, bảo đồ đã tới, mời trưởng lão đi qua một chuyến.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu đứng dậy, bước một bước rồi dừng lại và nhìn về phía Côn Lâm Thụ hỏi:
“Vết thương của ngươi không sao chứ?
Côn Lâm Thụ lắc đầu:
“Đã uống thuốc nhưng không thể thi pháp, tối đa là khôi phục chậm một chút nhưng không có gì đáng ngại!
Ngưu Hữu Đạo:

“Không phải ta không tin các ngươi, mà là có một số việc không thể coi thường được. Ta tạm thời không thể để cho các ngươi ra ngoài, chỉ có thể khiến ba người các ngươi chịu oan ức ở đây một thời gian ngắn. Phong tỏa pháp lực của các ngươi là sợ các ngươi đợi lâu không suy nghĩ thông suốt sẽ mạnh mẽ ra ngoài. Nhất là Côn Lâm Thụ ngươi luôn nhớ kỹ chuyện của Thiên Hỏa Giáo bên kia, ngươi rất có thể sẽ đi nhắc nhở gì đó. Có vài chuyện, ta có thể giúp ngươi được toại nguyện, có vài chuyện, ta không thể giúp ngươi toại nguyện được. Không quan tâm ngươi có thể suy nghĩ thông suốt hay không, ta đều phải tạm thời khống chế các ngươi ở đây. Đây cũng là tốt cho các ngươi thôi, sau này các ngươi sẽ hiểu!
Côn Lâm Thụ nói:
“Tất cả đều nghe đạo gia sắp xếp.
Ngưu Hữu Đạo giơ tay lên và ra hiệu ba người dừng lại, một mình rời đi. Hắn vừa xuất hiện liền có Hồ tộc thông báo cho Hắc Vân. Chỉ một lát sau, đám người Hắc Vân đã đi ra đón hắn, thần thái đều có vẻ hưng phấn.
“Nghe nói đồ đã đến rồi?
Ngưu Hữu Đạo hỏi một câu.
“Đúng vậy! Đồ đã tới rồi.
Hắc Vân đưa tay mời.
Mấy người tiến vào một gian phòng đá có hai vị trưởng lão tự mình canh gác. Hắc Vân đi tới bên cạnh bàn và mở một hộp ngọc nhỏ ra, lập tức thấy được có ánh sáng màu đỏ ôn hòa phát ra.
Ngưu Hữu Đạo tới gần nhìn. Mười hai Vô Lượng Quả nằm yên ổn ở trong đó, hắn thò tay sờ vào một quả để kiểm tra.
Hắc Vân đứng bên cạnh hưng phấn nói:
“Ngươi tính sắp xếp chuyện này thế nào?
Ngưu Hữu Đạo tiện tay ném vào tay hắn:
“Giúp lão tộc trưởng khôi phục rồi nói sau!
Thấy hắn nghĩ đến lão tộc trưởng mà hoàn toàn không keo kiệt, các hồ yêu lập tức liên tục gật đầu vỗ tay khen ngợi, trong ánh mắt nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo lại có thêm thiện cảm. Dù sao đây cũng là vật báu vô giá đặc biệt trân quý!

Thật ra, cho dù Ngưu Hữu Đạo không nói, bọn họ cũng nhất định phải tranh thủ một quả cho lão tộc trưởng trước.
Trái cây vừa đến, Ngưu Hữu Đạo còn chưa chữa thương tỉnh lại, bọn họ đã chuẩn bị khôi phục cơ thể cho lão tộc trưởng, cũng không phải muốn chờ Ngưu Hữu Đạo đồng ý mà hắn không đồng ý cũng không được.
Bọn họ cảm thấy đây là mình nên được, không có Hồ tộc giúp đỡ, Ngưu Hữu Đạo không có khả năng nhận được những Hồ Tiên Quả này, dựa vào cái gì mà không cho bọn họ một phần?
Đương nhiên, Ngưu Hữu Đạo có thể chủ động tỏ thái độ cũng tiết kiệm miệng lưỡi tranh cãi hoặc gây ra mâu thuẫn.
Khi bên này cẩn thận cất kỹ trái cây, Ngưu Hữu Đạo thử hỏi tiếng:
“Với dược lực của trái cây, tộc trưởng phải mất bao lâu mới có thể khôi phục lại?
Hắc Vân:
“Cơ thể của lão tộc trưởng đã từng tạo hình, có dược lực của Hồ Tiên Quả thì dĩ nhiên có thể khôi phục năng lực biến hóa. Vấn đề bây giờ là lão tộc trưởng bị tổn thương tới căn bản nên cần phải khôi phục cơ thể bị tổn thương.
Ngưu Hữu Đạo hiểu rõ. Đây là chỉ khôi phục lại con mắt thứ ba do Ngân Cơ tự mình móc đi. Hắn gật đầu nói:
“Bây giờ có thể bắt đầu được chưa?
Hắn đưa trái cây chó lão tộc trưởng khôi phục cũng có một nguyên nhân khác, hắn không có kinh nghiệm sử dụng Vô Lượng Quả, Hồ tộc bên này nhất định là có kinh nghiệm nên hắn muốn quan sát một chút.
Hắc Vân:
“Chỉ cần Hồ Tiên Quả tới là lập tức có thể bắt đầu, tuy nhiên phải chờ người tới đã. Ta đã triệu tập các đại trưởng lão ở Hoang Trạch Tử Địa, bọn họ sẽ mau chóng chạy về để hợp lực trợ giúp lão tộc trưởng khôi phục.
Lúc này Ngưu Hữu Đạo khiêm tốn thỉnh giáo:
“Sử dụng Hồ Tiên Quả còn cần những người khác trợ lực mới được sao?
Hắc Vân lắc đầu, giải thích:
“Không phải, ngươi không phải là không biết tình hình của lão tộc trưởng. Ngài vẫn trong trạng thái hôn mê nên không có cách nào thi

triển yêu lực để luyện hóa dược lực của tiên quả không thể đạt được mục đích khôi phục. Bởi vậy nhất định phải có người ngoài rót lực vào giúp đỡ. Dựa vào mấy người chúng ta, sợ là yêu lực không đủ sẽ có sơ suất nên vẫn chờ người đến đông đủ thì ổn thỏa hơn.
“Thì ra là thế.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu. Nếu như thế, vậy cũng chỉ có thể đám người kia đến đông đủ lại nói sau, không thể gấp được.
Sau khi hắn hỏi thăm qua, được biết đại khái còn phải gần nửa ngày sau những trưởng lão này mới có khả năng lần lượt chạy tới, Hắc Vân còn phải để bọn họ khôi phục yêu lực hao tổn do vất vả chạy trên đường nữa. Đối với Hồ tộc, giúp đỡ Ngân Cơ khôi phục là chuyện lớn, không thể qua loa được, phải cẩn thận vẹn toàn.
Ngưu Hữu Đạo cũng không sốt ruột, nhân lúc vết thương mới khôi phục, tinh lực tăng trở lại, hắn bắt đầu sắp xếp chuyện của mình.
. . .
Đại La Thánh địa, La Phương Phỉ vội vàng đi tới phòng làm việc của Sa Như Lai.
Sa Như Lai chỉ ngẩng đầu nhìn nàng rồi tiếp tục vùi đầu làm công việc của mình, nào ngờ La Phương Phỉ chống hai tay xuống bàn và cúi người nói:
“Sư huynh, có chuyện không may rồi, Ngưu Hữu Đạo đã chết.
Sa Như Lai thoáng ngẩn người ra và chậm rãi ngẩng đầu nói với vẻ khó có thể tin nổi:
“Muội nói gì?
La Phương Phỉ:
“Ngưu Hữu Đạo chết rồi, hắn bị người ta giết ở Hoang Trạch Tử Địa.
Sa Như Lai chấn động mà đứng phắt dậy, trầm giọng nói:
“Sao có thể như vậy được?
La Phương Phỉ sửng sốt, không ngờ được sư huynh lại có phản ứng lớn như vậy:
“Điều này có gì mà không thể chứ? Ta vừa xác nhận rồi, không sai được đâu.
Sa Như Lai:
“Bị ám sát ở Hoang Trạch Tử Địa. . . do Yêu hồ làm à?

La Phương Phỉ:
“Không, nghe nói là một đám người bịt mặt làm. Chúng dó thân phận không rõ, trước mắt đang truy tìm điều tra thân phận của hung thủ, ngay cả phụ thân cũng bị kinh động phải đi tới Vấn Thiên Thành.
“Chết rồi?
Sa Như Lai tự mình lẩm bẩm, rời khỏi bàn rồi đi qua đi lại với dáng vẻ có chút mờ mịt, khó có thể tiếp nhận được.
Trước đây không lâu, hắn đã nhận được tin tức từ bên phía Vấn Thiên Thành, nói là người Vô Song Thánh Địa đã khống chế nhân viên của bảy phái, hắn còn đang buồn bực không biết có chuyện gì xảy ra. Chẳng lẽ là vì chuyện này sao?
Thấy phản ứng của sư huynh có chút thất thường, La Phương Phỉ nghi ngờ nói:
“Sư huynh làm sao vậy?
Sa Như Lai lắc đầu thở dài:
“Ta không sao.
La Phương Phỉ lại gần kéo cánh tay hắn:
“Ta nhìn ra được, sư huynh quả nhiên là rất quan tâm tới Ngưu Hữu Đạo, huynh thưởng thức hắn sao? Ta biết Ngưu Hữu Đạo có chút năng lực, chết đi thật sự có chút đáng tiếc.
Nghe nàng nói vậy, Sa Như Lai tỉnh táo lại và phủ nhận:
“Muội suy nghĩ nhiều rồi, ta chỉ quá giật mình thôi. Bây giờ Ngưu Hữu Đạo có thân phận gì? Chính là nhận lệnh của Thánh Tôn tới đôn đốc kiểm tra, ai có lá gan lớn tới mức ra tay giết hắn như vậy chứ?

Chương 1707: Ô Thường, chiêu hồn đại pháp! (2)

Chương 1707: Ô Thường, chiêu hồn đại pháp! (2)
La Phương Phỉ:
“Đúng vậy, ta cũng muốn biết là ai làm, đúng là gan chó quá lớn rồi!
Sa Như Lai chợt nhớ ra cái gì, thử hỏi:
“Xác nhận người chết là Ngưu Hữu Đạo sao?
La Phương Phỉ thoáng ngẩn người ra:
“Sư huynh làm sao vậy? Chẳng lẽ còn có thể báo tin tức giả sao? Người chết đương nhiên là Ngưu Hữu Đạo, không phải Ngưu Hữu Đạo còn có thể là ai khác chứ?
“Ta không phải có ý này. Ta hỏi đã xác nhận thi thể là bản thân Ngưu Hữu Đạo chưa?
Sa Như Lai giải thích một câu, sở dĩ hắn hỏi vậy bởi vì hắn biết một chuyện khác, hắn từng tự tay tiễn một 'Ngưu Hữu Đạo'.
La Phương Phỉ:
“Ngay cả phụ thân cũng bị kinh động thì dĩ nhiên là chính xác rồi, sao có thể sai được chứ.
“Nói có lý!
Sa Như Lai gật đầu, sau đó lấy lý do còn có công vụ mà đuổi La Phương Phỉ đi.
Người đi rồi, hắn lại không làm việc nữa, vẫn đi qua đi lại ở bên trong phòng với vẻ mặt nghi ngờ. Người chết có đúng là Ngưu Hữu Đạo không? Bên trong Thánh cảnh chẳng phải vẫn có một 'Ngưu Hữu Đạo' sao?
Hắn nghi ngờ người chết kia là giả, nhưng nghĩ lại thì cảm thấy không đúng, không quan tâm là thật hay giả, chỉ cần chết một người, một người

khác cũng không dễ hiện thân. Lẽ nào Ngưu Hữu Đạo thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Tên giảo hoạt kia lại chết như vậy, thật sự có thể dễ dàng chết ở trong tay người khác như vậy sao?
Có đôi khi biết quá nhiều cũng không phải là chuyện gì tốt lành, biết càng nhiều lại nghĩ càng nhiều, càng thấy phiền não hơn.
Mà sau đó, Vương Tôn đi tới dâng một phần mật thư.
Là mật thư do Ngưu Hữu Đạo gửi tới, hẹn gặp mặt hắn. Theo quy củ cũ, thời gian gặp mặt do Sa Như Lai sắp xếp, vì làm vậy Sa Như Lai bên này sẽ yên tâm hơn.
Sa Như Lai thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy lá thư này, chắc hẳn người chết là giả. Chỉ là hắn không rõ Ngưu Hữu Đạo làm như vậy để làm gì. Bên trong Thánh cảnh chết một người, Ngưu Hữu Đạo ngươi còn có thể lộ diện được sao?
Hắn nóng lòng muốn biết nguyên nhân nên lập tức bắt tay vào sắp xếp chuyện gặp mặt. . .
Trong Vấn Thiên Thành, bầu không khí khẩn trương khác thường.
Hoàng Ban làm quản sự trấn thủ nơi đây lo lắng không yên, nhưng hắn không có cách nào. Cục diện quá lớn nên chín Thánh đều tới.
Một Vấn Thiên Thành nho nhỏ, bình thường khó thể thấy được một Thánh Tôn đi tới. Bây giờ chín Thánh tập trung, Hoàng Ban cảm giác áp lực rất lớn.
Chờ sau khi chín Thánh tập trung bên ngoài đình, Hoàng Ban không ngừng tính toán thời gian xem Đinh Vệ sẽ tới vào lúc nào. Bây giờ chắc cũng sắp đến rồi mới phải.
Cũng mong Đinh Vệ đến nhanh lên, bằng không hắn có cảm giác ăn không tiêu. Tâm tình Cửu Thánh cũng không tốt, nếu chẳng may hầu hạ không tốt thì chết thế nào cũng không biết đâu.
Huyền Diệu cũng đứng bên cạnh nhưng trầm mặc ít nói.
Trên trình độ nào đó mà nói, đáng lẽ phải là hắn trấn thủ Vấn Thiên Thành, bây giờ xảy ra chuyện như vậy, hắn thoát khỏi chuyện bị tra hỏi là chuyện may mắn rồi. Bây giờ không tới phiên hắn đứng ra gánh chịu áp lực này.
“Quản sự, di thể của Ngưu Hữu Đạo đã đến.

Chu Thiên Vũ đi nhanh tới, chắp tay bẩm báo với Hoàng Ban. Trông vẻ mặt hắn cũng tiều tụy. Hắn bắt không được hung thủ nên bị dày vò, vẫn luôn lo lắng buồn phiền.
Hoàng Ban tức giận nói:
“Sao bây giờ mới tới?
Chu Thiên Vũ vội vàng giải thích nói:
“Quản sự, chúng ta không thể mặc cho thích khách chạy thoát, vẫn luôn cố gắng lục soát khắp nơi. Su khi nhận được thư do quản sự đưa tới, chúng ta mới tìm phi cầm đưa di thể về, vì vậy mới chậm trễ thời gian.
Hoàng Ban cười lạnh:
“Lục soát? Lục soát được gì không? Kẻ dám ngang nhiên hạ sát thủ, người ta làm sao có thể không chuẩn bị thỏa đáng được? Lúc đó không bắt được, sau đó còn muốn lục soát nữa à? Ta thấy ngươi cố ý kéo dài thời gian thì có!
Ngay trước mặt người nhà, Chu Thiên Vũ cũng không dám nói láo, vẻ mặt đau khổ nói:
“Hoàng quản sự, ta biết là chậm trễ thời gian, nhưng ta cũng không có cách nào. Ta không thể không “cố gắng hết sức', nếu tùy tiện lục soát vài cái đã trở lại, sao có thể báo cáo kết quả công tác được?
Trong khi nói chuyện, hai nhân viên Yêu Hồ Tư dùng cáng cứu thương đơn giản đưa thi thể tới.
Hoàng Ban lập tức tiến lên nhìn. Khi thấy rõ gương mặt của người chết, hắn không nhịn được thở dài:
“Đúng là người này!
Huyền Diệu cũng vội vàng tiến lên nhìn. Sau khi thấy rõ người chết đúng là Ngưu Hữu Đạo, hắn còn thò tay thăm dò cơ thể của người chết. Khi xác nhận thật sự đã chết, ánh mắt hắn không chừng thay đổi và quay đầu liếc nhìn trong đình, không biết chín Thánh muốn xem di thể làm gì.
“Nào, cẩn thận nâng vào đi.
Hoàng Ban phất tay ra hiệu đưa cáng cứu thương đi vào, đồng thời cũng nói với Chu Thiên Vũ:
“Ngươi cũng vào đi. Ngươi là đương sự, Thánh Tôn có khả năng sẽ hỏi chuyện ngươi.
Chu Thiên Vũ hoảng hốt vội nói:

“Quản sự, ta cũng không tận mắt nhìn thấy được. Khi ta chạy đến thì mọi chuyện đã kết thúc rồi. Ta cũng chỉ nghe người phía dưới nói thôi. Bọn họ nhìn thấy, bọn họ biết.
Hắn chỉ vào hai người nâng cáng cứu thương và muốn lảng tránh chuyện đi gặp chín Thánh. Hắn thật sự sợ hãi.
Hoàng Ban tức giận:
“Bảo ngươi vào thì cứ vào đi.
Chu Thiên Vũ bất đắc dĩ. Huyền Diệu thò tay đẩy vào sau lưng hắn sau đó cũng chủ động đi theo vào.
Cáng cứu thương được đưa vào và để lại ở giữa đình. Những người khác khoanh tay đứng. Hoàng Ban sửa sang lại trang phục rồi mới tiến vào chính sảnh.
Chẳng bao lâu, hắn lại cúi người đi ra. Phía sau có chín người cả nam cả nữ lần lượt đi ra. Đó chính là chín Thánh, vừa lộ diện đã phát ra khí thế đè người.
“Tham kiến Thánh Tôn!
Mấy người đang đứng khoanh tay nhanh chóng chắp tay hành lễ.
Nguyên Sắc giống như một viên thịt tròn lớn đi tới phất tay. Nhưng người ở đây đều là người của Phiếu Miểu Các, nói ra cũng là người của Đại Nguyên Thánh Địa hắn. Hôm nay là hắn nắm giữ Phiếu Miểu Các của Đại Nguyên Thánh Địa.
Mọi người hành lễ xong lập tức lùi lại, tránh cáng cứu thương.
Cửu Thánh đi tới bên cạnh cáng cứu thương và quan sát di thể. La Thu hỏi:
“Người này chính là Ngưu Hữu Đạo sao?
Hoàng Ban vừa định trả lời, nào ngờ Đốc Vô Hư mắt lạnh liếc nhìn Lữ Vô Song:
“Có phải là Ngưu Hữu Đạo hay không thì phải hỏi Lữ đại mỹ nhân. Lữ đại mỹ nhân và hắn chắc hắn rất quen thuộc đi?
Mấy người nghe vậy liền cùng nhìn về phía Lữ Vô Song. Lữ Vô Song lạnh như băng nói:
“Đốc Vô Hư, ngươi đừng ở chỗ này giở giọng điệu khó chịu nữa. Ta chỉ gặp mặt hắn một lần ở bên ngoài Vô Lượng Viên, cũng chưa tính là quen thuộc.

Nàng dứt lời liền đi tới, nhìn từ trên cao xuống:
“Chắc là hắn.
Mục Liên Trạch nhìn về phía Ô Thường bên cạnh:
“Ma đầu, thi triển tà pháp chiêu hồn của ngươi đi.
Ô Thường với cơ thể cao lớn và để trần nửa trên, lộ ra cơ bắp vạm vỡ, tóc tai bù xù từ trong đám người đi ra. Hắn nhìn chằm chằm vào gương mặt của di thể quan sát một lát, giọng nói vang dội:
“Nếu như âm hồn không tan thì còn có khả năng. Chết vào ban ngày đúng lúc dương chí thì âm sẽ sợ hãi bỏ trốn, lại qua lâu như vậy nên trên cơ bản không khả năng làm được.
Mục Liên Trạch:
“Trên cơ bản không có nghĩa là hoàn toàn vô vọng, dù sao cũng phải thử xem sao!
Ô Thường không nói thêm, đột nhiên bấm tay bắn ra, một đạo kình phong đánh xuống vị trí mi tâm của di thể, một giọt máu đông cứng lại và chậm rãi từ lỗ thủng di chuyển lên trên không trung.
Sau khi giọt máu di chuyển tới độ cao ngang ngực, trong miệng Ô Thường hình như lẩm bẩm vài từ, đột nhiên hai tay vỗ một cái. Chỗ vỗ tay dần dần có sương mù màu đen lượn lờ như ẩn như hiện.
Ngón út và ngón áp út vừa thu lại, ngón giữa và ngón trỏ bỗng nhiên chọc ra, chỉ về phía giọt máu, sương mù màu đen quấn quanh ngón tay lập tức giống như một con rắn đen bơi về phía giọt máu này.
Sương mù màu đen đánh lên giọt máu đều thẩm thấu vào trong giọt máu, cuối cùng ngưng tụ lại bên trong hình thành, rõ ràng một chấm đen ở bên trong.

Chương 1708: Ngân Cơ phục nguyên (1)

Chương 1708: Ngân Cơ phục nguyên (1)
Khí tức vừa ngưng tụ, mười ngón tay của Ô Thường đột nhiên lượn lờ tung bay, tạo thành ảo ảnh giống như hoa sen vậy.
Điểm đen trong giọt máu lập tức phân loạn làm cả giọt máu chuyển động trên không trung càng lúc càng nhanh.
Sau khi giọt máu nhanh hiện ra một cái bóng mơ hồ, hai tay của Ô Thường đột nhiên vỗ một cái và vung một cánh tay ra rồi quát một tiếng:
“Đi!
Giọt máu tản ra, hóa thành từng tia quang ảnh mỏng manh rời đi, xông lên trời rồi tan ra bốn phương tám hướng sau đó biến mất.
Mái tóc dài của Ô Thường không gió tự bay, hắn chậm rãi chắp tay lại trước ngực, trong miệng không ngừng phát ra từng tiếng ngâm:
“Trở về. . . Trở về. . . Trở về. . .
Mọi người ở bên cạnh nhìn. Đám người Hoàng Ban đứng ngoài quan sát vẫn là lần đầu tiên thấy Ô Thường thi triển pháp thuật như thế, cũng coi như được mở rộng tầm mắt.
Sau khi thì thầm “trở về trở về" nửa canh giờ, Ô Thường đột nhiên thở ra một hơi, hai tay chắp lại trước ngực thả xuống và liếc nhìn mọi người xung quanh:
“Ta dã nói vô dụng rồi mà. Quá muộn, pháp tắc thiên địa có hạn, hồn đã về Minh giới, không bồng bềnh ở trên thế gian nữa rồi. Pháp lực của ta không thể đưa hồn từ Minh giới tới được.
Chờ một lát, mọi người cũng không nói gì nữa, dù sao người thi pháp đã cố gắng hết sức rồi.
Nguyên Sắc ngước mắt hỏi Hoàng Ban:
“Trên cơ bản thì chúng ta đều chưa từng gặp Ngưu Hữu Đạo, ngươi và hắn chắc có quen thuộc, ngươi xác nhận người chết là hắn sao?

Hoàng Ban vội vàng cung kính trả lời:
“Chắc hẳn là hắn.
“Chắc hẳn sao? Sao giọng điệu giống Lữ Vô Song vậy?
Nguyên Sắc vui vẻ a một tiếng, hắn luôn luôn vui vẻ, người cũng to béo như trái tim vậy.
Hoàng Ban sợ hãi, nhanh chóng tiến đến bên cạnh cáng cứu thương và quỳ một chân trên mặt đất, lấy bảo kiếm bám vào bên cạnh di thể rồi dùng hai tay nâng lên kiểm tra. Sau khi xem qua số được đánh trên thân kiếm, hắn thả xuống, hai tay lại vạch vạt áo của người chết ra, để lộ ra ngực của người chết. Trên ngực của người chết có một vết sẹo đặc biệt bắt mắt.
Hoàng Ban thò tay chạm vào để kiểm tra sau đó khép trang phục lại. Hắn lại dùng hai tay dâng mặt của người chết lên cẩn thận kiểm tra.
Đúng lúc này, ngoài cửa có người bước vào. Đinh Vệ đã tới. Sau khi nhận được tin tức, hắn phong trần mệt mỏi chạy về.
Phía sau hắn có hai người đi theo, tất cả đều mặc áo tơi bước nhanh tới. Khi nhìn thấy mọi người ở đây, hắn nhanh chóng tiến lên hành lễ, nhất là với sư phụ của mình.
Nguyên Sắc giơ tay lên ra hiệu miễn lễ.
Đinh Vệ tự giác đứng ở bên cạnh và nhìn Hoàng Ban kiểm tra, thỉnh thoảng nhìn về phía gương mặt người chết, vẻ mặt có phần nghiêm trọng.
Đôi mắt sáng ngời của Lữ Vô Song thỉnh thoảng liếc nhìn về phía Đinh Vệ quan sát phản ứng trên mặt hắn.
Chờ một lát, Hoàng Ban đứng dậy và chỉ vào di thể nói:
“Gương mặt người chết hơi khác với Ngưu Hữu Đạo. Nhưng con người trước và sau khi chết thường gương mặt cứng đờ nên có chút sai biệt là chuyện hợp tình hợp lý. Khi nhân viên các phái bước vào Thánh cảnh đều bỏ vũ khí tùy thân ở bên ngoài. Vũ khí của bọn họ đều do Phiếu Miểu Các phát xuống và đều có đánh số. Vũ khí của người chết chính là vũ khí của Ngưu Hữu Đạo. Trên ngực người chết có một vết sẹo. Sau khi nhân viên các phái bước vào Thánh cảnh, trang phục tùy thân bị cưỡng chế lập tức thay. Khi bọn họ thay quần áo, thuộc hạ cũng có mặt ở đó. Thuộc hạ đã từng nhìn thấy vết sẹo trên ngực của Ngưu Hữu Đạo.

Vết thương phía sau lưng phù hợp với lời người chứng kiến kể lại, giống như chết ở dưới uy lực tấn công cực lớn của Thiên Kiếm Phù. Kết hợp các loại, người chết thật sự là Ngưu Hữu Đạo không thể nghi ngờ, không có sai!
Đinh Vệ nhíu mày.
Nguyên Sắc lại hỏi:
“Người chứng kiến sự việc xảy ra ở hiện trường có tới không?
“Có tới, có tới.
Hoàng Ban liên tục gật đầu và phất tay ra hiệu Chu Thiên Vũ tiến lên trả lời.
Chu Thiên Vũ được gọi thì rất khẩn trương, dập đầu lắp ba nói mình cũng không phải là người chứng kiến, lúc chạy đến thì chuyện không may đã xảy ra, sau đó hắn đẩy hai thủ hạ tận mắt chứng kiến ra trả lời.
Thủ hạ của hắn cũng rất khẩn trương, tuy nhiên cuối cùng cũng nói rõ ràng về chuyện đã xảy ra.
Một người trong đó còn truy kích thích khách, cũng nói rõ ràng tình hình trong quá trình truy kích đã để cho thích khách chạy thoát.
Sau khi nghe xong, Nguyên Sắc cho những người này lui xuống, cũng đưa thi thể đi.
Nhân vật nhỏ rời đi rồi, Ô Thường chợt hừ lạnh một tiếng:
“Xem ra, có người không để ý tới đám người chúng ta, còn không biết đã làm bao nhiêu chuyện sau lưng chúng ta nữa.
La Thu:
“Năm đó, ngươi không phải cũng vậy sao?
Ô Thường mắt lạnh đảo qua:
“Ngươi không phục à?
La Thu vung hai tay áo và chắp tay phía sau, xoay người trực tiếp đối mặt.
Tuyết bà bà than thở:
“Được rồi. Ta thật hi vọng hai người các ngươi đánh tới ngươi chết ta sống, đánh không dám thật sự đánh còn bày ra bộ dạng thối tha như thế để làm gì. Trước tiên là nói về chuyện trước mắt đã. Hung thủ vô pháp vô thiên này là ai, điều tra thế nào?
Lữ Vô Song đột nhiên nói:

“Nguyên Bàn Tử, nói chuyện riêng một chút.
Khi Lữ Vô Song xoay người rời đi còn liếc mắt nhìn phản ứng Đinh Vệ.
“Mỹ nhân đã mời, xin lỗi không tiếp mọi người được.
Thịt béo của Nguyên Sắc run rẩy, đi theo giống như một quả cầu thịt vậy.
Mọi người đều lạnh lùng nhìn hai người rời đi, không biết hai người giở trò quỷ gì sau lưng mọi người.
Một nam một nữ, một kẻ xinh đẹp, một người mập mạp khác thường, hai người đứng lại ở bãi đất trống ngoài viện.
Sau khi nghe Lữ Vô Song nói thầm một lúc, Nguyên Sắc không cười được nữa:
“Lữ Vô Song, ngươi nói cũng không thể nói lung tung được. Đồ đệ này của ta rất ngoan, đó là truyền nhân y bát mà ta coi trọng, còn mong hắn làm cho ta hưởng phúc đấy. Ngươi đừng vội chọc phá quan hệ sư đồ của ta.
“Phải vậy không?
Trên mặt Lữ Vô Song lộ vẻ châm chọc:
“Có phải ta nói lung tung hay không, ngươi điều tra một chút chẳng phải sẽ biết sao? Hắn là người của ngươi, cộng thêm thân phận địa vị của hắn, có ngươi che chở thì người khác khó có thể nhúng tay vào. Bằng không đích thân ta lại điều tra. Ta lặp lại một lần nữa. Đây là những lời Ngưu Hữu Đạo khi còn sống đã nói cho ta biết. Ta chỉ là chuyển lời cho ngươi, ngươi thích tin hay không thì tùy.
“Ngoài ra ta phải nhắc nhở ngươi, Hồng Vận Pháp chết, vẫn có thám tử do Vạn Thú môn xếp vào mất tích, đều là chuyện xảy ra trước khi hắn hoặc thủ hạ của hắn chạy tới. Chẳng lẽ chuyện này không khả nghi sao?
Trong mắt Nguyên không ngừng có Sắc tinh quang chớp hiện. . .
Chờ một lát, hai người trở lại chính viện, Nguyên Sắc vẫn vui tươi hớn hở, vẫy tay với Đinh Vệ gọi đồ đệ c qua và căn dặn:
“Hôm nay, Phiếu Miểu Các là do ngươi nắm giữ, ngươi chạy về là được rồi. Ngươi làm việc ta cũng yên tâm. Chuyện này lại giao cho ngươi điều tra. Có kẻ dám ngang nhiên ám sát ở bên trong Thánh cảnh, chuyện này không thể mất manh mối điều tra giống như trường hợp của Hồng Vận

Pháp được. Nhất định phải mau chóng bắt hung thủ về quy án, cho mọi người một câu trả lời!
“Vâng!
Đinh Vệ chắp tay nhận lệnh.
“Đi đi, nhanh đi làm chuyện của ngươi đi.
Nguyên Sắc vung tay béo lên.
Đinh Vệ xin cáo lui. Hắn vừa về tới Trung Xu Đường của Vấn Thiên Thành đã lập tức triệu tập nhân viên có liên quan để hỏi đến kỹ càng về vụ án.
. . .
Bên trong Địa Cung, mọi chuyện đã được chuẩn bị xong. Trên một chiếc giường ngọc nhỏ có một con ngân hồ xinh đẹp đang cuộn mình ngủ.
Tay Hắc Vân nâng một Vô Lượng Quả phát ra ánh sáng màu đỏ đầy linh tính, sắc mặt nghiêm trọng nhìn sang hai bên và khẽ gật đầu.
Trong mười hai vị trưởng lão Hồ tộc liền có bốn người đi ra, lần lượt đứng ở bốn góc của giường ngọc, bọn họ đồng thời chậm rãi đẩy hai tay ra, tạo thành bốn pháp nhãn có thể thấy được yêu lực trào về phía ngân hồ đang ngủ say, ngân hồ trong giấc ngủ chậm rãi bị bốn yêu lực nâng lên trên không trung.

Chương 1709: Ngân Cơ phục nguyên (2)

Chương 1709: Ngân Cơ phục nguyên (2)
Sau khi được cố định, bốn vị trưởng lão cùng nhìn về phía Hắc Vân khẽ gật đầu.
Mười ngón tay Hắc Vân đang cầm Vô Lượng Quả khống chế lớp vỏ và dùng sức xé một cái. Vỏ quả tách ra thành hai nửa, có thể thấy chất lỏng màu đỏ giống như nham thạch chảy xuôi. Chất lỏng rời khỏi vỏ quả thì ánh sáng màu đỏ tăng vọt, nhuộm đỏ mọi vật và người trong gian phòng đá.
Ngưu Hữu Đạo đứng ngoài quan sát, hít sâu một hơi cảm giác được một mùi thơm kỳ lạ giúp nâng cao tinh thần, nhìn chăm chú vào từng hành động cử chỉ của Hồ tộc, quan sát cách sử dụng của Vô Lượng Quả.
Nước quả với ánh sáng màu đỏ chảy ra giống như có sức sống vậy, Hắc Vân thi pháp ép tới khiến nó giống như linh xà màu đỏ bơi về phía ngân hồ, tìm được môi của ngân hồ liền chậm rãi chui vào bên trong miệng của ngân hồ.
Đợi cho nước trong vỏ quả đã hết sạch, nước quả cũng đều đã vào trong bụng của ngân hồ. Ánh sáng màu đỏ bên trong lập tức biến mất.
Hắc Vân thả hai tay xuống, bốn vị trưởng lão liên thủ thi triển yêu lực bắt đầu dịch chuyển hai tay, đẩy mạnh yêu lực vào trong cơ thể ngân hồ.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chăm chú một lúc, biết chắc hắn không thể nhìn thấy kết quả trong giây lát. Ánh mắt hắn lại rơi vào trên tay Hắc Vân và kéo ống tay áo Hắc Vân, chỉ vào vỏ quả trên tay hắn rồi dùng tay ra hiệu hỏi thăm.
Hắc Vân hiểu ý của hắn đang hỏi vỏ quả còn dùng được nữa không?
Hắc Vân lắc đầu, khẽ nói:
“Vỏ quả không dùng được. Dược lực đều ở trong nước quả.

Ngưu Hữu Đạo thò tay lấy vỏ tới tay, phát hiện vỏ đã thành màu nâu và mất đi phần linh tính, rạn nứt. Mặc dù vỏ không đặc biệt cứng nhưng rất dai, không thi pháp thì rất khó đẩy ra được.
Sau khoảng một canh giờ, bên trong đột nhiên có ánh sáng màu đỏ lại hiện ra, nhưng ánh sáng rất ôn hòa chứ không mãnh liệt như trước nữa.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chăm chú vào đó và phát hiện ánh sáng màu đỏ từ trong cơ thể ngân hồ tràn ra, theo lông tóc không ngừng chậm rãi chảy ra ngoài giống như ánh sáng. Ngân hồ ngủ say biến thành ánh sáng rực rỡ điên cuồng phun ra màu hồng phấn.
Cũng vào lúc này Hắc Vân lại lên tiếng:
“Thay người!
Thật ra yêu lực của bốn vị trưởng lão vẫn chưa tiêu hao hết, nhưng Hắc Vân muốn mọi chuyện phải ổn thỏa.
Lập tức lại có bốn vị trưởng lão tới bên cạnh giường ngọc, hai tay đồng thời đẩy ra yêu lực, cũng cách không rót vào trong cơ thể ngân hồ.
Đợi cho bốn người toàn diện tiếp nhận việc vận chuyển yêu lực trong cơ thể ngân hồ, bốn vị trưởng lão trước đó mới dám dừng tay và chậm rãi lùi sang một bên. Sau đó tất cả ngồi xuống khoanh chân ở bên tường và bước vào trạng thái điều tức khôi phục.
Lại qua một canh giờ sau, Hắc Vân lên tiếng đổi người.
Lần này vừa thay người không bao lâu, ánh sáng màu đỏ bên ngoài cơ thể của ngân hồ chợt thu vào trong cơ thể, duy nhất chỉ có một chỗ còn ánh sáng màu đỏ chính là ở vị trí vết sẹo chỗ mi tâm của ngân hồ.
Trên vị trí vết sẹo, ánh sáng màu đỏ càng lúc càng mãnh liệt, tất cả ánh sáng màu đỏ trong cơ thể hình như đều tập trung vào chỗ này, cuối cùng ngưng tụ thành ánh sáng màu đỏ chớp.
Nó vẫn tiếp tục chớp hiện không ngừng.
Qua một canh giờ sau lại đổi người, nhóm bốn vị trưởng lão Hồ tộc đầu tiên lại tiếp nhận.
Duy trì một canh giờ đổi một nhóm, Ngưu Hữu Đạo cũng rất kiên trì, luôn đứng bên cạnh Hắc Vân nhìn.
Sau khoảng tám chín canh giờ, Ngưu Hữu Đạo phát hiện ra vết sẹo chỗ mi tâm của ngân hồ đã dần dần biến mất, dưới ánh sáng màu đỏ, nó đã hình thành một con mắt dựng thẳng khép kín. Bởi vậy có thể thấy được

Vô Lượng Quả có năng lực tạo lại cơ thể. Ngưu Hữu Đạo xem như đã mở rộng tầm mắt, âm thầm tặc lưỡi lấy làm kỳ lạ.
Lại qua hai canh giờ sau, ngân hồ cuộn mình trên không trung có cử động, cái đuôi đang cuộn lại khẽ lắc, hai tay, hai chân cũng đang từ từ xoè ra.
Bỗng nhiên, con mắt dựng thẳng ở mi tâm của ngân hồ mở ra và lộ ra một con ngươi đẹp như lưu ly, ánh sáng màu đỏ chớp hiện cũng đột nhiên biến mất, thu vào bên trong con mắt.
Ngay sau đó, hai mắt đang nhắm cũng đột nhiên mở ra. Ngân hồ tỉnh lại và di chuyển trên không trung, chậm rãi nhìn tình hình xung quanh.
Hắc Vân lộ ra vẻ mừng rỡ, trưởng lão các khác đang nhàn rỗi cũng không ngoại lệ.
“Dừng tay, tránh ra!
Ngân hồ di chuyển trên không trung phát ra giọng nói trong trẻo.
Bốn vị trưởng lão thi pháp lập tức thu công pháp và đồng thời dừng tay lui về phía sau.
Ngân hồ quay người và lập tức hóa thành một nữ tử trong chiếc váy lụa màu trắng với ống tay áo tung bay, thoải mái chuyển động hạ xuống, cho người ta cảm giác giống như bị ảo giác. Chân nàng chạm lên trên giường ngọc và đứng vững, từ trên cao nhìn xuống mọi người với vẻ mặt ôn nhu hòa ái, lại phong tình vạn chủng.
Hắc Vân cùng với một đám trưởng lão vội quỳ một chân xuống đất, vui mừng bái kiến:
“Tộc trưởng!
Đẹp! Đây là đánh giá trong lòng Ngưu Hữu Đạo khi nhìn thấy ngân hồ hóa thành hình người, trong lòng hắn âm thầm xúc động, không trách được có thể khiến cho loại nhân vật như La Thu phải động tâm.
Đôi mắt long lanh như sóng nước mùa thu của Ngân Cơ nhìn Hắc Vân và mỉm cười:
“Tiểu Hắc!
Hắc Vân ngẩng đầu, nước mắt lập tức lưng tròng. Một nam nhân cuối cùng lại có vài phần nghẹn ngào.
Hai tay Ngân Cơ đưa về phía mọi người giả đỡ và ôn nhu nói:
“Đứng lên đi!

Hắc Vân và tất cả trưởng lão đứng lên, tất cả kích động tới nói không ra lời.
Ánh mắt Ngân Cơ chợt nghiêm lại, nhìn bàn tay của mình và lại khẽ vuốt ve gò má của mình:
“Hồ Tiên Quả?
Ánh mắt nàng nhìn về phía mọi người như đang hỏi, các ngươi lấy được Hồ Tiên Quả à?
Rõ ràng nàng có chút kinh ngạc. Thứ mà năm đó nàng tốn hết tâm tư cũng không lấy được, không ngờ lại để tộc nhân phía dưới lấy được.
Cái này nói ra rất dài dòng, một lời khó nói hết nên Hắc Vân chỉ xuống:
“Là được sự giúp đỡ của hắn.
Lúc này Ngân Cơ mới chú ý tới Ngưu Hữu Đạo đứng trong góc phòng. Nàng nhìn chằm chằm vào hắn và rõ ràng có ấn tượng, buột miệng nói ra:
“Là ngươi à?
Ngưu Hữu Đạo tiến lên hành lễ:
“Ngưu Hữu Đạo bái kiến lão tộc trưởng.
“Ngưu Hữu Đạo?
Ngân Cơ nghi ngờ hỏi những người khác:
“Hắn là?
Hắc Vân nói:
“Tộc trưởng, hắn là đệ tử của Thương Tụng.
“Đệ tử của Thương Tụng?
Vẻ mặt Ngân Cơ kinh ngạc nhìn Ngưu Hữu Đạo một lúc, cuối cùng chậm rãi gật đầu:
“Đúng rồi, ta nhớ ngươi hóa giải một đòn kia của ta, chính là sử dụng Càn Khôn Quyết của Thương Tụng. Khi ta mới gặp Thương Tụng đã từng giao đấu với hắn, không sai. Sư phụ của ngươi đang ở đâu?
Vấn đề này lại càng xấu hổ hơn nên Ngưu Hữu Đạo xoa xoa mũi.
Lúc này Hắc Vân thay hắn giải thích:
“Tộc trưởng, hắn cũng chưa từng gặp Thương Tụng. Là Thương Tụng ở huyễn giới Điệp Mộng đã bố trí truyền nhân cách đời. . .
Hắn kể với Ngân Cơ về chuyện hoang đường mà trước đây Ngưu Hữu Đạo lừa dối bọn họ.

“Thì ra là thế, cuối cùng Ngân Điệp Nhi lại không đi cùng phu thê bọn họ mà bị giam cầm ở trong huyễn giới Điệp Mộng.
Vẻ mặt Ngân Cơ bừng tỉnh giống như giấc mộng, lại hỏi Ngưu Hữu Đạo:
“Ngân Điệp Nhi bây giờ có khỏe không?
Ngưu Hữu Đạo trầm mặt, lắc đầu nói:
“Không quá tốt. Một khi nàng hiện ra nguyên hình thì không nhận ra ai hết. Ta vội vàng chống đỡ áp lực của đám người chín Thánh nên không dám giữ nàng ở bên người, không thể làm gì khác hơn là đưa nàng về huyễn giới Điệp Mộng. Cũng không biết tình hình của nàng thế nào nữa. Tuy nhiên ta chắc hẳn sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện. Sau khi lối vào huyễn giới Điệp Mộng không có cách nào khép kín, chín Thánh lệnh cho Vạn Thú môn Mộng mở rộng loại Khu Quang Thảo ở huyễn giới Điệp, với ý định từng bước xâm chiếm huyễn giới Điệp Mộng, giới tu hành sớm muộn gì cũng sẽ gặp được nàng thôi. Tới lúc đó có thể tưởng tượng được hậu quả thế nào.
“Ôi!
Ngân Cơ thở dài, gật đầu:
“Ngân Điệp Nhi có vấn đề, vẫn cần Thương Tụng thi pháp hóa giải yêu khí dị chủng trong cơ thể nàng mới có khả năng bình thường được.”

Chương 1710: Nội gian của Hồ tộc

Chương 1710: Nội gian của Hồ tộc
Đúng rồi, Thương Tụng là tiên mất tích nên Ly Ca tìm không được. Thương Tụng không ở đó thì, Ly Ca cũng không có cách nào áp chế yêu khí dị chủng trong cơ thể Ngân Điệp Nhi suốt thời gian dài, chắc cũng là vì điều này nên Ly Ca mới giam cầm nàng ở bên trong đại trận. Sau đó Ly Ca cũng biến mất, Ngân Điệp Nhi ở một lần là mấy trăm năm. . . Trông nàng thổn thức không thôi.
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, sau khi đi qua Hồ tộc hắn đã từng có suy đoán đó.
Ngân Cơ lấy lại tinh thần tò mò hỏi:
“Ngươi làm sao lấy được Hồ Tiên Quả từ trên tay Cửu Thánh?
Cái này nói ra thật sự rất dài dòng, Ngưu Hữu Đạo nhường cho tộc trưởng Hồ tộc đang nóng lòng trao đổi với lão tộc trưởng kể lại, hắn ở bên cạnh nghe, thỉnh thoảng sẽ bổ sung vài câu.
Sau khi mọi chuyện đã rõ ràng, mọi người dẫn Ngân Cơ đến mật thất và mở ra hộp ngọc nhỏ, để cho nàng quan sát mười một Hồ Tiên Quả còn lại.
Ngân Cơ thò tay chạm vào cái hộp, vẻ mặt rất phức tạp:
“Lúc trước, Hồ Tiên Quả có vô số quả ăn không hết, sau này chỉ còn lại mười hai quả được Cửu Thánh khống chế rất nghiêm mật, người ngoài muốn thấy cũng khó, không ngờ cuối cùng lại bị các ngươi trộm hết. Không biết sau khi bọn họ biết sẽ có cảm tưởng thế nào.
Nàng cười gượng và lại hỏi Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi dự định xử lý những trái này thế nào?
Ngưu Hữu Đạo:
“Tất cả đều do ta làm chủ sao?
Ngân Cơ:

“Vô Lượng Quả ở Hồ tộc ta cũng không qua cần thiết. Thật ra, năm đó nó chỉ được xem là một loại trái cây đặc biệt mà thôi, nhưng không nghĩ thiếu chút nữa đã mang tới tai họa ngập đầu cho Hồ tộc ta. Hồ tộc ta là hình người hay hình hồ thì có gì khác nhau đâu? Nghe Tiểu Hắc kể, đồ ở trên tay ngươi còn có tác dụng hơn ở trên tay chúng ta. Ngươi cứ cầm lấy.
Ngưu Hữu Đạo chắp tay cám ơn:
“Nó đúng là có tác dụng lớn đối với ta. Muốn đối đầu với chín Thánh ta thật sự cần vật ấy. Cảm ơn lão tộc trưởng thành toàn.
“Không cần khách sáo, Hồ tộc giúp đỡ ngươi là hy vọng có thể nhận được sự báo đáp của ngươi.
Ngân Cơ nói rất thẳng thắn:
“Năm đó ta đi qua nhân gian chính là muốn tìm được người giúp đỡ, thế nhưng người người đều sợ hãi tám thánh nên không dám phản kháng. Ô Thường dám phản lại nhưng trong lòng có ý định gây rối. Ngươi cũng dám phản, chỉ mong ngươi không trở thành Ô Thường thứ hai.
Ánh mắt nàng nhìn chăm chú về phía Ngưu Hữu Đạo trở nên trong suốt thâm thúy, hình như muốn nhìn xuyên qua tâm tư của Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo im lặng một lúc mới đưa ra một lời hứa hẹn:
“Nhân yêu có đường đi khác nhau, tương lai nếu có khả năng, ta sẽ để tu sĩ nhân gian hoàn toàn rời khỏi Hồ tiên cảnh, hủy bỏ lối đi giữa hai giới, trả lại Hồ Tiên Cảnh cho Hồ tộc!
“Được!
Ngân Cơ gật đầu:
“Chỉ mong ngươi có thể làm được.
Ngưu Hữu Đạo:
“Lão tộc trưởng tín nhiệm ta như vậy sao?
Ngân Cơ:
“Nếu không tín nhiệm thì Hồ tộc ta còn có lựa chọn nào khác sao? Có cơ hội thì phải thử một chút. Ít nhất bây giờ ngươi còn cần Hồ tộc ta, tạm thời sẽ không làm ra chuyện gây bất lợi cho Hồ tộc. Ngươi nói có đúng hay không?
Ngưu Hữu Đạo thò tay cầm hộp ngọc nhỏ và lại lấy ra một Vô Lượng Quả đưa cho Ngân Cơ:

“Lão tộc trưởng giữ lại quả này làm đồ dự phòng.
Ngân Cơ lắc đầu, đẩy tay từ chối:
“Tạo ra một cao thủ kỳ Nguyên Anh phản kháng chín Thánh có tác dụng hơn là cho chúng ta.
Ngưu Hữu Đạo:
“Dựa vào vũ lực để đối đầu với chín Thánh có tu vi mấy trăm năm, thêm một quả hay bớt một quả cũng không có ý nghĩa gì lớn. Nếu như mười Hồ Tiên Quả đều vô dụng, như vậy xuất hiện thêm một quả cũng không thay đổi được điều gì. Lão tộc trưởng không nên từ chối nữa, cứ giữ lại dự phòng cho Hồ tộc. Ngưu mỗ không có ý gì khác, chỉ là một chút tấm lòng mà thôi.
Ngân Cơ cười:
“Thịnh tình không thể chối từ, được, ta nhận lấy.
Nàng nhìn về phía Hắc Vân khẽ gật đầu.
Lúc này Hắc Vân tiến lên dùng hai tay nhận lấy trái cây kia và lui ra.
Sau đó Ngân Cơ nói chuyện với Ngưu Hữu Đạo rất nhiều và cũng rất lâu.
Phát hiện ra Ngân Cơ rất quan tâm tới tình thế bên ngoài, Ngưu Hữu Đạo chợt nói một câu:
“Tạm thời lão tộc trưởng tốt nhất vẫn không nên ra ngoài thì tốt hơn.
Ngân Cơ:
“Chẳng lẽ ngươi muốn ta ngồi nhìn chín Thánh tàn sát Hồ tộc ta mà không phản kháng sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Lão tộc trưởng không lộ diện mới là tốt cho Hồ tộc. Ngài vẫn có một nữ nhi ở trên tay La Thu, ngài có thể buông tay được sao? Ngài dám cam đoan La Thu sẽ không lợi dụng nữ nhi này mà đi đối phó với ngài à? Chỉ sợ đến lúc đó có nhiều Hồ Tiên Quả hơn nữa cũng không cứu được ngài, có lẽ còn có thể làm cho càng nhiều Hồ tộc không thể không chịu chết. Bên nào nhẹ bên nào nặng, ta nghĩ trong lòng lão tộc trưởng cũng hiểu rõ đi.
Nhắc tới nữ nhi, Ngân Cơ lập tức buồn bã.
Vẻ mặt đám người Hắc Vân cũng nghiêm trọng, tâm tình cũng rất nặng nề.

Ngưu Hữu Đạo tiếp tục nói:
“Ngài khôi phục lại con mắt dựng thẳng sẽ làm La Thu nghi ngờ Hồ Tiên Quả có vấn đề. Đây chỉ là ta một lo lắng của ta. Căn cứ vào các loại dấu hiệu, La Phương Phỉ cũng không biết người mẹ như ngài tồn tại, nếu ngài đột nhiên xuất hiện, bảo nàng làm sao tiếp nhận được hiện thực mẫu thân mình là Hồ tộc? Nàng có thể tiếp nhận được sao? Đừng nói La Thu, tám thánh khác sẽ đối xử với nàng thế nào? Tạm thời vẫn không nên đi gặp thì tốt hơn. Có một số việc cứ để từ từ sẽ đến, không nên làm ngay một lúc. Bỏ công sức sẽ có được thành quả, nước chảy sẽ thành sông, ngài thấy thế nào?
Hắn thật sự sợ nữ nhân này nhớ nữ nhi tới sốt ruột, không nhịn được sẽ len lén chạy đi gặp nữ nhi.
Ngân Cơ lặng lẽ gật đầu:
“Ta hiểu ý của ngươi.
Ngưu Hữu Đạo chắp tay xin cáo lui, không có ý định làm phiền nàng thêm nữa.
Lúc rời đi, Ngưu Hữu Đạo lặng lẽ vẫy tay với Hắc Vân. Sau khi hai người tránh qua một bên, Ngưu Hữu Đạo nhìn Hắc Vân nói:
“Giúp ta chú ý lão tộc trưởng!
Đùa kiểu gì vậy? Ngươi tưởng đây là nhà ngươi chắc? Hắc Vân trừng mắt và muốn nổi giận.
Ngưu Hữu Đạo giơ tay lên ngăn cản:
“Ta không có ý gì khác. Ta sợ lão tộc trưởng không nhịn được sẽ len lén đi gặp nữ nhi, lẽ nào ngươi hi vọng lão tộc trưởng gặp phải nguy hiểm nữa sao? La Thu lại ra tay thì có thể sẽ không chỉ đơn giản móc đi một con mắt dựng thẳng như vậy đâu. Nếu phát hiện con mắt dựng thẳng, phát hiện không thể dồn lão tộc trưởng vào chỗ chết, hắn tất nhiên sẽ hạ sát thủ! Nếu phát hiện lão tộc trưởng muốn đi ra ngoài, các ngươi nhất định phải cố gắng hết sức khuyên bảo. Nếu thật sự khuyên không được, cần phải đúng lúc nói cho ta biết một tiếng, cũng tiện để cho ta đúng lúc nghĩ cách cứu chữa! Ta bảo ngươi chú ý lão tộc trưởng là muốn tốt cho lão tộc trưởng, không phải hại nàng. Lẽ nào ngươi hi vọng sẽ hại chết lão tộc trưởng sao?

Hắn cũng không hy vọng tự nhiên có chuyện đâm ngang, tối thiểu trước khi xảy ra chuyện thì trong lòng cũng phải hiểu rõ, cũng tiện đúng lúc đề phòng, không muốn mình gặp bất ngờ mà trở tay không kịp.
Vừa nghe hắn nói như vậy, Hắc Vân im lặng một lát rồi đột nhiên nói:
“Ngươi thậm chí có thể lấy ra trái cây kia. Dựa vào quan hệ của ngươi và Sa Như Lai. . . Ngươi có thể nghĩ cách đưa La Phương Phỉ ra không?
Ngưu Hữu Đạo:
“Đưa ra thì dễ nhưng đưa ra rồi làm gì? Trói La Phương Phỉ ở đây sao? Lão tộc trưởng có thể không thả tự do cho nữ nhi à? Ngươi nghĩ loạn gì thế?
Cũng đúng. Hắc Vân khẽ gật đầu:
“Ta biết rồi.
Trong lòng hắn buồn bực, Hồ tộc luôn luôn trung thành và tận tâm với lão tộc trưởng, chỉ chớp mắt một cái, sao mình lại thành nội gian do người ngoài xếp vào ở bên trong Hồ tộc rồi? Nghĩ thế nào cũng có cảm giác là lạ.
. . .
Bầu trời tối đen, đêm lạnh lẽo, Thiệu Bình Ba với hai bên tóc mai hoa râm đứng lặng ở trên một sườn núi, trong ánh mắt lộ ra vẻ ưu tư, nhìn xa nhìn ánh đèn mơ hồ trên ngọn núi phía xa. Nơi ngọn đèn đó là Tây Bình Quan.

Chương 1711: Yêu phi họa nước (1)

Chương 1711: Yêu phi họa nước (1)
Gió đêm kéo tới, hơi lạnh tập kích khiến hắn không nhịn được giơ nắm tay lên bên miệng và ho khan vài tiếng.
Thiệu Tam Tỉnh đi tới, run rẩy lấy một chiếc áo choàng và khoác lên đầu vai của hắn:
“Đại công tử, đêm đã khuya nên bên ngoài rất lạnh, ngài sớm nghỉ ngơi một chút.
Thiệu Bình Ba chậm rãi nói:
“Chậm nhất là đêm mai thì đại quân Doãn Trừ sẽ đến, trận chiến lớn quyết định số phận của ba nước sẽ bắt đầu!
Thiệu Tam Tỉnh:
“Đúng vậy.
Thiệu Bình Ba giơ tay lên ra hiệu. Thiệu Tam Tỉnh ngầm hiểu bước nhanh rời đi. Chỉ một lát sau gọi một người chịu trách nhiệm tên Hắc Thủy Đài tới.
“Đại nhân!
Người tới cúi chào.
Thiệu Bình Ba:
“Phái người đi Tây Bình Quan thế nào rồi?
Người tới nói:
“Mỗi ngày thám tử bên kia báo ba lần, cho đến nay tất cả vẫn bình thường, đều nằm trong dự đoán của đại nhân, không có gì bất ngờ.
Thiệu Bình Ba:
“Biết vì sao ta sắp xếp người qua lại mãi không hành động không?
Vừa nói đến đây, ánh mắt của người tới nhìn về phía Thiệu Bình Ba lộ ra vài phần kính nể và sợ hãi.

Tây Bình Quan là nơi quan trọng như vậy lại bị Hắc Thủy Đài phá hỏng. Bệ họ Tấn Hoàng tức giận. Chuyện ngay cả Hắc Thủy Đài cũng làm chuyện không tốt, nhưng người này vừa ra tay đã không tầm thường, lại đâm trúng tử huyệt của Trần Trường Công “tướng phòng thủ Tây Bình Quan. Chỉ sợ Trần Trường Công nằm mơ cũng không ngờ sẽ có chuyện gì đang chờ hắn.
Người này cung kính trả lời:
“Ta hiểu rõ, đại nhân không muốn cho Trần Trường Công có thêm cơ hội. Một khi lật bài thì Trần Trường Công lại không có thời gian làm điều hắn muốn nữa.
Thiệu Bình Ba:
“Hiểu rõ là được rồi. Đã đến lúc rồi, ngươi thông báo với bên kia, sáng mai có thể lật bài đối với Trần Trường Công.
Trong lời nói có vài phần như muốn dạy người của Hắc Thủy Đài làm việc thế nào.
Nhưng thật sự của đối phương đã dạy cho Hắc Thủy Đài một bài học. Từ trên tin tức truyền đến, nghe nói bệ hạ đã mắng Đào tổng quản một trận, nói tất cả Hắc Thủy Đài lại có thể không có nổi một người hữu dụng, bảo Hắc Thủy Đài nên học hỏi Thiệu đại nhân nhiều hơn!
Người tới cung kính nói:
“Vâng, ta lại đi sắp xếp luôn.
“Chờ một chút.
Thiệu Bình Ba quay đầu gọi hắn lại và hỏi:
“Sắp xếp cho Thất công chúa xong chưa?
Người tới nói:
“Đã sắp xếp ổn thỏa ở trong nông trại và có thể lập tức đưa qua, chỉ là. . .
Thiệu Bình Ba:
“Còn đang làm ầm ĩ sao?
Người tới cười gượng nói:
“Vâng! Ngài ấy vẫn ầm ĩ muốn gặp đại nhân, không thể không gặp đại nhân, bằng không sẽ không chịu phối hợp.
“Gặp ta để làm gì? Lẽ nào bế phía bệ hạ không nói rõ ràng sao?

Thiệu Bình Ba lạnh lùng nói một câu, hắn thật ra không muốn đi gặp vị công chúa kia nên cố ý lảng tránh.
Người tới không còn lời nào để chống đỡ. Thất công chúa cứ nhất quyết làm ầm ĩ, hắn lại có thể làm sao?
Thiệu Bình Ba nhìn ra được chỗ khó xử của hắn nên hơi nhíu mày, suy nghĩ đến tầm quan trọng của chuyện này, vì để tránh đến giây phút cuối cùng lại có sơ suất nên hắn vẫn quyết định đi gặp một chút:
“Công chúa muốn gặp, ta không dám chối từ. Đi thôi, đi xem thử.
Người tới lập tức đưa tay dẫn đường xuống núi trong đêm tối và đi tới một viện nhà nông ở dưới chân núi.
Ngoài viện có người âm thầm ẩn nấp bảo vệ. Sau khi phát ra vài tiếng ám hiệu, đám người Thiệu Bình Ba đi qua không gặp trở ngại gì.
Vừa vào tiểu viện, bọn họ nghe bên trong truyền đến tiếng đồ rơi xuống, tiếp theo là một giọng nữ tử thanh thúy:
“Đồ nát gì đây? Tính cho heo ăn sao? Đây là chỗ vứt đi nào chứ? Chỗ này có thể dành cho người ở sao? Bảo Thiệu Bình Ba lăn ra đây, hắn hầu hạ bản công chúa như vậy sao? Bảo hắn lăn ra đây gặp ta!
Bước chân hơi dừng lại, Thiệu Bình Ba nghiêng tai lắng nghe một lúc mới giơ tay lên ngăn cản hai bảo vệ ở cửa tiến vào trong thông báo. Hắn tự mình đi tới cửa và đẩy ra, nói:
“Người phía dưới làm việc không chu đáo đã làm cho công chúa phải tức giận, thần nhất định sẽ cố gắng xử phạt bọn họ.
Bên trong là một thiếu nữ mười lăm mười sáu mặc trang phục nhà nông bình thường nhưng khó che giấu được khí chất của nàng. Nàng môi hồng răng trắng, da trắng nõn mịn màng, dáng vẻ duyên dáng yêu kiều và tràn đầy sức sống, còn có đôi mắt sáng to long lanh, thật sự rất xinh đẹp!
Vị này chính là nữ nhi của Thái Thúc Hùng, thất công chúa Thái Thúc Hoan Nhi đang tức giận thở hổn hển.
Trong phòng có hai nam tử đang cầm khay bị giáo huấn, vẻ mặt có phần xấu hổ, cảm giác sâu sắc được việc hầu hạ tổ tông cũng không khó phục vụ như vậy.
Đương nhiên, ở đây cũng không tiện phái cung nữ trong hoàng cung nước Tấn tới hầu hạ, chỉ có thể để cho hai nhân viên Hắc Thủy Đài tạm

thời tới hầu hạ.
Thái Thúc Hoan Nhi nghe tiếng liền quay đầu, lập tức trợn trừng mắt:
“Thiệu Bình Ba, ngươi cuối cùng cũng dám đến gặp ta!
Thiệu Bình Ba giơ tay ra hiệu, hai nam tử như được đại xá vậy, lập tức vội vàng chạy ra ngoài.
Lúc này, Thiệu Bình Ba mới cung kính hành lễ nói:
“Thần bái kiến Thất công chúa!
Thái Thúc Hoan Nhi chỉ vào mũi hắn phẫn nộ chê bai:
“Trong mắt ngươi còn có công chúa là ta sao?
Thiệu Bình Ba chắp tay:
“Công chúa nói quá lời.
Thái Thúc Hoan Nhi không nghe theo không buông tha:
“Ta nghe nói, người đưa ra ý xấu để ta gả cho Trần Trường Công là ngươi. Ngươi cuối cùng lại muốn gả ta cho một lão già mục nát sắp năm mươi tuổi. Ngươi có biết mẫu thân ta khóc thành thế nào không? Cả ngày mẫu thân đều lấy nước mắt rửa mặt! Thiệu Bình Ba, ngươi biết tội chưa?
Thiệu Bình Ba thản nhiên ngồi xổm xuống và nhặt mảnh chén vỡ trên mặt đất lên, nhẹ nhàng hốt thức ăn rơi trên mặt đất vào trong cái chén vỡ rồi chậm rãi nói:
“Công chúa đã từng thấy dân đói thật sự chưa? Khi thần ở Bắc Châu đã gặp qua không ít, ven đường đầy những xương trắng vì chết đói. . . Nói những điều này thì có lẽ công chúa không hiểu, ta chỉ hi vọng công chúa biết, trên đời này không có người nào thảm hơn so với dân đói, không có chuyện gì quan trọng hơn lấp đầy bụng. Công chúa nhận chút oan ức ấy, nếu như có thể đổi cho dân chúng trong thiên hạ được ăn no ấm áp thì không tính là oan ức!
Thái Thúc Hoan Nhi:
“Ngươi nói thì đường hoàng lắm. Ta đã thấy nhiều loại người như ngươi rồi. Vì quan chức của mình, vì để mình có thể bò lên trên mà đê tiện vô sỉ, không từ thủ đoạn!
Thiệu Bình Ba:
“Thần làm việc có lẽ không từ thủ đoạn, nhưng xét đến cùng. . . Không quan tâm công chúa tin hay không, thần cho rằng dân chúng trong thiên

hạ khổ quá lâu, có một số việc chung quy phải có người đi làm. Chỉ cần có thể dẹp loạn khói lửa chiến tranh trong thiên hạ, chỉ mang chút tiếng xấu đã tính là gì? Tâm nguyện có thể thành, sao tiếc chút danh hão về sau!

Hắn đứng dậy và không để ý tới thức ăn bị bẩn, cuối cùng lại dùng ngón tay nắm một ít nhét vào trong miệng và cẩn thận nhai nuốt chậm, khi nhai tới hạt cát thì hơi dừng lại nhưng vẫn chậm rãi nuốt xuống:

“Nhiều đồ tốt, thứ ăn ngon như vậy, công chúa sao có thể chà đạp như vậy được. Dân chúng nước Tấn nghèo khó, bao nhiêu người muốn có được một miếng như vậy còn không được!

Thấy hắn ăn thức ăn dính bụi đất, Thái Thúc Hoan Nhi lập tức lộ ra vẻ mặt ghét bỏ buồn nôn. Nàng theo bản năng lui về phía sau một bước, nhưng trong chớp mắt ánh mắt có chút khác thường

Thiệu Bình Ba xoay người đặt cái chén bể đưa cho Thiệu Tam Tỉnh và căn dặn:

“Giữ lại đừng lãng phí, để ta ăn khuya.

“Vâng!

Thiệu Tam Tỉnh đáp ứng và dùng hai tay nhận lấy.

Người khác không biết, hắn theo Thiệu Bình Ba nhiều năm lại hiểu rõ, đại công tử cũng không phải làm ra vẻ, đại công tử không lãng phí lương thực, ăn uống có chừng mực, mỗi lần dùng cơm xong trong bát ăn cơm không để lại chút thức ăn nào.

Từ khi đại công tử thống trị Bắc Châu đến bây giờ đúng là sử dụng thủ đoạn tàn khốc, nhưng vì dân chúng của Bắc Châu được ăn no mà ngài thật sự lo lắng hết lòng, chăm lo việc nước!

Đại công tử không thể chấp nhận được khi nhìn thấy người lãng phí lương thực.

Chương 1712: Yêu phi họa nước (2)

Chương 1712: Yêu phi họa nước (2)
Thái Thúc Hoan Nhi:
“Đừng có ra vẻ ở trước mặt ta làm gì! Bắc Châu à? Thiệu Bình Ba, ta nghe nói ngươi bị người ta đuổi từ Bắc Châu đến nước Tấn ta, giống như chó nhà có tang chạy trốn tới nước Tấn ta. Hạng người không có năng lực lại muốn dựa vào nữ nhân để leo lên vị trí cao hơn, ngươi tính là nam nhân gì chứ?
Nàng định làm đối phương tức giận, định làm phép khích tướng khiến cho đối phương buông tha, có ý giãy giụa trong lúc hấp hối tranh thủ lần cuối cùng. Đây cũng là mục đíchn àng muốn gặp Thiệu Bình Ba.
Nhưng nàng quá ngây thơ rồi.
Gương mặt Thiệu Bình Ba co quắp và hít sâu một hơi, bình tĩnh nói:
“Công chúa không nên làm loạn nữa, những gì cần căn dặn thì bệ hạ chắc hẳn đều căn dặn rồi. Cho dù công chúa không suy nghĩ cho mình thì cũng nên suy nghĩ cho mẫu thân của mình, nếu như công chúa chống lại lệnh, chính là quý phi nương nương không xem bệ hạ ra gì. Công chúa muốn làm hỏng chuyện lớn của bệ hạ thì đã từng nghĩ tới kết quả của quý phi nương nương chưa?
“Ngươi. . .
Thái Thúc Hoan Nhi chỉ vào hắn, trên mặt lộ ra vẻ bi thương căm phẫn. Đối phương mang ra mẫu thân của nàng tới uy hiếp khiến nàng không có cách nào, tức giận đến mức run rẩy!
Thiệu Bình Ba bình tĩnh nói:
“Công chúa, đêm đã khuya rồi, ngài nên sớm nghỉ ngơi một chút đi, sáng mai công chúa còn phải rời thánh giá đấy!
Hắn chắp tay và xoay người rời đi.
“Ngươi đứng lại cho ta!

Thái Thúc Hoan Nhi quát một tiếng chói tai.
Thiệu Bình Ba dừng lại nhưng vẫn đưa lưng về phía sau và nói:
“Công chúa còn có gì căn dặn?
Thái Thúc Hoan Nhi:
“Ta đáp ứng gả cho Trần Trường Công là bởi vì phụ hoàng đáp ứng ta một điều kiện, tương lai sẽ thỏa mãn ta một yêu cầu! Ngày hôm nay ngươi đối xử với ta như vậy, ngươi có bao giờ nghĩ tới tương lai ta sẽ không bỏ qua ngươi chưa?
Thiệu Bình Ba vẫn không quay lại:
“Thần nghe nói bệ hạ đáp ứng điều kiện của công chúa, tuy nhiên cũng có điều kiện. Bệ hạ nói chỉ cần là yêu cầu không quá đáng thì đều sẽ thỏa mãn công chúa! Cho nên yêu cầu của ngài sẽ không làm khó thần. Hắn làm sao để đe dọa của thiếu nữ này vào trong mắt được!
Thái Thúc Hoan Nhi bi thương và tức giận nói:
“Thiệu Bình Ba, ngươi sớm muộn sẽ gặp báo ứng thôi!
“Chuyện xấu làm nhiều, gặp báo ứng là chuyện sớm hay muộn thôi. Vế điểm ấy, thần hiểu rõ ràng hơn bất cứ ai hết, không phiền công chúa phải quan tâm. Công chúa sớm nghỉ ngơi đi!
Thiệu Bình Ba nói xong liền đi, không quan tâm phía sau có kêu gào ồn ào thế nào cũng không quay đầu lại, nhân lúc đêm tối mà rời đi.
. . .
Sáng sớm tỉnh lại, Trần Trường Công tướng phòng thủ Tây Bình Quan nằm trên giường nhỏ mơ mơ màng màng xoa xoa hai bên lại thấy trống rỗng, không sờ được hai cơ thể mềm mại thơm tho đâu. Lúc này hắn mới mở mắt ra nhìn, kết quả phát hiện hai đại mỹ nhân yểu điệu đã quần áo chỉnh tề, khoanh tay đứng chờ ở bên cạnh giường.
Thấy hắn tỉnh lại, hai nàng cùng hành lễ:
“Đại tướng quân!
Khi hành lễ rất chú ý, từng cái nhăn mày từng nụ cười đều vừa vặn, Trần Trường Công đang vặn người chợt sửng sốt, nghi ngờ nói:
“Các ngươi biết lễ nghi trong cung à?
Hai nàng tiến lên và cùng nhau hầu hạ hắn mặc quần áo, một nàng nói:
“Chúng ta vốn là người trong cung, hai người tỷ muội ta vốn là người hầu hạ Vệ Quân bệ hạ, thiếp thân tên ban đầu là Thường Tú Nhi.

Một nàng khác nói:
“Thiếp thân nguyên danh Tang Tuệ.
Trần Trường Công giang hai cánh tay mặc cho các nàng mặc quần áo cho, vẻ mặt cứng đờ lại dần dần có phản ứng như nhìn thấy quỷ. Hắn chậm rãi nhìn lại hai bên:
“Các nàng. . . Hai nàng chính là Thường quý phi và Tang quý phi?
Thường Tú Nhi mỉm cười hầu hạ nói:
“Tỷ muội chúng ta vốn muốn theo đội buôn ra khỏi Tây Bình Quan để rời khỏi nước Vệ, nào ngờ bị người của tướng quân ngăn lại ở cửa ải, cũng mang tặng cho tướng quân. Tỷ muội chúng ta vốn không dám để lộ thân phận, nhưng thấy tướng quân thật lòng thương yêu tỷ muội chúng ta nên không dám lại lừa gạt nữa.
Đúng như hai người nói, hai người vốn chỉ theo một đội buôn bình thường ra khỏi quan, đúng lúc lính canh giữ cửa ải lục soát, cuối cùng lại phát hiện trong đội buôn che giấu hai mỹ nhân tuyệt sắc.
Thấy chỉ là đội buôn bình thường nên quân sĩ làm khó dễ, ông chủ của đội buôn vì bảo toàn tính mạng qua cửa ải nên nhịn đau nhường ra hai tiểu thiếp của mình.
Sau khi xác nhận là nữ tử yếu đuối bình thường, tướng sĩ phía dưới tặng cho Trần Trường Công. Trận chiến lớn sắp diễn ra nên Trần Trường Công vốn không có ý định tiếp nhận, nhưng sau khi thấy được sắc đẹp của hai nàng thì khó kìm lòng nổi, mấy ngày nay quả thật chậm rãi hưởng thụ.
Nhưng hắn có nằm mơ cũng không ngờ được hai nữ nhân này không ngờ là hai sủng phi của Huyền Thừa Thiên quân chủ nước Vệ trước đây!
Bây giờ Trần Trường Công mới hiểu được, không trách dáng vẻ các nàng xinh đẹp như vậy, hóa ra là sủng phi của hoàng đế!
Sau khi kịp phản ứng, Trần Trường Công kinh sợ lảo đảo lui về phía sau và va phải mép giường rồi ngã ngồi ở trên giường nhỏ, chỉ vào hai người thật lâu khó có thể nói lên lời.
Huyền Thừa Thiên tuy đã mất ngôi vua nhưng dù sao cũng từng là hoàng đế nước Vệ, lại là đệ đệ ruột thịt của nữ hoàng bây giờ. Hai vị quý phi chạy trốn này còn là yêu phi họa nước, mình lại có thể ngủ với hai

nàng. Một khi truyền đi, dù có lập được công lao lớn như vậy, có thể xóa bỏ được điểm yếu này sao?
Hắn hãi hùng khiếp vía vì biết mình động vào nữ nhân không nên động tới. Ánh mắt của hắn đảo qua và đột nhiên vọt sáng một bên rút ra bảo kiếm của mình rồi lao về phía hai nàng!
Hai nàng cũng đã trải qua đủ mọi tình huống nên không chút hoang mang, hoàn toàn không sợ hãi. Thường quý phi cười nói:
“Tướng quân muốn giết người diệt khẩu sao? Nếu hai người chúng ta có thể xuất hiện ở đây, tướng quân cho rằng giết hai người chúng ta là có thể giấu được chuyện này sao?
Trên mặt Trần Trường Công lộ vẻ dữ tợn, dùng kiếm chỉ:
“Các ngươi nhất định là gian tế của nước Tấn! Bệ hạ sáng suốt sẽ biết ta bị người hãm hại!
Tang quý phi nói:
“Sáng suốt lại thế nào? Nếu như tướng quân cho rằng có thể không hề ảnh hưởng tới tiền đồ của mình, vậy tỷ muội ta mặc cho tướng quân xử trí!
Thường quý phi nói tiếp:
“Ảnh hưởng tới tiền đồ là chuyện nhỏ, tướng quân có thể bảo đảm trong nước Vệ không có ai lấy chuyện này ra nói chứ? Trong triều có những loại người thế nào, trong lòng tướng quân biết rõ nhất. Bây giờ có lẽ vì ổn định lòng của tướng quân mà không nói ra, nhưng tương lai thì sao? Tướng quân lấy tương lai không rõ ràng ra đặt cược như vậy có đáng giá không?
Tang quý phi:
“Nước Tấn sẵn lòng là người bảo đảm vinh hoa phú quý cho tướng quân, bỏ qua chuyện cũ, lấy thất công chúa để bảo đảm, hứa hẹn trước đó vẫn sẽ hữu hiệu! Mật sứ ở ngay dưới chân núi đã đợi lâu ngày, chờ tướng quân triệu kiến!
Vẻ mặt Trần Trường Công không ngừng thay đổi, không thể tin được, tại sao có thể như vậy được? Ngủ với ai không ngủ, chỉ sợ cho là thê tử của các quan lớn khác cũng được, sao lại là hai nữ nhân này?
Nhưng ai có thể ngờ đến lai lịch của hai nữ nhân này lại có thể là hoàng phi, làm gì có hoàng phi nào đi ra làm loại chuyện này chứ? Dù có đánh

chết hắn, hắn cũng không ngờ được.
Hắn biết đây là cái bẫy do nước Tấn bố trí.
Trước đó hắn muốn ngả về phía nước Tấn là bởi vì thấy thế cục của nước Vệ không ổn định, hai tỷ đệ đã biến nước Vệ thành như vậy, sĩ khí lòng quân đều mất sạch. Hắn không cần thiết phải liều chết trấn giữ tới khi bị chôn cùng. Sau khi nhìn rõ ràng tình thế hỗn loạn, tướng phòng thủ Vệ quốc lại kiên trì với lập trường của mình. Bởi vì hắn nhìn thấy tình thế liên thủ giữa ba nhà Vệ, Tề, Tần đã thành, sĩ khí lòng quân tăng trở lại, chỉ cần giữa được một trận thì viện quân của nước Tề sẽ chạy tới, liều chết trấn thủ có thể nắm chắc được thành công.
Nói cho cùng, không quan tâm hắn ngả về phía bên nào đều đang tính toán cho tương lai.

Chương 1713: Tây Bình Quan bị phá

Chương 1713: Tây Bình Quan bị phá
Mà hành vi của nước Tấn bây giờ là đang cố gắng cắt giảm quyền lợi giữ vững lập trường tướng phòng thủ nước Vệ của hắn, làm cho tương lai của hắn ở nước Vệ trở nên không xác định, đây là đang ép hắn ngả về phía nước Tấn!
“Chỉ cần tướng quân bằng lòng, sau này tỷ muội ta vẫn phục vụ tướng quân. Nếu tướng quân không muốn, tỷ muội ta cũng có thể lập tức biến mất, vì danh dự của thất công chúa, chuyện của tỷ muội ta cùng tướng quân sẽ không nhắc tới người nào khác, cũng sẽ không để cho thất công chúa biết được.
Mũi kiếm trong tay chậm rãi hạ xuống, đâm vào mặt đất:
“Bốp!
Trần Trường Công chợt tát mạnh vào mặt mình, trên mặt lộ ra nụ cười thảm:
“Nước Tấn cuối cùng lại dùng độc kế như vậy, Trần mỗ có tội!
Hắn còn lựa chọn được sao? Không có lựa chọn nào khác.
Vẫn là câu nói kia, hắn ngủ với dạng nữ nhân thế nào cũng được, duy nhất chỉ có loại nữ nhân thân phận này là không động vào được.
Không quan tâm hai nữ nhân này đã làm gì, là yêu phi họa nước cũng được, cho dù triều đình nước Vệ biết đây là nước Tấn hãm hại hắn, cho dù triều đình nước Vệ có thể không tính toán với một tướng quân từng ngủ với hoàng phi của nước Vệ, còn trông cậy triều đình nước Vệ có thể cao giọng ăn mừng hắn, vui vẻ để hắn thăng quan tiến chức được sao?
Một khi nguy cơ của nước Vệ được giải trừ, một khi tình hình nước Vệ được ổn định, không còn lo lắng hắn đi theo kẻ địch, không ai tìm hắn gây phiền phức đã là kết quả tốt nhất rồi. Con đường lên chức đầy cạnh tranh, người cạnh tranh sẽ không dễ dàng nhường đường.

Hai nàng nhìn nhau cười, trong nụ cười giấu vài phần cay đắng, các nàng cũng không có lựa chọn nào khác!
Sau khi mặc quần áo chỉnh tề, Trần Trường Công gọi thủ hạ tâm phúc đi sắp xếp.
Hắn sắp xếp động tay động chân bên trong, muốn tránh tai mắt của những người khác mà để một người tiến vào đây thì quá dễ dàng, trong đám dân phú dưới chân núi vận chuyển vật phẩm dễ dàng có mật sứ nước Tấn lẩn vào.
Sau khi gặp mặt và đám phán với mật sứ, lần này nước Tấn không cho hắn có thêm bất kỳ đường sống nào, bảo hắn viết thư khiếu nại và cũng mang đi quan ấn tướng phòng thủ Tây Bình Quan do triều đình nước Vệ trao tặng cho hắn!
Mà sau đó, Trần Trường Công tự mình tuần tra lối đi quan ải, vừa vặn gặp được một đội buôn đi qua.
Trần Trường Công hạ lệnh toàn diện bế quan, lý do là trận chiến lớn sắp diễn ra nên không cho phép bất kỳ kẻ nào ra vào, bởi vậy đội buôn này bị chặn giữ lại.
Trong đội buôn có một thiếu nữ xinh đẹp bị thủ hạ của Trần Trường Công chọn trúng và lén mang đi.
Thủ hạ của hắn cũng không giữ lại cho mình dùng mà lặng lẽ đưa đến chỗ của Trần Trường Công.
Thiếu nữ này không phải ai khác, chính là hòn ngọc quý trên tay Tấn Hoàng “Thái Thúc Hùng, thất công chúa Thái Thúc Hoan Nhi. Nước Tấn vì bảo đảm tình hình cuộc chiến được thuận lợi, vì không xảy ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn, vì để cho hắn yên tâm nên đặc biệt giữ chữ tín, quả nhiên đã đưa hòn ngọc quý trên tay Thái Thúc Hùng đến.
Thường quý phi và Tang quý phi xem công chúa này như nữ chủ nhân, tự mình hầu hạ Thái Thúc Hoan Nhi thay y phục tắm rửa, chờ sau khi tắm xong, nàng lặng lẽ rơi lệ.
Trần Trường Công tuần tra trở về thì nhìn thấy thiếu nữ đang chờ. Hắn vẫy vẫy tay. Thường quý phi và Tang quý phi tự giác lui ra và đóng cửa lại.
Trên gương mặt đầy nước mắt của Thái Thúc Hoan Nhi Lệ lộ ra sự khủng hoảng, mắt mở to nhìn nam nhân gần năm mươi tuổi mặc chiến

giáp trên người bước tới gần mình, theo bản năng muốn lùi về phía sau, nhưng nàng đã không còn chỗ nào để lùi lại được nữa!
Cưới là chuyện sau này, Trần Trường Công sẽ không để cho Thái Thúc Hoan Nhi còn giữ thân xử nữ, bằng không sẽ dễ sinh ra chuyện bất ngờ, gạo nấu thành cơm, chiếm người trước mới là chuyện quan trọng.
Đến lúc này, minh châu bị bụ phủ mờ. . .
Ban đêm, đại quân Doãn Trừ một đường phong trần mệt mỏi trùng trùng điệp điệp đi tới. Chim muông thú dữ gần đó bị khí thế kia làm cho kinh hoàng chạy trốn.
Thiệu Bình Ba đứng ở trên một ngọn núi nhìn ra xa, vẫn chưa qua bái kiến mà chỉ sai người truyền thư báo cho biết tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng.
Doãn Trừ đầy người bụi bặm, hai mắt lấp lánh có thần xiết chặt roi ngựa, thèm thuồng nhìn Tây Bình Quan, một tòa hùng quan dễ thủ khó công!
Nhân viên Hắc Thủy Đài đi theo quân phóng ngựa tiến lên và dâng mật báo.
Mật báo gồm hai phần, một phần là bố trí phòng ngự Tây Bình Quan kỹ càng tỉ mỉ, một phần lại là thư do chính tay Thiệu Bình Ba viết.
Doãn Trừ nhận được liền kiểm tra. Sau khi nhìn bố trí binh lực của Tây Bình Quan, hắn chuyển cho tham tướng phía dưới nghiên cứu kỹ càng, bản thân tiếp tục xem thư tay của Thiệu Bình Ba, bên trong báo cho biết tướng phòng thủ Tây Bình Quan đã được giải quyết xong, sẽ nội ứng ngoại hợp cùng quân Tấn!
Sau khi xem xong mật thư và cất đi, sắc mặt Doãn Trừ không hề thay đổi chỉ nói tiếng "Được" rồi quay đầu lại hỏi:
“Quân Tề đi tới chỗ nào rồi? Còn bao lâu nữa sẽ đến nơi?
Thuộc cấp trả lời:
“Đã qua sông Ngọc Đái, chắc hẳn không tới hai ngày là có thể đến hết. Năm vạn quân kỵ binh tiên phong nhanh chóng đi trước, dự tính chưa đến một ngày là có thể đến được!
Doãn Trừ:
“Đại quân tạm thời đóng quân ngay tại chỗ và nhóm lửa nấu cơm, tướng sĩ ăn no nê sẽ tranh thủ thời gian nghỉ ngơi!
Một tướng kinh ngạc kêu lên:

“Tướng quân, tình thế không ổn. Trước khi quân Tề đuổi tới cần nhanh chóng đánh hạ Tây Bình Quan, muộn thì sợ hậu quả khó lường!
Doãn Trừ quát:
“Chấp hành quân lệnh!
Các tướng ngơ ngác nhìn nhau, một trưởng lão Khí Vân Tông trầm giọng nói:
“Tướng quân, năm vạn kỵ binh nước Tề chỉ chưa đến một ngày sẽ tới. Bây giờ làm sao có thể nghỉ ngơi được?
Doãn Trừ:
“Trưởng lão quá lo lắng, đây vẫn là vùng núi nên kỵ binh không có đất dụng võ!
Trưởng lão tận tình khuyên bảo:
“Một khi việc đánh chiếm bị ngăn cản, viện quân lại đến, những kẻ đang ngó chừng trong nước Vệ tất nhiên sẽ ngả theo chiều gió, đến lúc đó đại quân ta không tiến vào được cũng không lui được, chắc chắn sẽ rơi vào trong vòng vây, chắc chắn phải chết đấy! Nếu dùng toàn lực phá được Tây Bình Quan, bắt Tây Bình Quan lại nghỉ ngơi dưỡng sức cũng không muộn!
Doãn Trừ:
“Đại quân ta đi đường dài bôn ba đã mệt mỏi. Tây Bình Quan dễ thủ khó công, mệt mỏi thì phá thế nào được? Cứ nghỉ ngơi dưỡng sức, sau đó không ngừng nỗ lực bắt lấy! Các vị, ý ta đã quyết thì không cần vội nhiều lời, người nào trái lệnh chém!
Hắn dứt lời hắn kéo ngựa quay đầu.
Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, tất cả đều hiện ra vẻ lo lắng.
Tu sĩ đi theo không chịu bỏ qua lại quay đầu tìm đến Doãn Trừ để lén khuyên bảo. Doãn Trừ kiên trì, tình nguyện làm cho mọi người oán giận cũng không chịu để lộ chút tin tức gì.
Lúc này sao có thể chỉ có gián điệp nước Tấn đang hoạt động mạnh, nước Vệ, nước Tề và nước Tần cũng không tiếc trả giá. Trước khi trận chiến diễn ra, nhân viên gián điệp của mấy nước đã bắt đầu tranh đấu ở phía sau từ lâu rồi. Tất cả đều thể hiện bản lĩnh của mình vì tạo thuận lợi cho cuộc chiến đấu của đại quân. Trong quân không biết có bao nhiêu tai mắt của nước đối địch.

Chuyện quan trọng liên quan tới sự sống chết của đại quân, bây giờ Doãn Trừ không tin bất kỳ kẻ nào và luôn giữ nghiêm cơ mật, một khi để lộ tin tức thì mới thực sự là hậu quả khôn lường. Một khi để cho quân địch sớm biết được tình hình, tu sĩ quân địch sẽ giết Trần Trường Công để đổi người chủ trì cuộc chiến!

Đại quân tạm thời đóng quân, lấy đá làm tường đào hầm vì bếp, khói bếp bốc lên, sau khi binh sĩ dùng cơm lại có không ít người trực tiếp ngả xuống đất ngủ say.

Trên đường dài bôn ba, tất cả đi ngang qua nước Vệ đã thật sự quá mệt mỏi rồi.

Trời tối, Doãn Trừ vẫn ngồi xem bản đồ trước ngọn đèn dầu, thần kinh căng thẳng cao độ, nhiều lần nghiên cứu địa đồ về thế núi của Tây Bình Quan.

Chương 1714: Ta làm sao có thể tha cho ngươi! (1)

Chương 1714: Ta làm sao có thể tha cho ngươi! (1)
Đến nửa đêm, Hắc Thủy Đài bí mật đưa một người tới. Đó là thủ hạ tâm phúc của Trần Trường Công sau khi dịch dung.
Sau khi Doãn Trừ nói chuyện kỹ càng rồi đột nhiên triệu tập chư tướng, đưa ra các mệnh lệnh tấn công!
Cuối cùng lại muốn đánh vào lúc đêm tối. Các tướng giật mình. Lúc này rõ ràng là bất lợi cho tấn công, nhưng quân lệnh như núi!
Đại quân đang ngủ say bị đánh thức, dựa theo bố trí mà theo các đường xuất kích trong đêm.
Quân phòng thủ Tây Bình Quan sao có thể không đề phòng được. Quân Tấn vừa có động tác còn chưa tới gần trận địa đã bị thám tử được ngầm bố trí trong quân Vệ phát hiện.
Việc đánh bất ngờ thất bại, quân Tấn đốt đuốc như sao sáng khắp trời, như rất nhiều đom đóm tập hợp về một phương hướng.
Mũi tên lửa từ trên núi bay vụt qua, không ngừng có quả cầu lửa ầm ầm lăn về phía đám người dưới núi. Trong đêm tới, tiếng hô chém giết chấn động trời cao!
Bên cạnh Doãn Trừ chỉ huy chiến đấu, mật sứ do Trần Trường Công phái tới quan sát tín hiệu đuốc trên núi và báo cho Doãn Trừ biết.
Trên núi, Trần Trường Công cũng đang học được tín hiệu đuốc của đối phương, tiến hành điều khiển binh lực phòng ngự.
Dưới sự phối hợp nội ứng ngoại hợp như vậy, quân Tấn điều binh khiển tướng đâu vào đấy, dễ dàng xé rách phòng thủ và tấn công vào điểm yếu để lên núi.

Một trận chiến ác liệt diễn ra, tu sĩ nước Vệ còn có tu sĩ các nước khác được phái tới ngầm trợ giúp, không ít người còn đang ở sườn núi liều mạng tới tu sĩ của nước Tấn lại phát hiện nước Tấn đã có đội nhân mã tấn công lên đỉnh núi, lại không ngừng có các đội quân tấn công tới.
Sao có thể như vậy được? Quân phòng thủ bị đánh tới luống cuống tay chân, tu sĩ các nước chống đỡ trong đêm tối không biết rõ tình hình cũng giật mình kinh ngạc. Tất cả đều nói nước Tấn có sức chiến đấu mạnh mẽ, không ngờ cuối cùng lại mạnh đến như vậy. Ngay giữa đêm tối cuối cùng lại không ngừng tấn công!
Phạm vi chiến đấu của tu sĩ hai bên nhanh chóng thu nhỏ toàn diện tới cứ điểm quan trọng trên đỉnh núi. Tu sĩ nước Tấn nhất là đệ tử Khí Vân Tông liều mạng gào thét chém giết, lực lượng tu sĩ trợ giúp của quân địch quá nhiều, tu sĩ nước Tấn có cảm giác như rơi vào trong vòng vây.
Trong cuộc chiến đấu kịch liệt, trưởng lão Khí Vân Tông xông lên núi đột nhiên dẫn người liều chết tấn công tướng phòng thủ Trần Trường Công. Lúc này, tu sĩ bảo vệ bên cạnh Trần Trường Công lập tức chặn đường.
Nào ngờ trong lúc chiến loạn, hơn mười người bảo vệ bên cạnh Trần Trường Công đột nhiên quăng mũ giáp, cao giọng hô giết, lộ ra bản lĩnh của đệ tử Khí Vân Tông, giết cho những pháp sư đi theo hộ tống bên cạnh Trần Trường Công bị đánh cho trở tay không kịp.
Lại thêm Trần Trường Công chủ động phối hợp, nên quyền khống chế của Trần Trường Công lập tức rơi vào trong tay của nước Tấn.
Ngay sau đó, dưới ánh lửa thiêu đốt, phía sau Trần Trường Công dựng lên một cây cờ hàng làm cho các tướng sĩ trên núi đều nhìn rõ.
Trần Trường Công quát lớn:
“Các huynh đệ, đại thế đã mất, tỷ đệ Huyền Vi không có đức, chúng ta đã hết sức rồi, mau hàng đi!
Tu sĩ trấn thủ nước Vệ quay đầu nhìn thấy thì giận tới râu tóc dựng lên, tròng mắt trợn trừng, đỏ ngầu thiếu chút nữa rơi ra ngoài. Hắn vung kiếm chỉ về phía Trần Trường Công và gầm lên phẫn nộ:
“Cẩu tặc!
Dưới cơn thịnh nộ, hắn xông tới phía trước như không muốn sống, muốn giết Trần Trường Công.

“Quá lắm rồi!
Trưởng lão Khí Vân Tông gầm lên phẫn nộ, hai tay vung chùy sắt và lao ra, bay lên không trung nghênh chiến, chặn đường, lấy một địch ba vẫn không rơi xuống hạ phong!
“Quân Tấn đã công phá được Tây Bình Quan, tướng quân hạ lệnh hàng!
Tu sĩ hai bên còn đang chém giết kịch liệt, trên đỉnh núi đột nhiên truyền đến những tiếng hô liên tiếp khiến tu sĩ và tướng sĩ bảo vệ trên núi cùng dưới chân núi Tây Bình Quan đều vô cùng kinh ngạc.
Xu thế đầu hàng lan tràn từ trên núi xuống, cuối cùng chỉ còn tu sĩ bên địch và bên ta liều mạng chém giết.
Vừa thấy Doãn Trừ dẫn người xông lên đỉnh núi, Trần Trường Công lập tức quỳ một chân trên mặt đất:
“Bại quân hàng tướng. . .
Doãn Trừ bước nhanh về phía trước và không cho hắn nói cho hết lời đã vội vàng dùng hai tay nâng dậy, trực tiếp cười ha ha ôm lấy giống như huynh đệ ruột thịt vậy!
Ngay sau đó, quân Tấn và quân phòng thủ nước Vệ phản bội đầu hàng liên thủ, mũi tên và vũ khí sắc bén đều đánh về phía trên người tu sĩ bảo vệ Tây Bình Quan, tu sĩ nước Tấn tới trợ giúp!
Quân phòng thủ nước Vệ lại có thể hàng được sao? Tình hình lập tức xoay chuyển, đến lúc này đừng mơ tu sĩ các nước ngầm hỗ trợ lại liều mình vì nước Vệ nữa!
Tu sĩ các nước ngầm trợ giúp đều bay lên không trung và mau chóng rời khỏi nơi hiểm yếu, tránh rơi vào trong vòng vây. Có thể nói là bọn họ vội vàng thoát đi.
Các tu sĩ nước Vệ còn sót lại thì một cây chẳng chống vững nhà, đại thế đã mất nên không thể không khẩn cấp rút lui khỏi đó, chỉ có vài đường không cam lòng buồn bã kêu gào. . .
Dưới màn đêm, Thiệu Bình Ba đứng lặng trên đỉnh núi với vẻ mặt căng thẳng nhìn về phía ánh lửa ở Tây Bình Quan ngoài xa.
Ở bên cạnh hắn là Thiệu Tam Tỉnh và nhân viên Hắc Thủy Đài, tất cả đều đang nhìn chăm chú vào cùng một hướng, tất cả yên tĩnh không hề có tiếng động.

Bọn họ đều biết, không quan tâm bọn họ chuẩn bị trước cuộc chiến đầy đủ tới mức nào, trên chiến trường chân chính lại đầy tính bất ổn, một trận này có thể thành hay không thì phải xem năng lực gặp thời ứng biến, điều binh khiển tướng của chủ soái.
“Đại nhân!
Một nhân viên Hắc Thủy Đài mừng rỡ báo cáo:
“Tất cả đều thuận lợi, Doãn tướng quân đã dẫn quân thuận lợi đánh chiếm Tây Bình Quan! Quân Vệ hoặc hàng hoặc trốn, loại bỏ những kẻ chết trận và chạy trốn, ba mươi vạn quân phòng thủ có tới gần nửa xin hàng!
Đi cùng còn có hai nữ nhân là Thường quý phi và Tang quý phi tới bái kiến.
Thiệu Bình Ba không để ý tới hai nàng mà vội hỏi:
“Trong cuộc chiến, quân ta tổn thất thế nào?
Người tới báo:
“Tạm thời không có thống kê chính xác, đánh giá ban đầu là tử thương hơn vạn người, chủ lực được bảo vệ!
Thiệu Bình Ba ngửa mặt lên trời thở phào nhẹ nhõm, nhất thời giống như trút được gánh nặng, cơ thể thả lỏng lại lảo đảo như sắp ngã. Hắn đã hai ngày hai đêm không chợp mắt.
“Đại công tử!
Thiệu Tam Tỉnh vội đỡ lấy và hét lên.
“Đại nhân!
Một đám người xung quanh cũng giật mình kinh ngạc, tu sĩ khẩn cấp thi pháp chải vuốt khí tức cho hắn.
Thiệu Bình Ba được đỡ lấy lại khẽ xua tay:
“Ta không sao! Lấy được Tây Bình Quan không phải là thắng lợi cuối cùng, còn phải giữ được nữa. Đối mặt với quân Tần và quân Tề tới cứu viện, chúng ta đã không còn sức nữa. Giờ phải xem Doãn tướng quân thế nào. Cuộc chiến đấu thật sự gian khổ còn ở phía sau. . .
Tây Bình Quan, ánh lửa ngập trời, một đám tu sĩ và tướng sĩ đang khẩn cấp dập lửa. Trước khi tu sĩ nước Vệ thoát đi đã có người phóng hỏa, muốn đốt vật tư.

Dù sao tạm thời phóng hỏa cũng đã muộn, không bao lâu lửa đã được liên thủ dập tắt.
Doãn Trừ bảo Trần Trường Công cùng đi thị sát tất cả vật tư dự trữ ở Tây Bình Quan.
Nhìn các túi lương thực, Doãn Trừ hưng phấn vỗ lại vỗ, chỉ nói “Tốt!”
Nhìn thấy mũi tên được cột lại và chồng chất như núi, Doãn Trừ vẫn vậy, ngoại trừ nói “được” chính là khen công lao của Trần Trường Công.
Phải biết chuyến này, Doãn Trừ vì theo đuổi tốc độ nên gần như là quần áo nhẹ nhàng chạy tới, cũng không mang theo bao nhiêu đồ quân nhu, muốn bảo vệ cho Tây Bình Quan thì phải dựa vào vật tư dự trữ của bản thân Tây Bình Quan.
Có đủ lương thực, có cũng đủ mũi tên, hắn nắm chắc hoàn thành được nhiệm vụ cho nước Tấn giao phó. Không cần hắn xuất kích đi nghênh chiến xung quanh, chỉ cần liều chết trấn thủ, chỉ cần giữ được trong thời gian nhất định, chỉ cần phòng thủ đến khi quân Tấn đánh bại quân Vệ, làm thông suốt con đường tiếp tế là thắng lợi!

Chương 1715: Ta làm sao có thể tha cho ngươi! (2)

Chương 1715: Ta làm sao có thể tha cho ngươi! (2)
Kể từ đó, nói Trần Trường Công lập được chiến công cũng không quá đáng.
Dưới tình huống bình thường, cho dù không giữ được Tây Bình Quan, tướng phòng thủ tất nhiên sẽ hạ lệnh đốt phá tất cả vật tư dự phòng, không để cho rơi vào trong tay quân địch.
Nhưng bởi vì Trần Trường Công, vật tư bị hao tổn rất nhỏ, trên cơ bản đều được bảo vệ, điều này có thể không tính là công lớn chưa?
Mặc dù dẹp xong Tây Bình Quan, Doãn Trừ cũng không dám nghỉ ngơi, đội quân Tần sắp tới rồi!
Hắn điều binh khiển tướng bố trí binh lực phòng ngự một lần nữa cũng không thành vấn đề. Doãn Trừ sai người đào ra hang động ở trên núi, chốn lương thực và các vật tư dễ tiêu hủy xuống dưới đất, đề phòng quân địch dùng hỏa công, đã dự tính sẽ phòng thủ trong thời gian dài.
Đồng thời hắn lệnh cho tướng sĩ suốt đêm vận chuyển đá, chuẩn bị toàn diện để chống đỡ quân địch đánh nghi binh.
Về phần hàng quân, Doãn Trừ thực hiện lời hứa hẹn của nước Tấn đối với Trần Trường Công nên không làm khó dễ, kẻ nào bằng lòng ở lại thì ở, kẻ nào không muốn ở lại, chỉ cần bỏ vũ khí xuống rồi đi, thậm chí còn phát lương thực và và phí tổn cho một ngày, vì thế xem như không phải trả giá uổng công, xem như là thành toàn Trần Trường Công ở mức độ nào đó.
Người rời đi rất nhiều, mười lăm vạn hàng binh thì có gần mười vạn người rời đi. Có khi là xấu hổ, trước đó chỉ vì ở dưới tình thế cấp bách hoặc không biết rõ tình hình mà hàng, có người do trong nhà còn có vợ

con, sợ liên lụy tới gia quyến. Không phải mỗi người đều là Trần Trường Công, đáng để cho nước Tấn trả giá lớn để nghĩ cách cứu người nhà của hắn.
Trần Trường Công lệ rơi, tự mình đưa tiễn, cũng đồng ý nếu đánh bại nước Vệ, các huynh đệ không có đường ra thì cứ tới gặp hắn!
Một đám tướng sĩ buông vũ khí tháo giáp rồi nhân lúc đêm tối rời đi.
Sau khi bố trí xong những việc này thì trời đã hửng sáng. Lúc này, Doãn Trừ mới đi bái kiến Thất công chúa. Nhìn thấy Thái Thúc Hoan Nhi rơi nước mắt, Doãn Trừ mím môi và quì một gối xuống.
“Tướng quân đã thoả mãn chưa?
Thái Thúc Hoan Nhi nhìn Doãn Trừ quỳ gối mà chỉ nói một câu này.
Doãn Trừ không còn lời nào chống đỡ, lặng lẽ xin cáo lui. Lúc rời đi, hắn quay đầu nhìn thấy Trần Trường Công ở bên trong phòng đóng cửa, hắn ngửa mặt lên trời nhắm mắt rồi thở dài một tiếng!
Buổi chiều, năm vạn kỵ binh nước Tề chạy tới và tập trung dưới chân núi, biết được Tây Bình Quan đã thất thủ, bọn họ không đánh tới mà trái lại lui về phía sau đến khoảng cách an toàn, chờ đợi đại quân phía sau tới.
Thật ra, trước khi tin tức Tây Bình Quan thất thủ được truyền đến, triều đình nước Vệ đã phát hiện ra có điểm không đúng.
Tướng lĩnh trấn giữ quan ải quan trọng, tuy triều đình nói là ưu đãi người thân của hắn nhưng thật ra là biến tướng xem thành con tin.
Vợ con Trần Trường Công đột nhiên được một nhóm cao thủ không tiếc trả giá cướp đi. Lúc này xảy ra chuyện như vậy, triều đình nước Vệ làm sao có thể không cảnh giác được.
Đợi cho đến khi tin tức Tây Bình Quan thất thủ truyền đến, triều đình chấn động, Huyền Vi bi thương căm phẫn muốn nôn ra máu, dĩ nhiên chuyện tức giận mắng Trần Trường Công là không tránh được.
Nước Tấn bên kia chỉ cướp đi mấy người thân thiết nhất của Trần Trường Công, những người còn lại thì không để ý tới. Huyền Vi ra lệnh một, những người còn lại đều bị bắt, giết chín tộc của Trần Trường Công để răn đe!
Tin tức Tây Bình Quan thất thủ vừa ra khiến các nước chấn động!
Nước Tấn phấn chấn, Tấn Hoàng Thái Thúc Hùng phấn chấn.

Đường về của viện quân nước Tần bị cắt đứt, một mặt không lo, không cần lại bất an sợ bốn phía gặp địch. Đại Tư Mã Cao Phẩm thống lĩnh quân đội chiến đấu của nước Tấn cuối cùng mới dám hoàn toàn buông tay buông chân ra.
Tây Bình Quan thất thủ mang tới chấn động cho người của các phái trong nước Vệ là điều có thể tưởng tượng được. Lòng quân vốn đang dao động lại xảy ra chuyện này, được biết nước Tần khó có thể viện trợ, đối mặt với quân Tấn tấn công như hổ như sói, tình hình thua trận đã quá rõ ràng.
Hô Duyên Vô Hận im lặng nhìn chằm chằm vào địa hình Tây Bình Quan rất lâu, sau khi hít sâu một hơi mới một lần nữa vạch ra kế hoạch tác chiến.
Phía đông đánh đại quân Doãn Trừ, phần lớn vòng qua và thay đổi tuyến đường tới nơi khác của nước Vệ, chuẩn bị tập trung phần lớn binh lực quyết một trận sống mái với quân Tấn.
Chỉ còn chừa lại đội quân nhỏ đánh Tây Bình Quan, nói là đánh còn không bằng nói là quấy rầy, nhiều lần quấy rầy.
Mục đích của Hô Duyên Vô Hận rất đơn giản, không cho quân phòng thủ Tây Bình Quan sống yên ổn, khiến chúng mệt mỏi để hao tổn tới khi chủ công của quân Tần đến.
Bởi vì hắn biết, sau khi nước Tấn lấy được Tây Bình Quan tất nhiên sẽ bất chấp mọi giá liều chết để trấn thủ, quân nước Tề hắn không quá am hiểu chiến đấu trong vùng núi nên rất khó đánh chiếm Tây Bình Quan.
So với tổn thất trong cuộc chiến ở Tây Bình Quan, không bằng tập trung lực lượng chiến đấu với chủ lực của quân Tấn.
Bằng không một khi để cho nước Tấn nhanh chóng quét ngang sẽ gây bất lợi cho nước Vệ.
Tây Bình Quan thay đổi đã dẫn tới tất cả tình hình cuộc chiến thay đổi, khiến rất nhiều người đều rơi vào cục diện bất đắc dĩ.
Cuối cùng, chủ lực của quân Tần vẫn chạy tới Tây Bình Quan, tới chậm. Nếu tới sớm thì chỉ sợ tình hình cuộc chiến đã khác, chỉ sợ nước Tấn không thể không chật vật rút quân.
Nhưng tới chậm cũng phải đánh, bất chấp mọi giá cũng phải đánh chiếm. Mạch máu lương thực của nước Tần bị thắt lại ở bên núi này.

Thượng tướng quân Tần quốc Điền Chính Ương chỉ huy đại quân điên cuồng tấn công!
Dưới thế tấn công cuồng bạo, dễ Tây Bình Quan thủ khó công tự nhiên thiếu chút nữa thất thủ, mũi tên phá thép của Thiên Cơ Hiểu Nguyệt Các quá lợi hại, tạo thành tổn thất rất lớn cho tu sĩ nước Tấn.
Loại mũi tên phá thép của Thiên Cơ quá mức tinh xảo, chế tạo không dễ nên số lượng tích trữ cũng có hạn, không thích hợp tiêu hao trong cuộc chiến của đại quân, chỉ thích hợp chém giết trong phạm vi nhỏ nên cuối cùng đã tiêu hao hết. Đối mặt với tu sĩ nước Tấn cược cả tính mạng điên cuồng đánh, thêm đệ tử Khí Vân Tông có bản lĩnh gần như đao thương không sợ đã khiến cho tu sĩ mở đường cho đại quân nước Tần không thể không lui lại.
Đá lăn cuồn cuộn cũng làm cho thế tấn công của quân Tần giảm sút.
Tu sĩ tiêu hao rất lớn, cứ tiếp tục như vậy thì căn bản không giữ được.
Doãn Trừ đỏ mắt vội vàng đưa tin, để tu sĩ nước Tấn nhanh chóng tới bổ sung.
Dưới chân núi, Điền Chính Ương chấn chỉnh lại đội ngũ, chuẩn bị cho thế tấn công tiếp theo.
Trên núi, tu sĩ nước Tấn đã kiểm kê ra rất nhiều thương vong.
Trong quá trình tuần tra, số lượng tử thương khiến người ta nhìn thấy mà giật mình. Trong lòng Trần Trường Công thấp thỏm, nhiều lần hỏi thăm Doãn Trừ:
“Trước đó đã nói rõ, sau khi giao nơi đây cho tướng quân trấn thủ, mạt tướng có thể cùng công chúa quay về nước Tấn, vì sao chậm chạp không thực hiện lời hứa vậy?
Hắn có hơi sợ. Một lần tấn công mà nước Tần đã tạo thành thương vong lớn như vậy cho bên này, hắn lo lắng tấn công thêm vài lần sẽ không thể chịu được. Hắn không dám tưởng tượng bản thân mình là một kẻ phản bội mà rơi vào trong tay quân địch sẽ có hậu quả thế nào, chỉ sợ đến lúc đó ngay cả chết cũng đừng mong được chết thoải mái, nhất định sẽ bị chết rất thảm!
Hắn biết rõ, một khi Tây Bình Quan lại thất thủ, tu sĩ nhất định là yểm hộ chủ tướng nước Tấn thoát thân, còn sức đâu mà lo lắng cho một tướng hàng như hắn.

Doãn Trừ chỉ nói không có việc gì, bảo hắn không cần lo lắng.
Trần Trường Công sao có thể không lo lắng được. Sau đó, hắn tất nhiên đi tìm Thái Thúc Hoan Nhi. Thái Thúc Hoan Nhi dù sao cũng là một nữ nhân, trong cuộc chém giết ác liệt ở đây cũng khiến nàng sợ hãi và muốn về nước.
Thái Thúc Hoan Nhi lấy danh nghĩa công chúa mời Doãn Trừ tới gặp, Doãn Trừ không thể không tới, nói chuyện với hai người "Phu thê" này.

Chương 1716: Lần này sợ rằng Đinh Vệ cũng bị ngươi hại chết rồi (1)

Chương 1716: Lần này sợ rằng Đinh Vệ cũng bị ngươi hại chết rồi (1)
Doãn Trừ cúi đầu nghe đột nhiên ngẩng đầu lên, cuối cùng trong mắt lộ ra vẻ hung ác, sát cơ cũng lập tức hiện ra. Xoẹt một tiếng, hắn rút kiếm và xông về phía Trần Trường Công.
Trần Trường Công vô cùng kinh ngạc, trong lúc trở tay không kịp liền dùng hai tay nắm lấy lưỡi kiếm, hai người nắm chặt cùng một chỗ.
Doãn Trừ quát chói tai:
“Người đâu!
Hai tu sĩ vọt tới và lập tức ấn Trần Trường Công xuống.
Doãn Trừ dùng một kiếm chọc tới, trực tiếp đâm xuyên qua trái tim của Trần Trường Công, hai tu sĩ đang giữ Trần Trường Công cũng khiếp sợ tới mức ngây người, theo bản năng thả tay ra!
“Ngươi. . .
Trần Trường Công trợn trừng hai mắt giữ lấy Doãn Trừ và nói với vẻ khó có thể tin nổi.
Gương mặt Doãn Trừ vặn vẹo, lạnh lùng nói:
“Lúc này, ngươi dám nhiều lần làm dao động lòng quân ta, ta làm sao có thể tha thứ cho ngươi được!
Hắn đạp một phát khiến đối phương lật người.
Trần Trường Công nằm trên mặt đất co giật, máu từ ngực chảy ra xối xả.
“A!
Thái Thúc Hoan Nhi khiếp sợ đến mức thét lên chói tai. Khi thấy Doãn Trừ cầm theo thanh kiếm dính đầy máu đi tới, nàng càng kinh ngạc đến mức lảo đảo lui về phía sau.
Doãn Trừ nâng kiếm chắp tay nói:

“Công chúa không cần hốt hoảng! Nếu chiến sự thuận lợi, ta tất nhiên sẽ thực hiện lời hứa hẹn, đưa phu thê của công chúa rời đi. Nhưng chiến sự không thuận lợi. Nếu lúc này đưa công chúa rời đi sẽ không có lợi cho lòng quân ta. Khi công chúa trấn thủ ở đây, để cho các tướng sĩ nhìn thấy công chúa ở đây!
Hắn quay đầu lại truyền lệnh cho người tới, căn dặn che giấu tin tức Trần Trường Công bị giết chết, không để cho quân nước Vệ đầu hàng biết được. Nếu có người hỏi, cứ nói Trần Trường Công quay về Tấn gặp bệ hạ đi.
Hắn giết Trần Trường Công cũng bởi vì ở đây có không ít thủ hạ cũ của Trần Trường Công, sợ Trần Trường Công có ý rời đi sẽ làm ảnh hưởng tới sĩ khí của quân phòng thủ, đến tình trạng này cũng chỉ có thể liều chết trấn thủ!
“Cái gì?
Trong nông trại rách nát, Thiệu Bình Ba kinh sợ đứng lên.
Tin Trần Trường Công chết vừa đến, thực sự khiến hắn kinh sợ.
Sau khi xác nhận tin tức, Thiệu Bình Ba tức giận đến mức giậm chân, thậm chí còn đập chén trà.
Lòng quân nước Vệ dao động, bây giờ dưới thế tấn công của nước Tấn, hắn đang muốn làm lộ rõ việc Trần Trường Công hưởng quang vinh vì thế không tiếc trả giá cũng muốn cứu thê nhi của Trần Trường Công, chính là muốn để cho tướng sĩ của nước Vệ nhìn thấy. Bây giờ giết Trần Trường Công, ngay cả người lập được công lớn như vậy, ngay cả trượng phu của công chúa cũng nói giết là giết, tướng sĩ nước Vệ còn ai còn dám hàng, bọn họ nhất định sẽ liều chết chiến đấu tới cùng!
Nhưng sau khi bình tĩnh lại, hắn cũng không còn cách nào. Người cũng đã giết, còn có thể làm thế nào nữa?
Thiệu Bình Ba chỉ có thể đưa tin cho triều đình, muốn cố gắng hết sức che giấu tint tức Trần Trường Công đã chết, cũng để cho triều đình ra sức ưu đãi người thân Trần Trường Công đã được đưa đến nước Tấn, dưới tình huống cần thiết thì thậm chí phải phái người giả mạo Trần Trường Công xuất hiện. . .
Sau khi tin tức được truyền tới nước Tấn, Tấn Hoàng Thái Thúc Hùng cũng bị rất tức giận đập một đống đồ.

Tâm trạng của Thái Thúc Hùng còn phức tạp hơn người bên ngoài.
Không quan tâm Trần Trường Công thế nào, dù sao đã gả nữ nhi cho hắn, nữ nhi vừa mới thất thân với Trần Trường Công, Doãn Trừ lại giết hắn, tương lai Thái Thúc Hùng làm sao đối mặt được với nữ nhi đây?
Hắn không chỉ có một nữ nhi, mà có không ít nữ nhi khác. Bảo các nữ nhân khác sẽ nhìn hắn thế nào, có cảm giác lạnh tim không?
Nhưng Doãn Trừ chính là Doãn Trừ, điều phù hợp với tính cách và tác phong của Doãn Trừ. Nhớ năm đó Thái Thúc Hùng cho Doãn Trừ làm cố vấn quân sự của Thiệu Bình Ba, kết quả Doãn Trừ nhìn Thiệu Bình Ba không vừa mắt, cuối cùng lại bằng mặt không bằng lòng với ý chỉ của Thái Thúc Hùng mà mượn cớ tuyết lớn ép hỏng quân doanh rồi bỏ chạy, căn bản không tuân chỉ làm theo.
Cho nên Doãn Trừ có thể làm được chuyện như vậy cũng không tính là bất ngờ.
Căn cứ vào tin tức do Hắc Thủy Đài truyền từ Tây Bình Quan bên kia về, trên trình độ nào đó thì có thể hiểu được hành vi của Doãn Trừ. Quân Tần ra sức công kích ngoài dự đoán của nước Tấn. Nếu không phải Doãn Trừ chỉ huy thỏa đáng, Tây Bình Quan chỉ sợ đã bị quân Tần công phá trong một lần rồi.
Có thể nói uy lực công kích của quân Tần gây áp lực quá lớn cho Doãn Trừ. Một khi Tây Bình Quan thất thủ, Doãn Trừ sẽ trở thành kẻ có tội ngàn năm đối với nước Tấn.
Hết lần này tới lần khác, lúc này Trần Trường Công nhiều lần càu nhàu muốn rời đi. Phải biết trong Tây Bình Quan còn có mấy vạn hàng quân của nước Vệ. Thái độ của Trần Trường Công rất dễ làm dao động lòng quân. Khi tình hình chiến sự khó khăn chính là lúc cần trên dưới đồng tâm hợp sức. Lúc này Doãn Trừ làm sao có thể để cho người ta làm dao động lòng quân được. Một khi lòng quân dao động thì chắc chắn sẽ thất bại!
Trên đời này có một loại người không thua nổi nhất chính là người làm tướng!
Một khi thua, nhẹ thì bị tiêu diệt hoàn toàn, nặng thì diệt quốc!
Theo tiền lệ này, dựa vào tính cách của Doãn Trừ, Doãn Trừ giết Trần Trường Công hoàn toàn không cảm thấy có gì kỳ quái.

Thái Thúc Hùng có thể làm gì? Không thể nổi giận với Doãn Trừ được. Doãn Trừ dẫn đầu tướng sĩ đi sâu vào phía sau quân địch và đang một mình phòng thủ. Lúc này có thể trách Doãn Trừ làm sai sao?
Đi sâu vào phía sau địch mà muốn thoát thân cũng khó khăn, một khi đánh bại, Doãn Trừ rất có thể mất mạng, Thái Thúc Hùng muốn thu sau tính sổ cũng khó.
Nếu Doãn Trừ giữ được Tây Bình Quan chính là lập được công lớn, Thái Thúc Hùng cũng rất khó tính sổ gì nữa.
Không có cách nào, cách của Thiệu Bình Ba là cách cứu chữa cuối cùng. Sau khi nổi giận, Thái Thúc Hùng đã suy nghĩ thông suốt cũng chỉ có thể làm theo lời Thiệu Bình Ba nói, ra sức che giấu tin tức Trần Trường Công đã chết và cố gắng ưu đãi người thân của Trần Trường Công cho người khác nhìn.
Ban đầu, hắn đã nói chuyện thỏa đáng cùng Trần Trường Công, công chúa không có khả năng làm trắc phòng hay làm thiếp, Trần Trường Công phải bỏ người vợ cả. Bây giờ bỏ không được, Trần Trường Công đã ngủ với công chúa, Thái Thúc Hùng còn phải ưu đãi thê tử Trần Trường Công.
Thái Thúc Hùng có hùng tâm tráng chí thế nào đi nữa, dù sao cũng là phụ thân của người. Trong cơ thể của hoàng đế ít nhiều cũng có trái tim của người phụ thân. Hắn đã rất có lỗi với nữ nhi nên không muốn nữ nhi lại xảy ra chuyện gì nữa. Tây Bình Quan là nơi tử chiến, hắn muốn đưa nữ nhi rời khỏi đó.
Lại thêm mẫu thân của nữ nhi khóc sướt mướt ở trước mặt hắn, hắn liền sắp xếp đón nữ nhi quay về.
Nhưng Doãn Trừ tự nhiên chống lại không theo, chỉ nói một câu, ở bên ngoài ở thể không nghe theo quân lệnh!
Doãn Trừ không chịu thả Thái Thúc Hoan Nhi về Tấn không nói, còn ép Thái Thúc Hoan Nhi miễn cưỡng vui cười, thường phải mặt mày rạng rỡ ở trước các tướng sĩ, biểu thị ở lại cùng tướng sĩ, lợi dụng Thái Thúc Hoan Nhi để cổ vũ sĩ khí lòng quân!
Thái Thúc Hoan Nhi không phối hợp, Doãn Trừ cuối cùng lại rút kiếm uy hiếp, nếu không theo sẽ giết!

Thái Thúc Hoan Nhi sợ hãi, Trần Trường Công rõ ràng chết ở trước mắt nên nàng không dám không nghe theo. Đến lúc này, nàng cũng chỉ có thể cùng tướng sĩ nước Tấn liều chết trấn thủ Tây Bình Quan!

Thái Thúc Hùng biết tin liền tức giận, lại không làm gì được Doãn Trừ. Sau trận huyết chiến, ngay cả tu sĩ Khí Vân Tông theo quân cũng đứng ở bên phía Doãn Trừ.

Tu sĩ Khí Vân Tông vừa nhìn thấy tình hình thật sự cần tập trung lòng quân, Doãn Trừ mặc dù làm có hơi quá đáng nhưng chưa chắc đã sai. Thứ hai, Doãn Trừ thật sự là giết đỏ cả mắt rồi, lúc này đừng nói là công chúa, ai dám chống mệnh, Doãn Trừ thậm chí dám giết của tu sĩ Khí Vân Tông. Lúc này, tu sĩ Khí Vân Tông còn ai dám đối nghịch với Doãn Trừ hoặc hất đổ Doãn Trừ nữa? Nếu thật sự làm như vậy, lòng quân nhất định sẽ loạn, Tây Bình Quan cũng không cần giữ nữa.

Chương 1717: Lần này sợ rằng Đinh Vệ cũng bị ngươi hại chết rồi (2)

Chương 1717: Lần này sợ rằng Đinh Vệ cũng bị ngươi hại chết rồi (2)
Tin tức truyền tới trong tay chưởng môn Khí Vân Tông "Thái Thúc Phi Hoa, Thái Thúc Phi Hoa đều giữ im lặng, không dám đòi người trong tay của Doãn Trừ. Lúc này nếu như làm Doãn Trừ nóng nảy, Thái Thúc Phi Hoa cũng ăn không tiêu.
Thái độ Doãn Trừ rất kiên quyết, chỉ cần có thể bảo vệ cho Tây Bình Quan thì không tiếc trả giá, không sợ phải chết!
Hắn dám giết vị hôn phu của công chúa, lại dám rút kiếm uy hiếp công chúa, còn dám chống lại ý chỉ thì đã bất chấp mọi giá không sợ chết, ai có thể làm gì được hắn?
Sau khi Thiệu Bình Ba biết tin liền xúc động thở dài một tiếng:
"Đây vẫn là tráng sĩ! Không trách được ngay từ lúc đầu bệ hạ đã lệnh cho hắn tới phòng thủ Tây Bình Quan, có người này trấn thủ, Tây Bình Quan đã được bảo vệ một nửa! Bệ hạ vẫn rất hiểu về người này, bệ hạ còn biết dùng người.
Hắn đại khái dần dần hiểu được tâm tình của Doãn Trừ. Hắn và Thái Thúc Hùng nhìn từ toàn cục cảm thấy không nên giết Trần Trường Công, nhưng đối với Doãn Trừ rơi vào trong hoàn cảnh gian khổ, đại cục chỉ là chó má, bảo vệ Tây Bình Quan mới là toàn cục lớn nhất, bất kỳ kẻ nào dám làm ảnh hưởng tới việc phòng thủ Tây Bình Quan, Doãn Trừ đều sẽ không khách khí!
Thái Thúc Hùng cũng chỉ nhất thời nổi giận, sau khi bình tĩnh lại liền ném chuyện của nhi nữ ra sau đầu. Một đòn của quân Tần đã tạo thành tổn thất vô cùng nghiêm trọng cho tu sĩ ở Tây Bình Quan. Chỉ tu sĩ còn

không nói làm gì, Tây Bình Quan sẽ không giữ được quá lâu, phải nhanh chóng phối hợp với tu sĩ nước Tấn qua bổ sung.
Đối mặt với ba nước Tề, Vệ, Tần liên thủ, còn có các nước khác âm thầm giúp đỡ, tu sĩ nước Tấn rất khẩn trương được điều đi. Mấy ngày cuối cùng liền dùng tới Địa Môn. Lệnh Hồ Thu cũng không có cách nào, không thể không dẫn dắt tu sĩ Thiên Địa Môn bước vào chiến trường nước Vệ.
Trong nông trại bị tàn phá, Thiệu Bình Ba nhìn chằm chằm vào địa đồ và buông tiếng thở dài:
“Chúng ta cần phải đi rồi.
Thiệu Tam Tỉnh ở bên cạnh nói:
“Đại công tử muốn đi đâu?
Thiệu Bình Ba:
“Tây Bình Quan, cuộc đại chiến công phòng đánh chính diện hoàn toàn dựa vào tướng sĩ phục vụ quên mình, chúng ta ở lại đây cũng không có bất cứ tác dụng gì. Với tình hình quân Vệ trước mắt, căn bản không phải là đối thủ của nước Tấn ta. Tình hình chiến sự ở Tây Bình Quan gần như đã được triển khai toàn diện. . .
Hắn giơ tay lên chỉ về phía tình trạng hành quân trên địa đồ và điểm vào chỗ đại quân của Hô Duyên Vô Hận:
“Uy hiếp chân chính là Hô Duyên Vô Hận, nếu có thể tìm được cơ hội giải quyết Hô Duyên Vô Hận. . . Cùng với ở đây tốn thời gian mà không có tác dụng gì, còn không bằng theo chiến trận chính xem có thể tìm được cơ hội hạ thủ hay không.
Thiệu Tam Tỉnh khẽ gật đầu:
“Lão nô đi cho người của Hắc Thủy Đài tiến hành sắp xếp.
Thiệu Bình Ba quay đầu:
“Khoan đã. Chưởng quỹ bên kia còn chưa hồi phục sao?
Thiệu Tam Tỉnh dừng lại, trả lời:
“Lão nô liên tiếp đưa tin nhưng vẫn không có tin tức trả lời.
Thiệu Bình Ba xoay người:
“Ngay cả hồi âm cũng không có sao?
Thiệu Tam Tỉnh lắc đầu:
“Không.

“Ta nóng lòng được gặp hắn. Khi hắn biết có chuyện quan trọng, ngay cả tin tức cũng không đáp lại. . .
Thiệu Bình Ba trầm ngâm:
“Lẽ nào Phiếu Miểu Các bên kia xảy ra chuyện gì rồi?
...
Trong núi, bên trong cốc, Sa Như Lai đội mũ đen xuất hiện ở chỗ gặp cũ với Ngưu Hữu Đạo, chỉ có điều lần này là ban ngày.
Hắn nóng lòng muốn gặp mặt nên không để ý nhiều về thời gian.
Hắn vừa xuất hiện, trên vách núi gần đó cũng xuất hiện một người. Sa Như Lai đột nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người mặc trang phục Phiếu Miểu Các đi tới. Đó là người không quen biết.
Người tới phát ra âm thanh quen thuộc cười nói:
“Không cần khẩn trương, là ta.
Khi đến gần, người này giơ tay kéo mặt giả da trên mặt xuống. Đó chính là Ngưu Hữu Đạo.
Sa Như Lai thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn có chút kinh ngạc không hiểu. Chờ sau khi đối phương đến trước mặt, hắn đi vòng quanh đối phương vài vòng, thỉnh thoảng quan sát từ trên xuống dưới.
“Làm gì vậy?
Ngưu Hữu Đạo kỳ lạ:
“Không nhận ra ta sao?
Sa Như Lai đứng ở trước mặt hắn:
“Ta đã thấy hai lần, làm sao biết được ngươi là thật hay giả?
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười:
“Thế nào? Lẽ nào ngươi cũng cho rằng ta đã thật sự chết rồi sao?
Sa Như Lai:
“Ngươi chứng minh ngươi là ngươi trước đã.
Ngưu Hữu Đạo không nhịn được trợn mắt khinh thường:
“Sa tiên sinh đừng làm loạn nữa. Chuyện này chẳng buồn cười chút nào cả. Ngoại trừ ta, còn ai có thể biết được nơi và cách bí mật liên lạc với ngươi chứ. Ta cũng không thể nói tin tức bí mật này cho người giả đi?
Sa Như Lai lập tức nổi giận:
“Ngươi cũng biết chuyện này không buồn cười à? Ngưu Hữu Đạo, ngươi rốt cuộc đang giở trò quỷ gì vậy? Ngươi có biết ngươi làm như

vậy, sau này sẽ không thể lộ diện nữa hay không? Trước khi làm ra quyết định này, có phải ngươi nên thương lượng với ta hay không?
Ngưu Hữu Đạo than thở:
“Ta chính là sợ ngươi sẽ không đồng ý, cho nên mới không thương lượng với ngươi.
Sa Như Lai:
“Nếu như ngươi tiếp tục chơi như vậy nữa, luôn muốn khống chế cục diện trong lòng bàn tay của mình thì sẽ lập tức đặt ta ở nơi hiểm yếu, chúng ta lại không có cách nào hợp tác nữa.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta bất đắc dĩ mới phải làm vậy thôi! Muốn trách thì trách lão bà của ngươi, ta vừa vào Thánh cảnh, lão bà của ngươi lại làm chuyện nhằm vào ta, đã hại ta bị khắp nơi chú ý, làm hại ta muốn khiêm tốn cũng không có cách nào khiêm tốn được. Sa tiên sinh, bắt đầu từ lần thứ hai ta tiến vào Thánh cảnh, ta đã đưa ra quyết định ta phải chết trước! Thế lực khắp nơi đều để mắt tới ta, ta biết rất rõ ràng tình cảnh của mình, ta đã ở trong sự quan tâm của chín Thánh. Ngươi cảm thấy ta thể làm được gì trong sự chú ý của chín Thánh?
“Sa tiên sinh, ở dưới sự quan tâm của bọn họ, tình cảnh của ta rất nguy hiểm, lập tức có thể bị lộ nên khó có thể không làm chút gì đó. Ta chỉ muốn thoát khỏi cục diện này, cách duy nhất, cũng là biện pháp tốt nhất là ta chết! Chỉ có ta chết, ta mới có khả năng thoát khỏi nguy cơ nặng nề này, bằng không căn bản không có khả năng thoát thân! Cũng vì muốn tốt cho ngươi, ta chết, lại chặt đứt nghi ngờ của người khác do phu nhân của ngươi đưa tới cho ta!
Điều này cũng không phải nói dối. Từ lần thứ hai hắn tiến vào Thánh địa, hắn liền làm ra quyết định trọng đại chính là cái chết!
Sa Như Lai im lặng một lúc lâu:
“Cái chết của ngươi đã kinh động khiến chín Thánh tự thân ra mặt và đang điều tra nguyên nhân cái chết của ngươi. Ngươi bảo ta giúp ngươi chú ý động tĩnh của Huyền Diệu, chẳng lẽ người xuống tay với ngươi chính là Huyền Diệu?
Ngưu Hữu Đạo cười:
“Trừ hắn ra, còn có thể là ai nữa?

Sa Như Lai:
“Ngươi chết thì chết, chạy đi Vô Lượng Viên làm gì?
Bây giờ, chín Đại Thánh Địa đều nắm giữ được tình hình, trước khi chết Ngưu Hữu Đạo từng điều động rất nhiều người tới kiểm tra Vô Lượng Viên. Đối với cao tầng của chín Đại Thánh Địa, điều này đã không tính là bí mật gì cả. Về phần Ngưu Hữu Đạo muốn đi điều tra nội gian đã bị chín Thánh liên thủ phong tỏa tin tức, trước mắt ngay cả hắn cũng không biết.
Ngưu Hữu Đạo:
“Nếu muốn chết thì không ngại lưu chút phiền phức cho bọn họ, để cho nội bộ của chín Thánh lục đục lại không tốt sao?
Sa Như Lai:
“Kiểm tra Vô Lượng Viên lại có thể làm cho nội bộ của bọn họ lục đục sao?
“Sau khi ta bày kế đã chỉ đầu mâu về hướng Đinh Vệ...
Ngưu Hữu Đạo nói đại khái tình hình, hắn tạm thời còn không định để cho Sa Như Lai biết chuyện che giấu lấy trộm Vô Lượng Quả.
“...
Sa Như Lai á khẩu không trả lời được lời nào, một lúc lâu sau hắn bất chợt nhíu mày:
“Nói cách khác, chín Thánh tất nhiên phải nghi ngờ Đinh Vệ, nhưng việc điều tra nguyên nhân cái chết của ngươi lại được chín Thánh giao cho Đinh Vệ tới chịu trách nhiệm. . .

Chương 1718: Tra được manh mối

Chương 1718: Tra được manh mối
Hắn hơi trầm ngâm và từ từ lắc đầu:
“Chín Thánh có dụng tâm hiểm ác đáng sợ, Đinh Vệ quả này gặp phiền phức lớn rồi!
Hắn chắp tay than thở:
“Huyền Diệu động thủ với ngươi nhất định là vận dụng lực lượng của phe Đinh Vệ, lại thêm Đinh Vệ lúc này nắm giữ Phiếu Miểu Các, người khác điều tra, cố gắng không điều tra ra được gì, Đinh Vệ vừa điều tra, tất nhiên sẽ phát hiện ra manh mối. Nếu Đinh Vệ biết Huyền Diệu động thủ với ngươi từ trước thì hắn chính là một trong những kẻ chủ mưu, sẽ giúp che giấu. Nếu Đinh Vệ không biết Huyền Diệu động thủ với ngươi, một khi bị hắn điều tra ra là Huyền Diệu làm, hắn giấu diếm hay không giấu diếm đây? Vấn đề là hắn còn không biết ngươi đã vu oan hắn với chín Thánh, càng không biết chín Thánh đã đang chú ý tới hắn, không quan tâm hắn có giấu diếm dối gạt hay không, hắn đều rất khó rửa sạch tội danh cho mình. Lần này sợ rằng Đinh Vệ cũng bị ngươi hại chết rồi. . .
Ngưu Hữu Đạo nhàn nhạt nói:
“Nếu như không phải sự tình này, Đinh Vệ sớm muộn gì cũng tính sổ với ta. Mới đầu cũng không muốn trực tiếp như thế, ai biết bị Lữ Vô Song va vào, ta cũng không có biện pháp.
Sa Như Lai khẽ vuốt cằm, hiểu ý tứ của hắn, dẫn Huyền Diệu động thủ, vốn là vì giả chết làm ra kết cục bị giết, lại kéo lên sự tình nội gian ở Vô Lượng Viên, chính là muốn dẫn họa cho Huyền Diệu, sự tình liên lụy tới Vô Lượng Quả, một khi tra tới trên đầu Huyền Diệu mà nói, Đinh Vệ sao có thể dễ chịu? Tự nhiên sẽ bị liên lụy.

Nhưng không biết là vì hắn nghĩ quá nhiều, đây chỉ là Ngưu Hữu Đạo cho hắn giải thích hợp lý mà thôi.
Hắn nào có biết kéo lên Vô Lượng Viên là vìNgưu Hữu Đạo muốn trộm Vô Lượng Quả, lợi dụng Huyền Diệu báo thù, chỉ là vì thuận lợi thoát thân.
Mới đầu, Ngưu Hữu Đạo cũng không muốn làm sự tình phức tạp như thế, sự tình không phải chuyện nhỏ, cũng không dám làm quá mức phức tạp, dễ dàng vượt qua bản thân khống chế, ai biết chạy ra một cái Lữ Vô Song, bức hắn không biện pháp, đành phải tùy cơ ứng biến, chết đạo hữu bất tử bần đạo, làm tình thế phức tạp hóa rồi!
Bức đến mức độ kia, đứng ở lập trường của hắn, sự tình phát triển như vậy cũng chưa chắc là chuyện xấu.
Mặt khác là, vốn chuẩn bị vạch trần manh mối Huyền Diệu ám sát cho người tra án, Lữ Vô Song can dự, ngược lại không tất yếu nữa.
“Ngươi nha, tâm trả thù còn rất mạnh, chết cũng không buông tha bọn hắn.
Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Sa Như Lai liếc Ngưu Hữu Đạo một cái.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta cũng thật là bất đắc dĩ.
Sa Như Lai không có dây dưa, trở lại đề tài chính.
“Hiện tại ngươi không thể lộ diện, tiếp đến chuẩn bị làm sao lo liệu?
Ngưu Hữu Đạo:
“Đưa ta đi ra ngoài!
Sa Như Lai cả kinh.
“Ngươi điên rồi sao? Hiện tại ngươi không thể lộ diện, một khi bại lộ hành tung, hậu quả khó mà lường được!
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta nhất định phải đi ra ngoài! Tin ta qua đời không thể giấu diếm được, một khi Cửu Thánh xử lý đám người Huyền Diệu, này liền không phải bí mật gì, sớm muộn cũng sẽ truyền ra bên ngoài. Một khi thế lực bên ngoài biết ta chết rồi, liền sẽ sụp đổ, chỉ có ta đi ra ngoài, mới có thể ổn định cục diện!
Sa Như Lai nổi giận.

“Ngươi ổn cái rắm, ngươi không thể lộ diện, đàng hoàng trốn ở trong Hoang Trạch Tử Địa cho ta, không thể để người ta biết ngươi còn sống!
Ngưu Hữu Đạo:
“Sa tiên sinh, ngươi ta trốn đi dễ dàng, thế nhưng có thể như vậy dừng tay sao? Ta khổ tâm kinh doanh cục diện liền tan vỡ, ta đối với ngươi còn có ý nghĩa gì sao?
Sa Như Lai:
“Có ý nghĩa, chí ít Hồ tộc ở bên ta.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi cả nghĩ quá rồi, ngươi không cản được ta. Ngươi không giúp ta, như vậy ta chỉ có thể nghĩ biện pháp khác đi ra ngoài, chỉ là ra vào cửa không làm khó được ta, tối đa phiền toái một chút, không có ngươi, ta vẫn đi ra ngoài như thường! Ta vốn có thể ở sau khi giả chết không liên hệ với ngươi nữa, ta chỉ là không muốn sinh khúc chiết khác mà thôi!
Sa Như Lai hít sâu một hơi, ngay cả nữ nhi của hắn cũng có thể trói lại, không nghi ngờ đối phương không có năng lực này, cuối cùng nhượng bộ.
“Nếu ngươi muốn duy trì cục diện bên ngoài, có thể lợi dụng đường giây liên lạc trước đó, ta tiếp tục giúp ngươi duy trì liên hệ.
Ngưu Hữu Đạo:
“Đã như thế, bên ngoài chẳng phải là còn có người biết ta sống sót? Này có khác biệt gì ta đi ra ngoài sao? Vấn đề then chốt là, ta không đi ra ngoài, dựa vào những thủ hạ tâm phúc kia của ta căn bản vô dụng, năng lực của bọn hắn có thể làm việc, nhưng không chủ trì cục diện được, bọn hắn cũng không thể nói cho người khác ta còn sống, cũng không có biện pháp chứng minh, bọn hắn không giữ vững được thế lực của ta ở bên ngoài, ta nhiều năm kinh doanh ra đường dây quan hệ, nhất định phải có ta tự mình đi ra ngoài điều động mới được. Nơi này tin tức qua lại quá khúc chiết, quá lãng phí thời gian, rất nhiều chuyện không kịp đúng lúc chưởng khống, ta nhất định phải đi ra ngoài!
“Sa tiên sinh, mạng của ta, ta càng yêu quý hơn ngươi, ta sẽ không dễ dàng chịu chết, ngươi yên tâm, nên làm như thế nào, ta tự có dự định, không có việc gì!

Sắc mặt Sa Như Lai âm tình bất định, vấn đề then chốt là, hắn không cản được đối phương, như đối phương nói, hắn không giúp đỡ, người ta cũng sẽ nghĩ biện pháp khác đi ra ngoài.
“Ta xem tình huống một chút lại an bài.
Sa Như Lai nói, xem như đáp ứng.
Ngưu Hữu Đạo:
“Không cần nhìn tình huống, như ngươi nói, Cửu Thánh đã lệnh Đinh Vệ đi thăm dò sự tình ám sát ta, Huyền Diệu giấu không được bao lâu, sự tình này hấp dẫn lực chú ý của Cửu Thánh, chính là cơ hội tốt để ta thuận lợi đi ra ngoài!
Sa Như Lai cắn răng nói:
“Ngươi tràn ngập tính không thể khống chế, ta sớm muộn sẽ bị ngươi hại chết!
Đã đồng ý, Ngưu Hữu Đạo liền không nhiều lời, hỏi:
“Ngươi đã lâu không chuyển tin tức bên ngoài cho ta, bên ngoài bây giờ là tình huống gì?
Sa Như Lai:
“Ngươi chết rồi, đã kinh động Cửu Thánh tự thân xuất mã, ta không nhìn thấy ngươi, không thể xác nhận ngươi chết sống, sao dám dễ dàng lại chuyển tin tức cho ngươi? Bên ngoài trước mắt cũng không có biến hóa gì lớn, biến hóa cũng chỉ là ở trên chiến trường, bên Vệ quốc, Tây Bình Quan thất thủ, rơi vào trong tay Tấn quốc...
Hắn nói đại khái tình huống Tây Bình Quan thất thủ, bởi vì tình cảnh trước mắt của hắn, bất tiện hỏi thăm Phiêu Miểu Các quá nhiều, tạm thời còn không biết sự tình Trần Trường Công phản bội liên lụy tới hai vị quý phi.
Mặc dù như thế, Ngưu Hữu Đạo vừa nghe liền nhíu mày.
“Đáng tiếc!
Sa Như Lai không rõ.
“Đáng tiếc cái gì?
Ngưu Hữu Đạo:
“Thiệu Bình Ba ngủ đông nhiều năm, không xuống núi thì thôi, vừa xuất sơn khẳng định sẽ có hành động, ta không tin hắn làm hai việc liền có thể rùa rụt cổ. Các nước giao chiến song phương xuất hiện một loạt quái

sự, mười có tám chín quan hệ tới Thiệu Bình Ba, gia hỏa kia quen ở bên cạnh khống chế sự tình, lúc Tây Bình Quan thất thủ, Thiệu Bình Ba rất có khả năng ngay ở phụ cận Tây Bình Quan. Đáng tiếc ta không ở đó, bằng không không nói để hắn khó thoát, cũng tất để hắn trả giá lớn. Hiện tại đã muộn, ài!

Sa Như Lai buồn cười, phát hiện gia hỏa này chết sống tóm chặt một phàm phu tục tử không thả, cũng thật là rãnh rỗi, đến mức đó sao?

Sự tình thế tục nói cho cùng chưởng khống ở trong tay tu tiên giới, chỉ cần giải quyết tu tiên giới, còn sợ không bắt được Thiệu Bình Ba sao?

Mặc kệ Ngưu Hữu Đạo đề cập bao nhiêu lần, kỳ thực hắn còn không quá để Thiệu Bình Ba ở trong mắt.

...

Vấn Thiên Thành, Hoàng Ban rất thấp thỏm, bước chân trầm trọng đi vào.

Đinh Vệ cúi đầu xem xét tư liệu nhận ra được người tới gần, nhưng chậm chạp không có thanh âm, ngẩng đầu, thấy là Hoàng Ban, không khỏi hỏi.

“Có chuyện gì?

Sắc mặt Hoàng Ban toát ra vẻ nghiêm nghị, trầm giọng nói:

“Tiên sinh, thích khách sử dụng năm con phi cầm, ở dưới chín đại thánh địa toàn diện phối hợp, phát hiện có mục tiêu hiềm nghi.

Nhưng Đinh Vệ theo dõi thần sắc phản ứng của hắn, phát giác được chút gì, từ từ hỏi:

“Có quan hệ tới Đại Nguyên Thánh Địa sao?

Chương 1719: Huyền Diệu hiện hình (1)

Chương 1719: Huyền Diệu hiện hình (1)
Hoàng Ban do dự, dường như không biết nên mở miệng thế nào.
Đinh Vệ nhìn ngoài cửa, hít sâu một hơi.
“Không có người ngoài, ở trước mặt ta còn có cái gì không thể nói?
Thánh Tôn phân phó, có việc Thánh Tôn sẽ chịu trách nhiệm.
Hoàng Ban có chút khó xử nói:
“Tiên sinh, dường như liên lụy tới người bên chúng ta.
Đinh Vệ cả kinh, ở trước mặt hắn nói 'người bên chúng ta', chẳng lẽ không phải là nói người của hắn, chậm rãi đứng lên, thấp giọng nói:
“Xác nhận không?
Hoàng Ban:
“Trước mắt chỉ phát hiện hiềm nghi, còn không có tiến hành xác nhận cuối cùng, có cần xác nhận cuối cùng hay không, còn phải xin chỉ thị của tiên sinh mới có thể quyết đoán.
Đinh Vệ phiền muộn, lại chậm rãi thở ra một hơi, ngữ khí ngưng trọng nói:
“Trước tiên nói tình huống.
“Mới đầu ta cũng không nghĩ đến sẽ có quan hệ tới bên chúng ta, ta trước tiên tra các phương khác...
Hoàng Ban nói tình huống tra án cụ thể.
Từ Đinh Vệ tự mình tiếp nhận vụ án, hỏi tình huống ở Yêu Hồ Ti, lập tức khóa chặt năm con phi cầm mà thích khách dùng.
Không giống như Hồng Vận Pháp chết, chết không hiểu ra sao, không tìm được bất kỳ manh mối truy tra.
Ở trong Thánh cảnh, Kim Sí đưa tin và phi cầm cỡ lớn là bị quản khống nghiêm ngặt, đặc biệt là phi cầm cỡ lớn, hình thể to lớn, ở trong Thánh cảnh quá đáng chú ý, căn bản không cách nào che giấu, cho nên trong

Thánh cảnh số lượng phi cầm cỡ lớn rõ rõ ràng ràng, một con cũng sẽ không sai, bên này tự nhiên là nhìn chăm chú manh mối đó tra.
Ở dưới chín đại thánh địa toàn diện phối hợp, hướng đi của phi cầm trong lúc sự tình phát sinh từng cái được chứng thực, xem có người ẩn giấu hành tung hay không, nhưng chứng thực đến cuối cùng, Hoàng Ban kinh sợ phát hiện, ngược lại là phía bên mình có vài con nói không rõ ràng.
Như Sa Như Lai nói, sự tình này nếu là người khác đi tra, thế lực của Đinh Vệ tự nhiên sẽ yểm hộ, cũng chính là nói, bên hắn tự nhiên sẽ đưa ra bàn giao hợp lý.
Nhưng Đinh Vệ tự mình đến tra, sự tình lại là một chuyện khác, bản thân tra thế lực của mình, hang ổ của mình sao có thể không rõ ràng, mình không che giấu, tự nhiên sẽ phát hiện vấn đề.
Sự việc trải qua đại khái là như thế.
Đinh Vệ nghe xong, khí tức có chút nghiêm nghị, sau khi trầm mặc một lát, thấp giọng hỏi:
“Tra một chút, bên chúng ta có người nào không ở vị trí trong khoảng thời gian đó.
Hoàng Ban lại do dự nói:
“Tiên sinh, có một chuyện ta không biết có nên nói hay không.
Đinh Vệ nhíu mày, lạnh lùng nói:
“Ngươi không muốn nói, thì tiếp tục giấu ta là được!
Hoàng Ban kinh hoảng, vội vàng chắp tay nói:
“Huyền Diệu... trong lúc sự tình phát sinh, Huyền Diệu không ở vị trí, hắn nói hắn đi tới trú điểm Yên Vũ Lâu, ta cũng đến hỏi, bên Yên Vũ Lâu đều chứng minh hắn có mặt, nhưng ta luôn cảm giác có chút không đúng, không biết có phải ta cả nghĩ quá hay không.
Vẫn là câu nói kia, người của mình rõ ràng người của mình, vì quá hiểu rõ, nên bên Yên Vũ Lâu trả lời có thể che giấu người khác, nhưng lại khó che giấu được người của mình.
“Huyền Diệu?
Ánh mắt Đinh Vệ lạnh lẽo, lần nữa lặng im, sau đó từ từ nói:
“Người mang phi cầm ra dùng, không thể để phi cầm tự mình bay tới bay lui, tất có người điều khiển, khóa chặt người điều khiển chưa?

“Khóa chặt năm người...
Hoàng Ban trả lời.
Đinh Vệ trầm giọng nói:
“Ta muốn gặp bọn hắn, ngươi an bài địa phương thích hợp.
Hoàng Ban thử hỏi:
“Tiên sinh, thật muốn truy tra sao?
Đinh Vệ phẫn nộ, ép tiếng nói:
“Ta ít nhất phải rõ ràng là chuyện gì xảy ra chứ? Lập tức đi làm, trước tiên đừng tiết lộ phong thanh, nhớ kỹ, đừng để Huyền Diệu biết!
“Vâng!
Hoàng Ban lĩnh mệnh trở ra.
Ban đêm hôm sau, một chỗ trong núi rừng sâu xa, dưới ánh trăng, Đinh Vệ chắp tay đứng yên.
Lẳng lặng chờ một lúc, Hoàng Ban đến, cũng mang đến năm nhân viên Phiêu Miểu Các có chút thấp thỏm.
Năm người đi tới phía sau Đinh Vệ, cung kính hành lễ.
Đinh Vệ quay lưng, không lên tiếng, thái độ trầm mặc không nói này, càng ngày càng để năm người nội tâm thấp thỏm, cảm nhận được áp lực to lớn.
Bỗng nhiên Đinh Vệ lên tiếng.
“Ta muốn biết năm con phi cầm kia đi làm gì, là ai lệnh các ngươi vận dụng. Ta chỉ hỏi một lần, ta muốn nghe nói thật, đừng gạt ta!
Kết quả không khó tưởng tượng, đối với ngoại nhân, sợ là năm người sẽ cắn chết không nói, nhưng đối mặt Đinh Vệ, nếu ngay cả Đinh Vệ cũng không bảo đảm bọn hắn mà nói, thì sẽ không ai bảo đảm bọn hắn. Đã bị Đinh Vệ tự mình tìm tới, thì không ai dám ẩn giấu gì nữa.
Năm người giũ ra Huyền Diệu, nhưng không biết Huyền Diệu làm cái gì, bọn hắn chỉ qua tay giao năm con phi cầm cho Huyền Diệu mà thôi.
“Mang bọn hắn đi, trông chừng cho kỹ! Lệnh Huyền Diệu tới gặp ta.
Đinh Vệ phất tay.
“Vâng!
Hoàng Ban lĩnh mệnh, dẫn năm người rời đi.
Đinh Vệ một thân một mình đứng ở dưới màn đêm, người như núi rừng vắng lặng, nhưng nội tâm sóng lớn liên tục.

Đợi một lúc, Hoàng Ban trở về, đồng thời còn có Huyền Diệu.
Nhìn thấy Đinh Vệ, Huyền Diệu ngắm nhìn bốn phía, thấp giọng hỏi Hoàng Ban.
“Tiên sinh buổi tối gọi chúng ta đến là làm gì?
Hoàng Ban nhấc tay ra hiệu, không nhiều lời cái gì, ra hiệu hắn tự mình hỏi Đinh Vệ đi.
Đi tới bên người Đinh Vệ, Hoàng Ban chủ động đứng ở một bên, Huyền Diệu hành lễ.
“Tiên sinh!
Giống như gặp mấy người trước, Đinh Vệ không có hé răng, Huyền Diệu đợi một lúc dần dần cảm thấy áp lực.
Dù sao cũng đi theo nhiều năm, xem như hiểu khá rõ, mỗi khi Đinh Vệ phản ứng như vậy, khẳng định là có sự tình không hay gì.
Huyền Diệu nỗ lực không để cho hô hấp của mình trầm trọng, đợi một lúc sau, cũng không từ trên mặt Hoàng Ban nhìn ra bất kỳ đầu mối gì, chủ động chắp tay hỏi:
“Tiên sinh có gì phân phó.
Đinh Vệ quay lưng.
“Huyền Diệu, ngươi có phải có chuyện gì giấu ta hay không?
Miệng Huyền Diệu có chút khô khốc, thử hỏi:
“Tiên sinh chỉ sự tình gì?
Đinh Vệ:
“Chỉ sự tình gì? Xem ra ngươi còn có rất nhiều sự tình giấu ta.
Huyền Diệu vội vàng giải thích:
“Tiên sinh hiểu lầm, thuộc hạ không biết tiên sinh hỏi cái gì.
Đinh Vệ chậm rãi quay người, chính diện nhìn chằm chằm hai mắt của hắn.
“Huyền Diệu, ngươi theo ta bao nhiêu năm?
Huyền Diệu:
“Đã hơn ba mươi năm.
Đinh Vệ:
“Hơn ba mươi năm, tốt, nể tình tương giao hơn ba mươi năm, ngày hôm nay ta thật lòng hỏi ngươi, ngươi cũng phải thật lòng đáp ta. Ngươi lệnh

người mang năm con phi cầm kia đi làm gì, mang đi Yên Vũ Lâu chơi đùa sao?
Huyền Diệu run rẩy, miệng đắng chát, lúc đầu đã cảm thấy không ổn, lúc này nghe tới năm con phi cầm, liền biết đã bị tra ra. Kỳ thực từ khi Nguyên Sắc lệnh Đinh Vệ phụ trách tra án này, hắn liền ý thức được, bản thân vận dụng lực lượng nhất hệ, có thể giấu diếm được người khác, nhưng sợ là rất khó giấu diếm được Đinh Vệ, quả thế.
Kế hoạch vốn không có vấn đề gì, lặng yên chấp hành, lặng yên quay về, coi như thất thủ cũng không sao, trên căn bản không có khả năng tra ra là ai làm.
Thế nhưng không nghĩ tới trong quá trình truy sát va phải người của Yêu Hồ Ti, kết quả bị người Yêu Hồ Ti một đường đuổi theo không bỏ, bại lộ năm con phi cầm, lưu lại manh mối truy tra.
Sự tình bại lộ, hại hắn ngay cả cắt đứt manh mối diệt khẩu cũng không dám, một khi mất tích đều là người bên Đinh Vệ, nghĩ cũng có thể nghĩ ra, có thể đồng thời vận dụng nhiều người bên Đinh Vệ như thế, trừ người có thân phận địa vị thì nhất định không có người khác.
Vạn hạnh trong bất hạnh, sự tình này là Đinh Vệ phụ trách tra án, trong lòng hắn ôm may mắn, coi như bị Đinh Vệ phát hiện, Đinh Vệ cũng có thể ẩn giấu cho hắn.
Chính bởi vì có ý nghĩ này, Huyền Diệu mới cắn môi, chậm rãi quỳ xuống, quỳ gối ở trước mặt Đinh Vệ.
Đinh Vệ:
“Cớ gì hành đại lễ? Ta nhớ ta từng cho ngươi ba tấm Thiên Kiếm Phù phòng thân, lấy ra cho ta nhìn một chút.
Huyền Diệu nói:
“Thuộc hạ nhất thời hồ đồ!
Khuôn mặt Đinh Vệ vặn vẹo kịch liệt, không vòng vo nữa, trầm giọng nói:
“Cũng chính là nói, ngươi thừa nhận là ngươi ám sát Ngưu Hữu Đạo?

Chương 1720: Huyền Diệu hiện hình (2)

Chương 1720: Huyền Diệu hiện hình (2)
Huyền Diệu cúi đầu nói:
“Thuộc hạ hồ đồ.
Nhận tội rồi! Hoàng Ban buông tiếng thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu, trước chỉ là hoài nghi, không nghĩ tới thật là vị này gan to bằng trời.
Đinh Vệ nổi giận, chỉ tay run rẩy nói.
“Ngươi điên rồi sao? Ngưu Hữu Đạo chân trước đốc tra Vô Lượng Viên, còn gặp mặt Lữ Vô Song, ngay cả tình huống gì cũng không biết, ngươi chân sau liền dám giết hắn, lẽ nào ngươi không nghĩ qua hậu quả dẫn tới Lữ Vô Song tự mình can dự sao? Lẽ nào ngươi không nghĩ qua mặc kệ sự tình gì kéo lên Vô Lượng Viên cũng sẽ đưa tới phiền phức sao? Hiện tại không chỉ Lữ Vô Song, toàn bộ Cửu Thánh đều tự mình can dự, ngươi chán sống sao?
Huyền Diệu vội vàng ngẩng đầu giải thích:
“Tiên sinh, ta... thuộc hạ thực không biết trước khi động thủ tám phái lại tới Vô Lượng Viên đốc tra, càng không biết bọn hắn gặp qua Lữ Vô Song, bằng không cho thuộc hạ một trăm lá gan cũng không dám.
Đinh Vệ mắng:
“Ngươi không dám? Căn cứ Yêu Hồ Ti cung cấp tình huống, các ngươi một đường truy sát Ngưu Hữu Đạo, các ngươi rõ ràng nhìn thấy người Yêu Hồ Ti xuất hiện, biết rõ ràng đã có một đám nhân chứng tận mắt trông thấy, còn không biết đúng lúc thu tay rời đi, lại còn dám sử dụng Thiên Kiếm Phù được ăn cả ngã về không. Thánh Tôn bổ nhiệm nhân viên đốc tra, bị ngang nhiên ám sát, này là tính chất gì? Còn có sự tình ngươi không dám làm sao?
Huyền Diệu hoảng hốt nói:
“Tiên sinh, thuộc hạ thực là bị bức bất đắc dĩ!

Cạch!
Đinh Vệ đạp hắn lăn trên đất.
“Chuyện đến nước này, ngươi còn dám cãi chày cãi cối, ai còn có thể buộc ngươi giết người sao?
Huyền Diệu cuống quýt bò lên, lại lần nữa quỳ xuống nói:
“Tiên sinh, lúc động thủ, Ngưu Hữu Đạo đoán được ta, đoán được ta ở trong đám thích khách, thậm chí điểm ra danh tự của thuộc hạ, thuộc hạ làm sao còn dám để hắn sống sót trở về?
Đinh Vệ:
“Các ngươi không phải cải trang che mặt sao? Sao hắn biết là ngươi?
Huyền Diệu:
“Hắn nói, trong Thánh cảnh người muốn giết hắn, trừ tiên sinh và ta thì không có người khác, nói tiên sinh ở ngoại giới, như vậy chỉ có thể là ta. Lúc đó thuộc hạ bị hắn nói bức vào đường cùng, nghĩ lại mới phát hiện là thuộc hạ hồ đồ rồi, Ngưu Hữu Đạo hắn là lừa ta, lúc đó hắn hắn không thể xác nhận là thuộc hạ.
“Hỗn trướng!
Đinh Vệ lại đá một cước, đạp đối phương lăn trên đất, chỉ vào mặt chất vấn.
“Còn ba người khác thì sao? Ba thủ hạ của Ngưu Hữu Đạo có phải cũng là ngươi giết hay không? Một lần sát hại bốn đốc tra, ngươi điên rồi sao?
Huyền Diệu tranh thủ biện giải.
“Tiên sinh, oan uổng, thuộc hạ chỉ giết Ngưu Hữu Đạo, tuyệt không giết người khác.
Đinh Vệ giận tím mặt.
“Đến hiện tại ngươi còn dám giấu ta? Ba người khác đến nay không về, các nơi tìm kiếm cũng không phát hiện tin tức, lẽ nào còn có thể biến mất vô căn cứ sao?
Huyền Diệu:
“Tiên sinh, thuộc hạ thật là oan uổng! Tiên sinh, thuộc hạ đã thừa nhận giết Ngưu Hữu Đạo, thừa nhận giết một cái cùng thừa nhận giết bốn cái có gì khác biệt sao? Thuộc hạ thật không có giết ba thủ hạ của Ngưu Hữu Đạo, lúc đó chỉ có một mình Ngưu Hữu Đạo, khi thuộc hạ động thủ, căn bản không thấy ba người khác, xin tiên sinh minh giám!

Hoàng Ban ở bên cạnh phụ hoạ.
“Tiên sinh, Huyền Diệu nói có lý.
Đinh Vệ hô hấp dồn dập, lồng ngực nhấp nhô bất định.
“Vậy ba người bọn hắn đi đâu?
Huyền Diệu:
“Thuộc hạ thực sự không biết.
Hoàng Ban nói tiếp:
“Theo lý thuyết, bọn hắn không thể vô duyên vô cớ biến mất, lâu như thế cũng không thấy hiện thân, hắn là đã xảy ra ngoài ý muốn gì rồi. Tiên sinh, hiện tại phía trên quan tâm là Ngưu Hữu Đạo chết, nếu bọn hắn có thể trở về, tự nhiên sẽ trở về, nếu không thể trở về, cũng không đáng tốn hao tinh lực.
Đinh Vệ lạnh lùng nói.
“Hiện tại không phải vấn đề ta có nguyện ý hay không, hiện tại là chín vị Thánh Tôn muốn tìm bọn hắn.
Hoàng Ban kinh ngạc.
“Bọn hắn chỉ là thủ hạ của Ngưu Hữu Đạo mà thôi, vì sao để Thánh Tôn quan tâm như vậy?
Đinh Vệ:
“Ta cũng không rõ ràng là chuyện gì xảy ra, Cửu Thánh hỏi người Yêu Hồ Ti, hỏi có từ trên người Ngưu Hữu Đạo tìm được đồ vật gì hay không, người Yêu Hồ Ti nói không có, Cửu Thánh lập tức nhìn chằm chằm ba thủ hạ của Ngưu Hữu Đạo. Xem tình huống, người tám phái đốc tra dường như phân biệt từ trong Vô Lượng Viên mang ra đồ vật gì, trên người Ngưu Hữu Đạo không có, khả năng ở trên người ba thủ hạ kia, Thánh Tôn muốn là đồ vật bọn hắn mang ra, không phải quan tâm bọn hắn chết sống.
Hoàng Ban càng ngày càng không rõ.
“Tám phái có thể từ trong Vô Lượng Viên mang ra đồ vật gì? Luôn không có khả năng là Vô Lượng Quả chứ?
Đinh Vệ:
“Ta cũng muốn biết là cái gì, hiện tại bảy phái ở trong Vấn Thiên Thành bị nghiêm mật khống chế rồi, Vô Lượng Viên cũng bị phong tỏa, ta căn bản không chỗ hỏi đến.

Hiện trường yên tĩnh, Hoàng Ban cân nhắc chợt thấy Huyền Diệu ở trên đất nháy mắt, có chút khó xử, cuối cùng nhìn Đinh Vệ nói:
“Tiên sinh, trước mắt sự tình này giải quyết như thế nào đây?
Đinh Vệ nhìn Huyền Diệu, lạnh lùng nói:
“Thánh Tôn muốn bàn giao, ta có thể làm sao?
Huyền Diệu dập đầu nói:
“Đều là thuộc hạ sai, ai làm nấy chịu, thuộc hạ nguyện một người gánh chịu, tuyệt không liên lụy bất kỳ người nào!
Đinh Vệ nhíu mày cười gằn.
“Liên lụy? Liên lụy ai, lẽ nào là ta thụ ý sao? Ngươi áp chế ta sao?
Nói vậy cũng không phải không có nguyên nhân, đã có thế lực của mình, không tránh khỏi có chút sự tình không thấy được ánh sáng để tâm phúc đi làm, thí dụ như để Huyền Diệu đi làm, thật đưa Huyền Diệu ra, còn không biết sẽ moi ra sự tình gì.
“Thuộc hạ tuyệt không có ý này!
Huyền Diệu ngẩng đầu nói:
“Thuộc hạ tự biết phạm vào tội lớn, hắn phải chết không thể nghi ngờ, trước sau đều là chết, chờ nhận hết tra tấn dày vò, không bằng đến cái sảng khoái. Nhiều năm như thế, tiên sinh đối đãi với thuộc hạ không tệ, tiên sinh cứ yên tâm, thuộc hạ sẽ công khai tự thú, sau khi tự thú lập tức tự sát, chắc chắn sẽ không lộ bất kỳ sự tình nào bất lợi cho tiên sinh.
Đinh Vệ âm thầm cắn răng, hắn ngược lại muốn giao Huyền Diệu ra xong việc, nhưng vấn đề then chốt là, ai không biết Huyền Diệu là tâm phúc của hắn, Huyền Diệu một mực chắc chắn không người xúi giục, một mực chắc chắn là hành vi cá nhân, phía trên sẽ tin sao?
Bây giờ còn có một chuyện, tám phái đốc tra Vô Lượng Viên đến tột cùng là bởi vì chuyện gì, đến tột cùng phát sinh sự tình gì, điểm này không làm rõ ràng được mà nói, hắn có chút không dám manh động.
Vẫn là câu nói kia, sự tình liên lụy tới Vô Lượng Viên sẽ rất phiền phức, Huyền Diệu lại ở thời điểm này giết Ngưu Hữu Đạo, hiện tại giao Huyền Diệu ra còn không biết sẽ rước lấy phiền phức như thế nào.
Sau khi suy nghĩ nhiều lần, Đinh Vệ hỏi:
“Có mấy người tham dự ám sát?
Huyền Diệu:

“Kể cả thuộc hạ ở bên trong, tổng cộng mười lăm người!
Đinh Vệ:
“Chuyện này trước quan sát động tĩnh lại nói, miệng của những người kia, ngươi tốt nhất bụm kín cho ta. Đợi sự tình này trôi qua, một cái cũng không thể lưu!
Nghe được lời ấy, Huyền Diệu đại hỉ, biết Đinh Vệ cuối cùng vẫn quyết định giúp hắn ẩn giấu sự tình này, có Đinh Vệ hỗ trợ quét sạch manh mối, ngoại nhân không có khả năng tra ra thành tựu gì, một kiếp này xem như tránh thoát.
Hắn lập tức dập đầu, nức nở nói:
“Tạ ơn tiên sinh! Thuộc hạ tất máu chảy đầu rơi báo đáp!
...
Vấn Thiên Thành, trong Vô Song đường, lần này nhân viên bảy phái xem như mở mang tầm mắt, chín Đại Thánh Tôn bọn hắn đều gặp, còn lặp đi lặp lại nhìn thấy.
Nhưng cũng đau đầu, từ Vô Lượng Viên mang ra khẩu cung, bọn hắn lặp đi lặp lại giao nhau hoặc thống nhất chải chuốt, nhưng thực sự tìm không ra được đầu mối gì.
Còn có chính là, khẩu cung thiếu hụt, bên Ngưu Hữu Đạo bảo quản khẩu cung, ngay cả người mang khẩu cung cũng không thấy.
Mà Cửu Thánh lưu lại Vấn Thiên Thành cũng là vì chuyện này, Cửu Thánh để người phía dưới tra qua không nói, bản thân còn tự mình tra xét khẩu cung, dường như cũng rất nghi hoặc. Đối mặt những khẩu cung này, mọi người đều mờ mịt không rõ, có thể phá giải bí ẩn e rằng chỉ có Ngưu Hữu Đạo, nhưng hiển nhiên Ngưu Hữu Đạo chính là bởi vì sự tình này bị người diệt khẩu.

Chương 1721: Kinh tâm động phách

Chương 1721: Kinh tâm động phách
Mặc kệ không hề có đầu mối thăm dò, nhân viên bảy phái còn phải vắt hết óc đi thăm dò, lăn qua lộn lại nhìn kỹ những khẩu cung kia, hy vọng có thể tìm ra manh mối gì khác.
Cho dù là làm dáng cũng phải làm, sự tình Cửu Thánh tự mình nhìn chăm chú, dám không cố gắng biểu hiện sao? Bị nhìn ra lười biếng, sợ là chết như thế nào cũng không biết.
Trời hơi sáng, trên giường, Nguyên Sắc đang ngủ ở trong lòng mấy nữ nhân trơn nhẵn, tiếng ngáy từng trận.
Cửa mở, một nữ nhân lụa mỏng che thân, thân thể như ẩn như hiện đi vào, mặt đeo sa mạn che lấp chân dung, chính là thống lĩnh thị nữ của Nguyên Sắc, người xưng Nguyên Phi.
Bên người Nguyên Sắc, mỗi một đời thống lĩnh thị nữ đều gọi Nguyên Phi.
Nguyên Phi đi tới giường bên, lay Nguyên Sắc nói:
“Công tử, tối hôm qua Đinh Vệ gặp năm người kia, trải qua ám tra, trong lúc sự tình phát sinh từng thuyên chuyển qua năm con phi cầm.
Tuy tuổi của Nguyên Sắc không nhỏ, cũng mập không ra dáng, nhưng một đám nữ nhân bên người xưa nay đều xưng Nguyên Sắc là "công tử", toàn bộ Đại Nguyên Thánh Địa chỉ có đám nữ nhân này xưng hô như thế.
Tiếng ngáy dừng lại, Nguyên Sắc có vẻ như ngủ mơ lầm bầm một tiếng.
“Xử lý đi!
Vươn mình một thoáng, tay luồn vào trong ngực của một nữ nhân xoa nắn.
Nguyên Phi xoay người rời đi, đóng cửa lại...

Cách Vấn Thiên Thành mấy chục dặm, ngoài một sơn động, có mấy người thủ ở trước cửa động.
Mười mấy người từ trên trời giáng xuống, đều là nữ tử ăn mặc hở hang, người cầm đầu chính là Nguyên Phi.
Nhìn thấy những nữ nhân này, thủ vệ nhất thời có chút tay chân luống cuống, người Đại Nguyên Thánh Địa đều biết, những nữ nhân này chính là người bên cạnh Nguyên Sắc.
Trong tay Nguyên Phi cầm một lệnh bài, thủ vệ kinh hoảng hành lễ.
Nguyên Phi đi qua, trực tiếp tiến vào động.
Trong động có năm người đang sầu mi khổ kiểm, năm người chính là năm người tối hôm qua Đinh Vệ gặp, nghe được tiếng bước chân, năm người ngẩng đầu nhìn khách tới, đều sửng sốt.
Nguyên Phi quét nhìn năm người, lạnh nhạt nói:
“Đều đi theo ta.
Mọi người đi ra, Nguyên Phi lại quét mắt nhìn thủ vệ ở ngoài động.
“Đồng thời mang đi!
Trời sáng, Đinh Vệ ra cửa, theo lệ đi vấn an sư phó Nguyên Sắc, trừ quen lễ, cũng là muốn hỏi có gì phân phó hay không.
Nhưng hắn chân trước vừa ra cửa, Nguyên Phi chân sau liền dẫn mấy nữ nhân vào, lấy thân phận của các nàng một đường thông suốt, không người dám quấy nhiễu.
Đưa Đinh Vệ đi, Hoàng Ban và Huyền Diệu đóng cửa ở trong phòng nói thầm, thương lượng phương pháp giải quyết.
Cọt kẹt!
Cửa đột nhiên bị đẩy ra, hai người quay đầu nhìn lại, nhìn thấy đến người đều sững sờ, vội vàng đứng dậy hành lễ.
“Bái kiến Nguyên Phi.
Nguyên Phi cười tủm tỉm đi tới, nhấc tay ra hiệu, đám nữ tử ở phía sau lập tức tiến lên vây hai người lại.
Hai người giật nảy mình, Hoàng Ban cả kinh hỏi:
“Nguyên Phi, này là ý gì?
“Xuỵt!
Nguyên Phi đưa ngón tay tới trước môi, ra hiệu cấm khẩu.

Hai người Hoàng, Huyền thất kinh không dám phản kháng, bị mấy nữ tử hạn chế.
Người trong Trung Khu phủ rất nhanh đều kinh nghi bất định, trơ mắt nhìn Hoàng Ban và Huyền Diệu bị áp đi, không biết phát sinh sự tình gì, lại không dám ngăn cản đám người Nguyên Phi.
Có người muốn đi báo cho Đinh Vệ biết, nhưng Đinh Vệ đã đi tới chỗ Thánh Tôn Nguyên Sắc, không ai có thể tự tiện xông vào báo tin.
Đinh Vệ đã tiến vào chỗ ở của Nguyên Sắc, sau khi vấn an sư phó, thì bẩm báo các hạng sự vụ của Phiêu Miểu Các.
Lữ Vô Song cũng có mặt, ngồi ở bên người Nguyên Sắc, tình cờ giương mắt thoáng nhìn Đinh Vệ.
Đinh Vệ có chút không biết vì sao mới sáng sớm Lữ Vô Song đã ngồi ở nơi này bồi sư phó tán gẫu.
Nói chung khi Đinh Vệ bẩm báo các loại tình huống, Nguyên Sắc đều vui cười hớn hở nghe, ai cũng không biết hắn là thật cao hứng hay giả cao hứng, dù sao hắn là nhất quán vui cười hớn hở, để người không rõ trong nội tâm đến cùng nghĩ cái gì.
Mãi đến khi Nguyên Phi đi tới, tiến vào lầu các đứng ở bên người Nguyên Sắc, Nguyên Sắc mới vui cười hớn hở đánh gãy lời nói của Đinh Vệ.
“Đinh Vệ nha, tối hôm qua ngươi đi đâu?
Đinh Vệ choáng váng, trong nội tâm có chút kinh nghi bất định, nhưng hắn cũng không phải ngồi không, trả lời.
“Đệ tử đi tra án.
Nguyên Sắc cười ha ha nói:
“Tra ra cái gì chưa?
Đinh Vệ trầm ổn trả lời:
“Đang dành thời gian tra, tạm thời không có tiến độ gì.
Nguyên Sắc than thở:
“Rất nhiều ngày, làm sao còn không có một điểm tiến độ? Đinh Vệ, vi sư vẫn rất xem trọng ngươi, cho nên để ngươi chấp chưởng Phiêu Miểu Các, ngươi tuyệt đối đừng để vi sư thất vọng!
Đinh Vệ tự trách nói:

“Là đệ tử vô năng, đệ tử nhất định tận lực truy tra, tranh thủ sớm ngày cho sư tôn một câu trả lời.
Nguyên Sắc ừm một tiếng, vui cười hớn hở nói:
“Ngươi cũng nhìn thấy, mấy lão gia hoả kia lại ở trong này nhìn chằm chằm, sáng sớm Lữ đại mỹ nhân cũng chạy tới tìm ta, kỳ thực không phải hảo tâm gì, đều là quan tâm vụ án tiến triển. Đinh Vệ, ngươi xem như vậy có được không, ta phái người giúp ngươi, tăng nhanh tiến triển?
Đinh Vệ lập tức chắp tay.
“Có thể được sư tôn phái người giúp đỡ, tiến độ tự nhiên sẽ tăng nhanh, đệ tử cầu cũng không được!
“Tốt!
Nguyên Sắc vỗ tay, nghiêng đầu nói:
“Nguyên Phi, ngươi đi giúp hắn đi, mau chóng cầm ra một kết quả, miễn cho mấy lão gia hoả kia luôn nhiều lời.
“Vâng!
Nguyên Phi cười tủm tỉm nửa quỳ, sau đó đứng thẳng dậy nhấc tay vẫy vẫy.
Đinh Vệ không rõ, quay đầu lại nhìn về phía nàng vẫy tay, chỉ thấy mấy nữ tử ăn mặc bại lộ áp mấy nam nhân đi vào.
Năm nam nhân, từng cái từng cái thấp thỏm lo âu.
Nhìn thấy năm người, con ngươi của Đinh Vệ đột nhiên co rụt lại, tiếng lòng căng thẳng, năm người chính là năm người tối hôm qua hắn gặp, hắn chậm rãi quay đầu lại nhìn Nguyên Sắc, chỉ thấy Nguyên Sắc vui cười hớn hở ăn uống, không nhìn ra chút dị dạng nào.
Năm người vừa đến, không dám nhìn Đinh Vệ, bị mấy nữ nhân nhấn vai, đàng hoàng quỳ thành một hàng ở trước mặt Nguyên Sắc.
“Sư tôn...
Đinh Vệ lập tức xoay người chắp tay, ai biết Nguyên Sắc nhấc tay đánh gãy, vui cười hớn hở nói:
“Không vội, trước để cho Nguyên Phi tra, có vấn đề gì ngươi lại bổ sung.
“Sư tôn...
Đinh Vệ còn muốn nói cái gì, nhưng bị ánh mắt của Nguyên Sắc lạnh lùng đảo qua, không thể không ngậm miệng, mím chặt môi, nội tâm rơi

vào trong kinh hoảng.
Hắn mơ hồ ý thức được, nhất cử nhất động của mình rất có khả năng bị người nhìn chăm chú, bằng không năm người này sao có thể xuất hiện ở đây nhanh như thế.
Hắn không ngốc, cũng không phải người mới ra đời, hành sự bí ẩn làm sao có thể không đề phòng bị theo dõi, tự nhiên là có đề phòng.
Cho dù như vậy, y nguyên xảy ra vấn đề, bản thân vậy mà không phát hiện bất kỳ đầu mối, này nói rõ cái gì? Này nói rõ là có bố trí sớm nhằm vào mình!
Hắn không minh bạch, tại sao sư tôn lại nhìn chăm chú vào mình như vậy, lẽ nào vừa bắt đầu đã biết cái gì sao?
Theo lý thuyết là không thể, hắn cũng là tối hôm qua vừa mới biết chân tướng, này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?
Nguyên Phi nhìn chằm chằm năm người, cười tủm tỉm hỏi:
“Ở trước mặt Thánh Tôn, không được có bất kỳ ẩn giấu, ta hỏi cái gì, cũng phải đàng hoàng bàn giao. Ta hỏi các ngươi, tối hôm qua các ngươi đi đâu, gặp người nào?
Trong nội tâm năm người khổ không thể tả, trước đó sau khi năm người bị tóm, đã bị hỏi qua một lần.
Năm người đã được căn dặn từ lâu, biết sự tình nghiêm trọng, tự nhiên không chịu nói trung thực, dùng lời đã được chỉ vẽ đến lừa gạt.
Nhưng kết quả làm người ta kinh ngạc run rẩy, tối hôm qua bọn hắn đi địa phương nào, gặp ai, hiện trường có mấy người, vị trí mình đứng như thế nào, đều bị đối phương nói rõ rõ ràng ràng.
Rất hiển nhiên, tối hôm qua hết thảy đều bị người nhìn chăm chú, chứng cứ xác thực, căn bản không cách nào ẩn giấu.
Tâm lý phòng tuyến bị đánh tan, căn bản không có bất kỳ khả năng may mắn, không dám không khai, ngay cả tra tấn cũng không cần vận dụng, rõ ràng khai ra, hỏi cái gì đáp cái đó.

Chương 1722: Ném tốt giữ soái (1)

Chương 1722: Ném tốt giữ soái (1)
Trước bị Đinh Vệ tìm tới hỏi, năm người cũng không biết nguyên nhân chân chính, Đinh Vệ cũng không tiết lộ cái gì.
Hiện tại nhìn thấy Đinh Vệ, lại thấy tình huống này, năm người ý thức được, sợ là muốn nhằm vào Đinh Vệ, nhưng không nên nói đã nói, lời nói ra còn thu trở về sao?
Thấy năm người thấp thỏm lo âu, Nguyên Phi chỉ một người.
“Ngươi nói.
Người kia chỉ có thể nhắm mắt nói:
“Đi tới trong núi phía đông nam cách Vấn Thiên Thành ba mươi dặm, gặp Đinh chưởng lệnh!
Hai gò má của Đinh Vệ căng thẳng.
Nguyên Phi lại hỏi:
“Đinh chưởng lệnh gặp các ngươi làm gì?
Người kia nói:
“Hỏi chúng ta vì sao thuyên chuyển năm con phi cầm, chúng ta đáp không biết, báo là Huyền Diệu ra lệnh, giao năm con phi cầm cho Huyền Diệu, cái khác đều không biết.
Nguyên Phi:
“Sau khi hỏi xong, các ngươi đi đâu?
Người kia nói:
“Bị Hoàng quản sự phái người giam lỏng.
Nguyên Phi:
“Có căn dặn các ngươi cái gì không?
Người kia giương mắt nhìn Đinh Vệ, phát hiện Đinh Vệ đang nhìn mình chằm chằm, cấp tốc tách ra ánh mắt có chút thâm trầm của Đinh Vệ,

trong lòng khỏi nói khổ bao nhiêu, thế nhưng không có biện pháp, nên khai đã khai, hiện tại chỉ là lặp lại một lần mà thôi. Cắn răng trả lời:
“Có căn dặn, không được tiết lộ với bất kỳ người nào sự tình giao cho Huyền Diệu năm con phi cầm, cũng bàn giao năm con phi cầm ở trong lúc đó sử dụng làm gì, để chúng ta nhớ kỹ, một khi có người hỏi, thì dựa theo cái này hồi đáp.
Đinh Vệ lập tức nhìn Nguyên Sắc chắp tay.
“Sư tôn, đệ tử...
Nguyên Sắc lại vui cười hớn hở đánh gãy.
“Trước hỏi ngươi, ngươi nói không rõ ràng, hiện tại ngậm miệng, để Nguyên Phi hỏi xong, ngươi nghe lời, ngoan ngoãn ở bên cạnh nghe, không nên chọc ta tức giận!
Vẻ mặt Đinh Vệ cay đắng, hai tay chậm rãi thả xuống.
Lữ Vô Song nhìn phản ứng của Đinh Vệ, nhàn nhạt hừ một tiếng.
Nguyên Phi lại vẫy tay, Đinh Vệ quay đầu nhìn lại, nhìn thấy người đến, trong lòng càng cả kinh, chỉ thấy Hoàng Ban bị giải đến.
Vừa mới chia tay Hoàng Ban, chỉ chớp mắt Hoàng Ban liền bị tóm, hắn ngay cả một chút dị thường cũng không phát hiện, có thể thấy bên sư phó bố trí kín đáo như thế nào.
Tối hôm qua trước khi mật hội không có chút dị thường nào, kết quả vừa mật hội xong, lập tức xảy ra vấn đề. Hiện tại Đinh Vệ mới ý thức được, sư phó từ lâu đã bày xong lưới chờ mình, chỉ chờ mình chui đầu vào lưới, tại sao lại như vậy?
Hoàng Ban bị giải đến, vừa thấy tình hình hiện trường, đặc biệt là nhìn thấy năm người quỳ xuống, có thể nói tâm thần run rẩy, ý thức được đại sự không ổn.
Một nữ tử nhấn vai hắn, Hoàng Ban thân bất do kỷ quỳ ở trước mặt Nguyên Sắc và Lữ Vô Song.
Nguyên Phi cười nói:
“Hoàng Ban, ở trước mặt Thánh Tôn, ta có lời hỏi ngươi, nhất định phải trung thực bàn giao, không được có bất kỳ ẩn giấu. Ta hỏi ngươi, tối hôm qua ngươi đi đâu?
“...

Hoàng Ban không có gì để nói, kinh tâm động phách, hầu kết nhún liên tục, lặng lẽ nâng ánh mắt lên nhìn Đinh Vệ, nói rõ là muốn xem sắc mặt của Đinh Vệ hành sự.
Đinh Vệ lập tức lên tiếng nói:
“Thánh Tôn ở đây, hỏi cái gì đáp cái đó, không được có bất kỳ ẩn giấu!
Công khai giáo huấn, cũng là nhắc nhở.
Không nhắc nhở không được, hắn sợ Hoàng Ban sẽ giúp hắn ẩn giấu thứ không nên ẩn giấu.
Đến mức độ này, hắn sao có thể không nhìn ra đã giấu không được, từ khi nhìn thấy năm người bị đồng thời giải đến, lại nhìn thấy năm người nhận tội, liền biết không có tất yếu ẩn giấu, càng giấu hậu quả càng hung hiểm.
Nguyên Sắc vui cười liếc nhìn đồ đệ của mình phản ứng.
Hoàng Ban nhìn năm người kia cũng đoán được, thấy Đinh Vệ xác nhận cũng không dám hàm hồ.
“Đi vào trong núi cách nội thành ba mươi dặm.
Nguyên Phi:
“Đi làm gì?
Hoàng Ban chỉ chỉ năm người quỳ bên cạnh.
“Tra được năm con phi cầm cỡ lớn ở trong lúc Ngưu Hữu Đạo bị ám sát hành tung khả nghi, phát hiện người thuyên chuyển phi cầm là bọn hắn, Đinh tiên sinh triệu kiến bọn hắn, muốn điều tra rõ tình huống.
Nguyên Phi:
“Tra rõ chưa?
Hoàng Ban:
“Điều tra rõ, phát hiện là Huyền Diệu an bài.
Nguyên Phi:
“Huyền Diệu an bài năm con phi cầm kia làm gì?
Hoàng Ban lại giương mắt nhìn Đinh Vệ, gian nan trả lời:
“Người ám sát Ngưu Hữu Đạo chính là Huyền Diệu.
Năm người kia tâm thần run lên, kỳ thực lúc Đinh Vệ tới tìm bọn hắn, bọn hắn đã có suy đoán, chỉ là không dám xác định mà thôi, sự tình Huyền Diệu và Ngưu Hữu Đạo có cừu oán là mọi người đều biết.

Nghe được rốt cục lộ ra Huyền Diệu, tâm tình của Đinh Vệ trầm trọng, trước đó hắn bẩm báo sư tôn nói án tình không có tiến triển, nói rõ là lừa gạt sư tôn, không khỏi nói chen vào, chắp tay nói:
“Sư tôn...
Muốn giải thích, nhưng Nguyên Sắc ngắt lời:
“Ta nói rồi, hiện tại không phải thời điểm ngươi nói chuyện. Trước đó cho ngươi cơ hội, ngươi không nói, đã không nói, vậy để người khác nói trước. Vi sư không phải người không nói lý, chờ người khác nói xong, có nhiều thời gian để ngươi từ từ nói, hiểu chưa?
Đinh Vệ bị làm cho ngậm miệng lần nữa, bất quá này là hắn thả ra tín hiệu cho Hoàng Ban.
Tùy tùng nhiều năm, Hoàng Ban lập tức minh bạch, lĩnh ngộ được dụng ý khi Đinh Vệ nói chen vào, sự tình đến Huyền Diệu liền thôi, không thể tiếp tục ăn ngay nói thật, vì sao? Trừ bảo đảm Đinh Vệ thì không có nguyên nhân khác!
Nguyên Phi:
“Cũng chính là nói, Đinh Vệ đã tra ra người ám sát Ngưu Hữu Đạo là Huyền Diệu.
Hoàng Ban:
“Vâng!
Nguyên Phi:
“Vậy vì sao không đăng báo, còn muốn ẩn giấu bọn hắn?
Hoàng Ban:
“Đinh tiên sinh nói, sự tình này tạm thời không thích hợp tiết lộ phong thanh, hắn sẽ an bài.
Nguyên Phi lập tức nhìn Đinh Vệ.
“Đinh Vệ, đã điều tra rõ án tình, vì sao trước đó nói với Thánh Tôn án tình không có tiến triển?
Đinh Vệ trầm mặc, lắc đầu:
“Hiện tại không tiện giải thích.
Lời này vừa nói ra, đừng nói Nguyên Phi, ngay cả Nguyên Sắc cũng có chút ngoài ý muốn, đến hiện tại còn muốn vịt chết mạnh miệng sao?
Thân phận của Đinh Vệ không bình thường, là đồ đệ của Nguyên Sắc, hắn không mở miệng, Nguyên Phi cũng không có biện pháp, nghiêng

đầu nhìn về phía Nguyên Sắc, xin tỏ thái độ.
Nguyên Sắc:
“Đinh Vệ, hiện tại là Nguyên Phi thẩm án, ngươi phải phối hợp.
“Vâng!
Đinh Vệ cung kính đáp lại, sau đó chỉ về phía năm người kia nói:
“Tra ra bọn hắn thuyên chuyển phi cầm, dụng ý có hiềm nghi, là kẻ khả nghi ám sát Ngưu Hữu Đạo, đệ tử vốn định lập tức bắt bọn hắn đến Vấn Thiên Thành thẩm vấn. Nhưng bối cảnh của bọn hắn liên quan đến đệ tử, cũng chính là dính đến Đại Nguyên Thánh Địa, trước khi chân tướng không rõ, không có chứng cứ xác thực, đệ tử không thể không cẩn thận, sợ tạo thành ảnh hưởng bất lợi gì với Đại Nguyên Thánh Địa.
“Chính bởi vì có lo lắng này, cho nên vì tránh tai mắt người, đệ tử mới mang bọn hắn tới trong núi bí mật thẩm vấn.
“Sau khi xác nhận kết quả, đệ tử vẫn có lo lắng, không dám công khai, cũng là vì phòng bị. Sáng nay đến, vốn định bẩm báo sư tôn, nhờ sư tôn định đoạt. Nhưng...
Nói đến đây thì dừng lại, ánh mắt nhìn Lữ Vô Song một chút.
Nguyên Sắc, Nguyên Phi đều theo ánh mắt hắn nhìn về phía Lữ Vô Song, trong nháy mắt minh bạch ý tứ của Đinh Vệ, vốn là muốn bẩm báo Thánh Tôn, nhưng bởi vì Lữ Vô Song ở đây, chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, cho nên tạm thời ẩn giấu, là muốn chờ Lữ Vô Song đi rồi lại nói.
Nguyên Sắc trầm mặc, không thể không thừa nhận, lý do này của Đinh Vệ rất hợp tình hợp lý, ám sát liên lụy tới người của mình, dưới tình huống có người ngoài ở đây, không có Nguyên Sắc hắn quyết định mà nói, Đinh Vệ xác thực không thể vạch trần ở trước mặt ngoại nhân, nếu không sẽ làm hắn không có chỗ trống quay về.
Mà đây mới là thái độ làm việc nên có của Đinh Vệ, bằng không để hắn chấp chưởng Phiêu Miểu Các làm gì?
Nhưng Lữ Vô Song xì mũi.
“Ta cũng thành lý do để ngươi ẩn giấu án tình.
Đinh Vệ lập tức phản bác.
“Lữ Thánh Tôn, ta nói là sự thực, vì sao ngươi nhất định phải nói thành mượn cớ?

Ở trước mặt sư phụ, hắn không cần cho Lữ Vô Song mặt mũi.
Lữ Vô Song hừ lạnh nói:
“Nếu không phải Nguyên bàn tử chọc thủng, chỉ sợ ngươi vẫn giấu diếm a? Người của ngươi, không có ngươi đồng ý, bọn hắn dám tự ý ám sát đốc tra sao?

Chương 1723: Ném tốt giữ soái (2)

Chương 1723: Ném tốt giữ soái (2)
Đinh Vệ:
“Án tình đã rất rõ ràng, đích xác là có người giấu ta làm, ta cũng là đêm qua mới tra ra chân tướng. Nếu như Lữ Thánh Tôn có thành kiến lớn như thế với ta, muốn giội nước bẩn mà nói, ta cũng không có biện pháp.
Ánh mắt Nguyên Sắc lấp loé, này cũng là địa phương hắn nghi hoặc, tối hôm qua Đinh Vệ mới tra ra tình huống, trước đó cũng không biết, dường như không giống trước kia Lữ Vô Song nhắc nhở, bởi vậy mới kiên trì kéo người lên đối chất tại chỗ.
Hắn nhìn Nguyên Phi nhấc tay.
Nguyên Phi vẫy tay ra hiệu, mọi người quay đầu nhìn, chỉ thấy Huyền Diệu bị áp qua.
Vừa vào trong, nhìn thấy năm người quỳ dưới đất, còn có Hoàng Ban, kết hợp bản thân đột nhiên bị trói lại, Huyền Diệu tâm nguội quá nửa, biết mình sợ là chạy trời không khỏi nắng, hoảng hốt, ngay cả quỳ xuống lúc nào cũng không biết.
Nguyên Phi hỏi:
“Huyền Diệu, tối hôm qua ngươi đi đâu?
Huyền Diệu nghe tiếng phục hồi tinh thần lại, trong lòng tràn đầy hối hận, hối hận không nên bị ma quỷ ám ảnh chạy đi ám sát Ngưu Hữu Đạo, tuy thành công tiết hận giết Ngưu Hữu Đạo, nhưng bây giờ sợ là bản thân cũng phải ném mạng vào.
Hiện tại hắn chỉ ôm một tia hy vọng cầu sinh, không biết nên đáp lại thế nào, đang muốn nhìn lén sắc mặt của Đinh Vệ, ai biết Đinh Vệ đã lớn tiếng hét:
“Chuyện đến nước này, tự làm tự chịu, trung thực trả lời, không được ẩn giấu!

Lời này vừa nói ra, nhất thời sắc mặt Huyền Diệu cay đắng, biết mình xong rồi, một tia hy vọng cầu sinh cuối cùng cũng phá diệt, cười khổ trả lời:
“Đi tới trong núi ở ngoại thành.
Nguyên Phi:
“Vì sao phải đi ngoại thành?
Huyền Diệu than thở:
“Đinh chưởng lệnh triệu kiến.
Nguyên Phi:
“Vì sao triệu kiến?
Huyền Diệu lắc đầu:
“Hết thảy đều là ta tự làm tự chịu, Ngưu Hữu Đạo là ta ám sát, bị chưởng lệnh tra ra, tiếp nhận chưởng lệnh thẩm vấn.
Nguyên Phi:
“Vì sao phải đến trong núi ở ngoại thành thẩm vấn?
Huyền Diệu than thở:
“Không biết, khả năng là lo lắng ảnh hưởng đối với Đại Nguyên Thánh Địa a.
Nguyên Phi:
“Ngươi có thành thật nhận tội không?
Huyền Diệu:
“Chưởng lệnh đã tra ra chứng cứ, không cách nào ẩn giấu, không thể không trung thực nhận tội.
Nguyên Phi:
“Sau khi nhận tội, Đinh Vệ an bài như thế nào?
Vấn đề này làm tiếng lòng của Đinh Vệ căng thẳng, trước mượn cớ Lữ Vô Song tồn tại mà ẩn giấu, là đánh cuộc, đánh cuộc Huyền Diệu sẽ không bán hắn.
Huyền Diệu cười thảm.
“Không có an bài gì, chỉ lệnh Hoàng Ban trông chừng ta, để ta chờ đợi xử trí!
Lời này vừa nói ra, bằng với mình gánh chịu hết thảy trách nhiệm, tảng đá trong lòng Đinh Vệ mới rơi xuống.

Chính vì như thế, ánh mắt hắn nhìn Huyền Diệu toát ra một chút thần sắc phức tạp, dù sao cũng là thủ hạ tâm phúc theo hắn nhiều năm.
Thế nhưng không có biện pháp, hắn cũng gian nguy khó thoát, không cách nào cứu được Huyền Diệu.
Hoàng Ban cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, Huyền Diệu thật muốn nói Đinh Vệ an bài kế hoạch diệt khẩu nhân viên tham dự ám sát mà nói, vậy đã nói rõ Hoàng Ban hắn nói dối, Hoàng Ban hắn cũng đồng dạng khó thoát tử tội.
Nguyên Phi cũng trầm mặc một chút, sau đó xoay người nhìn Nguyên Sắc.
“Công tử, thiếp thân không còn vấn đề gì.
Nguyên Sắc ừm một tiếng, phất tay ra hiệu nàng lui ra phía sau, liếc mắt nhìn Lữ Vô Song, vui cười hớn hở nói:
“Đại mỹ nhân, tới phiên ngươi.
Đinh Vệ cả kinh, còn chưa có xong? Còn có sự tình gì của Lữ Vô Song?
Lữ Vô Song hừ lạnh.
“Này nói rõ là thí tốt giữ soái, là trước đó tập tốt, ngươi cũng tin?
Nguyên Sắc:
“Đinh Vệ, trước đó không phải ngươi vẫn muốn nói sao? Vi sư là người giảng đạo lý, nói sẽ cho ngươi cơ hội giải thích, thì nhất định sẽ cho ngươi cơ hội giải thích. Lữ đại mỹ nhân nghi hoặc, e là còn phải do ngươi tự mình giải thích một chút.
“Vâng!
Đinh Vệ cúi người, nhìn Lữ Vô Song nói:
“Lữ Thánh Tôn nói ta nghe không hiểu là ý gì.
Lữ Vô Song:
“Giả hồ đồ cái gì, vì sao nhân viên tám phái đi Vô Lượng Viên đốc tra, chẳng lẽ ngươi không biết?
Nói xong mắt lạnh liếc chéo Nguyên Sắc.
“Nguyên bàn tử, sự tình này tỏ rõ, liên lụy tới Vô Lượng Viên, bên nào nặng bên nào nhẹ tự có lấy hay bỏ, chỉ là một Huyền Diệu liền muốn chống đỡ hết thảy sự tình... buôn bán này làm rất có lời.
Nguyên Sắc vui cười hớn hở nói:
“Ngươi đừng hỏi ta, ta không rõ ràng.

Đinh Vệ nhíu mày nói.
“Nhân viên tám phái đốc tra Vô Lượng Viên, lúc ấy ta ở ngoại giới, trước đó căn bản không biết.
Lữ Vô Song:
“Phải không? Vậy vì sao Huyền Diệu sớm không ám sát, muộn không ám sát, một mực ở sau khi Ngưu Hữu Đạo cầm khẩu cung đi ra Vô Lượng Viên liền động thủ? Ngươi tuyệt đối đừng nói cho ta, chỉ là đúng dịp!
Nguyên Sắc vẫn cười uống trà, một bộ không đếm xỉa đến.
“Khẩu cung ở Vô Lượng Viên?
Đinh Vệ không rõ hỏi:
“Khẩu cung gì?
Lữ Vô Song trực tiếp làm rõ.
“Sau khi xuất hiện sự tình phóng hỏa ở ngoài Vô Lượng Viên, Ngưu Hữu Đạo đi theo ngươi vào Vô Lượng Viên tra hỏi, trong lúc này hắn phát hiện một chút dị thường, sau đó chăm chú truy tra, kết quả bị hắn tra ra một chút manh mối, manh mối chứng minh trận đại hỏa ở ngoài Vô Lượng Viên là có người cố ý, ý đồ cùng nội gian trong Vô Lượng Viên nội ứng ngoại hợp. Mục đích chính là vì chế tạo rối loạn, giúp nội gian trộm lấy Vô Lượng Quả!
Trộm Vô Lượng Quả? Đinh Vệ giật nảy cả mình.
Lữ Vô Song tiếp tục nói:
“Sau khi tra ra những manh mối này, Ngưu Hữu Đạo mời nhân viên đốc tra của tám phái vào Vô Lượng Viên kiểm chứng, lấy được khẩu cung trong Vô Lượng Viên, chuẩn bị mang về chải chuốt, chứng thực chứng cứ. Nhưng ngay lúc này, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên bị giết. Đinh Vệ, ngươi cảm thấy là trùng hợp sao?
Trừ trước đó biết tình huống, người khác đều giật mình không nhỏ, ngay cả Huyền Diệu cũng sửng sốt, không nghĩ tới tự mình ra tay thời cơ khéo như vậy, va vào sự tình lớn như thế.
Hiện tại hắn xem như minh bạch, bản thân quả thực là tìm chết, chẳng trách kinh động Cửu Thánh tự mình nhìn chằm chằm không thả.
Đinh Vệ nhất thời khó có thể bình tĩnh, có chút không chịu nổi, cấp tốc quay đầu lại chất vấn.

“Huyền Diệu, vì sao ngươi hạ sát thủ với Ngưu Hữu Đạo ở lúc này? Ngưu Hữu Đạo chết lại liên lụy đến sự tình lớn như thế, Huyền Diệu cũng ý thức được bản thân rước lấy phiền toái cho Đinh Vệ.
Bằng Huyền Diệu hắn dám làm sự tình lớn như thế? Bằng Huyền Diệu hắn có thể ở trong Vô Lượng Viên xếp vào nội gian? Nếu nói sau lưng không có Đinh Vệ xúi giục, sợ là không ai tin tưởng.
Đã quyết tâm bảo đảm Đinh Vệ để chu toàn sự tình sau khi chết, hắn đương nhiên phải hỗ trợ giải vây, vội nói:
“Hồi bẩm Lữ Thánh Tôn, chỉ vì tiểu nhân vừa vặn được biết Yêu Hồ Ti ở ngày đó kết thúc càn quét theo lệ, biết ngày đó Ngưu Hữu Đạo sẽ đi Hoang Trạch Tử Địa. Ngưu Hữu Đạo và tiểu nhân có cừu oán, ở Hoang Trạch Tử Địa động thủ là cơ hội tốt nhất, giết Ngưu Hữu Đạo có thể vu oan cho Yêu Hồ, lần này động thủ, thật là trùng hợp, tuyệt không hư ngôn!
Lữ Vô Song ha ha một tiếng, quay đầu nhìn Nguyên Sắc nói:
“Nguyên bàn tử, nhìn ra chưa, vì bảo đảm chủ nhân của mình, sốt ruột hăng hái giúp chủ nhân tẩy sạch, chỉ cầu bản thân chết nhanh, đồ đệ của ngươi rất có cách cai quản thuộc hạ!
Nguyên Sắc cười ha ha, không nói tiếp.
Huyền Diệu lại nói:
“Ta có nhân chứng, có thể chứng minh vì sao ta phải động thủ với Ngưu Hữu Đạo!
Nhân chứng? Nguyên Sắc đang thưởng thức trà giương mắt, quay đầu lại liếc nhìn, Nguyên Phi lập tức lên tiếng:
“Nhân chứng gì, ở đâu?
Huyền Diệu:
“Ở trong Vấn Thiên Thành!
Ở dưới hắn chỉ mặt gọi tên, rất nhanh từ trong Vấn Thiên Thành bắt tới một người, chính là tên thủ hạ lúc trước nghe trộm Ngưu Hữu Đạo và Tần Quan nói chuyện.
Thời điểm này, vì bảo đảm Đinh Vệ, Huyền Diệu cũng không quản thủ hạ này chết sống, không tiếc liên lụy thủ hạ này.
Đối mặt tình cảnh như vậy, lại có Huyền Diệu chất vấn, thủ hạ kia nào còn dám ẩn giấu, lập tức nói ra tình huống bản thân nghe trộm, chứng

minh này là nguyên nhân Huyền Diệu động sát cơ, cũng chứng minh tràng ám sát kia chỉ là đúng dịp với sự tình ở Vô Lượng Viên.

Chương 1724: Đinh Vệ phản kích

Chương 1724: Đinh Vệ phản kích
Nhưng Lữ Vô Song thờ ơ không động lòng, lạnh nhạt nói:
“Vì thoát khỏi hiềm nghi, chuẩn bị rất chu toàn. Nguyên bàn tử, ngươi tin không?
Nguyên Sắc cười không lên tiếng.
Đinh Vệ trầm giọng nói:
“Lữ Thánh Tôn, vì sao ngươi nhất định phải đẩy tại hạ vào chỗ chết?
Lữ Vô Song liếc chéo:
“Đẩy ngươi vào chỗ chết? Ngươi xứng sao? Nếu không phải nể mặt mũi của Nguyên bàn tử, ngươi cho rằng ta nguyện ý ngồi ở đây phí lời với ngươi?
Đinh Vệ cả giận nói:
“Sự thực ở đó, nhưng ngươi nhất định không tin, không phải muốn đẩy ta vào chỗ chết thì là cớ gì?
Lữ Vô Song lạnh nhạt nói:
“Ta nói rồi, Ngưu Hữu Đạo dám xông vào Vô Lượng Viên lấy chứng cứ, là bởi vì hắn đã nắm giữ một chút manh mối. Lẽ nào ngươi không muốn biết hắn nắm giữ manh mối gì sao? Hoặc là nói, sở dĩ ngươi không hỏi, là bởi vì trong lòng ngươi từ lâu đã rõ ràng?
“Từ đâu tới trong lòng rõ ràng?
Đinh Vệ phẫn nộ chắp tay.
“Không biết manh mối gì, còn xin chỉ giáo!
Lữ Vô Song:
“Ta ở Vô Lượng Viên va phải nhân viên đốc tra, từng tại chỗ hỏi dò qua Ngưu Hữu Đạo, hỏi hắn manh mối kia hoài nghi người phương nào. Ngưu Hữu Đạo nói cho ta biết một cái tên... Đinh Vệ!

Đinh Vệ kinh hãi đến biến sắc, cuối cùng đã rõ vì sao sư tôn lại bố trí cạm bẫy chờ hắn, cả giận nói:
“Cái này không thể nào!
Tiếp đó nhìn Nguyên Sắc chắp tay.
“Sư tôn, Lữ Vô Song giá họa hãm hại đệ tử, xin sư tôn minh giám!
Nụ cười của Nguyên Sắc không thay đổi, vẫn không lên tiếng, để bọn hắn tự biện giải.
Lữ Vô Song:
“Ngươi là cái thá gì, đáng giá ta hãm hại?
Đinh Vệ:
“Ta không biết vì sao ngươi phải hãm hại, có lẽ là có ý định gây xích mích quan hệ của thầy trò ta, hoặc có mục đích gì khác không thể cho ai biết, nói chung Ngưu Hữu Đạo không thể vô cớ nói như vậy.
Này không chỉ là biện giải, mà thật cho rằng Ngưu Hữu Đạo không thể nói như vậy, cũng thật cho rằng Lữ Vô Song hại mình, bởi vì hắn căn bản chưa từng làm, không phải hãm hại là cái gì?
Lữ Vô Song:
“Ngươi ý tứ là, nếu như không phải ta hãm hại ngươi, chính là Ngưu Hữu Đạo nói hươu nói vượn hãm hại ngươi?
Đinh Vệ:
“Ngưu Hữu Đạo có ân oán với ta, hãm hại ta cũng không phải chuyện không thể.
Lữ Vô Song:
“Loại sự tình này, hắn làm sao dám nói bậy, nói bậy hắn có thể thoát thân sao? Lẽ nào hắn biết mình sẽ bị người ám sát, không trốn không tránh, dù sao cũng chết, thẳng thắn hãm hại ngươi một vố sao?
Chú ý đến nụ cười thâm trầm hơn nữa lộ ra quỷ bí của sư tôn, trong lòng Đinh Vệ run rẩy, lập tức phản kích:
“Lữ Thánh Tôn, xin hỏi, đã biết Ngưu Hữu Đạo nắm giữ manh mối trọng yếu như vậy, vì sao còn bỏ mặc Ngưu Hữu Đạo đi Hoang Trạch Tử Địa?
Lữ Vô Song:
“Ta cũng không biết hắn muốn đi Hoang Trạch Tử Địa, ta đã thông báo hắn mau chóng phản hồi Vấn Thiên Thành, bảy phái khác có thể làm

chứng.
Đinh Vệ trầm giọng nói:
“Lữ Thánh Tôn ý tứ là, Ngưu Hữu Đạo dám cãi pháp chỉ của ngài?
Lời này ngược lại là hỏi Lữ Vô Song ngẩn ra, kỳ thực nàng cũng có chút buồn bực, sao Ngưu Hữu Đạo không nghe lời nàng chạy đi Hoang Trạch Tử Địa.
Dư quang trong mắt Nguyên Sắc như có như không nhìn Lữ Vô Song, lại cười ha ha.
Lữ Vô Song:
“Theo nhân viên bảy phái nói, Ngưu Hữu Đạo lo lắng nắm giữ khẩu cung có sơ suất, để tám phái tách ra hành sự, phân biệt mang theo một phần khẩu cung phản hồi Vấn Thiên Thành.
Đinh Vệ:
“Khẩu cung? Cũng chính là nói trên người Ngưu Hữu Đạo cũng có một phần khẩu cung?
Lữ Vô Song:
“Theo nhân viên bảy phái nói, đích xác là như vậy.
Đinh Vệ:
“Vậy khẩu cung trên người Ngưu Hữu Đạo đâu? Tình huống Ngưu Hữu Đạo bị đuổi giết, Yêu Hồ Ti nhìn thấy rõ rõ ràng ràng, bởi vì Yêu Hồ Ti đúng lúc đến, thích khách không có cơ hội từ trên người Ngưu Hữu Đạo lấy đến bất kỳ đồ vật gì, này điểm này người Vô Song Thánh Địa ở Yêu Hồ Ti cũng có thể làm chứng, khẩu cung đi đâu?
Lữ Vô Song nhíu mày.
“Ngươi hỏi ta? Lẽ nào là ta cầm khẩu cung sao?
Đinh Vệ mặc kệ.
“Nếu như đồ vật không ở trên người Ngưu Hữu Đạo, thì có khả năng ở trên người thủ hạ của Ngưu Hữu Đạo, nhưng bất kể là thích khách, hay người Yêu Hồ Ti, đều không nhìn thấy ba người kia, đồng thời mất tích còn có một con phi cầm cỡ lớn, ta nói không sai chứ?
Lữ Vô Song:
“Kia đều là sau này, ai cũng không biết trước khi người Yêu Hồ Ti tận mắt trông thấy, những thủ hạ kia của ngươi có giết bọn hắn đi hay không.

Đinh Vệ:
“Điểm này sau đó có thể tái thẩm những thích khách khác, thích khách tổng cộng có mười lăm người, ám sát một người Ngưu Hữu Đạo hay ám sát bốn người hậu quả đều không khác nhau, dưới tội danh giống như, mười lăm người biết rõ khó thoát một kiếp, còn nguyện ý chịu nhiều đau khổ ẩn giấu khả năng không lớn kia sao, ta không tin bằng thủ đoạn thẩm vấn của Vô Song Thánh Địa còn hỏi không ra chân tướng. Huyền Diệu cũng không tất yếu giấu ta, không thấy ba người khác chính là không thấy.
Lữ Vô Song:
“Không cần ngươi bận tâm, chỉ cần Nguyên bàn tử bắt người tới, tự nhiên sẽ có người đi thẩm vấn.
Đinh Vệ:
“Lại thỉnh giáo Lữ Thánh Tôn, ngài nói Ngưu Hữu Đạo nói người hiềm nghi là Đinh Vệ ta, lúc Ngưu Hữu Đạo nói lời này có người khác nghe được không?
Ánh mắt Lữ Vô Song lấp loé, ước lượng lời này của đối phương có ý gì.
Đinh Vệ:
“Chẳng lẽ Ngưu Hữu Đạo ám chỉ Đinh mỗ chỉ có Lữ Thánh Tôn nghe được?
Lữ Vô Song từ từ nói:
“Đích xác chỉ có ta nghe được, nguyên nhân là trước khi Ngưu Hữu Đạo chưa chải chuốt ra chứng cứ thiết thực, không thể nói loạn, điểm này rất nhiều người có mặt đều có thể làm chứng, là ở dưới ta ép hỏi, hắn mới không thể không nói ra.
Đinh Vệ:
“Há, là bị Lữ Thánh Tôn ép hỏi ra. Cũng chính là nói, trừ Lữ Thánh Tôn không có bất kỳ người nào khác biết, hiện tại Lữ Thánh Tôn chỉ trích bất kỳ người nào cũng được, bao quát chỉ chứng là Đinh Vệ ta, mặc kệ Lữ Thánh Tôn chỉ chứng ai cũng không có chứng cứ phải không?
Lữ Vô Song:
“Ngươi nhất định muốn bẻ cong như vậy, thì cứ bẻ cong đi.
Đinh Vệ:

“Đinh mỗ lại thỉnh giáo, lúc nhân viên tám phái đốc tra Vô Lượng Viên, vì sao Lữ Thánh Tôn vừa vặn quang lâm?
Lữ Vô Song:
“Vừa vặn đi ngang qua mà thôi.
Đinh Vệ:
“Kia không khỏi quá khéo đi. Vừa vặn đi ngang qua lại gặp được tám phái đốc tra Vô Lượng Viên, Lữ Thánh Tôn thật biết chọn ngày!
Nụ cười của Nguyên Sắc không thay đổi, chậm rãi đùa bỡn chén trà trong tay, lời này của đệ tử, làm khóe miệng hắn treo lên ý vị sâu xa.
Ánh mắt của Lữ Vô Song hiện ra ánh sáng lạnh.
“Ngươi muốn nói cái gì?
Đinh Vệ không để ý tới, nhìn Nguyên Sắc chắp tay nói:
“Xin hỏi sư tôn, nếu ngài đi ngang qua Vô Lượng Viên, có phải nhất định sẽ dừng chân, đi Vô Lượng Viên nhìn xem hay không?
Nguyên Sắc vui cười hớn hở nói:
“Có khả năng này.
Đinh Vệ:
“Nếu sư tôn nói như vậy, vậy đệ tử không lời nào để nói, pháp giá của Lữ Thánh Tôn vừa vặn tới Vô Lượng Viên gặp được đốc tra, thật là có khả năng trùng hợp.
Nguyên Sắc cười ha ha nói:
“Đinh Vệ, có lời gì thì nói rõ ràng ra, đừng quanh co lòng vòng, âm dương quái khí.
Lữ Vô Song đã đứng lên, lạnh lùng nhìn Đinh Vệ.
“Ngươi có ý gì?
Đinh Vệ:
“Ta không có ý gì. Ta chỉ cảm thấy hết thảy đều quá khéo. Trọng yếu là, cho dù Ngưu Hữu Đạo đối mặt Lữ Thánh Tôn cũng không dám nói ra manh mối, là ở dưới Lữ Thánh Tôn bức bách mới không thể không nói. Lữ Thánh Tôn còn nói Ngưu Hữu Đạo chỉ chứng người hiềm nghi là Đinh Vệ ta chỉ có Thánh Tôn biết, Ngưu Hữu Đạo chết, Lữ Thánh Tôn muốn nói ai cũng được. Có lẽ Ngưu Hữu Đạo căn bản không chỉ chứng ai, mà là nói lời gì khác, nhưng bây giờ không có chứng cứ, Ngưu Hữu Đạo nói cái gì, ai biết chứ?

“Mà Ngưu Hữu Đạo nắm giữ chứng cứ trọng yếu lại dám không nghe lời Lữ Thánh Tôn, không có đúng lúc phản hồi Vấn Thiên Thành, cũng không cùng tám phái đồng thời trở về, ôm đoàn liên thủ, người đông thế mạnh đồng thời trở về chẳng phải càng an toàn sao?"

Chương 1725: Tháng ngày không phải người qua (1)

Chương 1725: Tháng ngày không phải người qua (1)
Hắn là sau khi Ngưu Hữu Đạo nhìn thấy người nào đó, ý thức được nguy hiểm, hoặc ý thức được thế lực của đối phương quá cường đại, mới bàn giao tám phái phân tán hành sự, muốn lẩn tránh nguy hiểm.
Tiếp đó lại nhìn Nguyên Sắc chắp tay.
“Sư tôn, đối mặt sự kiện trọng đại như vậy, thay đổi bất kỳ người nào cũng sẽ lấy sự tình trong tay làm trọng điểm, đặc biệt là thân phận của Ngưu Hữu Đạo, Yêu Hồ Ti theo lệ càn quét kết thúc lẽ nào phải là hắn đi sao? Phát sinh đại sự như vậy, Ngưu Hữu Đạo không thể mặc kệ tất cả sự tình trong tay sao, dưới tình huống như vậy còn phải chạy đi gặp người Yêu Hồ Ti là rất không bình thường. Chuyện này chỉ có thể nói rõ một điểm, hắn sợ ở trên đường về Vấn Thiên Thành gặp nguy hiểm, không dám trực tiếp trở về, nếu có thể để người của chín đại thánh địa đều biết tình huống, hắn mới có thể an toàn, như vậy nhân viên của Yêu Hồ Ti ở Hoang Trạch Tử Địa thành lựa chọn của hắn, sở dĩ lựa chọn Yêu Hồ Ti, là bởi vì hắn quen thuộc Yêu Hồ Ti, có nắm chắc nhất định!
“Chỉ là hắn không nghĩ tới, Huyền Diệu sẽ bởi vì thù riêng mà mai phục ở Hoang Trạch Tử Địa ám sát hắn, vì vậy mới chết ở trên tay Huyền Diệu.
“Như vậy cũng giải thích vì sao ba người khác đến nay không về, thậm chí ngay cả một chút tăm hơi cũng không có. Bởi vì rất có khả năng bị người của thế lực khổng lồ chặn lại, không thể trở về được nữa, khẩu cung trên người bọn hắn cũng không thể lại thấy ánh mặt trời.
“Sư tôn! Ngưu Hữu Đạo vì ổn thỏa mà phân tán tám phái, lại lần nữa tách thủ hạ ra hành sự, từ đó có thể thấy lần này Ngưu Hữu Đạo hành sự

cẩn thận đến cỡ nào! Mà người ngăn phi cầm cỡ lớn lại không ngờ tới Ngưu Hữu Đạo không có mặt, không nghĩ tới Ngưu Hữu Đạo chạy đi Hoang Trạch Tử Địa. Ngưu Hữu Đạo hành sự nhất quán xảo trá, này rất phù hợp với tác phong của Ngưu Hữu Đạo!
Lữ Vô Song mặt lạnh như sương.
“Ngươi là nói ta giết ba thủ hạ của Ngưu Hữu Đạo sao?
Đinh Vệ:
“Ta không phải Lữ Thánh Tôn, sẽ không ở dưới tình huống không có chứng cứ cắn chết ai, ta chỉ phân tích tình huống mà thôi!
Tuy không trực tiếp vạch ra, nhưng nói tới mức độ này, nói rõ chính là chỉ Lữ Vô Song.
Ngày hôm nay Đinh Vệ dám nhằm vào Lữ Vô Song nói tới mức độ này, là bị Lữ Vô Song bức cho không còn đường lui, Lữ Vô Song đã muốn hại chết hắn, đối mặt sinh tử, liên lụy tới loại sự tình này không phản kích là một con đường chết, chỉ có thể bất cứ giá nào, đâu còn lo lắng cái gì.
Hắn phản kích cũng không phải không có chứng cứ, cũng không phải thuần túy phản kích trả thù, hắn không biết vì sao Lữ Vô Song muốn hãm hại hắn, thấy thế nào cũng giống như là muốn hắn gánh oan ức, vì cái gì muốn để hắn đến gánh cái oan ức này? Hắn muốn không nghi ngờ Lữ Vô Song vừa ăn cướp vừa la làng cũng khó.
Nguyên Sắc bưng chén trà chậm rãi uống.
Lữ Vô Song thật bị làm tức giận, liên tục cười lạnh.
“Nếu như ta muốn giết đám người Ngưu Hữu Đạo, còn cần phí nhiều công phu như vậy?
Đinh Vệ không nhượng bộ chút nào.
“Ngưu Hữu Đạo là đi thăm dò nội gian của Vô Lượng Viên, ai đó ở trước mặt mọi người tự nhiên là không tiện động thủ. Chỉ sợ là có người không nghĩ tới Ngưu Hữu Đạo xảo trá như vậy, không tuân mệnh quay về, hành tung mê ly làm người nhất thời khó có thể bắt giữ.
Sau đó nhìn Nguyên Sắc chắp tay nói:
“Xin sư tôn minh giám!
Hoàng Ban và Huyền Diệu hai mặt nhìn nhau, cũng có chút kinh nghi bất định, bị Đinh Vệ nói như thế, phát hiện cả sự kiện khắp nơi lộ ra khả

nghi, hành vi của Ngưu Hữu Đạo quá không hợp lẽ thường, hai người cũng hoài nghi ý đồ của Lữ Vô Song.
Chí ít theo hai người biết, Đinh Vệ là không có nhằm vào Vô Lượng Viên.
Đương nhiên, sau lưng Đinh Vệ có ở trong bóng tối an bài người khác làm hay không, vậy thì bọn hắn không biết.
“Lớn mật!
Lữ Vô Song bị cắn có chút không xuống đài được quát một tiếng, phất tay oanh ra một chưởng.
Đinh Vệ cả kinh, dưới khoảng cách gần, cộng thêm tu vi của Lữ Vô Song, làm hắn nhất thời trở tay không kịp, hắn cũng biết bản thân căn bản không ngăn được công kích của Lữ Vô Song, chỉ sợ là không chết cũng trọng thương.
Chỉ thấy thân hình Nguyên Sắc hóa thành mị ảnh, đột nhiên ra tay, chặn lại lực đạo công kích, vung tay áo quét qua.
Cạch!
Hai đạo lực lượng va chạm, cương phong mạnh mẽ như bẻ cành khô phân tán ra, bàn ghế bị thổi bay ra ngoài.
Dù uy lực công kích đã bị Nguyên Sắc hóa giải, nhưng dư uy vẫn làm đám người Hoàng Ban ăn không ít vị đắng, bảy người bị cương phong hất bay ra lầu các, đập xuống đất lăn lộn, ngã thất điên bát đảo.
Cả lầu các cọt kẹt vang vọng, dường như suýt chút nữa bị thổi rã rời.
Nguyên Sắc và Lữ Vô Song bốn mắt đối diện, người trước vui cười hớn hở, người sau ánh mắt hiện ra lạnh lùng nghiêm nghị.
“Lữ đại mỹ nhân, ngươi ở trước mặt ta ra tay công kích đệ tử ta, không khỏi không để ta ở trong mắt đi?
Nguyên Sắc cười hỏi.
Lữ Vô Song lạnh lùng nói:
“Ngươi thật biết dạy ra một hảo đồ đệ nhanh mồm nhanh miệng!
Nguyên bàn tử, chẳng lẽ ngươi thật tin tưởng chuyện ma quỷ của hắn sao?
Theo nàng, Đinh Vệ đang quỷ biện, bởi vì nàng rất rõ ràng bản thân không có nói láo, Ngưu Hữu Đạo nói cho nàng, người mơ ước Vô Lượng Quả chính là Đinh Vệ, Đinh Vệ chính là bẻ cong nguỵ biện!

Nàng cũng không nghĩ tới, sự tình rõ ràng đã có bằng chứng phạm tội xác thực còn sẽ nháo thành như vậy, nhưng hành vi của Ngưu Hữu Đạo trước khi chết tràn ngập kỳ lạ, sau khi Đinh Vệ điểm ra, ngay cả nàng cũng cảm thấy trăm miệng cũng không thể bào chữa.
Nguyên Sắc:
“Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, đạo lý nói rõ là được, cần gì động thủ?
“Chuyện gì xảy ra?
Một bóng người xuất hiện ở trong đình viện, tóc tai bù xù, đôi mắt hổ ngậm uy, Ô Thường tới rồi.
Ngay sau đó đám người Tuyết bà bà và La Thu cũng từng cái lắc mình đi tới, Chư Thánh tạm cư ở Vấn Thiên Thành đều bị động tĩnh tranh đấu kinh động.
Nhìn thấy mọi người đến, Nguyên Sắc vui cười hớn hở nói:
“Không có chuyện gì, đại mỹ nhân tính khí lớn, người phía dưới trong lúc vô ý mạo phạm.
Quay đầu lại nhìn Lữ Vô Song nói:
“Lữ đại mỹ nhân, người phía dưới không hiểu chuyện, ta sẽ giáo huấn, người của ta còn chưa tới phiên ngươi đến quản giáo!
Sắc mặt của Lữ Vô Song khó coi, nhưng tiếp xúc đến ánh mắt bao hàm thâm ý kia của Nguyên Sắc, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu nhìn qua một bên, không hé răng chọc thủng cái gì.
Vô Lượng Quả ở trong Vô Lượng Viên, chín nhà có quy tắc, nếu ai dám lòng mang ý đồ xấu vọng động, phá hoại quy củ sẽ phải mất đi quyền lợi trông coi, này không khác nào giao ra quyền khống chế của Vô Lượng Quả. Sở dĩ Lữ Vô Song đơn độc thông báo Nguyên Sắc, mà không nói cho người khác, chính là muốn dùng cái này áp chế Nguyên Sắc, đổi lấy chỗ tốt mình muốn.
Ai biết lại bị Đinh Vệ cắn ngược, làm nàng cũng có chút giải thích không rõ.
Hiện tại sự tình này đã không có thể tung ra, một khi tung ra, bảy nhà khác sẽ không quản nhiều như vậy, mặc kệ hai nhà ai thanh ai bạch, chỉ cần tìm được lý do, tất nhiên sẽ liên thủ bức Nguyên Sắc và Lữ Vô Song lui ra Vô Lượng Viên. Bảy nhà liên thủ, hai người không phải đối thủ,

chỉ có thể che lấp sự tình, bằng không đối với người nào cũng không có chỗ tốt.
Một trận tranh chấp bị hai người lừa gạt qua, sau khi mọi người tản đi, Nguyên Sắc thấp giọng hỏi.
“Ngươi thật có biện pháp lấy được đồ vật ở trong Vô Lượng Viên?
Cửu Thánh liên thủ trông giữ, Vô Lượng Quả đừng nói người khác, ngay cả Cửu Thánh cũng khó có thể đắc thủ.
Lữ Vô Song nổi giận.
“Ngươi có ý gì?
Nguyên Sắc:
“Ta ý gì ngươi còn không biết sao? Nếu ngươi thật có thể lấy được, ngươi ta liên thủ, thiên hạ này sớm muộn gì cũng là của ngươi ta, sẽ không còn cản tay gì nữa.
Làm cái thủ thế ngươi ta chia đều.
Vô Lượng Quả không chỉ người khác muốn lấy được, ở dưới tình huống số lượng có hạn, Cửu Thánh cũng muốn đoạt.

Chương 1726: Tháng ngày không phải người qua (2)

Chương 1726: Tháng ngày không phải người qua (2)
Thật muốn đạt được những đồ vật kia, ở trong bóng tối bồi dưỡng mười hai Nguyên Anh tử trung với mình, chỉ cần vận hành và thao tác đúng chỗ, thời khắc then chốt ra tay thật sẽ có khả năng khống chế thiên hạ.
“Ngươi cũng thật dễ gạt gẫm, bị vài câu của đồ đệ liền bị thao túng.
Lữ Vô Song nói xong, cười gằn rời đi.
Có phải bị đồ đệ của mình lừa gạt hay không, hiện tại Nguyên Sắc không dám xác định, nhưng Đinh Vệ nói đích xác có đạo lý, Lữ Vô Song không thể thoát khỏi hiềm nghi.
Đồng dạng, ra loại sự tình không rõ này, Nguyên Sắc đã không tin tưởng Đinh Vệ nữa.
Đại quyền của Đinh Vệ bị tước đoạt, lý do của Nguyên Sắc là không điều tra rõ sự tình Ngưu Hữu Đạo bị ám sát thề không bỏ qua, lệnh Đinh Vệ chuyên đi tra án, dường như cũng là trừng phạt Đinh Vệ tra án không có tiến triển. Đại Nguyên Thánh Địa thay đổi người đến chấp chưởng Phiêu Miểu Các, do sư huynh của Đinh Vệ là Hoắc Không lên thay.
Đinh Vệ biết mình rất nhanh sẽ bị tước sạch quyền lực, cho đến bị giam lỏng, cuối cùng kết cục sẽ thế nào khó có thể dự liệu, hiện tại không có quá nhiều động tác nhằm vào hắn chỉ là không muốn để cho bảy nhà khác sinh nghi. Nhưng đối mặt sự tình như vậy có thể tránh thoát một kiếp, giữ được tính mạng, đã xem như vạn hạnh trong bất hạnh.
Trong địa lao u ám, Huyền Diệu bị dằn vặt thương tích khắp người lại bị ném vào trong lao tù, kéo dài hơi tàn bò đến bên tường, chậm rãi dựa vào tường ngồi dậy.

Hắn không thể tránh được kiếp này, hắn đã nhận tội sự tình ám sát Ngưu Hữu Đạo, làm sao có thể tránh thoát.
Hắn không biết ở bên ngoài Đinh Vệ là tình huống gì, chỉ biết bên này nghiêm hình dằn vặt, bức hắn thổ lộ phải chăng là Đinh Vệ thụ ý hắn ám sát Ngưu Hữu Đạo, bức hắn khai đã giúp Đinh Vệ làm những sự tình mờ ám gì.
Hắn có thể trở thành tâm phúc của Đinh Vệ không phải không có "nguyên nhân", bởi vì "nguyên nhân" này, hắn chết sống không có thổ lộ bất kỳ sự tình gì gây bất lợi cho Đinh Vệ.
Trong lòng bàn tay chậm rãi mở ra một cuộn giấy, vừa nãy lúc bị người kéo về, thì lặng lẽ nhét vào trong tay hắn.
Mở cuộn giấy ra nhìn, phía trên chỉ có năm chữ: chuyện bên ngoài yên tâm!
Hắn vốn còn ôm một tia hy vọng sống sót, bởi vì nhìn ra Nguyên Sắc muốn cấp che sự tình, có lẽ có thể bởi vậy cứu được tính mạng.
Nhưng nhìn đến chữ viết trên tờ giấy, hắn biết mình không sống nổi, người bên ngoài vô lực bảo đảm hắn, không hy vọng hắn sống lâu gây ra hậu hoạn.
Trên mặt dần lộ ra cười thảm, vò tờ giấy nhét vào trong miệng, chậm rãi nuốt xuống.
“Ha ha...
Cười thảm, rơi lệ.
Hắn thật hối hận, bây giờ nghĩ đến mới biết không nên, chỉ vì Ngưu Hữu Đạo, lại liên lụy nhiều người như thế, còn phải ném đi tính mạng của mình, đáng giá sao?
Thân thể cố sức lui ra sau một chút, sau đó dùng hết lực lượng cuối cùng, đùng… đâm đầu vào vách đá.
Trong Trung Khu đường, sau khi bàn giao tất cả sự vụ cho sư huynh Hoắc Không, Đinh Vệ hành lễ xin cáo lui, Hoắc Không mặt không hề cảm xúc khẽ gật đầu.
Đinh Vệ xoay người, cứ như vậy rời đi, mới vừa đi ra đại môn, Hoàng Ban tới đón, thấp giọng báo cáo.
“Huyền Diệu đi rồi.

Đinh Vệ hít sâu một hơi, thần sắc phức tạp, không nói cái gì, nhanh chân rời đi.
...
Vô Lượng Viên, Ngao Phong bước chân trầm trọng, chậm rãi từ trong Vô Hư đường đi ra, vừa vặn bái kiến qua sư phó Diệp Niệm, muốn xin nghỉ ra ngoài, sau đó thờ thẫn đi ra ngoài.
Mặc kệ Ngưu Hữu Đạo chết như thế nào, nhưng đồ vật đã được Hồ tộc mang đi.
Trước vẫn thấp thỏm, không biết Ngưu Hữu Đạo hứa hẹn còn có hiệu lực hay không, bất quá gần đây cũng nghĩ thông suốt, mặc kệ có hiệu lực hay không, hắn cũng phải đi thử xem, nếu như mất hiệu lực, hắn chẳng qua trở về là được, hoặc cứ trốn như vậy, có thể trốn bao lâu tính bao lâu.
Tiếp tục đợi ở chỗ này thực quá đáng sợ, cả ngày lo lắng đề phòng, một khi vật giả trên cây bại lộ, lại tra không ra đồ vật rơi vào tay ai mà nói, chỉ sợ người trong Vô Lượng Viên đừng mơ có ai sống sót.
Trước đây Ngưu Hữu Đạo cũng nói qua coi như hắn bị tóm, cũng có thể lợi dụng lực dụ hoặc của Vô Lượng Quả tìm người cứu hắn, nhưng vấn đề là bây giờ Ngưu Hữu Đạo chết rồi!
Mà hôm qua lúc đang làm nhiệm vụ, hắn lại nhận được tin tức của Hồ tộc, báo cho đây là lần cuối cùng đưa thư, sau này sẽ không liên hệ hắn nữa, đồ vật đã tới tay, đương nhiên phải ngăn chặn khả năng bại lộ.
Trong thư báo cho hắn, bảo hắn mau chóng rút đi!
Hồ tộc biểu thị sẽ tuân theo an bài của Ngưu Hữu Đạo, cho hắn một chút lòng tin, cũng để hắn hạ quyết tâm rời đi.
Bởi vậy sáng nay sau khi giao ban liền chạy tới tìm sư phó xin nghỉ, nhưng Diệp Niệm không cho!
Diệp Niệm biểu đạt ý tứ rất rõ ràng, trước khi sự tình nội gian không có điều tra rõ, toàn bộ Vô Lượng Viên nằm ở trạng thái phong cấm, bất kỳ người nào cũng không được rời đi, hắn làm sư phó cũng không thể chăm sóc được đồ đệ của mình.
Ý tứ của Diệp Niệm là, chờ sự tình qua đi lại nói.
Này là không có biện pháp, trái tim Ngao Phong co chặt khó bình, không biết tháng ngày lo lắng đề phòng còn phải kéo bao lâu, ngoại

nhân là không cách nào lý giải hắn sợ hãi, chỉ cần Vô Lượng Thụ hơi có gió thổi cỏ lay sẽ dọa hắn hết hồn, này quả thực không phải tháng ngày người qua!
Nhưng hắn lại không dám nói ra, từ khi hắn lấy xuống mười hai quả cây kia, hắn liền biết mình triệt để không cách nào quay đầu lại...
Trong sơn cốc, chỗ cũ, Ngưu Hữu Đạo và Sa Như Lai lại lần nữa chạm mặt.
Không ra ngoài ý muốn mà nói, này là lần cuối cùng hai người chạm mặt ở trong này, Sa Như Lai đã an bài xong, lần này là muốn dẫn Ngưu Hữu Đạo rời Thánh cảnh.
Vừa thấy mặt, Sa Như Lai ném cho Ngưu Hữu Đạo một cái túi.
“Đổi đi.
Ngưu Hữu Đạo không vội, cười nói:
“Xem ra bên Đinh Vệ đã có kết quả.
Sa Như Lai:
“Đã có kết quả, nhưng không phải như ngươi nghĩ. Đinh Vệ bị miễn đi chức chưởng lệnh của Phiêu Miểu Các, nguyên nhân bị miễn là sự tình ám sát chậm chạp không có tiến triển, cộng thêm Hồng Vận Pháp chết cũng không tra ra kết quả, liên tiếp bất lợi chọc giận Nguyên Sắc, bị Nguyên Sắc miễn chức để chuyên tâm phụ trách điều tra sự tình ám sát.
“Huyền Diệu thì chết rồi, nhưng không phải bởi vì ám sát ngươi mà chết, mà bởi vì có cừu oán với ngươi, Nguyên Sắc ôm thái độ thà giết nhầm cũng không thể buông tha, bắt Huyền Diệu nghiêm hình thẩm vấn. Huyền Diệu không chịu nhục nổi, va tường tự sát.
Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên, có chút ngoài ý muốn:
“Ta rõ ràng nói cho Lữ Vô Song, chỉ chứng Đinh Vệ, tại sao lại dễ dàng buông tha như vậy, lẽ nào Lữ Vô Song ẩn giấu không nói?
Sa Như Lai chậm rãi lắc đầu:
“Chỉ sợ không hẳn! Ta nghe nói Lữ Vô Song và Nguyên Sắc động thủ ở trong Vấn Thiên Thành, động tĩnh không nhỏ. Nói là người Đại Nguyên Thánh Địa chọc Lữ Vô Song, mà Nguyên Sắc lại bao che khuyết điểm. Nếu không phải nghe ngươi nói chút nội tình, sợ là ta cũng tin.
Ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo ngưng lại.

“Cũng chính là nói, Lữ Vô Song hắn nói rồi, nhưng không công khai, nàng và Nguyên Sắc đạt thành thỏa hiệp nào đó?
Sa Như Lai:
“Hắn là như vậy, bằng không Đinh Vệ và Huyền Diệu ở thời điểm này một thân bại danh liệt một chết bất đắc kỳ tử khó tránh khỏi quá đúng dịp. Lữ Vô Song hắn đã nói gì đó, Đinh Vệ bị cách chức hắn chỉ là biểu tượng che mắt, bất quá sau này sợ là Đinh Vệ rất khó vươn mình.
Ngưu Hữu Đạo suy tư một lúc, cuối cùng vui vẻ.
“Cửu Thánh thật có chút ý tứ. Nếu vẫn nhấn xuống sự tình này mà nói...
Dứt lời quay đầu lại, nhìn về một hướng khác, thầm nói:
“Sợ là phải xin lỗi vị huynh đệ kia, Ngao...
Thanh âm quá nhỏ, Sa Như Lai không nghe rõ hỏi:
“Cái gì?
“Không có gì.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, buông tiếng thở dài, hắn chỉ kỳ thực là Ngao Phong.
Bản ý là, sự tình nội gian dẫn về phía Đinh Vệ, chỉ cần tra tới Đại Nguyên Thánh Địa, Ngao Phong tự nhiên sẽ không sao.

Chương 1727: Ngưu Hữu Đạo đã chết rồi!

Chương 1727: Ngưu Hữu Đạo đã chết rồi!
Nhưng bây giờ có người che lấp sự tình, vậy ý nghĩa sự tình nội gian tạm thời sẽ không có phương hướng điều tra, cũng ý nghĩa người Vô Lượng Viên đều có hiềm nghi. Thử hỏi ở dưới loại tình huống này, Cửu Thánh làm sao có khả năng thả người trong Vô Lượng Viên dễ dàng rời đi?
Hắn tính toán Ngao Phong tạm thời là rất khó đi ra, cũng không biết Ngao Phong có biện pháp thoát thân hay không, nếu không cách nào thuận lợi đi ra, hắn có thể lý giải Ngao Phong ở trong hoàn cảnh kia tâm tình dày vò như thế nào, sợ là cả ngày lẫn đêm đều ở trong sợ hãi.
Sa Như Lai:
“Vẫn là bận tâm sự tình của ngươi đi, ta hy vọng ngươi bình tĩnh ngẫm lại, thật muốn đi ra ngoài sao?
Ngưu Hữu Đạo than thở:
“Có chút sự tình, hiện tại ta vẫn không thể nói cho ngươi, nói chung ta nhất định phải đi ra ngoài.
Sa Như Lai:
“Ta là sợ mình bị ngươi liên lụy.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi yên tâm, ta là người giảng đạo nghĩa, sẽ không dễ dàng liên lụy ngươi. Đúng rồi, bên Hồ tộc kia, ta để lại một lễ vật cho ngươi, thời cơ đến mà nói, Hồ tộc sẽ chuyển giao cho ngươi.
“Lễ vật?
Sa Như Lai ngẩn ra, chợt cười nói:

“Lễ vật thì thôi, ta cũng không thiếu cái gì, bên Hồ tộc có thể không chạm mặt thì tận lực không chạm mặt mới an toàn.
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha.
“Ta đương nhiên biết Sa tiên sinh không thiếu cái gì, ngươi yên tâm, lễ vật ta tặng ngươi ngươi nhất định sẽ thích.
Sa Như Lai à lên một tiếng, mình nhất định sẽ thích? Này ngược lại gây nên hắn hiếu kỳ.
“Không biết là lễ vật gì, còn cần thời cơ mới bằng lòng cho ta, ngươi trực tiếp cho ta không được sao?
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu.
“Hiện tại cho ngươi không thích hợp, cho ngươi sẽ dễ dàng lộ ra đầu mối, có lẽ sẽ hại ngươi, ta cũng không yên lòng, chờ đến thời điểm nói sau đi.
Sa Như Lai càng ngày càng hiếu kỳ.
“Vậy khi nào mới xem như là cơ hội thích hợp?
Ngưu Hữu Đạo:
“Chỉ cần thời cơ đến, ta sẽ thông báo Hồ tộc đưa cho ngươi. Hoặc là ta chết rồi... Ta chết rồi, Hồ tộc cần phải có người như ngươi trợ giúp, cũng sẽ tuân theo ta phân phó đưa đồ vật cho ngươi.
Chết? Gia hỏa này vậy mà nhắc tới chữ chết ở trên đầu, nhưng thấy lần này đi đã biết là núi cao lộ hiểm, muốn leo, phải làm dự định vạn nhất bất trắc, lòng hiếu kỳ của Sa Như Lai giảm xuống, trầm mặc nói:
“Cố gắng bảo trọng! Vận mệnh của ta có lẽ đã được quyết định từ lâu, ngươi đã đáp ứng chiếu cố nữ nhi của ta.
Ngưu Hữu Đạo:
“Nếu như ta chết trước ngươi, hy vọng ngươi có thể nể mặt món quà ta tặng, nếu có thể chăm sóc, tận lực giúp những huynh đệ kia của ta một tay.
Sa Như Lai:
“Có phải kéo có chút xa hay không?
Hắn cảm giác đề tài này quá mức trầm trọng.
“Người trong giang hồ, thân bất do kỷ!
Ngưu Hữu Đạo buông tiếng thở dài.

“Được rồi! Không nói xa, chỉ nói trước mắt, sự tình bên Đinh Vệ không tuôn ra, lúc này ngươi đưa ta ra ngoài có thể ổn thỏa không? Ta không muốn sinh ra bất kỳ ngoài ý muốn gì!
Sa Như Lai:
“Ngươi yên tâm! Phiêu Miểu Các thay đổi người chấp chưởng, ít nhiều gây nên Cửu Thánh quan tâm, ta là người tiền nhiệm chấp chưởng Phiêu Miểu Các, tương đối quen thuộc, La Thu phái ta đi ra ngoài quan tâm tình huống, ta thuận tiện mang ngươi đi ra ngoài, nếu có người kiểm tra, ta có thể chuyển ra La Thu danh chính ngôn thuận ngăn lại, không có việc gì!
“Vậy thì tốt.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, hắn không muốn ở chi tiết nhỏ lật thuyền trong mương.
“Đúng rồi, ai tiếp chưởng Phiêu Miểu Các?
Sa Như Lai:
“Đại đệ tử của Nguyên Sắc Hoắc Không. Ta đoán chừng Hoắc Không cũng không muốn chấp chưởng, Đinh Vệ xui xẻo chính là vết xe đổ. Nội bộ Phiêu Miểu Các do các phương thế lực chiếm giữ, vốn rất phức tạp, bây giờ là lúc Cửu Thánh chỉnh đốn Phiêu Miểu Các, dễ dàng dẫn lửa thiêu thân, không ai nguyện ý tiếp nhận Phiêu Miểu Các. Còn có, tin ngươi qua đời sợ là không che giấu nổi, ngoại giới chẳng mấy chốc sẽ biết.
Ngưu Hữu Đạo:
“Muốn công khai tin ta qua đời sao?
Sa Như Lai:
“Không thể nói là công khai, nhưng cũng gần như vậy. Hoắc Không vừa tiếp nhận Phiêu Miểu Các, còn trong quá trình chỉnh lý sự vụ, quen thuộc tình huống, có thể làm được gì? Chỉ có khả năng làm được một vài sự tình nhỏ, ngươi chết rồi, người Tử Kim Động không còn, theo thường lệ phải lệnh Tử Kim Động bổ sung người đi vào. Hoắc Không đăng báo, Cửu Thánh hắn không phản đối. Tin tức truyền tới chỗ ta, hiện tại ta nói cho ngươi sợ là đã muộn, Hoắc Không hắn đã phái người đi chấp hành.
Ngưu Hữu Đạo không nói hai lời, lập tức mở túi vải, lấy ra đồ vật dịch dung ngụy trang, phải nắm chặt thời gian đi ra ngoài, sợ bên ngoài biết

mình chết sẽ gây ra nhiễu loạn...
Tấn Vệ chi chiến, Vệ quốc quân tâm rung chuyển, khắp mọi mặt chuẩn bị không đủ, thủ quân các nơi không đỡ nổi một đòn, có chút thậm chí chưa đánh đã hàng, Vệ quốc cơ hồ đối mặt quân Tấn càn quét, quá nửa quốc thổ không còn. Mà này chính là kết quả mà Tấn quốc khổ tâm chuẩn bị đã lâu mong muốn.
Quân Tấn ép thẳng tới kinh thành Vệ quốc, Huyền Vi không chịu bỏ kinh, quyết ý tử thủ, muốn cùng quân Tấn tử chiến đến cùng.
Nhưng bại thế như núi, đoán chừng thủ quân ở kinh thành khó chặn được quân Tấn, quần thần dồn dập khuyên nhủ, ngay cả tam đại phái của Vệ quốc cũng khuyên rút đi.
Thậm chí bên Tề quốc cũng liên tục đưa thư Huyền Vi, nhiều lần yêu cầu Huyền Vi vứt bỏ Vệ kinh rút đi.
Mục đích của Tề quốc rất giản đơn, Huyền Vi là người cuối cùng ngưng tụ lực lượng Vệ quốc chống cự Tấn quốc, một khi đám người Huyền Vi chết ở dưới quân tiên phong của Tấn quốc, lực lượng cứu viện của Tề quốc sẽ không làm gì được nữa.
Dưới bất đắc dĩ, Huyền Vi bái biệt Tổ miếu, khóc lóc rời đi.
Người rời kinh chạy nạn mênh mông cuồn cuộn, Đại Tư Mã Cao Phẩm của Tấn quốc biết được tình huống khẩn cấp điều binh truy sát.
Tề quốc muốn bảo đảm, Tấn quốc tự nhiên là muốn giết, đối với Tấn quốc mà nói, chỉ cần diệt đám người Huyền Vi, Vệ quốc liền xong, then chốt như vậy, Cao Phẩm làm sao có thể buông tha!
Đường chạy của cao tầng Vệ quốc bị ngăn cản, đại quân của Hô Diên Vô Hận gấp rút tiếp viện, trưởng tử Hô Diên Bảo tự mình dẫn mười vạn kỵ binh ngày đêm tập kích bất ngờ, cường hành đánh tan quân Tấn ngăn cản, giúp đám người Huyền Vi mở một đường máu, đón đám người Huyền Vi lui về phía Tề quốc.
Thuận lợi rút lui chỉ có nhân mã Vệ quốc và một đám nhân viên quan trọng, rất nhiều gia quyến đi theo trốn không kịp, tất cả rơi vào trong tay quân Tấn, bao nhiêu vinh hoa phú quý giờ tan thành mây khói.
Trai tài gái sắc cũng tốt, loè loẹt cũng được, đã từng xa hoa đồi trụy đều tan biến ở thời khắc này, tung xuống vô số huyết lệ!

Từ đó đại quân của Hô Diên Vô Hận cũng chính thức quyết đấu với đại quân của Cao Phẩm!
Cao Phẩm lấy vô số con tin trong tay chiêu hàng, Huyền Vi sao có thể đáp ứng, Cao Phẩm dưới cơn nóng giận đẩy ra mấy ngàn gia quyến của Vệ quốc lên trước trận hai quân đối chọi, muốn đánh muốn hàng làm gì cũng được!
Động tác này rất ác độc, làm Hô Diên Vô Hận cũng rất kiêng kỵ, đại quân bị làm cho liên tiếp lui về phía sau!
Trên đỉnh núi, Thiệu Bình Ba nở nụ cười, nhìn Thiệu Tam Tỉnh phất tay chỉ phương xa nói:
“Cao Tư Mã quả quyết, không tiếc đối mặt nguy hiểm đoạn hậu, cũng muốn cướp trước triệt hạ những người này, bây giờ quả nhiên phát huy diệu dụng! Huyền Vi kéo dài, chậm chạp không chịu bỏ thủ Vệ kinh, chậm trễ cơ hội tốt rút lui, cuối cùng ủ xuống quả đắng, sợ là bách quan Vệ quốc sẽ oán hận không ngớt!
“Vâng!
Thiệu Tam Tỉnh đáp một tiếng, sau đó lại thấp giọng nói:
“Đại công tử, chưởng quỹ đến rồi.
Thiệu Bình Ba quay đầu lại, Thiệu Tam Tỉnh gật đầu xác nhận, hai người xoay người rời đi.
Bên khe suối, Thiệu Bình Ba và khách tới chào nhau, sau đó hỏi:
“Nóng lòng cầu kiến tiên sinh có chuyện quan trọng, vì sao tiên sinh kéo dài tới hiện tại mới đến?
Chưởng quỹ lắc đầu.
“Trong Thánh cảnh ra chút sự tình, nhất thời bất tiện rời đi. Nói sự tình của ngươi đi, vội vã gặp ta là vì chuyện gì?

Chương 1728: Thỉnh cầu (1)

Chương 1728: Thỉnh cầu (1)
Thần sắc của Thiệu Bình Ba ngưng trọng nói:
“Lần trước tiên sinh đưa tới tình báo có quan hệ tới Ngưu Hữu Đạo, ta xem qua một lần, phát hiện vấn đề rất lớn, Ngưu Hữu Đạo hắn là muốn hạ thủ với Vô Lượng Quả, tiên sinh cần nghĩ biện pháp ngăn cản!
Lời này vừa nói ra, trong mắt chưởng quỹ có chút cổ quái nhìn chằm chằm đối phương.
Không nghe đáp lại, Thiệu Bình Ba sốt ruột nói:
“Tiên sinh, này tuyệt đối không phải nói ngoa, Ngưu Hữu Đạo là muốn từ trên gốc rễ hạ thủ, một khi để hắn thu được cấm vật, hậu quả khó mà lường được!
Chưởng quỹ cười nói:
“Ta biết ngươi nóng lòng chấm dứt ân oán với Ngưu Hữu Đạo, bây giờ đã như ngươi mong muốn, không tất yếu lại tóm chặt hắn không thả.
Thiệu Bình Ba không rõ.
“Tiên sinh lời ấy là có ý gì?
Chưởng quỹ:
“Ngưu Hữu Đạo đã chết rồi!
“A!
Thiệu Bình Ba kinh ngạc đến ngây người, sau đó kiên quyết xua tay.
“Cái này không thể nào! Bản lĩnh của hắn ta quá rõ ràng, nào có dễ dàng bị người giết như vậy!
Chưởng quỹ:
“Đã chết không thể chết lại, còn có cái gì không thể...
Hắn kể ra sự tình Ngưu Hữu Đạo bị ám sát.
Thiệu Bình Ba nghe xong vẫn không dám tin tưởng, đi qua đi lại suy tư một trận, bỗng dừng bước ở trước mặt đối phương.

“Tiên sinh, đại sự không ổn, rất có khả năng Ngưu Hữu Đạo đã đắc thủ, hắn rất có khả năng là giả chết thoát thân!
Chưởng quỹ cười ha ha một tiếng.
“Thiệu Bình Ba, ngươi hận Ngưu Hữu Đạo hận đến điên rồi sao? Vô Lượng Quả dễ thấy như vậy, có thất lạc hay không, mọi người đều không nhìn thấy, đều là người mù sao?
“...
Thiệu Bình Ba ngậm miệng không nói, sau đó vội hỏi:
“Có nhìn thấy thi thể của Ngưu Hữu Đạo? Nếu hoàn toàn thay đổi, không thể phân biệt, thì nhất định là có trò lừa. Ngưu Hữu Đạo chính là hồ ly, nguy hiểm chưa đến, hắn đã có khả năng nghe được chạy xa, chắc chắn sẽ không dễ dàng bị người mưu hại như vậy!
Chưởng quỹ:
“Ngươi có bị bệnh không? Ta nói hắn đã chết không thể chết lại, ngươi còn nhiều lời cái gì?
Thiệu Bình Ba chắp tay nói:
“Tiên sinh, cũng không phải tại hạ cố tình gây sự, mà là Ngưu Hữu Đạo tuyệt đối không phải hạng người bình thường, hắn một đường đi tới, ta còn chưa từng thấy ai có thể ngăn trở được hắn, quyết không thể coi thường, người coi thường hắn bây giờ mộ đều đã xanh cỏ, hối hận thì đã muộn rồi!
“Tiên sinh, người này là một đời yêu nghiệt, ngang dọc ở trong loạn thế, tuyệt đối không thể dễ dàng bị giết!
“Tiên sinh, một khi để hắn thoát thân, một khi để hắn thoát khỏi hết thảy gông xiềng, một khi cho hắn cơ hội gây sóng gió, chờ đợi chúng ta tất là sóng to gió lớn, đến lúc đó sợ là chúng ta muốn hối hận cũng không kịp.
“Tiên sinh, cũng không phải tại hạ nói chuyện giật gân, mà là sự tình này không phải chuyện nhỏ, không thể không cẩn thận!
Chưởng quỹ lắc đầu.
“Nghe ý tứ của ngươi, hắn chết rồi cũng không được, hắn làm quỷ ngươi cũng không muốn buông tha hắn sao?
Thiệu Bình Ba không chịu nhả ra không nói, trái lại cực kỳ sốt ruột, dường như cho rằng Ngưu Hữu Đạo giả chết càng nguy hiểm hơn không chết, quyết cắn không thả nói:

“Tiên sinh, ta chỉ muốn biết, có thể xác nhận thi thể không? Nếu không thể xác nhận thi thể, thì không thể loại trừ hiềm nghi!
Chưởng quỹ ngẩng đầu nhìn trời, cười ha ha nói:
“Hoá ra ở trong mắt ngươi, người trong Thánh cảnh đều là phế vật sao? Ngay cả người có phải chết thật hay không cũng không rõ ràng được? Tình hình thích khách truy sát Ngưu Hữu Đạo, giết chết Ngưu Hữu Đạo, người Yêu Hồ Ti tận mắt nhìn thấy, tận mắt nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo chết ở dưới Thiên Kiếm Phù, sao có thể sai lầm? Uy lực của Thiên Kiếm Phù phàm phu tục tử như ngươi không có lĩnh giáo qua, tất nhiên là không biết nặng nhẹ, buồn cười!
Thiệu Bình Ba tận tình khuyên nhủ nói:
“Tại hạ đích xác không có tư cách lĩnh giáo uy lực của Thiên Kiếm Phù, nhưng theo ta được biết, Yên Triệu ở Giác Hồ quyết chiến, tam đại phái của Triệu quốc lợi dụng Thiên Kiếm Phù vây công, cũng không thể giết Ngưu Hữu Đạo, vì sao ở Hoang Trạch Tử Địa lại có thể giết chết Ngưu Hữu Đạo?
Chưởng quỹ:
“Giác Hồ chi chiến, là vì Ngưu Hữu Đạo mang theo không ít Thiên Kiếm Phù chống đỡ, uy lực tương khắc vì vậy tránh thoát một kiếp. Thiệu Bình Ba, tam đại phái của Triệu quốc là cái thá gì, bằng bọn hắn cũng xứng so sánh với người trong Thánh cảnh?
Một tay chỉ chỉ cái mũi của Thiệu Bình Ba.
“Còn nữa, ta nói cho ngươi, đừng cầm thi thể nói chuyện. Ngưu Hữu Đạo là ở dưới mọi người nhìn chằm chằm bị ám sát, thi thể không tồn tại cái gì hoàn toàn thay đổi, bộ vị bị thương nặng không ở khuôn mặt, mà là ở sau lưng, đang lúc chạy bị sát thủ công kích, khuôn mặt rõ rõ ràng ràng, xác thực là hắn không thể nghi ngờ!
“Sự tình trong Thánh cảnh, ngươi biết cái gì, không đơn giản như ngươi nghĩ. Thân phận của Ngưu Hữu Đạo là đốc tra trong Thánh cảnh, do Thánh Tôn bổ nhiệm, Thánh Tôn bổ nhiệm đốc tra bị ám sát, không thể dễ dàng chôn cất qua loa. Thi thể khẳng định sẽ bị mang về kiểm tra xác định, không thể để phía dưới tùy ý báo loạn. Thi thể đã lặp đi lặp lại xác nhận qua, chết chính là Ngưu Hữu Đạo, ngay cả nội khố và đặc điểm

bên ngoài thân của hắn cũng xác định qua, ta cũng tự mình đi xem, không sai được!
Thiệu Bình Ba hồ nghi.
“Ngay cả nội khố và đặc điểm bên ngoài thân của Ngưu Hữu Đạo, người trong Thánh cảnh cũng biết?
Chưởng quỹ cười khẩy nói:
“Nhân viên đốc tra của các phái tiến vào Thánh cảnh, không được mang theo bất kỳ ngoại vật nào, ngay cả y phục trong trong ngoài ngoài cũng bị thay đổi, là trần truồng đi vào, đặc thù trên người Ngưu Hữu Đạo là bị người tận mắt nhìn thấy, sau đó ghi chép lại.
Nhấc tay chỉ chỉ ngực của Thiệu Bình Ba vạch xuống.
“Thí dụ như trên ngực hắn có một vết sẹo, chính là một trong mấy chứng cứ xác định, là vết thương cũ lưu lại vết tích, lúc khám nghiệm tử thi xác định qua, kia là có thể lâm thời làm giả ra sao? Chẳng lẽ thủ đoạn kiểm tra của tu sĩ ở trong mắt ngươi liền không chịu được như thế? Mặt khác, Ngưu Hữu Đạo chết đã kinh động pháp giá của Cửu Thánh đích thân tới, thi thể của hắn là Cửu Thánh tự mình kiểm tra, lẽ nào nhiều tu sĩ như vậy cũng không bằng ngươi, ngươi cho rằng ngươi là thứ gì?
Nói đến mức độ này, kia tất nhiên là bằng chứng như núi! Thiệu Bình Ba không có gì để nói, nhất thời mờ mịt, hình như có chút hoảng hốt lẩm bẩm.
“Chết rồi... Ngưu Hữu Đạo chết rồi... làm sao sẽ chết như vậy?
Chưởng quỹ cười ha ha nói:
“Kia là hắn tự mình tìm chết, cũng có thể nói là bị Cửu Thánh bức tử!
Thiệu Bình Ba phục hồi tinh thần lại.
“Tiên sinh nói là có ý gì?
Chưởng quỹ:
“Ta nói rồi, sự tình trong Thánh cảnh không đơn giản như ngươi nghĩ. Ngươi cho rằng đốc tra là dễ làm như vậy? Kia chính là đao trong tay Cửu Thánh, có thể dùng thì dùng, không thể dùng thì bỏ. Ngươi hắn nghe nói qua sự tình nhân viên đốc tra bên ngoài bị giết một nhóm lớn chứ. Đám người Ngưu Hữu Đạo muốn tiếp tục sống an nhàn là sự tình không thể, bọn hắn hắn cũng ý thức được, không bỏ ra được thứ hữu

dụng, hoặc là nói đốc tra không ra kết quả Cửu Thánh muốn chính là… chết!
“Thánh cảnh là địa phương gì, các phương thế lực chiếm giữ, không giống bên ngoài có thể tùy tiện dằn vặt, rất khó tra ra đồ vật gì hữu dụng, những người này vì mạng sống đi đụng vào đồ vật không nên đụng. Có thể ở trong Thánh cảnh triệu tập một nhóm người và vận dụng một nhóm phi cầm cỡ lớn truy sát Ngưu Hữu Đạo, sao có thể là người bình thường? Lúc đó thật giống như hắn nắm giữ chứng cứ bất lợi với người nào đó, chọc người không nên chọc, mới gặp phải họa sát thân!
Thiệu Bình Ba trầm mặc.
Chưởng quỹ:
“Sau này nếu không có sự tình gì quan trọng, thì đừng có đến làm phiền ta.
Dứt lời liền muốn rời đi.
“Tiên sinh chậm đã.
Thiệu Bình Ba tranh thủ ngăn đối phương.
“Tại hạ còn có một chuyện muốn nhờ.
Chưởng quỹ ngừng lại, lạnh lùng nói:
“Sự tình gì?
Thiệu Bình Ba:
“Hô Diên Vô Hận! Người này là uy hiếp lớn nhất với quân Tấn, bằng mạng lưới trong tay tiên sinh, nếu có thể được tiên sinh giúp đỡ, nói vậy diệt trừ Hô Diên Vô Hận hẳn không phải việc khó!

Chương 1729: Thỉnh cầu (2)

Chương 1729: Thỉnh cầu (2)
Chưởng quỹ cười lạnh nói:
“Sự tình của ngươi còn rất nhiều, chuyện lớn chuyện nhỏ cũng bắt đầu sai khiến tới ta. Như thế nào, ngươi định dùng thóp trên tay ngươi áp chế ta cả đời sao? Ta nói cho ngươi biết, có chừng có mực, bức ta không có chỗ tốt gì với ngươi!
Thiệu Bình Ba vội vàng chắp tay khom người nói:
“Không dám! Đích xác là thành tâm khẩn cầu tiên sinh giúp đỡ.
Chưởng quỹ khinh thường nói:
“Vì sao ta phải giúp ngươi?
Thiệu Bình Ba:
“Vì sao tiên sinh kinh doanh Hồng Vận Pháp? Năng lực của tiên sinh lại mạnh, phía dưới cũng cần người làm việc, đặc biệt là một chút người làm việc trong bóng tối.
“Tuy ta không biết Thánh cảnh sâu cạn, cũng không biết nội bộ Phiêu Miểu Các thế nào, nhưng có thể thành thế lực, tất nhiên có ràng buộc và quy củ, nói vậy tiên sinh luôn có thời điểm không tiện vận dụng nhân thủ của Phiêu Miểu Các, Hồng Vận Pháp không thể không chết, nhưng y nguyên rước lấy truy tra chính là vết xe đổ.
“Tiên sinh thử nghĩ, nếu như Tấn quốc có thể bình định Tề Vệ, mà tại hạ lại có thể phục vụ tiên sinh, ngày sau trong phạm vị ba nước phía tây, tiên sinh có sự tình gì chỉ cần phân phó tại hạ một tiếng, sẽ không gây ra hiềm nghi gì.
Chưởng quỹ lạnh nhạt nói:
“Nếu Tấn quốc thật có thể chưởng khống địa vực của ba nước phía tây, người địa vị cao hơn ngươi chỗ nào cũng có, ta dùng ai không được, cần gì phải là ngươi?

Thiệu Bình Ba:
“Tiên sinh nói có lý, trên có Khí Vân Tông, dưới có Tấn hoàng Thái Thúc Hùng, nhưng tiên sinh thật thích hợp trực tiếp tìm bọn hắn sao? Là lấy danh nghĩa Thánh cảnh, hay lấy danh nghĩa Phiêu Miểu Các, có thể sử dụng hai nơi này thì không thể nói là việc tư của tiên sinh. Nếu dùng hai nơi này xử lý việc tư trong bóng tối, không nói có thể lòi đuôi hay không, tiên sinh cảm thấy bọn hắn dám che giấu Phiêu Miểu Các lén lút làm việc cho tiên sinh sao?
“Bất kể là Khí Vân Tông hay Thái Thúc Hùng, lấy địa vị của bọn hắn bây giờ, không đáng vì tiên sinh mạo hiểm, giữa tiên sinh và Phiêu Miểu Các, bọn hắn sẽ đứng ở bên nào, không cần nghĩ nhiều.
“Đương nhiên, còn có bách quan có thể dùng. Nhưng ở trong bách quan, cản tay khá nhiều, lẫn nhau đấu đá lung tung, mạo muội cuốn vào không biết là giúp tiên sinh hay hại tiên sinh. Chỉ có tại hạ bất đồng, tự tin còn có một chút năng lực, có thể ở giữa điều động. Chỉ cần có thể được tiên sinh nâng đỡ, tất không để tiên sinh thất vọng!
Chưởng quỹ trầm mặc, ánh mắt trên dưới đánh giá một phen, không thể không thừa nhận, Thiệu Bình Ba đích xác có năng lực, này là trải qua rất nhiều sự tình kiểm nghiệm, trọng yếu là người này không sợ uy thế của Phiêu Miểu Các. Đương nhiên, càng trọng yếu là, hắn xác thực có thóp ở trong tay đối phương.
Thấy đối phương dường như động tâm, Thiệu Bình Ba khom người bái thật sâu, chắp tay nói:
“Thiệu Bình Ba bất tài, nguyện vì tiên sinh ra sức trâu ngựa.
Chưởng quỹ không có trực tiếp đáp ứng, mà từ từ nói:
“Muốn giết Hô Diên Vô Hận không dễ dàng như vậy, quản gia Tra Hổ bên người Hô Diên Vô Hận, tuy năm đó bại ở trên tay Tây Môn Tình Không, nhưng là vờ bại, xếp hạng một đường rơi xuống, tuy trước mắt ngay cả mười vị trí đầu của Đan bảng cũng không vào được, kỳ thực thật muốn động thủ, chỉ sợ ngay cả Tây Môn Tình Không cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.
“Người này tu vi cường đại, nhưng cam tâm làm chó săn của Hô Diên Vô Hận, đi theo bên người Hô Diên Vô Hận, cơ hồ một tấc cũng không rời, có người này ở đây, muốn đơn giản ám sát căn bản không thể, trừ

khi tập kết đại lượng cao thủ vây công. Mà lực lượng hộ vệ bên người Hô Diên Vô Hận lại không yếu, cộng thêm thân ở trong đại quân, ngay cả tiếp cận cũng khó, cường hành ám sát là không thể thực hiện được.
Thiệu Bình Ba:
“Công khai không được, có thể hành sự ở trong bóng tối.
Chưởng quỹ:
“Bây giờ Cao Phẩm không phải đã chiếm cứ ưu thế, không phải đã làm cho Hô Diên Vô Hận từng bước lùi về sau sao?
Thiệu Bình Ba:
“Chỉ tạm thời mà thôi, chỉ là con tin sao có thể sánh bằng mối lo diệt quốc? Lúc này chỉ là nội bộ Vệ quốc khó có thể quyết đoán, một khi làm Tề quốc lo lắng, Hô Diên Vô Hận ngang dọc sa trường, sát phạt quyết đoán, máu chảy thành sông, thây chất đầy đồng cũng sẽ không chớp mắt, sao có thể lòng dạ mềm yếu? Yên Sơn Minh, Tề Vô Hận, dưới thanh danh vang dội không có hư sĩ, ta lo lắng Cao Phẩm không hẳn là đối thủ của Hô Diên Vô Hận!
Chưởng quỹ chậm rãi nói:
“Tra Hổ một tay dạy dỗ bảy bộc, mỗi người trung thành cống hiến, hơn nữa đều là cao thủ, những người này toàn diện chưởng khống sinh hoạt thường ngày cho Hô Diên Vô Hận, không cho bất kỳ ngoại nhân nào có cơ hội nhúng tay, muốn ám sát là không thể. Ở triều chính, trong ngoài Tề quốc, người muốn trí Hô Diên Vô Hận vào chỗ chết không biết có bao nhiêu, thật dễ dàng như vậy mà nói, Hô Diên Vô Hận sao có thể sống tới ngày nay?
Thiệu Bình Ba:
“Bằng lực lượng trong bóng tối của Phiêu Miểu Các cũng không được sao?
Chưởng quỹ khẽ lắc đầu.
“Phiêu Miểu Các muốn giết Hô Diên Vô Hận tự nhiên không thành vấn đề, nhưng vấn đề là lấy thủ đoạn ám sát sẽ phải đối mặt vấn đề mới vừa nói, tổng không thể ngang nhiên hành hung nha? Không có phía trên của Phiêu Miểu Các hạ lệnh, ai dám làm như vậy? Nếu ta cường hành điều động, đến thời điểm xử lý hậu quả là ngươi thoát thân, hay ta thoát thân?
Thiệu Bình Ba:

“Bằng mạng lưới tình báo của Phiêu Miểu Các, lẽ nào cũng không có biện pháp sao?
Chưởng quỹ.
“Có biện pháp ngươi sợ là đã sớm nói, còn cần lăn qua lộn lại hỏi ta? Sự tình này để ta nhìn xem tình huống lại ước lượng, có tin tức sẽ thông báo ngươi.
Dứt lời cất bước muốn rời đi.
“Tiên sinh.
Thiệu Bình Ba kéo lại lần nữa, khó được gặp mặt một lần, có cơ hội thỉnh giáo đương nhiên phải tận lực thỉnh giáo, hỏi:
“Vừa rồi tiên sinh nói đến Tây Môn Tình Không, còn chưa cảm ơn tiên sinh lần trước giúp đỡ, tương lai tất sức đền đáp!
Sau khi cảm tạ, lại nói:
“Bất quá theo thám tử Tấn quốc báo cáo, sau khi Tây Môn Tình Không trúng độc hướng đi không rõ, làm người hiếu kỳ, tiên sinh có biết chết sống hoặc tung tích không?
Chưởng quỹ:
“Tề Kinh không phải có đệ tử Quỷ Y sao?
Thiệu Bình Ba:
“Tiên sinh ý tứ là, đệ tử Quỷ Y cứu Tây Môn Tình Không?
Chưởng quỹ liếc mắt nhìn hắn.
“Sự tình này nói đến còn phải nhờ muội muội của ngươi, Hạo Vân Đồ lệnh muội muội ngươi ra mặt, cầu động đệ tử Quỷ Y cứu trị. A, hai huynh muội ngươi thật có ý tứ, một cái muốn giết, một cái muốn cứu, sớm biết ta sẽ không dính vào. Tây Môn Tình Không trúng độc hẳn là đã được giải, còn lúc này ở nơi nào tu dưỡng khôi phục, vậy thì không được biết rồi, Huyền Vi sợ Tây Môn Tình Không gặp phải độc thủ, hẳn là tốn tâm tư bảo mật yểm hộ, đi nơi nào ngay cả Hạo Vân Đồ cũng không biết, cũng không muốn hỏi.
“Ta cũng không có tất yếu tóm chặt Tây Môn Tình Không không thả. Nếu như ngươi muốn tìm Tây Môn Tình Không, ta có thể chỉ con đường cho ngươi, chỉ cần có thể tìm được chưởng môn Đường Nghi của Thượng Thanh Tông, thì có thể tìm được tung tích của Tây Môn Tình Không.

Đến đây là hết lời, không dài dòng nữa, quay người rời đi.
Thiệu Bình Ba khó có thể lưu lại, chỉ có thể chắp tay đưa tiễn, nhìn đối phương rời đi, Thiệu Bình Ba khoanh tay, nhíu mày tự nói.
“Liễu Nhi...
Thiệu Tam Tỉnh thấy người đi rồi, lúc này mới tới hỏi.
“Lần này gặp mặt, đại công tử có thu hoạch gì không?
Thiệu Bình Ba hỏi một đằng trả lời một nẻo, ánh mắt lấp loé nói:
“Người này nắm giữ khá nhiều tình huống của ba nước phía tây.
Thiệu Tam Tỉnh:
“Người của Phiêu Miểu Các vốn giấu diếm các nơi, huống hồ người này có thể chi phối sinh tử của chấp sự Hồng Vận Pháp, ở Phiêu Miểu Các địa vị hắn không thấp, có thể nắm giữ một chút tình huống không phải rất bình thường sao?
Thiệu Bình Ba khẽ vuốt cằm, sau đó lại khẽ lắc đầu.
“Ngươi ta đối với tình huống của Phiêu Miểu Các biết có hạn, không biết người có địa vị như hắn đều có thể biết nhiều như thế, hay chỉ có hắn mà thôi...

Chương 1730: Xin nén bi thương!

Chương 1730: Xin nén bi thương!
Nói xong lại lộ ra thần sắc trầm tư.
Nghe được lời này, Thiệu Tam Tỉnh minh bạch đại công tử nghĩ gì, đại công tử hẳn là muốn suy đoán ra thân phận chân thực của người bí ẩn này.
Hắn lẳng lặng chờ ở bên cạnh, không dám quấy nhiễu dòng suy nghĩ của công tử.
“Ài!
Thiệu Bình Ba phục hồi tinh thần lại, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng.
Thiệu Tam Tỉnh không rõ.
“Vì sao công tử lại phiền muộn?
Thiệu Bình Ba tự giễu cười cợt.
“Ngưu Hữu Đạo chết rồi!
“Cái gì?
Thiệu Tam Tỉnh có chút mộng, cho rằng bản thân nghe lầm.
Thiệu Bình Ba than thở:
“Bằng hiểu biết của chúng ta, không dám tin tưởng phải không? Ta vừa nghe cũng không dám tin, nhưng chưởng quỹ nói rất rõ ràng, sáng tỏ không có sai sót, Ngưu Hữu Đạo ở trong Thánh cảnh trêu chọc phải người không nên trêu chọc, bị người giết, bây giờ ngay cả hung thủ là người phương nào cũng không biết, ở trong Thánh cảnh chọc ra động tĩnh không nhỏ.
Thiệu Tam Tỉnh y nguyên khó có thể tin.
“Bằng bản lĩnh của Ngưu Hữu Đạo, làm sao có khả năng dễ dàng ngộ hại? Đại công tử, Ngưu tặc xảo trá, có thi thể xác nhận không, nếu như không xác nhận, nên cẩn thận có trò lừa!

Bị từ Bắc Châu đuổi đến Tấn quốc ăn nhờ ở đậu, còn bị cắt đi hết thảy vây cánh, hắn quá kiêng kỵ Ngưu Hữu Đạo rồi.
Thiệu Bình Ba cười ha ha, phát hiện lão nô này phản ứng giống y như hắn, biết tin Ngưu Hữu Đạo qua đời phản ứng đầu tiên là không tin, lắc đầu nói:
“Sẽ không sai lầm. Có không ít người chứng kiến, thi thể cũng xác nhận, bên Thánh cảnh nghiêm ngặt xác nhận, người chết đích xác là Ngưu Hữu Đạo.
“Thật chết rồi...
Thiệu Tam Tỉnh nỉ non, sau đó lại thở phào nhẹ nhõm.
“Người này không chết, tất thành hậu hoạn của công tử, bây giờ chết rồi, cũng coi như giải nỗi lo về sau cho đại công tử. Nhắc tới cũng phải, lúc trước hắn tiến vào Thánh cảnh, mọi người đã báo trước có hung hiểm, không nghĩ tới thật không thể tránh thoát. Cũng khó trách Thánh cảnh làm cả tu tiên giới nơm nớp lo sợ, xem ra người bình thường là vô phúc hưởng thụ.
“Ài!
Thiệu Bình Ba ngửa mặt lên trời thở dài.
“Phải, thật chết rồi.
Nghe ngữ khí này, Thiệu Tam Tỉnh thử hỏi:
“Hắn chết rồi, đại công tử dường như không cao hứng, trái lại có tiếc hận, hắn là thương tiếc anh hào?
Thiệu Bình Ba cười khổ:
“Thương tiếc anh hào? Quỷ mới thương tiếc anh hào, ngươi cảm thấy ta sẽ thương tiếc anh hào với hắn sao? Ta hắn nên rất cao hứng, nhưng không biết vì sao lại không cao hứng nổi. Loại nhân vật này, trên đời hiếm thấy, lại chết ở trong tay bọn đạo chích mưu sát, có lẽ người tính không bằng trời tính!
Nói xong liên tục thở dài.
Thiệu Tam Tỉnh trầm mặc, đại khái đoán được nguyên do đại công tử không cao hứng, đại công tử nhiều lần bại ở trên tay Ngưu Hữu Đạo, không thể quyết một trận thư hùng đánh bại đối phương, sợ là ngụm ác khí trong lòng khó có thể tiêu tan, sau này thanh danh bại tướng dưới tay Ngưu Hữu Đạo, sợ là đại công tử phải gánh cả đời.

Hắn nghĩ tới, nhưng không dám nói, có mấy lời không nói mới tốt.
Nói chung xác nhận Ngưu Hữu Đạo chết rồi, hắn rất cao hứng, vô cùng cao hứng, từ trước tới nay Ngưu Hữu Đạo không chỉ mang đến uy hiếp to lớn cho đại công tử, cũng như một ngọn núi lớn ép ở trong lòng hắn. Bây giờ mù mịt bao phủ trong lòng quét sạch sành sanh, đại công tử cũng không còn họa lớn, bằng bản lĩnh của đại công tử, thiên hạ người nào có thể địch? Cuối cùng công tử cũng coi như có thể đại triển quyền cước, tiền đồ tươi sáng.
“Không phải nói đệ tử Quỷ Y kia tính cách cổ quái sao? Liễu Nhi có thể liên tiếp thỉnh cầu hắn cứu trị, ta luôn cảm giác nơi nào có chút không đúng... Lão Thiệu, bảo người tỉ mỉ tìm hiểu tình huống Liễu Nhi cầu viện. Còn có tình huống của đệ tử Quỷ Y kia, tận lực làm rõ ràng...
Tử Kim Động đột nhiên sốt sắng lên, người Phiêu Miểu Các đến rồi. Một nhóm ba người, dẫn đầu tên Nhạc Quang Minh, chính là trợ thủ của tân nhậm chưởng lệnh Hoắc Không.
Hoắc Không tiếp nhận Phiêu Miểu Các, đương nhiên phải dùng người của mình, bằng không sợ là cái gì cũng không dám làm.
Người Phiêu Miểu Các hoặc không lộ diện, một khi ngang nhiên lộ diện tìm tới cửa, bình thường dường như không có chuyện gì tốt, tự nhiên làm Tử Kim Động khẩn trương.
Chưởng môn Cung Lâm Sách cùng các trưởng lão đang nghị sự, nghị luận chiến sự phía tây, thương nghị làm sao trả lời sự tình Vệ quốc cầu viện, được biết người Phiêu Miểu Các đến, vội vàng ra nghênh tiếp. Sau khi chào hỏi, Cung Lâm Sách mời đối phương đi vào, nhưng Nhạc Quang Minh nhấc tay.
“Không cần làm phiền. Lần này ta đến là thông báo Tử Kim Động một tiếng, tìm ba nhân viên thay thế Ngưu Hữu Đạo tới Thánh cảnh tiếp tục thực hiện chức trách đốc tra.
Cái gì? Các cao tầng của Tử Kim Động cả kinh, hai mặt nhìn nhau.
Cung Lâm Sách chắp tay thỉnh giáo.
“Nhạc tiên sinh, chẳng lẽ Ngưu trưởng lão của tệ phái ở Thánh cảnh chọc ra sự tình gì bị phán quyết sao?
Nhạc Quang Minh nói.
“Chưa phạm sai lầm, cũng không bị phán quyết.

Cung Lâm Sách hỏi:
“Vậy vì sao phải thay thế bổ sung? Phái Ngưu trưởng lão đi là vì hắn khôn khéo linh hoạt, không người có thể so sánh, là nhân tuyển đốc tra tốt nhất.
Nhạc Quang Minh trực tiếp làm rõ.
“Ngưu Hữu Đạo chết rồi!
“A!
Mọi người hãi hùng khiếp vía, phát hiện thật là sợ điều gì sẽ gặp điều đó.
Trưởng lão Nghiêm Lập giật mình, sau đó khóe miệng nổi lên quỷ tiếu, trong lòng sảng khoái, cẩu vật kia rốt cục gặp báo ứng!
Cung Lâm Sách bình ổn tâm thần.
“Không bị phán quyết, vì sao lại chết?
Sự tình kia còn chưa kết thúc, Nhạc Quang Minh không muốn nhiều lời.
“Ta cũng không rõ ràng, chờ người của các ngươi đi, tự nhiên sẽ biết. Nhân tuyển không vội vã nhất thời, các ngươi tự mình định ra, cho các ngươi ba ngày, ba ngày sau Phiêu Miểu Các sẽ đến tiếp người. Đã nghe rõ chưa?
Hắn chỉ là tiện đường đi qua, sự tình trong Thánh cảnh còn chưa xong, Hoắc Không không thích hợp xuất cảnh đích thân tới Thiên Đô Phong, phái hắn chạy tới tọa trấn. Sau đó hắn sẽ phái người rút khỏi Thiên Đô Phong tiện đường đến nơi này mang nhân viên Tử Kim Động vào Thánh cảnh báo cáo kết quả.
Không cách nào cự tuyệt, cũng không dám kháng lệnh, Cung Lâm Sách chỉ có thể chắp tay nói:
“Vâng!
Nhạc Quang Minh không lưu lại lâu, xoay người rời đi.
Trơ mắt nhìn đối phương rời đi, mọi người rơi vào trầm mặc, hoặc than thở.
Trưởng lão Nghiêm Lập bỗng lên nói:
“Chưởng môn, trước khi Ngưu Hữu Đạo đi đã nói, nếu hắn không thể sống sót trở về, người Mao Lư biệt viện phải rời khỏi Tử Kim Động ta. Bây giờ việc đã đến nước này, ngoại nhân tiếp tục ở trong Tử Kim Động ta đã không quá thích hợp, nên mời bọn hắn rời đi.

Từng bị Mao Lư biệt viện làm mặt mũi tối tăm, bây giờ trụ cột của Mao Lư biệt viện không còn, đương nhiên phải cho chút màu sắc.
Trưởng lão Phó Quân Nhượng liếc chéo nói:
“Đến thời điểm này, ngươi còn có tâm tư ghi nhớ sự tình cỏn con kia?
Nghiêm Lập thẫn thờ, biết trưởng lão khác đều lo lắng mình sẽ thế thân Ngưu Hữu Đạo vào Thánh cảnh, nhưng hắn không có quá nhiều lo lắng, hắn là người của chưởng môn, chưởng môn sẽ thiên vị.
“Ài!
Cung Lâm Sách thở dài.
“Tránh không khỏi, chỉ cho chúng ta ba ngày, vấn đề nhân tuyển, mọi người nghị luận một chút đi.
Nói xong xoay người, mọi người theo hắn đi vào đại điện nghị sự.
Loại sự tình này không ai nguyện ý đi, ngay cả Ngưu Hữu Đạo cũng chết ở trong Thánh cảnh, còn ai dám đi? Còn có ba ngày kéo dài, mọi người từ chối lẫn nhau, nhất thời không thể cầm ra định luận.
Các trưởng lão tản đi không bao lâu, tin tức Ngưu Hữu Đạo đã chết từ trong Tử Kim Động truyền ra.
Quy Miên Các Cự An biết tình huống liền báo cho Chung Cốc Tử, Chung Cốc Tử chỉ mở mắt buông tiếng thở dài, sau đó nhắm mắt, không có nhiều lời.
Sau đó Cự An chạy tới Mao Lư biệt viện xem tình huống, người còn chưa tới cửa, liền gặp trưởng lão Nghiêm Lập mang theo một nhóm người xông vào Mao Lư biệt viện.
Tin tức của Cự An là từ trong miệng thê tử Văn Mặc Nhi nghe được, Văn Mặc Nhi đã gặp Quản Phương Nghi, báo tin Ngưu Hữu Đạo qua đời.
Quản Phương Nghi nghe tin như bị sét đánh, ngốc ở tại chỗ, thật lâu không nói.

Chương 1731: Lòng người bàng hoàng

Chương 1731: Lòng người bàng hoàng
Sắc mặt đám người Hứa lão lục trầm trọng, đều hiểu, Ngưu Hữu Đạo vừa chết, mọi người rơi vào cảnh tiền đồ khó lường.
Thời điểm nơi này còn khó có thể tiếp nhận hiện thực, họa vô đơn chí, Nghiêm Lập mang người đến, vừa thấy Quản Phương Nghi liền mặt không chút thay đổi nói:
“Xem ra đã biết tình huống, xin nén bi thương!
Quản Phương Nghi quay đầu lại nhìn hắn, viền mắt đã đỏ, không nói một lời, thậm chí quên chào hỏi.
Đối với cái này, Nghiêm Lập cũng không lưu ý, ngắm nhìn bốn phía, thưởng thức đình viện bị người Mao Lư biệt viện chiếm rất lâu, hai tay không chút hoang mang chậm rãi ôm trước ngực, lạnh lùng nói:
“Theo ước định của Tử Kim Động và Ngưu trưởng lão, phải xin lỗi chư vị. Theo ước định, cũng là theo môn quy, Tử Kim Động không cho phép đại lượng ngoại nhân đóng quân, mời chư vị lập tức rời đi.
Phần ước định này, Quản Phương Nghi tất nhiên là biết, cũng biết Ngưu Hữu Đạo vừa chết mọi người không cách nào đặt chân, cường lưu ngược lại sẽ mang đến nguy hiểm, bởi vậy Ngưu Hữu Đạo sớm bàn giao, phải rời đi!
Quản Phương Nghi nói:
“Tất nhiên là tuân mệnh, chỉ là nhiều người như thế đột nhiên rời đi vẫn cần một chút thời gian thu thập chuẩn bị, lập tức mà nói, khó tránh khỏi có chút làm khó chúng ta.
Nghiêm Lập lạnh nhạt nói:
“Tử Kim Động sẽ không làm việc không hợp tình hợp lý, cho các ngươi nửa ngày, nửa ngày sau, nếu như còn có người lưu lại, đừng trách ta không khách khí!

“Những gia nghiệp này, nhiều người như thế, thời gian nửa ngày làm sao có thể thu thập xong?
Quản Phương Nghi chất vấn một câu, thấy đối phương không hề bị lay động, minh bạch, cười thảm nói:
“Đạo gia vừa mới chết, lại vì Tử Kim Động mà chết, Tử Kim Động quay đầu liền bức bách như thế, không khỏi quá mức đi!
“Quy củ chính là quy củ!
Nghiêm Lập nói xong quay đầu rời đi, một đám đệ tử đồng hành đều có cảm giác cười trên nỗi đau của người khác, đều biết sư phó đang trả thù.
Nghiêm Lập đích xác đang trả thù, chỉ là cường độ trả thù này hắn còn hiềm không đủ, nhưng Cung Lâm Sách có căn dặn, không được làm quá mức.
Đạo lý rất đơn giản, như lúc trước thương nghị với Ngưu Hữu Đạo, Tử Kim Động còn muốn thuận lợi tiếp nhận thế lực của Thương Triêu Tông nhất hệ, hiện tại làm quá mức, sẽ để Thương Triêu Tông khó xử, bên Thương Triêu Tông sợ là sẽ không dễ bàn giao.
Vì khí thế nhất thời, mà làm sự tình càng trọng yếu hơn sinh khúc chiết là không tất yếu, Cung Lâm Sách vì vậy mà ràng buộc sư đệ của mình.
Đương nhiên, cũng coi như là cho Nghiêm Lập cơ hội hả giận.
Cự An nhìn thấy một màn này, chậm rãi đi tới bên người Văn Mặc Nhi, hai phu thê nhìn nhau ai thán, cũng bất đắc dĩ, bọn hắn không cách nào khống chế quyết định của Nghiêm Lập.
Đám người Nghiêm Lập rời đi, tự hồ sợ người Mao Lư biệt viện khác không biết tin Ngưu Hữu Đạo qua đời, lúc rời đi một đường thấy người liền nhắc nhở.
Nháy mắt, toàn bộ Mao Lư biệt viện lòng người bàng hoàng.
Đoạn Hổ và Ngô Tam Lưỡng nghe được tin tức lập tức đi vào trong biệt viện, Viên Cương rõ ràng còn chưa biết, cánh tay đang để trần đu xà đơn rèn thể, một thân bắp thịt làm cho người ta có cảm giác xung kích thị giác.
“Viên gia, Đạo gia xảy ra vấn đề rồi...
Đoạn Hổ cấp tốc báo tình huống.
Viên Cương thu công, vươn mình nhảy xuống, sắc mặt nghiêm nghị.
Đoạn Hổ thấp giọng hỏi câu.

“Viên gia, Đạo gia thật gặp nạn sao? Người giả thay kia...
Viên Cương nghiêng đầu, trầm giọng nói:
“Ngậm miệng!
Đoạn Hổ đành phải ngậm miệng, cấp tốc quan sát bốn phía, cùng Ngô Tam Lưỡng nhìn nhau, hai người đều tha thiết mong chờ nhìn Viên Cương, chờ mong có thể được trả lời xác thực.
Người khác không rõ ràng, nhưng hai người là tự tay làm ra Ngưu Hữu Đạo giả, sự tình Ngưu Hữu Đạo giả thuộc về sự kiện nghiêm ngặt bảo mật, toàn bộ Mao Lư biệt viện chỉ có bọn hắn biết, còn là Viên Cương ở trong bóng tối tự tay bố trí, hiện tại đột nhiên truyền đến tin Ngưu Hữu Đạo qua đời, hai người muốn không nghi ngờ cũng khó, đều cho rằng Viên Cương biết càng nhiều nội tình.
Viên Cương không có trả lời, trở về trong phòng, cạch một tiếng đóng cửa.
Hai người ở ngoài theo tới suýt chút nữa bị cửa va mũi, Ngô Tam Lưỡng nhẹ nhàng gõ cửa gọi.
“Viên gia!
“Để ta yên tĩnh một chút.
Viên Cương nói.
Hai người đành phải thôi, nhưng nỗi lòng khó bình tĩnh, yên lặng bồi hồi ở trong đình viện, hy vọng chờ Viên Cương đi ra.
Vì phản ứng của Viên Cương để cho trong lòng hai người có chút không chắc chắn.
Viên Cương cúi người, chậm rãi ngồi trên mặt đất, lặng im vô thanh vô tức.
Hắn biết đến kỳ thực cũng không nhiều, có lẽ là có chút sự tình không tiện tường thuật ở trong thư, Ngưu Hữu Đạo cũng không báo cho hắn kế hoạch gì khác, chỉ phân phó hắn làm sự tình, để hắn bí mật xử lý. Ngưu Hữu Đạo giả đến tột cùng là dùng để làm gì, hắn thật không rõ ràng.
Hiện tại đột nhiên truyền đến tin Ngưu Hữu Đạo qua đời, hắn cũng có chút trở tay không kịp, có chút không biết thực hư.
Bằng tính cách nhiệt huyết xung động của hắn, hiện tại có thể ổn định là bởi vì hoài nghi giống như Đoạn Hổ và Ngô Tam Lưỡng, có phải Đạo gia dùng kế sách kim thiền thoát xác hay không?

Bên này vẫn định kỳ truyền tin tức vào trong Thánh cảnh, nhưng bên Đạo gia đã có một đoạn thời gian không trả lời.
Này để trong lòng hắn rơi vào bất an.
Hắn tận lực áp chế thấp thỏm trong lòng, tự mình an ủi, Đạo gia hắn sẽ không có chuyện, hắn sẽ không xảy ra chuyện.
Hắn là người hiểu rõ Ngưu Hữu Đạo, cho rằng bằng bản sự của Đạo gia, sẽ không xảy ra chuyện.
Trong lúc nhất thời không cách nào kiểm chứng sự tình thật giả, hắn cũng chỉ có thể an ủi mình như vậy, một mình đóng kín ở trong phòng.
Bên ngoài, Quản Phương Nghi đến, viền mắt đỏ hồng, rõ ràng đã khóc, cố nén bi thống đi tới.
Nhìn thấy Đoạn Hổ và Ngô Tam Lưỡng, Quản Phương Nghi hỏi:
“Hầu tử đâu?
Đoạn Hổ đáp:
“Ở trong phòng.
Quản Phương Nghi cất bước đi vào, Đoạn Hổ lại nhắc nhở một tiếng.
“Hồng Nương, Viên gia nói, hắn muốn yên tĩnh một chút.
Quản Phương Nghi dừng lại, quay đầu hỏi:
“Hắn đã biết rồi?
Hai người gật đầu, Ngô Tam Lưỡng:
“Vừa nói cho hắn.
Quản Phương Nghi nhìn cửa phòng đóng chặt, dường như minh bạch cái gì, không có đi qua quấy rầy, than thở:
“Hắn muốn an tĩnh, vậy để hắn yên tĩnh một chút đi. Bất quá... tình huống các ngươi hắn cũng nghe nói, Nghiêm Lập đang buộc chúng ta cút, chỉ cho chúng ta nửa ngày thu thập, kéo dài mà nói, chỉ sợ Nghiêm Lập sẽ nhân cơ hội làm loạn rửa hận. Ta biết trong lòng hắn không dễ chịu, trong lòng mọi người đều không dễ chịu, nhưng hiện thực còn phải đối mặt, quay đầu lại, hai các ngươi hảo hảo khuyên nhủ hắn, nắm chặt thời gian thu thập đi.
Hai người gật đầu, chắp tay đưa tiễn.
Quản Phương Nghi hồn bay phách lạc rời đi, những năm này, Ngưu Hữu Đạo rất tốt với nàng.

Bình thường hay châm chọc Ngưu Hữu Đạo, nhưng tiếp xúc sâu, biết Ngưu Hữu Đạo rất đáng tin, ở chung lâu đã có chút cảm tình, không phải tình yêu nam nữ, mà càng như là tình thân.
Đột ngột nghe tin dữ, trong lòng nàng rất khó vượt qua, rất muốn tìm địa phương khóc lớn một hồi, thế nhưng không có biện pháp, nàng còn phải ổn định cục diện của Mao Lư biệt viện, còn phải chấp hành sự tình Ngưu Hữu Đạo để lại, thu xếp người Mao Lư biệt viện.
Khi còn sống Ngưu Hữu Đạo bố trí, chỉ là vì phòng ngừa vạn nhất, không nghĩ tới thật đi tới một bước phải chấp hành này, trong lòng Quản Phương Nghi thê lương.
Mới vừa ra cửa viện, liền thấy Hỏa Phượng Hoàng vội vã chạy tới, kéo nàng, vẻ mặt hoảng nói loạn:
“Hồng Nương, nghe nói Đạo gia gặp nạn ở trong Thánh cảnh?
Quản Phương Nghi bị nàng nói trong lòng khó chịu, tuy khó chịu nhưng vẫn an ủi.
“Đừng lo lắng, Phiêu Miểu Các chỉ là để Tử Kim Động bổ sung nhân tuyển, không có đề cập tới sự tình của Côn Lâm Thụ, trượng phu của ngươi hẳn không có chuyện gì.
Tình huống không rõ mới càng khiến người ta lo lắng, Hỏa Phượng Hoàng cũng biết tâm tình của mọi người không tốt, không biết nên nói cái gì, muốn nói lại thôi:
“Nghe nói Tử Kim Động hạn chúng ta trong vòng nửa ngày phải rời đi?
Quản Phương Nghi than thở:
“Đạo gia không còn, Tử Kim Động cũng không dung được chúng ta, đi thì đi. Ngươi yên tâm, chúng ta sẽ không ném ngươi mặc kệ, cùng đi với chúng ta chứ?

Chương 1732: Người đi trà nguội (1)

Chương 1732: Người đi trà nguội (1)
Hỏa Phượng Hoàng mờ mịt, không đi cùng những người này mà nói, nàng từ lâu phản bội sư môn lại có thể đi đâu, chỉ có thể khóc, nghẹn ngào gật đầu.
Quản Phương Nghi an ủi vài câu, để nàng trở về mau chóng thu thập.
Nơi này vừa đưa Hỏa Phượng Hoàng đi, còn chưa đi mấy bước, lại thấy Viên Phương mặc tăng bào lo lắng chạy tới.
Không quan tâm Hỏa Phượng Hoàng chào hỏi, chạy đến trước mặt Quản Phương Nghi, Viên Phương sợ sệt nói:
“Hồng Nương, bọn hắn nói Đạo gia thật... thật sao?
Quản Phương Nghi cắn môi, yên lặng gật đầu.
Viên Phương run rẩy, gương mặt tái xanh.
“Làm sao có khả năng, này làm sao có khả năng? Đạo gia là người nào? Luôn là Đạo gia tai họa người khác, làm sao có khả năng bị người khác tai họa, cái này không thể nào!
Đột nhiên dừng lại, nhìn Quản Phương Nghi hỏi.
“Nghe nói Tử Kim Động muốn đuổi chúng ta đi, Đạo gia không còn, chúng ta làm sao lo liệu?
Quản Phương Nghi gượng ép cười nói:
“Ngươi không cần lo lắng, ngươi tốt hơn chúng ta, có thể ở lại.
“Ta ở lại? Không không không...
Viên Phương vung tay.
“Ta cũng không dám ở lại, những người kia sẽ không bỏ qua chúng ta, lúc Đạo gia còn bọn hắn sợ Đạo gia, Đạo gia không còn, bọn hắn không cố kỵ, quay đầu lại sẽ bị bọn hắn bắt nạt chết, bọn hắn người đông thế mạnh, bần tăng không phải đối thủ của bọn hắn.

Nói giống như nếu không phải Tử Kim Động người đông thế mạnh, hắn có thể là đối thủ của Tử Kim Động vậy.
Sau đó lại trừng hai mắt hỏi:
“Các ngươi đi đâu? Chúng ta đi cùng các ngươi.
Quản Phương Nghi than thở:
“Vũng nước đục này, các ngươi đã nhúng vào, nào có dễ dàng thoát thân như vậy. Lúc Đạo gia còn, còn có thể chu toàn các ngươi, Đạo gia không còn, tình cảnh của chúng ta đều rất gian nan, đâu còn có năng lực mang theo một đám hòa thượng chạy loạn khắp nơi, lẽ nào ngươi có thể vứt bỏ đám hòa thượng kia mặc kệ sao?
Vứt bỏ hòa thượng ở Nam Sơn tự, liên lụy tới tín ngưỡng của mình, Viên Phương không làm được, gấp đến độ vò đầu.
Quản Phương Nghi tiếp tục nói:
“Này kỳ thực là ý tứ của Đạo gia khi còn sống. Đạo gia nói rồi, trên tay các ngươi nắm giữ bí pháp cất rượu, là một tài lộ, chỉ cần các ngươi nguyện ý lưu lại, Tử Kim Động tất nhiên sẽ đối xử tử tế với các ngươi, chắc chắn sẽ không làm khó dễ, tiếp tục ở lại Tử Kim Động có thể bảo đảm bình an. Nếu như các ngươi theo chúng ta, sẽ chọc người mơ ước, ngược lại sẽ mang đến nguy hiểm cho chúng ta.
“Phật Tổ, là bần tăng phạm vào tham niệm, muốn phạt liền phạt bần tăng đi!
Viên Phương ngửa mặt lên trời tạo thành chữ thập, dáng vẻ hối hận không thôi, hối hận không nên quá tham lam các loại pháp môn kiếm tiền, thí dụ như bí phương cất rượu, bây giờ ngược lại thành gông xiềng chụp vào trên cổ.
Quản Phương Nghi không có tâm tình mò mẫm với hắn, trực tiếp đi ra. Nàng quá hiểu yêu tăng này, hiện tại chỉ là nhất thời sám hối, quay đầu lại có cơ hội mò tiền sẽ mò ngay, chỉ cần bản tính khó dời, đoán chừng Phật Tổ cũng không ngăn được .
Kỳ thực có lúc nàng cũng cảm thấy kỳ quái, kỳ quái Ngưu Hữu Đạo dùng người không kỵ, dạng người gì cũng dám thu, loại yêu tăng muốn nhân phẩm không có nhân phẩm này thu lại làm gì, thật cần mấy hòa thượng này bưng trà rót nước, trồng trọt cày ruộng, hầu hạ ẩm thực sao?

Viên Phương sám hối xong thu tay, quay đầu nhìn xung quanh, phát hiện Quản Phương Nghi đã đi từ lúc nào, cũng vội vàng rời đi, không biết muốn đi làm gì.
“Chết rồi?
Huệ Thanh Bình ngồi khoanh chân trên giường giật mình, khó có thể bình tĩnh, truy hỏi một câu.
“Làm sao chết?
Quản Phương Nghi âm u lắc đầu.
“Không rõ. Người Phiêu Miểu Các đến bảo Tử Kim Động bổ sung nhân viên tiến vào, chỉ nói Đạo gia chết rồi, không nói vì sao chết.
Nàng là cố ý đến thông báo Huệ Thanh Bình một tiếng, Huệ Thanh Bình cơ hồ không cùng người khác lui tới, một lòng tĩnh tu, thông báo một tiếng là muốn đối phương đồng thời rời đi.
“Chết rồi...
Huệ Thanh Bình lẩm bẩm, nhưng không tính ngoài ý muốn, Thánh cảnh là địa phương gì, gặp nạn không tính quá mức ngoài ý muốn, trên mặt hiện lên thần sắc thất vọng mất mát.
“Ta lại có thể đi đâu, các ngươi đi đi, không cần phải để ý đến ta.
Nàng từng là đệ tử Thiên Nữ Giáo, làm qua trưởng lão Thiên Nữ Giáo, làm qua phu nhân của phản tướng, còn làm qua hoàng hậu Tống quốc.
Bây giờ là phản đồ của Thiên Nữ Giáo, phế hoàng hậu của Tống quốc, nếu như không phải Ngưu Hữu Đạo cứu giúp, thu được Tử Kim Động che chở, chỉ sợ đã chết từ lâu rồi.
Hiện tại để nàng đi, thiên hạ to lớn, nàng thật không biết bản thân có thể đi nơi nào.
Quản Phương Nghi:
“Cùng đi với chúng ta đi, nếu như Đạo gia còn, sẽ không hy vọng nhìn thấy tỷ tỷ kết bái của mình có chuyện. Khi còn sống hắn đã làm chuẩn bị khi bản thân không về được, lo lắng hắn không còn ngươi sẽ gặp nguy hiểm, sớm có bố trí và an bài cho ngươi.
Huệ Thanh Bình không nghĩ tới trước khi Ngưu Hữu Đạo đi đã làm dự định không về được, khi còn sống vẫn cân nhắc vấn đề an toàn của nàng, đây là thật nhân nghĩa!
Khuôn mặt nàng khổ sở nói:

“Đệ đệ kia của ta... ta nợ hắn nhân tình đời này là không trả nổi, kiếp này coi như xin lỗi hắn, nếu có kiếp sau, ta sẽ trả lại. Các ngươi đi đi, ta không thể đi với các ngươi, một khi Thiên Nữ Giáo biết phong thanh, sẽ không bỏ qua cho ta, tất nhiên sẽ truy sát, ta đi cùng với các ngươi chỉ sẽ liên lụy các ngươi.
Quản Phương Nghi:
“Huệ tỷ tỷ lo xa rồi, hiện tại mau chóng rời khỏi mà nói, Thiên Nữ Giáo hắn còn chưa biết, chỉ cần chúng ta mau chóng chạy tới địa bàn của chúng ta, Thiên Nữ Giáo cũng không dám xằng bậy, cho nên Huệ tỷ tỷ cứ yên tâm, chúng ta cũng sẽ không cầm tính mạng của mình ra làm trò đùa.
Huệ Thanh Bình trầm mặc, nàng cũng không biết bản thân nên đi nơi nào, tiếp tục lưu lại nơi này mà nói, Tử Kim Động rất có khả năng bắt nàng, bắt nàng giao dịch với Thiên Nữ Giáo, cuối cùng chỉ có thể yên lặng gật đầu, đáp ứng đồng thời rời đi.
“Coong... Coong... Coong...
Tiếng chuông bỗng nhiên vang vọng ở trong Mao Lư biệt viện.
Huệ Thanh Bình và Quản Phương Nghi đều quay đầu lại, kinh ngạc, không biết chuyện gì...
Ngoài Huyền Chung Đình, một đám hòa thượng Nam Sơn tự tập kết, chắp tay chữ thập cầu xin, mấy người ở hàng trước chỉnh tề như một gõ mõ.
Trong đình, Viên Phương tự mình gõ chuông, từng tiếng chuông vang vọng.
“Làm sao sẽ chết... Làm sao lại chết chứ...
“Đạo gia, không phải bần tăng không đi với các ngươi, cũng không phải bần tăng muốn tách ra các ngươi, mà là tăng chúng của Nam Sơn tự đều là một đám phàm phu tục tử, Hồng Nương cũng nói đi theo bất tiện. Đạo gia, bần tăng chỉ có thể ở đây đưa ngài đoạn đường cuối cùng, chúc ngài sớm về miền cực lạc...
Gõ một cái, liền nói thầm một tiếng, Viên Phương lầm bầm lầu bầu, lại thỉnh thoảng lắc đầu thở dài.
Quản Phương Nghi vội vã tới xem động tĩnh lại bị người ngăn cản, bị chưởng môn Ngũ Lương Sơn Công Tôn Bố ngăn, hỏi là vấn đề giống

nhau.
Xác nhận Ngưu Hữu Đạo thật chết rồi, Công Tôn Bố cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tiếc hận và than thở, trong lòng mờ mịt, Ngũ Lương Sơn không có địa bàn của mình, không có Ngưu Hữu Đạo nâng đỡ, nên đi con đường nào? Dù sao còn có rất nhiều người phải nuôi sống.
Quản Phương Nghi biết hắn lo lắng, nói:
“Công Tôn chưởng môn nghĩ thoáng một chút, Ngũ Lương Sơn là Đạo gia tiêu phí của cải khổng lồ kinh doanh mạng lưới tình báo nhiều năm, đi tới nơi nào cũng là tiền vốn, có rất nhiều người nguyện ý tiếp thu, không sợ không có đường ra.
Công Tôn Bố than thở:
“Đạo lý ta hiểu, nhưng thời gian nửa ngày, Kim Sí đưa tin ở phía sau núi liền đạt tới hàng ngàn con, không nói cái khác, chỉ nói tình báo nhiều năm tích góp, cái nào không thể lưu phải tiêu hủy, cái nào có thể lưu phải mang đi, đều tốn không ít thời gian đến xử lý, nhiều năm tâm huyết tổng không thể tiêu hủy toàn bộ chứ? Đệ tử Ngũ Lương Sơn ta phân bố ở các nơi trong thiên hạ, ở chỗ này nhân thủ không nhiều, thời gian nửa ngày, muốn mang đi hàng ngàn con Kim Sí, còn có vô số tình báo, nhân thủ không đủ a!

Chương 1733: Người đi trà nguội (2)

Chương 1733: Người đi trà nguội (2)
Quản Phương Nghi:
“Nhanh lên đi, ta tận lực phối hợp giúp ngươi.
“Ài!
Công Tôn Bố chắp tay, không có biện pháp, cũng chỉ có thể như vậy, không có thời gian, xin cáo lui trước.
Hắn vừa đi, Lôi Tông Khang lại đến, cấp báo:
“Hồng Nương, Nghiêm Lập dẫn theo người đến hậu sơn, phi cầm cỡ lớn của chúng ta đều bị bọn hắn bắt.
Quản Phương Nghi nổi giận.
“Hắn bằng cái gì bắt, muốn cướp đoạt sao?
Lôi Tông Khang:
“Nghiêm Lập nói, lo lắng chúng ta rời đi tay chân không sạch sẽ, trước tiên giữ phi cầm cỡ lớn làm con tin, đợi đến xác nhận chúng ta rời đi không có vấn đề gì tự nhiên sẽ trả lại cho chúng ta.
Quản Phương Nghi chửi ầm lên.
“Thối lắm! Một khi bị bọn hắn bắt lại, chỉ sợ chúng ta ngay cả sơn môn cũng không vào được, còn có thể lấy trở về sao?
Lôi Tông Khang:
“Này là hiển nhiên, những phi cầm này có giá trị không nhỏ, Tử Kim Động là bắt nạt chúng ta không có lực ngăn cản, muốn nhân cơ hội nuốt mất.
Quản Phương Nghi dưới cơn nóng giận muốn tìm Nghiêm Lập nói lý, nhưng vừa đi vài bước lại dừng chân, hơi lý trí vừa nghĩ liền có thể minh bạch, đây nhất định không phải ý tứ của Nghiêm Lập.
Tử Kim Động đã sớm đỏ mắt phi cầm của Mao Lư biệt viện, chỉ là trước có Đạo gia trấn thủ, Tử Kim Động kiêng kỵ, không dám dễ dàng đưa

tay.
Nghiêm Lập dám làm như vậy, sau lưng nhất định là được Tử Kim Động cho phép, hiện tại người ta là ỷ thế hiếp người, nắm đấm nhỏ hơn người ta, nói lý căn bản không có tác dụng, chỉ có thể tự rước lấy nhục, làm không tốt còn phải chịu khổ.
Thất phu vô tội mang ngọc mắc tội, sự tình đến mức độ này, người Mao Lư biệt viện muốn bình yên thoát thân, sợ là không đánh đổi một số thứ là không được.
Quản Phương Nghi hỏi:
“Hầu tử biết không? Có hỏi hắn nên làm sao không?
Đối phương là người của Viên Cương, nàng đoán chừng đối phương hắn là trước tiên bẩm báo qua Viên Cương mới phải.
Quả nhiên, Lôi Tông Khang bất đắc dĩ nói:
“Viên gia biết rồi, hắn nói hắn muốn an tĩnh, bảo ta bẩm báo ngươi, giao cho ngươi đến xử lý.
“Hiện tại lại giả chết ở trong phòng, trước đây khí thế luôn đối nghịch với lão nương đi đâu rồi?
Quản Phương Nghi giậm chân chửi bới, suy tư một lúc mới phất tay nói:
“Đi, đi tìm Cung Lâm Sách, ta ngược lại muốn nhìn xem đường đường chưởng môn Tử Kim Động có phải chẳng biết xấu hổ không nói đạo lý hay không!
Hai người cấp tốc rời Mao Lư biệt viện, đi tìm Cung Lâm Sách nói lý.
Nhưng căn bản không gặp được Cung Lâm Sách, ngay cả chỗ ở của Cung Lâm Sách cũng không vào được, đệ tử ngăn cản nói, chưởng môn có việc xử lý, đã rời tông môn rồi.
Có phải thật không ở trong tông môn hay không, không ai biết, nhưng này mười có tám chín phần là tìm cớ, đang thương nghị bổ sung nhân viên vào Thánh cảnh, Cung Lâm Sách có thể đi ra ngoài được sao?
Thế nhưng không có biện pháp, tổng không thể mạnh mẽ xông vào chứ?
Thời điểm này cứng rắn xông vào là tự tìm đau khổ.
Từ đó Quản Phương Nghi xem như xác nhận, hành vi của Nghiêm Lập tuyệt đối là ý tứ của Tử Kim Động, một khối thịt mỡ lớn như thế, Tử Kim Động đích xác là muốn nhân cơ hội nuốt xuống.

Quản Phương Nghi không chịu bỏ qua, nhiều phi cầm cỡ lớn như thế có giá trị không nhỏ, sao có thể dễ dàng buông tha.
Nàng lại cấp tốc chạy tới Quy Miên Các, muốn mời sư phó của Đạo gia Chung Cốc Tử ra mặt chủ trì công đạo, hy vọng Chung Cốc Tử nể tình Đạo gia, để Tử Kim Động giơ cao đánh khẽ.
Nhưng kết quả làm người lạnh lẽo tâm gan, đừng nói gặp Chung Cốc Tử, ngay cả Quy Miên Các cũng không thể tới gần, Tử Kim Động hiển nhiên sớm phòng bị sự tình này, phái đệ tử ngăn cản, không cho phép quấy rầy Chung Cốc Tử thanh tu.
“Túc lão! Chung túc lão...
Quản Phương Nghi ở dưới chân núi bi phẫn hô to, nhưng đại môn của Quy Miên Các đóng chặt, không có bất kỳ dấu hiệu mở ra.
Mà nàng la to, rước lấy đệ tử Tử Kim Động nghiêm khắc cảnh cáo, nếu như không đi sẽ không khách khí!
Quản Phương Nghi bất đắc dĩ, ôm nỗi hận rời đi!
Đợi nàng rời đi, Văn Mặc Nhi ẩn thân ở chỗ tối lộ diện, muốn lên Quy Miên Các, nhưng đệ tử thủ vệ vẫn ngăn cản nàng, ngay cả nàng cũng không cho qua, chỉ cần là người bên Mao Lư biệt viện đến, thì sẽ không cho qua.
Văn Mặc Nhi đành phải ở dưới chân núi phất tay, Cự An ở trên núi phát hiện liền đi xuống núi.
“Chuyện gì xảy ra?
Cự An chất vấn thủ vệ.
Thủ vệ trả lời:
“Cự sư huynh, có chút sự tình trong lòng mọi người rõ ràng, ngươi không nên hỏi ta, hỏi ta cũng sẽ không nói, nói chung đừng để chúng ta khó xử.
Cự An minh bạch, không có hỏi nhiều, chỉ cùng Văn Mặc Nhi lặng lẽ giao lưu một chút.
Văn Mặc Nhi rời đi, Cự An thì phản hồi Quy Miên Các.
Dừng bước ở ngoài cửa lặng im một lúc, cuối cùng hắn vẫn nhẹ nhàng đi vào trong, chậm rãi quỳ ở trước mặt Chung Cốc Tử, bẩm báo:
“Sư tổ, bên Mao Lư biệt viện lại xảy ra sự tình, tông môn dường như có ý bắt hết thảy phi cầm cỡ lớn của Mao Lư biệt viện, vừa nãy đám người

Hồng Nương đến, lại bị người tông môn ngăn lại, xin sư tổ định đoạt.
Chung Cốc Tử chậm rãi mở hai mắt ra, hỏi ngược lại:
“Vì sao bắt phi cầm cỡ lớn của bọn hắn?
Cự An trầm mặc nói:
“Mao Lư biệt viện có không ít phi cầm cỡ lớn, giá trị không nhỏ.
Chung Cốc Tử:
“Đã biết có giá trị không nhỏ, ngươi hắn nên rõ ràng, không cần nhiều lời.
Cự An nói.
“Sư tổ, dù sao sư thúc cũng vì tông môn mà chết ở trong Thánh cảnh, xin sư tổ nể tình sư thúc nói giúp Mao Lư biệt viện vài câu.
Chung Cốc Tử:
“Sư thúc của ngươi không còn, tình cảm còn có ý nghĩa sao?
Cự An:
“Tông môn làm như vậy, dường như có chút quá đáng.
Chung Cốc Tử:
“Quá sao? Ta nói rồi, sư thúc của ngươi không còn, người đi trà nguội, thả ở nơi nào cũng giống nhau, Mao Lư biệt viện như vậy, sau khi ta chết, Quy Miên Các cũng như vậy. Một nhóm phi cầm cỡ lớn có giá trị không nhỏ, đều là của sư thúc ngươi, sư thúc ngươi lại là trưởng lão Tử Kim Động, tông môn có thể để ngoại nhân mang đi sao? Mang đi, bọn hắn bảo đảm được sao? Để cho người khác, không bằng tạm gác lại tông môn. Có lẽ trên cảm tình để người khó có thể tiếp nhận, nhưng tông môn làm như vậy, là vì lợi ích của toàn bộ tông môn, nếu không làm như vậy mới gọi hồ đồ. Ngươi bảo ta nói giúp Mao Lư biệt viện, ngươi cảm thấy ta thân là Thái Thượng trưởng lão của Tử Kim Động, có thể mở miệng được sao?
Cự An trầm mặc, cũng minh bạch, sư tổ cũng có khó xử của sư tổ.
“Đi đi.
Chung Cốc Tử buông tiếng thở dài, chậm rãi đóng hai mắt lại.
Cự An biết, sư tổ khó được nói nhiều lời như thế, đã nói rất rõ ràng, không thể ra mặt, lại nhiều lời cũng vô ích, chỉ có thể đứng dậy rời đi.
Văn Mặc Nhi không chỉ mật báo, còn tự mình cầu kiến Cung Lâm Sách, nhưng giống nhau, nàng cũng không thấy được Cung Lâm Sách.

Cự An tận lực, Văn Mặc Nhi cũng tận lực, tuy trước mặt người Mao Lư biệt viện, hai phu thê không nói gì, năng lực có hạn cũng không dám bảo đảm gì, nhưng sau lưng là thật tận lực.
Hai phu thê cũng chỉ có thể làm được đến mức độ này, lại nhiều, làm nhiều hơn nữa cũng vô ích.
Sự tình tông môn đã làm ra quyết định, năng lực của hai người cũng chỉ có thể dừng ở đây, còn nháo xuống sẽ huyên náo đến mình không cách nào đặt chân ở Tử Kim Động, còn không có hiệu quả.
Quản Phương Nghi còn muốn tận lực cứu vãn, không nói giá trị của đám phi cầm này, chúng còn là một nhóm cước lực rất tốt, nhân viên của Mao Lư biệt viện rút đi dùng đến, có thể đúng lúc tránh hiểm.
Cái khác không nói, chỉ nói Huệ Thanh Bình, nhất định phải mau chóng để nàng chạy tới Yêu Ma Lĩnh, bằng không đợi Thiên Nữ Giáo biết sự tình truy sát, kia liền phiền phức.
Nàng bôn ba chung quanh, muốn tìm cao tầng Tử Kim Động trước kia chân thành với nàng nói giúp một chút, nhưng những chuyện kia đã là quá khứ.
Đầu tiên nàng từ nương bán lão không còn mị lực như năm đó. Thứ hai, những người kia đã ngồi lên vị trí cao nhiều năm, sẽ không dễ dàng vì nữ nhân mà xung động.

Chương 1734: Biện pháp của Viên Cương

Chương 1734: Biện pháp của Viên Cương
Cứ như vậy, người Mao Lư sơn trang bị vây ở Tử Kim Động, có thể nói đụng tường khắp nơi, hơn nữa tứ cố vô thân.
Không có biện pháp, cuối cùng không thể không tiếp nhận hiện thực, gia nghiệp phát đạt, nửa ngày rất gấp, sau khi vấp phải trắc trở Quản Phương Nghi không thể không giục mọi người mau chóng thu thập.
Có chút gia sản rất đáng tiền, nhưng thể tích lớn bất tiện mang theo, cuối cùng cũng chỉ có thể bỏ qua, chỉ có thể tận lực thu thập một chút đồ vật có thể mang đi...
Viên Cương một mình muộn ở trong phòng chờ đợi, một mình chờ đợi!
Hắn chờ tin tức của Ngưu Hữu Đạo, hắn không tin bằng bản lĩnh của Đạo gia, một người ngang dọc giang hồ, mưu định bát phương có thể dễ dàng chết đi như vậy, đặc biệt là còn có thế thân kia tồn tại, cho nên hắn chờ!
Hắn tin tưởng, chỉ cần Đạo gia còn sống, thì nên biết tin mình qua đời truyền ra sẽ mang đến dạng ảnh hưởng gì.
Chỉ cần Đạo gia còn sống, hắn là sẽ không bỏ mặc, sẽ có tin tức đúng lúc đến.
Bằng quan hệ và cảm tình của hắn và Đạo gia, hắn tin tưởng, coi như sự tình lại bí ẩn, dính đến loại tình huống này, Đạo gia giấu ai cũng sẽ không giấu hắn.
Hắn phán đoán là chuẩn xác, thời điểm toàn bộ Mao Lư biệt viện đều hoảng sợ thu thập hơn nữa không biết tiền đồ ở đâu, thời khắc nửa ngày quy định sắp tới, một con Kim Sí giáng lâm.
“Viên gia, tin tức ngài chờ đến rồi.

Đoạn Hổ gõ cửa bẩm báo một tiếng.
Cọt kẹt!
Cửa mở, Viên Cương vọt ra, đoạt lấy thư, cấp tốc mở ra kiểm tra.
Đoạn Hổ và Ngô Tam Lưỡng nhìn nhau, hai người cũng không rõ lai lịch của mật thư, nhưng trước đó hai người được Viên Cương phân phó, một khi Kim Sí ở phương diện kia có tin tức, lập tức báo cho hắn, không được có bất kỳ chậm trễ.
Xem qua nội dung trong thư, lại lặp đi lặp lại xác nhận chữ viết, không sai, là của Đạo gia, không giả được.
Cũng chính là nói, Đạo gia không chết, Đạo gia còn sống!
Lại lần nữa xác nhận nội dung bàn giao trong thư, Viên Cương nỗi lòng đại định, thở ra một hơi dài, như trút được gánh nặng, giấu thư vào trong ngực, trầm giọng nói:
“Hồng Nương ở đâu? Lập tức bảo nàng tới gặp ta.
“Vâng!
Ngô Tam Lưỡng lĩnh mệnh cấp tốc rời đi.
Không bao lâu, Quản Phương Nghi đến, hai người ở trong đình chạm mặt, khuôn mặt Quản Phương Nghi đầy oán ý, lạnh lùng nói:
“Ngươi rốt cục cam lòng ra rồi?
Có chút hỏa khí, bình thường cùng nàng không ai nhường ai, nhưng khi nước đến chân thì co đầu rúc cổ, để một nữ nhân như nàng ra mặt ứng phó, nhận hết khó dễ.
Viên Cương nhìn xung quanh một chút, phất tay nói:
“Các ngươi lui xuống trước đi.
Đoạn Hổ và Ngô Tam Lưỡng nhìn nhau, chắp tay lĩnh mệnh, trong tiểu viện chỉ còn lại hai người.
Quản Phương Nghi:
“Đều thời điểm này, ngươi còn lén lén lút lút làm gì? Tử Kim Động hạn chúng ta nửa ngày rời đi, lại không đi, người ta sẽ không khách khí.
Viên Cương:
“Không đi nữa, người Mao Lư biệt viện ở đây, ai cũng không đuổi được chúng ta!
Quản Phương Nghi:

“Người đi trà nguội, ngươi tốt nhất đừng đùa tính tình, đừng tưởng người ta sẽ khách khí, bây giờ còn có thể nhẹ nhàng mời chúng ta rời đi, lại kéo dài, sợ là sẽ mặt mày xám xịt cút đi. Đồ đệ của Nghiêm Lập là ai giết, tuy không có chứng cứ, nhưng trong lòng mọi người rõ ràng, Nghiêm Lập đang lo không tìm được lý do trả thù kia kìa.
Viên Cương:
“Ta không tùy hứng, khi còn sống Đạo gia có an bài khác.
“...
Quản Phương Nghi sững sờ, chợt thẹn quá hóa giận nói:
“Đã sớm có an bài, vì sao không nói sớm, hại ta cầu gia gia cáo bà nội khắp nơi.
Viên Cương:
“Trước đó không nói, tự nhiên là có đạo lý không nói.
Quản Phương Nghi cũng không dài dòng, đến lúc này rồi, không phải thời điểm đấu võ mồm, chính sự quan trọng, hỏi:
“An bài ở đâu?
Viên Cương:
“Ngươi lập tức đi theo ta, đi theo ta gặp một người.
Quản Phương Nghi ngạc nhiên.
“Gặp người? Thời điểm này rồi, còn gặp người nào?
Viên Cương lắc đầu:
“Không biết. Khi còn sống Đạo gia an bài, nếu như gặp phải phiền phức, lập tức đi gặp người này, người này có thể giúp chúng ta hóa giải hết thảy phiền phức.
Quản Phương Nghi tức giận đến dậm chân nói:
“Ngươi có bị bệnh không? Hiện tại mới nói! Vậy đi nhanh đi, còn dây dưa cái gì.
Viên Cương không vội hỏi:
“Phi cầm cỡ lớn bị Tử Kim Động khống chế rồi?
Quản Phương Nghi than thở:
“Biết rõ còn hỏi, Tử Kim Động nói rõ muốn thừa dịp cháy nhà đi hôi của, muốn nuốt một mình rồi!
Viên Cương ngẩng đầu nhìn sắc trời.

“Đường có chút xa, không ngừng không nghỉ đoán chừng ít nhất cũng phải nửa ngày, nhất định phải dùng phi cầm thay đi bộ mới có thể đúng lúc chạy tới.
“A!
Quản Phương Nghi tức giận nói:
“Trước đó ngươi lại còn dây dưa làm gì? Bây giờ phi cầm cỡ lớn bị người khống chế, muốn đuổi chúng ta ra khỏi cửa, nửa ngày? Qua lại ít nhất là một ngày, ta cầu người khắp nơi, nhưng không một ai thèm gặp, từ đâu tới một ngày thư thả hả?
Viên Cương không nói hai lời, xoay người trở về phòng, trở ra, trên tay cầm Tam Hống Đao, nhanh chân rời đi.
“Đi! Đi gặp Cung Lâm Sách với ta.
Thấy hắn cầm vũ khí, Quản Phương Nghi cả kinh, bước nhanh đuổi tới.
“Ngươi làm gì? Cung Lâm Sách căn bản là có ý lảng tránh không muốn gặp chúng ta, cứng cũng vô dụng. Ta cảnh cáo ngươi, hiện tại không phải thời điểm đùa nghịch tính tình, tuyệt đối không nên xằng bậy.
Viên Cương:
“Ngươi yên tâm, chút chuyện nhỏ này không làm khó được ta, theo Đạo gia nhiều năm, ta ít nhiều cũng học được một chút.
“Ngươi có biện pháp gì?
Quản Phương Nghi không yên lòng hỏi.
Viên Cương không đáp, trực tiếp tiến lên, Quản Phương Nghi không thể không chạy theo.
Hai người đi tới trước đại điện nghị sự của Tử Kim Động, cầu kiến Cung Lâm Sách, không ra Quản Phương Nghi sở liệu, không thấy được người, vẫn là câu nói kia, chưởng môn đi ra ngoài, không có nhà!
Coong!
Viên Cương đâm đao trên đất, mặt không chút thay đổi nói:
“Không thể hết thảy trưởng lão đều không ở trong tông môn chứ? Làm phiền thông báo người có thể làm chủ một tiếng, nói Mao Lư biệt viện ta nguyện không trả giá dâng hết thảy phi cầm cỡ lớn cho Tử Kim Động. Nhưng sự tình rút đi mong thư thả ba ngày, thực sự là thu thập bất tiện, trong lúc nhất thời khó có thể thu thập thỏa đáng.
“...

Quản Phương Nghi ngạc nhiên, trợn to hai mắt nhìn Viên Cương, giống như khó có thể tin.
Nàng cầu gia gia cáo bà nội khắp nơi, chính là muốn tận lực đòi lại phi cầm cỡ lớn, gia hỏa này lại muốn chủ động chắp tay đưa người?
Bất quá bởi vì biết mục đích, không khỏi lộ ra thần sắc suy tư, tạm không phát tác, chuẩn bị trước tiên nhìn xem lại nói.
Nguyện không trả giá dâng lên phi cầm cỡ lớn? Đám đệ tử hai mặt nhìn nhau, sự tình này không nhỏ, bọn hắn không làm chủ được, bảo xin chờ một chút, một người cấp tốc chạy vào trong thông báo...
“Thư thả ba ngày liền không trả giá dâng lên hết thảy phi cầm cỡ lớn? Cung Lâm Sách kinh ngạc hỏi.
Hắn nào có không ở trong tông môn gì, thời điểm này đương nhiên phải ở trong tông môn chủ trì, chỉ là không muốn gặp người Mao Lư biệt viện mà thôi, cưỡng đoạt không phải sự tình hào quang gì, lý không thể giảng, dù sao hắn cũng là chưởng môn của Tử Kim Động.
Không chỉ hắn, trừ Nghiêm Lập, mấy trưởng lão khác đều ở trong tông môn, còn thương nghị sự tình bổ sung nhân tuyển vào trong Thánh cảnh. Mọi người đang cãi cọ nói lý, đều không muốn đi Thánh cảnh.
Đệ tử đến bẩm nói:
“Đúng, hắn là nói như vậy.
Cung Lâm Sách quay đầu lại nhìn các trưởng lão, hỏi:
“Chư vị thấy thế nào?
Trưởng lão Doãn Dĩ Đức trầm ngâm nói:
“Nếu như có thể chủ động dâng lên, tự nhiên là chuyện tốt, chúng ta dù sao cũng là danh môn chính phái, để người nói tướng ăn khó coi cũng không hay, dù sao phía dưới còn có nhiều đệ tử nhìn như vậy, sẽ làm xấu hình ảnh tông môn. Nếu có thể danh chính ngôn thuận lấy được mà nói, cho ba ngày thư thả cũng không có gì. Chút oán khí kia của Nghiêm sư đệ, so sánh với danh dự của tông môn, không tính là gì.
Những người còn lại đều khẽ gật đầu, hiển nhiên rất tán thành, đồ vật ở trên tay Tử Kim Động, cũng không sợ Mao Lư biệt viện đổi ý.

Chương 1735: Từ Thánh cảnh mang lễ vật cho ngươi (1)

Chương 1735: Từ Thánh cảnh mang lễ vật cho ngươi (1)
Cung Lâm Sách ừm một tiếng, đứng dậy, chắp tay đi qua đi lại, bỗng nhiên dừng bước than thở:
“Nói miệng không bằng chứng nha!
Mọi người nhìn nhau...
Không bao lâu, trưởng lão Mạc Linh Tuyết đi ra, đệ tử đồng hành cầm giấy và bút mực.
Đi tới trước mặt hai người Quản, Viên, Mạc Linh Tuyết mỉm cười nói:
“Chưởng môn không có mặt, nơi này tạm thời do ta chủ trì sự vụ, ý nghĩ của hai vị, đệ tử đã bẩm báo.
Cung Lâm Sách nói bản thân không ở nhà, bất tiện đi ra lộ diện, bằng không sẽ rất lúng túng, để nàng ra mặt ứng phó.
Quản Phương Nghi chắp tay chào, Viên Cương đỡ đao mà đứng, mặt không chút thay đổi nói:
“Vậy thì mời Mạc trưởng lão giơ cao đánh khẽ dàn xếp một chút.
Mạc Linh Tuyết cười ha ha nói:
“Kỳ thực cũng không tồn tại cái gì dâng lên hay không. Ngưu trưởng lão vốn là trưởng lão Tử Kim Động, đồ vật của hắn chính là đồ vật của Tử Kim Động, hắn lưu lại di vật tự nhiên quy về Tử Kim Động, cái này để ở chỗ nào cũng là chân lý. Đương nhiên, Tử Kim Động cũng không phải địa phương không nói đạo lý, tuy môn quy còn đó, nhưng không thể không hợp tình hợp lý, mọi người có thể ôn hòa nhã nhặn kết thúc là chuyện tốt. Sự tình này ta làm chủ, thư thả ba ngày liền thư thả ba ngày, chỉ là...
Sau đó ra hiệu đệ tử đứa tới giấy và bút mực.

“Nói miệng không bằng chứng, chúng ta cũng không muốn vì loại sự tình này để người nói bóng nói gió, mời viết biên nhận đi, các ngươi thấy được không?
Viên Cương:
“Tốt. Bất quá chúng ta có yêu cầu quá đáng.
Mạc Linh Tuyết nhíu mày.
“Sự tình gì?
Viên Cương:
“Thư thả chúng ta ba ngày là một chuyện, hiện tại chúng ta bị bức vội vàng rời đi, trong lúc nhất thời cũng không tìm được địa phương đặt chân thích hợp, mong trước cho chúng ta một con phi cầm cỡ lớn làm cước lực, để chúng ta đi tìm nơi cư trú cho mọi người một chút. Chỉ có ta và Hồng Nương đi một chuyến, mọi người đều lưu ở trong này làm con tin, trong vòng ba ngày chúng ta nhất định phản hồi, tất cả mọi người trong Mao Lư biệt viện nhất định ở trong ba ngày rời Tử Kim Động. Mạc trưởng lão, cái yêu cầu này không tính quá đáng chứ?
“Cái này...
Mạc Linh Tuyết có chút chần chừ, có vẻ như xoay người suy tư, nhưng nhân lúc xoay người thì liếc mắt ra hiệu cho đệ tử.
Đệ tử kia hiểu ý, lặng yên rời đi, đi vào bẩm báo cho Cung Lâm Sách, xin Cung Lâm Sách định đoạt.
Dù sao đối phương cũng là muốn dẫn đi một con phi cầm cỡ lớn, thứ này có giá trị không nhỏ, vạn nhất một đi không trở lại mà nói, là sẽ phải gánh trách nhiệm, không thể dễ dàng làm chủ.
Cung Lâm Sách không có đáp ứng ngay, dù trong lòng đã có ý định, nhưng vẫn hỏi ý kiến của trưởng lão khác thế nào.
Đối phương đưa ra yêu cầu hợp lý, có người và vật phẩm làm tin, không ít người đều là thủ hạ tâm phúc của Viên Cương và Quản Phương Nghi, không đến nỗi bỏ đi không thèm để ý.
Coi như bỏ đi không thèm để ý, một con phi cầm cỡ lớn có thể đổi lấy danh chính ngôn thuận tiếp thu rất nhiều phi cầm cỡ lớn khác, cũng không tính chịu thiệt.
Các trưởng lão đều đáp ứng, Cung Lâm Sách theo ý kiến của mọi người.

Tên đệ tử kia lại lộ diện, nhìn Mạc Linh Tuyết khẽ gật đầu, trong lòng Mạc Linh Tuyết hiểu rõ, xoay người nói:
“Được rồi, ta sẽ phá lệ một lần.
Duỗi ngón tay ra hiệu đệ tử nâng giấy và bút mực tới, để hai người viết chứng từ.
Viên Cương muốn cất bước tiến lên, Quản Phương Nghi đưa tay bắt lấy cánh tay hắn, Viên Cương quay đầu lại nhìn nàng, đọc hiểu ánh mắt của Quản Phương Nghi, dường như là hỏi, ngươi thật muốn như vậy, có chắc chắn hay không?
Viên Cương hất tay nàng, đi tới cầm bút viết xuống chứng từ.
Mạc Linh Tuyết lại nhìn Quản Phương Nghi.
“Nếu là hai người các ngươi rời đi, Hồng Nương không ngại ký tên một chút.
Quản Phương Nghi có chút do dự, Viên Cương giục:
“Thời gian có hạn, nhanh một chút đi.
Lúc này cũng chỉ có thể tin Viên Cương, Quản Phương Nghi tiến lên ký tên.
Cầm chứng từ nhìn kỹ, Mạc Linh Tuyết thoả mãn nở nụ cười, thu chứng từ cẩn thận, tự mình mang hai người đi một chuyến, tự mình nói rõ với Nghiêm Lập.
Nghe được phải thư thả hơn ba ngày, còn phải mượn dùng một con phi cầm cỡ lớn, Nghiêm Lập khá bất mãn, nhưng đây là tông môn quyết định, hắn cũng chỉ có thể vâng theo.
Mượn dùng được phi cầm, Quản Phương Nghi cấp tốc căn dặn người Mao Lư biệt viện, báo cho nhiều thêm ba ngày thư thả, sau đó mới cùng Viên Cương bay lên không...
Không ngừng không nghỉ phải chạy nửa ngày, mượn dùng phi cầm chí ít sẽ tiết kiệm được hơn nửa thời gian.
Từ trình độ nào đó mà nói, người muốn gặp cách Tử Kim Động không xa, bất quá thời điểm hai người tới mục đích sắc trời đã tốt.
Dưới ánh trăng, phi cầm mang theo hai người rơi vào trên một đỉnh núi.
Trên đỉnh núi đã có người chờ đợi, một người đứng chắp tay ở dưới một cây đại thụ, yên tĩnh nhìn trăng.

Hai người rơi xuống đất nhìn nhau, sau đó cùng nhau nhìn chằm chằm người đứng chắp tay, Quản Phương Nghi hỏi Viên Cương.
“Là ai?
Người kia nhấc tay kéo xuống mặt nạ, sau đó chậm rãi xoay người, vẻ mặt mỉm cười.
“Các ngươi tới rồi.
Viên Cương và Quản Phương Nghi sửng sốt, đặc biệt là Quản Phương Nghi, càng giống như gặp ma, pháp nhãn nhìn rõ dung mạo của đối phương.
Mặt mũi quen thuộc, nụ cười quen thuộc, thanh âm quen thuộc, trừ Ngưu Hữu Đạo, còn có thể là ai?
“Đạo gia!
Quản Phương Nghi lấy lại tinh thần đột nhiên phát sinh tiếng thét kinh hãi, tựa như tiểu nữ hài chạy đi, hưng phấn giống như bị điên, trực tiếp nhào vào trong lòng đối phương, ôm Ngưu Hữu Đạo hôn một trận.
Ngưu Hữu Đạo bị nàng nháo trở tay không kịp, lần đầu thấy nữ nhân này trắng trợn không kiêng dè như vậy, nhiệt tình có chút quá mức, bị nàng ôm hôn cuồng nhiệt, ngay cả môi cũng không buông tha, cái lưỡi thơm tho muốn cạy ra hàm răng của hắn chui vào trong miệng.
Không nghĩ tới đối phương phản ứng lớn như thế, Ngưu Hữu Đạo có chút không chịu nổi, ngậm chặt miệng, muốn đẩy nàng ra.
Ai biết Quản Phương Nghi ôm chặt hơn, kiễng mũi chân vòng cánh tay treo ở trên người hắn, còn khóc nức nở nói:
“Vương bát đản, ngươi dọa chết ta rồi!
Thật khóc, nước mắt ào ào, trước đó ủy khuất dường như rốt cuộc tìm được địa phương phát tiết, rốt cục có thể thả xuống kiên cường làm nữ nhân, dám yên dám hận.
Ngưu Hữu Đạo dần dần ý thức được vì sao nàng không rụt rè như vậy, cười cười, vỗ phía sau lưng của nàng trêu nói:
“Tốt rồi, bà lão tuổi đã cao, còn chơi bộ dạng này, có ác tâm hay không.
“Phốc!
Quản Phương Nghi nín khóc bật cười, cũng thẹn quá hóa giận, đẩy hắn ra rống lên.
“Làm sao không chết đi?

Nàng phát hiện gia hỏa này không phải làm người chán ghét bình thường, luôn nói nàng là bà lão, thật làm người vừa yêu vừa hận, chán ghét đến cực điểm!
Bất quá nói ngược lại, có thể nói ra lời như vậy, nói rõ không phải giả, là Đạo gia trở về.
Viên Cương đi tới, trên khuôn mặt cứng nhắc cũng lộ ra nụ cười, giống như bình thường chào hỏi.
“Đạo gia!
Ngưu Hữu Đạo cũng nở nụ cười, nhấc tay vỗ vỗ lồng ngực của hắn.
“Vẫn tốt chứ?
“Vẫn tốt.
Viên Cương gật đầu, bỗng một ngón tay chỉ chỉ khuôn mặt của Ngưu Hữu Đạo.
“...
Ngưu Hữu Đạo không rõ, đưa tay sờ sờ mặt mình.
Quản Phương Nghi định thần nhìn lại.
Phốc… không khỏi che miệng cười.
“Ha ha...
Cười đến không thu thập được, cười đến nhánh hoa run rẩy, cười đến nghiêng nghiêng ngửa ngửa, trên mặt còn mang theo nước mắt, suýt chút nữa thì cười đến tắt thở, khuôn mặt Ngưu Hữu Đạo ngổn ngang, che kín son môi của nàng.
Tay lau qua mặt nhìn nhìn, Ngưu Hữu Đạo rõ ràng, buông tiếng thở dài.
“Chuyện này là sao, Hồng Nương, lần này thì thôi, sau đó không cho phép lại như vậy.
Quản Phương Nghi hừ một tiếng.
“Được tiện nghi còn ra vẻ, bao nhiêu nam nhân muốn ta hôn một cái còn không có cơ hội, tiện nghi ngươi...
Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu lại nhìn Viên Cương, tức giận chất vấn:
“Ngươi sớm biết hắn không chết?
Viên Cương mặt không hề cảm xúc:
“Trước không biết, khi nhận được thư của Đạo gia mới biết. Đạo gia chỉ phân phó ta mang ngươi đi gặp một người, ta không biết là Đạo gia.

Chương 1736: Từ Thánh cảnh mang lễ vật cho ngươi (2)

Chương 1736: Từ Thánh cảnh mang lễ vật cho ngươi (2)
“Sớm nói sẽ chết sao, hại ta không công lo lắng đề phòng.
Quản Phương Nghi oán giận, sau đó nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, trên dưới đánh giá, ngạc nhiên nói:
“Đạo gia, trước đó người Phiêu Miểu Các đến, nói ngươi chết rồi, lệnh Tử Kim Động bổ sung nhân viên tiến vào, nhưng ngươi rõ ràng còn sống, chuyện gì xảy ra?
Ngưu Hữu Đạo cười nói:
“Đích xác là chết rồi, bất quá chết không phải ta, là thế thân của ta. Trước đó ta bảo hầu tử ở trong bóng tối làm cho ta một cái thế thân.
“...
Quản Phương Nghi quay đầu lại, nhìn Viên Cương cắn răng nghiến lợi nói:
“Ngươi tự mình làm ra thế thân, còn dám nói không biết là giả chết?
Tất cả hưng phấn của Viên Cương đều ẩn giấu ở dưới thần thái bình tĩnh, giải thích:
“Ta không biết kế hoạch của Đạo gia, không biết là dùng để chết thay, không dám xác định.
Quản Phương Nghi hiển nhiên không tin.
Ngưu Hữu Đạo buông tiếng thở dài.
“Hồng Nương, hầu tử ngươi còn không biết sao? Tính quá thẳng thắn, nếu như ta nói cho hắn thế thân là dùng để chết thay ta, hắn là sẽ không để người không công đi chịu chết, ngươi nói ta dám nói cho hắn sao?
Lời này, Quản Phương Nghi ngược lại tin, chán ghét dáng vẻ đạo mạo của Viên Cương.

Viên Cương im lặng, không thể không thừa nhận, nếu thật sự biết thế thân kia đi chịu chết, hắn thật không hắn sẽ phối hợp, hắn tình nguyện sự tình phiền phức một chút cũng nghĩ biện pháp khác, sẽ không vô duyên vô cớ đi hại chết người khác.
Theo hắn, làm như vậy là không đúng, hắn không có biện pháp giống như Ngưu Hữu Đạo, vì đạt được mục đích không chừa thủ đoạn nào!
“Làm sao, trong lòng có khó chịu?
Ngưu Hữu Đạo hỏi, nhấc tay vỗ vỗ vai hắn.
“Chỉ sợ ngươi nghĩ không thoáng, cho nên để ngươi lợi dụng mạng lưới tình báo lưu tâm, tìm người thích hợp, người kia cưỡng gian giết chết nữ nhi của chưởng môn, loại người này chết không hết tội.
Viên Cương trầm mặc, sắc mặt y nguyên có chút nghiêm nghị.
Quản Phương Nghi liếc chéo, khinh bỉ nói.
“Giả nhân giả nghĩa!
Lại nói với Ngưu Hữu Đạo.
“Sự tình này ngươi nên giao cho ta làm.
Ngưu Hữu Đạo:
“Người bên ngươi, lúc đó ta không dám bảo đảm phải chăng hoàn toàn không có vấn đề, sự tình này không phải chuyện nhỏ, phải cẩn thận một chút mới tốt.
Quản Phương Nghi bất mãn nói thầm.
“Nói cho cùng là không tín nhiệm ta chứ gì.
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói:
“Không tín nhiệm ngươi, thì sẽ không để hầu tử mang ngươi tới gặp ta.
Sự tình đã phát sinh, lại nói cái gì cũng vô dụng, Viên Cương cũng biết mình giảng đạo lý giảng không thắng Ngưu Hữu Đạo, nên hỏi:
“Đạo gia, người trong Thánh cảnh đều cho rằng ngươi đã chết rồi sao?
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu.
Lời này là nhắc nhở Quản Phương Nghi, lo lắng nói:
“Đã như thế, chẳng phải ngươi không thể lộ diện? Bằng không Thánh cảnh biết bị ngươi lừa dối, sao có thể buông tha ngươi?
Ngưu Hữu Đạo:
“Không thể lộ diện thì không lộ diện. Ta cũng là không có biện pháp, sự tình phát triển đến mức độ này, ta đã bị các phương nhìn chằm chằm,

ngay cả Cửu Thánh cũng nhìn chằm chằm ta, dây dưa xuống, sẽ càng ngày càng cật lực, ứng phó như thế nào cũng càng ngày càng nguy hiểm, bởi vậy không thể không sớm chết một lần, thoát thân khỏi nguy hiểm!
Hiện trường im lặng một thoáng, Quản Phương Nghi đại khái đã hiểu vì cái gì nói để hầu tử dẫn nàng tới gặp hắn chính là tín nhiệm nàng, lại thử hỏi:
“Đạo gia có thể mang thế thân vào Thánh cảnh, lại có thể từ Thánh cảnh đi ra, trong Thánh cảnh có phải có người giúp đỡ hay không?
“Ừm!
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, nhưng chuyển hướng đề tài.
“Vừa nãy ngươi khóc sướt mướt, như thế nào, Tử Kim Động làm ngươi ủy khuất?
Tạm thời không muốn đề cập Sa Như Lai, có chút sự tình không phải vấn đề tín nhiệm hay không, mà là vấn đề có thể chu toàn hay không.
Có chút sự tình biết quá nhiều, sẽ ảnh hưởng phong cách hành sự của một người, thí dụ như vô tình gặp Sa Như Lai hành vi có thể thất thường hay không, dễ dàng để người nhìn ra dị thường, không bằng thuận theo tự nhiên.
Quản Phương Nghi biết hắn không muốn nói thì có hỏi cũng không ra, liền không hỏi nữa, hừ nói:
“Tử Kim Động khinh người quá đáng, tin ngươi qua đời vừa đến, Nghiêm Lập liền không thể chờ đợi được...
Nàng nói tình huống một chút.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười.
“Sự tình trong dự liệu mà thôi, không có gì ghê gớm, còn có thể cho các ngươi một con đường sống, không tính là quá đáng rồi.
Quản Phương Nghi trừng mắt:
“Nghiêm Lập hùng hổ doạ người, Cung Lâm Sách tránh mà không gặp, ngay cả sư phó của ngươi cũng không chịu lộ diện, phi cầm cỡ lớn của chúng ta bị đoạt hết, Tử Kim Động từ trên xuống dưới đối xử với chúng ta như thế, ngươi còn cười được?
Ngưu Hữu Đạo vẫn mỉm cười:
“Đứng ở lập trường của người ta, là không làm sai cái gì, có thể lý giải. Tốt rồi, đừng nóng giận, sự tình này ta đến xử lý.

Quản Phương Nghi:
“Ngươi ngược lại bình thản, ngươi đứng ở bên nào hả? Đám phi cầm kia, ta và hầu tử viết xuống chứng từ đưa cho người ta, hiện tại ngươi lại không thể lộ diện, làm sao muốn trở về?
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta đã trở về, là của chúng ta, ai cũng không lấy được, yên tâm, ta đến xử lý.
Bởi vì chịu ủy khuất từ Tử Kim Động, Quản Phương Nghi bất mãn quệt miệng, bất quá liên tiếp hai câu "ta đến xử lý" đã đủ để quét sạch mù mịt trong lòng nàng, Đạo gia trở về, đều cảm thấy các loại lo âu và quấy nhiễu trước đó không tính là vấn đề gì.
Thấy nàng không cao hứng, Ngưu Hữu Đạo cười nhạt, gỡ xuống túi vải, từ trong đó lấy ra một tảng đá lớn hơn nắm đấm, đưa cho nàng.
“Đừng nóng giận, cho ngươi, từ trong Thánh cảnh mang lễ vật ra cho ngươi.
Quản Phương Nghi nhất thời hứng thú, sau đó phát hiện chỉ là một tảng đá, lại bất mãn nói:
“Một tảng đá vụn, tính là lễ vật gì...
Bỗng nhiên phát hiện trọng lượng không đúng, trong tay quơ quơ, kinh ngạc nói:
“Bên trong có đồ vật khác?
Nói xong muốn phá ra xem.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay cản lại.
“Lễ vật này không thấy được ánh sáng, hiện tại đừng mở, trở về tìm địa phương không người lại bí mật mở ra.
“Đồ vật gì lén lén lút lút không thấy được ánh sáng?
Quản Phương Nghi hồ nghi, nàng thi pháp điều tra nội bộ, xác nhận có đồ vật, nhưng không phải đồ vật bản thân kiến thức qua, không biết là cái gì.
Ngưu Hữu Đạo trêu nói:
“Đồ vật đáng giá.
Vừa nghe đáng giá, tinh thần Quản Phương Nghi tỉnh táo, nhưng ngoài miệng khinh thường nói:
“Có thể đáng giá bao nhiêu?

Ngưu Hữu Đạo ha ha:
“Biết ngươi thấy tiền sáng mắt, yên tâm đi, đáng giá hơn tất cả phi cầm cỡ lớn gộp lại.
Quản Phương Nghi giật mình.
“Thật không, đừng có gạt ta.
“Thật trăm phần trăm! Trở về xem qua, ngươi liền biết.
Ngưu Hữu Đạo vẫn ung dung trêu chọc, tiện tay đưa túi cho Viên Cương, căn dặn.
“Cất giữ cẩn thận, không thể sai sót.
Viên Cương tiếp nhận mới phát hiện, tảng đá đồng dạng không chỉ một viên ở trong tay Quản Phương Nghi, trong bọc còn có một cặp, trong lòng nắm chắc rồi, đoán chừng Đạo gia đang hống nữ nhân kia vui vẻ.
Bất quá có thể để Đạo gia mang theo bên người, hẳn không phải vật vô dụng, buộc chặt túi vải, treo ở trên người.
Nghe nói là đồ vật rất đáng giá, Quản Phương Nghi vội vàng cất kỹ, chờ mong trở về mở ra nhìn xem là lễ vật gì, lại hỏi:
“Đạo gia, tiếp đến phải làm sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Tin ta qua đời đã truyền ra, vậy trước tiên thu thập lòng người, xử lý sự tình Tử Kim Động trước.
Quản Phương Nghi:
“Làm thế nào?
Ngưu Hữu Đạo:
“Trước tiên gặp gỡ Cung Lâm Sách, ổn định Tử Kim Động lại nói.
Hai người đồng thời giật mình, Quản Phương Nghi vội nói:
“Đạo gia, ngươi muốn lộ diện gặp Cung Lâm Sách? Tin ngươi qua đời vừa đến, bọn hắn là làm như thế nào, ngươi cũng nhìn thấy, sao có thể để bọn hắn biết ngươi còn sống? Đạo gia, quá nguy hiểm!
Ngưu Hữu Đạo:
“Người xu lợi, chắc chắn bị lợi khống chế. Yên tâm, không nguy hiểm như các ngươi nghĩ, ta tự có biện pháp ứng đối.
Viên Cương trầm giọng nói:
“Đạo gia, nếu như ngươi cải trang, thân phận không rõ, không qua được kiểm tra, sợ là không có biện pháp tiến vào Tử Kim Động gặp hắn.

Ngưu Hữu Đạo rất đơn giản nói.
“Vậy liền để hắn đi ra gặp ta.
Quản Phương Nghi:
“Chúng ta ngay cả hắn cũng không gặp được, coi như thay thế người truyền lời, bằng thân phận địa vị của hắn, vô cớ ước hẹn cũng sẽ không dễ dàng phó hiểm, muốn đi ra cũng sẽ mang một đám hộ vệ, sao có thể để quá nhiều người nhìn thấy ngươi?”

Chương 1737: Đồ vật đáng giá

Chương 1737: Đồ vật đáng giá
Đạo gia, Phiêu Miểu Các không lọt chỗ nào, một khi nghi ngờ, hậu quả khó mà lường được, sự tình này cần cẩn thận hành sự.
Ngưu Hữu Đạo:
“Điểm này ta sớm có cân nhắc. Các ngươi yên tâm, ta tự có biện pháp, đã có bố trí. Hắn sẽ đến gặp ta, các ngươi đi về trước, quay đầu lại ta sẽ gặp các ngươi.
Quản Phương Nghi:
“Chúng ta đều trở về, ngươi ở lại một mình?
Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
“Yên tâm, không có việc gì.
Không vận dụng nhân thủ của Mao Lư biệt viện, liền có thể gọi Cung Lâm Sách ra, nói rõ còn có người phối hợp Đạo gia hành sự. Quản Phương Nghi và Viên Cương nhìn nhau, phát hiện Đạo gia càng ngày càng làm cho người ta cảm giác sâu không lường được.
Đạo gia làm sự tình gì đều sẽ không bắn tên không đích, từ trước đến giờ trong lòng hiểu rõ, Đạo gia đã phân phó như vậy, hai người đành phải tuân lệnh chấp hành, leo lên phi cầm rời đi.
Nhìn hai người rời đi, nhưng Ngưu Hữu Đạo không có rời đi, dưới ánh trăng đứng đó, lại lần nữa đeo lên ngụy trang...
Trở lại Tử Kim Động, trả phi cầm cỡ lớn cho Nghiêm Lập, hai người gặp mặt Ngưu Hữu Đạo trong lòng đại định, không còn để ý sắc mặt của Nghiêm Lập, biết sự tình phía sau Ngưu Hữu Đạo sẽ xử lý, Nghiêm Lập căn bản không phải đối thủ của Đạo gia.
Bất quá sắc mặt của Nghiêm Lập quả thật làm cho người căm tức, hai người rất chờ mong Nghiêm Lập nhảy nhót càng hăng, muốn nhìn Đạo gia làm sao thu thập đối phương.

Trở lại Mao Lư biệt viện, hai người trở về đình viện của mình.
Động viên lòng người một chút, Quản Phương Nghi lập tức tiến vào phòng mình, đóng chặt cửa sổ, không thể chờ đợi được muốn xem lễ vật của Ngưu Hữu Đạo đưa cho mình.
Ngưu Hữu Đạo nói lễ vật này rất đáng giá, hơn nữa còn đáng giá tất cả phi cầm cỡ lớn gộp lại, một đường trở về, vẫn bị câu lòng ngứa ngáy, nếu không phải Ngưu Hữu Đạo bàn giao không thể cho người khác nhìn thấy, sợ là nàng ở trên đường đã mở ra xem.
Nói cách khác, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo, biết Ngưu Hữu Đạo còn sống, Mao Lư sơn trang gặp phải phiền phức làm người sứt đầu mẻ trán đã bị nàng quên hết, không còn chút lo lắng, tâm tư quy về nữ nhân, đặt ở trên lễ vật.
Đối với tu sĩ mà nói, thiên hạ này còn có đồ vật gì đáng giá hơn một đám phi cầm của Mao Lư biệt viện?
Ở dưới ánh đèn, Quản Phương Nghi nâng tảng đá lặp đi lặp lại kiểm tra, thật đáng giá như vậy mà nói, chẳng phải là nói tảng đá này còn đáng giá hơn một tấm Thiên Kiếm Phù?
Đến tột cùng là vật gì? Hai tay nàng bắt lấy, thi pháp phá tan, không dám phát lực quá mạnh, nếu thật là vật rất đáng giá, chỉ lo sẽ làm hỏng.
Răng rắc một tiếng, ở dưới pháp lực ảnh hưởng, vỏ tảng đá nứt ra, hơi tách ra một chút khe hở, có hồng quang từ trong khe hở thẩm thấu ra, mang theo cảm giác hoạt tính.
Vừa nhìn thấy bảo quang, hai mắt Quản Phương Nghi toả sáng, tính toán lần này Ngưu Hữu Đạo hẳn không lừa gạt mình, thật có khả năng là bảo bối đáng tiền.
Vỏ đá chậm rãi mở ra, hồng quang nhu hòa, khuếch đại phạm vi chiếu sáng.
“Cái đồ vật gì?
Quản Phương Nghi nói thầm, cầm ra một vật to bằng nắm tay, hình trái tim, vỏ ngoài giống như thô ráp, tia sáng nhu hòa chính là từ trong nội bộ thẩm thấu ra, hơn nữa toả ra mùi thơm nhàn nhạt, mùi thơm này làm tinh thần người ta sảng khoái.
Chưa từng thấy, cũng chưa từng nghe nói, có chút không hiểu nổi là cái gì, nhưng vật này vừa nhìn liền biết không phải đồ vật phổ thông.

Thi pháp điều tra nội bộ, phát hiện là thể lỏng.
Lăn qua lộn lại kiểm tra, ánh mắt dừng ở một bộ vị, cuống quả.
“Trái cây? Trên đời này còn có trái cây phát sáng sao...
Quản Phương Nghi thầm thì đột nhiên hai mắt trừng lớn, chột dạ nói.
“Thánh cảnh...
Thùng thùng...
Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, còn có thanh âm của Hứa lão lục.
“Đại tỷ, ngươi không sao chứ?
Quản Phương Nghi kinh hồn, luống cuống tay chân, tranh thủ dùng vỏ đá bao phủ trái cây lại, tia sáng biến mất.
Cầm tảng đá trong tay, Quản Phương Nghi hoảng loạn, hết nhìn đông tới nhìn tây, dường như không biết nên giấu chỗ nào, cuối cùng bước nhanh đến bên giường, kéo chăn, che tảng đá lại.
“Đại tỷ!
Hứa lão lục thấy bên trong không đáp lại, gia tăng động tĩnh gõ cửa.
“Đến rồi.
Quản Phương Nghi đáp một tiếng, vừa đi vừa kéo xiêm y, còn cởi đai lưng, làm rối tóc dài, khi mở cửa đã là một bộ vừa định cỡi áo muốn nghỉ ngơi.
Cửa chưa mở toàn bộ, chỉ lộ nửa người hỏi.
“Có chuyện gì?
Hứa lão lục hồ nghi từ trong khe cửa nhìn vào trong phòng.
Quản Phương Nghi lập tức mắng:
“Lén lén lút lút nhìn cái gì, muốn xem lão nương cởi quần áo hả?
Bên ngoài lập tức truyền đến tiếng cười trộm của mấy lão nhân Phù Phương Viên.
Hứa lão lục lúng túng, vội vàng khoát tay nói:
“Đừng, lời này của ngài ta tiêu thụ không nổi, ta không có nhã hứng kia, muốn xem nữ nhân cởi quần áo ta sẽ ra bên ngoài tìm.
Quản Phương Nghi trừng hai mắt, cạch, cửa triệt để mở ra.
“Lão lục, ngươi có ý gì, cảm thấy ta còn không bằng những gái lầu xanh kia phải không? Chọc mù mắt chó của ngươi!
Nhìn cũng không được, không nhìn cũng không được, cùng nữ nhân không có cách nào giảng đạo lý, Hứa lão lục lập tức chắp tay xin tha.

“Đại tỷ, miệng hạ lưu tình, vừa nãy ta thấy trên cửa sổ có hồng quang nhuộm đẫm, lo lắng có việc, hỏi một chút mà thôi, lo lắng ngươi an toàn, không có ý khác.
“Mắc mớ gì tới ngươi, cút!
Quản Phương Nghi mắng xong tiện tay đóng cửa.
Hứa lão lục quay đầu lại rời đi, gãi gãi đầu.
Một bên có người dính sát vào, chế giễu nói:
“Nhìn được Hồng Nương cởi quần áo không? Đẹp không?
“Cút.
Hứa lão lục tức giận đạp một cước.
Nhưng Quản Phương Nghi ở trong phòng nhấc tay che ngực, dáng vẻ sốt sắng, bước nhanh đi tới bên giường ngồi xuống, lại đưa tay sờ sờ vật ở trong chăn.
Còn đáng giá hơn một đám phi cầm cỡ lớn cộng lại, trái cây biết phát sáng, hơn nữa đến từ Thánh cảnh, còn không cho ngoại nhân nhìn thấy.
Quản Phương Nghi tim đập gia tốc, đại khái hoài nghi là đồ vật gì rồi.
Miệng phát khô, lại dậy đi tới cửa, từ trong khe cửa nhìn bên ngoài một chút, xác nhận không có khác thường, mới trở về bên giường, vén một góc chăn lên, đè thấp thân thể tiến vào trong chăn, tình hình giống như phản ứng của Ngao Phong khi lần đầu tiên nhìn thấy.
Sờ soạng tảng đá, lại mở ra lần nữa, hồng quang tỏa ra ở trong chăn.
Xem đi xem lại, ngửi ngửi, lặp đi lặp lại xác nhận, tim đập gia tốc, nói thầm.
“Người xấu kia sẽ không phải cho lão nương Vô Lượng Quả chứ? Này làm sao có khả năng? Hắn làm sao có khả năng trộm được Vô Lượng Quả?
Có khả năng hay không, nàng không dám bảo đảm, nhưng bản lĩnh của Ngưu Hữu Đạo nàng là biết, đồ vật người khác không lấy được, không dám bảo đảm Ngưu Hữu Đạo cũng không lấy được, những phi cầm kia của Mao Lư biệt viện là làm sao đến? Không phải là Ngưu Hữu Đạo biến không thể thành có thể sao?
Nhưng xác thực chưa từng thấy, bộ dạng của loại cấm vật này ra sao cũng chưa từng nghe nói, thực không dám xác nhận.

Nhưng đồ vật trong tay, từ các loại dấu hiệu đến xem, cộng thêm Ngưu Hữu Đạo đề điểm, quả thực rất có khả năng là cấm vật kia.
“Vương bát đản, đồ vật gì cũng không nói rõ ràng...
Người ở trong chăn chửi bới liên tục.
Nếu thật sự là cấm vật kia, lễ vật này thật cho nàng một niềm vui to lớn. Bởi vì kinh hỷ, nàng biết đêm nay mình sẽ suy nghĩ lung tung cả đêm, đừng hòng nghỉ ngơi được, căn bản không cách nào an thần.
Đối với nàng mà nói, nếu thật sự là Vô Lượng Quả, đột phá Nguyên Anh gì chỉ là thứ yếu, công hiệu của Vô Lượng Quả ở trong truyền thuyết có thể trường sinh bất lão, bất lão có thể trú nhan nha, thật là Vô Lượng Quả mà nói, sẽ không sợ dung nhan tiếp tục già yếu.
Nếu là Vô Lượng Quả mà nói, đồ vật này nên làm sao ăn, lại nên làm sao sử dụng? Người xấu kia cũng không nói rõ ràng, quả thực quá đáng hận rồi!
Một đêm này chân chính là quá dằn vặt người, giấu kỹ đồ vật cũng không yên lòng, nàng ở trên giường lăn qua lộn lại, thật là đồ vật kia sao? Hắn thật có thể lấy được đồ vật kia sao? Một quả cây đáng giá hơn một đám phi cầm cỡ lớn cộng lại, trừ loại trái cây kia còn có thứ khác sao?

Chương 1738: Vật này, ngươi muốn hay không?

Chương 1738: Vật này, ngươi muốn hay không?
“A...”
Nàng không dám tin tưởng đời này mình có thể lấy được Vô Lượng Quả!
Nói chung nàng rất muốn gặp Ngưu Hữu Đạo, muốn xác nhận rõ ràng đến cùng có phải đồ vật kia hay không, tuyệt đối đừng hại mình cao hứng không công.
Đêm dài đằng đẵng, nhận hết dày vò, càng nghĩ càng bách trảo nạo tâm, lúc thì ngồi dậy thờ thẫn, lúc thì nằm xuống lăn qua lộn lại...
Nửa đêm, một phong thư đưa đến trong tay Cung Lâm Sách. Đệ tử báo, không biết người phương nào gửi thư.
Cung Lâm Sách lật xem, phía trên không có ký tên. Vì phòng có trò lừa, hắn cẩn thận mở thư.
Dưới hào quang, nhìn nội dung trong thư, lông mày dần dần nhăn lại.
Chậm rãi khép thư lại, suy tư một lúc, cuối cùng đứng dậy, gọi đệ tử tới thì thầm, bí mật phân phó một phen.
Sau đó, ba con phi cầm cỡ lớn thừa dịp bóng đêm bay đi, Cung Lâm Sách bảo là muốn tự mình tuần sát Tử Kim Động, kỳ thực là mang theo một đám hộ vệ rời đi.
Đệ tử trong môn cũng không nghi ngờ có vấn đề gì, chưởng môn tự mình tuần sát biện pháp phòng vệ của Tử Kim Động là sự tình rất bình thường, bình thường sẽ không nói trước, bao quát trưởng lão trong môn phái cũng có khi làm như vậy, mục đích là đề phòng đệ tử đang làm nhiệm vụ lười biếng.
Trên đường rời đi, trong lòng Cung Lâm Sách nghi ngờ tầng tầng.

Thư là Phiêu Miểu Các gửi, nói có mật sự gọi hắn tới gặp, cũng căn dặn hắn đừng để lộ bí mật, một người đi tới mục đích là được.
Tùy tiện một phong thư nói là Phiêu Miểu Các, liền muốn gặp hắn, này không hiện thực, nhưng trên thư có dấu ấn đặc thù của Phiêu Miểu Các, khó có thể giả mạo, làm hắn không thể không hoài nghi, muốn tới tìm tòi hư thực.
Sau một trận phi hành, lúc tới gần mục đích, Cung Lâm Sách bắt đầu bố trí.
Ba con phi cầm mang theo người phân tán, lệnh đệ tử thầm bố trí ở xung quanh mục đích, làm tốt chuẩn bị vạn nhất trợ giúp và tiếp ứng, sau đó hắn mới một mình bay tới mục đích.
Dù người hẹn đánh chiêu bài của Phiêu Miểu Các, dù ở tu tiên giới dám giả mạo Phiêu Miểu Các khả năng không lớn, nhưng dưới tình huống không thể hoàn toàn xác nhận thật giả, hắn làm sao có khả năng một mình đi tới mạo hiểm.
Không chỉ an bài nhân thủ dự phòng bất trắc, trước khi tới trên người hắn còn chuẩn bị vài tờ Thiên Kiếm Phù phòng ngừa vạn nhất.
Bay lượn qua mấy đỉnh núi, sau đó trực tiếp hạ xuống, chính là địa phương lúc trước Quản Phương Nghi và Viên Cương tới.
Người bọn hắn gặp vẫn còn, tĩnh lặng chờ đợi ở dưới đại thụ.
Ánh mắt Cung Lâm Sách khóa chặt người đứng chắp tay dưới cây, trong tay áo, ngón tay đã kẹp một tấm Thiên Kiếm Phù đề phòng, lên tiếng thỉnh giáo nói:
“Đêm khuya triệu kiến, không biết tôn giá là quý nhân nào của Phiêu Miểu Các?
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi xoay người, ánh mắt nhìn đối phương, xác nhận người tới là Cung Lâm Sách, nở nụ cười.
“Chưởng môn có khoẻ không.
Nghe thanh âm quen tai, Cung Lâm Sách hồ nghi nói:
“Tôn giá là ai?
Ngưu Hữu Đạo nhấc tay, kéo xuống ngụy trang trên mặt, lộ ra chân dung, ánh trăng xuyên thấu qua tán cây vừa vặn chiếu vào trên mặt hắn.
Cung Lâm Sách sững sờ, sau đó hai mắt trợn to, thất thanh nói:
“Ngưu Hữu Đạo... Là ngươi? Ngươi... Ngươi không phải...

“Xuỵt!
Ngưu Hữu Đạo ra hiệu hắn nhỏ giọng.
Cung Lâm Sách kinh nghi bất định, chậm rãi cất bước tiến lên, quan sát tỉ mỉ.
Ngưu Hữu Đạo:
“Chưởng môn không cần hoài nghi, không giả được.
Nghe thanh âm quen tai, không sai, chính là thanh âm của Ngưu Hữu Đạo! Cung Lâm Sách khó có thể tin nói:
“Làm sao sẽ là ngươi, ngươi không phải chết ở trong Thánh cảnh sao?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Có gì phải kinh ngạc, chỉ là giả chết thoát thân mà thôi.
Cung Lâm Sách hồ nghi nói:
“Là Thánh cảnh an bài?
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha, nhìn chung quanh.
“Tùy tiện mời, chưởng môn nhất định có đề phòng, không biết dẫn theo bao nhiêu người đến?
Phát hiện là Ngưu Hữu Đạo, Cung Lâm Sách yên tâm không ít, trả lời:
“Ngươi yên tâm, không có ở bên cạnh, không có ta triệu hoán sẽ không tới gần, bọn hắn sẽ không phát hiện ngươi chưa chết.
Hắn bản năng hoài nghi Ngưu Hữu Đạo là chấp hành nhiệm vụ bí mật gì của Thánh cảnh.
“Truyền tin cho ta là ngươi?
Ngưu Hữu Đạo:
“Là ta, rất ngoài ý muốn sao?
Đã như thế, Cung Lâm Sách càng ngày càng xác nhận bản thân suy đoán, hỏi:
“Xảy ra chuyện gì, Thánh cảnh an bài ngươi giả chết, ý muốn làm gì?
Ngưu Hữu Đạo cười khổ nói:
“Ta nói chưởng môn, ta đã nói ta là giả chết thoát thân, không có bất kỳ quan hệ gì tới Thánh cảnh, Cửu Thánh cần gì phải để ta giả chết chứ?
Nói rõ a, ta là từ Thánh cảnh trốn ra.
Trốn ra? Nói nhẹ nhàng như vậy! Sắc mặt Cung Lâm Sách nghiêm túc.
“Ngưu trưởng lão, chuyện cười này một chút cũng không buồn cười, bản tọa đang nói chuyện đứng đắn với ngươi.

Ngưu Hữu Đạo buồn bực, thời buổi này nói thật cũng không ai tin.
“Chưởng môn, ta cần mở loại chuyện cười này sao?
Cung Lâm Sách không tin.
“Thánh cảnh có thể tùy ý ngươi muốn chạy là chạy sao?
Cái vấn đề này, Ngưu Hữu Đạo bất tiện giải thích, hàm hồ nói:
“Tự nhiên là nội bộ Thánh cảnh có người hiệp trợ.
Cung Lâm Sách:
“Ngưu trưởng lão, loại sự tình này không nói đùa được, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?
Người ta vào trước là chủ, Ngưu Hữu Đạo thẳng thắn luôn, hỏi ngược lại:
“Chưởng môn hỏi ta chuyện gì xảy ra, ta ngược lại cũng muốn hỏi chưởng môn một chút, như thế nào, vừa nghe được tin ta qua đời, liền bắt đầu bắt nạt Mao Lư sơn trang ta không người?
Thần sắc của Cung Lâm Sách cứng đờ, nói đến cái này, vậy thì có chút lúng túng, không nghĩ tới Ngưu Hữu Đạo lại giả chết.
“Ngươi là người thông minh, có chút sự tình trong lòng mọi người rõ ràng, giải thích cũng không có ý nghĩa, bây giờ ngươi đã không chết, ta sẽ cho ngươi cái bàn giao. Hiện tại trước tiên nói sự tình của ngươi, ngươi đột nhiên chạy đến tìm ta, đến tột cùng là vì chuyện gì?
Ngưu Hữu Đạo nhìn hắn, tay thành chộp, một tảng đá dưới cây bị hút tới trong tay, đưa cho Cung Lâm Sách.
“Từ Thánh cảnh mang ra món quà nhỏ đưa cho chưởng môn, chưởng môn hẳn sẽ không ghét bỏ.
Tảng đá? Cung Lâm Sách không rõ, ước lượng một thoáng, phát hiện tảng đá trọng lượng không bình thường, thi pháp điều tra, phát hiện bên trong có đồ vật khác.
“Không vội mở ra, nơi này quá dễ thấy.
Ngưu Hữu Đạo ngăn cản, phất tay ra hiệu.
“Mời chưởng môn đi theo ta.
Cung Lâm Sách không biết hắn muốn làm gì, theo hắn bay lượn, rơi ở giữa sườn núi mới phát hiện nơi này có một hang động thiên nhiên, có thể thấy trước đó đối phương đã điều tra địa hình phụ cận.

Ngưu Hữu Đạo trực tiếp chui vào động, Cung Lâm Sách đứng ở cửa động có chút do dự, hơi cảnh giác, không dám dễ dàng tiến vào.
“Yên tâm, ta không đến nỗi dụ chưởng môn tới nơi này mưu hại, hại chết chưởng môn chỉ làm cho ta thêm phiền phức, không có bất kỳ chỗ tốt.
Ngưu Hữu Đạo ở trong động nói.
Cung Lâm Sách một tay nắm Thiên Kiếm Phù đề phòng, sau đó chậm rãi đi vào động, đồng thời pháp lực phóng ra ngoài điều tra.
Hang động cũng không sâu, còn có mùi dã thú, có thể thấy trước kia là sào huyệt của dã thú nào đó.
Đến cuối hang động, Cung Lâm Sách vẫn không có phát hiện dị thường, hỏi:
“Ngươi đến cùng muốn làm gì?
Ngưu Hữu Đạo:
“Lễ vật đưa cho chưởng môn, chưởng môn có thể mở ra xem.
Nghe vậy, Cung Lâm Sách nắm tảng đá ở trong tay nâng nâng, bắt đầu thi pháp phá tan, cũng không dám đột nhiên phát lực, mà từ từ phá, ở dưới loại tình hình này, hắn không thể không cẩn thận, đề phòng vật trong tay có trò lừa.
Vết rạn nứt vừa xuất hiện, lập tức có ánh sáng màu đỏ phóng ra, Cung Lâm Sách kinh dị, tiếp tục thi pháp, vỏ tảng đá bóc ra, lộ rõ đồ vật có hồng quang di động.
Mới đầu không rõ vật gì, nhưng sau khi nhìn kỹ, chú ý đến cuống quả, con ngươi của Cung Lâm Sách co lại, kinh nghi bất định nói:
“Này... Này... Này là vật gì?
Ngưu Hữu Đạo nhắc nhở:
“Chỉ ở Vô Lượng Viên, tu sĩ thiên hạ người người đều muốn, lẽ nào chưởng môn còn đoán không ra là cái gì?
Cung Lâm Sách thất thanh:
“Vô Lượng Quả!
Tay hắn có chút run rẩy.
Có phải đồ vật trời sinh hay không, đồ vật đã ở trên tay hắn, tự tay nhiên có thể nhận biết.

Chương 1739: Bái một người làm sư, thiên địa có thể thấy (1)

Chương 1739: Bái một người làm sư, thiên địa có thể thấy (1)
Tâm tình hắn kích động một hồi lâu mới bình phục xuống, thấy hồng quang của cấm vật tiết ra ngoài, lo lắng có sơ sẩy, tay buông xuống, cấp tốc lấy ống tay áo che lấp, tránh cho hồng quang phóng ra ngoài, thanh âm kích động nói:
“Ngươi từ đâu lấy được đồ vật này?
Ngưu Hữu Đạo:
“Nếu không phải vì đồ vật này, ta cần giả chết thoát thân sao? Không giấu chưởng môn, đồ vật này là ta lợi dụng thân phận đốc tra trộm từ trong Vô Lượng Viên ra.
Cung Lâm Sách cả kinh nói:
“Ngươi điên rồi sao? Muốn hại chết Tử Kim Động sao?
“Sợ chết?
Ngưu Hữu Đạo vui vẻ, ngón tay chỉ đồ vật ở trong tay áo của đối phương.
“Ta chỉ hỏi chưởng môn một câu, vật này, ngươi muốn hay không?
Cung Lâm Sách tê cả da đầu, tâm tình khó có thể tự kiềm chế, hô hấp gấp gáp, thậm chí quên đề phòng, trong miệng phát khô, hầu kết nhún nhún.
Muốn hay không? Này thực sự là lựa chọn gian nan, hắn biết rõ, lưu lại vật này sẽ là hậu quả như thế nào, một khi để lộ tin tức, vạn kiếp bất phục!
Đừng tưởng rằng đột phá đến Nguyên Anh kỳ là có thể làm gì cũng được, Cửu Thánh đột phá đến Nguyên Anh kỳ đã bao nhiêu năm, lấy

thực lực vượt lên thiên hạ, không phải ai vừa đột phá đến Nguyên Anh kỳ liền có thể khiêu chiến, vật này là một phiền phức đòi mạng!
Không muốn? Đồ vật tu sĩ tha thiết ước mơ, bảo vật đột phá đến Nguyên Anh kỳ, chỉ dựa vào một điểm trường sinh bất tử, liền để người khó có thể chống cự được dụ hoặc.
Nếu nghĩ đến mà không chiếm được thì thôi, nhưng bây giờ bảo vật ở trước mắt, hơn nữa ở trong tay hắn, để hắn làm sao có thể cự tuyệt dụ hoặc to lớn như vậy?
Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, đột nhiên nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo đã chết, còn ném ra một đồ vật làm hắn khó có thể lựa chọn như thế.
Tất cả tất cả, đều thoáng như giấc mộng!
Cung Lâm Sách không phải người bình thường, sau khi kích động, rất nhanh nỗ lực để mình bình tĩnh lại, hỏi:
“Bảo vật như vậy, ngươi cam lòng đưa cho ta?
Ngưu Hữu Đạo:
“Một cây mười hai quả, hái một quả là chết, hái toàn bộ cũng là chết, đổi lại chưởng môn sẽ làm như thế nào? Thứ này ăn một quả và ăn mười hai quả có gì khác biệt sao? Đưa chưởng môn một quả lại thế nào?
Cung Lâm Sách chấn kinh, có thể nói là thần sắc ngổn ngang.
“Ngươi hái sạch cấm vật ở trong Vô Lượng Viên? Cửu Thánh có thể bỏ qua sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Chưởng môn yên tâm, hiện tại trên cây treo mười hai quả giả, trong lúc nhất thời không phát hiện được, bây giờ coi như phát hiện cũng đã chậm, ta từ lâu bố cục ở trong Thánh cảnh, một khi sự tình phát sinh, Cửu Thánh muốn hoài nghi đệ tử, cũng không hoài nghi đến trên đầu ta.
Nói đến đây, ý vị sâu xa nhắc nhở một câu.
“Chưởng môn đừng quên, ta đã chết rồi!
Cung Lâm Sách hô hấp nghiêm nghị, ánh mắt lấp loé nhìn Ngưu Hữu Đạo, ngón tay nắm Thiên Kiếm Phù có chút bất an, lại hỏi:
“Ngươi xác nhận sẽ không hoài nghi đến trên đầu ngươi?
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười:
“Phản ứng của chưởng môn làm ta có chút bất an, chưởng môn không phải là muốn đoạt bảo vật sau đó giết người diệt khẩu chứ? Này không

phải là biện pháp tốt gì. Ta nói rồi, trong Thánh cảnh có người giúp ta rời đi, sau đó lấy danh nghĩa Phiêu Miểu Các mời chưởng môn qua. Tạm thời bất luận chưởng môn có thể giết được ta hay không, một khi ta xảy ra sự tình, chưởng môn cho rằng có thể thần không biết quỷ không hay sao? Ta vẫn là câu nói kia, vật này, ngươi muốn hay không?
Dục vọng con người, có lúc là sự tình rất đáng ghét, biết rõ không thể đi ham muốn, nhưng lại khó có thể chống cự.
Vô Lượng Quả, đồ vật này thực làm người không cách nào chống cự, này là bảo vật giúp người vượt qua rãnh trời đến bỉ ngạn mộng tưởng. Đối với rất nhiều người mà nói, chỉ cần có thể đạt được, đáng giá trả giá bất thứ gì, đối với Cung Lâm Sách hắn mà nói, cũng không ngoại lệ.
Dục vọng trần trụi quá khó coi, người đối nhân xử thế luôn muốn tìm đồ vật gì đến che giấu, Cung Lâm Sách cũng không ngoại lệ, hắn than thở:
“Nếu như ta nhận lấy vật này, sẽ để Tử Kim Động rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, không còn mặt mũi nào đối mặt liệt tổ liệt tông của Tử Kim Động.
Ngưu Hữu Đạo:
“Cũng có khả năng dẫn dắt Tử Kim Động đến một độ cao mới, làm rạng rỡ tổ tông, để các đời tiên sư của Tử Kim Động mỉm cười nơi chín suối!
Cung Lâm Sách:
“Trong Thánh cảnh có người giúp ngươi, xem ra ta dường như không có lựa chọn, nếu như ta cự tuyệt, ngươi trong Thánh cảnh cấu kết người hắn sẽ không buông tha ta.
Ngưu Hữu Đạo:
“Cơ hội trước nay chưa từng có, bây giờ ở trong tay chưởng môn, cầm lên hay thả xuống, phải xem khí phách của chưởng môn thế nào? Lúc trước tam đại phái của Yên quốc đều có ý mời chào ta, chỉ có chưởng môn trực tiếp cho vị trí trưởng lão, lấy khí phách của chưởng môn nhất định có thể làm ra lựa chọn sáng suốt.
Cung Lâm Sách:
“Ta cầm xuống vật này, chính là một cái thóp to lớn ở trên tay ngươi, sau này có phải bị ngươi quản chế hay không?
Ngưu Hữu Đạo:

“Chưởng môn lo xa rồi, ta không phải cũng có thóp ở trên tay chưởng môn sao, ta sao dám làm bậy, sẽ không dám bức chưởng môn cái gì. Dựa vào uy hiếp khó có thể lâu dài, mọi người lợi ích nhất trí mới là phương pháp lâu dài.
Cung Lâm Sách:
“Vì sao phải cho ta vật này? Bằng dụ hoặc của vật này, ngươi có thể tặng cho người càng có thực lực.
Ngưu Hữu Đạo:
“Tặng cho người càng có thực lực, không bằng tặng cho người càng thích hợp. Lợi ích là một mặt, thứ hai, căn cơ thế lực của ta đều ở Yên quốc, ta sẽ không vì bản thân mà không để ý người khác, người của ta cần một lý do thích hợp, hợp lý hơn nữa không dẫn người hoài nghi tiếp tục ở lại Yên quốc.
“Tiếp tục hợp tác với Tử Kim Động... Xác thực mà nói, là tiếp tục hợp tác với Cung chưởng môn, chỗ tốt rất rõ ràng. Yên quốc đã có hoàn cảnh kinh doanh tốt, không cần đi địa phương khác bắt đầu lần nữa, người Mao Lư sơn trang có thể tiếp tục ở Yên quốc. Thế lực Nam Châu ở bề ngoài ta chết rồi, Thương Triêu Tông có thể danh chính ngôn thuận quy thuận Tử Kim Động, hợp tình hợp lý, sẽ không để cho bất kỳ người nào hoài nghi.
“Có Cung chưởng môn phối hợp, thế lực của Thương Triêu Tông có thể duy trì hoàn chỉnh, sẽ không bị thanh tẩy, điểm này rất trọng yếu.
“Mà có ta phối hợp, thế lực Thương hệ tự nhiên sẽ đứng ở bên Tử Kim Động. Có nhân mã Thương hệ chống đỡ, ở Yên quốc, Tử Kim Động định đoạt. Này tốt với ta, tốt với Tử Kim Động. Đối với nội bộ Tử Kim Động, chưởng môn cũng có thể có một bàn giao. Sự tình cùng có lợi, cớ sao không làm?
“Cuối cùng chính là Phù Vân Tông, Lưu Tiên Tông và Linh Tú Sơn, ba phái vốn là thế lực của ta, ta hiểu rõ bọn hắn, dùng cũng tiện tay, ta còn muốn tiếp tục dùng xuống. Sau khi tin ta qua đời truyền ra, bọn hắn tất nhiên muốn nương nhờ vào Tử Kim Động cầu sinh. Sự tình ta còn sống tạm thời vẫn chưa thể để bọn hắn biết, sau khi bọn hắn nương nhờ vào Tử Kim Động cần chưởng môn can thiệp, dẫn dắt bọn hắn nghe lệnh của Thương Triêu Tông.

Cung Lâm Sách gật đầu:
“Thì ra là như vậy, ngươi muốn mượn tay Tử Kim Động, trốn ở sau lưng tiếp tục nắm giữ thế lực của mình.
Ngưu Hữu Đạo:
“Này không ảnh hưởng lợi ích của Tử Kim Động, cộng thêm Vô Lượng Quả để đánh đổi, ta nghĩ chưởng môn hẳn sẽ giúp ta.
Cung Lâm Sách:
“Ngươi như vậy sẽ để ta khó xử, Tử Kim Động không phải Tử Kim Động của riêng ta, là Tử Kim Động của tất cả đệ tử Tử Kim Động, thế lực của ngươi ở bề ngoài đều nương nhờ vào Tử Kim Động, một khối thịt mỡ to lớn như thế, lại không cho phép người khác nhúng tay, không khỏi không còn gì để nói.
Ngưu Hữu Đạo:
“Điểm này chưởng môn cứ yên tâm. Bên Thương Triêu Tông sẽ cho chưởng môn một cái cớ, sẽ có một trận đàm phán, lấy triệt để ngã về Tử Kim Động làm thẻ đánh bạc, để bọn hắn bảo lưu một chút quyền hạn. Nếu Tử Kim Động không đáp ứng, Thương Triêu Tông sẽ lấy làm phản đến uy hiếp, lúc cần thiết ta sẽ mượn Linh Kiếm Sơn và Tiêu Dao Cung đến tạo áp lực, ta nghĩ nội bộ Tử Kim Động cũng không hy vọng nhìn thấy loạn cục.

Chương 1740: Bái một người làm sư, thiên địa có thể thấy (2)

Chương 1740: Bái một người làm sư, thiên địa có thể thấy (2)
“Bằng năng lực chưởng khống của chưởng môn ở Tử Kim Động, có lý do tốt như thế, ta nghĩ chưởng môn nhất định có biện pháp bãi bình thanh âm bất hòa khác.
“Để cho tiện hành sự, sau này nhân mã Thương hệ ở bề ngoài chỉ nghe chưởng môn, thế lực của chưởng môn không để cho người khác nhúng tay, người khác của Tử Kim Động sẽ không dám xằng bậy.
Cung Lâm Sách:
“Này ngược lại là lời tâm huyết. Xem ra trước khi ngươi tìm ta đã sớm tính toán tốt.
Ngưu Hữu Đạo:
“Một chút tính toán là tất yếu, ta muốn bảo tồn thực lực. Còn có huynh đệ phía dưới theo ta nhiều năm như thế, ta không thể để cho bọn hắn như chó nhà có tang. Bọn hắn theo ta nhiều năm, vì ta vào sinh ra tử, ta làm sao cũng phải cho bọn hắn một con đường sống, cho bọn hắn một chút hy vọng, rất nhiều chuyện còn cần bọn hắn giúp ta đi làm. Người cũ, dùng tiện tay.
“Bằng không như chưởng môn nói, Vô Lượng Quả không tất yếu cho chưởng môn, đệ tử Cửu Thánh cái nào không muốn? Nhưng bọn hắn bất kể là ai, đều không dám công khai đứng ra che chở người của ta, cho dù là trong bóng tối, cũng không dám dễ dàng nhúng tay sự tình các nước, ta đành phải dựa vào bản thân.
Quan hệ lợi hại nói rất thấu triệt, Cung Lâm Sách minh bạch.
“Ta muốn biết đồ vật này của ngươi là làm sao đạt được, ta muốn biết quá trình cụ thể, ta muốn biết phải chăng ổn thỏa, bằng không lòng ta

khó yên.
Ngưu Hữu Đạo:
“Có chút sự tình không cần hỏi, hỏi ta cũng sẽ không nói. Chưởng môn chỉ cần biết một điểm, ta sẽ không hại mình. Suy bụng ta ra bụng người, thứ cho ta có bảo lưu. Lui một vạn bước mà nói, biết lại thế nào, không biết lại thế nào, chưởng môn cam lòng phun ra sao?
Mặc kệ bên ngoài gió núi gấp từ, trong sơn động đen nhánh, hai người chìm đắm trong bóng tối, những lời nói trong này quan hệ đến tương lai của hai người, quan hệ đến vận mệnh của rất nhiều người.
Im lặng một hồi, Cung Lâm Sách nói:
“Đồ vật này ta vui lòng nhận. Chỉ mong ở trong Thánh cảnh ngươi có thể lau sạch cái mông, để ta có thể cười đến cuối cùng.
Ngưu Hữu Đạo:
“Giang hồ phi ngựa, gió cũng tốt, mưa cũng được, tiền đồ thế nào ai cũng không biết, ta từ tay trắng đi tới một bước này, chỉ tin nhân định. Có chút sự tình, lại mạo hiểm cũng đáng giá, là khóc hay cười, chưởng môn cũng không có đường lui.
Cung Lâm Sách:
“Trước khi thu ngươi vào Tử Kim Động, xem như Tử Kim Động đã hoàn toàn bị ngươi kéo xuống nước. Ài, hiện tại ngươi hẳn là bất tiện lộ diện, tiếp đến, ngươi dự định lo liệu như thế nào?
Ngưu Hữu Đạo:
“Sự tình sau đó từng bước một đến, trước tiên giải quyết trước mắt, tướng ăn của các ngươi không khỏi quá khó coi, những phi cầm cỡ lớn kia của ta, phải phun ra. Sau này ta làm việc, còn có người của ta làm việc, đều cần dùng đến, trả cho ta.
Cung Lâm Sách trầm mặc, nhíu mày lắc đầu nói:
“Sự tình này không dễ xử lý. Ta không có ý tứ khác, đến mức độ này, ta không có tất yếu tham những vật kia của ngươi, mà là Quản Phương Nghi và Viên Cương đã ký xuống chứng từ hiến cho Tử Kim Động, toàn bộ Tử Kim Động sợ là đều biết, ngươi bảo ta trả cho ngươi, ta làm sao trả? Phun ra một khối thịt mỡ như thế, đừng nói ta không có biện pháp bàn giao với Tử Kim Động, cũng không hợp với lẽ thường, sẽ chọc

người sinh nghi. Ngươi hẳn phải biết, hiện tại tình huống của ngươi không thể để bất kỳ người nào hoài nghi ngươi còn sống.
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu.
“Chưởng môn cân nhắc chu đáo. Được, sự tình này ta sẽ xử lý, ta sẽ cho chưởng môn một lý do hợp lý, đến lúc đó chưởng môn biết thời biết thế là được.
Cung Lâm Sách:
“Chỉ hy vọng như thế. Ta không thể ở lâu, phải trở về, ngươi chuẩn bị đi đâu?
Ngưu Hữu Đạo:
“An bài ta đi Tử Kim Động một chuyến a.
Cung Lâm Sách trầm giọng nói:
“Hiện tại ngươi không thể lộ diện ở Tử Kim Động.
Ngưu Hữu Đạo:
“Có một người ta muốn gặp mặt một lần.
Cung Lâm Sách:
“Ai?
Ngưu Hữu Đạo:
“Quy Miên Các, Chung Cốc Tử! Làm phiền chưởng môn an bài một chút.
Cung Lâm Sách không rõ.
“Ngươi điên rồi sao? Mạo hiểm chạy đi gặp hắn, có tất yếu sao?
Ngưu Hữu Đạo gằn từng chữ:
“Hắn là người Phiêu Miểu Các, là tai mắt trước kia Phiêu Miểu Các xếp vào Tử Kim Động!
“Cái gì?
Cung Lâm Sách giật nảy cả mình.
“Này làm sao có khả năng?
Ngưu Hữu Đạo:
“Lúc biết được tin tức, ta cũng rất giật mình. Nhưng người trong Thánh cảnh có thể tìm đọc được hồ sơ cơ mật của Phiêu Miểu Các có thể xác nhận sự tình này, một Chung Cốc Tử không có bất kỳ tác dụng, hắn không tất yếu lấy ra gạt ta, sẽ không sai được!

Túc lão của Tử Kim Động vậy mà là thám tử của Phiêu Miểu Các! Sắc mặt Cung Lâm Sách nghiêm nghị.
“Phiêu Miểu Các thật là không lọt chỗ nào! Ngươi đã biết thân phận của hắn, thì càng không nên đi gặp hắn... lúc trước hắn vẫn giúp đỡ ngươi, chẳng lẽ hắn biết bí mật gì của ngươi, chẳng lẽ ngươi còn muốn chạy đi diệt khẩu sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Chưởng môn cả nghĩ quá rồi, thọ hạn của hắn đã gần đến, đóng cửa không ra, đối với Phiêu Miểu Các mà nói không có tác dụng gì, Phiêu Miểu Các đã sớm coi là con rơi. Người sắp chết, ta còn có tất yếu chạy đi diệt khẩu sao?
Cung Lâm Sách:
“Vậy vì sao ngươi còn muốn mạo hiểm chạy đi gặp?
Ngưu Hữu Đạo:
“Bái một người làm sư, thiên địa có thể thấy, lòng người hướng chính là đạo nghĩa! Ta đã đi con đường này, liền không muốn con đường của mình càng chạy càng hẹp. Ta từ lâu không nhận rõ bản thân là đen hay trắng, lòng người không tồn, liền nói nghĩa không tồn, ta lại nên đi con đường nào? Danh phận thầy trò một hồi, thị thị phi phi, ân ân oán oán không đề cập tới, nhưng cầu vấn tâm không thẹn, ta muốn cho hắn một cơ hội!
Cung Lâm Sách trầm giọng nói:
“Nghe không hiểu ngươi nói cái gì, hoàn toàn không có tất yếu, ta vẫn là câu nói kia, không tất yếu mạo hiểm.
Ngưu Hữu Đạo:
“Trong Tử Kim Động, an bài chút chuyện như thế, nói vậy không làm khó được chưởng môn. Chưởng môn không cần lo lắng, ta tự có dự định, làm phiền an bài!
Cung Lâm Sách nhíu mày...
Nên làm sao tiến vào Quy Miên Các, vì Cung Lâm Sách bớt việc, Ngưu Hữu Đạo đã chuẩn bị tốt từ lâu.
Ngưu Hữu Đạo dẫn theo Cung Lâm Sách xuất động, ở dưới ngọn núi tìm tới một tượng gõ đã sớm điêu khắc, điêu khắc lão giả trường thọ cát tường, ngồi ở trên tường vân.

Trong tượng có huyền cơ, Ngưu Hữu Đạo chui vào, Cung Lâm Sách buông tiếng thở dài, mang tượng gỗ đi...
Đường dài phi hành, tới gần bình minh, ba con phi cầm cỡ lớn phản hồi Tử Kim Động.
Một con hạ xuống trước Quy Miên Các, Cung Lâm Sách đích thân tới, thủ vệ tự nhiên không người dám cản.
Cự An qua chào, được biết Cung Lâm Sách tự mình mang lễ vật dâng cho Chung Cốc Tử, Cự An ngạc nhiên, bất quá vẫn lập tức tiến vào thông báo.
Chưởng môn tự mình tặng lễ, Chung Cốc Tử không thể không gặp, sau đó Cự An đi ra mời vào.
Cự An muốn hỗ trợ nâng lễ vật, nhưng Cung Lâm Sách phất tay cự tuyệt, tự mình mang vào.
Cũng chỉ có hắn, thay đổi đệ tử bình thường, mang đồ vật thể tích lớn như thế tiến vào Tử Kim Động khẳng định phải tiếp nhận kiểm tra, càng không cần phải nói trực tiếp đưa đến Quy Miên Các. Đồ vật cũng chỉ có ở trong tay chưởng môn như hắn mới có thể một đường thông suốt, cũng không ai dám hỏi.
Đùng!
Để tượng gỗ xuống đất, thanh âm có chút nặng nề.
Đặt đồ vật ở trên sàn nhà sạch sẽ, Cung Lâm Sách không nhanh không chậm đi tới trước mặt Chung Cốc Tử.
Đối mặt vị này, không tiện ở trên cao nhìn xuống, Cung Lâm Sách ngồi quỳ chắp tay hành lễ.
“Đệ tử bái kiến sư bá.
“Chưởng môn không cần đa lễ.
Chung Cốc Tử khách khí nói một câu, ánh mắt lại dán vào tượng gỗ, lặp đi lặp lại đánh giá, nhìn ra ngụ ý cát tường, nhưng không nhìn ra điểm đặc biệt gì, vị này tự mình chạy tới chỉ vì đưa cái này? Khó tránh khỏi có chút tục khí, bởi vậy có chút không rõ, không khỏi hỏi:
“Chưởng môn bỗng nhiên dụng tâm như vậy, không biết là ý gì?
Cung Lâm Sách không vội hồi đáp, quay đầu lại nhìn về phía Cự An đứng ở một bên.

Chương 1741: Thừa nhận rồi!

Chương 1741: Thừa nhận rồi!
“Cự An, ta có việc mật đàm với Chung lão, ngươi đi ra bên ngoài nhìn, không cho phép bất kỳ người nào tới gần, không cho phép bất kỳ người nào dòm ngó.
Cự An liếc nhìn Chung Cốc Tử, không đạt được bất kỳ đáp lại, chỉ có thể khom người nói:
“Vâng!
Nhưng lúc đi tới cửa, bỗng nghe Cung Lâm Sách nói.
“Đóng cửa lại.
Cự An dừng bước xoay người nhìn xem, thấy Chung Cốc Tử vẫn không có biểu thị, đành phải khom người lĩnh mệnh.
“Vâng!
Lùi về sau hai bước, xoay người ra cửa, tiện thể đóng kín đại môn.
Không cho phép bất kỳ người nào nghe lén, Cự An tự giác đi ra mái hiên, xuống bậc thang đến đất trống bên ngoài, đứng xa một chút.
Trong phòng, vừa đóng cửa, ánh sáng giảm đi không ít, trên trần nhà phóng xuống một cột sáng, vừa vặn chiếu vào vị trí của Cung Lâm Sách, mà Chung Cốc Tử thì như ẩn thân ở trong bóng tối, làm người nhìn có chút không rõ ràng.
Cung Lâm Sách không nhúc nhích, tĩnh lặng nhìn Chung Cốc Tử thân ở trong bóng tối, sắc mặt rốt cục toát ra một chút phức tạp, tâm tình cũng rất phức tạp, thám tử Phiêu Miểu Các? Vị Thái Thượng trưởng lão này đức cao vọng trọng, được toàn bộ Tử Kim Động kính trọng vậy mà là thám tử của Phiêu Miểu Các?
Nếu thật như vậy, vị này ở trong bóng tối khống chế bao nhiêu lần quyết định trọng đại của Tử Kim Động, để Tử Kim Động tổn thất bao nhiêu?

Hắn cảm thấy Ngưu Hữu Đạo không có khả năng nói loạn, mười có tám chín phần là thật, nhưng hắn hy vọng tin tức của Ngưu Hữu Đạo sai lầm.
Trong bóng tối nhìn nơi sáng sủa, tự nhiên là thấy rõ rõ ràng ràng, thần sắc trên mặt Cung Lâm Sách biến hóa cũng thu hết đáy mắt.
Hai người đối diện một lúc, Chung Cốc Tử lên tiếng.
“Chưởng môn không phải đến tặng lễ, có việc không ngại nói thẳng.
Cung Lâm Sách không có nói cái gì, cúi người thi lễ một cái, sau đó đứng dậy, đi tới trước tượng gỗ, nhấc tay vỗ vỗ nói:
“Được rồi, đi ra đi.
Trong tượng gỗ truyền đến một tiếng vang lạ, hai mắt Chung Cốc Tử nhìn chăm chú, mắt híp híp.
Thanh âm vừa ra, hai tay Cung Lâm Sách nâng tượng gỗ lên, dưới đáy bóc ra, biểu hiện trong tượng gỗ trống không.
Theo vỏ ngoài của tượng gỗ rời khỏi, người ở bên trong cũng xuất hiện, ngồi xếp bằng, tự nhiên là Ngưu Hữu Đạo.
Cung Lâm Sách để vỏ ngoài qua một bên, Ngưu Hữu Đạo cũng đứng lên, sau đó cùng Cung Lâm Sách song song đi tới trước mặt Chung Cốc Tử.
Chung Cốc Tử không có sợ hãi, tĩnh lặng nhìn một người khác đến, chỉ kinh ngạc vì cái gì phải cần Cung Lâm Sách nghĩ biện pháp như vậy đưa vào.
Nhưng có một điểm hắn là nhìn ra, đến người ngụy trang, không phải chân dung.
Ngưu Hữu Đạo nhấc tay, kéo mặt nạ trên mặt, lộ ra chân dung, quỳ xuống bái kiến.
“Đệ tử vô lễ, nhưng vì tình thế bức bách, mong sư tôn thứ tội.
Sở dĩ còn muốn ngụy trang, là vì phòng ngừa vạn nhất, vạn nhất trên đường vận chuyển tượng gỗ xảy ra ngoài ý muốn, hắn bại lộ chí ít có thể tránh khỏi bị người nhìn thấy chân dung, còn có thể tiếp tục ẩn giấu.
“Ngươi...
Khuôn mặt Chung Cốc Tử luôn sóng lớn không sợ hãi phát ra động tĩnh khá lớn, có thể nói cực kỳ kinh ngạc.
“Ngươi không phải gặp nạn sao? Thật là ngươi?
Ngưu Hữu Đạo trả lời:

“Là đệ tử, chưởng môn có thể làm chứng.
Cung Lâm Sách nói:
“Chung sư bá, không sai, đích xác là Ngưu sư đệ.
Chung Cốc Tử biểu thị hoài nghi.
“Vì sao như vậy? Lẽ nào bên Thánh cảnh báo cho tình huống sai lầm? Nếu như vậy, đã trở về, vì sao phải lén lén lút lút tới gặp.
Cung Lâm Sách:
“Bên Thánh cảnh truyền báo không có vấn đề gì, tin qua đời chính là sư đệ bố cục, sư đệ giả chết thoát thân, bên Thánh cảnh cũng không biết sư đệ giả chết. Tình huống bây giờ, sư đệ không có biện pháp ngang nhiên lộ diện, chỉ có thể lặng lẽ tới gặp.
Chung Cốc Tử im lặng một hồi, bỗng than thở:
“Giả chết thoát thân, có biết hậu quả một khi bại lộ không? Lão đầu tử sắp xuống mồ như ta không có gì đáng sợ, ngược lại là Tử Kim Động nên làm sao lo liệu? Ài! Một đời người có trách nhiệm của một đời người, Tử Kim Động bây giờ đã giao đến trên tay các ngươi, các ngươi làm như vậy tất nhiên có nguyên nhân của mình, thế hệ trước không hẳn có thể làm càng tốt hơn các ngươi, lão đầu tử sắp xuống mồ như ta không muốn hỏi cái gì. Sự tình này, không tất yếu để ta biết, Ngưu Hữu Đạo, ngươi không nên tới gặp ta, không có bất kỳ ý nghĩa. Đi đi, ta chưa từng thấy ngươi, cái gì cũng không biết, dù sao ta đã sắp chết rồi.
Cung Lâm Sách nghiêng đầu nhìn Ngưu Hữu Đạo, hắn cũng không tán thành Ngưu Hữu Đạo chạy tới, nhưng gia hỏa này không đến không chịu.
Ngưu Hữu Đạo:
“Sư tôn khổ tâm, đệ tử biết, nhưng đệ tử có một chuyện không rõ, lần này đến chính là mong sư tôn giải thích nghi hoặc.
Chung Cốc Tử:
“Sự tình gì đáng giá ngươi mạo hiểm lớn như thế chạy tới gặp ta?
Ngưu Hữu Đạo lặng im một lúc, cuối cùng từ từ nói:
“Đệ tử ở trong Thánh cảnh dò hỏi tình huống của Phiêu Miểu Các, trong lúc vô ý nhìn thấy cơ mật của Phiêu Miểu Các, hồ sơ này liên quan đến danh sách thám tử xếp vào Tử Kim Động...
Lời dừng ở đây, quan sát phản ứng của đối phương.

Thần sắc của Chung Cốc Tử rõ ràng chấn động, bất quá rất nhanh lại khôi phục yên tĩnh.
“Lần này ngươi đến là muốn diệt trừ phản đồ trong Tử Kim Động sao? Không tiếc mạo hiểm bại lộ cũng phải quét sạch nội hoạn trong Tử Kim Động, nếu thật như thế, như vậy là lão hủ có mắt không tròng, không nghĩ tới ngươi trung thành với Tử Kim Động như vậy.
Ý tứ rất đơn giản, trước đó hắn không cho rằng Tử Kim Động có thể lưu được Ngưu Hữu Đạo, cũng không cho rằng Ngưu Hữu Đạo là thành tâm gia nhập Tử Kim Động, song phương đều vì lợi ích, khó có thể tưởng tượng Ngưu Hữu Đạo lại trung tâm với Tử Kim Động như thế.
Ngưu Hữu Đạo:
“Cũng chính là nói, sư tôn thừa nhận mình là người của Phiêu Miểu Các xếp vào Tử Kim Động?
Chung Cốc Tử cũng bằng phẳng, không có chút do dự nào, thở dài nói:
“Vốn tưởng bí mật này sẽ theo ta xuống mồ, chết rồi không lộ liền đi qua, không nghĩ tới đèn trời sáng tỏ, chung quy khó thoát.
Thừa nhận rồi!
Sắc mặt của Cung Lâm Sách căng thẳng, cực kỳ khó coi, vậy mà là thật, đến mức độ này, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải, đối mặt tình huống của Chung Cốc Tử, là quở trách hay đánh giết?
Ba người có suy nghĩ riêng, trong điện an tĩnh một trận, Cung Lâm Sách trầm giọng nói:
“Bên người ngài không có một con Kim Sí đưa tin, làm sao liên hệ Phiêu Miểu Các? Bình thường có thể tiếp xúc ngài cũng chỉ có Cự An, chẳng lẽ Cự An cũng là người của Phiêu Miểu Các?
Chung Cốc Tử thở dài.
“Chính bởi vì không muốn để đám người Cự An cuốn vào trong đó, không muốn bọn hắn lại bị Phiêu Miểu Các lợi dụng, cho nên ta mới trốn ở trong này chờ chết, để mình mất đi giá trị lợi dụng.
Cung Lâm Sách:
“Ta không rõ ràng ý tứ của lời này.
Xưng hô đã từ "đệ tử" biến thành "ta", đường đường chưởng môn Tử Kim Động đối mặt phản đồ Tử Kim Động đã khó giữ được cung kính.
Chung Cốc Tử:

“Ta và sư phó ngươi là cùng bối phận, ta là đại sư huynh, sư phó ngươi là sư đệ của ta, năm đó vô luận tư lịch hay năng lực, kỳ thực vị trí chưởng môn là của ta, còn chưa tới phiên sư phó ngươi đến tiếp chưởng Tử Kim Động, sư tôn cũng có ý đồ truyền ngôi cho ta, nhưng ta lại ra chút sự tình.

Cung Lâm Sách:

“Sự tình này ta có biết một chút, ngài say rượu làm bậy, cưỡng gian một nữ đệ tử trong môn. Đây là chuyện xấu trong nhà, không thể truyền ra ngoài, sư tổ đè xuống sự tình này, nhưng đối mặt cao tầng tông môn tạo áp lực, ra loại sự tình kia sư tổ cũng không có biện pháp coi như sự tình gì cũng không phát sinh, cuối cùng làm ngài bỏ mất chức vị chưởng môn... Lẽ nào bởi vì cái này, ngài lòng mang oán hận, cuối cùng gia nhập Phiêu Miểu Các?

Đối với chuyện này, Ngưu Hữu Đạo có cái nhìn khác, đương nhiên cũng bởi vì hắn biết càng nhiều. Hắn nhớ Sa Như Lai nói qua, Chung Cốc Tử gia nhập Tử Kim Động không bao lâu liền thành người Phiêu Miểu Các, thời gian hắn là sớm hơn lúc Chung Cốc Tử cạnh tranh chức chưởng môn rất nhiều.

Chương 1742: Trộm ở Thánh cảnh (1)

Chương 1742: Trộm ở Thánh cảnh (1)
Từ trình độ nào đó mà nói, thật muốn đến lúc Chung Cốc Tử có tư cách cạnh tranh chức chưởng môn, đã không thiếu cái gì, quyền cao chức trọng, đã không phải Phiêu Miểu Các có thể dễ dàng xúi giục.
Quả nhiên, Chung Cốc Tử thở dài nói:
“Sai rồi. Lúc bị Phiêu Miểu Các thu mua, đã là sự tình gần 130 năm trước, khi đó ta vừa gia nhập Tử Kim Động không mấy năm, tuổi vừa mới qua hai mươi, khi đó sư gia ngươi còn không phải chưởng môn.
Cung Lâm Sách không rõ.
“Vậy ngài đề cập sự tình kia làm gì?
Chung Cốc Tử thở dài.
“Người nha, thời điểm không có thì rất muốn được, lúc đạt được lại phát hiện không hẳn là bản thân muốn. Tựa như một người nghèo, thời điểm nghèo, là lúc dễ dàng đi nhầm đường nhất, chỉ cần có thể phát tài, chỉ cần có người trả thù lao, có lẽ cái gì cũng dám làm, có lẽ cái gì cũng dám đáp ứng. Nhưng khi có tiền, đến độ cao nhất định, lại quay đầu nhìn xem việc xấu một đường đi tới, phát hiện rất khó coi, lúc hối hận không ngớt, muốn quên đi cũng đã muộn.
“Quay đầu lại, chờ đứng ở độ cao nhất định, mới phát hiện bản thân sai rồi. Mới phát hiện, Phiêu Miểu Các có thể tìm tới ta không phải không có nguyên nhân, bọn hắn chân chính vừa ý hắn là tiềm lực của sư gia ngươi, nhưng sư gia ngươi không dễ xúi giục, liền sớm bố cục ở trên người ta. Coi như ta không gia nhập Phiêu Miểu Các, coi như không có Phiêu Miểu Các ở trong bóng tối nâng đỡ, sau khi sư gia ngươi leo lên chức chưởng môn, ta ở trong tông môn tương lai cũng kém không đi nơi nào, nhưng khi đó quá trẻ, nôn nóng, chỉ vì cái trước mắt, nhìn không

lâu dài, không chịu được thất lạc và tịch mịnh. Có lẽ chính là khi đó bực tức quá nhiều, mới bị Phiêu Miểu Các nhìn chằm chằm...
Cũng chính là khi đó, hắn gia nhập Phiêu Miểu Các, trở thành mật thám của Phiêu Miểu Các xếp vào Tử Kim Động, bắt đầu giúp Phiêu Miểu Các cung cấp các loại tình báo, mà Phiêu Miểu Các cũng sẽ vì để hắn thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ môn phái bàn giao, ở trong bóng tối cho một chút trợ giúp.
Chờ sư phó thượng vị, bởi vì hắn là đệ tử tâm phúc của chưởng môn, đã có thể chạm đến cơ mật chân chính của Tử Kim Động, mà này cũng là Phiêu Miểu Các muốn, hắn bắt đầu sợ. Mà thời điểm này nhất cử nhất động của sư phó đại biểu đều là toàn bộ Tử Kim Động, bản thân mật báo rất có khả năng mang đến tai ương ngập đầu cho Tử Kim Động.
Càng trọng yếu là, dần dần lĩnh ngộ dụng tâm lương khổ của sư phó, kỳ thực sư phó đối đãi hắn không tệ, thậm chí có ý truyền vị trí chưởng môn cho hắn, hắn thật hối hận rồi. Khi toàn bộ đệ tử môn phái dần dần vì hắn vào sinh ra tử, nâng đỡ tài nguyên bắt đầu nghiêng cho hắn, hắn hổ thẹn, hối hận.
Đến mức độ này, hắn rõ ràng biết một khi mình thành chưởng môn đối với Tử Kim Động sẽ là hậu quả gì, Phiêu Miểu Các sẽ không quan tâm đệ tử Tử Kim Động chết sống, còn không biết sẽ lợi dụng Tử Kim Động làm ra sự tình gì, này cũng là sự tình sớm muộn và tất nhiên!
Lúc tuổi còn trẻ có chút lo được lo mất, vào lúc này hắn nhìn ra, là vô tri và buồn cười cỡ nào!
Thế là hắn làm ra quyết định trọng đại, mượn rượu làm bậy, cưỡng gian nữ đệ tử đồng môn, tự mình ném đi chức chưởng môn.
Sự tình này làm Phiêu Miểu Các cực kỳ tức giận, nhưng sai đã sai, cộng thêm còn giá trị lợi dụng, Phiêu Miểu Các cũng không làm gì được hắn. Không thể trở thành chưởng môn, thì thành trưởng lão Tử Kim Động, giá trị lợi dụng cũng đề thăng, bên Phiêu Miểu Các gia tăng cường độ lợi dụng. Trải qua một loạt sự tình, hắn mơ hồ nhận ra có chút sự tình không biết là Phiêu Miểu Các quyết định, hay là một ít người trong Phiêu Miểu Các quyết định, lợi dụng lực ảnh hưởng của hắn làm một số sự tình không thể cho ai biết.

Ở dưới tình huống không xong không dứt, hắn ý thức được sớm muộn gì cũng sẽ có chuyện, còn có khả năng liên lụy tới toàn bộ Tử Kim Động.
Thế là hắn lại làm ra quyết định trọng đại, đối mặt Phiêu Miểu Các bức bách, ở trong một lần hành động hung hiểm của môn phái, hắn chủ động xin đi đánh giặc, không vận dụng người khác, chỉ vận dụng lực lượng của mình, kết quả tổn thất thảm trọng, cơ hồ làm thế lực của hắn ở Tử Kim Động toàn quân bị diệt.
Mà chính hắn cũng thiếu chút nữa mất mạng, người bị thương nặng quay về, tu dưỡng rất lâu mới khôi phục.
Trải qua chiến dịch này, thế lực của hắn ở trong môn phái cơ hồ mất sạch, mất đi quyền lên tiếng trong tông môn, cũng ý nghĩa hắn mất đi giá trị lợi dụng mà Phiêu Miểu Các muốn.
Cũng bởi vì lần kia gần như toàn quân bị diệt, càng ngày càng để hắn nản lòng thoái chí. Hắn biết rõ, vì thoát khỏi Phiêu Miểu Các kiềm chế, lần kia hắn hy sinh bao nhiêu đệ tử, hắn vốn định nhân cơ hội chết luôn, nhưng lại bị đồ đệ của mình liều mạng cứu đi.
Mà sau đó các thế lực trong môn phái cạnh tranh, dựa vào lần thất bại kia, hắn ở trong cạnh tranh nhân cơ hội nhiều lần rơi xuống hạ phong, khó phát triển lên thế lực của mình, Phiêu Miểu Các rốt cục không cách nào bức bách hắn được nữa.
Bởi vì hắn biết rõ, một khi kinh doanh lại thế lực của mình, có sư phó của hắn chống đỡ, đệ tử của hắn sẽ rất dễ dàng bị Phiêu Miểu Các khống chế, hắn không hy vọng đệ tử phía dưới lại giẫm lên vết xe đổ.
Cứ như vậy, mãi đến khi hắn tiến vào Quy Miên Các, Kim Sí liên hệ Phiêu Miểu Các chết già, Phiêu Miểu Các không còn đưa tới Kim Sí dùng để liên lạc, hắn đã rất nhiều năm không hề liên lạc với Phiêu Miểu Các, cũng không phải Cung Lâm Sách như suy đoán, là lợi dụng Cự An truyền tin tức.
Một đoạn nhân sinh được khái quát giảng giải, trăm năm tang thương, trăm năm kinh tâm động phách, trăm năm tranh đấu, đều thu lại ẩn giấu ở trong Quy Miên Các, làm rùa rụt cổ không tiếng động, Ngưu Hữu Đạo nghe mà thổn thức không ngớt.
Ngưu Hữu Đạo cuối cùng đã rõ ràng vì sao túc lão của Tử Kim Động chỉ có vị này không có thế lực của mình, nguyên lai là như vậy.

Cung Lâm Sách cũng trầm mặc, nguyên lai không phải vị này không có năng lực leo lên chức chưởng môn, mà là chủ động từ bỏ, bằng không không tới phiên sư phó hắn leo lên chức chưởng môn, vận mệnh của hắn cũng phải sửa lại.
Nói cách khác, nếu như không phải Chung Cốc Tử chủ động từ bỏ chức chưởng môn, bây giờ chức chưởng môn sợ là không tới phiên Cung Lâm Sách hắn.
Hắn tin tưởng Chung Cốc Tử nói, bởi vì lần kia thế lực của Chung Cốc Tử gần như toàn quân bị diệt, là vì tông môn mà hy sinh.
Thời điểm mọi người đều muốn bảo tồn thực lực của mình, là Chung Cốc Tử không tiếc đại giá dũng cảm đứng ra, suất lĩnh đệ tử dưới trướng vượt khó tiến lên, Chung Cốc Tử ở Tử Kim Động đức cao vọng trọng chính là bởi vì lần kia hy sinh to lớn đổi lấy.
Ai dám bởi vì Chung Cốc Tử không có thế lực mà ức hiếp?
Lần kia Chung Cốc Tử vì Tử Kim Động hy sinh to lớn, là lập xuống đại công, Chung Cốc Tử có cơ hội lần nữa xây dựng lên thế lực của mình.
Cho nên không phải Chung Cốc Tử không có năng lực nổi lên, mà là nhân cơ hội vô năng, nhân cơ hội thoát khỏi Phiêu Miểu Các uy hiếp.
Chung Cốc Tử liệt kê từng chuyện cũ dứt lời, Ngưu Hữu Đạo thở dài một tiếng:
“Lỡ một bước chân thành thiên cổ hận, lại quay đầu đã là trăm năm!
Chung Cốc Tử:
“Chuyện đã xảy ra đại khái là như thế, chưởng môn muốn chấp hành môn quy, ta sẽ không phản kháng, cam tâm nhận phạt. Bất quá tông môn muốn giết ta cũng không thích hợp, dễ dàng rước lấy Phiêu Miểu Các hoài nghi, để cho ta tự sát, miễn gây phiền toái cho tông môn, ta ủ xuống rượu độc cuối cùng để ta tự mình mang đi. Cái khác chính là, đám người Cự An không có bất kỳ quan hệ gì tới Phiêu Miểu Các, sự tình này bọn hắn vô tội.
“Đến mức độ này, ta cũng không cần phải nói dối, càng không tất yếu vì Phiêu Miểu Các yểm hộ cái gì, ta một người sắp chết, Phiêu Miểu Các cũng không cho được ta cái gì.
“Ta có thể sống đến hiện tại, là các đệ tử phía dưới cầm mạng đổi lấy, ta chậm chạp không chết, là muốn chiếu cố đám đồ tôn một chút, cho

người chết đi một câu trả lời, cũng coi như tự mình an ủi. Sau khi ta chết, hy vọng chưởng môn không nên làm khó đám người Cự An, bọn hắn không tranh quyền đoạt lợi, cũng không làm sai cái gì, cho bọn hắn một con đường sống.

Chương 1743: Trộm ở Thánh cảnh (2)

Chương 1743: Trộm ở Thánh cảnh (2)
Cung Lâm Sách trầm mặc, vì bảo hộ Tử Kim Động, không tiếc để bản thân trả giá to lớn, loại phản đồ này, để chưởng môn như hắn làm sao xử lý?
Do dự mãi, Cung Lâm Sách nghiêng đầu nhìn Ngưu Hữu Đạo.
“Không biết ý kiến của Ngưu trưởng lão thế nào?
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói:
“Đừng, nào còn có Ngưu trưởng lão gì, bây giờ ta không thể công khai lộ diện, đối với Tử Kim Động mà nói, Ngưu trưởng lão đã chết. Kỳ thực trong lòng ngươi ta đều rõ ràng, ta gia nhập Tử Kim Động là vì lợi ích song phương, gia nhập Tử Kim Động là giả, nhưng sự tình bái sư là không có biện pháp phủ nhận, ngươi hỏi ý kiến của ta, ta đứng ở bên nào còn phải nói sao?
Cung Lâm Sách hừ lạnh một tiếng, phát hiện gia hỏa này thật không phải vật gì tốt, bản thân là người tốt hay người xấu đều bị hắn nói trắng đen lẫn lộn.
Chung Cốc Tử vừa nghe lời này lại có chút ngoài ý muốn, nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Vậy ngươi cố ý chạy tới đâm xuyên ta là có dụng ý gì?
Ngưu Hữu Đạo còn chưa mở miệng, Cung Lâm Sách đã xen vào nói:
“Hắn nói thầy trò một hồi, muốn cho ngài một cơ hội, ta cũng muốn biết hắn có ý gì.
Chung Cốc Tử không rõ.
“Cho ta một cơ hội?
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta chỉ muốn biết sư tôn là đứng bên nào, biết rõ, đệ tử cũng dễ làm ra lựa chọn.

Đưa tay lấy ra một tảng đá, thi pháp đưa tới.
Tảng đá chậm rãi trôi về phía Chung Cốc Tử.
Vừa thấy vật này, con ngươi của Cung Lâm Sách co rụt lại, quay đầu nhìn Ngưu Hữu Đạo, cuối cùng đã rõ cho một cơ hội là có ý gì!
Nhìn tảng đá ngừng ở trước ngực, Chung Cốc Tử không nhìn ra có gì đặc biệt, nghi ngờ nói:
“Tảng đá? Chẳng lẽ muốn lão phu dùng đá đập chết mình sao?
“Không nhìn ra ngài còn biết nói đùa.
Ngưu Hữu Đạo khà khà một tiếng, bàn tay đột nhiên biến thành trảo sờ một cái.
Vỏ tảng đá vỡ vụn, một đồ vật giống như trái tim, hồng quang nhúc nhích, toả ra mùi thơm nhàn nhạt.
“Này là?
Chung Cốc Tử nghi hoặc, hắn cũng không biết hàng.
Thần sắc của Cung Lâm Sách co giật, hắn là người biết hàng, chính bởi vì biết hàng mới biết giá trị của vật này, suýt chút nữa có xung động đi cướp.
Nhưng này chỉ là ý nghĩ thoáng qua, không nói có thể cướp được hay không, then chốt là không thể cướp, một khi động thủ, bị người bên ngoài phát hiện, hắn đạt được cái kia đoán chừng cũng khó có thể nuốt xuống, chỉ dựa vào để người phát hiện Ngưu Hữu Đạo còn sống, hắn liền không chịu nổi.
Chân chính làm tâm tình hắn có chút thất thường là, đồ vật quý giá như vậy, gia hỏa này lại như củ cải trắng, không ngừng cầm ra đưa người, có tiện như thế sao? Thật hào phóng không tưởng nổi.
Bất quá hắn xem như xác nhận, rất có khả năng như gia hỏa này nói, trái trên cây đều bị gia hỏa này hái sạch.
Ngưu Hữu Đạo nhẹ giọng nói:
“Hái trong Thánh cảnh, Vô Lượng Quả, hiếu kính sư phó!
“Cái gì?
Chung Cốc Tử giật nảy cả mình, bình tĩnh nhiều năm như thế, rốt cục không cách nào bình tĩnh được, hắn vẫn ngồi như tượng đá, trừ nói chuyện cơ hồ chính là động con ngươi, rốt cục động thủ, nắm đồ vật vào tay kiểm tra, nhìn thấy cuống quả, xác nhận là quả cây.

Lăn qua lộn lại nhìn xem, ngẩng đầu hỏi:
“Ngươi từ đâu có được?
Cung Lâm Sách nói tiếp:
“Hắn nói ở trong Thánh cảnh, còn có thể làm sao lấy được, tự nhiên là trộm.
“Trộm... trộm...
Chung Cốc Tử nói năng có chút lộn xộn.
“Này... đồ vật trọng yếu như vậy, sao có thể dễ dàng trộm được?
Cung Lâm Sách:
“Tử Kim Động ta kéo hắn vào tông môn, là tự tìm phiền phức, Cửu Thánh kéo hắn vào Thánh cảnh, cũng là tự nâng tảng đá nện vào chân mình, có cái gì không thể. Sư bá thu được một đồ đệ tốt, không đi làm đạo tặc thật là quá đáng tiếc. Ngưu sư đệ, ta đột nhiên nghĩ tới một chuyện, năm đó đồn đại ngươi trộm Xích Dương Chu Quả của Đại Tuyết Sơn, sự tình kia sẽ không phải thật là ngươi làm chứ?
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu hỏi.
“Cung Đại chưởng môn, ngươi như vậy là khen ta, hay mắng ta? Chỗ tốt không ít phần của ngươi chứ? Tử Kim Động chiếm hết tiện nghi của ta, cũng không chịu thiệt nha?
Cung Lâm Sách chán nản.
Sắc mặt Chung Cốc Tử ngưng trọng nói:
“Thánh cảnh mất đồ vật trọng yếu như vậy, Cửu Thánh sao có thể dễ dàng bỏ qua?
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói:
“Sư tôn lo xa rồi. Lại nói, Cửu Thánh bỏ qua hay không bỏ qua đối với ngài mà nói có quan hệ gì, ngài một người sắp chết, còn sợ những cái kia sao? Sống lây mấy năm luôn tốt hơn chết sớm chứ? Đồ vật này cho ngài là thích hợp, chưởng môn dùng vật này còn phải trốn trốn tránh tránh bế quan, ngài không cần, dù sao vẫn trốn ở trong Quy Miên Các, ai cũng sẽ không hoài nghi.
Quay đầu lại nhìn Cung Lâm Sách nói:
“Chưởng môn, theo môn quy, phản đồ như sư phó ta không tiện lưu lại Tử Kim Động, thọ hạn của hắn đã đến, ngươi coi như hắn đã đi về cõi tiên. Đương nhiên, trước để hắn ở trong Quy Miên Các đột phá đến

Nguyên Anh cảnh lại nói, còn tài nguyên đột phá, ngươi ở trong bóng tối nghĩ biện pháp là được, ngươi tay cầm tất cả tài nguyên của Tử Kim Động, cái này hắn không làm khó được ngươi, chỉ cần không chọc người chú ý là được. Quay đầu lại ta sẽ dẫn sư tôn rời đi.
Cung Lâm Sách nhíu mày nói:
“Người của Tử Kim Động ta, thành cao thủ Nguyên Anh cảnh, để ngươi mang đi? Ngươi nghĩ thật hay.
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc nói:
“Ta không mang đi thì làm sao lo liệu? Thọ hạn của sư phó sắp tới, tiếp tục ở lại Tử Kim Động được sao? Ngươi không sợ?
“...”
Cung Lâm Sách ngưng nghẹn, này ngược lại là vấn đề rất lớn, nhưng vẫn chưa dễ dàng nhả ra.
“Tử Kim Động ta sẽ bí mật thu xếp.
Ngưu Hữu Đạo:
“Làm sao thu xếp? Ngươi cho rằng Phiêu Miểu Các ở Tử Kim Động chỉ xếp vào một nhãn tuyến? Chưởng môn, Phiêu Miểu Các xếp nhân viên vào Tử Kim Động không chỉ một hai người, là ai, thường thường sẽ ra ngoài dự liệu của ngươi, ngươi xác nhận nhân viên ngươi phái ra thu xếp không có nhãn tuyến của Phiêu Miểu Các? Này không phải là sự tình có thể để Phiêu Miểu Các mở một con mắt nhắm một con mắt, ngươi thật không sợ rước lấy tai ương ngập đầu cho Tử Kim Động?
Cung Lâm Sách không nhịn được liếc nhìn Chung Cốc Tử, ngay cả vị này cũng là thám tử của Phiêu Miểu Các, người khác hắn thật không dám bảo đảm, trong lúc nhất thời nói không ra lời.
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục nói:
“Giao cho ta an bài thì không giống, ta ở bên Thánh cảnh đã tra hết nội tình của mình, ai là người của Phiêu Miểu Các, ai không phải người của Phiêu Miểu Các, ta rõ rõ ràng ràng, có thể tránh nguy hiểm.
“Đợi sư tôn đột phá, Tử Kim Động an bài tang lễ, đúng lúc an táng là được, còn lại ta sẽ xử lý. Thái Thượng trưởng lão của Tử Kim Động đã đến thọ hạn, nhắm mắt xuôi tay, ai cũng sẽ không hoài nghi. Mà ta, cũng đã chết rồi. Ta và sư tôn ở chung, ai cũng sẽ không hoài nghi. Hai người chết ở cùng nhau, ai có thể nghĩ tới, phải không?

Cung Lâm Sách nhíu mày nói:
“Giả chết?
Ngưu Hữu Đạo:
“Không giả chết chẳng lẽ còn muốn chết thật sao?
Cung Lâm Sách căn bản không phải ý tứ này, cười lạnh nói:
“Đồ đệ giả chết thoát thân, bây giờ sư phó cũng giả chết thoát thân, thầy trò các ngươi không hổ là nhất mạch kế thừa, quả nhiên là có duyên phận thầy trò.
“Ây...
Ngưu Hữu Đạo sững sờ, bị nói như thế, thật có chút xấu hổ nha.
Khóe miệng của Chung Cốc Tử cũng không nhịn được co giật.
“Ài, chưởng môn, không cần nói gở, ta làm như vậy cũng là vì tốt cho mọi người. Sư tôn dụng tâm lương khổ ngươi cũng nghe được, Tử Kim Động có việc, sư tôn còn có thể bỏ mặc không quan tâm sao? Bây giờ chúng ta đều là người ở trên một cái thuyền, sư tôn quy Tử Kim Động an bài, hay đi theo ta đều giống nhau, không có gì khác biệt.
Khác biệt lớn lắm đấy! Cung Lâm Sách cười lạnh, hắn đã nhìn thấu mưu đồ của Ngưu Hữu Đạo, đây rõ ràng là muốn ở kiếm một tay chân Nguyên Anh cảnh, còn là sư phụ của mình, vấn đề an toàn còn cần lo lắng sao.
Đạo lý đã quá rõ, sau khi Chung Cốc Tử giả chết đột phá nào dám chạy loạn khắp nơi, một khi thoát ly Tử Kim Động khống chế theo Ngưu Hữu Đạo, tất nhiên sẽ ở bên người Ngưu Hữu Đạo.

Chương 1744: Công báo tư thù

Chương 1744: Công báo tư thù
Thực lực của Chung Cốc Tử mạnh đến đâu, cũng không dám tùy ý liên hệ người khác, bên người không có thế lực của mình, trình độ hiểu rõ tình huống bên ngoài như thế nào còn không phải Ngưu Hữu Đạo định đoạt, muốn để Chung Cốc Tử biết cái gì, không muốn để cho Chung Cốc Tử biết cái gì, đều là ý chí của Ngưu Hữu Đạo.
Bất quá hắn không có chọc thủng, bởi vì Ngưu Hữu Đạo nói cũng có đạo lý, có chút sự tình Phiêu Miểu Các có thể mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng có sự tình là không thể bỏ mặc, Phiêu Miểu Các thẩm thấu vào Tử Kim Động sâu bao nhiêu căn bản không rõ ràng, Chung Cốc Tử tiếp tục lưu lại Tử Kim Động xác thực sẽ mang đến phiền toái rất lớn.
Then chốt là hắn cũng đạt được một trái Vô Lượng Quả, tuyệt đối không hy vọng mạo hiểm lớn như thế.
Chung Cốc Tử lấy được Vô Lượng Quả, mới đầu còn rất kích động, nhưng nghe hai người cằn nhằn, bị kéo trở về hiện thực, càng nghe càng không đúng.
Hắn còn ở chỗ này, hai gia hỏa kia liền bắt đầu ngươi một câu ta một câu an bài hậu sự cho hắn, có vẻ như một chút cũng không muốn trưng cầu ý kiến của hắn, hoàn toàn không nhìn hắn, không khỏi lên tiếng nói:
“Lão phu còn chưa đáp ứng đâu, hơn nữa trái cây này đến tột cùng có hữu hiệu hay không còn không biết, các ngươi liền an bài, coi ta chết rồi sao?
Cung Lâm Sách biết có chút vô lễ, cúi đầu không nói. Ngưu Hữu Đạo thì lập tức thay đổi câu chuyện.
“Sư tôn, có cần an bài hậu sự hay không, đương nhiên phải chờ trái cây có hiệu quả hay không mới nói. Nhưng sau đó nếu như ngài tiếp tục lưu

lại Tử Kim Động thì quá nguy hiểm, ta nghĩ ngài cũng không muốn lưu lại liên lụy Tử Kim Động chứ.
“Trước khi Triệu bị diệt quốc, cao thủ Khí Vân Tông nhân màn đêm tập kích hoàng cung, tam đại túc lão biến mất không thấy hình bóng, bởi vậy gây nên Cửu Thánh hoài nghi. Tổng quản thái giám Gia Cát Trì bên người Hải Vô Cực, Cửu Thánh hoài nghi hắn đã đột phá Nguyên Anh cảnh, bây giờ đã lệnh người ở khắp thiên hạ bí mật lùng bắt, đây là vết xe đổ.
“Sư tôn ngài, ta, còn có chưởng môn, trước mắt bí mật toàn bộ Tử Kim Động chỉ có ba người chúng ta biết, cũng chỉ có ba người chúng ta mới có thể yên tâm. Ở ngoài Tử Kim Động, phóng tầm mắt nhìn lại, ngài cũng chỉ có ở bên đệ tử mới ổn thỏa nhất.
Chung Cốc Tử nhìn Cung Lâm Sách.
“Chưởng môn cũng đạt được Vô Lượng Quả?
Ngưu Hữu Đạo giúp Cung Lâm Sách trả lời.
“Tối hôm qua hắn cầm một cái, hiện tại hắn còn ở trên người.
Cung Lâm Sách liếc hắn một cái, dường như đang trách hắn nhiều lời.
Chung Cốc Tử lại hỏi:
“Không biết chưởng môn dự định xử trí ta thế nào?
Cung Lâm Sách trầm mặc.
“Sư bá, sự tình đã nói rõ ràng, hơn nữa đã đến mức độ này, truy cứu gì đó thật không có ý nghĩa, coi như ưu khuyết điểm bù đắp đi.
Chung Cốc Tử lại dán mắt vào Ngưu Hữu Đạo, nâng trái cây trong tay lên.
“Quả này, ai ăn, người đó liền triệt để đứng ở phía đối lập của Cửu Thánh, cũng chỉ có thể cùng ngươi thông đồng làm bậy đúng không?
“Sư tôn, lời không phải nói như vậy, này là một mảnh hiếu tâm của đệ tử. Lại nói...
Ngưu Hữu Đạo nhìn Cung Lâm Sách chép miệng.
“Hiện tại ngài không ăn cũng không được, nếu ngài không ăn, sợ rằng chưởng môn là cái thứ nhất sẽ không bỏ qua cho ngài...
Cung Lâm Sách không để ý tới Ngưu Hữu Đạo nói, nhìn chăm chú phản ứng của Chung Cốc Tử, hiện tại thật sợ Chung Cốc Tử không ăn.
Chung Cốc Tử nói:

“Lo xa rồi. Người sắp chết không được lựa chọn mới không sợ chết, nhìn thấy đồ vật này, ta đã có tâm cầu sinh, đồ vật tha thiết ước mơ như vậy, lại không công đưa đến tay, ta sao có thể lỡ mất cơ hội. Vật này dùng như thế nào?
Ngưu Hữu Đạo lập tức đứng dậy, cúi người khoa tay, chỉ cách dùng như thế nào.
Cung Lâm Sách cũng tới gần, trợn to hai mắt nhìn, dựng thẳng lỗ tai lên nghe, hắn cũng không biết dùng như thế nào, phải học.
Được bàn giao rõ ràng, Chung Cốc Tử gật đầu, phất tay trảo một cái, một cái hộp bay tới, mở hộp ra, để Vô Lượng Quả vào trong đó, hồng quang biến mất không thấy gì nữa.
Vô Lượng Quả cũng không phải nói dùng thì có thể dùng, chí ít cần hoàn cảnh an tĩnh và đầy đủ thời gian, không dung quấy rầy, không làm tốt tất cả chuẩn bị là không ai dám ăn.
Sự tình nơi đây xong xuôi, Cung Lâm Sách quay đầu lại nhìn tượng gỗ.
“Đồ vật kia làm sao lo liệu? Ngươi làm sao đi ra ngoài? Muốn đi đâu?
Ngưu Hữu Đạo:
“Dễ xử lý! Coi như sư tôn không thích, ta cũng đang muốn đi Mao Lư biệt viện một chuyến, ngươi bảo Hồng Nương qua, chuyển đồ vật qua Mao Lư biệt viện là được. Còn rời tông môn, không phải các ngươi hạn định bọn hắn trong ba ngày rời đi sao? Đến thời điểm đó ta trộn lẫn ở trong bọn hắn cùng rời đi, ngươi hơi phối hợp một chút là được.
“Đừng nhìn ta như thế, ta biết ngươi muốn nói cái gì. Tối hôm qua trước khi ngươi nhìn thấy ta, ta đã gặp đám người Hồng Nương, nàng đã biết ta còn sống. Ngươi yên tâm, hiện tại ta đi Mao Lư biệt viện sẽ không để người khác nhìn thấy, ta muốn gặp Hồng Nương, kế hoạch tiếp đến phải có ta tự mình bố trí.
Cung Lâm Sách:
“Ngươi phải cẩn thận, tốt nhất không nên xảy ra ngoài ý muốn.
Ngưu Hữu Đạo:
“Bên ta sẽ không có sự tình gì, ngược lại là bên ngươi, Thánh cảnh lệnh Tử Kim Động bổ sung nhân tuyển, ngươi cân nhắc tốt để ai mang đội đi chưa?
Nói đến cái này, Cung Lâm Sách cũng có chút đau đầu.

“Ngươi cũng chết ở bên trong, ai còn nguyện ý đi? Không ai muốn đi, đều tìm lý do từ chối, nhất thời khó có thể quyết đoán.
Ngưu Hữu Đạo:
“Có muốn ta cho ngươi một cái chủ ý hay không?
Gia hỏa này luôn có biện pháp hay, Cung Lâm Sách liếc hắn một cái nói.
“Nói nghe một chút.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta cảm thấy Nghiêm Lập đi Thánh cảnh thích hợp nhất.
Hành động của Nghiêm Lập đã làm cho hắn rất khó chịu, ngay cả hắn chết rồi cũng còn muốn đối phó người Mao Lư sơn trang, lại lưu hắn ở bên ngoài, sợ là có cơ hội còn sẽ tìm Mao Lư sơn trang phiền phức, để tìm về mặt mũi, nên trực tiếp đưa đối phương vào Thánh cảnh chịu tội đi.
Cung Lâm Sách nhíu mày.
“Hắn thích hợp? Hắn nơi nào thích hợp? Ta xem ngươi là muốn công báo tư thù a?
Ánh mắt Chung Cốc Tử quét qua, Nghiêm Lập nhiều lần đối phó Mao Lư biệt viện, hắn biết, cũng hoài nghi Ngưu Hữu Đạo công báo tư thù.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi cả nghĩ quá rồi, người ưa thích công báo tư thù là Nghiêm Lập hắn, đừng đánh đồng với ta.
Cung Lâm Sách:
“Chuyện đến nước này, ta cũng không tất yếu vòng vèo với ngươi, Nghiêm Lập là người của ta, ta không thể để hắn đi mạo hiểm, an bài ai đi ta tự có dự định, không cần ngươi quan tâm.
Ngưu Hữu Đạo kỳ quái.
“Vậy Thiên Đô Bí Cảnh nói như thế nào, không phải cũng mạo hiểm sao?
Cung Lâm Sách:
“Kia còn không phải bởi vì ngươi? Vì bảo đảm ngươi, vì ngươi ở trong Thiên Đô Bí Cảnh an toàn, ta lo lắng người khác tư tâm quấy phá, vì cầu ổn thỏa, chỉ có thể phái tâm phúc của mình tiến vào, hắn vì giúp ngươi mạo hiểm to lớn. Ta nói trước đó các ngươi còn ở chung rất tốt, cần gì phải vì chút sự tình cỏn con mà nháo đến như vậy?

Ngưu Hữu Đạo:
“Chưởng môn, sự tình này ngươi phải hiểu rõ, không phải ta đối phó hắn, mà là hắn sống mái với ta.
Cung Lâm Sách:
“Vì sao hắn trở mặt với ngươi, ngươi còn không rõ ràng lắm sao? Bắc Châu có người của hắn, nếu người phía dưới tìm không được lối thoát ai còn dám nương nhờ vào hắn? Ngươi giết đợt thứ nhất, hắn tạm tin ngươi không biết, cho là ngộ sát, không so đo với ngươi. Nhưng người đợt thứ hai đã bắt chuyện với ngươi, ngươi còn không buông tha, nói rõ là đánh mặt hắn, hắn có thể cao hứng sao? Ngươi bảo hắn làm sao ăn nói với cấp dưới, đổi ngươi đến thử xem?
Ngưu Hữu Đạo xua tay.
“Được rồi, lý niệm bất đồng, sự tình Bắc Châu đã qua, không đề cập tới. Chưởng môn, để Nghiêm Lập đi Thánh cảnh là có nguyên nhân, chính vì hắn là tâm phúc của ngươi, mới nên để hắn đi.
Cung Lâm Sách nhíu mày, cân nhắc đến vị này ở trong Thánh cảnh một thời gian, chẳng lẽ có ẩn tình gì? Không khỏi hồ nghi nói:
“Có ý gì?

Chương 1745: Góc nhìn đàn bà (1)

Chương 1745: Góc nhìn đàn bà (1)
Ngưu Hữu Đạo:
“Chúng ta đi đến một bước này, trong Thánh cảnh không thể bỏ đi không thèm để ý. Ngươi cũng biết, ta ở trong Thánh cảnh còn có liên hệ, vì hành sự thuận tiện, trong Thánh cảnh nhất định phải có người của chúng ta. Cho nên cần xếp người đáng tin vào, theo lý thuyết, ta muốn dùng người của mình mới càng yên tâm hơn, đáng tiếc người Mao Lư sơn trang của ta không thể đại biểu Tử Kim Động vào, bằng không ta sẽ không nhắc sự tình này.
Cung Lâm Sách trầm giọng nói:
“Ngươi muốn hắn tiến vào làm chuyện gì?
Chung Cốc Tử cũng dựng thẳng lỗ tai lên, rất quan tâm.
Ngưu Hữu Đạo:
“Hiện tại nào biết sẽ có sự tình gì, chỉ có thể nước đến chân mới bắt đầu dùng. Người không lo xa tất có phiền gần, chúng ta nhất định phải sớm bố cục. Chưởng môn, phái người tiến vào, một khi liên quan đến cơ mật bắt đầu dùng, người khác ngươi có thể yên tâm sao? Ngươi dám dùng sao?
Cung Lâm Sách rơi vào trầm mặc, một hồi lâu mới từ từ nói:
“Sự tình này không dễ xử lý, thật muốn để hắn tiến vào mà nói, hiện tại mục đích của chúng ta vẫn không thể để Nghiêm Lập biết, mà ai cũng biết Nghiêm Lập là người của ta, nếu ta ngay cả người của mình cũng không bảo đảm được, phía dưới sẽ nhìn thế nào?
“Chuyện nhỏ!
Ngưu Hữu Đạo xua tay.
“Ta có một kế dâng cho chưởng môn, bốc thăm là được! Công bằng công chính, Nghiêm Lập rút trúng cũng không thể nói gì được.

Cung Lâm Sách:
“Ngươi là nói gian lận ở trong quá trình bốc thăm?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Biện pháp này đối với người khác khả năng có chút vấn đề, người khác sẽ hoài nghi có phải động tay động chân hay không, dễ dàng lòi đuôi, nhưng đối với Nghiêm Lập thì lại khác. Nghiêm Lập là tâm phúc của ngươi, hắn làm sao cũng sẽ không hoài nghi ngươi gian lận nhằm vào hắn. Kết quả đi ra, Nghiêm Lập không thể làm gì, người khác cũng sẽ tán thưởng chưởng môn công chính nghiêm minh. Chưởng môn, đây chính là một biện pháp tốt nhất!
Cái gọi là người trong cuộc mơ hồ người bên ngoài rõ ràng, Chung Cốc Tử ít nhiều phát giác được chút mùi vị, mặc kệ Ngưu Hữu Đạo nói thật hay giả, Nghiêm Lập nhiều lần đối phó người Mao Lư biệt viện, Ngưu Hữu Đạo xuất hiện muốn đưa Nghiêm Lập đi Thánh cảnh là thật, thấy thế nào cũng giống như là Ngưu Hữu Đạo muốn thu thập Nghiêm Lập. Mà nhìn phản ứng của Cung Lâm Sách, lần này sợ là Nghiêm Lập chạy trời không khỏi nắng rồi!
Mặc kệ có nhìn ra cái gì hay không, Chung Cốc Tử cũng không hé răng, ngược lại không phải đứng ở bên Ngưu Hữu Đạo, mà là không tất yếu tỏ thái độ, mặc kệ Tử Kim Động làm như thế nào cũng phải phái ra một trưởng lão, Nghiêm Lập không đi thì cũng phải có người khác đi.
Cung Lâm Sách không cự tuyệt cũng không đáp ứng, này kỳ thực chính là một loại thái độ.
Sự tình Nghiêm Lập tạm không đề cập tới, chỉ nói sự tình sau khi Ngưu Hữu Đạo rời đi, Cung Lâm Sách và hắn thương lượng, xác lập phương thức liên hệ.
Sau đó Ngưu Hữu Đạo bái biệt Chung Cốc Tử, lại chui trở về trong tượng gỗ.
Cung Lâm Sách thì mở đại môn, gọi Cự An qua, lệnh hắn phái người đi Mao Lư biệt viện một chuyến, mời Quản Phương Nghi qua.
Chưởng môn có lệnh, người được phái ra tự nhiên là đi nhanh về nhanh, Quản Phương Nghi cũng theo đến rồi.
Quản Phương Nghi không biết tìm mình làm gì, nàng là lần thứ nhất bước vào Quy Miên Các, vừa thấy Cung Lâm Sách liền chào hỏi, không

nhịn được trào phúng.
“Trước nhiều lần cầu kiến Cung chưởng môn mà không được, bây giờ Cung chưởng môn rốt cục trở về.
Biết Đạo gia trở về, nàng đã có niềm tin, nói ra cũng có chút không quá khách khí.
Mặc kệ có phải đuối lý hay không, Cung Lâm Sách cũng khinh thường tính toán với nàng, trước kia đích xác là quý mến qua nữ nhân này, nhưng vô duyên vô phận, tuổi trẻ bồng bột chuyện cũ đã qua, bây giờ sẽ không coi nàng là chuyện to tát, cũng lười cãi lại.
Đợi Quản Phương Nghi hành lễ với Chung Cốc Tử xong, Cung Lâm Sách mới nói:
“Hồng Nương, đồ vật này ngươi mang về Mao Lư biệt viện đi.
Ngón tay chỉ tượng gỗ.
Quản Phương Nghi quay đầu nhìn lại, hồ nghi nói:
“Đồ vật gì?
Cung Lâm Sách:
“Lễ vật bản tọa đưa cho Chung lão, Chung lão chuyển tặng cho Mao Lư biệt viện, mang đi đi.
Quản Phương Nghi đi tới bên tượng gỗ, xoay quanh nhìn một chút, lại đưa tay sờ sờ, sau đó nhìn Chung Cốc Tử nói:
“Chung lão, ý tốt của ngài Mao Lư biệt viện trên dưới chân thành ghi nhớ, chúng ta sắp bị người đánh đuổi, mang vật phẩm lớn như thế thực rất bất tiện.
Nàng khéo léo từ chối.
Chung Cốc Tử lên tiếng:
“Tông môn quyết định, lão phu không tiện nhiều lời cái gì. Mang đi đi, trên đường nếu như có người làm khó dễ, có thể chuyển đồ vật này ra thử xem, đồ vật của lão phu, tâm ý của chưởng môn, có lẽ hữu dụng.
Quản Phương Nghi nghe hiểu, này là lo lắng bọn hắn ở trên đường bị người Tử Kim Động làm khó dễ, muốn cho bọn hắn một tấm bùa hộ mệnh.
Nhưng Đạo gia trở về, nàng đã không còn lo lắng, mang vật phẩm lớn như thế thật rất bất tiện, lòng không muốn, nhưng lại là tâm ý của người ta, nên có chút do dự.

Nàng có chỗ không biết, Chung Cốc Tử nói kỳ thực không phải nói cho nàng nghe, mà là nói cho Cự An nghe.
Không phải không tin Cự An, có chút sự tình có tin hay không không quan hệ, đồ vật dời vào chuyển ra quá chói mắt, là cho ngoại nhân một lời giải thích.
Thấy nàng do dự, Cung Lâm Sách đi đến bên người nàng, thấp giọng nói:
“Ngưu Hữu Đạo ở bên trong.
Ánh mắt của Quản Phương Nghi sáng lên, lập tức cảm ơn hảo ý của Chung Cốc Tử, cáo từ, khiêng tượng rời đi.
Trên đường thi pháp thăm dò, phát hiện bên trong quả nhiên ẩn giấu người, khóe miệng Quản Phương Nghi lộ ra quỷ tiếu.
Trở lại Mao Lư biệt viện, phân phó không để người tới gần, vào nhà đóng cửa, Quản Phương Nghi trực tiếp đập tượng gỗ xuống đất.
Nhưng tượng gỗ rất chắc, không có vỡ, ngã ở trên mặt đất quay cuồng một trận.
Ầm!
Người bên trong nhận ra được không đúng, trực tiếp phá tượng bò ra, lắc lắc đầu, nhìn Quản Phương Nghi mắng:
“Bà nương điên, ai trêu ngươi chọc ngươi hả?
Trước căn bản không có phòng bị, nên bị đập có chút choáng váng.
Quản Phương Nghi che miệng ngừng cười, nha một tiếng.
“Đạo gia, sao ngài lại trốn ở trong này?
“Ngươi nhỏ giọng một chút.
Ngưu Hữu Đạo tranh thủ nhắc nhở một tiếng, chỉ chỉ bên ngoài, ra hiệu đừng để người nghe được.
Quản Phương Nghi cười khanh khách dính sát vào, đôi tay trực tiếp quấn lấy người hắn.
“Ngã đau không, để ta nhìn xem.
“Đi đi đi, đừng có ra vẻ.
Ngưu Hữu Đạo đẩy tay nàng ra, đi tới bên giường ngồi xuống, chỉ chỉ tượng gỗ.
“Nhớ xử trí sạch sẽ.
“Vâng!

Quản Phương Nghi rất thục nữ nửa ngồi nửa quỳ lĩnh mệnh, sau đó bước nhanh đi tới bên giường ngồi xuống, cánh tay choàng lấy vai Ngưu Hữu Đạo.
“Ngươi đến làm gì? Có biết cái gì gọi là nam nữ thụ thụ bất thân không?
Ngưu Hữu Đạo không chịu được nữ nhân này dây dưa, liên tục đẩy tay nàng ra.
“Yên tĩnh một thoáng, nói chính sự.
“Nha, ngươi lén lén lút lút chui vào khuê phòng của lão nương, hiện tại cùng lão nương nói nam nữ thụ thụ bất thân?
Quản Phương Nghi cười gằn, đột nhiên ra tay, ôm cổ Ngưu Hữu Đạo đè xuống, nàng thì vươn mình đè lên bụng hắn, động tác cực kỳ ám muội.
Bốn mắt nhìn nhau, một trên một dưới, Ngưu Hữu Đạo ngẩn ra, sau đó vui vẻ, hai tay ôm eo nàng, trêu nói:
“Phát xuân hả? Muốn trâu già gặm cỏ non sao?
Tay thuận eo nàng đưa về phía cái mông.
“Thả rắm thí!
Quản Phương Nghi nói trở mặt liền trở mặt, trở tay trảo một cái, bắt được hai cổ tay của hắn, giơ lên nhấn ở trên giường, nghiêm nghị hỏi:
“Trung thực bàn giao, ngươi đưa ta là cái gì?
Nàng bị lễ vật kia dằn vặt một đêm, có thể nói cực kỳ dày vò, bị hại thảm a.
“Ta nói ngươi làm sao đột nhiên hăng hái như thế, còn tưởng ngươi phát xuân.
Ngưu Hữu Đạo vui cười hớn hở nói:
“Ngươi không ngu ngốc như vậy chứ, thật đoán không được là cái gì?
Quản Phương Nghi có chút giận.
“Đoán cái gì, nói, là đồ vật gì?
Ngưu Hữu Đạo than thở:
“Thả ta ra! Ngươi nằm nhoài ở trên người ta, để ta làm sao nói?
Quản Phương Nghi:
“Nói trước! Không nói, ta sẽ hô phi lễ.
Ngưu Hữu Đạo:
“Bộ dạng của ngươi như vậy, ai phi lễ ai nha?
“Ngươi có nói hay không?

Quản Phương Nghi nhe răng.

Chương 1746: Góc nhìn đàn bà (2)

Chương 1746: Góc nhìn đàn bà (2)
Ngưu Hữu Đạo vui khôn tả, vốn là muốn cho nữ nhân này một niềm vui bất ngờ, có thể tưởng tượng nữ nhân này xoắn xuýt một đêm, nhìn dáng vẻ muốn điên của nàng, cũng không dám kéo nữa, gằn từng chữ:
“Vô Lượng Quả!
Hai mắt Quản Phương Nghi tỏa sáng.
“Thật?
“Ngươi hoài nghi ta?
Ngưu Hữu Đạo giãy dụa ngồi dậy.
“Không muốn thì trả cho ta.
“Cút!
Quản Phương Nghi buông tay, nhấn đầu hắn trở về, mình cũng vươn mình lên, tiện tay bắt được vạt áo của Ngưu Hữu Đạo.
Nàng ngồi trở lại bên giường, Ngưu Hữu Đạo lại bị nàng kéo như con chó quỳ ở trước mặt, nói chung tư thái rất bất nhã.
“Nghe nói Vô Lượng Quả có thể trú nhan, có phải thật hay không?
Quản Phương Nghi lôi kéo hắn hỏi.
“Buông ra!
Ngưu Hữu Đạo cường hành hất tay nàng ra, nhảy xuống giường, sửa sang lại xiêm y, cúi người ở bên tai nàng nói:
“Ta đã thấy Lữ Vô Song, người đã mấy trăm tuổi, nhưng cực kỳ trẻ, nhìn giống như chỉ hơn ba mươi, ngươi nói có thể trú nhan hay không?
Hai tay Quản Phương Nghi che ngực, hưng phấn nói:
“Cũng chính là nói, thật có thể bất lão!
Ngưu Hữu Đạo nhấc tay, vỗ vỗ mặt nàng.
“Tỉnh lại đi! Có thể có chút tiền đồ hay không, trừ gương mặt, ngươi có thể nghĩ cái khác hay không? Tu vi không lên nổi, không có thực lực đột

phá, ngươi ăn cũng vô dụng.
“Ai nha...
Quản Phương Nghi đứng lên, lo lắng bồi hồi nói:
“Chờ tu vi của ta tới, chẳng phải lại già hơn một chút sao?
Ngưu Hữu Đạo hừ hừ nói:
“Bình thường chỉ biết tô son điểm phấn lúc ẩn lúc hiện, hiện tại sốt ruột? Ngươi nói ngươi già như vậy, lại không thiếu tài nguyên tu luyện, đến hiện tại cũng không tới Kim Đan đỉnh phong, trách ai được?
Quản Phương Nghi ai oán nói:
“Trước đây ai biết sẽ đạt được vật này, sự tình không mong đợi, thời gian quý báu lãng phí ở trong đả tọa tu luyện cảm thấy không đáng a.
“Góc nhìn đàn bà!
Ngưu Hữu Đạo khinh bỉ, sau đó vung tay lên.
“Không nói sự tình này. Bên biệt viện, mọi người thu thập thế nào rồi?
Quản Phương Nghi:
“Một vài đồ vật quá lớn, thu thập mang đi có chút phiền phức.
Ngưu Hữu Đạo:
“Vậy thì không mang, lấy có thể thu thập mang đi là được.
Quản Phương Nghi trừng mắt:
“Lúc trước từng kiện từng kiện đặt mua xuống, là tốn không ít tiền, ít cũng trăm vạn kim tệ, cứ ném như vậy sao?
Ngưu Hữu Đạo than thở:
“Đã tới thời điểm gì, tiền quan trọng hay mạng quan trọng?
Quản Phương Nghi:
“Ngươi nói thật ung dung. Hơn trăm vạn nói ném là ném, quay đầu lại chuyển sang nơi khác, nhiều người như vậy ăn dùng lại phải đặt mua lần nữa, ném xuống không nói, còn phải tốn một số tiền lớn, ngươi vung tay làm chưởng quỹ không biết chúng ta nhiều người như thế chi tiêu lớn sao...
“Ngừng!
Ngưu Hữu Đạo nhấc tay đánh gãy.
“Hồng Nương, hiện tại không phải sự tình tiền. Nhân lúc hiện tại tin tức chúng ta muốn rời khỏi Tử Kim Động còn không có khuếch tán ra

ngoài, tranh thủ đi, bằng không xuyên châu qua phủ lặn lội đường xa, sẽ xuất hiện các loại khả năng bất trắc, mạo hiểm như vậy không đáng giá!
Quản Phương Nghi trầm mặc hỏi:
“Đi đâu đây?
Ngưu Hữu Đạo:
“Nam Châu, sau này ở chỗ Vương gia.
Quản Phương Nghi sầu lo.
“Nam Châu vẫn do người Tử Kim Động nắm giữ, Nghiêm Lập vẫn muốn rửa hận, sợ là còn sẽ tìm chúng ta phiền phức, ngươi lại không tiện lộ diện.
Ngưu Hữu Đạo:
“Sự tình Nghiêm Lập ngươi chớ xía vào, ta trở về không tới phiên hắn nhảy nhót, ta đã xử lý, hắn sắp phải lăn vào Thánh cảnh, không đáng để lo.
“Hắn muốn đi Thánh cảnh?
Quản Phương Nghi ngạc nhiên, sau đó vui vẻ, cảm giác ra ngụm ác khí, trêu nói:
“Đạo gia quả nhiên là Đạo gia.
Ngưu Hữu Đạo đi tới bên giá kiếm, cầm lên bảo kiếm quen thuộc, rút ra một đoạn, trên thân kiếm bốn chữ "máu đỏ lòng son" vẫn như cũ, rất hiển nhiên Quản Phương Nghi vẫn giúp hắn bảo quản, lau chùi sạch sẽ, không khỏi than thở:
“Kiếm này, sợ là một đoạn thời gian rất dài không thể lấy ra dùng. Lão gia hoả Đông Quách kia cho ta di vật, ài, Thượng Thanh Tông, Vệ quốc... giúp ta giữ kiếm cẩn thận.
Quản Phương Nghi đi tới tiếp kiếm, tiện tay cất trở về, thấp giọng hỏi:
“Đạo gia, loại trái cây kia, ngươi lấy được bao nhiêu? Hắn không phải chỉ có một quả liền cho ta chứ?
“Không nên hỏi thì không nên hỏi.
Ngưu Hữu Đạo lạnh như băng nói.
“Đi, gọi hầu tử qua.
Quản Phương Nghi tuân lệnh rời đi...
“Viên Phương muốn gặp ta? Đám hòa thượng của Mao Lư biệt viện?
Cung Lâm Sách nghe phía dưới báo, có chút kinh ngạc.

Đệ tử hồi đáp:
“Không sai, là hắn. Theo hắn nói, trước đó đã muốn đến cầu kiến ngài, nhưng nghe nói ngài không ở nhà, ngày hôm nay thấy ngài trở về, mới qua đây cầu kiến.
Cung Lâm Sách kỳ quái.
“Hắn chạy tới gặp ta làm gì?
Đệ tử hồi đáp:
“Không biết, bất quá cúi đầu khom lưng, nhìn như có việc cầu người.
Cung Lâm Sách buồn bực, suy nghĩ một chút, cũng muốn biết đối phương muốn làm gì, nói:
“Để hắn vào đi.
Giống như đệ tử bẩm báo, sau khi Viên Phương đi vào quả nhiên vẫn cúi đầu khom lưng.
Đương nhiên, bằng thân phận của Cung Lâm Sách, thiên hạ này người cúi đầu khom lưng với hắn không rõ có bao nhiêu, ngay cả hoàng đế Yên quốc thấy hắn cũng phải khách khách khí khí, cho nên hắn đã quen.
Bất quá Viên Phương này có chút không giống.
Cung Lâm Sách có ấn tượng nhất định với Viên Phương, nhìn xa giống như cao tăng đắc đạo, nhưng nhìn gần… để người cảm giác rất thú vị.
“Đừng khách khí, nói đi, gặp bản tọa là có chuyện gì?
Cung Lâm Sách lạnh nhạt nói.
“Chưởng môn, là như vậy, nghe nói người Mao Lư biệt viện muốn rời khỏi Tử Kim Động, nhưng tăng chúng của Nam Sơn tự có ý nghĩ khác, muốn lưu tại Tử Kim Động tiếp tục hiệu lực cho Tử Kim Động.
Viên Phương cẩn thận từng ly từng tý, nói xong quan sát phản ứng của đối phương.
“Tiếp tục hiệu lực?
Cung Lâm Sách lạnh lùngnói:
“Nói giống như ngươi thật vì Tử Kim Động ta hiệu lực qua vậy, có sao? Vì sao bản tọa không có ấn tượng?
Phù phù!
Đột nhiên Viên Phương quỳ xuống.
Cung Lâm Sách bị hắn làm cho giật mình, ngẩn ra.
“Cớ gì hành đại lễ?

Viền mắt Viên Phương đỏ bừng, ủy khuất muốn khóc.
“Chưởng môn, trước kia bần tăng ngu muội vô tri, chúng ta chỉ là một đám người xuất gia, không rành thế sự, bị người Mao Lư biệt viện đầu độc. Bây giờ Ngưu Hữu Đạo chết rồi, cây đổ bầy khỉ tan, bần tăng rốt cục thấy rõ bộ mặt đáng ghê tởm của bọn hắn, hối hận không ngớt, nguyện gia nhập vào Tử Kim Động, khẩn cầu chưởng môn cho bần tăng một cơ hội chuộc tội.
Khi nói nước mắt nước mũi chảy ra, dùng tay áo lau liên tục, dáng vẻ không biết bao hàm bao nhiêu chua xót.
Cung Lâm Sách không nhịn được ngơ ngác nhìn hắn một lúc, hỏi:
“Bộ mặt đáng ghê tởm? Ghê tởm như thế nào, nói nghe một chút.
Viên Phương liên tục gật đầu, ai oán nói:
“Không nói người khác, chỉ nói kẻ cầm đầu Ngưu Hữu Đạo kia, liền chẳng ra gì, quả thực không bằng cầm thú! Chúng ta vốn ở trong núi thanh tu, là bị hắn đoạt đến. Chúng ta một đám hòa thượng ăn chay niệm Phật, nhưng buộc chúng ta mỗi ngày giết mổ sát sinh nấu nướng thức ăn mặn, hại chúng ta ngày đêm sám hối ở trước mặt Phật Tổ. Hắn còn coi chúng ta là hạ nhân sai khiến, các loại việc vặt, hầu hạ hắn ăn, mặc, ở, đi lại, hơi sai chút là đánh chửi, làm ác tội lỗi chồng chất!
“Còn có chó săn Viên Cương bên người Ngưu Hữu Đạo, càng làm người giận sôi, nhiều lần quyền cước đấm đá bần tăng, này tuyệt đối không phải hư ngôn, mà là mọi người tận mắt nhìn thấy, những năm này bần tăng quả thực sống không bằng chết...
Chân chính là chữ chữ huyết lệ lên án, làm đệ tử Tử Kim Động khóe miệng giật giật.
Cung Lâm Sách mặt không hề cảm xúc, ở trên cao nhìn xuống nói:
“Nói như thế, những người kia thật là đáng hận, vậy vì sao trước kia ngươi không nói, hiện tại không phải chậm rồi sao?
Viên Phương nức nở nói:
“Chưởng môn minh giám, trước đây Ngưu tặc vẫn còn, Ngưu tặc thế lớn, bần tăng sợ hãi dâm uy, vì bảo toàn tính mạng tăng chúng trong chùa, không thể không nhẫn nhục. Bây giờ có cơ hội tốt, khẩn cầu chưởng môn thu nhận giúp đỡ!
Cung Lâm Sách chắp tay, lạnh nhạt nói:

“Viên Phương, ngươi có biết người ngươi vừa mắng là ai không? Ngưu Hữu Đạo, Ngưu trưởng lão, hắn là trưởng lão của Tử Kim Động ta, ngươi ở trước mặt bản tọa nhục mạ đối phương, thích hợp sao?

Chương 1747: Phân rõ giới hạn

Chương 1747: Phân rõ giới hạn
Dù sao Viên Phương cũng ở nơi này một thời gian, đương nhiên biết Ngưu Hữu Đạo và Tử Kim Động lá mặt lá trái, tay áo lau lệ, nghĩa chính ngôn từ nói:
“Ở trước mặt chưởng môn, bần tăng không dám nói bậy, câu câu đều từ phế phủ, đều là lời nói thật lòng. Không giấu chưởng môn, nếu như trước đó không phải Ngưu tặc thế lớn, nếu như không phải lo lắng tính mạng của tăng chúng, bần tăng hận không thể bất cứ giá nào, hận không thể hạ độc ở trong cơm nước của Ngưu tặc, hận không thể độc chết hắn! Bây giờ Thiên Khiển báo ứng, quả thực xác đáng!
Cung Lâm Sách nhíu mày, phát hiện vị này vì ngả về phía Tử Kim Động, thật là cái gì cũng dám nói, chân chính là muốn triệt để phân rõ giới hạn với Ngưu Hữu Đạo a!
Hắn hơi buồn bực, Ngưu Hữu Đạo cũng coi như một nhân vật, bao nhiêu người mơ ước mà không thể được Vô Lượng Quả cũng có thể trộm ra khỏi Thánh cảnh, lại nhìn nhầm thu đồ vật ăn cây táo rào cây sung như thế, tặc ngốc này cũng coi như ở bên người Ngưu Hữu Đạo hầu hạ nhiều năm, Ngưu Hữu Đạo lại không nhìn ra, còn dám đặt ở bên người hầu hạ?
Thấy Cung Lâm Sách không lên tiếng, Viên Phương cũng không biết tâm tư của hắn như thế nào, lại bổ sung:
“Trên tay đám người bần tăng nắm giữ phương pháp cất rượu của Mao Lư biệt viện, nguyện vì chưởng môn ra sức trâu ngựa, khẩn cầu chưởng môn thu nhận giúp đỡ!
Ánh mắt Cung Lâm Sách lấp lóe, cân nhắc một lúc, sau đó hỏi:
“Ngưu Hữu Đạo... Ân, người Mao Lư biệt viện đồng ý ngươi rời đi sao?
Viên Phương âm vang đanh thép nói:

“Không cần người Mao Lư biệt viện đồng ý, ở Tử Kim Động cũng không tới phiên bọn hắn định đoạt, bản thân bần tăng liền có thể làm chủ.
Vốn muốn đi, nhưng Quản Phương Nghi hảo tâm để hắn đến nương nhờ vào, nhưng hắn vì phân rõ giới hạn, vì cùng rũ sạch quan hệ với Mao Lư biệt viện, nên nói là chủ ý của mình.
Cung Lâm Sách khẽ vuốt cằm nói:
“Được rồi, tâm ý của ngươi bản tọa đã biết, ngươi đi về trước đi.
“Chưởng môn...
Viên Phương còn muốn trả lời xác thực.
Cung Lâm Sách:
“Ngươi đi về trước, sẽ có người an bài. Bản tọa còn có việc quan trọng, không có thời gian ở cùng ngươi.
“Vâng vâng vâng!
Viên Phương đáp ứng, mặt mày hớn hở, còn dập đầu mấy cái mới bò lên, lui ra.
Cung Lâm Sách thầm thì.
“Cái đồ vật gì a!
Quay đầu lại nhìn đệ tử của mình nói:
“Hắn mới vừa nói, ngươi đều nghe rõ chứ?
Đệ tử hồi đáp:
“Nghe được.
Cung Lâm Sách:
“Ngươi đi Mao Lư biệt viện, tìm Hồng Nương, hắn mới vừa nói kể rõ cho Hồng Nương, để bọn họ tự mình xử lý đi.
“Này...
Đệ tử có chút do dự, nhắc nhở:
“Sư tôn, phương pháp cất rượu kia là tài lộ, tặc ngốc này đã nguyện ý chủ động hiệu lực, sao chúng ta không biết thời biết thế?
Cung Lâm Sách hỏi ngược lại:
“Cái tài lộ gì? Hiện tại Tần quốc tan hoang thành cái dạng gì, ngươi không nhìn thấy sao? Sự tình này trong lòng ta rõ ràng, tự có quyết đoán!
“Vâng!

Đệ tử chắp tay lĩnh mệnh, sau đó bước nhanh rời đi.
Bên cạnh không người, Cung Lâm Sách chắp tay đi qua đi lại, không phải hắn không muốn lưu lại tài lộ này, mà là hiện tại tình huống có biến, lưu lại không quá thích hợp.
Nguyên nhân ở trên người Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo ngay cả mấy con phi cầm cũng muốn đòi lại, tài lộ này sợ là sẽ không dễ dàng đưa người, nói chung Ngưu Hữu Đạo chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tay, thời điểm này không nên dằn vặt...
Trong phòng Quản Phương Nghi, Ngưu Hữu Đạo đang căn dặn phân phó Viên Cương một chút hạng mục.
Quản Phương Nghi đi ra ngoài một thoáng thì trở về, Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Đệ tử Cung Lâm Sách tìm ngươi có chuyện gì?
Quản Phương Nghi có chút nghiến răng.
“Viên Phương quá không phải thứ tốt gì, trước ta hảo tâm để hắn lưu lại Tử Kim Động, hòa thượng này vì quy hàng, vậy mà chạy đến trước mặt Cung Lâm Sách lẫn lộn phải trái trắng đen, nói hươu nói vượn...
Nàng thuật lại một lần.
Ánh mắt Viên Cương phát lạnh, nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo.
Khóe miệng Ngưu Hữu Đạo dương lên, ha ha một tiếng.
“Lão Hùng này thật là chó không đổi được thói quen ăn cứt!
Quản Phương Nghi ngược lại có chút kỳ quái.
“Cung Lâm Sách cố ý để đồ đệ qua nói sự tình này với ta là dụng ý gì?
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, nàng không biết, hắn lại biết, vừa nghe liền minh bạch ý tứ của Cung Lâm Sách.
Tình huống của hắn và Cung Lâm Sách bây giờ, không cho phép sơ sẩy bất cẩn, bên người có loại người như Viên Phương, quá nguy hiểm, một khi cận thân tiếp xúc mà nói, rất dễ dàng bại lộ bí mật hắn còn sống, Cung Lâm Sách nhắc nhở hắn cẩn thận một chút, để hắn xử lý mầm họa này.
Lời này không phải nói cho Quản Phương Nghi, mà là nói cho hắn.
Viên Cương lên tiếng.
“Ta đi xử lý.
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, bất quá nhắc nhở một câu.

“Cánh rừng lớn chim gì cũng có, cho phép tính đa dạng tồn tại, mới có không gian điều chỉnh rộng rãi, ai không có bị người mắng qua chứ, đạo đức của lão Hùng kia chúng ta đều rõ, đừng quá tích cực, có chừng có mực là được!
Viên Cương không có nhiều lời, xoay người rời đi.
Khóe miệng Quản Phương Nghi hơi động, cuối cùng cười khổ, đoán chừng Viên Phương muốn xui xẻo rồi...
Trong chốc lát, Viên Phương ra vẻ đạo mạo bị người gọi đến tiểu viện của Viên Cương, vừa thấy Viên Cương tay cầm Tam Hống Đao đứng thẳng ở trong đình viện, lại thấy lưỡi đao sáng lấp loá, vẻ đạo mạo đã biến thành cúi đầu khom lưng, chạy đến trước mặt, cười ha ha nói:
“Viên gia, ngài tìm ta?
Viên Cương mặt không chút thay đổi nói:
“Sắp phải đi rồi, bên ngươi thu thập xong chưa?
“Ây... Cái này sao...
Vẻ mặt Viên Phương làm khó dễ, cẩn thận nói:
“Viên gia, Hồng Nương nói để chúng ta lưu lại Tử Kim Động.
Viên Cương:
“Nếu ta muốn các ngươi theo chúng ta đi thì sao?
Viên Phương nhất thời khổ sở nói:
“Viên gia, cái này không được đâu, Hồng Nương nói, ta theo các ngươi sẽ trở thành trói buộc. Kỳ thực Hồng Nương nói cũng có đạo lý, chúng ta đích xác là trói buộc, ở chung nhiều năm như thế, chúng ta thật không muốn liên lụy các ngươi nữa.
Viên Cương:
“Không sao. Tuy Đạo gia không còn, nhưng cũng không thể bỏ xuống các ngươi mặc kệ.
Viên Phương than thở:
“Hảo ý của Viên gia ta chân thành ghi nhớ, thật không cần. Ài, tuy Đạo gia không còn, bất quá ngài yên tâm, tăng chúng của Nam Sơn tự ta nhất định sẽ ngày ngày cầu phúc cho Đạo gia, chúc Đạo gia sớm đăng cực lạc!
Lưỡi đao trong tay Viên Cương xoay một cái, lạnh lùng nói:
“Đi hay không đi!

Ánh đao lóe lên, Viên Phương sợ hãi, khiếp đảm lùi về sau một bước, lớn tiếng nói:
“Đi! Viên gia nói đi, chúng ta thề chết nghe theo, tuyệt không hai lời!
Trong lòng thì khổ sở, nói với Cung Lâm Sách tốt rồi, nếu như không lưu lại mà nói, chẳng phải thành đùa người ta, cơn giận của chưởng môn Tử Kim Động, bản thân không chịu nổi a! Nhưng đối mặt vị này, trước mắt hắn cũng không chịu nổi, lập tức thức thời, chuẩn bị quay đầu lại tìm Hồng Nương nói một chút, hoặc đúng lúc thông báo Cung Lâm Sách ra mặt.
Viên Cương xoay ngang đao trong tay.
“Nghe nói tu vi của ngươi có tăng trưởng, đao thương bất nhập, hôm nay đao trong tay ta ngược lại muốn thử xem một chút!
Sao đột nhiên lại bốc lên chuyện này? Viên Phương chấn kinh, liên tiếp lui về phía sau khoát tay nói:
“Viên gia, này là cớ gì?
Viên Cương:
“Ngươi không phải nói sợ mình thành trói buộc của chúng ta sao? Có phải trói buộc hay không, ta thử xem liền biết!
Viên Phương trợn to hai mắt.
“Viên gia, ta nói sẽ đi a! Viên gia, ngài đừng tới đây, ta kiến thức qua đại đao của ngài, ngàn vạn lần không được, sẽ chết người đó!
“Tốt!
Đao trong tay Viên Cương đâm ra, cắm ở trên đất, người như tật phong bắn ra, người mượn thế xông, một chân gào thét đá tới, nhanh như mị ảnh.
Cạch!
Viên Phương hét thảm, cả người như lưu tinh bay ra ngoài, tường viện ầm ầm, chìm ngập ở trong bụi bặm tung bay.
Trong đá vụn, Viên Phương không để ý tới đau đớn, đã bị đánh ra kinh nghiệm, biết một khi Viên Cương động thủ, sẽ không chỉ một chút là xong việc, trong bụi mù ngay cả đông nam tây bắc cũng không phân rõ, trực tiếp vươn mình nhảy lên, liều mạng bỏ chạy.
Viên Cương bắn nhanh ra, bay lên không cao ba trượng, lực lượng kinh người, lăng không giương trảo, một phát bắt được mắt cá chân của Viên

Phương.

Chương 1748: Lần này đích xác có chút tàn nhẫn rồi!

Chương 1748: Lần này đích xác có chút tàn nhẫn rồi!
Hai người như phối hợp rất tốt, một cái biết sẽ không dừng tay, một cái biết lập tức sẽ trốn.
Mắt cá chân căng thẳng, Viên Phương cúi đầu nhìn, thấy bị Viên Cương bắt được, sợ đến hồn phi phách tán.
Chỉ có người thường thường bị Viên Cương đánh mới biết man lực của Viên Cương đáng sợ như thế nào, mà Viên Cương vì luyện công, thường thường kéo hắn bồi luyện, hắn là người rõ ràng lực công kích của Viên Cương nhất, man lực công kích lực lượng đủ để sánh ngang pháp lực của Kim Đan kỳ.
Không ai nguyện ý bị đánh, đặc biệt là đụng phải một người ưa thích đánh mình, thế nhưng đánh như thế nào cũng không thắng người ta a.
Trước kia ở trên tay Viên Cương chịu thiệt, hắn còn nhớ Viên Cương bất quá là một phàm phu tục tử, trong lòng thầm nghĩ ngươi chờ ta!
Hắn cho rằng tu vi của mình sẽ càng ngày càng cao, thực lực luôn có một ngày sẽ vượt qua Viên Cương, đến thời điểm đó mình nhất định sẽ thu thập trở về.
Nhưng sau đó lại phát hiện không đúng, tu vi của hắn là càng ngày càng cao, nhưng thực lực của Viên Cương cũng càng ngày càng cường hãn, thực lực từ lâu vượt xa cực hạn của phàm phu tục tử, thật không biết Viên Cương từ đâu tới công pháp khổ luyện biến thái như vậy.
Hắn trời sinh đao thương bất nhập, mới đầu chỉ nhằm vào đao thương phổ thông, theo tu vi càng ngày càng cao, đối mặt tu sĩ thi pháp công kích cũng dần dần có hiệu quả đao thương bất nhập.

Nhưng nhục thân của hầu tử biến thái kia dường như cũng dần dần biến thành đao thương bất nhập.
Không chỉ đao thương bất nhập, còn càng kháng đòn hơn hắn, lực lượng càng ngày càng mạnh, tốc độ càng lúc càng nhanh, càng khốn nạn là, còn có năng lực khôi phục cường đại đến biến thái.
Thế thì còn đánh như thế nào? Vừa giao thủ lập tức bỏ chạy là phản ứng bản năng của hắn.
Đối mặt Viên Cương, từ lâu hắn đã mất đi lòng tin rửa nhục, trường kỳ bị đánh, đã bị đánh không còn lòng tin.
Lúc này mắt cá chân bị đau, cả người mất đi cân bằng, đột nhiên chìm xuống, kinh sợ đến mức luống cuống tay chân.
“Viên gia, chuyện gì cũng từ từ...
Viên Cương vung cánh tay một cái.
Viên Phương như lưu tinh va về phía mặt đất, liều mạng thi pháp phòng ngự, ý đồ chậm lại lực lượng va chạm.
Cạch!
Mặt đất nổ ra một cái hố.
Viên Phương không chút cân nhắc, vươn mình lăn ra, Viên Cương vọt xuống đánh một quyền miễn cưỡng bị hắn tránh thoát, quả thực là nhắm mắt lại cũng có thể tránh thoát, nói là liệu địch tiên cơ cũng không quá đáng.
Một quyền đánh không, Viên Cương thuận thế xoay người đá một cước.
Cạch!
Viên Phương không thể tránh thoát đòn thứ hai, trên bả vai vững vàng ăn một kích, ầm ầm ngã nhào xuống đất, nhưng thoát thân quan trọng, người liên tục lăn lộn.
Viên Cương xoắn lấy chân của Viên Phương, lộn một vòng ngay tại chỗ.
“A!
Viên Phương hét thảm, đau đến hắn suýt chút nữa chảy nước mắt.
Đoạn Hổ và Ngô Tam Lưỡng bị tranh đấu kinh động đã đứng ở trên tường viện, phát hiện hai vị này lại đánh nhau, hai vị này động tác mau lẹ, một chạy trốn một truy kích, tốc độ phản ứng đều rất nhanh, nhanh đến để người hoa cả mắt.
Cạch!

Viên Phương liều mạng đạp ra một cước, đá trúng ngực Viên Cương, Viên Cương bị đá trượt ra ngoài.
Viên Phương lại trốn, đầu cũng không quay lại.
“Ngăn cản hắn!
Viên Cương hét.
Hai người chính diện giao phong, Viên Phương căn bản không phải đối thủ của hắn, nhưng hắn cũng có điểm yếu, sức bật của hắn kinh người, nhưng sau khi nhảy lên không là không cách nào đổi hướng phi hành, bây giờ thực lực của Viên Phương cũng vượt xa quá khứ, một khi Viên Phương liều mạng muốn trốn mà nói, đặc biệt là ở dưới trường kỳ rèn luyện có kinh nghiệm chạy trốn, Viên Cương thật rất khó bắt lấy đối phương.
Đoạn Hổ và Ngô Tam Lưỡng cũng có kinh nghiệm, mỗi lần Viên Cương kéo Viên Phương bồi luyện, Viên Phương đều muốn trốn, bọn hắn phụ trách giúp Viên Cương ngăn Viên Phương.
Hai người từ trên tường viện lắc mình, chặn lại đường chạy của Viên Phương, bức Viên Phương trở về mặt đất.
Viên Phương định đổi hướng khác, nhưng lúc này chỉ thấy hoa mắt.
“A!
Cả người hét thảm, lại bay ra ngoài.
Viên Cương đá tới, Viên Phương tựa như người rơm bay ra ngoài, đánh vách tường hiện ra một cái động hình người.
Viên Cương lao theo, chui vào trong động.
Ngay sau đó trong phòng thanh âm xoảng lang không ngừng, thanh âm quyền cước cạch cạch cũng không ngừng, còn có Viên Phương liên tục kêu rên.
Động tĩnh kia làm Đoạn Hổ và Ngô Tam Lưỡng hai mặt nhìn nhau, Ngô Tam Lưỡng nói:
“Ngày hôm nay Viên gia rất tức giận a, ngay cả nhà cũng không để ý!
Đoạn Hổ nói:
“Sắp đi rồi, sau này cũng không phải chúng ta ở, hủy thì hủy, quan tâm làm quái gì.
Ngô Tam Lưỡng:
“Ta là bảo hôm nay hạ thủ có chút tàn nhẫn, đừng đánh chết người a.

“...
Đoạn Hổ im lặng.
Cạch!
Lại một mặt tường bị phá, Viên Phương liên tục lăn lộn bay ra, miệng mũi chảy máu, quần áo lam lũ, hoảng hốt hô to.
“Cứu mạng! Cứu mạng!
Đoạn Hổ và Ngô Tam Lưỡng bay ra, song song đưa tay, ngăn cản Viên Cương.
Ngô Tam Lưỡng cười nói:
“Viên gia, được rồi.
Đoạn Hổ:
“Phải, đánh nữa sẽ chết người.
Viên Cương lạnh lùng nói:
“Gia hỏa này chạy đến chỗ Cung Lâm Sách, nói Đạo gia chết tốt!
Hai người nghe vậy sững sờ, song song quay đầu nhìn lại.
Viên Phương theo bản năng hô:
“Không có, tuyệt đối không có sự tình này!
Lời ra khỏi miệng thì phản ứng lại, thật giống như nói qua, nội tâm cả kinh, vì sao hầu tử lại biết?
Nhìn ánh mắt của hai người Ngô, Đoạn, phát hiện có chút không đúng, hãi hùng khiếp vía, chân lùi về sau, liên tục khoát tay nói:
“Không có, không có, ta không có nói qua.
Nói xong xoay người muốn trốn.
Loạch xoạch, Ngô Tam Lưỡng cùng Đoạn Hổ bắn ra, đánh Viên Phương ngã trên đất.
Người khác, có lẽ bọn hắn không rõ, nhưng Viên Cương bọn hắn rõ ràng, chưa bao giờ nói hươu nói vượn, đối nhân xử thế rất uy tín, Viên Cương nói có, vậy khẳng định là có, không cần hoài nghi.
Đảo mắt đã biến thành ba người vây đánh, Viên Phương không thể trốn đi đâu được, lên trời không đường xuống đất không cửa, ngay cả một người tới cứu cũng không có.
Đối mặt ba người quyền đấm cước đá, chỉ có thể chơi biện pháp cũ, ôm đầu cuộn mình chịu đòn.
Bị đánh thực không chịu nổi, Viên Phương cũng bất cứ giá nào rồi, quát.

“Bây giờ ta là người của Tử Kim Động, các ngươi giết ta đừng hòng thoát thân!
Lời này vừa nói ra, quyền cước của ba người càng ngày càng mãnh liệt.
“Đạo gia ghê tởm, có phải ngươi nói hay không?
“Ta không nói!
“Đạo gia bị chết tốt, có phải ngươi nói hay không?
“Ta không có!
“Ngươi hận không thể hạ độc ở trong cơm nước của Đạo gia, hận không thể độc chết Đạo gia, có phải ngươi nói hay không?
“Tha mạng! Ta xin thề, thật chưa từng nói, có người hãm hại ta!
“Ngươi cứ thề thoải mái!
Viên Cương vừa đánh vừa chất vấn, không nghe biện giải.
Những tật xấu khác hắn có thể sẽ khoan dung, nhưng có một điểm không bao giờ tha thứ, chính là phản đồ!
Từ khi đi theo Đạo gia, chỉ cần là diệt trừ phản đồ, hắn chưa bao giờ mềm tay!
Viên Phương ngoài miệng van xin, nội tâm thì khó hiểu, hắn không minh bạch, lời mình nói với Cung Lâm Sách, vì sao hầu tử này biết được?
Chỗ Viên Cương cách đình viện của Quản Phương Nghi kỳ thực không tính xa.
Ngưu Hữu Đạo uống trà nghiêng tai lắng nghe, phát hiện lần này đánh thời gian dường như quá dài, nghiêng đầu, nhìn Quản Phương Nghi nói:
“Ngươi đi nhìn xem, đều là người mình, nên có chừng có mực.
Đợi đến khi Quản Phương Nghi ra mặt, bên kia đã ngừng tay, còn chưa đi đến cửa viện, đã thấy Viên Cương kéo một người đi ra.
Viên Phương đã bị đánh thoi thóp, hoàn toàn thay đổi, sưng mặt sưng mũi đã không đủ để hình dung, gần như máu me khắp người, cả người như ngay cả khí lực động đậy cũng không có.
Viên Cương kéo hắn ở trên đất, một đường kéo về phía chỗ ở của tăng chúng Nam Sơn Tự.
Quản Phương Nghi nghiêng người nhường đường, ho khan một tiếng, nhắc nhở:
“Có chừng có mực.

Viên Cương hiểu ý tứ của nàng, hắn là ý của Đạo gia, hắn không nói cái gì, kéo ra một đường vết máu.
Người trong biệt viện đều lộ đầu ngơ ngác nhìn, hòa thượng bị vị này đánh, mọi người đã quen, chỉ là đánh tàn nhẫn như thế thì lần đầu nhìn thấy.

Chương 1749: Vận khí không tốt

Chương 1749: Vận khí không tốt
Kéo người đi tới Nam Sơn Tự, bên trong một đám hòa thượng nơm nớp lo sợ, nếu nói trong Mao Lư biệt viện, bọn hắn sợ nhất là ai, thì người đó chính là Viên Cương.
Viên Cương vung cánh tay, Viên Phương bay ra ngoài, lăn tới dưới chân một đám hòa thượng.
“Lập tức thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rút khỏi Tử Kim Động, không được sai lầm!
Viên Cương hét.
Chúng tăng chỉnh tề chắp tay khom người, xem như lĩnh mệnh.
Sau khi Viên Cương xoay người rời đi, chúng tăng mới cuống quýt khiêng Viên Phương vào cứu trị.
Đối với Viên Phương bị đánh, chúng tăng cũng không cảm thấy kinh ngạc, bao nhiêu năm qua vẫn như vậy, nhưng lần này đích xác có chút tàn nhẫn.
Trước đây bị đánh, trở về còn có thể mắng một trận, lần này ngay cả thở cũng không thuận.
Bất quá cũng yên tĩnh, Viên Phương không còn tinh lực nhờ vả Tử Kim Động, chỉ có thể ngoan ngoãn rút đi, ngay cả bản thân là làm sao rời Tử Kim Động cũng không biết.
...
Trong đại điện nghị sự, mồm năm miệng mười, vốn là thương nghị, cuối cùng dựa vào lý lẽ biện luận công kích lẫn nhau.
Cung Lâm Sách không giúp bất luận kẻ nào, nghe ầm ĩ một trận, không khỏi hét:
“Đủ rồi!

Chư vị trưởng lão tranh tới đỏ mặt tía tai mới ngừng lại, Cung Lâm Sách chậm rãi đi dạo, sau đó đối mặt mọi người nói:
“Ta biết, không ai nguyện ý đi Thánh cảnh, nhưng sự tình này không phải chúng ta định đoạt, phải có một vị trưởng lão mang đội đi!
“Mọi người đều nói trong tay mình có khó khăn, ta mặc kệ là thật có khó khăn hay tìm cớ, sự tình này không thể vẫn kéo xuống, ngày hôm nay nhất định phải có một kết quả, nhất định phải tìm ra một ứng viên.
Trưởng lão Phó Quân Nhượng nói:
“Chưởng môn, sự tình này theo lý thuyết toàn bộ trưởng lão Tử Kim Động đều nên có mặt, có phải nên triệu tập đủ mọi người lại nói hay không.
“Là cái lý này!
Đám người Doãn Dĩ Đức dồn dập hưởng ứng.
Cung Lâm Sách hiểu ý tứ của bọn hắn, trưởng lão tọa trấn các châu phủ ở bên ngoài đều là người của hắn, nói cách khác, các châu phủ đều ở dưới hắn khống chế, nếu có thể đẩy những người kia đi Thánh cảnh, liền khuyết một người tọa trấn, tất nhiên sẽ từ trong bọn hắn chọn một.
Nhưng này là hắn không muốn nhìn thấy, sẽ phân hoá thực quyền của hắn, tất nhiên là lạnh nhạt nói:
“Ba ngày thời gian, đã qua một ngày, giờ đưa tin, người lại đến thương nghị, sợ là không kịp.
Nguyên Ngạn nói:
“Chưởng môn, ta kiến nghị sự tình này nghe ý kiến của chư vị túc lão một chút, không ngại mời chư vị túc lão đến, chỉ cần đúng lúc định ra nhân tuyển là được, cho dù trưởng lão thân ở bên ngoài bị đề cử, chạy tới Thánh cảnh cũng sẽ không có vấn đề gì.
Phó Quân Nhượng gật đầu.
“Ta thấy có thể.
Cung Lâm Sách liếc mắt một cái, sao có thể không biết tâm tư của những người này, muốn chuyển ra sư phó ở sau lưng mình đến tạo áp lực với hắn.
Lại nói nếu không phải sau lưng những người này đều có núi dựa, hắn đã sớm thanh lý một lần, toàn bộ đổi lại người mình.

Nhưng tổ sư khai sơn chế định môn quy, chính là sợ có người làm xằng làm bậy chuyên quyền độc đoán, từ trình độ nào đó cũng là một loại hạn chế đối với quyền lực của chưởng môn.
Loại thời điểm này, Cung Lâm Sách trực tiếp chuyển ra môn quy nói chuyện.
“Theo môn quy, người tấn thăng Thái Thượng trưởng lão, không thể lại vào Nghị Sự Điện tham dự quyết định của tông môn.
Doãn Dĩ Đức:
“Cũng không phải tham dự quyết đoán, nghe ý kiến của thế hệ trước luôn tốt a.
Lần này không giống mấy lần trước, bây giờ mọi người đều phỏng đoán được ý đồ của Cửu Thánh, đi Thánh cảnh mặc kệ cuối cùng có thể hoàn thành mục đích của Cửu Thánh hay không, cuối cùng sợ là đều khó thoát một kiếp, loại sự tình khó có kết quả may mắn này, còn nguy hiểm hơn Thiên Đô Bí Cảnh nhiều, không phải ngươi nỗ lực liều mạng là có thể sống sót.
Đi, kết quả cuối cùng là chết, không ai nguyện ý đi.
Cung Lâm Sách:
“Không cần phiền phức như vậy. Các ngươi nói các ngươi có khó khăn, coi như trưởng lão khác đến, châu phủ các nơi cũng sẽ bốc lên nhiễu loạn, cũng sẽ có khó khăn, cũng sẽ cần bọn hắn trấn thủ, bọn hắn cũng sẽ không thoát thân được, tất cả đều như vậy, sự tình này là không cho ra được kết quả.
“Ta nói rồi, sự tình Thánh cảnh ngày hôm nay nhất định phải cầm ra kết quả. Vì để tránh cho có người nói bản tọa bất công với ai, bản tọa sẽ không thiên vị, vấn đề nhân tuyển lấy bốc thăm quyết định, ai rút trúng chính là người đó. Cái biện pháp này, công bằng công chính, mặc cho số phận, như vậy chư vị túc lão cũng nói không ra ý kiến gì.
“Bốc thăm?
Mọi người nói thầm, hai mặt nhìn nhau.
Mạc Linh Tuyết hỏi.
“Không biết bốc thăm thế nào?
Ánh mắt Cung Lâm Sách đảo qua năm vị trưởng lão có mặt, bỗng nghiêng đầu nói:

“Lấy ống trúc, lấy thêm năm chiếc đũa đến.
“Vâng!
Đệ tử lĩnh mệnh rời đi.
Chờ một chút, đệ tử trở về, ống trúc và chiếc đũa đều được mang tới, Cung Lâm Sách không tiếp nhận, nhấc cằm ra hiệu.
“Để chư vị trưởng lão nghiệm chứng.
Đệ tử lui ra, nâng đồ vật đến trước mặt mọi người.
Mấy vị trưởng lão đều có chút bất đắc dĩ, nhưng Cung Lâm Sách nói tới mức độ này, biện pháp có vẻ như hợp lý, nếu như ai lại không đồng ý, ý đồ không muốn đi Thánh cảnh không khỏi sẽ quá rõ ràng.
Mọi người đành phải đưa tay kiểm tra vật phẩm bốc thăm, đã kiểm tra, tự nhiên là phải cẩn thận kiểm tra, có người hy vọng nhìn ra ký hiệu gì, hoặc hy vọng có thể nhớ kỹ sai biệt nhỏ bé, dễ dàng cho lựa chọn ở lúc bốc thăm.
Ai biết sau khi ống trúc cùng chiếc đũa đến trên tay Cung Lâm Sách, ống trúc lộn một vòng trong lòng bàn tay, đùng! Một chiếc đũa cắm ngược vào dưới đáy ống trúc.
Đùng!
Lại đưa tay lấy một chiếc đũa, cắm ngược vào.
Liên tiếp năm chiếc đũa đều cắm ở dưới đáy ống trúc, Cung Lâm Sách lại đưa cho mọi người xem, sau đó xoay người quay lưng về phía mọi người, răng rắc, một đoạn đũa gãy lộ ra, trầm giọng nói:
“Năm chiếc đũa, một chiếc đứt đoạn, ai lấy phải ngắn nhất, người đó sẽ dẫn đội tới Thánh cảnh thay Ngưu trưởng lão đốc tra!
Mọi người lặng im không tiếng động, người nhớ kỹ ký hiệu nhỏ bé của chiếc đũa có chút há hốc mồm, không nghĩ tới sẽ dùng loại phương thức này lấy ra.
Năm chiếc đũa nửa đoạn chọc vào trong ống trúc, nhớ kỹ ký hiệu cũng vô dụng, cho dù năm chiếc đũa cắm cao thấp không đồng đều cũng nhìn không ra đầu mối, trời mới biết trong ống trúc chiếc đũa gãy là cái nào.
“Lúc lấy ra, không được thi pháp điều tra, mọi người cộng đồng giám sát! Ai trước?
Cung Lâm Sách nhàn nhạt hỏi.
Kết quả nửa ngày không ai hé răng, Cung Lâm Sách chậm rãi nói:

“Đã không người hưởng ứng, vậy bản tọa đành phải điểm tên, Nghiêm Lập, ngươi tới trước đi.
“Vâng!
Nghiêm Lập đi tới, hắn cực kỳ bình tĩnh, cảm thấy chưởng môn sư huynh có biện pháp đề điểm hắn lấy ra.
“Chậm đã!
Doãn Dĩ Đức bỗng lên tiếng nói:
“Chưởng môn, ta lớn tuổi, để ta tới trước đi.
Những người còn lại nhìn nhau, minh bạch ý đồ giành trước của hắn, đũa gãy chỉ có một cái, càng lấy trước càng dễ dàng lấy được không trúng.
Đương nhiên, rút trước cũng có khả năng rút trúng, một khi rút trúng, người khác có thể ăn mừng.
Cung Lâm Sách:
“Được! Sự tình này bản tọa quyết định, liền lấy tuổi xếp thứ tự đi.
Doãn Dĩ Đức chắp tay, tiến lên đưa tay, nhưng do dự bất quyết, không biết nên rút cái nào, tay ở trên chiếc đũa di đến dời đi, ánh mắt mọi người cũng theo tay hắn di động.
“Doãn trưởng lão, lẽ nào vì tông môn gánh chịu trách nhiệm để ngươi khó xử như vậy sao?
Cung Lâm Sách chất vấn.
Doãn Dĩ Đức cắn răng, nắm một chiếc đũa rút ra, hoảng hốt nhìn, kết quả phát hiện là một chiếc đũa hoàn hảo không chút tổn hại, trong lòng đại định, trước tiên cho Cung Lâm Sách nhìn một chút, sau đó lại xoay người cho mọi người nhìn một chút, trong lòng cao hứng không ngớt, nhưng bề ngoài lại rất bình tĩnh lui ra.
Tiếp theo là Nguyên Ngạn, tiến lên lấy ra, kết quả cũng vui mừng, cũng là một chiếc đũa hoàn hảo không chút tổn hại.
Tiếp là Phó Quân Nhượng, cũng rút được đũa lành, an tĩnh lui đến một bên.
Chỉ còn lại hai người, hai người còn lại đều có chút hoảng, ngay cả Nghiêm Lập trong lòng cũng có chút thấp thỏm, nói rõ tỷ lệ càng ngày càng nhỏ.

Chương 1750: Đến qua, lại rời đi rồi! (1)

Chương 1750: Đến qua, lại rời đi rồi! (1)
Bất quá Nghiêm Lập đỡ hơn Mạc Linh Tuyết một chút, hắn cho rằng Cung Lâm Sách có biện pháp thiên vị mình.
Nghiêm Lập đang muốn cất bước tiến lên, Mạc Linh Tuyết đột nhiên nói:
“Theo tuổi xét thứ tự, tuổi của ta nhỏ nhất, đối với ta không khỏi không công bằng.
Cung Lâm Sách nhìn về phía những người khác, hỏi:
“Chẳng lẽ chư vị cũng cảm thấy không công bằng?
Phó Quân Nhượng lập tức nói:
“Nếu như cảm thấy không công bằng, vì sao sớm không nói ra?
Nguyên Ngạn cũng nói:
“Mạc trưởng lão, này chính là ngươi không đúng.
Vì an toàn ai có thể để sự tình lại nổi lên khúc chiết, tự nhiên là dồn dập nói công bằng. Nghiêm Lập còn chưa lấy ra, nhưng hắn đứng ở bên Cung Lâm Sách, đương nhiên sẽ không nói cái gì không đúng.
Mạc Linh Tuyết cùng mấy người kia cải nhau.
Tình thế nghiêng về một phía, mọi người đều đứng ở bên mình, Cung Lâm Sách không tiếp tục để ý Mạc Linh Tuyết, nhìn Nghiêm Lập nói:
“Rút đi!
Nghiêm Lập tiến lên, vốn định từ trên mặt sư huynh tìm ra manh mối, ai biết Cung Lâm Sách vì công bằng, nhắm hai mắt lại.
Nghiêm Lập có chút há hốc mồm, càng làm cho hắn há hốc mồm còn ở phía sau, bất chấp rút ra một chiếc, trong điện cãi vã trong nháy mắt an tĩnh, ánh mắt đồng loạt nhìn chằm chằm chiếc đũa trên tay hắn, là chiếc đũa đứt đoạn.
Khuôn mặt Nghiêm Lập co giật.

Cung Lâm Sách mở mắt ra, nâng nâng ống trúc ở trong lòng bàn tay ra hiệu.
“Mạc trưởng lão!
Mạc Linh Tuyết bước nhanh về phía trước, rút ra chiếc đũa cuối cùng, quả nhiên là hoàn hảo không chút tổn hại, mừng rỡ lui ra.
Chỉ có Nghiêm Lập còn ngây ngốc đứng ở bên cạnh Cung Lâm Sách.
Cung Lâm Sách nhìn hắn.
“Nghiêm trưởng lão, tông môn giao phó gánh nặng liền do ngươi đến gánh chịu rồi!
Phó Quân Nhượng chắp tay cao giọng nói:
“Chưởng môn anh minh!
Những người còn lại đồng thời hưởng ứng:
“Chưởng môn anh minh!
“Sự tình cứ định như thế, các ngươi lui xuống trước đi!
Cung Lâm Sách phất phất tay.
Mọi người biết hắn muốn động viên Nghiêm Lập, nên cung kính nói:
“Xin nghe pháp chỉ của chưởng môn!
Sau đó dồn dập lui ra, trước khi rời đi đều nhìn Nghiêm Lập, ánh mắt đồng tình.
Đồng thời cũng rất ngoài ý muốn, không nghĩ tới lần này Cung Lâm Sách thật xử lý sự việc công bằng, làm người không lời nào để nói.
Đệ tử trong điện, Cung Lâm Sách cũng phất tay ra hiệu lui ra.
Khi trong điện chỉ lại hai người, Cung Lâm Sách buông tiếng thở dài.
“Sư đệ, lần này ủy khuất ngươi.
Nghiêm Lập cất tiếng đau buồn nói:
“Chưởng môn sư huynh, Thiên Đô Bí Cảnh, ngài để ta đi, vì đại cục, ta bất chấp đi, vì sao lần này lại là ta?
Cung Lâm Sách:
“Này là bốc thăm quyết định.
Nghiêm Lập:
“Lẽ nào sư huynh không thể cho cái ám chỉ sao?
Cung Lâm Sách nổi giận.
“Nói hươu nói vượn! Ám chỉ cái gì? Nhiều người nhìn như thế, ta làm sao ám chỉ, nghĩ mọi người mắt mù sao?

Nghiêm Lập:
“Vậy trước đó ngài bắt chuyện với ta cũng được a, thiên vị sư đệ một thoáng không được sao? Chúng ta là sư huynh đệ nhất mạch a!
Cung Lâm Sách âm vang đanh thép nói:
“Thiên vị? Ta làm như vậy lẽ nào không phải thiên vị sao? Bốn người bọn họ năm đánh bốn, ngươi một người năm đánh một, bên nào rút trúng tỷ lệ lớn? Ta ra hạ sách này đã là thiên vị lớn nhất với ngươi, ta không chỉ là sư huynh ngươi, còn là chưởng môn Tử Kim Động, ngươi còn muốn ta thiên vị thế nào?
Sau đó ngữ khí trì hoãn.
“Sư đệ, như vậy cũng có thể bị ngươi rút trúng, tổ sư gia tại thượng, chuyện này chỉ có thể nói vận khí của ngươi quá kém!
Nghiêm Lập hồn bay phách lạc, nhưng cũng minh bạch, là cái lý này, bên kia năm rút bốn cũng rút không trúng, bản thân năm rút một cũng có thể rút trúng, từ xác suất mà nói, hắn là chiếm phần thắng tuyệt đối, sư huynh nghĩ ra biện pháp này đích xác đã là rất thiên vị mình, nhưng vận khí của mình không khỏi quá kém đi.
Vẻ mặt hắn như đưa đám.
“Sư huynh, Ngưu Hữu Đạo giảo hoạt như vậy, ngay cả hắn cũng mất mạng, ta đi còn có thể sống được sao?
Cung Lâm Sách giận.
“Vậy ngươi để ta làm sao lo liệu? Trước mặt mọi người ra kết quả bốc thăm, mọi người đều nhìn thấy, lẽ nào ngươi muốn ta lật lọng sao? Trong Nghị Sự Điện chuyện ván đã đóng thuyền, nếu ta bất công, ăn nói được sao? Bọn hắn sẽ lập tức tìm chư vị Thái Thượng trưởng lão ra mặt chủ trì công đạo, đến thời điểm đó ngươi không chỉ phải đi, ta cũng bị làm mặt mày xám xịt, sau đó bọn hắn sẽ cầm sự tình này làm văn, ta làm sao chủ trì sự vụ tông môn, ai có thể phục ta? Chẳng lẽ muốn nội bộ Tử Kim Động chia năm xẻ bảy sao? Sư đệ, chưởng môn một phái không dễ làm như vậy, thời điểm này ngay cả ngươi cũng không giúp ta, ai tới giúp ta?
“Ta giúp sư huynh ngươi?
Nghiêm Lập cười thảm.

Biết sự tình này không cách nào xoay chuyển, người khác sẽ không đồng ý, muốn xoay chuyển sự tình này ngay cả sư huynh cũng không có biện pháp làm được, cũng không có quyền thay đổi, quyền lực của sư huynh cũng không có thể ở Tử Kim Động muốn làm gì thì làm, mọi việc đều phải giảng quy củ.
Trong điện an tĩnh một lúc, Cung Lâm Sách than thở:
“Sư đệ, ngươi đi về tĩnh tâm trước, khi xuất phát đến đây gặp ta, ta có việc căn dặn ngươi, không hẳn nguy hiểm như ngươi nghĩ đâu.
Kỳ thực quyết định để Nghiêm Lập tiến vào Thánh cảnh, hắn cũng lo lắng Nghiêm Lập an toàn, chí ít không hy vọng Nghiêm Lập sớm chết.
Dù sao Ngưu Hữu Đạo có kinh nghiệm ở trong Thánh cảnh, còn có thể trộm cắp Vô Lượng Quả, có thể thấy được chút ít, cho nên cố ý tìm Ngưu Hữu Đạo hỏi qua phương pháp cầu sinh.
Biện pháp là có, nhưng căn bản không có biện pháp cố định, phải coi tình huống gặp thời quyết đoán hoặc mưu dài, nhưng lấy bản lĩnh của Nghiêm Lập mà nói, Ngưu Hữu Đạo cũng không mong đợi Nghiêm Lập có bản sự kia, chỉ khuyên một câu, cùng bảy phái khác ôm đoàn cùng tiến cùng lui có thể sống lâu một chút.
Biện pháp này, Cung Lâm Sách cũng dự định nói cho Nghiêm Lập, nhưng biện pháp này giống như không phải biện pháp, bây giờ lấy tâm thái của đối phương sợ là khó có thể nghe lọt, hiện tại nói ra dễ dàng nổi lên tranh chấp, chờ thời điểm đối phương bắt đầu cân nhắc an toàn rồi nói sau đi.
Nghiêm Lập hồn bay phách lạc rời đi.
Cung Lâm Sách xoay ống trúc, lại có nửa đoạn chiếc đũa từ trong ống trúc lướt xuống trong lòng bàn tay, mặc kệ Nghiêm Lập rút cái nào, rút trước hay sau, thì kết quả đều không khác nhau chút nào.
Thay đổi người khác, rút phải chiếc này, dưới không cam lòng làm không cẩn thận sẽ yêu cầu nghiệm chứng, biện pháp này liền không thể thực hiện được.
Thế nhưng Nghiêm Lập sẽ không, Nghiêm Lập làm sao cũng sẽ không hoài nghi chưởng môn sẽ cố ý hại hắn, chỉ sẽ cho rằng vận khí của mình không tốt. Mà người khác may mắn tránh thoát, sẽ không tìm thêm phiền toái, cũng sẽ không nghĩ tới đi kiểm tra.

Hết thảy đều bị Ngưu Hữu Đạo tính gắt gao, hạ bút thành văn, làm Nghiêm Lập không thể làm gì, càng được mọi người khen chưởng môn công bằng!
“Chẳng trách gia hỏa kia dám làm xằng làm bậy ở trong Thánh cảnh, quỷ kế tầng tầng lớp lớp a...
Cung Lâm Sách nói thầm một tiếng.
Chiếc đũa ở trong tay Cung Lâm Sách hóa thành bột mịn, sau đó ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng...
Tâm tình của Nghiêm Lập có thể tưởng tượng được, mà lúc này các trưởng lão tránh thoát một kiếp, sau khi trở lại chỗ ở, lập tức căn dặn bàn giao đệ tử của mình, phải trông giữ tốt người phía dưới, thời điểm này không thể chọc ra bất kỳ phiền phức nào, cũng quyết không thể trêu chọc người bên Nghiêm Lập. Cho dù người bên Nghiêm Lập cố ý khiêu khích cũng phải nhịn, nói chung không thể cho Nghiêm Lập cơ hội lật bàn.
Một khi để Nghiêm Lập thoát khỏi, khi ấy sẽ đến phiên bọn hắn xui xẻo, hết thảy đều phải chờ Nghiêm Lập đi Thánh cảnh lại nói.
Sau lưng Nghiêm Lập là chưởng môn Cung Lâm Sách, để bọn hắn cực kỳ kiêng kỵ.
Nên đi cuối cùng cũng phải đi, không đợi Nghiêm Lập đi tới Thánh cảnh, người Mao Lư biệt viện đã bắt đầu rút lui.
Mau chóng rút đi, không tiếc từ bỏ rất nhiều gia sản, này là Ngưu Hữu Đạo quyết định!
Nghiêm Lập tạm thời không đi tìm Mao Lư biệt viện phiền phức, cũng không có tâm tình đi.

Chương 1751: Đến qua, lại rời đi rồi! (2)

Chương 1751: Đến qua, lại rời đi rồi! (2)
Sau khi tỉnh táo lại đối mặt hiện thực, bắt đầu vì hiện thực suy tính, tính toán sự tình sau khi mình rời đi, ở trước khi rời đi giúp đệ tử của mình tranh thủ vị trí tốt nhất.
Cơ hội khó được như vậy không cần thì tiếc, chính là thời điểm cò kè mặc cả, nhớ lúc đầu Ngưu Hữu Đạo đi tới Thánh cảnh không phải cũng cò kè mặc cả với tông môn sao.
Này cũng là Cung Lâm Sách thụ ý Nghiêm Lập làm như vậy, bù đắp Nghiêm Lập là một mặt, thứ hai là Nghiêm Lập vừa đi, quyền lên tiếng của hắn ở trong tông môn sẽ suy yếu, hắn muốn nhân cơ hội đỡ người của Nghiêm Lập chiếm một chút vị trí quan trọng, dễ dàng cho hắn tiếp tục khống chế đại cục của tông môn.
Đầu tiên là lần này Nghiêm Lập đi chịu chết thay tông môn, người khác về tình về lý đều phải thoái nhượng một chút. Thứ hai là trưởng lão khác ở thời điểm này đều không muốn trêu chọc Nghiêm Lập, ở dưới Cung Lâm Sách mắt nhìn chằm chằm, sợ làm ra phiền toái gì không cần thiết.
Người Nghiêm Lập nhất hệ vừa buồn vừa vui, buồn vì sư phó sắp đi Thánh cảnh, sợ là một đi không trở lại, vui là mấy đệ tử của Nghiêm Lập đồng thời thượng vị, phân biệt chiếm một vài vị trí chấp sự. Sư phó thân phó hiểm cảnh, đổi lấy bọn hắn thượng vị, những người này làm sao có thể không cao hứng?
Mà Cung Lâm Sách trong lúc nhất thời cũng rất bận rộn, phải an bài công việc cho Nghiêm Lập trước khi đi Thánh cảnh, còn phải an bài sự tình Chung Cốc Tử.
Chung Cốc Tử lấy được Vô Lượng Quả, đã muốn chuẩn bị đột phá, cần cung cấp tài nguyên, Cung Lâm Sách nhất định phải bí mật an bài.

Còn có chiến sự ba nước phía tây sản sinh ảnh hưởng với Yên quốc, thí dụ như Vệ quốc cầu viện… đều cần hắn xử lý. Bây giờ Tử Kim Động ở Yên quốc quyền lên tiếng rất lớn, Tử Kim Động không đồng ý mà nói, Vệ quốc cầu ai cũng vô dụng, chỉ có thể cầu xin Tử Kim Động.
Trong lúc nhất thời coi như lấy được Vô Lượng Quả, hắn cũng không có thời gian an tâm sử dụng...
Dưới Tử Kim Động, trên quan đạo, Cự An và Văn Mặc Nhi dắt tay nhau hạ sơn, tiễn đưa người Mao Lư biệt viện rời đi.
Cự An xem như đại biểu Quy Miên Các, Văn Mặc Nhi thì đại biểu Cung Lâm Sách, nghĩa nữ mà, đại biểu Cung Lâm Sách cũng coi như đại biểu Tử Kim Động tiễn biệt.
Cung Lâm Sách bận rộn không nói, Ngưu Hữu Đạo mất, những người này còn không đáng hắn tự mình đến đưa, phái ra nghĩa nữ đã đủ, cũng coi như cho mặt mũi, người khác của Tử Kim Động thì không muốn phản ứng Mao Lư biệt viện.
“Các ngươi định đi nơi nào?
Cự An hỏi, mặc dù trong lòng biết hỏi cũng không giúp được gì.
Quản Phương Nghi có chút đau thương nói:
“Đi tới đâu hay tới đó!
Kỳ thực một chút cũng không đau thương, trong lòng cao hứng không nói nên lời, Đạo gia trở về, mọi chuyện đều không cần lo nữa.
Mà nàng lại thích thành thị phồn hoa, muốn đi phủ thành Nam Châu.
Nam Châu ở dưới Thương Triêu Tông kinh doanh, cai quản có cách, mấy lần xây dựng thêm, luận trình độ phồn hoa ở trong toàn bộ Yên quốc chỉ đứng sau Yên Kinh, tốt hơn chốn khỉ ho cò gáy này nhiều, nàng làm sao có thể không cao hứng? Nhưng nàng ở trước mặt người tạm thời còn phải giả ra vẻ thương tâm.
Còn đi đâu, nàng hiện tại sẽ không tiết lộ, trừ nhân viên nòng cốt quyết định biết tình huống, người khác hoàn toàn không biết mình sẽ đi phương nào.
“Ài!
Văn Mặc Nhi khẽ than thở một tiếng.
“Xuất phát!
Viên Cương la to một tiếng.

“Tạm biệt, hữu duyên gặp lại.
Quản Phương Nghi chắp tay chào từ biệt.
Hai phu phụ hồi đáp:
“Một đường bảo trọng!
Quản Phương Nghi không có lưu lại, lộ ra nụ cười gượng ép, xoay người lên ngựa, phất tay dẫn người Phù Phương Viên đi về phía trước.
Đại đội nhân mã chính thức xuất phát, rất nhiều ngựa, xe, đều là Tử Kim Động cấp cho.
Những phi cầm cỡ lớn kia tạm thời xem như giao cho Tử Kim Động, hiện tại Ngưu Hữu Đạo không thể nói cầm về liền cầm về, then chốt là Cung Lâm Sách không có biện pháp làm được, Cung Lâm Sách cường hành trả lại mà nói, sẽ không thể bàn giao cho cấp dưới, cũng dễ dàng để người ta nghi ngờ.
Huống hồ những phi cầm kia cũng không có biện pháp một lần chở nhiều người và vật như thế, Ngưu Hữu Đạo cũng không nhất thời vội vã.
Bất quá phân phối một nhóm ngựa thì không vấn đề, chỉ là chuyện một câu nói của Cung Lâm Sách, sẽ không ai ở loại chuyện nhỏ này lằn nhằn với chưởng môn, Cung Lâm Sách nói cho, Tử Kim Động liền cho.
Trừ ngựa, còn có một nhóm xe ngựa.
Đám người Hỏa Phượng Hoàng và Huệ Thanh Bình Không thích hợp lộ diện liền ở trên xe ngựa, còn có Viên Phương nửa chết nửa sống, nằm ở trong một chiếc xe, trạng thái không tỉnh táo lắm, tăng chúng của Nam Sơn Tự một đường thay phiên lên xe hầu hạ.
Đệ tử Ngũ Lương Sơn cơ hồ người người đều gánh lồng chim, dời đi một nhóm lớn Kim Sí đưa tin.
Một màn này làm chưởng môn Công Tôn Bố thở dài, Ngưu Hữu Đạo vừa chết, Ngũ Lương Sơn nên đi con đường nào thành sự tình hắn nhất định phải cân nhắc, tạm thời cũng chỉ có thể đi theo, nhìn xem tình huống của nhân viên bên Mao Lư sơn trang lại nói.
Tử Kim Động phái mấy đệ tử hộ tống, Ngưu Hữu Đạo cũng ở trong đó, đội ngũ hộ tống xuất phát.
Ẩn nấp ở trong đội ngũ, che giấu cả thiên hạ, biến mất ở trong tầm mắt của rất nhiều người, đối rất nhiều người mà nói, Ngưu Hữu Đạo đã là quá khứ.

Có Quản Phương Nghi và Viên Cương yểm hộ phối hợp, đệ tử Tử Kim Động không biết Ngưu Hữu Đạo là người Mao Lư biệt viện, người Mao Lư biệt viện lại cho rằng là người của Tử Kim Động.
Mọi người cơ hồ đều cõng lấy bao hàng to to nhỏ nhỏ đi tới.
Đến, rồi lại đi, người Mao Lư sơn trang xem như chính thức rời Tử Kim Động, không ít người lo lắng tiền đồ.
Cự An và Văn Mặc Nhi nhìn theo một nhóm người biến mất ở nơi chuyển hướng, mới quay đầu nhìn nhau.
Hai người không biết người Mao Lư sơn trang đi phương nào, cũng không biết tương lai của bọn hắn thế nào, như lữ khách ngắn ngủi của Tử Kim Động, có thay đổi cái khác hay không hai người không biết, chỉ biết bởi vì những người này tới, làm hai người duyên định một đời.
“Ngưu Hữu Đạo ngang trời xuất thế, ngang dọc hai giới tu hành và thế tục, là chói mắt như vậy, nếu như hắn còn, người cùng thế hệ ai dám xưng hùng? Làm tuấn kiệt thiên hạ không ai ngóc đầu lên được, lại vội vã rời đi, giống như sao băng ngang trời.
Văn Mặc Nhi phiền muộn thở dài.
Đối với Ngưu Hữu Đạo, mới đầu nàng không tình nguyện, đến sau đó tình nguyện, kết quả lại thân bất do kỷ, hiện tại chung thân đã định không còn ý nghĩ khác, tuân thủ nữ tắc nghiêm ngặt.
Nhưng người kia, chung quy còn lưu lại chút gì ở trong lòng nàng, có lẽ là tiếc nuối không thể toại nguyện, lưu lại một chút tình cảm nhàn nhạt, này là trượng phu không bao giờ cho nàng được.
Dạng người gì mới có thể cho đồ vật hoặc cảm thụ dạng ấy.
Nàng rất rõ ràng, cũng thấy rõ, nàng chỉ là một người trong vô số người muôn hình muôn vẻ bên cạnh Ngưu Hữu Đạo. Tuy Tử Kim Động không thiếu nam tử quý mến nàng, nhưng ở trong mắt loại người như Ngưu Hữu Đạo sẽ không quan tâm nàng, có lẽ chưa bao giờ quan tâm qua, chân chính là bản thân mong muốn đơn phương mà thôi.
Nhưng Cự An không biết, đưa tay nắm lấy tay nàng.
“Chúng ta không giúp được bọn hắn, chỉ có thể cầu nguyện, về thôi.
Văn Mặc Nhi nở nụ cười, cùng nhau trở về...
Thời điểm người Mao Lư sơn trang bôn ba trên đường, tin tức Ngưu Hữu Đạo chết ở trong Thánh cảnh cũng lan truyền nhanh chóng.

“Chết rồi?
Trong lầu các, chưởng môn Tiêu Dao Cung Long Hưu biết được tin tức rất ngoài ý muốn.
Dịch Thư thì sảng khoái nói:
“Chết tốt, cuối cùng cẩu tặc kia cũng gặp báo ứng!
Nghĩ tới người nào đó mò lấy thân thể nàng, nàng liền giận dữ và xấu hổ, hận đến nghiến răng.
Long Hưu biết nàng nhất quán không ưa Ngưu Hữu Đạo, tập mãi thành quen, hiện tại hắn lưu ý không phải cái này, lại lần nữa nhìn tin tức, cau mày nói:
“Làm sao chết không biết sao?
Dịch Thư:
“Không biết, phía dưới còn tìm hiểu. Trước mắt tin tức là từ bên Tử Kim Động truyền ra, Phiêu Miểu Các đã phái người đi Tử Kim Động, lệnh Tử Kim Động bổ sung nhân tuyển tiến vào Thánh cảnh. Đã như thế, Ngưu Hữu Đạo chết hẳn có thể xác nhận, dù sao không ai dám cầm Phiêu Miểu Các ra nói hươu nói vượn.

Chương 1752: Lòng người di động

Chương 1752: Lòng người di động
Long Hưu đi tới đi lui một lúc, đột nhiên dừng bước.
“Ngưu Hữu Đạo chết đột ngột, thế lực dưới trướng hắn sợ là hoảng sợ, bên Nam Châu kia nhất định trở tay không kịp, này chính là thời cơ Tiêu Dao Cung ta can dự, mặc kệ có thể thành hay không, cũng không thể lỡ mất!
“Nhanh, lập tức mời chư vị trưởng lão đi Nghị Sự Điện nghị sự.
...
Trong Phủ Thứ Sử Bắc Châu, Thiệu Đăng Vân cầm tình báo ngơ ngác hồi lâu, cuối cùng thở dài.
“Chết rồi!
Quản gia Dương Song cũng than thở:
“Phải, hắn là chỗ dựa của Vương gia, hắn vừa chết, sợ là ảnh hưởng rất to lớn.
Đặt tình báo ở trên bàn, Thiệu Đăng Vân yên lặng nói:
“Ảnh hưởng đối với Vương gia là không tránh khỏi, hiện tại ta lo lắng nhất là Thiên Ngọc Môn ở Bắc Châu, Ngưu Hữu Đạo vừa chết, Vương gia sợ là ép không được Thiên Ngọc Môn, phía dưới nhiều huynh đệ như thế, tình cảnh của lão phu sợ là sẽ rất khó khăn.
Dương Song chần chờ nói:
“Dù sao Vương gia cũng là cháu rể của Bành chưởng môn, quan hệ không phải đã chữa trị tốt rồi sao? Có thể một chút tình cảm cũng không lưu?
Thiệu Đăng Vân lắc đầu:
“Bành chưởng môn cũng là thân bất do kỷ, Ngưu Hữu Đạo chết, những người Tử Kim Động kia có thể vội vã nhúng tay Bắc Châu hay không? Tiêu Dao Cung và Linh Kiếm Sơn có thể nhân cơ hội đưa tay hay

không? Không có Ngưu Hữu Đạo đóng ở Tử Kim Động, Bành Hựu Tại có thể gánh những áp lực này sao? Hiện tại mong đợi duy nhất là bên Vương gia binh cường mã tráng, có thể coi như một thẻ đánh bạc, không biết Vương gia có thể ổn định cục diện hay không!
Xác thực như vậy, sắc mặt Dương Song dần dần nghiêm nghị, một khi mây gió biến ảo, Nam Châu và Bắc Châu cách nhau xa xôi, khó có thể đúng lúc chống đỡ mà nói, sợ là nhân mã Thiệu hệ sẽ bị bức làm ra lựa chọn, tuyển chọn này không biết sẽ liên lụy tới bao nhiêu người sinh tử.
...
Kinh thành Tống quốc, hoàng cung đại nội, Tống hoàng Ngô Công Lĩnh lấy được tin Ngưu Hữu Đạo qua đời, không khỏi nhếch miệng cười ha ha.
Có thể nói là như trút được gánh nặng, nếu không hắn trước sau có chút sợ sệt.
Cho tới nay, đám người Mông Sơn Minh luôn để hắn kiêng kỵ, mà những người kia lại nắm giữ ở trên tay Ngưu Hữu Đạo, bởi vậy hắn rất sợ Ngưu Hữu Đạo.
Sợ sệt quy sợ sệt, này vốn không tính cái gì, đều là người tranh giành thiên hạ, Ngưu Hữu Đạo cũng không tất yếu vô duyên vô cớ liều mạng với hắn.
Nhưng vấn đề xuất hiện ở trên người vị hoàng hậu hắn bỏ rơi kia, Ngưu Hữu Đạo rất chăm sóc Huệ Thanh Bình, không tiếc giá lớn cũng phải cứu Huệ Thanh Bình, hắn thực sợ Huệ Thanh Bình sẽ mượn thế lực của Ngưu Hữu Đạo đến trả thù hắn. Nữ nhân kia hận hắn bao nhiêu là có thể tưởng tượng được.
Bây giờ tốt rồi, Ngưu Hữu Đạo chết, thế lực của Ngưu Hữu Đạo tự thân khó bảo toàn. Mà không có Ngưu Hữu Đạo, Huệ Thanh Bình sẽ không gây được xích mích, bằng Huệ Thanh Bình là không làm gì được hắnn, ngay cả tiếp cận hắn cũng không có cơ hội.
Vào giờ phút này, thật có thể nói bớt một họa lớn, thật là cao hứng, cao giọng truyền phi tử đến ăn mừng tận hứng...
Trong phủ Thừa tướng, Tử Bình Hưu và Giả Vô Quần đối mặt tĩnh tọa. Sau khi lặng im một lúc, Giả Vô Quần cầm bút viết xuống một hàng chữ: Chết đáng tiếc rồi!

...
Kinh thành Yên quốc, trong phủ Đại Tư Không, dưới mái hiên yên tĩnh, Cao Kiến Thành chắp tay nhìn ánh trăng, sau một lúc lâu mới nói.
“Chết thật rồi?
Quản gia Phạm Chuyên lên tiếng, vẻ mặt lo lắng, thấp giọng nói:
“Ngưu Hữu Đạo chết, đại công tử còn ở trên tay những người kia.
Cao Kiến Thành nói:
“Thiếu Minh an toàn ngược lại không đến nỗi ra vấn đề gì, mặc kệ Ngưu Hữu Đạo chết hay sống, những người kia đều không đến nỗi giết Thiếu Minh, làm như vậy không có bất kỳ chỗ tốt. Hiện tại bọn hắn bị Tử Kim Động đuổi, đi con đường nào khó liệu, ta sợ là sợ những người này chó cùng rứt giậu lợi dụng Thiếu Minh làm sự tình gì. Một khi Thiếu Minh lộ ra ngoài, một khi để triều đình biết, Cao phủ ngàn cân treo sợi tóc!
Phạm Chuyên:
“Bây giờ nên làm sao lo liệu?
Cao Kiến Thành:
“Trước tiên đừng manh động, phái người nhìn chăm chú hướng đi của những người kia, nhìn xem tình huống lại quyết định.
“Được, lão nô sẽ đi an bài.
Phạm Chuyên đáp lại, cấp tốc rời đi.
“Ài!
Cao Kiến Thành một mình tắm rửa ở dưới bóng đêm bỗng nhiên nỉ non nói.
“Vị này vừa chết, sợ là sẽ tác động toàn bộ thế cục của Yên quốc.
...
Quang Châu, vốn là địa bàn của Triệu quốc, sau Yên Triệu chi chiến, cũng coi như là chỗ tốt của Hiểu Nguyệt Các khi nhờ Yên quốc xuất binh, bây giờ đã giao cho Yên quốc, thuộc về phạm vi thế lực của Tử Kim Động, do Đại Thiền Sơn bị Ngưu Hữu Đạo đá ra Nam Châu chưởng quản.
“Chết rồi? Ngưu Hữu Đạo chết rồi?
Hoàng Liệt nhìn thấy tin tức, không khỏi cười ha ha.
Cười xong, phát hiện trưởng lão Phong Ân Thái đứng ở bên cạnh lộ ra trầm mặc, Hoàng Liệt cười hỏi:

“Làm sao, sư đệ tiếc hận huynh đệ kết bái kia sao?
Phong Ân Thái cười khổ, lắc đầu.
“Mặc kệ lúc trước kết bái là chân tâm hay giả dối, nhưng có một điểm không thể không thừa nhận, Ngưu Hữu Đạo làm người không tệ, trong lợi ích ân oán gút mắc còn có thể làm đến có tình có nghĩa, loại người này rất hiếm thấy.
Trước đây là không dám giúp Ngưu Hữu Đạo nói chuyện như vậy, bây giờ Ngưu Hữu Đạo đã chết, nói ra lời tự đáy lòng cũng không sao.
Hoàng Liệt gật đầu.
“Đại Thiền Sơn ta từ Bắc Châu bị hắn đá đến Nam Châu, lại bị hắn ném tới Quang Châu, nhưng thủy chung không thể làm gì, không thừa nhận cũng không được, Ngưu Hữu Đạo này đích xác có chút bản sự, chết rồi xác thực đáng tiếc, bất quá đối với Đại Thiền Sơn ta là chuyện tốt.
“Nếu như hắn còn, trước sau lấy Nam Châu và Kim Châu kiềm chế Quang Châu ta, cộng thêm thân phận trưởng lão Tử Kim Động của hắn, làm Đại Thiền Sơn ta không dám nghịch ý hắn. Nhưng bây giờ hắn vừa chết, Nam Châu quy về nhà ai cũng chưa biết, tam đại phái của Yên quốc sợ là phải có một hồi tranh cướp. Không có Ngưu Hữu Đạo áp chế các phương, thượng tầng Tử Kim Động đấu võ, trạng thái Nam Châu và Kim Châu kết minh còn có thể tiếp tục kéo dài hay không là vấn đề.
“Dưới tình huống bây giờ, chỉ cần thái độ của Đại Thiền Sơn ta mơ hồ, tam đại phái của Yên quốc cũng phải lấy lòng Đại Thiền Sơn ta, những áp lực kia cũng sẽ biến mất, sau này Đại Thiền Sơn ta sẽ dễ chịu hơn nhiều lắm, không cần giống như vợ nhỏ nhìn sắc mặt người khác khắp nơi.
“Thông báo thám tử bên Kim Châu và Nam Châu, gia tăng quan tâm hai châu, có dị động gì lập tức báo lên. Hai châu đều là thế lực của Ngưu Hữu Đạo, bây giờ Ngưu Hữu Đạo chết, đối mặt tam đại phái can dự, có lẽ chúng ta có thể nhân cơ hội tạo áp lực thu lợi.
“Các ngươi ở lại quản lý tông môn, ta phải đi Tử Kim Động một chuyến, nhìn xem những trưởng lão Tử Kim Động kia có ý nghĩ gì có thể lợi dụng hay không.
...

Phủ Thứ Sử Kim Châu, Hải Như Nguyệt sửng sốt, chiếc đũa cương ở trong tay, kinh ngạc nói:
“Chết rồi? Hắn là người có bản lĩnh như vậy, làm sao sẽ chết?
Lê Vô Hoa than thở:
“Có bản lĩnh lại thế nào? Đi Thánh cảnh, ở trong Thánh cảnh lại tính là cái gì? Giết chết hắn, còn không phải bóp chết một con giun dế.
Hải Như Nguyệt nhíu mày:
“Kim Châu chúng ta, Thương Triêu Tông Nam Châu, Đại Thiền Sơn Quang Châu, Thiên Ngọc Môn Bắc Châu, nói đến đều là thế lực của Ngưu Hữu Đạo, bây giờ hắn vừa chết, sợ là Tử Kim Động sẽ thuận thế nhúng tay can dự, những trưởng lão kia cũng muốn chia cắt. Làm không tốt Tiêu Dao Cung và Linh Kiếm Sơn cũng sẽ nhân cơ hội nhúng tay vào, thế cục hơi rắc rối rồi.
Lê Vô Hoa:
“Phải. Ta cũng là vừa biết được tin tức, chính bởi vì lo lắng cái này, chưởng môn đã khẩn cấp chạy tới Nam Châu, tiếp những người ở Nam Châu kia, muốn nhìn thái độ của bọn hắn thế nào.
“Chết rồi...
Hải Như Nguyệt thổn thức.
Lê Vô Hoa cũng bất đắc dĩ lắc đầu.
Từ góc độ ổn định mà nói, bọn hắn hy vọng duy trì hiện trạng, không muốn đối mặt biến cố khó có thể chịu đựng.
Mà từ cảm tình mà nói, Ngưu Hữu Đạo cứu qua Hải Như Nguyệt, đã cứu nhi tử của bọn hắn, quan hệ song phương không tệ, vẫn hy vọng đứng ở bên Ngưu Hữu Đạo.

Chương 1753: Thật trăm phần trăm (1)

Chương 1753: Thật trăm phần trăm (1)
Nhưng Ngưu Hữu Đạo đã chết rồi, khả năng sẽ xuất hiện mây gió biến ảo, muốn không đối mặt sợ là cũng không được.
...
Hương dã sơn thôn, trong một trường tư thục, một bạch diện tiên sinh đang ở trong học đường rung đùi đắc ý, dạy một đám hài tử đọc sách.
Bạch diện tiên sinh không phải người khác, chính là hoàng đế Triệu quốc Hải Vô Cực, bây giờ đã cạo râu, thay hình đổi dạng, như biến thành người khác.
Tiên sinh dạy học ở nơi này tương tự Hải Vô Cực, vốn là đế vương ở trong bóng tối an bài thế thân dự bị, nhưng bản thân tiên sinh dạy học lại không biết.
Cái thế thân này có thể mãi mãi cũng không cần, nhưng Hải Vô Cực đến, vị tiên sinh chân chính kia lại hoàn toàn biến mất.
Toàn bộ tình huống trong thôn trang, còn có tình huống của vị tiên sinh kia, đã sớm ở trong bóng tối nắm giữ, Hải Vô Cực ghi nhớ xong trực tiếp nối vào, đây chính là lực lượng của một quốc gia ở trong bóng tối bố trí cơ mật.
Tan học, các hài đồng hoan hô rời đi.
Một người bán hàng rong đi tới bên ngoài học đường, cùng tiên sinh đi ra chạm mặt.
Người bán hàng rong là người trong thôn này, đa số bán hàng ở bên ngoài, rất ít khi về thôn.
Nhưng thân phận của người bán hàng rong này là Cửu Thánh hạ lệnh nghiêm mật truy tra, đại nội tổng quản Gia Cát Trì.
Thân phận của Gia Cát Trì là thật, thân phận người bán hàng rong của hắn cũng là thật, từ trước tới nay ở trong thôn này, người trong thôn đều

biết vị này bán hàng rong, chỉ là bởi vì hắn trường kỳ làm ăn bên ngoài ít khi trở về mà thôi.
Khi Gia Cát Trì lụ khụ già nua, chính là đại nội tổng quản trong hoàng cung Triệu quốc.
Khi Gia Cát Trì diện mạo trẻ tuổi, chính là người bán hàng rong ra ngoài làm ăn xong trở lại thôn nhà.
Bây giờ dường như đi đứng bất tiện, ở bên ngoài bôn ba không nổi nữa, người bán hàng rong trở về, bắt đầu an cư ở trong thôn làm nông.
Hết thảy đều nối tiếp thiên y vô phùng, có tu sĩ đến tra hỏi qua thôn này, cũng có quan binh hoặc gián điệp bí mật ám tra nơi này, nhưng không ai có thể phát hiện bất kỳ dị thường.
Bất kể là tiên sinh dạy học, hay người bán hàng rong, vốn là người trong thôn, người trong thôn ngoài thôn đều biết, ngay cả người quan phủ cũng biết, không có bất kỳ vấn đề.
Mà hết thảy đều là trước kia Gia Cát Trì an bài, hắn trải qua mấy triều, giữ nghiêm bí mật của mình, cũng gánh vác sứ mệnh bảo hộ hoàng đế của mấy triều. An bài tương tự không chỉ ở triều đại của Hải Vô Cực, bao quát hoàng đế tiền triều, hắn cũng tự tay ở địa phương khác bí mật làm qua an bài tương tự.
Làm như vậy cũng là bị bất đắc dĩ, không phải lo lắng hoàng triều bị diệt an bài hậu thủ, ai cũng khó có thể dự liệu đường đường Triệu quốc sẽ sụp đổ như vậy.
Bất kể là hoàng đế các đời, hay bản thân Gia Cát Trì, đều biết hậu quả khi bí mật của Gia Cát Trì bại lộ, không chỉ Gia Cát Trì chết, hoàng đế cũng khó thoát một kiếp, bởi vậy mới có an bài như vậy.
Một khi bại lộ, chạy trốn có thể có địa phương ẩn thân, bằng không thiên hạ to lớn, cũng khó thoát thế lực khổng lồ của Cửu Thánh tra qua một lần.
Hai người đi ra lớp học, chậm rãi bước ở bên hàng rào, dưới chân cẩn thận tránh ra phân trâu.
Ra thôn trang, đi tới bên cầu nhỏ, nước chảy róc rách ở dưới chân.
Phóng tầm mắt nhìn lại, đồng ruộng xanh tươi, trâu bò thản nhiên gặm cỏ, xa xa núi cao như tranh vẽ.
Tiên sinh hình như có cảm khái nói.

“Giang sơn như họa!
Người bán hàng rong lắc đầu:
“Tiên sinh, để xuống đi, từ lúc ta ra tay, giang sơn này liền cầm không trở lại, mạnh mẽ lấy nhất định sẽ bỏ mạng, đến lúc đó ta cũng không giữ được ngài, nhìn xem là được.
Tiên sinh nói:
“Mẫu thân vẫn tốt chứ?
Người bán hàng rong:
“Không biết. Đi qua một lần, phát hiện tình huống có chút không đúng, bên kia rất có khả năng bày xuống thiên la địa võng, đang chờ chúng ta, không dám đi nữa. Bất quá tiên sinh có thể yên tâm, có đại cô nương ở đó, nhất định sẽ đối xử tử tế với lão phu nhân.
Tiên sinh dạy học:
“Ngươi tới gặp ta, là vì chuyện gì?
Người bán hàng rong:
“Có một tin tức tốt để tiên sinh tiêu hờn dỗi, Ngưu Hữu Đạo chết rồi, chết ở trong Thánh cảnh, không biết chết ở trong tay ai, nhưng có thể khẳng định, đích xác là chết rồi!
Khóe miệng tiên sinh dạy học co giật một thoáng, trong mắt hiện lên hận ý.
“Bị chết rất tốt, chết trong tay người khác tiện nghi hắn!
Triệu quốc bị diệt, hắn quá rõ ràng, gây ra Yên Triệu chi chiến chính là Ngưu Hữu Đạo, chính bởi vì Ngưu Hữu Đạo, mới có Hiểu Nguyệt Các khởi binh liên hiệp công Triệu, hắn hận nhất chính là Ngưu Hữu Đạo.
Sau khi Triệu quốc bị diệt, bọn hắn tránh né chạy nạn, thật không dễ dàng mới an thân, hắn nuốt không trôi oán khí, thay đổi ai cũng khó có thể nuốt xuống ngụm oán khí kia.
Không chỉ diệt quốc, mà là cửa nát nhà tan chân chính, trốn vội vàng, rất nhiều gia quyến không thể mang ra, cũng không dám mang, đều là một đám người hình dạng, khí độ phi phàm, lại không có năng lực tự gánh vác sinh hoạt cơ bản, một đám người như thế trốn đi mà nói, căn bản tránh không khỏi tai mắt người hữu tâm, bất đắc dĩ chỉ có thể từ bỏ.
Bao nhiêu nhi nữ, bao nhiêu thê thiếp, hoặc thành quỷ dưới đao, hoặc thành đồ chơi của người khác, hắn còn nhất định phải coi như không

biết. Biết thì thế nào? Mỗi một người sống sót, nhận hết ngược đãi, đều có khả năng là mồi dùng để câu hắn.
Ngay cả nhắc cũng không dám nhắc tới, nhắc tới sẽ làm trái tim đau nhức. Cả ngày lẫn đêm, mỗi khi nhớ tới, trái tim sẽ rỉ máu.
Đã từng nắm giữ càng nhiều, lúc từ bỏ ý nghĩa trả giá sẽ càng lớn.
Có lẽ vô vọng phục quốc, nhưng báo thù hắn có thể chứ? Hắn hạ lệnh cho Gia Cát Trì, muốn Gia Cát Trì lấy tính mạng những kẻ thù kia.
Nhưng Gia Cát Trì không đồng ý, giết người đối với hắn mà nói rất dễ dàng, nhưng cũng rất dễ dàng bại lộ hành tung.
Kim Châu nguyên là địa bàn của Triệu quốc, trong đó chôn không ít tai mắt, tao ngộ của Thương Ấu Lan ở Kim Châu, bị Phiêu Miểu Các tìm tới, hắn đã biết rồi.
Phiêu Miểu Các lại tìm tới Thương Ấu Lan, Phiêu Miểu Các vậy mà can dự sự tình này?
Hắn lập tức ý thức được sự tình bản thân lo lắng nhất phát sinh, mình đã bị Cửu Thánh nhìn chằm chằm, đối mặt tồn tại khủng bố như Cửu Thánh, hắn nào dám vọng động.
Đối phó người khác, hắn còn có nắm chắc. Nhưng đối phó lão quái vật chiếm giữ tu tiên giới mấy trăm năm, hắn một chút nắm chắc cũng không có, đoán chừng ngay cả Ô Thường tư lịch cạn nhất cũng có thể dễ dàng làm hắn nằm xuống, cộng thêm thế lực khổng lồ của chín người kia.
Mà hắn tồn tại cũng không phải dùng để báo thù, người đến trình độ như hắn, sẽ không tham dự sự tình phục quốc gì, phục quốc hay không đối với hắn mà nói không có bất kỳ ý nghĩa. Hắn trải qua mấy triều chức trách chỉ có một, chính là bảo hộ quân vương an toàn, này là hứa hẹn của hắn đối với vị lão gia tử kia!
Vị lão gia tử kia coi hắn như nhi tử chăm sóc, hắn có thể có ngày hôm nay, cũng đều là vị lão gia tử kia cho.
Trước khi lão gia tử lâm chung, hắn quỳ gối ở giường trước đáp ứng, bảo đảm ba đời quân vương an toàn, sau đó hắn có thể lặng yên rời đi!
Chỉ bảo đảm ba đời, là bởi vì lão gia tử rõ ràng, vị này vẫn sống ở trong tầm mắt của mọi người không thích hợp, tối đa chỉ có thể bảo đảm ba đời, bằng không sẽ hại đối phương!

Nhưng Hải Vô Cực thật không cam lòng, tan cửa nát nhà đến mức độ như vậy, thê nữ sống sót ngày đêm chịu nhục, làm sao có thể nuốt xuống oán khí này?

Cuối cùng hắn lùi lại mà cầu việc khác, Ngưu Hữu Đạo, hắn chỉ cần Ngưu Hữu Đạo chết là được, hắn chỉ cần đầu của Ngưu Hữu Đạo là được!

Chỉ một điều kiện như thế, cuối cùng Gia Cát Trì đáp ứng, bằng thực lực của hắn, chỉ giết một người không tính cái gì, cho dù Ngưu Hữu Đạo trốn ở trong Tử Kim Động cũng vô dụng, hắn muốn ra vào Tử Kim Động, lực lượng phòng ngự của Tử Kim Động căn bản không cản được hắn.

Chương 1754: Thật trăm phần trăm (2)

Chương 1754: Thật trăm phần trăm (2)
Duy nhất cần xác nhận là, Ngưu Hữu Đạo có ở Tử Kim Động hay không, phải xác nhận vị trí, không thể tùy tiện giết vào, bằng không chỉ một mình hắn, Tử Kim Động to lớn, Ngưu Hữu Đạo tùy tiện tìm một chỗ trốn một chút, cũng đủ để hắn tìm mấy ngày. Hắn tổng không thể ở trong Tử Kim Động chậm rãi tìm chứ? Thật muốn làm như vậy chính là tìm chết!
Phải nhanh, sau khi xác định, thẳng đến mục tiêu, lại cấp tốc rời đi.
Ai biết còn không đợi hắn chuẩn bị tốt, Ngưu Hữu Đạo đã bị phái vào Thánh cảnh, không còn cơ hội hạ thủ.
Bây giờ cũng không cần hắn hạ thủ, Ngưu Hữu Đạo đã chết rồi!
...
Một nhóm xe ngựa dừng lại, lâm thời nghỉ ngơi.
Vân Cơ lên núi, đứng ở trên sườn núi nhìn về phương xa.
Quản Phương Nghi cũng tới, không nhanh không chậm đến bên cạnh nàng, bồi tiếp nàng đồng thời nhìn về phương xa, Vân Cơ quay đầu lại nhìn nàng.
“Vân tỷ tỷ đối với tương lai có dự định gì không?
Quản Phương Nghi bỗng nhiên cười hỏi.
Vân Cơ:
“Hắn là hỏi ngươi có dự định gì, ngươi một nữ nhân lo liệu nhiều người như thế cũng không dễ dàng.
Quản Phương Nghi:
“Kỳ thực cũng không tính là gì, người bận tâm không phải ta, ta chỉ là chân chạy mà thôi. Ngược lại là Vân tỷ tỷ ngươi, không có hứng thú với quyền thế, nơi này của ta sợ là không giữ được ngươi.
Vân Cơ:

“Không phải ta không có hứng thú với quyền thế, mà là không thể có hứng thú, có hứng thú chính là tìm chết. Ta đã đáp ứng Ngưu Hữu Đạo, nếu như hắn không về được, ta hộ tống bọn ngươi đến mục đích là được. Hắn vì các ngươi, cũng coi như dụng tâm.
Quản Phương Nghi:
“Đưa đến mục đích liền rời chúng ta sao?
Vân Cơ:
“Có chút sự tình có lẽ ngươi biết, có lẽ không biết, nói chung ta lưu lại ở bên người các ngươi, đối với các ngươi không hẳn là chuyện tốt, có chút sự tình bằng năng lực của các ngươi là không chịu đựng nổi.
Quản Phương Nghi:
“Nếu như Đạo gia vẫn còn, ngươi sẽ tiếp tục lưu lại đúng không?
Vân Cơ:
“Kia là hai chuyện khác nhau, nếu như hắn còn, tất cả vấn đề đều không phải vấn đề, ta sẽ được hắn che chở. Hắn không còn, ngươi nhìn xem các ngươi, lập tức thành chó nhà có tang. Còn có Viên Cương kia, ý nghĩ của ngươi và hắn không hợp. Một đám người, vài loại ý nghĩ, thiếu mất một người có thể ghép các ngươi lại, có thể để các ngươi cúi đầu nghe lệnh, một đám người này sớm muộn gì cũng sẽ chia năm xẻ bảy, đưa các ngươi đến địa phương, các ngươi an toàn, ta cũng nên đi. Hắn nói với ta mục đích chính là Yêu Ma Lĩnh, hắn nói bên kia sẽ có người chăm sóc các ngươi.
“Ý tứ của tỷ tỷ, Hồng Nương minh bạch, tỷ tỷ có thể một đường hộ tống, Hồng Nương đã vô cùng cảm kích, không dám lại cầu mong cái gì.
Quản Phương Nghi cúi người cảm ơn, bất quá sau đó lại thấp giọng nói:
“Đi ra sau ngọn núi bên phải, bên kia có người chờ ngươi.
Vân Cơ không rõ.
“Người nào?
Quản Phương Nghi:
“Ngươi đi liền biết, cẩn thận một chút, đừng để người phát hiện.
Vân Cơ còn muốn hỏi thêm, nhưng Quản Phương Nghi đã xoay người rời đi.
Vân Cơ nhìn phía bên phải, do dự một lát, cuối cùng lặng yên rời đi.

Đi tới mục đích, ngắm nhìn chung quanh, đột nhiên có thanh âm truyền đến.
“Đến rồi.
Nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sau tảng đá nhảy ra một người, nàng gặp qua, hắn là đệ tử Tử Kim Động phái ra hộ tống.
Nhưng tiếng nói của đối phương làm nàng có chút kinh nghi bất định, quá quen thuộc.
Người kia vẫy tay, dường như cảm thấy trong khe núi quá mức dễ thấy, ra hiệu nàng qua.
Vân Cơ do dự bất quyết.
Người ở phía sau tảng đá kéo ngụy trang trên mặt xuống, lộ ra chân dung, xán lạn nở nụ cười, trừ Ngưu Hữu Đạo còn có thể là ai.
Vân Cơ cả kinh, cấp tốc nhìn chung quanh, sau đó lắc mình rơi ở bên cạnh hắn, giật mình không nhỏ nói:
“Ngươi không chết?
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói:
“Nào có dễ dàng chết như vậy, làm sao, ngóng trông ta chết?
Vân Cơ đánh giá hắn liên tục, lặp đi lặp lại xác nhận.
“Này... Này làm sao có khả năng?
Ngưu Hữu Đạo:
“Không có cái gì không thể, thật trăm phần trăm, ngươi có muốn sờ một cái hay không?
Vân Cơ:
“Không biết xấu hổ như thế này, hắn là không giả được.
Ngưu Hữu Đạo than thở:
“Ở trong Thánh cảnh chết, là kế kim thiền thoát xác, không có biện pháp, chọc ra quá nhiều sự tình, càng ngày càng dễ thấy, áp lực quá lớn, sắp không thể xoay người rồi.
Vân Cơ:
“Nghe nói qua một chút, kiếm được cái kia, lại lộng chết cái này, chạy đến Thánh cảnh còn dám dằn vặt, ngươi thật là dám làm.
Ngưu Hữu Đạo giang hai tay ra.
“Ta từ lâu làm ra quyết định, dù sao là người phải chết, có cái gì không dám? Nói chung là bị Cửu Thánh nhìn chằm chằm, chỉ có thể chết. Tạm

thời không có dự định hiện thân, trước để cho Hồng Nương thăm dò ý nghĩ của ngươi, nếu như ngươi nguyện ý lưu lại, nàng sẽ không để ngươi tới đây, đã đến rồi, xem ra là quyết định muốn rời khỏi?
Vân Cơ:
“Vậy bây giờ ngươi còn có thể hiện thân lộ diện sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Không thể trốn cả đời, thời điểm nên hiện thân đương nhiên phải hiện thân. Đại tỷ, sợ không? Không sợ mà nói, liền lưu lại đi!
Vân Cơ nở nụ cười...
Phủ Thứ Sử Nam Châu, trong Anh Vũ đường, Mông Sơn Minh ngồi trên xe đẩy, Thương Triêu Tông đứng thẳng, đều đối mặt địa đồ, ngày đêm quan tâm chiến sự của ba nước phía tây.
Thương Triêu Tông giảng giải trạng thái nhân mã của ba nước phía tây xong, thả xuống quy chỉ huy.
“Tình huống trước mắt là như thế.
Mông Sơn Minh:
“Tử Kim Động hồi âm chưa?
Ngoài chiến sự, còn có rất nhiều sự vụ, tin Ngưu Hữu Đạo qua đời liền không nói, sự tình Vệ quốc cầu viện cũng làm bên này có chút đau đầu.
Vệ quốc không thể thu được Yên quốc toàn lực giúp đỡ, vậy mà đánh chủ ý tới Mông Sơn Minh, Huyền Vi mời Mông Sơn Minh đi chủ trì chiến sự của Vệ quốc.
Tâm tình bên Vệ quốc cũng có thể lý giải, hiện tại chỉ cần là nhánh cỏ cứu mạng thì sẽ bắt, đầu tiên là vừa ý năng lực chỉ huy tác chiến của Mông Sơn Minh, thứ hai là hy vọng mượn uy vọng của Mông Sơn Minh chấn chỉnh lại sĩ khí của quân Vệ.
Nói chung hy vọng mượn Mông Sơn Minh ngăn cơn sóng dữ!
Mà triều đình Yên quốc, còn có Tiêu Dao Cung và Linh Kiếm Sơn, đều ước gì Mông Sơn Minh đi.
Tử Kim Động đưa tin hỏi ý kiến bên này, bên này hồi phục là cự tuyệt!
Không cự tuyệt không được, Mông Sơn Minh vừa đi, mặc kệ cuối cùng kết quả chiến sự như thế nào, bên Tề, Vệ đều sẽ không dễ dàng thả Mông Sơn Minh trở về.
Thương Triêu Tông:

“Không biết xảy ra chuyện gì, theo lý thuyết hẳn sớm nên trả lời, kéo dài tới hiện tại chậm chạp không hồi phục, lẽ nào thật muốn đáp ứng? Mông soái, nếu thật phải ép ngài đi, trận chiến này, ngài có nắm chắc hay không?

Mông Sơn Minh khá bất đắc dĩ:

“Binh không biết tướng, tướng không biết binh, ta đi lại có ích lợi gì? Vệ quốc giàu có, tướng sĩ vốn chưa ăn vị đắng, căn bản không có ý tử chiến, không phải người nào đi cũng được. Tự hủy căn cơ, quân tâm sĩ khí đã đánh mất đến mức độ như vậy, chỉ lo nghĩ tự vệ, đối mặt thế tiến công của Tấn quốc, Vệ quốc đã xong. Hiện tại quân Tần bị Doãn Trừ liều mạng ngăn ở ngoài Tây Bình Quan, còn lại chỉ có thể nhìn bên Tề quốc, có năng lực cứ vãn cũng chỉ có Hô Diên Vô Hận mà thôi!

“Hiện tại vấn đề to lớn nhất là, bên Vệ quốc người vì tự vệ mà đầu hàng quá nhiều, những hàng binh hàng tướng này không chịu vì Vệ quốc tử chiến, trái lại bị Tấn quốc dùng đao gác ở trên cổ giúp Tấn quốc tử chiến. Người đầu hàng càng nhiều, người cung cấp lương thảo cho Tấn quốc cũng càng nhiều. Thanh thế như vậy, Tấn quốc là càng đánh càng mạnh, lấy dân phong bưu hãn của Tấn quốc, một khi thu được lương thảo sung túc, rất có khả năng cả nước đều binh, áp lực của Hô Diên Vô Hận rất lớn!

“Nếu quân Tề có thể đẩy lùi quân Tấn, chiến hậu Tề quốc cũng không dám thừa dịp cháy nhà mà đi hôi của Vệ quốc quá mức, cũng không dám tán binh lực quá phận, có lẽ Vệ quốc còn có thể được bảo đảm!

Thương Triêu Tông nhìn chằm chằm địa đồ.

“Nếu quân Tần không thể công phá Tây Bình Quan thuận lợi xuất binh, sợ là Vệ quốc không gánh nổi.”

Chương 1755: Ba vị, lâu không gặp rồi!

Chương 1755: Ba vị, lâu không gặp rồi!
“Bây giờ thế tiến công của quân Tấn quá mãnh, đối với Vệ quốc như hùm như sói, bại thế như vậy, sĩ khí quân Vệ càng ngày càng không còn, khó có thể chống đỡ. Nếu như quân Tần công phá Tây Bình Quan quá muộn, một khi để địa bàn quân Tấn công chiếm và Tây Bình Quan ghép lại, tất cả tiếp tế đều có thể nối liền, quân Tần càng ngày càng không thể đánh hạ Tây Bình Quan.
“Thật đến mức độ này mà nói, Vệ quốc tất vong, còn lại cũng chỉ có thể là Tề quốc và Tấn quốc quyết một trận tử chiến rồi!
Mông Sơn Minh chỉ về Tây Bình Quan.
“Điền Chính Ương vô năng, chủ tướng của quân Tần sớm nên thay người, nếu như thủ tướng là La Chiếu, bằng năng lực của La Chiếu, mượn Thiên Cơ Phá Cương Tiễn của Hiểu Nguyệt Các, có lẽ đã thừa thế xông lên đánh tan Tây Bình Quan, bây giờ hối hận thì đã muộn!
Thương Triêu Tông cười gằn:
“Đại công như thế sao có khả năng tặng cho La Chiếu. Binh tướng đều là của Điền Chính Ương và Mã Trường An, hai vị này không đồng ý, Ngọc Thương cũng không có biện pháp. Bây giờ đích xác là hối hận thì đã muộn, đoán chừng bên Tần quốc cũng rất tức giận.
Mông Sơn Minh:
“Một đám bè lũ xu nịnh, một khi mất đi đại thế, lại đến phiên La Chiếu vào sân cũng đã muộn!
Đúng lúc này, Lam Nhược Đình đi tới, nhìn hai người chắp tay chào, trầm giọng nói:
“Vương gia, Mông soái, Hồng Nương truyền đến tin tức, nói người Mao Lư biệt viện trong vòng nửa ngày sẽ đến phủ thành Nam Châu, bảo chúng ta chuẩn bị tiếp ứng!

Bên trong nhất thời yên tĩnh, Thương Triêu Tông than thở:
“Vốn tưởng chỉ là quá cảnh Nam Châu... Lẽ nào khi Đạo gia còn sống không có bàn giao cho bọn hắn?
Tin Ngưu Hữu Đạo qua đời, bên này đã biết được, cũng không thể làm gì, làm sao có thể lo liệu?
Còn lo lắng, bên này không có nhiều lo lắng như ngoại nhân đoán, bởi vì khi Ngưu Hữu Đạo còn sống đã giao phó, nếu như hắn không thể trở về, để Nam Châu trực tiếp nương nhờ vào Tử Kim Động, này cũng là không có biện pháp, có thể giảm đi rất nhiều khúc chiết.
Dựa theo Ngưu Hữu Đạo nói, người Mao Lư biệt viện hắn là tìm nơi đi khác, hiện tại lao về bên này, còn bảo bọn hắn chuẩn bị tiếp ứng, sẽ chỉ làm tình cảnh bên này lúng túng.
Nương nhờ vào Tử Kim Động đương nhiên phải rũ sạch quan hệ với người Mao Lư biệt viện, tiếp tục dính vào người của Ngưu Hữu Đạo mà nói, để Tử Kim Động làm sao yên tâm?
Một khi bức Tử Kim Động muốn thanh trừ những người này mà nói, Nam Châu làm sao lo liệu? Ngồi yên không để ý đến hay đứng ở bên Mao Lư biệt viện đối kháng Tử Kim Động?
Không giúp, không nói cái khác, Ngưu Hữu Đạo trường kỳ tích lũy uy vọng ở Nam Châu lực ảnh hưởng quá lớn, nếu Thương Triêu Tông hắn ngồi yên không để ý đến, để Nam Châu nhìn hắn thế nào? Cho nên nói, người Mao Lư biệt viện đến bên này, là làm khó dễ hắn.
Mông Sơn Minh trầm ngâm nói:
“Nghênh tiếp còn phải nghênh tiếp, Đạo gia hài cốt chưa lạnh, làm quá cay nghiệt sẽ không còn gì để nói. Không ngại trước tiên nhìn xem tình huống lại nói, có lẽ chỉ là quá cảnh, khả năng là chúng ta cả nghĩ quá rồi.
Lam Nhược Đình nhắc nhở.
“Trong thư nói, bảo chúng ta làm tốt chuẩn bị tiếp thu.
Mông Sơn Minh:
“Vậy làm sao bây giờ? Ngăn bọn hắn ở thành ngoại, không cho vào? Thật làm như vậy mà nói, ngươi có nghĩ tới sẽ ở Nam Châu nhấc lên sóng lớn như thế nào không? Vương gia đi là vương đạo, sao có thể gánh vác bêu danh như vậy?
Thương Triêu Tông vung tay.

“Trước tiên mặc kệ nhiều như vậy, lệnh người chuẩn bị, bản vương tự mình ra khỏi thành ba mươi dặm nghênh tiếp!
“Vương gia!
Lam Nhược Đình đưa tay nhấn lại cánh tay của hắn.
“Ngài có từng nghĩ qua làm sao ăn nói với quận chúa chưa? Những người này vừa đến, sợ là không giấu được quận chúa?
Nghe được lời này, Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh đều nhíu mày.
Tin Ngưu Hữu Đạo qua đời vừa đến, Thương Triêu Tông lập tức phân phó, sự tình ai cũng biết, từ trên xuống dưới chỉ có Thương Thục Thanh không biết, đến nay Thương Thục Thanh còn không biết Ngưu Hữu Đạo đã chết.
Không vì cái gì khác, trước mắt Thương Thục Thanh đang đàm hôn luận gả, thật không dễ dàng tới mức độ này, một khi để nàng biết Ngưu Hữu Đạo qua đời, còn không biết sẽ làm ra sự tình gì.
Cũng biết có chút sự tình không thể giấu cả đời, bên này chỉ muốn chờ đến Thương Thục Thanh thuận lợi cưới chồng, ván đã đóng thuyền, sự tình tự nhiên sẽ qua.
Sự tình nhi nữ tình trường phiền toái nhất, không thể theo lẽ thường giải quyết.
Thương Triêu Tông trầm mặc nói:
“Trước tiên đừng để Thanh nhi biết người Mao Lư biệt viện đến, miễn cho nàng cũng đi theo nghênh tiếp, đợi bản vương gặp Hồng Nương trước, đề điểm một thoáng lại nói.
Cũng chỉ có thể làm như vậy, ra Anh Vũ đường, Thương Triêu Tông lập tức tìm vương phi Phượng Nhược Nam thông báo một tiếng.
Phượng Nhược Nam hiểu ý, cấp tốc đi tìm Thương Thục Thanh chơi đùa, cuốn lấy Thương Thục Thanh, không để nàng biết được động tĩnh bên ngoài.
Bên Phủ Thứ Sử hơi chuẩn bị, Thương Triêu Tông xuất hành, đại quân hộ vệ hộ tống ra khỏi thành, đến cách ngoại thành ba mươi dặm chờ...
Ở xa tới một nhóm người, nhìn thấy tinh kỳ phấp phới, cực kỳ bắt mắt.
Ra khỏi thành xa như thế nghênh tiếp, Viên Cương nhìn chăm chú, Quản Phương Nghi cười nhạt, có vẻ như trong lúc vô ý quay đầu lại, nhìn

phản ứng của Ngưu Hữu Đạo đang lẫn trong đám người.
Hai bên cuối cùng tương phùng.
Nhân mã nghênh tiếp sĩ khí cực thịnh, nhân mã đến thì khí thế đê mê, song phương gặp mặt không khỏi cảm khái, Ngưu Hữu Đạo chết đối với mọi người ảnh hưởng đều rất lớn.
Đang có tin buồn, song phương khó có thể vui vẻ tán gẫu, khách sáo vài câu cũng không biết nên nói cái gì cho phải, không ai nhắc tới sự tình của Ngưu Hữu Đạo, Thương Triêu Tông đưa tay mời vào thành.
Song phương tụ họp, Quản Phương Nghi và Viên Cương đi ở bên cạnh Thương Triêu Tông, đồng thời trở về phủ thành Nam Châu.
Trong khách sạn đón khách, Mông Sơn Minh và Lam Nhược Đình cũng lộ diện, sớm chờ đợi ở đây.
Gặp mặt lại là một phen khách sáo, Thương Triêu Tông mời Quản Phương Nghi đến một bên, lộ ra có chút do dự.
Quản Phương Nghi cười nói:
“Vương gia có lời gì không ngại nói thẳng.
Thương Triêu Tông cười khổ.
“Thanh nhi còn không biết các ngươi tới, là ta có ý giấu nàng.
Quản Phương Nghi còn tưởng hắn muốn nói lời ân đoạn nghĩa tuyệt gì, không nghĩ tới là cái này, không khỏi kinh ngạc:
“Vì sao?
Thương Triêu Tông có chút khó có thể mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn nói ra.
“Hồng Nương, bây giờ Đạo gia đã không còn, có chút sự tình không cần ẩn giấu. Từ trước tới nay, sợ là Thanh nhi có chút tình cảm với Đạo gia, không biết ngài có hiểu ý tứ của bản vương hay không?
Quản Phương Nghi không nhịn được cười.
“Này có cái gì không thể lý giải, ta cũng là nữ nhi, tâm tư của nữ nhi ta hiểu, tâm tư của quận chúa ta cũng có biết, không cần không tiện nói.
Thương Triêu Tông thở phào.
“Vậy ta nói thẳng a. Đạo gia là người như thế nào? Chúng ta đều biết Thanh nhi tướng mạo xấu xí không xứng với Đạo gia, cho nên ở trước mặt Đạo gia không dám nhiều lời, cũng không dám trèo cao. Tin tức của Hồng Nương ngài hẳn không bế tắc, ngài hẳn phải biết, Thanh nhi đang

đàm hôn luận gả. Chúng ta ẩn giấu tin Đạo gia qua đời, là không muốn Thanh nhi sinh ra biến cố gì. Ngài cũng biết, Thanh nhi không dễ gả người, gả cho người thích hợp càng không dễ dàng, bản vương hy vọng hết thảy đều thuận lợi. Các ngươi tới, nàng nghe tin ắt tới gặp, chúng ta cũng không tiện ngăn cản nàng tới gặp, nếu như ngăn cản sẽ càng dễ dàng để nàng sinh nghi, nếu như Thanh nhi đến, hy vọng Hồng Nương che giấu một chút.

Quản Phương Nghi gật đầu:

“Ý tứ của Vương gia ta minh bạch, ngài yên tâm, ta sẽ bàn giao phía dưới, bên này sẽ không có bất kỳ người nào nói cho quận chúa biết tin tức Đạo gia qua đời.

“Vậy thì đa tạ.

Thương Triêu Tông chắp tay cảm ơn, cùng Mông Sơn Minh và Lam Nhược Đình đồng thời cáo từ, chuẩn bị thiết trí tiệc tối khoản đãi, một vài lời không tiện nói, cũng chuẩn bị ở tối nay nhắc nhở.

“Không vội!

Quản Phương Nghi ngăn ba người.

Chương 1756: Giải quyết dễ dàng (1)

Chương 1756: Giải quyết dễ dàng (1)
“Ba vị có mặt vừa vặn, khi còn sống Đạo gia lưu lại di vật, cần các ngươi đồng thời chứng kiến, này cũng là mục đích chúng ta đến.
Ba người hai mặt nhìn nhau, còn có di vật cho bọn hắn?
Quản Phương Nghi quay đầu lại ra hiệu, Viên Cương lập tức mang người đi vào, phụ trách thanh lý một địa phương có thể gặp mặt nói chuyện.
Sau khi xác nhận không có vấn đề, Viên Cương ra hiệu, Quản Phương Nghi mới mời ba người cùng đi.
Đến địa phương, nhưng không cho hộ vệ của Tử Kim Động đồng hành, người Tử Kim Động nhất thời bất mãn, cuối cùng Thương Triêu Tông lên tiếng ngăn lại.
“Không sao cả!
Người Tử Kim Động do dự, đành phải thôi, còn không đến thời điểm toàn diện hạn chế tự do của Thương Triêu Tông.
Bốn phía đã có người canh gác, Vân Cơ ngồi ở trong sân, cảnh giác nhìn xung quanh.
Lúc mấy người đi vào, trong phòng đã có một người, như người quét tước.
Sau khi Quản Phương Nghi và Viên Cương mời khách đi vào, liền đóng cửa lại.
Thương Triêu Tông, Mông Sơn Minh, Lam Nhược Đình đều quay đầu nhìn lại, hơi kinh nghi bất định.
Quản Phương Nghi mỉm cười, nhìn người trong phòng nhấc cằm, ba người lại quay đầu nhìn, chỉ thấy người quét tước kia tiện tay ném khăn lau, nhấc tay kéo ngụy trang xuống, lộ ra chân dung, cười nhạt nhìn bọn hắn.

Người này tự nhiên là Ngưu Hữu Đạo.
“...
Ba người trừng lớn con ngươi, trợn mắt ngoác mồm, giống như gặp quỷ, vẻ mặt khó có thể tin.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, xoay người, chậm rãi bước tới chủ vị, từ từ ngồi xuống.
“Ba vị, đã lâu không gặp!
“Đạo... Đạo gia... Này...
Thương Triêu Tông nói lắp, quay đầu lại nhìn Quản Phương Nghi, dường như xác nhận thật giả.
Quản Phương Nghi mỉm cười gật đầu, chỉ chỉ mình, lại chỉ chỉ Viên Phương, ý tứ là, có chúng ta ở đây, không giả được.
Chấn kinh!
Sau khi được xác nhận, ba người y nguyên có chút khó có thể tin, Đạo gia không chết mà nói, ai dám cầm Phiêu Miểu Các ra nói hươu nói vượn, chán sống rồi sao?
Không có mừng rỡ khi đột nhiên nhìn thấy, trái lại là lòng nghi ngờ tầng tầng.
Ba người thậm chí có chút hoài nghi, xác thực mà nói, là có chút không dám tùy tiện nhận quen, lo lắng đám người Quản Phương Nghi có ý đồ không muốn người biết, lấy giả tráo thật.
Đến trình độ như bọn hắn, trường kỳ nằm ở trong đấu tranh, liên lụy ngươi lừa ta gạt quá nhiều, rất dễ dàng luận âm mưu.
Ngưu Hữu Đạo lên tiếng.
“Lo lắng có giả? Thật không giả được, giả không thật được.
Chỉ một câu này, dường như cũng lười lại đi giải thích.
Quản Phương Nghi nói:
“Vốn không muốn tới quấy rầy, Đạo gia bản ý là, nếu như hắn không về được, thì để chúng ta đừng quấy rầy các ngươi, chỉ để ý rời đi, để các ngươi trực tiếp nương nhờ vào Tử Kim Động. Nhưng Đạo gia lặng yên trở về, sự tình bố trí phía sau đương nhiên phải thay đổi, này cũng là mục đích chúng ta đến.
Lam Nhược Đình thử hỏi:
“Vì sao Phiêu Miểu Các nói Đạo gia đã gặp nạn ở trong Thánh cảnh?

Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng nói:
“Lam Nhược Đình, ngươi đang chất vấn ta sao?
Mông Sơn Minh và Thương Triêu Tông nhìn nhau, phát hiện thanh âm này không giả được.
Lam Nhược Đình vội vàng chắp tay nói:
“Không dám, chỉ là muốn biết nguyên nhân.
Ngưu Hữu Đạo:
“Giang hồ phi ngựa, gió cũng tốt, mưa cũng được, sự tình sinh sinh tử tử không đáng nhắc tới. Chuyện giang hồ, người giang hồ, ta tự sẽ xử lý, các ngươi không cần biết quá nhiều. Còn nữa, tin tức ta còn sống là cơ mật, đừng để người khác biết, bao quát vương phi và quận chúa, phương diện Nam Châu trừ các ngươi, bất kỳ người nào cũng không được báo. Có chút sự tình tạm thời không dám để cho bọn hắn biết, sợ bọn hắn biết rồi sẽ dọa đến bọn hắn.
Sở dĩ lộ diện ở trước mặt ba người, đầu tiên là vì ổn định thế cục, thứ hai là trải qua Sa Như Lai xác nhận, ba người này không có vấn đề.
Ba người lại nhìn nhau, cảm thấy phong cách này là phong cách của Ngưu Hữu Đạo, nhưng trước khi chưa triệt để xác nhận, cũng chỉ có thể lá mặt lá trái đáp một tiếng.
“Vâng!
Vấn đề thật giả trực tiếp trôi qua, Ngưu Hữu Đạo nói thẳng.
“Ta ở trên đường nhận được tin tức, Tư Đồ Diệu đến qua?
Thương Triêu Tông mang theo cẩn thận, rụt rè trả lời:
“Phải! Sau khi biết tin Đạo gia qua đời, Tư Đồ Diệu chạy tới hỏi Nam Châu đi con đường nào, sau khi xác nhận liền trở về Kim Châu.
Kỳ thực trước tiên Tư Đồ Diệu chạy tới Lưu Tiên Tông, Phù Vân Tông, Linh Tú Sơn, kết quả phát hiện chưởng môn ba phái đều không ở nhà. Chưởng môn ba phái kia nghe tin Ngưu Hữu Đạo qua đời đều chạy đi Tử Kim Động, lo lắng hậu sự, muốn trước tiên đi Tử Kim Động tìm hiểu lại làm quyết định.
Sau khi Tư Đồ Diệu qua bên này, kỳ thực cũng không có về Kim Châu, mà chạy đi Tử Kim Động, chỉ là giấu diếm Thương Triêu Tông mà thôi.
Ngưu Hữu Đạo:

“Tư Đồ Diệu đến, là sự tình trong dự liệu, hai châu luôn cùng tiến thối, hắn không biết các ngươi sẽ ngã về nhà ai, vạn nhất các ngươi ngã về Tiêu Dao Cung và Linh Kiếm Sơn, hắn lo lắng sẽ nhào sai phương hướng, trong lòng không chắc chắn. Tiêu Dao Cung và Linh Kiếm Sơn có người đến khai thông chưa?
Thương Triêu Tông do dự một chút, cẩn thận trả lời:
“Người đến rồi, phái người bí mật nói chuyện, bất quá chúng ta không có đáp ứng, bên bọn hắn còn chưa từ bỏ ý định.
Ngưu Hữu Đạo:
“Trước tiên đừng cự tuyệt quá trực tiếp, ổn định bọn hắn đã, ta còn muốn mượn bọn hắn tạo áp lực cho Tử Kim Động.
Thương Triêu Tông thỉnh giáo:
“Tạo áp lực là ý gì?
Ngưu Hữu Đạo:
“Tử Kim Động lấy của ta một vài thứ, phi cầm cỡ lớn của Mao Lư biệt viện bị Tử Kim Động thừa dịp cháy nhà hôi của. Ở bề ngoài dù sao ta cũng đã chết rồi, Tử Kim Động muốn nhân cơ hội chưởng khống Nam Châu là không tránh khỏi, quay đầu lại Tử Kim Động sẽ phái người đến cùng Vương gia đàm phán sự tình quy thuận, một vài yêu cầu phải nhân cơ hội nói ra.
“Đầu tiên là người Mao Lư biệt viện sẽ ở Nam Châu, có thể lấy niệm tình xưa làm lý do, không thể để người Mao Lư biệt viện không có nơi dung thân. Thứ hai là đám phi cầm cỡ lớn của ta các ngươi tiện thể xếp vào điều kiện, để bọn hắn trả cho lão tử.
Lam Nhược Đình cắm một miệng.
“Những điều kiện này Tử Kim Động có thể đáp ứng sao? Bây giờ người của Tử Kim Động sớm tăng mạnh khống chế, khống chế đám người Vương gia an toàn, người nắm ở trong tay bọn hắn, sợ là khó có chỗ trống chống cự. Gần đây bọn hắn nhìn rất chặt, ngay cả người Tiêu Dao Cung và Linh Kiếm Sơn chạm mặt với Vương gia cũng là bí mật hành sự.
Ngưu Hữu Đạo:
“Cứ đi đàm phán, nói những yêu cầu này ra, bọn hắn không dám làm gì các ngươi. Hiện tại làm loạn Nam Châu, Kim Châu luôn cùng tiến cùng

lui cũng hoảng, trước đây có ta, bọn hắn vẫn không có biện pháp xen vào Kim Châu, trong lúc nhất thời bọn hắn không khống chế được Kim Châu, làm cho Kim Châu ngã về phía Tiêu Dao Cung và Linh Kiếm Sơn không phải bọn hắn nguyện ý nhìn thấy.
“Các ngươi không cần lo lắng, đàm phán chỉ là danh nghĩa, bên Cung Lâm Sách ta đã quyết định, hắn cần một cái cớ cấp cho tông môn mà thôi, bằng năng lực chưởng khống của hắn ở Tử Kim Động, Tử Kim Động sẽ đáp ứng những yêu cầu này.
Thương Triêu Tông kinh ngạc nói:
“Đạo gia ý tứ là, Cung Lâm Sách cũng biết ngài còn sống?
Ngưu Hữu Đạo gật đầu.
“Không cho hắn biết không được, bằng không cục diện sẽ mất khống chế, bây giờ rất nhiều chuyện còn cần hắn phối hợp.
Thương Triêu Tông:
“Sau khi Lưu Tiên Tông, Linh Tú Sơn, Phù Vân Tông biết được tin Đạo gia qua đời, tựa hồ hơi có động tác dị thường.
Ngưu Hữu Đạo:
“Bọn hắn không đáng để lo, tối đa chạy đến Tử Kim Động ôm bắp đùi, còn không có lá gan đối nghịch Cung Lâm Sách. Ta đã bàn với Cung Lâm Sách, hắn sẽ thụ ý ba phái nghe theo ngươi sai phái, sẽ không bị người khác của Tử Kim Động quấy rầy.
“Sau khi các ngươi quy thuận Tử Kim Động, cần phối hợp Cung Lâm Sách hành sự, để Nam Châu chỉ có thể do người của Cung Lâm Sách tự mình tiếp nhận. Ở bề ngoài là thế lực của Cung Lâm Sách tiếp nhận thế lực của ta. Trên thực tế, hết thảy đều sẽ duy trì nguyên dạng, mặc kệ Cung Lâm Sách làm ra quyết sách gì, kia đều là mặt ngoài, trước đó đều sẽ trải qua ta đồng ý.

Chương 1757: Giải quyết dễ dàng (2)

Chương 1757: Giải quyết dễ dàng (2)
Sự tình Nam Châu nên lo liệu như thế nào, các ngươi tiếp tục điều hành, không có người sẽ quấy rầy các ngươi.
“Trước khi ta đến, Cung Lâm Sách từng nói Vệ quốc cầu viện, ý đồ để Mông soái đi Vệ quốc chỉ huy quân Vệ tác chiến. Các ngươi phản hồi ý kiến Tử Kim Động đã thu được, thế nhưng vẫn không trả lời các người, ở bề ngoài là thương nghị, trên thực tế là chờ ta đi tới làm quyết định.
“Chiến sự phía tây liên lụy không nhỏ, ta cũng không muốn Tấn quốc lớn mạnh. Ngày hôm nay ta muốn hỏi Mông soái một câu, nếu như cho ngươi đi, có chắc chắn đánh thắng hay không?
Nói tới mức độ này, ba người đều hiểu, không phải giả, Đạo gia thật trở về rồi!
“Ta đi sợ là không có tác dụng gì...
Mông Sơn Minh nói, trước nói với Thương Triêu Tông cũng lặp lại một lần.
Ngưu Hữu Đạo đứng lên, đi qua đi lại.
“Xem ra khả năng Vệ quốc chạy trời không khỏi nắng rất lớn.
Hắn nghĩ tới tình cảnh của Thượng Thanh Tông, lại nói:
“Đã đi vô dụng, hơn nữa sẽ uy hiếp đến an toàn của Mông soái, vậy thì không đi. Sự tình này các ngươi không cần phải để ý đến, ta sẽ thông báo Cung Lâm Sách, Tử Kim Động sẽ cho các ngươi một câu trả lời yên tâm. Các ngươi chiếu ta nói, trước tiên làm tốt sự tình trước mắt là được.
“Còn có bên Quang Châu. Sau khi tin ta qua đời truyền ra, e là Đại Thiền Sơn sẽ không thành thật. Nhìn chăm chú hướng đi của Quang Châu, dám không thành thật, lập tức liên hiệp Kim Châu, triệu tập nhân mã hai châu, bày ra tư thế công kích! Trực tiếp dùng vũ lực đe dọa, không cần quan tâm thái độ của người khác, cái khác ta sẽ xử lý.

Thương Triêu Tông đáp:
“Vâng!
Ngưu Hữu Đạo:
“Còn Kim Châu, sự tình ta giả chết can hệ trọng đại, tin tức không thể rò rỉ ra, tạm thời vẫn chưa thể để bọn hắn biết ta còn sống. Bất quá cũng may bọn hắn nhất quán phương châm cùng Nam Châu cùng tiến cùng lui, chỉ cần các ngươi tỏ thái độ để bọn hắn an tâm, bọn hắn cũng không hy vọng tam đại phái đi nhúng tay Kim Châu, sẽ phối hợp các ngươi.
“Nếu như không chịu phối hợp các ngươi, đến thời điểm lại nói, ta sẽ xử lý!
Đối với Kim Châu, hắn một chút cũng không lo lắng, không nói cái khác, chỉ dựa vào bí mật Xích Dương Chu Quả liền đủ để những người kia hãi hùng khiếp vía.
Bây giờ "Ngưu Hữu Đạo" chết rồi, bên kia không cách nào chuyển ra lá bài uy hiếp Ngưu Hữu Đạo, trạng thái bí mật kiềm chế lẫn nhau đã phá, chỉ có thể uy hiếp một nhà.
Thương Triêu Tông gật đầu.
“Minh bạch.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta vừa đến, Tử Kim Động phái người tới đàm phán cũng sắp đến rồi, mau chóng chuẩn bị, có cái gì không rõ ràng, ta không thích hợp lộ diện, các ngươi có thể tùy thời tìm Hồng Nương. Còn nữa, trước nghe các ngươi nói thiết yến gì đó thì miễn đi, trước khi kết quả đàm phán đi ra, các ngươi duy trì chút khoảng cách với người Mao Lư biệt viện, miễn cho người Tử Kim Động phản ứng quá lớn, chờ hết thảy đều chứng thực lại nói.
“Các ngươi không thích hợp ở nơi này lâu, có lời gì thì nói sau, đi đi!
Ba người cáo từ, Quản Phương Nghi tiễn khách.
Rời khách sạn, ba người Thương Triêu Tông quay đầu lại nhìn đại viện, lại nhìn nhau, hiểu ý nở nụ cười, đều thở phào nhẹ nhõm.
Không thể không thừa nhận, vị kia đến, hết thảy phiền phức cùng lo lắng tựa hồ đều được giải quyết dễ dàng.
Mọi người cứ như vậy rời đi, phản hồi vương phủ.

Nơi này cách vương phủ cũng không tính quá xa, lúc đến cửa vương phủ, một chiếc xe ngựa bị quân sĩ xua đuổi cấp tốc tránh ra, nhường đường cho Thương Triêu Tông.
Thương Triêu Tông ở trên lưng ngựa liếc nhìn, nhìn thấy một nam tử khá nho nhã cũng theo xe ngựa lui đến một bên.
Nam tử kia, Thương Triêu Tông nhận thức, cùng trưởng lão Tử Kim Động Phó Quân Nhượng chỉ kém một chữ, tên Phó Quân Lan, muốn nhân phẩm có nhân phẩm, muốn tài mạo có tài mạo, xem như là nhân tuyển em rể của Thương Triêu Tông.
Thương Triêu Tông vươn mình nhảy xuống lưng ngựa, phất tay lệnh quân sĩ lui lại, nhanh chân đi đến.
Phó Quân Lan tranh thủ hành lễ.
“Bái kiến Vương gia.
Thương Triêu Tông cười nói:
“Quân Lan đến rồi, đến thăm Thục Thanh sao?
Phó Quân Lan có chút lúng túng, trả lời:
“Phải! Cùng quận chúa hẹn gặp mặt.
Bởi vì đều biết vị này tương lai có khả năng là phu quân của quận chúa, Mông Sơn Minh, còn có Lam Nhược Đình đều qua, rất khách khí chào hỏi.
“Phó công tử đến rồi.
“Mông soái, Lam tiên sinh.
Phó Quân Lan nho nhã lễ độ, từng cái hành lễ.
Hạ nhân Phó gia ở một bên dắt ngựa xe, gương mặt đã khẩn trương lại hưng phấn, cúi đầu khom lưng, khuôn mặt tươi cười như hoa.
Ba vị này là nhân vật quyền thế ngập trời ở Nam Châu a, đặc biệt là Dung thân vương, tay cầm binh mã, ở toàn bộ Yên quốc cũng là nhân vật hết sức quan trọng. Một khi công tử thành em rể của Dung thân vương, Phó gia sẽ lập tức trở thành hào môn cao cấp nhất của Nam Châu.
Người hầu như hắn rất rõ ràng, toàn bộ Phó gia đều cực kỳ chờ mong vụ hôn nhân này, bây giờ ai thấy công tử không khách khách khí khí nịnh bợ, làm công tử rất đau đầu.

Phú gia bình thường, cái nào biết sau lưng vương hầu bá nghiệp liên lụy phức tạp hung hiểm như thế nào, chỉ có thể nhìn thấy quyền thế mặt ngoài.
Đối với người hầu như hắn, mỗi lần tới vương phủ, hắn không có tư cách tiến vào vương phủ, ba vị này bình thường nhìn thấy một lần cũng khó, huống chi là một lần nhìn thấy ba người, hơn nữa là khoảng cách gần như vậy.
Dung thân vương long hành hổ bộ, thanh âm trầm ổn vang dội, khí thế bức người, thống ngự thiên quân vạn mã, thống soái sa trường, nắm giữ quyền sinh quyền sát của toàn bộ Nam Châu!
Mông Sơn Minh ngồi ở trên xe đẩy, nhìn như gầy gò, nhưng ánh mắt rất sắc bén, ánh mắt quét tới như dao, nhát gan bị nhìn một chút sẽ run rẩy.
Trong miệng bách tính thường gọi "Yên Sơn Minh, Tề Vô Hận", Yên Sơn Minh chính là vị này!
Lam Nhược Đình bình tĩnh thong dong, khóe mắt lấp lóe uy nghi, nhìn cũng rất khiếp người. Vị này thống lãm chính vụ Nam Châu, mũ ô sa của các quan viên ở Nam Châu đều nắm giữ trên tay vị này.
Trong miệng người hầu phát khô, nhìn thấy ba vị này, hưng phấn khẩn trương, đứng ở bên người công tử cùng có vinh dự!
Sau một phen khách sáo, Thương Triêu Tông nhấc tay vỗ vỗ sau lưng Phó Quân Lan, nhấc tay mời.
“Đi, vào trong nói chuyện.
Người hầu trơ mắt nhìn Phó Quân Lan và Thương Triêu Tông sóng vai đi lên bậc thang, miệng cười đến không đóng lại được...
Vào trong vương phủ, Phó Quân Lan ở phòng khách dùng trà, lộ ra có chút câu nệ, dù Mông Sơn Minh không có phụng bồi, chỉ Thương Triêu Tông và Lam Nhược Đình ở đây cũng cho hắn áp lực to lớn.
Dù Thương Triêu Tông và Lam Nhược Đình biểu hiện rất thân thiết, không có bất kỳ giá đỡ, nhưng thân phận địa vị của hai người ở đó, trong lúc giơ tay nhấc chân toát ra khí thế cũng đủ để cho Phó Quân Lan khó có thể tự nhiên, này là thân phận địa vị toàn diện nghiền ép, không cách nào tránh khỏi.
Ở trước mặt hai người này, Phó Quân Lan không tìm được bất kỳ cảm giác bình đẳng ở chung nào, đó là cảm giác ngay cả trèo cao cũng khó

mà với tới, chỉ có thể khúm núm.
Đối mặt hai người này, tự nhiên kém xa đối mặt Thương Thục Thanh, Thương Thục Thanh lan tâm huệ chất, rất để ý tâm thái của hắn.
Mà đối với Thương Triêu Tông, cùng Phó Quân Lan căn bản không tìm được đề tài chung, nhưng không thể tùy tiện hai câu liền đuổi đối phương đi nha, sợ cho người ta cảm giác xem thường hoặc tự cao tự đại.
Chỉ có thể tận lực hạ thấp cách điệu, hỏi chút chuyện vặt vãnh, thí dụ như người nhà như thế nào, có khỏe hay không…
Kỳ thực Thương Triêu Tông cũng không dễ chịu, nhưng phải giả ra dáng vẻ dễ nói chuyện, tận lực không cho người ta phản cảm.
Vì hôn sự của muội muội, Thương Triêu Tông cũng coi như tận tâm tận lực.
Sự tình loạn thất bát tao hỏi một lượt, Thương Triêu Tông thực sự là tìm không ra lời để giao lưu, nhấc tay vỗ trán.
“Suýt chút nữa thì quên, Quân Lan và Thanh nhi hẹn nhau. Thanh nhi thật giống như có việc ở bên tẩu tử nàng, Quân Lan, ngươi chờ, ta giúp ngươi gọi nàng ra.

Chương 1758: Không thể lại chơi tiếp như vậy

Chương 1758: Không thể lại chơi tiếp như vậy
Hắn vừa đứng lên, Phó Quân Lan cũng tranh thủ theo dậy, nào dám có chút thất lễ.
Thương Triêu Tông đưa tay, ra hiệu hắn tiếp tục ngồi uống trà, mình thì xoay người rời đi, còn liếc mắt ra hiệu cho Lam Nhược Đình.
Lam Nhược Đình nhìn Phó Quân Lan áy náy xin lỗi một tiếng, cũng đi theo ra ngoài.
Lúc này Phó Quân Lan mới dám vạch nắp ấm trà, bưng uống một hơi.
Nha hoàn trong phòng rất có ánh mắt, quen hầu hạ người rồi, vừa thấy chén trà nghiêng đến góc độ khá cao, lập tức tiến lên hầu hạ, vạch nắp rót nước.
Cho dù là nha hoàn ở vương phủ, Phó Quân Lan cũng không dám khinh thường, tranh thủ đứng lên, liên tục biểu thị cảm tạ.
Nha hoàn hé miệng nở nụ cười, lễ nghi đúng chỗ đáp lời.
“Phó công tử không cần đa lễ, này là nô tài phải làm.
Hạ nhân trong phủ luôn lắm miệng, ai không biết vị này là cô gia tương lai của vương phủ, không thấy Vương gia và Lam tiên sinh tự mình tiếp khách sao, không thất lễ được.
Bên ngoài, Lam Nhược Đình theo đến dưới mái hiên, Thương Triêu Tông xoay người, ghé vào lỗ tai hắn nói thầm một lúc.
Lam Nhược Đình nghe minh bạch, liên tục gật đầu.
“Vương gia yên tâm, ta biết rồi.
Thương Triêu Tông nhanh chân rời đi, Lam Nhược Đình thì bước nhanh vòng về trong phòng khách.

Vừa thấy hắn đi vào, Phó Quân Lan lại tranh thủ đứng lên, Lam Nhược Đình nở nụ cười, liên tục đưa tay ra hiệu.
“Mời ngồi mời ngồi, mời Phó công tử dùng trà.
Phó Quân Lan đứng ngồi không yên, chỉ có thể đông cứng ngồi trở lại, còn là chờ Lam Nhược Đình ngồi xuống, mới dám ngồi trở lại.
Nha hoàn lại bưng chén trà của Lam Nhược Đình đến.
Lam Nhược Đình phất tay ra hiệu, nha hoàn hiểu ý, lập tức lui ra.
Không có ngoại nhân, Lam Nhược Đình hòa ái cười nói:
“Vừa vặn có chút việc, để Phó công tử đợi lâu.
Phó Quân Lan vội nói:
“Không đợi lâu, không đợi lâu. Lam tiên sinh công vụ quấn thân, nếu có chuyện quan trọng, không cần phải để ý đến tiểu sinh, tiểu sinh cũng không dám quấy nhiễu, tiểu sinh cứ tự nhiên.
“Hầy, không bận, vừa vặn rảnh rỗi.
Lam Nhược Đình ha ha xua tay, nâng chén trà lên thưởng thức, sau đó bắt đầu hỏi chuyện.
Phó Quân Lan không dám không đáp, đúng quy đúng củ hồi phục.
Hỏi xong việc nhà, Lam Nhược Đình lại hỏi hắn có đam mê gì, bình thường am hiểu cái gì.
Kỳ thực những vấn đề này đều không cần hỏi, thói quen, ham mê của đối phương đã sớm bày ra ở trên bàn của hắn, hắn từ lâu hiểu rõ rõ rõ ràng ràng.
Chỉ bất quá lúc này hắn hỏi dụng ý là muốn an bài, dường như muốn vì tương lai suy tính, muốn an bài cho Phó Quân Lan chức quan gì đó, khiến cho Phó Quân Lan có chút thấp thỏm.
Hỏi một hồi lâu, Lam Nhược Đình rốt cục hỏi tới sự tình nam nữ.
“Công tử và quận chúa cũng ở chung một đoạn thời gian, không biết ấn tượng của công tử đối với quận chúa thế nào?
Phó Quân Lan:
“Quận chúa thông tuệ, cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, mọi thứ tinh thông, là tài nữ khó được, tiểu sinh ngưỡng mộ.
Lam Nhược Đình hỏi.
“Vậy không biết ấn tượng của người nhà công tử đối với quận chúa thế nào?

Phó Quân Lan đúng quy đúng củ trả lời.
“Phong cách quý phái, danh môn khuê tú, khen không dứt miệng!
“Ha ha, vậy thì tốt.
Lam Nhược Đình nụ cười đầy mặt, bưng trà che giấu đi vẻ giảo hoạt, sau đó thả chén trà xuống ho khan một tiếng.
“Phó công tử, có câu nói, Lam mỗ không biết có nên nói hay không.
Phó Quân Lan vội nói:
“Lam tiên sinh có gì phân phó cứ nói thẳng, tiểu sinh rửa tai lắng nghe.
Lam Nhược Đình châm chước dùng từ nói:
“Phó công tử, là như vậy, người sáng mắt không nói tiếng lóng, ngươi và quận chúa ở chung cũng lâu như vậy, lại cùng tiến cùng ra, tiếp tục như vậy dễ dàng đưa tới nói bóng nói gió, có chút sự tình có phải nên sớm quyết định hay không?
“Quyết định?
Phó Quân Lan khẩn trương, nhất thời không phản ứng lại là ý gì, chắp tay nói:
“Còn xin tiên sinh chỉ rõ.
“Này!
Lam Nhược Đình vỗ vỗ bắp đùi, thân thể để sát vào.
“Công tử là người thông minh, sao thời điểm này lại hồ đồ rồi? Bên Vương phủ, Vương gia và vương phi rất xem trọng công tử, công tử và người nhà cũng xem trọng quận chúa, như vậy có chút sự tình nên xử lý, tuổi của quận chúa và công tử đều không nhỏ, không thể lại chơi tiếp như vậy, ngài nói đúng không?
“Ây...
Phó Quân Lan hoàn toàn tỉnh ngộ, cuối cùng đã rõ ràng ý tứ của đối phương, này là muốn nói hôn sự, nhất thời khúm núm nói:
“Vâng vâng vâng.
Lam Nhược Đình hỏi:
“Vâng cái gì a?
Phó Quân Lan vội vàng đổi giọng.
“Được được được.
“Ngươi nha…
Lam Nhược Đình dở khóc dở cười, lại nói lần nữa.

“Phó công tử, quận chúa là nữ nhi, quận chúa gả người, tổng không thể để nhà gái mở miệng trước chứ? Chẳng lẽ muốn để người lầm tưởng Vương gia lấy thế đè người, hoặc lầm tưởng quận chúa muốn mặt dày mày dạn gả cho ngươi sao? Nào có đạo lý như vậy! Công tử là nhà trai, phải chủ động a, mai mối, sính lễ gì gì đó, hẳn là đi đầu, phải không?
Phó Quân Lan bị nói có chút lúng túng, vội nói:
“Được được được.
Kỳ thực nội tâm nói thầm, bên vương phủ không có chính thức tỏ thái độ mà nói, ai dám mạo muội chạy tới cầu hôn?
“Được cái gì chứ?
Lam Nhược Đình trợn mắt nói:
“Phó công tử có ý gì thì nói rõ ràng a, bên vương phủ cũng dễ chuẩn bị không phải sao?
Phó Quân Lan cũng không ngốc, biết này là vương phủ chính thức tỏ thái độ rồi, lập tức sáng tỏ nói:
“Được, ta sẽ trở về báo trưởng bối trong nhà lo liệu sự tình này.
Lam Nhược Đình cười nói:
“Vậy là được rồi!
Kỳ thực này là ý tứ của Thương Triêu Tông, Ngưu Hữu Đạo đến, Thương Triêu Tông có chút lo lắng.
Vốn là không vội, bên này điều tra rõ tình huống tổ tông mấy đời của Phó Quân Lan, cả người Phó Quân Lan cũng lăn qua lộn lại tra minh bạch, xác nhận không có vấn đề gì, nhưng chiến sự phía tây lại bắt đầu, thời điểm này quân ngũ âm thầm chuẩn bị, xử lý việc vui dường như không quá thích hợp.
Lâu như thế đã qua, cũng không kém nhất thời, Thương Triêu Tông vốn định chờ thế cục ổn định chút, lại cẩn thận xử lý hôn sự của muội muội.
Ai nghĩ tới, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên trở về, sau này người Mao Lư biệt viện còn sẽ ở phủ thành Nam Châu.
Có chút sự tình có thể giấu nhất thời, nhưng không giấu được lâu dài, đến thời điểm đó lấy tính cách của Thương Thục Thanh còn không biết sẽ gây ra sự tình gì.
Tình thế bức bách, Thương Triêu Tông không hổ là thống soái chinh chiến sa trường, quyết định thật nhanh, trước tiên mau chóng thành hôn.

Mà nghe Lam Nhược Đình nói chuyện, Phó Quân Lan lập tức đứng dậy cáo từ, muốn đi báo cho trưởng bối trong nhà.
Lam Nhược Đình dở khóc dở cười, tranh thủ kéo hắn.
“Phó công tử, không vội vã nhất thời, không phải ngài có hẹn với quận chúa sao, sao có thể tùy ý lỡ hẹn, đợi nói chuyện với quận chúa xong, lại trở về bẩm báo trưởng bối cũng không muộn, phải không?
Phó Quân Lan:
“Vâng vâng vâng, là tiểu sinh hồ đồ rồi.
Lam Nhược Đình đưa tay mời hắn trở về tiếp tục uống trà.
“Phó công tử không cần phải gấp, Vương gia đã đi mời quận chúa, hắn là chẳng mấy chốc quận chúa sẽ tới, bình tĩnh đừng nóng.
“Không vội không vội.
Phó Quân Lan cười bồi, bưng trà che giấu lúng túng.
...
Trong Vương phủ, Phượng Nhược Nam cho lui tất cả nha hoàn, giả ý không người hỗ trợ chăm sóc hài tử, lôi kéo Thương Thục Thanh hỗ trợ.
Sau khi hỗ trợ, Thương Thục Thanh thấy thời gian ước định với Phó Quân Lan sắp đến rồi, muốn đi đến nơi hẹn, lại bị Phượng Nhược Nam kéo, nói Phó Quân Lan đến hạ nhân tự nhiên sẽ thông báo, thực tế là sợ bên Thương Triêu Tông còn không có xử lý tốt, sợ bị Thương Thục Thanh biết sự tình người Mao Lư biệt viện tới.
Tiếp xúc một đoạn thời gian, Thương Thục Thanh biết Phó Quân Lan sẽ không lỡ hẹn, mắt thấy thời gian đến, còn không thấy hạ nhân đến thông báo, muốn đến xem như thế nào, nhưng đều bị Phượng Nhược Nam kéo lại.
Lúc này Thương Triêu Tông đến, ánh mắt hai phu thê giao lưu, Phượng Nhược Nam như trút được gánh nặng, biết nhiệm vụ của mình hoàn thành!
Nhìn thấy Thương Thục Thanh mất tập trung chơi với hài tử, Thương Triêu Tông giả vờ kinh ngạc.
“Thanh nhi cũng ở đây?
“Ca ca!
Thương Thục Thanh đứng dậy chào hỏi.

Chương 1759: Không thể che giấu

Chương 1759: Không thể che giấu
Thương Triêu Tông:
“Ta vừa vặn nhìn thấy Phó công tử đến rồi, đang ở trong đại sảnh chờ ngươi, mau đi đi.
“A...
Thương Thục Thanh có chút sốt ruột, ngược lại không phải tình yêu nam nữ, mà là cách đối nhân xử thế của nàng, cho rằng để người khác đợi lâu là chuyện thất lễ, nhìn Phượng Nhược Nam xin lỗi nói.
“Tẩu tử, người đến rồi, ta đi trước.
Phượng Nhược Nam cười híp mắt.
“Ân, đi đi, hầy, chậm đã, chờ chút.
Thương Thục Thanh dừng lại, không hiểu nói:
“Tẩu tử còn có gì phân phó sao?
Phượng Nhược Nam trên dưới đánh giá nàng một chút, hỏi:
“Ngươi chuẩn bị mặc như vậy đi gặp Phó công tử sao?
Thương Thục Thanh vừa nghe đầu liền lớn rồi, có chút sợ vị tẩu tử này, mỗi lần gặp mặt Phó Quân Lan, chỉ cần bị vị tẩu tử này gặp được, nhất định sẽ bắt nàng thay y phục, không đổi cũng không được, then chốt là thay y phục đều là xiêm y làm nàng cảm thấy rất lúng túng.
Mỗi lần tẩu tử đều muốn nàng đổi xiêm y có thể thể hiện tư thái.
Nàng minh bạch ý tứ của tẩu tử, hy vọng nàng tốt khoe xấu che, hy vọng nàng tận lực bày ra ưu điểm để cho người ta xem.
Nhưng nàng cảm thấy như vậy có chút không thích hợp, sợ cho người ta cảm giác che đậy, mặt khác cảm giác ăn mặc như vậy có chút phóng đãng, hơn nữa bất nhã, cảm giác nữ tử chưa kết hôn ăn mặc như vậy không thích hợp. Dung mạo đã xấu, nàng không hy vọng mình đối nhân xử thế cũng bị người xem nhẹ.

“Không sao, như vậy đã rất tốt.
Thương Thục Thanh qua loa một câu, xoay người muốn đi.
“Ngươi chờ một chút.
Phượng Nhược Nam không nói hai lời, trực tiếp ném hài tử cho Thương Triêu Tông, không phải nói vui, mà là ném thật.
May mà Thương Triêu Tông quen vị phu nhân xuất thân nữ tướng quân này, biết một chút đồ vật trong xương khó sửa đổi, phối hợp hiểu ngầm hai tay nhận lấy, ôm hài tử chơi đùa.
Phượng Nhược Nam đi tới bắt được cánh tay của Thương Thục Thanh.
“Đi, đi thay quần áo.
Thương Thục Thanh khó xử.
“Tẩu tử, thật không cần, Phó công tử còn chờ kia kìa.
“Để hắn chờ đợi đi, chờ một lát lại làm sao?
Phượng Nhược Nam tức giận hừ một tiếng, vẫn cứ lôi Thương Thục Thanh đi.
Khí lực của Thương Thục Thanh sao bằng nàng, kia là nữ trung hào kiệt có thể một thương lật tung tuấn mã, quyền cước đánh đổ trượng phu a.
Loại sự tình nữ nhi ăn diện này, Thương Triêu Tông không hiểu, cũng không dính líu, làm như không nhìn thấy.
Xung quanh vậy mà không nhìn thấy hạ nhân chăm sóc, hắn đành phải tiếp tục chăm con.
Đợi một lúc, Phượng Nhược Nam trở về, Thương Triêu Tông ôm nhi tử hỏi:
“Thanh nhi đi gặp Phó công tử?
“Ân, đi rồi.
Phượng Nhược Nam nhận nhi tử, hỏi:
“Bên Mao Lư biệt viện căn dặn tốt chưa?
Thương Triêu Tông than thở:
“Ta cũng không còn cách nào khác. Căn dặn tốt rồi, nói với Hồng Nương, Hồng Nương cũng đáp ứng, sẽ căn dặn hạ nhân, một khi gặp phải Thanh nhi, sẽ không tiết lộ tin Đạo gia qua đời...
Lời đến đây không khỏi trầm mặc.
Vợ chồng ở chung lâu, Phượng Nhược Nam cảm giác có chút không đúng hỏi:

“Chẳng lẽ có cái gì không thích hợp.
“Không có gì!
Thương Triêu Tông xua tay, biểu thị có việc đi trước.
Kỳ thực là nghĩ đến sự tình Đạo gia giả chết, nhớ tới bên kia căn dặn, tuy không biết lần này giả chết liên lụy sự tình lớn như thế nào, nhưng khẳng định có nguyên nhân, đành phải giấu diếm Phượng Nhược Nam.
Phượng Nhược Nam cũng bắt chuyện một tiếng, đám hạ nhân dồn dập đi ra, cả vương phủ to lớn làm sao có khả năng không ai chăm sóc Tiểu vương gia...
Trong phòng khách, Lam Nhược Đình như cũ bồi tiếp Phó Quân Lan tán gẫu, hai người tầm mắt bố cục cách biệt quá xa tán gẫu, đối với Lam Nhược Đình mà nói kỳ thực cũng rất khó chịu.
Bóng dáng yểu điệu của Thương Thục Thanh vừa xuất hiện, Lam Nhược Đình như trút được gánh nặng, lập tức đứng lên, ha ha cười nói:
“Phó công tử, quận chúa đến rồi.
“Lam tiên sinh!
Thương Thục Thanh trước tiên hành lễ với Lam Nhược Đình, Lam Nhược Đình chắp tay đáp lễ.
Phó Quân Lan lại hành lễ với nàng.
“Quận chúa.
Thương Thục Thanh đoan trang hữu lễ.
“Phó công tử.
Vòng tới vòng lui, có chút rườm rà, lễ không thể bỏ a.
Lam Nhược Đình vuốt râu cười nói:
“Quận chúa, Phó công tử, Lam mỗ còn có chút sự tình, xin được cáo lui trước, các ngươi tán gẫu.
Nói xong chắp tay, bước nhanh rời đi.
Thương Thục Thanh ôn nhu nói:
“Để Phó công tử đợi lâu, ngài là ngồi ở đây tâm sự, hay đi ra ngoài dạo một chút?
Phó Quân Lan là thật không muốn ngồi nữa, vội nói:
“Đã ngồi một hồi lâu, đi ra ngoài dạo một chút đi.
“Xin mời!
Thương Thục Thanh đúng mực mời.

Ra khỏi phòng, hai người thẳng đến hậu hoa viên, vẫn là tình huống cũ, bảy quốc nổi lên chiến sự, vì an toàn, Thương Thục Thanh bất tiện rời vương phủ, mỗi lần đều là Phó Quân Lan tự mình đăng môn tới chơi.
Hai người là gặp xong sau đó hẹn cẩn thận thời gian lần sau gặp mặt.
Trên đường đi về phía hậu hoa viên, Thương Thục Thanh nói:
“Vừa nãy công tử nói ngồi một hồi lâu, đến rất sớm sao?
Phó Quân Lan không có ẩn giấu:
“Cũng không sớm, đến đúng giờ, vừa vặn gặp phải đám người Vương gia, nên đồng thời vào vương phủ.
Đến đúng giờ? Thương Thục Thanh tính nhẩm một thoáng.
“Vậy cũng rất lâu, thực quá áy náy, bên Thanh nhi có chút việc trì hoãn, không phải muốn để công tử đợi lâu.
Phó Quân Lan:
“Không sao không sao, có thể có cơ hội nói chuyện với Lam tiên sinh, cũng coi như được lợi không ít, cơ hội tốt khó được a.
Thương Thục Thanh có chút ngoài ý muốn.
“Là Lam tiên sinh bồi tiếp ngài tán gẫu sao?
Phó Quân Lan:
“Phải... Cũng không phải, cùng Vương gia trò chuyện vài câu, sau đó được Lam tiên sinh để mắt, xác thực hàn huyên một lúc.
Thương Thục Thanh cảm thấy ngoài ý muốn liếc mắt nhìn hắn, thử hỏi.
“Tán gẫu cái gì?
Phó Quân Lan:
“Chỉ là một chút chuyện nhà.
Không thể không ngại ngùng nói tới hôn sự nha.
Đương nhiên cũng không nói sai, đề tài có quan hệ tới hôn sự rất ngắn, Lam Nhược Đình cũng không biết nên cùng hắn tán gẫu cái gì, phần lớn thời gian đều là tán gẫu chuyện nhà để giết thời gian.
“Chuyện nhà?
Thương Thục Thanh có chút kinh ngạc, nàng là một nữ tử rất thông tuệ, tầm mắt kiến thức đều không phải nữ tử bình thường có thể so sánh, Lam Nhược Đình là người nào, nàng tự nhiên là biết, loại người này thời gian quý giá, có thể cùng Phó Quân Lan tán gẫu chuyện nhà lâu như thế, dường như có chút không bình thường.

Nàng không có ý tứ khinh thường Phó Quân Lan, xuất thân bối cảnh chênh lệch là rõ ràng, trong thời gian ngắn khó có thể bù đắp, nàng có thể lý giải, cần từ từ tới.
Cho dù là Thương Thục Thanh nàng bình thường cùng Phó Quân Lan gặp mặt tán gẫu, cũng có thể cảm nhận được chênh lệch làm cho Phó Quân Lan có chút nông cạn, tự nhiên cũng dẫn đến lời nói của Phó Quân Lan có chút không thỏa đáng, thí dụ như không nhịn được khí phách thư sinh nói lời bình thiên hạ, trước đó Phó gia còn ăn chút vị đắng, nên đối với thời cuộc có cảm thụ rất tệ.
Nói kỳ thực rất nông cạn, lẫn lộn tình cảm cá nhân khá nhiều, nói trắng ra chính là vô tri.
Bất quá Thương Thục Thanh là một nữ nhân rất tốt, tối đa chỉ nở nụ cười, sẽ không để Phó Quân Lan cảm thấy không thoải mái.
Nhưng nàng ngoài ý muốn là Lam Nhược Đình bận bịu nhiều chuyện cũng có thể tiêu thời gian vào những sự tình như thế?
Cũng chỉ hiếu kỳ hỏi nhiều một câu, dù tâm có nghi ngờ, nhưng không truy hỏi đến cùng, sợ sẽ ra vẻ mình hùng hổ doạ người, sẽ làm cho người ta cảm giác không dễ chịu.
Thương Thục Thanh biết bản thân nên cùng loại người như Phó Quân Lan tán gẫu cái gì, đề tài chuyển hướng, trở lại sinh hoạt hàng ngày trong thành, thí dụ như nhà ai mới mở cửa hàng, trái cây cửa hàng nào ăn ngon hơn...
Phương diện này, Phó Quân Lan ngược lại nói rất hăng say.
Nói tới rượu và thức ăn nhà ai ngon, Phó Quân Lan dường như thật gặp gỡ một nhà không tệ, không khỏi thổi phồng.
“Có thể được Phó công tử tán dương như vậy, nhất định là mỹ vị, có cơ hội phải tới kiến thức một chút.
Thanh âm của Thương Thục Thanh dịu dàng, kỳ thực cửa hàng kia vừa khai trương, trong vương phủ liền có người mua được thử qua, trong thành này chân chính tính được mỹ vị, vương phủ làm sao có khả năng không kiến thức qua.

Chương 1760: Nguyện bồi quận chúa cùng đi (1)

Chương 1760: Nguyện bồi quận chúa cùng đi (1)
Nỗi lòng cũng hơi có chút phiêu hốt, nói đến món ngon, làm sao có khả năng so sánh được đám hòa thượng ở Mao Lư sơn trang, món ngon của Mao Lư sơn trang mới chính thức là thiên hạ nhất tuyệt. Thần chung mộ cổ (*chuông sớm trống chiều), tăng lữ thành kính tay dâng món ngon, ý cảnh kia hoàn toàn không phải địa phương đầu đường cuối ngõ có thể so sánh.
Nàng làm sao nguyện ý tán gẫu sự tình rượu thịt phiêu hương ở đầu đường cuối ngõ, nàng không dung tục như vậy, tình nguyện tán gẫu chút sự tình nữ nhân ăn mặc cũng không muốn nói sự tình này, nhưng mấy chuyện kia Phó Quân Lan không hiểu, tán gẫu cái này khẳng định không nói chuyện được nữa.
Nhưng sự tình đã như vậy, Phó Quân Lan là đối tượng người nhà nhận định, nàng cũng ngầm thừa nhận, trong lòng biết tương lai mình phải cùng hắn sống hết đời, đành phải khúc ý hợp ý, tận lực để Phó Quân Lan cảm thấy thư thích.
“Người Mao Lư biệt viện đều đến rồi, ở trong thành này...
Vương phủ rất lớn, lúc hai người đi tới cửa hậu hoa viên, phảng phất như có thanh âm người đàm luận bay tới.
Thương Thục Thanh ngẩn ra, nhìn Phó Quân Lan hạ thấp người áy náy xin lỗi, sau đó tăng nhanh nhịp bước.
Trong hành lang, hai tu sĩ ngồi đối diện uống trà, nghe được tiếng bước chân áp sát liền đình chỉ trò chuyện, quay đầu nhìn lại, thấy là Thương Thục Thanh, hai người đứng lên, khách khí nói.
“Quận chúa!

Thương Thục Thanh hành lễ, sau đó hỏi:
“Ta vừa nghe hai vị pháp sư nói, người Mao Lư biệt viện đến rồi, đến ở trong thành sao?
Hai người hai mặt nhìn nhau, phía trên đã thông báo, không có thể ở trong phủ nghị luận tin Ngưu Hữu Đạo qua đời, tán gẫu sự tình Mao Lư biệt viện hẳn không sai phạm, nhưng Mao Lư biệt viện có dính dáng tới Ngưu Hữu Đạo, cũng không biết bị Thương Thục Thanh nghe được có thích hợp hay không.
“Quận chúa nghe lầm.
Một tu sĩ khách khí trả lời, không nói nhiều, quay đầu lại ra hiệu, hai người để ấm trà đấy cứ như vậy rời đi.
Thương Thục Thanh choáng váng, Phó Quân Lan đi vào hỏi:
“Quận chúa, làm sao vậy?
Thương Thục Thanh xoay người hỏi:
“Vừa nãy Phó công tử có nghe bọn hắn nói gì không?
Phó Quân Lan suy nghĩ một chút.
“Thật giống như nói Mao Lư sơn trang tới, ở lại trong thành. Không, thật giống như là Mao Lư biệt viện, ta chỉ nghe nói qua Mao Lư sơn trang, không biết có phải nghe lầm hay không.
Ngay cả hắn cũng nghe được bốn chữ 'Mao Lư biệt viện', Thương Thục Thanh liền xác định bản thân không nghe lầm, nhưng để nàng kỳ quái là, nói về Mao Lư biệt viện có cái gì không bình thường sao? Nhìn giống như kiêng kỵ mình, dường như không muốn nhiều lời với mình.
Vẫn là câu nói kia, nàng là nữ tử thông tuệ, lập tức liên tưởng đến phía trước, trước đó hành vi của tẩu tử để nàng cảm thấy có chút kỳ quái, trong vương phủ vậy mà có thể thiếu hạ nhân chăm sóc tiểu vương gia? Còn có Lam tiên sinh, người kia bận bịu như thế, vậy mà có thời gian cùng Phó Quân Lan tán gẫu chuyện nhà.
Cái khác chính là, người Mao Lư biệt viện đến rồi, dựa vào giao tình của mình và Mao Lư biệt viện, vì cái gì không nói cho mình biết?
Nàng càng nghĩ càng không bình thường, chợt nhìn Phó Quân Lan hạ thấp người hữu lễ.
“Phó công tử, xin chờ một chút.
“Được, ta ở đây chờ quận chúa.

Phó Quân Lan chắp tay đáp lại, nhìn theo Thương Thục Thanh vẻ mặt áy náy rời đi.
Thương Thục Thanh thẳng đến chỗ ở của Phượng Nhược Nam, lúc đi tới, hài tử còn ở bên ngoài chơi, Phượng Nhược Nam ở trong phòng.
Hỏi hạ nhân vương phi ở đâu, Thương Thục Thanh đi vào phòng, chỉ thấy Phượng Nhược Nam ngạc nhiên ngẩng đầu, trực tiếp hỏi:
“Tẩu tử, có phải người Mao Lư biệt viện đến rồi hay không?
Phượng Nhược Nam thả xuống kim thêu trong tay, kinh ngạc hỏi:
“Ngươi nghe ai nói?
“Ta vừa vặn nghe được hai vị pháp sư trong phủ đàm luận.
Thương Thục Thanh nói chắc chắn, không lộ ra chỉ là vì xác nhận.
Con ngươi của Phượng Nhược Nam đảo một vòng, sau đó cười nói:
“Người Mao Lư biệt viện đến phủ thành, có vấn đề gì sao?
Thương Thục Thanh không cao hứng.
“Vậy vì sao giấu ta?
Người có thể điều binh khiển tướng không kém đi nơi nào, Phượng Nhược Nam có vẻ như kinh ngạc hỏi.
“Ai giấu ngươi? Này không phải ngươi hẹn Phó công tử trước sao, một khi nói cho ngươi, không phải sợ chậm trễ hai người các ngươi sao, hiện tại trong vương phủ, còn có sự tình gì trọng yếu hơn chuyện của các ngươi chứ?
Nói như vậy, Thương Thục Thanh có chút tin, trong nhà đều rất quan tâm hôn sự của nàng, làm như vậy một chút cũng không kỳ quái.
Ấn xuống nghi ngờ, Thương Thục Thanh lại khôi phục bản chất thục nữ, cảm thấy vừa rồi ngữ khí bất thiện với tẩu tử khá vô lễ, nên hỏi:
“Tẩu tử có biết người Mao Lư biệt viện ở đâu không?
Phượng Nhược Nam:
“Cái này, ta còn thực không biết, ta chỉ nghe ca ca ngươi nhắc qua, nói người Mao Lư biệt viện đến rồi. Thanh nhi, ánh mắt của ngươi như vậy là ý gì, ta không lừa ngươi, loại sự tình này cần lừa ngươi sao? Ngươi đã biết bọn hắn đến, hỏi thăm một chút liền biết, ta lừa gạt được sao?
Thương Thục Thanh ngẫm lại cũng phải, hành lễ bái biệt, muốn đi tìm.
Phượng Nhược Nam gọi lại.
“Ra ngoài nhớ mang theo hộ vệ.

“Biết rồi.
Thương Thục Thanh xoay người rời đi.
Phượng Nhược Nam bước nhanh ra ngoài:
“Thanh nhi, Phó công tử về chưa?
“Ây...
Thương Thục Thanh dừng chân, lúng túng quay đầu lại.
“Còn chưa về, hắn còn ở hậu hoa viên, ta sẽ đi thông báo hắn một tiếng.
Gương mặt của Phượng Nhược Nam trong nháy mắt đen lại, tiểu cô tử này vừa nghe nói người Mao Lư biệt viện đến, trong đám người còn không có Ngưu Hữu Đạo, liền bỏ qua Phó Quân Lan, cái này cần không để ý nhiều như thế nào? Bình thường mặt ngoài không nói, nhưng chỉ chuyện này, thì có thể nhìn ra Phó Quân Lan ở trong lòng nàng địa vị thấp như thế nào.
“Ài!
Nhìn theo Thương Thục Thanh rời đi, Phượng Nhược Nam lại không nhịn được buông tiếng thở dài.
Kỳ thực nàng cũng rõ ràng, nàng biết trong lòng tiểu cô tử rất khổ, bằng học thức, tài hoa và tầm mắt của tiểu cô tử, biết Phó Quân Lan không phải lang quân như ý trong cảm nhận của tiểu cô tử.
Thế nhưng không có biện pháp, điều kiện của tiểu cô tử tốt, nhưng dung mạo xấu, tuổi lại lớn, còn có thể như thế nào đây.
Đối mặt trong nhà bức hôn, tiểu cô tử bị làm cho không có biện pháp, thuần túy là tùy ý chọn một cái chấp nhận.
Nhưng trong nhà cũng là vì tốt cho nàng, ít nhiều cũng đỡ hơn ép hôn một người nào đó, tương lai sinh hoạt ở nhà chồng bị khinh bỉ nha.
“Đi, nhanh đi thông bẩm Vương gia một tiếng.
Phượng Nhược Nam lấy lại tinh thần ra lệnh.
“Vâng!
Một hạ nhân lĩnh mệnh, chạy rời đi.
Trong hậu hoa viên, Thương Thục Thanh vội vã trở lại hành lang, Phó Quân Lan còn đàng hoàng chờ, thấy nàng đến, lập tức nho nhã chắp tay.
Thương Thục Thanh đáp lễ.
“Để công tử đợi lâu.
Phó Quân Lan mỉm cười.

“Không sao.
Tiếp đó lại nghi hoặc.
“Vừa nãy quận chúa nhắc tới Mao Lư biệt viện, lại vội vã rời đi, là có sự tình gì sao?
Lần này Thương Thục Thanh trở về đang không biết nên làm sao nói sự tình này, hẹn người ta đến gặp mặt, chẳng lẽ lại bởi vì bản thân muốn đi gặp người khác mà kiếm cớ đuổi hắn, làm hại người ta một chuyến tay không sao?
Làm như vậy cũng chả sao, Phó Quân Lan hẳn sẽ không có ý kiến gì, bản thân nói có việc, Phó Quân Lan hẳn sẽ không tiếp tục quấy rầy, chỉ có thể rời đi.
Nhưng này không phải cách đối nhân xử thế của nàng, đối mặt Phó Quân Lan, nàng có ý nghĩ của nàng.
Trong nhà đã chọn vị này, mình cũng quyết định tuân theo, vậy Phó công tử này chính là phu quân tương lai của mình, là người sẽ cùng nhau sống hết đời, nàng còn phải thẳng thắn một chút mới tốt, không muốn bởi vì gia thế dòng dõi, thân phận bối cảnh của đối phương không bằng mình liền xem nhẹ, không muốn có hành vi ẩn giấu lừa dối đối phương nào.
Nhưng nàng lại không kiềm chế nổi bản thân muốn đi gặp, trừ muốn gặp lại người quen, thì nàng cũng có chút nghi hoặc, người Mao Lư biệt viện đến, theo lẽ thường sẽ trực tiếp đến vương phủ, vì sao lần này không tới?
Còn nữa, vì sao hai tu sĩ kia nói mình nghe lầm? Dường như có ý ẩn giấu cái gì, có phải xảy ra sự tình gì hay không?

Chương 1761: Nguyện bồi quận chúa cùng đi (2)

Chương 1761: Nguyện bồi quận chúa cùng đi (2)
Hiện tại Phó Quân Lan chủ động đề cập, nàng cũng dễ mở miệng, cười nói:
“Cũng không có sự tình gì, ta quen biết người Mao Lư biệt viện, đều là bằng hữu, đã rất lâu không gặp. Vừa nghe nói bọn hắn đến phủ thành, nhớ tới bạn cũ, muốn đi gặp một chút, công tử có nguyện ý đi cùng không?
Không có giấu đối phương, đầu tiên là không muốn lừa dối người ta, thứ hai là nghĩ đến tương lai phải cùng Phó Quân Lan sống hết đời, muốn dẫn tiến cho người Mao Lư biệt viện nhận thức một chút, tiện thể đề cao tầm mắt của đối phương. Ít nhất sau này tái kiến, cũng có thể không xa lạ.
Nàng cũng không tính sau khi cưới chồng sẽ không lui tới với người Mao Lư biệt viện, ở trong loạn thế có thể để Phó Quân Lan quen biết những người kia, đối với Phó gia không có chỗ xấu, những người kia tương lai có lẽ có thể giúp đỡ Phó gia.
Sau khi gả vào Phó gia, nàng sẽ chân chính thành người Phó gia, còn Phó gia đi theo vương phủ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.
Vương phủ nắm giữ đại quyền quân chính có lợi ích riêng của mình, đối với Phó gia tối đa chỉ có thể là quan hệ bám váy giúp đỡ, nói cho cùng vương phủ vẫn là vương phủ, Phó gia vẫn là Phó gia, một khi có việc, Phó gia chỉ có thể dựa vào mình, vương phủ sẽ không bởi vì Phó gia mà ảnh hưởng đại cục.
Sự tình tương tự như vậy nàng thấy quá nhiều, thí dụ như ca ca và gia đình tẩu tử năm đó kinh biến, nếu như tẩu tử không đứng ở bên Thương

thị, Thương thị là không dung được tẩu tử, năm đó trên dưới vương phủ bức tẩu tử đến mức độ gì?
Đạo lý thả ở trên người mình cũng giống như vậy, một khi cuốn vào quyền thế... cưới mình, Phó gia cũng sẽ bị cuốn vào quyền thế.
Có thể tưởng tượng, bước kế tiếp ca ca tất nhiên sẽ thụ ý Lam tiên sinh an bài Phó Quân Lan làm quan bắt đầu lịch luyện bồi dưỡng, không thể để trượng phu của nàng vĩnh viễn làm bách tính bình dân, về tình về lý đều không nói được. Thời gian lâu dài, đến thời điểm Phó gia cầu mình, nếu như mình không đứng ở bên Phó gia, Phó gia cũng khó dung được nàng!
Này cũng không phải bạc tình bạc nghĩa, gia tộc nào cũng không dung được người tâm hướng ra ngoài, đây là ngoại tặc!
Người đối nhân xử thế thê, nếu như không nghĩ ra đạo lý này, chỉ có thể làm nhà chồng và nhà mẹ đẻ hai đầu không có kết quả tốt.
Nàng ở trong Mao Lư sơn trang nhiều năm, ít nhiều biết một chút phong cách hành sự của những người kia, năng lượng của những người kia không nhỏ, là người có thể đối kháng triều đình, ngự trị ở trên Nam Châu, khống chế thế lực vài châu phủ, kết giao những người này đối với Phó gia có rất nhiều lợi ích!
Trước mắt là đề cao tầm mắt, thí dụ như phương diện quân chính của Nam Châu, nhưng liên quan đến cơ mật của quân chính, không thích hợp mạo muội mang Phó Quân Lan tới kiến thức, quy củ ở đó, nàng cũng không thể làm như vậy, bất quá lại có thể tới kiến thức người Mao Lư biệt viện.
Nếu như Phó Quân Lan rụt rè, không muốn đi gặp, bản thân cũng không miễn cưỡng, nói tới mức độ này, Phó Quân Lan cũng sẽ tự xin cáo lui, tự mình trở về, như vậy cũng không tính là mình có ý gián đoạn hẹn hò bỏ qua hắn.
Tính tình của Phó Quân Lan còn tính rất tốt, rất sảng khoái nói:
“Nguyện bồi quận chúa đi cùng.
Thương Thục Thanh mỉm cười gật đầu, đưa tay nói:
“Xin mời!
Quận chúa muốn xuất hành, cộng thêm Phượng Nhược Nam trước đó thông báo Thương Triêu Tông, Thương Thục Thanh đã biết rồi, Thương

Triêu Tông cũng không tiện ngăn cản, chỉ có thể dặn chú ý an toàn, trong vương phủ lập tức điều phối pháp sư và xe ngựa theo bảo hộ.
Xe ngựa là từ cửa sau vương phủ đi ra ngoài, lúc xe ngựa đi ra ngoài, bên trong ngồi là ai, ngoại giới cũng không biết, có thể tránh khỏi mục tiêu ám sát rõ ràng!
Trong xe ngựa, một nam một nữ ngồi đối diện, tương kính như tân, không dám có chút vô lễ vượt qua.
Dù Phó Quân Lan mặt ngoài bình tĩnh, nhưng Thương Thục Thanh vẫn có thể nhìn ra hắn khẩn trương, nên thử hỏi.
“Công tử có biết ngươi ta đi gặp là người nào không?
Phó Quân Lan:
“Có thể cùng quận chúa kết bạn tự nhiên không phải người bình thường.
Quả nhiên là bởi vì cái này mà khẩn trương, Thương Thục Thanh cười nói:
“Trước đó công tử chưa từng nghe nói qua Mao Lư biệt viện?
Phó Quân Lan lắc đầu:
“Đích xác là chưa nghe nói qua, chỉ nghe nói qua Mao Lư sơn trang.
Thương Thục Thanh:
“Xin hỏi công tử biết Mao Lư sơn trang bao nhiêu?
Phó Quân Lan nghiêm mặt nói:
“Dân gian có tin đồn, Mao Lư sơn trang là cường viện sau lưng Vương gia, chủ nhân sơn trang Ngưu Hữu Đạo là cao nhân của tu tiên giới, quát tháo phong vân, thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, hơn nữa đối nhân xử thế nhân từ, Nam Châu không có địa phương sưu cao thuế nặng, có thể từ từ hưng thịnh, bách tính có thể an cư lập nghiệp, đồn đại đều là nhờ hắn. Không ít gia đình lập bài vị trường sinh cho hắn, coi hắn là thủ hộ thần của Nam Châu!
Thương Thục Thanh mỉm cười, cảm giác bách tính đều coi Đạo gia là thần thoại, bất quá tổng thể mà nói cũng không sai, đương nhiên, trong này cũng có công lao tuyên dương của đám người ca ca.
Có chút sự tình không thể không làm, dù sao Thương thị cũng là Đạo gia một tay nâng đỡ lên, ăn cơm của người ta, đương nhiên phải bưng bát cơm cho người ta, bách tính có nhu cầu ở phương diện này, trong loạn

thế cần một "Thần" đến an ủi nội tâm bất an, lẽ nào còn muốn để bách tính Nam Châu bái thần tiên khác sao?
Đương nhiên, đối với Phó Quân Lan nói hoang đường, Thương Thục Thanh tạm không có quá nhiều giải thích, nhắc nhở:
“Mao Lư biệt viện chính là Mao Lư sơn trang, người trong Mao Lư biệt viện là Mao Lư sơn trang di chuyển địa chỉ đổi tên, kỳ thực đều là một.
Nói rất đơn giản dễ hiểu, không có nhắc tới Tử Kim Động gì gì đó, như vậy đối phương nghe không hiểu, càng giải thích càng nhiều lời, chỉ có thể từ từ.
“A!
Phó Quân Lan giật mình, hắn nào biết những thứ này, gia đình bình thường của Nam Châu sao có thể biết, Mao Lư sơn trang đã xảy ra cái gì, vì sao chuyển tới Tử Kim Động, Tử Kim Động có một biệt viện gọi là Mao Lư biệt viện, này không phải sự tình đặt ở thế tục trắng trợn nghị luận, để bách tính sôi sùng sục thảo luận ai sai ai đúng ai đáng chết sao?
Thế tục nhiều bách tính lắm, nghị luận vô căn cứ sẽ càng đồn càng loạn.
“Quận chúa! Chúng ta muốn đi gặp chủ nhân trong truyền thuyết của Mao Lư sơn trang sao?
Lần này rõ ràng có chút bất an và sốt sắng, chỉ thấy Thương Triêu Tông cũng có thể cảm thấy áp lực và bất an, bây giờ muốn đi gặp người cao hơn Thương Triêu Tông, hắn làm sao có thể không khẩn trương. Có mấy lời không tiện ở trước mặt Thương Thục Thanh nói ra mà thôi, đồn đại Thương Triêu Tông bây giờ hết thảy đều là vị kia cho, loại nhân vật này, mang cho hắn áp lực có thể tưởng tượng được.
Hắn có chút hối hận, nếu như biết là gặp những nhân vật kia, thì không nên tới.
Từ đó hắn cũng càng ngày càng cảm nhận được chênh lệch to lớn với Thương Thục Thanh.
Thương Thục Thanh ôn nhu động viên:
“Đạo gia tạm thời không ở nhân gian, bây giờ đang ở một thế giới khác tu hành, chúng ta muốn gặp là thủ hạ của hắn. Công tử không cần lo lắng, bọn hắn trừ năng lực cao hơn người thường, thì hành sự kỳ thực cũng không khác chúng ta quá lớn, ngôn hành cử chỉ đều giống như

người thường, hơn nữa không phải người xấu, sẽ không hung thần ác sát. Công tử bình tâm đối xử, chỉ cần không thất lễ là được.
Nội tâm khẩn trương, không phải tùy tiện một vài lời là có thể động viên, Phó Quân Lan miễn cưỡng vui cười, hiện tại rời đi không tránh khỏi quá nhu nhược, cũng sẽ để quận chúa thấy rõ, nên phải gật đầu.
“Nếu có địa phương làm không đúng chỗ, mong quận chúa đề điểm.
“Sẽ không, công tử hành sự phong độ, không có việc gì, cứ như bình thường là được.
Thương Thục Thanh cười trấn an.
Trong xe ngựa rơi vào bình tĩnh ngắn ngủi, Thương Thục Thanh suy nghĩ một chút, lại lên tiếng:
“Chủ nhân của Mao Lư sơn trang Ngưu Hữu Đạo, người xưng Đạo gia! Sơn trang từ trên xuống dưới, bao quát đám người ca ca ta cũng tôn xưng như vậy.

Chương 1762: Một tiếng Đạo gia, kinh tâm động phách!

Chương 1762: Một tiếng Đạo gia, kinh tâm động phách!
“Kỳ thực ta ở Mao Lư sơn trang không ít năm, từ khi Mao Lư sơn trang thành lập, ta liền ở Mao Lư sơn trang. Không giấu công tử, ở Mao Lư sơn trang, ta cơ hồ có thể tính là thị nữ của Đạo gia...
Nghe được lời ấy, Phó Quân Lan sững sờ, tựa hồ hơi ngây người, thị nữ?
“Mỗi ngày lúc Đạo gia thức dậy, trên căn bản đều là ta giúp Đạo gia chải đầu chỉnh lý y phục, ta phụng dưỡng Đạo gia đã hơn mười năm. Nói hơn mười năm có lẽ hơi quá, Đạo gia sẽ thường thường ra ngoài không ở trong sơn trang, vừa ra thì đi rất lâu. Thời điểm Đạo gia tu luyện bế quan cũng lâu, rất nhiều lúc không thấy được hắn. Còn có chính là thời gian ta trở lại bên ca ca thường trú. Cho nên tính ra, thời gian chăm sóc Đạo gia hắn được mấy năm mà thôi.
Trong thần sắc của Thương Thục Thanh dường như hồi ức chuyện cũ, lại tựa như quan sát thần sắc phản ứng của Phó Quân Lan.
Nghe xong giảng giải, thần sắc của Phó Quân Lan có chút gượng ép.
“Quận chúa... thân phận của quận chúa sao có thể làm những việc vặt này, đi làm thị nữ cho người khác?
Thương Thục Thanh:
“Không ai miễn cưỡng, là ta cam tâm tình nguyện. Trước kia tình huống rất đặc thù, mới đầu huynh muội chúng ta là cầu cạnh hắn, hy vọng có thể được hắn trợ giúp, cho nên ta tự hạ thân phận làm thị nữ, sau đó thì thói quen. Phó công tử yên tâm, tuy ta ở bên người Đạo gia làm thị nữ, nhưng song phương không có bất kỳ vượt qua, Đạo gia rất có phong độ quân tử, chưa từng có bất kỳ cử chỉ vô lễ nào.
Có chút sự tình, nàng suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nói rõ ràng.

Kỳ thực sự tình làm thị nữ này, bất kể là ca ca Thương Triêu Tông, hay tẩu tử Phượng Nhược Nam, đều hữu ý hoặc vô ý nhắc nhở nàng, không cần nói cho Phó Quân Lan.
Đối với các thế gia mà nói, có thị nữ rất bình thường, thị nữ hầu hạ nam chủ nhân cũng rất bình thường.
Thị nữ và nam chủ nhân tiếp xúc lâu, dễ dàng xuất hiện một chút sự tình không muốn ngoại nhân biết cũng bình thường.
Không nói người khác, chỉ nói ca ca nàng Thương Triêu Tông, nàng biết, những thị nữ hầu hạ ca ca tựa hồ đều bị ca ca nàng lâm hạnh qua.
Sự tình này tẩu tử cũng biết, nhưng tẩu tử làm vợ lâu dường như càng ngày càng biết đúng mực, vẫn mở một con mắt nhắm một con mắt. Thời điểm không nên biết thì không biết, nhưng nếu thị nữ nào có ý đồ không an phận, tẩu tử hạ thủ sẽ không khách khí, tìm chút lý do liền xử trí, ca ca đuối lý, hàm hàm hồ hồ cũng không dám nói gì.
Nàng thân là người đứng xem, có thể nhìn ra một chút đầu mối, chỉ là không hỏi đến, cũng coi như không biết mà thôi, kia không phải sự tình nàng nên hỏi đến, hỏi rõ mọi người đều lúng túng.
Không những ở vương phủ, ở các gia đình giàu có khác chuyện tương tự như vậy hẳn là bình thường, đều là bề ngoài che lấp không đề cập tới mà thôi. Lúc còn thiếu nữ, mẫu thân dạy nàng nữ đức, cũng đề cập qua sự tình tương tự, dạy nàng tương lai lúc đối mặt nên xử lý như thế nào.
Ca ca tẩu tử bảo ẩn giấu, nàng biết là vì muốn tốt cho nàng, nhưng lời đến trên đầu Mao Lư sơn trang, nàng lại tự chủ trương quyết định nói ra, không muốn ẩn giấu, bằng không ngày nào đó bại lộ ra, chỉ sợ sẽ càng không chịu nổi, lo lắng càng ngày càng nói không rõ ràng.
Kỳ thực lúc trước đám người Thương Triêu Tông bỏ mặc Thương Thục Thanh hầu hạ Ngưu Hữu Đạo, làm sao không hy vọng cô nam quả nữ ở chung lâu ngày sinh tình, phát sinh chút sự tình gì đó, chỉ là kết quả khiến người ta thất vọng mà thôi.
Nàng kiểm tra phản ứng của Phó Quân Lan, là muốn biết ý nghĩ của Phó Quân Lan, nếu như có thể tiếp nhận thì tiếp tục, nếu như thực khó có thể tiếp nhận, cần gì phải miễn cưỡng người ta.
Tựa hồ sợ đối phương không tin, Thương Thục Thanh chỉ chỉ mặt mình.
“Nhờ công tử không chê, Đạo gia là chướng mắt ta.

Ý tứ là Ngưu Hữu Đạo chướng mắt mình xấu xí.
Phó Quân Lan cũng chỉ hoảng hốt ngây người một thoáng, sau đó vội vàng khoát tay nói:
“Quận chúa không cần giải thích, ta tin tưởng quận chúa. Chỉ là...
Do dự một chút, cuối cùng hạ giọng nói.
“Để tránh ảnh hưởng danh dự của quận chúa, sự tình này đừng để người nhà ta biết, trong nhà có ít người kiến thức nông cạn.
Thương Thục Thanh choáng váng, minh bạch ý tứ trong lời nói của đối phương, tuy Phó gia kém xa vương phủ, nhưng ít nhiều gì cũng là thế gia ở Nam Châu, nhi tử thế gia cưới thị nữ của người khác làm chính thê không phải sự tình hào quang gì, truyền đi sẽ không tránh khỏi có người ở sau lưng đâm thọc.
Trong lòng âm u, bất quá trên mặt vẫn nỗ lực mỉm cười nói:
“Cảm ơn công tử không ghét bỏ, được, Thanh nhi biết rồi, nghe công tử phân phó.
Phó Quân Lan nở nụ cười, dường như vô sự.
Nhưng tiếp đến, trong thùng xe lộ ra có chút an tĩnh, Thương Thục Thanh đối với tương lai cực kỳ mờ mịt...
“Thanh nhi!
Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng kêu quen thuộc, còn có tiếng vó ngựa, rèm cửa sổ bị người đẩy ra.
Hai người nhìn ra, chỉ thấy vương phi Phượng Nhược Nam đang cưỡi ngựa đi song hành.
“Tẩu tử, sao ngươi đến rồi?
Thương Thục Thanh kinh ngạc.
Phượng Nhược Nam cúi đầu nhìn, thấy Phó Quân Lan ở trong xe hành lễ, không khỏi cười nói:
“Phó công tử không cần đa lễ!
Sau đó mới trả lời Thương Thục Thanh.
“Ta đã lâu không gặp người Mao Lư sơn trang, người đã đến đại bàn của chúng ta, về tình về lý ta đều nên gặp gỡ, nên đi cùng các ngươi.
Trên thực tế, này là Thương Triêu Tông suy nghĩ, lo lắng có cái gì không thích hợp, quyết định để lão bà của mình ra mặt nắm chắc cục diện, miễn cho sinh ra ngoài ý muốn.

Ngưu Hữu Đạo nói rồi, đừng đón gió tẩy trần, tạm thời duy trì một chút khoảng cách, hắn qua không thích hợp.
Nhưng Phượng Nhược Nam ra mặt lại cực kỳ thích hợp, nam chủ nhân không thiết yến tiếp đón, cho thấy dụng ý giữ một khoảng cách. Nhưng Phượng Nhược Nam từng nợ nhân tình của Ngưu Hữu Đạo, năm đó hắn và Phượng Nhược Nam quan hệ rất tốt, rất nhiều người đều biết, người Mao Lư biệt viện đến, Phượng Nhược Nam niệm tình lấy thân phận cá nhân thiết yến khoản đãi là thích hợp.
Vương phủ cách lữ quán không xa, không bao lâu thì đến.
Mọi người xuống xe, người gác cửa cũng nhận thức, vội vàng đi thông báo.
Tuy là địa bàn của Thương Triêu Tông, nhưng nơi này không phải địa phương người nào cũng có thể tự tiện xông vào, đặc biệt là tình huống của Ngưu Hữu Đạo, không thích hợp để tu sĩ quan sát nhiều, huống hồ tu sĩ của Tử Kim Động không biết chuyện, chính là thời điểm nhìn chằm chằm dụng ý của Mao Lư biệt viện.
Tất cả tu sĩ hộ vệ đều bị ngăn ở ngoài cửa, ngay cả Phó Quân Lan cũng bị ngăn cản, phải nhờ Phượng Nhược Nam và Thương Thục Thanh giải thích một thoáng mới cho đi.
Quy củ nghiêm ngặt như thế, làm Phó Quân Lan càng ngày càng khẩn trương.
Thương Thục Thanh thấy Mao Lư biệt viện đề phòng cũng có chút ngoài ý muốn, dường như có chút khác biệt tình huống nàng biết rõ, trước đây chỉ cần là nàng ra mặt, nha hoàn xa lạ cũng có thể tùy thời ra vào Mao Lư sơn trang...
Trong phòng khách, đám người Ngưu Hữu Đạo đang đàm luận, biết Phượng Nhược Nam và Thương Thục Thanh đến, hơn nữa Thương Thục Thanh còn mang đến phu quân tương lai, Ngưu Hữu Đạo cho Vân Cơ một cái ánh mắt, Vân Cơ lập tức đứng dậy, Ngưu Hữu Đạo lập tức theo nàng rời đi.
Thân phận trước mắt của Ngưu Hữu Đạo là người Độ Vân sơn, tên Vương Khiếu, là thủ hạ tuỳ tùng của Vân Cơ.
Vân Cơ ở Mao Lư biệt viện nhất quán điệu thấp, không chọc người chú ý, lại tùy thời có thể gặp đám người Quản Phương Nghi, cái thân phận

yểm hộ này là không thể thích hợp hơn.
Hai người ra chính sảnh, đi ở trong đình, Ngưu Hữu Đạo có ý quay lưng về phía đại môn.
Quản Phương Nghi cũng ra chính sảnh, nhìn thấy đám người Phượng Nhược Nam đi tới, lập tức nở nụ cười xuống bậc thang nghênh tiếp.
Viên Cương mặt không hề cảm xúc đứng ở trên bậc thang, hắn không quen nghênh đón khách sáo.
Để người bất ngờ là, ánh mắt của Thương Thục Thanh bỗng nhiên sững sờ, rơi vào một phương hướng, trong mắt lộ ra thần sắc mừng rỡ, càng cải biến hướng đi, thẳng đến lương đình.

Chương 1763: Vương Khiếu

Chương 1763: Vương Khiếu
Quản Phương Nghi đi tới nghênh tiếp ngạc nhiên, Phượng Nhược Nam phát hiện tiểu cô tử đột nhiên rời đi cũng kinh ngạc.
Phó Quân Lan cái gì cũng không hiểu liền đi theo Thương Thục Thanh.
Quản Phương Nghi và Phượng Nhược Nam đều dừng bước nhìn lại, Viên Cương cũng ngơ ngác nhìn.
Vân Cơ ngồi ở trong đình tựa hồ hơi ngồi không yên, hơi di chuyển cái mông, thấp giọng nhắc nhở:
“Mấy gia hỏa kia có ý tứ gì? Sao quận chúa lại đến.
Cái gì? Ngưu Hữu Đạo cũng có chút ngạc nhiên, không đi bái kiến chính chủ như Quản Phương Nghi, này đến nơi này làm gì? Thương Thục Thanh hẳn phải biết tình huống trong Mao Lư biệt viện mới đúng, thời điểm này cần kéo quan hệ với Vân Cơ sao?
Người thông minh như hắn cũng nhất thời không rõ, hắn còn không có phản ứng qua là chuyện gì xảy ra, Thương Thục Thanh đi tới phía sau hắn đã hành lễ, mang theo vài phần vui sướng gọi.
“Đạo gia!
Một tiếng Đạo gia này thật kinh tâm động phách, Viên Cương, Quản Phương Nghi, Vân Cơ còn có Ngưu Hữu Đạo đều há hốc mồm, cái tình huống gì?
Đạo gia?
Phượng Nhược Nam sững sờ ở tại chỗ cũng ngây ngốc nhìn, còn tưởng mình nghe lầm, Thương Thục Thanh không biết, nàng là biết nha, Ngưu Hữu Đạo đã chết ở trong Thánh cảnh. Chân tướng thế nào, Thương Triêu Tông không có nói cho nàng, nàng không biết.
Đừng nói hắn, những hộ vệ trong Mao Lư biệt viện cũng cả kinh.

Ở đây người kinh hãi nhất chính là Ngưu Hữu Đạo, có thể nói sợ đến run rẩy, nếu như chuyện này truyền đi sẽ chết người a!
Hắn không dám chuyển động, có ý tứ gì? Là gọi ta sao?
Nghĩ lại phát hiện này là ý nghĩ ngu ngốc, trong mọi người, có thể để Thương Thục Thanh gọi Đạo gia còn có người khác sao? Cái tình huống gì? Lẽ nào Thương Triêu Tông không bảo thủ bí mật?
Quản Phương Nghi khẩn trương, nàng cũng hoài nghi là Thương Triêu Tông không bảo thủ bí mật.
Một tiếng "Đạo gia" cơ hồ làm toàn trường bất động, cơ hồ yên lặng như tờ, chỉ có Phó Quân Lan cái gì cũng không biết, cũng đi theo hành lễ.
“Tiểu sinh bái kiến Đạo gia!
Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, Ngưu Hữu Đạo chậm rãi xoay người.
Thấy không hồi phục, Thương Thục Thanh còn thật cao hứng nói:
“Trước không biết, nguyên lai Đạo gia từ Thánh cảnh trở về, ta...
Tiếng nói im bặt, sửng sốt!
Trên mặt vui sướng trong nháy mắt ngưng trệ.
Bởi vì nhìn thấy dung mạo kia, căn bản không phải của Ngưu Hữu Đạo.
Tuy Ngưu Hữu Đạo ngụy trang khó giấu pháp nhãn tra kỹ, nhưng cũng không đến nỗi thô ráp, phàm thai mắt thường là không cách nào tra rõ.
Nghe được câu "trước không biết, nguyên lai Đạo gia từ Thánh cảnh trở về", lại thấy phản ứng của Thương Thục Thanh, Ngưu Hữu Đạo có xung động che mặt khóc, nguyên lai là hiểu lầm, suýt chút nữa dọa chết bảo bảo, tâm tình rốt cuộc bình tĩnh.
May là hắn cũng coi như từ trong sóng to gió lớn đi qua, nhịn được, bình tĩnh hỏi:
“Cô nương gọi ta? Ngươi là ai?
Thanh âm tự nhiên là đã cải biến.
Vừa nghe lời này, Phó Quân Lan bối rối, phát hiện đi tới chỗ ở của cao nhân, đầu óc mình có chút theo không kịp, lẽ nào là nhận sai?
Trên mặt Thương Thục Thanh lóe qua thần sắc lúng túng, cũng không nhịn được hỏi.
“Tiên sinh là?

Ánh mắt của Vân Cơ nhận ra động tác ám hiệu của Ngưu Hữu Đạo, lập tức tiến lên nói xen vào:
“Hắn là người của Độ Vân sơn ta, tên Vương Khiếu. Quận chúa, chẳng lẽ ngươi biết hắn sao?
“Vương Khiếu...
Thương Thục Thanh nhìn chằm chằm khuôn mặt của Ngưu Hữu Đạo, chần chừ lắc đầu.
Vân Cơ lại nói với Ngưu Hữu Đạo:
“Vương Khiếu, vị này là muội muội của Dung thân vương, quận chúa Đại Yên quốc Thương Thục Thanh.
Ngưu Hữu Đạo lập tức cung kính hành lễ:
“Vương Khiếu gặp qua quận chúa.
Thương Thục Thanh cúi người đáp lễ.
“Là Thanh nhi vô lễ, mong tiên sinh thứ tội.
“Quận chúa cũng coi như là người của Mao Lư sơn trang, không cần khách sáo.
Quản Phương Nghi phản ứng lại, nhanh chân đi qua trêu ghẹo, tiểu tâm can sợ đến nhảy thịch thịch rốt cục cũng hạ xuống, cười đến xán lạn, phất tay dời đi mọi người chú ý, cũng hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người.
“Quận chúa, nơi này không phải địa phương nói chuyện, còn có vị tiểu huynh đệ này, đi, đồng thời tới chính sảnh dùng trà, có lời gì ngồi xuống từ từ nói.
Đồng thời nhiệt tình mời Phó Quân Lan, làm Phó Quân Lan liên tục khách khí.
Nguyên lai là nhận lầm người, các hộ vệ lộ đầu ra nghi ngờ cũng lui mất.
Viên Cương chậm rãi thở ra một hơi, coi như là hắn, vừa nãy cũng bị dọa đến run chân, cái gì gọi là nói lời kinh người, lần này hắn xem như lĩnh hội được rồi.
Phượng Nhược Nam cũng thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng Ngưu Hữu Đạo khởi tử hoàn sinh.
Tình hình này cũng làm nàng mơ hồ cảm thấy lo lắng, nàng là người biết Ngưu Hữu Đạo đã chết, nam tử này điểm nào giống Ngưu Hữu Đạo

chứ?
Nàng cũng đã gặp Ngưu Hữu Đạo, ở đây sợ là không ai nhận thức Ngưu Hữu Đạo càng sớm hơn nàng, thời điểm Ngưu Hữu Đạo còn là thiếu niên, hai người liền gặp qua, hai người cũng coi như bạn cũ, so sánh với người trước mắt, không có một điểm giống nhau, nhưng Thanh nhi mạo muội chạy tới gọi Đạo gia, này là cử chỉ điên rồ sao?
Lúc trước thời điểm Thương Thục Thanh đâm thủng tâm tư của mình đối với Ngưu Hữu Đạo, nàng cũng biết đến.
Vừa thấy được người Mao Lư sơn trang vậy mà là loại phản ứng này, thấy người liền gọi "Đạo gia", thật để nàng rất lo lắng, nàng thật rất đau lòng tiểu cô tử này, một nữ nhân thật tốt, lại bị mong muốn đơn phương dằn vặt sắp điên rồi.
Đau lòng quy đau lòng, lễ nghi của vương phủ không thể sai sót, Phượng Nhược Nam hô.
“Thanh nhi, không được vô lễ!
Thương Thục Thanh quay đầu lại nhìn nàng một cái, đến bắt chuyện, lại lần nữa nhìn Ngưu Hữu Đạo hạ thấp người, biểu thị áy náy.
Ngưu Hữu Đạo một bộ không dám, chắp tay đáp lễ, nhưng chú ý đến ánh mắt của Thương Thục Thanh y nguyên không chịu buông tha hắn, rõ ràng là theo dõi hai mắt của hắn.
Trong lòng Ngưu Hữu Đạo hơi hồi hộp một chút, dịch dung dễ dàng, nhưng ánh mắt khó có thể hoàn toàn cải biến, theo bản năng để ánh mắt rã rời một chút.
Sau đó lại chú ý thấy, mũi của Thương Thục Thanh có dấu hiệu nhíu nhíu, dường như ra sức ngửi mùi gì đó.
Ngưu Hữu Đạo phản ứng cũng nhanh, trong lòng thầm kêu không ổn, sợ đến cơ hồ nín thở, biết rõ mùi thân thể không phải ngừng thở hữu dụng, nhưng lại theo bản năng nín thở, con mẹ nó, ngươi là chó sao, lại biết dùng mũi phân biệt người.
Trước hắn sợ nhìn thấy Thương Thục Thanh, cho nên mới vội vàng trốn ra ngoài, ai nghĩ còn chọc ra sự cố.
Tẩu tử ở bên kia triệu hoán, Thương Thục Thanh không dám lưu lại quá nhiều, xoay người rời đi.

Phó Quân Lan cũng nhìn ra, là nhận lầm người, tranh thủ đi theo, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng vừa đến liền nhìn thấy nhân vật trong truyền thuyết kia.
“Như vậy còn có thể nhận ra? Ngươi không phải nói người quen thuộc cũng không nhận ra được sao?
Ngưu Hữu Đạo nói thầm.
Quản Phương Nghi thì thầm.
“Tính sai. Nha đầu kia chải đầu cho ngươi mười mấy năm, quen thuộc bóng lưng của ngươi sợ là không ai bằng.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Kiếm cho ta mấy bộ xiêm y rộng một chút.
Ai biết này lúc Thương Thục Thanh đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo khỏi nói chột dạ bao nhiêu, thờ ơ nghiêng đầu nhìn về phía một bên, trong lòng suýt chút nữa gọi Thương Thục Thanh là tổ tông!
Quản Phương Nghi muốn tiếp khách cũng tranh thủ cười xán lạn, líu ra líu ríu bắt chuyện mọi người, đi tới bên người Thương Thục Thanh thuận tiện kéo tay nàng, dường như hiện tại mới phát hiện, kinh ngạc không thôi nói:
“Xiêm y của quận chúa thật đẹp, chà chà, tư thái này thật tốt, làm cho bọn ta tự ti mặc cảm a!
Xác thực là kinh ngạc, bởi vì thời điểm ở Mao Lư sơn trang chưa bao giờ nhìn thấy Thương Thục Thanh mặc trang phục như vậy.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại liếc mắt nhìn, hắn cũng chú ý đến, trước đây cũng chưa thấy qua Thương Thục Thanh mặc như vậy.
Đương nhiên, ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo càng nhiều là quan tâm Phó Quân Lan, tình huống có quan hệtới Phó Quân Lan hắn đã tỉ mỉ nắm giữ, người hắn không có vấn đề gì, nhưng bản tôn là lần thứ nhất nhìn thấy.
Hắn nhìn người có ánh mắt rất độc đáo, phát hiện tướng mạo của Phó Quân Lan không tệ, từ ngôn hành cử chỉ có thể nhìn ra, là người khá quy củ, Thương Thục Thanh gả cho hắn hắn sẽ không quá ủy khuất.

Chương 1764: Ai thấy (1)

Chương 1764: Ai thấy (1)
Tận mắt gặp qua, hắn cũng coi như yên tâm, nếu không luôn cảm giác thiếu nợ Thương Thục Thanh cái gì.
Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng luôn cảm giác có chút thua thiệt nàng.
Loại cảm giác này nhắc tới cũng kỳ quái, hắn là người cực kỳ bình tĩnh và lý trí, sẽ không bởi vì giúp hắn chải đầu liền thế nào, huynh muội Thương thị đạt được vượt xa trả giá, về tình về lý hắn đều không nợ cái gì, nói là huynh muội Thương thị nợ hắn càng nhiều cũng không quá đáng.
Thế nhưng loại cảm giác khó hiểu kia, hắn cũng không rõ là chuyện gì xảy ra, có lúc thậm chí có thể cảm giác được nàng nhìn mình, vừa quay đầu lại phát hiện nàng quả nhiên nhìn mình...
“Hồng Nương nói giỡn rồi!
Bên kia Thương Thục Thanh khiêm tốn trả lời, bị thổi phồng có chút lúng túng, mặt đỏ bừng, Phó Quân Lan còn ở bên người a.
Loại xiêm y này lộ ra tư thái, cảm giác đi ra gặp người luôn bị người nhìn chằm chằm, đặc biệt là ánh mắt các nam tử, thực là có chút ngượng ngùng, không muốn mặc, thế nhưng bị tẩu tử làm cho không có biện pháp.
Vừa nghe thổi phồng, Phượng Nhược Nam mặt mày hớn hở, trong lúc vô ý bị thổi phồng, này đều là công lao của nàng, nhìn Thương Thục Thanh nháy mắt, có vẻ như nói, ánh mắt của tẩu tử không tệ chứ?
Quản Phương Nghi nắm tay Thương Thục Thanh, nhiệt tình mang đi, đồng thời bắt chuyện người khác, trong phong trần pha trộn nhiều năm, chào hỏi khách khứa là sở trường của nàng.
Một đám người vào trong đại sảnh nói chuyện.

Viên Cương lại không tiến vào, hắn không quen cùng một đám nữ nhân nhiều lời, ánh mắt nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo.
“Thả tay xuống.
Vân Cơ bỗng lên tiếng.
Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên:
“Cái gì?
Vân Cơ nhíu mày:
“Ta bảo ngươi thả tay đang chắp ở sau lưng xuống. Ngươi phải hiểu rõ, hiện tại ngươi là tuỳ tùng của ta, luôn ở trước mặt ta theo bản năng chắp tay tính là chuyện gì xảy ra? Không muốn bị người nhận ra thì thành thật một chút!
“...
Ngưu Hữu Đạo vô ngữ, tranh thủ thả hai tay xuống, âm thầm đổ mồ hôi. Dịch dung dễ dàng, thói quen khó sửa, hắn chỉ sợ một chút động tác theo thói quen, ngay cả kiếm cũng không dám cầm, sợ theo bản năng chống trên đất, động tác này đứng ở trong đám người của Mao Lư biệt viện quá dễ thấy.
Hiện tại kiếm luôn thắt ở trên eo, tay không tìm thấy chuôi kiếm đành phải để ra sau lưng che giấu.
“Đi, đừng ngốc ở chỗ này, đi vào nội viện.
Ngưu Hữu Đạo nói thầm một tiếng, hắn có chút sợ ánh mắt kia của Thương Thục Thanh, bị liếc mắt nhìn liền chột dạ.
Vân Cơ biết hắn chột dạ, khóe miệng hiện lên cười gằn, bất quá vẫn đứng dậy.
Vương Khiếu làm tuỳ tùng lập tức đi theo nàng.
Viên Cương nhìn qua, phát hiện còn rất có mô có dạng...
Vốn tưởng trốn đến hậu viện là không sao, ai biết thời khắc đứng ở đình đài nhìn quanh, phát hiện một đám nữ nhân dường như đang du viên.
Ngưu Hữu Đạo lại sợ đến trốn về phòng, nhìn Vân Cơ nói:
“Làm sao còn ngao du, hỏi thăm một chút chuyện gì xảy ra.
Vân Cơ cười gằn, đi ra ngoài, sau đó trở về báo cho.
“Hỏi qua, vị quận chúa kia rất để ý người của ao Lư biệt viện, nên tận tình địa chủ, xem mọi người ở lại hoàn cảnh thế nào. Hồng Nương nói,

bảo ngươi trước tiên tránh một chút, người đi rồi sẽ thông báo cho ngươi.
Ngưu Hữu Đạo không lên tiếng, trốn ở trong phòng không lộ diện.
Tới gần chạng vạng, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng đàn du dương, Ngưu Hữu Đạo đi ra phòng ngóng nhìn, phát hiện đám người Quản Phương Nghi tụ tập, không biết chuyện gì xảy ra, Phó Quân Lan thật giống như bày ra tài hoa, đang đánh đàn.
Ngưu Hữu Đạo lập tức vào trong nhà, càu nhàu.
“Hồng Nương uống lộn thuốc hả? Đã như vậy còn không nhanh đuổi người đi, làm sao còn đánh đàn, thật là bừa bãi. Đại tỷ, giúp ta hỏi một chút chuyện gì xảy ra.
Vân Cơ buồn cười.
“Ngươi không phải rất có bản lĩnh sao? Một nha đầu xấu xí liền có thể dọa ngươi sợ đến như vậy, này không giống như ngươi a!
Ngưu Hữu Đạo than thở nói:
“Đừng nghịch, trước ngươi cũng nhìn thấy, nàng hầu hạ ta quá lâu, ta lo lắng lòi đuôi. Đại tỷ, lại lộng xuống sẽ chết người, sẽ chết rất nhiều người, mau đi đi.
Vân Cơ nhíu mày.
“Ngươi thật coi ta thành hạ nhân sai vặt?
“Đều là ta sai, ngài đại phát từ bi có được hay không?
Ngưu Hữu Đạo cúc cung.
“Hừ!
Vân Cơ khinh thường một tiếng, đi ra ngoài.
Sau đó đợi nàng trở về, Ngưu Hữu Đạo phát hiện trong thần sắc của nàng có mấy phần cổ quái, không khỏi hỏi:
“Thế nào?
Vân Cơ tựa như cân nhắc nói:
“Quận chúa không chịu đi, ở trên địa bàn của người ta, lại không tiện cường hành trục khách, Hồng Nương cũng không có biện pháp.
“Không chịu đi?
Ngưu Hữu Đạo kỳ quái.
“Cái gì gọi là không chịu đi, này có thể tùy ý nàng sao? Hồng Nương là chuyện gì xảy ra, ngay cả đuổi một người cũng đuổi không được sao?

Vân Cơ nhắc nhở:
“Hồng Nương nói, trước đó đi dạo xảy ra vấn đề.
“Đi dạo xảy ra vấn đề? Có thể xảy ra chuyện gì?
Ngưu Hữu Đạo có chút không rõ.
“Ý gì? Ta không thích nói đùa, nói rõ ràng đi.
Vân Cơ trừng trở về.
“Nói đùa gì? Ta không nói đùa với ngươi. Hồng Nương nói, khi đi dạo, nha đầu kia phát hiện không đúng, đi dạo một vòng, phát hiện người Mao Lư biệt viện dường như dốc toàn lực, đặc biệt là nhìn thấy Ngũ Lương Sơn mang theo hết thảy Kim Sí, không giống như quá cảnh Nam Châu, hỏi vài câu, nhưng không chiếm được trả lời chân thực, liền tìm lý do không đi nữa.
“Hơn nữa trước đó vương phi nói muốn thiết yến, muốn cho mọi người đón gió tẩy trần, nha đầu kia bắt được cớ này, nói cái gì nhất định phải ở lại. Hồng Nương nói, không có biện pháp đuổi, đuổi sẽ càng không bình thường, càng sẽ khiến hoài nghi. Ngươi khoan hãy nói, trước đây nha đầu kia nhìn như ngoan ngoãn biết điều, nhưng lại rất có ánh mắt.
Ngưu Hữu Đạo càng ngày càng không rõ.
“Hoài nghi cái gì?
Vân Cơ:
“Ta nào biết nàng hoài nghi cái gì, Hồng Nương nói nha đầu kia bắt đầu nghi thần nghi quỷ nhìn chăm chú, bất tiện lảng tránh quá lâu, vội vàng bàn giao vài câu, ta không rõ ràng, nàng nói cũng không rõ ràng. Bất quá còn có thể hoài nghi cái gì, hoài nghi ngươi là Đạo gia a. Hồng Nương nói rồi, để ngươi không lộ diện là được.
“...
Ngưu Hữu Đạo đau răng, không lên tiếng, tạm thời cũng chỉ có thể lảng tránh.
Đúng lúc này, tiếng đàn bên ngoài đột nhiên dừng lại, tiếp đến vang lên tiếng vỗ tay.
Hai người nhìn nhau, không biết phát sinh sự tình gì, đều không nhịn được ra ngoài nhìn.
Chỉ thấy vẫn là ở lầu các, Phó Quân Lan đã đứng lên, liên tục chắp tay, dáng vẻ xin tha.

Trong thanh âm cổ vũ có thể nghe ra, là muốn Phó Quân Lan tấu thêm một khúc. Khen hay to nhất là vương phi Phượng Nhược Nam, mãnh liệt yêu cầu Phó Quân Lan tấu thêm một khúc cũng là Phượng Nhược Nam, dường như muốn để Phó Quân Lan tận lực bày ra tài nghệ cho mọi người thấy, chứng minh Phó Quân Lan cũng không kém.
Còn người khác thuần túy là cổ vũ mà thôi.
Ngưu Hữu Đạo lẩm bẩm.
“Cầm kỹ bình thường... Xem ra Vương phi rất hài lòng cậu em rể này.
“Không dám, không dám, tiểu sinh tài năng kém cỏi, ở trước mặt quận chúa đã là bêu xấu, cầm nghệ của quận chúa mới là cao siêu chân chính...
Trong tiếng cổ vũ lúc ẩn lúc hiện truyền đến thanh âm xin tha của Phó Quân Lan, đầu mâu chỉ về phía Thương Thục Thanh, để mọi người mời Thương Thục Thanh biểu diễn.
Hắn nhiều lần xin nghỉ, bên Quản Phương Nghi hiển nhiên là không sao cả, còn ước gì những người này sớm đi mới tốt, chỉ là không tiện phá nhiệt tình mà thôi.
Thấy hắn thực chối từ, Phượng Nhược Nam rất hào khí hô.
“Thanh nhi, Phó công tử cho mời, ngươi cũng đừng giấu giấu diếm diếm, một người một khúc, bổ sung lẫn nhau, vừa vặn tương xứng!
Dường như Thương Thục Thanh cũng không có nhã hứng, không ngừng xua tay chối từ.
Nhưng Phượng Nhược Nam cố ép, tự mình vào sân kéo Thương Thục Thanh ra, mạnh mẽ nhấn ngồi xuống, ý tứ phảng phất như hôm nay ngươi nhất định phải nghe ta, nhất định phải diễn tấu.
Kỳ thực trong lòng nàng cũng có ý phát tiết, nam nhân của Mao Lư sơn trang chướng mắt muội tử nhà ta, ta liền để các ngươi nhìn xem muội tử của ta thế nào, không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Chương 1765: Ai thấy (2)

Chương 1765: Ai thấy (2)
Nàng ghét nhất người ta trông mặt mà bắt hình dong, bởi vì bộ dạng của nàng cũng không ra sao, cảm thấy nam nhân có mắt không tròng trong thiên hạ quá nhiều!
Trước chủ động để Phó Quân Lan bày ra tài nghệ, là muốn để người Mao Lư sơn trang nhìn, em rể của ta cũng không kém!
Có lúc Thương Thục Thanh thật không chịu được tẩu tử của mình, thí dụ như thay y phục, ngươi không thay, nàng có thể cường hành lột y phục của ngươi, ngươi thay hay không thay?
Một thục nữ, sao có thể phân cao thấp với nữ tướng sa trường, đừng nói nàng, ngay cả ca ca nàng cũng bị tẩu tử đánh nằm sấp!
Lúc này bị kéo ra, chỉ có thể bất đắc dĩ cúi người, bằng không tẩu tử của nàng sẽ không bỏ qua.
“Đaaang...
Ngón tay ngọc nhỏ dài kéo dây, bắn ra thanh âm dễ nghe, hiện trường trong nháy mắt yên tĩnh lại.
Tiếng đàn cũng từng bước vang lên, lúc thì như nước suối leng keng, lúc thì như cao sơn lưu thủy, lúc thì mây tụ mây tan, làm cho người ta mơ màng vô tận.
Vân Cơ gật đầu.
“Ân, cầm nghệ của quận chúa này đích xác cao minh hơn nam nhân kia không ít, trong tiếng đàn cương nhu cùng tồn tại, trong nháy mắt ẩn giấu ý cảnh.
Ngưu Hữu Đạo không lên tiếng lắng nghe.
Tuy khán giả ở đây không phải người người tinh thông đạo này, nhưng hay giở ai cũng có thể nghe ra, đều dần dần nghe nhập thần.

Thần sắc của Phó Quân Lan hơi dị dạng, trong mắt hơi có thần thái quý mến.
Mọi người nghe nghe, tâm tình bỗng theo tiếng đàn dần dần thay đổi mà phiền muộn theo, khúc phong đã biến, làn điệu cũng bất tri bất giác cải biến.
Mà không biết cớ gì, Thương Thục Thanh cũng bất tri bất giác nhẹ giọng hát.
Tiếng ca thanh uyển, ôn nhu êm tai, làm Ngưu Hữu Đạo không khỏi nhắm mắt, nghiêng tai lắng nghe ca từ uyển chuyển:
Sơn không nói, biển xanh.
Thấy ai bồi hồi?
Phong ma nham, mưa luyến mái hiên.
Thấy ai bồi hồi?
Cỏ xanh biết phong ca, bích hồ gợn sóng, yểu điệu là thục nữ, hàng năm phương hoa hành.
Vô sơn thiển u nhược, ở tại Long Uyên, ai thấy?
Sơn không nói, biển xanh...
(*Đau não quá)
Giọng hát uyển chuyển, lăn qua lộn lại chỉ mấy câu, Quản Phương Nghi dần dần nghe rõ ý vị trong ca từ.
Viền mắt của Quản Phương Nghi đỏ bừng, bỗng nhiên chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía người nào đó dựa vào lan can, rất muốn hỏi hắn, ngươi có nghe minh bạch không?
Người nào đó nhắm mắt không nói, thờ ơ không động lòng, không biết có nghe minh bạch hay không.
Phó Quân Lan ngơ ngác nhìn Thương Thục Thanh đánh đàn ngâm xướng, không biết vì sao nàng đột nhiên ưu thương như vậy, vì sao phiền muộn như vậy.
Viền mắt của Phượng Nhược Nam cũng dần dần đỏ ửng, chú ý đến phản ứng của Phó Quân Lan, bỗng nhiên đứng lên, ngắt lời nói:
“Mọi người đang cao hứng, được rồi, đừng hát nữa.
Thương Thục Thanh nghe tiếng, cũng từ trong ca khúc tỉnh táo lại, tiếng ca ngừng, mười ngón nhấn ở trên dây đàn.

Lúc này cũng ý thức được mình thất thố, lúng túng đứng lên, nhìn mọi người hạ thấp người, biểu đạt áy náy.
Nàng mới vừa đi ra, Phó Quân Lan đã đứng lên hỏi:
“Quận chúa, ca khúc này thật êm tai, có tên hay không?
Thương Thục Thanh gượng ép cười nói:
“Tác phẩm ngẫu hứng, khó đến nơi thanh nhã, đảm đương không nổi Phó công tử khen tặng, không có tên.
Phó Quân Lan không cho là đúng lắc đầu:
“Cũng không phải quá khen, mà là xác thực êm tai, nếu như thành ca khúc vô danh, chẳng phải đáng tiếc, xin quận chúa lưu danh!
Quản Phương Nghi không nhịn được liếc mắt nhìn hắn, trong lòng nói thầm: Nói chuyện có vẻ nho nhã, nhưng tính cách không chịu được, đâu xứng với Thương Thục Thanh, chạy tới cái thứ gì a!
Thấy hắn ở trước mặt mọi người nói như vậy, Thương Thục Thanh không tiện để hắn ở trước mặt mọi người mất mặt, suy tư một chút mới trả lời:
“Liền gọi « Ai Thấy » đi.
“Ai Thấy?
Phó Quân Lan hưng phấn vỗ tay nói:
“Tốt, « Ai Thấy », tên rất hay! Quay đầu lại ta nhất định chép lại từ khúc.
Chép lại có thể bán lấy tiền sao? Trong lòng Quản Phương Nghi lại lẩm bẩm một câu, trước còn cảm thấy là người trẻ tuổi rất không tệ, lúc này bỗng nhiên cảm thấy nhìn hắn có chút không vừa mắt.
“Ai Thấy...
Ngưu Hữu Đạo cũng nói thầm một tiếng.
Vân Cơ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hắn yên lặng xoay người đi ra, không lên tiếng trở về phòng.
Viên Cương cũng quay đầu lại liếc mắt nhìn.
Tựa hồ bị từ khúc của Thương Thục Thanh quét hết hưng phấn, Phượng Nhược Nam không náo nhiệt nổi, rốt cục không cổ động nữa, yên tĩnh rồi...
Đèn hoa thắp lên, màn đêm buông xuống, yến tịch đón gió tẩy trần cũng triển khai, lại là một phen náo nhiệt.

Phía trước náo nhiệt, phía sau an tĩnh.
Ngưu Hữu Đạo lại quên Vân Cơ bàn giao, đứng chắp tay nhìn ánh trăng, suy nghĩ xuất thần.
Bất quá cũng không quan hệ, lúc Vân Cơ ở bên người, thân làm một tuỳ tùng chắp tay có vẻ không thích hợp, sẽ làm Vân Cơ giống như tuỳ tùng.
Lúc này Vân Cơ không có mặt, một người chắp tay lại có quan hệ gì?
Viên Cương đứng ở xa xa thì độ cao cảnh giác bốn phía.
Bởi vì ít người biết thân phận của Đạo gia, lực lượng hộ vệ ở nơi này sẽ không trọng điểm bảo hộ Đạo gia, thật muốn bố trí như vậy mà nói, người khác muốn không nghi ngờ thân phận của Đạo gia cũng khó, hắn tự mình ở trong bóng tối ra trận, phụ trách cảnh giới.
Bỗng một bóng người từ tiền viện xuất hiện, dưới ánh trăng từ từ đi tới, rõ ràng là nữ nhân.
Viên Cương nhìn chăm chú, kết quả phát hiện là Thương Thục Thanh, chạy đến hậu viện hết nhìn đông tới nhìn tây, không biết đang tìm cái gì.
Lý do của Thương Thục Thanh là đi ra vệ sinh, lâm thời rời bàn, còn đi tìm cái gì, chỉ có trong lòng nàng rõ ràng.
Cuối cùng ánh mắt dừng ở trên bóng dáng kia, trầm mặc, cuối cùng đi về phía Ngưu Hữu Đạo.
Viên Cương bước ra một bước, muốn tiến lên ngăn cản, cũng là đúng lúc cảnh báo Ngưu Hữu Đạo, hắn biết lúc này Ngưu Hữu Đạo không muốn gặp Thương Thục Thanh, dễ dàng có chuyện.
Nhưng không biết vì nguyên nhân gì, Viên Cương nhíu mày một cái, vậy mà thu chân lại, trơ mắt nhìn Thương Thục Thanh đi về phía Ngưu Hữu Đạo.
Nếu để cho Ngưu Hữu Đạo biết, không biết sẽ tức giận như thế nào, sự tình như vậy sao có thể trò đùa?
Bất quá tu vi của Ngưu Hữu Đạo không phải trang trí, mới đầu chỉ là bởi vì thất thần không lưu tâm, đợi đến tiếng bước chân tới gần làm sao có thể không nhận ra.
Nhưng tiếng bước chân này hắn rất quen thuộc, buổi sáng an tĩnh nghe tiếng bước chân này bao nhiêu năm, làm sao có thể không nhận ra?
Người đã cách rất gần đứng ở phía sau, làm hắn không nhúc nhích.

Còn hai tay đang chắp sau lưng kia, tiếp tục chắp cũng không phải, thả xuống cũng không phải.
Trên lầu các, Vân Cơ nghiêng người lộ ra nửa mặt, nín thở ngưng thần lặng lẽ nhìn phía dưới, ánh mắt lấp lóe.
Tuy Viên Cương cảnh giới, nhưng chân chính bảo hộ Ngưu Hữu Đạo trái lại là Vân Cơ, này cũng coi như là nguyên nhân Ngưu Hữu Đạo đi theo bên người Vân Cơ.
Dưới tình huống trước mắt, đa số người Mao Lư biệt viện đều không biết thân phận của Ngưu Hữu Đạo, bao quát Vu Chiếu Hành, sẽ không liệt Ngưu Hữu Đạo vào đối tượng bảo hộ, Vân Cơ coi như biết tình huống là nhân tuyển bảo hộ Ngưu Hữu Đạo tốt nhất.
Hai người đứng rất gần, nam nhân nhìn ánh trăng trong nước không nhúc nhích, nữ nhân đứng ở phía sau nhìn lưng hắn, hai người chỉ cách hai bước.
“Tiên sinh!
Ngữ khí của Thương Thục Thanh như có bất an gọi.
Ngưu Hữu Đạo hít sâu một hơi, quay người sang, kinh ngạc chắp tay hành lễ.
“Gặp qua quận chúa.
Sau đó không hiểu nói:
“Quận chúa không ở tiền sảnh dự tiệc, cớ gì đêm tối lại tới đây?
Thương Thục Thanh hành lễ, sau đó nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo, ôn nhu nói:
“Thanh nhi có một chuyện không rõ, muốn thỉnh giáo tiên sinh.
Ngưu Hữu Đạo cười khổ:
“Quận chúa, ta là người Độ Vân sơn, đối với tình huống của Mao Lư biệt viện thực không quá rõ ràng, quận chúa tìm sai người rồi, muốn hỏi cái gì, tìm Hồng Nương tốt nhất.
Thương Thục Thanh:
“Tiên sinh còn không biết Thanh nhi muốn hỏi cái gì, sao lại nói không biết?
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu.
“Vậy xin hỏi quận chúa có gì phân phó?
Thương Thục Thanh:

“Mao Lư biệt viện đóng quân ở Tử Kim Động, ta xem lần này tuyệt đối không phải ra ngoài bình thường, mà là dốc toàn lực, cũng rút đi Tử Kim Động, tiên sinh có biết là nguyên nhân gì không?

Chương 1766: Đạo gia ở trong Thánh cảnh có khỏe không?

Chương 1766: Đạo gia ở trong Thánh cảnh có khỏe không?
Ngưu Hữu Đạo đáp.
“Quận chúa thứ lỗi, tại hạ chỉ là thủ hạ bên người Vân sơn chủ, chưa bao giờ rời xa sơn chủ nửa bước, chỉ làm việc, không nói nhiều, cũng không thăm dò lung tung, thực không biết trả lời quận chúa như thế nào. Sơn chủ đả tọa tu luyện cũng sắp tỉnh rồi, ta phải trở về, nếu như quận chúa không có phân phó khác, tại hạ trở về trước.
Nói xong xoay người rời đi.
Thương Thục Thanh đột nhiên thất lễ, vội vàng đưa tay cản lại.
Ngưu Hữu Đạo trầm giọng nói:
“Xin quận chúa tự trọng, thân phận của quận chúa còn không hù dọa được ta!
Thương Thục Thanh buông tay, nhưng dịch bước ngăn ở phía trước.
“Còn có một chuyện muốn thỉnh giáo tiên sinh.
Ngưu Hữu Đạo rõ ràng không cao hứng.
“Nói!
Thương Thục Thanh:
“Ta biết người tu hành có pháp lực thông thiên, giỏi về cải biến dung mạo, nhìn khuôn mặt tiên sinh biểu cảm đông cứng, không biết có phải dịch dung hay không, nếu có, quen biết tức là hữu duyên, Thanh nhi có thể may mắn nhìn thấy chân dung của tiên sinh hay không?
Điểm này nàng nói không sai, mặt nạ gì đó phàm nhân muốn đeo cũng rất khó khăn, nhưng đối với tu sĩ lại cực kỳ đơn giản, thi pháp một chút là có thể dễ dàng sử dụng.

Lấy xuống mặt nạ? Này quả thực là chuyện cười, Ngưu Hữu Đạo làm sao có khả năng ở trường hợp này lấy xuống mặt nạ, trầm giọng nói:
“Việc riêng tư cá nhân, quận chúa không khỏi làm người khác khó chịu, xin tránh ra, bằng không đừng trách ta đắc tội!
Thương Thục Thanh:
“Tiên sinh thứ tội, thực sự là tiên sinh rất giống một vị cố nhân của Thanh nhi.
“Đạo gia?
Ngưu Hữu Đạo buồn cười nói:
“Chẳng lẽ quận chúa còn cảm thấy ta giống Ngưu Hữu Đạo sao?
Thương Thục Thanh:
“Lẽ nào chân dung của tiên sinh không thể lộ ra ánh sáng sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta nói là việc riêng tư cá nhân, bất tiện lộ diện. Quận chúa, ngươi không cảm thấy ý nghĩ của ngươi rất buồn cười sao? Ngưu Hữu Đạo đã chết rồi, lẽ nào người chết còn có thể phục sinh sao? Ta còn thực không biết trên đời ai có thể có bản sự này.
“...
Thương Thục Thanh sửng sốt, bỗng run giọng nói:
“Ngươi nói cái gì? Ngưu Hữu Đạo đã chết rồi?
Lần này ngược lại đến phiên Ngưu Hữu Đạo sững sờ, kỳ quái nói:
“Ngưu Hữu Đạo ở Thánh cảnh gặp nạn, đã chết rồi, lẽ nào quận chúa không biết?
Thương Thục Thanh có chút tức giận.
“Ngươi nói bậy! Tiên sinh, ngươi chú người như vậy, không cảm thấy không thích hợp sao? Coi như là Vân sơn chủ của các ngươi, cũng sẽ không chú Đạo gia như vậy chứ?
Ngưu Hữu Đạo kỳ quái, có lầm hay không, nữ nhân này thật không biết? Trước còn tưởng Thương Thục Thanh biết, cho rằng sẽ bị nhìn thấu, sợ đến quá sức. Hiện tại mới hiểu Thương Thục Thanh căn bản không biết tin Ngưu Hữu Đạo qua đời, hắn đương nhiên muốn nhân cơ hội thoát thân.
“Quận chúa, Ngưu Hữu Đạo đã chết ở trong Thánh cảnh, sự tình này cả tu tiên giới đều biết a.

“Chính bởi vì Ngưu Hữu Đạo chết rồi, Tử Kim Động mới không dung được người của Mao Lư biệt viện, mới đuổi người Mao Lư biệt viện ra Tử Kim Động, bằng không tại sao người Mao Lư biệt viện sẽ tập thể xuất hiện ở đây? Sự tình này đám người Vương gia đều biết, vì sao ngươi còn muốn giả bộ hồ đồ?
“Ngươi nói bậy...
Thương Thục Thanh phản bác, cự tuyệt tin tưởng, nhưng sắc mặt đã biến đổi, hô hấp gấp gáp lên.
Nàng không ngốc, hiện tại liên tưởng đến vương phủ cử động dị thường, dường như có ý ẩn giấu người Mao Lư biệt viện tới, càng nghĩ càng thấy kỳ lạ, trong lúc mơ hồ dường như xác minh cái gì, chân tướng để nàng cảm thấy kinh hoảng, hơn nữa không muốn tiếp nhận.
Hiện tại nàng tình nguyện tin tưởng tẩu tử Phượng Nhược Nam ở vương phủ nói đều là thật.
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục nói:
“Loại sự tình này vừa hỏi liền biết thật giả, ta làm sao có khả năng nói bậy? Ta cũng chính là bởi vì Mao Lư biệt viện có biến, sơn chủ vì phòng biến, mới lâm thời điều ta đến bên người. Ta rất kỳ quái, đại sự như thế, quận chúa làm sao sẽ không biết, trái lại dây dưa với ta?
Thương Thục Thanh không dây dưa với hắn nữa, hắn vừa dứt lời, Thương Thục Thanh lập tức xoay người chạy đi.
Trời tối, gặp nơi nhô cao còn vấp ngã, ngã xuống đất cũng không kịp để ý trên người phải chăng ô uế, ở dưới bóng đêm vội vàng chạy nhanh.
Ngưu Hữu Đạo nhìn theo, khi không thấy bóng người, đột nhiên lạnh lùng nhìn về nơi Viên Cương ẩn thân, nhìn chăm chú một lúc mới quay đầu, phất tay áo đi vào trong phòng.
Vân Cơ dựa ở cửa sổ, dáng vẻ như không có việc gì.
Chờ một chút, tiếng bước chân đi tới, Viên Cương đẩy cửa đi vào, sau đó đóng cửa, lặng lẽ đi tới phía sau Ngưu Hữu Đạo, mặt không hề cảm xúc đứng thẳng tắp.
Sau một trận bình tĩnh, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên xoay người, dán mắt vào Vân Cơ.
Vân Cơ có vẻ như che giấu mình mất tự nhiên, thuận miệng nói.
“Tai ta bị ù, có người tới gần mới có thể phát hiện.

Ngưu Hữu Đạo lại dán mắt vào Viên Cương.
“Hầu tử, tai ngươi cũng có vấn đề.
Viên Cương trầm mặc.
Ngưu Hữu Đạo:
“Vừa nãy ngươi ở bên cạnh nhìn chứ?
Viên Cương:
“Phải!
Ngưu Hữu Đạo:
“Như vậy một người sống sờ sờ tới gần ta, hơn nữa không phải tu sĩ, bằng tính cảnh giác của ngươi, ngươi đừng nói với ta ngươi không nhìn thấy.
Viên Cương:
“Nhìn thấy.
Ngưu Hữu Đạo:
“Bằng bản sự của ngươi, không ngăn được nàng?
Viên Cương:
“Ngăn được.
Ngưu Hữu Đạo:
“Vậy vì sao ngươi không ngăn trở cảnh báo?
Viên Cương:
“Bởi vì nàng hoài nghi ngươi. Nàng quá rõ ràng quan hệ trong nội bộ của chúng ta, ở bề ngoài ta và ngươi không có quan hệ gì, nếu như ta tự mình ra mặt ngăn cản nàng gặp mặt ngươi, ta bằng cái gì tự mình ra mặt ngăn cản nàng? Nếu ta làm như vậy, càng ngày sẽ càng khiến cho nàng hoài nghi, cho nên không có ngăn cản.
Hai mắt Ngưu Hữu Đạo nhắm lại.
“Nguỵ biện! Ngươi muốn làm gì?
Viên Cương lại trầm mặc.
Ngưu Hữu Đạo nhấc tay chỉ đối phương.
“Ngươi có biết tật xấu lớn nhất của ngươi ở nơi nào hay không? Dễ dàng nóng đầu, ưa thích quản sự tình không nên quản, làm người hai đời, chỉ có ngươi nhiều chuyện nhất, ta lau cái mông giúp ngươi bao nhiêu lần? Ngươi có biết lần này mạo hiểm như thế nào hay không, một khi bại lộ, ngươi có biết sẽ hại chết bao nhiêu người hay không? Ta nói cho ngươi

biết, lại xuất hiện tình huống như vậy, vì thoát khỏi dây dưa, ta sẽ giết nàng diệt khẩu! Ngươi hắn phải biết, ta làm được, ngươi cũng không cản được ta!
Cạch!
Một quyền đấm lên ngực đối phương.
Viên Cương lảo đảo lùi về sau hai bước, lại đứng thẳng nói:
“Vâng! Lần sau nhất định sẽ chú ý.
“Ngươi...
Ngưu Hữu Đạo chỉ vào cái mũi hắn, lại không có cách nào khác, phất tay hét:
“Cút!
Viên Cương xoay người rời đi.
“Ài, không phải vẫn rất tốt sao, bình thường ngươi rất bình tĩnh, ngày hôm nay phát tính khí lớn như vậy làm gì.
Vân Cơ ở bên cạnh đứng nói chuyện không đau eo.
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên quay đầu lại nhìn nàng.
“Khặc khặc…
Vân Cơ ho khan hai tiếng, như không có việc gì nhìn ra ngoài cửa sổ, dáng vẻ bóng đêm rất đẹp...
Trong phòng yến hội, mọi người đẩy chén cạn ly, tửu hứng không tệ.
Quản Phương Nghi đám người nói:
“Vương phi, sắc trời đã tối, hộ pháp sư theo ngươi còn chờ ở bên ngoài, Vương gia hắn rất lo lắng, nên trở về rồi!
“Không kém mấy chén rượu, để bọn hắn chờ đi!
Phượng Nhược Nam nói, lôi cánh tay của Quản Phương Nghi không thả, nhất định phải cùng đối phương uống say.
Đột nhiên trong phòng an tĩnh, thấy Quản Phương Nghi ngơ ngác nhìn về một phương hướng, Phượng Nhược Nam quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thương Thục Thanh thở gấp đứng ở cửa.
Xiêm y có chút dơ bẩn, sắc mặt cũng rất khó coi, thật giống như xảy ra sự tình gì.
“Thanh nhi, ngươi làm sao vậy?
Phượng Nhược Nam kinh ngạc hỏi.

Thương Thục Thanh không đáp, ở dưới mọi người nhìn chằm chằm đi vào, ép thẳng tới trước mặt Quản Phương Nghi, hỏi:
“Đạo gia ở trong Thánh cảnh có khỏe không?
Lời này làm Quản Phương Nghi có chút trở tay không kịp, cười khan nói:
“Rất khỏe!
Phượng Nhược Nam cũng bị hỏi chấn kinh, tay nắm chén rượu cứng lại rồi.
Thương Thục Thanh từng bước áp sát.
“Vì sao Tử Kim Động đuổi người Mao Lư biệt viện ra?
“Này...
Quản Phương Nghi bị bức cho từng bước lùi về sau, đã ý thức được cái gì, có chút tâm hoảng ý nói loạn:
“Chỉ là dời đi mà thôi. Quận chúa, có phải có người nói bậy gì đó hay không?

Chương 1767: Trào phúng

Chương 1767: Trào phúng
Thương Thục Thanh lạnh lùng nói:
“Ta hỏi ngươi, Đạo gia ở trong Thánh cảnh có khỏe không?
Cạch!
Phía sau lưng Quản Phương Nghi va phải tường, đã không thể lui, miễn cưỡng cười nói:
“Ta không phải đã nói rồi sao?
Thương Thục Thanh:
“Vậy ngươi sợ cái gì?
“Ta sợ?
Quản Phương Nghi giang hai tay ra, nhìn quanh hai bên, phong tình vạn chủng cười khanh khách nói:
“Quận chúa nói giỡn, ta nào có sợ cái gì?
“Thanh nhi, không được vô lễ!
Phượng Nhược Nam tiến lên kéo Thương Thục Thanh ra.
Thương Thục Thanh vung tay áo, ngược lại ép về phía nàng.
“Tẩu tử, có phải ngươi có việc giấu ta hay không?
“Ta... Ta có thể giấu ngươi cái gì?
Phượng Nhược Nam chột dạ, cũng bị bức cho từng bước lùi về sau.
Thương Thục Thanh từng bước áp sát.
“Tẩu tử, tẩu tẩu như mẹ, Thanh nhi vẫn rất kính trọng ngài, Thanh nhi không tin ngài sẽ lừa gạt Thanh nhi, ngày hôm nay Thanh nhi chỉ cần một câu nói thật của ngài, Đạo gia ở Thánh cảnh phải chăng an toàn?
Ầm!
Chân sau va vào bàn tửu yến, Phượng Nhược Nam khó có thể lui nữa, đối phương có thể nói ra lời như vậy, hiển nhiên đã biết chút gì rồi, mà đối phương cũng đã nói tới mức độ này, để nàng làm sao có thể lừa gạt?

Nhưng chân tướng, Phượng Nhược Nam thực khó có thể mở miệng, cực kỳ khó xử.
Nhìn thấy phản ứng của nàng, Thương Thục Thanh không ngốc, trái lại rất thông tuệ, đã hiểu, minh bạch, thanh âm rung rung nói:
“Cũng chính là nói, Vương Khiếu nói thật!
Vương Khiếu? Quản Phương Nghi và Hứa lão lục nhìn nhau, nàng minh bạch, vừa nãy quận chúa mượn cớ đi ra, hẳn là nhân cơ hội tìm Vương Khiếu.
Phượng Nhược Nam không biết nên hồi đáp thế nào.
Thương Thục Thanh không muốn khóc, cũng không muốn trước mặt nhiều người như thế khóc, nàng là người có gia giáo, nhưng nước mắt hiểu ra sao chậm rãi chảy xuống, trong đầu là bóng dáng sừng sững của người kia, nàng không dám tin tưởng, người không gì không làm được như vậy, làm sao sẽ chết chứ?
Nàng không tiếng động rơi lệ, làm Phượng Nhược Nam lo lắng, tiến lên một bước muốn ôm nàng.
“Thanh nhi!
Thương Thục Thanh đẩy tay nàng ra, không để nàng tới gần, hỏi:
“Tẩu tử, vì cái gì phải gạt ta?
“Thanh nhi, này không phải lừa ngươi, này cũng là vì tốt cho ngươi!
Trước mặt mọi người, Phượng Nhược Nam trong lúc nhất thời thật không biết nên giải thích như thế nào, chuyện gia sự không thể muốn nói là nói, đặc biệt là ở ngay trước mặt Phó Quân Lan.
“Vì cái gì đều gạt ta?
Thương Thục Thanh nhìn mọi người, cuối cùng lại nhìn chằm chằm Quản Phương Nghi, đau lòng nói:
“Hồng Nương, Thanh nhi tùy tùng Đạo gia hơn mười năm, lại không tính người của Mao Lư Sơn Trang, cũng hơn hẳn nửa người sơn trang. Lẽ nào bởi vì Thanh nhi tướng mạo xấu xí, không được người ưa thích, nên ngay cả tư cách tế điện cũng không có sao?
Hai tay che ngực run rẩy, đã cực kỳ nghẹn ngào, gần như tan vỡ!
Quản Phương Nghi cũng không biết trả lời sao, gian nan lắc đầu nói:
“Quận chúa, không phải như ngươi nghĩ.

Thấy Quản Phương Nghi bị bức chật vật như vậy, Hứa lão lục bước nhanh tới, nói:
“Quận chúa, chuyện này không liên quan đến chúng ta...
Nhìn về phía Phượng Nhược Nam, muốn nói là bên vương phủ phân phó, không phải bọn hắn muốn ẩn giấu.
“Lão lục, ngậm miệng cho ta!
Quản Phương Nghi quát một tiếng, phất tay ra hiệu.
Hứa lão lục nhất thời vô ngữ, chậm rãi lui lại.
Phượng Nhược Nam không biết nghĩ đến cái gì, quay đầu lại nhìn Phó Quân Lan phất tay.
“Phó công tử, ngươi mang quận chúa về trước đi.
“Hả? Nha, được được.
Phó Quân Lan tỉnh ngộ lại lập tức bước nhanh tới.
Ai biết Thương Thục Thanh bỗng nhiên xoay người, bước nhanh đến trước bàn của Phượng Nhược Nam, cúi người hất lên.
Chén dĩa ly rượu bay loạn, keng keng ầm ầm, bàn bị nàng lật tung, sợ đến Phó Quân Lan không dám tới gần, có chút há hốc mồm, quận chúa luôn nhã nhặn đoan trang, dáng vẻ bây giờ hắn còn là lần thứ nhất nhìn thấy.
“Phó công tử, sự tình này không có quan hệ gì tới ngươi!
Thương Thục Thanh nước mắt mơ hồ nhìn hắn, dùng khí thế cưỡng chế hắn dừng bước.
Phó Quân Lan ngốc tại chỗ, tiến cũng không được, lui cũng không xong.
Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, Phượng Nhược Nam đứng đó không dám làm một cử động nhỏ nào, chỉ lo một câu nói không đúng lại chọc giận em chồng.
Đinh linh leng keng, Thương Thục Thanh giẫm chén dĩa trên đất, nhanh chân rời đi.
Quay đầu lại nhìn bóng dáng đi sâu vào đêm đen, Phượng Nhược Nam hô hoán.
“Thanh nhi, Thanh nhi, ngươi đi đâu?
Quản Phương Nghi vội nói:
“Vương phi, nhanh đuổi theo, đừng để quận chúa có chuyện.
“Được, thất lễ.

Phượng Nhược Nam áy náy nói một tiếng, vội vàng bước nhanh đuổi theo, lúc đi ngang qua Phó Quân Lan không khỏi nói.
“Ngươi còn ngốc ở nơi này làm gì, còn không đuổi theo?
“Ồ nha nha...
Phó Quân Lan lấy lại tinh thần cũng vội vàng chạy theo, kết quả phát hiện bản thân vậy mà không đuổi kịp Phượng Nhược Nam, dưới chân vấp ngã, cuống quýt bò lên lại đuổi theo, nhìn rất chật vật.
Quản Phương Nghi buông tiếng thở dài, phất phất tay, tất cả mọi người lui ra.
Lúc đi tới cửa, Hứa lão lục lại tới đón.
“Đại tỷ không sao chứ?
Quản Phương Nghi ngắm nhìn bầu trời.
“Bị chỉ trích hai câu có thể có sự tình gì. Ài, nhớ năm đó lão nương cũng được xưng mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, một thân tu vi thâm bất khả trắc, ngày hôm nay lại bị một nha đầu phàm phu tục tử dọa đến ngay cả lời cũng nói không lưu loát, ta trêu ai chọc ai a.
Hứa lão lục cười ha ha nói:
“Này không phải chặn đao giúp vương phủ sao.
Quản Phương Nghi trừng mắt:
“Cười cái gì? Có cái gì buồn cười? Cười trên nỗi đau của người khác phải không? Lại cười, ta cho ngươi đẹp mắt!
Hứa lão lục không dám cười nữa.
“Ta lại trêu ai chọc ai a?
Quản Phương Nghi xem thường nhìn hắn, lại than thở:
“Đều nói hồng nhan bạc mệnh, ta cho rằng chỉ có nữ nhân đẹp không biết nặng nhẹ, mới sẽ khó được chết tử tế. Nhưng nha đầu này, từ nhỏ thành cái dáng dấp này, sinh ở trong nhà Thiên Hoàng quý tộc, nhưng không hưởng được cái phúc kia, cả đời tự ti mặc cảm, thật là mệnh khổ!
Nói đến đây, đột nhiên mắt nàng sáng lên, quay đầu nhìn về phía hậu viện.
“Đều là tiện nhân kia làm ra chuyện tốt, ta tìm hắn tính sổ đi!
Cái gọi là "tiện nhân" là chỉ Ngưu Hữu Đạo, cái gì Vương Khiếu nói, không phải là Ngưu Hữu Đạo nói sao, nếu không làm sao lúng túng như thế.

Nhưng Hứa lão lục không biết, đuổi tới.
“Tiện nhân nào?
Quản Phương Nghi phản ứng lại, phát hiện mình nói lỡ miệng, sửa lời nói:
“Trừ Vân Cơ còn có ai, ngay cả thủ hạ của mình cũng quản không được, không phải tiện nhân là cái gì? Ta nói ngươi theo ta làm chi? Thích xem nữ nhân cãi nhau phải không? Cút!
“...
Hứa lão lục vô ngữ dừng lại.
Bên cửa sổ lầu các, Vân Cơ quay đầu lại, nhắc nhở:
“Hồng Nương giận đùng đùng đến rồi.
Chỉ chốc lát sau, tiếng bước chân đến, sau đó cửa bị đẩy ra, Quản Phương Nghi nhanh chân đi vào, hai tay thi pháp đóng cửa, vọt thẳng đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo.
“Họ Vương, ngươi có ý tứ gì?
“Ý tứ gì?
Ngưu Hữu Đạo bị hỏi không biết ra sao, chỉ vào nàng.
“Không biết hiện tại là tình huống gì sao? Không biết tận lực tránh chạm mặt sao? Ngươi không cố kỵ trực tiếp xông đến muốn làm gì? Không sợ sự tình lớn ra hả?
Quản Phương Nghi:
“Nha, ta không tức giận nữa, ngươi đại nhân có đại lượng được không?
“Ngươi, còn có ngươi!
Chỉ Quản Phương Nghi, lại chỉ về Vân Cơ, Ngưu Hữu Đạo lại chỉ ra ngoài.
“Còn có hầu tử kia! Ta rất kỳ quái, tại sao bên người ta tất cả đều là kỳ hoa như các ngươi vậy? Mỗi một người đều chán sống rồi, mỗi một người đều không sợ chết phải không?
Vân Cơ mắt lạnh nhìn qua.
“Đừng chỉ bậy, ta không có chọc ngươi. Hồng Nương, đừng để ý tới hắn, ngày hôm nay gia hỏa này uống nhầm thuốc!
Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ.
“Chỉ có nữ nhân và tiểu nhân là khó hầu hạ nhất!
Vân Cơ trừng mắt:

“Ngươi mắng ai đấy?
“Đừng có nói sang chuyện khác!
Quản Phương Nghi chống nạnh, liên tục cười lạnh.
“Có phải lại phát hiện cô nương người ta tốt rồi hay không? Có phải phát hiện người ta muốn thành thân lại ghen hay không? Có phải muốn cố ý quấy tung chuyện tốt của người ta hay không? Phải thì nói thẳng ra, không sao cả, lão nương kiến thức qua nam nhân như ngươi rất nhiều, tiểu tâm tư của nam nhân các ngươi ta hiểu, nói đi, nói ra ta mới có thể giúp ngươi không phải sao?

Chương 1768: Không khóc không cười cũng không nháo (1)

Chương 1768: Không khóc không cười cũng không nháo (1)
Thấy nàng ưỡn ngực đến, Ngưu Hữu Đạo nhấc tay ở trên trán nàng đẩy một cái.
“Ngươi điên rồi sao?
Quản Phương Nghi lảo đảo lùi về sau hai bước, lộ ra bưu hãn hỏi.
“Ai điên rồi? Tự ngươi ngẫm lại, có phải ngươi nói cho nàng, Ngưu Hữu Đạo đã chết rồi không?
Ngưu Hữu Đạo kỳ quái.
“Ta nói cho nàng thì sao?
Quản Phương Nghi ha ha.
“Ta nói Vương đại gia, ngươi là thật hồ đồ, hay giả bộ hồ đồ? Nha đầu kia sắp gả, nam nhân kia ngươi cũng thấy, dáng dấp tốt, người nhã nhặn, rất tốt. Vương đại gia, nha đầu kia tìm được người thích hợp không dễ dàng, nha đầu kia đối với ngươi là tâm tư gì ngươi đừng nói ngươi không biết, lấy trí tuệ của ngươi, không biết mới là lạ. Cũng phải, ngươi rất lợi hại a, có thể phiên vân phúc vũ, có ai càng biết giả bộ hồ đồ hơn ngươi?
“Ngươi cứ giả bộ thoải mái, chúng ta không ghét, dù sao chúng ta đều quen. Nhưng người ta phụng dưỡng ngươi hơn mười năm, là con chó cũng phải niệm chút tình cảm chứ? Ngươi lại không có lương tâm cũng không thể hại người ta a! Ngươi không biết bên vương phủ khuyên nàng bao lâu, hạ xuống bao nhiêu công phu mới để nàng nhả ra đáp ứng gả người, bên vương phủ sợ, sợ nàng biết tin Ngưu Hữu Đạo qua đời sẽ gây ra khúc chiết gì khác...

Vân Cơ ngạc nhiên, sự tình ẩn giấu tin Ngưu Hữu Đạo qua đời nàng còn thật không biết, không ai nói cho nàng.
Ngưu Hữu Đạo cũng sửng sốt, đợi Quản Phương Nghi mắng xong, mới từ từ nói:
“Vì sao không sớm nói cho ta?
“Nha, ta nói cho ngươi cái gì? Loại sự tình này ngươi để ta làm sao nói? Ngươi tự cho mình thanh cao, tâm tư quỷ gì cũng rõ ràng, ta cần gì phải nói nhiều?
Quản Phương Nghi trào phúng.
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc.
Quản Phương Nghi phát tiết xong cũng an tĩnh, bất quá sau đó lại bổ sung lý do.
“Ngươi khẳng định là muốn ẩn núp nàng, ta nào biết nàng vừa đến liền nhìn chằm chằm ngươi, theo lý thuyết các ngươi không có khả năng đối mặt nói chuyện, nhưng kỳ lạ là, ai có thể ngờ tới? Các ngươi bên này không chào hỏi, nhưng lại xảy ra vấn đề rồi. Ài, ma xui quỷ khiến, như vậy cũng có thể va vào, nha đầu này là cái mệnh gì a!
Hiện tại Ngưu Hữu Đạo đại khái hiểu lời nói trước kia của Vân Cơ, vì sao sau khi biết người Thảo Lư biệt viện dốc toàn lực sẽ khiến cho Thương Thục Thanh hoài nghi, hắn chết rồi, người Thảo Lư biệt viện rời Tử Kim Động không phải sự tình rất bình thường sao? Trước hắn liền cảm thấy không đúng, nháo nửa ngày, hoá ra vấn đề xuất hiện ở tất cả mọi người đều ẩn giấu Thương Thục Thanh tin hắn qua đời.
“Uy!
Quản Phương Nghi bỗng dùng cùi chỏ va hắn một cái.
“Nội tâm không áy náy chứ?
Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng nói:
“Ta áy náy cái gì?
Quản Phương Nghi:
“Nha đầu này trở về, sợ là sẽ đau lòng quá sức, lẽ nào ngươi không muốn bổ cứu? Ta nơi này có biện pháp bù đắp, ngươi muốn nghe hay không?
Ngưu Hữu Đạo đoán được nàng muốn nói cái gì, không chút do dự cự tuyệt.

“Không muốn nghe!
Nói xong xoay người rời đi.
Quản Phương Nghi kéo hắn lại, không nói không thể.
“Sự tình đã như vậy, ngươi không trộn lẫn cũng phải trộn lẫn. Ngươi ngẫm lại xem, nàng tuyệt đối sẽ không bán ngươi, nói cho nàng chân tướng lại thế nào? Chỉ cần nàng biết chân tướng, thì sẽ không khổ sở, sự tình không phải rất đơn giản sao.
Ngưu Hữu Đạo như chém đinh chặt sắt nói:
“Không được!
Quản Phương Nghi nổi giận.
“Ngươi ngay cả nàng cũng không tin tưởng?
Ngưu Hữu Đạo:
“Nàng ở trước mặt mọi người gọi ta, nói không chắc sẽ rước lấy hoài nghi, bây giờ nàng đại náo một hồi vừa vặn che giấu. Nếu như nàng biết chân tướng, tâm tình chuyển biến dị thường, dễ dàng để người ta nghi ngờ, đã muốn diễn, thì để nàng diễn thật đi.
Quản Phương Nghi lôi kéo hắn nói:
“Ngươi có cần máu lạnh vô tình như vậy hay không? Nàng đã như vậy, ngươi còn nhẫn tâm lợi dụng nàng?
Ngưu Hữu Đạo bắt lấy tay nàng, nghiêm khắc cảnh cáo.
“Như vậy tốt hơn của ngươi chết thảm rất nhiều!
Quản Phương Nghi cầu khẩn nói:
“Nàng chỉ là nhận sai, ai cũng nhìn ra nàng là nhận sai, nói cho nàng sẽ không có vấn đề gì. Ngươi bởi vì một khả năng cơ hồ không thể tồn tại mà máu lạnh vô tình như vậy sao? Nhân sinh đối nhân xử thế, cho dù tu hành, nếu như đều vô tình giống như ngươi, như vậy người sống sót còn có ý nghĩa gì?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Ta nói cho ngươi cái gì gọi là vô tình chân chính, đã từng có thật nhiều người ngã ở trước mặt ta, sống sờ sờ chết ở trước mặt ta, ta chỉ có thể trơ mắt nhìn, chỉ có thể bó tay, ta không cứu được bọn hắn, có tính vô tình hay không?
Quản Phương Nghi nói.

“Ta từ bỏ Tề Kinh phồn hoa theo ngươi, chính vì cho rằng ngươi kỳ thực là người có tình nghĩa, ta hận nhất là nam tử vô tình vô nghĩa, nếu ngươi như vậy, ta theo ngươi còn có ý nghĩa gì?
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta từ Thánh cảnh thoát thân, ta chết rồi, ai cũng sẽ không tìm ta, ta vốn có thể mang theo đồ vật trốn đi, từ đây vô tư vô lo, một mình tiêu dao. Ta mạo hiểm trở về liên hệ các ngươi, đối với ta có chỗ tốt gì, ta là vì ai? Cũng không biết cái gân nào của Quản Phương Nghi bị lệch, giãy giụa.
“Ngươi thả ta ra, ngươi không nói, ta đi nói!
Ngưu Hữu Đạo thật hất tay thả nàng ra, chỉ vào cửa.
“Được! Ngươi muốn nói, ta không ngăn cản ngươi, ngươi cứ việc đi. Bất quá ngươi hẳn phải biết đồ vật ta đưa cho ngươi ý nghĩa như thế nào, một khi bại lộ, ngươi ta nàng, còn có những người bên ngoài kia, bao quát người của Phù Phương Viên các ngươi, đừng mơ có ai sống sót, những người kia một cái cũng sẽ không bỏ qua!
“Trốn? Trốn được sao? Ngươi hẳn phải biết những người kia thế lực khủng bố bao nhiêu! Trước đó đại nội tổng quản Triệu quốc Gia Cát Trì, những người kia tìm hắn! Ngươi có biết những người kia vận dụng thao tác nào tìm được không? Ta biết! Bọn hắn chia hết thảy các địa vực thành các ô giống như bàn cờ, các phương thế lực chia khu vực lặp đi lặp lại lục soát, không chừa một chỗ trống! Cho dù là rừng sâu núi thẳm ít dấu chân người, cũng bí mật phát động các loại Yêu tu chia khu vực đóng giữ giám thị, một khi phát hiện dị thường, liền cấp tốc triệu tập nhân thủ lao tới!
“Trước đây rất nhiều người phạm tội tiềm tàng, vẫn không tìm được, nhưng nhờ vào lần này đã kinh động mấy vị kia, không biết bao nhiêu người bị tiện thể nắm ra, bị bí mật xử quyết! Đối mặt loại truy tra không buông tha này, Gia Cát Trì có thể trốn nhất thời, nhưng không cách nào trốn một đời, sớm muộn cũng sẽ lộ ra manh mối, sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện!
“Ngươi muốn thử một chút? Ngươi nguyện ý thử, vậy ngươi liền đi thử, chỉ cần ngươi không sợ nhìn thấy người của Phù Phương Viên từng cái từng cái chết thảm ở trước mặt ngươi, ngươi cứ việc đi thử!

Quản Phương Nghi đi tới cửa, tay đã nắm then cửa cắn môi, chậm chạp không mở cửa đi ra.
Vân Cơ đi tới kéo nàng về.
“Được rồi, có cái gì mà phải ồn ào?
“Ai ồn ào?
Quản Phương Nghi ngược lại hung nàng.
Vân Cơ ngạc nhiên.
“Ta cho ngươi bậc thang đi xuống, ngươi còn hảo tâm không hảo báo đúng không?
Quản Phương Nghi nghiêng đầu ra hiệu.
“Ngươi đi ra ngoài trước, ta muốn cùng hắn nói chuyện riêng.
Vân Cơ cẩn thận nói:
“Các ngươi không sẽ đánh nhau chứ?
“Cùng hắn (nàng)?
Hai người cơ hồ là trăm miệng một lời, không nhịn được nhìn nhau.
“Ài, ngươi đi ra ngoài trước đi.
Quản Phương Nghi đẩy Vân Cơ ra ngoài, vừa đóng cửa, quay đầu lại đi tới trước mặt Ngưu Hữu Đạo, kéo tay áo của Ngưu Hữu Đạo, đột nhiên cười khúc khích.
“Không đùa được sao?
Đùa? Ngưu Hữu Đạo trên dưới nhìn nàng, vung tay một cái.
“Ngươi có bị bệnh không?
Quản Phương Nghi lôi tay áo hắn không thả.
“Nói chính sự với ngươi, đồ vật kia ngươi có bao nhiêu?
Ngưu Hữu Đạo không biết nữ nhân này trở mặt còn nhanh hơn lật sách lại nghĩ tới đâu, hồ nghi.
“Cái đồ vật gì?
Quản Phương Nghi:
“Đồ vật ngươi mang về cho ta ấy! Ta không tin ngươi chỉ có một cái còn cho ta, có bao nhiêu?
Ngưu Hữu Đạo:
“Không nên hỏi đừng hỏi.
Quản Phương Nghi:
“Dù sao khẳng định không chỉ một cái, đúng không?

Ngưu Hữu Đạo kéo tay nàng ra, cự tuyệt không trả lời.

Chương 1769: Không khóc không cười cũng không nháo (2)

Chương 1769: Không khóc không cười cũng không nháo (2)
Quản Phương Nghi than thở:
“Ta là nghĩ, đồ vật kia không phải có thể tái tạo thân thể sao? Khuôn mặt của quận chúa bị hủy, ngươi lại lòng mang hổ thẹn, không bằng bù đắp nàng đi. Ngươi nghĩ a, một khi quận chúa biến thành người bình thường, sẽ không cần đáng thương như thế đúng không? Dù sao hầu hạ ngươi nhiều năm như thế, không bằng trả lại phần tình cảm này.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta hổ thẹn cái gì? Ngươi là nói mơ sao? Vì chữa gương mặt, vận dụng đồ vật này? Khuôn mặt nhiều năm như thế không cứu trị được, đột nhiên tốt rồi, muốn cho ai xem? Có phải ngươi chán sống hay không? Ta nói cho ngươi biết, coi như ta còn, đồ vật này cũng phải dùng ở điểm mấu chốt, không thể dùng vào trên gương mặt!
Quản Phương Nghi ngẩn ra, ngẫm lại cũng phải, coi như có thể trị, có cũng không dám cho Thương Thục Thanh dùng.
Nhưng chính vì như thế, nàng mới căm tức, gia hỏa này quá lý trí, lý trí đến để nàng cảm thấy chán ghét, có thể nói hận đến nghiến răng:
“Ta có lúc thật hận không thể cường bạo ngươi!
Dứt lời phất tay áo rời đi.
“...
Ngưu Hữu Đạo im lặng, một hồi lâu mới nói lên một câu.
“Không thể nói lý!
Ở dưới lầu, Vân Cơ bồi hồi dừng bước, nhìn Quản Phương Nghi đi tới hỏi:
“Nói xong rồi?

Quản Phương Nghi quay đầu lại liếc mắt nhìn trên lầu, nguyền rủa nói.
“Máu lạnh vô tình!
Vân Cơ thờ ơ:
“Không phải còn có thể cho ngươi đùa tính tình nữ nhân sao?
“Hừ!
Quản Phương Nghi lắc mông rời đi.
...
Ngoài Vương phủ, bên xe ngựa, người hầu Phó gia chưa rời đi, còn chờ ở đó, đang ngồi ở trên càng xe ăn uống, còn có rượu.
Người Vương phủ đối đãi hắn không tệ, nể mặt mũi Phó gia, còn có người chuyên môn đưa thức ăn cho hắn.
Phương xa có tiếng vó ngựa truyền đến, không trung lóe qua mấy người rơi ở trên mái hiên bốn phía, tiếng vó ngựa đến, một kỵ sĩ đứng ở cửa, Thương Thục Thanh nhảy xuống, bước nhanh lên bậc thang, thẳng đến vương phủ.
Ngay sau đó, một mảnh tiếng vó ngựa ầm ầm vang lên, đám người Phượng Nhược Nam đến, nhảy xuống ngựa cũng vội vàng đi vào vương phủ.
Phượng Nhược Nam bước nhanh leo lên bậc thang bỗng dừng bước, đưa tay ngăn Phó Quân Lan lại.
“Phó công tử, sự tình ngày hôm nay thực rất áy náy, quận chúa được biết một vị cố nhân mất, tâm tình không quá tốt.
Ngưu Hữu Đạo? Trong lòng Phó Quân Lan lóe qua cái danh tự này, gật đầu nói:
“Minh bạch, có thể lý giải, không sao.
Phượng Nhược Nam cười nói:
“Trời cũng không còn sớm, ngươi về trước đi.
Lát nữa trong nhà khả năng sẽ phát sinh chút sự tình, không thích hợp để Phó Quân Lan nhìn thấy.
“Ây...
Phó Quân Lan sững sờ, nhưng nơi này không có chỗ trống để hắn thương lượng, đành phải chắp tay nói:
“Vâng! Tiểu sinh cáo lui trước.
Phượng Nhược Nam căn dặn:

“Ngày mai Phó công tử qua sớm một chút, có lẽ có thể giúp an ủi.
Phó Quân Lan đáp lại.
“Được, ngày mai tiểu sinh nhất định sẽ tới sớm.
Phượng Nhược Nam áy náy nở nụ cười, cấp tốc đi vào.
Trước đại môn bình tĩnh lại, Phó Quân Lan trở lại xe ngựa của mình, người hầu hỏi:
“Công tử, vừa nãy vội vội vàng vàng, có phải xảy ra sự tình gì hay không?
“Ài!
Phó Quân Lan buông tiếng thở dài, quay đầu lại nhìn vương phủ.
“Trở về đi!
Người hầu vội vàng đóng hộp cơm, sau đó chạy đến trước mặt thủ vệ, trả hộp cơm của vương phủ lại.
Xe ngựa chậm rãi chạy ở trên đường phố, Phó Quân Lan ngồi ở trong xe ngựa nỗi lòng như sóng lớn, Lam Nhược Đình bảo hắn nhanh chóng cầu hôn, hắn vốn chuẩn bị ngày hôm nay sau khi về nhà sẽ nói, nhưng hôm nay phát sinh sự tình như vậy, hắn không biết còn có thích hợp hay không.
Nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy chờ ngày mai qua xem tình huống lại nói...
Trong Anh Vũ đường, Thương Thục Thanh trực tiếp xông vào, nhìn hai người ở trước địa đồ.
Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh cùng nhau quay đầu lại, đều nhìn ra dị dạng, Thương Triêu Tông đi dạo qua đến.
“Thanh nhi, ngươi làm sao vậy?
Thương Thục Thanh hỏi:
“Sự tình Đạo gia, vì sao giấu ta?
Nghe thấy lời ấy, Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh đều choáng váng, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.
Thương Triêu Tông thử dò xét nói:
“Thanh nhi, có phải ngươi nghe được lời đồn gì hay không? Lời đồn không thể tin...
“Vương gia!
Ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm của Phượng Nhược Nam, chỉ thấy nàng bước nhanh vào, nhìn Thương Triêu Tông khẽ lắc đầu.

Không khí có chút nặng nề, Thương Thục Thanh bỗng cười thảm, xoay người rời đi.
“Chuyện gì xảy ra?
Thương Triêu Tông hỏi Phượng Nhược Nam.
“Ài! Hiện tại ta cũng không quá rõ là chuyện gì xảy ra, đột nhiên liền phát sinh, từ khi tiến vào lầu các kia liền có chút không đúng...
Phượng Nhược Nam nói rõ ràng sự tình.
Nghe Thương Thục Thanh vừa tới bên kia liền nhận lầm người, ngộ nhận một người thành Đạo gia, Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh nhìn nhau, còn chuyện phát sinh phía sau, cũng thực để hai người im lặng.
Im lặng một hồi, Thương Triêu Tông than thở:
“Nhược Nam, đêm nay ngươi khổ cực, quan tâm nàng một chút. Mặt khác, mời một vị nữ pháp sư qua, cẩn thận nhìn chăm chú, đừng để nàng làm ra sự tình dại dột.
“Được!
Phượng Nhược Nam đáp lại, nhìn Mông Sơn Minh chắp tay, sau đó bước nhanh rời đi.
Ngay sau đó, Thương Triêu Tông truyền Lam Nhược Đình qua, nói rõ tình huống, để Lam Nhược Đình tự mình đi khách sạn mà người Thảo Lư biệt viện trú chân, làm rõ đến tột cùng là chuyện gì xảy ra để ứng đối.
Có chút sự tình liên quan đến cơ mật, không thể mượn tay ngoại nhân không biết chuyện, chỉ có thể là bọn hắn đi một chuyến, Mông Sơn Minh đi đứng bất tiện, nên trừ Lam Nhược Đình thì không còn người khác.
Lam Nhược Đình vội vội vàng vàng rời đi, hai người trong Anh Vũ đường cũng không còn tâm tình quan tâm quân sự.
Chờ Lam Nhược Đình về, mang theo chân tướng làm hai người không có gì để nói, Đạo gia giả thành như vậy còn có thể bị Thương Thục Thanh nhận ra, Đạo gia lại không biết Thương Thục Thanh không biết tin mình qua đời, kết quả ma xui quỷ khiến dẫn thành như vậy.
Một đêm này, Thương Triêu Tông than thở, trách ai a? Trách Ngưu Hữu Đạo hắn cũng không dám nói!

Sáng sớm hôm sau, quản gia tự mình tìm Thương Triêu Tông bẩm báo, nói Thương Thục Thanh phân phó hắn, để hắn ở ngoài thành tìm một bảo địa, chọn một cái quan tài tốt, tìm thợ thủ công xây mộ.
Quản gia hỏi muốn làm gì, Thương Thục Thanh không nói, quản gia cũng không dám hỏi nhiều.
Xây mộ? Thương Triêu Tông nhất thời có chút hoảng, làm ra sự tình như vậy, giấu diếm lâu như thế, hắn đi khuyên không thích hợp, có khả năng hoàn toàn ngược lại.
Mà hôm qua Phượng Nhược Nam đối mặt một đêm cũng không thể từ trong miệng Thương Thục Thanh moi ra một chữ.
Nghĩ tới nghĩ lui, toàn bộ vương phủ chỉ có một người thích hợp...
Ngày mới sáng, La Đại An đẩy xe đẩy đến ngoài cửa phòng Thương Thục Thanh.
Có lẽ là nghe được thanh âm xe đẩy, cửa phòng mở ra, Phượng Nhược Nam đi ra, cúi người ở bên tai Mông Sơn Minh thấp giọng nói:
“Một buổi tối không uống một giọt nước, trừ phân phó quản gia, không kêu tiếng nào, không khóc không cười cũng không nháo, chỉ ngồi một buổi tối.
Mông Sơn Minh gật đầu:
“Biết rồi. Vương phi một đêm không ngủ, trở về nghỉ ngơi trước đi.
Phượng Nhược Nam quay đầu lại liếc nhìn gian phòng.
“Ài!
Buông tiếng thở dài, sau đó xin cáo lui.
“Đại An, ngươi cũng trở về đi.
Mông Sơn Minh bình tĩnh nói.
“Vâng!
La Đại An buông xe đẩy ra, xoay người rời đi, thói quen vâng theo quân lệnh.
Trong tiểu viện an tĩnh, nhìn cửa phòng mở rộng, Mông Sơn Minh lặng im một lúc mới hô:
“Quận chúa, Mông Sơn Minh bái kiến!
Trong phòng không hưởng ứng, Mông Sơn Minh lại lần nữa kêu:
“Quận chúa, Mông Sơn Minh bái kiến! Quận chúa, Mông Sơn Minh bái kiến...

Trong phòng không đáp lại, hắn cứ không ngừng hô, ngay cả nữ pháp sư ở trong phòng phụ trách chăm sóc cũng không nhịn được lộ đầu ra ngoài nhìn mấy lần.
Cuối cùng, một bóng người đi ra, Thương Thục Thanh rốt cục lộ diện, nhìn lão đầu gầy gò ngồi trên xe đẩy, hai người đối diện một lúc.
Cuối cùng Thương Thục Thanh đi ra hành lễ, thanh âm khô khốc nói:
“Mông bá bá.
Mông Sơn Minh nghiêng đầu nhìn chân trời.
“Trời sáng, theo ta đi một chút được không?
Thương Thục Thanh cúi đầu không nói, Mông Sơn Minh cũng không nói, cứ như vậy tĩnh lặng ngồi chờ nàng.

Chương 1770: Cảm ứng

Chương 1770: Cảm ứng
Đợi đến cuối cùng, Thương Thục Thanh trầm thấp nói:
“Mông bá bá, chờ Thanh nhi đổi lại xiêm y.
Trên người nàng mặc còn là xiêm y hôm qua, một đêm không ngủ, ngồi một đêm, chưa thay y phục.
Mông Sơn Minh:
“Rất đẹp.
Thương Thục Thanh:
“Ta không thích mặc thành như vậy, nhưng tẩu tử nhất định bắt ta mặc.
Mông Sơn Minh:
“Vương phi là càng ngày càng lập dị, lại không phải lễ phục, xiêm y hằng ngày, chỉ cần mặc thoải mái là được, không thích mặc thì đừng mặc. Bên Vương phi, ta sẽ đi nói, sau này nàng không sẽ miễn cưỡng ngươi.
“Mông bá bá chờ một chút.
Thương Thục Thanh xoay người.
Mông Sơn Minh:
“Nha đầu, ngày hôm nay ta không gọi ngươi quận chúa, gọi ngươi nha đầu đi. Nha đầu, ngươi đi đi, ta chờ ngươi, chỉ là, ta già rồi, thân thể càng ngày càng tệ, không biết còn có thể chờ ngươi mấy năm, ta luôn cảm giác đám người cha ngươi đang chờ ta đi tìm bọn hắn.
Thân hình Thương Thục Thanh run lên, bước chân hơi ngừng, lại vào trong nhà, cửa đóng lại.
Không để Mông Sơn Minh chờ quá lâu, cửa lại mở ra, Thương Thục Thanh lần nữa lộ diện thay đổi một thân xiêm y đơn giản thanh lịch, đi thẳng tới phía sau Mông Sơn Minh, tự tay đẩy xe lăn.
Mông Sơn Minh:

“Nghe nói một buổi tối không uống một giọt nước, uống nước trước đi.
Thương Thục Thanh:
“Không khát.
Nàng nói không khát, Mông Sơn Minh cũng không nhiều lời.
“Chúng ta đi đi, pháp sư không cần theo.
Nữ pháp sư nghe tiếng dừng lại.
Xe đẩy ùng ục ùng ục ra tiểu viện, phương hướng hai người đi có người qua lại, thấy thế vội vàng tới chào hỏi, hạ nhân dậy sớm bận rộn dồn dập lảng tránh, nói chung không dám quấy rầy hai vị kia.
Hai người một đường đi tới.
Đi một lúc, Mông Sơn Minh lại nói.
“Nghe nói tối hôm qua ngươi không uống một giọt nước, không ăn không uống, không khóc không cười cũng không nháo, cứ ngồi như vậy đến hừng đông, mệt không?
“Không mệt.
“Trong lòng có việc, thời gian qua nhanh, có lẽ thân thể không mệt, thế nhưng tâm mệt.
“Mông bá bá là đám người ca ca mời đến khuyên Thanh nhi sao?
“Khả năng là cảm thấy ta tuổi lớn, có thể ở trước mặt ngươi cậy già lên mặt, cảm thấy ngươi hẳn sẽ cho ta chút mặt mũi.
“Không cần khuyên, Thanh nhi không sao cả. Thanh nhi chỉ là muốn yên tĩnh một chút, thế nhưng tẩu tử cứ ở bên tai dây dưa một buổi tối.
“Sự tình của Đạo gia, giấu ngươi, kỳ thực cũng là vì tốt cho ngươi.
“Ta minh bạch, bọn hắn hy vọng ta có thể thuận lợi gả cho Phó công tử, không hy vọng ra ngoài ý muốn gì.
“Nha đầu ngươi, từ nhỏ liền hiểu chuyện làm cho người đau lòng. Kỳ thực có chút thời điểm, ta thật hy vọng ngươi có thể điêu ngoa tùy hứng, có chút diễn xuất của quận chúa. Cao hứng thì cười, không cao hứng thì nộ, tùy tâm một chút, đừng cái gì cũng ôm ủy khuất về mình.
“Không phải Thanh nhi hiểu chuyện, mà là từ nhỏ liền biết bộ dạng của mình không được, sợ người khác ghét.
“Cô nương huyết mạch Thương gia, cho tới bây giờ không có không dễ nhìn, nội tình của ngươi không kém được. Trước đây có chút sự tình, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, thời điểm tiên vương tại thế

không chịu nói cho ta. Các ngươi từ kinh thành chạy nạn đến, ta nhìn thấy ngươi, lại nghĩ tới chuyện cũ, sau đó hỏi Lam Nhược Đình, hỏi hắn năm đó là chuyện gì xảy ra. Kết quả hắn giải thích giống như Lạc Thiếu Phu, nói cái gì nghịch thiên cải mệnh, trước khổ sau ngọt, hắn hắn là cũng không biết cái gì. Nói chung ta không tin lời giải thích kia, lão gia hoả Đông Quách kia luôn thích giả thần giả quỷ, nếu thật có thể đoán mệnh, sao tiên vương có thể gặp tai kiếp? Ta cũng không biết Đông Quách Hạo Nhiên và Lạc Thiếu Phu đến tột cùng làm cái quỷ gì, lại biến ngươi thành dáng vẻ như vậy, tạo nghiệt a!

“Nhiều năm như thế, Thanh nhi đã quen.

“Nha đầu, ca ca ngươi là thật quan tâm ngươi, trên đời này khả năng không ai quan tâm ngươi hơn hắn. Ẩn giấu sự tình Đạo gia, đứng ở trên lập trường huynh trưởng của hắn là thật suy nghĩ cho ngươi.

“Kỳ thực không tất yếu giấu ta, mặc kệ Đạo gia sống hay chết, trong lòng ta đều hiểu, Đạo gia là chướng mắt ta, ta đã đáp ứng gả người, coi như Đạo gia chết lại thế nào? Sự tình sống cũng không thể cải biến, chết rồi còn có thể thế nào? Các ngươi đều cả nghĩ quá rồi. Ta biết ca ca quan tâm ta, chỉ bất quá, ta muốn hỏi Mông bá bá một chuyện, hy vọng Mông bá bá có thể như thực chất nói cho ta.

“Ngươi nói đi.

“Năm đó Giác Hồ chi chiến, ta rơi vào tay địch, quân địch lấy ta áp chế, bức quân Yên lui binh, nếu như không phải Đạo gia cứu ta... Giả như ta không được cứu ra, ca ca sẽ vì ta hạ lệnh quân Yên triệt binh sao?

Cái vấn đề này làm Mông Sơn Minh á khẩu, mấy triệu quân sinh tử đối chọi, trước đó đã không biết bao nhiêu người ném đầu lâu tung nhiệt huyết, để Thương Triêu Tông vẻn vẹn vì muội muội mình mà triệt binh...

Thấy hắn trầm mặc, Thương Thục Thanh nở nụ cười.

“Thanh nhi biết đáp án.

Mông Sơn Minh:

“Tam đại phái tự mình tọa trấn, sẽ không để Vương gia triệt binh.

“Mông bá bá, ngài không cần phải nói, ta đều minh bạch.

“Ngươi minh bạch, nhưng có chút sự tình chúng ta không minh bạch, nha đầu, ngươi để người xây mộ là làm gì? Ta là người nhìn quen sinh

tử, cũng có chút sợ.
“Các ngươi sợ Thanh nhi tuẫn tình tự sát? Mông bá bá, ta lúc nhỏ tan cửa nát nhà, phụ mẫu huynh trưởng chết thảm, sau đó ca ca duy nhất lại bị đánh vào thiên lao, đoạn thời gian kia là thời điểm ta khó chịu nhất. Sợ bị đuổi tận giết tuyệt, ta không thể không rời kinh thành, cùng đám người Lam tiên sinh trốn vào sơn dã, đoạn tháng ngày kia ta không biết là làm sao vượt qua, may là rốt cục chờ được ca ca ra tù. Thời điểm gian nan nhất ta cũng qua được, còn có cái gì là không thể chịu đựng, sao sẽ bởi vì một đoạn tình cảm mong muốn đơn phương mà làm sự tình ngu ngốc?
“Nói đúng lắm, là chúng ta coi thường ngươi, cũng có thể nói là quan tâm sẽ bị loạn. Chỉ là... ngươi xây mộ làm gì?
“Thanh nhi tùy tùng Đạo gia, phụng dưỡng Đạo gia hơn mười năm, một chút vật cũ của hắn ở chỗ Thanh nhi, Thanh nhi vẫn bảo tồn. Ca ca tẩu tử hy vọng Thanh nhi gả cho Phó công tử, nhưng hôm qua Phó công tử nhìn và nghe được một vài sự tình, vật cũ của Đạo gia tương lai nếu để cho Phó công tử phát hiện, Thanh nhi sợ Phó công tử sẽ nghĩ nhiều. Thanh nhi chỉ muốn xây một cái mộ chôn quần áo, triệt để mai táng những đồ vật kia.
“Há, là như vậy!
“Cũng có một chút ý nghĩ. Tối hôm qua nghe tẩu tử nói mãi, di thể của Đạo gia ở trong Thánh cảnh, không có biện pháp lấy ra an táng. Dù sao Đạo gia cũng có đại ân với Thương thị, xây một cái mộ chôn quần áo, chí ít để người có địa phương tế bái.
“Ân, này rất tốt. Mộ chôn quần áo rất tốt, đều chôn đi, có vài thứ nếu như không thể quên được, liền để ở trong lòng a.
“Lại sao có thể quên chứ? Đạo gia, là ta hại hắn. Hắn vì ta không tiếc mạng sống, cứu mạng ta, nhưng ta hại chết hắn, Thanh nhi mãi mãi cũng không thể quên được hắn. Mông bá bá, trong lòng Thanh nhi khó chịu, thật rất khó chịu, nhưng Thanh nhi không để cho mình khóc.
“Nói mò, sự tình trong Thánh cảnh sao là phàm nhân chúng ta có thể với tới? Trong Thánh cảnh đến tột cùng phát sinh cái gì, chúng ta không biết, hắn chết có quan hệ gì tới ngươi? Ta biết trong lòng ngươi khó chịu, thế nhưng khó chịu cũng không thể trách mình.

“Không, Mông bá bá, ngài không biết, Đạo gia là ta từ Thượng Thanh Tông mời ra, lúc đó hắn căn bản không coi trọng chúng ta, căn bản không muốn đi cùng chúng ta, vô ý cuốn vào những thị phi này, nửa đường liền muốn đi, là ta kiên quyết kéo hắn vào vũng nước đục này, nếu như không phải ta, bằng bản sự của hắn, hiện tại hắn nhất định sống rất tốt. Là Thanh nhi vì Thương thị hại chết hắn!

Mông Sơn Minh rất muốn nói cho nàng, gia hỏa kia căn bản không chết, bằng bản sự của gia hỏa kia, hiện tại cũng sống rất tốt, từ sáng thành tối, bắt đầu trốn ở hậu trường điều khiển đại cục, rất xảo trá, nào có dễ dàng bị lộng chết như vậy!

Hiện tại hắn có chút đau đầu, hiện tại mới phản ứng được, trước giấu tin qua Ngưu Hữu Đạo đời là lừa dối Thương Thục Thanh, hiện tại giấu tin tức Ngưu Hữu Đạo còn sống cũng là lừa Thương Thục Thanh.

Chương 1771: Y Quan Trủng (1)

Chương 1771: Y Quan Trủng (1)
Nếu như ngày nào đó Ngưu Hữu Đạo lần nữa sống sờ sờ đứng ở trước mặt Thương Thục Thanh mà nói, để hắn làm sao giải thích, hố một cô nương chết đi sống lại, còn muốn mặt hay không?
Thật đến ngày Ngưu Hữu Đạo hiện thân, hắn biết rõ, loại người như Ngưu Hữu Đạo sẽ không bởi vì cảm thụ của Thương Thục Thanh, mà trốn cả đời không ra.
Chuyện này là sao a! Hắn thật không biết tật xấu xuất quỷ nhập thần nhất quán của Ngưu Hữu Đạo là chuyện gì xảy ra, hiện tại càng chơi ra lửa, xuất quỷ nhập thần đến 'chơi chết' mình, này tính cái gì, này còn không sảng khoái bằng hắn ở trên chiến trường chém giết.
Không khỏi thở dài một tiếng.
“Nha đầu, nhân sinh luôn có các loại ngoài ý muốn ngươi không tưởng tượng nổi, hảo hảo sống sót, hảo hảo sống sót mới là trọng yếu.
Thương Thục Thanh:
“Khi còn bé, mẫu thân buộc ta học cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, nói với ta, là vì tương lai hảo hảo sống sót. Sau khi lớn lên Thanh nhi mới minh bạch, ở trên đời, nữ nhân không giống nam nhân, nam nhi có thể lý tưởng hoài bão kiến công lập nghiệp, nữ nhi cuối cùng quy túc chỉ là gả người. Ta học những đồ vật kia, có lẽ chỉ là tay nghề dùng để lấy lòng nam nhân mà thôi, Mông bá bá, ngài nói cho ta, như vậy chính là hảo hảo sống sót sao?
Mông Sơn Minh:
“Có một người cho ngươi đi lấy lòng không tốt sao? Nam nữ đều giống nhau, có thể lấy lòng đối phương, chính là hảo hảo sống sót, không thể lấy lòng đối phương thì làm sao sống tốt đây?
Thương Thục Thanh:

“Nhưng thế gian đã không có nam tử để Thanh nhi chân tâm nguyện ý đi lấy lòng.
Trái tim Mông Sơn Minh chìm xuống, hắn minh bạch, nha đầu này đã tuyệt vọng rồi.
“Mông bá bá, cảm giác rất kỳ quái, ta luôn cảm giác hắn vẫn còn, luôn cảm giác hắn còn sống, có lẽ là ta không muốn tiếp nhận hiện thực này, hoặc là nói cho tới nay đều là ảo giác của ta. Hôm qua đi Thảo Lư biệt viện bên, ta liền cảm giác hắn ở đó, Thanh nhi vừa vào cửa ánh mắt liền không kìm lòng được tìm kiếm khắp nơi, ánh mắt liền nhìn đến 'hắn', cuối cùng mới phát hiện nhận lầm người...
Mông Sơn Minh tim đập tình thịch, lúc trước Thương Thục Thanh nói những lời kỳ kỳ quái quái, mọi người còn tưởng nàng cử chỉ điên rồ, hắn cũng cho rằng như vậy, nhưng lúc này, hắn lại có chút kinh nghi bất định, lẽ nào trên đời này thật có "cảm ứng"?
“Mông bá bá, sau khi Thanh nhi gả cho Phó công tử, thì phải sinh con dưỡng cái, giúp chồng dạy con. Kinh thành tan cửa nát nhà, trải qua gian khổ, bồi tiếp ca ca một đường đi tới ngày hôm nay, sau này lại phải bồi tiếp Phó công tử bắt đầu lần nữa, có lẽ không cần gian khổ như vậy chứ? Nếu như có một ngày Phó gia trêu ca ca không cao hứng, hoặc ca ca trêu Phó gia không cao hứng, Thanh nhi nên làm sao lo liệu...
Thương Thục Thanh như nói mê, lầm bầm lầu bầu.
Không có ẩn giấu, hết thảy đều nói rõ rõ ràng ràng.
Biết đám người ca ca tẩu tử sẽ lo lắng nàng, nàng không muốn để cho người khác vì nàng lo lắng, hơn nữa phía tây chiến sự gay go, đám người ca ca đang quan tâm độ cao, có thật nhiều sự tình cần bận rộn, nàng không muốn bởi vì tình cảm cá nhân của nàng mà ảnh hưởng đám người ca ca, cho nên giải thích hết thảy ý nghĩ trong lòng.
Cũng không thể coi như sự tình gì cũng chưa từng xảy ra, trong lòng khó chịu cũng không che giấu, tất cả làm rõ, chỉ là kìm nén không để mình khóc lên mà thôi.
Nhìn thấy Thương Triêu Tông, Mông Sơn Minh nói rõ ràng, than thở:
“Yên tâm đi, không có chuyện gì, quận chúa là nha đầu hiểu chuyện, hiểu chuyện đến làm cho người đau lòng, nhất quán sẽ không làm cho người ta phiền phức, sẽ không để người khác thương tâm khổ sở, càng

sẽ không làm ra sự tình để người nhà thương tâm khổ sở. Xây Y Quan Trủng mà thôi, để nàng đi làm đi.
Thương Triêu Tông, Phượng Nhược Nam, Lam Nhược Đình đều trầm mặc không nói, hoặc mang mấy phần âm u, Phượng Nhược Nam thậm chí muốn khóc.
“Nhược Nam, sự tình xây Y Quan Trủng, ngươi phân phó quản gia, tất cả theo ý tứ Thanh nhi lo liệu.
Thương Triêu Tông quay đầu lại căn dặn một tiếng.
“Ừm!
Phượng Nhược Nam gật đầu.
Mông Sơn Minh bỗng nói:
“Vương gia, có câu nói không biết có nên nói hay không.
Thương Triêu Tông:
“Mông bá bá, nơi này không có ngoại nhân, có cái gì không thể nói, cứ nói đừng ngại.
Đối mặt gia sự nhất quán xưng hô là "bá bá", lúc đối mặt công sự mới sẽ xưng hô "Mông soái" .
Mông Sơn Minh than thở:
“Kỳ thực các ngươi buộc quận chúa gả cho Phó công tử kia, ta không cho là đúng. Có chút sự tình không muốn nói, nhưng quận chúa chung quy là bị khuôn mặt kia liên lụy, lấy khuôn mặt ấy gả tới Phó gia, thật thích hợp sao? Dựa vào quyền thế của Vương gia uy hiếp Phó gia, thật có thể để quận chúa ở Phó gia sống vui vẻ lâu dài sao?
“Ta tình nguyện quận chúa để mọi người khó chịu, cũng không muốn nàng ủy khuất, tính cách của nàng, ở nhà chồng bị ủy khuất là nhất quyết sẽ không nói! Thời gian lâu dài, Phó gia mò thấy bản tính của nàng, sẽ đối đãi nàng thế nào, ai cũng không biết. Nàng gả cho người mình không muốn gả, còn phải nịnh hót đối phương, phải làm vợ tốt, đời này nàng có thể hài lòng sao? Đã bị khuôn mặt kia làm lỡ, không gả lại có làm sao? Thuận ý nàng không tốt sao?
“Nhưng này là gia sự của Vương gia, hơn nữa Vương gia cũng đích xác một lòng vì tốt cho quận chúa, không có ý tứ khác, cho nên lão phu cũng không tiện nói gì.

Lời nói này, Mông Sơn Minh cũng coi như nói lời tự đáy lòng, làm mọi người xúc động rất lớn.
Thương Triêu Tông than thở:
“Nào có đạo lý nữ nhi không lấy chồng, nàng chỉ có một ca ca như ta, nếu ta không thể làm tròn trách nhiệm quyền huynh thế thụ, ngoại nhân sẽ nghĩ thế nào? Huống hồ, này là nguyện vọng của phụ mẫu khi còn sống, bởi vì khuôn mặt của Thanh nhi, vẫn nghĩ tìm cho nàng một nhà khá giả.
Mông Sơn Minh gật đầu.
“Ta minh bạch. Gia sự của Vương gia ta sẽ không nhúng tay, cũng sẽ không nhiều lời, chỉ là có một chuyện lão phu muốn thỉnh cầu Vương gia.
Thương Triêu Tông:
“Mông bá bá nói quá lời, có sự tình gì cứ việc nói, sao lại thỉnh cầu?
Mông Sơn Minh xua tay, có thuyết pháp khác.
“Lão phu tuổi lớn, có lẽ không sống nổi mấy năm. Nhân lúc còn có thể nói chuyện, coi như là vì quận chúa cầu xin đi. Vương gia, sau khi quận chúa gả vào Phó gia, tương lai, mặc kệ quận chúa làm cái gì, khi đó nàng lựa chọn đều là ngày hôm nay chúng ta thay nàng lựa chọn, không thể trách nàng, hy vọng đến lúc đó Vương gia có thể khoan nhượng và đối xử nàng tử tế! Chỉ thỉnh cầu này thôi.
Thần sắc Thương Triêu Tông nghiêm nghị.
“Điểm này không cần Mông bá bá phân phó, Thanh nhi là muội muội ruột của ta, làm sao có thể không đối xử tử tế. Mông bá bá yên tâm, Nhược Nam và Lam tiên sinh cũng nghe được, bản vương nhất định làm được!
...
Phượng Nhược Nam vừa ra, liền được hạ nhân thông báo, nói Phó Quân Lan đến.
Nhớ tới hôm qua căn dặn, Phượng Nhược Nam lập tức đưa người tới, sau khi gặp mặt lại lần nữa căn dặn.
“Phó công tử, mấy ngày này ngươi bồi quận chúa nhiều một chút, tận lực khuyên bảo nàng.
“Được.

Phó Quân Lan tự nhiên là đáp ứng.
Được Vương gia cho phép, quản gia vương phủ lập tức bận rộn, bằng thế lực của vương phủ, ở Nam Châu vì Thương Thục Thanh lo liệu chút chuyện nhỏ này dễ như ăn cháo, quả thực không đáng nhắc tới, rất nhanh liền tìm được bảo địa.
Xe ngựa Thương Thục Thanh đến đất hoang ở ngoại thành, nghĩa địa tuyển chọn tỉ mỉ đã bắt đầu đào xới, một quan tài thượng đẳng bày ra, đám thợ thủ công đứng chờ đợi, quản gia vương phủ tự mình giám công.
Xe ngựa dừng lại, đội hộ vệ lập tức lắc mình bố phòng, đề phòng bốn phía.
Phó Quân Lan và Thương Thục Thanh trước sau xuống xe ngựa, có hạ nhân nâng cái rương theo phía sau, chậm rãi từng bước đi tới.
Thương Thục Thanh đánh giá hoàn cảnh chung quanh, quản gia bước nhanh qua nghênh tiếp, nói:
“Quận chúa, thời gian vội vàng, chưa kịp chuẩn bị, quay đầu lại liền để người làm đường đi.
Thương Thục Thanh lắc đầu.
“Không cần, như vậy cũng tốt, miễn cho có người tới quấy rầy.
Đi tới trước hố mộ nhìn một chút, lại đi tới trước quan tài kiểm tra.

Chương 1772: Y Quan Trủng (2)

Chương 1772: Y Quan Trủng (2)
Quản gia nói:
“Này đã là quan tài tốt nhất có thể tìm được trong thành.
“Quản gia có tâm.
Thương Thục Thanh cảm ơn, vẫy tay ra hiệu, hạ nhân khiêng rương lớn qua.
Mở rương ra, bên trong đều là y vật và giầy mà trước đây Ngưu Hữu Đạo mặc qua, trên y vật gấp lại chỉnh tề còn có một cái hộp.
Thương Thục Thanh bưng hộp, tự tay mở ra, bên trong có trâm gài tóc cùng khăn đội đầu Ngưu Hữu Đạo dùng qua.
Tự tay sờ sờ đồ vật trong hộp, hình như có lưu luyến không rời, chú ý đến Phó Quân Lan ở bên cạnh, Thương Thục Thanh thu lại thần sắc không bỏ, đóng hộp, cúi người để vào bộ vị trên gối trong quan tài.
Đứng dậy, lại bắt đầu lấy ra y vật trong rương, để vào trong quan tài.
Phó Quân Lan nhìn thấy, cũng khom lung đi lấy, muốn giúp một tay, ai biết Thương Thục Thanh lập tức lên tiếng ngăn cản.
“Phó công tử, không cần...
Sau đó nhận ra không thích hợp, ngữ điệu lại nhu hòa.
“Thanh nhi tự mình làm là được.
Phó Quân Lan cứng đờ, đành phải thôi, trong thần sắc hơi có chút phức tạp, hắn không ngốc, có thể nhìn ra, Thương Thục Thanh không muốn để cho người khác chạm những đồ vật này.
Hết thảy đều bày chỉnh tề, Thương Thục Thanh nhìn chăm chú một trận, quay đầu nhìn quản gia gật đầu.
Quản gia lập tức phất tay nói:
“Người đâu, phong quan chôn cất!

Thợ thủ công cấp tốc đi qua, nhấc nắp quan tài khép lại, tiếp đó leng keng cạch cạch đóng đinh, sau đó khiêng quan tài để vào trong hố.
Thời điểm vùi lấp, quản gia lại qua hỏi Thương Thục Thanh, trên mộ bia viết thế nào?
Bia mộ còn trống, chưa điêu khắc, người khác cũng không nắm chắc chủ ý. Thương Thục Thanh lấy bút lưu lại bốn chữ lớn.
Kiểu chữ tú lệ, làm người ngoài nhìn liên tục gật đầu, Phó Quân Lan thì thầm:
“Đào Hoa Tiên Nhân...
Không lâu sau, Thương Thục Thanh dừng lại, quản gia chần chờ nói:
“Không ghi người lập mộ?
Thương Thục Thanh:
“Không cần, cứ như vậy đi.
Nàng an bài như vậy, quản gia cũng chỉ đành làm theo, sau đó gọi thợ thủ công qua, ngay tại chỗ điêu khắc lên.
Chỉ vài chữ, đối với thợ điêu khắc mà nói không phải sự tình gì, đợi mồ xây tốt, bia mộ cũng khắc xong, văn bia ghi bốn chữ "Đào Hoa Tiên Nhân" rất bắt mắt.
Sau đó thợ thủ công lui ra, hạ nhân bày chậu than, hương nến...
Thương Thục Thanh đốt hương, Phó Quân Lan cũng đốt hương tế bái, xem như tôn kính người chết, bọn hạ nhân cũng lục tục dâng hương.
Đồng thời có một giỏ tiền giấy đặt lên, Thương Thục Thanh yên lặng đốt vàng mã.
Đột nhiên một trận cuồng phong thổi tới, thổi tiền giấy tản đi, phấp phới đầy trời.
Quản gia trách hạ nhân làm việc bất lợi.
Thương Thục Thanh nói "không liên quan tới bọn hắn", giúp hạ nhân nói một câu, sau đó đứng lên, ngắm nhìn bốn phía, chỉ thấy tiền giấy tung bay đi xa hoặc tứ tán, tô điểm sơn dã mênh mông, làm ánh mắt nàng hoang mang.
Đốt xong, Thương Thục Thanh tự tay tung xuống một bình rượu, trước khi chia tay đứng ở trước bia mộ, chuyện cũ rõ ràng ở trước mắt, đưa tay chạm bốn chữ kia một lần, sau đó nhẹ giọng nói:
“Đi thôi!

Một nhóm ngươi rời đi, chỉ còn sót lại một ngôi mộ.
Sau khi mọi người biến mất không bao lâu, có tiếng vó ngựa truyền đến, một đám người rong ruổi đi đến, thời điểm tới gần phần mộ, kỵ vệ tứ tán đề phòng.
Thương Triêu Tông ở trước mộ ghìm ngựa, nhìn xem mộ mới, nhìn chung quanh một chút, vươn mình nhảy xuống, nhận ra chữ viết trên mộ bia là của Thương Thục Thanh, có chút nghi hoặc nói.
“Đào... Hoa... Tiên... Nhân!
Sau đó thở dài một tiếng, ai thán lắc đầu.
“Đạo gia a Đạo gia, ngươi chết rồi chúng ta lừa nàng, ngươi không chết chúng ta lại phải gạt nàng, ngày sau ngươi bảo ta làm sao bàn giao? Ngươi chết thì thôi, sống cũng tốt, ngược lại không chịu buông tha Thanh nhi, chết sống đều muốn dằn vặt Thanh nhi nhà ta a!
...
Tới gần chạng vạng, Phó Quân Lan lưu lại một ngày cáo từ, trước khi rời đi lại được Phượng Nhược Nam đưa tiễn, Phượng Nhược Nam dặn dò, để hắn ngày mai tiếp tục đến, tiếp tục bồi Thương Thục Thanh.
Phó Quân Lan cũng rất khó xử, hắn biết Phượng Nhược Nam muốn mình an ủi Thương Thục Thanh, nhưng ý tứ trong lời nói của Thương Thục Thanh rõ ràng là muốn an tĩnh một đoạn thời gian.
Hắn nói ý tứ của Thương Thục Thanh, nhưng Phượng Nhược Nam trừng mắt.
“Ngươi một người sống sờ sờ, không biết kiếm cớ sao?
Phó Quân Lan bất đắc dĩ, đành phải khúm núm đáp lại.
Ngay đêm đó, Thương Thục Thanh say rượu, một mình uống say, ngã ở trên giường nhỏ mơ mơ màng màng, lại gặp được người kia lên lưng ngựa, muốn đi Thánh cảnh.
Nàng biết lần này đi Thánh cảnh hung hiểm, hô to: Đạo gia, Thánh cảnh nguy hiểm, không thể đi!
Người trên lưng ngựa quay đầu lại nở nụ cười: Giang hồ phi ngựa, gió cũng tốt, mưa cũng được, đi đi liền về.
Dứt lời phóng ngựa rời đi, nàng ở phía sau liều mạng truy, la to, thế nhưng không đuổi kịp... Hai mắt nhắm lại, nước mắt ẩm ướt.

Trong mộng đột nhiên xuất hiện rất nhiều người, truy sát Ngưu Hữu Đạo đang bị thương, trong mưa tên vèo vèo, Ngưu Hữu Đạo bị loạn tiễn bắn thành con nhím, máu me khắp người ngã xuống.
“Đạo gia...
Thương Thục Thanh phát sinh một tiếng rên rỉ thê thảm, hai mắt vừa mở, bỗng nhiên ngồi dậy, tỉnh rồi, phát hiện bản thân ôm chăn, ngoài cửa sổ đã hừng đông, mới phát hiện trước đó hết thảy đều ở trong mộng, há mồm thở dốc, trên người mồ hôi như mưa.
Trong đình viện, Phó Quân Lan đến rồi, đang hỏi chuyện thị nữ, trong phòng đột nhiên truyền đến thanh âm sợ hãi làm hai người quay đầu lại.
Nữ tu sĩ thủ ở bên ngoài lắc người một cái, khẩn cấp phá cửa đi vào.
Phó Quân Lan và thị nữ chờ đợi ở bên ngoài cũng theo bản năng vội vàng chạy vào.
Nữ tu sĩ xông vào không phát hiện trong phòng có gì dị thường, cấp tốc ngồi ở bên giường, bắt mạch đập của Thương Thục Thanh, thi pháp điều tra, sau đó hồ nghi hỏi:
“Có phải quận chúa gặp ác mộng hay không?
Thương Thục Thanh gật đầu.
“Ta không sao.
Vừa ngẩng đầu phát hiện Phó Quân Lan cũng tiến vào, sửng sốt một chút, đây chính là khuê phòng của nàng, ánh mắt ý thức nhìn mình lộ ra hai chân, dưới ống quần một đoạn chân nhỏ cũng lộ ở bên ngoài, cả kinh, hai chân cấp tốc rút vào trong chăn, lúng túng nói:
“Phó công tử đến rồi.
Ánh mắt Phó Quân Lan cũng theo chạm đến, một đôi chân trần óng ánh ngọc nhuận, rất dễ nhìn, nhưng động tác trốn của đối phương cũng để hắn bỗng nhiên ý thức được không thích hợp, này là khuê phòng của nữ tử, tranh thủ xoay người, quay lưng nói:
“Vừa nãy nghe được tiếng rít gào, dưới tình thế cấp bách đi nhầm vào, là tiểu sinh vô lễ, quận chúa chớ trách.
Dứt lời tranh thủ chạy ra ngoài, mặt đỏ bừng.
Khách tới, Thương Thục Thanh không tiện ở trên giường, cấp tốc gọi hạ nhân đến, rửa mặt thay y phục.

Tất cả thỏa đáng, Thương Thục Thanh mới ra ngoài, vừa nhìn mặt trời mới mọc, biết đêm qua say rượu dẫn đến ngủ muộn, không phải là hành vi nên có của nữ nhi, có chút lúng túng.
Hạ nhân mời dùng điểm tâm, nhưng nàng không ăn, một là không thấy ngon miệng, hai là không tiện để Phó Quân Lan chờ đợi thêm nữa.
Đi thẳng tới bên đình, chào hỏi Phó Quân Lan:
“Công tử có việc gì sao?
Kỳ thực hôm qua trong lời nói của nàng đã ám chỉ đối phương, muốn yên tĩnh một chút, không nghĩ tới chưa ước định đối phương đã chủ động tới.
Phó Quân Lan làm sao có thể nói, tổng không thể nói là Phượng Nhược Nam lệnh hắn đến chứ? Mượn cớ nói:
“Tối hôm qua trở về, gặp phải công tử của Vương tướng quân, nhấc lên sự tình quận chúa hứa hẹn tranh chữ, không biết quận chúa phải chăng còn nhớ?
Thương Thục Thanh ngơ ngác, đích xác có sự tình này, thế nhưng chưa đáp ứng thời gian cụ thể, làm sao sốt ruột như vậy?
Nhưng Phó Quân Lan đã làm chân chạy thay Vương công tử, bất tiện để Phó Quân Lan tay không trở về, sợ Phó Quân Lan mất mặt, trầm mặc một chút, Thương Thục Thanh nói:
“Phó công tử mời đi theo ta.
Hai người đi thư phòng, không nhọc hạ nhân, Thương Thục Thanh tự mình bày giấy vẽ.
Phó Quân Lan ở bên mài mực thay, ngược lại hơi có chút chờ mong, vì biết nữ tử này bút công bất phàm.
Kỳ thực vị Vương công tử kia cũng chưa giục, hắn là kiếm cớ tới gặp, thứ hai là đến an ủi đối phương.

Chương 1773: Quyển khởi thương khung tế

Chương 1773: Quyển khởi thương khung tế
Cụ thể phát sinh sự tình gì hắn không rõ ràng, không tìm được phương hướng, cũng không biết nên từ đâu hạ thủ, cùng tài nữ tương giao, cũng chỉ có thể như vậy, viết tranh chữ tự nhiên có thể dời đi tâm tư, vẽ xong lại đàm luận một phen, khiến cho tâm tình chuyển đổi.
Nhưng khi Thương Thục Thanh đề bút, lại có chút mờ mịt, mục không, tâm không, trong lòng không có gì, không biết nên vẽ cái gì mới tốt.
Bây giờ tâm tư của nàng có thể tốt sao, mờ mịt dần thành âm u, từ từ viết ở trên giấy, vài nét bút xuống chính là một cây giống y như thật.
Phó Quân Lan nghiêng đầu, nhìn ra là một cây cỏ, tiếp đó dưới đầu bút lông lại là một cây cỏ.
Vẽ vẽ, Phó Quân Lan phát hiện có chút không đúng, bút lông của Thương Thục Thanh càng lúc càng nhanh, dần dần mất đi đồng cỏ tao nhã, hóa thành cỏ dại, bút mực nồng nơi gần, nhạt nơi xa, giống như thảo nguyên lan tràn đi xa.
Cỏ dại hoang tàn, điểm điểm bút mực rơi ở trên giấy vẽ, lại lên xuống tô điểm, từng chim tước bay lượn hiện lên, dần dần bay xa.
Chim tước không có sinh khí, bởi vì kia là quạ đen, lại so sánh với thảo nguyên thê lương phía dưới, làm cho người ta bi thương vô tận.
Lại thấy Thương Thục Thanh đề bút chấm mực, từng hàng chữ viết hiện lên, giống như rồng bay phượng múa.
Phó Quân Lan ngơ ngác nhìn nàng, chỉ thấy nàng mặt đầy bi sắc, hình như có bi phẫn vô tận, sau khi làm liền một mạch, nàng chậm rãi thu bút, hồn bay phách lạc đứng đó.

Phó Quân Lan nuốt nước bọt, phát hiện bản thân dường như tìm sai phương thức an ủi rồi.
Lại cúi đầu nhìn chữ viết, từ từ đọc lên:
“Khô hao sắt sắt hựu thê phong, nhất bôi hoàng thổ thảo thảo liễu.
Hoàng chỉ thiên trương toái phiêu phiêu, loạn ly khứ, quyển khởi thương khung tế! Thùy nhân yết, bôi tửu tế, túy nhãn khấp, tiệm mê ly, giang hồ...
Sau khi đọc xong lại nhìn người bên cạnh.
Thương Thục Thanh nỉ non, lầm bầm lầu bầu, đọc một câu cuối cùng.
“Giang hồ phi ngựa nhập mộng đến...
Trong thư phòng hoàn toàn yên tĩnh, Phó Quân Lan nhìn nàng hồi lâu, cuối cùng đưa tay, kéo tranh chữ lại nhìn kỹ.
Trên bức tranh lộ ra thê lương vô tận, lại thêm vài hàng chữ thê lương, làm cả bức họa đau thương vô hạn, làm người đứt ruột.
Nhưng hắn không thể không thừa nhận, này là một bức từ họa cực kỳ tốt, chỉ dựa vào ý cảnh liền không thể phủ nhận, chỉ là quá thương cảm, đưa đồ vật này cho Vương công tử? Vương công tử thu được đoán chừng sẽ ảnh hưởng tâm tình, đồ vật này có thể tặng người sao?
Kỳ thực vừa bắt đầu, tham dự du viên trở thành đối tượng vương phủ chọn rể, cũng không phải ý tứ của hắn. Bản thân hắn điều kiện cũng không kém, không lo không tìm được nữ tử mạo mỹ, ai không biết vị quận chúa kia của vương phủ bộ dạng xấu xí, gia đình có chút điều kiện ai muốn cưới gái xấu như vậy?
Thế nhưng không có biện pháp, gia tộc áp lực, hắn không thể không nghe.
Nhưng theo sau đó tiếp xúc, càng ngày càng có thể cảm nhận được dưới dung mạo xấu xí kia là dạng người gì, ôn nhu, tâm địa tốt, lan tâm huệ chất, trên người không nhìn thấy chút cái giá quận chúa nào, là nữ tử đối nhân xử thế rất tốt.
Mà dưới dung mạo xấu xí kia, càng ẩn giấu đi tài hoa ngoại nhân không biết, cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, mọi thứ tinh thông, thí dụ như tranh chữ trước mắt, tiện tay liền làm.
Mới đầu không tình nguyện, đến sau đó, hắn là thật tình nguyện, cái gọi là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, vào ngay hôm nay mới biết,

hắn là thật bị tài hoa của Thương Thục Thanh thuyết phục, cảm giác bản thân nhặt được bảo.
Nhưng hiện tại, nhìn đến bức tranh chữ này, sự tình trước đó âm thầm phỏng đoán, dường như đã làm rõ.
“Quyển khởi thương khung tế... Quyển khởi thương khung tế...
Trong miệng Phó Quân Lan nỉ non, lặp đi lặp lại câu nói này, nhớ tới hôm qua tế bái, một cơn gió đến, giấy bay đầy trời, cùng câu từ trong tranh chữ là hợp như vậy.
Thế nhưng có thể viết ra câu nói này nên đau thương cỡ nào, lúc an táng nhìn như bình tĩnh, ngay cả trên mộ bia cũng không viết danh tự người chết, cũng không thấy nữ nhân này có một giọt lệ, nhưng ở trong lòng nữ nhân này giấu diếm bi ai, là hận không thể cuốn lấy toàn bộ bầu trời tế điện!
Thế nhưng vô năng ra sức, bi ai tự nuốt, chén rượu tế, mắt say uống, chỉ có thể gặp ở trong mộng.
“Quận chúa!
Phó Quân Lan than nhẹ một tiếng.
Trong sững sờ, Thương Thục Thanh nghe tiếng phục hồi tinh thần lại, mới biết bản thân thất thần, ngay cả bức tranh bị rút đi cũng không biết, cũng không biết bản thân sửng sốt bao lâu, có chút cuống quýt, để bút xuống nói xin lỗi:
“Nhất thời thất thố, để công tử chê cười rồi.
Phó Quân Lan gượng ép nở nụ cười, lắc lắc đầu, thử hỏi một tiếng.
“Quận chúa, Đào Hoa Tiên Nhân an táng kia chính là Đạo gia sao?
Hắn... Hắn chết rồi?
Một câu nói, chỉ một câu này, dường như xuyên thủng tất cả, trong nháy mắt Thương Thục Thanh rơi lệ.
Trước nhịn xuống không khóc, nhịn xuống không ở trước mặt người khác gào khóc, nàng đột nhiên rơi lệ, hai tay dùng sức che miệng, vô lực lắc đầu, dường như còn không muốn để cho người nhìn thấy, càng không để ý dáng vẻ ngồi xổm xuống nghẹn ngào, nghẹn ngào tan nát cõi lòng, tâm tình triệt để mất khống chế.
Phó Quân Lan bị nàng nháo luống cuống tay chân, vội vàng để tranh chữ ở trên bàn, đưa tay đi dìu nàng.

Thương Thục Thanh lắc đầu cự tuyệt, sợ bị người khác nhìn thấy, che miệng nghẹn ngào.
“Là ta hại hắn, ta không nên mời hắn xuất sơn, không nên, không nên quấn quýt lấy hắn vì huynh muội ta dốc hết tâm huyết, là ta hại chết hắn, làm hại hắn ngay cả thi thể cũng không tìm được, trước khi hắn chết nhất định sẽ rất thống khổ, hắn nên tuyệt vọng cỡ nào, lúc đó có người cứu hắn sao? Có lẽ bên cạnh ngay cả một người có thể giúp hắn cũng không có...
Phó Quân Lan không biết nàng nói cái gì, tiếng khóc nghẹn ngào, thêm nữa che miệng, nên nghe không rõ lắm.
Nhưng hắn coi như hiểu, chỉ có thể ngồi xổm ở trước mặt nàng, trong thần sắc cũng có mấy phần phiền muộn.
Sau một lúc lâu, rốt cục phát tiết một trận Thương Thục Thanh buông miệng ra, dùng tay áo lau nước mắt, luôn mồm xin lỗi.
“Xin lỗi! Xin lỗi! Phó công tử, ta... ta...
Nàng đứng lên, dường như phản ứng lại cái gì, có chút luống cuống tay chân, có chút không biết nên giải thích thế nào.
Phó Quân Lan cũng đứng lên, mỉm cười lắc đầu:
“Không sao, cố nhân từ trần đích xác là sự tình đau thương, thân nhân trong nhà mất, ta cũng trải qua.
Ở dưới hắn động viên, thêm nữa Thương Thục Thanh kiềm chế không tệ, tâm tình rất nhanh thì ổn định lại.
Chờ nàng lau khô nước mắt, Phó Quân Lan thử hỏi:
“Có phải quận chúa rất yêu Đạo gia không?
Thương Thục Thanh nhất thời hoảng rồi, khoát tay nói:
“Phó công tử, ta và Đạo gia rất trong sạch, tuyệt không phải như ngươi nghĩ.
Phó Quân Lan mỉm cười, hiện tại hắn rất thản nhiên, cả người cũng lộ ra tự nhiên, động viên.
“Quận chúa không nên gấp, ta tin tưởng quận chúa thanh bạch, ý tứ của ta không phải như quận chúa nghĩ. Ta chỉ là hiếu kỳ, bằng tài hoa của quận chúa, hắn không phải người nào cũng có thể vào mắt ngài, nam tử có thể để quận chúa tình chân ý thiết đối xử như vậy, hắn là vô cùng nổi bật?

Thương Thục Thanh trầm mặc, không biết nên hồi đáp thế nào.
Phó Quân Lan thử hỏi nói:
“Anh tuấn tiêu sái? Phong lưu phóng khoáng? Hay bởi vì Đạo gia pháp lực vô biên, không phải loại nam tử tầm thường như ta có thể đạt đến? Đến mức độ này, dường như không tất yếu che lấp cái gì, hắn đã hỏi, Thương Thục Thanh cũng sẽ không giấu hắn.
“Ta không biết nên hình dung hắn thế nào, ta muốn hỏi công tử một câu, công tử sẽ vì ta đi chết sao?
Phó Quân Lan trầm mặc, sau đó cười khổ.
“Không dám lừa gạt quận chúa, tình huống trước mắt có lẽ sẽ, có lẽ sẽ không, nếu như thật có thể may mắn cùng quận chúa bên nhau mà nói, Phó mỗ tin tưởng bản thân còn có đảm đương kia.
Thương Thục Thanh:
“Hắn sẽ! Ta và hắn kỳ thực không có bất kỳ cái gì vượt qua tình cảm, tối đa chỉ có thể coi là một bằng hữu. Năm đó Giác Hồ chi chiến, đại quân Yên Triệu đối chọi, Triệu quốc ra kỳ chiêu bắt cóc ta, dùng để uy hiếp quân Yên triệt binh."

Chương 1774: Đại buôn bán

Chương 1774: Đại buôn bán
“Hai nước giao chiến, sao có thể bởi vì ta mà bại, ngay cả ca ca ta cũng từ bỏ ta, là Đạo gia, Đạo gia biết rõ rất nguy hiểm, nhưng mạo hiểm tới cứu. Ta được cứu, nhưng Đạo gia bị truy sát trọng thương, lúc tìm được đã thoi thóp, nếu không phải đúng lúc cứu viện, lại muộn một chút, lúc trước Đạo gia đã vì Thanh nhi chết ở Giác Hồ! Thiên quân vạn mã không người cứu ta, chỉ có hắn nguyện vì Thanh nhi liều mình!”
Tuy Phó Quân Lan không hiểu chiến sự, nhưng cũng nghe nói qua trận diệt quốc chi chiến kia, mấy triệu đại quân đối chọi, kia là tình cảnh cỡ nào.
Nhưng mấy triệu đại quân không thể cứu một nữ tử yếu đuối, chỉ có một người nguyện đi, mấy lời rất ít, nhưng chỉ nghe một chút, Phó Quân Lan lại không khỏi thở ra một hơi.
“Thật là đại trượng phu!
Sau đó lại hỏi:
“Nguyện vì quận chúa chịu chết, nói vậy hắn cũng chung tình với quận chúa?
Nhất định phải nói cái gì chung tình hay không chung tình, làm Thương Thục Thanh có chút lúng túng, nhưng thấy hắn thẳng thắn, cũng không giấu hắn.
“Nếu thật sự là lẫn nhau chung tình, Thanh nhi sao dám ở trước mặt Phó công tử nói hai chữ 'thanh bạch'? Đạo gia cứu ta, chính là hắn đối nhân xử thế, không quan hệ tới tình yêu nam nữ! Phó công tử biết vì sao ta ở trên mộ bia lưu bốn chữ 'Đào Hoa Tiên Nhân' không?
Phó Quân Lan nghi hoặc.
“Không phải tên tuổi của Đạo gia?

“Đào hoa ổ trong đào hoa am, đào hoa am dưới đào hoa tiên. Đào Hoa Tiên Nhân trồng cây đào, lại trích đào hoa đổi rượu tiền...
Thương Thục Thanh bỗng từ từ ngâm một bài thơ, ngâm xong cười nói:
“Này là lúc ta vào trong núi mới gặp Đạo gia, nghe hắn ngâm, hắn tự xưng là Đào Hoa Tiên Nhân.
“Ồ!
Phó Quân Lan bỗng nhiên tỉnh ngộ.
“Nguyên lai xưng hô Đào Hoa Tiên Nhân là như vậy, chẳng trách bia mộ viết lưu niệm.
“Sự tình Phó gia bị liên lụy, Ninh vương phủ ở kinh thành tao ngộ kiếp nạn công tử hắn biết được, sau khi chạy khỏi kinh thành, liền tới Thượng Thanh Tông, bởi vì Thượng Thanh Tông cùng phụ vương giao tình không ít, ta liền đi Thượng Thanh Tông, muốn mượn trợ lực. Nhưng lòng người dễ thay đổi, không thể nhờ được người khác, chỉ nhờ được Đạo gia xuống núi. Đạo gia và gia tộc ta không có bất kỳ giao tình, không muốn cuốn vào thị phi, vốn muốn rời đi, lại bị ta nghĩ biện pháp khuyên bảo lưu lại...
Thương Thục Thanh kể lại sự tình mười năm trước.
Có thể nói thì nói, không thể nói thì tỉnh lược đi, dù tỉnh lược không ít, nhưng rất nhiều chuyện Phó Quân Lan nghe tới, đã đủ kinh tâm động phách, mới biết Thương Triêu Tông một đường quật khởi không dễ, không phải dân chúng tầm thường tưởng tượng năng chinh thiện chiến liền có thể đánh hạ được phần cơ nghiệp này, sau lưng không biết liên lụy đến bao nhiêu sự tình.
Coi như có tỉnh lược, trên thực tế có chút sự tình không tất yếu để Phó Quân Lan biết đến, nhưng vẫn là câu nói kia, Thương Thục Thanh không muốn lừa gạt hắn.
Sau khi nói xong, Phó Quân Lan mới biết Ngưu Hữu Đạo đối với Thương Triêu Tông ý nghĩa là gì, đối với Thương Thục Thanh ý nghĩa như thế nào.
Hắn cảm khái nói:
“Thiếu niên tuổi không đến hai mươi xuất sơn, sử dụng mưu lược thông thiên, phiên vân phúc vũ, hơn nữa anh hùng hổ đảm, lại có một thân tu vi dám liều mạng chém giết với cường địch, lại thông cầm kỳ thư họa,

thi từ ca phú, tài mạo song toàn, trong lúc nói cười tung hoành thiên hạ, trên đời lại có kỳ nhân như vậy, thật là thiên phú kỳ tài! Phó mỗ vốn tưởng chỉ là một pháp sư pháp lực cao cường chấn nhiếp cường địch mà thôi, hôm nay biết ta so với hắn còn lớn hơn mấy tuổi... Ha ha, so sánh với loại nhân vật này, Phó mỗ thật là sống uổng phí nhiều năm.
“Kỳ nam tử như vậy, cũng khó trách có thể làm quận chúa chân thành. Trước còn có một chút tưởng niệm, nghĩ người đã mất, có lẽ có thể thay thế ở trong tim quận chúa, bây giờ mới biết vị Đạo gia này là nhân vật Phó Quân Lan vĩnh viễn khó có thể nhìn theo bóng lưng, có tài đức gì mơ mộng hão huyền?
Thương Thục Thanh vội nói:
“Phó công tử, Thanh nhi chỉ là như thực chất nói ra...
Phó Quân Lan nhấc tay đánh gãy.
“Quận chúa chớ gấp, tiểu sinh chỉ cho rằng, nhân vật như vậy chết rồi, đích xác quá đáng tiếc!
Quay đầu lại cười nói:
“Quận chúa có khả năng không biết, ngày hôm trước Lam tiên sinh tới tìm ta, bảo ta mau chóng cầu hôn, bây giờ...
Hắn lắc lắc đầu.
Thương Thục Thanh lúng túng nói:
“Phó công tử, Thanh nhi không có ý khác.
Phó Quân Lan:
“Tuy Phó mỗ bất tài, nhưng lại có thể nhìn ra, nếu không phải người nhà bức bách, quận chúa cũng không nguyện gả ra ngoài. Ta chỉ muốn hỏi quận chúa một câu, nếu như không có người nhà bức bách, quận chúa có nguyện chân tâm thành ý gả cho ta không?
Thương Thục Thanh trầm mặc không nói, lời trái với lương tâm nàng không nói ra được.
Phó Quân Lan nở nụ cười, hơn nữa cười rất xán lạn, cả người lộ ra hào hiệp.
“Kỳ thực hiện tại ta rất ung dung, có lẽ quận chúa không biết, mỗi lần tiến vào vương phủ, nhìn thấy thị vệ như rừng, bị từng đôi mắt nhìn chằm chằm nhất cử nhất động, thực sự là nội tâm nơm nớp lo sợ, chỉ lo

nơi nào làm sai, vấn đáp chặt chẽ, quy củ quá nhiều, mỗi một lần đến đều cảm thấy mệt mỏi. Phó gia và vương phủ chênh lệch thật quá lớn.
“Sau khi Phó gia tao ngộ kiếp nạn thất bại hoàn toàn, nghe nói Vương gia ở Nam Châu khởi binh, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, chiếm được Nam Châu, khí thế như mặt trời ban trưa, Phó gia liền chuyển toàn tộc đến, một đường gian khổ là ngoại nhân không thể tưởng tượng. Đến Nam Châu, toàn gia tâm tình thấp thỏm, may là Vương gia còn niệm tình xưa, cho Phó gia một chỗ kinh doanh, mới để Phó gia dần dần khôi phục nguyên khí. Sở dĩ lệnh ta kết thân với quận chúa, là bởi vì Phó gia chịu nhiều đau khổ, Phó gia biết rõ ở trong loạn thế không có quyền thế che chở kết cục sẽ như thế nào.
“Lần này trở về, ta thật không biết nên báo cáo kết quả với người nhà thế nào. Bên người nhà có lẽ còn dễ xử, nhưng ngoại nhân không biết chuyện.
“Ngoại nhân đều cho rằng ta và quận chúa đàm hôn luận gả tất thành, bây giờ thậm chí có không ít quan viên địa phương bắt đầu chủ động đăng môn bái phỏng Phó gia. Một khi ta cự thân, ngoại nhân tự nhiên sẽ cho rằng ta đắc tội Vương gia, đến lúc không biết sẽ có bao nhiêu người tìm Phó gia phiền phức. Nếu quận chúa cự thân, đang yên đang lành vì sao cự thân? Ngoại nhân cũng sẽ cho rằng có phải Phó gia trêu vương phủ không cao hứng hay không, cũng sẽ có phiền phức. Ài, thật để người đau đầu.
Nói tới mức độ này, Thương Thục Thanh minh bạch ý tứ của hắn, trải qua sự tình này, nàng cũng minh bạch mình muốn gì, thái độ của đối phương cũng làm nàng rộng rãi sáng sủa, cũng không nói cái khác, nói thẳng:
“Phó công tử khó xử, Thanh nhi minh bạch. Phó công tử yên tâm, sự tình này ta sẽ nói rõ ràng, không liên quan gì tới công tử, sẽ nhờ Lam tiên sinh ra mặt chăm sóc, Nam Châu tất sẽ không có người làm khó dễ Phó gia. Sau này nếu Phó gia có gì khó xử, có thể đến tìm ta, có thể giúp, Thanh nhi nhất định dùng hết khả năng.
Phó Quân Lan nghiêm mặt nói:
“Quân Lan tố khổ, cũng không phải muốn không cưới, mà là hy vọng quận chúa minh bạch, Quân Lan không thể không cầu hôn.

“...
Thương Thục Thanh im lặng.
Phó Quân Lan bỗng mỉm cười nở nụ cười.
“Nói đùa thôi! Quân Lan chỉ là muốn biết, nếu như Quân Lan biết khó mà lui, quận chúa còn sẽ gả cho người khác hay không? Nếu như còn, Quân Lan sẽ thủ vững không lùi. Nếu như không, Quân Lan không dám khinh nhờn!
Thương Thục Thanh nở nụ cười, rất kiên quyết nói:
“Chuyện cũ như mộng, không gả cho ai!
“Ài!
Phó Quân Lan thở dài.
“Người nhà cực kỳ chờ mong, lần này trở về, sợ là sẽ bị mắng chết!
Thương Thục Thanh cười nói:
“Hôm nọ du viên, bao nhiêu nam nhi, Thanh nhi có thể lựa chọn công tử, quân tử như lan, Thanh nhi không có trông nhầm, nếu như hủy lời hứa tái giá, lựa chọn hàng đầu vẫn là công tử!
“Quận chúa đã cười, xem ra vương phi bàn giao nhiệm vụ ta cuối cùng cũng coi như hoàn thành.
Phó Quân Lan than thở.
Thương Thục Thanh không rõ:
“Nhiệm vụ?

Chương 1775: Đưa cái lão bà cho hắn! (1)

Chương 1775: Đưa cái lão bà cho hắn! (1)
Phó Quân Lan nhìn chung quanh một chút, thấp giọng nói:
“Sợ ngươi nghĩ không thoáng, vương phi bảo ta đến an ủi ngươi, lấy tranh vẽ cho Vương công tử, mượn cớ mà thôi!
Chỉ chỉ bức tranh trên bàn, tiếp đó cầm lên.
“Bức họa này của quận chúa, đưa cho Vương công tử không thích hợp, không bằng đưa cho Quân Lan lưu niệm được không?
Thương Thục Thanh:
“Nếu Phó công tử không chê, Thanh nhi nguyện tặng cho công tử.
Phó Quân Lan xua tay.
“Hầy, không ghét bỏ, không ghét bỏ, sao có thể ghét bỏ. Bởi vì bức họa này, phá hủy một đoạn nhân duyên của ta, ta lấy đi bức họa này, làm quận chúa nợ ta một món nợ ân tình không quá đáng chứ? Ngày khác nếu Phó gia có sự tình, ta sẽ cầm bức họa này đến cầu, cầu quận chúa trả ta nhân tình, quận chúa ý như thế nào?
Thương Thục Thanh cười gật đầu đáp ứng.
“Được! Một lời đã định!
“Vậy tiểu sinh xin cáo từ.
Phó Quân Lan chắp tay, cầm lấy bức họa, Thương Thục Thanh đưa hắn, nhưng hắn liên tục khoát tay nói:
“Không cần, không cần, không cần đưa, đã rất quen rồi.
Nhưng Thương Thục Thanh vẫn tự mình đưa hắn đến cửa tiểu viện, nhìn theo đối phương rời đi.
Không khéo là, Phó Quân Lan còn chưa ra vương phủ, liền gặp phải Lam Nhược Đình.

“Phó công tử.
Lam Nhược Đình phất tay, cho lui tùy tùng, thấp giọng hỏi:
“Sự tình cầu hôn, quý phủ chuẩn bị thế nào rồi?
“Sau này Lam tiên sinh sẽ biết!
Phó Quân Lan dứt lời chắp tay, trên mặt mang theo mỉm cười thong dong, không nhìn vương phủ đề phòng nghiêm ngặt, cứ như vậy nghênh ngang rời đi.
“Ồ...
Lam Nhược Đình xoay người nhìn theo, vuốt râu trầm ngâm, không biết có phải ảo giác hay không, phát hiện vị này đột nhiên hào hiệp hơn rất nhiều, không còn câu nệ, dường như biến thành một người khác, biến hóa nhanh như thế, không biết chuyện gì xảy ra.
Ra đại môn vương phủ, Phó Quân Lan quay đầu lại liếc nhìn, lại nhìn bức tranh trong tay, cười khổ nói.
“Trở về thật sẽ bị mắng chết rồi, chỉ mong khoản buôn bán này làm đáng giá!
Người hầu ghé vào trước mặt.
“Công tử, cái buôn bán gì?
“Đại buôn bán!
Phó Quân Lan gõ đầu hắn, phất tay nói.
“Trở về!
Trong Vương phủ, đối mặt Thương Thục Thanh đứng ở trước mặt thản nhiên tự tin, đám người Thương Triêu Tông chấn kinh.
Thương Thục Thanh gọi mọi người tới, trực tiếp nói thẳng, mình không muốn gả!
Mông Sơn Minh vuốt râu mỉm cười, theo hắn, đây mới là kết quả tốt nhất, mặc kệ tương lai chân tướng Ngưu Hữu Đạo chết có thể lộ ra hay không, nha đầu này cũng sẽ không lưu lại tiếc nuối.
Trong lòng Thương Triêu Tông bi phẫn, nói cái gì tới cái đó, quả nhiên vẫn bị tin Đạo gia qua đời gây ra biến cố...
Thái độ của Thương Thục Thanh rất kiên quyết, lần này nói cái gì cũng vô dụng, trải qua một lần biến cố, tâm hoa thong dong, sẽ không để cho mình bị khó xử.

Cũng xác thực bởi vì biến cố này, thái độ của muội muội đã quyết, Thương Triêu Tông cũng không bức nàng nữa, trước đây Mông Sơn Minh nói ít nhiều làm hắn có xúc động.
Nhưng một cô nương, không lấy chồng thì đi làm gì?
Thương Thục Thanh cũng tìm sự tình để làm, không muốn nán lại ở trong vương phủ nhàn rỗi, muốn ở bên cạnh vương phủ mở lớp học, miễn phí dạy hài tử nhà nghèo, muốn phát huy tác dụng sở học của mình.
Đối với cái này, trong vương phủ không ai phản đối, dù sao cũng có thể vì vương phủ giành được một chút thiện danh.
Sau đó Thương Thục Thanh trừ dạy dỗ những hài tử kia, tình cờ có tâm tình sẽ ra khỏi thành, đi tới bên mộ Đào Hoa Tiên Nhân tĩnh tọa một lúc...
“Không gả?
Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên, khóe miệng giật giật.
Vân Cơ mang Xem ảnh 1 theo ánh mắt cân nhắc nhìn Ngưu Hữu Đạo.
“Phải! Thương Thục Thanh cự hôn, chắc chắc sẽ không gả cho người!
Quản Phương Nghi rất khẳng định, liên tục cười lạnh nói:
“Ngươi nhìn xem ngươi làm chuyện tốt, không quản được miệng của mình, vừa lên tiếng, phá hủy cả đời người ta, ngươi gánh nổi trách nhiệm này sao? Ngươi hổ thẹn không?
Ngưu Hữu Đạo không phục.
“Sự tình này mọi người đều biết, là bọn hắn muốn giấu, có thể che giấu sao? Này cũng có thể trách đến trên đầu ta?
Quản Phương Nghi nhắc nhở:
“Người ta không cần giấu cả đời, chỉ muốn giấu đến sau Thanh nhi kết hôn lại nói, ngươi trộn lẫn vào, lần này tốt rồi!
Ngưu Hữu Đạo:
“Góc nhìn đàn bà!
Quản Phương Nghi:
“Phải, ta là góc nhìn đàn bà, chính bởi vì ta là đàn bà, mới càng hiểu nữ nhân. Ngươi thật một chút cũng không hổ thẹn?
Ngưu Hữu Đạo có chút tức giận.
“Đừng có trút lên người ta!

Ngón trỏ Quản Phương Nghi ngoắc ngoắc trái tim hắn, kết quả bị Ngưu Hữu Đạo đập ra, nhưng không tức giận.
“Vương Khiếu, nếu thật cảm thấy hổ thẹn, không bằng lấy công chuộc tội, ngươi thẳng thắn cưới người ta đi.
Dứt lời quay đầu bước đi.
Ngưu Hữu Đạo còn không kịp mắng, nàng liền chạy, nhìn thấy Vân Cơ vẻ mặt cân nhắc, ý vị chế nhạo rất rõ ràng, lập tức sầm mặt lại.
Vân Cơ lập tức nói.
“Ngươi có thể rũ sạch liền tốt.
“Ha ha!
Ngưu Hữu Đạo giận quá mà cười, liên tục gật đầu, phát hiện thế đạo biến đổi, từng cái từng cái bắt đầu dám khiêu khích hắn, chỉ chỉ.
“Các ngươi từng cái từng cái, này là bắt nạt ta mai danh ẩn tích không dám phát hỏa để người phát hiện, từng cái từng cái đều muốn tạo phản phải không? Nghĩ ta thu thập không được các ngươi có phải không?
Vân Cơ rất bình tĩnh, xoay người nhìn ngoài cửa sổ, giống như cái gì cũng không nghe thấy, trong miệng nhẹ nhàng ngâm một giai điệu.
“Núi không nói, biển xanh...
Mặc kệ Ngưu Hữu Đạo có thừa nhận sự tình Thương Thục Thanh liên quan tới hắn hay không, một loạt sự tình chân chính có quan hệ tới hắn đã triển khai.
Phủ Thứ Sử Kim Châu, Lê Vô Hoa phong trần mệt mỏi quay về, Hải Như Nguyệt nghe tin từ bên trong ra nghênh tiếp, gặp mặt liền hỏi:
“Đưa tin là được, vì sao còn phải tự mình đi một chuyến? Vạn Động Thiên Phủ ý kiến thế nào?
Cái gọi là ý kiến, là bởi vì Thương Triêu Tông phái mật sứ đến chỗ nàng, yêu cầu Kim Châu phối hợp Nam Châu hành động quân sự, muốn hai châu liên thủ điều động nhân mã, tạo áp lực với Tử Kim Động, vì Thương Triêu Tông và Tử Kim Động đàm phán tranh thủ trạng thái có lợi nhất.
Bên này truyền tin tức trưng cầu ý kiến của Vạn Động Thiên Phủ, ai biết Vạn Động Thiên Phủ hồi phục là lệnh Lê Vô Hoa mau chóng trở về một chuyến.
“Vào trong lại nói.

Dường như bất tiện ở bên ngoài nhiều lời, Lê Vô Hoa nhấc tay ra hiệu. Hai phu phụ cấp tốc đi vào trong, tiến vào một gian tĩnh thất tu luyện, Lê Vô Hoa buông tiếng thở dài.
“Điều động đại quân, phối hợp Nam Châu hành động đi!
Hải Như Nguyệt kinh ngạc.
“Tông môn đáp ứng?
Lê Vô Hoa liếc nhìn bốn phía, đưa miệng tới bên tai nàng, thấp giọng nói:
“Không có biện pháp không đáp ứng! Có biết vì sao truyền ta trở về hay không, bởi vì có chút sự tình không dám nói ở trong thư! Trước đó chưởng môn thu được một mật thư không biết ai truyền đến, trong thư đề cập bí mật của Xích Dương Chu Quả, trong thư liệt kê chứng cứ rõ rõ ràng ràng!
Hải Như Nguyệt cả kinh.
“Ngươi ý tứ là Nam Châu giở trò?
Lê Vô Hoa:
“Cụ thể là ai giở trò không biết, nhưng yêu cầu chúng ta phối hợp Nam Châu điều động nhân mã, trừ bên Nam Châu còn có thể là ai? Ài, xem ra Ngưu Hữu Đạo chết, cũng không có mang bí mật kia đi.
...
Tử Kim Động, Quy Miên Các.
Chưởng môn Cung Lâm Sách cùng với mấy vị trưởng lão tụ hội, chỉ thiếu hai người.
Nghiêm Lập đi rồi, đã bị người Phiêu Miểu Các mang về Thánh cảnh.
Trưởng lão Nguyên Ngạn thì đi Nam Châu hiệp đàm.
Hai vị Thái Thượng trưởng lão khác lưu thủ cũng tới, sắc mặt Xuân Tín Lương và Đồ Khoái nghiêm nghị, ngồi xếp bằng ở hai bên Chung Cốc Tử, đối mặt một đám người phía dưới.
Chung Cốc Tử y nguyên nhắm mắt không nói, Cung Lâm Sách thay tuyên bố ý đồ triệu tập mọi người đến đây.
Là ý thế nào? Chung Cốc Tử tự giác thọ hạn đã gần đến, thân thể đã quá mức già yếu, không cách nào lại duy trì cơ năng sinh lý bình thường, muốn thiến vào một lần đại bế quan toàn lực chữa trị cuối cùng, nếu có

thể chịu nổi, có lẽ còn có thể sống lâu hai năm, không chịu nổi, lần này khả năng chính là lần cuối gặp mọi người.
Nói xong mục đích, Cung Lâm Sách tuyên bố.

Chương 1776: Đưa cái lão bà cho hắn! (2)

Chương 1776: Đưa cái lão bà cho hắn! (2)
“Lần này trong lúc Chung lão bế quan, bất kỳ người nào cũng không được tự tiện tiếp cận Quy Miên Các, bất kỳ người nào cũng không được quấy nhiễu Chung lão bế quan, người trái lệnh, lấy môn quy nghiêm trị!
Mọi người trầm mặc, vẻ mặt nghiêm túc, kể cả hai vị Thái Thượng trưởng lão khác cũng lĩnh mệnh.
“Vâng!
Cung Lâm Sách nhìn về phía Chung Cốc Tử.
“Chung sư bá, ngài xem ngài còn có gì phân phó không?
Chung Cốc Tử chậm rãi mở hai mắt ra, giọng điệu tang thương nói:
“Thọ có thiên thời, không thể chống cự, vội vã trăm năm trong nháy mắt đã qua, chuyện cũ rõ ràng ở trước mắt, ân ân oán oán, thị thị phi phi, ai đúng ai sai, nghiệp chướng đều quy thành hư vô, làm sao còn có gì phân phó. Hai vị sư đệ, ta có khả năng không qua nổi năm nay, trước tiên cáo biệt một tiếng, tự bảo trọng!
Sắc mặt Xuân Tín Lương và Đồ Khoái bi ai, đều cúi đầu.
“Sư huynh bảo trọng!
Hai người là chân tâm đau buồn, qua không được bao năm, hai người cũng sẽ đi tới một bước này, có cảm giác thỏ tử hồ bi.
Cự An ở ngoài cửa âm thầm rơi lệ.
Chung Cốc Tử:
“Chưởng môn lưu lại, người khác đi đi.
“Vâng!
Chư vị trưởng lão đứng dậy, cung kính chắp tay, từng bước một lùi về phía sau rời đi.

Xuân Tín Lương và Đồ Khoái lưu luyến không rời, Chung Cốc Tử nói:
“Đi đi!
Mọi người lục tục rời đi, Chung Cốc Tử nhìn Cung Lâm Sách khẽ gật đầu.
Cung Lâm Sách liếc nhìn ngoài cửa, đến gần bên người Chung Cốc Tử, cúi người ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói:
“Sư bá yên tâm, hết thảy đều an bài thỏa đáng.
Chung Cốc Tử cũng thấp giọng nói.
“Ta lấy thân thử nghiệm trước, xem có thể thành công hay không, cần thời gian lại như thế nào, sau khi có kinh nghiệm, sẽ để chưởng môn tham khảo!
“Làm phiền sư bá!
Cung Lâm Sách khẽ gật đầu, này là hắn cực kỳ cần, tuy hắn có Vô Lượng Quả, nhưng toàn bộ Tử Kim Động không có bất kỳ người nào có kinh nghiệm sử dụng Vô Lượng Quả, không biết sử dụng vật này đột phá cần bao nhiêu thời gian, này đối với hắn mà nói, là cực kỳ trọng yếu.
Tử Kim Động không thể một ngày vô chủ, hắn là chưởng môn Tử Kim Động, không thích hợp biến mất quá lâu, lại đang ở thời buổi rối loạn, cho nên nắm giữ được thời gian đại khái vô cùng trọng yếu, có thời gian cụ thể hắn mới có thể quy hoạch rõ ràng.
Chung Cốc Tử:
“Đi đi.
Cung Lâm Sách lùi về sau, chắp tay hành lễ, sau đó xoay người rời đi.
Ra đại môn, phất tay ra hiệu, bên ngoài lập tức có đệ tử nối đuôi nhau đi vào, có thì khiêng thùng nước, có thì nâng hộp linh đan.
Lần này đại bế quan, Chung Cốc Tử sẽ không dùng ẩm thực ngoại giới, cơ hồ triệt để thiến vào trạng thái Tịch Cốc.
Đợi đệ tử đưa đồ vật vào đi ra hết, Cung Lâm Sách ra lệnh một tiếng.
“Phong ấn!
Cọt kẹt!
Đại môn dày nặng của Quy Miên Các đóng lại, dán giấy niêm phong.
Sau đó Cung Lâm Sách suất lĩnh mọi người đứng chỉnh tề, chắp tay bái ba cái!

Tất cả xong xuôi, bên ngoài tăng mạnh thủ vệ, phòng ngừa có người quấy rầy Chung Cốc Tử.
Mà Cung Lâm Sách mới vừa cùng mọi người đi tới dưới ngọn núi, liền có thư khẩn cấp đưa đến trong tay Doãn Dĩ Đức, Doãn Dĩ Đức xem xong, nhìn Cung Lâm Sách bẩm báo:
“Chưởng môn, bên Nam Châu truyền đến tin tức trao đổi với Thương Triêu Tông, Thương Triêu Tông đưa ra yêu cầu quá đáng!
Cung Lâm Sách mặt không hề cảm xúc.
“Nói!
Doãn Dĩ Đức:
“Nguyên trưởng lão báo, Thương Triêu Tông muốn lưu người của Thảo Lư biệt viện ở Nam Châu, cũng yêu cầu trả lại phi cầm cho Thảo Lư biệt viện!
Phó Quân Nhượng cả giận nói:
“Mở cái chuyện cười gì? Này là sự tình đã nói với Ngưu Hữu Đạo khi còn sống, bây giờ Thảo Lư biệt viện đổi ý là có ý tứ gì? Những phi cầm cỡ lớn kia là bọn hắn lập xuống chứng từ biếu tặng, bây giờ muốn đòi về, lẽ nào có lý đó, sớm biết như vậy, liền không nên để bọn hắn sống sót rời Tử Kim Động!
Cung Lâm Sách hỏi:
“Còn nữa không?
Doãn Dĩ Đức gật đầu:
“Còn, Nguyên trưởng lão phát hiện người của Tiêu Dao Cung và Linh Kiếm Sơn đã đến phủ thành Nam Châu, dường như muốn nhân cơ hội đào góc tường của Tử Kim Động chúng ta. Mặt khác, trước đó Thương Triêu Tông truyền đạt quân lệnh, nhân mã Nam Châu đã bày ra trạng thái điều động dị thường, mà nhân mã bên Kim Châu cũng có điều động.
“Nhìn trạng thái hai người liên động, có hai loại khả năng. Một trong số đó, là Thương Triêu Tông bày ra trạng thái không tiếc giá lớn, chỉ cần Tử Kim Động ta dám động hắn, một khi Nam Châu có biến, nhân mã Nam Châu có khả năng khẩn cấp lui về Kim Châu, nhân mã Kim Châu sẽ làm chuẩn bị tiếp ứng. Thứ hai, nhân mã hai châu dường như có khả năng liên thủ tấn công Quang Châu, chưởng môn Đại Thiền Sơn Hoàng

Liệt rất căng thẳng, đã khẩn cấp đi phủ thành Nam Châu, gặp mặt Nguyên trưởng lão.
Mạc Linh Tuyết cười gằn:
“Thương Triêu Tông khá lắm, thật cho rằng không dám giết hắn sao? Chưởng môn, theo ý ta, nên nhanh chóng phái người đi, trực tiếp tiêu diệt tất cả người của Thảo Lư biệt viện, người Thảo Lư biệt viện không còn, ta xem hắn còn cùng ai bàn điều kiện!
Cung Lâm Sách liếc chéo nói:
“Nếu Thương Triêu Tông thật không tiếc tất cả thì làm sao xử lý? Giết hắn? E là Tiêu Dao Cung và Linh Kiếm Sơn đang ước gì chúng ta làm như vậy. Sau khi giết hắn thì sao đây? Kim Châu kia trên danh nghĩa là của chúng ta, trên thực tế là do Ngưu trưởng lão khi còn sống chưởng khống, nhân vật chủ yếu không ở trong tay chúng ta khống chế, một khi giết Thương Triêu Tông, gây nên Nam Châu binh biến, cùng nhân mã Kim Châu liên hợp, lại tấn công Quang Châu mà nói, Tiêu Dao Cung và Linh Kiếm Sơn sẽ rất vui vẻ, tất nhiên khuynh lực chống đỡ, ngươi biết kia là hậu quả gì không?
“Trong nháy mắt, Nam Châu không còn, Kim Châu không còn, Quang Châu cũng mất. Ngươi hắn phải biết tầm quan trọng của nhân mã Thương hệ đối với chúng ta, đây là then chốt để chúng ta nắm giữ quyền lên tiếng ở Yên quốc, ném mất ba châu, lại mất đi quyền lên tiếng ở Yên quốc, ngươi cảm thấy có lợi sao?
Mạc Linh Tuyết bị hỏi không còn gì để nói.
Cung Lâm Sách nói.
“Thông báo Nguyên trưởng lão, đàm phán tiếp!
Đàm đến đàm đi, đàm không ra cái gì, bên Tử Kim Động có "nội gian" như Cung Lâm Sách chưởng khống đại cục phối hợp, kết quả có thể tưởng tượng được.
...
Dưới Tây Bình Quan, một chi nhân mã Tấn quốc lao đến, thông đạo tiếp tế của Tây Bình Quan rốt cục bị đại quân Tấn quốc mở ra!
“Thường tướng quân!
“Doãn tướng quân cực khổ rồi!

Doãn Trừ và Thường tướng quân từ Tấn quốc đến cười ha ha, cao hứng ôm nhau.
Hai người buông ra, Thường tướng quân lôi kéo cánh tay Doãn Trừ, chỉ vật tư tiếp tế cuồn cuộn ở phía sau.
“Doãn tướng quân mời xem, Tấn quốc ta tỉ mỉ chế tạo hai mươi vạn cường cung, ba triệu lợi tiễn, còn có hai mươi vạn con cháu Tấn quốc, ta đưa tới cho ngươi rồi! Đến tiếp sau ta còn muốn đưa tới cho ngươi 1 vạn xe lương thực!
“Được được được!
Doãn Trừ cao hứng đến chảy nước mắt, chỉ có hắn mới rõ ràng, đối mặt quân Tần cường công, một mình hắn thủ ở chỗ này khổ như thế nào.
Thường tướng quân vỗ lưng hắn.
“Không vội cao hứng, còn có, mời xem! Ta vì ngươi mang đến hơn năm ngàn tu sĩ của Tấn quốc, trợ giúp tướng quân một chút sức lực!
Doãn Trừ cả kinh.
“Bây giờ tu sĩ Tấn quốc đang thiếu hụt, một thoáng điều phối cho ta nhiều như vậy, chiến trường chính chẳng phải khẩn trương?
Thường tướng quân xua tay.
“Không cần lo lắng, nhân mã Vệ quốc ngã về Tấn quốc ta không ít, đồng dạng, môn phái tu hành ngã về Tấn quốc ta cũng không ít. Tây Bình Quan chính là cứ điểm yết hầu, Cao Đại Tư Mã vì trợ giúp tướng quân thủ vững, không tiếc trọng dụng môn phái nương nhờ vào, sau đó thuyên chuyển đệ tử môn phái Tấn quốc ta tin tưởng cho tướng quân, tướng quân chớ cô phụ kỳ vọng của Đại Tư Mã!
Doãn Trừ:
“Xin Thường tướng quân chuyển cáo Đại Tư Mã, có những trợ lực này, Doãn Trừ ta có thể thủ vững Tây Bình Quan một năm!
“Tốt!
...
Chiến cuộc đối với Vệ quốc càng ngày càng không ổn, tự nhiên cơ cấu tình báo của Vệ quốc và Tề quốc cũng không phải ngồi không, sự tình nguyên thủ tướng Tây Bình Quan Trần Trường Công bị giết chung quy vẫn lộ, gây ra kinh hoảng không nhỏ.

Chương 1777: Mời Ngọa Long xuất sơn! (1)

Chương 1777: Mời Ngọa Long xuất sơn! (1)
Ngưu Hữu Đạo xem xong các lộ tin tức ở trong lầu các bồi hồi, thầm thì.
“Gia hỏa kia đến tột cùng ở chỗ nào?
Quản Phương Nghi ngồi ở sau một đống công văn, tay cầm quả lê nhai nhai, thuận miệng hỏi.
“Ai?
Ngưu Hữu Đạo không đáp ai, nhìn nàng tựa như cười mà không phải cười nói:
“Đoạn thời gian này, Thiệu Bình Ba liên tục ra tay, xác thực là sảng khoái, ta muốn dệt hoa trên gấm, đưa hắn một phần lễ lớn, ngươi cảm thấy thế nào?
“Đại lễ?
Quản Phương Nghi khinh thường, cực kỳ không tin.
“Ngươi có thể dệt hoa trên gấm cho hắn?
“Đưa cho hắn một lão bà!
Ngưu Hữu Đạo nhấc tay chỉ chỉ tình báo, chế giễu nói:
“Thái Thúc Hoan Nhi! Hắn vì Tấn quốc lập xuống công lao hãn mã, đường đường Thất công chúa Tấn quốc, gả cho hắn hòn ngọc quý trên tay Tấn Hoàng, lẽ nào này không phải đại lễ dệt hoa trên gấm sao?
“Thái Thúc Hoan Nhi? Chính là Trần Trường Công...
Quản Phương Nghi phốc một tiếng, phun miếng lê ra ngoài, trợn mắt nói:
“Thật hay giả? Thiệu Bình Ba có thể lấy Thái Thúc Hoan Nhi?
Nàng kinh ngạc, nhưng Ngưu Hữu Đạo chậm rãi cúi đầu, nhìn trên người mình, vì không hề phòng bị, nên người đầy vết bẩn.

Ngưu Hữu Đạo âm trầm, này chỉ là chuyện nhỏ, để hắn đen mặt không phải chuyện nhỏ này, hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn nàng, bỗng nhiên quát mắng.
“Ngươi nhìn ngươi hiện tại, ngồi không ra hình dáng, ăn không ra tướng ăn, càng ngày càng càn rỡ, ngươi còn muốn làm gì?
Từ khi đi tới bên này, không thể lộ diện, không thể bại lộ thân phận, tình huống bốn phía thật có loại cảm giác lật trời, từng cái từng cái càng ngày càng không coi hắn ra gì.
Viên Cương không nghe lời, Vân Cơ bắt đầu âm dương quái khí, vị này càng càn rỡ, Đạo gia của Mao Lư Sơn Trang cảm giác mình gặp phải khiêu khích, cảm giác quyền uy của mình bắt đầu dao động.
“Xin lỗi! Xin lỗi!
Quản Phương Nghi ném quả lê, tranh thủ xin lỗi, đưa tay giúp hắn lau sạch sẽ.
Ngưu Hữu Đạo hất nàng ra, thi pháp một chút, vết bẩn trên người rơi xuống đất.
“Hiểu lầm, hiểu lầm, thật sự không phải cố ý.
Quản Phương Nghi vui khôn tả, có vẻ như rất thích xem vị này tức giận, tiếp đó lại mặt dày mày dạn quấn lấy.
“Không phải ta càng ngày càng càn rỡ, mà là chiếu ngươi phân phó đi làm.
Ngưu Hữu Đạo giận quá mà cười, chỉ chỉ trên người mình.
“Ta có để ngươi làm như vậy?
Quản Phương Nghi:
“Ngươi có nói, ngươi suy nghĩ một chút, không phải ngươi vì không bại lộ thân phận, bảo chúng ta không coi ngươi là quan trọng sao, miễn làm người khác nhìn ra đầu mối nổi lên nghi ngờ, ta khả năng là quá nhập vai. Được rồi, nhất thời sơ sẩy, đừng nóng giận.
“Ngươi...
Ngưu Hữu Đạo nhất thời không có gì để nói, phát hiện bản thân nâng tảng đá lên đập chân mình, hoá ra từng cái từng cái khiêu chiến quyền uy của hắn đều là nghe lời hắn?
Vân Cơ dựa ở bên cửa sổ mỉm cười.
“Tốt rồi.

Quản Phương Nghi tựa như làm nũng quơ quơ cánh tay của hắn.
“Ta đã nhận lỗi, đừng nóng giận, nói chính sự, muốn chúng ta làm như thế nào?
“Cái gì làm như thế nào.
Ngưu Hữu Đạo bỏ qua nàng dây dưa, dáng vẻ hỏa khí chưa tiêu, gần đây bởi vì sự tình Thương Thục Thanh, làm Thương Thục Thanh hạ quyết tâm chung thân không cưới chồng, đích xác để hắn có chút buồn phiền. Hắn không sợ ân oán, chỉ sợ đồ vật khác.
Quản Phương Nghi:
“Thiệu Bình Ba kia đích xác chẳng ra gì, ngươi không phải muốn Thái Thúc Hoan Nhi gả cho hắn sao? Thái Thúc Hoan Nhi nào có thể tùy tiện nghe lời ngươi, Thiệu Bình Ba cũng chắc chắn sẽ không cưới nàng, chúng ta phải làm chút gì chứ?
Căn cứ Ngưu Hữu Đạo phán đoán, Vệ quốc nội loạn khả năng là Thiệu Bình Ba một tay trù tính, mấy điểm trung khu thông tin của quân Tề khả năng cũng là Thiệu Bình Ba công phá, đầu độc trong hoàng thất Tề quốc khả năng cũng là Thiệu Bình Ba thao tác, ngay cả em rể của mình cũng không buông tha, còn có Tây Môn Tình Không trúng độc làm không tốt cũng là thủ bút của Thiệu Bình Ba, sự tình Thái Thúc Hoan Nhi ủy thân cho Trần Trường Công bây giờ càng là mọi người đều biết, không ai nguyện ý giúp Thiệu Bình Ba cõng cái oan ức này, đã làm rõ là Thiệu Bình Ba hiến kế.
Có chút sự tình mới đầu không có chứng cớ xác thực chứng minh là thủ bút của Thiệu Bình Ba, nhưng qua một loạt sự tình quay đầu lại nhìn xem, đều là quay chung quanh Tấn quốc nhằm vào Vệ, Tề chi chiến, hết thảy mục đích hành sự người được thu lợi đều là Tấn quốc. Phong cách của từng sự tình đều có chỗ tương tự, cơ hồ đều là vì đạt được mục đích không chừa thủ đoạn nào.
Thêm nữa liên tiếp các sự tình đều tập trung ở cùng một thời kỳ bạo phát, nói là một người trù tính cũng không quá đáng. Quản Phương Nghi cơ bản tin tưởng Ngưu Hữu Đạo phán đoán, đích xác có khả năng đều là mưu kế của Thiệu Bình Ba.
Nếu nói trước đây Ngưu Hữu Đạo luôn nhìn chằm chằm Thiệu Bình Ba, Quản Phương Nghi lén lút còn có mấy phần buồn cười, một phàm phu

tục tử mà thôi! Bây giờ đã không cười nổi, một người vậy mà có thể ở trong thời gian ngắn mượn dùng lực lượng của Tấn quốc thúc đẩy nhiều chuyện như thế, người này đích xác là để người cảm thấy có chút đáng sợ.
So với minh đao minh thương liều mạng chém giết thì đáng sợ hơn nhiều, không sợ ngươi tu vi cao, đụng phải loại người này, có lúc ngươi ngay cả chết như thế nào cũng không biết? Tu vi của Tây Môn Tình Không có cao không? Chỉ sợ đến hiện tại còn không rõ ràng bản thân ngã ở trong tay ai.
Mặt khác đứng ở góc độ của nữ nhân, chỉ sự tình của Thái Thúc Hoan Nhi, Thiệu Bình Ba lại có thể làm được loại sự tình này, đã đủ để Quản Phương Nghi cảm thấy đáng hận, nếu có cơ hội thu thập Thiệu Bình Ba, nàng tuyệt đối rất vui vẻ.
Trên thực tế, thời điểm bên Mao Lư Sơn Trang vì đạt được mục đích không chừa thủ đoạn nào cũng nhiều, nhưng lập trường bất đồng, nàng còn chưa đủ tỉnh để nhìn lại mình.
Ngưu Hữu Đạo khắc chế tâm tình cũng nhanh, đi trở về bên bàn, cầm lên một phần tình báo.
“Tuổi tác hai người cách biệt quá xa, Thái Thúc Hoan Nhi ủy thân cho Trần Trường Công tất không tình nguyện, sau đó Trần Trường Công lại bị giết, trải qua sự tình này, Thái Thúc Hoan Nhi tất hận Thiệu Bình Ba, nhưng nàng căn bản không phải đối thủ của Thiệu Bình Ba, trả thù bình thường chọc giận Thiệu Bình Ba, bằng năng lực của Thiệu Bình Ba, công chúa Tấn quốc lại thế nào, Thiệu Bình Ba đã xuất sơn lần nữa, trên tay có tài nguyên, thi chút thủ đoạn liền có thể đẩy nàng vào chỗ chết.
Quản Phương Nghi:
“Vậy làm sao bây giờ?
Ngưu Hữu Đạo:
“Cho nên phải có người giúp nàng một tay, giúp nàng báo thù rửa hận!
Quản Phương Nghi có hứng thú rồi.
“Làm sao giúp?
Ngưu Hữu Đạo thả xuống tình báo trong tay, từ từ nói:
“ĐểThái Thúc Hoan Nhi gả cho Thiệu Bình Ba không khó, đáng tiếc hiện tại tình huống của ta không thích hợp ra tay, nếu không sẽ lưu lại

manh mối rõ ràng, tiện nghi gia hỏa kia. Để Thái Thúc Hoan Nhi gả cho Thiệu Bình Ba không phải mục đích, mục đích là muốn bức Thiệu Bình Ba hiện thân.

“Lúc ta không có mặt, gia hỏa này nhảy rất vui vẻ, không người là đối thủ, thậm chí không ai có thể nhận ra được là thủ bút của hắn. Ta trở về, sao có thể ngồi xem hắn lớn mạnh, một khi để hắn thu được đủ tài nguyên, này không phải là chuyện tốt gì.

“Gia hỏa kia ngủ đông lâu như thế, bây giờ đã xuất sơn, nhưng bằng vào con đường tin tức của ta vậy mà không tìm được tung tích của hắn, thực là quái sự.

“Xem ra gia hỏa này cũng biết bản thân ra tay liên tục, lo lắng đưa tới chú ý, bị lực lượng Tề, Vệ ám sát, nên vẫn tiềm tàng, không đến lúc đại cục phía tây ổn định, lực lượng Vệ quốc triệt để tan vỡ, sẽ không dám dễ dàng hiện thân.

“Vì đạt đến mục đích này, gia hỏa kia sẽ toàn lực thúc đẩy Tấn quốc mau chóng bình định Tề, Vệ. Tuy Hô Diên Vô Hận năng chinh thiện chiến, cũng chính bởi vì năng chinh thiện chiến, nên tất nhiên sẽ trở thành cái đinh trong mắt hắn, một khi Hô Diên Vô Hận trở ngại thế tiến công của Tấn quốc, hắn tất không tiếc trả giá hạ độc thủ với Hô Diên Vô Hận. Một khi Hô Diên Vô Hận ngã, Tề, Vệ liền xong đời.

Chương 1778: Mời Ngọa Long xuất sơn! (2)

Chương 1778: Mời Ngọa Long xuất sơn! (2)
“Cho nên muốn hắn bức ra, giải quyết được hắn. Ta ngược lại muốn nhìn Thái Thúc Hoan Nhi gả cho hắn, có thể bức hắn ra hay không, tổng không thể ngay cả thành thân cũng không lộ diện chứ? Một khi lộ diện, tập trung hắn, cắn chết hắn, một lần giải quyết hậu hoạn!
Quản Phương Nghi than thở, phát hiện đối thủ cũ chính là đối thủ cũ, tính kế một chút liền có thể mò ra ý đồ của đối phương.
“Ngươi nói thẳng đi, muốn chúng ta làm như thế nào?
“Chúng ta làm như thế nào?
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu.
“Chúng ta cái gì cũng không thể làm, đàng hoàng ở Nam Châu, thu thập tình báo, sau đó quyết sách là được, không thể manh động, có bất kỳ động tác nào cũng sẽ gây ra hoài nghi. Ta không ở đây, người Thảo Lư biệt viện còn liên tục ra tay, khống chế thế cục, sẽ khiến người hoài nghi.
“Người khác ta không rõ ràng, nhưng Thiệu Bình Ba ta rõ ràng, một khi lộ ra manh mối, giấu qua người khác, nhưng không giấu được hắn. Thủ pháp của đối thủ cũ, ngươi có tin chỉ cần ta tự mình ra tay, vừa cùng hắn giao thủ, hắn liền có thể lập tức đoán ra ta còn sống hay không? Này sẽ là hậu quả gì? Cái phong hiểm này ta không gánh được! Ta đã ăn thiệt thòi ở trên tay hắn, không thể không cẩn thận đề phòng!
“Từ hiện tại bắt đầu, Mao Lư Sơn Trang ta toàn diện chuyển vào hậu trường, Cửu Thánh ở hậu trường điều khiển thiên hạ, chúng ta cũng phải trốn ở hậu trường, như vậy mới có thể tìm được tư cách giao thủ với bọn hắn. Trước khi thế cục đến mức độ nhất định, trước khi không thể đảo loạn tai mắt của bọn hắn, chúng ta không thể dễ dàng công khai ra tay!

Người yếu, chỉ có thể cẩn thận từng ly từng tý như vậy, thận trọng từng bước!
Ánh mắt Vân Cơ nhìn hắn có chút kinh ngạc, ngày hôm nay, Ngưu Hữu Đạo ở trước mặt nàng thổ lộ, muốn chính thức giao thủ với Cửu Thánh, này nghe tựa hồ hơi buồn cười, nhưng trong lời nói ẩn giấu khí phách quyết một trận thư hùng làm cho nàng không cười nổi.
Nàng không biết, Ngưu Hữu Đạo đến mức độ này đã là không có biện pháp, chỉ cần còn ở trong cục, thì không thể không đối mặt Cửu Thánh.
Từ lúc hắn ở trong Vô Lượng Viên thành công trộm quả, từ khi hắn quyết định giả chết thoát thân, từ khi hắn rời Thánh cảnh, có chút sự tình là không thể không làm.
Đối với hắn mà nói, cá nhân Cửu Thánh kỳ thực không đáng sợ, đáng sợ là Cửu Thánh thành lập thế lực khổng lồ bao phủ toàn bộ thiên hạ.
Cá nhân có gì đáng sợ, thiên hạ lớn như vậy, người nhiều như vậy, tùy tiện tìm một chỗ trốn đi, tùy tiện lẫn vào trong biển người mênh mông là được, chờ tu vi đại thành, ta còn không giết được ngươi.
Nhưng vì cái gì Gia Cát Trì phải trốn? Vì sao Vân Cơ lại phải điệu thấp thành như vậy?
Không trốn không được, không lật đổ thế lực của Cửu Thánh, không đâm mù tai mắt của Cửu Thánh, chỉ cần bị Cửu Thánh nhìn chằm chằm, ai cũng không sống nổi.
Tai mắt của Cửu Thánh ở đâu? Chính là Phiêu Miểu Các, chính là Cửu Thánh điều khiển thế cục thiên hạ, Ngưu Hữu Đạo hắn trở lại Nam Châu nắm giữ thế lực của mình không thả, chính là muốn tranh cướp thế cục thiên hạ, tranh thủ khống chế thế cục ở trong tay mình.
Một khi Cửu Thánh mất đi quyền khống chế thế cục, tai mắt liền rối loạn, nghe không rõ, nhìn không thấy, nghe được nhìn đến có lẽ đều là giả tạo, khi đó cơ hội của bọn hắn liền đến!
Mà lúc này Cửu Thánh chỉnh đốn Phiêu Miểu Các, dễ tạo thành thiên hạ rung chuyển, cũng dễ dàng dẫn đến Cửu Thánh phản ứng trì độn với thế cục thiên hạ, này chính là cơ hội tốt tuyệt hảo, không thể lỡ mất!
Quản Phương Nghi chần chờ nói:
“Đã như vậy, vậy làm sao giúp Thái Thúc Hoan Nhi? Làm sao cũng phải có người liên hệ với nàng chứ? Đúng rồi, có thể thông báo Tề, Vệ, để

bên kia động thủ không.
Ngưu Hữu Đạo:
“Chúng ta thông báo Tề, Vệ, ngươi dám cam đoan Phiêu Miểu Các sẽ không biết là chúng ta ở sau lưng nghĩ kế? Phiêu Miểu Các thẩm thấu các nơi đến mức độ cỡ nào, là ngươi không cách nào tưởng tượng, ta đi Thánh cảnh một chuyến, rõ ràng hơn ngươi rất nhiều. Còn có một điểm, đối phó loại người như Thiệu Bình Ba, không phải ai cũng được, rất dễ dàng bị hắn xoay chuyển, nhất định phải là người có năng lực nhất định mới có thể giao thủ với hắn!
Quản Phương Nghi không rõ.
“Chúng ta không thể ra tay, ngươi càng không thể đứng ra ra tay, vậy ngươi nói những cái này có tác dụng gì?
Ngưu Hữu Đạo lại nhặt tình báo trên bàn lên.
“Đi Thánh cảnh một chuyến, biết một chút tình huống, ta giúp Thiệu Bình Ba tìm được một đối thủ, chuẩn bị mời Ngọa Long xuất sơn!
Quản Phương Nghi kinh ngạc.
“Có thể được ngươi gọi là Ngọa Long, là ai?
Vân Cơ nhìn qua, cũng rất hiếu kỳ.
Ngưu Hữu Đạo khẽ mỉm cười.
“Một người rất có ý tứ! Được người này, liền rất có khả năng khống chế thế cục Tống quốc, cho dù không phải nhằm vào Thiệu Bình Ba, ta cũng phải nghĩ biện pháp kéo tới làm việc cho ta, tạm dùng Thiệu Bình Ba đến thử xem thanh đao này bén không!
Quản Phương Nghi càng ngày càng hiếu kỳ.
“Đến tột cùng là người phương nào?
Ngưu Hữu Đạo ý cười cân nhắc.
“Một người câm không biết nói chuyện!
“Người câm?
Quản Phương Nghi trố mắt, hồ nghi suy tư.
“Người câm có quan hệ với Tống quốc...
Quản Phương Nghi ngẩn ra, trong đầu lóe qua tin tức có quan hệ tới Tống quốc, thử hỏi:
“Lẽ nào là ẩn tướng Giả Vô Quần?
Ngưu Hữu Đạo gật đầu:

“Không sai, chính là người được nhân xưng ẩn tướng, bây giờ lại bị người xưng là giả không lưỡi Giả Vô Quần.
“Hắn được sao?
Quản Phương Nghi hồ nghi.
“Căn cứ tình báo bên Tống quốc, người này ta ngược lại có biết, trường kỳ ẩn cư ở trong phủ Thừa tướng Tống quốc, ít giao du với bên ngoài, không thường xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người, tục truyền rất có lực ảnh hưởng với Thừa tướng Tống quốc Tử Bình Hưu... có lẽ hắn đối với Tử Bình Hưu có chút lực ảnh hưởng, nhưng dù sao cũng là một người sống nhờ nhàn tản, vì Tử Bình Hưu làm chút sự tình bày mưu tính kế cũng là hợp tình hợp lý, nhưng năng lực đưa lên mặt bàn đến tột cùng thế nào, thì chưa từng kiểm nghiệm, còn không thể biết, nếu nói muốn trở thành đối thủ của Thiệu Bình Ba kinh nghiệm phong vân lâu năm, Đạo gia có phải có chút đánh giá cao hắn hay không?
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói:
“Kia là ngươi coi thường hắn, trước đây ta cũng coi thường hắn, trước đây chỉ biết người này, nhưng chưa chân chính quan tâm qua, bởi vì người này quá mức điệu thấp, làm bất cứ chuyện gì cơ hồ đều không lộ liễu, bí ẩn, hành sự chưa bao giờ kể công, lại chưa bao giờ bị công danh lợi lộc dụ dỗ, yên lặng tiềm ẩn, người không thích tiếp xúc ngoại giới như thế, cơ bản chưa bao giờ bại lộ ở trong tầm mắt mọi người, nên mọi người đều lơ là hắn.
“Nhưng trên thực tế, ta là ở trong Thánh cảnh mới biết được, lúc trước ta bị lộng đi Thiên Đô Bí Cảnh, là bị người ở sau lưng hạ thủ, suýt chút nữa mất mạng cũng không biết là chuyện gì xảy ra. Còn có chiến sự các nước bị đông lại, đều là chuyện tốt gia hỏa này làm. Mọi người chỉ biết hắn tự đại, tự tiện xông vào Phiêu Miểu Các, chọc giận Phiêu Miểu Các bị rút đầu lưỡi, nhưng không biết hắn lén lút nói với Phiêu Miểu Các cái gì. Lần kia Tống quốc có thể tránh thoát một kiếp, có thể tranh thủ được cơ hội thở lấy hơi, đều là công lao của hắn.
“Còn có hoàng quyền Mục thị của Tống quốc bị lật đổ, sau lưng cũng là hắn làm!
“Ngô Công Lĩnh có thể thượng vị, sau lưng cũng là hắn!

“Càng không cần nhắc tới tin đồn Tử Bình Hưu có thể đăng lâm tướng vị, trên thực tế Tử Bình Hưu có thể sừng sững ở trên triều đình Tống quốc nhiều năm như thế không ngã, sau lưng đều là công lao của hắn.
Quản Phương Nghi giật mình.
“Người như thế, có thể ở sau lưng thúc đẩy nhiều đại sự như vậy?
Ngưu Hữu Đạo khà khà một tiếng.
“Ngay cả người trong Tử Phủ cũng cho rằng là bởi vì phụ thân hắn từng làm Tây Tịch ở Tử Phủ, cho rằng là hắn từ nhỏ ở Tử Phủ lớn lên, cùng Tử Bình Hưu quen biết tương giao nhiều năm thành lập cảm tình! Làm nhiều chuyện như thế nhưng không để sự tình khuếch tán truyền ra, ngay cả người Tử Phủ cũng bị mê hoặc, này lẽ nào không phải bản sự sao?
Bản sự này còn nhỏ sao?

Chương 1779: Ổn định cục diện

Chương 1779: Ổn định cục diện
Quản Phương Nghi:
“Này là Đạo gia từ Phiêu Miểu Các tìm hiểu được tin tức?
Ngưu Hữu Đạo than thở:
“Đáng tiếc hắn một phàm phu tục tử, những người kia của Phiêu Miểu Các tự đại, căn bản không để hắn vào mắt. Đương nhiên, cũng bởi vì phong cách hành sự của hắn, không tranh với đời, không chịu bất kỳ dụ hoặc, loại người này không dễ lợi dụng. Có lẽ này cũng là một loại phương thức tự vệ của hắn!
“Lời nói thực sự, nếu hắn dã tâm bừng bừng, ta còn không dám dùng hắn. Chính bởi vì người này không có dã tâm, không màng danh lợi, nên ta nhất định phải kéo hắn xuất sơn!
Vân Cơ bỗng ở bên kia chen vào một câu.
“Đã biết như vậy, ngươi làm sao có thể mời được hắn?
Quản Phương Nghi gật đầu tán thành.
Ngưu Hữu Đạo cười nhạt:
“Ta bảo hắn đến, hắn trốn được sao? Nhanh thôi, chẳng mấy chốc hắn sẽ đến Nam Châu.
Sắp tới Nam Châu? Vân Cơ và Quản Phương Nghi hai mặt nhìn nhau, đặc biệt là Quản Phương Nghi, nàng chưa thấy hắn có động tác gì, làm sao lặng yên không một tiếng động ra tay rồi?
“Thiệu Bình Ba...
Ngưu Hữu Đạo cầm tình báo nhìn nhìn, nói thầm một tiếng, mặt lộ ý cười.
Từ Sa Như Lai trước và sau đó cung cấp một chút tình huống, Giả Vô Quần tuyệt đối là cao thủ, cao thủ tàng mà không lộ mới là cao thủ đáng sợ chân chính.

Trong loạn thế, một nhân tài như thế trốn ở Tử Phủ không xuống núi quá đáng tiếc.
Hiện tại hắn bất tiện ra tay, ngược lại chờ mong Giả Vô Quần xuất sơn, tình hình cùng độc sĩ Thiệu Bình Ba quyết một trận thư hùng, miễn cho Thiệu Bình Ba bắt nạt thiên hạ này không người!
Đồng thời cũng rất chờ mong tận mắt gặp gỡ Giả Vô Quần, nếu như dùng thử qua thật là thanh đao tốt mà nói, như vậy rất nhiều chuyện sẽ thuận tiện.
Nội bộ Yên quốc, hoặc nói là nội bộ Nam Châu, có Cung Lâm Sách hỗ trợ chưởng khống ổn định cục diện, nội bộ có thể không lo.
Ngoại bộ thì giao cho Giả Vô Quần, sự tình cần bôn ba ra mặt đều có thể do Giả Vô Quần làm giúp, hắn chỉ cần ở hậu trường thụ ý là được, ai có thể nghĩ tới hắn? Đừng nói người khác, cho dù là Thiệu Bình Ba, đoán chừng cùng Thiệu Bình Ba đánh vỡ đầu, Thiệu Bình Ba cũng không nghĩ đến hắn.
Hắn muốn chính là cái hiệu quả này, quyết không thể để người hoài nghi đến trên đầu mình.
Mà đối ngoại chinh chiến hoặc vũ lực uy hiếp, trên tay hắn còn có Thương hệ nắm binh cường mã tráng!
Đã như thế, Mao Lư Sơn Trang có thể chân chính làm đến không người chú ý, mặc kệ sau lưng làm cái gì, ngoại giới đều sẽ dần dần quên lãng Ngưu Hữu Đạo hắn tồn tại.
Nhấn tình báo trong tay xuống, Ngưu Hữu Đạo bỗng vứt ra một câu.
“Hồng Nương, đừng luôn đi dạo ở thành Nam Châu, dạo tới dạo lui có cái gì để nhìn. Mao Lư Sơn Trang muốn ổn định lại tiềm ẩn, hoàn cảnh yên ổn như vậy, là thời cơ tốt để ngươi an tâm tu luyện.
Nhắc nhở ý vị sâu xa.
Quản Phương Nghi hiểu ý tứ trong lời nói của hắn.
“Biết rồi, này không phải tạm thời còn không ổn định lại sao.
Là muốn ổn định lại rồi!
Công Tôn Bố dẫn vài tên tùy tùng hành tẩu ở trong thành, nhìn thấy rất nhiều thợ thủ công đang thi công, không khỏi dừng bước quan sát.
Nhìn một hồi, trong lòng khẽ than thở một tiếng, kết quả sự tình có chút ra ngoài dự liệu của hắn, không nghĩ tới Thương Triêu Tông là người

tính tình trung nghĩa, ghi nhớ tình cảm ngày xưa, không tiếc trả giá bảo vệ người Mao Lư Sơn Trang.
Kết quả cũng làm được, Tử Kim Động đáp ứng, thậm chí những phi cầm cỡ lớn bị nuốt kia cũng trả lại.
Bây giờ xây dựng rầm rộ chính là chuẩn bị cho người Mao Lư Sơn Trang, vương phủ dùng tiền trưng dụng mấy kiến trúc ở phụ cận, xây tường bảo vệ, lần nữa cải biến giao cho người Mao Lư Sơn Trang ở.
Từ nay về sau, người Mao Lư Sơn Trang sẽ ở bên người Thương Triêu Tông.
Công Tôn Bố đưa tin liên hệ Phiêu Miểu Các, Phiêu Miểu Các hồi phục chỉ một câu: Tiếp tục nhìn chăm chú!
Nhìn chăm chú cái gì a? Hắn vốn là trọng điểm nhìn Ngưu Hữu Đạo, nhưng Ngưu Hữu Đạo đã chết, còn nhìn chăm chú cái gì?
Sau khi nhận được tin tức, hắn liền minh bạch, kỳ thực Phiêu Miểu Các không để ý tiền đồ của Ngũ Lương Sơn thế nào, chỉ coi là một tiết điểm mà thôi, còn có thể phát huy tác dụng hay không không trọng yếu, trọng yếu là một khi trong phạm vi tiết điểm này có việc, tùy thời có thể có nhân thủ để dùng.
Bởi vậy sẽ không để Ngũ Lương Sơn tùy ý thoát ly nơi này, một khi thoát ly, Phiêu Miểu Các lại phải lần nữa bố trí tiết điểm.
Trong lòng nắm chắc, nhưng không thể làm gì, chỉ có thể thở dài.
Hắn ngẩng đầu quan vọng, nhìn thấy ba con phi cầm cỡ lớn bay lên không, song song phi hành xẹt qua bầu trời, là bay về phía vương phủ, Công Tôn Bố thầm thì trong miệng.
“Người Lưu Tiên Tông, Phù Vân Tông, Linh Kiếm Sơn đến rồi... Chưởng môn ba phái Phí Trường Lưu, Hạ Hoa, Trịnh Cửu Tiêu tọa trấn Nam Châu đến, Thương Triêu Tông tự mình nghênh tiếp.
Trong phòng khách, thái độ của ba vị chưởng môn không tệ, sáng tỏ tỏ thái độ toàn lực chống đỡ Thương Triêu Tông, vâng theo tất cả sai phái.
Thương Triêu Tông và Lam Nhược Đình nhìn nhau, trong lòng đều cảm khái, Đạo gia quả nhiên là Đạo gia, chỉ hơi ra tay, cho dù không lộ diện, các loại loạn tượng lập tức bị chấn trụ.
Đối với ba vị chưởng môn mà nói, không nghe lời không được, Cung Lâm Sách lén lút gặp mặt bọn hắn nói chuyện, minh bạch không có sai

sót nói cho bọn hắn, Thương Triêu Tông đã là người của hắn, lệnh ba nhà toàn lực phối hợp, nếu có chút nào lười biếng, đừng trách hắn không nể mặt mũi!
Là người của Cung Lâm Sách, không phải người của Tử Kim Động, này đã nói chưa đủ rõ ràng sao?
Cùng lúc đó, chưởng môn Đại Thiền Sơn Hoàng Liệt, còn có chưởng môn Thiên Ngọc Môn Bành Hựu Tại, cũng ở trên đường đi Nam Châu.
Hoàng Liệt có thể nói là lặp đi lặp lại bôn ba, thái độ của Cung Lâm Sách rất rõ ràng, muốn hắn toàn lực phối hợp, dám đùa thủ đoạn, không ngại thử một chút xem!
Hoàng Liệt bất đắc dĩ, hắn còn nghĩ nhân lúc loạn đung đưa ở giữa tam đại phái, cướp lấy lợi ích, thu được quyền hạn càng lớn. Không nghĩ tới Cung Lâm Sách tín nhiệm Thương Triêu Tông nhanh như vậy, nhanh chóng ổn định cục diện, một chút cơ hội luồn cúi cũng không cho Đại Thiền Sơn!
Dám không theo sao? Kia liền thật phải thử một chút xem, nhân mã Nam Châu và Kim Châu đã bày ra tư thế liên thủ tiến công, ngươi dám ngã về Tiêu Dao Cung và Linh Kiếm Sơn thử một chút xem, xem ai có thể bảo vệ Quang Châu ngươi, đừng rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!
Bành Hựu Tại cũng hết sức bất đắc dĩ, Tiêu Dao Cung và Linh Kiếm Sơn đưa ra dụ hoặc không thể bảo là không lớn, nhưng Thiệu Đăng Vân nhất hệ tọa trấn Bắc Châu là tử trung của Thương Triêu Tông, thử qua thái độ, kiên quyết đứng ở bên Thương Triêu Tông, dám theo loạn, Bắc Châu sẽ thanh tẩy!
Đương nhiên, từ tình cảm cá nhân mà nói, Bành Hựu Tại cũng thiên hướng Thương Triêu Tông, dù sao cũng là chồng cháu ngoại, vừa vặn làm chưởng môn lấy lợi ích môn phái làm trọng, không dễ dàng thiên vị, bây giờ Thương Triêu Tông ổn định khống chế cục diện, hắn cũng có cái bàn giao.
Thêm nữa được Cung Lâm Sách cảnh cáo, lần này đến, Bành Hựu Tại là đến thăm người thân, đương nhiên cũng là đến tỏ thái độ.
Những chưởng môn này xem như nhìn rõ ràng, nguyên lai thế lực của Ngưu Hữu Đạo đã toàn quyền do Cung Lâm Sách tiếp nhận.

Thế lực Thương hệ chỉ nghe Cung Lâm Sách, lời nói của thế lực khác trong Tử Kim Động bằng mặt không bằng lòng, rất kiên quyết!
Đối với điểm này, một ít trưởng lão của Tử Kim Động cũng âm thầm oán hận, nháo nửa ngày đều rơi vào trong tay Cung Lâm Sách, sau đó ở Tử Kim Động, thế lực Ngưu trưởng lão để lại do chưởng môn một người định đoạt, trước nhìn như dằn vặt người Thảo Lư biệt viện, hoá ra là cẩu vật Nghiêm Lập kia giúp Cung Lâm Sách diễn kịch!
...
Yên Kinh, phủ Đại Tư Không, Cao Kiến Thành vội vã quay về, quản gia Phạm Chuyên tự mình đón hắn, hai chủ tớ cấp tốc phản hồi thư phòng.
Vừa vào thư phòng, chỉ thấy một người xoay người, trong nháy mắt lệ nóng doanh tròng, phù phù quỳ xuống, nức nở nói:
“Nhi tử bất hiếu, thỉnh an phụ thân đại nhân!

Chương 1780: Giống như đã từng quen biết

Chương 1780: Giống như đã từng quen biết
Nói xong dập đầu liền bái.
“Dậy, dậy.
Cao Kiến Thành bước nhanh về phía trước, nâng dậy nhìn xem, không phải nhi tử Cao Thiếu Minh còn có thể là ai.
Không phải ở trong tay người của Ngưu Hữu Đạo khống chế sao? Làm sao lại trở về?
Phụ tử cửu biệt gặp lại, Cao Kiến Thành cũng chịu không nổi cảm khái, nhưng vẫn còn lý trí, khuyên nhủ:
“Thiếu Minh, trước đừng khóc, ta hỏi ngươi, ngươi làm sao trở về?
Cao Thiếu Minh lau nước mắt, trả lời:
“Bọn hắn đưa nhi tử trở về.
Cao Kiến Thành nhíu mày:
“Không phải ngươi tự mình trốn về?
Quản gia Phạm Chuyên ở bên cạnh chen miệng nói:
“Mọi người đích xác là bị đuổi về, có người truyền tin cho lão nô, lão nô đi ngoại thành tiếp người, đối phương giao người cho lão nô xong liền đi. Đúng rồi, con đường truyền tin là con đường liên hệ của Ngưu Hữu Đạo.
Vậy thì không sai được, Cao Kiến Thành yên lặng gật đầu, giống như đã quên nhi tử tồn tại, vuốt râu đi dạo, trầm ngâm.
“Người Mao Lư Sơn Trang mới vừa đặt chân ở Nam Châu, chúng ta vừa vặn phái người đi nhìn chằm chằm, đang muốn nghĩ biện pháp, nhưng đối phương ở thời điểm này thả Thiếu Minh là có ý gì?

Kỳ thực vừa bắt đầu Cao Thiếu Minh đích xác là con tin trong tay Ngưu Hữu Đạo, bất quá sự tình đến cuối cùng, bằng quan hệ hợp tác của Cao Kiến Thành và Ngưu Hữu Đạo, đã không quan hệ tới con tin, trên thực tế chỉ là Ngưu Hữu Đạo cung cấp cho Cao Thiếu Minh một nơi ẩn thân mà thôi, chỉ cần Cao Kiến Thành cần, nhi tử tùy thời có thể trở về, chỉ là không thể trở về lộ diện mà thôi.
Hiện tại sở dĩ bên này muốn đòi Cao Thiếu Minh về, là lo lắng Ngưu Hữu Đạo chết rồi, người Mao Lư Sơn Trang không chỗ để đi, lo lắng người Mao Lư Sơn Trang sẽ lợi dụng điểm này, việc quan hệ người nhà sinh tử, không thể không làm.
Ai nghĩ những người kia chủ động trả nhi tử của hắn về, ngược lại miễn đi nỗi lo về sau.
Nói đến cái này, Cao Thiếu Minh còn chìm đắm ở trong vui sướng dường như nhớ ra cái gì đó, vội nói:
“Phụ thân, bên kia bảo nhi tử mang vài lời cho ngài.
Cao Kiến Thành xoay người hỏi.
“Nói gì?
Cao Thiếu Minh nói:
“Bên kia nói, phụ thân đừng lo lắng, nói người Mao Lư Sơn Trang sẽ không qua sông đoạn cầu, bảo phụ thân lẳng lặng chờ thiên thời, thuận thế mà làm! Nói có sự tình gì sẽ đúng lúc liên hệ ngài, chớ quên hứa hẹn!
“Xem ra những người kia đã đứng vững chân ở Nam Châu! Ngưu Hữu Đạo không còn, hắn nên lợi dụng ngươi kiềm chế lão phu, để lão phu vì Thương Triêu Tông hiệu lực mới phải, nhưng chủ động trả ngươi trở về, rất có tự tin... Biết lão phu sợ cái gì, liền giải quyết nỗi lo về sau, khí phách không nhỏ, trong Mao Lư Sơn Trang còn có cao nhân a!
Cao Kiến Thành vuốt râu trầm ngâm, ánh mắt lấp loé không yên.
“Đúng rồi, phụ thân, còn có cái này, nói nhất định phải ngay mặt giao cho ngài, nói là thư gửi ngài, cũng căn dặn, nội dung trong đó không cho phép ngài để người ngoài quan sát.
Cao Thiếu Minh từ trong tay áo lấy ra một viên thuốc giao cho hắn.
Cao Kiến Thành "À" lên một tiếng xoay người, nhận viên thuốc, bóp nát, lấy ra một đoàn giấy.

Đã không để cho người khác nhìn, Cao Kiến Thành xoay người, lảng tránh ánh mắt của hai người, mở đoàn giấy, vừa nhìn nội dung, có thể nói cả người chấn động.
Sau đó không nói hai lời, nhìn xung quanh, ban ngày không có đèn đuốc gì, liền cấp tốc xé nát vò thành đoàn, nhét vào trong miệng nuốt xuống, lại đến bên bàn lấy chén trà uống cạn.
Cao Kiến Thành và Phạm Chuyên giật mình, hai mặt nhìn nhau, không biết là nội dung cơ mật cỡ nào, lại để vị này cẩn thận như vậy.
“Phụ thân, mật thư...
Cao Thiếu Minh vừa mở miệng dò hỏi, Cao Kiến Thành lập tức nhấc tay.
“Biết quá nhiều không có chỗ tốt với các ngươi, chuyện vừa rồi, các ngươi coi như cái gì cũng không thấy, không nên hỏi, cũng không nên nói, ra cửa lập tức quên mất, nhớ chưa.
“Vâng!
Hai người lĩnh mệnh.
Thấy bầu không khí nghiêm nghị, Cao Kiến Thành nở nụ cười.
“Thiếu Minh, ngươi ở bên kia lâu như vậy, cuộc sống thế nào?
Cao Thiếu Minh lúng túng nở nụ cười.
“Một địa phương cực kỳ an tĩnh, nam canh nữ dệt, không tranh với đời, giống như thế ngoại đào nguyên, nhi tử ở đó ung dung tự tại, mập hơn không ít.
Cao Kiến Thành cười ha ha, gật đầu một trận, bỗng nhiên than thở:
“Thiếu Minh, ngươi hẳn phải biết, hiện tại ngươi không thể lại công khai lộ diện, ta phải đưa ngươi đi nơi khác thu xếp.
Cao Thiếu Minh cười khổ:
“Nhi tử minh bạch, nhi tử đã là một kẻ đã chết, không thể để triều đình biết trưởng tử Cao gia còn sống.
...
Triều đình Vệ quốc không cách nào làm ra lựa chọn, nên thượng tướng quân Tề quốc Hô Diên Vô Hận giúp bọn hắn làm ra quyết định.
Mấy ngàn gia quyến của bách quan Vệ quốc rơi vào trong tay quân Tấn, chôn thây ở trong loạn thạch biển lửa, nam nữ già trẻ ở trong biển lửa

không chỗ có thể trốn, hai bên sơn cốc loạn thạch lăn xuống, mũi tên như mưa, cảnh tượng cực kỳ bi thảm.
Gặp nguy hiểm còn có mười vạn tiên phong tinh nhuệ của Tấn quốc.
Lúc này quân Tấn mới biết, trước quân Tề bị con tin bức lui, chỉ là dụ địch, khi dụ bọn hắn đến sơn cốc dễ cháy, mới đột nhiên phát động tiến công.
Trên thực tế đều là giả tạo, Cao Phẩm từ lâu đã thăm dò ra mưu kế của Hô Diên Vô Hận, không tiếc cầm mười vạn tinh nhuệ tiên phong làm mồi, cố ý trúng kế.
Đợi đại quân chủ lực của Hô Diên Vô Hận cấp tốc phản công tiếp viện trường cốc, muốn diệt mười vạn tinh nhuệ của quân Tấn, Cao Phẩm lập tức giả bộ điều động chủ lực đi cứu viện, kỳ thực nhân lúc trung quân của Hô Diên Vô Hận trống vắng, đã bí mật điều một đạo nhân mã lao thẳng tới trung quân, muốn chặt đầu chủ soái, vì vậy không tiếc vận dụng đại lượng tu sĩ bên mình.
Đánh úp được doanh trại, đánh tan nhân mã của Hô Diên Vô Hận lưu thủ trung quân, lại phát hiện không đúng, không nhìn thấy tung tích của đám người Hô Diên Vô Hận, rất nhiều lều vải đều trống không.
Mà trung quân của Cao Phẩm cũng đồng thời tao ngộ đại kiếp nạn, Kiêu Kỵ quân của Hô Diên Vô Hận đồng dạng đánh úp giết tới, cũng muốn chặt đầu chủ soái!
Cao Phẩm điều động chủ lực giả vờ cứu viện mười vạn tinh nhuệ, dù là giả, nhưng vì mê hoặc Hô Diên Vô Hận, chủ lực bên người không còn, thêm nữa muốn chặt đầu Hô Diên Vô Hận, nên tu sĩ bảo hộ bên cạnh giảm nhiều, làm Cao Phẩm nhất thời rơi vào hiểm cảnh.
Nếu không phải pháp sư thiếp thân bảo vệ liều mạng che chở, Cao Phẩm suýt chút nữa bỏ mạng, cuối cùng bị đánh tơi bời, chật vật bỏ chạy, may mắn tránh thoát một kiếp.
Mà cử chỉ đánh úp trung quân của Hô Diên Vô Hận, cũng không dẫn tới chủ lực của Hô Diên Vô Hận vu hồi ứng cứu, mà nửa đường lại tao ngộ Hô Diên Vô Hận lộ diện chặn giết. Hô Diên Vô Hận muốn chính là quân địch khẩn cấp không đề phòng, giống như Mông Sơn Minh, Hô Diên Vô Hận đào đê thả nước, xông vỡ chủ lực quân Tấn.

May là Hô Diên Vô Hận vì dụ địch, nhân mã bên người không nhiều, chỉ tự mình dẫn một đội nhân mã chặn giết, bằng không sợ là chủ lực quân Tấn sẽ toàn quân bị diệt.
Sau đó Hô Diên Vô Hận cùng Kiêu Kỵ quân hội hợp truy sát, chặt đầu vô số.
Cao Phẩm hạ lệnh thiêu liền sáu thành trì của Vệ quốc năm, làm Hô Diên Vô Hận khó có thể đạt được tiếp tế và nghỉ ngơi, không dám thâm nhập hơn nữa, một đám bại quân mới có thể thở dốc tụ tập, sao có thể quan tâm bách tính Vệ quốc chết sống chứ.
Mà mười vạn tinh nhuệ ở trường cốc thì chân chính thành một mình không ai giúp, bị trọng binh quân Tề vây nhốt kiềm chế, cơ hồ toàn quân bị diệt, chỉ có một nhóm nhỏ giết ra, đại bộ phận tinh nhuệ kể cả con tin Vệ quốc, đều chết ở dưới quân lệnh của Hô Diên Vô Hận.
Sau trận chiến này, quân Tấn tổn thất hơn ba mươi vạn tướng sĩ!
Sĩ khí hao tổn, dàn giáo đại quân cũng bị hao tổn rối loạn, cần thời gian chỉnh đốn lại, quân Tấn trong lúc nhất thời khó có thể phát động một vòng tiến công mới, đối mặt quân Tề bị áp bức trở ra.
Đến mức độ này, Cao Phẩm làm sao có thể không biết, Hô Diên Vô Hận là cố ý để hắn dò hỏi biết được, hối hận không ngớt, giẫm chân nện ngực, ngửa mặt lên trời gào khóc, giả ý rút kiếm tự vẫn, nhưng bị thuộc cấp liều chết ngăn cản.

Chương 1781: Tốt nhất không nên ép ta rút kiếm! (1)

Chương 1781: Tốt nhất không nên ép ta rút kiếm! (1)
Sau đó Cao Phẩm thượng tấu triều đình Tấn quốc thỉnh tội!
Tấn hoàng Thái Thúc Hùng hồi phục đặc xá, nói thắng bại là chuyện thường của binh gia, cũng báo cho biết, Tấn quốc đạt được đại lượng lương thảo của Vệ quốc, đã từ trong nước chiêu mộ một chi đại quân, ít ngày nữa sẽ lao tới chiến trường, trợ giúp Cao Phẩm một chút sức lực!
Sự tình Mông Sơn Minh lo lắng rốt cục xuất hiện, Tấn quốc thu được lương thảo sung túc rốt cục khởi động trạng thái toàn dân giai binh, trong thời gian ngắn tập kết ba triệu thanh niên trai tráng, một đường đi tới chiến trường một đường thao luyện.
Tin chiến thắng truyền đến Tề Kinh, Tề Kinh trên dưới vui mừng khôn xiết, người người đàm luận tán dương Hô Diên thượng tướng quân.
Nhưng rất nhiều quan viên triều đình Vệ quốc không thể bởi vì đại thắng mà cao hứng, trái lại không ít người khoác áo để tang theo quân nghị sự, có chút thậm chí là gia quyến cả nhà chết hết, đều bị Hô Diên Vô Hận giết, để bọn hắn làm sao cao hứng nổi?
Có người oán giận chạy đến chỗ Hô Diên Vô Hận muốn thuyết pháp, kết quả ngay cả mặt của Hô Diên Vô Hận cũng chưa thấy, bị cung tiễn thủ trong đại doanh bắn thành con nhím.
Ngay cả mặt cũng không thấy, ngay cả một câu đạo lý cũng không nói, người dám đến kêu gào, chỉ một chữ… giết!
Hô Diên Vô Hận lười phụng bồi.
Sau đó coi như có người trong lòng phẫn hận, cũng không dám ồn ào với Hô Diên Vô Hận nửa câu.

Đương nhiên, bên Vệ quốc cũng đưa thư cho Tề quốc, lên án tội tàn bạo của Hô Diên Vô Hận.
Nhưng thư là truyền tới, nhưng Hạo Vân Đồ duyệt mà không trả lời, thư vãng lai khác đều có hồi phục, chỉ có lên án Hô Diên Vô Hận là không nói gì, Hạo Vân Đồ thật giống như không thấy, trái lại truyền chỉ khen ngợi các tướng sĩ của Hô Diên Vô Hận, làm sĩ khí quân Tề tăng mạnh, mặc kệ Vệ quốc nghĩ như thế nào, thái độ của Tề quốc hiển nhiên là… tùy tiện!
Vệ quốc đến mức độ này, hiển nhiên đã mất đi quyền lực cò kè mặc cả với Tề quốc.
...
“Đường đường chủ soái Tấn quốc vậy mà suýt chút nữa mất mạng, ài!
Được biết Cao Phẩm thất bại, còn kém chút bị Hô Diên Vô Hận chặt đầu, Thiệu Bình Ba đứng ở trên phế tích, nhìn phế thành trước mắt bị Cao Phẩm hỏa thiêu qua, ngửa mặt lên trời thở dài.
Sau khi cảm khái bất đắc dĩ, là hiện thực nhất định phải đối mặt, bồi hồi ở trên phế tích, vẫn nhíu mày suy tư, trong miệng thầm thì.
“Ta không tin Hô Diên Vô Hận ngươi không có kẽ hở...
“Đại công tử!
Thiệu Tam Tỉnh đi qua, sắc mặt nghiêm nghị.
“Có chuyện gì?
Thiệu Bình Ba có chút phiền lòng nói.
“Có tin tức quan hệ tới đệ tử Quỷ Y.
Thiệu Tam Tỉnh dâng lên một mật thư.
Quân Tấn ở trên chiến trường chính nếm mùi thất bại, Thiệu Bình Ba vô tâm để ý sự tình đệ tử Quỷ Y, ngay cả nhìn cũng không nhìn, phất tay nói:
“Nói là được.
Nhưng Thiệu Tam Tỉnh kiên quyết.
“Đại công tử vẫn là nhìn xem mới tốt.
Thiệu Bình Ba quay đầu lại, nhận ra được thần sắc của hắn không đúng, đến gần nhận lấy, phát hiện không giống như tin tức tình báo, tình báo không phải cuộn tròn như vậy, mở ra xem, phát hiện là một bức chân dung, nhìn rất quen mắt.

“Này chính là đệ tử Quỷ Y kia? Làm sao cảm giác giống như đã từng quen biết...
Thiệu Tam Tỉnh hỏi:
“Đại công tử không nhìn ra giống người nào sao?
Thiệu Bình Ba chần chừ:
“Là cảm giác gặp qua.
Thiệu Tam Tỉnh:
“Chân dung so với chân thân khẳng định có chút sai lệch. Lão nô vừa nhìn, cũng có một loại nghi hoặc giống như đại công tử, nhìn quen mắt, khẳng định là gặp qua ở nơi nào. Sau đó bởi vì có quan hệ tới Liễu Nhi tiểu thư, lão nô liên tưởng, lập tức liên tưởng đến một người, chẳng lẽ đại công tử không cảm thấy giống cố nhân của tiểu thư ở Bắc Châu sao?
“Bắc Châu? Cố nhân của Liễu Nhi...
Thiệu Bình Ba nhìn chằm chằm chân dung bỗng nhiên cả kinh, ngẩng đầu lên nói:
“Là hắn? Đàm Diệu Hiển? Không phải hắn đã chết rồi sao? Này làm sao có khả năng?
Thiệu Tam Tỉnh nói:
“Năm đó người phía dưới báo, ta xác định qua, xác thực nên bị loạn tiễn bắn chết mới đúng, mấy người đều nói có mũi tên xuyên tim, không thể không chết. Bất quá không có tìm được thi thể, thi thể ở trong đêm tối rơi xuống sông, rất khó tìm được.
Ánh mắt Thiệu Bình Ba nhìn lên giấy.
“Ngươi ý tứ là nói, người chết rồi sống lại, ngươi cảm thấy trên đời tồn tại loại sự tình này sao?
“Này...
Thiệu Tam Tỉnh cũng có chút không nghĩ ra.
Thiệu Bình Ba:
“Có phải người lúc trước động thủ giấu tình báo hay không?
Thiệu Tam Tỉnh lắc đầu:
“Này hắn không thể. Lúc đó lão nô phái ra là thân quân hộ vệ đại công tử, đều là tâm phúc, một người nói dối còn dễ nói, không thể cả đội ngũ đều nói dối, hắn là không sai.
Thiệu Bình Ba nhìn chằm chằm chân dung.

“Có thể chỉ là bộ dạng tương tự hay không?
Thiệu Tam Tỉnh:
“Lão nô cũng cảm thấy có khả năng này, nhưng có chút sự tình quá kỳ lạ, giống như năm đó đại công tử hoài nghi, vì sao người khác không cầu được, chỉ có Liễu Nhi tiểu thư có thể liên tiếp nhờ được hắn xuất thủ cứu người?
“Ngươi nói không sai...
Thiệu Bình Ba nhíu mày.
“Thi thể rơi xuống sông, vừa vặn không tìm được. Xem ra mũi tên xuyên tim không chết và hắn thành đệ tử Quỷ Y là có liên hệ, nếu thật sự như thế, tiểu tử này gặp gỡ thật để người ước ao, cũng chứng thực câu nói kia, đại nạn không chết tất có hậu phúc! Bây giờ hắn tiếp cận Liễu Nhi là muốn làm gì?
Thiệu Tam Tỉnh thử trả lời:
“Chẳng lẽ không phải tình cũ khó quên? Nếu thật như vậy mà nói, một khi bị Anh Vương Hạo Chân biết, sợ là tiểu thư sẽ có phiền phức.
Thiệu Bình Ba híp mắt:
“Đệ tử Quỷ Y... Vô Tâm... Đệ tử Quỷ Y... Vô Tâm... Liễu Nhi gả tới Tề Kinh, hắn vừa vặn thường ở Tề Kinh, này là trùng hợp hay là có ý định?
Thiệu Tam Tỉnh:
“Liễu Nhi tiểu thư đã tiếp xúc hắn, có phải người kia hay không, trong lòng tiểu thư hắn hiểu rõ.
Thiệu Bình Ba nhàn nhạt nói.
“Ngươi cảm thấy Liễu Nhi sẽ nói cho ta chân tướng sao?
“...
Thiệu Tam Tỉnh trầm mặc, chắc chắn sẽ không báo, sự tình Đàm Diệu Hiển, chỉ sợ một lời cũng sẽ không nói.
“Đệ tử Quỷ Y?
Thiệu Bình Ba phất tay, xé chân dung ra ném một cái.
“Ta mặc kệ hắn là người hay quỷ, tốt nhất đừng xằng bậy, bằng không ta không ngại để hắn lại chết một lần!
Thiệu Tam Tỉnh nhắc nhở hắn đừng xằng bậy.
“Đại công tử, Quỷ Y không dễ chọc.
Thiệu Bình Ba cười gằn.

“Quỷ Y lại thế nào? Một đám quỷ vật trốn trốn tránh tránh không dám nhìn người mà thôi, chỉ có thể hù dọa bọn chuột nhắt, ngươi bảo bọn hắn đi ra rêu rao thử xem!
Thiệu Tam Tỉnh lại khuyên:
“Đại công tử nên cân nhắc!
Thiệu Bình Ba:
“Ngươi yên tâm, hắn đã thành đệ tử Quỷ Y, thì có giá trị lợi dụng, không đến bất đắc dĩ, ta sẽ không động hắn, hiện tại đại sự quan trọng, ta cũng không có tinh lực chơi với hắn. Phái người nhìn chằm chằm vào, tốt nhất là xem có thể sắp xếp người đánh vào bên cạnh hắn hay không.
“Được, lão nô mau chóng an bài!
...
Núi sông cuồn cuộn, một nam tử lôi thôi lăng không bay lượn, vừa rơi xuống liền bay vọt, gò đất ngang dọc ở dưới chân.
“Gào...
Một tiếng gầm lên từ trong đại địa truyền ra.
Kim Mao Hống từ trong hẻm núi nhảy ra, một nam tử hắc y cưỡi ở trên lưng, tóc dài tung bay, áo bào ở trong gió phần phật lay động, tiêu sái phiêu dật đến cực điểm, làm cho người ta sảng khoái không gì sánh được.
Kim Mao Hống vượt núi băng đèo như giẫm trên đất bằng, thân hình mạnh mẽ nhẹ nhàng nhảy lên là xa mười mấy trượng, tốc độ có thể so sánh với chim bay, gặp phải vách núi chót vót, lợi trảo loạch xoạch liền lên, địa hình phức tạp cũng khó ngăn trở được tốc độ của nó.
Triệu Hùng Ca lăng không, thân hình bay xuống trên một đỉnh núi, bóng dáng Kim Mao Hống vèo một cái nhảy lên đỉnh núi, nháy mắt ngừng lại, bắt đầu vòng quanh Triệu Hùng Ca chậm rãi xoay quanh.
Nam Thiên Vô Phương cưỡi trên người Kim Mao Hống cười híp mắt hỏi.
“Đi uống rượu không? Chỗ của ta có rượu ngon.
Triệu Hùng Ca:
“Đi ra ngoài dạo.
Nam Thiên Vô Phương cúi người, đưa tay vuốt vuốt đầu Kim Mao Hống.

“Đi ra ngoài dạo không mang bảo bảo sao? Để ta tới làm gì.
Triệu Hùng Ca:
“Mang theo bảo bảo bất tiện.

Chương 1782: Tốt nhất không nên ép ta rút kiếm! (2)

Chương 1782: Tốt nhất không nên ép ta rút kiếm! (2)
Nam Thiên Vô Phương:
“Bình thường thời điểm ngươi không mang theo nó, đi ra ngoài đều sẽ tìm ta mượn phi cầm cỡ lớn, bây giờ không như vậy, này là muốn đi đâu?
Triệu Hùng Ca không nói.
Nam Thiên Vô Phương vươn mình nhảy xuống, đi tới trước mặt hắn.
“Muốn đi Vệ quốc tìm Thượng Thanh Tông?
Triệu Hùng Ca hít sâu một hơi.
“Tình hình chiến trận bất lợi với Vệ quốc, Thượng Thanh Tông đi theo bên người Huyền Vi, có khả năng sẽ tao ngộ tai ương ngập đầu, ta thân là đệ tử Thượng Thanh Tông, không thể thấy chết mà không cứu!
Khi truyền đến tin tức Hô Diên Vô Hận hạ thủ với cả quân đội bạn, hắn rốt cục ngồi không yên, tình thế rất rõ ràng, một khi đến mức độ nào đó, Tề quốc sẽ không quản Vệ quốc chết sống.
Nam Thiên Vô Phương cười ôn hòa, nhưng lời nói không quá ôn nhu.
“Thiên quân vạn mã va chạm, cao thủ như mây chém giết, ngươi cứu được sao? Coi như có thể cứu, liệu có thể cứu mấy cái?
“Gào...
Kim Mao Hống như có thể nghe hiểu tiếng người, cũng nhìn Triệu Hùng Ca rống lên.
Triệu Hùng Ca:
“Làm hết sức.
Nam Thiên Vô Phương:
“Tình cảnh của ngươi bây giờ, không nên nhúng tay sự tình như vậy.

Triệu Hùng Ca:
“Ta vốn định tránh khỏi, nhưng Ngưu Hữu Đạo chết rồi, ta không cách nào ngồi yên không để ý đến. Năm đó gia hỏa kia an bài Thượng Thanh Tông ở Vệ quốc, xem như giúp chút bận rộn, bây giờ hắn buông tay đi rồi, ta đành phải ra mặt khắc phục hậu quả.
Nam Thiên Vô Phương hờ hững.
“Cứu lại thế nào? Đều là một đám đệ tử tư chất bình thường, khó gánh chức trách lớn, ngươi cảm thấy Thượng Thanh Tông ở trên tay bọn hắn còn có hy vọng sao?
Triệu Hùng Ca:
“Chỉ cần hương hỏa vẫn còn, một đời này không được, vậy chờ đời kế tiếp, chung quy sẽ có thời điểm gặp nhân tài.
Nam Thiên Vô Phương nhấc tay vỗ bả vai hắn.
“Lẽ nào ngươi không phải hương hỏa của Thượng Thanh Tông sao? Kỳ thực Ngưu Hữu Đạo nói không sai, chỉ cần ngươi và hắn còn có một người, Thượng Thanh Tông sẽ trường tồn, tùy thời có thể bắt đầu lại. Ngưu Hữu Đạo chết rồi, nếu ngay cả ngươi cũng không còn, Thượng Thanh Tông là thật xong.
Triệu Hùng Ca:
“Ngồi xem bọn hắn diệt vong, ta không cách nào bàn giao với các đời tiên sư của Thượng Thanh Tông.
Nam Thiên Vô Phương:
“Đại quân chinh chiến vô tình, quốc lực va chạm, hài cốt như núi, máu chảy thành sông, sẽ không để Triệu Hùng Ca ngươi ở trong mắt, ngươi không sợ chết sao?
Triệu Hùng Ca:
“Ngươi không cần khuyên ta.
Nam Thiên Vô Phương:
“Ta không có khuyên ngươi, ta là ngăn cản ngươi.
Triệu Hùng Ca quay đầu nhìn lại.
“Ngươi muốn cùng ta đánh một trận, muốn thử xem có thể ngăn cản ta hay không?
Nam Thiên Vô Phương:

“Có tất yếu như vậy sao? Ta chỉ muốn nói cho ngươi, tình hình chiến sự không ổn, bọn họ có thể trốn, sẽ không ngồi im chờ chết. Ngươi không đi bọn hắn còn có một đường hy vọng sống sót, nếu như ngươi đi, ta bảo đảm bọn hắn đừng mơ có ai sống, bởi vì... ta sẽ ở trước khi ngươi tới, làm thịt hết bọn hắn rồi!
Tóc đen theo gió lay động, thân thể hắn thoáng nghiêng, miệng tới gần bên tai đối phương nói:
“Ngươi nên rõ ràng, một khi ngươi chết rồi, một khi đứt đoạn mất vị kia tưởng niệm, lúc nào hắn cũng có thể sẽ hạ sát thủ, toàn bộ Ma giáo ta sẽ không còn sót lại chút gì. Ngươi muốn bảo đảm Thượng Thanh Tông, ta muốn bảo đảm Ma giáo, nếu ngươi không thể ngồi xem, ta cũng không thể ngồi xem. Thánh nữ cũng hy vọng ngươi hảo hảo sống sót, nếu như ngươi liều lĩnh... không nên ép ta!
Triệu Hùng Ca:
“Ngươi dám giết bọn hắn, ta sẽ giết nữ nhân kia ở Nam Châu!
“Ngươi biết, ta chưa bao giờ cầm loại sự tình này nói đùa.
Thân hình Nam Thiên Vô Phương lóe lên, nụ cười quanh năm ở trên mặt biến mất, cưỡi Kim Mao Hống nói:
“Trong hai canh giờ, nếu như không nhìn thấy ngươi xuất hiện ở Yêu Ma Lĩnh, ta lập tức hạ lệnh diệt Thượng Thanh Tông!
“Gào!
Kim Mao Hống ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng, đáp lại vang vọng, sau đó chạy vội xuống núi, mang theo người mái tóc trắng đen kia cấp tốc đi xa.
Triệu Hùng Ca nhìn biển mây phương xa, thân hình bất động thật lâu...
Nơi đóng quân lâm thời của triều đình Vệ quốc, cũng là đại doanh trung khu của Vệ quân, ngoài doanh trại có mấy kỵ binh đi tới.
Tây Môn Tình Không và đám người Đường Nghi trở về.
Thủ vệ nhìn thấy, cũng nhận thức, chắp tay nói:
“Xin chờ một chút!
Tây Môn Tình Không hò hét:
“Tránh ra!
“Tây Môn Tiên Sinh, trong quân có quy củ trong quân, không nên làm khó chúng ta!

Quân sĩ cầu xin.
Tây Môn Tình Không không có thời gian để ý, không nhanh không chậm ruổi ngựa đi tới, không phải hắn ngang ngược, mà là một khi thông báo, lo lắng tam đại phái của Vệ quốc quấy phá, sẽ không để hắn tiến vào.
Một đám quân sĩ tay cầm đao thương tương hướng, nhưng không người dám manh động, đều biết quan hệ của hắn và Huyền Vi, bị bức chậm rãi lùi về sau, cuối cùng tránh ra một con đường.
Bao quát một chút tu sĩ trực ban cũng có chút kiêng kỵ, mặc kệ bình thường nhìn vừa mắt hay xem thường, dù sao cũng là đệ nhất cao thủ Đan bảng, thật muốn động thủ mà nói, kia không phải uy phong ngoài miệng của đại môn phái có thể hù dọa, bọn hắn có chút kiêng kỵ.
Đám người Đường Nghi nhìn nhau, bất đắc dĩ, đành phải theo đuôi đi vào.
Thủ vệ không còn biện pháp, có người cấp tốc chạy đi thông báo.
Tây Môn Tình Không chậm rãi ruổi ngựa, mặt không hề cảm xúc mắt nhìn phía trước, thẳng tới phương hướng có hoàng kỳ, rước lấy một đường quân sĩ quan sát.
Đợi mọi người đến vị trí có hoàng kỳ, Huyền Vi đã nghe tin đi ra, ngơ ngác nhìn Tây Môn Tình Không trên lưng ngựa.
Trong lều vải xung quanh, cao tầng tam đại phái cũng nghe tin đi ra.
Chưởng môn Linh Hư Phủ Thường Lâm Tiên đột nhiên hò hét:
“Tây Môn Tình Không, nơi này là quân doanh, sao dung ngươi chưa qua thông báo đã tự tiện xông vào!
Bạch!
Bóng người trên lưng ngựa đột nhiên hóa thành một hư ảnh, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đánh về phía Thường Lâm Tiên.
Mọi người cả kinh, Thường Lâm Tiên càng trở tay không kịp, không nghĩ tới Tây Môn Tình Không lại dám động thủ, vội vàng vung song chưởng muốn đánh tan kiếm cương đâm tới.
Hô!
Bỗng nhiên cuồng phong gào thét.
Kiếm ảnh ngừng lại, thời điểm kiếm phong sắp đâm trúng mi tâm Thường Lâm Tiên dừng lại.

Phong mang ở mũi kiếm tan rã, hiện ra thân hình của Tây Môn Tình Không, hắn đứng ở trước mặt Thường Lâm Tiên, chỉ cách xa một bước, kiếm cương cũng hóa thành cuồng phong tiêu tan, thổi cỏ vụn bay ngang, lá cờ bốn phía phấp phới, bụi bặm tung bay.
Hai tay Thường Lâm Tiên vẫn ở tư thế đưa lên, tiếp tục không phải, thả xuống cũng không phải.
Tây Môn Tình Không lạnh lùng theo dõi hắn.
“Tốt nhất không nên ép ta rút kiếm!
“Dám ở nơi này ngang ngược!
Mấy vị túc lão của Linh Hư Phủ hiện thân, trong nháy mắt vây quanh Tây Môn Tình Không.
Tây Môn Tình Không nhấc tay nhanh như mị ảnh, nắm chặt chuôi kiếm, thủ thế chờ đợi!
Không ít tu sĩ giật mình, Tây Môn Tình Không dám ngang nhiên cùng tam đại phái chiến một trận!
Hạo Thừa ở trong lều vải lộ cái đầu ra bên ngoài nhìn lén, phát hiện người kia sống sót trở về, có chút chột dạ, đầu co rụt lại, muốn trốn.
Mắt thấy đại chiến động một cái sẽ bùng nổ, Huyền Vi bởi vì cử động của Tây Môn Tình Không có chút kinh ngạc gấp giọng hô lớn:
“Dừng tay! Cũng không phải không có thông báo, trước đó đã thông báo với trẫm, là trẫm để bọn hắn trực tiếp đi vào!
Huyền Vi chạy tới, ngăn cản ở giữa mấy người, cũng nhìn người Linh Hư Phủ hò hét:
“Đại địch trước mặt, còn muốn nội chiến sao? Đều lui ra cho trẫm!
Tiếp đó giận dữ hét:
“Cận Vệ quân ở đâu?
Ào ào ào, đại quân ở phụ cận nghe hiệu lệnh vội vàng lao đến, cung tiễn đã kéo ra.
“Hừ!
Thường Lâm Tiên hừ lạnh một tiếng, phất tay ra hiệu, xoay người rời đi, người Linh Hư Phủ cũng lui ra.
Huyền Vi nắm lấy tay Tây Môn Tình Không, kéo hắn vào lều lớn, khiển trách:
“Các ngươi lui ra!

Đợi những người khác lui ra, Đường Nghi lại đi vào chào, Huyền Vi lập tức chất vấn nàng:
“Muội tử, ngươi đã quên ta bàn giao sao? Ta không phải nói các ngươi không nên quay lại sao?
Đường Nghi bất đắc dĩ nói:
“Bệ hạ, ta không cản được Tây Môn tiên sinh.

Chương 1783: Giết chết!

Chương 1783: Giết chết!
Tây Môn Tình Không:
“Không quan hệ tới Đường chưởng môn.
Huyền Vi đối mặt Tây Môn Tình Không, vẻ mặt thống khổ nói:
“Ngươi trở về làm gì? Vì cái gì ngươi còn muốn chạy về? Bọn hắn sẽ không bỏ qua ngươi!
Tây Môn Tình Không:
“Một khi chiến bại, bọn hắn sẽ không quản ngươi chết sống, thậm chí sẽ giận cá chém thớt ngươi, quân địch cũng sẽ không bỏ qua ngươi, ta mang ngươi giết ra ngoài!
Hắn đã đáp ứng nàng, sẽ dẫn nàng rời đi, nàng không thể đúng lúc cùng hắn đi, chỉ là bởi vì một chút sự tình chậm trễ, nhưng hắn hứa hẹn sẽ không thay đổi.
Huyền Vi nở nụ cười, nói không rõ ràng là mùi vị gì.
“Ngay cả ngươi cũng cho rằng Vệ quốc thua chắc rồi?
Tây Môn Tình Không không biết nên hồi đáp thế nào, trận chiến tranh này thắng bại đối với nàng mà nói có lẽ trọng yếu, thế nhưng đối với hắn mà nói, một chút cũng không trọng yếu, nội tâm thậm chí có chút ích kỷ, hy vọng tất cả sớm kết thúc một chút, hy vọng trận chiến tranh này sớm kết thúc, cho dù là Vệ quốc thua.
Nhưng hắn không thể nói như vậy, hắn biết Huyền Vi quan tâm cái gì, biết Huyền Vi dùng hết khí lực cuối cùng, hy vọng có thể cứu vãn.
Hắn cũng nghĩ tới muốn giúp Huyền Vi, thế nhưng đối mặt cao thủ như mây xen lẫn thiên quân vạn mã xung phong, hắn nhảy vào cũng chỉ như một bọt nước, hắn bó tay, giúp không được Huyền Vi cái gì, không thể làm Huyền Vi vui vẻ. Năng lực của hắn chỉ có thể làm chút sự tình đủ khả năng, bằng sức một người tận lực bảo hộ nàng!

Không nói lời nào chính là ngầm thừa nhận, Huyền Vi cười thảm, nàng làm sao lại không biết Vệ quốc gần như đã xong!
Tuy trước mắt Vệ quốc vẫn có không ít lãnh thổ còn chưa bị Tấn quốc công chiếm, nhưng kia là vì địa vực rộng lớn, Tấn quốc ở trong thời gian ngắn không thể chiếm lĩnh toàn bộ.
Nhưng rất nhiều quan ải trọng địa, đã bị quân Tấn công chiếm, nơi không bị chiếm lĩnh cũng bị cắt chém cách ly, bị quân Tấn gắt gao bóp lấy các yết hầu khơi thông, nhân mã ở nơi không bị chiếm lĩnh rất khó đại quy mô tụ hợp đến.
Trên thực tế, triều đình đã mất đi năng lực tổ chức với toàn bộ Vệ quốc.
Binh hoang mã loạn, triều đình đối với bách tính Vệ quốc mà nói, cũng đã mất đi ý nghĩa, binh mã ai đến, ai có thể uy hiếp được tính mạng bọn hắn, bọn hắn sẽ nơm nớp lo sợ nghe người đó, nào còn sẽ quản triều đình gì.
Một đám triều thần theo quân, không bỏ ra nổi biện pháp hữu hiệu giải quyết, thời điểm này có lẽ còn không hữu dụng bằng một đám binh sĩ.
Mà Huyền Vi từng ở Vệ quốc quyền thế ngập trời, bây giờ là nữ hoàng bệ hạ của Vệ quốc, cũng thấp kém trước nay chưa từng có.
Mỗi ngày nàng đều phải đưa thư cho các thần tử ở địa phương còn chưa bị chiếm, cùng thần tử giảng tình xưa, liên lạc cảm tình, thậm chí không ngừng phong quan tiến tước, hứa hẹn vô số thứ, tương lai sau khi thắng lợi sẽ thế nào thế nào… Nói trắng ra, chính là hy vọng những thần tử kia chịu đựng, cầu bọn hắn đừng hàng!
Mà những thần tử kia cũng lá mặt lá trái hồi phục.
Huyền Vi rất rõ ràng, những thần tử kia đến nay chưa hàng cũng không phải trung trinh nhất quán với Vệ quốc, có lẽ có một phần nhỏ như vậy, nhưng chỉ là thiểu số.
Đến thời điểm một mất một còn, người nhà thậm chí là thủ hạ sắp mất mạng, đều là người coi quyền lực, lợi ích trên hết, ai còn có trung trinh gì đáng nói? Tạm thời không hàng, nguyên nhân là vì quan sát, là bởi vì Tề quốc xuất binh giúp đỡ, là bởi vì năng lực tác chiến của Hô Diên Vô Hận, làm những người kia không dám dễ dàng làm ra lựa chọn, sợ chọn sai lỡ một bước thành thiên cổ hận, không dám mạo muội làm ra lựa chọn.

Đương nhiên, cũng có người làm giá, muốn từ bên Tấn quốc thu được hứa hẹn càng lớn, ra sức kiên trì, hy vọng bên Tấn quốc có thể cho ra chỗ tốt càng lớn.
Cũng có nguyên nhân khác, là sau khi sự tình Doãn Trừ giết Trần Trường Công bạo lộ, đối với người Vệ quốc vẫn sản sinh ảnh hưởng. Một Trần Trường Công chết, trì hoãn Vệ quốc toàn diện khuynh đảo, này cũng là nguyên nhân lúc trước Thiệu Bình Ba tức giận đến đập đồ. Bên Tấn quốc không tiếc giá lớn bổ cứu, trắng trợn phong thưởng thê tử và nhi tử của Trần Trường Công, nhi tử của Trần Trường Công đã phong quân hàm Đại tướng, tặng quan to lộc hậu, để người đung đưa bất định của Vệ quốc nhìn.
Các loại sự tình, trong lòng Huyền Vi đều rõ ràng, nhưng nàng không thể không hạ thấp tư thái đi làm.
Một triều đình mất đi năng lực tổ chức với Vệ quốc, đối với Tề quốc đã không có quá nhiều tác dụng, ngươi tổ chức không nổi lực lượng phản kháng càng lớn, các ngươi đối với Tề quốc ta còn có tác dụng gì? Tề quốc ta còn cần tiêu hao lực lượng đi trợ giúp, đi bảo hộ các ngươi sao? Hô Diên Vô Hận dám giết gia quyến bách quan Vệ quốc, thậm chí ngang nhiên bắn giết đại quan trong triều Vệ quốc, mà Hạo Vân Đồ làm như không thấy, cũng đã là cảnh cáo và cảnh giác to lớn nhất với Vệ quốc. Tề quốc ta giết lại thế nào, Vệ quốc ngươi lại có thể thế nào? Một khi không còn giá trị, các ngươi cũng không có giá trị tồn tại.
Mà những lãnh địa chưa bị chiếm kia, chính là hy vọng cuối cùng của Huyền Vi, cũng là một điểm giá trị cuối cùng của Tề quốc, một khi đại quân của Hô Diên Vô Hận mở ra cục diện, hy vọng đám người Huyền Vi còn có thể kéo tới những thế lực địa phương kia giúp đỡ.
Hiện tại tùy tiện một tướng lĩnh quân Tề chạy tới, cũng dám giáo huấn thủ tịch đại thần Kim Lệnh Tán của Vệ quốc, Kim Lệnh Tán còn phải nặn ra khuôn mặt tươi cười giải thích.
Một vị tướng lĩnh quân Tề giết đỏ cả mắt, trách nhân mã Vệ quốc tác chiến bất lợi, hại chết không ít huynh đệ của hắn, mang theo một thân thương tích chạy đến, ở trước mặt một đám người mắng chưởng môn tam đại phái của Vệ quốc ăn hại, mắng chưởng môn của tam đại phái là phế vật!

Tam đại phái tự nhiên là phẫn nộ, nhưng lại dám làm gì? Dám giết sao? Hiện tại quân Tề giúp Vệ quốc đánh trận, là giúp tam đại phái của Vệ quốc thu hồi đất đai bị mất, là liều mình bảo đảm lợi ích của tam đại phái, không để tam đại phái làm chó nhà có tang, ngươi giết chiến tướng của Tề quốc ta thử một chút xem, thật muốn giết, tam đại phái không cầm ra tính mạng của một vài người bàn giao, cửa này là không qua được!

Các tướng sĩ ở trên sa trường dục huyết phấn chiến, liều mạng của mình, quân tâm sĩ khí cực kỳ trọng yếu, sĩ khí mạnh thì cảm tử chiến, sĩ khí yếu thì như núi lở, một chiến tướng chết ở trong tay những người này, Hô Diên Vô Hận không cho các tướng sĩ phía dưới một câu trả lời cũng không được, tất nhiên sẽ tìm bọn hắn đòi bàn giao!

Cân nhắc đến hậu quả, cuối cùng tam đại phái không thể không nuốt giận vào bụng thả người, không dám làm gì.

Cái gì đứng hàng Phiêu Miểu Các, cái gì cao cao tại thượng, tình thế không bằng người, ở thời điểm này không hề có tôn nghiêm đáng nói!

Thử hỏi ở dưới loại tình huống này, Huyền Vi làm sao có thể không thả xuống cái giá và thể diện của nữ hoàng đi cầu người?

Đến cũng đã đến rồi, còn có thể làm sao, Huyền Vi sẽ không tiếp tục nhiều lời với Tây Môn Tình Không, nhìn Đường Nghi nói:

“Các ngươi cũng không nên trở về, trở về liền không đi được, thời điểm này, tam đại phái là sẽ không để Thượng Thanh Tông rời đi.

Đường Nghi ngẩn ra, mới đầu không rõ, sau đó minh bạch, đích xác là không nên trở về.

Thượng Thanh Tông là người của Huyền Vi, thuộc về tâm phúc, nếu ngay cả tâm phúc của Huyền Vi cũng chạy, sẽ ảnh hưởng rất lớn tới quân tâm sĩ khí còn sót lại, ở bước ngoặt này, tam đại phái sao có thể thả các nàng đi?

Trước đi rồi thì thôi, không có biện pháp, hiện tại trở về, tam đại phái sẽ không bao giờ thả bọn hắn đi.

“Ngươi đi xuống trước đi.

Huyền Vi nói một tiếng.

Đường Nghi nhìn Huyền Vi một lúc, phát hiện đối phương tiều tụy hơn rất nhiều, trong tóc đen thậm chí có tóc bạc, cũng biết cùng Tây Môn

Tình Không cửu biệt gặp lại còn có lời lén lút cần nói, nàng không thích hợp ở bên cạnh, chắp tay xin cáo lui.

Chương 1784: Ta và Ngưu huynh là hảo hữu chí giao (1)

Chương 1784: Ta và Ngưu huynh là hảo hữu chí giao (1)
Ra lều lớn, tâm tình của Đường Nghi trầm trọng, suy tư Thượng Thanh Tông nên đi con đường nào, chợt nghe lều vải ở phụ cận truyền đến thanh âm hô to gọi nhỏ.
“Báo ứng! Báo ứng a...
Thanh âm quen thuộc, là thanh âm của Huyền Thừa Thiên, nàng đi tới, thủ vệ ở bên ngoài thấy là nàng, biết nàng là người của Huyền Vi, nên không có ngăn cản.
Xốc lên lều vải nhìn, phát hiện đích xác là Huyền Thừa Thiên, bị một xích sắt khóa lại, trượng phu Hạo Thừa của Huyền Vi ở bên cạnh, dáng vẻ luống cuống tay chân, dường như muốn che miệng Huyền Thừa Thiên.
Hạo Thừa nhìn thấy Đường Nghi đi vào, hiện ra vẻ lúng túng.
Nhìn thấy Tây Môn Tình Không trở về, Hạo Thừa có chút sợ sệt, không dám ngốc ở trong lều của mình, lại không biết nên chui đi đâu, sau đó cảm thấy nơi này khả năng tương đối an toàn, liền chui vào, cùng Huyền Thừa Thiên tùy tiện hàn huyên hai câu, nói lỡ miệng, tiết lộ tình cảnh trước mắt của Vệ quốc.
Biết Vệ quốc sắp diệt quốc, Huyền Thừa Thiên không tự trách mình, trái lại cho rằng là Huyền Vi một tay tạo thành, cười ha ha, cuồng hô là Huyền Vi báo ứng!
Hắn la to, đã kinh động không ít người, cửa lều hất lên, chưởng môn Linh Hư Phủ Thường Lâm Tiên đi vào.
“Vì sao hô to gọi nhỏ?
Thường Lâm Tiên quát.

Huyền Thừa Thiên cười ha ha.
“Thường chưởng môn, ngươi nhìn xem các ngươi làm chuyện tốt, đỡ tiện nhân kia thượng vị lại thế nào, tự làm bậy, báo ứng a...
Bạch!
Thường Lâm Tiên đột nhiên rút kiếm, một đạo hàn quang bay ra.
“Ây...
Huyền Thừa Thiên nhất thời không hét lên được, trừng lớn hai mắt nhìn hắn, môi run rẩy.
“Ngươi...
Kiếm trong tay Thường Lâm Tiên đã đâm thủng buồng tim của Huyền Thừa Thiên, máu tươi từ ngực ồ ồ chảy ra.
Hạo Thừa chấn kinh!
Đường Nghi cũng giật nảy cả mình.
“Thường chưởng môn, ngươi làm gì?
“Dám loạn quân tâm, giết!
Này chính là trả lời của Thường Lâm Tiên, bảo kiếm kéo ra, trở lại vỏ kiếm.
Trước bị Tây Môn Tình Không làm mất mặt mũi, vốn tâm tình không tốt, kết quả lại nghe Huyền Thừa Thiên kêu gào lung tung, dưới cơn nóng giận liền giết chết!
Huyền Thừa Thiên đối với tam đại phái mà nói, vốn không có tác dụng gì, nếu như không phải Huyền Vi niệm tình tỷ đệ muốn bảo đảm, tam đại phái đã sớm xử trí.
Huyền Thừa Thiên trừng lớn hai mắt ngã xuống đất.
“Ngươi!
Thường Lâm Tiên quay người lại, chỉ về phía Hạo Thừa.
“Bắt hắn khóa lại, chặt chẽ trông giữ, không có lời nói của ta, ai cũng không cho phép mang đi, một khi có người cường hành mang đi, lập tức giết chết!
Trước đó quân Tề yêu cầu Hạo Thừa, mặc kệ cớ gì, nói chung chính là muốn mang Hạo Thừa đi.
Thứ khác đều dễ nói, cho dù tam đại phái bị quân Tề nhục nhã, cũng có thể cắn răng nhịn, chỉ có sự tình mang Hạo Thừa đi, bất kể là tam đại phái của Vệ quốc, hay triều thần Vệ quốc đều không đáp ứng!

Cục diện đến mức độ này, nhi tử của Tề hoàng Hạo Vân Đồ, đã thành thẻ đánh bạc duy nhất trong tay bọn hắn có thể nhằm vào Tề quốc, chí ít Hô Diên Vô Hận thân là thần tử, ít nhiều cũng phải lo lắng tới vị hoàng tử này an toàn.
Nắm Hạo Thừa, chí ít có thể làm quân Tề không dám quá mức làm bậy.
Hạo Thừa khẩn trương, muốn tránh.
“Các ngươi làm gì? Các ngươi muốn làm gì? Ai dám làm bậy, đại quân Tề quốc ta sẽ không bỏ qua cho hắn!
Một tên đệ tử tiến lên tóm chặt Hạo Thừa, một tên khác thì cởi xuống xiềng xích trên người Huyền Thừa Thiên, hai người liên thủ, trong khoảnh khắc đã trói Hạo Thừa lại.
Thấy một màn này, tâm tình của Đường Nghi cực kỳ trầm trọng, rời đi một đoạn thời gian, rất nhiều tình huống không biết, nhưng hết thảy trước mắt nói rõ vấn đề còn nghiêm trọng hơn nàng tưởng tượng, thế cục của Vệ quốc nên đến mức độ nguy cấp cỡ nào, Thường Lâm Tiên ngay cả Huyền Thừa Thiên cũng dám không chút do dự hạ sát thủ!
Đúng lúc này, một tên tiểu binh xốc lên mành lều đi vào, nhìn Đường Nghi chắp tay nói:
“Đường chưởng môn, bên ngoài...
Ánh mắt nhìn thấy Huyền Thừa Thiên ngã ở trong vũng máu, kinh ngạc đến ngây người.
Thường Lâm Tiên mắt lạnh lẽo nhìn hắn, cả giận nói:
“Sự tình gì?
Tiểu binh lắp bắp nói:
“Bên ngoài đến một người, tự xưng là Xuyên Dĩnh, cầu kiến Đường chưởng môn.
“Xuyên Dĩnh?
Dường như đã quên sự tình trước mắt, Thường Lâm Tiên và Đường Nghi đều cùng nhau kinh ngạc một tiếng.
Gần đây tu hành giới ngược lại có tu sĩ tên "Xuyên Dĩnh", ở tu hành giới có thể nói như sấm bên tai, cơ hồ là không người không biết.
Nguyên bản chỉ là một tán tu, nhưng sau đó một bước lên trời, vậy mà cưới Băng Tuyết Các Các chủ.

Băng Tuyết Các Các chủ Tuyết Lạc Nhi là cháu gái của Tuyết bà bà một trong Cửu Thánh, nháy mắt thành cháu rể của Tuyết bà bà, này không phải một bước lên trời thì là cái gì?
Thường Lâm Tiên không nhịn được hỏi:
“Xuyên Dĩnh nào?
“Này...
Tiểu binh lắp bắp nói:
“Tiểu nhân không biết.
Cũng phải, mặc kệ có phải Xuyên Dĩnh kia hay không, một tiểu tốt ở thế tục có thể biết sao? Thường Lâm Tiên phát hiện bản thân hỏi cũng như không, phất tay nói:
“Đi xuống đi!
“Vâng!
Tiểu binh tranh thủ lui ra, vẻ mặt kinh hoảng, cảm thấy bản thân khả năng nhìn thấy đồ vật không nên nhìn.
Đường Nghi muốn xoay người đi gặp khách, nhưng Thường Lâm Tiên gọi lại.
“Đường chưởng môn!
Đường Nghi dừng lại quay đầu hỏi:
“Thường chưởng môn có gì phân phó?
Thường Lâm Tiên không đằng đằng sát khí nữa, thần sắc nhu hòa một chút, dò hỏi:
“Đường chưởng môn, ngươi quen Băng Tuyết Các Xuyên Dĩnh?
Đường Nghi trầm mặc, không có trực tiếp hồi đáp.
“Không biết là Xuyên Dĩnh nào, đợi ta đi gặp lại nói.
Nói xong chắp tay, bước nhanh rời đi.
Thường Lâm Tiên không mò ra sâu cạn không dám cường lưu tra hỏi, trầm ngâm nói.
“Theo lý thuyết, người Băng Tuyết Các sẽ không nhúng tay chiến sự mới đúng...
Ngoài trướng, Đường Nghi không vội vã tiếp khách, mà trước tiên đi chủ trướng, vội vội vàng vàng vào, nhìn thấy Huyền Vi và Tây Môn Tình Không còn đang nói chuyện, cũng mặc kệ có quấy rầy hay không, báo ra sự tình Thường Lâm Tiên giết Huyền Thừa Thiên!

Huyền Vi như bị sấm sét kích trúng, kinh ngạc đến ngây người, sau đó chạy nhanh rời đi, Tây Môn Tình Không lắc mình đuổi tới.
Trong lều vải, Hạo Thừa bị khóa nhìn thấy Huyền Vi đi vào, kêu sợ hãi: “Cứu ta, bệ hạ cứu ta...
Nhưng nhìn thấy Tây Môn Tình Không đi vào lại không dám hé răng.
Huyền Vi nào có tâm tư đi quản Hạo Thừa chết sống, căn bản không nhìn, xông lên quỳ ở bên thi thể, ôm lấy lay động, kêu trời trách đất.
Chỉ là thảm kịch nhân gian mà thôi, không có gì hiếm lạ!
Thường Lâm Tiên hờ hững ở bên cạnh, thờ ơ lạnh nhạt. Tây Môn Tình Không xoay người, lạnh lùng theo dõi hắn, trên người dần dần sinh ra sát khí!
Hai người bốn mắt tương đối, động một cái liền có thể bùng nổ, trong tay áo Thường Lâm Tiên lộ ra một tấm Thiên Kiếm Phù!
Nhìn Huyền Vi ngửa mặt lên trời khóc thảm, lại nhìn hai người đối lập, Đường Nghi than nhẹ một tiếng, sau đó xoay người rời đi.
Trong chốc lát, Thường Lâm Tiên cũng đi ra, muốn nhìn xem có phải Xuyên Dĩnh kia hay không.
Trong lều Tây Môn Tình Không chung quy vẫn không thể làm gì Thường Lâm Tiên, bởi vì Huyền Vi ngăn cản...
Ngoài đại doanh, một nam tử mặc bạch y như tuyết đứng đấy, tư thái cao gầy, tóc dài kết thành một cái bím tóc thả ở sau lưng, môi hồng răng trắng, mắt sáng như sao.
Trên người một nam nhân vậy mà có khí chất điên đảo chúng sinh, quân sĩ thủ ở cửa cũng không nhịn được nhìn nhiều, còn chưa từng thấy qua nam nhân đẹp đẽ như vậy, chân chính là ngọc diện lang quân a!
Đường Nghi đến, vừa thấy nam tử kia cũng không nhịn được ngẩn ra, cái gì gọi là ngọc thụ lâm phong, từ này hắn chính là dùng để hình dung nam nhân này.
Nàng cũng chưa từng gặp qua nam tử đẹp đẽ như vậy, đoán chừng ít có nữ nhân có thể chống cự được mị lực, chỉ là dung mạo, đoán chừng có thể để vô số nữ tử khoan dung hết thảy khuyết điểm!
Cũng chính vì như thế, nàng xác nhận, Xuyên Dĩnh này hắn chính là Xuyên Dĩnh kia, nghe đồn Xuyên Dĩnh kia chính là mỹ nam tử thiên hạ ít có.

Cũng phải, nam nhân có thể để Băng Tuyết Các Các chủ vừa ý, tự nhiên không phải người bình thường.
Xuyên Dĩnh cũng chú ý đến nàng, trên dưới đánh giá một thoáng, ôn hòa nở nụ cười, nụ cười này đủ để hòa tan trái tim nữ nhân, hỏi:
“Các hạ là Đường Nghi Đường chưởng môn của Thượng Thanh Tông?

Chương 1785: Ta và Ngưu huynh là hảo hữu chí giao (2)

Chương 1785: Ta và Ngưu huynh là hảo hữu chí giao (2)
Đường Nghi đáp lời.
“Chính là tại hạ? Tôn giá là?
Xuyên Dĩnh chắp tay nói:
“Băng Tuyết Các Xuyên Dĩnh!
Dường như đã không có tất yếu xác định cái gì, chỉ dựa vào tướng mạo của đối phương là có thể chứng minh, Đường Nghi tranh thủ hành lễ nói:
“Không biết Xuyên Dĩnh tiên sinh đại giá quang lâm, không có từ xa tiếp đón, xin thứ tội!
Xuyên Dĩnh cười nói:
“Đường chưởng môn khách sáo, đột nhiên tới chơi, là tại hạ mạo muội.
Đường Nghi khiêm tốn nói:
“Không dám! Mời tiên sinh vào trong.
Nghiêng người nhường đường, đưa tay mời, rất là cung kính.
Thân phận của người ta như thế, không cung kính cũng không được, mặc kệ người ta có phải dựa vào nữ nhân thượng vị hay không, bây giờ thân phận địa vị đích xác không phải chuyện nhỏ, chỉ điểm này là đủ rồi.
“Này...
Xuyên Dĩnh nhìn trong quân doanh một chút, tựa hồ hơi có lo lắng.
“Đường chưởng môn, hai nước giao chiến, thân phận của ta không thích hợp tiến vào loại địa phương này, bằng không chịu trách nhiệm không nổi, chỉ có thể là đi ngang qua, tiến vào liền miễn, xin hãy tha lỗi.
Đi ngang qua? Đi ngang qua gặp ta? Trong lòng Đường Nghi hồ nghi, người ta nói như vậy rồi, nàng không thể miễn cưỡng cái gì, thử hỏi:

“Xuyên Dĩnh tiên sinh triệu kiến, là có gì phân phó sao?
“Phân phó không dám.
Xuyên Dĩnh liên tục xua tay, sau đó hạ thấp giọng, đề điểm nói:
“Ta và Ngưu huynh Ngưu Hữu Đạo là hảo hữu chí giao!
Ngưu Hữu Đạo? Đường Nghi sững sờ, nhấc lên Ngưu Hữu Đạo, là người để nàng cực kỳ phiền muộn, Ngưu Hữu Đạo vậy mà chết rồi? Lúc nghe được tin tức, nàng không nói được là cái tư vị gì, nói chung bất an thật lâu.
Nhưng mà người đã chết rồi, lại có thể thế nào, người sống còn phải đối mặt hiện thực tiếp tục sống, thân làm chưởng môn một phái còn phải tiếp tục gánh vác trách nhiệm.
Nhưng hiện tại đột nhiên bốc lên lời này, Xuyên Dĩnh là hảo hữu của Ngưu Hữu Đạo? Đường Nghi có chút không rõ vì sao, không biết đối phương đề cập cái này là có ý tứ gì?
“Xin hỏi các hạ là Xuyên Dĩnh tiên sinh của Băng Tuyết Các?
Thanh âm của Thường Lâm Tiên vang lên.
Hai người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chưởng môn của tam đại phái Vệ quốc đều vội vã đi đến, Xuyên Dĩnh đành phải xoay người đối mặt, đợi người tới phụ cận, hờ hững gật đầu nói:
“Chính là tại hạ!
Sau khi xác nhận, ba vị chưởng môn dường như rất vui vẻ, chưởng môn Đại Nhạc Sơn Lạc Ngôn Chân như có oán giận, nhìn Đường Nghi nói:
“Đường chưởng môn, này chính là ngươi không phải, Xuyên Dĩnh tiên sinh đến rồi, ở ngoài doanh trại sao có thể là địa phương nói chuyện?
Tiếp đó nhìn Xuyên Dĩnh chắp tay mời.
“Xuyên Dĩnh tiên sinh, mời vào trong!
“Xin mời!
Thường Lâm Tiên và Tàng Phong cũng đồng thời nhấc tay mời.
Xuyên Dĩnh xua tay.
“Miễn đi! Ta chỉ là vừa vặn đi ngang qua, nhớ tới hảo hữu Đường chưởng môn ở đây, chỉ là thuận tiện thăm viếng, không có ý khác, chư vị không cần nghĩ nhiều.
Hảo hữu? Ánh mắt Đường Nghi nhấp nháy, bản thân ở thời điểm nào thành hảo hữu với vị này? Bất quá nàng mơ hồ ý thức được, đối phương

dường như là cố ý nói như vậy, thật giống như muốn giúp nàng. Ở dưới tình huống không rõ, vậy thì duy trì trầm mặc, không phủ nhận, cũng không thừa nhận, tâm trí của chưởng môn một phái còn không có kém như vậy.
Tàng Phong lại lần nữa mời.
“Đã đến rồi, không ngại đi vào ngồi một chút.
Xuyên Dĩnh không muốn nhiều lời, dường như mất đi tính nhẫn nại, trực tiếp vứt ra một câu.
“Ta không quen chư vị!
Lời này vừa ra, ba vị chưởng môn nhất thời lộ vẻ lúng túng, nhưng lại không dám thế nào.
Vốn ba người còn tưởng là cơ hội tới, muốn mượn khí thế của Băng Tuyết Các làm Tấn quốc kiêng kỵ, này là Xuyên Dĩnh tự mình tới, đến lúc đó cũng không thể nói là bọn hắn lợi dụng. Nhưng Xuyên Dĩnh nói rõ không muốn nhúng vào vũng nước đục này, một chút mặt mũi cũng không cho.
Xuyên Dĩnh không tiếp tục để ý bọn hắn, quay đầu nhìn Đường Nghi đưa tay mời nói:
“Mượn một bước nói chuyện?
Đường Nghi yên lặng gật đầu, xoay người theo hắn đi ra xa.
Ba người thất vọng nhìn theo, Thường Lâm Tiên lẩm bẩm.
“Nữ nhân này sẽ không có một chân với Xuyên Dĩnh chứ?
Tàng Phong hừ nói:
“Xuyên Dĩnh có thể coi trọng nàng?
Lạc Ngôn Chân:
“Này thì khó nói. Hiện tại có khả năng chướng mắt, nhưng lúc chưa vào Băng Tuyết Các thì sao? Sắc đẹp của nữ nhân này cũng coi như bất phàm, có nam nhân ưa thích không có gì lạ. Các ngươi lại nhìn tướng mạo vị kia, hơi gợi ý, nữ nhân nào nhịn được không nới đai giải y?
Thường Lâm Tiên gật đầu:
“Đích xác có khả năng này, nếu không vị này không tất yếu đi ngang qua còn phải thăm nàng, cũng chưa từng nghe nói hai người có giao tình gì. Năm đó Xuyên Dĩnh không tính cái gì, nhưng Đường Nghi là chưởng môn một phái, Đường Nghi có thể hạ mình đi kết giao Xuyên Dĩnh sao?

Mặt khác, năm đó bởi vì thân phận của Đường Nghi, Xuyên Dĩnh chủ động leo lên truy cầu Đường Nghi độ khả thi rất lớn. Hai người có thể là hảo hữu, ha ha, mười có tám chín là hảo hữu ở trên giường a.
Phân tích có đạo lý, Tàng Phong khẽ gật đầu, bất quá vẫn nhắc nhở:
“Có mấy lời truyền đi là phiền phức, hai vị nói năng cẩn thận!
Vốn chỉ là bất mãn nói ài lời mà thôi, được nhắc nhở, Thường Lâm Tiên và Lạc Ngôn Chân đều rùng mình ngậm miệng, bằng không thật có khả năng rước lấy phiền toái lớn, Băng Tuyết Các không phải là bọn hắn có tư cách trêu chọc.
Ba người không rời đi, y nguyên tha thiết mong chờ nhìn, nghĩ vạn nhất còn có cơ hội...
Đi xa, chung quanh không người, hai người dừng lại.
Đường Nghi nhất định phải giải thích sự tình vừa nãy, vừa nãy ngầm thừa nhận đối phương nói là hảo hữu, miễn cho bị người khác xem nhẹ.
“Vừa nãy Xuyên Dĩnh tiên sinh nói 'hảo hữu', tại hạ thực là trèo cao không nổi.
Xuyên Dĩnh xua tay.
“Nếu nói chúng ta là 'hảo hữu', kỳ thực cũng không quá đáng.
Đường Nghi không rõ.
“Trước đó chưa từng gặp mặt với Xuyên Dĩnh tiên sinh, nay vừa thấy...
Xuyên Dĩnh ngắt lời nói:
“Ngưu huynh là hảo hữu chí giao của Xuyên mỗ, mà Đường chưởng môn lại là phu nhân của Ngưu huynh, tầng quan hệ này luận xuống, ngươi ta tự nhiên cũng là hảo hữu.
Thuyết pháp này, Đường Nghi khỏi nói có bao nhiêu lúng túng, vội nói:
“Sợ là tiên sinh hiểu lầm, ta và Ngưu Hữu Đạo từ lâu không có bất kỳ liên quan, sự tình 'phu nhân' gì kia, thực sự là không dám, xin tiên sinh thu hồi.
Xuyên Dĩnh cười khổ:
“Có lẽ Đường chưởng môn không coi là việc to tát, nhưng Ngưu huynh vẫn nhớ Đường chưởng môn, khi hắn còn sống ở Thánh cảnh, liền lo lắng qua bản thân không ra được, người ở bên kia cũng thực không cách nào bận tâm sự tình bên ngoài, nên từng căn dặn ta, hy vọng ở thời điểm Đường chưởng môn gặp phải phiền phức có thể âm thầm ra tay giúp đỡ.

Còn cố ý căn dặn, đừng để ngươi biết ta ra tay có quan hệ với hắn.
Nhưng bây giờ hắn đã không còn, ta không có tất yếu ở trong bóng tối ra tay.
Có chút sự tình có lẽ Đường Nghi không biết, có lẽ người khác không biết, nhưng đối với vài người mà nói, Ngưu Hữu Đạo và Triệu Hùng Ca còn quan tâm Thượng Thanh Tông hay không thì quá rõ ràng.
“...
Lúc này Đường Nghi là thật choáng váng, Ngưu Hữu Đạo ở trong bóng tối giúp nàng? Không nhịn được nói:
“Tiên sinh nói giỡn.
“Không có nói giỡn, lẽ nào Đường chưởng môn cảm thấy ta cần cố ý chạy tới một chuyến chỉ là nói đùa? Nếu không được người nhờ vả, Xuyên mỗ không đến nỗi đi một chuyến này.
Xuyên Dĩnh thở dài.
Đường Nghi không còn gì để nói, ngẫm lại cũng phải, bằng thân phận của đối phương, căn bản không thể chạy đi tìm nàng, cần gì phải hạ mình tới gặp nàng sao?
Xuyên Dĩnh lại thở dài một tiếng.
“Người cũng đã mất, xin Đường chưởng môn nén bi thương!
Nén bi thương? Đường Nghi không biết vì sao đối phương lại nói thế, nàng và Ngưu Hữu Đạo vốn là phu thê giả, cũng đã sớm đứt đoạn mất tình phu thê, nói cái gì nén bi thương?
Nhưng có một điểm nội tâm không thừa nhận cũng không được, được biết tin Ngưu Hữu Đạo qua đời, đến nay trong lòng vẫn có chút đau thương nhàn nhạt.
Hồi tưởng chuyện cũ, Thượng Thanh Tông là có lỗi với Ngưu Hữu Đạo trước, nàng cũng có lỗi, thật muốn nói rõ ràng, vị trí chưởng môn Thượng Thanh Tông hắn là của Ngưu Hữu Đạo mới đúng, là nàng cưỡng đoạt qua.

Chương 1786: Ngưu Hữu Đạo khi còn sống giao phó

Chương 1786: Ngưu Hữu Đạo khi còn sống giao phó
Người vốn chính là chưởng môn của Thượng Thanh Tông, chết rồi, toàn bộ Thượng Thanh Tông đều không tránh khỏi có chút thổn thức, đặc biệt là Ngụy Đa, khóc rất thương tâm.
Nhưng về tình về lý đều không thể nói là nén bi thương, bản thân rũ sạch, đối phương lại cứ nhắm vào điểm này, Đường Nghi cũng không tiện cùng hắn biện giải cái gì, quan tâm cái gọi là thầm trợ giúp của đối phương, thử hỏi:
“Ngưu Hữu Đạo thật bàn giao tiên sinh giúp ta?
Cái vấn đề này, trong lòng nàng cũng muốn biết, Ngưu Hữu Đạo vẫn chưa lập gia đình, lẽ nào thật ưa thích nàng?
Xuyên Dĩnh nở nụ cười.
“Nếu không ta chạy tới làm gì? Cố ý chạy tới nói dối lừa ngươi sao?
Ngược lại cũng phải, Đường Nghi thầm gật đầu, nhưng trong lòng vẫn nghi hoặc.
“Chưa từng nghe nói Ngưu Hữu Đạo và tiên sinh có giao du, sao tiên sinh lại là hảo hữu chí giao của Ngưu Hữu Đạo?
Xuyên Dĩnh rất trực tiếp nói:
“Trước khi Ngưu huynh tiến vào Thánh cảnh, ta và Ngưu huynh căn bản không nhận thức. Trước đây ta nghe đại danh Ngưu huynh đã lâu, nhưng vẫn vô duyên nhìn thấy... Ta nguyên bản là người Thiên Địa Môn của Tấn quốc, không biết Đường chưởng môn có biết hay không?
“Chưa từng nghe nói.
Đường Nghi suy tư sau đó lắc đầu.

Có chút sự tình bao quát bên Thánh cảnh điều tra, đều chưa đối ngoại công khai, thân phận bây giờ của Xuyên Dĩnh người biết tình huống cũng không dám nghị bừa, nàng không biết cũng bình thường.
Thấy nàng không biết, Xuyên Dĩnh lại hỏi:
“Quan hệ của chưởng môn Thiên Địa Môn Lệnh Hồ Thu và Ngưu huynh, Đường chưởng môn có biết không?
“Lệnh Hồ Thu?
Đường Nghi nói:
“Có nghe thấy, nghe nói hắn và Ngưu Hữu Đạo là huynh đệ kết bái.
Xuyên Dĩnh:
“Duyên phận liền tới từ đây, ta và Lạc Nhi phải vào Thánh cảnh đại hôn, có lẽ Lệnh Hồ chưởng môn lo lắng Ngưu huynh ở trong Thánh cảnh an toàn, tới tìm ta, hy vọng sau khi ta vào Thánh cảnh có thể lợi dụng thân phận của mình chăm sóc Ngưu huynh một chút. Lo lắng Ngưu huynh hiểu lầm, Lệnh Hồ chưởng môn cố ý viết phong thư, để ta mang cho Ngưu huynh, xem như là Lệnh Hồ chưởng môn có ý dẫn tiến.
“Sau khi mang thư vào Thánh cảnh, bởi vì ta mới vào Thánh cảnh, hoàn toàn không biết tình huống bên trong, thư cũng không thể đúng lúc đưa cho Ngưu huynh. Nhưng duyên phận là kỳ diệu như vậy, ta cũng không nghĩ tới Ngưu huynh và Lạc Nhi lại là người quen cũ, nguyên lai trước kia bọn hắn ở Băng Tuyết Các đã gặp qua mặt, đã sớm nhận thức.
“Ta và Lạc Nhi ở Băng Tuyết Thánh Địa đại hôn, không có khách ở ngoài Thánh cảnh chúc phúc, duy nhất đến chúc phúc chính là Ngưu huynh, hắn là đến chúc mừng Lạc Nhi, tự tay vẽ một bức họa đưa cho Lạc Nhi làm quà tặng. Ta vừa nghe nói hắn đến, đúng dịp, lập tức tìm hắn gặp mặt, cầm thư của Lệnh Hồ chưởng môn cho hắn, hai người liền nhận thức như vậy.
“Có vài người quen biết cả đời cũng khó thành hảo hữu, nhưng có vài người, chỉ một lần liền có thể tình đầu ý hợp. Cái gì gọi là hợp ý? Ta và Ngưu huynh chính là hợp ý. Ta và hắn có thể nói là vừa gặp mà như đã quen, sau đó hai người ở trong Thánh cảnh liền có lui tới.
“Hắn đến Băng Tuyết Thánh Địa, ta tới Vấn Thiên Thành, hai người ngươi tới ta đi, hận tương phùng muộn, dần dần, liền thành bạn thâm giao.

“Nhớ tới một lần cuối cùng gặp mặt, ta và Lạc Nhi muốn rời khỏi Thánh cảnh về Băng Tuyết Các, hai vợ chồng ta dắt tay nhau đi Vấn Thiên Thành bái kiến.
“Được biết ta muốn rời Thánh cảnh, hắn nói hắn không biết còn có cơ hội rời Thánh cảnh hay không, ta nói hắn quá bi quan, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp giúp hắn rời đi, bởi vì còn không quá quen thuộc tình huống, hy vọng hắn có thể cho ta chút thời gian. Lúc ấy hắn nhờ ta sự tình chăm sóc ngươi và Thượng Thanh Tông.
“Lúc đó ta cũng không nghĩ nhiều, liền đồng ý, sau đó cùng Lạc Nhi rời đi.
“Ài, nhưng không nghĩ tới, sau lần kia đã thành âm dương cách biệt. Ta chỉ hận lúc đó ta không ở trong Thánh cảnh, bằng không nhất định sẽ nghĩ tất cả biện pháp giúp hắn. Nhưng hối hận cũng vô dụng, nghĩ tới nghĩ lui, duy nhất có thể làm, cũng chỉ có thể thực hiện hứa hẹn lúc trước đã đáp ứng, không phụ tương giao một hồi!
Nói xong, hắn lộ ra vẻ mặt phiền muộn và tiếc nuối.
Nguyên lai là như vậy, Đường Nghi yên lặng gật đầu, nhưng trong lòng có chút nói thầm, hoài nghi Ngưu Hữu Đạo ở trong Thánh cảnh có phải vì nịnh bợ đối phương hay không, mà vị này lại cho là thật.
Mặc kệ chân tướng thế nào, bằng thân phận địa vị của đối phương xác thực không cần chạy tới lừa gạt mình, nàng thử hỏi:
“Ngưu Hữu Đạo là làm sao chết, bị người nào hại?
“Cái này...
Xuyên Dĩnh có chút do dự, chần chờ nói:
“Có mấy lời ta không thể nói, liên lụy tới sự tình trong Thánh cảnh, không có chứng cứ, nói quá nhiều đối với ngươi ta đều không tốt. Nhưng hắn là bị thân phận đốc tra của hắn liên lụy, nghe nói là hắn tra được một chút vấn đề, chọc phải người không nên chọc, bị người diệt khẩu. Hung phạm đến hiện tại còn không biết là ai, bất quá Ngưu huynh chết ở trong Thánh cảnh không phải chuyện nhỏ, thân phận đốc tra của Ngưu huynh chính là Thánh Tôn tự mình sắc phong, dưới Thánh Tôn bất kỳ người nào cũng không có quyền sinh sát, lại có người dám ám sát đốc tra, sự tình này đã kinh động chín vị Thánh Tôn đích thân tới Vấn

Thiên Thành, trước mắt còn nghiêm mật truy tra! Đường chưởng môn, thực sự ta chỉ có thể nói như vậy mà thôi.
Ngăn ngắn vài câu, để lộ ra tin tức đã làm cho Đường Nghi hãi hùng khiếp vía, Ngưu Hữu Đạo ở trong Thánh cảnh chọc người không nên chọc, bị diệt khẩu?
Sau khi tiêu hóa tin tức, nàng khẽ gật đầu nói:
“Minh bạch! Vậy lần này tiên sinh đến là...
Xuyên Dĩnh hỏi ngược lại:
“Đường chưởng môn, hiện tại tình cảnh của Thượng Thanh Tông ngươi không minh bạch sao? Ngươi hẳn càng rõ ràng hơn ta a? Hai nước giao phong, thiên quân vạn mã chém giết, như lôi đình càn quét, như bẻ cành khô! Đao thương không có mắt, mũi tên như mưa to gió lớn, không để ý muôn dân, liệt diễm, sóng lớn nói tới liền tới, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, sinh tử vô tình a! Vệ quốc đã không còn lực đối kháng, nếu như Đường chưởng môn tiếp tục suất lĩnh Thượng Thanh Tông đi theo mà nói, sợ là sẽ phải chôn cùng!
Đường Nghi trầm mặc, than thở:
“Thân bất do kỷ!
Xuyên Dĩnh:
“Minh bạch! Vốn không muốn dễ dàng tới quấy rầy, nhưng biết được tình cảnh của Thượng Thanh Tông đáng lo, nhớ tới Ngưu huynh nhờ vả, nên ta mới tới.
Đường Nghi thử hỏi:
“Tiên sinh nguyện trợ giúp Vệ quốc một chút sức lực?
Xuyên Dĩnh lắc đầu.
“Đường chưởng môn nói giỡn, có chút quy củ mọi người đều biết, Băng Tuyết Các không thể dễ dàng can dự, huống hồ chi là ta? Ta chỉ là đến khuyên Đường chưởng môn một câu, đương nhiên, cũng không phải để Đường chưởng môn vong ân phụ nghĩa, chỉ là hy vọng Đường chưởng môn minh bạch, thời điểm nên rời đi thì phải rời đi, không suy nghĩ cho mình, cũng phải suy nghĩ cho Thượng Thanh Tông, không thể hành động theo cảm tính!
Đường Nghi cười khổ:
“Sự tình trong này phức tạp, không đơn giản như tiên sinh nghĩ.

Xuyên Dĩnh:
“Ta không có vô tri như Đường chưởng môn nghĩ, vì sao Đường chưởng môn thân bất do kỷ, ta có biết một chút, chỉ sợ hiện tại coi như Đường chưởng môn muốn suất lĩnh Thượng Thanh Tông thoát thân, cũng không thể toại nguyện. Việc quan hệ quân tâm sĩ khí, tam đại phái của Vệ quốc không thể dễ dàng thả Thượng Thanh Tông rời đi, mà này cũng chính là mục đích ta đến!
Đường Nghi suy tư.
“Tiên sinh ý là...
Xuyên Dĩnh nói tiếp.
“Cho nên ta mới đi ngang qua gặp mặt Đường chưởng môn, mới ở trước mặt chưởng môn tam đại phái của Vệ quốc nói Đường chưởng môn là hảo hữu của ta! Bây giờ ta cũng coi như có chút thân phận, tam đại phái biết ngươi là hảo hữu của ta, sẽ không dám làm khó dễ quá mức, bằng không coi như chiến bại chạy trốn, cũng phải ước lượng hậu quả ta tìm bọn hắn tính sổ. Đường chưởng môn, một khi đến thời điểm không thể cứu vãn, nên cấp tốc thoát thân!
Đường Nghi minh bạch, không khỏi vui vẻ, lập tức chắp tay hành lễ.
“Tạ ơn tiên sinh giúp đỡ!
Xuyên Dĩnh:
“Không cần cảm ơn ta, này là ta phải làm, nếu ngay cả chút sự tình này cũng không giúp mà nói, kia chính là phụ lòng Ngưu huynh giao phó."

Chương 1787: Ngươi này người lòng nghi ngờ thật nặng (1)

Chương 1787: Ngươi này người lòng nghi ngờ thật nặng (1)
“Chỉ là hy vọng Đường chưởng môn không nên oán ta, ta cũng là thân bất do kỷ, không thể công khai hoặc âm thầm nhúng tay chiến sự của hai nước, ta có thể làm cũng chỉ như vậy, chỉ có thể là đi ngang qua!”
Đường Nghi gật đầu.
“Minh bạch! Tiên sinh có thể làm như vậy, đối với Thượng Thanh Tông ta đã là ân đức lớn lao!
Xuyên Dĩnh mỉm cười, lại từ trong tay áo lấy ra một lệnh bài, tinh xảo đặc sắc, chạm trổ cực kỳ tinh mỹ đưa qua.
“Này là lệnh bài ra vào Băng Tuyết Các, bình thường không thể dùng linh tinh, thực gặp gỡ nguy hiểm khó có thể hóa giải, có thể lấy ra, có lẽ có chút tác dụng.
“Sau này có sự tình gì, nếu như gặp phiền phức thực sự cần ta hỗ trợ, cũng có thể cầm lệnh bài này đến Băng Tuyết Các tìm ta. Nếu như ta không có mặt, ngươi có thể tìm phu nhân ta, nàng sẽ nể mặt mũi của ta châm chước. Có lệnh bài này, thủ vệ Băng Tuyết Các sẽ không ngăn cản, phu phụ chúng ta cũng tùy thời hoan nghênh ngươi đến Băng Tuyết Các làm khách.
Đường Nghi mừng rỡ, lệnh bài này nói là bảo bối cũng không quá đáng, đối với Thượng Thanh Tông mà nói, có lẽ chính là đồ vật cứu mạng ở thời khắc then chốt, nên không chối từ, hai tay lập tức tiếp nhận, thành khẩn cảm tạ.
“Tạ ơn tiên sinh, Đường Nghi thực không biết nên cảm tạ như thế nào mới tốt.
Xuyên Dĩnh xua tay.

“Cảm tạ gì đó thì quá khách khí, Ngưu huynh giao phó không dám quên, tận hết khả năng mà thôi. Đường chưởng môn, loại địa phương này quá đáng chú ý, ta bất tiện ở lâu, cáo từ!
Dứt lời bàn tay lay động, chuông gió vang lên.
“Li!
Không trung có một tiếng kêu to sắc bén.
Đường Nghi ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một con Xích Liệp Điêu hình thể to lớn từ trên trời giáng xuống, sát mặt đất lướt đến.
Xuyên Dĩnh lắc mình nhảy lên, rơi ở trên lưng điêu, sau đó bay lên trời.
“Tiên sinh bảo trọng!
Đường Nghi hô to một tiếng, nhìn theo thân ảnh đi xa kia.
Sau đó xoa xoa lệnh bài trong tay, thật lâu khó có thể tiêu tan, thật không nghĩ tới, thời điểm Thượng Thanh Tông nguy hiểm nhất lại được nguyện vọng của Ngưu Hữu Đạo trợ giúp!
...
Tống Kinh, phủ Thừa tướng, Tử Bình Hưu trở về, lúc quản gia nghênh tiếp, cùng đi ở bên cạnh nói nhỏ.
“Thừa tướng, tiên sinh muốn gặp ngài, nói ngài trở về thì mời tới một chuyến.
“Ồ!
Tử Bình Hưu biết, Giả Vô Quần nhất định là có chuyện gì, bằng không sẽ không để quản gia chờ đợi nhắc nhở, ngay cả quan phục cũng không thay đổi, đi thẳng vào trong.
Đến một tiểu viện u tĩnh, nhìn thấy Giả Vô Quần bồi hồi dưới tàn cây, dường như cân nhắc cái gì, lên tiếng chào hỏi.
“Tiên sinh!
Giả Vô Quần quay đầu lại, chắp tay chào, đưa tay mời đối phương vào chỗ, sau đó ngồi ở đối diện.
Sau khi ngồi xuống, Tử Bình Hưu hỏi:
“Tiên sinh có việc gì phân phó sao?
Giả Vô Quần đưa tay vào trong tay áo, lấy ra một phong thư, ra hiệu đối phương xem qua lại nói.
Thư? Vội vã gọi mình đến, chính là để mình xem thư? Thư gì? Thư của ai?

Trong lòng Tử Bình Hưu nghi hoặc, nhưng không vội, đường đường Thừa tướng một quốc gia, một chút tâm tính vẫn phải có, chậm rãi mở thư ra kiểm tra.
Giả Vô Quần thì thong thả mài mực, vì đối đáp làm chuẩn bị.
Nội dung trong thư làm cho lông mày Tử Bình Hưu dần dần nhăn lại, hình như có chút không rõ, ánh mắt hạ xuống lại nâng lên, nhìn cực kỳ cẩn thận.
Sau khi xem xong lần nữa, ánh mắt chăm chú vào chỗ ký tên, rõ ràng là ba chữ "Thương Triêu Tông", chậm rãi ngẩng đầu hỏi:
“Này là Thương Triêu Tông đưa cho ngươi?
Giả Vô Quần gật đầu, đề bút ở trên giấy viết: Thư đến, nghi hoặc, tìm tới thư của Thương Triêu Tông và Tống quốc lui tới, so sánh chữ viết, là Thương Triêu Tông tự tay viết không sai được.
Cầm giấy xem xong, Tử Bình Hưu gật đầu, nhưng vẫn chần chờ nói:
“Thương Triêu Tông mời các nước phái người đi thương lượng sự tình kháng Tấn, bên triều đình đã định ra nhân tuyển, hắn lại lén lút truyền tin cho ngươi, mời ngươi tới, còn muốn tiên sinh bí mật tới, này là ý gì?
Giả Vô Quần lắc đầu, biểu thị không biết.
Tử Bình Hưu cân nhắc hỏi:
“Thương Triêu Tông mời, tiên sinh ý như thế nào?
Giả Vô Quần đề bút viết: Giả mỗ không quyền không thế, sau lưng chỉ có Thừa tướng, đã mời ta tới, tất là có quan hệ tới Thừa tướng, hắn là có sự tình muốn mật báo cho Thừa tướng. Đã là mật sự, thư lui tới không thích hợp, thân phận Thừa tướng bất tiện tới lui bôn ba, đã mời ta, ta không ngại tới xem, thay Thừa tướng tìm tòi hư thực.
Tử Bình Hưu khẽ gật đầu, nhưng lại lo lắng nói:
“Mạo muội mời, lo lắng có trò lừa, nếu có ý hại tiên sinh…
Giả Vô Quần: Thừa tướng quá lo xa, theo ta suy nghĩ, không có tất yếu mưu hại, nếu thật có mật sự thương lượng, Thừa tướng cứ yên tâm an bài là được!
Tử Bình Hưu trầm mặc, cẩn thận châm chước một hồi lâu, cuối cùng vỗ đùi nói:
“Tiên sinh đã nói an toàn, nói vậy không đáng lo. Được, làm phiền tiên sinh tự mình đi một chuyến!

Giả Vô Quần gật đầu, chậm rãi thả bút trong tay xuống, vuốt râu trầm ngâm suy tư.
...
Tiếng gõ cửa thùng thùng vang lên, Ngưu Hữu Đạo khoanh chân ngồi tĩnh tọa lên tiếng nói:
“Vào đi.
Quản Phương Nghi đẩy cửa đi vào, đặt một phần tình báo ở bên cạnh hắn.
“Bên Ngũ Lương Sơn kia thu thập được tin tức, hầu tử bảo đưa cho ngươi.
Mỗi ngày Ngũ Lương Sơn đều sẽ thu được không ít tình báo tin tức, không thể tin tức gì cũng đưa cho Ngưu Hữu Đạo, ở bề ngoài khi Ngưu Hữu Đạo còn sống, Công Tôn Bố đều sẽ đúng lúc truyền cho Ngưu Hữu Đạo tin tức trọng yếu. Mà tin tức khác, bình thường hầu tử sẽ tiến hành sắp xếp, cảm thấy hữu dụng mới sẽ truyền đến.
Hiện tại sở dĩ mượn tay Quản Phương Nghi đưa tới, là bởi vì nơi này là địa phương của Vân Cơ, trước đây mặc kệ Viên Cương ở Mao Lư Sơn Trang hay Tử Kim Động đều không thường tiếp xúc Vân Cơ, luôn chạy qua bên này không thích hợp, sợ làm cho người khác hoài nghi.
Ngưu Hữu Đạo cầm tình báo lên, xem qua nhìn nhìn, bỗng nhíu mày nói thầm.
“Xuyên Dĩnh...
Quản Phương Nghi đã xem qua tình báo, Viên Cương chuyển đến là tin tức có quan hệ tới Đường Nghi, liền cảm thấy thú vị, nhìn chằm chằm thần sắc phản ứng của Ngưu Hữu Đạo, thấy thế hỏi:
“Có cái gì không đúng sao? Ngươi và Đường Nghi đã ly hôn, còn không cho nàng tiếp xúc nam nhân khác sao?
Nàng cúi người, để sát vào bên tai hắn, quỷ dị nói:
“Nghe nói Xuyên Dĩnh này là mỹ nam tử thiên hạ ít có!
Ngưu Hữu Đạo giương mắt nhìn, có xung động đập giấy lên mặt nàng một cái.
“Hồng Nương a Hồng Nương, ta nói đầu óc ngươi từ sáng đến tối trừ nam nữ tình ái, còn có thể nghĩ tới cái khác hay không? Xuyên Dĩnh cưới là ai ngươi cũng không suy nghĩ một chút, hắn dám xằng bậy sao?

Quản Phương Nghi cười ha ha nói:
“Vậy ngươi nhíu mày lo lắng là vì cái gì?
Ngưu Hữu Đạo kỳ quái.
“Ta nhíu mày lo lắng?
“Ừm... Như vầy nè.
Quản Phương Nghi giả vờ giả vịt, học dáng vẻ vừa nãy của hắn.
Ngưu Hữu Đạo xem như phục nàng rồi.
“Ta là cảm thấy kỳ quái, chưa từng nghe nói Xuyên Dĩnh và Đường Nghi có quan hệ gì, Xuyên Dĩnh đi gặp Đường Nghi làm gì?
Xuyên Dĩnh công khai gặp Đường Nghi, sự tình này đã không phải bí mật gì, đệ tử Ngũ Lương Sơn lấy được tin tức coi như tin tức hằng ngày truyền về.
Quản Phương Nghi:
“Nói không chắc trước đây hai người có nhận thức, ngươi cũng không thể nắm giữ được tình huống Đường Nghi cùng tất cả mọi người lui tới chứ?
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu.
“Ta cảm thấy Xuyên Dĩnh kia có chút không đúng.
Quản Phương Nghi:
“Ngươi biết hắn?
Ngưu Hữu Đạo gật đầu.
“Ở Thánh cảnh từng qua lại, lúc hắn và Tuyết Lạc Nhi ở Băng Tuyết Thánh Địa đại hôn, ta còn tới chúc mừng. Vừa thấy mặt, trên tay hắn còn mang theo thư của Lệnh Hồ Thu cho ta, trong thư Lệnh Hồ Thu nói, thời điểm cần thiết có thể tìm Xuyên Dĩnh hỗ trợ.
Quản Phương Nghi không rõ.
“Này có cái gì không đúng sao? Theo điều tra, Xuyên Dĩnh đích xác là người của Thiên Địa Môn. Mặc kệ trước đây ân oán thế nào, ngươi cũng coi như giúp Lệnh Hồ Thu không ít việc, vừa vặn Xuyên Dĩnh cưới Tuyết Lạc Nhi, thành cháu rể của Tuyết bà bà, ở trong Thánh cảnh có thể giúp đỡ bận rộn, Lệnh Hồ Thu có tâm chăm sóc, nhờ Xuyên Dĩnh chăm sóc ngươi một chút, không có gì không đúng, rất bình thường a!

Chương 1788: Ngươi này người lòng nghi ngờ thật nặng (2)

Chương 1788: Ngươi này người lòng nghi ngờ thật nặng (2)
“Chuyện này cũng chỉ có thể lừa gạt được loại người như ngươi!
Ngưu Hữu Đạo xì một tiếng, chỉ chỉ con mắt của mình.
“Ta ở trên giang hồ lăn lộn nhiều năm, có thể sống đến hiện tại, chính là vì mắt không mù, nhìn người nhìn việc có kinh nghiệm của mình, ngươi còn nói bình thường? Rất không bình thường có được hay không!
Quản Phương Nghi:
“Ôi, tuổi mới bao lớn, dám ở trước mặt ta cậy già lên mặt, tới nói xem, từ trong bụng mẹ bắt đầu tính lên, lăn lộn trên giang hồ bao nhiêu năm a, nhìn xem có thể hạ thấp ta hay không.
Ngưu Hữu Đạo a một tiếng.
“Ta nói Hồng Nương, gần đây có phải ngươi cùng ta phân cao thấp đến nghiện hay không?
Dứt lời liền muốn đứng dậy.
Quản Phương Nghi lập tức nhấn vai hắn xuống, không để hắn đứng lên.
“Chỗ nào không bình thường, ngươi nói, ta không nhìn ra cái gì không bình thường a!
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi chỉ nhìn đồ vật không nên nhìn, có thể nhìn ra cái gì không bình thường? Sự tình của ta và Lệnh Hồ Thu, ngươi rõ ràng nhất, ta hỏi ngươi, ta và Lệnh Hồ Thu quan hệ thế nào?
Quản Phương Nghi cân nhắc một thoáng.
“Không thể nói là tốt, ở Phù Phương Viên làm căng, sau đó ngươi cực lực bù đắp, hắn có buông lỏng, xem như bình thường đi?
Ngưu Hữu Đạo:

“Chỉ Hiểu Nguyệt Các liền có thể làm Lệnh Hồ Thu hắn mặt mày xám xịt, chớ nói chi là Thánh cảnh, Thánh cảnh là địa phương nào? Mặc kệ ai tiến vào Thánh cảnh, cho dù là những người trong môn phái kia tiến vào Thánh cảnh, ngươi cho rằng ai cũng dám mang thư vào Thánh cảnh? Chỉ sợ nghĩ cũng không dám nghĩ đi?
Nghe vậy, dường như là có chút không đúng, Quản Phương Nghi chần chờ nói:
“Nhưng tình huống của hắn không giống a, Xuyên Dĩnh cưới Tuyết Lạc Nhi, hắn có con đường liên hệ với ngươi, để Xuyên Dĩnh tiện thể có cái gì không đúng?
Ngưu Hữu Đạo:
“Vấn đề liền ra ở điểm này! Tình huống trong Thánh cảnh, người ngoại giới biết cái gì? Ta cũng là tiến vào, tiếp xúc qua mới biết được một chút tình huống, Lệnh Hồ Thu không biết tình huống trong Thánh cảnh gì cả, liền dám mạo muội sai người hỗ trợ chăm sóc ta?
Quản Phương Nghi cảm giác đối phương nói đúng cái gì, lại cảm thấy không nói đúng, cuối cùng cười khổ nói:
“Này không phải có Xuyên Dĩnh sao?
Ngưu Hữu Đạo hỏi ngược lại:
“Xuyên Dĩnh? Xuyên Dĩnh một người chưa bao giờ tiến vào Thánh cảnh, nhiều lắm trước đó từ trong miệng Tuyết Lạc Nhi nghe phong thanh qua, đối với tình huống trong Thánh cảnh lại có thể biết bao nhiêu? Theo lẽ thường, hắn lần đầu tiến vào cũng kinh hoảng cẩn thận, trong lòng bản thân còn không chắc chắn, sao dám đáp ứng Lệnh Hồ Thu chăm sóc ta?
Hai tay Quản Phương Nghi ôm ở trước ngực.
“Nếu đúng như ngươi nói, thì thật có chút kỳ quái.
Ngưu Hữu Đạo đứng lên, khoa tay nói.
“Hắn muốn cưới Tuyết Lạc Nhi, nhưng lại chưa từng vào Thánh cảnh, hắn là thấp thỏm khẩn trương. Nếu như hắn và Lệnh Hồ Thu quan hệ thật tốt đến mức độ có thể giao phó, trước khi hắn vào Thánh cảnh nhìn thấy Lệnh Hồ Thu, hắn sẽ biểu đạt nội tâm khẩn trương, mà Lệnh Hồ Thu cũng có thể sẽ lo lắng thay hắn. Theo lẽ thường, coi như có tâm

chăm sóc ta, cũng phải chờ Xuyên Dĩnh đi qua một chuyến, trong lòng có nắm chắc lại nói.
“Có lẽ chính là nguyên nhân này, để ta hoài nghi vẻ nhiệt tình của hắn, ta cảm giác hắn nhiệt tình là muốn để ta yên tâm, cảm giác chính là muốn để ta coi hắn là người mình. Sau đó thời điểm phu phụ bọn hắn rời Thánh cảnh, lại cố ý dắt tay nhau tới bái phỏng ta, hắn y nguyên rất nhiệt tình, còn chủ động hỏi ta có muốn mang thư ra hay không. Lúc đó liền làm ta suy nghĩ, bằng hiểu biết của ta đối với Lệnh Hồ Thu, nhiều năm như thế Lệnh Hồ Thu cơ bản không chủ động liên hệ ta, hại ta có chút hoài nghi phong thư kia có phải cũng là hắn chủ động bắt Lệnh Hồ Thu viết hay không.
Quản Phương Nghi:
“Đã như vậy, không ngại hỏi Lệnh Hồ Thu xác định một chút.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu.
“Chính bởi vì cảm thấy không đúng, nên không thể mạo muội hỏi Lệnh Hồ Thu, không biết bọn hắn đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, nên cẩn thận. Vạn nhất có trò gì, cũng có thể tránh đánh rắn động cỏ! Đặc biệt là tình huống hiện tại của ta, ta có thể hỏi sao? Các ngươi cũng không thể hỏi, bằng không làm sao các ngươi biết tình huống bên trong?
Quản Phương Nghi chần chờ nói:
“Thật giống như có chút vấn đề, nhưng ta không nghe ra có thể có vấn đề gì a?
Ngưu Hữu Đạo than thở:
“Này cũng là địa phương ta buồn bực, thật có vấn đề mà nói, hắn làm như vậy là vì cái gì? Không có động cơ, làm ta nghĩ mãi mà không rõ, thậm chí có chút hoài nghi có phải mình nghĩ nhiều hay không.
Cúi đầu nhìn tình báo trong tay.
“Hiện tại hắn lại tiếp xúc Đường Nghi? Có quan hệ tới ta sao? Nếu như có quan hệ tới ta, ta đã chết rồi, hắn còn tiếp xúc Đường Nghi làm gì?
Quản Phương Nghi bỗng nhiên nói.
“Lòng nghi ngờ của ngươi thật nặng!
Ngưu Hữu Đạo không để ý tới nàng trào phúng, dường như làm ra quyết định gì.

“Sự tình này luôn cảm giác là lạ ở chỗ nào! Nghĩ biện pháp, giúp ta hỏi thăm ra hắn và Đường Nghi tiếp xúc nói chuyện gì, nắm giữ nhiều chút tình huống, có lẽ ta có thể cân nhắc ra cái gì.
Quản Phương Nghi mở hai tay ra.
“Làm sao hỏi thăm? Hai người lén lút nói chuyện, là hỏi Xuyên Dĩnh, hay hỏi Đường Nghi, ngươi nói cho ta xem!
Đúng là có chút khó khăn! Ngưu Hữu Đạo nói:
“Bảo hầu tử qua một chuyến, hắn sẽ có biện pháp xử lý.
“Thiết!
Quản Phương Nghi khinh thường xì một tiếng, ghét nhất là trong lời nói của hắn lộ ra hầu tử mạnh hơn nàng, rất khó chịu xoay người rời đi.
Ngưu Hữu Đạo cũng đi ra ngoài, chỉ thấy Vân Cơ vẫn đứng ở bên cửa sổ.
Không bao lâu, Vân Cơ quay đầu lại nhắc nhở một tiếng.
“Hầu tử đến rồi.
Cửa mở, Viên Cương đi tới trước mặt Ngưu Hữu Đạo, đứng thẳng tắp, không nói lời nào.
Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ tình báo trên tay.
“Ngươi xem qua cái này chưa?
Viên Cương nhìn qua nội dung.
“Xem qua, là ta giao cho Hồng Nương, có vấn đề gì sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta muốn biết nội dung bọn hắn nói chuyện.
Viên Cương:
“Không dễ xử lý.
Ngưu Hữu Đạo:
“Liên hệ Triệu Hùng Ca, hắn và người Thượng Thanh Tông trong bóng tối vẫn có liên hệ, hắn đã mở miệng, người liên hệ với hắn sẽ đi tìm hiểu.
Viên Cương:
“Được!
Đúng lúc này, Quản Phương Nghi lại bước nhanh đi vào, Ngưu Hữu Đạo không biết ý thức được cái gì, cau mày.
Quản Phương Nghi tiến lên, thông báo nói:

“Bên Vương gia phái người đến nói, ẩn tướng Tống quốc đến rồi!
Ngưu Hữu Đạo gật đầu.
“Được, ngươi đi chuẩn bị đi.
Quản Phương Nghi xoay người rời đi, chuẩn bị cho Ngưu Hữu Đạo ra ngoài.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại nhìn Viên Cương nói:
“Chuẩn bị một phần tư liệu tỉ mỉ, có quan hệ tới Thiệu Bình Ba.
Viên Cương:
“Muốn tỉ mỉ đến mức nào? Liên lụy tới sự tình của ngươi cũng ghi vào sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Càng tỉ mỉ càng tốt! Ta đã chết rồi, liên lụy tới ta cũng không quan hệ, trừ những cái cơ mật nhất.
“Minh bạch!
Viên Cương xoay người rời đi.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại nhìn Vân Cơ.
“Bọn hắn luôn chạy tới nơi này không thích hợp, ta muốn một địa đạo!
Vân Cơ không hé răng, chính là đáp ứng.
Sự tình địa đạo đối với nàng không tính là cái gì, chỉ cần điều phối tốt nhân viên, lúc đào không bị nhận ra động tĩnh là được. Này không cần nàng bận tâm, Ngưu Hữu Đạo mở miệng, phương diện khác tự nhiên sẽ có người đi an bài phối hợp.
Sự tình địa đạo sau này lại nói, hiện tại phải cùng Ngưu Hữu Đạo ra ngoài một chuyến.
Quản Phương Nghi nhìn hai người rời đi xì một tiếng bất mãn, trước đây đều là nàng theo Ngưu Hữu Đạo xuất hành, hiện tại đổi thành Vân Cơ, nàng cảm giác có chút khó chịu.
Thế nhưng không có biện pháp, bây giờ Ngưu Hữu Đạo là tuỳ tùng của Vân Cơ, hắn đi đâu cũng phải mang theo Vân Cơ, đi theo sau lưng Vân Cơ...
Phủ Thứ Sử Nam Châu và vương phủ là một thể, công sự ở trước, nơi ở phía sau.
Nghị sự đường của Phủ Thứ Sử, Tần quốc, Hàn quốc, Tống quốc đều phái người đến, tu sĩ các quốc gia và đại quan trong triều đều có,

Thương Triêu Tông thân là chủ nhân chủ trì thương lượng.
Còn bên triều đình Yên quốc, Thương Triêu Tông căn bản không thông báo, nói rõ hắn đại biểu triều đình Yên quốc!

Chương 1789: Cho hắn một vùng biển, lại cho hắn một cái thuyền!

Chương 1789: Cho hắn một vùng biển, lại cho hắn một cái thuyền!
Tần, Hàn, Tống đối với cái này cũng không có ý kiến, đã có thể phái người đến nơi hẹn, liền nói rõ chấp nhận thực lực và lực ảnh hưởng của Thương Triêu Tông có thể đại biểu Yên quốc.
Tất cả đều không muốn Tấn quốc chiếm đoạt Vệ, Tề lớn mạnh là khẳng định, nhưng thật muốn nói tới trả giá thực tế, lại bắt đầu cãi cọ, ai cũng không muốn ăn thiệt thòi.
Thời điểm một đám người dựa vào lý lẽ biện luận, Thương Triêu Tông không lên tiếng, Lam Nhược Đình ngược lại nói đến miệng khô lưỡi khô.
Bên sứ đoàn Tống quốc, Giả Vô Quần hộ tống đến đây tĩnh tọa ở phía sau, thờ ơ lạnh nhạt, không kêu tiếng nào, hắn cũng không thốt ra thanh âm được.
Trừ tu sĩ dẫn đầu sứ đoàn Tống quốc, người bên Tần, Hàn đều không biết Giả Vô Quần cũng tới, ngay cả người khác trong sứ đoàn Tống quốc cũng không biết.
Phần lớn thời gian Giả Vô Quần đều quan tâm lời nói của Thương Triêu Tông, sau khi đại biểu các nước ầm ĩ lên, càng chú ý tới phản ứng của Thương Triêu Tông.
Không biết có phải ảo giác hay không, hắn lưu tâm đến một hộ vệ phía sau Thương Triêu Tông dường như luôn đánh giá hắn, chỉ không biết là ai, dường như chưa từng nghe nói bên người Thương Triêu Tông có người này, chuẩn bị quay đầu lại tìm hiểu một thoáng.
Người kia không phải ai khác, chính là Ngưu Hữu Đạo.

Ngưu Hữu Đạo đối với thương lượng căn bản không cảm thấy hứng thú, này vốn là hắn thụ ý Thương Triêu Tông an bài, cũng không dự định đàm ra kết quả gì, thế cục không bức đến trình độ nhất định, đừng hòng những người này vứt bỏ tư tâm đồng tâm hiệp lực, thật có dễ dàng như vậy mà nói, cũng không cần chờ tới hôm nay mới ngồi xuống.
Hắn chân chính cảm thấy hứng thú là Giả Vô Quần, tất cả làm nền, chỉ vì dụ Giả Vô Quần đến mà thôi, cũng là vì che giấu bên này gặp mặt Giả Vô Quần.
Đàm phán nửa ngày không đàm phán ra kết quả gì, ngược lại là tới gần thời gian dùng cơm, Thương Triêu Tông đứng dậy đánh nhịp, hôm nay tạm nghỉ, thiết yến khoản đãi sứ thần.
Thời điểm mọi người tản đi, Ngưu Hữu Đạo nhân cơ hội đến bên người Giả Vô Quần, thấp giọng nói:
“Vương gia cho mời.
Giả Vô Quần khẽ gật đầu.
Ra nghị sự đường, Giả Vô Quần bắt chuyện với tu sĩ dẫn đầu, ở dưới đối phương yểm hộ một mình rời đi.
Trước khi tu sĩ này đến, bên Tử Bình Hưu đã thông báo qua.
Giả Vô Quần tự có người tiếp ứng, mang đến một chỗ yên lặng.
Thương Triêu Tông đi tới, chỉ dẫn theo hai người, Vân Cơ và Ngưu Hữu Đạo.
Giả Vô Quần chắp tay hành lễ, chỉ có thể làm động tác, miệng không thể nói.
Thương Triêu Tông chỉ chỉ trên mặt mình.
Giả Vô Quần khẽ mỉm cười, nhấc tay kéo xuống ngụy trang, lộ ra chân dung, một trung niên da dẻ trắng nõn, hai mắt có thần, thần thái bình tĩnh.
Tướng mạo nhìn như phổ thông, nhưng trên người mơ hồ lộ ra một cổ khí chất xuất trần.
“Làm phiền tiên sinh bôn ba chạy đến, tiên sinh cực khổ rồi.
Thương Triêu Tông cười đưa tay mời ngồi.
Giả Vô Quần lại lần nữa chắp tay cảm ơn, cùng ngồi xuống.
Ngưu Hữu Đạo thì giống như hạ nhân, hai tay dâng một bộ văn phòng tứ bảo bày ở trước mặt Giả Vô Quần, cũng tự mình ở bên cạnh mài mực,

đồng thời chú ý phản ứng của Giả Vô Quần.
Ánh mắt Giả Vô Quần rơi vào trên giấy, ánh mắt ngưng lại, trong lòng có thể nói chấn kinh, ánh mắt chậm chạp khó có thể rời khỏi.
Kiểu giấy quả thực không khác loại giấy hắn dùng hàng ngày.
Ánh mắt lại rơi vào trên bút, trên giá bút và nghiên mực, dáng vẻ cũng như đúc.
Không nhịn được đưa tay cầm bút, phát hiện rất quen tay, dường như giống như đúc, đoán chừng đặt ở trong nhà hắn mà nói, có thể lấy giả đánh tráo, ngay cả hắn cũng nhận không ra thật giả.
Từ chuyện này có thể thấy, đối phương nắm giữ tình huống của mình có thể tưởng tượng được, dường như không có bí mật gì để nói, trong lòng hắn chấn kinh là ngoại nhân khó có thể tưởng tượng.
Hắn phản ứng, Ngưu Hữu Đạo nhìn thấy, mỉm cười, vì những đồ vật này, hắn tốn không ít tâm tư.
Vì chút đồ vật này, hắn không tiếc dùng chút thủ đoạn, để Tử Phủ cảm thấy văn phòng tứ bảo của Giả Vô Quần đã cũ, nên thay đổi, thay cho Giả Vô Quần bộ mới. Còn bộ cũ thì bị hắn tiếp nhận, sau đó chuyển đồ vật từ xa đến, có thể không tương tự y như thật sao?
“Vương gia đặc biệt vì tiên sinh chế tạo văn cụ, tiên sinh dùng có cảm thấy tiện tay không?
Ngưu Hữu Đạo ở bên cạnh hỏi.
Hô hấp của Giả Vô Quần có chút nghiêm nghị, bút trong tay nhẹ, nhưng tâm tình trầm trọng trước nay chưa từng có, cảm giác lần này đến, bản thân như trần trụi đứng ở trước mặt đối phương, không hề có bí mật đáng nói!
Bộ văn cụ này như thế nào? Trong lòng Thương Triêu Tông kỳ quái, nhìn ra Giả Vô Quần đối mặt bộ văn cụ này phản ứng không bình thường, sắc mặt bình tĩnh trong nháy mắt không còn sót lại chút gì.
Thương Triêu Tông không rõ ràng được chuyện gì xảy ra, không biết Ngưu Hữu Đạo làm cái quỷ gì, không biết vì sao ra sức nhằm vào vị này, lại càng không biết bộ văn cụ trước mắt cho Giả Vô Quần bao nhiêu áp lực, đương nhiên, hắn biết Ngưu Hữu Đạo làm như vậy tất có nguyên nhân.

Giả Vô Quần bình phục tâm tình, đề bút chấm mực viết xuống vài chữ, tiện tay đẩy cho Thương Triêu Tông xem: Vương gia có tâm rồi!
Sau đó lại viết: Vương gia cho gọi, không biết có gì phân phó?
Ngưu Hữu Đạo đứng ở bên hắn nhìn Thương Triêu Tông khẽ gật đầu.
Thương Triêu Tông cười nói:
“Tự nhiên là vì sự tình liên thủ kháng Tấn.
Giả Vô Quần lại viết: hôm nay Vương gia gọi các nước tới nghị sự, tựa như chỉ vì xem náo nhiệt, không có tâm quyết nghị, ngược lại dụng tâm với Giả mỗ như vậy. Vương gia có chuyện không ngại nói thẳng!
Thương Triêu Tông xem xong, cười ha ha đứng lên.
“Giả tiên sinh, sứ giả các nước hắn đã tới nơi yến tịch, bản vương còn phải đi phụng bồi. Vương Khiếu, chiêu đãi tiên sinh chu đáo.
“Vâng!
Ngưu Hữu Đạo chắp tay lĩnh mệnh.
Thương Triêu Tông xoay người nhanh chân rời đi, Giả Vô Quần nhíu mày đứng lên, không thể nói chuyện chính là phiền phức, muốn gọi cũng không thể phát ra tiếng.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại nhìn Giả Vô Quần đưa tay ra hiệu.
“Giả tiên sinh, mời ngồi!
Giả Vô Quần căn bản chướng mắt hắn, phẩy tay áo bỏ đi, ai biết thân hình Vân Cơ lóe lên, ngăn cản đường đi của hắn.
Giả Vô Quần dừng bước, mắt lạnh lẽo nhìn hai người.
Ngưu Hữu Đạo:
“Triệu diệt, thế cân bằng của thiên hạ đã phá! Tây tam quốc ác chiến, vô lực quan tâm phía đông, tân Tần cuốn vào, tự lo không xong. Nếu như Tấn thắng, Vệ, Tề vong, qua một đoạn thời gian, Tấn tất xuất quan, vung binh đông tiến, tiến có thể công, lui có thể thủ, bốn nước phía đông tất kéo dài rung động. Nếu như Tấn đánh lâu không thắng, thì vô lực đông chinh, Tấn, Vệ, Tề vô lực quan tâm phía đông, thì nhược Tần ắt gặp Yên, Hàn mơ ước, thịt mỡ đặt ở bên mép, sao có thể lỡ mất? Nhưng Tống ở phía sau hai nước, tất liên thủ nhất tuyệt hậu hoạn!
“Bất luận Tấn thắng hay thua, hiện tượng thiên hạ đại loạn đã hiện ra, các phương súc thế đã lâu, mắt nhìn chằm chằm, Ngô Công Lĩnh cũng không phải minh chủ, Tống khó lâu dài, tất vong!

“Ngô Công Lĩnh chính là hạng người đầu cơ trục lợi, tất không ở trong mắt tiên sinh. Thiên hạ quy ai khó liệu, tiên sinh nên sớm làm quyết đoán!
Ánh mắt Giả Vô Quần lấp loé, cuối cùng chậm rãi đi trở về ngồi xuống, đề bút viết: Vương gia cho mời, chỉ vì ngươi ta luận thiên hạ đại thế sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Không! Vương gia chỉ muốn nhờ tiên sinh giúp một việc!
Giả Vô Quần: Chẳng lẽ là muốn ta cổ động Thừa tướng trợ giúp Vương gia chiếm đoạt Tống quốc?
Ngưu Hữu Đạo:
“Chỉ là một Tử Bình Hưu, Vương gia còn không để ở trong mắt, thời cơ chiếm đoạt Tống quốc cũng chưa đến.
Giả Vô Quần: Giả mỗ trừ chút giá trị lợi dụng như vậy, thực khó nghĩ ra còn có nơi nào có thể giúp đỡ Vương gia.
Ngưu Hữu Đạo:
“Tiên sinh không cần tự ti, cũng không cần sốt ruột về Tống. Trong vòng ba ngày, Vương gia sẽ cung cấp một phần tư liệu cho tiên sinh quan sát, tiên sinh xem xong tự rõ!
Giả Vô Quần còn muốn đề bút ghi tiếp, nhưng Ngưu Hữu Đạo đưa tay nhấn lại tay đối phương.

Chương 1790: Phong vân sắp tới, sớm làm quyết đoán (1)

Chương 1790: Phong vân sắp tới, sớm làm quyết đoán (1)
“Tiên sinh, tiệc tối của Vương gia đã bắt đầu rồi, chúng ta đi dự tiệc thôi!
Nhưng Giả Vô Quần đưa tay chỉ Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo không rõ, Giả Vô Quần đẩy tay hắn ra, tiếp tục vung bút viết xuống: Ngươi là người phương nào?
Ngưu Hữu Đạo:
“Vương Khiếu! Như tiên sinh với Thừa tướng, thế nhân biết tiên sinh, nhưng không biết ta.
Ánh mắt Giả Vô Quần ngơ ngác, đối phương vẫn ở sau lưng Thương Triêu Tông, chỉ là so với hắn càng điệu thấp?
“Tiệc tối bắt đầu rồi, tiên sinh, xin mời!
Ngưu Hữu Đạo lại lần nữa đưa tay mời.
Đối phương không muốn nhiều lời, Giả Vô Quần biết hỏi không ra cái gì, chậm rãi để bút xuống đứng dậy rời đi.
Được đưa đến phòng yến tịch, lại lặng yên ngồi ở sau sứ đoàn Tống quốc, không gây ai chú ý, nhưng thời điểm ăn uống, nỗi lòng nổi sóng chập trùng, hỗ trợ? Để bản thân hỗ trợ cái gì? Lại không phải mơ ước Tống quốc, suy nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra đầu mối.
Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể đợi, ngược lại muốn nhìn xem đối phương muốn để mình xem cái gì.
Tiệc tối kết thúc, hắn căn dặn người sứ đoàn hỗ trợ tra xem Vương Khiếu, đạt được kết quả là người Mao Lư Sơn Trang, tình huống cụ thể tạm thời không rõ.
“Người Mao Lư Sơn Trang...

Giả Vô Quần thầm cân nhắc.
Sau đó hai ngày, hắn có thể nói nhàm chán muốn chết, ban ngày đi hợp bàn, xem một đám người tranh luận sự tình kháng Tấn.
Hai ngày sau, Viên Cương cầm một xấp văn kiện tiến vào tĩnh thất tu luyện của Ngưu Hữu Đạo, chuẩn bị tốt đồ vật mà Ngưu Hữu Đạo muốn.
Ngưu Hữu Đạo chỉ qua loa nhìn một chút, liền đưa lại.
“Nghĩ biện pháp giao cho Giả Vô Quần, đừng để người nhìn thấy.
Viên Cương nhận văn kiện, nhắc nhở:
“Trong này liên lụy tới quá nhiều sự tình của ngươi và Thiệu Bình Ba, còn tỉ mỉ như vậy, cho hắn xem, có thể hoài nghi đến ngươi còn sống hay không?
Ngưu Hữu Đạo:
“Lo xa rồi, sự tình của ta và Thiệu Bình Ba, bên Nam Châu biết không phải rất bình thường sao, huống hồ còn có người của Mao Lư Sơn Trang ở đây, có thể cung cấp nội tình không hiếm lạ.
Viên Cương:
“Cũng chính là nói, hắn đáp ứng hiệu lực cho ngươi.
Ngưu Hữu Đạo:
“Không có.
Viên Cương kinh ngạc.
“Hắn không đáp ứng, ngươi liền cho hắn xem?
Ngưu Hữu Đạo:
“Loại người này, không thuyết phục được, ta cũng không tất yếu hao hết miệng lưỡi đi thuyết phục, hắn sẽ có cân nhắc của mình, để chính hắn lựa chọn là được. Cho hắn một vùng biển, lại cấp hắn một cái thuyền, sự tình sau đó... hắn lên thuyền liền không có sau đó. Đi đi.
Ở trên địa bàn của mình, đưa đồ vật cho Giả Vô Quần tự nhiên không phải vấn đề gì.
Giả Vô Quần thu được, không biết là đồ vật gì, vừa mở ra nhìn, tâm tư cả người cấp tốc tiến vào, lăn qua lộn lại nhìn hồi lâu.
Đợi đến tỉnh hồn lại, phát hiện trời đã tối.
“Thiệu Bình Ba...
Ánh đèn dập dờn, Giả Vô Quần bồi hồi ở trong phòng, đối với nội dung trong văn kiện, sau khi xem xong hắn cảm khái rất nhiều, vậy mà có

quan hệ đến Thiệu Bình Ba.
Có chút tin tức bình thường là rất khó thu được, xem xong tin tức đương sự cung cấp, mới biết lúc trước Ngưu Hữu Đạo và Thiệu Bình Ba giao phong, Bắc Châu là làm sao đổi chủ, lại làm sao ở trong truy sát chạy thoát, Thiệu Bình Ba ở Tề Kinh, ngay cả Hạo Vân Đồ tham dự động thủ cũng bị Thiệu Bình Ba trốn thoát.
Cũng là bây giờ mới biết tỷ đệ Huyền Vi nội đấu, trung khu thông tin của quân Tề bị công phá, hoàng thất Tề quốc trúng độc, Thái Thúc Hoan Nhi ủy thân Trần Trường Công, Tây Môn Tình Không trúng độc… đều là Thiệu Bình Ba ở trong bóng tối điều khiển.
Giả Vô Quần thật rất cảm khái lực phá hoại của Thiệu Bình Ba này, thủ đoạn có thể nói độc ác!
Mà Ngưu Hữu Đạo kia hiển nhiên cũng không phải ngồi không, người như Thiệu Bình Ba cũng bị Ngưu Hữu Đạo làm cho bỏ Bắc Châu mà chạy, bị làm cho không thể không trường kỳ ngủ đông, từ điểm này có thể thấy lốm đốm.
Còn có đệ tử Quỷ Y kia, vậy mà là tình lang lúc trước của Thiệu Liễu Nhi, muội muội của Thiệu Bình Ba, gặp độc thủ của Thiệu Bình Ba chưa chết lại thành đệ tử Quỷ Y, hiện tại người ở Tề Kinh, nhưng bên người rất sớm đã bị Ngưu Hữu Đạo xếp vào tai mắt của mình.
Hai người này đấu pháp cực kỳ đặc sắc, từ trước tới nay một mất một còn, làm Giả Vô Quần nhìn mà than thở, phát hiện hai người quả thực là đối thủ một mất một còn!
Mà bây giờ Ngưu Hữu Đạo chết rồi, Giả Vô Quần có cảm giác muốn hỏi Thiệu Bình Ba một chút, ngươi có tịch mịnh hay không?
Càng làm Giả Vô Quần kỳ quái là, bên Thương Triêu Tông ngay cả sự tình Ngưu Hữu Đạo ở bên người đệ tử Quỷ Y xếp vào tai mắt cũng nói cho hắn.
Khó hiểu! Này hết thảy đều không có quan hệ gì tới Tống quốc, Thương Triêu Tông cung cấp những tin tức này, đến tột cùng muốn mình làm gì?
Bồi hồi suy tư một lúc lâu, dừng bước ở bên bàn, tay nhẹ nhàng gõ bàn, cuối cùng hơi dùng sức, dường như làm ra quyết định, đi tới trước cửa sổ, hai tay đẩy cửa sổ ra, chuyển một chậu hoa đặt ở trên bệ cửa sổ.
Hắn lại ở trước cửa sổ bồi hồi chờ đợi.

Đợi ước chừng nửa canh giờ, có người đến, dẫn hắn rời đi, đưa lên một chiếc xe ngựa.
Xe ngựa cuối cùng tiến vào một nhà dân hẻo lánh, trong cửa sổ nhà dân đèn đuốc sáng trưng.
Chui ra xe ngựa nhìn chung quanh một lần, phu xe đưa tay ra hiệu hắn tiến vào.
Nhảy xuống xe ngựa, chậm rãi đi tới cửa, tay đẩy một cái, cửa tự mở, chỉ thấy trong phòng ngồi một người, chính là Vương Khiếu.
Mà trên bàn đã dọn xong văn cụ hắn quen sử dụng, hơn nữa có hương mực, ngay cả mực cũng giúp hắn mài tốt rồi.
Ngưu Hữu Đạo đứng dậy, đưa tay nói:
“Tiên sinh đến rồi, mời ngồi.
Giả Vô Quần tiện tay đóng cửa, chậm rãi đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống.
Ngưu Hữu Đạo châm trà cho hắn.
Giả Vô Quần quan sát động tác của hắn, trước tiên cầm bút chấm mực viết: trước đây bên người Vương gia không có ngươi, trước đây Mao Lư Sơn Trang cũng không có ngươi, thủ hạ của Vân Cơ có thể đại biểu Vương gia?
Nhìn một chút, Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, ra hiệu mời dùng trà.
“Theo Vân Cơ chỉ là che giấu, ta vốn là người bên cạnh Ninh vương, sau khi Vương gia từ Yên Kinh thoát vây, ta vẫn tiềm ẩn ở bên người Vương gia, lần này Ngưu Hữu Đạo gặp nạn, người Mao Lư Sơn Trang rắn mất đầu, Vương gia lệnh ta ở trong bóng tối can dự dẫn dắt, để tránh người Mao Lư Sơn Trang mất khống chế.
Là như vậy? Giả Vô Quần cân nhắc một thoáng, rút ra văn kiện ở trong tay áo, đẩy lên trước mặt đối phương, cầm bút viết: để ta quan sát vật này, không biết ý gì?
Ngưu Hữu Đạo cầm đồ vật, ở trên tay tùy tiện lật một chút, hỏi:
“Đều xem qua?
Giả Vô Quần gật đầu.
Ba!
Hai tay Ngưu Hữu Đạo nhẹ khép, văn kiện hóa thành tro bụi, trôi qua một bên.

Như vậy không khác nào hiển lộ thân phận bản thân là tu sĩ, Giả Vô Quần híp mắt nhìn chằm chằm.
Ngưu Hữu Đạo:
“Tiên sinh đã xem qua nội dung trong này, thì nên biết, Tấn quốc hạ quyết tâm toàn lực tấn công Vệ quốc, tất nhiên là bởi vì có nắm chắc, vì sao có nắm chắc, bởi vì có Vệ, Tề nội loạn… làm nền. Như vậy đáp án hiển nhiên là Thiệu Bình Ba thúc đẩy.
“Bây giờ thế cục ở chiến trường phía tây, Vệ quốc đã vô lực, cơ bản chỉ còn Tề quốc chống lại quân Tấn. Trên chiến trường giao phong, Hô Diên Vô Hận và Tấn quốc không phải lần thứ nhất giao thủ, nhiều lần đánh bại quân Tấn, lần trước Cao Phẩm thất bại, suýt chút nữa mất mạng ở trong tay Hô Diên Vô Hận, năng lực của Hô Diên Vô Hận có thể thấy được chút ít. Tề quốc có Hô Diên Vô Hận, chiến sự e là trong thời gian ngắn khó có thể phân ra thắng bại.
“Nhưng minh đao minh thương không đáng sợ, sợ là sợ có người ở sau lưng làm loạn. Văn kiện này, tiên sinh xem qua, nên biết thủ đoạn của Thiệu Bình Ba. Việc đã đến nước này, Thiệu Bình Ba tất không cam lòng thất bại, lấy Thiệu Bình Ba đối nhân xử thế, sẽ ra tay can dự.
Giả Vô Quần viết: có quan hệ gì tới ta?
Ngưu Hữu Đạo:
“Tìm chút phiền phức cho Thiệu Bình Ba, để hắn phân tâm khỏi thế cục chiến trường, tự lo không xong!

Chương 1791: Phong vân sắp tới, sớm làm quyết đoán (2)

Chương 1791: Phong vân sắp tới, sớm làm quyết đoán (2)
Ngón tay Giả Vô Quần gõ gõ giấy, ý tứ rất rõ ràng, vẫn là câu nói kia, cùng ta có quan hệ gì đâu?
Ngưu Hữu Đạo:
“Vương gia ý tứ là, Thái Thúc Hoan Nhi, Vương gia hy vọng Thái Thúc Hoan Nhi gả cho Thiệu Bình Ba.
Giả Vô Quần sững sờ, không khó lý giải dụng ý trong đó, Thiệu Bình Ba hiến kế làm hại Thái Thúc Hoan Nhi ủy thân cho Trần Trường Công, bây giờ Trần Trường Công chết rồi, bên này muốn để Thái Thúc Hoan Nhi gả cho Thiệu Bình Ba, này không phải muốn Thiệu Bình Ba nâng tảng đá lên nện vào chân mình, cố ý buồn nôn chết Thiệu Bình Ba sao?
Sau khi suy nghĩ cẩn thận, thần sắc có chút co giật, biểu cảm lộ ra rất đặc sắc, cầm bút viết: Không nghĩ tới Vương gia lại có hứng thú ác như vậy!
Ngưu Hữu Đạo:
“Tình huống tương quan của Thiệu Bình Ba, tất cả đã lấy ra giao cho tiên sinh, bằng năng lực của tiên sinh, này chỉ là chuyện nhỏ! Đương nhiên, nếu như tiên sinh nguyện ý triệt để giải quyết Thiệu Bình Ba mà nói, Vương gia càng không ý kiến. Bất quá tiên sinh khẳng định không muốn dây dưa quá sâu vào sự tình này, cho nên chúng ta không dám mong đợi.
Giả Vô Quần: gọi ta đến, là để ta giúp sự tình này?
Ngưu Hữu Đạo gật đầu.
“Không sai! Chỉ sự tình này.

Giả Vô Quần: Vương gia tự mình làm sự tình này là được, vì sao phải tìm ta?
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói:
“Ngô Công Lĩnh, Vương gia không để ở trong mắt. Tử Bình Hưu, Vương gia càng không để vào mắt. Ngược lại tiên sinh, Vương gia rất yêu thích. Tống quốc, Vương gia sớm muộn gì cũng lấy, cũng sẽ thành vật trong túi của Vương gia!
Giả Vô Quần: nói khoác không biết ngượng, Vương gia rùa rụt cổ ở một góc nhỏ của Nam Châu, ngay cả Yên quốc cũng không thể điều động, lại dám nói Tống quốc là vật trong túi?
Ngưu Hữu Đạo:
“Tiềm Long tại uyên, tiên sinh coi thường Vương gia rồi, triều đình Yên quốc chỉ là trang trí, Vương gia muốn lấy, tùy thời có thể chiếm được. Nói những cái này không có ý nghĩa, không ngại nói thẳng, quan viên các nơi Yên quốc, chỉ cần là người của Thương Kiến Hùng, tiên sinh xem cái nào không vừa mắt, dù cho rất nổi danh, Vương gia cũng lập tức thay đổi cho ngươi!
Lời ấy ngược lại làm Giả Vô Quần ngẩn ra, trong mắt có thần sắc kinh nghi bất định, nếu nói là giả, tự tin trong ngôn ngữ của đối phương không giống như nói dối.
Giả Vô Quần không dây dưa, lại viết: Vương gia ưu ái, Giả mỗ chân thành ghi nhớ, nhưng thân phận của Giả mỗ không thể làm sự tình này, thứ khó tòng mệnh!
Ngưu Hữu Đạo:
“Tiên sinh khó xử, Vương gia lý giải, tiên sinh liên lụy tới Thừa tướng, sự tình này cũng liền liên lụy tới Tống quốc. Bất quá mới vừa nói, Vương gia sẽ không để Ngô Công Lĩnh và Tử Bình Hưu ở trong mắt, bọn hắn tham dự hay không, Vương gia không để ý, Vương gia quan tâm là tiên sinh có đi làm hay không. Nếu như tiên sinh nguyện ý, chỉ cần bản thân đi làm là được, còn phương diện nhân thủ hộ vệ, Vương gia sẽ phái cao thủ bảo hộ, nhất định bảo đảm tiên sinh an toàn. Còn có thể liên lụy đến Tống quốc hay không, vậy phải nhìn bản sự của tiên sinh.
Giả Vô Quần cầm bút.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo nhấc tay đình chỉ.

“Tốt rồi, tiên sinh, Vương gia sẽ không để người khác khó chịu, tiên sinh không cần vội vã đáp ứng. Hiện tại tiên sinh muốn về Tống quốc cũng được, trời sáng lại đi cũng được, quyết định như thế nào, tiên sinh có thể trước tiên trở về Tống quốc hảo hảo suy nghĩ. Người trở về, không có lo lắng khác, mới có thể an tâm cân nhắc. Vương gia có kiên trì chờ tiên sinh trả lời, bất quá... Tốt nhất là ở trước khi chiến sự phía tây xuất hiện kết quả Vương gia không muốn nhìn thấy, muộn, liền không còn ý nghĩa.
Giả Vô Quần kinh ngạc, lại thả hắn trở về? Nếu thật như vậy mà nói, quyền chủ động có đáp ứng hay không hoàn toàn nắm giữ ở trong tay hắn.
Ngưu Hữu Đạo đứng dậy, đưa tay tiễn khách.
“Tiên sinh tự mình đi ra ngoài, xe ngựa sẽ đưa tiên sinh an toàn phản hồi.
Giả Vô Quần trầm mặc, bỗng nhiên cầm bút viết xuống hai chữ: Đậu Hải!
Để bút xuống, Giả Vô Quần đứng dậy rời đi.
Đậu Hải? Ngưu Hữu Đạo nhíu mày, danh tự này rất quen mắt, sau đó phản ứng lại, Phương Châu Thứ sử, chính là đại thần tâm phúc của Thương Kiến Hùng, cấp bậc không thấp!
Hắn minh bạch khẽ mỉm cười, cũng không ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm trang giấy nói:
“Tiên sinh, thiên hạ phong vân sắp tới, Tử Phủ sớm muộn gì cũng sẽ bị lan đến, ngươi lại có thể tiềm ẩn đến khi nào? Khi Tử Phủ không thể không đối mặt... Đến đây là hết lời, mong tiên sinh sớm quyết đoán!
Tay Giả Vô Quần đang mở chốt cửa hơi ngừng, nghiêng đầu nghe xong khuyến cáo, sau đó mở cửa đi ra, đi thẳng đến xe ngựa, đỡ xe nhảy lên, chui vào trong thùng xe.
Phu xe cũng leo lên ngồi trên càng xe, thét to hai tiếng, kéo xe ngựa rời đi.
Một đường xóc nảy, Giả Vô Quần ngồi ở trong xe ngựa trầm mặc không nói.
Trong phòng, Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm trang giấy, chậm rãi nghiêng đầu xem bóng đêm ngoài cửa sổ, bỗng nhiên tay áo quét qua,

đèn tắt, tất cả trang giấy đều tan nát theo gió.
Một bóng đen từ trong nhà nhảy ra, lướt về phía bóng đêm mịt mờ.
Khi Ngưu Hữu Đạo hiện thân, đã cùng Vân Cơ chạm mặt, tựa như tuỳ tùng, theo Vân Cơ trở lại điểm dừng chân.
Quản Phương Nghi đang chờ, nhìn thấy hai người trở về, lập tức đón lấy cười nói:
“Vân tỷ tỷ trở về?
Nhưng ánh mắt liếc liếc Ngưu Hữu Đạo ở phía sau.
Vân Cơ gật đầu đi vào, Ngưu Hữu Đạo ở phía sau thấp giọng nói.
“Để hầu tử tới gặp ta.
Quản Phương Nghi dừng bước, sau đó đổi đường khác đi.
Hai người ra ngoài vừa về tới trong phòng, Ngưu Hữu Đạo lập tức chui vào phòng tu luyện, lặng im chờ đợi.
Không bao lâu, Viên Cương đến, đẩy cửa đi vào, đứng ở trước mặt Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói:
“Truyền tin tức cho Cao Kiến Thành, Phương Châu Thứ sử Đậu Hải, ta mặc kệ hắn nghĩ biện pháp gì, nói chung trong vòng ba ngày, để Đậu Hải cút khỏi vị trí Phương Châu Thứ sử!
Viên Cương:
“Còn nữa không?
Ngưu Hữu Đạo:
“Không.
“Đã rõ.
Viên Cương lập tức xoay người rời đi.
Giả Vô Quần cũng không vội vã rời Nam Châu, xác thực nói là không muốn bị Ngưu Hữu Đạo nắm mũi dẫn đi.
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên để hắn rời đi, hắn liền muốn rời đi? Không, hắn theo bản năng hoài nghi trong đó có phải có vấn đề gì hay không, nên không theo nhịp điệu của đối phương.
Lưu lại, quan sát có đầu mối dị thường gì không.
Không đi tham dự bàn bạc vô dụng kia, cũng không lo lắng vấn đề an toàn, một người mang một tùy tùng, bắt đầu ở trong phủ thành Nam

Châu tản bộ, hoặc phối hợp vật cưỡi, ra khỏi phủ thành ở thôn trấn bốn phía kiểm tra, cho người ta một loại cảm giác du sơn ngoạn thủy.
Mà trên thực tế là phỏng vấn dân tình, trọng điểm là quan sát Ngưu Hữu Đạo chết rồi, Thương Triêu Tông thi chính có thay đổi hay không, thi chính phải chăng thông suốt, phải chăng bị thế lực tu hành ảnh hưởng.
Mặt khác, hắn đã đưa tin Tử Bình Hưu, để Tử Bình Hưu sưu tập tình huống có quan hệ đến thế lực Thương hệ.
Loại người như hắn sẽ không tùy tiện làm ra quyết đoán gì, cũng sẽ không tùy ý bị người nắm mũi dẫn đi, có quyết đoán nhất định sẽ nắm giữ được tình huống sau này.
Hắn vốn là đối tượng Ngưu Hữu Đạo trọng điểm quan tâm, hành tung của hắn tự nhiên không gạt được con mắt của Ngưu Hữu Đạo.
Tình huống giám thị được tới tay, Quản Phương Nghi sẽ đưa đến trong tay Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo lật xem, Quản Phương Nghi ở bên cạnh nói thầm.
“Ngươi bảo hắn trở về, hắn căn bản không có ý tứ trở về, không chỉ không về, ngay cả bàn bạc cũng không tham dự, trái lại cả ngày du sơn ngoạn thủy ăn ăn uống uống, nói rõ không coi lời ngươi nói là chuyện to tát, ta thấy sợ là ngươi tính sai rồi.
Ngưu Hữu Đạo nhìn tình báo trong tay mỉm cười.
“Có vài người đến bờ biển, sẽ không phải thuyền nào cũng lên, người ta không có hứng thú ở trên bờ biển đi vài vòng du ngoạn, chỉ là trước tiên kiểm tra tình huống thuyền thế nào, phải chăng thích hợp đi xa... người này quả nhiên có chút ý tứ.
Quản Phương Nghi:
“Cái quỷ gì a? Gia hỏa này ngày ngày ăn ăn uống uống du sơn ngoạn thủy, còn có ý tứ, ý tứ gì?

Chương 1792: Đục khoét nền tảng

Chương 1792: Đục khoét nền tảng
Ngưu Hữu Đạo ném đồ vật trong tay.
“Này không phải tiếp xúc với rất nhiều người muôn hình muôn vẻ sao. Hồng Nương, đừng lấy ánh mắt tu sĩ của mình đi nhìn người, có vài người hành động sẽ không đơn giản như bề ngoài nhìn, nếu có thể để ngươi dễ dàng nhìn thấu, hắn không cách nào điệu thấp lâu dài như thế. Càng là cao thủ, hành sự càng không ra vết tích!
Quản Phương Nghi thử hỏi:
“Ngươi ý tứ là nói, hắn đã quyết định?
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói:
“Chí ít đã chạy đến bờ biển ngắm phong cảnh... Thiên quân dễ được một tướng khó cầu! Tiếp tục nhìn chằm chằm, một khi hắn không muốn tản bộ, lập tức thông báo bên Vương gia, nói đàm phán không ra kết quả có thể kết thúc, để người các quốc gia dẹp đường hồi phủ đi.
Thương Triêu Tông vốn không muốn dây dưa nữa, hoàn toàn là phối hợp Ngưu Hữu Đạo, thông báo vừa đến, lập tức kết thúc gọn gàng, đàm phán không ra kết quả, không đàm phán nữa!
Các phương trở về, Giả Vô Quần cũng hộ tống nhân viên Tống quốc đồng thời phản hồi...
Tử Bình Hưu rất coi trọng chuyến xuất hành này của Giả Vô Quần, muốn biết Thương Triêu Tông ở bề ngoài một bộ, trong tối một bộ đến tột cùng là vì chuyện gì, sau khi biết tin tức nhân viên Tống quốc phản hồi, tính thời gian chính xác về nhà sớm chờ đợi.
Giả Vô Quần trở về, Tử Bình Hưu nghe phong thanh lập tức thẳng đến tiểu viện.
Hai người chạm mặt, sau khi hỏi han sức khỏe, lập tức ngồi xuống, Tử Bình Hưu không thể chờ đợi được hỏi:

“Tiên sinh có thăm dò ra ý đồ của Thương Triêu Tông không?
Giả Vô Quần đưa tay cầm bút, đang muốn viết đáp lời, nhưng không khỏi sửng sốt.
Trước tiên là nhìn bút trong tay, lại đưa tay sờ sờ nghiên mực, cuối cùng lại sờ sờ giấy, ánh mắt liên tục lấp loé.
Tử Bình Hưu thấy thế, cười nói:
“Văn cụ của tiên sinh, ta lệnh quản gia thay cho ngươi bộ mới, không ngại thử xem có tiện tay hay không.
Giả Vô Quần kinh nghi bất định liếc mắt nhìn hắn, cầm bút chấm mực viết: Thừa tướng cớ gì có ý nghĩ đổi mới?
Tử Bình Hưu chỉ chỉ đồ vật.
“Không phải là cảm thấy cũ sao.
Giả Vô Quần lắc đầu, dáng dấp rất chăm chú, lại lần nữa viết: Không, nhất định có nguyên nhân thúc đẩy Thừa tướng hạ lệnh thay đổi!
Chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi, đối phương hắn không phải người tính toán nhỏ nhặt như vậy, Tử Bình Hưu không rõ ràng vì sao hắn coi trọng như vậy, nhưng nhìn ra, ý tứ của đối phương là điều này rất trọng yếu, hơn nữa nhận định có người ngoài thúc đẩy mình làm ra quyết định này.
Suy nghĩ một chút, cũng đích xác là có chút nguyên nhân, giải thích:
“Trước đó vài ngày, nghe được một hạ nhân nói văn cụ của tiên sinh đã cũ, dùng thật giống như không tiện tay. Ta nghe xong nghĩ nghĩ, văn cụ của tiên sinh đích xác dùng đã lâu, quay đầu lại căn dặn quản gia một tiếng, để quản gia đổi bộ mới. Sao, tiên sinh cảm thấy văn cụ mới dùng không tiện tay?
Giả Vô Quần lắc đầu, lại cầm bút viết: hạ nhân kia ở đâu?
Cái này, Tử Bình Hưu nào biết, hắn có hàng trăm sự tình quấn người, làm sao đi quản một hạ nhân, nhưng cảm giác Giả Vô Quần phản ứng không đúng, thử hỏi:
“Tiên sinh có ý gì?
Giả Vô Quần lại lắc đầu, viết xuống: Làm phiền Thừa tướng tìm hạ nhân kia đến!
Tử Bình Hưu ý thức được sau lưng sự tình này khả năng ẩn giấu bí ẩn, lập tức suy tư, quay đầu lại sai người gọi quản gia đến.

Nhưng hắn không biết hạ nhân kia tên gì, đại khái hình dung ra hình dạng.
Quản gia cũng kỳ quái, hai vị này lại đi quan tâm một hạ nhân, bất quá vừa nghe trong lòng liền hiểu rõ, trả lời:
“Thừa tướng, hạ nhân kia gọi Ngũ Tiểu Bảo, hiện tại không ở trong phủ, trước đó vài ngày xin nghỉ, về nhà thăm người thân rồi.
“Cái gì?
Tử Bình Hưu đứng lên, sắc mặt trong nháy mắt đại biến, hắn có thể sừng sững ở trong triều đình cũng không phải người ngu, Giả Vô Quần đột nhiên quan tâm cái này, hơn nữa hạ nhân kia lại đột nhiên rời đi, kết hợp đầu đuôi câu chuyện lập tức ý thức được sự tình này có vấn đề, tuyệt không đơn giản như vậy, bản thân rất có khả năng bị người coi là thương, trầm giọng nói:
“Hỗn trướng! Ai cho phép hắn xin nghỉ? Quê nhà hắn ở nơi nào? Lập tức phái người đi tìm, cần phải bắt về cho ta...
“Ô ô...
Giả Vô Quần bỗng cười to, chỉ là tiếng cười này chứa một chút mùi vị nói không rõ ràng.
Hiện tại hắn đã biết rõ, rốt cục xác nhận bộ văn cụ ở Nam Châu kia là chuyện gì xảy ra, nó giống như đúc, nào có cái gì như đúc, đồ vật kia căn bản chính là của hắn, bị người sử dụng thủ đoạn lấy đi, cuối cùng ở một nơi khác đặt tới trước mặt hắn, làm hắn giật mình không nhỏ!
Lúc đó hắn thật là bị dọa, ngay cả đồ vật hắn thường dùng, cũng có thể bị người làm giả giống như thật, rất nhiều chi tiết nhỏ đều như đúc, cái này cần bị thẩm thấu đến cỡ nào, hắn còn có bí mật đáng nói với người ta sao? Nhìn thấy mà giật mình a!
Có thể nói làm hắn thất thố tại chỗ, trong lúc nhất thời không biết nên phòng thủ thế nào, cảm giác như bản thân trần truồng đứng ở trước mặt người ta.
Kết quả nháo cả buổi mới phát hiện, là bên Nam Châu mở một chuyện cười với hắn. Có thể không phải là chuyện cười sao, người ta căn bản không có dự định lừa gạt mãi, cũng không mượn cái này bức hắn đáp ứng cái gì, để hắn trở về là biết hắn khẳng định sẽ rõ ràng chân tướng.
Cười cười, dần dần thành cười khổ lắc đầu.

Tuy là chuyện cười, nhưng hắn minh bạch thâm ý trong đó không phải chuyện cười, người ta có thể vì một bộ văn cụ của hắn mở chuyện cười như vậy, nói rõ cái gì? Nói rõ người ta là thật tốn tâm tư với hắn, này không phải là chuyện cười!
Quản gia sững sờ ở một bên, rất ít thấy Giả Vô Quần thất thố như vậy, hơn nữa bất đắc dĩ cười khổ như vậy.
Tử Bình Hưu cũng kinh nghi bất định, không hiểu nói:
“Tiên sinh cớ gì cười?
Giả Vô Quần buông tiếng thở dài, cầm bút viết: Một bộ văn cụ không đáng nhắc tới, sự tình này không cần truy cứu!
Tử Bình Hưu không chịu, trầm giọng nói:
“Sự tình này nhất định có kỳ lạ, sao có thể không tra!
Hiện tại hắn kinh sợ đến mức không biết sau lưng sự tình này ẩn giấu sự tình lớn như thế nào a.
Giả Vô Quần sao có thể không biết, hắn rõ ràng hơn ai khác, người ở đây không ai có thể rõ ràng hơn hắn, lại viết: sự tình này trong lòng ta đã rõ ràng, Thừa tướng nghe ta một lời, buông tha hạ nhân kia, coi như chưa phát sinh chuyện gì, không cần truy tra, lặng thinh không đề cập tới là được!
Còn có cái gì để truy tra, hắn nghĩ cũng có thể nghĩ ra, hạ nhân kia thăm thân nhân chó má gì, phương diện Nam Châu cũng sẽ không vì chút chuyện này mà giết người diệt khẩu, không tính là sự tình gì, hoàn toàn không có tất yếu làm lớn, bởi vậy hạ nhân kia khẳng định là đã được một món tiền tài chạy mất, bắt được lại có thể thế nào? Sẽ không tra được cái gì.
Trọng yếu là, hắn không hy vọng chút chuyện này huyên náo đến tướng phủ quốc trắng trợn truy tra một hạ nhân, tạo thành ảnh hưởng cái được không đủ bù cái mất.
Vì một bộ văn cụ, làm cho sự tình này truyền ra cũng không đáng, vì một bộ văn cụ của hắn mà hưng sư động chúng?
Hắn có thể ở trong tướng phủ tiềm ẩn nhiều năm không phải không có nguyên nhân.
Thấy hắn nói như vậy rồi, Tử Bình Hưu trầm mặc, nhìn quản gia nói:
“Liền theo ý tứ của tiên sinh lo liệu, ngươi lui xuống trước đi.

Nội tâm quản gia có chút bất an, phỏng đoán rất nhiều, nhưng vẫn chắp tay lĩnh mệnh:
“Vâng!
Không còn ngoại nhân, Tử Bình Hưu nào nhịn được không hỏi.
“Tiên sinh đã biết có vấn đề, vì sao không tra?
Giả Vô Quần: Không cần tra, Nam Châu làm, bộ văn cụ kia ở Nam Châu, ta đã thấy, hơn nữa còn sử dụng qua.
“Cái gì?
Tử Bình Hưu càng ngày càng giật mình, một bộ văn cụ lại khiến phương diện Nam Châu động thủ đoạn này, ăn no rửng mỡ không có chuyện làm sao? Không khỏi nghiêm túc hỏi dò:
“Nam Châu lấy văn cụ của tiên sinh đi là ý gì, chẳng lẽ tiên sinh ẩn giấu cơ mật gì ở trong văn cụ?
Giả Vô Quần: Thừa tướng lo xa rồi, mỗ không phải thợ thủ công, trong văn cụ cũng không có cơ mật gì, hành động của Nam Châu, chỉ là công tâm Giả mỗ mà thôi!

Chương 1793: Ngưu mỗ đợi đã lâu

Chương 1793: Ngưu mỗ đợi đã lâu
“Công tâm?
Tử Bình Hưu càng không rõ.
“Lần này tiên sinh đi, Nam Châu đến tột cùng là vì chuyện gì?
Giả Vô Quần lấy đến một tờ giấy, cầm bút viết, cũng không ẩn giấu sự tình lúc trước. Viết xong giao cho Tử Bình Hưu.
Tử Bình Hưu tiếp nhận nhìn kỹ, càng xem càng không rõ, cấp tốc xem xong, nghi ngờ nói:
“Thiệu Bình Ba? Này... Mặc kệ Thiệu Bình Ba này có bản lĩnh thế nào, Nam Châu đã có thể nắm giữ tình huống tỉ mỉ như vậy, bản thân hành động là được, vì sao lại để tiên sinh ra mặt đi nhằm vào Thiệu Bình Ba?
Giả Vô Quần viết xuống hai chữ: Mời chào!
Tử Bình Hưu vừa nhìn, trong nháy mắt minh bạch, nhất thời không bình tĩnh, còn tưởng Nam Châu bí mật gọi tới là vì sự tình gì, hoá ra là đến đào góc tường của hắn, thiệt thòi hắn còn chủ động đưa Giả Vô Quần sang gặp mặt nói chuyện, chuyện này là sao, thủ đoạn của Nam Châu không khỏi quá tổn hại đi, ánh mắt cũng rất độc a!
Cần biết Giả Vô Quần chính là mưu sĩ tâm phúc của hắn, nhiều năm như thế, hắn đương nhiên biết Giả Vô Quần có bao nhiêu tác dụng, sao có thể để người khác dễ dàng đào đi.
Càng làm cho hắn khó chịu là, Nam Châu đã lừa người đi, nhưng không nhân cơ hội lưu lại, còn không làm khó dễ, để người thuận lợi trở về, này là muốn làm gì? Muốn thể hiện ra nhân nghĩa thu mua lòng người sao? Chân chính là người xấu hư tình giả ý a!
Nhưng sự tình này không phải hắn có thể toàn diện làm chủ, trừ khi cường hành ách chế, bằng không vẫn cần trưng cầu ý kiến của Giả Vô Quần.

Hắn nhận định Nam Châu giả nhân giả nghĩa, muốn đánh động Giả Vô Quần, nhưng không biết cái nhìn của Giả Vô Quần thế nào, có chút thấp thỏm hỏi:
“Nam Châu đã có ý mời chào tiên sinh, không biết tiên sinh ý như thế nào?
Giả Vô Quần cầm bút: Tử Phủ là nhà ta, không dung nhà tan người tán, Thừa tướng không cần lo ngại!
Thấy lời ấy, Tử Bình Hưu có thể nói thở phào nhẹ nhõm, cười nói:
“Đã biết Nam Châu giả nhân giả nghĩa không gạt được tiên sinh.
Giả Vô Quần: Thừa tướng, lần trước ở Nam Châu đưa tin, tình huống có quan hệ Nam Châu đã thu thập được chưa?
“Có rồi!
Tử Bình Hưu từ trong tay áo móc ra một cuộn giấy, đưa cho hắn.
“Trước mắt có thể thăm dò tình huống có hạn, tạm thời chỉ có những thứ này.
Giả Vô Quần mở ra kiểm tra, không có tình huống tỉ mỉ, nhưng tình huống đại khái đã thăm dò.
Cái gọi là thế lực Thương hệ, chính là thế lực trước đây của Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo chết rồi, thế lực của hắn đã có xu thế sụp đổ.
Hiện tại Giả Vô Quần muốn xem chính là điểm này, nhìn xem Thương Triêu Tông có năng lực chỉnh hợp thế lực của Ngưu Hữu Đạo để lại hay không, nếu như không thể, chỉ bằng vào thế lực dưới tay Thương Triêu Tông, trên có triều đình chèn ép, dưới có thế lực tu hành áp chế, trước kia ở Nam Châu nói với hắn đều là khoác lác.
Nhưng hiện tại tình báo trên tay biểu hiện, phương diện Bắc Châu không xuất hiện dị thường, chẳng khác nào là công khai tỏ rõ thái độ, Thương Triêu Tông trực tiếp bổ nhiệm một vị quan viên địa phương Bắc Châu.
Quan viên được bổ nhiệm dường như không có nhiều tác dụng lắm, nhưng Bắc Châu vui vẻ chấp hành, này chính là tỏ thái độ, biểu thị Bắc Châu nghe lệnh của Thương Triêu Tông!
Còn phương diện Kim Châu càng không cần phải nói, phối hợp Nam Châu hành động quân sự, điều động đại quân, cùng Nam Châu hình thành tư thế liên hiệp tấn công Quang Châu, bức Quang Châu thần phục,

Quang Châu Thứ sử đi Nam Châu bái kiến Thương Triêu Tông, là lấy trạng thái hạ quan tới bái kiến thượng quan.
Xem xong tình báo, Giả Vô Quần chậm rãi thả xuống, vuốt râu trầm ngâm.
Kết hợp với hắn ở Nam Châu hỏi thăm tình huống, Nam Châu thi chính không có bất kỳ biến hóa, cũng chưa nghe nói có quan viên nào điều chỉnh.
Này nói rõ cái gì? Nói rõ Nam Châu tất cả như cũ, như cũ do Thương Triêu Tông định đoạt, Kim Châu, Bắc Châu, Quang Châu đều đã thần phục, còn có Mao Lư Sơn Trang quy về Nam Châu.
Các loại dấu hiệu nói rõ, Thương Triêu Tông đã toàn diện tiếp nhận chưởng khống thế lực Ngưu Hữu Đạo để lại, hơn nữa không bị giới tu hành quấy rầy, ý nghĩa Thương Triêu Tông cũng bãi bình thế lực tu hành ở sau lưng.
Nguyên bản để Tử Bình Hưu tìm hiểu tình huống, chỉ là muốn nhìn Thương Triêu Tông có năng lực chỉnh hợp thế lực Ngưu Hữu Đạo để lại hay không, ai biết người ta đã lấy thế sét đánh không kịp bưng tai toàn diện chỉnh hợp, đã nắm giữ ở trong tay rồi!
Bản lĩnh này, tốc độ này, làm Giả Vô Quần âm thầm hoảng sợ, trầm mặc một lúc lâu, ước lượng năng lực như vậy chư hầu trong thiên hạ ai có thể làm được.
Sau một lúc lâu, Giả Vô Quần dựa lưng vào ghế.
“Ài!
Nhẹ nhàng thở dài một tiếng.
Tử Bình Hưu lẳng lặng đợi một lúc, không muốn hắn tiếp tục lo lắng sự tình Nam Châu, nói sang chuyện khác:
“Tiên sinh trở về vừa vặn, ta có một chuyện không rõ, muốn thỉnh giáo tiên sinh.
Giả Vô Quần lại ngồi thẳng, gật đầu, ra hiệu cứ nói.
Tử Bình Hưu nói:
“Hôm qua vừa lấy được tấu chương, bên Yên quốc xuất hiện hướng đi dị thường, Phương Châu Thứ sử Đậu Hải, đột nhiên bị Yên đình giáng chức điều tra. Sự tình này rất kỳ lạ, Đậu Hải chính là tâm phúc của Thương Kiến Hùng, lại là đại thần biên giới, muốn động loại người này,

theo lý thuyết trước đó hắn có dấu hiệu có thể tra, nhưng sự phát đột nhiên, làm người nan giải, không hề có dấu hiệu có thể tra, tạm thời còn đang tìm hiểu vì sao bị giáng chức. Hôm nay bệ hạ còn hỏi ta, có biết Thương Kiến Hùng làm như vậy là ý gì không? Ta cũng khó nói rõ, không biết tiên sinh có cao kiến giải thích nghi hoặc gì không?
“...
Cao kiến? Giả Vô Quần sửng sốt, đối phương không đề cập tới, hắn trong lúc nhất thời còn thật không nhớ tới sự tình Đậu Hải.
“Tiên sinh?
Thấy hắn đờ ra, Tử Bình Hưu nhắc nhở.
Giả Vô Quần lấy lại tinh thần nở nụ cười, vẻ mặt cười khổ lắc đầu.
Tử Bình Hưu không hiểu nói:
“Tiên sinh cớ gì cười?
Giả Vô Quần lại viết xuống một đống chữ giao cho đối phương xem, viết chính là sự tình hôm nọ cùng Ngưu Hữu Đạo đánh cược.
Tử Bình Hưu xem xong, giật nảy cả mình.
“Là tiên sinh đề nghị, sau đó dẫn đến Thương Triêu Tông xử lý Đậu Hải?
Giả Vô Quần: Đối phương cuồng ngôn, ta sao có thể tin, thật giả bất luận, tự nhiên là tiện tay thử một lần làm khó dễ, làm cho đối phương biết mình nói khoác không biết ngượng! Ai biết lời nói đùa trở thành thật. Như Thừa tướng nói, Đậu Hải chính là tâm phúc của Thương Kiến Hùng, đột nhiên bị tai kiếp, sợ thật là mỗ nói đùa gây nên!
Tử Bình Hưu càng ngày càng giật mình.
“Mới mấy ngày mà thôi, tiên sinh nói đùa, còn chưa trở về, trọng thần một quốc gia bị xét xử, lẽ nào Thương Triêu Tông thật đã nắm giữ triều đình Yên quốc?
Giả Vô Quần cười khổ, này còn cần hoài nghi sao, không có thực lực khống chế triều đình, quan to một phương như vậy, còn là tâm phúc của Thương Kiến Hùng, ai dám nói giải quyết là có thể giải quyết.
Cầm bút viết: Chẳng lẽ Thừa tướng hoài nghi Đậu Hải gặp gỡ cùng ta nói đùa chính là trùng hợp?
Tử Bình Hưu trầm mặc, sau đó khẽ lắc đầu, cái khác có khả năng trùng hợp, nhưng loại trùng hợp này làm sao có khả năng xuất hiện, thầm nói:

“Xem ra triều đình Yên quốc từ lâu đã ở trong tay Thương Triêu Tông, quả nhiên là tạm thời không lấy... Ài!
Ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, khá là cảm khái.
Biết lực ảnh hưởng của Thương Triêu Tông ở Yên quốc rất lớn, lại không nghĩ rằng đã nắm giữ đến mức độ như vậy, thật là thâm tàng bất lộ!
Giả Vô Quần càng cảm khái, Ngưu Hữu Đạo vừa chết, Thương Triêu Tông liền có thể lấy thế sét đánh không kịp bưng tai nắm giữ thế lực của Ngưu Hữu Đạo, hơn nữa cấp tốc bãi bình thế lực tu hành quấy rầy, chỉ dựa vào điểm này liền không phải ai cũng có thể làm được.
Mà bây giờ lại chứng minh, Thương Triêu Tông đã ở trong bóng tối chưởng khống triều đình Yên quốc từ lâu.
Có thể thấy đối phương nói, căn bản không để Ngô Công Lĩnh và Thừa tướng ở trong mắt cũng không phải nói đùa.
Lại nhìn văn cụ trước mắt, phần tâm tư này…

Chương 1794: Chết già (1)

Chương 1794: Chết già (1)
Còn trực tiếp vạch trần cơ mật bên Nam Châu, cũng không sợ hắn tiết lộ, cũng không ép lưu hắn, để hắn tự mình lựa chọn, phần tự tin cường đại này, hoàn toàn là khí phách thiên hạ ngoài ta còn ai!
Lừa hắn đi, để hắn nhìn thấy cái gì gọi là phiên vân phúc vũ!
Giả Vô Quần thở ra một hơi, lại cầm bút viết: Vốn tưởng Nam Châu không có Ngưu Hữu Đạo không thể, bây giờ Ngưu Hữu Đạo đã qua đời, nhưng Nam Châu y nguyên nắm chắc phong vân, như đi bộ nhàn nhã, hơn nữa tính kế cả ta, có thể thấy Nam Châu ngọa hổ tàng long, Thương Triêu Tông có thể đi tới ngày hôm nay, có thể nói mưu tính sâu xa, đích xác không phải may mắn!
Tử Bình Hưu gật đầu, hắn không phải dân thường, biết "mưu tính sâu xa" chỉ cái gì, mưu tính sâu xa ở trong miệng tiểu dân chỉ là một câu tán dương, nhưng đến trình độ như hắn thì minh bạch "mưu tính sâu xa" là cần thực lực cường đại đến chống đỡ, múa mép khua môi êm tai là vô dụng, không có nội tình thực sự, nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô ích.
Một câu "mưu tính sâu xa" để lộ ra Thương Triêu Tông từng bước kinh doanh sâu dày.
“Thương Triêu Tông này, trước kia bản tướng coi thường hắn.
Giả Vô Quần lại cầm bút: Thừa tướng còn nhớ lúc trước nặc danh giao hảo Ngưu Hữu Đạo không!
Tử Bình Hưu:
“Tất nhiên là nhớ, bây giờ Ngưu Hữu Đạo đã qua đời, tiên sinh nhắc lại sự tình này là ý gì?
Giả Vô Quần viết: cử chỉ lúc trước, chính là nhìn thiên hạ phong vân sắp tới, vốn là vì lưu một đường lui!
Tử Bình Hưu chậm rãi gật đầu.

Giả Vô Quần: Phong vân sắp tới, Nam Châu cùng có cảm giác này, đối phương nói không sai, Tử Phủ sớm muộn gì cũng phải đối mặt, đến lúc đó Vô Quần sao có thể ẩn giấu? Đã muốn đối mặt, không bằng y góc nhìn lúc trước, nên vì đường lui của Tử Phủ mà mưu tính. Ngô hoàng bảo thủ, chỉ là tiểu nhân đầu cơ trục lợi, một khi thiên hạ biến đổi, nhất quyết không có khả năng tranh hùng thiên hạ, cũng không có năng lực đối kháng, không phải minh chủ, hành vi năm đó, Thừa tướng cũng chỉ là tự vệ bất đắc dĩ mà thôi!
Tử Bình Hưu kinh nghi bất định.
“Tiên sinh ý tứ là?
Giả Vô Quần: Ta muốn xuất sơn, trợ giúp Thương Triêu Tông chút sức lực!
“...
Tử Bình Hưu im lặng, có chút nói lắp:
“Này... Này... Nếu như vậy, chẳng lẽ không phải tiên sinh vẫn bị mời chào?
Giả Vô Quần viết chữ đưa qua.
Tử Bình Hưu tiếp nhận nhìn kỹ, chỉ thấy: Không phải vậy! Thương Triêu Tông tùy ý ta tới lui tự nhiên, có thể thấy không phải muốn bức bách ta. Sự tình Thiệu Bình Ba, Thương thị có thể tự mình ra tay, nhưng lại muốn ta ra tay, là có ý gì? Thương Triêu Tông tính toán to lớn, sao chỉ vẻn vẹn là ở Yên quốc, mục đích cuối cùng tất là chiếm đoạt Tống quốc, động tác này chính là muốn ta tỏ thái độ, chân tướng là muốn Thừa tướng tỏ thái độ. Vì vậy để ta đi làm sự tình này, muốn xem Thừa tướng đi con đường nào, tương lai có thể theo hắn hay không.
Tử Bình Hưu liên tục gật đầu, xem ra trước đó bí mật phán đoán không sai, quả nhiên là nhằm vào hắn, cũng chỉ có thể là như vậy.
“Tiên sinh nói thật đúng, chỉ là tiên sinh đi hiệu lực, dễ lưu lại tay cầm.
Giả Vô Quần: Sao nói lưu lại tay cầm? Coi như có biến, cá nhân ta hành sự, có việc ta tự có biện pháp gánh vác, tội ở trên người ta, Thừa tướng có thể rũ sạch!
Tử Bình Hưu trầm ngâm.
“Tiên sinh đã hạ quyết tâm?

Giả Vô Quần: Thương thị ngày quy định, lời nói sáng tỏ, quá hạn không chờ! Ta lại biết cơ mật của hắn, lúc này không đi, không biết hậu thủ thế nào, không cách nào phỏng đoán, hậu quả khó liệu.
“A...
Tử Bình Hưu đứng dậy, đi qua đi lại cân nhắc.
Cuối cùng, bên này truyền tin cho Nam Châu, định ra kỳ hạn Giả Vô Quần sẽ tới...
Trong lầu các, Ngưu Hữu Đạo nhận được tin ở trong tĩnh thất ngửa mặt lên trời cười to, nhìn Quản Phương Nghi cười nói.
“Gia hỏa này, nhất định cho rằng ta là mưu đồ Tống quốc!
Quản Phương Nghi khanh khách nói:
“Nào biết ngươi là vì hắn, đúng không?
“Có người tự nhiên có nước!
Ngưu Hữu Đạo gõ bàn, hừ hừ cười gằn.
“Vì Nam Châu thịnh tình chiêu đãi, phải tận lực báo đáp... Hắn ngược lại tính toán rất hay, nhưng lên thuyền của ta, sợ là không thể theo ngươi quay đầu là bờ, Ngưu mỗ đợi đã lâu!
Không biết lời này là ý gì, Quản Phương Nghi không cười nổi, bĩu môi nói.
“Hồi âm thế nào đây?
Ngưu Hữu Đạo vung tay.
“Chỉ hai chữ: chờ lệnh!
Quản Phương Nghi kinh ngạc.
“Người ta đáp ứng đến, ngươi để hắn chờ lệnh?
Ngưu Hữu Đạo quỷ dị nở nụ cười.
“Bảo kiếm tặng anh hùng, hảo mã phối yên tốt, để hắn trước tiên chờ, chờ người đến lại tới cũng không muộn, mài đao không lỡ công đốn củi!
“Chờ người?
Quản Phương Nghi hiếu kỳ.
“Chờ ai?
Ngưu Hữu Đạo cười:
“Không thể nói!
Quản Phương Nghi nhất thời khó chịu, quay đầu rời đi...

Chờ lệnh? Thu được tin tức của Nam Châu, hai người buồn bực, không biết bên Nam Châu đến tột cùng là ý tứ gì, không phải muốn ở trước khi chiến sự phía tây bụi bặm lắng xuống ra tay sao?
Sở dĩ Giả Vô Quần đáp ứng, có chút là bởi vì nguyên nhân chiến sự, sau khi biết tác dụng của Thiệu Bình Ba ở trong chiến sự, hắn cũng có tâm kiềm chế, các nước bao quát Tống quốc đều không muốn nhìn thấy Tấn quốc lớn mạnh.
“Trước ngày quy định đáp ứng tiên sinh, bây giờ lại để tiên sinh chờ lệnh, chờ đến khi nào cũng không nói chính xác, tiên sinh có biết thâm ý của Nam Châu hay không?
Tử Bình Hưu không nhịn được hỏi.
Giả Vô Quần khẽ lắc đầu, viết: cao thâm khó dò!
Không có biện pháp, bên này cũng chỉ có thể tạm thời chờ đợi, một lần chờ là hơn nửa tháng...
Mà thời điểm Giả Vô Quần chờ đợi, người Mao Lư Sơn Trang cũng đã làm xong địa đạo.
Thời điểm đám người Ngưu Hữu Đạo tiến vào địa đạo kiểm tra, Viên Cương đi tới, đưa lên một phần mật thư.
“Bên kia có tin tức rồi.
Ngưu Hữu Đạo nhận mật thư nhìn nhìn, rơi vào suy ngẫm.
Quản Phương Nghi nhân lúc chưa sẵn sàng, đột nhiên ra tay, đoạt lấy mật thư, muốn nhìn xem hai gia hỏa này giấu nàng làm cái quỷ gì.
Động tác này làm Viên Cương lạnh lùng quét tới, Quản Phương Nghi thấy, nhưng mặc kệ, nhanh chóng liếc mắt nhìn lại nói.
Không nhìn không biết, vừa nhìn mới biết được, là nội dung nói chuyện mà Xuyên Dĩnh ở quân doanh Vệ quốc tìm Đường Nghi.
Quản Phương Nghi theo bản năng nhìn Viên Cương, trong lòng có chút ngoài ý muốn, lúc trước Ngưu Hữu Đạo bảo nàng tìm hiểu nội dung nói chuyện, nàng nói không có biện pháp, Ngưu Hữu Đạo liền tìm Viên Cương, nàng còn có chút không cao hứng, ai biết hầu tử này thật làm được.
Nàng tạm thời còn không biết Triệu Hùng Ca và Thượng Thanh Tông có đường giây liên lạc, tự nhiên không biết lợi dụng Triệu Hùng Ca.
Xem qua nội dung, Quản Phương Nghi hỏi:

“Đạo gia, ngươi thật giao phó Xuyên Dĩnh chăm sóc Thượng Thanh Tông?
Ở bên ngoài không dám xưng 'Đạo gia', nhưng trong địa đạo không cần lo lắng tai vách mạch rừng, có thể yên tâm.
Ngưu Hữu Đạo trong trầm tư khẽ lắc đầu.
Quản Phương Nghi liền cảm thấy không có khả năng, trước đó Ngưu Hữu Đạo nói với nàng, cảm thấy Xuyên Dĩnh không đúng, nào dám dễ dàng giao phó sự tình, kỳ quái nói:
“Vậy Xuyên Dĩnh ôm đồm sự tình là dụng ý gì?
Ngưu Hữu Đạo vẫn lắc đầu, từ từ nói:
“Xuyên Dĩnh này có quả nhiên vấn đề... Chỉ là, vị này đến cùng muốn làm gì? Lấy danh nghĩa của ta chăm sóc Thượng Thanh Tông... Ta càng mò không ra đầu mối, hắn đến tột cùng mưu đồ cái gì? Trước tìm ta, ta chết rồi, lại tìm Thượng Thanh Tông, lẽ nào trước tìm ta có quan hệ tới Thượng Thanh Tông? Thượng Thanh Tông lại có thể cho hắn cái gì...
Suy tư nhiều lần, cuối cùng vẫn lắc đầu, thực sự là không nghĩ ra.
Hắn xoay người đi tới bên bàn, nhẹ nhàng mài mực.
“Hầu tử, hồi phục bên kia, nói cho hắn, ta không có nhờ Xuyên Dĩnh sự tình này, không biết mục đích của Xuyên Dĩnh là gì, động tác này của Xuyên Dĩnh tất có mưu đồ. Hỏi hắn có biết là chuyện gì xảy ra hay không. Nếu không biết, để người của hắn nhìn chăm chú tình huống của Thượng Thanh Tông, tạm thời đừng đánh rắn động cỏ.
Viên Cương:
“Vâng.
Ngưu Hữu Đạo ngồi xuống, cầm bút chấm mực, viết xuống vài hàng chữ giao cho hắn.

Chương 1795: Chết già (2)

Chương 1795: Chết già (2)
“Nói với hắn, giao người này cho ta, để hắn an bài một chút, quay đầu lại ta sẽ đi tiếp ứng người.
Viên Cương tiếp giấy nhìn nhìn, hỏi.
“Không phải ngươi chướng mắt hắn sao?
Quản Phương Nghi hiếu kỳ, muốn duỗi đầu xem nội dung trong thư, Viên Cương tiện tay lảng tránh, không cho nàng xem, làm nàng tức giận đến trừng mắt.
“Hầu tử, sao ngươi lại học nhiều chuyện rồi?
Ngưu Hữu Đạo mặt không hề cảm xúc nói.
Viên Cương không nói gì nữa, xoay người rời đi.
...
Yêu Ma Lĩnh, phía sau núi Ma Cung, dưới vách núi cheo leo, Kim Mao Hống đang ngủ say.
Một hồ lô rượu ở bên eo, Triệu Hùng Ca nhìn thư, sắc mặt nghiêm nghị, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía mây đen biến ảo, trong miệng nói thầm.
“Xuyên Dĩnh... Là người của hắn...
...
Lạch cạch!
Trên ngăn tủ, một cái thẻ trúc treo ở trên vách tường rơi xuống.
Vân Cơ nghe thanh âm quay đầu lại, nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo thì xoay người rời đi, tiến vào mật đạo, thẳng đến nơi sâu xa.
Viên Cương đã ở trong địa đạo chờ đợi, thấy hắn đến, đưa mật thư ra.
“Triệu Hùng Ca hồi âm, vấn đề khả năng nghiêm trọng hơn ngươi nghĩ.
Ngưu Hữu Đạo tiếp thư kiểm tra, chỉ thấy trong thư viết: Muốn người, Thượng Thanh Tông sẽ có người phối hợp an bài. Trải qua ngươi nhắc

nhở, có thể xác nhận, Xuyên Dĩnh là người của Ô Thường, sau này tiếp xúc với Thượng Thanh Tông cần phải cẩn thận!
“Ô Thường?
Ngưu Hữu Đạo giật nảy cả mình, trên đời này người tên Ô Thường, coi như có cái khác trùng tên, nhưng để Triệu Hùng Ca nhắc tới, khẳng định là chỉ vị kia ở Thiên Ma Thánh Địa.
Chính vì như thế, càng ngày càng để hắn cảm thấy kinh ngạc, mới đầu Ô Thường phái người tiếp cận hắn, sau khi hắn chết lại phái người đến gần Đường Nghi, đến tột cùng muốn làm gì?
Ô Thường muốn làm gì, cần phải quanh co lòng vòng như vậy sao?
Càng làm hắn kinh ngạc là, Xuyên Dĩnh là người của Ô Thường, vậy mà cưới Tuyết Lạc Nhi, sau lưng chuyện này thâm ý đến tột cùng là cái gì, làm người không rét mà run.
Yên lặng một hồi, Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu lên nói:
“Xuyên Dĩnh tìm Đường Nghi, chúng ta ngay cả một chút đầu mối cũng không có, nhưng trải qua chúng ta đề tỉnh, hắn lập tức biết Xuyên Dĩnh là người của Ô Thường, có thể thấy hắn nhất định biết tình huống. Hầu tử, ngươi lập tức liên hệ hắn, hỏi hắn, vì sao Ô Thường nhìn chằm chằm Đường Nghi, hỏi sau lưng cái này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.
“Được!
Viên Cương cũng biết sự tình không phải chuyện nhỏ, cấp tốc đi chấp hành.
Song lần này Triệu Hùng Ca chỉ trả lời một câu: Không cần hỏi lại!
Sau đó liền không đáp lại bất kỳ vấn đề tương quan nào, sự tình khác đều có hồi phục, chỉ có sự tình này không phản ứng. Có thể thấy trừ nhắc nhở bọn hắn cẩn thận, thì không muốn để bên này biết quá nhiều, làm Ngưu Hữu Đạo kinh nghi bất định.
Lặp đi lặp lại cân nhắc, Ngưu Hữu Đạo cảm thấy bản thân phải tìm cơ hội thích hợp tự mình gặp Triệu Hùng Ca nói chuyện, nếu không có chút sự tình Triệu Hùng Ca căn bản không yên lòng đám người Viên Cương, sẽ không tiết lộ phong thanh.
...
Khí trời sáng sủa, bầu trời trong xanh vạn dặm.

Tử Kim Động, trong Quy Miên Các, bỗng nhiên truyền đến thanh âm nặng nề, tu sĩ thủ vệ ở bên ngoài nghe tiếng đều quay đầu nhìn lại.
Ngay sau đó, một đạo pháp lực rung động, thanh âm già nua từ từ truyền ra.
“Thẹn với các đời tiên sư của Tử Kim Động, Chung Cốc Tử bái biệt!
Lời này vừa ra, đệ tử thủ vệ cả kinh, nhưng đại môn của Quy Miên Các bị nghiêm lệnh phong tỏa, không ai dám tự tiện xông vào nhìn tình huống.
Tin tức rất nhanh truyền tới trong tai chưởng môn Cung Lâm Sách, Cung Lâm Sách vội vã chạy đến, toàn bộ cao tầng của Tử Kim Động đều bị kinh động, dồn dập tìm đến.
Túc lão Xuân Tín Lương đứng ở ngoài cửa lớn tiếng nói:
“Sư huynh, sư huynh, sư huynh...
Kêu hơn mười lần, nhưng bên trong không có bất kỳ động tĩnh, Xuân Tín Lương xoay người đối mặt mọi người, sắc mặt trầm trọng nói:
“Chưởng môn, hạ lệnh khai quan đi!
Cung Lâm Sách quả quyết nói:
“Khai quan!
Lập tức có đệ tử lĩnh mệnh tiến vào, xé ra phong ấn, loại bỏ khóa cửa, đại môn mở rộng, một đám cao tầng Tử Kim Động cấp tốc đi vào.
Rất nhanh, bên trong truyền đến thanh âm gào khóc bi thảm.
“Sư huynh!
Cùng ngày, toàn bộ Tử Kim Động khăn tang khắp nơi, Tử Kim Động Thái Thượng trưởng lão Chung Cốc Tử hưởng hết dương thọ, từ trần.
Đám người Cự An nước mắt như mưa, khóc không thành tiếng!
Trong lúc để tang, tin tức truyền ra, mặc kệ trước kia ân oán thế nào, Chung Cốc Tử chết già, đối với tu sĩ thiên hạ mà nói, ân oán liên tục, chém giết không ngừng, ngươi tranh ta đoạt, người có thể chết già không nhiều, các đại tông môn đều phái người đến phúng viếng.
Yên hoàng Thương Kiến Hùng tự mình tới Tử Kim Động bái tế, Nam Châu Thương Triêu Tông cũng tới, chỉ bất quá hai người cố ý dịch ra không gặp.
...

Tống quốc, Tiểu Nguyên Sơn, Thừa tướng Tử Bình Hưu tuần sát đến phụ cận leo núi.
Tiểu Nguyên Sơn chính là nơi ẩn cư của Đan bảng xếp hạng thứ tám Giản Sơn Nguyệt.
Trước kia Giản Sơn Nguyệt tranh cường háo thắng, vì nổi bật hơn mọi người, sát tính rất nặng, hai tay dính đầy máu tanh, sau khi leo lên Đan bảng, không biết cớ gì lại đột nhiên thay đổi triệt để ẩn cư.
Cũng đích xác là ẩn cư, trong nhà tranh, chỉ có hai thị nữ đi cùng, không để ý tới ngoại giới ân ân oán oán.
Lần này Thừa tướng Tống quốc tự mình tới chơi, tuy Giản Sơn Nguyệt không muốn để ý tới, nhưng cố kỵ thân phận đối phương, thêm nữa ẩn cư ở trong địa bàn Tống quốc, không thể không lộ diện bái kiến.
Hai người mật đàm một phen, nói cái gì, ngoại nhân không ai biết.
Đêm đó Tử Bình Hưu rời đi, một người bịt mặt lặng yên quang lâm Tiểu Nguyên Sơn, bắt đi hai thị nữ, Giản Sơn Nguyệt đuổi theo vào trong núi.
Đợi Giản Sơn Nguyệt truy đến, phát hiện hai thị nữ đã mất mạng, phẫn nộ cùng người bịt mặt giao thủ.
Hai người chỉ vừa đối mặt một chiêu, trên mặt Giản Sơn Nguyệt mang theo bi phẫn, ngã xuống đất bỏ mình.
Đến đây, nhà tranh ở Tiểu Nguyên Sơn trống vắng, không bao giờ thấy chủ nhân trở về nữa.
...
Ngoại thành Nam Châu phủ, một chiếc xe ngựa ra khỏi thành, lái xe chính là Viên Cương sau khi dịch dung.
Trong xe ngựa là Ngưu Hữu Đạo, Quản Phương Nghi cùng Vân Cơ.
Đi tới một chân núi yên tĩnh ở ngoại thành, sớm có hai người chờ đợi, một nam tử không người biết đến, tự xưng Nguyên Tòng, một người khác chính là Giả Vô Quần từ kinh thành Tống quốc đi đến.
Trong xe ngựa, chỉ có Ngưu Hữu Đạo nhảy xuống, cùng Giả Vô Quần chắp tay chào hỏi.
“Làm phiền tiên sinh bôn ba.
Giả Vô Quần xoay người ra hiệu, Nguyên Tòng tiến lên, Giả Vô Quần duỗi ngón tay viết ở phía sau lưng Nguyên Tòng, Nguyên Tòng nói thay:
“Tiên sinh còn có gì phân phó không?

Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Sở dĩ để tiên sinh ngừng ở nơi đây, là muốn ngay mặt hỏi một chút, chuyến này còn có nhu cầu gì, có thể nói, ta tận lực nghĩ biện pháp.
Giả Vô Quần viết, Nguyên Tòng nói thay:
“Thiệu Bình Ba không phải hạng người tầm thường, tiên sinh không cảm thấy cho lực lượng hộ vệ quá mức đơn bạc sao?
Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười.
“Tiên sinh cứ yên tâm, Vương gia sẽ không cầm tính mạng của tiên sinh ra làm trò đùa. Thân phận bối cảnh của tiên sinh, Thiệu Bình Ba không đến nỗi ở ngoài sáng hạ sát thủ, còn ám hạ độc thủ, thân phận chân thực của Nguyên Tòng tiên sinh chính là cao thủ của giới tu hành, đủ để bảo hộ tiên sinh an toàn, coi như gặp gỡ đánh không thắng, mang tiên sinh chạy trốn bảo mệnh hẳn còn không có vấn đề. Một người khác chỉ là an bài làm người hầu đi theo tiên sinh, làm ít chuyện vặt, chăm sóc tiên sinh ăn, mặc, ở, đi lại mà thôi.
“Chỉ hy vọng như thế, ta không cần gì cả.
Nguyên Tòng dứt lời, ngón tay của Giả Vô Quần cũng thả xuống.
“Được! Vậy ta không tiễn xa.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, lại nhìn Nguyên Tòng cung kính hành lễ nói:
“Nguyên Tòng tiên sinh cần phải bảo vệ tốt Giả tiên sinh an toàn, không thể dễ dàng rời Giả tiên sinh nửa bước. Nếu gặp gỡ sự tình khó khăn, có thể xin ý kiến của Giả tiên sinh!
Nguyên Tòng ừmh một tiếng, chữ quý như vàng.
Cùng nhau tiếp xúc, Giả Vô Quần cũng nhìn ra, Nguyên Tòng này cũng tựa như người câm giống hắn, bình thường rất ít nói chuyện.

Chương 1796: Người này, ta muốn định rồi!

Chương 1796: Người này, ta muốn định rồi!
Ngưu Hữu Đạo chắp tay bái biệt, bàn tay Nguyên Tòng lay động, một con phi cầm cỡ lớn lao xuống.
Nguyên Tòng bắt cánh tay của Giả Vô Quần, nhẹ nhàng đưa tới, hai người đồng thời phi thân rơi ở trên người phi cầm, cứ như vậy bay lên không.
Ngưu Hữu Đạo ngửa mặt lên trời nhìn theo.
Màn xe đẩy ra, Quản Phương Nghi hỏi một tiếng.
“Cứ để hắn đi liều với Thiệu Bình Ba như vậy? Có phải quá qua loa hay không?
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói:
“Kim lân há là vật trong ao, vừa gặp gió liền bay lên không. Binh quý ở tinh, không ở chỗ nhiều! Ngọa Long xuất sơn rồi!
Ánh mắt Quản Phương Nghi lấp lóe, có thể nhìn ra trong tiếng cười của vị này khá đắc ý, càng có thể nhìn ra vị này khá chờ mong với Giả Vô Quần.
Nhưng càng nhiều là hiếu kỳ, nếu như Giả Vô Quần thật có bản sự như Đạo gia thưởng thức, thì nào có dễ dàng mời chào như vậy. Thế nhưng cho dù đi theo bên người Ngưu Hữu Đạo, nàng cũng nhìn không hiểu là chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Ngưu Hữu Đạo đông một búa, tây một búa, không hiểu ra sao, Giả Vô Quần liền thật chạy tới làm việc cho Đạo gia. Tới hiện tại, nàng vẫn không hiểu vì sao Giả Vô Quần nghe theo.
Đương nhiên, này cũng là địa phương nàng bội phục Ngưu Hữu Đạo, mặc kệ bình thường ngoài miệng có thừa nhận hay không, nhưng rất nhiều chuyện mọi người thiếu vị này cầm lái là thật không được, cho dù

có chút sự tình giải thích rõ cho ngươi, ngươi cũng không học được, chênh lệch này không phục cũng không được.
Mà Ngưu Hữu Đạo đích xác cũng có chút đắc ý, bên người nhiều trợ thủ như thế, mời chào ai cũng không có cảm giác thành tựu bằng hắn chiêu mộ được Giả Vô Quần.
Mao Lư Sơn Trang từng bước một đi tới ngày hôm nay, nhân mã đều là hắn từng bước lôi kéo lên.
Một đám hòa thượng của Nam Sơn tự, đám người Hắc Mẫu Đơn, toàn bộ Ngũ Lương Sơn, đám người Phù Phương Viên, ba phái Lưu Tiên Tông, bầy yêu ở Độ Vân Sơn, tuy không ít người, nhưng chân chính tính toán là nhân tài có ai?
Có mấy lời không tiện nói, nhưng trong lòng hắn rõ ràng, kỳ thực bên người không có nhân tài nào, đều là hạng người bình thường, chỉ thích hợp nghe lệnh làm việc, khó có năng lực ngăn cản một phương. Cục diện của Mao Lư Sơn Trang ngày hôm nay, đều là hắn có cách dùng người.
Đối với những người này, Ngưu Hữu Đạo không cầu cái khác, chỉ cầu trung tâm và nghiêm túc làm việc, cái khác không miễn cưỡng được.
Muốn nói phải tính ra nhân tài, thì Viên Cương, Vân Cơ cũng xem như nhân tài, nhưng lại thích hợp làm bảo tiêu.
Đương nhiên, có lẽ là yêu cầu của hắn quá cao, thế nhưng đến trình độ bây giờ, hắn không có biện pháp lộ diện, nhất định phải có người một mình chống đỡ một phương, tuy đám người Viên Cương và Quản Phương Nghi đáng tin, nhưng căn bản không có năng lực phương diện này. Đối mặt phong vân như vậy, ném bọn hắn ra, chỉ sợ trong lòng bọn hắn cũng không chắc.
...
Trong lều lớn cắm vương kỳ Vệ quân, thủ tịch đại thần Kim Lệnh Tán vội vã đi vào, vừa thấy Huyền Vi, lập tức chắp tay đưa tin:
“Bệ hạ, thần vừa nghe được tin tức, Tống quốc Giả Vô Quần đến rồi.
Chưởng môn tam đại phái đang cùng Huyền Vi đàm luận đồng thời quay đầu lại nhìn.
Chưởng môn Đại Nhạc Sơn Lạc Ngôn Chân hỏi:
“Giả Vô Quần nào?

Huyền Vi hỏi:
“Là Giả Vô Quần ở trong phủ Thừa tướng?
Kim Lệnh Tán gật đầu:
“Bệ hạ minh giám, chính là Giả Vô Quần kia.
Chưởng môn Linh Hư Phủ Thường Lâm Tiên à lên một tiếng.
“Chính là gia hỏa chạy đến Phiêu Miểu Các nói bậy, bị Phiêu Miểu Các rút đầu lưỡi kia sao?
Kim Lệnh Tán cười.
“Là hắn.
Mọi người nhìn nhau, Huyền Vi hiếu kỳ nói:
“Hắn đến làm gì?
Kim Lệnh Tán:
“Bệ hạ, cũng không phải đến bái kiến, theo ta thăm dò, khả năng là đi ngang qua, bây giờ đi bên sứ đoàn Tống quốc.
Bây giờ đô thành Vệ quốc bỏ thủ, người sứ đoàn các quốc gia đều theo triều đình Vệ quốc bôn ba, cũng rất cực khổ. Thế nhưng không có biện pháp, chức trách trên người, bây giờ càng muốn quan tâm tình huống bên Vệ quốc, càng ngày càng không thể bỏ đi.
Đương nhiên, có thể bởi vì chiến sự dẫn đến tính mạng bị uy hiếp hay không, người sứ đoàn ngược lại không sợ, hai nước giao chiến không đến nỗi giết sứ thần quốc gia khác.
Thường Lâm Tiên nói:
“Chính là một gia nô của Tử Phủ, đáng giá Kim đại nhân tự mình chạy tới thông báo sao?
Kim Lệnh Tán nói:
“Thường chưởng môn, người này không phải gia nô, tương tự với cung phụng của Tử Phủ, đồn đại được xưng là Ẩn tướng sau lưng Thừa tướng Tử Bình Hưu. Lực ảnh hưởng của Tử Bình Hưu ở triều đình Tống quốc không phải chuyện nhỏ, Mục thị bị Tử Bình Hưu lật tung liền có thể thấy được lốm đốm. Mà tục truyền, Giả Vô Quần này rất có lực ảnh hưởng với Tử Bình Hưu. Người này, bình thường ngoại nhân không dễ dàng nhìn thấy, nếu như có thể thuyết phục hắn ảnh hưởng triều đình Tống quốc, Tống quốc phái viện binh trợ giúp Vệ quốc hắn không thể, nhưng phái chút tu sĩ đến giúp đỡ còn có khả năng.

“Còn nữa, hiện tại hắn tới bên sứ đoàn Tống quốc, rất có khả năng là vì đến hỏi tình hình chiến sự, thái độ báo lại của hắn có lẽ có ảnh hưởng nhất định với Tống quốc.
Huyền Vi nói:
“Đại danh Ẩn tướng này, trẫm quan tâm qua, nhưng ít giao du bên ngoài, tin tức có quan hệ tới hắn rất ít, nhưng người này có thể được Tử Bình Hưu lấy lễ tiếp đón nhiều năm, thì nhất định không đơn giản, đã đến rồi, khách quý như vậy, trẫm đích thân đi bái phỏng!
Vừa nghe nói là nhân vật có khả năng trợ giúp Vệ quốc, chưởng môn tam đại phái đều lên tinh thần, bây giờ bên này có thể nói là người sắp chết chìm, cho dù thổi qua một cọng rơm rạ, cũng hận không thể bắt lấy, lập tức theo Huyền Vi đồng thời đi bái kiến.
Nhưng bọn hắn còn chưa thấy người, đã có người gây ra hiểu lầm.
“Đứng lại! Người tới là ai?
Giả Vô Quần dẫn Nguyên Tòng, đang ở trong doanh trại Vệ quân đi lại kiểm tra, bị đệ tử của Thượng Thanh Tông đang làm nhiệm vụ ngăn lại, người cản chính là Ngụy Đa.
Ngụy Đa hò hét:
“Quân doanh trọng địa sao có thể tùy ý đi dạo, đáp lời, là người nào!
Giả Vô Quần vẫn không hé răng.
Đúng lúc gặp đám người Huyền Vi đi tới, Kim Lệnh Tán chỉ Giả Vô Quần, ra hiệu người kia chính là Giả Vô Quần.
Nguyên Tòng phát hiện một đám người đến, lập tức lên tiếng nói:
“Tiên sinh không tiện nói.
Ngụy Đa quát tháo.
“Cái gì không tiện nói, người câm sao?
Lời này vừa nói ra, mọi người đều cả kinh, Giả Vô Quần không phải là người câm sao? Thằng này là nói vào vết thương của người ta.
Đường Nghi giật mình, lớn tiếng nói:
“Sư huynh, không được vô lễ!
Vội vàng lắc mình kéo Ngụy Đa ra.
Nhưng Ngụy Đa chỉ vào Giả Vô Quần nói:
“Chưởng môn, người này lạ mặt, du lịch khắp nơi, hỏi lại không đáp, sợ là gian tế!

“Không được vô lễ!
Huyền Vi cũng quát một tiếng, đến trước mặt cười hỏi:
“Xin hỏi các hạ là Giả Vô Quần Giả tiên sinh của Tống quốc?
Đúng lúc này, người bên sứ đoàn Tống quốc cũng chạy tới, trước đó Giả Vô Quần nói chỉ tùy tiện nhìn xem, không cho theo.
Lúc trước cách xa, không biết phát sinh cái gì, nhìn thấy Huyền Vi lộ diện, lập tức chạy tới giới thiệu.
Được biết là nữ hoàng Tống quốc, Giả Vô Quần chắp tay hành lễ, nhưng y nguyên không kêu tiếng nào.
Sứ thần Tống quốc lập tức giải thích:
“Nữ hoàng bệ hạ thứ lỗi, thân thể Giả tiên sinh có bệnh, không tiện nói.
Huyền Vi cười nói:
“Ta hiểu. Nơi đây không phải nơi nói chuyện, mời Giả tiên sinh dời bước vào vương trướng.
Giả Vô Quần lắc lắc đầu, người bên Vệ quốc nhất thời lúng túng, không tiện giao lưu a!
Kim Lệnh Tán lập tức tiến đến bên người sứ thần Tống quốc, thấp giọng dò hỏi:
“Giả tiên sinh bình thường làm sao giao lưu với người?
Ai biết Giả Vô Quần chỉ chỉ Ngụy Đa, sau đó thu tay lại, ngón tay rơi ở sau lưng Nguyên Tòng viết, Nguyên Tòng lập tức nhìn chằm chằm Ngụy Đa nói:
“Bên người ta đang cần một chân chạy làm việc vặt, cùng ngươi hữu duyên, sau này liền theo ta đi.
Mọi người sững sờ, đều nhìn ra rồi, vị này nói chuyện là nói thay Giả Vô Quần.
Cảm tình có thể nói chuyện a, nhưng không trả lời Huyền Vi, đây rõ ràng là không để Huyền Vi ở trong mắt.

Chương 1797: Tấn Kinh, Giả Vô Quần đến rồi! (1)

Chương 1797: Tấn Kinh, Giả Vô Quần đến rồi! (1)
Người khác không nói, nhưng trên mặt Tây Môn Tình Không hiện lên ý lạnh.
Đường Nghi sững sờ, mở cái chuyện cười gì, đệ tử Thượng Thanh Tông làm việc vặt cho ngươi?
Mọi người trong lúc nhất thời không còn gì để nói.
Giả Vô Quần nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Nguyên Tòng, Nguyên Tòng lập tức tiến lên trước nói:
“Đi theo ta đi.
Đi tới trước mặt Ngụy Đa, đưa tay muốn bắt người.
Bên cạnh đột nhiên chặn ngang một tay, chặn Nguyên Tòng lại chính là Tây Môn Tình Không.
Trước tiên là giận đối phương vô lễ, huống chi hắn và Ngụy Đa có giao tình, lúc trước ở Thiên Đô Bí Cảnh hai người sớm chiều ở chung gần như một năm, Ngụy Đa nói lắp là hắn dạy bình thường trở lại. Đối phương chỉ rõ muốn Ngụy Đa, rõ ràng là bởi vì Ngụy Đa nói lỡ mắng hắn người câm, nếu như đi theo, có thể yên lành sao?
Bây giờ đối phương còn muốn ở trước mặt Huyền Vi mang người đi, quả thực là không để bên này ở trong mắt, Tây Môn Tình Không sao có thể ngồi xem.
Cánh tay hai người phân cao thấp tại chỗ, Nguyên Tòng quét mắt, cùng Tây Môn Tình Không đối lập.
Lại có người cường hành ngăn cản? Mắt Giả Vô Quần sáng lên, hắn được Ngưu Hữu Đạo căn dặn, không tất yếu không thể dễ dàng bại lộ thực lực của Nguyên Tòng.

Vốn tưởng rằng tối đa có người nói ngăn cản, không nghĩ gặp phải người cường hành ngăn cản, ra chút ngoài ý muốn, nhưng Ngưu Hữu Đạo có thể mời hắn xuất sơn không phải không có nguyên nhân, chỉ là sự tình nhỏ, hắn tự có biện pháp ứng đối, nhấc tay vỗ nhẹ.
Cánh tay Nguyên Tòng run lên, đánh văng cánh tay Tây Môn Tình Không ra, lùi về sau.
Trong mắt Tây Môn Tình Không lóe lên thần sắc kinh nghi bất định, cấp tốc lui về bên người Huyền Vi, nói rõ là cảnh giới hộ vệ.
Chưởng môn tam đại phái tự nhiên là nhận ra được, trong xương của Tây Môn Tình Không rất ngạo khí, có thể để vị này không lên tiếng, như gặp đại địch... tu sĩ ở đây lập tức ý thức được, pháp sư bên người Giả Vô Quần không đơn giản!
Nguyên Tòng lui về, ngón tay của Giả Vô Quần lại rơi ở phía sau lưng, Nguyên Tòng nhìn Tống sứ nói:
“Người này, ta muốn định rồi! Ngươi phụ trách hiệp thương với Vệ quốc, nếu người không đến, ngươi đừng về Tống quốc nữa!
Giả Vô Quần xoay người, nhẹ như mây gió rời đi, Nguyên Tòng cũng xoay người rời đi.
“Vâng!
Vẻ mặt Tống sứ lúng túng chắp tay lĩnh mệnh, hắn còn thật không dám đắc tội vị Ẩn tướng này, hắn có thể làm Tống sứ không có Tử Bình Hưu đồng ý là không thể, cũng chính là nói, Tử Bình Hưu nắm giữ tiền đồ của hắn ở Tống quốc.
Huyền Vi nhìn theo, trong lòng phẫn nộ, tình thế không bằng người, ngay cả một người câm cũng không để nàng ở trong mắt.
Nhưng lại có thể thế nào? Vì không ngồi xem Tấn quốc lớn mạnh, trước mắt Tống quốc còn ra tay trợ giúp Vệ quốc.
Huyền Vi không thể không nuốt giận vào bụng, phẫn nộ xoay người rời đi.
Chưởng môn tam đại phái cũng có chút giận, cử chỉ của đối phương cũng nói rõ không để bọn hắn ở trong mắt, nhưng vẫn là câu nói kia, tình thế không bằng người, thời điểm này không thích hợp đắc tội Tống quốc.
“Kim đại nhân!

Tống sứ cười mỉm tiến đến trước mặt Kim Lệnh Tán, một bộ có việc cầu người.
Sắc mặt của Kim Lệnh Tán cực kỳ khó coi.
Huyền Vi trở lại trong lều thu hồi biểu cảm phẫn nộ, xoay người nhìn Tây Môn Tình Không nói:
“Ngươi không sao chứ?
Ở chung nhiều năm, Tây Môn Tình Không là dạng người gì, nàng hiểu rất rõ, trước kia giao thủ, nàng cũng nhìn ra không đúng.
Tây Môn Tình Không trầm giọng nói:
“Không sao! Bất quá người đi theo Giả Vô Quần kia rất không tầm thường, tu vi của ta lại khó lay động hắn nửa phần, người này rất nguy hiểm, thật muốn giao thủ, thắng bại khó liệu!
Huyền Vi hỏi.
“Là người nào?
Tây Môn Tình Không:
“Không biết, ngắn ngủi phân cao thấp một phen, không chính thức giao thủ, không dò ra thực lực sâu cạn, năng lực thực chiến làm sao không biết, nhưng tu vi khẳng định cao hơn ta. Có thực lực này hắn không phải hạng người vô danh, đối phương dịch dung, không lấy bộ mặt thật gặp người.
“Dịch dung...
Huyền Vi chậm rãi gật đầu.
“Kia hắn là không muốn bị người nhận ra, đích xác có khả năng không phải hạng người vô danh.
Đúng lúc này, Đường Nghi đi vào, trong thần sắc lộ ra sầu lo.
Tây Môn Tình Không và Huyền Vi quay đầu lại nhìn, biết nàng lo lắng cái gì, cũng biết tại sao nàng đến.
Giả Vô Quần cường thế yêu cầu Ngụy Đa, Vệ quốc lại không tiện đắc tội, tuy biết thân phận Ngụy Đa, thủ tịch đệ tử của chưởng môn đời trước, cũng là sư huynh của chưởng môn Thượng Thanh Tông đương nhiệm Đường Nghi, không nói có phải Giả Vô Quần muốn báo thù Ngụy Đa hay không, chỉ dựa vào để Ngụy Đa đi làm chân chạy cho đối phương, mặt mũi của Thượng Thanh Tông liền rất khó chịu.
Trên mặt Huyền Vi cũng hiện ra thần sắc khó xử...

Tình huống sứ thần Tống quốc và Kim Lệnh Tán đàm phán, cuối cùng cũng phản hồi đến bên Huyền Vi, có chút sự tình Kim Lệnh Tán không thể làm chủ.
Vì sao yêu cầu Ngụy Đa, sứ thần Tống quốc cũng rõ ràng, Ngụy Đa kia lại dám mắng Giả Vô Quần là người câm. Mà Giả Vô Quần cũng ở trước mặt mọi người nói, sứ thần Tống quốc không thể không đi làm, không tiếc uy hiếp Kim Lệnh Tán, không cho người, Tống quốc sẽ không giúp Vệ quốc nữa!
Đối mặt loại tình huống này, tính mạng của Vệ quốc như ngàn cân treo sợi tóc, Huyền Vi có thể làm sao? Để Đường Nghi suy tính một chút.
Biết được loại tình huống này, tam đại phái của Vệ quốc càng không khách khí, trực tiếp tìm tới Thượng Thanh Tông, nói là người của các ngươi vô lễ trước, còn mắng người ta câm, nên cho người ta một câu trả lời!
Tam đại phái hoàn toàn không để ý Giả Vô Quần đi dạo ở trong quân trước, Ngụy Đa chỉ là tận chức ngăn cản!
Sau khi Thượng Thanh Tông biết rõ tình huống, nội bộ tự nhiên rất bi phẫn, thật có chút thời điểm chính là như vậy, nắm đấm ai lớn người đó liền có đạo lý, Thượng Thanh Tông ở trong này có thể chọc được ai?
Tam đại phái của Vệ quốc không đắc tội được, bên Tống quốc cũng không đắc tội được.
“Coi như Ngụy Đa vô lễ, kia cũng là Ngụy Đa tận chức, nếu giao Ngụy Đa ra, sau này Thượng Thanh Tông ta còn mặt mũi nào gặp người? Quyết không thể giao!
Đối mặt áp lực, mấy cao tầng của Thượng Thanh Tông tụ tập lại thương nghị, trưởng lão Đường Tố Tố ngữ khí kịch liệt.
Kỳ thực nàng cũng không thích Ngụy Đa, không thích Ngụy Đa thay đổi thái độ với chức chưởng môn của Thượng Thanh Tông, thế nhưng nhất mã quy nhất mã, tính tình của nàng có chút cương liệt.
Trưởng lão La Nguyên Công trầm ngâm nói:
“Đường trưởng lão, chúng ta tự nhiên là không muốn giao, nhưng hiện tại vấn đề là tam đại phái hùng hổ doạ người, chúng ta đối mặt vấn đề này, phải nghĩ biện pháp hóa giải.
Đường Tố Tố nói:

“Ngay cả một người không lưỡi cũng có thể bức bên này thành như vậy, theo ta thấy, Vệ quốc cũng là bùn nhão không dính lên tường được, lưu lại chịu nhục không bằng sớm đi.
La Nguyên Công:
“Ngươi nói thật nhẹ nhàng, tam đại phái có thể dễ dàng thả chúng ta đi sao?
Đường Tố Tố chỉ về phía Đường Nghi.
“Xuyên Dĩnh kia không phải cho chưởng môn một lệnh bài Băng Tuyết Các sao? Chỉ cần chưởng môn lộ ra lệnh bài của Băng Tuyết Các, ta xem ai dám làm khó dễ!
“Lời ấy không thích hợp!
Trưởng lão Tô Phá đột nhiên xua tay.
“Xuyên Dĩnh cho chưởng môn lệnh bài chỉ là dùng để cứu nguy, thái độ của Xuyên Dĩnh cũng rất rõ ràng, ngay cả hắn cũng không dám tùy tiện cuốn vào loại phân tranh này, nếu chưởng môn vì sự tình nhỏ này cầm lệnh bài ra, chẳng phải để Xuyên Dĩnh lúng túng? Nếu như Thượng Thanh Tông ta không nhịn được tùy thời lấy lệnh bài kia ra dùng bừa, chỉ sợ không bao lâu sẽ bị Băng Tuyết Các thu hồi. Nếu Vệ quốc thật chiến bại, Thượng Thanh Tông ta muốn thoát thân tao ngộ ngăn cản, trong lúc nguy cấp lấy ra doạ lui người có lòng xấu xa còn được, vì loại sự tình này dùng bừa không thích hợp.
Đường Tố Tố:
“Vậy ý của ngươi là giao người?
Tô Phá nói:
“Ta ngược lại có một ý tưởng, chỉ là không biết nên nói hay không.
La Nguyên Công à lên một tiếng.
“Nói nghe một chút.
Tô Phá hạ thấp thanh âm.
“Nhìn tình huống trước mắt, sợ là Vệ quốc không gánh nổi rồi!
Hai trưởng lão La, Đường nhìn nhau, có chút không rõ vì sao.

Chương 1798: Tấn Kinh, Giả Vô Quần đến rồi! (2)

Chương 1798: Tấn Kinh, Giả Vô Quần đến rồi! (2)
Đường Nghi nói:
“Nơi này không có người ngoài, Tô trưởng lão có cao kiến gì, không ngại nói rõ.
Tô Phá:
“Tấn quốc vốn am hiểu chế tạo vũ khí, dân phong bưu hãn thiện chiến, bây giờ đã công phá kho lúa, thu được đại lượng lương thảo, có thể nói như hổ thêm cánh. Hiện nay lại cổ động cả nước Tấn quốc trên dưới tham chiến, nhóm lớn nhân mã cuồn cuộn không ngừng đi tới chiến trường, đừng nói Vệ quốc, chỉ sợ Tề quốc cũng rơi vào hiểm cảnh. Vệ quốc bại, Tề quốc cũng rơi vào chiến loạn, đến lúc đó Thượng Thanh Tông ta nên đi con đường nào?
“Giả Vô Quần là người phương nào? Chúng ta không rõ lắm, nhưng nhìn thái độ của đám người Huyền Vi liền có thể nhìn ra, còn có thái độ cung kính của Tống sứ, lực ảnh hưởng của vị Ẩn tướng này ở Tống quốc khả năng không phải chuyện nhỏ. Theo ta thấy, để Ngụy Đa đi theo Giả Vô Quần cống hiến cũng không phải chuyện xấu, nếu như chịu nhục có thể đổi lấy Giả Vô Quần giúp đỡ, một khi nơi đây không thể đặt chân, có lẽ Tống quốc còn có thể cho Thượng Thanh Tông ta một chỗ dung thân!
Lời này vừa ra, mọi người đều rơi vào trầm mặc.
Một hồi lâu sau, Đường Nghi chần chờ nói:
“Thái độ Giả Vô Quần yêu cầu Ngụy Đa sư huynh rất hiển nhiên, bởi vì sư huynh vô lễ, sợ là sẽ ngược đãi sư huynh.
Tô Phá:

“Như thế nào gọi là chịu nhục? Ngược đãi cũng phải nhịn! Chỉ cần hắn có thể thành sự, vì Thượng Thanh Tông ta lập xuống đại công, tương lai Thượng Thanh Tông ta tất không bạc đãi hắn, tương lai vị trí trưởng lão Thượng Thanh Tông tất có một ghế của hắn! Về sau Thượng Thanh Tông tìm được đường lui, nên biết chưởng môn dụng tâm lương khổ, sẽ không cảm thấy cử chỉ bất đắc dĩ nhất thời có gì mất mặt, chỉ sẽ tán dương chưởng môn anh minh!
Mọi người lại trầm mặc, La Nguyên Công nói:
“Ý nghĩ này của sư đệ rất khả thi, nhưng sự tình chịu tội này, làm sao mở miệng với Ngụy Đa?
Tô Phá:
“Sự tình này ta đi tìm hắn nói, Ngụy Đa chính là người trung nghĩa, tất sẽ không quan tâm cá nhân được mất, chắc chắn sẽ đáp ứng!
Đường Tố Tố nhìn trái, nhìn phải, quan hệ đến tông môn sống còn, nàng cũng không thể nhiều lời cái gì...
Cuối cùng cao tầng Thượng Thanh Tông ngầm đồng ý ý kiến của Tô Phá.
Tô Phá ra mặt, gọi Ngụy Đa rời đại doanh, đi tới chỗ không người dừng lại.
Dừng lại xoay người đối mặt, Tô Phá cũng không phí lời.
“Ngụy Đa, tông môn đã đáp ứng.
Ngụy Đa không rõ:
“Trưởng lão, vì sao không để đám người chưởng môn biết sự tình này?
Tô Phá:
“Ta cũng không hiểu, nhưng Triệu sư thúc của ngươi làm như vậy tất có nguyên nhân. Thứ hai, Triệu sư thúc và tông môn quan hệ ngươi cũng biết, chính là phản đồ bị trục xuất sư môn, nếu bộc lộ ra chân tướng, rất nhiều sự tình sẽ phức tạp lên, trước không nói một nhà của Đường trưởng lão bởi vì Triệu sư thúc ngươi chết thảm, Triệu sư thúc ngươi liên lụy tới Ma giáo, trong này thị thị phi phi nghĩ cũng có thể nghĩ được, sẽ rất khó xử.
“Chỉ vì Triệu sư thúc điểm trúng ngươi, cho nên có chút sự tình không thể không nói cho ngươi, cho nên ngươi cũng có thể minh bạch, tuy Triệu sư thúc ngươi bị trục xuất sư môn, nhưng vẫn quan tâm Thượng

Thanh Tông. Lần trước Thượng Thanh Tông bị ép vứt bỏ tổ đình dời đi, suýt chút nữa diệt môn, cũng là Triệu sư thúc ngươi ra mặt cứu giúp. Lần này, Thượng Thanh Tông lại đối mặt nguy cơ, lại là Triệu sư thúc ngươi dắt Giả Vô Quần tới, một khi thế cục không thể cứu vãn, đường lui của Thượng Thanh Tông có khả năng sẽ ở bên Tống quốc.
“Ta cũng không biết Triệu sư thúc ngươi muốn ngươi theo Giả Vô Quần làm gì, có lẽ sẽ mang đến cho ngươi nguy cơ và phong hiểm, nhưng ngươi nên biết, người phải có đảm đương, dù khả năng sẽ tao ngộ gian nan hiểm trở, nhưng người có đảm đương mới có cơ hội. Triệu sư thúc ngươi không điểm người khác, lại điểm trúng ngươi, này chính là xem trong ngươi, là cho ngươi cơ hội, một khi thành sự, ngươi sẽ vì tông môn tồn vong lập xuống đại công, từ trình độ nào đó mà nói, ta cảm thấy Triệu sư thúc là muốn dìu dắt ngươi, có lẽ là xem mặt mũi của sư phó ngươi!
Ngụy Đa chán nản nói:
“Lập công hay không không đáng kể, chỉ cần có thể bảo vệ Thượng Thanh Tông, đệ tử bất kể nhảy vào nước sôi lửa bỏng, vạn chết không từ!
Tô Phá xua tay.
“Ngươi để ý hay không không quan trọng, Triệu sư thúc ngươi an bài như vậy khẳng định có nguyên nhân, cho dù là vì Thượng Thanh Tông, ngươi cũng phải hảo hảo hoàn thành nhiệm vụ hắn bàn giao.
Ngụy Đa dùng sức gật đầu.
“Đệ tử minh bạch, trưởng lão yên tâm, làm chân chạy không tính cái gì!
“Tốt!
Tô Phá khá là vui mừng nhấc tay, vỗ vỗ bả vai hắn.
Hắn thật không biết Triệu Hùng Ca an bài như vậy là có ý gì, Triệu Hùng Ca liên hệ bên này chỉ nói vì Thượng Thanh Tông mưu một đường lui.
Trên thực tế Triệu Hùng Ca cũng không biết tại sao bên Mao Lư Sơn Trang lại lôi ra Giả Vô Quần.
Triệu Hùng Ca còn không biết Ngưu Hữu Đạo sống sót, liên hệ với Ngưu Hữu Đạo đều là trải qua Viên Cương, sau khi tin tức Ngưu Hữu Đạo chết truyền ra, hắn cũng không biết Viên Cương y nguyên đại biểu

Ngưu Hữu Đạo hành sự, nhưng Mao Lư Sơn Trang kéo Giả Vô Quần ra, muốn mưu cho Thượng Thanh Tông một đường lui, Triệu Hùng Ca có thể nói là kinh hỷ lại ngoài ý muốn.
Đã như thế, có thể nói giải quyết nỗi lo về sau của hắn, hắn thật không nghĩ tới người Mao Lư Sơn Trang ở sau khi Ngưu Hữu Đạo chết rồi còn có thể suy nghĩ cho Thượng Thanh Tông. Còn dùng ai hắn không để ý, sở dĩ dùng Ngụy Đa, có lẽ là bởi vì Ngụy Đa tiếp xúc qua Mao Lư Sơn Trang.
Không biết này đều là Ngưu Hữu Đạo thụ ý Viên Cương, để đệ tử Thượng Thanh Tông làm người hầu cho Giả Vô Quần, chính là vì để sau đó Thượng Thanh Tông thuận lý thành chương rút lui đến Tống quốc, muốn trong bóng tối giải quyết nguy cơ mà sau này Thượng Thanh Tông phải đối mặt, cho Thượng Thanh Tông một đường lui thích đáng.
Bất kể là Triệu Hùng Ca hay Ngưu Hữu Đạo, hai kẻ bị Thượng Thanh Tông ruồng bỏ, ở bề ngoài đều không muốn lui tới với Thượng Thanh Tông, nhưng khi Thượng Thanh Tông gặp gỡ phiền phức chân chính, trên thực tế hai người chưa bao giờ buông tha Thượng Thanh Tông!
Còn sử dụng Ngụy Đa, Ngưu Hữu Đạo đích xác là muốn cho Ngụy Đa một cơ hội.
Không phải Triệu Hùng Ca muốn đỡ Ngụy Đa, mà là Ngưu Hữu Đạo muốn đỡ Ngụy Đa. Ngưu Hữu Đạo bình thường ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng nghĩ cái gì ai biết...
Ngụy Đa đáp ứng, Thượng Thanh Tông cũng nhả ra, tất cả đều thuận theo tự nhiên.
Ngụy Đa đi rồi, cõng lấy một cái túi yên lặng theo sau lưng Giả Vô Quần, đám người Đường Nghi tiễn đưa đều rất thương cảm.
Một con phi cầm cỡ lớn xẹt qua mặt đất, chở ba người bay lên không.
“Muội tử...
Huyền Vi đi tới bên người Đường Nghi an ủi.
...
Kinh thành Tấn quốc, Giả Vô Quần đến rồi, phi cầm cỡ lớn từ trên trời giáng xuống, rơi ở cách nội thành mười dặm.
Sứ thần Mạch Đức Mãn của Tống quốc trú ở kinh thành Tấn quốc đợi đã lâu, trước đó hắn đã nhận được thư của sứ thần trú ở Vệ quốc, thông báo

thời gian Giả Vô Quần đến, cho nên trước thời hạn dẫn người đến đây chờ đón.
Theo lý thuyết Giả Vô Quần không phải quan viên, cũng không có phẩm cấp, không cần như vậy, nhưng nguyên nhân cung kính khách khí mọi người đều biết.
Sau một phen chào hỏi, ba người Giả Vô Quần leo lên xe ngựa, phi cầm cỡ lớn thì giao cho người đại sứ quán an bài.
Không có trực tiếp cỡi phi cầm cỡ lớn vào thành cũng là bất đắc dĩ, dưới tình huống bình thường, là không cho phép phi cầm cỡ lớn tự ý bay vào kinh thành một quốc gia, đặc biệt là thời chiến, tự tiện xông vào dễ dàng xảy ra hiểu lầm, cần thông báo và đạt được cho phép mới được.
Thân phận sứ đoàn Tống quốc vào thành rất thuận tiện, sau khi vào thành, Giả Vô Quần đẩy rèm xe, trên đường phồn hoa, mặt không hề cảm xúc.
Hắn suy tư nhiều lần, cuối cùng cũng đến, không có lặng lẽ đến đây, đồng thời còn vào ở sứ quán của Tống quốc.
Nam Châu bàn giao sự tình cho hắn đi làm, cũng không yêu cầu phải làm như thế nào, tất cả do hắn quyết định.

Chương 1799: Lần này có trò hay xem rồi!

Chương 1799: Lần này có trò hay xem rồi!
Đầu tiên là muốn mượn thân phận bối cảnh của mình hành sự thuận tiện, thứ hai là không quá yên tâm hai người được Nam Châu an bài, chỉ hai người nói có thể bảo hộ hắn an toàn, hắn có thể yên tâm mới lạ, vẫn là mượn lực lượng của Tống quốc ổn thỏa hơn chút.
Hắn không muốn vì sự tình này mà ném đi mạng của mình.
Đoàn xe đến sứ quán, mọi người xuống xe, tiến vào trong, chỗ ở đã sớm chuẩn bị tốt.
Sau khi vào, Giả Vô Quần không vội nghỉ ngơi, mà cùng Tống sứ Mạch Đức Mãn nói chuyện một lúc, trước tiên hỏi tình huống đại thể của kinh thành Tấn quốc bây giờ, đề tài tự nhiên kéo dài tới chiến sự. Đối mặt vị này, Mạch Đức Mãn tận lực trả lời, có thể nói biết gì nói nấy, sứ thần các quốc gia trên căn bản đều là do Tử Bình Hưu đề bạt, hắn cũng vậy.
Nói đến chiến sự, đề tài của Giả Vô Quần lại lần nữa kéo dài, viết lên lưng Nguyên Tòng, Nguyên Tòng nói thay:
“Tấn hoàng bỏ Thất công chúa lấy Tây Bình Quan, bây giờ Trần Trường Công chết, tình cảnh của Thất công chúa thế nào?
“Nói đến Thất công chúa này...
Mạch Đức Mãn lắc đầu thổn thức.
“Nàng trở về, đã trở về rất nhiều ngày. Sau khi Tấn quốc mở ra thông đạo tiếp tế Tây Bình Quan, có nắm chắc ổn thủ, Doãn Trừ mới để Thất công chúa về. Sau khi trở về, nàng luôn ở trong cung, ít giao du với bên ngoài, không còn ngây thơ như ngày xưa, nghe nói rất ít khi gặp người, hạ quan đi vào bái kiến qua, cũng không nhìn thấy người. Ài, một nữ nhi gặp gỡ loại sự tình này, tâm tình ai cũng có thể lý giải.

Giả Vô Quần:
“Xem qua tình báo của Mạch đại nhân, nghe đồn người khởi xướng sự tình này là Thiệu Bình Ba?
Mạch Đức Mãn gật đầu:
“Nghe đồn sẽ không sai. Loại sự tình này thế nào cũng phải có người chịu oan ức, Thái Thúc Hùng là hoàng đế, nào có thể lãng phí nữ nhi của mình, người khác cũng sẽ không cõng nồi cho Thiệu Bình Ba, bị người chọc ra rất bình thường.
Giả Vô Quần thăm dò:
“Ta muốn gặp gỡ vị Thiệu đại nhân này, không biết Mạch đại nhân có biện pháp an bài không?
Mạch Đức Mãn cười khổ:
“Không giấu tiên sinh, hạ quan ở kinh thành Tấn quốc, một trong các chức trách là tìm hiểu tất cả tin tức, hiểu rõ nhân viên khắp mọi mặt, đối với Thiệu Bình Ba này, trước đó hạ quan cũng muốn gặp, nhưng hắn bị trông giữ cực nghiêm, không biết tiên sinh có nghe nói ân oán của vị kia và trưởng lão Tử Kim Động Ngưu Hữu Đạo không? Bên Tấn quốc lo lắng hắn bị ám sát, phái thật nhiều cao thủ bảo hộ, nghiêm phòng tử thủ, ngoại nhân căn bản không cách nào tiếp xúc được.
“Sau khi chiến sự mở ra, nơi ở của hắn ngược lại là thả lỏng đề phòng, bất quá người đã không còn, hạ quan từng tìm hiểu, căn bản không biết hướng đi, hành tung rất quái dị, ngay cả nhân viên quan trọng trong triều tựa hồ cũng không biết. Tiên sinh muốn gặp hắn, hạ quan thực là chịu bó tay.
Giả Vô Quần suy tư, dường như minh bạch lý do Nam Châu bàn giao hắn, bức hôn e là không phải mục đích cuối cùng, mà là muốn ép người ra ngoài.
Điểm này, cùng một chút dự định trong lòng hắn không mưu mà hợp.
Suy tư một lúc, lại viết ở trên lưng Nguyên Tòng.
“Ta muốn gặp Thất công chúa, làm phiền Mạch đại nhân an bài!
Mạch Đức Mãn hồ nghi.
“Dường như tiên sinh cảm thấy rất hứng thú với vị Thất công chúa kia?
Giả Vô Quần lạnh lùng theo dõi hắn.
Mạch Đức Mãn cảnh giác, lúng túng sửa lời:

“Tiên sinh, ý tứ của hạ quan là, Thất công chúa ẩn sâu trong cung, hạ quan cũng không cách nào nhìn thấy, thực sự là khó có thể an bài.
Giả Vô Quần lại viết.
“Sự tình nhỏ như vậy cũng làm không xong, xem ra Thừa tướng để Mạch đại nhân đi sứ Tấn quốc cũng không phải lựa chọn sáng suốt!
Lời này vừa ra, Mạch Đức Mãn nhất thời đứng ngồi không yên, vội vàng nói:
“Tiên sinh, hạ quan nói khó có thể an bài cũng không phải không cách nào an bài, chỉ là sự tình này không vội vàng được, cho hạ quan một chút thời gian nghĩ biện pháp.
Giả Vô Quần:
“Hỏa Thần Miếu!
“Hỏa Thần Miếu?
Mạch Đức Mãn ngẩn ra, hắn đương nhiên biết Tấn quốc bởi vì Khí Vân Tông, đều tôn trọng tế bái Hỏa thần, nhưng không rõ lời này của đối phương là có ý gì, chắp tay nói:
“Xin tiên sinh chỉ rõ.
Giả Vô Quần:
“Mạch đại nhân đại biểu Tống quốc tọa trấn kinh thành Tấn quốc, trong hoàng cung Tấn quốc sẽ không ngay cả người tìm hiểu tin tức cũng không có chứ?
Mạch Đức Mãn:
“Có có. Tuy hạ quan vô năng, cơ mật trong hoàng cung Tấn quốc có lẽ khó có thể thăm dò, nhưng thu mua an bài mấy cung nữ thái giám tìm hiểu động tĩnh vẫn phải có.
Giả Vô Quần:
“Thất công chúa trước tiên là ủy thân cho Trần Trường Công, sau đó Trần Trường Công bỏ mình, Thất công chúa chưa kết hôn đã thất thân, bị người nói quả phụ khắc chết Trần Trường Công, tương lai bi thảm, có thể nói vận rủi liên tục. Để người thả ra phong thanh, nói chỉ cần đi tới Hỏa Thần Miếu lớn nhất trong kinh thành tâm tế bái, có thể thiêu hủy vận rủi, tiền đồ quang minh! Thả ra phong thanh, có thể dụ nàng đến.
Mạch Đức Mãn ngẩn ra, sau đó tỉnh ngộ, mặc kệ tế bái có hữu dụng hay không, gặp gỡ loại sự tình này, mặc kệ thật giả, vì cầu tâm an, một khi

nghe phong thanh, cũng sẽ có người kéo Thất công chúa đến thử, lập tức chắp tay nói:
“Tiên sinh quả nhiên cao minh!
Giả Vô Quần:
“Nếu như có khả năng, ở trước khi Hắc Thủy Đài chưa đề phòng, có thể trước đó mua người có thể nói chuyện ở Hỏa Thần Miếu.
Mạch Đức Mãn gật đầu.
“Minh bạch, tiên sinh yên tâm, nếu như không có phân phó, hạ quan liền đi an bài.
Giả Vô Quần gật đầu.
Mạch Đức Mãn tinh thần hưng phấn rời đi, có thể làm việc cho Giả Vô Quần, hắn đích xác là lên tinh thần, chỉ cần có thể để vị này cao hứng, một khi ở trước mặt Thừa tướng nói tốt vài câu, rất có khả năng sẽ triệu hồi Tống Kinh đoàn tụ người nhà, hơn nữa tiền đồ sáng lạn.
Nhưng mới đi ra không bao lâu, hắn lại trở về, bẩm báo:
“Tiên sinh, Đại Hành Lệnh của Tấn quốc Quách Văn Thượng nghe tin tiên sinh đến, phái người đến đây thông cáo, muốn bái phỏng tiên sinh, tiên sinh gặp hay không, hay trước tiên nghỉ ngơi ngày khác lại gặp?
Đại Hành Lệnh là chức quan không thấp, ở Tấn quốc chỉ dưới Tam công, một trong Cửu khanh, chuyên môn phụ trách vấn đề ngoại giao cho Tấn quốc, có thể tới gặp Giả Vô Quần, tự nhiên là nghe nói qua "Ẩn tướng".
Cái gọi là thói quen thành tự nhiên, Nguyên Tòng chủ động đi tới trước Giả Vô Quần, quay lưng, cảm nhận được ngón tay viết chữ, nói:
“Tới thật đúng lúc! Tạm không gặp, nói thân thể ta có bệnh, ngày khác tự mình đăng môn bái phóng!
“Được, hạ quan liền đi đáp lời.
Mạch Đức Mãn lại chắp tay bái biệt, vừa ra đến trước cửa lại liếc mắt nhìn Ngụy Đa.
Không rõ người nói thay Giả Vô Quần là ai, bất quá Ngụy Đa hắn ngược lại nghe người ở Vệ quốc truyền lời, bởi vì mắng Giả Vô Quần "người câm", bị Giả Vô Quần yêu cầu đến làm tôi tớ.
Ngụy Đa đàng hoàng ở bên ngoài, vừa nãy nói chuyện hắn cũng nghe được, không biết Giả Vô Quần làm cái quỷ gì, chỉ biết vừa đến kinh

thành Tấn quốc liền chơi âm mưu quỷ kế, không giống người tốt a.
...
Nam Châu, xung quanh vương phủ, mấy kiến trúc nằm ở trong diện quy hoạch đã dành thời gian đẩy nhanh tiến độ, lần nữa xây mới sửa tốt rồi.
Người Mao Lư Sơn Trang chính thức dời vào ở, trước khi dời vào, Vân Cơ đã làm ra địa đạo mật thất lần nữa.
Trong mật thất, Ngưu Hữu Đạo bồi hồi, cầm tin tức bên Giả Vô Quần truyền đến kiểm tra.
Tin tức là Ngụy Đa truyền đến, Ngụy Đa không biết tin tức của mình sẽ truyền cho Ngưu Hữu Đạo, cho rằng là truyền cho Triệu Hùng Ca, nói chung là dựa theo phân phó, đúng giờ truyền báo tình huống bên Giả Vô Quần. Thái độ làm việc rất cẩn trọng chăm chú, không có biện pháp, vì tiền đồ của tông môn, Tô Phá trưởng lão đã căn giặn rất rõ ràng.
“Vậy mà ngang nhiên hiện thân, này là không sợ Thiệu Bình Ba trả thù a...
Xem xong tin tức, Ngưu Hữu Đạo nhíu mày nói thầm.
Giả Vô Quần muốn làm như thế nào, hắn không có ý tứ can thiệp, dù sao đã giao nhiệm vụ cho đối phương, ngươi tự mình lo liệu, huống hồ khoảng cách quá xa, sẽ đối mặt các loại tình huống, ngoài tầm tay với, cần gặp thời ứng biến, nên không có đi can thiệp.

Chương 1800: Hỏa Thần hiển linh (1)

Chương 1800: Hỏa Thần hiển linh (1)
Quản Phương Nghi nói:
“Lợi dụng thân phận bối cảnh của hắn, trực tiếp điều động lực lượng của Tống quốc hiệp trợ, dễ dàng hơn nhiều a.
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày, ánh mắt lại rơi vào trên tình báo, bỗng nhiên nở nụ cười.
“Sợ không chỉ là muốn bức hôn, này là muốn hạ ngoan thủ với Thiệu Bình Ba, muốn tiện thể giải quyết Thiệu Bình Ba đi?
Quản Phương Nghi kinh ngạc.
“Giải quyết xong sự tình là được, Thiệu Bình Ba không dễ chọc, hắn cần gì phải gây phiền toái cho mình?
Ngưu Hữu Đạo gõ bàn, cười ha ha nói:
“Chính bởi vì biết Thiệu Bình Ba không dễ chọc, mà hắn vừa ra tay là muốn đắc tội chết Thiệu Bình Ba, bức Thiệu Bình Ba đội mũ xanh... Hắn tìm hiểu qua tình huống của Thiệu Bình Ba, biết thủ đoạn của Thiệu Bình Ba ác độc, sợ là không muốn chờ đến bị động bị trả thù... Đoán chừng là biết không gạt được Thiệu Bình Ba, thẳng thắn lợi dụng lực lượng có thể lợi dụng, nhất tuyệt hậu hoạn!
Đôi mắt của Quản Phương Nghi sáng lấp loé.
“Này là sinh tử giao phong!
“Hỏa Thần Miếu...
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu chà chà.
“Người vừa tới kinh thành Tấn quốc, đã tiện tay bày cục, biến nặng thành nhẹ, không phải người thường a, xem ra ta không tìm sai người. Ha ha, nhìn tư thế ra tay của vị này, chân chính là lai giả bất thiện, thiện giả bất lai, Thiệu Bình Ba hậu tri hậu giác, đoán chừng ôm lão bà công

chúa trở về là chạy không thoát. Không biết sau khi Thiệu Bình Ba phản ứng lại sẽ làm như thế nào, lần này có trò hay xem rồi!
...
Kinh thành Tấn quốc, trên Nam Lăng Sơn có một Hỏa Thần Miếu to lớn, bình thường khách hành hương nối liền không dứt, bây giờ lại bị quan binh canh gác.
Dưới chân núi, hơn mười kỵ binh hộ vệ hai chiếc xe ngựa đi tới, đám người Giả Vô Quần xuống xe, cùng xuống xe còn có Đại Hành Lệnh Tấn quốc Quách Văn Thượng.
Mọi người đều thường phục xuất hành.
Hôm nay Giả Vô Quần đăng môn bái phóng Quách Văn Thượng, sau một phen tán gẫu, nói muốn nhìn diện mạo của kinh thành Tấn quốc.
Quách Văn Thượng không biết có trò lừa, bị Giả Vô Quần dụ dỗ chủ động đi cùng.
Sau khi xem qua đường phố, Giả Vô Quần muốn đến xem Hỏa Thần Miếu lớn nhất ở trong kinh thành.
Ai biết sau khi đi tới, lại thấy tình cảnh này, Quách Văn Thượng lộ ra thân phận, tự mình tiến lên vặn hỏi tướng lĩnh là chuyện gì xảy ra.
Giả Vô Quần bước chậm đi tới dự thính.
Tướng lĩnh đáp lời, là Lan quý phi và Thất công chúa Thái Thúc Hoan Nhi đang ở trong Hỏa Thần Miếu dâng hương.
Quách Văn Thượng sững sờ, xoay người nhìn Giả Vô Quần nói lời xin lỗi:
“Giả tiên sinh, hôm nay có chút không khéo, ngươi cũng nghe được.
Giả Vô Quần cười mà không nói gì, thời điểm nhìn chung quanh, lén ra hiệu cho Tống sứ Mạch Đức Mãn.
Có Giả Vô Quần ở đây, tinh khí thần của Mạch Đức Mãn tăng cao, nháy mắt liền bày ra tư thế của sứ thần đại biểu một quốc gia, thờ ơ nói:
“Quý phi và công chúa là nữ quyến, chúng ta tự nhiên bất tiện quấy rầy, nhưng coi như là bản sứ đi hoàng cung bái kiến Tấn hoàng bệ hạ, bệ hạ cũng sẽ bớt chút thời giờ gặp mặt, cũng không có đạo lý tùy ý trục khách. Quách đại nhân, bản sứ đại biểu là mặt mũi của Tống quốc, thân phận Giả tiên sinh tôn quý ngươi cũng biết, ngươi mang chúng ta từ xa

đến, tới dưới chân núi lại một câu không khéo, này là muốn chúng ta cút về sao? Chẳng lẽ đây chính là đạo đãi khách của Tấn quốc?
Giả Vô Quần chắp hai tay sau lưng, cúi đầu nhìn dưới chân.
Các nước lui tới chú trọng lễ nghi, Quách Văn Thượng hơi lúng túng, dẫn khách nhân đến du ngoạn, kết quả đến chân núi lại dẫn về đích xác không thích hợp, đừng nói lễ nghi bang giao giữa nước và nước, coi như là bách tính phổ thông cũng không có đạo lý đãi khách như vậy.
Mà hắn có thể đến cũng là có nguyên nhân, Giả Vô Quần xuất hiện ở quân doanh Vệ quốc chạm mặt sứ đoàn Tống quốc đã gây nên Tấn quốc cảnh giác.
“Ẩn tướng" này không thích lộ diện đột nhiên chạy đến chiến trường, lại đột nhiên đến Tấn quốc, cũng không biết Tống quốc có dự định gì nữa.
Nói chung bây giờ, chiến sự đã đánh tới mức độ này, Tấn quốc không hy vọng có quá nhiều lực lượng tu sĩ của nước khác can dự, bằng không đối với Tấn quốc tiêu hao quá lớn, Tấn quốc không muốn nhìn thấy.
Người đến trình độ giống như Quách Văn Thượng, du ngoạn làm sao để ở trong lòng, đi chơi cũng là có mục đích.
Dẫn Giả Vô Quần đến, chưa vào Hỏa Thần Miếu liền dẫn đối phương trở về, đích xác không quá thích hợp.
Bất quá nụ cười trên mặt Quách Văn Thượng không thay đổi, hai tay nhấn nhấn.
“Mạch đại nhân, hiểu lầm, người sáng mắt không nói tiếng lóng, sự tình Thất công chúa các ngươi hẳn cũng đã nghe nói, thời điểm này tùy tiện gặp không quá thích hợp, ta chỉ là có chút lo lắng mà thôi, phải bắt chuyện trước một chút. Bình tĩnh đừng nóng!
Hắn xoay người kéo tướng lĩnh đến một bên, thì thầm gì đó.
Sau đó chỉ thấy tướng lĩnh cấp tốc rời đi, một đường chạy vội lên núi thông báo.
Mạch Đức Mãn lặng lẽ liếc nhìn phản ứng của Giả Vô Quần, trong lòng âm thầm chà chà, phát hiện vị ẩn tướng này quả nhiên bất phàm, từ khi quyết định gặp Thất công chúa, sau đó là Hỏa Thần Miếu, Quách Văn Thượng… lời dẫn có thể nói một đường tiện tay chôn xuống, một đường ở trong tính toán.

Thất công chúa không xuất cung bị dụ ra khỏi cung, ra khỏi cung cũng khó gặp được, lại kéo Quách Văn Thượng vào, nếu như không có Quách Văn Thượng, ngày hôm nay sợ là ngay cả lên núi cũng khó.
Sự tình nói khó cũng khó, nói dễ cũng không dễ, ở trong tay ẩn tướng có thể nói bình thường hóa giải.
Tận mắt chứng kiến bản lĩnh của Giả Vô Quần, hắn phát hiện vị ẩn tướng này không tới làm đại sứ có chút đáng tiếc.
Trong Hỏa Thần Miếu vắng ngắt, khói hương lượn lờ, bốn phía là thị vệ đề phòng.
Chủ điện, Lan quý phi và nữ nhi Thái Thúc Hoan Nhi quỳ gối ở dưới tượng Hỏa Thần cầu xin, hai mẹ con khuôn mặt thành kính, dung mạo đều như hoa như ngọc.
Tướng lĩnh đến cửa chủ điện, bị thái giám đợi ở ngoài cửa đưa tay ngăn cản.
Tướng lĩnh nhìn vào trong, phát hiện hai người kia đang cầu xin, đích xác không thích hợp quấy rầy, nên cùng thái giám thì thầm vài câu.
Thái giám khẽ gật đầu, nhấn tay, ra hiệu chờ đợi.
Hai mẹ con cầu xin xong đứng dậy, Lan quý phi vẫy tay ra hiệu, lập tức có cung nữ dâng kim phiếu của Thiên Hạ Tiền Trang cho Miếu Chủ.
“Hai mẹ con ta lên núi, hưng sư động chúng, quấy rầy quý miếu, một chút tiền nhan đèn xem như bảy tỏ tâm ý.
Lan quý phi ra hiệu Miếu Chủ nhận lấy.
“Quý phi nương nương nói quá lời.
Miếu Chủ nhận kim phiếu, hành lễ cảm ơn Lan quý phi, lại nhìn Thái Thúc Hoan Nhi hành lễ, bất quá hành lễ xong lại nói.
“Nhìn khí sắc của công chúa, nên xa người ầm ĩ, gần người thanh tịnh, mới có thể tâm thanh thần an tách ra vận rủi!
Mặc kệ hoàng thất hay bình dân, đối với những thuyết pháp mê tín này đều mang mấy phần kính sợ, bằng không sẽ không có Hỏa Thần Miếu tồn tại, hai mẹ con cũng sẽ không tới nơi này. Đặc biệt là Miếu Chủ, trên người hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ cho người ta một loại sắc thái mê ly.
Miếu Chủ đột nhiên nói ra lời này, dường như đánh trúng cái gì, Lan quý phi vốn muốn xoay người rời đi lập tức dừng lại, thỉnh giáo nói:
“Xin hỏi Miếu Chủ, như thế nào là xa người ầm ĩ, gần người thanh tịnh?

Trong mắt hơi có chờ mong, trong lòng nàng đau khổ thực không chỗ có thể nói, vốn tưởng rằng nữ nhi là hòn ngọc quý trên tay bệ hạ, tương lai nhất định có thể gả cho hảo lang quân, nữ nhi có thể được hạnh phúc, sau khi mình tuổi già phai sắc cũng có thể có chỗ dựa vào, ai biết bệ hạ tuyệt tình, để nữ nhi ủy thân cho Trần Trường Công.

Cần biết nàng cũng bất quá mới ba mươi, Trần Trường Công đã hơn năm mươi, nhưng muốn cưới nữ nhi của nàng, để một người hơn năm mươi tuổi gọi nàng là mẹ? Này để nàng làm sao có thể tiếp nhận?

Nàng cũng khóc cầu Thái Thúc Hùng, kia là nữ nhi ngươi thương yêu nhất, sao ngươi có thể nhẫn tâm?

Thế nhưng vô dụng, một câu nói không cẩn thận, còn rước lấy Thái Thúc Hùng tức giận. Nàng cũng biết, việc quan hệ quốc gia đại sự, đám nam nhân ngươi lừa ta gạt, khuấy lên phong vân, phụ nhân như nàng ở trong đó giống như một chiếc lá, theo gió lên xuống, nói cái gì cũng vô dụng, cuối cùng không thể không từ bỏ.

Chương 1801: Hỏa Thần hiển linh (2)

Chương 1801: Hỏa Thần hiển linh (2)
Cuối cùng không thể không đối mặt hiện thực, cũng chỉ có thể tự mình an ủi, Trần Trường Công tuổi lớn thì lớn, một khi lập xuống đại công, ít nhiều cũng coi như là chỗ dựa vào.
Nhưng ai có thể nghĩ, lão hỗn đản Doãn Trừ kia không để công chúa ở trong mắt, còn không chú ý hoàng lệnh, không chịu để cho Trần Trường Công và công chúa thoát ly hiểm cảnh thì thôi, còn tự tay giết Trần Trường Công!
Sau khi nàng biết tin tức, như ngũ lôi oanh đỉnh, như vậy sau này nữ nhi còn làm sao gả người? Nam tử hơi có chút địa vị, ai dám cưới nữ nhi của nàng?
Nàng té xỉu tại chỗ, sau khi tỉnh lại gào khóc, cũng tìm tới hoàng đế gào khóc, cầu hoàng đế nghiêm trị Doãn Trừ, hận không thể để hoàng đế diệt cửu tộc của Doãn Trừ mới có thể tiết mối hận trong lòng.
Nào biết hoàng đế chỉ quặm mặt, không có ý tứ nghiêm trị Doãn Trừ không nói, còn cảnh cáo nàng, không được khóc, không được đề cập sự tình Doãn Trừ giết Trần Trường Công với bất kỳ người nào, còn lệnh nàng dặn người bên cạnh không được tiết lộ nửa chữ, bằng không để nàng vĩnh viễn không mở miệng được nữa!
Sau đó còn trắng trợn phong thưởng vợ con của Trần Trường Công, quả thực coi nữ nhi tao ngộ như không có gì, giống như đồ chơi đưa cho Trần Trường Công, hoàng đế tuyệt tình như vậy, làm như vậy, để nữ nhi làm sao chịu nổi, để nàng làm sao chịu nổi?
Sau khi nữ nhi trở về, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, hoàng đế ngay cả thăm cũng không đến thăm qua một lần.
Bất hạnh luân phiên giáng lâm, nghe nói tế bái Hỏa Thần Miếu có thể thiêu hủy vận rủi, mặc kệ hữu dụng hay không, mặc kệ nữ nhi có nguyện

ý hay không, nàng cũng kéo nữ nhi đến, hy vọng Hỏa Thần có thể tiêu trừ vận rủi.
Lúc này nghe được nhắc nhở, tiếng lòng không khỏi chấn động, muốn cầu được chân giải.
Miếu Chủ bình tĩnh trả lời:
“Họa từ miệng mà ra, nhân ngôn đáng sợ, người nhiều lời tất là người nhiều chuyện, người thanh tịnh tất là người ít lời!
Một bộ đến đây là hết, khom người tiễn khách.
Lan quý phi như hiểu mà không hiểu, trong lòng cân nhắc, họa từ miệng ra, người nhiều lời tất là người nhiều chuyện sao, nếu như không phải Thiệu Bình Ba nhiều chuyện nói loạn, sao nữ nhi có thể tao ngộ kiếp nạn này? Nhân ngôn không phải rất đáng sợ sao, bây giờ không biết bao nhiêu người ở sau lưng chỉ chỉ chỏ chỏ đâm mẹ con các nàng.
Còn người thanh tịnh ít lời, nàng có chút không rõ.
“Tạ ơn đại sư chỉ điểm!
Lan quý phi cúi người cảm ơn, sau đó hai mẹ con ra đại điện.
Vừa đi ra, thái giám lập tức tiến lên bẩm báo:
“Quý phi nương nương, Lý tướng quân có việc bẩm báo.
Lan quý phi nhìn tướng lĩnh hỏi:
“Lý tướng quân, có huyện gì bẩm báo?
Lý tướng quân tiến lên chắp tay nói:
“Đại Hành Lệnh Quách Văn Thượng Quách đại nhân dẫn quý khách Tống quốc đến Hỏa Thần Miếu du lịch, quý phi và công chúa giá lâm, đã phong tỏa Nam Lăng sơn, Quách đại nhân xin nương nương khai ân, để bọn hắn lên núi.
Lan quý phi có chút ngoài ý muốn.
“Quý khách gì lại phải để Quách đại nhân tự mình đi cùng?
Lý tướng quân:
“Quý khách chính là Tống sứ Mạch Đức Mãn, bất quá Quách đại nhân báo, quý khách chân chính là 'Ẩn tướng' Tống quốc Giả Vô Quần, việc quan hệ quốc sự, hy vọng nương nương thông cảm.
Thần sắc trên mặt Lan quý phi hơi có bất mãn, nghe ý tứ trong lời nói là, quý phi nương nương như nàng không thả bọn hắn lên núi còn không được.

Nhưng không cao hứng quy không cao hứng, nương nương như nàng chỉ là địa vị tôn sùng, đối mặt quốc sự mà nói, giữa nàng và Quách Văn Thượng, còn thật chỉ có thể do Quách Văn Thượng định đoạt, thật muốn làm lỡ quốc sự, nàng cũng không chịu nổi.
“Ẩn tướng gì, chức quan như thế nào? Giả Vô Quần là người nào, vì sao Bản cung chưa từng nghe nói?
Lan quý phi nhíu mày hỏi, để nàng cúi đầu, nàng làm sao cũng phải biết là vị nào chứ, không thể ngay cả ai cũng không làm rõ ràng liền dễ dàng cúi đầu.
“Này. . .
Lý tướng quân trầm ngâm nói:
“Mạt tướng cũng không biết là người nào, nhưng nhìn dáng dấp không phải người bình thường. Nương nương, Quách đại nhân có thể tự mình đi cùng, đối với hắn khách khách khí khí, hắn không phải trò đùa.
Này là nhắc nhở đối phương, đừng phân cao thấp ở loại sự tình này, không chiếm được lợi ích, sẽ chịu thiệt.
Hắn cũng là được Quách Văn Thượng thầm nhắc nhở, việc quan hệ quốc sự, đừng để quý phi nương nương làm hỏng chuyện, bằng không bệ hạ trách tội xuống, ai cũng không chịu nổi.
Lúc này lão thái giám lên tiếng.
“Nương nương, ẩn tướng Giả Vô Quần này, lão nô ngược lại hơi có nghe thấy.
Lan quý phi à lên một tiếng.
“Nói nghe một chút.
Lão thái giám nói:
“Người này là cung phụng trong nhà Thừa tướng Tống quốc Tử Bình Hưu, đồn đại Tử Bình Hưu chiếm giữ tướng vị nhiều năm, sau lưng là dựa vào người này bày mưu tính kế, rất có lực ảnh hưởng với Tống Thừa tướng, bởi vậy có danh xưng 'Ẩn tướng'. Ẩn tướng chỉ là ngoại giới đồn đại xưng hô, không phải chức quan, nghe nói người này không có bất luận chức quan gì trên người, trước đó Tống hoàng Mục thị từng triệu hắn vào triều làm quan cũng bị hắn cự tuyệt!
Lan quý phi vừa nghe thần sắc không khỏi nghiêm túc, Giả Vô Quần nàng không biết, nhưng Tử Bình Hưu làm sao có thể chưa từng nghe

nói, kia là Thừa tướng ở Tống quốc quyền cao chức trọng nhiều năm, sau khi hoàng quyền Mục thị sụp đổ y nguyên có thể chiếm giữ vị trí Thừa tướng, địa vị ở Tống quốc có thể tưởng tượng được, mà Giả Vô Quần thì có lực ảnh hưởng với Tử Bình Hưu, chẳng trách.
Một bên lại có nữ tu sĩ hộ vệ lên tiếng nói:
“Giả Vô Quần này ta cũng hơi có nghe thấy, người này từng không biết trời cao đất rộng chạy đến Phiêu Miểu Các ăn nói linh tinh, kết quả bị Phiêu Miểu Các cắt đầu lưỡi, ném đi cho chó ăn, trở thành chuyện cười nhất thời, bị người trêu là Giả không lưỡi!
“A, rút đầu lưỡi cho chó ăn, lại có loại sự tình này? Không lưỡi, kia chẳng phải là thành người câm. . .
Lan quý phi không nhịn được cười, đột nhiên nụ cười cứng lại, không biết nghĩ đến cái gì, quay đầu lại liếc nhìn pho tượng Hỏa Thần trong chính điện, lại từ từ quay đầu lại nhìn nữ nhi.
Thái Thúc Hoan Nhi trầm mặc ít lời nghe lời ấy dường như cũng ý thức được cái gì, vừa vặn nhìn mẫu thân, nhìn thấy ánh mắt của mẫu thân, nàng biết mẫu thân nghĩ cái gì.
“Lẽ nào thật sự là Hỏa Thần hiển linh. . .
Lan quý phi nói thầm một tiếng.
Sau khi thu lại tâm tư, nàng thản nhiên nói.
“Đã là khách nhân của Tấn quốc, tất nhiên là bất tiện thất lễ, nhanh cho vào đi!
“Vâng!
Lý tướng quân chắp tay lĩnh mệnh, sau đó cấp tốc rời đi chấp hành.
“Ài, còn chưa xem thật kỹ qua Hỏa Thần Miếu này, khó được xuất cung một chuyến, đã đến, vậy thì đi dạo một chút đi.
Lan quý phi dắt tay nữ nhi, mọi người bắt đầu đi dạo.
Đến nơi này, là gửi hy vọng vào thần linh, nàng vốn không định vội vã tới vội vàng về, sợ khinh nhờn, chỉ bất quá lúc này càng không muốn vội vã rời đi mà thôi.
Dưới núi, Lý tướng quân đến, ý tứ của Lan quý phi cũng đến, sơn lộ phong tỏa được mở ra.
“Xin mời!
Quách Văn Thượng đưa tay mời khách.

Ai biết mọi người vừa dịch bước, Lý tướng quân bỗng đưa tay cản lại.
“Tu sĩ không được lên núi!
Hắn không cần đoán cũng có thể nghĩ ra, bên người những người này khẳng định có hộ pháp sư.
Đối với điểm này, mọi người cũng có thể lý giải, chức trách của người ta ở đó, là vì an toàn của quý phi và công chúa.
Nhưng hộ pháp sư của Quách Văn Thượng, Mạch Đức Mãn đều có thể ngăn lại, chỉ có Nguyên Tòng bên người Giả Vô Quần bất tiện lưu lại, không có Nguyên Tòng không được a, Giả Vô Quần không có Nguyên Tòng, ai có thể hiểu Giả Vô Quần nói cái gì?
Cuối cùng, ở dưới Quách Văn Thượng khơi thông, đám người Ngụy Đa bị chặn lại, chỉ có Nguyên Tòng được lên núi.
Một đường ngắm cảnh, dần dần lên cao, vừa đi vừa tâm sự, có một phen phong tình khác.
Giả Vô Quần mượn Nguyên Tòng thổi phồng khí thế, không hổ là Hỏa Thần Miếu lớn nhất Tấn quốc, nói là quang cảnh khó gặp, bảo Quách Văn Thượng dẫn hắn đến đúng chỗ.
Lời êm tai ai cũng ưa thích, Quách Văn Thượng cùng có vinh dự, thay Giả Vô Quần chỉ điểm giới thiệu.

Chương 1802: Cởi chuông phải do người buộc chuông

Chương 1802: Cởi chuông phải do người buộc chuông
Đương nhiên, bởi vì Giả Vô Quần nói chuyện không tiện, phần lớn thời gian đều là Quách Văn Thượng nói.
Cuối cùng không tránh khỏi đến chủ điện, đi vào tham quan.
Nhìn tượng Hỏa Thần dữ tợn uy vũ, mặc kệ tin hay không tin, Giả Vô Quần cũng phải dâng hương, sau đó lại ra hiệu Mạch Đức Mãn cúng chút tiền nhan đèn tỏ tâm ý, ra tay còn rất hào phóng, làm Miếu Chủ liên tục cảm tạ.
Đối mặt những người này, Miếu Chủ không dám nói loạn cái gì, trái lại trên mặt mang theo vẻ cẩn thận.
Mạch Đức Mãn quyên tiền xong, nhìn Giả Vô Quần khẽ gật đầu ra hiệu.
Giả Vô Quần mỉm cười, nhìn Miếu Chủ gật đầu mỉm cười, sau đó xoay người rời đi, thật là ung dung không vội.
Sau khi mọi người rời đi, Miếu Chủ che ngực, thở dài một hơi, tựa hồ rất khẩn trương.
Mọi người mới ra chủ điện, xuống bậc thang chỉ chỉ chỏ chỏ chung quanh, một lão thái giám đi đến.
“Quách đại nhân, quý phi nương nương nghe nói quý khách Tống quốc đến, sợ tránh mà không gặp hơi lễ phép, nên lệnh lão nô đến, mời quý khách qua gặp.
“Ây...
Quách Văn Thượng không nghĩ tới Lan quý phi sẽ chủ động triệu kiến, ngoài ý muốn nhìn về phía Giả Vô Quần, sự tình này còn phải trưng cầu ý kiến của khách nhân đã.

Mạch Đức Mãn sợ Giả Vô Quần không biết Lan quý phi là ai, cung kính giải thích một trận.
Ánh mắt Giả Vô Quần như có như không quan sát thần sắc phản ứng của lão thái giám kia một chút, sau đó nhấc tay, Nguyên Tòng bước đến trước người nói thay:
“Giả mỗ một giới bạch thân, đường đột bái kiến nương nương không thích hợp, hảo ý của nương nương Giả mỗ chân thành ghi nhớ.
“Này...
Lão thái giám ngẩn ra, này là muốn hắn không hoàn thành được nương nương bàn giao a, lập tức cười nói:
“Đại danh của Ẩn tướng, nương nương ngưỡng mộ đã lâu.
Tiếp đó lại nhìn Quách Văn Thượng nói:
“Quách đại nhân, sự tình công chúa ngài cũng biết, hôm nay tâm tình của nương nương thật không dễ dàng rộng rãi, đi ra dâng hương cũng là bệ hạ đồng ý, lão nô không dám cho nương nương ngột ngạt, cũng không dám trêu bệ hạ không cao hứng, mong Quách đại nhân...
Dứt lời khom người, thỉnh cầu trợ giúp.
Biết nói chuyện nói tới mức độ này, Quách Văn Thượng cũng không tiện làm như không thấy, vội ho một tiếng, nhìn Giả Vô Quần nói:
“Tiên sinh, quý phi nương nương dàn xếp để chúng ta lên núi, cũng nên bày tỏ cảm kích. Huống hồ tới trước là chủ, là chúng ta quấy rầy chủ nhân thanh tịnh, nơi này lại là kinh thành Tấn quốc, nương nương chủ động triệu kiến, một mảnh thành ý, nếu là làm trái, dường như không quá thích hợp?
Giả Vô Quần trầm ngâm, ngón tay viết viết, Nguyên Tòng nói:
“Được! Khách tùy chủ tiện! (* khách theo ý chủ)
Lão thái giám lập tức khom người cười tủm tỉm đưa tay ra mời.
“Quý khách, xin mời!
Hắn ở trước dẫn đường, mọi người lập tức đi theo hắn, một đường đi vòng đến hậu đình của Hỏa Thần Miếu.
Phòng khách chính đã tạm thời bị quý nhân trong cung cư ngụ, ngoài sảnh thị vệ phân bố chằng chịt, ánh mắt cảnh giác chung quanh.
Mọi người tiến vào trong phòng, đám người Quách Văn Thượng và Mạch Đức Mãn đều chắp tay hành lễ.

“Bái kiến Lan quý phi, bái kiến công chúa!
Giả Vô Quần miệng không thể nói, chỉ khom người chắp tay mà thôi.
Lan quý phi nhấc tay ra hiệu miễn lễ, đôi mắt sáng đảo qua mọi người, hỏi một tiếng:
“Vị nào là ẩn tướng Tống quốc Giả Vô Quần?
Lão thái giám lập tức tiến lên, chỉ vào Giả Vô Quần cúi người nói thầm.
Giả Vô Quần chắp tay biểu thị là ta, sau đó ra hiệu Nguyên Tòng tiến lên, tay viết.
“Ẩn tướng chỉ là thế nhân nói bậy, Giả mỗ không dám nhận!
Kỳ thực hắn rất chán ghét xưng hô Ẩn tướng này, nhưng trên đời không có tường chắn được gió, tên gọi này ở trước kia liền truyền đi.
Rút đầu lưỡi cho chó ăn? Ánh mắt của Lan quý phi hơi hiếu kỳ trên dưới đánh giá, chỉ thấy một thân trường sam, thân hình gầy gò, khuôn mặt trắng nõn, hai mắt hữu thần, trong lúc vung tay nhấc chân thong dong, tinh hoa nội liễm.
Đúng mực thong dong, nói chung để người xem rất thoải mái, trong lòng Lan quý phi âm thầm gật đầu, là người từng va chạm xã hội, cười nói:
“Giả tiên sinh khiêm tốn...
Lại là một phen khách sáo.
Sau khi song phương qua lại khách sáo một phen, ánh mắt của Giả Vô Quần bỗng dán vào Thái Thúc Hoan Nhi sầu não uất ức, tay viết xuống.
“Sự tình của Thất công chúa, Giả mỗ có nghe nói, xin nén bi thương!
Lời này vừa nói ra, sắc mặt của Lan quý phi trong nháy mắt đại biến, Thái Thúc Hoan Nhi thì cắn môi.
Ánh mắt Mạch Đức Mãn liếc loạn xung quanh.
Quách Văn Thượng cả kinh, trầm giọng ngăn cản nói:
“Giả tiên sinh, ở trước mặt quý phi, công chúa, xin ăn nói cẩn thận!
Giả Vô Quần:
“Quách đại nhân lo xa rồi, cũng không phải nói bậy, mà là nhìn thấy Thất công chúa không vui, bỗng tâm thổn thức, có đôi lời phế phủ, có thể để Thất công chúa quên đi sự tình quá khứ! Nguyện ý nghe, Giả mỗ nói, không nguyện ý nghe, Giả mỗ là người không lưỡi tự nhiên sẽ ngậm miệng không nói.

Một câu " người không lưỡi " lại lần nữa xúc động tâm tư của Lan quý phi, Lan quý phi nhấc tay ra hiệu, ngăn cản Quách Văn Thượng.
“Quách đại nhân, Bản cung không phải không người tâm tình nhỏ hẹp, Giả tiên sinh là quý khách, đã có lời tâm huyết, nghe một chút cũng không sao. Giả tiên sinh, cứ việc nói thẳng!
Đưa tay mời, ngược lại cũng muốn nhìn xem Hỏa Thần phải chăng linh nghiệm.
Quách Văn Thượng cẩn thận nhìn Giả Vô Quần, sợ hắn lại nói loạn cái gì.
Ai biết Giả Vô Quần nhìn chung quanh một chút, lắc đầu, không ngờ không chịu nói.
Lan quý phi hiểu ý, có mấy lời không tiện nói ở trước mọi người mặt, lập tức vung tay áo nói:
“Các ngươi đều lui ra đi.
“Quý phi nương nương...
Quách Văn Thượng muốn nói gì đó.
Lan quý phi lại phất tay lần nữa, trong ngữ khí dẫn theo mấy phần quát tháo.
“Lui ra!
Quách Văn Thượng muốn nói lại thôi, cuối cùng chắp tay xin cáo lui, thời điểm xoay người, lại nhìn Giả Vô Quần thấp giọng nói:
“Tiên sinh nói năng cẩn thận!
Rõ ràng là cảnh cáo đừng ăn nói linh tinh.
Giả Vô Quần mỉm cười, đợi mọi người rời đi, lại cho Mạch Đức Mãn một cái ánh mắt, Mạch Đức Mãn cũng xin cáo lui.
“Các ngươi cũng lui ra!
Lan quý phi lại ra hiệu thái giám hầu hạ bên cạnh lui ra.
Đám người lão thái giám không dám làm trái, cung kính lui ra.
Nhưng Giả Vô Quần vẫn không nói, nhìn chằm chằm hộ pháp sư của Lan quý phi.
“Lui ra đi!
Lan quý phi phất tay ra hiệu.
Một nữ tu nói:
“Nương nương, bên người Giả tiên sinh có tu sĩ, muốn lui đồng thời lui.

Nhìn chằm chằm Nguyên Tòng, hiển nhiên là sợ có chuyện.
Lan quý phi vừa bực mình vừa buồn cười, kia là người nói thay Giả Vô Quần, lui ra làm sao giao lưu, khuyên nhủ:
“Không sao, quý khách của Tống quốc không đến nỗi làm bậy với bản cung, lui ra đi.
Thấy thế, các tu sĩ không hiểu nổi vì sao vị này lại đột nhiên nghe lời ngoại nhân nói như thế, bất đắc dĩ xin cáo lui, nhưng vẫn nhắc nhở.
“Nương nương, có việc cần đúng lúc cảnh báo.
Chỉ có Nguyên Tòng ở bên người Giả Vô Quần tự mình trải qua tất cả bố trí mới biết, gia hỏa không lưỡi này cực kỳ xảo trá, có thể để tình thế phát triển đến một bước này, chính là lợi dụng tâm thái của hai mẹ con này, thật là tính tận lòng người!
Đợi tất cả mọi người lui ra, Giả Vô Quần quay đầu lại liếc nhìn bên ngoài, chỉ thấy tu sĩ lui ra kia chỉ đứng xa tránh nghe mà thôi, người còn đứng ở trên bồn hoa, nhìn chăm chú động tĩnh bên trong.
Lan quý phi lại lần nữa đưa tay mời.
“Giả tiên sinh, có lời gì có thể làm công chúa tiêu tan ưu sầu, xin mời nói thẳng.
Ngón tay Giả Vô Quần viết lên lưng Nguyên Tòng: Nếu có người tới gần nghe lén, nên đúng lúc cảnh báo!
Nguyên Tòng khẽ gật đầu biểu thị biết rồi.
Ánh mắt của Giả Vô Quần nhìn hai mẹ con, nếu như chỉ có Thái Thúc Hoan Nhi, hắn có một đống lời giải thích, bây giờ hai mẹ con đều ở đây, hắn tất nhiên là có thuyết pháp khác, nếu như không có năng lực gặp thời ứng biến, hắn cũng không có lá gan này, cũng không dám dễ dàng nhúng tay vào vũng nước đục.
Tâm tư hơi chuyển, Giả Vô Quần mới mượn Nguyên Tòng nói.
“Cởi chuông phải do người buộc chuông!
“Cởi chuông phải do người buộc chuông...

Chương 1803: Tiên sinh thật là cao nhân!

Chương 1803: Tiên sinh thật là cao nhân!
Lan quý phi à lên một tiếng, không hiểu nói:
“Tiên sinh ý chỉ người phương nào?
Giả Vô Quần:
“Nghe nói, người dẫn đến công chúa chịu nhục, chính là sủng thần Thiệu Bình Ba bên cạnh bệ hạ, không biết có đúng không?
Lời này, Lan quý phi không tiện nói gì, chỉ gật đầu. Mà nói tới sự tình này, Thái Thúc Hoan Nhi hiển nhiên có chút kích thích, mười ngón xoắn xuýt.
Giả Vô Quần mặc kệ nàng cảm thụ thế nào.
“Thế nhân đồn đãi nói thanh bạch của công chúa bị hủy bởi Trần Trường Công, đây là tin đồn, tuyệt đối không có sự tình này, nương nương và công chúa nên tự biện, sao có thể dung người tùy ý phỉ báng!
Lan quý phi lộ vẻ đau khổ.
“Tiên sinh nói, Bản cung sao có thể không biết, nhưng lời đồn đã truyền ra, để Bản cung làm sao đi biện?
Giả Vô Quần:
“Cởi chuông phải do người buộc chuông, Thiệu Bình Ba có thể bình lời đồn của thế nhân, Thiệu Bình Ba có thể chứng minh công chúa thanh bạch!
Lan quý phi tinh thần tỉnh táo.
“Tiên sinh lời ấy giải thích thế nào?
Giả Vô Quần:
“Hiến kế làm công chúa chịu nhục là Thiệu Bình Ba, thị phi trắng đen Thiệu Bình Ba rành rẽ nhất, nếu Thiệu Bình Ba đứng ra nói công chúa

chỉ là tạm thích ứng, lúc đánh hạ Tây Bình Quan cũng chưa ủy thân cho Trần Trường Công, công chúa vẫn là thân ngọc bích... có lẽ thế nhân không tin, nhưng nếu Thiệu Bình Ba cưới công chúa làm thê, không phải lời đồn sẽ tự sụp đổ sao!
Nha!
Lan quý phi đứng lên, nghe được một lời nói, như tiếng chuông cảnh tỉnh, trong nháy mắt tỉnh ngộ, cao hứng suýt chút nữa la lên, có chút thất thố.
Hai tay nắm chặt, cố nén không thất thố, nhưng trong lòng cuồng hô, dưới chân liên tục đi tới đi lui: Phải a, biện pháp tốt như thế, sao mình không nghĩ tới, còn cả ngày mặt mày ủ rũ, làm sao không đi nghĩ biện pháp giải quyết, làm sao không biết tìm người giải thích nghi hoặc, cả ngày ở trong sầu lo sao có thể giải quyết vấn đề?
Một bên Thái Thúc Hoan Nhi lại nghe có chút bối rối, gả... gả cho Thiệu Bình Ba?
“Nương nương!
Tu sĩ nhìn chăm chú động tĩnh ở trong phòng thấy dị thường, khẩn cấp lao vào, cho là có sự tình, tại chỗ vây quanh Giả Vô Quần và Nguyên Tòng.
Nguyên Tòng cảnh giác bốn phía, nhưng Giả Vô Quần không quan trọng, mặc cho sóng gió lên, trước sau nhẹ như mây gió, nhìn chằm chằm phản ứng của Lan quý phi, ngay cả mí mắt cũng không động.
Nguyên Tòng cảm giác được, ánh mắt lấp lóe, phát hiện người dám đi Phiêu Miểu Các nói bậy, đích xác là có chút can đảm.
Những người này xông tới, đám người Quách Văn Thượng cũng hoảng hốt, lo lắng có việc, vội vàng lao vào, phóng tầm mắt quan sát, lại không thấy bất kỳ dị thường, không biết vì sao đám hộ pháp sư khẩn trương như vậy?
Ngoài cửa, Mạch Đức Mãn chạy tới cũng khẩn trương, nhón chân lên nhìn vào trong, không biết xảy ra chuyện gì.
Hắn chỉ biết một chút bố trí, không biết mục đích chân thực của Giả Vô Quần là cái gì.
Nhưng có một điểm hắn biết, nếu Giả Vô Quần xảy ra sự tình mà nói, hắn sẽ không có biện pháp bàn giao với Thừa tướng đại nhân, Thừa

tướng dưới cơn nóng giận có thể để hắn tan nhà nát cửa, chớ nói chi là tiền đồ gì, này không phải chuyện đùa!
Mọi người đột nhiên ào ào ào xông vào, cũng làm Lan quý phi tỉnh táo lại, quay đầu nhìn Giả Vô Quần bị vây quanh, nhất thời nổi giận.
“Các ngươi làm gì đó?
Một tu sĩ nói:
“Nương nương, ngài không có chuyện gì chứ?
Lan quý phi lập tức tỉnh ngộ, là mình thất thố rước lấy phản ứng, lập tức vung tay áo nói:
“Hoang đường! Giả tiên sinh là quý khách, có thể có sự tình gì? Lui ra, đều lui ra cho Bản cung!
Mọi người nhảy vào, loại sự tình kia bảo Giả Vô Quần làm sao nói, cũng khó trách trước đó Giả Vô Quần không chịu nói.
Nàng còn vội vã chờ Giả Vô Quần giải thích nghi hoặc đây, chỉ lo mọi người chọc giận Giả Vô Quần, một khi chọc người ta phẩy tay áo bỏ đi, bản thân đi đâu tìm người giải thích nghi hoặc, Giả tiên sinh này đúng là quý nhân của mình a.
Kết quả làm mọi người trố mắt, không khỏi tức giận thêm.
“Đừng quấy nhiễu quý khách, Giả tiên sinh đang an ủi công chúa, còn không mau lui ra!
Thấy không có chuyện gì, một đám tu sĩ nhìn nhau, phát hiện có khả năng là mình chuyện bé xé ra to, nên đều chậm rãi lui ra.
Thấy thế, Quách Văn Thượng và đám người lão thái giám hai mặt nhìn nhau, cũng chậm rãi lui ra.
Đối với đám tu sĩ, Lan quý phi không tiện nói lời gì quá đáng, nhưng đối với bọn hắn thì không khách khí như thế, cả giận nói:
“Cút xa một chút cho Bản cung!
Đã minh bạch vì sao lúc trước Giả Vô Quần không thể nói ở trước mặt mọi người, sự tình này cũng đích xác không thể để ngoại nhân biết được, nên chủ động phối hợp.
Bọn thái giám cung nữ kinh hoảng, vội vàng lui ra.
Mạch Đức Mãn nhìn vào, thấy xác thực không có chuyện gì, chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi, liền chậm rãi lui lại, lòng vẫn còn sợ hãi thở phào nhẹ nhõm.

Không còn ngoại nhân, Lan quý phi xin lỗi nói:
“Người phía dưới không hiểu chuyện, tiên sinh chớ trách.
Thời điểm Giả Vô Quần nên trách móc sẽ trách móc, lúc này chắc chắn sẽ không trách móc, thật muốn trách móc rời đi, chẳng phải là phí công, mỉm cười lắc đầu, biểu thị không có chuyện gì.
“Tiên sinh quả thật là người rộng lượng.
Lan quý phi nịnh nọt, trong tán thưởng cũng có vài phần chân tâm, tận mắt nhìn thấy hắn bình tĩnh xử sự, phong phạm này xác thực bất phàm, chính bởi vì như vậy, trái lại làm nội tâm nàng càng chắc chắc, này đích xác là người có bản lĩnh.
Bất quá trải qua lần này, nàng cũng bình tĩnh không ít, phát hiện trước đó dường như cao hứng quá sớm, nịnh hót một phen ổn định đối phương, sau đó lại khiêm tốn thỉnh giáo.
“Biện pháp của tiên sinh cố nhiên là tốt, nhưng sự tình này Thiệu Bình Ba có thể đáp ứng sao?
Giả Vô Quần híp mắt không nói, chỉ thấy tay viết:
“Ăn lộc vua, lo chuyện của vua! Ý đồ xấu là hắn ra, hại công chúa thành như vậy, hắn khó từ tội lỗi! Không giải ưu cho công chúa, không giải ưu cho bệ hạ, tùy ý nhục nhã hoàng tộc, tùy ý khinh nhờn hoàng uy, hắn ý muốn thế nào? Này là hành vi của trung thần sao? Công chúa là thanh bạch, cũng nhất định phải là thanh bạch, điểm này tuyệt đối không thể phủ nhận. Sự tình này, chỉ cần bệ hạ đáp ứng, thì không dung hắn quyết định!
“Còn nữa, Thiệu Bình Ba cũng khó ngoại lệ. Hắn hiến kế cho bệ hạ, không chừa thủ đoạn nào, tại sao như vậy? Lẽ nào không phải vì tiền đồ? Cưới công chúa, có thể chứng minh công chúa thanh bạch, lại giải lo lắng cho vua, bệ hạ coi trọng, tiền đồ vô lượng. Chỉ cần bệ hạ có ý, hắn khó cự tuyệt, nếu như hắn nguyện bỏ qua tất cả thu được ở Tấn quốc thì lại khác, nhưng nương nương cảm thấy hắn có thể cam lòng sao?
“Mà sự tình này đối với nương nương và công chúa cũng có chỗ tốt cực lớn! Trả lại thanh bạch cho công chúa không nói, vì quân phân ưu được bệ hạ coi trọng, tương lai quyền thế của Thiệu Bình Ba cũng có thể để nương nương dựa vào! Con rể chính là trọng thần, người nào dám thất lễ với nương nương?

Ánh mắt của Lan quý phi lấp lóe, một câu nói cuối cùng ngược lại là chân chính đánh động nàng, thân ở cung đình, sợ nhất là thất thế bị tiện nhân khác đạp lên đầu mình, nữ nhân thất thế trong cung thảm như thế nào, thân ở trong đó so với ai khác càng rõ ràng, nữ nhân đối phó nữ nhân, chanh chua ác độc là không cách nào hình dung, có thể nói chó lợn không bằng, một con chó của quý nhân cũng có thể làm cho ngươi quỳ liếm!

Nhưng nàng lại không ngốc, lại động lòng cũng phải đối mặt thực tế khó khăn, lo lắng nói:

“Tiên sinh nói thật phải, nếu như bệ hạ nguyện ý, Thiệu Bình Ba tự nhiên không dám không nghe theo. Nhưng cũng như ngài nói, Thiệu Bình Ba chính là sủng thần bên cạnh bệ hạ, được bệ hạ trọng vọng, bệ hạ sao có thể ủy khuất hắn? Bệ hạ lưu ý quốc sự, sẽ không bởi vì gia sự mà quên nước, chỉ sợ một phụ nhân như Bản cung không cách nào thuyết phục bệ hạ đồng ý sự tình này, để bệ hạ đáp ứng sự tình này khó khăn cỡ nào, không chừng còn sẽ rước lấy tức giận, tiên sinh có biện pháp dạy ta không?

Chương 1804: Mưa nhỏ (1)

Chương 1804: Mưa nhỏ (1)
Lời này vừa nói ra, không khác nào thừa nhận nữ nhi của mình đã không phải thân thể thanh bạch, bằng không gả cho công chúa là mỹ sự, sao lại ủy khuất Thiệu Bình Ba?
Kỳ thực thanh bạch hay không thanh bạch, nàng sao có thể không biết, không nói cái khác, sau khi nữ nhi trở về lấy nước mắt rửa mặt liền đủ để chứng minh tất cả.
Thái Thúc Hoan Nhi nghe được lời ấy, răng bạc cắn môi, viền mắt đỏ bừng, nguyên lai ở trong mắt mẫu thân cũng cảm thấy thanh bạch của mình bị hao tổn thấp hèn.
Giả Vô Quần chỉ về phía Thái Thúc Hoan Nhi.
“Muốn thuyết phục bệ hạ, chỉ là chuyện nhỏ, không đáng gì! Bệ hạ có đáp ứng hay không, tất cả chỉ ở công chúa, công chúa nguyện ý thì bệ hạ nguyện ý, nếu như công chúa không muốn, thì thần tiên cũng bó tay hết cách! Xin hỏi công chúa một câu, có bằng lòng hay không?
“Hoan Nhi?
Lan quý phi nhìn nữ nhi, lúc này cũng không kịp nhớ tâm tình của nữ nhi thế nào, vội vàng thay thế trả lời:
“Tự nhiên là nguyện ý! Từ cổ chí kim, chuyện cưới gả đều do phụ mẫu làm chủ, Bản cung làm mẹ thay nàng làm chủ! Còn vì sao nguyện ý là được, Bản cung còn không minh bạch, nguyện nghe cao kiến của tiên sinh!
“Muốn bệ hạ đáp ứng, nói khó cũng khó, nói không khó cũng không khó. Sự tình này, thời cơ, địa điểm, nhân vật, hỏa hầu và trường hợp đều không sai được...
Nguyên Tòng nhanh chóng nói.

Nghe được kế sách diệu như vậy, hai tay của Lan quý nhân đan lấy nhau, liên tục gật đầu, hai con mắt phóng ra thần thái dị dạng, mặt đầy hưng phấn, hôm nay mới biết như thế nào là diệu kế.
Thái Thúc Hoan Nhi cũng có chút sững sờ, thật muốn như vậy mà nói, bản thân thật sẽ gả cho người kia...
Ở trước hôm nay, nàng chưa bao giờ nghĩ qua mình có khả năng sẽ gả cho người kia, thế nhưng đến ngày hôm nay, nghe xong phương pháp của Giả Vô Quần, nàng phát hiện đích xác có khả năng này.
Chẳng biết vì sao, nàng bỗng nhiên tìm tới một loại khoái cảm trả thù khó có thể dùng lời diễn tả được.
Mà cảm giác trả thù, làm tâm tư nàng hoảng hốt, trong đầu hồi tưởng hình ảnh ở nông trại, mình đánh đổ cơm canh, người kia ngồi xổm xuống nhặt lên, lại từ từ nhét vào trong miệng mình...
Nguyên Tòng không ngừng nói, nói đến phần sau, gò má đã hơi co giật, trong lòng nói thầm, Ngưu Hữu Đạo từ đâu đào ra người thủ đoạn nham hiểm như thế?
Trước đó liên tiếp bố trí, còn không cảm thấy cái gì, đợi đến lúc lộ ra kế hoạch, mới biết gia hỏa không lưỡi này bẫy người như thế nào!
Giả Vô Quần dừng lại, Nguyên Tòng cũng dứt lời.
Lan quý nhân kinh hỷ tiến lên hai bước, thở dài nói:
“Tiên sinh quả nhiên diệu kế! Nhưng...
Quay đầu lại nhìn nữ nhi của mình.
“Hoan Nhi gả cho hắn, nếu trong lòng hắn mang oán hận, ra sức thất lễ ngược đãi Hoan Nhi, kia nên làm thế nào cho phải?
Giả Vô Quần:
“Lấy sắc đẹp mạo mỹ của công chúa, nếu như thanh bạch, là một đoạn lương duyên, hắn sao sẽ ngược đãi? Coi như có tỳ vết, thì là người nào đó tạo nghiệt? Hắn không đến gánh, thì ai gánh đây? Nương nương, hắn ngược đãi ai cũng được, cũng không dám ngược đãi công chúa, Tấn quốc này là của bệ hạ, chỉ cần bệ hạ còn một ngày, chỉ cần Thái Thúc gia tộc vẫn nắm giữ Tấn quốc, nữ nhi của Thái Thúc gia còn chưa tới phiên Thiệu Bình Ba hắn đến ức hiếp! Nếu như đại quyền của Thái Thúc gia không còn, tính toán cái này còn có tất yếu sao?

“Hắn không chừa thủ đoạn nào, chính là vì tiền đồ, tiền đồ liên hệ với Thái Thúc gia, hắn bất quá là một thần tử ở trước mặt bệ hạ, vinh hoa phú quý đều ở trong tay bệ hạ. Vẫn là câu nói kia, xin hỏi nương nương, Thiệu Bình Ba có thể bỏ tất cả đã đạt được hay không? Nếu hắn có thể bỏ, nếu có cốt khí kia, sao sẽ dùng thủ đoạn xấu xa như vậy!
“Nương nương, coi như công chúa gả cho hắn hơi có ủy khuất, lẽ nào còn có thể ủy khuất hơn hiện tại sao? Là chịu ủy khuất nho nhỏ, hay chịu nhục nhã chung thân không thể tẩy sạch này, nương nương tự mình quyết đoán, Giả mỗ đến đây là hết lời!
Nói xong mỉm cười, hắn ngược lại hy vọng Thiệu Bình Ba có thể từ bỏ tất cả ở Tấn quốc chạy trốn.
Lan quý phi nghe xong, mừng rỡ cảm tạ không ngớt:
“Dưới thanh danh vang dội không có hư sĩ, hôm nay mới biết Ẩn tướng tuyệt đối không phải chỉ là hư danh, đáng hận bên người Bản cung tất cả đều là hạng người tầm thường, nếu có thể sớm gặp tiên sinh giải thích nghi hoặc, Hoan Nhi làm sao rơi vào mức độ như ngày hôm nay, tiên sinh thật là cao nhân!
Giả Vô Quần mặt ngoài khiêm tốn mỉm cười xua tay, nhưng trong lòng lại nói thầm, sớm gặp? Trước kia Giả Vô Quần ta ăn no rửng mỡ mới sẽ can dự chuyện hậu cung nhà các ngươi.
Nguyên Tòng lại lần nữa nói thay:
“Giả mỗ còn có công vụ tại người, xin được cáo lui trước.
Lan quý phi vội nói:
“Tiên sinh phải đi sao? Ài... vinh hạnh gặp tiên sinh, được tiên sinh trợ giúp, Bản cung thực không biết nên cảm tạ thế nào mới tốt, tiên sinh ở trong kinh có gì cần Bản cung hỗ trợ, không ngại nói thẳng, có thể làm được, Bản cung nhất định tận lực.
Giả Vô Quần lắc đầu, cười chắp tay, xoay người rời đi.
Đừng nói nữ nhân này không giúp được hắn cái gì, coi như có thể giúp, hắn tạm thời cũng sẽ không đi quá gần với nàng, miễn cho rước lấy hiềm nghi.
“Hoan Nhi, còn không mau cảm ơn tiên sinh.
Lan quý phi giục nữ nhi một tiếng, nhưng Thái Thúc Hoan Nhi cúi đầu, căn bản không có bất kỳ phản ứng.

Không có biện pháp làm gì nàng, Lan quý phi chỉ có thể bước nhanh tới cửa nhìn theo.
Nhìn thấy hai người Giả Vô Quần đi ra, Mạch Đức Mãn lập tức đi theo. Quách Văn Thượng lại không biết nên theo bên nào mới tốt, cuối cùng trước tiên bước nhanh đến trước mặt Lan quý phi, cáo lễ từ biệt.
Lan quý phi căn dặn chớ quên đạo đãi khách, Quách Văn Thượng liên tục đáp ứng, sau đó tranh thủ rời đi, có thể nói bước nhanh truy đuổi theo Giả Vô Quần, vừa đi vừa hỏi:
“Tiên sinh nói gì với nương nương?
Lo lắng vị này nói nhăng nói cuội gì đó.
Giả Vô Quần đưa tay ở sau lưng Nguyên Tòng tùy tiện viết vài chữ, Nguyên Tòng nói:
“Vài lời an ủi Thất công chúa mà thôi!
Sau khi mọi người xuống núi không lâu, Lan quý phi cũng muốn hạ sơn, nhưng khi trải qua chủ điện của Hỏa Thần Miếu, Lan quý phi không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên kéo nữ nhi, lại lần nữa tiến vào trong chính điện, quỳ gối ở trước tượng Hỏa Thần.
Lan quý phi quỳ lạy, ánh mắt nhìn tượng thần lộ ra thành kính vô tận. Lần này, nàng xem như lĩnh giáo Hỏa Thần Miếu linh nghiệm, trước ở trong cung nghe được cái gì thiêu hủy vận rủi trong lòng cũng không tin lắm, thuần túy là không tin cũng muốn tới thử xem, để cầu tâm an. Ai nghĩ vừa đến lại đụng phải ẩn tướng Tống quốc, thuận miệng đưa ra phương pháp giải quyết.
Hai mẹ con đứng dậy, nhìn thấy Miếu Chủ, Lan quý phi khẽ mỉm cười, phất tay nói:
“Thưởng...
Lời ra khỏi miệng lại đổi giọng.
“Dâng lên tiền nhan đèn gấp đôi!
Lập tức có cung nữ tiến lên, lần nữa dâng kim phiếu.
Miếu Chủ hai tay nhận kim phiếu, khom người cảm ơn.
Hai mẹ con ra chính điện, Lan quý phi ngửa mặt lên trời thở phào một hơi nói:
“Hồi cung!

Vừa nãy lúc nàng quỳ lạy đã thầm cầu khẩn Hỏa Thần, nếu thật có thể toại nguyện, nhất định lại đến lễ tạ thần!
Ra lệnh một tiếng, hộ vệ minh phòng ám bố ở trong Hỏa Thần Miếu cấp tốc rút đi, hộ vệ quý nhân trong cung xuống núi.
Mà thời điểm mọi người mới ra Hỏa Thần Miếu không bao lâu, một tên thái giám lại lén lén lút lút chạy về chủ điện của Hỏa Thần Miếu, trực tiếp tìm Miếu Chủ, không nói hai lời, duỗi tay một cái!
Miếu Chủ cúi đầu khom lưng, lấy ra kim phiếu trong tay áo, Lan quý phi ban thưởng tiền nhan đèn trích ra một nửa, cung cung kính kính giao cho thái giám.
“Công công đi thong thả!
Cực kỳ thức thời, nào còn có chút ra vẻ đạo mạo nào như ở trước mặt Lan quý phi.
“Ha ha, không tiễn!
Thái giám thu kim phiếu xem nghênh ngang rời đi.
Hỏa Thần Miếu cái gì, hắn mới không tin vật quỷ này, theo hắn biết, Miếu Chủ có thể ở trong này phát tài, hàng năm không biết đút lót người trong quan phủ bao nhiêu, cũng chỉ có thể lừa gạt được những quý nhân trong cung, bá tánh bình thường mà thôi, vẫn là kim ngân tới tay chân thật nhất.

Chương 1805: Mưa nhỏ (2)

Chương 1805: Mưa nhỏ (2)
Này là một hiện tượng rất thú vị, gia quyến của đại nhân vật đến kính thần, tiền nhan đèn ra tay hào phóng, mà thủ hạ của đại nhân vật lại đưa tay mò vào thần miếu, mò được lại phải hiếu kính đại nhân vật, cứ tuần hoàn như vậy.
Miếu Chủ đi tới cửa chính điện nhìn theo, mặt căm hận "phi" một tiếng, phun một ngụm nước bọt lên đất, bất quá sờ sờ kim phiếu trong tay áo, miệng cười như hoa, thu hoạch không nhỏ a...
Xuống Nam Lăng Sơn, trở lại trong thành, du lịch một ngày sắc trời đã tối, Quách Văn Thượng vốn còn muốn thiết yến khoản đãi.
Nhưng mục đích đã đạt đến, Giả Vô Quần không còn hứng thú phụng bồi, mượn cớ du ngoạn thân thể mệt mỏi, muốn trở về nghỉ ngơi, Quách Văn Thượng đành phải thôi.
Trở lại sứ quán của Tống quốc, Giả Vô Quần bàn giao Mạch Đức Mãn.
“Tức khắc để nhãn tuyến trong cung quan tâm động tĩnh, đặc biệt là hai mẹ con kia!
“Được!
Mạch Đức Mãn chắp tay lĩnh mệnh, đi chấp hành bố trí.
Đi dạo một ngày, theo lý là hơi mệt chút, nhưng Giả Vô Quần chắp tay lặng im ở dưới mái hiên, không biết nghĩ cái gì.
Nguyên Tòng vẫn thủ ở bên cạnh, Ngụy Đa thì quét tước, lau bàn, thỉnh thoảng sẽ đi ra ngoài nhìn lén một chút.
Giả Vô Quần ở dưới mái hiên bỗng nhiên xoay người, đưa tay ra, Nguyên Tòng quay lưng, cảm thụ tay đối phương viết nội dung.
Giả Vô Quần: Một người bình thường, bên người có không ít pháp sư hỗ trợ điều trị thân thể, nhưng thường xuyên sẽ ho ra máu, là duyên cớ gì?
Nguyên Tòng suy nghĩ một chút, trả lời:

“Có lẽ thân thể không khoẻ mạnh, có tu sĩ cũng khó có thể trị hết.
Giả Vô Quần: Nếu như thân thể khoẻ mạnh lại là cớ gì?
Nguyên Tòng:
“Có lẽ là lao tâm lao lực quá mức, không thích hợp bị kích thích!
Giả Vô Quần thả tay xuống, suy tư.
Nguyên Tòng quay đầu liếc nhìn, bỗng chủ động hỏi:
“Nếu người kia không cưới thì sao?
Giả Vô Quần khẽ mỉm cười, lại nhấc tay viết: Căn cứ ta hiểu rõ, cả triều Tấn quốc đều không chào đón hắn, chỉ cần các loại nhân tố đúng chỗ, hắn không cưới kết quả chỉ có một, là rời Tấn quốc! Tự ý rời đi, sẽ mất đi lực lượng của Tấn quốc chống đỡ, không có Tấn quốc che chở, này không phải là Nam Châu hy vọng nhìn thấy sao? Mà Tấn quốc cũng sẽ không bỏ qua hắn! Lưu lại thì tất cưới, không cưới thì thoát đi, hắn chỉ có hai con đường này, tùy tiện hắn lựa chọn như thế nào cũng là Nam Châu hy vọng nhìn thấy!
Nguyên Tòng yên lặng gật đầu, đã hiểu.
Giả Vô Quần: Thân thể đích xác có chút mệt mỏi, ta nghỉ ngơi trước.
Nói xong xoay người rời đi.
Nguyên Tòng quay đầu lại hô.
“Ngụy Đa, tiên sinh muốn nghỉ ngơi.
“Vâng!
Ngụy Đa lập tức từ trong nhà chạy ra, theo đuôi Giả Vô Quần tiến vào phòng, sau đó lại bước nhanh đi ra mang nước nóng tiến vào.
Khi trở ra, hắn bưng một chậu nước bẩn, giầy và y phục bẩn.
Bất quá không vội vã đi giặt, mà tới dưới mái hiên thả xuống đồ vật trong tay, tiến đến trước mặt Nguyên Tòng hỏi:
“Giả tiên sinh đi lên núi, là làm sự tình gì?
Nguyên Tòng lạnh lùng nhìn hắn một cái, vốn không muốn nhiều lời, nhưng biết trách nhiệm của vị này, phụ trách đưa tin liên hệ, muốn nắm giữ tình huống bên này đúng lúc báo cho Nam Châu.
Mà hắn cũng được Ngưu Hữu Đạo giao phó, nói Ngụy Đa là người trung nghĩa, để hắn tận lực giúp một tay chiếu cố.
“Lên núi dâng hương...
Nguyên Tòng nói tình huống tỉ mỉ một lần.

Nghe xong, Ngụy Đa liên tục gật đầu.
“Minh bạch.
Lại cúi người bưng quần áo bẩn đi xử lý.
“Ngươi là đồ đệ của chưởng môn tiền nhiệm Thượng Thanh Tông?
Nguyên Tòng hỏi.
Ngụy Đa dừng bước.
“Phải!
Nguyên Tòng:
“Sư phó Đông Quách Hạo Nhiên của Ngưu Hữu Đạo ngươi biết bao nhiêu?
Ngụy Đa ngơ ngác, hàm hồ nói:
“Sự tình của trưởng lão ta không rõ ràng.
Nguyên Tòng:
“Ngưu Hữu Đạo và Thượng Thanh Tông quan hệ e là không tệ như ngoại giới nghĩ chứ?
“Không tốt!
Ngụy Đa lắc đầu, không biết vì sao vị này đột nhiên quan tâm những chuyện kia, nhưng vừa nhắc tới quan hệ của Ngưu Hữu Đạo và Thượng Thanh Tông, tâm tình hắn có chút tệ, bưng đồ cúi đầu rời đi.
“Không tốt?
Nguyên Tòng cười lạnh, ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói thầm:
“Không tốt có thể để ta chăm sóc ngươi...
Lúc chạng vạng đột nhiên vọt tới mây đen, bao phủ bầu trời kinh thành Tấn quốc, bắt đầu nổi lên mưa nhỏ.
Người đi đường vội vã, hoặc chạy về nhà, hoặc tránh né ở dưới mái hiên trốn mưa, bách tính đàm luận tối đa vẫn là chiến sự.
Nguyên Tòng thủ ở dưới mái hiên, một tấc cũng không rời.
Ngụy Đa tạm thời thả xuống xiêm y, vội vã chạy về, rón rén đẩy cửa vào, không dám quấy nhiễu Giả Vô Quần ngủ say, nhẹ nhàng đóng kỹ cửa sổ, tiếp đó lại nhẹ bước đến trước giường, cẩn thận giúp Giả Vô Quần đắp chăn, cuối cùng mới lặng yên không một tiếng động đi ra ngoài.
Cửa sổ nhẹ nhàng cọt kẹt, làm Giả Vô Quần hơi mở mắt, nhìn theo bóng dáng Ngụy Đa rời đi, lại chậm rãi nhắm mắt.

Một khi tiến vào trạng thái lao tâm lao lực, giấc ngủ của hắn sẽ không quá tốt, hơi có một chút động tĩnh sẽ đánh thức.
Mưa không lớn, nhưng lại kéo dài mấy ngày, tí tách tí tách liên tục.
Nguyên Tòng vẫn thủ ở dưới mái hiên, thần thái an tường, dường như cực kỳ hưởng thụ cuộc sống như thế này...
Nam Châu, trong mật thất, Ngưu Hữu Đạo thả xuống mật báo trong tay, nở nụ cười.
Quản Phương Nghi cầm lên hắn xem mật báo, xem xong chà chà nói:
“Giả không lưỡi này quả nhiên ra tay không bình thường, cũng không uổng ngươi phí nhiều công sức đào hắn ra, bất quá còn không phải ngoan ngoãn nghe lệnh của Đạo gia chúng ta, phải không?
Có hiềm nghi nịnh hót xen lẫn trêu chọc.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu:
“Ta tự mình đi, cũng chưa chắc có thể nghĩ đến từ Hỏa Thần Miếu hạ thủ, có lẽ sẽ lấy biện pháp khác tiếp cận. Bất quá nhìn đến cái này, ta cuối cùng cũng coi như yên tâm, gia hỏa này hắn sẽ không dễ dàng bị Thiệu Bình Ba giết chết như vậy!
...
Sáng sớm, bình thường trời hắn đã hơi sáng, nhưng bị mây đen bao phủ, bầu trời khó gặp quang minh, sắc trời y nguyên mông lung.
Lan quý phi đã dậy rất sớm, tiến vào trong phòng nữ nhi, nói nhỏ gì đó.
Hai ngày nay vẫn cùng nữ nhi lặng lẽ thương lượng, căn dặn đối phương rất nhiều.
Đợi hạ nhân đến báo, nói bách quan đã thượng triều, hai mẹ con mới ra cửa.
Trời lờ mờ sáng, mưa phùn bay phấp phới, Lan quý phi nhẹ nhàng đẩy nữ nhi một cái.
“Tiền đồ vận mệnh của mẹ con ta đều ở trong tay con, đi đi!
Thái Thúc Hoan Nhi cắn môi, đi vào trong mưa phùn.
Lập tức có hạ nhân mang dù đuổi tới, vội vã giúp Thái Thúc Hoan Nhi che mưa, nhưng Lan quý phi quát một tiếng.
“Không có chuyện gì của các ngươi, để nàng đi!
Thái giám nâng ô cứng đờ, không dám vọng động, mọi người nhìn bóng dáng của Thái Thúc Hoan Nhi lẻ loi biến mất ở trong mưa lạnh.

Làm mẫu thân chung quy vẫn không yên lòng, cuối cùng vẫn dẫn hai tùy tùng đi theo, nhưng dừng lại ở xa xa, nhìn nữ nhi đội mưa chậm rãi hành tẩu ở trên quảng trường trống rỗng, nhìn nữ nhi chậm rãi đi về phía Kim Loan Điện.
Thái Thúc Hoan Nhi đi rất trầm trọng, có lẽ là vì nước mưa ướt đẫm xiêm y, cảm giác có chút lạnh, cung điện kia như quái thú chiếm giữ, đại môn mở rộng như răng nanh miệng lớn có thể nuốt chửng tất cả, để nàng có chút sợ sệt.
Nhưng cuối cùng nàng vẫn đi tới trước ngọc thềm, thủ tướng vội vàng đến ngăn cản nàng.
“Công chúa, nơi này là Kim Loan Điện, không phải địa phương ngài nên tới, mời về đi!
Thái Thúc Hoan Nhi hít sâu một hơi.
“Ta muốn gặp bệ hạ!
Thủ tướng ngơ ngác, sau đó nhắc nhở:
“Công chúa muốn gặp bệ hạ đợi tan triều lại nói, hiện tại đang tảo triều nghị sự, không thích hợp quấy rầy!
Thái Thúc Hoan Nhi:
“Đi thông báo đi!
Thủ tướng nhìn nàng đội mưa mà đến, do dự một chút, sau đó vẫy tay, để người trước tiên ngăn cản nàng, bản thân thì bước nhanh chạy lên bậc thang.
Chờ một chút, trước cửa điện, một tên thái giám vội vàng chạy hạ xuống, cùng Thái Thúc Hoan Nhi khai thông một thoáng, sau đó lại cấp tốc chạy về.
Thái giám đi sát vách tường tiến vào điện, không dám quấy nhiễu các đại thần nghị sự, đến bên cây cột dưới ngự tòa, dựa vào cây cột che lấp, khom người ra hiệu.
Tấn hoàng Thái Thúc Hùng đang ở trên bảo tọa nghe tấu, đại nội tổng quản Đào Lược liếc mắt nhìn, biết thái giám đi tới khẳng định là có việc gấp, bằng không sẽ không dễ dàng tới quấy rầy, chậm rãi dịch bước rời khỏi bảo tọa, nhẹ nhàng xuống bậc thang.

Chương 1806: Uy chấn triều đường

Chương 1806: Uy chấn triều đường
Đi tới bên cây cột, thấp giọng hỏi:
“Có chuyện gì?
Thái giám thấp giọng hồi đáp.
“Thất công chúa đến, đội mưa đứng ở ngoài điện, yêu cầu gặp bệ hạ.
Đào Lược hạ giọng nói:
“Hồ nháo, Kim Loan Điện là địa phương xử lý quốc sự. Đi nói cho công chúa, đang tảo triều, để nàng trở về, có sự tình gì để tan triều lại nói.
Thái giám kia nói:
“Tiểu nhân cũng khuyên, nhưng Thất công chúa nói rồi, hiện tại nàng muốn gặp, không để nàng gặp mà nói, nàng sẽ chết ở bên ngoài, nói là chúng ta bức tử nàng!
“Tê...
Đào Lược cả kinh, cũng có chút do dự, nếu bức người tự sát liền không xong, xảy ra sự tình như vậy, vị kia thật có khả năng làm được, thật muốn chết người mà nói, không phải là sự tình bọn hắn có bức tử hay không, truyền đi đều sẽ cho rằng là hoàng đế bệ hạ bức tử nữ nhi của mình.
Hắn biết rõ, hoàng đế coi Thất công chúa như hòn ngọc quý trên tay, cực kỳ thương yêu, xuất hiện sự tình như vậy hoàng đế cũng không muốn nhìn thấy, nhưng bệ hạ là vua của một nước, có chút sự tình không thể không làm!
Sau khi sự tình phát sinh, hoàng đế cũng rất đau lòng, nhưng hoàng đế sẽ không để người nhìn thấy, thậm chí hoàng đế không dám đi gặp nữ nhi!
Suy tư một chút, nhấn tay ra hiệu hắn chờ, sau đó xoay người rời đi cây cột che giấu, không nhanh không chậm đến bên bảo tọa, cúi người nói

thầm ở bên tai Thái Thúc Hùng:
“Bệ hạ, Thất công chúa đến, đang đội mưa ở ngoài điện, yêu cầu gặp bệ hạ!
Thái Thúc Hùng bỗng nhiên đưa mắt nhìn về phía ngoài điện, không nhìn thấy nữ nhi, nhưng biết bên ngoài đang mưa, ánh mắt lấp lóe, nghiêng đầu thấp giọng nói:
“Không hiểu quy củ sao? Để nàng trở về! Nói bản vương tan triều sẽ gặp nàng.
Đào Lược:
“Bệ hạ, Thất công chúa nói rồi, nếu như hiện tại không gặp, nàng sẽ… chết!
Hai tay Thái Thúc Hùng đột nhiên nắm chặt tay vịn hai bên, đốt ngón tay căng thẳng, nhìn chằm chằm bầu trời âm u bên ngoài.
Tiếng nói trong điện không biết ở thời điểm nào dừng lại, dù các triều thần đều không biết phát sinh cái gì, nhưng đều nhìn ra bệ hạ có việc, từng cái từng cái theo dõi phản ứng của hắn, âm thầm phỏng đoán.
Sau một lúc lâu, Thái Thúc Hùng từ từ nói:
“Để cho nàng vào đi!
Đào Lược lập tức xoay người, phất tay ra hiệu.
Thái giám kia vội vàng chạy ra ngoài, ra điện thấy công chúa còn đứng ở trong mưa, vội vàng chạy xuống, phất tay lệnh binh sĩ ngăn cản tránh ra, dưới tình thế cấp bách chân trượt, trực tiếp ngã nhào, suýt chút nữa lăn xuống bậc thang.
May mà bên cạnh có tướng sĩ khẩn cấp kéo hắn, bằng không lăn xuống như vậy, không vỡ đầu chảy máu mới lạ.
Sau khi đứng lên lại liều mạng chạy xuống, các tướng sĩ thỉnh thoảng đưa tay, chỉ lo hắn lại ngã xuống, thái giám có thể ra vào Kim Loan Điện, có thể tùy thời nói chuyện với đại nội tổng quản Đào Lược, địa vị ở trong cung tuyệt đối không thấp.
Chính bởi vì địa vị không thấp, mới biết khá nhiều sự tình trong cung, mới biết bệ hạ hổ thẹn với nữ nhi, người hoàng đế để bụng, hắn làm sao có thể không để bụng?
“Tránh ra, tránh ra, đều tránh ra, bệ hạ có chỉ, tuyên Thất công chúa vào điện!

Thái giám vội vàng phất tay, đẩy lui thủ quân, lại đến trước mặt Thái Thúc Hoan Nhi liên tục cúi đầu khom lưng nói:
“Thất công chúa, bệ hạ tuyên ngài vào điện.
Thủ quân lui qua hai bên, Thái Thúc Hoan Nhi hít sâu một hơi, cất bước tiến lên thềm ngọc.
“Thất công chúa, ngài cẩn thận, ngày mưa bậc thang rất trơn.
Thái giám nói, vẻ mặt đau lòng đưa tay giúp đỡ Thái Thúc Hoan Nhi, một tay khác giơ lên, giúp nàng che gió che mưa một chút.
Đại điện lặng ngắt như tờ, hoàn toàn tĩnh mịch, nghe được cả tiếng kim rơi, thấy Thái Thúc Hùng và Đào Lược đều nhìn chằm chằm ngoài điện, bọn hắn cũng quay đầu nhìn ra ngoài điện, đoán chừng là có người nào muốn tới.
Chờ một lát, hai người từng bước xuất hiện ở trong tầm mắt.
Thái Thúc Hoan Nhi leo lên thềm ngọc, đến dưới mái hiên đại điện thì vung tay lên, thái giám kia lui qua một bên.
Thái giám vội vàng lui lại, nhưng Đào Lược đứng ở trong điện nhìn hắn che mưa, âm thầm gật đầu, cảm thấy ở trước mặt bệ hạ làm tốt lắm, là người dụng tâm hơn nữa có tâm, gia hỏa này có thể dùng!
Lan quý phi ở xa xa nhìn, nhìn thấy nữ nhi vào điện, khẩn trương tóm chặt xiêm y ở ngực...
Đợi Thái Thúc Hoan Nhi bước qua ngưỡng cửa tiến vào đại điện, một bước một vũng nước, các đại thần mới thấy rõ nữ nhân cả người ướt nhẹp kia là ai.
Thất công chúa đến rồi? Các đại thần ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, từng cái từng cái không lên tiếng, ánh mắt lúc thì nhìn Thái Thúc Hùng, lúc thì nhìn Thái Thúc Hoan Nhi, trong lòng thở dài.
Thái Thúc Hoan Nhi xuất hiện, thậm chí để không ít triều thần trong lòng xấu hổ, từ trình độ nào đó, Thái Thúc Hoan Nhi hy sinh trả giá, cũng là vì có thể để bọn hắn tiếp tục sừng sững ở trên triều đình, hoặc là nói có thể còn sống đứng ở trong này.
Thái Thúc Hùng cao cao tại thượng mặt không hề cảm xúc, nhưng bản thân hắn cũng không biết mình như thế nào, dường như có thể thấy rõ trên gương mặt nữ nhi trượt xuống mắt, cũng gầy gò hơn rất nhiều.

Nữ nhi lẻ loi, ướt sũng tựa như u linh đi tới, làm hai tay hắn lần nữa nắm chặt tay vịn, đau lòng, đau lòng không cách nào hô hấp!
Hắn nhớ mang máng khi nữ nhi còn bé ở trong ngực kéo chòm râu của hắn, nói mơ ác mộng, mơ tới xú ma ma đang mắng nàng.
Hắn cười ha ha, ôm nàng nói, không cần sợ, chỉ cần phụ hoàng còn sống, sẽ không để bất kỳ người nào thương tổn Hoan Nhi của phụ hoàng!
Giờ khắc này hắn ý thức được, hắn nuốt lời, hơn nữa...
Thái Thúc Hoan Nhi dừng bước, nửa ngồi nửa quỳ hành lễ.
“Nữ nhi tham kiến phụ hoàng!
Thái Thúc Hùng nuốt một ngụm nước bọt, mới uy nghiêm nói:
“Miễn lễ!
Ai biết hắn vừa miễn lễ, Thái Thúc Hoan Nhi lại quỳ xuống hành đại lễ, lớn tiếng nói:
“Nữ nhi oan uổng, xin phụ hoàng giải oan cho nữ nhi!
Nàng vẫn là lần đầu tự tiện xông vào triều đường, từ nhỏ được dạy dỗ, chỗ này không phải địa phương các nàng có thể đến, nhưng ngày hôm nay nàng đến rồi.
Trước đó thời điểm mẫu thân buộc nàng đến, nàng còn sợ sệt, trước khi leo lên bậc thang nàng cũng khẩn trương, nhưng đi vào nhìn thấy nam nhân cao cao tại thượng kia, trong lòng bỗng dâng lên hận ý, không sợ, một chút cũng không sợ, chưa bao giờ tỉnh táo qua như thế, thanh âm lớn hơn nữa thẳng thắn dứt khoát!
Oan uổng? Giải oan? Chúng thần hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ muốn nói sự tình Tây Bình Quan?
Sự tình này, mọi người đều hết sức lảng tránh, không ai đề cập, lúc này mọi người càng ngày càng lặng lẽ không dám hé răng.
Thái Thúc Hùng cũng sợ, lần đầu cảm thấy có chút sợ ở trước mặt nữ nhi, bị làm cho không biết nên nói tiếp như thế nào.
Hắn có chút hối hận, hối hận không nên nhẹ dạ để nữ nhi đi vào, nhưng nữ nhi ở dưới tình huống như vậy, nói muốn tự sát, chỉ sợ không phải chuyện cười!
Đào Lược cũng im lặng, không dám thở mạnh, lặng lẽ quan sát thần sắc phản ứng của Thái Thúc Hùng.

Một đám nam nhân trong ngày thường quyền thế ngập trời, cũng bị nữ tử yếu đuối kia dọa sợ, không một người dám lên tiếng, có người còn hơi rụt rụt thân thể lại!
Có người thầm cười khổ, bệ hạ a, đang yên đang lành, ngài để công chúa chạy vào làm gì, huyên náo đến mọi người lúng túng, ngài không nên để cho nàng đi vào a!
Thái Thúc Hoan Nhi lần nữa lớn tiếng nói:
“Nữ nhi oan uổng, xin phụ hoàng giải oan cho nữ nhi!
Lúc này Thái Thúc Hùng mới tỉnh hồn, bị làm cho không có biện pháp, không mở miệng không được a.
“Trước tiên đứng lên lại nói.
Thái Thúc Hoan Nhi lớn tiếng nói:
“Nếu như phụ hoàng không nghe nữ nhi trần thuật oan tình, nữ nhi không dậy!
Trong lòng Thái Thúc Hùng hơi có lửa giận, nhưng tận lực khắc chế nói:
“Nói!
Thái Thúc Hoan Nhi:
“Nữ nhi nghe được lời đồn đại, nói nữ nhi ở Tây Bình Quan đã bị Trần Trường Công làm bẩn thanh bạch, đây là tin đồn, tuyệt đối không có sự tình này, nữ nhi trong sạch, cùng Trần Trường Công tuyệt đối không hề cẩu thả, nữ nhi chỉ là đi tới cổ vũ sĩ khí, xin phụ hoàng minh giám!

Chương 1807: Bắc Châu Thứ Sử, Thiệu Bình Ba! (1)

Chương 1807: Bắc Châu Thứ Sử, Thiệu Bình Ba! (1)
Lúc nói lời này, trong đầu lóe qua từng hình ảnh nghĩ lại mà kinh, móng tay hãm sâu vào lòng thịt, cũng càng ngày càng hận nam nhân ngồi ở trên bảo tọa kia.
Thái Thúc Hùng theo bản năng sửng sốt.
Chỉ là vì biện bạch mình mà đến? Chúng thần hai mặt nhìn nhau, cũng thở phào nhẹ nhõm.
Còn tưởng là muốn chỉ trích bệ hạ hy sinh nữ nhi thế nào thế nào, thật như vậy mà nói, vậy sẽ rất lúng túng.
Bất quá ánh mắt mọi người nhìn nhau, trong lòng lại nói thầm, loại sự tình này hơi có chút biết tin tức đều rõ ràng, sao có thể biện bạch được?
Trước khi nữ nhi mở miệng, Thái Thúc Hùng cũng cho rằng là sự việc như vậy, lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm, lại khôi phục khí thế đế vương, cất cao giọng nói:
“Nữ nhi của bản vương trong sạch, chỉ là đi tới tiền tuyến cổ vũ sĩ khí, bản vương tất nhiên là rõ rõ ràng ràng!
Thanh bạch hay không, trong lòng hắn rõ ràng, nhưng hắn có thể nói như thế nào? Có thể nói không thanh bạch sao?
Thái Thúc Hoan Nhi bò lên, đứng thẳng, xoay người đối mặt chúng thần, lớn tiếng nói:
“Bản công chúa thanh bạch, chư vị đại thần có thể tin không?
“Công chúa tự nhiên là thanh bạch!
“Lời đồn tuyệt đối không thể tin!
“Công chúa đi tới tiền tuyến cổ vũ sĩ khí, trong sạch!

Các đại thần rốt cục phát ra tiếng, dồn dập biện bạch, dù trong lòng không tin, nhưng ai dám nói, muốn chết sao.
Thái Thúc Hoan Nhi nhìn mọi người, nhớ tới hôm nọ Giả Vô Quần nói cho mẹ con các nàng: Luận khẩu thị tâm phi, trong thiên hạ nơi đây thịnh nhất!
Quả thế, ngày hôm nay nàng xem như kiến thức, phát hiện không có một người dám nói thật!
Thái Thúc Hùng cao cao tại thượng nhìn chăm chú nữ nhi bị nước mưa làm ướt nhẹp, hắn thật giống như chưa hề nhận thức, hoàn toàn khác trước đây, chỉ trích triều đình, làm quần thần phủ phục!
Thái Thúc Hoan Nhi xoay người, đối mặt vương tọa, ánh mắt lấp lánh nói:
“Phụ hoàng, nếu có người lại phỉ báng nữ nhi thanh bạch, nên xử lý thế nào?
Thái Thúc Hùng trầm giọng nói:
“Phát hiện một cái, bản vương liền giết một cái, người tùy ý phỉ báng, bản vương tru cửu tộc của hắn!
Thái độ của nữ nhi có thể nói biểu đạt rõ rõ ràng ràng, tỏ thái độ như vậy cũng là lòng mang hổ thẹn, muốn cho nữ nhi một câu trả lời.
Chúng thần đối với chuyện này không có bất kỳ dị nghị, mặc kệ chân tướng thế nào, trở về căn dặn người nhà một tiếng, trong nhà bất kỳ người nào cũng không được lén lút nghị luận sự tình này, miễn cho gây rắc rối.
Nhưng cái bàn giao này lại sao thể để Thái Thúc Hoan Nhi thoả mãn, lần này nàng đến không phải cần cái bàn giao như thế, tại chỗ hỏi ngược lại:
“Phụ hoàng, tru người dễ, lòng người có thể tru hay không? Nếu như thế nhân miệng không dám nói rõ, nhưng trong lòng nhận định nữ nhi chịu nhục, lòng người như vậy, chẳng phải nữ nhi vẫn oan uổng?
Triều đường lại lâm vào yên tĩnh, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, trong lòng đều hiểu, có thể khống chế miệng mọi người đã rất miễn cưỡng, trong lòng người ta nghĩ cái gì sao có thể quản, vị công chúa này không phải cố tình gây sự sao?

Nhưng thời điểm này không ai dám tiện nói gì, gia sự của bệ hạ vẫn là để bệ hạ đi xử lý đi.
Thái Thúc Hùng nhìn nữ nhi, càng ngày càng nhìn không hiểu nữ nhi này, không biết nàng đến tột cùng muốn làm gì.
Thái Thúc Hoan Nhi lại lần nữa đánh vỡ bình tĩnh.
“Nếu như người người đều nghĩ như vậy, để tương lai nữ nhi làm sao gả người?
Thái Thúc Hùng từ từ nói:
“Nữ nhi của bản vương, lo gì không ai thèm lấy?
Thái Thúc Hoan Nhi bỗng nhiên xoay người đối mặt chúng thần, nhìn chằm chằm một người hỏi:
“Triệu đại nhân, nếu như bản công chúa vừa ý công tử nhà ngươi, muốn gả cho công tử, ngươi có bằng lòng hay không?
“A!
Vị Triệu đại nhân kia giật nảy cả mình, bị nháo trở tay không kịp, nằm mơ cũng không nghĩ tới sự tình này sẽ rơi vào trên đầu mình, mình tạo cái nghiệt gì a.
“Này... Này...
Mở cái chuyện cười gì, mình quyền cao chức trọng, để mình nhi tử cưới nữ nhân bị Trần Trường Công chơi đùa, hơn nữa đã thành chuyện cười, chẳng phải Triệu gia sẽ trở thành chuyện cười trong thiên hạ sao?
Bình thường có thể lấy lý cự tuyệt, nhưng thời điểm này thật không biết nên làm sao cho phải.
Ánh mắt tất cả mọi người dán vào hắn, Thái Thúc Hùng cũng lạnh lùng nhìn chăm chú đến, có được hay không là một chuyện, chỉ muốn xem vị này thái độ như thế nào.
Có người lo lắng, có người âm thầm cười trộm.
Triệu đại nhân cũng thấy hoàng đế nhìn chăm chú, mồ hôi lạnh chảy ra, nhưng hắn không hổ là lão hồ ly, tài trí nhanh nhẹn, rất nhanh liền khôi phục yên tĩnh, nhìn Thái Thúc Hoan Nhi chắp tay nói:
“Mấy tiểu tử trong nhà thần không ra hồn, hoặc là đã kết hôn, hoặc ngu ngốc, không xứng với công chúa.
Thái Thúc Hoan Nhi đâu chịu dễ dàng buông tha.

“Triệu đại nhân, có phải ngu ngốc hay không là chuyện khác, bản công chúa chỉ hỏi ngươi một câu, nếu như ta nguyện gả, Triệu gia có nguyện cưới hay không?
Trong lòng Triệu đại nhân khỏi nói buồn bực như thế nào, bình thường thật giống như không có thù oán gì với vị công chúa này a, cần gì nhất định phải nhằm vào Triệu gia, hắn theo bản năng nghiêng đầu nhìn đối thủ trong triều, có chút hoài nghi có phải là ai cố ý giở trò xấu xui khiến hay không.
Thái Thúc Hoan Nhi:
“Triệu đại nhân không đáp, xem ra trong lòng là nhận định bản công chúa đã chịu nhục, không xứng với Triệu gia.
Triệu đại nhân vội nói:
“Công chúa đa nghi rồi, có thể được công chúa lọt mắt xanh là vinh hạnh của Triệu gia, nếu bệ hạ ban hôn, sao dám không theo!
Hắn trực tiếp đá cầu về cho hoàng đế, để hoàng đế nhìn mà lo liệu, nếu như hoàng đế muốn hố hắn, vậy hắn cũng không phải ngồi không, để hoàng đế tự mình ước lượng đi, có muốn gây chuyện hay không.
Thái Thúc Hoan Nhi mặc kệ hắn, lại dán mắt vào một người khác.
“Cung đại nhân, nếu như bản công chúa vừa ý công tử nhà ngài, muốn gả đi, ngươi có bằng lòng hay không?
Có vết xe đổ, Cung đại nhân bị điểm danh đã không chút hoang mang, học theo răm rắp nói:
“Có thể được công chúa ưu ái, là vinh hạnh của Cung gia, nếu như bệ hạ ban hôn, sao dám không theo!
Cũng đá bóng về cho hoàng đế.
Thái Thúc Hoan Nhi lại hỏi một người khác.
“Thành tướng quân, công tử Thành phủ có nguyện cưới bản công chúa không?
Thành tướng quân cũng học theo răm rắp, rập khuôn đáp.
Thái Thúc Hoan Nhi điểm danh mấy vị trọng thần, đạt được hồi phục đều như đúc.
Có người ở trước ứng phó, người ở phía sau trả lời từng cái từng cái rất yên tâm, nhìn ra Thái Thúc Hoan Nhi chỉ là hỏi thái độ của mọi người, không phải thật muốn gả cho.

Thái Thúc Hoan Nhi hỏi một lần, sau đó xoay người, nhìn Thái Thúc Hùng nói:
“Phụ hoàng, trong lòng chư vị đại nhân bản ý thế nào, nữ nhi không biết, nhưng nữ nhi vẫn là câu nói kia, tru người dễ, tru tâm khó, nữ nhi muốn không phải khẩu thị tâm phi, mà là người thiên hạ chân chính cho rằng nữ nhi thanh bạch.
Thái Thúc Hùng cũng đã bình tĩnh lại, hắn cao cao tại thượng nhìn quen triều đường đấu đá, xem như là nhìn ra, nữ nhi nói liên tiếp, tuyệt đối không phải bắn tên không đích, dường như sớm có dự định, hắn ngược lại muốn nhìn xem nữ nhi muốn làm gì.
“Ngươi muốn thế nào?
Thái Thúc Hoan Nhi:
“Nữ nhi xuất thân Hoàng gia, là công chúa Tấn quốc, tự biết không có đạo lý gả cho bình dân, nếu như lúc này quan viên trong triều đều không muốn cưới nữ nhi, trái lại vội vã tùy ý gả cho một người, người thiên hạ sao có thể không hiểu lầm? Nếu như lúc này, đại quan trong triều nguyện cưới nữ nhi, tự có thể chứng minh nữ nhi thanh bạch. Phụ hoàng, vì nữ nhi thanh bạch, nữ nhi muốn gả người, xin phụ hoàng ban hôn!
Chúng thần hai mặt nhìn nhau, hoá ra đi một vòng, vị công chúa này vẫn là muốn gả cho thế gia nào đó, nhất thời từng cái từng cái lo lắng đề phòng, lo lắng thật điểm trúng nhà mình thì xui xẻo tám đời.
Đặc biệt là Triệu đại nhân bị điểm danh đầu tiên, trái tim bình bịch, trong lòng nói thầm, vì cái gì hỏi hắn trước tiên?
Thái Thúc Hùng nhìn phản ứng của chúng thần.
“Hoan Nhi, muốn gả người là chuyện tốt, nhưng đây là gia sự, không thích hợp thảo luận ở trên triều, đi về trước đi, quay đầu lại bản vương cùng mẫu phi ngươi thương nghị thật kỹ lưỡng, bản vương cam đoan với ngươi, nhất định vì ngươi tìm được một lang quân như ý!

Chương 1808: Bắc Châu Thứ Sử, Thiệu Bình Ba! (2)

Chương 1808: Bắc Châu Thứ Sử, Thiệu Bình Ba! (2)
Thái Thúc Hoan Nhi đâu chịu dễ dàng lui ra, lớn tiếng nói:
“Công chúa của một nước, gả người, hơn nữa là gả cho người nhà quan lại, đâu chỉ là gia sự? Nữ nhi vì cổ vũ quân tâm sĩ khí, thân phó tiền tuyến, chính là vì quốc mạo hiểm, bây giờ lại rơi vào bêu danh như vậy, đâu chỉ là gia sự? Tướng sĩ có công còn muốn luận công hành thưởng, nữ nhi ngược lại không mặt mũi gặp người.
“Phụ hoàng, cũng không phải nữ nhi không chịu nghe lệnh lui ra, mà là trong lòng nữ nhi đã có lang quân như ý, nhưng sợ các đại thần trong triều phản đối, lại sợ phụ hoàng nuốt lời, vì vậy nữ nhi muốn ở trước mặt bách quan và phụ hoàng, hỏi phụ hoàng một câu, trước khi nữ nhi đi vào Tây Bình Quan, phụ hoàng từng đáp ứng nữ nhi một yêu cầu, phụ hoàng còn nhớ không?
Đã có lang quân như ý? Chúng thần lại ữa ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, từng cái từng cái đau lòng, đều cân nhắc, ai nha? Công chúa nháo đến mức độ này, thật muốn tại chỗ nói ra, sợ là chạy trời không khỏi nắng. Đặc biệt là những đại thần có con phù hợp, rất lo lắng bị công chúa vừa ý.
Thái Thúc Hùng:
“Bản vương tự nhiên còn nhớ, cho ngươi đưa ra một điều kiện! Nhưng điều kiện này là có tiền đề, cần hợp tình hợp lý!
Thái Thúc Hoan Nhi:
“Nữ nhi vì nước phó hiểm, rơi vào mức độ như vậy, người người ghét bỏ, không người dám cưới, sợ là sẽ làm lỡ cả đời, bây giờ chỉ xin phụ

hoàng ban hôn, lẽ nào ngay cả như vậy cũng quá đáng, cũng không tính hợp tình hợp lý sao?
Ngoài điện, Lan quý phi nắm chặt vạt áo, rất khẩn trương thấp thỏm. Trên triều đến tột cùng sẽ phát sinh tình huống gì, Giả Vô Quần khó có thể xác định, bất quá lúc ở thần miếu đã dạy phương pháp ứng biến. Tuy biện pháp rất tốt, nhưng Lan quý phi lo lắng nữ nhi thượng triều sẽ khẩn trương sợ sệt, sẽ nói không rõ ràng, dẫn đến không cách nào đạt được hiệu quả. Lúc này chỉ sợ nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, nữ nhi không chỉ không sốt sắng, trái lại cực kỳ bình tĩnh, ứng biến phải nói học một biết mười nha.
Trong điện, Thái Thúc Hùng trầm mặc, ánh mắt chậm rãi đảo qua chúng thần, trong lòng nói thầm, này cũng có thể xem như là một biện pháp, nữ nhi xảy ra sự tình như vậy, thay đổi ban hôn bình thường mà nói, sợ là đám gia hỏa này đều sẽ từ chối, không chịu đáp ứng, bây giờ nữ nhi nháo thành như vậy… ha ha.
Làm phụ thân, ít nhiều cũng có chút hiếu kỳ, lang quân như ý trong lòng nữ nhi sẽ là ai? Hắn muốn nhìn xem nữ nhi đưa ra tình huống lại quyết đoán.
Một đám đại thần lưu tâm đến ánh mắt của bệ hạ, đều bị ánh mắt kia làm cho trong lòng sợ hãi.
Thái Thúc Hùng từ từ nói:
“Chư vị, lang quân như ý trong lòng công chúa là nhà ai, bản vương cũng không biết, bản vương chỉ muốn hỏi chư vị một câu, có nguyện giúp bản vương phân ưu hay không?
Phân ưu? Nguyện phân ưu mới lạ! Trong lòng từng cái từng cái khó chịu, trong trăm miệng một lời nói:
“Nguyện vì bệ hạ phân ưu!
Thái Thúc Hùng:
“Nếu như công chúa tuyển chọn nhà ai, có nguyện cưới hay không?
Chúng thần dường như thương lượng tốt rồi, lại lần nữa trăm miệng một lời.
“Nguyện cưới!
Khẩu thị tâm phi đến mức độ này, từng cái từng cái ngay cả mình cũng cảm thấy quá đáng.

“Tốt!
Thái Thúc Hùng gật đầu khen ngợi một tiếng, ánh mắt lại rơi vào trên người nữ nhi.
“Hoan Nhi, lang quân như ý của ngươi là công tử nhà ai, không ngại nói nghe một chút.
Trong lời nói y nguyên để lại chỗ trống, không có nói chết, để cho bản thân nắm giữ quyền quyết định cuối cùng.
Thái Thúc Hoan Nhi không mang theo do dự nói.
“Bắc Châu Thứ Sử, Thiệu Bình Ba!
Tấn quốc trước không tiện thu xếp chức quan cho Thiệu Bình Ba, Thái Thúc Hùng nghĩ đến diệu chiêu, niêm phong chức quan của Thiệu Bình Ba ở nước khác, không để triều thần chê trách, lại cho Thiệu Bình Ba đãi ngộ tương ứng cấp bậc.
Thiệu Bình Ba? Cả điện an tĩnh, bách quan đều sửng sốt tại chỗ.
Vậy mà là Thiệu Bình Ba? Thái Thúc Hùng cũng có chút há hốc mồm.
Cái kết quả này chân chính vượt khỏi dự đoán của mọi người.
Thái Thúc Hoan Nhi hùng hồn nói:
“Nữ nhi đi tới Tây Bình Quan cổ vũ quân tâm sĩ khí, chính là Thiệu Bình Ba hiến kế, cũng bởi vậy dẫn đến thanh danh của nữ nhi chịu nhục.
Nữ nhi có phải thanh bạch hay không, Thiệu đại nhân rõ rõ ràng ràng, nữ nhi không cách nào tự biện, sợ là Thiệu đại nhân cũng không cách nào giúp nữ nhi biện giải rõ ràng, nếu như Thiệu đại nhân nguyện cưới nữ nhi, lời đồn tự sụp đổ!
Thái Thúc Hùng ngây người, sau đó gương mặt đen lại, đối với Thiệu Bình Ba, hắn là cực kỳ thưởng thức.
Đặc biệt là lần mưu quốc chi chiến này, năng lực của Thiệu Bình Ba đạt được xác nhận, xương khó gặm như Tây Bình Quan, toàn bộ Hắc Thủy Đài cũng không làm gì được, Thiệu Bình Ba vừa ra tay liền giải quyết, càng làm cho hắn thưởng thức không ngớt.
Quá trình giải quyết Tây Bình Quan có lẽ có chút không vẻ vang, cũng làm hắn trả giá một nữ nhi, nhưng mưu quốc chi tranh, người thắng làm vua, người thua làm giặc, trên chiến trường binh bất yếm trá, ai còn quan tâm có hào quang hay không.

Có nhân tài như thế giúp đỡ, lo gì không bình được thiên hạ, nhân tài như vậy sao có thể không quan tâm?
Nữ nhi có phải thanh bạch hay không, hắn biết rõ, nếu như bởi vậy trêu đến Thiệu Bình Ba chịu nhục oán hận, sẽ cái được không đủ bù đủ cái mất, nữ nhi gả ai cũng được, chỉ có gả cho Thiệu Bình Ba là không thích hợp, này không phải đạo lý đối đãi với công thần!
Bách quan sát ngôn quan sắc sớm có một bộ, huống hồ rất nhiều người bất mãn vì Thiệu Bình Ba vô duyên vô cớ được sủng ái, vừa thấy thần sắc của bệ hạ hiển nhiên không thỏa mãn nhân tuyển ban hôn, vừa rồi còn hỏi mọi người có nguyện ý phân ưu hay không, làm sao vừa đến trên đầu Thiệu Bình Ba liền không được? Bệ hạ càng sủng tín Thiệu Bình Ba như vậy, mọi người càng ngày càng bất mãn!
“Diệu!
Có người tán thưởng một tiếng.
“Bệ hạ, này đích xác là biện pháp vẹn toàn đôi bên, thần xin bệ hạ chấp thuận vụ hôn nhân này.
“Bệ hạ, công chúa nói không sai, Thiệu đại nhân chính là người trong cuộc, cưới công chúa, lời đồn tự sụp đổ!
“Bệ hạ, Thiệu đại nhân được bệ hạ ưu ái, nên vì bệ hạ phân ưu!
“Người bệ hạ vừa ý nhất định không tệ, Thiệu đại nhân chính là thanh niên tuấn kiệt, cùng công chúa trai tài gái sắc, có thể nói lương phối!
“Bệ hạ, đã là bệ hạ hứa hẹn công chúa, quân vô hý ngôn, không thể nuốt lời!
“Bệ hạ, Thiệu đại nhân ở đâu, không ngại mời đến triều đường, ngay mặt hỏi ý kiến của Thiệu đại nhân thế nào?
Người nói lời này vốn vô tri, Thiệu Bình Ba căn bản không ở trong kinh, nhưng mấy vị đại thần hàng đầu lại không kêu tiếng nào, nhìn nhau, cũng biết những người này dụng tâm ác độc, chỉ cần gọi Thiệu Bình Ba thượng triều, trước đó mọi người đều đáp ứng vì quân phân ưu nguyện cưới, Thiệu Bình Ba làm sao có thể cự tuyệt? Này là muốn bức Thiệu Bình Ba đáp ứng.
Dù mấy vị đại thần hàng đầu cũng khá bất mãn khi bệ hạ sủng tín Thiệu Bình Ba, nhưng biết cơ mật trong triều, bọn hắn biết bây giờ Thiệu Bình

Ba đang làm gì, đang vì chiến sự thuận lợi khổ tâm chuẩn bị, trong lúc nhất thời không thể xuất hiện ở trên triều đường.
Mọi người sôi trào, dồn dập nhất trí, trong mắt Thái Thúc Hùng mơ hồ có lửa giận, làm sao có thể không nhìn ra một đám đại thần bất mãn với Thiệu Bình Ba?
Thái Thúc Hoan Nhi cũng nhìn phản ứng của mọi người, phát hiện ẩn tướng Giả Vô Quần nói không sai, Thiệu Bình Ba trong triều không người, thế đơn lực bạc, một khi thuận gió đốt lửa, tất sẽ cháy lan đồng cỏ, tình cảnh này thật không sai!
Nói đến sự tình triều chính, Giả Vô Quần là người nào? Cùng Tống Thừa tướng Tử Bình Hưu ở chung nhiều năm, biết rõ triều chính, điều động ở phương diện này, là Ngưu Hữu Đạo cũng kém xa. Nếu như Ngưu Hữu Đạo động thủ, coi như có biện pháp, cũng sẽ là một loại phương thức khác.
Thái Thúc Hoan Nhi cũng lưu tâm đến mấy người còn không lên tiếng, lập tức nói:
“Nếu có người cảm thấy bản công chúa không xứng với Thiệu Bình Ba, nếu có người muốn chứng minh thanh bạch của bản công chúa, muốn bản công chúa gả cho công tử nhà mình, bản công chúa cũng sẽ thận trọng cân nhắc!

Chương 1809: Lẽ nào có lý đó!

Chương 1809: Lẽ nào có lý đó!
Lời này không phải Giả Vô Quần dạy, lời này rõ ràng là uy hiếp chúng thần, ai dám có dị nghị, ta gả không được, sẽ gả cho con của các ngươi!
Mấy vị đại thần kia liếc nhìn nhau, ngầm cười khổ không ngớt, làm sao có thể nghe không hiểu công chúa đang uy hiếp bọn hắn!
Mặc dù biết là uy hiếp bọn hắn, nhưng bọn hắn không thể không nhảy hố a.
Nếu như Thiệu Bình Ba quật khởi, đối với bọn hắn không có chỗ tốt, cũng không phải người phe phái của bọn hắn, bọn hắn không có tất yếu giúp Thiệu Bình Ba.
Nhưng thân là người biết sự tình, cũng biết thời điểm này không thích hợp bỏ đá xuống giếng, giữ yên lặng mới tốt.
Bất quá bọn hắn xem như nhìn ra, người khác đại thể cũng nhìn ra, công chúa cắn Thiệu Bình Ba, là hận Thiệu Bình Ba phá hủy nàng, này là muốn trả thù Thiệu Bình Ba!
Thái Thúc Hùng tự nhiên cũng nhìn ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm nữ nhi của mình, ngày hôm nay hắn xem như cũng nhận thức nữ nhi bảo bối của mình, không nghĩ tới lại có bản sự chỉ trích triều đường làm quần thần bó tay nghe lệnh!
Mới đầu cũng có chút hoài nghi nữ nhi bị người xui khiến, nhưng quan sát một lúc phát hiện không đúng, biện pháp có thể được người dạy dỗ, nhưng bình tĩnh thong dong, lại không phải dạy liền có thể dạy ra.
Đáng tiếc là thân nữ nhi, nếu không bằng bản sự của nữ nhi ngày hôm nay, trong lòng hắn nói thầm, nếu là nhi tử, chỉ sợ hắn sẽ coi như người thừa kế hoàng vị đến bồi dưỡng.
Mắt thấy quần thần ồn ào liên tục, rõ ràng là muốn bức cung, làm hắn dấy lên lửa giận, hắn cũng không thể dễ dàng đáp ứng sự tình này, đột

nhiên đứng lên, phẫn nộ quát:
“Ở trên Kim Loan Điện ồn ào, giống như phố phường vô lại, còn thể thống gì, chờ các ngươi bình tĩnh lại nói, bãi triều!
Tìm cái cớ phất tay áo rời đi.
Không có biện pháp ở lại a, đối mặt quần chúng nhất trí, lại ở lại sợ là không đáp ứng cũng phải đáp ứng.
“Bãi triều!
Đào Lược hô, lập tức xoay người chạy theo hoàng đế.
“Phụ hoàng! Chẳng lẽ thật muốn nuốt lời? Nếu như không làm được, vì sao phải đáp ứng nữ nhi?
Thái Thúc Hoan Nhi hô to một tiếng, nàng là muốn bức cung.
Các triều thần cũng không buông tha, có người hô to.
“Bệ hạ, sự tình chinh quân còn chưa thương nghị xong, cớ gì bãi triều?
“Bệ hạ, không để ý quốc gia đại sự, còn thể thống gì a!
Thái Thúc Hùng làm như không nghe thấy, mắt điếc tai ngơ, xoay người đi nhanh.
Người đã chạy, ai còn có thể xông tới kéo hoàng đế trở về, không dám, cũng không có bản sự kia, tự tiện xông vào cũng không cách nào tiếp cận Thái Thúc Hùng, chỉ có thể tan triều.
Đối mặt chúng thần tản đi, Thái Thúc Hoan Nhi lạnh lùng nói:
“Nếu ta không gả được cho Thiệu Bình Ba, sẽ gả vào nhà các ngươi!
Lời này thật không phải Giả Vô Quần dạy.
Chúng thần không còn gì để nói, đã có mục tiêu nhất trí, thì không sợ nàng uy hiếp.
Bất quá nói ngược lại, này cũng coi như một bài học nhớ đời, tốt nhất là đừng làm cho vị công chúa này cảm thấy chướng mắt, bằng không thật gào khóc muốn gả vào nhà mình mà nói, ngươi tiếp hay không tiếp?
Chúng thần lục tục chắp tay, không có nhiều lời, dồn dập xoay người rời đi.
“Bệ hạ vì Thiệu Bình Ba, lại phất tay áo bỏ đi, lẽ nào có lý đó, hôn quân!
“Sự tình Thiệu Bình Ba gây ra, cũng nên tự mình xử lý sạch sẽ a.
“Này đích xác là biện pháp vẹn toàn đôi bên, đã có thể trả công chúa thanh bạch, lại có thể vì bệ hạ phân ưu, hắn thân là người trong cuộc, cực kỳ thích hợp.

“Chư vị, sự tình Hoàng gia cũng là đại sự trong triều, ngày mai chúng ta nên cùng thượng tấu!
“Không sai, việc quan hệ tới uy nghiêm và thanh bạch của Hoàng gia, sao có thể trò đùa, chúng ta nên khuyên bệ hạ tỉnh ngộ, không thể vì tư quên công!
“Tán thành!
“Chúng ta tán thành!
Một đám thái giám mang dù chạy tới, các đại thần từng cái từng cái cầm dù mở ra, che dù đi xuống thềm ngọc, nghị luận sôi nổi.
Thái giám trước đó té lộn mèo nghe vậy âm thầm lắc đầu, đám đại nhân này là muốn liên thủ dồn Thiệu đại nhân vào chỗ chết a!
Chợt thấy Thái Thúc Hoan Nhi từ trong điện đi ra, trên tay thái giám chuẩn bị tốt cây dù lập tức mở ra, che Thái Thúc Hoan Nhi rời đi.
Nhìn thấy tan triều, nhìn thấy nữ nhi trở về, Lan quý phi lòng tràn đầy thấp thỏm. . .
Lạch cạch!
Trở lại Ngự thư phòng, Thái Thúc Hùng phát tiết tức giận, đập phá chén trà rít gào.
“Lẽ nào có lý đó! Lẽ nào có lý đó!
Đào Lược thúc thủ ở bên cạnh, hắn biết bệ hạ bị cả triều và nữ nhi bức cung, tức giận khó tiêu, hắn không dám hé răng, lặng lẽ phất tay ra hiệu tiểu thái giám đi vào thu thập.
“Hừ hừ! Thật không nghĩ tới, nữ nhi của bản vương thật có tiền đồ, sự tình này nhất định có người xúi giục!
Thái Thúc Hùng đột nhiên nhìn lại, hò hét:
“Đi, gọi Lan quý phi tới!
“Vâng!
Đào Lược lĩnh mệnh, xoay người phất tay ra hiệu, một thái giám cúi người rời đi.
Mà lúc này Lan quý phi đã gặp nữ nhi, cảm ơn thái giám che dù, đợi thái giám kia rời đi, lập tức thấp giọng hỏi.
“Thế nào?
Thái Thúc Hoan Nhi:
“Đã chiếu mẫu thân phân phó hoàn thành.

Khi nói, trong mắt lóe lên hận ý, trong đầu tràn đầy cảnh tượng phụ hoàng phẩy tay áo bỏ đi, nguyên lai phụ hoàng tình nguyện nàng thân bại danh liệt, cũng không muốn ủy khuất một thần tử!
Lan quý phi:
“Phụ hoàng ngươi nói thế nào?
Thái Thúc Hoan Nhi cắn răng nói:
“Không hề nói gì, bãi triều rời đi.
Lan quý phi lo lắng.
“Chỉ mong tiên sinh nói không sai. . . Đi, trở về tắm nước nóng, quay đầu lại cùng nương hảo hảo nói tình hình lúc đó.
Nhưng còn không trở lại cung quý phi, liền có một tên thái giám chạy tới truyền lời.
“Lan quý phi, bệ hạ mời quý phi nương nương tức khắc qua một chuyến!
Hoàng đế triệu kiến, không có biện pháp, Lan quý phi đành phải giao nữ nhi cho hạ nhân chiếu cố, hít sâu một hơi theo thái giám rời đi, nàng biết, hiện tại đến phiên nàng vào sân, trong lòng cũng rất khẩn trương.
Đến Ngự thư phòng, đi vào vừa muốn hành lễ bái kiến, Thái Thúc Hùng bình tĩnh vung tay.
“Không cần!
Thái Thúc Hùng đứng dậy, đi tới trước mặt nàng, nhìn chằm chằm nàng lạnh lùng nói:
“Sự tình Hoan Nhi xông vào Kim Loan Điện, ngươi có biết không?
Lan quý phi ủy khuất nói:
“Thần thiếp có biết!
“Bản vương không tin nàng chừng mười mấy tuổi có thể hiểu những chuyện này!
Thái Thúc Hùng cắn răng, bỗng nhiên gầm lên.
“Ai dạy nàng?
Lan quý phi ủy khuất hóa thành nước mắt, quỳ ở dưới chân hoàng đế, ôm lấy chân hắn khóc rống nói:
“Bệ hạ, kia là Hoan Nhi, là nữ nhi ngài yêu thương nhất! Hoan Nhi muốn tìm cái chết, nếu không phải thần thiếp phát hiện đúng lúc, Hoan Nhi đã tự sát rồi.

“Nữ nhi chịu ủy khuất lớn như vậy, ngay cả địa phương tố khổ cũng không có, ngay cả phụ hoàng của nàng cũng không muốn gặp nàng, cũng vứt bỏ nàng, ngài để nàng nghĩ như thế nào? Nàng nghĩ không thoáng! Nàng muốn tìm cái chết! Thần thiếp thực không có biện pháp, đành phải ra hạ sách này, đành phải dạy nàng như vậy!
“Bệ hạ, nhân ngôn đáng sợ, lẽ nào ngài thật muốn giết chết nàng sao? Kia là cốt nhục của thần thiếp! Thiệu Bình Ba bức nữ nhi của ta thành như vậy, chỉ có hắn cưới nữ nhi ta mới có thể chứng minh nữ nhi ta thanh bạch, ta không tìm hắn thì tìm ai? Chỉ cần có thể bảo đảm nữ nhi, thần thiếp tình nguyện chết! Bệ hạ, xin ngài thương xót, cứu Hoan Nhi đi. . .
Khóc có thể nói tan nát cõi lòng, vừa đến liền chuẩn bị tốt, chỉ có một biện pháp, khóc! Khóc vào chỗ chết! Có thể khóc thảm bao nhiêu thì thảm bấy nhiêu.
Cũng cắn chết là mình dạy, nàng không ngốc, nói là mưu sĩ ngoại quốc dạy, chẳng phải tự tìm phiền phức.
Hiện tại nàng phải hung hăng khóc, khóc chết đi sống lại, Thái Thúc Hùng muốn hỏi cái gì cũng hỏi không rõ, cuối cùng không kiên nhẫn vung tay lên.
Đào Lược gọi người đến, dẫn Lan quý phi trở về.
Trong Ngự thư phòng an tĩnh, nhưng bên tai Thái Thúc Hùng y nguyên vang vọng tiếng khóc thê thảm của Lan quý phi, mẫu thân thương con sốt ruột có mấy lời quả thật làm cho hắn thay đổi sắc mặt, gò má căng thẳng, hai tay nắm chặt.
“Hô!
Thật không dễ dàng tỉnh táo lại, Thái Thúc Hùng ngửa mặt lên trời ra một hơi, chậm rãi bồi hồi.

Chương 1810: Cao Phẩm

Chương 1810: Cao Phẩm
Lý tính nói cho hắn, hắn không nên ủy khuất Thiệu Bình Ba, cơ mà từ cảm tình, Thiệu Bình Ba đích xác phải vì việc này nhận chút trách nhiệm, biện pháp của hai mẹ con cũng có thể xem như là một biện pháp rất tốt.
Trọng yếu là hắn biết rõ, có vài sự tình không phải hắn tan triều chạy mất liền hữu dụng, quần thần đã tìm được mục tiêu công kích, đàn sói mở miệng, không cắn được thịt là sẽ không bỏ qua. Chờ xem đi, chẳng mấy chốc sẽ có một đống tấu chương bay nhào đến, sẽ dùng sự tình này dìm ngập hắn.
Mọi người chiếm lý sẽ bức đến hắn đáp ứng mới thôi!
Mà Thiệu Bình Ba dường như cũng không có đường lui, không đáp ứng mà nói, công lao lại lớn cũng không chịu nổi triều chính há mồm chỉ trích.
Hiện tại hắn không muốn gả nữ nhi này cũng không được, nói cho cùng, tính chất của sự tình này đã biến, đột nhiên biến vị, đã không phải sự tình hắn có gả nữ nhi hay không.
Mọi người nhằm vào là Thiệu Bình Ba!
Mọi người đã nhìn ra hắn muốn trọng dụng Thiệu Bình Ba, một khi trọng dụng Thiệu Bình Ba, thì ý nghĩa sẽ gánh vác quyền lực của những người kia, ý nghĩa những người kia phải mất đi một số lợi ích, này là những người kia không muốn nhìn thấy. Những người kia biết cản không được hắn, muốn dùng công chúa đến nhục nhã Thiệu Bình Ba, tốt nhất có thể làm cho Thiệu Bình Ba biết khó mà lui!
Đùng!
Thái Thúc Hùng nện bàn, có thể nói hận đến nghiến răng, một đám hỗn trướng, cho rằng cưới nữ nhi của hắn là nhục nhã!

Hắn hận không thể làm thịt bầy hỗn trướng này!
Nhưng có chút sự tình coi như hắn làm được, cũng chỉ có thể ngẫm lại, hắn không thể làm như vậy, cũng không làm được, bao nhiêu đại thần có quan hệ thông gia với đệ tử Khí Vân Tông, nhiều năm như thế toàn bộ triều đình Tấn quốc đã sớm dung hợp với Khí Vân Tông, không có lý do hợp tình hợp lý là không thể giết bừa.
Coi như có lý do hợp tình hợp lý, cũng không thể đại khai sát giới với triều thần!
Sau khi tỉnh táo lại, vẫn là phải đối mặt, sau khi bồi hồi một lúc lâu, bỗng dừng bước gọi.
“Đào Lược.
Đào Lược bước nhanh đến trước mặt hắn, đáp một tiếng.
“Bệ hạ!
Thái Thúc Hùng nhưng trầm mặc, một hồi lâu sau, dường như làm ra quyết định cuối cùng.
“Hôm nay trong triều phát sinh sự tình, tỉ mỉ báo cho Thiệu Bình Ba!
Đào Lược đợi một chút, thấy không có lời sau, thử hỏi:
“Bệ hạ có ý chỉ cho Thiệu đại nhân không?
Thái Thúc Hùng:
“Bản vương không có bất kỳ ý chỉ gì, hắn là người thông minh, không cần bản vương nhắc nhở, hắn sẽ làm ra lựa chọn.
“Vâng! Lão nô sẽ đi an bài.
Đào Lược đáp lại, khom người, xoay người rời đi.
Thái Thúc Hùng chắp tay, ngửa mặt lên trời nhắm mắt...
“Trước tiên là Thất công chúa đội mưa xông vào Kim Loan Điện, sau khi tan triều, Thái Thúc Hùng lại triệu kiến Lan quý phi, còn phát sinh cái gì, trước mắt vẫn chưa biết được, còn cần tiếp tục chậm rãi tìm hiểu, sự tình này không thể nóng vội!
Trong sứ quán Tống quốc, sứ thần Mạch Đức Mãn tìm Giả Vô Quần, báo tin tức thăm dò được.
Giả Vô Quần khẽ cười gật đầu, biểu thị biết rồi, nhấc tay ra hiệu Mạch Đức Mãn đi đi.
Mạch Đức Mãn chắp tay xin cáo lui.

Không có ngoại nhân, tuy Nguyên Tòng không thích nhiều lời ở trước mặt người, nhưng sợ bên Ngưu Hữu Đạo bàn giao sự tình có sơ xẩy, vẫn thiện ý nhắc nhở một tiếng.
“Nếu ta là Thiệu Bình Ba, coi như đáp ứng, cũng có thể tìm lý do kéo dài hôn kỳ, chờ đợi chuyển cơ!
Giả Vô Quần nở nụ cười lắc đầu, làm cho người ta cảm thấy loại thuyết pháp kia quá nông cạn.
Nguyên Tòng:
“Làm sao, lẽ nào ta nói không đúng?
Giả Vô Quần trầm mặc, vốn không muốn giải thích thêm cái gì, bất quá thấy đối phương ham học hỏi, vẫn đưa tay ra.
Nguyên Tòng xoay lưng, Giả Vô Quần viết: trên triều có lẽ không phải địa phương nhân tài đông đúc gì, nhưng đều là một đám người khôn khéo, ở trước mặt bọn hắn chơi chiêu lừa bịp kia, bọn hắn thấy nhiều lắm, là chơi không được. Thiệu Bình Ba không đáp ứng thì thôi, một khi đáp ứng, những người trong triều kia sẽ không cho phép hắn kéo, coi như Thiệu Bình Ba bệnh sắp chết, những người kia cũng sẽ tìm lý do khiêng hắn vào động phòng, Thất công chúa có thể thủ tiết hay không không phải bọn hắn quan tâm. Ngươi có tin không, bọn hắn sẽ rất nhiệt tâm giúp Thất công chúa định ra ngày lành tháng tốt?
Nguyên Tòng im lặng, ngẫm lại đích xác có khả năng này, theo bản năng quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn, phát hiện vị này không hổ là ẩn tướng của Tống quốc, quá hiểu sự tình triều chính...
Một trận đại bại, thế tiến công của quân Tấn ở Vệ quốc gặp khó khăn, không thể không lùi lại, đợi đến khi xây dựng lên phòng tuyến vững chắc lần nữa, quân Tấn ở dưới sự đè ép của quân Tề, rốt cục ổn định trận tuyến.
Trong trung quân, Cao Phẩm thu được tin tức ở kinh thành đang lắc đầu thổn thức, bỗng nhiên có một tiểu tướng bẩm báo:
“Bẩm Đại Tư Mã, Bắc Châu Thứ Sử Thiệu Bình Ba Thiệu đại nhân cầu kiến.
“Ây...
Cao Phẩm theo bản năng nhìn tin tức trong tay một chút, chính là võ tướng ở trên triều truyền đến tin tức công chúa bức hôn, đang thổn thức

đây, không nghĩ tới đối tượng công chúa bức hôn đến rồi, này cũng thật là...
“Cho mời!
Chờ một chút, Thiệu Bình Ba phong trần mệt mỏi dẫn tùy tùng Thiệu Tam Tỉnh đi vào bái kiến.
“Hạ quan tham kiến Đại Tư Mã!
“Miễn lễ miễn lễ.
Cao Phẩm cười ha ha, bước nhanh ra, tự mình tiến lên đưa tay đi đỡ, sau khi nâng dậy trên dưới đánh giá, thấy vị này tuổi còn khá trẻ, nhưng mặt đầy phong sương, liên tục gật đầu, vỗ cánh tay Thiệu Bình Ba.
“Thiệu đại nhân cực khổ rồi!
Này cũng không phải làm bộ làm tịch, mà là thật thưởng thức Thiệu Bình Ba.
Tuy mới vừa bị ngăn trở, nhưng hắn thân là người chế định kế hoạch tác chiến, cùng kế hoạch bên Thiệu Bình Ba đồng bộ hợp tác, một chút cơ mật trọng đại đại thần trong triều không biết, nhưng hắn rõ ràng, quân Tấn có thể thuận lợi đánh vào Vệ quốc, cấp tốc chiếm lĩnh Tây Bình Quan, Thiệu Bình Ba không thể không kể công.
Thiệu Bình Ba tất nhiên là khiêm tốn một phen.
Sau khi khách sáo, Cao Phẩm lệnh người chuyển đến bàn ghế, mời Thiệu Bình Ba ngồi, cũng sai người dâng trà.
Hai người ngồi đối diện, Cao Bằng thử dò xét nói:
“Thiệu đại nhân hành tung ẩn náu ở hậu trường, vẫn thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, lần này lộ diện, không biếtlà vì chuyện gì?
Thiệu Bình Ba:
“Tất nhiên là vì chiến sự mà tới.
Cao Phẩm à lên một tiếng, tiếp tục thăm dò.
“Thiệu đại nhân nhận được tin tức từ kinh thành chưa?
Thiệu Bình Ba lập tức nhận ra được một chút dị thường, vị chủ soái này không quan tâm chiến sự, trái lại thần thần bí bí là cớ gì? Không khỏi hồi phục.
“Mỗi ngày đều sẽ nhận được tin tức bên kinh thành, không biết Cao đại nhân chỉ phương diện nào?

Nhìn dáng vẻ của hắn, dường như còn không biết, Cao Phẩm nhất thời yên tâm, hắn còn tưởng Thiệu Bình Ba lộ diện là vì sự tình kinh thành đến tìm hắn hỗ trợ, nếu thật như vậy mà nói, không khác nào đối kháng đại thần cả triều, sẽ để hắn khó xử.
Đã còn không biết, lập tức khoát tay nói:
“Thôi, sự tình trong kinh, chúng ta là tướng bên ngoài cũng ngoài tầm tay với, không đề cập tới cũng được. Thiệu đại nhân mới vừa nói chiến sự, là cung cấp tình huống mới sao?
Trong mắt Thiệu Bình Ba lóe lên hồ nghi, nhưng tạm thời nhấn xuống không đề cập tới, trước tiên nói chính sự.
“Nếu có tình huống mới, bên Đại Tư Mã hắn là có thể trước tiên nhận được thông báo, hạ quan đến không phải cung cấp tình huống mới, lần này đến là muốn thỉnh giáo Đại Tư Mã.
“Hầy!
Cao Phẩm xua tay.
“Ngươi ta hợp tác, không nói thỉnh giáo gì, trong quân luôn sảng khoái, không cần những cong cong nhiễu nhiễu kia, lão đệ có chuyện nói thẳng.
Thiệu Bình Ba cười cợt.
“Vậy hạ quan liền nói thẳng, xin hỏi Đại Tư Mã đánh giá Hô Diên Vô Hận thế nào?
“Đánh giá?
Cao Phẩm dừng một chút, sau đó thần sắc thổn thức, lắc đầu cười khổ.
“Ở trước mặt lão đệ ta cũng không cần giấu diếm, thế nhân đều nói: Yên Sơn Minh, Tề Vô Hận. Theo ta, thực không phải chỉ là hư danh, Hô Diên Vô Hận chính là trở ngại to lớn nhất của quân Tấn ta. Cũng không phải ta tăng chí khí người khác, diệt uy phong nhà mình, mà là Cao mỗ không bằng hắn!

Chương 1811: Một đám loạn thần tặc tử! (1)

Chương 1811: Một đám loạn thần tặc tử! (1)
Sắc mặt Thiệu Bình Ba nghiêm nghị.
“Đại Tư Mã khiêm tốn như vậy, hạ quan không biết là nên thưởng thức Đại Tư Mã tự mình biết mình, hay nên nói Đại Tư Mã quá khiêm tốn.
Cao Phẩm xua tay.
“Hầy, không bằng chính là không bằng. Bị người ta đánh bại ngay mặt, tướng bên thua, lại tự biên tự diễn sẽ rất vô vị, cũng xin lỗi binh sĩ Tấn quốc chết trận.
Thiệu Bình Ba:
“Nếu Đại Tư Mã nói như vậy, vậy hạ quan có thể cho rằng Đại Tư Mã thừa nhận quân Tấn đánh không thắng quân Tề hay không?
Cao Phẩm cười ha ha, đưa tay vỗ vỗ bắp đùi của Thiệu Bình Ba.
“Thật muốn như vậy, kia còn đánh làm gì, trực tiếp triệt binh nhận thua là được, cần gì chịu khổ, đã hại nước lại làm lỡ tính mạng của các huynh đệ. Tuy ta tự nhận không bằng Hô Diên Vô Hận, nhưng không phải tự ti. Lão đệ, đến!
Dứt lời đứng dậy.
Thiệu Bình Ba không biết cớ gì, nhưng vẫn đứng dậy đi theo hắn.
Hai người đứng ở trước địa đồ, Cao Phẩm nhấc tay chỉ.
“Thiên hạ bảy nước ở đây, lão đệ mời xem!
Thiệu Bình Ba lặp đi lặp lại kiểm tra địa đồ, cũng không nhìn ra có bất kỳ dị thường gì.
“Địa đồ bảy nước, hạ quan rất quen, Đại Tư Mã có gì chỉ giáo?
Cao Phẩm nắm que chỉ huy, gõ gõ phía tây địa đồ.

“Ba nước phía tây, lão đệ bình luận sở trường như thế nào? Hầy, không cần không dám nói, không cần có cái gì lo lắng, có sao nói vậy.
“Được!
Thiệu Bình Ba chắp tay tuân mệnh, nhấc tay chỉ ba nước phía tây đánh giá.
“Vệ quốc chính là kho lúa thiên hạ, nước giàu, trải qua Tần quốc chi biến có thể biết, từ trước đến giờ là lấy kinh ách vũ. Tề quốc, đại thể thảo nguyên, nơi phát ra chiến mã trong thiên hạ, kỵ binh ngang dọc, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi. Tấn quốc, vũ khí sắc bén, dân phong vũ dũng, thiện chiến, nhưng nước nghèo, trước đó khó có thể đánh lâu! Không biết hạ quan bình như vậy, Đại Tư Mã có ý kiến gì không?
“Gần như vậy đi.
Cao Phẩm lại hỏi:
“Mông Sơn Minh và Hô Diên Vô Hận, ai càng hơn một bậc?
“Cái này...
Thiệu Bình Ba có chút do dự, châm chước một chút, sau đó từ từ nói:
“Thế nhân đồn đại, Yên Sơn Minh, Tề Vô Hận, có thể đặt hai người này ngang hàng, nói vậy cũng gần như, mà hai người cũng chưa giao chiến qua, không phải nói ai càng hơn một bậc, cũng không thể nói. Đại Tư Mã hỏi thăm như vậy, chẳng lẽ có cao kiến khác?
Ánh mắt Cao Phẩm nhìn Yên quốc, lại nhìn Tề quốc, cười ha ha nói:
“Yên Sơn Minh, Tề Vô Hận, theo ta thấy, có thể xếp Mông Sơn Minh ở phía trước, cũng không phải bắn tên không đích, vẫn có chút đạo lý. Trước kia đều nói Yên quốc Anh Dương Vũ Liệt Vệ lợi hại...
Que gõ gõ Tề quốc.
“Tề quốc chính là bãi chăn nuôi thượng thiên ban cho, sản xuất nhiều chiến mã, nam nhi Tề quốc đại thể là ở trên lưng ngựa lớn lên, bản lĩnh cưỡi ngựa bắn cung là trời sinh, theo ta thấy, này không phải một chút huấn luyện cường hóa liền có thể bù đắp, luận kỵ binh chinh chiến, Anh Dương Vũ Liệt Vệ không hẳn hơn được Kiêu Kỵ quân của Hô Diên Vô Hận.
“Nhưng tuy kỵ binh Tề quốc rất thịnh, Kiêu Kỵ quân đi tới như gió sắc bén mãnh liệt, nhưng cũng có thiếu hụt trời sinh khi sinh ở Tề quốc, bởi

vì địa thế của Tề quốc đại thể bằng phẳng, quân Tề không am hiểu tác chiến vùng núi. Tấn quốc ta và Tề quốc nhiều lần giao phong, cho dù thất bại, nhưng vì sao Tề quốc không thể đánh vào Tấn quốc ta càn quét? Nguyên nhân là như thế!

“Trái lại Mông Sơn Minh, trận chiến trước diệt Triệu, trước kia càng mấy lần đánh vào Hàn quốc và Tống quốc càn quét, giết Hàn quốc và Tống quốc trên dưới lòng người bàng hoàng. Nếu không phải các nước cản tay, sợ là Mông Sơn Minh đã diệt Hàn quốc và Tống quốc từ lâu! Từ đó có thể thấy, luận chiến lược, chiến thuật tinh diệu, Hô Diên Vô Hận không bằng Mông Sơn Minh!

Thiệu Bình Ba nghe xong suy tư, dần dần gật đầu.

“Nghe Đại Tư Mã nói, tự nhiên hiểu ra, nhưng cái này có quan hệ gì tới chiến sự trước mắt?

Cao Phẩm cười hỏi ngược lại:

“Lão đệ có biết hai chân của Mông Sơn Minh là vì sao phế không?

Nể tình Thiệu Bình Ba hỗ trợ to lớn để đại quân của hắn tác chiến, hắn thật muốn giúp Thiệu Bình Ba một tay.

Nếu như hắn nguyện ý bất cứ giá nào hỗ trợ mà nói, chiêu lừa bịp của những người trong triều kia chắc chắn sẽ bị hắn phá, không bởi vì cái khác, chỉ vì bây giờ hắn là chủ soái ở trên chiến trường, trên tay nắm giữ chiến sự, cũng ý nghĩa hắn có quyền lên tiếng rất lớn.

Nhưng như hắn nói, hắn là từ một tên lính quèn từng bước bò đến vị trí bây giờ, trong lúc này trải qua cái gì chỉ có hắn rõ ràng nhất, bất cứ giá nào giúp Thiệu Bình Ba, chính là đối địch với cả triều, hắn không thể làm như vậy, cũng không dám làm như vậy.

Hắn biết rõ, sau lưng Thiệu Bình Ba là hoàng đế bệ hạ, chỉ cần Thiệu Bình Ba không xằng bậy, không cho những người kia bắt lấy thóp, những người kia cũng chỉ có thể làm đến một bước này, không dám quá mức xằng bậy, bằng không hoàng đế bệ hạ sẽ giết người.

Thiệu Bình Ba không xằng bậy, những người trong triều kia cũng sẽ không có lý do xằng bậy.

Những người kia tự biết không ngăn được bệ hạ đỡ Thiệu Bình Ba thượng vị, vì vậy thẳng thắn bức Thiệu Bình Ba tự loạn trận cước, một

khi Thiệu Bình Ba nuốt không trôi ngụm ác khí này, làm ra chút sự tình điên rồ gì, những người kia cũng sẽ đạt đến mục đích.
Hắn ở ngoài thống binh tác chiến, không hy vọng sau lưng nội loạn, bất kể là Thiệu Bình Ba xằng bậy, hay những đại thần kia xằng bậy, đều có khả năng ảnh hưởng đến đại quân của hắn tác chiến, hắn hy vọng song phương điểm tới là dừng, đừng tiếp tục gia tăng mâu thuẫn.
Chờ chiến sự kết thúc, song phương muốn làm như thế nào cũng được, hắn đứng ở trên triều im miệng không lên tiếng, không đắc tội ai cả, cũng không giúp bên nào.
Đột nhiên gặp mặt, cấp bậc của hai người lại cách biệt không nhỏ, gọi một tiếng "lão đệ" này, không phải không có nguyên nhân, hy vọng có thể khuyên được đối phương.
Ánh mắt Thiệu Bình Ba lấp loé, trước đã nhận ra có chút không đúng, bây giờ đối phương nói úp úp mở mở, càng ngày càng để hắn phát giác dị thường, thử hỏi:
“Bên kinh thành có phải xảy ra sự tình gì hay không? Đại Tư Mã có chỗ đề điểm, không ngại nói thẳng!
Cao Phẩm cười ha ha, không nhiều lời cái gì, phất tay ra hiệu, để người đưa tin đi vào.
Sau đó ngồi trở lại bên bàn, lật tới lật lui công văn, dáng vẻ bận bịu việc khác.
Rất nhanh, một nhân viên Hắc Thủy Đài tùy tùng Thiệu Bình Ba đi vào, sau khi hành lễ thì giao cho Thiệu Bình Ba một phần mật thư.
Ánh mắt của Thiệu Bình Ba thu hồi, rơi ở trên giấy, nhìn nội dung, vừa thấy phía trên nói đến Thất công chúa Thái Thúc Hoan Nhi tự tiện xông vào Kim Loan Điện, lập tức bị nội dung hấp dẫn.
Nhưng càng xem, tay hắn dần dần run rẩy, sắc mặt đại biến, sau đó tựa hồ cả người cũng run rẩy.
Thiệu Tam Tỉnh phát hiện không đúng, nhất thời lo lắng, thử gọi.
“Đại công tử!
Cao Phẩm cũng dừng lại động tác trên tay, nhìn chằm chằm phản ứng của Thiệu Bình Ba, phát hiện sắc mặt của Thiệu Bình Ba trắng bệch, cơ hồ là trong nháy mắt mất đi huyết sắc, biến thành trắng xanh.

Trong lòng thổn thức, những người kia hạ thủ quá ác, loại sự tình này đổi thành bất kỳ người nào cũng khó có thể tiếp nhận, coi như Thiệu Bình Ba đáp ứng, cũng sẽ chôn xuống mầm họa ở trên người Thiệu Bình Ba, sau này hơi có bất kính với công chúa mà nói, sẽ có khả năng đưa tới bệ hạ nghi kỵ.

Coi như bệ hạ không nghi kỵ, cũng sẽ có người cầm sự tình này làm văn, thậm chí hắn đã có thể nghĩ đến sáo lộ của những người kia, vì sao bất kính với công chúa? Vì cái gì? Có thể kéo tới sự tình bất kính với bệ hạ, hoặc kéo tới sự tình của Trần Trường Công. Nói chung chỉ cần Thiệu Bình Ba tiếp tục trèo lên, sẽ không ngừng có người đâm sau lưng, Thiệu Bình Ba có thể chịu đựng bao lâu?

Xảy ra sự tình này, thậm chí hắn có chút trách Doãn Trừ hồ đồ, đang yên đang lành giết Trần Trường Công làm gì, không giết Trần Trường Công sẽ không có sự tình này.

Chương 1812: Một đám loạn thần tặc tử! (2)

Chương 1812: Một đám loạn thần tặc tử! (2)
Nhưng hắn không có biện pháp đi trách Doãn Trừ, Doãn Trừ vì thủ Tây Bình Quan, vì ổn định quân tâm, không tiếc đắc tội hoàng đế, người làm tướng làm đến mức độ này, hắn làm chủ soái không nói được nửa chữ "không".
“Đại công tử!
Thiệu Tam Tỉnh kêu sợ hãi, vội vàng đỡ lấy Thiệu Bình Ba.
Bởi vì Thiệu Bình Ba xem xong thư đột nhiên che ngực, hô hấp hỗn loạn, Thiệu Tam Tỉnh quá hiểu rõ hắn, biết hắn bị kích thích to lớn, lại xuất hiện dấu hiệu phát bệnh.
Ánh mắt của Thiệu Bình Ba dời đi, nhìn về phía Cao Phẩm, lúc này hắn đã rõ Cao Phẩm nói là có ý gì, tay run cầm cập, ngữ khí cũng run rẩy.
“Đại Tư Mã, ta ở tiền tuyến vì Tấn quốc dốc hết tâm huyết, nhưng trong triều có người ở sau lưng mưu hại Thiệu mỗ, một đám loạn thần tặc tử!
Thiệu Tam Tỉnh một tay đỡ hắn, một tay cầm thư qua xem, cấp tốc xem qua, sau đó cả kinh!
Cao Phẩm đứng lên, nhấc tay đình chỉ, trầm giọng nói:
“Loạn thần gì chứ, lão đệ, có mấy lời, ngươi ở chỗ ta có thể nói một chút, nhưng ra nơi này không thể nói bậy. Ngươi không có chứng cứ, từ đâu tới loạn thần tặc tử? Ăn nói linh tinh truyền đi là tự tìm phiền phức. Mặc kệ trong lòng ngươi ta rõ ràng như thế nào, gả công chúa cho, là bọn hắn tốt bụng, ngay cả bệ hạ cũng nói không được bọn hắn cái gì, đạo lý này ngươi nên minh bạch!
Thiệu Tam Tỉnh vô lễ nói chen vào, bi thiết nói:
“Đại Tư Mã, ngài đừng nói nữa!

Cao Phẩm không biết bệnh cũ của Thiệu Bình Ba, sững sờ, nhưng sau một khắc lập tức minh bạch.
“Phốc...
Thiệu Bình Ba phốc một tiếng, miệng phun máu tươi, ngã xuống đất.
“Đại công tử!
Thiệu Tam Tỉnh kinh hô, may là hắn đỡ kịp, không để Thiệu Bình Ba ngã trên đất, người Hắc Thủy Đài vội vàng chạy tới kiểm tra, phát hiện Thiệu Bình Ba đã ngất.
“...
Cao Phẩm giật nảy mình, bối rối một thoáng, sau khi phản ứng lại la hét:
“Người đâu! Mau tới kiểm tra!
Bên ngoài lập tức có tu sĩ và tướng sĩ vọt vào.
Cao Phẩm chỉ vào người té xỉu, gầm lên.
“Cứu người, nhanh cứu người cho ta, nếu Thiệu đại nhân có sự tình gì, các ngươi tự lo liệu lấy!
Mọi người vội vã kiểm tra cho Thiệu Bình Ba, giúp đỡ chải chuốt khí tức, trong lều không phải địa phương tụ tập lâu, mọi người lại vội vã dìu ra ngoài.
Thiệu Tam Tỉnh theo đi ra lau nước mắt!
Ở nơi khá xa, chưởng môn Thiên Địa Môn Lệnh Hồ Thu bỗng lên tinh thần, nhìn chăm chú người được mọi người mang ra kia, có chút kinh ngạc.
Thiệu Bình Ba từ trên trời giáng xuống, hắn nhìn thấy, đối với người từng mời chào qua hắn, cũng là đối thủ của Ngưu Hữu Đạo này, nhìn thấy đối phương đến nên cũng khá quan tâm.
Không nghĩ tới lại bị mang ra ngoài, không biết xảy ra sự tình gì.
Bây giờ toàn bộ Thiên Địa Môn đều bị kéo ra chiến trường theo quân Tấn tác chiến, tổn thất rất lớn.
Ngưu Hữu Đạo chết, bất kể là đối với hắn, hay đối với Thiên Địa Môn ảnh hưởng đều khá lớn. Khi Ngưu Hữu Đạo còn sống, hắn còn được Tấn hoàng Thái Thúc Hùng tiếp kiến, sau khi theo quân, vị trí vẫn không quá hung hiểm, nhưng Ngưu Hữu Đạo vừa chết, dường như không có giá trị lợi dụng gì, lúc giao chiến Thiên Địa Môn luôn bị đuổi ra tiền tuyến.

Sau đó hắn chủ động tiết lộ phong thanh, nói Xuyên Dĩnh là người Thiên Địa Môn, nên được điều đến phụ cận trung quân, theo đại quân trung khu sẽ tương đối an toàn.
Hắn không muốn lợi dụng thân phận Xuyên Dĩnh, nhưng đối mặt hai quân giao phong chém giết tàn khốc như vậy, tiếp tục nữa, Thiên Địa Môn vốn là môn phái xây mới không bao lâu, tổn thất thực không chịu nổi, nên chỉ có thể bất đắc dĩ...
“Lòng dạ kém như vậy?
Cao Phẩm giậm chân than thở một tiếng, sau đó chắp tay đi tới đi lui.
Bên ngoài có tướng lĩnh nghe tin chạy đến, vội hỏi:
“Đại soái, Thiệu đại nhân này là... chẳng lẽ mạo phạm đại soái?
Hắn còn tưởng là Cao Phẩm tra tấn.
Cao Phẩm xua tay, không đề cập tới cũng được, bỗng nhìn thấy giấy trên đất, cúi người nhặt lên nhìn, không sai, chính là thư của Thiệu Bình Ba.
Thiệu Tam Tỉnh lo chiếu cố Thiệu Bình Ba, nào còn có thể quan tâm cái này, ngay cả thư rơi lúc nào cũng không biết.
“Hắc Thủy Đài đưa thư...
Xem xong thư, Cao Phẩm vuốt râu nói thầm, cảm thấy nội dung có chút ngoài ý muốn, chỉ kể rõ sự tình phát sinh trong triều, mà không đề cập tới thái độ của bệ hạ.
Theo lý thuyết, Hắc Thủy Đài ở trong lòng bàn tay của bệ hạ, Hắc Thủy Đài là không thể giúp Thiệu Bình Ba quản chế triều chính.
Nhưng nháy mắt, hắn suy tư gật đầu, minh bạch chút gì đó.
Thấy tướng lĩnh còn ở một bên phỏng đoán, Cao Phẩm tiện tay đưa thư cho hắn.
“Tự mình xem đi.
Tướng lĩnh tiếp nhận kiểm tra, xem sau, ngậm miệng không nói gì một lát, cuối cùng thổn thức nói:
“Sự tình của Thất công chúa, ài, vị Thiệu đại nhân này cũng thật là nâng tảng đá lên đập chân mình! Đại soái, sự tình này có tính là báo ứng hay không?
Cao Phẩm bất đắc dĩ quát.
“Ngươi biết cái rắm!

Sự tình này ai cũng có thể trách Thiệu Bình Ba tự làm tự chịu, chỉ có bọn hắn không được, Thiệu Bình Ba giúp bọn hắn rất nhiều, làm quân Tấn giảm thiểu bao nhiêu tổn thất?
Tướng lĩnh bị nói có chút lúng túng, gãi gãi đầu.
...
Nam Châu, trong mật thất, xem qua tin tức Ngụy Đa truyền đến, Ngưu Hữu Đạo dường như minh bạch cái gì, suy tư thả mật thư trong tay xuống.
Quản Phương Nghi thử hỏi:
“Nếu Thiệu Bình Ba không chịu nhục, chạy mất thì làm sao lo liệu? Thư là nàng đưa, bằng tính cách của nàng, nào có đạo lý không nhìn, nàng đã rõ ràng nội dung trong thư.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, cười nhạt:
“Có thể chạy thì tốt, không có lực lượng của Tấn quốc che chở, sẽ đơn giản hơn rất nhiều. Hắn cũng chạy không được, sở dĩ ta lệnh Giả Vô Quần bức Thiệu Bình Ba cưới Thái Thúc Hoan Nhi, chính là muốn dùng dây thừng cột cổ của Thiệu Bình Ba. Hắn có thể lợi dụng lực lượng Tấn quốc tự vệ, ta cũng có thể lợi dụng lực lượng Tấn quốc đến kiềm chế hắn. Loại người này quá nguy hiểm, một khi cho hắn tìm được điểm tựa phát lực, chạy mất không hắn là chuyện tốt, lúc trước ở Tề Kinh đã ăn qua một lần thiệt thòi của hắn.
“Loại người này không dễ dàng lộng chết như vậy, ta nhiều lần đưa hắn vào chỗ chết, y nguyên bị hắn tuyệt địa thoát thân, có thể thấy được lốm đốm. Lợi dụng lực lượng Tấn quốc bức hắn hiện thân, lại lợi dụng lực lượng Tấn quốc trông chừng hắn, trước tiên là có khả năng ngăn chặn hắn cấu kết mượn tay thế lực khác, mới có cơ hội một lần mất mạng, bằng không Giả Vô Quần không hắn có thể lộng chết hắn!
Quản Phương Nghi không rõ.
“Tấn quốc trông chừng hắn?
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha.
“Thiệu Bình Ba là người nào? Chính là độc sĩ! Chuyện đến nước này, Thái Thúc Hùng có thể không thấy rõ sao? Hắn sẽ không để Thiệu Bình Ba chạy mất, tình nguyện giết chết, cũng sẽ không để đối phương nhờ vả người khác!

Quản Phương Nghi tỉnh ngộ.
...
Hoàng cung Tấn quốc, trong Ngự thư phòng đèn đuốc sáng choang, Thái Thúc Hùng đọc tình báo nóiThiệu Bình Ba thổ huyết ngất đi, không khỏi trầm mặc.
Sau khi trầm mặc một lúc, Thái Thúc Hùng từ từ nói:
“Đào Lược, hắn có thể cự hôn, nhưng không thể đi!
Đào Lược cúi người nói:
“Bệ hạ yên tâm, Thiệu đại nhân là năng thần, lão nô đã phân phó từ lâu, sẽ trông chừng cẩn thận!
Thượng tướng quân Điền Chính Ương chết rồi, triều đình hạ chỉ, Hiểu Nguyệt Các tự mình động thủ chấp hành.
Lúc trước La Chiếu lặp đi lặp lại khuyên bảo vô dụng, Yên quốc Mông Sơn Minh cũng đưa thư khuyên bảo, vẫn vô dụng, hai người Điền, Mã vì ham muốn cá nhân, dẫn đến bỏ mất chiến cơ tốt nhất, sau đó Điền Chính Ương lặp đi lặp lại tấn công Tây Bình Quan, hao binh tổn tướng cũng khó đánh hạ được, làm Tần quốc tổn thất thảm trọng.
Bây giờ nội bộ Tần quốc thiếu lương thực, lòng người bàng hoàng, trước mắt kỳ thực còn chưa tới mức độ hết lương, nhưng người được tin tức trước đã trữ hàng không bán, sớm đã dẫn đến khủng hoảng.
Ngọc Thương tức giận, Mã Trường An cũng hoảng rồi, tự mình hạ lệnh binh mã xét nhà, xử tử không ít gian thương, ý đồ duy trì trật tự bình thường. Nhưng khủng hoảng tới, dựa vào giết một vài gian thương là vô dụng. Không lương liều mạng tìm lương thực, có lương lại tiếp tục trữ hàng.
Trật tự lưu thông ở trên thị trường xuất hiện hỗn loạn, này là dấu hiệu trước khi đại loạn.

Chương 1813: Dồn Tần quốc vào chỗ chết

Chương 1813: Dồn Tần quốc vào chỗ chết
Ở dưới tình huống chưa hết lương thực đã thiếu lương thực như vậy, kẻ có tiền còn ra sức mua lương tích trữ, vô số bách tính bắt đầu có tiếng oán than dậy đất!
Này đã dao động đến căn cơ thống trị của Tần quốc!
Ngọc Thương tự mình đi Hàn quốc, Yên quốc, bỏ tiền cầu lương, nhưng ai sẽ bán? Cho dù cất rượu kiếm được tiền phun ra cả gốc lẫn lãi, cũng sẽ không ai bán lương.
Không phải không muốn bán, mà là bán không nổi, trừ kho lúa thiên hạ của Vệ quốc, bất kể là Hàn quốc hay Yên quốc đều không thể thỏa mãn số lượng của Tần quốc, trong hai nước còn có thật nhiều bách tính ăn không đủ no, thật muốn thắt lưng buột bụng bán cho Tần quốc, quốc gia của mình sẽ xảy ra vấn đề.
Huống chi dấu hiệu đại loạn đã hiện, các quốc gia đều yên lặng trữ lương chuẩn bị chiến tranh, nào có dư bán cho Tần quốc.
Cho dù là Nam Châu từng hợp tác mật thiết với Hiểu Nguyệt Các, Thương Triêu Tông cũng thờ ơ lạnh nhạt.
Nói thấy chết không cứu có lẽ hơi quá, nhưng mục đích lớn nhất của Yên quốc và Hàn quốc là muốn bức Tần quốc quyết tử công phá Tây Bình Quan, chỉ có ép Tần quốc lên tử lộ, Tần quốc mới sẽ không tiếc trả giá.
Bất kể là Thương Triêu Tông hay Hàn quốc đều đang chờ, Tần quốc công không phá được Tây Bình Quan, bọn hắn viện lương cũng vô dụng.

Nếu như không công được, còn viện trợ lương thực để Tần quốc kéo dài hơi tàn trái lại sẽ bất lợi cho Yên, Hàn, không bằng để bọn hắn tự mình tan vỡ!
Đạo lý rất đơn giản, Tần quốc có thể công phá, có thể giúp Tề, Vệ áp chế dã tâm của Tấn quốc thì thôi.
Nếu không thể, sau khi Tấn quốc dẹp yên Tề, Vệ tất nhiên sẽ nghỉ ngơi, muốn vững chắc địa bàn, không có nỗi lo về sau mới có thể xua binh đông tiến.
Một Tần quốc kéo dài hơi tàn là không ngăn được thế tiến công của Tấn quốc, đã như vậy, còn không bằng để Tần quốc vô lực chống đỡ, hai nước Yên, Hàn nhân cơ hội ung dung càn quét, thừa dịp Tấn quốc nghỉ ngơi ổn định địa bàn, Yên, Hàn cũng có thể nắm chặt thời gian xâm chiếm địa bàn Tần quốc, sau đó lại liên thủ đối kháng Tấn quốc.
Nói trắng ra, Yên, Hàn cũng nhìn chằm chằm Tần quốc, các nước đều mang Tần quốc lên bếp lửa nướng, nướng chín rồi, vậy thì nhìn ai có thể tiên hạ thủ vi cường!
Trước đó Thương Triêu Tông triệu tập các nước thương nghị kháng Tấn, chỉ là hành động vớ vẩn, đều là đến xem tình huống, từng người mang ý đồ riêng, có thể đàm phán được mới là lạ.
Đương nhiên, Nam Châu không chịu giúp đỡ cũng có nhân tố Ngưu Hữu Đạo, Thương Triêu Tông hỏi qua ý kiến của Ngưu Hữu Đạo, ý kiến của Ngưu Hữu Đạo rất đơn giản, một hạt gạo cũng không cho!
Ngưu Hữu Đạo đang chờ, đang quan sát, cũng dồn Hiểu Nguyệt Các vào chỗ chết, xem Ngọc Thương có thể vận dụng lực lượng khác đến giúp đỡ hay không.
Lúc trước ở Thánh cảnh, Sa Như Lai nói vẫn làm hắn canh cánh trong lòng, Ngọc Thương cuốn vào sự tình ám sát Ninh vương Thương Kiến Bá năm đó, mà Thương Kiến Bá là Ngọc Thương tự tay giết. Khi Đông Quách Hạo Nhiên chết xuất hiện Nha Tướng, báo trước sau lưng sự kiện có quan hệ tới Ô Thường. Mà Thương Kính rõ ràng là hắn cho Ngọc Thương, Ngọc Thương lại nói là Đồng Mạch cho, Ngọc Thương không nói thật, lại một mực ăn khớp với hồ sơ mật của Phiêu Miểu Các, có người sửa chữa hồ sơ mật của Phiêu Miểu Các! Là ai?

Đến mức độ này, đối thủ chủ yếu của Ngưu Hữu Đạo đã chuyển về phía tầng thứ cao hơn!
Nói chung, đều là dồn Tần quốc vào chỗ chết, đối mặt nội bộ Tần quốc càng lúc càng loạn, Tần quốc vừa lập quốc đối mặt tan vỡ, Ngọc Thương rốt cục ngồi không yên, cực kỳ nổi giận, rốt cục hạ sát thủ với Điền Chính Ương!
Sai không ở Điền Chính Ương, Ngọc Thương phán đoán sai tình thế cũng có một phần nhân tố rất lớn, nhưng thời điểm này không thể để hắn đi ra gánh oan ức, chỉ có thể là Điền Chính Ương chết!
Thừa dịp tiền tuyến sĩ khí đê mê, tiền tuyến và kinh thành cơ hồ đồng thời động thủ, tiền tuyến xử tử Điền Chính Ương cùng với một nhóm thủ hạ tâm phúc, bên kinh thành thì bắt vợ con Điền Chính Ương vào nhà giam, tạm thời chưa giết!
Ra tiền tuyến chấp hành là Hiểu Nguyệt Các, nhưng người phụ trách chấp hành lại là Mã Trường An.
Mã Trường An thay thế Điền Chính Ương, tiếp tục dẫn quân tấn công Tây Bình Quan, bên cạnh bị người Hiểu Nguyệt Các khống chế gắt gao, đừng hòng chạy, người nhà cũng bị triều đình bắt xuống làm con tin, không hạ được Tây Bình Quan, hậu quả có thể tưởng tượng!
Thế cục đến mức độ này, Mã Trường An cũng hối hận không thôi, từng cầu La Chiếu ra tay.
Hắn cầu La Chiếu vô dụng, ngay cả Ngọc Thương mời La Chiếu, La Chiếu cũng không đáp ứng, không phải không muốn đáp ứng, mà là không thể đáp ứng.
La Chiếu không ngốc, sớm làm không làm, hiện tại thế cục đã như vậy, thủ quân của Doãn Trừ đã chuẩn bị thỏa đáng, hắn đi tấn công Tây Bình Quan lại có thể làm gì? Thời điểm này giết Điền Chính Ương, hắn đi tiếp quản nhân mã của Điền Chính Ương, làm sao hiệu lệnh? Cũng chỉ có Mã Trường An trên tay nắm nhân mã của mình đi mới có thể điều động được.
Đạo lý chính là như thế, La Chiếu không chịu ra mặt thống quân, đến mức độ này, hắn chỉ có thể dựa theo trước đây Ngọc Thương nói, nhân cơ hội thanh tẩy dòng chính của Điền Chính Ương và Mã Trường An, sau đó bản thân lại toàn diện tiếp nhận binh quyền!

Tần quốc ở dưới tình huống như vậy, nếu như sau lưng lại có cản tay, cuộc chiến này hắn không có biện pháp đánh!
Tây Bình Quan, Mã Trường An phát động một trận tiến công quy mô lớn, nhưng thất bại rồi!
Tin thất bại truyền trở về!
Hoàng cung Tần quốc, Ngọc Thương ngồi ở trong phòng tối đen, lặng im không nói.
Lặng im một lúc lâu, bỗng nhiên Ngọc Thương ở trong bóng tối thăm thẳm ai thán một tiếng.
“Ngưu lão đệ, ngươi chết quá sớm, cũng hại ta thê thảm theo!
Chạy đi cầu Yên quốc, cầu Tử Kim Động, cầu Thương Triêu Tông, đều vô dụng. Hắn suýt chút nữa thì quỳ xuống, nếu quỳ hữu dụng, hắn thật sẽ quỳ, thời điểm này mặt mũi là cái rắm gì, đợi ổn định xong còn có cơ hội đòi lại!
Lúc này, hắn hoài niệm Ngưu Hữu Đạo không gì sánh được, chuyện đến nước này mới phát hiện vẫn là thời điểm hợp tác với Ngưu Hữu Đạo vui vẻ nhất, tuy cũng sẽ có tranh chấp, nhưng sự tình gì cũng dễ thương lượng, nếu Ngưu Hữu Đạo ở đây, bằng bản lĩnh của Ngưu Hữu Đạo và lực ảnh hưởng đối với Yên quốc, sự tình cầu viện có lẽ có chuyển cơ.
Nhưng cũng chỉ có thể cảm khái, biết coi như Ngưu Hữu Đạo sống cũng bị nhốt ở trong Thánh cảnh, không liên lạc được.
Cái gọi là hại hắn, là trách Ngưu Hữu Đạo không nên cho hắn bí phương cất rượu, cũng đang trách mình thiển cận, không nên quá tham.
Nhưng rất nhiều chuyện theo tình huống lúc đó mà nói là khó tránh khỏi, Ngưu Hữu Đạo rất hào phóng, bí phương nói cho liền cho, hắn không nhịn được. Mà lúc đó Tần quốc tân lập, cần rất nhiều tiền tài tới ổn định lòng người, cải thiện cục diện, có biện pháp cấp tốc thu lợi, hắn làm sao nhịn được không dùng?
...
Trời lờ mờ sáng, trong trung quân của quân Tề, Hô Diên Vô Hận lấy được tình báo, nhìn thấy tin Điền Chính Ương qua đời, khẽ lắc đầu.
Từ khi biết Doãn Trừ chiếm được Tây Bình Quan, hắn liền biết khó công, đặc biệt là binh mã Tề quốc hắn không am hiểu tác chiến ở vùng

núi, cho nên hắn quả đoán từ bỏ, bức Tần quốc không tiếc trả giá, lấy Tây Bình Quan tiêu hao lực lượng Tấn quốc!
Sự thực chứng minh hắn phán đoán không sai, Tần quốc là thật không tiếc trả giá.
Nhấn xuống tin Điền Chính Ương qua đời, Hô Diên Vô Hận lại xoay người đi về phía địa đồ, nhíu mày, thần sắc sầu lo.
Trạng thái trên địa đồ biểu hiện, sau khi Cao Phẩm thất bại, đã lần nữa xây dựng ra phòng tuyến vững chắc, làm thế tiến công của quân Tề bị ngăn trở khắp nơi.
Người ngoài nghề nhìn không hiểu, nhưng hắn nhìn ra ý tứ của Cao Phẩm, có nhiều chỗ tình nguyện bỏ thủ, cũng muốn lui giữ vùng núi chế tạo trận địa phòng ngự, ở mức độ lớn nhất nhược hóa uy lực kỵ binh tiến công của Tề quốc.
Mà sau khi vững chắc phòng tuyến, Cao Phẩm lại phái ra nhân mã từng bước nuốt chửng địa bàn của các thế lực thái độ mơ hồ!

Chương 1814: Nguyện cưới (1)

Chương 1814: Nguyện cưới (1)
Cao Phẩm bày ra trạng thái vững vàng, bày ra ý đồ muốn cùng hắn tiêu hao.
Bên Tấn quốc truyền đến tình báo biểu hiện, Tấn quốc thu được lương thảo sung túc đã phát động trạng thái toàn dân là binh, hắn đã ý thức được chiến lược của quân Tấn chuyển biến, súc thế nghiền ép!
Không thể nhanh chóng đánh bại đại quân của Cao Phẩm, hậu quả là không thể tưởng tượng nổi!
Không tiếc trả giá cường công cũng không hiện thực, tiêu hao hết tinh nhuệ Tề quốc mà nói, chỉ sợ là rất hợp ý quân Tấn!
Làm sao phá cục, tâm tình của Hô Diên Vô Hận cực kỳ trầm trọng.
...
Tình thế một mất một còn giữa quân Tấn và quân Tề đột nhiên cải biến rồi!
Nam Châu, trong Anh Vũ đường, cục diện Mông Sơn Minh không muốn nhìn thấy nhất xuất hiện, bất hạnh bị hắn nói trúng, Tấn quốc quả nhiên phát động trạng thái toàn dân là binh!
Hắn cũng nhìn chằm chằm địa đồ, nhìn chằm chằm trạng thái hai quân Tấn, Tề đối lập, trạng thái quân Tấn phòng ngự làm hắn cảm giác có chút quen mắt, dường như rất có phong thái của Hàn quốc Kim Tước, phòng tuyến chỉ có thể sử dụng một chữ 'Ổn' để hình dung.
Thiên hạ này, trên chiến trường ai thiện công nhất, Mông Sơn Minh hắn là số một. Nhưng nếu bàn về ai thiện thủ nhất, Hàn quốc Kim Tước là số một, Tư Mã chắc chắn cũng không phải chỉ là hư danh!
Phương pháp lợi dụng địa thế, phong cách phòng thủ như vậy, này tuyệt đối không phải trùng hợp, Mông Sơn Minh ý thức được, có lẽ năng lực tác chiến của Cao Phẩm không phải đỉnh cấp, nhưng năng lực thực tiễn

không thể khinh thường, Cao Phẩm nhằm vào phong cách tác chiến của Kim Tước hạ xuống công phu rất lớn.
Lấy biện pháp chặn Mông Sơn Minh hắn đến chặn Hô Diên Vô Hận!
Dưới loại cục diện này, Hô Diên Vô Hận chậm chạp khó có thể đánh ra thế tiến công có lợi, nói rõ Hô Diên Vô Hận đã gặp phải phiền toái.
Mông Sơn Minh cũng nhìn chằm chằm địa đồ, đăm chiêu phương pháp phá giải!
...
Trong lều, Thiệu Bình Ba nằm ở trên giường tỉnh rồi, đã sớm tỉnh, nhưng vẫn tĩnh lặng nằm đó, ngơ ngác nhìn nóc lều vải.
Thiệu Tam Tỉnh gọi mấy lần không thấy phản ứng, nên không gọi nữa.
Đột nhiên tiếng "khặc khặc" truyền đến, Thiệu Tam Tỉnh ngồi ở bên cạnh buồn ngủ thức tỉnh, thấy Thiệu Bình Ba đang giẫy giụa ngồi dậy.
“Đại công tử!
Thiệu Tam Tỉnh tranh thủ đi dìu hắn.
Thiệu Bình Ba đứng lên nói:
“Đi ra ngoài một chút a.
Thiệu Tam Tỉnh lo lắng nói:
“Đại công tử, pháp sư nói ngài không thích hợp lại lao tâm lao lực, cần tĩnh dưỡng.
Thiệu Bình Ba vẫn là câu nói kia.
“Đi ra ngoài hóng mát một chút!
Thiệu Tam Tỉnh đành phải tranh thủ lấy áo choàng đuổi theo, khoác áo choàng lên vai Thiệu Bình Ba.
Trời hơi sáng, sáng sớm gió man mát, trên cỏ có giọt sương, không khí trong lành, nhưng xen lẫn một chút mùi phân ngựa.
Đừng nói mùi này, mùi phân và nước tiểu người ở trong quân doanh lâm thời là khó tránh khỏi, tiến lên đánh trận không chú ý nhiều như vậy, nhân mã lại đông, này là không cách nào tránh khỏi.
“Đại nhân, thân thể của ngài nên tĩnh dưỡng nhiều một chút.
Một nhân viên Hắc Thủy Đài tiến lên căn dặn.
Thiệu Bình Ba gật đầu cảm ơn hảo ý của hắn.
“Có chút phiền muộn, tùy tiện đi lại một chút mà thôi.
Cũng phất tay ra hiệu đối phương không cần theo.

Đối phương dừng lại, hai chủ tớ chậm rãi bước đi, bốn phía thỉnh thoảng có đội ngũ tuần tra qua lại xen kẽ, thậm chí trải qua bên cạnh hai người, trên bầu trời tờ mờ sáng có thể nhìn thấy phi cầm cỡ lớn tuần tra qua lại, phòng bị có người tiếp cận từ không trung.
Dừng lại ở phụ cận một tháp canh giản dị, trông về phía đại quân, Thiệu Bình Ba lặng im một lúc mới từ từ nói:
“Ta vì Tấn quốc dốc hết tâm huyết, nhưng người trong triều lại không dung ta.
Thiệu Tam Tỉnh quan sát một chút, thấy tâm thái của hắn xác thực bình tĩnh lại, lúc này mới dám mở miệng nói:
“Đại công tử, sự tình cưới Thất công chúa, tuyệt đối không thể đáp ứng! Theo lý thuyết, hắn chỉ là nô bộc, không có quyền can thiệp hôn nhân đại sự của chủ nhân, nhưng sự tình này hắn thực khó có thể chịu đựng, nếu cưới bách tính bình dân thì cũng thôi, nhưng sự tình của vị Thất công chúa này đã là thiên hạ ai ai cũng biết, cưới Thất công chúa mà nói, đại công tử sẽ vĩnh viễn không nhấc đầu lên nổi, mà đại công tử vốn là người trọng tâm tư, dẫn đến tâm lực tiều tụy, không thể bị kích thích quá độ, lại lâu dài gánh lấy sự tình như vậy mà nói, làm sao có thể chịu đựng nổi?
Thiệu Bình Ba:
“Làm sao cự tuyệt? Sự tình phát sinh ở trong triều ngươi cũng xem, mọi người đang chờ ta cự tuyệt! Bách quan đều đáp ứng bệ hạ và công chúa, chỉ cần công chúa nguyện gả, các gia tộc đều sẽ nguyện cưới, chỉ có ta không muốn sao? Chỉ cần ta cự tuyệt, mọi người sẽ giống như sói đói nhào tới, các loại công kích sẽ dìm ngập ta, ta khổ tâm kinh doanh hết thảy đều hóa thành hư không, ta lập xuống công lao lại lớn cũng không cách nào đạt được ban thưởng, đều sẽ hóa thành hư không ở trong miệng bọn hắn! Sau này coi như bệ hạ lại muốn dìu ta, sự tình này cũng sẽ trở thành cái thóp để bọn hắn công kích, bọn hắn sẽ lợi dụng mãi!
Thiệu Tam Tỉnh nói:
“Đại công tử vì bệ hạ ra sức trâu ngựa, nên cầu bệ hạ!
Thiệu Bình Ba than thở:
“Vô dụng, đại thế đã thành, bệ hạ cũng không ngăn được. Tình huống ở trong triều, ngươi cho rằng là Hắc Thủy Đài truyền đến? Kia là bệ hạ

truyền đến, để ta tự mình nhìn lo liệu, hắn cũng bó tay.
Thiệu Tam Tỉnh bi phẫn nói:
“Đại công tử, tuyệt không thể cưới Thất công chúa. Đại công tử vì Tấn quốc dốc hết tâm huyết, nhưng Tấn quốc đối xử như vậy, không bằng rời đi!
Thiệu Bình Ba:
“Ngươi nhìn chung quanh một chút, còn đi được sao?
Nghe thấy lời ấy, Thiệu Tam Tỉnh lưu tâm quan sát bốn phía, kết quả phát hiện phía sau có người Hắc Thủy Đài không xa không gần theo dõi, bốn phía càng có rất nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm, nhất thời minh bạch đại công tử kiên trì muốn đi ra là dụng ý gì.
Thiệu Bình Ba:
“Đừng hết nhìn đông tới nhìn tây. Chiến lược của Tấn quốc đã được chế định, súc thế nghiền ép, chí ít trước mắt mà nói, tác dụng của ta đã không lớn, nếu ta dám chạy, bọn hắn giết ta sẽ không có bất kỳ do dự.
Thiệu Tam Tỉnh bi phẫn.
“Đại công tử không chối từ gian lao, lại đổi lấy báo đáp như vậy, thực đáng hận, lẽ nào không có biện pháp khác sao?
Thiệu Bình Ba:
“Ta ngược lại nghĩ qua mấy biện pháp, biện pháp tốt nhất là Thất công chúa chết, thứ hai là Cao Phẩm lấy chiến giải vây, cái khác chính là cầu chưởng quỹ hỗ trợ, vận dụng lực lượng bên Khí Vân Tông can thiệp triều chính.
Nghe được có những biện pháp này, Thiệu Tam Tỉnh vội vàng hỏi:
“Làm sao diệt Thất công chúa?
Thiệu Bình Ba:
“Thất công chúa xông vào triều chính, trước tiên là lấy hoàng quyền bức hiếp bách quan nhả ra, sau đó lại lấy bách quan phản bức bệ hạ, bày mưu nghĩ kế ở trong triều, này là một nha đầu mười mấy tuổi có thể làm được sao? Sau lưng tất có người xui khiến giáo dục! Ta không biết là người phương nào xui khiến, nhưng có thể làm ra sự tình này, cũng là đang chờ ta hạ thủ với Thất công chúa, trước khi không biết rõ đối thủ là ai, không biết đối phương bố trí, lại chui đầu vào lưới, kế này tạm không thể làm.

“Muốn hóa giải sự tình này, đối tượng hạ thủ với Thất công chúa tốt nhất kỳ thực là bệ hạ. Nếu như ở trước khi chiến sự phát sinh, bằng vào tính trọng yếu của ta, bệ hạ sẽ hạ sát thủ với Thất công chúa, hiện tại lẽ nào ta có thể dâng thư bệ hạ, để bệ hạ đi giết nữ nhi của mình sao?
Thiệu Tam Tỉnh:
“Vậy đi cầu Cao Đại Tư Mã.
Thiệu Bình Ba:
“Thái độ của Cao Phẩm đã rất rõ ràng, hắn nói với ta Tấn quốc chế định lại chiến lược, chẳng khác nào là nói cho ta, đối với hắn mà nói, ta đã không phải tồn tại không thể thiếu, hắn sẽ không vì ta đi đắc tội cả triều. Không có một phen bố trí đến tiến hành bức bách, hắn là sẽ không nhả ra hỗ trợ, bên triều đình cũng sẽ không cho ta thời gian bố trí. Người dùng thủ đoạn này, hạ thủ cắt vào điểm tinh diệu, hơn nữa tàn nhẫn ổn chuẩn, căn bản không cho ta cơ hội thở lấy hơi, không cho ta thời gian suy tính.

Chương 1815: Nguyện cưới (2)

Chương 1815: Nguyện cưới (2)
“Trước đó không hề có dấu hiệu, ta cũng không dự phòng, bị đánh trở tay không kịp, phản ứng lại đã muộn, đã giãy dụa ở trong cạm bẫy!
Thiệu Tam Tỉnh:
“Vậy cũng chỉ có thể mời chưởng quỹ hỗ trợ.
Thiệu Bình Ba gật đầu.
“Trước mắt cũng chỉ có thể như vậy. Nhưng sự tình này động tĩnh huyên náo quá lớn, hành vi dị thường rất dễ dàng bị Phiêu Miểu Các phát hiện, chỉ sợ chưởng quỹ cũng không dám nhúng tay. Nhưng chuyện đến nước này phải thử một chút, liên hệ chưởng quỹ, để hắn vận dụng lực lượng, giết Thất công chúa hoặc khống chế Khí Vân Tông quấy rầy triều chính, hai người để hắn tự do chọn một, hắn cảm thấy biện pháp nào tốt thì dùng.
Thiệu Tam Tỉnh gật đầu.
“Được, ta sẽ liên hệ hắn.
Thiệu Bình Ba:
“Vẫn là câu nói kia, sự tình này động tĩnh quá lớn, ta đánh giá khả năng chưởng quỹ nhúng tay không lớn, không hắn sẽ đáp ứng giúp ta. Chưởng quỹ rất trọng yếu với ta, nếu như hắn thực không có nắm chắc, ta cũng không tiện miễn cưỡng, ta cũng không hy vọng nhìn thấy hắn có chuyện, hắn có chuyện tất nhiên sẽ liên lụy ta, kia là vạn kiếp bất phục, đến lúc đó ngươi ta ngay cả tính mạng cũng không giữ nổi.
Thiệu Tam Tỉnh:
“Đại công tử có ý gì?
Thiệu Bình Ba:
“Làm chuẩn bị vẹn toàn, nếu như hắn không chịu giúp đỡ, thì để hắn hỗ trợ một chuyện khác, tìm ra đối thủ của ta là ai! Xảy ra sự tình không

đáng sợ, đáng sợ nhất là ngay cả đối thủ là ai cũng không biết, người này quá nguy hiểm, tìm ra để còn phòng bị!
“Đợi ta đứng vững gót chân, tất trừ người này! Mặt khác để chưởng quỹ hỗ trợ quan tâm, trên triều người nhằm vào ta lấy ai làm chủ... Muốn tự tại, không diệt trừ một nhóm người chấn nhiếp là không được!
Nói xong quay đầu lại nhìn Thiệu Tam Tỉnh.
“Những sự tình này, không thể để người Hắc Thủy Đài đi thăm dò, ta trên tay lại không có lực lượng khác, chỉ có thể xin chưởng quỹ hỗ trợ.
Thiệu Tam Tỉnh gật đầu.
“Minh bạch!
Nhìn đường chân trời càng ngày càng sáng, Thiệu Bình Ba than thở.
“Vốn tưởng Ngưu Hữu Đạo chết rồi có thể thở một hơi... Ta ngược lại muốn nhìn xem là vị nào hạ ngoan thủ như vậy, trên triều ẩn giấu nhân vật như vậy, trước đó ta lại không nhận ra!
Trong mắt lóe lên vẻ ngoan lệ.
Nói đến Ngưu Hữu Đạo, Thiệu Tam Tỉnh hơi chút âm u, lúc trước Ngưu Hữu Đạo khiến cho đại công tử thân bại danh liệt, đến nỗi đại công tử tức giận nôn ra máu, bây giờ lại bốc lên một người muốn đại công tử thân bại danh liệt, đồng dạng làm đại công tử tức giận đến nôn ra máu.
Ngưu Hữu Đạo bị vây ở trong Thánh cảnh, đại công tử xuất sơn chưa gặp qua đối thủ, đang một đường phiên vân phúc vũ, ai biết Ngưu Hữu Đạo vừa chết, lại bốc lên một cái quấy rối.
“Đại công tử, bây giờ đi đâu?
Thiệu Tam Tỉnh lo lắng hỏi, muốn sớm làm chuẩn bị.
Thiệu Bình Ba:
“Ra sự tình như vậy, ta tạm thời cũng vô tâm nghĩ cái khác, không giải quyết hậu hoạn, cái gì cũng không làm được. Tạm thời không đi đâu cả, thừa dịp thân thể có bệnh, có thể tạm thời không trả lời bệ hạ, trước tiên kéo ít ngày, chờ tin tức bên chưởng quỹ lại quyết định! Ngươi nhanh đi liên hệ.
“Vâng!
Thiệu Tam Tỉnh đáp lại.
Có chút sự tình không ra Thiệu Bình Ba dự liệu, vị chưởng quỹ kia lo lắng sự tình động tĩnh quá lớn, người quan tâm quá nhiều, không chịu

vận dụng lực lượng Phiêu Miểu Các ám sát Thất công chúa, chớ nói chi là khống chế Khí Vân Tông can thiệp, quá dễ dàng lộ ra kẽ hở.
Bất quá tra ra là ai ở hậu trường ném đá giấu tay lại không có vấn đề, hơi dẫn dắt Phiêu Miểu Các quan tâm, Phiêu Miểu Các tự nhiên sẽ đi tìm kiếm chân tướng, chưởng quỹ tiện thể thu được tin tức là được.
Mà Thiệu Bình Ba mượn thân thể có bệnh, chậm chạp không trả lời Thái Thúc Hùng, Thái Thúc Hùng cũng không có giục.
Nhưng những người trong triều lại đang không ngừng bức Thái Thúc Hùng, hoài nghi Thiệu Bình Ba mượn bệnh từ chối, Thái Thúc Hùng lại không tiện nói tin tức truyền qua làm Thiệu Bình Ba tức ói máu.
Cuối cùng có người tự mình lao tới tiền tuyến, đại biểu triều đình thăm viếng Thiệu Bình Ba, cũng nói "mỹ ý" của triều đình, hỏi ý kiến của Thiệu Bình Ba thế nào, bức Thiệu Bình Ba tỏ thái độ.
Thiệu Bình Ba muốn giả bệnh cũng không giả được, người ta dẫn theo pháp sư, giúp hắn kiểm tra thân thể, xác nhận thân thể hắn bệnh thật, nhưng điều dưỡng một chút đã không lo ngại.
Đối mặt ép hỏi tỏ thái độ, Thiệu Bình Ba miễn cưỡng vui cười, mãnh liệt biểu thị Thái Thúc Hoan Nhi thanh bạch, có thể được công chúa vừa ý là vinh hạnh của hắn, nếu như bệ hạ và công chúa nguyện ý, hắn nguyện cưới!
Đại thần kia nụ cười quỷ dị, mang theo ý cười rời đi.
Mà Thiệu Bình Ba nằm ở trong lều lại ho khan kịch liệt, tu sĩ vội vàng thi pháp hỗ trợ áp chế khí tức, Thiệu Bình Ba bình tĩnh lại, nằm im lặng, có chút thất thần.
Hắn nhớ ở trong nông trại cùng Thái Thúc Hoan Nhi gặp mặt, Thái Thúc Hoan Nhi nói hoàng đế đáp ứng nàng một điều kiện, nói tương lai sẽ không bỏ qua cho hắn!
Lúc đó hắn không coi uy hiếp của Thái Thúc Hoan Nhi ở trong lòng, ai biết Thái Thúc Hoan Nhi một lời thành sấm!
Trước khi đại thần rời đi không khỏi cáo từ Đại Tư Mã Cao Phẩm, Cao Phẩm cười hòa ái tự mình tiễn đối phương.
Đợi khách nhân rời đi, ánh mắt Cao Phẩm tìm đến lều vải cách đó không xa, nói thầm một tiếng.
“Đáp ứng... Như thế cũng tốt!

Đại thần kia hồi triều cũng mang về thái độ của Thiệu Bình Ba, cả triều vui mừng, chúc mừng bệ hạ.
Thái Thúc Hùng mượn cớ Thiệu Bình Ba có bệnh, đợi lành bệnh lại nói hôn sự cũng không muộn, nhưng đại thần kia một mực chắc chắn, Thiệu Bình Ba đã khỏi bệnh, chỉ là đang tu dưỡng mà thôi, nếu không tin có thể triệu Thiệu Bình Ba về kinh tu dưỡng kiểm tra.
Thái Thúc Hùng lại mượn cớ chiến sự gay cấn, không thích hợp xử lý hôn sự.
Quần thần lại nói, chính bởi vì đại chiến gay cấn, trả công chúa thanh bạch cũng chính là vì quét sạch đồn đại, cổ vũ quân tâm sĩ khí, nhất cử lưỡng tiện, đạo lý phải nói nhiều vô số kể.
Nói trắng ra, Thái Thúc Hùng có ý nâng đỡ Thiệu Bình Ba mọi người đều cảm nhận được, làm cho lợi ích của mọi người nhất trí, cho dù là người nhất quán đứng ở bên Thái Thúc Hùng, cũng cảm nhận được Thiệu Bình Ba khiêu chiến địa vị của mình, không dung Thiệu Bình Ba thay vào!
Mọi người căn bản mặc kệ Thiệu Bình Ba có phải còn bệnh hay không, tại chỗ chọn ra ngày lành tháng tốt thượng tấu!
Đối mặt cả triều nhất trí tỏ thái độ, Thái Thúc Hùng chỉ có thể ân chuẩn, nhưng sau khi trở lại Ngự thư phòng lập tức đập phá đồ vật.
Tư vị bị mọi người bức cung không dễ chịu, có chút nuốt không trôi, tà khí này không thể dung, hắn chuẩn bị chờ thế cục của chiến trường ổn định, sẽ tìm cơ hội tính sổ với các đại thần!
“Hôn kỳ đã định, ngày tám tháng sau, còn có hơn nửa tháng thời gian.
Tấn kinh, trong sứ quán Tống quốc, Mạch Đức Mãn gặp Giả Vô Quần, báo tình huống hỏi thăm được.
Người có thể đại biểu một quốc gia đi sứ, dù không có bản lãnh gì cũng không đến nỗi ngốc, chuyện đến nước này, căn cứ các loại bố trí trước đó, thêm vào tình huống Giả Vô Quần quan tâm, hắn đại khái đã rõ ràng mục đích của Giả Vô Quần, bức Thiệu Bình Ba cưới Thất công chúa của Tấn quốc!
Giả Vô Quần nghe xong nở nụ cười, đưa tay ra sau lưng Nguyên Tòng viết, Nguyên Tòng cảm nhận được chữ viết có chút ngoài ý muốn, quay đầu lại nhìn hắn một chút, sau đó mới nói:

“Biết rồi. Mạch đại nhân, ngươi tới thật đúng lúc, đang muốn cáo từ Mạch đại nhân. Mấy hôm nay quấy rầy, Mạch đại nhân bảo trọng, ngày khác ở Tống kinh tái kiến.
Mạch Đức Mãn kinh ngạc.
“Tiên sinh muốn rời đi?
Giả Vô Quần:
“Có chuyện quan trọng khác, dùng bữa trưa xong sẽ đi.
Mạch Đức Mãn vội nói:
“Tiên sinh đột nhiên rời đi, có phải hạ quan chiêu đãi không chu đáo hay không?
Giả Vô Quần:
“Không phải! Thời điểm Mạch đại nhân quay về Tống kinh nhận chức, có thể đến tướng phủ tìm ta.
Nghe hắn nói như vậy, Mạch Đức Mãn liền cười rạng rỡ.
“Được được được, sau khi quay về Tống kinh nhất định đi bái phỏng tiên sinh.
Giả Vô Quần không muốn cùng hắn nhiều lời, khách sáo vài câu thì đuổi đi.

Chương 1816: Ta muốn tra án

Chương 1816: Ta muốn tra án
Đợi người vừa đi, Nguyên Tòng không rõ, hỏi Giả Vô Quần.
“Chúng ta rời đi?
Giả Vô Quần viết: Thiệu Bình Ba sắp trở về, chúng ta cũng nên đi rồi, người này thủ đoạn ác độc, lưu lại khả năng sẽ gặp nguy hiểm!
Nguyên Tòng:
“Ngươi làm những này, không khó tra ra chân tướng, buông tay rời đi như vậy, ngươi không sợ bên này tra ra chân tướng sẽ xuất hiện sự cố?
Giả Vô Quần: Tra ra chân tướng lại thế nào? Đại thế đã định, những người trên triều mới sẽ không quản nguyên nhân sau lưng thế nào, là sẽ không nhả ra, chỉ sẽ biết thời biết thế, bằng không người mù quáng cắn chết sự tình này sẽ phải gánh trách nhiệm. Thiệu Bình Ba nên cưới còn phải cưới, không có khả năng thay đổi. Loại bố trí này cũng không gạt được Thiệu Bình Ba, đợi hắn kịp phản ứng, chẳng mấy chốc sẽ tra ra chân tướng, mà ta muốn chính là Thiệu Bình Ba tra được!
Nguyên Tòng:
“Vì sao?
Giả Vô Quần: Thiệu Bình Ba tra ra là người ở ngoài Tấn quốc gây khó dễ, mặc kệ có hy vọng hay không, đều sẽ phải đăng báo Thái Thúc Hùng, liên lụy tới khả năng thế lực bên ngoài nhúng tay, Thái Thúc Hùng tất nhiên sẽ động thủ, sẽ tìm mẹ con Lan quý phi xác nhận. Một khi tra được chứng cứ, hai mẹ con này muốn không nhả ra cũng khó, hai mẹ con tất gánh lửa giận của Thái Thúc Hùng. Cuối cùng ta sẽ để mẹ con các nàng biết, là Thiệu Bình Ba không muốn kết hôn Thái Thúc Hoan Nhi mà đâm thủng sự tình này.
Nguyên Tòng dường như minh bạch cái gì.
“Ngươi muốn để mẹ con các nàng thống hận Thiệu Bình Ba?

Giả Vô Quần: Là Thái Thúc Hoan Nhi! Lan quý phi thống hận lại có thể thế nào? Sau này chân chính thành thân ở chung với Thiệu Bình Ba là Thái Thúc Hoan Nhi, tính cách của nha đầu này ở trước khi ta động thủ đã có chút hiểu rõ, từ nghe phong thanh tình hình ngày đó trên triều, trong xương cũng không phải hạng người nhu nhược, làm ra sự tình trả thù tàn nhẫn gì với Thiệu Bình Ba cũng có thể xảy ra. Coi như không phát sinh cái gì, sau khi Thiệu Bình Ba cưới nàng cũng đừng nghĩ dễ chịu, ta trước hỏi tiên sinh người không bệnh lại ho ra máu là Thiệu Bình Ba!

Nguyên Tòng sửng sốt.

“Chẳng lẽ ngươi muốn Thiệu Bình Ba tức chết?

Giả Vô Quần: Có thể tức chết hay không không biết, nhưng tức một chút cũng không sao, nếu như không chọc tức được hắn, ta sẽ nghĩ biện pháp dạy Thái Thúc Hoan Nhi làm sao đi chọc giận. Bất quá này đều là nói sau, sát chiêu chân chính nhằm vào Thiệu Bình Ba là ở Tề quốc, chúng ta không ngại đi một chuyến.

Nguyên Tòng:

“Chúng ta đi Tề quốc?

Giả Vô Quần: muội muội của hắn ở Tề Kinh, muội muội hắn từng cầu đệ tử Quỷ Y giải độc giúp em rể, trong sự tình này có chút ý tứ, có thể nghĩ biện pháp làm chút tay chân. Thiệu cưới Thái Thúc Hoan Nhi là không tình nguyện, lần này cưới cũng là bị bức bất đắc dĩ, để Thái Thúc Hùng lầm tưởng Thiệu bởi vậy lòng mang oán hận muốn phản đầu phục Tề quốc không khó. Lòng nghi ngờ của đế vương rất nặng, thủ đoạn của Thiệu độc ác như thế, Thái Thúc Hùng không giết hắn cũng phải giam lỏng, chắc chắn sẽ không cho hắn đầu quân kẻ khác. Thiệu triệt để mất đi liên hệ với ngoại giới, sẽ không có bất kỳ đất dụng võ, là thịt cá trên thớt gỗ, lại giết chết dễ như ăn cháo!

Nguyên Tòng thổn thức lắc đầu:

“Ngươi đủ tàn nhẫn!

Giả Vô Quần: Ai đủ tàn nhẫn, ngươi phải hỏi người sau lưng ngươi. Nhận việc lần này vốn là phiền phức, không giải quyết triệt để mà nói, Thiệu Bình Ba không phải là người hiền lành gì, ngươi ta đều sẽ gặp

nguy hiểm. Ta viết như vậy rất mệt, để Ngụy Đa thu thập một chút rồi rời đi, lại ở đây sẽ rất nguy hiểm!
Viết xong buông tay.
Nguyên Tòng quay đầu lại hô:
“Ngụy Đa!
Sau bữa trưa, mọi người nhanh chóng rời đi.
Mà Thiệu Bình Ba thân ở trong quân doanh tu dưỡng, tốc độ tra ra chân tướng dường như nhanh nằm ngoài dự đoán của Giả Vô Quần.
Chỉ mấy ngày, trừ thời gian Kim Sí đưa tin đi tới trì hoãn, Thiệu Tam Tỉnh tiến vào trong lều nhìn chung quanh một chút, trong tay áo móc ra một mật thư, nhìn Thiệu Bình Ba thấp giọng nói:
“Đại công tử, chưởng quỹ gửi thư, đã tra ra sự tình!
Thiệu Bình Ba đột nhiên mở mắt, trong nháy mắt tinh thần tỉnh táo, cấp tốc ngồi dậy, nhận thư kiểm tra, xem sau cau mày, nói thầm.
“Không phải người trên triều? Giả không lưỡi? Giả Vô Quần? Ẩn tướng Tống quốc?
Thiệu Tam Tỉnh thấp giọng nói:
“Sẽ không sai, trong thư nói, từ tình huống Phiêu Miểu Các quản chế các nơi đến xem, có thể bài trừ là quan viên trong triều chủ mưu, hơn nữa người Phiêu Miểu Các đã tìm tới Miếu Chủ của Hỏa Thần Miếu, người này thật là bị người sứ quán Tống quốc thu mua.
Thiệu Bình Ba đứng dậy bồi hồi, kỳ quái nói:
“Ta từng nghe nói qua vị ẩn tướng này, nhưng người này nhất quán điệu thấp, ta và hắn chưa từng gặp mặt, cũng không có ân oán, vì sao phải hại ta? Này không bình thường!
Thiệu Tam Tỉnh buồn bực nói:
“Là có chút kỳ quái.
Thiệu Bình Ba cúi đầu nhìn thư, xem sau nói nhỏ.
“Người ở sứ quán Tống quốc, sứ quán Tống quốc? Lẽ nào là ý đồ của Tống quốc? Chẳng lẽ bên này để lộ tin tức, biết là ta trù tính trận chiến này mới nhằm vào ta?
Tay cầm thư nhẹ nhàng gõ bàn tay.
“Chẳng trách tinh thông sự tình triều chính, nếu là ẩn tướng ở sau lưng Tử Bình Hưu, thì không kỳ quái.

Quay đầu lại nhìn Thiệu Tam Tỉnh, cười gằn.
“Chẳng trách Tử Bình Hưu có thể ở dưới hoàng quyền Mục thị ngồi vững nhiều năm, Ngô Công Lĩnh thượng vị hắn cũng có thể sừng sững không đổ, chẳng trách người câm này được xưng là ẩn tướng, quả nhiên thâm tàng bất lộ! Xem ra ta nên trở về kinh thành gặp vị ẩn tướng này một chút, ta ngược lại muốn nhìn xem hắn còn muốn làm gì! Đưa tin cho chưởng quỹ, giúp ta tập trung hắn, vì phòng ngừa có trò lừa, giúp ta chuẩn bị gặp mặt hắn!
“Được!
Thiệu Tam Tỉnh gật đầu đáp lại.
“Nên đi từ biệt Cao đại nhân rồi, đi thôi!
Thiệu Bình Ba như trong nháy mắt khôi phục ý chí chiến đấu, vung tay lên, nhanh chân rời đi.
Được biết vị này muốn hồi kinh thản nhiên đối mặt tất cả, Cao Phẩm vui mừng không ngớt, vốn muốn thiết yến tiễn đưa, nhưng Thiệu Bình Ba nói thân thể có bệnh, Cao Phẩm đành phải thôi, nhưng cũng tự mình đưa tiễn, tận mắt nhìn ba con phi cầm cỡ lớn chở đám người Thiệu Bình Ba bay lên không đi xa...
Đường dài đằng đẵng, nhìn thấy bất quá là một đường phong vân.
Nghênh đón Thiệu Bình Ba trở về là một ngày khí trời tốt, trước khi Thiệu Bình Ba trở về, mưa dầm bao phủ kinh thành Tấn quốc mấy ngày liền tan hết.
Nhưng chờ đợi hắn không phải tin tức tốt gì, về đến nhà, sau khi tắm rửa xong, chuẩn bị tiến cung gặp mặt Thái Thúc Hùng, Thiệu Tam Tỉnh lại đưa tới một mật thư, nói nhỏ một tiếng:
“Chưởng quỹ gửi thư.
Thiệu Bình Ba lập tức mở ra xem, xem xong không khỏi vỗ bàn, lạnh lùng nói:
“Chạy? Vậy mà đã sớm chạy, tốc độ phản ứng thật nhanh, từng bước đi ở trước ta, xem ra đích xác là mưu đồ đã lâu!
Thiệu Tam Tỉnh:
“Đại công tử, người không ở đây, làm sao lo liệu?
Thiệu Bình Ba vò trang giấy trên bàn.

“Hắn chạy được sao? Ta không tin chưởng quỹ không tìm được hắn, đưa tin cho chưởng quỹ, tìm ra hắn cho ta, một khi tìm được, lập tức bắt lấy! Hừ hừ, mưu đồ đã lâu, ta ngược lại muốn nhìn xem hắn còn muốn làm gì, tìm được hắn, lập tức cạy miệng hắn ra!
“Này...
Thiệu Tam Tỉnh hãi hùng khiếp vía.
“Đại công tử, hắn ra tay bắt người thích hợp sao? Chỉ sợ hắn không dám làm a!
Thiệu Bình Ba:
“Nói cho chưởng quỹ, Giả không lưỡi kia ở thật xa chạy tới lẽ nào chỉ vì buộc ta cưới Thất công chúa? Sự tình này không đơn giản, còn không biết đến tột cùng muốn nhằm vào ta làm gì, một khi ta có chuyện, nói không chắc sẽ liên lụy hắn, lẽ nào hắn không muốn làm rõ đến tột cùng là chuyện gì xảy ra sao? Việc này phải nhanh, một khi đối phương thật có hậu thủ, một khi chờ hậu thủ của đối phương bạo phát ra, sẽ cực kỳ phiền phức, nói cho chưởng quỹ nhất định phải nhanh!
“Cũng không có gì quá khó khăn, nếu như đối phương công khai hành tung có lẽ không dễ xử lý, hành tung quỷ dị ngược lại dễ làm! Bảo chưởng quỹ trực tiếp phái ra tâm phúc của mình, trực tiếp lấy thân phận Phiêu Miểu Các tới tìm bọn hắn,

Chương 1817: Thẩm vấn, bắt người (1)

Chương 1817: Thẩm vấn, bắt người (1)
“Lấy thân phận của Phiêu Miểu Các chấn nhiếp, cho bọn hắn mấy lá gan cũng không dám phản kháng, dưới tình huống không kinh động bất kỳ người nào lặng lẽ mang đi, sau đó bí mật khống chế lại, sau khi cạy miệng ra, để tránh tiết lộ phong thanh, có thể trực tiếp... Giết!”
Thiệu Tam Tỉnh gật đầu.
“Được!
“Chờ đã!
Thiệu Bình Ba lại gọi hắn, vừa định phân phó cái gì, bỗng nhấc tay nhìn mật thư.
“Từ thời gian hồi âm đến xem, chưởng quỹ không ở Thánh cảnh, hắn là cách chúng ta không xa.
Nói xong phân phó Thiệu Tam Tỉnh nói:
“Triệu tập hết thảy nhân thủ Hắc Thủy Đài ta có thể sử dụng tới gặp ta!
Thiệu Tam Tỉnh hồ nghi nói:
“Không đi gặp bệ hạ?
Thiệu Bình Ba nhìn trang giấy, đắt đầy sát cơ, lạnh lùng nói:
“Tình huống có biến, tạm thời không gặp, trước hết để cho bệ hạ thờ ơ lạnh nhạt đi. Một đám gian tặc trên triều, không cho bọn hắn chút màu sắc nhìn xem, thì thật coi ta là bùn nhão sao, vì chiến cuộc dễ dàng hành sự, bệ hạ cho ta quyền sinh sát nhất định, không dùng thì tiếc, để ta thay bệ hạ ra ngụm ác khí! Triệu tập nhân thủ, ta muốn tra án, tra gian tế thông đồng với ngoại quốc, nhanh đi!
“Vâng!
Thiệu Tam Tỉnh lĩnh mệnh rời đi.
Rất nhanh, một đám hắc y nhân xuất hiện ở trong đình viện đứng trang nghiêm, Thiệu Bình Ba tóc mai điểm bạc, mặt không hề có cảm xúc,

trên eo đeo bội kiếm, tay vịn bảo kiếm, nhanh chân đi ra, xuyên qua đám hắc y nhân.
Đám hắc y nhân lập tức đuổi tới, đi theo phía sau Thiệu Bình Ba.
Ra đại môn, Thiệu Bình Ba không có dùng xe ngựa, mà kéo một con bạch mã, xoay người lên ngựa, hai gót chân dùng sức đạp bụng ngựa, ngựa hí lên lao ra, vọt thẳng về phía trước, áo choàng phần phật bồng bềnh ở phía sau.
Một đám hắc y nhân rong ruổi đi theo, tiếng chân ầm ầm như sấm nổ chấn động kinh thành.
Thủ vệ cửa thành chặn lại, hắc y nhân lộ ra lệnh bài của Hắc Thủy Đài, thủ quân cấp tốc cho đi, Thiệu Bình Ba từ đông môn rong ruổi đi ra.
Đồng thời có hai nhân viên Hắc Thủy Đài nhận lệnh của Thiệu Bình Ba, thẳng đến nơi trú quân ở ngoại thành, trong phạm vi quyền hạn thuyên chuyển hơn trăm người, dẫn đầu chạy tới Nam Lăng Sơn, thẳng đến Hỏa Thần Miếu, bắt lấy toàn bộ nhân viên trong miếu, giải đến nhà giam do Hắc Thủy Đài khống chế, trực tiếp triển khai thẩm vấn.
Danh tự nhà giam của Hắc Thủy Đài đơn giản trực tiếp, Hắc Ngục!
Trong Hắc Ngục, mấy chục thần thị (*người hầu hạ thần linh) bị bắt tới, từng cái từng cái ở dưới nghiêm hình gào kêu thảm thiết.
Thẩm vấn là ý tứ của Thiệu Bình Ba, tra danh sách quan to quý nhân trong vòng một năm đi tới Hỏa Thần Miếu dâng hương.
Mà bản thân Thiệu Bình Ba thì dẫn người lao thẳng tới một tiểu trấn ở ngoài mấy chục dặm, nhân mã nhảy vào tiểu trấn, trực tiếp bao vây một khách sạn.
Bộ khoái trong trấn tới quát tháo, hỏi chuyện gì xảy ra, lại là người nào.
Một lệnh bài Hắc Thủy Đài lộ ra, bộ khoái nơm nớp lo sợ lui qua một bên. Hắc Thủy Đài chính là cơ cấu bí mật trên tay hoàng quyền, vì chấp hành nhiệm vụ đặc thù, quốc gia giao cho đại quyền tiền trảm hậu tấu, không phải bọn hắn có thể trêu tới.
Thiệu Bình Ba ngồi ngay ngắn ở trên lưng ngựa không có xuống, nhấc tay ra hiệu.
Thiệu Tam Tỉnh lập tức nhảy xuống ngựa, dẫn mọi người vọt vào khách sạn, rất nhanh bắt được một người trong khách sạn, nhấn quỳ gối ở trước ngựa của Thiệu Bình Ba.

Thiệu Bình Ba lạnh lùng hỏi:
“Ngươi là người phương nào?
Người kia giống như người bán hàng rong, sợ đến run lẩy bẩy.
“Tiểu nhân... Tiểu nhân là Miếu Chủ Hỏa Thần Miếu ở Nam Lăng Sơn.
Thiệu Bình Ba:
“Tức là Miếu Chủ của Hỏa Thần Miếu ở kinh thành, vì sao lại ở đây, lại vì sao ăn mặc như thế?
“Tiểu nhân... Tiểu nhân...
Miếu Chủ hoảng hốt, hắn vốn bị người Phiêu Miểu Các tìm tới, đương nhiên hắn cũng không biết là người Phiêu Miểu Các, nhưng biết sự tình bị người thu mua ở trước mặt quý phi nương nương nói hươu nói vượn bại lộ, lo lắng sợ sệt, vì vậy chạy trốn, nào dám dễ dàng nói chân tướng lừa gạt Hoàng Quý Phi.
Nhưng không biết hắn sớm đã bị nhìn chằm chằm, bằng không Thiệu Bình Ba nào có thể trực tiếp tìm được hắn.
“Mang đi!
Thiệu Bình Ba nói xong, thúc ngựa rời đi.
Bắt được Miếu Chủ, mọi người lại ầm ầm rời đi, trực tiếp phản hồi kinh thành, có thể nói đến cũng vội vã, đi cũng vội vã.
Mọi người lại lần nữa từ đông môn nhảy vào kinh thành, thẳng đến Hắc Ngục của Hắc Thủy Đài.
Trước ngục có người nghe tin ra nghênh tiếp, Thiệu Bình Ba nhảy xuống hỏi:
“Thẩm vấn thế nào rồi?
Nhân viên Hắc Thủy Đài vẫn ở bên cạnh phụ trách phối hợp hắn hành động trả lời:
“Đều không phải xương cứng gì, ở dưới nghiêm hình, hỏi cái gì đáp cái đó, đều khai sạch, danh sách đại nhân muốn ở đây.
Hai tay dâng lên một phần danh sách.
Thiệu Bình Ba cầm danh sách nhìn, lông mày nhíu lại, áo choàng vung một cái, không nói hai lời, trực tiếp xông vào Hắc Ngục.
Miếu Chủ không cần phải nói, bị kéo vào đại lao.
Thư lại (*quan ghi chép) của Hắc Ngục chắp tay hành lễ, Thiệu Bình Ba không có thời gian để ý, vỗ danh sách vào trên bàn, trực tiếp mượn bút

của thư lại dùng một lát, ở trên danh sách khoanh tròn một đống danh tự. Sau đó cầm danh sách đi tới một bên, gọi Thiệu Tam Tỉnh qua, đưa danh sách tới.
“Những người bị khoanh tròn kia, ngươi và Hắc Thủy Đài phối hợp một chút, nhìn xem gia quyến nào có quan hệ tới Khí Vân Tông, có quan hệ tới Khí Vân Tông toàn bộ móc ra.
“Vâng!
Thiệu Tam Tỉnh cầm danh sách lập tức đi chấp hành.
Mà Thiệu Bình Ba thì thẳng đến nơi sâu xa của đại lao, tự mình thẩm vấn Miếu Chủ.
Miếu Chủ đã bị cột vào hình giá, y phục đã bị bới sạch sành sanh.
Người phụ trách lục soát lấy ra một đống kim phiếu, ngân phiếu đưa đến trước mặt Thiệu Bình Ba.
“Đại nhân, này đều là từ trên người hắn tìm ra được.
“Xem ra Hỏa Thần Miếu này có không ít mỡ.
Thiệu Bình Ba hừ lạnh một tiếng, đi tới trước hình giá, tay cầm chuôi kiếm, bá một tiếng, bảo kiếm ra khỏi vỏ.
Miếu Chủ bị dọa sợ, hoảng sợ nói:
“Tha mạng, tha mạng, chỉ cần tha tiểu nhân một mạng, tiểu nhân khai hết! A...
Một tiếng kêu thê lương thảm thiết, đau đến cả người run rẩy.
Một đạo hàn quang lóe lên, Thiệu Bình Ba tay lên kiếm xuống, một cánh tay bị chặt đứt tận gốc.
...
Trong cung, trong một lầu các, đợi đại thần nói chuyện lui ra, Thái Thúc Hùng hỏi một tiếng.
“Không phải Thiệu đại nhân đã trở về sao, còn chưa tiến cung?
Đào Lược nói:
“Đang muốn bẩm báo cho bệ hạ sự tình này, Thiệu đại nhân không có tiến cung, mà mang nhân viên Hắc Thủy Đài ra khỏi thành, còn thuyên chuyển trú quân ở ngoại thành, trú quân lao thẳng tới Hỏa Thần Miếu ở Nam Lăng Sơn, một đám thần thị ở Hỏa Thần Miếu bị bắt trở về Hắc Ngục thẩm vấn. Mà Thiệu đại nhân thì trực tiếp dẫn người lao về phía thôn trấn cách kinh thành ba mươi dặm, từ trong một khách sạn bắt được

Miếu Chủ muốn chạy trốn. Vừa vặn nhận được tin tức, cũng đã mang về Hắc Ngục.
“Ồ!
Thái Thúc Hùng có chút ngoài ý muốn, ánh mắt lấp lóe nói:
“Vì sự tình của Lan quý phi sao?
Sự tình mẹ con Lan quý phi đi Hỏa Thần Miếu không gạt được bên này, chỉ là bên này không có tra cứu mà thôi.
Đào Lược cúi người.
“Hắn vậy.
Thái Thúc Hùng than thở:
“Xem ra hắn vẫn không cam lòng, tra được lại có ý nghĩa gì, đại cục đã định, muốn dựa vào cái này cự tuyệt sao?
Đào Lược:
“Thiệu đại nhân tuân ý chỉ của bệ hạ, trù tính chiến sự ở tiền tuyến, trách nhiệm trọng đại, có đại quyền thuyên chuyển nhân viên Hắc Thủy Đài hành sự, không có ý chỉ của bệ hạ, lão nô cũng không tiện ngăn cản.
Thái Thúc Hùng:
“Hắn không truy cứu sự tình này sợ là không cam lòng, sự tình này cũng đích xác ủy khuất hắn, trước tiên để hắn nháo đi, nhìn chằm chằm một chút, đừng cho hắn huyên náo quá mức là được.
Đào Lược cung kính nói:
“Vâng!
...
Hắc Ngục, Thiệu Bình Ba lấy được khẩu cung mới nhất nhanh chân đi ra, trực tiếp xoay người lên ngựa, tiếng chân ầm ầm.
Ra nơi đây, mọi người lại thẳng đến phủ nha môn của Đại Hành Lệnh, Thiệu Bình Ba đến tung người xuống ngựa, leo lên bậc thang.
Thị vệ phủ nha môn ngăn cản, nhân viên Hắc Thủy Đài lập tức xông lên trước, lộ ra lệnh bài cảnh cáo, thị vệ hai mặt nhìn nhau, một người nói:
“Đợi ti chức thông bẩm!

Chương 1818: Thẩm vấn, bắt người (2)

Chương 1818: Thẩm vấn, bắt người (2)
“Không cần!
Thiệu Bình Ba lười nhiều lời, đẩy ngăn cản ra, trực tiếp xông vào, khí thế này thật có thể nói lôi lệ phong hành!
Rất nhanh, các quan viên bị kinh động, Đại Hành Lệnh Quách Văn Thượng cũng kinh ngạc đi ra.
Thiệu Bình Ba chạm mặt, lạnh nhạt nói:
“Quách đại nhân!
Sắc mặt Quách Văn Thượng có chút giận dữ, chỉ vào mọi người như hổ như sói xông tới, lạnh lùng nói:
“Thiệu đại nhân, ngươi mang người tự tiện xông vào nha môn là đạo lý gì?
Thiệu Bình Ba phất tay áo, một lệnh bài do Thái Thúc Hùng ngự tặng lộ ra.
“Quách đại nhân, bản quan phụng chỉ ở tiền tuyến hoạch định kế sách Tề, Vệ đại chiến, căn cứ tiền tuyến nắm giữ tình báo, có gian tế địch quốc lẻn vào kinh thành cấu kết quan viên triều đình làm loạn, việc quan hệ chiến sự, bản quan không dám sơ suất, bởi vậy khẩn cấp phản hồi kinh thành tra rõ, mong Quách đại nhân phối hợp!
Quách Văn Thượng vung tay áo.
“Hoang đường! Lẽ nào ngươi là ám chỉ bản quan cấu kết gian tế địch quốc sao?
Thiệu Bình Ba lạnh nhạt nói:
“Quách đại nhân không cần sốt sắng, chỉ là muốn hỏi Quách đại nhân một chút khẩu cung mà thôi.
“Khẩu cung?
Quách Văn Thượng cười lạnh.

“Ta là mệnh quan triều đình, ngươi coi ta là phạm nhân thẩm vấn sao?
Thiệu Bình Ba đột nhiên hét.
“Dẫn tới!
Hậu phương rối loạn tưng bừng, một người vô cùng chật vật bị kéo tới, một bàn tay đã bị chém đứt, chỉ băng bó đơn giản một chút, dáng dấp rất thê thảm, chính là Hỏa Thần Miếu Miếu Chủ.
“Ngươi... Ngươi là...
Tuy chật vật, nhưng Quách Văn Thượng vẫn nhận ra đối phương.
Thiệu Bình Ba lạnh lùng nhìn phạm nhân.
“Nói đi, nói hôm nọ Quách đại nhân đi Hỏa Thần Miếu phát sinh cái gì.
“Là tiểu nhân nhất thời hồ đồ...
Miếu Chủ sợ hãi khai báo.
“Tê...
Quách Văn Thượng nghe xong hít vào một ngụm khí lạnh, hắn không ngốc, lập tức liên tưởng đến tình hình Lan quý phi muốn gặp Giả Vô Quần, kia không phải trùng hợp, mà là có người chủ mưu, sau lưng đến cùng liên lụy bao nhiêu đại sự, trong lúc nhất thời hắn cũng không rõ sâu cạn.
Bạch!
Thiệu Bình Ba rút bảo kiếm bên hông ra nửa đoạn.
“Quách đại nhân, cũng không phải coi đại nhân như phạm nhân thẩm vấn, mà là điều tra lấy chứng cứ! Chiến sự ở tiền tuyến khẩn cấp, việc quan hệ chiến sự thành bại, việc quan hệ vô số tính mạng của thanh niên Tấn quốc, trước khi ta đi tới tiền tuyến, bệ hạ cho ta đại quyền gặp thời quyết định, có thể tiền trảm hậu tấu, bây giờ chứng nhân ở đây, lại liên lụy tới Quách đại nhân, nếu Quách đại nhân không phối hợp điều tra, vậy đừng trách Thiệu mỗ lấy quân pháp hành sự!
Quách Văn Thượng vội vàng khoát tay nói:
“Thiệu đại nhân, sự tình này có chút hiểu lầm, ta cũng không biết Giả Vô Quần ở sau lưng làm cái gì, chỉ tuân theo chuẩn tắc của Đại Hành Lệnh chiêu đãi sứ thần mà thôi!
Bảo kiếm trong tay Thiệu Bình Ba vào vỏ, vung tay lên.
“Ghi lại lời nói của Quách đại nhân!

Nhân viên Hắc Thủy Đài cũng không biết sự tình sâu cạn, nhưng thấy tra ra một loạt sự tình âm mưu liên quan tới ngoại giao, trong lòng đã bắt đầu nghiêm túc đối xử, có thể nói cực kỳ phối hợp Thiệu Bình Ba hành sự, một nhân viên Hắc Thủy Đài lấy giấy và bút mực, Thiệu Bình Ba bắt đầu hỏi, Quách Văn Thượng thì trả lời.
Đợi hỏi xong, Thiệu Bình Ba ra hiệu, Quách Văn Thượng ký tên vào khẩu cung.
“Ta tin tưởng Quách đại nhân thanh bạch, Quách đại nhân, quấy rầy rồi, cáo từ!
Thiệu Bình Ba chắp tay bái biệt, sau đó quay đầu rời đi.
Quách Văn Thượng lúng túng chắp tay.
Mọi người xông vào phủ nha Đại Hành Lệnh ào ào đi ra, Thiệu Bình Ba đứng ở ngoài cửa hít sâu một hơi, lấy được khẩu cung của Miếu Chủ, lại được khẩu cung của Quách Văn Thượng, đã ngồi vững âm mưu ngoại địch, kế hoạch của hắn cũng đã thành công một nửa.
Móc ra danh sách được Thiệu Tam Tỉnh chỉnh đốn lại, hỏi một tiếng.
“Phủ đệ của những người trên danh sách, nhà ai cách nơi này gần nhất?
Một nhân viên Hắc Thủy Đài tiến lên, chỉ một danh tự trên danh sách.
“Nội sử Triệu Công Quyền Triệu đại nhân.
“Được, vậy trước tiên đi nhà của Triệu đại nhân, dẫn đường!
Thiệu Bình Ba thu danh sách lại, đi tới trước ngựa, áo choàng vung một cái, xoay người lên ngựa.
Kỵ mã lại ầm ầm rong ruổi rời đi, rất nhanh thì đến Triệu phủ, mọi người trực tiếp xông vào.
Sau khi xông vào trực tiếp theo danh sách bắt người, huyên náo Triệu phủ gà bay chó chạy, căn bản không biết phát sinh sự tình gì. Thiệu Bình Ba tay cầm lệnh bài của Thái Thúc Hùng đến, hộ vệ pháp sư trong phủ không dám vọng động.
Chỉ chốc lát, bốn lão bà của Nội sử Triệu Công Quyền Triệu đại nhân thì có ba người bị tóm, kể cả con cái cùng bắt luôn.
Đúng lúc này, một thiếu niên áo gấm từ bên ngoài vội vã chạy vào, nhìn thấy mẫu thân và huynh đệ tỷ muội của mình bị bắt, không khỏi lo lắng lớn tiếng nói:
“Lớn mật! Có biết này là nơi nào không, ai dám càn rỡ!

Thiệu Bình Ba xoay người quay đầu lại hỏi.
“Này là người phương nào?
Một tùy tùng Hắc Thủy Đài nói:
“Ấu tử của Triệu đại nhân Triệu Ngọc Quân.
Thiệu Bình Ba:
“Có liên quan tới Thái Thúc thị không?
“Không!
Tùy tùng Hắc Thủy Đài chỉ chỉ một phụ nhân bị bắt, ra hiệu là nàng sinh.
Thiệu Bình Ba ý vị sâu xa ồ một tiếng, đi tới trước mặt thiếu niên, lộ ra thần thái rất khách khí, cung cung kính kính chắp tay hành lễ nói:
“Gặp qua Triệu công tử, hạ quan đang tra bản án tư thông với gian tế địch quốc, mong công tử đừng gây trở ngại.
Tiếp đó từ trong tay áo lấy ra một lệnh bài cho đối phương xem.
Triệu Ngọc Quân chỉ về phía mẫu thân của mình, cả giận nói:
“Nói tào lao cái gì? Gian tế tư thông với địch quốc liên quan gì tới mẫu thân ta? Các ngươi có chứng cứ không!
Thiệu Bình Ba khiêm cung nói:
“Chỉ là mang về hỏi, xin công tử đừng quấy rầy phá án!
Triệu Ngọc Quân:
“Chuyện cười! Không có chứng cứ, bằng cái gì bắt người?
Thiệu Bình Ba:
“Công tử là muốn cản trở sao?
“Tất cả chờ gia phụ đến rồi lại nói!
Triệu Ngọc Quân xoay người khiển trách:
“Người đâu, nhanh đi nha phủ thông cáo phụ thân...
Sau lưng đột nhiên bá một tiếng, hắn cũng cương tại chỗ, chậm rãi cúi đầu, nhìn ngực mình bị kiếm xuyên qua!
Bảo kiếm bên hông Thiệu Bình Ba đột nhiên ra khỏi vỏ, kiếm đâm thủng trái tim đối phương.
Người triệu phủ kinh ngạc đến ngây người, người Hắc Thủy Đài cũng kinh ngạc đến ngây người, ngay cả Thiệu Tam Tỉnh cũng bối rối, ai cũng không nghĩ tới, ai có thể nghĩ đến Thiệu Bình Ba dám trực tiếp hạ sát thủ với nhi tử của Triệu Công Quyền, hơn nữa là đột nhiên rút kiếm giết!

“Quân nhi...
Phụ nhân bị bắt kia phát ra tiếng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng, muốn tránh thoát giam cầm cứu nhi tử, nhưng lại bị người khống chế khó có thể thoát khỏi.
Thiệu Bình Ba rút kiếm về, Triệu Ngọc Quân ngã xuống đất co giật, máu tươi chảy trên mặt đất. Thiệu Bình Ba lau vết máu trên kiếm, mặt không biểu cảm tra bảo kiếm vào vỏ, mắt lạnh đảo qua bốn phía.
“Lại có người chống cự, lấy tội phản quốc xử lý!
Người Triệu phủ nơm nớp lo sợ, cảm giác sợ hãi kéo tới, trước còn có người kêu gào đều ngậm miệng.
Phụ nhân gào khóc kia đã hôn mê bất tỉnh.
“Đại nhân, này...
Một nhân viên Hắc Thủy Đài kinh hoảng đi tới phụ cận, Thiệu Bình Ba nhấc tay không cho hắn hỏi.
“Đại công tử!
Thiệu Tam Tỉnh cũng kinh hoảng đi tới, ở trước mặt nhiều người như thế, một bộ không biết nên nói cái gì cho phải.
“Giấy bút!
Thiệu Bình Ba phân phó một tiếng, sau đó tay chỉ một cái bàn ở trong hành lang.
Thiệu Tam Tỉnh sai người đi lấy giấy bút đến, đồng thời mang cái bàn tới.
Cái bàn đặt ở trước mặt Thiệu Bình Ba, giấy bút cũng được đưa đến, Thiệu Bình Ba nghiêng đầu ra hiệu.
“Tiếp tục lo liệu sự tình của các ngươi.
Nhân viên Hắc Thủy Đài lập tức bắt người giải ra ngoài, làm người nhìn thấy mà giật mình là, Thiệu Bình Ba cúi người, lấy bút trong tay đi chấm máu tươi của Triệu Ngọc Quân ở trên đất, sau đó viết chữ, lấy máu của ấu tử Triệu gia làm mực.
Trước đó vài ngày mưa dầm tản đi, thật không dễ dàng được khí trời tốt, nhưng dưới ánh nắng tươi sáng, một nam tử phong độ nho nhã lại đứng ở bên thi thể lấy máu người viết chữ, trên dưới Triệu phủ không biết bao nhiêu người cảm thấy không rét mà run, không ai dám lấy Triệu đại nhân ra kiêu ngạo nữa.

Chương 1819: Này không phải hồi kinh thành thân a

Chương 1819: Này không phải hồi kinh thành thân a
Thiệu Tam Tỉnh để sát vào bên người Thiệu Bình Ba, cực kỳ thấp thỏm nói:
“Đại công tử, ngài làm như vậy, làm sao bàn giao với bệ hạ?
“Phong thư này chính là bàn giao cho bệ hạ, những người này bức cung bệ hạ, cũng nên biết nặng nhẹ rồi!
Thiệu Bình Ba hạ bút bình ổn, không nhanh không chậm nói:
“Triệu đại nhân không phải ở trên triều nhảy nhót tưng bừng nhất sao? Ngụm máu kia của ta không thể phun vô ích, làm sao cũng phải có người trả giá chứ, lấy máu của nhi tử hắn trả, cũng xem như miễn cưỡng!
Thiệu Tam Tỉnh rất bất an.
“Ngài làm như vậy mà nói, cả triều sẽ không bỏ qua cho ngài.
Thiệu Bình Ba:
“Ngươi từ đâu nhìn ra bọn hắn có dự định buông tha ta? Ta không giết, ta không phản kích, bọn hắn có thể buông tha ta sao? Ta càng nuốt giận vào bụng, bọn hắn càng không cho là đúng! Đã không dung được ta, muốn dồn ta vào chỗ chết, muốn đối nghịch với ta, vậy thì đến đi!
“Lão Thiệu, không làm bọn hắn sợ, không cho bọn hắn ăn giáo huấn có kiêng kỵ, sau này bọn hắn sẽ càng ngày càng trắng trợn không kiêng dè! Ta cũng không muốn đi tới một bước này, bây giờ ta đã không có lựa chọn, là bọn hắn buộc ta! Bằng bọn hắn cũng muốn đẩy ngã ta? Không phải ta xem thường bọn hắn, nhưng chỉ là một đám hạng người tầm thường mà thôi!

Thiệu Tam Tỉnh trầm mặc, ngẫm lại cũng phải, tâm tình dần dần trầm ổn xuống, hỏi:
“Sự tình làm lớn, rất nhanh bệ hạ sẽ phái người đến ngăn cản, người phía sau sợ là không dễ động.
Thiệu Bình Ba lại cúi người chấm máu viết.
“Ngươi yên tâm, bệ hạ sẽ ngồi xem.
Viết thư xong, để bút xuống, cầm trang giấy lên thổi thổi, giao cho đối phương.
“Chết người, tất nhiên sẽ kinh động bệ hạ, không cho bệ hạ cái bàn giao là không được, lệnh Hắc Thủy Đài lập tức trình lên cho bệ hạ!
“Vâng!
Thiệu Tam Tỉnh gian nan đáp lại.
Thư được nhét vào một ống kim loại, phong ấn lên, sau đó một nhân viên Hắc Thủy Đài cấp tốc chạy ra Triệu phủ, vội vàng lên ngựa, trực tiếp lao về phía hoàng cung.
Chỉ chốc lát sau, đám người Thiệu Bình Ba ra Triệu phủ, mọi người lên ngựa đi nhà tiếp theo.
Trong đình viện, một bộ thi thể nằm tĩnh lặng, đám hạ nhân không dám tới gần, phu nhân chính thất của Triệu Công Quyền cũng bị dọa sợ, do tức phụ Thái Thúc Thị nâng đỡ, lòng vẫn còn sợ hãi. Đợi đến phục hồi tinh thần lại, phòng chính thất mới phát hiện, trừ phòng mình, ba phòng khác chỉ cần ở nhà toàn bộ bị bắt, mặc kệ nam nữ già trẻ.
Sau khi đám người Thiệu Bình Ba đi không bao lâu, thì có vài kỵ mã chạy như bay đến, Nội sử Triệu Công Quyền ở dưới hộ vệ đi cùng vội vã phản hồi.
Kỳ thực đám người Thiệu Bình Ba vừa đến, gây ra động tĩnh, thì lập tức có người lặng lẽ ra cửa sau, chạy đi mật báo cho Triệu Công Quyền, Triệu Công Quyền nhận được tin tức vội vàng phản hồi.
“Lão gia, sao giờ ngài mới về...
Quản gia vừa thấy hắn, không khỏi quỳ xuống gào khóc.
“Khóc cái gì, xảy ra chuyện gì? Thiệu Bình Ba đâu?
Triệu Công Quyền quát, lòng rất nổi giận, vừa nghe được tin tức liền nổi giận, được lắm Thiệu Bình Ba, dám xông vào phủ Nội sử đại thần của hắn gây sự, thật là chán sống.

Bỗng nhìn thấy cách đó không xa có người nằm ở trong vũng máu, kinh ngạc đến ngây người, khó có thể tin bước nhanh về phía trước, khi thấy rõ khuôn mặt người chết, hắn không khỏi kinh hô quỳ xuống.
“Quân nhi! Quân nhi! Pháp sư, pháp sư, nhanh cứu người, nhanh cứu người!
Còn cứu cái gì chứ, không cần cứu, vừa nhìn liền biết không cứu được, người ngoài chỉ có thể tiến lên khuyên hắn nén bi thương.
Ấu tử bị giết, Triệu Công Quyền đau thấu tim gan, gào khóc thảm thiết. Trong nhà chỉ có nhi tử này chưa kết hôn, hắn rất thương yêu, lúc trước trên triều Thất công chúa bức hôn, hắn còn không chịu, không nghĩ tới bây giờ bị người hạ độc thủ.
Ở dưới bi thương, Triệu Công Quyền đứng dậy tóm chặt một vị hộ pháp sư.
“Ngay cả người nhà của ta cũng không bảo vệ được, để người hành hung ở trong nhà của ta, ta nuôi các ngươi làm gì a?
Tu sĩ kia khổ sở nói:
“Đại nhân, đối phương khí thế hùng hổ, người tới đều là người Hắc Thủy Đài, tay lại cầm lệnh bài của bệ hạ, chúng ta không biết chuyện gì, không dám loạn động, cũng không dám động bọn hắn, tổn thương bọn hắn mà nói, chỉ sợ đại nhân sẽ càng phiền toái!
Cũng phải có thể gây tổn thương mới được, Thái Thúc Hùng phái người bảo vệ Thiệu Bình Ba đều là cao thủ trong tu sĩ, sao có thể để bọn hắn vọng động.
Triệu Công Quyền đẩy hắn ra, gầm hét lên:
“Ai giết, là ai giết nhi tử của ta?
Quản gia khóc nói:
“Là Thiệu đại nhân, là Thiệu Bình Ba tự tay giết chết, hắn ở trước mặt mọi người rút kiếm, đâm chết công tử!
“A!
Triệu Công Quyền che ngực, tim đau đớn, phất tay chỉ về phía một đám tu sĩ.
“Các ngươi, các ngươi lập tức đi bắt hắn cho ta, lão phu muốn đâm cẩu tặc này!
Đám tu sĩ hai mặt nhìn nhau, một người nói:

“Đại nhân, kia là người Hắc Thủy Đài, toàn bộ kinh thành, trừ bệ hạ, không người dám động! Chúng ta không dám.
Quản gia tiến lên đỡ lấy Triệu Công Quyền:
“Đại nhân, nhị phu nhân, tam phu nhân cùng tứ phu nhân, còn có mấy vị công tử và tiểu thư đều bị Thiệu Bình Ba bắt đi, trên tay Thiệu Bình Ba có con tin, không thể vọng động, hiện tại phải nghĩ biện pháp cứu bọn hắn, đại nhân, nhanh đi tìm bệ hạ đi!
“Bệ hạ? Phải, bệ hạ, đi, lão phu muốn tiến cung...
Triệu Công Quyền rít lên một tiếng, bước nhanh rời đi, không lưu tâm đến chính thất phu nhân vẫn còn.
...
“Bệ hạ! Bệ hạ! Việc lớn không tốt rồi!
Ngự thư phòng, Đào Lược vội vã xông vào, dáng dấp kinh hãi đến biến sắc.
Thái Thúc Hùng đang duyệt tấu chương ngẩng đầu lên hỏi.
“Chuyện gì hoang mang như vậy?
Đào Lược vẻ mặt đau khổ nói:
“Bệ hạ, Thiệu đại nhân mang theo người Hắc Thủy Đài trực tiếp xông vào phủ của Nội sử Triệu đại nhân, ở trước mặt mọi người giết tiểu nhi tử của Triệu đại nhân!
“A!
Thái Thúc Hùng giật nảy cả mình, bút trong tay rơi xuống, bỗng nhiên đứng lên, cả giận nói:
“Hắn điên rồi sao? Không phải bảo ngươi theo dõi hắn sao?
Đào Lược khó xử nói:
“Theo người phía dưới báo, Thiệu đại nhân đột nhiên rút kiếm ra tay, thực quá ngoài ý muốn, ai cũng không nghĩ tới hắn dám hành hung ở Triệu phủ, đều không kịp phản ứng... Bệ hạ, này là huyết thư Thiệu đại nhân phái người trình báo.
“Huyết thư? Cái đồ vật gì?
Thái Thúc Hùng cướp thư đến tay, mở ra xem, quả nhiên là huyết thư, nhưng chữ viết ngay ngắn, không giống như huyết thư ở dưới nghịch cảnh viết, còn chưa nhìn nội dung, nhịn không được ngửi ngửi, đích xác là có mùi máu tanh, không khỏi hỏi.

“Có ý gì?
Đào Lược nhắc nhở:
“Người phía dưới báo, Thiệu đại nhân ở Triệu phủ lấy bút, chấm máu của ấu tử Triệu đại nhân, viết xuống phong thư này trình báo bệ hạ!
“Gia hỏa này điên rồi hay chán sống?
Thái Thúc Hùng tức giận, lại nhìn nội dung huyết thư, dần dần, sắc mặt giận dữ chậm rãi tiêu tán, xem xong buông huyết thư xuống, ánh mắt lấp loé, chợt lạnh cười một tiếng.
“Này không phải hồi kinh thành thân a, mà là đến tìm cả triều tính sổ, hắn phun ngụm máu kia, nhìn dáng dấp là muốn tính ở trên người nhi tử của Triệu Công Quyền!
Đào Lược thử dò xét nói:
“Bệ hạ, lão nô có nhìn nội dung huyết thư, không dám tự tiện chủ trương, cho nên không có lệnh người Hắc Thủy Đài ngăn cản Thiệu đại nhân tiếp tục. Bệ hạ, ngài xem có cần truyền lời ngăn cản hay không?
“Ngăn cản? Ngăn cản cái gì? Một đám cẩu vật, dám bức bách bản vương, cũng nên có người cho bọn hắn chút màu sắc nhìn xem rồi.
Thái Thúc Hùng quơ quơ huyết thư trong tay.
“Vẫn là vị Thiệu đại nhân này của chúng ta thủ đoạn lợi hại! Bản vương thật không nhìn lầm người, hắn vừa hồi kinh, liền dùng thủ đoạn lôi đình càn quét, bản vương muốn nhìn xem đám gia hỏa kia có thể chặn được hay không! Trò hay còn ở phía sau, hôn sự này, sợ là phải hủy bỏ rồi!
Đào Lược:
“Bệ hạ, Thiệu đại nhân là đang đối địch cả triều, sau này sợ là không sống yên ổn được!
Thái Thúc Hùng hừ lạnh.
“Là người trên triều bức hắn trước, vị Thiệu đại nhân này cũng không hồ đồ, biết thế đơn lực bạc nhường nhịn sẽ không đổi được thỏa hiệp, nên không có bất kỳ mong đợi, duỗi đầu là một đao, không duỗi đầu cũng là một đao, vậy dứt khoát buông tay đi làm!”

Chương 1820: Có chừng mực

Chương 1820: Có chừng mực
Hắn đang kéo bản vương và hắn đồng thời gánh sự tình này! Không giúp hắn lại không được, bằng thủ đoạn và bản lĩnh của vị này, Hoan Nhi thật muốn gả cho hắn, có thể có ngày sống dễ chịu mới lạ.
Thái Thúc Hùng vứt huyết thư trên tay xuống bàn.
“Sợ là Triệu đại nhân sẽ tới, từng cái từng cái chạy tới, bản vương không chịu nổi, bản vương tạm thời không muốn gặp, chờ người đến đông đủ lại đồng thời gặp a.
“Vâng!
Đào Lược cúi người.
“Lão nô sẽ phân phó người ngăn trở!
Ánh mắt Thái Thúc Hùng nhìn ra ngoài cửa.
“Lan quý phi hắn đang cao hứng chuẩn bị đồ cưới?
Đào Lược:
“Thật giống như thế.
“Chuyện này hắn là không thành rồi.
Thái Thúc Hùng liếc nhìn công văn trên bàn, phất tay nói:
“Đi, đi cung của Lan quý phi xem một chút. Đúng rồi, thuận tiện sai người đi Hắc Ngục lấy một phần khẩu cung đến.
“Vâng!
Đào Lược đáp lại, đi theo Thái Thúc Hùng, vừa ra khỏi cửa liền gọi một thái giám đến phân phó.
Nghe hoàng đế đến, Lan quý phi đang bận rộn chọn đồ cưới tranh thủ nghênh tiếp, nụ cười trên mặt không tan.
Thái Thúc Hùng đi dạo ở trong đình viện, đưa tay sờ sờ một rương tơ lụa hỏi:
“Chuẩn bị đồ cưới?

Lan quý phi đi ở bên cạnh cười nói:
“Dù sao cũng là hôn sự của nữ nhi, bệ hạ công vụ bề bộn, nếu như thần thiếp lại không bận tâm thì không ai bận tâm.
“Cũng phải, làm mẹ lẽ ra nên như vậy.
Thái Thúc Hùng gật đầu, hỏi chuẩn bị những gì rồi, sau đó nhìn qua.
Lan quý phi cười nói:
“Đồ vật còn đang chuẩn bị, nhất thời cũng không đặt mua hết được, may là còn có chút thời gian chuẩn bị. Bệ hạ ngài nhìn xem, cảm thấy không thích hợp có thể lấy xuống, còn thiếu cái gì cũng có thể bù đắp.
“Tốt tốt, để bản vương nhìn xem.
Thái Thúc Hùng qua loa hai câu.
Qua một lúc, một thái giám đi tới, đưa một phần công văn cho Đào Lược.
Đào Lược lật xem, hơi gật đầu, phất tay bảo thái giám kia lui ra, sau đó đi tới bên người Thái Thúc Hùng.
“Bệ hạ, đồ vật đã tới.
“Ồ!
Thái Thúc Hùng thả xuống lễ vật, nhận công văn lật một chút, xoay người đi tới bên đình nghỉ mát ngồi xuống, tiếp tục lật xem khẩu cung từ Hắc Ngục đưa tới.
Lan quý phi không biết xem đồ vật gì, cũng không muốn nhòm ngó cơ mật triều đình, huống hồ bên cạnh còn có Đào Lược nhìn chằm chằm, bất quá vẫn ở một bên châm trà rót nước tự mình hầu hạ.
Đợi xem xong khẩu cung, Thái Thúc Hùng cũng không ngẩng đầu lên hỏi.
“Đào Lược!
“Vâng!
Đào Lược hiểu ý phất tay, lệnh cung nữ thái giám ở xung quanh lui ra.
Lan quý phi nhìn chung quanh, nhận ra được một chút không đúng.
Thái Thúc Hùng vẫn nhìn chằm chằm khẩu cung bỗng nhiên nhàn nhạt lên tiếng nói:
“Lan quý phi, có một người tên Giả Vô Quần, ngươi nhận thức không?
Trong lòng Lan quý phi hơi hồi hộp một chút, nhưng miễn cưỡng cười nói:

“Bệ hạ nói là ẩn tướng Tống quốc sao?
Thái Thúc Hùng không hé răng, cũng không ngẩng đầu, tiếp tục lật xem đồ vật trên tay, chờ nàng trả lời.
Lan quý phi cảm giác áp lực, gượng cười nói:
“Nếu là Giả Vô Quần kia, thần thiếp ngược lại nhận thức, lần trước đi Hỏa Thần Miếu ở Nam Lăng Sơn có gặp, mẹ con thần thiếp còn gặp hắn một lần, hàn huyên một chút.
Thái Thúc Hùng vẫn không ngẩng đầu, nhưng hỏi.
“Hàn huyên chuyện gì?
Lan quý phi:
“Cũng không hàn huyên cái gì, hắn nghe nói sự tình Hoan Nhi, hỗ trợ an ủi vài câu mà thôi.
Đào Lược giương mắt nhìn nàng một chút.
“An ủi? Đúng không?
Thái Thúc Hùng không có nhiều lời, từ trong công văn rút ra một tời, để ở trên bàn, đẩy tới trước một cái, lại gõ gõ bàn.
“Nhìn xem đi.
“Bệ hạ, này là?
Lan quý phi hỏi một tiếng, không đạt được hồi phục, đành phải tuân mệnh cầm lên nhìn, không nhìn thì thôi, vừa nhìn có thể nói hãi hùng khiếp vía.
Mới phát hiện này là khẩu cung thẩm vấn Hỏa Thần Miếu Miếu Chủ, Miếu Chủ nói với mẹ con nàng cái gì, phía trên ghi chép không sót một chữ.
Dọa người hơn là, cũng không phải Miếu Chủ kia có thể nhòm ngó thiên cơ, lời kia cũng không phải xuất từ miệng của Miếu Chủ, mà là bị người sứ quán Tống quốc thu mua, trước đó bố trí tốt sau đó báo cho mẹ con các nàng.
Trên khẩu cung không có nói nhiều, nhưng Lan quý phi có ngốc cũng nhìn ra đầu mối, cũng chính là nói, Giả Vô Quần và mình xảo ngộ là chủ mưu an bài, càng sâu một bước mà nói, cũng là chủ mưu dạy các nàng mẹ con biện pháp.
Sự tình nháy mắt biến vị, liên lụy tới nước vào nước đấu sức, sau lưng Lan quý phi lạnh cả người, tay cầm tờ giấy có chút run rẩy, bắt đầu

phỏng đoán ý đồ đến của bệ hạ.
Thái Thúc Hùng bưng trà nhấp một ngụm.
“Niệm tình nàng lo lắng hôn sự, khả năng nhất thời không nhớ rõ, bản vương lại cho nàng một cơ hội, Giả Vô Quần đến cùng nói với nàng cái gì, sự tình Hoan Nhi xông vào triều có phải hắn xúi giục hay không?
Thấy nàng thấp thỏm do dự, Thái Thúc Hùng thả xuống chén trà, gõ gõ công văn ở trên bàn.
“Lan quý phi, bản vương muốn chính tai nghe nàng nói, tốt nhất đừng để bản vương cầm ra phần khẩu cung thứ hai, một khi lấy ra, kia chính là khi quân, đến lúc đó coi như nàng muốn nói, bản vương cũng không muốn nghe, nàng sẽ không còn đường lui. Lan quý phi, tội danh thông đồng với ngoại quốc giết ai cũng không quá đáng, bản vương cho nàng cơ hội nàng phải quý trọng!
Lan quý phi hoảng rồi, không biết Thái Thúc Hùng đang lừa nàng, thấy trên bàn đích xác còn có khẩu cung khác, cho rằng bên này đã bắt được Giả Vô Quần hỏi ra cái gì, quỳ xuống sợ hãi nói:
“Bệ hạ, là Giả Vô Quần xúi giục, nhưng thần thiếp thật không biết sau lưng sự tình này phức tạp như vậy, chỉ là một chuyện hôn sự, làm sao đến mức như vậy chứ?
“Chỉ là một chuyện hôn sự? Góc nhìn đàn bà, sự tình liên lụy tới triều chính, có lúc nào đơn giản qua?
Thái Thúc Hùng dứt lời đứng dậy, phất tay chỉ đồ vật trong tay nàng.
“Quý phi nương nương!
Đào Lược tiến lên cung kính nói một tiếng, rút đi đồ vật trong tay Lan quý phi, chỉnh lý lại đồ vật trên bàn, sẽ không lưu lại để đối phương xem hết.
Thấy Thái Thúc Hùng muốn rời đi, Lan quý phi vội vàng hô:
“Bệ hạ, hôn sự của nữ nhi làm sao lo liệu? Lẽ nào bởi vì cái này mà bỏ đi sao?
Thái Thúc Hùng dừng bước, quay lưng nói:
“Chỉ mong hôn sự có thể tiếp tục, nhưng có người không muốn, có chút sự tình bản vương cũng bất tiện miễn cưỡng, chỉ có thể mặc cho số phận.
Lan quý phi không cam lòng:

“Bệ hạ, ngài là vua một nước, chỉ một chuyện hôn sự, ai có thể miễn cưỡng ngài? Bệ hạ, sai đều ở thần thiếp, Hoan Nhi là nữ nhi của ngài a! Ngài không thể ngồi xem mặc kệ!
Thái Thúc Hùng:
“Vua của một nước lại thế nào? Càng là quân vương, cản tay sẽ càng nhiều! Lan nhi, nghe bản vương khuyên một câu, miễn cưỡng mà nói, không hẳn tốt với nữ nhi, Thiệu Bình Ba cũng không phải lương phối, theo Thiệu Bình Ba có lẽ là hại nữ nhi, có chút sự tình thản nhiên đối mặt không hẳn là chuyện xấu.
Sau đó nhấc ngón tay chỉ chỉ công văn trong tay Đào Lược.
“Thông đồng với ngoại quốc, cái tội danh này rơi ở trên người ai cũng phải rơi đầu. Cũng chính bởi vì Hoan Nhi là nữ nhi của ta, sự tình của Hoan Nhi, là bản vương có lỗi với mẹ con các nàng, cho nên sự tình này bản vương gánh thay cho hai mẹ con nàng, không truy cứu mẹ con các nàng. Bất quá, có chuyện nàng phải nhớ kỹ, sự tình bản vương hứa hẹn Hoan Nhi, tốt nhất để nàng đừng nhắc lại. Mẹ con các nàng tự lo lấy đi! Nói xong nhanh chân rời đi.
Đào Lược suy tư, giờ mới hiểu được, nguyên lai bệ hạ đến là muốn mượn cơ hội giải quyết sự tình hứa hẹn với Thất công chúa.
Ý nghĩ lấp lóe, sau đó bước nhanh đuổi theo Thái Thúc Hùng.
Lan quý phi co quắp ngồi ở trên mặt đất rơi lệ.
Mới ra cửa cung, lập tức có một thái giám bước nhanh đến, ở bên người Đào Lược nói thầm mấy câu.
Đào Lược lập tức đuổi theo Thái Thúc Hùng, bẩm báo:
“Bệ hạ, Triệu đại nhân quả nhiên đến rồi, bị ngăn lại, quỳ gối ở trước cửa không dậy, khóc sướt mướt, nhất định phải gặp bệ hạ.
Thái Thúc Hùng hừ lạnh.
“Tự làm tự chịu, thời điểm bức cung bản vương không phải rất hưng phấn sao? Hiện tại biết khóc? Chuyển biến có phải quá nhanh hay không? Để hắn khóc đi, bản vương không gặp!

Chương 1821: Phản chế (1)

Chương 1821: Phản chế (1)
Đào Lược:
“Bệ hạ, còn có, Thiệu đại nhân đã thu công, đang trên đường trở về Hắc Ngục.
Thái Thúc Hùng vừa đi vừa hỏi:
“Bắt được mấy nhà?
Đào Lược:
“Bảy nhà, bảy nhà ở trên triều gọi vang nhất kia.
Thái Thúc Hùng:
“Xem ra hắn cũng biết sợ, bản vương còn tưởng hắn dám bắt cả triều một lượt chứ, vậy thì coi như là tìm chết rồi!
Đào Lược nhắc lại.
“Lúc bắt người cũng có lựa chọn, phàm là người có quan hệ thông gia với Khí Vân Tông, Thiệu đại nhân đều không động!
Thái Thúc Hùng cười ha ha nói:
“Ngươi nhìn xem, này chính là thủ đoạn của Thiệu đại nhân, lần này vào kinh động thủ càn quét, nhưng làm cực kỳ đúng mực, người khác còn khó nói hắn cái gì, không thể nói hắn vì sao không bắt thân thuộc của đệ tử Khí Vân Tông chứ? Tốt, hắn có chừng mực, bản vương liền yên tâm.
Đào Lược:
“Bệ hạ, để Triệu đại nhân quỳ không gặp cũng không phải biện pháp nha!
Thái Thúc Hùng than thở:
“Nói rồi, chỉ là tạm thời không gặp mà thôi, sao có khả năng không gặp, chờ bảy nhà đến đông đủ, ngươi chờ xem đi, bản vương muốn không gặp cũng khó, mỗi người đều có quan hệ thông gia với Khí Vân Tông, bọn hắn nhất định phải kinh động Khí Vân Tông, bản vương là trốn

không được. Bất quá vẫn phải để bọn hắn quỳ nhiều một chút, quỳ thời gian dài, có lẽ có thể khôn hơn!
“Bên Thiệu Bình Ba yên tĩnh, hiện tại sẽ đến phiên bản vương, phái người đi lấy khẩu cung, làm tốt chuẩn bị ứng đối đi!
“Mặt khác, truyền ý chỉ của bản vương, điều động đại quân đề phòng, đề phòng có người nhân cơ hội làm loạn!
“Vâng!
Đào Lược lĩnh mệnh.
Không ngoài Thái Thúc Hùng sở liệu, bảy vị đại thần bị Thiệu Bình Ba hạ thủ đều đến tìm hoàng đế giải oan, xin hoàng đế làm chủ.
Nhưng Thái Thúc Hùng không gặp, tùy ý bọn hắn quỳ.
Quỳ đến trời tối, quỳ đến tất cả đều không chịu nổi, bảy vị đại thần cũng bình tĩnh hơn không ít, mọi người thương lượng, cuối cùng không quỳ nữa, đều phất tay áo rời đi.
Năng lượng của bảy vị này không phải chuyện nhỏ, rất nhanh đã kinh động đến người mà Thái Thúc Hùng cũng e ngại.
Thái Thúc Hùng đang dùng bữa tối, Đào Lược vội vã đi vào, bẩm báo:
“Bệ hạ, chưởng môn truyền lời, bảo ngài qua gặp hắn!
“Rốt cục đến rồi!
Thái Thúc Hùng nói thầm một tiếng, cười khổ lắc đầu, sau đó lập tức để đũa xuống đứng lên, cầm khăn ăn lau miệng hỏi.
“Đồ vật chuẩn bị đủ chưa.
Đào Lược cúi người.
“Bệ hạ yên tâm, đều chuẩn bị đầy đủ.
“Đi thôi!
Thái Thúc Hùng bước nhanh rời đi, ngay cả cơm cũng không ăn no, chưởng môn Khí Vân Tông Thái Thúc Phi Hoa triệu kiến, hắn không dám trễ nải.
Bởi vì chiến sự, vì dễ dàng cho phối hợp hài hòa, trước mắt chưởng môn Khí Vân Tông Thái Thúc Phi Hoa vẫn tọa trấn ở trong hoàng cung.
Chỗ ở tự nhiên là nơi thanh tịnh trong cung, lúc kiến tạo hoàng cung, là chuyên môn xây dựng dùng để chiêu đãi.
Thái Thúc Phi Hoa ở chỗ này, bốn phía đều là đệ tử Khí Vân Tông tự mình phòng thủ, cấm quân bị cách ly ra bên ngoài hộ vệ.

Thái Thúc Hùng đến nơi này rất thuận tiện, không giống người khác phải trải qua kiểm tra nghiêm mật, một đường thông suốt, đệ tử Khí Vân Tông gặp cũng phải chắp tay hành lễ.
Ven một hồ nhỏ, đình đài lầu các, có Nguyệt Điệp bay múa, Thái Thúc Phi Hoa đang đứng chắp tay ngắm trăng.
Thái Thúc Hùng đi tới, chắp tay chào.
“Tiểu chất bái kiến đại bá!
Thái Thúc Phi Hoa quay lưng buông tiếng thở dài.
“A Hùng, theo lý thuyết chính vụ trong triều ta không nên nhúng tay quá nhiều, người tu hành cần rất nhiều thời gian tĩnh tu tu luyện, ta còn có sự vụ trong môn phái phải xử lý, không có thời gian và tinh lực đến nhúng tay, mà năng lực của ngươi, trong nhà từ trên xuống dưới đều nhìn thấy, ngươi làm việc, ta rất yên tâm. Nhưng hôm nay là chuyện gì xảy ra, bên ngoài làm sao nháo ra động tĩnh lớn như vậy, nghe nói ngươi điều động cả đại quân trong kinh thành, như thế nào, có người tạo phản sao?
Thái Thúc Hùng nói:
“Tiểu chất hổ thẹn, quấy rầy đại bá thanh tu, thực sự là tội lỗi!
“Đều là người một nhà, tùy việc mà xét, từ đâu tới tội lỗi gì. Ngươi là hoàng đế, làm như thế nào, ta tin tưởng trong lòng ngươi hiểu rõ, ta cũng sẽ không can dự, khắp nơi can thiệp, ngươi sẽ không có biện pháp làm việc. Tấn quốc là của Thái Thúc gia chúng ta, làm loạn chính là loạn nhà mình, cho nên ta sẽ không hỏi nhiều, cũng sẽ không để đệ tử khác của Khí Vân Tông làm bậy, điểm này ngươi có thể yên tâm.
Thái Thúc Phi Hoa xua tay, xoay người lại, nhấc tay vuốt râu nói:
“Nhưng sự tình hôm nay ta thực xem không hiểu, nhi tử của đại thần, kia là tùy tiện người nào cũng có thể xông vào nhà giết chết sao?
“Thật muốn tùy tiện như vậy mà nói, triều cương ở đâu? Pháp luật kỷ cương ở đâu? Công đạo ở đâu? Lòng người ở đâu? Chẳng phải sẽ dẫn tới thiên hạ đại loạn sao?
“A Hùng, trị quốc ta không bằng ngươi, nhưng ta chủ trì toàn bộ Khí Vân Tông, ta nghĩ cả hai vẫn có rất nhiều điểm chung chứ? Thiệu Bình Ba kia, ta thừa nhận là một người có năng lực, nhưng một người lại có năng lực cũng không thể ôm hết thảy sự tình, chẳng lẽ muốn để hắn ôm toàn bộ triều chính sao? Xông vào trong nhà đại thần giết nhi tử của đại

thần, ai cho hắn lá gan như vậy? Ngay cả ta cũng không dám làm như vậy, có phải hắn làm quá mức rồi hay không?
“Còn liên tiếp xông vào bảy nhà bắt người, đệ tử Khí Vân Tông nào dám làm như vậy, ta không chặt hắn mới lạ, quả thực là coi trời bằng vung, còn có quy củ hay không? Xảy ra sự tình như vậy, ngươi chẳng quan tâm thì thôi, còn để bảy vị đại thần quỳ gối ở bên ngoài chịu nhục, đường đường đại quan triều đình quỳ gối ở bên ngoài khóc lóc cầu kiến ngươi, ngươi lại không thèm gặp, A Hùng, có phải làm quá mức rồi hay không? Ngươi thưởng thức Thiệu Bình Ba, cũng không thể làm quá đáng như vậy chứ? Mấy vị trưởng lão không tiện nói ngươi cái gì, nhưng đều tìm tới ta, có ý kiến rất lớn với phương thức xử trí sự tình này của ngươi, ngươi phải suy nghĩ kỹ một chút!
Thái Thúc Hùng khom người chắp tay nói:
“Vâng! Đại bá giáo huấn phải, sự tình này đúng là tiểu chất cân nhắc không chu đáo, quấy rầy đại bá thanh tu, để đại bá phải bận tâm, đều là tiểu chất sai.
Thái độ nhận sai thực để người không còn gì để nói, trong lòng Thái Thúc Phi Hoa thoải mái, lại xua tay.
“Ta nói rồi, đều là người một nhà, không cần phải khách khí như vậy. Ta cũng rõ ràng, lần trước đám người kia ở trên triều làm hơi quá, mục không quân chủ, dám liên thủ bức cung, trong lòng ngươi không cao hứng, hơi trừng phạt bọn hắn là việc nên làm. Quân chính là quân, thần chính là thần, nếu như ai cũng làm giống như bọn hắn, quyền uy, uy nghi của quân vương ở đâu? Còn làm sao thống ngự triều chính? Tà phong này không thể phát triển, ngươi xử lý như vậy cũng không phải sai, khắc phục xử lý tốt hậu quả thì xong.
Thái Thúc Hùng lại khiêm tốn nói:
“Đại bá nói đến trong lòng tiểu chất, tạ ơn đại bá thông cảm!
Thái Thúc Phi Hoa:
“Xảy ra sự tình như vậy, ngươi cũng không thể ẩn núp mãi nha, nào có đạo lý quân thần vĩnh viễn không bao giờ gặp nhau? Mấy vị trưởng lão cũng có ý kiến, bảy vị đại thần kia còn chờ ở ngoài cung, ngày mai ngươi còn phải vào triều, chẳng lẽ muốn ở trên triều cãi nhau sao? Nếu

tiện hiện tại gặp bọn hắn đi, gặp mặt sớm giải quyết sớm, có ta nhìn chằm chằm, sẽ không ai dám làm loạn.
Trong lòng Thái Thúc Hùng dở khóc dở cười, sự tình này nói vài lời có thể xong sao? Ngươi cho là ân ân oán oán ở tu tiên giới sao, tìm người đức cao vọng trọng đi ra hòa giải là xong? Đám người này đấu lên, đều là giết người không thấy máu a!
Đương nhiên trong lòng nghĩ như thế nào là một chuyện, ngoài miệng lại nói khác:
“Được! Xin nghe đại bá.
“Ừm!
Thái Thúc Phi Hoa thoả mãn gật đầu, quay đầu lại hô.
“Đi mời đi, nói là ý chỉ của bệ hạ, mang bảy vị đại nhân kia tới.
“Vâng!
Có đệ tử chắp tay lĩnh mệnh, sau đó bay lượn rời đi.
Mà bên này, có lẽ Thái Thúc Phi Hoa cảm giác được mình có hiềm nghi chèn ép hoàng đế, không khỏi trấn an.
Đào Lược lặng im không nói một tiếng, chỉ có hắn rõ ràng nhất.

Chương 1822: Phản chế (2)

Chương 1822: Phản chế (2)
Bệ hạ dịu ngoan chỉ là thủ đoạn đối mặt Thái Thúc Phi Hoa mà thôi, không tất yếu đi biện giải với Thái Thúc Phi Hoa cái gì, nói nhiều chỉ có thể rước lấy phản cảm, này bất lợi với bệ hạ, sau lưng bệ hạ đã chuẩn bị thỏa đáng hết thảy, chỉ cần ở cuối cùng phản chế là được!
Đợi một lúc, liền thấy bảy vị đại thần vội vã chạy đến.
Bảy người vừa vào lầu các, Triệu Công Quyền đột nhiên bước nhanh, trực tiếp quỳ ở trước mặt Thái Thúc Hùng, gào khóc nói:
“Bệ hạ, thần oan uổng, nhi tử thần chết quá oan uổng, xin bệ hạ giúp thần chủ trì công đạo!
Sáu vị đại thần khác đồng thời chắp tay nói:
“Thần xin bệ hạ chủ trì công đạo!
Thái Thúc Phi Hoa chen miệng nói:
“Được rồi được rồi, đường đường đại thần trong triều, khóc sướt mướt như thế còn thể thống gì, có việc nói nhanh, không cần ồn ào!
Triệu Công Quyền lập tức ngừng khóc, chỉ còn nghẹn ngào, chỉ nửa ngày mà cả người đã tiều tụy đi không ít, nỗi đau tuổi già mất con đích xác để người khó có thể chịu đựng.
“Triệu đại nhân, nhi tử của ngươi bị chết oan, oan như thế nào?
Thái Thúc Hùng lạnh lùng hỏi.
Ở trước mặt một đám thần tử, Thái Thúc Hùng không có dịu ngoan như vậy, khí thế đế vương lại hiện ra.
Thái Thúc Phi Hoa chỉ liếc mắt nhìn, đối với cái này cũng không có ý kiến gì, có chút sự tình hắn hiểu, nên để hoàng đế thể hiện cái uy của mình.
Triệu Công Quyền nói:

“Bệ hạ, Thiệu Bình Ba tự tiện xông vào phủ của thần, không có chứng cứ liền giết con ta, Tấn quốc từ khi khai quốc tới nay, làm ác như vậy thật chưa từng nghe thấy, xin bệ hạ nghiêm trị nghịch tặc Thiệu Bình Ba!
Thái Thúc Hùng:
“Không có chứng cứ? Sao ngươi biết hắn không có chứng cứ? Hắn đã nói rõ đang tra gian tế thông đồng với ngoại quốc, đã nói rõ liên lụy tới chiến sự ở tiền tuyến, chỉ là mang người về thẩm vấn, mà không hề định tội! Lẽ nào đại sự như vậy, mang đi hỏi một chút cũng không được sao? Triệu gia ngươi quan uy thật lớn! Người Hắc Thủy Đài xông vào Triệu phủ, có nói rõ thân phận không? Thiệu Bình Ba có cầm lệnh bài của bản vương không? Tra án tư thông với địch, Hắc Thủy Đài ra mặt chấp pháp, càng có lệnh bài của bản vương, nhi tử của ngươi không chỉ không phối hợp, còn dám cản trở, ai cho hắn lá gan như vậy? Là Triệu đại nhân ngươi sao? Theo bản vương biết, lúc đó Triệu phủ có không ít người kêu gào, theo bản vương thấy, chỉ giết một người là quá ít rồi!
Thái Thúc Phi Hoa ở bên cạnh cả kinh, nhìn Thái Thúc Hùng, lại nhìn chúng thần, lần này không hé răng.
Triệu Công Quyền lập tức lớn tiếng cãi lại:
“Bệ hạ, nhi tử của thần còn trẻ vô tri, lúc đó vội vã chạy đến căn bản không rõ tình huống, Thiệu Bình Ba là có ý định giết nhi tử của thần trả thù!
Cung đại nhân cũng chắp tay nói:
“Bệ hạ, không chỉ giết nhi tử của Triệu đại nhân, Thiệu Bình Ba còn bắt đi không ít gia quyến của chúng thần, động tác này đích xác là công báo tư thù!
Chúng thần cũng phụ họa nói:
“Chúng thần xin bệ hạ minh giám, chúng thần xin bệ hạ lập tức hạ lệnh tập nã nghịch thần Thiệu Bình Ba!
Thái Thúc Hùng:
“Trả thù? Vì sao trả thù?
Cung đại nhân trầm giọng nói:
“Có chút sự tình trong lòng mọi người rõ ràng, là bởi vì chúng thần ở trên triều bức hắn cưới Thất công chúa!

Thái Thúc Hùng:
“Trong lòng rõ ràng? Trong lòng rõ ràng cái gì? Được rồi, bản vương minh bạch, tốt, coi như trong lòng bản vương rõ ràng! Bản vương hỏi các ngươi, trên triều người tán thành Thiệu đại nhân cưới công chúa nhiều như thế, vì sao hắn không bắt người khác, mà chỉ bắt người của các ngươi?
Ngự Sử Lý đại nhân trầm giọng nói:
“Bệ hạ, ở trên triều, những người còn lại đều tán thành, này chính là nguyên nhân hắn trả thù chúng thần! Bệ hạ, người đã bị hắn bắt vào Hắc Ngục, nếu như hắn quan báo tư thù, gia quyến của chúng thần sẽ nhận hết dằn vặt, nỗi đau mất con của Triệu đại nhân sẽ tái diễn ở trên người chúng thần, xin bệ hạ lập tức hạ lệnh thả người!
“Thả người?
Thái Thúc Hùng cười lạnh một tiếng, đưa tay ra.
“Đào Lược.
Đào Lược bước nhanh về phía trước, giao một tờ khẩu cung đến trên tay hắn.
Thái Thúc Hùng cầm một tờ khẩu cung quơ quơ, đột nhiên nện xuống ở trên mặt Triệu đại nhân.
“Các ngươi tự mình xem đi! Các ngươi xem xong lại nói cho bản vương, bản vương phải hạ lệnh thả người như thế nào!
Này làm mọi người trở tay không kịp, đều không biết là đồ vật gì, có chút phát mộng.
Cái đồ vật gì? Thái Thúc Phi Hoa lộ ra hồ nghi, phất tay ra hiệu, tu sĩ ở xung quanh lập tức điều động Nguyệt Điệp tập trung ở bên này, để chư vị đại nhân xem rõ.
Mấy vị đại nhân nhặt đồ vật trên đất lên, phân biệt nhìn xem.
Nội dung trên giấy đều là khẩu cung, Miếu Chủ Hỏa Thần Miếu ở Nam Lăng Sơn bị người sứ đoàn Tống quốc thu mua, đầu độc mẹ con quý phi, phía trên nhận tội rõ rõ ràng ràng.
Khẩu cung của Đại Hành Lệnh Quách Văn Thượng cũng rõ rõ ràng ràng, có thể chứng minh không sai được.
Mà gia quyến bảy nhà thì lấy phương thức hiến tiền nhan đèn cho Hỏa Thần Miếu, bỏ ra con số làm người ta kinh tâm động phách.

Vốn này không coi là cái gì, thế nhưng cung cấp Hỏa Thần Miếu Miếu Chủ rất nhiều tiền tài, lại phối hợp Miếu Chủ làm việc cho Tống quốc, Giả Vô Quần đầu độc mẹ con Lan quý phi, bọn hắn thì ở trên triều phối hợp hành sự, liên tưởng tới thật để người không rét mà run, không khỏi để người hoài nghi Tống quốc thẩm thấu vào triều chính Tấn quốc!
Xem xong những đồ vật này, bảy người nhất thời có chút hoảng sợ.
Ngự Sử Lý đại nhân xem xong trước, cuống quýt giải thích:
“Bệ hạ, này đều là đám phụ nhân vì cầu bình an, tôn thờ thần linh, hiến cho một chút tiền nhang đèn mà thôi!
Thái Thúc Hùng phất tay chỉ mũi hắn gầm lên:
“Lý Diên Thiếu, ngươi muốn lấy một câu tiền nhang đèn là có thể bỏ qua sao?
“Thần...
Lý đại nhân có chút im lặng, không biết nên hồi đáp như thế nào mới tốt.
Mấy vị còn lại lục tục xem xong cũng hai mặt nhìn nhau, cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng.
Có phải ở trên triều phối hợp Tống quốc hành sự hay không, sau lưng cúng tiền nhang đèn có phải sự tình gây rối hay không, trong lòng bọn hắn khẳng định rõ ràng. Chính bởi vì trong lòng rõ ràng, cho nên rất khẳng định Thiệu Bình Ba đang công báo tư thù.
Thậm chí hoài nghi này chính là bệ hạ thụ ý Thiệu Bình Ba làm, nhân cơ hội trừng trị cử chỉ liên thủ bức cung của bọn hắn!
Nhưng dính đến loại sự tình này, người ta còn cầm ra chứng cứ, mang người đi thẩm vấn một chút thì có làm sao, có sai sao?
Liên quan đến tư thông với địch phản quốc, nhi tử của ngươi còn dám ngăn cản? Không cho ngươi cơ hội thông cung quả đoán hạ sát thủ thì thế nào? Chỉ cần có lý do, Hắc Thủy Đài có quyền lực làm như vậy!
Hiện tại vấn đề là, mặc kệ có phải tiền nhang đèn hay không, liên quan đến loại sự tình này, ai cũng không dám nói có thể không cần tra!
Mấy người đột nhiên không còn gì để nói, phát hiện trước ở bên ngoài quỳ cầu là ngu ngốc!
Mấy người nằm mơ cũng không nghĩ tới, Thiệu Bình Ba sẽ lấy tiền nhang đèn làm điểm phản kích!

Thái Thúc Phi Hoa nhìn ra rồi, mấy vị đại thần trong nháy mắt diệt hết kiêu ngạo, rõ ràng là chột dạ đuối lý, không biết hoàng đế lấy ra cái gì để bọn hắn xem. Hắn vung tay áo, pháp lực bao phủ, khẩu cung trên tay mấy đại thần bay đến trên tay hắn, tự mình kiểm tra.
Thái Thúc Hùng cười ha ha nói:
“Bình thường quốc gia khốn khó, dân đói lưu lạc đầu đường, bảo các ngươi nghĩ biện pháp hoặc làm việc thiện, mỗi người đều than nhà nghèo, chỉ lấy ra chút tiền làm dáng, ai biết sau lưng, tùy tiện một gia quyến cúng tiền nhang đèn, một năm chính là hàng ngàn hàng vạn, các ngươi đến tột cùng có ý gì?
Cung đại nhân chắp tay nói:
“Bệ hạ, chúng thần trung thành và cống hiến cho triều đình, lẽ nào bệ hạ thật hoài nghi chúng thần thầm tư thông với gian tế địch quốc sao?
Thái Thúc Hùng lại phất tay quát.
“Chính bởi vì bản vương tín nhiệm các ngươi, cho nên các ngươi còn có thể ở trong này biện giải với bản vương, bằng không bằng những chứng cứ này, đã đủ mang các ngươi đi thẩm vấn! Vì không để triều cương rung chuyển, bản vương đã cho các ngươi đủ mặt mũi.”

Chương 1823: Ta muốn cái gì, các ngươi rất rõ ràng!

Chương 1823: Ta muốn cái gì, các ngươi rất rõ ràng!
Bây giờ gia quyến của các ngươi liên lụy sự tình này, phải chăng thanh bạch, lẽ nào ngay cả thẩm vấn một chút cũng không được sao? Nếu như không phải chưởng môn ra mặt, bản vương căn bản không muốn gặp các ngươi, các ngươi lại còn có mặt mũi bảo bản vương hạ lệnh thả người, các ngươi còn muốn làm gì?
Mặc kệ chân tướng như thế nào, bọn hắn đều không thể biện giải.
Thiếu phủ Tiết đại nhân chắp tay nói:
“Bệ hạ, nha môn các bộ chấp pháp, triều cương tự có pháp luật kỷ cương. Thứ dân phạm tội, quan lại phạm tội, tự có nha môn tương ứng xét xử chấp hành, coi như có tội cũng nên giao do nha môn tương ứng an bài lo liệu. Hắc Thủy Đài là cơ cấu tình báo của Tấn quốc, sao có thể tùy ý quấy rầy pháp luật bình thường! Nếu quân đội tự ý can dự dân án bắt người, hoặc quan phủ địa phương xông vào quân doanh bắt người thẩm án, chẳng phải là thiên hạ đại loạn? Thần khẩn cầu giao người hiềm nghi cho nha môn tương ứng lo liệu!
Mục đích của hắn rất đơn giản, trước tiên cứu người từ trên tay Hắc Thủy Đài ra, nếu không gia quyến ở trong Hắc Ngục sẽ chịu bao nhiêu khổ.
Hắc Thủy Đài chưởng quản Hắc Ngục, hình phạt thường thường là dùng để đối phó ngoại địch, hình phạt rất ác, trình độ tàn bạo kinh khủng không phải ngục giam khác có thể so sánh.
Người khác cũng minh bạch, dồn dập chắp tay nói:
“Chúng thần tán thành, xin bệ hạ y theo pháp luật kỷ cương hành sự!

Triệu đại nhân cũng chủ động bò lên, trở về vị trí cũ tán thành, hắn biết bây giờ lại quỳ cầu, lại khóc cũng không có tác dụng.
Nói tới cái này, Thái Thúc Hùng càng giận, mắng.
“Quan viên trong triều không biết bao nhiêu người là môn sinh của các ngươi, hoặc nha môn tương ứng do các ngươi tự mình chấp chưởng, như thế nào, muốn bản vương giao gia quyến của các ngươi cho các ngươi thẩm vấn sao? Có biết cái gì gọi là tránh hiềm nghi hay không?
Một câu nói làm mọi người không cách nào cãi lại.
Thái Thúc Phi Hoa đại thể nhìn xong khẩu cung, sắc mặt đã trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng quét về phía bảy người.
Bảy người tự biết gia quyến của mình chỉ là cúng tiền nhang đèn, mình ở sau lưng cũng không có bất kỳ cử chỉ tư thông với địch bán nước nào, cũng biết mình ở trên triều bức hôn chỉ là nhằm vào Thiệu Bình Ba, mà không phải phối hợp với Giả Vô Quần.
Nhưng này chỉ là trong lòng bọn hắn biết, Thái Thúc Phi Hoa không biết nha, chí ít manh mối trong tay đích xác có chỗ khả nghi, thêm nữa những người này nắm chức vị cao, một khi có biến, hậu quả khó mà lường được!
Thái Thúc Hùng chú ý đến, lập tức nhìn hắn chắp tay nói:
“Chưởng môn, theo ý ngài, sự tình này nên lo liệu như thế nào? Tra hay không tra, bản vương nghe theo chưởng môn phân phó!
Thái Thúc Phi Hoa lạnh như băng nói.
“Tra!
“Vâng!
Thái Thúc Hùng lĩnh mệnh.
Thái Thúc Phi Hoa lại nhìn mấy người kia nói:
“Bệ hạ nói cũng không sai, các ngươi thẩm vấn gia quyến của mình, đích xác không thích hợp, nên tránh hiềm nghi. Chư vị đại nhân, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, trong lòng không quỷ, tra một chút cũng không có gì, các ngươi nói đúng không?
Trong lòng bảy người âm thầm kêu khổ, đoán chừng lão nhân gia ngài còn không rõ trong Hắc Ngục là như thế nào, trong Hắc Ngục là địa phương theo luật pháp làm việc sao? Kia là địa phương triều đình không cách nào hỏi đến, cũng không chừa thủ đoạn nào a!

Nhưng bảy người có nỗi khổ khó nói, vị này đã lên tiếng, bọn hắn cũng không dám nói cái gì, cùng nhau chắp tay nói:
“Vâng!
Thái Thúc Phi Hoa:
“Muộn rồi, các ngươi cũng quỳ rất lâu, đều mệt mỏi, đều trở về nghỉ ngơi đi.
“Vâng!
Bảy người lĩnh mệnh, lại nhìn Thái Thúc Hùng chắp tay nói:
“Chúng thần xin cáo lui!
Đợi mấy người đi rồi, Thái Thúc Phi Hoa đưa tay, Đào Lược đi qua nhận những khẩu cung kia lui lại.
Thái Thúc Phi Hoa nhìn Thái Thúc Hùng nói:
“Trong lòng ngươi đã hiểu rõ, vậy nắm giữ đúng mực đi làm đi, còn những trưởng lão, đệ tử Khí Vân Tông khác, ngươi không cần để ý tới, ta sẽ có bàn giao.
Thái Thúc Hùng chắp tay.
“Tạ ơn đại bá thông cảm.
Thái Thúc Phi Hoa:
“Sứ quán Tống quốc kia là chuyện gì xảy ra, phái người đi bắt chưa?
Thái Thúc Hùng lắc đầu, buông tiếng thở dài.
“Đại bá, đối phương hành sự cẩn thận, những lời thu mua Miếu Chủ kia hư hư thật thật, chỉ có thể nội chứng, không cách nào coi như bằng chứng đối ngoại, mà Giả Vô Quần xúi giục hai mẹ con Lan quý phi cũng có thể tự bào chữa là có ý tốt, người ta hoàn toàn có thể thề thốt phủ nhận không biết triều đình các ngươi sẽ nháo thành như vậy, thật muốn lộ ra, sẽ để thiên hạ chê cười.
“Sự tình giữa nước vào nước không có biện pháp sảng khoái như thế, nếu như chúng ta tùy tiện bắt người sứ đoàn Tống quốc, Tống quốc sẽ lập tức bắt nhân viên của Tấn quốc ta, sẽ tiến hành trả thù giống nhau. Huống chi bây giờ tiền tuyến đại chiến, có thể tránh tu sĩ Tống quốc can dự quá nhiều thì nên tận lực tránh khỏi, không thích hợp thêm phiền toái. Món nợ này, đợi chiến sự ổn định lại tìm cơ hội thanh toán cũng không muộn!
Thái Thúc Phi Hoa khẽ gật đầu, ừm một tiếng nói:

“Ngươi là người thông minh, làm việc ta yên tâm, ngươi tự mình xử lý đi. Ngươi còn phải phê duyệt tấu chương, còn có rất nhiều quốc sự phải xử lý, đừng tốn thời gian ở chỗ ta, trở về đi.
“Vâng! Có gì phân phó cứ bảo người bắt chuyện một tiếng, tiểu chất xin được cáo lui trước.
Thái Thúc Hùng lùi về sau vài bước, mới xoay người dẫn Đào Lược rời đi.
Thái Thúc Phi Hoa vẫy tay, lập tức có đệ tử lướt tới nghe lệnh.
Thái Thúc Phi Hoa nói:
“Tiền tuyến đang giao chiến, không được sơ sẩy! Tập trung bảy người kia, phát hiện có bất kỳ hành vi khả nghi lập tức đăng báo. Bàn giao cho nhân viên tuần tra trên bầu trời kinh thành, trước khi Hắc Thủy Đài tra ra chân tướng, hết thảy Kim Sí đưa tin của bảy phủ lên không đều phải tiệt hạ!
“Vâng!
Đệ tử lĩnh mệnh rời đi.
Ra khỏi khu vực tu sĩ phòng thủ nghiêm ngặt, Thái Thúc Hùng thở phào nhẹ nhõm, nhìn ánh trăng nói:
“Vị Thiệu đại nhân kia chúng ta ra tay sét đánh không kịp bưng tai a, quả đoán tới cực điểm, sự tình kết quả như thế nào, ngày mai tảo triều là có thể thấy rõ ràng rồi!
Đào Lược cười nói:
“Vâng! Mấy vị đại nhân cũng coi như nhận được giáo huấn.
Thái Thúc Hùng hừ lạnh.
“Ỷ vào quan hệ thông gia ở sau lưng, cho rằng bản vương không làm gì được bọn hắn, cũng là thời điểm nên để bọn hắn học giáo huấn rồi!
Thân làm đế vương, ghét nhất là bị người bức cung, đặc biệt là bị liên thủ bức cung, đối với cá nhân hắn mà nói, là đáng hận đến cực điểm!
Phía trước chính là đại môn xuất cung, bảy vị đại thần hành tẩu ở dưới bóng đêm, từng người sắc mặt khó coi, đặc biệt là Triệu Công Quyền, hơi có chút hồn bay phách lạc.
“Chư vị, chuẩn bị xuất cung về nhà sao?
“Cung đại nhân có cao kiến gì không?

“Có chút sự tình có làm hay không, người khác không rõ ràng, nhưng trong lòng chúng ta đều rõ ràng, ý nghĩ của bệ hạ chúng ta cũng rõ ràng, nhiều lời vô ích, mà vị Thiệu đại nhân kia rõ ràng là đang trả thù, công báo tư thù! Hắn muốn làm gì, chúng ta cũng rõ ràng, e là đang chờ chúng ta đi đàm phán. Chư vị có đi hay không?
“Bất cẩn rồi, lật thuyền trong mương. Hắc Ngục là địa phương gì, nếu đêm nay không cho hắn một câu trả lời, còn không biết gia quyến của chúng ta sẽ xảy ra sự tình gì, đi thôi.
Mấy người nhìn Triệu Công Quyền vừa trải qua nỗi đau mất con, trong lòng rùng mình, theo bản năng tăng nhanh nhịp bước xuất cung.
...
Một lần bắt quá nhiều người, phòng thẩm vấn có chút không đủ dùng, lâm thời dùng một vài lao tù làm phòng thẩm vấn.
Thiệu Bình Ba đứng ở ngoài một phòng giam, nhìn một nữ tử bị thẩm vấn ngược lại kêu gào với nhân viên bị thẩm vấn.
Dường như không nhìn nổi, Thiệu Bình Ba nhấc tay gõ song sắt, người phụ trách thẩm vấn quay đầu lại nhìn, lập tức bước nhanh ra, chắp tay nói:
“Đại nhân!
Thiệu Bình Ba nhấc cằm lên nói.
“Thẩm vấn chính là vỗ bàn trừng mắt sao? Thủ đoạn thẩm vấn của Hắc Ngục chỉ như vậy?
Người kia cười khổ:
“Thủ đoạn của Hắc Ngục tự nhiên không chỉ như vậy, ngay cả da lông còn chưa dùng tới, nhưng thân phận bối cảnh của những người này đều không phải chuyện nhỏ, không dám dụng hình thật!

Chương 1824: Hôn sự đình chỉ (1)

Chương 1824: Hôn sự đình chỉ (1)
“Ân, này chính là chỗ tốt của quan to quý nhân.
Thiệu Bình Ba gật đầu, lại tiếp tục hỏi:
“Miếu Chủ kia thẩm vấn như thế nào?
Người kia khà khà nói:
“Ngài cũng nhìn thấy, trước tiên lột sạch lục soát, sau đó sẽ dụng hình.
Thiệu Bình Ba nhìn nữ tử kia nói.
“Vậy thì theo quy củ làm đi!
“A...
Người kia quay đầu lại liếc nhìn nữ tử, vội nói:
“Đại nhân, này không thích hợp, đối phương là nữ nhân?
Thiệu Bình Ba:
“Có người cầm thanh bạch của Thất công chúa làm văn chương, những người này ở sau lưng chưởng quản các góc của kinh thành, những người này không thanh bạch, người kinh thành mới sẽ ngậm miệng, minh bạch chưa?
“Này...
Người kia ánh mắt lấp loé, đã hiểu ý tứ của hắn, có chút động tâm, nhưng cuối cùng vẫn khoát tay nói:
“Đại nhân, không giấu ngài, lão tổ tông hạ lệnh, đối với những người này, chỉ có thể hù dọa, không thể xằng bậy, trước đó ngài giết Triệu công tử chúng ta không nhìn kỹ, lão tổ tông đã rất không cao hứng. Bất quá ý tứ của ngài... nếu không để ta thông báo lão tổ tông trước, xin lão tổ tông định đoạt được không?
“Đã như vậy, vậy thì quên đi.
Thiệu Bình Ba nói xong rời đi, hắn biết rõ, một khi thông báo Đào Lược, Đào Lược là không thể đáp ứng làm như vậy, nhân viên thẩm vấn không

dám động thủ, vậy cũng chỉ có thể coi như thôi.
Còn bồi hồi ở trong hành lang, bỗng nhiên có người tới báo, bảy vị đại thần đến rồi.
Thiệu Bình Ba lập tức đi ra ngoài gặp.
Song phương chạm mặt, thần sắc đều rất lạnh lùng, một tiếng chào hỏi cũng không, cuối cùng vẫn là Cung đại nhân mở miệng.
“Thiệu đại nhân, đến tột cùng ngươi muốn như thế nào?
Thiệu Bình Ba ngẩng đầu nhìn ánh trăng, bình tĩnh nói:
“Cởi chuông phải do người buộc chuông! Ta muốn cái gì, các ngươi rất rõ ràng. Một đám nữ nhân là không quản được miệng của mình, ngày mai sau tảo triều, nếu ta không nhìn thấy kết quả mình muốn, có thể thẩm vấn ra cái gì hay không, ta thật không dám bảo đảm!
Tiết đại nhân trầm giọng nói:
“Thiệu đại nhân là đang uy hiếp chúng ta sao?
“Uy hiếp?
Thiệu Bình Ba lắc đầu, dáng vẻ rất buồn cười.
“Tiết đại nhân, sao ta không nhớ rõ ta nói qua lời uy hiếp gì nhỉ?
Mấy người hiểu ý tứ của hắn, uy hiếp cái gì? Ai nghe được? Bọn hắn đi tố cáo cũng không ai tin.
Cung đại nhân:
“Không nghĩ tới Thiệu đại nhân còn rất vô lại.
Thiệu Bình Ba không tiếp lời này, mà nói:
“Cúng chút tiền nhang đèn vốn không có gì... Thất công chúa ở trên triều đột nhiên giống như lão thần thi triển quyền cước, dù là ai cũng có thể nhìn ra sau lưng nhất định có người xui khiến, nhưng chư vị đại thần không chút nghi ngờ, hơn nữa tùy theo cổ vũ. Này không thể không để người cảm thấy kỳ quái, chư vị đại nhân có thể giải thích một chút, tại sao lại phối hợp gian tế Giả Vô Quần của Tống quốc họa loạn triều chính như thế hay không?
Này chính là điểm trí mạng nhất, cũng là địa phương bảy người có miệng cũng không nói được, tổng không thể nói chúng ta chính là muốn hãm hại Thiệu Bình Ba ngươi chứ? Chỉ là hãm hại Thiệu Bình Ba sao? Ngay cả công chúa cũng hãm hại luôn. Ngang nhiên hãm hại đại quan

triều đình, xử tội chết cũng đã không quá đáng, huống chi còn tiện thể ném công chúa vào? Muốn tru di cửu tộc sao?
Cung đại nhân trầm giọng nói:
“Thiệu Bình Ba, đừng vội nói hươu nói vượn!
Thiệu Bình Ba không để ý tới, tiếp tục nói.
“Giả Vô Quần xui khiến mưu tính, chư vị đại nhân và Giả Vô Quần hiểu ngầm phối hợp, tiền nhang đèn kia đến tột cùng là tiền nhang đèn, hay lấy danh nghĩa tiền nhang đèn, sẽ phải tra một chút, cho dù là vì trả lại thanh bạch cho chư vị đại nhân, về tình về lý đều phải tra một chút.
“Vừa rồi không biết nữ nhi phủ nào, tính khí không nhỏ, tiến vào Hắc Ngục còn dám kêu gào với nhân viên thẩm vấn. Quy củ thẩm vấn của Hắc Ngục là, mặc kệ nam nữ, bắt được trước tiên lột sạch y phục lục soát...
“Ngươi dám!
Mấy vị đại nhân cơ hồ là trăm miệng một lời, đồng thời tức giận, có người thậm chí nắm chặt hai tay run lẩy bẩy, không biết nữ nhi mà Thiệu Bình Ba nói đến tột cùng là nữ nhi phủ nào, có phải đã lột sạch y phục hay không, làm bọn hắn vừa sợ hãi lại phẫn nộ.
Vị này ngay cả nhi tử của Triệu Công Quyền cũng dám giết, còn có cái gì là không làm được?
Thiệu Bình Ba vung kiếm giết người, đã phát huy tác dụng uy hiếp to lớn, làm những người này không dám lòng mang may mắn!
Thiệu Bình Ba:
“Chư vị đại nhân yên tâm, nể tình đều là gia quyến của đại thần trong triều, nhân viên thẩm vấn tạm thời còn chưa vận dụng 'quy củ', đang hảo tâm khuyên bảo. Bất quá dù sao cũng là gia quyến của quan lại, bình thường uy phong quen rồi, tính khí không nhỏ, điểm này... Ta ở Triệu phủ lĩnh giáo qua rồi!
Ánh mắt tìm về phía Triệu đại nhân.
Hắn đã thấy, vị Triệu đại nhân này vừa đến, ánh mắt nhìn về phía hắn tràn đầy oán hận.
Vừa nghe lời này, Triệu đại nhân nắm chặt hai tay, môi run cầm cập, bi phẫn lộ rõ trên mặt.

Người khác có thể lý giải tâm tình của hắn, kẻ thù giết con ở ngay trước mắt, còn dám ngay mặt nói ra, thay đổi ai cũng khó có thể tiếp nhận.
Cung đại nhân sợ hắn xằng bậy, tranh thủ đưa tay nắm chặt cánh tay của hắn, lặp đi lặp lại dùng sức bóp mấy cái, ra hiệu hiện tại không phải thời điểm xung động, đợi qua cửa này, sau này không sợ không có cơ hội tính sổ.
Không thể thành công làm tức giận đối phương, Thiệu Bình Ba tiếp tục nói:
“Tính khí thật không nhỏ, tiến vào Hắc Thủy Đài còn dám kêu gào. Quy củ của Hắc Thủy Đài không phải trang trí, ta sẽ cho bọn hắn nửa ngày, hy vọng bọn hắn có thể tỉnh táo lại, phối hợp thẩm vấn. Nửa ngày sau nếu như vẫn là thái độ này, bất kể là thân thuộc của ai, đều chỉ có thể công bằng xử lý, đến thời điểm đó bảo đảm bọn hắn nhận đúng tội, chắc chắn sẽ không để chư vị đại nhân thất vọng!
Nói xong nhìn mấy người chắp tay.
“Chư vị đại nhân, ta còn phải đi khuyên gia quyến của chư vị, nên không phụng bồi, thứ cho không tiễn xa được!
Ngự Sử Lý đại nhân nói:
“Thiệu đại nhân, chúng ta là đến thăm tù, cho chúng ta vào gặp một chút được không!
Thiệu Bình Ba:
“Lý đại nhân nói giỡn, nơi này là cơ cấu tình báo của Tấn quốc, xử lý là cơ mật quốc gia, không phải nhà giam ở phủ nha của các ngươi, trong này, không tồn tại chuyện thăm tù. Đạo lý trong đó, ta nghĩ không cần ta giải thích thêm cái gì! Chư vị đại nhân, mời trở về đi, đừng làm lỡ đại sự tảo triều ngày mai!
Lý đại nhân cười gằn, nhấc tay chỉ Thiệu Bình Ba nói.
“Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng xằng bậy!
Thiệu Bình Ba:
“Chỉ cần không ai buộc ta xằng bậy, ta đương nhiên sẽ không xằng bậy. Chư vị đại nhân, thứ cho không tiễn xa được!
“Hừ!
Lý đại nhân phất tay áo rời đi, những người còn lại cũng rời đi.
Nhìn bọn hắn rời đi, Thiệu Tam Tỉnh hỏi:

“Đại công tử, nếu như bọn hắn phối hợp, thật thả gia quyến của bọn hắn sao? Thật như vậy mà nói, trên tay chúng ta không còn con tin, sợ là bọn hắn sẽ phản công!
Thiệu Bình Ba:
“Ngươi cho rằng ta nguyện ý thả? Không chỉ ta không muốn thả, đoán chừng các phòng có quan hệ tới Thái Thúc thị cũng không muốn ta thả, ước gì ta lộng chết mấy phòng khác mới tốt. Nếu không tu sĩ của Thái Thúc thị sao sẽ an tĩnh như thế, chỉ sợ sau khi bắt người không lâu đã trực tiếp đuổi theo.
Thiệu Tam Tỉnh gật đầu, cái đạo lý này hắn vừa nghe đã hiểu, các phòng đều không muốn nhìn thấy người phòng khác cạnh tranh, lúc trước Thiệu gia cũng như vậy, đại công tử hắn hiểu rất sâu, lẩm bẩm một câu.
“Không sai, muốn mượn đao giết người!
Thiệu Bình Ba than thở.
“Thế nhưng không thể theo ý ta nha, bệ hạ có thể giúp ta đến một bước này, đã xem như rất nể mặt, hoặc là nói hắn muốn xả giận, không muốn sự tình làm cho quá lớn.
Thiệu Tam Tỉnh phẫn hận nói:
“Bọn hắn muốn đẩy công tử vào chỗ chết, tương lai còn sẽ không bỏ qua, không công buông tha bọn hắn như vậy, thực là tiện nghi bọn hắn. Đổi thành ta, không bằng nhân lúc có manh mối tư thông với địch phản quốc, trước ném vào đại lao nghiêm hình tra tấn một phen lại nói, chí ít cũng có thể ra ngụm ác khí!

Chương 1825: Hôn sự đình chỉ (2)

Chương 1825: Hôn sự đình chỉ (2)
Đứng ở góc độ và lập trường của hắn, Thiệu Bình Ba chính là tất cả của hắn, Thiệu Bình Ba bị những người này làm tức giận đến thổ huyết, hắn khó có thể nuốt xuống.
Thiệu Bình Ba:
“Ta làm sao không muốn nhân cơ hội diệt bọn hắn, đâu chỉ bọn hắn, ta còn muốn bắt tất cả đám đại thần kia. Thế nhưng không thể làm như vậy, bắt cả triều, bệ hạ là cái thứ nhất sẽ không đáp ứng, không có bệ hạ cho chỗ dựa, sự tình này có thể làm được sao? Bảy vị này cũng không thể bắt, bắt bọn hắn, ngày mai tảo triều, ai tới cổ động quần thần giúp ta huỷ bỏ hôn sự kia?
“Nơi này không phải Bắc Châu năm đó ta kinh doanh, chúng ta ở chỗ này không có căn cơ, rất nhiều chuyện đều là thân bất do kỷ, cục tức này không nuốt trôi cũng chỉ có thể tạm thời nuốt xuống. Lần này nhờ có chưởng quỹ, nếu như không có hắn giúp ta làm rõ sự kiện, sợ là cùng Thất công chúa thành hôn cũng khó có thể làm rõ đầu mối, chờ đến hiểu rõ, hết thảy đã muộn.
Thiệu Tam Tỉnh gật đầu tán thành, dưới tình huống lúc đó, nhận được thư của bệ hạ, bệ hạ có ý gì trong lòng bọn hắn rõ ràng, bên này không thể để người Hắc Thủy Đài đi thăm dò mẹ con Lan quý phi, người Hắc Thủy Đài cũng chưa chắc sẽ nghe lệnh đi thăm dò Hoàng Quý Phi và công chúa.
“Giả Vô Quần...
Thiệu Bình Ba híp mắt nói:
“Hiện tại ta chân chính lo lắng là người này, hy vọng chưởng quỹ có thể mau chóng đắc thủ, bằng không tất thành hậu hoạn! Theo lý thuyết triều đình Tấn quốc gây ra động tĩnh lớn như thế, Phiêu Miểu Các hắn sẽ

quan tâm hướng đi của Giả Vô Quần, chưởng quỹ mượn thế này mau chóng tìm được hắn hắn không có vấn đề.
...
Sáng sớm, Kim Loan Điện của Tấn quốc, quốc sự, chiến sự, sự tình thiên hạ, đều thương nghị ở chỗ này.
Hôm qua sự tình Hắc Thủy Đài bắt người huyên náo không nhỏ, nhưng các triều thần lại một lòng vì việc công, không người đề cập hỏi đến chút nào.
Tối hôm qua vì sự tình này, bảy vị đại thần rõ ràng ngủ không ngon.
Thái Thúc Hùng biết rõ rõ ràng ràng, tối hôm qua bảy vị đại thần này tới tấp chạm mặt quan viên khác trong triều, Hắc Thủy Đài đã nắm giữ tất cả, ngày hôm nay tảo triều sẽ phát sinh cái gì, trong lòng Thái Thúc Hùng đã hiểu rõ, hắn đang chờ.
Thời điểm quốc sự thương nghị gần đủ rồi, đang chuẩn bị tan triều, một quan viên đột nhiên đứng ra chắp tay nói:
“Bệ hạ, tối hôm qua thần được biết, sở dĩ Thất công chúa điểm danh gả Bắc Châu Thứ Sử Thiệu đại nhân, chính là gian tế Tống quốc ở sau lưng đầu độc, Hắc Thủy Đài đang truy tra sự tình này, không biết có phải thật hay không?
Thái Thúc Hùng bình tĩnh nói:
“Là thật!
Lập tức lại có một quan viên đứng ra, lớn tiếng nói:
“Thần xin bệ hạ huỷ bỏ vụ hôn nhân này!
Thái Thúc Hùng:
“Sự tình công chúa xuất giá, triều đình đã thương nghị, sao có thể như trò đùa nói bỏ là bỏ?
Lại có một quan viên đứng ra.
“Bệ hạ, đã biết là gian tế Tống quốc giở trò, hôn sự tuyệt đối không thể lại tiếp tục!
Lại một quan viên đứng ra.
“Thần tán thành! Gian tế địch quốc quấy phá, tất có mưu đồ, nếu tiếp tục, tất sẽ hại nước!
Lại một quan viên đứng ra.

“Thần tán thành! Biết rõ là cái bẫy của địch quốc, sao có thể còn chui?
Biết rõ là cạm bẫy của địch quốc, sao có thể đi tới nhảy vào?
Lại một quan viên đứng ra.
“Thần tán thành! Nên lập tức đình chỉ vụ hôn nhân này.
Lại một quan viên đứng ra.
“Thần tán thành! Bệ hạ, hôn sự nhi nữ là nhỏ, quốc sự làm trọng, quyết không thể hại nước!
“Thần tán thành!
“Thần tán thành!
Các triều thần dồn dập ra khỏi hàng tán thành, đợi gần đủ rồi, đám người Triệu Công Quyền cũng tỏ thái độ tán thành, nói chung cơ hồ đều dựa vào lý do âm mưu của địch quốc mãnh liệt phản đối vụ hôn nhân này.
Mấy vị đại thần dẫn đầu ánh mắt hơi đụng nhau, bọn hắn chưa tỏ thái độ, dù trong lòng rõ ràng hết thảy, nhưng ở trên sự tình này, lúc quần thần bức hôn bọn hắn không tỏ thái độ, lúc quần thần hối hôn bọn hắn cũng y nguyên không tỏ bất kỳ thái độ.
Đương nhiên, tối hôm qua thủ hạ của đám người Triệu Công Quyền cũng phân biệt bái kiến qua, giải thích chân tướng cho bọn hắn, cũng có thể nói là cầu bọn hắn, mấy vị đại lão này không gật đầu, sẽ không có thanh thế như ngày hôm nay nay.
Trong lòng Thái Thúc Hùng cười gằn, trong miệng thì bao hàm uy nghi nói:
“Nếu chư vị đều nhìn thấu là âm mưu của địch quốc, bản vương sẽ nghe theo, chuẩn tấu!
Dứt lời đứng dậy, phất tay áo rời đi.
“Bệ hạ anh minh!
Quần thần cùng kêu lên.
...
Kinh thành Tề quốc, trong một tiểu viện an tĩnh, chủ nhà trọ còn bày mấy chậu hoa hoa cỏ cỏ.
Tắm rửa ở dưới ánh nắng, Giả Vô Quần đang nhổ cỏ dại ở trong một chậu hoa, thần thái yên tĩnh thong dong.
Nguyên Tòng đứng ở dưới mái hiên, theo dõi nhất cử nhất động của hắn, ngoài sân hơi có động tĩnh, ánh mắt sẽ cấp tốc dán vào phương hướng

đó.
Bên giếng, Ngụy Đa thi pháp múc nước, ném y phục vào trong nước giặt, sau đó lại thi pháp ép nước ra, treo lên dây thừng phơi khô.
Tiểu viện là lâm thời thuê đến, cách chỗ ở của đệ tử Quỷ Y không xa, chỉ một con đường mà thôi.
Sau khi tới, Giả Vô Quần đi dạo ở phụ cận tiểu viện của đệ tử Quỷ Y một chuyến, phát hiện có người nhìn chăm chú, liền không tới gần.
Tạm thời cũng không có bất luận hành động gì, hắn đang chờ, chờ tin tức bên kinh thành Tấn quốc, chờ có tin tức lại xác định kế hoạch hành động.
Bên ngoài đám người truyền đến thanh âm xe ngựa, thanh âm đình chỉ, xe ngựa dường như đứng ở ngoài cửa tiểu viện, ánh mắt Nguyên Tòng nhìn chăm chú, đồng thời từ dưới mái hiên lắc mình ra, tới bên người Giả Vô Quần đề phòng.
Giả Vô Quần nhận ra được, quay đầu lại liếc nhìn Nguyên Tòng, trong mắt hơi có nghi vấn.
Nguyên Tòng thấp giọng nói:
“Nơi ở của chúng ta không có tiết ra ngoài, sẽ không có người chủ động tìm tới cửa.
Nói xong phất tay ra hiệu với Ngụy Đa một cái.
Ngụy Đa lập tức lắc mình đến cửa, thông qua khe cửa kiểm tra.
Tiếng gõ cửa thùng thùng vang lên, Ngụy Đa quay đầu lại làm cái thủ thế, lắc đầu, biểu thị có hai người, nhưng không nhận thức.
Nguyên Tòng xua tay, ra hiệu đừng để ý tới, làm bộ trong viện không người, hy vọng đối phương có thể tự động rời đi.
Nhưng tiếng gõ cửa vẫn vang lên, đợi đến tiếng gõ cửa ngừng lại, đã thấy chốt cửa ầm một tiếng nảy lên, rõ ràng có người thi pháp mở ra.
Cửa cũng bị đẩy ra, một người trực tiếp xông vào, Ngụy Đa lắc mình ngăn cản hỏi:
“Người tới là ai?
Ngoài cửa, một chiếc xe ngựa chặn ở cửa, một người đi vào, còn có một người ngồi ở trên càng xe có vẻ như phu xe, mắt lạnh liếc chéo vào trong viện.

Ngụy Đa vừa chất vấn dường như trong nháy mắt không có sức lực ngăn cản, kẻ xâm nhập từng bước đi vào, Ngụy Đa từng bước lùi về sau.
Đợi đến góc độ có thể thấy rõ, Nguyên Tòng mới phát hiện, đối phương giương tay lộ ra một nhãn hiệu, đại biểu thân phận nhân viên của Phiêu Miểu Các.
Tìm tới cửa là người Phiêu Miểu Các? Con ngươi của Nguyên Tòng đột nhiên co lại, ánh mắt quét bốn phía, lo lắng có phải bại lộ gì hay không, có phải vì mình hay không.
Giả Vô Quần xiết chặt một cây cỏ dại trong tay, sắc mặt nghiêm nghị.
Hắn đối với Phiêu Miểu Các có thể nói ấn tượng khắc sâu, thời điểm những người kia không muốn giảng đạo lý căn bản không để ý tới bất kỳ đạo lý nào, đầu lưỡi của hắn chính là bị Phiêu Miểu Các rút, tư vị thống khổ kia, tình hình kia, đến nay nhớ tới lòng vẫn còn sợ hãi.
Người tới vung tay, cửa tự động đóng lại.
Sau khi bức lui Ngụy Đa, người tới lôi kéo đai lưng, mở rộng ngoại y, lộ ra trang phục Phiêu Miểu Các che giấu ở bên trong, giơ giơ lệnh bài trong tay nhìn Nguyên Tòng hỏi:
“Giả Vô Quần là ai?
Giả Vô Quần thả ngọn cỏ trên tay xuống, gật đầu, miệng không thể nói, chỉ có thể chắp tay hành lễ.
Nguyên Tòng và Ngụy Đa cũng yên lặng chắp tay hành lễ, không có hoài nghi thân phận của đối phương, thiên hạ này còn không có ai dám giả mạo người Phiêu Miểu Các.
Đương nhiên cũng từng có, bất quá kết quả cuối cùng trên căn bản đều không một may mắn thoát khỏi đại nạn.

Chương 1826: Ngươi không phải Giản Sơn Nguyệt

Chương 1826: Ngươi không phải Giản Sơn Nguyệt
Phiêu Miểu Các có thể nói không tiếc bất cứ giá nào tập nã, trên căn bản đều chết rất thảm.
Người tới thu lệnh bài thân phận, lại lần nữa gói kỹ quần áo, che lại trang phục Phiêu Miểu Các, sau đó mới hờ hững nói:
“Làm phiền ba vị đi theo chúng ta một chuyến.
Nguyên Tòng hỏi:
“Xin hỏi tôn sứ tới vì chuyện gì?
Người tới nói:
“Đến thời điểm các ngươi tự nhiên sẽ biết.
Trực tiếp đi về phía Ngụy Đa, dửng dưng ra tay, điểm lên người Ngụy Đa mấy cái, phong cấm pháp lực của Ngụy Đa, Ngụy Đa cũng không dám có chút phản kháng.
Người tới lại đi về phía Nguyên Tòng, đồng dạng cấp tốc ra tay, phong cấm pháp lực của Nguyên Tòng, ánh mắt Nguyên Tòng lấp lóe, nhưng không phản kháng.
Người tới lại đưa tay khoát lên vai Giả Vô Quần, thi pháp điều tra, phát hiện đích xác không phải tu sĩ, liền buông tay.
Hạn chế hết tu sĩ, dường như đối phương cũng yên tâm, nghiêng đầu ra hiệu.
“Đi thôi!
Hắn trước tiên xoay người rời đi, mở ra đại môn, chờ ở cửa.
Giả Vô Quần liếc nhìn Nguyên Tòng, Nguyên Tòng khẽ gật đầu, ra hiệu nghe đối phương.
Ba người đi ra tiểu viện, chui vào xe ngựa.

Màn xe thả xuống, phu xe thét to một tiếng, điều động xe ngựa ra đường hẻm, đi tới đầu đường, một đường rời đi, không để ý kinh thành phồn hoa, trực tiếp đi tới cửa thành.
Lúc này là thời chiến, kiểm tra rất nghiêm, nhưng phu xe lộ ra lệnh bài thông hành, binh sĩ lập tức từ bỏ kiểm tra, trực tiếp cho đi.
Ra khỏi thành, xe ngựa càng chạy càng nhanh, phu xe vung roi thúc giục, bánh xe run lợi hại, trong xe cũng càng ngày càng xóc nảy, pháp lực bị quản chế cần nắm chặt thành xe mới có thể ngồi vững vàng.
Giả Vô Quần thỉnh thoảng kiểm tra thần sắc của nhân viên Phiêu Miểu Các, cân nhắc người Phiêu Miểu Các đến cùng vì chuyện gì.
Ngụy Đa càng lơ ngơ, trong lòng hơi kinh hoảng.
Nguyên Tòng hoài nghi là vì mình mà đến, nếu thật vì mình mà nói, chỉ đến hai người không khỏi không còn gì để nói, bởi vì không rõ Phiêu Miểu Các đến tột cùng có bố trí gì, hơn nữa đang ở trong kinh thành Tề quốc, người nhiều mắt tạp, không dám manh động.
Cân nhắc một hồi lâu, Nguyên Tòng vẫn không nhịn được hỏi.
“Tôn sứ triệu kiến, không biết vì chuyện gì?
Nhân viên Phiêu Miểu Các lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn.
“Ngậm miệng, đừng nhiều lời!
Nguyên Tòng, Giả Vô Quần, Ngụy Đa nhìn nhau, đều trầm mặc, trong lòng phỏng đoán, đều chờ kết quả cuối cùng xuất hiện.
Xe ngựa chạy tới nửa canh giờ, người trong xe đột nhiên cảm giác xe ngựa giảm tốc độ, với cả quẹo phương hướng, thông qua rèm xe có thể nhìn thấy, xe ngựa rời khỏi quan đạo, tiến vào trong núi gồ ghề nhấp nhô.
Lúc không cách nào tiến lên, xe ngựa quẹo vào một khe núi, có thể che chắn tầm mắt ở ngoại giới thì dừng lại.
Màn xe hất lên, người kia nhảy ra ngoài hô:
“Xuống xe!
Người trong xe có thể nhìn thấy phu xe đã xuống xe, đang cảnh giác quan sát bốn phía.
Ba người trong xe không thể không theo, từng cái từng cái lục tục xuống xe, đánh giá bốn phía.

Ai biết còn không có phản ứng lại chuyện gì xảy ra, Nguyên Tòng đã bị người bắt được một cánh tay bay lên trời, một người khác thì xách Giả Vô Quần và Ngụy Đa bay vọt theo sát.
Một đường phi hành, trong chốc lát liền trốn vào trong núi thẳm, cuối cùng rơi vào một sơn cốc yên lặng, ba người được buông ra.
Ba người đánh giá hoàn cảnh trong sơn cốc, rõ ràng là địa phương ít dấu chân người, cũng không thấy người khác, chẳng biết vì sao lại mang bọn hắn đến nơi này.
Mã phu chắp tay nhìn Giả Vô Quần.
“Giả Vô Quần, Phiêu Miểu Các có chuyện hỏi ngươi, hỏi cái gì đáp cái đó, không được có bất kỳ ẩn giấu.
Giả Vô Quần chắp tay gật đầu, biểu thị tuân lệnh.
Mã phu hỏi:
“Tấn quốc, Thất công chúa bức hôn Thiệu Bình Ba phải chăng là ngươi ở sau lưng xui khiến?
Lời này vừa nói ra, ba người đều có chút ngoài ý muốn, mang tới bọn hắn nơi hẻo lánh này chỉ vì hỏi sự tình cỏn con kia?
Ánh mắt Nguyên Tòng lấp loé, trong lòng hồ nghi, lẽ nào không phải vì mình?
Giả Vô Quần sửng sốt, do dự một chút sau đó gật đầu.
Mã phu hỏi:
“Mục đích là gì?
Giả Vô Quần chỉ chỉ miệng mình, lại chỉ chỉ Nguyên Tòng.
Mã phu hiển nhiên biết tình huống của hắn, nên gật đầu đồng ý.
Nguyên Tòng đi tới trước người Giả Vô Quần, cảm nhận được nội dung, nói thay:
“Theo ta được biết, Phiêu Miểu Các sẽ không can dự sự tình thế tục.
Mã phu bình tĩnh nói:
“Cũng không phải can thiệp, mà là Phiêu Miểu Các theo thông lệ, chỉ vì nắm giữ tình huống, không cần nghĩ nhiều.
Thì ra là như vậy, Giả Vô Quần gật đầu, cũng không dám ẩn giấu, biết bị Phiêu Miểu Các nhìn chằm chằm cũng không gạt được, bởi vì mục đích cuối cùng của sự tình vẫn sẽ tuôn ra, thời điểm này lừa dối mà nói, quay

đầu lại không chỉ hắn không thoát thân được, chỉ sợ toàn bộ phủ Thừa tướng cũng sẽ bị liên lụy.
Tay viết ở sau lưng Nguyên Tòng, đàng hoàng bàn giao mục đích.
Mã phu nghe xong lại hỏi:
“Nếu không thể bức tử Thiệu Bình Ba, bước kế tiếp ngươi chuẩn bị thế nào?
Giả Vô Quần lại đàng hoàng bàn giao.
Biết kết quả này, mã phu và một người khác nhìn nhau, lại hỏi:
“Ngươi và Thiệu Bình Ba không thù không oán, vì sao hại hắn, người phương nào xúi giục?
Giả Vô Quần:
“Nam Châu Thương Triêu Tông!
Trong lòng Ngụy Đa âm thầm hồ nghi, không phải Triệu Hùng Ca sao?
Lẽ nào nói dối lừa gạt Phiêu Miểu Các?
Mã phu kinh ngạc:
“Lại dám ăn nói linh tinh, sao ngươi sẽ làm việc thay Thương Triêu Tông?
Giả Vô Quần cười khổ, nói sự tình Thương Triêu Tông bí mật lừa gạt hắn ra.
Nguyên Tòng không nhịn được quay đầu lại nhìn hắn, bây giờ mới biết Ngưu Hữu Đạo là làm sao gạt gia hỏa này ra.
Hiểu rõ ngọn nguồn sự tình, mã phu dán mắt vào Nguyên Tòng, hỏi:
“Ngươi là người phương nào?
Nguyên Tòng trầm mặc, hắn là người phương nào, không thể nói!
Bạch!
Đối phương đột nhiên ra tay, kéo mặt nạ trên mặt Nguyên Tòng xuống, lộ ra chân dung, chính là Thái Thượng trưởng lão Chung Cốc Tử đã qua đời của Tử Kim Động!
Cả người không già lọm khọm giống như trước, tinh khí thần trẻ lại không ít.
Chỉ trong nháy mắt, trong mắt Nguyên Tòng lóe qua hung quang, hai mắt híp lại, nhanh chóng quan sát bốn phía.
Mã phu sửng sốt, kinh ngạc nói:

“Ta đã gặp qua Giản Sơn Nguyệt, ngươi không phải Giản Sơn Nguyệt, ngươi đến tột cùng là người phương nào?
Không chỉ hắn, một vị khác cũng không biết Chung Cốc Tử.
Chưa từng thấy cũng bình thường, Chung Cốc Tử là Thái Thượng trưởng lão của Tử Kim Động, bình thường vốn không quá dễ dàng lộ diện, huống chi sau đó trường kỳ trốn ở trong Quy Miên Các.
Đừng nói bọn hắn, ngay cả Ngụy Đa và Giả Vô Quần cũng chưa từng thấy hắn, cũng không nhận thức.
Nguyên Tòng không nói một lời, hít sâu một hơi, phía sau lưng dần dần cung lên.
Mã phu nổi giận.
“Xem ra là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, cần phải cho ngươi chút màu sắc mới bằng lòng nhận tội!
Đột nhiên một trảo chụp tới vai Nguyên Tòng, muốn trừng phạt.
Nguyên Tòng đột nhiên ưỡn ngực, một cổ khí tức khiếp người đẩy ra.
Mã phu giật nảy cả mình, năm ngón tay chộp tới treo ở cách bả vai đối phương nửa tấc, nhưng khó có thể tiến thêm mảy may.
Còn không phản ứng lại chuyện gì xảy ra, Nguyên Tòng vung tay, nhanh chóng đánh lên ngực hắn.
Cạch!
Mã phu bay ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi, đánh vào vách núi không ngừng thổ huyết, đã khó có thể động đậy.
“Ngươi...
Một nhân viên Phiêu Miểu Các khác giật nảy cả mình, mình tự tay cấm chế đối phương, chuyện gì xảy ra?
Hắn rất nhanh ý thức được không ổn, thực lực của đối phương quá cường hãn, đồng bọn ở trước mặt đối phương không có lực chống đỡ, bản thân sao có thể là đối thủ, cấp tốc lắc mình bỏ chạy.
Năm ngón tay Nguyên Tòng nắm vào trong hư không một cái, mặt nạ trở về, bóng người biến mất.
Người kia còn chưa chạy ra sơn cốc, đã hét thảm một tiếng ở giữa không trung, đơn trảo của Nguyên Tòng dễ dàng phá cương khí hộ thể của hắn, giống như diều hâu vồ gà, năm ngón tay cắm vào sau lưng, trực tiếp bóp lấy xương sống đối phương.

Bóng người lăng không lắc mình về chỗ cũ, làm Ngụy Đa hít vào một ngụm khí lạnh.
Cọt kẹt!
Nguyên Tòng bóp nát xương sống trên tay, tiện tay ném mạnh đối phương xuống đất, cấp tốc liếc nhìn bốn phía.
Giả Vô Quần kinh ngạc đến ngây người.

Chương 1827: Gió nổi mây vần

Chương 1827: Gió nổi mây vần
Chí ít Ngụy Đa còn thấy rõ chuyện gì xảy ra, nhưng Giả Vô Quần chỉ thấy bóng người lấp lóe, hai nhân viên Phiêu Miểu Các đã trọng thương nằm trên đất, biến hóa này giống như nằm mơ.
Hai người còn không tỉnh táo lại, đã thấy Nguyên Tòng đeo mặt nạ lên, ở dưới pháp lực ảnh hưởng, mặt nạ nhanh chóng dán sát da mặt, đảo mắt lại khôi phục khuôn mặt như trước, này là năng lực phàm nhân không thể có.
Nguyên Tòng quay đầu lại nhìn Ngụy Đa, cách không điểm mấy chỉ, lực đạo phá không đánh Ngụy Đa kêu rên lùi về sau hai bước.
Pháp lực trì trệ trong cơ thể vận chuyển, Ngụy Đa nắm hai tay nhìn một chút, biết pháp lực bị phong ấn của mình đã được giải trừ.
“Bảo vệ tốt tiên sinh, xem chừng bọn hắn!
Nguyên Tòng căn dặn một tiếng, lắc người rời đi, chỉ thấy thân hình cấp tốc qua lại bốn phía, dường như sưu tầm cái gì.
Ngụy Đa ngắm nhìn bốn phía, ánh mắt bắt giữ bóng người lấp lóe kia, thán phục một tiếng.
“Thực lực thật mạnh!
Giả Vô Quần tiến lên, viết lên ngực hắn hỏi: Mạnh bao nhiêu?
Ngụy Đa hơi cân nhắc một thoáng, xác nhận hắn hỏi gì, trả lời:
“Trong các tu sĩ ta đã thấy ra tay, không ai mạnh hơn hắn, thật rất mạnh!
Giả Vô Quần chậm rãi quay đầu, lại nhìn về phía hai người nằm trên đất, cau mày, trên mặt hiện ra thần sắc sầu lo.
Hắn không rõ ràng, không biết Nguyên Tòng có phải điên rồi hay không, dám hạ ngoan thủ với người Phiêu Miểu Các, sự tình lần này thật là chọc thủng trời, quay đầu lại không biết nên như thế nào cho phải.

Hắn rất muốn hỏi Thương Triêu Tông, này là người điên từ đâu tìm đến, ngay cả loại người này cũng dám dùng, không muốn sống nữa sao?
Hắn đại khái hiểu lời nói của Vương Khiếu, nói có Nguyên Tòng có thể bảo hộ hắn an toàn, là có thể bảo hộ, bảo hộ đến dám hạ độc thủ với nhân viên Phiêu Miểu Các rồi!
Chờ một chút, Nguyên Tòng sưu tầm xung quanh lắc mình quay về, đá người bị đánh gãy cột sống hỏi:
“Chỉ hai người các ngươi tới tìm chúng ta?
Người bị đánh gãy cột sống khủng hoảng nói:
“Ngươi thật to gan, dám động thủ với chúng ta, có biết hậu quả không? Nếu chúng ta không thể quay về, các ngươi một cái cũng đừng nghĩ trốn!
Nguyên Tòng ở trên cao nhìn xuống nói:
“Hậu quả? Ta đã động thủ, ngươi cảm thấy ta còn sẽ quan tâm hậu quả ngươi nói tới sao? Khai ra, ta tha các ngươi một mạng, không nói, ta để các ngươi muốn sống không được muốn chết cũng không xong!
Người bị đánh gãy cột sống cười thảm nói:
“Động thủ với chúng ta, ta nói ra, ngươi cũng sẽ không bỏ qua.
Nguyên Tòng nâng cước đạp bụng đối phương.
Người kia đau đớn hét thảm, ứa ra mồ hôi lạnh.
Mã phu ở dưới vách núi lảo đảo bò lên, liều mạng muốn trốn, nhưng thương thế quá nặng, động tác không cách nào lưu loát.
Nguyên Tòng liếc nhìn, ngũ trảo nắm vào trong hư không, một cổ lực lượng vô hình kéo mã phu trở về.
Sau một khắc, Nguyên Tòng nắm vai đối phương, răng rắc một tiếng, trực tiếp bóp nát xương vai, đối phương cũng hét thảm một tiếng.
Dưới chân phát lực, người bị đánh gãy cột sống kêu thảm thiết.
“Ta nói! Ta nói!
Nguyên Tòng nới chân hỏi:
“Còn có ai?
Người bị đánh gãy cột sống.
“Không, không có ai, chỉ có hai người chúng ta.
Mã phu cũng đau đến liên tục gật đầu.
“Chỉ hai người chúng ta.

Nguyên Tòng từ lâu quan sát qua xung quanh, cũng tự mình sưu tầm, đích xác không phát hiện người khác, nhưng này chính là địa phương hắn không rõ, hỏi:
“Chỉ hai người các ngươi? Phương thức làm việc của Phiêu Miểu Các ta ít nhiều biết một chút, nếu như vẻn vẹn chỉ là tìm hiểu tin tức, trực tiếp ở trong trạch viện hỏi là được, cần lén lén lút lút mang chúng ta ra khỏi thành, lại tới nơi hẻo lánh này? Không nói thật, xem ra là muốn ăn nhiều chút vị đắng!
“Đừng!
Mã phu vội nói:
“Chúng ta làm như vậy, cũng là phụng lệnh thượng tuyến làm việc. Thượng tuyến bàn giao, sau khi tìm các ngươi hỏi rõ tình huống, thì giải quyết các ngươi, muốn lặng yên không một tiếng động, không thể để người phát hiện, vì vậy mới mang các ngươi đến đây.
Đám người Giả Vô Quần nhất thời giật mình, lại muốn giết bọn hắn?
Nguyên Tòng trầm giọng nói:
“Giết chúng ta? Ngươi không phải nói chỉ vì nắm giữ tình huống mà tới sao? Nhìn dáng vẻ của các ngươi, lén lén lút lút, cũng không giống như người Phiêu Miểu Các. Gián điệp của Phiêu Miểu Các vì che dấu thân phận, phòng ngừa bị người tìm hiểu nguồn gốc, không phải bất đắc dĩ sẽ không bại lộ thân phận, ngang nhiên tìm người trong cuộc hỏi tình huống, các ngươi làm như vậy đã trái quy tắc. Bây giờ lại còn muốn giết chúng ta, này là trực tiếp nhúng tay quấy rầy trật tự thiên hạ, thượng tuyến của ngươi chán sống sao? Ngươi cảm thấy ta sẽ tin sao?
Mã phu vội vàng nói:
“Sau khi chúng ta nhận được chỉ lệnh, biết không thích hợp, cũng không muốn như vậy, nhưng phía trên lên tiếng, chúng ta không thể không theo.
Nguyên Tòng:
“Thượng tuyến của các ngươi là ai?
Mã phu vừa định mở miệng, người bị đánh gãy cột sống khàn khàn nói:
“Không thể nói! Nói ra ngươi ta sẽ không còn giá trị lợi dụng!
Mã phu cảnh giác, lập tức ngậm miệng.

Nguyên Tòng đột nhiên nhấc chân đá một cái, người trên đất bay ra ngoài, đánh vào vách đá, nửa cái đầu va xẹp, óc vỡ toang, rơi xuống đất co giật mấy lần thì không còn động tĩnh.
Giả Vô Quần và Ngụy Đa giật nảy cả mình, dám giết người Phiêu Miểu Các!
Nguyên Tòng mắt lạnh nhìn mã phu.
“Cho rằng không nói, ta liền không dám giết sao?
Mã phu cười thảm nói:
“Ta chỉ có thể nói như vậy, một khi nói ra thượng tuyến, ngươi sẽ không cần ta, sẽ lập tức giết ta, ta nói ra cũng sẽ chết. Nếu như ngươi muốn truy tra thượng tuyến diệt khẩu, thì lưu ta một mạng. Bằng không, phía trên biết chúng ta đến tìm ngươi, nhưng không thấy chúng ta trở về, các ngươi cũng đừng nghĩ chạy, lực lượng của Phiêu Miểu Các không phải các ngươi có thể ngăn cản!
Nguyên Tòng:
“Đã bị nhìn chằm chằm, không nói cũng được...
Thấy hắn lại muốn hạ sát thủ, Giả Vô Quần vội vã phất tay, ra hiệu không thể giết.
Nguyên Tòng quay đầu nhìn, Giả Vô Quần bước nhanh đi tới phía sau hắn, ngón tay ở sau lưng hắn viết: Không thể giết, lưu một người sống!
Nguyên Tòng:
“Tiên sinh, xin lỗi, lần này không thể nghe ngươi, thấy chân dung của ta, hắn nhất định phải chết!
Tay Giả Vô Quần viết nhanh: Đã biết hành vi của đối phương không hợp quy củ của Phiêu Miểu Các, nên biết sự tình có kỳ lạ, lưu hắn một mạng, tình thế có lẽ còn có chuyển cơ!
Nguyên Tòng hơi trầm mặc, bỗng quay đầu lại nói:
“Ngụy Đa, lập tức đưa tin, báo cho phía trên biết tình huống, hỏi quyết định như thế nào!
Ngụy Đa hãi hùng khiếp vía nói:
“Đi ra vội vàng, Kim Sí đưa tin còn ở trong nhà, chúng ta còn có thể trở về vận dụng sao?
Hiện tại hắn lo lắng hơn là, hắn cuốn vào trong sự tình giết nhân viên Phiêu Miểu Các, không biết có thể liên lụy Thượng Thanh Tông hay

không.
Mã phu vội vàng hô:
“Có thể có thể có thể, sẽ không có vấn đề gì, lần này chấp hành nhiệm vụ chỉ có hai chúng ta.
Nhìn thấy hy vọng sống sót, vì cầu sinh chủ động phối hợp.
Nguyên Tòng lạnh lùng nhìn chằm chằm.
Mã phu lại vội nói:
“Ta ở trên tay các ngươi, nếu có một câu hư ngôn, ta cũng không sống nổi.
Giả Vô Quần ở sau lưng Nguyên Tòng viết xuống: Hẳn là khả thi!
Nguyên Tòng trầm mặc, cầm lấy vai mã phu điểm mấy cái, mã phu mắt trợn trắng lên, muốn ngã xuống, Nguyên Tòng kéo lấy, bới y phục đối phương ra, cởi trang phục Phiêu Miểu Các xuống, sau đó mới buông tay để người ngã xuống đất.
Lại lắc mình đến bên thi thể tìm tòi, tìm ra lệnh bài lúc trước ra khỏi thành, một màn sau đó lại có chút máu tanh.
Nguyên Tòng tung thi thể lên, hai tay phát lực, ầm… cả bộ thi thể kể cả xiêm y hóa thành tro bụi, sương máu bồng bềnh.
Từ trong huyết vụ đi đến, Nguyên Tòng xách mã phu lên, một tay kéo Giả Vô Quần nói.
“Đi!
Nói xong lắc mình rời đi, Ngụy Đa đuổi theo.
Trở lại chỗ cũ, xe ngựa vẫn còn.
Lúc mấy người lên xe, Ngụy Đa thử hỏi Nguyên Tòng.
“Trước đó pháp lực bị phong ấn, ngài là làm sao tránh được?
“Chờ ngươi đến tu vi cảnh giới như ta, tự nhiên sẽ minh bạch.
Nguyên Tòng qua loa, không muốn nói thêm sự tình này, tiện tay đẩy Giả Vô Quần vào xe ngựa, lại xách theo mã phu chui vào.

Chương 1828: Ma Điển (1)

Chương 1828: Ma Điển (1)
Ngụy Đa chỉ có thể lâm thời làm mã phu, dẫn ngựa rời đi, để giảm bớt gánh nặng cho ngựa khi đi trên sơn đạo, cũng chỉ có thể phát lực lôi kéo một chút.
Đợi xe ngựa lên quan đạo, Ngụy Đa mới ngồi trên càng xe, vung roi đánh một cái, xe ngựa lập tức lăn bánh thẳng đến kinh thành.
Trong thùng xe, Giả Vô Quần lại đưa tay viết lên sau lưng Nguyên Tòng: Ngươi không phải Giản Sơn Nguyệt, ngươi là người phương nào?
Trước đó, bên Nam Châu đưa tin, để Tử Bình Hưu đi mời Giản Sơn Nguyệt làm hộ pháp sư theo hắn, Tử Bình Hưu phối hợp, kết quả Giản Sơn Nguyệt cự tuyệt, ai biết sau đó lại bốc lên một người tự xưng là Giản Sơn Nguyệt, lúc đó liền cảm thấy kỳ quái, vào ngay hôm nay mới biết căn bản không phải Giản Sơn Nguyệt, cũng không biết bên Nam Châu làm cái quỷ gì.
Nguyên Tòng:
“Ta là ai không trọng yếu, trọng yếu là có thể bảo hộ ngươi an toàn, có chút sự tình không cần biết rõ ràng như vậy, không phải là sự tình ngươi nên biết.
Giả Vô Quần: Ngươi dám hạ sát thủ với người Phiêu Miểu Các, có biết hậu quả hay không? Có thể sẽ liên lụy Nam Châu?
Nguyên Tòng:
“Có chút sự tình ngươi đã cuốn vào, sợ cũng vô dụng. Ta không thể nói, ngươi cũng không nên hỏi!
Giả Vô Quần suy tư, chậm rãi thả tay xuống...
Lệnh bài xuất hành vẫn hữu dụng, xe ngựa vào thành thông suốt, trực tiếp phản hồi tiểu viện lúc trước.

Lợi dụng xe ngựa che chắn, cấp tốc đưa mã phu vào trong sân, xe ngựa thì chốt ở bên ngoài.
Ba người trở về, theo Nguyên Tòng phân phó, Ngụy Đa chuẩn bị đi gửi tin tức, nhưng lại phát hiện ngoài lồng nhiều hơn một con Kim Sí, có tin tức đến.
Ngụy Đa lập tức giải mã mật thư, sau đó mang về phòng.
Giả Vô Quần lấy thư nhìn xem, phát hiện là kinh thành Tấn quốc truyền đến tin tức, nhìn kỹ nội dung, không khỏi choáng váng, sau đó chậm rãi đưa thư cho Nguyên Tòng xem.
Nguyên Tòng xem xong kinh ngạc.
“Ngươi không phải nói đám đại thần Tấn quốc kia sẽ cắn chết không thả sao?
Giả Vô Quần cười khổ, đi tới phía sau hắn viết: Chúng ta đánh giá thấp Thiệu, lực lượng Tấn quốc cũng không thể kiềm chế hắn, từ các loại dấu hiệu đến xem, sau khi hắn trở về kinh lao thẳng tới mục tiêu, này không đơn giản như vậy, bên cạnh hắn hắn còn có một thế lực khác hiệp trợ! Có thể tách ra lực lượng Tấn quốc giám thị... Ta nghĩ ta đã biết vì sao người Phiêu Miểu Các lại tới tìm chúng ta rồi.
Nguyên Tòng cả kinh.
“Ngươi là ý nói, thế lực Phiêu Miểu Các hiệp trợ Thiệu Bình Ba?
Giả Vô Quần: Ta không dám xác định, nhưng hắn là thế, như vậy mới có thể giải thích vì sao người Phiêu Miểu Các tìm tới chúng ta, đặc biệt là nội dung đối phương vặn hỏi, hiện tại xem ra chính là giúp Thiệu Bình Ba tìm hiểu tình huống. Không chỉ chúng ta đánh giá thấp, Nam Châu cũng đánh giá thấp, hắn là còn không biết, bằng không đã nhắc nhở.
Sắc mặt Nguyên Tòng nghiêm nghị, có cảm giác gió nổi mây vần a.
Giả Vô Quần: bên Tấn Kinh thất thủ, bên Tề Kinh cũng không có tất yếu động thủ. Tình huống không rõ, cũng không thể manh động, lập tức đưa tin báo cho Nam Châu. Mặt khác, chúng ta cũng phải tìm địa phương trốn đi, không làm rõ tình huống không thể lại lộ diện, địch trong tối ta ngoài sáng, nên nghĩ biện pháp trước tiên thoát khỏi tất cả theo dõi, mau chóng thoát thân, bằng không quá bị động!
“Được!
Nguyên Tòng gật đầu, lập tức bàn giao Ngụy Đa chấp hành.

Ngụy Đa vội vã biên soạn tình huống, thả Kim Sí, sau đó lập tức liên hệ mật thám của Tống quốc ở Tề Kinh.
Sở dĩ có liên hệ này, là bởi vì phi cầm cỡ lớn của mọi người giao cho đối phương trông giữ, hiện tại phải để đối phương đưa đến địa điểm chỉ định.
Sau khi làm thỏa đáng tất cả sự tình, Ngụy Đa trở về, bên này lập tức đưa mã phu vào xe ngựa.
Mấy người lên xe vội vã rời đi, trực tiếp ra kinh thành đến địa điểm ước định, cỡi phi cầm cỡ lớn rời đi, xe ngựa thì đưa cho mật thám Tống quốc tiêu hủy.
...
Yêu Ma Lĩnh, Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ từ trong Thiên Đô khách điếm đi ra, tản bộ ở trong thành.
Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ đều dịch dung, thậm chí Vân Cơ giả thành nam nhân.
Lúc ra vào khách sạn bị một đám tán tu vây lên là quen mắt cỡ nào, làm tinh thần của Ngưu Hữu Đạo có chút hoảng hốt.
Không phản ứng những tán tu kia, tiếp tục tiến lên, Vân Cơ hỏi.
“Có tâm sự?
Ngưu Hữu Đạo buông tiếng thở dài.
“Nhớ tới... Còn có một sự tình chưa làm!
Vân Cơ hỏi:
“Chuyện gì?
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, Vân Cơ không hỏi nữa, ở cùng nhau một đoạn thời gian, cũng như Quản Phương Nghi, hỏi không trả lời thì không cần hỏi nữa, hỏi cũng sẽ không có đáp án.
Kỳ thực lần này Quản Phương Nghi là muốn đồng thời đến, nhưng Ngưu Hữu Đạo không chịu, chọc Quản Phương Nghi hơi có chút không cao hứng.
Ngưu Hữu Đạo không mang theo nàng tự nhiên có nguyên nhân, bây giờ Quản Phương Nghi là nhân vật dẫn đầu ở bề ngoài của Thảo Lư biệt viện, tùy tiện biến mất có chút đáng chú ý, mà Vân Cơ thì không giống, nhất quán điệu thấp, có một đoạn thời gian không gặp cũng không sao cả.

Đi dạo trong Yêu Ma Lĩnh một lúc, hai người tiến vào một cửa hàng, cửa hàng của Lưu Tiên Tông.
Thăm cửa hàng là giả, lấy đồ vật là thật, trước quầy đánh ra ám hiệu, chưởng quỹ cũng không nhiều lời, đưa cho một viên thuốc phong kín.
Ngưu Hữu Đạo cầm đồ vật rời đi, chưởng quỹ không biết chuyện gì xảy ra, không biết thân phận của đối phương, cũng không hỏi thăm, nói chung là tuân pháp chỉ hành sự, có người tới đưa đồ vật, lại có người đến lấy đồ vật mà thôi.
Hai người lấy được đồ vật ra khỏi thành, ở một địa phương hẻo lánh bóp nát viên thuốc, bên trong có một tờ giấy, mở ra nhìn, là một bản đồ đơn giản.
Lấy Yêu Ma Lĩnh làm tọa độ, cẩn thận so sánh một trận, hai người đổi đường rời đi, trốn vào trong núi rừng sâu xa.
Hai người đi tới một hạp cốc, ở bên cạnh một dòng sông tìm được một vết nứt trên núi đá.
Rơi vào bên ngoài vết nứt, ngửi được bên trong bay ra mùi rượu thơm, Ngưu Hữu Đạo khẽ mỉm cười, ra hiệu Vân Cơ canh chừng, mình thì chui vào.
Vân Cơ tập mãi thành quen, biết người này không biết còn ẩn giấu bao nhiêu bí mật, gặp người nào, làm chuyện gì cũng không kỳ quái.
Trong vết nứt là một sơn động, có nước theo vết nứt tí tí tách tách, vĩnh viễn nhỏ xuống.
Bên ngoài lạnh giá, nhưng nhiệt độ trong động rất ấm áp.
Trong động có một con Nguyệt Điệp dập dờn, dưới ánh sáng thăm thẳm là một thạch oa, bên trong nằm nghiêng một người, chính là Triệu Hùng Ca!
Ngưu Hữu Đạo nhìn quanh, cuối cùng mới lắc mình rơi ở bên cạnh thạch oa, nhìn con ma men trước mắt.
Ánh mắt Triệu Hùng Ca lấp loé, nhìn hắn một cái, không biết thân phận người tới, chỉ uống một mình.
“Đã lâu không gặp.
Ngưu Hữu Đạo khẽ cười nói.
Vừa nghe được thanh âm này, bầu rượu đưa tới bên mép cứng đờ, túy nhãn của Triệu Hùng Ca dường như trong nháy mắt tỉnh táo, có chút

kinh nghi bất định nhìn hắn.
Ngưu Hữu Đạo nhấc tay kéo xuống ngụy trang, lộ ra chân dung, cười híp mắt nhìn đối phương.
Biểu cảm của Triệu Hùng Ca nhất thời rất đặc sắc, như phàm nhân thấy quỷ, hai mắt suýt chút nữa lòi ra, luống cuống tay chân bò lên, chỉ vào hắn.
“Ngươi... Ngươi... Ngươi...
Càng không nói được lời hoàn chỉnh.
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói:
“Ta như thế nào? Uống say sao, ngay cả ta cũng không nhận thức?
Hắn đang muốn cất bước đến gần, đột nhiên Triệu Hùng Ca nói:
“Ngươi đừng nhúc nhích!
Ngưu Hữu Đạo sửng sốt, chỉ thấy Triệu Hùng Ca vây quanh hắn xoay chuyển hai vòng, sau đó nhét bầu rượu lên eo, duỗi hai tay xoa nắn khuôn mặt của Ngưu Hữu Đạo.
Bị một nam nhân làm như vậy, Ngưu Hữu Đạo không chịu được, hất tay đối phương ra.
“Ngươi từ đâu tới tật xấu này? Ta nói rõ a, vốn không định lộ diện gặp ngươi, nhưng có chút sự tình ta không lộ diện sợ là ngươi không chịu nói với Viên Cương. Ta hỏi ngươi, sao ngươi biết Xuyên Dĩnh là người của Ô Thường?
Vừa nghe được lời này, Triệu Hùng Ca nhất thời xác nhận, cũng minh bạch, cảm giác trước đó thủ đoạn của Viên Cương không bình thường, cũng kỳ quái vì sao người Thảo Lư biệt viện rời Tử Kim Động không theo Ngưu Hữu Đạo an bài đến Yêu Ma Lĩnh, trái lại ở phủ thành Nam Châu, hắn là hắn vẫn ở sau lưng tác quái, chưởng khống cục diện.

Chương 1829: Ma Điển (2)

Chương 1829: Ma Điển (2)
Tất cả nghi hoặc đều giải quyết dễ dàng, chả trách còn sẽ nghĩ biện pháp giúp Thượng Thanh Tông mưu tính đường lui!
“Ngươi vẫn còn sống?
Triệu Hùng Ca khó có thể tin, trong mắt lộ ra kinh hỷ.
Ngưu Hữu Đạo:
“Nghe giống như ngươi ước gì ta chết sớm vậy, ta chết rồi đối với ngươi có chỗ tốt gì sao?
Triệu Hùng Ca lại cầm bầu rượu lên, thống khoái làm mấy ngụm, khoát tay nói:
“Ta không phải ý này, chỉ là... ta chiếm được tin tức xác nhận ngươi đã chết ở trong Thánh cảnh, Cửu Thánh còn tự mình nghiệm thi, làm sao có khả năng là giả?
Ngưu Hữu Đạo:
“Không cần ngươi bận tâm, ta tự có biện pháp ứng đối. Trả lời vấn đề ta hỏi trước đã, sao ngươi biết Xuyên Dĩnh là người của Ô Thường?
Thần sắc kinh hỷ của Triệu Hùng Ca biến mất rất nhanh.
“Này không có quan hệ gì tới ngươi, nhớ kỹ cẩn thận Xuyên Dĩnh kia là được.
Ngưu Hữu Đạo:
“Cái gì gọi là không có quan hệ gì tới ta, ngươi có biết Xuyên Dĩnh ở Thánh cảnh đi tìm ta, biểu hiện rất nhiệt tình, ý đồ tiếp cận ta rất rõ ràng, bây giờ lại tìm Đường Nghi, sau lưng cái này khẳng định ẩn giấu mục đích gì, ta không rõ ràng, nhưng ngươi khẳng định biết.
Triệu Hùng Ca im lặng một hồi, từ từ nói:
“Sự tình ta biết không có quan hệ gì tới ngươi, không nên hỏi nhiều, cuốn vào đối với ngươi không có chỗ tốt, này là sự tình giữa ta và Ô

Thường.
Ngưu Hữu Đạo vui vẻ.
“Ta nói Triệu sư thúc, đến hiện tại, ngươi còn cho rằng ta không có quan hệ gì với Ô Thường? Ta giả chết chạy ra Thánh cảnh, đã là đối nghịch với Cửu Thánh, đừng nói Ô Thường, chỉ cần biết ta còn sống, Cửu Thánh không có ai sẽ bỏ qua cho ta.
“Ta lập lại lần nữa, ngươi nghe cho kỹ, hiện tại ta đã đối địch với Cửu Thánh, song phương giao thủ, ta nằm ở thế yếu tuyệt đối, cho nên mới không dám đi ra gặp người, bây giờ tay của Ô Thường đã đưa đến bên cạnh ta, nếu như ta không nắm giữ tình huống mà nói, nếu ta không biết vì sao Ô Thường làm như vậy, tự ý giúp Thượng Thanh Tông sẽ là hậu quả gì? Một khi phạm sai lầm sẽ hại chết rất nhiều người.
“Ngươi ít nhất phải để ta hiểu rõ chứ? Nếu như trong lòng ta không rõ ràng, còn dám đi giúp Thượng Thanh Tông sao?
Triệu Hùng Ca không lên tiếng, chỉ uống rượu, Ngưu Hữu Đạo cũng không vội, chờ đối phương lên tiếng.
Một hồi lâu sau, Triệu Hùng Ca mới nói:
“Ô Thường tìm một thứ.
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Thứ gì?
Triệu Hùng Ca:
“Bí điển Ma giáo!
Ngưu Hữu Đạo hồ nghi.
“Bằng thực lực và tu vi của Ô Thường bây giờ, từ lâu vượt qua toàn bộ Ma giáo, chỉ là bí điển Ma giáo đáng giá hắn quan tâm như vậy, hơn nữa quanh co lòng vòng như vậy sao?
Triệu Hùng Ca:
“Ma giáo có một truyền thuyết, Ma Điển kỳ thực là của hoàng hậu Ly Ca, vợ của hoàng đế khai quốc Vũ triều Thương Tụng, trên Ma Điển có một ít bí thuật Ly Ca ghi chép. Trước khi Ly Ca mất tích, giao Ma Điển cho một thị nữ tâm phúc bảo quản. Thị nữ kia là tổ sư khai sơn của Ma giáo, cũng là Ma giáo đệ nhất thánh nữ, sau này Ma Điển do các đời thánh nữ bảo quản.

“Sau khi quyền thế của Ô Thường vượt lên toàn bộ Ma giáo, muốn phá hoại quy tắc Ma Điển do thánh nữ bảo quản, muốn lấy đến nghiên cứu bí mật trong đó. Nhưng thánh nữ đời trước chết rồi, Ma Điển liền mất tích. Bởi vì quan hệ của ta và thánh nữ, Ô Thường vẫn hoài nghi ta biết tung tích của Ma Điển. Vì vậy Ô Thường ở trên người ta hạ không ít công phu, nhưng không thể tìm được tung tích của Ma Điển. Có lẽ là sợ lộng chết ta rồi, sẽ không cách nào biết được tung tích của Ma Điển, nên không dám làm quá mức với ta, mới thả ta một con ngựa.
“Trước trước sau sau, Ô Thường sử dụng qua quá nhiều biện pháp ở trên người ta, đùa hết các loại tâm cơ. Xuyên Dĩnh tiếp xúc Đường Nghi, ngươi bên kia đột nhiên truyền tin tức nội dung bọn hắn nói chuyện, sau đó lại báo nói ngươi căn bản không có bàn giao Xuyên Dĩnh, thêm vào thân phận ra vào Thánh cảnh của hắn, ta lập tức đoán được là âm mưu của Ô Thường.
“Ngươi mới vừa nói Xuyên Dĩnh ở Thánh cảnh tiếp cận ngươi, ta càng ngày càng có thể xác nhận. Mặc kệ là trước tiếp cận ngươi, hay hiện tại tiếp cận Đường Nghi, e rằng đều bởi vì nhìn ra ta quan tâm Thượng Thanh Tông, muốn lấy Thượng Thanh Tông làm chỗ đột phá. Ài, năm đó Thượng Thanh Tông suýt chút nữa tao ngộ tai ương ngập đầu, có lẽ ta không nên ra mặt chiếu cố, tiếp tục giữ một khoảng cách mà nói, có lẽ hắn sẽ không nhìn chằm chằm Thượng Thanh Tông. Năm đó ra mặt, đối với Thượng Thanh Tông mà nói, cũng không biết là họa hay phúc, chỉ có thể bảo đảm nhất thời.
“Nguyên lai là như vậy...
Ngưu Hữu Đạo suy tư gật đầu nói:
“Vậy mà là Ly Ca lưu lại, nếu như truyền đi, sợ là Cửu Thánh sẽ đánh vỡ đầu.
Triệu Hùng Ca liếc chéo.
“Ngươi muốn hại chết ta thì tiết lộ ra ngoài. Nhưng ngươi đừng quên, ta biết ngươi còn sống.
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói:
“Được rồi, chúng ta cũng đừng uy hiếp nhau. Đúng rồi, Ma Điển kia có ở trên tay ngươi hay không?
Triệu Hùng Ca:

“Không có! Ta không phải người Ma giáo, Ma Điển làm sao có khả năng ở trên tay ta?
Ngưu Hữu Đạo cười nói:
“Bớt nói nhảm đi, có lẽ người khác không rõ ràng, nhưng ta rất rõ ràng, Ma Điển chắc chắn ở trên tay ngươi!
Triệu Hùng Ca:
“Ngươi thích đoán mò, cứ tùy tiện.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta đoán mò? Ta hỏi ngươi, trên mặt quận chúa là chuyện gì xảy ra?
Triệu Hùng Ca:
“Bí thuật Ma giáo gây nên!
Ngưu Hữu Đạo:
“Bí thuật Ma giáo cái rắm! Ta xem là bí thuật trên Ma Điển đi? Thật là bí thuật Ma giáo bình thường, bằng thanh danh của Thương Thục Thanh, Ma giáo vừa nghe liền biết là chuyện gì xảy ra, có thể giấu diếm được người Ma giáo? Có thể giấu diếm được Ô Thường sao? Còn có, cách luyện chế Nha Tướng là chuyện gì xảy ra? Con mẹ nó ngay cả Ô Thường cũng không biết kẽ hở, vậy mà ngươi biết làm sao phá giải, ngươi lừa gạt quỷ sao?
Mặc kệ hắn nói như thế nào, Triệu Hùng Ca hiển nhiên là đánh chết cũng không thừa nhận, chậm rãi nói:
“Đó chỉ là ta nghe nói, đến tột cùng có thể phá giải hay không ta cũng không thể xác nhận.
Ngưu Hữu Đạo vui vẻ, tay áo vung lên, tay cầm một vật.
“Nhìn xem.
Chỉ thấy là một tảng đá hình tròn, không nhìn ra có chỗ nào đặc biệt, Triệu Hùng Ca hồ nghi nói:
“Cái gì đấy?
Răng rắc!
Ngưu Hữu Đạo bóp nát, tảng đá vỡ vụn, một vật hình trái tim lấp loé hồng quang xuất hiện, làm vị trí của hai người bị hồng quang bao phủ, vật này còn bay bổng ra một mùi hương thấm vào lòng người.
Triệu Hùng Ca ngạc nhiên:
“Cái gì thế?

Vẫn không biết là đồ vật gì.
“Ngươi thật không có kiến thức.
Ngưu Hữu Đạo tiện tay ném tới.
“Ta từ trong Thánh cảnh trộm ra, cẩn thận nhìn đi.
Triệu Hùng Ca tiếp được, lật xem, lặp đi lặp lại ngửi, ánh mắt rơi vào cuống quả, bỗng nhiên hai mắt trợn to.
“Này... Này lẽ nào là trong Vô Lượng Viên...
Ngưu Hữu Đạo châm chọc nói:
“Cũng may ngươi biết phương pháp phá giải Nha Tướng, bằng không thật không thể hạ thủ được.
Triệu Hùng Ca im lặng, cũng không nghe nói Vô Lượng Viên mất trộm, thêm nữa Ngưu Hữu Đạo giả chết thoát thân, hắn còn tưởng Ngưu Hữu Đạo còn chưa thành công sử dụng phương pháp phá giải, vì vậy chống chế, không nghĩ tới đã đắc thủ, trước chết không thừa nhận tựa hồ là bịt mắt trộm chuông.
Bất quá này đã không trọng yếu, đối mặt loại đồ vật này, hắn cũng có chút không bình tĩnh.
“Lúc Viên Cương liên hệ ta, ta đã đoán được ngươi đánh chủ ý Vô Lượng Quả, còn thật để ngươi trộm được. Nhưng nếu Vô Lượng Viên bị mất trộm, nào có thể gió yên sóng lặng như vậy?
Ngưu Hữu Đạo:
“Có thể để Cửu Thánh phát hiện sao? Nếu như bị bọn hắn phát hiện, Thánh cảnh sẽ đóng kín, ta còn ra được sao? Đồ vật trên cây đã bị ta đánh tráo, chỉ cần trong lúc nhất thời không phát hiện, ta đoán chừng trong một quãng thời gian rất dài sẽ không dễ dàng lòi đuôi.
Triệu Hùng Ca lật xem đồ vật trong tay, khó có thể tin nói:
“Đánh tráo? Đồ vật dễ thấy như vậy mọc ở trên cây có thể đánh tráo sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Tài mọn, không đáng nhắc tới. Hiện tại Ma Điển ở trên tay ngươi, ngươi tổng chống chế không qua được chứ?

Chương 1830: Đại Tướng Quân Lệnh!

Chương 1830: Đại Tướng Quân Lệnh!
Triệu Hùng Ca lập tức cảnh giác.
“Không có!
Ngưu Hữu Đạo nha một tiếng.
“Ta nói Triệu sư thúc, ngươi làm người có chút không chân chính a! Chết không thừa nhận có ý tứ sao?
Triệu Hùng Ca nhìn vật trong tay.
“Nếu đồ vật này thật dễ trộm như vậy mà nói, còn có thể đến phiên ngươi? Còn nữa, ngươi lại có thể từ trong Thánh cảnh trốn ra, nếu nói không có người trong Thánh cảnh phối hợp, ngươi tin tưởng sao? Các loại dấu hiệu biểu hiện, ngươi không hẳn không phải người của Ô Thường phái tới.
“Ta?
Ngưu Hữu Đạo chỉ lỗ mũi mình.
“Ngươi còn thật dám nghĩ, ngươi hoài nghi ta là người của Ô Thường?
Triệu Hùng Ca:
“Vậy ngươi quan tâm Ma Điển như vậy làm gì?
“Ta...
Ngưu Hữu Đạo có chút dở khóc dở cười, theo thuyết pháp của đối phương, Ô Thường dùng hết tâm tư, bản thân thật có hiềm nghi, khoát tay nói:
“Được rồi, ta cũng không muốn Ma Điển gì, ta chỉ hỏi Ma Điển có ở trên tay ngươi hay không.
Triệu Hùng Ca cắn chết.
“Không có!
Ngưu Hữu Đạo:

“Không có cái rắm, trong Ma Điển đến tột cùng ghi chép cái gì, ta hoàn toàn không biết, ta cũng không tin Ma Điển này có thể thay đổi cái gì, bằng không ở trên tay ngươi nhiều năm, ngươi cũng không đến nỗi không khắc chế được Ô Thường, cho nên ta đối với Ma Điển một chút hứng thú cũng không có. Ta hỏi Ma Điển có ở trên tay ngươi hay không, là bởi vì nếu như có, ngươi không thể chưa từng xem. Ta chỉ là muốn lĩnh giáo, khuôn mặt Thương Thục Thanh làm sao hóa giải.
Triệu Hùng Ca nghi ngờ nói:
“Cái này đối với ngươi mà nói, trọng yếu sao?
“Trọng yếu sao?
Ngưu Hữu Đạo buồn cười, nói thật, đối với hắn mà nói thật không thể nói trọng yếu gì, để tay lên ngực tự hỏi, Thương Thục Thanh lớn lên dáng vẻ như vậy, hắn thật hơi chướng mắt, nhưng coi như đẹp hơn nữa lại thế nào? Bằng thân phận địa vị của hắn bây giờ còn tìm không ra nữ nhân đẹp đẽ sao? Then chốt là, hắn đối với Thương Thục Thanh không có một chút cảm giác tình yêu nam nữ.
Nhưng kỳ quái là, luôn cảm thấy thiếu Thương Thục Thanh cái gì, có lẽ là bởi vì hầu hạ mình nhiều năm a.
Cộng thêm bởi vì mình làm Thương Thục Thanh chung thân không gả, bây giờ Thương Thục Thanh không có chuyện gì còn đi Y Quan Trủng ngồi thẫn thờ, làm hắn có chút phiền muộn.
Đề tài dây dưa ở trên Ma Điển, là vì Triệu Hùng Ca thổ lộ sự tình Ma Điển, hắn muốn giúp Thương Thục Thanh giải quyết đi phiền phức kia, để Thương Thục Thanh sớm cưới chồng cho tự tại, bản thân cũng bớt lo, bằng không hắn sẽ rất phiền não.
Sự tình này hắn cũng giải thích không rõ ràng, không nhịn được khoát tay áo nói:
“Có trọng yếu hay không không liên quan tới ngươi, ta chỉ cầu phương pháp phá giải quỷ thuật. Ầy, cầm cái này cho ngươi, ngươi không chịu thiệt chứ?
Chỉ chỉ Vô Lượng Quả trên tay đối phương.
Triệu Hùng Ca nhìn trái cây trên tay, sau đó không chút do dự tiện tay ném trở về.

Ngưu Hữu Đạo tiếp được, ngay cả cái này cũng không muốn? Lúc nào Vô Lượng Quả biến thành không đáng giá như thế? Ngạc nhiên nói:
“Có ý gì? Ta nói Triệu Hùng Ca, gọi ngươi một tiếng sư thúc là nể mặt ngươi, đừng cho mặt không biết xấu hổ. Ta mặc kệ Ma Điển có ở trên tay ngươi hay không, ta cũng không tìm ngươi đòi hỏi Ma Điển, ta không có hứng thú với đồ vật kia, ta nói rồi, ta chỉ cần phương pháp phá giải mặt quỷ mà thôi, này cũng không được sao?
Triệu Hùng Ca lắc đầu, nhìn chằm chằm Vô Lượng Quả nói:
“Ta đột phá đến Nguyên Anh cảnh là đối thủ của Cửu Thánh sao? Không phải ta không muốn, mà là Ô Thường nhìn ta rất chặt, hiện tại ta vẫn chưa thể dùng đồ vật này, một khi bị Ô Thường phát hiện tu vi của ta đột phá đến Nguyên Anh cảnh, sẽ liên lụy rất nhiều người, Thượng Thanh Tông càng là chạy trời không khỏi nắng. Có thể để Xuyên Dĩnh tiếp xúc ngươi, nói rõ hắn biết quan hệ của hai ta, ta đột nhiên đột phá, chỉ sợ ngươi cũng không giấu được.
Ngưu Hữu Đạo choáng váng, chợt có chút bội phục con sâu rượu này, từ khi đưa ra Vô Lượng Quả, bất kể là Cung Lâm Sách hay Chung Cốc Tử đều khó mà chống cự dụ hoặc, đều sẽ cảm thấy mạo hiểm lại lớn cũng đáng giá, chỉ có người này không chút do dự cự tuyệt.
Hiện tại dường như hắn có chút minh bạch vì sao vị này có thể gánh vác được thủ đoạn của Ô Thường.
“Đồ vật này, ngươi giữ lại dùng đi, ngươi càng cần hơn ta.
Triệu Hùng Ca chỉ xuống Vô Lượng Quả trong tay hắn.
Ngưu Hữu Đạo buông tiếng thở dài.
“Trên cây mười hai quả đều bị ta hái, ta cũng không thiếu.
Lại tiện tay ném trái cây trở về.
Triệu Hùng Ca ngạc nhiên.
“Mười hai quả đều bị ngươi đánh tráo?
Hắn thực không cách nào tưởng tượng là làm sao làm được.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu.
“Không có biện pháp của ngươi, cũng không chiếm được vật này, ngươi xuất lực, đồ vật này có một phần của ngươi. Còn ngươi xử lý như thế nào, kia là sự tình của ngươi, ta kiến nghị ngươi giấu kỹ, chờ ngươi cảm thấy ngươi có thể sử dụng, lại dùng cũng không muộn.

Triệu Hùng Ca cũng nở nụ cười, nói một cách chính xác, là trong nội tâm thưởng thức Ngưu Hữu Đạo, đây chính là Vô Lượng Quả, không phải đồ vật bình thường, nhưng nói đưa liền đưa như vậy.
Hắn từ bên hông móc ra một mảnh vải, gói kỹ Vô Lượng Quả, lại nhét vào trong tay nải, sau đó nói.
“Mặt quỷ, ta không phá giải được, trừ Thương Thục Thanh, sợ là người khác khó có thể giúp nàng phá giải.
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Có ý gì?
Triệu Hùng Ca:
“Mặt quỷ kỳ thực là một đạo bùa chú, một đạo âm phù!
Ngưu Hữu Đạo:
“Âm phù? Không hiểu!
Triệu Hùng Ca:
“Mặt quỷ là thuyết pháp của ta với ngươi, ở trên Ma Điển ghi chép tên gọi là: Đại Tướng Quân Lệnh!
Ngưu Hữu Đạo hồ nghi:
“Vẫn không hiểu!
Triệu Hùng Ca:
“Nói trắng ra, kỳ thực mặt quỷ là một binh phù!
Ngưu Hữu Đạo kinh nghi bất định nói:
“Âm phù? Binh phù? Lẽ nào là binh phù điều động âm binh?
Triệu Hùng Ca gật đầu:
“Hắn là như vậy.
Ngưu Hữu Đạo không hiểu nói:
“Ta nói Triệu Hùng Ca, ngươi nói cho rõ ràng, cái gì gọi là hắn là như vậy? Có phải như vậy hay không, ngươi không rõ ràng sao?
Triệu Hùng Ca:
“Nói có thể điều động tất cả âm hồn của thế gian thì hơi quá, nhưng điều động âm hồn bản thân tự mình luyện chế thì không có vấn đề... Bởi vì tín nhiệm sư phó ngươi Đông Quách Hạo Nhiên, năm đó ta say rượu, trong lúc vô ý nói lỡ miệng, kết quả không chịu nổi sư phó ngươi khổ sở cầu xin, ta nói cho hắn cách luyện chế Nha Tướng. Mặt quỷ, cũng chính là binh phù, binh phù hiệu lệnh Nha Tướng!

Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc.
“Đông Quách Hạo Nhiên biết phương pháp luyện chế Nha Tướng?
Triệu Hùng Ca yên lặng gật đầu.
“Ô Thường luyện chế Nha Tướng, điều khiển Nha Tướng như vậy, cũng là vì có binh phù! Huống hồ cách luyện chế Nha Tướng của hắn vốn không hoàn chỉnh, thánh nữ mấy đời trước của Ma giáo bởi vì tình thế cần thiết, cải tạo cách luyện chế sau đó luyện chế ra một chút Nha Tướng thủ vệ, Ô Thường nắm giữ là phương pháp này, cũng không phải cách luyện chế Nha Tướng chân chính.
“Cái gì gọi là binh phù? Có thể sai phái thiên quân vạn mã mới có thể tính toán là binh phù chân chính! Thủ đoạn của Ô Thường còn kém xa lắm. Người tay cầm binh phù, Đại Tướng Quân Lệnh, như Đại tướng quân đích thân tới, ở dưới hiệu lệnh, thiên quân vạn mã, bất kể nhảy vào nước sôi lửa bỏng, vạn chết không từ, mới là binh phù chân chính!
Sắc mặt của Ngưu Hữu Đạo co giật.
“Cũng chính là nói, Thương Thục Thanh tay cầm binh phù điều động thiên quân vạn mã âm binh?
Triệu Hùng Ca:
“Đại khái là thế.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi không uống say chứ? Loại sự tình này có thể nói loạn sao? Ngươi dám nói với ta đại khái là thế? Coi như ngươi nói thật, ta cũng không rõ ràng, theo ta được biết, năm đó Ninh vương Thương Kiến Bá có ba nhi tử, cái nào cũng lớn tuổi hơn Thương Thục Thanh, sao hắn sẽ giao loại binh phù này cho một nữ nhi còn nhỏ?
Triệu Hùng Ca:
“Nghe có chút không hợp lý, nhưng kỳ thực rất hợp lý, loại sự tình này không dám để lộ nửa điểm phong thanh, mấy nhi tử của Thương Kiến Bá đều lớn rồi, đột nhiên biến thành mặt quỷ có thể chọc người hoài nghi hay không? Ngươi không biết bí mật luyện chế binh phù, cho nên không thể lý giải, nhưng ta rõ ràng, người thường thường ra chiến trường đối mặt sinh tử, nắm giữ loại binh phù này đích xác là không thích hợp, không có ai càng thích hợp hơn một nữ nhi còn nhỏ tuổi.

Chương 1831: Tà vật

Chương 1831: Tà vật
“Ngươi phải biết Ly Ca lưu lại Ma Điển vốn là nữ nhân, dương khí của nam tử quá nặng, lấy tinh huyết của người có dương khí quá nặng không thích hợp luyện chế âm hồn, tinh huyết của nữ tử trái lại càng thích hợp. Khi ta nghe nói Thương Thục Thanh bởi vì Đông Quách Hạo Nhiên chữa bệnh mà biến thành một gương mặt quỷ, ta liền biết, bọn hắn đã khởi động cách luyện chế binh phù Đại Tướng Quân Lệnh!
Ngưu Hữu Đạo:
“Luyện chế vật này cần lấy tinh huyết của Thương Thục Thanh?
Triệu Hùng Ca biết hắn hoài nghi cái gì.
“Ngươi cả nghĩ quá rồi, luyện chế lại nhiều Nha Tướng cũng không cần lấy quá nhiều tinh huyết, chỉ cần lấy châm dính máu đâm vào thiên linh cái của người bị luyện thành Nha Tướng. Mục đích chỉ là để Nha Tướng nhận chủ mà thôi, một khi nhận chủ, Đại Tướng Quân ở đâu, Nha Tướng ở đó, nếu như Đại Tướng Quân bỏ mình, chúng cũng sẽ rời đi theo, trung thành cống hiến, đồng thời hồn quy u minh!
“Binh phù không còn, người phương nào còn có thể hiệu lệnh? Cũng chính là nói, một khi Thương Thục Thanh chết, những Nha Tướng kia cũng không tồn ở thế gian, hai người đã là tinh lực tương thông.
“Mà binh phù kia đã cùng Thương Thục Thanh huyết mạch liên kết, cùng tính mạng liên kết, nếu như cường hành tróc ra, Thương Thục Thanh cũng không sống nổi. Này chính là nguyên nhân ta nói ta cũng không phá giải được, nhất định phải là Thương Thục Thanh, tất cả phải thuận theo tự nhiên!
Sắc mặt Ngưu Hữu Đạo nghiêm nghị.
“Cũng chính là nói, mười vạn Nha Tướng kia đích xác tồn tại?
Triệu Hùng Ca:

“Mặt quỷ xuất hiện ở trên mặt Thương Thục Thanh, Nha Tướng khẳng định tồn tại, còn có tới mười vạn hay không, ta cũng không biết được. Nhưng căn cứ tình huống lúc đó, có thể tưởng tượng, năm đó Đông Quách sư huynh thường thường theo đại quân Ninh vương xuất chinh, mục đích hẳn là vì thu thập âm hồn của người chết trận.
“Năm đó Ninh vương, suất lĩnh quân Yên đánh đông dẹp tây, tướng sĩ chết trận đâu chỉ là mười vạn?
“Muốn luyện chế Nha Tướng trung thành cống hiến cho Thương Thục Thanh, nhất định phải là tướng sĩ trung với Thương thị, nếu là tướng sĩ phe địch, khó có thể làm bạn, sẽ sinh ra xung đột. Nếu thật có mười vạn Nha Tướng mà nói, kia chính là mười vạn trung hồn! Ài, mười vạn anh linh, chết không được yên giấc, tạo nghiệt a!
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngay cả ngươi cũng không biết số lượng bao nhiêu, nói như thế, ngươi chỉ truyền thụ cách luyện chế, mà chưa tham dự luyện chế?
Triệu Hùng Ca lắc đầu.
“Ta bị Ô Thường nhìn chằm chằm, mà Đông Quách sư huynh thì thành thạo cách luyện chế, ngươi cảm thấy ta có khả năng thường thường chạy tới chỗ Ninh vương sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Nếu thật có mười vạn Nha Tướng, vì sao Thương Triêu Tông không dùng?
Triệu Hùng Ca:
“Sự tình này tất nhiên là cơ mật đến cực điểm, có thể khẳng định, những Nha Tướng kia còn đang say giấc nồng. Binh phù còn đó, Thương Thục Thanh còn chưa vận dụng binh phù làm chúng tỉnh lại, một khi tỉnh lại, mặt quỷ của Thương Thục Thanh tự nhiên sẽ biến mất.
“Từ âm hồn phổ thông biến thành Nha Tướng năng chinh thiện chiến là cần quá trình lắng đọng, cần năm tháng hấp thu âm khí, chỉ có đầy đủ lực lượng, mới có thể lột xác thành công, mới xem như chân chính luyện thành. Lại nói, ngươi cho rằng mười vạn Nha Tướng là cái gì? Một khi kinh động Cửu Thánh, bằng thực lực của Cửu Thánh là có thể càn quét mười vạn Nha Tướng.

“Cửu Thánh không đổ, coi như có mười vạn Nha Tướng, không phải vạn bất đắc dĩ cũng không thể dễ dàng dùng. Ta nghĩ đám người Ninh vương chỉ là làm chuẩn bị, một khi thiên hạ có biến, có cơ hội thích hợp mới sẽ vận dụng, bằng không là tự tìm phiền phức. Đoán chừng bản thân Ninh vương cũng không nghĩ tới mình sẽ gặp kiếp nạn kia, cơ mật như vậy, có ba nhi tử, năm đó không hẳn sẽ giao cho tiểu nhi tử Thương Triêu Tông!
Ngưu Hữu Đạo hồ nghi.
“Coi như Thương Triêu Tông không biết, lẽ nào Thương Thục Thanh cũng không biết? Ta và Thương Thục Thanh ở chung nhiều năm, ta xem nàng tựa hồ cũng không biết chuyện.
Triệu Hùng Ca lắc đầu.
“Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, ta cũng không rõ ràng, nhưng cơ mật như vậy, Ninh vương sẽ không qua loa, tất có phương pháp ứng đối.
Ngưu Hữu Đạo:
“Nếu như mười vạn Nha Tướng thật tồn tại, sẽ ở nơi nào?
Triệu Hùng Ca:
“Tất ở địa phương tụ âm, mới có thể cung cấp đầy đủ âm khí cho Nha Tướng hấp thu năng lượng. Còn cụ thể ở nơi nào, ta không biết, nhưng Thương Thục Thanh hẳn có thể tìm ra.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi ý là nói, Thương Thục Thanh vẫn giấu ta?
Triệu Hùng Ca không nhịn được trên dưới đánh giá hắn một thoáng.
“Bằng tính cách của ngươi, ở cùng nàng nhiều năm như vậy, nàng có thể giấu được ngươi sao? Không hẳn là giấu ngươi, có lẽ nàng còn không biết, nhưng luôn có một ngày nàng sẽ biết, nàng và Nha Tướng có tinh lực liên kết, một khi những Nha Tướng ngủ say kia tụ tập đủ năng lượng, nàng có thể cảm ứng được.
Ngưu Hữu Đạo:
“Cũng chính là nói, phải chờ tới năng lượng của Nha Tướng đủ cường đại, mới có thể bắt đầu dùng? Thật như vậy mà nói, khi nào những Nha Tướng kia mới có thể đủ mạnh?
Triệu Hùng Ca chần chờ nói:
“Cái này thì khó xác định, phải căn cứ địa phương Nha Tướng ngủ say đến quyết định, ta không biết ở chỗ nào, nên không cách nào phán đoán.

Ngưu Hữu Đạo:
“Như vậy một khi thiên hạ có biến, cần sớm tỉnh lại những Nha Tướng kia, nhưng không tìm được địa phương, chẳng phải bỏ mất cơ hội tốt? Ninh vương chinh chiến sa trường nhiều năm, chính là người bày mưu nghĩ kế, sẽ không làm tuyệt như thế, lúc đó tình huống của hắn lại ở trong sóng gió, sự tình trọng đại như vậy, sao có khả năng không lưu hậu thủ?
“Ngươi nói như vậy, dường như cũng có chút đạo lý...
Triệu Hùng Ca im lặng một lúc, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Ngưu Hữu Đạo.
“Lẽ nào...
Ngưu Hữu Đạo biết hắn nghĩ giống như mình, vuốt cằm nói:
“Ninh vương Thương Kiến Bá khẳng định có bàn giao, Thương Thục Thanh cũng biết chút gì, hoặc là nàng cố ý ẩn giấu ta, hoặc là Ninh vương nói nhưng không có nói rõ.
Triệu Hùng Ca chậm rãi gật đầu.
“Bởi vì sự tình trọng đại, Ninh vương không tiện nói rõ, nàng biết nhưng vẫn chưa hay biết gì. Thay đổi ngươi ta, rất có khả năng cũng làm như vậy. Xem ra ngươi nên tìm Thương Thục Thanh nói chuyện, xem có thể để nàng nhớ ra chút gì hay không.
Ngưu Hữu Đạo lườm hắn một cái.
“Ngươi cảm thấy hiện tại ta thích hợp tìm nàng nói chuyện sao?
“Ta không sao cả.
Triệu Hùng Ca còn không rõ lắm chuyện gì xảy ra, dáng vẻ không đáng kể, bất quá sau đó lại thở dài.
“Ài, Ninh vương là buộc chặt tính mạng của nữ nhi và những Nha Tướng kia a.
Ngưu Hữu Đạo:
“Nói như thế nào?
Triệu Hùng Ca:
“Huyết mạch liên kết, sự tình là tương đối. Thương Thục Thanh chết, Nha Tướng rời đi theo, nhưng nếu như Nha Tướng ở trong ngủ mê bị người giết mà nói, Đại Tướng Quân sao có thể thờ ơ không động lòng?

Thương Thục Thanh ắt gặp binh phù phản phệ, ai cũng không cứu được nàng!
Ngưu Hữu Đạo cả kinh.
“Đây chẳng phải là nói, Nha Tướng tỉnh lại đi ra chinh chiến, Thương Thục Thanh cũng sẽ gặp nguy hiểm?
Triệu Hùng Ca xua tay.
“Không phải như ngươi nghĩ, ta nói là Nha Tướng trong ngủ mê. Một khi Thương Thục Thanh tỉnh lại Nha Tướng, mặt quỷ sẽ biến mất, tự nhiên không tồn tại phản phệ, Nha Tướng chết sống không uy hiếp được nàng, hơn nữa nàng ra lệnh một tiếng có thể giải tán mười vạn Nha Tướng!
Ngưu Hữu Đạo nghi hoặc.
“Giải tán?
Triệu Hùng Ca:
“Nếu như nàng hiệu lệnh tử chiến, mười vạn Nha Tướng tất vạn chết không từ, tử chiến đến cùng! Nàng nếu như hiệu lệnh giải tán, thì mười vạn trung hồn dỡ giáp, hồn quy u minh ngủ yên. Cũng chính là nói, Thương Thục Thanh tay cầm một chi đại quân như vậy, là phúc hay họa đều ở trong một ý nghĩ của nàng, một khi Thương Thục Thanh ham mê quyền thế nổi lên lòng xấu xa, hoặc là nàng bị kẻ xấu lợi dụng, chắc chắn làm hại nhân gian.
“Ngưu Hữu Đạo, ngươi nghe rõ ràng cho ta, từ tuổi của Thương Thục Thanh có thể phán đoán, nếu thật sự có mười vạn Nha Tướng, kia là Nha Tướng ngủ say hơn ba mươi năm, tương đương với một tu sĩ ngày đêm liên tục khổ tu hơn ba mươi năm, hơn nữa hơn ba mươi năm chưa bao giờ gián đoạn, ngươi tưởng tượng xem sẽ là dạng quái vật gì? Trước mắt còn đang say giấc nồng, hay tiếp tục hấp thu âm khí tích trữ năng lượng đều không ai biết.

Chương 1832: Sau lưng sâu rượu (1)

Chương 1832: Sau lưng sâu rượu (1)
“Này là tà vật chân chính, có thể ngang dọc âm dương hai giới, có thể bay lượn chân trời, đi tới như gió, giống như quỷ mỵ, ta cũng không biết năm đó vì sao Ly Ca biết thuật pháp như vậy! Kỳ thực sau khi ta tỉnh táo cũng hối hận rất nhiều, vì cái gì Ma giáo không để giáo chủ chưởng quản Ma Điển, vì sao các đời giáo quy phải tuyển chọn thánh nữ không tham dự quyền lực đến bảo quản? Chính là không dám để cho tà thuật này dễ dàng tiết lộ ra ngoài, sợ sẽ rơi vào trong tay kẻ xấu làm xằng làm bậy. Ta hối hận bị nhiệt huyết sục sôi của sư phó ngươi đầu độc, hối hận không nên nói cho sư phó ngươi cách luyện chế.
“Nói chung, đám tà vật này, một khi được tỉnh lại, một khi tập kết thành quân, khi còn sống lại là một đám quân nhân năng chinh thiện chiến, một khi ngang trời xuất thế, kia sẽ là hậu quả gì? Ta chưa từng nhìn thấy ghi chép liên quan, sẽ khủng bố bao nhiêu ngay cả ta cũng không biết.
“Nhưng có một điểm có thể xác định, coi như tập kết mười vạn tu sĩ cũng chưa chắc là đối thủ của chúng, chỉ sợ Nguyên Anh kỳ cũng khó chặn được bầy tà vật hugg hãn không sợ chết này.
“Cho nên, có muốn để nàng tỉnh lại chi đại quân kia hay không, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, ngươi phải cân nhắc ngươi đến tột cùng có thể khống chế nàng hay không, nếu thật sự đến một bước không thể tưởng tượng mà nói, nếu như nàng không chịu hạ lệnh giải tán đại quân, ngươi phải nghĩ ngươi có biện pháp diệt trừ nàng hay không!
“Một nữ nhân bị mặt quỷ liên lụy nhiều năm, tâm tư có thể như người bình thường hay không, tính cách sẽ có vặn vẹo hay không, một khi nắm đại quyền, sẽ có tâm trả thù hay không ai cũng không biết.
“Diệt trừ nàng...

Ngưu Hữu Đạo nói thầm một tiếng, sắc mặt nghiêm nghị, sẽ xuất hiện một ngày mình tự tay giết chết Thương Thục Thanh sao?
Có chút sự tình chân tướng thực để người ngoài ý muốn, hắn thật không nghĩ tới nữ nhân kia sẽ ẩn giấu bí mật to lớn như thế, hắn cũng khó mà tưởng tượng nữ nhân ngoan ngoãn biết điều kia đột nhiên có một ngày hiệu lệnh mười vạn Nha Tướng sẽ là tình cảnh như thế nào.
“Ài, sự tình này ta sẽ châm chước, coi tình huống mà định.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, bỗng như nhớ tới cái gì.
“Đúng rồi, năm đó lúc ta gặp Đông Quách lão đầu, nhìn thấy một con Nha Tướng, trước đó ta hoài nghi là Ô Thường luyện chế, bây giờ mới biết bản thân Đông Quách lão nhi cũng biết luyện chế...
Triệu Hùng Ca biết hắn muốn hỏi cái gì, ngắt lời nói:
“Không cần hoài nghi, khẳng định là Ô Thường luyện chế, khi đó Đông Quách sư huynh nào dám mang theo Nha Tướng chạy loạn khắp nơi. Đúng rồi, Thương Kính của Ngọc Thương hắn là ngươi cho a?
Ngưu Hữu Đạo ngẩn ra.
“Làm sao ngươi biết?
Triệu Hùng Ca cười gằn.
“Xem ra thật là ngươi. Còn ta làm sao biết? Kia vốn là ta tự tay cướp từ trong tay Ngọc Thương, ta giữ lại vô dụng, cũng được sư huynh nhờ vả mà tham dự, cuối cùng giao đồ vật cho Đông Quách sư huynh mang đi, hắn ở lúc lâm chung gặp là ngươi, không thể để ngươi lúc đó cái gì cũng không hiểu giữ lại chơi đùa, tất nhiên sẽ bảo ngươi giao cho Đường sư huynh, kết quả từ bên Thượng Thanh Tông truyền đến tin tức, nói chưa từng gặp qua Thương Kính gì.
“Mới đầu ta còn tưởng Đông Quách sư huynh bị người đả thương, khả năng là bị người cướp đoạt đi rồi. Sau đó phát hiện ngươi và Ngọc Thương cấu kết làm bậy, đầu mày cuối mắt, lại thấy Thương Kính lần nữa trở lại trên tay Ngọc Thương, ta liền hoài nghi ngươi có vấn đề. Nguyên lai thật là ngươi, bị Thượng Thanh Tông giam lỏng năm năm cũng không chịu giao đồ vật ra, tiểu tử ngươi rất giỏi a, vừa bắt đầu liền không thành thật!
Ngưu Hữu Đạo vội vàng giải thích:

“Này cũng không nên trách ta, Đông Quách lão nhi nhiều lần bàn giao, đồ vật chỉ có thể giao cho Đường Mục, không thể giao cho người khác. Lúc đó ta đang do dự, ai biết Thượng Thanh Tông giam lỏng ta, bọn hắn đối xử với ta như thế nào, đổi thành ngươi thử xem.
Đạo lý là cái đạo lý này, nhưng nguyên nhân cuối cùng thúc đẩy hắn không giao là mở ra bí mật trong Thương Kính, muốn tu luyện công pháp trong đó.
Cái nguyên nhân này tạm thời không thể nói cho người khác biết.
Triệu Hùng Ca hừ một tiếng, sự tình đã qua, cộng thêm gia hỏa này còn đang giúp Thượng Thanh Tông mưu đường lui, nên lười tính toán.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo vẫn không rõ.
“Ngươi từ trong tay Ngọc Thương cướp được Thương Kính, lúc đó vì sao ngươi lại tham dự sự tình này?
Triệu Hùng Ca:
“Ta nói rồi, lúc đó bị sư phó ngươi nhờ vả. Kỳ thực lúc đó tin tức Thương Kính hiện thế đã truyền ra, ta cũng không biết sư phó ngươi làm sao biết được tung tích cụ thể của Thương Kính, nhưng nghe ý tứ của sư phó ngươi, thật giống như Thương Kiến Bá biết tổ tiên Thương thị truyền xuống phương pháp phá giải Thương Kính, ta không biết trong Thương Kính đến tột cùng ẩn giấu cái gì, lại để Thượng Thanh Tông mạo hiểm to lớn như vậy. Nhưng ta biết, có thể làm sư phó ngươi mời ta hỗ trợ, bí mật trong Thương Kính nhất định rất trọng yếu. Chờ đến lúc ta động thủ cướp, mới phát hiện người nắm giữ là Hiểu Nguyệt Các.
“Trước khi ta động thủ, đã có người thần bí xuống tay với Hiểu Nguyệt Các trước. Ta chặn ngang một tay, đả thương Ngọc Thương, Ngọc Thương ở dưới vây công, vì bảo mệnh ném ra Thương Kính, ta đoạt Thương Kính bỏ chạy, đám người thần bí kia lập tức từ bỏ truy sát Ngọc Thương, nhắm mục tiêu vào ta.
“Ta thật không dễ dàng gì mới thoát khỏi, chạy tới địa điểm ước định, cuối cùng ba người quyết định giao Thương Kính cho sư phó ngươi mang đi.
Ngưu Hữu Đạo đánh gãy.
“Ba người? Ba người nào?
Triệu Hùng Ca:

“Chưởng môn Đường sư huynh, sư phó ngươi và ta, theo lý thuyết lúc đó chúng ta không có bại lộ thân phận, nhưng để cho ổn thoả, ba người vẫn quyết định tách ra chạy trốn, bởi vì thực lực của ta khá mạnh, để bọn hắn an toàn, ta lộ diện hấp dẫn người đuổi giết.
Thần sắc của Ngưu Hữu Đạo ngưng trọng nói:
“Cũng chính là nói, lúc sự tình phát sinh, sư huynh đệ các ngươi tham dự một sự kiện?
Triệu Hùng Ca gật đầu.
“Sau khi ta lộ ra hành tung, sát thủ quả nhiên truy tung ta, sau khi trốn xa, ta thoát khỏi bọn hắn, vốn tưởng rốt cục an toàn, quay đầu lại liên hệ mới phát hiện Đường sư huynh và Đông Quách sư huynh đều gặp nạn. Rất hiển nhiên, thế lực người đuổi giết không phải chuyện nhỏ, thời điểm truy sát ta còn có dư lực đi nhằm vào bọn hắn. Đặc biệt là biết được Thượng Thanh Tông thổ lộ ra Nha Tướng, ta lập tức ý thức được, người truy sát rất có khả năng là của Ô Thường.
“Sau đó lại truyền tới tin tức Ninh vương Thương Kiến Bá gặp nạn, ta mới phát hiện hết thảy đều là Ô Thường đào bẫy, chỉ sợ Đường sư huynh và Đông Quách sư huynh đến chết cũng không biết, sự tình lần này là nhằm vào ta. Là ta hại chết bọn hắn!
Nói xong ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng.
Ngưu Hữu Đạo kinh nghi bất định.
“Vì sao nói vậy?
Triệu Hùng Ca cay đắng nói.
“Thương Kính rất có khả năng vốn ở trong tay Ô Thường. Ta và Thượng Thanh Tông vương vấn không dứt, hắn là bị Ô Thường phát hiện, Ô Thường nhìn chằm chằm Thượng Thanh Tông, sợ là có ý muốn đẩy Thượng Thanh Tông vào tuyệt cảnh, tinh nhuệ của Thượng Thanh Tông cơ hồ toàn quân bị diệt, trọng thương toàn bộ Thượng Thanh Tông, Ninh vương Thương Kiến Bá bị diệt cũng đứt đoạn mất chỗ dựa của Thượng Thanh Tông. Sau khi đẩy Thượng Thanh Tông vào tuyệt cảnh xem ta lo liệu như thế nào, tùy thời tìm kiếm thời cơ buộc ta giao ra đồ vật.
Ngưu Hữu Đạo giật mình nói:
“Ngươi có thể xác định là như vậy? Theo ta được biết, hắn là Thương Kiến Hùng và Đồng Mạch lấy Thương Kính bố cục nhằm vào Thương

Kiến Bá.

Triệu Hùng Ca:

“Kia đều là mặt ngoài, có thể bỏ qua, Cửu Thánh cản tay nhau, Ô Thường không tiện ngang nhiên ra tay, cũng không muốn mục đích chân thực của mình bại lộ, một khi dẫn tới tám thánh khác tranh đoạt, hắn không chịu nổi, tất nhiên sẽ ở hậu trường đi thúc đẩy. Hoàng quyền Thương thị nội đấu chỉ là bị hắn lợi dụng mà thôi, chỉ sợ hai người cũng không biết mình bị người lợi dụng, Ô Thường cũng sẽ không để ngoại nhân biết.

Chương 1833: Sau lưng sâu rượu (2)

Chương 1833: Sau lưng sâu rượu (2)
“Rất nhiều sự tình nhỏ nhặt ngươi không rõ ràng, nhưng ta rõ ràng, đủ để ta làm ra phán đoán. Ta và Ô Thường đối kháng nhiều năm như thế, làm đối thủ nhiều năm như thế, vẫn cảnh giác hắn cao độ, hắn vừa có động tác, ta liền có thể phỏng đoán ra dụng ý của hắn.
“Kỳ thực lúc đầu ngươi lựa chọn rất đúng, che giấu sự tình Thương Kính không lộ, lại giữ một khoảng cách với Thượng Thanh Tông, từ trình độ nào đó bảo hộ ngươi an toàn. Nhưng ngươi ngàn vạn lần không nên ngang nhiên ta kéo đến bên cạnh ngươi ra tay, ngươi ở Kim Châu rơi vào hiểm cảnh, làm cho ta không thể không xuất thủ giúp ngươi. Trên đường ngươi từ Kim Châu phản hồi Nam Châu, ta giúp ngươi chống đỡ thích khách, ngang nhiên ra tay, động tĩnh lớn như vậy sao có thể giấu diếm được Ô Thường?
“Nếu ta không đoán sai, thời điểm kia ngươi đã bị Ô Thường nhìn chằm chằm. Sau đó rất có khả năng Ô Thường đã xếp vào nhãn tuyến ở bên cạnh ngươi, ngươi ngàn vạn lần phải cẩn thận, không thể để quá nhiều người biết tin tức ngươi còn sống, bằng không chắc chắn sẽ bị Ô Thường phát hiện.
Lời này vừa nói ra, Ngưu Hữu Đạo cả kinh, nhớ tới một chuyện, chính là sự tình đối phương nói từ Kim Châu phản hồi Nam Châu.
Khi đó mẹ con Hải Như Nguyệt trúng độc, mình can dự, rước lấy phiền toái rất lớn, vì an toàn, không thể không mời Triệu Hùng Ca đến, hộ tống mình phản hồi Nam Châu, trên đường gặp nạn, Triệu Hùng Ca ra tay.
Chính là sau khi phát sinh sự tình kia, Phiêu Miểu Các Bách Lý Yết đột nhiên xuất hiện, tới tìm Công Tôn Bố, phát triển Công Tôn Bố thành gian tế ở trong Mao Lư Sơn Trang.

Trước đó cho là lớn mạnh gây nên Phiêu Miểu Các quan tâm, bây giờ xem ra, không chỉ là sự việc như vậy.
Bách Lý Yết sớm không xuất hiện, muộn không xuất hiện, vừa vặn ở sau khi Triệu Hùng Ca ra tay giúp đỡ xuất hiện.
“Ô Thường chậm chạp không có ra tay với ngươi, hắn là tiểu tử ngươi làm việc cẩn thận, không bị hắn phát hiện cơ hội lợi dụng thích hợp, nếu không hắn tuyệt đối không thể nhấn nại lâu như vậy. Bởi vì hắn biết khó có thể cạy ra miệng của ta, mạo muội động thủ một khi gây nên ta hoài nghi, sẽ không còn bất kỳ ý nghĩa. Năm đó hắn bắt ta, dùng hết cực hình, ta thà chết không theo, hắn biết dùng mạnh vô dụng, chỉ có thể lấy thủ đoạn vu hồi.
“Năm đó những người thần bí tham dự đánh cướp Thương Kính trên tay Ngọc Thương, rõ ràng chính là người của Ô Thường, Ô Thường sao có thể không biết Thương Kính đã không ở trên tay Ngọc Thương? Sau đó Thương Kính đột nhiên lại xuất hiện ở trên tay Ngọc Thương, dùng để lập quốc, ngay cả ta cũng có thể nhìn ra cùng ngươi không thể tách rời quan hệ, sao có thể giấu diếm được Ô Thường?
“Ta và ngươi vẫn duy trì một khoảng cách, ta và ngươi quan hệ rõ ràng cũng là bởi vì Thượng Thanh Tông, Ô Thường hắn đoán được ta quan tâm cái gì, cho nên lực chú ý chủ yếu của Ô Thường còn ở trên người Thượng Thanh Tông. Kết quả Ngọc Thương cầm ra Thương Kính, bằng lực thẩm thấu của Phiêu Miểu Các, Ô Thường có thể không tra ra là ngươi cho? Ô Thường phát hiện năm đó ta không giao Thương Kính cho Thượng Thanh Tông, mà giao cho ngươi, ngươi bảo Ô Thường sẽ nghĩ như thế nào?
“Không cần hoài nghi, bố cục nhằm vào ngươi lập tức triển khai, có hai việc ngươi có thể tra một chút.
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Hai việc gì?
Triệu Hùng Ca nói:
“Ta không biết Xuyên Dĩnh và Lệnh Hồ Thu trước đây phải chăng nhận thức, nhưng ta có thể khẳng định, Xuyên Dĩnh và Lệnh Hồ Thu quan hệ sâu sắc nhất định là sau khi Ô Thường biết được Thương Kính ở trên tay Ngọc Thương. Cái thứ hai, Xuyên Dĩnh cưới Băng Tuyết Các Các chủ

Tuyết Lạc Nhi, nhất định là sau khi xác nhận ngươi sẽ tiến vào Thánh cảnh.
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc, cái thứ nhất phải chờ xác định, còn cái thứ hai, hắn đã căn cứ các manh mối tiến hành suy đoán.
Sau khi mình lọt vào danh sách tiến vào Thánh cảnh, ở ngoại giới có một đoạn thời gian chuẩn bị, mà sau khi vào Thánh cảnh trước trước sau sau một phen dằn vặt, tiến vào Hoang Trạch Tử Địa săn giết Yêu Hồ ba tháng thời gian, sau đó lại đến Vấn Thiên Thành pha trộn một đoạn thời gian.
Sau đó lại nhìn thấy Tuyết Lạc Nhi, căn cứ Tuyết Lạc Nhi mang thai đến suy đoán thời gian, hắn khẽ gật đầu, trong lòng đã hiểu rõ.
Bất quá hiện tại đã xác định Xuyên Dĩnh là người của Ô Thường, còn muốn tra hai việc này hay không đã không trọng yếu.
“Xuyên Dĩnh tiến vào Thánh cảnh tiếp xúc ngươi, sẽ không lấy bối cảnh Thiên Ma Thánh Địa tiến vào, nếu không sẽ gây nên ta hoài nghi, thông qua cưới Tuyết Lạc Nhi, dựa thế Băng Tuyết Thánh Địa, có bối cảnh này, đối với ngươi ở trong Thánh cảnh là có dụ hoặc, rất dễ dàng giao hảo quan hệ với ngươi.
“Chỉ là không nghĩ tới ngươi cũng không phải loại an phận, vậy mà sẽ 'chết rồi', chủ ý của Xuyên Dĩnh thất bại, không còn biện pháp, đành phải lần nữa xoay chuyển nhằm vào Thượng Thanh Tông, thuận thế mượn tên tuổi của ngươi, Xuyên Dĩnh tiếp cận Đường Nghi. Ta nghĩ, quá trình đại khái chính là như thế.
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, ngày hôm nay mới biết con sâu rượu này ở Yêu Ma Lĩnh nhìn như nhàn tản, ai biết phía sau sẽ liên lụy tới nhiều chuyện như thế.
Này ảnh hưởng tới quá nhiều người, Đường Mục và Đông Quách Hạo Nhiên chết, đệ tử tinh nhuệ tổn thất hầu như không còn dẫn đến Thượng Thanh Tông triệt để sa sút, Ninh vương Thương Kiến Bá một nhà chết thảm, thậm chí Tuyết Lạc Nhi mang thai gả người, tương lai còn không biết sẽ phát sinh cái gì, cuối cùng đều bởi vì một bộ Ma Điển.
Trước gặp Sa Như Lai nói chuyện không rõ một vài sự tình, vậy mà ở trong miệng con sâu rượu này tìm được đáp án, Ngọc Thương không

hắn biết cái gì, nhưng Ô Thường có ý hỗ trợ ẩn giấu là vì bảo hộ Triệu Hùng Ca!
Xác thực mà nói, là không muốn bí mật của hắn và Triệu Hùng Ca bị người khác phát hiện đầu mối!
Sau khi biết những sự tình này, Ngưu Hữu Đạo buông tiếng thở dài.
“Thật không nghĩ tới, ngươi lại yên lặng cùng Ô Thường đối kháng nhiều năm như thế, xem ra hôm nay ta tới đáng giá.
Triệu Hùng Ca:
“Ta nào có tư cách gì đối kháng hắn, vẫn đang chịu đựng, mạnh mẽ chống đỡ mà thôi. Nói cho ngươi những sự tình này, là hy vọng ngươi minh bạch Ô Thường là dạng người gì, ta chẳng qua là chết, hắn đừng hòng từ chỗ ta đạt được bất kỳ đồ vật gì, nhưng ngươi không giống, ngươi phải cẩn thận.
Ngưu Hữu Đạo khẽ mỉm cười.
“Ngươi ở sáng, hắn ở trong tối, ngươi khó có thể động đậy. Ta không giống, bây giờ hắn ở ngoài sáng, ta ở trong tối. Xuyên Dĩnh đã bại lộ, hươu chết vào tay ai còn chưa chắc nha.
Triệu Hùng Ca nhắc nhở:
“Ngươi đừng xằng bậy.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi yên tâm, trong lòng ta nắm chắc, sự tình này giao cho ta xử lý, ngươi tiếp tục gánh đi, dù sao ngươi đã quen, nói chung ta là không ăn một bộ này của hắn, ta đang lo không tìm được điểm hạ thủ!
Triệu Hùng Ca:
“Ngươi và Ô Thường đều không phải người tốt gì, sự tình chó cắn chó, ta không lo lắng ngươi, ta chỉ hy vọng ngươi nhớ tới hứa hẹn của ngươi khi đó, Thượng Thanh Tông!
“Chó cắn chó?
Ngưu Hữu Đạo bất mãn, bất quá vung tay lên, không tính toán với hắn.
“Có chuyện ta rất kỳ quái, ngươi và Ma giáo tiếp xúc nhiều năm như thế, cũng đối kháng Ô Thường nhiều năm như thế, có biết nguyên nhân Ô Thường đột phá đến Nguyên Anh cảnh hay không.
Triệu Hùng Ca hiển nhiên biết, hừ một tiếng nói:

“Không phải ngươi đã hái sạch cây sao, còn quan tâm cái này? Tự nhiên là Vô Lượng Quả!
Ngưu Hữu Đạo kỳ quái.
“Ô Thường từ đâu tới Vô Lượng Quả?
Triệu Hùng Ca:
“Trên tay thánh nữ Ma giáo vẫn bí mật bảo quản một trái, sự tình này chỉ có các đời thánh nữ biết, nội bộ Ma giáo căn bản không có người khác biết được, sau đó không biết tại sao lại bị Ô Thường biết, đồ vật bị mất trộm không biết đi đâu, thánh nữ lại không dám công khai tìm kiếm, một khi kinh động mấy vị kia của Thánh cảnh, để mấy vị kia biết trên tay Ma giáo có đồ vật này, sợ là sẽ mang đến tai ương ngập đầu cho Ma giáo. Mãi đến khi Ô Thường đột phá, mới biết đồ vật là bị Ô Thường trộm.
Ngưu Hữu Đạo nghi hoặc.

Chương 1834: Ô Thường, con mẹ ngươi

Chương 1834: Ô Thường, con mẹ ngươi
“Trên tay Thánh nữ làm sao sẽ có Vô Lượng Quả?
Triệu Hùng Ca:
“Ngươi quên Thánh cảnh là ai mở ra sao? Ta nói Ma giáo là phát từ hoàng hậu Vũ triều Ly Ca, năm đó Ly Ca có thể tùy ý ra vào Thánh cảnh, trên tay có một trái Vô Lượng Quả đáng giá kỳ quái sao?
Ngưu Hữu Đạo à lên một tiếng, nhưng vẫn kỳ quái nói:
“Trên tay có Vô Lượng Quả, vì sao các đời thánh nữ Ma giáo không sử dụng?
Triệu Hùng Ca:
“Thánh nữ đời đời truyền thừa, đều tuân thủ Ly Ca phân phó, không dám dùng.
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói:
“Mỗi một đời đều có thể nhịn xuống?
Triệu Hùng Ca:
“Ngươi cho rằng người người đều giống như ngươi? Ngươi cho rằng tại sao người ta lại được xưng là thánh nữ? Kia đại biểu thánh khiết, không xấu xa như ngươi.
Ngưu Hữu Đạo xem thường, âm thầm buồn cười, còn thánh khiết, không phải là bị ngươi khinh nhờn một vị? Đương nhiên, lời này hắn sẽ không nói.
“Ly Ca lưu lại, lại không cho dùng là có ý gì?
Triệu Hùng Ca thở dài nói:
“Hắn là Ly Ca đã sớm dự cảm được, một khi nàng và Thương Tụng đều không có mặt, tu sĩ thiên hạ mất đi áp chế, sớm muộn sẽ có biến. Lưu lại quả kia là muốn cho chủ nhân của Thánh La Sát.
“Chủ nhân của Thánh La Sát?

Ngưu Hữu Đạo hồ nghi, Ngân nhi sao? Thử hỏi:
“Cái quỷ gì?
Triệu Hùng Ca:
“Ta cũng không biết, sự tình này vốn không nên nói cho ngươi, nhưng đồ vật đã mất rồi, nói một chút cũng không sao. Ly Ca có di huấn là, đợi Điệp Mộng Huyễn Giới Thánh La Sát lại lần nữa hiện thế, người tùy tùng Thánh La Sát kia, là chủ nhân của Thánh La Sát, để người thừa kế kia giao Vô Lượng Quả cho đối phương.
“...
Thần sắc của Ngưu Hữu Đạo co giật, biểu cảm cực kỳ đặc sắc, bỗng nhiên bốc lên một câu.
“Ô Thường, con mẹ ngươi...
“Hả?
Triệu Hùng Ca không biết vì sao hắn chửi thề, hỏi:
“Làm sao vậy?
Ngưu Hữu Đạo im lặng một hồi, không biết cân nhắc cái gì, cuối cùng lắc đầu, buông tiếng thở dài.
“Ài! Không có gì, chỉ cảm thấy Ly Ca kia đầu óc có vấn đề. Cái biện pháp gì không được, lui một vạn bước mà nói, trực tiếp giao cho Thánh La Sát không phải xong sao, a, đầu óc của Thánh La Sát giường như cũng có vấn đề...
Triệu Hùng Ca:
“Đầu óc ngươi mới có vấn đề, người ta an bài như vậy, tự nhiên có dụng ý riêng.
Ngưu Hữu Đạo:
“Trừ Vô Lượng Quả, Ly Ca còn có bàn giao gì khác hay không?
Trong lòng Triệu Hùng Ca cả kinh, ý thức được cùng vị này nói chuyện nhất định phải cẩn thận, cảnh cáo nói:
“Đừng được voi đòi tiên, chuyện không liên quan tới ngươi.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ma Điển kia sẽ không phải cũng là muốn giao cho chủ nhân của Thánh La Sát chứ?
Triệu Hùng Ca:
“Chuyện không liên quan tới ngươi.

Ngưu Hữu Đạo:
“Nếu ta nói ta chính là chủ nhân của Thánh La Sát, ngươi tin không?
“Ngươi?
Triệu Hùng Ca sửng sốt một chút, chợt cười lạnh nói:
“Tiểu tử ngươi không chừa thủ đoạn nào, ngươi cảm thấy ta sẽ tin sao? Ngươi nói phá trời đi, coi như mang Thánh La Sát tới trước mặt ta, ta cũng sẽ không tin tưởng, ta khuyên ngươi đừng đánh chủ ý tới Ma Điển. Đừng nói ta không có, coi như có, ta cũng không thể giao nó cho ngươi.
Ngưu Hữu Đạo chấn kinh, trợn mắt nói:
“Ta mang Thánh La Sát tới trước mặt ngươi, ngươi cũng không tin?
Triệu Hùng Ca:
“Ta quá hiểu rõ ngươi, ngay cả Vô Lượng Quả trong Thánh cảnh cũng có thể trộm được, làm ra sự tình gì ta cũng không kỳ quái. Một khi ngươi lợi dụng Vô Lượng Quả làm ra mấy Nguyên Anh cảnh, thật muốn chạy vào Điệp Mộng Huyễn Giới hạ thủ mà nói, tình cảnh của Thánh La Sát sợ là nguy hiểm. Cho nên ta cảnh cáo ngươi, chớ làm loạn, coi như ngươi mang Thánh La Sát đến cũng vô dụng. Ta không nên nói cho ngươi này sự tình a.
“...
Ngưu Hữu Đạo im lặng, một hồi lâu mới cười ha ha nói:
“Ta nói Triệu Hùng Ca, ngươi có cần làm như thế tuyệt hay không?
Triệu Hùng Ca:
“Nếu như ngươi không nghe khuyên... Ta có thể gánh Ô Thường nhiều năm như thế, ngươi đại khái có thể thử một chút.
Ngưu Hữu Đạo dở khóc dở cười, lắc đầu than thở:
“Xem ra có chút sự tình biết quá nhiều cũng không phải chuyện tốt gì. Triệu sư thúc, ta thật không lừa ngươi, ta nói rõ với ngươi a, Thánh La Sát đã sớm theo ta.
Triệu Hùng Ca:
“Ta nói rồi, Ma Điển không ở trên tay ta.
Ngưu Hữu Đạo:
“Không phải, thật, tuyệt đối không lừa ngươi, ngươi cũng đã gặp Thánh La Sát.
Triệu Hùng Ca lạnh nhạt, một bộ ngươi cứ biên đi.

Ngưu Hữu Đạo:
“Vạn Thú Môn, lần chúng ta gặp mặt kia, nữ hài gọi Ngân nhi, ngươi còn nhớ không? Suýt chút nữa bị ngươi giết, ngươi còn nói trong cơ thể nàng có yêu khí dị chủng, kỳ thực nàng chính là Thánh La Sát.
Triệu Hùng Ca:
“Ma Điển không ở trên tay ta.
Ngưu Hữu Đạo:
“Sau khi nàng hóa hình chính là Thánh La Sát, là ta từ Điệp Mộng Huyễn Giới dẫn ra...
Giải thích rất rõ ràng, chỉ còn thiếu nói phương pháp phá giải Thương Kính.
Triệu Hùng Ca cầm bầu rượu lên, tiếp tục uống rượu, không chút hoang mang nghe, cuối cùng nói.
“Nói còn rất giống, chẳng trách có thể ở trong Thánh cảnh trộm đồ vật ra, cái miệng này, có thể lừa gạt cả trời a.
“...
Ngưu Hữu Đạo nhất thời vô ngữ, này là nhận định mình đang nói dối, cuối cùng cũng phục rồi, nhấc tay đầu hàng nói:
“Được được được, ta phục ngươi rồi, ngươi không tin không sao cả, ngươi nhớ giữ kỹ đồ vật, đừng để cho người khác lấy đi là được.
Triệu Hùng Ca:
“Không cần ngươi bận tâm.
“Ha ha, chuyện này là sao!
Ngưu Hữu Đạo tự giễu, than thở một chút, sau đó lại nói.
“Ta đã nói với ngươi, mười hai quả đều bị ta hái được.
Triệu Hùng Ca thuận miệng nói.
“Vậy thì thế nào, ta không có hứng thú.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi có ý gì? Cần đề phòng như phòng cướp vậy sao? Trước tiên nghe hết không được sao?
Triệu Hùng Ca uống một ngụm rượu, nhìn bốn phía một chút.
“Ta cũng nên trở về.
Dứt lời liền đi.
Ngưu Hữu Đạo đưa tay, bắt được cánh tay hắn.

“Ta thật xa chạy tới bại lộ thân phận, không phải tìm ngươi nói chuyện phiếm, thật không dễ dàng gặp mặt một lần, nói với ngươi chính sự đây, nghe nói ngươi và Tả Sứ của Ma giáo đương nhiệm giao tình không tệ?
Triệu Hùng Ca kỳ quái.
“Mắc mớ gì đến ngươi?
Ngưu Hữu Đạo:
“Đừng có dáng vẻ cẩu không ăn phân như thế, hỏi ngươi có phải hay không thôi?
Triệu Hùng Ca:
“Vẫn tính tốt.
Ngưu Hữu Đạo:
“Người này có thể tin được không?
Triệu Hùng Ca:
“Được.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi cảm thấy được, ta đưa hắn một trái Vô Lượng Quả được không?
Triệu Hùng Ca nhíu mày:
“Vì sao sẽ nghĩ tới cho hắn?
Ngưu Hữu Đạo:
“Mười hai quả cây, lại bảo bối như thế nào, ta cũng không thể dùng hết, hiện tại phải nhanh một chút chuyển ra, mau chóng phát huy tác dụng hoàn thành bố cục. Ta thấy người Ma giáo ở trong bóng tối vẫn không ít, đáng giá ta dùng một lát.
Triệu Hùng Ca run cánh tay bỏ qua hắn, xoay người lắc đầu nói:
“Không được, Nam Thiên Vô Phương không hắn đáng tin.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi không phải nói hắn vẫn được sao?
Triệu Hùng Ca:
“Là vẫn được, nhưng phải xem phương diện nào, không phải tuyệt đối không có vấn đề. Ô Thường nhiều năm không động Ma giáo như thế, ta không dám bảo đảm không có nguyên nhân khác, không dám bảo đảm Nam Thiên Vô Phương không phải Ô Thường chủ mưu an bài ở bên cạnh ta.
Ngưu Hữu Đạo sửng sốt, lại cười khổ.

“Tâm đề phòng của ngươi thật nặng.
Triệu Hùng Ca:
“Vẫn là để cho người đáng tin bên cạnh ngươi dùng đi.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu:
“Đồ vật này, không phải đáng tin hay không đáng tin, đều cho người bên cạnh ta không thích hợp, cũng có thể nói là không có tác dụng gì, nhiều mấy tay chân vô dụng, lúc nào cũng có thể sẽ bị Cửu Thánh triệu tập thế lực trong thiên hạ tận diệt. Sự tình này không thể có tư tâm, chỉ có thế lực phản kháng Cửu Thánh càng khổng lồ, lực lượng của chúng ta mới sẽ càng lớn, Cửu Thánh mới càng không thể một lần đánh đổ ta!
Lời nói rất đơn giản, nhưng Triệu Hùng Ca đột nhiên cảm nhận được sắp tới gió nổi mây vần, cảm giác tê cả da đầu, trong lòng dâng lên một loại tư vị không nói được!
Lần đầu tiên, chân chính là lần đầu tiên nghe được có người nói muốn đối kháng Cửu Thánh, không chỉ nói chơi, mà là đã bắt đầu thực tiễn, hơn nữa đã có thẻ đánh bạc đối kháng, có thể nói cảm xúc dâng trào!

Chương 1835: Thiệu đại nhân, ngươi tự lo lấy đi! (1)

Chương 1835: Thiệu đại nhân, ngươi tự lo lấy đi! (1)
Cũng đột nhiên cảm giác viền mắt có chút ướt át, khuôn mặt lôi thôi ngẩng lên nhìn trần động, trong lòng nói: Ai nói Thượng Thanh Tông không được?
Hắn muốn khóc, nhưng cuối cùng khống chế được tâm tình của mình, minh bạch ý tứ của Ngưu Hữu Đạo, lần nữa dán mắt vào Ngưu Hữu Đạo, nghiêm mặt nói:
“Ngươi có dùng không?
Ngưu Hữu Đạo:
“Tu vi của ta khả năng còn kém mấy năm, hiện tại còn không có biện pháp dùng, ngươi yên tâm, ta không đến nỗi đại công vô tư đến mức độ kia, ngươi cũng nói ta không phải người tốt, ta sẽ lưu cho mình một cái.
“Ta là phế vật không có tác dụng gì, bên Thượng Thanh Tông, ngươi phải thay chăm sóc. Đi đây.
Triệu Hùng Ca nói xong xoay người rời đi.
Ngưu Hữu Đạo bị hắn nói sửng sốt.
Vân Cơ chờ ở ngoài động liếc mắt nhìn bóng người bay ra.
Chờ một chút, Ngưu Hữu Đạo cũng đi ra, lại khôi phục dáng vẻ dịch dung.
Vân Cơ nhấc tay giao cho hắn một phong mật thư.
“Vừa lấy được, dịch xong rồi.
Ngưu Hữu Đạo tiếp đến nhìn, phát hiện là tin tức từ Nam Châu chuyển tới, chỉ là nội dung để hắn cảm thấy kinh hãi.
“Vậy mà thoát thân được!
Vân Cơ nói:

“Hiện tại ta xem như minh bạch vì sao ngươi nhìn chằm chằm đối phương, người này đích xác rất lợi hại, ngươi bố cục đến mức độ như vậy còn để hắn tránh thoát!
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm nội dung mật thư khẽ lắc đầu.
“Ngoài ý muốn, cũng không phải ngoài ý muốn, người này am hiểu tử địa phản kích. Lúc trước ở Bắc Châu, hai lần đẩy hắn vào tử địa, đều bị hắn chạy trốn, ở Tề Kinh ngay cả Hạo Vân Đồ tham dự động thủ cũng vẫn bị hắn chạy...
Xem đến phần sau, con ngươi đột nhiên co rụt lại.
“Phiêu Miểu Các?
Sau lưng Thiệu Bình Ba có thế lực Phiêu Miểu Các chống đỡ, tin tức này chân chính để hắn hãi hùng khiếp vía, năng lực của Thiệu Bình Ba, lại phối hợp thế lực của Phiêu Miểu Các, hậu quả kia làm hắn có chút kinh sợ.
Trước vẫn không biết chuyện, nếu như không phải giả chết, hắn làm không tốt sẽ chết ở trong tay Thiệu Bình Ba.
Vân Cơ:
“Tuy bị Phiêu Miểu Các tìm tới, nhưng đây chỉ là phán đoán của Giả không lưỡi, không hẳn là thật.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm tin tức chậm rãi lắc đầu.
“Năng lực của Giả Vô Quần không cần hoài nghi, phán đoán sẽ không bắn tên không đích, căn cứ tin tức truyền đến, độ khả thi rất lớn.
Vân Cơ:
“Vậy Nguyên Tòng là ai, dám trực tiếp hạ sát thủ với người Phiêu Miểu Các!
Ngưu Hữu Đạo không có hồi đáp.
“Đi, đi gặp đám người Giả Vô Quần.
Vân Cơ:
“Không đi Vạn Thú Môn?
Ngưu Hữu Đạo:
“Phiêu Miểu Các phái người đi tìm bọn hắn, kết quả bị bọn hắn giết, này không phải chuyện nhỏ, ngay cả Giả Vô Quần cũng sợ đến trốn đi, sự tình này ta nhất định phải tự mình ra mặt xác nhận làm rõ tình huống, ta

muốn đích thân đi thẩm vấn người bị tóm kia. Ngươi ta phân công hành động, ngươi đi Tống quốc một chuyến!
Trước khi đi, Ngưu Hữu Đạo khẩn cấp đưa tin cho Viên Cương, lệnh Viên Cương mau chóng an bài Vân Cơ đi gặp Tử Bình Hưu, một khi phát hiện dị thường, lập tức diệt Tử Bình Hưu đi.
Vận dụng Vân Cơ là vì bảo đảm có thể vạn vô nhất thất!
Không có biện pháp, người Phiêu Miểu Các tìm là Giả Vô Quần, không gặp được Giả Vô Quần, khẳng định sẽ đi tìm Tử Bình Hưu, một khi Tử Bình Hưu không chịu nổi dọa, lộ Nam Châu ra ngoài, hắn kinh doanh thế lực Nam Châu sẽ xong đời!
Dám giết người Phiêu Miểu Các, một khi bị Phiêu Miểu Các phát hiện, kia tuyệt đối là sẽ nghiêm trị, Phiêu Miểu Các còn chưa bao giờ mềm tay qua!
Đồng thời còn lệnh Viên Cương đưa tin cho Sa Như Lai, bảo Sa Như Lai tận lực giúp quan tâm tình huống của Phiêu Miểu Các, có bất kỳ dị thường gì đúng lúc báo cho.
Ngưu Hữu Đạo làm xong, cùng Vân Cơ chia nhau rời đi. Hai người mang đến phi cầm cỡ lớn Ngưu Hữu Đạo dùng trước, bên Nam Châu sẽ phái phi cầm cỡ lớn với tiếp ứng Vân Cơ.
Kỳ thực Vân Cơ có thể không cần, nhưng để cho ổn thoả, không muốn bại lộ thân phận.
...
“Hoan Nhi...
Lan quý phi đẩy cửa vào, trên tay bưng khay, nhìn xung quanh một cái, nhìn thấy Thái Thúc Hoan Nhi ngồi co ro ở trên giường, làm nàng lòng đau như cắt.
Thả đồ vật lên bàn, vòng tới góc giường, xoa vai nữ nhi.
“Hoan Nhi, ăn một chút gì đi.
Thái Thúc Hoan Nhi yên lặng nói:
“Vì cái gì phụ hoàng nuốt lời?
Lan quý phi gượng ép nói:
“Đã hỏi mấy lần, phụ hoàng ngươi cũng là thân bất do kỷ!
Thái Thúc Hoan Nhi rơi lệ, không nghĩ tới, vốn tưởng trên triều định ra sự tình sẽ không thay đổi, ai biết sự tình ly kỳ như vậy cũng phát sinh,

cả triều đều lấy âm mưu của địch quốc làm lý do hủy hôn.
Nàng ngược lại không phải khát khao gả cho Thiệu Bình Ba, nàng càng nhiều là muốn báo thù.
Nhưng chuyện đã xảy ra nàng đã biết được, Thiệu Bình Ba hồi kinh liền phát động Hắc Thủy Đài bắt người, thậm chí còn tự tay giết nhi tử của Triệu đại nhân, trong một đêm, cả sự tình triệt để trở mình, tốc độ nhanh đến người cảm thấy khó bề tưởng tượng, nhưng Thiệu Bình Ba lại làm được.
Này để nàng không khỏi nghĩ tới tình hình ở trong nông trại, Thiệu Bình Ba nói cho nàng, ngươi không uy hiếp được ta!
Thái độ của đối phương khinh bỉ như vậy, căn bản không để nàng ở trong mắt!
Trên thực tế Thiệu Bình Ba đích xác chưa hề để nàng ở trong mắt, công chúa lại thế nào? Trong đầu óc Thiệu Bình Ba có một đống sự tình, căn bản không tồn tại việc nàng sướng vui đau buồn, lúc này Thiệu Bình Ba đã rời kinh thành Tấn quốc.
Như một kích lôi đình, sau khi hóa giải nguy cơ, thì lập tức rời Tấn Kinh, trở về chiến trường tiếp tục quan sát trạng thái giao chiến.
Cũng nhất định phải rời đi, hắn biết mình đắc tội bao nhiêu người, tiếp tục lưu lại ở kinh thành còn không biết sẽ phải bị phản công như thế nào, trước đó có thể mượn lực lượng của Hắc Thủy Đài phản kích, nhưng đối kháng đám triều thần kia không thể nhiều lần vận dụng lực lượng của Hắc Thủy Đài.
Chức trách của Hắc Thủy Đài không phải dùng để làm loại sự tình kia, hoàng đế cũng sẽ không đáp ứng!
Hiện tại hắn không có căn cơ gì, chỉnh thể mà nói, căn bản không có thực lực chính diện đối kháng những triều thần kia, chỉ có thể trốn đi, trốn đến những triều thần kia không làm gì được hắn, không biết hắn làm gì. Chờ lập xuống đại công, thật nắm được quyền lực tương ứng, mới có tư cách đối kháng!
Cho nên trận chiến này cực kỳ trọng yếu!
Bên bờ sông, Thiệu Bình Ba ngồi ở trên tảng đá lớn tĩnh lặng nhìn nước sông cuồn cuộn biến mất, không biết suy nghĩ cái gì.
Thiệu Tam Tỉnh đi tới, cúi người thấp giọng nói:

“Đại công tử, chưởng quỹ đến rồi.
Thiệu Bình Ba phục hồi tinh thần lại.
“Sao hắn không mời tự đến?
Thiệu Tam Tỉnh:
“Không biết.
“Hỏng rồi!
Thiệu Bình Ba chậm rãi đứng lên.
“Chỉ sợ là để Giả Vô Quần trốn thoát.
Thiệu Tam Tỉnh kinh ngạc:
“Làm sao mà biết?
Thiệu Bình Ba:
“Chỉ cần Giả Vô Quần không trốn, bằng thế lực của Phiêu Miểu Các làm sao có khả năng không tìm được, những ngày này liên tiếp hỏi chưởng quỹ cũng không có trả lời, thái độ của hắn khá ngạo mạn, đột nhiên không mời mà tới, khẳng định không phải tự mình đến báo tin tức tốt, sợ là không phải chuyện tốt gì. Đi đi!
Hai người xoay người rời đi, đi không bao xa, nhìn thấy một tu sĩ bình thường bị hộ vệ ngăn cản.
Thiệu Bình Ba phát hiện người đến mỗi lần đều là diện mạo bất đồng, đi tới phất tay, lệnh hộ vệ lui ra, sau đó hai người đi dạo ở bờ sông.
“Xảy ra vấn đề rồi.
Chưởng quỹ nói.
Trong lòng Thiệu Bình Ba hơi hồi hộp một chút, có thể để vị này tự mình chạy tới nói, e lả không phải chuyện nhỏ, vội hỏi:
“Chuyện gì?
Chưởng quỹ:
“Giả Vô Quần mất tích.
Thiệu Bình Ba thử dò xét nói:
“Vậy chỉ có thể nói kẻ này quá mức xảo trá.
Chưởng quỹ:
“Ta nói không phải cái này, ta phái hai người đi tìm bọn hắn cũng mất tích, đợi mấy ngày không tìm được bóng dáng, cũng không có bất kỳ tin tức, khẳng định là xảy ra vấn đề rồi.
Thiệu Bình Ba kinh ngạc.

“Này làm sao có khả năng? Bọn hắn không dùng thân phận Phiêu Miểu Các đi tìm sao?
Chưởng quỹ cắn răng nói:
“Này chính là địa phương nghiêm trọng của sự tình, lúc ấy không nên nghe lời ngươi, không nên để bọn hắn lấy thân phận Phiêu Miểu Các đi.

Chương 1836: Thiệu đại nhân, ngươi tự lo lấy đi! (2)

Chương 1836: Thiệu đại nhân, ngươi tự lo lấy đi! (2)
Nếu không dùng thân phận Phiêu Miểu Các, sẽ không xảy ra sự tình phiền phức này, hiện tại ta lo lắng bọn hắn đã rơi vào tay đối phương, một khi nói cái gì không nên nói, hậu quả khó mà lường được!
Thiệu Bình Ba có khổ khó nói, cá nhân hắn cho rằng Giả Vô Quần không là cái gì, chẳng lẽ đối phương còn không làm gì được, nhưng lời nói coi thường như vậy hắn không dám nói, hãi hùng khiếp vía hỏi:
“Bọn hắn có lá gan lớn như vậy, dám động người Phiêu Miểu Các sao? Xác nhận người phái đi thật gặp mặt bọn hắn sao?
Chưởng quỹ:
“Phí lời! Người của ta tận mắt nhìn thấy bọn hắn mang xe ngựa ra kinh thành Tề quốc mới yên tâm, này còn cần hoài nghi sao?
Thiệu Bình Ba ý thức được sự tình nghiêm trọng.
“Người phái đi có biết là tiên sinh thụ ý không? Nếu là người phía dưới sai khiến, thượng tuyến nên đúng lúc diệt khẩu!
Chưởng quỹ:
“Còn cần ngươi đến dạy ta? Ta còn dám giữ lại sao? Đã diệt khẩu rồi!
“Vậy thì tốt!
Thiệu Bình Ba thở phào nhẹ nhõm, lại cau mày nói:
“Tiên sinh chỉ phái hai người đi bắt người?
Chưởng quỹ:
“Phí lời! Loại sự tình này có thể để quá nhiều người biết sao? Vận dụng thân phận Phiêu Miểu Các, đừng nói hai người, coi như một người, chưởng môn các đại phái cũng có thể tùy tiện mang đi. Lần này ta đến là

cảnh cáo ngươi, ngươi tốt nhất quản tốt miệng của mình, bằng không ta bảo đảm ngươi nhất định sẽ chết rất thảm!
Nếu không phải trên tay đối phương nắm giữ cái thóp của hắn, hiện tại hắn liền có xung động diệt khẩu Thiệu Bình Ba.
Sắc mặt Thiệu Bình Ba nghiêm nghị, biết ý tứ trong lời nói của hắn, nếu người bị phái đi thật rơi vào trong tay đối phương mà nói, sợ là quan hệ giữa hắn và Phiêu Miểu Các sẽ lộ ra, một khi đối phương theo đường dây này tra đến, chưởng quỹ khẳng định sẽ rất sợ hãi.
Hắn lập tức động viên nói:
“Tiên sinh lo xa rồi, nếu thật là đối phương ra tay, này là động người Phiêu Miểu Các, mặc kệ người Phiêu Miểu Các là đi làm gì, đối phương cũng không dám rêu rao.
Chưởng quỹ:
“Không cần ngươi đến dạy ta, nói chung sau này ngươi ta tận lực đừng liên hệ.
“Vâng!
Thiệu Bình Ba khiêm tốn thụ giáo, lại có chút không hiểu nói:
“Động người Phiêu Miểu Các, không có nắm chắc sợ là không dám động, bên người Giả Vô Quần có bao nhiêu người, lại dám động thủ với người Phiêu Miểu Các?
Chưởng quỹ dường như cũng có chút buồn bực.
“Chỉ hai người.
Thiệu Bình Ba kinh ngạc:
“Hai người nào, lại gan lớn như thế?
Chưởng quỹ:
“Một người gọi Ngụy Đa, Thượng Thanh Tông ngươi hắn không xa lạ, là đệ tử Thượng Thanh Tông. Một người khác gọi Nguyên Tòng, hắn không phải thân phận chân thực, theo điều tra, hắn là cao thủ xếp hạng thứ tám trên Đan bảng Giản Sơn Nguyệt, ẩn cư ở Tiểu Nguyên Sơn. Ngụy Đa hắn không phải đối thủ, động thủ có khả năng là Giản Sơn Nguyệt... Ngươi làm gì?
Bỗng phát hiện Thiệu Bình Ba dừng bước, ngơ ngác nhìn hắn.
Thiệu Bình Ba tiến lên hai bước, trầm giọng nói:

“Thượng Thanh Tông Ngụy Đa? Gia hỏa nói lắp kia? Tiên sinh, ngươi xác nhận Vô Lượng Quả ở Vô Lượng Viên không có bị trộm?
Chưởng quỹ tức giận nói:
“Ngươi nghĩ gì thế? Vô Lượng Quả nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, sinh trưởng ở trên cây, mỗi ngày bị kiểm tra rất nhiều lần, có bị trộm hay không còn không biết sao? Còn cần ngươi đến nhắc nhở? Ngươi còn ghi nhớ Ngưu Hữu Đạo? Ta nói lại lần nữa, thi thể xác nhận không thể nghi ngờ, chết không thể chết lại rồi!
Thiệu Bình Ba:
“Hắn làm sao sẽ đi cùng với Giả Vô Quần?
Hắn hoài nghi không phải không có lý do, vì hắn và Giả Vô Quần không thù không oán, mà một kích nhằm vào hắn kia đột ngột quỷ dị, muốn hắn thân bại danh liệt, phong cách này có chút giống như đã từng quen biết, hắn cơ hồ là theo bản năng liên tưởng đến Ngưu Hữu Đạo.
Chưởng quỹ:
“Thời điểm ngươi nhìn chằm chằm Giả Vô Quần, ta liền tra qua lai lịch của người ở bên cạnh hắn, Giả Vô Quần đi qua quân doanh Vệ quốc, lúc kiểm tra quân doanh, gặp phải Ngụy Đa trực ban, bảo Giả Vô Quần báo lên họ tên, Giả Vô Quần miệng không thể nói, Ngụy Đa mắng hắn người câm, kết quả đắc tội Giả Vô Quần, bị Giả Vô Quần trả thù, cường hành yêu cầu mang đi ngược đãi. Vệ quốc thế yếu, đối mặt Giả Vô Quần cường thế, không thể không nuốt giận vào bụng, ngươi cho rằng Ngụy Đa là nguyện ý theo Giả Vô Quần sao? Còn nữa, tin tức của ngươi đã sớm quá hạn, Ngụy Đa đã sớm không nói lắp.
“Là như vậy sao?
Thiệu Bình Ba hơi có hồ nghi.
Chưởng quỹ:
“Ngươi đừng bận tâm Ngụy Đa kia, vẫn là bận tâm muội muội của ngươi một chút đi.
Liễu Nhi? Liễu Nhi làm sao? Thiệu Bình Ba sững sờ.
“Tiên sinh có ý gì?
Chưởng quỹ:
“Người Tta phái đi không thể mạo muội động thủ, trước khi động thủ quan tâm hướng đi của Giả Vô Quần, lúc đó Giả Vô Quần ở Tề Kinh,

cách chỗ ở của đệ tử Quỷ Y không xa, còn phát hiện hắn đi dạo ở phụ cận. Người khác có lẽ không quá quan tâm muội muội ngươi, nhưng ta quan tâm lắm, bây giờ muội muội ngươi thỉnh thoảng sẽ đi chỗ đệ tử Quỷ Y một chuyến, toàn bộ Tề Kinh, ở phương diện này, thật giống như muội muội ngươi mặt mũi lớn nhất. Giả Vô Quần ra tay với ngươi, lại xuất hiện ở phụ cận, gây nên ta cảnh giác. Thiệu đại nhân, ngươi tự lo lấy đi!
Nhấc tay vỗ vỗ vai Thiệu Bình Ba, sau đó xoay người rời đi.
Thiệu Bình Ba lạnh lùng theo dõi bóng lưng hắn rời đi, từ trong lời nói của đối phương nghe ra ý vị uy hiếp nồng đậm, ta quan tâm muội muội ngươi lắm!
Thiệu Tam Tỉnh đi tới.
“Đại công tử, như thế nào?
Hắn nhìn ra trên mặt Thiệu Bình Ba âm lãnh và không vui.
Thiệu Bình Ba:
“Hắn bảo chúng ta sau này tận lực đừng liên hệ hắn.
Thiệu Tam Tỉnh a một tiếng.
“Vì sao?
Thiệu Bình Ba cười gằn:
“Hắn đã càng lún càng sâu, có bản lĩnh liền giết ta, không dám cá chết lưới rách thì không thể theo hắn!
Sau đó quay đầu lại nói:
“Hắn cầm Liễu Nhi uy hiếp ta...
Sau đó kể lại sự tình chưởng quỹ vừa nãy nhắc nhở.
Thiệu Tam Tỉnh nhất thời sầu lo.
...
Trên một sườn dốc, quân Tề hơi thăm dò tiến công, sau đó tựa như nước thủy triều lui ra, lưu lại một vài thi thể linh tinh.
Chờ một chút, Cao Phẩm đi tới tuyến đầu trận địa, tự mình kiểm tra hiệu quả sau khi bản thân bố trận.
Sau khi tuần sát một lần, xác nhận vấn đề không lớn, lại nhiều lần căn dặn tướng lĩnh chú ý, mới phản hồi trở về trung quân, bây giờ trung quân đã di chuyển đến một tiểu trấn bỏ hoang, trạch viện tốt nhất trên trấn lâm thời thành doanh trướng trung quân.

Tuy điều kiện có hạn, nhưng tốt hơn ở trong lều vải nhiều lắm.
Trở lại trong phòng treo đầy địa đồ, kiểm tra tin tức tình báo từ các lộ, nhìn đến tình báo đến từ Hắc Thủy Đài, Cao Phẩm tựa như nhớ ra cái gì đó, đột nhiên hỏi:
“Bây giờ Thiệu đại nhân ở nơi nào?
Phó tướng nói:
“Tạm không biết, hành tung của hắn luôn bảo mật. Đại soái cớ gì quan tâm tung tích của hắn?
Cao Phẩm than thở:
“Vị Thiệu đại nhân này quả thật tài tình, trở lại kinh thành càn quét một trận, trong khoảnh khắc bãi bình những phiền phức kia, nhưng hắn ở trong triều đắc tội những người kia có chút tàn nhẫn. Ta từng ngay mặt vạch ra nhược điểm của hắn, nhắc nhở hắn, hắn chưa trải qua triều chính, không biết nước trong đó rất sâu, nhưng hắn không nghe khuyên, nhất định phải phân cao thấp với những người kia, sao phải tự làm khổ mình chứ.
“Hắn lần này là sảng khoái, nhưng đám người trong triều kia đâu phải dễ chọc, đặc biệt là một lần đắc tội nhiều như thế, một khi những người này liên thủ, ngay cả bệ hạ cũng phải nhượng bộ ba phần, ngươi chờ xem đi, không bao lâu những người kia sẽ phản công! Thủ đoạn của Thiệu đại nhân quá khích, dễ bị phản phệ, đáng tiếc không nghe khuyên!
Phó tướng nói:
“Đại soái lo lắng an toàn của hắn? Chỉ là sự tình bên Hắc Thủy Đài kia, chúng ta cũng không dễ đánh thăm dò. Nếu Đại soái thật muốn biết, không ngại dâng thư hỏi bệ hạ một chút.
Cao Phẩm xua tay.
“Ta không phải lo lắng hắn an toàn, đắc tội nhiều người như thế, ta bảo đảm không được, cũng không dám bảo đảm, nếu không sẽ kéo chúng ta vào trong phiền phức. Hiện tại ta lo lắng là, một khi hắn bị đám người trong triều kia làm cho cùng đường mạt lộ, sẽ nhờ vả nơi khác.

Chương 1837: Giả Vô Quần, trở tay công kích!

Chương 1837: Giả Vô Quần, trở tay công kích!
Đúng lúc này, một tướng quân đi vào, truyền đạt một phong thư.
“Đại soái, bên kinh thành có tin tức.
Cao Phẩm nhận thư nhìn, bỗng cười lạnh một tiếng, nói với phó tướng:
“Ngươi nhìn xem, ta nói cái gì tới cái đó, phản công đã bắt đầu rồi, nhanh hơn ta tưởng tượng nhiều!
Phó tướng tiếp mật thư nhìn xem, cũng lắc đầu thở dài.
“Tốc độ của các đại nhân trong triều thật nhanh a!
Cao Phẩm:
“Ăn thiệt thòi lớn như vậy, nhi tử của Triệu Công Quyền còn bị hắn giết, nếu bọn hắn không phản kích, không đánh tan kiêu ngạo của Thiệu Bình Ba, mặt mũi để nơi nào?
Sắc mặt Phó tướng ngưng trọng nói:
“Bọn hắn đấu đến đấu đi không quan hệ, chỉ là lúc này đang thời khắc giao chiến với địch quốc, hậu phương nội đấu thành như vậy, vạn nhất làm lỡ chiến sự thì phải làm sao?
Cao Phẩm chỉ chỉ hắn.
“Ngươi nha, còn quá trẻ tuổi. Những người kia không giống quân nhân chúng ta, đối với những người kia mà nói, nếu không cách nào ở trong triều đứng vững gót chân, coi như chúng ta vì Tấn quốc đánh hạ toàn bộ thiên hạ lại có quan hệ gì tới bọn hắn? Nếu một đám người ngay cả Thiệu Bình Ba cũng không đối phó được, sẽ để người phía dưới nhìn thế nào? Người phía dưới đều là cỏ đầu tường, cộng thêm sau lưng hắn có bệ hạ chống đỡ, một khi tương lai bệ hạ trọng dụng Thiệu đại nhân,

chiều gió liền có khả năng nghiêng về một bên, trong nháy mắt thành đại thế!
Phó tướng suy tư.
Cao Phẩm trầm giọng nói:
“Lập tức đưa thư cho bệ hạ, hy vọng bệ hạ có thể nhìn chằm chằm vào, vị Thiệu đại nhân này chính là độc sĩ, ta không hy vọng nhìn thấy hắn nhờ vả nước khác trả thù, sẽ cực kỳ bất lợi cho đại quân ta tác chiến!
“Vâng!
Phó tướng chắp tay lĩnh mệnh, cấp tốc đi chấp hành.
...
Tấn quốc, Văn Tang quận, trên giáo trường, trong một đám thanh niên trai tráng tân chinh, vài người trên cánh tay hoặc chân có tàn tật bị kiểm kê ra, sau đó lại có loại mù một con mắt cũng bị kiểm kê ra.
Quận trưởng vừa nhìn, dường như nổi khùng, thở phì phò qua lại bồi hồi một trận, cuối cùng dừng bước ở trước mặt một thanh niên, chỉ vào cái mũi quát mắng.
“Tạ đại nhân, này chính là tân binh ngươi phụ trách chiêu đến?
Tuy Tạ đại nhân nhìn trẻ tuổi, nhưng trên mặt đã có cảm giác tang thương, sắc mặt ngưng trọng nói:
“Đại nhân, là hạ quan thất trách!
Quận trưởng quát mắng:
“Này chính là lý do của ngươi sao? Tiền tuyến đại chiến, việc quan hệ Tấn quốc ta sinh tử, ngươi đưa cụt tay thiếu chân tới tiền tuyến, là ngươi chán sống, hay là muốn hại chết ta?
Tạ đại nhân vội nói:
“Đại nhân, trước đó tuyệt đối không có phát sinh sự tình này, hôm qua hạ quan nghe nói đê sông mới đắp xảy ra sự tình, vội vã chạy tới kiểm tra, nhất thời không thể quan tâm bên này, còn chưa kịp tới tra nghiệm, đợi tra nghiệm ra chắc chắn loại bỏ!
“Tra nghiệm?
Quận trưởng phất tay chỉ những người tàn tật kia.
“Kẻ ngu si cũng có thể nhìn ra bọn hắn có vấn đề, này còn cần tra nghiệm? Người trưng binh là ngươi an bài, ta không tìm ngươi hỏi thì tìm ai? Người đâu, bắt xuống cho ta!

Lập tức có vài tên nha dịch như hổ như sói vọt tới.
“Đại nhân! Đại nhân...
Tạ đại nhân không cam lòng hô to, nhưng quận trưởng căn bản không nghe biện giải, vung tay lên trực tiếp để người kéo xuống.
Sự tình tương tự không chỉ phát sinh ở chỗ này, ở nhiều địa phương của Tấn quốc đồng thời xuất hiện, hoặc là người phụ trách trưng binh có chuyện, hoặc người quản lý tiền lương xảy ra sự tình, hoặc vô duyên vô cớ bị người tố giác, hoặc tham ô nhận hối lộ bị người báo cáo…
Nói chung những người này đều có một chung điểm, toàn bộ là học trò mà năm đó Thiệu Bình Ba từ Bắc Châu phí hết tâm tư mang đến.
Tin tức rất nhanh truyền tới hoàng cung, Thái Thúc Hùng ở trong Ngự thư phòng vừa nhìn tấu chương liền biết là chuyện gì xảy ra, tức giận đến vỗ bàn đứng dậy, đi qua đi lại.
...
Nơi núi rừng sâu xa, một con phi cầm cỡ lớn hạ xuống, Giả Vô Quần ở bên bờ khe suối thả câu quay đầu nhìn lại, nhìn thấy người nhảy xuống là Nam Châu Vương Khiếu, lập tức thu cần câu đứng lên.
Người tới tự nhiên là Ngưu Hữu Đạo.
Nhìn thấy Nguyên Tòng, Ngưu Hữu Đạo trước tiên cung kính hành lễ, sau đó mới đi về phía Giả Vô Quần.
Ngụy Đa ngơ ngác ở một bên nhìn, không biết người đến là ai, nhưng nhìn ra hai vị khác đều biết.
“Tiên sinh cực khổ rồi.
Ngưu Hữu Đạo nhìn Giả Vô Quần chắp tay.
Giả Vô Quần chắp tay đáp lễ, cười khổ lắc đầu, sau đó đưa tay, Nguyên Tòng lập tức đến trước người hắn, nói:
“Cô phụ Vương gia giao phó, sao có thể nói khổ cực.
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói:
“Tiên sinh khiêm tốn, Thiệu Bình Ba xảo trá, có thể thoát thân không có gì lạ, không cách nào một lần là xong, tái chiến là được!
Giả Vô Quần:
“Phiêu Miểu Các nhúng tay, sợ là khó làm.
Ngưu Hữu Đạo nhấc tay.

“Không vội, cũng không cần hoảng, có vấn đề giải quyết vấn đề, từng cái từng cái đến. Lần này ta đến chính là phụng lệnh Vương gia đến lý giải tình huống tỉ mỉ, tiên sinh trước đó bố cục ta đã hiểu, nhưng vẫn để Thiệu Bình Ba chạy trốn, có thăm dò tình huống cụ thể không?
Giả Vô Quần:
“Đã lệnh nhân viên Tống quốc làm rõ tình huống.
Sau đó nhìn Nguyên Tòng ra hiệu.
Nguyên Tòng từ trong tay áo móc ra một tờ giấy đưa cho Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo tiếp nhận kiểm tra, bên trong đại thể ghi chép động tác của Thiệu Bình Ba sau khi phản hồi kinh thành, xem xong không khỏi gật đầu, hơi có thổn thức nói:
“Thì ra là như vậy, ta nói hắn làm sao phá cục, điểm cắt vào lại là tiền nhang đèn mà gia quyến các phủ cúng dường.
Giả Vô Quần ra hiệu Nguyên Tòng lui ra sau lưng.
“Là ta tính sai, lưu lại một chỗ trống lớn như vậy cho hắn chui.
Ngưu Hữu Đạo xua tay:
“Tiên sinh không nên tự trách, ai có thể nghĩ đến chứ? Trước đó ta cũng không nghĩ đến, cũng cho rằng hắn không đường có thể trốn, năng lực gặp thời ứng biến của gia hỏa kia xác thực rất cường hãn, nói thật, ngay cả ta cũng rất bội phục hắn. Lại nói, nếu hắn dễ đối phó như vậy cũng sống không tới hiện tại. Bất quá ta tin tưởng bằng năng lực của tiên sinh, nhất thời tính sai không tính cái gì, chỉ cần bình tâm lại, nhất định có thể đánh bại kẻ này!
Lần này Nguyên Tòng lên tiếng.
“Giả tiên sinh biết được tin tức Thiệu Bình Ba thoát thân, đã lần nữa trở tay cho hắn một kích!
Ngưu Hữu Đạo à lên một tiếng, có chút kinh nghi bất định nói:
“Chưa biết rõ sự tình của Phiêu Miểu Các, tiên sinh lại ra tay lần nữa thích hợp sao?
Nguyên Tòng:
“Không cần lo lắng, lần này không giống. Tiên sinh chỉ thụ ý nhân viên Tống quốc trú ở Tấn Kinh, tiết lộ chút phong thanh cho mấy vị đại thần

chịu nhục kia, chỉ điểm phương hướng phản kích, để bọn hắn nhằm vào những học trò mà Thiệu Bình Ba mang đến từ Bắc Châu hạ thủ.
“Học trò?
Ngưu Hữu Đạo có chút nghi hoặc.
“Thiệu Bình Ba này tâm ngoan thủ lạt, sẽ quan tâm những học trò kia?
Giả Vô Quần lắc đầu mỉm cười, lại đưa tay ngăn Nguyên Tòng.
“Không phải vậy! Năm đó Thiệu Bình Ba kinh doanh Bắc Châu, quét dọn mục nát, bàn tay sắt trị quốc, cử chỉ có chút mới mẻ, nên làm cho Tống quốc có chút quan tâm. Mở học phủ bồi dưỡng học sinh, sau đó đưa đến các nơi của Bắc Châu lịch luyện, nhưng lúc liều lĩnh thoát đi Bắc Châu y nguyên không quên mang một vài học sinh, người được mang đi hắn là nhân tài hắn tuyển chọn tỉ mỉ bồi dưỡng được, không muốn bỏ qua!
“Người này rất có lý tưởng hoài bão, tuy không chừa thủ đoạn nào, nhưng có hùng tâm chinh phục thiên hạ.
“Những học sinh kia trải qua gian khổ, kinh nghiệm mài giũa lâu năm, đã thành tài, chỉ đợi Thiệu nắm giữ đại quyền, thì có thể thành nhân viên nòng cốt. Người mà Thiệu thoát đi Bắc Châu cũng không bỏ, nên công kích. Người này thân thể giống như ngựa già chạy chậm, nhưng có Kỳ Lân chi chí, lớn tuổi lâu ngày khổ hao, từ lâu tâm lực tiều tụy, không chịu nổi công kích, bây giờ liên tiếp phát lực, tích thiểu thành đại có thể đánh đổ. Kích không đổ cũng chả sao, chờ sau này sẽ có tuyệt diệu không tưởng tượng nổi.
“Mặt khác, người bị bắt không chịu thổ lộ chân tướng, không cách nào xác nhận Thiệu là người của Phiêu Miểu Các, còn như mượn thế của Phiêu Miểu Các, cũng phải xem sự tình này phải chăng có người giúp đỡ không, có lẽ có thể tìm tòi hư thực, vì ứng đối sau này cung cấp một chút bằng chứng!

Chương 1838: Không phụ người trung nghĩa

Chương 1838: Không phụ người trung nghĩa
Ngưu Hữu Đạo khẽ vuốt cằm, lấy phong cách hành sự tâm ngoan thủ lạt của Thiệu Bình Ba, hắn không tin đám học trò kia có thể ràng buộc được, nhưng Giả Vô Quần đã nói như vậy, hắn cũng không tất yếu biện giải, dù sao cũng không ảnh hưởng cái gì, nhìn xem tình huống phía sau lại nói là được.
Tiếp đó lại nhìn Nguyên Tòng chắp tay.
“Làm phiền nói tỉ mỉ sự tình Phiêu Miểu Các tới tìm các ngươi một chút. Này cũng là sự tình hắn quan tâm nhất, bởi vì chuyện này không phải chuyện nhỏ.
Như Giả Vô Quần nói, sự tình đến mức độ này, hiện tại trọng yếu nhất là làm rõ Thiệu Bình Ba là nương nhờ vào Phiêu Miểu Các, hay mượn thế của Phiêu Miểu Các.
Nếu mượn thế của Phiêu Miểu Các còn dễ làm, ở sau lưng Phiêu Miểu Các làm loại sự tình này đối phương cũng không dám rêu rao.
Nếu thật sự là hành vi của Phiêu Miểu Các, người Phiêu Miểu Các phái tới tìm bọn hắn mất tích, như vậy phiền phức sẽ lớn rồi.
Nguyên Tòng không có ẩn giấu, nói cực kỳ tỉ mỉ, Ngưu Hữu Đạo tóm chặt chi tiết nhỏ hỏi.
Sau khi xác nhận tình hình cụ thể, Ngưu Hữu Đạo suy tư một phen, lại hỏi:
“Người bị bắt còn chưa mở miệng?
Nguyên Tòng:
“Biết nói ra không sống nổi, nên dùng hết thủ đoạn, chết sống cũng không nói, cò kè mặc cả bàn điều kiện, thì nhất định phải mang hắn đi

Trích Tinh thành hoặc Vô Biên Các mới bằng lòng nói.
Ngưu Hữu Đạo à lên một tiếng.
“Người ở đâu, ta đi nhìn xem.
Nguyên Tòng nghiêng đầu ra hiệu, Ngưu Hữu Đạo thuận thế nhìn lại, nhìn thấy một sơn động cách đó không xa, lập tức đi tới.
Giả Vô Quần và Nguyên Tòng đều đi theo, Ngụy Đa nhìn chung quanh một chút, cũng chạy đi theo nhìn.
Tiến vào sơn động, chỉ thấy một người quần áo lam lũ ngồi dựa vào vách đá, cả người đầy vết máu, đã bị dằn vặt không thành nhân dạng, có thể tưởng tượng được lúc trước bị bức cung thảm như thế nào.
Nhìn thấy mấy người đi vào, thân thể khó có thể động đậy lộ ra cười thảm, cũng đóng hai mắt lại.
Ngưu Hữu Đạo ở trên cao nhìn xuống, đánh giá một thoáng, bị dằn vặt thành như vậy còn không khai, có thể thấy vì bảo mệnh cũng là bất cứ giá nào rồi.
Hắn chậm rãi cúi người ngồi xổm ở trước mặt mã phu.
“Nói đi, nói ra, ta đáp ứng tha cho ngươi một mạng.
Mã phu lại từ từ mở mắt, cười hì hì.
“Lại đến một cái, xem ra là đại nhân vật ra mặt. Ngươi cảm thấy ta sẽ tin tưởng lời nói của ngươi sao? Coi như ngươi nói thật, ta cũng không dám tin tưởng. Không cần phí công phu, ta nói rồi, chỉ cần mang ta đi Trích Tinh thành, Vô Biên Các, Băng Tuyết Các hoặc Yêu Ma Lĩnh đều được, chỉ cần mang ta đi, các ngươi hỏi cái gì ta đáp cái đó.
Ngưu Hữu Đạo tự nhiên minh bạch dụng ý hắn muốn đi những địa phương kia, chỉ có đi địa phương tương tự khách điếm Yêu Nguyệt, hắn mới có thể tìm được cơ hội bảo mệnh, bởi vì bọn hắn không dám tự ý động thủ ở địa phương kia.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo làm sao có khả năng mang loại người này đi tới đó, nói trắng ra là, loại người này không thể để cho sống.
“Ngươi tên gì?
Ngưu Hữu Đạo lại hỏi.
Mã phu cười ha ha nói:
“Hỏi ra danh tự để dễ thăm dò sao? Ngươi cảm thấy ta sẽ nói sao?

Ngưu Hữu Đạo khẽ mỉm cười, đưa tay nắm một mảnh vải rách, vải rách đã dính vào vết thương, đột nhiên kéo một cái.
“Ừm...
Mã phu đau kêu rên, nhưng đóng chặt con mắt.
“Xương còn rất cứng rắn, hảo hảo nghỉ ngơi đi.
Ngưu Hữu Đạo vỗ vỗ mặt đối phương, đứng dậy rời đi.
Đám người Giả Vô Quần nhìn nhau, tiếp đó cũng đi ra ngoài.
Đến bên ngoài, Nguyên Tòng đi tới bên cạnh Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Ngươi không nghĩ biện pháp thẩm vấn?
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu:
“Như vậy cũng không chịu khai, chúng ta lại không biết gì về hắn, không tìm được nhược điểm, tái thẩm cũng không có ý nghĩa gì.
Nguyên Tòng:
“Chẳng lẽ lại bỏ qua?
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta đã đến rồi, tự nhiên sẽ nghĩ biện pháp, không thể một chuyến tay không.
Đang khi nói chuyện từ trong tay áo móc ra một quyển địa đồ, tại chỗ tung ra, là một bức địa đồ bảy nước trên diện rộng.
Người ngoài nhìn nhau, không biết hắn muốn làm gì.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo hết nhìn đông tới nhìn tây, cuối cùng đi tới trước vách đá, dán địa đồ lên.
Nguyên Tòng đi tới hỏi:
“Ngươi làm gì vậy?
Ngưu Hữu Đạo hỏi ngược lại:
“Người là ở Tề Kinh tìm tới cửa?
“Ừm.
Nguyên Tòng gật đầu.
Ngưu Hữu Đạo cong ngón tay búng một cái, một tia kình phong đánh ra cái lỗ nhỏ ở vị trí Tề Kinh, tiếp đó lại hỏi:
“Các ngươi là ở thời điểm nào rời kinh thành Tấn quốc, lại là thời điểm nào ở Tề Kinh bị người tìm tới cửa? Thời gian tận lực chuẩn xác một chút.
Nguyên Tòng không rõ ý, nhưng vẫn trả lời:

“Sáu ngày trước ở Tấn Kinh, sau khi dùng qua bữa trưa thì xuất phát, buổi sáng ba ngày trước bị tìm tới cửa.
Ngưu Hữu Đạo nhắm mắt tính toán một lúc, lại mở mắt, nhìn bốn phía, đưa tay hư trảo một cái, một cành cây bay tới, rơi vào tay hắn bị quét sạch sẽ cành lá, làm thành một côn gỗ thẳng tắp, sau đó so sánh địa đồ, khắc lên côn gỗ các ký hiệu như thước đo.
Sau đó lấy Tề Kinh làm trung tâm, dán lên côn gỗ, y theo mức độ đối chiếu ước lượng, ở vị trí nào đó trên bản đồ đâm thủng một điểm.
Sau đó ném côn gỗ một cái, lùi về sau hai bước, năm ngón tay mở ra quay về địa đồ hư trảo, bá một tiếng, địa đồ lấy Tề Kinh làm trung tâm, một trang giấy hình tròn thoát ly địa đồ, bay xuống trên tay Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo quơ quơ trang giấy trong tay.
“Hy vọng có thể có tác dụng tra ra thân phận của hai người kia.
Nguyên Tòng nghi hoặc.
“Như vậy có thể tra ra thân phận của hai người kia?
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn lại, kết quả thấy Giả Vô Quần mặt lộ vẻ suy tư, không khỏi cười nói:
“Nói vậy hắn tiên sinh đã đoán được một chút.
Nguyên Tòng cũng quay đầu lại nhìn Giả Vô Quần.
Giả Vô Quần trầm mặc, sau đó tiến lên cúi người, nhặt côn gỗ trên đất viết.
“Tiên sinh là lấy côn gỗ làm thước đo tính toán khoảng cách và phạm vi nhân viên tiến lên?
Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười.
“Liền biết không gạt được tiên sinh. Không sai.
Giả Vô Quần lại nói:
“Chúng ta rời Tấn Kinh, đến Tề Kinh bị tìm tới cửa, thời gian sai lệch rất lớn, làm sao có thể chuẩn xác tính toán ra khoảng cách?
Ngưu Hữu Đạo lược lắc đầu:
“Không cần quá mức tinh chuẩn, hơn nữa lấy thời gian các ngươi rời Tấn Kinh làm chuẩn, lại lấy thời gian các ngươi bị tìm tới cửa tính toán... Đối phương tìm các ngươi tiền đề khẳng định là phát hiện các ngươi rời Tấn Kinh, đợi phát hiện các ngươi ở Tề Kinh, trong quá trình

tất nhiên lấy Kim Sí lui tới đưa tin, trung gian khúc chiết tốn thời gian cộng thêm bố trí, đủ để tiêu hao một ngày, cho nên đại thể sẽ giảm bớt một ngày.

“Nếu đối phương thật sự là Phiêu Miểu Các thụ ý tìm các ngươi, không tất yếu phái người ở thật xa đường dài bôn ba, nếu đối phương lén lút hành động, không phải việc công cũng bất tiện thuyên chuyển phi cầm cỡ lớn của Phiêu Miểu Các. Cũng chính là nói, người tìm các ngươi tối đa ở xung quanh Tề Kinh hai ngày mã trình, đối phương điều động nhân viên Phiêu Miểu Các tất là nhân thủ ở trong khu vực này.

Quơ quơ trang giấy trong tay.

Nguyên Tòng bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Giả Vô Quần cũng lộ vẻ tán thưởng, viết:

“Thụ giáo, bên người Vương gia quả nhiên tàng long ngọa hổ!

Ngưu Hữu Đạo xua tay.

“Tiên sinh quá khen rồi, tài mọn mà thôi.

Nhưng Nguyên Tòng không hiểu nói:

“Ngươi muốn tìm ra nhân viên Phiêu Miểu Các biến mất ở khu vực này sao? Sự tình nội bộ Phiêu Miểu Các, tra như thế nào?

Ngưu Hữu Đạo nhìn địa đồ trong tay, lạnh nhạt nói:

“Rất dễ tra! Ta không tin nội bộ Phiêu Miểu Các mỗi ngày đều có người biến mất. Nội bộ Phiêu Miểu Các đột nhiên có người biến mất, không thể coi như sự tình gì cũng chưa từng xảy ra, nội bộ tất nhiên có động tĩnh tìm kiếm. Khóa chặt khu vực này, tìm người thích hợp quan tâm hỏi một chút liền biết.

Lời này vừa nói ra, Giả Vô Quần rùng mình, bỗng nhiên ý thức được cái gì, không chỉ Thiệu Bình Ba, sau lưng Thương Triêu Tông cũng có người Phiêu Miểu Các!

Nguyên Tòng suy tư, cũng đoán được, đối với chuyện này hắn không ngoài ý muốn, Ngưu Hữu Đạo có thể từ trong Thánh cảnh chạy ra, sau lưng không có người Phiêu Miểu Các phối hợp là không thể.

Chương 1839: Cùng lão phu đấu, ngươi còn non lắm! (1)

Chương 1839: Cùng lão phu đấu, ngươi còn non lắm! (1)
Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn thần sắc phản ứng của Giả Vô Quần.
“Tiên sinh, ma cao một thước đạo cao một trượng, binh tới tướng đỡ nước đến đất ngăn, có chút sự tình không tất yếu lo lắng quá mức.
Nói xong rời đi, tìm địa phương, tự tay viết xuống mật thư ở sau lưng địa đồ, sau đó ném cho Ngụy Đa.
“Tức khắc phát ra ngoài!
Này là lệnh Viên Cương chuyển cho Sa Như Lai, để Sa Như Lai tập trung phạm vi trong trang giấy là được, bằng không toàn thế giới phạm vi quá lớn.
Ngụy Đa chấp hành làm theo.
Chờ một chút, Nguyên Tòng lại đi tới nói với Ngưu Hữu Đạo.
“Giả tiên sinh có chuyện tìm ngươi.
Ngưu Hữu Đạo nhìn Giả Vô Quần, cười nói:
“Tiên sinh cớ gì khách khí như vậy?
Giả Vô Quần đưa tay viết lên sau lưng Nguyên Tòng:
“Tiên sinh, Vương gia phái người đi bên Thừa tướng?
Nói xong nhìn chăm chú phản ứng của Ngưu Hữu Đạo.
Lời này vừa ra, Ngưu Hữu Đạo lặng im, Thương Triêu Tông không phái, hắn phái, hơn nữa là phái cao thủ đi, Giả Vô Quần hiển nhiên đoán được cái gì.
Thấy hắn không lên tiếng, Giả Vô Quần hất lên vạt áo, quỳ ở trước mặt Ngưu Hữu Đạo dập đầu.
Nguyên Tòng nhìn đối phương, lại nhìn Ngưu Hữu Đạo.

Ngụy Đa thì sửng sốt, ngơ ngác nhìn một màn này, không biết đã xảy ra chuyện gì.
Ngưu Hữu Đạo tiến lên, hai tay nâng Giả Vô Quần dậy.
“Tiên sinh cần gì hành đại lễ?
Giả Vô Quần cười thảm, lại lần nữa đưa tay viết ở sau lưng Nguyên Tòng, Nguyên Tòng nói thay:
“Mỗ từ nhỏ ở Tử Phủ lớn lên, Tử Phủ đối với mỗ lấy người nhà đối xử, ăn, mặc, ở, đi lại… mọi thứ chưa từng bạc đãi, Tử Phủ là nhà của ta, đám người Thừa tướng là thân nhân của ta, người nhà gặp nạn sao có thể bỏ đi không thèm để ý? Cầu tiên sinh, cầu Vương gia buông tha Thừa tướng!
Hắn biết rõ, một khi bên này lấy danh nghĩa hắn tiếp cận Tử Bình Hưu, Tử Bình Hưu tất không nghi ngờ có trò lừa, Tử Bình Hưu có nằm mơ cũng chẳng ngờ bên này dám hạ sát thủ với Phiêu Miểu Các, một khi thế cục có biến, Nam Châu tất lạnh lùng hạ sát thủ diệt khẩu, không để Nam Châu bại lộ ở trước mặt Phiêu Miểu Các!
Mà bây giờ hắn không nói bị khống chế, bên này không để hắn liên hệ bên ngoài mà nói, hắn muốn đi ra vùng núi này cũng khó khăn, căn bản không có biện pháp nhắc nhở Tử Bình Hưu.
Ngưu Hữu Đạo nhàn nhạt mỉm cười nói:
“Tiên sinh lo xa rồi.
Không nghe được đáp án mình muốn, Giả Vô Quần viết:
“Nếu thật là Phiêu Miểu Các phái người ra, ta khó thoát một kiếp, tướng phủ cũng bị liên lụy, Thừa tướng cũng không cần quyến luyến tướng vị, xin tiên sinh đúng lúc thu xếp đám người Thừa tướng là được, không cần giết hại. Tiên sinh, nếu có thể bảo toàn người nhà Tử Phủ, Giả Vô Quần tất máu chảy đầu rơi đầu báo Vương gia, xin tiên sinh khai ân!
Sau khi viết xong lại quỳ xuống, trong mắt đã ngấn lệ.
Dưới tình huống bây giờ, tất cả liên hệ đều bị khống chế, hắn cũng chạy không được, thật không có biện pháp mới như vậy.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại hô:
“Ngụy Đa, qua đây.
Ngụy Đa sững sờ chạy trở về.
Ngưu Hữu Đạo dùng giấy bút, viết xuống một phong mật thư giao cho.

“Đồng thời phát sinh, lập tức đưa đi!
“Vâng!
Ngụy Đa tiếp lấy, đồng thời nhét vào trong ống sắt dưới chân Kim Sí, sau đó thả Kim Sí bay lên trời.
“Đã theo tiên sinh phân phó đưa tin Vương gia, Vương gia coi trọng tiên sinh, cũng không phụ người trung nghĩa, tất sẽ làm theo! Tiên sinh có thể an tâm đứng lên.
Ngưu Hữu Đạo cúi người, nâng Giả Vô Quần dậy.
Giả Vô Quần đứng lên, miệng không thể nói, liên tục khom người tỏ vẻ cảm ơn.
Hắn biết rõ, đối với Nam Châu mà nói, trực tiếp diệt khẩu là biện pháp ổn thỏa nhất, mang đám người Thừa tướng rời khỏi, là gánh chịu phong hiểm rất lớn, mang theo trốn trốn tránh tránh vạn nhất bị phát hiện làm sao lo liệu, nào có ổn thỏa như diệt khẩu?
Ngưu Hữu Đạo động viên:
“Tiên sinh không cần như vậy, đã truyền tin, lệnh chuyển giao thư của Thừa tướng đến nơi này, nhìn thấy thư của Thừa tướng, tiên sinh có thể an tâm.
Giả Vô Quần lại lần nữa khom người cảm ơn, vẻ mặt cảm kích.
Đợi Giả Vô Quần lui lại, Nguyên Tòng hỏi:
“Ngươi thật phái người đi diệt khẩu?
Ngưu Hữu Đạo nhìn chung quanh một chút, thấp giọng cười khổ nói:
“Sư phó, một khi Nam Châu bạo lộ ra, Phiêu Miểu Các thuận thế tra xuống sẽ liên lụy tới Tử Kim Động, đến thời điểm đó không biết sẽ chết bao nhiêu người mới có thể lấp hố.
Nguyên Tòng:
“Vậy ngươi còn đáp ứng buông tha Tử Bình Hưu?
Ngưu Hữu Đạo than thở:
“Theo lý thuyết, Phiêu Miểu Các phát hiện nhân viên mất tích, sẽ lập tức truy tra, nhưng đến nay không có động tĩnh, sự tình này thật có khả năng là một ít người của Phiêu Miểu Các lén lút hành động... Cho nên ta cũng là đánh cuộc! Hy vọng lúc thư đến Tống quốc vẫn còn kịp, nếu Phiêu Miểu Các đã có động tác... bên Tống quốc khả năng đã động thủ, thư này phát ra ngoài cũng đã chậm.

Nguyên Tòng trầm mặc.
“Lần này là ta gây phiền toái cho ngươi.
Ngưu Hữu Đạo xua tay.
“Này không liên quan tới sư tôn, chẳng ai nghĩ tới Thiệu Bình Ba sẽ cấu kết với người Phiêu Miểu Các, hơn nữa đối phương nhìn thấy khuôn mặt của sư tôn, sư tôn không thể không xuất thủ.
Nguyên Tòng bỗng chần chờ nói:
“Ngươi thật phải diệt trừ Thiệu Bình Ba?
Ngưu Hữu Đạo:
“Người này vốn không phải người hiền lành gì, thù hận với đệ tử quá sâu, bây giờ lại cấu kết với Phiêu Miểu Các, càng ngày càng nguy hiểm, không diệt trừ mà nói, tương lai hắn tất coi thế lực Nam Châu là trở ngại!
Nguyên Tòng:
“Đã như vậy, không bằng nghĩ cách dụ dỗ ra, chỉ cần lộ diện, ta tự mình ra tay ám sát, giúp ngươi tiêu diệt hắn.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu:
“Bên cạnh hắn, ở trong bóng tối không biết có bao nhiêu người bảo hộ, sư tôn có thể bảo đảm diệt khẩu hết thảy người chứng kiến sao? Cho dù đào tẩu một cái, cũng là phiền toái lớn. Sẽ đánh rắn động cỏ, phong hiểm càng lớn!
Nguyên Tòng trầm mặc.
...
Dưới bầu trời sao, trong một nông trại, Thiệu Bình Ba đối mặt một tờ giấy dán trên vách tường.
Trên giấy lấy danh tự của "Hô Diên Vô Hận" làm trung tâm, bốn phía diễn sinh ra bản đồ quan hệ lít nha lít nhít, hắn nhìn chằm chằm, không ngừng cân nhắc.
Thiệu Tam Tỉnh đẩy cửa vào, trong tay cầm một phần tin tức, đi tới bên cạnh hắn, do dự mãi, cuối cùng cũng đưa thư:
“Đại công tử, đám người trong triều bắt đầu trả thù.
Thiệu Bình Ba chậm rãi quay đầu lại, cầm thư qua, hơi xem nội dung trên giấy, hai mắt không khỏi trừng lớn, sau đó ho khan khặc khặc.
Thiệu Tam Tỉnh cả kinh, tranh thủ giúp đỡ hắn, quay đầu hô lớn:

“Người đâu, người đâu!
Ngoài cửa cấp tốc có hai người nhảy vào, một người vội hỏi:
“Đại nhân, ngươi làm sao vậy?
Sắc mặt của Thiệu Bình Ba đã trắng bệch, làm cho người ta cảm giác lo lắng.
Hắn nỗ lực khống chế không ho nữa, nhấc tay giơ giơ.
“Ta không có chuyện gì.
Nhưng bàn tay hắn vung lên đã có vết máu đỏ sẫm.
Ho ra máu? Hai tên tu sĩ cả kinh, vội vàng giúp hắn bắt mạch trị liệu, sau đó lấy ra linh đan nhét vào trong miệng, đồng thời thi pháp giúp đỡ điều chỉnh khí tức.
Đợi xác nhận không có chuyện gì, hai tên tu sĩ căn dặn.
“Đại nhân, bây giờ tình huống thân thể của ngươi phải tĩnh dưỡng, không thích hợp lao tâm lao lực, bằng không dễ nộ hỏa công tâm.
Thiệu Tam Tỉnh liên tục gật đầu, biểu thị biết rồi. Không cần căn dặn hắn cũng biết, lúc ở Bắc Châu, đám tu sĩ ở Đại Thiền Sơn kia lặp đi lặp lại thông báo như vậy.
Không có người khác, Thiệu Bình Ba nhắm mắt dưỡng thần một lúc, cuối cùng mở hai mắt ra, trong mắt ẩn ẩn có vẻ giận dữ.
“Lão Thiệu, chuẩn bị một chút, hồi kinh!
“Này...
Thiệu Tam Tỉnh cả kinh.
“Đại công tử, ngươi là vì tránh né bọn hắn trả thù mới rời kinh, không có mấy ngày đã trở về, bọn hắn đang trả thù, không thích hợp trở về.
Thiệu Bình Ba cả giận nói:
“Có chút sự tình có thể lớn có thể nhỏ, nhẹ thì cách chức, nặng thì mất đầu cũng được, dựa vào lý do thời chiến, đám loạn thần tặc tử kia tất nhiên sẽ xử lý nặng, nếu như ta không trở về xử trí, những học trò kia ở Bắc Châu đừng mơ có ai sống... Khặc khặc... Khặc khặc...
Dưới cơn thịnh nộ, lại ho ra máu lần nữa.
“Người đâu, người đâu!
Thiệu Tam Tỉnh hô to.

Chương 1840: Cùng lão phu đấu, ngươi còn non lắm! (2)

Chương 1840: Cùng lão phu đấu, ngươi còn non lắm! (2)
Tu sĩ vội vàng chạy vào, thi pháp cứu trị...
Sau khi tảo triều, Thái Thúc Hùng về Ngự thư phòng, vừa ngồi xuống, Đào Lược cũng đi vào, bẩm báo tình huống của Thiệu Bình Ba.
“Lại ho ra máu?
Thái Thúc Hùng giật mình nói:
“Trước đây không thấy hắn như vậy, đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Tiếp tục như vậy, bản vương còn dám đưa thư cho hắn sao?
Đào Lược:
“Chính bởi vì thân thể khó chịu, cho nên Thiệu đại nhân mới nói muốn hồi kinh dưỡng bệnh.
Thái Thúc Hùng nhíu mày.
“Thật là hồi kinh dưỡng bệnh sao? Sẽ không lại chạy về đấu với đám hỗn trướng kia chứ? Hắn đã oanh oanh liệt liệt nháo qua một lần, lại tới lần nữa, ngay cả bản vương cũng không chịu nổi. Bản vương thừa nhận hắn có bản lĩnh, nhưng bây giờ chiến sự gấp rút, hai bên đảo đi đảo lại còn có xong hay không, nếu làm lỡ chiến sự, thật nghĩ bản vương không dám giết bọn hắn sao?
Đào Lược thử dò xét nói:
“Ngăn cản hắn trở về không?
Thái Thúc Hùng:
“Hắn không phải thổ huyết ho ra máu sao, lưu ở tiền tuyến có thể làm gì? Hắn muốn trở về dưỡng bệnh, bản vương có thể nói cái gì? Trở về có thể, nhưng ngươi tự mình cảnh cáo hắn, đừng có sinh sự, lệnh Hắc Thủy Đài coi chừng hắn, không cho phép hắn vọng động!

“Vâng!
Đào Lược đáp lại.
Trên thực tế Hắc Thủy Đài truyền tin tức về không lâu, Thiệu Bình Ba cũng đã lên đường, hắn thực kéo dài không nổi.
Ở chỗ này biết được tin tức không bao lâu, Thiệu Bình Ba đã đến kinh thành, không có gây sự, lại đi nhận lỗi rồi!
Bái phỏng là Nội sử Triệu Công Quyền Triệu đại nhân, trước cửa Triệu phủ treo cờ trắng, rõ ràng là còn đang trong tang sự.
Mới đầu ngay cả cửa cũng không vào được, sau nhiều lần biểu thị thành ý, được tiến vào, nhưng lại bị lạnh nhạt ở trong đình viện.
Sau khi đứng hơn một canh giờ, Triệu Công Quyền đứng trước bài vị của con cười gằn ra hiệu.
Lúc này quản gia mới lộ diện, thờ ơ bắt chuyện một tiếng, bảo đám người Thiệu Bình Ba đi theo hắn.
Người được mang tới một tiểu viện, nhưng ở cửa tiểu viện lại bị thủ vệ ngăn lại, thủ vệ cảnh cáo:
“Tu sĩ không được đi vào!
Một hộ vệ lộ ra lệnh bài.
“Hắc Thủy Đài, phụng ý chỉ của bệ hạ bảo vệ Thiệu đại nhân, bất kỳ người nào cũng không được cản trở!
“Hắc Thủy Đài thì thế nào?
Bên trong truyền đến một tiếng hừ lạnh, một người đi ra, chính là Triệu Công Quyền, chắp tay đứng ở trên bậc thang, phẫn nộ quát:
“Đây là nhà riêng của lão phu, đây là linh đường của nhi tử ta, Hắc Thủy Đài là có thể tự tiện xông vào sao? Có bản lĩnh đi chỗ bệ hạ xin ý chỉ, xem bệ hạ có đáp ứng hay không!
Thiệu Bình Ba hít sâu một hơi, quay đầu lại nhấc tay ra hiệu, ra hiệu hai người lưu ở bên ngoài, sau đó dẫn Thiệu Tam Tỉnh tiếp tục tiến lên.
Dưới bậc thang, Thiệu Bình Ba chắp tay hành lễ.
“Triệu đại nhân!
Triệu Công Quyền căn bản không để ý tới, xoay người tiến vào linh đường.
Thiệu Bình Ba nhìn cờ trắng chung quanh, cuối cùng cất bước tiến vào trong linh đường, nhìn thấy Triệu Công Quyền quay lưng đứng ở trước

giá nến, cũng nhìn thấy đồ cúng và một bài vị mới, danh tự chính là của Triệu Ngọc Quân.
Thiệu Bình Ba dừng lại, chắp tay:
“Triệu đại nhân!
Triệu Công Quyền hừ lạnh một tiếng.
“Ta tưởng ai, nguyên lai là Thiệu đại nhân, uy phong của Thiệu đại nhân lão phu kiến thức qua, không dám nhận!
Thiệu Bình Ba:
“Đại nhân bớt giận, hạ quan biết sai rồi.
Triệu Công Quyền:
“Ngươi đường đường Bắc Châu Thứ Sử, phẩm cấp không thấp hơn lão phu, trẻ tuổi tài cao, hai chữ 'hạ quan' lão phu không chịu nổi! Ài, chiêu đãi không chu đáo, bất quá ngươi cũng nhìn thấy, nơi này vắng ngắt, người Triệu phủ đều bị kinh hãi, ngay cả một người đến dập đầu quỳ lạy cũng không có, lão phu làm cha, tổng không thể quỳ lạy nhi tử a!
Lời này vừa nói ra, trong mắt Thiệu Tam Tỉnh bốc lên lửa giận.
Thiệu Bình Ba trầm mặc, cuối cùng chậm rãi quỳ xuống.
“Đại công tử!
Thiệu Tam Tỉnh cả kinh, muốn đưa tay đi cản, nhưng Thiệu Bình Ba nhấc tay chặn lại, vẫn cứ quỳ xuống.
Triệu Công Quyền nghiêng đầu liếc mắt, lúc này mới quay người sang, kinh ngạc nói:
“Thiệu đại nhân, cớ gì hành đại lễ?
Thiệu Bình Ba:
“Sai ở hạ quan, hạ quan là thành tâm đến bồi tội.
“Ồ! Biết sai là tốt.
Triệu Công Quyền gật đầu, nghiêng đầu nhìn linh vị của nhi tử, thở dài nói:
“Nhi tử của ta, từ nhỏ thông tuệ, năm tuổi đọc thuộc lòng Tam Tự Kinh, tám tuổi biết làm thơ, lão phu ký thác kỳ vọng rất cao, ai biết đột nhiên bị tai bay vạ gió, lão phu đau lòng, tâm hận thấu xương, Thiệu đại nhân, ngươi nói món nợ này nên tính thế nào đây?
Thiệu Bình Ba:
“Triệu đại nhân muốn tính như thế nào?

Triệu Công Quyền quay đầu lại, nhớ tới nhi tử chết, không khỏi giận dữ, đột nhiên vung tay tát một cái, đùng! Một cái bạt tai lanh lảnh vang dội khắc ở trên mặt Thiệu Bình Ba.
Thiệu Bình Ba bị đánh thân hình lảo đảo, trở tay không kịp suýt chút nữa bị đánh ngã xuống đất.
“Đại công tử!
Thiệu Tam Tỉnh cả kinh, muốn hộ chủ.
“Công tử nhà ta là mệnh quan triều đình, ngươi dám...
Thiệu Bình Ba đẩy hắn lui ra sau, Thiệu Tam Tỉnh không cam lòng.
“Đại công tử, hắn...
Thiệu Bình Ba hò hét:
“Quỳ xuống!
“Đại công tử...
“Ngươi cũng quỳ xuống!
Thiệu Tam Tỉnh chỉ có thể cắn răng nhịn, lui qua một bên, chậm rãi quỳ xuống.
Đùng!
Triệu Công Quyền lại đột nhiên vung tay, đánh Thiệu Bình Ba xuất hiện dấu tay rõ ràng, khóe miệng cũng có vết máu chảy ra.
“Ngươi là cái thá gì?
Triệu Công Quyền chỉ vào Thiệu Bình Ba mắng.
“Một con chó nhà có tang, một kẻ từ bên ngoài tới mà thôi, kinh thành Tấn quốc này là địa phương để ngươi ngang ngược? Đấu với lão phu, ngươi còn non lắm!
Thiệu Bình Ba bình tĩnh nói:
“Triệu đại nhân, ta chịu nhận lỗi, ngươi đánh cũng đánh, mắng cũng đã mắng, ta là thành tâm tới giải quyết sự tình này.
“Ngươi là cái thá gì?
Triệu Công Quyền giận tím mặt, tiện tay cầm chén trà trên hương án đập xuống đầu Thiệu Bình Ba.
Ầm!
Chén trà vỡ vụn, nước trà bắn lên người Thiệu Bình Ba, vết máu đỏ sẫm trong nháy mắt theo gò má chảy xuống.
“Đại công tử!

Thiệu Tam Tỉnh kinh hô, muốn ngồi dậy.
Đầu Thiệu Bình Ba vang ong ong, hơi hoa mắt, nhưng dùng sức lắc đầu, đồng thời gầm lên:
“Quỳ xuống!
“Đại công tử...
Thiệu Tam Tỉnh bi phẫn quỳ xuống, khóc chảy nước mắt, nhưng cắn môi tận lực không để cho mình khóc ra thành tiếng.
Đợi cảm giác choáng váng hơi qua, Thiệu Bình Ba lại lần nữa bình tĩnh nói:
“Triệu đại nhân, trận đánh chửi này ta không thể không công chịu đựng, có thể bình tĩnh nói chuyện chưa?
Cái gì gọi là không thể không công chịu đựng? Triệu Công Quyền vốn đã hạ hỏa, vừa nghe lời này, hỏa khí lại lần nữa dâng lên, giết nhi tử của hắn, còn dám ở trước linh vị nói loại lời này, nhất thời lửa giận khó nhịn, đột nhiên vọt tới bên giá kiếm, rút ra một thanh bảo kiếm.
Thiệu Tam Tỉnh cả kinh, sao có thể cho phép đối phương làm càn, nhất thời bò lên, nhưng lại bị Thiệu Bình Ba kéo lại.
Trong tay Triệu Công Quyền lóe lên ánh kiếm, gác ở trên cổ Thiệu Bình Ba, bộ ngực phập phồng, tay cầm kiếm thậm chí tức giận đến có chút run run, nhưng lại không có hạ thủ.
Kẻ thù giết con ở trước mắt, hơn nữa thúc thủ chịu trói, hắn tùy thời có thể lấy mạng, nhưng vẫn không xuống tay được.
Đối với Thiệu Tam Tỉnh mà nói, tình huống này quá nguy hiểm, nhiều sóng to gió lớn như vậy công tử đều có thể vượt qua, nếu như chết ở trong tay người này, chẳng phải là lật thuyền trong mương, Thiệu Tam Tỉnh giãy dụa, nhưng Thiệu Bình Ba dùng sức kéo hắn lại, bình tĩnh nói:
“Lão Thiệu, không cần sốt sắng. Triệu đại nhân ở trong triều lâu, cái gì có thể làm, cái gì không thể làm, trong lòng rất rõ ràng, không lỗ mãng xung động giống như ta. Ta là mệnh quan triều đình, người Hắc Thủy Đài ở bên ngoài, nếu như ta chết ở trong này, Triệu đại nhân sẽ phải đền mạng, mạng của Triệu đại nhân đáng giá hơn ta nhiều!
Thấy Triệu Công Quyền không dám hạ thủ, Thiệu Tam Tỉnh mới yên ổn xuống, khẩn trương nhìn.

Thiệu Bình Ba không nhìn lưỡi kiếm đã cắt rách da cổ, có vết máu thấm ra.
Thiệu Bình Ba nghiêng đầu liếc chéo.
“Triệu đại nhân, mạng của ta ở ngay đây, nếu như ngươi muốn giết ta đền mạng cho con, ta không nói lời nào, ngươi cứ việc động thủ. Nếu không dám giết, thì mời lấy kiếm xuống, có chuyện gì từ từ nói, ngươi như vậy, ta khó chịu lắm!

Chương 1841: Ta là không dám giết ngươi!

Chương 1841: Ta là không dám giết ngươi!
Khuôn mặt Triệu Công Quyền vặn vẹo, trong lòng giãy dụa, nhưng cuối cùng vẫn thu kiếm lại.
Hắn muốn giết, rất muốn giết kẻ này, không phải không muốn giết, mà là không dám giết, bởi vì tư oán giết bừa quan viên, hơn nữa là đại quan, hắn không gánh vác được trách nhiệm kia. Cũng chính bởi vì cấp bậc của Thiệu Bình Ba không thấp, chính bởi vì Thiệu Bình Ba chỉ có cấp bậc không có chức vụ thực tế, một khi được giao trọng trách, người cấp bậc tương ứng sẽ bị thế thân đi. Đến tột cùng ai sẽ bị thế thân, hoặc là ai phải chia sẽ quyền lực, bệ hạ không thể ở trước đó tiết lộ phong thanh, Thiệu Bình Ba như thanh kiếm treo ở trên đầu một ít người, lúc nào cũng có thể sẽ hạ xuống, cho nên mới rước lấy mọi người chèn ép.
Tuy giết Thiệu Bình Ba báo thù rất sảng khoái, nhưng cái thóp này đủ để chính địch (*kẻ thù chính trị) đẩy hắn vào chỗ chết.
Đừng nhìn mọi người đồng thời liên thủ đối phó Thiệu Bình Ba, kia là vì có mục đích giống nhau, một khi mục đích cộng đồng này biến mất, những người kia có thể lập tức thay đổi đầu mâu tới đối phó hắn.
Tội danh giết đại quan triều đình, trong khoảnh khắc có thể lật tung hắn.
“Ta là không dám giết ngươi!
Triệu Công Quyền cười lạnh, nhưng ánh mắt rơi vào trên người Thiệu Tam Tỉnh.
“Ta xem quản gia này của ngươi ngược lại không tệ!
Trên mặt hiện lên sát cơ.
Hắn không dám giết Thiệu Bình Ba, nhưng giết một nô tài lại không có gì, nhi tử của hắn đổi một nô tài, cho dù là bệ hạ cũng sẽ không chỉ trích

hắn cái gì.
Thấy đối phương dịch bước về phía mình, trong lòng Thiệu Tam Tỉnh căng thẳng.
Đột nhiên Thiệu Bình Ba đứng lên.
“Triệu đại nhân, nếu ngươi dám thương hắn một đầu ngón tay, ngày hôm nay coi như ta không tới cầu ngươi, ta sẽ cùng ngươi không chết không thôi. Nếu ngươi dám giết hắn, ta để Triệu phủ ngươi cả nhà chôn cùng!
Thiệu Tam Tỉnh nghe vậy trong lòng cảm động, cũng đứng lên theo.
Triệu Công Quyền nhấc kiếm gõ lên hắn vai.
“Đã quỳ xuống cầu ta, còn dám uy hiếp ta? Dựa vào bệ hạ đùa giỡn uy phong, nói thật, chơi cái này, ngươi còn kém xa lắm.
Thiệu Bình Ba:
“Nếu ngươi ngay cả một chút thành ý đàm phán cũng không có, ta sẽ lập tức đi ngay, bất quá cái quỳ, cái đánh, cái mắng kia, ta sẽ đòi lại, trong vòng nửa năm, ta bảo đảm cả nhà Triệu gia chết hết, chó gà không tha!
Triệu Công Quyền giận dữ mà cười.
“Ngươi là cái thá gì, còn dám mạnh miệng, có bản lĩnh hiện tại ngươi liền đi, còn quỳ xuống cầu ta làm gì?
Thiệu Bình Ba:
“Ta đích xác không tính cái thứ gì, bất quá thời điểm ta kinh doanh Bắc Châu, lấy lực một châu bắc kháng Hàn quốc, nam cự Yên quốc, Nội sử như Triệu đại nhân, ta cũng đã gặp không ít, thật không để ở trong mắt, ngươi thật muốn nhìn Triệu phủ diệt môn như thế nào sao?
Nói tới sự tình này, Triệu Công Quyền hơi rùng mình, nhưng ngoài miệng lại không chịu nhả ra, đặc biệt là ở trước bài vị của nhi tử.
“Vậy ngươi đi đi!
Thiệu Bình Ba:
“Triệu đại nhân thật nghĩ rõ ràng?
Triệu Công Quyền phất tay chỉ về ngoài cửa.
“Cút!
Thiệu Bình Ba:
“Ngươi không sợ sau khi ta đi ra ngoài, lập tức triệu tập nhân mã Hắc Thủy Đài đến Triệu phủ sao?
Triệu Công Quyền khà khà nói:

“Lục soát nhà ta? Ngươi tưởng Hắc Thủy Đài là nhà ngươi mở? Cầm loại sự tình này đến hù dọa lão phu, Thiệu đại nhân, ngươi ấu trĩ biết bao a?
Thiệu Bình Ba:
“Có chuyện ta phải nhắc nhở Triệu đại nhân, hiện tại ta vẫn là người của Hắc Thủy Đài, ở kinh thành này còn không ai dám vọng động. Triệu đại nhân đánh ta thành như vậy, ta đi ra ngoài, rất khó coi...
Quay đầu lại nhìn chằm chằm đối phương, từ từ nói:
“Người Hắc Thủy Đài ở Tấn Kinh còn không có bị người bắt nạt qua, đặc biệt là người cấp bậc như ta, Đào tổng quản sẽ không cao hứng, ngươi như vậy là không cho Đào tổng quản mặt mũi, đánh mặt Đào tổng quản, có bao giờ nghĩ tới hậu quả chưa? Lực lượng của Hắc Thủy Đài muốn đẩy đổ Triệu đại nhân ngươi, có lẽ sẽ hao chút công phu, nhưng không phải việc khó gì. Ta muốn xả giận, nói lập tức xét nhà có lẽ hơi quá, bất quá mang vài người đến, bắt mấy hung thủ về Hắc Thủy Đài thì không thành vấn đề.
“Còn sau khi tiến vào Hắc Thủy Đài, có thể sống đi ra hay không, vậy thì không dám bảo đảm rồi! Xét nhà vô vị, ta vẫn ưa thích giết người hơn! Lần trước ở Hắc Ngục không có lột sạch y phục của nữ nhân Triệu gia, có chút tiếc nuối, lần này ta muốn thử một chút!
Triệu Công Quyền giận dữ, râu tóc run run:
“Ngươi dám!
Hắn không nghĩ tới đánh gia hỏa này một trận hả giận lại gây ra phiền toái cho mình.
Thiệu Bình Ba:
“Triệu đại nhân, ta có thể để ngươi đánh chửi như vậy, còn quỳ xuống tạ tội, ta là mang theo thành ý đến. Nói rõ ràng ra đi, phải làm như thế nào, ngươi mới bằng lòng buông tha người của ta? Mở ra giá tiền đi!
“Buông tha người của ngươi?
Triệu Công Quyền choáng váng, sau đó bình tĩnh lại, hừ hừ cười gằn, quả nhiên, vốn hoài nghi gia hỏa này là vì việc kia mà đến, chỉ không nghĩ tới, đối phương sẽ vì mấy tiểu nhân vật mà tự động đưa tới cửa chịu nhục.
Ánh mắt lấp loé, kiếm trong tay chậm rãi chống ở trên đất.

“Mở ra giá tiền? Mở cái giá tiền gì? Ngươi ăn nhờ ở đậu, không có quyền không có thế, bổng lộc có thể có mấy đồng tiền? Để ngươi tự vẫn gì gì đó, ngươi cũng sẽ không đáp ứng.
Thiệu Bình Ba:
“Có điều kiện gì có thể nói ra, có thể thương lượng thì thương lượng, không thể thương lượng thì thôi!
“Điều kiện?
Triệu Công Quyền nhíu mày suy tư, bỗng quay đầu lại, ánh mắt rơi vào trên linh vị của nhi tử, nhớ tới con của mình vì sao mà chết, nhấc tay vuốt râu nói:
“Thiệu đại nhân, không phải lão phu nói ngươi, Thất công chúa nguyện ý gả cho ngươi, là bao nhiêu người cầu cũng cầu không được, nhưng ngươi một mực không thức thời. Kẻ bề tôi, ăn lộc vua, nên vì quân phân ưu, giúp Thất công chúa gột rửa thanh bạch, ngươi sao có thể chối từ? Này là sự tình nhất cử lưỡng tiện a!
Lời này vừa nói ra, Thiệu Tam Tỉnh hô hấp dồn dập, biết điều kiện của đối phương là cái gì rồi, khẩn trương nhìn chằm chằm Thiệu Bình Ba, không biết hắn sẽ trả lời như thế nào.
Gò má Thiệu Bình Ba căng thẳng, hầu kết nhún nhún, cuối cùng cười lạnh nói:
“Hoang đường! Ta cưới Thất công chúa là có thể gột rửa thanh bạch của Thất công chúa sao?
Triệu Công Quyền vuốt râu nói:
“Có thể hay không là một chuyện, ngươi có nguyện ý vì quân phân ưu hay không lại là một chuyện khác.
Thiệu Bình Ba hỏi:
“Chỉ điều kiện này?
Triệu Công Quyền cười gằn nói:
“Chỉ điều kiện này!
Thiệu Bình Ba:
“Ngươi đáp ứng, mấy vị đại nhân khác có thể nghe lời ngươi?
Triệu Công Quyền:
“Các đại nhân khác quan tâm là Thiệu đại nhân, không để ý những lâu la kia, chỉ cần Thiệu đại nhân nguyện ý vì quân phân ưu, cái khác lão phu

có thể thay chư vị đại nhân đồng ý.
Thiệu Bình Ba:
“Thời điểm nào thả người?
Triệu Công Quyền:
“Vậy phải xem ngươi ở thời điểm nào cầu hôn. Nếu như ngươi ở trong buổi tảo triều ngày mai cầu hôn mà nói, lão phu bảo đảm trong vòng ba ngày người của ngươi không có việc gì. Nếu kéo dài quá lâu, đã xử lý, vậy lão phu không giúp được ngươi.
Thiệu Bình Ba:
“Ta muốn là vô tội phục hồi nguyên chức!
Triệu Công Quyền:
“Ngươi cảm thấy sự tình này đối với chúng ta mà nói rất khó sao? Chuyện một câu nói, phía dưới tự nhiên sẽ tra ra là người khác bỏ bê nhiệm vụ, sau đó trừng phạt!
Thiệu Bình Ba cắn răng, quả quyết nói:
“Được! Ngày mai tảo triều, ta sẽ cầu hôn!
Dứt lời vung tay, xoay người rời đi.
Thiệu Tam Tỉnh bi phẫn bước nhanh đi theo.
Triệu Công Quyền đi tới cửa chầm chậm nói:
“Thiệu đại nhân, đi thong thả, thứ cho lao phu không tiễn xa được!
Trong lòng thật sảng khoái.
Thiệu Bình Ba vừa ra cửa, hai nhân viên Hắc Thủy Đài nhìn thấy mặt hắn có dấu tay, trên người dính xác trà, máu tươi còn chưa khô, trên cổ cũng có máu, nhất thời giật nảy cả mình, vội hỏi:
“Đại nhân, xảy ra chuyện gì?
Thiệu Bình Ba nói.
“Vấp té!
Vấp té làm sao có khả năng té thành như vậy? Một người tức giận nói:
“Đại nhân có việc sao không ra hiệu? Hắc Thủy Đài ta khống chế đô thành, ngoại chưởng tứ phương, người nào dám vọng động? Triệu đại nhân dám như vậy, không khỏi không để lão tổ tông ở trong mắt rồi!

Chương 1842: Cầu hôn (1)

Chương 1842: Cầu hôn (1)
Thiệu Bình Ba không nói nữa, nhưng dáng vẻ này rước lấy không ít người chỉ chỉ chỏ chỏ, còn dồn dập đưa tới hạ nhân khác của Triệu phủ đến xem trò vui.
“Không phải rất càn rỡ sao?
“Hầy, cũng chỉ dám bắt nạt người phía dưới, ở trước mặt lão gia lại như chó nhà có tang.
Một đường châm chọc, Thiệu Bình Ba rất bình tĩnh, nhưng người Hắc Thủy Đài cắn chặt răng, một đường gánh chịu những trào phúng này.
Ra đại môn Triệu phủ, Thiệu Bình Ba leo lên xe, phía sau truyền đến một tiếng ầm, quay đầu nhìn lại, nguyên lai là lễ vật mang đến bái kiến bị hạ nhân Triệu phủ ném ra.
Thiệu Bình Ba cũng chỉ liếc nhìn, hất lên màn xe chui vào.
“Nhặt lên, đừng lãng phí. Trên đường gặp phải dân đói thì chia cho bọn hắn.
Thiệu Tam Tỉnh quay đầu lại lượm, còn vỗ vỗ bụi bặm phía trên, sau đó mới leo lên xe ngựa.
Bộ dạng này nhất thời rước lấy bọn hạ nhân cười to.
Hai nhân viên Hắc Thủy Đài xoay người lên ngựa, lạnh lùng nhìn thoáng qua, một người ra hiệu, bốn phía lập tức nhảy ra rất nhiều người che chở xe ngựa rời đi.
Lần trước đến là cưỡi ngựa sát khí hừng hực, lần này chỉ là xe ngựa đến xe ngựa đi, cực kỳ điệu thấp.
Trong xe ngựa, Thiệu Tam Tỉnh không cam lòng.
“Đại công tử đã có biện pháp bắt người nhà đối phương vào Hắc Ngục uy hiếp, cớ gì còn phải đáp ứng điều kiện khuất nhục này?
Thiệu Bình Ba nhắm mắt nói:

“Người khác không chịu buông tha những học trò kia, uy hiếp nhà này có tác dụng gì? Sẽ chỉ làm những học trò kia chết càng nhanh!
Nói đến cái này, Thiệu Tam Tỉnh lo lắng.
“Lời nói của bọn hắn có thể tin sao? Công tử luồn cúi, nhưng bọn hắn không thực hiện hứa hẹn thì làm sao cho phải?
Thiệu Bình Ba:
“Ngươi cho rằng bệ hạ sẽ không biết là chuyện gì xảy ra sao? Công chúa bị đẩy tới đẩy lui, ngươi cho rằng bệ hạ có thể cao hứng? Ngươi bảo bọn hắn hủy lời hứa thử xem. Trong ngắn hạn, bọn hắn không dám động những học trò kia của ta, sự tình sau đó... chỉ có lấy được quyền lực nhất định, mới có chỗ trống đọ sức.
Thiệu Tam Tỉnh âm u nói:
“Chiếu tình huống trước mắt, không biết ngày nào mới có thể kết thúc.
Thiệu Bình Ba:
“Sự tình lần này đối với những học trò kia mà nói, cũng không phải chuyện xấu gì, những năm này mài giũa, lại trải qua sự tình như thế, bọn hắn nên rõ ràng cẩn thận tự vệ như thế nào, đừng dễ dàng cho người ta bắt được cái chuôi. Ngã một lần khôn ra thêm, không hẳn phải chuyện xấu. Có lúc chuyện xấu cũng có thể chuyển thành chuyện tốt, trước chỉ là nể tình ta nhờ vả, Tấn quốc mới tiếp thu thu xếp bọn hắn, nhưng vẫn gặp gạt bỏ, trải qua sự tình này, cơ hội của bọn hắn tới, ta có thể thuận thế đẩy bọn hắn lên trước mặt bệ hạ.
“Thế nhưng công tử ngươi...
Thiệu Tam Tỉnh lại đỏ cả vành mắt, ý tứ là vì đám học trò kia chịu quá nhiều ủy khuất.
Thiệu Bình Ba:
“Ta nói rồi, lần này không hẳn là chuyện xấu, ta sẽ để bệ hạ nhìn thấy một phen phong cảnh khác, cũng sẽ vì mình mở ra một con đường khác, có thể hóa giải trạng thái cùng cả triều là địch, đối địch với những người kia rất bất lợi. Nói cho cùng, lần này cũng trách chính ta, là ta quá sốt ruột, Giả Vô Quần bốc lên quá đột nhiên, làm không rõ hậu thủ của Giả Vô Quần như thế nào, vì đoạn tuyệt nguy hiểm, quá mức vội vàng phản kích. Bọc một vòng trở về chỗ cũ, lại cùng cả triều nháo thành như vậy, bại chiêu liên tục a!

Thiệu Tam Tỉnh:
“Đại công tử vì cứu những học trò này ủy khuất bản thân, lão nô lo lắng sẽ để người nhìn đến uy hiếp của công tử, thí dụ như Giả Vô Quần kia, có thể tiếp tục hạ thủ với đám học trò hay không? kia
Thiệu Bình Ba:
“Uy hiếp? Giết bọn hắn uy hiếp đến ta? Hay bắt bọn hắn uy hiếp được ta? Những cái kia đều là quan viên của triều đình Tấn quốc, thật muốn làm như vậy mà nói, nước khác có khả năng, Tấn quốc cũng có khả năng, phá hoại quy củ mọi người đều chơi không được, ngươi cả nghĩ quá rồi. Trước tiên hồi phủ, đợi ta tắm rửa thay y phục sẽ vào cung diện thánh.
Thấy công tử dường như đã tĩnh tâm bắt đầu chủ ý, Thiệu Tam Tỉnh an tâm không ít.
Trên đường, gặp phải xin giả, lễ vật đưa cho Triệu phủ được chia xuống.
Hồi phủ tắm rửa thay y phục, xử lý thương thế, xe ngựa Thiệu phủ lại lần nữa xuất hành, thẳng đến hoàng cung.
Trước khi vào Ngự thư phòng, Thiệu Bình Ba gặp được Đào Lược đang chờ đợi.
“Đào tổng quản.
Thiệu Bình Ba cung kính chào.
“Thiệu đại nhân.
Đào Lược cũng chắp tay, bỗng kinh ngạc nói.
“Thiệu đại nhân, ngài này là?
Nỗi đau mất con, kẻ thù ở trước mắt, Triệu Công Quyền hạ thủ có chút nặng, dấu tay trên mặt Thiệu Bình Ba cũng dễ thấy, hắn cố ý không cho tu sĩ xử lý.
Thiệu Bình Ba mỉm cười, hắn không tin đối phương không biết chuyện gì xảy ra.
“Không cái gì, Đào tổng quản tự mình phân phó ta nhân nhượng cho yên chuyện, không dám làm trái, đi Triệu phủ nhận lỗi. Nỗi đau mất con của Triệu đại nhân là ta tạo thành, lửa giận của Triệu đại nhân cũng có thể lý giải, chỉ để ta quỳ ở trước linh vị, quất ta hai bạt tai, trên đầu ăn một chén trà. Bất quá Triệu đại nhân còn rất khắc chế, không có giết ta.
Nói xong kéo cổ áo, để đối phương nhìn thấy vết kiếm trên cổ.

Khóe miệng Đào Lược co giật, không nhiều lời, buông tiếng thở dài.
“Thiệu đại nhân không nên oán hận, lão nô chỉ là truyền lời, nhân nhượng cho yên chuyện là ý tứ của bệ hạ, chiến sự trước mắt, Thiệu đại nhân cũng nên thông cảm khổ tâm của bệ hạ, để Thiệu đại nhân chịu ủy khuất.
Thiệu Bình Ba:
“Minh bạch, này cũng là ta tự tìm.
Đào Lược không có dây dưa sự tình này, đối với sự tình trên triều hắn cũng không muốn nói nhiều, đưa tay mời nói:
“Biết ngươi muốn tới, bệ hạ ở bên trong chờ ngài.
“Làm phiền!
Thiệu Bình Ba chắp tay cảm ơn, hai người chân trước chân sau tiến vào Ngự thư phòng.
Đi vào hành lễ, Thái Thúc Hùng nhìn thấy dáng dấp của Thiệu Bình Ba, ngẩn ra, không khỏi đứng dậy, đi tới trước mặt Thiệu Bình Ba hỏi:
“Triệu Công Quyền đánh?
Thiệu Bình Ba:
“Là thần không cẩn thận vấp ngã.
Thái Thúc Hùng hừ lạnh một tiếng.
“Gan của ngươi không phải rất lớn sao, hiện tại thành không cẩn thận vấp ngã?
Thiệu Bình Ba:
“Sự tình kia, là vi thần xử trí không thỏa đáng, chả trách người khác, không phải là không cẩn thận vấp ngã sao.
Thái Thúc Hùng:
“Hỏa khí của Triệu Công Quyền không nhỏ, dám đánh đập mệnh quan triều đình... nhưng nói ngược lại, dù sao ngươi cũng giết nhi tử của người ta, đổi thành ai cũng không chịu được.
Thiệu Bình Ba:
“Sự tình đã qua.
Thái Thúc Hùng nhíu mày.
“Qua? Nhận lỗi hữu dụng? Chịu buông tha ngươi?
Thiệu Bình Ba:

“Có thể buông tha vi thần hay không, vi thần không biết, nhưng đáp ứng buông tha đám học trò mà vi thần mang từ Bắc Châu đến.
Thái Thúc Hùng hừ một tiếng.
“Bọn hắn cố chấp lên ngay cả bản vương cũng không buông tha, điều kiện gì có thể để bọn hắn buông tha?
Thiệu Bình Ba:
“Cưới Thất công chúa.
“Cái gì?
Thái Thúc Hùng như mèo bị dẫm đuôi, giận tím mặt nói:
“Hỗn trướng! Xem nữ nhi của bản vương là cái gì, muốn quăng đi đâu thì quăng, liên tục nhiều lần, xem bản vương là cái gì?
Đào Lược cũng nhíu mày.
Thiệu Bình Ba chắp tay.
“Bệ hạ, thần khẩn cầu bệ hạ gả Thất công chúa cho vi thần!
Lời này dường như tưới dầu lên lửa, Thái Thúc Hùng quát:
“Thiệu Bình Ba, người cự hôn là ngươi, ngươi còn dám mở miệng, thật coi nữ nhi của bản vương có thể tùy ý lăng nhục sao...
Sau đó là một trận thóa mạ, ngón tay suýt chút nữa đâm lên mũi của Thiệu Bình Ba.
Thiệu Bình Ba cúi đầu, không kêu tiếng nào, tùy ý thóa mạ.
Mắng một hồi, từ hết, hỏa khí cũng phát tiết gần đủ rồi, Đào Lược dâng trà tới, Thái Thúc Hùng uống một hớp, triệt để bình tĩnh lại, nghĩ đến then chốt của vấn đề, hỏi.
“Sở dĩ đáp ứng bọn hắn, chính là vì bảo đảm đám học trò ở Bắc Châu kia?
Thiệu Bình Ba:
“Không chỉ bởi vì bọn hắn là học trò ở Bắc Châu, mà bởi vì bọn hắn là hy vọng để Bắc Châu phú cường vào năm đó, năm đó thần bị ép rời đi Bắc Châu, cũng nghĩ tất cả biện pháp mang theo bọn hắn, chính là vì có phần hy vọng này!
“Hy vọng Bắc Châu phú cường?

Chương 1843: Cầu hôn (2)

Chương 1843: Cầu hôn (2)
Thái Thúc Hùng ngơ ngác, hồ nghi nói:
“Theo bản vương biết, bọn hắn bất quá đều là một đám người trẻ tuổi chừng hai mươi tuổi, làm sao thành hy vọng để phú cường Bắc Châu?
Thiệu Bình Ba:
“Khúc Bình Phương, hai mươi tuổi tham dự học tập, hai mươi mốt tuổi chủ trì toàn bộ hệ thống thủy lợi của Bắc Châu, điều động dân phu ven đường, quận thành phối hợp, khắp nơi đều đâu vào đấy. Lúc đó Bắc Châu cho tài lực có hạn, dân phu bởi vì bệnh hoặc chết già không tính, tử thương bất quá trăm người, tốn thời gian ba năm liền ngang qua Bắc Châu, uốn lượn ngàn dặm. Để thủy vận của Bắc Châu thông hành, nam bắc tưới tiêu thuận lợi, lập xuống đại công.
Thái Thúc Hùng nghe vậy cả kinh, ngoại nhân không rõ ràng, hắn thân là hoàng đế một quốc gia lại rất rõ ràng, đào kênh mương uốn lượn ngàn dặm, lấy tài lực của Tấn quốc làm cũng tốn công, huống hồ chỉ là một Bắc Châu, mà đại công trình như vậy, quả thực là lấy mạng người đi tiêu hao, tử thương hàng ngàn hàng vạn rất bình thường.
Dân phu tử thương bất quá trăm người, này ý nghĩa cái gì? Hơn nữa chỉ tốn ba năm, nhìn như giản đơn, nhưng sau lưng ẩn giấu quá nhiều đồ vật phức tạp, năng lực phối hợp kia không phải chuyện nhỏ, cái khác không nói, Khúc Bình Phương này tuyệt đối là một nhân tài phương diện thuỷ lợi!
“Khúc Bình Phương...
Thái Thúc Hùng nói thầm một tiếng, có ấn tượng sâu sắc với danh tự này, nghiêng đầu cho Đào Lược một cái ánh mắt.
Đào Lược gật đầu hiểu ý, bệ hạ là để hắn ghi nhớ danh tự này.
Thiệu Bình Ba tiếp tục nói:

“Tào Tư, mười chín tuổi thả ở tiểu trấn Quan Độ của Bắc Châu học tập, hai mươi tuổi chủ trì chính vụ một trấn, trừ bệnh dịch, xây lớp học, sửa bến tàu, lợi dụng ưu thế địa lợi của bến tàu Quan Độ trấn phát triển thông thương, thời gian hai năm để tiểu trấn chỉ có hơn hai trăm người phát triển thành hơn ba ngàn người, nhân số từng năm tăng lên, thương khách lui tới nối liền không dứt, dân trấn an cư lập nghiệp, tất cả dân cư đều có việc làm, đều có con đường tự mình no ấm.
“Hai năm sau, thần thăng chức làm huyện lệnh, ra sức dùng lưu dân, thu xếp thích đáng, toàn diện khôi phục đất hoang cả huyện, dùng hiền năng, ổn nông tang, trọng thương nhân, lưu dân đi qua không muốn đi nữa, một huyện nho nhỏ nhanh chóng phồn vinh, nhân khẩu tăng vọt, nộp thuế phú mỗi nửa năm liền tăng gấp đôi!
“Tạ Kỵ An, Thiện Hình Án, từ một tiểu trấn cất bước, cho đến một quận, xử án như thần, quét sạch vô số oan án, nơi hắn đến, điêu dân gây rối không ai không nơm nớp lo sợ...
“Kiều Thâm, Thiện Thương Chính...
Mỗi một cái tên từ trong miệng Thiệu Bình Ba nói ra, từng người am hiểu cái gì đều thuộc như lòng bàn tay.
Hắn nói lưu loát, Thái Thúc Hùng vuốt râu nghe nhập thần, ánh mắt lấp loé không ngớt.
Đợi nói xong, Thái Thúc Hùng cũng tỉnh táo lại, thử hỏi:
“Ngươi từ nơi nào tìm được những người này?
Thiệu Bình Ba:
“Đều là năm đó Bắc Châu mở trường sàng lọc ra học sinh, trải qua những năm này lịch luyện, đã có thể dùng, nếu như bởi vì triều chính tranh giành mà hủy hoại, thần thực không đành lòng!
Thái Thúc Hùng:
“Mở trường là có thể sàng lọc ra những người này?
Thiệu Bình Ba:
“Bầu không khí trong thiên hạ từ lâu mục nát, năm đó thần ở Bắc Châu khổ không có người tài để dùng, đành phải chiêu nạp vô số sĩ tử, sau đó sàn lọc để mình sử dụng.
Ánh mắt Thái Thúc Hùng nhìn về phía hắn có chút phức tạp, vì bảo đảm những học sinh kia, vị này lại nguyện ý chịu nhục.

Không phải hắn xem thường nữ nhi của mình, có chút sự tình xác thực phải đối mặt, nữ nhi đã như vậy, gả cho Thiệu Bình Ba, đích xác là sỉ nhục to lớn của Thiệu Bình Ba, bằng không trước đó tại sao Thiệu Bình Ba sẽ mãnh liệt chống cự?
“Vì bảo đảm những người này, ngươi cảm thấy có thể hết lần một lại lần hai ủy khuất nữ nhi của bản vương?
Thái Thúc Hùng cắn răng hỏi.
Thiệu Bình Ba:
“Thất công chúa rơi vào cảnh hôm nay, thần đích xác là khó từ tội lỗi, nếu như bệ hạ nguyện gả cho, thần tất thành tâm đối xử tử tế, tuyệt đối không dám ủy khuất nửa phần.
Thái Thúc Hùng im lặng một hồi, sau khi cân nhắc thiệt hơn, bỗng nhiên nói:
“Hoan Nhi đã nhận hết khuất nhục, bản vương hy vọng ngươi nói chuyện giữ lời, bằng không tất không tha thứ cho ngươi!
Thiệu Bình Ba chắp tay khom người.
“Tạ ơn bệ hạ tác thành!
Thái Thúc Hùng không nhịn được phất phất tay.
Đợi Thiệu Bình Ba cáo lui, Thái Thúc Hùng qua lại bồi hồi một lúc, thở dài thở ngắn một trận, đột nhiên nói:
“Đào Lược, hắn mới vừa nói những người kia đều ghi nhớ chứ?
“Ây...
Đào Lược lúng túng nói:
“Bẩm bệ hạ, báo một chuỗi lớn, chỉ nghe một lần không nhớ hết được, bất quá tổng cộng là những người kia, quay đầu lại vừa hỏi liền biết.
Thái Thúc Hùng:
“Phái người đi thăm dò, xem có như hắn nói hay không.
“Vâng!
Đào Lược đáp lại.
“Mục nát... thu nạp sĩ tử, sàng lọc người có thể sử dụng...
Thái Thúc Hùng lẩm bẩm nói thầm.
Đào Lược thính tai, nghe mà hoảng sợ run rẩy.
Thái Thúc Hùng phục hồi tinh thần lại, bỗng nhiên nói:

“Mặc kệ sự tình này bản vương có biết hay không, có vài người đùa quá mức, phạm vào tối kỵ, dám lấy nữ nhi của bản vương ra trút giận... Lẽ nào nữ nhi của bản vương còn không sánh được nhi tử của hắn sao? Đào Lược, ngươi cũng nên cho hắn chút màu sắc nhìn xem rồi!
Đào Lược cúi người.
“Lão nô minh bạch.
...
Ngày hôm nay tảo triều, Thiệu Bình Ba thượng triều.
Hắn xuất hiện, vốn phải gây nên một phen rối loạn, nhưng cả triều lại cực kỳ bình tĩnh, ngược lại người cười trộm như có như không khá nhiều.
Đợi mọi việc nghị sự gần đủ rồi, Thiệu Bình Ba đứng ra cầu hôn, tự nhiên không có lực cản gì tán thành một mảnh, sự tình lại định như thế.
Mới đầu các triều thần là vì gột rửa thanh bạch cho Thất công chúa mà tán thành, sau đó phản đối vì là âm mưu của địch quốc, bây giờ lại tán thành là vì Thiệu Bình Ba một mảnh chân tình, không có quan hệ gì tới âm mưu của địch quốc, nói chung nói ngược nói xuôi đều là bọn hắn nói.
Thái Thúc Hùng cực kỳ căm tức, bình thường mấy phe phái chính địch để hắn khống chế triều chính đột nhiên liên thủ, này làm cho hắn rất khó chịu, này không phải hoàng đế như hắn hy vọng nhìn thấy. May mắn đã rõ ràng, hơn nữa chỉ là bởi vì chuyện này, mà sự tình này cũng là bởi vì hắn một tay bốc lên.
Còn hôn kỳ thì không phải Thiệu Bình Ba có thể quyết định, tự có người thương lượng ra ngày lành tháng tốt.
Nơi này vừa ra kết quả, sự tình của những học trò kia rất nhanh thì được giải quyết.
Giống như lúc trước Thiệu Bình Ba bắt gia quyến bọn hắn vào Hắc Ngục, sau khi đạt đến mục đích, những gia quyến kia quyên tiền nhang đèn cho Hỏa Thần Miếu liền được điều tra rõ, vẻn vẹn chỉ là tiền nhang đèn mà thôi, không có liên lụy nào khác.
Những học trò kia được điều tra ra vô tội, phục hồi nguyên chức, sự tình có thể lớn có thể nhỏ, chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không.

Kỳ thực những học trò này vốn không ở trong mắt các đại thần, nhằm vào chỉ là muốn đả kích Thiệu Bình Ba, là đánh cho người phía dưới xem, trong lúc nhất thời cũng xác thực là không tìm được cái thóp khác xuống tay với Thiệu Bình Ba. Ai biết đánh ra hiệu quả ngoài ý muốn, Thiệu Bình Ba sẽ quan tâm như vậy.

Đã không cản được hoàng đế nâng đỡ Thiệu Bình Ba thượng vị, đương nhiên phải nhân lúc Thiệu Bình Ba chịu thua thắng một ván hòa nhau, đòi lại mặt mũi, cũng để người phía dưới nhìn ra bọn hắn cũng không có thua. Còn những học trò kia, thì không có đến thời điểm làm ra trò trống, ở trong mắt bọn hắn chỉ là lâu la, buông tha có thể đạt được mục đích của mình cũng đáng.

Nói chung là đám đại quan ở trên triều đấu tranh, liên lụy tầng dưới chót gặp tai bay vạ gió.

Sau khi tan triều, tin tức truyền tới cung của Lan quý phi, Lan quý phi bối rối, ngay cả nàng cũng không hiểu nổi này là như thế nào? Không biết nên vui hay nên buồn, cũng không biết phía sau còn sẽ có biến hóa gì hay không.

Ở trong nụ cười giễu cợt của mọi người, Thiệu Bình Ba một mình rời đi. Mà Nội sử Triệu Công Quyền Triệu đại nhân cũng "ngẫu nhiên gặp" đại nội tổng quản Đào Lược.

Chương 1844: Hẳn là bị diệt khẩu

Chương 1844: Hẳn là bị diệt khẩu
Triệu Công Quyền chắp tay chào, nhưng Đào Lược ôi một tiếng.
“Là Triệu đại nhân sao, lão nô bồi tội cho ngài.
Dứt lời hất vạt áo lên, muốn quỳ xuống cho đối phương.
Triệu Công Quyền bị động tác này của hắn làm cho sợ hết hồn, tranh thủ đưa tay đỡ lấy.
Hai tên tiểu thái giám đi theo cũng bị dọa, tranh thủ đưa tay nâng đỡ.
Đào Lược lại quyết tâm muốn quỳ, Triệu Công Quyền ra sức ngăn cản, cuống quýt hỏi:
“Đào tổng quản, ngài này là cớ gì?
Đào Lược than thở:
“Ài, đều là lão nô không biết quản giáo, tuy Thiệu Bình Ba là quan viên triều đình, nhưng không thực chức, tạm thời còn ở Hắc Thủy Đài ta nhậm chức, vẫn là người của Hắc Thủy Đài ta, nghe nói gia hỏa này không hiểu chuyện, hôm qua lại chạy đến Triệu phủ quấy rầy Triệu đại nhân. Lão nô thực không yên lòng, ở nơi này bồi cái không phải cho ngài, hy vọng ngài đại nhân có đại lượng.
Triệu Công Quyền nhất thời lúng túng.
“Không liên quan tới Đào tổng quản, không liên quan tới Đào tổng quản.
Đào Lược:
“Đích xác là lão nô không quản giáo tốt, Triệu đại nhân, ngài quản giáo tốt, ngài nên giúp lão nô hảo hảo quản giáo quản giáo những đồ vật không nghe lời kia.
Lời này nghe như thế nào cũng thấy không đúng, làm trong lòng Triệu Công Quyền có chút sợ hãi, vội nói:
“Đào tổng quản, nói quá lời, ngài nói quá lời.
Đào Lược:

“Vậy Triệu đại nhân là chịu tha thứ lão nô?
“Này...
Triệu Công Quyền giải thích:
“Đào tổng quản, Thiệu Bình Ba là Thiệu Bình Ba, Hắc Thủy Đài là Hắc Thủy Đài, hai chuyện khác nhau, hai chuyện khác nhau.
Đào Lược ý vị thâm trường nói:
“Nhưng hiện tại hắn dù sao cũng là người Hắc Thủy Đài a! Ài, thôi, Triệu đại nhân đã không tính toán, vậy lão nô liền cảm ơn, Triệu đại nhân công vụ bề bộn, lão nô không dám quấy rầy.
Triệu Công Quyền ước gì không dây dưa sự tình này nữa, vội vàng chắp tay nói:
“Đào tổng quản, ngài đi thong thả!
Đào Lược cúi người, xoay người rời đi, nhưng vừa đi vừa giáo huấn hai tiểu thái giám tùy tùng.
“Người hôm trước theo Thiệu đại nhân đi vào Triệu phủ gây chuyện, đều tìm ra cho ta, một người nhận ba mươi côn! Truyền lời xuống, để các huynh đệ nhớ kỹ, phủ đệ của Triệu đại nhân không phải địa phương để bọn hắn ngang ngược, sau này nhìn thấy người của Nội sử phủ đều phải mở to mắt tránh khỏi cho ta!
“Vâng!
Hai tên thái giám đáp lại.
Triệu Công Quyền đang muốn xoay người rời đi, thân hình cứng đờ, nghe đã rõ ràng, đối phương không phải cảnh cáo người phía dưới, rõ ràng là nói cho hắn nghe.
Cũng đã hiểu, hôm qua hắn đánh Thiệu Bình Ba, trêu đến lão gia hoả này không cao hứng, Thiệu Bình Ba khoác đại kỳ của Hắc Thủy Đài, lão gia hoả này mười có tám chín là cho rằng mình không để hắn ở trong mắt, đánh mặt hắn.
Cái gì gọi là nhìn thấy người của Nội sử phủ đều phải mở to mắt? Triệu Công Quyền có chút không rét mà run!
Có chút thời điểm, những đại thần như bọn hắn không sợ hoàng đế, dù sao quy củ bày ở đó, nhưng như Đào Lược, quy củ chỉ là mặt ngoài, ở bề ngoài cực kỳ giảng quy củ, nhưng sau lưng sẽ không nói quy củ gì. Đặc biệt là Đào Lược tay cầm Hắc Thủy Đài, kia là cơ cấu tình báo của Tấn

quốc, thế lực khổng lồ, thẩm thấu rộng khắp, trên tay không biết nắm giữ bao nhiêu tư liệu, bình thường không can dự triều chính thì thôi, nhưng một khi nhằm vào, hắn sẽ không chịu nổi.
Trong lòng hoảng sợ, nhưng cũng có chút tức giận, Thiệu Bình Ba đang lợi dụng thân phận Hắc Thủy Đài làm ác!
Người Hắc Thủy Đài chạy đến Triệu phủ ta giết người, giết còn là nhi tử của ta, ngươi làm như cái gì cũng không biết, cả triều có người tóm thân phận Hắc Thủy Đài của Thiệu Bình Ba gây sự sao? Bây giờ ta chỉ hơi giáo huấn, ngươi liền muốn trở mặt sao?
“Đào tổng quản! Đào tổng quản xin dừng bước!
Triệu Công Quyền lấy lại tinh thần hô to đuổi theo, phải tìm đối phương nói chuyện a.
...
“Thiệu Bình Ba chủ động cầu hôn?
Trong núi rừng, nhận được tin tức bên kinh thành Tấn quốc truyền đến, Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc.
Giả Vô Quần viết ở sau lưng Nguyên Tòng.
“Vì bảo đảm những học trò kia.
Ngưu Hữu Đạo run run tin tức trong tay, cười ha ha nói:
“Đi vòng một vòng lại trở về, tiên sinh quả nhiên là thần cơ diệu toán, bội phục!
Giả Vô Quần cười khổ lắc đầu.
“Mỗ cũng ngoài ý muốn, chỉ là tiện tay đả kích, không hề nghĩ rằng Thiệu sẽ khuất phục. Tuy hoàn thành mục đích sớm định ra, nhưng Phiêu Miểu Các can dự, làm kế hoạch nguyên bản không dám tiếp tục nữa!
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, lại nhìn tin tức trên tay, không khỏi nói thầm.
“Học trò... Học trò...
Hắn thật rất ngoài ý muốn, Thiệu Bình Ba sẽ vì những người kia khuất phục, này không giống như phong cách của Thiệu Bình Ba.
Người có thể để Thiệu Bình Ba quan tâm như vậy, lần này chân chính gây nên hắn chú ý, trước đây hắn chưa bao giờ để những người này ở trong mắt.

Hắn chuẩn bị quay đầu lại sắp xếp người tiến hành quan tâm.
Lại có Kim Sí giáng lâm, Ngụy Đa định lấy thư đi phiên dịch, kết quả phát hiện là một phong thư bình thường, không cần dịch, lập tức đưa tới.
Ngưu Hữu Đạo tiếp nhận nhìn qua, nở nụ cười.
“Này hắn là Thừa tướng đưa thư cho tiên sinh.
Tiện tay đưa cho đối phương.
Giả Vô Quần vội vàng tiếp nhận kiểm tra, phát hiện trong thư không có ký tên, cũng không có tục danh, chỉ nói chút chuyện nhà, như bách tính bình thường lải nhải.
Bất quá Giả Vô Quần xem hiểu ý tứ trong thư, Tử Bình Hưu không biết phát sinh sự tình gì, nhưng bên Nam Châu phái người đến, để gia quyến trước tiên lấy danh nghĩa đi ra ngoài du ngoạn rời kinh.
Tuy người viết thư không lưu danh, nhưng hắn nhìn ra chữ viết là của Tử Bình Hưu, sợ thư bị người chặn được vì vậy giấu diếm, cũng nhìn ra Nam Châu đang giúp Tử Phủ ở trong bóng tối chuẩn bị rút đi, một khi có biến, có thể nhanh chóng biến mất.
Nhìn thấy cái này, biết không phải hứa hẹn trên đầu lưỡi, mà là thực tiễn, Giả Vô Quần triệt để yên tâm, lại lần nữa cúc cung biểu thị cảm tạ với Ngưu Hữu Đạo, là chân tâm cảm tạ, biết Nam Châu làm như vậy so với diệt khẩu thì gánh chịu rất nhiều nguy hiểm.
Sau đó Giả Vô Quần viết thư cho Tử Bình Hưu, bảo Tử Bình Hưu an tâm, cũng là vì để Tử Bình Hưu an tâm phối hợp, Ngưu Hữu Đạo không ngăn cản.
Vào buổi tối, bên này lại thu được tin tức từ Nam Châu đến, sau khi Ngưu Hữu Đạo xem xong tạm thời rời nơi ẩn cư.
Nửa đêm, hắn xuất hiện ở bên một bờ sông, bờ sông có một thuyền đánh cá bỏ neo, ngư ông ngồi một mình ở đầu thuyền, Ngưu Hữu Đạo tự động lên thuyền.
Ngư ông chống gậy trúc, đẩy bờ một cái, thuyền ung dung rời bến, chạy về phía giữa sông.
Nhìn quanh không người, Ngưu Hữu Đạo ngồi xuống hỏi:
“Sao ngươi lại tự mình chạy tới?
Ngư ông nói:

“Vừa vặn có việc xuất cảnh, sắp xếp người hơi phiền phức, tiện thể qua một chuyến. Sự tình ngươi muốn tra có đầu mối, khu vực ngươi cho, quả nhiên có người mất tích, gần đây có ba người Phiêu Miểu Các mất tích, hơi có động tĩnh, nhân viên Phiêu Miểu Các ở vùng Tề Kinh đang tìm. Người tới chính là Sa Như Lai.
Ngưu Hữu Đạo ngoài ý muốn.
“Ba người? Chỗ ta chỉ có hai người.
Sa Như Lai:
“Một người gọi Hải Cầu An, một người gọi Lư Ngụy, hai người này vốn là người Phiêu Miểu Các trú ở khu vực Tề Kinh. Còn có một người tên Tần Yêu Quảng, hơi có thân phận, chưởng quỹ một trong chín tiền trang của Phiêu Miểu Các ở Tề Kinh.
Ngưu Hữu Đạo:
“Bộ dạng ba người ra sao?
Sa Như Lai:
“Tướng mạo thế nào ta không biết. Bất quá căn cứ ngươi cung cấp tình huống, thêm vào ta hiểu rõ Phiêu Miểu Các, ba người hẳn là một tổ, Tần Yêu Quảng là thượng tuyến của hai người khác.
Ngưu Hữu Đạo hồ nghi.
“Người tiền trang không phải chỉ phụ trách sự vụ tiền trang, sao sẽ trở thành thượng tuyến của hai người kia?
Sa Như Lai:
“Này chính là vấn đề, hai người kia hẳn không phải nghe theo thượng tuyến trong khu vực của mình phân phó hành sự, mà là có người lén lút hành sự. Sau khi hai người này mất tích, Tần Yêu Quản hẳn là bị người diệt khẩu.
Ngưu Hữu Đạo:
“Sự tình này không phải đùa giỡn, ngươi có thể xác định sao?
Sa Như Lai:
“Chí ít từ thời gian Hải Cầu An và Lư Ngụy mất tích phán đoán, hẳn chính là hai người ngươi muốn tìm."

Chương 1845: Buông tha hắn!

Chương 1845: Buông tha hắn!
“Còn Tần Yêu Quảng có phải bị diệt khẩu hay không, nhất định phải xác nhận mà nói, ta cũng không thể nói chết. Nếu thật là diệt khẩu, sự tình này liền có ý tứ, đến lúc đó ngươi suy nghĩ một ít biện pháp, xem có thể đào người ở sau lưng Thiệu Bình Ba ra hay không.
Ngưu Hữu Đạo:
“Nếu thật là diệt khẩu, cũng đã đánh rắn động cỏ, muốn dễ dàng đào ra là không thể, xem tình huống lại nói. Đúng rồi, Vô Lượng Viên bỏ lệnh cấm chưa?
Sa Như Lai:
“Còn chưa, ngươi luôn quan tâm Vô Lượng Viên làm gì, không phải là muốn đánh chủ ý tới Vô Lượng Quả chứ?
“Ngươi cả nghĩ quá rồi.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, hắn không phải đánh chủ ý Vô Lượng Quả, mà là ở ngoài Thánh cảnh đột nhiên va phải Lữ Vô Song, làm kế hoạch xuất hiện biến cố, hiện tại Ngao Phong không ra được, đoán chừng Ngao Phong đang sống một ngày bằng một năm, sợ Ngao Phong xuất hiện ngoài ý muốn.
Sa Như Lai:
“Ta nghĩ nhiều? Ngươi luôn vô duyên vô cớ hỏi Vô Lượng Viên, là ta nghĩ nhiều sao?
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha.
“Như vậy đi, ta muốn từ Vô Lượng Viên lộng một người đi ra, ngươi có thể giúp ta đưa ra không?
Sa Như Lai:
“Ngươi mở cái chuyện cười gì vậy hả? Sự tình là ngươi làm, nói Vô Lượng Viên có nội gian, hơn nữa làm y như thật, bây giờ không tra ra

nội gian, làm sao có khả năng để người trong Vô Lượng Viên rời đi? Ngươi muốn kéo ai ra?
Ngưu Hữu Đạo:
“Tạm thời vẫn chưa thể nói cho ngươi.
Sa Như Lai:
“Ngươi có thể không nói cho ta, bất quá ta phải nhắc nhở ngươi, nếu sự tình nội gian ở Vô Lượng Viên vẫn không tra được, không thể sống chết mặc bay, chỉ sẽ xuất hiện một kết quả, thà rằng giết sai, cũng sẽ không bỏ qua! Vì ngăn chặn hậu hoạn, người trong Vô Lượng Viên đừng mơ có ai sống, ngươi muốn kéo người kia đến tột cùng là địch hay bạn, hy vọng hắn chết hay không hy vọng hắn chết, ngươi tự mình suy nghĩ kỹ càng.
Ngưu Hữu Đạo im lặng một hồi, cuối cùng nói:
“Đệ tử của Diệp Niệm… Ngao Phong, là người của ta.
“Cái gì?
Sa Như Lai sửng sốt.
“Ngao Phong là người của ngươi? Hắn làm sao sẽ là người của ngươi?
Ngưu Hữu Đạo:
“Sự tình này nói rất dài dòng, trong lúc nhất thời cũng nói không rõ ràng, nói là người của ta cũng phải, nói không phải người của ta cũng không phải, bất quá nếu như phải ở giữa ta và sư phó hắn làm lựa chọn, hắn nhất định sẽ ngã về phía ta.
Sa Như Lai:
“Có ý tứ gì?
Ý tứ gì? Ngưu Hữu Đạo suy tư, cân nhắc có nên nói cho hắn biết chân tướng hay không, nhưng Vô Lượng Viên lâu như thế không bỏ lệnh cấm, hắn thực rất lo lắng, cuối cùng vẫn nhìn chung quanh, thấp giọng nói:
“Hắn trộm Vô Lượng Quả.
“A...
Sa Như Lai kinh hãi đến biến sắc, bỗng nhiên ý thức được thanh âm của mình có chút lớn, thấp giọng hỏi:
“Ngươi nói trên tay hắn có Vô Lượng Quả, ngươi mở cái chuyện cười gì?
Ngưu Hữu Đạo:

“Trên tay hắn không có, hắn thân ở trong Vô Lượng Viên, làm sao có khả năng để ở trên tay mình, đã lấy thủ đoạn chuyển tới trên tay ta.
Sa Như Lai:
“Cái này không thể nào, trên cây thiếu trái cây, làm sao có khả năng giấu diếm được những nhân viên trông coi kia.
Ngưu Hữu Đạo:
“Trên đời có sự tình không thể sao? Chỉ có ngươi không nghĩ tới, không có không thể, trên cây không phải thiếu trái cây, mà là không còn, mười hai trái cây đều bị Ngao Phong hái sạch, bây giờ trên cây treo toàn là giả.
“Giả?
Sa Như Lai có chút mộng, phát hiện chuyện cười này mở có chút lớn.
“Ta đã thấy Vô Lượng Quả kia, làm sao có khả năng làm giả giấu diếm được nhiều con mắt như vậy? Còn nữa, sao có khả năng làm ra?
Ngưu Hữu Đạo than thở:
“Dây dưa chuyện này với ngươi quá vô vị, ngươi còn nhớ ta nói ở bên Hồ tộc lưu lại lễ vật cho ngươi không? Là để lại cho ngươi một quả!
“...
Sa Như Lai thật bối rối, gia hỏa này để lại Vô Lượng Quả mà tu sĩ tha thiết ước mơ cho hắn, trong nháy mắt có cảm giác nhiệt huyết sôi trào, thật không dễ dàng tỉnh táo lại, vội vàng hỏi:
“Lần kia ngươi hưng sư động chúng đi thăm dò Vô Lượng Viên, hắn là vì mang trái cây ra?
Ngưu Hữu Đạo:
“Phải, nếu không ta phí nhiều khí lực như vậy làm gì, vốn tất cả đều thuận lợi, ai biết xảy ra vấn đề, lúc đi ra va phải Lữ Vô Song, suýt chút nữa lòi đuôi. Hiện tại vấn đề là, lúc trước vì để Ngao Phong giao trái cây ra, ta hứa hẹn lưu cho hắn một cái, cũng đáp ứng một khi hắn không thể thuận lợi thoát thân sẽ nghĩ biện pháp cứu hắn.
Sa Như Lai:
“Cũng chính là nói, hắn biết kế hoạch của ngươi, biết ngươi còn sống? Ngươi lo lắng hắn khai ngươi ra?
Ngưu Hữu Đạo:

“Hắn không biết kế hoạch giả chết của ta, vấn đề là hiện tại chúng ta cần thời gian, ngươi hắn phải biết, một khi để Cửu Thánh biết mười hai trái Vô Lượng Quả mất trộm hết, ý nghĩa sắp sửa lại xuất hiện mười hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ, kia sẽ là cái hậu quả gì? Cửu Thánh tất nhiên sẽ ở trước khi chúng ta có thành tựu quấy thiên hạ long trời lở đất, sẽ toàn diện khống chế Linh Nguyên Đan ở trong tu tiên giới.
“Ta rời Thánh cảnh mới bao lâu? Vừa ra liền vội vàng ổn định cục diện, hiện tại ngay cả đồ vật cũng chưa phân phát cho ứng cử viên phù hợp, sự tình trái cây mất trộm bạo lộ ra thời gian kéo càng lâu càng tốt.
“Nhưng bây giờ Ngao Phong còn vây ở trong Vô Lượng Viên, nếu như không cách nào thoát vây, mà sự tình ta đáp ứng hắn lại không thực hiện, hắn tất oán hận ta. Một khi đối mặt tình huống ngươi nói, một khi Cửu Thánh nhằm vào tất cả mọi người trong Vô Lượng Viên thà giết sai cũng không buông tha, ngươi cảm thấy hắn còn có tất yếu ẩn giấu sự tình Vô Lượng Quả mất trộm sao?
Sắc mặt Sa Như Lai ngưng trọng nói:
“Vậy sự tình này liền phiền phức, hiện tại không có Cửu Thánh cho phép, bất kỳ người nào cũng không được vào, cũng không được ra. Coi như ta nghĩ biện pháp tiến vào thì đã làm sao, đã không cách nào mang hắn ra, cũng không thể diệt khẩu ở trong Vô Lượng Viên a.
“Lần này hái trộm Vô Lượng Quả, không có hắn căn bản không thành được, giữ lại hắn, mặt sau còn có đại dụng, có thể để hắn thoát thân rời đi vốn là hữu dụng đối với kế hoạch sau này, không phải vạn bất đắc dĩ, không thể diệt khẩu hắn!
Hai tay Ngưu Hữu Đạo xoa xoa huyệt Thái Dương, tựa hồ hơi đau đầu.
“Xem ra có chút kế hoạch phải sớm khởi động.
Sa Như Lai không khỏi hỏi.
“Kế hoạch gì?
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta bị ám sát, vốn đã cung cấp bằng chứng nội gian, trợ giúp Ngao Phong thoát thân, ai nghĩ Huyền Diệu chết ở trong trò khác, rất hiển nhiên là bị Nguyên Sắc và Lữ Vô Song liên thủ nhấn xuống. Vốn định để Cửu Thánh thuận theo tự nhiên tra được, nhưng tra đến hiện tại vẫn không có kết quả, Ngao Phong chậm chạp không cách nào thoát vây,

một khi Cửu Thánh mất đi nhẫn nại, sự tình sẽ không ổn, bây giờ xem ra, chỉ có thể là chúng ta giúp bọn hắn chọc ra, sớm dẫn nổ mâu thuẫn giữa Cửu Thánh.
“Sa tiên sinh, sự tình thông khí trong Thánh cảnh đành phải làm phiền ngươi.
Sa Như Lai suy tư khẽ gật đầu.
“Thông khí... Chỉ cần cẩn thận chút, này không phải vấn đề gì.
Ngưu Hữu Đạo:
“Vô Lượng Quả ở bên Hồ tộc, ta để bọn hắn liên hệ ngươi, nghĩ biện pháp giao cho ngươi.
Sa Như Lai ừmh một tiếng.
Ngưu Hữu Đạo:
“Vậy cứ định như thế, không có sự tình khác mà nói, ta còn phải đi xác nhận tình huống ngươi cung cấp, đi trước.
Sa Như Lai gật đầu, thân thể Ngưu Hữu Đạo nghiêng nghiêng, ngã vào trong nước, không còn thấy bóng dáng tăm hơi.
...
Trở lại chỗ ẩn trốn của đám người Giả Vô Quần, trời đã sáng.
Trở về bắt chuyện với mọi người một tiếng, Ngưu Hữu Đạo lại tiến vào sơn động, đứng ở trước mặt mã phu nửa chết nửa sống.
Không thể thi triển pháp lực, buổi tối trong núi lại lạnh, mã phu cuộn mình trên đất.
Nhận ra được có người tới gần, mã phu mở hai mắt, thấy người thì cười hì hì.
“Nghĩ thông suốt?
Ngưu Hữu Đạo ngồi xổm ở trước mặt hắn.
“Sớm nói ra, có lẽ ta còn sẽ cho ngươi một đường về, hiện tại không thể. Ngươi tự mình lựa chọn cái chết, là nhận hết dằn vặt chậm rãi thống khổ mà chết, hay cho ngươi cái sảng khoái?

Chương 1846: Có dám cùng Ngưu mỗ đồng thời chịu chết không? (1)

Chương 1846: Có dám cùng Ngưu mỗ đồng thời chịu chết không? (1)
Mã phu cười gằn.
“Ta đã như vậy, uy hiếp ta hữu dụng sao? Ta biết các ngươi muốn biết cái gì.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi là Hải Cầu An hay Lư Ngụy?
Vừa nghe lời ấy, hô hấp của mã phu trong nháy mắt trở nên dồn dập.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta lại cho ngươi một cơ hội, thượng tuyến của ngươi là ai?
Mã phu:
“Đưa ta tới địa phương ta yêu cầu, ta sẽ nói cho ngươi.
Ngưu Hữu Đạo:
“Tần Yêu Quảng!
Con ngươi của mã phu co rụt lại, trong nháy mắt biến thành cực kỳ bất an.
Ngưu Hữu Đạo minh bạch, Sa Như Lai quả nhiên hiểu rất rõ Phiêu Miểu Các, Sa Như Lai phán đoán không sai, không khỏi nói:
“Đi tới con đường này, mọi người đều không được lựa chọn.
Đưa tay rơi vào đầu đối phương.
Mã phu kêu sợ hãi:
“Ngươi còn muốn biết gì nữa, ta biết đều nói cho ngươi.
“Cảm tạ, không cần nữa.
Ngưu Hữu Đạo nhấn lên gáy đối phương, đột nhiên phát lực, trong đầu đối phương truyền đến một tiếng "Ba", cả người trợn to hai mắt, dần dần không còn động tĩnh.

Ngưu Hữu Đạo đứng dậy rời đi, Nguyên Tòng tiến lên, triệt để hủy thi diệt tích.
Mọi người lục tục đi ra, Giả Vô Quần nhìn bóng lưng của Ngưu Hữu Đạo, biết hắn đi ra ngoài một chuyến mang về ba danh tự kia ý nghĩa là gì, đã tra ra nội tình của đám người mã phu, này ý nghĩa bàn tay tiến vào Phiêu Miểu Các tra một chuyến, không khỏi âm thầm hoảng sợ.
“Giả tiên sinh, đã xác định, Thiệu Bình Ba không phải người Phiêu Miểu Các, mà cấu kết với thế lực nào đó trong Phiêu Miểu Các, xảy ra sự tình như vậy, bọn hắn không dám manh động nữa. Ngươi và Thừa tướng tạm thời đều an toàn, ngươi có thể về Tống quốc.
Ngưu Hữu Đạo quay lưng nói.
Giả Vô Quần quay đầu nhìn Nguyên Tòng khẽ gật đầu, Nguyên Tòng tiến lên, nói thay:
“Về Tống quốc? Bên Thiệu Bình Ba xử trí thế nào?
Ngưu Hữu Đạo xoay người đối mặt, mỉm cười nói:
“Buông tha hắn!
Đừng nói Giả Vô Quần, ngay cả Nguyên Tòng cũng rất kinh ngạc.
“Vì sao? Là ý tứ của Vương gia?
Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
“Bên chúng ta có sự tình càng trọng yếu hơn cần làm, tạm thời không có thời gian và tinh lực đi dây dưa với hắn.
Giả Vô Quần:
“Tiên sinh không lo lắng Thiệu can dự chiến sự của ba nước phía tây?
Ngưu Hữu Đạo:
“Kế hoạch biến hóa rồi! Người Phiêu Miểu Các nhúng tay, tình huống có biến, nếu Hô Diên Vô Hận nhất định phải chết ở trên tay hắn, vậy thì để hắn làm đi, nếu như Vệ quốc và Tề quốc diệt vong, vậy để bọn hắn diệt vong đi, tất cả thuận theo tự nhiên.
Giả Vô Quần:
“Thiệu này đích xác không phải bình thường, Vương gia không lo lắng Tấn quốc nhất thống ba nước phía tây xong sẽ uy hiếp đến Yên quốc?
Ngưu Hữu Đạo:
“Thiệu Bình Ba đã không phải đối thủ của Vương gia, bây giờ ngươi cũng nhìn thấy, sau lưng Thiệu Bình Ba cất giấu con cá càng lớn. Đã đả

thảo kinh xà, con rắn kia sẽ không dễ dàng lộ diện, giết Thiệu Bình Ba, con rắn kia liền triệt để ẩn nấp. Chỉ cần bắt lấy con rắn kia, muốn giết Thiệu Bình Ba dễ như trở bàn tay! Tiên sinh, người quyết định vận mệnh của chúng ta ở địa phương càng cao.
Giả Vô Quần khẽ gật đầu, minh bạch.
Ngưu Hữu Đạo:
“Con rắn kia kinh hãi, sẽ không dễ dàng lộ diện. Ta quá hiểu rõ Thiệu Bình Ba, giữ hắn lại, hắn nhất định còn sẽ vận dụng con rắn kia, nhất định sẽ bị chúng ta phát hiện tung tích của con rắn kia. Tiên sinh về Tống quốc, nhiệm vụ chủ yếu là dựa vào Thừa tướng, vận dụng lực lượng Tống quốc tập trung nhất cử nhất động của Thiệu Bình Ba, tranh thủ tìm ra manh mối của con rắn kia. Ở Tống quốc có gì bất tiện hành sự, có thể liên hệ Nam Châu, sẽ tận lực phối hợp tiên sinh.
Giả Vô Quần cúi người, dáng vẻ tuân lệnh.
Ngưu Hữu Đạo:
“Nguyên Tòng cùng tiên sinh trở về, lưu tại ở bên người bảo hộ tiên sinh, Ngụy Đa cũng tiếp tục lưu ở bên cạnh ngươi.
Giả Vô Quần gật đầu.
Ngưu Hữu Đạo:
“Còn có một sự tình muốn xin nhờ tiên sinh.
Giả Vô Quần đưa tay viết lên sau lưng Nguyên Tòng: Cứ nói đừng ngại!
Ngưu Hữu Đạo nhìn Ngụy Đa cách đó không xa nhấc cằm.
“Nên làm như thế nào, Nguyên Tòng tiên sinh sẽ bàn giao hắn. Chỉ là Thượng Thanh Tông ở phía sau hắn, từng đi theo Ninh vương nhiều năm, bây giờ sa sút, nhưng Vương gia còn niệm tình xưa. Vệ quốc sợ là gánh không được, một khi Vệ quốc không còn, Thượng Thanh Tông nên đi con đường nào? Ở Tống quốc cho một chỗ thu xếp, đối với Thừa tướng mà nói hắn không khó, thỉnh cầu tiên sinh an bài một chút.
Giả Vô Quần viết:
“Sẽ thu xếp thích đáng, xin Vương gia yên tâm!
“Ta còn có việc, đi trước một bước.
Ngưu Hữu Đạo nhìn hắn cúi người, lại nhìn Nguyên Tòng chắp tay nói:
“Làm phiền Nguyên tiên sinh phí tâm, trên đường cẩn thận.
Nguyên Tòng khẽ gật đầu ừmh một tiếng.

Giả Vô Quần chắp tay khom người đưa tiễn, nhìn theo bóng người biến mất, mới chậm rãi đứng lên, trong lòng nói thầm.
“Vương gia... Vương Khiếu...
Khóe miệng bỗng nổi lên ý cười.
Ba người không có lưu lại, nhanh chóng rời đi nơi đây.
...
“Đào tổng quản, mời, công tử ở trong hiên các.
Tấn Kinh Thiệu phủ, Thiệu Tam Tỉnh cung cung kính kính dẫn đại nội tổng quản Đào Lược đi vào.
Đào Lược thuận thế nhìn lại, chỉ thấy Thiệu Bình Ba tóc mai điểm bạc mặc bạch y, khoác áo bào đen, ở trong hiên các dựa vào lan can tập viết chữ, không khỏi khẽ mỉm cười nói.
“Công tử như ngọc!
Là câu tán dương, nhưng bề ngoài của Thiệu Bình Ba thật có thể gánh được bốn chữ này, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn tư thái có tư thái, muốn khí chất cũng có khí chất, hai mái hoa râm kia càng hiện ra nam nhân vị khác, yên tĩnh ung dung, vừa nhìn liền biết không phải hạng người hời hợt.
Loại khí chất này cũng không phải người bình thường có thể hun đúc ra. Thổi phồng cũng là biết vị này sẽ trở thành vị hôn phu của Thất công chúa.
Lời này, Thiệu Tam Tỉnh rất thích nghe, nở nụ cười, đưa tay mời.
Thiệu Bình Ba nghĩ rất nhiều, nghĩ đến người nhà, nghĩ đến mẫu thân đã mất, nghĩ đến phụ thân cách xa ở Bắc Châu, còn có muội muội ở Tề quốc, hắn muốn thành thân với Thất công chúa, cưới nữ tử thất trinh như Thất công chúa, không biết người nhà nghe được phong thanh sẽ nghĩ thế nào.
Muội muội là nữ nhân, lập trường tự nhiên là đứng ở bên nữ nhân, sẽ không cảm thấy quá mức, nhưng phụ thân thì sao? Thậm chí hắn có thể nghĩ đến tâm tình của phụ thân, bây giờ hắn là nhi tử duy nhất của Thiệu gia, ở trong mắt phụ thân sợ là sẽ xin lỗi liệt tổ liệt tông của Thiệu gia.
“Đại công tử!
Thiệu Tam Tỉnh gọi một tiếng, kéo tâm tư hắn về, nhìn thấy Đào Lược đến, tranh thủ xoay người, bước nhanh ra hiên các nghênh tiếp, chắp tay

chào.
“Đào tổng quản!
“Thiệu đại nhân.
Đào Lược cũng khách khí chắp tay, sau đó vẫy tay ra hiệu tiểu thái giám tiến lên, dâng lên một bình thuốc.
“Thân thể Thiệu đại nhân có bệnh, bệ hạ sai lão nô đến đưa chút linh đan diệu dược.
Này là mượn cớ mà thôi, nguyên nhân chân chính là, Thái Thúc Hùng thấy vị này chậm chạp không có ý tứ rời kinh lao tới tiền tuyến lập công, nên sai Đào Lược đến thăm dò hư thực.
“Tạ ơn bệ hạ!
Thiệu Bình Ba hành lễ, hai tay tiếp bình thuốc, chuyển giao cho Thiệu Tam Tỉnh.
Đào Lược cười nói:
“Trước đây mỗi lần tới, đều thấy Thiệu đại nhân bận rộn, vẫn là lần đầu thấy ngài thanh nhàn như thế.
Thiệu Bình Ba cười khổ lắc đầu.
Đào Lược nhìn hai bên một chút.
“Nhiều lần tới, còn chưa bao giờ đi dạo trong phủ của Thiệu phủ.
Vị này không phải người có thời gian đi dạo, Thiệu Bình Ba minh bạch hắn có lời muốn nói, lập tức đưa tay mời.
“Nếu Đại tổng quản nhàn rỗi, Thiệu mỗ mang Đại tổng quản đi dạo.
“Được!
Đào Lược vui vẻ đáp ứng, cũng nhấc tay, hai người chậm rãi đi dạo.
Đi không bao xa, Đào Lược hỏi:
“Thương thế của Thiệu đại nhân đỡ chưa?
Thiệu Bình Ba:
“Tạ ơn Đại tổng quản quan tâm, đã không sao.
Đào Lược nói:
“Dù sao Thiệu đại nhân cũng là mệnh quan triều đình, Triệu đại nhân làm hơi quá rồi, bất quá ngài yên tâm, Hắc Thủy Đài cũng không phải trang trí, sẽ cho Triệu phủ chút màu sắc, đã để các huynh đệ nhìn chằm chằm người Triệu phủ, chuẩn bị cho Triệu gia chút phiền phức, để Thiệu đại nhân ra ngụm ác khí.

Thiệu Bình Ba:
“Sự tình đã qua, không cần như vậy.

Chương 1847: Có dám cùng Ngưu mỗ đồng thời chịu chết không? (2)

Chương 1847: Có dám cùng Ngưu mỗ đồng thời chịu chết không? (2)
“Hầy!
Đào Lược xua tay.
“Này là phải làm.
Hắn nhất định muốn làm, Thiệu Bình Ba không nhiều lời nữa, trong lòng rất rõ ràng, này sợ là ý tứ của bệ hạ.
Trên đường, có nhánh hoa vươn ra, Thiệu Bình Ba nhấc tay vén lên.
Đào Lược lại nói:
“Chiến sự tiền tuyến giằng co, không biết Thiệu đại nhân chuẩn bị ngày nào về tiền tuyến?
Thiệu Bình Ba:
“Thân thể của ta, trong ngắn hạn sợ là chịu không nổi bôn ba, tinh lực cũng theo không kịp, khả năng phải tĩnh dưỡng một chút thời gian.
“Cũng phải cũng phải, thân thể quan trọng.
Đào Lược cười ha ha.
Thiệu Bình Ba:
“Cưới công chúa cũng không thể qua loa, cần chuẩn bị thích đáng, cái khác hết thảy đều phải chờ sau khi thành hôn với công chúa.
Đào Lược cười ha ha gật đầu.
“Được được được.
Hắn cũng không tiện nói gì nha.
Tùy tiện đi dạo một chút, Đào Lược liền cáo từ.
Đưa khách nhân đi, Thiệu Tam Tỉnh xin chỉ thị.
“Lão nô có nên chuẩn bị để sau khi đại công tử thành hôn ra tiền tuyến không?

Thiệu Bình Ba:
“Tiền tuyến? Không đi, ở kinh thành an tâm làm Phò mã đi!
“A!
Thiệu Tam Tỉnh kinh ngạc.
“Này... Công tử chí lớn, sao lại cuộn mình ở trong ổ nhỏ yên vui?
“Sau này ngươi sẽ minh bạch.
Thiệu Bình Ba nói, bốn phía có người, không muốn nhiều lời cái gì.
Có chút sự tình trong lòng hắn rõ ràng nhất, thế cục đã biến, có người nhìn hắn chằm chằm, không biết nguy hiểm khi nào sẽ kéo tới, mà chưởng quỹ ở sau lưng lại co đuôi, không có lực lượng của Phiêu Miểu Các trợ giúp, hiện tại hắn không có thế lực của mình, khó có thể đối ngoại làm cái gì, có chút sự tình không thể lợi dụng Hắc Thủy Đài đi làm.
Mà trên chiến trường, Tấn quốc đã chế định đại chiến lược, Tấn quân là đang tích trữ lực lượng nghiền ép, không ra ngoài ý muốn mà nói, hai nước Tề, Vệ chống đỡ không được bao lâu, dưới thực lực tuyệt đối, sớm muộn gì cũng sẽ bại.
Trước đó hắn ở trên chiến trường nóng lòng cầu thắng, là vì mau chóng lấy được quyền lực, nhưng bây giờ đối địch cả triều.
Bị những người kia giáo huấn một trận, hắn khôn ra rồi, thế lực của những người kia quá khổng lồ, liên thủ lại ngay cả hoàng đế cũng phải thoái nhượng ba phần, căn bản không phải hắn trước mắt có thể ngăn cản, cứng đối cứng mà nói, coi như hắn không thua, cũng là lưỡng bại câu thương, tiếp tục dây dưa xuống cũng không biết sẽ dây dưa tới khi nào.
Hắn xông lên trước, phía sau có người đâm dao, đao đao hạ xuống, đã đau thấu xương rồi.
Trước có cường địch, sau có cường địch, ám địch tứ phía!
Sau khi ngủ đông, vốn là hả lòng hả dạ tái xuất, nhưng không nghĩ tới rơi vào tình cảnh tứ bề thọ địch, đã rất nguy hiểm, tùy thời đối mặt cục diện cả bàn đều thua.
Hắn cũng không biết tại sao lại biến thành như vậy? Loại tình huống này không phải hắn muốn.

Nhưng hắn là người giỏi về tự hỏi, sau khi suy nghĩ, chỉ có thể nói là chiến lược của mình xảy ra vấn đề, nhất định phải điều chỉnh.
Diệt bên ngoài thì trước hết phải yên bên trong, bây giờ hắn muốn làm là yên ổn hậu phương, trước tiên hóa giải địch ý cả triều, để cả triều thả lỏng cảnh giác, để những người kia không nhằm vào hắn.
Vì cái này, hắn chuyển biến chiến lược, quyết định từ bỏ quyền lực muốn đi tranh cướp, chuyên tâm làm Phò mã,
Đương nhiên, này cũng không ý nghĩa hắn triệt để từ bỏ, mà là lực cản quá lớn, không thể không đi đường vòng, hắn chờ một cơ hội khác, hơn nữa hắn tin tưởng cơ hội kia rất nhanh sẽ tới.
Bản thân thế đơn lực bạc, đối mặt thế lực khổng lồ, cứng xông lên sẽ chịu thiệt, cấp tốc điều chỉnh chiến thuật, chuẩn bị lấy thủ đoạn nhẹ nhàng, biến kẻ địch thành bạn bè, sau đó lại xuất phát, có lẽ có thể làm ít công to.
Ám lực của Phiêu Miểu Các thất thủ, đã kinh sợ đến co đầu rụt cổ, sợ bị nhìn chằm chằm, cũng sợ một phương khác tìm là ai?
Nói chung bởi vì Phiêu Miểu Các, Thiệu Bình Ba và Ngưu Hữu Đạo cơ hồ là phản ứng giống như, phản ứng cũng rất nhanh, đều không hẹn mà cấp tốc điều chỉnh chiến lược.
Hai người điều chỉnh chiến lược, cải biến vận mệnh của rất nhiều người.
Mà Thiệu Bình Ba cũng đột nhiên nhàn nhã, chí ít ở trong mắt người ngoài, bắt đầu hiện ra dáng dấp không tranh với đời.
Chỉ có Tấn hoàng Thái Thúc Hùng nhìn thấy có chút buồn bực, này không phải là Thiệu Bình Ba hắn muốn, hạng người không tranh với đời, hắn mời chào đến làm gì?
...
Vạn Thú Môn có khách đến, khách tới chính là chưởng môn Cung Lâm Sách của Tử Kim Động, chưởng môn Vạn Thú Môn Tây Hải Đường tự nhiên là tự mình tới đón khách.
Ngồi xuống dùng trà, sau khi khách sáo vài câu, Tây Hải Đường cười hỏi:
“Không biết Cung huynh đột nhiên quang lâm, là có gì phân phó?
“Phân phó thì không dám.

Cung Lâm Sách xua tay, nhìn chung quanh một chút, phất phất tay, nhân viên tùy tùng lui ra, chỉ chừa một người ở phía sau.
Đệ tử Tử Kim Động lui ra cũng không biết người phía sau chưởng môn là ai, nói chung là ở trên đường gặp gỡ, chưởng môn nói là bằng hữu.
Nhìn dáng vẻ như vậy, dường như có lời tư mật gì muốn nói, Tây Hải Đường khẽ mỉm cười, cũng nhấc tay ra hiệu một thoáng, đệ tử Vạn Thú Môn cũng lui ra.
Cung Lâm Sách nhìn chung quanh một lúc, bỗng thấp giọng nói:
“Tây Hải huynh, tìm một tĩnh thất đi.
Tây Hải Đường nở nụ cười.
“Chuyện gì thần bí như vậy?
Bất quá biết đối phương cẩn thận như vậy, tất có nguyên nhân, nên đứng dậy rời đi.
“Đi theo ta.
Hắn dẫn người đến tĩnh thất mình tu luyện, bất quá nhìn thấy phía sau Cung Lâm Sách có một người theo, thêm nữa lại nhìn ra đối phương ẩn giấu chân dung, nên có ý ngăn cản.
“Vị này là?
Cung Lâm Sách:
“Chỉ hai người chúng ta, ở địa bàn của Tây Hải huynh đề phòng nghiêm ngặt, còn lo lắng ra sự tình gì sao? Không cần lo lắng, chờ một chút tất không hối hận.
Tây Hải Đường à lên một tiếng, cho đi vào.
Vào tĩnh thất, cửa đá đóng lại, Tây Hải Đường rõ ràng có chút cảnh giác.
Người không rõ thân phận cũng thẳng thắn, không còn ngoại nhân, nhấc tay kéo mặt nạ xuống, lộ ra chân dung.
“Ngươi...
Nhìn thấy chân dung của đối phương, Tây Hải Đường giật mình, hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ vào đối phương, vẻ mặt khó có thể tin.
Người tới chính là Ngưu Hữu Đạo.
Cung Lâm Sách cười nói:
“Tây Hải huynh, trưởng lão tệ phái, ngươi hẳn không xa lạ.
Tây Hải Đường:
“Ngưu Hữu Đạo, ngươi không phải đã chết ở Thánh cảnh...

“Xuỵt!
Ngưu Hữu Đạo ra hiệu nhỏ giọng, sau đó móc ra một quả cầu đá, tại chỗ bóp nát, ném một vật hình trái tim cho đối phương.
Tây Hải Đường không dám trực tiếp đưa tay đón, thi pháp bao phủ, nhìn một chút, hồ nghi nói:
“Đồ vật gì?
Ngưu Hữu Đạo gằn từng chữ:
“Vô Lượng Quả!
“A!
Tây Hải Đường suýt chút nữa giật mình, kéo tới gần kiểm tra, xác nhận không có vấn đề gì, nắm ở trong tay lặp đi lặp lại kiểm tra, có thể nói càng xem càng kích động, lại nhìn Ngưu Hữu Đạo một chút, liên tưởng đến đối phương vốn nên chết ở Thánh cảnh, nhưng xuất hiện ở nơi này, đại khái đoán được lai lịch của đồ vật, hai tay nâng quả, đã coi như trân bảo không dám buông tay, bất quá ép giọng tới cực thấp, xì xào nói:
“Ngươi từ Thánh cảnh trộm đến?
Ngưu Hữu Đạo:
“Tây Hải chưởng môn không phải biết rõ sao còn hỏi, ta muốn mà nói, người ta có thể cho sao? Cũng chỉ có thể trộm.
Tây Hải Đường:
“Ngươi không phải đã chết sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Được đồ vật này, không chết có thể đi ra sao?
Tây Hải Đường nhìn đồ vật trong tay, hai mắt tỏa ánh sáng.
“Ngưu Hữu Đạo a Ngưu Hữu Đạo, ngươi thật chán sống, ngay cả đồ vật này cũng dám chạm.
Ngưu Hữu Đạo:
“Nếu như chưởng môn nhận lấy đồ vật này, cũng là tìm chết, ta chỉ hỏi chưởng môn một câu, có dám cùng Ngưu mỗ đồng thời chịu chết không?
“Đồ vật này ai dám thu? Ai thu người đó chết!
Tây Hải Đường ngoài miệng không khách khí, nhưng hai tay thành thật, theo bản năng cầm lấy đồ vật, không muốn thả ra chút nào.
“Ha ha!

Cung Lâm Sách nhìn buồn cười, không nhịn được cười ra tiếng, lắc đầu.
Tây Hải Đường ý thức được cái gì, hừ lạnh nói:
“Cung huynh, hậu quả được đồ vật này, ngươi hẳn phải rõ ràng, ta là tưởng muốn không sai, nhưng trái cây trong Vô Lượng Viên thiếu, bước kế tiếp Cửu Thánh sẽ làm gì, ngươi hẳn là minh bạch.

Chương 1848: Yêu cầu cũng không cao

Chương 1848: Yêu cầu cũng không cao
Ngưu Hữu Đạo:
“Muốn phát hiện đã sớm phát hiện, đã sớm kinh thiên động địa, còn cần ngươi đến nhắc nhở? Ta nói thật với ngươi, trái cây trong Vô Lượng Viên đã sớm không còn, trên cây treo toàn bộ là giả...
Hắn nói tình huống trông coi cây ăn quả trong Vô Lượng Viên, chỉ cần có Nha Tướng trấn thủ, ngoại nhân sẽ không có biện pháp tự ý tới gần tiếp xúc trái cây.
Ánh mắt Tây Hải Đường lấp loé, rõ ràng động tâm, nhưng vẫn có chút nghĩ một đằng nói một nẻo.
“Nói thì nói thế, nhưng nhân tố không xác định quá nhiều, sớm muộn cũng sẽ lòi.
Ngưu Hữu Đạo xua tay.
“Ta cũng lười nhiều lời, chỉ hỏi ngươi, có muốn đồ vật này hay không, ngươi có muốn nhập bọn hay không?
Tây Hải Đường:
“Ta nói ta không muốn thì sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Phí lời! Không muốn thì trả đồ vật cho ta, có rất nhiều người muốn.
Tây Hải Đường:
“Ngươi không sợ ta tìm Phiêu Miểu Các tố giác các ngươi?
Cung Lâm Sách:
“Tây Hải Đường, nói lời này có ý tứ sao? Trên cây mười hai quả, ngươi cho rằng chỉ đưa cho ngươi?
Tây Hải Đường lập tức phản ứng lại.
“Ngươi cũng có?
Cung Lâm Sách:

“Ta không có còn có thể cho ngươi?
Tây Hải Đường:
“Còn ai có?
Cung Lâm Sách:
“Ngươi bình thường không như vậy, sao ngày hôm nay nói lời ngu xuẩn như vậy, ngươi muốn đi tố giác, ta còn có thể nói cho ngươi sự tình này? Nếu ngươi nhận, ta có thể khắp nơi nói là cho ngươi sao?
Tây Hải Đường nhìn Ngưu Hữu Đạo, chuyển hướng đề tài.
“Một chút sự tình trong Thánh cảnh ta cũng nghe nói, ngươi giấu Vạn Thú Môn ta làm không ít chuyện tốt a!
Ngưu Hữu Đạo:
“Đừng nói giấu Vạn Thú Môn ngươi, ta còn giấu Thánh cảnh trộm lấy vật kia, Vạn Thú Môn ngươi là cái rắm gì! Ta thật xa chạy tới đưa bảo bối cho ngươi, hiện tại ngươi nói sự tình này còn có ý tứ sao? Không sai, đồn đại đều là thật, ngươi lại có thể làm gì? Đừng bày ra dáng vẻ kia, ta chỉ hỏi ngươi, ngươi nhịn được không muốn sao? Không có nắm chắt, ta dám lộ diện cầm thứ này ra?
“Ngươi không muốn, muốn đi cáo trạng phải không? Được, ta cũng không muốn thứ này, ngươi đi báo cáo, cứ việc báo cáo đi.
Hắn nhấc tay mang mặt nạ lên mặt, thi pháp che giấu, xoay người nhìn Cung Lâm Sách nói:
“Chúng ta đi.
Cung Lâm Sách sững sờ, không lấy bảo vật về sao?
Ngưu Hữu Đạo thấy hắn dây dưa, lại phất tay nói:
“Hắn căn bản không biết sử dụng, giữ lại cũng vô dụng.
Cung Lâm Sách nhíu mày, đang muốn cất bước rời đi, Tây Hải Đường liền hô:
“Đứng lại!
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại:
“Làm sao, còn muốn cường hành lưu chúng ta lại sao? Vị này đã dùng Vô Lượng Quả, ngươi xác định ngươi có thể đánh thắng hắn?
Chỉ chỉ Cung Lâm Sách.
Cung Lâm Sách dở khóc dở cười, phát hiện vị này thật âm hiểm, hắn có Vô Lượng Quả không sai, nhưng đến nay không có thời gian sử dụng a.

Tây Hải Đường căn bản không có ý tứ cường lưu, biểu hiện trên mặt có chút khó chịu, cuối cùng nói.
“Đồ vật này làm sao dùng?
Ngưu Hữu Đạo lập tức quay đầu trở về.
“Trước tiên ta hỏi ngươi vài sự tình.
Tây Hải Đường hồ nghi.
“Sự tình gì?
Ngưu Hữu Đạo:
“Năm đó lối vào Điệp Mộng Huyễn Giới không cách nào đóng kín, Cửu Thánh phải chăng có người đến qua?
Tây Hải Đường gật đầu.
“Đều đến, còn tiến vào Thánh cảnh kiểm tra, chỉ bất quá ra vào đều có người bên chúng ta bí mật an bài, không kinh động người khác.
Ngưu Hữu Đạo:
“Nghe nói trong Điệp Mộng Huyễn Giới có Thánh La Sát, là thật sao?
Cung Lâm Sách không biết hắn hỏi cái này là có ý gì, không biết Vạn Thú Môn thủ hộ Điệp Mộng Huyễn Giới, nếu không mà nói, trái cây chỉ có mười hai quả, cực kỳ hữu hạn, hắn còn thật không hắn sẽ suy xét cho Tây Hải Đường.
Tây Hải Đường không rõ.
“Ngươi quan tâm cái này làm gì?
Ngưu Hữu Đạo:
“Này còn cần hỏi? Khắp thiên hạ trên căn bản đều xem như là thế lực của Cửu Thánh, một khi chúng ta bại lộ, trốn cũng không có chỗ trốn, trốn chỗ nào cũng có thể bị phát hiện, chỉ có Điệp Mộng Huyễn Giới trải rộng Điệp La Sát, tu sĩ bình thường tiến vào đầu tiên phải đối mặt vô số Điệp La Sát, căn bản không cách nào thâm nhập. Chúng ta đột phá Nguyên Anh thì không giống, trốn vào bên trong một chút, tu vi của Cửu Thánh lại cao, nhưng muốn ở trong Điệp Mộng Huyễn Giới mênh mông tìm được chúng ta, trên căn bản không thể, không khác nào mò kim đáy biển.
Ánh mắt Cung Lâm Sách tỏa sáng.
“Mà Vạn Thú Môn ngươi ở bên cạnh lối vào Điệp Mộng Huyễn Giới, Tây Hải chưởng môn ngươi thoát thân là tiện lợi nhất, tình huống không

đúng, tùy thời có thể trốn vào Điệp Mộng Huyễn Giới. Nhưng nghe nói bên trong có Thánh La Sát, ta như vậy không phải là lo lắng có sơ xuất sao.
Nghe được lời ấy, Tây Hải Đường trầm mặc:
“Truyền thuyết là có, nhưng đến tột cùng có tồn tại hay không, ai cũng chưa từng thấy, cái này ta cũng không cách nào khẳng định.
Ngưu Hữu Đạo:
“Nghe nói các ngươi vẫn ở trong Điệp Mộng Huyễn Giới trồng Khu Quang Thảo, từng bước từng bước xâm chiếm địa bàn trong Huyễn Giới, lẽ nào không phát hiện chút dị thường gì?
Hỏi những cái này là bởi vì Ngân Nhi, từ khi lừa gạt Ngân Nhi về Điệp Mộng Huyễn Giới, hắn rất lo lắng, cũng không biết kẻ tham ăn kia bây giờ thế nào rồi.
Lo lắng Ngân Nhi và tu sĩ ngoại giới phát sinh xung đột, sẽ kinh động Cửu Thánh tự mình ra tay, thật muốn như vậy mà nói, cũng không biết Ngân Nhi có phải đối thủ của Cửu Thánh hay không.
Mặt khác chính là Triệu Hùng Ca, Triệu Hùng Ca phòng hắn giống như phòng cướp, bản thân móc tim móc phổi, đối phương vẫn chết sống không tin.
Chờ cơ hội thích hợp, hắn sẽ chứng minh cho Triệu Hùng Ca, Ô Thường trộm Vô Lượng Quả của Ma giáo kỳ thực là của hắn, ân, bộ Ma Điển kia cũng rất có khả năng là của hắn.
Hắn dám khẳng định, Ma Điển khẳng định ở trên tay Triệu Hùng Ca. Đương nhiên, hắn không có hứng thú với Ma Điển, như hắn nói với Triệu Hùng Ca, thật có tác dụng lớn gì mà nói, Triệu Hùng Ca sớm đã dùng, còn có thể bị Ô Thường chèn ép? Hắn chỉ muốn nhìn trong Ma Điển đến tột cùng ghi chép những thứ gì.
Tây Hải Đường:
“Trồng trọt Khu Quang Thảo từng bước xâm chiếm địa bàn Điệp Mộng Huyễn Giới, kỳ thực là ý tứ của Cửu Thánh, trước đây đại môn của Huyễn Giới định kỳ đóng lại không thể động, bây giờ trường kỳ mở ra, sẽ thuận tiện không ít. Còn dị thường gì gì đó, những năm gần đây là có chút dị thường, một chút đệ tử thâm nhập Huyễn Giới thường thường

biến mất lặng yên không một tiếng động, cũng không biết phát sinh sự tình gì, đã làm cho Vạn Thú Môn ta tổn thất không ít đệ tử.
Ngưu Hữu Đạo thử hỏi:
“Không có một đệ tử chứng kiến sự tình phát sinh nào sống sót trở về sao?
Tây Hải Đường:
“Trong Huyễn Giới có vô số Điệp La Sát, bất kỳ ngoại nhân nào tiến vào đều bị coi là khác loại, đều sẽ bị điên cuồng công kích, muốn thâm nhập cũng phải kết bè kết lũ, đoàn thể xảy ra vấn đề, lạc đàn còn trở về được sao? Ở trong đó, phi cầm cỡ lớn và Kim Sí đưa tin đều không thể sử dụng, chạy không lại nhiều Điệp La Sát vây đuổi chặn đường như vậy, một khi thâm nhập cũng phải bị xé sống. Cũng không có biện pháp thiết trí điểm đưa tin, cho nên đệ tử thâm nhập trong đó đến cùng xảy ra sự tình gì căn bản không ai biết.
“Ta cảm giác là càng thâm nhập càng nguy hiểm, trước mắt đã không dám để đệ tử tiếp tục thâm nhập điều tra.
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc, đích xác như vậy, hắn thâm nhập qua, biết tình huống, lạc đàn cơ bản không có biện pháp không bị Điệp La Sát phát hiện, bởi vì kia chính là thế giới của Điệp La Sát.
Hắn cũng không biết dị thường này phải chăng có quan hệ tới Ngân Nhi, vuốt cằm nói:
“Vậy tiếp tục duy trì quan tâm đi, phát hiện dị thường gì, nếu như phát hiện Thánh La Sát, đúng lúc thông tri ta. Nhớ kỹ, tốt nhất là ở trước khi phát tin cho Cửu Thánh, chúng ta cũng phải sớm có chuẩn bị.
“Cái này đơn giản.
Tây Hải Đường nói, chỉ chỉ đồ vật trong tay.
“Cái này dùng như thế nào?
Hiện tại hắn càng quan tâm là biện pháp sử dụng Vô Lượng Quả.
Cung Lâm Sách buồn cười nói:
“Cái này nha, sử dụng cũng đơn giản, nhưng ngươi nhất định phải an bài thời gian sử dụng hợp lý...

Chương 1849: Một xấp Thiên Kiếm Phù (1)

Chương 1849: Một xấp Thiên Kiếm Phù (1)
Sau khi rời Vạn Thú Môn, Cung Lâm Sách và Ngưu Hữu Đạo tách ra.
Xuống núi, đã rời xa Vạn Thú Môn, Ngưu Hữu Đạo lần nữa trốn vào trong núi thẳm, chạm mặt Vân Cơ, cưỡi phi cầm cỡ lớn bay lên không, đi về phía bắc.
Giả Vô Quần và Nguyên Tòng phản hồi phủ Thừa tướng, nhiệm vụ của Vân Cơ kết thúc, lại lần nữa trở lại bên người Ngưu Hữu Đạo.
Lần này đi Băng Tuyết Các ở Đại Tuyết Sơn, Vân Cơ chỉ là tiễn đưa, sau khi đưa Ngưu Hữu Đạo tới, Vân Cơ lập tức điều động phi cầm ẩn độn rời đi.
Khách sạn Thải Hồng, Ngưu Hữu Đạo đi vào, trước quầy, nhìn thấy người quen cũ, chưởng quỹ khách sạn Thải Hồng Sở An Lâu.
Chỉ chớp mắt đã nhiều năm như thế, Sở An Lâu vẫn là chưởng quỹ, nhưng Ngưu Hữu Đạo từ lâu đã không phải Ngưu Hữu Đạo năm đó.
Nhìn thấy vị chưởng quỹ này, Ngưu Hữu Đạo cũng không khỏi nhớ tới tình hình năm đó bị đập mặt nhục nhã, nhìn Sở An Lâu gật đầu khẽ mỉm cười, theo tiểu nhị đi phòng khách.
Sở An Lâu hơi nhíu mày, không nhịn được quay đầu lại liếc nhìn người rời đi, hắn ở nơi này gặp qua không biết bao nhiêu loại người, không biết có phải ảo giác hay không, cảm giác ánh mắt người kia nhìn mình dường như có mùi vị khác biệt.
Ở lại khách sạn Thải Hồng mấy ngày, mấy ngày sau thời điểm tản bộ qua các cửa hàng lớn, tiến vào cửa hàng của Vạn Thú Môn, đúng dịp gặp gỡ chưởng môn Tây Hải Đường đến tuần tra.

Hai người lấy phương thức người quen cũ gặp mặt, sau đó Ngưu Hữu Đạo và Tây Hải Đường đồng hành.
Nửa ngày sau, Tây Hải Đường quang lâm Thiên Hành Tông, chỉ đơn giản hội ngộ chưởng môn Đỗ Vân Tang một chút, sau đó tiếp kiến chưởng môn tiền nhiệm của Thiên Hành Tông… Văn Hoa.
Có thể thuận lợi nhìn thấy hai đời chưởng môn tự nhiên là bởi vì thân phận chưởng môn Vạn Thú Môn của Tây Hải Đường.
Phía sau núi Thiên Hành Tông, trong một động phủ, ở dưới Tây Hải Đường yêu cầu, cho lui những người khác.
Trong tĩnh thất, Văn Hoa ngồi ngay ngắn, râu tóc bạc trắng, tướng mạo đường đường, vuốt râu nói:
“Lão phu từ lâu không hỏi đến sự tình trong môn phái, Tây Hải chưởng môn có sự tình gì sao không nói với Đỗ chưởng môn, lại phải tới gặp ta?
Ngưu Hữu Đạo đứng ở sau lưng Tây Hải Đường lên tiếng.
“Theo ta được biết, năm đó Văn lão chỉ là vì nữ nhi sớm thoái vị, truyền ngôi cho con rể, thế nhưng bởi vì con rể và nữ nhân khác dây dưa, không yên lòng hắn, nên đại quyền của Thiên Hành Tông còn ở trong tay Văn lão.
Đề cập sự tình này, đây là chuyện xấu trong nhà, ánh mắt của Văn Hoa trong nháy mắt lạnh lùng quét tới, hỏi:
“Ngươi là người phương nào?
Ngưu Hữu Đạo trực tiếp lấy ra một quả cầu đá, đập nát vỏ ngoài, lộ ra đồ vật hồng quang lấp loé bên trong.
Văn Hoa có chút ngoài ý muốn.
“Này là vật gì?
Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt nói:
“Vô Lượng Quả!
Văn Hoa cả kinh đứng lên, râu hơi rung động, ánh mắt khó có thể tin.
Tây Hải Đường theo bản năng che trán, có vẻ như lúc đó mình cũng thất thố như vậy.
Ngưu Hữu Đạo chỉ vào Vô Lượng Quả nói:
“Năm đó, nữ nhi ngươi đánh người của ta, bây giờ ta lấy vật này trao đổi, yêu cầu cũng không cao, rất đơn giản, để người của ta ở trước mặt mọi người trả lại mấy bạt tai kia là được!

Có ý tứ gì? Tây Hải Đường ngẩng đầu nhìn về phía hắn, đưa Vô Lượng Quả ra nói yêu cầu này, trong nháy mắt có cảm giác thế đạo điên đảo, lúc nào Vô Lượng Quả biến thành tiện như thế?
Cảm giác giống như ta có tiền, ta rất nổi bật, ta có thể muốn làm gì thì làm vậy.
Sau khi kinh ngạc, Tây Hải Đường lại cười khổ, người ta có vật kia, có thể nói năng tùy ý a, để người không có chỗ trống lựa chọn.
Văn Hoa có chút mộng, còn tưởng mình nghe lầm, hoài nghi có phải lầm hay không, cho ta Vô Lượng Quả, chỉ vì trao đổi như vậy? Lúc nào Vô Lượng Quả không đáng giá như thế?
Nữ nhi là bảo bối, nhưng mấy bạt tai so với đạt được Vô Lượng Quả, dường như có chút không đáng nhắc tới nha.
Bất quá hắn tạm thời không nghĩ nhiều, hiện tại quan tâm nhất là đồ vật trước mắt, thật là Vô Lượng Quả sao?
Ánh mắt ổn định ở trên mặt Ngưu Hữu Đạo, lại rơi vào Vô Lượng Quả, thử hỏi:
“Này chính là Vô Lượng Quả?
Ý tứ dường như là muốn xác nhận.
Ngưu Hữu Đạo rất hào phóng, ra hiệu cứ tự nhiên.
Văn Hoa hít sâu một hơi, đã có thể ngửi được mùi hương thấm vào lòng người, chậm rãi đưa tay ra, bắt lấy Vô Lượng Quả, lại từ từ đưa đến trước mắt nhìn xem, lăn qua lộn lại nhìn, kết quả càng xem càng kích động, hô hấp hỗn loạn, tâm tình dường như khó có thể tự kiềm chế.
Cơ bản có thể xác nhận này là một quả cây, nhưng thế gian chưa từng gặp qua trái cây biết phát sáng, hắn là bảo vật kia không thể nghi ngờ.
Đương nhiên, hắn cũng không dám trăm phần trăm xác định, dù sao đồ vật này không phải có thể tùy ý cho, huống hồ ngay cả đối phương là ai cũng không biết.
Hắn càng rõ ràng, nếu thật là Vô Lượng Quả mà nói, ý nghĩa sẽ như thế nào, kỳ ngộ và nguy hiểm cùng tồn tại, kỳ ngộ to lớn, nguy hiểm to lớn, một khi để Cửu Thánh biết, chỉ sợ vô phúc tiêu thụ... đồ vật này cực kỳ bỏng tay, lại khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.
Người kia quá hào phóng, dễ dàng ném ra, dễ dàng để hắn cầm xem, không sợ hắn nổi lên lòng xấu cướp đi, nhưng vấn đề là hắn dám cướp

đồ vật này sao? Để hắn cướp, có bản lĩnh cướp hắn cũng không dám cướp!
Dường như dễ như trở bàn tay, nhưng đột nhiên có người tới, nói đưa hắn Vô Lượng Quả, cũng phải dám muốn mới được.
Trong lòng đủ loại cảm giác, đối mặt hậu quả khó có thể chịu đựng, tâm tình chung quy bình tĩnh lại, trái cây lại muốn như thế nào, cũng phải đàng hoàng thả trở về, bởi vì căn bản không rõ người đến là ai.
“Tôn giá là người phương nào?
Văn Hoa rụt rè thỉnh giáo, đồng thời nhìn Tây Hải Đường, cũng có ý hỏi Tây Hải Đường.
Ngưu Hữu Đạo nhấc tay kéo mặt nạ xuống, lộ ra chân dung.
Nhìn rất lạ mặt, Văn Hoa không nhận thức, hắn và Ngưu Hữu Đạo căn bản chưa từng gặp mặt, nhìn rất trẻ trung, nhưng người có thể cầm ra Vô Lượng Quả, sao dám coi như người bình thường đối xử, lời nói cũng tương đối khách khí.
“Tây Hải chưởng môn, thứ cho lão phu kiến thức nông cạn, không biết vị này là ai?
Tây Hải Đường cười ha ha nói:
“Ngươi khả năng chưa từng gặp, bất quá danh hiệu ngươi hắn nghe nói qua, hắn là...
Đột nhiên gãi mu bàn tay, có chút không biết nên giới thiệu vị này như thế nào, quay đầu lại nói:
“Đến cũng đến rồi, vẫn là tự ngươi nói đi.
Ngưu Hữu Đạo nhìn Văn Hoa chắp tay:
“Yên quốc Nam Châu Ngưu Hữu Đạo!
“...
Văn Hoa trừng hai mắt, danh hiệu của Ngưu Hữu Đạo hắn tự nhiên nghe nói qua, chính bởi vì nghe qua, cho nên mới nhìn về phía Tây Hải Đường.
Tây Hải Đường hiểu, đang hỏi hắn là thật hay giả, khẽ gật đầu.
“Không sai được.
Ngón tay gõ mặt bàn, chỉ chỉ Vô Lượng Quả.
“Không phải người từ Thánh cảnh đi ra, làm sao có thể lấy được vật này.
Văn Hoa nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo.

“Theo lão phu nghe nói, ngươi đã chết ở trong Thánh cảnh.
Ngưu Hữu Đạo thẳng thắn.
“Giả chết thoát thân!
Văn Hoa lại dán mắt vào Vô Lượng Quả.
“Vật này, nghĩ cũng có thể nghĩ ra, tất nhiên là phòng giữ nghiêm ngặt, làm sao có thể dễ dàng cầm được?
Cuối cùng cũng coi như gặp gỡ một người nói 'cầm', không phải nói 'trộm', Ngưu Hữu Đạo lắc đầu:
“Văn lão tiên sinh, hỏi quá nhiều không có ý nghĩa, chỉ hỏi ngươi muốn hay không muốn mà thôi?
Văn Hoa đưa tay cầm Vô Lượng Quả, lặp đi lặp lại nhìn một chút, lại hỏi Tây Hải Đường.
“Ngươi cũng có?
Tây Hải Đường gật đầu.
“Vô Lượng Thụ có mười hai trái, ta chiếm một trái!
Ước lượng trái cây trong tay, Văn Hoa có chút không rõ:
“Ngươi nói sự tình nữ nhi của lão phu, lão phu nghe qua, Hồng Nương kia theo ngươi, chỉ để nàng xả giận, liền cho lão phu vật này, thực khó có thể tin.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi có thể hỏi Tây Hải chưởng môn, thời điểm ta cho hắn có điều kiện gì không? Không hề có điều kiện kèm theo nào! Văn lão tiên sinh là một ngoại lệ, ai kêu nữ nhi ngươi chọc tới người của ta.
Văn Hoa:
“Như vậy là muốn nữ nhi của lão phu chịu nhục?

Chương 1850: Một xấp Thiên Kiếm Phù (2)

Chương 1850: Một xấp Thiên Kiếm Phù (2)
Ngưu Hữu Đạo:
“Văn lão tiên sinh, ngươi phải hiểu rõ, ta là tới cùng ngươi biến chiến tranh thành tơ lụa, cũng là giúp nữ nhi của ngươi, cứu mạng nữ nhi của ngươi, là đang giúp ngươi!
Văn Hoa:
“Thứ lão phu kiến thức nông cạn, muốn đánh nữ nhi của ta, sao thành giúp lão phu... Cứu mạng nàng? Ngươi là uy hiếp lão phu sao?
“Nữ nhi của ngươi thô bạo vô lễ, ỷ thế hiếp người, ở trước mặt vô số người nhục nhã người của ta. Theo ta được biết, trước kia ở Tề Kinh nhục nhã càng sâu, thậm chí đánh Hồng Nương trọng thương, còn kém chút muốn tính mạng của nàng!
Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ Vô Lượng Quả trong tay hắn.
“Văn lão tiên sinh, ta nghĩ ta nên nhắc nhở ngươi một câu, trong tay Hồng Nương cũng có vật này!
Lời này vừa nói ra, Văn Hoa rùng mình.
Ngưu Hữu Đạo theo dõi phản ứng của hắn nói:
“Nữ nhân đều rất thù dai, huống hồ là bị nhục nhã, nỗi nhục kia không tiết, tương lai Hồng Nương tất đòi lại trăm lần, ngàn lần! Ta ra mặt điều giải, có thể chỉ là mấy bạt tai hóa giải ân oán, hắn phải tốt hơn nữ nhi của ngài mất mạng chứ!
Văn Hoa trầm mặc, sau một lúc lâu mới nói:
“Này chỉ là chuyện nhỏ, sau này hãy nói đi.
Sau đó lại nói

“Thánh cảnh mất đồ vật này, tìm lên sợ là sẽ trời đất xoay vần, có từng nghĩ qua biện pháp ứng đối không? Một khi lộ ra manh mối, hậu quả khó mà lường được!
Ngưu Hữu Đạo đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, đeo mặt nạ lại.
“Đồ vật đã sớm mất, lão tiên sinh có từng thấy tình huống trời đất xoay vần gì không? Rất nhiều chuyện không tiện nói, cũng nói không rõ ràng, chỉ cần lão tiên sinh biết một điểm, Thánh cảnh không phải địa phương ai muốn vào là vào được, ai muốn ra là ra được, ta đã có thể từ trong Thánh cảnh thoát thân, tự nhiên có người hiệp trợ. Coi như phát hiện đồ vật mất rồi, đầu tiên hoài nghi là người bên trong.
Văn Hoa:
“Lời ngươi nói tin được không?
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta còn có thể hại mình hay sao?
Văn Hoa than thở:
“Đồ vật này rất phỏng tay a!
Ngưu Hữu Đạo:
“Nhưng lão tiên sinh cũng không cách nào chống cự, đột phá Nguyên Anh cảnh, trường sinh bất tử... vật này đủ khiến lão tiên sinh không tiếc gánh chịu bất kỳ phong hiểm nào! Lời có lẽ không êm tai, nhưng lại là sự thực, đến mức độ này, ngươi ta đều không cần phải già mồm!
“Không biết là phúc hay họa!
Văn Hoa lắc đầu, xoay người cầm tới một cái hộp, mở hộp ra, thả Vô Lượng Quả vào đóng lại.
“Thật đưa ta như vậy?
Ngưu Hữu Đạo:
“Có vài thứ, ta một người cũng nuốt không nổi, bù đắp lẫn nhau, một khi có biến, liên thủ đối kháng a.
Văn Hoa cười khổ, trừ cái này đoán chừng cũng không còn gì khác.
“Hy vọng có thể đối kháng a. Già cũng đã già rồi, không nghĩ tới còn phải mạo hiểm như vậy.
Ngưu Hữu Đạo bỗng nghĩ đến cái gì đó.
“Đúng rồi, có chuyện còn thật muốn nhờ lão tiên sinh hỗ trợ.
Văn Hoa:

“Nói đi.
Ngưu Hữu Đạo:
“Tu vi của ta còn chưa tới Kim Đan đỉnh phong, tạm thời vẫn cần nghĩ biện pháp tự vệ, Thiên Kiếm Phù của Thiên Hành Tông là đồ vật tự vệ tốt.
Văn Hoa:
“Ngươi muốn mấy tấm?
Ngưu Hữu Đạo:
“Tùy tiện cho mấy trăm tấm hẳn là đủ rồi.
“Khặc...
Tây Hải Đường bị sặc một cái.
Văn Hoa nhảy dựng lên.
“Thiên Hành Tông ta tiêu phí tinh lực to lớn thiết trí đại trận, một năm cũng chỉ có thể tụ tập lực lượng thiên địa luyện chế ra hai tấm, hàng năm luyện chế ra còn phải nộp lên Phiêu Miểu Các một tấm, mấy trăm tấm? Còn tùy tiện? Ngươi cho là cái gì?
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói:
“Không hiểu giá thị trường, lão tiên sinh chớ trách, lão tiên sinh thấy thích hợp cho ta là được.
Văn Hoa sờ sờ, lấy ra một xấp phù triện, đùng! Vứt ở trước mặt Ngưu Hữu Đạo.
Hai mắt Tây Hải Đường nhất thời trừng lớn, một xấp Thiên Kiếm Phù, cái này cần bao nhiêu tờ, kia cũng mấy chục tấm a?
Trong lòng toả nhiệt, đồ vật mấy trăm triệu kim tệ cứ cho như vậy?
Đương nhiên, hắn cũng lý giải, Vô Lượng Quả đã không phải kim tệ bao nhiêu có thể cân nhắc, nó là vô giá!
Hắn cũng không phải tham tiền, Vạn Thú Môn còn thiếu tiền sao, trong lòng toả nhiệt là bởi vì tác dụng của Thiên Kiếm Phù không nhỏ.
Hai mắt Ngưu Hữu Đạo nhất thời tỏa ánh sáng, vội vàng cầm tới, cấp tốc kiểm tra, không nhiều không ít, vừa vặn ba mươi tấm, đếm xong nhanh nhẹn thu vào trong tay áo, vui cười hớn hở nói:
“Lão tiên sinh một mảnh thâm tình, vãn bối vui lòng nhận lấy.
“Khặc khặc!
Tây Hải Đường lại ho khan.

“Văn lão tiên sinh, ngươi không thể nhất bên trọng nhất bên khinh a!
Văn Hoa mắt lạnh nói:
“Ngươi tưởng ta là tàng phù khố của Thiên Hành Tông sao, trên người ta chỉ có nhiêu đó, cho hắn hết rồi.
Tây Hải Đường:
“Ngài nói ra lời như vậy sợ là ngay cả mình cũng không tin, ngài còn có thể không chừa chút phòng thân sao?
Văn Hoa một mực chắc chắn.
“Chỉ có nhiêu đó, muốn, bảo hắn chia cho ngươi một chút.
Nói xong nhấc cằm ra hiệu Ngưu Hữu Đạo.
Tây Hải Đường lập tức nhìn Ngưu Hữu Đạo cười nói:
“Lão đệ, khách tùy chủ tiện, này là ý tứ của lão tiên sinh, ngươi xem?
Ngưu Hữu Đạo lập tức nhấc tay:
“Ngươi đường đường chưởng môn của Vạn Thú Môn, xung quanh cao thủ như mây, không khổ giống ta, nói lời này ngươi không ngại ngùng sao?
Tây Hải Đường:
“Lời không phải nói như vậy, người luôn có thời điểm lạc đàn, ta cũng không muốn cầu chia đều với ngươi, ngươi cho ta mười tấm là được rồi.
Mười tấm? Ngưu Hữu Đạo vui vẻ.
“Tây Hải chưởng môn, ngươi thiếu tiền sao? Nhưng ta thiếu a! Ngươi muốn tùy thời có thể đi mua, lúc này trên người ngươi nếu ít hơn hai tấm Thiên Kiếm Phù, ta cho ngươi toàn bộ!
Tây Hải Đường:
“Lão đệ, ngươi trộm cả đàn phi cầm cỡ lớn của Vạn Thú Môn ta, ta cũng không tính toán với ngươi a? Tám tấm… không, năm tấm có được hay không?
Lùi lại mà cầu việc khác, có tốt hơn không có nha.
Văn Hoa nghe vậy nhíu mày, nâng chén trà lên.
“Xem ra Ngưu huynh đệ rất am hiểu trộm đồ nha!
“Ta là người như vậy sao? Lão tiên sinh đừng nghe hắn nói mò!
Ngưu Hữu Đạo phất tay rũ sạch, ngược lại đối chọi gay gắt với Tây Hải Đường.

“Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta trộm phi cầm cỡ lớn của Vạn Thú Môn ngươi? Có chứng cứ không? Ngươi còn có mặt mũi tính sổ với ta, ta hỏi ngươi, Vô Lượng Quả không công đưa cho ngươi, ngươi có cho ta cái gì không? Như vậy đi, chúng ta đồng giá trao đổi, đến, hảo hảo tính xem, xem ngươi phải bù ta bao nhiêu tiền!
“Được, được rồi được rồi, ngươi giữ lại ăn đi.
Tây Hải Đường tranh thủ nhấc tay đình chỉ.
Đổi thành người khác nhất định sẽ kéo đến cùng, nhưng chưởng môn Vạn Thú Môn như hắn thật là không thiếu tiền, nhìn dáng vẻ của đối phương là quyết không cho, nên lười phí miệng lưỡi.
Thấy hắn nhả ra, Ngưu Hữu Đạo mới sờ sờ đồ vật trong tay áo, cực kỳ thỏa mãn.
Đúng lúc này, ngoài thạch thất truyền đến thanh âm gõ cửa, Văn Hoa thi pháp nói.
“Vào đi!
Longggg!
Cửa đá mở ra, một đệ tử đi vào chắp tay nói:
“Vợ chồng Thiện tiên sinh đến bái kiến.
Lời này vừa nói ra, Văn Hoa lưu tâm phản ứng của Ngưu Hữu Đạo một chút, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo mắt sáng lên, hình như có ý động.
“Bọn hắn không ở nhà, chạy tới làm gì?
Văn Hoa nhíu mày hỏi.
Đệ tử nhìn Tây Hải Đường một chút.
“Thật giống như biết chưởng môn Vạn Thú Môn đến, muốn thuận tiện bái kiến một chút.
“Thiện tiên sinh?
Tây Hải Đường cân nhắc một thoáng, hỏi Văn Hoa.
“Chẳng lẽ là con rể của Hàn quốc Đại Tư Mã Kim Tước, vợ chồng Thiện Hải Long?
Văn Hoa gật đầu ừm một tiếng, nhìn hai vị khách nhân cười nói:
“Thứ không biết trời cao đất rộng, không cần để ý tới.
Ai biết Ngưu Hữu Đạo bỗng chen lời.
“Đã là nữ nhi, con rể của Kim Tước, gặp mặt một chút cũng không sao.
Nghe được lời ấy, Tây Hải Đường không đáng kể.

“Nghe nói con rể của Kim Tước bộ dạng không tệ, tiện đường chào hỏi cũng không sao.
Thấy hai người muốn gặp, Văn Hoa cho đệ tử một cái ánh mắt, đệ tử lập tức mời Tây Hải Đường và Ngưu Hữu Đạo ra ngoài trước.
Ba người đi ra ngoài, Văn Hoa thì tìm địa phương giấu bảo vật.
Trong hành lang, hai người chậm rãi đi dạo, có thể thấy phong quang kiều diễm ngoài vách núi, Tây Hải Đường chắp tay rời đi thấy Ngưu Hữu Đạo tựa hồ hơi trầm mặc, hỏi:
“Ngươi biết Thiện Hải Long?

Chương 1851: Chồng trước của Hắc Mẫu Đơn

Chương 1851: Chồng trước của Hắc Mẫu Đơn
Ngưu Hữu Đạo:
“Không biết, không phải mới vừa rồi ngươi nói con rể của Kim Tước sao?
Tây Hải Đường:
“Vốn là tán tu, còn giống như có vợ rồi, sau không biết vì sao nữ nhi của Kim Tước lại coi trọng hắn, nghe nói là vì tướng mạo không tệ. Năm đó Kim Tước còn chỉ là một viên đại tướng của Hàn quốc, nhưng đối với một tán tu mà nói, cũng là cơ hội khó được, cho dù nữ nhi của Kim Tước là phàm phu tục tử, nhưng Thiện Hải Long vẫn bỏ thê tử, cưới nữ nhi duy nhất của Kim Tước.
Ngưu Hữu Đạo:
“Vợ trước của Thiện Hải Long là người phương nào?
Tây Hải Đường:
“Cũng là một tán tu, hạng người vô danh, không đáng giá nhắc tới. Sau khi Kim Tước thăng cấp thành Hàn quốc Đại Tư Mã, Thiện Hải Long tự nhiên nước lên thì thuyền lên. Hai vợ chồng sinh được một nữ nhi, hơi có chút thiên phú tu hành, cộng thêm Thiên Hành Tông ở địa bàn Hàn quốc, Kim Tước tự mình ra mặt thỉnh cầu, nữ nhi của hai người liền trở thành đệ tử của Văn Hoa! Tiểu cô nương kia, lúc chúng ta mới tới đã gặp qua, là nha đầu thanh tú hành lễ ở trước cửa kia.
“Thiện Hải Long khá hướng về đại môn phái như Thiên Hành Tông, nghe nói trước kia lợi dụng thân phận Kim Tước, có ý gia nhập, nhưng các phái đều không muốn thu, nửa đường gia nhập, các đại môn phái sẽ không ai nguyện thu. Bất quá nữ nhi của hắn lại rất được Văn Hoa yêu

thích, sau đó không biết chuyện gì xảy ra, Văn Hoa gật đầu, Thiện Hải Long thường ở trong Thiên Hành Tông tu hành, hai vợ chồng trên căn bản đều ở trong Thiên Hành Tông.
“Ầy...
Tây Hải Đường nói xong nhấc cằm ra hiệu.
“Là tiểu cô nương kia, hai người bên cạnh hắn là cha mẹ nàng?
Ngưu Hữu Đạo thuận thế nhìn lại, chỉ thấy ở trên một sân thượng, tiểu cô nương lúc đến gặp qua kia đang nói chuyện với một đôi vợ chồng, không biết líu ra líu ríu cái gì, nhưng làm hai vợ chồng nụ cười đầy mặt.
Tiểu cô nương tên Thiện Tiên Nhi, phụ nhân tên Kim Phượng, nam chính là Thiện Hải Long.
Ngưu Hữu Đạo dừng bước, nhìn chằm chằm một nhà ba người kia.
Phụ nhân tướng mạo bình thường, còn tính xem được, bộ dạng không có gì đặc sắc, nhưng có quý khí. Nam ngược lại rất có khí độ, râu dài như mực, khuôn mặt tuấn dật, tư thái cao to, áo bào rộng rãi, gió núi thổi qua như muốn cưỡi gió bay đi, ôn văn nhĩ nhã, tiên phong đạo cốt.
Có đệ tử đi ra truyền lời, Thiện Tiên Nhi làm nũng ở trước mặt phụ mẫu lập tức mời phụ mẫu đến.
Một nhà ba người đi lên, tiến vào chính sảnh, Văn Hoa đã ngồi ngay ngắn ở chủ vị.
“Sư phó!
Thiện Tiên Nhi vui sướng chạy đến trước mặt sư phó hành lễ.
Nhìn một nhà ba người hành lễ, Văn Hoa mặt không hề cảm xúc ừm một tiếng, hỏi:
“Hai vợ chồng ngươi chạy tới làm gì?
Thiện Hải Long chắp tay nói:
“Nghe nói pháp giá của chưởng môn Vạn Thú Môn đích thân tới, hai vợ chồng ta muốn mượn ánh sáng của Thái Thượng trưởng lão chiêm ngưỡng một chút.
Văn Hoa:
“Các ngươi muốn gặp, ta không ngăn trở, bất quá có câu nói phải nhắc nhở ngươi, đừng nói lung tung, có ít người không phải ngươi trêu chọc nổi, tận lực khiêm tốn một chút.
Thiện Hải Long không biết vì sao hắn nhắc nhở như vậy, cười nói:

“Trước mặt pháp giá của chưởng môn Vạn Thú Môn, tại hạ sao dám vô lễ.
Văn Hoa quay đầu lại hỏi.
“Khách nhân ở đâu?
Đệ tử hồi đáp:
“Đang ở hành lang ngắm cảnh.
Văn Hoa nhìn Thiện Tiên Nhi.
“Mang phụ mẫu ngươi đi đi.
“Vâng!
Thiện Tiên Nhi chắp tay lĩnh mệnh, sau đó nhìn phụ mẫu nói.
“Cha, mẹ, đi theo con.
Hai vợ chồng chắp tay cảm ơn Văn Hoa, theo nữ nhi rời đi.
Nhìn đệ tử nhảy nhót rời đi, thần sắc của Văn Hoa có chút phức tạp, nói thầm một câu.
“Chỉ mong là ta nghĩ nhiều...
Có chút sự tình người khác không rõ ràng, nhưng hắn sao có thể không rõ, bối cảnh gia đình đệ tử tự nhiên là phải tra, bối cảnh của mẫu thân thì dễ nói, trái lại là bối cảnh của Thiện Hải Long, tra ra tốn rất nhiều công phu.
Trước kia Thiện Hải Long là tán tu, trường kỳ lang thang ở trong tu tiên giới, không có nơi ở cố định, nội tình không quá dễ tra, phí đi một phen công phu, tình huống vợ trước của Thiện Hải Long tự nhiên cũng đặt ở trước mặt Văn Hoa, là một tán tu gọi "Hắc Mẫu Đơn"!
Một tán tu mà thôi, Văn Hoa không quá lưu ý.
Kết quả sau đó, phát hiện Hắc Mẫu Đơn theo Ngưu Hữu Đạo, cùng Ngưu Hữu Đạo quan hệ không minh bạch, cũng không biết có phải quan hệ nam nữ hay không, nói chung là tâm phúc của Ngưu Hữu Đạo.
Lúc Hắc Mẫu Đơn đi theo Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo còn không thành khí hậu, cũng không ở trong mắt Văn Hoa hắn.
Chân chính hơi có quan tâm Ngưu Hữu Đạo, là bởi vì Tề Kinh Hồng Nương sau đó.
Chờ Ngưu Hữu Đạo lông cánh cứng cáp, Hắc Mẫu Đơn cũng đã sớm chết, hắn cũng không quá quan tâm, chỉ coi như một chuyện bình thường mà thôi.

Cho dù Ngưu Hữu Đạo đã có thành tựu, Văn Hoa cũng không coi là chuyện to tát, nhưng nằm mơ cũng không nghĩ tới có một ngày Ngưu Hữu Đạo sẽ tìm tới cửa, song phương còn có quan hệ như vậy.
Coi như Ngưu Hữu Đạo tìm tới, hắn cũng đã quên sự tình vợ trước của Thiện Hải Long, nhưng bởi vì Thiện Hải Long chủ động tới gặp, đột nhiên để hắn nhớ đến.
Một thủ hạ cũ mà thôi, Văn Hoa cảm thấy Ngưu Hữu Đạo sẽ không làm gì quá khích, nhưng vừa nãy quan sát phản ứng của Ngưu Hữu Đạo, làm hắn có xúc động.
Không biết phản ứng kia của Ngưu Hữu Đạo là có tâm tư gì, nói chung làm hắn cảm giác có chút không đúng.
Đương nhiên, Thiện Hải Long đi tới gặp mặt hắn cũng không có gì đáng lo lắng, hắn tin tưởng Ngưu Hữu Đạo không ngốc đến mức độ kia, tình huống trước mắt Ngưu Hữu Đạo không dám bại lộ, không dám ở nơi này ngang nhiên xằng bậy.
Nhưng nếu Ngưu Hữu Đạo thật động tâm tư gì với Thiện Hải Long mà nói, hắn có thể khẳng định, Thiện Hải Long phiền phức lớn rồi, chỉ sợ Kim Tước cũng chưa chắc bảo đảm được.
Không nói những sự tích khác của Ngưu Hữu Đạo, chỉ dựa vào có thể từ trong Thánh cảnh trộm Vô Lượng Quả ra, có thể làm việc người khác không thể làm, bản lĩnh của người này có thể thấy được lốm đốm.
Đối với Thiện Hải Long chết sống, kỳ thực Văn Hoa không quá quan tâm, hắn chỉ quan tâm đệ tử của mình.
Năm đó Kim Tước đích thân tới Thiên Hành Tông, mang cháu ngoại tới trước mặt hắn, hắn phát hiện căn cốt tu hành của tiểu nha đầu rất tốt, cực kỳ ưa thích, lúc này mới phá lệ thu làm đệ tử...
“Thiện Hải Long, Kim Phượng, bái kiến Tây Hải chưởng môn.
Trên hành lang, hai vợ chồng Thiện Hải Long đồng thời hành lễ bái kiến Tây Hải Đường, có thể nói cung cung kính kính. Thiện Tiên Nhi đã gặp thì chắp tay chào hỏi một chút.
Đổi thành người bình thường tự nhiên là ngay cả tư cách gặp Tây Hải Đường cũng không có.
Nghe được tự báo họ tên, Ngưu Hữu Đạo khẽ mỉm cười, một long một phượng, thật là long phượng thành đôi.

Tây Hải Đường nhấc tay ra hiệu.
“Không cần đa lễ, tên của vợ chồng các ngươi cũng thật hợp nhau nha!
Hai vợ chồng cười khách khí một thoáng, Thiện Hải Long nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, phát hiện vị này có thể sóng vai với Tây Hải Đường, khẳng định không phải người bình thường, chỉ là rõ ràng dịch dung qua, lập tức chắp tay nói:
“Không biết vị tiên sinh này xưng hô như thế nào?
Ngưu Hữu Đạo cười nhạt nói:
“Ngô!
Thấy hắn không muốn nói hết danh hiệu, hai vợ chồng không dám miễn cưỡng, đành phải chắp tay nói:
“Bái kiến Ngô tiên sinh.
Ngưu Hữu Đạo chỉ khẽ gật đầu, không có nhiều lời, sau đó nhìn hai vợ chồng và Tây Hải Đường trò chuyện, chủ yếu là Thiện Hải Long nịnh bợ tương đối nhiều.
Này chính là chồng trước của Hắc Mẫu Đơn, sẽ lấy loại phương thức này gặp, Ngưu Hữu Đạo cũng có chút ngoài ý muốn.
Hắn ở bên cạnh tĩnh lặng nhìn, có một điểm hắn không thể không thừa nhận, Thiện Hải Long này đích xác là rất phong độ, thừa sức phối ngẫu với Hắc Mẫu Đơn.
Hắn cũng không biết Hắc Mẫu Đơn đến cùng là cái mệnh gì, một đời ngăn ngắn cơ hồ vượt qua ở trong phiêu linh, bị nam nhân quyền cao chức trọng khuất nhục đùa bỡn, mà trượng phu vứt bỏ nàng bây giờ thì thân ở trong vinh hoa phú quý.
Thật không dễ dàng theo hắn, lại đúng lúc gặp hắn ở thời điểm đặt nền móng, thường thường theo hắn mạo hiểm liều mạng, cuối cùng vì bảo vệ hắn mà bỏ mạng.

Chương 1852: Nhận thức một nữ nhân gọi Hắc Mẫu Đơn không? (1)

Chương 1852: Nhận thức một nữ nhân gọi Hắc Mẫu Đơn không? (1)
Chờ đến hắn đặt cơ sở vững chắc, tay cầm quyền thế, nói dễ nghe một chút là có thể cao cao tại thượng, Hắc Mẫu Đơn lại không có cơ hội nhìn thấy một màn này, càng không cần nhắc tới hưởng thụ.
Hắn vĩnh viễn không quên được một màn trên biển rộng kia, người nằm ở trong ngực hắn dần dần không có động tĩnh, không quên được cảm giác gió biển thổi mái tóc nàng quất ở trên mặt hắn.
Nữ nhân kia đến chết cũng không nói cho hắn danh tự của hai nam nhân kia, có lẽ là không muốn nhắc lại, có lẽ là không muốn gây phiền toái cho hắn, bất kể là trưởng lão Vạn Thú Môn Triều Kính, hay con rể của Hàn quốc Đại Tư Mã Kim Tước, nàng không trêu chọc nổi, ở trong mắt nàng, khi đó Ngưu Hữu Đạo cũng không thể trêu chọc.
“Xin hỏi Ngô tiên sinh là cao nhân phương nào?
Có lẽ ý thức được Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt, Thiện Hải Long bỗng phát ra tiếng hỏi dò.
Tâm tư của Ngưu Hữu Đạo bị kéo trở về, lạnh nhạt nói:
“Vẫn là không nói mới tốt.
“Ây...
Thiện Hải Long có chút lúng túng, trên mặt cố nặn ra ý cười.
Ngưu Hữu Đạo:
“Thiện tiên sinh ở trong Thiên Hành Tông sao?
Thiện Hải Long:
“Thiên Hành Tông là nơi sinh hiền tài, ngưỡng mộ đến cực điểm, sống nhờ thanh tu mà thôi.
Ngưu Hữu Đạo à lên một tiếng.

“Nói vậy Thiện tiên sinh tương đối quen thuộc Thiên Hành Tông, có thể dẫn dắt Ngô mỗ đi dạo một chút hay không?
Thiện Tiên Nhi bỗng nhấc tay nói:
“Ngô tiên sinh, ta quen thuộc hơn, ta dẫn đường cho ngài.
Ngưu Hữu Đạo nhìn nha đầu kia, đang muốn nói chuyện, nhưng Thiện Hải Long đã quát:
“Người lớn nói chuyện, không có địa phương con xen mồm.
Hắn không ngốc, hắn ở Thiên Hành Tông chỉ là ngoại nhân, thật muốn tìm người hướng đạo mà nói cũng không tới phiên hắn, người ta rõ ràng là có ý tìm hắn.
Thiện Tiên Nhi bĩu môi, không lên tiếng.
Thiện Hải Long nhìn Tây Hải Đường chắp tay nói:
“Tây Hải chưởng môn...
Tây Hải Đường nhấc tay ra hiệu cứ việc đi, cũng nhìn Ngưu Hữu Đạo một chút, vị này không phải người có tâm đi dạo, huống hồ tình huống bây giờ không thích hợp quá nhiều người biết, cũng không thể tiếp xúc với quá nhiều ngoại nhân, chủ động như vậy không biết gia hỏa này có ý gì, sao cảm giác như là có ý nói chuyện riêng với Thiện Hải Long, lẽ nào trên người Thiện Hải Long này còn có bí mật gì sao?
Hắn không biết Thiện Hải Long liên lụy tới Hắc Mẫu Đơn, trước kia Ngưu Hữu Đạo không vào pháp nhãn của hắn, lúc Ngưu Hữu Đạo ở trong mắt hắn vẫn còn không tính là cái gì, Hắc Mẫu Đơn đã chết, chờ đến chú ý, sẽ không đi lật một tiểu nhân vật đã sớm chết đi nhiều năm.
Đừng nói hắn, ngay cả Triều Kính cũng không nhớ được nữ tử mình từng đùa bỡn qua tên gọi là gì, Triều Kính chơi qua nữ nhân nhiều lắm, bản thân cũng nhớ không rõ bao nhiêu, vẫn là lúc gặp tai ương trải qua Ngưu Hữu Đạo nhắc nhở, mới nhớ tới thật giống như có người như vậy từng tồn tại, thật giống như cùng mình từng có một đoạn sự tình như vậy.
Thiện Hải Long hỏi Ngưu Hữu Đạo.
“Ngô tiên sinh muốn đi đâu ngắm cảnh?
Ngưu Hữu Đạo:
“Đi dạo ở trên hành lang này a, tựa hồ phong cảnh cũng không tệ.
“Xin mời!

Thiện Hải Long đưa tay mời, nhìn Tây Hải Đường ôm quyền biểu dưới áy náy, đồng thời duỗi tay ra hiệu phu nhân không cần theo tới.
Tây Hải Đường gật đầu, cùng ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo đụng vào một cái.
Thiện Hải Long mang theo Ngưu Hữu Đạo tiến lên, một đường chỉ điểm phong cảnh trong núi giải thích, dù sao ở trong Thiên Hành Tông không ít thời gian, nơi đây cũng coi như đến qua nhiều lần, làm hướng đạo không thành vấn đề
Đương nhiên, hắn càng muốn biết đối phương tìm bản thân là có dụng ý gì.
Rất hiển nhiên, nhân vật ngay cả Tây Hải Đường cũng đối xử bình đẳng chắc chắn sẽ không phải tiểu nhân vật gì, tự nhiên nguyện ý thân cận.
Hắn có thể từ một tán tu đi tới ngày hôm nay, cũng coi như không dễ dàng, trước kia trải qua gian khổ và khuất nhục, sau khi cưới nữ nhi Kim Tước, vận mệnh xem như triệt để cải biến.
Hắn đương nhiên biết thiên hạ này cuối cùng vẫn ở trong tay tu sĩ, lúc Kim Tước tại vị, mọi người sẽ nể Kim Tước cho hắn chút mặt mũi, nếu như Kim Tước không còn, hắn chẳng là cái thá gì, mà sự tình quan trường này, bỗng nhiên Hà Đông, bỗng nhiên Hà Tây, là giảng không rõ ràng.
Đừng nhìn hắn hiện tại thong dong, nhưng trước kia thật là bị khổ sợ, đối với một người ảnh hưởng rất sâu, hắn không muốn đột nhiên lại mất đi, không muốn đột nhiên lại trở lại lúc trước.
Cho nên năm đó hắn muốn thừa dịp Kim Tước còn tại vị, muốn mượn quyền thế của Kim Tước gia nhập những đại môn phái kia, nhưng những đại môn phái kia căn bản không để ý hắn, có chút sự tình Kim Tước nói chuyện cũng vô dụng.
Cũng coi như mệnh tốt, sinh ra nữ nhi có căn cốt tu hành, hơn nữa thiên phú không tệ, đương nhiên phải tìm cho nữ nhi một chỗ dựa lớn.
Tam đại phái của Hàn quốc đánh đánh giết giết cướp địa bàn, tranh quyền đoạt lợi quá nguy hiểm, Thiên Hành Tông ổn thỏa nhất, ở dưới hắn kiến nghị, Kim Tước lại lần nữa ra mặt, đưa nữ nhi của hắn vào Thiên Hành Tông, còn thành đệ tử của Văn Hoa!

Sau lại dính ánh sáng của nữ nhi, vào Thiên Hành Tông sống nhờ, muốn cùng Thiên Hành Tông làm tốt quan hệ, quan hệ xác thực cũng không tệ, dù sao sau lưng hắn cũng là Kim Tước, Thiên Hành Tông không có địa bàn thế tục, cũng không tham dự những sự tình kia, đệ tử tiến vào thế tục, rất nhiều chuyện hắn vẫn có thể giúp đỡ được, cho nên không ít đệ tử Thiên Hành Tông nguyện ý lui tới với hắn. Cho nên không ai bài xích hắn ở lâu dài trong Thiên Hành Tông, trái lại còn rất vui vẻ.
Kỳ thực phu nhân hắn không quá nguyện ý ẩn cư ở trong núi, bất quá vẫn còn tính nghe lời.
Thiên Hành Tông luôn trung lập, môn phái khác cũng không dám dễ dàng trêu chọc, gia nhập môn phái này đích xác ổn thỏa nhất, cho nên Kim Tước không phản đối, thậm chí tán thành con rể làm như vậy, nữ nhi có đường lui như vậy, Kim Tước cũng coi như yên tâm, có thể chuyên tâm làm sự tình của mình.
Ngày hôm nay nghe phong thanh chưởng môn Vạn Thú Môn Tây Hải Đường đến, mới tới bái kiến, lúc này lại nguyện ý cùng Ngưu Hữu Đạo đi, hết thảy đều bắt nguồn từ hắn không muốn mất đi những gì mình đang có.
Nói trắng ra, là muốn thừa cơ kết giao một vài đại nhân vật.
Một đường chỉ điểm giới thiệu, chậm rãi bước đến một sân thượng, Ngưu Hữu Đạo chủ động đi tới, đứng chắp tay, trông về phương xa!
“Trong hồ kia có một loại tuyết ngư, to bằng bàn tay, toàn thân trắng như tuyết, mùi vị rất ngon...
Thiện Hải Long đang chỉ điểm non sông tươi đẹp, Ngưu Hữu Đạo đột xuất đánh gãy.
“Thiện tiên sinh.
Thiện Hải Long đình chỉ giảng giải, cười hỏi:
“Tiên sinh có gì phân phó?
Ngưu Hữu Đạo trực tiếp hỏi:
“Nhận thức một nữ nhân gọi Hắc Mẫu Đơn không?
“...
Thần sắc của Thiện Hải Long cứng đờ, kinh nghi bất định nhìn hắn.
“Vì sao tiên sinh hỏi như vậy?
Ngưu Hữu Đạo:

“Nghe được ngươi tự báo họ tên, nhớ tới năm đó từng đi ngang qua một chỗ, tên Mao Lư Sơn Trang, không biết ngươi có nghe nói qua Mao Lư Sơn Trang không?
Thiện Hải Long:
“Tuy lâu rồi chưa đi lại ở trong tu tiên giới, nhưng đại danh của Mao Lư Sơn Trang là ngưỡng mộ đã lâu, truyền thuyết có thể chi phối thế cục Yên quốc, xem như sấm rền bên tai.
Ngưu Hữu Đạo:
“Năm đó lúc đi qua, từng được chủ nhân của Mao Lư Sơn Trang là Ngưu Hữu Đạo nhiệt tình mời, trong bữa tiệc thấy bên cạnh hắn có một nữ tử, thời điểm nói chuyện phiếm nghe biết kỳ danh, nên có chút ấn tượng. Lúc nữ tử kia đề cập lai lịch của mình, thật giống như nói qua ngươi, bởi vì liên quan tới Kim Tước, vì vậy cũng có chút ấn tượng với ngươi.
Nguyên lai là như vậy, Thiện Hải Long cười khổ.
“Chỉ sợ không phải là ấn tượng tốt gì.
Còn rất có tự mình biết mình, trong lòng Ngưu Hữu Đạo nói thầm, nhưng lại hỏi:
“Sao lại nói lời ấy?
Thiện Hải Long than thở:
“Không giấu tiên sinh, Hắc Mẫu Đơn chính là vợ trước của tại hạ.
Ngưu Hữu Đạo:
“Nàng thật giống như cũng nói như vậy, ta xem nữ tử kia không tệ, ấn tượng đối với nàng cũng không tệ, nhìn ngươi cũng là một nhân tài, đang yên đang lành, sao lại tách ra?

Chương 1853: Nhận thức một nữ nhân gọi Hắc Mẫu Đơn không? (2)

Chương 1853: Nhận thức một nữ nhân gọi Hắc Mẫu Đơn không? (2)
Thiện Hải Long:
“Lời này của tiên sinh dường như lộ ra bất mãn, nói vậy nàng hẳn là nói ta leo lên phú quý vứt bỏ nàng đi?
Ngưu Hữu Đạo:
“Nhắc tới Kim Tước... thật đúng là nói như vậy.
Thiện Hải Long than thở:
“Sự tình đã qua, nếu nàng nói như vậy, vậy để nàng nói như vậy đi, ta cũng không hận nàng.
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu nhìn hắn.
“Sao, chẳng lẽ còn có ẩn tình khác sao?
Thiện Hải Long lắc đầu.
“Chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, xấu hổ nhấc lên, không nói cũng được.
Ngưu Hữu Đạo:
“Chẳng lẽ nàng còn lừa dối ta sao?
Thiện Hải Long không rõ:
“Lừa dối?
Ngưu Hữu Đạo:
“Sở dĩ ta có ấn tượng, là bởi vì lúc đó nàng chiêu đãi không tệ, sau khi tố khổ, ta từng đáp ứng nàng, có cơ hội gặp ngươi sẽ giúp nàng xả giận, cho ngươi chút giáo huấn, lẽ nào là lừa dối ta, muốn mượn tay ta?
Lời này vừa nói ra, làm trong lòng Thiện Hải Long căng thẳng, hoá ra gọi mình qua một bên là muốn dạy dỗ mình.
Sở dĩ hắn chạy đến nơi này ở lại, cũng là vì Mao Lư Sơn Trang a.

Thời điểm Ngưu Hữu Đạo mời chào đám người Hắc Mẫu Đơn hắn không biết, sau đó danh khí của Ngưu Hữu Đạo lớn dần, Hắc Mẫu Đơn, Lôi Tông Khang, Đoạn Hổ và Ngô Tam Lưỡng ở bên người Ngưu Hữu Đạo, tùy tiện cái nào cũng danh chấn thiên hạ, lần này mới phát hiện đám người Hắc Mẫu Đơn đi theo Ngưu Hữu Đạo, bắt đầu có chút quan tâm.
Mới đầu cũng không có gì, huống chi sau đó Hắc Mẫu Đơn chết rồi.
Để hắn không nghĩ tới là, Ngưu Hữu Đạo quật khởi quá nhanh, cuối cùng vậy mà có thực lực đối kháng triều đình Yên quốc, đám người Đoạn Hổ cũng chẳng khác nào đứng vững gót chân ở tu tiên giới, dựa vào Ngưu Hữu Đạo, quyền lực có thể nói không nhỏ.
Người khác có lẽ không biết đám người Đoạn Hổ và Hắc Mẫu Đơn giao tình sâu bao nhiêu, nhưng hắn từng là một thành viên trong đó là rất rõ ràng, thậm chí lúc trước ba gia hỏa kia từng truy sát hắn, cuối cùng bởi vì thế lực của Kim Tước mà không làm gì được hắn.
Hắn cũng muốn vận dụng thế lực Kim Tước giết ngược đối phương, chấm dứt hậu hoạn, nhưng lại bất tiện, giết huynh đệ cũ của mình, sợ rằng nhạc phụ đại nhân sẽ có cái nhìn không tốt.
Nói chung sau khi phát hiện ba người Đoạn Hổ, hắn vẫn lo lắng sẽ gây bất lợi cho mình, nhưng mà có Kim Tước, ngược lại cũng không quá lo.
Nhưng theo Hàn quốc, Tống quốc và Yên quốc khai chiến, Kim Tước tới tiền tuyến thống quân, chủ lực hộ vệ của Kim phủ đều đi theo Kim Tước, thêm nữa Kim Tước lại rất có khả năng giao thủ với thế lực Nam Châu, hắn càng ngày càng bất an, lần này mới dựa vào lực lượng phòng ngự trong phủ có hạn làm lý do, tiến vào Thiên Hành Tông, kết quả mãi cho đến hiện tại.
Vốn tưởng rằng Ngưu Hữu Đạo đã chết, sự tình sẽ khá hơn một chút, ai biết trước mắt lại chạy tới một người không biết sâu cạn, nói muốn giáo huấn hắn, phát hiện sự tình làm mình bất an rốt cục xuất hiện.
Lúc này Thiện Hải Long cười khổ không thôi.
“Có lừa dối hay không, tại hạ không biết, nhưng nàng nói vậy hắn là không có nhắc qua gièm pha của nàng?
Ngưu Hữu Đạo:
“Gièm pha gì?

Thiện Hải Long ngửa mặt lên trời thở dài.
“Hắc Mẫu Đơn đã chết rồi, nhắc lại lại có ý nghĩa gì, ta cũng không muốn làm nhục một người đã mất.
Biết Hắc Mẫu Đơn chết rồi? Ngưu Hữu Đạo minh bạch, sợ là vị này rất quan tâm bên Hắc Mẫu Đơn, chỉ là giả bộ không biết:
“Nữ nhân kia chết rồi? Ta chỉ biết chủ nhân của Mao Lư Sơn Trang là Ngưu Hữu Đạo chết, nàng làm sao cũng chết?
Thiện Hải Long lắc đầu.
“Tình hình cụ thể không biết, chỉ biết đã chết rồi.
Ngưu Hữu Đạo:
“Sự tình này ta vốn suýt chút nữa thì quên, người lại chết rồi, hứa hẹn với người chết càng không nên quên. Ngươi tốt nhất nói rõ ràng là gièm pha gì, nếu không đừng trách ta không khách khí. Kim Tước gì gì đó, ta còn thực không để vào mắt, ngươi có tin coi như ta ở trong này động ngươi, Văn Hoa cũng sẽ không nhiều lời hay không.
Thiện Hải Long căng thẳng, nhưng mặt ngoài y nguyên cười khổ lắc đầu nói:
“Tiên sinh đã nhất định muốn biết, ta cũng không muốn tiên sinh có hiểu lầm gì đó, chuyện xấu trong nhà a! Có lẽ là thời gian làm tán tu quá mức gian khổ, cũng xác thực là ta không có năng lực cho nàng cái gì...
“Đương nhiên, có chút tình huống ở trong nữ tán tu cũng thường thấy, sự tình nàng và một vài nam nhân không sạch sẽ ta cũng mơ hồ nhận ra, nhưng vẫn không phát hiện được, thẳng đến về sau, nữ nhân kia ở sau lưng ta cùng một nam nhân có quyền thế ăn nằm bị ta phát hiện, chính bởi vì sự tình này, ta mới phẫn nộ rời đi.
“Sau đó thấy ta dường như hơi có tiền đồ, lại đến đòi gặp, ta không có thời gian để ý, nàng tất nhiên là sẽ hận ta.
Ngưu Hữu Đạo hờ hững nói:
“Ngươi nói nam nhân có quyền thế kia, chẳng lẽ là Ngưu Hữu Đạo?
Thiện Hải Long lắc đầu:
“Là đồng môn của Tây Hải chưởng môn, trưởng lão Vạn Thú Môn Triều Kính, hai người pha trộn rất lâu, bất quá nghe nói Triều Kính cũng chết. Còn Ngưu Hữu Đạo, bằng bản tính dâm đãng của nữ nhân kia, hai người đã làm gì còn phải nói sao.

Nhìn hắn ra vẻ đạo mạo, hai tay Ngưu Hữu Đạo chắp ở phía sau dần dần tạo thành nắm đấm, nhàn nhạt hỏi:
“Ngươi đã có vợ mới, phu nhân ngươi không để ý chuyện này sao?
Thiện Hải Long ngẩn ra, bị đối phương nói trúng rồi, lúc trước thời điểm vứt bỏ Hắc Mẫu Đơn kết duyên với nữ nhi của Kim Tước, đối mặt Kim Phượng tự nhiên là làm ra hình tượng người bị hại.
Nhưng hắn làm sao có thể nói như vậy, cười khổ nói:
“Phu nhân ta đối với sự tình này cũng biết một chút.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm đối phương, đối phương nói sự tình là thật hay giả, hắn tự có phán đoán.
Hắc Mẫu Đơn có phải bản tính dâm đãng hay không, hắn biết rõ, không tồn tại, tối đa chỉ là nhu cầu bản tính của một nữ nhân mà thôi.
Đương nhiên, cũng đích xác từng có ý tứ nguyện ý khoan y giải đái với hắn, nhưng không hề liên quan quái gì tới dâm đãng, chỉ là muốn lại tìm một nam nhân, hoặc nói là sau bao nhiêu năm phiêu bạt bất định gặp gỡ bỉ ngạn, muốn tìm Ngưu Hữu Đạo làm điểm dựa vào mà thôi.
Sự tình Triều Kính, đám người Đoạn Hổ đều biết là chuyện gì xảy ra.
Thê tử chịu nhục, Thiện Hải Long không dám tìm Triều Kính báo thù, hoặc là nói không có năng lực báo thù, ngược lại thành lý do để Thiện Hải Long bỏ rơi Hắc Mẫu Đơn. Hắn lấy lý do này làm văn, thanh bạch của Hắc Mẫu Đơn bị làm bẩn cũng không thể nói gì được, chỉ có thể chấp nhận.
Bất kể là Thiện Hải Long hay Triều Kính, Hắc Mẫu Đơn đều không muốn nhắc tới, lại đi tìm vị này đòi tiền là sự tình không thể.
Thiện Hải Long bị hắn nhìn chăm chú cả người không dễ chịu.
Nắm đấm của Ngưu Hữu Đạo chậm rãi buông ra, bỗng nhiên nhấc tay, vỗ vào bả vai hắn.
“Thôi, đều đã qua, hảo hảo qua tháng ngày của ngươi đi.
Thiện Hải Long như trút được gánh nặng, gượng ép nở nụ cười, giả vờ ung dung nói:
“Phải, đều đã qua, tại hạ cũng không muốn nói thêm.
“Trở về đi.
Ngưu Hữu Đạo xoay người rời đi.

Hắn vốn định thay Hắc Mẫu Đơn rửa hận, vốn muốn tìm vị này tính sổ, nhưng sau khi thấy người này, đột nhiên lại cảm thấy đần độn vô vị, cảm thấy nam nhân này sống cũng là một loại dằn vặt.
Tuy là tu sĩ, nhưng như một người bình thường đến không thể lại bình thường, đã không còn huyết tính, cũng không có hăng hái và dã tâm, chỉ có thể dựa vào phỉ báng một nữ nhân để cầu sinh.
Ngưu Hữu Đạo không phải nói suông, mà là thật thôi, thật buông tha hắn, bởi vì phát hiện giết loại người này quả thực là chuyện cười, ngay cả tư cách để hắn hạ sát thủ cũng không có, giết loại người này quả thực là sỉ nhục Hắc Mẫu Đơn.
Hiện tại hắn đại khái có chút minh bạch, lúc Hắc Mẫu Đơn và Thiện Hải Long vẫn là phu thê, Thiện Hải Long có nơi đi càng tốt, vì cái gì đám người Đoạn Hổ không theo, mà nhận một nữ nhân như Hắc Mẫu Đơn làm đầu lĩnh.
Thậm chí hắn có thể tưởng tượng, lúc đó nếu như không có Hắc Mẫu Đơn, sợ là đám người Đoạn Hổ sẽ không làm bạn với Thiện Hải Long.

Chương 1854: Vô Lượng Quả, đã phát xong!

Chương 1854: Vô Lượng Quả, đã phát xong!
Kỳ thực Hắc Mẫu Đơn cũng không có năng lực gì, rất bình thường, nhưng năm đó ở Trích Tinh thành, ngoài khách sạn nhiều tán tu như vậy tìm cơ hội, Hắc Mẫu Đơn cũng tìm cơ hội, ở dưới tình huống trong tay túng quẫn, cũng dám vào khách sạn tìm hắn khẩn cầu, đối mặt Ngưu Hữu Đạo yêu cầu vô lễ, Hắc Mẫu Đơn dám lực bài chúng nghị đập ra số tiền lớn thỏa mãn, số tiền kia đối với bọn hắn lúc đó mà nói, đích xác là một rất số tiền lớn.
Thay đổi tán tu khác, ở dưới tình huống mặt mày cũng không thấy, để bọn hắn ra số tiền kia, sợ rằng không ít người cho là lừa đảo, chí ít lúc đó đám người Đoạn Hổ là cực lực phản đối, giống như đa số tán tu, đều cho rằng kia có khả năng là lựa chọn sai lầm.
Lúc thoát thân Tề quốc, Hắc Mẫu Đơn không nghe Ngưu Hữu Đạo phân phó, lại làm ra một lựa chọn sai lầm, không tiếc đặt mình vào nguy hiểm, hy vọng có thể giúp Ngưu Hữu Đạo dẫn truy binh, kết quả hại tính mạng của mình, có thể nói là tự mình hại mình.
Đối mặt lựa chọn của hai vợ chồng kia, hiện tại Ngưu Hữu Đạo cũng không rõ ai đúng ai sai.
Thiện Hải Long hắn là dựa vào Hắc Mẫu Đơn có chỗ đứng trong đoàn đội, sau khi thoát ly lại dựa vào nữ nhi của Kim Tước, tiếp đó dựa vào Kim Tước, bây giờ sợ là muốn dựa vào nữ nhi, nhưng ít ra Thiện Hải Long còn sống khỏe re.
Nhưng Hắc Mẫu Đơn chết rồi, lựa chọn của hai vợ chồng ai đúng ai sai?
Nhưng chí ít Ngưu Hữu Đạo rõ ràng một điểm, Hắc Mẫu Đơn không đề cập tới tên của người này là đúng, không phải bởi vì cừu hận, mà là

không đáng nhắc tới!
Trở lại phía trước, Thiện Hải Long bị Ngưu Hữu Đạo nháo trò như vậy, cũng không còn tâm tư kết giao.
Đang muốn rời đi, một tên đệ tử đi tới.
“Thiện tiên sinh, Thái thượng mời ngài qua một chuyến.
Thiện Hải Long sững sờ, gật đầu nói:
“Được!
Tạm biệt thê nữ, đi tới chính sảnh, nhìn thấy Văn Hoa đứng yên trong phòng, vội vàng tiến lên hành lễ.
Văn Hoa nhấc tay, ra hiệu không cần đa lễ, trực tiếp hỏi:
“Nghe nói Ngô tiên sinh mời ngươi làm hướng đạo đi dạo một chút?
Thiện Hải Long:
“Vâng.
Văn Hoa:
“Hắn nói với ngươi những chuyện gì?
Thiện Hải Long không muốn nói đến sự tình vợ trước.
“Cũng không nói gì, chính để tại hạ giới thiệu phong cảnh một chút.
Văn Hoa hỏi:
“Ngươi không nói ra lời gì chọc giận đối phương chứ?
Thiện Hải Long vội nói:
“Sao dám! Quý khách của Thái Thượng trưởng lão, tại hạ sao dám vô lễ.
Văn Hoa gật đầu.
“Không có tốt nhất, đừng gây phiền toái cho mình, minh bạch không?
“Vâng!
Thiện Hải Long gật đầu, lại thỉnh giáo:
“Thái Thượng trưởng lão, không biết vị Ngô tiên sinh này đến tột cùng là thần thánh phương nào?
Văn Hoa sao dám thổ lộ thân phận của Ngưu Hữu Đạo, cau mày nói:
“Đối phương đã không muốn nói cho ngươi, thì không nên hỏi nhiều. Nể tình Tiên nhi, lão phu nhắc nhở ngươi một câu, ngươi nhớ kỹ, người này khẳng định là người ngươi không trêu chọc nổi, sau này nhìn thấy tận lực lảng tránh!
“Không có thực lực, ngươi cho rằng ngươi và Tây Hải Đường tán gẫu mấy vài câu, Vạn Thú Môn sẽ coi ngươi là sự việc? Thật muốn coi

ngươi là sự việc, chính là phiền phức của ngươi bắt đầu. Nhớ kỹ, sau này đừng thấy người nào tới cũng nhảy ra gặp mặt, nước của tu tiên giới rất sâu, ngươi không có năng lực đi lội, cũng không phải ngươi có thể lội, đi nhầm sẽ chết đuối!
Ngay cả vị này cũng nói như vậy, Thiện Hải Long nhớ tới Ngưu Hữu Đạo từngnói: Ngươi có tin coi như ta ở trong này động ngươi, Văn Hoa cũng sẽ không nhiều lời nào hay không?
Trong lòng rùng mình, cúi người nói:
“Tạ ơn Thái Thượng trưởng lão nhắc nhở, ta đã minh bạch.
Văn Hoa:
“Không có sự tình gì thì đừng ly khai sơn môn, không gây phiền toái cho mình, chính là không gây phiền toái cho Tiên nhi, nhớ chưa?
Hắn vẫn lo lắng Ngưu Hữu Đạo sẽ gây bất lợi cho vị này, vị này thật xảy ra sự tình gì mà nói, đồ đệ của mình khẳng định sẽ không chịu bỏ qua, mình sao có thể ngăn cản đồ đệ báo thù giết cha? Không ngăn cản mà nói, lại sao là đối thủ của Ngưu Hữu Đạo? Để vị này trung thực ở trong Thiên Hành Tông, chí ít vẫn tương đối an toàn.
Thiện Hải Long:
“Vâng!
Văn Hoa phất tay, ra hiệu lui ra.
...
Mấy ngày sau, địa bàn Tề quốc, trên một chiếc thuyền, Ngưu Hữu Đạo dịch dung, Văn Hoa và chưởng môn Linh Tông Yến Trục Thiên gặp mặt.
Yến Trục Thiên lấy ra một hộp gỗ, đẩy lên trước mặt Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo nhìn hộp, rõ ràng có chút bất mãn, mở ra kiểm tra, chỉ thấy bên trong nằm ba viên thuốc, xì mũi nói:
“Yến chưởng môn thật hào phóng, có tới ba viên?
Hắn tìm đối phương yêu cầu Thiên Tế Đan, đối phương ngược lại sảng khoái, tiện tay cho ngay, chỉ là số lượng không khỏi quá ít đi.
Yến Trục Thiên:
“Ai không có chuyện gì mang nó theo làm gì, mang theo bất tiện, trên người chỉ có ba viên, quay đầu lại sẽ mang cho ngươi một chút.
Ngưu Hữu Đạo:

“Một trăm viên!
Yến Trục Thiên lắc đầu:
“Không phải không cho ngươi, mà là đồ vật này nếu lượng lớn, dễ dàng chọc người hoài nghi, năm mươi viên đi, ta sẽ dễ an bài hơn một chút.
“Được thôi, không làm khó dễ ngươi.
Ngưu Hữu Đạo bất đắc dĩ nói.
“Hừ!
Văn Hoa liếc mắt nhìn hắn, cười gằn.
Bởi vì trước đó từ chỗ hắn lấy được ba mươi tấm Thiên Kiếm Phù, sau khi Ngưu Hữu Đạo được Thiên Kiếm Phù cũng tỉnh ngộ ra, lúc rời Thiên Hành Tông lại quấn quýt Tây Hải Đường muốn một trăm triệu kim tệ. Tây Hải Đường tự nhiên là không chịu cho, lại không phải giấy trắng, nói cho liền cho nha.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo cũng có đạo lý, hiện tại hắn không thể đứng ra kiếm tiền, bên Ngọc Thương cũng gặp tai vạ, tiền bí phương rượu không thể lấy được nữa, để hắn làm sao lo liệu? Mà đối phương xác thực cũng có địa phương phải dùng tiền, một khi bại lộ sẽ liên lụy Tây Hải Đường hắn.
Vạn Thú Môn làm buôn bán độc môn trong thiên hạ, đích xác là có rất nhiều tiền.
Cuối cùng Tây Hải Đường cầm ra ngàn vạn kim phiếu, bảo trên người không mang theo nhiều tiền như vậy, về sau liên hệ sẽ cho.
Thu hộp xong, Ngưu Hữu Đạo lại nói:
“Đúng rồi, ta cần Linh Nguyên Đan.
Yến Trục Thiên:
“Bao nhiêu?
Ngưu Hữu Đạo:
“Đủ bốn năm người đột phá Nguyên Anh cảnh.
Yến Trục Thiên:
“Có chút khó khăn, không phải ta không bỏ ra nổi, mà là Phiêu Miểu Các nhìn rất chặt, linh chủng thu thập từ Thiên Đô Bí Cảnh là nhu phẩm cần thiết luyện chế Linh Nguyên Đan, lượng cung cấp cũng khống chế ở trên tay Phiêu Miểu Các, trừ nộp lên cho Phiêu Miểu Các, còn lại cung

cấp tu tiên giới có thể có bao nhiêu. Để ta một lần lấy ra nhất định sẽ gây nên hoài nghi, trừ khi liên tục cung cấp.
Ngưu Hữu Đạo ước lượng một lúc, bên Ngao Phong có thể đi ra hay không còn chưa chắc chắn, bên Thánh cảnh ngược lại không gấp, Triệu Hùng Ca thì không biết lúc nào sẽ sử dụng Vô Lượng Quả, hắn và Quản Phương Nghi tạm thời đều chưa tới thời cơ đột phá.
Còn người khác sử dụng, có đại môn phái yểm hộ, không cần hắn đến nghĩ biện pháp.
Cuối cùng gật đầu nói:
“Được, vậy thì liên tục cung cấp.
Sau khi thương lượng rõ ràng, ba người rời đi.
Trốn vào trong núi, chạm trán với Vân Cơ, Ngưu Hữu Đạo bắt chuyện một tiếng.
“Đi, về Nam Châu!
Hai người điều động phi cầm cỡ lớn bay lên không.
Đến lúc này, Vô Lượng Quả trên căn bản phát xong.
Lão tộc trưởng Hồ tộc Ngân Cơ dùng một trái, còn tặng Hồ tộc một trái, cho Sa Như Lai và Ngao Phong một trái, Quản Phương Nghi, Cung Lâm Sách, Chung Cốc Tử, Triệu Hùng Ca, Tây Hải Đường, Văn Hoa, Yến Trục Thiên mỗi người một trái.
Còn lại một cái, hắn khẳng định là để cho mình, người khác thì không có phần, cho Viên Cương cũng vô dụng, bằng không hắn khẳng định sẽ cho Viên Cương một trái. Nhưng số lượng đồ vật có hạn, chỉ có thể chọn lựa an bài. Hiện tại chỉ có quả của Ngao Phong nằm ở trạng thái chờ đợi, bởi vì không biết Ngao Phong đến tột cùng có thể đi ra hay không, nếu Ngao Phong không ra được, chỉ có thể làm an bài khác...
Một đường bay qua thiên sơn vạn thủy, cuối cùng phản hồi phủ thành Nam Châu.
Nhiều ngày không gặp, biết được tin tức Ngưu Hữu Đạo trở về, Quản Phương Nghi lại nhẫn nại không được, lập tức chui ra tĩnh thất tu luyện.

Chương 1855: Tiên sinh dạy học

Chương 1855: Tiên sinh dạy học
“Nha, chạy đi nơi nào chơi, chơi xong lại trở về...
Vừa thấy mặt đã âm dương quái khí, hiển nhiên là biểu thị bất mãn vì Ngưu Hữu Đạo không dẫn nàng ra ngoài chơi.
Ngưu Hữu Đạo sờ sờ vào trong tay áo, tiện tay ném ra một đống đồ vật lên bàn.
“Những thứ này có thể để ngươi ngậm miệng không?
Quản Phương Nghi ngưng nghẹn, đôi mắt sáng nhìn chằm chằm đồ vật trên bàn, một xấp kim phiếu, còn có một xấp là...
Hai mắt đột nhiên trừng lớn, cúi người, nắm lấy một xấp kia lật xem, là Thiên Kiếm Phù! Ba mươi tấm Thiên Kiếm Phù!
Thả Thiên Kiếm Phù xuống, lại cầm một xấp kim phiếu lên kiểm kê, ngàn vạn!
Còn có một cái hộp, không biết là bảo bối gì, mở ra xem, lại ngửi ngửi, phát hiện là ba viên Thiên Tế Đan.
Một đống đồ vật này, làm mắt Quản Phương Nghi có chút không kịp nhìn, trong lúc nhất thời không biết nên cầm cái nào mới tốt.
Đóng hộp lại, thả xuống, lại cầm một xấp Thiên Kiếm Phù, loại nào càng đáng giá nàng vẫn phân rõ được, xoay người vui vẻ nói:
“Lần này lại đi ra ngoài trộm đồ nữa hả?
Ngưu Hữu Đạo bị nàng nói suýt chút nữa muốn cầm xấp kim phiếu đập lên mặt nàng, tức giận nói:
“Có thể nói chuyện đàng hoàng hay không, cái gì gọi là lại đi ra ngoài trộm đồ?
Gần đây từng cái từng cái, đều xem Đạo gia hắn như đạo tặc, có ý gì?
Quản Phương Nghi:
“Lẽ nào là nhặt được sao?

Ngưu Hữu Đạo:
“Người khác đưa không được sao?
Quản Phương Nghi:
“Lừa gạt kẻ ngu si hả, ai có thể một lần đưa ra nhiều Thiên Kiếm Phù như thế?
“Mặc kệ ngươi.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại rời đi.
Quản Phương Nghi kéo hắn, trừng mắt nhìn, trên mặt dần hiện ra cười gằn.
Phản ứng này không đúng, Ngưu Hữu Đạo cảnh giác nói:
“Ngươi muốn làm gì?
Quản Phương Nghi:
“Vậy chính là ngươi mua! Một lần mua nhiều Thiên Kiếm Phù như thế, xem ra đi Thánh cảnh một chuyến phát đại tài nha, cũng phải, cũng không nhìn Thánh cảnh là địa phương gì. Nói đi, giấu bao nhiêu tiền riêng.
Ngưu Hữu Đạo nhất thời dở khóc dở cười.
“Tiền riêng cái đầu quỷ của ngươi, nói là người ta đưa, nói thẳng a, ta đi Thiên Hành Tông một chuyến.
Vừa nói tới Thiên Hành Tông, sắc mặt Quản Phương Nghi đại biến, nhớ tới người không vui, tay buông ra hắn, vứt Thiên Kiếm Phù lên bàn.
Ngưu Hữu Đạo than thở:
“Được rồi, biết nhắc tới Thiên Hành Tông ngươi sẽ không cao hứng, cho nên không muốn nói cho ngươi. Ngươi yên tâm, không phải tình nhân cũ Đỗ Vân Tang của ngươi cho, hắn căn bản không biết chuyện này, ta trực tiếp tìm Văn Hoa.
Quản Phương Nghi xì mũi:
“Tìm cha của Văn Tâm Chiếu ta sẽ cao hứng sao? Ta nói Ngưu Hữu Đạo, ngươi có ý gì, biết Văn Tâm Chiếu coi ta là cái gì không, ngươi còn tìm tới cửa lấy đồ, ngươi bảo ta làm sao chịu nổi, có phải muốn ta ở trước mặt nàng vĩnh viễn không nhấc đầu lên nổi mới cao hứng không? Lão nương khăng khăng một mực đi theo ngươi, ngươi coi ta là cái gì?
“Làm gì vậy, thật tức giận?

Ngưu Hữu Đạo nhấc tay đi bưng mặt nàng, đùng, Quản Phương Nghi hất ra, quật cường nghiêng đầu qua, cắn môi không nói.
Hai tay Ngưu Hữu Đạo khoác lên vai nàng, kéo thân thể nàng qua.
“Được rồi, không phải như ngươi nghĩ, ta nói rõ a, ta lấy Vô Lượng Quả cho Văn Hoa, những Thiên Kiếm Phù này là giao dịch đổi lấy, không phải lấy không. Vô Lượng Quả chính là bảo vật vô giá, luận giá tiền, ai chiếm tiện nghi?
Lúc này Quản Phương Nghi mới nhìn hắn, viền mắt rõ ràng có chút hồng hào.
“Thật?
Ngưu Hữu Đạo:
“Làm sao có thể giả? Ngươi cảm thấy người ta sẽ hào phóng đến không công đưa ta nhiều Thiên Kiếm Phù như thế?
Quản Phương Nghi đột nhiên ra tay, đẩy ngực hắn một cái.
“Một trái Vô Lượng Quả mới đổi ba mươi tấm Thiên Kiếm Phù, ngươi có bị bệnh không? Có biết buôn bán hay không, mua bán lỗ vốn như thế ngươi cũng làm?
Dứt lời thở phì phò xoay người, lại lần nữa thu thập Thiên Kiếm Phù trên bàn, dáng vẻ không cần thì phí.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi yên tâm, không thiệt thòi, còn có một món lễ vật đưa cho ngươi.
Quản Phương Nghi vừa cất Thiên Kiếm Phù vừa hỏi:
“Cái gì?
Ngưu Hữu Đạo vốn muốn nói sẽ giúp ngươi đòi lại mấy bạt tai, nhưng cảm thấy bây giờ nói không thích hợp, đổi giọng.
“Còn có 90 triệu kim tệ, còn có một trăm viên Thiên Tế Đan, quay đầu lại tất cả đều sẽ cho ngươi, lần này có thể ngăn miệng ngươi chứ?
“Thật?
Hai mắt Quản Phương Nghi tỏa ánh sáng, thấy Ngưu Hữu Đạo gật đầu, nhưng miệng lại nói.
“Ngoài miệng lau mật, nói ra như hoa, chỉ biết lừa lão nương hài lòng, cái gì gọi là cho ta, còn không phải coi lão nương như kho hàng, cái nào không phải trên đầu môi nói quy ta, quay đầu lại thì móc sạch. Mọi

người chi tiêu không phải đều là từ trong túi ta móc ra? Coi ta là quản gia sai khiến, tưởng ta không biết sao?
Ngưu Hữu Đạo đen mặt.
“Đến cùng ngươi có muốn hay không? Không muốn thì để xuống, ta giao cho hầu tử.
“Rắm thí, mặc kệ ngươi.
Nhanh nhẹn nhét tất cả mọi thứ vào trong tay áo, quay đầu bước đi, vòng eo vặn như rắn nước, tay thì vung quạt, tượng trưng cho tâm tình của nàng khoái trá.
Sự tình sau này trước tiên mặc kệ, tu luyện gì gì đó cũng trước tiên mặc kệ, trước phải trở về ngủ một giấc, bồi dưỡng tinh khí thần đến trạng thái tốt nhất lại nói, xuất môn cũng đẹp đẽ chút.
Có một điểm nàng không thể không thừa nhận, nam nhân này hoặc là ba năm không khai trương, vừa khai trương là ăn ba năm, phát tài thật quá nhanh, so với nàng ở Phù Phương Viên bồi khuôn mặt tươi cười kiếm tiền thì nhanh hơn nhiều.
Chín ngàn vạn, còn có chín ngàn a, nhiều tiền như thế nên xài như thế nào đây? Quản Phương Nghi cười xán lạn, ân, đã quyết định, ngủ một giấc xong sẽ đi mua một đống đồ trang sức, không có chuyện gì thì rút ra một cái trâm gài tóc tiện tay thưởng cho bọn nha hoàn của vương phủ, để đám hạ nhân thấy nàng giống như tổ tông a.
Phủ thành thật tốt, so với ở Tử Kim Động thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần.
Người nào đó ép nàng tu luyện, sự tình khô khan vô vị như vậy tạm thời đã bị nàng ném ra sau đầu, không ngăn được nàng muốn phát tiết tâm tình khoái trá.
Người nào đó về, nàng sẽ không cần lao tâm lao lực, cảm giác có người kiếm tiền cho nàng tiêu thật tốt.
Chỉ cần thời điểm dùng tiền nàng có thể lấy ra, Ngưu Hữu Đạo là chưa bao giờ để ý nàng xài như thế nào, nàng muốn tiêu như thế nào cũng được, Ngưu Hữu Đạo hỏi cũng lười hỏi, mua về những đồ vật loạn thất bát tao kia cũng lười xem.
“Vơ vét tiền xong liền chạy, cái tật xấu này vẫn không thể sửa sao? Trở về.

Ngưu Hữu Đạo hô.
“Ta mệt mỏi, trước tiên trở về ngủ một giấc. Đạo gia, ngài cũng bôn ba cực khổ rồi, sớm nghỉ ngơi một chút đi.
Quản Phương Nghi quay lưng phất phất quạt tròn, sau khi phát tài lười biếng thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.
Ngưu Hữu Đạo:
“Có chuyện đứng đắn bàn giao cho ngươi, hầu tử đi không thích hợp.
Nghe được có chính sự, Quản Phương Nghi dừng bước, thân thể xoay một cái, lại trở về.
“Chuyện gì vậy?
Ngưu Hữu Đạo kéo nàng tới, ở bên tai nàng nói thầm:
“Khuôn mặt của Thương Thục Thanh...
Lão nương là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ có được hay không? Quản Phương Nghi rất chán ghét loại cảm giác bị nam nhân coi là huynh đệ này, giãy dụa hai lần, nhưng nghe rõ là cái gì lại nhập thần, khẽ gật đầu...
Tới lúc gần chạng vạng, một đám hài tử vui vẻ từ trong học đường chạy ra.
Lớp học là một biệt viện ở khu vực biên giới của vương phủ, cho Thương Thục Thanh đi làm sự tình mình thích, miễn phí dạy những hài tử nhà nghèo, tạm thời thu mười mấy đứa mà thôi, quá nhiều mà nói, Thương Thục Thanh cũng dạy không nổi.
Nhìn thấy học trò tung tăng chạy ra, Quản Phương Nghi dẫn Hứa lão lục vừa vặn đi tới tranh thủ nhường đường, đứng dựa vào tường, để các hài tử ra về.
Những hài tử này vốn ăn mặc rất rách rưới, quần áo mới đều là Quản Phương Nghi chủ động bỏ tiền tài trợ, hứa hẹn, Thương Thục Thanh thu bao nhiêu học trò, nàng sẽ tài trợ bao nhiêu quần áo mới.
Sau đó trong học đường, tiên sinh dạy học Thương Thục Thanh cũng đi ra, nhìn hài tử vui vẻ, trên mặt nàng cũng dập dờn ý cười.
Từ khi bỏ xuống gánh nặng hôn sự, cả người tựa hồ cũng giải thoát, làm chuyện mình muốn làm, cả người lộ ra thanh nhã thong dong.

Chương 1856: Ninh vương khi còn sống bàn giao (1)

Chương 1856: Ninh vương khi còn sống bàn giao (1)
Hài tử về hết, Thương Thục Thanh cũng nhìn thấy Quản Phương Nghi, song phương đến gần, Thương Thục Thanh cười nói:
“Hồng tỷ đến rồi.
Quản Phương Nghi:
“Hài tử thiên tính nghịch ngợm, dạy khổ cực không?
Thương Thục Thanh:
“Nơi này dù sao cũng không bình thường, trước khi tới nơi này đoán chừng đều bị người nhà căn dặn, cho nên đại thể đều rất nghe lời, không khổ cực.
Đúng lúc này, một đội hộ vệ che chở một chiếc xe ngựa từ đường hẻm đi đến, đứng ở bên đường, một người qua bẩm báo Thương Thục Thanh, biểu thị đều chuẩn bị tốt.
Quản Phương Nghi hỏi.
“Quận chúa muốn đi ra ngoài?
Tâm tư của Thương Thục Thanh hơi có hoảng hốt, thanh âm thấp đi mấy phần.
“Đi ngoại thành dạo một chút.
Quản Phương Nghi à lên một tiếng, đoán được nàng muốn đi đâu, vị này thường thường đều sẽ đi tới chỗ Y Quan Trủng ngồi một chút, trong lòng thổn thức, thầm mắng gia hỏa đáng chém ngàn đao kia, trên mặt tuôn cười.
“Vừa vặn, ta cũng không có sự tình gì, cùng đi với ngươi xem một chút.
Thương Thục Thanh ừm một tiếng.

Sau đó hai nữ nhân đồng thời chui lên xe ngựa, Hứa lão lục lôi phu xe xuống, tự mình làm mã phu.
Xe ngựa ra khu vực vương phủ, đến đầu đường, một đường không nhanh không chậm ra khỏi thành.
Thời điểm hai nữ nhân ở trong xe ngựa nói chuyện phiếm, Thương Thục Thanh chợt hỏi.
“Bình thường Hồng tỷ xuất môn đều mang vài người, ngày hôm nay sao chỉ dẫn theo Hứa đại ca?
Quản Phương Nghi khẽ cười một tiếng.
“Cái này sao có thể nói rõ được, xem tâm tình.
Xem tâm tình là giả, hiện tại không sợ là thật, bên người mang theo mười lăm tấm Thiên Kiếm Phù, sức lực mười phần, có cái gì phải sợ, cái nào không có mắt dám đến chọc lão nương thử xem, đang muốn giết gà dọa khỉ, để mọi người kiến thức lão nương lợi hại.
Hiện tại nàng không có đi chủ động gây sự đã rất tốt, nàng cũng không tin luôn có thể đụng phải quái vật khủng bố như Ngân Nhi.
Bây giờ ngay cả Hứa lão lục trên người đều có một tấm Thiên Kiếm Phù, người của Phù Phương Viên nàng, còn có đám người Đoạn Hổ, đều ở trong bóng tối cho một tấm phòng thân.
Còn Ngưu Hữu Đạo, nàng cuối cùng vẫn để lại vài tờ cho vị kia phòng vạn nhất, còn lại đều ôm khư khư.
Con đường đi về phía Y Quan Trủng, từ lâu đã được sửa tốt.
Vốn Thương Thục Thanh không muốn tu sửa, nhưng không chịu nổi nàng thường thường chạy tới, nơi này cỏ dại rậm rạp, hành tẩu xác thực bất tiện, bởi vậy quản gia vương phủ phái người tu sửa một chút, để thuận tiện Thương Thục Thanh qua lại.
Đến mục đích, hộ vệ cấp tốc kiểm tra bốn phía Y Quan Trủng, chọn ra vị trí đứng cảnh giới.
Hai nữ nhân chui xuống xe ngựa, đi tới trước bia mộ lặng im một trận.
Đào Hoa Tiên Nhân, Quản Phương Nghi nhìn bốn chữ trên văn bia than nhẹ một tiếng, ánh mắt hơi chếch, phát hiện Thương Thục Thanh đang tự tay thanh lý cỏ dại mới mọc ở trên mộ.
Bốn phía Y Quan Trủng rất sạch sẽ, đều là Thương Thục Thanh tự tay dọn dẹp.

Quản Phương Nghi không có làm giúp, nhìn Thương Thục Thanh tự mình động thủ.
Bởi vì thường xuyên đến thanh lý, cỏ dại chưa rậm rạp, tùy tiện nhổ một chút, trên mộ liền sạch sẽ.
Đợi Thương Thục Thanh đi trở về trước bia mộ, Quản Phương Nghi bỗng quay đầu lại khiển trách:
“Ngươi nhìn người ta, lại nhìn mình một chút, ở bên cạnh làm gì? Một chút ánh mắt cũng không có.
Hứa lão lục bị mắng không hiểu ra sao, quay đầu lại nhìn chung quanh, mới phát hiện đám hộ vệ đều đứng ra xa xa đề phòng.
Sở dĩ hộ vệ đứng xa một chút, là bởi vì mỗi lần Thương Thục Thanh tới đều sẽ ở trước phần mộ thủ hộ một lúc, thậm chí sẽ rù rì gì đó, Thương Thục Thanh có ý muốn mọi người lảng tránh, mọi người cũng thuận theo lảng tránh.
Đã bị mắng, Hứa lão lục chỉ có thể học theo răm rắp, bất quá vẫn đi tới trước bia mộ chắp tay bái một cái.
“Lão lục hữu lễ. Đạo gia, ngài ngủ yên.
Này là chú Ngưu Hữu Đạo sao? Quản Phương Nghi trừng mắt.
“Ngủ yên cái đầu quỷ ngươi, cút sang một bên.
Hứa lão lục gãi đầu, lắc người tránh xa, rất nghe lời.
Người Phù Phương Viên đều rất nghe lời Quản Phương Nghi nói, nếu như năm đó không phải Quản Phương Nghi thu nhận giúp đỡ, mọi người đại thể còn ở trong tán tu pha trộn.
Không chỉ là nhớ ân tình này, năm đó mọi người ở Tề Kinh đứng vững gót chân, dựa vào chính là khuôn mặt đẹp của Quản Phương Nghi.
Từ trình độ nào đó mà nói, dù mọi người bán mạng cho Quản Phương Nghi, nhưng kỳ thực vẫn lòng mang hổ thẹn với Quản Phương Nghi.
Mọi người ở Tề Kinh là làm sao áo cơm không lo? Là Quản Phương Nghi bán nụ cười kiếm tiền nuôi mọi người, một đám đại nam nhân ở tu tiên giới lăn lộn như vậy, có xấu hổ không?
Hơn nữa những năm này Quản Phương Nghi đối xử với bọn hắn cũng quả thật không tệ, nhiều năm như thế chưa bao giờ bạc đãi qua.
Người hơi có chút lương tâm, nên làm như thế nào, không cần người khác dạy.

Người khác có thể cười nhạo Quản Phương Nghi là nữ tử phong trần bán sắc đẹp, nhưng đám người Hứa lão lục ai cũng không có tư cách khinh bỉ.
Mà không có lương tâm, thì sớm đã bị mọi người đá ra Phù Phương Viên, đến nay còn có thể theo đều là trung thành cống hiến, coi Quản Phương Nghi là lão đại, đời này xem như cam tâm tình nguyện giao cho Quản Phương Nghi, đá vài cước mắng vài câu tính là gì? Cũng đã quen, biết đại tỷ đánh chửi cũng chỉ là làm dáng.
Quay đầu lại thấy Thương Thục Thanh khẽ cười nhìn mình, Quản Phương Nghi có chút lúng túng nói:
“Muội tử đừng thấy lạ, những gia hỏa này đầu óc rất thô, theo bên người lâu, da mặt đều dầy, cần phải mắng mới nghe được.
Thương Thục Thanh lược lắc đầu.
“Không có, Thanh nhi chỉ cảm thấy kỳ quái.
Quản Phương Nghi kinh ngạc.
“Kỳ quái cái gì?
Thương Thục Thanh:
“Hồng tỷ là thủ hạ tâm phúc của Đạo gia, bằng cảm tình của Hồng tỷ và Đạo gia, Thanh nhi có chút không rõ, Đạo gia chết rồi, Thanh nhi dường như không nhìn ra Hồng tỷ có bất kỳ biểu lộ thương tâm khổ sở.
“...
Quản Phương Nghi vô ngữ, người còn chưa chết, ta khổ sở cái gì? Ở Tử Kim Động trang qua coi như thôi, sao có thể trang mãi được, thật muốn như vậy mà nói, lão nương còn làm sao sống?
Nghĩ thì nghĩ, nhưng bề ngoài vẫn giải thích, nàng lộ ra vẻ mặt phiền muộn.
“Quận chúa, tỷ tỷ ta là cái xuất thân gì, ngươi cũng biết, hồng trần bán nụ cười, trên mặt nhất quán phải cười, trong lòng chua xót người khác là không bao giờ nhìn thấy.
Ngón tay chỉ chỉ trái tim của mình.
“Ta lại không phải không tim không phổi, Đạo gia chết rồi, trong lòng ta có thể không khó chịu sao? Ta không hẳn dễ chịu hơn ngươi, nhưng Mao Lư biệt viện còn có một đám người, nếu ta cả ngày mặt mày ủ rũ, mọi người sẽ làm sao lo liệu? Trên mặt tỷ tỷ cười ha ha, tất cả khó chịu

và chua xót đều trốn ở chỗ này! Quận chúa nói như thế, đâm trái tim ta rất đau nha, ài!
Nghe nàng nói như thế, Thương Thục Thanh kinh hoảng, có chút tay chân luống cuống nói:
“Hồng tỷ, là Thanh nhi mạo muội, là Thanh nhi nói bậy, Thanh nhi không nên nói bậy.
Quản Phương Nghi xua tay, lại tiến lên bắt được tay nàng.
“Đều là người mình, nói thật ra tốt hơn quanh co lòng vòng.
Bỗng nhìn chằm chằm mặt nàng.
Thương Thục Thanh bị nàng nhìn chăm chú có chút không dễ chịu, hỏi:
“Hồng tỷ, làm sao vậy?
Quản Phương Nghi:
“Ta nghĩ đến một chuyện.
Thương Thục Thanh không rõ.
“Cái gì?
Quản Phương Nghi:
“Trước đây ta nghe nói, sở dĩ mặt quận chúa như vậy, cũng không phải trời sinh, mà là sư phó của Đạo gia Đông Quách Hạo Nhiên gây nên, theo lý thuyết có thể gieo xuống hẳn có biện pháp giải quyết a! Làm cha có thể bỏ mặc như vậy sao, lẽ nào Vương gia không có nói phương pháp hóa giải sao?
Thương Thục Thanh gật đầu.
“Biện pháp ngược lại là nói qua.
Ánh mắt Quản Phương Nghi sáng lên.
“Biện pháp gì?
Thương Thục Thanh:
“Phụ vương nói, sở dĩ gieo xuống ác ban, là bởi vì khi còn bé ta bị một loại quái bệnh, sợ mạo muội giải trừ sẽ có thương hại, chờ xác nhận không có vấn đề, tìm Đông Quách tiên sinh hóa giải là được. Ai biết Đông Quách tiên sinh cũng gặp nạn... Đạo gia cũng giúp ta nghe ngóng qua, nhưng Thượng Thanh Tông không ai biết phương pháp hóa giải.
Quản Phương Nghi hồ nghi nói:
“Chỉ nói Đông Quách tiên sinh có thể hóa giải, không nói biện pháp khác?

Chương 1857: Ninh vương khi còn sống bàn giao (2)

Chương 1857: Ninh vương khi còn sống bàn giao (2)
Thương Thục Thanh lắc đầu.
“Không có.
Quản Phương Nghi:
“Ngươi xác định?
Thương Thục Thanh gật đầu.
“Xác định.
Quản Phương Nghi:
“Ngươi lại cẩn thận suy nghĩ, năm đó phụ vương ngươi bàn giao, có phải ngươi còn để sót lại cái gì hay không?
Thương Thục Thanh cười khổ:
“Đều nói nữ nhân thích chưng diện, nếu có biện pháp khôi phục, loại sự tình này ta khẳng định nhớ rõ, làm sao có khả năng quên. Thanh nhi rõ ràng nhớ phụ vương bàn giao, tìm Đông Quách tiên sinh có thể hóa giải. Hồng tỷ, ngày hôm nay ngài làm sao vậy, đang yên đang lành làm sao quan tâm cái này?
Quản Phương Nghi than thở:
“Ta không phải là thương tiếc ngươi sao, ngươi xem da dẻ ngươi trắng mịn như thế nào, còn có tư thái kia, ngay cả ta nhìn cũng ước ao, nhưng khuôn mặt lại… tỷ tỷ hy vọng có thể trị khỏi khuôn mặt của ngươi a.
Thương Thục Thanh:
“Hảo ý của Hồng tỷ, Thanh nhi chân thành ghi nhớ, đã không có biện pháp thì thôi, dù sao nhiều năm như thế, Thanh nhi đã quen rồi.
Quản Phương Nghi:

“Có thể trị hết vẫn phải nghĩ biện pháp, ngươi không ngại cẩn thận suy nghĩ, có lẽ có thể nhớ ra cái gì a.
Thương Thục Thanh bất đắc dĩ.
“Hồng tỷ, phụ vương bàn giao thật là tìm Đông Quách tiên sinh, thật không nói biện pháp khác.
Nghe vậy, thấy thực hỏi không ra cái gì, lại không tiện bức bách, Quản Phương Nghi đành phải thôi, chỉ có thể giả vờ giả vịt thở dài một tiếng.
“Đáng tiếc!
“Có lẽ này chính là mệnh.
Thương Thục Thanh khẽ mỉm cười, bỗng hỏi:
“Gần đây tựa hồ thời gian rất dài không gặp Vân Cơ tỷ tỷ.
Quản Phương Nghi:
“Lão yêu quái kia, ngươi cũng không phải không biết, nhất quán điệu thấp, không thích cùng người ở chung, không thấy được rất bình thường.
Thương Thục Thanh lại thử hỏi:
“Vương Khiếu bên người Vân tỷ đâu, cũng rất lâu rồi không gặp.
Lời này vừa nói ra, Quản Phương Nghi lòng sinh cảnh giác.
“Quận chúa, ngươi đang yên đang lành hỏi Vương Khiếu làm gì?
Thương Thục Thanh trầm mặc, sau đó nói:
“Không giấu Hồng tỷ, không biết vì sao, ta luôn cảm giác trên người hắn có cái bóng của Đạo gia.
Quản Phương Nghi nói:
“Ảo giác không thể coi là thật.
Thương Thục Thanh chậm rãi đi tới trước mộ, tay sờ mộ bia, phiền muộn nói:
“Có lẽ là ảo giác, Thanh nhi luôn cảm giác Đạo gia không chết, luôn cảm giác Đạo gia còn sống, có lúc thậm chí cảm giác hắn ở xung quanh chúng ta, cho nên ta thường xuyên đến nơi này nhìn xem. Hồng tỷ, loại ảo giác này của ta nói ra ngài đừng chê cười, năm đó thời điểm ở Mao Lư Sơn Trang, sau khi Đạo gia đi ra ngoài trở về, cho dù không ai nói cho ta, ta cũng phảng phất như có thể cảm giác được hắn trở về, đi ra hỏi, Đạo gia quả nhiên trở về, loại cảm giác này là ảo giác sao? Ta cũng nói không rõ ràng. Đều trách ta, năm đó ta không nên mời Đạo gia xuất sơn, nếu như Đạo gia không xuống núi, thì không có việc gì...

Chỉ mấy câu làm Quản Phương Nghi un rẩy, mở cái chuyện cười gì, giữa người và người còn có thể có cảm ứng này? Hoài nghi nữ nhân này có phải điên rồi hay không.
Mà Thương Thục Thanh tay vịn bia mộ thì ngữ điệu dần thấp, tựa như nỉ non, dần đến không tiếng động, cứ như vậy đứng yên ở trước bia mộ, thần sắc rơi vào trong hoảng hốt, dường như hồi ức chuyện cũ.
Quản Phương Nghi nhìn nàng, không có quấy rầy, dường như từ trên người đối phương nhìn thấy mình lúc trẻ tuổi, chậm rãi quay đầu lại nhìn chân trời, vẻ mặt phiền muộn, năm đó mình không phải cũng khổ sở chờ đợi, chờ mong người kia sẽ trở về sao.
“Sơn không nói, biển xanh. Thấy ai bồi hồi? Cối xay gió nham, mưa luyến mái hiên. Thấy ai bồi hồi? Cỏ xanh biết phong ngữ, bích hồ gợn sóng mưa, yểu điệu là thục nữ, hàng năm phương hoa hành. Không sơn thiển u nhược, tại Long Uyên, ai thấy...
Nhìn chân trời, Quản Phương Nghi bất tri bất giác nhẹ nhàng ngâm nga làn điệu này, lúc trước nghe Thương Thục Thanh lặp đi lặp lại hát qua, nàng cảm thấy rất êm tai, liền ghi nhớ, tình cờ tâm tình tốt hoặc không tốt sẽ ngâm nga lên.
Lúc này cũng như vậy, khi hát đến "Yểu điệu là thục nữ, hàng năm phương hoa hành", dường như có cảm xúc, viền mắt ướt át.
Hai người cứ như vậy, một người quay về bia mộ, một người quay về chân trời đầy ánh ráng chiều, gió thổi tay áo tung bay, cỏ dại dập dờn.
Cứ đứng đến khi sắc trời tối xuống, có hộ vệ qua nhắc nhở, hai người mới tỉnh hồn lại rời đi.
Trở về vương phủ, ai về nhà nấy, Quản Phương Nghi tìm Ngưu Hữu Đạo, báo cáo tình huống.
Ngưu Hữu Đạo xoa cằm bồi hồi, thầm thì trong miệng.
“Theo lý thuyết, can hệ trọng đại, Ninh vương không thể không có hậu thủ, bằng không ra ngoài ý muốn làm sao lo liệu?
Quản Phương Nghi than thở:
“Ta lặp đi lặp lại hỏi, nàng nói rồi, Ninh vương bảo tìm Đông Quách Hạo Nhiên, nàng khẳng định Ninh vương chỉ nói một biện pháp như thế.
Cái này không cần nàng nói, Ngưu Hữu Đạo tự nhiên minh bạch, Triệu Hùng Ca đã nói rất rõ ràng, Đông Quách Hạo Nhiên là người biết bí

pháp luyện chế Nha Tướng, cũng là Đông Quách Hạo Nhiên gieo xuống binh phù, Đông Quách Hạo Nhiên khẳng định là biết.
“Lẽ nào Thương Thục Thanh ẩn giấu cái gì?
Ngưu Hữu Đạo nói thầm.
Quản Phương Nghi:
“Không thể! Ta là nữ nhân, hiểu rõ nữ nhân hơn ngươi, bằng nàng đối với ngươi... Ha ha, ta dám cam đoan, quản nàng có bí mật gì, thật biết mà nói, đã sớm khôi phục bộ mặt thật gặp ngươi.
Ngưu Hữu Đạo không muốn cùng nàng dây dưa cái này, nữ nhân kia chỉ biết tình tình ái ái, dính vào sẽ không xong, tiếp tục suy tư.
“Trừ Đông Quách lão đầu thì không có biện pháp khác? Nếu thật như vậy mà nói, Đông Quách lão đầu đã chết rồi, chết đến quỷ ảnh cũng không biết đi đâu, chuyển thế đầu thai cũng đã nửa đời, còn tìm cái rắm, lẽ nào bí mật kia sẽ theo Đông Quách lão đầu dập tắt sao?
Vẻ mặt Ngưu Hữu Đạo chán ngấy.
Thật muốn mà nói như vậy, lẽ nào thật phải như Triệu Hùng Ca nói, chờ Nha Tướng tích trữ năng lượng đến mức độ nhất định dẫn tới Thương Thục Thanh sản sinh cảm ứng mới được? Này cần chờ bao lâu?
Quản Phương Nghi hồ nghi.
“Khuôn mặt của Thương Thục Thanh đến tột cùng ẩn giấu bí mật gì? Đối phương chỉ nói có bí mật, chỉ bảo nàng đi làm, nhưng không có nói chân tướng.
“Có cơ hội ngươi tự nhiên sẽ biết.
Ngưu Hữu Đạo tùy tiện đáp.
“Xuy! Một bụng ý nghĩ xấu xa!
Quản Phương Nghi lườm một cái, ghét nhất loại lời này, nghe xong để người căm tức, cũng biết hỏi cũng là hỏi không, mặc kệ, xoay người rời đi.
Tin tức Thất công chúa Tấn quốc và Thiệu Bình Ba sắp đại hôn đã truyền khắp thiên hạ, hơn nữa hôn kỳ sắp tới.
Dù Thiệu Bình Ba đã thả ra tin tức, nói Thái Thúc Hoan Nhi thanh bạch, nhưng lại có mấy người tin tưởng?
Trong Phủ Thứ Sử Bắc Châu, Thiệu Đăng Vân phiền muộn ở trong phòng không nói.

Quản gia Dương Song ở bên cạnh, lặng im một lúc mới thử hỏi:
“Lão gia bất tiện đi tới, không bằng lão nô thay lão gia đưa quà tặng qua?
“Quà tặng? Còn tặng quà sao? Ta không đưa quan tài qua đã là rất nể tình rồi!
Thiệu Đăng Vân cười lạnh, sau đó ngửa mặt lên trời thở dài.
“Mất mặt, nghiệt tử, để tổ tông hổ thẹn!
Hắn bây giờ cũng coi như danh môn thế gia, Thái Thúc Hoan Nhi xảy ra sự tình gì có thể nói mọi người đều biết, đồn đại Thái Thúc Hoan Nhi là bị Thiệu Bình Ba hại, sự tình Thiệu Bình Ba nâng đá đập chân mình, đã thành chuyện cười khắp thiên hạ. Thiệu gia cưới loại nữ nhân kia, đối với quan niệm của hắn mà nói, không có biện pháp bước qua lằn ranh trong lòng kia, tin tức này vừa ra, hắn cũng không mặt mũi gặp người.
Tuy nói hai người từ lâu đã chặt đứt quan hệ phụ tử, nhưng loại chuyện cười này vẫn không thể tránh khỏi lan đến Thiệu Đăng Vân.
Đồng dạng, Thiệu Liễu Nhi cũng không thể tránh được, nữ quyến hoàng thất lấy cái này coi như chuyện cười chỉ chỉ chỏ chỏ Thiệu Liễu Nhi.
Thiệu Liễu Nhi cũng không có tặng quà, quan hệ của huynh muội như thế nào không nói, bây giờ Tấn quốc và Tề quốc là tử địch, hai nước đang giao chiến, Thiệu Liễu Nhi khó có thể với tay.
Càng trọng yếu là, bây giờ có chút sự tình đã không phải bí mật, sau khi hoàng thất trúng độc, tin tức Giáo Sự Đài lùng bắt Thiệu Bình Ba đã truyền ra, tục truyền hoàng thất trúng độc mười có tám chín là Thiệu Bình Ba giở trò quỷ.

Chương 1858: Phong mang tận liễm

Chương 1858: Phong mang tận liễm
Đụng phải ca ca như thế, Thiệu Liễu Nhi áp lực rất lớn, nữ quyến trong hoàng thất châm chọc là chưa bao giờ dừng lại.
Đối với cái này, Thiệu Liễu Nhi cũng hận chết Thiệu Bình Ba, hạ độc ngay cả trượng phu của mình cũng không buông tha, nàng lại không tin chuyện ma quỷ của Thiệu Bình Ba, nói cái gì lúc trước để nàng gả tới Tề quốc là vì muốn tốt cho nàng.
...
Đại hôn của công chúa, bách quan đến chúc, toàn bộ kinh thành Tấn quốc cực kỳ náo nhiệt.
Sau quá trình rườm rà, là động phòng hoa chúc.
Tất cả lễ nghi bình tĩnh lại, trong phòng ngồi hai người, tân nương tử xinh đẹp, Thiệu Bình Ba thì dường như không thích hợp mặc y phục màu đỏ.
Kỳ thực tuổi của Thiệu Bình Ba cũng không nhỏ, gần như Lan quý phi.
Đương nhiên so với Trần Trường Công thì nhỏ hơn nhiều, cũng đẹp hơn nhiều, trên tướng mạo, Trần Trường Công là không có biện pháp so sánh với Thiệu Bình Ba.
Thái Thúc Hoan Nhi không nói được bản thân là cái tâm tình gì, còn có mấy phần thấp thỏm và khẩn trương, cũng có loại cảm giác nằm mơ, liên tục nhiều lần, bản thân lại thật gả cho Thiệu Bình Ba.
Ở dưới đèn hoa chúc chiếu rọi, Thiệu Bình Ba đột nhiên hỏi:
“Công chúa hận ta không?
Thái Thúc Hoan Nhi đối chọi gay gắt.
“Vậy ngươi chân tâm nguyện ý cưới ta không?
Thiệu Bình Ba:
“Nếu như ngươi không hận, ta chân tâm đối xử.

Thái Thúc Hoan Nhi cắn môi không nói, đột nhiên một cánh tay duỗi đến, nâng cằm nàng lên, chỉ thấy một khuôn mặt anh tuấn tập hợp đến, hôn lên môi nàng, tim đập gia tốc thuận thế ngã xuống...
Sáng sớm hôm sau, Thiệu Bình Ba nắm tay Thái Thúc Hoan Nhi đi ra phòng tân hôn, trong tiếng chúc mừng, dưới ánh mắt của mọi người, tân nương tử vẻ mặt e thẹn, trong một đêm liền bị hàng phục, cũng không biết bị lời ngon tiếng ngọt gì dụ dỗ, dường như đã tiêu tan chuyện cũ.
Ánh mắt Thiệu Tam Tỉnh phức tạp, có chút không biết đại công tử là nghĩ như thế nào, bất quá xem ra, đại công tử đối đãi với Thất công chúa rất tốt.
Thiệu Bình Ba cũng thật tốn tâm tư ở trên người Thái Thúc Hoan Nhi, cũng nhất định phải làm như vậy, đã trả giá rất nhiều, hiện tại mục đích của hắn là muốn bình định tất cả nội hoạn, tránh khỏi tình huống hai mặt thụ địch xuất hiện lần nữa.
Thử hỏi Thái Thúc Hoan Nhi sao có thể là đối thủ của hắn, Thiệu Bình Ba thật muốn dùng thủ đoạn ở trên người nàng mà nói, bãi bình nàng căn bản không có bất kỳ vấn đề.
Hạ nhân trong phủ đều đến bái kiến nữ chủ nhân, cung nữ thái giám trong cung nghe theo Lan quý phi phân phó, phát lì xì, ra tay rất hào phóng.
Thiệu Bình Ba cũng bảo Thiệu Tam Tỉnh phát lì xì, bên này ra tay so với Lan quý phi thì giản dị hơn nhiều, Thiệu Bình Ba cũng không có bao nhiêu tiền nha.
Đương nhiên, kiếm tiền đối với tầm mắt và năng lực của Thiệu Bình Ba mà nói, căn bản không phải vấn đề gì, nhưng hắn chí không ở chỗ này.
Ứng phó xong, đôi tân nhân rời phủ đệ, đi tới hoàng cung.
Còn không có tiến cung, trong cung đã biết sự tình bên này.
Trong hoàng cung, bất kể là Thái Thúc Hùng hay Lan quý phi, vẫn từ đầu tới đuôi quan tâm động tĩnh, đều muốn biết Thiệu Bình Ba đối đãi nữ nhi của mình thế nào.
Được biết Thái Thúc Hoan Nhi rất tốt, Thái Thúc Hùng và Lan quý phi vẫn có chút không yên lòng.
Đợi thấy Thái Thúc Hoan Nhi, dáng vẻ ngượng ngùng hạnh phúc của nữ nhi làm hoàng đế và quý phi đều thở phào nhẹ nhõm, mới biết người

phía dưới mật báo không giả.
Nữ nhi cao hứng, Thái Thúc Hùng xem như bỏ đi một tâm bệnh, hoàng đế dù sao cũng là người, là có tình cảm, bởi vậy khá vui mừng, ban thưởng rất lớn!
Hoàng hậu cũng có thưởng.
Lan quý phi càng cười đến không ngậm mồm được, đối với con rể là càng xem càng thoả mãn, chỉ lo chọc con rể không cao hứng ngược đãi nữ nhi của mình, chu đáo không cần nói nhiều, quay đầu lại còn phân phó người đưa một đống lễ vật tới Thiệu phủ.
Đương nhiên, Thái Thúc Hùng là người như thế nào? Có chút hoài nghi Thiệu Bình Ba làm bộ làm tịch, nên lệnh Hắc Thủy Đài bí mật giám thị.
Mặt khác, trước đó Thiệu Bình Ba lợi dụng sự tình Thái Thúc Hoan Nhi, Thái Thúc Hùng rốt cục động thủ với đại thần trong triều, mục tiêu tuyển chọn là Nội sử Triệu Công Quyền!
Về tư, Thiệu Bình Ba và Triệu Công Quyền có thù giết con, ân oán giữa hai người rất khó hóa giải, mà nữ nhi lại gả cho Thiệu Bình Ba.
Về công, là lần trước bức cung, Thái Thúc Hùng nhịn rất lâu, sớm đã có tâm chấn nhiếp.
Triệu Công Quyền không biết một cuộc bức hôn rước lấy họa sát thân cho mình.
Đại hôn của công chúa qua không được mấy ngày, Hắc Thủy Đài liền nắm được một chút bằng chứng phạm tội của Triệu Công Quyền, lén lúc giao cho chính địch của Triệu Công Quyền, vì Hắc Thủy Đài không tiện nhảy ra.
Bằng chứng phạm tội vừa vạch trần ra, triều chính chấn động, Triệu Công Quyền bị ném vào tù, Triệu phủ bị xét nhà.
Khí Vân Tông có người ra mặt cầu tình, nhưng Thái Thúc Hùng có bằng chứng, sau lưng lại là chưởng môn Khí Vân Tông Thái Thúc Phi Hoa, sự tình vạch trần ở trên Kim Loan Điện, có thể bảo đảm được sao? Đều như vậy mà nói, còn muốn quy củ hay không? Người ra mặt cũng chỉ có thể cứu được nữ nhi và ngoại tôn của mình mang về Khí Vân Tông chiếu cố, những người còn lại bị chém sạch!
Thiệu Bình Ba muốn hóa giải quan hệ thù địch với cả triều, duy chỉ có mối thù giết con với Triệu Công Quyền là nan giải, để tránh hậu hoạn,

giết!
Tháng ngày sau đó Thiệu Bình Ba và Thái Thúc Hoan Nhi cực kỳ thân mật ân ái, thực làm người ngoài ao ước.
Cưỡi ngựa ngắm hoa, đồng thời lên thuyền du ngoạn, cùng nhau đi học, đồng thời đánh đàn, Thiệu Bình Ba còn tay cầm tay dạy Thái Thúc Hoan Nhi vẽ tranh, có thể nói sớm chiều không rời.
Thiệu Bình Ba dường như biến thành người khác, như say mê vào trong ôn nhu hương, Thái Thúc Hoan Nhi nào chịu nổi thủ đoạn của Thiệu Bình Ba, đã hạnh phúc không tìm ra phương hướng, những nữ tử hoàng tộc vốn chế giễu kia cũng ước ao không gì sánh được.
Nhưng như vậy, Thái Thúc Hùng lại phiền muộn, hắn đối đãi Thiệu Bình Ba như quốc sĩ, là mong Thiệu Bình Ba lấy quốc sĩ báo đáp.
Tấn đồ thiên hạ thư vẫn ở trong lòng hắn, nhưng người hiến kế cả ngày ân ân ái ái không muốn đi tiền tuyến, không muốn đi hiệu lực cho triều đình là có ý gì?
Lan quý phi cũng bắt đầu bất an, nàng ước gì con rể quyền cao chức trọng làm chỗ dựa, bây giờ trở nên không cầu tiến tới sao được?
Đào Lược chạy đến Thiệu phủ ám chỉ nhắc nhở mấy lần, nên làm việc rồi!
Nhưng Thiệu Bình Ba lấy thân thể khó chịu khéo léo từ chối, không đi làm việc lại có thể làm gì hắn, hiện tại hắn cưới Thái Thúc Hoan Nhi, Thái Thúc Hùng nhất thời cũng khó phát tác được.
Thái Thúc Hoan Nhi bị đẩy ra ngoài làm bia đỡ đạn nghe nói trượng phu ở tiền tuyến mệt đến thổ huyết, sợ đến không nhẹ, cái thứ nhất không đáp ứng để trượng phu đi tiền tuyến, Thái Thúc Hùng và Lan quý phi vốn còn muốn nàng khuyên nhủ Thiệu Bình Ba, nhưng ai ngờ được nha.
Khuyên cái gì? Thái Thúc Hoan Nhi cảm thấy hiện tại rất tốt, không cần đi.
Sau đó Lan quý phi cũng ra mặt khuyên Thiệu Bình Ba, ra hiệu hắn phải cầu tiến.
Thiệu Bình Ba nghe tai này qua tai kia, quay đầu lại nên làm gì thì làm, kéo Thái Thúc Hoan Nhi la cà tới nhà các vị đại thần tán gẫu.
Những đại thần kia vốn không muốn phản ứng hắn, nhưng ngươi có thể không ưa Thiệu Bình Ba, tổng không thể không ưa công chúa a? Tuy

trong lòng không coi công chúa là chuyện to tát gì, nhưng bề ngoài vẫn phải thủ quy củ.
Lúc đăng môn bái phóng các đại thần, Thiệu Bình Ba thổ lộ tiếng lòng, quyết ý làm Phò mã yên vui, coi như có công cũng không nhận, hy vọng chư vị đại nhân có thể ở trên triều chống đỡ.
Hắn nguyện ý từ bỏ tranh quyền với mọi người, chư vị đại thần tự nhiên rất vui mừng, đã không có tranh đấu lợi ích, thì cần gì phải trêu đến hoàng đế không cao hứng, nên quan hệ song phương cấp tốc hòa hợp, rất nhanh thì bỏ hết hiềm khích lúc trước, thường mời lui tới.
Nhưng loại sự tình này nào giấu diếm được tai mắt của Hắc Thủy Đài, Thái Thúc Hùng biết được giận dữ, triệu Thiệu Bình Ba tiến cung quát mắng.

Chương 1859: Lại lần nữa quyết đấu! (1)

Chương 1859: Lại lần nữa quyết đấu! (1)
Thiệu Bình Ba nói mình liên tiếp thổ huyết, thực sự là tâm lực không chịu nổi, sau đó cổ động Thái Thúc Hoan Nhi tiến cung khóc tố.
Đối mặt Thiệu Bình Ba vừa mới cưới nữ nhi của mình, Thái Thúc Hùng không làm gì được hắn!
Thiệu Bình Ba phong mang tận liễm, Ngưu Hữu Đạo nhận được tin tức không biết Thiệu Bình Ba làm cái quỷ gì, hắn không am hiểu sự tình trên triều, nên thỉnh giáo Giả Vô Quần.
Giả Vô Quần cũng không hiểu Thiệu Bình Ba làm gì, nói chung Thiệu Bình Ba rõ ràng là dựa vào cưới Thiệu Liễu Nhi cấp tốc bãi bình mâu thuẫn nội bộ, muốn mượn lực lượng Tấn quốc phát động công kích với Thiệu Bình Ba, độ khó đã rất lớn, hiện tại bên Tấn quốc không ai nguyện ý dây dưa với Thiệu Bình Ba.
Nhưng Thiệu Bình Ba từ bỏ quyền lực cũng là sự thực, bởi vậy Giả Vô Quần cũng không hiểu nổi, chỉ có thể tiếp tục quan sát...
Cao Phẩm dựa vào ưu thế lực lượng, rốt cục toàn diện bình định thế lực đung đưa của Vệ quốc, triệt để vững chắc hậu phương.
Thêm nữa Tấn quốc lại thành công tập kết binh mã, chính thức xuất phát về tiền tuyến, mang đến cho Hô Diên Vô Hận áp lực to lớn, mà Cao Phẩm lại nghiêm phòng tử thủ, làm hắn chậm chạp không cách nào đánh hạ!
Trung quân, Hô Diên Vô Hận đối mặt địa đồ rốt cục hạ quyết tâm, ở trên một điểm phòng tuyến của quân Tề, ngón tay tầng tầng điểm vào.
Ngón tay hắn điểm xuống, vận mệnh của rất nhiều người sẽ bị cải biến.
Quân Tề thiết yến, mời quần thần Vệ quốc đến dự tiệc, Hô Diên Vô Hận mời, mọi người cũng không dám không nghe theo.

Bình thường có lui tới, quần thần Vệ quốc cũng không đề phòng, người vừa đến, quân Tề đột nhiên làm loạn, nhân mã giấu diếm ùa lên, trong nháy mắt quần thần Vệ quốc bị vây quanh.
Bàn ghế ngã lật, tiếng ồn ào náo động, quần thần Vệ quốc kinh hoảng.
Lúc này, mành lều hất lên, chủ nhân thiết yến rốt cục lộ diện, Hô Diên Vô Hận người mặc chiến giáp không nhanh không chậm đi ra, tay vịn bảo kiếm bên hông, mắt lạnh lẽo nhìn hiện trường, không giận tự uy!
Kim Lệnh Tán bị nhấn ở trên mặt bàn lập tức lớn tiếng hò hét.
“Thượng tướng quân, cớ gì như vậy? Tề, Vệ chính là liên quân, chẳng lẽ muốn làm sự tình người thân đau, kẻ thù thoải mái?
Hô Diên Vô Hận:
“Kim đại nhân lo xa rồi, ra hạ sách này, là vì mở ra thuận tiện cho liên quân tác chiến.
Kim Lệnh Tán:
“Xin thượng tướng quân chỉ rõ!
Hô Diên Vô Hận:
“Vệ quốc còn có bao nhiêu người?
Kim Lệnh Tán:
“Còn mười vạn đại quân!
Hô Diên Vô Hận:
“Mười vạn đại quân này đều là thủ hạ thân tín của chư vị đại nhân hợp thành, bản soái mấy lần đốc chiến, nhưng chậm chạp giẫm chân tại chỗ, là cớ gì?
Kim Lệnh Tán vô ngữ, này chính là tiền vốn cuối cùng của Vệ quốc, sao có thể dễ dàng chịu chết?
Càng trọng yếu là, như đối phương nói, đều là thủ hạ thân tín của chư vị đại nhân, là tiền vốn tự vệ cuối cùng của mọi người, không ít người có tư tâm cũng không khó lý giải.
Hô Diên Vô Hận:
“Bây giờ tính mạng của chư vị đại nhân ở trên tay bản soái, nói vậy chắc chắn dụng tâm đôn đốc, nếu như lại có người chần chừ, đừng trách bản soái đao hạ vô tình!
Dứt lời vung tay, xoay người vào trong lều.
“Giải lên!

Một tướng phất tay hét lớn.
Sau một trận ầm ĩ hỗn loạn, một đám đại thần Vệ quốc đều thành tù nhân, tưởng tượng năm đó ở trên triều Vệ quốc hô mưa gọi gió, lúc này làm sao chịu nổi.
Lúc dự tiệc, tu sĩ hộ vệ bên Vệ quốc bị ngăn ở bên ngoài, phảng phất như mắt thấy tình hình trong lều, sớm có người chạy vội trở về mật báo.
Không bao lâu, Huyền Vi cùng với đám người tam đại phái của Vệ quốc vội vã chạy tới, đã thấy ngoài trướng bày ra trận thế, mấy vạn đại quân liệt trận, cung tiễn thủ san sát tên đã lên dây, mâu thép trên công thành nỏ hàn quang lấp loé.
Càng có rất nhiều tu sĩ Tề quốc tập hợp.
Đối mặt trận thế như vậy, Huyền Vi còn chưa kịp quát mắng, đã có quân sĩ đến báo, năm trăm ngàn binh mã của quân Tề lao tới, bao vây quân Vệ lại.
Mọi người cả kinh!
Hai bên giao thiệp, Hô Diên Vô Hận không chịu lộ diện, nhưng đáp ứng để người Vệ quốc tiến vào, bất quá chỉ vẻn vẹn mấy cao tầng Vệ quốc tiến vào mà thôi.
Đến mức độ này, đã không được lựa chọn, không gặp Hô Diên Vô Hận, Vệ quốc liền triệt để xong.
Huyền Vi đáp ứng mạo hiểm đi vào, chưởng môn tam đại phái đồng hành, vì ứng phó đột biến, lần này tam đại phái chủ động yêu cầu Tây Môn Tình Không đồng thời đi vào.
Ở dưới loại tình huống, không cần bọn hắn nói, Tây Môn Tình Không cũng sẽ đi vào.
Mọi người xuyên qua đại quân đề phòng nghiêm ngặt, tiến vào đại doanh, một đường bị "hộ tống" tiến vào trung quân.
Trong lều, tu sĩ Tề quốc đứng một vòng, Hô Diên Vô Hận quay lưng ra cửa, đứng ở trước địa đồ.
Huyền Vi đi vào liền gọi.
“Thượng tướng quân, đang là thời khắc liên quân kháng địch, sao có thể tự giết lẫn nhau!
Chưởng môn tam đại phái tay nắm Thiên Kiếm Phù đề phòng, một khi có biến, sẽ ra sức đột phá vòng vây.

“Đang muốn cùng bệ hạ thương nghị sự tình liên quân kháng địch.
Hô Diên Vô Hận quay người sang.
Huyền Vi:
“Đã liên quân kháng địch, cớ gì bắt đại thần Vệ quốc ta?
Hô Diên Vô Hận:
“Người không cần lo lắng, tùy thời có thể thả.
Huyền Vi:
“Không thả người, còn nói liên quân kháng địch gì?
Hô Diên Vô Hận:
“Những nhân mã của Vệ quốc ngươi, vì tự vệ, nhiều lần lười chiến, chỉ có tướng sĩ Tề quốc ta liều mạng chém giết, còn tính liên quân kháng địch gì? Bản soái không bắt bọn hắn, bọn hắn sẽ ra sức đốc chiến? Bệ hạ, thả người là không thể, bản soái sắp phát động đợt tấn công mới, nếu như trận chiến này thắng, thì thả người, nếu như bại, giữ lại lãng phí lương thảo, còn phải tiêu hao rất nhiều nhân viên bảo hộ, nên... giết!
“Ngươi...
Huyền Vi giận dữ, chưởng môn Linh Hư Phủ Thường Lâm Tiên ngăn lại.
“Bệ hạ, thượng tướng quân đã nói muốn phát động đợt tấn công mới, không ngại trước nghe là thế tiến công gì.
Sau đó lại nhìn Hô Diên Vô Hận chắp tay nói.
“Thượng tướng quân, nguyện ý nghe cao kiến.
Hô Diên Vô Hận không kéo dài, nghiêng người tới trước địa đồ, cầm que chỉ huy lên nói.
“Tam Đạo Cốc, công phá quan ải nơi này, là vùng đất bằng phẳng phạm vi mấy trăm dặm. Đại quân đánh vào, là có thể đóng quân, cũng có thể tùy thời hướng đông, hướng nam, hướng tây phát động tiến công mang tính lựa chọn, quân Tấn trong lúc nhất thời không cách nào đồng thời tụ tập trọng binh ở ba thông đạo, quân ta có thể ngẫu nhiên chọn một điểm bạc nhược nhất đột kích, quân Tấn tất nhiên được cái này mất cái khác, tất sẽ bị quân ta công phá.
“Chỉ cần đánh vào, coi như tiến độ trì trệ, nếu như quân Tấn muốn thủ vững ba thông đạo này, tất nhiên phải từ nơi khác triệu tập trọng binh

đến cứu viện, sẽ giúp quân Tề ở phương hướng khác có cơ hội tiến công. Cho nên lần này, không tiếc trả giá cũng phải đánh hạ Tam Đạo Cốc!
Chưởng môn Linh Hư Phủ Thường Lâm Tiên nói:
“Liên tục mấy lần công kích Tam Đạo Cốc đều khó mà đánh hạ, nếu dễ đánh, sao cần chờ đến hiện tại?
Hô Diên Vô Hận:
“Cho nên lần này, ta muốn dùng mười vạn đại quân Vệ quốc làm tiền phong, giúp quân Tề ta mở đường. Quân Tề ta ở hậu phương áp trận đốc chiến, không công được, không cho phép triệt binh, mãi đến khi đánh hạ mới thôi!
Dứt lời thả que chỉ huy xuống.
Người Vệ quốc nghe minh bạch, này là muốn lấy mười vạn đại quân cuối cùng của Vệ quốc đi lấp hố.
Khuôn mặt Huyền Vi lộ vẻ bi phẫn nói:
“Hô Diên Vô Hận, ngươi rõ ràng là muốn đẩy Vệ quốc ta vào tuyệt cảnh!
Hô Diên Vô Hận:
“Còn có Vệ quốc sao? Đánh hạ, Vệ quốc còn có khả năng tồn tại, không công được, Vệ quốc diệt vong!
Nhấc tay chỉ về phía Tấn quốc ở trên địa đồ.
“Bây giờ Tấn quốc đã tập kết ba triệu đại quân, ép về phía biên cảnh Tề quốc ta. Bản soái không ngại nói cho các ngươi, nếu như trận này không công được Tam Đạo Cốc, bản soái hạ lệnh quân Tề toàn diện lùi lại, trở về thảo nguyên Tề quốc, lợi dụng bình nguyên bao la phát huy ưu thế của quân Tề ta, cùng Tấn quốc quyết một trận tử chiến, không thể tiếp tục tiêu hao ở trong này!
“Nếu như quân ta triệt, nào còn có Vệ quốc gì!

Chương 1860: Lại lần nữa quyết đấu! (2)

Chương 1860: Lại lần nữa quyết đấu! (2)
Huyền Vi:
“Muốn lui không bằng đồng thời lui lại, mười vạn đại quân của ta nguyện nhập Tề quốc trợ giúp tướng quân một chút sức lực!
Nàng không thể biết rõ để thủ hạ đi chịu chết còn tiếp tục làm.
Hô Diên Vô Hận:
“Một đám tàn dư vì tư lợi, ngay cả bảo vệ Vệ quốc của mình còn không chịu ra sức, bản soái còn có thể mong đợi bọn hắn đi bán mạng cho Tề quốc ta sao? Một khi chiều gió không đúng, tất sẽ đi theo địch, thành hậu hoạn của Tề quốc ta. Lần này, là một đường sinh cơ cuối cùng của Vệ quốc, quân Tề ta nguyện giúp Vệ quốc liều mạng đánh trận chiến cuối cùng!
Huyền Vi:
“Có cho lui về Tề quốc hay không, để ta trước tiên liên hệ thương nghị với Tề hoàng.
Hô Diên Vô Hận:
“Ngươi thương nghị với ai cũng vô dụng, tướng ở bên ngoài có thể không tuân thánh chỉ!
Huyền Vi:
“Ta và hoàng tử của quý quốc chính là phu thê...
Hô Diên Vô Hận đánh gãy.
“Huyền Vi, ngươi là đang nhục nhã Tề quốc ta hay nhục nhã chính mình? Ngươi ngủ với ai ngươi không rõ sao, còn có mặt mũi nói chuyện này!
Lời này vừa nói ra, Tây Môn Tình Không phẫn nộ, đạp bước tiến lên.
Tra Hổ vẫn thủ ở bên người Hô Diên Vô Hận lập tức bước ngang che ở phía trước, nhìn chằm chằm đối phương mỉm cười nói:

“Tây Môn Tình Không, nơi này không phải địa phương ngươi ngang ngược!
Sắc mặt Tây Môn Tình Không nghiêm nghị, năm đó hắn và đối phương từng giao thủ.
Chưởng môn Đại Nhạc Sơn Lạc Ngôn Chân nói:
“Thượng tướng quân đã không niệm tình bệ hạ và hoàng tử quý quốc là phu thê, vậy thượng tướng quân cũng đừng quên, hoàng tử quý quốc còn ở trên tay chúng ta!
Hô Diên Vô Hận:
“Ngươi cảm thấy bản soái sẽ vì hoàng tử mà chậm trễ chiến sự, hay hoàng đế Tề quốc ta sẽ vì hoàng tử mà hại nước? Nếu hoàng tử có thể vì quốc vong thân, trên dưới Tề quốc tất nhiên vui mừng!
Ý tứ đã quá rõ ràng, nếu như các ngươi muốn giết, vậy giết đi!
Chưởng môn Thủ Chính Các Tàng Phong cười lạnh nói:
“Được lắm Hô Diên thượng tướng quân!
Hô Diên Vô Hận:
“Ta nhắc nhở ba vị chưởng môn, này là cơ hội cuối cùng để ba vị đoạt lại Vệ quốc, nếu như không ra sức tranh thủ, thiên hạ sẽ không đất để ba phái dung thân! Ý ta đã quyết, không cần nhiều lời, cho các ngươi một ngày cân nhắc, tiễn khách!
Trong lều, tu sĩ Tề quốc vây quanh lập tức áp sát.
Chưởng môn ba phái nhìn quanh một vòng, Thường Lâm Tiên trầm giọng nói:
“Đi!
Mọi người lập tức lui ra, sau đó mới xoay người nhanh chân rời đi, Huyền Vi bi phẫn khó có thể che giấu.
Đao gác ở trên cổ, Vệ quốc không có lựa chọn, hoặc ra tiền tuyến liều mạng, hoặc bị Hô Diên Vô Hận diệt.
Huống hồ quan viên Vệ quốc bị bắt làm con tin còn không muốn chết, dồn dập liên hệ nhân mã của mình, để bọn hắn toàn lực phối hợp...
Ba ngày sau, nhân mã quân Tề tập kết đủ.
Đại lượng nhân mã tập kết như vậy, thám tử quân Tấn không phải người mù, quân Tề vừa có xu thế tập kết, Cao Phẩm lập tức phán đoán ra

phương hướng quân Tề chủ công là Tam Đạo Cốc, liền tự mình chạy tới Tam Đạo Cốc tọa trấn chỉ huy.
Quân Tề tập kết tám trăm ngàn nhân mã, mà hai mươi vạn quân Tấn thủ ở Tam Đạo Cốc chỉ tăng thêm mười vạn, vì bây giờ quân Tấn cần phòng thủ quá nhiều địa phương, binh lực tương đối phân tán, không cách nào tập trung được.
Đại lượng nhân mã của song phương đồng thời tập kết về Tam Đạo Cốc, đại chiến động một cái liền bùng nổ.
Cao Phẩm đứng trên một đỉnh núi, trông về đại quân từ từ ép tới, phó tướng kinh hãi nói:
“Đại soái, thám tử báo, Hô Diên Vô Hận tự mình đốc chiến, xem trận thế này, sợ là Hô Diên Vô Hận muốn không tiếc trả giá!
Cao Phẩm không lên tiếng, hắn lại lần nữa mặt đối mặt quyết đấu với Hô Diên Vô Hận!
Vù ~ vù… tiếng kèn lệnh nặng nề thổi lên.
“Giết...
Tiếng hô vang lên rung trời, mười vạn nhân mã của Vệ quốc như núi hô biển gầm vọt tới, thanh thế làm tướng sĩ ở trên Tam Đạo Cốc khẩn trương.
Cao Phẩm ở tuyến đầu phóng ngựa phi nhanh, rút ra bội kiếm, rong ruổi hô lớn.
“Tất thắng! Tất thắng! Tất thắng!
Tự mình cổ vũ sĩ khí!
Các tướng sĩ thấy Đại Tư Mã đích thân tới, cùng bọn hắn chiến đấu, nhất thời an tâm không ít, lập tức cuồng hô theo:
“Tất thắng! Tất thắng! Tất thắng...
Mười vạn đại quân của Vệ quốc vọt tới, hậu phương còn có đại quân Tề quốc kéo dài, giống như thủy triều đen kịt. Binh mã ở tiền phong vọt tới dưới sườn dốc, tốc độ xung kích lập tức chậm lại, nhưng y nguyên không muốn sống xông về phía trước!
Không xông lên không được, phía sau đại quân Tề quốc áp trận, người thối lui, giết!
Đợi quân địch tiếp cận, tướng lĩnh chỉ huy ở trên dốc gầm lên.
“Thả!

Trong chớp mắt, đá, gỗ… ầm ầm lăn xuống, va lật từng mảng từng mảng, đồng thời mũi tên như trút nước bay vụt xuống, tiếng kêu thảm thiết vang vọng đất trời.
Phía dưới cung tiễn thủ cũng bắt đầu đánh trả.
Mật độ mũi tên còn chưa giảm, đại lượng tu sĩ Vệ quốc giơ tấm khiên vọt ra, không ít tu sĩ ngã ở dưới mâu thép.
Tam đại phái của Vệ quốc cũng bị Hô Diên Vô Hận bức không thể không gắng sức cuối cùng, phát động tiến công bất cứ giá nào.
Sắc mặt Cao Phẩm nghiêm nghị, nhìn ra rồi, lần này quân địch là muốn không tiếc trả giá.
Không chỉ đại lượng tu sĩ bất cứ giá nào liều mạng, mà đại quân Vệ quốc bị đẩy vào tuyệt cảnh càng chỉ có thể quyết chí tiến lên.
Mặc kệ bao nhiêu tu sĩ ngã xuống, mặc kệ bao nhiêu tướng sĩ ngã xuống, cũng điên cuồng xông lên.
Này là đấu pháp bất kể thương vong, Hô Diên Vô Hận bị bức đến mức độ này, đã không có ý định cân nhắc Vệ quốc chết sống.
Đại lượng tu sĩ bắt đầu liều mạng, bắt đầu không tiếc trả giá, thậm chí lấy ra mười mấy tấm Thiên Kiếm Phù cuồng oanh loạn tạc.
Trong tu sĩ Tấn quốc lập tức có người phóng thích vài tờ Thiên Kiếm Phù chống đỡ, nhưng không thể ngăn cản đối phương liều mạng, rất nhanh liền bị tu sĩ đối phương công phá sườn dốc thứ nhất, tu sĩ song phương lập tức chém giết lại với nhau.
Chỗ bị công phá, chẳng khác nào là một đường tắt không có lực cản, tướng sĩ ở phía sau lập tức liều mạng xông lên, chậm rãi xé ra lỗ hổng.
“Đối phương không muốn sống, sườn dốc thứ nhất không thủ được, địch nhiều ta ít, không tất yếu hy sinh không có ý nghĩa. Truyền lệnh, lui về sườn dốc thứ hai đóng giữ!
Cao Phẩm ra lệnh, cưỡi ngựa rời đi.
Hô Diên Vô Hận ở phương xa quan chiến nhìn xu thế lưu động của đại quân, lạnh nhạt nói:
“Dốc rộng có hạn, quân địch không cách nào tụ tập quá nhiều nhân mã ở trên dốc, một khi người của chúng ta công tới, trong nháy mắt sẽ từ công biến thành lao xuống, hẳn là có thể đánh hạ sườn dốc thứ nhất rồi!
Tướng lĩnh ở bên cạnh cười ha ha nói:

“Quả nhiên vẫn phải gác đao ở trên cổ, bọn hắn mới bằng lòng ra sức!
Hô Diên Vô Hận:
“Một khi Cao Phẩm bỏ thủ sườn dốc thứ nhất, vậy chúng ta liền không nên cao hứng quá sớm, hiện tại Cao Phẩm được Kim Tước 'chân truyền', chọn dùng đấu pháp của Kim Tước. Căn cứ tình báo trước đó, địa phương nguy hiểm chân chính hắn là ở sườn dốc thứ hai!
Phương xa, nhân mã xung kích sườn dốc thứ nhất chầm chậm, đột nhiên tăng nhanh tốc độ, dường như tuôn về phía trước.
Dễ dàng đánh hạ, cũng ý nghĩa thủ quân ở sườn dốc thứ nhất thật có khả năng bỏ giữ, tướng lĩnh của Hô Diên Vô Hận hai mặt nhìn nhau, xem ra thật bị thượng tướng quân nói trúng rồi.
Một tướng hỏi:
“Địa hình của ba sườn dốc đều tương tự, sườn dốc thứ hai nguy hiểm ở đâu?
Hô Diên Vô Hận hờ hững nói:
“Dưới sườn dốc thứ hai nhiều rừng cây, theo đấu pháp của Kim Tước, hắn là bị chặt rồi!
Phía trước bị công phá, đại quân tăng nhanh tốc độ tiến về phía trước, Hô Diên Vô Hận ruổi ngựa tiến lên.
Chặt? Các tướng lĩnh lại hai mặt nhìn nhau.
Đám người Huyền Vi thấy dễ dàng đánh hạ sườn dốc thứ nhất, không khỏi cùng chưởng môn tam đại phái hai mặt nhìn nhau.
Những người này phát hiện, quả nhiên lả phải liều mạng bất cứ giá nào mới được, nhìn xem hiệu quả này, đặt ở trước mắt a!
Chưởng môn Linh Hư Phủ Thường Lâm Tiên chà chà một tiếng.
“Trí vào chỗ chết mà hậu sinh, Hô Diên Vô Hận quả nhiên có phong phạm đại tướng, chiếu theo thế tiến công này, có hy vọng đánh hạ Tam Đạo Cốc!

Chương 1861: Trước sườn dốc thứ hai

Chương 1861: Trước sườn dốc thứ hai
Ba vị chưởng môn không nhịn được trở nên hưng phấn, lại lần nữa truyền lệnh, lệnh các đệ tử các phái ra sức.
Huyền Vi cũng hưng phấn, bởi vì thật nhìn thấy một tia hy vọng. Nhưng ngoài hưng phấn cũng có chút phẫn nộ, giận các tướng sĩ Vệ quốc nhu nhược, nếu sớm ra sức tử chiến như vậy, Vệ quốc sao sẽ rơi xuống mức độ như vậy? Cần gì phải bị người gác đao ở trên cổ nhục nhã.
Cao Phẩm từ trên sườn dốc thứ nhất cưỡi ngựa rong ruổi lao xuống, một đường lùi lại.
Vọt qua bình nguyên, lúc tiếp cận rừng cây ở sườn dốc thứ hai, Cao Phẩm nhìn trưởng lão của Khí Vân Tông phất tay, làm cái thủ thế "chặt". Trưởng lão kia gật đầu, lập tức phi thân rời đi, bàn giao cho đám tu sĩ trốn vào trong rừng, ngăn cản tu sĩ Vệ quốc đến trước một bước.
Đợi binh mã Tấn quốc vọt qua, tu sĩ Tấn quốc vừa đánh vừa lui, kiếm khí trong tay phách chém lung tung, từng cây từng cây bị chém ngã. Trong rừng cây, gần một phần ba cây cối ngã xuống.
Trên sườn dốc thứ hai có tiếng kèn lệnh vang lên, tu sĩ Tấn quốc ngăn cản bắt đầu toàn diện lùi lại.
Tu sĩ Vệ quốc đuổi theo, trên sườn dốc thứ hai bắn ra mưa tên và mâu thép, mâu thép kia từng cây từng cây hạ xuống, thật có thể nói vỡ bia nứt đá, làm tu sĩ Vệ quốc tử thương thảm trọng, bức những người này lùi lại, dồn dập tránh né ở phía sau cây cối chưa đổ, chờ đợi nhân mã ở hậu phương chạy tới, để cung tiễn thủ triển khai phản áp chế.
Nhân mã Vệ quốc vọt tới, ở dưới tình huống cây cối ngã tứ tung, tốc độ chậm lại không ít.
Hô Diên Vô Hận cưỡi ngựa xông lên sườn dốc thứ nhất, phóng tầm mắt trông về sườn dốc thứ hai, cười lạnh một tiếng.

“Quả thế!
Nhìn thấy núi rừng loạn thất bát tao, một tướng nói:
“Quả nhiên chặt. Đại soái, chẳng lẽ muốn hỏa công?
Hô Diên Vô Hận ừm một tiếng.
“Công sự phòng ngự trọng địa của quân địch ở trên Tam Đạo Cốc, chặt nơi đây, làm muốn mượn hỏa thế.
Một tướng khác cả kinh nói:
“Đại soái, một khi lửa cháy, là nhân gian Luyện Ngục, đã biết, vì sao không hạ lệnh rút về?
Hô Diên Vô Hận:
“Bởi vì ta không muốn để cho binh sĩ Tề quốc chết uổng!
Vừa dứt lời, trên sườn dốc thứ hai ánh lửa bay vụt, hỏa tiễn tán loạn, bình dầu hỏa tung bay, cây cối là chất dẫn cháy, trong nháy mắt hóa thành biển lửa, binh mã Vệ quốc rơi vào trong biển lửa có thể nói cực kỳ thê thảm, quả thật như Luyện Ngục nhân gian.
Cao Phẩm cưỡi ngựa ở trên dốc, xa xa trông về sườn dốc thứ nhất, có vẻ như tự nhủ:
“Hô Diên Vô Hận, có dám đến hay không?
Trên sườn dốc thứ nhất, đám người Huyền Vi phóng ngựa qua nhìn thấy, Huyền Vi kêu sợ hãi:
“Thượng tướng quân, còn không hạ lệnh lùi lại?
Hô Diên Vô Hận trầm giọng nói:
“Rừng rậm phía trước, ta lặp đi lặp lại tính toán qua, phạm vi không đủ, thế lửa không thể kéo dài, chỉ cần tu sĩ ra sức mở đường, tướng sĩ dùng sức xung kích, nhất định có thể giết tới!
Chưởng môn Linh Hư Phủ Thường Lâm Tiên lớn tiếng nói:
“Vì sao không chờ hỏa thế diệt lại xông lên? Ngươi là muốn mượn tay quân Tấn đuổi tận giết tuyệt binh mã Vệ quốc ta sao?
“Chuyện cười!
Hô Diên Vô Hận khinh thường, nhấc tay chỉ về hai bên.
“Ngươi nhìn hai cánh sườn dốc, thế núi tương giáp, quân Tấn sớm có một bộ phận nhân mã áp chế, không để quân ta leo. Bây giờ chủ lực quân Tấn ở chính diện, một khi quân ta chờ lửa tắt, quân Tấn tất chia quân lên núi.

“Trước mắt hai sườn dốc chật hẹp, nhân mã tập hợp quá dày, không cách nào triển khai ra, nếu quân Tấn chia quân lên núi từ hai bên giáp công, ngươi có nghĩ tới hậu quả không?
Thường Lâm Tiên không còn gì để nói, chưởng môn Thủ Chính Các Tàng Phong cả giận nói:
“Vậy thì để nhân mã lùi lại, để người xông vào trong biển lửa là chuyện gì xảy ra?
Hô Diên Vô Hận lập tức chỉ vào mũi hắn quát.
“Hoang đường! Nếu như quân ta triệt, ngươi còn muốn đoạt lại sườn dốc thứ nhất lần nữa hay sao? Vì sao Cao Phẩm lui giữ nơi đây đề phòng, ngươi tưởng hắn là kẻ ngu si sao? Yếu hại chân chính của Tam Đạo Cốc là ở hai cánh, chỉ cần hắn phải một ít nhân mã là có thể bảo vệ hai cánh của Tam Đạo Cốc, mà sườn dốc thứ nhất độ rộng có hạn, trọng binh rất khó bố trận, một khi chính diện không thủ được, hắn chỉ cần tăng binh lực ở hai cánh giáp công, cung tiễn thủ ở trên cao xạ kích xuống, quân ta liền thành mục tiêu sống!
“Nếu như hắn lại phối lấy chính diện tiến công, sẽ rất dễ dàng đoạt lại sườn dốc thứ nhất, có thể lặp đi lặp lại lùi về sau đó tiến công tiêu hao binh lực của chúng ta! Hiện tại chính là muốn nhân lúc hắn còn chưa chia quân hai cánh, mới có khả năng thừa thế xông lên đánh hạ Tam Đạo Cốc!
Tàng Phong không có gì để nói.
Hô Diên Vô Hận hét:
“Truyền lệnh đại quân, ổn định trận tuyến tiến lên, không cho phép tướng sĩ Vệ quốc lùi về sau, người tự ý lùi, bức ép xung kích!
Quân Tề tiến lên, trắng trợn ám sát hoặc bắn giết tướng sĩ Vệ quốc lùi về sau, làm cho tướng sĩ Vệ quốc không thể không vọt tới trước tìm kiếm đường sống.
Lúc này tam đại phái của Vệ quốc cũng chỉ có thể tin tưởng Hô Diên Vô Hận, lệnh tu sĩ Vệ quốc liều mạng.
Thảm tượng trước mắt làm Huyền Vi rưng rưng, Đường Nghi cũng lo lắng, Thượng Thanh Tông cũng có một phần đệ tử xung phong a.
Giờ phút này, người Vệ quốc đều hiểu, Hô Diên Vô Hận chơi chiêu này, là không muốn lấy tính mạng tướng sĩ Tề quốc đi lấp, mà là muốn lấy

tính mạng tướng sĩ Vệ quốc mở đường.
Tu sĩ Vệ quốc liều mạng thi pháp dập lửa, mở ra hỏa đạo.
Nhưng lửa vừa tắt, phía trên hỏa tiễn bắn tới, còn có dầu bình nện xuống… lại làm hỏa thế dấy lên, quân Vệ xông tới thân hãm ở trong biển lửa gào khóc thê lương.
Trong không khí khắp nơi tràn ngập mùi cháy khét, khói đặc cuồn cuộn, quân Vệ nhất thời tử thương vô số, kể cả bị quân Tề chém giết.
Tu sĩ cường hành mở ra hỏa đạo cũng tìm được biện pháp giải quyết, thi pháp đập vỡ tan cây cối, quả nhiên làm thế lửa nhanh chóng yếu bớt.
Đối mặt quân Tề giết chóc thúc giục, tướng sĩ Vệ quốc rốt cuộc tìm được đường sống, giẫm lên than cốc liều mạng xông tới.
Mưa tên và mâu thép lại trút xuống như nước, tiếng kêu thảm thiết không ngừng, trên đất không biết ngã xuống bao nhiêu thi thể, người phía dưới thì giẫm lên thi thể xông tới.
“Hô Diên Bảo!
Hô Diên Vô Hận quát.
Trưởng tử Hô Diên Bảo lập tức cưỡi ngựa ra khỏi hàng, chắp tay nói:
“Có mạt tướng!
Hô Diên Vô Hận chỉ sườn dốc thứ hai.
“Thủ quân của Cao Phẩm có hạn, sẽ không cùng chúng ta liều tiêu hao binh lực, trọng địa phòng ngự chân chính của hắn ở sườn dốc thứ ba, chờ một chút đại quân toàn lực tiến lên, hắn tất nhiên hạ lệnh lùi lại, ý đồ lui giữ sườn dốc thứ ba cố thủ, sau đó chia quân hai cánh giáp công.
Hắn đang dụ ta thâm nhập, nhưng không biết này là cơ hội tốt để quân ta đoạt được Tam Đạo Cốc, ngươi lệnh Kiêu Kỵ Quân làm tốt chuẩn bị xuất kích, một khi quân Tấn bỏ thủ sườn dốc thứ hai, Kiêu Kỵ Quân lập tức đột kích, nhân lúc quân Tấn chưa toàn diện rút về chặn lại, bức thủ quân ở sườn dốc thứ ba đến cứu viện, một khi cục diện hỗn chiến hình thành, bằng vào ưu thế binh lực của ta, tất phá Tam Đạo Cốc!
Chưởng môn tam đại phái nhìn nhau, lại nhìn thấy hy vọng, nghe xong đối phương nói, phát hiện luận đánh trận còn phải là đám người này mới được.
“Mạt tướng tuân lệnh!
Hô Diên Bảo chắp tay lĩnh mệnh.

Đối mặt phía dưới tử thương thảm tượng, Cao Phẩm mặt không hề cảm xúc, hắn đã nhìn quen loại tình cảnh này.
Một tên tu sĩ từ trên người phi cầm bay xuống, rơi ở trên sườn dốc thứ hai, bẩm báo:
“Đại soái, ở hậu phương của sườn dốc thứ nhất, Kiêu Kỵ Quân đang tập kết!
“Biết rồi.
Cao Phẩm phất phất tay, đợi người lui ra, không khỏi cười gằn:
“Xem ra biện pháp của Kim Tước thật hữu hiệu, kéo, kéo đến đối phương không chịu đựng được tự nhiên sẽ bước sai đường. Lại muốn ở vùng núi dùng kỵ binh tới đối phó ta, Hô Diên Vô Hận, ngươi thật không để Cao mỗ vào trong mắt a!
Ngẩng đầu nhìn phi cầm quân địch tuần tra ở trên không trung, quay đầu lại nói:
“Thái Thúc trưởng lão, hiện tại có thể thông báo các pháp sư chuẩn bị.

Chương 1862: Rửa sạch nhục nhã là ở hôm nay

Chương 1862: Rửa sạch nhục nhã là ở hôm nay
“Được!
Một trưởng lão gật đầu, đang muốn rời đi.
Cao Phẩm lại nhấc tay ngăn cản, chỉ chỉ phía trên.
“Phía trên có con mắt phe địch nhìn chằm chằm, nhất định phải chờ tới khi quân ta lùi lại mới động thủ, không thể để phe địch nhận ra. Đối mặt đại thế, Hô Diên Vô Hận triệt binh về Tề đã thành chắc chắn, có thể trọng thương đối phương ở trước khi triệt binh hay không, là ngay trận chiến này, cần phải thỏa đáng, bằng không đừng trách ta không cho trưởng lão mặt mũi, quân pháp là không nhìn ai!
Trưởng lão nói:
“Cao đại nhân yên tâm, nhất định dốc hết toàn lực làm thỏa đáng, nếu có sai lầm, cam nhận quân pháp!
Cao Phẩm gật đầu.
“Được! Xin nhờ.
Trưởng lão chắp tay tuân lệnh, lui ra đi an bài.
Thay đổi bình thường, đường đường trưởng lão Khí Vân Tông, sao có thể để Cao Phẩm ở trong mắt, nhưng đến trên chiến trường, thì phải phục tùng Cao Phẩm chỉ huy, chiến tranh không phải trò đùa, liên lụy tới vô số người sinh tử, liên lụy tới khí vận của một quốc gia, không thể tư cao thân phận mà làm ra sự tình ngu xuẩn.
Một khi bởi vì không phục tùng chỉ huy mà gây ra chuyện gì, trưởng lão Khí Vân Tông như hắn cũng không chịu nổi, ít nhất vị trí trưởng lão là ngồi không yên.

Lần này hết thảy tu sĩ của Tấn quốc đều tham chiến, cùng đại quân hiệp đồng tác chiến, toàn bộ đều phải nghe Cao Phẩm chỉ huy, Khí Vân Tông đã cho Cao Phẩm quyền sinh quyền sát, tự nhiên có tu sĩ tinh nhuệ hiệp trợ Cao Phẩm chấp pháp.
Tuy mũi tên dầy đặc, nhưng luôn có thời gian bắn ra, đối mặt binh mã Vệ quốc chết cũng phải xông lên, rốt cục vẫn có bộ phận người vọt lên, cùng nhân mã tuyến đầu của Tấn quốc chém giết.
Một lỗ hổng xuất hiện, phòng tuyến bị xé ra từng bước, trong nháy mắt song phương đã biến thành đánh giáp lá cà.
Một khi đánh giáp lá cà, thì ý nghĩa mũi tên công kích phải dừng lại, quân Vệ ở dưới dốc đã coi mình là quỷ gào thét xông lên.
“Đại nhân, đã chuẩn bị tốt, tùy thời có thể động thủ, nhân mã có thể lùi lại.
Trưởng lão trở về, nhìn Cao Phẩm bẩm báo.
Mắt thấy quân địch đã công tới, Cao Phẩm quan tâm thế cục chiến trường, trầm giọng nói:
“Chờ một chút.
Chờ đến khi quân địch ở sườn dốc thứ nhất và sườn dốc thứ hai bắt đầu chỉnh đốn trật tự, Cao Phẩm hét:
“Đại Hồ Tử!
Một tướng lĩnh mặt râu quai nón đi ra, chắp tay nói:
“Có mạt tướng!
Cao Phẩm:
“Suất lĩnh một vạn nhân mã đoạn hậu, chỉ cần ngươi có thể sống sót, chính là Thống tướng một châu!
Các tướng lĩnh lập tức nhìn về phía Đại Hồ Tử, sắc mặt nghiêm nghị, đại soái nói lời này, là biết có ý nghĩa gì, này là muốn Đại Hồ Tử liều mạng, hơn nữa chín phần sẽ chết.
“Mạt tướng tuân lệnh!
Đại Hồ Tử không chút do dự chắp tay lĩnh mệnh, nhưng cuối cùng vẫn nói một yêu cầu.
“Đại soái, nếu như mạt tướng không thể quay về, một trai một gái trong nhà mạt tướng mong đại soái hỗ trợ chiếu cố.
Cao Phẩm cắn răng nói:

“Nếu ngươi không về được, nhi tử của ngươi chính là nhi tử của ta, nữ nhi của ngươi chính là nữ nhi của ta, ta thu bọn hắn làm nghĩa tử, nghĩa nữ, Cao Phẩm ta còn một ngày, bọn hắn hưởng vinh hoa phú quý một ngày!
Trước mặt chư tướng nói ra lời ấy, Đại Hồ Tử biết, đại soái quyết sẽ không nuốt lời, dùng sức chắp tay.
“Mạt tướng đi đây.
Cúi đầu, xoay người rời đi.
Chư tướng nhìn Đại Hồ Tử rời đi chắp tay, đã có người lệ nóng doanh tròng.
Trưởng lão Khí Vân Tông ở bên cạnh than nhẹ.
Lại nhìn phía trước, Cao Phẩm lớn tiếng nói:
“Truyền lệnh cho quân ta, những người còn lại bỏ thủ sườn dốc thứ hai, lui!
Ra lệnh một tiếng, nhân mã phòng ngự ở sườn dốc thứ hai cấp tốc lùi lại, chỉ còn Đại Hồ Tử suất lĩnh nhân mã dưới trướng xông lên tử chiến, chặn lại quân địch như thủy triều xông lên.
Một người cưỡi phi cầm bay về sườn dốc thứ nhất, nhìn Hô Diên Vô Hận chắp tay bẩm báo:
“Đại soái, thủ quân ở sườn dốc thứ hai chỉ còn hơn vạn người đoạn hậu, những người còn lại đều đã triệt hồi!
Hô Diên Vô Hận lập tức hò hét:
“Hô Diên Bảo!
“Có mạt tướng!
Hô Diên Bảo lại lần nữa đi ra.
Hô Diên Vô Hận:
“Nhớ kỹ, vọt qua sườn dốc thứ hai, thừa thế xông lên chọc vào nhân mã rút lui của quân địch, cần phải kéo lại quân địch rút lui!
Hô Diên Bảo:
“Mạt tướng tuân lệnh!
Hô Diên Vô Hận trầm giọng nói:
“Kiêu Kỵ Quân, xuất kích!
Trên sườn dốc thứ nhất lập tức có lính liên lạc vung vẩy lệnh kỳ, nhân mã ở phía trước lập tức truyền đến từng trận hiệu lệnh, các binh sĩ dồn

dập dạt qua hai bên, nhượng ra thông đạo ở chính giữa.
Ngay cả đám người Hô Diên Vô Hận ở trên dốc cũng tránh ra hai bên.
Hô Diên Bảo nắm dây cương, chiến mã hí lên, khua thương chỉ về sườn dốc thứ hai quát:
“Kiêu Kỵ Quân, xuất kích!
Bản thân trước tiên thúc ngựa lao xuống dốc, một đám tu sĩ nhanh chóng đi theo hộ vệ, một cây quân kỳ phần phật lay động theo sát Kiêu Kỵ Quân.
Kỵ binh lan tràn đến trên dốc, lại như thủy triều trút xuống, đuổi theo quân kỳ phóng đi.
Đối mặt khí thế mênh mông cuồn cuộn, chưởng môn tam đại phái của Vệ quốc thở phào nhẹ nhõm, quân Tề rốt cục ra tay rồi, hơn nữa là phái ra Kiêu Kỵ Quân tinh nhuệ nhất xuất kích.
Người bên Vệ quốc có chút hưng phấn, chờ mong một lần đánh hạ Tam Đạo Cốc!
Trong quân Tấn rút lui, một tu sĩ từ trên lưng phi cầm nhảy xuống, nhìn Cao Phẩm bẩm báo:
“Đại soái, Hô Diên Bảo tự mình dẫn đại lượng Kiêu Kỵ Quân đánh tới.
Cao Phẩm trầm giọng nói:
“Biết rồi, lại thăm dò!
“Vâng!
Tu sĩ lắc mình bay về không trung.
Chiến mã ầm ầm mang theo trận gió vọt qua thung lũng giữa hai dốc, xông lên chém giết loạn quân ở sườn dốc thứ hai.
Bạch!
Trên sườn dốc thứ nhất, Hô Diên Vô Hận rút bảo kiếm bên hông, chỉ về phía trước:
“Đại quân đuổi tới, toàn diện tiến công!
Tiếng kèn lệnh thổi lên, quân Tề nhất thời toàn diện xung kích.
Hô Diên Bảo giết tới trên sườn dốc thứ hai khua thương chỉ về phía trước, hô to một tiếng.
“Phong!
“Phong! Phong! Phong...
Tất cả kỵ binh đồng thời phát sinh khẩu hiệu đều nhịp.

Nhân mã đoạn hậu của quân Tấn quá ít, rất dễ dàng bị xé ra lỗ hổng, trong nháy mắt bị kỵ binh bao phủ.
Hô Diên Bảo lao xuống sườn dốc thứ hai, vô số kỵ binh hô lớn "Phong" cổ vũ sĩ khí, như thủy triều lao xuống.
Nghe được tiếng hô và tiếng chân rít gào lao đến, quân Tấn lùi lại vừa nghe đều biết là Kiêu Kỵ Quân đến, nhất thời không biết có bao nhiêu người sợ hãi!
Cao Phẩm bỗng nhiên ghìm ngựa, nhìn về sườn dốc thứ hai gào thét: “Đại quân liệt trận, nghênh địch!
Tiếng kèn lệnh vang lên, quân Tấn rút lui toàn bộ dừng lại, cấp tốc thay đổi phương hướng, tập kết bố trận!
Trận thành, Cao Phẩm phất tay đẩy về phía trước, quân Tấn bắt đầu tiến lên.
Hô Diên Bảo cười gằn, quân Tấn vội vàng còn muốn lấy bộ tốt để ngăn cản kỵ binh của hắn xông lên thế, quả thực là mở chuyện cười.
Nhưng nụ cười còn chưa tan, thân thể đột nhiên mất đi cân bằng, ngựa phát sinh tiếng hí bi thảm, hất hắn bay ra ngoài.
Tu sĩ hộ vệ đang xông theo, lại phát hiện bản thân cũng mất đi cân bằng, theo quán tính xông lên.
Đâu chỉ bọn hắn, Kiêu Kỵ Quân vọt tới đều ngã, từng mảng từng mảng như lăn củ cải, trong lúc nhất thời, tiếng hí của chiến mã liên miên, thống khổ gào thét.
Trên đất có hố, rất nhiều hố sâu nhưng không lớn, vừa vặn có thể để móng ngựa đạp vào, đều là lúc quân Tấn rút lui, tu sĩ ở trong hỗn loạn lén lút đào ra.
Sở dĩ bố trí ở trong lúc rút lui, là lo lắng lộ bí mật, trong quân người nhiều mắt tạp, có thám tử do phe địch xếp vào không có gì lạ.
Ngay cả tu sĩ trước lúc động thủ cũng không biết bất kỳ phong thanh.
Này là một trận đánh úp, Cao Phẩm chinh chiến một đời, biết rõ đánh úp phải bảo mật, một khi tiết lộ phong thanh, sẽ mất đi hiệu quả đánh úp.
Những cái hố kia rất nhỏ, lại có cỏ dại che lấp, quân Tấn lâm thời vọt tới căn bản không phát hiện được.
Mà lâm thời bố cục, coi như có thám tử phát hiện, cũng không kịp truyền tin tức.

Ngựa chạy băng băng giẫm phải, sẽ lập tức gãy chân ngã nhào.
Loại cạm bẫy này ở địa phương khác sẽ không có tác dụng gì, nhưng Cao Phẩm rất biết lợi dụng địa hình địa lợi.

Chương 1863: Thu phục (1)

Chương 1863: Thu phục (1)
Cao Phẩm cũng không hổ là danh tướng kinh nghiệm sa trường lâu năm, địa điểm thiết trí cạm bẫy cũng cực kỳ chú ý, là trải qua hắn tính toán chi li, đủ để trí mạng!
Điểm thiết trí đủ cho Kiêu Kỵ Quân không gian đại quy mô lao xuống dốc.
Chiến mã ở phía trước ngã một mảnh, phía sau vọt tới va lật, đại lượng chiến mã ở trên dốc điên cuồng lao xuống, căn bản không cách nào dừng thế xông lên.
Keng!
Cao Phẩm rút kiếm, chỉ về phía trước, giận dữ hét:
“Các huynh đệ Tấn quốc, đánh bại Kiêu Kỵ Quân rửa sạch nhục nhã là ở hôm nay, giết!
Mắt thấy Kiêu Kỵ Quân đổ loạn thành một đống, sĩ khí quân Tấn đại chấn, nhất thời tiếng hô "giết" rung trời, bắt đầu điên cuồng phản công.
Mũi tên như mưa bao trùm sườn dốc thứ hai.
Cao Phẩm quay đầu lại.
“Truyền lệnh thủ quân ở sườn dốc thứ ba, mười lăm vạn nhân mã không giữ lại ai, bỏ thủ sườn dốc thứ ba, quân chia thành hai lộ nhanh chiếm hai cánh, không tiếc trả giá chạy tới trung lộ ngăn quân địch rút lui!
Một tướng giật mình nói:
“A! Không giữ lại ai, bỏ thủ sườn dốc thứ ba? Đại soái...
Cao Phẩm gầm lên:
“Người làm hỏng chiến cơ, chém!
“Vâng!
Tướng kia lập tức lĩnh mệnh chấp hành.

Thủ quân ở sườn dốc thứ ba nhận được quân lệnh cấp tốc lan qua hai cánh, có người trượt chân rơi xuống dưới núi cũng mặc kệ, chấp hành quân lệnh "không tiếc trả giá chạy tới".
Đội tu sĩ theo Kiêu Kỵ Quân chống cự ở phía trước, cùng đại lượng tu sĩ Tấn quốc vọt tới chém giết lại với nhau.
Cao Phẩm lớn tiếng hò hét.
“Người lấy thủ cấp của Hô Diên Bảo, trọng thưởng!
Trên sườn dốc thứ hai nhất thời rối loạn, đại lượng kỵ binh không xông tới được, trên dốc lại có người mình ngăn cản, mà kỵ binh ở trên dốc và sau dốc đối mặt bộ tốt của phe mình như nước thủy triều xông tới cũng không thể quay về. Đối mặt quân lệnh "toàn diện tiến công", có thể nói càng ngã càng lợi hại, rối loạn, triệt để lộn xộn.
Hô Diên Vô Hận ở hậu phương chỉ huy tác chiến thấy trạng thái tiến binh ở phía trước trì trệ, không khỏi cả kinh, hò hét:
“Chuyện gì xảy ra?
Trên phi cầm nhảy xuống một người, cấp báo:
“Đại soái, quân địch ở trước sườn dốc thứ ba bố trí cạm bẫy, tiền phong của Kiêu Kỵ Quân đại lượng té ngã, quân Tấn bắt đầu phản công, Hô Diên thiếu tướng quân rơi vào vây công, tình cảnh cực kỳ nguy hiểm!
Lời này vừa nói ra, Tra Hổ ở bên người Hô Diên Vô Hận đột nhiên vung tay áo, trong nháy mắt thoát ly lưng ngựa, như chim đại bàng rời đi, vội vàng chạy tới tuyến đầu giao chiến.
Bỗng có người từ trên trời giáng xuống, cấp báo:
“Đại soái, thủ quân ở sườn dốc thứ ba đang nhanh chóng lao tới hai cánh.
Hô Diên Vô Hận nắm chặt hai tay, bỗng lớn tiếng nói:
“Lui! Toàn quân lập tức rút lui!
Nhưng binh mã rối loạn nào có dễ dàng rút đi như vậy.
Trên sườn dốc thứ hai, kỵ binh bị ngã ở dưới mưa tên, cơ hồ là đối mặt một trường giết chóc, không hề có sức chống cự.
Hô Diên Bảo thoi thóp, máu me khắp người, trên người cắm bảy tám mũi tên.
Sự tình phát sinh quá vội vàng, chiến mã ngã nhào, hắn không kịp chuẩn bị, một làn sóng mưa tên liền bắn đến, tu sĩ hộ vệ cũng không kịp bảo vệ

Hô Diên Bảo.
Lúc này một tu sĩ ôm Hô Diên Bảo, mấy tu sĩ khác liều mạng chống cự, muốn hộ vệ Hô Diên Bảo trọng thương thoát hiểm.
Nhưng Cao Phẩm nhằm vào Hô Diên Bảo hạ xuống quân lệnh, muốn lấy thủ cấp của Hô Diên Bảo, một đám tu sĩ vì đoạt công này ra sức chém giết, làm Hô Diên Bảo và nhân viên hộ vệ khó có thể thoát thân.
Sở dĩ Cao Phẩm nhìn chằm chằm Hô Diên Bảo không thả, là bởi vì chỉ cần giết được Hô Diên Bảo, tất nhiên có thể phá hủy quân tâm sĩ khí của Tề quốc, ngay cả nhi tử của Hô Diên Vô Hận cũng chết trận, lòng người Tề quốc ảnh hưởng có thể tưởng tượng được, có lợi cho sau này toàn diện tác chiến!
Mắt thấy mấy tên tu sĩ che chở Hô Diên Bảo ở trong loạn quân khó có thể thoát thân, bỗng nhiên một người từ trên trời giáng xuống, đẩy lui tu sĩ vây công.
Người tới chính là quản gia của Hô Diên gia, cũng là hộ vệ hầu cận bên người Hô Diên Vô Hận, cướp Hô Diên Bảo đến tay, trở tay oanh ra một chưởng, đánh bay một đám quân sĩ Tấn quốc vọt tới.
Nhưng cũng chỉ như một tảng đá ném vào trong sông bắn lên bọt nước, binh mã Tấn quốc ở bốn phía không nhìn hắn, như cũ điên cuồng xông về phía binh mã Tề quốc.
Trưởng lão Khí Vân Tông đi ở bên người Cao Phẩm mắt sáng lên, lắc mình bắn ra, người ở trên hư không đã lấy ra một cương chùy to lớn, điên cuồng đập xuống.
Tra Hổ ôm Hô Diên Bảo bay lên trời nghe có thanh âm sấm gió, vội vàng ngẩng đầu, thấy bị tập kích, búa lớn như lôi đình đập tới, mắt thấy muốn đập trúng đầu mình, vội vàng đưa ra một tay, mạnh mẽ chống đỡ.
Cạch!
Cương chùy và khuỷu tay va chạm, phát sinh tiếng nổ vang.
Cương chùy bị đánh văng ra, Tra Hổ cũng chấn động rơi vào mặt đất, lúc rơi xuống đất vung cánh tay quét bay binh sĩ dùng thương đâm đến.
Trưởng lão Khí Vân Tông xoay người súc thế, lại lần nữa vung chùy công kích.
Tra Hổ nhìn về phía không trung, trong mắt loé ra ý lạnh, nhưng quay đầu nhìn lại Hô Diên Bảo thoi thóp, lập tức không chần chừ nữa, đánh

bay binh sĩ ngăn cản xông ra ngoài, từ trong một đám tu sĩ dây dưa giết ra, ôm Hô Diên Bảo bay vọt, nhanh chóng thoát thân.
Trưởng lão Khí Vân Tông hơi truy đuổi, nhưng quay đầu nhìn lại Cao Phẩm, sợ chủ soái có sơ xuất, cũng lắc mình trở về, tới bên người Cao Phẩm nói:
“Hổ thẹn, vẫn để Hô Diên Bảo thoát thân, bất quá Hô Diên Bảo trúng tên chỗ yếu hại, sợ là không thể sống.
Cao Phẩm gật đầu, ném sự tình này ra sau đầu, chăm chú chỉ huy chiến trường.
Cái gì gọi là binh bại như núi đổ, quân lệnh rút lui vừa truyền đến, người ở khu vực này giẫm lên đồng đội cũng không cách nào tránh khỏi, người quá nhiều.
Sau khi hai cánh quân Tấn chạy tới, liền khống chế hai bên đỉnh núi của Tam Đạo Cốc, vô số cung tiễn thủ giương cung, mưa tên bắn về phía bầu trời.
Trên núi đường khó đi, không kịp hoàn toàn điều binh, nên Cao Phẩm hạ lệnh chỉ cần ngăn cản vị trí chính giữa là được.
Trong phút chốc, mưa tên như trút nước bay về phía không trung, lại dồn dập rơi vào chiến trường.
Quân Tề rút lui lại loạn tùng phèo, hậu phương lại có quân Tấn xung phong đến, quân Tề tranh nhau chen lấn rút lui triệt để không còn trật tự.
Hô Diên Vô Hận khẩn cấp thiết trí một phòng tuyến ở sườn dốc thứ nhất, tránh cho nhân mã ở phía trước trốn về xung kích nhân mã ở phía sau, ngăn cản đại quân toàn diện hỗn loạn.
Đợi nhân mã ở hậu phương rút đi, mới mở lưới thả nhân mã ở phía trước trở về, nhân mã ở phòng tuyến thì đoạn hậu yểm hộ.
Hô Diên Vô Hận lùi lại khẩn cấp điều chỉnh trật tự, phòng ngừa quân Tấn xung phong công kích liên quân Tề, Vệ.
Sau đó nhân mã đoạn hậu cũng chậm rãi lùi lại, từ bỏ thủ vững sườn dốc thứ nhất, không có biện pháp, quân Tấn chiếm cứ địa lợi, đợi thời điểm quân Tấn ở hai cánh chạy tới sườn dốc thứ nhất, từ hai cánh giáp công phối hợp đánh chính diện, sườn dốc thứ nhất căn bản không thủ được.
Liên quân Tề Vệ rút lui đến khu vực bình nguyên, đã lần nữa liệt trận chuẩn bị chiến tranh, nhưng sĩ khí đê mê.

Một thân ảnh ôm Hô Diên Bảo trở về, chính là Tra Hổ, chậm rãi thả Hô Diên Bảo nằm ở trên đất.
Hô Diên Vô Hận tung người xuống ngựa, nhìn thấy nhi tử vẫn co giật, nhìn Tra Hổ.
Sắc mặt Tra Hổ nghiêm nghị, khẽ lắc đầu.
“Ta đã tận lực.
Hắn vừa mang người thoát ly chiến trường, liền tiến hành cứu trị khẩn cấp, nhưng Hô Diên Bảo bị mấy mũi tên bắn trúng chỗ yếu, hiện tại không tắt thở đã cực kỳ miễn cưỡng.
Hô Diên Vô Hận minh bạch ý tứ của hắn.
Một tu sĩ khuôn mặt dơ bẩn xuất hiện, rưng rưng lắc đầu nói:
“Là ta bảo hộ thiếu tướng quân bất lợi, nhưng khi đó sự tình phát sinh quá nhanh, chiến mã đột nhiên ngã nhào, còn không làm rõ chuyện gì xảy ra, mưa tên đã bao trùm đến, không kịp...
Hô Diên Vô Hận mạnh mẽ nhấc tay, ngăn hắn nói tiếp, quỳ một gối ở trước mặt nhi tử, môi căng thẳng.
“Phụ... Thân...

Chương 1864: Thu phục (2)

Chương 1864: Thu phục (2)
Khóe miệng Hô Diên Bảo chảy máu, không biết muốn nói cái gì, trong mắt phóng ra hào quang dị dạng, một tay run run chậm rãi nâng lên.
Người có kinh nghiệm đều có thể nhìn ra, hắn đã nằm ở trạng thái hồi quang phản chiếu.
Hô Diên Vô Hận đưa tay đi nắm tay nhi tử, nhưng trong nháy mắt hai tay đụng nhau kia, cánh tay nâng lên vô lực rơi xuống đất, đầu Hô Diên Bảo lệch đi, không còn động tĩnh, ánh mắt không còn ánh sáng, máu ở khóe miệng còn chậm rãi chảy ra.
Mấy mũi tên vẫn cắm ở trên người hắn, trúng chỗ yếu hại, Tra Hổ cũng không dám rút loạn.
Tay Hô Diên Vô Hận duỗi ra cương cứng, chậm rãi ngước đầu nhìn trời, hai mắt đóng lại, thật lâu không nói.
Mọi người đều trầm mặc, ngay cả đám người Vệ quốc phẫn nộ mà đến cũng im lặng, vốn định chất vấn một phen, nhưng người ta ngay cả nhi tử cũng chết trận, còn có thể nói quân Tề bức quân Vệ chịu chết sao?
Hô Diên Vô Hận đứng lên, thở ra một hơi nói:
“Khiêng xác đi!
Không có lời nói đối xử đặc thù, cũng không toát ra bất kỳ thương cảm, như cái gì cũng chưa từng xảy ra, mặt không hề cảm xúc nhìn về phía Tam Đạo Cốc, nơi đó thây ngã khắp nơi, Tam Đạo Cốc đã bị quân Tấn chiếm lại.
Hai bên có thân vệ đi qua, yên lặng khiêng thi thể Hô Diên Bảo rời đi.
Ở phương hướng sơn mạch, lục tục còn có tu sĩ bên này chạy về.
Đường Nghi rất lo lắng, ánh mắt nhìn chung quanh, đệ tử Thượng Thanh Tông chỉ trở về một phần, còn có một phần không trở về, bỗng nhiên ánh mắt tỏa sáng.

Đường Tố Tố trở về, dẫn mười mấy đệ tử bay về, sau khi gặp mặt, mỗi người đều cực kỳ chật vật.
Lúc đó thế cục quá loạn, bọn hắn là từ hai cánh của Tam Đạo Cốc lao ra, đi vòng một vòng mới trở về.
Đường Tố Tố đã tóc tai bù xù, phía sau lưng còn cắm ba mũi tên, vết máu nhuộm đỏ vạt áo.
Trước nóng lòng thoát thân, sợ không dễ khống chế thương thế sẽ mất máu quá nhiều, nên nhất thời không rút tên.
“Trưởng lão!
Mọi người vây lại, Đường Nghi tự mình động thủ, giúp nàng rút tên ra, hỏi:
“Không có chuyện gì chứ?
“Không chết được.
Đường Tố Tố lắc đầu, sau đó chỉ vào mũi tên trên đất, tức giận nói:
“Các ngươi xem, này là người mình bắn, ta ở phía trước giao thủ với tu sĩ quân địch, không nghĩ tới người mình ở phía sau cũng bắn loạn, không chết ở trên tay quân địch, suýt chút nữa chết ở trên tay người mình, một đám hỗn trướng!
Trưởng lão La Nguyên Công cũng có chút chật vật cười khổ nói:
“Trong loạn quân là như vậy, đều giết đỏ cả mắt rồi, đâu đâu cũng có nguy hiểm, người mình ngộ thương người mình rất bình thường, hắn không phải cố ý.
Trưởng lão Tô Phá hỏi:
“Đường trưởng lão, đệ tử ngươi mang đi đâu?
Đường Tố Tố nhìn mười mấy đệ tử Thượng Thanh Tông ở chung quanh, lắc đầu.
“Chỉ còn lại những người này.
Đường Nghi nhất thời lo lắng, chỉ một trận chiến, Thượng Thanh Tông liền tổn thất gần nửa!
Không có biện pháp, toàn bộ quân Vệ bị đẩy lên liều mạng, ngay cả tam đại phái của Vệ quốc cũng lên, Thượng Thanh Tông sao có thể may mắn thoát khỏi...
Quân Tấn đã thu phục sườn dốc thứ hai, lần nữa công chiếm sườn dốc thứ nhất.

Trên sườn dốc thứ nhất, Cao Phẩm ngồi ở trên lưng ngựa, nhìn quân địch ở xa xa lại lần nữa tập kết đội hình.
Bên cạnh chạy đến một tướng lĩnh, tướng kia hiến ra một lá cờ rách nát, chính là quân kỳ của Kiêu Kỵ Quân.
Cao Phẩm cầm lên nhìn một chút, bỗng ngửa mặt lên trời cười to, cười rất sảng khoái.
Các tướng lĩnh cũng nở nụ cười, trưởng lão Khí Vân Tông vuốt râu, mỉm cười.
Cao Phẩm cười xong ném lá cờ trở về.
“Thu cẩn thận, phái người đưa cho bệ hạ, này là lễ vật đại quân ta hiến cho bệ hạ! Lập tức dành thời gian quét tước chiến trường, phòng ngừa quân địch lại tiến công lần nữa!
“Vâng!
Chư tướng lĩnh mệnh.
Đúng lúc này, mọi người khiêng đến một thi thể, một tướng nức nở nói:
“Đại soái!
Cao Phẩm quay đầu lại, là một thi thể máu me be bét hoàn toàn thay đổi, trên người cắm đầy mũi tên của Tấn quốc, còn có vài vết thương, cũng không biết là lúc quân Tấn phản công bị người mình bắn chết, hay bị quân địch giết chết, khuôn mặt đã bị móng ngựa đạp lên không thành hình dạng, nhưng Đại Hồ Tử là rất dễ nhận dạng.
Hai gò má của Cao Phẩm co giật, tung người xuống ngựa, bước chân trầm trọng, đối mặt thi thể, môi căng thẳng, nói không ra lời.
Lúc hắn lệnh Đại Hồ Tử suất quân đoạn hậu, liền biết là cửu tử nhất sinh.
Thế nhưng không có biện pháp, nhất định phải có người tạm thời chặn quân địch, vì kế hoạch thành công, không thể để sĩ tốt quân địch lao xuống phát hiện mặt đất có vấn đề, một khi bại lộ, Kiêu Kỵ Quân sẽ không rơi vào cạm bẫy.
Đại Hồ Tử và hơn vạn người kia, là hắn phái đi chịu chết!
“Địch nhiều ta ít, chúng ta thực không có biện pháp.
Một tu sĩ máu me khắp người nói.
Cao Phẩm hít sâu một hơi, mắt lạnh quét tới.
“Vậy sao ngươi sống sót trở về?

Tu sĩ kia nói:
“Thực sự là không ngăn được.
Cao Phẩm lạnh lùng nói:
“Ngươi ném chủ tướng đoạn hậu bỏ chạy?
Tu sĩ kia vội vàng khoát tay:
“Không không không, tướng quân chết trận ta mới đi.
Cao Phẩm:
“Có người chứng kiến không?
“Này...
Tu sĩ kia nhìn chung quanh.
“Ta không biết có người nhìn thấy hay không.
Cao Phẩm:
“Chức trách của ngươi là bảo hộ chủ tướng, bây giờ chủ tướng chết rồi, ngươi còn có mặt mũi trở về? Người đâu! Giải xuống, chém!
Tu sĩ chấp pháp ở hai bên lập tức vọt tới, tu sĩ kia kinh hoảng nói:
“Đại soái, đại soái... Trưởng lão, trưởng lão cứu ta!
“Chờ đã!
Trưởng lão Khí Vân Tông đưa tay ngăn cản, ra mặt nói:
“Cao đại nhân, tình huống lúc đó, người đoạn hậu rất khó may mắn còn sống sót, không thể trách hết lên người hắn.
Cao Phẩm theo dõi hắn, không nói lời nào.
Trưởng lão Khí Vân Tông bị hắn nhìn chăm chú có chút lúng túng, lại than thở:
“Hắn dù sao cũng là tử tôn của Thái Thúc thị ta.
Cao Phẩm từ từ nói:
“Trưởng lão, vô số tướng sĩ đẫm máu chém giết, chính là vì giang sơn của Thái Thúc thị, nếu như bản thân Thái Thúc thị cũng không quý trọng, vậy để các tướng sĩ chết trận làm sao chịu nổi? Ngươi xem...
Phất tay chỉ về trận doanh quân địch ở phương xa.
“Hô Diên Vô Hận lại lần nữa chỉnh quân chuẩn bị chiến tranh, ngày sau Tấn quốc ta xua quân công Tề, còn có một trận huyết chiến thời gian lâu dài, nếu như trên chiến trường gặp phải nguy hiểm và khó khăn, người người vì tự vệ đều tiếc tính mạng của mình, đều có thể ném chủ tướng

không để ý, chủ tướng còn làm sao an tâm chỉ huy tác chiến? Trưởng lão, ngươi nói cho ta, đến thời điểm đó cuộc chiến này làm sao đánh? Không cần biết rõ tình huống, nói chung ngày hôm nay hắn không giết tử tôn của Thái Thúc thị là không thể!
Trưởng lão Khí Vân Tông trầm mặc, nhìn đệ tử Khí Vân Tông kia ánh mắt chờ mong, cuối cùng nhắm mắt nghiêng đầu qua bên khác.
Cao Phẩm quả quyết nói:
“Kéo xuống, chém!
Người lập tức bị kéo đi, phát sinh tiếng hò hét sợ hãi.
“Trưởng lão, trưởng lão, trưởng lão... A!
Tiếng hét thảm vang lên, một cái đầu người rơi xuống đất, trực tiếp hành hình ở bên cạnh.
Trưởng lão rất muốn bảo vệ hắn, đối phương dù sao cũng là tử tôn của Thái Thúc thị, trọng yếu nhất là, kỳ thực đối phương không có sai lầm gì, đoạn hậu kia vốn là đi chịu chết, có thể sống sót đã rất không dễ, không có công lao cũng có khổ lao.
Nhưng Cao Phẩm ở trước mặt các tướng lĩnh nói tới mức độ này, để hắn còn có thể nói cái gì? Thật muốn ở trước mặt mọi người ra sức bảo đảm mà nói, chẳng phải để chư tướng thất vọng?
Hắn cũng nhìn ra, Cao Phẩm là mượn cơ hội giết gà dọa khỉ, là giết cho chư tướng xem, càng giết cho tu sĩ khác xem, để tu sĩ khác nhìn rõ, tự ý ném chủ tướng thoát thân sẽ là hậu quả gì, ngay cả tử tôn của Thái Thúc thị cũng sẽ không bỏ qua!
Cao Phẩm làm như vậy, ai cũng không nói hắn gì được, sau khi báo lại, hoàng đế quyết không trách Cao Phẩm, Khí Vân Tông cũng sẽ không nói Cao Phẩm nửa chữ không, không phải sợ Cao Phẩm, mà là vì giang sơn của Thái Thúc thị!
Tam Đạo Cốc chỉnh đốn lại công sự phòng ngự.
Hô Diên Vô Hận cũng chờ Cao Phẩm thừa cơ truy sát, nhưng sau khi Cao Phẩm đoạt lại Tam Đạo Cốc, một chút ý tứ thừa cơ tiến công cũng không có.

Chương 1865: Nổi danh

Chương 1865: Nổi danh
Không quản quân Tề ngươi có phải sĩ khí hạ thấp hay không, cũng mặc kệ có phải quân Tề bị đánh rối loạn mà dẫn đến chiến lực giảm nhiều hay không, nói chung ta chính là rùa rụt cổ ở trên Tam Đạo Cốc, không tham công, không cầu tiến, chỉ tử thủ ở trong này, nếu ngươi lại dám tiến bừa, chúng ta thử một chút xem.
Cuối cùng Hô Diên Vô Hận rút quân, cũng hạ lệnh hết thảy quân Tề tiến vào Vệ quốc tác chiến toàn diện lùi lại, lui về biên cảnh Tề quốc, tiến hành chiến lược phòng thủ.
Trên đường lui, Hô Diên Vô Hận lộ ra rất nhiều kẽ hở, hy vọng có thể đưa tới quân Tấn tiến công, nhưng Cao Phẩm hạ xuống mệnh lệnh bắt buộc, hết thảy phòng tuyến thủ vững tại chỗ, bất kỳ người nào cũng không được tham công tự ý tiến công, thịt lại béo cũng không cho phép cắn, người trái lệnh… chém!
Cho dù quân Tề lùi lại đã nhượng ra rất nhiều lãnh địa Vệ quốc, nhưng Cao Phẩm vẫn không chịu thừa lúc vắng mà vào chiếm lĩnh, quân Tề đã đi xa, hắn còn muốn quân Tấn tử thủ ở phòng tuyến, không được nhúc nhích, cách làm quả thực quá biến thái!
Cuối cùng ngay cả triều đình Tấn quốc cũng không nhìn nổi, này không khỏi cẩn thận quá đáng đi, đây không phải đánh trận, rõ ràng chính là con rùa đen rút đầu, không ít người trên triều công kích, muốn đôn đốc Cao Phẩm tranh thủ nhân cơ hội chiếm lĩnh.
Nhưng Cao Phẩm gánh áp lực không hề bị lay động, kiên trì chiến lược vốn có.
Hắn làm như vậy, Hô Diên Vô Hận không thể không ôm nỗi hận quay về, bởi vì thực không tìm được cơ hội hạ thủ, Cao Phẩm ngay cả một cơ hội nhỏ bé cũng không cho hắn.

Cao Phẩm trầm ổn, đã có thể so sánh với Hàn quốc Kim Tước.
Đợi đến khi quân Tề toàn diện rút về Tề quốc, hai quân cách nhau rất xa, Cao Phẩm mới ra lệnh, từ bỏ phòng tuyến, đại quân toàn diện lên phía bắc, dễ như ăn bánh, không uổng một binh một tốt liền chiếm lĩnh lãnh địa Vệ quốc.
Này đều là nói sau, mà trước mắt đối với Tấn quốc mà nói, là một hồi đại thắng, làm Tấn quốc trên dưới phấn chấn!
Hai phe địch ta ở Tam Đạo Cốc tập kết hơn trăm vạn đại quân chém giết, Cao Phẩm lấy ba mươi vạn thủ quân chặn lại 80 vạn liên quân Tề, Vệ tiến công, lại áp chế liên quân, lấy tổn thất không đến hai vạn người tiêu diệt hơn 20 vạn liên quân, điển hình lấy ít địch nhiều, đánh quá đẹp đẽ!
Hơn nữa còn chém tướng đoạt cờ, quân kỳ của Kiêu Kỵ Quân danh chấn thiên hạ rơi vào trong tay quân Tấn, trưởng tử của Hô Diên Vô Hận Hô Diên Bảo cũng chết ở trong tay quân Tấn.
Càng trọng yếu là, thần thoại vô địch chấn nhiếp ba nước phía tây của Kiêu Kỵ Quân phá diệt, Kiêu Kỵ Quân ở trong một trận chiến tổn thất hơn ba vạn kỵ binh!
Mười vạn nhân mã cuối cùng của Vệ quốc gần như toàn quân bị diệt, còn sót lại hơn ngàn người, Vệ quốc đã chỉ còn lại trên danh nghĩa.
Tin tức truyền quay lại Tấn quốc, có thể nói cả nước vui mừng, Tấn hoàng Thái Thúc Hùng lấy được quân kỳ của Kiêu Kỵ Quân cao hứng không ngớt, treo lơ lửng ở trên triều, Tề quốc bất diệt, vẫn sẽ treo như vậy, lấy cái này nhục nhã Tề quốc, đồng thời hạ lệnh ban thưởng tướng sĩ tham chiến ở Tam Đạo Cốc.
Không biết đối với Cao Phẩm mà nói, trận chiến này vẫn có tiếc nuối, thật không dễ dàng sáng tạo ra chiến cơ có lợi nhưng không thể khuếch đại, theo hắn đánh giá, ít nhất cũng phải diệt hơn mười vạn nhân mã của Tề quốc, nhưng Hô Diên Vô Hận không hổ là lão tướng sa trường, kinh nghiệm giàu có, đúng lúc ổn định bại quân, không để cục diện binh bại như núi đổ khuếch đại!
Nếu không, lúc đó Cao Phẩm thật có khả năng thừa cơ xua quân truy sát!
Mà sau khi tin tức bại trận truyền quay lại Tề quốc, Tề quốc trên dưới lòng người bàng hoàng, ngay cả Hô Diên Vô Hận cũng nếm mùi thất

bại? Nhi tử của Hô Diên Vô Hận chết trận? Tề quốc còn có thể ngăn trở thế tiến công của Tấn quốc sao?
Tâm tình của Tề hoàng Hạo Vân Đồ trầm trọng, đối mặt tấu chương thỉnh tội của Hô Diên Vô Hận, hắn cũng chỉ có thể hồi phục một câu thắng bại là chuyện thường của binh gia!
Thời điểm này không thể trị tội Hô Diên Vô Hận, cũng tìm không ra người càng tốt hơn đến thế thân Hô Diên Vô Hận.
Hạo Vân Đồ cũng có chút hối hận, trước không nên giục Hô Diên Vô Hận triệt binh.
Thế nhưng đối mặt Tấn quốc lại lần nữa tập kết đại quân ép về phía Tề quốc, trên triều cho Hạo Vân Đồ áp lực cũng rất lớn, ý kiến của các triều thần không thể nói không có đạo lý.
Tấn quốc sắp đánh vào Tề quốc, Hô Diên Vô Hận ngươi ở Vệ quốc đánh với Cao Phẩm lại đánh lâu không xong, vậy còn liều chết với Cao Phẩm làm gì? Đã không cách nào thủ thắng, đương nhiên phải triệt binh ngăn cản thế tiến công của Tấn quốc với Tề quốc.
Tính mạng cả triều đều ở trong Tề quốc, đối mặt uy hiếp tan cửa nát nhà, cả triều ngưng tụ lại áp lực là không có mấy người gánh vác được. Trên tay Hô Diên Vô Hận nắm lấy đại quân, xảy ra sự tình cũng không sợ, nhưng trên tay bọn hắn không có binh lực tự vệ, đến thời điểm đó nên làm sao lo liệu?
Một khi cục diện đến mức nhất định, Hô Diên Vô Hận lấy đại cục làm trọng người ở phương xa, là có thể bỏ rất nhiều người không để ý, đến thời điểm đó tất cả mọi người chỉ có thể quỳ xin Hô Diên Vô Hận, không làm gì được hắn.
Tự nhiên là phải nhân lúc còn có thể khống chế tạo áp lực.
Tự nhiên là muốn bức Hô Diên Vô Hận mau chóng triệt binh.
Người trên triều liên thủ tạo áp lực, chỉ là phương diện lương thảo hậu cần đã làm Hô Diên Vô Hận sứt đầu mẻ trán.
Mà lợi ích của tam đại phái Tề quốc cũng đều ở Tề quốc, này cũng là áp lực to lớn.
Hạo Vân Đồ chỉ có thể tạo áp lực lên Hô Diên Vô Hận, thúc dục mau chóng triệt binh, mưu đồ ở Tề quốc chuẩn bị chống cự thế tiến công của Tấn quốc...

Hô Diên Bảo được lễ ngộ tự nhiên khác tướng sĩ bình thường, không nói cái khác, chỉ nói từng vì Tề quốc lập xuống vô số công lao hãn mã, thi thể được tu sĩ chở về Tề kinh hậu táng.
Hô Diên gia để tang, Hô Diên Uy thân ở kinh thành thương tiếc đại ca chết trận, khóc chết đi sống lại, gặp hoàng đế xin lên sa trường báo thù cho đại ca.
Hoàng đế không cho phép, quần thần cũng không cho phép, đối với một ít người mà nói, Hô Diên Uy chỉ là bao cỏ, theo các ca ca tham dự bình phản, có các ca ca bảo hộ đánh chơi còn được, ngươi còn thật nghĩ mình năng chinh thiện chiến sao? Tự mình lĩnh binh giao thủ với Cao Phẩm, không phải mở chuyện cười sao?
Cả triều lục tục lao tới Hô Diên gia phúng viếng, thậm chí Tề hoàng Hạo Vân Đồ đích thân tới.
Thời điểm này đối với Tề quốc mà nói, tuyệt đối không phải thời điểm tốt gì, phụ tử Hô Diên gia thất bại, phảng phất như một tầng mây dày đặc bao phủ ở trên bầu trời Tề quốc, ngay cả sinh ý mã trường của Tề quốc cũng khó thực hiện, người tới giảm mạnh.
Rất nhiều người đã không có tâm tư đi chơi, cũng muốn khiêm tốn một chút, Tề quốc nếm mùi thất bại, ngươi chạy đi xa hoa đồi trụy, sống phóng túng mà nói được sao?
Hô Diên Vô Hận lại nếm mùi thất bại?
Tình hình cụ thể ở Tam Đạo Cốc, nhất thời thành sự tình trọng yếu mà quân đội các quốc gia dò hỏi phân tích, người tham dự nhiều như vậy, tình hình cụ thể là không che giấu nổi.
Phủ Thứ Sử Nam Châu, trong Anh Vũ đường, Thương Triêu Tông nhìn địa đồ, nhìn chăm chú bản đồ Tam Đạo Cốc một lúc lâu.
Trên xe đẩy, Mông Sơn Minh cầm tình báo có quan hệ tới Tam Đạo Cốc kiểm tra, sau một hồi lâu, buông tay, đặt ở trên bàn, khẽ than thở một tiếng.
“Trận chiến này, bại không oan a!
Thương Triêu Tông cũng hít sâu một hơi.
“Cũng không biết Hô Diên Vô Hận là nghĩ như thế nào, khu vực hẹp dài như vậy, lại là vùng núi, Hô Diên Vô Hận lại lấy kỵ binh cường công, coi như có nắm chắc, cũng không tránh khỏi quá mạo hiểm!

Mông Sơn Minh than thở:
“Hắn cũng là bất đắc dĩ, cũng thực là bị Cao Phẩm kéo không có cách nào, cũng có thể nói là bị triều đình Tề quốc bức không còn đường lui.
Thương Triêu Tông thỉnh giáo:
“Xin được chỉ giáo?

Chương 1866: Đồ vô sỉ (1)

Chương 1866: Đồ vô sỉ (1)
Mông Sơn Minh:
“Quân Tề tập kết trọng binh tiến vào Vệ quốc, đặc biệt là Hô Diên Vô Hận hắn lĩnh quân, trận thế lớn như vậy, trên dưới Tề quốc ôm kỳ vọng quá cao, chưa đạt được chiến quả lại bị quân Tấn bức lui, bị làm cho thu về Tề quốc, ngay cả Hô Diên Vô Hận hắn cũng không có biện pháp, quân Tấn lại mang khí thế diệt Vệ, đối với Tề quốc ảnh hưởng quân tâm sĩ khí quá lớn. Bây giờ giao chiến với Tấn quốc, quân tâm sĩ khí của Tề quốc lại không có tinh thần tử chiến chống cự, làm sao có thể thắng?
“Nói cách khác, trước khi tìm được thời cơ rút lui có lợi, bản hắn làm sao có thể dễ dàng rút lui? Thay đổi là ta, tình nguyện chờ đến khi quân Tấn ở phía tây đánh vào Tề quốc, có lý do không thể không hồi binh gấp rút tiếp viện lùi lại, cũng tốt hơn đánh không thắng lui về như vậy.
“Nhưng chủ lực Tề quốc ở bên ngoài không trở về, quân Tấn lại áp sát Tề quốc, Vương gia thử nghĩ triều đình Tề quốc sẽ phản ứng như thế nào?
Thương Triêu Tông nói:
“Những kia người lo lắng cho tính mạng của mình, sẽ không quản nhiều như vậy, tất nhiên sẽ giục Hô Diên Vô Hận triệt binh. Phong thanh triều đình Tề quốc giục triệt binh vẫn luôn có nghe thấy, bây giờ nghe quân Tấn tập kết trọng binh xâm lấn, tất nhiên tạo áp lực với Hô Diên Vô Hận.
Mông Sơn Minh:
“Hô Diên Vô Hận và Cao Phẩm giằng co lâu như vậy, vẫn không có vọng động, chẳng lẽ hắn không biết nguy hiểm khi cường hành tấn công Tam Đạo Cốc, nếu không biết còn chờ đến hiện tại mới cường công? Cao Phẩm thiết trí phòng tuyến, chỉ có hậu phương Tam Đạo Cốc là

vùng đất bằng phẳng, một khi công phá, có thể phát huy ưu thế của quân Tề, tiến có thể công lui có thể thủ, hơn nữa có thể tùy thời từ ba phương hướng đánh tan thế phòng thủ của quân Tấn, có thể toàn diện khuấy lên trạng thái hoang mang của quân Tấn ở Vệ quốc.

“Khi đó, chỉ cần quân Tấn không chịu nổi, như vậy khối thịt mỡ Vệ quốc sẽ có khả năng mất, Tấn quốc tất nhiên sẽ tiếp viện Vệ quốc, nào còn có tinh lực chia quân đi đánh Tề quốc. Tề quốc nguy hiểm tự nhiên hóa giải, mà triều đình Tề quốc tự nhiên cũng sẽ không bức hắn triệt binh, chỉ có thể toàn lực chống đỡ.

“Sau khi cân nhắc hơn thiệt, Cao Phẩm lại như con rùa đen rút đầu kéo hắn, Hô Diên Vô Hận bị làm cho bí quá hóa liều, bởi vậy mới nuốt hận quay về. Đương nhiên, bại thành như vậy cũng có quan hệ tới Hô Diên Vô Hận và thống soái quân Tề không am hiểu tác chiến ở vùng núi.

“Hô Diên Vô Hận vì nổi danh liên lụy, Cao Phẩm thì bởi vậy rửa sạch nhục nhã, tăng mạnh sĩ khí quân Tấn!

“Nói cho cùng, thế không ở bên Hô Diên Vô Hận. Vệ quốc kinh biến đã để đại thế triệt để ngã về Tấn quốc, Tấn quốc có thể song tuyến xuất kích, nhưng Tề quốc đỡ trái hở phải. Mất đi đại thế, Hô Diên Vô Hận sẽ càng khó đánh. Bất quá tác chiến trên thảo nguyên, đối với Hô Diên Vô Hận mà nói, là cực kỳ thành thạo điêu luyện, Tấn quốc muốn chiếm tiện nghi không dễ dàng như vậy. Chỉ sợ Cao Phẩm trải qua Hô Diên Vô Hận liều lĩnh lần này, nhìn ra nhược điểm của Hô Diên Vô Hận, như vậy Hô Diên Vô Hận sẽ phiền phức rồi!

Thương Triêu Tông quay đầu lại nhìn địa đồ.

“Cao Phẩm thắng trận, Hô Diên Vô Hận lui xa, đến nay hắn còn làm rùa rụt cổ ở trong phòng tuyến không ra, rất thú vị.

“Dùng đấu pháp của Kim Tước, vững vàng, gắng đạt tới chữ ổn, chỉ cần mình có thể ổn định, đối phương liền có khả năng ra kẽ hở, quả nhiên bị hắn tóm lấy cơ hội!

Nói đến đây, Mông Sơn Minh nhìn hai chân của mình, tay sờ sờ, dường như nhớ lại cái gì đó.

Thương Triêu Tông nhận ra được phản ứng của hắn, biết hắn hắn là lại nhớ chuyện cũ khắc cốt ghi tâm kia, động viên nói:

“Mông bá bá không giống Hô Diên Vô Hận, lúc trước Mông bá bá là vì cứu bệ hạ.
Mông Sơn Minh lắc đầu:
“Thiện thủ giả, có thể thủ vững là bản lĩnh ghê gớm, Cao Phẩm vẫn rất có năng lực.
Thương Triêu Tông:
“Không phải Mông bá bá nói Cao Phẩm chỉ học đấu pháp của Kim Tước sao?
Mông Sơn Minh:
“Trên chiến trường không ai có thể vĩnh viễn bất bại, vĩnh viễn là một đời người mới thay người cũ, lão nhân cuối cùng rồi sẽ điêu linh, giỏi về học tập chính là năng lực đáng giá tôn kính. Đấu pháp của Kim Tước không phải ai cũng có thể dùng được, thủ kỳ thực là một sự tình rất khó làm tốt, càng phức tạp hơn tiến công, cần chuẩn bị rất nhiều phương diện phức tạp.
Nhấc tay chỉ về địa đồ.
“Vương gia nhìn Cao Phẩm thiết trí phòng tuyến, không tiếc bỏ qua rất nhiều địa phương công chiếm, chỉ chiếm địa hình có lợi nhất đề phòng, hơn nữa các phòng tuyến bố trí vững như thành đồng vách sắt, có thể làm Hô Diên Vô Hận du tẩu ở ngoài phòng tuyến trước sau không tìm được điểm công phá, này chính là năng lực ghê gớm.
“Có thể dùng thành công đấu pháp của Kim Tước, đã nói rõ năng lực của Cao Phẩm.
“Trên chiến trường không có ai trời sinh đánh đâu thắng đó, đều sẽ ăn thiệt thòi, đều từ từ mài ra, có chút năng lực là bị bức ra, chỉ là có người học tập nhanh, có người học tập chậm mà thôi. Cao Phẩm ổn định trận tuyến, có Hô Diên Vô Hận làm bồi luyện để hắn trường kỳ thực chiến, hắn được lợi không ít, năng lực chỉ huy tác chiến cũng tăng nhanh như gió.
“Trước kia Cao Phẩm nhiều lần thua ở trên tay Hô Diên Vô Hận, bây giờ xem ra ngược lại là Hô Diên Vô Hận thành tựu hắn.
“Mà trước kia Cao Phẩm liên tục bại, nhưng y nguyên được Thái Thúc Hùng trọng dụng, không có Thái Thúc Hùng, hắn cũng không có cơ hội lịch luyện này, cũng có thể nói là Thái Thúc Hùng thành tựu Cao Phẩm.

Liên lụy tới vận mệnh quốc gia, chống đỡ một tướng quân thường thắng dễ dàng, nhưng không phải ai cũng có khí phách trước sau chống đỡ một tướng liên tục thất bại, này nói rõ Thái Thúc Hùng vẫn xem trọng Cao Phẩm, có lẽ chính là vừa ý năng lực nào đó của Cao Phẩm, mà lần này Tấn quốc dốc hết quốc lực, Cao Phẩm cũng không có để Thái Thúc Hùng thất vọng, ở thời khắc then chốt đứng vững rồi!

“Ài, Cao Phẩm gặp gỡ minh chủ!

Thương Triêu Tông suy tư hỏi:

“Theo Mông bá bá, lần này Tề quốc có thể ngăn cản quân Tấn không?

Mông Sơn Minh:

“Bây giờ Tấn quốc cường thịnh đến đâu, cũng không phải động không đáy, Hô Diên Vô Hận vẫn có cơ hội. Nhưng hắn gặp gỡ là Cao Phẩm rút kinh nghiệm xương máu rực rỡ hắn lên, nếu Cao Phẩm thừa thế vững vàng mà nói, Hô Diên Vô Hận sẽ rất gian nan!

Thương Triêu Tông quay đầu lại nhìn địa đồ, khẽ gật đầu.

Mông Sơn Minh hỏi:

“Vương gia, vị kia của Mao Lư biệt viện đối với tình huống này có thái độ gì?

Thương Triêu Tông quay đầu lại, cười khổ:

“Tâm hắn quá rộng, không để ý, vẫn là câu nói kia, có việc tự nhiên sẽ tìm chúng ta, không tìm chúng ta là tùy ý chúng ta muốn chơi như thế nào cũng được, chúng ta cảm thấy làm như thế nào thích hợp thì cứ làm, hắn không can dự!

Mông Sơn Minh:

“Có thể hất tay mặc kệ cũng là một loại khí phách, nói rõ hắn có đầy đủ tự tin điều khiển cục diện, Vương gia cũng gặp gỡ một người có khí phách, này là chuyện may mắn của Vương gia. Những năm này, có hắn giúp Vương gia nhấn trụ các phương thế lực, mới để Vương gia có cơ hội đại triển quyền cước!

Thương Triêu Tông gật đầu, lại có chút chần chờ nói:

“Bất quá lần này cảm giác có chút không giống, hắn thật giống như không quá quan tâm chiến sự.

“Có thể lý giải.

Mông Sơn Minh nhấc tay chỉ chỉ trên trời.

“Có thể từ trong kia đi ra, nói rõ tay chân đã động đến đầu những người kia, này đã vượt qua tranh phong trên chiến trường, bên kia tự nhiên sẽ trở thành trọng điểm ứng phó của hắn, cũng vượt xa chúng ta bố cục, đã không tới phiên chúng ta hỏi đến.

Thương Triêu Tông than thở:

“Này cũng chính là ta âm thầm lo lắng, một khi thiên lôi giáng lâm, chỉ sợ hết thảy đều biến thành tro bụi.

Mông Sơn Minh:

“Đã quấn vào rồi, lo lắng cái này không còn tất yếu. Hơn nữa từ hắn bãi bình một vài sự tình là có thể nhìn ra, hắn cũng rất thâm trầm, chúng ta không sờ được sâu cạn, hắn tự có phương pháp ứng đối, chúng ta làm tốt sự tình của mình là được.

Chương 1867: Đồ vô sỉ (2)

Chương 1867: Đồ vô sỉ (2)
“Ài!
Thương Triêu Tông thở dài, liên lụy tới vô số người sinh tử, nào có thể một điểm cũng không lo lắng.
...
Quân Tề rốt cục toàn diện rút khỏi Vệ quốc, Huyền Vi ngồi ở trên lưng ngựa theo quân rời đi, vẻ mặt thê lương.
Vệ quốc ở trên tay nàng mất đi, ngoại nhân là không cách nào lý giải tâm tình của nàng.
Nàng đã không còn tác dụng, trận chiến ở Tam Đạo Cốc tổn thất thảm trọng, tam đại phái đã từ bỏ bảo hộ nàng, may là bên cạnh còn có một người không rời không bỏ, Tây Môn Tình Không vẫn bồi bạn ở bên người nàng, vẫn thủ hộ nàng.
Còn có mấy trọng thần Vệ quốc, cũng buồn bã ủ rũ ở bên cạnh.
Còn những đại thần khác, đã mất đi tất cả ưu đãi.
Trước mắt đã tiến vào khu vực thảo nguyên của Tề quốc, trong đội ngũ tiến lên cuồn cuộn, những người đã từng là đại thần kia đều biến thành cu li, đẩy xe kéo vật tư, cơm ngon áo đẹp quen rồi, làm không được việc nặng, roi của quân sĩ áp đội sẽ không khách khí.
Ở Tam Đạo Cốc may mắn còn sống sót không đến ngàn tướng sĩ cũng bị giải giáp, biến thành cu li.
Đám người Huyền Vi tự nhiên không cần làm cái này, dù sao nàng cũng đã từng là nữ hoàng Vệ quốc, lại là phu nhân của hoàng tử Tề quốc, Hô Diên Vô Hận không đến nỗi để nàng quá lúng túng.
Nhưng sẽ không để nàng dễ dàng rời đi, đạo lý rất đơn giản, bách túc chi trùng tử nhi bất cương (Chú thích: Côn trùng trăm chân, đến chết vẫn còn giãy dụa), trong tay nàng còn có đồ vật Hô Diên Vô Hận cần.

Tuy chính quyền Vệ quốc không còn, nhưng cơ cấu tình báo vẫn còn, trải rộng thiên hạ, Tề quốc muốn nắm giữ cỗ thế lực này ở trong tay mình.
Huyền Vi tự nhiên không chịu dễ dàng giao ra, này đã là tiền vốn cuối cùng của nàng, hoặc nói là hy vọng cuối cùng.
Hiểu Nguyệt Các, vốn là dư nghiệt của Tần quốc, dùng cái gì lần nữa lập quốc? Chính là vì nhân viên của Tần quốc cũ ẩn núp ở các nơi nỗ lực.
Còn tam đại phái của Vệ quốc, tổn thất thảm trọng, bây giờ cũng vô lực hiệu lệnh môn phái khác của Vệ quốc, mà thế lực tu hành của quốc gia khác cũng khó chứa bọn hắn, trước mắt chỉ có Tề quốc còn cần bọn hắn hỗ trợ tác chiến, bọn hắn tạm thời cũng chỉ có thể tiếp tục theo quân Tề.
Lúc đại quân lâm thời đóng quân nghỉ ngơi, Tây Môn Tình Không được Huyền Vi phân phó rời đi, liên hệ mật thám ở phụ cận, một đường đều như vậy.
Có người dường như tìm thấy quy luật này, đợi Tây Môn Tình Không rời đi, đột nhiên tiến vào lều vải của Huyền Vi.
Huyền Vi đang buồn bã ủ rũ ngẩng đầu, chỉ thấy Hạo Thừa chui vào, thấy Hạo Thừa cười gằn áp sát, lập tức đứng lên, chất vấn:
“Đã để ngươi tự do, ngươi còn chạy tới làm gì?
Hạo Thừa khinh thường nói:
“Ngươi trả lại ta tự do? Chuyện cười, nếu như không phải quân Tề ta tạo áp lực, ngươi có thể thả ta tự do? Về phần tại sao chạy tới, ngươi là thê tử của ta, ta là trượng phu của ngươi, tới thăm ngươi một chút không được sao?
“Nơi này không hoan nghênh ngươi!
Huyền Vi vung tay, xoay người không gặp, nhưng đột nhiên bên hông căng thẳng, đã bị Hạo Thừa từ phía sau ôm lấy.
Huyền Vi cả kinh giãy dụa, nàng luyện qua võ, nhưng Hạo Thừa cũng luyện qua một chút, không cưỡng lại được lực đạo của Hạo Thừa, cuối cùng bị Hạo Thừa nhấn lật ở trên giường.
“Thả ra ta... Người đâu!
“Ngươi gọi đi, ta đã lệnh quân sĩ thủ ở bên ngoài, ngươi gọi rách cổ họng cũng vô dụng. Ngươi tiện nhân này, bản vương gánh chịu ô danh, nhưng không được ăn một miếng, lẽ nào có lý đó!

Bạch!
Y phục trước ngực của Huyền Vi bị xé rách, lộ ra da thịt trắng như tuyết.
“Ta muốn gặp bệ hạ!
Thời điểm Huyền Vi gần như tuyệt vọng, bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm của Đường Nghi.
Huyền Vi như bắt được nhánh cỏ cứu mạng, lần nữa hô to.
“Đường Nghi, cứu ta, cứu ta!
Bên ngoài ầm ầm hai tiếng, một bóng người đi vào, chính là Đường Nghi.
Hạo Thừa quay đầu lại, thấy Đường Nghi xách kiếm xông vào, sợ đến run rẩy, liên tục lăn lộn, trốn qua một bên.
Huyền Vi tranh thủ chỉnh lý xiêm y, Đường Nghi bảo hộ ở trước người nàng, hằm hằm nhìn Hạo Thừa, tức giận quát.
“Đồ vô sỉ!
Thủ quân ở bên ngoài cũng nhảy vào mấy người, vừa thấy tình huống này, lập tức bảo hộ ở trước người Hạo Thừa.
“Điện hạ, ngươi không sao chứ?
Huyền Vi đưa tay nhấn kiếm trong tay Đường Nghi xuống, nhìn Đường Nghi lắc đầu, ra hiệu đừng xằng bậy.
Đường Nghi cũng không thể không nuốt xuống khẩu khí này, nàng biết, bên này không thể cứu vãn, đã không trêu chọc Hạo Thừa nổi.
“Cút!
Huyền Vi chỉ ra ngoài trướng quát.
Hạo Thừa cắn răng, đã tìm người mượn cớ gọi Đường Nghi đi rồi, tại sao lại chạy về, hắn nhấc tay chỉ vào Huyền Vi.
“Tiện nhân, ngươi chờ ta, đợi đến kinh thành, ta xem ngươi làm sao chạy trốn lòng bàn tay của bản vương, bản vương nhất định phải để ngươi quỳ xuống cầu xin, xem ngươi còn làm sao hung hăng!
Tiếp đó lại chỉ chỉ Đường Nghi.
“Này là gia sự của phu thê chúng ta, ta ngủ với nàng thiên kinh địa nghĩa, ai cũng nói không được cái gì, ngươi tốt nhất đừng nhiều chuyện, bằng không tự ước lượng hậu quả đi!
Dứt lời phất tay áo rời đi.
Đợi người rời đi, bảo kiếm của Đường Nghi trở vào vỏ, quay đầu lại hỏi:

“Bệ hạ, ngươi không sao chứ?
Huyền Vi yên lặng lắc đầu.
Thần sắc của Đường Nghi phức tạp, bỗng than thở:
“Mặc dù súc sinh kia nói làm người tức giận, nhưng nói cũng không sai, một khi đến kinh thành Tề quốc, bệ hạ thế đơn lực bạc, mà hắn có thể sử dụng rất nhiều thế lực, thật sẽ bất lợi với bệ hạ, kinh thành Tề quốc không phải đất dụng võ của Tây Môn tiên sinh, chỉ sợ Tây Môn tiên sinh cũng không giữ được ngươi. Bệ hạ, Tây Môn tiên sinh vẫn muốn mang ngươi rời đi, việc đã đến nước này, theo Tây Môn tiên sinh đi đi.
Huyền Vi:
“Ngươi cảm thấy bọn hắn sẽ dễ dàng thả ta đi sao?
Đường Nghi:
“Bọn hắn biết bệ hạ sẽ không rời đi, cho nên trông giữ không nghiêm, chỉ cần bệ hạ nguyện ý rời đi, còn có thể triệu tập một vài người phối hợp, Tây Môn tiên sinh hắn có biện pháp mang ngươi đi.
Huyền Vi lắc đầu:
“Đã muộn, ai cũng không đi được. Các nước đều muốn bắt đến danh sách ám điệp của Vụ phủ, rời đi đại quân che chở, chắc chắn sẽ bị các quốc gia vây bắt.
Đường Nghi than thở:
“Bệ hạ, nếu ngươi sớm uỷ quyền rời đi, sẽ không có phiền phức này. Bệ hạ, không thể cứu vãn, nếu như thực không được liền giao ra danh sách cầu tự tại đi, cũng có thể không phụ một mảnh thâm tình của Tây Môn tiên sinh.
Huyền Vi lộ vẻ bi phẫn.
“Vệ quốc hủy ở trong tay ta, ta sao có thể bỏ đi không thèm để ý, phàm là có một tia hy vọng, ta nên tận lực tranh thủ. Muội tử, ngươi đừng khuyên nữa, ý ta đã quyết.
Đường Nghi im lặng một hồi, bỗng thấp giọng nói:
“Bệ hạ, Thượng Thanh Tông ta không thể lại đi theo bệ hạ rồi.
Huyền Vi ngơ ngác, sau đó khổ sở nói:
“Có thể cùng ta đi đến hiện tại, Thượng Thanh Tông đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, đến mức độ này, ta cũng không thể miễn cưỡng ngươi, lúc

trước ta cũng bảo các ngươi không nên quay lại, nhưng hiện tại ngươi đi, bọn hắn sẽ thả ngươi rời đi sao?
Đường Nghi:
“Vừa nãy ta đã giao thiệp với quân Tề, tên tuổi của trượng phu Băng Tuyết Các Các chủ vẫn có chút tác dụng.
Huyền Vi hỏi:
“Thượng Thanh Tông nhiều người như thế, có thể đi nơi nào?
Đường Nghi:
“Trước giấu bệ hạ, đã lặng lẽ liên hệ với Tống quốc, sư huynh Ngụy Đa đã vì Thượng Thanh Tông tìm được đường lui.
Huyền Vi nắm lấy tay nàng.
“Vậy thì mau chóng rời đi đi.
Đường Nghi:
“Không gấp, hiện tại đi, ta không yên lòng bệ hạ, chờ Tây Môn tiên sinh trở về lại đi cũng không muộn.
Huyền Vi hiểu ý tứ của nàng, sợ Hạo Thừa lại đến tìm phiền phức, dặn dò:
“Sự tình vừa nãy, đừng báo cho Tây Môn, bằng không Tây Môn dưới cơn nóng giận sẽ xảy ra chuyện.
Đường Nghi yên lặng gật đầu.
“Nếu như có khả năng mà nói, giúp ta khuyên nhủ Tây Môn.
Đường Nghi sững sờ.
“Tây Môn tiên sinh làm sao?
Huyền Vi lắc đầu.
“Hắn không có làm sao, ta chỉ hy vọng ngươi có thể khuyên hắn rời ta.
Đường Nghi kinh ngạc.
“Vào giờ phút này, Tây Môn tiên sinh sao sẽ rời bệ hạ? Nếu ngay cả Tây Môn tiên sinh cũng rời đi, chẳng phải bệ hạ càng nguy hiểm?

Chương 1868: Thái Học Đô đốc

Chương 1868: Thái Học Đô đốc
Huyền Vi:
“Nếu hắn đi tới Tề Kinh với ta, chỉ sợ hắn sẽ gặp nguy hiểm.
Đường Nghi đã hiểu, đáp ứng nàng.
Đợi Tây Môn Tình Không trở về, Đường Nghi nói rõ ý muốn rời đi, Tây Môn Tình Không tỏ ra đã hiểu, biết Đường Nghi không giống hắn, không thể chỉ vì cá nhân, mà phải vì tông môn cân nhắc, rất nhiều chuyện thân bất do kỷ, không thể xử trí theo cảm tính.
Tây Môn Tình Không chỉ nói.
“Đi đường cẩn thận!
Đường Nghi do dự một chút, cuối cùng vẫn nói ra:
“Tiên sinh cảm thấy bệ hạ sẽ đi theo ngươi sao?
Tây Môn Tình Không im lặng.
“Hiện tại sự tình nàng muốn làm nhất là phục quốc.
Đường Nghi minh bạch, đối phương rất rõ ràng, trước mắt Huyền Vi sẽ không theo hắn đi.
“Đã như vậy, lẽ nào tiên sinh không có cân nhắc qua rời đi sao?
Tây Môn Tình Không:
“Không, ta sẽ không rời nàng.
Đường Nghi:
“Không thể cứu vãn, phục quốc gian nan biết bao, nếu như tiên sinh rời đi, có lẽ bệ hạ còn có thể không kiêng dè gì, nếu như tiên sinh ở đây, bệ hạ sẽ hành sự bất tiện, ngươi hiểu ý tứ của ta không?
Tây Môn Tình Không trầm mặc, nhưng vẫn là câu nói kia.
“Ta sẽ không rời nàng. Ta không có tác dụng gì, không giúp được nàng cái gì, duy nhất có thể làm, là mặc kệ nàng lựa chọn như thế nào, ta cũng sẽ giúp nàng.

Đường Nghi lo lắng.
“Vạn nhất bệ hạ làm sự tình ngài không muốn nhìn thấy, làm sao lo liệu?
Tây Môn Tình Không:
“Nàng không muốn ta thấy, ta coi như không thấy, chỉ cần nàng cao hứng là được.
Đường Nghi vô ngữ, thực không biết nên nói cái gì cho phải, nàng đã nhắc nhở rất rõ ràng.
Nàng cảm giác Vệ quốc bị diệt đã có chút để Huyền Vi tẩu hỏa nhập ma, thậm chí từ thái độ của Huyền Vi có thể nhìn ra Huyền Vi vì phục quốc sẽ làm những chuyện điên rồ gì.
Đi địa phương khác, quốc gia khác sẽ không cho Huyền Vi đất dụng võ, nhưng Tề quốc không giống, trượng phu của nàng là hoàng tử Tề quốc, Huyền Vi rất có khả năng sẽ lấy cái này động thủ.
Trước mắt quốc gia khác đều ngồi xem bên này giao chiến, chỉ có Tề quốc cùng Tấn quốc đấu sức, Huyền Vi y nguyên ảo tưởng mượn lực lượng Tề quốc thu hồi đất đai bị mất.
Tề quốc bất diệt, sợ là Huyền Vi sẽ không chịu rời đi.
Chính vì như thế, Huyền Vi sợ là rất khó chống cự Hạo Thừa, sợ là sớm muộn gì cũng sẽ đi theo Hạo Thừa, sẽ cùng Hạo Thừa giữ gìn mối quan hệ, thậm chí sinh con cho hắn.
Từ Huyền Vi bảo nàng khuyên Tây Môn Tình Không rời đi, nàng liền mơ hồ ý thức được, Huyền Vi rất rõ ràng đi kinh thành Tề quốc sẽ phát sinh cái gì, có chút sự tình sợ là không cách nào tránh khỏi, nhưng nàng sẽ mượn cái này kích thích lên dục vọng quyền lực của Hạo Thừa, từ đó lợi dụng hắn phục quốc.
Mà có Tây Môn Tình Không, Huyền Vi khó làm ra chuyện tình xin lỗi Tây Môn Tình Không, Tây Môn Tình Không vừa đi, nàng sẽ không kiêng dè gì nữa.
Có lẽ cũng là lo lắng Hạo Thừa không dung được Tây Môn Tình Không, lo lắng Tây Môn Tình Không sẽ gặp nguy hiểm.
Nói tới mức độ này, nàng cũng nhìn ra, Tây Môn Tình Không không ngốc, có thể nghe hiểu nàng ám chỉ, chỉ sợ Tây Môn Tình Không cũng ý thức được sẽ phát sinh cái gì.

Nhưng Đường Nghi thực không đành lòng nhìn hắn như vậy, đường đường Đan bảng đệ nhất cao thủ, làm sao đến mức như vậy, không nhịn được nhắc nhở lần nữa:
“Bệ hạ đã không phải lúc trước, đã rơi vào trong chấp niệm, khó có thể tự kiềm chế.
Tây Môn Tình Không:
“Đều là ta sai, là ta vô dụng, không giúp được nàng, bằng không nàng sao sẽ đi tới một bước này.
Đường Nghi bất đắc dĩ, than thở:
“Có lẽ nam nhân nên có chút dã tâm mới đúng, bằng thực lực của tiên sinh, không nghĩ qua sáng tạo một môn phái, tạm gác lại thân hữu dụng, nói không chắc ngày sau có thể giúp đỡ nàng.
Tây Môn Tình Không:
“Ta không có đầu óc đó. Những năm này, nếu như ta không ở bên người nàng, chỉ có hai kết cục, hoặc là trở thành tay chân của người khác, hoặc ẩn cư núi rừng. Đường chưởng môn, chân tâm thích một người, là không dễ dàng thả xuống như vậy.
Không khuyên được, Đường Nghi không biết có nên nói hắn ngốc hay không, có lẽ bản thân cũng hy vọng có thể gặp phải một nam nhân ngốc đối xử với mình như vậy.
Trầm mặc một lúc, cuối cùng nhắc nhở.
“Đừng dễ dàng rời nàng, Hạo Thừa có khả năng sẽ gây bất lợi cho nàng. Đến đây hết lời, tạm biệt, hy vọng hữu duyên còn có thể gặp, Thượng Thanh Tông tùy thời hoan nghênh Tây Môn tiên sinh đến.
Chung quy vẫn ẩn giấu sự tình Hạo Thừa làm với Huyền Vi.
Tây Môn Tình Không gật đầu:
“Lên đường bình an.
Đường Nghi xoay người rời đi, cách đó không xa, đám người Thượng Thanh Tông đang chờ nàng, xoay người lên ngựa, dẫn mọi người ầm ầm rời khỏi thảo nguyên bao la.
Tây Môn Tình Không đứng ở trên cao nhìn theo...
…
Vũ lịch năm thứ ba, Tấn quốc diệt Vệ, Vệ quốc vong, nhanh chóng sụp đổ!

Đến này, Vệ quốc nhét vào bản đồ Tấn quốc, Tấn quốc một bên chuẩn bị chiến tranh, một bên khống chế kho lúa của Vệ quốc.
Vì cấp tốc củng cố "kho lúa", khôi phục hư hao sau chiến tranh, Tấn hoàng Thái Thúc Hùng phái ra đại lượng quan viên đi Vệ quốc nhậm chức, trước kia Thiệu Bình Ba đề điểm những học trò kia, phần lớn bị Thái Thúc Hùng sai đi, đều hơi có đề bạt phân công.
Thái Thúc Hùng cũng công khai công lao của Thiệu Bình Ba, muốn trọng dụng, nhưng Thiệu Bình Ba chỉ nhận công không nhận thưởng.
Thiệu Bình Ba cự tuyệt, quần thần phụ họa, sự tình này bị nhỡ, nhưng cử động không tranh quyền của Thiệu Bình Ba giành được hảo cảm của quần thần, rốt cục để quần thần yên tâm.
Bởi vậy những học trò bị phái đi Vệ địa kia của Thiệu Bình Ba, cũng không bị người làm khó dễ, nể mặt tình cảm trong ngày thường vãng lai hữu hảo, quần thần xem như khá chiếu cố những học trò kia của Thiệu Bình Ba. Học trò gặp phải sự tình gì, Thiệu Bình Ba sẽ mang theo công chúa đăng môn bái phóng, các đại thần cũng rất dễ nói chuyện.
Nhưng Thái Thúc Hùng lại phẫn nộ, hắn vừa ý là năng lực của Thiệu Bình Ba, nhưng Thiệu Bình Ba lại không chịu hành động, lẽ nào có lý đó.
Nhưng Thiệu Bình Ba cứ như vậy, làm gì được nhau, chẳng lẽ vì vậy mà chém con rể.
Bất đắc dĩ, sau khi bình tĩnh, Thái Thúc Hùng quyết định mở trường, mệnh danh là "Thái Học", lệnh Thiệu Bình Ba làm Thái Học Đô đốc, toàn diện phụ trách trù tính thiết lập sự tình Thái Học.
Lần này Thiệu Bình Ba lại không chối từ, lĩnh mệnh làm ngay.
Bất quá trước khi lĩnh mệnh rất khúc chiết, hoặc là không làm, muốn làm thì làm Thái Học Đô đốc cả đời.
Chỉ cần hắn dụng tâm làm tốt, Thái Thúc Hùng không có ý kiến gì, chẳng qua sau này có sự tình khác hắn tiện thể kiêm luôn là được.
Đối với chuyện này, quần thần cũng vui cười hớn hở, Thiệu Bình Ba lại muốn đi làm tiên sinh dạy học, chức vụ nhàn tản như vậy, lại nguyện ý cả đời làm tiên sinh dạy học, quần thần cũng không có gì không muốn, vui vẻ tán thành.

Sự tình cứ như thế định ra, Thiệu Bình Ba thành Thái Học Đô đốc cả đời của Tấn quốc.
Đến lúc này, Thiệu Bình Ba có sự tình để làm, khắp nơi vơ vét lão sư có sở trường giáo dục, không hỏi đến triều chính, cả ngày bận rộn sự tình này.
...
Nam Châu, trong tĩnh thất, Ngưu Hữu Đạo đang tu luyện bị quấy rầy, tay cầm tình báo, xem xong cười khổ.
“Ta nói làm sao trung thực như vậy, nguyên lai có dự định khác. Gia hỏa này, thật là một đời nhân kiệt, có ánh mắt vượt qua thời đại này, đoán chừng cũng là bị bức ra a.
Quản Phương Nghi kinh ngạc.
“Thái Học Đô đốc không phải một tiên sinh dạy học sao? Có thể có quyền lực gì, có lợi hại như ngươi nói sao?
Ngưu Hữu Đạo hỏi ngược lại:
“Ta để ngươi quan tâm những học trò kia của hắn, ngươi cảm thấy năng lực thế nào?
Quản Phương Nghi:
“Đích xác không tệ, phần lớn đã bị Thái Thúc Hùng điều động tới Vệ địa nhậm chức.
Ngưu Hữu Đạo:
“Này là được rồi, đã gây nên Thái Thúc Hùng chú ý, chỉ sợ này cũng là khởi nguyên của Thái Học. Các nước lặp đi lặp lại chiến loạn, sự tình ai cũng không nghĩ tới, Thái Thúc Hùng làm sao đột nhiên nghĩ tới mở trường, hơn nữa là lấy lực lượng quốc gia đi mở trường, sau lưng cái này khẳng định có nhân tố của Thiệu Bình Ba.

Chương 1869: Cái loạn thất bát tao gì (1)

Chương 1869: Cái loạn thất bát tao gì (1)
“Triều đình Tấn quốc đều vui vẻ nhìn, vậy mà không ai ngăn cản, cũng chính là nói, không có một người nhìn ra mưu đồ lâu dài của Thiệu Bình Ba.
“Thiệu Bình Ba ở Bắc Châu có kinh nghiệm phương diện này, nên làm như thế nào, hắn bắt đầu sẽ rất nhanh. Chờ xem đi, sẽ rất nhanh, chờ người hắn tuyển ra đều được trọng dụng, chờ đến thời điểm Thái Thúc Hùng phân công quan lại địa phương bắt đầu thiên hướng dùng học sinh trong Thái Học, các đại quan trong triều đoán chừng đều sẽ đẩy con em nhà mình vào Thái Học, con cháu nhà mình đều thành học trò của Thiệu Bình Ba, học nghiệp tiền đồ đều nắm ở trong tay Thiệu Bình Ba, ai cũng phải cung kính, còn ai dám dễ dàng đắc tội hắn sao?
“Thời chiến, sau khi công thành cướp đất, chính là thời điểm đại lượng dùng người, quan lại đổi mới rất nhanh, thiên hạ lại thiếu người tài, hơi có chút năng lực đều rất dễ dàng được lợi, lúc trước Tống quốc La Chiếu, thời điểm nhận chức Đại đô đốc mới mấy tuổi? Người Tấn quốc vội vàng giành chính quyền, nhưng Thiệu Bình Ba thì trốn ở sau lưng bận rộn gieo hạt.
“Hắn không ngừng ra sức trồng người, tất nhiên sẽ có người tài được trọng dụng, chờ một vài năm sau triều đình đổi mới, mặc kệ hệ phái nào, đại thể đều là học trò của Thiệu Bình Ba hắn, quan viên địa phương cũng phần lớn là môn sinh của hắn, sẽ là cái hậu quả gì?
“Tấn quốc đánh xuống địa bàn càng lớn, lực ảnh hưởng của hắn lại càng lớn, cái này gọi là không đánh mà thắng.
“Nói đến buồn cười, bị Giả Vô Quần bức, lại hắn ép lên con đường này, gia hỏa kia thật là nhân tài.

Quản Phương Nghi đối với cái này không có cảm giác gì, chà chà hai tiếng.
“Sự tình người khác không thấy, nhưng Đạo gia ngươi nhìn thấu, xem ra vẫn là Đạo gia của chúng ta lợi hại.
Trong lời nói có ý trêu chọc.
“Ài!
Ngưu Hữu Đạo không nhịn được buông tiếng thở dài, có mấy lời không thể nói, nếu không phải có kiến thức của một thời đại khác, hắn còn thật xem không hiểu Thiệu Bình Ba đang làm gì.
...
Vệ quốc bị diệt, Tần quốc cũng gấp, tuy trong nước thu được một mùa lương thực, nhưng bởi vì ác tính tuần hoàn mà đã vào được thì không ra được.
Có thể cảm giác được Hàn quốc và Yên quốc ở sau lưng nhìn chằm chằm.
Rốt cục, Ngọc Thương lại động thủ với Mã Trường An.
Mã Trường An bước theo gót chân của Điền Chính Ương, La Chiếu trực tiếp thăng nhiệm thành Tần quốc Đại Tư Mã, trù bị quân ngũ, tiếp tục chiến sự.
...
Lăng Tiêu Các, gương mặt chưởng môn Quan Cực Thái bình tĩnh.
Phùng Quan Nhi tới tìm hắn, hy vọng Lăng Tiêu Các có thể giúp La Chiếu.
Vì chiến sự, Tần quốc giết liền hai chủ tướng, được biết La Chiếu phát binh cũng không thể đánh hạ Tây Bình Quan, Phùng Quan Nhi lo lắng La Chiếu an toàn, đến cầu Lăng Tiêu Các.
“Quan Nhi, ngươi đang nói mơ sao? Kia là sự tình của Tần quốc, mà La Chiếu đã bỏ ngươi, có liên quan gì tới ngươi? Loại sự tình này là ngươi có thể can thiệp sao?
Quan Cực Thái phất tay áo rời đi, không có thời gian để ý.
Phùng Quan Nhi cũng âm u rời đi.
Sau khi rời Lăng Tiêu Các, nàng muốn đi về Tần quốc, nhưng ở trên đường lại bị người Lăng Tiêu Các bắt về.

Lăng Tiêu Các vốn không muốn để ý nàng chết sống, nhưng nàng là cháu gái của chưởng môn tiền nhiệm, tham dự sự tình loạn thất bát tao này, rơi ở trên tay người khác mà nói, sẽ để Lăng Tiêu Các khó xử.
Cuối cùng Lăng Tiêu Các giam lỏng nàng ở kinh thành Tống quốc.
...
Trong tĩnh thất, Ngưu Hữu Đạo tay cầm mật thư của Viên Cương, mặt quặm lại.
Viên Cương đi rồi, trong thư nói được biết Phùng Quan Nhi bị giam lỏng, hắn đi Tống kinh, biết Ngưu Hữu Đạo sẽ ngăn cản, nên lặng lẽ rời đi.
Mang đi một con phi cầm cỡ lớn, người đi sau một ngày mới phát hiện lưu thư, Viên Cương ra vào bên này tự do, hiện tại truy cũng không kịp.
Trước đây Ngưu Hữu Đạo đã căn dặn Đoạn Hổ, tin tức bên Phùng Quan Nhi trước tiên phải cho hắn xem qua mới có thể cho Viên Cương, nhưng hắn đã chết rồi, Đoạn Hổ còn không biết hắn sống, nhất thời sơ sẩy, kết quả bị Viên Cương chui chỗ trống, không thể đúng lúc ngăn cản.
Lần này Viên Cương đi ý tứ rất đơn giản, muốn chịu trách nhiệm chuyện sai lầm do mình làm ra lúc trước, hắn cảm thấy Phùng Quan Nhi rơi vào kết cục như vậy có quan hệ tới hắn.
Càng làm Ngưu Hữu Đạo tức giận là, Viên Cương ở trong thư nói, bảo Ngưu Hữu Đạo không cần phải để ý đến hắn, nói này là sự tình của hắn, tự mình sẽ xử lý.
Hiển nhiên cũng biết hiện tại Ngưu Hữu Đạo cần tiềm ẩn, không thích hợp lộ ra bất kỳ sơ sót nào.
“Hỗn trướng, vì nữ nhân lại mặc kệ chết sống!
Ngưu Hữu Đạo vỗ bàn, tức giận đến quá sức, người có thể làm hắn tức giận thật không nhiều, Viên Cương tính một cái.
Vì thời điểm Viên Cương ngu ngốc, hắn cũng không có cách nào.
Quản Phương Nghi ở bên cạnh hừ hừ nói:
“Vì nữ nhân thì đã làm sao? Đây mới gọi là chân nam nhân, nam nhân không biết che chở nữ nhân tính là nam nhân gì? Cái khác không nói, nhưng ta rất bội phục điểm này của hầu tử.
“Che chở, hắn lấy cái gì đi che chở? Ngươi còn có mặt mũi nói?
Ngưu Hữu Đạo chỉ vào mũi nàng mắng.

“Ngươi làm ăn cái gì? Người đi một ngày mới phát hiện?
Quản Phương Nghi trợn mắt nói:
“Chân mọc ở trên người hắn, ta quản được sao? Ngươi cũng không phải không biết, từ trước đến giờ hắn không nghe ta. Lại nói, là ngươi mỗi ngày buộc ta tu luyện, ta đóng cửa tu luyện, nào biết hắn đi khi nào, hắn ngay cả ngươi cũng giấu, trước khi đi còn có thể bắt chuyện với ta sao?
Ngưu Hữu Đạo giận dữ cười.
“Ta nói Hồng Nương, ta buộc ngươi tu luyện? Ngươi là giúp ta tu luyện sao? Không muốn tu luyện cũng được, trả trái cây kia lại cho ta, ta đưa người khác!
“Đừng nha!
Quản Phương Nghi lập tức cười híp mắt, nhấn tay hắn xuống.
“Ngươi xem ngươi, gặp phải sự tình sao không bình tĩnh một chút, sự tình đã phát sinh, từ từ giải quyết không phải được sao. Ngươi yên tâm, sau khi ta phát hiện, đã lập tức lệnh người Ngũ Lương Sơn ở Tống kinh tập trung hắn.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngũ Lương Sơn tập trung có tác dụng quái gì!
Quản Phương Nghi:
“Sợ cái gì, Tống kinh không phải có người của ngươi sao? Ngươi truyền tin cho Giả Vô Quần không phải xong, bằng năng lượng của phủ Thừa tướng, ở Tống kinh còn có chuyện gì là không xử lý được.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi cảm thấy Giả Vô Quần thích hợp giúp hầu tử xuất đầu sao? Lo người khác không biết quan hệ của Giả Vô Quần và Nam Châu sao?
Quản Phương Nghi:
“Vậy ta tự mình đi một chuyến có được hay không?
Ngưu Hữu Đạo qua lại bồi hồi, đột nhiên phất tay nói:
“Thôi được rồi! Hắn đã tự mình tìm chết, vậy thì để hắn đi chết đi.
Quản Phương Nghi ngạc nhiên.
“Không phải chứ, ngươi thật nhẫn tâm buông tay mặc kệ?
Ngưu Hữu Đạo hỏi ngược lại:
“Hầu tử trời sinh muốn lên cây làm sao quản? Là giết, hay cầm dây xích buộc?

Quản Phương Nghi khó có thể tin, thử dò xét nói:
“Thật mặc kệ sao?
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc, sau đó thở dài.
“Hắn sẽ không có sự tình gì. Hầu tử ở bề ngoài dù sao cũng là người của Vương gia, thật có sự tình gì mà nói, bên Tống quốc sẽ không dám xằng bậy, hầu tử và Tống quốc cũng không có thù hận gì, bảo Ngũ Lương Sơn nhìn chằm chằm, có bất kỳ dị thường lập tức đăng báo.
“Thiết! Nói năng chua ngoa, nhưng tâm đậu phụ.
Quản Phương Nghi khinh thường xoay người rời đi.
“Không một cái bớt lo!
Ngưu Hữu Đạo nhìn bóng lưng của nàng mắng một tiếng.
...
Kinh thành Tống quốc, bên ngoài một đình viện u tĩnh, Viên Cương cõng lấy Tam Hống Đao từng bước một đi tới.
Như tính cách của hắn, rất hùng hổ, trực tiếp lộ diện tới chỗ giam lỏng của Phùng Quan Nhi.
“Người nào?
Hai binh sĩ ngăn cản, sau cửa lập tức có tu sĩ mặc trang phục Lăng Tiêu Các lắc mình nhìn ra bên ngoài.
Viên Cương nhấc tay, chỉ về phía tu sĩ ở trong viện, trầm giọng nói:
“Ngươi, qua đây!
Tu sĩ kia ngẩn ra, chậm rãi đi tới, đứng ở trên bậc thang hỏi:
“Mặt đỏ, tìm ta sao?
Viên Cương:
“Ta tìm Phùng Quan Nhi, làm phiền thông báo một tiếng, nói bạn cũ trước kia đến bái phỏng.
Tu sĩ kia vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng nhìn khí thế của vị này không bình thường, hỏi:
“Bạn cũ của nàng nhiều lắm, không phải tùy tiện người nào cũng có thể gặp, ngươi là người phương nào cũng phải hãy xưng tên ra chứ?

Chương 1870: Cái loạn thất bát tao gì (2)

Chương 1870: Cái loạn thất bát tao gì (2)
Viên Cương:
“Yên quốc Nam Châu, Mao Lư Sơn Trang, Viên Cương! Ngươi nói cho nàng, nếu như không gặp ta, ta sẽ công khai sự tình kia!
“Ngươi chính là Viên Cương, thủ hạ của Ngưu Hữu Đạo?
Tu sĩ kia ngoài ý muốn.
Viên Cương:
“Là ta!
Tu sĩ kia kỳ quái.
“Ngươi làm sao sẽ nhận thức Phùng Quan Nhi?
Viên Cương:
“Chuyện này không liên quan tới ngươi, nhanh đi thông báo.
Tu sĩ kia trên dưới nhìn kỹ một trận, sau đó nói.
“Chờ một chút!
Nói xong xoay người rời đi.
Không bao lâu, đối phương trở về, lên tiếng nói:
“Thả hắn vào đi!
Thủ vệ cho đi, đợi người tiến vào viện, tu sĩ kia yêu cầu kiểm tra, sau khi kiểm tra thì ngoài ý muốn.
“Ngươi không phải tu sĩ?
Viên Cương:
“Không phải!
Tu sĩ kia vô ngữ, nghĩ thầm, con mẹ nó ngươi không phải tu sĩ còn trang bức như vậy?
Hắn nghe nói qua thủ hạ của Ngưu Hữu Đạo có người tên Viên Cương, nhưng cụ thể không rõ ràng, không biết không phải tu sĩ.
“Đi theo ta.

Tu sĩ bắt chuyện một tiếng, mang hắn tới hậu viện.
Trong đình hậu viện, khuôn mặt cố nhân như cũ, y nguyên phong thái yểu điệu, như hoa như ngọc, Phùng Quan Nhi đứng ở đó chờ hắn.
Tái kiến Viên Cương, trong đầu Phùng Quan Nhi lóe qua hình ảnh đêm đó, có chút ngượng ngùng, vốn không muốn gặp, đối phương lại nói công khai.
Một nam một nữ gặp mặt, nhìn nhau không nói gì.
Ngược lại là tu sĩ kia lên tiếng.
“Trước tiên giao thanh đao ra đây.
Viên Cương nhìn hắn, không có ý tứ giao ra.
Phùng Quan Nhi lên tiếng.
“Sư huynh, không có chuyện gì.
Nhấc tay, ra hiệu cho bọn hắn không gian nói chuyện.
Tu sĩ kia à lên một tiếng.
“Vậy sư muội cẩn thận.
Lại nhìn Viên Cương một chút mới rời đi, đứng ở phương xa nhìn chằm chằm.
Bên cạnh không người, Phùng Quan Nhi hỏi:
“Ngươi đến làm gì?
Viên Cương:
“Nghe nói ngươi bị giam lỏng, vì sao giam lỏng ngươi?
Phùng Quan Nhi:
“Chuyện này không liên quan tới ngươi, nếu vì cái này, mời trở về đi, ngươi ta không có gì để nói.
Viên Cương rất trực tiếp:
“Đi theo ta, ta mang ngươi rời đi.
Này là muốn nối lại tiền duyên sao? Phùng Quan Nhi vẻ giận dữ và xấu hổ.
“Ta và ngươi đã không có quan hệ, xin ngươi rời đi, lại không đi, ta sẽ để bọn hắn tiễn khách.
Viên Cương:
“Gặp gỡ khó khăn gì, có thể nói cho ta, ta nghĩ biện pháp giúp ngươi giải quyết.
“Không cần, sự tình của ta...

Phùng Quan Nhi nói một nửa, bỗng nhớ tới cái gì hỏi:
“Nghe nói bây giờ Ngọc Thương nắm quyền ở Tần quốc, trước đây cùng Ngưu Hữu Đạo quan hệ không tệ, có phải như vậy hay không?
Viên Cương:
“Không thể nói là quan hệ gì, lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Làm sao, là Ngọc Thương hại ngươi bị giam lỏng? Nếu như vậy, sự tình này ta giúp ngươi giải quyết.
“Không!
Phùng Quan Nhi cất bước đi ra đình, kết quả vừa tới gần, lại ngửi thấy được khí tức quen thuộc trong ký ức, răng bạc cắn môi, nỗ lực vứt bỏ tạp niệm.
“Hai vị thượng tướng quân của Tần quốc tấn công Tây Bình Quan bất lợi, liên tiếp bị giết, bây giờ La Chiếu thụ mệnh tấn công, nghe nói tình hình chiến trận bất lợi, ta lo lắng hắn sẽ theo gót, nếu thật như vậy, ngươi có thể tìm Ngọc Thương nói hộ, để hắn không nên làm khó La Chiếu không?
Viên Cương:
“Ta nghe nói ngươi và La Chiếu đã không còn quan hệ phu thê, vì sao còn phải phí tâm như vậy?
Phùng Quan Nhi cắn răng.
“Là ta làm chuyện sai lầm, là ta xin lỗi hắn, ta nợ hắn, hắn đối mặt sinh tử, ta nhất định phải giúp hắn một lần.
Viên Cương:
“Xin lỗi. Loại sự tình này, quan hệ đến Tần quốc sống còn, Ngọc Thương sẽ không nghe ta, ta không giúp được ngươi.
Phùng Quan Nhi:
“Chỉ cần ngươi giúp hắn vượt qua cửa ải này, ta sẽ đi theo ngươi.
Viên Cương trầm mặc, cuối cùng nói:
“Được, ta giúp ngươi, đi theo ta đi.
“Hiện tại?
Phùng Quan Nhi sững sờ, không nghĩ tới vị này trực tiếp như thế.
Viên Cương:
“Có vấn đề gì sao?
Phùng Quan Nhi:

“Bọn hắn sẽ không để ta dễ dàng rời đi, chẳng lẽ ngươi muốn mang ta giết ra ngoài sao? Ngươi có thể giết ra nơi này, có thể giết ra kinh thành, có thể giết ra Tống quốc sao? Còn có, hiện tại ta không thể đi theo ngươi, ngươi hoàn thành sự tình trước, thực hiện hứa hẹn, lại nói sự tình dẫn ta đi.
Viên Cương gật đầu.
“Được, chờ tin tức của ta.
Dứt lời xoay người rời đi.
Thẳng thắn như thế? Phùng Quan Nhi sững sờ, vội vàng hô:
“Chờ đã.
Viên Cương dừng bước xoay người hỏi:
“Còn có việc gì sao?
Phùng Quan Nhi do dự một chút.
“Ngươi không sợ ta nuốt lời?
Viên Cương:
“Không sợ, ta nợ ngươi, nên giúp ngươi giải quyết phiền phức.
Trong lòng Phùng Quan Nhi cảm động, nhìn chăm chú nói:
“Bọn hắn sẽ không dễ dàng để ta rời đi, nếu không thể rời đi, không thể coi như ta nuốt lời.
Viên Cương:
“Sau khi sự thành, ngươi nguyện ý lưu lại, hay nguyện ý đi theo ta?
Phùng Quan Nhi nhìn hắn một lúc.
“Ta nhất định phải giúp La Chiếu vượt qua cửa ải này, mới có thể đi theo ngươi.
Viên Cương:
“Ta biết rồi, ngươi an tâm ở lại, sau khi sự thành ta sẽ tìm người có thể mang ngươi đi hỗ trợ, sẽ không để ngươi gặp nguy hiểm, nhất định có thể thoát ly nơi này. Chờ tin tức của ta.
Dứt lời xoay người rời đi.
Phùng Quan Nhi im lặng nhìn theo...
Sau một ngày, Viên Cương trở lại Nam Châu, cũng đứng ở trước mặt Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo ngồi ở sau bàn, lật tình báo trong tay, làm như không nhìn thấy.

Quản Phương Nghi ở bên cạnh lắc quạt tròn xem trò vui.
Viên Cương lên tiếng.
“Đạo gia, giúp ta một chuyện.
Ngưu Hữu Đạo xì mũi, nhìn đồ vật trong tay, âm dương quái khí nói:
“Hầu tử ngươi muốn làm cái gì không được, còn cần tìm ta hỗ trợ?
Chuyện cười này mở có chút lớn, ta nhận không nổi a!
Viên Cương:
“Ta dám mang Phùng Quan Nhi giết ra Tống quốc, thế nhưng sợ nàng sẽ có nguy hiểm tính mạng, ta không muốn nàng có chuyện, ngươi giúp ta cứu nàng ra.
“Cái loạn thất bát tao gì, có ý tứ gì hả?
Ngưu Hữu Đạo giương mắt nhìn.
Viên Cương:
“Nàng bị Lăng Tiêu Các giam lỏng, ta muốn mang nàng đi.
Ngưu Hữu Đạo:
“Nàng có thể có tác dụng gì, Lăng Tiêu Các giam lỏng nàng làm gì?
Viên Cương:
“Không biết.
Ngưu Hữu Đạo hồ nghi.
“Không biết? Ngươi không phải gặp nàng sao?
Viên Cương:
“Hỏi qua, nhưng nàng không nói.
“...
Ngưu Hữu Đạo mộng bức.
“Vậy ngươi chạy tới làm gì? Ngươi cái gì cũng không biết, ngay cả nàng liên lụy sự tình gì cũng không biết, liền bảo ta giúp ngươi cứu người?
Này không phải phong cách làm việc của ngươi nha?
Viên Cương:
“Nàng không giống, nàng không nói, ta không tiện hỏi nhiều.
Quản Phương Nghi nín cười.
Ngưu Hữu Đạo buồn bực.
“Đến cùng có ý tứ gì, ngươi mang nàng đi làm gì? Nàng sẽ để ngươi dẫn nàng thoát thân?
Viên Cương:

“Nàng nguyện ý rời đi, ta sẽ dẫn nàng đi, nhưng nàng muốn trả lại ân tình cho La Chiếu xong mới đi. Sự tình La Chiếu ta sẽ đi xử lý, sự tình dẫn nàng an toàn thoát thân thì xin nhờ Đạo gia.
Dứt lời cúc cung, sau đó xoay người rời đi, dường như chắc chắc Ngưu Hữu Đạo sẽ giúp hắn.
“La Chiếu? Đầu óc ngươi nước vào hả, nói là cái loạn thất bát tao gì? Ngươi xử lý sự tình gì của La Chiếu? Đứng lại, cút trở về cho ta!
Ngưu Hữu Đạo ném đồ vật trong tay đứng lên.
Viên Cương dừng bước quay lưng.
Ánh mắt Quản Phương Nghi thì tỏa sáng.
Ầm ầm ầm!
Ngưu Hữu Đạo dùng sức vỗ bàn.
“Ta bảo ngươi cút trở về, ngươi không nghe thấy sao?
Viên Cương xoay người, lại đi trở về, mặt không hề cảm xúc đứng đó.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi đi tìm Phùng Quan Nhi, tại sao lại dính tới La Chiếu, ngươi muốn xử lý sự tình gì của La Chiếu?
Viên Cương im lặng một hồi, mới nói:
“Sự tình này ta tự mình xử lý, ngươi không cần phải để ý đến.
“Ai cho ngươi lá gan nói chuyện với ta như vậy?
Ngưu Hữu Đạo nổi giận.
“Ta hỏi ngươi đáp!
Viên Cương nói:
“Tần quốc tấn công Tây Bình Quan, Điền Chính Ương và Mã Trường An liên tiếp thất lợi bị chém, Phùng Quan Nhi lo lắng La Chiếu theo gót, chỉ cần ta có thể giúp La Chiếu vượt qua cửa ải này, Phùng Quan Nhi sẽ đi theo ta.
Ngưu Hữu Đạo vừa nghe, không khỏi giận quá mà cười.
“Ngươi có bị bệnh không? Người ta quan tâm lão công của mình, ngươi nhúng một tay tính là chuyện gì xảy ra?
Viên Cương:
“Bọn hắn đã chia tay, nàng chỉ là xin lỗi La Chiếu, muốn giúp La Chiếu vượt qua cửa ải này. Nàng phạm sai lầm, là ta tạo thành, La Chiếu và nàng tách ra lưu lạc đến Tần quốc, ta cũng có trách nhiệm.

Chương 1871: Nếu ngươi dám đi, sau này đừng trở về nữa!

Chương 1871: Nếu ngươi dám đi, sau này đừng trở về nữa!
Nói đến cái này, Quản Phương Nghi có chút lúng túng, là nàng hạ dược a.
Ngưu Hữu Đạo chỉ vào Viên Cương mắng:
“Ta vừa nhìn thấy ngươi chơi cái đạo đức chó này đã nổi giận! Cái trách nhiệm gì? La Chiếu, Tô Chiếu, Phùng Quan Nhi gì, ngươi và ta nói thứ quỷ gì đấy? Hầu tử, ta nói cho ngươi, Phùng Quan Nhi kia chỉ quan tâm Tô Chiếu mà thôi, ngươi không phải Tô Chiếu, ngươi tỉnh lại cho ta đi!
Viên Cương:
“Đạo gia, không quan hệ cái này.
Ngưu Hữu Đạo:
“Không quan hệ còn kéo Tây Bình Quan tới làm gì? Ngươi đi Tây Bình Quan lại có thể làm gì? Nhiều cao thủ như vậy cũng không thể công phá, ngươi còn có thể công phá sao? Ngươi tuyệt đối đừng nói cho ta là dùng thuốc nổ, người ta đập ra Thiên Kiếm Phù còn mạnh hơn cả thuốc nổ, kia là lấy toàn bộ sơn mạch vắt ngang qua làm cửa ải, bom nguyên tử cũng oanh không phá, ngươi chạy đi có tác dụng quái gì? Lại muốn nhiệt huyết xông lên đầu, dựa vào một cây đao xông lên chém giết sao? Ngươi nghe cho kỹ, ta không cho phép ngươi làm như vậy!
Bom nguyên tử? Quản Phương Nghi ngạc nhiên, này là thứ quỷ gì? Nói cái gì đó? Nàng cũng không biết có phải nghe lầm từ hay không.
Viên Cương:
“Ta biết, cho nên ta không dự định kinh Tây Bình Quan, có lẽ quân Tần có thể thử thông hành qua sa mạc vô biên.
Ngưu Hữu Đạo:

“Sa mạc vô biên, nơi đó Sa Hạt hoành hành...
Nói đến cái này không khỏi sửng sốt, mới nghĩ tới, Viên Cương có thể điều động Sa Hạt.
“Coi như ngươi có thể điều động Sa Hạt, sa mạc rộng lớn như vậy, đồ quân nhu tiếp tế khó đi, đại quân căn bản không có biện pháp đi tới, còn chưa đi ra sa mạc đã rơi mất đổ.
Viên Cương:
“Có lẽ có thể thử để Sa Hạt mang người, tải vật, Sa Hạt ở trong sa mạc tốc độ rất nhanh.
“...
Ngưu Hữu Đạo im lặng.
Quản Phương Nghi thì nghe bối rối, còn có thể như vậy?
Một hồi lâu sau, Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Ngươi xác nhận có thể như vậy?
Viên Cương:
“Không thể xác nhận, nhưng ta có thể thử xem, khả năng Sa Hạt hình thể lớn mang người, tải vật là hoàn toàn tồn tại.
Ngưu Hữu Đạo từ từ nói:
“Hầu tử, ngươi nghĩ qua ngươi làm như vậy hậu quả là gì chưa? Không thành công thì thôi, một khi thành công, ngươi có biết đối với Tấn quốc, này ý nghĩa là gì không? Ý nghĩa ngươi thành thông đạo thứ hai đi thông Tây Bình Quan, coi như ngươi dẫn quân Tần vào giúp Tề quốc thắng, Tề quốc cũng sẽ không cảm tạ ngươi, ngược lại sẽ coi ngươi là uy hiếp to lớn, Tề quốc cũng không dung được ngươi, đến lúc đó sẽ có thật nhiều người muốn không tiếc trả giá làm thịt ngươi.
“Một khi quân Tần thành công vượt qua sa mạc vô biên, này sẽ gây nên bao nhiêu náo động? Ngay cả Cửu Thánh cũng phải chú ý đến ngươi.
“Hiện tại ta là tình huống gì, ngươi không thể nào không biết, một khi ngươi bị các phương tập trung, thậm chí là bị Cửu Thánh tập trung, ta căn bản không dám sử dụng bất kỳ lực lượng nào ở bên ngoài giúp ngươi. Đến lúc đó không phải ta không muốn giúp ngươi, mà là liên lụy tới quá nhiều người sinh tử, nơi này, bên ngoài, toàn bộ Nam Châu, còn có rất rất nhiều người đều sẽ chết, ngươi bảo ta làm sao đi giúp ngươi?

Hầu tử, có chút sự tình là không thể làm, ta không thể vì ngươi, hại chết đám người Hồng Nương, hại chết người khác, minh bạch không?
Viên Cương:
“Đạo gia, chính bởi vì ta minh bạch, cho nên ta mới bảo ngươi không cần lo, sự tình này ta tự mình đi đối mặt.
Ngưu Hữu Đạo nắm lấy chén trà trên bàn, rầm! Một chén trà trực tiếp hắt ở trên mặt Viên Cương.
Viên Cương không tránh né, trên mặt nước trà tí tách, còn dính cả lá trà.
Quản Phương Nghi nghiêng người né tránh nước trà tung toé, âm thầm hoảng sợ, vẫn là lần đầu nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo tức giận như vậy.
Đùng!
Chén trà đập trở về trên bàn, Ngưu Hữu Đạo chỉ vào Viên Cương nói.
“Không được đi, có nghe thấy không?
Viên Cương nhấc tay lau nước trà trên mặt.
“Đạo gia mới vừa nói La Chiếu, Tô Chiếu, ta không biết có phải từ nơi sâu xa có chú định hay không, năm đó Tô Chiếu chết ở trong sa mạc vô biên, lại làm cho ta biết mình có năng lực điều động Sa Hạt, không biết có phải vì ngày hôm nay hay không.
“Đạo gia, ta theo ngươi nhiều năm như thế, nhưng có chuyện ta vẫn không học được, ta không biết làm người.
“Đạo gia, nhiều năm như thế, ta cũng theo ngươi làm nhiều sự tình nguyên bản ta cho rằng là chuyện xấu, thế nhưng theo ngươi, lựa chọn con đường này, ta chưa bao giờ hối hận, chỉ cầu vấn tâm không thẹn!
“Đạo gia, ngươi hiểu rõ ta nhất, ta đã đáp ứng Phùng Quan Nhi, thì sẽ tận lực!
“Đạo gia, chết đối với ta mà nói, một chút cũng không đáng sợ, nhưng cầu vấn tâm không thẹn, nếu không như vậy, năm đó ta sẽ không theo ngươi bước vào hắc đạo!
Dứt lời xoay người rời đi.
Ngưu Hữu Đạo trầm giọng nói:
“Ta lặp lại lần nữa, một khi xuất hiện loại tình huống kia, ta không thể giúp ngươi! Hầu tử, hai đời huynh đệ, nếu không bằng một nữ nhân, nếu ngươi dám đi, sau này đừng trở về nữa!
Bước chân của Viên Cương chỉ hơi ngừng, cuối cùng vẫn rời đi.

Gò má của Ngưu Hữu Đạo căng thẳng, sắc mặt mù mịt, hô hấp dồn dập, đột nhiên nắm lên chén trà dùng sức đập xuống.
Lạch cạch! Chén trà rơi trên đất nát bấy.
Quạt tròn trên tay Quản Phương Nghi không còn đong đưa, lặng lẽ đứng ở bên cạnh, không dám thở mạnh.
Sau một lúc lâu, Ngưu Hữu Đạo chậm rãi ngồi xuống, dường như cả người đầy rẫy cảm giác vô lực, tay xoa huyệt Thái Dương, chậm rì rì nói:
“Hồng Nương, đưa tin cho Giả Vô Quần, để hắn nghĩ biện pháp điều tra tình huống của Phùng Quan Nhi, nhìn xem bởi vì cái gì mà bị giam lỏng. Nhắc nhở Giả Vô Quần cẩn thận, đừng lộ ra đầu mối gì, hắn hắn là sẽ xử lý tốt.
Quản Phương Nghi ngoan ngoãn lĩnh mệnh, xoay người rời đi, nhưng còn chưa đi hai bước, lại xoay người trở về, cẩn thận thử hỏi:
“Bên hầu tử nên làm sao lo liệu?
“Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây?
Ngưu Hữu Đạo gầm lên giận dữ.
“Cút!
Đầu Quản Phương Nghi co rụt lại, vội vàng rời đi...
Viên Cương rời đi, chỉ mang theo Đoạn Hổ.
Cũng nói mượn phi cầm cỡ lớn dùng một lát, đến Tần quốc, sẽ bảo Đoạn Hổ mang phi cầm cỡ lớn trở về.
Hai ngày sau, hắn xuất hiện ở ngoài cửa chính của hoàng cung Tần quốc, cõng lấy Tam Hống Đao, bị một đám binh sĩ ngăn cản.
Trong thâm cung, Ngọc Thương nhìn chằm chằm địa đồ quay đầu lại.
“Mao Lư Sơn Trang Viên Cương? Hắn chạy tới làm gì?
Thông bẩm nói:
“Tiểu nhân không biết, hắn chỉ nói muốn gặp quốc sư.
Ngọc Thương nghiêng đầu ra hiệu Độc Cô Tĩnh.
“Ngươi đi nhìn xem, nếu thật sự là hắn, thì nhanh mang tới.
“Vâng!
Độc Cô Tĩnh lĩnh mệnh rời đi.
Chờ một chút thì trở về, cũng mang theo Viên Cương, mang người vào trong điện, Độc Cô Tĩnh nói:

“Sư tôn, Viên Cương tiên sinh đến rồi.
Ngọc Thương quay đầu lại, cười ha ha nói:
“Viên huynh đệ, ngọn gió nào thổi ngươi tới đây? Đến, ngồi một chút.
Ngọc Thương đưa tay mời.
Khách khí như vậy, không có quan hệ gì tới Ngưu Hữu Đạo, bởi vì Ngưu Hữu Đạo đã chết. Đầu tiên là nhận thức, thứ hai là bởi vì bây giờ Viên Cương là người của Thương Triêu Tông, hắn không biết Viên Cương đến có phải mang theo ý chỉ của Thương Triêu Tông hay không.
“Không cần.
Dưới tình huống không tất yếu, Viên Cương từ trước đến giờ không thích quanh co lòng vòng.
“Ta đến là giúp La Chiếu.
Ngọc Thương ngạc nhiên.
“Lời ấy sao giảng?
Viên Cương:
“Giúp La Chiếu phá quan.
Ngọc Thương kinh nghi bất định.
“Làm sao phá quan?
Lại chắp tay cúi người:
“Nguyện ý nghe cao kiến!
Ánh mắt Viên Cương rơi vào địa đồ, đi tới, duỗi ngón tay chỉ hướng tây bắc của Tần quốc.
“Sa mạc vô biên, ta có thể điều động Sa Hạt, có thể thử nghiệm để Sa Hạt vận chuyển nhân viên và vật tư đến Tề quốc.
“...
Ngọc Thương ngưng nghẹn im lặng, trong điện hoàn toàn yên tĩnh.
“Này!
Ngọc Thương giống như đau lòng nhức óc liên tục giẫm chân nện ngực, một bộ cực kỳ ảo não.
“Phải phải, nghe nói qua, nghe nói qua Viên huynh đệ có thể điều động Sa Hạt, sao ta lại quên chuyện này chứ?
Tiếp đó bước nhanh về phía trước, nhiệt tình kéo tay Viên Cương.
“Là Ngọc Thương có mắt không tròng, lại quên mất Mao Lư Sơn Trang có cao nhân ngọa hổ tàng long, không công khổ não hồi lâu, cũng không

biết chủ động đi mời, làm cho Viên huynh đệ đi một chuyến, thực sự vô lễ, thực quá vô lễ, Viên huynh đệ không nên phiền lòng, là Ngọc Thương có mắt không tròng!

Chương 1872: Chỉ một đao, ân oán tiêu tan!

Chương 1872: Chỉ một đao, ân oán tiêu tan!
Viên Cương không thích hắn nhiệt tình khách sáo như vậy, vung tay lên, trực tiếp bỏ qua hắn.
Ngọc Thương cũng không trách cứ, mặt tỏa ánh sáng cười bồi, dáng dấp kia đã sắp coi Viên Cương là tổ tông, bất quá vẫn thử hỏi:
“Viên huynh đệ xác định điều động Sa Hạt có thể vận người tải vật?
Viên Cương:
“Ta nói rồi, chỉ là thử xem!
“Được!
Ngọc Thương vỗ tay nói:
“Nói được lắm, thử xem, nhất định phải thử một chút.
Quay đầu lại nhìn Độc Cô Tĩnh hò hét:
“Nhanh lệnh người chuẩn bị tửu yến, lão phu phải giúp Viên huynh đệ đón gió tẩy trần!
Hắn thật cao hứng, thật cao hứng, Tần quốc lập quốc là Ngưu Hữu Đạo giúp, không nghĩ tới Tần quốc gặp gỡ phiền phức lại có huynh đệ của Ngưu Hữu Đạo chạy tới hỗ trợ.
“Vâng!
Độc Cô Tĩnh đáp lại, cũng thật cao hứng.
Ai biết Viên Cương ngăn lại.
“Không cần, ta không thích những khách sáo này, trực tiếp nói chính sự đi.
“Ây...
Độc Cô Tĩnh nhìn sư phó.

Ngọc Thương hơi có chút lúng túng, bất quá thời điểm này hết thảy đều là Viên Cương định đoạt, người ta nói cái gì chính là cái đó, vội nói:
“Cũng phải, rượu và thức ăn của Mao Lư Sơn Trang chính là thiên hạ nhất tuyệt, ngự trù trong cung kém xa, Viên huynh đệ chướng mắt cũng bình thường. Được, vậy theo Viên huynh đệ, trước tiên nói chính sự, Viên huynh đệ cứ nói, lão phu rửa tai lắng nghe.
Viên Cương mặt không chút thay đổi nói:
“Bá phụ của Tô Chiếu, nguyên lão bản của Bạch Vân Gian, làm phiền mời đến gặp mặt!
Ngọc Thương hơi nhướng mày, ý thức được cái gì, chần chờ nói:
“Viên huynh đệ, chuyện năm đó đã qua, cũng may ngươi không có sự tình gì, nể tình ta và Đạo gia là bạn cũ, không bằng thả xuống được không.
Viên Cương:
“Ngọc Thương tiên sinh, làm phiền mời người đến gặp!
Hắn nói chuyện chính là như thế, không có gì lo sợ!
“Này...
Ngọc Thương do dự, nhưng cuối cùng vẫn nhìn Độc Cô Tĩnh phất tay ra hiệu.
“Đi mời Bạch trưởng lão đến.
Cũng cho Độc Cô Tĩnh một cái ánh mắt, Độc Cô Tĩnh hiểu ý, gật đầu, xoay người rời đi.
Ngọc Thương lại lần nữa mời Viên Cương ngồi xuống nói chuyện, nhưng Viên Cương không ngồi, cõng lấy đao đứng đó chờ.
Ngọc Thương thật bất đắc dĩ, cảm giác vị này có chút khó chơi, tác phong quá đáng tởm, cái đồ vật gì a, nhưng có việc cầu người, đành phải đứng cùng đối phương.
Lần này chờ hơi lâu, ước chừng nửa canh giờ sau, Độc Cô Tĩnh mới trở về, đồng thời có một lão giả vào theo, Viên Cương nhìn đối phương, liền nhận ra đích xác là người năm đó truy sát ở trong sa mạc.
Đối với gia hỏa này, ấn tượng của hắn rất sâu sắc, vẫn nhớ.
Lão giả vừa tiến vào liền nhìn chằm chằm Viên Cương, lúc Độc Cô Tĩnh tìm hắn đã nói rõ nguyên nhân.
“Các chủ!

Lão giả trước tiên hành lễ với Ngọc Thương.
Ngọc Thương xua tay, ra hiệu không cần đa lễ, lại nhìn Viên Cương nói:
“Viên huynh đệ, đây chính là trưởng lão tệ phái ngươi muốn tìm… Bạch Thượng Thành.
Quay đầu lại nhìn lão giả nói:
“Bạch trưởng lão, vị này là Mao Lư Sơn Trang Viên Cương Viên huynh đệ, ngươi hẳn nhận thức.
Bạch Thượng Thành nhìn Viên Cương nói:
“Đích xác nhận thức.
Viên Cương cũng theo dõi hắn, thanh âm hắn cũng ghi nhớ, không sai, là người này.
Ngọc Thương:
“Hắn Độc Cô đã nói với ngươi, không phải ta trách ngươi, nhưng năm đó ngươi tận mắt nhìn thấy Viên huynh đệ điều động Sa Hạt, biết Viên huynh đệ có thể lợi dụng Sa Hạt giúp đại quân vượt qua sa mạc vô biên, vì sao không nói sớm, hại Tần quốc ta hao binh tổn tướng không nói, còn làm hại Viên huynh đệ chủ động chạy tới một chuyến.
Bạch Thượng Thành chắp tay.
“Đích xác gặp qua hắn điều động Sa Hạt, thế nhưng có thể lợi dụng Sa Hạt vận chuyển nhân mã hay không, ta không dám xác định, cũng chưa liên tưởng tới.
Ngọc Thương đang muốn mở miệng, nhưng Viên Cương nói chen vào.
“Bạch trưởng lão, tên của Tô Chiếu gọi là gì?
Bạch Thượng Thành trầm mặc.
“Nàng là cháu gái của ta, bản danh gọi Bạch Tô.
Viên Cương:
“Đã là cháu gái của ngươi, vì sao nhẫn tâm giết hại?
Bạch Thượng Thành:
“Phản đồ! Đặt ở chỗ nào cũng không dung được.
Viên Cương:
“Nàng chưa từng phản bội, cũng chưa từng bán qua Hiểu Nguyệt Các cái gì.
Bạch Thượng Thành:

“Vậy thì nàng không nên chạy, lưu lại nói rõ sự tình là được, một khi tự ý chạy trốn, kia chính là phản đồ.
Thấy hai người đối chọi có chút gay gắt, Ngọc Thương ho khan một tiếng, nhấc tay ngăn cản.
“Bạch trưởng lão, người tới là khách, ngươi như vậy là đạo đãi khách sao?
Là đang nhắc nhở đối phương, chúng ta có việc cầu người.
Bạch Thượng Thành hít một hơi thật sâu, ngữ khí hơi trì hoãn.
“Nàng là cháu gái ruột của ta, ta cũng không muốn làm như vậy, nhưng quốc có quốc pháp, gia có gia quy, rất nhiều chuyện mọi người đều là bất đắc dĩ. Lần này Viên huynh đệ tới, không biết đến tột cùng là vì giúp Tần quốc ta, hay đến tìm lão phu báo thù?
Viên Cương:
“Ta không phải đến giúp Tần quốc, mà là đến giúp La Chiếu, thuận tiện đến tìm ngươi tính sổ!
Bạch Thượng Thành:
“Chẳng lẽ muốn nhân cơ hội áp chế Hiểu Nguyệt Các giết lão phu sao?
Viên Cương nhấc tay ra phía sau, rút trường đao.
Nhìn động tác này của hắn, Ngọc Thương vội nói:
“Viên huynh đệ, chuyện gì cũng từ từ, không cần làm lớn chuyện.
Viên Cương cầm đao trong tay, không để ý tới hắn, chỉ nhìn chằm chằm Bạch Thượng Thành nói:
“Tô Chiếu là cháu gái ruột của ngươi, nàng coi ngươi như thân nhân, không nhẫn tâm như ngươi, không hẳn nguyện ý để ta giúp nàng giết ngươi báo thù! Sự tình Tô Chiếu có thể để xuống một bên không đề cập tới, nhưng năm đó ngươi truy sát ta, hơn nữa đả thương ta, còn kém chút muốn tính mạng của ta, ta lượm cái mạng trở về, nên tìm ngươi chấm dứt sự tình này.
Vung đao chỉ về phía Bạch Thượng Thành.
“Ăn một đao của ta! Nếu như ngươi đỡ được, ta sẽ bỏ qua chuyện cũ!
Bạch Thượng Thành à lên một tiếng.
“Chỉ một đao?
Viên Cương:
“Chỉ một đao, ân oán tiêu tan!

Bạch Thượng Thành nhìn Ngọc Thương.
“Các chủ, ta không có ý kiến, không biết ý ngươi như thế nào?
Vừa nghe chỉ tiếp một đao, Ngọc Thương nhất thời yên tâm, cười ha ha nói:
“Vừa thấy mặt đã động đao, Viên huynh đệ, này thích hợp không?
Viên Cương không nói nhiều, xách đao đi qua, một thân một mình đi ra ngoài, xuống bậc thang.
Mấy người trong điện hai mặt nhìn nhau, Ngọc Thương thấp giọng nói với Bạch Thượng Thành.
“Bạch trưởng lão, cẩn thận một chút.
Bạch Thượng Thành vuốt râu nói:
“Đao lực của hắn ta kiến thức qua, nói là đạt đến đỉnh phong của phàm phu tục tử cũng không quá đáng, đích xác không tầm thường, nhưng ta còn không đến mức ngay cả một đao của hắn cũng không tiếp nổi, Các chủ không khỏi quá khinh thường ta đi.
Ngọc Thương nhấc tay vỗ vỗ sau lưng hắn.
“Hồ đồ, ta là bảo ngươi cẩn thận một chút, đừng tổn thương hắn, tạm thời đại cục làm trọng, cái khác không cần ta nhiều lời chứ?
Bạch Thượng Thành gật đầu.
“Các chủ yên tâm, tự có đúng mực!
Lúc này Ngọc Thương mới nhanh chân đi ra ngoài, Bạch Thượng Thành và Độc Cô Tĩnh đi theo.
Mấy người trước sau xuống bậc thang, chỉ thấy Viên Cương đã đứng ở trên quảng trường xoay người đối mặt.
Ngọc Thương dừng lại, Độc Cô Tĩnh dừng lại theo, đứng ở bên cạnh.
Bạch Thượng Thành tiếp tục đi đến phía trước, đi tới cách Viên Cương mười trượng thì dừng bước, tay phải rút kiếm, tay trái làm ra thủ thế mời, dáng dấp tùy thời lĩnh giáo.
Đúng lúc này, trong khúc quanh đến hai người, phía sau theo một đám cung nữ thái giám, chính là Hoàng thái hậu Tần quốc Trang Hồng và hoàng đế Tần quốc Hạ Lệnh Phái.
Hai người nghe nói Viên Cương đến, nên vội vàng chạy tới, quả nhiên nhìn thấy Viên Cương, nhưng gặp song phương đao kiếm đối lập, đều có chút ngoài ý muốn.

Trang Hồng có chút bận tâm, nàng có hảo cảm với Viên Cương, hơn nữa là loại hảo cảm giữa nam nữ kia, nhưng vì thân phận của mình mà không dám nói.
Hạ Lệnh Phái cũng có hảo cảm với Viên Cương, ở Mao Lư Sơn Trang lâu như vậy, tự nhiên biết Viên Cương là huynh đệ của lão sư Ngưu Hữu Đạo.
Không nghĩ tới vừa thấy mặt đã muốn tranh đấu, hai mẹ con từ hành lang đến gần, Hạ Lệnh Phái la to một tiếng.
“Viên tiên sinh.
Trang Hồng thì hô:
“Các chủ, này là đạo đãi khách sao?
Ngọc Thương và Độc Cô Tĩnh quay đầu lại liếc nhìn.
Ngọc Thương không hiềm hai mẹ con đến không phải lúc, nếu như hai mẹ con có thể ngăn cản Viên Cương mà nói, không phải chuyện xấu gì. Hơn nữa hai mẹ con này tương đối quen thuộc Viên Cương, có thể trung hoà thái độ khó chơi của Viên Cương một chút.

Chương 1873: Không quen biết hắn (1)

Chương 1873: Không quen biết hắn (1)
Bạch Thượng Thành cũng quay đầu liếc nhìn, nhưng thời khắc quay đầu lại, khóe mắt lại liếc nhìn Viên Cương.
Viên Cương đột nhiên động, như dã thú tùy thời phát động tiến công, vừa thấy đối phương hơi có lười biếng, lập tức nhảy ra.
Đánh lén sao? Ngọc Thương cũng nhạy bén nhận ra, phát hiện gia hỏa khó chơi này có chút âm hiểm.
Không biết Viên Cương ở phương diện tranh đấu là không cổ hủ chút nào, từ khi tiếp xúc đến quan niệm tranh đấu, người huấn luyện liền nói cho hắn, đối xử kẻ địch chỉ có một mục đích: đánh bại!
Phát hiện Viên Cương đã triển khai tiến công, mẹ con Trang Hồng cả kinh, Viên Cương mới chạy vài bước còn có thể thấy rõ, sau đó chỉ thấy một bóng người lóe qua ở trên quảng trường.
Ngọc Thương thầm khen, tốc độ thật nhanh!
Sau mười bước xông tới, đột nhiên Viên Cương nhảy lên, người mượn thế nhảy lên nhào về phía mục tiêu, hai tay cầm đao điên cuồng chém xuống.
Tiếng hổ gầm từ trên thân đao bộc phát ra, vang vọng khắp cả quảng trường, làm các thị vệ đều trong nháy mắt quay đầu lại nhìn.
Mẹ con Trang Hồng giật mình.
Ánh mắt Bạch Thượng Thành nhìn chăm chú trạng thái tiến công, khóe miệng hơi lộ ra ý cười.
Tốc độ tấn công của đối phương chỉ có thể nói cấp tốc mãnh liệt để hình dung, nhưng hắn lấy tịnh chế động, tốc độ phản ứng cũng không chậm, thong dong nhấc kiếm đón đỡ.
Nhưng trong nháy mắt đao kiếm va chạm, Viên Cương đột nhiên xoay người, mượn thế này, hất tay gia tốc, đao thế trong tay càng tăng nhanh,

đao thế tiến công càng vô căn cứ gia tốc hai lần!
Tiếng hổ gầm thứ hai bộc phát ra.
Thanh âm không lớn, nhưng nặng nề, chấn nhiếp lòng người.
Ánh đao đột nhiên gia tốc, ở dưới ánh mặt trời khúc xạ, giống như một tia sét, lại giống như một cầu vồng trong nháy mắt liền qua.
“Cẩn thận!
Ngọc Thương phát hiện không đúng, kinh hô một tiếng.
Bạch Thượng Thành thong dong ứng chiến cũng giật nảy cả mình, phát hiện vừa này đối phương đánh là dùng chiến thuật che mắt, để bản thân khinh địch bị lừa, nhưng trong nháy mắt đao kiếm liền chạm vào nhau, đã không kịp phản ứng, chỉ có thể dùng hết toàn lực đối kháng một kích này.
Ầm!
Lấy hai người giao chiến làm trung tâm, cương phong mạnh mẽ phân tán.
Dường như trong mây đen ấp ủ sấm sét rốt cục bạo phát ra, rung động toàn trường.
Đao kiếm vang lên thanh âm vang vọng, làm da đầu người tê dại, nổi cả da gà.
Ầm!
Kiếm trong tay Bạch Thượng Thành chấn động, đập vỡ tan mặt đất, lại lần nữa bắn bay, lách cách lăn ra xa.
Hai tay Viên Cương cầm đao, động tác bất động, hô hấp nặng nề, lạnh lùng nhìn chằm chằm Bạch Thượng Thành.
Ánh mắt Bạch Thượng Thành khó có thể tin nhìn Viên Cương, trong yết hầu phát sinh thanh âm "ô ô" quái dị, dường như muốn nói chuyện, nhưng nói không ra lời.
Hai chân của hắn cắm vào trong đất, sắp đến đầu gối.
Lực phản chấn làm phiến đá bốn phía hỗn loạn, nửa người trên của Bạch Thượng Thành sụp đổ, dòng máu tuôn ra, bụng phá, ruột chảy đầy đất, chết rất khó coi.
Nửa thân thể ngã xuống đất, con ngươi còn động, khó có thể tin nhìn chằm chằm Viên Cương, trong yết hầu còn có động tĩnh ục ục.

Tình cảnh này làm Trang Hồng che mắt xoay người, không dám nhìn nữa.
Hạ Lệnh Phái cũng quay đầu đi.
Độc Cô Tĩnh thì kinh ngạc đến ngây người, mặc kệ thực lực của Bạch trưởng lão thế nào, nhưng đích xác đã là Kim Đan đỉnh phong, vậy mà không ngăn được một đao của Viên Cương?
Hiện tại hắn xem như minh bạch, vì cái gì Viên Cương nói: chỉ một đao, ân oán tiêu tan!
Không phải một đao thì ân oán tiêu tan sao.
Đường đường trưởng lão Hiểu Nguyệt Các, ở trước mặt mọi người bị một đao chém giết?
Ngọc Thương hầu nhìn chằm chằm Viên Cương, dường như nhớ ra cái gì đó, nói thầm.
“Tây Vô Tiên Tam Hống Đao... Nộ hổ dịch khiếu, bôn hổ không tiếng động... Bôn hổ gầm, không gì không xuyên thủng... Ngọa hổ tỉnh, vô địch thiên hạ... Lẽ nào cuồng ngôn của Tây Vô Tiên là thật?
Viên Cương bình phục tiếng hít thở nặng nề, thu đao, trên đao không dính vết máu nào, sáng như tuyết, cũng không nhìn người chết thảm trước mắt, một đao kết thúc tất cả, ân oán tiêu tan, mặt không hề cảm xúc đi về phía Ngọc Thương.
Phương xa bị động tĩnh làm chú ý nhìn qua, cung nữ, thái giám và thị vệ trong cung đều kinh sợ.
Đặc biệt là tu sĩ thủ vệ hoàng cung, sau khi tỉnh hồn lại, dồn dập bay lượn đến, vây quanh Viên Cương, có người giết trưởng lão của bọn hắn, bọn hắn không thể không có chút phản ứng nha.
Viên Cương dừng lại, hoành đao ở trong tay, mắt lạnh nhìn quanh.
Đám tu sĩ tạm thời cũng chỉ vây quanh, không ai dám manh động, đại thể đều không biết người đến là ai, có nội tình gì, nhưng vừa nãy đối phương một đao tiêu diệt Bạch Thượng Thành là bọn hắn nhìn thấy, thực lực này ai dám dễ dàng chạm đến?
Ngọc Thương cũng bị mọi người trêu đến tỉnh táo lại, tranh thủ tiến lên, đẩy tu sĩ bao vây ra hét:
“Các ngươi làm gì? Đấu võ luận bàn, tài nghệ không bằng người, có cái gì phải tính toán? Đều lui ra cho ta!

Này là luận bàn sao? Mọi người hai mặt nhìn nhau, cứ như vậy bỏ qua? Này là ai a?
Độc Cô Tĩnh liên tục phất tay, ra hiệu mọi người lui ra, lúc này mọi người mới chậm rãi rời đi.
Viên Cương nhấc tay nâng đao, vác trường đao ở sau lưng, lại đi vào cung điện.
Giống như sự tình gì cũng chưa từng xảy ra.
Dám ở thời điểm này giết Bạch Thượng Thành, dám chạy đến sào huyệt của người ta một đao tiêu diệt Bạch Thượng Thành, hắn ngốc sao? Một chút cũng không ngốc, hắn biết rõ, thời điểm này đối phương không dám làm gì hắn.
Một người có thể trù tính một số hành động, một người có thể bắt được gian tế trong nội bộ, một người có thể được Ngưu Hữu Đạo yên tâm giao phó sự vụ trong Mao Lư sơn trang, làm sao có khả năng ngốc, không chỉ không ngốc, hơn nữa là người có năng lực tương đối.
Chỉ là có chút thời điểm hắn kiên trì bản tâm của mình, còn có tính cách đối nhân xử thế của hắn, ở trong mắt loại người thông minh như Ngưu Hữu Đạo, căn bản không đáng, ở trong mắt người như Ngưu Hữu Đạo, kia đích xác là ngu xuẩn!
Ngọc Thương quay đầu lại nhìn thi thể đẫm máu kia, buông tiếng thở dài, nhìn Độc Cô Tĩnh phất tay ra hiệu, sau đó bước nhanh đuổi theo Viên Cương.
Độc Cô Tĩnh lập tức gọi hai người qua, tranh thủ thu thập thi thể cho Bạch Thượng Thành, đặt ở đó thực quá khó coi, sau đó mình cũng bước nhanh đuổi theo.
Viên Cương leo lên bậc thang, mẹ con Trang Hồng ở trên bậc thang chờ đón, song song chào hỏi.
“Viên tiên sinh.
Viên Cương nhìn chăm chú, khẽ gật đầu, dù sao cũng là cố nhân tái kiến.
Trong mắt Hạ Lệnh Phái lóe lên vẻ sùng bái, phát hiện vị này nguyên lai lợi hại như thế, một đao chém trưởng lão Hiểu Nguyệt Các, mà nhìn dáng vẻ của người Hiểu Nguyệt Các, vậy mà không ai dám thế nào, nhận thức lâu như thế mới phát hiện huynh đệ của lão sư cũng không đơn giản, Mao Lư sơn trang của lão sư quả nhiên ngọa hổ tàng long!

Ở trong cung giết trưởng lão Hiểu Nguyệt Các, giết người của hắn, hắn không chỉ không khổ sở, trái lại có một tia hưng phấn, thực sự là làm con rối cho Hiểu Nguyệt Các thời gian quá lâu rồi.
Chân chính để hắn hưng phấn là đối phương giết trưởng lão Hiểu Nguyệt Các, nhưng Hiểu Nguyệt Các còn không dám làm gì.
“Viên tiên sinh, sự tình của lão sư ta nghe nói, xin nén bi thương!
Hạ Lệnh Phái thổn thức nói.
Đạo gia không chết, nén bi thương cái gì? Viên Cương cũng không có ý nhiều lời với hai con rối này, hờ hững nói:
“Sự tình không liên quan gì tới các ngươi.
Dứt lời đi qua, trực tiếp tiến vào trong điện.
Không muốn nhiều lời với bọn hắn, cố nhiên là vì tính cách của hắn, nhưng cũng có vài người hắn không muốn thâm giao, bởi vì hắn không muốn nợ nhân tình, hắn là người thiếu nợ nhân tình tất trả lại, cũng biết loại tính cách này dễ dàng bị người gây rối lợi dụng, đối với vài người tránh đi tiếp xúc quá nhiều.
Hai mẹ con nhiệt tình tới, muốn tận tình địa chủ, ai biết mặt nóng dán mông lạnh.
Bất quá hai người nhận thức Viên Cương cũng không phải một ngày hai ngày, ở Mao Lư sơn trang đã biết, Viên Cương chính là loại người này, bởi vậy không có trách móc.
Ngọc Thương thấy thế, chắp tay nói:
“Thái hậu, bệ hạ.
Trang Hồng liếc nhìn địa phương nhặt xác, nghi ngờ nói:
“Quốc sư, vì sao Viên tiên sinh giết Bạch trưởng lão?

Chương 1874: Không quen biết hắn (2)

Chương 1874: Không quen biết hắn (2)
Cái này bảo Ngọc Thương nên nói như thế nào, than thở:
“Hẹn nhau luận bàn, nhất thời thất thủ mà thôi. Thái hậu, bệ hạ, Viên huynh đệ và Hiểu Nguyệt Các còn có chút sự tình cần đàm phán, các ngươi về trước đi.
Trang Hồng:
“Cố nhân từ Mao Lư sơn trang đến, Bản cung muốn thiết yến khoản đãi.
Ngọc Thương:
“Chờ lát nữa lão phu giúp thái hậu hỏi một chút, xem ý kiến của hắn thế nào.
Lại lần nữa đưa tay ra hiệu.
Hai mẹ con gật đầu, trước khi đi còn liếc nhìn Viên Cương ở trong điện.
Thầy trò Ngọc Thương tiến vào đại điện, ánh mắt nhìn Viên Cương có chút phức tạp, thái độ đối xử cũng đến một tầng khác, thực lực thường thường là phương thức để người tôn kính tốt nhất, uy lực của một đao kia thật rất dọa người!
Ngọc Thương còn chưa mở miệng, Viên Cương trực tiếp hỏi:
“Lúc nào đi sa mạc vô biên kiểm tra Sa Hạt phải chăng có thể mang người tải vật?
Ngọc Thương lộ ra ý cười gượng ép, không gượng ép cũng không được, một trưởng lão vừa bị giết, có thể chân tâm cao hứng mới là lạ, nói:
“Cái này tùy thời có thể, chỉ là lão phu có một chuyện không rõ, mong Viên huynh đệ giải thích nghi hoặc.
Viên Cương:
“Có thể nói sẽ nói, không thể nói sẽ không nói, sự tình gì?
Ngọc Thương nỗ lực thích ứng tính cách của tên hỗn đản này, nghi ngờ nói:

“Lão phu thực khó có thể lý giải được, tại sao Viên huynh đệ lại chủ động tới giúp Tần quốc ta, là ý tứ của Dung thân vương?
Viên Cương:
“Ta nói rồi, ta là tới giúp La Chiếu, không phải giúp Tần quốc.
“Ây...
Ngọc Thương không rõ hỏi:
“Này có gì khác biệt sao?
Viên Cương:
“Được người nhờ vả, giải thích như vậy ngươi thoả mãn không?
Ngọc Thương đương nhiên không vừa lòng.
“Không biết được người phương nào nhờ vả?
Viên Cương:
“Bất tiện báo cho. Ta vốn muốn trực tiếp đi tìm La Chiếu, nhưng mà có chút sự tình La Chiếu không cách nào làm chủ, đành phải đến tìm ngươi. Nếu ngươi cảm thấy không thích hợp, vậy coi như ta chưa từng tới.
“Không không không, lão phu không phải ý tứ này.
Ngọc Thương liên tục nhấn tay ổn định hắn.
“Sự tình kiểm tra sa mạc vô biên, ta lệnh người tức khắc chuẩn bị.
Viên Cương quay đầu lại nhìn sắc trời bên ngoài, hỏi:
“Sáng sớm ngày mai khởi hành, có được hay không?
Ngọc Thương đáp lại.
“Được, sáng sớm ngày mai khởi hành, ta tự mình bồi Viên huynh đệ đi!
Viên Cương nhắc nhở.
“Sự tình này, quyết không thể để lộ bí mật.
Ngọc Thương:
“Không cần nhắc nhở, ta tự nhiên minh bạch, Viên huynh đệ yên tâm, trước khi đại quân xuất phát chắc chắn sẽ không để người biết, bất quá chờ đến lúc đại quân chân chính muốn vượt qua sa mạc, động tĩnh quá lớn, sợ là muốn giấu cũng không che giấu nổi, cho nên...
Viên Cương lười cùng phí lời với hắn, trực tiếp rời đi.
“Sáng mai lúc xuất phát liên hệ ta.
“...
Ngọc Thương ách ách, sau đó vội vàng nhìn Độc Cô Tĩnh phất tay nói:

“Nhanh, ngươi tự mình đi an bài địa phương cho Viên huynh đệ nghỉ chân.
“Vâng!
Độc Cô Tĩnh tranh thủ đi theo hỏi:
“Viên tiên sinh, mời đi theo ta.
Trong điện an tĩnh, Ngọc Thương mới phản ứng lại, sự tình Trang Hồng nhờ hắn hỏi thiết yến khoản đãi còn chưa nói.
Sự tình này cũng tạm thời ném ra sau đầu, trước tiên bố trí sự tình ngày mai đi sa mạc vô biên quan trọng hơn.
Chờ hắn bố trí nơi này kỹ càng, Độc Cô Tĩnh cũng quay về bẩm báo:
“Đã sắp xếp cẩn thận, bất quá vị này thực có chút không thông tình lý.
Ngọc Thương than thở:
“Chỉ cần hắn hoàn thành sự tình, chỉ cần không phải chạy tới đùa chúng ta, những cái này đều là chuyện nhỏ.
Độc Cô Tĩnh gật đầu, tiếp đó lại thấp giọng nói:
“Thanh Tam Hống Đao kia...
Ngọc Thương:
“Đừng có mà ghi nhớ. Năm đó Tây Vô Tiên tốn ba năm luyện chế ra đao này thả cuồng ngôn, thuyết pháp ba con hổ gầm chỉ là cho thấy thực lực người dùng đao mà thôi, là bảo đao không sai, nhưng không phải bảo bối gì, còn phải xem người dùng là ai, ngươi đạt được cũng không có tác dụng gì, thời điểm này đừng thêm phiền toái. Ài, gọi chư vị trưởng lão tới nghị sự, sự tình Bạch trưởng lão còn phải cùng mọi người giải thích thoáng một chút.
“Vâng!
Độc Cô Tĩnh lĩnh mệnh rời đi.
Đêm đó, Trang Hồng phái người đi mời Viên Cương dự tiệc, nhưng Viên Cương chỉ cảm ơn, không đi!
Sáng sớm, đám người Ngọc Thương kể cả Viên Cương lặng lẽ xuất phát, hành động bí ẩn.
Không bí ẩn không được, sự tình can hệ trọng đại, một khi để Tấn quốc biết mà nói, Tấn quốc tất nhiên sẽ nghĩ tất cả biện pháp giết Viên Cương, cắt đứt thông đạo sa mạc của Tần quốc.

Mà này cũng là địa phương Ngọc Thương khó hiểu, Viên Cương vì giúp bên này, làm mình gánh chịu nguy hiểm lớn như vậy đáng giá sao? Này không phải chỉ nói sự tình vượt qua sa mạc, tương lai mặc kệ ai chiếm phía tây đều dung không được vị này...
Nam Châu, trong tĩnh thất, Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên quay đầu lại.
“Một đao chém giết trưởng lão Hiểu Nguyệt Các Bạch Thượng Thành?
Quản Phương Nghi liên tục gật đầu.
“Phải! Chỉ một đao, Bạch Thượng Thành không thể ngăn trở, bị hầu tử chém thành hai đoạn, mất mạng tại chỗ, sự tình này trong hoàng cung Tần quốc có thật nhiều người tận mắt nhìn thấy, đã không phải bí mật gì. Căn cứ thám tử báo, hai người tiến vào không bao lâu liền giao thủ, này là chuyện gì xảy ra?
Tuy bên này ngoài miệng nói Viên Cương đi rồi thì đừng trở về, nhưng vẫn còn quan tâm, Viên Cương vừa đi, liền để thám tử bên Tần quốc quan tâm.
Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt nói:
“Nghe hầu tử nói, Tô Chiếu bản danh gọi Bạch Tô, thời điểm chết là bị bá phụ nàng tự mình mang người truy sát, mà bá phụ nàng chính là trưởng lão Hiểu Nguyệt Các.
Quản Phương Nghi bỗng nhiên tỉnh ngộ.
“Bạch Thượng Thành chính là bá phụ giết chết Tô Chiếu? Chẳng trách! Chà chà, hầu tử này còn thù rất dai!
Ngưu Hữu Đạo chắp tay nói thầm.
“Vậy mà có thể một đao giết trưởng lão Hiểu Nguyệt Các, thực lực lại tiến mạnh, Xi Vưu Vô Phương đến tột cùng là thứ quỷ gì...
Trước đây hắn cũng thường thường kéo Viên Cương bồi luyện, nhưng sau khi tiến vào Thánh cảnh thì không còn cơ hội, tình huống trước mắt cũng không thích hợp lại kéo Viên Cương bồi luyện, hai người đã rất lâu không có giao thủ.
Quản Phương Nghi không biết hắn nói thầm cái gì.
...
Phía đông Tây Bình Quan, đại quân Tần quốc, trung quân có khách tới, Độc Cô Tĩnh đến, xông thẳng trung quân, nhìn thấy La Chiếu liền chào hỏi:

“Tướng quân.
La Chiếu quay đầu nhìn lại, kinh ngạc.
“Sao Độc Cô tiên sinh lại đến rồi?
Độc Cô Tĩnh nói:
“Có thánh chỉ, lệnh tướng quân mau chóng bố trí đại quân rút lui.
“Rút lui?
La Chiếu kinh ngạc.
Độc Cô Tĩnh quay đầu lại nhìn xung quanh, phất tay ra hiệu người không liên quan lui ra.
La Chiếu phất tay, ra hiệu người khác trong lều làm theo.
Người đều đi ra ngoài, Độc Cô Tĩnh để sát vào bên tai hắn nói thầm.
La Chiếu lộ vẻ kinh hỷ, khó có thể tin nói:
“Là thật?
Độc Cô Tĩnh:
“Quốc sư tự mình đi xem, ta cũng ở hiện trường tận mắt nhìn, chắc chắn sẽ không sai. Chuyện này cực kỳ quan trọng, trước đó không được để lộ bí mật, cho nên quốc sư tự mình lệnh ta đi một chuyến.
La Chiếu hưng phấn vỗ tay nói:
“Được! Ta làm theo ngay, lập tức bố trí công việc rút lui.
“Không gấp!
Độc Cô Tĩnh xua tay, lại để sát vào bên tai hắn thấp giọng nói:
“Quốc sư bảo ta đến, còn có một chuyện hỏi tướng quân, Viên Cương kia luôn miệng nói là đến giúp ngươi, quốc sư muốn biết, hai người các ngươi có ngọn nguồn gì, hắn lại gánh chịu nguy hiểm to lớn như vậy đến giúp ngươi?
“Giúp ta?
La Chiếu ngạc nhiên, không hiểu nói.
“Ta và hắn không quen biết a!
“Không quen biết?
Độc Cô Tĩnh biểu thị hoài nghi.
“Tướng quân, sự tình này không phải đùa, ngươi cẩn thận ngẫm lại xem. Đích xác là không đùa được, này thật không phải chuyện nhỏ, đối phương chủ động tới mạo hiểm hỗ trợ, vạn nhất có âm mưu mà nói, hậu quả khó mà lường được.

Một khi đối phương dẫn đại quân Tần quốc vào sa mạc, đột nhiên kiếm chuyện, binh mã Tần quốc không toàn quân bị diệt mới lạ.
“Đích xác là không quen biết, bất quá...
La Chiếu lại có chút do dự.
Độc Cô Tĩnh vội vàng hỏi:
“Nhớ ra cái gì sao?
La Chiếu lắc đầu.
“Ta khẳng định không nhận thức Viên Cương của Mao Lư Sơn Trang, chỉ là ta cũng không dám xác định trước đây có gặp qua người này hay không, hắn có dùng thân phận khác gặp ta hay không, trước khi chưa thấy mặt, ta không cách nào kết luận.

Chương 1875: Người sáng mắt không làm chuyện mờ ám

Chương 1875: Người sáng mắt không làm chuyện mờ ám
Độc Cô Tĩnh trầm mặc.
“Được, tướng quân an bài công việc rút quân trước, có biết hay không quay đầu lại gặp mặt sẽ rõ.
La Chiếu gật đầu, tạm thời cũng chỉ có thể như vậy.
Sau đó La Chiếu tiến hành bố trí, nhân mã khổng lồ như thế khẳng định phải có kế hoạch rút lui chu toàn, không thể nói đi là đi.
Nhưng tốc độ cũng rất nhanh, sau một ngày, chủ lực quân Tần tấn công Tây Bình Quan đột nhiên rút đi.
Động tác này không được hoàng đế Tần quốc phê chuẩn, nhưng La Chiếu rất rõ ràng, hoàng đế Tần quốc chỉ là con rối, tuân theo pháp chỉ của Ngọc Thương là được.
Doãn Trừ kinh ngạc, không biết La Chiếu chơi trò gì, lệnh thám tử lặp đi lặp lại điều tra xác nhận.
Đợi đến khi chủ lực quân Tần đi xa, mới biết thật rút đi...
“Cái gì? Rút lui?
Cao Phẩm đang ở biên cảnh Tề Vệ tuần sát nghe báo nhảy xuống lưng ngựa hỏi:
“Rút lui về vị trí nào?
Phía dưới lập tức có quân sĩ mở địa đồ, căn cứ Tây Bình Quan báo cáo, vạch ra trạng thái rút đi trước mắt của quân Tần.
“Lui về bắc, không giống như rút về nội địa Tần quốc...
Cao Phẩm nhìn chằm chằm địa đồ, ánh mắt kiểm tra phương hướng quân Tần rút đi.

“Lẽ nào muốn vượt qua núi sao? Núi cao đường hiểm, băng tuyết kỳ hàn, đại quân căn bản không thể vượt qua.
Cuối cùng ánh mắt dừng ở sa mạc vô biên.
“Lẽ nào muốn hành quân thông qua sa mạc? Không thể, coi như không sợ quái thú trong sa mạc, đại quân và đồ quân nhu cũng không cách nào thông qua sa mạc mênh mông như vậy.
Ánh mắt lại nhìn lên, dừng ở bờ biển.
“Lẽ nào muốn vượt biển vu hồi đến Tề quốc? Cũng không thể, nhiều người như thế, bao nhiêu thuyền mới có thể vận tải?
“La Chiếu đang làm cái quỷ gì?
Cao Phẩm lặp đi lặp lại cân nhắc nói thầm, thực không nghĩ ra quân Tần đến cùng muốn làm gì, trong lòng một chút ngọn nguồn cũng không có, không cách nào làm ra ứng đối hữu hiệu.
Không có biện pháp, chỉ có thể phân phó.
“Lệnh thám tử tiếp tục quan tâm. Đồng thời lệnh Hắc Thủy Đài hành động, cần phải tìm hiểu ra ý đồ của quân Tần!
Hắn có chút thấp thỏm, trên chiến trường sợ nhất là tình huống không hiểu nổi lên, lo lắng La Chiếu đánh úp.
“Vâng!
Thuộc cấp lĩnh mệnh chấp hành.
Cao Phẩm quay đầu lại nhìn trưởng lão Khí Vân Tông nói:
“Trưởng lão, lập tức phái ra một nhánh tu sĩ, đi qua sơn mạch một chuyến, nhìn xem phải chăng có sơ sẩy gì hoặc bí đạo thông hành chưa từng phát hiện hay không.
Trưởng lão Khí Vân Tông gật đầu.
“Được.
Cao Phẩm lại bổ sung căn dặn một câu.
“Trưởng lão, sự tình này không sơ sẩy được, không thể so với Vệ quốc, Vệ quốc vừa bắt đầu đã bị ta đánh tan rã, không cách nào hình thành lực lượng tác chiến hữu hiệu, ta mới có thể nhanh chóng diệt Vệ quốc. Quân Tần không giống, kia là một lực lượng tác chiến hoàn chỉnh, mà La Chiếu cũng rất có năng lực, một khi quân Tần tham dự, sẽ chế tạo cho quân ta áp lực không nhỏ. La Chiếu đột nhiên rút quân lên phía bắc, tất có mưu đồ!

“Minh bạch, chắc chắn sẽ bảo bọn hắn trợn to hai mắt kiểm tra, nếu như ai có mắt không tròng, mặc kệ người nào, tùy ý đại soái xử trí theo quân pháp!
Trưởng lão Khí Vân Tông bảo đảm.
Quân Tần động tĩnh dị thường đã tạo thành áp lực cho Tấn quốc, vì trận chiến này, các loại gián điệp, mật thám bí mật của Tấn quốc toàn diện động viên.
Nhưng cái gì cũng hỏi không ra, Tần quốc vì bảo mật, toàn bộ quân Tần chỉ có La Chiếu biết, tướng lĩnh khác trong quân hỏi, La Chiếu giữ bí mật không nói, có thể nói giữ nghiêm bí mật, không dám có chút để lộ.
Mà nội bộ Tần quốc, biết tình huống chỉ có Ngọc Thương và Độc Cô Tĩnh.
Cho dù trưởng lão Hiểu Nguyệt Các truy cứu sự tình Bạch Thượng Thành bị giết, Ngọc Thương cũng không dám tiết lộ, chỉ nói là tuyệt mật, cũng bảo đảm với bọn hắn, nhất định sẽ cho bọn hắn một câu trả lời, đến thời điểm chư vị trưởng lão tự nhiên lý giải vì sao không truy cứu.
Tề quốc ngược lại hưng phấn lên, không biết Tần quốc có kế hoạch gì, phái sử giả liên hệ Tần quốc, Tần quốc cũng giữ nghiêm không báo, chỉ nói thời cơ đến tự nhiên sẽ thông báo cho Tề quốc phối hợp, mà trước đó kiên quyết không chịu thổ lộ nửa chữ.
Cùng lúc đó, Tần quốc lại lần nữa phái sử giả liên hệ Tống quốc.
Không có biện pháp, Tống, Hàn, Yến đều không muốn nhìn thấy Tấn quốc lớn mạnh, đều bức Tần quốc liên thủ với Tề quốc kháng Tấn, nếu như không theo, Hàn quốc và Yên quốc là cái thứ nhất sẽ không bỏ qua cho Tần quốc.
Bây giờ tình cảnh của Tần quốc là, lấy lực lượng quốc gia đối kháng Hàn quốc và Yên quốc, hay cùng Tề quốc đồng thời đối kháng Tấn quốc, hai lựa chọn không cần suy nghĩ nhiều. Huống chi sau khi Tấn quốc lớn mạnh, thời điểm vung binh đông tiến, cái thứ nhất xui xẻo chính là Tần quốc, làm sao có thể bỏ mặc?
Bất quá bên Tống quốc không giống, Tống quốc cũng không muốn nhìn thấy Hàn quốc và Yên quốc lớn mạnh, cũng không muốn nhìn thấy hai nước chiếm đoạt Tần quốc, bởi vậy Tống quốc bảo đảm, chỉ cần Tần

quốc liên thủ với Tề quốc kháng Tấn, Tống quốc sẽ ở hậu phương kiềm chế Hàn quốc và Yên quốc.
Tần quốc phái sử giả đi tới, lại lần nữa được bảo đảm.
Mà Tấn quốc vì ổn định Tần quốc, muốn cung cấp lương thực cho Tần quốc, nhưng tiền đề là Tần quốc từ bỏ liên minh với Tề.
Tần quốc rất muốn những lương thực này, nhưng sao có thể không nhìn ra ý đồ của Tấn quốc, chỉ cần Tần quốc dám muốn lương thực, Hàn quốc và Yên quốc tất nhiên sẽ phát binh tấn công, Tấn quốc là rắp tâm hại người, muốn Tần quốc đi tiêu hao quốc lực của Tần, Hàn, Yên.
Sau khi cân nhắc thiệt hơn, thêm nữa có tân biện pháp, Tần quốc tự nhiên cự tuyệt hảo ý của Tấn quốc.
Mà Hàn quốc và Yên quốc dường như cũng kết minh, trọng binh ở biên cảnh hai nước đều lục tục rút đi, lấy lòng lẫn nhau.
Hai nước đồng thời tập kết binh lực về hai hướng đông tây, một khi có biến, sẽ liên thủ nuốt Tần, lại muốn liên thủ chống đỡ Tống quốc ở hậu phương làm loạn.
Động tác này rõ ràng là bức Tần quốc cứu viện Tề quốc.
Tần quốc không thể không làm, nhưng biết đây là uống rượu độc giải khát, một trượng hạ xuống, mặc kệ có thể đánh thắng hay không, quốc lực của Tần quốc cũng bị thương nặng. Coi như đánh thắng, Tần quốc suy yếu, cơ hội kiếm được tiện nghi không nhặt thì phí, Hàn quốc và Yên quốc đều có khả năng xuất binh chiếm đoạt Tần quốc.
Trước mắt hy vọng ở liên hiệp Tề quốc, Tề quốc đáp ứng chỉ cần song phương liên hiệp thành công, tương lai Hàn quốc và Yên quốc gây bất lợi cho Tần mà nói, Tề quốc nguyện ý xuất binh trợ Tần.
Loại hứa hẹn này không hẳn đáng tin, nhưng có một điểm là đáng tin, Tề quốc hứa hẹn Vệ quốc đối Tần quốc hiệp ước xưa, nguyện ý Tây Bình Quan giao cho Tần quốc, xem như bán Vệ quốc.
Chỉ cần đẩy lùi Tấn quốc, coi như Tần quốc có tổn thất, Tần quốc cũng có thể tây tiến vào trong Tây Bình Quan, trấn giữ Tây Bình Quan, chiếm cứ lãnh địa cũ của Vệ quốc.
Ở điểm này, chỉ cần quân Tần nhập quan tham chiến, liền không thể dung Tề quốc đổi ý, trừ khi Tề quốc nguyên khí đại thương còn muốn

cùng Tần quốc làm một cuộc, chỉ có thể liên thủ với Tần quốc đối kháng Tấn quốc.
Bị người dùng đao gác ở trên cổ đi theo nước khác đánh trận, tư vị này thật không dễ chịu, nhưng Tần quốc không có biện pháp, sức lực không đủ, một nhà căn bản đánh không thắng hai nhà, chỉ có thể đi một bước tính một bước.
Tấn quốc phát động trận đại chiến này, diệt Vệ quốc, kiếm chỉ Tề quốc, cũng làm Tần quốc rơi vào tình thế nguy cấp, quốc gia tới gần chiến trường không thể không đếm xỉa đến.
Thế cục trong lúc nhất thời biến thành phức tạp vi diệu, thiên hạ dường như có một trận bão táp to lớn sắp tới.
...
Biên giới sa mạc mênh mông, quân Tần lặn lội đường xa rốt cục đến, nhân mã tiền phong đến, tụ họp với đám người Ngọc Thương.
Ngọc Thương trước tiên giới thiệu Viên Cương cho La Chiếu nhận thức, đồng thời quan sát.
“Viên tiên sinh, nghe tiếng đại danh đã lâu, hôm nay gặp mặt quả nhiên bất phàm.
La Chiếu phong trần mệt mỏi mà đến nhìn Viên Cương chào hỏi, thái độ khách khí, cũng cẩn thận phân biệt.

Chương 1876: Nổi danh thiên hạ (1)

Chương 1876: Nổi danh thiên hạ (1)
Sau khi nhìn thấy người, trong lòng có chút buồn bực, có thể khẳng định trước đó tuyệt đối chưa từng gặp người này, nếu như gặp qua không thể không có ấn tượng.
Nhìn thấy vị này, ánh mắt Viên Cương có chút phức tạp, tâm tình cũng có chút phức tạp, cảm giác có chút xin lỗi người ta, nguyện ý đến giúp người ta, không hẳn không có tâm thái trả lại.
Cho nên gật đầu.
“Ngươi hảo!
Nhìn thấy ánh mắt của Ngọc Thương ra hiệu, La Chiếu dò hỏi:
“Trí nhớ của La mỗ không tốt, xin hỏi tiên sinh, trước kia chúng ta phải chăng đã gặp qua?
Viên Cương:
“Chưa từng thấy.
La Chiếu nhất thời không rõ.
“Tiên sinh không xa vạn dặn đến đây, nghe quốc sư nói, tiên sinh từng nói là vì giúp ta mà đến, không biết có phải thật hay không?
Viên Cương:
“Đúng thế.
La Chiếu càng ngày càng kỳ quái.
“Ta và tiên sinh không quen biết, không biết vì sao tiên sinh phải giúp ta?
Viên Cương:
“Được người nhờ vả.
La Chiếu hồ nghi.
“Xin hỏi một câu, không biết là được người phương nào nhờ vả?

Viên Cương trầm mặc, không biết nên hồi đáp thế nào, nhưng loại sự tình này, hắn người sáng mắt không làm chuyện mờ ám, cảm thấy không cần ẩn giấu, sớm muộn gì cũng phải đối mặt, xoắn xuýt không bằng sảng khoái, bình tĩnh trả lời:
“Phùng Quan Nhi!
“...
Đám người Ngọc Thương hai mặt nhìn nhau, Phùng Quan Nhi không phải vợ trước của La Chiếu sao? Là vợ trước của La Chiếu mời người đến giúp đỡ?
Vợ trước của La Chiếu có thể có bản lĩnh này? Trước đó mọi người nghĩ cũng không nghĩ tới.
La Chiếu sửng sốt một chút, sau đó sắc mặt đại biến, dường như nghĩ đến cái gì, cái khác hắn không biết, nhưng có một điểm hắn hiểu, đối phương giúp sự tình này tuyệt đối sẽ rước lấy thiên đại phiền phức, mất mạng khả năng cũng rất lớn, Phùng Quan Nhi có thể có mặt mũi này?
Môi hắn căng thẳng, gắt gao nhìn chằm chằm Viên Cương, hỏi:
“Nàng mất tích qua một đoạn thời gian, là đi cùng với ngươi?
Viên Cương trầm mặc, cuối cùng vẫn thừa nhận.
“Phải!
Sắc mặt La Chiếu trắng bệch, thân thể run lẩy bẩy, hai tay nắm chặt, tìm được, rốt cuộc tìm được người Phùng Quan Nhi không chịu nói kia, nghiến răng nghiến lợi, gằn từng chữ:
“Ta và nàng đã không có bất luận quan hệ gì, không cần nàng giúp ta!
Nghe xong những lời này, lại nhìn phản ứng của La Chiếu, đám người Ngọc Thương lập tức minh bạch, đều có chút há hốc mồm.
Ngọc Thương càng dở khóc dở cười, rất muốn hỏi Viên Cương, ngươi ở trước mặt mọi người thừa nhận sự tình này, có phải ngốc hay không hả? Đây là tới hỗ trợ, hay là đến kiếm chuyện?
Độc Cô Tĩnh cũng rất muốn hỏi, loại sự tình này không thể mượn một bước nói chuyện sao? Trước mặt mọi người nói ra bảo La Chiếu làm sao chịu nổi?
La Chiếu không thèm nói chuyện nữa, một câu không cần hỗ trợ sau đó xoay người rời đi, hắn làm sao có khả năng sảng khoái tiếp nhận phần nhân tình này?

Tuy đã không quan hệ gì với Phùng Quan Nhi, Phùng Quan Nhi thật lòng có ý giúp hắn, nhưng đối với hắn mà nói, là thiên đại nhục nhã!
Trước kia liền có lời đồn, nói hắn tuổi còn trẻ có thể ngồi vững vị trí Đại đô đốc Tống quốc, chính là vì bối cảnh Lăng Tiêu Các của Phùng Quan Nhi.
Năm đó có thể cười bỏ qua, nhưng giờ phút này gặp lại sự tình như vậy, thật không cách nào hào hiệp.
Ngọc Thương lập tức ném Viên Cương lại, đuổi theo La Chiếu, kéo La Chiếu qua một bên, khuyến cáo nói:
“Tuy lão phu không dám xác nhận đã phát sinh sự tình gì, nhưng lúc này sao có thể hành động theo cảm tình? Nam tử hán đại trượng phu hàng đầu là kiến công lập nghiệp, có thành tựu lo gì không có thê thiếp?
La Chiếu phẫn nộ rồi.
“Quốc sư, chẳng lẽ ngươi muốn ta dựa vào tiện nhân kia thành tựu?
Nói xong liền đi.
Ngọc Thương lại đuổi theo, Viên Cương nhìn qua, cũng không biết hai người nói cái gì, bất quá có thể nhìn ra, cuối cùng dường như thuyết phục được La Chiếu.
Sự tình đến mức độ này, La Chiếu không bị thuyết phục cũng không được, là Ngọc Thương có thể từ bỏ, hay La Chiếu hắn có thể không đáp ứng?
Ngọc Thương trở về vẻ mặt bất đắc dĩ, đối mặt Viên Cương hắn xem như phục rồi, trải qua một đoạn thời gian hắn cũng coi như nhìn ra, người này giống như rắm thí, tính cách sảng khoái xong việc a!
Sự tình dựa theo kế hoạch nguyên lai tiến hành.
Đợi đại quân đến đông đủ, Viên Cương đi vào trong sa mạc, tới một cồn cát, đối mặt thiên địa mênh mông bao la mở hai tay ra.
“Ô...
Phát sinh tiếng gầm gừ kéo dài.
Đám người Ngọc Thương ngắm nhìn bốn phía, nhìn thấy trong sa mạc bắt đầu có động tĩnh, có linh tinh vài con Sa Hạt chọc thủng tầng cát chui ra, đầu nhìn qua bên này, dựng thẳng đuôi gấp gáp rung động.
Đây chỉ là bắt đầu, phi cầm cỡ lớn ở trên không trung tuần tra đã thấy tình hình phía dưới giống như gợn sóng khuếch tán, không ngừng có Sa

Hạt chọc thủng tầng cát chui ra, đầu quay về một hướng rung động đuôi bò cạp.
Tình cảnh này một đường lan xa, từ không trung nhìn xuống như hạt mưa đánh vào mặt hồ, càng ngày càng nhiều Sa Hạt trồi lên mặt đất.
Trong gió khô ráo, Viên Cương im lặng một hồi lâu, lại lần nữa mở ra cánh tay, phát sinh thanh âm kéo dài.
Sa Hạt nhanh chóng chạy tới, từ gần đến xa đều lục tục có động tác, cũng bắt đầu tập trung qua.
Sa Hạt tập trung thành đàn, từ không trung nhìn xuống giống như con kiến, rất là đồ sộ.
Mà người ở trên mặt đất thì cảm nhận được rung động đến từ sa mạc, vô số Sa Hạt vọt tới, làm quân sĩ ở biên giới sa mạc trên mặt đều dần dâng hiện lên cảm giác sợ hãi.
La Chiếu cũng kinh nghi bất định nhìn một màn này, nhìn bóng lưng cao lớn kia, thần sắc phức tạp, hắn đột nhiên rất muốn biết, sở dĩ Phùng Quan Nhi thay lòng đổi dạ, có phải bởi vì nam nhân này cường đại hơn hắn nguyên nhân hay không?
Quân đoàn Sa Hạt lít nha lít nhít tập kết ở trước mặt Viên Cương, làm người xem tê cả da đầu.
Viên Cương đình chỉ hô hoán, hai tay thả xuống, xoay người đối mặt Ngọc Thương nói:
“Hắn là được rồi.
Ngọc Thương hỏi:
“Có thể bắt đầu rồi sao?
Viên Cương gật đầu.
“Nắm chặt thời gian.
Ngọc Thương lập tức quay đầu nói:
“Nhanh!
Độc Cô Tĩnh cấp tốc bay lượn đến bên người La Chiếu truyền đạt, La Chiếu cũng vội vàng truyền quân lệnh, nhưng sau khi quân lệnh truyền ra, quân sĩ không người dám chấp hành.
Cuối cùng vẫn là Độc Cô Tĩnh lệnh một vài tu sĩ làm gương, các tướng sĩ mới dám chậm rãi tới gần những Sa Hạt khuôn mặt dữ tợn khủng bố kia.

Thử nghiệm bò lên trên lưng Sa Hạt, xác nhận Sa Hạt dịu ngoan, lúc này mới kéo người khác làm theo.
Đại quân lập tức trở nên bận rộn, các loại vật tư phân tán cột chặt ở trên người Sa Hạt.
Đợi người và vật tư ổn định ở trên lưng Sa Hạt, Viên Cương cũng đứng ở trên người một con Sa Hạt hình thể khổng lồ, Ngọc Thương và Độc Cô Tĩnh thủ ở sau lưng hắn, cực kỳ cảnh giác xung quanh. Trước đã nói xong rồi, nhất định phải có người giám sát Viên Cương, phòng bị ngoài ý muốn.
Viên Cương cũng có thể lý giải, lo lắng hắn làm loạn dẫn đến quân Tần toàn quân bị diệt ở trong sa mạc, trong lòng hắn không có quỷ, nên không đáng kể.
“Ô!
Theo Viên Cương ra lệnh, Sa Hạt lao nhanh vào trong sa mạc.
Đám người Viên Cương cưỡi ở phía trước, phóng về phía sa mạc vô biên vô hạn.
Thanh âm ào ào, đàn Sa Hạt bắt đầu xông theo, các tướng sĩ ngồi ở trên lưng Sa Hạt đã mới mẻ lại sốt sắng, một khắc này tất nhiên cả đời khó quên.
Trên không nhìn lại, đội ngũ khổng lồ không gì sánh được rong ruổi ngang dọc ở trong sa mạc.
Này vẻn vẹn chỉ là năm trăm ngàn nhân mã tiên phong, Tần quốc còn không dám được ăn cả ngã về không, đám nhân mã này xem như đi đầu dò đường.
Mà Viên Cương cũng không đề nghị như ong vỡ tổ, cân nhắc đến quy mô nhân viên quá mức khổng lồ, lo lắng triệu hoán số lượng Sa Hạt không hắn quay vòng được.
Tuy hắn kiến thức qua Sa Hạt cường hãn, nhưng sa mạc vô biên thực quá mênh mông, chở hết người đi mà nói, thể lực của Sa Hạt không hắn ăn tiêu.
Trên đường có tu sĩ Vô Biên Các lui tới, nhìn thấy một màn này, đều kinh ngạc đến ngây người, chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy, còn tưởng mình mắt hoa.

Chương 1877: Nổi danh thiên hạ (2)

Chương 1877: Nổi danh thiên hạ (2)
Trên đường thỉnh thoảng có tu sĩ bay vọt đứng ở trên cồn cát, ngơ ngác nhìn một màn này, thực sự là quá mức kỳ huyễn...
Hoàng cung Tề Kinh, Đào Lược vội vã xông vào Ngự thư phòng, bẩm báo:
“Bệ hạ, đã xác nhận, quân Tần đích xác mượn Sa Hạt vượt qua sa mạc vô biên!
Hạo Vân Đồ đứng lên, giật mình nói:
“Quả thực có sự tình thần kỳ như thế?
Đào Lược:
“Chính xác trăm phần trăm, phái đi người tận mắt xác định, ở trong sa mạc mênh mông cuồn cuộn tiến lên, tốc độ hành quân nhanh vượt xa hành quân ở trên đồng bằng, đoán chừng không ra ba ngày, quân Tần sẽ đến Tề quốc ta.
Hạo Vân Đồ phấn chấn nói:
“Tốt, lập tức dựa theo thương nghị tiếp ứng cho Tần quốc, chiến mã vật tư đúng lúc vào chỗ!
Chiến mã là không cách nào thông qua Sa Hạt vận chuyển, cái này cần Tề quốc cung cấp, mà Tề quốc cũng đáp ứng, chỉ cần có thể đẩy lùi quân Tấn, Tề quốc không thiếu chiến mã!
...
Trước địa đồ, gương mặt Cao Phẩm căng thẳng, trên địa đồ biểu thị ra tuyến đường Sa Hạt tiến lên, mục đích tự nhiên cũng hiện ra.
Động tĩnh lớn như vậy, đã náo động toàn bộ tu tiên giới, bằng con đường tin tức của Tấn quốc, làm sao có khả năng không biết.
Nhưng hiện tại vấn đề là, mục đích của quân Tần không phải quân Tấn trước mắt có thể chạm đến, coi như quân Tề một đường mở rộng để bọn

hắn gấp rút lên đường, cũng không cách nào đúng lúc chạy tới ngăn cản. Nhưng quân Tề làm sao có khả năng để quân Tấn hắn thông suốt, nếu quân Tấn dám thâm nhập, Hô Diên Vô Hận tất nhiên sẽ nhân cơ hội hạ thủ.
Nhưng một khi để quân Tần tiến vào Tề quốc tập kết, quân Tấn sẽ không đơn thuần là phải đối phó quân Tề, còn phải phân ra trọng binh tới đối phó quân Tần.
Không nghĩ tới, nằm mơ cũng không nghĩ tới, quân Tần sẽ lấy loại phương thức này đến hành quân.
Đối mặt loại tình huống này, hắn một chút tính khí cũng không có.
Ngoài trướng, một tướng lĩnh nhanh chân đi vào bẩm báo:
“Đại soái, bệ hạ truyền chỉ.
Cao Phẩm trầm giọng nói:
“Nói!
Phó tướng nói:
“Triều đình đã tìm rõ, quân Tần có thể vượt qua sa mạc của Vô Biên Các, là được Mao Lư Sơn Trang của Nam Châu Yên quốc hiệp trợ, thủ hạ tâm phúc Viên Cương của Ngưu Hữu Đạo, đã xác nhận là người này có thể điều động Sa Hạt. Trước đó vài ngày, người này ở trong Tần cung đao chém trưởng lão Hiểu Nguyệt Các Bạch Thượng Thành, Hắc Thủy Đài không thể đúng lúc phân biệt rõ tình huống, đã bị bệ hạ trách cứ.
Cao Phẩm trầm giọng nói:
“Xác nhận thì đã có sao? Bây giờ nói cái này không phải quá muộn sao?
Phó tướng:
“Trước mắt vận chuyển vẻn vẹn là nhân mã tiên phong của Tần quốc. Bệ hạ báo tin, Khí Vân Tông đã tổ chức cao thủ đi chặn giết, chỉ cần giết được Viên Cương, đại bộ phận nhân mã của Tần quốc sẽ không cách nào nhập Tề, nhất định có thể giảm bớt áp lực cho đại soái.
Cao Phẩm buông tiếng thở dài.
“Tần quốc và Tề quốc có thể không biết tầm quan trọng của Viên Cương sao, tất nhiên sẽ toàn lực bảo hộ. Đến hiện tại mới biết có một người như thế tồn tại, phương diện tình báo của Tấn quốc ra lỗ thủng lớn như thế, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Hắc Thủy Đài thất trách, thế lực tu sĩ

lấy Khí Vân Tông dẫn đầu cũng có thất trách... Ài, chỉ mong có thể thành công!
...
Trung quân, Hô Diên Vô Hận nghe xong bẩm báo không khỏi suy tư, nói thầm.
“Viên Cương? Là hắn?
Tra Hổ mỉm cười nói:
“Phải, lúc trước tướng quân rất xem trọng hắn, muốn mời chào, còn ban tặng hắn Tam Hống Đao. Nghe nói hắn chính là dùng Tam Hống Đao tướng quân ban tặng chém trưởng lão Hiểu Nguyệt Các, thật không nghĩ tới hắn còn có bản lĩnh này. Nói đến vẫn là tướng quân có ánh mắt, nếu lúc trước không phải tướng quân giơ cao đánh khẽ thả hắn, nếu giết hắn mà nói, sao lại có quân Tần đến cứu viện ngày hôm nay, có thể nói nhân quả thiện báo!
Hô Diên Vô Hận lắc đầu.
“Tính cách của tiểu tử kia ở trong thế tục là không có kết quả tốt, thẳng tính thích hợp pha trộn ở trong quân, nhưng vắng vẻ vô danh ở bên người Ngưu Hữu Đạo, đáng tiếc.
Tra Hổ:
“Nhưng bây giờ đã nổi danh thiên hạ, một đao chém giết Kim Đan đỉnh phong, đủ để làm người khác chú ý!
Trong một lều vải cách đó không xa, Huyền Vi nện bàn, dùng sức quá độ, làm trên nắm tay chảy máu.
Một tay nàng nắm xiêm y ở ngực, hình như cực kỳ ảo não.
“Sao lại quên hắn chứ?
Tây Môn Tình Không yên lặng đi tới trước mặt, giúp nàng xử lý vết thương.
Nhưng Huyền Vi không để ý tới đau đớn, trái lại là một bộ đau lòng nhức óc.
“Tây Môn, người khác không biết còn có thể thông cảm được, chúng ta là tận mắt nhìn thấy hắn điều động Sa Hạt, sao không nghĩ tới hắn, nếu sớm nghĩ đến, nếu như quân Tần sớm ngày vượt quan tây tiến, Vệ quốc ta sao sẽ rơi xuống nông nỗi như vậy?
Tây Môn Tình Không:

“Là nhìn thấy, nhưng chúng ta không biết hắn có thể điều động Sa Hạt vận chuyển binh lực, đã như vậy, hối hận sự tình này cũng không tất yếu. Huyền Vi, đừng tự trách nữa, mỗi ngày ngươi đều sống ở trong tự trách, nhìn bản thân sắp thành cái dạng gì? Có chút sự tình thật không phải ngươi sai!
Huyền Vi cất tiếng đau buồn nói:
“Là ta vô năng!
...
Biên giới sa mạc ở phương hướng Tề quốc, Sa Hạt đình chỉ đi tới, động vật giáp xác vốn sợ nước, sợ hãi lục địa ở ngoài sa mạc.
Các tướng sĩ cơ hồ chưa từng nghỉ ngơi qua cũng uể oải, từ trên thân Sa Hạt leo xuống, y nguyên bận rộn tháo dỡ vật tư.
Quân Tề đã đến một đạo nhân mã tiếp ứng, song phương lẫn nhau bắt chuyện, hiệp thương an bài công việc nghỉ ngơi, sự tình này tự có La Chiếu xử lý.
Đám người Ngọc Thương thì gặp mặt tu sĩ do Tề quốc phái tới, dẫn theo mọi người đi gặp Viên Cương.
Mà bên người Viên Cương đã tụ tập một đám cao thủ Hiểu Nguyệt Các, mắt nhìn chằm chằm cảnh giác bốn phía, Hiểu Nguyệt Các đã biết động tĩnh quá lớn, không cách nào ẩn giấu, chỉ có thể tập trung lực lượng mọi người bảo hộ Viên Cương.
“Viên huynh đệ, này là trải qua Hiểu Nguyệt Các phối hợp, Tề quốc phái tới cao thủ của Đại Khâu Môn, Huyền Binh Tông, Thiên Hỏa Giáo, đều là đến bảo hộ ngươi.
Ngọc Thương nhiệt tình giới thiệu.
Mọi người chắp tay chào hỏi, đường đường người của tam đại phái Tề quốc cũng thả xuống kiêu căng.
Viên Cương mặt không hề cảm xúc, không kêu tiếng nào, chỉ lạnh lùng quét nhìn mọi người, không có hứng thú phản ứng bọn hắn.
Một nguyên nhân khác không muốn phản ứng là, hắn không am hiểu kinh doanh nhân mạch, sẽ chữa lợn lành thành lợn què
Nhân viên tam đại phái của Tề quốc ngược lại không lấy làm kỳ quái.
Ở chung một đoạn thời gian, Ngọc Thương xem như thăm dò ra tính cách của Viên Cương, đã báo cho người của tam đại phái, các ngươi

muốn gặp mặt chào hỏi ta không ngăn trở, bất quá tính cách của người này có chút cổ quái, trước tiên làm tốt chuẩn bị không phiền lòng.
Mặc dù như thế, nhưng người của tam đại phái vẫn đến, đều muốn nhìn kỳ nhân có thể điều động Sa Hạt bộ dạng ra sao, đặc biệt là nghe nói vị này một đao chém giết trưởng lão Hiểu Nguyệt Các.
Có thể một đao chém giết một vị Kim Đan đỉnh phong, người ở bên ngoài xem ra, cũng đích xác là có tiền vốn tự kiêu.
Lúc này gặp được bản tôn, vừa nhìn hình dạng, quả nhiên không tầm thường, vóc người cao to, hơn nữa khuôn mặt đỏ thẫm!
Viên Cương cũng không muốn bộ dạng mình đáng chú ý như thế, nhưng này không phải hắn có thể khống chế, trúng thứ độc kia, sau khi lấy thân thể hóa giải liền thành như vậy, dường như mãi mãi không khôi phục được bình thường như trước.
Ngọc Thương có chút bất đắc dĩ, người ta là đến bảo hộ ngươi, ngươi thậm chí ngay cả lời cảm tạ cũng không có, để hắn nói cái gì cho phải đây, chỉ có thể nhìn người Tề quốc cười áy náy, lại nhìn Viên Cương nói:
“Viên huynh đệ, nơi này giao cho La tướng quân đến xử lý, chúng ta quay trở lại tiếp nhân mã khác đi.
Viên Cương:
“Không gấp!
Sắc mặt Ngọc Thương ngưng trọng nói:
“Viên huynh đệ, này không phải sự tình gấp hay không gấp, tin tức đã không che giấu nổi, đang khuếch tán ra, bên Tấn quốc chắc chắn có hành động, hiện tại ngươi không thích hợp ở lâu nơi này, hơn nữa còn phải đi đường vòng phản hồi, đề phòng trên đường có mai phục.

Chương 1878: Ám sát

Chương 1878: Ám sát
Viên Cương nhấc ngón tay, chỉ về phía quân sĩ còn tháo dỡ vật tư.
Mọi người nhìn qua, nhất thời minh bạch, một khi vị này rời đi, vạn nhất Sa Hạt không chịu khống chế, vật tư chưa tháo dỡ sẽ bị hư hỏng, sẽ không công vận chuyển xa như thế.
Ngọc Thương lập tức quay đầu lại bàn giao.
“Lệnh bọn hắn tăng nhanh tốc độ, trước tiên lấy vật tư xuống, sau đó chậm rãi vận ra.
“Vâng!
Độc Cô Tĩnh lĩnh mệnh đi truyền đạt.
Sau khi ra lệnh một tiếng, chúng tướng sĩ nhanh chóng cởi đồ vật trên người Sa Hạt xuống, trực tiếp vứt ở trên đất. Tiếp xúc lâu dài như thế, đã không sợ hãi những quái vật này rồi.
Đợi vật tư trên người Sa Hạt không còn, Viên Cương lại mở ra hai tay.
“Ô!
Sa Hạt nhất thời nóng nảy, tựa như mất đi gò bó, lục tục xoay người, hoặc nhanh hoặc chậm lao vào trong biển cát mênh mông, hoặc trốn vào trong cát biến mất.
Người Tề quốc hai mặt nhìn nhau, cảm thấy rất thần kỳ.
Sau đó Hiểu Nguyệt Các và tam đại phái Tề quốc dồn dập điều động phi cầm cỡ lớn bay lên không, che chở Viên Cương rời đi, có hơn ba mươi con phi cầm cỡ lớn hộ tống.
Cũng không tập trung ở một khối, mà trước trước sau sau phân tán ra, cảnh giác có người tiếp cận...
Nam Châu, trong tĩnh thất tu luyện, Quản Phương Nghi lại tới quấy rầy, Ngưu Hữu Đạo ngồi khoanh chân tĩnh tọa im lặng.
Quản Phương Nghi đợi một lúc, thử nhắc nhở lần nữa:

“Nhóm nhân mã đầu tiên đã thành công vượt qua, còn phải tiến hành nhóm thứ hai, nếu theo quy mô nhóm đầu tiên mà nói, sẽ phải tiến hành vận chuyển nhiều lần. Ngay cả chúng ta cũng biết tin tức, sợ là Tấn quốc sẽ gây bất lợi cho hầu tử.
Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng nói:
“Vậy ngươi nói cho ta, ta có thể làm sao? Ta có thể tìm ai bảo hộ hắn? Là Vạn Thú Môn, hay Thiên Hành Tông, hoặc Linh Tông có thể phái người đi, ba phái này đi bảo hộ hắn bình thường sao? Phái một hai người đi hữu dụng sao? Chẳng lẽ muốn Tử Kim Động vì hắn phái ra đại lượng cao thủ đơn độc đối kháng Tấn quốc? Cung Lâm Sách muốn làm cũng không có biện pháp thuyết phục người phía dưới. Nếu ngay cả lực lượng của Hiểu Nguyệt Các cũng không bảo hộ được hắn, phái người Mao Lư Sơn Trang của chúng ta đi hữu dụng sao? Tự mình tìm chết, còn muốn liên lụy người khác chịu chết sao?
Nói đến chuyện này hắn liền có chút tức giận, sự tình điều động Sa Hạt vận chuyển nhân mã, nếu thất bại còn không có chuyện gì, bây giờ thành công lại làm cho hắn căm tức.
Đừng nói hắn, coi như Chung Cốc Tử và Vân Cơ có năng lực bảo hộ cũng không thể phái ra, hai người có thể công khai ra tay sao?
Càng làm cho tâm tình của hắn không tốt là, bên Giả Vô Quần đã thăm dò ra nguyên nhân Phùng Quan Nhi bị giam lỏng, chính là bởi vì Phùng Quan Nhi muốn chạy đi Tần quốc giúp La Chiếu mà bị giam lỏng. Kết quả rất hiển nhiên, Viên Cương tự nhiên va tới, Phùng Quan Nhi không có biện pháp mới cầu Viên Cương.
Cái gì gọi là sợ La Chiếu đi theo gót chân của Điền Chính Ương và Mã Trường An? Khả năng Hiểu Nguyệt Các giết La Chiếu cơ hồ không có! Nhưng Ngưu Hữu Đạo quá hiểu rõ Viên Cương, một là Viên Cương đáp ứng sẽ đi thực hiện, hai là Viên Cương không làm được sự tình đuối lý, gặp được cơ hội sẽ liều giúp La Chiếu một tay, khuyên như thế nào cũng vô dụng.
Nữ nhân kia hại huynh đệ hắn, hắn lại còn phải hỗ trợ cứu nữ nhân kia ra, chuyện này là sao.
Một khi Viên Cương thật có gì ngoài ý muốn, còn cứu người? Hắn hận không thể lăng trì nữ nhân kia ấy chứ!

Nhưng nói ngược lại, nếu Viên Cương xảy ra vấn đề, nguyện vọng của Viên Cương, hắn làm hay không làm?
Vì sự tình này làm hắn nghĩ tới nghĩ lui.
“Ài!
Quản Phương Nghi cũng bất đắc dĩ, biết Ngưu Hữu Đạo khó xử, buông tiếng thở dài xoay người rời đi, nhìn ra Ngưu Hữu Đạo đang tức giận, lại nhiều lời làm không tốt sẽ bị mắng.
Nhưng rời đi không bao lâu lại trở về, tay cầm tin tức đưa qua.
“Giả Vô Quần lại hồi âm.
Ngưu Hữu Đạo tiếp nhận kiểm tra, Giả Vô Quần ở trong thư ý tứ là, muốn đưa Phùng Quan Nhi tới Nam Châu không khó, chuyện nhỏ mà thôi, trực tiếp phái người đi đón là được, chỉ là muốn không hậu hoạn, sợ là phải để Phùng Quan Nhi chịu khổ một chút.
Không hậu hoạn, này vốn là ý tứ của Ngưu Hữu Đạo, tính của Viên Cương hắn rõ ràng, quyết phải cứu Phùng Quan Nhi ra, không cứu cũng không được, Viên Cương vì Phùng Quan Nhi làm ra loại sự tình này, không kéo nữ nhân kia tới, đây chính là uy hiếp để người khác bóp lấy Viên Cương.
Cái gọi là không hậu hoạn, chính là không muốn Lăng Tiêu Các hoặc người khác có cơ hội lợi dụng nữ nhân này, vì vậy hắn báo tình huống tỉ mỉ cho Giả Vô Quần, Giả Vô Quần quá rõ ràng tình huống Tống quốc, bảo Giả Vô Quần nhìn xem có biện pháp thích hợp gì không.
Vì sự tình của Viên Cương, Ngưu Hữu Đạo thật rất uất ức.
Xem qua biện pháp của Giả Vô Quần, Ngưu Hữu Đạo cười gằn, hắn cần quan tâm Phùng Quan Nhi có thể chịu khổ sao? Ném thư nói.
“Đi an bài, theo phương pháp Giả Vô Quần nói đi làm!
Quản Phương Nghi chần chờ nói:
“Nhưng ước định của hầu tử và Phùng Quan Nhi là sau khi sự thành mới theo hầu tử đi, như vậy thích hợp sao?
Ngưu Hữu Đạo nhìn nàng.
“Đầu ngươi nước vào hả? Hầu tử choáng váng, ngươi cũng choáng váng? Chỉ có loại đầu đất như hầu tử mới sẽ cùng người khác ước định sự tình không biết chết sống này! Hầu tử còn có thể sống sót trở về hay không còn không biết, ta không quản bọn hắn có ước định gì, cũng mặc

kệ nữ nhân kia có nguyện ý đến không, nói chung trước tiên kéo người tới chỗ ta lại nói! Đi, bảo Đoạn Hổ và Ngô Tam Lưỡng tự mình đi tiếp người!
Quản Phương Nghi cười khổ, xoay người rời đi.
...
Cách biên giới sa mạc mấy chục dặm, trong một khe đất, một tu sĩ lắc mình rơi vào trong khe.
Trong động tụ tập bảy tám người, nhìn thấy người vào, lập tức có người hỏi:
“Tình huống thế nào?
Người kia nói:
“Đám người Viên Cương đã trở về, đại quân đang chuẩn bị xuất phát, nhưng phạm vi đại quân đề phòng quá rộng, không trung còn có tuần tra đề phòng, căn bản không có biện pháp tới gần dò la tình huống, trước mắt không rõ tình huống của mục tiêu cụ thể.
Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.
Nhóm người này chính là Tấn quốc phái tới ám sát Viên Cương, tập kết hơn năm mươi cao thủ của Khí Vân Tông, Ma Thiên Tông, Thanh Nguyệt Sơn Trang.
Vì giết Viên Cương, tam đại phái đều phát động một tên Thái Thượng trưởng lão, những người còn lại đều là Kim Đan đỉnh phong.
Thái Thượng trưởng lão Khí Vân Tông Thái Thúc Quảng hỏi:
“Các ngươi thấy thế nào?
Thái Thượng trưởng lão Ma Thiên Tông Thiết Hạo Đông trầm giọng nói:
“Có chút phiền phức, căn cứ Hắc Thủy Đài truyền đến tình báo, thời điểm Tề quốc nghênh tiếp quân Tần, có người tận mắt nhìn thấy tam đại phái Tề quốc và Hiểu Nguyệt Các cùng điều động hơn ba mươi con phi cầm cỡ lớn hộ vệ, cũng chính là nói, ít nhất có hơn trăm cao thủ đồng hành bảo hộ, mà trong quân Tần còn có đại lượng tu sĩ, không dễ xử lý.
Thái Thúc Quảng:
“Lần này chúng ta chuẩn bị hai mươi tấm Thiên Kiếm Phù, chỉ cần nghĩ biện pháp tiếp cận, lập tức không tiếc trả giá đánh giết là được!
Thái Thượng trưởng lão của Thanh Nguyệt Sơn Trang Lư Chinh lắc đầu:

“Phạm vi đại quân đề phòng quá rộng, không cách nào tiếp cận, một khi cường hành tiếp cận, lập tức sẽ bị phát hiện, ngay cả mục tiêu ở đâu cũng không biết, sau khi đả thảo kinh xà vạn nhất không tìm được người, lẽ nào chúng ta phải ở trong tầng tầng binh sĩ giết tới giết lui tìm người sao?

Thái Thúc Quảng:

“Ta không phải ý tứ này. Căn cứ tình báo của Hắc Thủy Đài, bọn hắn ở trong sa mạc đổi Sa Hạt tám lần, còn ở trong sa mạc nghỉ ngơi một đêm, lần này hắn cũng như vậy. Theo ta thấy, có thể thăm dò tuyến đường bọn hắn tiến lên, nấp dưới sa mạc mai phục, đợi mục tiêu vừa đến, lập tức bốc lên tập kích, lấy Thiên Kiếm Phù oanh tạc, không sợ hắn không chết!

Lư Chinh:

“Xác định tuyến đường dễ dàng, nhưng làm sao xác định vị trí mục tiêu ở trong đại quân? Nếu như chênh lệch quá xa, người ta trốn một chút, sẽ không tìm được.

Chương 1879: Còn dám ồn ào, ta sẽ nhốt ngươi vào chuồng heo.

Chương 1879: Còn dám ồn ào, ta sẽ nhốt ngươi vào chuồng heo.
Thái Thúc Quảng:
“Có thể để người giả bộ thành tu sĩ lịch luyện ở trong Vô Biên Các, lúc nhân mã trải qua, có thể thoải mái dừng lại quan sát, phân biệt rõ vị trí mục tiêu, đúng lúc báo cho. Cũng có thể để người ở trên đường thả ra tín hiệu liên hệ, trong nhiều nhân mã như thế khẳng định có nhãn tuyến của Hắc Thủy Đài, đợi nhân mã nghỉ ngơi ở trong sa mạc, có thể nghĩ cách liên lạc thám tử của Hắc Thủy Đài, chỉ rõ vị trí mục tiêu, lại tùy thời hạ thủ.
Thiết Hạo Đông gật đầu.
“Hạ thủ ở trong sa mạc còn có chỗ tốt, một khi đắc thủ, sợ là đám nhân mã này đi không ra sa mạc được.
Thái Thúc Quảng nhìn những người khác.
“Lư huynh ý như thế nào?
Lư Chinh than thở:
“Trước mắt cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể như vậy.
Thái Thúc Quảng:
“Được, vậy định như thế!
Tống Kinh, ba con phi cầm tọa kỷ lượn vòng trên bầu trời Kinh Thành, sau khi bị chặn đường kiểm tra xong thì lao xuống dưới, bay vào một tòa trạch viên yên ắng.
Trên hai con tọa kỷ nhảy xuống chính là chưởng môn Quan Cực Thái của Lăng Tiêu Các và hai vị chưởng lão, còn có ba đệ tử đi theo bên người.

Trên con tọa kỷ cuối cùng là hai vị khách đến thăm Nam Châu Yến Quốc. chính là Đoàn Hổ và Ngô Tam Lưỡng.
Các đệ tử Lăng Tiêu Các trong trạch viện đi ra chào hỏi, Phùng Quan Nhi cũng nghe tin chạy đến.
“Bái kiến chưởng môn!
Da mặt của Quan Cực Thái kéo căng, nói.
“Ngươi đi theo ta.
Hắn nói xong thì đi thẳng vào trạch viện, Phùng Quan Nhi không hiểu gì hết, chỉ có thể đi theo.
Đoàn Hổ và Ngô Tam Lưỡng cũng muốn đi cùng, nhưng bị một vị trưởng lão Lăng Tiêu Các giơ tay ngăn lại, nói.
“Mời hai vị đi bên này.
Sau đó quay đầu ra hiệu cho hai đệ tử của Lăng Tiêu Các phía sau.
Bên trong viện, Phùng Quan Nhi đi từng bước theo sau lưng Quan Cực Thái, nàng lặng lẽ nhìn hai vị trưởng lão phía sau.
Bỗng nhiên Quan Cực Thái dừng bước quay người lại, khuôn mặt không đổi sắc, hỏi.
“Quan Nhi, có phải Viên Cương ở Nam Châu Yến Quốc đến tìm ngươi không?
Trước đó, đệ tử Lăng Tiêu Các đã báo cáo việc này rồi, lúc đầu không được xem trọng, sau đó lại bị nghi ngờ, có thể nói bây giờ đang chứng minh sự nghi ngờ đó.
Phùng Quan Nhi hơi cúi đầu, biết là không lừa dối được, lúc Viên Cương đến tìm bị người Lăng Tiêu Các nhìn thấy, nên nàng trả lời.
“Đúng!
Quan Cực Thái hỏi.
“Hắn đến tìm ngươi làm gì?
Phùng Quan Nhi hơi nhếch môi, không biết nên trả lời thế nào.
Quan Cực Thái nhìn nàng chằm chằm, từ từ nói.
“Có phải ngươi nhờ hắn đi giúp La Chiếu?
Phùng Quan Nhi kinh ngạc, nàng bị giam lỏng ở đây, tin tức bế tắc, không biết vì sao hắn lại biết việc này, lúc đó nàng nói chuyện với Viên Cương không có người khác nghe được mới đúng.
Do dự một lúc, nàng nhỏ giọng trả lời.

“Đây là chuyện riêng của ta, không liên quan gì đến Lăng Tiêu Các.
“Không liên quan đến Lăng Tiêu Các?
Trong giọng nói của của Quan Cực Thái hiện lên sự tức giận.
“Ta hỏi ngươi, vì sao hắn lại nghe lời ngươi đến giúp La Chiếu?
Phùng Quan Nhi cắn môi.
Quan Cực Thái nghiêm nghị hỏi.
“Các ngươi có quan hệ thế nào với nhau.
Phùng Quan Nhi cúi đầu không đáp.
“Ngươi nghĩ rằng ngươi không nói thì ta không biết?
Quan Cực Thái móc một lá thư từ trong tay áo ra, đưa cho nàng.
“Xem chút đi, Dung thân vương của Yến Quốc, Thương Triều Tông của Nam Châu tự tay viết thư đến, gửi cho Lăng Tiêu Các chúng ta, muốn đòi ngươi về!
Trái tim Phùng Quan Nhi đập mạnh, nàng cầm thư mở ra xem, càng xem thì sắc mặt càng khó coi.
Thương Triều Tông nói rõ quan hệ giữa Viên Cương và Phùng Quan Nhi ở trong thư, nói Phùng Quan Nhi dụ dỗ Viên Cương đi giúp La Chiếu, bây giờ Viên Cương đã thực hiện xong lời hứa, lại nhìn thấy Lăng Tiêu Các giam lỏng Phùng Quan Nhi lại, nên mời Lăng Tiêu Các thả người, giao người đến Nam Châu.
Cuối cùng là điều quan trọng nhất, Phùng Quan Nhi trêu đùa Viên Cương, không tuân theo lời hứa hẹn, nếu Lăng Tiêu Các không thả người, Nam Châu sẽ công khai quan hệ giữa Phùng Quan Nhi và Viên Cương!
Nhìn xong thư, Phùng Quan Nhi đã xấu hổ giận dữ muốn chết.
Quan Cực Thái hỏi.
“Có phải giống như trên thư viết, trong lúc ngươi và La Chiếu còn là vợ chồng, đã có tư tình nam nữ với Viên Cương rồi không?
Trong mắt Phùng Quan Nhi hiện lên sự bi phẫn, nhưng không giải thích rằng lúc đầu đã bị bắt đi, cũng không nói rằng mình bị hạ thuốc, nàng chỉ cắn răng nói.
“Đây là chuyện của ta.
Quan Cực Thái nổi giận, nói.

“Ngươi còn dám nói đây là chuyện của ngươi? Chẳng lẽ ngươi nghĩ những năm này là ai nuôi lớn, gia gia của ngươi là ai? Chính là tiền nhiệm chưởng môn của Lăng Tiêu Các, ngươi làm ra chuyện xấu hổ như vậy, nếu như bên Nam Châu công khai chuyện này, mặt mũi của Lăng Tiêu Các còn để chỗ nào được nữa? Nếu không xử lý ngươi, môn phong của Lăng Tiêu Các còn đâu?
Phùng Quan Nhi đã xấu hổ, vừa thương xót nói.
“Lăng Tiêu Các nuôi ta nhiều năm, xử ta thế nào, ta đều nhận.
Quan Cực Thái hất tay áo lên, bước nhanh rời đi.
Một trưởng lão khác lên tiếng, thở dài nói.
“Quan Nhi, ngươi thật sự muốn giúp La Chiếu đến vậy sao?
Phùng Quan Nhi nói.
“Đều là do ta sai, là ta nợ hắn.
Trưởng lão nói.
“Viên Cương đã giúp một phần người của La Chiếu vượt qua sa mạc Vô Biên, đi vào Tề Quốc…
Hắn nói cho nàng tình hình hiện nay.
Lợi dụng Sa Hạt? Phùng Quan Nhi ngây dại, Viên Cương có bản lĩnh lớn như vậy?
Cuối cùng trưởng lão còn nhắc nhở.
“Dù sao Viên Cương cũng là thuộc hạ của Thương Triều Tông, nếu bây giờ chọc giận hắn, Thương Triều Tông sẽ hạ lệnh xuống, sợ là bên La Chiếu sẽ phí công vô ích thôi, nhưng nếu ngươi thật sự muốn giúp La Chiếu… Chuyện đã đến mức này, nếu ngươi cứ khăng khăng như vậy, chúng ta sẽ không cản ngươi, nhưng Lăng Tiêu Các nuôi nấng ngươi nhiều năm, ngươi cũng nên quan tâm đến mặt mũi Lăng Tiêu Các nữa.
Phùng Quan Nhi nói.
“Trưởng lão muốn ta làm gì?
Một trưởng lão khác bỗng nhiên nói.
“Lăng Tiêu Các không quản nổi ngươi nữa, nếu ngươi đã không quan tâm gì đến Lăng Tiêu Các, ngươi ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì, hãy đi đi, miễn cho trách móc Lăng Tiêu Các hạn chế tự do.
Phùng Quan Nhi mãnh liệt quay đầu nhìn về phía hắn, bờ môi hơi run rẩy.

Làm sao để rời đi? Bút mực giấy nghiên đưa ra.
Trong đình, Phùng Quan Nhi viết xong thả bút xuống, nàng cười thảm, vừa rồi nàng đã tự tay viết một bức thư rời khỏi Lăng Tiêu Các, từ đây về sau, dù chết hay sống, giàu sang hay nghèo hèn, cũng không liên quan gì đến Lăng Tiêu Các nữa!
Một trưởng lão cầm lá thư nàng vừa viết, nhìn trưởng lão bên cạnh rồi gật đầu, lạnh lùng nói.
“Lăng Tiêu Các hết lòng quan tâm giúp đỡ ngươi, từ nay về sau, ngươi muốn làm gì thì Lăng Tiêu Các sẽ không quan tâm nữa, tự cầu phúc đi.
Hai vị trưởng lão lấy được vật mình muốn, không nói nhiều, cứ như vậy mà đi, muốn đưa thư về tông môn cho những người khác nhìn, đó là do Phùng Quan Nhi muốn đoạn tuyệt quan hệ với Lăng Tiêu Các!
Phùng Quan Nhi đứng trong đình nước mắt như mưa, mặc dù đó là lựa chọn của chính mình!
Kỳ thật Lăng Tiêu Các đã thất vọng với nàng từ lâu, lúc La Chiếu còn ở đây, vợ chồng hai người luôn làm cho Lăng Tiêu Các tức nổ phổi.
Lúc Lăng Tiêu Các tham dự kế hoạch phá vỡ hoàng quyền Mục Thị, đồ mất dạy La Chiếu này đứng bên phe Mục Trác Chân, Mục Trác Chân chết rồi vẫn không chịu hối cải, mà Phùng Quan Nhi lại đứng bên phía La Chiếu, quên bọn họ đang được sự giúp đỡ của ai.
Sau đó lúc phân chia lợi ích, Huyết Thần Điện và Liệt Thiên Cung đã lôi chuyện này ra nói, làm cho Lăng Tiêu Các phải khó xử, lợi ích bị tổn hại.
Nhưng không còn cách nào khác, bởi vì xuất thân của Phùng Quan Nhi cao, nên không thể bắt nàng làm gì được.
Sau này Ngô Công Lĩnh muốn giết La Chiếu, Huyết Thần Điện và Liệt Thiên Cung cũng muốn giết La Chiếu, ai còn muốn giữ lại bên người một kẻ có lòng khác như thế? Lúc đó, vẫn là được Lăng Tiêu Các bảo vệ.
Kết quả thì hay rồi, Lăng Tiêu Các ra mặt, ra tay bảo vệ La Chiếu, cuối cùng La Chiếu rời khỏi Tống Quốc, tìm Tần Quốc nương tựa, làm cho Lăng Tiêu Các cực kỳ tức giận.

Chương 1880: Đêm sa mạc (1)

Chương 1880: Đêm sa mạc (1)
Vì vậy nên chuyện này trở thành đề tài đầu miệng của Huyết Thần Điện và Liệt Thiên Cung, làm cho Lăng Tiêu Các mất hết mặt mũi, mà người trong Lăng Tiêu Các cũng cực kỳ khó chịu vì chuyện này, nhưng vẫn nhịn xuống vì xuất thân của Phùng Quan Nhi.
Bây giờ thì hay rồi, Phùng Quan Nhi tự mình làm chuyện xấu.
Giả Vô Quần chỉ để cho bên Nam Châu trực tiếp nói rõ chuyện để đòi người mà thôi, nhưng không ngờ Lăng Tiêu Các lại mượn chuyện này để thoát khỏi vướng víu.
Đoàn Hổ và Ngô Tam Lưỡng đi vào trong nội viện, đi đến bên cạnh đình, Đoàn Hổ vươn tay nói.
“Phùng tiểu thư đi theo chúng ta đi.
Phùng Quan Nhi gương mắt nhìn, hai mắt đẫm lệ, không quan tâm đến bọn họ.
Đoàn Hổ và Ngô Tam Lưỡng nhìn nhau, sau đó đi vào trong đình, bọn họ đứng ở hai bên nàng, trực tiếp kéo người ra ngoài.
Phùng Quan Nhi kinh hãi, giãy giụa nói.
“Các ngươi chơi cái gì vậy? Ta đã hẹn Viên Cương, sau khi chuyện này thành công, đợi sau khi chuyện này thành công…
Nàng từng đi qua Mao Lư Sơn Trang, nên nhận ra hai người này.
Hai người hoàn toàn không quan tâm đến sự kêu la của Phùng Quan Nhi, bọn họ không quan tâm chuyện phía sau thế nào, bên Nam Châu chỉ yêu cầu bọn họ đưa người qua…
Một đường bay qua núi cao sông lớn, không đến một ngày, Đoạn Hổ và Ngô Tam Lưỡng đã hoàn thành nhiệm vụ, thuận lợi đưa người về Mao Lư Sơn Trang ở phủ thành Nam Châu.

Giao người cho Quản Phương Nghi, là không có chuyện của hai người nữa.
Trong một căn phòng, Phùng Quan Nhi được giải trừ cấm chế, có thể tự do hoạt động, nàng ta nổi giận, nói.
“Các ngươi bắt cóc. . .
Không ngừng líu lo, oán hận, rất có tư thế cãi lộn như bà bán cá.
Mặc kệ nàng có nói gì, Quản Phương Nghi chỉ cười tủm tỉm nghe.
Chỉ một lúc sau, Vân Cơ đi đến, phía sau là Vương Khiếu.
Nghe được lời oán giận không ngừng, Vương Khiếu cũng chính là Ngưu Hữu Đạo bỗng nhiên quát lên.
“Câm miệng!
Phùng Quan Nhi quay đầu nhìn lại, giận dữ nói.
“Ngươi là kẻ nào?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Ta là ai không quan trọng, ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi có biết bây giờ Viên Cương đã vì ngươi làm gì? Ngươi vì chồng trước, lại bắt Viên Cương đi nạp mạng, đến nơi này còn dám to mồm, ngươi nghĩ rằng ngươi là ai?
Nộp mạng? Phùng Quan Nhi hơi kinh hãi, nói.
“Ta chỉ nói hắn giúp đỡ, cũng không bắt hắn đi nạp mạng.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Chẳng lẽ ngươi biết bây giờ hắn đang lợi dụng Sa Hạt làm nhân mã di chuyển từ Tần Quốc đến Tề Quốc?
Phùng Quan Nhi nghe xong như hụt hơi, thử hỏi lại một câu.
“Biết thì thế nào?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Chẳng lẽ ngươi ngu xuẩn đến mức không biết điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là ngoài Tây Bình Quan ra, Viên Cương chính là người phải đi từ phía Đông đến phía Tây, mà Tấn Quốc có ý đồ muốn chiếm đoạt Tề, Vệ, bọn họ liều chết trấn giữ Tây Bình Quan, sao có thể để cho con đường này tồn tại được? Cuối cùng, dù ai chiếm được Tề Quốc, cũng sẽ không để cho con đường có thể uy hiếp đến mình này tồn tại! Vì ngươi nên hắn giúp La Chiếu, hắn phải bỏ tính mạng ra, Viên Cương bị ngươi hại chết, ngươi có tư cách gì đứng đây oán hận? Nếu không phải Viên

Cương đã có lời thì ngươi nghĩ mình có tư cách ở đây sao? Nơi này không phải là nơi chó mèo có thể đi vào!
Lần này, Phùng Quan Nhi đã hiểu, cũng sợ ngây người.
“Tiện nhân! Tốt nhất là ngươi ngoan ngoãn ở lại đây, còn dám ồn ào, ta sẽ nhốt ngươi vào chuồng heo!
Ngưu Hữu Đạo nói xong lời này, phất tay áo rời đi.
. . .
Đại quân Sa Hạt bay nhanh trên sa mạc mênh mông, một con phi cầm tọa kỷ trực tiếp bay vào phạm vi tuần tra của đại quân.
Người tuần tra vốn muốn ngăn cản, nhưng trong đó một người áo đen đưa lệnh bài Phiêu Miểu Các ra, nên không làm gì được.
Người tuần tra chỉ có thể để mặc cho đối phương khống chế phi cầm xoay quanh quan sát trên không trung.
Bên cạnh người áo đen có một hán tử khôi ngô để trần nửa người trên, cơ bắt tráng kiện màu cổ đồng, đôi lông mày rậm, mắt hổ hờ hững nhìn xuống dưới, mái tóc tán loạn phiêu lãng theo gió.
Ở phía dưới đã được thông báo trước, cũng biết đối phương cầm lệnh bài Phiêu Miểu Các đến đây, đám người Ngọc Thương ngẩng đầu lên nhìn lên.
Một vị trưởng lão Hiểu Nguyệt Các lén đi đến trên thân Đại Sa Hạt gần Ngọc Thương, nhỏ giọng nhắc nhở.
“Hình như người áo đen kia là trưởng lão Hắc Thạch của Thiên Ma Thánh Địa, còn người bên cạnh hắn, lại làm cho hắn phải cung kính, có lẽ người đó là…
Hắn dừng lại, giống như không dám nói ra cái tên kia.
Không phải hình như, rõ ràng là đúng rồi, Ngọc Thương từng nhìn thấy người áo đen ở Yêu Ma Lĩnh, hắn chính là trưởng lão Hắc Thạch của Thiên Ma Thánh Địa.
Chỉ cần người hơi biết tin tức đều biết, Hắc Thạch chính là thuộc hạ tâm phuc của chủ nhân Thiên Ma Thánh Địa, người có thể làm cho Hắc Thạch cung kính như vậy có thể là ai?
Dùng pháp nhãn nhìn kỹ khuôn mặt của đối phương, khí độ rũ mắt nhìn người bên dưới như nhìn những con kiến hôi, Ngọc Thương âm thầm

kinh hãi, không có nói tiếp lời của trưởng lão, đúng hơn là sợ hãi đến mức không dám nói nhiều.
Viên Cương cũng đứng trên thân hình to lớn của Sa Hạt ngẩng đầu nhìn trời, hắn không ngốc, chỉ là có nhiều suy nghĩ khác với người thường, hắn nghe hiểu nội dung nói chuyện của hai người bên cạnh, trưởng lão Thiên Ma Thánh Địa, còn phải hỏi gì thân phận nữa sao?
Bởi vì nghĩ đến cái gì, hắn hỏi một câu.
“Người tóc tai bù xù để trần kia là Ô Thường sao?
Trực tiếp nói thẳng tên người ta, Ngọc Thương và các trưởng lão Hiểu Nguyệt Các sợ hết hồn, hận không thể bắt hắn đừng nói lung tung nữa.
Ngọc Thương cảm thấy ngoài ý muốn, cũng thay đổi chủ đề, hỏi Viên Cương.
“Khoảng cách xa như vậy mà ngươi cũng thấy rõ sao?
Từ dưới đất đến trên tọa kỷ phi cầm hơi xa, theo lý thuyết thì dùng pháp nhãn bình thường chỉ có thể thấy được hai bóng người mà thôi, không thấy rõ mặt.
Viên Cương gật đầu, tỏ vẻ hắn có thể thấy rõ, sau đó tiếp tục nhìn chằm chằm không trung, người kia là một trong những Cửu Thánh làm cho thiên hạ không ngừng xảy ra chiến loạn sao?
Ngọc Thương và hai vị trưởng lão bên cạnh liếc nhìn nhau, thật sự nghi ngờ vị này không phải là tu sĩ, nhiều chuyện đều khác với người bình thường.
Hai người cũng không trả lời đó có phải là Ô Thường hay không, chưa thấy được, cũng không dám nói lung tung.
Chỉ là trên đường đi xuất hiện nhiều người kỳ lạ ở trên không, cưỡi phi cầm bay qua trên trời, làm cho người bên dưới không nhìn rõ mặt, nhưng rõ ràng là đang nhìn xuống phía dưới, sau khi xem xong thì biến mất cuối chân trời như sao chổi, chứng minh rằng tu vi của những người này siêu việt hơn những tu sĩ mà bọn họ có thể tiếp xúc đến.
Trước đó bọn họ còn nghi ngờ có phải là Cửu Thánh xuất hiện, mà vị trước mặt này trắng trợn xuất hiện, cũng là người xuất hiện cách bọn họ gần nhất.
Ngọc Thương gần như cảm giác được, lần hành động vượt qua sa mạc Vô Biên này thuộc về hành vi xưa nay chưa từng có, hành động quá mắt

mắt, cũng có thể được xem là từ trước đến nay chưa có ai làm qua, có thể vì đó nên đã làm cho Cửu Thánh phải tự mình đến xem!
Bọn họ đoán không sai, người đến đây là chủ nhân Thiên Ma Thánh Địa, Ma Giáo Hữu Sứ Ô Thường, một trong chín vị Thánh Tôn!
Ô Thường nhìn chằm chằm phía dưới một lúc, sau đó lên tiếng.
“Hắn ở đâu?
Hắc Thạch chỉ ra một người.
“Chính là người đứng trên Sa Hạt kia, có bốn người, hắn chính là hán tử đeo trên người một thanh đao lớn màu đỏ thẫm. Nghe những người phía dưới báo, Viên Cương chính là người vác thanh đao kia!
Ánh mắt của Ô Thường lập tức khóa chặt Viên Cương, nhìn một lúc, sau đó hỏi.
“Có thể dùng một đao chém giết tu sĩ Kim Đan đỉnh phong, ngươi chắc chắn rằng hắn không phải là tu sĩ sao?
Hắc Thạch nói.
“Không sai đâu, thám tử bên Mao Lư Sơn Trang có thể chứng minh, người này khổ luyện một thời gian dài, nên sức lực cực lớn.
Ô Thường nói.
“Chỉ khổ luyện thôi cũng có thể dùng một đao lấy mạng tu sĩ Kim Đan đỉnh phong, hình như đã vượt quá phạm trù khổ luyện này rồi!
Hắc Thạch nói.

Chương 1881: Đêm sa mạc (2)

Chương 1881: Đêm sa mạc (2)
“Nếu so sánh với sức lực của người thường, đúng là mạnh hơi quá, nhưng nói là đạt đến huyết nhục chi khu đỉnh phong thì không đủ.
Ô Thường nói.
“Ta không thấy nhiều tình huống thế này.
Hắc Thạch nói.
“Trong báo cáo của thám tử có viết, tính cách của người này cổ quái, không thích giao tiếp với người khác, ngay cả Ngưu Hữu Đạo cũng chỉ nói vài câu, hắn có tính cảnh giác rất cao, năng lực linh mẫn như dã thú, người này khó tiếp xúc, nên cũng khó tìm hiểu điều gì.
Ô Thường nói.
“Vì sao hắn có thể khống chế Sa Hạt?
Hắc Thạch nói.
“Bây giờ vẫn chưa rõ ràng lắm.
Ô Thường nói.
“Căn cứ tình hình được cung cấp, ta có thể nói như thế này, trước lúc chết thì Đông Quách Hạo Nhiên có hiện thân ở sơn thôn nhỏ kia, trong đám nhóc con vô tri của sơn thông bỗng nhiên xuất hiện hai người không bình thường, một là Ngưu Hữu Đạo, hai chính là hắn.
Hắc Thạch nói.
“Có thể cho là vậy.
Ô Thường nói.
“Ngươi không cảm thấy kỳ lạ sao?
Hắc Thạch nói.
“Ý của Thánh Tôn là?
Ô Thường nói.

“Quan hệ giữa Đông Quách Hạo Nhiên và Triệu Hùng Ca, Ngưu Hữu Đạo và Đông Quách Hạo Nhiên, Triệu Hùng Ca, quan hệ giữa Viên Cương này và Ngưu Hữu Đạo, giữa những mối quan hệ đó không có gì khác thường sao? Hắn tự mình khổ tu không giống người thường, còn có năng lực khống chế Sa Hạt, chẳng lẽ đó là trời sinh thật sao? Có lẽ nào có quan hệ với Triệu Hùng Ca không?
Hắc Thạch cũng kinh ngạc.
“Thánh Tôn nghi ngờ kỳ môn dị thuật của Viên Cương là đến từ Ma Điển?
Ô Thường nói.
“Nếu không thì giải thích việc này thế nào?
Hắc Thạch trầm mặc, nhìn chằm chằm Viên Cương phía dưới, ánh mắt lóe lên không ngừng.
“Hoàn toàn có khả năng này.
Ô Thường nói.
“Ta muốn người này, đưa hắn về Thánh ĐỊa đi.
“Cái này…
Hắc Thạch không còn gì để nói, cuối cùng không thể không nhắc nhở.
“Thánh Tôn, ngài xem trước mắt đại quân Tần Quốc muốn vận chuyển thì chỉ dựa vào một mình hắn, nếu đưa hắn đi thì chẳng khác nào tự tiện quấy nhiễu chiến sự giữa các quốc gia, Thánh Tôn, Cửu Thánh có ước định với các thế lực rồi.
Ô Thường nói.
“Vậy thì đợi đến lúc hắn vận chuyển nhân mã xong thì dẫn đi.
Hắc Thạch vẫn cảm thấy khó khăn.
“Thánh Tôn, mấy vị khác cũng chú ý đến người này rồi, nếu ngài dẫn hắn đi, bọn họ sẽ muốn biết vì cái gì, nếu như đi vào Thánh Địa, ngài có để cho bọn họ gặp hắn không? Nếu như không cho gặp, bọn họ sẽ cho rằng bên trong có quỷ, sẽ không gặp không được. Nhưng nếu gặp mặt, những lời ngài hỏi Viên Cương sẽ lộ ra, chuyện Ma Điển cũng bại lộ, chúng ta không xử lý ổn thỏa được chuyện này đâu.
Ô Thường nói.
“Ta không muốn nghe vấn đề, ta chỉ muốn nghe cách giải quyết.
Hắc Thạch vội vàng nói.

“Thuộc hạ có ý này, chắc chắn mấy vị khác cũng muốn biết chuyện gì xảy ra, ngài đi thuyết phục bọn họ một chút, sau đó cho Phiêu Miểu Các ra mặt đưa người đi, cuối cùng ngài lại lấy người từ bên Phiêu Miểu Các, cũng thuận theo tự nhiên.
Ô Thường nói.
“Cứ làm như vậy đi. Một đám bò sát không có gì đẹp, đi thôi.
“Vâng!
Hắc Thạch đồng ý, cứ như vậy khống chế phi cầm tọa kỷ rời đi.
Đám người Ngọc Thương phía dưới nhìn hai vị trên không trung rời đi, đều nhẹ nhàng thở ra, hai người kia bỗng nhiên chạy đến, lại ở gần như vậy, bọn họ đều lo lắng không biết có chuyện gì xảy ra, bây giờ đi là tốt rồi, không có việc gì là được.
Viên Cương đưa mắt nhìn phi cầm bay xa, hắn thấy được ánh mắt của Ô Thường nhìn chằm chằm hắn rất lâu, có thể nói rằng hai bọn họ đã chạm mắt nhau…
Hành quân mấy ngày liên tục, cho dù không cần đi bộ, các tướng sĩ cũng đã mệt mỏi, Sa Hạt chở nhiều người như vậy cũng mệt mỏi, cần thay đổi.
Lúc màn đêm buông xuống, đại quân nhảy xuống khỏi Sa Hạt, dỡ hết vật tư xuống, Viên Cương rống lên một tiếng, đám Sa Hạt lập tức chạy đi.
Nửa đêm, ánh trăng chiếu sáng toàn bộ sa mạc.
Trong một góc của đại quân, sau khi dặn dò một lượt, có một tiểu giáo đến tiếp ban, trực tiếp được luân phiên canh gác quân khu,
Sau khi kiểm tra một lượt bên trên trạm canh gác, tiểu giáo đi ra khỏi chỗ đại quân đóng, đứng trên cồn cát, giống như đang nhìn tình hình bên ngoài.
Trên tay hắn còn cầm một cây châm lửa, hắn cẩn thận thổi sáng nó, giơ tay che gió cho ngọn lửa, nhưng tay hắn không để yên một chỗ mà lặp đi lặp lại động tác che lửa.
Xong việc, hắn đóng lại nắp cây châm lửa, quay về, vui cười hớn hở với quân sĩ canh gác chung.
“Ta muốn đi tiểu tiện một chút.
Có người cười hỏi.

“Lớn hay là nhỏ.
“Lớn.
“Nơi này ngược gió, đi xa một chút, làm xong nhớ chôn kỹ, đừng để người khác nghe mùi.
Tiểu giáo làm ra một thủ thế thô tục, lại đi ra khỏi khu đóng quân, bò lên một cồn cát cao rồi tuột xuống.
Hắn chui vào giữa cồn cát lõm nhìn xung quanh một vòng, đánh ra một thủ thế dưới ánh trăng.
Lập tức có tiếng soàn soạt nhỏ vang lên, trên cát có người nổi lên nửa người, người đến đánh ra một thủ thế đáp lạ.
Tiểu giáo nhìn thủ thế, xác nhận là tín hiệu của bên mình, hắn nhìn quanh một chút, sau đó đi đến bên cạnh người xuống cởi quần ra.
Người nhô ra nửa người khỏi đất cát ngạc nhiên nói.
“Ngươi làm gì?
Tiểu giáo đã cởi quần ra ngồi xổm bên cạnh.
“Lỡ may có người đến, ta có thể giải thích mình đang làm gì, hơn nữa trên không còn có tu sĩ đang tuần tra.
Người đến tỏ vẻ có thể hiểu, nhưng trên mặt vẫn khó chịu, nhịn xuống vì đại cục, nói.
“Điều tra giúp ta một người.
Tiểu giáo hỏi.
“Người nào?
Người đến nói.
“Viên Cương, người này có thể khống chế Sa Hạt, tìm vị trí của hắn trong đại quân đi.
“Tiểu Giáo nói.
“Ta không biết người kia gọi là gì, phía trên cố ý giữ bí mật.
Hắn vươn tay vẽ một vòng tròn trên mặt đất, chỉ ra Đông Nam Tây Bắc, sau đó chỉ tay vào một vị trí.
“Đại khái là chỗ này, có mấy chục lều vải dựa vào nhau, nhưng người mặt đỏ kia không ở chỗ này, nên không cần đi vào, hắn ở phía Tây, cách nơi đó khoảng ba mươi trượng, ở một mình trong lều vải, mục tiêu ở chỗ đó.
Người đến hỏi.

“Ngươi chắc chắn không?
Tiểu giáo nói.
“Hôm nay, lúc đi trên đường thì có tín hiệu hẹn ra gặp mặt, ta lập tức đoán ra các ngươi đến vì việc này, bây giờ lại vội vàng liên hệ với ta, mà ta lại rảnh rỗi cả ngày, nên đã có chuẩn bị từ trước, tìm cơ hội chạy chân cho thượng quan, đã chú ý từ trước nên có thể chắc chắn, không sai đâu.
Người đến nói.
“Được! Nếu không sai thì ngươi đã lập công lớn rồi.
Tiểu giáo nói.
“Có công hay không thì nói sau, ta hỏi này, phía trên muốn ám sát ai vậy>
Người đến nói.
“Đây không phải là việc mà ngươi nên hỏi.
Tiểu giáo nói.
“Ta chỉ muốn nhắc nhở các ngươi, việc này không thực tế, mục tiêu ở trong phạm vi lớn như vậy, khắp nơi được canh phòng cẩn mật, trên không trung còn có tu sĩ tuần tra, cho dù tu sĩ có pháp lực cao thâm đi nữa, cũng không thể đến gần mục tiêu mà không bị phát hiện được.
Người đến nói.
“Chúng ta sẽ nghĩ biện pháp.
Tiểu giáo nói.
“Ngươi gấp cái gì. . . Lúc đến thì có thể dẫn theo ta, ta có thể đưa các ngươi đi thẳng đến mục tiêu, nhưng làm như vậy thì trong quân sẽ có người mật báo, ta giúp các ngươi nên không thể thoát khỏi nghi ngờ, ở lại sẽ chết, nên các ngươi phải dẫn ta đi theo, ta có cách giúp các ngươi làm xong việc.
Người đến vui mừng nói.
“Được! Chỉ cần cách của ngươi có hiệu quả, chúng ta không chỉ dẫn ngươi đi theo, còn ban thưởng theo công lao của ngươi nữa!
Tiêu giáo nói.
“Lát nữa ta sẽ mượn cớ để dẫn một tiểu đội đi tuần tra, các ngươi hãy mai phục gần đó, nhanh chóng giải quyết người trong tiểu đội, thay đổi quần áo của bọn họ, ta sẽ dẫn các ngươi đi vào.
Người đến nói.

“Trực tiếp đi vào? Biện pháp ngu xuẩn gì thế này?
Tiểu giáo nói.
“Có đôi lúc biện pháp ngu xuẩn chính là cách hiệu quả nhất, quân đội có nhiều người như thế, sao mọi người có thể biết hết, ta biết câu khẩu hiệu, nên có cách dẫn các ngươi đến gần. Yên tâm, ta trà trộn chỗ này lâu như thế, quen thuộc chỗ này hơn các ngươi nhiều.
Người đến nói.
“Ta không làm chủ được việc này, chờ ta báo cáo đã.
Tiểu giáo nói.

Chương 1882: Nếu gặp phải ta, vậy chính là của ta

Chương 1882: Nếu gặp phải ta, vậy chính là của ta
“Các ngươi cứ xem mà làm, tóm lại lát nữa ta dẫn theo mười người đi ra ngoài một vòng, dù có được hay không, chỉ cần các ngươi ra tay vào tối nay, đều phải phái người đến tiếp ứng ta.
Người đến nói.
“Chỉ mười người? Quá ít rồi.
Tiểu giáo nói.
“Ngươi còn muốn bao nhiêu người? Tiểu đội tuần tra chỉ có thể dẫn theo nhiêu đó người thôi, nếu dẫn nhiều người đi thì sẽ bị nghi ngờ mất, dẫn một đống người chạy loạn thì đâu giống tuần tra nữa? Ai thấy cũng nghi ngờ, làm sao đến gần mục tiêu? Ngươi về báo cáo trước đi.
Nói xong, phía dưới vang lên một tiếng đánh rắm.
Người giấu dưới cát bỗng nhiên hoảng sợ nói.
“Ngươi làm cái gì?
Hình như hắn thấy được cái gì đó không nên thấy.
“Là phân đó! Lấy cớ này đi ra ngoài thì tất nhiên phải làm thật. Ta nói người huynh đệ này do Ti nào dạy dỗ vậy, làm nghề này còn sợ cái này sao?
Ti nào cái gì? Người đến hoàn toàn không phải là người Hắc Thủy Đài trải qua đặc huấn, mà là đệ tử Khí Vân Tông, hắn giống như thấy quỷ, nhanh chóng rút vào đất cát, chạy trốn ngay.
Tiểu giáo sung sướng giải quyết xong thì đào cát chôn vật bài tiết, toàn bộ đại quân trong sa mạc đều làm như vậy, hắn quay người đi về.
Khoảng chừng hơn nửa canh giờ sau, tiểu giáo đúng là dẫn theo một đội mười người đi tuần tra,

Việc tuần tra này không bị nghi ngờ, vì đây là chuyện bình thường, nhưng lúc đội tuần tra đến chỗ cồn cát khuất ánh trăng, trong bóng tối vang lên chút rối loạn.
Sau khi quay về, khuôn mặt của mười người trong tiểu đội đã hoàn toàn thay đổi, Thái Thúc Quảng, Thiết Hạo Đông, Lô Chinh đều trà trộn vào trong đó, ai cũng cắt hết râu ria trên mặt mình.
Tiểu giáo dẫn người trở về, ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, mà mười người phía sau thì căng chặt dây thần kinh, còn lâu mới thoải mái được như tiểu giáo.
Tiểu giáo không đi đường cũ vào nơi đóng quân, mà lách qua đường bên cạnh, vì bên này có nhiều người quen, đi lại nên đã biết mặt nhau hết rồi.
Đi tuần tra sát ngay bên trụ sở biên giới đóng quân, đi qua ngay trước mặt một đội nhân mã, điều này làm cho đám người Thái Thúc Quảng nơm nớp lo sợ.
“Lão Tả!
Nhìn thấy một sĩ quan gần đó, tiểu giáo chủ động mở miệng chào hỏi.
Đối phương nhìn lại, hỏi.
“Sao lại chạy đến đây?
Tiểu giáo than thở.
“Hazz, quan trên bắt tuần tra, bắt ta mở to hai mắt mà nhìn.
Hắn trực tiếp dẫn người đến chào hỏi đối phương.
Sau khi khách sáo một hai câu, tiểu giáo dẫn người đi vào nơi đóng quân, còn tiện chân đá một chân lên người đang nằm trên đất.
“Ngủ như đám lợn chết.
Sau khi đi đi lại lại ở khu vực đóng quân, nhân dịp đứng khuất, Thái Thúc Quảng ghé sát tai tiểu giáo hỏi.
“Như vậy có được không?
Hắn thật sự lo lắng, tên này hành động quá trắng trợn rồi.
Tiểu giáo nói.
“Bình thường có lẽ không được, nhưng từ lúc nhiều đại quân tập hợp lại với nhau, giữa các khu vực đều có ngăn cách đường đi, không ai biết rõ ai ở đội ngũ nào, chỉ cần đi vào thì an toàn rồi. Các ngươi đừng căng thẳng như vậy, nếu như ban ngày thì đã bị ngăn lại kiểm tra rồi.

Sau đó tiếp tục dẫn mọi người đi vòng để tuần tra, cũng không phải cố ý đi vòng, mà phải cố ý nhìn tiết tấu tuần tra của bốn phía, xen kẽ trong khoảng cách đó để đi.
Ngẫu nhiên không tránh được người, tiểu giáo chủ động trước, đưa tay hô khẩu hiệu trước, sau đó dẫn người đi qua tổ đội tuần tra của đối phương, làm cho đám người Thái Thúc Quảng nhìn mà toát hết mồ hôi lạnh. Một đường đi vào, nguy hiểm trùng trùng, đám người Thái Thúc Quảng đã nhìn ra, tiểu giáo này đúng là một người can đảm thận trọng.
Nhưng đối với tiểu giáo, đại quân tuần tra ngoài lỏng trong chặt, muốn nhân cơ hội rời khỏi đây ngay, nếu không đến lúc theo đại quân lên chiến trường, rất nhiều chuyện không phải do mình làm chủ, nếu chết trên sa trường thì không đáng.
Trong sự nóng lòng, thời gian nhanh chóng trôi qua, bất tri bất giác đã xâm nhập vào trong đại quân, bọn họ đứng trên cồn cát là đã có thể thấy vài chục lều vải dưới ánh trăng, mà các ba mươi trượng về phía Tây, có một chiếc lều vải trơ trọi, đám người Thái Thúc Quảng vừa khẩn trương vừa hưng phấn.
Nhưng vừa đi xuống khỏi cồn cát, đã gặp ngay một đội tuần tra khác đi lên, có một người quát lên với bọn họ.
“Khẩu lệnh!
Đại quân chịu mỏi mệt cả ngày, ngủ như đám lợn chết, nếu là tuần tra, đội tuần tra lại không đi tuần tra, đường hoàng ngồi đó có vẻ không bình thường, tiểu giáo đã phát hiện không đúng, nhưng vẫn trầm ổn trả lời.
“Hãn hải! Hồi lệnh.
Giọng nói của người vừa đến bỗng nhiên trở nên nặng nề, quát lên.
“Khẩu lệnh!
Tiểu giáo lập tức quay đầu nói nhỏ.
“Hỏng bét, không biết khẩu lệnh ở nơi này không giống hay là đã thay đổi, lập tức chuẩn bị ứng biến.
Một câu làm cho thần kinh đám người Thái Thúc Quảng căng thẳng, sau đó tiếp tục lớn tiếng trả lời.
“Hãn hải! Hồi lệnh.
Người lên tiếng vung tay lên, hơn mười người bên đối phương lập tức bao vây bọn họ lại, những tu sĩ ngồi tĩnh tọa ở phía sau cũng đứng lên.

“Các ngươi là người của bộ nào?
Người kia quát lên, hiển nhiên muốn đối chiếu kiểm tra rõ ràng.
Đam người tiểu giáo sao chịu được kiểm tra loại thế này.
Thái Thúc Quảng nhìn chung quanh một chút, nói nhỏ.
“Đợi hai tên kia đi lên là được, ra tay!
Mười người lập tức bay vọt lên, đám tu sĩ phía sau nhìn chằm chằm tình huống bên này lập tức bay lên ngăn cản, cũng hét lớn.
“Kẻ địch tập kích!
“Mở đường!
Thái Thúc Quảng hét lớn một tiếng, lập tức có người phóng Thiên Kiếm Phù ra mở đường, đánh bay những người ngăn phía trước.
Vừa ra tay đã không tiếc sử dụng Thiên Kiếm Phù, chính là vì không có thời gian dây dưa với đám người này, mười người thuận thế Thiên Kiếm Phù để xông ra.
Mà tiểu giáo kia cũng không thể nắm cơ hội này rời đi, đám người Thái Thúc Quảng vì nhiệm vụ nên chẳng quan tâm đến sự sống chết của hắn, bọn họ bỗng nhiên xông ra, không hề cho hắn cơ hội lẫn vào trong loạn quân để thoát thân, lẻ loi ở lại, sau đó rút đao liều mạng, nhưng hai tay không đánh nổi bốn phía, bị loạn đao chém ngã xuống đất, xem như là hi sinh thân mình vì Tấn Quốc.
Hai nước giao chiến, nhiều thám tử có dũng có mưu thế này, không biết có bao nhiều người vô tình chết đi.
Trong trướng bồng, Độc Cô Tĩnh khoanh chân ngồi tĩnh tọa và Viên Cương đang nằm nghiêng trên mặt đất gần như đồng thời mở mắt, bị tiếng động lớn bên ngoài đánh thức.
“Đi!
Độc Cô Tĩnh lắc mình đến trước, ôm cánh tay Viên Cương, trực tiếp thi pháp phá vỡ mặt đất, dẫn theo Viên Cương nhanh chóng biến mất.
Mà binh sĩ nằm nghỉ bên ngoài bỗng nhiên phản ứng nhanh chóng, bọn họ đều là tu sĩ ngụy trang thành.
Thái Thúc Quảng chém giết một đường đến gần, đối mặt với một đám binh sĩ chặn đường, hắn mở pháp nhãn nên có thể thấy được quang hoa lóa mắt, đánh Thiên Kiếm Phù ra, trong tiếng ầm ầm nổ vang, một đạo

Thiên Kiếm Cương Ảnh nổ cho lều vải bay tán loạn, nhưng bên trong không có bất kỳ người nào.
“A!
Thái Thúc Quảng gầm lên giận dữ, trong tiếng hét tràn đầy bi phẫn, Thiên Kiếm Cương Ảnh chiếu nổ loạn xuống sa mạc phía dưới.
Người phía sau ỷ vào Thiên Kiếm Phù vọt đến, hỗn chiến với tu sĩ bốn phía.
Nổ xong 12 lượt Thiên Kiếm Cương Ảnh, Thái Thúc Quảng rống to.
“Đi!
Biết lần đánh lén này không có cơ hội thành công, số lượng Thiên Kiếm Phù trên tay bọn họ cũng không nhiều, nếu cứ dây dưa thì chắc chắn sẽ chết ở đây, nếu một lần không thành công thì phải rút lui ngay.
Một người dùng Thiên Kiếm Phù mở đường, những người khác đi theo.
Dưới ánh trăng, Ngọc Thương đứng trên cồn cát, sắc mặt lạnh lẽo vung tay lên, hơn mười tên tu sĩ sau lưng phi thân bay ra, trên thân mỗi người đều có một tấm Thiên Cơ Phá Cương Cung, nhanh chóng truy sát.
Trận chiến Tây Bình Quan, mặc dù Thiên Cơ Phá Cương Tiễn của Hiểu Nguyệt Các đã bị hao tổn hết, nhưng ở khu vực trung tâm còn có một ít dự trữ.
Đúng là rất ít người có thể ngăn cản uy lực của Thiên Kiếm Phù, một đám người tự tiện xông vào trụ sở đại quân, lại có năm người còn sống đi ra.
Tu sĩ trên không trung khống chế phi cầm tọa kỷ đuổi theo, Tấn Quốc phái người đến đột nhập vào khu vực phòng quân không trung, tiếp ứng phá vòng vây.

Chương 1883: Thế nào gọi là ngoan nhân? (1)

Chương 1883: Thế nào gọi là ngoan nhân? (1)
Thái Thúc Quảng vừa chém giết thoát thân vừa vươn tay nhổ mũi tên sau lưng, dưới ánh trăng mũi tên hiện lên màu xanh, chính là kết quả của Thiên Cơ Phá Cương Tiễn phía hộ thể cương khí, mũi tên này có kịch độc.
“Nhanh, đi Vô Biên Các!
Thái Thúc Quảng hét lên một tiếng.
Cuối cùng cũng thoát khỏi truy binh trên không, thật ra cũng không tính là chạy thoát, là vì vên Tần Quốc đuổi được một đoạn thì ngừng, giống như giặc đến cùng chớ đuổi theo.
Hỏi số lượng Thiên Kiếm Phù trên người mọi người, chỉ còn lại hai tấm.
Thái Thúc Quảng quay đầu nhìn lại, trên mặt hiện lên sự bi thương, tốn mất mười tám tấm Thiên Kiếm Phù, chỉ có thể chạy thoát được năm người, còn lại đều trúng bẫy Thiên Cơ Phá Cương Tiến, có thể nói là tổn thất nặng nề.
Đáng hận hơn là, bỏ ra cái giá lớn như vậy, thế mà không thấy được bóng dáng của mục tiêu.
Không nhắc đến tổn thất, qua lần này, hắn không biết còn có cách nào có thể ám sát mục tiêu ở trong đại quân Tần Quốc, cộng thêm ý đồ của Tấn Quốc bên kia nữa, trước khi đại quân Tần Quốc đi vào Tề Quốc, hắn cảm giác mình không có chút khả năng nào…
Vậy mà để thích khách xâm nhập đến khu vực trung tâm đại quân, Ngọc Thương tức giận, ra lệnh cho La Chiếu nghiêm tra, chỉnh đốn.
La Chiếu nhìn ra sự nghi hoặc của Ngọc Thương, cũng có nghi ngờ có phải mình công báo tư thì hay không, nhưng tuyệt đối không phải như

vậy, cũng không cần phải giải thích, hắn có nỗi khổ khó nói.
Một đêm này, toàn bộ đại quân đều bị kinh động, mệt mỏi cả ngày trời rồi còn không được nghỉ ngơi tốt, sáng lại phải tiếp tục lên đường, cứ ở dưới sa mạc thế này mãi cũng không phải là cách.
Sáng sớm, khi trời hoàn toàn sáng, một nhóm Sa Hạt được triệu tập đến, trong bầy Sa Hạt có một con quái vật khổng lồ, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, đó là Hạt Hoàng, Viên Cương triệu hoán Hạt Hoàng!
Viên Cương đứng trên cồn cát cao, nhìn con Hạt Hoàng như một ngọn núi nhỏ đang di chuyển đến gần, hắn đưa tay ấn lên sọ não Hạt Hoàng, trong ánh mắt có tình cảm, năm xưa Hạt Hoàng đã từng cứu mạng hắn.
Mặt trời chiếu sáng, dưới ánh sáng rực rỡ ấy, một người một quái thú yên lặng giao lưu.
Năm xưa, lúc lần đầu tiên triệu hồi ra Hạt Hoàng, là bởi vì hắn không biết cách giao lưu, bây giờ hắn có thể tự điều khiển được năng lực của mình, cũng không dám tự tiện kêu gọi Hạt Hoàng, nhưng sau khi bị ám sát, hắn mới triệu hoán Hạt Hoàng ra ngoài.
Đám người Ngọc Thương có thể nói là mở rộng tầm mắt, còn ánh mắt của La Chiếu thì cực kỳ phức tạp.
Đại quân lần nữa xuất phát, trên lưng Hạt Hoàng đã đứng đầy đủ, mấy người cùng nhau leo lên, Hạt Hoàng dẫn theo một đám Sa Hạt đi về phía trước, nếu như thả tốc độ tốt đa, chắc chắn có thể bỏ lại hết đám Sa Hạt phía sau lại.
Đến gần giữa trưa, trên không trung xuất hiện mấy người kỳ lạ, bọn họ đưa lệnh bài Phiêu Miểu Các ra làm cho người tuần tra trên không trung không dám ngăn cản, hạ thấp độ cao phi hành xuống. Nhưng lần trước là hai nam nhân, còn lần này là hai nữ nhân.
Nguyên nhân lần trước là Ô Thường và Hắc Thạch hạ thấp lộ mặt là vì Viên Cương.
Mà lần này lại là Lữ Vô Song và đệ tử Hoa Mỹ Như tự mình đến, lộ mặt và vì con quái vật khổng lồ Sa Hạt kia.
Hạ xuống đến gần, thấy rõ bên dưới, Lữ Vô Song từ từ nói.
“Là con Hạt Hoàng tiềm ẩn trong sa mạc rất ít khi lộ diện kia!
Hoa Mỹ Như nói.

“Thân hình thật to lớn, chắc là đúng rồi. Sư Tôn, hán tử mặt đỏ đeo đại đao kia chính là Viên Cương.
Lữ Vô Song nói.
“Hạt Hoàng này có tác dụng với ta, ngươi đi nói cho bọn họ, để Hạt Hoàng lại cho ta!
“Cái này. . .
Hoa Mỹ Như nhắc nhở.
“Sư tôn! Làm như vậy sẽ vi phạm vào ước định của Cửu Thánh không? Nếu Viên Cương này có thể triệu hồi ra Hạt Hoàng, không bằng chờ đến lúc đại quân vận chuyển xong thì bắt hắn triệu hồi Hạt Hoàng ra.
Lữ Vô Song nói.
“Đợi đến lúc đó thì không biết con Hạt Hoàng này đã rơi vào tay ai rồi, nếu đã đụng phải ta, vậy thì là của ta. Thiếu mất một con Hạt Hoàng thì có ảnh hưởng gì đâu, đi đi!
“Vâng!
Hoa Mỹ Như phi thân nhảy xuống, trực tiếp nhảy lên lưng Hạt Hoàng, nàng vừa ra trận thì không nói nhiều lời, giơ tay đưa lệnh bài Phiêu Miểu Các ra cho mọi người nhìn.
Đám người Ngọc Thương đều cung kính chắp tay bái kiến.
“Tham kiến lệnh sứ!
Viên Cương chỉ quay đầu nhìn, sau đó lại quay lại nhìn về phía trước, giống như không liên quan gì đến hắn, làm ra vẻ vội vàng khống chế.
Nhưng người Hoa Mỹ Như muốn tìm chính là hắn, nhìn lại, hô lên.
“Tên mặt đỏ kia, Phiêu Miểu các muốn trưng dụng Hạt Hoàng này!
Muốn Hạt Hoàng? Trong lòng Viên Cương trầm xuống, khóe miệng nhếch lên một chút, làm ra vẻ không nghe thấy.
Khuôn mặt của Hoa Mỹ Như trở nên lạnh lẽo.
Mồ hôi lạnh trên người Ngọc Thương chảy xuống, suýt nữa gọi Viên Cương là tổ tông.
Mặc dù không biết vị trên không trung kia, nhưng nhìn người đi xuống thì có thể đoán được là ai, hộ pháp của Lữ Thánh Tôn tự mình đến đây, người bên cạnh tự mình xuống truyền lời, vậy mà người nghe lại dám giả vờ câm điếc?

Ngọc Thương bị dọa sợ, hối hận đến mức ruột đều xanh, nếu biết sớm như vậy, đã không để cho vị này giúp đỡ, cái này chẳng phải là giúp đỡ, mà là đang hại người.
Những người khác càng sợ hãi hơn, bị dọa đến mức sau lưng ứa ra mồ hôi lạnh, có xúc động gọi Viên Cương là ông nội.
Ngọc Thương lắc mình một cái, đi đến bên cạnh Viên Cương, giật cánh tay hắn, nói.
“Viên huynh đệ, lệnh sứ đang hỏi ngươi đấy.
Lúc này Viên Cương mới quay người lại, hắn cũng không ngốc, giả vờ không biết, hỏi lại.
“Cái gì?
Hoa Mỹ Như giơ lệnh bài Phiêu Miểu Các lên cho hắn nhìn.
Viên Cương nhìn chằm chằm lệnh bài, giống như xem không hiểu, hỏi tiếp.
“Cái gì vậy?
Hoa Mỹ Như tức giận, Ngọc Thương vội nói.
“Hồ đồ, đây là lệnh bài Phiêu Miểu Các, một trong chín lệnh bài, thấy lệnh bài như thấy chưởng lệnh Phiêu Miểu Các!
Người đến không phải là chưởng lệnh Hoắc Không của Phiêu Miểu Các, người có thể đưa ra loại lệnh bài này, người trên không trung có thân phận gì thì không cần phải nói nhiều nữa.
Viên Cương bình tĩnh nói.
“Ta chưa thấy bao giờ, nên không biết.
Hoa Mỹ Như giận dữ mắng mỏ.
“Lớn mật!
Đám người Ngọc Thương đều bị Viên Cương làm cho hoảng hồn, ai cũng luống cuống tay chân, người này sao như thế chứ, nói một không hai, người kia đâu phải là người mà ngươi có thể trêu đùa được? Thấy được tổ tông rồi, là tổ tông đòi mạng!
La Chiếu cũng ở trên Hạt Hoàng ngây người, ánh mắt nhìn về phía Viên Cương tràn đầy sự khó có thể tin được, có chút phục người này, không biết ánh mắt của Phùng Quan Nhi thế nào, lại đi xem trọng loại người hiếm thấy thế này!

Hắn cũng muốn hỏi Viên Cương, ngươi đến giúp đỡ, hay là đến gây sự vậy?
Lữ Vô Song đứng trên không trung nhìn chằm chằm phía dưới, trong ánh mắt hơi có chút nghi ngờ, không biết đã xảy ra chuyện gì, Hoa Mỹ Như tự mình ra mặt, chẳng lẽ còn không được sao?
Nàng thật sự muốn xuống xem có chuyện gì xảy ra, nhưng vốn tự cao tự đại, Lữ Vô Song khinh thường làm bạn với mấy người bên dưới.
Ngoài mặt Viên Cương vẫn bình tĩnh như cũ, hỏi lại.
“Ta không phải người trong tu hành giới, chưa thấy qua, hỏi có phải thật hay không không được sao?
Hoa Mỹ Như hừ hừ hai tiếng, nếu không phải kẻ trước mắt này đứng ở vị trí quan trong trên chiến tranh, nếu đụng vào thì phá hư ước định của Cửu Thánh, nàng đã hung hăng cho hắn một trận rồi, Hoa Mỹ Như lạnh lùng nói.
“Các ngươi nói là thật hay giả?
“Thật, là thật.
Một đám người nhao nhao phụ họa.
Ngọc Thương thì tranh thủ thời gian kéo tay áo Viên Cương, nói.
“Viên huynh đệ, ta đã gặp lệnh bài chưởng, là thật, không có sai.
Viên Cương nhìn chằm chằm Hoa Mỹ Như, hỏi.
“Ngươi là ai?
Hoa Mỹ Như trầm giọng nói.
“Ta là ai quan trọng không? Chẳng lẽ ngươi không biết thấy lệnh bài như thấy chưởng lệnh Phiêu Miểu Các tự mình đến đây?
Ngọc Thương muốn khóc rồi, bên Mao Lư Sơn Trang là người thế nào chứ, Ngưu Hữu Đạo là một kẻ khó chơi, mà tên này thì khó hình dung nổi, hắn tranh thủ giật tay áo Viên Cương, nhắc nhở.
“Còn không mau bái kiến lệnh sứ?

Chương 1884: Thế nào gọi là ngoan nhân? (2)

Chương 1884: Thế nào gọi là ngoan nhân? (2)
Viên Cương trầm mặc, hắn trầm mặc không sao, nhưng đám người phía sau thì trái tim đã nhảy đến cổ họng!
May mắn, Viên Cương cuối cùng vẫn chịu phục, sau một lúc đưa mắt nhìn Hoa Mỹ Như, hắn chắp tay nói.
“Bái kiến lệnh sứ!
Hoa Mỹ Như cũng nhìn chằm chằm hắn một lúc, mới chậm rãi thu hồi lệnh bài, gằn từng chữ.
“Phiêu Miểu các muốn trưng dụng Hạt Hoàng này, lập tức đưa nó cho ta!
Viên Cương quay đầu nhìn về phía Hạt Hoàng, lại quay đầu nhìn nàng, hỏi.
“Đưa cho ngươi làm gì?
Hoa Mỹ Như tức giận nói.
“Phiêu Miểu Các làm gì mà đến phiên ngươi hỏi sao?
Nàng cũng không biết đưa con Hạt Hoàng này về làm gì, nên không thể đưa ra câu trả lời được, trừ phi quay lại hỏi Lữ Vô Song, nhưng nàng không thể nào hỏi được, ngay cả chuyện nhỏ thế này cũng không giải quyết nổi, sao nàng có mặt mũi về hỏi chứ?
Viên Cương nói.
“Không dám! Nó cũng không phải của ta, nếu ngươi muốn bắt về cũng được.
Thấy được nhiều kẻ không tức thời, nhưng chưa thấy được kẻ nào không tức thời như vậy, hai mắt của Hoa Mỹ Như trừng lớn mấy phần, có thể

nói là bị chọc tức quá, nhưng từ lần này đến lần khác lại không tự tiên ra tay được, giọng nói giận dữ gằn từng chữ.
“Ta bảo ngươi bắt nó lại!
Viên Cương nói.
“Ta chỉ có thể triệu hoán nó đi lên, nhưng không thể bắt nó lại được.
Hoa Mỹ Như tức giận nói.
“Ngươi muốn chống lại pháp chỉ của Phiêu Miểu Các sao?
Nếu đối phương muốn kháng chỉ, nàng có thể ra tay rồi.
Viên Cương lại nhìn chằm chằm nàng.
Những người khác, bao gồm cả Ngọc Thương, trên trán đã lấm tấm mồ hôi lạnh.
Yết hầu run lên hai lần, Ngọc Thương vội vàng lôi kéo Viên Cương.
“Còn không mau tuân chỉ!
Thật sự hắn cũng không muốn thuyết phục hoài như vậy, nhưng lại sợ bị Viên Cương làm liên lụy vào!
Viên Cương nói.
“Không dám! Ta sẽ cố hết sức thử một lần!
Vừa nói ra những lời này, cả đám người nhẹ nhàng thở ra.
Đám người Ngọc Thương lập tức làm theo, hai tay liên tục di động, nhảy vào sau lưng Sa Hạt, ngay cả La Chiếu cũng bị đuổi đi.
Kết quả chỉ có mình Hoa Mỹ Như và Viên Cương ở lại giằng co, trong lòng Hoa Mỹ Như nghẹn lửa giận, suýt chút nữa hét lên thì đối phương mới miễn cưỡng nghe lệnh, bây giờ đối phương còn ra lệnh ngay trên đầu mình.
Nhưng nàng không thể không làm theo, vì nghe theo lời của Lữ Vô Song, nên không thể không làm theo được, Hoa Mỹ Như hừ lạnh một tiếng, phất tay áo bay qua một bên.
Viên Cương xoay người, đi đến chỗ đầu của Hạt Hoàng, nhìn Hạt Hoàng gật đầu đắc ý nghe lệnh hắn lên đường, Hạt Hoàng này đã từng cứu mạng hắn, trong lòng Viên Cương cực kỳ hối hận, hối hận không nên triệu hoán nó ra đây, gương mặt căng thẳng.
Cuối cùng, hình như làm ra quyết định, hắn giang hai tay ra, hét lên.
“A…
Tiếng hét như bao hàm nhiều cảm xúc.

Hạt Hoàng đang không nhanh không chậm đi về phía trước, lập tức những Sa Hạt xung quanh chuyển động, thân hình to lớn của Hạt Hoàng chìm xuống, cắm đầu vào trong biển cát, mượn lực cường đại để tạo ra bão cát bốn phía, bão cát nổi tầng tầng lớp lớp, nó dùng các đốt chân đào cát lên chui xuống đất.
Những người đứng trên Sa Hạt lập tức thi pháo chống lại cơn sóng cát bay đến.
Những Sa Hạt phía sau lập tức chạy đến, vòng qua nơi này, tiếp tục đi về phía trước.
Viên Cương nhảy lên thoát khỏi vùng bão cát, nhảy lên một cồn cát, hai bên là đại quân Sa Hạt vù vù chạy qua.
Hạt Hoàng nhanh chóng chui vào lòng đất biến mất, nửa cồn cát nổi lên dần dần sụp xuống, đợi đến lúc lắng lại, Viên Cương đã bị chôn nửa người trong cát.
Đám người Ngọc Thương đi theo Sa Hạt phía xa lắc mình bay về, bao gồm cả Hoa Mỹ Ngọc, bay xuống bên cạnh Viên Cương, nhìn theo đám Sa Hạt đang lao nhanh về phía trước.
Các tướng sĩ đang cưỡi trên lưng Sa Hạt cũng nhìn về phía bọn họ, không biết chuyện gì xảy ra.
Sa Hạt chạy rất nhanh, đại quân trùng trùng điệp điệp chạy qua, toàn thế giới trở nên tĩnh lặng.
Hoa Mỹ Như quay đầu nhìn, lạnh nhạt nhìn Viên Cương đang bị chôn trong cát, nói.
“Gọi Hạt Hoàng đi ra, còn lại không cần cang ngươi lo nữa, cút theo đội ngũ đi.
Ngọc Thương nhanh chóng chạy lên trước, vươn tay túm cánh tay Viên Cương, giúp hắn ra khỏi đống cát.
Viên Cương lại giang hai cánh tay ra, cao giọng hét lên.
“A. . . A. . . A. . .
Mọi người nhìn hắn, xem hắn kêu một lúc lâu, sau đó lại nhìn sa mạc dưới chân và bốn phía, sao lại cảm giác không có động tĩnh gì hết vậy?
Ngọc Thương nói thầm trong lòng, hình như trước đó triệu hoán Sa Hạt đi ra không dùng tiếng hô này đâu? Nghĩ đến đây, trong lòng hắn bỗng

hơi hồi hộp một chút, sắc mặt cũng trở nên khẩn trương, mặc niệm trong lòng, tổ tông ơi, ngươi đừng có chơi nữa, sẽ chết người đấy!
Hét xong một lần, Viên Cương dừng việc hò hét lại, quay người nhìn Hoa Mỹ Như.
Hoa Mỹ Như hỏi.
“Hạt Hoàng đâu?
Viên Cương trả lời.
“Không thấy.
-. . .
Hoa Mỹ Như há hốc miệng, mắt trợn tròn.
Không thấy? Ngươi nói không thấy? Lừa quỷ à? Đám người Ngọc Thương suýt rơi cả tròng mắt, không ngờ Viên Cương hét xong nửa ngày lại nói được ra câu đó.
Ngọc Thương càng hối hận, vừa rồi hắn tốt bụng lôi người này ra khỏi cát, nếu sớm biết như vậy thì hắn phải chôn sống Viên Cương luôn mới đúng.
Hoa Mỹ Như như thẹn quá hóa giận rồi, chỉ vào Viên Cương mắng mỏ.
“Ngươi chán sống rồi phải không? Ta ra lệnh cho ngươi lập tức triệu hoán Sa Hạt kia ra!
Lữ Vô Song trên không trung nhíu mày, phía dưới dây dưa mãi như vậy, không biết có chuyện gì xảy ra, giống như đang cãi nhau vậy, cuối cùng nàng nhịn không được nữa, lắc mình bay xuống, ống váy bồng bềnh, nhẹ nàng đặt chân xuống mặt cát, lạnh lùng hỏi.
“Chuyện gì xảy ra?
Hoa Mỹ Như lập tức chắp tay, trách mắng những kẻ phía sau.
“Còn không mau bái kiến Vô Song Thánh Tôn!
Đúng thật là Lữ Vô Song tự mình đến đây! Đám người Ngọc Thương cực kỳ sợ hãi, nhanh chóng chắp tay cúi đầu.
“ Bái kiến Thánh Tôn!
Có người nói thầm trong lòng, có phải bị dính ánh sáng của nhị hóa này không, nếu không đã chẳng có cơ hội nhìn thấy Lữ Vô Song nói.
Đôi mắt của Ngọc Thương nhìn thoáng qua Viên Cương, hắn phục rồi, thế nào gọi là ngoan nhân? Hôm nay hắn đã nhìn thấy, không thể trêu

vào nhị hóa này được, nếu qua lần này mà vẫn còn sống, hắn mãi mãi không muốn gặp lại tên này, xem như ngươi lợi hại, không thể trêu vào!
Viên Cương đứng yên tại chỗ, sau khi nhìn vào đôi mắt sáng của Lữ Vô Song, hắn kéo căng xị gò má, sau đó chắp tay khom lưng xuống.
Hoa Mỹ Như chợt chỉ vào Viên Cương, tố cáo.
“Sư tôn, Viên Cương chống lại pháp chỉ, không giao Hạt Hoàng ra!
Có người to gan lớn mật như vậy? Lữ Vô Song có cảm giác ngoài ý muốn, nhìn chằm chằm về phía Viên Cương, hỏi.
“Vì sao không giao?
Viên Cương đứng thẳng đáp lời.
“Không phải không giao, mà là triệu hoán không ra.
Có ý gì? Lữ Vô Song hơi giật mình, vừa thấy Hạt Hoàng độn địa, còn tưởng rằng là tạm dừng chờ đại quân Sa Hạt đi qua, kết quả là do triệu hoán không ra.
Lúc đầu những người khác nghĩ rằng là tạm dừng ra lại, ai có thể ngờ rằng Viên Cương dám kháng lệnh thế này!
Hoa Mỹ Như nói.
“Sư tôn, hắn đang nói láo, từ đầu đến cuối đều kháng cự không giao Sa Hoàng ra.
Tất nhiên Lữ Vô Song tin nàng, trước đó cứ lề mề đã cảm thấy kỳ lạ rồi, bây giờ nghe được đáp án, nhưng vẫn cảm thấy ngoài ý muốn, sao tên này lại to gan như thế chứ? Lữ Vô Song lạnh lùng hỏi.
“Vì sao không triệu hoán ra?
Viên Cương nói.
“Từ lần vận chuyển đầu tiên ta đã muốn triệu hoán Hạt Hoàng, nhưng không triệu hoán ra được, cho đến sáng nay mới triệu hoán ra, ta cũng không biết vì sao nữa, có lẽ Sa Hoàng khác với Sa Hạt.
Ai nói hắn không biết nói dối, với hắn mà nói, nói dối cũng chọn lúc mà nói.
Ánh mắt đám người Ngọc Thương nhìn thoáng qua lẫn nhau, nghe Viên Cương nói kiểu như vậy, không biết là thật hay là giả nữa, trước đó luôn không thất Hạt Hoàng, đúng là sáng hôm nay mới xuất hiện, chẳng lẽ bọn họ hiểu nhầm tên này?
Nói nhảm! Tất nhiên Hạt Hoàng khác với Sa Hạt rồi!

Ánh mắt Lữ Vô Song hiện lên sự lạnh lẽo, không quan tâm đến lý do lung tung rối loạn này, hỏi Hoa Mỹ Như.
“Có dặn hắn giữ Hạt Hoàng lại không?

Chương 1885: Bọn chuột nhắt, lại dám khuyên ta?

Chương 1885: Bọn chuột nhắt, lại dám khuyên ta?
Hoa Mỹ Như trả lời.
“Có, đã dặn nhiều lần là bắt Hạt Hoàng ở lại đây, nhưng hắn cứ lề mà lề mề.
Lữ Vô Song lại nhìn về phía Viên Cương, hỏi thẳng.
“Ngươi thả Hạt Hoàng chạy?
Chỉ một câu đã làm cho đám người Ngọc Thưởng run sợ.
Viên Cương nói.
“Không phải, chỉ sợ làm tướng sĩ phía sau bị thương, nên mới cho Hạt Hoàng xuống cát trước, không ngờ sẽ xuất hiện kết quả như vậy.
Lữ Vô Song nói.
“Bản tôn không quan tâm đến lý do, chỉ cần kết quả, ngươi triệu hoán Hạt Hoàng ra, bản tôn tha cho ngươi tội chết!
Viên Cương trầm mặc.
Hoa Mỹ Như bỗng nhiên quát chói tai.
“Ngươi không nghe được lời của Thánh Tôn sao?
Viên Cương trả lời.
“Nghe thấy, nhưng thật sự ta không có cách nào khác.
Lữ Vô Song nói.
“Không muốn chết thì nghĩ cách đi.
Viên Cương nói.
“Ta không phải là đối thủ của ngươi, đánh không thắng ngươi, ngươi nói thế nào cũng được. Việc này không liên quan đến những người khác, chỉ mỗi ta sai, muốn chém muốn róc thịt gì cũng tự nhiên!
Hắn không muốn liên lụy đến những người khác, chết cũng chẳng sao.

Cái gì gọi là nói thế nào cũng được, đám người Ngọc Thương sắp khóc. Sắc mặt của Lữ Vô Song rất đặc sắc, lần đầu tiên có kẻ dám nói thẳng với nàng như vậy, cứ làm như nàng đang ỷ thế hiếp người vậy, nhưng nói đi cũng phải nói lại, đúng là nàng đang ỷ thế hiếp người mà.
“Làm càn!
Hoa Mỹ Như giận dữ, bỗng nhiên đánh ra một chưởng, muốn dạy dỗ Viên Cương một trận.
Viên Cương nhanh chóng phản ứng lại, cả người lóe lên, nhanh chóng nhào qua bên cạnh, bên sau còn có cồn cát, bụi cát bắn tung tóe, hắn lăn qua một bên, trong lúc quay cuồng đã rút đao ra, quay ra sau, Tam Hống Đao trong tay đã chỉ vào Hoa Mỹ Như.
Đám người Ngọc Thương sợ ngây người, dám cãi lại thì thôi, còn dám chỉ đao vào mặt đồ đệ ngay trước mặt Lữ Vô Song.
Đừng nói đến những người khác, ngay cả Lữ Vô Song cũng cảm thấy ngoài ý muốn, đã rất lâu rồi nàng chưa gặp được kẻ nào gan to bằng trời như vậy, bỗng nhiên có chút hoảng hốt, suýt chút nữa là đã tưởng mình quay về những năm tháng vừa bước chân vào giới tu hành này rồi, rất lâu chưa có kẻ nào dám rút đao ngay trước mặt nàng.
“Kẻ cuồng đồ to gan lớn mật!
Hoa Mỹ Như kêu gào, cảm giác mình bị nhục nhã, muốn ra tay lần nữa.
Viên Cương chỉ đao, hét to.
“Ỷ thế hiếp người thì có gì giỏi, đúng là hành vi của tiểu nhân! Nếu ngươi dám đường đường chính chính nhận một đao này của ta, ta sẽ tìm Hạt Hoàng ra cho sư phụ ngươi, ngươi dám không?
Điên rồi, kẻ này đúng là tên điên! Đám người Ngọc Thương đã chảy mồ hôi lạnh đầm đìa, cảm giác cả đời này chưa bao giờ gặp được kẻ không làm theo lẽ thường đến vậy.
Trong mắt đa số người, Viên Cương chính là tên điên không làm theo lẽ thường, nhưng đối với Viên Cương mà nói, hắn hành động đường đường chính chính, không nói sai cái gì, cũng không làm sai điều gì, nếu làm được thì làm, nam tử hán đại trượng phu, có gì không dám nói?
Có gì mà không dám… Sao Hoa Mỹ Như có thể nhận mình là tiểu nhân được, cũng không cho rằng mình đang ỷ thế hiếp người chứ, vừa kích thích một chút, suýt chút nữa đồng ý ngay rồi, nhưng lời nói vừa đến

khóe miệng, đã nhớ đến tin tức kẻ này từng dùng một đao chém chết tu sĩ Kim Đan đỉnh phong, trong lòng giật thót một cái, nghẹn lời, lại bị sự đường đường chính chính của Viên Cương làm cho khó chịu.
Suýt chút nữa giận dữ đồng ý, bỗng nhiên biến thành xảo trá, chắp tay nói với Lữ Vô Song.
“Sư tôn, ngài cũng nghe rồi đấy, hắn có biện pháp tìm được Hạt Hoàng, nhưng lại không muốn triệu hoán ra!
Lữ Vô Song ý vị thâm trường nhìn nàng một cái, ánh mắt kia giống như đang nói, ngươi không dám đón một đao của hắn sao? Sau đó quay lại nhìn Viên Cương, đúng thật là cảm thấy ngoài ý muốn.
Hoa Mỹ Như hiểu ra, trong lòng cực kỳ xấu hổ.
Nhưng nàng vừa dứt lời, Viên Cương đã chỉ đao về phía nàng thét lên.
“Tiểu nhân vô sỉ!
Hoa Mỹ Như giận tím mặt, nói.
“Ngươi nghĩ ta không dám giết ngươi sao?
Lữ Vô Song khẽ nâng tay, ngăn nàng lại, sau đó nhìn chằm chằm Viên Cương.
“Nếu ngươi có biện pháp tìm ra Hạt Hoàng, vậy thì tìm ngay cho bản tôn, bản tôn nói lời giữ lời, nếu người tìm ra Hạt Hoàng, ta sẽ tha cho ngươi khỏi tội chết!
Viên Cương nói.
“Ta hoàn toàn không tìm ra được!
Nhưng đao lại chỉ về phía Hoa Mỹ Như.
“Nếu nàng đón một đao của ta mà không chết, cho dù không tìm ra, ta cũng sẽ ở sa mạc Vô Biên này cả đời, nghĩ tất cả khả năng tìm Hạt Hoàng ra cho Thánh Tôn, không chết không thôi! Nếu như không chịu nổi một đao này vậy thì xin lỗi không phụng bồi!
Hắn tự biết mình không đánh thắng Lữ Vô Song, nên cắn chặt Hoa Mỹ Như không tha, chiến thuật này được vận dụng không tệ lắm.
Ngọc Thương bên cạnh lo lắng không thôi, Lữ Vô Song đã đảm bảo cho hắn rồi, vậy mà Viên Cương này còn không chịu tức thời, vì vậy hắn bước lên khuyên nhủ.
“Viên huynh đệ, ngươi đừng làm quá, còn không nhanh nhanh cảm ơn ý tốt của Thánh Tôn, vận dụng mọi cách tìm Hạt Hoàng ra?

Bỗng nhiên Viên Cương quay đầu lại, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn hắn, nói.
“Bọn chuột nhắt, ở chỗ nào ra mà dám mở miệng khuyên ta?
Trong chuyện này, hắn không tức thời được như Ngưu Hữu Đạo, nếu hắn phải đối mặt với chuyện này thì chắc chắn sẽ giao Hạt Hoàng ra, cầu xin cho tương lai, ví dụ như lúc trước đưa Thương Kính cho Ngọc Thương vậy, không giống kiểu thà gãy chứ không cong như Viên Cương này.
“…
Sắc mặt Ngọc Thương trở nên rất đặc sắc, lại không nói lại được, ở trước mặt Lữ Vô Song, bọn họ đúng là đám chuột nhắt, trên mặt nghẹn hết trắng sang đỏ, trong lòng hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà Viên Cương, ông đây có lòng tốt giúp ngươi, ngươi ngược lại… Thôi, nếu ngươi có thể qua được lần này, ông đây không trêu vào ngươi nữa, sau này cũng không trêu vào ngươi nữa được chưa?
Bỗng nhiên Hoa Mỹ Như lớn tiếng nói.
“Chẳng lẽ ta lại sợ ngươi?
Sau đó lách mình đứng ra ứng chiến.
“Đến đây!
Lữ Vô Song cũng không ngăn cản, cũng muốn nhìn thực lực của Viên Cương đến trình độ nào.
Viên Cương không nói thêm gì, xoạch một cái xông ra, nhảy lên cao chém xuống, đao quang trút xuống như thác nước.
“Ô ngao ~
Một tiếng sét nổ đùng đoàng vang lên giống như tiếng hổ khiếu bạo phát ra.
Bạch! Băng gấm trong tay áo Hoa Mỹ Như bay ra, kéo căng như dây cung, bắn về phía lưỡi đao.
“Ô ngao ~
Lại một tiếng hổ khiếu ngột ngạt mà chấn nhiếp lòng người vang lên..
Đao quang như thác nước lại huyễn hóa ra mấy bóng cầu vồng, đôi mắt sáng của Lữ Vô Song vốn thờ ơ, nay đã hơi híp lại.
Cạch! Tiếng lưỡi đao chém vào băng gấm vang lên, tiếng chém như tiếng sấm nặng nề.

Đám người Ngọc Thương đang ngạc nhiên không biết băng gấm kia được làm từ cái gì, bỗng nghe thêm tiếng “Xoạt”, băng gấm bị xé rách, ánh sáng lạnh bay đến đầu vai Hoa Mỹ Như.
Hoa Mỹ Như quá sợ hãi, không tránh kịp nữa, nàng đang kinh hãi vì uy lực kinh khủng của một đao kia, lại âm thầm hối hận, hối hận không nên vì chút xúc động kia mà phải trả giá bằng tính mạng!
Nhưng ngay lúc này, bên cạnh vang lên tiếng xé gió.
Ầm!
Luồng gió đánh bay nàng ra ngoài, ánh đao vừa lúc xẹt qua bên người nàng.
Đám người Ngọc Thương thấy Lữ Vô Song hất tay áo một cái.
đã là tránh không kịp, đã kinh hãi tại đối phương một đao kia uy lực kinh khủng, lại ngầm hối hận không thôi, hối hận không nên xúc động nhất thời, mệnh đừng vậy!
Nhưng liền lúc này, giết khắp ra một đạo kình phong, ầm! Trực tiếp đưa nàng đụng bay ra ngoài, hồng quang đao ảnh khó khăn lắm cùng nàng thân thể sát qua.
Ngọc Thương bọn người gặp được Lữ Vô Song vung tay áo một cái.
Ầm! Cát bay văng khắp nơi, một đao kia của Viên Cương đã thất bại, chém lên mặt cát, đao thế cuồng bạo, ngay cả chính hắn cũng không thể thu phóng được, một đao vừa chém, dù chết cũng không thay đổi.
Hoa Mỹ Như rơi xuống đất thì ổn định cơ thể, nhìn lại băng gấm bị chém đứt, cảm thấy hồn bay phách lạc, vậy kia chính là vải do Ngọc Tằm của Vô Song Thánh Địa nhả tơ dệt thành, cực kỳ mềm dẻo, nhưng lại bị một đao chém đứt!
Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Viên Cương, cuối cùng cũng biết được sự khủng bố của một đao này, cũng hiểu vì sao đối phương có thể dùng một đao chém giết tu sĩ Kim Đan đỉnh phong.

Chương 1886: Ngưu nhân, thật là ngưu! (1)

Chương 1886: Ngưu nhân, thật là ngưu! (1)
Đến bây giờ lòng nàng còn sợ hãi, nếu như sư phụ không ra tay cứu giúp, nàng đã phải bỏ mạng chỗ này rồi.
Nói cách khác, trận đổ ước này, nàng thua!
Một màn này cũng làm cho đám người Ngọc Thương không dám thở mạnh.
Viên Cương nâng đao lên, quay người lại, nhìn về phía Lữ Vô Song, nói.
“Thánh Tôn có ý gì, chẳng lẽ muốn nuốt lời?
Nói đùa! Sao Lữ Vô Song không ra tay cho được, nếu như đệ tử của nàng chết trên tay người này, vậy thì Vô Song Thánh Địa của nàng sẽ trở thành chuyện cười lớn rồi.
Lữ Vô Song hờ hững nói.
“Bản tôn có đồng ý với ngươi cái gì sao?
Viên Cương đáp trả.
“Nói cách khác, từ nay về sau, mặc kệ người dưới trướng Thánh Tôn nói gì đi nữa, người trong thiên hạ cũng không cần phải tin!
Nếu người khác nói câu này, chỉ sợ đã bị một chưởng đánh chết, nhưng thái độ từ đầu đến cuối của Viên Cương vẫn như vậy, lời nói ẩn chứa chính khí làm người khác không thể khinh nhờn, nếu như không trả lời ngay trước mặt thì sẽ biến thành kẻ không nói đạo lý!
Lữ Vô Song nói.
“Mặc dù bản tôn chưa đồng ý dù chưa đáp ứng, nhưng nàng nếu đáp ứng, bản tôn đương nhiên sẽ không để nàng nuốt lời. Hạt Hoàng sự tình có thể coi như thôi, nhưng ngươi tại bản tôn trước mặt khẩu xuất cuồng ngôn, bản tôn cũng không có nói muốn bỏ qua cho ngươi. Bản tôn cũng

không phải người bất thông tình lý, cho ngươi một cơ hội. Bản tôn liền đứng ở chỗ này, để cho ngươi chạy trước mười số đếm, mười số đếm bên ngoài, ngươi nếu có thể thụ bản tôn một chưởng, bản tôn liền bỏ qua cho ngươi!"
Nàng vừa mới nói xong, Viên Cương đột một chút lao ra ngoài, trong tay đao đã ném xuống đất, xoay người chạy.
Nhìn chăm chú lên lại đếm thầm đếm được Ngọc Thương bọn người rất nhanh liền hai mặt nhìn nhau, Viên Cương xông nhanh cùng một chỗ, chạy tốc độ càng lúc càng nhanh, nhanh giống bay một dạng, nhảy vọt quay cuồng qua cồn cát lúc động tác càng là một mạch mà thành, giống như như nước chảy mây trôi lưu loát, đây chính là trong sa mạc, trên đất cát sẽ hãm đủ, không tiện chạy, có thể tên biến thái này. . .
Mọi người đều vô ý thức mắt nhìn Lữ Vô Song phản ứng, trong lòng từng cái âm thầm nói thầm, thật muốn mười số đếm lời nói, cách không chưởng lực còn hữu dụng sao?
Ngọc Thương bọn người sợ hãi, lo lắng Lữ Vô Song ném đi mặt mũi sẽ giết bọn hắn diệt khẩu.
Lữ Vô Song mặt không biểu tình, đột vung tay áo một chưởng, chụp về phía dưới chân mặt đất.
Ngọc Thương bọn người chỉ cảm thấy dưới chân run rẩy một chút.
Rơi xuống đất quay cuồng Viên Cương cũng đã nhận ra lòng đất rung động thế tới, dựa thế xông về cồn cát, rơi vào trên cồn cát lần nữa quay cuồng dựa thế, mạnh mẽ bên dưới bay lên không nhảy lên lên.
Ầm ầm! Một đạo cát vàng xông ra mặt đất, như một đầu Cự Long đồng dạng, giữa trời một đầu đánh tới Viên Cương.
Quay đầu thoáng nhìn Viên Cương đột nhiên cuộn mình tứ chi bão đoàn ngạnh kháng.
Cạch! Cả người Viên Cương như ngôi sao chổi đâm vào trong đất cát.
Cự Long bay lên không, muốn tiếp tục tấn công, nhưng Lữ Vô Song đã hất tay áo lên, dừng tay, Cự Long lập tức sụp đổ, trút xuống, chôn sống Viên Cương ở nơi đó.
Nàng lắc mình bay lên, bóng người Lữ Vô Song đã nhảy lên phi cầm tọa kỷ đang xoay quanh trên không trung.
Hoa Mỹ Như nhìn một chút, cũng lách mình bay lên, thử hỏi một câu.

“Sư tôn giết hắn rồi sao?
Lữ Vô Song nói.
“Chỉ là trừng phạt nhẹ, giữ hắn lại còn có lợi, đợi sau khi vận binh xong, ngươi bắt hắn về Thánh Địa.
“Vâng!
Hoa Mỹ Như gật đầu đồng ý.
Ánh mắt của Lữ Vô Song liếc về nơi cát vàng chôn người, lẩm bẩm một câu.
“Ít nhất trong nhân gian cũng không phải chỉ có hạng người xu nịnh…
Đợi đến lúc phi cầm toạ kỷ bay xa, đám người Ngọc Thương vẫn còn sợ hãi, lắc mình đến chỗ Viên Cương bị chôn, trong lúc bọn họ đang thi pháp đào bới, bỗng nhiên một cánh tay nhô lên, Viên Cương từ trong đống cát đang ra sức bò ra.
“Phi. . .
Viên Cương phun cát trong miệng ra.
Ngọc Thương vội vàng hỏi.
“Viên huynh đệ, ngươi không sao chứ?
Viên Cương không trả lời, nhìn quanh bốn phía.
Hắn không sao, vừa rồi chỉ bị chấn ngốc.
Ít nhất Lữ Vô Song cho là mình ' trừng phạt nhẹ', nhưng cũng đủ làm cho Viên Cương trọng thương, nhưng nàng đã đánh giá thấp năng lực chịu đòn của Viên Cương rồi.
“Đừng nhìn nữa, người đi rồi.
Ngọc Thương thở dài một tiếng, nói.
“Lão đệ, ngươi phải cảm ơn Thánh Tôn đã thủ hạ lưu tình rồi.
Ai cũng có thể nhìn ra, tên này chịu một đòn của Lữ Vô Song mà vẫn không bị gì, chắc chắn là Lữ Vô Song nhẹ tay rồi.
Viên Cương lại không nghĩ rằng Lữ Vô Song hạ thủ lưu tình, hắn quay đầu lại hỏi.
“Đao của ta đâu?
Mọi người nhìn xung quanh, đao rơi ở bên kia, quên cầm đến đây, Ngọc Thương phất tay cho một người đi tìm.
Cả đám người lại nhìn Viên Cương, xem như phục tên này luôn rồi, tình huống đó mà vẫn có thể bảo vệ được tính mạng, cũng được xem là mạng

lớn, trong lòng bọn họ còn sợ hãi, trước đó đã bị dọa đến mức không nói nên lời.
Đao được nhanh chóng tìm về, lại đưa đến tay Viên Cương, nhìn thấy thanh đao này, lại nhớ đến cảnh chém Hoa Mỹ Như, Ngọc Thương lại thở dài.
“Lão đệ, ngươi không tiếc dùng mạng của mình để giúp một con Hạt Hoàng như thế có đáng không?
Viên Cương khinh thường nói.
“Chính là vì đám tư lợi như các ngươi, nên mới làm cho những người kia tự ý làm bậy!
Ngọc Thương im lặng.
Nhưng làm đồ đệ thì không thờ ơ được, Độc Cô Tĩnh trầm giọng nói.
“Viên tiên sinh, đừng nói quá đáng.
Trước đó tên này chửi sư phụ hắn là chuột nhắt, lúc đó đang ở trước mặt Lữ Vô Song nên không tiện nói gì, bây giờ sao có thể giả vờ như không nhìn thấy được?
Viên Cương nói.
“Ta nói sai cái gì sao? Nếu không phải vì các ngươi tư lợi nên bị người ta lợi dụng, vậy thì sao bọn chúng dám làm mưa làm gió như vậy?
Độc Cô Tĩnh nói.
“Ta cũng không thấy Ngưu Hữu Đạo cao thượng chỗ nào, ngươi đi theo hắn bao lâu rồi?
Rõ ràng là đang chê cười hắn.
Còn có một câu hắn không nói ra, đó là ngay cả lão bà của La Chiếu còn cấu kết, vậy mà còn mặt mũi nói ra câu đó sao?
Viên Cương lạnh nhạt nói.
“Đúng là không cao thượng thế nào, nhưng ít nhất Đạo Gia còn biết được năng lực càng lớn thì trách nhiệm càng lớn, sao đám giá áo túi cơm như các ngươi có thể sánh được chứ?
“Ngươi…
Tượng đất còn có ba phần tính hỏa, Độc Cô Tĩnh đã bị chọc giận.
“Im miệng!
Ngọc Thương đưa tay ngăn hắn lại, trong ánh mắt có ý trách móc, có vẻ như đang nói, ngươi so sánh với loại người này làm gì?

Nếu là trước kia, chắc chắn Ngọc Thương cũng không khách khí như vậy, nhưng sau nhiều lần tiếp xúc, hắn biết Viên Cương là hạng người gì, nhất là chuyện vừa xảy ra, ở trước mặt Lữ Vô Song mà tên này còn dám khiêu khích, còn dám dùng đao chém đệ tử Lữ Vô Song, suýt nữa chém chết đồ đệ của nàng ta, đây rõ ràng chính là tên điên bất chấp hậu quả.
Còn muốn phân cao thấp với loại người này sao? Ngay cả Lữ Vô Song hắn còn không sợ, vậy thì hù dọa, đe dọa hay uy bức lợi dụ, có tác dụng gì không? Chỉ sợ dù tất cả mọi người Hiểu Nguyệt Các ở đây, tên này cũng chẳng hề nháy mắt một cái.
Đối phó với những kẻ khác còn được, chứ đối phó với tên này thì được gì đâu, còn muốn nghiêm túc với loại người này, có bệnh rồi sao?
Hơn nữa, bây giờ còn có chuyện cần người ta giúp!
Tóm lại, Ngọc Thương không có lý do gì để chèn ép tên này cả.
Tất nhiên, trước mắt hai bên là cũng một nhóm, hơn nữa thi thoảng trên không có vài người kỳ lạ xuất hiện, Ngọc Thương thật sự sợ Viên Cương này rồi, sợ hắn lại gây ra chuyện gì, mọi người không chịu nổi kinh hãi như vậy nữa, nên hắn đau khổ khuyên nhủ.
“Lão đệ, Thánh Tôn rộng lượng, khinh thường so đo với người bên dưới, nhưng có vài người không giống vậy, sau này ngươi cẩn thận chút đi, nghe lời khuyên của ta, không thể làm như vậy nữa.
Viên Cương hiểu hắn ý tứ, Diêm Vương dễ gặp, tiểu quỷ khó chơi, lần này hắn đã đắc tội Hoa Mỹ Như rồi, sợ là sau này nàng ta sẽ không bỏ qua cho hắn.

Chương 1887: Ngưu nhân, thật là ngưu! (2)

Chương 1887: Ngưu nhân, thật là ngưu! (2)
Nhưng Viên Cương chẳng hề quan tâm đến việc này, mà nếu quan tâm, thì đã chẳng làm vậy rồi, hắn chỉ trả lời một câu.
“Nếu sợ như vậy, thì ta đã không làm.
Nói xong hắn quay đầu bước đi.
“…
Ngọc Thương sửng sốt, cuối cùng lắc đầu cười khổ, ngoắc tay ra hiệu một chút, sai người đi dẫn phi cầm tọa kỵ đến đây.
Đợi mọi người đi hết, Độc Cô Tĩnh hỏi.
“Sư Tôn, Vô Song Thánh Tôn muốn Hạt Hoàng để làm gì?
Nói đến cái này, Ngọc Thương cũng cảm thấy kỳ lạ, đúng vậy, đồ vật có thể làm cho Lữ Vô Song xem trọng, sợ là không đơn giản như vậy, hắn nhịn không được nhìn vùng sa mạc xung quanh.
Rất nhanh, có phi cầm tọa kỵ đi đến, đón bọn họ đi, lần nữa đuổi kịp đại quân Sa Hạt.
Nhìn thấy mọi người quay về, La Chiếu hỏi hộ vệ trưởng lão Hiểu Nguyệt Các bên cạnh.
“Trưởng lão, Hạt Hoàng bị đưa đi rồi sao?
Trưởng lão xuy một tiếng.
“Đưa đi? Chạy rồi!
“Chạy?
La Chiếu ngạc nhiên.
“Ta vừa nghe những tu sĩ khác nói, là Vô Song Thánh Tôn đến, sao chạy được?
Trưởng lão nói.

“Theo lý thuyết thì không thể nào, nhưng cái tên họ Viên kia đầu óc có bệnh…
Hắn kể lại những chuyện xảy ra, cuối cùng thở dài.
“Cũng may Thánh Tôn khinh thường so đo với chúng ta, suýt chút nữa lão phu đã bị dọa chết!
La Chiếu nghe hắn kể lại cũng hãi hùng khiếp vía, nhịn không được quay đầu nhìn Viên Cương.
Có thể người khác không hiểu, nhưng hắn tỉnh táo như vậy, sao không biết hành động lần này của Viên Cương nguy hiểm đến mức độ thế nào, từ lần ám sát trong Tấn Quốc có thể nhìn ra, sau này chắc chắn sẽ có người không chết không ngừng với hắn.
Nhưng nghe được việc này, hắn mới hiểu được Viên Cương này là loại người gì.
Hình như trưởng lão kia nhớ đến cái gì, nhắc nhở.
“La tướng quân, chuyện này ngươi nghe là được, đừng nói ra ngoài, nếu truyền ra ngoài thì cẩn thận gặp phiền phức.
La Chiếu hơi gật đầu. . .
Bên ngoài Thành Nam Châu, trong núi, Ngưu Hữu Đạo lần nữa dịch dung đến gặp Sa Như Lai.
“Sao tiên sinh lại rảnh rỗi đến tìm ta vậy?
Ngưu Hữu Đạo cười hỏi.
Sa Như Lai trầm giọng nói.
“Bên Viên Cương kia có chuyện gì xảy ra?
“Viên Cương?
Ngưu Hữu Đạo sửng sốt một chút, nói.
“Hắn là huynh đệ của ta, chẳng lẽ ngươi không biết điều này?
Sa Như Lai nói.
“Ta không hỏi cái này, hắn chạy đến giúp Quân Tần vượt qua sa mạc Vô Biên là chuyện gì?
Có thể làm cho vị này cố ý chạy đến hỏi, ít nhất không đơn giản chỉ vì chuyện vận binh, trong lòng Ngưu Hữu Đạo bỗng nhiên trở nên nặng nề, hỏi.
“Có phải có chuyện gì xảy ra không?
Sa Như Lai nói.

“Ngươi hỏi ta? Vị huynh đệ kia của ngươi bây giờ đã nổi danh khắp Thánh Cảnh rồi, hắn dám khiêu khích trước mặt Lữ Vô Song, còn suýt nữa dùng một đao chém chết đệ tử Hoa Mỹ Như của Lữ Vô Song, đúng là gan to bằng trời.
Ngưu Hữu Đạo trầm giọng nói.
“Có việc này? Vì sao ta không nghe được chút tiếng gió nào? Sao hắn lại đụng đến Lữ Vô Song, chuyện gì xảy ra vậy?
Hắn không nghe được tiếng gió cũng là chuyện bình thường, loại chuyện này, sao đám người Ngọc Thương dám nói nhiều, nhưng trong đám người kia có người Phiêu Miểu Các, Phiêu Miểu Các biết, người trong Thánh Cảnh đều biết.
“Ta cũng không biết cụ thể thế nào, nghe nói là Lữ Vô Song coi trọng Hạt Hoàng…
Sa Như Lai kể mọi chuyện nghe được ra.
Sau khi Ngưu Hữu Đạo nghe xong, có thể nói là trợn mắt há mồm, đồ hỗn trướng kia ra tay luôn với Lữ Vô Song rồi? Không đi ra thì thôi, vừa ra ngoài đã lên tận trời rồi sao?
Sau đó, cho dù đang đeo mặt nạ, cũng có thể nhìn ra khuôn mặt hắn đang căng thẳng, Viên Cương làm ra được chuyện này cũng không kỳ lạ, sau khi tức giận, hắn hừ lạnh một tiếng.
“Tính cách của hắn như vậy đấy.
“Cái gì gọi là tính cách? Hóa ra ngươi cũng biết sao?
Sa Như Lai chắp tay hỏi.
“Có phải ngươi điên rồi không? Loại người đó mà cũng dám thả ra ngoài? Chẳng lẽ ngươi không biết dùng Sa Hạt vận binh thì sẽ làm Thánh Cảnh chú ý? Ta nói cho ngươi biết, không chỉ mỗi Lữ Vô Song, ngay cả sư phụ ta, không thiếu ai trong Cửu Thánh, đều tự mình đến Sa Mạc Vô Biên, tất cả đều muốn xem chuyện gì xảy ra, người huynh đệ này của ngươi đã thành công làm cho Cửu Thánh chú ý rồi.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Ngươi tự mình đến đây một chuyến, sợ là chuyện không đơn giản như vậy đâu?
Sa Như Lai nói.

“Ngươi nghe cho kỹ đây, Cửu Thánh đã nói rồi, sau khi vận binh xong, Phiêu Miểu Các sẽ bắt người, muốn đưa người huynh đệ kia của ngươi về Thánh Cảnh! Bây giờ ta hỏi ngươi, hắn có biết ngươi còn sống không?
Ngưu Hữu Đạo nghiêm mặt, từ từ nói.
“Biết!
Sa Như Lai hơi giận, nói.
“Biết? Ta thấy ngươi còn điên hơn hắn nữa, ngươi cũng dám để loại người như hắn đi làm chuyện kia?
Ngưu Hữu Đạo than thở nói.
“Ta đã ngăn cản, nhưng ngăn không được, ta cũng không dám làm gì hắn, nếu biết chuyện sẽ lớn thế này, lúc trước ta đã trói hắn lại không cho đi rồi.
Sa Như Lai nói.
“Trói lại? Ngươi đã làm gì rồi? Ta nói ngươi đúng là thông minh một đời, sao lại phạm vào sai lầm cấp thấp thế này? Nếu hắn không quản được miệng, nói ra chuyện ngươi còn sống, ngươi làm thế nào bây giờ? Chuyện đến nước này rồi, nhân lúc hắn còn chưa bị bắt đến Thánh Cảnh, nhanh chóng nghĩ biện pháp diệt khẩu đi!
Đây cũng là nguyên nhân mà hắn chủ động đi ra gặp mặt.
“Diệt khẩu?
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, nói.
“Không cần thiết. Về chuyện này, tiên sinh hoàn toàn có thể yên tâm, ai cũng có thể bán ta được, duy nhất chỉ có hắn sẽ không làm như vậy. Đừng nói là ta, cho dù ngươi giết hắn, hắn cũng không bán bất cứ kẻ nào không nên bán.
Sa Như Lai nói.
“Ngươi chắc chắn không?
Ngưu Hữu Đạo thở dài.
”Chắc chắn con khỉ! Người khác ta không biết, nhưng hắn, sao ta không biết được? Loại tính cách thà gãy chứ không cong này của hắn, đừng nói Cửu Thánh, cho dù Thần Tiên cũng không đổi được, nếu hắn không cố chấp như vậy, người chỉ có chút ánh mắt sao dám đứng trước mặt Lữ Vô Song phân cao thấp?

Nói kiểu này, Sa Như Lai yên lặng, nghĩ lại cảm thấy đúng vậy, xem ra hắn sợ bóng sợ gió một trận rồi.
“Không có việc gì là được rồi, hắn tự làm tự chịu thì không trách được người khác.
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại.
“Nếu rơi vào tay Cửu Thánh, hắn có chuyện gì không? Không có cách nào cứu sao?
Sa Như Lai nói.
“Ngươi nghĩ gì vậy? Cửu Thánh đã để mắt đến, ngươi nói ta sao cứu được hắn? Ngươi còn muốn chùi đít giúp hắn nữa sao?
“Đồ hỗn trướng này!
Ngưu Hữu Đạo nhịn không được mắng một câu, chắp tay đang đi đi lại lại, cũng bị tức quá mức rồi, nhưng tức giận cũng vô dụng, không giải quyết được vấn đề gì, nhưng hắn dùng cái gì để giải quyết chứ, đối mặt với Cửu Thánh, trước mắt hắn không có biện pháp nào cả
Sau một lúc quanh quẩn một chỗ, Ngưu Hữu Đạo chợt dừng bước ở trước mặt Sa Như Lai, hỏi.
“Trong Thánh Cảnh canh chừng thế nào?
Sa Như Lai nói.
“Việc này không gấp được, phải chuẩn bị đến từng chi tiết, nếu lộ ra chút sơ hở thì không chịu nổi đâu.
Ngưu Hữu Đạo thở dài.
“Nhanh được chút nào thì hay chút đó, ngươi thả ra tiếng gió, có lẽ Cửu Thánh sắp nội đấu, sẽ không có tâm tư quan tâm đến hắn.
Trước mắt, ngoài biện pháp này ra, hắn cũng không nghĩ ra được cách nào khác, người bị Cửu Thánh nhắm vào, Viên Cương chạy được chỗ nào chứ?
Ngay cả trốn cũng không trốn được, nếu trốn, sợ là Phiêu Miểu Các sẽ xốc Mao Lư Sơn Trang lên mất.
Việc này, Sa Như Lai cũng không nghe lời hắn, chắc chắn phải chuẩn bị kỹ càng, không thể vì một tên điên mà lộ ra gì đó được, không gánh nổi hậu quả đâu.
Sau khi hai người tách ra, Ngưu Hữu Đạo quay về Mao Lư Sơn Trang trong phủ thành.

Quản Phương Nghi nhìn ra cảm xúc của hắn không đúng, rõ ràng là tâm sự nặng nề, nàng tự mình thả chén trà nhỏ bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, thử hỏi.
“Có phải có chuyện gì xảy ra không?
“Hừ hừ!
Ngưu Hữu Đạo liên tục cười lạnh, dùng sức đập lên bàn trà.
“Đâu chỉ xảy ra chuyện, là có chuyện lớn rồi! Tên hỗn trướng Hầu Tử kia sắp phá thủng trời, Lữ Vô Song, tên kia chơi luôn cả Lữ Vô Song…
Nghe xong những chuyện đó, Quản Phương Nghi trợn tròn mắt, hoàn toàn không tưởng tượng nổi.
Vân Cơ ở bên cạnh bỗng nhiên nói ra một câu.
“Có gan, có gan, bội phục, ngưu nhân, thật là ngưu!

Chương 1888: Lại gây sự!

Chương 1888: Lại gây sự!
“Ngươi còn bội phục?
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm về phía nàng.
“Nếu ngươi phục thật, sao lại thấy chết không cứu, nếu không thì ngươi ra tay cứu hắn đi?
Trò đùa này có chút lớn, chạy đến dưới mí mắt Cửu Thánh cướp thịt, Vân Cơ này còn chưa chán sống đến mức đó, nàng thuận miệng nói.
“Nếu ngươi không sợ, ta có thể thử một chút.
Ngưu Hữu Đạo hừ một tiếng, có nhiều câu chỉ dám nói nhảm, làm gì dám cho Vân Cơ đi cướp người chứ, sợ là hôm sau còn phải kiếm một đống người đi cứu Vân Cơ ra nữa.
Đây cũng là lý do vì sao Ngưu Hữu Đạo nổi nóng và khổ não, không muốn ngồi nhìn Viên Cương đi chịu chết, lại không thể làm cho nhiều người chết đi, thật sự thế lực của Cửu Thánh quá to lớn, lực uy hiếp cũng mạnh, bây giờ hắn không có tư cách để đối đầu lại.
Thậm chí Cửu Thánh còn không cần ra tay, chỉ cần nói một câu thôi, toàn bộ thế lực của hắn sẽ tan ra ngay, Kim Châu, Quang Châu gì đó, cũng không do dự quay đầu tham gia vây quét Nam Châu, Cung Lâm Sách khống chế được Tử Kim Động, nhưng hắn đứng ra sao?
Thật ra hắn không biết từ bội phục của Vân Cơ có nghĩa khác, không phải là nói Viên Cương làm đúng, mà là khen hắn gan lớn.
Vân Cơ và Quản Phương Nghi cũng thật là phục Viên Cương gan lớn, gan lớn đến mức các nàng không thể tưởng tượng nổi.
Nhất là Quản Phương Nghi, trước kia ghét nhất là Viên Cương bạo lực gia đình, nhưng hôm nay nàng mới biết cái gì gọi là "Bản sắc anh hùng", người ta đâu chỉ có bạo lực gia đình thôi đâu!

Sắp bị Thánh Cảnh bắt đi, hai người đều lo cho sự an toàn của Viên Cương, cũng hiểu sự khó xử của Ngưu Hữu Đạo, cho dù có thể cứu cũng không dám cứu!
“Ba người Đoàn Hổ kia, ngươi nhìn kỹ một chút, tránh cho tin tức đến chỗ bọn họ sẽ loạn.
Ngưu Hữu Đạo bỗng nhiên nói một câu, lo lắng đám người Đoàn Hổ sẽ mù quáng đi cứu Viên Cương.
Có câu nói rất hay, gần đèn thì sáng, gần mực thì đen, đám người Đoàn Hổ đi theo Viên Cương lâu như vậy, ít nhất sẽ bị Viên Cương thay đổi một cách vô thức, điều này, Ngưu Hữu Đạo cũng cảm thấy được.
Vì sao không phải là đám Đoàn Hổ ảnh hưởng đến Viên Cương? Làm huynh đệ hai đời với Viên Cương, sao Ngưu Hữu Đạo không hiểu Viên Cương chứ, đó là sự đặc biệt của hắn, không ai nhiễm đen được, hắn ở chung hai đời với Ngưu Hữu Đạo, vậy mà Ngưu Hữu Đạo còn chẳng ảnh hưởng gì đến Viên Cương được? Như vậy thì sao đám Đoàn Hổ có thể ảnh hưởng.
Viên Cương là loại người gì? Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng đúng chính là đúng, sai chính là sai!
Nhiều năm qua, mặc kệ chuyện gì, nếu như tên Viên Cương này đã cho rằng Ngưu Hữu Đạo sai, vậy thì Viên Cương sẽ kiên quyết chống lại, đừng hòng bắt hắn đi làm chuyện mà hắn cho là sai!
Cũng vì bên cạnh có một người như vậy tồn tại, nên hắn luôn kiên trì, dù đối mặt với đủ loại ân oán tình thù, thị thị phi phi, hay lợi ích dụ dỗ, Ngưu Hữu Đạo hắn mới không đánh mất bản tâm, bởi vì bên cạnh hắn có một tấm gương sáng chiếu rọi chính mình.
Ở mức độ nào đó, Ngưu Hữu Đạo cũng bị Viên Cương thay đổi một cách bất giác.
Ở trên người Viên Cương có cái gì, đời trước Ngưu Hữu Đạo từng đánh giá: Đường đường chính chính, chết vinh quang, gọi là hạo nhiên, là khí tiết, có lẽ đó là Hạo Nhiên Chính Khí, vì vậy dù ở trong bùn cũng không hôi bùn, không gì thay đổi được, sao có thể vì một chút ý nghĩ trộm cắp ảnh hưởng chứ? Thậm chí nó còn có lực chấn nhiếp bọn đạo chích!
“Vâng, đã biết.

Quản Phương Nghi gật nhẹ đầu, phải quan tâm đến chuyện này, đám người Đoàn Hổ rất có khả năng chạy ra làm loạn.
Sau khi nàng rời khỏi chỗ này, đi đến giao lộ phân nhánh giữa đình viện, Quản Phương Nghi dừng chân, đổi đi về phía khác, cho đến chỗ Phùng Quản Nhi mới dừng chân lại.
Phùng Quan Nhi đang ngồi trong đình suy nghĩ lung tung thấy Quan Phương Nghi đến, lập tức đứng dậy, hỏi.
“Hắn không sao chứ?
“Hazz!
Quản Phương Nghi thở dài một tiếng.
“Bị Tấn Quốc ám sát, mặc dù Tấn Quốc không thành công, nhưng vì đó lại đắc tội người không nên đắc tội, bây giờ Phiêu Miểu Các muốn bắt hắn, đợi đến lúc Quân Tần qua được sa mạc Vô Biên, sợ là hắn sẽ bị Phiêu Miểu Các bắt đi. Sau này chẳng cần Tấn Quốc hay ai khác ra tay, sợ là hắn sẽ bị làm khó, cũng sợ rằng hắn sẽ không quay về được nữa.
“Thật ra ngươi cũng hiểu mà, nguyên nhân chân chính chuyện La Chiếu rời khỏi Tống Quốc là vì không muốn thỏa hiệp với Ngô Công Lĩnh, không liên quan gì đến Viên Cương hết. Còn ngươi, lần này đúng là đã hại hắn rồi. Đứng ở góc độ một nữ nhân, ta nói một câu theo lương tâm, qua lần này, hắn thật sự không nợ cô cái gì nữa.
Phùng Quan Nhi xoắn xuýt, nói.
“Vì sao có thể như vậy được, các ngươi không có cách nào cứu hắn được sao?
Quản Phương Nghi hỏi lại.
“Phiêu Miểu Các muốn trực tiếp ra tay, ngươi nói chúng ta cứu thế nào?
Phùng Quan Nhi cắn môi không nói, sắc mặt phức tạp.
. . .
Vận chuyển bốn chuyến, hành động Quân Tần vượt qua sa mạc cuối cùng cũng kết thúc.
Cuối cùng còn phải đợi đến lúc toàn bộ người đến nơi, Sa Hạt mới rời khỏi biên giới sa mạc, đại quân chờ đợi, tiếp ứng người đến, người Tần Quốc, Tề Quốc nhốn nháo hết cả lên.
Trong Bốn chuyến vận chuyển, quân Tần vượt qua sa mạc hành động cuối cùng kết thúc. Trong sự hỗn loạn, Ngọc Thương không thể quản lý

nhiều việc khác, hắn vội vàng rời khỏi đội ngũ chạy ra ngoài, ở đó có nhiều người Phiêu Miểu Các đang chờ đợi.
Ngọc Thương chạy đến chào hỏi, Nhạc Quang Minh phụ tá chưởng lệnh Hoắc Không của Phiêu Miểu Các tự mình đến đây.
Viên Cương thấy được, mặc dù không biết người nào trong Phiêu Miểu Các đến đây, chỉ thấy được dáng vẻ cung kính của Ngọc Thương lúc gặp bọn họ, cũng không biết là đang hỏi đáp cái gì.
Những người bên cạnh thu lại ánh mắt, sau đó nhìn xuống người Viên Cương, có người âm thầm lắc đầu, có người hơi thổn thức, cũng có người chờ xem trò vui.
Chờ một lát, Ngọc Thương nhanh chóng quay về, đi đến trước mặt Viên Cương, hơi lúng túng nói.
“Cái kia, Viên huynh đệ. . .
Đối mặt với loại người này, trong giây lát hắn không biết nói thế nào cho phải.
Viên Cương nói.
“Chuyện nên làm thì ta đã làm, tạm biệt!
Nói xong hắn quay người rời đi, cũng biết tình hình nguy hiểm, nên muốn đi vào sa mạc.
“Viên huynh đệ!
Ngọc Thương quát lên, đồng thời phất tay ra hiệu một chút.
Bạch! Một đám người của Hiểu Nguyệt Các lách mình ngăn cản đường đi của Viên Cương, mắt nhìn chằm chằm, không cho hắn rời đi.
Viên Cương từ từ quay người lại, nói.
”Ngọc Thương, ngươi muốn làm gì?
Ngọc Thương cười khổ, nói.
“Lão đệ, chúng ta cũng không có cách nào khác, xin hãy thứ lỗi.
Lúc còn trên đường đi, nửa ngày trước hắn đã nhận được tin tức ở bên này, nói là người Phiêu Miểu Các đến, muốn bắt Viên Cương đi, làm cho bọn họ canh chừng Viên Cương, đừng cho hắn chạy mất, cần phải thuận lợi giao Viên Cương cho Phiêu Miểu Các.
Bởi vì Phiêu Miểu Các có nói, bọn họ không muốn tham gia vào chiến sự, nên trước lúc vận binh xong sẽ không can thiệp vào bất cứ chuyện gì, mong rằng Hiểu Nguyệt Các có thể tự giác phối hợp.

Nói cách khác, nửa ngày trước Ngọc Thương đã biết Viên Cương sắp phải đối mặt với cái gì, nhưng hắn vẫn giấu đi.
Nếu đổi góc độ khác mà nói, hắn đang trơ mắt nhìn Viên Cương nhảy vào lưới, mà hắn chính là kẻ đồng lõa.
Người ta giúp mình, mình không báo đáp thôi đi, còn làm đồng lõa, nhất là đối với loại người này, suốt dọc đường đi Ngọc Thương đều cảm thấy xấu hổ, có cảm giác hổ thẹn phát ra từ tận đáy lòng.
Hắn quay người giơ tay, chỉ vào đám người Phiêu Miểu Các, nói.
“Đó là Phó Sứ chưởng lệnh Phiêu Miểu Các, Nhạc Quang Minh tiên sinh đến đây, xin ngươi đi qua một chuyến.
Viên Cương nói.
“Không đi thì sao?
Ngọc Thương thở dài.
“Lão đệ, ngươi cũng đừng làm chúng ta khó xử nữa, ta biết ngươi không sợ chết, nhưng ngươi cũng đừng làm liên lụy đến chúng ta chứ! Bọn ta cũng không muốn như vậy, cũng không muốn qua cầu rút ván ngay trước mắt bao nhiêu người thế kia, như vậy thì không tốt với ngươi, chúng ta cũng xấu hổ, trở thành kẻ vong ân phụ nghĩa.

Chương 1889: Ta để cho ngươi làm càn! (1)

Chương 1889: Ta để cho ngươi làm càn! (1)
”Đúng vậy, ngươi đừng làm bọn ta khó xử, chỉ cần hôm nay ngươi không làm khó chúng ta, ngay trước mặt huynh đệ Hiểu Nguyệt Các, Ngọc Thương ta xin thề, tương lai sau này, trên dưới Hiểu Nguyệt Các có làm ai khó xử cũng tuyệt đối không làm Viên huynh đệ ngươi khó xử, ta thề với trời!
Các thành viên Hiểu Nguyệt Các xung quanh khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.
Viên Cương nói.
“Tiểu nhân! Ngươi mà cũng xứng để thề?
“Ha ha. . .
Ngọc Thương chỉ biết lắc đầu cười khổ, nếu như người bình thường khác nói câu này trước mặt hắn, có lẽ hắn đã trở mặt rồi, nhưng gặp phải người trước mắt này thì chỉ có thể cười gượng.
“Được, ta là tiểu nhân, trong mắt lão đệ ngươi, ta chính là một tên tiểu nhân, ta là tiểu nhân còn không được sao? Nhưng ngươi cũng biết rồi đấy, ngươi không chạy thoát được, mà cho dù chạy được thì thế nào, người như Viên huynh đệ, sao lại làm cho những người khác bị liên lụy được chứ? Ngươi đã đồng ý giúp Phùng Quan Nhi, vậy thì đừng làm La Chiếu phải liên lụy vào! Mời đi cho!
Hắn chắp tay mời.
Trước đó, Viên Cương nói là nhận sự nhờ vả của Phùng Quan Nhi đến giúp đỡ, trong lòng hắn còn nghi ngờ nhiều thứ, không tin rằng một lời nhờ vả có thể làm cho Viên Cương chịu nhảy vào nơi nguy hiểm thế này, nhưng bây giờ hắn tin, tin 100% là chỉ được người ta nhờ vả.

Viên Cương từ từ nghiêng đầu nhìn về phía La Chiếu cách nơi này không được xem là quá xa, mà La Chiếu cũng đang nhìn hắn.
Quay đầu tránh đi ánh mắt của La Chiếu, Viên Cương đi thẳng đến chỗ Ngọc Thương, hắn đưa tay ra, trực tiếp đẩy Ngọc Thương ra một bên, sau đó làm như không thấy hắn, Viên Cương đi thẳng về phía đám người Phiêu Miểu Các.
Đối với sự vô lễ của người này, Ngọc Thương thở dài, đã quen rồi, cũng không phản ứng gì nữa, quay đầu đi theo Viên Cương.
Nhìn hán tử mặt đỏ thẫm đi đến, Nhạc Quang Minh nhìn trên nhìn dưới nhiều lần, có chút tò mò, tên này suýt chút nữa dùng một đao chém Hoa Mỹ Như ngay trước mặt Lữ Vô Song sao? Còn ép Lữ Vô Song ra tay mới cứu được một mạng của Hoa Mỹ Như?
Viên Cương đi đến, đứng ở trước mặt hắn, lạnh nhạt nói.
“Đi thôi!
Nhạc Quang Minh hơi nghiêng đầu, nói.
“Dẫn đi!
Lập tức có hai người bước lên, đứng hai bên túm lấy cánh tay của Viên Cương, muốn áp giải đi.
Viên Cương nhìn hai bên, bỗng nhiên hai tay nắm thành quyền, đánh ra hai bên.
Hai tiếng bịch rõ to, sức mạnh hung mãnh, hai người bên cạnh trở tay không kịp, bị đánh thẳng vào bụng, cả người bay ra ngoài, phun máu rơi xuống đất.
Vừa hành động xong, đám người Phiêu Miểu Các xung quanh đều kinh hãi, lập tức đề phòng, nhìn chằm chằm Viên Cương.
Nhạc Quang Minh cũng không ngờ rằng vị này dám chống lệnh, quát lên.
“To gan!
Mấy người Ngọc Thương cũng giật nảy mình, trong lòng điên cuồng hò hét, tên điên, đúng thật là tên điên, tên điên này lại đến, lại gây sự!
Dám đánh người Phiêu Miểu Các trước mặt bao nhiêu người như vậy, cả đám người tiếp tục bị kinh sợ, cũng xem như phục hắn luôn, sau ngày hôm nay, nếu còn cơ hội gặp lại, bọn họ phải tránh xa tên điên có một không hai này mới được.

Đánh người Phiêu Miểu Các, đám người Ngọc Thương cũng không thể không phản ứng gì được, bọn họ đều bày ra tư thế vây công.
Viên Cương lạnh nhạt nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn chằm chằm về phía Nhạc Quang Minh, nói.
“Ta đã nói là sẽ đi với các ngươi thì tất nhiên sẽ đi với các ngươi, ta không làm sai gì hết, ta cũng không phải phạm nhân, ai dám động tay động chân. . . Viên mỗ liều chết với hắn!
Viên Cương vươn tay, rút Tam Hống Đao ra, cầm ngang ở trong tay.
Ngọc Thương im lặng, thì ra là vì việc này, tên này đúng là trong mắt không thể chứa được một hạt cát, nói cách khác, hắn không có chút tình cảm tốt đẹp gì với Phiêu Miểu Các.
Khuôn mặt của Nhạc Quang Minh căng thẳng, người có thể dùng một đao chém chết tu sĩ Kim Đan đỉnh phong, còn suýt chút nữa chém luôn Hoa Mỹ Như, làm cho Lữ Vô Song phải ra tay ngăn lại, hắn không thể không ước lượng xem sau khi ra tay thì tình huống sẽ thế nào.
Mặt khác, nếu như hắn ra tay, tên này sẽ thà chết chứ không đi theo nữa, hắn quay về không thể bàn giao được, người này là do Cửu Thánh muốn dẫn về, nếu không người phụ tá chưởng lệnh tọa trấn nhân gian như hắn đã không phải tự mình ra tay rồi.
Sau khi ánh mắt lóe lên, Nhạc Quang Minh phất tay cho những người xung quanh bỏ vũ khí xuống, nhìn chằm chằm Viên Cương, lạnh lùng nói.
“Vậy thì đi thôi! Tốt nhất là ngươi thành thật một chút.
Nhìn thấy người Phiêu Miểu các buông vũ khí xuống, Ngọc Thương cũng ra hiệu phía người bên mình bỏ vũ khí xuống.
Cuối cùng, Viên Cương giương đao trong tay lên, cắm trở lại sau lưng, Nhạc Quang Minh xoay người, hắn đi theo Nhạc Quang Minh đi.
Hai người Phiêu Miểu Các bị thương cũng đứng lên, đứng qua hai bên áp bách Viên Cương vào chính giữa.
“Khoan đã!
Bỗng nhiên giọng nói của La Chiếu vang lên.
Đám người Ngọc Thương quay đầu lại, mấy người Nhạc Quang Minh cũng nhìn về, ngay cả Viên Cương cũng nhìn về phía hắn.

Lông mày Nhạc Quang Minh đã nhướng lên, hắn phát hiện gió hôm nay có độc, cả đám này cũng dám hô to gọi nhỏ với Phiêu Miểu Các, chẳng lẽ nghĩ Phiêu Miểu Các bị quy củ hạn chế, nên không thể tự tiện động vào tướng lĩnh chỉ huy tác chiến à?
Đám người Ngọc Thương cảm thấy căng thẳng, Ngọc Thương là người đầu tiên ra tay ngăn La Chiếu lại, trầm giọng nói.
“Ngươi làm gì? Quay về!
La Chiếu dừng bước, cách một người ngăn cản, bỗng nhiên nói to với Viên Cương.
“Ta mặc kệ giữa các ngươi có chuyện gì xảy ra, nhưng ta chỉ muốn nói, có lẽ ngươi không phải người như vậy, nếu như ngươi còn có cơ hội thấy nàng, hãy nói cho nàng biết, nàng không nợ ta cái gì cả! Từ nay về sau, cầu về cầu, đường về đường, không liên quan gì đến nhau!
Viên Cương trầm mặc, hiểu lời nói của đối phương có ý gì, biết "Nàng" kia là ai, nhưng hắn không trả lời, chỉ gật nhẹ đầu, sau đó quay người rời đi.
Mấy phi cầm tọa kỵ lướt đến, đám người Phiêu Miểu Các lách mình nhảy lên, Viên Cương cũng nhảy lên, cứng ngắc đạp chân xuống, suýt chút nữa mất cân bằng, Nhạc Quang Minh đứng trên phi cầm tọa kỵ khác quay đầu lại nhìn.
Bên cạnh có người thấp giọng hỏi hắn.
“Hắn đánh người của chúng ta bị thương, cứ để yên như thế sao?
Nhạc Quang Minh nói.
“Dẫn người về trước rồi nói sau.
Sáu con phi cầm tọa kỵ này là do Nhạc Quang Minh tự mình đưa đến, chỉ vì đưa mình Viên Cương trở về, có thể thấy hành động này được xem trọng đến mức nào.
Đưa mắt nhìn chấm đen trên không trung bay xa, Ngọc Thương thở dài một tiếng.
“Người này có cái tính cách đó, vậy mà có thể sống đến bây giờ được, đúng là hiếm thấy!
. . .
Đây chính là Thánh Cảnh mà Đạo gia đã đi qua sao? Xuyên qua gợn sóng đại trận, Viên Cương nhìn bốn phía, nhìn cẩm tú biển mây dưới

chân.
Đám người Nhạc Quang Minh không đi đến Thiên Đô Phong, mà trực tiếp dẫn người vào Thánh Cảnh.
Người vừa vào Thánh Cảnh, lập tức trưng dụng phi cầm của Thủ Khuyết sơn trang, dẫn theo Viên Cương đi thẳng đến Vấn Thiên Thành. . .
Trên quảng trường Vấn Thiên Thành, một đám tu sĩ đứng gần một chỗ, thấy mấy phi cầm tọa kỵ từ trên trời bay xuống, trưởng lão Toàn Thái Phong của Lăng Tiêu Các ngạc nhiên nói.
“Ta nhìn nhầm sao? Sao hắn lại đến đây?
Mọi người quay đầu lại nhìn, trưởng lão Nghiêm Lập của Tử Kim Động cũng ngạc nhiên nói.
“Viên Cương! Sao hắn lại đến đây?
Nghiêm Lập và Toàn Thái Phong đều biết Viên Cương.
“Sao vậy?
Trưởng lão Thái Thúc Sơn Hải của Khí Vân Tông hỏi lại.
Toàn Thái Phong nói.
“Người mặt đỏ thẫm kia, là Viên Cương, thuộc hạ tâm phúc của Ngưu Hữu Đạo.
Thái Thúc Sơn Hải hơi giật mình.
“Có nghe nói, hình như hắn không phải là tu sĩ, sao lại đến đây?
Mọi người nghe vậy thì nghi ngờ, Toàn Thái Phong nói.
“Đi, đến xem một chút.
Hắn dẫn đầu người của tám phái đi đến.
Nhạc Quang Minh nhìn thấy đám người này cản đường, có chút đau đầu, bây giờ đám người này rất phách lối, nhất là đám cặn bã này thường xuyên kiếm chuyện trong Thánh Cảnh, hắn thật sự không muốn trêu chọc thêm nhiều chuyện nữa.
Nhưng bị chặn lại, tránh cũng không thể tránh, hai bên giằng co với nhau.

Chương 1890: Ta để cho ngươi làm càn! (2)

Chương 1890: Ta để cho ngươi làm càn! (2)
Nghiêm Lập kỳ lạ nói.
“Viên Cương, sao ngươi đến đây?
Hắn đã xui xẻo quá rồi, rút thăm trúng nên phải đến, không ngờ ở đây còn gặp được Viên Cương.
Viên Cương chẳng thấy người này tốt đẹp gì, nên không quan tâm.
Lúc này Toàn Thái Phong mới hỏi Nhạc Quang Minh.
“Nhạc hữu sứ, có chuyện gì vậy?
Còn có một Tả sứ ở Đại Nguyên Thánh Địa.
Một người tọa trấn nhân gian, một người tọa trấn Thánh Cảnh, đều là phụ tá của Hoắc Không, nếu Hoắc Không không ở đây thì có thể giúp hắn canh chừng một tay.
Nhạc Quang Minh không muốn dây dưa với đám người này.
“Đây không phải là chuyện các ngươi nên hỏi.
Toàn Thái Phong lập tức bất mãn, nói.
“Nhạc hữu sứ, chúng ta là người đốc tra nơi này, đều là chức trách, mong rằng ngươi phối hợp.
Nhạc Quang Minh nói.
“Không thể nói ra được, hắn là người Thánh Tôn muốn tìm, nếu các ngươi muốn biết cái gì, có thể trực tiếp đưa tin hỏi Thánh Tôn.
Nghe được là ý của Cửu Thánh, mọi người đều rất ngạc nhiên, Cửu Thánh đưa Viên Cương đến đây làm gì? Bọn họ nhanh chóng nhường đường, không ngăn lại hỏi nữa.
Nhưng vừa lướt qua đám người, đã có mấy phi cầm tọa kỵ từ trên trời bay xuống, một đám người bước đến, vừa vặn chặn đường đám người

Nhạc Quang Minh.
Người đi đầu không phải ai khác, chính là Hoa Mỹ Như!
Viên Cương nhìn chằm chằm nàng, mà Hoa Mỹ Như cũng cười như không cười nhìn hắn, trong nụ cười ẩn chưa hận ý khắc cốt ghi tâm, có thể nói là kẻ địch gặp nhau.
Nhạc Quang Minh là người của Đại Nguyên Thánh Địa, chỉ cần làm việc theo quy tắc, cũng sẽ quan tâm đến người Vô Song Thánh Địa, hắn trầm giọng nói.
“Hoa Mỹ Như, ngươi muốn làm gì?
Hoa Mỹ Như nói.
“Ta nghe theo pháp chỉ của Vô Song Thánh Tôn, đưa hắn đến Vô Song Thánh Địa.
Nàng vươn tay túm Viên Cương.
Nhạc Quang Minh căng mặt nói.
“ta không thể làm chủ được việc này.
Hắn nghiêng đầu ra hiệu, lập tức có người sau lưng lách mình rời đi, đi mời người có thể làm chủ đến.
Hoa Mỹ Như bình tĩnh đứng chờ.
Chờ một lúc, chưởng lệnh Hoắc Không của Phiêu Miểu Các xuất hiện, hắn từ trên trời bay xuống, dùng ánh mắt lạnh nhạt đảo qua đám người, sau đó đi đến trước mặt Viên Cương, cuối cùng nhìn vào Hoa Mỹ Như.
“Tốt nhất là đừng gây chuyện ở đây, nếu không đừng trách ta không nể mặt.
Hoa Mỹ Như nói.
“Thế nào? Phiêu Miểu Các lớn hơn cả Cửu Thánh rồi sao? Ngay cả Vô Song Thánh Tôn muốn người mà cũng trở thành gây chuyện? Hoắc Không, đừng quyên quy củ của Phiêu Miểu Các.
Hoắc Không nói.
“Đừng ở đây nói bậy, người này đưa cho ngươi không thích hợp, ngươi có thù với hắn, mọi người ai cũng biết, nếu đưa người cho ngươi, nếu như hắn xảy ra chuyện thì sao có thể bàn giao với bên kia?
Người của tám môn phái nhìn nhau, Viên Cương có thù với nữ nhân này? Trận chiến này xảy ra lúc nào vậy?
Hoa Mỹ Như nói.

“Ngươi yên tâm, không chết người được, ta sẽ làm theo quy củ, dù có xảy ra chuyện cũng không liên quan gì đến ngươi, tự có người trên cao gánh cho, Hoắc Không, chẳng lẽ ngươi nghĩ Phiêu Miểu Các trở thành độc nhất vô nhị ở Đại Nguyên Thánh Cảnh sao?
Hoắc Không nói.
“Phiêu Miểu Các chưa thẩm vấn người này, tốt nhất là đừng xảy ra chuyện, nếu không ngươi cũng chẳng ăn nói được với những Thánh Tôn khác đâu, nếu như bên trên muốn truy cứu trách nhiệm kẻ phá hư quy định, Vô Song Thánh Tôn cũng chưa chắc giữ được ngươi.
Hắn nói xong thì nghiêng đầu ra hiệu.
“Đưa người cho nàng!
Không có đưa hay không, vốn dĩ không ai khống chế Viên Cương cả, Nhạc Quang minh hất tay lên, để cho người xung quanh lui ra, Viên Cương lẻ loi đứng ở chỗ kia.
Hoa Mỹ Như cười lạnh với hắn, nói.
“Dẫn đi!
Viên Cương đưa tay lên, Tam Hống Đao bay đến tay, làm cho người Vô Song Thánh Địa không dám đến gần, bọn họ đã nghe được uy lực của tên này khi xuất đao.
Hoa Mỹ Như tức giận nói.
“To gan! Nơi này không phải là nơi mà ngươi có thể giương oai, còn không buông đao chịu trói!
Viên Cương nói.
“Muốn công báo tư thì, hãy hỏi thanh đao trong tay ta có đồng ý không đã, ngươi dám chịu một đao của ta nữa không?
Nói đùa gì thế, hắn không ngốc, biết rõ đối phương muốn dùng việc công báo việc tư, sao có thể chủ động khoanh tay chịu tôi được!
Chịu một đao nữa? Người của tám môn phái nhìn nhau, nói như vậy, trước đó đã đánh nhau rồi?
Mà làm cho người ta ngạc nhiên là, Viên Cương dám rút đao ở chỗ này.
Ánh mắt của Hoắc Không cũng nhìn chằm chằm Viên Cương.
Hoa Mỹ Như nghiêng đầu nhìn về phía Hoắc Không, nói.
“Ngươi là chưởng lệnh Phiêu Miểu Các, cứ để cho người ta giương oai ở Vấn Thiên Thành như vậy sao?

Hoắc Không bình tĩnh nói.
“Đã giao người cho ngươi, vậy thì không liên quan gì đến ta nữa, ta chờ ngươi giao người về rồi nói sau, nếu chưa giao, ta sẽ tính sổ với ngươi theo quy định của Phiêu Miểu Các, còn về ân oán cá nhân giữa hai bên, không liên quan gì đến Phiêu Miểu Các hết!
Hoa Mỹ Như nghiến răng nghiến lợi, đối phương muốn nhìn trò cười của nàng, Hoa Mỹ Như bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Viên Cương, quát lên.
“Thả đao xuống!
Sưu! Viên Cương đã xông ra, nâng đao chém thẳng vào Hoa Mỹ Như, người phía sau giật mình, nhưng nhìn thấy uy lực công kích của đối phương, đều vô thức lách mình lùi về sau.
Một băng gấm bên cạnh nhanh chóng phóng đến, ngăn trước bụng hắn, thuận thế cuốn eo Viên Cương, kéo hắn lại.
Viên Cương đã phát lực xông lên, cho dù có tu sĩ thi pháp kéo lại cũng khó khăn, hai chân hắn vẫn trượt trên mặt đất.
Mọi người đều thất kinh, man lực thật lớn, người khác dùng pháp nhãn đều nhìn ra Viên Cương không có chút pháp lực nào.
Có người kéo lại, tốc độ này hoàn toàn không thể đuổi kịp Hoa Mỹ Như, Viên Cương thuận thế nhảy về, dùng đao chém kẻ đang kéo lại.
Nhưng lại có một băng gấm phóng đến, cuốn cổ tay hắn lại, người Viên Cương còn chưa đổ xuống đã bị cưỡng ép kéo lại.
Người trên không trung thấy vậy, lập tức phóng thêm băng gấm ra, quấn cổ tay và cổ chân của Viên Cương lại, trực tiếp treo hắn giữa không trung.
“A…
Viên Cương ngửa mặt lên trời gào thét, trên mặt tràn đầy sự không cam lòng, ra sức giãy dụa, làm cho sáu người đang thi pháp cầm băng gấm kia lắc lư không ổn định được.
Đám người càng thêm kinh hãi, ánh mắt của Hoắc Không cũng lóe lên không ngừng, hắn thầm giật mình, trên đời này có người có sức lực khổng lồ đến vậy sao?
Nhưng thấy sáu người trên không chạm ánh mắt vào nhau, đồng thời ra lực, trực tiếp tung Viên Cương lên cao, sau đó kéo thẳng xuống đất.

Ầm! Viên Cương đập ầm ầm lên mặt đất, khói bụi bay lên bốn phía, đá trên mặt đất bay loạn, cứng rắn đập thành một cái hố.
Sáu người kia tiếp tục lôi kéo băng gấm, ném Viên Cương lên cao, chỉ thấy sáu băng gấm kia liên tục múa may, nhanh chóng trói cơ thể Viên Cương lại.
Sáu người thu tay, bùm! Viên Cương bị đập xuống đất, nhưng trên tay vẫn liều mạng nắm chặt tam Hống Đao, nhe răng trợn mắt, hình như có ý muốn liều mạng, nhưng không thể nào thoát khỏi sự trói buộc của nhiều "Ngọc Tằm Phi Lưu" như thế.
Một bóng người bay đến, Hoa Mỹ Như đá một chân ra, bùm! Viên Cương bị đá bay ra hơn mười trượng.
“Ừ!
Hoa Mỹ Như ngẩng đầu ra hiệu một chút.
Lập tức có hai người bước ra, xách Viên Cương đang bị trói lên.
Hoa Mỹ Như lắc mình đến trước mặt Viên Cương, lộ ra nụ cười lạnh, bỗng nhiên đánh một chưởng lên bụng Viên Cương.
Cạch! Một tiếng ngột ngạt vang vọng, trên mặt Viên Cương hiện lên sự đau khổ.
“Ta để cho ngươi làm càn!
Hoa Mỹ Như cười lạnh một tiếng, lại đánh thêm một chưởng nữa vào bụng Viên Cương.
Đánh liên tục hai chưởng, phát hiện đối phương có thể chịu đòn, Hoa Mỹ Như âm thầm kinh hãi, lửa giận trong lòng ngày càng lớn, nàng liên tục đánh ra.
Trước đó còn sợ đánh chết thì không dễ ăn nói, bây giờ phát hiện đối phương có khả năng chịu đòn, lập tức không khách khí chút nào.
Một chưởng nổ kình phong bốn phía, làm cho hai kẻ đang giữ chặt Viên Cương cũng lảo đảo cả người.
Thấy Viên Cương hằm hằm trừng lớn hai mắt, còn đang chống cự, Hoa Mỹ Như bước lên trước, tiếp tục đánh một chưởng ra, liên tiếp một chưởng lại một chưởng, trong tiếng liên kích cạch cạch, đánh cho quai hàm Viên Cương phồng lên.
Cảnh này làm cho người tám môn phái khác đều run rẩy, không đành lòng nhìn thẳng. Nhưng liên lụy đến Thánh Tôn nên không đến lượt bọn

họ nhúng tay vào.

Chương 1891: Trói về

Chương 1891: Trói về
“Phốc!
Viên Cương chịu mười mấy chưởng rồi nên không chịu nổi nữa, bỗng nhiên hắn phun ra máu tươi, hình như cố ý phun thẳng vào mặt Hoa Mỹ Như.
Số lượng lớn máu tươi bắn đến trước mặt Hoa Mỹ Như thì dừng lại, bị Hoa Mỹ Như thi pháp ngăn cản.
Chỉ thấy Hoa Mỹ Như vung tay áo quét ngang, máu tươi đang lơ lửng bay ra ngoài, văng đầy mặt đất.
Hoa Mỹ Như trở tay đánh ra một cái cái tát, phách! Tiếng vang thanh thúy vang dội.
Một cái tát này, hai tay liên tục đánh ra, tiếng kêu đùng đùng vang lên, hận ý ngập đầy trong nàng được phát tiết một cách thống khoái.
Nỗi hận của nàng, không chỉ là không thể chịu nổi một đao kia, vốn dĩ một đao kia không hề công bằng, cũng không biết mình uống nhầm thuốc gì, vậy mà đứng yên tại chỗ cho hắn chém.
Nàng càng hận hơn là, trước lúc đó vì kiêng kỵ, nên không dám ứng chiến mà nên thấy được ánh mắt kia của sư phụ, ánh mắt đó của sư phụ có ý vị thâm trường, mình đã bị sư phụ xem thường, đều là do tên mặt đỏ thẫm trước mắt này làm hại.
Nàng hận không thể đánh nát gương mặt này ra!
Nhìn thấy Hoa Mỹ Như thất thố như vậy, thậm chí không có chút hình tượng nào, đôi lông mày của Hoắc Không nhíu lại, sau đó nhìn chằm chằm vào Viên Cương đang bị điên cuồng đánh không thể chống trả kia.
Từ lúc bắt đầu tu hành đến bây giờ, hắn chưa thấy được người nào xương cứng thế này, không phải là tu sĩ bên ngoài, hơn nữa còn chỉ là một tên phàm phu tục tử.

Còn vấn đề người này bị lăng nhục còn được tính là phàm nhân nữa không, ngay cả hắn cũng không biết rõ được, không cần phải nói, nếu hắn đứng ở kia cũng không chịu đựng nổi Hoa Mỹ Như đánh đập, nhưng Viên Cương đã cứng rắn chịu đựng bao nhiêu chưởng của Hoa Mỹ Như rồi? Hay là nói là Hoa Mỹ Như giữ lại bao nhiêu sức lực chứ?
Đã bị trói thành cái bánh chưng, nhưng cánh tay lộ ra ngoài vẫn nắm chặt thanh đao, giận dữ đến run cả người.
Cổ vẫn bị gim chặt vào, giống như muốn gầm thét, nhưng chỉ có thể ô ô kêu, không hét lên thành lời.
Hắn có thể cảm nhận được sự không cam lòng và bất khuất của đối phương, giống như nếu không bị trói thì đã đồng quy vu tận với đối phương rồi.
Nhưng không cam lòng và bất khuất thì có ích gì chứ? Xương cốt có cứng đến mấy, đến chỗ này còn không chịu tức thời, chính là tự làm tự chịu mà thôi!
Nhưng dù sao hắn cũng là một người nam nhân, trơ mắt nhìn một người nam nhân khác bị nữ nhân tát trước mặt bao người như thế, cũng không nhìn nổi nữa.
Hắn lắc mình đến gần, lạnh nhạt nói.
“Hoa Mỹ Như, đủ rồi!
Hoa Mỹ Như tạm thời dừng tay, quay người đối mặt, cười lạnh nói.
“Không phải là ngươi nói ân oán cá nhân của ta không liên quan gì đến ngươi sao? Sao vậy, bây giờ lại muốn nhúng tay vào?
Nói xong nàng vung tay lên, đánh một cái tát hung ác vào mặt Viên Cương, cho đối phương nhìn thấy.
Hoắc Không bị nàng kích động, trong người nổi lên lửa giận, nhíu mày nói.
“Ta không hứng thú gì với ân oán cá nhân của ngươi, nhưng chỗ này là Vấn Thiên Thành của Phiêu Miểu Các, không phải là nhà ngươi, ngươi cứ muốn dây dưa chỗ này vậy sao? Ta nói lần cuối cùng cho ngươi biết, như vậy là đủ rồi, ngươi dẫn người đi, chỉ cần ngươi gánh nổi trách nhiệm, ngươi muốn làm gì cũng được, còn bây giờ… Không được ở đây… làm loạn… ở đây!
Sắc mặt Hoa Mỹ Như giận giữ, bước lên trước một bước.

Hoắc Không trầm giọng nói.
“Nếu ngươi muốn thử quy định của Phiêu Miểu Các, ta sẽ giúp ngươi!
Hắn nhấc tay, phát ra tín hiệu.
Lập tức có tiếng rít nổi lên bốn phía, rất nhanh, bóng người lóe lên khắp nơi trong Vấn Thiên Thành, rất nhiều người Phiêu Miểu Các nghe được báo động chạy đến, trực tiếp bao vây đám người Hoa Mỹ Như lại.
Trong đó còn có một phần người của Vô Song Thánh Địa, nhưng dù bọn họ là người một nhà đi nữa, thế đơn lực bạc.
Hoa Mỹ Như nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng chỉ vào Hoắc Không nói.
“Ngươi đợi đó cho ta!
Hoắc Không cau mày nói.
“Cho ngươi mặt mũi mà ngươi còn không cần, nói loại lời hung ác này thì có nghĩa gì? Ngươi làm gì được ta sao? Bây giờ, cút!
Khuôn mặt Hoa Mỹ Như tức giận đến mức hết đỏ lại trắng, nhưng nhìn tình hình xung quanh, cuối cùng chỉ có thể oán hận nói một chữ.
“Đi!
Mấy phi cầm tọa kỵ bay đến, một đám người bay lên trên, cứ như vậy, Hoa Mỹ Như có thể nói là ôm hận rời đi.
Những người phía sau cũng tan ra, người đốc tra của tám đại môn phái cũng thổn thức lắc đầu.
“Viên Cương không cam lòng như vậy, chẳng phải là đang tự làm khổ mình sao? Ta thấy Ngưu huynh không ở đây, Mao Lư Sơn Trang cũng chỉ còn một tấc vuông thôi!
Toàn Thái Phong thở dài một hơi, với hắn mà nói, Ngưu Hữu Đạo là một nhân vật lớn, nhưng đã chết đến mức không thể chết hơn, nhưng ít nhiều vẫn cảm thấy hắn chết như vậy thật đáng tiếc.
Nghiêm Lập hừ một tiếng.
“Không phải không là cam lòng, mà là ngu xuẩn!
Vốn dĩ hắn còn muốn tìm Viên Cương hỏi tình hình Tử Kim Động bên ngoài thế nào rồi, ai ngờ còn chưa nói được câu nào, đã có chuyện như vậy xảy ra.
Mà những người xung quanh cũng có cảm giác thế này, ai cũng cảm thấy hành vi của Viên Cương cực kỳ ngu xuẩn, là mãng phu không biết

nặng nhẹ.
Mặc dù bọn họ biết mình đi vào Thánh Cảnh rồi thì sớm hay muộn gì cũng đi đến bước đó, có lẽ biết mình bị lợi dụng xong thì chỉ có một con đường chết, nhưng bọn họ vẫn cho rằng mình "co được dãn được" như vậy mới là cách đúng, còn phương pháp liều mạng phản kháng như Viên Cương khác với mọi người, nên bọn họ mới cho rằng Viên Cương ngu xuẩn.
Hoắc Không chắp tay rời đi.
Trên đường, Nhạc Quang Minh đi theo phía sau bỗng nhiên nhắc nhở một tiếng.
"Tiên sinh.
Hoắc Không quay đầu, lại thấy có mấy con phi cầm tọa kỵ bay xuống, người đứng đầu là trưởng lão Hắc Thạch của Thiên Ma Thánh Địa, không nhịn được quay đầu nhìn chằm chằm, không biết vì sao vị này lại chạy đến đây.
Hắc Thạch nhanh chóng nhảy xuống, đi đến trước mặt hắn, trực tiếp nói rõ.
"Phụng mệnh theo pháp chỉ của Thiên Ma Thánh Tôn, đến đây đòi người, Hoắc Không, ngươi giao Viên Cương kia cho ta.
Ánh mắt Hoắc Không lóe lên.
"Thiên Ma Thánh Tôn cần đưa Viên Cương đến Thiên Ma Thánh Địa sao?
Hắc Thạch nói.
"Đúng vậy! Ngươi có ý kiến gì sao?
Hoắc Không nói.
"Chỉ cần làm theo quy củ, ta sẽ không có ý kiến, nhưng các ngươi đã chậm một bước rồi, người đã bị đưa đi.
Hắc Thạch trầm giọng nói.
"Đưa đi? Ai đưa đi rồi?
Hoắc Không nói.
"Là Hoa Mỹ Như, theo pháp chỉ của Vô Song Thánh Tôn, vừa mới đưa người đi xong.
Hắc Thạch hơi ngạc nhiên, hình như không tin tưởng, hắn quay đầu nói.
"Đi hỏi một chút.

Lập tức có người lách mình rời đi, bọn họ đi tìm người Thiên Ma Thánh Địa ở đây nghe ngóng tin tức.
Một lát sau, người kia quay về, nói thầm bên tai Hắc Thạch.
Khuôn mặt Hắc Thạch trầm xuống, không nói thêm gì, quay đầu gào to một tiếng.
“Đi!
Đến vội vàng, đi cũng vội, mấy người cứ vậy mà bay lên không trung.
Nhạc Quang Minh nói.
“Tiên sinh, nếu cứ làm như vậy, Phiêu Miểu Các chúng ta sẽ khó mà làm việc được.
Hoắc Không nói.
“Đừng nói lung tung, Phiêu Miểu Các vốn là nơi giúp Cửu Thánh quản lý mọi chuyện.
Người vừa đưa đến, Hoa Mỹ Như đã chạy đến đưa đi.
Hoa Mỹ Như có thù với Viên Cương, nàng ta vội vàng chạy đến bắt người còn hiểu được, ngay cả Hắc Thạch này cũng vội vàng chạy đến cướp người là sao chứ?
Thật sự không biết rằng, Lữ Vô Song đã tính trước lúc nào Tần Quốc vận binh xong thì vội vã chạy đến xách người còn nói đi qua, có thể Hắc Thạch này cũng gấp vội vàng chạy tới xách người lại là cái gì ý tứ?
Thật tình không biết, Lữ Vô Song đã sớm dự định tại Tần quốc vận binh sau khi kết thúc thì dẫn Viên Cương đi, ai ngờ rằng Ô Thường bỗng nhiên nói với mọi người, rằng muốn tra hỏi Viên Cương xem có chuyện gì xảy ra, mà tất cả mọi người lại không có ý kiến gì với chuyện này, đều muốn biết rõ, nên mới ra lệnh cho Phiêu Miểu Các chấp hành.
Kể từ đó, Lữ Vô Song cảm thấy không tốt nếu như can thiệp vào việc của Phiêu Miểu Các, nhưng nàng lại có cảm giác không đúng, nghi ngờ Ô Thường có ý khác, chẳng lẽ nàng ta cũng biết bí mật của Hạt Hoàng?
Vì thế nên Lữ Vô Song mới sai người ra tay trước, chạy đến đưa người đi đầu tiên.

Chương 1892: Thà chết chứ không chịu khuất phục (1)

Chương 1892: Thà chết chứ không chịu khuất phục (1)
Những chuyện phía sau, Hoắc Không cũng không biết, nhưng cũng cảm thấy kỳ lạ, cảm giác Viên Cương này không đơn giản như thế, nhưng bên phía Đại Nguyên Thánh Địa lại không có phản ứng gì.
Suy nghĩ một lát, hắn càng cảm thấy không đúng, bỗng nhiên tăng nhanh tốc độ quay về, chuẩn bị báo tình hình này cho Đại Nguyên Thánh Địa.
. . .
Vô Song Thánh Địa, núi sông đẹp như tranh vẽ, lầu các tô điểm ở giữa, nhìn qua như tiên cảnh.
Mấy con phi cầm tọa kỵ bay xuống chủ phong giống như ảo mộng, Viên Cương bị trói như bánh chưng được đưa vào trong Quỳnh Lâu Ngọc Vũ.
Viên Cương bị ném xuống đất như con thú bị nhốt, hắn ô ô giãy dụa khỏi trói buộc.
Chờ một lát sau, Lữ Vô Song mặc y phục trắng noãn, nhẹ nhàng khoan khoái chậm rãi đi đến, thấy Viên Cương bị quấn chặt ném trên mặt đất, xung quanh còn dính vết máu của hắn.
Thấy người vẫn đang cố gắng giãy dụa, Lữ Vô Song hỏi.
“Chuyện gì xảy ra?
Hoa Mỹ Như chắp tay nói.
“Sư tôn, cẩu tặc kia dám chống lại pháp chỉ của sư tôn ở Vấn Tiên Thành, không nói lời nào đã ra tay với đệ tử, đệ tử không có cánh nào nên đành bắt người này lại.
Lữ Vô Song nói.
“Cứ rêu rao trói một đường đến đây sao?
Hoa Mỹ Như nói.

“Sư tôn, mặc dù hơi chướng tai gai mắt, nhưng ngài không biết đâu, người này rất cổ quái. Ở trên đường đi chúng ta thấy hắn không ngừng giãy dụa, nên thi pháp phong bế huyệt vị của hắn, nhưng pháp lực lại không có tác dụng gì, đệ tử chưa nghe đến loại chuyện này bao giờ, là lần đầu nhìn thấy. Hắn liều mạng phản kháng như vậy, cả người đều là man lực, đệ tử không có cách nào, đánh phải trói hắn lại đưa về.
Lữ Vô Song kinh ngạc, nói.
“Có chuyện như vậy sao?
Hình như nàng không tin, chậm rãi đi đến trước mặt Viên Cương đang giãy dụa, từ trên cao nhìn xuống, thử bấm tay bắn mấy chỉ pháp lực ra. Vài tiếng nổ nhỏ vang lên, Viên Cương đang giãy dụa lập tức buông lỏng thân thể, không nhúc nhích, cũng không giãy dụa nữa.
“. . .
Hoa Mỹ Như ngạc nhiên, phong cấm được rồi?
Lữ Vô Song nhìn thấy phản ứng của nàng, lại xoay người cúi người xuống, tự mình dùng bàn tay nhấn xuống người Viên Cương đang bị trói, thi pháp điều tra, nàng phát hiện tất cả huyệt vị trên người Viên Cương đã bị phong bế, gân mạch bị khống chế, không thể động đậy được.
Xác nhận chính xác xong, Lữ Vô Song đứng thẳng người dậy, dùng ánh mắt ý vị thâm trường nhìn Hoa Mỹ Như.
Hoa Mỹ Như đọc hiểu ánh mắt đó, sư phụ đang nghi ngờ mình cố ý ngược đãi người sao?
Sao có thể phong bế được? Hoa Mỹ Như không thể tin nổi, lúc đi trên đường nàng đã dùng mọi cách cũng không phong lại được, Hoa Mỹ Như cũng ngồi xổm xuống, vươn tay ấn lên người Viên Cương để thi pháp điều tra, kiểm tra xong tình hình, nàng nghẹn họng một lúc, đúng là bị phong bế thật!
Lại tra xét thêm mấy lần nữa, mới "Lưu luyến không rời" đưa tay ra khỏi người Viên Cương, chắp tay đứng lên nói.
“Pháp lực của sư tôn thật tinh diệu, đệ tử còn lâu mới sánh được.
Lữ Vô Song lạnh nhạt nói.
“Ta chỉ dùng cách phong bế huyệt vị bình thường, không khoa trương như ngươi nói.

“Cái này…
Hoa Mỹ Như lập tức gấp đến mức mặt đỏ tới mang tai, cuống quít giải thích.
“Sư tôn, đệ tử không hề nói láo, đệ tử không dám lừa gạt ngài, sư tôn không tin có thể hỏi những người khác. . .
“Được rồi.
Lữ Vô Song không muốn dông dài với chuyện này, phất tay ra hiệu.
“Mở trói cho người này, như vậy thì ta không tra hỏi được.
“Vâng!
Hoa Mỹ Như nghẹn đến hoảng, nhưng nàng ta không dám cãi cọ nhiều, chỉ có thể thành thật lĩnh mệnh, ra hiệu cho đám người đi lên cởi trói.
Một đám người lập tức bước lên, tự mình thi pháp rút "Thiên Tằm Phi Lưu" ra.
Từng lớp dây lụa như nước chảy mây trôi bay về tay áo của chủ nhân, Viên Cương thoát khỏi trói buộc lẳng lặng nằm trên mặt đất.
Có mấy lời không thể cho những người khác nghe được, Lữ Vô Song nói với những người khác.
“Các ngươi đều lui ra đi.
Đợi đến lúc những người khác lui xuống, Lữ Vô Song nhìn chằm chằm Viên Cương nằm trên đất, nói.
“Không ngờ chúng ta lại gặp mặt nhanh đến vậy nhỉ?
Viên Cương nằm im không rên một lời.
Lữ Vô Song nói.
“Không điểm á huyệt của ngươi, không cần giả vờ câm điếc.
Nàng đưa tay ra hiệu nhấc người lên.
Hoa Mỹ Như tuân mệnh, túm bả vai Viên Cương, trực tiếp lôi người dậy, nhưng ngại thân hình Viên Cương quá cao, nên nhấc chân đá vào đầu gối hắn, muốn bắt hắn quỳ xuống trước mặt Lữ Vô Song.
Ai ngờ trong mắt Viên Cương hiện lên ánh sáng lạnh, bỗng nhiên hít sâu một hơi, bộ ngực nổi lên, trong cơ thể phát ra tiếng vang trầm đục.
Lữ Vô Song kinh ngạc, nhìn ra những huyệt vị phát ra tiếng trầm đục là những huyệt vị bị phong bế.
Nàng kinh ngạc, cổ tay của Hoa Mỹ Như đã đau nhức kịch liệt như bị nứt ra, bàn tay ấn trên vai Viên Cương đã bị hắn túm chặt.

Cho dù là dùng cách phong cấm pháp lực của tu sĩ, hay là dùng cách phong bế huyệt vị của phàm nhân, đối với nhục thân của Viên Cương mà nói, tất cả đều vô dụng.
Hắn muốn bị phong bế, như vậy mới bị phong bế lại, còn nếu Viên Cương không muốn bị khống chế, phương pháp phong bế huyệt vị này không có hiệu quả gì với hắn cả.
Cho dù đã bị phong bế, nếu hắn muốn phá giải, huyết khí trong cơ thể hắn cũng có thể dùng phương thức siêu việt phá tan phong cấm.
Không ai nói cho Viên Cương biết nguyên nhân là gì, cũng không ai nói cho hắn biết chuyện gì xảy ra, vì vậy chính Viên Cương cũng không biết được đáp án.
Hoa Mỹ Như giật nảy cả mình, còn không có kịp phản ứng, đã bị một lực kéo to lớn kéo lật người, nàng thoáng nhìn thấy khuôn mặt nổi giận của Viên Cương, thể cốt xiết chặt, nàng đã bị Viên Cương ôm.
Hoa Mỹ Như thi pháp khó mà tránh thoát, có thể nói là khó có thể tin nổi, tên này vừa giãy giụa giày vò, vậy mà còn có sức lực lớn như vậy, giống như không hề dùng hết sức lực trong người.
Cạch! Hoa Mỹ Như dùng hết toàn bộ tu vi, đánh một chưởng vào lồng ngực Viên Cương, muốn tránh ra.
Cơ thể Viên Cương vốn bị đánh trọng thương, nay bị thương lần nữa, "Phốc" một ngụm máu tươi phun ra.
Nhưng dù miệng phun đầy máu tươi nhưng Viên Cương vẫn liều chết ôm người không chịu thả, một chưởng kia của Hoa Mỹ Như không thể đánh Viên Cương bay ra được.
Thuật pháp của nàng cao xa hơn Viên Cương nhiều, nhưng phương pháp dùng sức mạnh này không chiếm được bao nhiêu ưu thế, thua thiệt giống như lúc trước nàng đứng chịu một đao kia.
Mà Viên Cương cũng biết hắn đánh không thắng người ta, nên giả vờ bị chế trụ, chính là vì có thể đánh lén.
Mà hắn dùng cách gắt gao ôm đối phương thế này, chính là sợ Hoa Mỹ Như chạy.
Cái ôm này, mặc kệ bị trọng thương, cũng mặc kệ mình có phun máu tươi ra không, trực tiếp dùng đầu điên cuồng đánh vào đầu của Hoa Mỹ

Như, đây là đấu pháp ngọc đá cùng tan, chỉ cần có thể giết chết đối phương, hắn không tiếc đồng vu quy tận với kẻ địch.
Ầm! Man lực to lớn điên cuồng đập tan màn máu mà Hoa Mỹ Như đang thi pháp ngăn lại, cũng đập xuống đầu nàng ta.
Màn máu phun ra bị phá vỡ, trên mặt Viên Cương dính đầu máu tươi, trên mặt Hoa Mỹ Như cũng nhiễm đỏ hết, hai người đập đầu vào nhau chảy máu.
Mà nhục thân của Viên Cương cường hãn hơn Hoa Mỹ Như rất nhiều. Hoa Mỹ Như bị đâm cho ngốc, trong đầu vang lên tiếng ong ong, hai mắt trắng dã, nhưng trong tiềm thức vẫn liều mạng thi pháp chống cự.
Cũng may là nàng có pháp lực phòng ngự, ngăn lại một phần va đập của đối phương, nếu không Viên Cương vừa đập đầu vào, đầu óc nàng đã vỡ toang rồi cũng nên.
Viên Cương vội vàng không nghĩ nhiều như vậy, thấy không đập chết nàng, nhân dịp Hoa Mỹ Như ngửa đầu ra sau, hắn mở to miệng, cắn xuống, cắn chỗ nào trí mạng chỗ đó, chỗ nào yếu thì cắn luôn, giống hệt như dã thú, cắn lên yết hầu của Hoa Mỹ Như.
Lần đầu tiên thấy loại người điên cuồng như dã thú thế này, Lữ Vô Song sợ ngây người, nhận thức về phương diện nam nữ cũng bị kinh hãi.
May nàng phản ứng cũng nhanh, bỗng nhiên ra tay, một tay ấn xuống bả vai Viên Cương, dùng pháp lực mạnh mẽ trùng kích.

Chương 1893: Thà chết chứ không chịu khuất phục (2)

Chương 1893: Thà chết chứ không chịu khuất phục (2)
Ngay khi bị cắn xuống, yết hầu của Hoa Mỹ Như thiếu chút nữa đã bị cắn nát, hai người ôm chặt bị bắn ra.
Viên Cương bị ấn xuống, Hoa Mỹ Như thì bị đẩy lùi ra ngoài.
Hoa Mỹ Như rơi xuống đất choáng váng đầu óc, nàng ta dùng sức lắc đầu, trên mặt đã không biết rõ là máu của Viên Cương hay là máu của chính mình nữa.
Hai tay Hoa Mỹ Như che lại yết hầu đang đổ máu suýt chút nữa bị cắn nát, nhanh chóng thi pháp khống chế thương thế, ánh mắt tràn đầy sự hoảng sợ nhìn Viên Cương, không dám đến gần người nữa, nàng suýt chúy nữa mất mạng, lại kém chút nữa bị người ta cắn chết!
Viên Cương nhân dịp hai tay được bắn ra, thuận tay túm chặt cánh tay Lữ Vô Song, hét một tiếng vung quyền đập xuống.
Lữ Vô Song đang nhìn thương thế của Hoa Mỹ Như, nếu như giết chết đệ tử ngay trước mắt mình, vậy thì quá mất mặt.
Kết quả tên chán sống này vẫn không biết sống chết, mà nàng cũng đánh giá thấp năng lực liều mạng của hắn, đã dùng pháp lực mà vẫn không kiềm chế được, Lữ Vô Song giận tím mặt, dùng pháp lực đánh bay Viên Cương ra ngoài, làm cho hắn đâm ngã lô đồng lớn trong đại điện, cũng làm cho lô đồng bị lõm vào một mảng lớn, lô đồng ngã xuống đất, tiếng ong ong vang vọng khắp điện, mặt đất bằng ngọc thạch cũng vỡ vụn một mảng lớn.
“Khục. . . Phốc. . .
Viên Cương quay cuồng rồi nằm trên mặt đất, ho ra từng ngụm máu tươi, lộ ra mảnh áo túm chặt trong tay, mặt mũi tràn đầy máu tươi, nhe

răng cười đẩy lô đồng ra, đặt tay trên đó dùng sức, muốn bò dậy.
Lữ Vô Song nghiêng đầu nhìn cánh tay mình, phát hiện toàn bộ tay áo đã bị Viên Cương xé ra, cánh tay như ngọc đã lộ ra bên ngoài không khí, da thịt tuyết nộn.
Từng giao thủ với bao nhiêu cao thủ đỉnh cấp trong tu hành giới rồi vẫn chưa bị như vậy, nhưng bây giờ lại bị tên điên này làm cho chật vật, có thể nói rằng Lữ Vô Song đang vừa giận vừa sợ.
Cánh tay vung lên, một mảnh lụa mỏng trong điện bay đến, quấn quanh vài vòng, bọc người nàng lại.
Một cánh tay khác nắm vào trong hư không một cái, Viên Cương lập tức bay đến, bị nàng dùng một tay bóp cổ.
Viên Cương không thể nhúc nhích được, lại phì một miệng máu lẫn nước bọt, muốn nhổ vào mặt Lữ Vô Song, nhưng hắn bị thương quá nặng, không còn sức nữa, chỉ có thể tạo ra tiếng nhổ nhỏ, đồ vật phun ra chỉ tràn đầy ngoài mặt, không thể phun ra xa được.
Lữ Vô Song bóp cổ của hắn là muốn làm một chuyện khác, thật ra hành động đầu tiên là kiểm tra vết thương trong người Viên Cương.
Vừa rồi nàng giận dữ ra tay, lo lắng đánh chết tên này, đồ vật mà nàng muốn còn chưa có, người này không thể chết được.
Kết quả làm nàng cảm thấy ngoài ý muốn, mặc dù Viên Cương bị thương rất nặng, xương cốt gãy ngang nhiều chỗ, lục phủ ngũ tạng đều bị tổn thương, nhưng sinh mệnh lực trong cơ thể hắn vẫn không bị nội thương ảnh hưởng, thậm chí vết thương còn mau chóng lành lại nhờ sinh mệnh lực.
Nhục thân của người này có thể cường hãn đến mức này sao? Trong ánh mắt của Lữ Vô Song tràn đầy kinh ngạc.
Còn có thể chịu được, không chết là được rồi.
Lữ Vô Song thở phào một hơi, lật tay lấy một viên thuốc sáp ra, bóp nát, nhét thuốc vào miệng Viên Cương,
Kết quả Viên Cương hé miệng đẩy đầu lưỡi ra, đẩy cho Thiên Tể Đan lẫn lộn máu tươi ra khỏi miệng, sau đó dùng ánh mắt khinh thường nhìn Lữ Vô Song.
Thiên Thể Đan lộc cộc rơi xuống đất.

Lữ Vô Song ngạc nhiên nhìn hắn, tên này dù sắp chết cũng không muốn nàng cứu chữa, lại ghét bỏ nàng như vậy, dùng hành động cho thấy thái độ chống cự đến chết của hắn!
Dẫn về một tên hiếm thấy thế này! Bỗng nhiên Lữ Vô Song có chút tức giận không hiểu được, cảm giác ưu việt cao cao tại thượng kia của nàng, còn có tu vi cường đại kia nữa, hình như không đáng để nhắc đến, gặp phải loại người thế này, nàng có thể cạy miệng đối phương để lấy được tin tức mình muốn không?
Trong cơn tức giận, ngón tay vẩy một cái, viên kia rơi xuống đất Thiên Tể Đan bay trở về, bị nàng cứng rắn nhét vào Viên Cương trong miệng, thi pháp đẩy vào trong bụng của hắn.
Cuối cùng buông tay đem Viên Cương vứt ra ngoài.
Viên Cương bị đập xuống đất rồi lăn hai vòng, nằm trên đất kéo dài hơi tàn, trong tay còn nắm chặt mảnh áo không thả, tay hắn run rẩy, giống như muốn dùng sức giơ lên tuyên bố chiến lợi phẩm với Lữ Vô Song, cũng giống như đang nhục nhã Lữ Vô Song!
Lữ Vô Song cắn răng, chợt nghĩ bên cạnh vẫn còn một người, nàng mãnh liệt nhìn lại, Hoa Mỹ Như đang bưng cái cổ đầy máu lo sợ, nàng lập tức nổi giận nói.
“Cút về dưới dưỡng thương đi, phế vật vô dụng!
Hoa Mỹ Như bị thương yết hầu nên không nói ra lời, trên mặt đầy sợ hãi, ôm theo mặt mũi đầy máu tươi rời đi, chật vật không chịu nổi.
Nàng nằm mơ cũng không nghĩ ra được, bắt người về đây rồi còn làm cho chính mình biến thành dạng thế này.
. . .
“Bị người của Lữ Vô Song giành trước rồi sao?
Trong Thiên Ma Thánh Địa, tiếng đinh đinh đương đương trong ma cung bỗng nhiên dừng lại, Ô Thường mồ hôi đầm đìa, cầm chùy và cái khoan quay đầu lại hỏi.
Hắc Thạch cung kính nói.
“Đúng vậy.
Ô Thường xoay người, mồ hôi ẩm ướt làm tóc dán lên mặt, ánh mắt thăm thẳm, nói.

“Ta nói ngươi dẫn người đến đây, ngươi lại bị người khác vượt lên trước, ngươi làm việc kiểu gì vậy?
Hắc Thạch sợ hãi nói.
“Là do thuộc hạ vô năng. Nhưng thuộc hạ đã chạy đến rất sớm rồi, không ngờ còn có người sớm hơn.
Ô Thường nói.
“Tự mình lười biếng, còn phải tìm lý do nữa sao?
Hắc Thạch nói.
“Vâng!
Ô Thường nói.
“Bây giờ ta chỉ lo lắng một chuyện, Lữ Vô Song vội vàng đến đòi người, có phải đã biết gì không?
Hắc Thạch nói.
“Theo lý thuyết thì không có khả năng, người phía dưới đã tìm hiểu tình hình rồi, Hoa Mỹ Như kia vội vã muốn trả thù Viên Cương.
Ô Thường nói.
“Nếu Lữ Vô Song giết người mất, ai có thể trở mặt với nàng ta được? Người đã chết, còn cần làm gì nữa?
Hắc Thạch nói.
“Thánh Tôn không ngại tự mình đến Vô Song Thánh Địa nhìn đã rồi nói sau.
Ô Thường nói.
“Ngươi và người ta chân trước vừa đến Vấn Tiên Thành đòi người, đã làm cho những lão quái vật khác nghi ngờ rồi, bây giờ ta lại vội vàng chạy đến nữa, không làm cho người ta nghi ngờ cũng khó. Bây giờ càng sốt ruột thì càng hỏng việc, chịu đựng đi, cứ xem tình hình thế nào rồi làm.
“Vâng! Thánh Tôn anh minh.
Hắc Thạch khom người nói.
. . .
“Tin tức ngươi muốn đã có.
Phủ thành Nam Châu, trong tĩnh thất của Mao Lư Sơn Trang, Vân Cơ xông vào, trên tay cầm một phần tin tức.

Viên Cương không có ở đây, những liên hệ với bên ngoài, Ngưu Hữu Đạo vẫn giữ lại, không giao toàn bộ cho Quản Phương Nghi quản lý, đây là vì an toàn, nếu như để Quản Phương Nghi biết quá nhiều thì hắn không thể yên tâm tu luyện được.
Tạm thời, Ngưu Hữu Đạo giao phương thức liên lạc với Viên Cương cho Vân Cơ đại diện.
Ngưu Hữu Đạo đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa nhanh chóng thu công, mở mắt nhìn tin tức, là thư của Sa Như Lai đưa đến, những tin tức có liên quan đến Viên Cương, hắn cố ý dặn dò Sa Như Lai hỗ trợ chú ý.
Trên thư có ghi, Viên Cương vừa mới bị đưa đến Thánh Cảnh, đã xảy ra chuyện ở Vấn Thiên Thành.
Ngưu Hữu Đạo cảm thấy đau đầu, Viên Cương vừa đến Vấn Thiên Thành đã đánh nhau với Hoa Mỹ Như, lần này ăn thiệt thòi không nhỏ!
“Người vừa đến, Lữ Vô Song và Ô Thường đã ra tay đòi người, người đề nghị Phiêu Miểu Các bắt Hầu Tử là Ô Thường, nàng ta muốn làm gì…
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm tin tức nói nhỏ, cuối cùng cảm thấy bất đắc dĩ, nói.
“Sợ là Hầu Tử đã trở thành mục tiêu công kích, bị Cửu Thánh để mắt đến, muốn cứu cũng không thể nào cứu hắn được.!
Nói xong lại trầm mặc, ánh mắt không ngừng chớp động.
Vân Cơ không lên tiếng, biết tâm tình của hắn bây giờ, mắng thì cứ mắng đi, thật ra vẫn muốn cứu Hầu Tử, chỉ là độ nguy hiểm quá cao, giống như lời nói của hắn, gần như không có khả năng, hơn nữa còn liên lụy đến nhiều chuyện, hoàn toàn không dám bại lộ, nếu không hoàn cảnh của hắn đã rét vì tuyết rồi còn lạnh vì sương nữa.
Trầm mặc một lúc, hình như Ngưu Hữu Đạo đã đưa ra quyết định cuối cùng, ngửa mặt lên trời thở dài.

Chương 1894: Tiện nhân! Tiện nhân! (1)

Chương 1894: Tiện nhân! Tiện nhân! (1)
“Sao lại làm loạn thành dạng này chứ? Ở bên ngoài còn dễ xử lý, đi vào Thánh Cảnh thì sẽ trở thành mục tiêu công kích ngay, cuối cùng còn không có đường sống, xem ra ta không ra tay là không được!
Thư của Sa Như Lai gửi đến hắn tiện tay vứt sang một bên, trong lòng hơi dâng lên lửa giận, có sự bất mãn với Sa Như Lai.
Rất hiển nhiên, Sa Như Lai không làm theo ý hắn, không đúng lúc tạo ra lời đồn thổi trong Thánh Cảnh, bằng không nếu chín vị đó có chút phân tâm thì khả năng Hầu Tử không đến mức nhanh như vậy đã bị bắt vào Thánh Cảnh.
Nhưng mà chuyện như vậy hắn cũng không thể làm gì được Sa Như Lai, còn suy nghĩ của Sa Như Lai cũng có thể hiểu được. Trước khi chuyện vẫn chưa có gì nắm chắc thì Sa Như Lai không thể mạo hiểm vì Hầu Tử được.
Vân Cơ giễu cợt:
“Ngươi xuất thủ? Không phải ngươi nói sẽ mặc kệ sự sống chết của hắn sao?
“Hừ!
Mặt Ngưu Hữu Đạo tỏ ra tự giễu, hắn cũng không hắn muốn quan tâm tới, nhưng mà có mấy lời chỉ có thể nói miệng mà thôi.
Lúc Viên Cương chưa xảy ra chuyện gì hắn có thể mặc kệ, nhưng khi thật sự tới ngày xảy ra chuyện, hắn thật sự có thể buông tay mặc kệ sao? Hắn không có cách nào bắt mình mặc kệ sự sống chết của Viên Cương, trừ phi thực sự không làm được, bằng không rất khó ngồi xem.
Vân Cơ:
“Vấn đề là ngươi xuất thủ thì phải làm thế nào đây? Chuyện này căn bản không có cách nào, thiên hạ ai có thể cứu người từ trong tay của cửu

Thánh chứ?
Ngưu Hữu Đạo than thở:
“Biện pháp không phải là không có... tên Hầu Tử chết tiệt này không nên cậy mạnh mà ra mặt vì nữ nhân kia mới đúng, ta chỉ lo hắn sẽ khiến cửu Thánh quan tâm tới, đang nghĩ xem một khi hắn có việc gì thì nên làm thế nào giờ, chùi đít cho hắn cũng thành quen rồi. Kết quả thật bất hạnh, người này gặp phải chuyện còn lớn hơn trong dự liệu của ta. May mắn trong bất hạnh, người này mạnh miệng, chút bí ẩn mà cửu Thánh quan tâm nếu không giải được thì tối đa hắn chỉ phải chịu chút tội lỗi, tạm thời... cửu Thánh không đến nỗi lập tức giết hắn.
Vân Cơ:
“Ý của ngươi là ngươi có biện pháp?
Ngưu Hữu Đạo:
“Biện pháp đã có, nhưng cái giá phải trả quá lớn.
Vân Cơ:
“Có chuyện ta phải nhắc nhở ngươi, nhìn tình hình trước mắt thì không ai tin Nam Châu sẽ làm chuyện ngu xuẩn như vậy, chuyện này tạm thời chỉ tập trung trên người một mình hắn. Nếu ngươi vì một mình hắn mà làm liên lụy tới tính mạng của mọi người thì đừng trách ta không đồng ý, ta sẽ không bởi vì hắn không nghe lời khuyến cáo mà làm tính mạng của ta cũng bị liên lụy đâu.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi yên tâm, ta sẽ không bại lộ bản thân, cũng sẽ không khiến bên ta bị cuốn vào.
Vân Cơ:
“Vậy ngươi nói là cái giá phải trả quá lớn là ý gì?
Ngưu Hữu Đạo thả hai chân xuống, chắp tay bồi bồi:
“Đi nhờ người khác giúp đữo! Nhờ người hỗ trợ, nhờ vả người khác đương nhiên là phải trả cái giá thật lớn!
Vân Cơ khó hiểu:
“Thiên hạ này ai có thể cứu người từ trong tay của cửu Thánh chứ?
Ngưu Hữu Đạo:
“Cứu người? Có thể cứu người từ tay của cửu Thánh, nhìn trước mắt thì cũng chỉ có bản thân cửu Thánh mà thôi.

Vân Cơ cả kinh:
“Ngươi muốn đi cầu xin cửu Thánh? Chuyện này còn không phải đang làm bại lộ chính mình sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Không phải ta đi cầu xin cửu Thánh, mà là nhờ vả người ta đi cầu cửu Thánh. Đưa tin liên hệ với Triệu Hùng Ca, hẹn gặp hắn.
Vân Cơ hoài nghi hỏi:
“Ngươi nói là Triệu Hùng Ca có thể làm được sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Chuyện này ngươi không cần hỏi nhiều, chuyện liên lụy phía sau quá mức phức tạp, một vài bí ẩn liên quan ta cũng không làm chủ được, cũng không tiện nói lung tung, nói chung ta tự có chừng mực. Mặt khác, hồi âm thư cho bên Thánh Cảnh, bảo bên đó nghiêm mật quan tâm tới Hầu Tử, có động tĩnh gì lập tức liên hệ với ta trước, có biến cố gì ta cũng tiện đúng lúc ứng phó.
Vân Cơ hơi gật đầu, xoay người đi làm theo.
...
Trong không gian cực lớn quanh co như thế giới dưới lòng đất, trải rộng thực vật tỏa sáng làm người ta cảm thấy mê huyễn.
“Sàn sạt
Tiếng động không ngừng vang lên bên tai, là tiếng xào xạc làm người ta nghe mà tê cả da đầu.
Tiếng động đến từ một con nhuyễn trùng dài như chiếc đũa, toàn thân trong suốt, cơ quan nội tạng trong cơ thể như một đám sương mù dày đặc.
Loại nhuyễn trùng này là đặc hữu ở Vô Song Thánh Địa, được xưng là ngọc tàm, sinh trưởng trên những nhánh lá cây phát sáng ở dưới lòng đất.
Viên Cương đã bị treo chung trong không gian với loại cây tỏa ra ánh sáng quỷ dị này, vị trí dưới cổ như bị kén tằm bao vây, chỉ lộ ra cái đầu.
Sau khi tỉnh lại từ hôn mê liền phát hiện mình bị treo ở nơi này , phía trên chỉ có vài sợi tơ như tàm ty lại vững vàng treo được một tráng hán như y.

Sau khi tỉnh lại cũng đã thử giãy dụa, nhưng kén tằm khốn trụ y lại vô cùng dẻo dai, dùng hết khí lực cũng không có cách nào kéo đứt được, lại thêm trọng thương chưa lành nên chỉ có thể thôi.
Lữ Vô Song vây y ở chỗ này cũng bởi vì không có biện pháp nào khác, đối phó với tu sĩ e rằng hoàn hảo nhất chính là đặt cấm chế trên người dưới của tu sĩ là được.
Nhưng còn vị này, thi pháp cũng không thể chế trụ được y, những thứ như xích sắt cũng có thể buộc chặt lại, nhưng một đầu kia của xích sắt còn phải tìm một nơi bền chắc, bằng không sẽ không chịu được sự giãy dụa của y mà sụp đổ.
Vô Song Thánh Địa chưa từng ngờ tới sẽ gặp phải người như thế, chưa chuẩn bị được nơi có thể bền chắc như vậy, đối phó với tu sĩ cũng không cần phiền phức đến thế.
Cuối cùng chỉ có thể áp dụng cách làm hoa mỹ như trói người như này, dùng địa cung để ràng buộc, vừa hay tiện thể cũng có thể giam giữ ở chỗ này.
Lúc này, trong mũi Viên Cương có huyết vụ tuần hoàn, thở ra lại hít vào, tiếng hít thở giống như một cái ống bễ.
Con đường đi thông bên dưới cung điện dưới lòng đất truyền tới tiếng bước chân, Viên Cương hơi trợn mắt, chợt hít sâu một hơi, huyết vụ như lưu vân thu vào trong phổi của y.
Chờ một lúc có một người xuất hiện, chính là Lữ Vô Song, không nhanh không chậm đi từ nơi thực vật phát quang tới.
Đi tới nơi treo người, Lữ Vô Song ngẩng đầu nhìn, lắc mình một cái, nhảy lên một tảng đá lớn nhô ra ở bên cạnh, đứng cao bằng Viên Cương. Một nam một nữ nhìn nhau.
Lữ Vô Song nhìn thấy khí sắc của y không tệ thì giơ tay lên, ngón tay ấn trên cổ của y, sau khi thi pháp kiểm tra thì hơi kinh ngạc. Chỉ trong một đêm, vết thương của người này đã ổn lại rồi. Bị thương nặng như vậy lại có thể hồi phục nhanh như thế, chuyện này hẳn là không phải do công hiệu của Thiên Tế đan.
“Thổ Nạp Đoán thể thuật dạng thôn vân thổ vụ của ngươi ở đâu ra?
Sau khi buông tay, Lữ Vô Song hỏi.

Người treo ở chỗ này không có khả năng không có ai trông giữ, động tĩnh thổ nạp đương nhiên có người phát hiện báo lên.
Viên Cương:
“Cho ngươi ngươi cũng không luyện được, muốn chém muốn giết muốn róc thịt thì cứ tự nhiên muốn làm gì cũng được, không cần phải nói nhảm.
Đó không phải là nói dối, sau khi y tỉnh lại từ thôn miếu nhỏ, vì rèn luyện thân thể đã mạnh mẽ luyện khí công tới mức rèn đúc thân thể.
Ngay từ đầu căn bản không nghĩ tới có kỳ hiệu đặc thù gì, y cũng không giấu giếm thôn miếu nhỏ, vì để đồng bọn cùng thôn cũng có thể rèn luyện tốt mà đã dốc lòng truyền dạy rồi.
Nhưng kỳ quái là có không ít người luyện, cũng dẫn tới tác dụng cường kiện thân thể của mọi người, nhưng không ai luyện được kỳ hiệu như cơ thể của y.
Y cũng không biết là thế nào, sau lại thỉnh giáo Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo cũng không biết rõ, giúp đỡ ổn định một lượt nhưng cũng không tìm được đáp án.
Cho đến khi y dẫn theo Tô Chiếu chạy trốn vào sa mạc Vô Biên phát hiện mình bị ép vào tuyệt cảnh, sau đó gọi bò cạp tới tương trợ, bởi vậy dường như Ngưu Hữu Đạo tìm được nguyên nhân, đoán rằng đây có liên quan tới việc tu luyện nhân tính và “Xi Vưu vô phương”.

Chương 1895: Tiện nhân! Tiện nhân! (2)

Chương 1895: Tiện nhân! Tiện nhân! (2)
Chắc chắn bọ cạp không phải bởi vì thanh âm của y mà xuất hiện, nếu thật như vậy, về sau chỉ cần nói là được, không cần la to triệu hoán, bọ cạp là bị thanh âm trong cảm xúc của y cảm hóa mà tới.
Ngưu Hữu Đạo đoán chắc là cảm xúc và tính tình của con người kết hợp với "Xi Vưu vô phương" khí công, cường ngạnh tu luyện mới có thể luyện thành.
Thậm chí Ngưu Hữu Đạo còn đùa rằng lẽ nào Xi Vưu cũng có tính tình giống như Hầu Tử?
Vui đùa là vui đùa, Ngưu Hữu Đạo phân tích như vậy cũng không phải không có chút đạo lý nào, ngay cả các loạo công pháp tu hành của các tu sĩ đều là do cảm giác của con người khống chế và điều tiết, nhịp thở ra hít vào cũng chịu sự khống chế của cảm giác, còn tâm tình thì tuyệt đối là một bộ phận của cảm giác.
Cho dù không phải là tu sĩ, người bình thường cũng có thể bởi vì tâm tình và tính nết dẫn tới thân thể xuất hiện tật xấu, kết quả sẽ khác nhau.
Đương nhiên, nguyên nhân chính đến cùng của chuyện này có đúng như vậy hay không, Ngưu Hữu Đạo cũng không thể hoàn toàn khẳng định, đây chỉ là phân tích cá nhân của Ngưu Hữu Đạo. Thật sự Viên Cương luyện tập phương pháp thổ nạp ngạnh khí công rất đơn giản lại có thể luyện được hiệu quả thần kỳ như này, Ngưu Hữu Đạo cũng cảm thấy không thể tưởng nổi, không có cách nào chân chính kết luận được rốt cục nguyên nhân của chuyện này là như thế nào.
Nhưng Lữ Vô Song không biết thực hư, cũng không quá quan tâm tới chuyện này, quan tâm là Viên Cương nói "Muốn chém muốn giết muốn róc thịt thì cứ tự nhiên muốn làm gì cũng được."

Chuyện nàng ta lo lắng chính là thế này, dám chạy tới trước gót chân nàng ta để giương oai, còn dám nắm tay đập nàng, đây là người sợ chết sao? Người như thế thà chết không mở miệng, hình phạt gì ước chừng đều không có tác dụng.
Sau khi hơi trầm mặc, Lữ Vô Song nói:
“Ngươi giúp ta tìm được Hạt Hoàng, ta sẽ đảm bảo ngươi không có chuyện gì, thế nào?
Viên Cương:
“Ta nói không triệu hoán được, ngươi có tin không?
Lữ Vô Song không tin:
“Vì một con Hạt Hoàng mà bỏ mạng, đáng giá không?
Viên Cương:
“Ta cho ngươi biết, trước đây ta bị đuổi giết, là Hạt Hoàng đã cứu ta, cái mạng này của ta vốn là do Hạt Hoàng cho, trả lại cho nó cũng chẳng thua thiệt gì.
Ánh mắt Lữ Vô Song lóe lên, cũng không biết nói gì, thật khó hiểu với thứ suy nghĩ như vậy của một con người, chợt mỉm cười:
“Hạt Hoàng quan trọng hay là mạng của Phùng Quan Nhi quan trọng?
Hiển nhiên, bên này đã biết nguyên nhân tại sao Viên Cương trợ giúp quân Tần.
Mặt Viên Cương chuyển sang dữ tợn:
“Tiện nhân!
Bốp! Lữ Vô Song phất tay đánh một cái bạt tai, tiếng vang thanh thúy, chán sống, lại dám mắng ta là tiện nhân!
Nhưng mà nghĩ lại, vị này chẳng phải là chán sống rồi sao?
Bị tát cho hất đầu sang một bên, viên Cương dùng sức xoay đầu lại đối mặt:
“Ngươi không cần lấy chuyện này ra uy hiếp ta, cũng không thể uy hiếp được ta! Nam tử hán đại trượng phu, đầu đội trời chân đạp đất, sống có ý nghĩa chết cũng phải có ý nghĩa mới có thể đỉnh thiên lập địa! Ta sẽ không bởi vì quan tâm tới người nào mà vong ân phụ nghĩa, ngươi muốn giết nàng, ta sẽ dồn hết khả năng ngăn cản, nếu không cản được, tốt nhất ngươi giết cả ta đi, bằng không chỉ cần ta còn sống, sớm muộn cũng sẽ đòi lại món nợ máu cho Phùng Quan Nhi, không chết không ngừng.

Trong lời nói dõng dạc cũng không phải là giả, Lữ Vô Song cũng không hề hoài nghi y nói dối.
Còn y đích xác là người như vậy, y sẽ không bởi vì quan tâm tới Ngưu Hữu Đạo, cũng sẽ không đi giúp Phùng Quan Nhi, y có lỗi với nàng, nợ nàng, nguyện lấy mạng báo đáp. Còn Ngưu Hữu Đạo thì hiểu rõ về y, trừ phi giết y đi, bằng không sớm muộn gì y cũng sẽ làm, cho nên sau khi không khuyên được cũng không thể miễn cưỡng.
Chính là bởi vì biết y không nói đùa, Lữ Vô Song chỉ đành nhịn không được trợn mắt nhìn y hồi lâu, sau đó từ từ nói:
“Không bắt ngươi phải vong ân phụ nghĩa với người ta, ta chỉ muốn con Hạt Hoàng kia, không phải muốn mạng của ngươi, là Hạt Hoàng, không phải người!
Viên Cương tức giận:
“Nếu người vô tình vô nghĩa thì có khác gì với súc sinh! Nếu súc sinh có tình có nghĩa, cho dù là một con chó thì khác gì với con người chứ?
Lữ Vô Song theo dõi y, trầm mặc rồi chợt lên tiếng:
“Ngươi làm thế nào có thể sống tới bây giờ?
Viên Cương:
“Lại chẳng phải do ngươi nuôi sống, nếu như ngươi chết, ta sẽ sống tốt hơn!
Lữ Vô Song vừa bực mình vừa buồn cười, có phần nghi ngờ có phải mình là một trong thiên hạ cửu đại chí tôn hay không? Chí ít người này hoàn toàn không coi nàng ta là người cao cao tại thượng gì.
Bị nguyền rủa đi chết cũng không thấy tức giận gì, sửa lời nói:
“Ngươi ra điều kiện đi!
Viên Cương:
“Không có có điều kiện, muốn chém muốn giết muốn róc thịt cứ tự nhiên, muốn làm gì cũng được!
Bốp! Lữ Vô Song đột nhiên đánh một cái bạt tai, tiếng vang thanh thúy vang dội, cũng nói thêm một câu:
“Tiện nhân!
Mắng xong uốn người đi liền, đụng tới loại khó chơi này, có nói thêm cũng không ra được manh mối gì, trở về suy nghĩ lại rồi lại tính.

Dùng sức quẫy người một cái vẫn không có cách nào thoát khỏi sự ràng buộc, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn Lữ Vô Song rời đi.
Sau khi an tĩnh lại, Viên Cương lần nữa nhắm mắt, rất nhanh tiếng gió vù vù lại bắt đầu, huyết vụ lần nữa tuần hoàn hô hấp, trước tiên dành thời gian khôi phục thương thế của thân thể quan trọng hơn.
Nhưng chưa yên tĩnh được bao lâu lại xuất hiện tiếng bước chân lần nữa, Viên Cương đành phải tạm dừng khôi phục.
Lữ Vô Song lại quay lại, bên cạnh có thêm một người, nhiều thêm một người mà Viên Cương không biết, một nam nhân cẩm y ngọc bào, thần thái có sự thờ ơ dưỡng thành do thời gian lâu.
Nhìn người tới đi song song với Lữ Vô Song, Viên Cương kết luận không phải người bình thường.
Người tới đến từ Vô Hư Thánh Địa, một trong cửu đại Thánh Tôn – Đốc Vô Hư, y không biết.
Hai người đi phía dưới kén tằm treo cao, Đốc Vô Hư ngẩng đầu nhìn, hỏi:
“Muốn làm gì?
Lữ Vô Song:
“Đả thương đệ tử ta, hãy bắt y nếm thử Trùng Phệ hình.
Đốc Vô Hư nhìn ngọc tàm đang ăn lá cây ở nhánh cây xung quanh:
“Đã hỏi ra được cái gì chưa?
Lữ Vô Song:
“Rất mạnh miệng!
Đốc Vô Hư:
“Hẳn là vậy, cứ giao cho Phiêu Miểu Các thẩm vấn đi.
Lữ Vô Song:
“Làm sao? Làm càn tới tận đầu ta, ta trừng phạt một chút cũng không được sao?
Đốc Vô Hư xoay người đi, Lữ Vô Song nhìn người đang bị treo, cũng xoay người đi.
Hai người ra khỏi không gian trong lòng đất, mới thấy lại ánh mặt trời, Đốc Vô Hư lại mở miệng nói:
“Lữ Vô Song, ngươi muốn trừng phạt, ta không có ý kiến, nhưng đừng nên làm chết người.

Lữ Vô Song:
“Ta giết người như vậy, ngươi cũng có thành kiến?
Đốc Vô Hư xoay người, mặt đối mặt lạnh lùng nói:
“Ta muốn biết ngươi và Ô Thường đều vội vã muốn có được hắn là có ý gì, lời này ta nói đã đủ rõ ràng chưa? Nếu người của Vô Song Thánh Địa không muốn bị mọi người bắt cút ra khỏi Vô Lượng viên, nếu ngươi không muốn mất đi quyền khống chế Vô Lượng viên thì tốt nhất đừng nên dùng kế giết người giệt khẩu với bọn ta.
Dứt lời thì tay áo vung lên, chợt hóa thành một nhân ảnh bắn về phía không trung.
Lữ Vô Song mắt lạnh nhìn theo.
Tiếp đó trong một thời gian ngắn, mấy người trong cửu Thánh đều lần lượt tới đó, đều tự mình tới quan sát Viên Cương, trong giọng nói đều lộ ra ý tứ không khác nhau mấy.
...
Ngoài thành Nam Châu hiếm khi mới có khách tới, ngồi một mình bên khe suối trong rừng già uống rượu, chính là Triệu Hùng Ca.
Ngưu Hữu Đạo đi dọc theo khe suối, đi tới bên cạnh gã, ném một vò rượu tới:
“Nếm thử rượu này xem.
Triệu Hùng Ca nhìn cũng không buồn nhìn, giơ tay lên đón được:
“Vô sự lại ân cần tất có mưu đồ, nói đi, vội vã muốn gặp ta là có chuyện gì?
Trên tay mở vò rượu, sau khi thử một ngụm thì chậm rãi tưới rượu vào trong hồ lô.
Ngưu Hữu Đạo dòm:
“Hai loại rượu khác nhau hòa vào, không sợ mùi vị không bình thường sao?
Triệu Hùng Ca:
“Hiểu được cách uống là được rồi.
Ngưu Hữu Đạo:
“Quả nhiên là một tửu quỷ.

Chương 1896: Ngươi đã không nói đạo lý mà còn muốn đi sao?

Chương 1896: Ngươi đã không nói đạo lý mà còn muốn đi sao?
Triệu Hùng Ca:
“Đám người thích tính toán qua lại như các người có thể có lòng thanh thản tới đây thẩm rượu sao?
Ngưu Hữu Đạo vuốt lại vạt trường sam, cũng ngồi xuống:
“Có chuyện, ngươi phải giúp ta.
Triệu Hùng Ca:
“Nào có chuyện gì đáng nói.
Ngưu Hữu Đạo:
“Cứu người có tính không?
“...
Triệu Hùng Ca quay đầu nhìn hắn:
“Người nào?
Ngưu Hữu Đạo:
“Người ngươi cũng quen biết huynh đệ của ta, Viên Cương.
Triệu Hùng Ca:
“Ta nghe được tin tức bên Ma giáo rằng hắn đã bị tóm vào Thánh Cảnh rồi, ngươi bảo ta giúp ngươi ư? Ta giúp thế nào? Không phải, sao việc này ra lại nghĩ không thông nhỉ, chuyện vận binh bọ cạp này ngươi không biết sẽ dẫn tới bao nhiêu sự quan tâm sao? Ngươi lại có thể để hắn đi làm loại chuyện này?
“Việc này một lời khó nói hết...
Ngưu Hữu Đạo không lừa gạt gã, nói chuyện từ đầu chí cuối cho gã biết.
“Thì ra là thế...
Triệu Hùng Ca khẽ gật đầu, giơ tay lên uống một hớp rượu:

“Việc này ngươi tìm ta cũng không có tác dụng gì, ta không có cách nào giúp ngươi được, ngươi cũng không thể để ta vào Thánh Cảnh chém giết cướp người được! Nếu thật sự là vậy thì ngươi cảm thấy có khả thi sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Nói đùa, chuyện không thực tế ta cũng sẽ không tìm ngươi. Ngươi yên tâm, không cần ngươi đi đánh đánh giết giết đâu, ngươi chỉ cần đứng ra giúp ta tìm một người là được, chỉ cần người nọ đồng ý giúp đỡ, vấn đề cũng không lớn.
Triệu Hùng Ca hoài nghi:
“Người nào?
Ngưu Hữu Đạo:
“Ô Thường!
Triệu Hùng Ca ngơ ngẩn chậm rãi quay đầu nhìn về phía hắn:
“Ngươi đang nói đùa sao?
Ngưu Hữu Đạo nghiêm túc nói:
“Ta không nói đùa... cho hắn ta Ma Điển, điều kiện này hắn sẽ không thể từ chối được, hắn tất sẽ nghĩ tất cả biện pháp để bảo đảm sự an toàn cho Viên Cương. Hiện nay trong cửu Thánh, người duy nhất thích hợp làm việc này cũng chỉ có hắn.
“Ngươi điên rồi!
Triệu Hùng Ca rít lên, đứng dậy muốn rời đi.
Ngưu Hữu Đạo đứng dậy theo, kéo tay gã lại:
“Sư thúc, Viên Cương rơi vào tay cửu Thánh, ngoại trừ bản thân cửu Thánh ra, hiện nay không ai có thể cứu Viên Cương được.
Triệu Hùng Ca vung tay, Ngưu Hữu Đạo lại nắm chặt không thả, hai người hơi giằng co.
Cuối cùng, Triệu Hùng Ca xoay người đối mặt với hắn:
“Ngươi biết sau khi Ô Thường có được Ma Điển thì sẽ có hậu quả gì không? Ở trong đó có bí pháp luyện chế nha tướng, một khi bị hắn nắm giữ được, hậu quả khó mà lường!
Ngưu Hữu Đạo:
“Chuyện này ra đã nghĩ tới rồi, ngươi yên tâm, sẽ không có vấn đề gì. Hắn muốn luyện chế đại quân nha tướng cũng cần phải có thời gian mới được, bây giờ chúng ta chính là đang tranh thủ thời gian với hắn, sư

thúc, ta cần thời gian. Huống chi, hắn cũng không có khả năng sẽ có ngày thành công, nếu thực sự không được thì sẽ tung tin trong tay hắn có Ma Điển ra, đến lúc đó tám Thánh khác tất sẽ liên thủ đối phó với hắn.
“Sư thúc, ngươi dã nghĩ tới chưa, hắn có được Ma Điển cũng có nghĩa là chúng ta nắm giữ bí mật của hắn, hắn sẽ không dám dễ dàng làm xằng bậy, hắn cũng sẽ không dám có chủ ý gì với Thượng Thanh Tông nữa. Một số thời điểm có bỏ mới có được, có vụ giao dịch này, vô hình trung hắn sẽ bị kiềm chế, vô hình trung sẽ đứng bên chúng ta, đối với chúng ta thì chỉ cần hành động thỏa đáng... ắt sẽ có triển vọng.
Triệu Hùng Ca nhìn hắn:
“Ngươi đừng có thể hiện dáng vẻ này với ta, ngươi có nói toạc ra như vậy cũng không thể nào! Buông tay!
Ngưu Hữu Đạo biết là khó có thể thuyết phục được gã, thẳng thắn lười dài dòng nữa:
“Triệu Hùng Ca, nếu ngươi cứ khăng khăng không muốn làm như vậy, ta liền nói lời thẳng thắn, Ma Điển này chỉ là thứ do thánh nữ Ma giáo giao cho ngươi tạm thời bảo quản, ngươi chỉ chịu trách nhiệm bảo quản, ta mới là chủ nhân của Ma Điển, ta có quyền quyết định nên xử trí thế nào.
Triệu Hùng Ca mắt lạnh nói:
“Ngươi nhất định không buông tay chứ gì?
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta biết là ngươi không tin, đi, ta dẫn ngươi đi gặp một người, sau khi ngươi gặp người đó tự sẽ tin ta nói là thật.
Triệu Hùng Ca không biết hắn lấy cái gì mà lại chắc chắn như vậy:
“Gặp người nào?
Ngưu Hữu Đạo:
“Thánh La Sát!
Cánh tay của Triệu Hùng Ca ra sức vung thoát khỏi sự lôi kéo, chỉ vào mũi của hắn nói:
“Ta biết là trước đây chớ nên nói cho ngươi mà, ta biết là ngươi đã nghĩ hết biện pháp để đạt được mục đích của ngươi. Ta đã sớm cảnh cáo ngươi, không nên đặt chủ ý vào Ma Điển. Ta đã sớm nói với ngươi rồi, mặc kệ ngươi dùng biện pháp gì, cho dù mang Thánh La Sát tới trước mặt ta ta cũng sẽ không bị thủ đoạn của ngươi mê hoặc. Thủ đoạn gian

trá của ngươi đừng có áp dụng lên người ta, đừng mơ ta sẽ làm theo ngươi! Việc này không có gì hay để thương lượng!
Dứt lời liền đi.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi đã không nói đạo lý mà còn muốn đi sao?
Giơ tay lên làm thủ thế.
Bịch! Một thân ảnh như quỷ ảnh chợt xuất hiện chặn trước mặt Triệu Hùng Ca, chính là Vân Cơ.
Thế tới của đối phương khiến Triệu Hùng Ca thất kinh, cảnh giác cao độ.
Ngưu Hữu Đạo:
“Sư thúc, đừng lãng phí khí lực, nàng có tu vi Nguyên Anh kỳ, thực lực của ngươi so với nàng ấy căn bản là không cùng một cấp bậc, ta không thể làm gì khác là bắt ngươi đi thôi.
Nguyên Anh kỳ? Triệu Hùng Ca nghi ngờ đánh giá, sau đó lại từ từ quay đầu nhìn chăm chú Ngưu Hữu Đạo:
“Cho dù ta phải liều tới mức cá chết lưới rách cũng sẽ không khiến ngươi được như ý.
Ngưu Hữu Đạo nổi giận:
“Triệu Hùng Ca, con mẹ nó ngươi có bị bệnh không? Còn có thể nói đạo lý không hả? Thượng Thanh Tông cũng bởi vì đám người ngoan cố không chịu thay đổi như ngươi mới có thể rơi vào tình trạng như ngày hôm nay, hiểu không hả? Có tỉnh người lại không?
Triệu Hùng Ca:
“Ngươi tìm người tới uy hiếp ta, đây chính là nói đạo lý của ngươi à?
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi không chạy lấy người thì ta cần uy hiếp ngươi sao? Ngươi là đang cố tình gây sự? Ta nói cho ngươi biết, trước tiên ngươi đi cùng ta gặp người, nếu như sau khi gặp người đó ngươi còn cảm thấy ta đang lừa dối ngươi thì ngươi không làm theo lời ta cũng được, ta tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng, nói lời giữ lời.
Triệu Hùng Ca lập tức chỉ ngón tay tới:
“Đây là do chính ngươi nói đấy!

Gã đã quyết định rồi, cho dù đối phương giở trò gì đều kiên quyết không tin.
Ngưu Hữu Đạo vung tay lên:
“Đừng nói nhảm, không có thời gian dông dài với ngươi nữa, tọa kỵ phi cầm của ngươi đâu? Dẫn đường!
Chờ một lúc, ba người từ một nơi nào đó trong sơn lâm thâm xử điều khiển tọa kỵ phi cầm bay lên trời, do Vân Cơ tự mình điều khiển bay về phía xa.
Phân biệt phương hướng trên không trung một chút, Triệu Hùng Ca hỏi:
“Đi đâu?
Ngưu Hữu Đạo:
“Còn có thể đi đâu? Đi gặp Thánh La Sát đương nhiên phải tới Điệp Mộng Huyễn giới.
Triệu Hùng Ca:
“Bên kia có thủ vệ, có thể vào được không?
Ngưu Hữu Đạo than thở:
“Triệu sư thúc của ta à, chuyện nhỏ này cũng không cần ngươi phải quan tâm đâu, nếu ngay cả chút chuyện nhỏ đó mà ta cũng không làm được thì còn muốn làm cái gì nữa? Ngươi yên tâm đi, tất cả ta đều đã chuẩn bị xong rồi, cho dù ngươi nằm ta cũng có thể mang ngươi đi, ngươi cứ theo ta là được rồi.
Chuyện này cũng không phải mạnh miệng gì, nhiều năm như vậy hắn vẫn luôn chậm rãi bện một tấm lưới, bây giờ thiên hạ này, nơi hắn không thể đi tới thật sự là không nhiều.
Triệu Hùng Ca im lặng không nói. Đối với lần này, gã lại không có gì hoài nghi, bằng vào năng lực của người này, ngay cả Thánh Cảnh cũng có thể ra ra vào vào, Điệp Mộng Huyễn giới chắc chắn không làm khó được hắn.
Nhưng cũng chính vì vậy, Triệu Hùng Ca cũng không tin hắn, bởi vì như thế cũng hoàn toàn có năng lực gian lận...
Sau khi nhóm ba người tới gần cửa ra vào của Điệp Mộng Huyễn giới sớm đã có người đúng thời gian đã ước định chờ bọn họ ở đó.
Chờ bọn họ không phải ai khác, chính là chưởng môn của Vạn Thú Môn, Tây Hải Đường.

Tất cả đều nằm trong kế hoạch kín đáo của Ngưu Hữu Đạo, từ lúc bắt đầu mời Triệu Hùng Ca gặp mặt liền đã quyết định Triệu Hùng Ca sẽ tới đây, không tới không được. Vân Cơ chỉ là chuẩn bị sẵn, nếu không tới liền bắt phải tới, sau đó Tây Hải Đường ở nơi này chuẩn bị tiếp ứng, dáng vẻ cực kỳ chắc chắn.

Chương 1897: Lại gặp Thánh La Sát

Chương 1897: Lại gặp Thánh La Sát
Tây Hải Đường vừa chạm mặt với Triệu Hùng Ca, hai người đều sửng sốt một chút.
Tây Hải Đường không ngờ Ngưu Hữu Đạo lại dẫn Triệu Hùng Ca tới, Triệu Hùng Ca cũng không ngờ tới Tây Hải Đường sẽ đích thân tới tiếp ứng, có chưởng môn của Vạn Thú Môn ở đây, muốn vào Điệp Mộng Huyễn giới do đệ tử của Vạn Thú Môn canh gác đương nhiên sẽ không có vấn đề.
Không nhiều lời, Tây Hải Đường ném ra một cái bọc:
“Bên trong có mấy bộ y phục của đệ tử Vạn Thú Môn, các người thay đi.
Ba người nghe theo, sau khi thay hình đổi dạng liền đi theo Tây Hải Đường.
Đệ tử của Vạn Thú Môn ở Điệp Mộng Huyễn giới không có nghi vấn gì, chỉ hành lễ, Tây Hải Đường dẫn người không chút chậm trễ tiến thẳng vào trong đó.
Thế giới kia, một quang cảnh kỳ huyễn khác.
Tây Hải Đường đi vào gặp đệ tử thì tùy tiện bắt chuyện vài tiếng, sau đó liền dẫn ba người tới nơi hẻo lánh.
Trong Điệp Mộng Huyễn giới đã thay đổi so với lần đầu Ngưu Hữu Đạo tới, khu quang thảo đã khuếch trương thêm không ít, đang từng bước ăn lên không gian sinh tồn của Điệp La Sát.
Sau khi tới sát biên khu hẻo lánh cạnh khu quang thảo, tìm một vị trí ngoài tầm mắt của người ngoài, Tây Hải Đường dừng bước xoay người hỏi Ngưu Hữu Đạo:
“Cần bao lâu?
Ngưu Hữu Đạo:

“Thời gian cụ thể không thể xác định.
Suy nghĩ tới thời gian đi lần trước:
“Chí ít trong vòng 3 ngày không về được, thuận lợi cũng phải ba ngày sau.
Tây Hải Đường hơi trầm mặc:
“Ta không thể luôn canh ở đây không đi được, sẽ dễ bị người khác nghi ngờ.
Nhìn chung quanh một chút, chỉ một tảng đá lớn:
“Nếu các người muốn trở về thì để lại ký hiệu trên tảng đá này, rồi tìm một chỗ ẩn thân. Mấy ngày nay ta sẽ bố trí chút, ba ngày sau mỗi ngày sẽ định kỳ tới Huyễn giới dò xét, nhìn thấy ký hiệu sẽ chờ gặp các ngươi, sau đó sẽ dẫn các ngươi ra ngoài.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
“Tốt, cứ như vậy đi.
Tây Hải Đường liếc mắt nhìn hai người khác, không nói nhiều nữa, xoay người rời đi.
Bốn phía u tĩnh, kỳ quang sáng lên kỳ dị, Triệu Hùng Ca nhìn quang cảnh kỳ huyễn rộng rãi phía xa:
“Phải thâm nhập vào bên trong đó sao? Bên trong đếm không xuể Điệp La Sát, ngươi có biện pháp đi tới được không?
“Không có biện pháp đi tới thì sao phải tới đây?
Ngưu Hữu Đạo quăng một câu, quay đầu lại hỏi Vân Cơ:
“Vị trí đại thể của Thương Tụng hành cung ngươi còn nhớ rõ không?
Triệu Hùng Ca nghe vậy thì quay đầu nhìn chòng chọc.
Vân Cơ cũng quay đầu nhìn cửa ra một chút, so với phương hướng đang đứng, lại nhìn sâu trong kỳ huyễn phía xa, ánh mắt cuối cùng khóa một hướng, hơi vuốt cằm nói:
“Có ấn tượng, hẳn là còn có thể tìm được.
Ngưu Hữu Đạo:
“Hầu Tử không ở đây, hiện tại cũng chỉ có thể nhờ vào ngươi.
Triệu Hùng Ca đột nhiên cảm thấy dưới chân mềm nhũn, phát hiện mặt đất đã trầm xuống, nhìn hai bên phát hiện Vân Cơ đang thi pháp, ba người cùng nhau trầm xuống.
Sau khi dung hợp vào mặt đất, cơ thể ba người ở trong bóng tối.

Giọng của Vân Cơ truyền tới:
“Đường xá xa xôi, tốc độ độn vốn chậm, ta lại phải thi pháp mang theo hai người các ngươi nên sẽ càng chậm. Ta ở phía trước mở đường, các ngươi theo sát ta, tốc độ có thể nhanh hơn không ít.
“Được!
Tiếng đồng ý của Ngưu Hữu Đạo.
Vân Cơ dùng một tay ấn trên tầng đất, lập tức thấy tầng đất phía trước khuếch trương sang hai bên phía sau, nàng đi nhanh một đường về phía trước, Ngưu Hữu Đạo và Triệu Hùng Ca thì bay nhanh theo sát phía sau.
Đoạn đường này, ngoại trừ thỉnh thoảng lên thông khí khôi phục pháp lực tiêu hao, Vân Cơ đi ra kiểm tra tình hình để phân rõ và điều chỉnh phương hướng, thời gian còn lại đều di chuyển ở dưới đất...
Trong bóng tối không biết thời gian trôi qua như thế nào, nói chung cảm giác thời gian trôi qua hồi lâu, khô khan vô vị, làm người ta có cảm giác nặng nề phát ngán.
Khi một lần nữa xuất hiện phía trên mặt đất để thông khí, cũng tiện quan sát phương hướng thì Triệu Hùng Ca chui từ dưới một cây đại thụ ánh sáng ra, rốt cục không nhịn được hỏi một câu:
“Còn bao lâu nữa?
Vân Cơ đi tới chỗ hổng vừa xuất hiện chỗ rễ cây, giơ tay lên chỉ phía trước.
Ngưu Hữu Đạo đi tới, thuận thế nhìn theo nói một câu:
“Đến rồi!
Triệu Hùng Ca lập tức đi tới, chỉ thấy rừng rậm phía xa có một tòa cung vũ, nghi ngờ hỏi:
“Nơi đó chính là Thương Tụng hành cung?
Ngưu Hữu Đạo không để ý tới gã, nghiêng đầu nói với Vân Cơ:
“Nghỉ ngơi một chút, trước tiên khôi phục đầy đủ pháp lực đã.
Vân Cơ gật đầu, xoay người từ chỗ hổng trở về bên trong, mượn rễ cây che chắn, khoanh chân ngồi xuống.
Nhất định phải có thứ che chắn, ở đây có quá nhiều Điệp La Sát, một khi bị phát hiện sẽ gây ra động tĩnh không nhỏ, thậm chí có thể sẽ gây ra phiền phức.
Triệu Hùng Ca:

“Nếu như đã tới Thương Tụng hành cung, vì sao không qua đó rồi nghỉ?
Ngưu Hữu Đạo:
“Thánh La Sát rất nguy hiểm.
Mặt Triệu Hùng Ca tỏ ra châm chọc:
“Không phải ngươi nói ngươi là chủ nhân của nó sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Cho nên ta hiểu rõ nàng hơn ngươi. Tình huống của nàng bây giờ nhất định là mất hết tính người, ta và Vân Cơ đều đã từng bị nàng đả thương rồi, không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trước tiên phải khôi phục đầy đủ pháp lực để ứng biến.
Dứt lời cũng trở về bên trong tìm chỗ che chắn, ngồi xuống.
Triệu Hùng Ca không biết thật giả thế nào, nhưng thoạt nhìn thì không giống dáng vẻ đùa giỡn, sau đó cũng tìm một nơi ngồi xuống...
Đợi sau khi khôi phục đầy đủ pháp lực, Vân Cơ lần nữa dẫn hai người phá địa trầm xuống.
Khi lần nữa lổi lên trên mặt đất, mặt đất xuất hiện đá phiến che, Ngưu Hữu Đạo giơ tay lên ý bảo cẩn thận.
Vân Cơ hơi gật đầu, nhẹ nhàng lật đá phiến ra, giơ chân chậm rãi dời qua một bên, bên ngoài có quang mang nổi bật chiếu vào.
Mở ra, Vân Cơ nghiêng tai lắng nghe một hồi mới ló đầu nhìn xung quanh xác nhận không có gì mới lắc mình ra.
Ngưu Hữu Đạo cũng ra theo, Triệu Hùng Ca ra ngoài cuối cùng.
Ngắm nhìn bốn phía, chỉ thấy một tòa cung thành cổ xưa đã chịu đủ sự ăn mòn của năm tháng, bị các loại dây sáng lên bao trùm bên ngoài.
Mặt Triệu Hùng Ca kinh ngạc:
“Nơi đây thực sự là Thương Tụng hành cung?
Ngưu Hữu Đạo đặt ngón tay lên miệng, thấp giọng nói:
“Nhẹ một chút!
Cảnh giác bốn phía, Vân Cơ cũng thấp giọng nói:
“Lần trước tới dây che phủ ở đây dường như đều bị người ta mở phong tỏa ra, dẫn tới trận pháp biến đổi lớn nên đã bị biến mất hết rồi.
Ngưu Hữu Đạo:
“Dù sao đã qua mấy năm rồi, đã dài ra lại cũng bình thường.

Triệu Hùng Ca không biết hai người đang nói cái gì, trong lòng tự nhắc nhở chính mình, Ngưu Hữu Đạo giả dối lại quỷ kế đa đoan, cho dù bọn họ nói cái gì cũng đều không thể tin được.
Sau khi quan sát kỹ một lượt vẫn chưa phát hiện bất cứ điều gì dị thường, lại nhắc nhở hai người:
“Nơi đây dường như không thấy tung tích của Điệp La Sát, có phải các người cẩn thận hơi quá rồi không?
Vân Cơ nói một câu:
“Không có Điệp La Sát khác càng nguy hiểm hơn, nói rõ Điệp La Sát khác không dám xông vào đây.
Ngưu Hữu Đạo hiểu ý của nàng, mỉm cười gật đầu, thở phào nhẹ nhõm nói:
“Xem ra phán đoán của ta không sai, nơi này chính là Vương cung của nàng, cũng là nơi ở của nàng, nàng còn thủ ở đây.
Sợ là sợ Thánh La Sát chạy tới nơi khác rồi, nếu quả thật là vậy thì sẽ phiền toái, trong Điệp Mộng Huyễn giới mịt mờ này làm sao có thể tìm được?
Triệu Hùng Ca nghe hiểu, hỏi Vân Cơ:
“Ngươi không phải đã đến cảnh giới Nguyên Anh rồi sao? Cũng lo không phải đối thủ của Thánh La Sát ư?
Vân Cơ liếc gã một cái, lười trả lời.
Nhìn xung quanh không thấy bất kỳ dị thường nào. Ngưu Hữu Đạo chỉ một hướng:
“Đi, đi tới chỗ năm đó giam cầm nàng tìm thử xem.
Đây không phải là lần đầu tiên tới, đối với thông đạo trong cung thành này còn có ấn tượng đại thể, hắn dẫn đầu đi về phía hậu cung, chỉ có điều vừa đi vừa cảnh giác bốn phía.
Không có cách nào, như hắn đã nói, bây giờ Thánh La Sát đã mất hết tính người, thêm nữa thực lực cường hãn, bị nàng đánh lén một cái thì sẽ không chịu nổi.

Chương 1898: Gặp lại Đạo Đạo (1)

Chương 1898: Gặp lại Đạo Đạo (1)
Một đường yên tĩnh, không tìm thấy động tĩnh gì khác, Ngưu Hữu Đạo thì thầm một câu:
“Lẽ nào không ở đây?
Không lâu sau, nhóm ba người đi tới bên ngoài tòa cung điện hình trụ bằng kim loại, cũng là nơi đã từng phong ấn Thánh La Sát.
Nhưng mới vừa đi tới cửa vào của cung điện, nhóm ba người vừa mới muốn leo lên đài kim loại thì ba người cùng lúc cứng lại, cảm giác được đột nhiên có vật gì đó bịch một cái xuất hiện ở phía sau bọn họ, tốc độ rất nhanh.
Ánh mắt của ba người cùng nhìn chằm chằm về phía bậc thang, trên bậc thang đột nhiên xuất hiện cái bóng của ba người bọn họ.
Có ánh sáng đột nhiên tỏa ra sau lưng bọn họ, còn khu vực điện vũ môn đã được ngân huy chiếu sáng không ít.
Tới rồi! Khóe miệng Ngưu Hữu Đạo giật giật, cười gượng.
Triệu Hùng Ca muốn xoay người, Ngưu Hữu Đạo nâng khẽ tay, ý bảo gã đừng nên lộn xộn.
Ba người nhất thời đều cứng lại, không dám hành động thiếu suy nghĩ, Ngưu Hữu Đạo:
“Vân Cơ, một khi có biến thì đỡ trước một chút.
Vân Cơ hít sâu một hơi, đột nhiên xoay người, con ngươi đột nhiên co lại, trầm giọng nói:
“Là nàng!
Hai người ở phía sau lúc này mới chậm rãi xoay người, nhìn thấy người đột nhiên xuất hiện phía sau thì Ngưu Hữu Đạo lần nữa gượng cười.
Triệu Hùng Ca thì kinh ngạc sợ hãi, hai người khác đều nhìn thấy nhưng không thể trách được, vì đây là lần đầu tiên gã được gặp Thánh La Sát

trong truyền thuyết.
Quái vật trước mắt, đầu là tóc dài thủy ngân không gió mà bay, phiêu diêu nhẹ nhàng, vô cùng mê loạn.
Eo thon, tứ chi gầy nhỏ, giáp cốt bên ngoài màu bạc bao lấy cơ thể ưu mỹ.
Trên gương mặt hình trứng ngỗng đẹp đẽ, ngân giáp cứng rắn, đôi con ngươi lạnh lùng, răng nanh, lợi trảo!
Phía sau có một đôi cánh hồ điệp to lớn tản ra ánh sáng màu bạc nhu mỹ, nhìn tổng thể tràn đầy mỹ cảm đáng sợ.
Mặc dù Triệu Hùng Ca lần đầu tiên nhìn thấy nhưng lại không hề hoài nghi, không giống với Điệp La Sát khác, đây nhất định là Thánh La Sát trong truyền thuyết.
Tiếp theo, gã nghe được tiếng nói thanh thúy dễ nghe như tới từ hư không của Thánh La Sát:
“Vì sao lại xông vào thành của ta?
Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười, gọi:
“Ngân Nhi!
“Ngân Nhi...
Trong mắt của Thánh La Sát hơi hiện lên thần sắc mê man:
“Hình như ta từng nghe nói tới cái tên này.
Nhưng ánh mắt rất nhanh lại khôi phục sự thờ ơ:
“Vì sao lại xông vào thành của ta?
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngân Nhi, là ta, còn nhớ không?
Hắn giơ tay lên kéo mặt giả trên mặt xuống.
Thánh La Sát nhìn chằm chằm khuôn mặt của hắn, trong ánh mắt lần nữa hiện lên sự mê man, nhưng lại dần dần khôi phục sự thờ ơ, đột nhiên nói hai chữ:
“Ngoại tộc!
Lợi trảo đồng thời lấy thế nhanh như chớp vồ ra.
Đã sớm phòng bị cao độ, Vân Cơ đột nhiên xuất thủ, phất tay một cái, cạch! Một tiếng vang dội, gió mạnh bốn phía.
Ngưu Hữu Đạo đẩy bả vai của Triệu Hùng Ca, hai người nhanh chóng tránh sang hai bên.

“Hừ...
Thấy bị ngăn trở, Thánh La Sát rít lên tiếng huýt gió dữ tợn, thân hình nhanh như mị ảnh.
Vân Cơ cũng lóe người lên, trong giây lát hai người lao vào đấu với nhau.
Uy lực cuộc giao thủ giữa hai người thật sự quá cường đại, hai bóng người lồng vào nhau, mặt đất nứt ra, đá phiến bị hất bay như trang giấy, thậm chí bị chấn động đến nát thành bột phấn.
Rất nhanh liền song song đánh từ mặt đất lên trên không trung, một thân ảnh cùng quang ảnh qua lại bay lên bầu trời của cung thành.
Chỉ dựa vào khí thế và tiếng gầm lúc giao thủ này, còn có tốc độ tấn công qua lại đó, ngẩng đầu quan sát, Triệu Hùng Ca phát hiện trận thế này mình ngay cả tư cách nhúng tay vào cũng không có. Cũng xác nhận, Vân Cơ kia chính xác là có tu vi Nguyên Anh cảnh.
Không trung có một tia ngân quang văng ra, sau đó lại giống như tia chớp quay lại, tựa như một tia thiểm điện xẹt qua bầu trời đêm.
Bịch! Một tiếng vang dội giống như sấm sét.
Một thân ảnh như sao chổi đập lên mặt đất, đánh thành một cái hố to.
Bóng người lại nhanh chóng từ trong hố lóe lên rơi xuống đất, chính là Vân Cơ sắc mặt nghiêm trọng nhìn chằm chằm bầu trời, khóe miệng là máu tươi, cúi xuống nhìn vị trí giữa ngực và vai mình, đã có năm cái lỗ máu.
Phù không, Thánh La Sát nhẹ nhàng vỗ hai cánh, từ trên cao nhìn xuống, khinh thường.
Vân Cơ chợt cắn răng hô:
“Ngưu Hữu Đạo, ngươi tên chết tiệt này, không phải ngươi nói ngươi có biện pháp ngăn cản sao? Ta không đỡ được nàng ta nữa, nếu còn đánh tiếp nữa thì ta sẽ chết trong tay nàng mất, nếu ngươi còn không ra tay, đừng trách ta ném các người lại chạy trước!
Trước đây lúc nàng mới gặp Thánh La Sát đã thiếu chút nữa mất mạng, bị đánh bị thương phải chui xuống đất mà chạy, sau đó cũng chưa được nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo thu phục Thánh La Sát.
Lần này thuần túy là căn cứ vào sự tín nhiệm với Ngưu Hữu Đạo mới tới, thêm nữa đã đột phá tu vi tới Nguyên Anh cảnh mới dám cứng đối

cứng với Thánh La Sát.
Kết quả giao thủ một cái đã phát hiện ra thực lực tân tấn Nguyên Anh của mình có chênh lệch không nhỏ so với Thánh La Sát, cho dù là tốc độ tấn công hay là lực đạo tấn công cũng không bằng, hơi giao thủ một cái trong chốc lát đã cảm thấy chịu không nổi, đã bị đả thương rồi.
Còn tầng giáp cứng trên người Thánh La Sát chính là lớp phòng hộ trời sinh, hơi đụng vào liền có thể cảm giác được có khả năng đao thương bất nhập.
Nàng biết rõ, nếu cường ngạnh chống đỡ thì căn bản không chịu đựng nổi nữa, nếu gượng chống lại thì chỉ cần một sai lầm là có thể bỏ mạng, nào còn dám mạo hiểm nữa, không trực tiếp chạy trốn là may rồi.
Đang trốn ở một bên. Triệu Hùng Ca nghe tiếng thì nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo nhếch nhếch miệng, hắn cũng chưa thực sự nhìn thấy thực lực Nguyên Anh chân chính là thế nào, còn muốn mượn Vân Cơ để ước định thực lực Nguyên Anh, tiện thể cũng có thể so sánh thực lực của Thánh La Sát, còn muốn quan sát thêm, ai ngờ Vân Cơ nhanh vậy đã không chịu nổi nữa rồi.
Vì thế, hắn cũng không biết rốt cuộc là do thực lực của Thánh La Sát lợi hại hay là do thực lực tân tấn Nguyên Anh của Vân Cơ không đủ.
Nhìn dáng vẻ của Vân Cơ thì mình không tự mình ra tay không được, lúc này mới lắc mình ra, nhanh như chớp tới bên cạnh Vân Cơ.
“Dẫn nàng ấy tới mặt đất, nàng công kích từ trên xuống mặt đất, ta lại ở trên mặt đất thì quá cố sức, có thể sẽ không chịu được. Ta vừa động thủ tham gia, ngươi lập tức lui lại, đừng nên chủ động tấn công nữa.
Ngưu Hữu Đạo dặn dò một câu, sau đó nhanh chóng lùi về phía sau một chút.
Nhìn thấy hắn dám tự mình ra sân, Vân Cơ nhất thời yên tâm không ít, ít nhất xác nhận hắn không lừa mình.
Nhưng còn không đợi hai người kịp làm gì, không trung lóe lên ánh bạc, Thánh La Sát lần nữa lao xuống tựa như tia chớp, tấn công về phía Vân Cơ.
Có lời nói của Ngưu Hữu Đạo làm vững tâm, Vân Cơ cũng biết nên làm như thế nào, không hề lấy cứng đối cứng nữa, nhanh chóng lắc mình hạ

xuống sát mặt đất, vừa toàn lực chống đỡ vừa nhanh chóng lui về phía sau, thu hút Thánh La Sát đi theo mình.
Còn Ngưu Hữu Đạo ở chính giữa chỗ hai người đang đuổi giết, bảo kiếm tuốt khỏi vỏ cầm trong tay, tìm đúng cơ hội, đột nhiên mạnh mẽ cắm vào, đánh tới vị trí hai người đang giao thủ.
Vèo! Vân Cơ như ma ảnh sượt qua người hắn.
Nhìn thấy có người tham gia gây trở ngại, Thánh La Sát chợt hiện thân, phất tay đánh ra một kích.
Thần kinh căng thẳng phòng bị, Ngưu Hưu Đạo nhanh chóng đẩy kiếm từ song chưởng ra.
Cạch! Một trảo đánh trúng thân kiếm.
“Phụt!
Một ngụm máu tươi điên cuồng phun ra, Ngưu Hữu Đạo như một ngôi sao chổi bay ra ngoài, lăn lộn ra ngoài hơn mười trượng, kiếm trong tay hóa thành ngân quang văng ra xa.
Lóe lên lui ra ngoài, Vân Cơ suýt nữa thì trợn lác cả mắt, rất muốn hỏi Ngưu Hữu Đạo một chút, ngươi có thể ngăn cản nổi sao? Dưới tay người ta giống như một tờ giấy nhỏ không chịu nổi một kích, ngươi ngăn cản thế đó hả, điên rồi sao?
“...
Triệu Hùng Ca cũng há mồm sững sờ, có cùng nghi hoặc như thế.
“Phụt...

Chương 1899: Gặp lại Đạo Đạo (2)

Chương 1899: Gặp lại Đạo Đạo (2)
Sau khi nằm xuống lại sặc ra một búng máu, hai tai Ngưu Hữu Đạo là tiếng ong ong.
Dùng sức lắc lắc đầu, mạnh mẽ thi pháp ổn định bóng mờ trong tầm mắt mới phát hiện hổ khẩu* của hai tay đã vỡ toang, nứt ra rất sâu, máu thịt be bét, máu me đầm đìa.
*Hổ khẩu: Vùng giữa ngón cái và ngón trỏ
Khóe miệng cũng máu me đầm đìa, hai tay chống xuống đất cố sức đứng lên, hai tay run rẩy, hai chân cũng đang run run không ngừng, thân thể và gân cốt giống như bị cắt thành mảnh nhỏ vậy.
Cảm giác này thật không dễ chịu, Ngưu Hữu Đạo cười khổ, lực công kích quá hung mãnh, cũng quá mau lẹ, bằng vào tu vi và tốc độ của mình, vận chuyển lực càn khôn cũng khó mà hoàn toàn hóa giải được, dư uy công kích còn sót lại cũng có thể đánh gục hắn.
Hơn nữa tổn thương lần này dường như còn nghiêm trọng hơn nhiều so với lần đầu tiên bị Thánh La Sát đả thương.
Tại sao lại như vậy? Hắn vốn cho rằng tu vi của mình đã cao hơn năm đó không ít, ứng phó hắn là có khả năng cao hơn mới phải.
Rất nhanh hắn đã hiểu ra, lúc Thánh La Sát đang dùng hết công phu đánh với Vân Cơ, công kích nhanh chóng, mình lại đột nhiên xen vào, hậu quả có thể tưởng được, không hề giống với một kích mình chịu của Thánh La Sát năm đó.
Còn muốn đối mặt đấu dưới đất với Thánh La Sát sợ rằng mình sẽ chịu tổn thương nặng hơn, kết quả vẫn nên quay lại tìm một biện pháp khác là hơn.
“Cái này gọi là mệnh gì đây...
Ngưu Hữu Đạo tự giễu bò dậy.

Không chết? Triệu Hùng Ca thở phào nhẹ nhõm.
Vân Cơ càng kinh ngạc hơn, nàng biết uy lực một kích của Thánh La Sát, căn bản không tu sĩ nào cảnh giới Kim Đan có thể chịu được, nhưng Ngưu Hữu Đạo lại có thể đối phó, nàng cảm thấy có chút khó tin.
Càng làm hai người giật mình là sau khi đánh xong một kích, Thánh La Sát bỗng nhiên ngừng lại, giơ tay nhìn bàn tay vừa đánh ra một kích của mình, trên mặt là thần sắc bối rối, chậm rãi xoay người từ từ nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo.
Nhìn thấy Thánh La Sát chủ động nhìn chằm chằm về phía Ngưu Hữu Đạo, Vân Cơ hết hồn, Ngưu Hữu Đạo đã bị thương thành cái dạng này rồi, làm sao có thể chịu được nữa.
Nhất thời không biết có nên đi cứu hay không, bản chân nàng cũng không thể chịu nổi, nếu còn mang theo gánh nặng là Ngưu Hữu Đạo nữa thì hai người sợ rằng sẽ xong đời, không khỏi tỏ ra do dự.
Xoẹt! Triệu Hùng Ca rút kiếm ra quát lên với Vân Cơ:
“Ngươi ngăn cản một chưởng của nàng, ta dẫn hắn thoát thân trước, sau đó ngươi trốn đi!
“Được!
Vân Cơ mới vừa đồng ý, Ngưu Hữu Đạo chợt quát lên:
“Đừng nhúc nhích! Tất cả chớ động!
Hắn nhìn chằm chằm thần sắc và phản ứng của Thánh La Sát, nhắc nhở lần nữa:
“Không được nhúc nhích, nhất định chớ có di chuyển!
Phản ứng trước mắt của Thánh La Sát chính là kết quả mà hắn muốn, không thể tiếp tục làm Thánh La Sát tức giận được. Một khi hai người kia vọng động lần nữa chọc giận Thánh La Sát thì sẽ xong đời. Tình trạng cơ thể hiện tại của hắn không có cách nào tiếp tục chịu kích thứ hai.
Đến lúc đó kiếm củi ba năm thiêu một giờ không nói, còn rất có thể sẽ liên lụy tới tính mạng của mọi người. Thực lực của Vân Cơ mạnh nhưng muốn mang theo hai gánh nặng từ dưới tay Thánh La Sát chạy thoát thì chưa chắc được.
Triệu Hùng Ca cùng Vân Cơ dần dần trợn to hai mắt, đầy sự khó tin, chỉ thấy Ngưu Hữu Đạo chẳng những không chạy đi mà còn không biết

sống chết đi về phía Thánh La Sát.
Khóe miệng Ngưu Hữu Đạo đang rỉ máu, trên mười ngón tay cũng có máu tươi tí tách chảy, hai chân run rẩy chậm rãi đi tới, không dám đi quá nhanh sợ kinh động, trên mặt cố gắng nở nụ cười hiền lành, cố gắng bày ra dáng vẻ không có ác ý.
Máu tươi tí tách, đi qua đâu thì kéo theo một đường máu tươi tới đó.
“Ngươi làm gì thế!
Triệu Hùng Ca thật sự không nhịn được hô to.
Ngưu Hữu Đạo lập tức dựng thẳng ngón trỏ đang dầm dề máu ở trên môi, lắc đầu với gã ý bảo gã chớ có lên tiếng quấy nhiễu.
Quay đầu lại làm thủ thế y như vậy cho Vân Cơ xem, cũng ra hiệu y vậy, đừng nên quấy rầy, nhất định đừng nên quấy rầy.
“...
Triệu Hùng Ca trợn tròn mắt, nhìn Thánh La Sát đã mất đi sự cuồng bạo lúc trước lẳng lặng đứng tại chỗ, nhất thời ý thức được chắc là Ngưu Hữu Đạo có biện pháp nào đó.
Đối với lần này, Vân Cơ cũng dần dần hiểu ra.
Run rẩy đi về phía trước, cảm giác khó chịu của thân thể dần hết đi, bước chân của Ngưu Hữu Đạo cũng trầm ổn hơn.
Cuối cùng, hắn dừng ở trước mặt Thánh La Sát, một người, một yêu ma mặt đối mặt ở khoảng cách gần, nhìn nhau.
Trái tim của Triệu Hùng Ca và Vân Cơ như thót lên tận cổ họng, đều biết, lúc này Thánh La Sát tùy tiện phất tay đảo qua một cái thôi, Ngưu Hữu Đạo nhất định phải chết!
Nhưng trên mặt Ngưu Hữu Đạo vẫn duy trì mỉm cười như trước, còn chậm rãi nâng một bàn tay lên, chậm rãi đẩy ra, cũng mời Thánh La Sát làm như vậy.
Thánh La Sát cũng từ từ nâng một tay lên, nhìn móng vuốt của mình chậm rãi dựng thẳng đẩy ra.
Một lợi chảo của yêu ma, một bàn tay của người máu me dầm dề, dưới sự chứng kiến của Triệu Hùng Ca và Vân Cơ chậm rãi hợp lại với nhau.
Bàn tay chập lại, Ngưu Hữu Đạo lập tức vận chuyển Càn Khôn quyết rót vào trong cơ thể Thánh La Sát, bắt đầu chậm rãi giúp nàng hóa giải yêu khí dị chủng trong cơ thể.

Trên mặt Thánh La Sát dường như nổi lên một cảm giác thư thích.
Một tay bắt đầu rồi, Ngưu Hữu Đạo thăm dò qua sắc mặt và hành động, lại nâng một bàn tay máu me dầm dề khác lên, chậm rãi đẩy ra.
Lần này, Thánh La Sát rất phối hợp, cũng nâng một cái móng khác lên, lần nữa phối hợp với cánh tay của Ngưu Hữu Đạo.
Một người, một yêu ma yên lặng ở đó, Thánh La Sát thoải mái chậm rãi nhắm hai mắt lại, dường như đang hưởng thụ cảm giác này.
Rất nhanh, Triệu Hùng Ca và Vân Cơ đều thấy rõ, ngân huy trên hai cánh phía sau Thánh La Sát đang từ từ ảm đạm, cũng đang từ từ thu nhỏ lại.
Thu nhỏ dần, khi nhỏ tới mức co lại vào trong xương bả vai sau lưng mới thôi.
Toàn bộ bề ngoài của Thánh La Sát cũng đang dần dần phát sinh sự biến hóa lớn, ngân sắc giáp cốt trên người dường như đang dần dần mềm đi, hào quang màu bạc trên tóc bạch kim cũng đang từ từ ảm đạm, từ màu bạc dần chuyển thành màu tro, màu tro dần biến thành màu đen.
Ngân sắc giáp cốt trên người nàng đang mềm dần, thay đổi, dần chuyển thành đường nét các bộ phận như con người, lợi trảo trên tứ chi cũng đang co lại.
Khi ngân sắc giáp cốt trên mặt Thánh La Sát hóa thành văn lộ ngân sắc rồi dần ảm đạm, sau đó biến mất ở dưới da, đã không còn Thánh La Sát nữa, đã biến thành một nữ tử thướt tha trần truồng không mảnh vải che thân, da thịt trắng như tuyết, thân thể duyên dáng tóc đen bay bay, hai mắt chớp chớp, lông mi thật dài.
Triệu Hùng Ca và Vân Cơ ngẩn ra nhìn, hai người lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này.
Mặt mũi quen thuộc, Ngân Nhi đã trở về rồi, trên mặt Ngưu Hữu Đạo cũng nở nụ cười.
Sau khi buông tay, hắn nhanh chóng cởi áo khoác của mình xuống, run lên, khoác trên thân thể trần trụi của Ngân Nhi, cẩn thận giúp nàng cột chắc vạt áo, che đi cảnh xuân đang lồ lộ bên ngoài.
Cảnh tượng đó giống như đang chăm sóc một đứa trẻ chưa hiểu chuyện vậy.

Chuyện đột biến này quá bất ngờ, mới vừa rồi còn là yêu ma hung ác độc địa không gì sánh được, một lời không hợp là có thể đưa người ta vào chỗ chết, đảo mắt lại biến thành nữ tử nhu mì yểu điệu, Triệu Hùng Ca và Vân Cơ nhất thời có phần khó thích ứng.

Giúp nàng cột chắc y phục, ngẩng đầu, phát hiện không biết từ lúc nào Ngân Nhi đã mở hai mắt ra, hai mắt đen lúng liếng không có bất kỳ sự phức tạp nào, đôi mắt ngây thơ đang tò mò nhìn hắn.

Ngưu Hữu Đạo thử hỏi:

“Ngân Nhi, còn nhớ ta không?

Ngân Nhi dường như đang cố gắng nhớ lại gì đó, chợt hô lên một tiếng:

“Đạo Đạo...

Chính nàng dường như cũng có phần không dám xác định.

Ngưu Hữu Đạo xem như là đã nhìn ra, vị này có ấn tượng với mình, cũng không nhớ kỹ hắn lắm.

Chương 1900: Đây mới là thế giới của nàng (1)

Chương 1900: Đây mới là thế giới của nàng (1)
Nhưng hắn nhớ là khi tiến vào Thiên Đô bí cảnh đưa Ngân Nhi về Điệp Mộng Huyễn giới, lúc này mới qua được mấy năm mà đã quên nhanh vậy sao?
Bởi vậy, hắn cũng hiểu ra, từ người biến thành yêu ma, lại từ yêu ma biến thành người, đối với ký ức của Ngân Nhi sẽ có hư hại, đối với chuyện của người hắn là đã quên nhiều, ví dụ như chuyện của phu thê Thương Tụng, Ngân Nhi đã quên rồi, thảo nào vĩnh viễn giống như một đứa trẻ chưa trưởng thành như vậy.
Nghĩ đến đây, Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười, quên đi là tốt, có một số việc quên đi không phải chuyện xấu.
Quên bị phong ấn mấy trăm năm.
Quên chuyện hắn đưa nàng về Huyễn giới.
Quên tất cả những chuyện không vui, có lẽ cũng không có buồn lo cùng đau khổ nữa.
“Đúng, Đạo Đạo, là ta!
Ngưu Hữu Đạo có chút dở khóc dở cười gật đầu, có phần không chịu nổi cách xưng hô này của yêu ma với mình.
Nhận được sự xác nhận, Ngân Nhi cười hì hì, cười ngây thơ rực rỡ, cuối cùng cũng là dáng vẻ yên tâm rồi.
Nhìn thấy tình huống bên này, Triệu Hùng Ca cùng Vân Cơ đều thử nhích tới gần.
Nhìn thấy diện mạo của Ngân Nhi, Vân Cơ thở phào nhẹ nhõm, nàng biết, nàng từng gặp ở Mao Lư sơn trang rồi, cũng có chút kinh ngạc, hóa ra nha đầu kia thật đúng là Thánh La Sát, trước Ngưu Hữu Đạo nói là tới

đây tìm Ngân Nhi, nói Ngân Nhi chính là Thánh La Sát, nàng còn có chút hoài nghi.
Bây giờ xem ra, thế nhân lại không biết Thánh La Sát trong Điệp Mộng Huyễn giới từng sống lâu ở Mao Lư sơn trang như vậy.
“Là nàng?
Nhìn thấy diện mạo của Ngân Nhi, Triệu Hùng Ca thất kinh.
Trí nhớ của Ngân Nhi không tốt, ấn tượng đối với hai người không sâu, nhìn thấy hai người tới gần thì vô ý thức tránh về phía sau Ngưu Hữu Đạo, sau khi phục hồi, nàng có chút rụt rè, một tay lôi chặt xiêm y của Ngưu Hữu Đạo, có chút cảnh giác nhìn chằm chằm hai người, hai chân rụt lại.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn y phục mình đang bị kéo, có phần bất đắc dĩ, phát hiện nha đầu kia mắc bệnh cũ, giống y đúc năm đó mới gặp, một chút cũng không thay đổi.
Quay đầu lại nói với Triệu Hùng Ca:
“Đúng vậy! Năm đó thiếu chút nữa bị ngươi đánh chết. Ngươi năm đó may mà không làm nàng tức giận, bằng không ngươi đâu còn giữ được mạng nữa.
“...
Triệu Hùng Ca á khẩu không trả lời được, đối với chuyện năm đó vẫn rất ấn tượng, dù sao số lần gặp mặt Ngưu Hữu Đạo không nhiều, nhớ năm đó chuyện đả thương nha đầu kia mơ hồ còn nhớ Ngưu Hữu Đạo muốn yêu ma này tiễn mình... nghĩ tới chuyện này có phần sợ hãi.
Hiện tại rốt cuộc gã đã hiểu tại sao Ngưu Hữu Đạo phải đưa mình tới nơi này, đích xác, nhìn thấy người là đủ rồi, không cần giải thích nữa.
Trước khi gã nói cho Ngưu Hữu Đạo bí mật, Thánh La Sát cũng đã ra khỏi Huyễn cảnh với Ngưu Hữu Đạo rồi, còn hoài nghi Ngưu Hữu Đạo đang làm trò quỷ sao?
Vốn dĩ còn quyết tâm mặc kệ Ngưu Hữu Đạo nói cái gì, mặc kệ Ngưu Hữu Đạo làm cái gì, gã đều kiên quyết không tin, hiện tại không phải do gã không tin, bởi vì sự thực vốn chính là vậy.
Mặc dù như thế, gã vẫn khó có thể tin nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo, vị này, đệ tử của Đông Quách sư huynh lại là người mà nhiều thế hệ thánh nữ Ma giáo luôn đau khổ chờ đợi sao?

Triệu Hùng Ca trầm mặc.
Sau khi hồi thần, Vân Cơ quan sát tình cảnh thảm tệ của Ngưu Hữu Đạo, hỏi:
“Ngươi không sao chứ?
Ngưu Hữu Đạo nâng hai tay lên, lộ ra hổ khẩu vỡ toang máu chảy đầm đìa, cười gượng:
“Có thể không có chuyện gì sao?
Tiện đà có phần khó khăn tự tay sờ trong ngực, lấy ra một viên lạp hoàn, bóp nát lộ ra Thiên Tế đan màu đỏ, định bỏ vào trong miệng.
Bên cạnh, một bàn tay tinh tế duỗi tới tóm được tay hắn, không cho hắn ăn.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu, phát hiện là Ngân Nhi, đôi mắt đang trông mong nhìn chọc chọc thứ trong tay mình, mũi thở dồn dường như ngửi được mùi thơm của Thiên Tế đan, bỗng đôi mắt vụt sáng nhìn hắn, dáng vẻ như tủi thân lắm, nói:
“Đạo Đạo, đói!
Ngưu Hữu Đạo nhất thời dở khóc dở cười:
“Cái này ngươi không thể ăn.
Ngân Nhi lại vươn cả hai tay lên, một tay bẻ tay hắn, một tay đoạt viên Thiên Tế đan kia.
“Không thể ăn... ưm...
Ngưu Hữu Đạo nóng nảy, ai ngờ đối phương lại vô ý động tới chỗ hổ khẩu đang bị thương của hắn, đau tới mức nhe răng trợn mắt, ngón tay vô ý thức buông lỏng ra.
Cướp được Thiên Tế đan, Ngân Nhi không nói hai lời, nhét thẳng vào miệng của mình, nở nụ cười rực rỡ với Ngưu Hữu Đạo:
“Thơm!
Tiện đà tiếng nhai cót két vang lên trong miệng nàng, Ngưu Hữu Đạo nghẹn họng không nói.
“Phụt...
Ngân Nhi chợt nhướng mày, Thiên Tế đan đã bị nhai nát chợt bị nàng liên tục phun ra, còn lấy tay áo quệt miệng, chu mỏ nói:
“Đắng, khó ăn!
Triệu Hùng Ca cùng Vân Cơ lẳng lặng nhìn như một đứa ngốc vậy.

Ngưu Hữu Đạo cũng trợn tròn mắt, cúi đầu nhìn về phía đất bùn đang đầy màu đỏ thuốc vỡ, có phần khóc không ra nước mắt:
“Hơn một triệu kim tệ đó, cứ vậy bỏ đi rồi sao?
Đôi mắt của Ngân Nhi vụt sáng, tựa như không biết đúng sai, nuốt nước bọt trong miệng vẫn còn dư vị của đan dược lại lấy tay áo lau miệng, thả tay xuống lại kéo y phục của Ngưu Hữu Đạo, dường như rất sợ hắn chạy mất vậy.
Sự tín nhiệm này khiến khóe miệng Ngưu Hữu Đạo co giật.
Vân Cơ tấm tắc một tiếng:
“Quả nhiên là kẻ tham ăn của Mao Lư sơn trang, không giả được.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn bốn phía một chút, hất cằm về phía một cái túi da thuộc căng phồng rơi trên đất ở phía xa xa:
“Làm phiền giúp ta cầm nó qua đây.
Vốn là đồ hắn mang tới, vừa rồi trúng một kích nên bị đánh bay.
Vân Cơ lắc mình đi lượm túi da thuộc, đồng thời cũng lượm bảo kiếm mà Ngưu Hữu Đạo bị đánh bay.
Sau khi cầm túi da thuộc, Ngưu Hữu Đạo mở ra, lấy một cái túi giấy dầu ở bên trong ra, xoay tay đưa qua:
“Ngân Nhi, cho ngươi này.
Triệu Hùng Ca ngửi thấy được mùi thịt. Vân Cơ biết bên trong là cái gì, là do nàng tự tay đi đặt mua ở trên đường, sao có thể không biết được.
Ngân Nhi cầm túi giấy dầu, mở ra, nhìn thấy bên trong là một bao đùi gà, nhất thời hai mắt tỏa sáng, lập tức cầm một cái trong tay bỏ vào trong miệng, cắn rôm rốp, liên tục gật đầu với Ngưu Hữu Đạo, tỏ ra ăn rất ngon. Sau khi mạnh mẽ nuốt xuống một miếng lại cười hắc hắc với Ngưu Hữu Đạo, dáng vẻ vô cùng thỏa mãn, lại tiếp tục gặm cắn.
Rốt cục cũng buông lỏng Ngưu Hữu Đạo ra, một tay cầm túi, một tay cầm đùi gà ở một bên hài lòng gặm.
Ngưu Hữu Đạo buông tiếng thở dài:
“May mắn đúng lúc tìm được ngươi, nếu không... Lễ vật này nhất định là bị phá hủy rồi.
Triệu Hùng Ca cạn lời:
“Ngươi tới nơi này còn cố ý mua một bao đùi gà lớn mang tới sao?
Ngưu Hữu Đạo:

“Không có cách nào, nàng thích nhất là ăn thứ này.
Sau đó lại đưa tay móc trong ngực ra một viên lạp hoàn, sau khi bóp nát còn hơi cảnh giác quay đầu nhìn Ngân Nhi, sau đó mới yên tâm bỏ vào trong miệng, nuốt xuống.
May mà hôm nay Thiên Tế đan được Linh Tông chuẩn bị không ít, cũng biết lần này tới có thể sẽ bị Ngân Nhi đả thương, cho nên mới chuẩn bị thêm mấy viên ở trên người.
Sau đó ngồi xuống tại chỗ, khoanh chân ngồi tĩnh tọa điều tức, luyện hóa đan dược, thúc đẩy dược lực chữa thương...
Linh đan cho dù tốt nhưng cũng không thể lập tức hồi phục lại bình thường được, thanh trừ huyết tụ trong cơ thể, sau khi ổn định thương thế thì chậm rãi mở hai mắt ra, còn lại sẽ chờ dược tính chậm rãi hỗ trợ thân thể khôi phục.
Muốn đứng lên lại phát hiện không dậy được, nhìn lại, Ngân Nhi đã ngả xuống phía sau hắn khò khò ngủ say, thân thể co ro, tư thế ngủ an tường, một tay còn lôi y phục của hắn.
Bị túm đã thành thói quen, chỉ là bàn tay sau khi ăn đùi cà bóng nhẫy dầu mỡ cũng quá bẩn đi...
Quan sát bốn phía, chỉ thấy Vân Cơ đã khoanh chân ngồi tĩnh tọa dưỡng thương, Triệu Hùng Ca thì gánh trách nhiệm hộ pháp phòng bị, ánh mắt cảnh giác chung quanh.
Nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo thu công rồi, Triệu Hùng Ca đi tới, hỏi:
“Không có gì đáng ngại chứ?

Chương 1901: Đây mới là thế giới của nàng (2)

Chương 1901: Đây mới là thế giới của nàng (2)
Ngưu Hữu Đạo nhìn hai tay một chút, lắc đầu miễn cưỡng cười.
Nghe được tiếng động, Vân Cơ cũng thu công nhắm mắt.
Triệu Hùng Ca hiển nhiên có chuyện muốn nói với Ngưu Hữu Đạo, chắp tay nói với Vân Cơ:
“Hắn mang ta tới đây, ta muốn nói chuyện với hắn một chút.
Vân Cơ hiểu ý gã, đứng dậy tránh đi.
Triệu Hùng Ca đi tới đối diện Ngưu Hữu Đạo, khoanh chân ngồi xuống, hất cằm về phía Ngân Nhi đang ngủ say:
“Có tiện không?
Ngưu Hữu Đạo:
“Nàng chỉ là một đứa bé ngu ngốc, không để lộ bí mật, muốn nói cái gì cứ nói, không cần lo về nàng.
Triệu Hùng Ca:
“Rốt cục là xảy ra chuyện gì?
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười
“Cái gì mà có chuyện gì?
Triệu Hùng Ca:
“Sao ngươi lại có thể tìm được Thương Tụng hành cung? Làm sao biết phương pháp hàng phục Thánh La Sát?
Cái này nói như thế nào? Bắt đầu nói từ trước đó sao... Ngưu Hữu Đạo than thở:
“Có một số việc không có biện pháp giải thích, có một số việc đến nay ta cũng cảm thấy mơ hồ, cụ thể chuyện là thế nào, sợ rằng phải hỏi hai người Thương Tụng và Ly Ca. Cho tới giờ hỏi chuyện này còn cần

không? Ta nói này Triệu sư thúc, chuyện Ma Điển ngươi không phải muốn đổi ý đấy chứ?
Triệu Hùng Ca:
“Ma Điển không ở trên người ta, cũng không thể để trên người ta được, đã giấu đi rồi. Ngươi yên tâm, sau khi rời khỏi đây ta sẽ giao đồ cho ngươi, còn như xử trí như thế nào, đó là chuyện của ngươi. Đồ đã giao cho ngươi, ta coi như đã hoàn thành lời hứa với thánh nữ rồi. Chỉ là ngươi có nghĩ tới không, một khi đưa Ma Điển cho Ô Thường, chuyện Thương Thục Thanh tay cầm binh phù sợ rằng không giấu nổi nữa.
Ngưu Hữu Đạo:
“Chuyện này đương nhiên ta đã cân nhắc tới, gặp phải vấn đề cần phải giải quyết vấn đề trước, cho nên ta muốn mang ngươi tới đây, ta muốn lấy được Ma Điển trước, xem Ma Điển rồi mới có thể quyết định nên xử trí thế nào. Ngươi hãy thành thật nói cho ta biết, bên trong Ma Điển rốt cục ghi lại cái gì?
Triệu Hùng Ca:
“Kỳ thật cũng không có gì, chỉ ghi lại một vài loại tà môn bí thuật, nội dung chủ yếu vẫn là do Ly Ca đích thân ghi lại một vài sự vụ, nhắc nhở hậu nhân.
Ngưu Hữu Đạo:
“Nhắc nhở cái gì?
Triệu Hùng Ca:
“Sau khi ngươi thấy đương nhiên sẽ biết.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta không rõ, nếu phải giao cho chủ nhân của Thánh La Sát, nếu Thánh La Sát bị vây ở đây, vì sao Ma Điển không để ở đây chẳng phải là an toàn hơn sao, cũng dễ dàng giúp chủ nhân của Thánh La Sát có được hơn mà?
Triệu Hùng Ca:
“Sau ngươi thấy thì sẽ rõ.
Ngưu Hữu Đạo:
“Đã như vậy, vậy mau trở về thôi! Tây Hải Đường đang chờ chúng ta, chỗ Viên Cương kéo dài thêm cũng không tiện.

Dứt lời thì xoay người nhẹ nhàng thi pháp xé rách xiêm y của mình, đứng lên.
Ngân Nhi không bị tỉnh giấc, trên tay Ngân Nhi đang nắm thật chặt một miếng vải rách.
Ngưu Hữu Đạo hơi ngưng mắt nhìn, sau ngẩng đầu, vẫy vẫy tay với Vân Cơ.
Vân Cơ lắc mình trở về, Ngưu Hữu Đạo nói:
“Đi thôi!
Triệu Hùng Ca ngạc nhiên, ngón tay chỉ Ngân Nhi đang ngủ say trên mặt đất:
“Vậy nàng thì sao, không dẫn đi ư?
Ngưu Hữu Đạo than thở:
“Tình cảnh hiện nay của ta như thế nào không phải ngươi không biết, làm sao ta mang nàng ra ngoài được? Nàng sống chết theo ta không buông, ta vừa rời khỏi, nàng sẽ la hét tìm ta, bên cạnh ta có gian tế của Phiêu Miểu Các mai phục, có thể dẫn về sao?
Triệu Hùng Ca chần chừ nói:
“Nàng hóa thành hình người, một mình ở chỗ này không sao chứ?
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, đây mới là thế giới của nàng, mới là nơi mà nàng nên ở lại, chúng ta chỉ là khách qua đường mà thôi.
Hình như Triệu Hùng Ca không đành lòng:
“Nếu như thế, làm sao tự nhiên lại chạy tới quấy rầy nàng?
Ngưu Hữu Đạo liếc:
“Ngươi còn có mặt mũi hỏi sao? Nếu không phải ngươi cố chấp sống chết không chịu, sao ta phải chạy tới? Suýt chút nữa mất mạng, ngươi không biết à?
Vân Cơ lên tiếng:
“Ta nhớ quận chúa dường như có thể làm yên lòng nàng, mang nàng ra ngoài có thể giao cho quận chúa.
Ngưu Hữu Đạo:
“Quận chúa? Quận chúa có thể chặn miệng nàng ấy không? Một người đầu óc ngu ngốc như nàng, nàng ra ngoài một khi la hét kiểu như “Đạo

Đạo”, toàn bộ mọi người coi như xong đời. Đại tỷ à, bây giờ là thời kỳ nào?
Suy nghĩ một chút cũng phải, nhưng Vân Cơ vẫn cảm thấy hắn có chút máu lạnh, cười khổ:
“Nàng rất tín nhiệm ngươi, ngươi thật nhẫn tâm vứt bỏ nàng như vậy sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Không phải vấn đề ta nhẫn tâm hay không đành lòng, bản thân chúng ta còn không biết tương lai sẽ có kết quả gì, đều đang liều mạng mà thôi. Nàng rất đơn giản, thế giới bên ngoài đối với nàng rất nguy hiểm, thực lực của nàng có mạnh hơn nữa thì có thể thế nào? Chỉ bằng chuyện nàng ham ăn, người khác liền có vô số biện pháp đẩy nàng vào chỗ chết! Vì một chút cảm xúc mà mang nàng ra ngoài nhưng thực tế lại là đang hại nàng, đây mới là thế giới thuộc về nàng, đi thôi!
Dứt khoát xoay người đi.
Ba người từ đâu ra, lại từ đó trở về.
Trên mặt đất đầy đá, tay cầm một mảnh vải rách, Ngân Nhi vẫn còn đang an tường ngủ say.
Lẻ loi ngủ say trong cung thành yên tĩnh này, tỉnh lại có lẽ sẽ hoài nghi chỉ là một giấc mộng...
Trong không gian to lớn bên trong lòng đất, Viên Cương bị treo trên cao không dám lớn tiếng, sợ kinh động đến người trông coi, trong miệng nhẹ phát ra tiếng ô ô.
Ở phía trên, từng con ngọc tàm trượt theo sợi tơ chậm rãi bò ngược lên trên kén tằm, xếp hàng dọc theo vị trí sau lưng của Viên Cương, bắt đầu sàn sạt gặm cắn bọc kén tằm thật dày.
Đợi cảm giác đã ổn, cảm thấy ngọc tàm đã bắt đầu tự giác làm việc Viên Cương cũng ngậm miệng, cả người đã bị hành hạ tới tóc tai bù xù, có phần không ra hình người nữa.
Hầu như mỗi ngày Hoa Mỹ Như đều sẽ tới một chuyến, đều sẽ dằn vặt gã một lượt.
Gã không muốn ngồi chờ chết nên mới thử triệu hoán ngọc tàm một lần, kết quả phát hiện có tác dụng.

Thời gian trôi qua từng giờ, chợt có thủ vệ đi qua, nhìn về bên này một cái.
Ban đầu, thủ vệ còn tới vòng quanh kiểm tra một chút, sau đó biết gã không chạy được thì cũng không đi tới đi lui nữa, nhìn thấy gã vẫn còn đó thì liền bỏ qua.
Còn Viên Cương đã nắm được chỗ sơ hở này, âm thầm lặng lẽ hành sự.
Trong động không nhìn ra sự thay đổi của thời gian, cũng không biết đã trải qua bao lâu, bị khóa bên trong kén tằm, Viên Cương nhiều lần chống lại việc cánh tay bị mở rộng lòi ra ngoài.
Đợi khi sau lưng có từng sợi từng sợi tơ bị ngọc tàm cắn đứt toàn bộ, hai cánh tay đã có thể thò hết ra phía sau, đã có thể thoát khỏi sự trói buộc của kén tằm. Gã rụt người một cái, không có động tĩnh gì.
Cửa ra có thủ vệ, hơn nữa đây là Vô Song Thánh Địa, gã không cho là mình có thể chạy thoát.
Chậm rãi nâng hai mắt lên, nhắm mắt dưỡng thần, gã đang chờ đợi.
Như thợ săn đi săn, ẩn mình chờ con mồi đi tới.
Không biết đã qua bao lâu, có tiếng bước chân truyền đến, Viên Cương chợt trợn mắt nhìn chằm chằm phía lối vào.
Quả nhiên, Hoa Mỹ Như lại xuất hiện, trên cổ còn bọc vải xô, nửa cười nửa không đi tới bên này.
Sau khi đi tới chỗ treo, Hoa Mỹ Như lắc mình một cái rơi vào tảng đá cao vút, lấy ra một thứ:
“Ngươi nhìn thử xem đây là thứ gì?
Là mấy kim thép cỡ lớn, mũi kim rất sắc bén:
“Ngươi không phải da dày thịt béo sao, ta muốn xem thử là da của ngươi dày hay là châm của ta bén, đây chính là thứ do ta đặc biệt chế tạo cho ngươi.
“Sư phụ cho ta ba ngày, nếu ngươi còn không đồng ý, ta đây cũng không có biện pháp nào khác.
“Ngươi đoán ta sẽ làm như thế nào? Ghim vào thân thể của ngươi, chọc mù con mắt của ngươi... Được rồi, biết phía trên này tại sao có màu đỏ nhạt không? Phía trên đã tẩm thuốc, một khi ghim vào cơ thể của ngươi, cảm giác đó... Sẽ làm ngươi sống không bằng chết!

Trong nụ cười tỏa ra hận ý vô tận, châm chọc Viên Cương, lăn kim dọc mặt gã, thậm chí còn hơi chạm vào mắt, dường như hơi vô ý thôi sẽ ghim vào mắt của gã.

Chương 1902: Chó điên

Chương 1902: Chó điên
Bị Viên Cương cắn vào cổ họng, giọng nói rõ ràng đã thay đổi, trở nên khàn khàn.
Keng! Kim thép trong tay gõ một cái:
“Ta hỏi lại ngươi một lần cuối cùng, ngươi có thể triệu hoán Hạt Hoàng ra không?
Ánh mắt của Viên Cương chợt nhìn chăm chú về phía phía sau nàng:
“Bọn họ là ai?
Người nào? Hoa Mỹ Như lập tức quay đầu nhìn lại, không thấy cái gì, đột nhiên nhận thấy không bình thường, vì nàng ta nghe thấy tiếng xé gió ở phía sau. Lúc mạnh mẽ quay đầu lại, kim thép trong tay đã nhanh chóng cắm vào.
Nàng ta đã thấy Viên Cương thoát khốn từ trong kén tằm, đang vồ về phía mình, kim thép không chút do dự đâm thẳng vào cánh tay của Viên Cương.
Nhưng Viên Cương còn ác hơn so với nàng ta, tóc tai bù xù mà đến, như ác ma thoát khốn, không trốn không né, xuất thủ lại vừa nhanh vừa độc, mặc kệ kim thép sắc bén xuyên vào cánh tay, trực xuyên thấu xương cánh tay. Năm móng lộn lại bắt được cổ tay của Hoa Mỹ Như, kéo người điên cuồng túm về phía mình.
Hoa Mỹ Như kinh hãi, hiểu gã cậy mạnh khác thường, biết sau khi bị tóm được sẽ có hậu quả gì.
Thân thể không đềuphòng bị đánh úp, một tay cầm mấy kim thép thuận thế mạnh mẽ đâm về phía bụng của Viên Cương.
Phập! Kim thép đâm vào bụng không có chỗ né, gã tùy ý để nó chọc vào, vung kiếm về phía cổ của nàng ta.

Lối đánh liều mạng như này là loại gì đây? Hoa Mỹ Như nghĩ tới cái miệng đầy máu kia hai chân như nhũn ra, kinh hồn phách tán, muốn uốn người tránh né nhưng đã muộn. Mới vừa xoay người liền bị Viêm Cương bóp cổ.
Tu sĩ nào có ai có thể liều mạng vật lột đánh ở khoảng cách gần như vậy, Hoa Mỹ Như căn bản không thích ứng được, cũng không am hiểu chuyện này, nhưng Viên Cương lại am hiểu.
Một tay bị bắt, cái cổ lại bị tóm, Hoa Mỹ Như liều mạng thi pháp chống đỡ bảo vệ chỗ yếu hại, đồng thời thi pháp vung khuỷu tay, điên cuồng tấn công thân thể Viên Cương ở phía sau.
Mỗi khi nện một cái, Viên Cương bị kim thép đâm vào bụng rồi máu tươi tuôn ra theo, nhưng gã vẫn sống chết không thả, hai chân nhảy lên thuận thế kẹp eo của Hoa Mỹ Như, leo trên eo nàng ta như ếch vồ mồi.
Hai người đồng thời ngã đập từ trên tảng đá xuống dưới mặt đất.
Thủ vệ ở cửa động đang hành lễ với người tới. Lữ Vô Song tới, còn có cả một lão thái bà tóc bạc mi mắt bạc, ngay cả khuôn mặt cũng màu trắng bệch, lưng còng chống gậy, chính là Tuyết bà bà.
Tiếng động của kinh biến phát sinh làm mấy người đều nhìn lại, kinh hãi.
Xoay người trên đất, Viên Cương liều mạng muốn bẻ gãy cổ của Hoa Mỹ Như, Hoa Mỹ Như tập trung pháp lực chống đỡ, Viên Cương lại chậm chạp khó có thể đắc thủ.
Gã vốn muốn ra đòn nghiêm trọng với Hoa Mỹ Như nhưng chợt thấy Lữ Vô Song tới, bấm cổ tay của Hoa Mỹ Như rồi đột nhiên mò tới mặt của Hoa Mỹ Như, ngón tay móc lên. Hừ, gầm lên giận dữ, hai ngón tay cố hết sức đâm vào hai con mắt của Hoa Mỹ Như.
“A!
Hoa Mỹ Như hét thảm một tiếng, trong hốc mắt là máu tươi.
“Dừng tay!
Lữ Vô Song gầm lên nhanh chóng tới.
Viên Cương làm sao có thể dừng tay, gã căn bản không trông cậy vào việc có thể còn sống trở về, hoàn toàn là ôm tâm thái cùng chết.
Gã đã nhân lúc Hoa Mỹ Như bị đau buông lỏng phòng ngự, hai tay ghìm chặt cổ của Hoa Mỹ Như, dồn toàn lực xoay người vặn một cái.

Khực một tiếng, đầu của Hoa Mỹ Như chuyển thẳng về phía sau.
Một chưởng của Lữ Vô Song đánh vào người của Hoa Mỹ Như, pháp lực xuyên qua thân thể của Hoa Mỹ Như, bịch! Viên Cương như một ngôi sao chổi bay ra ngoài, đụng vào thạch bích xa bên ngoài mấy trượng làm đá vụn rơi lả tả, sau đó đập lên mặt đất, ói máu.
Tuyết bà bà lẳng lặng đứng đó quan sát, không ngờ lần đầu tới đã có thể chứng kiến chuyện giống như chó điên này!
Lữ Vô Song hạ xuống đất, chỉ thấy cơ thể Hoa Mỹ Như nằm ngửa trên đất nhưng khuôn mặt lại úp ở dưới đất, trong miệng đang tuôn từng ngụm máu tươi, tứ chi còn đang co quắp.
Dù sao cũng là đồ đệ mình! Lữ Vô Song nhanh chóng quỳ một chân trên đất, khẩn cấp thi pháp cứu chữa nhưng vô dụng, người bị thương đã phải chịu công kích trí mạng, pháp lực rót vào cơ thể của người bị thương cũng không thể vận chuyển được nữa. Hoa Mỹ Như kịch liệt giãy dụa, tứ chi đang dần co quắp, hoàn toàn không còn động tĩnh gì nữa, chỉ có máu tươi là vẫn đang chảy trên mặt đất.
Gương mặt Lữ Vô Song căng lên, hai tay quay đầu Hoa Mỹ Như lại, chỉ thấy hai mắt trên mặt đã biến thành hai lỗ máu, máu tươi đầy miệng, vô cùng thê thảm.
Ngẩng đầu lên tức giận nhìn về phía Viên Cương mới rơi xuống đất, phát hiện ra hai tên thủ vệ xông lên đang bị một người ngăn cản, chính là Tuyết bà bà.
Lữ Vô Song chậm rãi đứng lên:
“Lão yêu bà, bà muốn làm gì?
Phì phì! Sau khi chui ra từ đám đất đá, Viên Cương chậm rãi một lúc mới bò dậy, thở hổn hển, tóc tai bù xù, máu me cũng đầy mặt, thắt lưng dường như cũng không thể đứng thẳng, thân hình hơi lay động.
Giơ tay lên cầm lấy kim thép đang cắm trên cẳng tay, dùng sức rút ra, leng keng, rơi xuống đất.
Hai tay lại mò xuống bụng đang rướm máu, cầm lấy mẩu nhỏ kim thép còn thò ra ngoài ở bụng, dùng sức nhổ ra bên ngoài. Ưm, trong mũi đau khổ rên lên một tiếng, đột nhiên phun ra một ngụm máu. Phát lực mạnh mẽ rút mấy cây kim thép còn lại, lại thuận tay ném xuống đất.

Người dường như đứng cũng không vững, chậm rãi lui lại tựa vào thạch bích kịch liệt thở hổn hển, nhìn thấy Hoa Mỹ Như đã ngã trên mặt đất, trên mặt là nụ cười dữ tợn.
Tuyết bà bà không để ý tới Lữ Vô Song, nhìn gã, hỏi:
“Ngươi chính là Viên Cương?
Viên Cương thở hổn hển nói:
“Phải thì thế nào? Ta đủ vốn rồi!
Hai tai của Tuyết bà bà khẽ động, thân hình cũng nhanh chóng lóe lên, một tay túm lấy cánh tay của Viên Cương, nhanh chóng dẫn người đổi vị trí.
Lữ Vô Song nhào lên nhưng thất bại, mặt nhìn Tuyết bà bà mới rơi xuống đất, chỉ vào Viên Cương, lạnh lùng nói:
“Lão yêu bà, ngươi muốn cướp người ở Vô Song Thánh Địa ta hay sao? Không sợ ta huyết tẩy Băng Tuyết Thánh Địa của ngươi ư?
Quải trượng trong tay Tuyết bà bà chỉ lên kim thép dầm dề máu trên mặt đất:
“Cướp người? Lão thái bà ta cũng không dám! Nhưng ngươi xem các người đang làm cái gì, nếu lão thái bà ta tới chậm một bước, người này sợ là cũng bị các người diệt khẩu rồi! Nếu lão thái bà ta đã gặp được, đương nhiên là phải giữ gìn lẽ phải.
Bà ta hiện tại hoài nghi bên này không phải muốn hỏi chuyện gì đã xảy ra mà là muốn giết người diệt khẩu, chỉ là không ngờ tới lại xảy ra ngoài ý muốn, bà ta kịp tới đây, bằng không nào có chuyện trùng hợp như vậy.
Lữ Vô Song lạnh lùng nói:
“Bỏ người xuống, ta cam đoan sẽ không giết hắn, tạm gác lại sau để mọi người cùng nhau xử trí.
“Chuyện này...
Tuyết bà bà nhìn thi thể trên đất cười hắc hắc, người đã chợt lóe lên, lôi Viên Cương lắc mình một cái ra khỏi động khẩu.
Lữ Vô Song giận tím mặt, nhanh chóng đuổi theo.
Dẫn người lóe lên trong con đường dẫn ra bên ngoài động, quải trượng của Tuyết bà bà liên tụng vung lên, hơi nước trong không khí kịch liệt tụ tới, hình thành từng lớp băng rất nặng ngăn cản ở phía sau thân thể bà ta.

Mau chóng đuổi tới, mấy dải lụa trong tay áo Lữ Vô Song bắn ra như ánh sáng kịch liệt nuốt vào nhả ra, lớp băng phía trước trong nháy mắt đã bị phá từng tầng, tiếng ầm ầm không dứt, nơi nàng ta đi qua, những khối băng bay tán loạn đều hóa thành bột mịn.
Vừa ra khỏi sơn động, Tuyết bà bà kéo Viên Cương bay thẳng về phía chân trời.
Khối băng phong bế cửa động ầm ầm vỡ tan, Lữ Vô Song ngẩng đầu nhìn lên, tay áo mở ra, bá một tiếng bắn về phía phía chân trời.
Người trên mặt đất của Vô Song Thánh Địa đều ngẩng đầu lên nhìn, sau đó tu sĩ ở trong động mới ra ngoài gào thét một trận.
Nhanh chóng, mấy chục con tọa kỵ phi cầm mỗi con chở năm người nhanh chóng bay lên không, đuổi theo hướng mà Lữ Vô Song truy sát.
Mang theo một người phi hành là trói buộc, mắt thấy phía sau Lữ Vô Song đuổi tới càng lúc càng gần, đang bay ngang bầu trời mênh mông, Tuyết bà bà đột nhiên ya một tiếng, quải trượng trong tay nghênh không loạn vũ.

Chương 1903: Thủ trát* của Ly Ca (1)

Chương 1903: Thủ trát* của Ly Ca (1)
*Bản chép tay
Không khí bốn phía dường như trong nháy mắt đã giảm nhiệt, không trung lại đột nhiên ngưng kết ra vô số bông tuyết bay bay.
Sau khi Tuyết bà bà vung quải trượng về phía sau, vô số hoa tuyết đang nhẹ bay đột nhiên cuồng loạn bay về phía sau như vô số lưỡi dao xoay tròn.
Sau đó lại có thêm hoa tuyết vô kể đông thành băng vọt tới.
Hai tay áo Lữ Vô Song căng gió mở ra, có vài dải lụa đan vào nhau như thanh chùy nhanh chóng xoay tròn, người đang được hộ vệ bên trong chùy lụa, trong tiếng vỡ khe khẽ xuyên qua công kích băng tuyết tới từ phía trước.
Loại công kích này không thể gây thương tích cho nàng ta, chỉ có thể làm trì trệ tốc độ phi hành của nàng ta một chút.
Tuyết bà bà nhìn lại cười hắc hắc, lại nhìn Viên Cương đang còn rỉ máu trong tay:
“Tiểu tử ngốc, ngày hôm nay gặp được bà bà ta, coi như ngươi mạng lớn!
Bà ta khó có thể tưởng tượng được là do Viên Cương chủ động triển khai tấn công, vẫn cho rằng Vô Song Thánh Địa muốn diệt khẩu, bởi vì ngoài ý muốn nên không thể đắc thủ trước khi bà ta tới.
Phía trước không trung là mây đen che trời, Tuyết bà bà dẫn theo Viên Cương phi vào trong đó.
Cơ thể Lữ Vô Song bay nhẹ như tiên cực nhanh đuổi theo, tới đó cũng gấp gáp vọt vào trong mây đen.
Mây đen che trời không thấy rõ thứ gì, xác thực vừa có gì đó đã bay qua khuấy động mây mù, nhìn theo đường nhỏ rẽ mây phía trước, nhanh

chóng đuổi theo.
Đột nhiên, đang nhanh chóng đuổi theo thì Lữ Vô Song chợt dừng lại, mắt lạnh lẽo liếc nhìn đề phòng bốn phía, nhiệt độ xung quanh đã chợt giảm xuống.
Lại phù không nhanh chóng đi xung quanh, ý thức được một vài vấn đề, đây là một khu vũ vân, chính là khu vực mà lão yêu bà đã thi pháp.
Trong đầu mới vừa suy nghĩ, mây đen đã kịch liệt cuồn cuộn y hệt một cơn gió lốc, nhanh chóng có tiếng rít chằng chịt kéo tới, vô số băng trùy phóng tới từ bốn phương tám hướng...
Dưới mây đen, Tuyết bà bà đột nhiên lóe lên mang theo Vân Cương nhanh chóng hạ xuống, vội vã độn vào sơn lâm thâm xử, mượn xây rừng trong vùng núi ẩn thân, lóe lên một cái rồi biến mất.
Trong mây đen chợt vang lên tiếng ùng ùng, vô số băng vụn rơi xuống, dải lụa bay phần phật, Lữ Vô Song cũng như một con hồ điệp xinh đẹp bay ngược ra, lại từ trong cơn mưa băng vụn chợt xuất hiện, thoát khỏi phạm vi bao trùm của băng vụn, phù không quan sát bốn phía, tìm kiếm tung tích của mục tiêu.
Đâu còn thấy được bóng người nào nữa, sớm đã không biết độn về hướng nào rồi. Giơ tay lên cầm mảnh băng hiệt đặc biệt bền chắc, màu lam ánh lên, bên trên có chữ viết: Người không dám độc chiếm, để ở chỗ ngươi e rằng sẽ mất mạng, giao cho mọi người trong cửu gia xử trí, đừng đuổi nữa!
“Lão yêu bà!
Vẻ mặt Lữ Vô Song phẫn hận, băng hiệt răng rắc vỡ vụn trong tay nàng ta.
Làm sao có thể không căm phẫn được, còn chưa hỏi ra được vật mình muốn lại còn chết mất một đệ tử.
Tiếp tục nhìn bốn phía, chính xác là không thể tìm được tun tích của mục tiêu nữa, chỉ đành lắc mình một cái quay về, bay về hướng Vô Song Thánh Địa.
Trên đường gặp được một đám tọa kỵ, phi cầm khoan thai tới chậm, Lữ Vô Song xuyên qua đám đó, một tiếng hét quanh quẩn:
“Trở về!
Người đã đi xa.

Đám người ngồi trên tọa kỵ phi cầm nhìn nhau, lúc này ngay lập tức quay lại...
Lắc mình rơi vào cửa động ngọc tàm, Lữ Vô Song nhìn khối băng còn chưa hòa tan trên mặt đất, thân hình lóe lên lại bay vào bên trong động.
Sau khi thâm nhập vào không gian dưới đất lại hạ xuống thi thể của Hoa Mỹ Như, bộ ngực phập phồng một hồi, giọng căm hận nói:
“Đồ vô dụng, mất mặt xấu hổ!
Chết ở dưới mí mắt của Tuyết bà bà chính xác đã làm nàng ta mất mặt.
Ngẩng đầu kìn kén đang giắt ở trên không, người dần dần phù không bay lên ngang tầm, tự tay gẩy ra kiểm tra.
Nàng ta quay lại đây không phải tới xem thi thể của đồ đệ mà là muốn xem cái kén này, có phần không rõ tại sao Viên Cương lại chạy được, chẳng nhẽ là do Hoa Mỹ Như thả ra?
Sau khi lộn tới phía rách ở trong, hiển nhiên là phá từ đây ra, đôi mắt nhìn kỹ từng vết tích sợi bị cắt, không phải xé, cũng không phải mổ ra, hơn nữa phá không theo quy tắc nào, có rất nhiều vết tích tằm ăn.
Cắn ra? Nàng ta chợt nhìn bốn phía, nhìn về phía ngọc tàm đang gặm ăn lá cây trên nhánh cây ở bốn phía, trong nháy mắt hiểu ra, vậy mà lại do ngọc tàm hỗ trợ cắn ra.
Ngọc tàm kết kén lại phá kén ra chính là bản lĩnh trời sinh, ngọc tàm có thể cắn đứt sợi tơ này cũng không có gì lạ.
Nhưng ngọc tàm không thể vô duyên vô cớ giúp Viên Cương thoát khốn được, tất phải có nguyên nhân riêng!
Ánh mắt của Lữ Vô Song lóe lên, nhanh chóng hiểu ra chuyện này, hơi có chút ngoài ý muốn, vốn tưởng rằng Viên Cương chỉ có thể điều khiển được bọ cạp, bây giờ thậm chí ngay cả ngọc tàm cũng có thể điều khiển được sao?
Trong ánh mắt lóe lên sự suy tư, dường như có phát hiện mới!
...
Yêu Ma Lĩnh, trong một cái khe sâu, Triệu Hùng Ca lục lọi trong một nơi u ám, Ngưu Hữu Đạo theo ở phía sau, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn con đường thông thiên ở phía trên đầu.
Triệu Hùng Ca cuối cùng cũng dừng lại ở một góc đất giữa thạch bích, đào một lúc.

Đào được một khoảng sâu nhất định, thi pháp hút một tảng đá lớn ra, một chưởng đánh vỡ vụn lộ ra một cái tráp kim loại ở bên trong.
Ngưu Hữu Đạo lập tức tới gần quan sát.
Mở tráp ra, bên trong có một cái túi giấy dầu bao một vật. Triệu Hùng Ca cầm lấy túi giấy dầu, ném tráp đi, lại mở mấy lớp giấy dầu gói cẩn thận ra, chỉ thấy một quyển trục kim loại màu cổ đồng.
Nhìn vật đó, Triệu Hùng Ca buông tiếng thở dài:
“Năm đó sau khi đồng ý với thánh nữ, ta đã bảo vệ vật này nhiều năm, ngày hôm nay cuối cùng cũng được giải thoát rồi.
Đưa cho Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo nhận vào tay, là một quyển trục chuyển động được, bên trên viết bốn chữ: Ly Ca thủ trát
Không khỏi hỏi:
“Đây chính là Ma Điển?
“Chỉ là một cách gọi mà thôi, nói “Ly Ca thủ trát” quá mức làm người ta chú ý.
Triệu Hùng Ca thuận miệng giải thích một câu, sau đó dạy hắn mở như thế nào, kéo vào thanh ngang là có thể rút được trang bìa ra, sau khi dồn lực vào thì trang bìa sẽ tự động cuốn trở lại.
Ngưu Hữu Đạo vừa lôi ra nhìn đã phát hiện là một quyển trục kim loại mềm, do nhiều mảnh kim loại nhỏ nối liền mà thành, chế tạo vô cùng tinh tế, bên trên có khắc chằng chịt chữ viết.
Hắn nhanh chóng xem nội dung phía trên, Triệu Hùng Ca thì đề phòng bốn phía.
Nhìn chăm chú, Ngưu Hữu Đạo phát hiện ra lời mở đầu chính là vài loại bí pháp liên tiếp.
Bạo Thể thuật tập trung tu vi toàn thân đánh ra một kích, đây là thuật pháp đồng quy vu tận với kẻ địch.
Có pháp môn mạnh mẽ hấp thu tu vi của người khác để nhanh chóng tăng cao tu vi, đây cũng là công pháp khi cần ứng phó nhanh với kẻ địch, cũng là pháp môn cá chết lưới rách, người thi pháp cũng khó tránh khỏi cái chết.
Có pháp môn truyền tu vi của mình cho người khác, một khi thi triển phương pháp này, người thi pháp sẽ suy kiệt mà chết, người được lợi nếu

không chịu nổi thì cũng sẽ bị nổ tung gân mạch mà chết.
Còn có các loại phương pháp luyện chế nha tướng, nói chung là nhiều vô số nhìn không hết được, Ngưu Hữu Đạo thầm kinh hãi, sau khi xem xong thuật pháp thì ngẩng đầu lên nói:
“Nhìn thì không thấy giống chính phái, đều là vài thuật pháp tà môn ma đạo hại người hại mình có thể học cấp tốc, nói là Ma Điển cũng không quá đáng.
Triệu Hùng Ca:
“Theo thánh nữ nói, Ly Ca để lại những thuật pháp này cũng là vì bảo vệ người cầm thủ trát, khi gặp phiền toái có thể khẩn cấp ứng phó.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ly Ca đường đường là Hoàng hậu của Võ triều, không nên có những loại thuật pháp tà ma ngoại đạo này mới đúng?
Triệu Hùng Ca lắc đầu:
“Không biết, điều này rất quan trọng sao?
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục kéo quyển trục ra lần nữa kiểm tra, sau khi kiểm tra phía sau thì chính là một vài lời của Ly Ca để lại, làm hắn xem nhập thần.

Chương 1904: Thủ trát* của Ly Ca (2)

Chương 1904: Thủ trát* của Ly Ca (2)
Ý đại khái là vì linh khí của thế gian mỏng manh, Thương Tụng vì truy cầu tu vi cao hơn mà đã phá toái hư không mở tứ vực, liên tiếp đả thông bốn thông đạo của thế gian, dễ dàng tu luyện linh khí. Sau đó Thương Tụng nhớ tới chuyện xưa, phá toái hư không mà đi, một đi không trở lại. Ly Ca cho rằng Thương Tụng không thể một đi không trở lại, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, cuối cùng quyết định đi tìm Thương Tụng.
Nhưng Ly Ca lại lo lắng mình cũng sẽ không về được, một khi không có mình áp chế, chỉ sợ tu sĩ trong thế gian sau khi quật khởi sẽ hám lợi mà làm hại nhân gian, vốn muốn chặt đứt thông đạo của vực thứ năm để đoạn tuyệt việc dẫn nhập linh khí vào bốn vực, khiến tu sĩ của thế gian không có cách nào thịnh hơn được nữa. Nhưng năm vực liên tiếp là do Thương Tụng sử dụng tinh thần lực bày ra trận pháp tiếp dẫn, một khi bị tổn hại, sợ rằng nàng ta và Thương Tụng đều khó có thể định vị để trở về, ở đây lại còn có con nối dòng của bọn họ tồn tại.
Vì lợi ích của một người lại làm hại nhân gian, Ly Ca đã hơi tiến hành thay đổi đại trận Tinh Thần của năm vực, hạn chế việc dẫn nhập linh khí vào trong đó.
Cũng để lại tám vật: kính, kiếm, xích, đỉnh, hoàn, châu, trượng, lệnh. Nếu Ly Ca không thể trở về lại có tu sĩ tàn sát nhân gian một cách bừa bãi, người được truyền thừa thủ trát có thể đi tới “Trầm Phật địa” lấy Hoàn Kích Đỉnh, trường minh bên dưới trường kích sẽ tự đưa vật tiếp dẫn tới, đi theo nó có thể thấy được đài cao, khảm lệnh bài vào có thể mở được mắt trận liên kết với bốn vực.
Kiếm cắm vào mắt trận của nhân gian, trượng nhập vào mắt trận của Thiên Đô bí cảnh, châu khảm vào mắt trận của Điệp Cảnh, xích nhập vào mắt trận của Hồ Tiên cảnh, Tinh Thần đại trận của năm vực có thể

băng giải, có thể chặt đứt linh khí tu hành trong nhân gian, để tu sĩ trong nhân gian bởi vì linh khí bị đứt đoạn mà dần dần suy thoái, người bình thường sẽ chiếm chủ đạo.
Mặt khác, nếu gặp được chủ nhân của Ngân Điệp Nhi hiện thế thì phải lập tức gặp người đó, đưa thủ trát này cho người đó.
Cuối cùng Ly Ca cảnh cáo, sở dĩ bày ra một nhóm "Đoạt Mệnh Chiêu Hồn trận" là vì nếu người truyền thừa của thủ trát không tuân theo kỳ mệnh, sẽ có người trong kính tới giết người đó.
"Người trong kính... Đoạt Mệnh Chiêu Hồn trận... người trong kính...
Nhìn thấy câu cuối cùng, Ngưu Hữu Đạo lẩm bẩm rồi chậm rãi khép quyển trục lại, vẻ mặt lại có chút ngẩn ngơ, lúc nói thầm đến Đoạt Mệnh Chiêu Hồn trận, hắn nghĩ tới tòa cổ mộ nào đó trời long đất lở, cũng nghĩ tới cái gương đồng giống y đúc Thương kính đặt trong cổ mộ.
"Một nhóm Đoạt Mệnh Chiêu Hồn trận... một nhóm...
Lúc nói thầm tới hai chữ một nhóm, mặt Ngưu Hữu Đạo có vẻ hơi bất đắc dĩ, cười gượng.
Đề phòng bốn phía, Triệu Hùng Ca quay đầu, nhìn thấy thủ trát đã khép lại thì hỏi:
"Nói thầm cái gì thế, xem xong rồi sao?
"Aiz!
Ngưu Hữu Đạo ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng:
"Xem xong rồi, Thương Tụng và Ly Ca này rốt cục là ai?
Triệu Hùng Ca:
"Ta làm sao biết được?
Ngưu Hữu Đạo giơ quyển trục kim loại lên một chút:
"Trên này nói người thừa kế thủ trát hẳn không phải là thánh nữ của Ma giáo, vì sao lại không chấp hành theo đó?
Triệu Hùng Ca:
"Có một số việc đoán chừng Ly Ca cũng không dự liệu được con cháu của bà ta lại vì tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế tương lai mà không cần biết "bát bảo" là bảo bối gì, cứ tranh đoạt đã rồi tính, dẫn tới người tiếp nhận thủ trát không có cách nào tập trung tám món đồ, sau đó thiên hạ đại loạn, tu sĩ dần dần quật khởi, người tiếp nhận thủ trát càng khó có thể

làm được gì, cho nên mới mai danh ẩn tích sáng lập ra Ma giáo, ý đồ mượn thế lực đó để hành động, cho đến bây giờ.
“Trước có một số việc ngươi hỏi ta, kỳ thực ta cũng không biết đáp án, ta cũng không biết nên giải thích với ngươi như thế nào, ta nào biết vì sao Ly Ca không để thủ trát này ở gần Thánh La Sát để ngươi có thể dễ dàng có được. Ngươi có thể hàng phục Thánh La Sát, nhìn thấy thủ trát này, chẳng nhẽ không biết nguyên nhân trong đó?
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả nói:
“Đây đại khái là một loại khảo nghiệm đi! Nếu người không đạt được yêu cầu của bà ta thì không thể có được thủ trát này, chỉ có điều bà ta cũng thật dám chơi, không sợ thủ trát này sẽ bị sao ư?
Triệu Hùng Ca:
“Cho dù mất tích, thứ của Ly Ca có ai có thể hủy được sao? Chỉ sợ đều coi như bảo bối mà cất giấu, chỉ cần nhìn qua nội dung bên trong, nhìn thấy chủ nhân của Thánh La Sát xuất hiện sợ là đều sẽ không nhịn được mà chủ động tìm tới.
Ngưu Hữu Đạo suy nghĩ một cái, nghĩ ra cũng phải, vui vẻ:
“Không hổ là người bảo quản Ma Điển, nghĩ rất sâu sắc.
Triệu Hùng Ca khoát tay áo hỏi:
“Đoạt Mệnh Chiêu Hồn trận cùng người trong kính là có ý gì? Còn nữa, ở trong này nhắc tới tác dụng của bảy loại vật phẩm, tác dụng của Thương kính lại không hề nói tới, cũng không biết có liên quan tới “Người trong kính” hay không. Các thế hệ thánh nữ cũng không biết nó có ý gì, ngươi có thể có được thứ này, vậy chắc có thể xem hiểu chứ?
Ngưu Hữu Đạo hiểu được tâm tình của gã, bảo vệ một thứ đã nhiều năm như vậy, kết quả vẫn không hiểu ra sao, không tránh được việc muốn làm rõ ràng, nửa cười nửa không hừ một tiếng:
“Một nhóm Đoạt Mệnh Chiêu Hồn trận, là một nhóm đó! Nếu như người thừa kế thủ trát làm xong việc chặt đứt Tinh Thần đại trận định vị năm vực thì sẽ chấm dứt mọi chuyện, người trong kính cũng sẽ không xuất hiện, nếu không... có thể sẽ xuất hiện người tiếp theo thay thế bổ sung, cho tới khi việc đó thành công mới thôi.
Triệu Hùng Ca khó hiểu:
“Tức là sao?

“Ta nào biết là sao đâu!
Ngưu Hữu Đạo xùy một tiếng, lại gõ gõ quyển trục kim loại trong tay:
“Ta hỏi ngươi, năm vực, nhân gian, Điệp Mộng Huyễn giới, Thánh Cảnh, Thiên Đô bí cảnh, trong bốn khu này thì Trầm Phật địa là nơi quỷ quái nào? Sao ta lại chưa nghe nói tới nó? Còn có cả vật tiếp dẫn khua chiêng gõ trống đưa tới lại là cái quỷ gì?
Triệu Hùng Ca:
“Thánh nữ nói, Trầm Phật địa chính là sa mạc Vô Biên.
Ngưu Hữu Đạo nghi ngờ nói:
“Truyền thuyết vùng đất quan trọng thời kỳ Phật giáo còn hưng thịnh, sau khi bị cát vàng bao phủ chính là Trầm Phật địa? Nói cách khác sa mạc Vô Biên chính là nơi đi thông với vực thứ năm?
Ở trong giới tu hành nhiều năm, hắn chưa từng nghe nói tới vực thứ năm.
Triệu Hùng Ca:
“Trên thủ trát viết như vậy, chắc là thế! Chỉ có điều đã nhiều năm như vậy chưa có ai phát hiện ra, đoán chừng có liên quan tới vật tiếp dẫn kia, không tìm được vật tiếp dẫn sẽ không vào được vực thứ năm. Dựa theo ghi chép trên thủ trát, nói cách khác, phải lấy được Thôn Thiên Hoàn và Sơn Hà Đỉnh trước mới có thể tìm được vật tiếp dẫn.
Ngưu Hữu Đạo chần chừ:
“Thôn Thiên Hoàn là thần khí trấn quốc của Vệ quốc, Sơn Hà Đỉnh là thần khí trấn quốc của Hàn quốc, có thể lấy được hay không chưa nói tới, chỉ là sa mạc Vô Biên có thể có vật tiếp dẫn gì?
Triệu Hùng Ca:
“Chuyện cũng không biết được, trước khi lâm chung thánh nữ cũng không đề cập. Theo lý thuyết, sa mạc Vô Biên có bò cạp hoành hành, cũng khó có vật gì có thể sống lâu ở đó. Còn nữa, tiến vào vực thứ năm phải có thông đạo, ta nghi ngờ vật tiếp dẫn có phải chính là thông đạo lợi dụng Thôn Thiên Hoàn và Sơn Hà Đỉnh mới có thể mở ra để tiến vào vực thứ năm?
Ngưu Hữu Đạo hoài nghi:
“Vật tiếp dẫn chính là thông đạo? Có thể hiểu như vậy sao?
Triệu Hùng Ca:

“Trừ đó ra thì nó còn có thể là cái gì? Tu sĩ lui tới không thể nào vẫn ở lại sa mạc Vô Biên đợi người tới lấy đỉnh được, sa mạc Vô Biên ngoại trừ người chính là bò cạp, không phải người cũng không phải thông đạo, chẳng lẽ lại là bọ cạp sao?

“Bọ cạp...

Ngưu Hữu Đạo đột nhiên giơ tay lên, dường như nhớ ra cái gì , ánh mắt liên tục lóe lên:

“Trầm Phật địa...

Triệu Hùng Ca cũng đã nhìn ra, chờ tại chỗ, không quấy rầy hắn suy nghĩ.

Chương 1905: Vật ấy sát khí nặng nề

Chương 1905: Vật ấy sát khí nặng nề
Một hồi lâu sau, Ngưu Hữu Đạo từ từ nói:
“Ta nhớ ra rồi, Viên Cương từng nói với ta, hắn từng khống chế Hạt Hoàng tiến vào sa mạc Vô Biên, ở nơi chìm ngập cát vàng phát hiện ra di tích Phật giáo, lẽ nào vật tiếp dẫn chính là Hạt Hoàng?
Triệu Hùng Ca hơi cân nhắc:
“Chuyện này, bọ cạp khác cũng có thể chui xuống đất, chưa chắc là Hạt Hoàng đâu?
Thấy sắc mặt hắn hơi nghiêm trọng không khỏi hỏi lại:
“Làm sao vậy?
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta đang suy nghĩ, nếu thật là Hạt Hoàng, Lữ Vô Song lộ diện ở sa mạc Vô Biên, thậm chí tìm Viên Cương muốn có Hạt Hoàng, sau đó lại cướp Viên Cương từ Thánh Cảnh đi... Lữ Vô Song có phải đã biết chút gì đó không?
Ngẩng đầu hỏi:
“Nội dung trên thủ trát này ngoại trừ các thế hệ thánh nữ và ngươi ra thì có ai đã biết được chưa?
Triệu Hùng Ca lưỡng lự:
“Theo lý thuyết, hắn là không có?
Ngưu Hữu Đạo:
“Tại sao Ô Thường lại biết tới sự tồn tại của Ma Điển?
Nói tới đây, trong thần sắc của Triệu Hùng Ca có vài phần buồn bã:
“Hắn vốn có dã tâm bừng bừng, một lần thánh nữ cầu nguyện đã bị hắn nghe được, ban đầu thánh nữ cũng không biết chuyện, vẫn là do sau đó Ô Thường lại đòi Ma Điển, tự hắn nói ra. Thánh nữ chết, bề ngoài là bởi

vì ta, trên thực tế là bởi vì Ô Thường đòi lấy Ma Điển, bị Ô Thường bức tử.
Thì ra là thế, ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo rơi vào quyển trục kim loại, được giải đáp một chút nghi hoặc, nhưng vẫn còn những nghi hoặc khác.
Đại khái hắn đã hiểu vì sao Ly Ca không nói rõ tại sao thủ trát phải cho chủ nhân của Thánh La Sát, vì sao không nói rõ người trong kính là như thế nào.
Bởi vì không phải cần nói rõ, vốn cũng không phải là chuyện mà những người khác nên biết, người thủ hộ thủ trát chỉ cần nghe theo là được, mà người trong kính tới sau, nhìn thấy thủ trát tự sẽ biết mình phải làm những gì.
Ở một mức độ nào đó, đây chính là đang bảo mật, chính là đang dự phòng hậu nhân thủ hộ thủ trát gặp phải người gây rối, chính là đang bảo vệ người trong kính!
Đại khái Ly Ca cũng không nghĩ tới, vì bảo vệ thủ trát, người thủ hộ lại phải làm thánh nữ để bảo đảm tính thuần khiết khi bảo vệ, cho nên mới được bảo vệ nhiều năm như vậy không xảy ra vấn đề gì.
Còn như người truyền thừa của thủ trát không tuân theo di mệnh của Ly Ca thì sẽ tự có người trong kính tới giết, đây là đang hù dọa sao? Đây cũng không phải là hù dọa!
Đây là thủ đoạn của Ly Ca, phàm là người thủ hộ đã xem qua thủ trát, một khi làm xằng bậy tất sẽ phải sợ người trong kính xuất hiện, cũng tất phải trở thành kẻ địch với người trong kính.
Còn người trong kính này cũng là người có được truyền thừa của Thương Tụng.
Tuy là người định không bằng trời định, nhưng Ly Ca này quả thực khá có tâm cơ.
Có một vài chuyện Ngưu Hữu Đạo chưa hiểu, vì sao Ly Ca chắc chắn được người trong kính tới sau nhất định sẽ làm theo thủ trát? Bằng không sao không giao thẳng thủ trát cho người trong kính, không phải sẽ đảm bảo được rằng người trong kính sẽ thi hành theo hay sao?
Một chuyện không có lợi ích, vì sao người trong kính lại phải làm theo, vì sao phải đoạt tuyệt con đường tu hành phía trước của mình?
Lúc này, dường như Ngưu Hữu Đạo đã tâm ý tương thông với Ly Ca rồi.

Thấy được cái này, dường như Ly Ca biết người đến sau khi nhìn thấy thủ trát thì sẽ hiểu ra cái gì đó.
Ngưu Hữu Đạo mơ hồ cảm giác được Ly Ca còn để lại cái gì đó cho hắn, mà đáp án thì phải sau khi thực hiện mới biết được!
Rốt cuộc là cái gì? Ngưu Hữu Đạo ngứa ngáy trong lòng, thấy được thủ trát này thì có thể hiểu rõ được câu đố thần khí trấn quốc của bảy nước rồi.
“Ly Ca đang giở trò quỷ gì, đây không phải là gây sự sao...
Ngưu Hữu Đạo lẩm bẩm một câu.
Sau khi hết tâm tình tiêu cực khi nghĩ tới chuyện của thánh nữ, Triệu Hùng Ca lại nói:
“Ngươi đã thấy Ma Điển, biết được tầm quan trọng của thứ này, một khi thứ này rơi vào tay Ô Thường, một khi Ô Thường tập hợp được tám thứ đó còn không biết sẽ gặp phải hậu quả gì.
Ngưu Hữu Đạo phục hồi lại tinh thần, buông tiếng thở dài:
“Không nghiêm trọng như ngươi nghĩ đâu, ta thấy thứ này đối với người có dã tâm bừng bừng thật ra không có tác dụng gì, hắn gom đủ tám thứ rồi sẽ làm thế nào? Hắn có thể hủy diệt thông đạo của ngũ giới, chặt đứt con đường tu hành sau này của mình hay sao? Hắn bỏ được sao? Trước khi chưa làm rõ được một số chuyện, hắn không thể hủy tám thứ đó được.
Triệu Hùng Ca hơi trầm lại, suy nghĩ một chút thì không phủ nhận, nhưng vẫn nhắc nhở:
“Phía trên này còn ghi chép cặn kẽ bí pháp luyện chế nha tướng, một khi Ô Thường có được, bí mật binh phù của Thương Thục Thanh sợ là không giữ được nữa, ngươi đã nghĩ tới hậu quả chưa?
Ngưu Hữu Đạo xoay thứ trong tay:
“Ta thấy binh phù không dễ mà sở hữu được như vậy đâu, với tay nghề của ta, sửa đổi thứ này một chút, Ô Thường chưa chắc có thể nhìn ra.
Ánh mắt của Triệu Hùng Ca sáng ngời:
“Ý ngươi là nói ngươi có biện pháp làm giả Ma Điển để lừa Ô Thường?
“Giả ư?
Ngưu Hữu Đạo hỏi ngược lại một câu, bỗng nhiên buồn cười nói:

“Ngươi nghĩ Ô Thường là kẻ ngu sao? Hắn sẽ xác minh và nghiệm chứng, thật hay giả hắn thử một lần là biết, giả có thể lừa được sao? Chỉ có thể cho hắn đồ thật, ta chỉ muốn sửa một vài chữ riêng biệt mà thôi.
Sắc mặt của Triệu Hùng Ca nghiêm lại:
“Nếu ngươi đã nhận đồ, theo lý thuyết, đồ là của ngươi, ta không nên can thiệp nữa, nhưng ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, ta vẫn là câu nói đó, nếu đồ rơi vào tay Ô Thường còn chưa biết sẽ gặp phải hậu quả gì! Ngươi nên duy trì sự tỉnh táo lý trí, vì một Viên Cương, làm như vậy có đáng giá không?
Ngưu Hữu Đạo quơ đồ trong tay:
“Có một vài thứ cầm khư khư trong tay mình chưa chắc có thể phát huy giá trị lớn nhất. Tin ta đi, Ly Ca không phải hạng người hữu nghị, để lại cũng không phải bảo vật may mắn gì, vật này sát khí nặng nề, chỉ có người nguyện ý vâng theo di mệnh mới là chủ nhân chân chính của nó, đây không phải thứ mà Ô Thường nên cầm, Ô Thường không có phúc hưởng thụ!
Triệu Hùng Ca nhìn hắn một hồi, cuối cùng than thở:
“Chỉ mong ngươi nói là thật, ngươi chuẩn bị trao đổi với Ô Thường như thế nào?
Ngưu Hữu Đạo:
“Đương nhiên là do ngươi đi.
Triệu Hùng Ca ngạc nhiên:
“Ta đi?
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi không đi thì ai đi? Chẳng nhẽ còn muốn ta đi hay sao? Những người khác đều không thích hợp, ngươi là người giữ đồ, ngươi giao ra đương nhiên mới là thích hợp nhất. Chờ ta sửa đổi xong, ngươi đi nói với hắn.
Triệu Hùng Ca:
“Ta nói với hắn thế nào? Ta dựa vào cái gì mà lấy Ma Điển ra để cứu Viên Cương, chuyện này có quá nhiều sơ hở, nhất định sẽ làm Ô Thường hoài nghi.
Ngưu Hữu Đạo nói như đương nhiên:

“Sở dĩ Viên Cương có thể không chút dính dáng gì rời khỏi thôn tiểu miếu bởi vì hắn là cô nhi, còn trước khi lâm trung sở dĩ Đông Quách Hạo Nhiên chạy tới thôn tiểu miếu, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Viên Cương là con trai của ngươi đó!
“Con ta?
Triệu Hùng Ca mờ mịt:
“Có ý gì?
Ngưu Hữu Đạo:
“Ý là vì cứu con trai ngươi đó!
“...
Triệu Hùng Ca lơ ngơ, chuyện này là thế nào nữa đây?
Không biết rõ cũng chẳng sao, Ngưu Hữu Đạo tự nhiên sẽ làm cho gã hiểu rõ, lúc bắt đầu quyết định, tất cả đều đã tính xong rồi.
...
Trở lại phủ thành Nam Châu, Ngưu Hữu Đạo liền chui vào trong mật thất, bảo Quản Phương Nghi lặng lẽ chuẩn bị một vài thứ đồ linh tinh.
Quản Phương Nghi không biết hắn đang làm cái gì, Ngưu Hữu Đạo cũng không để cho nàng xem.
Ngày tiếp theo, Vân Cơ lại truyền tới một phong mật thư, thư của Sa Như Lai truyền tới.
Sa Như Lai báo rằng Viên Cương giết đồ đệ Hoa Mỹ Như của Lữ Vô Song, may mắn được Tuyết bà bà đúng lúc cứu đi, bây giờ Viên Cương lại bị giam trong Vấn Thiên Thành, đang chịu thẩm vấn của Phiêu Miểu Các.
Lần này cửu Thánh đạt thành hiệp định, không có cửu Thánh nhất trí đồng ý, bất luận kẻ nào cũng không được mang Viên Cương đi nữa.
“Đồ hỗn hào!

Chương 1906: Con trai của Triệu Hùng Ca (1)

Chương 1906: Con trai của Triệu Hùng Ca (1)
Xem qua thư, Ngưu Hữu Đạo lại tức giận vỗ bàn, hắn ở đây nghĩ hết cách đi cứu, Viên Cương lại giết Hoa Mỹ Như, hiện tại ngay cả hắn cũng không biết Ô Thường nên làm thế nào mới có thể giải quyết được việc này.
Đệ tử của Lữ Vô Song – một trong cửu Thánh há có thể mặc cho người ta tùy tiện sát hại? Chỉ sợ những người khác trong cửu Thánh cũng không có cách nào nói nổi.
Hắn liền cảm thấy kỳ quái, dưới tình huống Viên Cương bị bắt, đồ ngu Hoa Mỹ Như kia sao lại bị Viên Cương giết được?
Không có cách nào, hiện tại hắn không có cách nào cứu người từ tay cửu Thánh, chỉ có thể gửi hy vọng vào Ô Thường, tin rằng Ô Thường sẽ vì Ma Điển mà không từ thủ đoạn, cũng có thể quyết không từ thủ đoạn, việc này phải nhanh chóng, ít nhất phải cho Ô Thường tranh thủ thời gian phản ứng.
Hiện nay việc này cửu Thánh đã đạt thành hiệp định, còn phải tranh thủ kiếm cớ cho Ô Thường nữa.
...
Đại La Thánh Địa, trong Hiên Các, Vương Tôn giao một phong mật thư cho Sa Như Lai.
Ngồi ngay ngắn sau án kiện, Sa Như Lai mở ra xem, chỉ thấy trong thư có hai chữ: Nhanh chóng!
Chính là bởi vì đơn giản, hắn mới cảm nhận được trọng lượng của hai chữ này, hít sâu một hơi, hỏi:
“ Chuyện này chuẩn bị thế nào rồi?

Vương Tôn:
“Hẳn là không có vấn đề gì nữa rồi.
Sa Như Lai:
“Không thành vấn đề thì hãy bắt đầu đi, hành sự cẩn thận.
...
Thiên Ma Thánh Địa, trong Ma cung, Ô Thường đứng ở cửa động của vách núi thẳng đứng.
Hắc Thạch đi tới, hành lễ.
Ô Thường cũng không quay đầu lại:
“Tình huống thế nào?
Hắc Thạch:
“Rất mạnh miệng, đã hành hạ không còn hình người, cái gì cũng không nói. Phiêu Miểu Các chuẩn bị sử dụng Khổ Thần đan.
Ánh mắt của Ô Thường nhìn về phía xa:
“Người không thể nói ra được, việc này phiền phức đây, nếu vọng động sẽ làm cho đám lão quỷ kia nghi ngờ vô căn cứ.
Đang lúc này, có người truyền tin tới, Hắc Thạch nhận thư, sau khi xem thì kinh ngạc, ngẩng đầu lên nói:
“Thánh Tôn, Yêu Ma lĩnh truyền đến tin tức, Triệu Hùng Ca nói muốn gặp ngài, còn muốn ngài mau tới đó.
Tóc dài Ô Thường hất một cái, bỗng quay đầu nhìn, ánh mắt hơi lóe ra, chợt lắc mình một cái bắn về phía phía chân trời...
Phía sau núi thuộc Ma Cung của Yêu Ma lĩnh, đài lộ thiên bên ngoài sườn núi, trước cửa động, Triệu Hùng Ca nâng chân ngồi ở vách đá, gió núi lồng lộng, ôm bầu rượu chầm chậm uống, nhìn mây đen không tiêu tan ở phía xa, phía dưới thỉnh thoảng tỏa ra chùm sáng kỳ quái.
Một thân ảnh giáng từ trên trời xuống hạ xuống cửa động, tóc dài bay theo gió, chính là Ô Thường.
Triệu Hùng Ca cũng không quay đầu lại, uống rượu rồi nói một câu:
“Tới đây.
Ô Thường:
“Không phải ngươi muốn gặp ta sao?
Triệu Hùng Ca:

“Tốt xấu gì cũng là một trong cửu Thánh thiên hạ chí tôn, thật đúng là ngoan ngoãn, bảo ngươi tới thì ngươi liền tới.
Nhìn cái hang đen như mực lại nhìn nam nhân nhếch nhác ở vách đá, Ô Thường lạnh lùng nói:
“Tốt xấu gì cũng là nam nhân mà thánh nữ nhìn trúng, Ma giáo cũng không bạc đãi ngươi, trong Ma cung không có đất dung thân cho ngươi sao? Tội gì lại biến mình thành cái dạng nghèo kiết xác này?
Triệu Hùng Ca than thở:
“Ta cũng là không có cách nào khác, trong Ma cung ai biết có bao nhiêu cơ sở ngầm của ngươi, vẫn là sống một mình tự tại hơn chút.
Rót rượu vào miệng, tay áo lau miệng nấc một cái, nói:
“Đồ đang ở trong tay ta.
Ánh mắt của Ô Thường chấn động khựng lại nhìn bóng lưng của gã, từ từ nói:
“Ta đã sớm biết đồ ở trong tay ngươi rồi, thì sao? Rốt cục đã nghĩ thông suốt bằng lòng giao ra đây rồi ư?
Triệu Hùng Ca tự tay vỗ vỗ mặt đất:
“Nào, qua đây ngồi.
Ô Thường không có động tĩnh, từ trên cao nhìn xuống, có phần không biết tên này đang muốn giở trò quỷ gì.
Triệu Hùng Ca quay
đầu lại nhìn, cười hắc hắc:
“Thánh Tôn như ngươi đã nhiều lần đe dọa ta rồi, ta không sợ ngươi, ở trước mặt ta tỏ ra tự cao tự đại có ý nghĩa gì chứ? Ở đây cũng không còn những người khác nữa, qua đây uống rượu với ta.
Ánh mắt của Ô Thường lạnh lẽo nhưng cuối cùng vẫn dịch bước đi tới vách đá thấp ngồi xuống, hai chân cũng thò ra bên ngoài nhìn về phía quang ảnh phía trước:
“Còn khá biết chọn chỗ đấy, không ngờ phong cảnh ở đây cũng không tệ lắm.
Triệu Hùng Ca:
“Ngươi đã ở đây nhiều năm như vậy, phong cảnh như này ngươi không thể chưa nhìn thấy được, chỉ là ngươi chưa bao giờ ngồi xuống quan sát

nó. Không nhìn thấy sự tốt đẹp, chẳng phân biệt được đúng sai, thậm chí là vô tình vô nghĩa, chỉ lo đi về phía trước, sống còn có ý nghĩa sao?
Ô Thường:
“Người người là đao thớt, ta là cá thịt, lẽ nào chính là tốt đẹp? Nếu ta không ra mặt, Ma giáo năm đó sớm đã bị người ta tiêu diệt, còn có thể tồn tại tới bây giờ ư? Cái gì là đúng cái gì là sai? Bây giờ, cho dù là phong cảnh gì ta muốn xem thì xem, không muốn xem thì sẽ không xem, ngươi cảm thấy ta sống có ý nghĩa không?
Triệu Hùng Ca:
“Ngươi cũng là người lớn nên trong chuẩn tắc đạo đức của thế gian này, không phải sinh ra trong kẽ đá, hại chết thánh nữ, mưu hại nghĩa phụ của mình, tàn sát đồng môn, lẽ nào không có chút hổ thẹn nào ư?
Trong ánh mắt của Ô Thường lóe lên sự thâm trầm:
“Ta tới đây không phải để đàm luận nhân sinh đạo lý với ngươi. Giao Ma Điển ra, ta sẽ cho phép ngươi tiêu diêu tự tại, nếu ngươi sợ ta nuốt lời, muốn cái gì để bảo đảm thì cứ việc nói.
Triệu Hùng Ca đưa bầu rượu ra:
“Nếm thử đi, mùi vị không tệ.
Ô Thường thuận tay đẩy về:
“Tự ngươi chậm rãi mà uống đi.
Triệu Hùng Ca nói giễu:
“Làm sao, sợ ta hạ độc ư?
Rốt cục đã quyết định, gã được thả lỏng không ít, lại có lòng nhân cơ hội này thoải mái một chút.
Ô Thường lật bàn tay một cái, bịch! Hồ lô rượu trên tay Triệu Hùng Ca trong nháy mắt tự nổ tung, rượu đổ ào xuống dưới vách núi, mùi rượu tỏa bốn phía.
Ngón tay chỉ vật đã vỡ tan rơi xuống vách núi, cảnh cáo:
“Nếu như ngươi chỉ gọi ta tới đùa giỡn thì cái giá phải trả sẽ rất thê thảm.
Triệu Hùng Ca chợt quay đầu hỏi:
“Có phải ngươi thật sự không gì không làm được không?
Ô Thường:
“Rốt cục ngươi muốn làm gì?

Triệu Hùng Ca chợt phiền muộn thở dài:
“Giúp ta cứu một người.
“Cứu người?
Ô Thường lại có phần bất ngờ:
“Cứu ai?
Triệu Hùng Ca:
“Con ta!
“...
Ô Thường rõ ràng là cảm thấy bối rối, thật sự tưởng là mình nghe lầm, hỏi lại:
“Ai cơ?
Triệu Hùng Ca liếc mắt:
“Con ta!
Trong lòng nói một câu, tên khốn Ngưu Hữu Đạo này!
Thần sắc của Ô Thường không có cách nào hình dung được, thân phận là một trong cửu Thánh, người thường thấy đủ chuyện cũng không có cách nào dằn sự hiếu kỳ hừng hực trong lòng xuống:
“Ai là con trai của ngươi?
Triệu Hùng Ca:
“Viên Cương!
“...
Thần sắc của Ô Thường nhất thời đặc sắc, đó là con trai của người này? Thật hay giả? Trước đó đã hoài nghi Viên Cương có quan hệ với người này, chẳng lẽ là thật?
Hắn đã nhiều lần thẩm vấn gã ta, dường như muốn nhìn thấu Triệu Hùng Ca vậy.
Thấy hắn không nói lời nào, Triệu Hùng Ca:
“Ta chỉ hỏi ngươi một câu, có thể làm được hay không?
Đây nào phải chuyện có thể làm được hay không, Ô Thường nghi ngờ nói:
“Triệu Hùng Ca, ngươi đùa gì thế, tại sao hắn có thể là con trai ngươi được?
Triệu Hùng Ca:

“Có cái gì mà không thể, chuyện này ta còn phải bẩm báo với ngươi hay sao?
Ô Thường nhìn gã:
“Tuổi tác không khớp! Thánh nữ đã chết bao nhiêu năm rồi chứ!
Triệu Hùng Ca:
“Không phải ta cùng thánh nữ, uống rượu...
Mắt nhìn chằm chằm vào vết tích hồ lô rượu bị vỡ trên tay:
“Có đôi khi quả thực là sẽ làm hỏng việc.
Tâm tính Ô Thường cẩn thận:
“Con trai ngươi được nuôi lớn ở trong một sơn thôn nhỏ?
Triệu Hùng Ca:
“Còn không phải do ngươi ép ư? Ta dám để lộ cho ngươi biết sao? Sau lại thấy nó chậm rãi lớn lên, rốt cục quyết định sắp xếp ở Thượng Thanh Tông, lúc đó phó thác cho Đông Quách Hạo Nhiên, ai ngờ Đông Quách Hạo Nhiên không thể an toàn thoát thân, trọng thương của nó là do ngươi phái người tạo thành nhỉ?
Ô Thường không thừa nhận, cũng không phủ nhận, chỉ nhìn gã.
Triệu Hùng Ca liếc hắn một cái, tiếp tục nói.

Chương 1907: Con trai của Triệu Hùng Ca (2)

Chương 1907: Con trai của Triệu Hùng Ca (2)
“Ngươi cho rằng vì sao Đông Quách Hạo Nhiên lại đột nhiên chạy tới thôn tiểu miếu nhận Ngưu Hữu Đạo làm đệ tử? Đông Quách Hạo Nhiên chạy tới thôn tiểu miếu vốn là muốn tìm Viên Cương, ai ngờ thôn tiểu miếu vừa vặn lại gặp phải quan phỉ đánh cướp, bách tính còn may mắn sống sót không biết đã trốn đi nơi nào, Đông Quách Hạo Nhiên thân chịu trọng thương không còn tinh lực tiếp tục đi tìm nữa, vừa may gặp Ngưu Hữu Đạo, vì vậy Ngưu Hữu Đạo mới tới Thượng Thanh tông.
“Vốn còn muốn giao phó Viên Cương cho Đường Mục, ai ngờ Đường Mục cũng xảy ra chuyện. Có một số việc ngoại trừ Đông Quách Hạo Nhiên và Đường Mục ra cũng không tiện để những người khác trong Thượng Thanh Tông biết được, việc này liền tạm thời gác lại đó.
“Ngươi cho rằng tại sao sau đó Ngưu Hữu Đạo lại dẫn Viên Cương ra? Vì sao hắn không dẫn theo người khác mà lại nhất định là Viên Cương? Vì sao lại coi Viên Cương như huynh đệ? Đó cũng là vì ta đã phân phó cho Ngưu Hữu Đạo. Sau đó tại sao ta lại ra tay giúp Mao Lư sơn trang? Cũng là bởi vì chuyện này.
Hợp tình hợp lý, ngoài miệng Ô Thường mặc dù không nói gì nhưng trong lòng lại cảm thấy một vài nghi hoặc đã được giải đáp.
Nhưng cũng không phải tất cả nghi hoặc đã sáng tỏ, hỏi tiếp:
“Công phu cổ quái trên người viên Cương là tới từ Ma Điển?
Triệu Hùng Ca lắc đầu:
“Trên Ma Điển đều là vài pháp môn đường ngang ngõ tắt, làm sao ta có thể truyền thụ cho con trai của mình, quan trọng nhất là, Viên Cương trời sinh không thích hợp với việc tu luyện, có vài thứ cũng không có

cách nào tu luyện được. Công phu mà nó luyện đến từ Đoán thể thuật năm đó ta có được từ thánh nữ.
“Thượng Thanh Tông đột nhiên gặp chuyện không may, hai vị sư huynh đều chết hết, đã không tiện tiếp tục giao phó cho Thượng Thanh Tông nữa, vì vậy ta giấu thân phận tìm được nó, lấy thân phận là người đi đường hữu duyên gặp được mà truyền công phu kia cho nó, căn bản là hy vọng nó có thể cường thân kiện thể có thêm năng lực tự vệ, ta cũng không ngờ sau nó lại có thể luyện ra được một vài thành tựu không tưởng được như vậy.
Ô Thường nghe xong, ánh mắt từ từ khựng lại trước kia hắn đã từng bày kế với Ngưu Hữu Đạo, có vài tình huống quan hệ giữa Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương, hắn đương nhiên là biết.
Căn cứ vào một vài tình hình nắm được, Đông Quách Hạo Nhiên thật sự là bị trọng thương đi tới thôn tiểu miếu, rơi vào đường cùng mới nhận Ngưu Hữu Đạo, thôn tiểu miếu kia lúc này mới có một người mang theo một bộ thi thể tới Thượng Thanh tông, bởi vậy có thể thấy được lúc đó Đông Quách Hạo Nhiên không có biện pháp khác, chọn lựa trong sự bất đắc dĩ.
Mà lúc Đông Quách Hạo Nhiên chạy tới thôn tiểu miếu cũng đích xác là gặp phải quan phỉ cướp sạch.
Còn nữa, Viên Cương cũng đích xác là sau khi Ngưu Hữu Đạo tới Thượng Thanh Tông thì mới bắt đầu thay đổi, lại có thể khai khiếu bắt đầu tu luyện thuật cường thân kiện thể, hắn là Triệu Hùng Ca này ở sau lưng giở trò.
Thảo nào không tiếc bại lộ quan hệ với Ngưu Hữu Đạo cũng muốn giúp Mao Lư sơn trang ứng phó với nguy cơ trước kia, nói cho cùng đều là đang vì con trai của mình.
Thật tình không biết, đây đều là Ngưu Hữu Đạo chuẩn bị tỉ mỉ cho Triệu Hùng Ca.
Ngưu Hữu Đạo là ai? Có thể đột nhiên quật khởi không phải người chỉ biết ngồi không, tỉ mỉ chuẩn bị không có chút khe hở nào, lúc dùng tới tất nhiên là hữu dụng.
Trong miệng Triệu Hùng Ca tràn đầy sự bất đắc dĩ, nhưng trong lòng cũng thật sự bất đắc dĩ, không biết đã nguyền rủa Ngưu Hữu Đạo bao

nhiêu lần rồi, mình tự nhiên lại lòi ra một đứa con trai!
Trong lòng Ô Thường bỗng nhiên thoải mái nói lại chuyện xưa:
“Thánh nữ chết, Ngưu Hữu Đạo cũng đã chết, ngươi tìm ra hai người không thể trực tiếp làm chứng, bảo ta tin tưởng thế nào?
Triệu Hùng Ca:
“Còn cần đối chứng ư? Ta đã nói đến nước này, chẳng lẽ ngươi không biết ta muốn làm gì?
Ô Thường thử hỏi:
“Ngươi muốn lấy Ma Điển ra trao đổi?
Triệu Hùng Ca quay đầu nhìn về phía hắn, ánh mắt kiên định, gằn từng chữ:
“Ngươi cứu con ta, ta cho ngươi Ma Điển, làm được hay không?
Ô Thường hơi trầm mặc, ánh mắt nhìn về phía xa.
Đổi lại là lúc bình thường thì chắc chắn không thành vấn đề, nhưng bây giờ thì hắn rất khó nói ra một tiếng đồng ý, cho dù sớm hơn một chút thôi thì đã dễ hơn rồi, nhưng hiện tại Viên Cương đã giết đệ tử của Lữ Vô Song, trong cửu Thánh cũng đã đạt thành hiệp nghị, bảo hắn cứu thế nào đây?
Đương nhiên, hắn cũng biết, đổi lại là lúc bình thường, nếu Viên Cương không xảy ra chuyện như này thì Triệu Hùng Ca không thể nào nhờ tới hắn, hắn cũng không thể nào biết được bí mật này.
Sau khi cân nhắc nhiều lần, lại quay đầu:
“Trước tiên ta phải xác nhận Ma Điển là thật hay giả đã.
Triệu Hùng Ca lắc đầu:
“Ô Thường, chúng ta quen biết đã nhiều năm như vậy, ngươi đâu phải thứ tốt đẹp gì, ngươi cảm thấy ta sẽ tin chuyện ma quỷ của ngươi ư? Ngươi yên tâm, trừ phi thứ thánh nữ cho ta là giả. Nói chung, chỉ cần ngươi cứu người, đồ ta giao cho ngươi nhất định là thứ mà thánh nữ cho ta. Bằng vào thế lực và thực lực của ngươi, ngươi có thể cứu người cũng có thể giết người, ngươi lấy được đồ rồi còn sợ không biết được thật giả ư? Ta không cần phải lừa ngươi làm gì.
Ô Thường cũng đau đầu:
“Việc này không dễ làm, con trai ngươi đã giết đệ tử của Lữ Vô Song, bây giờ bị liên hợp trông giữ...

Nói đến đây, hắn không nhịn được lần nữa quan sát Triệu Hùng Ca một lượt.
Khoan hãy nói, tướng mạo của hai cha con nhà này thoạt nhìn thì không giống nhưng tính cách thì đúng là giống y hệt.
Năm đó Triệu Hùng Ca nhận hết hành hạ cũng không chịu khai báo, hôm nay Viên Cương cũng như vậy, đối mặt với uy hiếp như thế, đau khổ cùng áp lực đè người nhưng xương vẫn cứng như vậy, thật đúng là không phải trùng hợp, xem ra thật đúng là cha nào con nấy!
Hắn đã tin Viên Cương chính là con trai của Triệu Hùng Ca, lời nói dối do Ngưu Hữu Đạo tạo ra có thể ăn khớp là một chuyện, nguyện lấy Ma Điển ra để trao đổi càng là bằng chứng đanh thép hơn. Nếu không phải là vì cứu con trai ruột, Ô Thường không tin người này có thể lấy Ma Điển ra.
Triệu Hùng Ca:
“Ta đã nghe nói tới việc này, biết nó đã rơi vào tuyệt cảnh, nếu không... Sao lại tìm ngươi? Có đồng ý không? Nếu không đồng ý, cho dù ta chết ngươi cũng đừng mơ có được Ma Điển!
Có thể không đồng ý sao? Bởi vì Ô Thường hắn muốn!
Nhưng tình huống trước mắt, giữa cửu Thánh đang ngăn cản lẫn nhau, hắn lại không có cách nào bảo đảm một cách chắc chắn, trong lòng có thể nói là rối bời.
Trước nằm mơ cũng không nghĩ tới Viên Cương lại là con trai của Triệu Hùng Ca, nếu sớm biết Triệu Hùng Ca có một sự uy hiếp lớn tồn tại như thế thì đâu đến nỗi như này.
Có một số việc hối hận cũng không có tác dụng gì, trước đó cũng không thể suy nghĩ theo hướng này được, ai có thể ngờ người luôn một lòng thâm tình với thánh nữ như Triệu Hùng Ca lại có con với nữ nhân khác? Ai có thể ngờ tới được?
Hắn chậm rãi thu chân đứng lên:
“Việc này phải đợi ta xem tình huống chút rồi nói sau.
Triệu Hùng Ca:
“Ngươi hãy nghe cho kỹ, ta không phải bảo ngươi tạm thời mang người ra ứng phó với ta trong một lúc, sau khi lấy được đồ lại để nó đi chịu chết? Không phải ra vẻ với ta, cái ta muốn chính là nó được bình an vượt

qua kiếp nạn này, bên Thánh Cảnh sẽ không ai tiếp tục tìm nó để gây sự nữa, ta hy vọng cuộc đời này của nhi tử ta sẽ bình an. Bằng không bí mật ngươi có được vật đó không giấu được, ngươi giết ta cũng không có tác dụng, ngươi nên biết đó là hậu quả gì.

Chuyện đó, Ô Thường há có thể không biết, bằng không hắn đại khái có thể tạm thời túm Viên Cương ra ứng phó một lúc, lấy được đồ thì làm thịt thằng nhãi này, sau lại đưa Viên Cương trở về là được.

“Ngươi là đang quan tâm xem ta có thể cứu được con trai ngươi ra hay không đi!

Ô Thường lạnh lùng nói một câu, đối mặt với sự uy hiếp như vậy, trong lòng lại dâng lên sát khí.

Chương 1908: Bắt đầu có lời đồn

Chương 1908: Bắt đầu có lời đồn
Có một số việc cũng chỉ có thể tạm hoãn lại, nếu như có thể, trước lấy được đồ đã rồi tính, chỉ mong thứ đó có thể giúp hắn có được thắng lợi cuối cùng, đợi sau khi thành công nhất định sẽ làm thằng nhãi trước mặt này biết cái gì gọi là muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong.
Triệu Hùng Ca:
“Việc này không nên để cho Nam Thiên Vô Phương biết, bằng không thì sẽ ngăn ta giao đồ cho ngươi.
“Việc này không cần ngươi nói, ta cũng hy vọng ngươi hãy quản tốt cái miệng của mình.
Ô Thường lạnh lùng nói một câu, trong lòng căm tức.
Triệu Hùng Ca:
“Viên Cương không biết quan hệ giữa ta và nó, đừng cho nó biết.
Ô Thường cười ha hả, rất muốn nói một câu, thánh nữ cũng đã mù mắt rồi, vậy mà lại coi trọng thứ như ngươi.
Nhưng sợ khiến cho thằng nhãi này tỉnh ngộ, lời đến khóe miệng lại nhịn lại, lắc mình một cái xông lên trời, biến mất trên không trung.
Triệu Hùng Ca thở ra một hơi thân thể chậm rãi quay lại, nằm ở trên mặt đất, hai cánh tay giao nhau gối đầu.
Chờ một lúc, có một thân ảnh hạ xuống cạnh gã, từ trên cao nhìn xuống:
“Hắn tới?
Chính là Nam Thiên Vô Phương.
Triệu Hùng Ca ừ một tiếng.
Nam Thiên Vô Phương nhìn gã:
“Chuyện gì?
Triệu Hùng Ca:

“Hắn tìm ta còn có thể có chuyện gì?
Nam Thiên Vô Phương:
“Hắn là do ngươi gọi đến?
Triệu Hùng Ca:
“Ngươi cảm thấy có thể sao?
Nam Thiên Vô Phương:
“Người của ta gặp được người mà hắn phái trú ở đây, người sau vừa mới thả kim sí đưa tin, sau đó thì hắn tới, chuyện gì có thể khiến cho hắn tới gặp ngươi nhanh như vậy?
Triệu Hùng Ca:
“Ngươi muốn nói cái gì?
Nam Thiên Vô Phương lạnh lùng nói:
“Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám giao ra thứ không nên giao, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!
Triệu Hùng Ca:
“Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, ta đã nói, đồ không ở trong tay ta, cho nên Ma giáo sẽ không có bất cứ vấn đề gì.
Mái tóc đen trắng của Nam Thiên Vô Phương chợt bị gió thổi lên:
“Chỉ hy vọng như thế!
Xoay người.
Triệu Hùng Ca đột nhiên nói:
“Nam Thiên, ta chọc giận hắn, hắn đánh nát bầu rượu của ta rồi, bảo người ta đưa cho ta cái mới.
“Tự mình vào thành mà mua đi.
Nam Thiên Vô Phương lắc mình rời đi.
Nhìn lên trời, Triệu Hùng Ca nằm nói thầm:
“Đồ khốn kiếp, khốn thật, chỉ mong ngươi đúng, bằng không lão tử đây không phải là người!
...
Trong Vấn Thiên Thành, lồng giam rất bền chắc, bởi vì là chỗ chức trách có chuyên môn đặc thù đối phó với yêu ma quỷ quái.
Nơi tường đồng vách sắt, xích sắt kim cương trói hai cánh tay của Viên Cương lại, cả người vô cùng thê thảm, hoàn toàn thay đổi, tóc đã bị cạo sạch rồi.

Lúc này đang phát ra tiếng rên rỉ đau khổ buồn bực, giãy dụa trong xích sắt, trên người cắm tám cái kim thép, huyệt đạo bị kim thép chế trụ không có cách nào sử dụng công phu hoành luyện của mình nữa, đang phải chịu sự đau khổ nuốt Khổ Thần Đan, đau đớn đến mức ngay cả con ngươi cũng sắp lòi cả ra vậy.
“Cho hắn thuốc giải!
Một đám người thẩm vấn đang quan sát muốn xem Viên Cương có thể mạnh miệng tới khi nào, phía sau chợt truyền tới một câu nặng nề.
Mọi người đều nhìn lại, chỉ thấy một nam nhân tóc tai bù xù, tay để trần chẳng biết từ khi nào đã đứng sau lưng bọn họ, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Viên Cương.
Ô Thường! Mọi người cả kinh, nhanh chóng chắp tay hành lễ.
Ô Thường lần nữa lên tiếng:
“Ta nói mang thuốc giải cho hắn!
Một người của Thiên Ma Thánh Địa đang đương chức ở Phiêu Miểu Các nhanh chóng bước ra mấy bước, lục lọi trong tay áo của một người tìm ra thuốc giải, vội vàng đi qua nhét vào trong miệng của Viên Cương, thi pháp giúp đỡ giải độc hiệu của Khổ Thần Đan.
Ô Thường yên tĩnh chờ, nhìn chằm chằm phản ứng của Viên Cương.
Gặp Triệu Hùng Ca rồi, nghĩ tới việc giữ an toàn cho Viên Cương, sau khi trở lại Thánh Cảnh thì Ô Thường lo lắng Viên Cương sẽ gặp chuyện không may, chưa kịp trở về Thiên Ma Thánh Địa đã tới thẳng đây.
Hắn đứng đó, mọi người đều yên tĩnh, cũng không dám thở mạnh.
Đối với rất nhiều người, vị này chính là một ngưu nhân, có thể từ ngoài tám Thánh giết tới đứng vào một trong cửu Thánh, hành động năm đó đến nay nhắc tới vẫn làm người ta khiếp sợ.
Bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, chưởng lệnh Hoắc Không của Phiêu Miểu Các nghe tin mà tới, tiến lên hành lễ:
“Bái kiến Thiên Ma Thánh Tôn!
Ô Thường không để ý đến, tiếp tục chờ.
Đến khi Viên Cương rốt cục chậm rãi ngưng giãy dụa, mới nhàn nhạt lên tiếng:
“Để người xuống.
“Chuyện này...

Hoắc Không có phần khó nói, chắp tay thỉnh giáo:
“Không biết Thiên Ma Thánh Tôn có gì chỉ giáo?
Ô Thường quay đầu, lạnh lùng nhìn y không nói một lời, dường như đang nói, ta bảo ngươi để người xuống, ngươi không nghe thấy ư?
Cảm nhận được uy thế của vị này, hầu kết của Hoắc Không rung lên, cuối cùng vẫn phất tay ra hiệu với người thẩm vấn.
Lập tức có người chạy đi tháo xích sắt ra, thả Viên Cương rơi xuống đất.
Sau khi xuống đất, Viên Cương tỉnh lại từ trong đau khổ, đã hấp hối.
Cánh tay của Ô Thường chợt vồ một cái, Viên Cương gần như hôn mê phạch một cái đã bị hút tới, một cái cánh tay bị Ô Thường cầm lấy, người cũng bị hắn xách ngang.
Đẩy người, xoay người kéo đi.
Hoắc Không ngẩn ra, vội vàng tiến lên đuổi theo:
“Không biết Thánh Tôn có ý gì? Chẳng lẽ muốn đích thân thẩm vấn? Nếu như thế, không bằng cứ làm thế ở tại đây, cần gì xin cứ việc phân phó.
Ô Thường:
“Ồn ào, người ta mang đi trước đã.
Thật đúng là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, Hoắc Không vội hỏi:
“Thánh Tôn, chuyện này không hợp quy củ đâu? Ngài làm như vậy, ta không có cách nào báo cáo với những Thánh Tôn khác được!
Ô Thường:
“Bản tôn nhận được tin tức, có người muốn bí mật ám sát phạm nhân, nơi đây có quá nhiều người tâm tư bất chính, trước tiên bản tôn mang người về Thiên Ma Thánh Địa bảo hộ đã, cứ báo cáo như vậy.
“Thánh Tôn, chuyện này không được...
Hoắc Không còn chưa dứt lời, Ô Thường đã lắc mình một cái mang người bay vèo đi rồi.
Trong nhà giam ai dám cản lại?
Hoắc Không lắc mình đuổi theo, đợi ra khỏi nhà giam, phát hiện Ô Thường đã hóa thành một điểm đen độn về phía xa.
“Aiz
Hoắc Không than thở, cũng rất bất đắc dĩ, không biết kiếp trước mình đã làm sai cái gì mà lại tiếp nhận Phiêu Miểu Các vào lúc này.

Đi! Nếu Ô Thường đã bảo khai báo vậy, để y khai báo y nguyên như thế là xong.
Không làm vậy thì cũng không có biện pháp nào, nếu như người của Thiên Ma Thánh Địa tới thì bọn họ còn có thể ngăn cản, Ô Thường tự thân xuất mã, nơi đây có ai ngăn cản được?
...
Một nhân ảnh bay ngang qua bầu trời, vào trong động khẩu của Thiên Ma cung.
Nhìn thấy Ô Thường trở về, Hắc Thạch mau chóng tới phía trước hành lễ, lại thấy Ô Thường thuận tay ném một người xuống, chính là Viên Cương.
Hắc Thạch sửng sốt:
“Thánh Tôn, đây là?
Ô Thường:
“Ta tự mình mang về từ Vấn Thiên Thành, dẫn đi coi giữ, không được để người ta mang đi.
Hắn mang người về, vẫn là câu nói kia, lo Viên Cương sẽ gặp chuyện không may ở Vấn Thiên Thành, người vẫn nên khống chế trong tay mình thì an toàn hơn chút.
Còn như biện pháp, trước tiên mang được người về đã, nắm được thứ có thể uy hiếp Triệu Hùng Ca trước rồi lại nói, những thứ khác sau sẽ nghĩ biện pháp ứng phó.
“Hả...
Hắc Thạch lại ngẩn ra, tiện đà hỏi lại:
“Chẳng nhẽ Thánh Tôn đã nhận được tin tức?
Đi vào trong, Ô Thường hỏi một câu:
“Tin tức gì?
Hắc Thạch chỉ chỉ Viên Cương đang hôn mê:
“Chẳng nhẽ không phải là bởi vì Lữ Vô Song và Nguyên Sắc ư?
Ô Thường chợt dừng bước:
“Nói cho rõ ràng.
“Vâng!
Hắc Thạch đáp lời, cũng hiểu đối phương còn chưa biết, còn tưởng là đối phương phản ứng nhanh nữa.

Nhưng dưới tình huống không biết chuyện mà đã mang người về là có ý gì?
Dẫn sự nghi ngờ trong lòng xuống, bẩm báo:
“Thuộc hạ mới vừa nhận được tin tức, trong Thánh Cảnh có lời đồn rằng trước khi Ngưu Hữu Đạo bị đâm ở Vô Lượng viên đúng lúc gặp phải Lữ Vô Song, từng nói với Lữ Vô Song rằng Ngưu Hữu Đạo phát hiện có người đáng ngờ muốn tra xét, hóa ra người đó chính là chưởng lệnh đương thời của Phiêu Miểu Các – Đinh Vệ!
“Đinh Vệ?
Ô Thường chậm rãi quay người lại hỏi:
“Tin đồn ở đâu ra, có chứng cứ không?
Hắc Thạch lắc đầu nói:
“Vừa mới nghe qua loa, tạm chưa có chứng cứ, thuộc hạ đã sai người đi thăm dò rồi!

Chương 1909: Quản Phương Nghi là người nào? (1)

Chương 1909: Quản Phương Nghi là người nào? (1)
Ô Thường từ từ nói:
“Đinh Vệ là đồ đệ của Nguyên Sắc, Lữ Vô Song không thể vô duyên vô cớ bảo vệ cho hắn được! Nếu là thật thì nói cách khác, là do Lữ Vô Song và Nguyên Sắc liên thủ dìm việc này xuống?
Hắc Thạch:
“Bây giờ suy nghĩ một chút, Đinh Vệ bởi vì tra án bất lợi bị Nguyên Sắc miễn chức chưởng lệnh của Phiêu Miểu Các, kết hợp với lời đồn này, bây giờ nghĩ chút thì đích xác có chút khả nghi.
Ô Thường:
“Khả nghi ở chỗ nào?
Hắc Thạch nói:
“Trong tin đồn truyền ra có một chuyện khiến người ta tỉnh ngộ, đó chính là với tình huống hiện nay kỳ thực không có ai nguyện tiếp nhận chức chưởng lệnh của Phiêu Miểu Các. Đinh Vệ phá án bất lợi, vì vậy nên phải chịu trừng phạt, bị miễn chức nhưng lại bị miễn ngay lúc này, là trừng phạt sao? Dường như giống với giải thoát hơn. Còn nữa, Nguyên Sắc tình nguyện bỏ qua việc nghiêm tra, Huyền Diệu bởi vì không chịu nổi hình phạt mà tự sát.
Ô Thường bắt đầu đi tới đi lui, bồi hồi, chợt hừ hừ một tiếng:
“Ta đang lo Lữ Vô Song bởi vì chuyện của đệ tử mà không chịu buông tha, mặc kệ thật giả, dù sao đang buồn ngủ mà có người đưa tới gối đầu rồi.
Đã có cái cớ để mang người tới đây rồi.

Còn có yêu cầu của Triệu Hùng Ca nữa, là từ nay về sau Viên Cương phải được đảm bảo an toàn, nhưng dù sao Viên Cương đã giết đệ tử của Lữ Vô Song, sau này Lữ Vô Song có thể coi đây là cách để biện hộ, ai cũng không thể phản đối được. Nếu hắn không làm tới mức này thì không tính là cứu Viên Cương, một khi Triệu Hùng Ca nói ra chuyện hắn có được Ma Điển thì sẽ phiền toái lớn.
Hiện tại, việc này phải xem Lữ Vô Song nói thế nào, bằng không còn không biết là ai tìm ai gây phiền phức.
Hắc Thạch không biết chuyện, còn chưa liên tưởng tới Triệu Hùng Ca, không thể không nhắc nhở:
“Thánh Tôn, nguyên do là bởi vì Viên Cương này mà trước đó chúng ta đã dẫn tới sự hoài nghi của bọn họ, bây giờ lại vội vã mang người về đây như thế, có phải có chút không ổn không?
“Không ổn?
Ô Thường quay đầu nhìn, nói cho y rõ:
“Viên Cương là con trai của Triệu Hùng Ca! Triệu Hùng Ca muốn dùng Ma Điển đổi lấy con trai!
“Này...
Hắc Thạch khó có thể tin.
“Chuyện này sao có thể?
“Hắn tìm ta là vì việc này...”
Ô Thường kể lại khái quát mọi chuyện.
Hắc Thạch nghe xong trong lòng hoài nghi.
“Thánh Tôn, việc này có thể còn giấu ẩn khuất gì không?"
Ô Thường:
“Ta mặc kệ có phải con trai của hắn hay không, chỉ cần hắn nguyện ý cầm ra Ma Điển trao đổi, như vậy là đủ rồi.”
Hắc Thạch khẽ vuốt cằm, cũng phải, những cái khác không trọng yếu, trọng yếu là bên này có thể lấy được Ma Điển, phí hết tâm tư nhiều năm như thế, bây giờ Triệu Hùng Ca thừa nhận, hơn nữa nguyện ý giao ra, Thánh tôn sao có thể để lỡ mất.
“Việc này cũng khá phiền phức, dù cho Lữ Vô Song có thể buông tha Viên Cương, nhưng làm sao để bảy người khác buông tay?”
Hắc Thạch chần chừ.

Mà đây cũng là vấn đề cần thương nghị giải quyết.
...
Trên tiểu lâu, Ngưu Hữu Đạo đứng dựa vào lan can, ngắm nhìn bầu trời, trong mắt hiện vẻ lo âu.
Bên này đã nhận được tin tức của Triệu Hùng Ca, mồi đã được thả.
Còn Ô Thường sẽ làm như thế nào, bên này tạm thời không biết. Dù không nắm chắc, hắn cũng chỉ có thể làm như thế. Ngưu Hữu Đạo sẽ không chịu ngồi yên, bó tay ngồi nhìn Viên Cương bị giết, nhưng lại thực không có biện pháp giải cứu, suy tư nhiều lần, chỉ có thể ném Ma Điển ra ngoài, chỉ có dụ hoặc lớn mới có thể thúc đẩy Ô Thường tận lực.
Thân hình Vân Cơ xuất hiện, chậm rãi đi tới dựa vào lan can.
“Ta không biết ngươi và Triệu Hùng Ca đến tột cùng làm gì, bất quá ta biết, ngươi vì cứu Hầu Tử hao hết tâm tư. Từ trong tay Cửu Thánh cứu người, có thể thành công sao?”
Ngưu Hữu Đạo:
“Không biết.
Vân Cơ:
“Nếu cứu không được thì sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta có thể làm sao? Không tiếc tất cả, để mọi người cùng nhau chịu chết sao?
Vân Cơ:
“Vì cứu hắn, để chứng minh cho Triệu Hùng Ca xem, ngươi suýt chút nữa bị Thánh La Sát đánh chết, ngươi đã tận lực, Hầu Tử có thể có huynh đệ như ngươi, đời này cũng coi như đáng giá.
“Đời này...
Ngưu Hữu Đạo nói thầm một tiếng, cực kỳ phiền muộn.
...
Hoàng Ban sợ hãi, người áp tải buông hai tay hắn ra, hai tay Hoàng Ban che cổ, trong miệng ục ục.
Nguyên Phi tư thái uyển chuyển lè lưỡi, liếm vết máu trên ngón trỏ, mặt cười tủm tỉm, nhìn Hoàng Ban vô lực ngã xuống đất.
Là nàng cắt cổ Hoàng Ban, muốn mạng của Hoàng Ban.

Đinh Vệ cũng bị người áp tải, hai tay bị hai nữ tử ăn mặc hở hang nhấn ở phía sau, trơ mắt nhìn Hoàng Ban co quắp ngã trên mặt đất cho đến không còn tiếng động, phẫn nộ ngẩng đầu.
“Ngươi muốn làm gì? Có phải ngay cả ta ngươi cũng muốn cũng giết không?
Nguyên Phi quay đầu lại nhìn hắn, nói cười dịu dàng.
“Đinh Vệ, không có biện pháp, Ngưu Hữu Đạo đã báo cho Lữ Vô Song tra xét ngươi, việc này đã bị lộ ra ít nhiều rồi.”
“Đó là do Ngưu Hữu Đạo hãm hại ta!”
Đinh Vệ gào thét, y cũng thầm ý thức được gì đó, liều mạng giãy dụa. Nhưng pháp lực y đang bị quản chế, khó có thể tránh thoát, hai nữ tử ở phía sau hơi thi pháp, trực tiếp nhấn người quỳ xuống đất.
Nguyên Phi:
“Có phải hãm hại hay không đã chẳng còn quan trọng nữa, ngươi hẳn phải hiểu, chẳng sớm thì muộn, bọn họ sẽ yêu cầu Thánh Tôn giao ngươi ra, để điều tra rõ chân tướng sự tình. Lúc đó, ngươi nói Thánh Tôn phải giao hay không đây? Không giao sẽ phải đối mặt với áp lực do tám nhà khác liên thủ... Nếu giao ra, ngay cả đệ tử của mình cũng không bảo vệ được, bảo Thánh Tôn làm sao chịu nổi?”
“Càng quan trọng hơn là, sự tình này Thánh Tôn không muốn dính vào. Ngài ấy chỉ sợ ngươi không chịu nổi thủ đoạn của những người kia, một khi để lộ việc Thánh Tôn liên thủ với Lữ Vô Song ép xuống sự tình Huyền Diệu ám sát Ngưu Hữu Đạo, đến thời điểm đó coi như ngươi bị hãm hại, Thánh Tôn dù có trăm miệng cũng không thể bào chữa.”
Đầu lưỡi lại liếm một cái.
Đinh Vệ ngẩng đầu nhìn Nguyên Phi đang liếm vết máu trên tay, y bất giác không rét mà run, hô lớn:
“Ngươi yên tâm, bảo sư tôn cũng yên tâm, đệ tử chắc chắn sẽ không bán đứng sư tôn, chắc chắn sẽ không!”
Nguyên Phi nhìn hắn.
“Loại bảo đảm này có thể tin được không? Ngươi nói Thánh Tôn có nên gánh chịu nguy hiểm này không?”
“Ta muốn gặp sư tôn, ta muốn gặp sư tôn!”
Đinh Vệ hô to.

“Sư tôn, đệ tử oan uổng, đệ tử oan uổng!”
Nguyên Phi ngồi xổm xuống, ngón trỏ nhấn miệng hắn, sau đó chậm rãi trượt xuống, cuối cùng dừng ở chỗ buồng tim.
“Ngươi nên biết, chỉ cần ngươi còn sống, sẽ có người tóm chặt ngươi không thả, ngươi cần gì phải sống chịu tội như vậy? Biện pháp tốt nhất, chính là ngươi triệt để biến mất. Đinh Vệ, ngươi hẳn phải biết này là ý tứ của ai, không nên hận ta!
“Ngươi...
Đinh Vệ vừa mở miệng liền cứng lại, chậm rãi cúi đầu, nhìn bộ ngực của mình, có máu tươi chảy ra.
Chỉ tay của Nguyên Phi đâm thủng lồng ngực hắn, thẳng phá trái tim.
“Ha ha...
Đinh Vệ cười thảm.
“Nguyên Phi, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ có một ngày này...
Nguyên Phi ghé vào lỗ tai hắn thì thầm nói:
“Ta không giống ngươi, nói cho ngươi một bí mật, kỳ thực ta và sư phó ngươi là phu thê!
Đinh Vệ trừng mắt, sau đó mặt lộ vẻ trào phúng, mang theo thần sắc châm chọc ngã xuống.
Thần sắc này của hắn làm Nguyên Phi rất căm tức, cực kỳ căm tức, đứng dậy hét.
“Xử lý sạch sẽ!
Dứt lời xoay người rời đi.
Kỳ thực chết đẩu chỉ hai cái, lúc trước người tham dự ám sát, tất cả đều bị xử lý sạch sẽ.
...
Phía sau núi Yêu Ma Lĩnh, Triệu Hùng Ca và người Ô Thường phái tới trò chuyện, thỉnh thoảng gật đầu.
Nam Thiên Vô Phương đến rồi, rơi ở bên cạnh hai người, người kia nhìn Nam Thiên Vô Phương chắp tay, sau đó lắc mình rời đi.
Nam Thiên Vô Phương quay đầu lại, sắc mặt không dễ nhìn, trầm giọng nói:
“Ngươi và Ô Thường đến tột cùng làm cái gì?

Nơi này của hắn đã bị Ô Thường tìm tới, Ô Thường muốn Ma giáo thừa nhận Viên Cương là truyền nhân của Thánh nữ, muốn Ma giáo lập Viên Cương làm Thánh tử.

Chương 1910: Quản Phương Nghi là người nào? (2)

Chương 1910: Quản Phương Nghi là người nào? (2)
Triệu Hùng Ca cũng biết, người vừa nãy kia chính là tìm hắn nói sự tình này. Có chút sự tình, Ô Thường có thể lấy vũ lực đến hiếp bức, nhưng hiệu quả hiếp bức làm sao không biết, cho nên bên Ô Thường hy vọng Triệu Hùng Ca có thể giúp đỡ thuyết phục Ma giáo.
Đối mặt chất vấn, Triệu Hùng Ca trầm mặc, sau đó nói:
“Ô Thường không có nói loạn, Viên Cương đích xác là truyền nhân của Thánh nữ.
Nam Thiên Vô Phương nổi giận:
“Ngươi mở cái chuyện cười gì? Các đời Thánh nữ truyền nhân đều là nữ, làm sao sẽ là nam nhân?
Triệu Hùng Ca bình tĩnh nói:
“Có chút sự tình ngươi không biết, Thánh nữ sáng lập Ma giáo vẫn chờ một người tới, các đời Thánh nữ truyền thừa cũng vẫn đang chờ đợi.
Sự tình này, hắn không tính nói dối.
Người kia, hắn chờ được, hắn chờ được rồi.
Ở Điệp Mộng Huyễn Giới nhìn thấy Thánh La Sát hiện ra hình người, hắn liền biết người mình chờ, các đời Thánh nữ Ma giáo chờ đợi mấy trăm năm đã xuất hiện.
Nam Thiên Vô Phương kinh nghi bất định:
“Ngươi tuyệt đối đừng nói cho ta, chờ chính là Viên Cương?
Ngữ khí của Triệu Hùng Ca kiên định:
“Phải! Chính là hắn.
Khi giao Ma Điển cho Ngưu Hữu Đạo, hắn biết mình hoàn thành sự tình mà Thánh nữ trước khi lâm chung giao phó, các đời Thánh nữ Ma giáo

truyền thừa, ở trên tay hắn hoàn thành. Hậu quả thế nào, hắn không biết, nhưng hắn vui mừng vì mình đã hoàn thành.
Ô Thường liên tiếp hại chết hai vị Thánh nữ của Ma giáo, chính là không hy vọng bí mật của Ma giáo truyền thừa tiếp, muốn bức nó hiện hình.
Ma giáo đã không còn Thánh nữ, cũng không thể xuất hiện Thánh nữ, nhưng có thể là trời thấy đáng thương, ở thời điểm này, người các đời Thánh nữ chờ đợi xuất hiện, cho nên Triệu Hùng Ca rất vui mừng, mọi người hắn đều có thể nhắm mắt.
Khi giao Ma Điển cho Ngưu Hữu Đạo, hắn giải thoát rồi, cũng thản nhiên, lúc này đã có thể thản nhiên đối mặt, nói dối cũng có thể không nháy mắt.
Nam Thiên Vô Phương kéo lấy vạt áo của hắn, giống như tức giận xung thiên.
“Triệu Hùng Ca, đừng tưởng ta không biết, bởi vì Thượng Thanh Tông, ngươi và Mao Lư Sơn Trang vẫn có chút không minh bạch, có phải ngươi vì cứu Viên Cương, mà muốn giao ra Ma Điển hay không?
Triệu Hùng Ca cũng nổi giận, kéo lấy vạt áo của hắn, cả giận nói:
“Vậy ngươi nói cho ta, khi Thánh nữ tiền nhiệm nhận ra bản thân gặp nguy hiểm, có phải đã ở trong bóng tối truyền đạt pháp chỉ tìm kiếm truyền thừa cho người? Năm đó có phải ngươi tiếp nhiệm vụ đi tìm kiếm Thánh nữ hay không?
Tâm tình của Nam Thiên Vô Phương kích động:
“Cơ mật nội bộ của Ma giáo không cần ngươi đến quản!
Triệu Hùng Ca dùng sức đẩy hắn một cái.
“Kỳ thực, ngươi dựa theo sàng lọc, từ lâu tìm được Thánh nữ phù hợp điều kiện phải không?
Nam Thiên Vô Phương:
“Phải! Trở thành Thánh nữ, lại bị ngươi hại chết rồi!
Triệu Hùng Ca quát mắng:
“Thối lắm! Kỳ thực nàng vốn không nên là Thánh nữ, kỳ thực chỉ là tuyển chọn của ngươi, Thánh nữ nguyên bản hắn là có một người khác, phải không?
“Nói năng bậy bạ, ta nghe không hiểu ngươi nói cái gì.

Nam Thiên Vô Phương hất tay, đẩy hắn ra, phẫn nộ xoay người.
Triệu Hùng Ca lại không chịu buông tha, bắt được vai hắn, cứng rắn kéo hắn về, cắn răng nghiến lợi nói:
“Quản Phương Nghi là người nào?
Lời này vừa nói ra, ánh mắt của Nam Thiên Vô Phương có chút phiêu hốt, lại hất tay hắn, xoay người tách ra ánh mắt của Triệu Hùng Ca, nhìn phương xa nói:
“Là người nào ngươi còn không rõ ràng sao?
“Ta không rõ ràng!
Tâm tình của Triệu Hùng Ca cũng kích động.
“Ngươi nói cho ta, ngươi muốn che giấu cái gì?
Nam Thiên Vô Phương:
“Ta không có che giấu cái gì! Ta nói cho ngươi, chỉ cần ta còn sống, Ma giáo sẽ không đáp ứng để Viên Cương trở thành Thánh tử!
Dứt lời muốn lắc mình rời đi.
Triệu Hùng Ca cấp tốc ra tay, một phát bắt được cổ tay hắn, kéo hắn lại, gằn từng chữ:
“Kỳ thực Quản Phương Nghi chính là Thánh nữ! Quản Phương Nghi vốn nên là Thánh nữ đời trước, phải không?
Nam Thiên Vô Phương dùng sức vung tay, muốn bỏ qua, lại bị Triệu Hùng Ca kéo không thả.
Triệu Hùng Ca nghiêm túc nói:
“Nhưng ngươi không mang nàng về Ma giáo, bởi vì ngươi không muốn nàng tiếp nhận vị trí Thánh nữ, bởi vì ngươi nhìn thấy tình cảnh của Thánh nữ lúc đó, bởi vì ngươi sợ Quản Phương Nghi bước theo gót chân của Thánh nữ, bởi vì ngươi lo lắng nàng sẽ chết ở trên tay Ô Thường! Là cái gì làm ngươi không để ý truyền thừa của Ma giáo mà che chở nàng?
Hắn chỉ vào mũi đối phương nói.
“Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì ngươi thích nàng, tình nguyện nàng lưu lạc phong trần, cũng không muốn nàng cuốn vào thị phi như vậy bỏ mạng! Ngươi lấy người vốn không nên là Thánh nữ đến kế thừa vị trí Thánh nữ, kết quả như ngươi mong muốn, ngươi bảo vệ được Quản Phương Nghi, trơ mắt nhìn người vốn không nên là Thánh nữ bị Ô Thường bức tử!

Nam Thiên Vô Phương sợ hãi nhìn hắn, chậm rãi lùi về sau hai bước, sau đó cả người như bị rút khô khí lực, ngã ngồi trên mặt đất, vẻ mặt bi thảm, đã không còn chút phiêu dật hào hiệp nào nữa.
Phải rồi! Triệu Hùng Ca theo dõi hắn, cũng vô lực lùi về sau một bước, trước còn chỉ là suy đoán, nhưng thái độ hiện tại của đối phương, làm cho hắn minh bạch, đích xác là như vậy.
Chuyện cũ trước kia, rõ ràng ở trước mắt, bao nhiêu phong ba, bao nhiêu bất đắc dĩ, lại bao nhiêu huyết lệ?
Triệu Hùng Ca cũng vô lực ngã ngồi trên mặt đất.
Sau đó hai nam nhân giống như điên xông lên, mãnh liệt va chạm, hại người hại mình, đều đánh ngã đối phương.
Triệu Hùng Ca cười thảm:
“Ngươi nói là ta hại Thánh nữ, hiện tại ngươi nói lại lần nữa, đến cùng là ai hại chết Thánh nữ?
Nam Thiên Vô Phương nhếch miệng bi thảm.
“Nguyên lai ngươi đã sớm biết, ta còn tưởng trời biết đất biết còn có ta biết, bí mật này vĩnh viễn sẽ không còn có người biết.
Triệu Hùng Ca sầu thảm.
“Nguyên lai ta cũng không biết, nếu như không phải Ngưu Hữu Đạo mang Quản Phương Nghi đi, gây nên một chút cử động của ngươi... Bởi vì ta biết tình hình ngươi tìm Thánh nữ, Thánh nữ nói cho ta biết, mà ngươi không phải người lỗ mãng vội vã làm ra quyết định như vậy. Kết hợp thời gian, còn có sự tình phát sinh ở Ma giáo năm đó, ta mới có suy đoán này.
Nam Thiên Vô Phương:
“Ngươi thật ác độc, suy đoán ra lại có thể nhịn xuống không hỏi.
Triệu Hùng Ca:
“Bởi vì trước khi Thánh nữ lâm chung giao phó, bởi vì ta phải thủ hộ bí mật càng trọng yếu hơn, vạch trần ngươi, đối với Ma giáo, đối với ta thủ hộ đều không có bất kỳ chỗ tốt. Ta lại tàn nhẫn, cũng không tàn nhẫn bằng ngươi, ngươi vì ẩn giấu chân tướng, vậy mà có thể trơ mắt nhìn nàng rơi vào phong trần mà không đưa tay kéo một cái.
Nam Thiên Vô Phương khóc.
“Ta không có biện pháp, ta cũng không dám!

Nước mắt chảy xuống, đầu cũng cúi thấp.
“Khi ta tìm tới nàng, nàng đang ở bên dòng suối giặt quần áo, khi nàng ngẩng đầu... Ngươi không biết lúc đó nàng đẹp như thế nào đâu, sau đó ta khó kìm lòng nổi, làm bẩn nàng, lúc đó ta hối hận, lại không hối hận.
“Hối hận là bởi vì nàng phù hợp điều kiện Thánh nữ, Thánh nữ a, làm sao có thể bị làm bẩn, bảo ta làm sao có thể mang nàng về Ma giáo kế thừa vị trí Thánh nữ? Mang về, sau này ta phải trường kỳ đối mặt, ánh mắt nàng nhìn ta là không che giấu nổi người khác, Ô Thường lại mắt nhìn chằm chằm, một khi bạo lộ ra, ta khó từ tội lỗi, cũng sẽ hại nàng.
“Ta không hối hận là bởi vì bảo vệ nàng, ta tận mắt nhìn thấy Thánh nữ chịu đủ dày vò, càng ngày càng không hối hận!
“Ô Thường nhìn chằm chằm, ta thật không dám đi đưa tay, một khi bị Ô Thường phát hiện nàng là người ta quan tâm, cho dù có thể che giấu thân phận nàng là nhân tuyển Thánh nữ, ngươi cũng có thể biết nàng rơi vào tay Ô Thường sẽ là dạng kết cục gì. Bỏ mặc nàng lưu lạ phong trần, không ra tay, nói rõ ta không để ý nàng, có lẽ mới là bảo hộ tốt nhất đối với nàng.
“Tên thật của nàng là Quản Hồng Hoa, ta cảm thấy không êm tai, nên đổi tên là Quản Phương Nghi, không nghĩ tới sau đó nàng vẫn dùng danh tự này! Có lẽ không nên cho nàng cải danh tự này, nàng gọi Quản Phương Nghi, ta gọi Nam Thiên Vô Phương, có lẽ lấy danh tự kia đã chú định ta phải mất đi nàng, này có phải là mệnh hay không? Ta không dùng tên thật với nàng, nàng không biết tên thật của ta.

Chương 1911: Cửu Thánh tụ hội

Chương 1911: Cửu Thánh tụ hội
Triệu Hùng Ca hừ hừ.
“Ta không có hứng thú với tư tình của ngươi. Nhưng ngươi có biết ngươi làm như vậy hại bao nhiêu người hay không, nàng vốn không nên là Thánh nữ, cũng sẽ không bị hại chết. Nếu như nàng không phải Thánh nữ, ta sẽ không gặp nàng. Ta không gặp nàng, sẽ không cuốn vào sự tình này, ta không cuốn vào sự tình này, Thượng Thanh Tông sẽ không bị Ô Thường bức đến mức độ này, người phe phái Ninh vương sẽ không bị tai ương ngập đầu, bởi vì ngươi tư tâm, cải biến vận mệnh của bao nhiêu người, lại hại chết bao nhiêu người?
Nam Thiên Vô Phương giương mắt.
“Ngươi muốn giết ta báo thù?
Nói xong hắn bò lên.
“Hay muốn dùng cái này đến áp chế ta đáp ứng để Viên Cương trở thành Thánh tử? Triệu Hùng Ca, vô dụng, ta đã sai rồi, không thể lại sai xuống, ta sẽ không đáp ứng!
Triệu Hùng Ca cúi đầu, cuối cùng hít sâu một hơi, cũng bò lên.
“Ta lúc này, đích xác là hận không thể giết ngươi, nhưng ta lại có tư cách gì giết ngươi? Nếu như ta không động tình với nàng, người Thượng Thanh Tông sẽ không gặp thảm biến. Nhưng ta gặp nàng, không hối hận! Ta phạm sai lầm, ta đến chuộc tội!
“Nam Thiên Vô Phương, hiện tại không phải thời điểm cùng ngươi tính chuyện cũ ai đúng ai sai. Ta chỉ hy vọng ngươi minh bạch, ta không thể bởi vì Mao Lư Sơn Trang có quan hệ tới Thượng Thanh Tông, lại bởi vì Viên Cương và Mao Lư Sơn Trang có quan hệ... Ngươi cảm thấy ta có khả năng bởi vì tầng quan hệ này mà cầm ra đồ vật ta thủ hộ nhiều năm đi cứu hắn sao?

Nói như thế, Nam Thiên Vô Phương cũng bình tĩnh, kinh nghi bất định.
“Cũng chính là nói, Ma Điển trong truyền thuyết đích xác tồn tại?
Triệu Hùng Ca gật đầu:
“Phải! Nhưng không ở trên tay Ô Thường, đã sớm giao đến trong tay người các đời Thánh nữ chờ đợi.
Trong lòng bổ túc một câu, đã giao cho Ngưu Hữu Đạo, nhưng Ngưu Hữu Đạo không muốn Viên Cương chết.
Nam Thiên Vô Phương tự nhiên cho rằng giao cho Viên Cương, nhưng không tin.
“Viên Cương làm sao có khả năng là người các đời Thánh nữ chờ đợi như ngươi nói?
Triệu Hùng Ca:
“Trong bí mật các đời Thánh nữ thủ hộ, tự nhiên có biện pháp tuyển chọn tìm ra, chắc chắn sẽ không sai lầm. Hiện tại vấn đề là, Viên Cương rơi ở trên tay Cửu Thánh, hiện tại chỉ có Ô Thường mới có khả năng cứu được hắn.
Nam Thiên Vô Phương:
“Cứu Viên Cương, sau đó giao Ma Điển cho Ô Thường sao?
Triệu Hùng Ca:
“Ma Điển tồn tại, thì ngươi nên biết truyền thuyết là thật, ngươi đừng đánh giá thấp trí tuệ của Ly Ca, tất cả nàng tự có an bài.
Nam Thiên Vô Phương:
“Trong Ma Điển đến tột cùng ghi chép cái gì?
Triệu Hùng Ca:
“Người không nên biết thì không nên biết, không cần hỏi nhiều. Hiện tại Ma giáo cần làm, chính là phối hợp Ô Thường cứu người!
Nam Thiên Vô Phương vung tay lên.
“Ta mặc kệ Ly Ca gì, cũng mặc kệ Ma Điển gì, ta chỉ biết một khi Ma Điển rơi vào tay Ô Thường, Ma giáo lúc nào cũng có thể vạn kiếp bất phục. Ngươi thủ hộ Ma Điển, ta thủ hộ là toàn bộ Ma giáo, ngươi có hiểu hay không?
Triệu Hùng Ca:
“Ngươi kêu gào với ta vô dụng! Ngươi chống cự được sao? Ô Thường đã biết tung tích của Ma Điển, ngươi không phối hợp mới là chân chính

để Ma giáo vạn kiếp bất phục!
Nam Thiên Vô Phương căng thẳng.
Triệu Hùng Ca nhìn về phương xa.
“Ngươi yên tâm, Ma Điển mới là gông xiềng, lấy được Ma Điển, hắn là đang mua dây buộc mình, mới không dám manh động! Hắn cũng rõ ràng, nhưng hắn không cách nào chống cự Ma Điển dụ hoặc! Chí ít, trước khi dã tâm của hắn đạt thành, là không dám manh động.
Này là nguyên văn Ngưu Hữu Đạo nói với hắn.
...
Thiên Ma Thánh Địa, trong một hang động, Viên Cương y nguyên bị xích sắt gò bó, cả người treo ở trong u ám, giống như một con chó chết. Bởi vì đã biết bản lĩnh của hắn, vì vậy không có nhổ kim thép trên người hắn.
Trong chính điện của Thiên Ma Cung, quý khách tụ hội, Cửu Thánh tụ hội một đường.
Không có chỗ ngồi, nơi này Ô Thường không bày chỗ, mọi người chỉ có thể đứng.
“Nguyên Sắc, muốn chứng minh mình thanh bạch, không ngại để mọi người điều tra rõ ràng, nếu trong lòng ngươi không có quỷ, thì giao Đinh Vệ ra đây.
“Phải, Nguyên bàn tử, chúng ta kiên trì có hạn.
Đối mặt mọi người lặp đi lặp lại bức bách, Nguyên Sắc rốt cục không kiên nhẫn, mở hai tay ra.
“Mọi người đã nói như vậy, ta cũng không có ý kiến, nhưng Đinh Vệ kia đã sớm không biết đi đâu, ta cũng đang muốn tìm hắn hỏi rõ là chuyện gì xảy ra.
“Không bằng như vậy, mọi người giúp ta đồng thời tìm, tìm được thông báo ta một tiếng, tìm được tùy tiện thẩm vấn như thế nào cũng được, ta tỏ thái độ rõ ràng như vậy rồi, các ngươi thoả mãn chưa?
Nghe vậy, Lữ Vô Song nhếch miệng mỉm cười, Nguyên Sắc nói như vậy, nàng liền yên tâm.
Mà những người còn lại, hoặc sắc mặt âm trầm, hoặc mặt không hề cảm xúc, Đinh Vệ kia là không có biện pháp tìm được ở trên đời này rồi.

Trong lòng Nguyên Sắc rõ ràng, không tìm được người, chỉ sẽ càng làm mọi người hoài nghi.
Nhưng hắn không có biện pháp, một khi bị bắt được thực chứng, chỉ sợ bị đuổi ra Vô Lượng Viên là nhẹ, nếu có người nhân cơ hội kiếm chuyện, bị liên thủ diệt đi cũng có khả năng, chỉ có thể trước tiên qua cửa ải này rồi tính tiếp.
Cửu Thánh đối với người trong thiên hạ mà nói, nhìn như cao cao tại thượng, nhưng tình cảnh lẫn nhau lại không tốt như ngoại nhân nghĩ.
Vì dời đi lực chú ý, Nguyên Sắc chỉ về phía Ô Thường.
“Ô Thường, ngày hôm nay mọi người đến, là đến tìm ngươi đòi người, ngươi đã phá hoại quy củ, nếu ngươi không cho mọi người một câu trả lời, ngày hôm nay sợ là ngươi qua không được cửa ải này rồi!
Ô Thường mắt lạnh nhìn qua.
“Nguyên bàn tử, có phải ngươi chán sống hay không?
Nguyên Sắc:
“Làm sao, ngươi còn muốn một người đối kháng tám người chúng ta sao? Đến, thử một chút xem!
Ô Thường không có tiếp nhận sự khiêu khích của hắn.
“Ta mang người đi tự nhiên có nguyên nhân, nguyên nhân đã đặt ở đây, phong thanh các ngươi cũng nghe được, có người mưu đồ gây rối, ta sao có thể yên tâm để người mưu đồ gây rối tiếp xúc đến hắn?
Nguyên Sắc:
“Đừng dùng bài này! Báo cho mọi người, bắt người tới là ngươi, đột nhiên muốn cướp người cũng là ngươi, sự tình này ngươi không cho mọi người một câu trả lời sợ là không được rồi.
Ô Thường dán mắt vào Lữ Vô Song.
“Ta xem muốn cướp người là Lữ Vô Song chứ? Ở trong sa mạc liền nhìn chằm chằm, lại đến Vấn Thiên Thành muốn mang người rời đi, Lữ Vô Song, ngươi không định cho mọi người một câu trả lời sao?
Lữ Vô Song nhất thời trở mặt.
“Bớt ngậm máu phun người đi! Viên Cương kia dám vô lễ với ta, ta muốn mang người đi giáo huấn một chút có vấn đề gì sao? Ô Thường, ta xem phong thanh kia chính là ngươi thả ra, chính là vì che giấu ngươi cướp người!

Ô Thường:
“Nói chuyện phải có chứng cứ!
“Không gấp, ngày hôm nay mọi người đều tập hợp, liền giải quyết từng sự tình đi.
Tuyết bà bà đột nhiên lên tiếng, chống nạng đi tới trước mặt Lữ Vô Song.
“Lữ Vô Song, giáo huấn gì đó, cũng đừng nói ở trước mặt chúng ta, hiện tại mọi người chỉ muốn biết một điểm, vì cái gì ngươi muốn Hạt Hoàng?
Ánh mắt mọi người đồng loạt dán mắt vào Lữ Vô Song, đều muốn biết đáp án.
Lữ Vô Song nhìn phản ứng của mọi người, cũng biết không cho bàn giao không được, hừ lạnh nói:
“Ta muốn lấy nội đan của Hạt Hoàng!
Tuyết bà bà không rõ.
“Lấy nội đan Hạt Hoàng làm gì?
Lữ Vô Song:
“Ta tự nhiên có hữu dụng, sự tình cá nhân ta không liên quan đến mọi người chứ? Ta thừa nhận nhằm vào Viên Cương chính là vì Hạt Hoàng, nếu các ngươi có ý kiến, ta không muốn là được.
Ánh mắt mọi người giao nhau, đến tột cùng xử trí như thế nào, ai cũng không nắm chắc chủ ý.
La Thu lên tiếng.
“Ô Thường, ngươi thì sao? Vì sao phải cướp người?
Ánh mắt mọi người lại đồng loạt dán mắt vào Ô Thường.
Ô Thường:
“Sự tình đã đến mức độ này, ta cũng không giấu mọi người, người này, ta muốn bảo đảm hắn! Nguyên nhân là Ma giáo cầu ta.
“Ma giáo?
La Thu cười ha ha.
“Người khác không rõ ràng, nhưng ta rõ ràng, Ma giáo có thể xúi giục ngươi?
Ô Thường nhìn hắn, biết trong lời nói của đối phương giấu diếm châm chọc, nhưng không hề bị lay động.
“Không phải xúi giục! Ngươi nghe rõ ràng, là cầu ta!

Chương 1912: Ma Điển tới tay

Chương 1912: Ma Điển tới tay
La Thu:
“Người Ma giáo, cầu ngươi cứu Viên Cương? Quan hệ quăng tám sào cũng không tới, Ma giáo sao sẽ ra mặt?
Ô Thường:
“Không giấu chư vị, có chút sự tình ta cũng là vừa biết, trước đây không lâu ta vừa nhận được đưa thư Ma giáo, ra Thánh cảnh, đi Yêu Ma Lĩnh một chuyến, mới biết thân phận chân thực của Viên Cương. Cho nên sau khi trở về, liền trực tiếp bắt hắn qua hỏi.
Thân phận chân thực? Mọi người có chút hiếu kỳ, Trưởng Tôn Di hỏi:
“Viên Cương này có thể có thân phận gì?
Ô Thường:
“Thánh tử!
Trưởng Tôn Di:
“Cái đồ vật gì?
Ô Thường giải thích:
“Truyền nhân của Thánh nữ Ma giáo, Viên Cương này được Thánh nữ Ma giáo truyền thừa, là Thánh tử bây giờ của Ma giáo.
Mọi người hai mặt nhìn nhau.
Mục Liên Trạch:
“Ô Thường, ngươi mở cái chuyện cười gì? Các đời Ma giáo đều là Thánh nữ, làm sao sẽ bốc lên Thánh tử?
Ô Thường:
“Chỉ vì Ma giáo hiểu lầm ta, cho rằng ta sẽ hại Thánh nữ Ma giáo, vì phòng bị ta, nên lấy nam nhân đi ra.
Mọi người nghe âm thầm buồn cười, nói giống như không phải ngươi làm vậy, lẽ nào Thánh nữ Ma giáo không phải ngươi làm hại sao?

Chỉ nghe Ô Thường tiếp tục nói:
“Thánh nữ có khả năng giao truyền thừa cho Triệu Hùng Ca, Triệu Hùng Ca bởi vì quan hệ với Ngưu Hữu Đạo, lại giao truyền thừa Ma giáo cho Viên Cương, bởi vậy Viên Cương này liền trở thành Thánh tử. Đừng nói các ngươi cảm thấy không đúng, ngay cả ta cũng cảm thấy khó chịu, nhưng mà không có biện pháp, sự thực chính là như vậy.
Mục Liên Trạch:
“Dù như thế, trước đây ngươi một chút cũng không biết Thánh tử này tồn tại?
Ô Thường:
“Bọn hắn hiểu lầm ta sẽ gia hại, vì giấu ta, thậm chí ngay cả Viên Cương cũng không biết bản thân được Thánh nữ truyền thừa, lần này bọn hắn thực không có biện pháp, mới cầu đến ta.
Lữ Vô Song cười gằn:
“Vậy trước đó ngươi nói bắt người, sau đó lại phái Hắc Thạch chạy đi Vấn Thiên Thành đòi người là chuyện gì xảy ra?
Ô Thường:
“Đó là bởi vì ta ở sa mạc vô biên phát hiện không đúng, nhìn ra trên người Viên Cương này dường như có Ma giáo truyền thừa, muốn biết rõ là chuyện gì xảy ra, nhưng bị vướng bởi quy củ giữa chúng ta, ta bất tiện vọng động, đành phải thông qua quy trình của Phiêu Miểu Các đến lo liệu. Các ngươi không ngại ngẫm lại, nếu ta sớm biết, nếu như không phải ở trong sa mạc mới phát hiện dị thường, còn chờ đến hiện tại mới động thủ? Còn đến phiên các ngươi nhúng tay?
Ánh mắt nhìn quanh mọi người.
“Nếu như không phải ta mới biết thân phận của hắn, còn chờ từ ngoại giới trở về mới đi Vấn Thiên Thành hỏi người?
Mọi người hoặc cân nhắc, hoặc nhíu mày, nghe hắn nói như thế, thật cũng không sai.
La Thu:
“Ngươi sẽ bảo vệ Thánh tử Ma giáo?
Ô Thường mặt không chút thay đổi nói:
“Thế nhân đều hiểu lầm ta, nói cái gì ta tàn hại Ma giáo, nói cái gì ta mưu hại nghĩa phụ, đều là sự tình không có! Ta xuất thân Ma giáo, luôn

bảo vệ Ma giáo, Ma giáo có thể sừng sững đến nay chính là minh chứng, ta sao có thể ngồi xem Thánh tử Ma giáo gặp nạn? Nếu như ai gây khó dễ cho Thánh tử Ma giáo, chính là sống mái với ta!
Mọi người nghe đều buồn nôn, nếu như không biết tình huống, sẽ suýt chút nữa lầm tưởng là thật.
Bất quá đều nghe minh bạch, đơn giản là thanh danh giết cha quá lớn, làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ!
Cho tới nay mọi người đều cho rằng Ma giáo còn tồn tại nguyên nhân chính là như thế.
“Cho nên ta hy vọng chư vị có thể cho ta chút mặt mũi, tha hắn một lần! Nếu chư vị không tin, có thể đi Ma giáo điều tra, xem ta nói có đúng hay không.
“Chư vị yên tâm, ta chỉ là muốn làm rõ tại sao trên người hắn lại có Ma giáo truyền thừa, tuyệt đối không có ý đồ khác. Bây giờ ta đã làm rõ sự tình, chỉ cần chư vị buông tha hắn, ta bảo đảm, lập tức phóng thích hắn, trả hắn tự do, chắc chắn sẽ không phát sinh sự tình khác. Nếu như sau này chư vị phát hiện hôm nay ta nói dối, có thể tùy thời đến tìm ta tính sổ, cũng có thể tùy thời bắt hắn!
Lữ Vô Song vì ẩn giấu bí mật, không tiếc làm ra thỏa hiệp nhượng bộ, tỏ thái độ không muốn Hạt Hoàng, chuẩn bị chuyển vào trong bóng tối hành sự.
Mà Ô Thường, chỉ cần đạt được bản thân mong muốn, cần gì dây dưa với Viên Cương làm quái gì? Ở bề ngoài đồng dạng làm ra nhượng bộ.
Ánh mắt mọi người giao nhau, trước tiên không quản sự tình thật giả, trước khi không có xác định liên thủ công kích làm ra bố trí chặt chẽ, ai cũng không có nắm chắc lưu lại ai.
Động thủ dễ dàng, một khi để người chạy, vậy thì hậu hoạn vô cùng.
Đặc biệt là Lữ Vô Song, Nguyên Sắc và Ô Thường đồng loạt cuốn vào thị phi, nên lo liệu như thế nào, vẫn cần thương nghị thật kỹ lưỡng.
Nói chung, hai người đưa ra bàn giao như vậy, trước khi mọi người có chứng cớ xác thực, tạm thời cũng chỉ có thể hàm hàm hồ hồ cho qua.
Cho tới nay, chín người khống chế lẫn nhau đều như vậy, vì một sự tình mà đánh vỡ cục diện cân bằng có đáng giá hay không, phải cần coi tình huống mà cân nhắc.

Không ai nguyện ý lưu lại, lúc mọi người rời đi, Ô Thường đột nhiên nói:
“Tạ ơn chư vị cho Ô mỗ mặt mũi, chư vị đi thong thả, không tiễn. Lữ Vô Song, xin dừng bước!
Mọi người quay đầu lại, Nguyên Sắc lên tiếng nói:
“Có sự tình gì không thể nói ở trước mặt mọi người sao?
Hiện tại hắn lo lắng Lữ Vô Song lưu lại sẽ chịu thiệt, hoặc nói là lo lắng Lữ Vô Song nói ra cái gì không nên nói.
Ô Thường:
“Nguyên bàn tử, ngươi vẫn là lo lau khô cái mông của mình đi, nơi này không hoan nghênh ngươi, cút!
Nguyên Sắc cười ha ha, không để ý lắm.
“Lữ mỹ nhân, có người mưu hại chúng ta, nên ta còn có chuyện cần tìm ngươi nói, ta chờ ngươi ở ngoài, có sự tình gì hô một tiếng.
Dứt lời xoay người rời đi.
Người khác nhìn ra dụng ý Ô Thường lưu lại Lữ Vô Song, Viên Cương giết đồ đệ của Lữ Vô Song, mà Ô Thường lại muốn bảo đảm Viên Cương, sợ là hai người còn phải nói chuyện một chút.
Đợi tất cả mọi người rời đi, Lữ Vô Song cười lạnh nói:
“Làm sao? Muốn cầu ta giơ cao đánh khẽ?
“Cầu ngươi?
Ô Thường khinh thường nở nụ cười, để sát vào nàng, ỷ vào thân cao, rất có ý vị ở trên cao nhìn xuống.
“Ngươi nói không sai, phong thanh chính là ta thả ra ngoài, ta chờ chính là người nào đó diệt khẩu, sau đó ngồi vững chứng cứ!
Con ngươi của Lữ Vô Song đột nhiên co lại, minh bạch ý tứ của đối phương, đối phương đã sớm biết sự tình này, nói rõ đối phương ở trước khi thả ra phong thanh đã có chuẩn bị, không phải Nguyên Sắc diệt khẩu là có thể san bằng, trên tay đối phương có chứng cứ!
“Ta hy vọng ngươi có thể cho ta mặt mũi, vì người chết lại tổn thương hòa khí là không tất yếu, sự tình này tốt nhất cứ trôi qua như thế, ta không hy vọng Viên Cương có chuyện, ngươi hẳn là hiểu ý tứ của ta?
Trong lời nói của Ô Thường ý vị sâu xa.
“Hừ!

Lữ Vô Song phất tay áo rời đi.
Đợi xác nhận các quý khách đều rời đi, Hắc Thạch trở về bẩm báo.
“Thánh Tôn, đều rời đi!
Ô Thường:
“Mang người tới.
“Vâng!
Hắc Thạch lĩnh mệnh, bước nhanh rời đi.
Không bao lâu, Viên Cương bị ôm ra.
Ô Thường bắt được Viên Cương, lắc người xông thẳng tới chân trời.
Hắc Thạch nhìn theo, biết vị này không kịp đợi, cấp thiết muốn đạt được Ma Điển, chờ đợi nhiều năm như thế, một khắc cũng chờ không kịp rồi!
...
Lúc rơi xuống đất, Viên Cương uể oải nản lòng, vết thương chằng chịt vứt ở cửa động phủ của Triệu Hùng Ca.
Triệu Hùng Ca liếc nhìn Ô Thường, cấp tốc ngồi ở trước mặt Viên Cương, sau khi xác nhận là Viên Cương, lại nhanh chóng thi pháp điều tra thương thế.
Thương thế rất nặng, một số bộ vị thậm chí bị lột da, trên tứ chi có thể thấy bạch cốt.
Lại thấy kim thép cắm ở trên người Viên Cương, Triệu Hùng Ca đưa tay đi rút, Ô Thường lên tiếng:
“Không gấp, không chết được, trước tiên giao đồ vật ra đây!
Triệu Hùng Ca nhổ xuống một cái kim thép đẫm máu, đứng lên.
“Ngươi xác nhận trong Thánh cảnh sẽ không có người tìm hắn phiền phức?
Ô Thường:
“Các ngươi không tìm phiền phức, đương nhiên sẽ không có phiền phức. Người, ta đã mang đến cho ngươi, đồ vật ta muốn đâu? Đừng kiểm tra sự kiên trì của ta, lập tức giao ra đây!
Leng keng!

Chương 1913: Hắn tự tìm, gấp cái gì? (1)

Chương 1913: Hắn tự tìm, gấp cái gì? (1)
Ném kim thép xuống đất, Triệu Hùng Ca biết rõ lúc này trạng thái tinh thần của Ô Thường đã ở vào bên bờ nguy hiểm, nên thả người bay vọt ra vách núi.
Ô Thường không có phản ứng khác, lập tức đi theo.
Chỗ cũ, vẫn là nơi lần trước mang Ngưu Hữu Đạo đến, Triệu Hùng Ca nhảy xuống, Ô Thường thì cảnh giác bốn phía, chậm rãi bay xuống.
Ầm!
Triệu Hùng Ca đánh ra một chưởng, từ bên trong lật ra một tảng đá, thi pháp chấn vỡ, lấy ra một hộp kim loại ném về phía Ô Thường.
Ô Thường tiếp tới tay, thi pháp kiểm tra, xác nhận không có vấn đề mới mở hộp, nhìn thấy một cuốn giấy dầu bao kín.
Tiện tay ném hộp đi, gỡ bỏ giấy dầu, bên trong là một quyển sách, nhìn thấy phía trên có bốn chữ: Ly Ca đề bút.
Chỉ hai chữ "Ly Ca" này đã đủ để kích thích hắn, cổ vận, cổ phong còn có xúc cảm kia, hắn liền biết không phải vật giả, ngẩng đầu hỏi.
“Này là Ma Điển?
Triệu Hùng Ca:
“Cái gọi là Ma Điển, cũng không phải điển tịch gì, kỳ thực chính là quyển thư tay này.
Đồ vật tha thiết ước mơ nhiều năm tới tay, Ô Thường có mấy phần run rẩy, tìm được phương pháp mở ra.
Công pháp chế tạo cực kỳ tinh xảo, còn có cổ vận trong đó, đặc biệt là chữ viết kia, vừa nhìn chính là người tu vi cao trực tiếp thi pháp điêu khắc ra, ý cảnh hồn nhuận, không phải nói giả mạo là có thể giả mạo ra.
Có thể trực tiếp khắc chữ ở trên kim cương, phần thực lực này có thể tưởng tượng được.

Thể xác và tinh thần của Ô Thường đều run rẩy, rất nhanh mê muội vào nội dung trong đó.
Sau khi xem xong, thở phào ra một hơi, cũng nhíu mày.
“Người trong gương... Người trong gương...
Không tuân lệnh thì có người trong gương đến tru, trong lời nói chất chứa ý vị để hắn cảm giác đến một cổ uy hiếp, giương mắt nhìn Triệu Hùng Ca.
“Người trong gương là có ý gì?
Triệu Hùng Ca:
“Cái này ngươi không nên hỏi ta, nếu như các đời Thánh nữ biết có ý gì, cũng không tới phiên cái gọi là Cửu Thánh các ngươi càn rỡ, ta cũng rất muốn biết nó có ý gì. Nhưng trừ Ly Ca, hắn là không ai biết có ý gì.
Ô Thường trầm mặc, lại hỏi:
“Ma Điển chỉ có những đồ vật này?
Không nhìn thấy đồ vật còn tốt, nhìn thấy, làm sao cảm giác vô bổ như thế?
Triệu Hùng Ca:
“Ngươi cảm thấy trong cuộn sách này còn có thể chứa đựng càng nhiều sao? Hay ngươi cảm thấy Ly Ca nên làm ra vài quyển chia nhau cất giấu?
Này ngược lại cũng phải, Ô Thường nhìn dung lượng của cuộn sách, biết chứa không được quá nhiều đồ vật.
Mà rất nhiều chuyện trong thư tay, tuy chưa nói rõ ràng, nhưng cũng có thể nhìn ra đến đây là hết lời, hắn sẽ không còn có quá nhiều nội dung.
Vấn đề thật giả bao nhiêu, trên căn bản không cần truy cứu, nhưng trong nội dung không nhiều để lộ ra đồ vật, đã đủ để tu tiên giới điên cuồng.
Thương Tụng nhớ tới chuyện xưa, phá toái hư không rời đi? Chỉ một câu này đã ẩn chứa quá nhiều đồ vật, làm Ô Thường không kiềm được ngắm nhìn bầu trời.
Còn có Vũ triều để lại tám Thần khí trấn quốc, Cửu Thánh vẫn không hiểu nổi là bảo vật gì, bây giờ hắn cũng coi như làm rõ.
Hiềm vô bổ, là không thấy kỳ công đại pháp gì có thể để hắn cấp tốc áp chế lại tám thánh khác, không khỏi để hắn có chút thất vọng.

Ôm kỳ vọng càng lớn, thì thất vọng cũng càng lớn, là sự tình hợp tình hợp lý.
Nhưng sau khi bình tĩnh, ngẫm lại cũng phải, thật có kỳ công dị pháp gì có thể áp chế tám thánh khác mà nói, tựa như Triệu Hùng Ca nói, còn đến phiên Cửu Thánh bọn hắn càn rỡ? Chỉ sợ Thánh nữ khai tông lập phái của Ma giáo đã sớm nhất thống thiên hạ.
Bất quá cũng không phải hoàn toàn thất vọng, lại lần nữa mở sách, nhìn chằm chằm bí pháp luyện chế Nha Tướng, xác nhận Ma giáo giáo chủ trước kia nắm giữ bí pháp luyện chế Nha Tướng quá mức rác rưởi, phía trên này mới là chính tông nhất, một khi đại quy mô luyện chế thành công, uy lực to lớn chỉ sợ ngay cả tu sĩ Nguyên Anh cũng phải kiêng kỵ.
Nhưng muốn đạt đến mức độ tu sĩ Nguyên Anh cũng kiêng kỵ, nhất định phải hình thành quy mô, còn phải để Nha Tướng tích trữ đầy đủ năng lượng, này cần thời gian rất dài.
Thời gian đối với hắn mà nói, không thiếu, thọ hạn của hắn chờ nổi, chỉ là thời gian dài chờ đợi có chút khó chịu!
Nhưng vừa nghĩ tới kết quả luyện chế thành công, hắn lại có chút hưng phấn, vì cái này, khó chịu cũng phải chờ!
Bạch! Nhẹ buông tay, cuộn sách rụt trở về.
Ô Thường tay cầm cuộn sách, nhìn chằm chằm Triệu Hùng Ca lạnh lùng nói:
“Phía trên ghi chép bí pháp luyện chế Nha Tướng, lẽ nào các ngươi không có thử nghiệm qua?
Triệu Hùng Ca:
“Các đời Thánh nữ là dạng người gì, ngươi rất rõ ràng, ngươi cảm thấy bọn hắn sẽ tự ý luyện chế loại tà vật này sao?
Ô Thường:
“Ma Điển ở trên tay ngươi cũng có không ít thời gian nha.
Triệu Hùng Ca cười gằn.
“Ta ngược lại rất muốn thử một chút, ngươi tìm một chỗ cho ta thử xem, thiên hạ đều ở trong lòng bàn tay các ngươi, luyện chế Nha Tướng cần tụ âm chi địa, thiên hạ có bao nhiêu tụ âm chi địa, ở chỗ đó làm chuyện này có thể giấu diếm được các ngươi sao?

Này không phải hư ngôn, ngay cả hắn cũng không biết Đông Quách Hạo Nhiên tìm được chỗ nào làm loại sự tình này, nếu như biết thì không cần cùng Ngưu Hữu Đạo đoán lung tung.
Có thể tưởng tượng, đám người Đông Quách Hạo Nhiên tất nhiên là tìm được địa phương cực kỳ bí ẩn, khẳng định là không dễ dàng bị phát hiện, bằng không không giấu được đại bí mật như thế.
Cũng chính vì như thế, Ngưu Hữu Đạo muốn tìm được địa phương Đông Quách Hạo Nhiên luyện chế Nha Tướng là rất khó khăn.
“Nội dung trên thư tay, ngươi cũng nhìn thấy. Ly Ca có căn dặn, một khi xuất hiện tu sĩ họa loạn thiên hạ, người thừa kế thư tay có thể chặt đứt năm vực, cách luyện chế Nha Tướng này chỉ sợ cũng là năng lực và thủ đoạn Ly Ca cho hắn. Nhưng các đời Thánh nữ làm được sao? Căn bản không tìm được địa phương có thể tách ra các ngươi phát hiện.
“Sự tình các đời Thánh nữ đều không làm được, ngươi còn thật để mắt ta.
Ô Thường nhíu mày, giơ giơ đồ vật trong tay lên.
“Nội dung phía trên này, ta không hy vọng còn có người khác biết, bằng không, ngươi, Viên Cương, Thượng Thanh Tông còn có toàn bộ Ma giáo đều phải vì cái này trả giá rất lớn!
Triệu Hùng Ca:
“Ta có thể bảo mật, nhưng ngươi tốt nhất đừng vọng động bọn hắn, làm cho chúng ta không đường sống, chẳng qua là liều cho cá chết lưới rách, người khác cũng nhất định sẽ biết!
“Đồ vật này tốt nhất không cần có vấn đề gì, bằng không ta có thể cứu ngươi nhi tử, cũng có thể giết được hắn!
Ô Thường hừ lạnh một tiếng, bay lên trời rời đi.
Triệu Hùng Ca ngẩng đầu, biết ma đầu này là muốn đi nghiệm chứng Ma Điển thật giả.
Đồ vật khẳng định là thật, Ngưu Hữu Đạo giao ra chính là thật, chỉ sửa lại vài chữ mà thôi, hoàn toàn có thể trải qua Ô Thường nghiệm chứng, cho nên không có gì đáng lo lắng.
Bất quá hắn cũng coi như phục Ngưu Hữu Đạo, phát hiện Ngưu Hữu Đạo và hắn ý nghĩ không giống nhau, thật không giống nhau, quá không giống nhau.

Đồ vật các đời Thánh nữ Ma giáo liều mạng thủ hộ, hắn cũng cơ khổ ở chỗ này khổ tâm thủ hộ, nhưng đến trong tay Ngưu Hữu Đạo, lại như sắt vụn ném đi.
Đồ vật nhiều người trả giá sinh mệnh cũng không chịu giao cho Ô Thường, gia hỏa kia xem qua liền giao cho Ô Thường, này tính là chuyện gì xảy ra?
Hắn đột nhiên cảm thấy mọi người trả giá đều có chút không đáng.
Nhưng nghĩ lại, gia hỏa kia không phải là người như vậy sao?
Thí dụ như Thương Kính, vì cướp đồ vật kia, bao nhiêu người mất mạng, Ngưu Hữu Đạo cũng không coi là chuyện to tát, sư phó hắn Đông Quách Hạo Nhiên cầm tính mạng đổi lấy đồ vật giao cho hắn, mà hắn lại dễ dàng đưa cho Ngọc Thương.
Còn có Vô Lượng Quả, toàn bộ tu tiên giới thiết tha ước mơ, nhưng gia hỏa kia cũng không coi là việc to tát tiện tay ném cho Triệu Hùng Ca hắn? Còn không biết ở sau lưng đưa đi bao nhiêu quả ra ngoài.
Dưới tình huống bình thường, người đạt được bảo bối đều ước gì lặng lẽ ăn một mình.
Nhưng gia hỏa kia thì sao? Từng việc từng việc, từng kiện từng kiện, đồ vật nhiều người coi là bảo như vậy, ở trong mắt gia hỏa kia thành cái gì?

Chương 1914: Hắn tự tìm, gấp cái gì? (2)

Chương 1914: Hắn tự tìm, gấp cái gì? (2)
“Hô!
Triệu Hùng Ca ngửa mặt lên trời thở ra một hơi, bất kể nói thế nào, giao ra trách nhiệm gánh vác nhiều năm như thế, đặc biệt là giao cho Ô Thường, hắn đột nhiên phát hiện đích xác là giải thoát rồi, không cần lo lắng Ô Thường sẽ nhìn chằm chằm vào hắn nữa.
Từ góc độ này mà nói, hắn không biết hành vi của Ngưu Hữu Đạo có tính là càng sáng suốt hay không, thả xuống mới là giải thoát!
Thị thị phi phi, ân ân oán oán, sau một tiếng thở dài này tiêu tan hết, lắc mình phóng lên trời, bay về động phủ.
Nhưng ở trên đường, trong khe đột nhiên bay ra một người, đứng ở trước mặt hắn.
Triệu Hùng Ca cảnh giác, người kia lên tiếng:
“Là ta!
Là Ngưu Hữu Đạo! Triệu Hùng Ca sững sờ, đối phương lại cải biến diện mạo, hắn không nhận ra được.
“Sao ngươi lại đến đây?
Ngưu Hữu Đạo:
“Được biết Ô Thường mang Viên Cương rời Vấn Thiên Thành, ta liền biết hắn sẽ tới, nên ở chỗ này chờ, Ô Thường lấy đi rồi sao?
Triệu Hùng Ca than thở:
“Lấy đi rồi.
Ngưu Hữu Đạo:
“Than thở cái gì, lấy đi thì lấy đi, biết nội dung phía trên là được, một miếng sắt mà thôi, có cái gì không nỡ hả.
Triệu Hùng Ca dở khóc dở cười.

“Vì đồ vật này chết biết bao nhiêu người, ở trong mắt ngươi chỉ là một miếng sắt? Nhiều người dùng tính mạng bảo hộ như vậy, mới để ngươi đạt được nó...
Ngưu Hữu Đạo vung tay lên, nói đến cái này hắn liền tức giận, nói:
“Chớ nói nhãm với ta, ta muốn lấy nó làm gì? Ngươi cho rằng ta muốn được nó lắm sao? Lão tử nguyên bản đang yên đang lành, nếu không phải là các ngươi vô năng, ta có thể bị Ly Ca kéo vào sao? Còn muốn ta khen các ngươi sao?
Triệu Hùng Ca hồ nghi.
“Ly Ca kéo ngươi vào... Có ý gì?
Ngưu Hữu Đạo không muốn nói chuyện này, trở về đề tài chính.
“Triệu sư thúc của ta, đồ vật lại tốt, cầm ở trong tay không phát huy ra giá trị, không phải một miếng sắt thì là cái gì. Cầm ra ngoài có thể phát huy ra giá trị nên có của nó, mới là bảo bối, thật không biết các ngươi nghĩ như thế nào. Được rồi, đừng dùng ánh mắt này nhìn ta, còn lại ta sẽ xử lý, ngươi cũng đừng ghi nhớ, Viên Cương đâu? Sẽ không đến mức Viên Cương chưa tới, ngươi liền giao đồ vật ra chứ?
Thần sắc của Triệu Hùng Ca nghiêm nghị.
“Đến rồi, Ô Thường vứt ở trong động phủ của ta, bị thương rất nặng!
Nghe nói bị thương rất nặng, Ngưu Hữu Đạo hơi lo lắng, quay đầu nhìn về phía động phủ, nhìn chăm chú một lúc, khẽ lắc đầu.
Triệu Hùng Ca:
“Đi đi, để hắn một mình ở đó lâu, sợ là sẽ xảy ra chuyện.
“Chờ đã!
Ngưu Hữu Đạo ra hiệu hắn chờ, lắc người rời đi, lại trốn vào trong khe núi.
Lúc trở ra, trên tay xách một nữ nhân có vẻ như hôn mê, còn mang mặt nạ.
“Đi thôi!
Hai người bay lượn trở về, trên đường Triệu Hùng Ca hỏi:
“Ai đấy?
“Ai?
Ngưu Hữu Đạo cười lạnh.

“Kẻ cầm đầu, Viên Cương vì nàng ném đầu lâu tung nhiệt huyết, Phùng Quan Nhi!
Triệu Hùng Ca thực không hiểu nổi phương thức làm việc của gia hỏa này, không thừa nhận cũng không được, mình theo không kịp phương thức hành sự của loại người này, trố mắt nói:
“Ngươi mang nàng đến làm gì?
Ngưu Hữu Đạo:
“Giúp kẻ ngu si kia lau khô cái mông!
“...
Triệu Hùng Ca vẫn không hiểu.
Trở lại vách núi, hai người đi vào động phủ.
Vừa đến liền thấy Viên Cương như con chó chết, kéo dài hơi tàn, dường như rơi vào trạng thái nửa hôn mê, hơn nữa cực kỳ thê thảm.
Nhìn thấy Viên Cương vết thương chằng chịt, trên người cắm vào từng cây từng cây kim thép, tóc bị nhổ hết, trên ngón tay lộ ra bạch cốt, cho dù Ngưu Hữu Đạo mang mặt nạ cũng có thể cảm giác được hai gò má co giật.
Triệu Hùng Ca muốn cúi người đi nhổ kim thép trên người Viên Cương, lại bị một cánh tay cản lại.
Triệu Hùng Ca quay đầu lại nhìn Ngưu Hữu Đạo, nghi ngờ nói:
“Làm sao vậy?
“Hắn tự tìm, gấp cái gì?
Ngưu Hữu Đạo nhấc tay ra hiệu hắn lui ra, một tay khác nhấc nữ nhân kia lên, thi pháp nhấn vào gáy nàng.
Chờ một chút, Phùng Quan Nhi thở nhẹ ra một hơi, chậm rãi mở hai mắt.
Tỉnh lại ngắm nhìn bốn phía, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo, lại hơi giãy giụa nói:
“Này là nơi nào?
“Nơi nào?
Ngưu Hữu Đạo thả nàng ra, chỉ vào người nằm trên đất.
“Nơi nào trọng yếu sao? Ngươi không muốn nhìn xem hắn như thế nào rồi sao?

Phùng Quan Nhi cúi đầu nhìn, không khỏi giật mình, đợi thấy rõ làn da đối phương màu đỏ, mới phản ứng được là người nào, thấy thảm trạng của Viên Cương như vậy, cả kinh hai tay che miệng lại.
Ngưu Hữu Đạo phẫn nộ, đột nhiên ra tay, xách lấy gáy nàng, nhấn quỳ ở trước mặt Viên Cương, nhấn mặt nàng ở trước mặt Viên Cương.
“Nhìn một chút đi, nhìn rõ ràng, nhìn xem hắn bị ngươi hại thành cái dạng gì, trợn to hai mắt lên nhìn cẩn thận cho ta!
Một tay tóm lấy tay Viên Cương, ngón tay lộ ra bạch cốt, trực tiếp đưa đến trước mắt Phùng Quan Nhi.
“Thấy không? Đẹp sao? Có muốn sờ cảm thụ một chút hay không? Có muốn biết hắn vì giúp ngươi chịu đựng bao nhiêu thống khổ hay không? Tiện nhân! Ta nói cho ngươi biết, từ nay về sau, hắn không còn nợ ngươi cái gì, nếu như ngươi lại dám đầu độc hắn làm bất kỳ sự tình mạo hiểm gì, ta sẽ lột da ngươi!
Nhìn thấy Viên Cương như vậy, tay chân trên căn bản đều phế bỏ, một hán tử đang yên đang lành bị làm thành tàn phế, tâm tình hắn thật hận không thể làm thịt nữ nhân này.
Nhưng hắn không thể làm như vậy, nhất định phải khắc chế lửa giận của mình.
Hắn quá hiểu Viên Cương, thật muốn giết nữ nhân này, không có biện pháp bàn giao với Viên Cương, Viên Cương sẽ trở mặt với hắn.
Huynh đệ với nhau, mặc kệ tình huynh đệ sâu bao nhiêu, có lúc thật không sánh bằng một nữ nhân, cũng không thể dùng “không sánh được” để hình dung, thế nhưng làm như vậy chính là không được, một khi chạm đến điểm không thể chạm đến mà nói, sẽ huyên náo đến ngay cả huynh đệ cũng không làm được.
Mặt khác, sự tình đồng dạng đặt ở trên người nữ nhân cũng vậy, nữ nhân cũng sẽ vì nam nhân trở mặt với tỷ muội.
Đừng nói huynh đệ, coi như phụ mẫu mạo muội làm như vậy, con cái cũng sẽ trở mặt.
Dù nín khó chịu, nhưng lý trí của hắn vẫn còn, còn có thể nắm chắc cái đúng mực này.
Thấy tình cảnh này, Triệu Hùng Ca khẽ lắc đầu, đại khái hiểu dụng ý Ngưu Hữu Đạo mang người đến, lấy cái này cảnh báo, miễn cho nữ

nhân này lại đầu độc Viên Cương đi mạo hiểm.
Phùng Quan Nhi khóc thảm nghẹn ngào, tận mắt nhìn thấy, mới biết mình hại người ta thành như vậy, khóc không thành tiếng nói:
“Ta sai rồi, ta thật sai rồi. Cứu hắn! Van cầu ngươi cứu hắn!
“Cứu hắn? Hiện tại biết cứu hắn?
Ngưu Hữu Đạo cười gằn, tay đột nhiên buông ra, hóa thành chưởng đao, chém vào gáy nàng.
Tiếng khóc dừng lại, mắt Phùng Quan Nhi trợn trắng lên, mang theo nước mắt đầy mặt té xỉu ở một bên, không còn động tĩnh.
Ngưu Hữu Đạo đẩy Phùng Quan Nhi qua một bên, lúc này mới ngồi xổm ở trước mặt Viên Cương, đưa tay đi thăm dò thương thế của Viên Cương.
Đích xác là bị thương rất nặng, nhưng khí thế sinh mệnh của Viên Cương y nguyên rất dồi dào, nếu không có sinh mệnh lực cường đại, bị biến thành như vậy, chỉ sợ sớm đã mất mạng.
Xác nhận không có lo lắng về tính mạng, biết thân thể Viên Cương có thể chịu đựng đến trình độ gì, hắn mới đưa tay nắm kim thép cắm ở trên người Viên Cương, từng cây từng cây rút ra, lúc nhổ, một cánh tay khác trước sau nhấn ở trên thân thể Viên Cương, thi pháp quan tâm tình huống, tránh khỏi có bất trắc xuất hiện.
Đợi tất cả kim thép bị nhổ ra, trong mắt Ngưu Hữu Đạo lóe lên một tia kinh ngạc nhìn Viên Cương.
Trong nháy mắt tất cả kim thép bị giải trừ, hắn rõ ràng cảm giác được, khí huyết của Viên Cương dồi dào lên, không ngừng tuần hoàn.
Đã bị thương thành như vậy, thân thể còn có sinh mệnh lực cường đại như vậy, thực để hắn cảm thấy ngoài ý muốn, phát hiện Viên Cương chuyên cần luyện Xi Vưu Vô Phương, năng lực rèn luyện thân thể cơ hồ cường đại đến có chút biến thái.
Kim thép hạn chế huyệt vị bị trừ, khí tức tuần hoàn thông suốt, Viên Cương hôn mê dường như lập tức tỉnh táo lại.
A lên một tiếng, chậm rãi mở hai mắt ra.
Ánh mắt mơ màng tan rã cũng nhanh chóng sáng sủa.

Chương 1915: Tàn tốt

Chương 1915: Tàn tốt
Nhìn thấy người xa lạ ngồi xổm ở trước mắt, hắn cho rằng bản thân còn ở trong thẩm vấn, trong ánh mắt lộ ra hung ác như dã thú, vung cánh tay lên đánh!
Đùng!
Ngưu Hữu Đạo bắt được tay hắn, tuy tỉnh táo nhanh, nhưng vẫn quá suy yếu, bị Ngưu Hữu Đạo ném trở về.
“Ơ! Còn có khí lực đánh người, tinh thần không tệ lắm nha.
Vừa nghe được thanh âm này, nhìn lại ánh mắt đối phương, Viên Cương sửng sốt.
“Đạo...
Mới mở miệng, dường như trong nháy mắt cảnh giác, nhìn chung quanh, không biết thân ở nơi nào, nhìn thấy Phùng Quan Nhi hôn mê, cũng nhìn thấy Triệu Hùng Ca, lúc này mới yên tâm gọi ra.
“Đạo gia, ngươi làm sao... nơi này là nơi nào?
Nhớ tới mình còn ở trong giam cầm, chẳng biết vì sao sẽ xuất hiện ở đây, cũng không biết vì sao Ngưu Hữu Đạo có thể xuất hiện ở trước mắt mình.
Ngưu Hữu Đạo thu hết phản ứng của hắn vào đáy mắt, cười lạnh.
“Xem ra còn không có hồ đồ.
Trong tay bóp nát một viên thuốc, bóp miệng đối phương, nhét Thiên Tế Đan vào miệng, lòng bàn tay vỗ một cái, Thiên Tế Đan chui vào bụng đối phương.
Có thể nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo, đối với Viên Cương nhận hết dày vò mà nói, thực sự là rất mừng rỡ, còn tưởng đời này sẽ không còn được gặp lại.

Không để ý tới Phùng Quan Nhi là chuyện gì xảy ra, bị đồ vật nuốt xuống kích thích, muốn giẫy giụa bò lên, nhưng bàn tay đau đớn làm hắn khó chịu, thở dốc nói:
“Đạo gia, này là chuyện gì xảy ra?
“Đừng! Ngươi ngưu bức như vậy, ta làm không nổi Đạo gia của ngươi!
Ngưu Hữu Đạo âm dương quái khí, tay cũng không thành thật, một ngón tay trực tiếp đâm vào địa phương kim thép xuyên qua, hơn nữa là dùng sức cắm vào, dáng vẻ không lưu tình chút nào.
Triệu Hùng Ca lạnh cả răng, cảm thấy đau giúp Viên Cương.
“Ừm...
Viên Cương cũng đau rên lên một tiếng.
Ngưu Hữu Đạo vui vẻ.
“Nha, Hầu Tử ngươi là hảo hán làm bằng sắt, cũng sẽ sợ đau! Không thể a, có phải ta nhìn lầm hay không?
Dường như thật nhìn lầm, ngón tay dùng sức qua lại.
Viên Cương dùng sức cắn răng, không để cho mình phát ra thanh âm thống khổ.
Rút ngón tay ra, vỗ vỗ mặt Viên Cương.
“Không tệ! Quả nhiên là hảo hán.
Duỗi tay, nắm tay của Viên Cương lên, đưa đến trước mặt cho Viên Cương xem.
“Hảo hán cho ai xem? Đẹp lắm sao? Lại nhìn ngươi một chút, tay chân đều tàn, đều phế bỏ, sau này chuẩn bị bò trên đất hay ngồi xe lăn giống như Mông Sơn Minh?
Đùng!
Một cái bạt tai đánh mạnh lên mặt Viên Cương, Ngưu Hữu Đạo quát.
“Đầu óc của ngươi bị nước vào? Ta xem là nước tiểu vào nha!
Trên đời này có thể đánh hắn không lên tiếng, có thể đánh hắn mà hắn không dám hoàn thủ, cũng chỉ có vị trước mắt này.
Hắn không ngốc, đến lúc này sao có thể không biết, là Đạo gia xuất thủ cứu hắn.
Dường như mỗi lần đều là như vậy, trước đây cũng vậy, mỗi khi tính mạng hắn như ngàn cân treo sợi tóc, nhiều lần đều là Đạo gia kéo hắn trở về.

Rất hiển nhiên, lần này cũng không ngoại lệ.
Hắn vốn tưởng rằng mình không sống được, không nghĩ tới lại là Đạo gia cứu hắn, thật không biết Đạo gia dùng biện pháp gì cứu hắn từ trong tay Cửu Thánh ra.
Nhưng hắn minh bạch, Đạo gia chính là Đạo gia, Đạo gia tự có biện pháp của Đạo gia, nếu không thể làm việc người khác không thể, sao sẽ là Đạo gia!
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại đưa tay chụp tới, nắm cánh tay của Phùng Quan Nhi lôi qua.
“Nhìn cho kỹ, người ngươi muốn, ta mang đến cho ngươi rồi, lại có thể thế nào? Để nàng và người tàn phế như ngươi song túc song phi sao? Ngươi không buồn nôn, nhưng người ta buồn nôn nha!
Viên Cương:
“Đạo gia, không phải như ngươi nghĩ.
Ngưu Hữu Đạo nổi giận.
“Vậy là loại nào? Đừng cùng ta nới tới cái đạo lý rắm thí của ngươi! Ngay cả mình cũng không gánh nổi, ngươi có tư cách gì làm bậy?
Dứt lời vung cánh tay, bỏ qua Phùng Quan Nhi, thở phì phò đi tới đi lui.
Nếu như chỉ trọng thương thì thôi, tàn phế, vậy mà thành tàn phế, hắn thực là lửa giận khó tiêu.
Viên Cương cúi đầu không nói, biết mình thật làm Đạo gia tức giận.
Triệu Hùng Ca nhìn Ngưu Hữu Đạo, lại nhìn Viên Cương, cũng thực phục Viên Cương, có đủ hùng hổ, cũng đủ ngu ngốc, lại dám chính diện đối kháng Lữ Vô Song, lại còn giết đồ đệ của Lữ Vô Song, lá gan phải mập đến mức nào mới có thể làm được?
Cũng may Ngưu Hữu Đạo nghĩ biện pháp cứu viện, nếu không mạng của tên thô lỗ này nhất định sẽ nằm lại ở trong Thánh cảnh.
Đương nhiên, Triệu Hùng Ca hắn cũng không có tư cách nói Viên Cương cái gì, nhớ năm đó Triệu Hùng Ca hắn không phải cũng bởi vì nữ nhân mà mất đi lý trí, biết rõ không thể ở cùng Thánh nữ Ma giáo, nhưng hắn vẫn không thể nào khống chế lại tình cảm của mình.
Ngưu Hữu Đạo chung quy là người có lý trí, biết sự tình đã như vậy, phát hỏa cũng vô dụng, nhất định phải đối mặt.

Ngửa mặt lên trời thở ra một hơi, lại xoay người đi trở về bên cạnh Viên Cương, lạnh nhạt nói:
“Tàn tốt, tàn, sau này cứ đàng hoàng ở lại Yêu Ma Lĩnh đi.
“Yêu Ma Lĩnh?
Viên Cương trố mắt ngẩng đầu, lại nhìn bốn phía.
“Ô Thường cụ thể là làm sao bãi bình sự tình này, trước mắt ta còn không rõ lắm, bất quá Ô Thường có thể mang ngươi ra, nguy hiểm của ngươi hẳn là tạm thời đã qua.
Ngưu Hữu Đạo nói xong chỉ về phía Phùng Quan Nhi.
“Người ngươi muốn, ta cũng mang đến cho ngươi, an tâm ở lại nơi này, Lữ Vô Song còn chưa hết giận đâu, nơi này dù sao cũng là địa bàn của Ô Thường, đừng chạy loạn, bằng không còn không biết sẽ xảy ra sự tình gì.
Quay đầu lại nhìn Triệu Hùng Ca nói:
“Triệu sư thúc, sau này làm phiền ngài giúp ta trông hắn.
Triệu Hùng Ca:
“Ta?
Ngưu Hữu Đạo:
“Sự tình tiện thể nha.
Triệu Hùng Ca khẽ lắc đầu.
“Thánh nữ giao phó, ta đã hoàn thành, Ô Thường lấy được đồ vật, ta cũng giải thoát, ta có khả năng sẽ rời khỏi Yêu Ma Lĩnh.
Ngưu Hữu Đạo ngoài ý muốn.
“Đi đâu?
Triệu Hùng Ca:
“Tấn, Vệ đại chiến, Thượng Thanh Tông tổn thất thảm trọng, đang là thời điểm cần người, ta muốn trở về Thượng Thanh Tông thử xem.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi cho rằng Đường Tố Tố có thể tiếp nhận ngươi?
Triệu Hùng Ca:
“Thử một chút xem sao, thực sự không được, ta sẽ thủ ở bên cạnh Thượng Thanh Tông, ta nợ Thượng Thanh Tông quá nhiều.
Ngưu Hữu Đạo:
“Nếu ngươi thật vì Thượng Thanh Tông, thì tốt nhất ở lại trong này đi.

Triệu Hùng Ca không biết hắn lại có ý nghĩ gì, hỏi:
“Vì sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Tâm tình của sư thúc ta có thể lý giải, nhưng sự tình đến một bước này, trong gió trong sóng ngươi ta đều khó có thể không đếm xỉa đến.
Thượng Thanh Tông hưng suy không phải nhất thời, ngươi hắn phải biết Ô Thường lấy được đồ vật, mục đích đã đạt đến, Xem ảnh 1 ngươi và Thượng Thanh Tông sẽ là kết cục gì, hiện tại ngươi chạy về Thượng Thanh Tông có ý nghĩa sao?
Triệu Hùng Ca than thở:
“Ta tiếp tục lưu lại đây có ý nghĩa sao, tiếp tục làm sâu rượu sao?
Ngưu Hữu Đạo chỉ Viên Cương:
“Hiện tại hắn thành Thánh tử, bất tiện về Nam Châu, mà này cũng là cơ hội Ô Thường cho, không ngại thuận thế kinh doanh Ma giáo. Hắn không quen hư ngôn, đối nhân xử thế lại thường xuyên ngớ ngẩn, ngươi quen thuộc Ma giáo, lưu ở nơi này giúp hắn một tay, tiện thể có thể trông hắn, có sự tình gì đúng lúc liên hệ ta.
Thánh tử? Viên Cương không biết bọn hắn nói thứ gì.
Triệu Hùng Ca đã hiểu ý tứ của hắn, yên lặng gật đầu.
“Nơi đây ta không thích hợp ở lâu, đi trước.
Ngưu Hữu Đạo nói xong liếc nhìn Viên Cương, cũng là nói cho Viên Cương nghe.
Viên Cương nhớ tới sự tình gì, vội vàng hô:
“Đạo gia, Lữ Vô Song muốn Hạt Hoàng.
Ngưu Hữu Đạo hờ hững nói:
“Sự tình này ta nghe nói qua.
Viên Cương:
“Ta ở Vấn Thiên Thành bị người của nàng mang về Vô Song Thánh Địa trước, nàng không phải bắt ta hả giận, Lữ Vô Song lặp đi lặp lại dằn vặt ta, mục đích chỉ có một, chính là muốn ta gọi Hạt Hoàng ra!
Hắn là người ở bên cạnh Ngưu Hữu Đạo trường kỳ phụ trách xử lý tình báo, đối với tình báo có nhạy cảm nhất định, cũng biết rõ đối với người quyết định như Ngưu Hữu Đạo mà nói, đúng lúc có được tin tức hữu dụng sẽ mang ý nghĩa gì.

Ngưu Hữu Đạo híp mắt, cùng Triệu Hùng Ca quay đầu nhìn nhau, trong ánh mắt đều lộ ra ý vị sâu xa.

Chương 1916: Bát Bảo sở tại

Chương 1916: Bát Bảo sở tại
Triệu Hùng Ca chần chờ nói:
“Lẽ nào vật tiếp dẫn Trầm Phật Chi Địa thật là Hạt Hoàng? Lẽ nào thật sự như ngươi hoài nghi, Lữ Vô Song thật biết chút gì?
Có ý gì? Viên Cương cảm giác hoàn toàn nghe không hiểu hai người nói cái gì, từ bên người Đạo gia ngắn ngủi rời đi một đoạn thời gian, thật giống như triệt để tách rời với thế sự, cái gì Thánh tử, cái gì Trầm Phật Chi Địa?
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo lấp loé một lúc, lại nhìn về phía Viên Cương.
“Nếu như Lữ Vô Song thật biết chút gì mà nói, tất sẽ không dễ dàng buông tha hắn, sư thúc, phía sau núi này không thích hợp hắn ở lâu, mau chóng dời hắn về Ma Cung đi.
Cũng nhìn ra Viên Cương nghi hoặc.
“Còn nữa, một chút tình huống hắn còn không biết, vì phòng ngừa xuất hiện sơ suất, sự tình lần này ngươi quay đầu lại nói với hắn một thoáng, để trong lòng hắn nắm chắc, để hắn bắt lấy tin tức hữu dụng, hắn am hiểu cái này.
Triệu Hùng Ca gật đầu.
Ngưu Hữu Đạo:
“Đi đi.
“Chờ đã.
Triệu Hùng Ca nhấc tay hơi ngăn lại, Ngưu Hữu Đạo quay đầu.
“Còn có việc gì sao?
Triệu Hùng Ca:
“Cho tới nay, ngươi không phải muốn biết người bên Ma giáo và Quản Phương Nghi có quan hệ là ai sao? Trước kia ta bất tiện nhiều lời, bây

giờ giao đồ vật ra, ta cũng không còn gì để ẩn giấu, trong lòng ngươi hắn cũng có chút phán đoán a.
Ngưu Hữu Đạo theo dõi hai mắt hắn, trong miệng đột nhiên bốc lên một danh tự.
“Nam Thiên Vô Phương?
Triệu Hùng Ca choáng váng, kinh ngạc nói:
“Làm sao ngươi biết?
“Thật là hắn?
Ngưu Hữu Đạo buồn cười.
“Lấy tình huống của ngươi, ngươi sẽ không lui tới với quá nhiều người, bên Ma giáo có thể để ngươi giấu không nói, trừ hắn còn có thể là ai? Ta đã sớm hoài nghi hắn.
“...
Triệu Hùng Ca im lặng, có chút hoài nghi đầu người này chưa cái gì trong ấy.
Ngưu Hữu Đạo:
“Nói đi, hắn và Quản Phương Nghi là chuyện gì xảy ra?
Triệu Hùng Ca than thở:
“Nam Thiên Vô Phương là nam nhân đầu tiên của Quản Phương Nghi, Quản Phương Nghi nguyên danh gọi Quản Hồng Hoa, Phương Nghi là Nam Thiên Vô Phương cải danh tự cho nàng...
Sau đó bắt đầu kể ra, ở trước mặt Viên Cương cũng không ẩn giấu thân phận của Quản Phương Nghi.
Hắn biết Viên Cương là tâm phúc của Ngưu Hữu Đạo, rất nhiều cơ mật tới tay Ngưu Hữu Đạo, trước tiên đều qua tay hắn, mà Ngưu Hữu Đạo có thể ngay mặt hỏi lên, liền nói rõ không có dự định giấu Viên Cương.
Ngưu Hữu Đạo nghe xong biểu cảm đặc sắc lên, này đích xác là trước đó hắn làm sao cũng không nghĩ tới, Tề Kinh Hồng Nương diễm lệ nổi danh thiên hạ vậy mà... Vốn nên là Thánh nữ Ma giáo? Nhưng bởi vì Nam Thiên Vô Phương quá yêu, vận mệnh của Quản Phương Nghi sẽ xoay chuyển lớn như vậy?
Hậu quả rút dây động rừng là, Thượng Thanh Tông triệt để sa sút và thế lực Ninh vương bị diệt trừ đều vì vậy mà lên?
Viên Cương cũng há hốc mồm.

“Ha ha!
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên không nhịn được nở nụ cười, lắc đầu.
“Chuyện cười này mở có chút lớn, ta cũng không biết nên mở miệng với Hồng Nương thế nào. Xem ra trên đời này chỉ có hai loại người, nam nhân và nữ nhân, quan hệ phức tạp nhất vĩnh viễn là quan hệ nam nữ!
Nói đến liền đến, không trung có bóng người lóe lên, một nam tử bồng bềnh hạ xuống, làm cho người ta có cảm giác phiêu dật hào hiệp.
Ngưu Hữu Đạo nhìn đối phương, mà ánh mắt người sau cũng đánh giá hiện trường một thoáng.
Không cần giới thiệu, Ngưu Hữu Đạo đã đoán được người đến là ai, nhìn Triệu Hùng Ca khẽ gật đầu cáo từ.
Trước khi đi còn liếc nhìn Viên Cương, như thể không có việc gì lắc mình rời đi, kỳ thực trong lòng nặng nề, chỉ là không muốn biểu hiện ra ở trước mặt Viên Cương, sợ Viên Cương khổ sở.
Nam Thiên Vô Phương nhìn theo, quay đầu lại hỏi:
“Ai vậy?
Triệu Hùng Ca tạm thời sẽ không để hắn biết Ngưu Hữu Đạo còn sống, thuận miệng nói:
“Thiên Ma Thánh Địa.
Nam Thiên Vô Phương khẽ gật đầu, lại nhìn về phía Viên Cương hỏi:
“Này là?
Triệu Hùng Ca:
“Thánh tử!
Này chính là người được Thánh nữ truyền thừa? Thần sắc của Nam Thiên Vô Phương có chút phức tạp, trong lúc nhất thời cũng không biết nên hành lễ hay không, ánh mắt rơi vào trên tay chân của Viên Cương.
Ngón tay và ngón chân cơ hồ đều bị lột đi da thịt, chỉ còn bạch cốt, này trên căn bản chẳng khác nào tàn phế.
Có Thánh tử đến, nhưng là người tàn phế? Hắn cũng không biết nên nói cái gì cho phải, buông tiếng thở dài.
“Ta quay đầu lại tổ chức hội nghị Ma giáo, cử hành nghi thức yết kiến!
Triệu Hùng Ca minh bạch, muốn cử hành nghi thức chính thức thừa nhận thân phận Thánh tử của Viên Cương.
“Vị này lại là ai?

Ánh mắt của Nam Thiên Vô Phương lại rơi vào trên người Phùng Quan Nhi còn hôn mê.
Triệu Hùng Ca:
“Phùng Quan Nhi!
Nam Thiên Vô Phương ý vị sâu xa "Ồ" một tiếng, không nhịn được lại liếc nhìn Viên Cương, trong lòng lắc đầu, then chốt là không hiểu nổi a!
Thánh nữ Ma giáo cần thuần khiết, cả đời không được gả người, nhưng sự tình Thánh tử lại chưa bao giờ có, vừa đến liền mang theo nữ nhân, Ma giáo không có tiền lệ, làm sao giải quyết đây?
Một mực còn nghe Triệu Hùng Ca nói, vị này chính là người các đời Thánh nữ Ma giáo chờ đợi, thật giống như không tiếp nhận còn không được.
Hắn cũng không biết người các đời Thánh nữ Ma giáo chờ đợi có thể phát huy tác dụng gì, nhưng người chờ đợi bao lâu lại tàn phế...
Triệu Hùng Ca:
“Sợ là Lữ Vô Song còn chưa hết giận đâu, Thánh tử không thích hợp ở trong này, lập tức đưa đi Ma Cung thu xếp.
Hắn là một khắc cũng không dám dừng lại lâu, nói làm liền làm, lập tức cùng Nam Thiên Vô Phương, Viên Cương, Phùng Quan Nhi rời đi.
Động phủ mà Triệu Hùng Ca ở lại nhiều năm rốt cục trống vắng.
Ma Cung ở ngay phía trước, khoảng cách không xa.
Nhanh chóng thu xếp lại, Viên Cương có chút sốt ruột, không để ý tới thương thế, vội vã hỏi đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, hắn lo lắng Ngưu Hữu Đạo vì cứu hắn có phải trả giá to lớn hay không.
Trong thạch thất an tĩnh, không có ngoại nhân, Triệu Hùng Ca bắt đầu nói rõ.
Quả nhiên trả giá không nhỏ! Viên Cương nghe xong ủ rủ, vì cứu mình, Đạo gia không tiếc để Triệu Hùng Ca cầm ra Ma Điển giao cho Ô Thường.
Ma Điển gì gì đó ngược lại không phải hắn quan tâm nhất, quan tâm là, lúc hắn rời Mao Lư biệt viện từng nói với Đạo gia, bảo Đạo gia không cần lo hắn!
Lúc đó Đạo gia tức giận, cũng nói ra lời hung ác, bảo hắn rời đi thì đừng trở về!

Nhưng cuối cùng, Đạo gia vẫn không mặc kệ, vẫn ra tay, nghĩ tất cả biện pháp cứu hắn, còn phải khắc phục hậu quả.
Hắn đương nhiên minh bạch, nếu như lần này không có Ngưu Hữu Đạo ra tay, hắn chết chắc rồi!
Chính bởi vì như vậy, hắn không khỏi hoài nghi mình, chẳng lẽ mình thật sai lầm rồi sao? Mỗi lần chọc ra việc, cứu hắn đều là Đạo gia, cuối cùng chùi đít cho hắn cũng là Đạo gia.
Nhìn ra tâm tình của hắn không tốt, có mấy lời Triệu Hùng Ca không nói, sự tình của nhi tử!
So sánh với đó mà nói, sự tình này không nói cũng không sao cả, nói với Ô Thường cũng là như vậy, nói cho Viên Cương cũng không biết.
“An tâm dưỡng thương đi!
Triệu Hùng Ca nhấc tay vỗ vai hắn, xoay người rời đi.
...
“Vù gào ~
“Vù gào ~
Trong Vô Song điện, một đao bổ ra hai tiếng hổ gầm, Lữ Vô Song thu đao, nhíu mày, nhìn ba con hổ khắc trên lưng Tam Hống Đao.
Nộ Hổ, Bôn Hổ, Ngọa Hổ, ngón tay cũng nhẹ nhàng xoa xoa lên Ngọa Hổ.
Đao là Tam Hống Đao của Viên Cương rơi ở Vô Song Thánh Địa.
Tiếng hổ gầm xuất từ tay nàng, nàng gặp qua Viên Cương xuất đao, đối với cao thủ luyện khí đệ nhất Tấn quốc, cũng là cao thủ luyện khí đệ nhất thiên hạ Tây Vô Tiên luyện chế Tam Hống Đao này, nàng cũng hơi có nghe thấy. Nộ Hổ dịch khiếu, Bôn Hổ không tiếng động, Ngọa Hổ khó tỉnh, cái thuyết pháp này nàng cũng có nghe thấy.
Bằng tu vi của nàng, toàn lực xuất đao cũng chỉ có thể phát sinh hai tiếng hổ gầm, phá không mang ra tiếng thứ ba chỉ hơi ông ông mà thôi, không coi là bộc phát ra hổ gầm.
Không chỉ bổ một đao, nàng nhất thời có hứng thú, muốn nghe tiếng hổ gầm thứ ba là thế nào, muốn nghe xem có khác biệt gì không, nên thí nghiệm nhiều đao, nhưng làm sao cũng không thể tỉnh lại Ngọa Hổ.

Chương 1917: Xi Vưu

Chương 1917: Xi Vưu
“Ngọa Hổ tỉnh, vô địch thiên hạ?
Lữ Vô Song xì mũi, ngay cả thực lực như nàng cũng không thể nghe được tiếng hổ gầm thứ ba, nàng không cho rằng thiên hạ còn có ai có thực lực tỉnh lại Ngọa Hổ, coi như có thể tỉnh lại Ngọa Hổ, cái gì vô địch thiên hạ, cũng khó tránh khỏi có chút nói quá sự thật.
Coong! Tiện tay cắm đao trên mặt đất, ánh mắt ngưng lại.
Thử đao không phải mục đích, mà là nghĩ đến người vứt bỏ đao này.
Không sai, đối mặt mấy thánh khác bức bách, nàng hứa hẹn từ bỏ, cộng thêm lại có Ô Thường uy hiếp, nhưng đối mặt bí mật nàng muốn biết kia, nàng đâu có thể dễ dàng buông tha, cân nhắc tùy thời ở trong bóng tối hành sự.
...
“Thánh Tôn!
Thiên Ma Thánh Địa, Ô Thường lắc mình trở lại Thiên Ma Cung, nhanh chân đi vào.
Hắc Thạch hành lễ, sau đó thử hỏi một tiếng.
“Thánh Tôn, đồ vật tới tay chưa?
Ô Thường không nói tiếng nào, bồi hồi ở trong điện.
Thấy không trả lời, cũng không biết nghĩ cái gì, Hắc Thạch cẩn thận từng ly từng tý quan sát phản ứng của hắn.
Sau một lúc lâu, Ô Thường nặng nề nói.
“Thương Kính... Chiếu Tâm Kính ở Tần, Phá Không Kiếm ở Tống, Thôn Thiên Hoàn ở Vệ, Sơn Hà Đỉnh ở Hàn, Lượng Thiên Xích ở Tấn, Định Thần Châu ở Tề, Phục Tiên Trượng ở Yên, Tinh Thần Lệnh ở Triệu...
Nói xong lại trầm mặc.

Hắc Thạch nghe được trong lòng nhảy dựng, nhận ra được, vị này chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ nói ra, thêm nữa không nóng lòng Ma Điển, hắn là đã lấy được Ma Điển, hơn nữa rất có khả năng từ trong Ma Điển nhìn ra tình huống có quan hệ tới những đồ vật này.
Ô Thường bỗng nói:
“Vệ quốc đã diệt, còn giữ Thôn Thiên Hoàn làm gì?
Hắc Thạch thử dò xét nói:
“Thánh Tôn ý tứ là?
Ô Thường xoay người.
“Ngươi nghĩ biện pháp lấy Thôn Thiên Hoàn tới cho ta.
Hắc Thạch sững sờ.
“Thánh Tôn, này không thích hợp a? Cái gọi là tám Thần khí trấn quốc đều là các Thánh Tôn thương nghị tốt, để thế tục tranh cướp, chúng ta lấy bừa mà nói, sẽ phá hoại quy củ.
Ô Thường:
“Đừng để người ta biết là được. Còn có Sơn Hà Đỉnh của Hàn quốc... Cái này chờ ngươi lấy được Thôn Thiên Hoàn lại nói.
Hắc Thạch kinh nghi bất định, muốn hai đồ vật kia làm gì? Hai đồ vật này ẩn giấu bí mật đặc biệt gì sao? Mặt ngoài đáp:
“Vâng, thuộc hạ sẽ mau chóng an bài.
Ô Thường:
“Còn nữa, Triệu quốc đã diệt, hoàng đế Hải Vô Cực gì kia, Tinh Thần Lệnh hắn là ở trên tay hắn, người đến cùng trốn đi đâu rồi, nghĩ biện pháp tìm ra cho ta!
Đối với các nước mà nói, nếu Cửu Thánh muốn yêu cầu Thần khí trấn quốc, không phải việc khó gì, các nước không dám không giao, chuyện một câu nói mà thôi.
Thế nhưng cho ai là một vấn đề, tám Thần khí trấn quốc, nhưng có Cửu Thánh, có chút "chia không đều" .
Đối với hắn trước mắt mà nói, một lần nắm toàn bộ tám Thần khí trấn quốc ở trong tay là không thích hợp, động tĩnh quá lớn, không gạt được, sẽ khiến người hoài nghi, hiện tại thực lực của hắn không cách nào chống cự tám thánh khác liên thủ, nhất định phải cẩn thận hành sự.

Căn cứ Ly Ca ghi chép, hắn cũng không cần nắm tám Thần khí ở trong tay, nắm ở trong tay toàn bộ làm gì? Đi chặt đứt Tinh Thần Đại Trận của năm vực sao?
Hắn không thể đi làm sự tình nâng đá đập chân mình được.
Hiện tại hắn muốn làm là mau chóng xác nhận thư tay miêu tả là thật hay giả.
Cho nên muốn trước tiên lấy Thôn Thiên Hoàn và Sơn Hà Đỉnh, dựa theo thư tay miêu tả tìm ra lối vào vực thứ năm.
Căn cứ hắn phán đoán, thư tay theo lý thuyết hắn là sẽ không giả, nhưng nếu là thật, hắn càng muốn đi làm.
Thôn Thiên Hoàn, Vệ quốc đã diệt, hoàn toàn có thể lặng lẽ nắm giữ ở trong tay.
Còn Sơn Hà Đỉnh, hoàn toàn có thể tìm Hàn quốc bí mật mượn dùng một lát, cho Hàn quốc mười lá gan cũng không dám không cho, sau khi xác nhận trả lại cho Hàn quốc là được.
Nếu như xác định tác dụng của Thôn Thiên Hoàn và Sơn Hà Đỉnh là thật, như vậy Tinh Thần Lệnh trên tay Triệu quốc đã diệt sẽ cực kỳ trọng yếu, chỉ cần nắm giữ Tinh Thần Lệnh, phương thức mở ra mắt trận của Tứ Giới khác liền nắm giữ ở trong tay hắn.
Không có nỗi lo về sau, hắn liền chờ nổi, có thể từ từ toan tính.
...
Trời tối người yên, rốt cục không người quấy rầy.
Viên Cương nhấc chân đá chăn ra, nhẫn nhịn đau đớn khom lưng ngồi dậy, nhìn bàn tay và bàn chân bị lụa trắng quấn quanh.
Trên thân thể cũng có vải trắng quấn quanh.
Nhìn chăm chú một lúc, nhấc tay, dùng răng cắn xé, mở ra vải quấn trên bàn tay, tầng cuối cùng quấn sát vào huyết nhục, làm hắn đau đến quai hàm căng thẳng lên.
Đối với loại người như hắn mà nói, đau đớn không tính cái gì, có thể nhẫn.
Nhưng tầng cuối cùng dính vào huyết nhục, phất tay khó có thể thoát khỏi, lại phải há mồm cắn vào vải, hít sâu một hơi, bá, trong nháy mắt kéo xuống.
Lần này là đau đến khuôn mặt co giật.

Xé vải đi, động tới vết thương, máu tươi tí tí tách tách chảy ra.
Nhìn mấy ngón tay đầy bạch cốt, Viên Cương nuốt nước miếng, lại nâng lên một cánh tay khác làm theo.
Cuối cùng lại xé một cái, máu tươi chảy ra, đau đến thần sắc co giật.
Trên chân, da thịt hai tay bị hao tổn, đã không cách nào sai khiến, không cách nào dùng ngón tay mở ra ở trên chân.
Hai chân vừa nhấc, rơi xuống đất, song chưởng chống mép giường, vừa nhấn chính là vết máu, chậm rãi chống đỡ đứng lên.
Nhưng hai chân vừa ra lực, là đau thấu xương, cả người lung lay sắp đổ, suýt chút nữa ngã xuống.
Nhưng hắn cắn răng chống đỡ, hắn không muốn làm người tàn phế, cũng không tin bản thân sẽ biến thành tàn phế, nỗ lực cân bằng tốt, nhịn đau chậm rãi bước ra vài bước.
Điều chỉnh tốt vị trí đứng, cũng điều chỉnh tốt thân thể cân bằng, cả người chậm rãi hạ xuống, đứng trung bình tấn.
Cân bằng, ổn định, lại cân bằng, ổn định.
Khi trung bình tấn ổn định, hai mắt đóng lại, hô hấp dần dần dài lâu, vài lần qua lại, bụng chậm rãi nhô lên như một bán cầu, lăn ở vùng đan điền của hắn. Theo bán cầu thể lăn, tiếng hít thở dần dần dày nặng, có sương máu nhàn nhạt thở ra, lại theo hắn hô hấp mà quay về.
Sau đó huyệt vị toàn thân dần dần có luồng khí xoáy xuất hiện, cả người như mang theo gió.
Dường như có đồ vật gì từ bên ngoài thân hắn dâng lên, lại tựa hồ từ trong cõi u minh triệu hoán ra đồ vật gì đó, chui vào thân thể của hắn.
Nếu như lấy pháp nhãn của tu sĩ nhìn, không ngừng từ trong cõi u minh ngưng tụ đến, rót vào trong cơ thể hắn chính là linh khí.
Lại không giống tu sĩ bình thường hấp thu thiên địa linh khí, không phải từ trong thiên địa đến, mà từ trong cõi u minh tới.
Cũng không giống tu sĩ bình thường hấp thu, tốc độ truyền vào trong cơ thể hắn càng lúc càng nhanh.
Sương máu hô hấp qua lại, lặp đi lặp lại tuần hoàn, không biết qua bao lâu, màu sắc sương máu dần dần đậm lên.
Khi màu sắc sương máu đậm đặc, trên hai tay đã không còn nhỏ ra máu, dường như có đồ vật khác biệt gì đó chảy ra.

Giống như ở trong cơ thể hắn bò ra rất nhiều con kiến, dây dưa ở trên miệng vết thương.
Không phải con kiến, là vết thương diễn sinh ra thịt, bởi vì thịt quá nhiều, nhìn như một đám con kiến đang bò.
Gân thịt không ngừng đan xen, chậm rãi lan về phía bạch cốt, dường như lôi kéo da thịt khuếch trương.
Tư vị này làm Viên Cương hết sức thống khổ, đau đến cả người run rẩy.
Mở mắt nhìn một chút, nhìn thấy tình huống ở miệng vết thương, là tình huống hắn hy vọng nhìn thấy.
Trước đây hắn bị ngoại thương, nhưng lúc luyện tập ngạnh khí công, ngoại thương có thể được chữa trị, chữa trị đến ngay cả vết sẹo cũng không nhìn thấy.
Lần này hắn ôm chờ mong, muốn thử một lần, quả nhiên!
Lập tức liều mạng chịu đựng thống khổ, chậm rãi nhắm mắt, một lòng một dạ thổ nạp...
Trời sáng, Phùng Quan Nhi đẩy cửa đi vào, trên tay bưng khay, nhìn thấy Viên Cương đứng trung bình tấn, có chút cấp bách nói:
“Sao ngươi lại ngồi dậy?
Đợi bước nhanh về phía trước, giống như thấy quỷ.
“A!
Rít lên một tiếng, khay leng keng rơi xuống đất.
Viên Cương mở mắt, liếc nhìn phản ứng của Phùng Quan Nhi, ánh mắt rơi ở hai tay, tư thế nửa ngồi nửa quỳ bất biến, nhưng trên mặt đã có thần thái phấn chấn khó có thể tự kiềm chế.

Chương 1918: Thánh tử Ma giáo (1)

Chương 1918: Thánh tử Ma giáo (1)
Ngoài cửa một bóng người thoáng hiện, Triệu Hùng Ca lao vào, hắn là bị Phùng Quan Nhi đánh động.
“Làm sao vậy...
Thấy hai người đều bình thường, Triệu Hùng Ca vừa mới nói, ánh mắt nhìn thấy hai tay của Viên Cương cũng ngây người, ánh mắt khó có thể tin.
Ngoài cửa lại có người vội vàng lao vào, chính là Nam Thiên Vô Phương, không biết ba người làm gì, đi lên nhìn, không phát hiện dị thường, không khỏi hỏi:
“Chuyện gì xảy ra?
Không ai để ý đến hắn, kết quả phát hiện ánh mắt đều chăm chú vào hai tay của Viên Cương, bỗng nhiên ý thức được cái gì, miệng há to, giống như gặp quỷ.
Mười ngón cơ hồ chỉ còn bạch cốt đã không thấy, hai tay Viên Cương là một đôi tay bình thường, mười ngón vừa nhìn liền biết mạnh mẽ đanh thép.
Làm sao có khả năng? Nam Thiên Vô Phương khó tin, coi như có thể khôi phục, cũng không thể trong một đêm khôi phục như lúc ban đầu a.
Nhìn chằm chằm mười ngón, không nhìn thấy bất kỳ vết tích bị thương.
Lẽ nào là giả? Nhưng pháp nhãn nhìn kỹ, cũng nhìn không ra bất kỳ dấu hiệu làm giả, nếu thật là giả, kia cũng không tránh khỏi giả quá thật a.
Ánh mắt lại nhìn đầu Viên Cương, đầu vốn trọc lóc, tuy tóc không có khôi phục như lúc ban đầu, nhưng thật đã nhú ra không dưới ba phân.
“Này là...
Nam Thiên Vô Phương chỉ vào hai tay Viên Cương, có chút không biết nên nói cái gì cho phải.

Viên Cương mặt ngoài lạnh nhạt, kỳ thực nội tâm hết sức kích động, ổn định tâm tình, chậm rãi duỗi hai tay ra.
Đột nhiên hai tay nắm chặt, khớp xương "cọt kẹt" vang lên giòn giã.
Ba người nhìn mí mắt đều nhảy lên, vẫn khó có thể tin, này là thật sao?
Lặp đi lặp lại nhìn hai tay hữu lực, nắm đấm buông ra, mười ngón lặp đi lặp lại triển khai, lại nhìn chằm chằm hai chân, khom lưng cúi người, hai tay nắm lấy vải quấn kéo một cái, trực tiếp xé nát ra.
Hai chân bình thường lộ ra, hai chân cũng khôi phục như lúc ban đầu!
Ở trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Viên Cương đi qua đi lại, cuối cùng xoay người, đi tới trước vách đá.
Ba người nhìn chằm chằm, không biết hắn diện bích làm gì, nói chung hiện tại ánh mắt nhìn Viên Cương giống như nhìn quái vật.
“Này!
Đột nhiên Viên Cương đấm ra một quyền, quyền ra có tiếng xé gió.
Cạch!
Đá vụn bắn bay, nhưng nắm đấm bất động.
Vách đá cứng rắn bị hắn đấm ra một cái động, có thể nhìn thấy gian phòng sát vách.
Ma Cung là ở trong núi đá này đào ra, mỗi một gian phòng kỳ thực đều xem như thạch thất.
Sau khi an tĩnh lại, Nam Thiên Vô Phương và Triệu Hùng Ca hai mặt nhìn nhau, hôm qua còn bị thương nghiêm trọng như vậy, sáng nay một quyền nổ ra vách đá, này nào giống như bị thương nha?
Hai người tự nhiên có thể nhìn ra, này không phải thi pháp đánh tan, mà là lấy man lực đánh tan.
Phùng Quan Nhi ngơ ngác nhìn.
Viên Cương nhìn mình một chút, không có chuyện gì, không chỉ không có chuyện gì, còn cảm giác lực lượng dường như càng hơn trước kia!
Bởi vì một quyền này, bởi vì tao ngộ trước đó, lại nhìn hiện tại, hắn đột nhiên cảm nhận được một cảm giác xứng đáng.
Không khiếp không sợ, gặp mạnh càng mạnh, tử chiến đến cùng!
Tâm tình theo thân thể dâng lên, trong ý thức của hắn dường như nhìn thấy trong thiên địa có một người thân thể cường tráng đang nhìn mình, không thấy rõ khuôn mặt, dường như chỉ đứng ở trong thương cổ nhìn

mình, dường như cùng mình đối diện, dường như mình và người kia tâm ý tương thông, bản thân như có thể cảm nhận được uy nghiêm đến từ thương cổ kia.
Cảm nhận được người này, hắn lại có xung động hô ra hai chữ "Xi Vưu".
Nhưng cuối cùng không có gọi ra.
Sau khi kiềm chế tâm tình, quay người lại, nhìn ba người đi tới, khẽ gật đầu hỏi thăm.
Phùng Quan Nhi y nguyên ngơ ngác nhìn hắn.
Ánh mắt của Nam Thiên Vô Phương trên dưới đánh giá Viên Cương, biểu cảm trên mặt không nói được là cái phản ứng gì.
Triệu Hùng Ca nuốt nước miếng, tiến lên một bước, đưa tay nói:
“Ta xem thương thế của ngươi một chút.
Viên Cương nhấc tay chặn lại, lắc đầu.
“Không cần, ta không có chuyện gì rồi!
Một câu "ta không có chuyện gì" nói ung dung như vậy, nhưng làm thần sắc ba người có chút đặc sắc, hôm qua bị thương thành như vậy, không chỉ tay chân, còn có nội thương nghiêm trọng, bây giờ liền không sao?
Không để ý đến bọn hắn phản ứng, tinh lực của Viên Cương khôi phục, người cũng triệt để tỉnh táo lại.
Nhìn thấy Phùng Quan Nhi dường như nhớ ra cái gì đó, nói:
“La Chiếu đã suất lĩnh đại quân Tần quốc vào Tề quốc.
Nói đến cái này, nội tâm Phùng Quan Nhi hổ thẹn, gật đầu thấp giọng nói:
“Nghe nói, ta biết, ngươi giúp hắn.
Viên Cương:
“Trước khi ta rời đi, La Chiếu có chuyện nhờ ta chuyển cáo ngươi. Hắn bảo ta nói với ngươi, ngươi không nợ hắn cái gì cả.
Lời này, Phùng Quan Nhi cảm giác có chút quen tai, nhớ tới ở trên vách núi nàng nói với người kia, bất quá là chỉ Viên Cương không nợ nàng cái gì.
Nàng lại có thể nói cái gì, cắn môi, khẽ gật đầu.
Người ta đang nói chuyện tư tình, ngoại nhân bất tiện dự thính, Triệu Hùng Ca rất tự giác, kéo Nam Thiên Vô Phương.

Nam Thiên Vô Phương hiểu ý, cùng hắn đồng thời xoay người rời đi.
Ra thạch thất, Nam Thiên Vô Phương theo sau Triệu Hùng Ca, theo Triệu Hùng Ca vào một gian phòng, cấp tốc đóng cửa nói.
“Khôi phục? Như vậy liền khôi phục? Này là chuyện gì xảy ra? Sao giống như nằm mơ vậy, vì sao cảm giác có chút không chân thực?
Triệu Hùng Ca nào biết là chuyện gì xảy ra, hắn còn muốn biết đây này.
Trong lúc nhất thời không biết nên giải thích như thế nào, bất quá sự tình Ngưu Hữu Đạo bàn giao thuận thế kinh doanh bên này hắn lại không quên, bày ra biểu cảm ý vị sâu xa.
“Ta nào biết, bất quá... hiện tại ngươi hắn phải biết tại sao hắn lại là người các đời Thánh nữ chờ đợi rồi chứ? Hiện tại cũng nên tin rồi a?
Nam Thiên Vô Phương trầm mặc, cuối cùng gật đầu nói:
“Nghi thức yết kiến Thánh tử đang an bài, ít ngày nữa là có thể bắt đầu.
...
Tấn, Tề chi chiến, theo binh mã Tần quốc can dự, thế cục chiến trường xuất hiện biến hóa to lớn, làm quân Tấn đối mặt áp lực tác chiến hai đầu.
Nhưng đối mặt quân Tấn không chút hoang mang súc thế mà đến, áp lực của quân Tề và quân Tần cũng rất lớn, đặc biệt là quân Tấn, binh lực đang hiện lên từng bước tăng lên, hai quân Tề, Tần ở trên binh lực chiếm không được tiện nghi gì.
La Chiếu và Hô Diên Vô Hận gặp mặt, tán thành kế hoạch tác chiến của Hô Diên Vô Hận. Hô Diên Vô Hận suất lĩnh quân Tề hấp dẫn chủ lực quân Tấn, quân Tần tùy thời đánh vào nội địa Vệ quốc, đảo loạn kho lúa, không cho Cao Phẩm vững vàng kinh doanh kho lúa "Vệ quốc" làm chuẩn bị đánh lâu dài.
Chỉ cần chiến lược này đạt đến mục đích, Tấn quốc sẽ không cách nào duy trì binh lực tác chiến khổng lồ.
Không có biện pháp, quân Tần can dự đối với Tề quốc mà nói, có lợi cũng có hại.
Nội tình Tần quốc vốn không bỏ ra nổi đồ vật gì, trước mắt Tần, Tề tác chiến cung cấp vật tư, cơ hồ là dựa vào Tề quốc truyền máu, Tây Bình Quan lại bị Tấn quốc khống chế, mà quốc gia khác thái độ quan vọng rất rõ ràng, căn bản không chiếm được trợ giúp gì khác.

Lực lượng một quốc gia muốn duy trì binh lực tác chiến khổng lồ như vậy, nội bộ Tề quốc cũng cực kỳ căng thẳng.
Nhân mã hai nước Tần, Tề tăng nhanh điều động, đại chiến động một cái là bùng nổ...
Kinh thành Tấn quốc, Tấn hoàng Thái Thúc Hùng ban cho một trang viên Hoàng gia, cũng là vị trí của Thái Học.
Trang viên đang xây dựng rầm rộ, Thiệu Bình Ba cầm bản vẽ đi cùng thợ thủ công, thương nghị hạng mục cải tạo.
Một chiếc xe ngựa đi tới, Thái Thúc Hoan Nhi xuống xe, trên mặt mang theo ý cười ngọt ngào, đưa tới điểm tâm tự mình làm.
Thiệu Tam Tỉnh vội vàng đi đến, khuôn mặt tươi cười đón nàng, Thiệu Bình Ba nhìn ra Thiệu Tam Tỉnh có việc thông báo, cùng Thái Thúc Hoan Nhi nói ngọt một chút liền đuổi đi.
Thiệu Tam Tỉnh đợi xe ngựa đi xa, mới từ trong tay áo cầm ra một phong thư.
Bây giờ dưới tình huống này, Thiệu Bình Ba cũng có chỗ tốt, tự tại rất nhiều, cũng một vài môn phái tu hành của Tấn quốc lén lút tiếp xúc, dễ dàng dò thăm ra tin tức của tu tiên giới.

Chương 1919: Thánh tử Ma giáo (2)

Chương 1919: Thánh tử Ma giáo (2)
“Thánh tử Ma giáo?
Thiệu Bình Ba kinh ngạc.
Ma giáo ở Yêu Ma Lĩnh mở nghi thức yết kiến Thánh tử, bây giờ đã truyền khắp tu tiên giới.
Thiệu Tam Tỉnh:
“Đại công tử, sẽ không sai được.
Thiệu Bình Ba cau mày nói:
“Viên Cương không phải bởi vì chống đối Vô Song Thánh Tôn, đã bị chộp tới Thánh cảnh sao? Vì sao chỉ chớp mắt lại trở thành Thánh tử Ma giáo?
Thiệu Tam Tỉnh:
“Làm không rõ chuyện gì xảy ra, tu tiên giới đối với chuyện này cũng cảm thấy ngoài ý muốn, tựa hồ cũng không rõ ràng. Đại công tử, Viên Cương này chính là thủ hạ tâm phúc của Ngưu Hữu Đạo, bây giờ thành Thánh tử Ma giáo, tương lai có thể bất lợi với đại công tử hay không?
Thiệu Bình Ba lắc đầu:
“Tứ chi phát đạt, đầu óc đơn giản, bất quá là một vũ phu, Ngưu Hữu Đạo chết rồi, này người không đáng để lo. Hiện tại ta cảm thấy kỳ quái là...
Thiệu Bình Ba cân nhắc một lúc, nói thầm.
“Quan hệ của Thánh nữ và Triệu Hùng Ca, quan hệ của Triệu Hùng Ca và Mao Lư Sơn Trang, Mao Lư Sơn Trang Viên Cương lại thành Thánh tử. Viên Cương này có thể sống rời Thánh cảnh cũng đã làm ta ngoài ý muốn, sao còn thành Thánh tử Ma giáo? Ta quan tâm Mao Lư Sơn Trang nhiều năm, sự tình này không giống như Viên Cương có thể làm được, tại sao ta cảm giác sự tình này có chút không đúng?

“Viên Cương không làm nổi...
Thiệu Tam Tỉnh thử hỏi:
“Chẳng lẽ đại công tử còn hoài nghi Ngưu Hữu Đạo không chết?
Thiệu Bình Ba xua tay.
“Trước đây trong lòng còn có chút thấp thỏm, căn cứ một chút dấu hiệu, còn có Nam Châu cấp tốc ổn định cục diện làm ta có chút bất an, xảy ra sự tình này ta ngược lại yên tâm. Ngươi thử nghĩ một thoáng, nếu như Ngưu Hữu Đạo còn sống, làm sao có khả năng để Viên Cương chạy đi sa mạc vô biên lợi dụng Sa Hạt giúp Tần quốc vận binh?
“Trải qua sự tình này, có thể xác định, Ngưu Hữu Đạo chết thật rồi.
Thiệu Tam Tỉnh gật đầu.
“Đại công tử nói có lý.
Thiệu Bình Ba quay đầu lại.
“Lão Thiệu, thử liên lạc chưởng quỹ, hỏi hắn có biết là chuyện gì xảy ra hay không.
...
Lngoài lầu các, một con Kim Sí rơi ở dưới mái hiên, kêu lên ục ục.
Trong lầu các, Vân Cơ khoanh chân ngồi tĩnh tọa mở mắt, đứng dậy mở cửa, đi tới bên Kim Sí rút ra một cuốn mật thư.
Trở lại trong phòng, mở mật thư ra, lấy bút chấm mực, bắt đầu giải mã mật thư.
Làm xong nàng để bút xuống, đứng dậy đi xuống lầu, mở mật đạo tiến vào.
Tiến vào mật thất, gọi Ngưu Hữu Đạo tỉnh lại, đưa mật thư lên.
Ngưu Hữu Đạo xem qua nội dung trong thư, vẻ mặt kinh ngạc, sau đó bật cười, dường như lòng nhẹ nhàng hơn.
“Vũ trụ mênh mông, quả nhiên là không gì không có.
Thư là Triệu Hùng Ca gửi tới, giảng giải thần kỳ trên người Viên Cương, nói Viên Cương đã khôi phục.
Vân Cơ không biết đến tột cùng phát sinh cái gì, nhưng được biết Viên Cương thoát khỏi tay Cửu Thánh, cũng cảm thấy thần kỳ.
Cũng cực kỳ khâm phục Ngưu Hữu Đạo, có thể từ trong tay Cửu Thánh cứu người ra.

Bởi vì tận mắt nhìn thấy vô số sự tình, nàng cũng càng ngày càng có lòng với Ngưu Hữu Đạo tin.
Đúng lúc này, cửa lại đi vào một người, Quản Phương Nghi đi vào, âm dương quái khí.
“Cô nam quả nữ ở trong một phòng, cẩn thận củi khô bốc lửa.
Vân Cơ không có thời gian để ý, coi như không nghe thấy. Nàng cũng nhận ra được, từ khi đổi thành nàng ở bên người Ngưu Hữu Đạo, trong lời nói của Quản Phương Nghi sẽ luôn lộ ra mấy phần âm dương quái khí.
Ngưu Hữu Đạo:
“Đừng không có chuyện gì tìm việc.
Quản Phương Nghi:
“Ta nào có thể không có chuyện gì quấy rầy các ngươi, có việc, đám người Vương gia đến, ở chỗ ta, nói muốn gặp ngươi.
Ngưu Hữu Đạo cũng không thích nàng âm dương quái khí, dậy d rời đi.
Hai nữ nhân đi theo phía sau, Quản Phương Nghi nhìn Vân Cơ nói:
“Có phải lại ra sự tình gì hay không, tại sao ta cảm giác gần đây gia hỏa này nhìn ta ánh mắt luôn có chút ngoan ngoãn.
Vân Cơ không nói.
Đi ở phía trước Ngưu Hữu Đạo nghe xong không khỏi lải nhải, gần đây mình có như vậy sao?
Đi qua địa đạo, vào phòng của Quản Phương Nghi, chỉ thấy Thương Triêu Tông, Mông Sơn Minh, Lam Nhược Đình đang ở trong phòng chờ.
“Đạo gia!
Ba người đồng thời chắp tay chào.
Ngưu Hữu Đạo ra hiệu không cần đa lễ hỏi:
“Không biết Vương gia tìm ta có chuyện gì?
Ba người nhìn nhau, Thương Triêu Tông thử dò xét nói:
“Chúng ta nghe được một chút phong thanh, nói Viên Cương thành Thánh tử Ma giáo, ở Yêu Ma Lĩnh tiếp thu giáo đồ Ma giáo yết kiến, sự tình này không biết là thật hay giả?
Ngưu Hữu Đạo:

“Là thật không sai được. Làm sao, sự tình này sao sẽ quấy nhiễu ba vị cùng đến?
Ba người lại liếc nhìn nhau, lần này là Lam Nhược Đình chắp tay thỉnh giáo.
“Đạo gia, trước nghe được tin tức, không phải nói Viên Cương bị Thánh cảnh bắt đi sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Là bắt đi, còn kém chút mất mạng, bất quá ta đã cứu hắn ra. Tạm thời thu xếp ở Yêu Ma Lĩnh, để hắn trở thành Thánh tử Ma giáo, cũng coi như là ta an bài. Như thế nào, có vấn đề gì không?
Lời này vừa nói ra, ba người cực kỳ phấn chấn, đụng vào Lữ Vô Song một trong Cửu Thánh, vị này cũng có thể cứu ra khỏi Thánh cảnh, còn có thể thu xếp thành Thánh tử Ma giáo, sau lưng đến cùng có bao nhiêu năng lượng?
Mông Sơn Minh chần chừ lên tiếng.
“Cũng không phải là chúng ta có dị nghị với Đạo gia an bài, chỉ là sự tình liên lụy tới Ma giáo, ta không khỏi nhớ tới nhiều năm trước, nhớ năm đó Thượng Thanh Tông Triệu Hùng Ca chính là bởi vì cấu kết Ma giáo, chọc ra rất nhiều sự tình, nếu như Viên Cương mang danh hiệu Thánh tử Ma giáo trở về, chúng ta không biết nên làm sao xử trí, mong Đạo gia bảo cho biết.
Ngưu Hữu Đạo khẽ mỉm cười.
“Mông soái lo xa rồi, chuyện năm đó rất nhiều đều là mặt ngoài, nói chung tình huống sau lưng rất phức tạp, không phải như các ngươi nhìn. Cái khác chính là, Viên Cương sẽ lưu lại Yêu Ma Lĩnh, không có cơ hội thích hợp, ta sẽ không để hắn trở về, coi như trở về, ta cũng tự có ứng đối, chư vị cứ yên tâm đi.
“Không nói sự tình này. Đúng rồi, Mông soái, bây giờ đại quân Tần quốc đã tiến vào Tề quốc, hai quân liên hiệp tác chiến, theo ngươi, liên quân có thể thắng hay không? Chiến sự lại cần bao lâu có thể kết thúc?
Hắn cần thỉnh giáo nhân sĩ chuyên nghiệp một chút, để hắn dễ dàng làm ra phán đoán.
Mông Sơn Minh trầm ngâm một chút, sau đó từ từ nói:

“Quân Tần nhập Tề đã muộn, sợ là làm chuyện vô bổ. Trước đó ta còn không có phản ứng, căn cứ gần đây thu được tình huống Cao Phẩm dụng binh, mới có phản ứng, Tề quốc hẳn là trúng kế rồi!
Ngưu Hữu Đạo à lên một tiếng.
“Vì sao?
Mông Sơn Minh:
“Căn cứ trạng thái dụng binh trước mắt của song phương đến xem, cơ bản có thể khẳng định trước đó Tấn quốc căn bản không có dự định liều mạng với Tề quốc, chỉ là Tấn quốc làm ra trận thế quá lớn, ngay cả người đứng xem như ta cũng bị mê hoặc. Này nhất định là kế sách của Cao Phẩm, muốn không đánh mà thắng chi binh!
“Trước đó Tấn quốc ở tây tuyến Tề quốc bày ra khí thế quy mô lớn đánh vào, quả thật là xảo trá, là lấy lực lượng cả nước hù dọa triều đình Tề quốc, tạo áp lực để triều đình Tề quốc trúng kế, dẫn đến bức bách Hô Diên Vô Hận triệt binh.
Có chút sự tình đích xác là không trong nghề không biết nội tình, Ngưu Hữu Đạo vẫn nghe không hiểu trúng kế ở chỗ nào, lại lần nữa thỉnh giáo:
“Còn mời Mông soái giải thích.
Mông Sơn Minh gật đầu.
“Tấn quốc từ tây tuyến Tề quốc bày ra quy mô lớn tiến công đột nhiên ngừng, bại lộ ý đồ của Cao Phẩm, kết hợp trạng thái dụng binh bây giờ của Cao Phẩm, đã không khó đoán ra Cao Phẩm muốn làm gì. Lại hồi tưởng trạng thái giao thủ giữa Cao Phẩm và Hô Diên Vô Hận, đã có thể nghịch đẩy ra chiến lược của Cao Phẩm!
“Tề quốc địa thế bằng phẳng, thích hợp kỵ binh tác chiến, trên chiến thuật quân Tề chiếm ưu, quân Tấn ở thế yếu, thêm nữa đối thủ lại là Hô Diên Vô Hận, trước đó Cao Phẩm nhiều lần bại ở trên tay Hô Diên Vô Hận, đối với Hô Diên Vô Hận khá là kiêng kỵ, lần trước Hô Diên Vô Hận thảm bại, có thể thấy phong cách tác chiến của Cao Phẩm đại biến, cũng có thể nói là rút kinh nghiệm xương máu mà cầu biến.

Chương 1920: Sắc mị mị

Chương 1920: Sắc mị mị
“Lúc này lại nhìn thấy Cao Phẩm ở trên chiến trường bố cục, căn bản không có ý đồ quyết chiến, y nguyên dùng đấu pháp kéo dài chờ thời.
“Địa thế của Tề quốc không có nơi hiểm yếu để thủ, lấy đấu pháp chờ thời tiến vào Tề quốc là rất khó phát huy tác dụng, rất dễ bị Hô Diên Vô Hận công phá.
“Đã như thế, dụng ý của Cao Phẩm liền rõ ràng, trước từ tây tuyến Tề quốc bày ra trạng thái quy mô lớn tiến công, chỉ là vì bức Hô Diên Vô Hận triệt binh, bởi vì không muốn cùng Tề quốc chia sẻ 'kho lúa' .
“Quân Tề lui lại, mục đích của Cao Phẩm liền đạt đến, toàn diện chiếm lĩnh địa bàn Vệ quốc, ở biên cảnh vốn có của Vệ quốc tăng mạnh công sự, dựa theo hắn bố phòng đến xây dựng công sự phòng ngự. Mặt khác thì từ bên Tấn quốc cấp tốc phái người tiến vào địa vực Vệ quốc kinh doanh, muốn nhanh chóng khôi phục 'kho lúa' sản xuất, Tấn quốc cũng đã làm như vậy.
“Mục đích của Cao Phẩm không phải vội vã công Tề, mà là vì vững chắc hậu phương, muốn nhanh chóng khôi phục 'kho lúa' sản xuất, làm chuẩn bị cho đánh lâu dài.
“Đã như thế, hắn tiến có thể công, lui có thể thủ, Tấn quốc hao nổi, nhưng Tề quốc hao không nổi. Chỉ cần hắn thủ vững, không xuất chiến, đại quân Tần quốc tiến vào Tề lại có tác dụng gì, đối mặt Cao Phẩm thiện thủ, chỉ cần không có kẽ hở, ngay cả Hô Diên Vô Hận cũng không làm gì được hắn, La Chiếu lại có thể làm sao? Tiến bừa lại sẽ tái diễn tình huống ở Tam Đạo Cốc, chỉ sợ lại trúng ý muốn của Cao Phẩm.
“Quân Tần sớm không vào, hiện tại tiến vào, chỉ sẽ tăng thêm Tề quốc tiêu hao. Chỉ cần Cao Phẩm thủ vững, trường kỳ duy trì trạng thái tùy thời tiến công, tình cờ lại nhằm vào Tề quốc đột kích gây rối, chỉ cần

kiên trì tiêu hao đối thủ ba năm, nội bộ Tề quốc sẽ tự ra nhiễu loạn, một khi Tề quốc hư hao, Cao Phẩm không cần đại chiến cũng có thể thu thập Tề quốc.
“Mới đầu Hô Diên Vô Hận không dự định dễ dàng triệt binh, tình nguyện thả quân Tấn tây tuyến tiến vào Tề quốc lại tái chiến. Nếu như Hô Diên Vô Hận kiên trì chiến lược lúc trước, chỉ sợ Cao Phẩm sẽ đau đầu. Xuất binh liều, lại sợ đánh không thắng Hô Diên Vô Hận. Thả nhân mã tây tuyến thâm nhập Tề quốc mà nói, một khi Hô Diên Vô Hận hồi binh, nhân mã ở tây tuyến muốn dễ dàng rút về sợ là không dễ như vậy, đến thời điểm đó Cao Phẩm muốn không quyết chiến với Hô Diên Vô Hận cũng không được.
“Nếu nhân mã ở tây tuyến không dám thâm nhập, sẽ bị Hô Diên Vô Hận nhìn thấu, như vậy Tề quốc cũng có thể ngồi chờ, ngươi dám bỏ thủ đến chiến liền phụng bồi, tiếp tục làm rùa rụt cổ không ra mà nói, Tề quốc cũng có thể chiếm một nửa giang sơn của Vệ quốc, coi như kho lúa đến kinh doanh.
“Kia là cục diện Cao Phẩm không muốn nhìn thấy.
“Mới đầu chiến lược của Hô Diên Vô Hận là không sai, coi như cuối cùng vì thực lực cách xa đánh không thắng Tấn quốc, bằng năng lực của hắn ở thảo nguyên quyết chiến, cũng có thể đánh Tấn quốc trọng thương. Nhưng Hô Diên Vô Hận không chịu nổi áp lực của triều đình, không chỉ làm một đời anh danh hủy hoại trong chốc lát, cũng làm Tề quốc triệt để nằm ở thế yếu, để mưu đồ của Cao Phẩm thực hiện được.
“Phong cách tác chiến của Cao Phẩm đột biến, làm người có chút không mò ra sâu cạn, trước kia ta không nhìn ra dụng ý của Cao Phẩm, đoán chừng Hô Diên Vô Hận cũng không nhìn ra.
“Bất quá Hô Diên Vô Hận già dặn kinh nghiệm, vừa bắt đầu trực giác của hắn là không sai, chỉ là... Ài!
Ngưu Hữu Đạo nghe vậy kinh ngạc.
“Người ta nói Yên Sơn Minh, Tề Vô Hận, trên chiến trường có thể giấu diếm được ngươi và Hô Diên Vô Hận, này Cao Phẩm thật lợi hại như thế? Vậy vì sao trước kia hắn còn nhiều lần bại ở trên tay Hô Diên Vô Hận, ta còn nhớ lần trước hắn chiến bại, suýt chút nữa bị Hô Diên Vô Hận bắt sống a?

Mông Sơn Minh lắc đầu:
“Cái gọi là nhân ngôn, lời êm tai, nghe một chút là được, nhưng quyết không thể chìm đắm trong đó. Danh tướng nào không phải bị đánh bại, ăn giáo huấn mài giũa đi ra, ta và Hô Diên Vô Hận đều là đúng lúc gặp quốc nạn, đánh lâu không ngớt trong khốn cảnh mài giũa ra, lần trước Cao Phẩm chiến bại làm sao có thể không rút ra kinh nghiệm xương máu, một đời người mới thay người cũ là bình thường, chỉ xem có cơ hội hay không. Cao Phẩm có thể từ một tiểu tốt làm tới Tấn quốc Đại Tư Mã, được Thái Thúc Hùng coi trọng, không thể khinh thường!
“Mà Cao Phẩm có can đảm đi kéo như vậy, bên triều đình Tấn quốc khẳng định có áp lực, hắn hắn là đạt được Tấn hoàng Thái Thúc Hùng chống đỡ, không có Thái Thúc Hùng toàn lực chống đỡ, hắn không có biện pháp lấy lực lượng cả nước đến bố cục.
“Luận khí phách, Hạo Vân Đồ không bằng Thái Thúc Hùng. Thái Thúc Hùng thành tựu Cao Phẩm, mà Hạo Vân Đồ là hại Hô Diên Vô Hận!
“Tướng quân khó tránh khỏi chết trận sa trường, chỉ mong Hô Diên Vô Hận có thể được chết tử tế!
Hô Diên Vô Hận người còn chưa có chết, nhưng trong lời nói của vị này lại có mấy phần cảm giác thỏ tử hồ bi.
Ngưu Hữu Đạo cũng chỉ là nghe tình huống, không định tốn tinh lực thâm nhập nghiên cứu, không có sự tình khác liền mời mấy vị kia về. Tình huống trước mắt của hắn, đám người Thương Triêu Tông cũng không thích hợp ở lâu, sợ sẽ chọc người sinh nghi.
Quản Phương Nghi tự nhiên là tự mình đi tiễn khách, ở bề ngoài dù sao cũng là ăn nhờ ở đậu.
Ngưu Hữu Đạo thì ở trong phòng nhìn theo, con mắt dán vào địa phương không nên nhìn, nhìn chằm chằm vòng eo và cái mông của Quản Phương Nghi.
Hắn đang cân nhắc, một đóa hoa dại trong núi, nhưng ở trong hồng trần tỏa ra thành dáng vẻ này, cũng không biết kinh nghiệm bao nhiêu sương gió.
Nam Thiên Vô Phương lấy danh tự, vẫn dùng đến hiện tại, làm hắn trong lúc nhất thời không biết có nên nói cho Quản Phương Nghi chân tướng hay không.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là tạm thời không nói, vạn nhất nữ nhân này không kìm chế được nỗi nòng chạy đi Yêu Ma Lĩnh, như vậy sự tình sẽ làm lớn, Triệu Hùng Ca có thể căn cứ một chút dấu hiệu đoán ra, nữ nhân này chạy đi mà nói, người khác của Ma giáo không hẳn không thể đoán ra.
Hiện tại hắn không hy vọng Nam Thiên Vô Phương có chuyện.
“Gần đây ánh mắt của ngươi nhìn Hồng Nương đích xác có chút không đúng.
Vân Cơ bỗng nhiên nói.
“A...
Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên quay đầu lại.
“Cái nào không đúng?
Vân Cơ:
“Sắc mị mị!
Nói xong quay đầu rời đi.
“Ây...
Ngưu Hữu Đạo im lặng, cũng đi theo.
Hai người đi qua mật đạo trở lại cửa mật thất.
“Chờ đã.
Ngưu Hữu Đạo gọi nàng lại.
Vân Cơ dừng bước xoay người.
“Ta chỉ là thuận miệng nói, trong lòng không có quỷ thì không cần nghĩ nhiều.
Ngưu Hữu Đạo phất phất tay.
“Ngươi thích nghĩ như thế nào cũng được, ta không đáng kể, nói với ngươi chính sự.
Vân Cơ:
“Nói đi.
Ngưu Hữu Đạo:
“Bên Quỷ Mẫu Ngô tỷ kia, ngươi đã lâu không liên lạc qua a?
Quỷ Mẫu? Còn Ngô tỷ? Vừa nghe thuyết pháp này, Vân Cơ không nhịn được nghĩ đến vị này cùng nhi tử của nàng kết bái, sau lại cùng Quỷ Mẫu Ngô Tuyết Quân kết bái.

“Sau khi đến Mao Lư Sơn Trang, cơ bản không có liên hệ. Ngươi và Thiên Hỏa Giáo nháo thành như vậy, nàng còn muốn đặt chân ở Tề quốc, ta cũng bất tiện lui tới với nàng.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi lặng lẽ đi gặp nàng, tận lực đừng để người phát hiện.
Vân Cơ không rõ.
“Vì cái gì?
Ngưu Hữu Đạo xoay người tiến vào mật thất, đi tới trước vách tường, nhìn chằm chằm một bức địa đồ thiên hạ.
Vân Cơ thuận thế nhìn theo, nhất thời sửng sốt, phát hiện ở vị trí Tề quốc, có đánh dấu Hãm Âm Sơn của Quỷ Mẫu Ngô Tuyết Quân.
Không chỉ Hãm Âm Sơn, tụ âm chi địa trong thiên hạ, trên địa đồ đều có biểu thị.
“Sợ là có người sẽ đánh chủ ý tới tụ âm chi địa, còn phải là tụ âm chi địa cỡ lớn!
Ngưu Hữu Đạo bỗng nhiên nói.
Vân Cơ không hiểu, cũng không rõ được vị này nghĩ cái gì, đều là đông một chuyện, tây một chuyện, làm người ngoài không hề có đầu mối, cho dù hiện tại nàng thường thường đi theo bên cạnh cũng xem không hiểu.
Nhưng kết quả thường thường lại chứng minh, một khi sự tình đến, hết thảy đều bị vị này nắm trong tay, khi đó nàng lại bỗng nhiên tỉnh ngộ.
...

Chương 1921: Tất cả đều ở trong không nói (1)

Chương 1921: Tất cả đều ở trong không nói (1)
Vô Lượng Viên rốt cục bỏ lệnh cấm, cho phép theo quy tắc ra vào.
Là người nào giở trò, lúc trước Ngưu Hữu Đạo tra ai, trừ Nguyên Sắc và Lữ Vô Song, trong lòng bảy người khác đều hiểu rõ.
Huyền Diệu ở sau khi sự tình phát sinh liền tự sát, phong thanh vừa ra, Đinh Vệ và Hoàng Ban lại mất tích, người bên Phiêu Miểu Các liên tiếp mất tích ở bên Đại Nguyên Thánh Địa.
Người tinh tường vừa nhìn liền biết là có người diệt khẩu, ai làm đã không cần đoán nhiều, nhưng không có chứng cứ, đối tượng bị hoài nghi chết không thừa nhận.
Biết đối tượng cần nhằm vào là ai, Vô Lượng Viên cũng không cần phải ngăn cấm nữa, cũng không thể vẫn cấm mãi như vậy, chỉ có thể lệnh người mình cẩn thận nhìn Vô Song Thánh Địa và Đại Nguyên Thánh Địa, tăng mạnh trông coi Vô Lượng Quả.
Trận pháp mở ra, Ngao Phong thành công xin nghỉ cõng lấy một cái túi, không nhanh không chậm đi ra.
Đi ra không xa, lại quay đầu nhìn, đại trận kể cả toàn bộ Vô Lượng Viên đều biến mất vô căn cứ.
Rốt cục đi ra, Ngao Phong chịu đủ dày vò nhẹ nhàng thở dài một hơi, sau khi phân biệt phương hướng, lắc mình bay lượn rời đi...
Mấy ngày sau, ở biên giới Hoang Trạch Tử Địa, trên đỉnh núi Yêu Hồ Ti thường thường tụ tập, Ngao Phong phi thân lên, nhẹ nhàng rơi ở trên đỉnh núi, nhìn chung quanh.
Ngưu Hữu Đạo đã chết rồi, Ngưu Hữu Đạo cho hứa hẹn còn có thể thực hiện hay không, hắn căn bản không ôm mong đợi gì.

Thế nhưng hắn nên làm sao lo liệu? Sự tình Vô Lượng Quả bị trộm sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ, lần này hắn đi ra, căn bản không có dự định trở về Vô Lượng Viên.
Lần này đến chỉ là ôm thái độ muốn thử một chút.
Nhìn chung quanh, nào có người tiếp ứng gì.
“Ngươi rốt cục đến rồi.
Tâm Ngao Phong nguội lạnh, đang không biết bản thân có thể trốn vào nơi nào trong Thánh cảnh, lại có thể trốn bao lâu, một thanh âm đột nhiên từ phía sau truyền đến.
Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong hang nhỏ chui ra một con Yêu Hồ, lúc đi tới hóa thành một lão đầu hình người.
Ngao Phong giật mình, nhưng y nguyên cảnh giác.
Lão đầu đến gần.
“Ngoài Vô Lượng Viên vẫn có Hồ tộc ta ẩn núp nhìn chằm chằm, đợi ngươi đã lâu, trước mấy ngày rốt cục nhìn thấy ngươi đi ra, sau khi nhận được tin tức, ta vẫn ở nơi này chờ ngươi. Ngưu Hữu Đạo bảo Hồ tộc ta tiếp ứng ngươi, đi theo ta!
Đối với thân phận và đối phương nói, Ngao Phong không nghi ngờ, nếu không phải Ngưu Hữu Đạo bàn giao, đối phương sẽ không thể biết sự tình này.
Cũng không cần hoài nghi đối phương có ác ý, thật có ác ý thì không cần phiền toái như vậy, dưới tình huống bây giờ, Ngưu Hữu Đạo đã chết, Hồ tộc có thể không cần phải để ý đến hắn, nhiều năm như thế, Cửu Thánh cũng không làm gì được Hồ tộc, Hồ tộc không có gì phải sợ.
Chính vì như thế, Ngao Phong có chút cảm động, hắn đã không ôm hy vọng, chỉ là không chỗ để đi, lấy ngựa chết coi như ngựa sống trị, không nghĩ tới Hồ tộc lại còn tuân thủ di chúc của Ngưu Hữu Đạo. Từ điểm này, những hồ yêu kia dường như đáng tin hơn nhân loại nhiều lắm.
Cảm động quy cảm động, nhưng trong lòng vẫn bản năng có đề phòng.
“Các ngươi tốt nhất đừng chơi trò gian gì, ta có lưu hậu thủ.
Lão giả lắc đầu.
“Hậu thủ của ngươi vô dụng với Hồ tộc ta, đi thôi.
Dứt lời lắc mình rời đi.

Ngao Phong không có lựa chọn, sau khi kỳ nghỉ kết thúc hắn cũng không dám về Vô Lượng Viên, toàn bộ Thánh cảnh trừ Hoang Trạch Tử Địa có Hồ tộc sinh tồn, địa phương khác đều rất nguy hiểm, trốn không lâu dài, chỉ có thể lắc mình đi theo.
Bay xuống vách núi, hai bóng người một trước một sau bay lượn ở trên đầm lầy mênh mông.
Đi qua một chỗ núi rừng, một con phi cầm cỡ lớn tiếp ứng bọn hắn rời đi, đây là phi cầm cỡ lớn Ngưu Hữu Đạo để cho Hồ tộc.
Đến trung tâm Hoang Trạch Tử Địa, hai người từ không trung nhảy xuống, lão giả mang theo Ngao Phong trốn vào dưới nền đất.
Sau đó chui vào trong một địa cung, mắt thấy trong địa cung khắp nơi là Yêu Hồ nô đùa, tình cảnh này làm cả người Ngao Phong không dễ chịu, đồ vật này trước đây thấy liền giết a.
Trong một tĩnh thất, tộc trưởng Hồ tộc đương nhiệm Hắc Vân đang chờ, lão giả đi tới hành lễ.
“Tộc trưởng, đã mang người đến.
Sau đó lại nhìn Ngao Phong giới thiệu.
“Này là Hắc Vân tộc trưởng của Hồ tộc ta.
Đặt ở trước đây, Ngao Phong làm sao để Hồ tộc ở trong mắt, nhưng lúc này lại cung kính chắp tay nói:
“Ngao Phong bái kiến tộc trưởng.
Hắc Vân:
“Không cần khách khí.
Nói xong cầm ra một cái hộp.
“Này là Ngưu Hữu Đạo lưu lại, bảo nhìn thấy ngươi thì giao cho ngươi.
Ngao Phong tiếp nhận, âm thầm thi pháp điều tra, phát hiện không có vấn đề gì mới mở hộp ra.
Hộp vừa mở, hồng quang bốc lên, một trái Vô Lượng Quả nằm ở trong hộp, mùi hương thấm vào lòng người tràn ra.
Này là đồ vật gì, Ngao Phong từ trên cây hái xuống, tự nhiên nhận ra, tâm tình trong nháy mắt kích động lên, Ngưu Hữu Đạo hứa hẹn hắn một trái Vô Lượng Quả, vậy mà thật thực hiện, Hồ tộc lại thật cho hắn.
Nhớ tới lúc trước ở trong Vô Lượng Viên dày vò vô tận, khi cầm được vật này, lại cảm thấy hết thảy đều đáng giá, bất chấp nguy hiểm thật

đáng giá.
Nhìn ra hắn kích động, Hắc Vân không nhiều lời, chỉ về phía một cái rương.
“Này là Linh Nguyên Đan mà Ngưu Hữu Đạo sai người đưa tới, trợ giúp ngươi sử dụng đột phá Nguyên Anh cảnh, ngươi nhìn xem có đủ không, không đủ mà nói, ta lại liên hệ Ngưu Hữu Đạo.
“Đa tạ tộc trưởng...
Ngao Phong khép hộp lại cực kỳ cảm kích, định chắp tay cảm tạ, bỗng nhiên sững sờ, ngẩng đầu.
“Tộc trưởng mới vừa nói cái gì? Lại liên hệ Ngưu Hữu Đạo? Ngưu Hữu Đạo không phải đã chết rồi sao?
Hắc Vân lạnh lùng nói:
“Ngươi ngốc hả! Ngưu Hữu Đạo chết rồi, chúng ta còn có tất yếu mạo hiểm thu ngươi sao? Còn cần cho ngươi Vô Lượng Quả sao? Ngươi giết ta bao nhiêu đồng tộc? Nếu như không phải Ngưu Hữu Đạo bảo đảm, nói để ngươi lấy công chuộc tội, chúng ta mới lười quản ngươi chết sống. Hắn không chết, giả chết thoát thân mà thôi.
“Không chết?
Ngao Phong trố mắt, khó có thể tin nói:
“Này làm sao có khả năng? Cửu Thánh tự mình nghiệm thi, làm sao có khả năng không chết?
Hắc Vân:
“Thiên hạ nhiều người như vậy, ai sẽ cam tâm tình nguyện bị cửu cẩu nghiền ép, cửu cẩu không phải là dùng để lừa gạt sao? Gia hỏa kia rất xảo trá, nào có dễ dàng chết như vậy. Ngươi hãy nghe cho kỹ, đàng hoàng ở lại trong này, không có Hồ tộc ta đồng ý, không cho phép đi ra ngoài!
Ngao Phong có chút không tỉnh táo, còn đang nghĩ sự tình Ngưu Hữu Đạo làm sao có khả năng không chết, nghe vậy khúm núm vâng dạ.
Kỳ thực cũng không cần nhắc nhở, hiện tại tình huống của hắn, nào còn dám đi ra ngoài chạy loạn.
Hắc Vân:
“Còn nữa, nơi này không có Cửu Thánh, chỉ có cửu cẩu, lại Cửu Thánh Cửu Thánh, đừng trách ta trở mặt!

Dứt lời phất tay áo rời đi.
Hồ tộc đều đi ra ngoài, chỉ còn Ngao Phong một người ngơ ngác đứng tại chỗ.
Yên lặng tiêu hóa tin tức Hắc Vân cung cấp, hắn lại lần nữa mở hộp ra, nhìn Vô Lượng Quả, trong lòng mừng như điên, bản thân vậy mà có cơ hội bước vào Nguyên Anh cảnh!
Lại lần nữa cảm thấy trước đó mạo hiểm đều đáng giá.
Sau khi tâm tình hưng phấn bình tĩnh lại, đi tới mở cái rương, nhìn thấy bên trong chứa đầy Linh Nguyên Đan, viền mắt đỏ bừng, suýt chút nữa mừng đến phát khóc.
Ngưu Hữu Đạo đều giúp hắn chuẩn bị tốt, hắn chỉ cần an tâm tu luyện đột phá là được.
Lần này hắn là thật cảm động, Ngưu Hữu Đạo thủ tín làm hắn động dung, cũng coi như để hắn chân chính nhận thức Ngưu Hữu Đạo, cùng loại người như Ngưu Hữu Đạo làm việc, hắn còn có cái gì không yên lòng? Trước đó tất cả lo lắng đều là lo xa rồi.
...
Trong hoàng cung Tề quốc, Hạo Vân Đồ thiết yến đãi khách, khách nhân là Hiểu Nguyệt Các Các chủ Ngọc Thương.
Mọi người leo lên gác cao, khách và chủ ngồi xuống, chưởng môn Thiên Hỏa Giáo Vũ Văn Yên, chưởng môn Huyền Binh Tông Bắc Huyền, chưởng môn Đại Khâu Môn Tam Thiên Lý đi cùng.
Tần, Tề đã thành liên minh, bây giờ càng gắn bó như môi với răng, đạo đãi khách tự nhiên là sẽ không kém.

Chương 1922: Tất cả đều ở trong không nói (2)

Chương 1922: Tất cả đều ở trong không nói (2)
Sau khi ngồi xuống, Hạo Vân Đồ cười ha ha nói:
“Ngọc Thương tiên sinh, có xúc cảnh sinh tình không? Năm đó từ biệt chính là ở đây, nhưng thân phận của tiên sinh lừa gạt chúng ta thật thảm a.
Ngọc Thương khoát tay nói:
“Chỉ là bất đắc dĩ.
Hạo Vân Đồ cũng không có ý tứ truy cứu trách nhiệm, trái lại khen:
“Hiểu Nguyệt Các vì phục quốc, có thể nói chịu nhục!
Ngọc Thương cũng cảm khái.
“Chỉ là chuyện chua xót, tạ ơn bệ hạ thông cảm.
Một phen khách sáo, rượu và thức ăn tới, sau khi nâng chén chúc mừng, đề tài của Ngọc Thương đột nhiên xoay chuyển.
“Nghe nói Huyền Vi đến Tề Kinh rồi?
Ánh mắt Hạo Vân Đồ lấp lóe, biết ý đồ đại khái của vị này, than thở:
“Nước mất nhà tan, dù sao cũng là con dâu của trẫm, trẫm sao có thể mặc kệ.
“Kia là tự nhiên.
Ngọc Thương thả ly rượu xuống.
“Nhưng ta nghe nói, Huyền Vi có ý đồ phục quốc.
Hạo Vân Đồ:
“Lấy cái gì phục? Mơ hão mà thôi.
Ngọc Thương:
“Lời không thể nói như vậy, bách túc chi trùng tử nhi bất cương (Chú thích: Côn trùng trăm chân, đến chết vẫn còn giãy dụa). Tuy Vệ quốc đổ

ở trong khoảnh khắc, nhưng dàn giáo Vụ phủ vẫn còn, nắm ở trên tay Huyền Vi. Bên Vệ quốc hắn còn có một chút di lão di thiếu nhớ mãi không quên chủ cũ. Mà bệ hạ cũng nói rồi, nàng là con dâu của ngài, các ngươi dù sao cũng là một nhà. Nếu tính toán xuống, lão phu thật là bất an.

Ánh mắt chưởng môn của tam đại phái nhìn nhau, biết vị này lo lắng cái gì, bên này hứa hẹn liên thủ đẩy lùi Tấn quốc, địa bàn Vệ quốc sẽ giao cho Tần quốc.

Mà thế cục bên Tần quốc cũng tỏ rõ, mặc kệ trận này thắng thua thế nào, địa bàn Tần quốc sẽ thành thịt bên mép Hàn quốc và Yên quốc, hai nước sẽ không bỏ qua cho cơ hội tốt này. Tần quốc xuất binh Tề quốc, có thể nói tử chiến đến cùng, địa bàn Vệ quốc thành Tần quốc là đường lui cuối cùng.

Nói cách khác, Huyền Vi tồn tại đích xác để vị này có chút bất an, vị này đến không phải bái kiến gì, rõ ràng là đến quét sạch mầm họa, đến muốn mạng Huyền Vi.

Mạng của Huyền Vi đối với chưởng môn của tam đại phái mà nói, đã không trọng yếu, nhưng bọn hắn không tiện nói gì, vì trên danh phận Huyền Vi là con dâu của Hạo Vân Đồ.

Hạo Vân Đồ không ngốc, trong lòng rõ ràng, từ từ nói:

“Ngọc Thương tiên sinh ý muốn như thế nào?

Ngọc Thương mỉm cười nói:

“Hoàng tử Hạo Thừa không sợ không tìm được lương phối, chỉ cần bệ hạ nguyện ý, mỹ nhân của Tần quốc, tùy ý hoàng tử lựa chọn!

Hạo Vân Đồ mặt không chút thay đổi nói:

“Nàng dù sao cũng là con dâu của trẫm.

Ngọc Thương:

“Cho nên mặc kệ phát sinh chuyện gì, đều không quan hệ gì tới bệ hạ, cũng không có quan hệ gì tới Tề quốc, Tần quốc ta tự mình đến xử lý. Trong thành này đề phòng nghiêm ngặt, ra sự tình gì mà nói, nếu như thủ vệ bỏ mặc cũng không còn gì để nói. Không biết chư vị thấy thế nào?

Nói xong nâng chén mời.

Chưởng môn của tam đại phái không lên tiếng, coi như không nghe, không thấy.
Hạo Vân Đồ trầm mặc, nhưng cuối cùng vẫn cầm ly rượu lên đáp lễ.
Ngọc Thương cười ha ha, nâng chén uống một hơi cạn sạch, lộ ra đáy ly cho mọi người thấy.
Bộ Tầm cúi đầu lặng im nhìn chung quanh, trong lòng biết tất cả đều ở trong không nói.
...
Trong vương phủ mới ban, vương phủ của Hạo Thừa.
Hạo Thừa nhanh chân đi đến, muốn xông vào, Tây Môn Tình Không thủ ở cửa lập tức dịch bước ngăn cản.
Sắc mặt của Hạo Thừa trong nháy mắt trầm xuống, nhìn chằm chằm Tây Môn Tình Không cắn răng nói:
“Ngươi tốt nhất làm rõ ràng, này là nhà của bản vương, không phải nhà của ngươi. Làm rõ ràng chủ nhân nhà này là ai, làm rõ ràng hiện tại ngươi là ở trong nhà ai. Ngươi ở trong nhà bản vương, ăn của bản vương, còn dám ngăn cản bản vương?
Hắn vừa về Tề Kinh liền muốn diệt Tây Môn Tình Không, nhưng thực lực và thân phận của Tây Môn Tình Không đặt ở đó, không có phía trên cho phép, không ai nguyện ý nghe hắn làm bừa.
Nói cho cùng, hiện tại hắn không có thực quyền gì, không vận dụng được nhân thủ có đủ thực lực.
Tây Môn Tình Không không lên tiếng, cũng không tránh ra, cứ che ở cửa.
Hạo Thừa tức giận đến quá sức, nhưng lại không dám làm gì, tức đến đi qua đi lại, bỗng hô:
“Huyền Vi, ngươi không phải muốn bái phỏng chư vị đại thần trong triều sao? Ngươi đã thích tự cao tự đại với bản vương, vậy ngươi chậm rãi đợi đi, đừng hối hận!
Nói xong phất tay áo quay đầu.
“Chậm đã!
Thanh âm của Huyền Vi từ trong nhà truyền ra.
“Tây Môn, để hắn đi vào.
Hạo Thừa đang muốn bước xuống bậc thang dừng lại, quay đầu nhìn.

Tây Môn Tình Không trầm mặc, nhưng cuối cùng vẫn dịch bước tránh ra.
Hạo Thừa hừ lạnh một tiếng, xoay người, nhanh chân đi vào, mà Tây Môn Tình Không cũng theo đuôi đi vào theo.
Huyền Vi ngẩng đầu nhìn, trên tay có một tờ tình báo đến từ Vụ phủ, đứng dậy, nhìn chằm chằm Hạo Thừa hỏi:
“Có thể gặp Lương thừa tướng?
Nàng vừa đến Tề Kinh liền muốn gặp thừa tướng Tề quốc, nhưng người ta có ý lảng tránh, mượn cớ không gặp nàng.
Thái độ của Lương thừa tướng như vậy, đại quan khác trong triều cũng lảng tránh, nàng đành phải cầu Hạo Thừa lợi dụng thân phận hoàng tử hỗ trợ.
“Bản vương dù sao cũng là hoàng tử, bản vương tự mình tới cửa, ai dám ngăn trở?
Hạo Thừa chắp hai tay sau lưng, lầm bầm.
Huyền Vi lập tức đi ra hỏi:
“Không biết Lương thừa tướng có nguyện trước đến dự tiệc không?
Hạo Thừa nhìn trời, âm dương quái khí nói:
“Bản vương ở trong nhà mình, lại còn bị một ngoại nhân nhìn chằm chằm, rất không thoải mái!
Huyền Vi hiểu ý tứ của hắn, âm thầm cắn răng, nhìn Tây Môn Tình Không khẽ gật đầu, ra hiệu tránh một chút.
Tây Môn Tình Không chậm chạp không động, lạnh lùng nhìn Hạo Thừa, nhưng cuối cùng vẫn xoay người, chậm rãi ra cửa, đi xuống bậc thang, nhịp bước trầm trọng.
Hạo Thừa tới cửa ngóng quan sát, xác nhận người đã đi, lập tức xoay người, thẳng đến chỗ Huyền Vi, trong mắt lóng lánh ra tia sáng kỳ dị.
Huyền Vi ý thức được gia hỏa này muốn làm gì, cuống quýt lùi về sau, nhưng va vào trường án (*bàn làm việc thời xưa) phía sau.
Hạo Thừa đã kéo nàng vào lòng, đôi tay càng không thành thật, chỗ không nên sờ một chút cũng không khách khí.
Huyền Vi bị đẩy ngã ở trên bàn, đẩy hắn không ra, lại không dám kêu to, chỉ có thể bóp lấy cổ hắn.

Tay Hạo Thừa đã mò vào trong quần áo của nàng không chịu nổi, buông tay đẩy một cái, lùi về sau, thở hổn hển ho khan.
“Tiện nhân!
Huyền Vi cuống quýt bò lên chỉnh lý xiêm y.
“Ngươi dám xằng bậy, không sợ hắn làm thịt ngươi?
“Làm thịt ta? Ha ha...
Hạo Thừa bỗng cười nghiêng nghiêng ngửa ngửa, lại ho khan vài tiếng, đợi thở bình thường, mới đi tới trước gót chân nàng, chế giễu nói:
“Hiện tại ngươi cam lòng để ta chết sao? Huyền Vi, cầu người thì phải có dáng vẻ cầu người, chút đạo lý đối nhân xử thế này, ta không tin ngươi không hiểu.
Đưa tay đi trêu chọc cằm nàng.
Huyền Vi phẫn nộ, đẩy tay hắn ra.
“Ngươi lại xằng bậy, ta gọi người!
“Gọi? Ngươi cứ gọi đi, giết ta, ta không tin cẩu tạp chủng kia chạy trốn ra được kinh thành này! Ta chết rồi, các ngươi trốn không thoát, đều phải chết, đại mộng phục quốc của ngươi cũng phá diệt!
Hạo Thừa cường hành đưa tay nắm cằm nàng.
“Ta nói cho ngươi, kỳ thực ta đối với loại lão bà như ngươi không một chút hứng thú!
Huyền Vi lại dùng sức đẩy tay hắn ra.
“Đã không có hứng thú, vậy thì mời ngươi giơ cao đánh khẽ! Ta nói rồi, chỉ cần ngươi giúp ta, sau này định sẽ không bạc đãi ngươi, kim ngân tài bảo muốn bao nhiêu ngươi cứ mở miệng!
“Kim ngân tài bảo?
Khuôn mặt Hạo Thừa dữ tợn.
“Thanh danh của ta đều hủy ở trong tay ngươi, ngươi có biết lần này trở về, những huynh đệ tỷ muội kia nhìn ta thế nào hay không? Ta thành chuyện cười trong mắt người thiên hạ! Bao nhiêu kim ngân tài bảo có thể cứu vãn thanh danh của ta? Tiện nhân, không để ngươi ngoan ngoãn, ta nuốt không trôi cục tức này!
Huyền Vi:
“Ngươi hẳn nên minh bạch, nếu như ta lại quật khởi, đối với ngươi cũng có chỗ tốt lớn lao, chỉ cần ta có giá trị lợi dụng, ngươi ở trong mắt Tề

quốc sẽ có giá trị! Ngươi có oán khí gì, sau này hãy nói, Lương thừa tướng đến cùng làm sao mời?
Hạo Thừa đám người đưa tay, ôm vòng eo nàng, kéo vào trong lồng ngực.

Chương 1923: Trong nháy mắt mộng tỉnh

Chương 1923: Trong nháy mắt mộng tỉnh
Huyền Vi lại giãy dụa, nhưng Hạo Thừa cảnh cáo:
“Ngọc Thương đã đến kinh thành, Tần quốc coi địa bàn Vệ quốc như đường lui, ngươi không gấp sao?
Huyền Vi lập tức không giãy dụa, cùng hắn bốn mắt nhìn nhau.
Bỗng nhận ra tay đối phương lại sờ chỗ không nên, Huyền Vi cắn răng nói:
“Thả ta ra!
Tay Hạo Thừa liên tục bóp lấy ngực nàng.
“Muốn ta giúp ngươi, thì đừng hứa hẹn không, trước tiên cho chút ngon ngọt lại nói. Ngày mai, ta muốn đi thôn trang ngoại thành, hầu hạ ta cao hứng, chuyện gì cũng dễ nói, bằng không, hứa hẹn đầu môi này thì tìm người khác đi! Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, nếu muộn, bên Ngọc Thương bàn xong xuôi, các triều thần lại muốn đổi ý cũng không được.
Dứt lời lại ở trên mông nàng bóp một cái, sau đó đẩy ra, xoay người rời đi.
“Ngày mai ta muốn tận hứng, ta không muốn nhìn thấy gia hỏa chướng mắt kia!
Huyền Vi sầu lo đứng đó, Ngọc Thương tới để nàng lòng như lửa đốt...
Sáng sớm hôm sau, đoàn xe và hộ vệ chờ đợi ở cửa vương phủ.
Hạo Thừa tĩnh tọa ở trong xe ngựa, cũng nhắm mắt chờ.
Màn xe đột nhiên xốc lên, Huyền Vi lên càng xe, tiến vào xe ngựa ngồi xuống.
Đoàn xe xuất phát.

Hạo Thừa nở nụ cười, đến gần nàng, lại đưa tay ôm vòng eo của nàng.
“Vẫn ngoan ngoãn đến rồi, ta còn tưởng ngươi không đến.
Thần sắc của Huyền Vi rõ ràng có chút bối rối, cuống quýt đẩy hắn ra, ánh mắt liếc về phía cửa sổ.
Hạo Thừa ý thức được không đúng, lập tức dựa vào cửa sổ, đẩy rèm cửa ra nhìn, thấy Tây Môn Tình Không ngồi ngay ngắn ở trên lưng ngựa đồng hành.
Thả màn xe, Hạo Thừa lập tức để sát vào bên tai nàng.
“Bảo đừng dẫn hắn, ngươi còn mang hắn tới, có ý gì?
Huyền Vi:
“Mặc kệ ta đi đâu đều mang theo hắn, bao nhiêu năm vẫn như vậy, đột nhiên bên dưới không mang theo, sẽ chọc giận hắn sinh nghi, hắn rất có khả năng sẽ theo tới.
Hạo Thừa cắn răng.
“Ngươi đùa ta phải không?
Huyền Vi cắn môi.
“Ta sẽ tìm cơ hội đẩy hắn ra.
Nói ra câu này, nàng cũng cảm thấy không chịu nổi.
Hạo Thừa thở phì phò dựa ở trên vách xe.
...
Trang viên Hoàng gia, dựa lưng vào núi, ở cạnh sông, là địa phương tuyệt hảo.
Mọi người đến dàn xếp lại, Huyền Vi lo lắng ngồi ở trong một lương đình, Tây Môn Tình Không đứng ở bên cạnh.
Bỗng một con Kim Sí từ trên trời giáng xuống, nhân viên Vụ phủ đồng hành tiếp nhận, cấp tốc lấy mật thư dịch ra, sau đó tiến vào trình báo.
Huyền Vi xem xong, đứng dậy đưa cho Tây Môn Tình Không.
“Sự tình này e là còn phải ngươi tự mình đi một chuyến.
Tây Môn Tình Không xem qua, không có hé răng, mà giương mắt nhìn nàng.
Huyền Vi bị hắn nhìn có chút hãi hùng khiếp vía, nội dung trong thư là tối hôm qua nàng an bài xong, chính là vì ngày hôm nay có thể đẩy Tây Môn Tình Không ra, theo lý thuyết Tây Môn Tình Không là không biết,

nhưng trong mắt Tây Môn Tình Không lộ ra ý vị dường như đã biết cái gì.
Nàng không biết có phải mình có tật giật mình hay không.
Tây Môn Tình Không bỗng lên tiếng nói:
“Lần này phải mất một hai ngày.
Huyền Vi gượng ép nói:
“Nơi này có tu sĩ Tề quốc hộ vệ, không có việc gì.
Tây Môn Tình Không khẽ gật đầu, không nhiều lời cái gì, xoay người rời đi.
Huyền Vi nhìn theo, răng bạc muốn cắn phá môi mình...
Tây Môn Tình Không rời đi không bao lâu, được biết Tây Môn Tình Không rời đi, Hạo Thừa xuất hiện, thẳng đến nhà thuỷ tạ.
Vừa thấy mặt, Huyền Vi còn không kịp nói chuyện, Hạo Thừa đã cúi người, trực tiếp bế nàng lên.
“Ngươi làm gì?
Huyền Vi sợ hãi nhìn quanh, không nghĩ tới vị này sẽ ở ban ngày ban mặt làm sự tình kia.
“Sợ cái gì, ta muốn ngủ với phu nhân mình, ai có thể nói cái gì?
Hạo Thừa cười ha ha, không thể chờ đợi được muốn nhìn dáng dấp của nữ nhân ngày thường cao cao tại thượng ở trên giường.
Hai nhân viên Vụ phủ vội vàng tiến lên, có chút không biết nên như thế nào cho phải, như Hạo Thừa nói, đối phương dù sao cũng là trượng phu của Huyền Vi.
Hai người nhìn phản ứng của Huyền Vi, chờ Huyền Vi ra lệnh.
Nhưng Huyền Vi từ bỏ giãy dụa, nhắm mắt, tùy ý Hạo Thừa ôm nàng đi vào phòng.
Huyền Vi không có ý kiến, sự tình phu thê, hai nhân viên Vụ phủ lại có thể thế nào, hai mặt nhìn nhau.
Hạo Thừa vừa ôm người ra nhà thuỷ tạ, một thái giám chạy tới bẩm báo:
“Vương gia, Bộ tổng quản truyền lời, nói có chuyện quan trọng, lệnh ngài lập tức trở về thành một chuyến.
“Ta có thể có chuyện quan trọng gì, cút ngay!
Hạo Thừa một cước đá văng đối phương, tiếp tục việc của mình, có sự tình gì chờ mình khoái hoạt xong lại nói, bằng không gia hỏa chán ghét

kia đến, lại sẽ bị ngăn cản.
...
Bờ sông, Tây Môn Tình Không mới ra trang viên phóng ngựa phi nhanh bỗng nhiên quay đầu nhìn lại.
Chỉ thấy phương xa gần trăm kỵ binh ầm ầm qua cầu, xông về phía trang viên Hoàng gia, người cầm đầu, pháp nhãn nhìn kỹ, hắn có chút quen mắt.
Bỗng nhiên kéo ngừng chiến mã, bởi vì hắn nhớ ra là ai, đồ đệ của Ngọc Thương… Độc Cô Tĩnh!
Trước kia, Ngọc Thương lấy tên tuổi danh sư du lịch chung quanh, từng tới kinh thành Vệ quốc, Huyền Vi còn cố ý hội kiến, bởi vậy hắn gặp qua Độc Cô Tĩnh.
Người Hiểu Nguyệt Các! Đến nơi này làm gì? Trong lòng Tây Môn Tình Không cả kinh, lắc người lên, phi thân phản hồi!
...
Trên giường, Hạo Thừa đẩy ngã Huyền Vi, nhanh chóng lột y phục, nhưng Huyền Vi không quá phối hợp.
Trong cơn tức giận, Hạo Thừa đột nhiên bò lên, chỉ vào Huyền Vi che ngực, cười ha ha nói:
“Tốt! Ta không miễn cưỡng, ngươi tự mình cởi ra cho ta!
Huyền Vi cuộn mình bất động, ánh mắt có chút đờ ra, nào còn có phong phạm của nữ tướng Vệ quốc lúc trước.
“Ta lại hỏi ngươi một lần cuối cùng, ngươi cởi hay là không cởi?
Huyền Vi cười thảm, tay động, chậm rãi sờ về phía đai lưng, nhắm mắt, khóe mắt thấm ra ngấn lệ.
Hai mắt Hạo Thừa nhất thời sáng lên, thưởng thức, chờ mong, đồng thời cấp tốc cởi áo khoác của mình.
Ầm!
Bên ngoài bỗng truyền đến động tĩnh tranh đấu chém giết, hai người ở trong phòng cả kinh, Huyền Vi cuống quýt ngồi dậy...
Tu sĩ hộ vệ Tề quốc đã bị lâm thời di dời, nhân viên Vụ phủ của Huyền Vi gặp tai vạ, căn bản không phải đối thủ của Hiểu Nguyệt Các.
Độc Cô Tĩnh mang người xông vào, trực tiếp đại khai sát giới.
Cạch!

Một đạo kiếm khí từ trên trời giáng xuống, đất đá bắn bay, nổ ra một cái hố lớn.
Đám người Độc Cô Tĩnh cả kinh, nhanh chóng đề phòng, một thân ảnh rơi xuống đất, chính là Tây Môn Tình Không.
Tây Môn Tình Không chộp một thái giám đang sợ hãi lăn lộn, lớn tiếng chất vấn.
“Huyền Vi ở nơi nào?
Kiếm gác ở trên cổ đối phương.
Thái giám lắp bắp nói:
“Ở... ở phía sau... tẩm điện phía sau...
Độc Cô Tĩnh vung tay lên, mọi người lắc mình ra, vây quanh Tây Môn Tình Không.
Tây Môn Tình Không vứt thái giám kia, mắt lạnh lẽo nhìn quanh, hắn không sợ những người này, nhưng Huyền Thiên Phá Cương Tiễn ở trên kiến trúc bốn phía làm hắn kiêng kỵ.
Vật này hung tàn, có thể phá tan cương khí hộ thể, đồn đại phía trên còn có kịch độc.
Độc Cô Tĩnh mỉm cười:
“Nguyên lai là Đan bảng đệ nhất cao thủ Tây Môn tiên sinh, trước kia từ biệt, không nghĩ tới hôm nay có thể gặp mặt. Tây Môn Tình Không, nam nhân nên có dáng vẻ của nam nhân, nữ nhân nên có một dáng vẻ của nữ nhân, vì một nữ nhân chỉ biết lợi dụng ngươi rất không đáng. Mục tiêu của ta không phải ngươi, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn bất động, ta không làm khó dễ ngươi.
Dứt lời đang muốn tránh ra hành sự, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng quát chói tai:
“Dừng tay!
Mọi người nhìn qua, chỉ thấy Huyền Vi tóc mây phân tán, xiêm y ngổn ngang đi ra, một thanh kiếm gác ở trên cổ Hạo Thừa.
Hạo Thừa không có mặc áo khoác, trên cổ đã chảy máu, nơm nớp lo sợ bị đẩy tới.
Trước bị tranh đấu bên ngoài kinh động, nhất thời không chú ý, bị Huyền Vi rút bảo kiếm gác ở trên cổ.

Mà lúc đầu Huyền Vi chỉ là phát hiện không đúng, khống chế người để phòng vạn nhất, đi ra nhìn thấy Độc Cô Tĩnh, trong nháy mắt mộng tỉnh, biết mình bị Tề quốc bán rồi.
Độc Cô Tĩnh hơi nhíu mày, không biết làm cái quỷ gì, sao Hạo Thừa không rút đi, sao sẽ ở trên tay Huyền Vi?

Chương 1924: Thực lực của Đan bảng đệ nhất cao thủ

Chương 1924: Thực lực của Đan bảng đệ nhất cao thủ
Này dù sao cũng là ở Tề quốc, lộng chết Hạo Thừa mà nói, không tiện bàn giao với Hạo Vân Đồ, có chút kiêng kỵ.
Độc Cô Tĩnh nghiêng đầu ra hiệu, bốn phía lập tức có bóng người thiểm động, lặng lẽ tiếp cận Huyền Vi.
Động tĩnh này sao có thể giấu diếm được Tây Môn Tình Không cảnh giác, trên người Tây Môn Tình Không khí lưu khuấy động, mặt đất dưới chân rạn nứt ra.
Độc Cô Tĩnh lập tức hét lên:
“Bắn cung!
Dây cung buông lỏng, vèo vèo, mũi tên ra dây, nửa đường tan vỡ trong vô hình, hóa thành vô số cương châm bắn ra.
Ầm!
Dưới chân Tây Môn Tình Không như sóng to gió lớn, tầng đất ầm ầm nhấc lên, giống như lốc xoáy rung động, đánh về bốn phương tám hướng.
Tuy mao châm có thể phá cương khí vô hình, nhưng không chịu nổi vật hữu hình tập kích, trong nháy mắt bị đất đá dâng lên quét sạch.
Huyền Vi gác kiếm ở trên cổ Hạo Thừa lo lắng, nàng nghe nói qua Huyền Thiên Phá Cương Tiễn của Hiểu Nguyệt Các, cũng đã từng nghe nói có thể phá phòng ngự của tu sĩ, vừa thấy người Hiểu Nguyệt Các lộ ra cung tên, lập tức lo lắng cho Tây Môn Tình Không, bởi vậy mới mạo hiểm chạy ra.
Cũng không biết phía sau đã có tu sĩ tiếp cận, lắc người lao ra, muốn bắt giữ nàng.

Hiểu Nguyệt Các là muốn giết Huyền Vi không sai, nhưng đồ vật trên tay Huyền Vi bọn hắn vẫn cảm thấy rất hứng thú, Hiểu Nguyệt Các nắm giữ Khổ Thần Đan tự nhiên là muốn thử một lần.
Trong đất đá bắn ra một đạo lam quang, một tên tu sĩ vung kiếm chém mạnh.
Coong! Kiếm bay đi, lam quang vừa qua, cả người hắn cân xứng chia thành hai nửa.
Kiếm ảnh lóe qua đầu Huyền Vi, người đánh lén Huyền Vi ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát sinh, đã bị chém thành hai nửa bay đi, máu tươi tung tóe.
Huyền Vi quay đầu nhìn, Tây Môn Tình Không thân hóa thành kiếm cương lam sắc đã hiện thân ở bên người nàng, bóp lấy gáy của Hạo Thừa quát:
“Ai dám vọng động, hắn sẽ chết!
Độc Cô Tĩnh ở trong đất đá nổ tung lao ra, rơi ở trên nóc nhà nhìn xuống, vừa nhìn thấy tình hình hiện trường, không khỏi nhíu mày.
Chỉ bất quá nháy mắt, hai tên tu sĩ Kim Đan đã mất mạng ở trong tay Tây Môn Tình Không, bằng thực lực này, hắn không thể không thầm khen một tiếng, Đan bảng đệ nhất quả nhiên cũng không phải hư danh!
Ánh mắt lại dán vào trên người Hạo Thừa, trong lòng nặng nề.
Ở trước mặt một đám tu sĩ, Huyền Vi còn muốn bắt con tin, khó tránh khỏi có chút buồn cười, nhưng Tây Môn Tình Không ra tay thì không giống, muốn ở trong tay Tây Môn Tình Không đánh lén đắc thủ cơ hồ là sự tình không thể.
Trước đến hơn trăm nhân viên Hiểu Nguyệt Các đã phân bố bốn phía, hiện ra thế bao vây.
“Độc Cô tiên sinh, cứu ta, cứu ta.
Sắc mặt Hạo Thừa bị dọa trắng, rơi vào trên tay Huyền Vi hắn còn không sợ như vậy, cho rằng nữ nhân này có kiêng dè, nhưng rơi ở trên tay Tây Môn Tình Không, hắn là thật sợ rồi.
Đặc biệt là trong nháy mắt, Tây Môn Tình Không đã ở trước mặt hắn giết hai người.
Độc Cô Tĩnh cắn răng nói:
“Hạo Thừa hoàng tử là Tây Môn Tình Không giết!

Lời này vừa nói ra, Huyền Vi giận dữ, đã hiểu ý tứ của đối phương, này là muốn không để ý con tin an toàn, vu oan đến trên người bọn hắn.
Người Hiểu Nguyệt Các cũng nghe hiểu, này là để mọi người thoải mái tay chân, không cần lo lắng Hạo Thừa chết sống.
Ai biết có người ra tay càng nhanh, kiếm trong tay Huyền Vi vừa thu lại, bỗng nhiên xuy… đâm vào phía sau lưng Hạo Thừa, xuyên qua buồng tim của hắn.
Hạo Thừa cúi đầu nhìn mũi kiếm ở ngực, còn có máu chảy ra, miệng run cầm cập, nói không ra lời.
“...
Độc Cô Tĩnh ngẩn ra.
Tây Môn Tình Không cũng có chút ngoài ý muốn nhìn Huyền Vi, từ khi Vệ quốc kinh biến, nữ nhân này vẫn lo được lo mất, sau khi Vệ quốc chiến bại vẫn luôn tự trách, nhưng trong nháy mắt này dường như lại khôi phục khả năng sát phạt quyết đoán.
“Đi!
Huyền Vi buông kiếm, quát một tiếng.
Tây Môn Tình Không không hề chần chừ, ôm lấy eo nàng, lắc người phóng lên trời.
Một đám tu sĩ Hiểu Nguyệt Các từ bốn phương tám hướng phóng lên trời, cung tiễn thủ giương cung, lấy phương thức một người cách một người bắn cung, duy trì xạ kích kéo dài.
Mũi tên từ bốn phương vèo vèo bắn đến, trên đường tan vỡ thành mao châm, chen chúc bắn về phía Tây Môn Tình Không và Huyền Vi.
Bảo kiếm của Tây Môn Tình Không trở vào vỏ, một tay lấy thế sét đánh không kịp bưng tai kéo áo khoác trên người Huyền Vi xuống, tiện tay tung ra như ô dù, trong thanh âm phốc phốc… chặn lại vô số mao châm, chí ít chặn lại mao châm bắn về phía bọn hắn.
Nhưng Hiểu Nguyệt Các rất có kinh nghiệm ám sát, phối hợp cực kỳ hiểu ngầm, ra tay cực kỳ đều nhịp, hầu như không có kẽ hở.
Vô số mao châm từ bốn phía bao trùm đến, không giống phía dưới bắn lên ngăn trở một mặt là được, áo khoác trong tay Tây Môn Tình Không tung bay, chặn ở phía sau Huyền Vi, ôm Huyền Vi cấp tốc xoay tròn, đồng thời không tiếc lấy lưng che chắn cho Huyền Vi.

Xiêm y trên người như khí nang nhô lên, ầm một tiếng nổ tung, lấy phương thức nổ tung vải chống đỡ mao châm dày đặc.
Nhưng số lượng mao châm phóng tới thực quá nhiều, chỉ có thể "tận dụng mọi thứ" để hình dung, trên lưng vẫn trúng mấy chục mủi.
Thấy cung tiễn thủ còn đang kéo cung, Tây Môn Tình Không vung tay, ném Huyền Vi lên không.
Tứ chi Huyền Vi đung đưa, cả người tung bay, thân bất do kỷ.
Tây Môn Tình Không thuận thế xoay tay lại, bảo kiếm ra khỏi vỏ, nhân kiếm hợp nhất, hóa thành kiếm ảnh lam sắc khổng lồ, giống như một tia chớp lóe qua.
“A!
Giữa trời có tiếng hét thảm, mang theo một chùm mưa máu hạ xuống.
Lam quang chớp giật ở trên không trung, qua lại bất quy tắc, mỗi lần lấp loé chính là một người hét thảm.
Người dùng pháp nhãn nhìn kỹ có thể nhìn ra đầu mối, thời điểm Tây Môn Tình Không hiện hình giết người, tay sẽ đẩy một cái mượn lực, sau đó nhân kiếm hợp nhất rời đi.
Nhanh như chớp giật, không một người có thể ngăn!
Trong nháy mắt, mười tên cung tiễn thủ không một người tồn tại, đều mất mạng ở trong tay Tây Môn Tình Không.
Tây Môn Tình Không đại khai sát giới, Độc Cô Tĩnh ở phía dưới quan chiến hít vào một ngụm khí lạnh, phát hiện không một người có thể ngăn Tây Môn Tình Không một kích, thực lực này chỉ sợ vượt xa sư phó Ngọc Thương của mình.
Này chính là thực lực của Đan bảng đệ nhất cao thủ sao? Độc Cô Tĩnh lần thứ nhất kiến thức, sắc mặt nghiêm nghị, vội vàng bay lên không.
Hắn không ra tay không được, Tây Môn Tình Không đại khai sát giới, làm mọi người đều sợ hãi, dồn dập tránh né, không người dám tới gần Tây Môn Tình Không, đến gần chính là tìm chết, lại không phải gỗ, ai không sợ chết?
Mà sau khi Tây Môn Tình Không giết người cuối cùng, cũng bay lên không, bảo kiếm trở vào bao, hai tay vừa vặn ôm lấy Huyền Vi đang hạ xuống.

Huyền Vi rơi vào trong ngực, nhìn hắn chăm chú, khẽ mỉm cười, quả nhiên vẫn là anh hùng cái thế trong cảm nhận của nàng!
Nhưng Tây Môn Tình Không không rãnh cùng nàng tình chàng ý thiếp, chỉ thấy phía dưới năng lượng bàng bạc lăn lộn, Độc Cô Tĩnh vọt tới đã sử dụng Thiên Kiếm Phù.
Tây Môn Tình Không một tay ôm người, một tay giũ ra một tấm Thiên Kiếm Phù.
Cạch cạch cạch...
Giữa trời liên tiếp nổ vang, kiếm cương đối chiến kiếm cương, va chạm liên tiếp trung hoà, động tĩnh rung động bầu trời.
Sau một vòng Thiên Kiếm Phù, Tây Môn Tình Không lật tay, lại lấy ra Thiên Kiếm Phù, không chỉ một tấm, lại một thoáng cầm ra năm tấm.
Này đều là nhiều năm qua Huyền Vi đặt mua cho hắn phòng thân.
Phía dưới Độc Cô Tĩnh cả kinh, lắc người bỏ chạy.
Tây Môn Tình Không không có ham chiến, ôm người lao đi.
“Truy!
Độc Cô Tĩnh gào thét.
Hắn thật rất phẫn nộ, nhiều người như thế, có Huyền Thiên Phá Cương Tiễn, có Thiên Kiếm Phù, lại còn để Tây Môn Tình Không dễ dàng mang theo người chạy, như vậy trở về mà nói, hắn không có biện pháp bàn giao với Ngọc Thương.
Mọi người bay tán loạn rời đi, đuổi theo Tây Môn Tình Không.
Nhưng có một người xoay người biến mất ở trong góc tường, không có đi theo, đợi người đi xa, hắn cấp tốc sưu tầm cả trang viên.
Tìm được người sống, hỏi ra nơi ở của Huyền Vi, một kiếm cắt cổ đối phương diệt khẩu, phát hiện người sống nhìn thấy hắn cũng sẽ giết.

Chương 1925: Một tia hy vọng cuối cùng (1)

Chương 1925: Một tia hy vọng cuối cùng (1)
Người này thẳng đến gian phòng của Huyền Vi, tìm tới bàn trang điểm, mục tiêu minh xác sờ về phía gương đồng, này là dụng cụ trang điểm Huyền Vi tùy thân mang theo.
Người này bẻ tấm gương xuống, đánh nát mặt kính.
Thi pháp đánh rơi tất cả kim loại phụ tùng, lại thi pháp phá hủy lớp sơn bao phủ, một vòng tròn tinh mỹ hiện ra.
Hắn xoay người lấy ra một tấm vải gói lại, sau đó nhanh chóng thoát thân rời đi...
Tây Môn Tình Không rơi xuống đất lại lên, một đường bay nhanh, dựa vào pháp môn Ngự Khí Như Kiếm, cho dù mang theo một người, cũng từng bước kéo ra khoảng cách.
“Đưa tin điều phi cầm cỡ lớn đến!
Độc Cô Tĩnh quát.
Một cánh tay của Huyền Vi sờ ở sau lưng Tây Môn Tình Không.
“Nghe nói Huyền Thiên Phá Cương Tiễn có thể phá cương khí hộ thể của tu sĩ, còn có kịch độc, ngươi không có bị bắn trúng chứ?
Tây Môn Tình Không minh bạch nàng mò cái gì, hắn bị bắn trúng, bất quá đã sớm bị hắn thi pháp ép ra ngoài, miệng hồi đáp:
“Không có! Vừa nãy quá mức vội vàng, ngươi không có bị độc châm bắn trúng chứ?
Huyền Vi:
“Còn tốt, có ngươi che chở, nên không trúng châm.
Trên thực tế trên mắt cá chân của nàng còn cắm vào ba cây mao châm, đồ vật quá mức bé nhỏ, thêm nữa bộ vị kín đáo, Tây Môn Tình Không

nhất thời không phát hiện.
Nàng đã cảm giác được vẻ tê liệt từ mắt cá chân chậm rãi lan tràn tới.
Hai tay nàng ôm lấy cổ Tây Môn Tình Không, y ôi ở trong lòng hắn, tựa như ôn tồn, tựa như hưởng thụ.
“Tây Môn, là ta có lỗi với ngươi, ta vẫn biết ta sai rồi, nên sớm theo ngươi. Nhưng kia là đệ đệ ta, Vệ quốc là nhà ta, đệ đệ lại không hiểu chuyện, trước khi phụ thân lâm chung giao phó, bảo ta chăm sóc đệ đệ, lo lắng triều chính, vì nhi nữ tư tình rời đi, ta không làm được! Ta thật không phải ham mê quyền thế.
Tây Môn Tình Không:
“Không cần giải thích, ta minh bạch.
Huyền Vi:
“Ta cũng không muốn đến Tề Kinh để Hạo Thừa hiếp bức, nhưng không đến bên này mà nói, chúng ta có thể đi nơi nào? Triều thần Vệ quốc đều ở nơi này, ném bọn hắn chạy trốn mang ý nghĩa gì? Rời khỏi nơi này, trừ khi ta giao ra danh sách Vụ phủ, bằng không chạy đến nơi nào cũng sẽ bị người đuổi giết. một quốc gia to lớn, kia là của cải cuối cùng, ta thật không cam lòng chắp tay dâng người, ta không ôm ảo tưởng với Tề quốc mà nói, thì thật không còn hy vọng, cả đời chỉ có thể trốn trốn tránh tránh... Thật chỉ là ảo tưởng, Hạo Vân Đồ vẫn bán đứng ta. Vệ quốc sinh ta dưỡng ta, ta ngày đêm ngóng trông, nó ở phía nam, bây giờ không đi cũng không được.
Nhìn thấy Độc Cô Tĩnh đánh tới, nàng liền mộng tỉnh, triệt để không ôm ảo tưởng, vì vậy quả đoán một kiếm giết chết Hạo Thừa dám khinh nhờn nàng!
Tây Môn Tình Không nở nụ cười, nàng rốt cục cam lòng rời đi, rốt cục muốn rời đi, chỉ là lấy loại phương thức này rời đi, không biết có phải chậm chút hay không.
“Kinh thành Tề quốc không thể lại trở về, không đi cũng không được.
Huyền Vi:
“Phải, không thể về Tề Kinh. Vòng tay của ta, danh sách Vụ phủ ở bên trong, một khi có biến, nhớ phải mang đi.
Tây Môn Tình Không không có hứng thú với đồ vật kia.

“Ngươi không cần lo lắng, điểm tiếp ứng Vụ phủ vẫn chuẩn bị, chính là vì phòng vạn nhất, chúng ta rất nhanh có thể chạy tới.
Huyền Vi ừmh một tiếng, y ôi ở trong lòng hắn, đóng hai mắt lại, không hé răng nữa.
Tây Môn Tình Không cũng không lên tiếng, duy trì tốc độ, nhất định phải ở trước khi sát thủ hình thành vây quanh tới điểm tiếp ứng, điểm tiếp ứng có phi cầm cỡ lớn mang Huyền Vi thoát thân.
Về phần mình, hắn đoán chừng bản thân là không cách nào sống rời đi, độc tính của Huyền Thiên Phá Cương Tiễn đã bắt đầu phát tác, hắn vẫn đang thi pháp cưỡng chế.
Nhưng không cách nào toàn lực áp chế độc tính, hắn còn phải thoát đi, còn phải mang theo Huyền Vi thoát đi, không dám chậm trễ tốc độ.
Có toàn lực áp chế độc tính hay không, đối với hắn mà nói đã không trọng yếu, trọng yếu là để Huyền Vi trước tiên an toàn thoát thân...
Một đường cấp tốc bay lượn, không biết có phải ảo giác hay không, cảm giác trên người Huyền Vi có chút lạnh.
Sau đó cảm giác thân thể Huyền Vi hơi run.
Kỳ thực Huyền Vi đang cố nén, không hy vọng mình run run, không hy vọng Tây Môn Tình Không biết nàng trúng độc.
Nàng quá hiểu rõ Tây Môn Tình Không, một khi biết nàng trúng độc, vì bảo đảm tính mạng của nàng, Tây Môn Tình Không sẽ dẫn nàng phản hồi Tề Kinh đi tìm đệ tử Quỷ Y. Tề Kinh làm sao có thể trở về? Hạo Vân Đồ đã bán nàng, chạy về Tề Kinh chính là vào hang hổ, chính là chịu chết.
Nàng cảm thấy mình đã rất có lỗi với Tây Môn Tình Không, hối hận không nên thỏa hiệp với Hạo Thừa, cũng cho rằng là bản thân liên lụy Tây Môn Tình Không, không thể để Tây Môn Tình Không vì nàng chịu chết, nàng hy vọng Tây Môn Tình Không có thể sống sót.
Cho nên nàng không muốn Tây Môn Tình Không biết nàng trúng độc, hy vọng Tây Môn Tình Không có thể thuận lợi đến điểm tiếp ứng.
Nhưng độc tính ăn mòn thân thể tạo thành phản ứng, cũng không phải ý nguyện của nàng có khả năng khắc chế, thậm chí hai tay có chút ôm không được, nàng hết toàn lực kiên trì, hy vọng có thể kiên trì tới lúc Tây Môn Tình Không đến điểm tiếp ứng lại ngã xuống.

Tây Môn Tình Không nhận ra được, nhận ra được nàng không bình thường.
Bỗng nhiên hắn cảm giác được cái gì, kéo nàng ra, ôm vào trong lòng nhìn, phát hiện môi nàng đã biến thành màu xanh đen, rõ ràng là trúng độc.
Độc tính thật mạnh, còn không bao lâu liền thành như vậy.
Huyền Vi vốn dựa vào ý chí kiên trì, bị run lên như thế, ý chí nhất thời buông lỏng, rốt cục không kiên trì được, cảm giác được ý thức của mình tan rã, trước khi mất đi ý thức lẩm bẩm một câu.
“Điểm tiếp ứng... Đi điểm tiếp ứng...
Hai mắt vô lực đóng lại, xụi lơ ở trong lồng ngực đối phương, triệt để không động tĩnh.
“Huyền Vi!
Tây Môn Tình Không kêu lên sợ hãi, cấp tốc kiểm tra, rốt cuộc tìm được ba cây độc châm ở trên mắt cá chân.
“A...
Tây Môn Tình Không ngửa mặt lên trời gào thét, thống khổ tuyệt vọng không cách nào hình dung.
Người nguyện một đời thủ hộ, nhưng ở thời điểm vội vàng thoát thân sơ sẩy, phần tự trách kia muốn xé nát cả người hắn.
Hắn hận mình vô năng, đường đường một nam nhân, còn được xưng Đan bảng đệ nhất cao thủ gì, nhưng ngay cả nữ nhân mình yêu thích cũng không bảo hộ được.
Các loại chuyện cũ hiện lên, trơ mắt nhìn nữ nhân mình yêu dày vò ở trong vòng xoáy, tu vi của mình lại phải bó tay, không thể ra trận phá thiên quân vạn mã vì nàng thủ hộ quê hương, vô năng giúp nàng xoay chuyển càn khôn, thủ hộ nàng nhưng ngay cả nàng an toàn cũng không bảo hộ được.
Cũng chỉ có thể như một tượng gỗ đi theo ở bên người nàng, trở thành chuyện cười trong mắt người khác, người ta cười sai sao? Có thể không cười được sao?
Hắn không biết mình còn có thể làm gì, cảm thấy mình chính là phế vật, phế vật từ đầu đến chân.

Vô năng vô lực trong tuyệt vọng, ôm lấy người yêu, không biết đường ở phương nào, hắn không biết phế vật như mình còn có tác dụng gì!
Trừ đi Tề Kinh tìm đệ tử Quỷ Y, hắn không biết bản thân còn có thể làm sao.
Nhưng hắn biết, đi Tề Kinh coi như cầu được đệ tử Quỷ Y ra tay, cũng không khác nào rơi vào lồng, không khác nào lại đưa Huyền Vi vào tử lộ.
Nhưng hắn còn có thể làm sao, không có biện pháp trơ mắt nhìn Huyền Vi chết như vậy, hắn không cách nào từ bỏ một tia hy vọng cuối cùng.
Không chần chừ, không do dự, đột nhiên cải biến phương hướng, ôm Huyền Vi thẳng đến Tề Kinh.
Hắn sao có thể không biết vì cái gì Huyền Vi không nói mình trúng độc, chính là không muốn để cho hắn đi chịu chết!
Nàng tình nguyện mình chết, cũng không muốn hắn chết!
Chính vì như thế, hắn càng đau thấu tim gan, trên đường nhiều lần ngửa mặt lên trời phát sinh rên rỉ ảo não...
“Cải biến phương hướng!
Người truy sát nhìn thấy mục tiêu, điểm đen kia thay đổi phương hướng nói:
“Tiên sinh, thật giống như phản hồi kinh thành!
Độc Cô Tĩnh phất tay hò hét:
“Truy!
Mọi người lập tức đuổi theo...
Cửa thành càng ngày càng gần, đang ở phía trước, nhưng Tây Môn Tình Không cảm giác mình sắp không chống đỡ nổi nữa.

Chương 1926: Một tia hy vọng cuối cùng (2)

Chương 1926: Một tia hy vọng cuối cùng (2)
Đã muốn áp chế độc tính trong cơ thể Huyền Vi, còn phải ổn định độc tính trong cơ thể mình, còn phải ôm một người đường dài bôn ba.
Trọng yếu nhất là toàn lực áp chế độc tính trong cơ thể Huyền Vi, không vậy không được, trước đó Huyền Vi đã trì hoãn quá nhiều, hắn không tận lực mà nói, Huyền Vi căn bản không kiên trì được.
Dưới độc tính ăn mòn, thật cảm giác bản thân sắp gánh không được, môi đã xanh đen.
“Tốc độ của đối phương càng ngày càng chậm!
Người truy kích phát hiện thân hình mục tiêu có thể càng xem càng rõ ràng.
Đều cảm giác được tốc độ của mục tiêu càng ngày càng chậm.
Cửa thành, người đến người đi, Tây Môn Tình Không vô lực mang người bay vọt qua tường thành.
Ôm người rơi ở trước cửa thành, bước chân hơi phù phiếm lảo đảo, ôm người xông thẳng tới chỗ thủ quân.
“Người nào!
Binh sĩ lập tức ngăn cản.
Nhưng thủ tướng nhận ra, tranh thủ tiến lên hành lễ, đồng thời giật nảy cả mình.
“Tây Môn tiên sinh, vương phi bị sao vậy?
Cũng chỉ là nhận thức, người phía dưới căn bản không biết sự tình phía trên, không biết phát sinh cái gì.
Một tên tu sĩ từ đầu tường bay xuống.
“Tây Môn tiên sinh, này là làm sao?

Muốn đưa tay kiểm tra cho Huyền Vi.
Tây Môn Tình Không ôm Huyền Vi lảng tránh, không cho hắn chạm, hắn không tin tưởng những người này.
Mấy lần muốn mở miệng lại nói không ra lời, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, phun lên cả mặt thủ tướng.
Thủ tướng trợn mắt ngoác mồm.
Độc tính ảnh hưởng, phun ra một ngụm máu, khí tức rốt cục thông thuận một chút.
“Ngựa!
Tây Môn Tình Không phun ra một chữ, sau đó ôm người trực tiếp đẩy binh sĩ ra.
Được biết ôm là vương phi, vương phi hiển nhiên là xảy ra vấn đề rồi, quân sĩ đều không dám ngăn trở.
Chạy tới mở dây cương, Tây Môn Tình Không ôm người xoay mình lên ngựa, hai gót chân tàn nhẫn đá bụng ngựa, không để ý cửa thành người đến người đi, vọt thẳng tiến vào thành.
Hắn đã bị hụt pháp lực, cộng thêm độc tính, có thể kiên trì tới đây đã là hết toàn lực, thật vô lực lại ôm Huyền Vi thi pháp bay lượn, chỉ có thể mượn ngựa mau chóng hoàn thành một khoảng cách cuối cùng.
Ở trong thành phóng ngựa lao nhanh, làm người qua đường kinh hoảng trốn tránh.
Tu sĩ kia nhanh chóng lắc mình lên đầu tường thông báo, rất rõ ràng, Tây Môn Tình Không và Huyền Vi đã trúng độc.
Đám người thủ tướng hai mặt nhìn nhau, người phía dưới hỏi:
“Tướng quân, này là làm sao?
Thủ tướng vung tay xuống.
“Sự tình ở phía trên, không chịu nói cho chúng ta, thì chúng ta không nên quản, không nên hỏi đừng hỏi.
Nói xong lấy khăn mặt ra, lau chùi vệt máu trên mặt.
Lúc này Độc Cô Tĩnh đã dẫn người bay lượn tới.
Tu sĩ thủ thành nhìn thấy nhiều tu sĩ bay tới như thế, nổi lên cảnh giác, một đám tu sĩ phi thân xuống ngăn cản.
Có đệ tử tam đại phái nhận ra, không khỏi hỏi:
“Độc Cô Tĩnh, ngươi muốn làm gì?

Độc Cô Tĩnh hỏi ngược lại:
“Tây Môn Tình Không ôm người đi đâu?
Đối phương lại chất vấn:
“Ngươi muốn làm gì?
Hoài nghi bọn hắn muốn gây bất lợi cho Tây Môn Tình Không và Huyền Vi.
Độc Cô Tĩnh trầm giọng nói:
“Bọn hắn giết hoàng tử Hạo Thừa, không thể để bọn hắn chạy!
Cửa thành nhất thời rối loạn tưng bừng...
Tây Môn Tình Không một đường vọt vào trong hẻm nhỏ, vừa tới vị trí thì dừng lại.
Tây Môn Tình Không ôm người khẩn cấp nhảy xuống, chạy lên bậc thang, không kịp gõ cái gì, không nói hai lời đá một cước.
Cạch một tiếng, cửa bị đá văng, người cũng thuận thế xông vào.
Một bóng người xuất hiện, quát chói tai:
“Người nào!
Chính là thủ vệ Nhan Bảo Như.
Đan bảng đệ nhất cao thủ và Đan bảng đệ nhị cao thủ lại lần nữa tương phùng ở trong đình viện.
Thấy rõ người tới là ai, Nhan Bảo Như kinh hãi.
“Tây Môn Tình Không, ngươi làm sao vậy?
Tây Môn Tình Không thở dốc nói:
“Cứu người! Nhanh mời tiên sinh cứu người, nhanh đi!
Nhan Bảo Như quay đầu lại, đã thấy Vô Tâm và Quách Mạn từ trong nhà đi ra, hai người cũng bị động tĩnh đạp cửa kéo ra.
Tây Môn Tình Không nhất thời mặc kệ Nhan Bảo Như, trực tiếp chạy tới, ôm người quỳ ở trước mặt Vô Tâm, hai mắt rưng rưng nói:
“Cầu tiên sinh cứu nàng!
Nói xong cúi người liên tục dập đầu.
“Cầu tiên sinh!
Một màn này làm Nhan Bảo Như thổn thức, Tây Môn Tình Không cao ngạo kia, Đan bảng đệ nhất cao thủ, ở trước mặt Vô Tâm tiên sinh lại không có tôn nghiêm như vậy.

Vô Tâm liếc nhìn người trên đất, nhìn ra hai người trúng kịch độc, nhưng hắn thờ ơ không động lòng.
“Ngươi tự tiện xông vào trạch viện của ta, đá vỡ cửa nhà ta, vô lễ như vậy, còn muốn ta cứu người? Ta bằng cái gì cứu nàng?
Tây Môn Tình Không ngẩng đầu, nức nở nói:
“Chỉ cần tiên sinh cứu nàng một mạng, cái mạng này của Tây Môn Tình Không là của tiên sinh, nguyện vì tiên sinh làm trâu làm ngựa, nguyện vì tiên sinh bất kể nhảy vào nước sôi lửa bỏng, vạn chết không từ! Nếu như vi phạm lời thề này, trời tru đất diệt!
Vô Tâm hơi trầm mặc, tựa như ngẫm nghĩ cái gì.
Nhan Bảo Như đi tới bên người Vô Tâm, ở bên tai nói thầm:
“Nữ nhân này trước đây ta gặp qua, nữ hoàng Vệ quốc Huyền Vi!
Vô Tâm quan tâm ngược lại không phải thân phận hai người, mà là lần trước Thiệu Liễu Nhi đến cầu hắn cứu Tây Môn Tình Không, từng nói Tây Môn Tình Không là bằng hữu của nàng.
Lúc đó Thiệu Liễu Nhi cũng chỉ có thể nói như vậy, không thể nói là cứu một người xa lạ nha.
Mặt khác chính là hắn không muốn nhìn thấy cảnh đôi nam nữ si tình này sinh ly tử biệt, một màn trước mắt làm hắn tức cảnh sinh tình.
Hắn còn trầm mặc, Tây Môn Tình Không còn dập đầu, không trung đã là bóng người bay tán loạn.
Mọi người rơi ở trên tường rào bốn phía, người Hiểu Nguyệt Các tới rồi, bao quát Độc Cô Tĩnh, nhưng không ai dám tự tiện xông vào.
Tây Môn Tình Không quay đầu lại nhìn xung quanh, tiện tay rút kiếm, bò lên, cảnh giác bốn phía, tận lực duy trì động tác gọn gàng, kỳ thực đã là nỏ mạnh hết đà.
Người ở trong viện không ngốc, vừa nhìn thấy tình hình này liền biết, hung thủ đả thương đám người Tây Môn Tình Không đuổi theo.
Có một đám tu sĩ khác đi tới, nghe nói giết hoàng tử Hạo Thừa, người tam đại phái đều đến, bất quá cũng rơi ở bốn phía, không người dám tự tiện xông vào trạch viện.
Độc Cô Tĩnh không có leo tường vào, nhảy đến phía ngoài tường rào, mang theo mấy người tuân theo lễ nghi tối thiểu, từ cửa chính xông vào.

Tuy không xin phép mà vào, nhưng cửa đã bị Tây Môn Tình Không đá văng, rất tiện nha.
Vô Tâm cất bước tiến lên, che ở trước mặt Tây Môn Tình Không, đối mặt đám người kia, lạnh lùng nói:
“Các ngươi là người nào, muốn làm gì?
Độc Cô Tĩnh nhấc tay, ra hiệu mọi người dừng lại, mỉm cười chắp tay nói:
“Hiểu Nguyệt Các Độc Cô Tĩnh, gặp qua Vô Tâm tiên sinh.
Vô Tâm:
“Nơi này không hoan nghênh các ngươi, lập tức cút ra ngoài!
Độc Cô Tĩnh nào có thể dễ dàng bỏ qua, thật muốn như vậy mà nói, hắn trở về sẽ không có biện pháp báo cáo kết quả.
“Vô Tâm tiên sinh, bọn hắn giết hoàng tử Hạo Thừa, ngươi che chở như vậy là không được.
Giết hoàng tử? Vô Tâm quay đầu nhìn lại.
Lúc này Tây Môn Tình Không làm sao có thể cổ hủ, trầm giọng nói:
“Chúng ta làm sao có khả năng đang yên đang lành giết chết hoàng tử Hạo Thừa, là bọn hắn đánh lén sơn trang, thấy người liền giết, Hạo Thừa là chết ở trên tay Hiểu Nguyệt Các!
Lời này vừa nói ra, người của tam đại phái ở trên tường rào hai mặt nhìn nhau, hai bên chỉ trích lẫn nhau, nhất thời có chút không rõ.
Bất quá nói ngược lại, từ cục diện cơ bản đến xem, mặc kệ bên Huyền Vi chán ghét Hạo Thừa cỡ nào, cũng không nên dễ dàng sát hại mới đúng, chạy đến Tề Kinh ăn nhờ ở đậu còn dám giết Hạo Thừa, này không phải là tìm chết sao? Người Hiểu Nguyệt Các vội vội vàng vàng giúp hoàng tử Hạo Thừa tính sổ là chuyện gì xảy ra? Trước đó liền cảm thấy kỳ lạ, lúc này nghe tới, người tam đại phái càng tin tưởng là Hiểu Nguyệt Các làm, bất quá không có chứng cứ, thêm vào Tần, Tề đang hợp tác, nên không dám định luận.
Sự tình phía trên, đặc biệt là sự tình không sáng sủa gì, sẽ không tuyên dương khắp nơi, bọn hắn căn bản không biết a.

Chương 1927: Vô Tâm lui địch

Chương 1927: Vô Tâm lui địch
Độc Cô Tĩnh nhìn phản ứng của mọi người xung quanh, nhất thời quát mắng.
“Tây Môn Tình Không, ngươi tốt xấu gì cũng là Đan bảng đệ nhất cao thủ, không nghĩ tới lại là vô sỉ trợn mắt nói mò!
Tây Môn Tình Không:
“Lẽ nào không phải là Hiểu Nguyệt Các các ngươi bức tử sao?
Độc Cô Tĩnh còn muốn biện giải, Vô Tâm lên tiếng nói:
“Ta mặc kệ thị thị phi phi của các ngươi, các ngươi muốn đánh muốn giết, cút ra khỏi đây, tùy tiện các ngươi. Nhưng nơi này không phải địa phương để các ngươi đùa giỡn giải quyết ân oán, lập tức cút!
Độc Cô Tĩnh trầm giọng nói:
“Vô Tâm tiên sinh, ngươi là quyết tâm đối địch Hiểu Nguyệt Các chúng ta sao?
Vô Tâm:
“Ngươi chạy đến chỗ ta gây sự, nói ta đối địch các ngươi? Ta xem là ngươi muốn ỷ thế hiếp người đi?
Sau đó nghiêng đầu.
“Nhan Bảo Như, tiễn khách!
Nhan Bảo Như lập tức tiến lên một bước, cười nói:
“Độc Cô Tĩnh, Vô Tâm tiên sinh và Hiểu Nguyệt Các không thù không oán, nếu ngươi muốn vô cớ sinh sự mà nói, thì phải cân nhắc hậu quả một chút. Ta nghĩ Ngọc Thương cũng không muốn trêu chọc Quỷ Y đâu? Tiên sinh đã nói rất rõ ràng, ân oán của các ngươi đi ra ngoài giải quyết, tiên sinh không nhúng tay, nhưng không cho phép gây sự ở trong này, xin lập tức rời đi!
Độc Cô Tĩnh chỉ vào nàng.

“Nhan Bảo Như, có phải ngươi chán sống hay không?
Nhan Bảo Như nở nụ cười.
“Làm sao, muốn động thủ? Ngươi còn không có tư cách giao thủ với ta, không phục thì để sư phó ngươi Ngọc Thương đến cùng ta tỷ thí một chút. Lại không cút, làm lớn sự tình, mọi người đều sẽ không vui!
Độc Cô Tĩnh banh banh gò má, đích xác có chút kiêng kỵ thực lực của Nhan Bảo Như, bình thường chướng mắt quy chướng mắt, nhưng đối phương dù sao cũng là cao thủ thứ hai Đan bảng, lại thấy Tây Môn Tình Không mắt nhìn chằm chằm, dường như còn có thể hợp lực chiến một trận. Đan bảng thứ nhất, thứ hai đều ở đây, làm hắn không dám manh động, cộng thêm bối cảnh Quỷ Y của Vô Tâm, sư phó không lên tiếng, hắn đích xác không dám xằng bậy, cuối cùng cắn răng, xoay người nói:
“Đi!
Ra cửa viện, nhưng người không có rút đi toàn bộ, lưu người ở trong bóng tối nhìn chằm chằm, đề phòng Huyền Vi chạy.
Đạo lý là rõ, coi như sư phó cũng không dám đắc tội Quỷ Y, nhưng khẳng định không hy vọng Huyền Vi chạy, Huyền Vi cũng không thể trốn trong này cả đời a.
Vô Tâm nhìn đệ tử tam đại phái ở bốn phía.
“Làm sao, tam đại phái các ngươi tới giám thị nhất cử nhất động của ta sao?
Người tam đại phái nhìn nhau, không có phía trên lên tiếng, bọn hắn cũng không dám xằng bậy.
Đại biểu ba phái chắp tay, sau đó dồn dập nhảy ra ngoài, nơi này dường như trong nháy mắt khôi phục an bình.
Quách Mạn lắc mình đến cửa lớn, đóng cửa, chốt cửa hỏng rồi, chỉ có thể kiếm vật khác thay.
Vô Tâm xoay người, lúc đi qua bên người Tây Môn Tình Không nói.
“Chống đỡ không được thì đừng có chống đỡ!
Hắn nhìn ra Tây Môn Tình Không là nỏ mạnh hết đà.
Tây Môn Tình Không lại lần nữa khẩn cầu.
“Tiên sinh, xin ngài cứu người, nếu không cứu sẽ không kịp.
“Mang người vào!
Vô Tâm nói xong liền rời đi.

Đối phương không chỉ giúp bọn hắn đẩy lui truy sát, còn đáp ứng cứu người, Tây Môn Tình Không đại hỉ.
“Tạ ơn tiên sinh! Tại hạ tuyệt đối không nuốt lời!
Lời vừa ra khỏi miệng, tâm thần buông lỏng, dường như không thể kiên trì được nữa, hai chân mềm nhũn ngã xuống.
Nhan Bảo Như ngược lại phản ứng nhanh, khẩn cấp đưa tay đỡ hắn.
“Ài!
Bất đắc dĩ lắc đầu.
Nàng cũng là nữ nhân, thế nhưng đường đường Đan bảng đệ nhất cao thủ lại vì nữ nhân biến thành như vậy, uất ức nhìn Huyền Vi gả người, còn song song rơi vào kết cục như thế, này là thế nào a? Nàng cũng không biết nên nói Tây Môn Tình Không cái gì nữa...
Quách Mạn ôm Huyền Vi vào bên trong.
Tây Môn Tình Không ở gian ngoài, pháp lực khô kiệt, người cũng tiến vào trạng thái hôn mê, Nhan Bảo Như đang thi pháp giúp hắn áp chế độc tính.
Vừa tra liền biết Huyền Vi đã đến bước ngoặt sinh tử, trước tiên cần phải cứu Huyền Vi, giúp Huyền Vi thoát hiểm lại nói, Tây Môn Tình Không nhất thời còn không chết được.
Vô Tâm đang ở trước một đống bình dược dùng nước thuốc rửa tay.
Bên trong, Quách Mạn đang điều chỉnh ánh sáng, chợt nghe phía sau truyền đến hô hoán yếu ớt.
“Tây Môn... Tây Môn...
Quách Mạn quay đầu nhìn, phát hiện Huyền Vi tỉnh rồi, vội vàng tiến lên, thấy nàng quan tâm Tây Môn Tình Không, lập tức an ủi:
“Yên tâm, Tây Môn tiên sinh không có chuyện gì, chờ ngươi khỏe rồi sẽ nhìn thấy hắn.
Nghe được không có chuyện gì, Huyền Vi yên tâm, trên mặt hiện ra ý cười, cũng không nhận thức người trước mắt là ai, nhưng có thể cảm giác được đối phương thiện ý.
Nàng cảm giác bản thân không khỏe, cảm giác mình không có thời gian, một cánh tay vô lực nhấc lên, nhưng không nhấc lên nổi, nói:
“Vòng tay! Vòng tay...

Nghe được lời nàng nói, cũng chú ý đến thủ thế của nàng, nhìn thấy vòng tay trên cổ tay nàng, vội vàng giúp nàng nhấc tay hỏi:
“Là cái này sao?
Huyền Vi thấp giọng nói:
“Giao cho Tây Môn, nói cho hắn, có người truy sát thì giao ra, có thể bảo đảm tính mạng của hắn.
Bên trong cất giấu của cải cuối cùng của Vệ quốc, nàng vốn không muốn giao ra, nhưng nghĩ đến mình chết rồi, ngoại nhân chắc chắn hoài nghi đồ vật ở trên tay Tây Môn Tình Không, Tây Môn Tình Không sẽ đối mặt truy sát. Một khi Tây Môn Tình Không gặp phải phiền phức, giao đồ vật ra, bằng thực lực của Tây Môn Tình Không, các phương đương nhiên sẽ không làm khó dễ hắn nữa.
Quách Mạn giúp nàng lấy xuống, quơ quơ ở trước mắt nàng.
“Ngươi yên tâm...
Chợt thấy Huyền Vi mỉm cười, không khỏi cả kinh, biết này là dấu hiệu hồi quang phản chiếu, lập tức hô lớn:
“Tiên sinh, tiên sinh...
Rèm cửa hất lên, Vô Tâm bước nhanh vào, vừa nhìn thấy khí sắc của Huyền Vi liền biết.
Xoay người cấp tốc chộp tới một bao da, lấy ra mấy cây ngân châm, mười mấy cây ngân châm lơ lửng giữa trời, lấy khí ngự châm.
Khí công của hắn cũng coi như luyện đến cảnh giới nhất định, nhưng bị vướng bởi trời sinh thiếu hụt, chỉ có thể cường thân kiện thể mà thôi.
Bàn tay đẩy một cái, mười mấy cây ngân châm đồng thời cắm vào đầu Huyền Vi.
Hai mắt Huyền Vi trợn tròn, lại lâm vào hôn mê.
Vô Tâm nhanh nhẹn thi châm, triển khai cứu trị tranh cướp với Tử thần.
Một bên Quách Mạn đeo vòng tay vào cổ tay, phất tay áo che lại...
Hoàng cung đại nội, Bộ Tầm đứng ở trong lương đình, mặt quặm lại, đã nhận được tin Hạo Thừa qua đời.
Rất nhanh, một tên thái giám bị người xách đến, ném tới trước mặt Bộ Tầm, thái giám kia ngã lăn trên đất.
Bộ Tầm trầm giọng nói:
“Bảo ngươi dẫn Vương gia ra, vì sao lười biếng?

Thái giám quỳ xuống, khóc ròng nói:
“Tiểu nhân làm theo, nhưng Vương gia không chịu đi!
Bộ Tầm:
“Ngươi không nói là ta mời hắn sao?
Thái giám hoảng hốt nói:
“Tiểu nhân nói rồi, cố ý cường điệu là ý tứ của lão tổ tông, nhưng Vương gia không theo, còn một cước đá văng tiểu nhân...
Hắn kể ra sự tình lúc ấy Hạo Thừa ôm Huyền Vi… nói xong khóc ròng.
Bộ Tầm mù mịt, có chút không biết Hạo Thừa uống lộn thuốc gì, hắn tự tin mình vẫn có chút lực uy hiếp, hoàng tử nào dám không nể mặt hắn?
Còn nhớ Hạo Thừa nhìn thấy mình từ trước đến giờ khách khách khí khí, nhưng một Huyền Vi liền có tư vị tốt như vậy, trì hoãn một chút cũng không chịu sao?
Sắc dục hun đầu a! Bộ Tầm thực không biết nên nói cái gì cho phải.
Có chút sự tình là hắn bố trí, không báo chân tướng cho Hạo Thừa, chỉ để Hạo Thừa dẫn người ra khỏi thành, miễn cho người Hiểu Nguyệt Các ở kinh thành giết con dâu hoàng đế mà lực lượng thủ vệ ngồi xem, sẽ không dễ nhìn.
Mà thái giám đi theo Hạo Thừa cũng không biết chân tướng sự tình, đừng nói thái giám này, ngay cả hộ pháp sư ở trong sơn trang bị điều đi cũng không biết phía sau sẽ phát sinh cái gì, có chút sự tình trước đó sẽ không lộ liễu.
Ai biết sẽ nháo thành như vậy, Hạo Chân mất mạng, hắn thật không biết nên làm sao giải thích với Hạo Vân Đồ.
“Giải xuống, xem cho kỹ, tạm gác lại chôn cùng Vương gia! Ngươi xuống đó, tự mình thỉnh tội với Vương gia đi.
Bộ Tầm nói xong phất tay áo rời đi.
Thái giám kia nhất thời hoảng rồi.
“Lão tổ tông! Lão tổ tông...
Nhưng bị người nhấn lại kéo đi.

Chương 1928: Tiểu tiên sinh tính khí thật lớn!

Chương 1928: Tiểu tiên sinh tính khí thật lớn!
Trong Phù Phương Viên, Ngọc Thương cũng quặm mặt lại.
Độc Cô Tĩnh nói xong chuyện đã xảy ra, lúng túng đứng ở một bên, cũng biết làm hư sự tình.
Quả nhiên, Ngọc Thương quát mắng.
“Vô dụng, nhiều người như vậy, để ngươi mang Huyền Thiên Phá Cương Tiễn tới, còn có Thiên Kiếm Phù, vậy mà không cản được một Tây Môn Tình Không, ngươi làm ăn cái gì vậy hả?
Độc Cô Tĩnh vội vàng giải thích:
“Sư tôn, thực lực của Tây Môn Tình Không đích xác siêu quần, mang đi hảo thủ, lại không người có thể ngăn một kích của hắn, còn nữa, trên tay hắn có một đống Thiên Kiếm Phù, xác thực làm người kiêng kỵ. Bất quá bọn hắn đã trúng Huyền Thiên Phá Cương Tiễn, vốn cho là bọn hắn sớm muộn gì cũng sẽ ngã ở trên đường, ai biết còn dám chạy về thành chui đầu vào lưới, càng không ngờ tới đệ tử Quỷ Y sẽ xuất thủ ngăn cản!
Ngọc Thương tức giận.
“Đệ tử Quỷ Y? Quỷ Y đến lại thế nào? Từng cái từng cái trốn trốn tránh tránh, hắn dám nhúng tay sự tình này, ta sẽ xoá tên hắn khỏi tu tiên giới!
Độc Cô Tĩnh:
“Đệ tử cũng không sợ hắn, chỉ là sự tình này, đệ tử có chút kiêng kỵ, không được sư tôn thụ ý, đệ tử không dám vọng động.
Ngọc Thương nhìn tới.
“Không hoàn thành sự tình, còn lộng chết nhi tử của Hạo Vân Đồ, ngươi bảo ta làm sao bàn giao?
Độc Cô Tĩnh vội nói:

“Hạo Thừa đích xác là bị Huyền Vi tự tay giết chết, sự tình này chính xác trăm phần trăm!
Ngọc Thương lạnh lùng nói:
“Ngươi đừng quên sự tình này bởi vì chúng ta mà lên!
Độc Cô Tĩnh không còn gì để nói.
Đúng lúc này, Quách Hành Sơn đi tới, năm đó là hắn bồi tiếp mẹ con Trang Hồng ở Mao Lư Sơn Trang, vừa đến liền chắp tay bẩm báo:
“Sư tôn, đã tra xét sơn trang, không phát hiện bất kỳ đồ vật gì.
Ngọc Thương trầm giọng nói:
“Thương Hoàn và danh sách một cái cũng không tìm được?
Quách Hành Sơn:
“Cẩn thận tìm qua, chỉ cần là vật Huyền Vi mang đi, từng loại vò nát tra xét, nhưng xác thực không có.
“Không mang theo, vậy giấu ở nơi nào.
Ngọc Thương hít sâu một hơi, bỗng nhanh chân tiến lên.
“Đi! Ta ngược lại muốn nhìn xem đệ tử Quỷ Y kia có mấy cái đầu.
...
Ngự thư phòng, Hạo Vân Đồ lặng im không nói gì.
Bộ Tầm cúi đầu quỳ gối ở phía dưới, làm hư hại sự tình, tự mình tới thỉnh tội!
Ngoài điện đi vào ba người, không người dám cản, chính là chưởng môn Thiên Hỏa Giáo Vũ Văn Yên, chưởng môn Huyền Binh Tông Bắc Huyền, chưởng môn Đại Khâu Môn Tam Thiên Lý.
Nhìn thấy Bộ Tầm quỳ gối, ba người đoán được là sự tình gì, đã nghe đệ tử báo.
Ba người đi vào cũng không giúp Bộ Tầm nói cái gì, biết hoàng đế sẽ có quyết định, hơn nữa sự tình ra ngoài ý muốn, không thể toàn bộ trách ở trên người Bộ Tầm, Bộ Tầm khẳng định không muốn nhìn thấy sự tình như vậy phát sinh, hoàng đế không có khả năng làm khó dễ Bộ Tầm.
Nhìn thấy ba người đi vào, Hạo Vân Đồ đứng dậy hành lễ.
“Chúng ta nghe nói rồi, bệ hạ nén bi thương!
Vũ Văn Yên buông tiếng thở dài.
Hạo Vân Đồ nói:

“Nói đến, trẫm đích xác xin lỗi nhi tử này! Bên Ngọc Thương nói là Huyền Vi tự tay giết lão thập thất, nghe nói Huyền Vi và Tây Môn Tình Không trúng độc chạy trốn tới chỗ đệ tử Quỷ Y, được đệ tử Quỷ Y thu nhận giúp đỡ.
Đến tột cùng Hạo Thừa là làm sao chết, bên này không có nhân chứng tận mắt trông thấy, người đi thăm dò từ hiện trường nhìn ra dấu hiệu diệt khẩu.
Ba vị chưởng môn nhìn nhau, Tam Thiên Lý nói:
“Bệ hạ muốn từ chỗ đệ tử Quỷ Y đòi người?
Hạo Vân Đồ:
“Dù sao cũng là nhi tử của trẫm, chết như thế nào lại chỉ là lời nói một bên của Hiểu Nguyệt Các, làm sao cũng phải mang Huyền Vi đến biết rõ nguyên nhân cái chết chứ? Nếu không trẫm không biện pháp bàn giao với mẫu thân của nó. Không biết ba vị chưởng môn ý như thế nào?
Sự tình liên lụy tới Quỷ Y, cũng chính là liên lụy tới tu tiên giới, vạn nhất có việc còn phải là tam đại phái ra mặt, phải hỏi một chút ý kiến.
Tam Thiên Lý nói:
“Tình huống hiện tại là, coi như điều tra rõ là bị Hiểu Nguyệt Các hại chết lại thế nào? Coi như là Huyền Vi làm, bệ hạ đã đáp ứng giao Huyền Vi cho Ngọc Thương, thế cục trước mắt cũng không tiện đổi ý.
Ngữ khí của Hạo Vân Đồ có chút lạnh.
“Ba vị chưởng môn là muốn trẫm coi như chẳng có chuyện gì xảy ra?
Vũ Văn Yên nhấn tay nói:
“Tuyệt đối không phải ý này! Bệ hạ không nên hiểu lầm. Là như vậy, vừa nãy chúng ta nghe nói, Ngọc Thương đã mang người tự mình đi tìm đệ tử Quỷ Y đòi người, Ngọc Thương đã đi, bệ hạ không nên nhúng tay nữa.
Hạo Vân Đồ không rõ:
“Vũ Văn chưởng môn có ý gì?
Vũ Văn Yên:
“Quỷ Y kia hành tung bất định, trước kia cũng từng làm ra một chút sự tình chấn nhiếp người, để người không mò ra sâu cạn. Cho nên bệ hạ không tất yếu đi đòi người, nếu đối phương không cho, cường hành đòi lấy mà nói, sẽ chọc ra phiền toái không cần thiết. Bất kể nói thế nào, Vô

Tâm kia cũng từng cứu qua hoàng thất, náo trở mặt sẽ không quá hay, rơi vào trong mắt ngoại nhân, sẽ tỏ ra bệ hạ vô tình vô nghĩa.
Tam Thiên Lý gật đầu.
“Ngọc Thương muốn người, vậy để Ngọc Thương đi đòi, chuyện đắc tội với người để Ngọc Thương đi làm, hiện tại Ngọc Thương chính là một con cá thấy mồi, không cắn không chịu nhả. Để Ngọc Thương thử xem Quỷ Y kia sâu cạn, nếu Quỷ Y thật có năng lực ganh đua cao thấp với Hiểu Nguyệt Các, vậy chúng ta cần gì phải xông ở phía trước, càng không tất yếu đi trêu chọc. Bệ hạ, không ngại yên lặng nhìn tình huống!
Bắc Huyền e hèm nói:
“Chờ Ngọc Thương đòi được người, sẽ không quan hệ gì tới Quỷ Y nữa, quay đầu lại chúng ta đi tìm Ngọc Thương đòi người hỏi rõ chân tướng là được. Ở Tề Kinh này, ba nhà chúng ta tạo áp lực, lại có lý do điều tra rõ cái chết của hoàng tử, Ngọc Thương không thể không giao người.
Hạo Vân Đồ:
“Chỉ sợ Ngọc Thương sẽ giết người diệt khẩu!
Bắc Huyền:
“Đã giết người diệt khẩu, còn cần tra sao? Sổ sách nên tính như thế nào, nhớ kỹ là được. Ở vùng kinh thành này, dám giết hoàng tử, cũng là đánh mặt chúng ta, chúng ta sẽ không ngồi yên không để ý đến, nhất định phải bức đối phương đưa ra bàn giao!
Ba người dắt tay nhau mà đến, chính là cái ý tứ này, ngăn Hạo Vân Đồ vọng động.
...
Ngoài cửa viện, đám người Ngọc Thương đi tới, có người phất tay ra hiệu người leo tường vào, nhưng Ngọc Thương ngăn lại.
Hắn quay đầu lại hỏi.
“Xác nhận người còn ở bên trong?
Độc Cô Tĩnh:
“Còn, người của chúng ta liên tục nhìn chằm chằm.
Ngọc Thương nhấc cằm, Độc Cô Tĩnh hiểu ý, lập tức lên bậc thang gõ cửa.
Sau khi gõ một lúc, cửa mở, Quách Mạn lộ đầu ra nhìn, nhìn thấy Độc Cô Tĩnh, không khỏi nói:

“Ngày hôm nay tiên sinh không tiếp khách.
Nói xong muốn đóng cửa.
Độc Cô Tĩnh ra tay, chặn cửa muốn đóng, quay đầu lại nhìn sư phó, lấy ánh mắt hỏi dò, thái độ này của đối phương, nên xử lý như thế nào?
Quách Mạn tức giận.
“Các ngươi làm gì?
Ngọc Thương lạnh nhạt nói:
“Đã cho mặt mà không muốn mặt, vậy đành phải không xin phép mà vào rồi!
Mọi người lập tức xông lên phía trước mở đường, trực tiếp đẩy cửa ra, làm cho Quách Mạn cảnh giác lùi về sau.
Có người khác thì trực tiếp lắc mình vượt tường tiến vào.
Ở dưới mọi người chen chúc, Ngọc Thương không nhanh không chậm đi vào, nhàn nhã nhìn chung quanh, gật đầu khen ngợi:
“Chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ, ngược lại là nơi an tĩnh nhã trí.
Nhân viên tùy hành đề phòng bốn phía, Ngọc Thương đi tới giữa sân dừng bước, nhìn Quách Mạn cười nói:
“Vô Tâm tiên sinh đâu, làm phiền mời ra gặp mặt.
Quách Mạn không biết thế lực Hiểu Nguyệt Các lớn như thế nào, càng là lần đầu nhìn thấy người dám cứng xông vào nơi này, trong lòng có mấy phần khiếp đảm, nhưng vẫn đánh bạo nói:
“Ta nói rồi, ngày hôm nay tiên sinh không tiếp khách.
“Này e là không thể theo hắn.
Ngọc Thương khẽ mỉm cười, bỗng thi pháp lớn tiếng nói:
“Vô Tâm tiên sinh, Hiểu Nguyệt Các Các chủ Ngọc Thương đến bái phỏng, mời ra gặp mặt.
Thanh âm chấn động đình viện, Quách Mạn âm thầm hoảng sợ, là Hiểu Nguyệt Các Các chủ đích thân tới!
Đối với nàng mà nói, Hiểu Nguyệt Các Các chủ ở tu tiên giới là nhân vật đại khủng khiếp, có chút nghĩ mà sợ, may là đối phương không có xằng bậy.

Chương 1929: Hương tiêu ngọc vẫn (1)

Chương 1929: Hương tiêu ngọc vẫn (1)
Vô Tâm không xuất hiện, đang lo cứu người, nào có nhàn tâm ngừng tay, bất quá Nhan Bảo Như ngược lại lộ diện.
Lắc người một cái, bóng người rơi xuống đất, ngắm nhìn nhân thủ bố trí bốn phía, cười lạnh nói:
“Ngọc Thương, trận thế lớn như vậy, hù dọa ai đó?
Ngọc Thương:
“Giảng đạo lý tự nhiên là không cần sợ hãi! Đã sớm nghe nói ngươi làm việc vặt ở trong này, ngày hôm nay xem như kiến thức, sao phải tự làm khổ mình, nếu như đến Hiểu Nguyệt Các ta, tất không bạc đãi.
Nhan Bảo Như:
“Một đám người lén lén lút lút bò ra ngoài, nghĩ mình không phải quỷ sao?
Xếp hạng ở trên Đan bảng, nàng còn trước đối phương vài vị trí, sẽ không dễ dàng nhượng bộ.
Ngọc Thương:
“Ta không phải đến đấu khẩu với ngươi, cũng không muốn làm lớn chuyện với ngươi, ngươi cũng đừng tự bôi xấu, mời Vô Tâm tiên sinh đi ra đi.
Nhan Bảo Như:
“Có sự tình gì nói với ta cũng vậy.
Ngọc Thương:
“Nếu như ngươi có thể làm chủ, vậy thì dễ làm. Ngươi hẳn phải biết vì sao ta đến, chỉ cần giao Huyền Vi và Tây Môn Tình Không ra đây, chúng ta lập tức rời đi, tuyệt đối không làm khó dễ các ngươi.
Nhan Bảo Như:

“Dám mạnh mẽ xông vào nơi này muốn người, Ngọc Thương ngươi là cái thứ nhất, tự phong cái gì quốc sư, quả nhiên là không giống. Nơi này không phải Tần quốc, cũng không phải Hiểu Nguyệt Các của ngươi, nơi này có quy củ của nơi này, mặc kệ ân oán ngoại giới, các ngươi có thù hận gì, quay đầu lại tự mình giải quyết, hiện tại lập tức cút ra ngoài!
Ngọc Thương:
“Nhan Bảo Như, hiện tại ta cho mặt mũi, đừng rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!
Lời vừa nói ra, cung tiễn thủ ở bốn phía lập tức kéo cung nhắm qua bên này, Độc Cô Tĩnh và Quách Hành Sơn thì trực tiếp lộ ra Thiên Kiếm Phù!
Nhan Bảo Như sầm mặt lại, ngắm nhìn bốn phía, ánh mắt cuối cùng dừng ở trên mặt Ngọc Thương.
“Ngọc Thương, ngươi cần phải hiểu rõ, thật muốn kinh động Quỷ Y xuất sơn sao?
Ngọc Thương:
“Ta cũng không muốn kết oán với hắn, cũng không muốn cậy thế bắt nạt đồ đệ hắn, nhưng nơi này có người giết đệ tử Hiểu Nguyệt Các ta, đồ đệ hắn nhất định muốn nhúng tay che chở mà nói, vậy chính là chủ động đối địch với Hiểu Nguyệt Các. Bắt nạt đến trên đầu Hiểu Nguyệt Các ta, ta mặc kệ hắn là Quỷ Y hay thần y, nếu chán sống, có thể tới thử xem!
Sau đó nói.
“Đã mời không ra, vậy thì lục soát đi!
Mọi người lập tức tứ tán đi tìm tòi.
Địa phương nhỏ như thế, sao có thể để bọn hắn lục soát, chỉ lo Vô Tâm có chuyện, Nhan Bảo Như lắc người rời đi.
Nhìn hướng đi, Ngọc Thương cũng bước nhanh đi theo.
Mọi người tùy tùng rời đi, không ai coi Quách Mạn là cái gì, cũng không ai làm khó dễ.
Quách Mạn nhìn chung quanh một thoáng, lặng lẽ cởi ra vòng tay...
Trong phòng trị liệu, Nhan Bảo Như lắc mình đi vào.
Bên trong, trên trán Vô Tâm đổ mồ hôi, đang giúp Huyền Vi cứu trị tới thời khắc mấu chốt nhất.
Nhan Bảo Như gấp gáp hỏi:

“Tiên sinh, Hiểu Nguyệt Các Các chủ cố xông vào.
Vô Tâm đang tập trung, không rảnh nghĩ nhiều, chỉ nói.
“Bảo bọn hắn cút đi!
“Cút? Tiểu tiên sinh tính khí thật lớn!
Thanh âm của Ngọc Thương truyền đến, hất mành lên, mang người trực tiếp xông vào.
Nhìn thấy Huyền Vi nằm trên đài, còn có Tây Môn Tình Không ngồi ở bên, Ngọc Thương nở nụ cười, cũng yên tâm.
Vô Tâm chỉ nghiêng đầu liếc nhìn, nhìn thấy có người cố xông vào, hơn nữa là một đám nam nhân, biểu cảm hơi phẫn nộ, cần biết hiện tại Huyền Vi gần như lõa thể.
Nhưng hiện tại hắn thật không rảnh để ý quá nhiều, tiếp tục quay đầu lại cứu trị, từng cây ngân châm chấm dược, không ngừng hạ châm.
Không ngừng hạ châm, lại không ngừng rút, điểm thuốc vào những vị trí quan trọng.
Lúc này Huyền Vi trên căn bản đã chết rồi, hắn đang suy nghĩ tất cả biện pháp bảo vệ một tia tâm mạch không cuối cùng của Huyền Vi không bị độc tính công phá, cũng chống đỡ độc tính ăn mòn não bộ của Huyền Vi, bằng không coi như cứu sống Huyền Vi cũng trở thành một kẻ ngu si.
Hắn không ra tay thì thôi, vừa ra tay thì phải tận lực thành công, bằng không đối với hắn mà nói là một loại khinh nhờn.
Hiện tại hắn đang cùng Tử thần đọ sức, nào dám có chút bất cẩn.
Nhưng ngoại nhân không biết, còn tưởng hắn tính khí rất lớn.
Nhìn thân thể bị vải trắng che chắn, cắm không ít ngân châm, Ngọc Thương vì tránh hiềm nghi, không có nhìn thân thể Huyền Vi quá lâu, mà đi tới đối diện Vô Tâm.
“Vô Tâm tiên sinh, không cần vội vàng, người giao cho ta mang đi là được.
Độc Cô Tĩnh và Quách Hành Sơn tay cầm Thiên Kiếm Phù ở hai bên người hắn, đề phòng Nhan Bảo Như. Đối với bọn hắn mà nói, Nhan Bảo Như là uy hiếp to lớn nhất.
Vô Tâm chỉ nói một câu.
“Cút đi ra ngoài!
Bị nhiều lần bảo cút, trên mặt Ngọc Thương có chút không nhịn được:

“Vô Tâm, coi như sư phó ngươi là Quỷ Y đến, tự ý nhúng tay vào sự tình các nước, hắn cũng phải cân nhắc một chút. Sự tình các nước, ngay cả Cửu Thánh cũng tận lực không can dự, ngươi không khỏi quá mức tự đại chút. Nể tình sư phó ngươi, ta không muốn làm khó, nhưng ngươi cũng nên thức thời. Đạo lý này coi như là sư phó ngươi đến, cũng có thể nói qua!
Vô Tâm không rảnh nhiều lời với hắn, đã đuổi không đi, hắn cũng chỉ có thể trước tiên cứu người, cái khác nói sau.
Nhưng thái độ không để ý tới của hắn làm Ngọc Thương tức giận, Ngọc Thương trầm giọng nói:
“Mang người đi!
Mọi người lập tức áp sát, Nhan Bảo Như không để ý tới Tây Môn Tình Không, sợ Vô Tâm bởi vì chăm chú mà xảy ra chuyện, cướp bước lên trước, kéo Vô Tâm ra.
Vô Tâm đột nhiên bị quấy rầy phẫn nộ rồi, quay đầu lại nhìn Nhan Bảo Như hằm hằm, tát một cái, đùng!
Nhan Bảo Như bị đánh sững sờ, nhưng rất bất đắc dĩ, cũng không tức giận.
Nàng lý giải thái độ trị liệu của Vô Tâm, nhưng Vô Tâm lại không biết những người này đã dám xông đến ý nghĩa là gì, những người này không phải phố phường vô lại có thể so sánh, chọc phát hỏa lên sẽ giết người không chớp mắt.
Một cái tát này, cũng làm Ngọc Thương ngẩn người, thấy Nhan Bảo Như bị đánh không phản bác, dáng dấp giống như tiện tỳ, không khỏi cười lắc đầu.
“Các ngươi làm gì?
Vô Tâm quay đầu lại, nhìn thấy người Hiểu Nguyệt Các rút ngân châm trên người Huyền Vi, nhất thời nổi giận.
“Dừng tay!
Nhưng Nhan Bảo Như lôi kéo hắn không thả, bảo hộ Vô Tâm an toàn là trách nhiệm của nàng.
Người Hiểu Nguyệt Các rút cũng không phải cố ý, mà là trên người Huyền Vi cắm đầy châm, bất tiện mang đi, tự nhiên là tiện tay rút ra.

Nhìn thấy ngân châm ở những vị trí quan trọng không còn, Vô Tâm trừng lớn hai mắt, cả người như rút hết lực lượng, ngơ ngác, hai chân mềm nhũn ngã xuống đất.
Phát hiện cho dù y thuật của mình cao minh đến đâu, ở trước mặt cường quyền vẫn nhỏ bé như vậy, là bất lực như vậy.
May là Nhan Bảo Như lôi kéo hắn, không để hắn ngã xuống.
Ngọc Thương cũng nhìn ra không bình thường, vội vàng nói:
“Thuốc giải, nhanh, bảo vệ tâm mạch của nàng!
Hắn muốn mang người đi, muốn cạy miệng của Huyền Vi đạt được đồ vật mình muốn, tự nhiên là ỷ vào trên tay có thuốc giải độc, không cần Vô Tâm phí lực.
Lập tức có người ra tay, một người thi pháp, một người lấy ra thuốc giải nặn miệng Huyền Vi ra.
Nhưng trong nháy mắt mở miệng, trong môi Huyền Vi tuôn ra một dòng máu, nhưng bên này vẫn cường hành nhét thuốc vào miệng Huyền Vi, cường hành đưa vào trong bụng, muốn thi pháp hỗ trợ luyện hóa viên thuốc, mau chóng thôi hóa dược tính.
Người thi pháp bảo vệ tâm mạch của Huyền Vi khóe miệng co giật, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Ngọc Thương, lúng túng nói:
“Các chủ, chết... chết rồi!
Ngọc Thương cả kinh, đẩy hắn ra, tự mình kiểm tra.
Kiểm tra xong, cả người cũng phát mộng, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Vô Tâm.
Một khắc này, Ngọc Thương ý thức được cái gì, ý thức được mình tự đại có khả năng phạm vào sai lầm, có lẽ nên đàng hoàng chờ, chờ Vô Tâm cứu người xong lại nói.
Bỗng nhiên hắn quay đầu lại, nhìn về phía Tây Môn Tình Không hôn mê, chỉ vào hò hét:
“Nhanh! Thuốc giải!
Huyền Vi chết rồi, nhưng có lẽ Tây Môn Tình Không còn biết cái gì, phí công phu lớn như thế, tổng không thể cái gì cũng không được a.

Chương 1930: Hương tiêu ngọc vẫn (2)

Chương 1930: Hương tiêu ngọc vẫn (2)
Lập tức có người vội vàng đi cứu Tây Môn Tình Không.
Mà Vô Tâm ngay cả nhìn cũng không nhìn, chỉ ngơ ngác nhìn Huyền Vi an tường nằm đó, còn cứu Tây Môn Tình Không, hắn đã không đáng kể, chết một người cùng chết hai người đối với hắn mà nói còn có ý nghĩa gì sao?
Nữ nhân trên đài kia, an tĩnh không tiếng động, trên người chỉ có vải trắng che chắn, khuôn mặt như hoa.
Một đời quyền tướng, mạt đại nữ hoàng, từng cao cao tại thượng, phong quang vô hạn, vạn người kính ngưỡng, vô số người vây quanh bảo hộ.
Cũng từng bất đắc dĩ như vậy, chỉ vì muốn đội vương miện tất nhận trọng trách, ở trong khổ sở giãy dụa, muốn cứu lại quốc gia của nàng, nhưng chung quy là không làm được.
Như người trước mắt muốn cứu lại tính mạng của nàng, cũng không làm được.
Vương miện kia như một gông xiềng vô hình, khi nàng khổ sở giãy dụa không muốn giải thoát, thì chú định vận mệnh của nàng giống như quốc gia, nước không còn, nhà không còn, nàng cũng không có ý nghĩa tồn tại.
Khi sắp chết, ý thức được vương miện kia đã không tồn tại, hoàn toàn tỉnh ngộ, minh bạch khổ hải vô biên quay đầu là bờ, dường như đã muộn.
Khuôn mặt y nguyên như hoa như ngọc, chỉ là môi xanh đen, còn có trong miệng chảy ra vết máu, làm khuôn mặt lộ ra chút quỷ dị.
Nữ hoàng mất nước cuối cùng mất mạng ở nơi đất khách quê người, hơn nữa là chết ở trong một gian phòng nho nhỏ tràn ngập mùi thuốc, Ngọc

Thương nhìn chằm chằm khuôn mặt nàng, tâm tình có chút trầm trọng, lặng im không tiếng động.
Thông qua tình hình vừa nãy, Ngọc Thương ý thức được mình có khả năng trong lúc vô ý chung kết tính mạng của vị nữ hoàng duy nhất trong bảy nước, biết nữ nhân này sẽ chết ở trong tay hắn, bởi vậy không có dự định buông tha, chỉ không nghĩ tới sẽ là loại phương thức này.
Sự tình này để người rất phiền lòng, chí ít thứ hắn muốn biết còn chưa có.
Quách Hành Sơn ngồi chồm hỗm ở trên mặt đất đứng lên, qua bẩm báo:
“Sư tôn, sẽ không có chuyện gì, đợi độc tính toàn diện giải trừ, thì có thể tỉnh lại.
Ngọc Thương thở ra một hơi.
“Lục soát!
Có người lập tức soát người Tây Môn Tình Không, di thể của Huyền Vi cũng không buông tha, thi pháp kiểm tra trong cơ thể nàng có giấu đồ vật hay không, ngay cả tóc cũng không buông tha.
Ngay cả chết rồi cũng không được an bình, này là số mệnh của rất nhiều đế vương. Này còn coi như tốt, từ xưa tới nay, không ít sau khi chôn còn bị đào ra quất xác.
Ánh mắt của Nhan Bảo Như chuyển động, nhìn cử động của những người này, nhìn Huyền Vi ở trên đài bị khinh nhờn, lại nhìn Tây Môn Tình Không hôn mê, cảm thấy có chút thương cảm.
Nàng nghe nói qua Tây Môn Tình Không si tình Huyền Vi.
Nàng cũng tận mắt nhìn thấy Tây Môn Tình Không ôm Huyền Vi xông vào nơi đây quỳ xuống khóc lóc cầu xin.
Nàng không biết khi Tây Môn Tình Không tỉnh lại biết Huyền Vi đã chết, sẽ là phản ứng như thế nào...
Kết quả là cái gì cũng không tìm được, chỉ từ trên người Tây Môn Tình Không tìm được một chút Thiên Kiếm Phù và tài vật, đan dược...
Ngọc Thương banh mặt, ngắm nhìn bốn phía, hò hét:
“Lục cả trạch viện này cho ta!
Mọi người nhất thời lục tung tùng phèo, bình bình lon lon khuynh đảo không nói, các loại thuốc càng lấy ra đổ xuống.
Vô Tâm dần dần tỉnh táo lại lạnh lùng nhìn Ngọc Thương.

Đến mức độ này, Ngọc Thương mới sẽ không quản hắn có cao hứng hay không, nếu như không phải nể tình Vô Tâm còn có chút bối cảnh, tâm làm thịt đối phương cũng có!
Tuy chỗ này không lớn, nhưng cẩn thận lục soát, cũng không phải sự tình một lát có thể hoàn công.
Ngọc Thương lạnh lẽo nhìn về phía Vô Tâm.
“Vì phòng ngừa sai sót, trước khi ta không có tìm được đồ vật, làm phiền chư vị trước tiên đi theo chúng ta một chuyến, tìm ra đồ vật tự nhiên sẽ thả chư vị bình an trở về!
Nhan Bảo Như nổi giận.
“Ngọc Thương, ngươi đừng quá đáng!
Nàng hiểu ý tứ của đối phương, này là lo lắng đồ vật người chết giao đến trên tay bọn hắn, vì phòng ngừa vạn nhất, muốn trước tiên khống chế bọn hắn.
Cũng chính là nói, nếu như từ trong miệng Tây Môn Tình Không hỏi không ra cái gì, sẽ thẩm vấn bọn hắn.
“Cái gì Đan bảng thứ hai, không có tư cách ngang ngược ở trước mặt lão phu!
Ngọc Thương tâm tình không tốt, quát mắng, chỉ về Tây Môn Tình Không.
“Không muốn trở thành hắn thứ hai, thì trung thực phối hợp!
Ý tứ là, ngay cả Đan bảng đệ nhất cao thủ cũng như vậy, ngươi là cái thá gì!
“Ngươi...
Nhan Bảo Như cực kỳ tức giận, nhưng Vô Tâm tỉnh táo lại kéo nàng, ở bên tai nàng nói thầm.
“Mang theo ta là trói buộc, không cần lo cho ta, ngươi đi trước, dưới mái hiên có lục lạc...
Nhận ra được hai người thì thầm, Ngọc Thương nộ chỉ.
“Các ngươi đang nói thầm cái gì đó?
Nhan Bảo Như hít sâu một hơi, đột nhiên lắc người, sau lưng va vào vách tường, cạch, phá tường rời đi.
Gạch đá bắn bay, người bên ngoài cũng rất bất ngờ, chỉ thấy bóng người lóe lên mà thôi.

Nhan Bảo Như đánh đổ mấy người rơi ở trước cửa lớn ngẩng đầu nhìn, lại phát hiện lục lạc vẫn treo ở dưới mái hiên không thấy.
“Ngăn cản nàng!
Tiếng quát của Ngọc Thương truyền đến.
Nội tâm Nhan Bảo Như sốt ruột, nhưng đối phương người đông thế mạnh, lại có Thiên Kiếm Phù và Huyền Thiên Phá Cương Tiễn, không tất yếu ăn thiệt thòi trước mắt, chỉ có thể lắc người rời đi.
Nhan Bảo Như chạy thì thôi, còn có một người cũng không gặp, là Quách Mạn.
“Người kia?
Trong đình viện, Độc Cô Tĩnh hỏi.
Một người nói:
“Rời đi.
Độc Cô Tĩnh quát mắng:
“Ai bảo các ngươi thả nàng đi?
Này liền lúng túng, chỉ biết là tới bắt Tây Môn Tình Không và Huyền Vi, không nói phải nhằm vào đám người Vô Tâm, cộng thêm tên tuổi Quỷ Y, bên này xem như trơ mắt nhìn Quách Mạn rời đi, cũng có thể nói không coi Quách Mạn là sự việc.
Sau khi biết tình huống, Độc Cô Tĩnh chỉ ra bên ngoài gào thét.
“Còn không đi tìm cho ta!
Chạy một người, ai dám bảo đảm đồ vật của Huyền Vi không ở trên thân người chạy mất.
Vô Tâm cũng bị giải đi ra, nhưng không có quá mức, không có trói hoặc mạnh mẽ bắt lại.
Vô Tâm bị ép đi ra đại môn ngẩng đầu nhìn, nhìn thấy lục lạc dưới mái hiên không còn, cũng không nói gì, không lên tiếng theo người Phiêu Miểu Các rời đi.
“Keng lách tách... Keng lách tách...
Đầu đường, Quách Mạn bước nhanh rời đi, trên tay lắc lục lạc, lục lạc phát sinh thanh âm có chút cổ quái, lần thứ nhất va chạm âm chưa tiêu, va chạm sau phát sinh thanh âm vậy mà là thanh âm tích tích.
Này là Vô Tâm đã từng thông báo, một khi hắn gặp gỡ phiền phức, bảo nàng lấy xuống lục lạc dưới mái hiên, nếu như có khả năng mà nói, đến

trên đường này rung vang lục lạc.
Nàng cũng không nghĩ tới mình có thể thuận lợi rời đi, khởi điểm chỉ là muốn giấu vòng tay đi.
Kết quả phát hiện người Hiểu Nguyệt Các căn bản không coi nàng là sự việc, nàng liền lấy được lục lạc thuận thế rời đi.
Còn vòng tay, vừa ra cửa, nàng đi lướt qua một người bán hàng rong, đã giao cho đối phương, người bán hàng rong tự nhiên sẽ đưa vòng tay đến địa phương cần đến.
Một hiệu thuốc ở đầu đường, chưởng quỹ bỗng nhiên xoay người, bước nhanh ra cửa, nhìn Quách Mạn đong đưa lục lạc đi qua.
Chưởng quỹ cấp tốc quay đầu lại bắt chuyện một tên tiểu nhị, thì thầm nói một trận.
Tiểu nhị gật đầu, vội vàng rời đi.
Tiếp đó chưởng quỹ lại bảo một tiểu nhị khác trông cửa tiệm, mình cũng đi ra ngoài.
Hiệu thuốc nhà này không tính lão điếm, cũng không tính tân điếm, là ở sau khi Vô Tâm tới Tề Kinh không lâu mở ra...
Quách Mạn một đường đong đưa lục lạc, nàng không biết đong đưa lục lạc có thể có tác dụng gì, nhưng biết chắc có quan hệ tới Quỷ Y.
Phía trên vẫn muốn biết tung tích của Quỷ Y, nhưng nàng không có cơ hội, lần này gặp phải tình huống như vậy, dưới tình huống còn không biết sẽ ra sự tình gì, liền coi là cơ hội tự ý lấy lục lạc ra sử dụng.
Có thể được phái tới nơi này nằm vùng, tự nhiên là năng lực nhạy bén, không thể để một người ngốc đến làm nhiệm vụ này nha.
Đi tới đầu đường, vừa muốn xoay người lại làm lần nữa, có vài bóng người từ trên trời giáng xuống, vây quanh nàng, chính là người Hiểu Nguyệt Các.

Chương 1931: Hẳn phải chết!

Chương 1931: Hẳn phải chết!
Bách tính ở bốn phía nhìn thấy những người này từ trên trời hạ xuống thì hơi kinh hoảng, tranh thủ lui lại.
Trên tay Quách Mạn nắm lục lạc có chút khẩn trương, tự biết không phải đối thủ của những người này, bất an nói:
“Các ngươi muốn làm gì?
“Tốt nhất thành thật một chút, đừng rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!
Một người cầm đầu phất tay ra hiệu, mấy người cùng nhau tiến lên.
Quách Mạn không có phản kháng, biết kết cục phản kháng càng xui xẻo, nên bó tay chịu trói.
Lục lạc trong tay nàng cũng bị đối phương lấy đi, đối phương cầm lắc lắc, phất tay nói:
“Mang đi!
Đã có người tam đại phái phát hiện dị thường bay lượn đến, nhìn thấy bên đường bắt người, cảm thấy người Hiểu Nguyệt Các không khỏi quá mức càn rỡ lớn mật, muốn ra mặt can thiệp, muốn biết là chuyện gì xảy ra.
Ai biết có người nhấc tay ngăn cản, xua xua tay, ra hiệu không cần lo.
Chưởng quỹ tận mắt nhìn thấy Quách Mạn bị bắt đi, nhìn theo người bị mang đi xa, sắc mặt có chút nghiêm nghị, cũng cấp tốc rời đi.
...
Ngoài Ngự thư phòng, sau khi Bộ Tầm và người phía dưới trò chuyện một phen, bước nhanh trở về, đăng báo tình huống dò thăm được.
Trong điện, Hạo Vân Đồ và chưởng môn của tam đại phái đều chờ, chờ tin tức Ngọc Thương tự mình đi gặp đệ tử Quỷ Y.
“Huyền Vi chết rồi?

Vũ Văn Yên có chút kinh ngạc.
Hạo Vân Đồ cau mày không nói, trong vòng một ngày, nhi tử chết, con dâu cũng chết, tâm tình có thể tốt mới là lạ.
Bộ Tầm một mực cung kính nói:
“Vâng, thi thể đã bị mang về Phù Phương Viên, còn chết như thế nào, hiện tại còn không rõ ràng lắm.
Mấy người nhìn nhau, đều có chút ngoài ý muốn, đều cảm thấy Ngọc Thương không nên vội vã giết Huyền Vi mới đúng, trừ khi đã chiếm được đồ vật. Nhưng nếu đạt được đồ vật, thì không có khả năng giữ lại tính mạng của Tây Môn Tình Không, chẳng lẽ muốn chờ Tây Môn Tình Không đến báo thù sao? Ngọc Thương chắc chắn sẽ không mềm tay, thay đổi ai cũng sẽ làm thịt Tây Môn Tình Không.
Còn có chính là bắt đệ tử Quỷ Y, sự tình này lộ ra mấy phần kỳ lạ.
Vũ Văn Yên:
“Xem ra Ngọc Thương còn không có được đồ vật mình muốn, Huyền Vi chết e là có nguyên nhân khác.
Bắc Huyền vuốt râu nói:
“Trước kia nhìn Ngọc Thương này giả làm nhà giáo cực kỳ có phong phạm, không nghĩ tới tính khí không nhỏ, thậm chí ngay cả đệ tử Quỷ Y cũng bắt, này là chính diện đối kháng với Quỷ Y nha.
Tam Thiên Lý nói:
“Hiểu Nguyệt Các vốn trốn ở trong bóng tối, bây giờ nhảy ra, danh tiếng là ra rồi, nhưng phiền phức đoán chừng cũng đủ làm Ngọc Thương sứt đầu mẻ trán, dưới tình huống trước mắt, xem ra đích xác là có chút không trầm tĩnh được, thấy cái gì cũng muốn lấy. Bắt đệ tử Quỷ Y, cũng không biết có thể dẫn Quỷ Y ra ngoài hay không.
Vũ Văn Yên:
“Tính cách Quỷ Y cổ quái, nghe nói là tính tình có oán tất báo, nếu như đồn đại là thật, Ngọc Thương làm như vậy, sợ là chúng ta sẽ có cơ hội nhìn thấy.
Mấy người nhìn nhau nở nụ cười, đối với sự tình người nào đó chết căn bản không coi là việc to tát, hiển nhiên là muốn chờ náo nhiệt xem.
Hạo Vân Đồ mặt không hề cảm xúc, nhưng không cười nổi.
...

Dưới hoàng hôn, Anh Vương Hạo Chân hồi phủ, Thiệu Liễu Nhi chờ ở cửa nghênh tiếp, lúc bồi bạn đi vào, thử hỏi.
“Vương gia, nghe nói thập thất hoàng đệ chết rồi, Huyền Vi cũng chết, Vô Tâm tiên sinh bị người Hiểu Nguyệt Các bắt đi?
Hạo Chân vừa đi vừa khẽ gật đầu.
“Tin tức truyền ra còn rất nhanh, đúng thế.
Sau khi xác nhận, trong lòng Thiệu Liễu Nhi có chút lo lắng, lo lắng không chỉ là bởi vì chuyện cũ của mình và Vô Tâm, không muốn Vô Tâm chịu tội, bằng không tâm bất an, thứ hai là sợ Vô Tâm lộ ra sự tình với nàng.
Dù sao nàng đã là người có chồng, Hạo Chân đối đãi nàng cũng không tệ, tháng ngày đang yên đang lành, không muốn bỗng nhiên long trời lở đất.
“Vương gia, dù sao Vô Tâm tiên sinh cũng từng cứu tính mạng của ngài.
Thiệu Liễu Nhi không nhịn được nhắc nhở.
Bước chân Hạo Chân dừng lại hỏi:
“Nàng muốn nói cái gì?
Thiệu Liễu Nhi thử nói:
“Về tình về lý, chúng ta không thể thấy chết không cứu a!
Hạo Chân than thở:
“Liễu Nhi, đạo lý ta sao có thể không minh bạch, ta vừa nghe được tin tức, cũng đã dâng thư, hy vọng phụ hoàng có thể can thiệp sự tình này. Ta nghĩ hoàng tộc khác cũng sẽ làm như vậy, đầu tiên là trả ân tình, thứ hai là không muốn phụ hoàng để người ngoài cảm thấy vong ân phụ nghĩa.
“Nhưng trong lòng mọi người đều rõ ràng, đây chỉ là làm mặt ngoài, loại sự tình này không phải chúng ta nói hộ sẽ hữu dụng. Kỳ thực trong lòng mọi người đều rõ ràng sự tình Huyền Vi và lão thập thất là chuyện gì xảy ra, trước khi sự tình không có công khai, ai cũng không dám đề cập, nếu không sẽ xúc phạm kiêng kỵ. Hiểu Nguyệt Các dám động thủ ở Tề Kinh, mà trong thành lại không có bất kỳ động tĩnh, trong cung không ngầm đồng ý có khả năng sao? Ai dám dính vào?
“Tại sao trong cung lại ngầm đồng ý? Tình huống trước mắt nàng cũng biết, chính là thời điểm cùng quân Tần góp lực đồng tâm, đại cục làm

trọng, không phải cảm thụ cá nhân của ai có thể chi phối.
“Liễu Nhi, tâm tình của nàng ta có thể lý giải, nhưng sự tình có lẽ không nát như ngươi nghĩ, Vô Tâm tiên sinh dù sao cũng là đệ tử Quỷ Y, theo lý Quỷ Y hẳn sẽ không ngồi yên không để ý đến. Còn nữa, hiện tại chiến sự bất lợi, nếu quốc gia không bảo đảm, dùng cái gì bảo lãnh người? Thời buổi rối loạn, nàng đừng xằng bậy, giữ yên lặng đi!
Dứt lời tiếp tục đi vào.
Thần sắc của Thiệu Liễu Nhi lộ ra âm u và vô lực.
...
“Huyền Vi chết rồi?
Trên công trường xây dựng Thái Học, Thiệu Bình Ba nghe báo không khỏi kinh ngạc.
“Nhanh như thế... Không có giết Tây Môn Tình Không, Huyền Vi đã chết, theo lý thuyết Hiểu Nguyệt Các không thể làm như vậy a!
Thiệu Tam Tỉnh:
“Tình huống cụ thể còn không rõ ràng lắm, trước mắt chỉ biết những thứ này.
Thiệu Bình Ba thổn thức lắc đầu:
“Huyền Vi này, là hảo thủ kinh lược nội chính, làm không ít nam nhi thẹn thùng. Nhưng cũng chính vì vậy, mới có một kiếp này, không tính sự tình ngoài dự liệu, khả năng này có quan hệ tới hoàn cảnh trưởng thành của nàng ở Vệ quốc.
Này cũng là nguyên nhân lúc trước hắn không đầu quân Vệ quốc.
“Bất kể nói thế nào, Vệ quốc có thể duy trì giàu có, nàng không thể không kể công, cũng coi như nữ trung nhân kiệt, bách tính Vệ quốc hẳn phải cảm tạ nàng, nhưng bây giờ Vệ quốc bị ngọn lửa chiến tranh đồ thán, bách tính chỉ lo cầu sinh... Bách tính đều là người nhanh quên, trước mắt cầu an vượt qua tất cả, lại có mấy người sẽ nhớ tới Huyền Vi nàng. Kỳ thực nàng không có dã tâm gì, chỉ là bị bức đến vị trí kia, sớm nên buông tay, vẫn giúp đỡ trái lại là hại mình hại đệ đệ.
“Ưu khuyết điểm tùy ý hậu nhân phán xét, một đời nữ kiệt, đi qua a!
Thấy hắn chắp tay nhìn trời, Thiệu Tam Tỉnh có thể nhìn ra hắn cũng khá cảm khái, thử nhắc nhở:

“Tây Môn Tình Không kia còn sống, Đan bảng đệ nhất cao thủ a! Bên người đại công tử vẫn thiếu cận vệ đắc lực, hiện tại hắn người đang ở hiểm cảnh, nếu như ai có thể cứu hắn mà nói...
Thiệu Bình Ba biết hắn muốn nói cái gì, lắc đầu ngắt lời:
“Vệ quốc diệt vong, có quan hệ tới ta, hắn không căm thù ta đã rất tốt, cũng đừng mong đợi hắn cảm tạ ta. Tính cách loại người này, không nên cuốn vào trong phong vân như vậy, tu vi cao nữa lại có tác dụng gì, đã phế bỏ, chú định sẽ đi vào tử lộ, tự mình tìm chết, không ai có thể cứu!
“Hiện tại ta ngược lại là lo lắng bên Liễu Nhi, hy vọng Vô Tâm đừng gây chuyện, chỉ mong Quỷ Y có thể ra mặt giải quyết sự tình này!
...
“Cầu tiên sinh cứu giúp!
Trong tiểu viện phủ Thừa tướng của Tống quốc, Ngụy Đa quỳ gối ở trước mặt Giả Vô Quần, hai mắt đỏ hồng.
Vừa biết sự tình bên Tề Kinh, biết Huyền Vi chết rồi, Tây Môn Tình Không lại đang ở trong hiểm cảnh, thêm nữa Giả Vô Quần cầm bút viết xuống hai chữ "hắn phải chết" chỉ Tây Môn Tình Không, nhất thời rước lấy Ngụy Đa cầu xin hỗ trợ.
Loại sự tình này hắn cũng chỉ có thể cầu đối phương, bởi vì vị này có thể sử dụng lực lượng Tống quốc, thực lực của Thượng Thanh Tông căn bản không thể từ trên tay Hiểu Nguyệt Các cứu người.

Chương 1932: Lãnh huyết

Chương 1932: Lãnh huyết
Nguyên nhân cầu xin cũng nói rồi, hắn và Tây Môn Tình Không ở trong Thiên Đô Bí Cảnh ở chung một đoạn thời gian, được Tây Môn Tình Không chiếu cố, Tây Môn Tình Không đối với hắn xác thực không tệ, còn sửa lại tật cà lăm. Sau khi rời Thiên Đô Bí Cảnh, bởi vì giao tình, lúc ở bên Vệ quốc Tây Môn Tình Không vẫn chăm sóc hắn.
Nói trắng ra, dưới các loại ân tình, hắn không hy vọng Tây Môn Tình Không rơi vào kết cục chết thảm.
Giả Vô Quần vốn không thể nói chuyện càng không có gì để nói, cùng Nguyên Tòng hai mặt nhìn nhau.
...
Thượng Thanh Tông cũng đã tìm được địa phương đặt chân ở Tống quốc.
Bên công trường xây dựng rầm rộ, mấy cao tầng Thượng Thanh Tông đồng thời vây quanh, sau khi biết tin tức Huyền Vi gặp nạn, từng cái từng cái thổn thức cảm thán, không biết nên nói cái gì cho phải.
Dù sao Huyền Vi cũng chăm sóc Thượng Thanh Tông nhiều năm như thế, nhưng rơi vào kết cục như vậy, ai cũng không cao hứng nổi, nhưng lại không thể ra sức.
Nhắc tới cũng may mắn, may mắn đúng lúc rời khỏi Huyền Vi, bằng không gặp sự tình này mà nói, Thượng Thanh Tông đối kháng Hiểu Nguyệt Các, tất nhiên sẽ tao ngộ một hồi hạo kiếp.
Cách đó không xa, Đường Nghi một mình đứng ở bên mép núi, thần sắc âm u, thất vọng, trông về phương xa, thật lâu không động...
Trong mật thất, Ngưu Hữu Đạo ngồi khoanh chân thưởng thức một vòng tay.
Vân Cơ nhắc nhở:

“Trong vòng tay có đồ vật.
“Ta biết.
Ngưu Hữu Đạo trả lời, nhìn chằm chằm.
“Không nói là đồ vật gì?
Vân Cơ:
“Không có bất kỳ thư kèm nào của Quách Mạn, trong tin tức truyền đến ngươi cũng nhìn thấy, chỉ nói Quách Mạn giao đồ vật rất khẩn cấp, sau đó thì thấy Quách Mạn bị người Hiểu Nguyệt Các bắt đi.
Ngưu Hữu Đạo:
“Vừa vặn bên Huyền Vi có chuyện, Huyền Vi lại chết ở nơi đó, mà vòng tay này rõ ràng là đồ vật của nữ nhân, lại chế tác như thế, rõ ràng không phải đồ vật của người bình thường, có hoa văn chứng minh của hoàng tộc Vệ quốc, rất có khả năng là di vật của Huyền Vi.
“Quách Mạn giao khẩn cấp, người Hiểu Nguyệt Các lại bắt nàng, xem ra đồ vật này làm không tốt chính là đồ vật Hiểu Nguyệt Các muốn.
Vân Cơ:
“Nghe ngươi nói như thế, đích xác có khả năng này.
Ngưu Hữu Đạo:
“Di vật của Huyền Vi đột nhiên đến trong tay ta, không biết vòng tay này ở trên tay nữ nhân kia bao nhiêu năm, làm sao cũng cảm giác quái quái.
Vân Cơ:
“Có thể đến trong tay ngươi, còn không phải ngươi sớm bố cục. Tay ngươi duỗi cũng đủ dài, vậy mà xếp người vào bên cạnh đệ tử Quỷ Y.
Nàng cũng là tiếp nhận sự tình của Viên Cương mới biết, đệ tử Quỷ Y vừa xuất sơn liền bị vị này tập trung, Quách Mạn tâm phúc duy nhất bên người Vô Tâm vậy mà là người của Ngưu Hữu Đạo, Nhan Bảo Như là người qua sau.
Tiếp nhận sự tình của Viên Cương mới biết, mọi cử động của Vô Tâm đều bị vị này nắm giữ, Vô Tâm muốn làm gì, sẽ làm gì, thậm chí sắp làm gì, hơi lộ đầu mối, bên này đều có thể sớm biết tin tức.
Trước đó vài ngày, nàng nhìn thấy Quách Mạn truyền tin tức đến, nói Vô Tâm đột nhiên hỏi có biết Ngưu Hữu Đạo giả mạo kia đi đâu hay không.

Nàng thế mới biết Ngưu Hữu Đạo là làm sao giả chết ở Thánh cảnh, nguyên lai là lợi dụng y thuật của Vô Tâm sửa mặt.
Mà bên Ngưu Hữu Đạo hồi phục ý tứ là, nói tin Ngưu Hữu Đạo qua đời vừa ra, người giả liền bị Mao Lư biệt viện giết. Cũng an ủi Quách Mạn không có việc gì, thật giả đều chết rồi, sự tình liên lụy tới Thánh cảnh, có chút sự tình Vô Tâm cũng không dám truy cứu quá nhiều.
Bất quá có cường điệu, Vô Tâm không truy cứu thì thôi, một khi phát hiện Vô Tâm có ý đồ truy cứu, lập tức đăng báo, dưới tình huống tất yếu phải diệt khẩu Vô Tâm!
Vân Cơ giờ mới hiểu được, mạng nhỏ của Vô Tâm kỳ thực vẫn nắm ở trong tay vị này!
“Phòng ngừa chu đáo mà thôi.
Ngưu Hữu Đạo vươn mình, hai chân rơi xuống đất, ngồi dậy, đi tới bên bàn ngồi xuống, hai tay thi pháp tinh tế điều tra, tìm được cơ quan, xoay tròn gỡ xuống một đoạn, từ trong vòng tay rút ra một mảnh lụa.
Tung lụa ra nhìn, phát hiện phía trên viết lít nha lít nhít địa điểm và danh tự, chữ viết rất nhỏ.
Nhìn kỹ danh tự và vị trí phụ thuộc, còn có phương thức liên lạc, Ngưu Hữu Đạo minh bạch.
“Này hẳn là danh sách thám tử nòng cốt của Vụ phủ Vệ quốc, người Vụ phủ hẳn là hơn xa những cái này... nhưng có thể được Huyền Vi bí tàng, xem ra chỉ cần nắm giữ những người này, là có thể nắm giữ mạng lưới tình báo của toàn bộ Vụ phủ!
Vân Cơ cảm khái lắc đầu:
“Lần này lại để ngươi gặp may. Ngươi chuẩn bị xử trí như thế nào?
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta không dám tùy ý vận dụng, ai biết trong những nhân viên nằm vùng này có người Phiêu Miễu Các hay không, không thể mạo hiểm. Muốn dùng cũng là cho Vương gia dùng, chúng ta không tiện trực tiếp nắm giữ.
“Hơn nữa còn phải xem tình huống bên Quách Mạn, hiện tại nàng rơi ở trong tay Hiểu Nguyệt Các, nếu gánh không được, khai ra mình là người Mao Lư Sơn Trang, như vậy đồ vật này ngược lại có thể trực tiếp cho Vương gia dùng. Nếu không khai ra, vậy đã nói rõ nàng còn an toàn,

nàng còn có thể tiếp tục ẩn núp ở bên người Vô Tâm, như vậy đồ vật này không bằng chép một phần giao cho Giả Vô Quần, để Giả Vô Quần thao tác, ở trong bóng tối phối hợp bên này, bên Mao Lư Sơn Trang vẫn là tránh một chút cho tốt.
“Bất kể nói thế nào, Quách Mạn cũng lập công, an toàn của nàng vẫn phải nghĩ biện pháp bảo đảm.
Vân Cơ:
“Ngươi lo lắng Hiểu Nguyệt Các sẽ gây bất lợi cho nàng?
Ngưu Hữu Đạo:
“Theo lý thuyết, Huyền Vi chết rồi, nếu như Hiểu Nguyệt Các muốn tìm đồ vật này, đầu tiên phải cạy là miệng của Tây Môn Tình Không. Nhưng lấy tính tình của Tây Môn Tình Không, chỉ sợ là sẽ không khai, hắn càng không khai, Hiểu Nguyệt Các càng hoài nghi hắn biết tung tích của đồ vật. Ở trước khi Tây Môn Tình Không nhận tội, Quách Mạn và đám người Vô Tâm đều sẽ an toàn, căn cứ sự tích của Quỷ Y, Quỷ Y hắn sẽ không bỏ mặc đệ tử của mình.
“Hiện tại vấn đề là, ta căn bản không biết tình huống sự tình phát sinh lúc đó, cũng không biết tại sao vòng tay lại đến trong tay Quách Mạn, bọn hắn đuổi bắt Quách Mạn, có phải bởi vì đã biết Quách Mạn cầm vật này hay không? Nhưng theo lý thuyết, nếu như biết mà nói, Quách Mạn rất khó từ trong trạch viện trốn ra, hơn nữa Quách Mạn còn có thể trắng trợn chạy ở trên đường, nói rõ nàng biết Hiểu Nguyệt Các tạm thời còn không biết nàng lấy được vật trọng yếu.
“Còn nữa, nếu Hiểu Nguyệt Các đã biết đồ vật ở trong tay ai, ngay cả Huyền Vi cũng chết rồi, hắn sẽ không lưu lại hậu hoạn như Tây Môn Tình Không, lẽ nào còn muốn cho Tây Môn Tình Không cơ hội báo thù sao? Tây Môn Tình Không không chết, sự tình này liền có chút nói không rõ ràng.
“Trước tiên mặc kệ, Quách Mạn có công, những năm này cũng dụng tâm, công lao, khổ lao đều có, cái mạng của nàng ta là quyết bảo đảm. Bảo Hồng Nương thông báo người bên Tề Kinh, trực tiếp lấy danh nghĩa của Hải Như Nguyệt tìm tới Hiểu Nguyệt Các đòi người! Uy hiếp Hiểu Nguyệt Các, không trả người mà nói, Kim Châu sẽ kích động Yên quốc

công kích Tần quốc! Trước tiên hù dọa Ngọc Thương không dám xằng bậy lại nói.
Vân Cơ kinh ngạc.
“Lấy danh nghĩa của Hải Như Nguyệt?
Ngưu Hữu Đạo:
“Hải Như Nguyệt ra mặt mới danh chính ngôn thuận, Vô Tâm cứu mạng mẹ con Hải Như Nguyệt, lấy danh nghĩa của nàng đi cứu chủ tớ Vô Tâm mới bình thường.
Vân Cơ:
“Có cần thương nghị với Hải Như Nguyệt một chút hay không?
Ngưu Hữu Đạo:
“Không kịp, Ngọc Thương kia dám trực tiếp xông vào bắt người, tên tuổi Quỷ Y sợ là không chấn nhiếp được hắn, kéo lâu, Quách Mạn khả năng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng. Vì để phòng bất trắc, trước tiên để Ngọc Thương không dám xằng bậy cái đã. Bên Hải Như Nguyệt quay đầu lại sẽ chậm rãi thương nghị.
Vân Cơ:
“Làm sao thương nghị? Hải Như Nguyệt nhất định sẽ kỳ quái vì sao Nam Châu sẽ muốn bảo đảm Vô Tâm, còn giúp nàng trả nhân tình?
Ngưu Hữu Đạo:
“Cái này đơn giản, bảo Vương gia biểu thị muốn nhân cơ hội kết giao Quỷ Y hoặc Vô Tâm, mặt quận chúa không phải có vấn đề sao! Vương gia bận tâm sự tình quận chúa, mọi người đều biết, hợp tình hợp lý.

Chương 1933: Khí tức Quỷ Y (1)

Chương 1933: Khí tức Quỷ Y (1)
Vân Cơ ngưng nghẹn, này là người gì a, ý nghĩ xấu một bộ tiếp một bộ, bất quá lại hỏi:
“Nếu Quách Mạn đã khai, Ngọc Thương biết đồ vật ở trên tay Nam Châu thì sao?
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói:
“Nghĩ gì thế? Biết đồ vật ở trên tay Nam Châu thì thế nào, đồ vật ở trên tay Nam Châu lại làm sao, bằng cái gì chỉ có thể hắn được, Nam Châu lại không thể được? Ngọc Thương cũng chỉ dám bắt nạt Quỷ Y, hiện tại hắn dám trêu chọc Nam Châu sao? Chỉ cần Nam Châu bày ra trạng thái tiến công, hắn sẽ phải ngoan ngoãn chạy tới cầu hoà.
“Đừng bận tâm cái này, bên Quách Mạn tình huống tương đối gấp, bảo Hồng Nương tranh thủ đi làm sự tình này.
Vân Cơ xoay người rời đi.
Ngưu Hữu Đạo nhìn đồ vật trong tay, Huyền Vi chết cũng làm hắn khá cảm khái, từ trình độ nào đó hắn vẫn rất bội phục nữ nhân này, không nghĩ tới sẽ lấy loại phương thức này kết thúc một đời. Tạm thời cũng không còn tâm tình tu luyện, ra mật thất, lên lầu các trông về phương xa.
Không bao lâu, chỉ thấy Quản Phương Nghi và Vân Cơ đồng thời trở về.
Ngưu Hữu Đạo đoán chừng có chuyện tìm mình, nhìn chung quanh, xoay người trở về trong phòng.
Sau khi gặp mặt, Vân Cơ báo.
“Hồng Nương đã làm theo.
Quản Phương Nghi lại ném một phong thư cho Ngưu Hữu Đạo.
“Giả không lưỡi gửi thư, Ngụy Đa bắt đầu tìm việc, hỏi ngươi làm sao lo liệu.
“Ngụy Đa tìm việc?

Ngưu Hữu Đạo có chút ngoài ý muốn.
Quản Phương Nghi lắc đầu.
“Nói Tây Môn Tình Không có ân với hắn, biết Tây Môn Tình Không gặp nạn, hy vọng Giả không lưỡi hỗ trợ cứu giúp, quỳ gối ở trước mặt Giả không lưỡi khóc nhè, khiến cho Giả không lưỡi cảm giác khó xử. Giả không lưỡi ý tứ là, hắn vận dụng lực lượng Tống quốc đi cứu giúp Tây Môn Tình Không có chút không còn gì để nói, dường như không ý nguyện, nhưng lại không rõ quan hệ của Ngụy Đa và bên này.
Ngưu Hữu Đạo cầm thư nhìn, đích xác là việc như thế, không khỏi hơi nhướng mày, tiện tay ném thư lên bàn.
“Sự tình này ngược lại là nhắc nhở ta, ta bảo Triệu Hùng Ca coi chừng Hầu Tử, cũng không biết có làm không. Lập tức liên hệ Triệu Hùng Ca, nói cho hắn, Tây Môn Tình Không có chuyện tình gì, cần phải phong tỏa tin tức với Hầu Tử, đừng để Hầu Tử biết, bằng không còn không biết Hầu Tử sẽ làm ra sự tình gì nữa.
Vân Cơ nhìn hắn.
Quản Phương Nghi ngẩn ra, ngươi không cứu thì thôi, còn muốn ngăn cản người khác cứu?
Ngưu Hữu Đạo hiểu ánh mắt kia của nàng, đứng dậy, mở cửa sổ, chắp tay nhìn về phía ngoài cửa sổ, làm cho người bên ngoài nhìn vào, để Quản Phương Nghi kiêng kỵ không tiện mở miệng.
Nhưng Quản Phương Nghi vẫn đi qua, bất quá che giấu ở một bên cửa sổ, hỏi:
“Ngươi và Tây Môn Tình Không có cừu oán?
“Không.
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh đáp.
Quản Phương Nghi:
“Vậy vì sao ngươi ước gì hắn chết?
Ngưu Hữu Đạo:
“Từ đâu tới ước gì. Làm sao, ngươi coi trọng hắn?
Quản Phương Nghi:
“Bớt nói nhãm đi. Bất quá nói ngược lại, nam nhân có tình có nghĩa hiếm thấy như thế, ta đích xác rất thưởng thức, đã sắp tuyệt chủng, lưu

lại một hai con cũng không có gì không được, ngươi coi như xem trò vui không được sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Hắn được kêu là có tình có nghĩa? Ta xem là ngu ngốc còn tạm được. Cái gì gọi là ngươi thưởng thức, ta xem ngươi là muốn thỏa mãn ảo tưởng của nữ nhân đi. Đừng nhiều lời, ta không có biện pháp cứu.
Quản Phương Nghi:
“Hắn vì Huyền Vi, rơi xuống mức độ này, đã đủ thảm. Cái gì gọi là ngươi không có biện pháp? Ta xem ngươi cứu Quách Mạn không phải gọn gàng lắm sao, chỉ cần ngươi ra tay, ta không tin ngươi không có biện pháp, tiện thể cứu hắn thì đã làm sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Quách Mạn là người của ta, ta đương nhiên phải cứu, Tây Môn Tình Không... Ta bằng cái gì cứu hắn?
Quản Phương Nghi nhất thời hăng hái, nếu như đối phương không nói ngăn cản Viên Cương, còn không nghĩ nhiều, nhưng hiện tại trong lòng không thoải mái, bởi vì nàng không hy vọng mình đi theo người như vậy.
“Coi như vì ta không được sao?
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc, bỗng lắc đầu nói:
“Hồng Nương, hắn đã là người chết. Ngọc Thương sẽ không bỏ qua hắn, bởi vì Ngọc Thương rất rõ ràng, một khi buông tha, Huyền Vi chết, Tây Môn Tình Không tất nhiên sẽ tìm hắn liều mạng, ai có thể bảo đảm Tây Môn Tình Sẽ không không tìm hắn phiền phức? Ai có thể? Ngươi có thể hay ta có thể? Như trên nói, coi như cứu hắn, hắn cũng sẽ đi chịu chết, người này đã phế, không sống nổi, không đáng chúng ta trả giá đi mạo hiểm, đi gây phiền toái, minh bạch chưa?
Quản Phương Nghi trầm mặc, thừa nhận hắn nói có đạo lý, nhưng vẫn không nhịn được theo dõi hắn, trình độ lý trí của vị này có chút thời điểm thật quá máu lạnh!
Nàng tin tưởng chỉ cần hắn nguyện ý ra tay, thì nhất định có biện pháp cứu Tây Môn Tình Không.
Có thể cứu Quách Mạn, ngay cả Hầu Tử cũng có thể từ trong tay Cửu Thánh cứu ra, làm sao sẽ cứu không được Tây Môn Tình Không? Nhưng

hắn không chịu cứu viện.
“Đạo gia, ngươi có nghĩ qua Hầu Tử hay không? Nếu Hầu Tử biết ngươi cố ý phong tỏa tin tức, hắn biết tin Tây Môn Tình Không qua đời sẽ nghĩ như thế nào?
Ngưu Hữu Đạo:
“Hắn nghĩ như thế nào không trọng yếu. Nhân tình bên Vệ quốc đã trả lại, Hầu Tử đã cứu Tây Môn Tình Không một mạng, nhưng Tây Môn Tình Không được cứu sao? Nghĩ biện pháp cứu hắn một mạng, hắn lượm cái mạng kia lại chạy về bên Huyền Vi chịu chết. Ta nói rồi, nếu lần này cứu hắn, hắn vẫn sẽ chạy đi chịu chết.
“Lặp đi lặp lại cứu hắn, hắn lặp đi lặp lại chịu chết, coi mình là ai? Coi người cứu hắn là cái gì? Loại người u mê không tỉnh này, bản thân cũng không yêu quý tính mạng của mình, còn có tất yếu đi cứu sao? Đúng, tình có thể mẫn, một mảnh chân tình có thể cảm thiên động địa, vậy xem ông trời có thể đại phát từ bi tha cho hắn một mạng hay không, nếu ngay cả ông trời cũng không buông tha hắn, sẽ không ai đi cứu hắn, cũng không ai có thể cứu hắn, minh bạch chưa?
“Hồng Nương, ta biết trên cảm tình ngươi khó có thể tiếp nhận, nhưng ngươi cảm thụ, Hầu Tử cảm thụ, còn có cảm thụ của ta, kỳ thực đều không trọng yếu. Ngươi ta, còn có sinh tử của những người bên chúng ta mới là trọng yếu nhất, ta không muốn bởi vì một Tây Môn Tình Không mà để người khác trong chúng ta mất mạng, cảm tình so với sinh tử, lại đáng là gì?
“Hơn nữa sở dĩ không cứu hắn, còn có một tầng nguyên nhân khác...
Ngưu Hữu Đạo duỗi tay đóng cửa sổ, xoay người đi dạo ở trong phòng.
Còn có nguyên nhân gì? Ánh mắt của Vân Cơ và Quản Phương Nghi đều nghi hoặc nhìn hắn.
Ngưu Hữu Đạo bồi hồi nói:
“Có chút sự tình là phản ứng dây chuyền, rút dây động rừng, Hầu Tử không nghe khuyên, nhất định phải giúp La Chiếu, Huyền Vi chết nhanh như thế rất có khả năng là bởi vì Hầu Tử mà lên. Hầu Tử sống sót, thì tất nhiên có người sẽ đi chết, là chết người khác hay chết Hầu Tử, các ngươi nói ta nên lựa chọn như thế nào? Nếu Tây Môn Tình Không

không qua được kiếp này, cũng là Hầu Tử hắn tạo thành, hắn không có tư cách trách bất kỳ người nào, muốn trách thì trách hắn đi.
Quản Phương Nghi kinh ngạc.
“Này có quan hệ gì tới Hầu Tử?
Ngưu Hữu Đạo:
“Trong đó thị thị phi phi, một lời khó nói hết, Huyền Vi có thể mất mạng nhanh như thế, đã ra ngoài dự liệu của ta, lại coi như là sự tình ở trong dự liệu, nếu như ta không đoán sai, hắn là Ô Thường ra tay can thiệp, nếu không sự tình nối tiếp như thế thật quá xảo.
Quản Phương Nghi không rõ.
“Ô Thường muốn Huyền Vi chết?
Ngưu Hữu Đạo:
“Vệ quốc đã vong, trên tay Huyền Vi cầm đồ vật không nên cầm, lại không chịu giao ra, còn muốn phục quốc... Thất phu vô tội mang ngọc mắc tội, Ô Thường cũng không muốn gây nên mấy thánh khác quan tâm, Hiểu Nguyệt Các ra tay hắn chỉ là mặt ngoài. Không nắm chắc sẽ không dễ dàng ra tay, rất có khả năng Thôn Thiên Hoàn đã rơi vào tay Ô Thường.
“Thôn Thiên Hoàn?
Quản Phương Nghi càng ngày càng không rõ.
“Tám Thần khí trấn quốc vốn là Cửu Thánh cho các nước gốc rễ lập quốc, Ô Thường muốn thu hồi?
Ngưu Hữu Đạo không muốn nói sự tình này quá nhiều.

Chương 1934: Khí tức Quỷ Y (2)

Chương 1934: Khí tức Quỷ Y (2)
“Chính bởi vì ta hoài nghi Ô Thường ra tay, tình thế sâu cạn ta làm không rõ, Ô Thường can dự đến mức độ gì ta cũng không biết, cho nên ta không thể mạo muội đi cứu Tây Môn Tình Không!
Quay đầu lại nhìn hai người.
“Nếu như ta không đoán sai, kế tiếp nên đến phiên Sơn Hà Đỉnh trên tay Hàn quốc.
Quản Phương Nghi và Vân Cơ hai mặt nhìn nhau, nghe không hiểu, lại biết vị này có thể phán đoán như vậy, khẳng định nắm giữ manh mối gì.
Hai người không biết trên người vị này đến cùng còn có bao nhiêu bí mật, nhưng có thể nhìn ra, hết thảy đều ở trong bàn tay của hắn, từ ngoài ngàn dặm giao phong!
...
Thiên Ma Cung, Ô Thường đứng ở trên giá, vẫn mồ hôi đầm đìa đào bới, thanh âm leng keng leng keng không ngừng.
Trưởng lão Hắc Thạch đi tới, trên tay xách một khối ngọc thạch điêu khắc tinh mỹ, đặt ở trên đất, chắp tay nói:
“Thánh Tôn, đồ vật đã tới.
Thanh âm đinh đang dừng lại, Ô Thường lắc người rơi xuống đất, ánh mắt nhìn ngọc thạch, đột nhiên vung chùy nện xuống.
Không thi pháp, chỉ cứng rắn đập.
Cạch! Ngọc thạch nát ra, một kim hoàn leng keng ở trong đá vụn.
Ném búa và mũi đục về phía sau, thùng thùng hai tiếng, như xuyên thấu bùn đất, cắm ở trên vách đá.
Giương tay vồ một cái, hút kim hoàn vào tay, ngón tay gảy gảy, phát sinh thanh âm nặng nề, Ô Thường gật đầu.

“Không sai, là Thôn Thiên Hoàn. Không có gây nên người khác chú ý chứ?
Hắc Thạch nói:
“Thánh Tôn yên tâm, để người Hiểu Nguyệt Các 'trịnh trọng' nhắc nhở Ngọc Thương rồi, là người Hiểu Nguyệt Các giết người đoạt bảo, hơn nữa hợp tình hợp lý. Đồ vật không thấy, chỉ sẽ suy đoán có phải ở trên tay Hiểu Nguyệt Các hay không, tối đa chỉ là không biết hướng đi, sẽ không hoài nghi đến bên này, cũng không có chứng cứ hoài nghi đến bên này.
Ô Thường:
“Sự tình này ngươi làm không tệ, mau chóng lấy Sơn Hà Đỉnh đến đi.
Trên mặt Hắc Thạch hơi có ngượng nghịu.
“Thánh Tôn, Sơn Hà Đỉnh sợ là không dễ xử lý, Vệ quốc đã diệt vong, ra sự tình như vậy rất bình thường, nhưng Hàn quốc còn rất tốt, trước mắt rất ổn định, lấy ra mà nói động tĩnh không thể tránh khỏi, sẽ xảy ra chuyện.
Ô Thường thưởng thức kim hoàn trên tay.
“Lộng không đến thì mượn dùng một thoáng.
Hắc Thạch:
“Sơn Hà Đỉnh chính là Thần khí trấn quốc của Hàn quốc, sẽ không dễ dàng cho bên ngoài mượn, trừ khi chúng ta trực tiếp ra mặt mượn, nhưng bên chúng ta mạo muội mượn dùng vật này mà nói, khó tránh khỏi không đưa tới tám vị khác hoài nghi.
Ô Thường:
“Giao sự tình này cho Xuyên Dĩnh đi làm, hắn không phải người của lão yêu bà sao? Sơn Hà Đỉnh ta chỉ là mượn dùng, dùng xong sẽ trả lại.
“Xuyên Dĩnh...
Hắc Thạch ngơ ngác, sau đó lộ ra thần sắc suy tư, khẽ gật đầu, chắp tay nói:
“Thánh Tôn anh minh, thuộc hạ biết phải làm sao.
Ô Thường:
“Ngươi làm việc ta rất yên tâm. Vẫn là câu nói kia, nếu như tám lão gia hoả kia không đáng kể, ngươi được một trái Vô Lượng Quả cũng không ảnh hưởng toàn cục.

“Thuộc hạ minh bạch.
Hắc Thạch khom người, cúi thật sâu.
...
Trong hoàng cung Tề quốc, chưởng môn của tam đại phái ngồi thưởng thức trà.
Một tên đệ tử Huyền Binh Tông vội vã chạy đến, nhìn Bắc Huyền bẩm báo:
“Chưởng môn, chưởng môn của Diệu Pháp Môn Kỳ Lục cầu kiến.
Ba vị chưởng môn rất có thâm ý nhìn nhau, Bắc Huyền ừm một tiếng, đệ tử kia hiểu ý, cấp tốc rời đi.
Không bao lâu, chưởng môn Diệu Pháp Môn Kỳ Lục đi tới, cung kính hành lễ.
“Diệu Pháp Môn Kỳ Lục bái kiến ba vị chưởng môn.
Vũ Văn Yên và Tam Thiên Lý không có biểu thị gì, không phải môn phái tu hành dưới trướng của bọn hắn.
Bắc Huyền lạnh nhạt nói:
“Đang cùng quân Tấn đối địch, ngươi không chuyên tâm chống cự ngoại địch, cố ý chạy tới kinh thành gặp ta là cớ gì?
Kỳ Lục nhìn thần sắc phản ứng của ba người, thử hỏi:
“Nghe nói đệ tử Quỷ Y Vô Tâm tiên sinh bị Hiểu Nguyệt Các bắt được, không biết là thật hay giả?
Bắc Huyền:
“Phải thì thế nào, không phải lại thế nào, có liên quan tới ngươi sao?
Kỳ Lục cười khổ:
“Tại hạ này, là tìm Bắc chưởng môn cầu tình, không biết có thể khơi thông với Hiểu Nguyệt Các một chút, xin giơ cao đánh khẽ buông tha Vô Tâm tiên sinh hay không?
Bắc Huyền mắt lạnh nói:
“Kỳ Lục, có phải ngươi quản quá rộng rồi hay không, đến phiên ngươi đến cầu tình sao?
Kỳ Lục bất đắc dĩ nói:
“Không giấu Bắc Huyền chưởng môn, trước kia lúc sư phó ta tu luyện ra sự cố, tẩu hỏa nhập ma, tu vi suýt chút nữa phế sạch, linh đan diệu dược vô dụng, mệnh cũng thiếu chút nữa mất rồi, may mắn được Quỷ Y giúp

đỡ, mới tránh thoát một kiếp. Bây giờ sư phó ta từ lâu đi về cõi tiên, nhưng phần tình này vẫn nợ, sư phó không còn, nhân tình tự nhiên rơi vào trên người ta. Cho tới nay, sự tình này cơ hồ bị quên lãng, ai biết trước mấy ngày người của Quỷ Y đột nhiên tìm tới cửa, muốn ta trả nợ!
Ánh mắt chưởng môn của tam đại phái giao nhau, Bắc Huyền cười ha ha nói:
“Còn có sự tình như vậy, trước đây sao không nghe ngươi nói?
Kỳ Lục than thở:
“Quỷ Y không muốn lộ liễu, quy củ của hắn ngài cũng có nghe thấy, chúng ta được ân huệ của hắn, lại không phải yêu cầu quá đáng gì, đương nhiên phải tuân theo quy củ của hắn, bởi vậy không bao giờ tiết lộ.
Bắc Huyền:
“Quỷ Y bảo ngươi cứu đệ tử của hắn?
Kỳ Lục:
“Này thì không có, nhưng lại muốn ta đến Tề Kinh, để ta ra lực trả nợ, bảo là giúp đệ tử hắn đòi cái công đạo. Ta vừa nghe, này không phải muốn tới tìm việc sao, huống hồ sự tình này lại liên lụy tới quốc ta chúng Tề... Nhưng dù sao cũng là thiếu nợ người ta, tình thế hơi có chút khó xử, cho nên tại hạ nghĩ thầm, nếu ba vị chưởng môn có thể mở kim khẩu để Ngọc Thương tiên sinh thả người, sự tình này liền hóa giải.
Bắc Huyền nghe xong ừm một tiếng.
“Được, ta biết rồi, ngươi đi về trước đi.
Kỳ Lục thử hỏi:
“Bắc chưởng môn ý tứ là?
Bắc Huyền:
“Sự tình này trong lòng ta hiểu rõ, tự sẽ xử trí, ngươi đừng dính líu vào.
Phất tay ra hiệu tiễn khách.
Kỳ Lục còn muốn nói chút gì, nhưng một đệ tử Huyền Binh Tông tiến lên, đưa tay tiễn khách.
“Xin mời!
Kỳ Lục bất đắc dĩ, cuối cùng chỉ có thể chắp tay xin cáo lui.
Đợi rời đi, Vũ Văn Yên nói:

“Sự tình phát sinh mới mấy ngày, này đã là cái thứ ba tìm tới cửa cầu tình, xem ra Quỷ Y thật muốn xuất sơn giúp đệ tử tính sổ.
Ba người lưu ở trong thành chính quan vọng, đã cảm giác được khí tức Quỷ Y bao phủ Tề Kinh.
...
Trong tầng hầm của Phù Phương Viên, Tây Môn Tình Không ngã ở trên mặt đất lăn lộn, không ngừng thống khổ, hai tay ở trên người nạo da tróc thịt bong, máu thịt be bét.
Khổ Thần Đan ảnh hưởng, đã dằn vặt hắn không thành nhân dạng, hán tử làm bằng sắt cũng khó chịu khổ.
Nhưng ý chí của Tây Môn Tình Không như sắt thép không thể phá vỡ, dằn vặt thành như vậy cũng không chịu nhả ra nửa chữ, đã bị lặp đi lặp lại dằn vặt mấy lần.
Ngọc Thương quặm mặt, trong mắt ẩn giấu lửa giận.
Quách Hành Sơn từ lối vào cấp tốc đi xuống, bẩm báo:
“Sư tôn, chưởng môn Ngọc Hoa Môn cầu kiến.
Ngọc Thương vừa nghe liền nổi giận, lạnh lùng nói:
“Hắn không ở tiền tuyến chuẩn bị chiến tranh, tự ý đến nơi này làm gì, bảo hắn cút về!
Hắn không cần hỏi cũng biết đối phương chạy đến tìm hắn làm gì, này đã không phải môn phái tu hành thứ nhất của Tần quốc đến cầu tình.
Thậm chí ngay cả Yên quốc Kim Châu cũng phái người tới, uy hiếp hắn thả người, không thả người sẽ phát binh tấn công, bốc lên chiến sự giữa Yên quốc và Tần quốc, này nói rõ là bắt nạt Tần quốc hắn vô lực phản kích, bắt nạt Tần quốc hắn là quả hồng mềm.
Trước mắt Tây Môn Tình Không lại thà chết chứ không chịu khuất phục, hiện tại áp lực vô hình từ các phương làm hắn không dám vọng động với người của Quỷ Y.
Còn chưa gặp mặt Quỷ Y, liền chạy ra người này nối tiếp người kia đến cầu tình, vấn đề là Quỷ Y còn chưa sai người đến cầu tình, hy vọng có thể nhân nhượng cho yên chuyện. Từ một chút phong thanh đến xem, Quỷ Y căn bản không có ý định cầu hắn, cũng không để người đến cầu hắn, mà muốn triệu tập nhân thủ đến bức hắn, là muốn đến tìm hắn tính sổ!

Vạn nhất ta thả người, ngươi còn muốn tính sổ, vậy coi là chuyện gì xảy ra?

Chương 1935: Quỷ Y Hắc Ly, giá lâm!

Chương 1935: Quỷ Y Hắc Ly, giá lâm!
Không phải hắn sợ Quỷ Y, nhưng đối mặt thanh danh và trạng thái cường ngạnh của Quỷ Y, cũng cảm nhận được áp lực nhất định, Quỷ Y hiển nhiên cũng không để Hiểu Nguyệt Các hắn ở trong mắt, bởi vậy làm hắn cảm nhận được một cổ áp lực mưa gió sắp đến.
Hắn vốn không để Quỷ Y ở trong mắt, ai biết đột nhiên nhảy ra một đống người nói thiếu nợ nhân tình của Quỷ Y, trước đây sao không một cái hé răng? Mà không có tới chào hỏi còn không biết bao nhiêu, làm hắn hiện tại mơ hồ có chút hối hận, cảm giác nhất thời xung động khiến cho mình cưỡi hổ khó xuống.
Hiện tại hắn rất hy vọng Quỷ Y sai người truyền lời, đưa ra thái độ sáng tỏ, nói chỉ cần ngươi thả người của ta, sự tình này sẽ qua, hắn cũng thuận dốc leo xuống.
Gặp quỷ là, Quỷ Y căn bản không chơi như vậy, hiện tại bảo hắn làm sao lo liệu, thả người hay không thả? Vấn đề là thả ngươi xong còn kiếm chuyện mà nói, vậy ta thả làm gì?
Trên tay có người, vạn nhất có việc cũng dễ nói chuyện không phải sao.
Mà bên này đã trả lời Yên quốc Kim Châu, nói không có ý khác, lưu đám người Vô Tâm chỉ là có chuyện hỏi dò mà thôi.
Trước tiên ổn định Yên quốc lại nói.
So ra Ngọc Thương càng sợ bên Yên quốc, Quỷ Y chỉ là để người có chút kiêng kỵ, nhưng quân tiên phong của Yên quốc mới là uy hiếp chân thật nhất.
...
Trong lúc nhất thời, ánh mắt tu tiên giới ngoài quan tâm chiến sự thì dồn dập nhìn về kinh thành Tề quốc.

Mà kinh thành Tề quốc cũng cảm nhận được mưa gió sắp đến, bắt đầu có vô số người loạn thất bát tao tập kết về Tề Kinh, đặc biệt là địa phương bình thường tu sĩ lui tới, nhân số rõ ràng xuất hiện tăng vọt bất thường.
“Tụ ở nơi này làm gì?
Trong một khách sạn tu sĩ vãng lai, một đội đệ tử Huyền Binh Tông ép thẳng tới khách sạn, nhìn mọi người tụ tập quát tháo.
Một người trả lời:
“Không có làm gì, chẳng lẽ gặp mặt ở Tề Kinh tán gẫu một chút cũng không được sao?
Đệ tử Huyền Binh Tông trầm giọng nói:
“Tốt nhất không nên ồn ào gây sự!
Dứt lời mang người tiến vào khách sạn kiểm tra.
Bầu không khí không bình thường của Tề Kinh làm tam đại phái Tề quốc căng thẳng, tăng cường đệ tử không ngừng đi tới địa bàn các tu sĩ tụ tập tra xét, cũng có thể nói là uy hiếp cảnh cáo, phòng bị có người ở Tề Kinh đại quy mô tập kết quấy rối.
Tam đại phái không sợ Quỷ Y xằng bậy, Quỷ Y theo lý sẽ không can dự sự tình các nước, sợ là ngoại địch nhân cơ hội châm ngòi thổi gió làm loạn.
Ánh mắt của tam đại phái, ánh mắt của Giáo Sự Đài, cảnh giác các góc của kinh thành.
Nhận ra được đại lượng tu sĩ dần dần tập hợp về Tề Kinh, Phù Phương Viên cũng có chút bất an, Ngọc Thương ở bề ngoài bình tĩnh, trên thực tế gấp đến điều không ít nhân mã của Hiểu Nguyệt Các tới rồi, ở trong bóng tối bảo vệ chung quanh Phù Phương Viên.
Ngọc Thương có xung động rời Tề Kinh, phía dưới cũng có trưởng lão khuyên qua, cảm thấy không tất yếu chọc vào loại sự tình này.
Nhưng Ngọc Thương là chân chính cưỡi hổ khó xuống, làm sao đi? Bị Quỷ Y dọa chạy? Hiểu Nguyệt Các khống chế toàn bộ Tần quốc bị một Quỷ Y dọa chạy, kia không phải chê cười sao? Sau này còn làm sao hiệu lệnh các đại môn phái ở trong Tần quốc?
Nên đến chung quy vẫn đến rồi.

Sáng sớm, cửa thành vừa mở ra không lâu, một chiếc xe ngựa từ trong sương mù chậm rãi đi tới, giống như đột nhiên xuất hiện.
Người ra vào thành đều cảm giác có chút cổ quái, theo bản năng tránh ra hai bên, bởi vì cảm thấy lục lạc trên xe ngựa có chút cổ quái.
Trên nóc xe treo lơ lửng một cái lục lạc, thời khắc lắc lư phát sinh thanh âm kỳ quái.
“Keng lách tách... Keng lách tách...
Tiếng chuông một tiếng giòn, hai tiếng ách, lặp đi lặp lại như vậy, âm điệu kia làm người ta có cảm giác vội về chịu tang.
Tốc độ xe ngựa hành tẩu không nhanh, không nhanh không chậm, trên càng xe ngồi một người đánh xe không thấy rõ mặt, đấu bồng rủ xuống.
Người đánh xe ngồi rất ổn, dường như không bị xe ngựa xóc nảy ảnh hưởng, lại tựa hồ bởi vì hắn mà áp chế xe ngựa xóc nảy, làm cả chiếc xe ngựa lộ ra rất trầm ổn.
Bánh xe ục ục, hai bên xe ngựa có hai người cưỡi ngựa đi theo.
Một phụ nhân tướng mạo bình thường, hai mắt thường xuyên híp lại, trong khóe mắt có cảm giác lạnh lùng nghiêm nghị, dường như cảnh giác bốn phía.
Một cái khác là lão giả, hai mắt lớn mà tròn, lấp lánh có thần, cũng không ngừng đánh giá bốn phía, thần sắc như có cảm giác cười khổ.
Xe ngựa đến cửa thành, binh sĩ thủ thành cảm thấy cổ quái, ngăn lại kiểm tra, muốn xem trong xe là người. nào
Người ngồi xếp bằng trên càng xe đột nhiên vung roi, ngăn cản người muốn đẩy ra màn xe.
Quân sĩ muốn kiểm tra nhất thời giận, chỉ vào phu xe nổi giận nói:
“Người nào lén lén lút lút, lấy xuống đấu bồng tiếp nhận kiểm tra!
Phu xe không lên tiếng, dường như không để ý tới.
Quân sĩ càng ngày càng tức giận, vung tay lên, một đám binh sĩ ở cửa thành lập tức vây quanh.
Quân sĩ tức giận kia nhấc thương, muốn hất đấu bồng của phu xe, roi ngựa trong tay phu xe ép một chút, làm thương trong tay quân sĩ không cách nào động đậy mảy may.
Quân sĩ kia cả kinh, biết gặp gỡ người không dễ chọc.

Hai người ở hai bên xe ngựa nhìn nhau, cũng không có quá nhiều phản ứng.
Trong thùng xe, bỗng truyền đến một thanh âm già nua.
“Không phải đến gây sự, muốn xem thì để bọn hắn xem đi.
Phu xe thu roi ngựa lại, quân sĩ kia đánh bạo duỗi đầu thương ra, chậm rãi vạch đấu bồng.
Đầu thương chậm rãi vén lên, không còn càn rỡ như trước, động tác mang theo mấy phần cẩn thận.
Nhưng đấu bồng vừa vén ra, chỉ nhìn một cái, quân sĩ kia sợ đến kêu "má ơi", lảo đảo lùi về sau.
Đồng đội dồn dập hỏi.
“Làm sao, làm sao?
Quân sĩ kia nuốt nước miếng, nhìn trái, nhìn phải, lại nhìn phu xe, dường như không biết có nên nói hay không.
Trên đầu tường, trưởng lão Thiên Hỏa Giáo Từ Bang đi ra lầu các, hỏi một tiếng:
“Phía dưới có chuyện gì ồn ào?
Trước mắt bầu không khí Tề Kinh quỷ dị, lối vào các cửa thành, tam đại phái đều phái trưởng lão đến thay phiên tọa trấn.
Đệ tử Thiên Hỏa Giáo quay đầu nhìn qua, vội vàng chắp tay nói:
“Không biết chuyện gì, thật giống như đến người tương đối kỳ quái.
Từ Bang đi tới trước nhìn xuống, ánh mắt rơi ở trên mặt hai kỵ thủ, bỗng nhiên ngẩn ra, sau đó lắc mình, nhẹ nhàng hạ xuống.
Thấy hắn đi, lập tức có một đám đệ tử Thiên Hỏa Giáo theo sau.
“Tất cả lui ra.
Từ Bang phất tay ra hiệu, người vây quanh lập tức lui lại, lúc này hắn mới nhìn chằm chằm hai người trên lưng ngựa nói:
“Chu Kiếm, Vưu Bội Bội, là hai người các ngươi!
Đệ tử Thiên Hỏa Giáo khác không nhận ra hai người này, thế nhưng danh tự lại nghe nói qua, Đan bảng xếp hạng thứ ba Chu Kiếm cùng Đan bảng xếp hạng thứ tư Vưu Bội Bội.
Đều có chút ngoài ý muốn, trước có Đan bảng thứ hai ở Tề Kinh làm nô, sau có Đan bảng đệ nhất bị tóm, bây giờ lại đến cao thủ thứ ba, thứ tư

trên Đan bảng, trong nháy mắt bốn vị trí đầu trên Đan bảng đều tập hợp ở Tề Kinh.
“Từ trưởng lão.
Lão giả trên lưng ngựa chính là Chu Kiếm, chắp tay lên tiếng chào hỏi.
Phụ nhân trên lưng ngựa chính là Vưu Bội Bội, chỉ gật gật đầu.
Từ Bang theo bản năng liếc nhìn xe ngựa, muốn không chú ý cũng khó, nhìn dáng vẻ của Chu Kiếm và Vưu Bội Bội dường như là hộ vệ của xe ngựa này.
Tuy người các đại phái không để cao thủ trên Đan bảng ở trong mắt, nhưng cao thủ đỉnh tiêm trên Đan bảng cũng chưa chắc sẽ luồn cúi các đại phái, cao thủ có thể xếp hàng đầu trên Đan bảng sao có thể đơn giản, mà người có thể đồng thời lệnh Đan bảng thứ ba, thứ tư làm tùy tùng, người trong xe ngựa này cũng không biết đến tột cùng là thần thánh phương nào.
Phong thanh gần đây, còn có trong Tề Kinh từng bước tập hợp tu sĩ, làm hắn mơ hồ có suy đoán.
Vừa đánh giá xe ngựa, vừa nói:
“Hai các ngươi không tính bằng hữu gì, năm đó vì vị trí thứ ba còn một mất một còn qua, bây giờ làm sao đồng thời đến rồi?

Chương 1936: Hai ba bốn trên Đan bảng (1)

Chương 1936: Hai ba bốn trên Đan bảng (1)
Vưu Bội Bội không lên tiếng, Chu Kiếm mỉm cười nói:
“Trong xe là Hắc Ly tiên sinh, hai chúng ta tạm làm hộ pháp!
Quỷ Y? Một đám đệ tử Thiên Hỏa Giáo chấn kinh, danh tự của Quỷ Y là Hắc Ly, trong xe ngựa này chính là Quỷ Y thần long thấy đầu mà không thấy đuôi trong truyền thuyết?
Trong lúc nhất thời, đều muốn gặp gỡ bộ dạng ra sao.
Quả nhiên là Quỷ Y! Trong lòng Từ Bang căng thẳng, vừa nãy hắn cũng chỉ là suy đoán, không nghĩ tới là thật, Quỷ Y quả nhiên bị Ngọc Thương chọc xuất sơn, vừa xuất sơn phái đoàn còn thật không nhỏ, vậy mà gọi Đan bảng thứ ba và thứ tư làm hộ vệ, thêm nữa trong thành tập hợp tu sĩ, nhìn dáng dấp là thật không dự định dễ dàng bỏ qua Ngọc Thương.
Người chưa tới, khí thế bao phủ Tề Kinh đã tới trước, thêm nữa Quỷ Y trong truyền thuyết tính tình có oán tất báo a.
Tuy chỉ là một chiếc xe ngựa và hai hộ vệ, nhưng hắn ý thức được, lần này Ngọc Thương thật gây ra phiền phức rồi.
Không có nắm chắc, người ta sẽ tìm tới cửa?
Thực lực thường thường là sự thực để người tôn kính tốt nhất, Từ Bang nhìn xe ngựa chắp tay nói:
“Nguyên lai là Hắc Ly tiên sinh đích thân tới. Bỉ nhân trưởng lão Thiên Hỏa Giáo Từ Bang, nghe tiếng tiên sinh đã lâu, như sấm bên tai, hôm nay có duyên gặp gỡ, không biết có thể bớt chút thời giờ gặp mặt hay không?
Thanh âm già nua kia truyền ra.

“Chỉ là một lang trung bình thường đi du lịch, không dám trèo cao Thiên Hỏa Giáo.
Từ Bang lại nói:
“Tiên sinh y thuật cao siêu, được thế nhân kính ngưỡng, Từ mỗ hơi có nan đề trong y đạo, đang muốn thỉnh giáo. Trên thành có trà thơm, có thể mời tiên sinh lên thành nói chuyện hay không?
Thanh âm già nua kia nói:
“Từ trưởng lão tội gì miễn cưỡng?
Từ Bang khoát tay nói:
“Hắc Ly tiên sinh hiểu lầm, vẻn vẹn là nghe đại danh đã lâu, khát khao gặp mặt mà thôi.
Thanh âm già nua nói:
“Tiểu đồ ở Tề Kinh gặp nạn, lo lắng mà đến, tạm thời không có nhã hứng. Xin hỏi Từ trưởng lão, lão phu có thể vào thành không?
Đường đường trưởng lão Thiên Hỏa Giáo khách khí như vậy, hạ mình đi mời, còn bị người cự tuyệt, ít nhiều cũng cảm giác có chút không mặt mũi, bất quá không phát tác được, lời nói xoay chuyển.
“Nghe nói Hắc Ly tiên sinh muốn tới, chưởng môn của tam đại phái Tề quốc đều ở trong cung chờ đợi, mong tiên sinh đừng để ba vị chưởng môn chờ lâu.
Thanh âm già nua nói:
“Mọi người nước giếng không phạm nước sông, lại miễn cưỡng xuống sẽ vô vị. Lần này vì việc tư mà đến, không muốn quấy nhiễu ba vị chưởng môn, mong Từ trưởng lão thay mặt xin lỗi ba vị chưởng môn một chút.
Gò má Từ Bang banh banh.
“Ý đồ đến của Hắc Ly tiên sinh, ta có biết một chút, chỉ là tam đại phái không thể không nhắc nhở một tiếng, nơi này là Tề Kinh, tiên sinh tốt nhất đừng xằng bậy, bằng không mọi người đều không dễ nhìn.
Thanh âm già nua nói.
“Lão phu một giới hàn y, vô ý cũng vô lực cuốn vào thiên hạ phân tranh, lần này chỉ vì giải quyết việc tư, chỉ cần tam đại phái không nhúng tay vào, lão phu cũng không phải người không thức thời, không dám mạo phạm uy nghiêm của tam đại phái.

Từ Bang:
“Như vậy thì tốt.
Thanh âm già nua nói.
“Có thể đi được chưa?
“Cho đi!
Từ Bang ra lệnh, đợi người tránh ra, lại nhìn xe ngựa đưa tay ra hiệu nói:
“Xin mời!
Phu xe vung roi, xe ngựa lại lần nữa không nhanh không chậm tiến lên.
Xe ngựa đi qua, Từ Bang liếc nhìn phu xe mang đấu bồng kia, nghe được trên người phu xe có mùi lạ, không biết này lại là người nào, từ bộ dáng của đối phương có thể nhìn ra không phải người bình thường.
Nhìn đối phương đi xa dần, Từ Bang nhấc tay gọi người qua, phân phó nói:
“Lập tức đi thông báo chưởng môn.
“Vâng!
Đệ tử lắc mình rời đi.
Phía sau truyền đến thanh âm ồn ào, Từ Bang quay đầu nhìn, phát hiện một đám binh sĩ đồng thời vây quanh không biết đang nói cái gì, hỏi một tiếng.
“Chuyện gì ầm ĩ?
Đám binh sĩ lập tức yên tĩnh, một tiểu tướng bẩm báo:
“Vừa nãy kiểm tra, thủ hạ của ti chức nhìn thấy khuôn mặt của phu xe, bị dọa sợ.
Nói xong chỉ chỉ thủ hạ của mình.
Từ Bang tiến lên hai bước, hỏi quân sĩ kia.
“Vì sao?
Quân sĩ kia thấp thỏm.
“Hồi bẩm trưởng lão, khuôn mặt của phu xe kia rất cổ quái, tựa như quỷ, đột nhiên thấy, xác thực rất dọa người.
Từ Bang nhíu mày, lại quay đầu nhìn phương hướng xe ngựa rời đi, nhớ không nổi tu tiên giới có người như vậy...
Xe ngựa vào thành không lâu, bên đường phố có người bước nhanh đi tới bên xe ngựa đồng hành, chắp tay nói:
“Tiên sinh, đã xác nhận, người còn ở Phù Phương Viên.

Thanh âm già nua nói:
“Vậy thông báo mọi người đi Phù Phương Viên đi.
“Vâng!
Người kia lĩnh mệnh, tiếp tục đồng hành ở bên cạnh.
...
Trong hiên các, Hạo Vân Đồ đang cùng chưởng môn của tam đại phái nghị sự.
Bên ngoài, Bộ Tầm và người đến báo nói chuyện một chút, xoay người nhanh bước đi vào bẩm báo.
“Bệ hạ, ba vị chưởng môn, Từ Bang Từ trưởng lão ở cửa tây phái người truyền lời, Quỷ Y từ cửa tây vào thành.
“Ồ!
Chưởng môn của tam đại phái lục tục đứng lên, Hạo Vân Đồ cũng chậm rãi đứng dậy.
Vũ Văn Yên hỏi:
“Có mời người đến không?
Bên này cũng chờ mong gặp gỡ Quỷ Y trong truyền thuyết nha.
Bộ Tầm:
“Từ trưởng lão có mời, nhưng đối phương nói nước giếng không phạm nước sông, vì việc tư mà đến, không chịu vào cung gặp mặt...
Tam Thiên Lý lại hỏi:
“Lúc này người ở nơi nào?
Bộ Tầm hồi:
“Theo báo cáo, nói là còn đi ở trong thành.
Hạo Vân Đồ:
“Sai người tiếp tục nhìn chằm chằm, có dị thường lập tức đến báo.
“Vâng!
Bộ Tầm lĩnh mệnh.
Hạo Vân Đồ nhìn chưởng môn ba phái nói:
“Quỷ Y này triệu tập một đám tu sĩ ở kinh thành, bây giờ bản thân hắn cũng đến, đừng có chuyện gì mới tốt.
Này là nhắc nhở tam đại phái phải làm tốt chuẩn bị...
Phù Phương Viên, trong tầng hầm, Ngọc Thương bàng quan nhìn thẩm vấn Tây Môn Tình Không.

Kết quả vẫn làm hắn thất vọng và phẫn nộ, Khổ Thần Đan có thể phá hủy thân thể của Tây Môn Tình Không, nhưng không cách nào phá hủy ý chí của Tây Môn Tình Không, ý chí khủng bố mà cường đại, tàn phá bất khuất.
Chính vì như thế, hắn càng ngày càng không thể buông tha, thả loại người này đi tất thành hậu hoạn!
“Sư tôn!
Quách Hành Sơn vội vã chạy vào tầng hầm, chắp tay bẩm báo:
“Sư tôn, Quỷ Y đến rồi!
Ngọc Thương quay đầu lại.
“Đã vào Phù Phương Viên?
Quách Hành Sơn biết hắn hiểu lầm, vội vàng cải chính nói:
“Vào thành. Vừa vặn nhận được tin tức, đã vào thành, hộ vệ là Chu Kiếm và Vưu Bội Bội.
Quỷ Y rốt cục đến rồi, làm Ngọc Thương căng thẳng, lại nghe nói Đan bảng xếp hạng thứ ba Chu Kiếm cùng xếp hạng thứ tư Vưu Bội Bội thành hộ vệ của Quỷ Y, thần kinh càng ngày càng căng thẳng, hai vị này ở trên Đan bảng xếp hạng đều cao hơn hắn.
Xếp hạng có lẽ không nói rõ được vấn đề thực lực cá nhân, nhưng có thể nói rõ năng lượng của Quỷ Y.
Ánh mắt Ngọc Thương lấp loé không yên.
“Bây giờ người ở nơi nào?
Quách Hành Sơn:
“Hành tung bất định, trước mắt vẫn còn loanh quanh ở trong thành.
Ngọc Thương trầm giọng nói:
“Tiếp tục nhìn chằm chằm, có dị thường lập tức đến báo! Mặt khác, nếu như phát hiện đặt chân ở đâu, lập tức đến báo cho ta.
“Vâng!
Quách Hành Sơn lĩnh mệnh cấp tốc rời đi.
Ngọc Thương quay đầu lại nhìn Tây Môn Tình Không thống khổ lăn lộn trên đất, cắn răng nói:
“Cho hắn thuốc giải!
Quỷ Y đã đến, hiện tại hắn đã không có tâm tình thẩm vấn tiếp, bỏ dở thẩm vấn, cho thuốc giải là tạm thời không thể để Tây Môn Tình Không

độc phát mà chết.
Trước lặp đi lặp lại đều như vậy, lúc độc tính sắp bức tử Tây Môn Tình Không, sẽ cho thuốc giải. Đợi thân thể Tây Môn Tình Không chuyển biến tốt, lại lần nữa thôi phát độc tính dằn vặt thẩm vấn.
Ra địa lao, Ngọc Thương nhấc tay căn dặn Độc Cô Tĩnh.
“Lệnh người tăng mạnh đề phòng, không được có bất kỳ sơ sẩy!
“Vâng!
Độc Cô Tĩnh đáp lại, thần sắc cũng rất nghiêm nghị.
Ngọc Thương trở lại chính sảnh bồi hồi, chờ đợi Quỷ Y tới cửa, tư vị loại chờ đợi này không dễ chịu, cũng không biết Quỷ Y kia có tới hay không.
“Keng lách tách... Keng lách tách...

Chương 1937: Hai ba bốn trên Đan bảng (2)

Chương 1937: Hai ba bốn trên Đan bảng (2)
Lục lạc trên xe ngựa một đường lay động phát ra tiếng vang kỳ quái, hướng đi cũng không phải Phù Phương Viên, mà là lòng vòng ở trong kinh thành.
Tiếng chuông giống như là tín hiệu triệu hoán, không ngừng có tu sĩ lộ diện, nhìn xe ngựa chắp tay hành lễ.
“Hắc Ly tiên sinh.
Người đồng hành thay đáp lời.
“Trước tiên đi tới ngoài Phù Phương Viên chờ một chút.
“Hắc Ly tiên sinh.
“Trước tiên đi tới ngoài Phù Phương Viên chờ một chút.
Theo thời gian trôi qua, tin tức Quỷ Y đã đến Tề Kinh dần dần truyền ra, không ít người nghe tin đi xem trò vui.
Đầu đường, nơi xe ngựa đến, ngay cả dân chúng lui tới trong thành cũng phát hiện không đúng, phát hiện không ít nhân sĩ mang theo đao kiếm đi theo, ánh mắt đều nhìn chằm chằm chiếc xe ngựa kia.
Cũng thỉnh thoảng xuất hiện người mang vũ khí đi tới trước xe ngựa, hành lễ sau đó rời khỏi.
Ở đầu hẻm, một lão thái bà chống nạng chờ đợi, chờ xe ngựa đi tới, đột nhiên ném gậy, lấy đi ngụy trang, lộ ra chân dung xinh đẹp tiến lên.
“Nhan Bảo Như!
Vưu Bội Bội kinh ngạc.
Người tới chính là Nhan Bảo Như, nghe vậy gật đầu, sau đó đồng hành ở bên xe ngựa chắp tay nói:

“Hắc Ly tiên sinh, ta chính là Nhan Bảo Như tùy tùng bên cạnh Vô Tâm tiểu tiên sinh, lúc trạch viện của tiểu tiên sinh gặp nạn, tiểu tiên sinh lệnh ta thoát thân, sau khi thoát thân không cách nào liên hệ được, nên chờ đợi đến nay...
Thanh âm già nua lên tiếng ngắt lời:
“Ngồi đi.
Ngồi? Nhan Bảo Như vừa đi vừa nhìn chung quanh một chút, ngồi cái gì? Nàng còn tưởng bản thân nghe lầm.
Tách tách!
Phu xe vung roi gõ gõ càng xe.
Nhan Bảo Như lập tức phản ứng lại, không khỏi kinh hỷ, này là coi nàng như người mình, nhất thời lắc người, rơi ở trên càng xe, cùng phu xe song song.
Chu Kiếm và Vưu Bội Bội nhìn nhau, đều nhìn ra cổ quái trong mắt đối phương, Đan bảng xếp thứ hai, ba, bốn lúc này đều hộ vệ ở bên xe ngựa.
Tu tiên giới trừ Cửu Thánh, chỉ sợ các đại phái trong thiên hạ cũng khó tụ tập bọn hắn lại ra lệnh.
Tuy chỉ là một chiếc xe ngựa, còn có vẻn vẹn mấy người, nhưng tu sĩ ở hai bên đường quan vọng đã bắt đầu xì xào bàn tán.
Có rhần sắc nghiêm nghị, cũng có mặt lộ vẻ hâm mộ.
...
Anh Vương phủ, Đại Khâu Môn Xa Bất Trì vội vã vào phủ, thẳng tới trong phủ, nhìn Hạo Chân đang ôm tiểu nhi chơi đùa nói:
“Vương gia, Quỷ Y đến rồi, vào thành.
Thiên Hỏa Giáo Cao Tiệm Hậu, Huyền Binh Tông Tạ Long Phi ở phụ cận nói chuyện phiếm đều nghe tiếng quay đầu lại, xoay người đi tới.
Thiệu Liễu Nhi ngẩn ra, thử hỏi.
“Sư phó của Vô Tâm tiên sinh đến rồi?
Xa Bất Trì gật đầu.
Hạo Chân giao hài tử cho Thiệu Liễu Nhi, Thiệu Liễu Nhi thì gọi vú em qua mang hài tử đi.
“Cũng chính là nói, Quỷ Y tự mình ra mặt cứu Vô Tâm tiên sinh?
Hạo Chân hỏi.
Xa Bất Trì:

“Sợ là sợ không chỉ cứu người đơn giản như vậy, Đan bảng xếp hàng thứ hai Nhan Bảo Như, xếp hạng thứ ba Chu Kiếm, xếp hạng thứ tư Vưu Bội Bội đều hiện thân, đều hộ giá ở bên người Quỷ Y! Tu sĩ trong thành lục tục chạy tới bái kiến, sau đó lại lao tới Phù Phương Viên, đại lượng tu sĩ đã bắt đầu tụ tập ở xung quanh Phù Phương Viên.
Hạo Chân:
“Làm ra tình cảnh lớn như vậy, muốn làm gì, lẽ nào còn muốn khai chiến ở trong kinh thành sao?
Cao Tiệm Hậu nói:
“Nghe đồn Quỷ Y này là người có thì tất báo.
Tạ Long Phi cũng khẽ gật đầu.
“Mới đầu Ngọc Thương không để Quỷ Y ở trong mắt, không để vào mắt thì thôi, lại còn bắt đệ tử thân truyền của Quỷ Y, lần này sợ là hắn cũng đau đầu.
Thiệu Liễu Nhi thử hỏi.
“Thả người, nhân nhượng cho yên chuyện không được sao?
Xa Bất Trì lắc đầu.
“Hiện tại hắn đã cưỡi hổ khó xuống, thả người cũng có lý do, dưới tình huống bị bức bách này, để hắn làm sao thả người? Hiện tại hắn thả người cũng không phải, rời đi cũng không phải, Quỷ Y không nói hai lời trực tiếp lao tới, nói rõ chính là muốn cho Ngọc Thương bài học. Ngọc Thương tính sai rồi, đoán chừng mới đầu không để Quỷ Y không quyền không thế ở trong mắt, không nghĩ tới Quỷ Y có thể cường thế như vậy, hiện tại Ngọc Thương đã tiến thoái lưỡng nan.
Hạo Chân nói.
“Nói như thế, Quỷ Y từ đầu tới đuôi không có ý tứ cùng Ngọc Thương hiệp đàm thả người, mà trực tiếp muốn liều với Hiểu Nguyệt Các, tính khí của Quỷ Y này cũng thật lớn. Tình huống trước mắt không biết tam đại phái có thái độ gì?
Ba người nhìn nhau, Xa Bất Trì thay trả lời:
“Dường như là muốn yên lặng nhìn tình huống. Tọa sơn quan hổ đấu, cũng là biện pháp ổn thỏa nhất.
Hạo Chân khẽ gật đầu.
“Lão thập thất chết, phụ hoàng cũng có chút ý kiến với Ngọc Thương.

Thiệu Liễu Nhi lo lắng là cái khác, nghe xong nghị luận, lại thử hỏi:
“Quỷ Y tự thân xuất mã, có thể cứu Vô Tâm tiên sinh không?
Hạo Chân nói.
“Có thể cứu hay không đã không trọng yếu, cái này không phải chúng ta có thể bận tâm, nàng cũng không nên dính vào.
...
Tu sĩ tụ tập ở xung quanh Phù Phương Viên càng ngày càng nhiều, trên căn bản đã vây quanh toàn bộ Phù Phương Viên.
Quách Hành Sơn vội vã chạy vào chính sảnh, sắc mặt không quá đẹp đẽ, chắp tay bẩm báo:
“Sư tôn, bên ngoài người càng đến càng nhiều, bước đầu ước lượng, sợ là không dưới 5000 người, đã hoàn toàn vây quanh Phù Phương Viên!
Kỳ thực Quỷ Y không có gọi nhiều người như thế, là người nghe nói động tĩnh chạy tới xem náo nhiệt càng nhiều a.
Nhưng Ngọc Thương nào biết, ai cũng không rõ người nào là thiếu nợ nhân tình của Quỷ Y đến, người nào không phải, theo quy củ của Quỷ Y, người thiếu nợ nhân tình của hắn bình thường đều không được rêu rao.
Đột nhiên tụ tập nhiều người như thế, còn hoàn toàn vây quanh Phù Phương Viên, khẳng định không phải quân đội bạn, muốn làm gì, lại sẽ làm ra cái gì, vẫn chưa thể xác định, nói chung áp lực của Ngọc Thương rất lớn.
Vì ứng biến, nhân viên đồng hành cộng thêm lâm thời triệu tập đến nhân thủ, tổng cộng cũng chỉ mấy trăm người mà thôi, nhưng quy mô của đối phương đạt mấy ngàn người, áp lực không lớn mới là lạ.
Then chốt là, hắn biết phía bên mình có bao nhiêu hảo thủ, nhưng không biết bên đối phương đến bao nhiêu cao thủ.
Khuôn mặt Ngọc Thương căng thẳng, cắn răng nói:
“Hắc Ly lão tặc, cho mặt không muốn mặt, ta không tin hắn dám ở Tề Kinh hiệu lệnh nhiều người đánh giết như thế!
Đối với thuyết pháp này, Độc Cô Tĩnh cảm thấy mình nên nhắc nhở một thoáng.
“Sư tôn, đồn đại Quỷ Y là người có thù tất báo, có thể xằng bậy hay không... cũng không thể không phòng a!
Ý tứ là, không được cảm thấy may mắn.

Quách Hành Sơn cũng nói:
“Sư tôn, sư huynh nói có lý, vạn nhất lão tặc kia nổi điên, chúng ta chuẩn bị không đủ, sợ là sẽ ăn thiệt thòi. Hiện tại Nhan Bảo Như, Chu Kiếm, Vưu Bội Bội đều đi theo bên cạnh hắn, lai giả bất thiện a.
Trong mắt Ngọc Thương sáng tối bất định, hít sâu một hơi, lại từ từ thở ra nói:
“Lập tức phái người đi liên hệ tam đại phái Tề quốc, ta không tin bọn họ hy vọng nhìn thấy Tề Kinh đại loạn, để bọn hắn phái nhân thủ đến hiệp trợ. Nhanh đi!
“Vâng!
Quách Hành Sơn lĩnh mệnh cấp tốc rời đi, cũng không trì hoãn nổi, đã là sơn vũ dục lai, tùy thời có khả năng bạo phát.
...
Từ Bang nhìn vào nội thành, thần sắc trên mặt có chút kinh ngạc, trở về?
Chiếc xe ngựa phát sinh tiếng chuông cổ quái kia trở về, lại chạy đến cửa tây, Từ Bang hồ nghi, lẽ nào là muốn rời đi?
Không đi! Xe ngựa tới gần cửa thành thì dừng lại, phu xe vung roi điều động, xe ngựa thay đổi phương hướng.
Phương hướng xoay một cái, phu xe quay đầu lại hỏi:
“Sư phó, đã một vòng, hiện tại đi đâu?
Nghe được lời ấy, Nhan Bảo Như có chút ngoài ý muốn nhìn phu xe, người này cũng là đệ tử Quỷ Y?
Thanh âm già nua nói:
“Cũng nên đi gặp người bắt sư huynh ngươi rồi.
Sư huynh? Nhan Bảo Như lại lần nữa ngoài ý muốn, cảm thấy Vô Tâm đã đủ trẻ tuổi, không nghĩ tới còn có sư đệ, vừa rồi nàng còn tưởng phu xe là sư huynh của Vô Tâm.
Vù đùng! Phu xe vung roi, xe ngựa chạy băng băng, không giống như trước không nhanh không chậm.
Chu Kiếm và Vưu Bội Bội theo ở phía sau cũng thúc ngựa gia tốc đuổi tới.

Chương 1938: Cứng xông

Chương 1938: Cứng xông
Từ Bang đứng ở đầu tường nhìn có chút không hiểu là ý gì.
...
Trong hiên các, Bộ Tầm đi vào bẩm báo:
“Bệ hạ, Ngọc Thương tiên sinh gửi thư, xin tam đại phái điều người đi tới Phù Phương Viên giúp đỡ.
Vũ Văn Yên nở nụ cười.
“Xem ra Ngọc Thương lo lắng rồi.
Tam Thiên Lý:
“Dù sao cũng là mấy ngàn người vây quanh Phù Phương Viên nha.
Hạo Vân Đồ hỏi ba người.
“Trả lời thế nào?
Bắc Huyền:
“Không hồi phục. Quỷ Y dám làm lớn sự tình, chúng ta lại ra tay trấn áp cũng không muộn.
Vũ Văn Yên gật đầu.
“Lão quỷ này khó được lộ diện, cũng chưa từng thấy hắn đối kháng qua thế lực khổng lồ như Hiểu Nguyệt Các, là cơ hội khó được ước lượng hắn. Coi như hắn có bản lĩnh kia, ta cũng không tin hắn dám giết Ngọc Thương, bằng không sau này Hiểu Nguyệt Các sẽ cùng Quỷ Y không chết không thôi.
Hạo Vân Đồ thử nhắc nhở:
“Vạn nhất thật giết Ngọc Thương, sợ là có ảnh hưởng tới liên minh kháng Tấn của chúng ta.
Vũ Văn Yên:
“Thiên Hỏa Giáo ta cũng không ra mặt. Huống hồ Quỷ Y đã tỏ rõ thái độ, nước giếng không phạm nước sông, hắn làm người vẫn tính thủ tín,

hắn không đến nỗi cố ý quấy rối ở trong kinh thành.
Hạo Vân Đồ nhìn phản ứng của ba người, thấy thái độ ba người nhất trí, đành phải nhìn Bộ Tầm gật đầu.
Bộ Tầm vừa thúc thủ lui qua một bên, chợt thấy lại có người đến, vội vàng đi ra ngoài chạm mặt giao lưu, sau đó lại vào bên trong bẩm báo.
“Bệ hạ, xe ngựa của Quỷ Y đột nhiên tăng nhanh tốc độ, nhìn tuyến đường, dường như là thẳng đến Phù Phương Viên!
Tam Thiên Lý đứng lên, cười ha ha nói:
“Xem ra là muốn phân cao thấp, hai vị, có muốn cùng đi nhìn xem hay không?
Vũ Văn Yên và Bắc Huyền đứng lên, người sau nói:
“Chưa từng gặp mặt, đang muốn nhìn Quỷ Y kia bộ dạng ra sao. Bệ hạ, lệnh nhân mã trong kinh chuẩn bị sẵn sàng, một khi có biến không đến nỗi để tình thế mất khống chế.
Hạo Vân Đồ:
“Đại quân và pháp sư theo quân từ lâu đã điều phối thỏa đáng.
“Được!
Ba người nói đi là đi, triệu tập nhân thủ bay lượn rời đi.
Hạo Vân Đồ cũng muốn đi xem náo nhiệt, nhưng xuất hành bất tiện, chỉ có thể nhìn theo, có lúc là thật ước ao những người có thể bay tới bay lui kia.
...
“Sư tôn! Xe ngựa Quỷ Y gia tốc tới.
“Sư tôn! Xe ngựa Quỷ Y đã qua phố tây bắc.
“Sư tôn! Xe ngựa Quỷ Y đã qua trường đình phía nam.
Trong Phù Phương Viên, Ngọc Thương đã ngồi xuống lẳng lặng chờ mặt không hề cảm xúc, kỳ thực nội tâm bị bẩm báo liên tiếp làm cho áp lực rất lớn, theo mục tiêu càng ngày càng tiếp cận, đối mặt tình thế không thể dự đoán, bị làm có chút âm thầm sốt sắng lên.
Hắn không biết Quỷ Y là cố ý chế tạo bầu không khí căng thẳng cho hắn, hay là vô tình, nhưng đích xác là từng bước tạo áp lực, làm áp lực bên này càng ngày càng lớn.
Người còn chưa tới, thanh thế đã chiếm thượng phong, lớn tiếng doạ người!

“Khống chế người tốt chưa!
Ngọc Thương bỗng nhắc nhở một câu.
Độc Cô Tĩnh nói:
“Sư tôn yên tâm, Vô Tâm chạy không được, tùy thời có thể xử trí!
Ngọc Thương trầm giọng nói:
“Bên tam đại phái Tề quốc còn không hồi phục sao?
Độc Cô Tĩnh nói.
“Không có bất kỳ hồi phục.
Ầm!
Ngọc Thương vỗ bàn đứng dậy, trầm giọng nói:
“Thông báo xuống, làm tốt chuẩn bị chiến đấu!
Độc Cô Tĩnh:
“Đã chuẩn bị thỏa đáng!
“Quả thực là cả gan làm loạn, ta ngược lại muốn nhìn xem Quỷ Y này dài ra mấy cái đầu!
Ngọc Thương hừ lạnh một tiếng, tay áo vung một cái, đi ra cửa.
...
“Keng lách tách... Keng lách tách...
Thanh âm chuông xe đi tới.
Nhân viên tập hợp ở ngoài Phù Phương Viên dồn dập chen qua hai bên, nhượng ra con đường, thỉnh thoảng có người quay về xe ngựa chắp tay hành lễ.
Người trước mắt rất nhiều, xa mã cũng hãm lại tốc độ, trực tiếp đến cửa lớn của Phù Phương Viên.
Ngoài Phù Phương Viên, đã từng cực kỳ náo nhiệt, kia là rất nhiều năm trước, ai cũng muốn chứng kiến phong thái của mỹ nhân đệ nhất thiên hạ.
Một lần náo nhiệt nhất còn khoa trương hơn lần này, mỹ nhân đệ nhất thiên hạ muốn ném tú cầu, dẫn tới người từ bốn phương tám hướng chen tới nước chảy không lọt.
Hồng trần diễm sự đã qua, bây giờ tập hợp đều là tu sĩ.
Bên ngoài có một hàng nhân viên Hiểu Nguyệt Các canh gác, những người này áp lực cũng lớn, bên ngoài mênh mông một đám người, vừa ra sự tình bọn hắn sẽ đứng mũi chịu sào.

Đặc biệt là xe ngựa trước mắt căn bản không có ý tứ dừng lại, trực tiếp xông đến.
Một người hò hét:
“Đỗ xe! Lập tức đỗ xe!
Thấy vẫn tiếp tục, đối mặt thanh thế này cũng không dám như thường ngày cường hành công kích, người cấp tốc tiến lên, vồ lấy càng xe ngựa, muốn cường hành ngăn chặn xe ngựa đi vào.
Roi ngựa trong tay phu xe vù một tiếng, ầm! Điểm trúng cánh tay của đối phương, người trong nháy mắt "A" một tiếng hét thảm, bị đánh bay ra ngoài.
Trực tiếp động thủ? Nhan Bảo Như cả kinh.
Càng làm cho nàng hoảng sợ là, phu xe này ra tay, nhìn như tùy ý, nhưng làm người ta không kịp phản ứng, nàng suýt chút nữa không thấy rõ đối phương là làm sao ra tay.
Sư đệ của Vô Tâm tiên sinh? Lẽ nào là nửa đường nhập môn sao? Bằng không lấy tuổi của Vô Tâm đến suy tính, vị này không có khả năng tu luyện ra thực lực như vậy.
Tạm nhấn xuống lòng kinh nghi bất định.
Quay đầu lại, cũng không nghe được trong xe ngựa có ý tứ ngăn cản, đã có sức lực này, nàng cũng không sợ, ra tay không khách khí.
Thấy bên này cứng xông không nói, còn trực tiếp ra tay hại người, thủ vệ lập tức muốn phản kích.
Nhan Bảo Như vung tay một cái, hai tay hư trảo.
Áp lực trong không khí dường như trong nháy mắt gia tăng vô hạn, đám người gác cửa phản ứng kịch liệt trong chớp mắt ngưng trệ, động tác chầm chậm, như đều bị đồ vật trong suốt bao lấy.
Này là tình hình ngoại nhân nhìn, nhưng người thân ở trong đó có thể cảm nhận được mình bị một cổ lực lượng vô hình chế trụ.
Hai tay Nhan Bảo Như kéo một cái, bảy tám người đồng thời đánh tới xe ngựa, khi sắp đụng vào, lại thấy hai tay nàng đẩy ra, giống như lá cây bị hất bay.
Không còn người ngăn cản, phu xe thờ ơ điều khiển xe ngựa xông vào cửa.

Ngọc Thương ở xa xa nhìn thấy một màn này hai gò má căng thẳng, lại ngẩng đầu nhìn đại thụ xung quanh, chỉ thấy trên tán cây đứng mấy người, mới vừa tới, chưởng môn của tam đại phái Tề quốc đều ở trong đó.
Này nói rõ là đến xem náo nhiệt! Ngọc Thương âm thầm căm tức.
Trực tiếp động thủ rồi!
Chưởng môn của tam đại phái nhìn nhau, phát hiện Quỷ Y rất cường thế a, chân chính là không để Hiểu Nguyệt Các ở trong mắt, từ đâu tới sức lực này?
Mắt thấy thủ vệ bị lật tung, nhân viên Hiểu Nguyệt Các lập tức lao ra, nhưng Ngọc Thương đột nhiên hò hét:
“Đã có khách quý đăng môn, không được vô lễ, lui ra!
Nhân viên Hiểu Nguyệt Các lập tức lùi lại.
Vừa đến liền động thủ, Chu Kiếm và Vưu Bội Bội cũng có chút đau đầu.
Xe ngựa vừa vào cửa, đi vào không chỉ xe ngựa, đám tu sĩ ở bên ngoài cũng theo xe ngựa tràn vào, còn có phải đến trợ trận cho Quỷ Y hay không thì không biết.
Pháp nhãn của Ngọc Thương nhìn qua, muốn nhìn những người kia, nhưng người theo tới trên căn bản đều mang mặt nạ, hiển nhiên có ý che dấu thân phận.
Đối tượng dù sao cũng là Hiểu Nguyệt Các, một ít người trả nhân tình quy trả nhân tình, nhưng có chút cũng không muốn công khai đối kháng với Hiểu Nguyệt Các.
Dửng dưng để Hiểu Nguyệt Các nhận ra, này là chuyện tốt sao?
Thua người không thua trận, Ngọc Thương vung tay, nhanh chân đi về phía trước, đi tới giữa trường ngừng lại, nhìn xe ngựa chắp tay, cười ha ha nói:
“Hắc Ly tiên sinh, đại danh như sấm bên tai, Ngọc Thương đợi đã lâu rồi!
Xe ngựa tới gần đối phương, phu xe ghìm dây cương, xe ngựa đột nhiên ngừng lại.
Trong thùng xe truyền ra đáp lại, thanh âm già nua thật yên lặng nói:
“Ngọc Thương, thầy trò ta và Hiểu Nguyệt Các ngươi không thù không oán, cớ gì bắt nạt đồ nhi của ta?

Chưởng môn của tam đại phái đứng ở trên tán cây thờ ơ lạnh nhạt, ánh mắt dường như muốn nhìn thấu thùng xe.
Ngọc Thương cười ha ha nói:
“Hắc Ly tiên sinh, nói như vậy không khỏi nói quá sự thật. Đây là ân oán giữa Tần quốc ta và Vệ quốc, theo ta được biết, Hắc Ly huynh chưa bao giờ nhúng tay thị phi các nước, nhưng đồ nhi của ngươi ngăn trở Tần quốc ta bắt người, ta đã khuyên bảo, nhưng đồ nhi của ngươi không chỉ không nghe, còn nói năng vô lễ với Ngọc mỗ, bất đắc dĩ đành phải cho chút màu sắc.

Chương 1939: Dám cố chấp với ta, ai cho ngươi lá gan!

Chương 1939: Dám cố chấp với ta, ai cho ngươi lá gan!
“Hừ hừ!
Thanh âm già nua phát sinh một trận cười gằn.
“Tiếp nhận chỉ cần là bệnh nhân, thầy trò ta chỉ để ý trị bệnh cứu người, mặc kệ thế gian thị phi, ở trong loạn thế này cũng quản không được. Trị hết bệnh, đi ra ngoài là chết hay sống, có ân oán gì, hết thảy không hỏi đến. Trên xe của ta nhân chứng, thị phi đúng sai, ta đã hiểu. Ngọc Thương, ngươi ỷ thế hiếp người trước, giảo khẩu ngụy biện ở sau, được lắm cho chút màu sắc. Bây giờ ta chỉ hỏi ngươi một câu, đồ nhi của ta, ngươi thả hay là không thả?
Ánh mắt Ngọc Thương lấp loé, thả, hắn ngược lại là muốn thả, chỉ là thả như vậy mà nói, bao nhiêu người nhìn, hắn khó tránh khỏi có chút mất mặt, lạnh nhạt nói:
“Hắc huynh tự mình ra mặt, tự nhiên là hdễảo nói. Ta đối xử với lệnh đồ rất tử tế, không tổn hại một cọng lông, nhưng người của ngươi vừa đả thương người của ta, muốn ta thả người, làm sao cũng phải có lời giải thích chứ?
Hắn đã nhắc nhở rất rõ ràng, cũng cho Quỷ Y bậc thang đi xuống, ta bắt người của ngươi, người của ngươi cũng đả thương người của ta.
Chỉ cần Quỷ Y xuống nước, mọi người coi như hòa nhau lẫn nhau, đều có mặt mũi, sự tình này cũng coi như qua.
Thanh âm già nua cười ha ha nói:
“Ngươi vô lý trước, còn muốn ta cho thuyết pháp, không hổ là quốc sư Tần quốc. Đồ nhi của ta là chết hay sống, ngươi cũng phải lôi ra cho ta xem một chút chứ?

“Dễ nói!
Ngọc Thương nở nụ cười, ánh mắt nhìn Chu Kiếm và Vưu Bội Bội một chút, sau đó quay đầu lại nói:
“Đi, mời cao đồ của Hắc huynh ra.
“Vâng!
Quách Hành Sơn lĩnh mệnh rời đi.
Chỉ chốc lát sau, người được mang đến, Vô Tâm và Quách Mạn đều bị mang ra ngoài, bất quá trên người đều bị hạ cấm chế, lại có người chuyên chăm sóc, chạy là đừng nghĩ chạy.
Ngọc Thương nhìn Vô Tâm nói.
“Hắc huynh mời xem, lệnh đồ lông tóc không tổn hại nha.
Thanh âm già nua từ từ nói:
“Vô Tâm, thế gian này tốt không?
Mọi người không rõ thâm ý trong lời ấy, chỉ có Vô Tâm im một lúc mới chắp tay.
“Đệ tử bái kiến sư tôn, sư tôn nói không sai, nhưng thế gian vốn là như vậy.
Thanh âm già nua thở dài.
“Ngươi vẫn u mê không tỉnh a!
Vô Tâm lại trầm mặc.
Ngọc Thương bỗng cười nói:
“Hắc huynh, ngươi hưng sư động chúng mà đến, nhưng ngay cả mặt cũng không chịu lộ, keo kiệt bộ mặt như vậy, còn muốn ta giao người, có phải có chút quá mức rồi hay không?
Thanh âm già nua nói:
“Vô Tướng, ngươi đi tiếp sư huynh trở về đi.
“Vâng!
Phu xe bỏ roi, nhảy xuống xe, không nhanh không chậm đi về phía trước.
Nhan Bảo Như cũng nhảy xuống theo, cùng phu xe song song tiến lên.
Thấy cảnh này, hai mắt Ngọc Thương híp lại.
“Hắc huynh, chẳng lẽ ngươi còn muốn cướp người sao?
Vô Tâm và Quách Mạn bị người kéo ra sau, cũng tăng mạnh nhân thủ coi chừng, đồng thời có đao kiếm gác ở trên cổ hai người, một khi có bất

trắc, hai người sẽ lập tức bỏ mạng.
Độc Cô Tĩnh và Quách Hành Sơn cũng tiến đến bên cạnh sư phụ, trên tay đều nắm Thiên Kiếm Phù đề phòng.
Tả hữu càng có một loạt cung tiễn thủ bố trận thành hình quạt, kéo Huyền Thiên Phá Cương Tiễn, mũi tên nhắm ngay hai người.
Đám người chưởng môn của tam đại phái chỉ nhìn không nói.
Mọi người theo vào, còn có đứng ở ngoài sân cũng nhìn chằm chằm một màn này.
Mắt thấy hai người từng bước áp sát, sắc mặt Ngọc Thương trầm xuống, phát sinh cảnh cáo nghiêm khắc.
“Hắc huynh, nếu người của ngươi lại dám tới gần mà nói, ra sự tình cũng đừng oán ta!
Nhưng người trong xe không có lên tiếng.
Ngược lại là phu xe và Nhan Bảo Như nghe được cảnh cáo dừng lại, đối lập với đám người Ngọc Thương, rất có tư thế lấy hai địch trăm.
Hai tay trong tay áo của Nhan Bảo Như đã thủ thế.
Ngọc Thương nhìn chăm chú hai người ánh mắt đột nhiên chấn động, bởi vì hắn nhận ra được áp lực trong không khí đột nhiên tăng cường đè ép, ánh mắt nhìn về phía Nhan Bảo Như, ý thức được đối phương là người nào, cũng ý thức được vì sao đối phương không sợ hãi, càng ý thức được đối phương muốn làm gì, hò hét:
“Ngăn trở!
Nhưng đã muộn, hắn cảm giác thân hãm vào bùn, phản ứng trì độn.
Đâu chỉ là hắn, Độc Cô Tĩnh và Quách Hành Sơn cũng cảm giác được áp lực đồng dạng, ở dưới kinh hãi, trực tiếp thôi phát Thiên Kiếm Phù.
Cung tiễn thủ vừa nghe hiệu lệnh, Huyền Thiên Phá Cương Tiễn trong tay cũng vèo vèo bắn ra.
Năng lượng bàng bạc của hai đạo Thiên Kiếm Phù vừa ra, trong nháy mắt xé rách lực lượng không gian của Nhan Bảo Như.
Lực trì trệ vừa vỡ, Ngọc Thương vội vàng tránh đi.
Nhưng phu xe đã nhân lúc Độc Cô Tĩnh và Quách Hành Sơn trì trệ không kịp phản ứng lắc mình rời đi, có thể nói trong nháy mắt lóe qua giữa hai người, lao thẳng tới Ngọc Thương.

Cung tiễn thủ không để ý người mình, Huyền Thiên Phá Cương Tiễn thả ra mao châm ngay cả người mình cũng bao trùm.
Người bên này có giải dược, chỉ cần không sợ độc tính, chỉ là kim đâm thì có gì phải sợ.
Mà Nhan Bảo Như và phu xe cũng không nhìn Huyền Thiên Phá Cương Tiễn uy hiếp, phu xe lắc người rời đi, Nhan Bảo Như thì tay áo tung bay chống đỡ mao châm lùi về sau, trên người đã trúng chí ít hơn trăm châm.
Sở dĩ cấp tốc thối lui, không phải sợ độc châm, mà là sợ Độc Cô Tĩnh và Quách Hành Sơn sử dụng Thiên Kiếm Phù.
Nhưng Độc Cô Tĩnh và Quách Hành Sơn đã không rảnh bận tâm nàng, hoảng sợ nhìn về phía phu xe.
Tốc độ của đối phương quá nhanh, nhanh đến như một mị ảnh.
Thần sắc đám người chưởng môn của tam đại phái đại biến.
Đích xác là quá nhanh, nhanh đến Ngọc Thương trở tay không kịp, dưới vội vàng song chưởng đẩy ra một đạo hào quang đánh về người nhào tới.
Ngũ trảo của phu xe như câu, ầm… dễ dàng đánh tan đoàn hào quang kia.
Cương phong phân tán, Ngọc Thương chỉ cảm giác một bóng đen xuyên phá đến trước mắt, một khắc sau cái cổ căng thẳng, có cảm giác bị cắt đứt.
Này là người nào? Lẽ nào là Nguyên Anh kỳ sao? Hắn có thể cảm giác được tu vi của đối phương quá cao, căn bản không phải Kim Đan đỉnh phong bình thường có thể ngang hàng, bị người tu vi cường đại như vậy khống chế, đã không cách nào động đậy.
Độc Cô Tĩnh và Quách Hành Sơn song song phất tay, kiếm cương bắn ra dừng lại, không dám hạ thủ với mục tiêu, bằng không đứng mũi chịu sào là Ngọc Thương.
Một bóng người khống chế lấy Ngọc Thương cấp tốc lui ra.
Nhan Bảo Như thi pháp bức ra độc châm trên người, phu xe cũng lắc mình trở về bên xe ngựa, trên tay nhiều ra một người, chính là Ngọc Thương sắc mặt khiếp sợ không nói ra lời.
Phu xe một tay khống chế Ngọc Thương, một tay bắt lấy dây cương.
Biến cố này, bất quá là sự tình trong nháy mắt.

Thiên Kiếm Phù phóng thích ra năng lượng không cách nào kéo dài, cũng không phải tu vi như Độc Cô Tĩnh và Quách Hành Sơn có thể điều khiển dài lâu không thả.
Sư phụ rơi vào trên tay đối phương, hai người lại không thể công kích, chỉ có thể dẫn hướng năng lượng đánh về phía bầu trời.
Vù! Vù! Vù...
Tiếng ông ông rung động trên bầu trời Phù Phương Viên, hai tấm Thiên Kiếm Phù lại lãng phí như vậy.
Toàn bộ Phù Phương Viên gạch vụn bay ngang, mái ngói như lá cây thổi đi, cương phong khuếch tán làm chưởng môn của tam đại phái như ở trong sóng to gió lớn, không ngừng nhấp nhô.
Ánh mắt chưởng môn của tam đại phái cùng nhau nhìn chằm chằm vào phu xe, kinh nghi bất định, thực lực cường hãn như vậy, Ngọc Thương ở trên tay hắn không có lực chống đỡ, này đến tột cùng là người nào? Lẽ nào là cao thủ Nguyên Anh cảnh?
Theo lý thuyết thì không thể, thật là tu sĩ Nguyên Anh mà nói, không có khả năng lộ ra, Cửu Thánh là sẽ không bỏ mặc.
Chưởng môn tam đại phái lại cấp tốc nhìn phản ứng của đại lượng tu sĩ do Quỷ Y triệu tập đến, ba người ý thức được không ổn.
Quỷ Y vừa ra tay là trận thế như vậy, đủ để chấn nhiếp toàn trường, những người được mời kia tất sẽ động dung, một khi Quỷ Y có tâm gây sự mà nói, những người kia không dám không nghe, sợ là sẽ làm Tề Kinh đại loạn.
Trong mắt Chu Kiếm và Vưu Bội Bội cũng lộ ra kinh hãi, sớm biết phu xe này không phải người bình thường, không nghĩ rằng lại có thực lực cường hãn như vậy.

Chương 1940: Sư tôn, bệnh nhân của ta còn ở trong tay bọn hắn (1)

Chương 1940: Sư tôn, bệnh nhân của ta còn ở trong tay bọn hắn (1)
Trong mắt Nhan Bảo Như cũng lộ ra thần sắc kinh nghi bất định, sư đệ của Vô Tâm lại có thực lực như vậy, làm đồ đệ cũng như vậy, vậy thực lực của Quỷ Y nên kinh khủng cỡ nào?
Nàng chỉ tuân theo phân phó phối hợp hành sự, không biết thực lực của phu xe này.
Các lộ tu sĩ đến trợ trận và vây xem cũng khiếp sợ không thôi.
Người Hiểu Nguyệt Các đã rối loạn, Độc Cô Tĩnh lắc người một cái, bắt được Vô Tâm, tiện tay gác kiếm ở trên cổ hắn, lạnh lùng nói:
“Quỷ Y, lập tức thả người!
“Ngọc Thương, ngươi muốn gặp ta? Ngươi nhất định phải gặp ta?
Thanh âm già nua lại nói.
Ngọc Thương bị hạn chế không cách nào động đậy, cắn răng nói:
“Hắc Ly, ngươi thật muốn nhúng tay các nước chi tranh sao?
Thanh âm già nua nói:
“Trừ chụp mũ ép người, ngươi còn có thể nói cái khác hay không?
Ngọc Thương:
“Lén lén lút lút đánh lén, có tài ba gì?
“Đường đường chính chính đơn đấu, ngươi cũng không dám!
Màn xe di động, một cánh tay đẩy ra, một lão giả xiêm y lôi thôi ở dưới muôn người chú ý xuất hiện.
Không có búi tóc, tóc xám trắng khoác sau lưng, do một sợi tơ buộc chặt, không nhìn ra có gì đặc biệt.
Này chính là Quỷ Y trong truyền thuyết? Ánh mắt Ngọc Thương nhìn chằm chằm đánh giá, tất cả mọi người cũng nhìn chằm chằm.

Quách Mạn cũng như vậy, Vô Tâm ngược lại lộ ra mấy phần hổ thẹn, bởi vì bản thân không nghe lời, chọc ra phiền phức, còn phải kinh động sư phụ xuất sơn, là đệ tử như hắn bất hiếu.
Chưởng môn của tam đại phái nhìn nhau, phàm là có chút nhãn lực đều có thể nhìn ra, trên mặt Quỷ Y mang mặt nạ, y nguyên chưa lấy mặt thật hiện thân.
Nhan Bảo Như cũng là lần thứ nhất nhìn thấy vị Quỷ Y này, nhìn chằm chằm lão giả nhảy xuống xe ngựa, đi tới bên người Ngọc Thương.
Dừng lại ở trước mặt Ngọc Thương, Quỷ Y nói:
“Thấy ta có cái gì tốt? Bây giờ nhìn thấy, ngươi có thể thế nào?
Độc Cô Tĩnh khống chế con tin lại hét.
“Lập tức thả người!
Đùng!
Quỷ Y đột nhiên tát một bạt tai, tàn nhẫn quất vào mặt Ngọc Thương, đánh đến Ngọc Thương miệng mũi chảy máu.
Một tát này đánh đến không biết bao nhiêu người mục trừng khẩu ngốc, đây chính là Các chủ Hiểu Nguyệt Các, quốc sư Tần quốc a, lại bị nhục nhã ở trước mặt mọi người!
Không biết bao nhiêu người đổ mồ hôi, đồn đại nói Quỷ Y là người có thù tất báo, bây giờ xem ra, quả nhiên không sai!
“Ngươi dám!
Độc Cô Tĩnh gào thét.
Mà Quỷ Y dường như không để ý tới hắn, chỉ nhìn chằm chằm Ngọc Thương.
Ngọc Thương phẫn nộ dùng sức quay đầu lại, cả giận nói:
“Quỷ Y, hôm nay...
Đùng! Lại một bạt tai, Quỷ Y chỉ trán hắn.
“Cẩu vật không biết trời cao đất rộng, lão phu là ngươi muốn gặp là gặp được sao? Thời điểm lão phu thành danh, ngươi còn không biết lăn lộn ở nơi nào, dám cố chấp với ta, ai cho ngươi lá gan!
Đùng!
Ra tay không chút lưu tình, Ngọc Thương bị đánh đến đầu choáng váng, tai vang lên ong ong.

Người Hiểu Nguyệt Các vừa gấp vừa nộ, nhưng lại không dám manh động, tính mạng của Các chủ ở trong tay đối phương a.
Kiếm trong tay Độc Cô Tĩnh gác ở trên cổ Vô Tâm, đã cắt vỡ da thấy máu, gầm lên:
“Lão thất phu, lại dám vọng động, ta làm thịt đồ đệ ngươi!
Lúc này Quỷ Y mới quay đầu nhìn lại.
“Tiểu tử, ngươi nguyện ý lấy mạng sư phụ ngươi đổi mạng đồ đệ ta, ta không có ý kiến. Ngươi lại dám động hắn một sợi tóc, ta liền chặt một ngón tay của sư phụ ngươi.
Nói xong quay đầu lại, phất tay, đùng! Lại là một cái bạt tai.
“Còn cho màu sắc, ngươi cho ai màu sắc?
Đùng!
“Còn muốn thuyết pháp, ngươi muốn thuyết pháp gì? Thuyết pháp này ngươi thoả mãn không?
Lại liên tiếp mấy tát, Quỷ Y mới dừng tay.
Một màn này không biết làm bao nhiêu người âm thầm líu lưỡi, đều nói Quỷ Y này không trêu chọc nổi, hôm nay gặp mặt, mới biết đồn đại không hư, quả nhiên là không trêu chọc nổi.
Chưởng môn của tam đại phái hai mặt nhìn nhau.
Cũng không phải sợ Quỷ Y, mà là Quỷ Y dám công khai nhục nhã Ngọc Thương như vậy, làm bọn hắn không biết vị này sức lực từ đâu tới, Hiểu Nguyệt Các dễ chọc như vậy sao?
Bởi vậy làm trong lòng bọn hắn hơi kiêng kỵ.
Nhìn thấy sư phụ bị người nhục nhã, hơn nữa bị đánh miệng mũi chảy máu, hai mắt đám người Độc Cô Tĩnh muốn nứt, hận không thể trả thù ở trên người Vô Tâm, nhưng Quỷ Y có thể không để ý đồ đệ chết sống, bọn hắn lại không thể ở trước mặt mọi người không để ý sư phụ chết sống.
Mà này hiển nhiên cũng là nguyên nhân Quỷ Y ra tay không phải cứu người, mà là trước tiên bắt người.
Ngọc Thương dùng sức lắc đầu, rốt cục tỉnh lại, có lúc không tỉnh táo có lẽ là việc tốt, tỉnh táo nhìn ánh mắt cổ quái xung quanh, trong nháy mắt giận dữ và xấu hổ khó nhịn, hận không thể tìm khe nứt chui vào.

Đời này chưa chịu qua nhục nhã như vậy, hắn biết, trải qua sự tình này, có thể sống hay không không đề cập tới, nhưng một đời anh danh là hủy hoại trong chốc lát, sẽ trở thành chuyện cười trong thiên hạ!
Trong lòng căm hận không nói, cũng có chút hối hận, hối hận phát điên, vì sao lúc trước bản thân lại phải tự làm khổ mình, người người đều biết Quỷ Y không dễ chọc, mình cần gì đi trêu chọc? Khiến cho bản thân không nuốt vào được, lại phun không ra, còn rơi vào kết cục hôm nay, chân chính là ngu ngốc a!
“Không cần phải để ý đến ta, giết!
Ngọc Thương gầm lên, là hiệu lệnh người Hiểu Nguyệt Các giết người.
Đám người Độc Cô Tĩnh nghe được, nhưng ở dưới mọi người nhìn chằm chằm không để ý sư phụ chết sống, bảo bọn hắn làm sao đi làm?
“Dừng tay!
Đám người Độc Cô Tĩnh giống như gặp quỷ rống to.
Chỉ thấy hai ngón tay của Quỷ Y lấy ra một viên thuốc màu xanh, nhét vào trong miệng Ngọc Thương, cằm hợp lại, bấm tay điểm vào yết hầu, Ngọc Thương theo bản năng nuốt xuống.
Hắn thân là người thưởng thức, rõ ràng có thể cảm nhận được đồ vật nuốt vào có chứa mùi tanh hôi nồng nặc, hơn nữa vào miệng liền tan.
Quỷ Y quay đầu lại, nhìn đám người Độc Cô Tĩnh nói:
“Không cần sợ, ăn không chết được. Thế nào, náo cũng huyên náo gần đủ rồi, ta cũng không phải người không nói đạo lý, các ngươi bắt đồ nhi của ta là vô lễ trước, ta bắt sư phụ của các ngươi trả thù sau, bây giờ xem như hòa nhau, lẫn nhau thả người được không?
Độc Cô Tĩnh và Quách Hành Sơn vừa giận vừa sợ, hơn nữa khó có thể làm chủ.
Ngọc Thương rống to.
“Động thủ, không cần lo cho ta!
“Ồn ào!
Quỷ Y lạnh lùng quát.
Đùng! Phu xe dùng tay chém vào gáy Ngọc Thương, tròng trắng Ngọc Thương trắng dã, tại chỗ xụi lơ xuống, lại bị phu xe đỡ không thể ngã xuống.
“Cùng nhau thả người cũng được.

Quỷ Y nói xong chỉ chỉ bốn phía.
“Muốn so nhiều người cũng được, tùy các ngươi chọn. Ta kiên trì có hạn, không làm ra lựa chọn, ta sẽ mang Ngọc Thương đi làm dược đỉnh, các ngươi nhìn mà lo liệu!
“Không nói lời nào? Đi!
Nói xong xoay người, ý đồ lên xe.
“Chậm đã!
Độc Cô Tĩnh hô to một tiếng.
“Đổi người!
Đối mặt loại thế cục này, hai sư huynh đệ cuối cùng vẫn làm ra quyết định, không thể để Ngọc Thương chết, Ngọc Thương vừa chết, vị trí Các chủ Hiểu Nguyệt Các cũng chỉ có thể do người đức cao vọng trọng khác trong tổ chức chiếm cứ, còn chưa tới phiên bọn hắn. Các chủ mới sẽ không thể để đại quyền của Hiểu Nguyệt Các tiếp tục do người của Ngọc Thương nắm giữ, bọn hắn đều sẽ bị đẩy ra vòng tròn quyền lực. Này không chỉ quan hệ đến an nguy của sư phụ, còn quan hệ đến tiền đồ và vận mệnh của hai người, không khó làm ra lựa chọn.
Quỷ Y sảng khoái xoay người lại.
“Các ngươi thả người trước đi!
Độc Cô Tĩnh cả giận nói:
“Cái gì gọi là chúng ta thả người trước? Phải đồng thời thả.
Quỷ Y:
“Cái đám không muốn mặt này, không có tư cách cò kè mặc cả với lão phu, các ngươi hoặc là giết đồ nhi của ta, hoặc trước tiên thả người, lão phu không tiếp nhận bất kỳ áp chế! Thả hay là không thả?
Mọi người xem như lĩnh giáo, từ vừa bắt đầu đến hiện tại, vị này căn bản không có dự định đàm phán, muốn giết cứ giết, ăn miếng trả miếng!
Không có bất kỳ chỗ để đàm phán, Độc Cô Tĩnh trong cơn tức giận bỗng nhiên chắp tay.

Chương 1941: Sư tôn, bệnh nhân của ta còn ở trong tay bọn hắn (2)

Chương 1941: Sư tôn, bệnh nhân của ta còn ở trong tay bọn hắn (2)
“Ba vị chưởng môn xem đủ chưa? Chuyện đến nước này, hy vọng nể tình minh hữu, xin mời ba vị chưởng môn ra mặt chủ trì công đạo! Nếu như cố ý xem cuộc vui, như vậy ai cũng đừng nghĩ dễ chịu, Tần quốc ta chẳng qua là liều cá chết lưới rách mà thôi!
Ánh mắt ba vị chưởng môn giao nhau, nói tới mức độ này, bọn hắn lại không hé răng là không được.
Thân hình lóe lên, ba người bay xuống, đứng ở giữa hai nhóm người.
“Hắc huynh.
Ba vị chưởng môn lục tục nhìn Quỷ Y chắp tay bắt chuyện.
Quỷ Y nói:
“Từ vừa bắt đầu, ta đã có bàn giao, nước giếng không phạm nước sông, chỉ vì việc tư mà đến, ba vị chưởng môn là muốn can dự sao?
Vũ Văn Yên xua tay.
“Chính bởi vì là việc tư, trước đó chúng ta mới không can thiệp, nhưng tình huống bây giờ Hắc huynh cũng nhìn thấy, chúng ta thật bất đắc dĩ, ta nghĩ Hắc huynh cũng không muốn can thiệp chiến sự của các nước a? Không bằng song phương thu tay, thả Ngọc Thương tiên sinh đi.
Quỷ Y:
“Ba vị chưởng môn đã ra mặt, vậy thì dễ nói, lão phu cũng không muốn cuốn vào các nước chi tranh, đương nhiên phải cho ba vị chưởng môn mặt mũi. Nhưng vẫn là câu nói kia, lão phu tuyệt đối không tiếp nhận bất kỳ áp chế, ta nói rồi, chỉ cần bọn hắn thả người, ta sẽ thả người. Lão phu là lang trung, chẩn bệnh trị người, nói như thế nào, chính là như thế đó, tuyệt đối không hư ngôn!

Lời này vừa nói ra, nói rõ là cho ba vị chưởng môn mặt mũi, ba vị chưởng môn cũng coi như không mất mặt trước đám đông.
Vũ Văn Yên gật đầu.
“Nghe tiếng Hắc huynh ghét nhất người không giữ lời đã lâu, Hắc huynh đã nói như vậy, ta tin tưởng này chính là bảo đảm.
Nói xong quay đầu lại nhìn hai vị khác.
Bắc Huyền vuốt râu, nhìn lại bên Hiểu Nguyệt Các.
“Thả người đi, ba nhà chúng ta bảo đảm!
Tam Thiên Lý cũng nói:
“Nếu như ai nuốt lời, ba nhà chúng ta nhất định để hắn đi không ra Tề quốc!
Đã có ý bảo đảm, cũng có ý uy hiếp, ở trước mặt mọi người, cũng biểu lộ ra khí thế của tam đại phái.
Độc Cô Tĩnh trầm giọng nói:
“Không biết hắn cho sư phụ ta dùng đồ vật gì, quay đầu lại nếu như sư phụ ta bởi vì dùng đồ vật ra ngoài ý muốn, mà bọn hắn lại chạy, chúng ta đi chỗ nào nói lý?
Bắc Huyền lại nhìn về phía Quỷ Y.
“Hắc huynh, này là vấn đề a, ngươi cho Ngọc Thương huynh ăn cái gì?
Quỷ Y hừ hừ nói:
“Nghe nói Hiểu Nguyệt Các thích cho người ăn Khổ Thần Đan, ta lo lắng đồ nhi của ta bị người hành hạ, bởi vậy trước khi đến chuẩn bị trả thù, cố ý phối ra độc dược, danh tự còn chưa kịp nghĩ, ta ngược lại muốn nhìn xem Hiểu Nguyệt Các các ngươi có bản lãnh hóa giải hay không.
Bắc Huyền trầm giọng nói:
“Đã như vậy, còn làm sao thả người? Hắc huynh nên giải độc cho Ngọc Thương huynh trước mới phải!
Quỷ Y lắc đầu:
“Độc không có thuốc giải triệt để trừ tận gốc, chí ít trước mắt ta không có biện pháp, nhưng hiệu quả giống như Khổ Thần Đan, có thể khống chế lại, mỗi nửa năm độc phát một lần. Nếu Hiểu Nguyệt Các có thể hóa giải, vậy tự mình hóa giải, nếu không thể hóa giải, lão phu cũng sẽ không ngồi yên không để ý đến, sẽ định kỳ phái người đưa thuốc.
Thấy Độc Cô Tĩnh muốn phát tác, hắn lại giơ tay lên nói:

“Đừng nóng vội! Hiểu Nguyệt Các ngươi không phải cũng có Khổ Thần Đan sao? Các ngươi có thể cho đồ nhi ta ăn, lẫn nhau hợp lý!
“Ngươi...
Độc Cô Tĩnh giận dữ.
“Ai không biết y thuật của ngươi...
Quỷ Y đột nhiên tức giận đánh gãy.
“Đã biết bản lĩnh của ta, còn dám cậy thế bắt nạt ta, là ai chủ động tìm việc, các ngươi còn có lý hay sao? Ta nói rồi, người, muốn thả thì thả, không thả các ngươi cứ giết, nên lựa chọn thế nào đều ở trong tay các ngươi, ta không có bất kỳ ý kiến, còn muốn thế nào!
Mắt thấy có chút giằng co không xong, Tam Thiên Lý nhấn tay, ra hiệu song phương bớt giận, sau đó xoay người đi về phía Độc Cô Tĩnh, nói thầm gì đó, không biết nói cái gì. Nói chung cuối cùng gương mặt Độc Cô Tĩnh âm trầm, phất tay ra hiệu một thoáng.
Vô Tâm và Quách Mạn bị giải qua, Độc Cô Tĩnh lấy ra một hạt Khổ Thần Đan, ở trước mặt mọi người nhét vào trong miệng Vô Tâm, thi pháp luyện hóa Khổ Thần Đan, cuối cùng đẩy ra, trầm giọng nói:
“Thả người!
Cứ như vậy, Vô Tâm và Quách Mạn đều được thả.
Mọi người nhìn chằm chằm bên dưới, hai người đi tới Quỷ Y bên người, Vô Tâm trường cúc một cung, Quách Mạn cũng theo hành lễ.
Tam Thiên Lý lên tiếng nói:
“Hắc huynh, Hiểu Nguyệt Các đã thả người, ngươi cũng nên thực hiện hứa hẹn chứ?
Quỷ Y đang muốn ra hiệu thả người, ai biết Vô Tâm đột nhiên chắp tay nói:
“Sư tôn, bệnh nhân của ta còn ở trong tay bọn hắn.
Hắn chỉ là Tây Môn Tình Không, lúc này đề cập, là bởi vì hắn nhớ Thiệu Liễu Nhi nói Tây Môn Tình Không là bằng hữu của nàng.
Cái khác chính là, Huyền Vi chết, để trong lòng hắn có chút hối hận.
Lời này vừa nói ra, Độc Cô Tĩnh vừa giận vừa sợ.
“Ba vị chưởng môn, này là ý gì?
Quỷ Y cũng không biết tâm tư của đệ tử, cũng nhớ tới sự tình Nhan Bảo Như đề cập, lên tiếng nói:

“Không có ý tứ khác, này là môn quy của ta, bệnh nhân tiến vào bản môn, hoặc là chữa khỏi cút đi, hoặc là chữa không khỏi chết ở trên tay bản môn, không có đạo lý bị người xông vào gia môn bắt đi.
Người khác cũng đoán được Vô Tâm nói tới bệnh nhân là ai, chưởng môn của tam đại phái nhíu mày, đều biết Hiểu Nguyệt Các không thể buông tha Tây Môn Tình Không.
Vũ Văn Yên trầm giọng nói:
“Hắc huynh, ngươi như vậy khó tránh khỏi có chút lật lọng!
Quỷ Y không lùi một bước:
“Nói vậy mọi người ở đây đều biết môn quy của ta! Chúng ta mặc kệ ngoại giới thị phi ân oán, chỉ cần là bệnh nhân vào cửa, kia chính là bệnh nhân, không quan hệ tới thị thị phi phi khác! Môn quy này là quyết không thay đổi, sao có thể dung người tùy ý đạp lên, không biết môn quy của ba vị chưởng môn, nhà nào có thể tùy ý để người đạp lên?
“Nữ hoàng Vệ quốc Huyền Vi đang được cứu trị ngàn cân treo sợi tóc, bị Hiểu Nguyệt Các không xin phép mà vào, mạnh mẽ quấy rầy cứu trị đến nỗi chết thảm, nể tình ba vị chưởng môn, ta tạm cho là đồ nhi mình học nghệ không tinh, không đáng truy cứu. Chết rồi thì thôi, sống sót giao ra đây, đợi ta trị xong đá ra cửa, muốn đánh muốn giết kia là sự tình của các ngươi, chúng ta tuyệt đối không can dự!
Lời này vừa nói ra, bốn phía ồn ào, nguyên lai Huyền Vi là chết như vậy. Chưởng môn của tam đại phái cũng nhìn nhau, cuối cùng cũng coi như biết nguyên nhân chân thực cái chết của Huyền Vi, trước đã cảm thấy Huyền Vi chết có chút không hợp lý.
Trước đã nói tốt, đột nhiên tăng thêm điều kiện, đối với Hiểu Nguyệt Các mà nói, Quỷ Y rõ ràng là không nói đạo lý.
Không sai, có lẽ là không nói đạo lý, nhưng Quỷ Y không nói đạo lý thì đã sao, người của hắn đã về, nhưng Ngọc Thương còn ở trên tay hắn, nói ngươi phá hỏng môn quy của hắn, ngươi có thể làm gì?
Sự tình đến mức độ này, Các chủ ở trên tay đối phương, đám người Độc Cô Tĩnh lại có thể thế nào?
Muốn trách chỉ có thể trách trước đó không đề phòng, không nghĩ tới đối phương có thể ở dưới Thiên Kiếm Phù và Huyền Thiên Phá Cương Tiễn tầng tầng ngăn trở bắt người.

Mà chưởng môn của tam đại phái là quyết không muốn giúp Hiểu Nguyệt Các liều mạng, không đến bất đắc dĩ, ở trong kinh thành đánh oanh oanh liệt liệt chơi rất vui sao? Ba phái điều động đệ tử trấn áp cũng sẽ có tử thương.
Cũng may Ngọc Thương còn ngất, không cách nào làm chủ.
Chưởng môn của tam đại phái và hai sư huynh đệ Độc Cô Tĩnh thương nghị, cuối cùng vẫn quyết định thả người!
Đối với Hiểu Nguyệt Các mà nói, cái mạng của Tây Môn Tình Không không đáng giá bằng Ngọc Thương.
Sự tình này là Độc Cô Tĩnh quyết định, có trách nhiệm gì hắn gánh vác.
Nhưng ai cũng biết, bảo vệ tính mạng của Ngọc Thương, Ngọc Thương làm sao trách được đệ tử?
Ở dưới mọi người nhìn chằm chằm, Tây Môn Tình Không đẫm máu, bị thương không thành nhân dạng, ở vào trong hôn mê bị kéo ra.

Chương 1942: Hai kiện chí bảo của vi sư

Chương 1942: Hai kiện chí bảo của vi sư
Mọi người nhìn qua, không biết bao nhiêu người thổn thức, đường đường Đan bảng đệ nhất cao thủ, lại rơi vào kết cục như vậy, hơn nữa là vì nữ nhân, nháo đến cuối cùng nữ nhân kia còn chết rồi, cái gì cũng không đạt được, không biết bao nhiêu người vì đó cảm thấy không đáng.
Hai đệ tử Hiểu Nguyệt Các kéo người đưa đến bên Quỷ Y.
Người vừa tới tay, Quỷ Y cũng sảng khoái.
“Thả người!
Hai người kia lập tức khiêng Ngọc Thương trở về.
Quách Mạn nâng Tây Môn Tình Không lên xe ngựa, Vũ Văn Yên đột nhiên uy nghiêmói.
“Toàn thành giới nghiêm, ai dám gây sự ở Tề Kinh, giết không tha!
Sâu cạn của Quỷ Y đã thăm dò ra được một chút, tam đại phái hy vọng sự tình đến đây là kết thúc, chí ít không hy vọng song phương lại kiếm chuyện ở trong Tề Kinh, có việc thì ra ngoài đánh đi.
Lời này vừa nói ra, Độc Cô Tĩnh nhìn Vũ Văn Yên, rất muốn hỏi là có ý gì.
Tam Thiên Lý hảo ý nhắc nhở.
“Độc Cô, tâm tình của ngươi ta có thể lý giải, nhưng hiện tại không phải thời điểm tính sổ, người ta nhiều người hơn các ngươi, ai thắng ai thua khó liệu, chúng ta không muốn các ngươi chịu thiệt, ngươi đã mời chúng ta ra bảo đảm, thì không nên để cho chúng ta nuốt lời. Mặt khác, nếu như ngươi không có nắm chắc bắt sống, tốt nhất suy tính độc trên người sư phụ ngươi!
Độc? Cái khác không nói, Quỷ Y cho sư phụ dùng độc, hắn cho Vô Tâm ăn độc, Độc Cô Tĩnh không cảm giác được công bằng ở chỗ nào.
Xe ngựa rời đi, nhưng lục lạc đã bị lấy xuống.

Đối mặt tam đại phái Tề quốc chấn nhiếp, các lộ tu sĩ tới Tề Kinh trợ uy cấp tốc rời đi, không ít người mang theo một đống đệ tử bổn môn rút lui.
Vội vã rời đi, không phải sợ tam đại phái, mà là sợ Hiểu Nguyệt Các tính sổ, nhân lúc Hiểu Nguyệt Các còn không có lực bận tâm, đúng lúc rời đi là lựa chọn tốt nhất.
Mà tin tức Quỷ Y cứu đồ làm nhục Hiểu Nguyệt Các cũng giống như mọc cánh nhanh chóng khuếch tán ra...
Chu Kiếm và Vưu Bội Bội tạm chưa rời đi, hộ tống xe ngựa đi tới tiểu viện của Vô Tâm.
Trong đình viện u tĩnh, Quỷ Y chắp tay sau lưng rời đi, tựa như kiểm tra hoàn cảnh nơi đây thế nào, Vô Tâm đi ở bên cạnh.
Đi một vòng, trở lại hậu viện, Quỷ Y gật đầu:
“Trong náo lấy tĩnh, địa phương còn không tệ, nhưng chung quy là đất thị phi, không yên ổn bằng dược cốc, ngươi nói phải không?
Phu xe được xưng là "Vô Tướng" vẫn không có lấy đấu bồng xuống, nghe hai người ngay cả, xoay người mời mọi người đồng hành lảng tránh, chỉ còn hắn thủ ở bên cạnh.
Vô Tâm cúi đầu.
“Đệ tử không biết nên hồi đáp thế nào.
Quỷ Y:
“Gặp nữ nhân kia chưa?
Vô Tâm:
“Gặp rồi, đã gả làm vợ người, còn sinh một con.
Quỷ Y:
“Ta mặc kệ hiện tại nàng thế nào, cũng mặc kệ nàng và ngươi thế nào, ta chỉ hỏi một câu, nàng có nguyện cùng ngươi rời đi không?
Vô Tâm:
“Đã lỡ mất, chính là lỡ mất.
Quỷ Y:
“Đã biết lỡ mất, vậy ngươi lưu luyến ở đây là vì cớ gì?
Vô Tâm đáp.
“Tâm an!
“Chó má!

Quỷ Y tức giận đến trợn tròn mắt, chỉ chỉ hắn, muốn phất tay áo rời đi, nhưng đi hai bước, lại xoay người trở về, chỉ vào hắn.
“Ta nói rồi, ngươi có thiên phú y thuật tuyệt hảo, chỉ cần ngươi về dược cốc vong tình thế sự, vi sư nguyện dốc túi dạy dỗ một thân sở học, ngày khác thành tựu không thể đo lường, khốn khổ vì tình, không đáng, nàng có cái gì tốt? Đồ nhi ngốc, không đáng a!
Hắn thật hận không thể đẩy ra trăm ngàn đạo lý giảng giải.
Vô Tâm:
“Đệ tử thường xuyên nhớ tới kỷ niệm với nàng, khó quên, trở về cũng không cách nào tĩnh tâm tu tập.
Quỷ Y giẫm chân nện ngực.
“Ngươi chưa từng thử cùng nữ nhân khác, sao biết bản thân không thể quên được? Ngươi thực muốn, ta chuẩn bị cho ngươi mang về dược cốc có được hay không?
Vô Tâm nhất thời hoảng sợ, vội vàng khuyên nhủ:
“Sư tôn, ngài đừng xằng bậy.
Quỷ Y:
“Thiên hạ nữ nhân nhiều lắm, ngươi muốn dạng nữ nhân gì không có, ưa thích ai không được, ngươi ưa thích nam nhân cũng được a. Đồ nhi ngốc, ta nói cho ngươi, nữ nhân ở trong quyền thế giãy dụa, năm đó đối với ngươi lại tốt, thì từ lâu cũng đã biến vị, từ lâu biến thành kịch độc không có thuốc nào chữa được, chuyên độc giết loại si tình như ngươi, nhanh chóng rời xa mới là phúc, hiểu không!
Vô Tâm:
“Sư tôn, năm đó ta xuất thân hàn môn, nhờ nàng không bỏ, chân thành đối đãi, bảo đệ tử làm sao có thể tuyệt tình quên đi? Đệ tử chưa từng nghĩ qua chiếm giữ nàng, chỉ hy vọng nàng sống tốt, cũng có thể nói là vì quên nàng, chờ đệ tử chân chính thả xuống, hồng trần không còn gì lo lắng, có thể an tâm trở về.
Đùng đùng!
Quỷ Y nhấc tay vỗ trán, một bộ đau đầu.
“Ta thật giống như nghe hiểu, lại không hiểu nổi. Ta chỉ muốn nói cho ngươi, lần này vì cứu ngươi, ta hơn nửa đời tích góp nhân tình, cơ hồ

đều tiêu xài hết sạch, ngươi gặp lại phiền phức như vậy, sợ là vi sư cũng phải bó tay, hiểu không?
Này tuyệt đối không phải nói ngoa, lần này đối kháng là Hiểu Nguyệt Các, đối kháng là thế lực khổng lồ toàn bộ Tần quốc, không phải những a miêu a cẩu trước kia có thể so sánh.
Các nước tung hoàng ngang dọc, khí thế mênh mông cuồn cuộn, những môn phái hắn mời đến kia căn bản không dám chống lại.
Cho nên hắn chỉ là mời người đến trợ uy.
Mà những người kia không thể không đến, sợ Quỷ Y trừng phạt người không giữ lời, nói khó nghe một chút, chính là trước tiên tới xem tình huống một chút lại nói.
Mà hắn từ đầu tới đuôi không dám bảo mọi người cùng nhau tiến lên đánh đánh giết giết.
Thật làm như vậy, chỉ sợ người dám động thủ không nhiều, đến thời điểm đó hắn bày ra tư thế lập tức phá nát, một khi bị người nhìn thấu, Hiểu Nguyệt Các lại sẽ là thái độ gì? Có thể tưởng tượng được!
Hắn đưa người tới, chỉ là vì tạo thế, dạo một vòng ở trong Tề Kinh cũng là vì tạo thế, vì hấp dẫn càng nhiều người đi xem trò vui, để người không rõ sâu cạn, chí ít để tam đại phái Tề quốc không dám dễ dàng nhúng tay, thuận tiện cho hắn và Hiểu Nguyệt Các giải quyết vấn đề mà thôi.
Cân lượng của mình như thế nào, trong lòng hắn quá rõ ràng, tốt mã dẻ cùi mà thôi.
Mà những tu sĩ kia tới trợ trận, nhân tình cũng coi như trả lại, sau này không còn nợ hắn.
Sau này hắn sẽ không còn nhiều nhân tình để triệu tập như thế nữa.
Mà lần này hắn không tiếc mạo như giả vờ giả vịt, là bởi vì yêu quý đệ tử này tài hoa, đối với hắn mà nói, là kỳ tài học tập y thuật chân chính, trăm năm khó gặp một lần, không đành lòng a!
Vô Tâm chắp tay cúc cung, này chính là trả lời của hắn.
Quỷ Y tức giận đến thổi râu trừng mắt quay lưng.
Vô Tâm đứng dậy, nhìn phu xe nói.
“Sư đệ, trước nghe sư phụ xưng hô ngươi là Vô Tướng?
Vô Tướng cười nói.

“Ở dược cốc nghe nói sư huynh cải danh tên Vô Tâm, ta liền tự xưng Vô Tướng.
Vô Tâm chỉ chỉ ngực mình:
“Ta vốn không có tim, ngươi khả năng không biết, trái tim này của ta là sư phụ lấy một trái tim heo đổi vào.
Vô Tướng nhấc tay, xốc lên đấu bồng, lộ ra khuôn mặt.
Vô Tâm trừng lớn hai mắt, khó có thể tin, kia là một quái diện ngũ quan vặn vẹo, có xẹp có sưng, hai con mắt lệch vị trí, một trên một dưới hơn nữa một lớn một nhỏ, này là mặt người sao? Quả thực chính là quái vật!
Hơn nữa trên người đối phương có mùi lạ, Vô Tâm nuốt nước miếng.
“Sư đệ, ngươi... ngươi này là?
Vô Tướng dường như nở nụ cười, chậm rãi thả đấu bồng xuống.
Quỷ Y quay lưng buông tiếng thở dài.
“Hắn nói thiên phú học y không bằng ngươi, cường nạp tu vi của dược đỉnh khác học cấp tốc, bây giờ thân thể căn bản chống đỡ không được tu vi cường đại như vậy, nếu không dựa vào thuốc duy trì, lúc nào cũng có thể sẽ giải thể, ta cũng đang tìm biện pháp giải quyết.
Vô Tâm im lặng một hồi lâu, than thở:
“Sư đệ, ngươi này là tội gì a?
Vô Tướng:
“Không muốn để người khác xem thường.
Quỷ Y xoay người, nắm lấy tay Vô Tâm.
“Để ta nhìn xem tim của ngươi thế nào rồi.
Nhắm mắt điều tra.
Sau đó mở mắt, thả tay hắn.
“Trước tiên tìm gian phòng an tĩnh, ta trước tiên giải độc Khổ Thần Đan cho ngươi.

Chương 1943: Đứng vị trí thứ năm của Đan bảng, Tiêu Thiên Chấn! (1)

Chương 1943: Đứng vị trí thứ năm của Đan bảng, Tiêu Thiên Chấn! (1)
Gian phòng không phải vấn đề, trừ hai thầy trò có thể đi vào, người khác đều bị Vô Tướng ngăn cản, đừng nói Chu Kiếm và Vưu Bội Bội, ngay cả Quách Mạn và Nhan Bảo Như cũng không được tới gần, Vô Tướng ngồi ở trên nóc nhà thủ vệ...
“Tốt rồi.
Quỷ Y từ trên cổ Vô Tâm kéo xuống một vật.
Vô Tâm ngồi dậy, sờ sờ vết thương trên cổ, có chút hiếu kỳ nhìn chằm chằm vật trong tay Quỷ Y, một con cóc toàn thân đỏ như máu, đôi mắt màu vàng.
“Sư tôn, này là vật gì? Vì sao có thể giải độc? Trước đây thật giống như chưa bao giờ thấy ngài dùng qua, cũng chưa thấy ngài giải độc như vậy.
“Vật này tên là Thị Độc Huyết Thiềm, có thể hấp huyết lọc độc.
Quỷ Y quơ quơ Huyết Thiềm trong tay.
“Chưa từng thấy a, muốn không? Này là một trong hai kiện chí bảo của vi sư, vi sư còn có một bộ y điển, có thể trị liệu cả quỷ thần, vô cùng diệu dụng, có muốn hay không?
Vô Tâm trố mắt, chợt như cười như không hỏi:
“Vậy tình huống của sư đệ bên kia có biện pháp trị liệu sao?
Quỷ Y nhất thời có phần thẹn quá hóa giận:
“Chuyện đó thì không giống, một tấm vải rách muốn chùm một đám lửa cháy mạnh làm sao được. Việc cứu chữa không phải không có biện pháp, chỉ cần hủy đi một thân tu vi là ta có thể khôi phục được thân thể của hắn rồi, nhưng hắn không chịu. Ta cũng đã tính rồi, nếu thật sự đi tới tình trạng bất đắc dĩ, ta sẽ giúp hắn hủy đi tu vi toàn thân.

Vô Tâm trầm mặc, gã hiểu tu vi đối với một tu sĩ có ý nghĩa như thế nào, một người vốn dĩ không thích hợp tu luyện đột nhiên nhận được năng lực cực lớn, sợ là sẽ không muốn hủy nó đi.
Quỷ Y:
“Thế nào, ngươi cho rằng chuyện hai món chí bảo là lừa ngươi à?
Vô Tâm đương nhiên là không tin:
“Sư tôn, trên đời không phải thật sự có y điển thần kỳ như ngài nói vậy chứ?
Quỷ Y biết là gã không tin, thành thật nói:
“Hoàng hậu của Võ triều, Ly Ca, ngươi đã nghe nói tới chưa? Hai món đồ này chính là đồ của Ly Ca, trước khi Ly Ca mất tích đã giao hai thứ này cho thị nữ tâm phúc của mình, mà người thị nữ này sau đó chính là người sau khi Ma giáo được sáng lập đã trở thành thánh nữ đầu tiên. Ta có duyên quen biết với thánh nữ, sau đó thì hợp ý, nàng nhìn thấy ta am hiểu tu tập y thuật nên liền truyền hai thứ này cho ta, hiểu chưa?
Vô Tâm nghi ngờ hỏi:
“Thánh nữ Ma giáo truyền cho người? Sư tôn, ngài là người của Ma giáo sao?
Quỷ Y chép miệng một cái, có phần thất vọng mất mát nói:
“Chuyện này nên nói thế nào đây, xem như đúng, mà cũng không phải đúng! Ta không gia nhập vào Ma giáo, thánh nữ cũng không để cho ta gia nhập, nếu truyền thừa của thánh nữ Ma giáo còn đó, nếu có phân phó, ta cũng sẽ không từ chối, nhưng sau đó thánh nữ của Ma giáo liên tiếp gặp nạn, Ma giáo bởi vì Ô Thường mà trở nên bẩn thỉu xấu xa, ta cũng không cần tiếp tục ở đó nữa. Nghe nói có một thánh tử Ma giáo xuất hiện làm loạn hết cả nên, cũng không biết là có chuyện gì xảy ra.
Vô Tâm vẫn nghi ngờ như trước, lần đầu tiên nghe được sư phụ kể chuyện như vậy, hiểu lai lịch của vật này, lại nỏi:
“Y điển này thật sự lợi hại như vậy sao?
Quỷ Y trợn mắt nói:
“Vi sư lại đi nói bậy với ngươi sao? Chỉ là thứ ghi chép trong y điển bác đại tinh thâm, vi sư còn chưa có cách lĩnh hội toàn diện mà thôi.
Vô Tâm nghi hoặc:

“Bằng vào tài năng và kinh nghiệm y thuật của sư phụ mà còn chưa thể lĩnh hội được, y điển này khó nhằn như vậy sao?
Ở phương diện y thuật, gã vô cùng có hứng thú.
Quỷ Y than thở:
“Không phải khó, mà là một vài tình trạng ghi lại trên đó ở thế gian này căn bản không gặp được, còn có một vài dược vật và đồ luyện chế dược vật, thế gian này căn bản chưa từng nghe nói, chắc là căn bản không hề tồn tại. Ly Ca kia ta nghi là căn bản không phải người của thế giới này, rất có thể là phá toái hư không tới từ thế giới khác, phu phụ Thương Tụng vốn có năng lực phá toái hư không.
“Thế giới khác...
Vô Tâm kinh ngạc, nghi ngờ, lại ngỡ ngàng, đối mặt với tinh không mênh mông chưa rõ cảm thấy thật sự xa xôi.
Đối với chuyện này, Quỷ Y chỉ là đề cập tới, thứ ông ta quan tâm không phải chuyện này mà là cái khác, lần nữa hỏi mang tính mê hoặc:
“Có muốn xem y điển một chút không, có muốn có được hai món chí bảo này không?
Vô Tâm cười khổ, gật đầu nói:
“Dĩ nhiên là muốn.
Quỷ Y lập tức nói:
“Vậy hãy cùng ta trở về, chỉ cần ngươi nguyện trở về, sau khi trở về, ta sẽ lập tức truyền hai món bảo vật này cho ngươi, thế nào?
Vô Tâm lần nữa trầm mặc, không nói lời nào cũng là một loại thái độ.
Quỷ Y có chút nóng nảy:
“Ta nói lần cuối ở đây, lần này nếu ngươi không trở về với ta, có chuyện gì xảy ra nữa ta cũng sẽ không nhúng tay vào giúp ngươi đâu.
Vô Tâm đột nhiên nở nụ cười:
“Trước đây lúc ta rời đi sư phụ cũng nói sẽ không để ý tới nữa, nhưng lần này sư phụ vẫn tới. Đệ tử không có ý tứ gì khác, chỉ là đối với sự ưu ái của sư phụ thực sự là không biết báo đáp thế nào.
Quỷ Y lắc đầu:
“Đồ nghi ngốc à, lần này ta nói không giống với lần trước, lần này đắc tội quá ác với Ngọc Thương của Hiểu Nguyệt Các rồi, thế lực của Hiểu Nguyệt Các khổng lồ thế nào, căn bản chúng ta không động vào nổi.

Ngươi bị cuốn vào sự phân tranh của các đại thế lực là đang tự tìm chết, lần này ngươi thể hiện tài năng đã dẫn tới sự chú ý của mọi người, ở lại đây chỉ trở thành mục tiêu sống mà thôi, những người đó đều là những người ăn tươi nuốt sống, phàm là có giá trị lợi dụng, có chuyện gì mà họ không làm được?

“Lần này ta không tiếc cái giá phải trả mà tới, làm vậy là để làm tròn tình thầy trò của ta và ngươi, vi sư yêu quý ngươi, muốn cố gắng dùng hết năng lực cứu ngươi một lần. Nếu còn xảy ra chuyện gì, ta thực sự bất lực, nếu lần này ngươi không đi theo ta, ta sẽ thực sự không xen vào chuyện của ngươi nữa, ngươi nghe rõ chưa?

Ông ta vẫn biết mình, biết rõ lần này thể hiện năng lực đã gây ra phiền toái lớn.

Nhưng ông ta cũng không có cách nào, ngoại trừ đi cứu đồ đệ của mình. Người ta dám bắt đồ đệ của ngươi, ngươi cho rằng ngươi tìm tới cửa cầu xin hoặc đi xin những người khác thì người ta có thể thả người sao? Đó là hạng người gì chứ? Tư thế của ngươi càng thấp, thái độ của người ta sẽ càng làm ngươi khó chịu, chẳng những không cứu được đồ đệ còn có thể làm liên lụy tới mình.

Có năng lực hóa giải Khổ Thần đan cũng đã phạm vào kiêng kỵ của Hiểu Nguyệt Các, ông ta nghi ngờ lần này Ngọc Thương bắt đồ đệ của ông ta, Khổ Thần Đan chắc là một trong những nguyên nhân quan trọng. Người khác không nghĩ tới, ông ta là một người hành nghề y đối mặt với chuyện này đã có phản ứng kịp thời.

Còn lần này nếu không cường ngạnh, sau này hành tẩu trong thiên hạ cũng sẽ bị phá công, sẽ có phiền phức vô cùng vô tận.

Người ta nói Quỷ Y ông ta có cừu oán tất sẽ báo, nhưng nếu bình thường thì không ai tự đến gây phiền phức, rất nhiều chuyện đều là bị ép buộc.

Mà ông ta cũng hy vọng mượn lần này làm đồ đệ hiểu ra chuyện lợi hại thế nào, chặt đứt suy nghĩ trong đầu của đồ đệ, nhưng dường như còn chưa đạt được hiệu quả trong kỳ vọng của ông ta.

Vô Tâm gật đầu:

“Đệ tử hiểu rồi!

“Ngươi...

Quỷ Y không biết nói gì, biết nói cái gì nữa cũng vô ích, ở lại cũng không còn tác dụng gì, đứng dậy phất tay áo rời đi.
Tối hôm đó, trong cung có người tới mời, nói Tề hoàng và chưởng môn của tam đại phái thiết yến trong cung, mời Quỷ Y tới dự tiệc.
Quỷ Y không muốn bị cuốn vào trong mưu đồ gây rối này, lấy chuyện chữa bệnh giải độc cho đồ đệ đang vào thời khắc mấu chốt làm lý do từ chối...
Hai ngày sau, Quách Man chạy về từ bên ngoài, chạy tới trước mặt mấy người, vốn là muốn nói gì đó nhưng thấy Vô Tướng cũng ở đây thì muốn nói lại thôi.

Chương 1944: Đứng vị trí thứ năm của Đan bảng, Tiêu Thiên Chấn! (2)

Chương 1944: Đứng vị trí thứ năm của Đan bảng, Tiêu Thiên Chấn! (2)
Vô Tâm nhìn ra có việc, hỏi:
“Làm sao vậy?
Quách Man do dự nói:
“Danh sách trên Đan bảng của Phiêu Miểu Các thay đổi rồi.
Lời này vừa nói ra, mọi người đều đoán được chuyện gì đó, đều nhìn về phía Vô Tướng.
Vô Tâm thử hỏi:
“Sư đệ ta lên bảng rồi sao?
Quách Man:
“Cái tên đứng vị trí thứ năm trên Đan bảng, là Tiêu Thiên Chấn! Vị trí của Ngọc Thương hạ xuống thứ sáu, các vị trí phía sau lần lượt bị đẩy xuống.
“Tiêu Thiên Chấn?
Chu Kiếm ở một bên thì thầm một tiếng, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.
Đừng nói là y, Nhan Bảo Như và Vưu Bội Bội cũng cảm thấy cái tên này có chút quen tai, dường như đã nghe nói tới ở đâu đó rồi, thế nhưng Vô Tướng vẫn đội mũ lụa che mặt, không thấy rõ khuôn mặt, cũng làm người ta không nhận ra có phải đã gặp qua ở đâu hay không.
Đợi ánh mắt mọi người rơi vào trên người Quỷ Y, nhớ lại chuyện lần trước Quỷ Y công nhiên lộ diện ở, từng người đều từng bước bừng tỉnh, đã biết Tiêu Thiên Chấn này là ai.
Chính là bởi vì đã biết Tiêu Thiên Chấn là ai, mấy người đều thất kinh, mới có bao lâu đã có thực lực mạnh như vậy, Quỷ Y làm thế nào làm

được?
Quỷ Y và Vô Tâm đều rất trầm ổn, đối với chuyện này dường như không hề cảm thấy ngoài ý muốn chút nào.
Bởi vì hai người biết, bên trong Dược cốc vốn có người của cửu Thánh, Phiêu Miểu Các có thể biết thân phận thật của Vô Tướng cũng không hề kỳ lạ chút nào.
Cũng chính vì vậy, cho nên sau khi Quỷ Y gặp phiền phức thì hy vọng Vô Tâm có thể trở về Dược cốc với ông ta, trở về Dược cốc mới an toàn.
Quỷ Y đứng dậy đi vào nhà trong, sau đó thấy Vô Tâm đi vào thì bình tĩnh nói:
“Đã ở đây hai ngày, nhìn trước mắt thì Hiểu Nguyệt Các tạm thời còn chưa dám hành động thiếu suy nghĩ với ngươi, ít nhiều ta cũng thấy yên tâm chút. Cũng có thể là bởi vì chiến sự chưa định, trước khi biết rõ năng lực của ta thế nào, chưa nắm chắc tuyệt đối thì không muốn hành động thiếu suy nghĩ.
Nghe nói như thế, Vô Tâm thử hỏi:
“Sư tôn phải về sao?
“Không về thì ở đây làm gì? Ở lại nơi đủ loại đả kích ngoài sáng trong tối này để người ta tới giết ta sao?
Thái độ của Quỷ Y dường như thay đổi bất thường, giọng nói trở nên có chút thờ ơ:
“Ta hỏi ngươi một lần cuối cùng, có theo ta trở về hay không?
Vô Tâm chắp tay:
“Đợi chuyện của đệ tử yên tâm thì mới có thể an tâm tu tập, sẽ trở về phụng dưỡng sư tôn!
Quỷ Y:
“Chuyện lần này náo loạn quá lớn, cũng không biết là giúp ngươi hay là hại ngươi nữa, nhưng ít ra trước mắt đã cứu được ngươi, ta không làm sai chứ!
Vô Tâm vội đáp:
“Sư tôn không sai, sai đều là đệ tử.
Quỷ Y:
“Được, lần này đã làm tròn tình thầy trò giữa ta và ngươi rồi, ta đã không thẹn với ngươi nữa, ta cũng không thể vì ngươi mà làm liên lụy

tính mạng của những người còn lại trong Dược cốc được!
“Đồ nhi, ta nói rồi, ta không miễn cưỡng ngươi là sẽ không miễn cưỡng ngươi, ta nói rồi, ta sẽ không bị người ta áp chế, cũng sẽ không bị người ta áp chế, ta không có tinh lực chơi trò quanh co lòng vòng này, nếu còn xảy ra chuyện, ta sẽ không quan tâm tới ngươi nữa. Chỉ mong chuyện lần này có hiệu quả kinh sợ nhất định, có thể khiến người ta không dám hành động thiếu suy nghĩ với ngươi. Chỉ mong Ngọc Thương có thể lo lắng tới độc trong thân thể, sẽ không dám làm bậy với ngươi. Chỉ mong ngươi có thể còn sống trở lại Dược cốc. Nếu như ngươi chết, có cơ hội ta sẽ báo thù cho ngươi.
“Tạ ơn sư tôn, hậu ý của sư tôn, đệ tử có chết vạn lần cũng khó báo.
Vô Tâm chắp tay bái một vái.
“Một chữ “Tình” đã hại quá nhiều người, trong phòng còn có một người đang nằm cũng là bị tình làm hại, tuổi ta đã cao, không ngờ còn gặp phải nhiều chuyện liên quan tới tình như vậy, từ nay về sau, Dược cốc ta nhận người sẽ có thêm nhiều quy củ hơn, không thu nhận người còn chưa dứt tơ tình. Từ nay về sau, ngươi tự giải quyết cho tốt, tự cầu nhiều phúc đi!
Quỷ Y ném lại một câu rồi phất tay áo rời đi.
Ra khỏi cửa liền thật sự rời đi, Quỷ Y lặng yên rời kinh, đối mặt với nhiều lần Tề hoàng và chưởng môn của tam đại phái đưa lời mời, cho tới khi rời đi cũng không hề đồng ý.
...
Phủ Thứ sử ở Kim Châu xem như là một ngày đại hỉ, đại thọ của hoàng thái hậu tiền Triệu quốc – Thương Ấu Lan.
Bên trong chính đường, hai tay của Hải Như Nguyệt níu vạt áo trước ngực, bộ ngực thở gấp phập phồng, hai mắt tràn đầy sự khó hiểu, run giọng nói:
“Chấn nhi? Lão Lê, ngươi xác định là Chấn nhi sao? Có phải là người có tên giống thôi không?
Lê Vô Hoa than thở:
“Người bên cạnh Quỷ Y lại tên là Tiêu Thiên Chấn, trừ đứa con trai của người ra thì sẽ không còn ai khác.
Thần sắc Hải Như Nguyệt dày vò:

“Chuyện này... chuyện này sao có thể được? Bây giờ mới qua được mấy năm chứ, làm sao Chấn nhi có thể đánh bại các chủ Hiểu Nguyệt Các – Ngọc Thương, làm sao có thể trở thành cao thủ đứng thứ năm trên Đan bảng được? Chấn nhi trời sinh yếu ớt, thậm chí còn không thể tu hành!
Lê Vô Hoa:
“Người đừng quên, sư phụ hiện giờ của hắn là người có y thuật đệ nhất hiện tại của giới tu hành, Quỷ Y dùng kỳ thuật gì đó để thay đổi thân thể hắn cũng không có gì lạ.
“Chấn nhi trở thành đệ tử của Quỷ Y? Thành đệ tử của Quỷ Y...
Hải Như Nguyệt lầm bầm, vô lực lùi lại, cuối cùng chạm vào ghế ngã ngồi xuống, trong mắt chảy ra nước mắt.
Vốn tưởng rằng con trai bị Quỷ Y mang đi sẽ chết trong tay Quỷ Y, ai ngờ lại còn sống, chẳng những sống mà còn trở thành đệ tử của Quỷ Y, còn một trận kinh thiên, trở thành cao thủ đứng thứ năm trên Đan bảng của giới tu hành.
Mấy năm nay, trong lòng bà ta vẫn luôn bị dày vò, cảm thấy có lỗi với đứa con đó.
Bây giờ được biết con trai mạnh khỏe, nước mắt bà ta chảy ra là vì vui mừng, vì cảm thấy kiêu ngạo thay con trai, còn có mấy phần đau lòng nữa.
Lê Vô Hoa thì mang vẻ mặt lo lắng, ông ta lo Tiêu Thiên Chấn sẽ báo thù...
Trong nội trạch, Thương Ấu Lan tự nhốt mình trong phòng, trong hạ lễ lòi ra một bức tranh chữ, sau khi mở ra thấy được ám ký trong tranh thì lập tức đi tới trước chậu nước rửa mặt.
Lại không biết trong ngăn kéo ở góc phòng, có một đôi mắt đang xuyên thấu qua khe hở nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của bà ta.
Đi tới trước chậu nước, Thương Ấu Lan thả bức tranh cuộn trên cái giá lên bàn, mở mặt trắng phía sau bức họa cuộn tròn hở ra, tiện đà lấy khăn mặt thấm ướt nước, sau đó dùng khăn ướt lau lên mặt trắng của bức họa, hơi bôi một tầng nước ẩm lên là được.
Chỗ bị nước thấm ướt lập tức có chữ viết màu xanh nhạt hiện ra.
Sau khi toàn bộ chữ viết trên bức họa hiện ra, hai tay cầm lấy khăn lông, Thương Ấu Lan tới gần nhìn kỹ, đã lớn tuổi, con mắt cũng không được

tốt lắm.
Sau khi nhìn xong nội dung chữ viết trên mặt trắng của bức họa, Thương Ấu Lan nghẹn ngào rơi lệ, khăn trong tay bịt miệng mũi, không dám để mình khóc thành tiếng.
Thư là do con trai Hải Vô Cực đưa tới.
Ngày sinh nhật của mẫu thân, con trai nhớ nhung mẫu thân, nhớ nhưng lại không dám tới gặp, cũng không dám đưa thư tới như bình thường, lại không dám liên hệ nhiều lần trong thời gian ngắn, chỉ có thể vào ngày sinh nhật hàng năm để một phong thư lẫn trong đống hạ lễ đưa tới, vấn an mẫu thân, cũng là báo bình an với mẫu thân.
Bên này cũng không có cách nào hồi âm hỏi vấn đề mình muốn hỏi, bởi vì Hải Vô Cực không dám nhắc tới bất kỳ phương thức liên lạc nào cho mẫu thân, chỉ có hắn gửi thư tới, liên hệ một chiều.
Vương hầu bá nghiệp tuy nở mày nở mặt nhưng sau khi sự náo nhiệt qua đi, những nỗi niềm khó nói kinh khủng không thể tả cũng là thứ mà người thường không có cách nào hiểu được.
Nhìn phong thư vấn an, phải làm như này, trong lòng Thương Ấu Lan bi thương khó tả.
Đời này bà đã trải qua nhiều chuyện, vốn là công chúa của Yến quốc, xong lại hòa thân tới Triệu quốc, chìm nổi trải qua bao gian khổ với Triệu hoàng, đã trải qua rất nhiều gian nguy, sau đó trở thành Hoàng hậu, rồi lại thành hoàng thái hậu, vô số vinh nhục làm bạn trọn đời.

Chương 1945: Muốn xem thử trong sa mạc Vô Biên rốt cuộc có cái gì

Chương 1945: Muốn xem thử trong sa mạc Vô Biên rốt cuộc có cái gì
Cũng đã già rồi, không còn chỗ nào thiếu thốn nữa, vốn cho rằng cứ vậy mà trải qua quãng đời cuối cùng, ai ngờ con cháu lại chết, rồi mất tích, chạy trốn, thật sự cửa nát nhà tan.
Bây giờ, bà ta chỉ mong nhóm con cháu còn sống đều có thể sống khỏe mạnh, không có yêu cầu gì khác.
Cho đến khi chữ viết dần dần nhạt đi, là có tác dụng trong thời gian hạn định vì bảo mật, chỉ có thể nhìn được trong một thời gian ngắn ngủi, sau đó có đụng nước nữa cũng không có khả năng hiện ra. Cẩn thận như vậy cũng là vì Hải Vô Cực sợ mẫu thân không có năng lực tự giải quyết tốt, sợ bị phát hiện.
Sau khi chữ viết biến mất hoàn toàn, Thương Ấu Lan lau nước mắt, lại lấy khăn lông khô cẩn thận lau nước trên mặt trắng của bức họa.
Cất khăn đi rồi lại cẩn thận cuộn tròn chắc chắn bức họa, lần nữa thả trong đống hạ lễ.
Vỗ ngực một cái rồi nhìn chung quanh, lại đi tới trước bàn trang điểm, sợ khóc khiến cho người ta nhìn ra cái gì.
Con mắt không tốt lắm, khom người, khuôn mặt gần sát cái gương, điểm thêm chút phấn trang điểm, bình thường đều có người phục vụ.
Sau khi chỉnh trang thỏa đáng lại cố gắng khôi phục lại tâm tình, lúc đó mới mở cửa đi ra.
Hôm nay là ngày đại thọ của bà, lâu không lộ diện cũng không tốt, ban đêm xem thư lại sợ đèn sáng làm người ta nghi ngờ.
Sau khi bà ta vừa đi, người trốn trong ngăn kéo ở góc nhà cũng xoay người mở ngăn kéo ra, đẩy cửa ngầm trên tường rời đi.

Trong một tiệm cầm đồ trong thành, một tên tiểu nhị đi tới mật thất gặp mặt chưởng quỹ, bẩm báo:
“Đã xác nhận, năm nay Thương Ấu Lan lại nhận được mật thư.
Cúi đầu viết viết trên bàn, chưởng quỹ hỏi:
“Đã theo dõi người đưa bức họa vào chưa?
Tiểu nhị trả lời:
“Đã theo dõi rồi, năm nay do người khác đưa tranh vào, là Trình Quận Thủ của Trường Điền quận, căn cứ vào tra xét ngầm, Trình Quận Thủ cũng không biết bức họa mình đưa có vấn đề.
Chưởng quỹ:
“Thật đúng là rết trăm chân khó lòng chết được, xem ra bên đó cũng không thiếu dư nghiệt của Triệu quốc. Hắn không thể nào vô duyên vô cớ có được bức họa kia, người phương nào đã hiến tặng, hoặc là người phương nào nhờ vả, nếu cả hai trường hợp đó đều không phải, vậy phải xem là người phương nào đã từng tiếp xúc với bức họa kia.
Tiểu nhị nói:
“Ngay khi nắm được danh sách hạ lễ có bức họa đã lập tức theo dõi, phát hiện giáo tập trong phủ Quận Thủ đáng nghi, sau khi dò xét thì là do hắn tặng bức họa. Hiện tại có cần bắt người lại để thẩm vấn không?
Chưởng quỹ chợt ngừng bút, ngẩng đầu lên nói:
“Đừng nên vọng động! Sở dĩ không bắt Thương Ấu Lan lại là bởi vì biết bắt bà ta cũng không có tác dụng. Bên Hải Vô Cực tất đã phòng bị tìm biện pháp xử lý tận gốc, một khi mạo muội bắt người thì sẽ lập tức đánh rắn động cỏ, sau này muốn tìm nữa cũng khó.
Tiểu nhị nói:
“Nhưng giáo tập giống như người không có chuyện gì vậy, chưa bát hiện ra bất kỳ dấu hiệu truyền lại tin tức nào.
Chưởng quỹ:
“Tập trung theo dõi hắn, nếu hắn giao tiếp bằng mắt với ai không bình thường, cho dù là đúng phải vị đạo trưởng nào đó cũng phải ghi lại vào danh sách cho ta, sau đó sẽ tỉ mỉ tìm hiểu.
“Tất cả những người tiếp xúc với kẻ khả nghi, cho dù phạm vi có rộng bao nhiêu đều phải âm thầm theo dõi chặt chẽ, tuyệt đối không được tùy tiện đánh rắn động cỏ.

“Một năm không được thì theo dõi hai năm, hai năm không được thì theo dõi mười năm, nói chung cuối cùng phải bắt được mục tiêu.
“Chỉ cần Hải Vô Cực còn gián điệp ở bên ngoài, còn muốn thu được tin tức ở bên ngoài cũng tiện hơn, đó chính là cái đuôi khó mà giấu được.
“Hiện tại phía trên đã tiến hành điều tra tỉ mỉ mạng lưới gián điệp vốn có của Triệu quốc, kể cả ngoài sáng trong tối, cộng thêm chúng ta hợp lực lại hình thành thế truy tra toàn phần, nhất định có thể nắm được manh mối.
“Trước mắt chúng ta có được manh mối trọng đại, cho dù là ai đưa bức họa của năm nay hay là do người nào vẽ bức họa đó, tất cả cần theo dõi bền bỉ trong thời gian dài cho ta, bất kỳ điều gì lộ ra liền theo dõi chặt cho ta, sớm muộn gì cũng sẽ lộ ra con đường liên lạc đó, chỉ cần không ngừng theo dõi chặt chẽ sẽ nhất định có thể phát hiện ra mạng lưới liên lạc của hắn, theo dõi một đường đó nhất định có thể bắt được mục tiêu.
“Ý của bên trên ngươi nên biết, vật lực, tài lực, nhân lực muốn bao nhiêu cho bấy nhiêu, thỏa mãn toàn bộ!
...
“Tiêu Thiên Chấn? Đứa con trai bị bệnh trước kia của Hải Như Nguyệt?
Trong mật thất Nam Châu, nghe thấy báo cáo, Ngưu Hữu Đạo rất kinh ngạc.
Quản Phương Nghi gật đầu:
“Không thể sai được, Tiêu Thiên Chấn bên người Quỷ Y, ngoại trừ con trai của Hải Như Nguyệt thì còn có thể là ai được?
Ngưu Hữu Đạo bồi hồi:
“Thân thể của Tiêu thiên Chấn ta đã từng tự mình kiểm tra, căn bản không thích hợp để tu luyện, cho dù có thể tu luyện thì mới tu luyện được mấy năm đâu, vừa ra tay đã có thể đánh cho Ngọc Thương không thể làm gì được, chuyện này không khỏi có chút khó tin.
Quản Phương Nghi:
“Y thuật của Quỷ Y vốn có thể làm những việc mà người khác không thể, làm gì đó cho Tiêu Thiên Chấn cũng không có gì lạ. Huống chi Phiêu Miểu Các công bố tên trên Đan bảng không thể sai được, nếu chưa làm rõ thì không thể công bố, một khi đã công bố thì sẽ không thể sai được.

Ngưu Hữu Đạo chậm rãi dừng bước:
“Phiêu Miểu Các thật đúng là chỗ nào cũng nhúng tay vào, xem ra bên người Quỷ Y cũng có người của Phiêu Miểu Các.
Quản Phương Nghi:
“Làm sao mà biết được? Là vì Phiêu Miểu Các biết tên của Tiêu Thiên Chấn ư?
Ngưu Hữu Đạo hơi lắc đầu:
“Trong vài năm ngắn ngủi Tiêu Thiên Chấn đã có tu vi như thế, có ai có thể tin được chứ? Làm sao Phiêu Miểu Các có thể không hoài nghi mà nhanh vậy đã công bố thứ hạng trên Đan bảng được? Điều này nói rõ Phiêu Miểu Các đã sớm biết chuyện đó. Còn Quỷ Y nhanh như vậy đã dùng thủ đoạn tăng tu vi của một người xác thực là khủng bố, làm sao có thể không làm cho Phiêu Miểu Các kinh ngạc, cảnh giác? Phiêu Miểu Các lại không có phản ứng gì, Quỷ Y còn dám công nhiên mang ra ngoài chỉ có thể nói rõ ràng đối với Phiêu Miểu Các, chuyện này không đáng lo, hoặc mọi thứ đều đã nằm trong tay Phiêu Miểu Các rồi.
Quản Phương Nghi hơi suy nghĩ rồi khẽ gật đầu.
Ngưu Hữu Đạo xoay người nói:
“Hiện tại có mấy chuyện phải nhanh chóng đi chứng thực, thứ nhất, liên hệ với bên Thánh Cảnh, hỏi tình huống chuyện này của Quỷ Y.
“Thứ hai, chuyện của Quỷ Y ta có thể nghĩ tới, Thiệu Bình Ba tất cũng sẽ nghĩ tới, không biết hắn có ý kiến gì với Vô Tâm hay không, liên hệ với Giả Vô Quần, bảo gã theo dõi chặt chẽ cho ta. Nếu Thiệu BìnhBa muốn chơi, bảo Giả Vô Quần chơi với hắn, ta không rảnh quan tâm tới.
“Thứ ba, liên lạc với Hầu Tử, ta muốn dẫn hắn đi một chuyến, hẹn xong thời gian gặp mặt thì bảo chú ý giữ bí mật.
Những thứ khác Quản Phương Nghi còn có thể hiểu được, còn việc của Hầu Tử, Quản Phương Nghi hoài nghi hỏi:
“Có chuyện gì cần gặp mặt Hầu Tử?
Ngưu Hữu Đạo phát hiện ra nữ nhân này có nhiều khuyết điểm hơn so với Vân Cơ, Vân Cơ sẽ không hỏi hay nói nhảm quá nhiều:
“Từ thư mà Triệu Hùng Ca truyền tới, tình huống của Hầu Tử bên Ma giáo cũng đã ổn định, ta muốn đi cùng hắn tới sa mạc Vô Biên.
Quản Phương Nghi hiếu kỳ hỏi:

“Đi làm gì vậy?
Ngưu Hữu Đạo:
“Muốn xem thử trong sa mạc Vô Biên rốt cuộc có cái gì.
Còn như chuyện Ngọc Thương chịu nhục, hắn căn bản không quan tâm nhiều, đối với người ngoài, chuyện như thế này không có cách nào làm mình để tâm tới được, tối đa là cười trừ mà thôi. Mỗi người đều có chuyện của riêng mình, người nào cũng sẽ không thể cả ngày lo lắng tới chuyện như này, ngược lại, bản thân đương sự có thể sẽ bị luẩn quẩn, dẫn tới tạo nút thắt trong lòng.
...
Băng Tuyết Các, đứng dựa vào lan can của lầu các, dáng vẻ tựa ngọc thụ lâm phong, Xuyên Dĩnh ngắm nhìn tuyết sơn phía xa xa, trên mặt thỉnh thoảng thoáng qua vẻ rầu rĩ.

Chương 1946: Giới thứ năm (1)

Chương 1946: Giới thứ năm (1)
Tuyết Lạc Nhi ôm hài nhi còn ở trong tã đi tới bên cạnh y, nhưng y lại không phát hiện ra.
Nhìn sườn mặt tuấn dật của y, ngắm nhìn một lúc, thần thái dung mạo nhã nhặn lịch sự, Tuyết Lạc Nhi ôn nhu hỏi:
“Nghĩ gì thế?
Nghe tiếng phục hồi lại tinh thần, Xuyên Dĩnh quay đầu lại nhìn về phía nàng mỉm cười, vừa nhìn về phía hài tử trong lòng nàng:
“Ngủ rồi sao?
“Ừm!
Khuôn mặt Tuyết Lạc Nhi từ ái đưa mắt nhìn hài nhi mập mạp trong lòng, sau đó ngẩng đầu hỏi:
“Gần đây chàng làm sao vậy, luôn cảm giác chàng có tâm sự gì đó?
Xuyên Dĩnh lắc đầu:
“Không có gì, nhớ lại chút chuyện cũ mà thôi.
Tuyết Lạc Nhi ân cần nói:
“Có phải lại có tin đồn gì hay không? Chúng ta có cuộc sống của riêng mình, những lời nói bậy đó đừng để ý làm gì.
Có vài tin đồn ít nhiều nàng cũng biết một chút, nói trượng phu mình dựa vào nữ nhân, ăn bám, tiểu bạch kiểm, đủ loại.
Một vài ngôn từ khó nghe nàng không quá quan tâm, trong lòng nàng cũng biết nếu không phải do thân phận của mình thì cũng sẽ không chiếm được nam nhân này, nhưng chỉ sợ bản thân Xuyên Dĩnh sẽ suy nghĩ nhiều.
Xuyên Dĩnh vẫn lắc đầu:
“Thật sự không có gì, chỉ vì ở chỗ này đã lâu nên đang nghĩ có nên ra ngoài một chuyến hay không.

Tuyết Lạc Nhi mỉm cười:
“Ở mãi một chỗ cũng buồn bực, muốn đi ra ngoài một chút thì cứ đi thôi!
Xuyên Dĩnh ưu nhã cười, đưa cánh tay kéo hai mẹ con vào trong ngực, trong lòng buồn bã nan giải, thật sự muốn ra ngoài một chuyến không?
Y không muốn đi đâu, thầm nghĩ yên lặng đợi ở đây, nếu có thể cứ như vậy an hưởng quãng đời còn lại thì cũng không có gì không tốt cả.
Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, người sau lưng đột nhiên truyền lời, lại có nhiệm vụ mới cho y, muốn y đi mượn thần khí trấn quốc của Hàn quốc – Sơn Hà Đỉnh.
Vật đó, Hàn quốc há có thể dễ dàng lấy ra? Chỉ sợ không cẩn thận sẽ gây ra sự quan tâm của cửu Thánh, một khi để Tuyết bà bà khám phá ra thân phận của y thì làm sao giờ?
Nếu là trước đây, y chắc chắn là không chút do dự đi thi hành, nhưng trước mắt, đã có một đứa con mới chào đời, nhiều suy nghĩ vốn có đã thay đổi, y đột nhiên thấy sợ.
Một nhiệm vụ tới, sau này sẽ còn có nhiệm vụ khác, e rằng trong tương lai còn có nhiệm vụ bên ngoài cho y nữa, chỉ sợ sẽ có ngày nào đó sa chân, càng nghĩ càng bất an khiến trong lòng y tràn đầy sự sợ hãi đối với tương lai mờ mịt.
Thung lũng Băng Sơn, dòng sông chảy xiết, hơi nước lả lơi.
Thời gian đã ước định, địa điểm là chỗ cũ, chính là trong hang lần đầu tiên giao Vô Lượng quả cho Triệu Hùng Ca.
Lúc Ngưu Hữu Đạo đi tới, Triệu Hùng Ca và Viên Cương đã chờ trong hang rồi.
Bay vút vào, sau khi hạ xuống bên cạnh hai người, Ngưu Hữu Đạo nhìn Viên Cương từ trên xuống dưới một lượt, nhìn mái tóc mới dài ra của gã, hỏi:
“Không sao chứ?
Viên Cương tháo băng vải trên hai tay ra, vết thương coi như đã hồi phục khá nhanh, băng vải chỉ dùng để ngụy trang.
Sau khi chìa hai tay cho hắn xem lại đập tay đùng đùng một trận:
“Không sao.
“Không có việc gì là tốt rồi.

Ngưu Hữu Đạo lại quan sát Triệu Hùng Ca từ trên xuống dưới một lượt, phát hiện đã sạch sẽ hơn không ít, nhưng dường như lại không thay đổi chút gì, nơi có thay đổi chắc là chăm chỉ rửa mặt hơn, nhưng chỉnh thể thì vẫn là dáng vẻ lôi thôi, hồ lô rượu vẫn mang theo bên người, không khỏi hỏi:
“Triệu sư thúc, ngươi không phải nói chuyện đã xong đều buông xuống rồi sao? Làm sao lại vẫn cái dáng vẻ này? Sống tốt chút đi! Đừng cả ngày treo cái hồ lô rượu làm gì.
Triệu Hùng Ca:
“Ta lại thấy kỳ lạ, sao hôm nay ngươi lại ở đây giáo huấn ta, rốt cục là ta là sư thúc hay ngươi là sư thúc?
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả:
“Người một nhà, đừng khách khí.
Triệu Hùng Ca hừ lạnh một tiếng, sau đó lại thở dài nói:
“Đã nhiều năm như vậy nên đã sớm thành thói quen, thay quần áo mới lại cảm thấy toàn thân không được tự nhiên. Rượu này đã uống lâu rồi, nhất thời cũng không cai nổi. Không cần phải cố ý, cứ thuận theo tự nhiên đi!
Ngưu Hữu Đạo có ý tốt, nếu y đã nói như vậy thì không tiện nói thêm gì nữa, đây là sự tự do của người ta.
Xoạt! Viên Cương chợt rút đại đao sau lưng ra, chĩa trước mặt Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo nhìn:
“Làm gì vậy?
Viên Cương:
“Đạo gia, đao này dùng không thuận tay.
Ngưu Hữu Đạo:
“Đao dùng không thuận tay thì đổi đi là được, ta không tin Ma giáo to như vậy ngay cả một thanh đao cũng không tìm nổi.
Viên Cương:
“Vẫn cảm thấy Tam Hống đao dùng thuận tay hơn, xuất đao quá thông thuận không có chút trở lực lại không thoải mái, còn Tam Hống đao bổ ra tiếng hổ gầm, nhất là cảm giác nó phát ra từ tay mình giống như là

chính mình rít gào vậy, cảm thấy còn tăng được cả tinh khí thần của mình, có cảm giác người đao hợp nhất khi sử dụng.
Ngưu Hữu Đạo liếc mắt nhìn:
“Ngươi nói chuyện này với ta làm gì, có ý gì?
Viên Cương thẳng thắn nói:
“Nếu như được thì giúp ta lấy Tam Hống đao về.
Ngưu Hữu Đạo:
“Đao đang ở đâu?
Viên Cương:
“Thất lạc ở Vô Song Thánh Địa, hẳn là trên tay Lữ Vô Song.
Hai mắt Ngưu Hữu Đạo trợn lên:
“Có bị bệnh không vậy? Ngươi cho ta là người không gì không làm được hay sao? Trên tay Lữ Vô Song, làm sao ta đi lấy được? Lấy mạng mình đi đổi à? Cút sang một bên!
Một tay đẩy Viên Cương dạt sang một bên, hỏi Triệu Hùng Ca:
“Bên Ô Thường không làm chuyện gì dị thường với Ma giáo chứ?
Triệu Hùng Ca:
“Tạm chưa phát hiện dị thường gì.
Ngưu Hữu Đạo:
“Sau lưng còn không biết đang xúi giục gì, các ngươi cẩn thận cảnh giác chút, có dị thường gì thì ngay lập tức liên lạc.
Triệu Hùng Ca:
“Vẫn cẩn thận, không dám khinh thường.
Ngưu Hữu Đạo lấy trong tay áo ra một cái mặt giả ném cho Viên Cương:
“Đeo lên, đi theo ta.
Viên Cương cầm lên nhìn một chút, màu đỏ, đoán chừng là cố ý chuẩn bị cho gã, sau đó nghe theo.
Đợi gã đeo xong mặt giả, Ngưu Hữu Đạo nhìn lại cứ cảm thấy không đúng lắm, sau khi xoay người vẫn cảm thấy không được tự nhiên, lại xoay người lại, giơ tay lên ý bảo gã cúi đầu.
Đầu Viên Cương cúi thấp, tay Ngưu Hữu Đạo ấn lên đầu gã, sau khi thi pháp thì bộ lông bay đi, trong nháy mắt đã thành đầu trọc.
Viên Cương sờ sờ đầu, trong mắt tràn đầy sự ngờ vực.

“Chắc hẳn kiểu tóc của ngươi Ma giáo đều biết, còn ngươi nữa, bộ da như gặp quỷ này, cứ để đầu trọc đỡ bị nghi ngờ hơn.
Ngưu Hữu Đạo thuận miệng giải thích một câu, xoay người phất tay ý bảo rời đi.
Viên Cương theo ở phía sau, hỏi:
“Đi đâu?
Ngưu Hữu Đạo:
“Cứ đi thì biết.
Triệu Hùng Ca nhìn thấy phương thức hai người đi chung thì mỉm cười, trước đó bởi vì lỗ mãng mà tới, giữa hai người này lại dường như đã trải qua nhẹ nhàng hơn.
Trong một cái khe trên cao nguyên, một con tọa kỵ phi cầm phóng lên cao, chở Ngưu Hữu Đạo, Vân Cơ và Viên Cương nhanh chóng đi xa.
...
Lúc tới gần sát khu vực sa mạc Vô Biên, Ngưu Hữu Đạo lấy ra một tấm bản đồ, bên trên có các khu vực trên sa mạc Vô Biên, nói với Vân Cơ đang khống chế phi cầm chở người:
“Lượn quanh một vòng đi, đi tới vị trí này! Từ vị trí này tới sa mạc Vô Biên hẳn là ít người hơn, có thể tránh được bị người ta phát hiện ra động tĩnh của chúng ta trong sa mạc.
Hắn rất ít làm chuyện không có chuẩn bị, bản đồ luôn mang theo bên người đã nói lên hắn đã sớm tính toán kỹ rồi.
Vân Cơ tự tay muốn cầm bản đồ, Ngưu Hữu Đạo lại chỉ chỉ trên bản đồ ý bảo đi vòng qua khu vực này. Vân Cơ gật đầu thể hiện rằng đã biết.
Lúc này Viên Cương mới biết là muốn đi đâu, hỏi:
“Tới sa mạc Vô Biên?
Ngưu Hữu Đạo ừ.
Viên Cương:
“Tìm Hạt Hoàng?
Gã chỉ hoài nghi.
Ai ngờ lại đoán đúng, Ngưu Hữu Đạo:
“Không phải ngươi nói ngươi có thể khống chế Hạt Hoàng sao?
Viên Cương hỏi:
“Là có thể khống chế, ba người chúng ta có thể làm cái gì?

Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi đã quên ngươi nói gì với Lữ Vô Song rồi à? Ta sẽ nói cho ngươi biết một việc, trong Ma Điển có ghi chép, ngoại trừ nhân gian nơi chúng ta ở, Thiên Đô bí cảnh, Thánh Cảnh, Điệp Mộng Huyễn giới, Thương Tụng còn mở giới thứ năm nữa.
“Giới thứ năm?

Chương 1947: Giới thứ năm (2)

Chương 1947: Giới thứ năm (2)
Vân Cơ quay đầu, đồng thời đặt câu hỏi với Viên Cương, Vân Cơ còn bồi thêm một câu:
“Ma Điển là cái gì?
Ngưu Hữu Đạo:
“Không sai, còn có giới thứ năm nữa.
Nhìn Vân Cơ, mỉm cười nói:
“Ma điển là bản chép tay (thủ trát) của Ly Ca, vì cứu Hầu Tử mà không thể không giao cho Ô Thường.
Đối với chuyện này, Viên Cương đương nhiên là xấu hổ.
Đối phương lại nói với gã một bí mật, ánh mắt Vân Cơ lóe ra, ngạc nhiên nói:
“Chẳng nhẽ trong sa mạc Vô Biên này có liên quan tới giới thứ năm?
Ngưu Hữu Đạo:
“Trong sa mạc này có giấu lối vào giới thứ năm. Ta vốn tưởng rằng bí mật này người trên đời biết cũng chỉ có hai ba người, lần trước nghe xong chuyện Hầu Tử nói với Lữ Vô Song, ta hoài nghi có phải Lữ Vô Song cũng biết bí mật này hay không, cũng bởi vì Lữ Vô Song nhằm vào Hạt Hoàng, cho nên ta hoài nghi Hạt Hoàng chính là vật tiếp dẫn tới giới thứ năm có ghi lại trên Ma Điển. Có hoài nghi này là bởi vì trong sa mạc ngoại trừ bọ cạp ra, ta thực sự không nghĩ ra còn có thể có vật tiếp dẫn nào khác.
“Rốt cục Lữ Vô Song có biết hay không thì không biết, chí ít bây giờ Ô Thường đã biết rồi. Hiện tại Ô Thường chắc còn đang nghĩ biện pháp tìm kiếm chìa khóa tiến vào. Hắn muốn tìm, chúng ta cũng không có biện pháp ngăn cản, chí ít là bây giờ còn chưa cản nổi, dám mạo hiểm đứng ra tức là muốn chiết.

Vân Cơ:
“Cho nên ngươi mới muốn dẫn Hầu Tử đi thử một lần, xem Hạt Hoàng có thể dẫn chúng ta tiến vào giới thứ năm hay không sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Không sai, nếu như phán đoán không sai, Hạt Hoàng thật sự có thể dẫn chúng ta tiến vào giới thứ năm, vậy chúng ta sẽ trước những người khác đi xem giới thứ năm như thế nào. Sau khi biết được tình huống thì nắm chắc tâm lý nhằm đề phòng chu đáo, tránh việc đến lúc đó bị người ta giết cho trở tay không kịp.
Yên lặng lắng nghe, Viên Cương hiểu ý của hắn, chợt lên tiếng:
“Nếu như là như vậy thì không cần phải đi đường vòng phiền phức vậy đâu.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi triệu hoán Hạt Hoàng gây ra động tĩnh quá lớn, chọn xong phương vị có thể tránh được tu sĩ lui tới Vô Biên Các phát hiện đã.
Viên Cương:
“Nhưng động tĩnh không lớn bao nhiêu đâu.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu:
“Sa mạc lớn như vậy, ngươi có thể tìm được vị trí chính xác của Hạt Hoàng sao?
Viên Cương:
“Ta có biện pháp.
Ngưu Hữu Đạo biết gã không phải người xuất khẩu cuồng ngôn, nếu gã đã nói như vậy thì lập tức nói với Vân Cơ:
“Nghe hắn.
Sau đó cả nhóm đi thẳng tới sa mạc Vô Biên, sau khi tới được sa mạc thì tìm nơi ở phụ cận ranh giới sa mạc để đặt chân ở chân núi.
Sau đó Vân Cơ khống chế phi cầm hạ xuống đỉnh núi, phụ trách canh gác, cảnh giác bốn phía, phòng bị có người tới gần.
Viên Cương đạp cát, từng bước đi lên cồn cát, đối mặt với sa mạc rộng lớn mênh mông giang hai cánh tay ra, chợt gào to một tiếng:
“A...
Ngưu Hữu Đạo lắc mình một cái hạ xuống bên cạnh, quan sát.

Chợt thấy trong cát sa mạc lần lượt có chỗ phá lên, xa gần chui ra hẳn là có gần trăm con bọ cạp, chạy như bay tới đây.
Còn Viên Cương cũng ngưng gầm rú, đứng chờ.
Đến khi một đám bọ cạp tới gần, bò tới trước mặt, Viên Cương:
“Ô... ô... ô...
Một hồi lâu.
Ngưu Hữu Đạo đứng chắp tay nhìn Viên Cương trao đổi với một bầy quái vật, không quá để tâm tới quá vật, chủ yếu là nhìn chằm chằm Viên Cương, thần sắc có vài phần không hiểu, người huynh đệ hai đời này của mình càng ngày càng làm mình cảm thấy ngoài ý muốn.
“Ô!
Sau khi Viên Cương rống lên một tiếng to sau cùng, một đám bọ cạp nhanh chóng xoay người, bay vèo vèo đi tứ tán, nhanh chóng chạy nhanh trong sa mạc như giẫm trên đất bằng, rất nhanh lại theo thứ tự chui vào bên dưới cát, không hổ là sinh linh trời sinh để sống ở đây.
Viên Cương quay đầu lại nói:
“Chỉ là một số ít bọ cạp, như vậy thì sẽ không bị phát hiện.
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh gật đầu, cũng hiểu:
“Ngươi muốn cho những con bọ cạp này đi truyền lời để tìm Hạt Hoàng đến ư?
Viên Cương:
“Không sai.
Ngưu Hữu Đạo:
“Xem ra ngươi khống chế những quái vật này càng ngày càng thành thục.
Viên Cương:
“Quen tay hay việc, tiếp xúc nhiều lần rồi, ít nhiều có chút cảm ngộ, biết rõ làm sao để trao đổi với chúng nó.
Ngưu Hữu Đạo nhẹ nhàng nói:
“Phải chờ bao lâu?
Viên Cương:
“Không biết, nhưng chắc là có thể tìm được thôi.
Ngưu Hữu Đạo:
“Vậy thì chờ thôi!

Sau khi đợi một hồi lâu, Viên Cương tháo bình nước bên hông xuống, sau khi mở nút thì đưa cho hắn, động tác tự nhiên, người ở bên cạnh Ngưu Hữu Đạo thấy gã làm vậy dường như đã quen rồi.
Ngưu Hữu Đạo dường như cũng đã quen làm thế, nhận vào tay tùy tiện đổ hai ngụm rồi tiện tay đưa lại, hai tay lại chậm rì rì vắt ra sau đai lưng, ánh mắt nhìn quanh thăm dò phía trước.
Tiếp đó Viên Cương cũng đổ mấy hớp, uống cũng đeo bình nước lại trên lưng.
Trên lưng gã còn đeo một cái bọc, đều là đồ ăn mua trên đường đề phòng ở lâu không có gì để ăn.
Còn trên người của Ngưu Hữu Đạo chỉ có một thanh bội kiếm đeo trên lưng, thanh thoát, ung dung, tự lại, không chút dư thừa.
Trên núi, Vân Cơ cảnh giác bốn phía, chân núi, người đang chờ trong sa mạc.
Một lần này chờ rất lâu, cho tới khi bầu trời tối đen, xuất hiện sao đầy trời làm người ta vui vẻ thỏa mãn mới mơ hồ nhận thấy được dưới lớp cát của sa mạc hình như có tiếng vù vù nặng nề truyền tới.
Trên đỉnh núi, dường như Vân Cơ cũng đã nhận ra, ngồi phi cầm đáp xuống, loanh quanh ở tầng trời thấp, phía trên đầu của hai người.
Rào rào! Cát sa mạc bắt đầu lõm xuống, hạt cát điên cuồng chảy sang, một con cự thú dữ tợn lớn như ngọn núi hiện thân dưới bầu trời sao của sa mạc, chính là Hạt Hoàng. Quơ cái càng to lớn bò tới trước cồn cát, đè thấp thân thể, trong miệng quái thú u mịch phun ra mùi tanh.
Đối mặt ở khoảng cách gần, Ngưu Hữu Đạo gặp biến không sợ hãi, quay đầu liếc nhìn Viên Cương.
“Ô...
Viên Cương quát một tiếng, ra lệnh cho Hạt Hoàng nằm rạp người trên mặt cát, an phận.
Tọa kỵ phi cầm trên không trung sợ tới mức bay lên trời, không dám bay ở thấp nữa.
Vân Cơ lại lắc mình xuống, hạ xuống phía sau hai người, nhìn gần con quái vật trong truyền thuyết cho đã mắt, cảm thấy kinh ngạc.
Ngưu Hữu Đạo:
“Hỏi nó xem có biết lối vào đi thông thế giới kia ở đây không.

Viên Cương hình như có chút mơ hồ, hỏi ngược lại:
“Hỏi thế nào?
Nhìn chằm chằm Hạt Hoàng một hồi, Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại nhìn gã:
“Ngươi hỏi ta làm gì? Ta mà có biện pháp thì còn cần phải dẫn ngươi tới à? Tự nghĩ biện pháp đi.
Cũng phải, được rồi! Viên Cương giơ tay lên sờ cái đầu trọc một cái, suy nghĩ một hồi dường như đang sửa sang lại tâm tình, cuối cùng chậm rãi giang hai tay ra về hướng Hạt Hoàng to lớn, phát ra tiếng “ô ô”.
Đứng ở một bên, Ngưu Hữu Đạo có thể cảm giác rõ ràng được mỗi lần gã lên tiếng, tâm tình đều không giống nhau, nhưng không có cách nào hiểu được, chỉ đành đứng đó xem.
Cũng không biết Hạt Hoàng có nghe hiểu hay không, nói chung miệng lớn “hồng hộc” vài tiếng, phun ra mùi tanh.
Một người, một quái, nhiều lần trao đổi, Viên Cương kết thúc công việc, dường như có chút buồn bực:
“Đạo gia, ta không có biệt pháp trao đổi rõ ràng được.
Ngưu Hữu Đạo:
“Đại khái là có ý gì?
Viên Cương suy nghĩ một cái, lắc đầu nói:
“Ta cũng không biết nên giải thích như thế nào, ta không có biện pháp giải thích giới thứ năm là cái quỷ gì cho nó hiểu, nó đáp lại ta cũng không biết có phải là giới thứ năm hay không. Ta chỉ có thể dùng tâm tình ý bảo, có thể mơ hồ cảm giác được nó bảo ta đi với nó tới một chỗ, đi tới đâu thì ta không biết.
Ngưu Hữu Đạo:
“Nói cách khác, sau khi ngươi nhắn nhủ tâm tình của ngươi với nó thì nó đáp thật sự có một nơi có thể sao?
Viên Cương:
“Là như vậy đó.
Ngưu Hữu Đạo:
“Đến cũng đã đến rồi, vậy hãy để cho nó dẫn chúng ta đi xem thử đi.
“Được!
Viên Cương thả người nhảy lên cái càng lớn, muốn leo lên trên.

Đứng nhìn, Vân Cơ chợt lên tiếng:
“Ta cũng đi xem.

Chương 1948: Hẳn là nơi đây!

Chương 1948: Hẳn là nơi đây!
Ngưu Hữu đạo quay đầu chỉ chỉ tọa kỵ phi cầm trên bầu trời:
“Dù sao cũng phải để lại một người chờ, thứ này có giá trị không nhỏ đâu, mất thì tiếc lắm. Mặt khác nếu nhỡ bị mất tích, đợi bọn ta quay lại chẳng phải là có chút phiền phức sao?
Vân Cơ:
“Nếu thật sự tiến vào giới thứ năm, không đi theo mở rộng tầm mắt thì thật là đáng tiếc.
Ngẩng đầu nhìn về phía phi cầm đang quanh quẩn xung quanh:
“Chuyện này đơn giản, để ta xử lý.
Chợt lóe lên xông thẳng tới vách núi, hai cánh tay liên kích tạo ra một cái thạch động trên thạch bích.
Chợt lại thấy nàng lắc mình xông lên thiên không trực tiếp làm tọa kỵ phi cầm hôn mê rơi xuống, sau đó ném vào trong sơn động, sau lại khiêng đá tảng nhanh chóng bít cửa động lại.
Tiện đà lắc mình trở về:
“Khi chúng ta trở về sẽ cứu nó tỉnh lại, nếu như chúng ta không về được, nơi này chính là đất chôn thây của nó.
Ngưu Hữu Đạo không nói, không cần phải nói gì nữa, lắc mình hạ xuống phía sau Hạt Hoàng, Vân Cơ cũng mang theo mấy phần hưng phấn cùng hạ xuống bên cạnh.
“Ô...
Viên Cương quát một tiếng.
Thân thể cao lớn của Hạt Hoàng xoay người, nhanh chóng lao sâu vào trong sa mạc, chưa chạy được quá xa đã ầm một tiếng, một đầu đánh về phía sa địa, chìm vào trong đất.

Sau khi đi vào dưới lòng đất, Ngưu Hữu Đạo phát hiện mang theo Vân Cơ cũng có chỗ tốt. Vân Cơ tu vi thâm hậu, thêm nữa còn am hiểm độn địa thuật, độn vào sa địa càng không cần nói, lấy một thân thuật pháp mở ra cho ba người một không gian hình cầu tránh khỏi bị dính bẩn, chí ít làm cho Viên Cương dễ dàng hơn không ít.
Sinh linh trong sa mạc này, hơn nữa còn là vương giả của sa mạc quả nhiên là trời sinh thích ứng với hoàn cảnh nơi đây. Vật thể khổng lồ ở dưới đất thành thạo len lỏi trong tầng cát thật dày, tốc độ rất nhanh.
Đã chuẩn bị trước, Ngưu Hữu Đạo móc trong đai lưng ra một viên dạ minh châu nhỏ, chiếu sáng nơi tăm tối.
Không biết qua được bao lâu, có vẻ như đã qua rất lâu rồi vậy, sau khi Hạt Hoàng đi, không gian bốn phía của hình cầu chợt bị Hạt Hoàng chen qua thành tượng đá điêu khắc, dường như là tượng phật bị cát vàng vùi lấp vậy.
“Trầm Phật địa...
Cầm dạ minh châu trong tay, Ngưu Hữu Đạo lẩm bẩm một câu.
Còn Viên Cương dường như chợt nhớ ra gì đó, chợt rống lên vài tiếng ô ô.
Ngưu Hữu Đạo nhìn Vân Cơ, rõ ràng có thể cảm giác được Hạt Hoàng đột nhiên điều chỉnh hướng đi.
“Tình huống gì vậy?
Ngưu Hữu Đạo hỏi một câu.
Viên Cương trầm mặc, không hé răng.
Đợi không bao lâu, Hạt Hoàng đột nhiên ngừng việc độn lại, có thể nhìn thấy đầu của Hạt Hoàng dường như đang đặt trên một tòa khung thạch.
“Nơi đây chắc là một tòa địa cung nào đó.
Viên Cương trầm giọng nói xong lại bổ sung một câu:
“Ta từng tới rồi.
Ngưu Hữu Đạo nghĩ tới điều gì đó, ý bảo Vân Cơ mở đường.
Lúc này Vân Cơ thi pháp mở cát ra khỏi thạch khung dưới đầu của Hạt Hoàng, hai người chui theo nàng vào đó.
Rời khỏi đầu của Hạt Hoàng không xa, phía trước đột nhiên rộng mở, ba người ra khỏi tầng cát, phía trước đen nhánh trống rỗng, còn có rất nhiều tiếng xào xạc.

Ngưu Hữu Đạo thả Nguyệt Điệp ra, Nguyệt Điệp giương cánh bay lượn ở không gian dưới đất, chiếu sáng không gian, phát hiện là một tòa địa cung, trên mặt đất có rất nhiều bọ cạp lớn nhỏ, lít nhít bò về hướng ba người. Sau khi tới gần không biết là bởi vì khí tức của Viên Cương hay là do khí tức của Hạt Hoàng phía sau lại nhao nhao lui lại.
Nguyệt Điệp bay xa rồi, bay tới cuối, ánh sáng chiếu rọi, có thể mơ hồ thấy một bức tượng phật ngồi xếp bằng trên đài hoa xen, vô cùng vĩ đại.
Rào rào! Viên Cương tuột xuống khỏi sườn cát, bọ cạp ở dưới nhao nhao tránh đi.
Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ cũng đi theo, Viên Cương đi thẳng về phía trước khiến đa phần bọ cạp phải nhường đường.
Sau khi quan sát kết cấu của cả tòa địa cung, Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn thử, chỗ bị cát vàng chặn cũng chính là nơi mà ba người tiến vào hẳn là cửa chính vào địa cung này. E rằng căn bản không phải địa cung gì, hẳn là một tòa cung điện vốn dĩ ở trên mặt đất, chỉ là sau đó bị cát vàng vùi lấp mà thôi.
Đi tới dưới chân tượng phật, Viên Cương dừng bước, Ngưu Hữu Đạo và Cân Cơ mới phát hiện dưới đất, dưới chân tượng phật có đặt một thạch quan bằng hắc ngọc.
Trên nắp quan tài có vết rạn, dường như là sau khi vỡ thì được ghép lại.
Khi tới gần, Ngưu Hữu Đạo liền chú ý tới dị tượng:
“Có chú ý không, bọ cạp dường như không dám tới gần thạch quan này, thạch quan này dường như có gì đó quái lạ.
Viên Cương đặt tay lên thạch quan:
“Vốn dĩ là dám tới gần, sau khi ta lau một vòng máu tươi của ta lên đó thì không dám tới gần nữa.
Ngưu Hữu Đạo ngẩn ra, thử hỏi:
“Tô Chiếu ở đây à?
“Ừ!
Viên Cương gật đầu:
“Nếu tiện đường ta sẽ tới thăm nàng, mới chưa được bao lâu.
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc, Vân Cơ thử hỏi:
“Có ý gì?

Ngưu Hữu Đạo lắc đầu ý bảo nàng không nên hỏi Viên Cương việc này quá nhiều, Vân Cơ liền không lên tiếng nữa.
Viên Cương chợt giơ tay lên rút đao sau lưng ra cầm trong tay, lại dùng sức rạch lên tay một cái, lập tức làm bàn tay mình đầm đìa máu.
Huyết chưởng vỗ lên quan tài đá làm nó chạy quanh, lại lau một vòng máu của mình lên thạch quan.
Sau đó để lại đao vào bao, Viên Cương đi tới trước tượng phật cao lớn ngẩng đầu quan sát một hồi, chợt thành kính tạo chữ thập với khuôn mặt đại phật chìm trong u tĩnh, không biết đang cầu xin cái gì, dường như đang cầu khấn đại phật có thể khiến cho người trong thạch quan được ngủ yên.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chòng chọc dạ minh châu trong tay, vuốt vuốt làm khuôn mặt của hắn sáng tối bất định giống như một chiếc đèn chơ chọi đang ngắm nhìn gió thảm mưa sầu.
Đường trong giang hồ không dễ đi, sinh tử là chuyện luôn phải đối mặt, chí ít hắn không phải là lần đầu tiên có phản ứng này, dáng vẻ nhẹ nhàng hơn nhiều.
Vân Cơ đã ý thức được đại khái, yên lặng quan sát hành động của Viên Cương, nhân tiện khôi phục pháp lực, độn lâu ở dưới đất xác thực là tiêu hao pháp lực rất lớn.
Hai người không hề hé răng, cũng không quấy nhiễu Viên Cương, trong cung điện dưới lòng đất chỉ có tiếng xào xạc của bọ cạp.
Một hồi lâu sau, Viên Cương xoay người, lại nhìn chằm chằm thạch quan một hồi, chợt nhanh chóng đi ra:
“Đi thôi!
Hai người xoay người, đi theo gã, đi tới cửa chính chất đống cát vàng, Vân Cơ sử dụng độn địa thuật mở đường, Hạt Hoàng còn đang nằm úp sấp tại chỗ chờ bọn họ.
Lần nữa bò tới phía sau Hạt Hoàng, Viên Cương lần nữa ô ô vài tiếng, Hạt Hoàng lui người thay đổi phương hướng chở ba người đi, còn cửa cung lần nữa bị cát vàng phong bế...
Cũng không biết lại độn bao lâu trong cát vàng, còn chưa thấy Hạt Hoàng có ý dừng lại, ngay cả Ngưu Hữu Đạo cũng cảm thấy buồn bực,

chuyện này thật sự không giống tìm mục tiêu trên mặt đất, chui xuống mặt đất bớt việc hơn nhiều.
Chỉ có điều cũng có thể hiểu được, nếu Hạt Hoàng không thích tiềm hành dưới đất chỉ sợ sớm đã rơi vào trong tay tu sĩ rồi.
Bên tai tiếng lả tả đột nhiên ngừng lại, Hạt Hoàng đột nhiên ngưng độn.
Ba người đợi một hồi, vẫn không thấy mục tiêu, Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Làm sao vậy?
Vừa mới nói xong, đột nhiên có lục quang mông lung xuyên thấu từ trong cát vàng tới, không biết là vật gì. Vân Cơ hơi cảnh giác, lập tức đẩy ra một chưởng, không gian phía trước lan tràn mở rộng ra mấy trượng, sau đó đã tới cực hạn của thuật pháp Vân Cơ, không có cách nào tiếp tục khai thác không gian nữa, chút khoảng cách đó dường như không tìm được đầu nguồn của lục quang.
Lúc ba người đang kinh ngạc nghi ngờ, lục quang đột nhiên xuất hiện ở không gian phía trước mà Vân Cơ mở ra, giới hạn được mở rộng kéo ra một màn ánh sáng màu lục.
Đợi khi giới hạn lục quang mở ra, màn sáng hiện ra toàn diện, Hạt Hoàng đột nhiên động, nhanh chóng chui theo màn sáng, ba người phát hiện mình theo Hạt Hoàng đã đụng vào màn sáng rung động, ba người có thể rõ ràng chứng kiến màn sáng đi qua vị trí của ba người, biến mất trong cát vàng ở phía sau.
Hạt Hoàng tiếp tục chui theo cát vàng bao quanh lục quang.

Chương 1949: Một đàn Xích Liệp Điêu, một đàn Hạt Hoàng (1)

Chương 1949: Một đàn Xích Liệp Điêu, một đàn Hạt Hoàng (1)
Không lâu sau, phía trước lại có màn sáng lục sắc xuất hiện, ba người theo Hạt Hoàng lần nữa đụng vào lại phát hiện ra lần nữa đã tiến vào trong cát vàng rồi.
Ba người còn chưa kịp phản ứng xem chuyện gì xảy ra đã đột nhiên nhận thấy Hạt Hoàng đang chui về phía trước.
Sau một lúc, Vân Cơ đột nhiên nói:
“Sắp ra khỏi lòng đất rồi!
Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương biết, thuật độn thổ mở không gian của nàng có thể cảm nhận được sự thay đổi của áp lực trong lòng đất.
Quả nhiên, đỉnh đầu chợt nhìn thấy sắc trời, tiếng rào rào vang lên, Hạt Hoàng đã phá khỏi tầng cát trên đỉnh, bò ra khỏi sa mạc mênh mông, lại nhìn thấy được thế giới quang minh bình thường.
Bò ra ngoài, Hạt Hoàng liền nằm úp sấp ngay tại chỗ, đình chỉ hoạt động tựa như đang rung đùi đắc ý, thở ra tiếng hồng hộc.
Ngưng thần một lúc, Viên Cương nói:
“Ý của nó chính là chỗ này.
Vân Cơ ngắm nhìn bốn phía, ngạc nhiên nói:
“Cái gì chứ, đây không phải là lại trở về sa mạc Vô Biên sao?
“Không phải, chúng ta hẳn là đã tới thế giới kia rồi, đây hẳn là giới thứ năm.
Ngưu Hữu Đạo chợt lên tiếng.
Vân Cơ và Viên Cương đều nhìn về phía hắn, phát hiện hắn đang liếc mắt nhìn về phía thái dương trên không trung.

Hai người thuận thế nhìn theo, quả nhiên phát hiện có sự khác biệt, bên cạnh mặt trời còn có một hình cầu to lớn màu nâu, ở nhân gian căn bản không tồn tại.
Lần nữa ngắm nhìn bốn phía, chính là sa mạc, sa mạc vô biên vô tận, dường như không có gì khác với sa mạc Vô Biên ở nhân gian.
“Lẽ nào giới thứ năm là một thế giới sa mạc?
Vân Cơ hoài nghi hỏi.
Viên Cương nói:
“Không thể nào, nếu không có tình huống đặc biệt, phải có rất nhiều rừng rậm và nước tồn tại.
Vân Cơ lần nữa mở pháp nhãn ngắm nhìn bốn phía, không tin thị lực của hắn hoàn hảo hơn mình, kết quả không phát hiện ra cái gì, không nhịn được hỏi:
“Làm sao mà biết?
Viên Cương bình tĩnh nói:
“Bởi vì có đầy đủ không khí!
Vân Cơ hoài nghi nói:
“Có ý gì?
Viên Cương nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, còn Ngưu Hữu Đạo thì gượng cười:
“Phán đoán của Hầu Tử hắn là không sai, còn như nguyên nhân, về sau sẽ chậm rãi giải thích, trước tiên quan sát trước mắt đã.
Nói đến trước mắt, Vân Cơ bỗng nhiên như nhớ tới cái gì đó, chợt lắc mình một cái chui vào trong cát, chui xuống đất biến mất.
Viên Cương hơi cảnh giác:
“Nàng ta làm gì vậy?
Ngưu Hữu Đạo cười nhạt nói:
“Nàng đang đi xác nhận cửa đi thông giới thứ năm có phải vẫn tồn tại hay không, xác nhận một chút cũng tốt.
Viên Cương đã hiểu, lại tháo túi nước bên hông xuống, mở nút đưa cho hắn.
Hai người đợi một lúc, mặt đất rào rào một tiếng, Vân Cơ phá địa mà ra, lại nhẹ nhàng hạ tới bên cạnh hai người, trầm giọng nói:

“Không thấy cửa ra nữa, xem ra phán đoán của ta không sai, thông đạo đi thông giới thứ năm khác với thông đạo đi thông Điệp Mộng Huyễn giới và những địa phương khác, cửa vào đi thông nơi này chắc là hoạt động ở dưới sa mạc Vô Biên, sẽ không cố định ở một chỗ.
Ngưu Hữu Đạo hơi gật đầu:
“Không phải chuyện ngoài ý muốn, bằng không trên Ma Điển sẽ không nói phải tìm được vật tiếp dẫn mới có thể đi vào được giới thứ năm. Hạt Hoàng này chính xác là vật tiếp dẫn, nó chắc là có thể cảm ứng được vị trí của cửa ra vào.
Vân Cơ quan sát bốn phía, hỏi:
“Giới thứ năm này có cái gì?
Ngưu Hữu Đạo:
“Không biết rõ lắm, trên Ma Điển chỉ nói nơi này có thông đạo với chư giới và nhân gian, Ô Thường có được Ma Điển, vì xác định thật giả sẽ tới kiểm tra.
Vân Cơ:
“Ngoại trừ Hầu Tử ra, Ô Thường cũng có thể tìm được Hạt Hoàng sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Tình huống mà hắn biết hữu hạn, hắn là còn chưa nghĩ tới Hạt Hoàng, nhưng trên Ma Điển ghi lại phương pháp tìm được vật tiếp dẫn, còn như việc Hầu Tử có thể tìm được Hạt Hoàng không ở trong quy tắc của Ma Điển, vậy cũng không có cách nào nằm trong dự liệu của Ly Ca được. Bây giờ xem ra... ta lại càng thấy kỳ quái tại sao Lữ Vô Song lại biết Hạt Hoàng là vật tiếp dẫn? Hay là nói chỉ là một sự trùng hợp, kỳ thực Lữ Vô Song có ý đồ khác với Hạt Hoàng?
Vân Cơ:
“Nói cách khác, chỉ cần chúng ta giết Hạt Hoàng, bất kể là Ô Thường hay Lữ Vô Song đều rất khó tiến vào giới thứ năm này?
Vừa nghe muốn giết Hạt Hoàng, Viên Cương lập tức mắt lạnh nhìn nàng.
Ngưu Hữu Đạo hơi lắc đầu:
“Không thể giết, Ô Thường sẽ nghiệm chứng từng thứ ghi chép trên Ma Điển, nếu giết Hạt Hoàng, Ô Thường không tìm được vật tiếp dẫn sẽ cho rằng Ma Điển đã bị động tay động chân, đến lúc đó sẽ phiền toái lớn.

Lần này ta tới mục đích là muốn xem trước xem giới thứ năm này có phải có gì đó lợi hại hay không, nếu có sợ rằng thật sự là một phiền phức lớn, sợ là phải nghĩ biện pháp giày vò Ô Thường nhiều lần.
Vân Cơ và Viên Cương nhìn nhau, người trước hỏi:
“Nói sao đây?
Ngưu Hữu Đạo lắc mình nhảy xuống khỏi người Hạt Hoàng, hạ xuống đất ổn định thân mình, nhúm một nhúm cát đặt trước mũi ngửi thử.
Hai người khác cũng nhảy xuống, nhìn hành động của hắn.
Không ngửi thấy dị thường gì, Ngưu Hữu Đạo buông tay, mười ngón tay phủi sạch cát, sau đó từ từ nói:
“Hiện tại Ô Thường còn chưa biết Hạt Hoàng là vật tiếp dẫn, một khi hắn tới được phát hiện Hạt Hoàng chính là vật tiếp dẫn sợ là sẽ nghĩ tới ý đồ của Lữ Vô Song, mà Hầu Tử lại có thể khống chế Hạt Hoàng.
Lời này vừa nói ra, hai người nhất thời hiểu được, nguyên nhân rất đơn giản, nhìn vào chuyện ngươi có thể suy nghĩ cặn kẽ ra tới điểm này hay không, một khi nơi này có thứ lợi hại liên quan tới ngoại giới thế tục, Ô Thường nhất định sẽ muốn nắm trong tay mình, Viên Cương có thể khống chế Hạt Hoàng sẽ gặp nguy hiểm.
Mà nếu không có gì liên quan lợi hại, Ô Thường lo tin về Ma Điển sẽ lộ ra, cũng không cần vọng động Viên Cương, cho dù Viên Cương mang Lữ Vô Song tới cũng không sao cả.
Viên Cương hiểu, mục đích quan trọng của chuyến này, Đạo gia vẫn là suy nghĩ vì sự an toàn của gã, đích thực là tới trước làm rõ sự khó hiểu trong lòng mình.
Xác nhận cát ở đây không có gì khác so với ngoại giới, Ngưu Hữu Đạo lại lắc mình lên lưng của Hạt Hoàng, cúi xuống hô với hai người ở phía dưới:
“Đi thôi!
Vân Cơ muốn tự tay kéo Viên Cương lên, ai ngờ Viên Cương không cảm kích, nhảy lên một phát, động tác nhanh như khỉ, thoáng cái đã leo được lên, hỏi:
“Đi đâu?
Ngưu Hữu Đạo:

“Trên Ma Điển có ghi lại, vật tiếp dẫn sẽ dẫn chúng ta tới một chỗ đài cao, ngươi thúc Hạt Hoàng thử xem.
“Đài cao?
Vân Cơ thì thầm một tiếng, đột nhiên phóng thẳng lên cao, quan sát ở phía xa một hồi, sau đó hạ xuống:
“Nhìn rồi, bốn phía không hề có đài cao nào.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta cũng không biết đài cao có nghĩa trên mặt chữ hay thế nào.
Lúc này Viên Cương đi lên trước, tới gần đầu của Hạt Hoàng ô ô vài tiếng.
Hạt Hoàng bắt đầu xoay người, điều chỉnh phương hướng rồi đột nhiên nhanh chân chạy như điên, đi một đường trong sa mạc.
Lần này có phần kỳ quái, khác với ngoại giới, tới giới thứ năm này, Hạt Hoàng lại không hề độn dưới cát mà đi, mà là rong ruổi trong sa mạc.
Mà nơi đây rõ ràng là khác với ngoại giới, mỗi đoạn thời gian ngắn cách không xa nhau, sắc trời sẽ đen hơn một chút, hình cầu bên cạnh thái dương hiển nhiên là xoay vòng quanh mặt trời, cách một thời gian sẽ che ánh sáng mặt trời.
Nhưng chuyện này không ảnh hưởng đến việc Hạt Hoàng đi về phía trước.
Trên đường ngoại trừ sa mạc mênh mông vô bờ ra thì vẫn là sa mạc mênh mông, dường như không tìm thấy khí tức của sinh mệnh khác.
Vân Cơ đột nhiên nói một câu:
“Cũng không biết Hạt Hoàng này còn có thể tìm được cửa ra hay không.
Ngưu Hữu Đạo:
“Chuyện này thì không cần lo lắng, sẽ tìm được, căn cứ vào ghi chép trên Ma Điển, muốn cắt liên lạc với ngũ giới, có nhốt vào trong đất cũng vô dụng, vào được thì sẽ ra được.
Nếu trong lòng hiểu rõ là tốt rồi, Vân Cơ gật đầu, nhìn Hạt Hoàng ở dưới chân:
“Con vật này có thể lực thật tốt, dường như không biết mệt mỏi vậy.

Chương 1950: Một đàn Xích Liệp Điêu, một đàn Hạt Hoàng (2)

Chương 1950: Một đàn Xích Liệp Điêu, một đàn Hạt Hoàng (2)
Nơi này rõ ràng là khác so với nhân gian, tốc độ thái dương lặn xuống rất chậm, thời gian một ngày hiển nhiên dài hơn so với ngoại giới.
Cũng không biết đã qua bao lâu, theo Hạt Hoàng lắc lư một đường, ba người đột nhiên đồng thời nhìn chằm chằm phía trước, xa xa xuất hiện một tòa cao chót vót.
Đợi khi tới gần quan sát rõ hình dạng của vật cao chót vót đó, Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương lại không nhịn được mà nhìn nhau, bởi vì nhìn thấy được kiến trúc quen thuộc, một dạng kiến trúc tương tự như "Kim tự tháp" ở kiếp trước của bọn họ.
"Làm sao vậy?
Vân Cơ phát hiện hai người có điểm dị thường thì không nhịn được hỏi một tiếng.
Cảm xúc của Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương rõ ràng có chút kích động, đều có phần hoài nghi có phải mình đã trở về thế giới ở kiếp trước mình từng ở hay không, nhưng sắc trời đột nhiên đen lai, hai người ngẩng đầu nhìn lên thái dương trên bầu trời, mắt thấy tình trạng nhật thực xuất hiện lần nữa thì lập tức bị đánh khỏi ảo tưởng, trở về hiện thực.
Đợi tới khi tới chân của kiến trúc đài cao, Vân Cơ ngẩng đầu quan sát một hồi, nói:
"Đây là do người xây dựng ra.
Ngưu Hữu Đạo lắc mình bay xuống trên bậc thang của kiến trúc, phất tay đẩy cát đang chùm lên bậc thang, ngón tay gõ bậc thang một cái, sau đó mới bay vút lên, cuối cùng hạ xuống đỉnh tháp nhìn xa xa, lẳng lặng bất động.

Sau đó Vân Cơ cũng hạ xuống một bên, phát hiện phía trước ngoài vài dặm chính là sát biên giới của sa mạc, sau sát biên giới đó là ốc đảo vô tận, lẩm bẩm:
“Quả nhiên là như Hầu Tử nói.
Chốc lát sau Viên Cương cũng leo lên, khựng mắt nhìn, chợt nói một câu:
“Không biết thế giới này có tồn tại nhân loại hay không.
Vân Cơ bỗng giơ tay lên vỗ vào hòn đá vuông trên đỉnh tháp:
“Dường như có nguyên khí thiên địa dao động, đài cao này hình như là một tòa đại trận.
Ngưu Hữu Đạo nhìn lại, nhìn bên trên bao chùm là cát thì thi pháp trừ đi, chỉ thấy bên trên lộ ra một cái hõm, tương đương kích cỡ một bàn tay.
Ba người quay đầu nhìn, phát hiện bốn vách đá dưới hõm có văn lộ.
Ngưu Hữu Đạo vươn tay sờ một cái:
“Xem ra nơi này chính là chỗ để đặt Thương kính.
Vân Cơ:
“Thần khí trấn quốc của tiền Triệu quốc – Tinh Thần lệnh?
“Ừm!
“Nơi đây để đặt Tinh Thần lệnh là có ý gì?
“Dựa theo ghi chép trên Ma Điển, chỉ có khảm Tinh Thần lệnh vào đây mới có thể mở ra mắt trận của bốn giới khác. Đài cao ở nơi này chính là mắt trận tổng của Tinh Thần đại trận, ngươi nói không sai, đây chính là một tòa đại trận.
Mặt Vân Cơ là sự kinh hãi:
“Có thể dùng một đại trận điều khiển vài thế giới, Thương Tụng và Ly Ca đó rốt cuộc là ai, nhân gian làm sao có thể có tu sĩ mạnh mẽ như vậy tồn tại được?
Ngưu Hữu Đạo:
“Không biết rõ lắm. Những phàm phu tục tử như chúng ta trong mắt tiên nhân kỳ thực đều không có đủ tư cách, e rằng hai vợ chồng bọn họ tới từ tiên giới trong truyền thuyết!
Ngồi nghe, Viên Cương chợt quay đầu nhìn lại, căng thẳng nhắc nhở một câu:

“Có vấn đề!
Hai người nhìn lại, chỉ thấy xa xa xuất hiện một đàn phi cầm, xác thực là một đàn Xích Liệp Điêu đang bay về hướng này.
Ba người ít nhiều đều có chút sững sờ giật mình, Vân Cơ nói một câu:
“Nhiều tọa kỵ phi cầm như vậy, nếu bắt về được thì có giá trị bao nhiêu tiền chứ? Không ổn, chết tiệt!
Quy mô khổng lồ, chỉ sợ có mấy trăm con tụ tập lại, một đàn Xích Liệp Điêu đột nhiên vọt về hướng bọn họ, rõ ràng là muốn tấn công họ.
Không giống với đám tọa kỵ phi cầm đã thuần phục ở ngoại giới, những con Xích Liệp Điêu này có khí tức hung hãn rất rõ ràng, dường như coi ba người họ là con mồi đi săn.
Vân Cơ đã lật tay áo, chưởng lực cách không liên tiếp đánh ra, có thể nói là mỗi chưởng đều chí mạng.
Trong tiếng cạch cạch liên tiếp, mấy chục con Xích Liệp Điêu gào thét rơi lên bậc của tòa tháp.
Bởi vì cơ thể quá lớn, chiều rộng của bậc tháp không có cách nào chịu tải được, từng con cuồn cuộn lăn xuống dưới sa mạc.
Phát hiện vật nhỏ trên đỉnh tháp không dễ động vào, đến gần liền bị cản trở, Xích Liệp Điêu khác phi thân sang một bên, phân thành hai bên loanh quanh trên không trung, lúc tập hợp lại lần nữa đã đổi phương hướng, bay về hướng ốc đảo.
Mắt thấy một đám Xích Liệp Điêu biến mất, ba người nhìn nhau, Vân Cơ kinh ngạc, nghi ngờ hỏi:
“Chẳng nhẽ tọa kỵ phi cầm ở ngoại giới có khởi nguồn từ nơi này?
Ngưu Hữu Đạo:
“Không thể bỏ qua khả năng này, e rằng chính là do phu phụ Thương Tụng mang từ nơi này ra ngoài.
Vù vù! Dưới tháp trong sa mạc truyền đến động tĩnh, ba người nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy bề mặt sa mạc có từng con quái thú xuất hiện, xác thực thì là một đàn Hạt Hoàng.
Vốn dĩ Hạt Hoàng chờ ở phía dưới đang gặm ăn một con Xích Liệp Điêu mới bắt được, lúc này lại xuất hiện một đám Hạt Hoàng ùng ùng vọt tới, trong nháy mắt đã giành ăn với nhau, cướp Xích Liệp Điêu với Hạt Hoàng.

Đoán chừng là có đặc tính giống bọ cạp trong sa mạc Vô Biên mà bọn họ biết, khứu giác cực kỳ linh mẫn, ngửi được mùi máu tươi nên mới tới.
Ba người từ trên cao nhìn xuống, nhìn mà choáng váng, Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên:
“Không chỉ có một Hạt Hoàng?
Vân Cơ vừa bực mình vừa buồn cười:
“Đùa gì thế, là duy nhất mới có thể xưng Hoàng, những con này rõ ràng đều là đám lượng cấp, đâu ra Hoàng gì. Không ổn...
“Ừm?
Ngưu Hữu Đạo nhìn về phía nàng.
Vân Cơ chỉ vào phía dưới hỏi:
“Bây giờ làm thế nào nhận ra con Hạt Hoàng đưa chúng ta vào đây? Nếu như không tìm được, chúng ta trở về thế nào đây?
Lời này vừa nói ra... Lúc này ba người thật sự trợn tròn mắt, nhoáng lên một cái, một đám Hạt Hoàng cướp đoạt với nhau sớm hỗn loạn lung tung cả, dáng vẻ lại giống nhau như đúc, nào còn phân rõ được con nào với con nào.
Phía dưới là một đám quái vật to như ngọn núi va chạm với nhau, cắn xé, thanh thế kinh người, nào chỉ có mỗi một Hạt Hoàng?
Sau khi há hốc mồm một trận thì Viên Cương chợt phục hồi lại tinh thần:
“Ta có biện pháp phân biệt, triệu hoán được con mới rồi đưa chúng ta vào đây.
Nghe thấy lời ấy, Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ suy nghĩ một chút cũng phải, nhất thời đều thở phào nhẹ nhõm, vậy là tốt rồi, bằng không nếu thật sự không trở về được thì sẽ phiền toái.
Mấy chục con phi cầm cỡ lớn không đủ để đám này tranh cướp, nhanh chóng gặm hết không còn nữa, chỉ còn lông chim đầy đất, một trận gió thổi tới bay tứ tung, không biết đã bay tới hướng nào.
Ăn sạch không còn lại gì, một đám lớn dường như lại nhìn ba người trên tháp, muỗi có nhỏ vẫn có cảm giác được ăn thịt.
Ùng ùng, một đám lớn lại bắt đầu nhanh chóng leo lên tháp.

Ba người Ngưu Hữu Đạo không biết nói gì, chỉ có điều cũng phát hiện phía dưới có một con bọ cạp không làm như vậy, không coi bọn họ thành con mồi.
Vân Cơ chỉ vào nó:
“Xem ra không cần gọi về, con kia hẳn là con đã dẫn chúng ta vào, nhìn kỹ xem, trong mắt có dính lông chim.
Trong tiếng ùng ùng, đám Ngưu Hữu Đạo vừa bực mình vừa buồn cười, không đợi khi một đám lớn đó bò được lên, tự đám bọn nó đã loạn thành một đoàn.
Có trách thì phải trách do hình thể quá lớn, lúc leo tới gần vị trí đỉnh tháp lại quá nhỏ, một đám bọ cạp tranh nhau, không ít con bị trượt chân ngã ngửa xuống, nhưng vẫn có con leo được lên.
Viên Cương đột nhiên nhảy xuống, rống lên một tiếng “Ô...”, bao hàm sự tức giận.
Tiếng này vừa vang lên, tất cả bọ cạp đang ra sức leo lên đột nhiên yên lặng, bên dưới có tiếng khựng lại, tiếng ngã lộn nhào rơi vào trong sa mạc, dựa vào cái đuôi chống đỡ để đỡ bị lật ngửa.
Một con ở gần đỉnh tháp nhất sau một lúc do dự liền thử tiến lên một chút, cái miệng to lớn chậm rãi ngoạm tới gần Viên Cương, dường như đang ngửi khí tức của Viên Cương vậy. Một người nhỏ bé cùng quái thú to lớn dữ tợn tới gần, cảnh đó làm người ta thót tim.
“Ô...”
Viên Cương chợt gầm lên với con bọ cạp đang há mồm.
Sau khi hổn hển hai tiếng, nó liền lập tức chậm rãi lui về phía sau, kết quả lúc lùi lại lại bị trượt chân, ầm ầm rơi xuống, liên lụy một đám phía dưới cũng bị ngã xuống không ít.

Chương 1951: Ồ, có chút thú vị!

Chương 1951: Ồ, có chút thú vị!
Sau một tiếng gầm cuối cùng của Viên Cương, tất cả đám quái thú bò lên đều rối rít lui xuống.
Nhìn thấy mình thực sự có thể khống chế, không cần lo về vấn đề an toàn, Viên Cương bắt đầu nhảy từng bậc xuống, không biết là muốn làm gì.
Ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo chợt thoáng nhìn, lưu tâm tới thần sắc của Vân Cơ, cảm thấy có chút không bình thường, hỏi:
“Làm sao vậy?
Vân Cơ chợt than thở:
“Trong tiếng hô của Hầu Tử có một loại ma lực!
“Ma lực?
Ngưu Hữu Đạo sợ run lên, cười nói:
“Nói vậy là sao?
Vân Cơ cau mày nói:
“Dường như có một khí tức kinh sợ tới từ viễn cổ làm cho người ta có cảm giác sợ hãi viễn cổ thương hồn, làm người ta cảm thấy thật vĩ đại, rất cao lớn, không hiểu tại sao lại muốn cúng bái, muốn tôn thờ hắn làm vua. Lúc hắn gào to kỳ thực cũng có tác động tới tâm tình của ta, nếu không phải linh trí của ta đã mở, có thể suy tính hợp lý bình thường, rất có thể cũng sẽ bị thanh âm tâm tình của hắn thao túng.
Ngưu Hữu Đạo hiểu ý của nàng, nàng cũng là tiến hóa, tu thành người từ loài rắn, trên người còn có các thiên tính của dã thú xà trùng.
Vân Cơ quay đầu nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, hỏi:
“Lần đầu tiên ta gặp hắn liền phát hiện hắn có chút không bình thường, phải một thời gian mới chậm rãi thích ứng được. Tên người một nhân

loại tại sao lại có thể tản ra loại khí tức có lực chấn nhiếp kỳ quái như vậy?
“Chuyện này hả...
Ngưu Hữu Đạo cười gượng:
“Ta cũng không biết rõ lắm. Đừng nói là ta, ngay cả chính bản thân hắn cũng không biết rõ chuyện gì xảy ra.
Vân Cơ:
“Rốt cục hắn đã tu luyện dạng công phu hoành luyện gì?
Ngưu Hữu Đạo than thở:
“Kỳ thực là loại rất phổ thông, người tu luyện công phu hoành luyện này không chỉ có một mình hắn, vốn dĩ từ nhỏ một đám người xuất thân từ thôn miếu nhỏ hầu như ai cũng tu luyện giống hắn, cũng là vì cường thân kiện thể, nhưng luyện được ra tình hình cổ quái giống hắn dường như cũng chỉ có một mình hắn. Ồ, những người khác đều đã tới dưới trướng của Vương gia rồi.
Vân Cơ hơi lắc đầu:
“Phàm là linh trí chưa mở, không thể suy tính lý tính... dường như hắn có năng lực khống chế các loại động vật, thật khó mà tin được!
Ngưu Hữu Đạo không thảo luận sâu với nàng về vấn đề này, phát hiện Viên Cương dường như đang trao đổi với đám quái thú ở phía dưới, lúc này tung người một cái, phi xuống, gần sát mặt đất thì hơi nảy lên, nhẹ nhàng hạ xuống đất.
Sau đó Vân Cơ cũng lắc mình hạ xuống một bên.
Thân ở trước mặt một đám quái thú, Ngưu Hữu Đạo nhìn chung quanh một hồi, hỏi:
“Đang làm gì thế?
Viên Cương quay đầu lại:
“Đạo gia, mới vừa dò xét rồi, từ phản ứng cảm xúc của bọn nó thì hắn là không chỉ có con Hạt Hoàng của chúng ta mới có thể tìm được cửa ra, những con Hạt Hoàng này dường như đều có thể tìm được.
“Ồ!
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc, còn có chuyện kỳ lạ này sao? Không nhịn được hỏi:
“Lẽ nào bên ngoài không chỉ có một Hạt Hoàng?

Viên Cương:
“Bọn nó không được thông minh lắm. Một vài vấn đề biểu đạt dựa vào tâm tình không có cách nào phân biệt rõ được.
“Ồ, hai con đó đang làm gì vậy?
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm về phía hai con quái thú ở phía không xa.
Vân Cơ:
“Trên mắt dính lông chính là con dẫn chúng ta vào đây, ồ...
Nàng biến sắc, trong nháy mắt không nói gì, sau đó chậm rãi quay đầu nhìn về một bên.
Vẻ mặt của Ngưu Hữu Đạo cũng trở nên đặc sắc, nhìn qua đã hiểu, hai con quái thú lớn giữa ban ngày ban mặt không chút cố kỵ tiến hành giao phối, thật sự là có chút khó coi, mà con dẫn bọn họ vào đây lại là con bị động.
Con quái thú dẫn họ vào lại là con cái ư?
Sau khi kiểm tra tỉ mỉ, có kinh nghiệm, Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương lại cẩn thận kiểm tra những con quái thú khác, lúc này mới phát hiện không phải con nào cũng giống nhau, vẫn có khác biệt, một bầy quái thú có đực có cái, hình thể lớn hơn chút là con đực.
“Hạt Hoàng? Con dẫn chúng ta tiến vào nếu không phải là đực, chắc là phải gọi là Hạt Hậu mới đúng chứ?
Ngưu Hữu Đạo chợt hỏi Viên Cương một câu.
Viên Cương nhếch nhếch miệng, không nói gì.
Vân Cơ xen vào:
“Ta nghĩ ta hiểu được Hạt Hoàng bên ngoài thế nào rồi.
Ngưu Hữu Đạo ồ một tiếng:
“Rửa tai nghe cao kiến.
Vân Cơ:
“Bên ngoài chắc là nơi mẫu hạt sinh nở.
Ngưu Hữu Đạo:
“Nói rõ hơn đi.
Vân Cơ:
“Còn nhớ đặc tính của bọ cạp trong sa mạc Vô Biên không? Chúng nó đôi khi đói sẽ nóng nảy hoặc sau khi đồng loại bị thương sẽ tự tương tàn,

ăn thịt lẫn nhau.
Dáng vẻ nhắc nhở.
Ngưu Hữu Đạo hoài nghi:
“Không hiểu nhiều lắm, nói rõ đi, có ý gì?
Vân Cơ than thở:
“Hình thể quá nhỏ, ở lại đây sẽ trở thành thức ăn trong miệng bọ cạp khác, nhưng thức ăn ở bên ngoài dường như không dư thừa như ở dây, trước đó bầy phi cầm lớn kia ngươi cũng đã thấy, bên ngoài khó có thể duy trì việc tồn tại thể hình lớn như vậy, nhỏ chút sẽ dễ sống hơn.
Ngưu Hữu Đạo bừng tỉnh, hiểu ra:
“Ý của ngươi là nói, sau khi mẫu hạt thụ thai liền rời khỏi nơi này, biết trốn tới bên sa mạc Vô Biên kia để sinh sản, còn hình thể dáng dấp của tiểu tử kia sau khi đã đủ lớn, vì cần thức ăn sẽ quay lại nơi đây.
Vân Cơ gật đầu:
“Là có ý như vậy. Ngươi đừng quên đám bọ cạp này ở trong sa mạc Vô Biên có khứu giác vô cùng linh mẫn, cho dù trong sa mạc khô hanh, có chút mùi máu tươi là có thể bị chúng nó ngửi được. Sở dĩ bọ cạp có thể tìm được cửa ra vào giới thứ năm hẳn là có liên quan tới khứu giác của bọn cúng, chúng nó có thể ngửi được khí tức của thế giới này thẩm thấu ra ngoại giới qua thông đạo, cho nên mới có thể tinh chuẩn tìm được cửa ra vào.
Ngưu Hữu Đạo nhìn Viên Cương, cách nói này hợp tình hợp lý, làm cho hai người bọn họ không thể không tin.
Ngưu Hữu Đạo nhất thời tấm tắc kêu kỳ lạ:
“Nghe quân nói một hồi, đã hiểu ra rồi.
Vân Cơ hơi lắc đầu:
“Quá khen, ta hiểu tập tính của những động vật khác nhiều hơn so với các ngươi, chuyện như này phán đoán không khó khăn gì với ta.
Hai người Ngưu, Viên tỉnh ngộ, có cảm giác mới trải qua một giờ học vậy, Ngưu Hữu Đạo không khỏi cười nói:
“Xem ra để ngươi theo vào đây không phải là chuyện xấu, bằng không sợ rằng chúng ta sẽ khó mà hiểu ra được nguyện nhân đám bọ cạp này ra ra vào vào.
Vân Cơ có chút xem thường:

“Quá khen rồi, chuyện gì cũng bị ngươi nghĩ ra được, còn chuyện gì đầu ngươi không nghĩ ra nổi sao?
Ngưu Hữu Đạo chắp tay, tiện đà lại ngắm nhìn bốn phía than thở:
“Xem ra Ly Ca này quả thật là lợi dụng nguyên vẹn hoàn cảnh của hai giới, rất không đơn giản.
Vân Cơ ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh tháp:
“Một đại trận là có thể liên kết ngũ giới lại, dùng một thứ như vậy đích thật là không đơn giản.
Nói đến chỗ này, Ngưu Hữu Đạo nhớ ra cái gì đó, lại lắc mình bay vút lên đỉnh tháp, ghé vào trên đỉnh tháp kiểm tra.
Sau đó Vân Cơ cùng Viên Cương cũng đi tới theo, đứng bên cạnh Ngưu Hữu Đạo quan sát, không biết hắn đang nghiên cứu cái gì.
Viên Cương hỏi:
“Đạo gia, có nhìn ra cái gì không?
“Không có.
Ngưu Hữu Đạo vươn ngón tay sờ vào chỗ lõm thăm dò, thỉnh thoảng còn thi pháp điều tra, thì thầm trong miệng:
“Dường như cũng không có gì đặc biệt, để vào một tấm lệnh bài là có thể khởi động được mắt trận tứ giới ở bên ngoài sao?
Vân Cơ:
“Từ một vài dấu hiệu là có thể nhìn ra, cảnh giới của phu thê Thương Tụng vượt xa chúng ta, có một vài thứ không phải chúng ta có thể phỏng đoán được, nếu đã bố trí như vậy thì hắn là có nguyên nhân.
Hai người bọn họ cũng không biết tâm tư của Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo từng mở Thương kính ra xem, biết trong Thương kính có dấu bí mật, bây giờ hắn muốn biết sự liên quan của lệnh bài và trận pháp này. Nếu trận này không có gì đặc biệt ở bên trong thì chắc chắn tấm lệnh bài kia có gì đó. Hắn muốn làm rõ ràng, biết rõ nguyên nhân rồi có lẽ về sau có điểm để lợi dụng.
“Ồ!
Ngưu Hữu Đạo chợt vỗ tảng đá hình vuông đặt trên đỉnh tháp.

Chương 1952: Làm nhiều chuyện thất đức quá rồi (1)

Chương 1952: Làm nhiều chuyện thất đức quá rồi (1)
“Các ngươi xem, tảng đá này không phải một tảng đá bình thường, rất cứng rắn, dường như không chỉ đặt ở trên này thôi mà còn nối thẳng xuống phía dưới vậy.
Vân Cơ lập tức đi tới thi pháp thăm dò, Viên Cương thì dùng tay vỗ vỗ, lại dùng sức đập một quyền.
Kết quả một quyền này đập xuống, không trung dường như vù vù một tiếng, ba người lập tức ngẩng đầu nhìn về phía không trung, chỉ thấy bầu trời trong nháy mắt ngưng tụ ra sương mù nhàn nhạt.
“Sau khi thứ này chịu lực sẽ gây ra sự chấn động của nguyên khí thiên địa.
Vân Cơ nhắc nhở một câu.
Thấy tình trạng như vậy, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên phát trưởng, cạch! Nặng nề vỗ lên hòn đá.
Ùng ùng ùng! Sương mù trên bầu trời càng dày đặc, lại dần có tiếng sấm sét.
“Nhìn kìa!
Ánh mắt liếc bốn phía, chợt ngón tay của Vân Cơ chỉ xuống dưới.
Hai người còn lại cúi xuống nhìn, chỉ thấy một đám quái thú ở phía dưới dường như bị khiếp sợ, xuống quít liều mạng chui vào trong sa mạc.
Chỉ chốc lát sau, tất cả quái thú đều đã biến mất, ngay cả con dẫn bọn họ vào đây cũng không thấy nữa.
“Ồ, có chút thú vị!
Ngưu Hữu Đạo càng thêm tò mò, lại ngẩng đầu nhìn bầu trời, lần nữa đánh một chưởng lên tảng đá.

Kết quả quả nhiên rất rõ ràng, tảng đá kia chịu lực càng lớn, dị tượng trên bầu trời càng rõ ràng.
Vì vậy hắn đánh liên tiếp chưởng lực, không ngừng gia tăng lực đạo để kiểm tra.
Rất nhanh, trên bầu trời mây đen chằng chịt kéo tới, thậm chí dần dần xuất hiện sấm chớp rền vang.
Lần này, ba người đã biết vì sao đám bọ cạp lại sợ hãi, bởi vì... trời này là sắp mưa rồi, bọ cạp sợ nước.
Khuôn mặt Ngưu Hữu Đạo hứng thú, rất muốn biết cuối cùng sẽ gặp phải cái gì, đột nhiên tăng lực đạo đánh lên tảng đá.
Một tia sét như lợi kiếm đánh xuống, Ngưu Hữu Đạo quá sợ hãi, lắc mình muốn trốn, nhưng đã chậm.
Cái gì gọi là thế nhanh như chớp không kịp bịt tai, lần này xem như hắn đã được lĩnh giáo, bị tia sét này bổ tại chỗ, trong nháy mắt toàn thân cháy đen, chỉ có một mũi chân chạm đất, cả người trong trạng thái cất cánh, chỉ có điều còn chưa kịp bay đi, đang trong tình trạng lung lay sắp đổ.
Phản ứng của Vân Cơ khá nhanh, mặc dù mục tiêu sét đánh dường như không phải nàng nhưng nàng vẫn vô ý thức né đi.
Tuy nàng tu thành Nguyên Anh xà yêu nhưng thiên tính trên người vẫn có chút sợ hãi sấm sét, sấm sét đột nhiên tới, phản ứng đầu tiên chính là phạch một cái, bay đi.
Phản ứng của Viên Cương cũng không chậm, nghiêng người một cái đã lách đi, vồ xuống dưới tháp, mặc kệ có thể tránh được hay không, sét đánh xuống vẫn phải tránh đi.
Chí ít gã còn có thời gian tránh né, bởi vì mục tiêu sét đánh không phải là gã, mà người nào đó muốn tránh cũng không tránh nổi.
Người Viên Cương đập vào sườn tháp, trong nháy mắt cánh tay bám vào bậc thang lấy lực, sau đó một đường phi xuống, xuối cùng lên được bậc thang phía trước, ổn định cơ thể, ngẩng đầu nhìn lên trên, trong nháy mắt đã sợ ngây người.
Chỉ thấy Ngưu Hữu Đạo đã hoàn toàn thay đổi, toàn thân cháy đen, đứng bằng một chân, cánh tay khựng lại ở động tác khẽ nâng, lung lay

sắp đổ, đứng sát biên giới đỉnh tháp, tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, chỉ còn một tia thần trí cuối cùng muốn ổn định thân hình.
Ngưu Hữu Đạo hoàn toàn là muốn ổn định thân hình, nhưng toàn thân như bị hỏa thiêu, hơn nữa còn trong ngoài như bị hỏa thiêu. Hắn muốn hạ cái chân còn lại xuống để đứng vững, nhưng thân thể lại không nghe theo sự sai khiến, bắp đùi càng thêm không thể khống chế.
Hắn rất muốn thi pháp ổn định thân hình, muốn thi pháp loại trừ và áp chế sự khó chịu trong cơ thể, nhưng vừa vặn bên trên dường như có dự cảm, toàn thân tê dại khó nhúc nhích.
Không ngã! Không ngã! Ổn định!
Trong lòng hắn nghĩ như vậy, nhưng cơ thể lại dần mất đi sự cân bằng, cái đầu ngã chúi xuống phía dưới.
Mắt thấy Ngưu Hữu Đạo như sắp chết, sắp ngã về một phía của “kim tự tháp”, Viên Cương không biết hắn sống chết thế nào, hai mắt đã sắp nứt ra, bi thống gào lên:
“Đạo gia!
Thân hình phạch một cái đứng dậy, chạy như điên lên bậc thang nhằm muốn lên cứu người.
Vân Cơ đang phù không cũng nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo ngã ngửa chổng vó xuống dưới, muốn xông tới cứu người nhưng lại vô ý thức ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời, có chút sợ hãi, lo thiên lôi sẽ giáng xuống lần nữa.
Kỳ quái là sau một tia sét, bầu trời không có động tĩnh của tiếng sấm nữa, mây đen vần vũ cũng nhanh chóng tan biến.
An tâm được chút lại cúi đầu nhìn phía dưới, phát hiện Ngưu Hữu Đạo đã lăn nhanh xuống phía dưới, dưới tư thế đau quặn bụng, bị vướng mà nảy lên một cái.
Điên cuồng lao xuống Viên Cương nhào ra ngoài, lăng không ôm lấy Ngưu Hữu Đạo, tránh khỏi việc Ngưu Hữu Đạo bị đập vào bậc thang lần nữa, ôm người nhào ra ngoài, song song đập về phía sa mạc, lúc rơi xuống đất Viên Cương ôm người thuận thế cuồn cuộn xả lực.
Khóe miệng Vân Cơ chẹp một cái, lắc mình hạ xuống bên cạnh hai người, chỉ thấy mặt giả trên mặt Ngưu Hữu Đạo đã bị tróc mất không còn nữa rồi.

Người bị sét đánh thành đen sì không nói, chỉ có điều đoán chừng lúc ngã lăn lông lốc xuống nên trên trán đầy cát, miệng mũi rướm máu, ánh mắt có chút dại ra, lồng ngực phập phồng, cảm giác hơi co quắp.
Viên Cương nhẹ nhàng thả người xuống, liên tục phủi sạch cát và máu trên mặt Ngưu Hữu Đạo đi, cuống cuồng nói:
“Đạo gia! Đạo gia! Ngươi thế nào rồi?
Chợt ngẩng đầu gầm lên với Vân Cơ:
“Còn không mau cứu người!
Có một số việc gã không thể không thừa nhận, ở phương diện cứu người, mình chắc chắn không bằng những người có pháp lực tu vi này.
Vân Cơ nhanh chóng ngồi xổm xuống thi pháp kiểm tra tình trạng cơ thể của Ngưu Hữu Đạo, sau khi kiểm tra qua thì nhanh chóng móc một viên lạp hoàn ra, bóp nát, nhét một viên Thiên Tế đan vào trong miệng của Ngưu Hữu Đạo, thi pháp đẩy vào trong bụng Ngưu Hữu Đạo, lại thi pháp luyện hóa hỗ trợ hấp thụ dược lực.
Thiên Tế Đan là do Quản Phương Nghi cho nàng, cho vài viên. Không có cách nào, Ngưu Hữu Đạo trước sau đã lấy không ít Thiên Tế đan từ Linh tông, những người nòng cốt chắc chắn đều có giấu riêng để phòng ngừa dùng lúc khẩn cấp.
“Thế nào? Hắn thế nào rồi?
Viên Vương nhìn nàng, sốt ruột hỏi.
Với gã, Đạo gia tới đây lần này một nguyên nhân lớn cũng là vì sự an toàn của gã, nếu như Đạo gia lâm nạn ở chỗ này, đời này gã đều không thể tha thứ cho chính mình.
Gã hận chính mình, hận mình lúc sét bổ xuống không biết đẩy Đạo gia ra, sao lại chỉ mải tự mình tránh đi chứ?
Đương nhiên, kỳ thực lúc đó gã tránh đi là vì cho rằng Đạo gia sẽ phản ứng nhanh hơn gã, hắn là tránh đi nhanh hơn mới phải, tại sao lại không thể tránh thoát được?
Thật tình không biết, Ngưu Hữu Đạo muốn tránh nhưng sét đánh nhằm vào hắn, điện quang lóe lên đã tới ngay rồi, tốc độ quá nhanh, muốn tránh cũng không kịp.
Kỳ thực Ngưu Hữu Đạo phản ứng khá nhanh, lúc đó thân hình tung bay, kỳ thực chân đã rời khỏi mặt đất rồi, nhưng tia sét không phải đi thẳng

tắp mà còn quẹo ngang dọc, tránh hướng nào cũng sẽ bị đánh trúng, lực đạo và uy lực cũng đủ hung mãnh, một tia sét đánh lại đánh ngược lại hắn, như là bắt hắn đứng lại chỗ cũ, vì vậy cứ thế bị đánh trúng.
Vân Cơ thở ra một hơi nói:
“Yên tâm, đổi lại là người bình thường, một tia sét đánh này đủ trí mạng, nhưng đối với người có tu vi hộ thể như hắn thì không nói tới trí mạng, chỉ là làm hắn bị thương mà thôi. May mắn, uy lực của tia sét này còn chưa lớn như vậy.
Nghe nàng nói vậy, rốt cục Viên Cương cũng thở phào nhẹ nhõm, quỵ trên mặt cát nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo đang được cứu chữa.
Sau khi Vân Cơ thi pháp cứu trị, cảm giác hơi co quắp dần biến mất, Ngưu Hữu Đạo dường như cũng dần dần hồi hồn, ánh mắt tan rã dần khôi phục lại thần thái.
Đôi mắt giật giật, sau khi nhìn thấy hai người trước mắt thì trong miệng thở hổn hển:
“Ta... đang ở đâu?
Cảm giác như đi vào trong cõi thần tiên vẫn chưa hoàn toàn trở về, dường như còn chưa biết mình đã hôn mê bao lâu.
Viên Cương lập tức nghiêng nghiêng thân, tránh khỏi tầm ngăn trở để hắn thấy được “kim tự tháp” sau lưng.

Chương 1953: Làm nhiều chuyện thất đức quá rồi (2)

Chương 1953: Làm nhiều chuyện thất đức quá rồi (2)
Nhìn thấy kiến trúc này, Ngưu Hữu Đạo không nhịn được liếc mắt:
“Hầu Tử à, có phải kiếp trước ta đào mộ tổ tiên người ta làm chuyện thất đức quá nhiều nên đã gặp báo ứng, nếu không... làm sao lại bị sét đánh?
Kiếp trước cái gì? Cái gì mà đào mộ tổ tiên người ta? Vân Cơ không hiểu hắn đang nói cái gì, cho là đầu óc của hắn còn chưa tỉnh táo nên nói mê sảng.
Viên Cương quỵ bên cạnh hắn, ăn ngay nói thật:
“Đạo gia, hắn là không liên quan.
Quay đầu nhìn về phía tháp:
“Chắc là thứ này có gì đó quái lạ, ngài nện vào nó nên mới bị sét đánh.
Ngưu Hữu Đạo:
“Aiz, toàn thân nóng bỏng, như vừa bị nướng trên lửa vậy.
Vân Cơ:
“Khả năng ai bị sét đánh cũng sẽ cảm thấy thế! Ngươi thử xem pháp lực còn có thể tự vận chuyển không.
Ngưu Hữu Đạo nhắm hai mắt lại, một hồi lâu sau dường như đã có cảm giác mới mở mắt ra ừm một tiếng.
Lúc này Vân Cơ mới giúp hắn ngồi lên, giúp hắn ngồi xếp bằng rồi thu tay, lại đưa tay ngăn Viên Cương đang muốn đỡ lên:
“Mới ăn xong Thiên Tế Đan, để tự hắn thi pháp dẫn dược lực của linh đan, khôi phục nhanh hơn, không nên quấy rầy.
Ngưu Hữu Đạo lần nữa tiến vào trạng thái nhắm mắt tĩnh thần, cũng hết tinh lực bận tâm tới những cái khác.

Vân Cơ cùng Viên Cương thì song song ở một bên hộ pháp, thỉnh thoảng nhìn bầu trời, phát hiện ra mây đen trên bầu trời tới cũng nhanh đi cũng nhanh, đảo mắt đã trở nên quang đãng, dường như chưa hề phát sinh chuyện gì cả.
Thỉnh thoảng nhìn lại "kim tự tháp", đã xảy ra chuyện như vậy, kỳ quặc không hiểu nổi, Ngưu Hữu Đạo vọng động bị sét bổ đã trở thành vết xe đổ, hai người không dám leo xa hơn lên tháp nữa, cũng không dám tới gần thêm nữa.
Sau khi kéo mây đen giáng sấm sét một hồi, cả sa mạc cũng lâm vào sự tĩnh mịch, đám bọ cạp trước đó tới tranh đoạt dường như sợ quá, không có con nào dám ra ngoài nữa.
Rốt cục trời đã tối, khi trời tối, cảm giác cực nóng trong sa mạc mất dần, dần trở nên lạnh lẽo thấu xương.
Đối với điều này, ba người đều chịu đựng được, cho dù viên Cương không có tu vi gì thân thể cũng rất khỏe mạnh, huyết khí phương cương, chống lạnh hoàn toàn không thành vấn đề.
Vân Cơ cũng khoanh chân ngồi tĩnh tọa, chui lâu trong lòng đất, pháp lực của nàng tiêu hao cũng khá lớn.
Còn lại một mình Viên Cương cảnh giác cao độ bốn phía, lúc này chính là lúc Đạo gia suy yếu, gã một khắc cũng không dám buông lỏng.
Còn như Ngưu Hữu Đạo, dường như đã thực sự hết sức rồi.
Nơi này ban đêm dài dằng dặc, Vân Cơ đứng dậy dưới bầu trời sao ngút ngàn, Ngưu Hữu Đạo còn chưa tỉnh lại, nàng ra hiệu cho Viên Cương nghỉ một chút, để nàng thay ca cảnh giới.
Nhưng Viên Cương lắc đầu từ chối, vẫn canh giữ bên người Ngưu Hữu Đạo một tấc cũng không rời, tiếp tục duy trì cảnh giác cao độ.
Dường như Vân Cơ có thể cảm giác được ngay cả nàng cũng nằm trong phạm vi đề phòng của Viên Cương.
Đối với chuyện này, nàng không nhịn được quan sát thêm một chút, nàng đã sớm nhìn ra, lần này chỉ chứng minh thêm lần nữa mà thôi. Tên đại hồng kiểm* này tuy là rất có cá tính nhưng có một chuyện không thể không thừa nhận, toàn bộ Mao Lư sơn trang sợ rằng không ai trung thành với Ngưu Hữu Đạo như gã được.
*Đại hồng kiểm: Mặt đỏ

Có thể cảm giác được, tính mệnh của Ngưu Hữu Đạo chính là tính mệnh của Viên Cương gã, thậm chí là còn quan trọng hơn cả tính mạng của Viên Cương gã, còn vội vã hơn, vì tính mạng của Ngưu Hữu Đạo, tên đại hồng kiểm này có thể hy sinh tính mạng của mình.
Chuyện này không khỏi làm nàng âm thầm cảm khái, thảo nào Ngưu Hữu Đạo là một người có lý trí như thế lại không thể bỏ mặc tên đại hồng kiểm này được, cũng không làm cho tên đại hồng kiểm này phải chịu nguy hiểm hay mạo hiểm quá lớn. Nàng đi theo bên người Ngưu Hữu Đạo, đã tận mắt chứng kiến Ngưu Hữu Đạo nhiều lần lãnh khốc vô tình, cũng có thể nói là lãnh huyết.
Ví dụ như Thương Thục Thanh có làm cảm động như thế nào đi nữa cũng khó làm lung lay quyết định của hắn được.
Ví dụ như Hồng Nương có cầu khẩn thế nào, hắn cũng không chịu ra tay cứu Tây Môn Tình Không.
Khi trời hơi sáng lên, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên thở ra một hơi, hai cánh tay giãn ra vòng một vòng rồi thu về đan điền, hai mắt chậm rãi mở ra, trong ánh mắt lại khôi phục thần thái, hai người ở một bên đều nhìn hắn.
Ngưu Hữu Đạo đối mặt với ánh nắng, đứng dậy, Viên Cương lập tức tự tay giúp một hồi, ân cần nói:
“Đạo gia, ngài không sao chứ?
“Có thể không có việc gì mới là lạ, chỉ đau rát trên người thôi, không chết được.
Đứng lên, Ngưu Hữu Đạo đẩy gã ra, gạt một mảnh da chết mỏng.
Hai người phát hiện da hắn nứt ra bay đầy da chết, giống như dần lột da vậy.
Ngưu Hữu Đạo thi pháp run người lên, da chết trên mặt bay đi, còn có hai tay và cổ áo, tất cả chỗ y phục bị rách đều có da chết lột ra, bay tán loạn như hoa tuyết.
Trên người rất nhiều chỗ rách, y phục đã bị phá nát lộ ra áo lót, bị sét đánh nát.
Đường đường là Đạo gia của Mao Lư sơn trang, lúc này nhìn thoáng qua như một tên khất cái.
Vân Cơ thi pháp làm sạch thứ bụi bặm đang bay đầy, quay đầu nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo, sửng sốt một chút, phát hiện lúc này Ngưu

Hữu Đạo và Viên Cương giống y hệt nhau, dường như toàn thân cũng trở nên đỏ bừng, tóc xoăn lại, rất quái lạ.
Phát hiện ánh mắt của hai người nhìn mình có phần cổ quái, Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Nhìn cái gì? Làm sao vậy?
“Không có gì.
Hai người cùng nhau lắc đầu.
Ngưu Hữu Đạo xoay người nhìn về phía kim tự tháp, ánh mắt lóe lên, suy nghĩ một hồi.
Viên Cương rất biết hắn, biết vị Đao gia này vẫn còn đang hiếu kỳ trong lòng, động tới vật ly kỳ cổ quái, vị Đạo gia này sẽ luôn có mong muốn thăm dò.
Quả nhiên, Ngưu Hữu Đạo lại ngẩng đầu nhìn trời một cái, chợt nói với Vân Cơ:
“Tu vi của ngươi cao hơn chút, ngươi đi qua đó nện thử một cái xem.
“...
Vân Cơ sửng sốt, sau đó vội vàng từ chối:
“Tu vi của ta cao thì có ích lợi gì? Tu vi có cao tới đâu cũng không nhanh hơn tốc độ ánh sáng! Ở trong núi đã lâu, trời sinh sợ hãi lôi kiếp, tiểu yêu không dám thử đâu.
Rất khiêm tốn, ý là không dám đi.
Ngưu Hữu Đạo không miễn cưỡng, nhìn về phía Viên Cương, nghiêng đầu ra hiệu:
“Ngươi đi!
“A!
Viên Cương thất kinh:
“Đạo gia, không cần phải tự đi chịu tội vậy chứ!
Ngưu Hữu Đạo lập tức có vài phần tức giận:
“Bảo ngươi đi thì ngươi cứ đi, nói nhảm cái gì chứ.
Đối với Vân Cơ, hắn không tiện miễn cưỡng, đối với Viên Cương, hắn hiển nhiên không hề cố kỵ tới chuyện đó.
Nếu gã không làm như vậy, Viên Cương sẽ lúng túng, nhưng rõ ràng Đạo gia không phải người cố tình gây sự, Đạo gia phân phó như vậy tất có nguyên nhân. Chỉ có điều đi thử bị sét đánh không khỏi quá mức sợ

hãi đi, lá gan có lớn hơn nữa cũng... chuyện này không liên quan gì tới gan lớn hay không, mấu chốt là để bị sét đánh, tâm lý vô cùng dày vò. Nếu như chuyện gì khác thì dễ nói rồi, cho dù bảo gã đi liều mạng chịu chết gã cũng sẽ không nhíu mày chút nào. Nhưng chuyện để cho sét đánh này chính xác là dễ dàng làm dao động ý chí người ta.
Đừng nói là xà yêu như Vân Cơ, bất cứ sinh vật nào trong lòng đều sợ hãi thiên lôi, người cũng giống vậy.
Chỉ có điều lời nói của Ngưu Hữu Đạo với gã vẫn có tác dụng.
Họ Viên cũng đích xác là một hảo hán, cuối cùng vẫn kiên trì xoay người, đi về phía kim tự tháp.
Chính mắt nhìn cảnh đó, vẻ mặt của Vân Cơ hơi co quắp, ngẩng đầu nhìn bầu trời, vô ý thức lui về phía sau mấy bước, xác thực là rời xa Ngưu Hữu Đạo một chút, sợ tên khốn này giở trò quỷ, không biết muốn làm thế này để làm gì, trốn xa một chút, tránh bị liên lụy.
Dù sao cũng không thể tránh khỏi Đạo gia bức bách, Viên Cương cắn răng một cái đột nhiên tăng tốc phóng đi, thả người nhảy lên bậc thang của đài, bắt đầu nhanh chóng leo lên từng bậc một.
“Ngươi đứng lại đó cho ta!
Đứng ở phía dưới hai tay chống nạnh, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên rống lên một tiếng.

Chương 1954: Tìm kiếm tân thế giới

Chương 1954: Tìm kiếm tân thế giới
Đang leo lên, Viên Cương dừng lại, quay đầu nhìn xuống phía dưới, có chút bất ngờ, lớn tiếng hỏi:
“Không đánh nữa?
Trong lòng thầm thở phào một cái, cho rằng Đạo gia thay đổi tâm ý.
Ai ngờ Ngưu Hữu Đạo lớn tiếng nói:
“Ai cho ngươi leo lên? Xuống dưới, thử đánh ở dưới là được.
Đưa tay chỉ tầng chót của kim tự tháp.
Phía dưới? Viên Cương sửng sốt, quay đầu nhìn vị trí đỉnh tháp.
Vân Cơ cũng có chút ngoài ý muốn, không phải đánh lên trên, mà đánh ở dưới sao?
Viên Cương hiểu, Đạo gia quả nhiên có dụng ý khác, hẳn là là đang thử nghiệm gì đó, lúc này mới liên tục nhảy xuống, cuối cùng nhảy lên mặt cát, xoay người chỉ vào bậc thang đầu tiên, quay đầu lại hỏi:
“Ở đây sao?
Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
“Ừ, ở đó là được.
Dứt lời cũng vô ý thức lui về phía sau hai bước, cảm giác bị thiên lôi đánh không dễ chịu, bị đánh làm xuất hiện bóng ma trong lòng, hiện tại da trên toàn thân còn đau rát, thân thể Viên Cương có thể chịu đòn hơn hẳn.
Động tác lui về phía sau khiến Viên Cương có chút chột dạ, nhưng vẫn kiên trì mạnh mẽ đánh ra một quyền, bùm!
Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu nhìn trời, không phát hiện ra bất kỳ động tĩnh nào, đột nhiên nói:
“Dồn lực lớn hơn nữa.
Bùm! Quả nhiên Viên Cương tăng lực đạo lên đánh tiếp một quyền.

Bầu trời vẫn không có phản ứng, Ngưu Hữu Đạo quát:
“Ngươi cù lét đấy à?
Viên Cương hít sâu một hơi, hai quyền trước đó bởi vì trong lòng lo lắng nên chính xác là không dùng lực thật sự, lần này cả người đều là khí thế nặng nề, đột nhiên ya một tiếng, trong tiếng hít thở đấm ra một quyền, bùm! Đánh ra một tiếng vang dội.
Một quyền này không thể đùa được, phát hiện tảng đá kia quả nhiên là cứng rắn, không giống như một tảng đá bình thường.
Vù vù! Bầu trời lại xuất hiện tiếng ầm ầm giống hôm qua, giống như động tĩnh đến từ hư vô.
Vân Cơ ồ một tiếng:
“Không chỉ bên trên, đánh ở phía dưới cũng có phản ứng, làm sao ngươi biết?
Ngưu Hữu Đạo không để ý tới, ngoắc Viên Cương:
“Nhìn dáng vẻ sợ chết của ngươi kìa, được rồi, được rồi, trở về đây.
Vân Cơ dò xét hắn một lượt, ánh mắt là lạ, nói thầm trong lòng, chính ngươi núp ở phía sau, còn không thấy ngại nói người ta sợ chết sao?
Lần này Viên Cương thực sự thở phào nhẹ nhõm, sau khi trở về liền nói:
“Đạo gia, tảng đá kia xác thực là rất cứng rắn, dù ta chưa dồn toàn lực nhưng đổi lại là một tảng đá bình thường nhất định đã bị vỡ tan rồi.
Tóc xoăn, mặt đỏ, Ngưu Hữu Đạo xùy một tiếng:
“Biết ngươi da dày thịt béo khí lực lớn rồi.
Dứt lời lại ngẩng đầu nhìn trời một cái.
Viên Cương hỏi:
“Đạo gia, có phải ngươi muốn kiểm tra thử xem thế nào không?
Ngưu Hữu Đạo buông tiếng thở dài:
“Chuyện chúng ta làm đúng là chán sống, có vấn đề ở đây, di tích này, xác thực mà nói là đại trận này được sắp đặt công năng có thể tự bảo vệ mình.
Vân Cơ:
“Ý ngươi là nói trước đó bị sét đánh là vì bảo vệ đài cao này sao?
Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
“Trước ngươi cũng nói, tòa đài cao này có nguyên khí thiên địa dao động, trước đó ta liên tục đánh vào đã nhận ra điểm dị thường. Biết tia

sét kia vì sao chỉ đánh ta không đánh các người không?
Hai người đều lắc đầu, cũng chờ đáp án của hắn.
Ngưu Hữu Đạo giải thích:
“Ta dùng sức càng mạnh, lực đến gột rửa nguyên khí của ta sẽ càng lợi hại. Một khi gặp phải thiên lôi, trên người ta bị gột rửa bởi nguyên khí có thuộc tính dao động, chính là thứ để dẫn dụ, chiêu sét tới.
Vân Cơ hiểu:
“Nói cách khác, chỉ cần thiên lôi vừa xuất hiện, người nào nện lên đài cao này, thiên lôi sẽ đánh người đó?
Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
“Lực phá hoại càng mạnh, lực công kích của thiên lôi đánh ra sẽ càng mạnh. Trước đó ta xuất thủ sử dụng lực đạo không lớn, chỉ là đưa ra lời cảnh cáo, đợi khi ta phát lực mạnh hơn thì sẽ không còn là cảnh cáo nữa mà là tấn công trực tiếp.
Ngắm nhìn bốn phía:
“Cấp bậc Hạt Hoàng trong sa mạc này có nhiều lắm, đài cao đã đứng ở đây nhiều năm như vậy mà không bị đám bọ cạp đó làm tổn hại, chắc là cũng bởi vì có tầng bảo vệ này.
Ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh tháp:
“Đây là mắt trận đầu mối chặt đứt liên lạc giữa ngũ giới, vì tránh cho có người hành động phá hoại, người bài trận thiết trí biện pháp bảo hộ cường đại, ai dám phá hỏng lập tức sẽ phải chịu trời phạt! Nói cách khác, mục đích cuối cùng chính là vì bảo vệ mắt trận này không bị người ta làm hỏng.
Chỉ lên đỉnh tháp:
“May là chúng ta không ôm lòng xấu xa mà tới, bằng không ngày hôm qua chỉ sợ cũng không chỉ đơn giản một tia sét như vậy thôi đâu, không khéo còn bị đánh cho tan thành mây khói!
Vân Cơ và Viên Cương nhìn nhau, rốt cuộc đã hiểu mục đích vị này thử nghiệm, đây là đang lấy thân thử nghiệm!
Đã hiểu ý, Vân Cơ không khỏi thán phục:
“Có thể bố trí đại trận huyền diệu như vậy, phu phụ Thương Tụng này là đại năng giả bậc nào chứ, lớn như vậy cũng có thể thao túng được, không biết hiện tại tiên tung đang ở phương nào. Nếu hai vợ chồng này

trở về, loạn tượng trong nhân thế chỉ sợ trong khoảnh khắc đã có thể bình định rồi.
Ngưu Hữu Đạo cảm thán:
“Ở trong mắt của chúng ta có lẽ là đại năng giả, nhưng vũ trụ rộng lớn, không có gì là không thể, thế giới của chúng ta chỉ như muối bỏ biển, chỉ sợ là núi cao còn có núi cao hơn, hai phu thê đó chỉ sợ là không thể về được nữa.
Vân Cơ sửng sốt, thử hỏi:
-Ý của ngươi chẳng nhẽ là bọn họ đã gặp nạn ư? Bằng vào tu vi của bọn họ còn có ai có thể làm khó được họ chứ?
“Ta chỉ là suy đoán mà thôi!
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu cười gượng.
Hắn đã xem qua Ma Điển, biết đại khái nguyên nhân nên tự mình tiến tới thế giới này, biết Ly Ca để lại bản chép tay không phải là không muốn trở về, mà là chuẩn bị cho trường hợp nếu không thể về được.
Còn như là nguyên nhân gì mà không về được thì không thể phỏng đoán.
Nhưng nơi này có con nối dòng của phu thê Ly Ca, đã lâu như vậy mà không trở lại xem, tùy ý để binh biến, tàn sát, có thể thấy được đã gặp phải biến cố gì đó, thật sự khó trở về được.
“Được rồi, không quản tới vợ chồng bọn họ nữa, chuyện của vợ chồng bọn họ cũng không tới phiên chúng ta tới quan tâm, chúng ta cũng không có năng lực bận tâm, trước tiên tự quan tâm tới bản thân chúng ta đã!
Ngưu Hữu Đạo lần nữa ổn định tâm tình ngắm nhìn bốn phía:
“Thế giới này kéo dài vô tận trước mắt, nếu đã tới thì nên tiếp tục thăm dò, tìm tòi, xem có gì kỳ quặc hơn những nơi khác không.
Quay đầu nhìn về phía Vân Cơ:
“Ở chỗ này, ngươi cũng có thể phi hành không cần gò bó, không cần lo lắng bị những người khác nhìn thấy.
Vân Cơ:
“Không phải là ngươi muốn để ta kéo hai người các ngươi bay khắp thế giới này đấy chứ? Tu vi của ta tuy cao hơn ngươi nhưng kéo hai người sống sờ sờ như các người bay không ngừng, thời gian quá lâu cũng không chịu nổi.

Ngưu Hữu Đạo:
“Suy nghĩ nhiều rồi, nơi đây không phải có rất nhiều tọa kỵ phi cầm sao? Ừm...
Nghiêng đầu ra hiệu cho Viên Cương, cũng hỏi Viên Cương:
“Tọa kỵ phi cầm ở đây cũng chưa từng phục tùng ai, ngươi nắm chắc khống chế được không?
Vân Cơ đã hiểu ý của hắn, trước tiên nàng sẽ dẫn hai người đi tìm tọa kỵ phi cầm.
Viên Cương:
“Còn chưa thật sự thử, nhưng đã tới thế giới này thì có thể thử xem.
Lúc này Ngưu Hữu Đạo cười nói với Vân Cơ:
“Thử xem đi! Đi thôi!
Vân Cơ ngắm nhìn bốn phía, hình như có lo lắng:
“Cũng không biết trong thế giới này có tồn tại tu sĩ hay không.
Ngưu Hữu Đạo:
“Kiểm tra kỹ rồi hẵng nói, cũng không thể bởi vì lo lắng mà cứ vậy lùi về.
Vân Cơ cũng không nói thêm những lời khác, tay trái tay phải túm vào tay hai người, vèo một cái bay lên không trung, hướng đi chính là phương hướng lúc trước đoàn Xích Liệp Điêu nhào tới.
Bay ra sa mạc, lập tức tiến vào phạm vi đồng cỏ màu xanh mênh mông vô bờ, mới phát hiện ra sa mạc dường như là cấm địa sinh mệnh, cũng có lẽ bởi vì sự tồn tại của bọ cạp.
Lúc này ở phía dưới, núi non sông ngòi phập phồng vô tận, chim tước tự do bay lượn, một cảnh tượng sức sống bừng bừng xuất hiện trước mặt.

Chương 1955: Hình tượng (1)

Chương 1955: Hình tượng (1)
“Hoàn cảnh sinh tồn tốt như vậy nhưng lại không có ai?
Dẫn theo hai người phi hành, Vân Cơ có phần hoài nghi.
Ngưu Hữu Đạo chỉ sông:
“Đi xuống xem một chút.
Bụp! Ba người hạ xuống bờ sông, làm một tổ chuột hoặc là loài động vật nhỏ nào đó hoảng sợ chạy thục mạng.
Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ nước, Viên Cương hiểu ý hắn, thử xem nước ở nơi này có thích hợp dùng để uống hay không.
Sau đó đi tới bên bờ sông ngồi xổm xuống, lúc đang muốn ngồi xổm xuống lấy nước, thủ thế của Viên Cương chợt ngưng lại nhìn chòng chọc vào trong nước, dường như phát hiện ra gì đó.
Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ lập tức quan tâm.
Rào rào! Trong nước có một con thủy quái nhe răng nanh phá tan mặt nước, cái miệng lớn đầy răng nanh cắn về phía Viên Cương.
Cạch! Viên Cương đập ra một quyền, gò má thủy quái nổ tung máu tươi, có thể nghe được tiếng xương sọ vỡ nát.
Thân thể dài hơn trượng của thủy quái tung bay rơi vào trong nước văng bọt nước mãnh liệt, đảo cái bụng trắng bơi về phía dòng sông, chậm rãi trầm xuống.
Ngưu Hữu Đạo lắc mình tới bên cạnh Viên Cương, phụ trách cảnh giới, cũng đang quan sát tình hình trong nước, chợt không biết phát hiện ra cái gì, dần dần cúi đầu sâu xuống.
Viên Cương lưu tâm đến chuyện đó, không biết hắn đang làm gì, nhìn nơi hắn đang nhìn thử, cũng không phát hiện ra cái gì.
Ngưu Hữu Đạo chợt tự tay thi pháp dừng lại trên mặt nước ở dưới chân, cúi đầu, đầu lệch trái lệch phải tựa như đang soi gương, một tay còn kéo

tóc xoăn của mình lên nhìn một chút.
Vân Cơ cùng Viên Cương nhất thời phản ứng lại, vị này chắc là đã phát hiện ra vấn đề tướng mạo của mình hiện tại rồi.
Nhất thời hai người đều tỏ ra bận rộn, làm cái gì cũng không biết.
Soi xuống mặt nước một lúc, Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu, chau lông mày lại, nhìn chòng chọc cái này lại nhìn cái kia một chút, cuối cùng nói ra một câu:
“Bị sét đánh thành như vậy, có tình trạng tổn thương là rất bình thường, làm gì mà phải làm ầm lên như vậy?
Vân Cơ quay đầu, dường như cảm thấy ngoài ý muốn nói:
“Người nào làm ầm lên chứ? Chúng ta có nói gì đâu?
“Gần mực thì đen, tính tình này của ngươi ta thấy càng ngày càng giống Hồng Nương rồi.
Ngưu Hữu Đạo chỉ về phía nàng nói một câu, có ý khiển trách, không biết vì sao lại bất mãn.
Vân Cơ khinh thường:
“Còn quan tâm tới hình tượng của mình lắm, mình làm nhiều chuyện thất đức rồi bị sét đánh, trách ai! Thật xấu hổ!
Nghiêng đầu đi không để ý tới nữa.
Kì thực, trong lòng nàng đang nén cười, còn chưa từng thấy tên khốn trí tuệ vững vàng này phải chật vật như vậy, nàng thật muốn để mọi người trong Mao Lư sơn trang nhìn thử Đạo gia trong mắt bọn họ bây giờ đang có dáng vẻ gì.
Viên Cương ngồi chồm hổm ở bờ nước, vẫn duy trì sự trầm mặc, gã hiểu Ngưu Hữu Đạo, biết Vân Cơ có đôi lời nói đúng. Đạo gia vẫn luôn tương đối quan tâm tới hình tượng của mình, từ trước đến nay tóc tai gọn gàng không hề bị loạn chút nào, thích tắm rửa thích sạch sẽ, nào đã thấy mình lôi thôi thế này bao giờ.
Kỳ thực lấy xuất thân của gã, gã cũng cố gắng chán ghét tật xấu này của Ngưu Hữu Đạo, lại không phải nữ nhân, chú ý như vậy để làm gì chứ?
Ngầm ăn ý với Vân Cơ nhưng không nói ra, có tâm tư để cho Ngưu Hữu Đạo thích ứng.
Ngưu Hữu Đạo chỉ nàng, được rồi, nữ nhân này tu vi rất cao, cũng không muốn nói nhiều, chợt chỉ vào Viên Cương đang ngồi:

“Còn ngươi nữa, thấy vậy vì sao không nói? Làm sao, ta trở nên giống ngươi nên ngươi rất vui có phải không?
Dứt lời liền đá vào mông Viên Cương một cái.
Tõm! Viên Cương nghiêng người một cái, nhào vào trong nước.
...
Xe ngựa lay động, ra khỏi cửa thành, đang ngồi đàng hoàng trong xe ngựa, sứ thần Tấn quốc trú ở Tề quốc “Bách Khoan Nguyên “mặt mang ý cười nhẹ, thỉnh thoảng đẩy cửa sổ xe ra ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài.
Hiện nay Tấn quốc đắc thế, có thực lực của một nước cường đại chống đỡ sau lưng, sứ thần như gã cũng cảm thấy vinh quang.
Đợi xác nhận đã rời xa cửa thành, Bách Khoan Nguyên uốn người nhấn xuống tấm gỗ đang dựa ở phía sau, cầm điêu văn kéo một cái, phía sau lộ ra mật thất.
Trong không gian thu hẹp, ôm người ngồi một mình, trên mặt vết thương đã kết vảy, không phải ai khác, chính là Tây Môn Tình Không.
Vết thương trên mặt, đều là khi uống Khổ Thần Đan tự mình dày vò.
Đệ tử của Quỷ Y đặt chân tới đây có người của Hiểu Nguyệt Các theo dõi, là do vị sứ thần Tấn quốc này sử dụng lực lượng của Tấn quốc hỗ trợ, mang Tây Môn Tình Không ra khỏi thành.
Bách Khoan Nguyên xê dịch thân thể, ngồi sang một bên vỗ vào chỗ trống:
“Tây Môn tiên sinh, mời!
Tây Môn Tình Không xoay người ra, ngồi ở chỗ trống, không nói tiếng nào.
Bách Khoan Nguyên nở nụ cười quỷ dị nhìn y:
“Uy danh của tiên sinh ta đã biết, ta cũng rất kính phục! Tâm tư của tiên sinh ta cũng biết. Tiên sinh yên tâm, Bách mỗ chắc chắn sẽ tạo ra cơ hội cho tiên sinh báo thù! Bây giờ, cũng chỉ có Tấn quốc ta mới có năng lực ảnh hưởng tới quân Tần, tạo cơ hội tốt để tiên sinh báo thù.
Tây Môn Tình Không vẫn không hé răng, trầm mặc.
Bách Khoan Nguyên thấy thế thì cười không nói.
Tấn quốc đương nhiên không có lý do gì giúp Tây Môn Tình Không cả, chẳng qua là tiện tay giúp một lần mà thôi, để Tây Môn Tình Không đi

giết một vài người quan trọng của Hiểu Nguyệt Các, đối với Tấn quốc không phải là một chuyện xấu, nếu có thể làm rối loạn quân Tần thì còn tốt hơn.
Ngay cả Khổ Thần Đan cũng không hàng phục được người này, không trông mong có thể giao ra cơ mật gì của Vệ quốc.
Nhưng Tấn quốc tin nhất định trong tay của Tây Môn Tình Không có nắm giữ một vài lực lượng bí mật của Vệ quốc.
Dù sao cũng là cao thủ đệ nhất thiên hạ, thích khách lợi hại như vậy nếu còn nắm lực lượng cơ mật của Vệ quốc mà không phát huy chút giá trị thì không khỏi quá đáng tiếc.
Tấn quốc cũng tin rằng Tây Môn Tình Không sẽ không tiếc trả giá để sử dụng lực lượng cơ mật của Vệ quốc để báo thù.
Không biết đã đi được bao lâu, cũng không biết đã đi được bao xa, đoàn xe bỗng nhiên ngừng lại.
Bách Khoan Nguyên mở mành cửa sổ ra chỉ vào một ngọn núi phía xa xa:
“Tây Môn tiên sinh nhìn thấy chưa, ở đỉnh ngọn núi kia sẽ có người tiếp ứng ngươi, cung cấp cho ngươi tất cả sự trợ giúp. Theo chân bọn họ đi thôi! Ta không tiễn xa thêm nữa, tiên sinh bảo trọng!
Ầm! Xe ngựa đột nhiên chia năm xẻ bảy, một vệt kiếm ảnh sáng xanh lóe lên bốn phía như sét đánh vậy, đội nhân mã đi theo như gặt lúa mạch, bị đứt ngang eo, rào rào ngã xuống.
Biến cố quá mức đột ngột, tất cả mọi người trở tay không kịp.
Không trung xuất hiện người phù trên kiếm, một tia kiếm lam quang chém thành huyết vũ.
Hơn mười pháp sư hộ tống liên thủ vây công, hỗn loạn tưng bừng, lam quang kiếm ảnh lóe ra khắp nơi.
Máu loãng văng khắp nơi, lam quang kiếm ảnh không ngừng hiện lên, trên mặt là vết sẹo, mặt không thay đổi, Tây Môn Tình Không hạ xuống đất hiện hình, trên tay cầm một thanh Thiên Kiếm Phù vừa mới giành được.
Hơn mười người vây công chỉ còn ba người nơm nớp lo sợ đứng ở cách đó không xa.

Khuôn mặt ba người hoảng sợ, nhiều người như vậy lại không chịu nổi một kích của đối phương, mấy chục người ở đây trong nháy mắt đã bị mất mạng, nhanh! Quá nhanh!
Ba người đã cảm thấy sợ hãi, hôm nay lại thấy được thực lực của cao thủ đệ nhất Đan bảng, thật kinh khủng.
Người lái xe ngựa sớm đã thất kinh, kéo xe ngựa đã nát bấy chạy nhanh, dưới sự xóc nảy, trên xe có một cỗ thi thể lăn xuống, xác thực mà nói là hai đoạn thi thể.
Bị cắt ra từ ngực, Bách Khoan Nguyên trợn to hai mắt, miệng còn đang há hốc.
Còn lại hơn mười tên hộ vệ là quân của Tấn quốc đều cầm vũ khí không biết nên làm thế nào cho phải, không ai dám tới gần Tây Môn Tình Không.
Ba gã tu sĩ may mắn còn sống sót quay đầu liếc nhìn Bách Khoan Nguyên, đột nhiên phát hiện Tây Môn Tình Không mắt lạnh nhìn họ, ba người dường như đồng thời lắc mình thoát đi.
Bách Khoan Nguyên đã chết, đã mất đi giá trị cần bảo vệ, bọn họ không cần thiết đi liều mạng vì người chết.

Chương 1956: Hình tượng (2)

Chương 1956: Hình tượng (2)
Tây Môn Tình Không đột nhiên lắc mình một cái, lên xuống mấy cái đuổi theo một con ngựa đang chạy hoang, phi thân cưỡi lên nó, túm dây cương điều chỉnh phương hướng, hai chân đập vào bụng ngựa, phi một đường vào sâu trong thảo nguyên...
Trên một bãi cỏ, mấy cái lều vải nằm cạnh nhau, một con ngựa chạy vội tới, phóng người nhảy vọt qua hàng rào bảo vệ xông trực tiếp vào đó, làm đám dê bò hoảng sợ chạy tán loạn.
Người đang chăn thả trong sân, còn cả chủ bãi cỏ chạy ra, rối rít rút yêu đao.
Tây Môn Tình Không ruổi ngựa đến trước mặt chủ của bãi cỏ, ghìm cương để ngựa dừng lại, từ trên cao nhìn xuống người bên dưới.
Sau khi nhận ra khuôn mặt có dấu vết kinh khủng này là ai, chủ bãi cỏ nhanh chóng thu đao, ra dấu tay với mọi người xung quanh đang vây y lại, người bao vây lúc này mới tách ra, tứ tán, dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra, kỳ thực đang đề phòng bốn phía.
Nơi đây thật ra là một cứ điểm ở Vệ quốc của Vụ phủ, Tây Môn Tình Không từng tới rồi.
Chủ bãi cỏ tóm được dây cương, trong mắt là thần sắc bi thống, ngước nhìn y run giọng nói:
“Nghe nói Văn tiên sinh gặp nguy hiểm không ngờ còn có thể gặp lại tiên sinh.
Tây Môn Tình Không không thể hiện quá nhiều bi thương với gã, xoay người nhảy xuống ngựa bước vào trong lều.
Đi thẳng tới trước án, ôm lấy sữa ấm, ngẩng đầu uống ừng ực.
Đứng ở phía sau, chủ bãi cỏ đã nghẹn ngào thành tiếng, ngửa đầu lệ rơi đầy mặt, quốc phá, quốc chủ cũng đã chết!

Buông sữa ấm ra, lấy tay áo lau miệng, Tây Môn Tình Không đưa lưng lại, hỏi:
“Di thể của Huyền Vi tới đâu rồi?
Chủ bãi cỏ nức nở nói:
“Di thể của quân thượng đã bị Ngọc Thương mang về tiền tuyến của quân Tần rồi.
Tây Môn Tình Không:
“Xác nhận xem điểm tiếp ứng bên kia còn tọa kỵ phi cầm hay không, lập tức sắp xếp cho thỏa đáng, ta muốn dùng, lại tìm cho ta một thanh kiếm tốt, tốt nhất là xấp xỉ với thanh trước đó.
Chủ bãi cỏ gạt lệ:
“Tiên sinh muốn...
Tây Môn Tình Không xoay người, khuôn mặt có chút dữ tợn đối mặt với đối phương, gằn từng chữ:
“Lập tức đi sắp xếp.
Lúc trời sắp hoàng hôn, chủ bãi cỏ trở về mang theo một cái bao, hay tay đưa tới trước mặt Tây Môn Tình Không đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa trên giường.
“Tọa kỵ phi cầm tiếp ứng ở bên ngoài đã bố trí thỏa đáng, đã ra lệnh bên ngoài trở lại thì sẽ đợi.
Tây Môn Tình Không trợn mắt, tự tay cầm bao bố, rào rào, pháp lực truyền vào đó, bao bố vỡ vụn bay tứ phía.
Hai tay bắt kiếm, rút kiếm ra nhìn thử, sau khi thử xong thì xoạch một tiếng tra lại vào bao, đứng dậy chộp mấy sợi dây tới buộc kiếm, đeo lên sau lưng.
Nhìn thấy một cái áo choàng xám đang treo trên cây cột trong lều vải, y tiện tay lấy ra, hai tay giũ một cái khoác lên người mình, buộc lại dây trên cổ, vành nón lộn lại che lên đầu che cả nửa mặt, nhanh chóng rời đi.
Chủ bãi cỏ chợt đi lên phía trước kéo cánh tay của y lại, kích động hỏi:
“Tiên sinh muốn đi báo thù cho quân thượng ư?
Tây Môn Tình Không:
“Tránh ra!
Chủ bãi cỏ:

“Tiên sinh xin nghĩ lại, đó là cạm bẫy đó, Ngọc Thương mang thi thể của quân thượng từ Tề Kinh đi chính là vì muốn dụ dỗ tiên sinh!
Tây Môn Tình Không:
“Nếu ta không chết, thi thể của Huyền Vi sẽ vĩnh viễn không được an bình, chỉ có thể chịu nhục.
Chủ bãi cỏ đau đớn nói:
“Trên tay tiên sinh tất có cơ mật của Vụ phủ do quân thượng giao phó, bọn ta nguyện ý nghe hiệu lệnh của tiên sinh, có thể âm thầm tập hợp lại hoàn thành di chí của quân thượng, giành lại non sông Vệ quốc! Hiểu Nguyệt Các có thể phục Tần, bọn ta chưa chắc không thể làm được! Tiên Sinh, người sống sót của Vệ quốc đang ngẩng đầu ngóng trông đó!
Cánh tay của Tây Môn Tình Không run lên chấn động làm đối phương lảo đảo lui lại mấy bước, tiếp tục đi nhanh rời đi:
“Huyền Vi đã chết, Vệ quốc còn quan hệ gì với ta đâu!
“Tiên sinh!
Chủ bãi cỏ đuổi theo, mắt mở trừng trừng nhìn Tây Môn Tình Không giữ ngựa xoay người phóng lên, không khỏi hô lớn:
“Bọn ta làm sao bây giờ? Bọn ta làm sao bây giờ?
Tiếng vó ngựa gấp gáp vang lên, Tây Môn Tình Không đã phóng ngựa nhanh chóng lao ra, ngựa nhảy qua lan can một cái, lần nữa tăng tốc rong ruổi.
Mũ mành che mặt bị gió thổi bay, Tây Môn Tình Không nhìn phía trước, mặt không chút thay đổi, ở dưới ánh tà dương, ở trong gió, một đường vượt qua bụi khói mà đi, đi xa!
“A!
Chủ bãi cỏ quỳ trên đất ngẩng đầu nhìn trời bi hống, lệ rơi đầy má.
...
Băng Tuyết Các, đang ôm tiểu hài tử bồi hồi, thần sắc của Xuyên Dĩnh đột nhiên kịch liệt co quắp, bước chân cứng đờ, sau khi căng mặt phản ứng liền lập tức xoay người đi tới một bên, chuyển tiểu hài tử cho hạ nhân bế thay.
Chính y lại vội vã rời đi, đi thẳng vào phòng của mình.
Đóng cửa một cái, bước nhanh đến trước bàn trang điểm, đứng ở trước gương, nhìn gương mặt mình trong gương, sau khi pháp lực chậm rãi

thư giãn, da thịt trên mặt lại dần dần có thế vặn vẹo.
Nghe phía bên ngoài có tiếng bước chân đi qua, y mạnh mẽ quay đầu nhìn lại, dáng vẻ hết hồn.
Đợi tiếng bước chân đi qua mới thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn về hình bóng mình trong gương, hầu kết rung động lần nữa thi pháp về phía cái gương, khiến cho mặt mũi ngừng vặn vẹo, khôi phục lại bình thường, sau đó nhanh chóng xuất môn rời đi.
Rời khỏi Băng Tuyết Các, bay vút qua cánh đồng tuyết mịt mờ, bay vào trong núi tuyết.
Lúc đi ra khỏi núi tuyết đã đội mặt giả lên, đổi lại trang phục, thay đổi một dáng vẻ khác.
Nhanh chóng bay vút đi, xông tới bên trong cốc chuyên giao dịch, người đến người đi của Băng Tuyết Các.
Hạ xuống trên đường có một dãy cửa hàng, bước đi nhanh tìm được một cái cửa hàng, ngẩng đầu nhìn thử rồi liền xông vào.
Đi tới trước quầy, bàn tay lấy ra một tấm bảng hiệu cho chưởng quỹ xem.
Sau khi chưởng quỹ nhìn thấy liền ra hiệu bảo tiểu nhị ra cửa trông coi, sau đó dẫn Xuyên Dĩnh đi thẳng vào sâu bên trong.
Hai người vào một gian nhà trong, Xuyên Dĩnh chủ động đóng cửa lại, sau đó tiến lên kéo tay chưởng quỹ, trầm giọng hỏi:
“Thuốc đâu? Tại sao còn chưa đưa thuốc tới? Vì sao còn chưa đưa tới cho ta?
Chưởng quỹ khoanh tay đứng đó, im miệng không nói gì.
“Thuốc ở chỗ này của ta!
Không biết từ chỗ nào trong phòng đột nhiên truyền tới giọng nói của một người khác.
“Người nào?
Xuyên Dĩnh nhanh chóng nhìn xung quanh.
Cót két! Một cái tủ đứng trưng bày ở bức tường bị đẩy ra, có một người đi ra từ trong đó, không phải ai khác, chính là trưởng lão Hắc Thạch của Thiên Ma Thánh Địa.
Xuyên Dĩnh ngơ ngẩn, chợt sợ hãi hành lễ:
“Tham kiến trưởng lão!

Hắc Thạch khẽ nâng tay, vị chưởng quỹ kia lúc này mới chắp tay lui xuống.
Trong phòng chỉ còn lại hai người.
Không được miễn lễ, Xuyên Dĩnh vẫn duy trì thái độ chắp tay khom người.
Hắc Thạch chậm rãi bước tới, đi vòng quanh y vài vòng sau đó đứng ở chính diện của y, giơ tay lên vỗ vào đầu vai y, thân thể Xuyên Dĩnh run lên.
Nhìn thấy không có việc gì, Xuyên Dĩnh mới vừa thở phào nhẹ nhõm, ai ngờ Hắc Thạch đột nhiên xuất thủ, điểm liên tục trên người y vài cái, hạ cấm chế.
Pháp lực bị quản chế, Xuyên Dĩnh cả kinh, ngẩng đầu:
“Trưởng lão...
“Ôi chao, không cần lo lắng đâu.
Hắc Thạch khoát tay áo, lại chắp tay cười hỏi:
“Sống với gia đình Tuyết Lạc Nhi có ổn không?
Xuyên Dĩnh vội hỏi:
“Thuộc hạ biết chức trách của mình, nơm nớp lo sợ như giẫm lên băng mỏng, sợ bị nhìn thấu.
Hắc Thạch gật đầu:
“Tốt! Còn nhớ chức trách của mình là tốt rồi, còn tưởng ngươi say đắm trong ôn hương, đã quên mình là hạng người nào rồi.
Xuyên Dĩnh:
“Không dám quên!
Hắc Thạch hất cằm một cái, ý bảo:
“Lấy mặt giả xuống.
“Trưởng lão...
“Hửm?
Lời của Xuyên Dĩnh ra đến khóe miệng lại nuốt vào, chậm rãi nâng hai tay lên, chậm rãi kéo mặt giả trên mặt xuống, lộ ra hình dáng thật.
Nhưng dáng dấp này cũng khiến Hắc Thạch không nhịn được mà nhíu mày, so với Xuyên Dĩnh chói lọi trước đây tưởng như hai người.
Da mặt chảy xệ, mất đi pháp lực chống đỡ, da thịt hoàn toàn xụp xuống, khuôn mặt trầm lại, màu tóc cũng có dấu hiệu xám trắng, nói chung đủ

loại dấu hiệu không thể dùng từ xấu xí để hình dung được, so với Xuyên Dĩnh lúc trước quả thực là một người trên trời một người dưới đất.

Chương 1957: Đại Lôi Âm Tự

Chương 1957: Đại Lôi Âm Tự
Dường như Xuyên Dĩnh nhìn ra dáng vẻ của mình xuyên qua dáng vẻ của đối phương, cúi đầu không nói.
Hắc Thạch lại giơ tay lên vỗ vào đầu vai y, đẩy y tới bên cái gương treo trên tường:
“Nhìn thử đi, tự nhìn dáng vẻ của bản thân ngươi đi!
Xuyên Dĩnh không muốn nhìn nhưng không dám không nghe theo, chậm rãi ngẩng đầu, kết quả chỉ nhìn thoáng qua liền nhanh chóng quay đầu sang một bên run giọng nói:
“Trưởng lão, thuốc của ta...
“Ngươi là nói cái này sao?
Hắc Thạch trở tay lấy ra một viên thuốc trong suốt màu hồng kèm theo một chút dịch trong suốt kẹp ở giữa hai ngón tay, quơ quơ.
Xuyên Dĩnh nhất thời sáng mắt lên không nhịn được vươn tay ra muốn cầm.
Hắc Thạch nhẹ nhàng quay người lại, tránh được, đi lùi ra.
Bắt hụt, Xuyên Dĩnh chậm rãi quay đầu nhìn, vẻ mặt là thần sắc xoắn xuýt.
Nhìn viên thuốc kẹp giữa hai ngón tay, Hắc Thạch cười ha hả nói:
“Bí thuật luyện “Chu Nhan đan” của Ma giáo thật đúng là đồ tốt, ngươi hiểu rất rõ, sau khi dùng nó sẽ có bao nhiêu nữ nhân thần hồn điên đảo vì ngươi, bao nhiên mỹ nhân chủ động yêu thương nhung nhớ ngươi, có bao nhiêu thiếu nữ chủ động cởi áo nới dây lưng cho ngươi, ngay cả các chủ của Băng Tuyết Các cũng không chống lại được mị lực của ngươi, nhân tài lại được cả nhan sắc, thực sự là hưởng hết phong lưu, lão phu cũng phải hâm mộ!
Quay đầu nhìn về phía y, nói giễu:

“Ngươi thử nhìn lại dáng vẻ giống quỷ của ngươi bây giờ đi, đợi sau khi dược lực hết hoàn toàn, ngươi sẽ có dáng vẻ xấu xí không chịu nổi, dù cho Tuyết Lạc Nhi nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của ngươi chỉ e cũng sẽ bị ngươi dọa sợ, nàng còn có thể thích ngươi nữa sao?
Hầu kết Xuyên Dĩnh run lên:
“Trưởng lão, thuộc hạ vẫn chưa làm gì sai.
Sắc mặt của Hắc Thạch lạnh lùng:
“Phải không? Sao những chuyện ta bảo ngươi làm đến giờ sao còn chưa thấy có hiệu quả? Chẳng lẽ là lời của ta bọn họ còn chưa truyền đạt cho ngươi ư?
Xuyên Dĩnh vội đáp:
“Trưởng lão hiểu lầm rồi, việc này không phải chuyện đùa, thuộc hạ không thể mạo muội hành động, còn đang suy nghĩ biện pháp, bây giờ đã có dự định, chuẩn bị hành sự rồi.
Hắc Thạch nhướn mi nói:
“Phải không?
Xuyên Dĩnh:
“Trước mặt trưởng lão, không dám nói dối một câu.
Hắc Thạch cười như không cười:
“Nói như thế, chuyến này ta đi cũng không uổng công rồi! Cầm lấy đi!
Viên thuốc giữa ngón tay bắn ra.
Xuyên Dĩnh hoảng sợ vội vàng vươn hai tay ra đón được, dường như không chút nghĩ ngợi lập tức nhét vào trong miệng của mình nuốt xuống, rất sợ người khác đoạt mất.
Hắc Thạch bấm tay đánh ra mấy luồng pháp lực giải trừ cấm chế trên người y.
Xuyên Dĩnh đứng tại chỗ nhắm hai mắt lại, thi pháp luyện hóa đan dược, kích thích dược lực.
Một màn thần kỳ dần dần xuất hiện trên mặt y, dần có hồng quang theo huyết mạch tuôn lên hai gò má, da trên mặt dường như được rót vào sức mạnh thần kỳ gì đó, màu da dần trắng trẻo giống như lòng trắng trứng, da thịt chảy xệ dần dần săn chắc...
“Nhìn xem, ngọn núi cao phía trước dường như bị cái gì đó bổ ra.

Ba con tọa kỵ phi cầm màu lông thuần trắng bay lượn ở trên bầu trời, mỗi con có một người ngồi ở trên, ngón tay của Vân Cơ chợt chỉ về phía dãy núi cao vút phía trước nói.
Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương cùng nhìn, ngọn núi cao lớn nguy nga, có thể nói đây là dãy núi cao nhất kể từ khi bọn họ đi vào giới thứ năm. Khí tượng của dãy núi kia lồng lộng bất phàm, mây trôi lững lờ như ẩn hiện ánh sáng mờ bao phủ, ở giữa hơi có chỗ hổng.
Ban đầu hai người còn tưởng rằng là vết hổng tự nhiên, nhưng được Vân Cơ nhắc nhở, hai người nhìn kỹ một lần nữa, từ sơn mạch bị nứt ra mà phán đoán, dường như thật sự là bị cái gì đó bổ ra.
Ngưu Hữu Đạo giơ tay lên ra hiệu, trong miệng Viên Cương vang lên tiếng ô ô, đồng thời chỉ huy ba con Tuyết Vũ phi cầm bay về phía đỉnh núi cao nhất.
Đến nơi hạ xuống đất, ba người nhìn quanh đỉnh núi bị cỏ dại dây leo bao trùm, đi bộ kiểm tra, phát hiện di chỉ kiến trúc hoang tàn, hư hại. Có thể nhìn ra được, trên núi này vốn dĩ có một khu nhà vô cùng khoáng đạt.
Ba người không cảm thấy kỳ quái với chuyện này, bởi vì mấy ngày nay ở trong thế giới này kiểm tra xung quanh đã phát hiện ra có di chỉ từng có người ở, đều không ngoại lệ bị vũ lực làm tổn hại. Trước đó, khi di chỉ hoàn hảo dường như phát sinh trận tranh đấu vô cùng mãnh liệt.
Còn có một số chuyện rất kỳ quái, mặc dù phát hiện ra một vài di chỉ nhưng dường như cũng là kiến trúc chùa miếu của phật giáo, từ một vài hình vẽ điêu khắc trên di tích là có thể nhìn ra.
Chỉ có di tích chùa miếu nhưng không phát hiện ra bất kỳ di tích thành thị nào, các loại dấu hiệu đều thể hiện nơi đây dường như là thế giới của Phật tử, cũng không có dấu hiện thế tục nhân sinh tồn tại.
Chỉ có Phật tử, nhưng không có dấu hiệu của tín đồ thế tục tồn tại, chuyện này không khỏi có chút khó tin.
Cần biết rằng bất luận giáo phái gì cũng cần phải được tín đồ cung cấp, phụng dưỡng, làm sao có thể chỉ có hoa quả mà không có gốc rễ chứ?
Trước mắt thì bọn họ chưa phát hiện bất kỳ nhân loại nào trong thế giới này, thế giới này đã thành thế giới của chim muông thú vật, không có nhân loại quấy rối.

Di chỉ có quy mô to lớn trước mắt được dây mây bao trùm, từ một vài hoa văn điêu khắc đổ nát thì hiển nhiên đây cũng vẫn là một di tích Phật giáo.
Rào rào! Viên Cương đột nhiên dùng chân khêu mặt đất một cái dẫn tới Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ đang kiểm tra xung quanh đều quay đầu lại nhìn.
Hình như Viên Cương có phát hiện, ánh mắt nhìn về phía một chỗ hình vuông, bề ngoài dường như là con đường có cổng, đi thẳng tới.
Ngưu Hữu Đạo biết gã am hiểu việc căn cứ vào một ít manh mối tiến hành điều tra tìm kiếm loại trừ, chắc là đã phát hiện ra gì đó, nhìn Vân Cơ một cái, đi về hướng Viên Cương đang đi tới.
Viên Cương đi tới một chỗ thì dừng lại, kiểm tra xung quanh.
Ngưu Hữu Đạo đến gần hỏi:
“Làm sao vậy?
Viên Cương:
“Đạo gia, vị trí này chắc là phương vị đại môn của toàn bộ tòa kiến trúc này.
Gã nói vậy làm Ngưu Hữu Đạo hơi suy nghĩ, đã hiểu ý của gã.
Xoạch! Viên Cương rút đao sau lưng ra bắt đầu gạt cỏ tìm tòi.
Vân Cơ hoài nghi hỏi Ngưu Hữu Đạo:
“Tìm gì vậy?
Ngưu Hữu Đạo:
“Kiểm tra đã rồi nói.
Một hồi lâu sau, Viên Cương chợt khom lưng, rào rào, vạch trong đống phế tích ra một tấm biển lớn dài, sau đó quay đầu hô lên:
“Đạo gia, tìm được rồi.
Ngưu Hữu Đạo lắc mình tới bên cạnh gã, chỉ thấy gã vần một tấm biển có chữ viết ra, dường như rất nặng, tấm biển tuy bị bao trùm bể dâu nhưng vừa nhìn qua là biết chế tạo từ kim loại.
Vân Cơ ghé vào xem, rốt cuộc hiểu rõ Viên Cương đang tìm cái gì:
“Là một tấm biển, chỉ có nửa đoạn!
Ngưu Hữu Đạo thi pháp dẹp sạch bụi bẩn tấm biển, lập tức lộ ra hình dạng phía sau.
Vân Cơ cúi người tự tay đưa ngón tay chạm vào, nói:

“Là chế tạo từ thiên ngoại tử kim hiếm thấy, nửa tấm dài khoảng nửa trượng, cả một tấm biển không biết lớn thế nào, chùa miếu gì lại dùng tấm biển lớn như thế?
“Tự? (Chùa)
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm chữ viết trên bức hoành thì thầm một chữ, chỉ có thể nhìn được một chữ “Tự” rõ ràng, nửa chữ khác thì bị cắt ra rồi, không biết là chữ gì.
Vân Cơ sờ sờ mặt vỡ, hít một hơi khí lạnh:
“Đây là bị lợi khí hoặc là vật gì đó chém ra, thiên ngoại tử kim cứng rắn như thế mà mặt cắt lại gọn gàng như vậy, thực lực của người xuất thủ khó có thể tưởng được!
Đi xung quanh tìm kiếm, Viên Cương lại tha tới một tấm biển nặng nữa, nửa tấm biển khác bị gã tìm ra rồi, có phần tốn công tha qua đây.
Hai khúc của tấm biển bị cắt ra cuối cùng được ghép lại thành một, Ngưu Hữu Đạo thi pháp làm sạch bụi bẩn bên trên, rốt cục thấy rõ chữ ở phía sau, là một chữ “Âm” toàn bộ bức hoành tổng cộng có bốn chữ, tên là: Đại Lôi Âm Tự!
Sau khi thấy rõ bốn chữ này, Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương trợn mắt há hốc mồm một lúc, sau đó nhìn nhau.

Chương 1958: Bảo Mộ (1)

Chương 1958: Bảo Mộ (1)
Vân Cơ nhìn chằm chằm tấm biển, nói thầm:
“Chữ viết giống với ở nhân gian... Đại Lôi Âm Tự! Cái tên thật là khí phái!
Viên Cương đột nhiên thử hỏi Ngưu Hữu Đạo một câu:
“Đạo gia, Đại Lôi Âm Tự này là Đại Lôi Âm Tự kia sao?
Nếu như đời trước chắc chắn gã sẽ cho rằng là giả, nhưng sau khi đi tới thế giới tu hành này, tận mắt thấy được những việc quỷ quái thì gã cũng không có nắm chắc.
Ngưu hữu Đạo:
“Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây?
Viên Cương:
“Lẽ nào nơi này chính là nơi trong truyền thuyết? Nếu là thật, Phật Pháp vô biên trong truyền thuyết sao lại biến thành như vậy?
Vân Cơ quay đầu lại hỏi:
“Truyền thuyết gì? Sao ta chưa nghe nói tới?
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu thể hiện mình cũng không hiểu, cũng cau mày lẩm bẩm:
“Trầm Phật địa... Trầm Phật địa... cách giải thích này quả nhiên có chút đạo lý...
Buông tiếng thở dài, lại ngắm nhìn bốn phía:
“Mọi người quan sát xa hơn xem xem có thể phát hiện ra gì nữa không.
Ba người tách ra đi tìm kiếm.
Nhưng đều không tìm được cái gì hữu dụng, thứ then chốt đã có nhưng ba người đều khó nhìn ra manh mối gì.
Cuối cùng, ba người tập hợp lại trước vực sâu vạn trượng nứt ra ở giữa ngọn núi, gió trời thổi vù vù.

Vân Cơ chợt bay lên không, quan sát từ trên cao một lúc rồi hạ xuống, thán phục nói:
“Không chỉ mình ngọn núi này mà toàn bộ dãy núi vắt ngang dường như bị sức mạnh gì đó bổ ra. Dãy núi rộng chừng trăm dặm như bị chặt nứt, đó sẽ là một đòn kinh thiên động địa bậc nào, nếu thật là như thế không khỏi quá khó có thể tưởng tượng được, thực lực này sợ là có thể hủy thiên diệt địa!
“Đi! Đi xuống xem một chút.
Ngưu Hữu Đạo nhìn xuống dưới vực sâu vạn trượng, tự mình nhảy xuống đầu tiên.
Vân Cơ thì túm lấy cánh tay của Viên Cương, cũng nhảy xuống theo.
Bên dưới vực sâu vạn trượng, ba người đi một lượt, nhưng vẫn chưa phát hiện được vật gì có giá trị. Nơi đây giống như một chỗ bị một lực lớn chém ra mà thôi.
Sau đó ba người lại quay trở về đỉnh núi, một lần nữa nhìn quanh thế giới này. Ba người phát hiện càng thăm dò càng cảm thấy nghi ngờ, không biết rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết xảy ra lúc nào.
Tóm lại ba người có thể cảm nhận được biến cố của thế giới này chắc hẳn đã xảy ra từ cách đây rất xa xôi.
Từ một ít dấu vết tang thương có thể nhìn thấy được, vượt xa thời đại Vũ Triêu, chỉ là không biết vợ chồng Thương Tụng có liên quan gì với những thứ này hay không.
“Xử lý bức hoành phi kia một chút đi.
Ngưu Đạo Hữu đang đứng suy tư bên vách núi bỗng nhiên quay đầu lại nhắc nhở một tiếng.
Viên Cương hiểu ý của hắn. Sau này Đoạn Ô Thường có thể sẽ đến đây, nếu không xử lý hai bức hoành phi kia, người có kinh nghiệm một chút sẽ có thể nhìn ra được có người đến đây đụng tới nó.
Viên Cương rất có kinh nghiệm xử lý những thứ này, hắn ta xoay người đi xử lý.
Mà Ngưu Đạo Hữu lại tìm kiếm bên trong đống phế tích, cuối cùng hắn tìm được một trụ đá bị cắt đứt, tiến hành đánh bóng, khắc chữ, khắc hoa văn.

Vân Cơ nhìn ngó xung quanh bước tới, phát hiện hắn đang làm cái này, nàng ta nhìn một hồi không hiểu hỏi:
“Ngươi đang làm gì vậy?
“Làm món đồ chơi nhỏ.
Ngưu Đạo Hữu đang tập trung làm, thuận miệng đáp lại một câu.
Vân Cơ nhìn kỹ xem hắn đang giở trò quỷ gì, nhưng vẫn không hiểu hắn đang làm gì. Nàng ta chỉ xem hiểu hai chữ khắc ở trên: Bảo Mộ
Lại nhìn hoa văn hắn điêu khắc, là một bức tranh vẽ, nhìn tiếp thì thấy trên đó có một số người đang khuân vác món đồ chôn cất gì đó, cái này kết hợp với cái tên “Bảo Mộ” đúng là tên như ý nghĩa, bọn họ đang chôn cất món bảo bối gì đấy.
Vân Cơ hơi cảm thấy bất ngờ, không nghĩ tới vị này còn có bàn tay làm thủ công tinh xảo như thế, chỉ là càng xem càng cảm thấy hồ đồ. Nàng ta nhịn không được lại hỏi thêm một câu:
“Rốt cuộc ngươi đang làm gì thế?
Ngưu Đạo Hữu nói:
“Ngươi sẽ hiểu thôi.
Không lâu sau Viên Cương trở lại, thấy thế cũng hỏi:
“Đạo gia, đây là cái gì?
Ngưu Đạo Hữu nói:
“Cho ngươi đấy.
Viên Cương ngạc nhiên hỏi lại:
“Cho ta?
Trong lúc nói chuyện, Ngưu Đạo Hữu đã làm xong. Lúc đứng dậy, hắn vỗ vỗ khúc trụ đá kia nói:
“Mang đi.
Sau đó hắn lại nhìn chung quanh:
“Nhìn tới nhìn lui cũng chỉ có như vậy, chắc hắn không có vấn đề lớn, bên ngoài chúng ta rời đi quá lâu không thích hợp lắm. Đi thôi, trở về thôi.
Viên Cương không nói hai lời, khiêng nửa khúc trụ đá kia trên vai, chụm môi phát ra tiếng kêu “Ô, ô, ô”.
Ba con chim Tuyết Vũ đậu ở phía xa đều vỗ cánh bay lên, lướt về phía ba người, ba người nhảy lên, thuận thế bay lên bầu trời...

Một đường bay xa, một lần nữa đáp xuống biên giới sa mạc, cũng nhìn thấy tòa đài cao dễ thấy trên mặt đất kia.
Lúc gần tới, Ngưu Đạo Hữu thả người xuống, sau đó Vân Cơ cũng nhảy xuống.
Viên Cương lại điều khiển chim Tuyết Vũ lao xuống.
Ngưu Đạo Hữu rơi xuống chóp đỉnh Kim Tự Tháp, Vân Cơ cũng bay xuống theo. Lúc chim Tuyết Vũ lướt qua, Viên Cương thuận thế rơi bên cạnh hai người, lại ngửa mặt lên trời hét một tiếng dài, ba con chim Tuyết Vũ bay ngược lên bầu trời, từ đó tự do rời đi.
Sau khi nhìn theo ba con chim Tuyết Vũ rời đi, hắn ta quay đầu lại phát hiện Ngưu Đạo Hữu lại đang đưa tay ra dò xét cái rãnh của chóp đỉnh.
Vân Cơ hãi hùng khiếp vía nói:
“Ngươi lại muốn làm gì hả? Vẫn chưa bị sét đánh đủ phải không?
Đúng là hết chuyện để nói mà, Ngưu Đạo Hữu liếc một cái, mặc kệ nàng ta, tiếp tục giơ tay dò xét.
Từ thủ pháp của hắn, Viên Cương nhìn thấy hắn đang đo kích thước.
Đợi một lát, Ngưu Đạo Hữu giơ tay đòi khúc trụ đá lúc nãy, sau đó gác lên đỉnh đá vuông, rút kiếm trong tay, leng keng một tiếng bắt được một mặt điêu khắc bị gãy vỡ kia.
Lúc bắt đầu Vân Cơ và Viên Cương không hiểu ý gì, sau khi nhìn thấy đường viền xuất hiện, hai người mới hiểu ra. Gã này là đang đối chiếu cái rãnh để làm cái mấu nối.
Hắn muốn dựng khúc cột này lên đây? Ánh mắt Vân Cơ lóe lên, lại nghĩ tới bức vẽ khắc trên trụ đá, còn có hai chữ “Bảo Mộ” đột nhiên hiểu ra, nàng ta kinh ngạc nói:
“Ngưu Hữu Đạo, ngươi lại muốn hại ai?
Nguyên nhân rất đơn giản, nếu ai tới đây khi nhìn thấy điêu khắc trên trụ đá này sẽ lầm tưởng đài cao này là nơi chôn dấu bảo bối, chắc chắn sẽ mạnh mẽ mở ra.
Mà hậu quả của việc mạnh mẽ mở ra là gì? Từ việc Ngưu Hữu Đạo bị sét đánh qua có thể biết được sẽ xảy ra chuyện gì.
Vân Cơ nói:
“Ngươi muốn dụ dỗ ai đến đây, sau đó lợi dụng uy lực của trận này tru diệt hắn ta?

Ngưu Hữu Đạo vừa bận rộn vừa cười lạnh nói:
“Ta ăn no rửng mỡ còn tạm được, ngươi nói dụ dỗ ai đây?
Vân Cơ:
“Đoạn Ô Thường.
Ngưu Đạo Hữu nói:
“Đoạn Ô Thường không cần dụ dỗ. Hắn ta biết cách vào đây, hắn ta cũng biết đài cao này là gì? Chiêu này không có tác dụng với hắn ta. Tạm thời cũng không tiện cho những người khác của Cửu Thánh biết, nếu không bất kể là ai vào đây, đều phải thông qua Hầu Tử, đây là đưa Hầu Tử về Quỷ Môn quan.
Vân Cơ ngờ vực:
“Vậy ngươi thần thần quỷ quỷ làm cái này để làm gì?
Ngưu Đạo Hữu nói:
“Vân đại tỷ, ta phát hiện ngươi càng ngày càng giống Hồng Nương. Chuẩn bị thêm một chút phòng ngừa chuyện không may.
Vân Cơ vẫn không rõ.
Sau khi làm xong trụ đá, Ngưu Đạo Hữu ôm trụ đá đứng thẳng, cái mấu được sửa chữa lại chầm chậm nạm vào vị trí rãnh, sau khi bỏ tay ra kích cỡ vô cùng thích hợp, trụ đá dài khoảng ba thước đứng vững trên đá vuông của đỉnh tháp.
Sau khi xác nhận không có vấn đề gì, Ngưu Đạo Hữu lại rút trụ đá ra, cánh tay đột ngột bị rút ra khiến cho trụ đá lập tức nghiêng đổ.
Vân Cơ và Viên Cương đều sửng sốt, trơ mắt nhìn trụ đá từ trên bậc tháp một đường lăn xuống, cuối cùng theo quán tính nhảy lên đập xuống sa mạc.
Hai người quay đầu nhìn Ngưu Hữu Đạo, không biết rốt cuộc là hắn muốn làm gì?
Ngưu Đạo Hữu lại nói với Viên Cương:
“Nhớ rõ vị trí rơi xuống.
Viên Cương không biết ý gì, nhưng biết rằng hắn làm như vậy chắc hắn có nguyên nhân, hắn ta liền so sánh quan sát vị trí rơi xuống của trụ đá một lát, sau khi xác định xong hắn ta gật đầu nói:
“Nhớ kỹ rồi.

Chương 1959: Bảo Mộ (2)

Chương 1959: Bảo Mộ (2)
Ngưu Đạo Hữu quét sạch vụn đá còn sót lại ở hiện trường, một cái nhảy vọt lên, từ trên trời rơi xuống, nhẹ nhàng rớt trên mặt đất, lại ôm khúc trụ đá vốn loang lỗ dấu vết năm tháng, một lần nữa bỏ ra công sức làm cũ trụ đá.
Vân Cơ và Viên Cương một người đi trước, một người đi sau bước tới bên cạnh hắn nhìn.
Sau khi xem xong, Vân Cơ buồn bực nói:
“Thủ pháp nhìn như một kẻ điêu luyện, không lẽ trước đây lúc ở trong thôn ngươi học làm thợ đá sao?
Ngưu Đạo Hữu nói:
“Cũng chẳng chênh lệch là bao.
Khóe miệng Viên Cương cứng nhắc.
Đợi sau khi làm xong, Ngưu Đạo Hữu đỡ trụ đá đứng lên, dán mắt vào Viên Cương:
“Về phần ngươi, bây giờ ta lo lắng nhất chính là Lữ Vô Song. Ta không biết rốt cuộc nàng ta đối với chuyện ở nơi này biết được bao nhiêu, nhưng ta biết nàng ta chắc chắn sẽ nghĩ mọi cách xuống tay với ngươi. Bằng vào thế lực và sức mạnh của nàng ta, có rất nhiều chuyện khó đoán trước được, có thể nói là khó lòng phòng bị. Nếu bây giờ ngươi không ở bên cạnh ta, ta không chắc có thể lo lắng chu toàn cho ngươi được, chỉ có điều vẫn hy vọng ngươi có thể cố gắng nghe ta khuyên một câu.
“Vẫn là câu nói ta đã nhiều lần nói với ngươi. Người cứng quá thì dễ gãy, người biết nhu biết cương sẽ không thất bại. Người anh em, không phải chuyện gì cũng đều cần mạnh mẽ gồng gánh như thế, lỡ như bị ép đến bước đường cùng, nhớ kỹ phải coi tình hình, xem xét thời thế. Lỡ như bị Lữ Vô Song tìm được, đừng chỉ dựa vào sự dũng cảm của một

mình mà hy sinh một cách vô nghĩa. Đừng dễ dàng đi liều mạng, nhớ kỹ nơi này vẫn còn một đường lui, cũng có thể bảo đảm một mạng của ngươi! Chết rất dễ, nhưng sống sót lại không dễ dàng gì. Một khi tình huống không ổn, đừng ngại luồn cúi để tìm đường sống. Đừng để cho ta đi một chuyến uống công? Ngươi nghe rõ chưa?
Vân Cơ đã hiểu rõ, vẻ mặt thay đổi, nàng ta nổi lòng tôn kính phát hiện vị này thật sự vì bạn bè mà bỏ ra rất nhiều tâm huyết.
Vẻ mặt Viên Cương hơi căng cứng, gật gật đầu.
“Vậy thì nhớ kỹ, nhớ kỹ vị trí của vật này!
Ngưu Đạo Hữu hét lên một tiếng, giơ tay lên vỗ xuống.
Ầm! Trụ đá vù một tiếng bị một chưởng của hắn đánh lèn vào trong cát, không đội lên nữa.
Viên Cương nhìn chằm chằm vào vị trí trụ đá chìm vào cát, lại quay đầu nhìn về phía móng tháp Kim Tự Tháp, đếm khoảng cách và vị trí chôn dấu của trụ đá, cuối cùng gật đầu nói:
“Nhớ kỹ rồi.
Ngưu Đạo Hữu vung tay lên:
“Đi thôi, trở về thôi.
...
Bên trong lều lớn của doanh trại, phía trước bản đồ, La Chiếu tự mình giảng giải trạng thái địch ta trước mắt cho đám người Ngọc Thương nghe.
Ngoài lều, Quách Hành Sơn nhanh chân đi vào, bước nhanh đến trước mặt Ngọc Thương bẩm báo:
“Sư tôn, thám tử báo Tây Môn Tình Không đến rồi!
“Ồ, nhanh vậy sao? Ngọc Thương quay đầu xoay người, hơi bất ngờ nói:
“Vết thương của y đỡ rồi sao?
La Chiếu dừng lại nhìn hai người, y cũng nghe thấy một số chuyện xảy ra có liên quan đến Tề kinh.
Quách Hành Sơn nói:
“Không rõ lắm.
“Có bao nhiêu người đến?
“Chỉ có một mình y!
“Một người?

Ngọc Thương chắp tay dạo bước:
“Gấp như vậy, xem ra phướng lúc đầu của chúng ta đã sai rồi. Chúng ta nên sớm cho y biết Huyền Vi đã chết, một cái xác cũng đủ để thao túng y!
Ông ta dừng bước quay đầu lại nói:
“La tướng quân, người không sợ chết đến rồi, các ngươi cẩn thận chuẩn bị một chút, đừng để bị ngộ thương.
Sau đó ông ta quay đầu về phía Quách Hành Sơn hét lên:
“Thông báo với các nhân viên ven đường, cho đi, để cho y qua đây!
“Dạ!
Cách doanh trại lớn mười mấy dặm, Tây Môn Tình Không cưỡi ngựa như bay, đội Đấu Bồng màu xám cưỡi trên lưng ngựa, gương mặt đầy vết sẹo, một mình chạy nhanh đến.
Hắn đã liên hệ với thám tử Vụ Phủ vùng phụ cận, nắm chắt được vị trí của quân địch ở chỗ nào thế là một mình cưỡi ngựa đến.
Trên thảo nguyên có vô số dốc thoải, địa thế nhấp nhô, bốn vó phi nhanh như ảnh, xung quanh tình cờ có thể thầy tiểu đội tuần tra của quân Tần, càng gần đại doanh của quân Tần, tần suất nhìn thấy tiểu đội tuần tra càng cao.
Trong tầm mắt dần dần xuất hiện nơi đại quân tập hợp, khoảng cách càng lúc càng gần.
Bên ngoài doanhh trại, một dãy rào chắn ngựa, Ngọc Thương đang đứng trên ruộng dốc trong doanh trại phóng tầm mắt nhìn tới hơi mỉm cười, người được Quỷ y cứu đi lại dễ dàng chủ động đưa tới cửa.
“Nhường đường!
Ngọc Thương quát lên.
Lính canh cửa tuân lệnh, một đám người chạy ra, đẩy dãy rào chắn dạt sang hai bên.
Lính canh cửa mới vừa đẩy ra, Tây Môn Tình Không đã một mình phóng ngựa trực tiếp xông vào.
Xa xa La Chiếu đứng ở một ruộng dốc khác phóng tầm mắt nhìn, than nhẹ một tiếng:
“Thật can đảm!

Trong giọng nói ít nhiều cũng mang theo vài phần tiếc hận, thương tiếc cho một hảo hán.
Tốc độ ngựa cưỡi dần bị ghìm lại, dừng ngay dưới ruộng dốc, Tây Môn Tình Không ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, vẻ mặt không hề có cảm xúc nhìn lướt qua bốn phía, phát hiện nơi này đã sớm bố trí vô cùng nghiêm ngặt.
Cuối cùng ánh mắt nhìn về phía Ngọc Thương, trước khi nhìn tới Ngọc Thương, ánh mắt y dừng lại hồi lâu trên khuôn mặt của Độc Cô Tĩnh.
Ngọc Thương cười ha ha nói:
“Tây Môn huynh, đợi đã lâu.
Tây Môn Tình Không nói:
“Huyền Vi ở đâu?
Ngọc Thương nói:
“Thứ ta muốn đâu?
Tây Môn Tình Không:
“Ta muốn nhìn thấy người trước!
“Dễ bàn!
Ngọc Thương phất tay ra hiệu, phía sau lập tức có người nhấc cái cán đi tới, trên cái cán trùm một tấm vải trắng, dưới tấm vải trắng rõ ràng là có một người đang nằm.
Người được nhấc đến trước mặt y, tự tay Ngọc Thương vén một đầu tấm vải trắng lên, chính là khuôn mặt sống động của Huyền Vi, nàng ta nằm nhắm mắt yên lặng.
Cái cán hơi nghiêng, lộ ra khuôn mặt để cho Tây Môn Tình Không nhìn.
Bàn tay của Ngọc Thương khẽ vồ trên môi Huyền Vi, Huyền Vi chậm rãi mở miệng ra, một hạt châu óng ánh, trong suốt bốc lên khí lạnh từ trong miệng trôi ra lơ lửng giữa bầu trời.
“Tây Môn huynh, vì giữ gìn dung nhan của Huyền Vi,ta không tiếc sử dụng băng phách hiếm thấy, như vậy đã đủ thành ý chưa?
Ngọc Thương cười nói sau đó để tay xuống, băng phách lại trở về trong miệng của Huyền Vi, năm ngón tay chụp vào hư không, miệng của Huyền Vi từ từ khép lại.
Đây đơn thuần chỉ là lời nói êm tai, không phải bên này vì muốn tốt cho Huyền Vi, mà vì bên này không biết lúc nào Tây Môn Tình Không có

thể tìm tới, lo sợ xác của Huyền Vi thối rữa, mới nghĩ ra cách giữ gìn thi thể của nàng ta.
Ngọc Thương thu tay lại, sau đó lại duỗi tay ra nói:
“Đồ ta cần đâu? Chỉ cần ngươi giao đồ ra đây ta bảo đảm sẽ trả người cho ngươi, thả các ngươi đi!
Ông ta đứng trên ruộng dốc, Tây Môn Tình Không ngồi trên vật cưỡi, hai người nhìn nhau.
Một người lấy được đồ cũng sẽ không thả người, người đã đưa tới cửa rồi sẽ không cho Tây Môn Tình Không cơ hội trả thù. Nếu như chỉ là một người bình thường thả cũng chẳng sao, nhưng Tây Môn Tình Không một thân tu vi, uy hiếp quá lớn, đệ nhất cao thủ Đan Bảng có thể coi rẻ, nhưng không thể không bỏ qua!
Một người còn lại trong lòng cũng hiểu rõ, cho dù y có giao đồ ra đối phương cũng sẽ không tha cho y, hơn nữa trên tay y căn bản không có thứ mà đối phương cần.
Hai món đồ đó, y nhớ một cái là ở trong gương trang điểm của Huyền Vi, một cái là ở trong vòng tay của Huyền Vi.
Y không biết có phải món đồ trong vòng tay giấu quá kỹ hay không, Huyền Vi đã rơi vào trong tay bọn họ nhưng đối phương vẫn tìm không được.
Nhưng mà hôm nay y đến đây cho dù là biết đồ ở đâu, cũng sẽ không nói ra.
Bởi vì y căn bản không có ý định sống sót trở về.
Tây Môn Tình Khong dời ánh mắt, nhìn chăm chú vào dung nhan yên lặng lại không một hơi thở của Huyền Vi, những ngày tháng hai người bên nhau chuyện cũ hiện ra rõ ràng trước mắt.
Y giơ tay túm lấy mũ trùm đầu màu xám, kéo một cái sau đó tiện tay vứt bay.
Xoay tay về sau y nắm chặt đuôi kiếm, sau đó rút kiếm.
Vẻ mặt Ngọc Thương thay đổi mạnh mẽ:
“Tây Môn Tình Không, nếu ngươi không muốn thi thể của người phụ nữ này bị khinh nhờn, tốt nhất là ngươi nên thành thật một chút!

Chương 1960: Sống chết đã định

Chương 1960: Sống chết đã định
Cạch! Mũi kiếm đột nhiên chém xuống, một nhát kiếm chém về phía đối phương, dưới sự bạo phát đột ngột mạnh mẽ của của pháp lực, vật cưỡi phía dưới đột nhiên run chân, quỵ xuống.
Mọi người kinh sợ, tất cả tránh ra nhanh như chớp.
Nhưng thi thể được nhấc lên kia lại không tránh kịp, bị một kiếm chém vụn ngay tại chỗ, mục tiêu của một kiếm này chính là nhắm vào nàng ta.
Y không muốn để nàng ta ở lại đây bị người khác khinh nhờn, vì thế y tự mình đến, tự tay giải quyết!
Bốn phía Thiên Cơ Phá Cương Tiễn vèo vèo phóng tới, vô số mũi kim dày đặc như lông trâu đếm không hết bao trùm mà tới.
Tây Môn Tình Không trực tiếp không nhìn, đột nhiên kiếm ảnh màu xanh lam bắn ra.
“Giết hắn!
Ngọc Thương vội vã tránh ra quát lên, nhìn thấy thi thể của Vi Huyền bị hủy thì ông ta biết tất cả tâm cơ của mình đều uổng phí, trong lòng tức giận không cách nào tả nổi.
Thiên Kiếm Phù đề phòng trong tay Độc Cô Tĩnh và Quách Hành Sơn đồng thời bạo phát.
Ai biết Tây Môn Tình Không lại không trực tiếp giết tới mà là một kiếm tách đất trời, kiếm và người hợp thành một thể chui vào dưới ruộng dốc.
Mặt đất bị nứt thành một đường kẽ hoa văn, xoẹt một tiếng xông về phía Ngọc Thương đang lùi về sau.
Thiên Kiếm Cương Ảnh của Độc Cô Tĩnh và Quách Hành Sơn tiện tay dẫn ra lập tức dọc theo vết đất nứt đánh tới, mặt đất rung chuyển đất đá bay tán loạn.

Ai biết được đường đất nứt chỉ là hiện tượng giả do Tây Môn Tình Không từ lòng đất phát lực ra.
Tây Môn Tình Không không hề chui vào lòng đất.
Một vệt sáng xanh phá đất chui ra, bên dưới Độc Cô Tĩnh bị chẻ ra, trong chớp mắt cả người vỡ thành hai mảnh, máu và cơ thể nứt ra, chảy theo nguồn năng lượng khổng lồ tán loạn.
Quách Hành Sơn đang một đường đánh về phía Thiên Kiếm Cương Ảnh nhận ra khác thường, cả người kinh hãi.
Hắn ta đang muốn xoay tay lại dẫn dắt Thiên Kiếm Phù mạnh mẽ tấn công uy lực phản kích của Tây Môn Tình Không toát ra, nhưng đã chậm.
Một vệt sáng xanh lấy tư thế không thể đỡ xẹt qua cổ hắn ta.
Hắn ta không nhìn thấy đầu của mình bay lên trời, chỉ cảm thấy tầm nhìn đang hỗn loạn, mình gần như không thể khống chế cơ thể của mình, ý thức nhanh chóng trở nên mơ hồ.
Năng lượng bàng bạc của Thiên Kiếm Phù mất đi năng lực điều khiển, trong nháy mắt xé nát cơ thể đã mất đầu của hắn ta.
Nháy mắt phá đất đánh giết Độc Cô Tĩnh, kiếm trong tay Tây Môn Tình Không đồng thời rời tay đánh về một phía khác.
Hầu như là trong nháy mắt đã giết chết hai người.
Nhanh! Quá nhanh! Đây chính là uy lực của cao thủ đứng đầu Đan Bảng, những tu sĩ khác nhìn thấy đều cảm thấy kinh sợ.
Ngọc Thương vẫn còn nhẹ nhàng lùi về sau, nhìn thấy cảnh tượng này hai mắt ông ta muốn nứt ra, hai đệ tử tâm phúc mình dạy dỗ nhiều năm như vậy trong chớp mắt đã không còn.
Ông ta cũng sợ hãi. Thực lực hai đệ tử của ông ta không yếu, tuyệt đối có thể xem như là cao thủ trong tu sĩ Kim Đan, vậy mà cùng lúc lại bị một kiếm của Tây Môn Tình Không giết chết. Ông ta tự thấy cho dù mình đối đầu với hai đệ tử này, mình cũng không thể đánh thắng bọn họ.
Kiếm ảnh màu xanh lam xẹt trở về, Tây Môn Tình Không lăng không bay lên giơ tay chụp lấy, động tác nhanh nhẹn lắc người một cái, một lần nữa đánh tan mặt đất không thấy bóng dáng.
Đột nhiên một vệt hoa văn ầm ầm nổ tung đẩy về phía Ngọc Thương đặt chân, một trong hai vị trưởng lão của Hiểu Nguyệt các đi cùng lập tức

loạn kiếm chém xuống, kiếm khí ác liệt như bẻ cành khô xé rách mặt đất.
Thiên Kiếm Phù trong tay người còn lại nâng cao cảnh giác.
Ngọc Thương rớt trên mặt đất, bỗng ngẩng đầu lên, nhìn thấy một con chim cưỡi trong đội quân tuần tra đang xoay quanh bầu trời, hai tay áo đập vào nhau, cả người bay lên, nhanh chóng xoay tròn trên bầu trời, cuối cùng nhẹ nhàng rớt trên con chim cưỡi kia, sau đó ông ta nhìn chằm chằm mặt đất.
Ào, ào, ào! Mặt đất như mạng nhện nứt ra bốn phương tám hướng, không biết đã dọa sợ biết bao người lùi về sau.
Ầm! Mặt đất của một góc quân doanh nứt ra, một vệt kiếm ảnh màu xanh lam bay lên trời.
Một đám tu sĩ lập tức lắc mình phóng lên, đuổi theo.
“Đi!
Ngọc Thương trầm giọng quát lên.
Tu sĩ điều khiển chim cưỡi lệnh cho vật cưỡi xoay tròn, nhanh chóng đập cánh bay vút đi.
Tây Môn Tình Không bay đến giữa bầu trời thế cạn, kiếm trong tay lật ngược lại, kiếm và người hợp thành một, hóa thành một vệt sáng màu xanh lam vèo một cái đuổi theo.
Một đám tu sĩ bay lên trời truy sát, phần lớn tu sĩ đối với trình độ điều khiển pháp lực ngự vật hư không không làm được đến mức độ tự nhiên như Tây Môn Tình Không, sau khi thế cạn đành phải bay về mặt đất.
Chỉ có một số tu sĩ một lần nữa phất tay áo, ngang trời đuổi theo. Nhưng vẫn là kém xa tốc ngự kiếm bay lượn của Tây Môn Tình Không.
Mắt thấy Tây Môn Tình Không nhanh chóng đuổi theo, Ngọc Thương vô cùng kinh sợ, trong tay nắm chặt Thiên Kiếm Phù chuẩn bị.
Kiếm ảnh màu xanh lam đột nhiên lay động giữa bầu trời, mang theo một đường vòng cung nhắm về phía trời cao, sau đó đột nhiên lại bổ nhào xuống, lấy tốc độ nhanh nhất bắn về phía mục tiêu.
Người đã giết tới, Thiên Kiếm Cương Ảnh trong tay Ngọc Thương lập tức nổ ra.
Giống như vậy, Tây Môn Tình Không phất tay ra một vệt Thiên Kiếm Cương Ảnh.

Ầm ầm ầm.
Mười hai tiếng nổ vang lên, hai mươi bốn vệt Thiên Kiếm Cương Ảnh nổ liên tiếp mười hai lần, chấn động trời cao.
Những tu sĩ điều khiển chim cưỡi đều gấp rút bay thoát thân, còn về chim cưỡi đã bị xé rách thành máu thịt lẫn lộn, bọn chúng căn bản không thể nào chịu đựng được dư âm xung kích mạnh mẽ như vậy.
Tiếng nổ cuối cùng chấm dứt, một vệt kiếm ảnh màu xanh lam thuận thế chém tới.
Hai tay Ngọc Thương đẩy ra ánh sáng xoay tròn như như cối xay, trong nháy mắt trì trệ hãm chặt kiếm ảnh màu xanh lam đang bắn vọt tới.
Ánh sáng màu xanh lam nhấp nháy dừng lại, có thể thấy Tây Môn Tình Không lấy kiếm thức dẫn dắt ngay trong kiếm cương do mình hóa thành, đang lạnh lẽo nhìn chằm chằm Ngọc Thương.
Ánh sáng rực rỡ xoay tròn như cối xay không những hãm chặt thế tiến công một chiêu kiếm này của Tây Môn tình không, mà còn mang theo Tây Môn Tình Không đang hợp thành một với kiếm chầm chậm xoay tròn.
Lực chống đỡ của hai người song song với nhau, đồng thời nhanh chóng giảm xuống, ai cũng không chịu buông tay, cả hai đều mạnh mẽ hao tổn tu vi của mình.
Ngọc Thương là không dám buông tay, thực sự là kiếm thế của Tây Môn Tình Không vô cùng sắc bén. Ông ta sợ mình vừa buông tay liền bị Tây Môn Tình Không chém.
Trong quá trình hai người cùng rơi xuống, pháp nhãn của Ngọc Thương nhìn thấy lỗ kim mới trên má Tây Môn Tình Không, lập tức ông ta biết y đã sớm bị Thiên Cơ Phá Cương Tiễn gây thương tích, mặt ông ta lộ ra vẻ dữ tợn nói:
“Tây Môn huynh, ngươi đã trúng độc, càng gấp gáp thúc đẩy pháp lực, phát độc càng nhanh hơn. Nhân mã của ta đã sớm đuổi tới, ngươi thế lực đơn bạc chạy không thoát đâu, bây giờ bó tay chịu trói lão phu nể tình ngươi ở độ tuổi này lại có thể đạt đến cảnh giới như vậy cũng tính là kỳ tài tu hành có thể cân nhắc tha cho ngươi một mạng.
Tây Môn Tình Không hờ hững nói:
“Chết sống đã định, ai tha cho ai đây?

Ngọc Thương hừ giọng nói:
“Nếu như ngươi đã muốn tìm cái chết, vậy thì đừng oán hận lão phu!
Hừ...
Giọng mũi phát ra, trong ống tay áo của ông ta lại bay ra mộ tấm Thiên Kiếm Phù.
Ánh mắt của Tây Môn Tình Không lạnh lẽo lướt qua, lập tức biết được dụng ý của ông ta, bằng thực lực của đối phương cũng xác thực có năng lực cách không thi pháp điều động Thiên Kiếm Phù!
“Sinh tử đã định!
Tây Môn Tình Không hét vang một tiếng, kiếm trong một tay sau lưng đột nhiên lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai vung ra, trong nháy mắt lúc vung kiếm ra, hai tay cùng nắm chặt, đột nhiên cơ thể hơi cuộn tròn giống như xoay tròn bạo phát lực, lúc kiếm vung lên trời cao có tiếng vọng lại:
“Vô ngã, vô kiếm, chém!
Tiếng vang chấn động bầu trời.
Đột nhiên hai mắt Ngọc Thương trừng lớn.

Chương 1961: Một chiêu kiếm phá Thiên Kiếm Phù (1)

Chương 1961: Một chiêu kiếm phá Thiên Kiếm Phù (1)
Đột nhiên một vệt ánh sáng sắc bén giống như sét đánh bên trong kiếm cương do Tây Môn Tình Không hóa thành chợt lóe lên rồi biến mất, giống như chỉ thoáng qua.
Ầm! Ánh sáng xoay tròn rực rỡ trước người Ngọc Thương tựa như bị một tia chớp bổ ra, trong miệng cũng phun ra một ngụm máu, ông tay nhanh chóng cúi đầu nhìn, phát hiện một vệt máu cụt tay, vệt máu từ vị trí cánh tay trái thẳng tới hông phải, sau đó ông ta cảm thấy pháp lực của mình hoàn toàn không thể khống chế, đột nhiên nhìn thấy cơ thể của mình từ từ tách ra.
Ầm ầm hai tiếng rơi xuống đất, hai khúc cơ thể phân ra nện xuống trong chu vi mấy trượng, máu tươi tưới lên ngọn cỏ run rẩy.
Hai người xung kích rớt xuống, sắp đến gần mặt đất.
Nửa người trên lăn hai vòng trên mặt đất liền dừng lại, trong miệng Ngọc Thương vang lên hai tiếng “Ôi, ôi”, trong mắt ngập tràn vẻ khó có thể tin được, lấy thân thử nghiệm, ông ta đã lĩnh giáo được sự chênh lệch giữa mình và Tây Môn Tình Không.
Tây Môn Tình Không rơi xuống đất nhưng vẫn giữ được động tác hai tay vung kiếm lên trời, hai mắt trên khuôn mặt đầy sẹo nhìn chằm chằm Ngọc Thương, đối mặt nhìn Ngọc Thương.
Đột nhiên Tây Môn Tình Không ra tay, cũng không thèm nhìn, hai ngón tay kẹp lại, tấm Thiên Kiếm Phù tung bay hạ xuống kia đã nằm giữa hai ngón tay của y.
Bỗng cơ thể của y lắc một cái, nhanh chóng một kiếm chống đất, trên môi đã là một mảng bầm tím.

Trên khuôn mặt đang nhìn y của Ngọc Thương lộ ra nụ cười thảm, môi miệng giật giật, không biết ông ta muốn nói gì, nhưng lại không phát ra được tiếng nói, hai mắt dần dần tối đi.
Đám người trên bầu trời đuổi theo, có người dựa vào tu vi của mình bay tới, còn có một đám cưỡi chim bay tới.
Bọn họ nhìn thấy một cảnh tượng đối chiến giữa bầu trời, cũng nhìn thấy tình trạng đầu mình một nơi của Ngọc Thương, tất cả đều cực kỳ hoảng sợ.
Tây Môn Tình Không ổn định thân hình, bước hai bước, một chân đạp lên mặt Ngọc Thương, phất tay giơ kiếm, ánh mắt y lạnh lẽo chỉ về một đám người trên bầu trời đang vọt tới.
Lặng lẽ không tiếng động, y chỉ dùng kiếm chỉ, một đám người đang xông tới lại không dám tới gần.
Thêm vào đó trên tay Tây Môn Tình Không còn cầm một tấm Thiên Kiếm Phù.
Một đám người chia ra thành bốn phía, cách xa, vây nhốt y lại.
Một trưởng lão giống như nhìn ra đầu mối, lớn tiếng quát:
“Y đã trúng độc, không chống cự được bao lâu nữa đâu!
Ý tứ chính là mọi người cứ dây dưa đến khi y chết.
Không ai tới gần! Tây Môn Tình Không nhìn Thiên Kiếm Phù trong tay, đột nhiên vung tay lên, lại ở trước mặt mọi người vứt bỏ tấm Thiên Kiếm Phù kia.
Giây tiếp theo, Tây Môn Tình Không kéo kiếm lao ra, xông thẳng về phía trưởng lão vừa lên tiếng kia.
Y ném Thiên Kiếm Phù xuống là không muốn dây dưa cùng những người này, hoặc là nói không muốn hao tổn với bọn họ nữa, là muốn cho những người này dám đánh một trận với y. Tình trạng cơ thể của y bây giờ chỉ có y hiểu rõ nhất, y kiên trì không được bao lâu nữa.
Quả nhiên khi nhìn thấy y ném Thiên Kiếm Phù xuống, trưởng lão kia cắn răng một tiếng nói:
“Tự tìm đường chết!
Ông ta lật tay lấy ra Thiên Kiếm Phù, thi triển pháp thuật, năng lượng bàng bạc mãnh liệt xông lên, hóa thành một vệt Thiên Kiếm Cương Ảnh, thế như chớp giật đánh về phía kẻ xông tới.

Đột nhiên Tây Môn Tình Không hóa thành kiếm ảnh màu xanh bắn ra.
Rơi vào trong mắt mọi người Thiên Kiếm Cương Ảnh to lớn giống như sấm sét, kiếm ảnh màu xanh làm giống như chùy, hai thứ va chạm vào nhau.
Kiếm ảnh màu xanh lam không tránh né, hơn nữa tư thế xông đến một lần nữa tăng nhanh, người đứng xem đều kinh sợ, kẻ này lại muốn cứng đối cứng với Thiên Kiếm Phù.
“Vô ngã! Vô Kiếm! Phá!
Giọng nói vang vọng thảo nguyên.
Trong nháy mắt khi kiếm ảnh màu xanh lam va chạm với Thiên Kiếm Cương Ảnh, trong ánh sáng lóe ra màu xanh rực rỡ đẹp đẽ giống như ngọc thạch khúc xạ dưới ánh mặt trời.
Màu xanh giống như một vệt sáng rực rỡ, lấy tốc độ nhanh không thể tưởng tượng được bạo phát ra, trong nháy mắt xuyên qua Thiên Kiếm Cương Ảnh kia.
Chớp mắt vết sẹo trên mặt đồng thời nứt ra, bắn thẳng đón lấy uy lực công kích của nửa người trên, trong chốc lát y sam xé rách bay tán loạn, búi tóc xổ tung, vết sẹo trên người để trần giống như giấy dán bị xé đi, Tây Môn Tình Không hai tay vung kiếm, khuôn mặt dữ tợn.
Tu vi suốt đời, không tính toán thiệt hơn, không để ý tới, tâm niệm cùng kiếm, cùng thân thể, cùng toàn bộ tu vi hợp lại làm một, trong chớp mắt tỏa ra trên một kiếm này.
Đây là một chiêu kiếm mà khi còn sống sót y không dám đánh ra, tất cả mọi thứ đều hóa thành chiêu kiếm này.
Trong chớp mắt vệt sáng màu xanh rực rỡ chói mắt giống như một ngôi sao xanh đẹp đẽ lướt qua, lại giống như một dải cầu vồng xuyên qua mấy đạo Thiên Kiếm Cương Ảnh kia, đẹp tới mức khiến mọi người phải kinh ngạc.
“Vù...
Tiếng kim loại kỳ lạ vang lên chói tai.
Vệt Thiên Kiếm Cương Ảnh kia giống như dừng lại, ánh sáng màu xanh hiện hình và lóe lên sau lưng trưởng lão kia.
Tây Môn Tình Không xuất hiện sau lưng trưỡng lão kia mười mấy trượng, quỳ một chân xuống đất.

Một tay chống kiếm, y cúi đầu, thở hổn hển dữ dội, tóc tai bù xù, máu tươi từ trong miệng và lỗ mũi tí tách chảy xuống.
Nửa thân trên để trần, trên da thịt những vết sẹo ban đầu giờ đã trở thành những lỗ hổng nứt toét đẫm máu, có thể nhìn thấy từng miếng gân thịt bên dưới, da dẻ giống như miếng vải rách không bọc được đồ.
Bàn tay đang chống kiếm run rẩy dữ dội, cả người giống như không cẩn thận sẽ ngã nhào xuống đất.
Môi của trưởng lão thi triển Thiên Kiếm Phù kia run cầm cập, đứng cứng ngắc tại chỗ, đột nhiên nửa người trên hiện ra từng đường máu.
Ầm! Đột nhiên nổ tung, giống hệt Ngọc Thương, cơ thể ông ta đứt thành hai khúc.
Thiên Kiếm Cương Ảnh gặp năng lượng kỳ dị xung kích xuất hiện tình trạng ngưng trệ, cuối cùng ầm một tiếng vỡ tan.
Oanh! Năng lượng bàng bạc hóa thành cương phong tan vỡ khuếch tán ra bốn phía.
Tây Môn Thời Không giống như trang giấy thổi bay ra ngoài.
Tất cả mọi người xem cuộc chiến lại không cảm thấy y chật vật, trái lại trên mặt từng người lộ ra vẻ kinh sợ, không ngờ một kiếm phá Thiên Kiếm Phù.
Mọi người đều biết uy lực của Thiên Kiếm Phù, trong cảnh giới Kim Đan gần như không ai có thể địch lại.
Hôm nay, bọn họ chẳng những nhìn thấy một tu sĩ cảnh giới Kim Đan mạnh mẽ chống đỡ Thiên Kiếm Phù hơn nữa chỉ vẻn vẹn một chiêu kiếm đã phá vỡ uy lực công kích của Thiên Kiếm Phù, cũng một chiêu kiếm đã tru diệt Thi Phù giả, chuyện này đối với bọn họ mà nói là khó có thể tin được.
Đây là đặc tính tu vi chém giết của Tây Môn Tình Không, y chém giết tranh đấu chưa bao giờ nói tới việc dây dưa, rút kiếm ra phải sắc bén trí mạng. Đây cũng là lý do tại sao lúc trước y cảnh cáo Tam đại phái Vệ Quốc nói: Tốt nhất đừng ép ta phải rút kiếm ra!
Y vừa rút kiếm hoặc là có thể ngăn cản được y, ngăn cản không được phải chết, không cần nhiều chiêu thức thừa thãi, thường thường đều là một chiêu mất mạng.

Đối với những người có mặt ở đây mà nói, thần thoại vô địch của Thiên Kiếm Phù đối phó với tu sĩ Nguyên Anh trở xuống đã sụp đổ, hôm nay chính mắt bọn họ đã chứng kiến sự sụp đổ của thần thoại này.
Tây Môn Tình Không đã trúng độc, đã sắp chống đỡ không được nữa, vậy mà còn một kiếm phá Thiên Kiếm Phù, đây chẳng phải nói uy lực xuất kiếm của gã này còn mạnh mẽ hơn Thiên Kiếm Phù hay sao?
Không ai đau khổ trước cái chết của trưởng lão kia, gần như mọi người đều đã quên, bọn họ từng người một đều khó có thể tin nhìn chằm chằm Tây Môn Tĩnh Không đang giãy dụa trên mặt đất, đều nghĩ tới tên tuổi của y, đệ nhất cao thủ Đan Bảng.
Đây chính là thực lực của đệ nhất cao thủ Đan Bảng?
Tây Môn Tình Không tóc tai bù xù, máu me khắp người, mũi miệng còn đang chảy máu cuối cùng vẫn chầm chầm bò dậy, chống kiếm đứng lên, bàn tay vẫn còn run bần bật, mấy lần muốn ngã xuống, nhưng cuối cùng vẫn là chống đỡ đứng lên.

Chương 1962: Một chiêu kiếm phá Thiên Kiếm Phù (2)

Chương 1962: Một chiêu kiếm phá Thiên Kiếm Phù (2)
Y chậm rãi dịch chuyển từng bước xoay quanh, thở hổn hển dữ dội, ngắm nhìn bốn phía, cuối cùng nhìn chằm chằm vào một vị trưởng lão khác của Hiểu Nguyệt các, cơ thể lao đảo đi tới, kiếm vô lực rũ xuống đất, bàn tay cầm kiếm run run, nhưng y vẫn cầm chặt không buông, từ mặt đất kéo một đường kiếm lướt qua.
Tất cả mọi người đều lẳng lặng nhìn, lúc ban đầu vị trưởng lão kia nghĩ rằng y không chống đỡ được rồi.
Đợi đến khi Tây Môn Tình Không từ từ chạy tới, hơn nữa còn tăng tốc chạy, một lần nữa nhấc kiếm lên, ông ta hơi hoảng vội vàng giũ Thiên Kiếm Phù ra.
Lúc ông ta giũ Thiên Kiếm Phù ra cũng sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, kết quả nhìn trái nhìn phải phát hiện một đám thuộc hạ gần như vô cùng sợ hãi, tất cả đều lùi về sau.
Thế là còn không đợi Tây Môn Tình Không đến gần, Thiên Kiếm Cương Ảnh đã bắn mạnh ra, hai tay đánh liên tục, dẫn ra liên tiếp Thiên Kiếm Cương Ảnh đánh loạn xạ.
Oanh tạc ngừng lại, đất đá rơi xuống. Ôi! Một thanh kiếm từ trên trời rơi xuống xuyên vào mặt đất, sau đó máu thịt tí tách rơi xuống đất.
Trưởng lão kia và mọi người ngắm nhìn xung quanh nhưng đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Tây Môn Tình Không rồi.
Trưởng lão kia im lặng một lát, sau đó chậm rãi đi tới trước chuôi kiếm xuyên qua mặt đất này, đưa tay rút lên, đặt ngang trong tay nhìn, vẻ mặt không hiểu.

Những người khác cũng lục tục vây xung quanh, nhìn máu thịt vụn vặt trên đất, tất cả đều im lặng không có một tiếng động.
Chết rồi? Đệ nhất cao thủ Đan Bảng Tây Môn Tình Không cứ chết như vậy?
Xác thực là đã chết, Tây Môn Tình Không đã không còn sức chiến đấu nữa, căn bản không ngăn cản được công kích điên cuồng của Thiên Cương Kiếm Ảnh vừa nãy, ngay cả pháp lực y cũng không cách nào ngưng tụ được, đương nhiên là ngay cả một đòn cũng không đỡ nổi, chứ đừng nói gì đến mười hai đòn tấn công liên tiếp của Thiên Kiếm Cương Ảnh.
Từ sau khi một kiếm xử lý Huyền Vi, một kiếm hủy diệt thân thể một đời mình yêu nhất, y đã chết rồi.
Trong gió vẫn còn những giọt máu nhỏ lay động, thân thể của y và Huyền Vi lẫn vào vùng thảo nguyên này, nơi này rất bao la.
Trưởng lão xoay người nhìn xung quanh, không nhìn thấy vỏ kiếm, giống như nó đã bị Thiên Kiếm Phù đánh nát, thế là ông ta cứ nhấc kiếm ở trong tay như vậy, thanh kiếm này ông ta giữ lại cho mình.
Cho dù phía bên Hiểu Nguyệt các còn có một bội kiếm vốn của Tây Môn Tình Không, nhưng thanh kiếm này ông ta giữ lại cho riêng mình.
Ông ta đi về phía thi thể của vị trưởng lão khác, sau khi vẫy tay ra hiệu mọi người dọn dẹp, lại đi về phía thi thể của Ngọc Thương.
Bên cạnh thi thể của Ngọc Thương, ông ta nhìn thấy tấm Thiên Kiếm Phù mà Tây Môn Tình Không vứt bỏ, lại nhìn thi thể của Ngọc Thương một chút.
Các chủ Hiểu Nguyệt các đã chết, vây giết bày ra nhắm vào Tây Môn Tình Không còn chưa phát huy được tác dụng, kết quả lại trở thành như vậy, cái gì mà là Thiên Cơ Phá Cương Tiễn trí mạng, cái gì mà Thiên Kiếm Phù trí mạng, kết quả chính là như vậy.
Sau khi tin tức truyền về doanh trại, La Chiếu nghe được trợn mắt ngoác mồm...
Liên quân. Bên trong quân doanh Tề quân, sau khi nghe được tin tức, Tra Hổ đi ra bên ngoài lều, trên tay cầm bầu rượu, im lặng một hồi đột nhiên giơ bầu rượu lên trời bái tế từ xa:

“Tây Môn huynh, thế gian khó được vẹn cả đôi đường, chỉ mong cho ngươi và Huyền Vi có thể gặp nhau trong lòng đất, chỉ mong kiếp sau hai người được toại nguyện, không tiễn.
Hắn ta nói xong, cầm bình rượu tưới xuống đất.
Trong lều phía sau lưng hắn ta, Hô Diên Vô Hận nhìn chằm chằm vào bóng lưng của hắn ta, im lặng.
Thật ra có lúc Hô Diên Vô Hận sẽ nghĩ, những tu sĩ này không nên cuốn vào phân tranh của thế tục.
...
Bên trong hoàng cung của Tề quốc, chưởng môn của Tam đại phái dắt tay nhau đến thẳng Ngự thư phòng, sau khi Hạo Vân Đồ chào hỏi xong, bốn người đứng ở đó im lặng.
Tất cả đều rất bất ngờ, không nghĩ tới Ngọc Thương vậy mà lại bị Tây Môn Tình Không giết chết, người ở trong đại quân, bên cạnh có nhiều cao thủ bảo vệ như vậy, làm sao sẽ bị Tây Môn Tình Không giết chết?
Ở đây không phải là bọn họ đang đau buồn vì cái chết của Ngọc Thương. Bọn họ là không hy vọng dưới thế cục hiện giờ bởi vì cái chết của Ngọc Thương mà bên phía Tần quốc sẽ xảy ra loạn gì...
Bên trong đình viện yên tĩnh, Vô Tâm chắp tay sau lưng đứng dưới mái hiên im lặng.
Dưới bậc thang Nhan Bảo Như và Quách Mạn đi theo cũng im lặng.
Người khó khăn lắm mới cứu sống được hai lần cuối cùng cũng chết vì tình.
Nếu không phải chết vì tình, dựa vào thựa lực của Tây Môn Tình Không, nào có thể dễ dàng giết chết được y? Đây là chạy đi báo thù chịu chết mà.
Trong mắt nữ nhân, cách chết của những người đàn ông này khiến cho bọn họ cảm thấy buồn phiền.
Sở dĩ nơi này biết tin là vì bảng xếp hạng Đan Bảng một lần nữa thay đổi, cũng nêu ra lý do thay đổi, đã là chuyện người trong thiên hạ đều biết rồi.
Người đứng đầu Đan Bảng đã chết, người thứ đứng thứ hai theo thứ tự tiến vào, Nhan Bảo Như trở thành đệ nhất cao thủ Đan Bảng.

Hai ba bốn năm đều dồn về trước một hạng, Ngọc Thương vừa chết, sau người thứ bảy tất cả mọi người lại được đẩy về trước hai hạng.
“Thật không ngờ y lại có thể một kiếm phá Thiên Kiếm Phù, thực lực này thật sự rất khủng bố! Thật đáng tiếc lại...Ai!
Nhan Bảo Như không nhịn được lắc đầu.
Đột nhiên Quách Mạn gượng cười nói:
“Bay giờ Nhan tỷ tỷ chính là đệ nhất cao thủ Đan Bảng rồi đấy!
Nhan Bảo Như cười khổ nói:
“Ta thì tính là đệ nhất cao thủ gì chứ, cao thủ thật sự bên ngoài Đan Bảng ai biết có bao nhiêu, ví dụ như Ngưu Đạo Hữu kia, khiêm tốn cỡ nào, muội cảm thấy hắn nên sếp thứ mấy trên bảng xếp hạng? Muội lại không phải không biết tỷ đã từng bại trong tay của hắn.
Ánh mắt của Quách Mạn hơi lóe lên:
“Tỷ không cần lo lắng, không phải Ngưu Đạo Hữu đã chết rồi sao?
Nhan Bảo Như nói:
“Muội cho rằng không còn người khác nữa sao? Ví dụ như Tra Hổ cận vệ bên người của thượng tướng quân Hô Diên Vô Hận của Tề Quốc. Đó chính là cao thủ thật sự. Nghe đồn Tây Môn Tình Không còn chưa chắc là đối thủ của hắn ta nữa đấy. Rất có thể tỷ không phải là đối thủ của hắn ta.
...
Đứng bên ngoài cửa sổ lớp học, nhìn tiên sinh đang dạy cho học sinh ở bên trong, Thiệu Bình Ba là đang dự thính.
Tiên sinh dạy học do hắn ta mời về này là quan lại nhỏ, lớn tuổi đã về hưu, nghe nói rất có biện pháp về mặt quản lý giai cấp thấp. Hôm nay, ông ta đang truyền thụ kinh nghiệm của mình cho học sinh.
Hắn ta không quan tâm xuất thân lai lịch, chỉ cần có thể dạy cho học sinh những thứ hữu dụng là được.
Sau khi dự thính một lúc, hắn ta phát hiện quả thật tiên sinh rất có biện pháp, cũng yên lòng.
Thái Học quán vẫn chưa hoàn thành việc xây dựng lại toàn bộ, nhưng hắn ta đợi không kịp nữa rồi, vừa xây dựng lại, vừa đưa tiên sinh tới bắt đầu dạy học sinh trước.

Vừa rời đi chưa được bao xa, Thiệu Tam Tỉnh đã bước nhanh đến, báo cho hắn ta biết tin tức mình vừa thu thập được.
Dừng bước trước vườn hoa, Thiệu Bình Ba hơi kinh ngạc nói:
“Tây Môn Tình Không lại có thể giết chết Ngọc Thương?
Thiệu Ba Tỉnh:
“Đúng vậy! Lần trước y giết sứ thần đóng ở Tề quốc, bệ hạ còn tức giận đấy, không nghĩ tới vừa chớp mắt đã thành như vậy. Đại công tử nói không sai, loại người này không thể cứu được.
Thiệu Bình Ba yên lặng một lúc, sau đó hỏi:
“Vẫn chưa có tin của chưởng quỹ bên kia sao?
Thiệu Ba Tỉnh nói:
“Tin phát đi giống như đá chìm dưới biển, không có bất kỳ tin nào truyền về, xem ra là muốn chặt đứt các liên hệ với chúng ta.
Thiệu Ba Bình hừ một tiếng:
“Tùy vào hắn ta sao? Sau khi tiếp xúc với ta bao nhiêu lần, trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn ta cho rằng không để lộ thân phận thì ta sẽ không biết hắn ta là ai sao?
Thiệu Ba Tỉnh sớm đã biết hắn ta vẫn đang suy nghĩ thân phận của chưởng quỹ, nghe nói như vậy nhịn không được hỏi:
“Là người phương nào?

Chương 1963: Chẳng lẽ ta không tốt sao?

Chương 1963: Chẳng lẽ ta không tốt sao?
Thiệu Bình Ba:
“Có thể tự do ra vào Thánh cảnh, có thể ở trong Thánh cảnh nắm giữ tình huống cặn kẽ của Ngưu Hữu Đạo, có thể bức tử Hồng Vận Pháp một trong ba Đại chấp sự của tiền trang xếp hàng đầu. Mà ở bên ngoài, vị này đặc biệt hiểu khá rõ ràng tình hình của Tây tam quốc, năng lực thăm dò tin tức phía Đông rõ ràng yếu kém. Còn nữa vài lần qua lại tin tức, về thời gian có thể có phán đoán, vị này chắc hẳn ở khu vực Tam quốc này. Căn cứ tần suất thời gian tin tức, có thể kết luận người này hẳn là ở lâu dài tại Tây tam quốc này.
“Kết hợp các loại trường hợp và dấu hiệu, ngươi cảm thấy có bao nhiêu người có thể phù hợp tất cả điều kiện này?
Thiệu Ba Tỉnh cân nhắc một hồi, nghi ngờ nói:
“Chắc hẳn Phiếu Miểu các có rất nhiều người phù hợp với các loại điều kiện này chứ?
Thiệu Bình Ba:
“Nhìn tưởng rất nhiều, nhưng người hoàn toàn phù hợp toàn bộ điều kiện thực sự không nhiều, thỏa mãn các điều kiện và hợp tình hợp lý...
Hắn ta quay đầu lại mỉm cười
“Thử thì biết!
Thiệu Ba Tỉnh hỏi:
“Thử thế nào?
Thiệu Bình Ba:
“Không vội, đợi đến tối ta về rồi nói tiếp.
...

Bên trong hoàng cung Tần quốc, nghe được tin Ngọc Thương qua đời hai mẹ con Trang Hồng nhìn nhau
“Chết rồi.
Trong đại điện Trang Hồng chậm rãi dạo bước, trên khuôn mặt lộ ra vẻ sầu lo.
Hạ Lệnh Phái phất tay bảo tất cả mọi người lui xuống đi tới bên tai Trang Hồng thấp giọng nói:
“Mẫu hậu, bây giờ Hiểu Nguyệt các như rắn mất đầu.
Trang Hồng quay đầu lại ánh mắt lạnh lùng nói:
“Ngươi muốn làm thế nào?
Hạ Lệnh Phái
“Không phải con trai muốn thế nào, mà là không biết bây giờ Hiểu Nguyệt các như thế nào.
Trang Hồng xoay người:
“Phái nhi, ngươi còn nhớ lời của thầy ngươi không?
Nhắc tới chuyện này, Hạ Lệnh Phái rơi vào im lặng.
Vẻ mặt Trang Hồng nghiêm túc nói:
“Tình huống trước mắt của Tần quốc ngươi cho rằng ngươi thật sự trở thành hoàng đế tay nắm thực quyền thì muốn làm thế nào thì làm hay sao? Ngươi lấy cái gì thay đổi cục diện? Hoàng Đế hư danh, chỉ có vẻ bề ngoài, cuối cùng vẫn là thực lực, có thực lực không làm Hoàng Đế thì thế nào? Bắt đầu từ lúc vi nương gả cho phụ thân của ngươi đã được tôn làm hoàng hậu, qua nhiều năm như vậy, quá rõ ràng mùi vị của hư danh là gì rồi. Ngươi đừng quên, Ngọc Thương là chết rồi, nhưng Hiểu Nguyệt các vẫn còn ở đó.
“Ai!
Hạ Lệnh Phái buông tiếng thở dài, vẻ mặt hơi u ám.
...
Phủ thành Nam Châu, Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ đã trở về, còn Viên Cương thì bị Quải Đạo đuổi về núi Yêu Ma.
Quản Phương Nghi vừa nghe được tin tức bọn họ trở về, lập tức thu thập đồ đạc chui vào Vân Cơ kia.
Đi gặp Vân Cơ là giả, gặp Ngưu Hữu Đạo là thật, trong mật thất vừa nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo, Quản Phương Nghi sửng sốt, xoay quanh

Ngưu Hữu Đạo một vòng, đánh giá từ trên xuống dưới.
Ngưu Hữu Đạo hơi không dễ chịu, lạnh lùng nói:
“Làm gì vậy?
Quản Phương Nghi dừng lại, cảm thấy kỳ lạ nói:
“Định hẹn Hầu Tử, ngươi làm sao thì cũng bị đỏ lên rồi, bị Hầu Tử làm sao?
Ngưu Hữu Đạo hờ hững nói:
“Phơi nắng trong sa mạc, phơi nắng đến đỏ là chuyện không bình thường sao?
Phốc... Vân Cơ ngồi bên cạnh luôn lãnh đạm, nghe nói như thế cũng không thể nhịn được, cố nén cười.
Nàng ta phát hiện vị đạo gia này quả thật khá là quan tâm tới hình tượng của mình, chuyện như vậy có cái gì phải giấu chứ, sợ trở thành chuyện cười của người bên dưới, ảnh hưởng đến uy tín của mình?
Quản Phương Nghi lập tức nhìn ra phản ứng của Vân Cơ, ý thức được chuyện này chắc chắn không giống như lời Ngưu Hữu Đạo nói, ánh mắt lại nhanh chóng nhìn cổ của Ngưu Hữu Đạo, đột nhiên đưa tay, kéo cổ áo của hắn lôi ra ngoài, sau đó nhón chân lên nhìn vào bên trong.
Ngưu Hữu Đạo thẹn quá hóa giận, vội vàng đưa tay đẩy nàng ta ra, khiển trách:
“Tật xấu này ở đâu ra?
Vẻ mặt Quản Phương Nghi mang theo vẻ chế nhạo:
“Đạo gia, ngươi nói phơi nắng đỏ, quần áo bên ngoài phơi nắng đỏ thì cũng thôi đi, làm sao mà ở bên trong quần áo cũng phơi đỏ như vậy, chắc hẳn ngươi đã cởi sạch lúc ở trong sa mạc Thái Dương phải không?
Ngưu Đạo Hữu nói:
“Ngươi biết cái gì?
Quản Phương Nghi hất cằm, ra hiệu nói:
“Mặt trời bao lớn chứ, ngay cả tóc cũng bị phơi xoăn luôn rồi ?
Ngưu Hữu Đạo không nhịn được nói:
“Có việc thì nói, không có chuyện gì đừng kiếm chuyện.
Thật sự màu da trên người đã không còn đỏ như vậy, phai nhạt nhiều hơn lúc mới bắt đầu, muốn hoàn toàn khôi phục trở lại bình thường đoán chừng cần phải có chút thời gian.

Quản Phương Nghi đi tới bên cạnh Vân Cơ, kéo cánh tay Vân Cơ
“Vân tỷ tỷ, xảy ra chuyện gì?
Lập tức ánh mắt Ngưu Hữu Đạo lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Vân Cơ, có ý cảnh cáo.
Vân Cơ mới không sợ hắn, hắn không giở trò tàn nhẫn còn thôi, nhất định phải bày ra bộ mặt kia, vậy thì nàng sẽ không khách sáo, lạnh nhạt nói:
“Cũng không có gì, chỉ là bị sét đánh thôi.
Quản Phương Nghi ngạc nhiên, còn tưởng mình nghe lầm
“Bị sét đánh? Làm sao lại bị sét đánh chứ?
Vân Cơ:
“Chuyện này, ngài phải hỏi bản thân hắn đi.
Nàng ta còn không đến mức thuận miệng nói ra chuyện Giới thứ năm.
“Thật sự là bị sét đánh? Quản Phương Nghi quay đầu lại nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, vẻ mặt mới mẻ, thấy dáng vẻ bực mình của Ngưu Hữu Đạo, rõ rồi, chắc hẳn đây là sự thật, nhất thời cười vui khôn tả:
“Đạo gia, ngài đây là làm chuyện thất đức cỡ nào mới có thể bị trời đánh? Nói một chút xem chuyện gì xảy ra vậy?
Trong quan niệm phổ biến của người đời, bị sét đánh chính là đã làm nhiều chuyện xấu gặp báo ứng, chuyện này làm sao khiến bà ta không vui cho được?
Ngưu Đạo Hữu nói:
“Không hiểu thì đừng nói mò. Có chuyện gì không? Không có chuyện gì thì cút!
Sau khi Quản Phương Nghi ngưng cười, dường như thật sự có chuyện cười không nổi, nhìn chằm chằm vào hắn hỏi:
“Chuyện của Tây Môn Tình Quang, ngài có nghe nói không?
Ngưu Hữu Đạo do dự nói:
“Y làm sao? Không phải y ở bên phía Vô Tâm sao? Có chuyện gì ngoài ý muốn rồi ?
Lần này hắn ra ngoài không mang theo cánh vàng truyền tin, hơn nữa chuyến đi này bí mật, không có liên hệ với những người khác.
Nghe hắn vừa nói như thế, Quản Phương Nghi biết hắn còn chưa biết, than thở nói:

“Tây Môn Tình Không chết rồi, y còn giết chết Ngọc Thương!
Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ đều sửng sốt, cho dù là ở trong quan niệm của Vân Cơ, Tây Môn Tình Không là một cao thủ lợi hại, trước khi nàng chưa đột phá cảnh giới Nguyên Anh, nàng tự nhận mình không phải là đối thủ của Tây Môn Tình Không.
“Ngọc Thương cũng chết...
Vẻ mặt của Ngưu Hữu Đạo hơi nghiêm túc, ở trong mắt hắn Tây Môn Tình Không không quan trọng bằng tác dụng của Ngọc Thương, cuối cùng nhịn không được truy hỏi:
“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?
“Tây Môn Tình Không ở chỗ Vô Tâm chưa được bao lâu đã lén rời khỏi Tề kinh. Là do sứ thần Bách Khoan Nguyên trú ở Tề Kinh, lặng lẽ dẫn y đi. Phỏng chừng là muốn lợi dụng Tây Môn Tình Không, kết quả sau khi ra khỏi thành không bao lâu Bách Khoan Nguyên đã bị Tây Môn Tình Không giết chết. Chuyện này gây ra động tĩnh khá lớn. Sau đó, Tây Môn Tình Không một tay nắm kiếm cưỡi vật cưỡi xông vào trong doanh trại của Tề quốc.
Quản Phương Nghi đem tin tức thu thập gần đây từ đầu đến cuối nói rõ cho Ngưu Hữu Đạo biết, cứ nói đến lúc Tây Môn Tình Không ngã xuống chết mới thôi.
Dứt lời, bên trong mật thất yên lặng một hồi.
Sau một lúc lâu, Ngưu Hữu Đạo hơi lắc đầu, vô cùng xúc động nói:
“Có thể một kiếm phá Thiên Kiếm Phù, đệ nhất cao thủ Đan bảng quả nhiên là danh bất hư truyền!
Hắn đã vượt qua Thiên Kiếm Phù, biết rõ uy lực của Thiên Kiếm Phù lớn bao nhiêu, bằng tu vi của hắn thêm vào công pháp huyền diệu, chỉ có thể là chặn trên chặn dưới, mỗi lần sau khi chặn qua đều bị thương không nhẹ, nhưng mà Tây Môn Tình không lại có thể một kiếm phá không, một kiếm phá phù chém giết Thi Phù giả, thực lực này thực sự là làm người ta líu lưỡi.
Vân Cơ cũng than nhẹ:
“Thiên phú tu hành như vậy, lại xem thường mạng sống bản thân, không khỏi đáng tiếc mà.
Ngưu Hữu Đạo cũng tiếc hận nói:

“Có phải người bướng bỉnh như vậy mới có thể tu hành đại pháp được hay không?

Chương 1964: Xuyên Dĩnh và Trì Thanh Lệ (1)

Chương 1964: Xuyên Dĩnh và Trì Thanh Lệ (1)
Vân Cơ "À" lên một tiếng:
“Giải thích thế nào?
Ngưu Đạo Hữu nói:
“Ta chỉ là cảm thấy như vậy thôi. Côn Lâm Thụ của Thiên Hỏa giáo, vì tìm ta báo thù, vẫn không để ý khuyên can, ở nơi tối tăm không thấy mặt trời bế quan mười năm, nhìn đi, mấy đời người luyện thành Thiên Hỏa giáo đều không thể luyện thành tuyệt học. Xa không nói, các ngươi nhìn Hầu Tử đi, đủ bướng bỉnh chứ, lúc cố chấp ngay cả ta cũng không nghe, mà bộ Ngạnh Khí Công làm thân thể cường tráng kia, không ít người luyện, cũng chỉ có hắn ta luyện thành công thôi. Bây giờ lại lòi ra cái tên Tây Môn Tình Không này, cũng là một kẻ ai khuyên cũng không nghe. Hai!
Vân Cơ đăm chiêu, khẽ vuốt cằm.
“Nói cũng có lý! Xem ra đạo tu hành ít nhiều cũng có liên quan đến chấp nhất của bản tâm.
Quản Phương Nghi ở bên cạnh nhẹ nhàng lên tiếng:
“Nhưng Tây Môn Tình Không lại không tốt số như bọn họ, ít nhất Hầu Tử và Côn Lâm Thụ còn có ngươi che chở, Tây Môn Tình Không thì sao? Bảo ngươi cứu ngươi cũng không muốn ra tay.
Ngưu Hữu Đạo liếc xéo bà ta:
“Đến bây giờ cô còn oán ta sao? Không phải chưa từng cứu y, y trúng độc ở Vệ Quốc, nếu không phải ta chỉ cách cứu mạng, y đã chết từ lâu. Nhưng y vẫn muốn chạy về, sau đó ta biết người này đã hết cách cứu chữa. Huyền Vi vừa chết, không ai cứu được y. Lẽ nào Quỷ y không cứu

y sao? Quỷ y cứu y có khác gì với ta cứu y chứ? Nhưng mà cô nhìn đi, kết quả thế nào vẫn muốn đi chịu chết, người như thế ai có thể cứu?
Quản Phương Nghi hơi ai oán nói:
“Nói cho cùng, trong mắt ngươi y vẫn người không đáng để hết tâm tư, nếu ngươi muốn y sống, ta không tin ngươi không có cách nào.
Ngưu Hữu Đạo xoay người lại hỏi:
“Hồng nương, cô sao thế, một Tây Môn Tình Không đến nỗi khiến cho cô oán hận ta như thế chứ? Thiên hạ rất nhiều người khổ, sao cô cứ nhìn chằm chằm Tây Môn Tình Không mà sống mái với ta chứ?
Quản Phương Nghi nói:
“Không phải ta sống mái với ngươi, chẳng qua ta cảm thấy đàn ông trong thiên hạ không có mấy ai tốt, có người như vậy làm nữ nhân đều không hi vọng y chết, ít nhất ta cũng hy vọng y sống tốt.
Ngưu Hữu Đạo hơi im lặng, trong đầu xẹt qua Nam Thiên Vô Phương, nhìn lại vẻ buồn bả của vị này, thuận miệng nói một câu:
“Ngươi nghĩ nhiều rồi.
Quản Phương Nghi lại giũ ra một tờ giấy từ trong tay áo đưa cho hắn:
“Đan Bảng công bố xếp hạng mới, Nhan Bảo Như trở thành đệ nhất cao thủ, đây là tin tức đến từ Quách Mạn bên kia tự ngươi xem đi.
Lời này nghe hơi không đúng, Ngưu Hữu Đạo không biết tin tức gì truyền đến, nhận lấy, sau khi xem xong hắn yên lặng.
Lần trước Quách Mạn không kịp truyền tin, bây giờ có cơ hội truyền tin đến, giải được câu đố danh sách Vụ Phủ kia. Vấn đề trước đây hắn nghĩ không ra bây giờ đã có câu trả lời.
Hắn đoán không sai, vòng tay kia thật sự là trang sức trên người của Huyền Vi, là vòng tay của Huyền Vi, là thứ trước khi chết nàng ta đã nhờ Quách Mạn giao cho Tây Môn Tình Không.
Lúc đầu Quách Mạn muốn tìm cơ hội nhìn xem bên trong vòng tay có bí mật gì, bởi vì cân nhắc Huyền Vi có thể được Vô Tâm cứu sống, đến lúc đó không giao ra được sợ có phiền phức.
Ai biết tình thay đổi đột ngột, Ngọc Thương tự mình tìm tới cửa, dưới tình thế cấp bách, Quách Mạn không kịp kiểm tra kỹ, lúc này mới trực tiếp lấy sạch, giao vòng tay ra.

Sở dĩ Huyền Vi giao vòng tay này cho Tây Môn Tình Không, Huyền Vi đã nói là để bảo đảm một mạng cho Tây Môn Tình Không.
Xem xong cái này, trong lòng Ngưu Đạo Hữu hơi thổn thức, đại khái cho hắn đã hiểu ý Hồng Nương muốn biểu đạt. Món đồ bảo vệ mạng sống trước khi Huyền Vi lâm chung để lại cho Tây Môn Tình Không lại rơi vào trong tay bên này, mà bên này lại không chịu cứu mạng của Tây Môn Tình Không.
Thấy Vân Cơ có ý muốn nhìn, Ngưu Hữu Đạo thuận tay cho nàng ta xem, ngược lại nói với Hồng Nương:
“Hồng Nương, thật ra trong lòng ngươi rõ ràng, chết sống của Tây Môn Tình Không bởi vì ở trên tay có thứ này hay không. Tây Môn Tình Không muốn sống thì thứ này mới có tác dụng, nếu y không muốn sống, có cho y thêm mười món tám món nữa y cũng không sống nổi.
Quản Phương Nghi thất vọng mất mát nói
“Ta hiểu rõ, mặc kệ Huyền Vi là sống hay chết, y chỉ muốn ở bên cạnh Huyền Vi. Nhưng trong lòng ta chính là khó chịu, sao ta không gặp được người đàn ông tốt như vậy chứ?
Hai tay Ngưu Hữu Đạo giơ lên đánh giá mình một chút nói:
“Chẳng lẽ ta không tốt sao?
“Xì, một người bị thiên lôi đánh còn không biết ngại mà so sánh với người khác?
Quản Phương Nghi lườm hắn một cái quay đầu bước đi.
Gương mặt của Ngưu Hữu Đạo tối sầm, hắn biết mà chỉ cần nói ra việc này thì sẽ trở thành đầu đề câu chuyện của người phụ nữ chết bầm này, sau này bà ta sẽ lấy ra nói hắn cả đời.
Vẻ mặt Vân Cơ có phần đặc sắc, mau xoay người rời đi, cố gắng hết sức tỏ vẻ thờ ơ rời đi.
Không còn những người khác nơi này yên lặng, sau đó Ngưu Hữu Đạo đi tới trước bàn trang điểm ngồi đối diện với tấm gương. Trước đó "Trầm Phật Chi Địa" không có gương.
Xõa tóc ra, đối diện với tấm gương nhìn chung quanh, đột nhiên nhìn mình trong gương, âm thầm thi pháp.
Lập tức tóc của hắn như khổng tước xòe đuôi, lại giống như con nhím, lợi dụn giống nhiệt độ được sinh ra từ Càn Khôn Quyết chỉnh tóc, uốn

tóc!
Nếu muốn kéo tóc cho thẳng theo lý mà nói là có thể được, nếu không kéo thẳng dễ khiến cho người nào đó cười nhạo.
Lại không biết sau khi người nào đó nhìn thấy, người nào đó lại kinh ngạc sợ hãi hỏi tại sao tóc của ngươi lại thẳng?
...
Hàng nhạn ba con vật cưỡi bay ngang trời, trên lưng con dẫn đầu là chưởng môn Thiên Nữ giáo Trì Thanh Lệ cười nói vui vẻ, đôi mắt như nước mùa thu, nói là nàng đã chặt đứt sắc dục nhưng trong hành động cử chỉ lại toát ra mấy phần quyến rũ.
Chỉ vì bên cạnh có người khiến nàng ta tươi cười rạng rỡ, chính là vị hôn phu của các chủ Băng Tuyết các Xuyên Dĩnh.
Ngược lại Xuyên Dĩnh lại chẳng tỏ vẻ ta đây gì cả, thỉnh thoảng cũng góp thêm vài câu vui đùa, nhưng lại khiến Trì Thanh Lệ cười tươi như hoa.
Xuyên Dĩnh vẫn là phong độ thanh thoát, đương nhiên Trì Thanh Lệ không cho là mình thất thố.
Nhưng đệ tử điều khiển phi điểu phía trước đã mơ hồ cảm thấy thái độ của chưởng môn đã quá mức không rụt rè, đương nhiên có mấy lời chỉ có thể để ở trong lòng suy ngẫm, không dám nói ra.
Trì Thanh Lệ quả thật chưa ý thức được điều gì, một ít lời nói đơn thuần chỉ là hành vi theo bản năng khi nhìn thấy đàn ông tuấn tú như vậy, theo bản năng muốn biểu hiện sức hấp dẫn nữ tính của mình mà thôi.
Đối với Trì Thanh Lệ mà nói, hai người gặp gỡ chỉ là ngẫu nhiên.
Nhưng đối với Xuyên Dĩnh mà nói đó là sắp đặt từ lâu.
Bằng sức mạnh sau lưng hắn ta, muốn động tay chân không khó, cũng có nghĩa là nếu hắn ta muốn gặp Trì Thanh Lệ là chuyện rất dễ dàng.
Cửa hàng Thiên Nữ giáo của Băng Tuyết các bên kia xảy ra chút chuyện, ngay lập tức sẽ đưa Trì Thanh Lệ đến, sau đó tình cờ gặp được nàng ta một cách rất tự nhiên. Nói đại mấy câu khách sáo, Xuyên Dĩnh đề cập vừa lúc muốn tới bên Nước Hàn này giải sầu, Trì Thanh Lệ liền vui vẻ tỏ vẻ đồng ý chủ động đi cùng, nàng ta nói là đúng lúc cùng đường.

Điều này đương nhiên không chỉ là bởi vì Xuyên Dĩnh anh tuấn, mà còn có nguyên nhân là do thân phận của Xuyên Dĩnh, Trì Thanh Lệ rất muốn kết giao với hắn ta.
Trên một đường này, mặc dù hai người chưa trở thành bạn bè, nhưng ý tứ trong lời nói của Xuyên Dĩnh dường như đã xem Trì Thanh Lệ là bạn bè, khiến cho Trì Thanh Lệ vui thầm trong bụng.
Đột nhiên một cơn gió thổi tới, khiến cho quỹ tích bay của chim cưỡi xuất hiện hỗn loạn, loài chim vật cưỡi quỹ, người đứng ở trên hơi lay động.
Xuyên Dĩnh duỗi tay, đỡ cánh tay của Trì Thanh Lệ.
“Trì chưởng môn, cẩn thận.
Hai bên tiếp xúc tay chân, có thể cảm nhận được nhiệt độ đối phương, khiến cho tâm hoa của Trì Thanh Lệ đều ngượng ngùng nở ra, dường như lại tìm thấy cảm giác của cô gái nhỏ xinh đẹp.

Chương 1965: Xuyên Dĩnh và Trì Thanh Lệ (2)

Chương 1965: Xuyên Dĩnh và Trì Thanh Lệ (2)
Đàn ông yêu thích phụ nữ xinh đẹp, phụ nữ cũng vậy, rất dễ rung động vì vẻ đẹp trai của đàn ông.
Người đàn ông này vừa là mỹ nam tử thiên hạ ít có, lại tao nhã săn sóc như vậy, khiến cho trong lòng Trì Thanh Lệ có cảm giác sung sướng nói không nên lời.
Ảo giác trong lúc hoảng hốt có một phần tiếc nuối, tiếc nuối vì mình là chưởng môn Thiên Nữ giáo, cũng tiếc nuối đối phương cưới các chủ Băng Tuyết các.
Trong lòng mang theo tạp niệm, có điều bề ngoài vẫn là rất rụt rè, từ trong bàn tay đối phương thu lại cánh tay mình.
Xuyên Dĩnh dường như ý thức được không thích hợp, vội vàng nhận lỗi:
“Trì chưởng môn chớ trách, là tại hạ nhất thời lỡ tay, nhất thời thất lễ.
Trì Thanh Lệ nhẹ giọng nói:
“Không sao cả!
Thật sự là không sao cả, nàng ta hoàn toàn không trách đối phương vô lễ. Nhưng phải nói ngược lại, nếu đổi lại là bàn tay xấu xí của người đàn ông nào đó, lại không có thân phận địa vị, nếu đụng vào nàng ta sẽ xúc phạm đến uy nghiêm của chưởng môn Thiên Nữ giáo, có thể sẽ bị nàng ta một chưởng đập chết.
Hai hàng nữ đệ tử bay cùng, thỉnh thoảng nhìn về phía hai người. Nhìn thấy dáng vẻ này của hai người, trong lòng không khỏi cảm thấy không quá thoải mái.
Cũng không phải bởi vì Xuyên Dĩnh đụng vào chưởng môn khiến các nàng cảm thấy không thoải mái, mà dáng vẻ làm bộ làm tịch kia của

Chưởng môn làm các nàng không thoải mái.
Có người cảm thấy sầu lo, lo lắng chưởng môn không khống chế được mình mà xảy ra chuyện không nên, đây chính là chồng của các chủ Băng Tuyết các. Một khi khiến cho các chủ Băng Tuyết hiểu lầm, vậy thì Thiên Nữ giáo thật sự là gặp phiền phức lớn rồi.
Mà có người vẫn là vì dáng vẻ Xuyên Dĩnh quá đẹp mà cảm thấy sầu lo, bản tính tranh giành tình nhân của phụ nữ không phải tu hành bình thường thì có thể xóa đi.
Đương nhiên có mấy lời đều chỉ có thể để ở trong lòng cũng không dám nói ra.
Đường chân trời phía trước mơ hồ xuất hiện thành trì quy mô lớn,
Xuyên Dĩnh hỏi:
“Trì chưởng môn, phía trước chính là đô thành của nước Hàn chứ?
Trì Thanh Lệ cười nói:
“Không sai. Sao thế, Xuyên Dĩnh tiên sinh chưa từng tới đô thành Nước Hàn hay sao?
Xuyên Dĩnh:
“Ngược lại là có đến rồi, thế nhưng không có cưỡi chim bay từ trên trời bay tới. Nói ra không sợ bị ngươi chê cười, trước khi quen biết Lạc Nhi, ta chưa bao giờ ngồi trên chim cưỡi. Trước đây không có điều kiện đó, chỉ vội vàng đến, lần này có Trì chưởng môn cùng đi, chắc hẳn ta có thể yên tâm du lịch một phen.
Trì Thanh Lệ cười nói:
“Xuyên Dĩnh tiên sinh nói đùa, cho dù không có ta cùng đi, Xuyên Dĩnh tiên sinh cũng có thể yên tâm du lịch, ta không tin trong kinh đô nước Hàn này còn có người dám làm khó dễ tiên sinh.
Xuyên Dĩnh lắc đầu nói:
“Trì chưởng môn mới thực sự là nói đùa, ta nào có mặt mũi lớn như vậy, trong mắt người đời, ta chỉ là tiểu bạch kiểm bám váy đàn bà mà thôi.
Hắn ta vừa dứt lời, trên mặt mang theo nụ cười khổ.
Trì Thanh Lệ nghiêm mặt nói:
“Tiểu nhân lắm lời, chính là ganh tỵ với tiên sinh, chỉ là một ít lời nói linh tinh, tiên sinh đừng xem là thật. Sau này tiên sinh có rảnh rỗi đến

kinh thành cứ việc yên tâm, nếu thật sự có người cả gan làm loạn với ngươi, ta là người đầu tiên không bỏ qua!
Xuyên Dĩnh trêu chọc nói:
“Nếu là quốc quân nước Hàn thì sao?
Trì Thanh Lệ xua tay:
“Tiên sinh lo xa rồi, bệ hạ chính là chi sĩ đọc đủ thứ thi thư lễ nghi, sao lại vô lễ đối với tiên sinh được.
Trong lòng lẩm bẩm một câu, chỉ sợ nịnh bợ ngươi còn không kịp, chỉ cần ngươi đồng ý.
Ba con chim cưỡi bay tới gần Đô thành, lập tức chim tuần tra vọt tới chặn lại, vặn hỏi, thấy đích thân Trì Thanh Lệ pháp giá tới, lúc này mới tránh ra cho đi.
Bay trên bầu trời đô thành, Xuyên Dĩnh chỉ về tòa cung thành diện tích mênh mông nguy nga kia, hơi hưng phấn nói:
“Hoàng cung Nước Hàn.
Trì Thanh Lệ nghe thấy, trong lòng thật sự hơi buồn cười, người ngay cả Thánh địa Băng Tuyết cũng đã đi qua, đó chắc hẳn là một nơi giống như tiên cảnh mới phải, là nơi biết bao nhiêu người ngóng trông, chỉ là hoàng cung thì tính là gì.
“Chẳng lẽ tiên sinh có hứng thú muốn du lịch hoàng cung?
Lập tức Xuyên Dĩnh tỏ ra rụt rè nói:
“Cũng hơi muốn, nhưng không biết có thuận tiện hay không. Hoàng cung của bảy nước ta đều chỉ là ở bên ngoài tường cung nhìn qua, vẫn chưa vào xem bên trong.
Trì Thanh Lệ cũng có thể hiểu được chuyện này, trước đây vị này làm sao có tư cách tiến vào hoàng cung. Thế là nàng ta bèn cười nói:
“Nếu đã đến, tiên sinh không ngại vào xem thử.
Lập tức Xuyên Dĩnh tỏ ra do dự
“Trì chưởng môn, chuyện này có thích hợp không? Sẽ không khiến cho hoàng đế Nước Hàn mất hứng chứ?
Trì Thanh Lệ phát hiện vị này nói chuyện có gì đó không đúng lắm, nhưng cũng không nghĩ nhiều, bởi vì cho rằng địa vị thân phận của đối phương không cần phải có mưu đồ gây rối gì với nàng ta.

Nhất thời nàng ta không phản đối còn biểu hiện có mấy phần khoe khoang.
“Nhiếp Chấn Đình là hoàng đế Nước Hàn không sai, nhưng ngôi vị hoàng đế kia của hắn ta là sau khi ta cho phép mới được lên làm, nếu không thì làm sao tới lượt hắn ta, tiên sinh cứ yên tâm đi.
Xuyên Dĩnh thử hỏi:
“Bên trong hoàng cung này Trì chưởng môn thật sự có thể làm chủ?
Trì Thanh Lệ cười yếu ớt nói:
“Làm chủ thì không dám nói, nhưng nói chuyện thì vẫn có thể.
Lúc này Xuyên Dĩnh mới gật đầu
“Được rồi, vậy ta sẽ cùng Trì chưởng môn tiến vào hoàng cung mở mang kiến thức một chút.
Thế là chim cưỡi xông thẳng tới bầu trời của hoàng cung, sau khi gặp phải chặn đường lại nhanh chóng cho đi.
Trì Thanh Lệ đi tới đã kinh động người trong cung, mà Xuyên Dĩnh đi tới càng kinh động Bách Xuyên Cốc và đệ tử Vô Thượng Cung tọa trấn hoàng cung.
Hầu như không cần gióng trống khua chiêng tự báo họ tên gi cả, chỉ dựa vào vẻ đẹp trai hiếm có trên thế gian của Xuyên Dĩnh, cộng thêm sự đối đãi khách sáo của Trì Thanh Lệ đã lập tức làm cho Bách Xuyên Cốc và đệ tử của Vô Thượng Cung đoán được thân phận của hắn ta.
Hai phái đệ tử nhanh chóng trở lại thông báo, rất nhanh trưởng lão Trình Hồ của Bách Xuyên cốc và trưởng lão Liêu Bình Đông của Vô Thượng cung liền vội vã đi tới, mượn cớ chào hỏi Trì Thanh Lệ, hỏi thăm thân phận của Xuyên Dĩnh.
Sau khi biết được thân phận thật sự của Xuyên Dĩnh, thì vô cùng khách sáo.
Rất nhanh, hoàng đế Nước Hàn Nhiếp Chấn Đình cũng đã bị kinh động, vội vã tới bái kiến.
Vốn là lấy thân phận của Nhiếp Chấn Đình, nhìn thấy chưởng môn tam đại phái của Nước Hàn tuy muốn hành lễ, nhưng cũng không cần thất thố vội vã tới như vậy, có thể tự nhiên như vậy là bởi vì thân phận của Xuyên Dĩnh. Cửu Thánh tự mình ngự trị trên toàn bộ thế tục, người bên cạnh đương nhiên cũng là phải cao hơn thế tục một cấp.

Theo lệnh của Hoàng Đế bệ hạ, trong cung lập tức phải bày tiệc lớn, khoản đãi quý khách.
Vẫn là do Xuyên Dĩnh liên tục ngăn cản, lý do là không muốn quá khoa trương, tiệc nhỏ là được rồi.
Hắn ta cố ý như vậy Nhiếp Chất Đình không tiện làm trái, không thể làm gì khác hơn là nghe theo, sai người làm tiệc chuẩn bị tinh xảo một chút.
Tiệc nhỏ cũng cần thời gian, Nghe nói Xuyên Dĩnh là đến tham quan hoàng cung, lúc này Nhiếp Chấn Đình vội bỏ tất cả mọi chuyện trong tay xuống, xung phong nhận việc cùng đi du lịch.
Vốn Trì Thanh Lệ muốn nói không cần hoàng đế và những người khác đi cùng, tự nàng ta có thể đi cùng, nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy trước mặt mọi người, hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào làm như vậy có phần bất tiện.
Sau khi đã tham quan sơ qua hoàng cung, lúc dạo đến Ngự Hoa viên, nhìn chung quanh đột nhiên Xuyên Dĩnh nói lên một câu
“Thì ra trong hoàng cung chỉ có như vậy à?
Trong lời nói dường như có hơi thất vọng, dường như chỉ là dáng vẻ như vậy mà thôi.
Nhiếp Chấn Đình và người bên cạnh nhìn nhau, Trì Thanh Lệ tiếp lời cười nói:
“Nơi thế tục đương nhiên không sánh bằng tiên cảnh của Băng Tuyết các và thánh địa Băng Tuyết rồi.
Xuyên Dĩnh thử hỏi:
“Trước đây thường nghe nói đại nội hoàng cung tập trung các loại kỳ trân dị bảo, chẳng biết có thể để cho Xuyên mỗ mở rộng tầm mắt hay không?

Chương 1966: Ép cho mượn Sơn Hà Đỉnh (1)

Chương 1966: Ép cho mượn Sơn Hà Đỉnh (1)
Trì Thanh Lệ cười khổ:
“Lời ấy của tiên sinh sai rồi, so với đồ bên trong Thánh Địa và Băng Tuyết các, trong cung nào có bảo vật gì, chỉ đều là đồ bình thường mà thôi.
Nhiếp Chấn Đình cũng lên tiếng phụ họa
“Chưởng môn nói có lý, không sánh bằng Thánh Địa và Băng Tuyết các.
Xuyên Dĩnh nở nụ cười:
“Ta đã hiểu, là ta mạo muội.
Hiểu cái gì, lời này rõ ràng là hiểu lầm, Trì Thanh Lệ vội nói:
“Nếu tiên sinh không chê vật bình thường chướng mắt, chắc hẳn bệ hạ sẽ không keo kiệt đâu.
Nàng ta vừa nói xong đã nhìn về phía Nhiếp Chấn Đình.
Nhiếp Chấn Đình vội nói
“Đúng vậy, nếu tiên sinh không chê, không ngại đi tới kho chứa bảo vật trong cung nhìn thử.
Lập tức Xuyên Dĩnh tỏ ra vô cùng hứng thú, nhưng lại hỏi thử:
“Sẽ không có vấn đề gì chứ?
“Không sao, không sao. Trẫm vô cùng vinh hạnh khi có thể được tiên sinh thưởng thức, xin mời.
Nhiếp Chấn Đình chắp tay lại sau đó đưa tay ra hiệu mời.
“Được!
Xuyên Dĩnh vui vẻ đáp ứng, mọi người cùng nhau đi qua.
Dưới hoàng cung nguy nga có một khoa báu ngầm trong lòng đất, hoàng đế cùng khách quý đích thân tới, cửa lớn của Địa Cung mở ra.

Nhóm người bước vào Địa Cung, bên ngoài có người canh gác không nói, bên trong cũng có binh lính thay phiên canh gác.
Hành lang trong Địa Cung có rất nhiều cánh cửa, từng tầng mở ra, sau khi bước vào nơi trọng địa cất giữ bảo tàng thật sự, bên trong không có người canh giữ, chỉ có các giá bày các loại kỳ trân dị bảo.
Đi vào kho báu, Xuyên Dĩnh nhìn dưới chân và phát hiện mặt đất được đúc bằng nước đồng, nước thép.
“Tất cả đều là một ít vài vật tầm thường trên thế gian, so với các vật trong Tiên các của Thánh địa thì thô sơ xấu xí không chịu nổi.
Nhiếp Chấn Đình vung ngón tay chỉ, có ý mời xem.
Xuyên Dĩnh cùng ông ta đi xuyên qua bên trong kho bảo vật, phát hiện thật sự đều là mấy vật tầm thường, phần lớn đều vàng bạc tài bảo, vàng đúc nguyên khố, còn lại chính là một vài dụng cụ đựng đồ quý giá, còn có tranh chữ và một ít linh thảo.
Sau khi đi dạo bên trong kho báu một lần, Xuyên Dĩnh dừng bước ở trước một bức tranh điêu khắc bằng ngọc với sắc thái sặc sỡ hắn ta, nhìn xung quanh, dường như vô cùng kinh ngạc:
“Bảo tàng của hoàng cung lại chỉ có mấy thứ này thôi sao?
Nhiếp Chấn Đình rụt rè cười nịnh nọt:
“Có hơi đơn sơ một chút, đã làm cho Xuyên Dĩnh tiên sinh phải chê cười rồi.
Trì Thanh Lệ cũng nói:
“Dĩ nhiên là không thể so sánh cùng Băng Tuyết các.
Xuyên Dĩnh khoát tay áo:
“Ta không phải có ý Xem ảnh 1 này, theo ta thấy, bệ hạ chắc hẳn còn có bảo vật không muốn cho ta nhìn thấy đi?
Nhiếp Chấn Đình thoáng ngẩn người ra, thấy trong lời nói của đối phương rõ ràng lộ vẻ không hài lòng, vội nói:
“Xuyên Dĩnh tiên sinh, những thứ quý giá trong cung đều được để ở trong này, còn lại cũng chỉ là vài thứ trang trí trong các cung. Mấy thứ kia đều không quý bằng ở đây. Đương nhiên, nếu tiên sinh muốn xem cũng có thể dời bước đi xem một chút.
Xuyên Dĩnh lắc đầu:
“Ta nói không phải là những vật tầm thường đó.

Nhiếp Chấn Đình nghi ngờ nói:
“Ngoại trừ những thứ này, trong cung thật sự không còn bảo vật gì khác nữa.
Xuyên Dĩnh cười ha ha:
“Bệ hạ đang khinh thường Xuyên Dĩnh ta không biết gì sao?
Nhiếp Chấn Đình vội nói:
“Ta nào dám, nào dám...
Giọng Xuyên Dĩnh lớn hơn vài phần:
“Thần khí Trấn quốc Sơn Hà đỉnh đâu?
Lời này vừa nói ra, một đám người có tư cách vào đây đều im thin thít, mọi người ngơ ngác nhìn nhau.
Nhiếp Chấn Đình sửng sốt một lúc mới thử hỏi dò:
“Lẽ nào tiên sinh muốn xem Sơn Hà đỉnh?
Xuyên Dĩnh:
“Bệ hạ nói trong cung không có báu vật gì khác. Lẽ nào Sơn Hà đỉnh cũng không tính là báu vật sao? Chẳng lẽ Sơn Hà đỉnh cũng được bày trong nay, chỉ là tại hạ mắt vụng về không nhận ra sao? Nếu không bày ở đây, vậy ý định của bệ hạ đã rất rõ ràng rồi. Hoặc là không muốn cho ta nhìn thấy, hoặc là bắt nạt ta không có kiến thức.
Nhiếp Chấn Đình vội vàng xua tay nói:
“Tiên sinh hiểu nhầm rồi, ta tuyệt đối không dám có ý đón tiếp không chu đáo, tuyệt đối không có ý này!
Trong khi nói chuyện, ông ta nhìn về phía Trì Thanh Lệ nháy mắt.
Lúc này Trì Thanh Lệ nói giúp vào:
“Xuyên Dĩnh tiên sinh, Sơn Hà đỉnh là thần khí trấn quốc của Nước Hàn, thật sự không tiện lấy ra.
Vẻ mặt Xuyên Dĩnh dần dần lạnh đi:
“Không tiện lấy ra thì nói thẳng là không tiện lấy ra, vì sao nói trong cung ngoại trừ những thứ này ra thì không có báu vật nào khác. Vậy không phải bắt nạt ta thiếu hiểu biết thì là gì?
Nói ra lời này làm một đám người thấy rất xấu hổ, cũng rất bất an, rõ ràng bọn họ có thể nhìn ra được vị này đã bị chọc giận.
Ai dám bắt nạt người của Băng Tuyết các chứ? Mọi người hình như có thể cảm nhận được thâm ý trong lời nói của hắn ta. Đối phương dường

như tưởng nhầm là bọn họ đang giễu cợt hắn ở rể Băng Tuyết các, thật ra cũng không hiểu gì.
Có người thầm trách Nhiếp Chấn Đình không nên nói lời không đúng mực.
Nhiếp Chấn Đình hơi sợ hãi, liên tục xua tay nói:
“Xuyên Dĩnh tiên sinh, hiểu nhầm, thật sự là hiểu nhầm rồi. Sơn Hà đỉnh là ngoại lệ nên không ở được liệt vào trong số các bảo tàng.
Xuyên Dĩnh lại nói một câu:
“Vậy không biết bệ hạ có bằng lòng cho Xuyên Dĩnh ta xem một chút không?
“Chuyện này...
Lúc này Nhiếp Chấn Đình thật không biết phải làm gì cho đúng. Tùy ý lấy ra Sơn Hà đỉnh cho người ta xem thì không thích hợp, không lấy ra cho người này xem cũng không thích hợp, nay bị đối phương lạnh nhìn chằm chằm vào, dưới tình thế khó xử ông ta đành phải nhìn về phía Trì Thanh Lệ.
Trong ba phái lớn, vị Chưởng môn Thiên Nữ giáo trước mắt này có địa vị cao nhất, nên ông ta muốn mời nàng đứng ra quyết định.
Trì Thanh Lệ cũng cảm thấy hơi khó xử, nhưng cuối cùng vẫn cười gượng nói:
“Bệ hạ, nếu Xuyên Dĩnh tiên sinh muốn xem thì để tiên sinh xem. Chỉ xem thôi cũng không có vấn đề gì, không bằng lấy ra cho Xuyên Dĩnh tiên sinh xem đi.
Nhiếp Chấn Đình còn có thể nói gì được nữa, chỉ đành cười gượng nói:
“Cũng được!
Tiếp theo, ông ta chắp tay về phía Trì Thanh Lệ.
Trì Thanh Lệ ngược lại đưa tay ra nói với Xuyên Dĩnh:
“Xuyên tiên sinh, Sơn Hà đỉnh ở trong kho báu mật thất, chỉ có bệ hạ biết được phương pháp mở ra, chúng ta không tiện đứng ngoài quan sát, vẫn mong tiên sinh tạm dời bước ra ngoài, để bệ hạ mở ra kho báu mật thất.
“Không có gì!
Xuyên Dĩnh gật đầu, trực tiếp xoay người rời đi.

Một đám người đều tự giác rời đi. Nhiếp Chấn Đình dùng mắt ra hiệu về phía đại nội tổng quản Xương Đức.
Xương Đức hiểu ý, cúi người và lui ra sau vài bước rồi cũng ra ngoài.
Tuy nhiên, khi đến cửa kho báu, y lại đóng cửa lớn lại, còn tự mình ngăn cản ở ngoài cửa, nhìn chằm chằm vào mọi người ở ngoài cửa, không cho bất kỳ kẻ nào tới gần.
Bên trong kho báu chỉ còn lại một mình Nhiếp Chấn Đình. Ông ta buông tiếng thở dài, lắc đầu với vẻ mặt bất đắc dĩ.
Sau đó, ông ta tiện tay cầm một cái ấm bạc có khắc hoa văn trên cái giá bên cạnh, đi tới ta một vại nước và cúi đầu múc xuống.
Sau khi lấy đầu một ấm nước, ông ta đỡ đến ta hai thanh gỗ dựng thẳng ở góc tường. Phía trên có đặt hai bình thủy tinh trong suốt.
Nhiếp Chấn Đình chậm rãi rót nước vào trong một bình thủy tinh, đợi cho tới khi mực nước đầy tới đầu một ngọn núi trên bức tranh sơn thủy khắc trên bình thì dừng lại.
Chỉ thấy mấy thanh gỗ và cả bình thủy tinh bắt đầu chậm rãi lún xuống đến vị trí nhất định liền ngừng lại.
Lúc này Nhiếp Chấn Đình mới đi tới ta một ô tường ngầm, thò tay ấn xuống mấy chữ rồi đứng nghe trong vách tường vang lên một tiếng răng rắc khe khẽ.
Tấm màn sắt đối diện cửa chính Địa Cung phát ra những tiếng ầm ầm, rồi mở rộng về hai bên, lộ ra một gian mật thất có bảo quang phát ra.
Nhiếp Chấn Đình chạy nhanh về phía trước bình thủy tinh và rót nước trong bình lại trong ấm bạc, sau đó cẩn thận đổi vị trí của hai bình thủy tinh.
Lúc này, ông ta mới xoay người trở lại trước vại nước, rót nước về, cầm cái ấm bạc không quay lại chỗ cũ.

Chương 1967: Ép cho mượn Sơn Hà Đỉnh (2)

Chương 1967: Ép cho mượn Sơn Hà Đỉnh (2)
Cuối cùng đến cửa kho báu và kêu lên:
“Xương Đức, mời Xuyên Dĩnh tiên sinh vào đi.
Oong! Cửa lớn của kho báu lại mở ra, Xương Đức ở ngoài cửa mời.
Nhiếp Chấn Đình cũng ở bên trong cửa đưa tay mời:
“Xuyên Dĩnh tiên sinh, mời tiên sinh đi theo ta.
Mọi người đi vào đều thấy được cửa lớn mật thất đã rộng mở, Xuyên Dĩnh gật đầu và đi theo ông ta vào trong.
Vừa tiến vào mật thất của kho báu, bọn họ phát hiện bảo quang bên trong là do mấy viên dạ minh châu đặt ở hai bên phát ra. Trên đài chính giữa để một cái đỉnh sắt màu đen vuông vắn.
Xuyên Dĩnh bước nhanh về phía trước, vòng quanh cái bàn và nhìn chằm chằm vào cái đỉnh kia, phát hiện phía trên khắc Sơn Hà Phù chạm trổ với khí thế hùng hồn, có vài phần phong thái của Sơn Hà đỉnh.
Sau khi xem xong, đưa tay ở trên chạm đến một trận, phương ngẩng đầu hỏi:
“Đây là Sơn Hà đỉnh sao?
Nhiếp Chấn Đình nặn ra một nụ cười nói:
“Không sai, chính là Sơn Hà đỉnh.
Hai tay Xuyên Dĩnh vung vẩy một chút, ngạc nhiên nói:
“Một cái đỉnh vuông nhỏ như vậy lại là Sơn Hà đỉnh trong truyền thuyết sao?
Trì Thanh Lệ cười nói:
“Người chưa thấy qua có thể sẽ cảm thấy nó hẳn là rất lớn, nhưng trên thực tế chỉ có kích thước nhwvaayj thôi.

Xuyên Dĩnh lại dùng hai tay nâng đỉnh lên và gật đầu:
“Nhìn cẩn thận, ánh sáng màu đen chớp hiện lại biết rất quan trọng rồi!
Mọi người cười gật đầu.
Xuyên Dĩnh ôm đỉnh lật qua lật lại nhìn rồi nói:
“Theo lời đồn đại, đỉnh này là một trong tám bảo vật được Thương Tụng lưu lại từ Võ triều, có thể được xem là thần khí trấn quốc, nói vậy hẳn có chỗ không tầm thường. Các vị có biết nó không tầm thường ở chỗ nào không?
Trì Thanh Lệ nói:
“Thật ra nó chỉ là một cái đỉnh vuông nhỏ thôi. Tám bảo vật vốn lại ở trên tay của mấy vị Thánh Tôn, các Thánh Tôn chắc hẳn cũng nhiều lần kiểm tra nhưng không thấy có gì khác thường, nói vậy phần nhiều chỉ mang ý nghĩa tượng trưng thôi. Các nước phân theo lãnh địa Võ triều nên cầm tín vật của Võ triều làm bằng chứng.
Xuyên Dĩnh kinh ngạc kêu lên một tiếng, lại lật qua lật lại nhìn, khẽ lắc đầu nói:
“Theo ta thấy sẽ không có đơn giản như vậy đâu.
Trì Thanh Lệ cười hỏi:
“Mong được nghe cao kiến của tiên sinh.
Xuyên Dĩnh suy nghĩ một lúc:
“Bây giờ ta cũng không nói rõ được, đợi ta mang về cố gắng nghiên cứu xem có thể tìm ra manh mối gì hay không đã.
-...
Mọi người lập tức nghẹn lời. Trì Thanh Lệ há hốc mồm nói:
“Mang... Mang về nghiên cứu sao?
Xuyên Dĩnh ngẩng đầu, hỏi:
“Không được sao?
Nhiếp Chấn Đình nghẹn họng nhìn trân trối, vội vàng nhìn Trì Thanh Lệ và liên tục nháy mắt.
Trì Thanh Lệ nuốt nước bọt, vội vàng khuyên can:
“Xuyên tiên sinh, điều này không thích hợp, đây là thần khí trấn quốc của nước Hàn, theo quy định của Phiếu Miểu các, đây là căn bản lập quốc của nước Hàn, thật sự không tiện để cho người khác đưa đi, vẫn mong tiên sinh thứ lỗi.

Xuyên Dĩnh:
“Hồ chưởng môn và bệ hạ cứ yên tâm đi, Xuyên mỗ chỉ mang về nhìn, sau này tất nhiên sẽ trả lại vật không có chút sứt mẻ gì.
Thấy hai người vẫn muốn ngăn cản, hắn ta lại ngắt lời nói:
“Yên tâm, coi như là ta đại biểu Băng Tuyết các mượn tạm, lẽ nào các ngươi còn sợ Băng Tuyết các không giữ lời, mượn đồ không trả sao?
Vẻ mặt Trì Thanh Lệ bối rối:
“Xuyên tiên sinh, vật... Vật ấy thật sự không thích hợp cho bên ngoài mượn.
“Ta nói thích hợp là thích hợp, cứ quyết định như vậy đi.
Xuyên Dĩnh ném lại một câu rồi cứ như vậy ôm đỉnh nhanh chóng rời đi, cũng không để cho đối phương từ chối. Hắn ta biết làm như vậy có chút vô lý, nhưng hắn ta cũng không có cách nào, thật sự nghĩ không ra được cách khác để cho Nước Hàn cho mượn vật ấy, nếu mượn theo cách bình thường thì hắn ta không có khả năng mượn được.
Hắn ta cũng bị ép đến mức này rồi, nếu không thể mượn được vật ấy, hắn ta sẽ không có cách nào chịu nổi hậu quả.
-...
Tất cả mọi người ở đó đều sửng sốt. Hắn ta cứ lấy đi Sơn Hà đỉnh – thần khí trấn quốc của nước Hàn như vậy sao?
Nhiếp Chấn Đình hoảng sợ, Trì Thanh Lệ cũng bước nhanh đuổi theo Xuyên Dĩnh:
“Xuyên tiên sinh, làm như vậy không thích hợp đâu. Xin ngài hãy nghe ta nói một câu, như vậy thật sự không thích hợp đâu. Nếu không để báo lại với Phiếu Miểu Các trước đã. Nếu như Phiếu Miểu Các đồng ý, chúng tôi tuyệt đối không nói hai lời, Xuyên tiên sinh muốn mang đi xem bao lâu cũng được.
Xuyên Dĩnh cầm đỉnh, vừa đi vừa nói chuyện:
“Nếu Phiếu Miểu Các truy cứu tới, các ngươi cứ nói là ta đại biểu cho Băng Tuyết các mượn đi là được. Có gì cứ trực tiếp đẩy tới trên người ta đi.
Một đám người hoang mang bước nhanh theo phía sau Xuyên Dĩnh, đúng là hận không thể ấn hắn ta xuống, hoặc trực tiếp cướp đồ về.

Nhưng bọn họ cũng chỉ có thể lo lắng suông, ai có thể cứng rắn ép vị này chứ?
Bị ép không còn cách nào, lại thấy Xuyên Dĩnh như muốn ra khỏi Địa Cung, Trì Thanh Lệ đột nhiên hô to một tiếng:
“Xuyên tiên sinh, nếu tiên sinh nhất quyết mượn đồ đi thì chúng ta không dám ngăn cản, nhưng tối thiểu tiên sinh cũng nên lập một chứng từ, chứng minh là tiên sinh đại biểu Băng Tuyết các mượn đi vật ấy, bằng không sau này lấy gì để chứng minh là tiên sinh mượn đây? Nếu như đồ có vấn đề gì, vậy chúng ta nên làm thế nào cho phải? Nếu tiên sinh không để lại biên lai mượn đồ, chúng ta thực sự khó có thể tuân lệnh, chỉ có thể ngăn cản tiên sinh chờ Phiếu Miểu Các phân phó.
Nàng đã nói đến mức như vậy, Xuyên Dĩnh cũng đành dừng bước, nhìn Trì Thanh Lệ một lúc, cuối cùng gật đầu nói:
“Được!
Đối phương đã nói như vậy, đã đành miễn cưỡng nhượng bộ, hắn ta không viết biên nhận thì không cho hắn ta mang đi, hắn cũng chỉ có thể đồng ý.
Thật ra viết biên nhận với hắn có quan trọng không? Đồ là hắn ta lấy đi, mượn đi Sơn Hà đỉnh. Có chứng từ hay không cũng phải tính đến trên đầu hắn ta, cũng sẽ kinh động tới Thánh cảnh bên kia. Lấy danh nghĩa Băng Tuyết các mượn Sơn Hà đỉnh, món nợ này cuối cùng sẽ quy cho Băng Tuyết Thánh địa bên kia.
Bây giờ hắn ta chỉ có thể khẩn cầu người phía sau nói giữ lời, thật sự chỉ là tạm mượn và sau này sẽ trả lại, bằng không chỉ sợ Tuyết bà bà bên kia là người đầu tiên sẽ không bỏ qua cho hắn ta.
Nhưng hắn ta không làm lại không được, nếu không hai bên đều sẽ không bỏ qua cho hắn ta. Nghe theo chỉ thị của người phía sau thì ít nhất còn có một đường sống.
Viết biên nhận rất đơn giản, giấy và bút mực đều được cầm tới, chứng từ cũng đã lập được, quả thật xác nhận rõ ràng, giao hẹn sẽ trả lại trong vòng một tháng!
Về phần trong một tháng có thể trả hay không, trong lòng Xuyên Dĩnh cũng không nắm chắc, người phía sau có dành cho lợi ích cho cũng không có chỗ dùng.

Để lại chứng từ, Xuyên Dĩnh dùng tấm vải bọc Sơn Hà đỉnh lại xách đi.
Trì Thanh Lệ muốn phái người hộ tống, kết quả Xuyên Dĩnh từ chối, bảo không cần!
Trì Thanh Lệ nhìn theo với vẻ mặt không ngừng thay đổi. Chuyện đã đến nước này, nàng làm sao có thể không biết những biểu hiện trước đó đều là giả dối, người ta trước đó không biết là cố ý, mục đích thực sự chính là vì Sơn Hà đỉnh mà tới. Nếu không phải mình thuận theo lời người ta nói, ép bên này, khiến cho bên này không có cách nào chống đỡ, đối phương căn bản không có cách nào mượn đỉnh đi như vậy được.
Đạo lý rất đơn giản, giống như bọn họ không thể cứng rắn cướp đồ trên tay của Xuyên Dĩnh vậy. Nếu không lấy cái đỉnh từ trong mật thất bên này ra, Xuyên Dĩnh cũng không có khả năng cưỡng đoạt.
Nghĩ đến mình trước đó xuân tâm nhộn nhạo, hoa già còn giả vờ xinh tươi, chính nàng cũng thấy hoảng sợ.
Nói tóm lại một câu chính là bị trúng kế!
Nhìn biên lai mượn đồ trong tay, gương mặt Nhiếp Chấn Đình rất bình tĩnh:
“Hồ chưởng môn, nếu như đối phương không trả lại Sơn Hà đỉnh, vậy nước Hàn phải làm thế nào?
Trì Thanh Lệ than thở:
“Nếu thật sự không trả thì vấn đề cũng không lớn, đồ là do con rể của Tuyết bà bà lấy danh nghĩa Băng Tuyết các mượn đi, người của Tuyết bà bà đứng ra, chúng ta không dám không cho, đến chỗ nào cũng nói có thể nói lý được. Luận tới căn bản lập quốc của nước Hàn, Tuyết bà bà phải gánh vác chuyện này, nếu không sau này Băng Tuyết Thánh địa phái người đứng ra làm gì, thiên hạ sẽ không có người nào tin nữa.

Chương 1968: Vòng đỉnh giao tranh

Chương 1968: Vòng đỉnh giao tranh
Trình Hồ trưởng lão của Bách Xuyên cốc nói:
“Hồ chưởng môn, nàng xác nhận đối phương thật sự là Xuyên Dĩnh mà không phải người giả mạo chứ?
Trì Thanh Lệ:
“Cái này thì ngươi yên tâm, ta gặp hắn ta ở Băng Tuyết các, có rất nhiều người đều tận mắt nhìn thấy. Bên cạnh hắn lúc đó còn theo một đám người Sở An Lâu – chưởng quầy của khách sạn Thải Hồng tại Băng Tuyết các, không giả được đâu.
Liêu Bình Đông trưởng lão Vô Thượng Cung trầm giọng nói:
“Vậy hắn cần gì phải cực khổ tự mình qua đây chứ? Đang yên đang lành, nàng cần gì phải rưới hắn tới đây. Nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì mọi người ai cũng đừng mong được sống tốt.
Lúc này Trì Thanh Lệ giải thích nhưng vẫn cố che giấu một vài chuyện:
“Ta muốn trêu chọc cho hắn ta tới sao? Là chính hắn ta muốn tới, ta có thể ngăn được à? Đổi lại là các ngươi, ai có thể ngăn cản được chứ?
Nàng cũng không có khả năng nói ra sự thật nên tiếp theo nói sang chuyện khác:
“Vì sau này, chúng ta phải lập tức báo tin cho Phiếu Miểu Các!
...
Vô Biên các, dưới Thiên Hồ, phía trước cửa sổ thủy tinh trong suốt, hồ nước xanh lam, trên có sắc trời chiếu xuống tạo thành quang cảnh tuyệt đẹp.
Các chủ Vô Biên các “Lam Minh đứng ở phía trước cửa sổ thủy tinh, giơ tay lên di chuyển ở phía trước cửa sổ, ngoài cửa sổ có một con giao long đang chơi đùa theo dấu tay hắn ta ra hiệu.

Một người một giao long cùng di chuyển, sâu bên trong hồ nước ẩn hiện hai cơ thể giao long bơi qua bơi lại đặc biệt kinh người!
Tổng quản Ban Hải đi tới và dâng lên một lá thư:
“Các chủ, họ Thiệu bên kia lại gửi thư tới.
Lam Minh phất tay ở phía trước cửa sổ lạnh lùng nói:
“Ta không phải đã nói sẽ không thư từ qua lại với y rồi sao?
Ban Hải do dự một lát nói:
“Các chủ, sợ rằng ngài nên xem lá thư này.
Lam Minh chậm rãi quay đầu, liếc nhìn phản ứng của y, biết y nói như vậy thì nhất định phải có nguyên nhân. Bàn tay giơ phía trước cửa sổ thả xuống, tiện tay cầm lấy lá thư. Hắn ta phát hiện trong thư chỉ có rất ít chữ, nhưng mấy chữ này đã khiến đồng tử của hắn ta đột nhiên co lại.
Nội dung trong bức thư là: Ta biết ngươi là ai, Vô!
Sau nhiều lần xem kỹ mấy chữ này, đổi thành người ngoài xem sẽ không hiểu, nhưng hắn ta xem lại hiểu. Xoạt! Lá thư bị hắn vò nát trong tay, nghiến răng nói:
“Chỉ là một kẻ phàm phu tục tử lại dám càn rỡ với ta sao!
Ban Hải khoanh tay đứng ở bên cạnh, im lặng.
...
Trong nước Tần, chỗ núi sâu u ám, bên cạnh dòng suối có một nam tử vạm vỡ, tóc dài để xõa vai, cánh tay để trần đang đứng chắp tay, vẫn nhắm mắt dưỡng thần. Đó chính là Ô Thường.
Hắc Thạch đứng yên ở bên cạnh chợt ngẩng đầu nhìn lên.
Chỉ thấy một con phi cầm tọa kỵ hạ xuống, có ba người nhảy xuống, một người trong đó chính là đang cầm túi vải nặng trịch “Xuyên Dĩnh.
Trong lòng Xuyên Dĩnh giật mình khi nhìn thấy Ô Thường đích thân tới địa điểm gặp mặt, hắn ta sợ hãi bước vội tới, cúi người bái kiến:
“Tham kiến Thánh Tôn!
Hắn ta còn chưa chính thức gặp mặt Ô Thường, trước đây chỉ mới nhìn thấy từ xa được hai lần. Nhưng người có phong cách bất phàm lại thêm Hắc Thạch cung kính đứng bên cạnh, vậy còn cần ai phải nói nữa sao? Vì vậy hắn ta có thể liếc mắt đã nhận ra.
Ô Thường đang nhắm mắt, thờ ơ, mái tóc dài thỉnh thoảng bị gió núi thổi bay lên, gương mặt sắc cạnh.

Hắc Thạch liếc nhìn túi vải trong tay Xuyên Dĩnh hỏi:
“Đồ đã lấy được thuận lợi chưa?
Xuyên Dĩnh vội nói:
“May mắn không làm nhục sứ mạng!
Hắc Thạch lập tức giơ tay nhận lấy túi vải, một tay nâng lên, một tay mở ra, để lộ ra cái đỉnh đen kia. Sau khi quan sát, y xoay người đối mặt với Ô Thường:
“Thánh Tôn, chắc đúng là vật kia.
Lúc này Ô Thường mới mở mắt ra xoay người, ôm lấy tai đỉnh và cầm nó ở trong tay, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Xuyên Dĩnh làm hắn ta hãi hùng khiếp vía.
Ô Thường lật cái đỉnh trong tay nhìn, nói:
“Xuyên Dĩnh, lần này ngươi làm không tệ.
Xuyên Dĩnh vội nói:
“Đây đều là chức trách của thuộc hạ.
Nghe đối phương chính miệng đọc tên của mình, hắn ta cũng không biết có nên vui mừng hay không.
Ô Thường không nói nữa.
Lúc này Hắc Thạch hỏi kỹ quá trình mượn đỉnh, Xuyên Dĩnh nói ra tường tận, cũng không dám che giấu. Ai biết được trong hoàng cung nước Hàn có thể có người bên này hay không chứ!
Sau khi xác nhận không có vấn đề gì, Hắc Thạch mới xua tay nói:
“Các ngươi lui xuống trước đi.
Đợi sau khi ba người lùi lại, Hắc Thạch xoay người nói:
“Thánh Tôn, Xuyên Dĩnh trở lại, sợ rằng sẽ phải bị chất vấn.
Ô Thường:
“Vậy thì tạm thời không cần về, tránh một thời gian. Đợi ta trở về lại nói sau.
Hắc Thạch:
“Không biết tới khi nào thì Thánh Tôn có thể trở về được?
Ô Thường:
“Tạm thời còn không thể xác định được tình huống bên kia, chưa biết ngày về.
Hắc Thạch:

“Xuyên Dĩnh cùng nước Hàn xác định chỉ mượn trong một tháng, nếu như quá hạn chậm chạp không trả đỉnh, Xuyên Dĩnh mãi không xuất hiện, cho dù sau này có về Băng Tuyết các chỉ sợ cũng rất khó khăn thoát thân. Thánh Tôn, có thể xếp như vậy một người bên phía lão yêu bà cũng không dễ dàng gì.
Ô Thường:
“Có muốn trả đỉnh hay không thì phải đợi ta xem qua tình huống bên kia thế nào mới có thể xác định được.
Hắc Thạch thoáng kinh sợ:
“Nếu không trả, sợ là sẽ lớn chuyện mất.
Ô Thường:
“Nếu lớn chuyện thì thế nào. Đó là đồ do người của lão yêu bà mượn đi, có liên quan gì đến ta?
Hắc Thạch ngẩn người rồi bất chợt hiểu rõ, nếu như không trả đỉnh, cũng chứng minh cái đỉnh kia có tác dụng lớn hơn Xuyên Dĩnh. Không trả đỉnh thì hắn ta cũng sẽ không cần thiết sống sót ở trên thế gian này nữa.
Phù! Trên mặt đất có một cái túi lớn màu đen bám vào trong tay của Ô Thường, miệng túi thuận lợi chứa vừa cái đỉnh.
Gã ngẩng đầu nhìn trời, mái tóc dài không gió đột nhiên lay động. Vù! Ô Thường đã hóa thành ảo ảnh bắn về phía trời cao.
Hắc Thạch ở phía dưới chắp tay nhìn theo...
Trên bầu trời, không tới một khắc đã có một con phi cầm tọa kỵ khác bay nhanh qua.
Sau khi đến dải đất ranh giới của Vô Biên Sa Mạc, Ô Thường di chuyển trên không trung, quan sát địa hình bên dưới một lúc mới chọn một vùng núi hoang vắng, vù một tiếng đã rơi vào trong sa mạc.
Ô Thường lạnh lùng nhìn bốn phía xung quanh rồi mở cái túi lớn màu đen trong tay, lấy ra Thôn Thiên Hoàn và Sơn Hà đỉnh. Còn túi lớn màu đen lại khoác ở trên lưng.
Một tay hắn cầm đỉnh, một tay cầm vòng, sải bước đi lên một cồn cát và nhìn ra phía xa.
Gã lại gúi đầu nhìn vòng và đỉnh trong tay, đột nhiên hai tay đập mạnh.
“Cong...

Tiếng va chạm nặng nề chói tai vang lên, trong đó lộ ra một vài âm thanh kỳ lạ.
Âm thanh này vừa vang lên, hình như sinh ra liên hệ kỳ diệu nào đó với bãi cát, trong cát mơ hồ có tiếng chấn động xuất hiện.
Ô Thường tập trung tinh thần phân tích rõ nguyên nhân, rất nhanh đã hiểu rõ. Cái vòng và cái đỉnh va chạm vào nhau đã phát ra âm thanh kỳ quái, phát sinh cộng hưởng với các hạt cát trong sa mạc.
Ánh mắt gã bỗng nhìn về phía trước, mấy con bò cạp đột nhiên phá đất bay ra. Tiếng cộng hưởng kỳ quái này hình như khiến bò cạp ở trong cát cũng không sống được, có cảm giác như chúng đang hoảng hốt, liều mạng bò ra ngoài để chạy thục mạng vậy.
Cũng bởi vậy, Ô Thường xác nhận, khi cái đỉnh và cái vòng va chạm vào nhau quả nhiên có tác dụng đặc biệt. Trước đây không ngờ không ai phát hiện ra.
Nhưng điều này cũng có thể hiểu được. Cho dù trước đây có mấy thánh lấy được thứ này, ai có thể nghĩ đến chuyện cầm cái đỉnh và cái vòng tới Vô Biên Sa Mạc để thử nghiệm chứ? Người chưa từng xem qua Ma Điển, căn bản sẽ không nghĩ tới chuyện này được.
“Coong... Coong... Coong...
Nhìn thấy manh mối không sai, lúc này hai tay Ô Thường liên tục đập vào nhau. Kết quả gã phát hiện sau khi công kích liên tục xuống, phản ứng cộng hưởng đối với sa mạc hình như có thể truyền lại xa hơn.
Phóng tầm mắt nhìn ra, bò cạp ngủ trong sa mạc bò ra ngoài chạy thục mạng cũng càng nhiều hơn.

Chương 1969: Vật tiếp dẫn (1)

Chương 1969: Vật tiếp dẫn (1)
Hắn không ngừng gõ, giờ phút chú ý tới phản ứng trong sa mạc, trong lòng âm thầm phỏng đoán không biết vật tiếp dẫn rốt cuộc là vật gì?
Ngay từ lúc đầu, gã nghi ngờ là bò cạp trong sa mạc, giống như phản ứng của Ngưu Hữu Đạo lúc đó vậy. Bên trong sa mạc này, ngoại trừ bò cạp còn có thể có thứ gì khác sao?
Gã có thể thấy được đến bò cạp cũng không chịu nổi âm thanh này, sau khi nghe được lại có phản ứng chạy thục mạng, điều này khiến gã nghi ngờ phán đoán của mình.
Sau nhiều lần gõ, dần dần, trong phạm vi tầm mắt có thể nhìn thấy, ngay cả bò cạp chạy thục mạng cũng không thấy được, xung quanh không có chút phản ứng nào. Trong lòng gã lại càng nghi ngờ hơn. Chẳng lẽ Ma Điển đã bị ai động tay động chân rồi? Hay là không thể đứng ở một chỗ để gõ, phải không ngừng thay đổi vị trí sao?
Bất kể là tình huống gì, nếu gã đã tới thì nhất định phải làm kiểm tra toàn diện, dù sao sa mạc rộng lớn như vậy, lúc nào có thể gọi được vật tiếp dẫn ra thì còn không biết đâu. Sau khi chuẩn bị bỏ một ngày thử xem, sau đó lại đi khắp sa mạc một lượt.
Sau khoảng gần nửa ngày, ban đêm, phía sau đỉnh núi đột nhiên xuất hiện một nam một nữ.
Năng lực nhận biết của Ô Thường không tầm thường, hai người vừa xuất hiện thì Ô Thường lập tức quay đầu nhìn lại, đồ trên tay vẫn đánh không ngừng.
Đôi nam nữ trẻ tuổi vừa chỉ trở vừa nói chuyện với nhau một lúc, sau đó cùng bay vút xuống cồn cát gần đó.
Nữ tử hò hét nói:
“Này to con, ngươi đang làm gì thế?

Tiếng gõ ngừng lại. Ô Thường chậm rãi xoay người, nhìn chằm chằm vào hai người này, đồ trên hai tay phát sáng và phát ra giọng nói hùng hậu hỏi:
“Các ngươi tới tiếp dẫn sao?
Tiếp dẫn? Hai người nam nữ trẻ tuổi nhìn lẫn nhau, hoàn toàn không nghe hiểu lời nói kia có ý gì, nữ tử kia quát lên.
“Ngươi nói cái gì?
Ô Thường lấy ra đồ vật, bỗng nhiên hai tay gõ xuống, “Đông” vang lên một tiếng huýt dài.
Tiếng vang không dễ nghe, cộng thêm hành vi của đối phương, hai người kia nhịn không được nhíu mày lại.
Đối phương cố ý đánh về phía bên này, nhìn thế nào cũng thấy như đang gây chuyện.
Dáng vẻ của nữ tử kia không tệ, da thịt trắng nõn, lại có thêm mấy phần ngạo kiều, thấy Ô Thường tóc tai bù xù, để trần hai cánh tay, giống như kẻ tán tu lang thang, nên nàng quát lớn.
“Gia hỏa lỗ mãng, đừng lắm chuyện, ta hỏi ngươi đang làm gì, ngươi không nghe thấy sao?
Thấy nữ tử kia nói những lời kiêu ngạo, nam tử ở bên cạnh hơi bất an, nhẹ nhàng lôi ống tay áo của nàng lại, nhỏ giọng nhắc nhở.
“Sư muội, ở bên ngoài không giống như trong tông môn, muội chú ý một chút, đừng tùy tiện trêu chọc người ngoài.
Nữ tử kia quay đầu trừng mắt nhìn.
“Là do hắn gây sự với chúng ta, sao lại biến thành ta trêu chọc hắn chứ? Sư huynh, vì sao huynh lại nhát gan phiền phức như vậy?
Nam tử bị nàng nói như thế nên rất xấu hổ, nhưng vẫn nhỏ giọng khuyên bảo,
“Sư muội, mặc dù nhìn người này hơi lỗ mãng, nhưng khí thế lại bất phàm, không giống người bình thường, không biết sâu cạn thế nào, muội cẩn thận một chút. Chưởng môn để ta hộ tống sư muội đến Vô Biên Các, lỡ may xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ta không có cách nào bàn giao được. Được rồi, thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, đi thôi!
Nữ tử kia tức giận nói.

“Không cần ngươi phải bàn giao! Kình Thiên Tông ta uy chấn Bạch Châu, người trong thiên hạ không ai không cho mấy phần mặt mũi, thân là đệ tử đi ra ngoài làm việc, đại biểu cho mặt mũi của tông môn, sao lại để cho người ta khiêu khích!
Ngụ ý, ta không nhát gan sợ phiền phức như người.
Sau đó chỉ về phía Ô Thường.
“To con, vì sao ta hỏi không trả lời.
Ô Thường vẫn đang nhìn phản ứng của hai người, nghe được tên Kình Thiên Tông của Bạch Châu Hàn Quốc xong, đã biết chính mình hiểu nhầm, nhưng vẫn xác nhận lại lần nữa.
“Các ngươi không phải đến để tiếp dẫn?
Nữ tử kia quát lên.
“Tiếp dẫn cái gì? Ngươi là người phương nào, có giỏi thì nói tên ra!
Xác nhận xong, không phải là người đến tiếp dẫn, Ô Thường lập tức không quan tâm đến bọn họ nữa, quay đầu đi vào chỗ sâu trong sa mạc, hai tay lần nữa đánh ra.
“Đông. . . Đông. . . Đông. . .
Không ngừng có tiếng đánh phát ra, tiếng vang rất khó nghe và chói tai.
Nam tử trẻ tuổi kia nhìn quanh bốn phía, chú ý đến dấu hiệu cộng minh trong sa mạc.
Nữ tử trẻ tuổi bị đối phương khinh thường chọc giận, thân là nữ nhi của chưởng môn Kình Thiên Tông, hơn nữa có vẻ bề ngoài không tệ, bình thường đều được người ta nhường nhịn, không bị khinh thường như vậy bao giờ, nàng ta quát to.
“Cuồng đồ to gan…
Còn chưa dứt lời, đỉnh vòng trong tay Ô Thường đã đánh đến một kích.
“Đông…
Một tiếng vang vọng làm người ta rung động sợ vỡ mật, chấn cho màng nhĩ ong ong, tâm thần hỗn loạn, máu tươi trào lên ngực, kích thích cho mặt hai người đỏ lên.
Hơn nữa, một cỗ khí thế bàng bạc từ trên người Ô Thường phát ra, hùng hồn bức người.
Sắc mặt của nam tử trẻ tuổi thay đổi hẳn, ý thức được gì đó, trong mắt nữ tử cũng hiện lên sự kinh hãi, khí thế cường đại như vậy, dù là Thái

Thượng trưởng lão của Kình Thiên Tông giận dữ cũng không sánh bằng được, có thể nghĩ ra tu vi của đối phương rồi đấy.
Nữ tử kia run run nói.
“Ngươi là người phương nào.
Khuôn mặt Ô Thường không hề thay đổi, vẫn làm việc của mình, khinh thường phản ứng lại, ngay cả một ánh mắt cũng không muốn cho, Kình Thiên Tông cái gì, trong mắt hắn chẳng là cái gì cả.
Nam tử kia tranh thủ thời gian kéo ống tay áo của nữ tử, nói nhỏ.
“Sư muội, chúng ta không thể trêu vào người này được, đi mau!
Lúc này, nữ tử kia không tùy hứng nữa, khẩn trương gật nhẹ đầu, hai người cùng nhau nhảy lên, muốn rời đi.
Nhưng cả hai phát hiện mình không bay lên được, chỉ vọt được khoảng một thước là ngừng lại rồi, hai người cúi đầu xem, phát hiện dưới chân bị hai bàn tay to túm chặt, giống như bị hai con mãng xà lớn cuốn lấy, Cát vàng như biến thành mấy dây leo khô già, cuốn lấy chân bọn họ, hai người dùng hết pháp lực trong người cũng không thể thoát được.
“Đông. . .
Hai tay Ô Thường dùng sức gõ.
Mấy dây cát vàng bỗng nhiên dùng lực, kéo hai người về trong cát.
“Sư huynh, chân ta đau quá.
Nữ tử hoảng sợ thét lên, bởi vì nàng ta phát hiện dù mình làm thế nào cũng không thể thoát khỏi mặt đất, đó mới là điều làm cho nàng hoảng sợ nhất.
Phịch! Nam tử kia rút kiếm ra, liên tục chém xuống đất cát dưới chân, nhưng hoàn toàn không làm được gì cả, vẫn khó có thể thoát được.
Hai người càng hoảng sợ hơn, bọn họ có thể cảm giác được, tu vi của hán tử quái dị kia quá cường đại, cường đại đến mức bọn họ khó có thể tin nổi.
Trong tiếng vang "Thùng thùng", cát vàng bắt đầu men theo hai chân của bọn họ từ từ lan tràn lên phía trên.
“Sư huynh, sư huynh. . .
Nữ tử kia không ngừng thét lên.
Nam tử lập tức hét lớn với Ô Thường.

“Tiền bối, nếu chúng ta trước đó có chỗ vô lễ, mong rằng tiền bối đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân như chúng ta, xin tiền bối giơ cao đánh khẽ tha cho chúng ta một con ngựa…
Còn chưa nói xong, đã không thể lên tiếng nữa.
Nữ tử kia cũng không thể hét lên, cát vàng đã chặn miệng hai người lại, chui vào trong miệng, chui vào trong lỗ mũi, chui thẳng vào lỗ tai bọn họ.
Hai người không muốn, nhưng lại không thể chống lại, khắp khuôn mặt đều có sự thống khổ.
Dưới sự xâm nhập của cát vàng, hai người run rẩy bành trướng lên, nhanh chóng nở lớn như trái bóng, sau đó nổ tung trong nháy mắt.
Cát vàng nổ tung, máu tươi tung tóe, xương cốt bay loạn, hai chiếc đầu lâu còn chưa khô máu phóng thẳng lên trời rồi đập xuống mặt đất.
Mùi máu tươi phiêu đãng trong gió, Ô Thường vẫn bình thường như không có gì xảy ra, đỉnh vòng trong tay cũng đánh “thùng thùng” không ngừng…
“Nhìn kìa
Trong màn đêm, trên không trung ở sa mạc có ba người đang phi hành, bỗng nhiên một người chỉ về phía xa, dưới ánh trăng có một con quái vật khổng lồ chui ra từ lòng đất cát, lao vụt về phía trước.
Ba người nhảy lên một cồn cát cao nhìn qua, một người kinh ngạc nói.

Chương 1970: Vật tiếp dẫn (2)

Chương 1970: Vật tiếp dẫn (2)
“Là Hạt Hoàng!
Người còn lại nói.
“Chắc các ngươi cũng nghe đến chuyện của Thánh Tử Ma Giáo rồi, hình như Vô Song Thánh Tôn đang tìm Hạt Hoàng, nếu chúng ta có thể tìm ra, để cho tông môn báo cáo cho Phiêu Miểu Các, chắc chắn sẽ lập được công lớn!
“Đi!
Hét to một tiếng, ba người lách mình bay lên lần nữa, đuổi theo phía sau Hạt Hoàng.
Nhưng không lâu sau khi đuổi kịp, bọn hoh nghe được tiếng "Thùng thùng" quái dị vang lên từ trong sa mạc, thấy được dưới ánh trăng phía trước, nơi Hạt Hoàng đang phóng đi có một người đứng trên cồn cát.
Hạt Hoàng ù ù chạy đến, làm cho Ô Thường ngừng lại hai tay đánh, ánh mắt trầm lãnh nhìn chằm chằm vào nó.
Vì sao Hạt Hoàng lại chạy về phía hắn? Trước đó không hề có chuyện này, gần như không cần suy nghĩ nhiều, hắn đã đoán ra đó là do chiếc đỉnh vòng trong tay mình, nói cách khác, Hạt Hoàng là do chiếc đỉnh vòng này đưa đến.
Ánh mắt của Ô Thường liên tục chớp, chẳng lẽ vật tiếp dẫn gì đó thật ra là Hạt Hoàng?
Hắn muốn nhìn phản ứng của Hạt Hoàng, ai ngờ Hạt Hoàng không thèm phản ứng, điên cuồng dùng càng cua nhào lên đập đến hắn.
Hai tiếng va chạm, Ô Thường giơ đỉnh vòng lên cao, hung mãnh đánh một kích lên chiếc càng lớn, dưới chân hãm xuống mấy phần.
Hạt Hoàng phát hiện không nện chết được tên này, thân hình khổng lồ của nó ầm ầm đánh về phía trước, muốn nghiền ép người trước mặt.

Đối mặt với cơ thể to lớn như ngọn núi khổng lồ đè xuống, Ô Thường lật bàn tay lại, Thôn Thiên Vòng đeo vào khuỷu tay, dùng một tay chưởng lên bụng Hạt Hoàng, giơ tay nhấc nó lên.
Cơ thể Hạt Hoàng như núi nhỏ bị bốc lên, mấy đốt chân đạp loạn trên mặt đất, phần lưng bị nện xuống đất, khó lật lại được, cái đuôi to cố gắng lật lên trên đất cát, sau đó ù ù nhào về phía Ô Thường. Nó ăn thua thiệt một lần, bị dạy dỗ, nên dùng cái đuôi như kim châm đâm mạnh về phía Ô Thường.
Coong! Ô Thường giơ Sơn Hà Đỉnh trong tay lên, miệng đỉnh chụp trúng đuôi gai, vừa vặn ngăn trở!
Hạt Hoàng lúc lắc cái đuôi, rõ ràng muốn dùng sức phân cao thấp với Ô Thường.
Cách đó không xa, ba người nhảy xuống trên cát vàng ngạc nhiên nhìn cảnh tượng này, càng xem càng cảm thấy kinh hãi, bọn họ không biết Ô Thường là ai, vậy mà dưới công kích cuồng bạo của con quái vật khổng lồ Hạt HOàng, người này lại không lùi lại nửa bước, hắn thong dong đứng yên, cảnh giới Kim Đan có thể làm được điều này sao?
Ô Thường chiến đầu giằng co với Hạt Hoàng cũng cảm thấy kỳ lạ, nếu như Hạt Hoàng là vật tiếp dẫn, vì sao nó lại đến công kích chứ?
Những Sa Hạt khác nghe được tiếng vang của chiếc đỉnh vòng thì đều chạy trối chết, nhưng vì sao Hạt Hoàng lại chạy đến liều mạng?
Hắn gần như cảm giác được nguyên nhân, có lẽ hắn xâm phạm vào phạm vi lãnh địa của Sa Hạt, mà đám Sa Hạt kia e ngại âm thanh này, nên dẫn đến đại lão có thực lực cường đại ra mặt đuổi kẻ quấy nhiễu là hắn.
Hắn đoán không sai, hoàn cảnh sinh sống của Sa Hạt nhỏ bị uy hiếp nghiêm trọng, Hạt Hoàng đến đây để tiêu diệt mối uy hiếp này.
Cũng bởi vì nghĩ đến điều này, có một số việc không khó đoán ra, nếu như Hạt Hoàng thật sự là vật tiếp dẫn, vậy có nghĩa là đánh đỉnh vòng có thể gọi Hạt Hoàng đến đây.
Nhưng Hạt Hoàng lại không bị khống chế là sao? Nếu dùng vũ lực khống chế thì chưa chắc Hạt Hoàng đã chịu nghe lời, bởi vì hai bên không có cách nào giao lưu/

Nếu Ma Điển đã nói về tác dụng của đỉnh vòng, vậy thì vấn đề quan trọng nhất sẽ nằm trên chiếc đỉnh vòng này.
Trong đầu hiện lên những suy nghĩ này, bỗng nhiên Ô Thường nhảy lên, hất đuôi bò cạp ra.
Hạt Hoàng cũng không bỏ qua cơ hội này, quay người lại muốn tấn công lần nữa.
“Đông. . .
Hai tay Ô Thường thi pháp đánh ra một kích, làm cho chiếc vòng phát ra tiếng ngột ngạt to lớn.
Ba người ở trên cồn cát gần đó nhìn lén lập tức khó chịu, máu tươi trong người sôi lên.
Hạt Hoàng đang dùng đuôi bọ cạp tấn công thì bii âm thanh này kích thích tạo ra tiếng "chi chi", hình như không chịu nổi, nó bị kích thích đến mức liên tục lui về sau.
Thấy có tác dụng, Hạt Hoàng không phải là không sợ loại âm thanh này.
“Đông. . . Đông. . . Đông. . .
Ô Thường liên tục đánh ra.
Hạt Hoàng bị âm thanh kích thích giống như bị quấy nhiễu mạnh mẽ, muốn chạy lên công kích Ô Thường, nhưng lại bị "ma âm" quấy phá, chỉ có thể quay vòng quanh.
Cuối cùng, hình như nó thật sự không chịu nổi nữa, Hạt Hoàng xoay người một cái, co giò lên chạy, điên cuồng chạy đi.
Chạy đi? Sao Ô Thường lại để cho nó chạy mất được chứ, mà ánh mắt của hắn nhìn thoáng qua ba người trên cồn cát gần đó, Thôn Thiên Hoàn trong tay bỗng nhiên bay ra, vòng vàng phi nhanh dưới ánh trăng.
Ba người kinh hãi, không ngờ rằng Ô Thường lại bỗng nhiên ra tay, muốn chia ra nhiều hướng để chạy, nhưng kết quả bọn họ phát hiện dưới chân bị cát bám trụ, không nhấc chân lên nổi.
Vòng vàng phát ra tiếng gào phá âm phóng đến, khí thế hung mãnh kinh người.
Ba người đều gấp gáp rút vũ khí ra chống cự, bùm bùm bùm, ba tiếng nổ vang lên
Không có ai trong ba người có thể ngăn được một kích của vòng vàng.

Vòng vàng kia dễ như trở bàn tay đánh nổ thân thể của cả ba người, cuối cùng lượn một vòng lớn trên không trung, cuối cùng bay về tay Ô Thường.
Nguyên nhân vì sao giết ba người này rất đơn giản, chỉ cần người nào thấy được cảnh giữa hắn và Hạt Hoàng này, hắn sẽ không tha cho một ai!
Tay Ô Thường vừa túm được vòng vàng thì lập tức lắc mình một cái, đuổi theo Hạt Hoàng, hắn nhảy lên trên lưng Hạt Hoàng, đứng trên lưng nó rời đi.
Hạt Hoàng vừa chạy, vừa tỉnh táo thoát khỏi "ma âm" quấy nhiễu, nó nhếch đuôi lên đâm về lưng mình.
“Đông. . . Đông. . .
Chiếc vòng trong tay Ô Thường tiếp tục va chạm, ma âm lại vang lên, làm cho Hạt Hoàng không thể tự kiềm chế được, tiếp tục gia tốc chạy nhanh, muốn trốn khỏi ma âm quấy nhiễu.
Nhưng ma âm lại như bóng và hình, chỉ cần Hạt Hoàng có ý đồ phản kích, ma âm sẽ vang lên.
Hạt Hoàng chỉ có thể trốn, nhưng lại không thoát khỏi ma âm vây khốn, từ dưới mặt đất nhanh chóng chui vào trong cát vàng.
Vừa chui vào đất cát, Ô Thường lập tức thi pháp chống ra một không gian, ổn định đi theo sau lưng Hạt Hoàng, hai tay thỉnh thoảng đánh lên đỉnh vòng…
Không biết chui bao lâu trong lòng đấy, Ô Thường cũng không biết Hạt Hoàng muốn đi đâu, chỉ thấy Hạt Hoàng tiềm hành không biết mệt, chắc chắn là không phải không ngừng lại, nó có mục tiêu nhất định, nên hắn nhịn xuống chơi đùa tiếp với nó.
Khi một làn ánh sáng màu lục thẩm thấu vào cát vàng, phía đối diện có một không gian tự mở ra, còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, hắn đã theo Hạt Hoàng đi vào trong sa mạc lục, ở trong một thế giới màu lục.
Đợi đến khi thoát khỏi thế giới màu xanh lục, hắn phát hiện Hạt Hoàng đã bắt đầu đi lên phía trên.
Oanh! Mặt đất xuyên thủng, lại thấy được ánh mặt trời.
Ô Thường đứng trên lưng Hạt Hoàng nhanh chóng nhìn bốn phía, ánh mắt đầu tiên hắn đã phát hiện ra mặt trời trên không trung khác lạ, con

ngươi hắn bỗng nhiên co rút lại, lần nữa ngắm bốn phía xung quanh, tự lẩm bẩm.
“Đệ ngũ giới, Hạt Hoàng đúng thật là vật tiếp dẫn. . .
Bỗng nhiên hắn mãnh liệt quay đầu nhìn về phía sau lưng, thấy được đuôi bọ cạp đã dựng đứng lên như rắn đuôi chuông, run lên liên tục, phát ra âm thanh kỳ lạ.
Không lâu sau, đất cát cách đó không xa bị ầm ầm đâm thủng, một con quái vật chui ra khỏi bãi cát.
“Lại là một con Hạt Hoàng. . .
Ô Thường nói thầm trong miệng, nhìn xuống con dưới chân một cái, sau đó tiếp tục nhìn về phía con kia, phát hiện con Hạt Hoàng mới đến giống y đúc với con dưới chân hắn, cũng đang run chiếc đuôi lên.
Oanh! Nơi xa lại có một con chui ra.
Không chỉ hai con này, trên sa mạc giống hệt như bị nở hoa, từng con Sa Hạt không ngừng chui ra, con nào con nấy siêu to khổng lồ.
Ở thế giới này lại có nhiều Sa Hạt cấp bậc Hạt Hoàng như thế sinh sống, Ô Thường thạt sự cảm thấy ngoài ý muốn.
Khi con Hạt Hoàng thứ nhất xông đến, những con Hạt Hoàng trong phạm vi nhìn thấy được gần như cùng phát động công kích, dùng Ô Thường làm trung tâm công kích.

Chương 1971: Trả lại.

Chương 1971: Trả lại.
Ô Thường nhanh chóng thi pháp, cả người hắn thoáng đã bay lên, xác nhận mình ở trong thế giới này vẫn có thể khống chế được pháp lực, hắn đứng yên trên lưng Hạt Hoàng, bình tĩnh thong dong, không hề có chút lo âu nào nữa.
Mắt nhìn thấy con thứ nhất vọt nhanh đến trước mặt, Ô Thường giang hai cánh tay ra, đỉnh vòng trên tay bay loạn, lượn quanh một vòng, cuối cùng va vào nhau trên không trung.
“Đông. . .
Tiếng vang to lớn chấn động trùng trùng điệp điệp quanh quẩn ở giữa trời đất.
Chỉ một kích này, những con Hạt Hoàng khác đều xụi lơ nằm xuống dưới chân Hạt Hoàng, phát ra tiếng gào thét "Chi chi".
Những con khác từ bốn phía vọt đến gần cơ thể khổng lồ của Hạt Hoàng, đều nhanh chóng ngừng lại, bọn chúng lo sợ vây quanh không dám đến gần nữa.
“Ong ong ong. . .
Dư âm của đỉnh vòng treo trên không trung vẫn quanh quẩn khắp không gian.
Chỉ dư âm thôi đã đủ làm Sa Hạt kinh sợ, chúng nó đều có ý muốn rút lui, sau đó quay mình bỏ chạy, có con thì nhanh chóng chui vào trong lòng đất.
Rất nhanh, đám Hạt Hoàng khí thế hùng hổ chạy đến, lại biến mất ngay chỉ trong nháy mắt.
Chỉ còn con dưới chân Ô Thường đang cực kỳ tuyệt vọng, dù có triệu tập đồng loại đến giúp đỡ cũng không có ích gì, mà chính nó lại không thoát ra được, chỉ có thể liên tục giãy dụa.

Đỉnh vòng quay về trong tay Ô Thường, đối với hiệu quả của hai món đồ này, Ô Thường rất hài lòng.
Dưới chân khẽ động, Ô Thường cúi đầu xem xét.
Hạt Hoàng nằm dưới chân lại tiếp tục bò lên, đi lòng vòng, chọn một phương hướng khác, lại tiếp tục chạy ra.
Ô Thường tùy tiện đứng trên lưng nó, tóc dài tung bay trong gió thỉnh thoảng quay đầu nhìn bốn phía.
Sau khi thấy một đài cao xuất hiện trong tầm mắt, ánh mắt của Ô Thường sáng lên, lắc mình phá không bay đi, trong phút chốc đã bay đến trên đỉnh tam giác của đài cao.
Đứng trên cao đưa mắt nhìn xuống, Ô Thường chậm rãi bay xuống khỏi đỉnh tháp, bước xuống bậc thang bị cát che giấu, nhìn chằm chằm vào viên đá hình lập phương cao nhất, phất tay quét qua, một tầng đất cát bay đi, lộ ra lỗ khảm ở chính giữa.
“Đúng là trên Ma Điển ghi không sai…
Ô Thường tự nói một câu, dùng tay sờ lên lỗ khảm.
“Tinh Thần Lệnh, có rung động củ thiên địa nguyên khí, quả đúng là một đại trận lớn…
Bóng người hắn loé lên, thi pháp thăm dò phía dưới, nhưng không điều tra được gì hết, bỗng nhiên hắn nghĩ ra điều gì, nhìn lại, Hạt Hoàng kia đã không thấy đâu nữa. Nhưng hắn không để chuyện này trong lòng, bỗng nhiên bay lên trên không trung, nhìn về phía lục địa cỏ xanh tươi tốt, lắc mình rời đi, bắt đầu thăm dò thế giới này.
. . .
“Mượn Thần Khí trấn quốc của Hàn quốc?
Trong mật thất Mao Lư Sơn Trang ở Nam Châu, Ngưu Hữu Đạo đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa mở hai mắt ra, kinh ngạc hỏi.
Quản Phương Nghi đi đến bẩm báo, vuốt cằm nói.
“Không sai, có tin tức này được truyền đi.
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại.
“Chắc chắn là đã mượn đi rồi sao?
Quản Phương Nghi nói.
“Đúng vậy, chuyện này không tính là bí mật gì cả, bên Hàn Quốc không hề giấu diếm, tất nhiên là muốn bên phía Tuyết bà bà gánh chịu.

“Xuyên Dĩnh là người của Ô Thường, nên tin này có thể là thật.
Ngưu Hữu Đạo thả hai chân xuống giường, đi đến trước địa đồ, nhìn chằm chằm vào chỗ sa mạc Vô Biên, nói.
“Không biết là có phải là đã đi không?
. . .
Băng Tuyết Các, có khách đến, đúng ra mà nói, là chủ nhân chân chính đã đến rồi.
Tuyết bà bà tự mình chống gậy đi đến, Tuyết Lạc Nhi nghe báo chạy ra, nhanh chóng đi lên nghênh đón, vừa gặp mặt đã hành lễ.
“Nãi nãi.
“Tham kiến Thánh Tôn!
Những người đi theo phía sau nàng cũng cúi đầu hành lễ.
Tuyết bà bà phất tay ra hiệu mọi người miễn lễ, sau đó nhìn Tuyết Lạc Nhi, thản nhiên nói.
“Nha đầu, sao mặt con lại tiều tụy thế này?
Có hương vị đã biết rồi còn cố hỏi.
Tuyết Lạc Nhi không nói lại được, đúng là tiều tụy thật, nàng nằm mơ cũng không ngờ rằng, Xuyên Dĩnh nói đi ra ngoài giải buồn một chút, lại mượn đi Thần Khí trấn quốc của Hàn Quốc.
Bây giờ Tuyết bà bà tự mình đến đây, sao nàng không biết Tuyết bà bà đến đây là vì cái gì chứ?
Nhưng nàng cũng không có cách nào khác, chỉ có thể phái người tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn không tìm thấy nơi dừng chân của Xuyên Dĩnh, xảy ra chuyện như vậy, nàng phải trả lời thế nào được, sao có thể không lo lắng tiều tụy được chứ?
Tuyết bà bà không nói nhiều, lướt qua người nàng, chống quải trượng đi về phía trước.
Tuyết Lạc Nhi cúi đầu đi theo sau lưng Tuyết bà bà, những người khác thì ai làm việc người nấy.
Đi vào trong Quỳnh Lâu Ngọc Vũ của Băng Tuyết Các, Tuyết bà bà dừng bước, không ai đi lên dâng trà, bọn họ đều biết bà không uống trà nóng.
“Đứa bé đâu? Sao không thấy? Ta đã lâu không nhìn thấy nó, con ôm nó đến cho ta xem một chút.

Tuyết bà bà bỗng nhiên quay đầu nhìn Tuyết Lạc Nhi phía sau lưng, nói.
Trong ánh mắt của Tuyết Lạc Nhi hiện lên sự sợ hãi, nàng hoảng sợ lắc đầu, nói.
“Nãi nãi, chuyện của người lớn, không liên quan đến đứa bé.
Tuyết bà bà cau mày nói.
“Nha đầu, con nghĩ gì thế? Chẳng lẽ trong mắt con, ta chính là một lão yêu quái không có chút nhân tính nào hay sao?
“Không không không, Lạc Nhi không có ý tứ này.
Tuyết Lạc Nhi vội vàng lắc đầu phủ nhận, cũng không biết nên giải thích như thế nào .
Tuyết bà bà bước lên hai bước, khuôn mặt mo trắng bệch xấu xí đến gần mặt nàng, nói.
“Ta đã nói, đã lâu không gặp đứa bé, nên nhớ nó, ta thích đứa bé, chỉ muốn nhìn nó một chút mà thôi.
Nói đến mức như vậy, đứa bé trong tã lót nhanh chóng được ôm đến.
Tuyết Lạc Nhi ôm bé từ trong tay người khác, nàng ôm rất chặt, không chịu buông tay, trên mặt mũi tràn đầy sự cảnh giác.
Tuyết bà bà dùng một ngón tay chọc chọc lên mặt đứa bé, chậc chậc nói.
“Ngủ thật là ngon, giống y như con lúc còn bé, không lo không buồn.
Sau đó bà ta giương mắt nhìn thấy sắc mặt cảnh giác của Tuyết Lạc Nhi, đưa bàn tay ra khỏi khuôn mặt đứa bé, sau đó ra hiệu cho người bên dưới ôm đứa bé đi.
Cuối cùng mới hỏi.
“Trượng phu ngươi còn không có tìm tới?"
Tuyết Lạc Nhi lắc đầu.
Tuyết bà bà nói.
“Nha đầu, những người khác bên Thánh Cảnh cũng yêu cầu ta giải thích, nếu cả người cả vật đều mất đi, ta phải giải thích thế nào? Áo lực của ta rất lớn, nhưng ta vẫn luôn chờ con đứng ra giải thích, chờ nhiều ngày qua, kết quả con vẫn không đến, nên không còn cách nào, ta phải tự mình đến đây một chuyến, muốn nghe lời giải thích của con.
Tuyết Lạc Nhi quỳ xuống, sự dày vò trong nhiều ngày nay cuối cùng hoá thành nước mắt, nức nở nói.

“Nãi nãi, Lạc Nhi cũng không ngờ rằng sẽ có chuyện như vậy xảy ra, Lạc Nhi cũng không biết rõ chuyện là thế nào, cũng không biết nên giải thích ra sao.
Tuyết bà bà khom người ở trước mặt nàng, nói.
“Đúng vậy, ta cũng cảm thấy việc này kỳ lạ, xem như trượng phu của con có vấn đê gì, chẳng lẽ kết làm vợ chồng với con chỉ vì một cái đỉnh thôi sao? Thật sự là không hiểu được! Nhưng con phải biết, chắc chắn ta phải có câu trả lời thích hợp cho người ta về chuyện này, nếu như không thể làm cho đồ vật nguyên vẹn quay về Hàn Quốc, con nói xem ta phải ăn nói với người ta thế nào? Dù sao việc này cũng phải có người phụ trách chứ?
Tuyết Lạc Nhi cũng ý thức được thâm ý trong lời nói, nếu như Băng Tuyết Thánh Địa không có lời ăn nói thích hợp cho những người khác, vậy thì chỉ có thể giao nàng ra, sợ rằng ngay cả quyền khống chế Băng Tuyết Các, Băng Tuyết Thánh Địa cũng không giữ được.
Nghĩ đến đây, nước mắt nàng đã lăn đầy má.
Tuyết bà bà nói.
“Nha đầu, con khó chịu sao? Lúc đầu ta khuyên con thế nào, nhưng con vẫn không chịu nghe lời, sao con không hiểu chứ, con đã sống trong hoàn cảnh này rồi, không phải ai cũng có tư cách cưới con.
Ai ngờ vừa mới nói xong, bên ngoài có người vội vã chạy vào bẩm báo.
“Thánh Tôn, các chủ, Xuyên tiên sinh quay về.
Tuyết bà bà sửng sốt, sắc mặt bà ta có chút ngoài ý muốn.
Bỗng nhiên Tuyết Lạc Nhi bò lên, hỏi.
“Chàng ở đâu?
Dứt lời, đã thấy được Xuyên Dĩnh vội vàng đi vào.
Xuyên Dĩnh sắp bước vào bên trong, hắn hành lễ với Tuyết bà bà,
“Cháu rể Xuyên Dĩnh bái kiến nãi nãi.

Chương 1972: Ước hẹn giấu mặt (1)

Chương 1972: Ước hẹn giấu mặt (1)
Tuyết bà bà cười ha ha, nói.
“Quay về là tốt, quay về là tốt.
Trong mắt hiện lên sự quỷ quyệt.
Tuyết Lạc Nhi lau nước mắt, vội vàng túm chặt cánh tay hắn, hỏi.
“Đỉnh đâu rồi? Chàng để Sơn Hà Đỉnh đâu rồi?
Xuyên Dĩnh giật mình, nói.
“Trả rồi, đã trả lại cho hoàng đế Nhiếp Chấn Đình của Hàn quốc.
Tuyết Lạc Nhi vội nói.
“Có chứng cứ nào không?
Xuyên Dĩnh do dự nói.
“Trả lại trước mặt mọi người, rất nhiều người tận mắt nhìn thấy, đó…
Đó có được xem là chứng cứ không?
Tuyết Lạc Nhi vẫn lo lắng.
“Chàng chắc rằng đã trả chứ?
Xuyên Dĩnh nói.
“Trước khi quay về ta đã tự tay trả lại.
“Chàng biết không, chàng làm ta sợ muốn chết.
Tuyết Lạc Nhi đánh hắn vài cái, cuối cùng nhào vào ngực Xuyên Dĩnh, ôm hắn khóc rống.
Xuyên Dĩnh vội vàng vuốt ve sau lưng nàng, nói.
“Ta sai rồi, là lỗi của ta, ta hồ đồ.
Tuyết bà bà chen vào nói.
“Xuyên Dĩnh, ngươi nói đi, ngươi mượn Sơn Hà Đỉnh của người ta làm gì?
Tuyết Lạc Nhi vội đẩy hắn ra, lau nước mắt nhìn hắn, đó cũng là đáp án nàng muốn biết.

Xuyên Dĩnh hơi chán nản nói.
“Nãi nãi, thật sự là do ta hồ đồ, lúc còn ở trong hoàng cung Hàn Quốc, nói với người ta mấy câu không đúng, cảm thấy mình bị nhục nhã, nên có suy nghĩ lung tung, dùng sức mạnh để mượn Sơn Hà Đỉnh. Nhưng quay đầu trốn tránh vài ngày, dần cảm thấy mình không đúng, trong lời nói của những người đó không có ý gì đặc biệt, là do ta suy nghĩ nhiều, cũng vì sợ xảy ra chuyện, nên đã trả Sơn Hà Đỉnh trở về.
Tuyết Lạc Nhi lại chảy nước mắt, nàng cho rằng mình có thể hiểu được cái gọi là "Nhục nhã" trong miệng hắn là cái gì, cho là mình có thể hiểu được người kia cưới chính mình thì phải chịu không ít áp lực, hiểu được hắn tương đối mẫn cảm với những tin đồn đó, vì vậy hắn mới mạnh mẽ lấy đi Sơn Hà Đỉnh.
Trước đó đã lo nghĩ bất an đủ điều, nhưng bây giờ lại hóa thành đau lòng cho hắn, cũng cảm thấy Xuyên Dĩnh vì mình nên mới chịu uất ức như thế.
Khi người này thật sự thích một người, sẽ từ bỏ bản thân, khắp nơi đều suy nghĩ vì đối phương, bởi vì thích.
Tuyết bà bà cũng hiểu được hàm ý trong lời nói của hắn, lại nhìn phản ứng của Tuyết Lạc Nhi, cười ha ha, từ chối cho ý kiến.
Bà không ở đây lâu, cũng không phải do Xuyên Dĩnh nói trả thì là trả rồi, Tuyết bà bà phải đi xác nhận lại, hơn nữa còn phải xem người này trả lại đồ thật hay là đồ giả nữa.
Nhưng trước khi đi, bà ta âm thầm ra mật lệnh cho những người ở đây, nếu không được sự cho phép của bà ta, thì không cho phép Xuyên Dĩnh tự ý rời khỏi Băng Tuyết Các.
. . .
Một chiếc thuyền chèo trên hồ, Ngưu Hữu Đạo một mình ngồi trên thuyền nhỏ, dọn lên một chiếc hộp cơm thịt rượu, tự rót tự uống, nhàn nhã thoải mái.
Thuyền nhỏ chèo đến giữa hồ, bỗng nhiên có người từ trong nước bay ra, lên thuyền, ngồi ở vị trí đối diện cách một bàn vuông nhỏ, cầm đũa lên nhấm nháp thức ăn.
“Nghe nói rượu thịt của Mao Lư Sơn Trang rất ngon, đúng thật là không tệ.

Người vừa đến kia chính là Toa Như Lai.
Ngưu Hữu Đạo rót rượu cho hắn, nói.
“Chuyện gì mà làm khổ ngài phải tự mình đến đây?
Toa Như Lai nói.
“Chắc ngươi cũng nghe chuyện Sơn Hà Đỉnh rồi, ta phụng mệnh đi xác nhận sự thật, thuận đường đến đây thôi.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Xác nhận thế nào?
Toa Như Lai nói.
“Đã xác nhận xong, Xuyên Dĩnh trả lại đồ thật.
Ngưu Hữu Đạo a một tiếng, ánh mắt hơi lóe lên, vì vậy mới có thể xác định, Ô Thường đã dùng Sơn Hà Đỉnh để xác nhận, nói cách khác, Ô Thường đã đến Đệ Ngũ Giới, hắn không khỏi mỉm cười nói.
“Chuyện này có ý tứ.
Toa Như Lai thử hỏi.
“Có phải ngươi biết gì đó không?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Không có gì, Ô Thường giở trò quỷ ở sau lưng thôi. Ngươi cố ý đến đây chỉ nói cái này?
Toa Như Lai nâng chén uống, để ly không xuống.
“Ta đến để nói cho ngươi biết, chuyện ngươi nhờ ta nhìn, đã có manh mối rồi.
Ngưu Hữu Đạo nâng ấm lên lần nữa, rót rượu cho hắn.
“Chuyện nào?
Hắn nhờ vả đối phương chú ý nhiều chuyện lắm.
Toa Như Lai nói.
“Đại nội tổng quản Gia Cát Trì của Tiền Triệu.
Ngưu Hữu Đạo nâng bầu rượu trong tay lên, từ từ nghiêng, đợi đến lúc rượu đầy, hắn mới chậm rãi để bầu rượu xuống, hỏi.
“Đã tìm được nơi ở của hắn?
Toa Như Lai nói.
“Cụ thể thì chưa biết, nhưng cũng khoanh vùng được, nên Phiêu Miểu Lai bố trí chặt chẽ, giống như muốn tìm hiểu đến tận gốc, cũng cách mục tiêu rất gần, bây giờ vẫn chưa đánh cỏ động rắn, bố trí nhiều người

ẩn nấp nhìn chằm chằm, chỉ đợi mục tiêu liên hệ với manh mối, lúc đó có thể lập tức thu lưới!
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Chuyện này, vì sao ta lại cảm giác có chút bất ngờ, trước đó ngươi không hề lộ ra chút tiếng gió nào với ta.
Toa Như Lainois.
“Trước đó ta không thể hỏi rõ chuyện này được, Phiêu Miểu Các vì chuyện này đã vận dụng người trên phạm vi lớn để điều tra, đến lúc bọn họ trưng dụng người của ta, ta mới biết.
Ngưu Hữu Đạo buông tiếng thở dài, nói.
“Tìm lâu như vậy mà vẫn không tìm ra, theo lý ra mà nói thì hắn có nơi ẩn nấp bí mật, vậy vì sao lại bị tìm ra nữa, Gia Cát Trì này thật là không cẩn thận.
Toa Như Lai cầm đũa lên nếm mấy miếng thức ăn, nhai nuốt rồi nói.
“Vẫn tiếp tục liên lạc với người bên ngoài, mà thế lực của Phiêu Miểu Các thì quá to lớn, tránh không được lộ ra chân ngựa.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Vậy mà không dừng liên hệ với bên ngoài, xem ra Hải Vô Cực kia vẫn chưa hết hi vọng, Gia Cát Trì xảy ra chuyện rồi mà vẫn còn huyễn tưởng, tâm của người này thật là…
Bỗng nhiên hắn lặng yên.
Toa Như Lai đã nhận ra sự khác lạ của hắn, hỏi.
“Sao vậy?
Ngưu Hữu Đạo từ từ nói.
“Hải Vô Cực đã không phải là hoàng đế Triệu quốc nữa, thoát khỏi thân phận hoàng đế, Hải Vô Cực chẳng còn là gì cả.
Toa Như Lai nói.
“Ngươi muốn nói gì?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Gia Cát Trì kia thật trung thành với Hải Vô Cực.
Toa Như Lai nói.
“Ta không hiểu ý của ngươi muốn nói.
Ngưu Hữu Đạo nói.

“Ý là không đáng để ta mạo hiểm. Bỗng nhiên ta lại cảm thấy hứng thú với người Phiêu Miểu Các phía sau Thiệu Bình Ba hơn, ngươi cảm thấy người kia sẽ là ai?
Toa Như Lai càng ngày càng không hiểu tên này đang nói nhăng nói cuội gì nữa, lắc đầu nói.
“Không biết, nhưng người đó lúc nào cũng có thể vận dụng nhân lực của Phiêu Miểu Các ở Tấn Quốc và Tề Quốc, chắc chắn có lai lịch không nhỏ.
”Ta cũng nghĩ như vậy.
Ngưu Hữu Đạo nâng chén rượu lên, cùng nhau uống.
Xung quanh non sông tươi đẹp, cảnh đẹp vẫn tĩnh lặng, mỗi người ôm mỗi bụng tâm sự riêng mình rời đi.
…
Thiệu Phủ trong Tấn Kinh, gác cổng nhận được một lá thư, sau đó giao cho quản gia Thiệu Tam Tỉnh.
Thiệu Tam Tỉnh ngồi sau án xử lý công vụ mở thư ra xem, nhìn thấy nội dung trong thư, hắn kinh hãi đứng dậy, sau đó nhanh chóng rời đi.
Trong hoa viên, Thiệu Bình Ba đang đánh đàn, Thái Thúc Hoan Nhi đang uyển chuyển nhảy múa phía trước.
Nhìn thấy Thiệu Tam Tỉnh đang liên tục nháy mắt ở bên ngoài, biết là có việc gấp, Thiệu Bình Ba khẩy ngón tay, “Tinh” một tiếng, dây đàn bị đứt.
Điệu múa cũng bị dừng lại, Thái Thúc Hoan Nhi nhanh chóng bước lại, cầm tay hắn lên nhìn, nói.
“Ngón tay chàng không sao chứ?
“Không sao.
Thiệu Bình Ba đứng dậy, tùy tiện nói mấy câu dùng cuộc chơi giữa hai người.
Nhìn thấy Thiệu Tam Tỉnh ở bên ngoài, Thái Thúc Hoan Nhi cũng rất có ánh mắt, biết nam nhân có chuyện của nam nhân, Thiệu Bình Ba sắp nói chuyện công vụ, nàng tìm lý do né tránh đi.
Lúc này Thiệu Tam Tỉnh mới đi vào, móc lá thư trong tay áo dâng lên, cũng thấp giọng nói.
“Giả Vô Quần gửi thư.

Tay cầm thư của Thiệu Bình Ba hơi cứng lại, sau đó nhanh chóng mở ra xem, nội dung trong thư làm sắc mặt hắn trở nên âm trầm.
Trước đó Thiệu Tam Tỉnh đã đọc thư rồi, tất nhiên đã biết nội dung.
Ở trong thư, Giả Vô Quần chọc thủng thân phận của Vô Tâm Diệu Hiển, đệ tử của Quỷ Y, nói rằng chúc mừng Thiệu Liễu Nhi và Vô Tâm ở Tề kinh nối lại tiền duyên.
Còn có khen thưởng Thiệu Bình Ba thiết lập Thái Học, khen Thiệu Bình Ba có mưu đồ lâu dài, sau này cả toàn bộ tôn thất của thần tử trong triều đều bái Thiệu Bình Ba làm thầy.

Chương 1973: Ước hẹn giấu mặt (2)

Chương 1973: Ước hẹn giấu mặt (2)
Cuối cùng còn mời Thiệu Bình Ba đến kinh thành Tống quốc gặp mặt, muốn nấu rượu luận thiên hạ với Thiệu Bình Ba!
Còn về lý do đến Tống quốc, Thiệu Bình Ba tự tìm một lý do nào đó, còn nói hắn sẽ ở Tống Kinh đợi Thiệu Bình Ba đến.
Xem xong thư, Thiệu Bình Ba nhe răng, vò nát lá thư ném xuống, nghiến răng nghiến lợi nói.
“Kẻ này chính là mối họa lớn trong lòng ta!
Thiệu Tam Tỉnh nhanh chóng ngồi xổm xuống đất, cẩn thận nhặt cục giấy bị vò nát lên, không dám lơ là, nếu như nội dung trong lá thư này bị người khác thấy được, vậy thì khó mà lường được hậu quả.
Sau khi đứng dậy hắn lại nhét lá thư vào trong tay áo, đợi lát nữa quay về đốt sạch sẽ.
Bây giờ hắn gấp gáp chuyện trước mắt.
“Đại công tử, rõ ràng hắn đang uy hiếp công tử đến nơi hẹn, nếu ngài không đi, sợ rằng chuyện của đại tiểu thư sẽ lộ ra ánh sáng, đại tiểu thư sẽ hết đường chối cãi, vậy thì Anh Vương Hạo Chân làm sao chịu nổi, đại tiểu thư phải xử lý việc này thế nào, sợ là bọn họ muốn giết chết đại tiểu thư mất. Mà chuyện Thái Học, nếu như bị hắn chọc thủng, chắc chắn sẽ bị triều thần bóp nát đầu tiên.
Thiệu Bình Ba âm trầm đi đến đi lui trong các, hình như đang nhanh chóng nghĩ đối sách, trong miệng cũng thì thào, tức giận nói.
“Một tên Ngưu Hữu Đạo chết đi, lại có một Giả Vô Quần nhảy ra, đây chính là không chặt đứt hậu hoạn đấy. Ta không có thù với kẻ này, hắn lại liên tục nhắm vào ta, ta còn chưa tính sổ với hắn, vậy mà bây giờ hắn lại đến, dùng một chiêu đối phó nhiều lần với ta sao?
Thiệu Tam Tỉnh sốt ruột nói.

“Đại công tử, bây giờ phải làm thế nào cho phải?
Thiệu Bình Ba chợt dừng bước, ánh mắt loé lên một lúc, vươn tay nói.
“Đưa thư cho ta!
“Ây. . .
Thiệu Tam Tỉnh móc bức thư nát trong tay áo ra cho hắn nhìn.
Bây giờ mới nhớ đến chuyện xé nát, Thiệu Bình Ba phất tay xem như thôi, chắp tay đến dựa vào lan can nhìn ra xa, trong mắt hiện lên sự suy tư, cuối cùng quyết định gì đó, nói ra hai chữ vang vọng.
“Đến hẹn!
“A!
Thiệu Tam Tỉnh kinh hãi, vội nói.
“Đại công tử hãy nghĩ lại, lần trước hắn muốn đưa đại công tử vào chỗ chết, sợ rằng lần này cũng không có ý tốt, muốn dụ đại công tử đến để ám sát!
Thiệu Bình Ba hơi lắc đầu, nói
“Đó cũng không phải là người bình thường, chắc hắn cũng biết, nếu như ta làm theo lời hẹn, sao có thể dễ dàng bị giết được, nếu không có người bảo vệ thì đã không đến Tống Quốc. Trong tay giữ bí mật của hắn, lại giữ lại không công bố, ta muốn xem thử hắn có âm mưu gì. Nấu rượu luận thiên hạ. . . Nấu rượu luận thiên hạ. . .
Sau khi trầm ngâm một lúc lâu, bỗng nhiên hắn quay đầu lại nói.
“Trả lời thư, nghe danh Phương Trường Cừ lão tiên sinh của Tống quốc học thức uyên bác, muốn mời ngài đến Tấn quốc Thái Học làm thầy, mong rằng Giả tiên sinh giúp đỡ!
Thư bên này vừa gửi đi, chỉ mấy ngày sau, đã nhận được thư hồi âm của Giả Vô Quần, nguyện dốc sức giúp đỡ!
Nhận được thư, Thiệu Bình Ba lập tức đến gặp Thái Thúc Hùng, nói rằng mình muốn đi Tống quốc tự mời đại nho bác học đến Thái Học giảng bài.
Thái Thúc Hùng cảm thấy không cần thiết, cũng nói đến ân oán giữa Thiệu Bình Ba và Giả Vô Quần, cảm thấy nếu đi thì quá nguy hiểm.
Thiệu Bình Ba tỏ vẻ phải tự mình đi mời mới có thành ý, cũng lộ ra thư trả lời của Giả Vô Quần.

Thái Thúc Hùng ngạc nhiên, vậy mà Giả Vô Quần lại giúp Thiệu Bình Ba, không biết hai người này đang làm gì, nhưng hắn biết người con rể này cũng không phải là người bình thường, dám đi thì tất nhiên sẽ không dễ dàng chịu thiệt thòi.
Cuối cùng, bên phía Tấn quốc cho gọi sứ thần Tống quốc, tỏ vẻ Thiệu Bình Ba muốn đi sứ Tống quốc, muốn hỏi thăm thái độ Tống quốc bên kia.
Nhận được câu trả lời của triều đình Tống quốc, thân phận đi sứ của Thiệu Bình Ba được định ra, Thiệu Bình Ba dẫn theo phu nhân Thái Thúc Hoan Nhi cùng đi sứ, có hộ vệ cao thủ dẫn đường không nói chơi.
Sau khi đến kinh thành Tống quốc, đầu tiên Thiệu Bình Ba dùng thân phận sứ thần thăm viếng hoàng đế Ngô Công Lĩnh của Tống quốc, nói về chuyện giữa hai nước Tấn Tống.
Ngày tiếp theo mới dẫn theo vợ đến phủ thừa tướng.
Tất nhiên Tử Bình Hưu biết được ý đồ của vị này khi đến đây, lúc đi đón người có thêm cả Giả Vô Quần đi cùng.
Gặp lại Giả Vô Quần, sắc mặt của Thái Thúc Hoan Nhi hơi thay đổi, cảnh tượng nàng và mẫu thân bị người ta trêu đùa đâu có thể dễ dàng quên được, âm thầm cắn răng nghiến lợi.
Sau khi cả chủ nhà và khách đều ngồi xuống, Giả Vô Quần yên lặng đứng sau lưng Tử Bình Hưu, trên mặt hắn hơi có ý cười, bên cạnh còn có Nguyên Tòng ở đây.
Ngoài miệng Thiệu Bình Ba vẫn nói mấy lời khách sáo với Tử Bình Hưu, nhưng ánh mắt hắn thì liên tục nhìn chằm chằm Giả Vô Quần để thăm dò, cuối cùng cũng gặp được vị Ẩn Tướng này rồi.
Sau khi nói mấy lời khách sáo xong, Tử Bình Hưu mời khách ở lại, Tử phủ muốn làm yến tiệc chiêu đãi.
Thiệu Bình Ba không thể từ chối được sự nhiệt tình này, vui vẻ đồng ý.
Tử Bình Hưu rời đi để chuẩn bị tiệc, ra lệnh cho Giả Vô Quần tiếp khách.
Mà sau đó Giả Vô Quần lại sai hai người nữ quyến đến chăm sóc Thái Thúc Hoan Nhi, nàng ta không tình nguyện, nhưng Thiệu Bình Ba lại bảo nàng rời đi.
Tiếp theo, Giả Vô Quần mời Thiệu Bình Ba đi dạo ở hoa viên.

Đến vườn hoa, Thiệu Bình Ba ra lệnh cho hộ vệ dừng bước, một mình hắn đi theo Giả Vô Quần, Nguyên Tòng cũng đi theo.
Đến lúc dừng bước bên cạnh ao nước, Thiệu Bình Ba nói.
“Giả tiên sinh, ta đã đến.
Giả Vô Quần mỉm cười gật đầu, viết gì đó cho Nguyên Tòng nhìn, Nguyên Tòng thay mặt trả lời.
“Thiệu đại nhân thật có khí phách, không làm cho Giả mỗ thất vọng!
Thiệu Bình Ba nhìn chằm chằm cảnh đẹp trong ao nước, lạnh nhạt liếc xéo.
“Không cần nhắc đến can đảm, tất cả là do tiên sinh ép tạo ra.
Giả Vô Quần lại viết cho Nguyên Tòng nói.
“Nếu đại nhân không muốn đến, những chuyện này cũng không đủ dồn đại nhân vào chỗ chết, không tính là ép buộc.
Thiệu Bình Ba nhìn chằm chằm Nguyên Tòng đang nói thay, nói.
“Không phải là dụ ta đến giết sao?
Giả Vô Quần viết.
“Tiên sinh dùng tên tuổi Tấn Sứ đến đây, sao ta dám ra tay?
Thiệu Bình Ba nói.
“Nếu ta đã đến, tiên sinh có thể nói cho ta biết vì sao trước đó lại hại ta được không?
Giả Vô Quần viết.
“Cố ý hãm hại, cố ý thăm dò! Nếu đại nhân không thể né tránh được chút kiếp nhỏ đó, đã chết từ lâu rồi, sao có tư cách đứng ở chỗ này nữa, cũng không có tư cách nói chuyện thiên hạ với ta.
Ánh mắt Thiệu Bình Ba lóe lên, nghe hiểu ý của hắn, hơi nhíu mày nói.
“Nói chuyện thiên hạ?
Giả Vô Quần gật đầu, viết.
“Lúc đại nhân còn ở Bắc Châu, Giả mỗ đã chú ý đến ngài. Chẳng lẽ lấy hùng tâm tráng chí của đại nhân, lại cam tâm tình nguyện làm một tiên sinh dạy học sao?
Thiệu Bình Ba từ chối cho ý kiến, lạnh lẽo nói.
“Có gì mà nói chuyện?
Giả Vô Quần viết.
“Cửu Thánh không ngã, thiên hạ bất bình!

Vừa viết ra những lời này, có thể nói là trời long đất lở, chấn nhiếp
Thiệu Bình Ba không nhẹ, bỗng nhiên hắn quay người đối mặt với ngườ đối diện, nhìn từ trên xuống dưới một lượt, trầm giọng nói.
“Ngươi muốn làm gì?
Sắc mặt của Giả Vô Quần vẫn bình tĩnh, viết.
“Thiên hạ chân hào kiệt, nhưng chỉ có đại nhân và Giả mỗ! Nếu ngươi ta liên thủ, sẽ rất có triển vọng!
Thiệu Bình Ba âm thầm hãi hùng khiếp vía, nói.
“ Ngươi chỉ là một phàm phu tục tử, cũng dám tranh phong với Cửu Thánh sao? Theo ta được biết, tiên sinh không có dã tâm gì, cần gì phải nói đến hùng tâm tráng chí như vậy?
Giả Vô Quần há miệng, chỉ chỉ chính mình không có đầu lưỡi, viết tiếp cho Nguyên Tòng ở sau lưng nói.
“Thù này không báo, thề không làm người! Đại nhân của chỉ một người, cô đơn cô lực, Giả mỗ nguyện giúp đại nhân thêm một phần sức lực!
Mốt thù cắt lưỡi! Ánh mắt Thiệu Bình Ba lóe lên, như có điều suy nghĩ, nói.
“Giúp bằng cái gì?
Giả Vô Quần viết.
“Nếu ngày sau đại nhân muốn lấy Tống quốc, Giả mỗ xin trợ một chút sức lực!
Đối với điểm này, Thiệu Bình Ba ngược lại không nghi ngờ năng lực của đối phương, cũng hơi tâm động, lại cười lạnh nói.

Chương 1974: Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã

Chương 1974: Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã
“Chỉ bằng ngươi mà dám tranh phong với Cửu Thánh?
Giả Vô Quần viết.
“Không thử một lần, vì sao biết không được, nếu ngươi và ta liên thủ, có thể làm việc lớn.
Thiệu Bình Ba thử thăm dò.
“Tiên sinh muốn ta làm gì?
Giả Vô Quần nói.
“ Ta muốn biết người sau lưng đại nhân là ai, cũng chính là vị người Phiêu Miểu Các kia.
Trong lòng Thiệu Bình Ba kéo căng, nói.
“Nào có người Phiêu Miểu Các nào, tiên sinh nghĩ nhiều rồi.
Giả Vô Quần viết.
“Đại nhân như vậy là không được, chẳng lẽ muốn nói cho thiên hạ biết những thứ trên thư ta viết?
Thiệu Bình Ba nói.
“Ngươi đang uy hiếp ta?
Giả Vô Quần viết.
“Không phải uy hiếp, ta không có hứng thú với thiên hạ, ta chỉ muốn đẩy ngã Cửu Thánh, người sau lưng đại nhân chắc chắn có địa vị không nhỏ trong Phiêu Miểu Các, ta muốn lợi dụng hắn tìm một người.
Thiệu Bình Ba không hiểu, hỏi lại,
“Tìm ai?
Giả Vô Quần viết.

“Đại nội tổng quản Gia Cát Trì của Triệu quốc trước đây, hắn là tu sĩ Nguyên Anh, Cửu Thánh đã dệt lưới xong, lúc nào hắn cũng có thể sẽ bị sa lưới, ta cần giải cứu Gia Cát Trì.
“Tu sĩ Nguyên Anh?
Thiệu Bình Ba hơi kinh hãi, hắn không hề nghe chút gì về việc này, nhìn trên dưới hắn một lượt, nói.
“Sao ngươi biết chuyện này?
Giả Vô Quần.
“Ta hiểu rất sâu tu hành giới, vượt qua ngươi tưởng tượng nhiều.
Nguyên Tòng nói chuyện thay xong thì im lặng, ánh mắt hắn hơi liếc lầu các cách đó không xa, nơi đó có một người đang đứng, không phải ai xa lạ, chính là Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo dịch dung xong đứng trên lầu các nhìn chằm chằm hai người đang nói chuyện cạnh bờ ao.
Vân Cơ cũng dịch dung, giả nam đứng bên cạnh, nàng bước đến dựa vào lan can bên người Ngưu Hữu Đạo, thuận nhìn theo hướng nhìn của hắn, nhàn nhạt hỏi.
“Thiệu Bình Ba đồng ý không?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Giả Vô Quần đưa ra thực lực, là điều mà hắn đang cần, có thể đảm bảo hắn an toàn, có thể làm cho Thiệu Bình Ba yên tâm làm việc, còn có thể giải quyết nỗi lo của hắn, hàng phục thế lực sau lưng hắn, có nhiều chỗ tốt như vậy, sao hắn không đồng ý được? Hai người này 'Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã', làm chuyện lớn cũng được, bọn họ đều ăn nhịp với nhau.
Vân Cơ nói.
“Hắn sẽ tin Giả Vô Quần sao?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Có tin hay không không quan trọng. Loại người này, đừng mong rằng hắn có thể tùy tiện tin vào người khác. Ngươi chỉ cần làm hắn yên tâm là được, chỉ cần Giả Vô Quần tham gia vào chuyện này, để hắn nghĩ rằng mình đã tóm được nhược điểm của Giả Vô Quần, nên kẻ kia không dám làm gì hắn, mà hắn có thể lợi dụng Giả Vô Quần, hắn sẽ làm. Ngươi

đừng quên, Giả Vô Quần đã từng giết người Phiêu Miểu Các. Thực tế là như vậy, Giả Vô Quần không dám bán đứng hắn.
Vân Cơ cười lạnh, nói.
“Một kẻ làm nội gian cho Phiêu Miểu Các không thể lộ ra ánh sáng, một kẻ giết người Phiêu Miểu Các cũng không thể bại lộ, hai kẻ này đúng thật là 'Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã' .
Nàng quay đầu nhìn hắn, hỏi,
“Không phải là ngươi luôn kiêng kỵ hắn sao? Vì sao còn để nhược điểm trên tay hắn?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Chờ đến lúc hắn biết ta còn sống, ngươi cảm thấy ta sẽ quan tâm đến nhược điểm này nữa sao? Ta đã bố trí xong ở nhân gian, ngươi cảm thấy hắn sẽ còn là đối thủ của ta? Bây giờ ta cần hắn, thì dùng hắn, chỉ thế thôi, hắn không có tư cách nhảy khỏi bàn cờ này, nếu nhảy ra ngoài, chính là đã bị loại.
Yến hội Tử Phủ rất phong phú, sau khi khách vui vẻ xong, Thiệu Bình Ba dẫn theo phu nhân đi tạm biệt.
Trên đường quay về sứ quán Tấn Quốc, trong xe ngựa lắc lư, Thái Thúc Hoan Nhi phát hiện sắc mặt của trượng phu cực kỳ khác thường, thử hỏi.
“Sao vậy?
Thiệu Bình Ba không muốn nói cho nàng, lắc đầu.
”Không có gì.
Mà trong chỗ sâu của Tử phủ, Giả Vô Quần tiễn khách về, sau đó cầm bảng viết của hắn đi đến gần Ngưu Hữu Đạo, mà bút viết còn ở sau Nguyên Tòng.
Kết quả Nguyên Tòng còn chưa kịp nhắc nhở, chỉ kịp ho "Khụ khụ" một tiếng.
Ngưu Hữu Đạo đang ngồi ngẩng đầu lên nhìn, thấy là hắn, hơi chột dạ, tranh thủ thời gian đứng lên.
Cho dù là Vân Cơ, hay là Giả Vô Quần đều kinh ngạc, hình như đã nhận ra sự lạ thường.
Lúc này Nguyên Tòng mới nói.
“May mắn không làm nhục mệnh, hắn đã hợp tác với chúng ta.
Ngưu Hữu Đạo cười nói.

“Chỉ là việc nhỏ, tiên sinh chắc chắn có thể làm được, chuyện này cũng trong dự đoán. Ở đây có nhiều thám tử, ta không tiện ở lâu, vậy nên cáo từ trước, sẽ chờ tin tức tốt của tiên sinh sau.
Hắn chắp tay hành lễ, quan trọng nhất là cho Nguyên Tòng phía sau, cuối cùng phất tay ra hiệu không cần đưa tiễn.
Hắn quay người, cứ như vậy dẫn theo Vân Cơ rời đi, lúc đi ngang qua bên người Ngụy Đa, cũng liếc nhìn vào mắt hắn, từ đầu đến cuối không hề nói một câu với Ngụy Đa.
Giả Vô Quần đưa mắt nhìn, trong ánh mắt có mấy phần phức tạp, có vài lời không chỉ nói cho Thiệu Bình Ba nghe, những việc muốn Thiệu Bình Ba làm cũng làm cho hắn hiểu rõ được, bên Nam Châu kia đã giao thủ với Thánh Cảnh rồi.
Chỉ là Nam Châu, lại có được lực lượng và bản lĩnh lớn như vậy, làm cho hắn khó có thể tin nổi…
Ngưu Hữu Đạo trở về Nam Châu, mà Thiệu Bình Ba lại không vội vã rời đi, hắn nấn ná mấy ngày ở Tống Kinh, mấy lần đến thăm nhà bác học đại nho Phương Trường Cừ.
Phương Trường Cừ từ chối đi với Thiệu Bình Ba, nói Thiệu Bình Ba giết huynh giết mẹ, chính là người không có đức, ông ta không muốn đi theo.
Đối với những lời đồn kia, Thiệu Bình Ba cũng không quan tâm.
Cuối cùng vẫn nhờ Giả Vô Quần giúp một chút, Phương Trường Cừ sao có thể chống lại được thừa tướng Tống quốc, mặc dù Phương Trường Cừ là bác học đại nho, nhưng không phải là Thánh Nhân hoàn toàn không có tư dục, ông ta còn có vợ có con, nếu muốn sống thì không thể không chịu khuất phục…
Sau khi quay về Tấn Kinh, Thiệu Bình Ba quay về phủ tắm rửa thay quần áo, hắn rửa mặt xong thì chui vào thư phòng, đứng trước bản đồ nhìn chằm chằm vị trí của sa mạc Vô Biên tính toán, cuối cùng dật chiếc dây thừng trên tường, nên ngoài phòng vang lên tiếng chuông.
Rất nhanh, Thiệu Tam Tỉnh nhanh chân đến, hỏi.
“Đại công tử có gì phân phó?
Thiệu Bình Ba.
“Gửi thư cho chưởng quỹ, nói cho hắn biết, buổi chiều ba ngày sau, ở Lang Hồ cách thành Nam hai mươi dặm, gặp nhau trên đảo giữa hồ, nếu

không đến, đừng hối hận!
Thiệu Tam Tỉnh do dự một chút, thấy hắn đã kế hoặc, cuối cùng vẫn lĩnh mệnh đi.
“Vâng!
Như ước hẹn, ba ngày sau, lúc giữa trưa mặt trời chói chang, Thiệu Bình Ba cải trang đi đến gần Lang Hồ cách thành Nam hai mươi dặm.
Bên cạnh không dẫn theo nhiều người, chỉ có một hộ vệ.
Ven hồ có một ngư ông, Thiệu Bình Ba ném tiền cho ngư ông, một mình bước lên thuyền, để lại hộ vệ trên bờ, ngồi trên thuyền lắc lư đi đến giữa hồ.
Sau khi rời thuyền lên hồ, Thiệu Bình Ba chắp tay bước vào rừng cây nhỏ, bốn phía vẫn yên tĩnh.
Ở trên đảo có mấy cái đình nhỏ, nơi này chính là một trong những nơi du ngoạn của nhà giàu, chỉ là chiến sự xảy ra, công việc giải trí đều bị ngừng lại, nên bây giờ cực kỳ yên tĩnh.
Đi vào trong một chiếc đình, Thiệu Bình Ba phủi sạch bụi đất trên ghế, chậm rãi ngồi xuống, cũng tháo mặt nạ trên tay ra.
Chỉ như vậy ngồi chờ người, bỗng nhiên thấy ngư ông lái thuyền chống gậy trúc đi đến, đặt một chiếc hồ lô lên bàn đá.
Thiệu Bình Ba híp mắt nhìn hắn.
Ngư ông giải thích.
“Thấy tiên sinh ngồi một mình, bên người lại không mang theo cái gì, ta sợ tiên sinh khát nước, nên chuẩn bị cho ngài một ít.
Ánh mắt Thiệu Bình Ba nhìn qua chiếc mặt nạ đã được lấy xuống, bỗng nhiên nhịn không được cười lên, lắc đầu nói.
“Mỗi lần chưởng quỹ hiện thân đều xuất quỷ nhập thần, không ngờ lại làm phiền ngài tự mình lái đò đưa ta qua đây.
Ngư ông ngẩng mặt, lộ ra ánh mắt rét lạnh, hơn nữa còn khôi phục giọng nói lúc trước.
“Ta thấy ngươi không kiên nhẫn sống tiếp nữa.
Thiệu Bình Ba bình tĩnh nói.
“Chưởng quỹ muốn giết ta? Đừng quên, nếu ta chết đi, bí mật của ngươi sẽ không giấu được nữa.
“Thật sao?

Ngư ông cười lạnh, bỗng nhiên ra tay, trong nháy mắt đã bóp cổ Thiệu Bình Ba, tay kia cầm một viên đan dược màu đỏ ra, nói.

Chương 1975: Phía trước là núi đao biển lửa (1)

Chương 1975: Phía trước là núi đao biển lửa (1)
“Cho ngươi thể điện mà ngươi không cần, chỉ cần ăn cái này vào, hưởng qua hương vị của nó, ngươi sẽ trung thực ngay thôi!
Thiệu Bình Ba bị bóp cổ gần nhấc lên, kìm lòng không được há hốc miệng ra, mặt nạ trong tay cũng rơi xuống đất.
Ánh mắt ngư ông chợt mắt sáng lên, nhanh chóng quay đầu, phát hiện có một bàn tay đè lên vai của hắn, lại có thể làm cho cả người hắn không dùng sức được, chỉ nghe sau lưng có tiếng quát nhẹ.
“Thả ra!
Cánh tay kia chấn động, một lực lượng khổng lồ vọt đến, đâm thẳng vào năm ngón tay, làm cho hắn vô thức thả Thiệu Bình Ba ra.
“Khụ khụ. . .
Thiệu Bình Ba ôm cổ liên tục ho khan.
Ầm! Ngư ông lại bị một chưởng quét bay ra ngoài, cạch, cứng rắn đâm ngã một cái cây, đập xuống trên mặt đất.
Hắn nhanh chóng xoay người lên, ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện kẻ dễ dàng đả thương mình là tên hộ vệ lúc nãy hộ tống Thiệu Bình Ba đến bên bờ, trong mắt hiện lên nghi ngờ, không biết đối phương là người phương nào, nhưng lại nhận ra được, thực lực của đối phương cao hơn mình rất nhiều.
Không có phản ứng dư thừa, hắn lập tức lách mình rời đi, muốn trốn.
Bùm! Hộ vệ kia bắn ra trong nháy mắt, đảo mắt đã đến bên người ngư ông.
Ngư ông kinh hãi, cạch! Ngực lại trúng một chưởng, phun máu bay ngược về, quay cuồng rơi xuống đất, hộc máu không ngừng.

Thiệu Bình Ba ở trong đình vượt qua cơn kinh hãi, lẳng lặng nhìn cảnh này.
Hộ vệ bước đến trước mặt ngư ông, dẫm một chân lên người ngư ông đang muốn bò dậy, dẫm lên ngực hắn, ấn xuống mặt đất.
Ngư ông giãy dụa, thi pháp liều mạng giãy dụa, lại phát hiện tu vi mạnh mẽ của đối phương làm cho mình không nhúc nhích nổi.
Ngư ông nhìn chằm chằm người đang ở trên cao giẫm lên mình, gào lên.
“Ngươi là người phương nào?
Giọng nói lai thay đổi, hình như lần này quá gấp gáp nên đã lộ ra giọng nói đúng của chính mình.
Hộ vệ không có trả lời, cũng sẽ không nói cho đối phương biết mình là ai. Hắn cúi người, điểm vài chỉ lên người ngư ông, hạ cấm chế, sau đó vươn tay mò trên cổ hắn, sờ thấy một tầng da khác, kéo xoẹt một tiếng xé ngụy trang của ngư ông, lộ ra khuôn mặt thật.
Biết mình đã bị lộ mặt, ngư ông cuồng loạn dữ tợn.
“Rốt cuộc ngươi là ai?
Hộ vệ bóp cổ hắn lại, trực tiếp xách lên, đưa đến trước mặt Thiệu Bình Ba, nói.
“Không sai, là hắn, con trai của Lam Đạo Lâm, các chủ Lam Minh của Vô Biên Các.
Thiệu Bình Ba nhìn chằm chằm khuôn mặt Lam Minh, sau đó quay lại nhìn kỹ hộ vệ jua.
Đối phương nói cho hắn biết, người đến đây có thể là con trai của Lam Đạo Lâm, nhưng đối phương vẫn ra tay.
Tốc độ hai người ra tay quá nhanh, hắn không thể nhìn thấy rõ ràng, nhưng cũng có thể nhìn ra, vị hộ về này tùy tiện có thể đả thương và chế trụ Lam Minh lại.
Không nói đến những cái khác, hắn hiểu rõ ràng, tu vi và thực lực của các chủ Vô biên Các chắc chắn không kém, ngược lại còn rất mạnh mẽ.
Nhưng Thiệu Bình Ba lại thấy được, vừa giao thủ, Lam Minh lập tức bỏ chạy. Hiển nhiên Lam Minh tự biết mình không phải là đối thủ của đối phương.
Thiệu Bình Ba không biết người hộ vệ này là ai, nhưng lúc hắn liên hệ với Giả Vô Quần, Giả Vô Quần đã nói rằng phái một mình người này

giúp hắn là đủ rồi.
Nếu muốn ngả bài với chưởng quỹ, dù sao trong lòng Thiệu Bình Ba cũng không chắc chắn, lo lắng sẽ gặp phải chuyện không may, đang xem xét thử xem mình có nên sắp xếp thêm mấy người nữa không.
Nhưng hộ vệ này lại nói là không cần, nhiều người phức tạp, không tiện, một mình hắn là đã đảm bảo an toàn cho Thiệu Bình Ba được rồi.
Bây giờ Thiệu Bình Ba hắn đã thấy được, tên hộ vệ có lai lịch không rõ này rất cường đại, vừa ra tay, đã bắt ngay các chủ Vô Biên Các.
Hắn không chỉ nghĩ đến thực lực cường đại của hộ vệ này, càng nghĩ nhiều về Giả Vô Quần hơn, tùy tiện có thể phái ra một vị cao thủ cường đại như vậy, chẳng phải đã nói rõ thế lực của Giả Vô Quần rất lớn hay sao?
Muốn vặn ngã Cửu Thánh? Thiệu Bình Ba nhịn không được nhớ đến câu nói kia của Giả Vô Quần.
“Ta kinh doanh tu hành giới rất sâu, vượt quá tưởng tượng của ngươi!
Chỉ bằng việc không hề hoang mang, ra tay với con trai Lam Đạo Lâm, đã có thể thấy được một góc rồi.
Suy nghĩ đến đây, Thiệu Bình Ba âm thầm hít sâu một hơi, từ từ thở nhẹ ra, ánh mắt rơi vào khuôn mặt của Lam Minh, bỗng nhiên lộ ra ý cười, thong dong ôm quyền, cúi người chào.
“Thiệu Bình Ba bái kiến các chủ.
Lam Minh một thân chật vật lung lay cơ thể, lại không thể nào thoát ra được, không khỏi nhìn chằm chằm Thiệu Bình Ba, nghiến răng nghiến lợi nói.
“Thiệu Bình Ba, gan chó của ngươi thật lớn, dám làm bẫy hại ta, ta xem ngươi hối hận thế nào!
Lửa giận tràn đầy lồng ngực, không thể nào diễn tả nổi, trong thiên hạ này, người dám làm hắn như vậy không nhiều, nhất là bên ngoài Thánh Cảnh, kẻ nào thấy hắn chẳng giống như cháu trai, chưa từng bị khuất nhục thế này.
Thiệu Bình Ba bình tĩnh thong dong nói.
“Ta không có lòng hãm hại ngài, ta chỉ muốn mời các chủ đến đây để nói chuyện hợp tác.
“Hợp tác? Ngươi là cái thá gì, cũng xứng nói chuyện hợp tác với ta!

Lam Minh cực kỳ phẫn nộ, run người lên, nghiêm nghị nói.
“Cho dù muốn hợp tác, có loại hợp tác như ngươi sao?
Thiệu Bình Ba vẫn giữ vững sự nho nhã, bình tĩnh nói.
“Đó cũng là bất đắc dĩ, ta liên hệ với các chủ mấy lần, nhưng các chủ lại không ra gặp mặt, nên ta không thể làm gì khác ngoài đưa ra hạ sách này…
Hắn giơ tay, chỉ vào hộ vệ bên cạnh.
“Để cho các chủ biết ta có tư cách hợp tác với các chủ không.
Trước kia không dám nói chuyện "Bình đẳng" như vậy với đối phương, nhưng hôm nay hắn đã hợp tác với Giả Vô Quần, hắn ta đồng ý cung cấp lực lượng cường đại ở tu hành giới để duy trì mình, cường đại đến mức nào, hắn vừa tận mắt nhìn thấy, bây giờ đúng là Thiệu Bình Ba có tư cách để nói chuyện hợp tác rồi.
Trên mặt mũi Lam Minh tràn đầy sự mỉa mai.
“Tư cách hợp tác? Ha ha, ngươi là thứ gì?
Thiệu Bình Ba mỉm cười.
“Nếu các chủ không muốn, vậy thì ta phải làm thịt ngươi rồi!
Sau đó hất cằm với hộ vệ.
“Ra tay đi!
Vừa nói ra những lời này, Lam Minh hơi ngây người, phát hiện bàn tay đang bóp gáy hắn hơi dùng sức, lập tức hét to.
“Khoan đã!
Thiệu Bình Ba giơ lên ra tay, ý bảo khoan ra tay, hỏi.
“Các chủ đồng ý nói chuyện nhẹ nhàng chưa?
Đối mặt với uy hiếp của cái chết, Lam Minh đã bình tĩnh lại thật, sợ chết lấn át lửa giận trong lòng, nên hắn tỉnh táo lại, tức đến nghiến răng nói.
“Thiệu Bình Ba, ngươi giết ta, ngươi cũng không chạy được.
Thiệu Bình Ba nói.
“Lam các chủ, ngươi không giống ta, ngươi ở trên cao đã quen, cho rằng ta không dám động vào ngươi. Chuyện giữa ta và ngươi, có lẽ ngươi sẽ không để cho nhiều biết, mà người biết chuyện thì đã tham gia vào những chuyện không nên tham gia, tất nhiên sẽ không dám nói ra ngoài, nếu giết ngươi, tất nhiên ngươi sẽ biến mất một cách lặng lẽ, người của ngươi nhiều nhất cũng chỉ dám âm thầm tìm đến ta tính sổ thôi. Nhưng

nếu những kẻ tìm đến ta cũng biết mất, những kẻ còn lại dám khua chiêng gióng trông đến tìm ta nữa sao?

“Tất nhiên đây chỉ là trò đùa mà thôi, hai chúng ta còn chưa đi đến tình trạng ngươi chết ta sống, mọi người hợp tác với nhau, như vậy thì đều tốt cho hai bên. Vẫn là câu nói kia, nếu như ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn, những chuyện ngươi làm cũng không giấu được, thiên hạ này không chỉ có một nhà Thiên Lam Thánh ĐỊa, ngươi cũng thấy rồi đấy, ngươi có giết ta diệt khẩu cũng vô dụng.

“Nếu ngươi cảm thấy ta đang uy hiếp ngươi cũng được, hay là đang cầu xin ngươi cũng tốt, có một số việc nếu đã dẫm chân vào, vậy thì trên chân sẽ không sạch sẽ được nữa, ai xảy ra chuyện cũng không tốt cho đối phương, thật ra ta và ngươi chẳng có nhiều lựa chọn. Có vài việc còn cần đối phương giúp đỡ, sau này cũng có lúc ngươi phải cầu xin ta.

“Nếu đã gặp mặt thẳng thắn, vậy thì không cần nói nhiều nữa, lòng ngươi ta cũng biết rõ, trở lại chuyện chính, trước mắt có một chuyện cần ngươi giúp đỡ.

Chương 1976: Phía trước là núi đao biển lửa (2)

Chương 1976: Phía trước là núi đao biển lửa (2)
“Gia Cát Trì! Đại nội tổng quản Gia Cát Trì trước đây của Tiền Triệu, ta cần tìm ra hắn trước Phiêu Miểu Các một bước.
“Gia Cát Trì?
Lam Minh giật nảy cả mình, tức giận nói.
“Ngươi điên rồi sao? Ngươi biết Gia Cát Trì là ai không? Rất có thể hắn là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, Cửu Thánh âm thầm vận dụng lực lượng thiên hạ bắt hắn, đây là người mà Cửu Thánh cũng phải nhìn chằm chằm, ai dám tham gia vào?
Ánh mắt Thiệu Bình Ba hơi né tránh, quả nhiên là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, xem ra tin tức của Giả Vô Quần thật linh thông, hắn không hề nói lung tung.
Thiệu Bình Ba khoát tay áo, ra hiệu nghe hắn nói xong.
“Mục đích của ta rất đơn giản, chỉ là muốn ngươi chú ý động thái của Thánh Cảnh và Gia Cát Trì, nếu như Thánh Cảnh tìm được nơi Gia Cát Trì trốn, tất nhiên sẽ không ra tay liền. Với thực lực của Gia Cát Trì, không phải một hai người đến là có thể bắt được, nếu tìm được hắn thì phải đợi Cửu Thánh tự mình đến mới ra tay.
“Nhân dịp này, lúc mà Cửu Thánh còn chưa đến nơi, ngươi hãy thông báo với ta một tiếng. Chỉ là thông báo với ta mà thôi, còn những chuyện khác thì ta sẽ sắp xếp, ngươi không làm việc gì nguy hiểm hết.
“Lam các chủ, không cần ngươi làm ra chuyện gì khó khăn, như vậy, ngươi có điều gì không yên lòng nữa không?
Lam Minh kinh nghi bất định, nói.
“Thiệu Bình Ba, rốt cuộc thì ngươi muốn làm gì?"

Thiệu Bình Ba nói.
“Chuyện mà ta muốn làm cũng là chuyện mà ngươi muốn làm, chỉ là ngươi muốn mà không làm được mà thôi, nên bây giờ ta mới muốn hợp tác với ngươi, chúng ta cùng nhau phối hợp, ngươi có càng nhiều sự giúp đỡ, cũng có nghĩa là có nhiều lực lượng phản kháng. Phiêu Miểu Các bắt đầu chỉnh đốn, ép Hồng Vận Pháp là khởi đầu với ngươi, ngươi có thể giết Hồng Vận Pháp diệt khẩu, thì cũng chỉ mới tránh được lưỡi đao trên cổ mà thôi, ngươi dám chắc rằng lần sau mình vẫn còn tránh thoát được nữa sao?
“Cửu Thánh đã lên lửa, nước ấm nấu ếch xanh, trong bao nhiêu người Phiêu Miểu Các đang thấp thỏm lo âu, Đinh Vệ đã chết thế nào? Đứa con trai đầu tiên của Lam Đạo Lâm chết như thế nào? Cửu Thánh cao cao tại thượng, ai cũng là kẻ cô đơn, làm gì có tình cảm sư đồ, tình cha con, ngươi cảm thấy mình là một ngoại lệ không? Ngươi có chắc chắn rằng những chuyện mà ngươi làm có thể che giấu vĩnh viễn được không? Trong lòng ngươi có sợ hay không thì chính ngươi tự biết.
“Cửu Thánh đã nhấc lên gợn sóng, gió nổi mây phun, phía trước là núi đao biển lửa, ngươi và ta đều không lựa chọn, bơi không qua nổi thì phải chết!
“Ngươi hỏi ta muốn làm gì? Thật ra cũng muốn hỏi chính ngươi muốn làm gì. Kỳ thật chuyện chúng ta muốn làm rất đơn giản, cùng với việc ngồi chờ chết, luôn đau khổ dày vò, không bằng chủ động phản kích, như vậy may ra còn có hi vọng sống, tu sĩ Nguyên Anh Gia Cát Trì kia có tác dụng với chúng ta. Đây là lời từ đáy lòng ta, các chủ, ngươi cảm thấy thế nào?
Lam Minh nhíu mày không nói, bỗng nhiên giương mắt nói.
“Không đúng, trước đó ngươi còn phải cầu xin ta, rõ ràng ngươi không hề có thực lực này, bây giờ bỗng nhiên có dũng khí, sau lưng ngươi có người!
Thiệu Bình Ba nói.
“Cửu Thánh ôm thiên hạ lâu như vậy, ngươi, ta, hắn, còn có rất nhiều người nữa không cam lòng. Muốn làm những chuyện thế này, chắc chắn sẽ không đơn độc.
Nói đi, đưa tay ra hiệu hộ vệ buông ra Lam Minh.

Thiệu Bình Ba đi ra khỏi đình, ngay khi sượt qua người Lam Minh, hắn hơi dừng bước, nghiêng đầu nói.
“Nắm chặt thời gian, ta chờ tin tốt từ các chủ, cáo từ!
Nói xong gật đầu với hộ vệ, sau đó không nhanh không chậm rời đi.
Không phải nhiều lời thuyết phục, chuyện đã thành công, đối phương không có lựa chọn khác.
Bỗng nhiên hộ vệ đánh ra một chưởng, đập vào sau lưng Lam Minh, giải trừ cấm chế trên người Lam Minh, sau đó quay người đi theo Thiệu Bình Ba.
Hộ vệ đột xuất một chưởng, đập vào Lam Minh phía sau lưng, chấn Lam Minh lảo đảo bước lên bậc thang, cảm nhận được pháp lực trong cơ thể, bỗng nhiên hắn quay người, đưa mắt nhìn Thiệu Bình Ba đang thong dong rời đi, vươn tay lau vết máu ở khóe miệng, ánh mắt không ngừng lấp lóe. . .
Thuyền rời đảo, đối với ngư ông mà nói, tất nhiên là không quan trọng nữa, đã bị hộ vệ trưng dụng.
Trên một chiếc thuyền con, không cần người chèo thuyền, hộ vệ dùng pháp lực khống chế con thuyền theo gió vượt sóng, dùng tốc độ rất nhanh lái vào bờ.
Thiệu Bình Ba chắp tay đứng ở trên thuyền, nhìn sóng biếc lăn tăn trước mắt, cũng cảm giác được theo gió vượt sóng, trong lòng cực kỳ sung sướng, thật lâu rồi chưa có cảm giác sảng khoái như vậy.
Từ sau khi liên thủ với Giả Vô Quần, rất nhiều nỗi lo đều tan biến đi trong nháy mắt, nhược điểm không đủ của mình được lấp đầy, có thể đường đường chính chính, dùng lực lượng ép buộc các chủ Vô Biên Các, là chuyện trước đây hắn không bao giờ dám tưởng tượng, thật là làm cho người ta vui vẻ thoải mái.
Trong thế sự sôi trào nhiều năm, nhất là trong những năm chạy trốn đến Tấn Quốc chịu dày vò, thế cục chưa bao giờ nhẹ nhàng như hôm nay.
Không cần phải lo lắng Giả Vô Quần hãm hại muội muội ở Tề Kinh, cũng không cần lo lắng Giả Vô Quần ra tay với hắn, hơn nữa hắn còn được Giả Vô Quần giúp đỡ, phiền phức trong tu hành giới đều có Giả Vô Quần đến san bằng, hắn có thể tập trung tinh thần hoàn thiện bố cục của mình, chờ đợi một tương lai không thể chống lại.

Đương nhiên, trong lòng hắn vẫn không buông xuống cảnh giác với Giả Vô Quần.
Chẳng những không thể không thả lỏng cảnh giác, ngược lại phải lấy đó làm tấm gương, cũng vì hắn đã chạm đến một chút đến thực lực của Giả Vô Quần.
Đều là phàm phu tục tử, nhưng những năm này hắn cực khổ giãy dụa, nhìn xem Giả Vô Quần người ta thế nào, hắn lặng yên không tiếng động làm ra được tình trạng thế này, đó chính là khiêm tốn, không hề lộ ra chút giấu viết, làm ra được những chuyện mà mình không thể làm được.
Loại người này mới thật sự đáng sợ, người này làm cho hắn có cảm giác không nắm chắc, làm cho hắn còn kiêng kỵ hơn lúc đối đầu với Ngưu Hữu Đạo nhiều!
Vừa ra tay, đã làm cho một thiếu nữa quát tháo triều đình, làm cho hắn phải dùng đá tự đập vào chân, cưới Thái Thúc Hoan Nhi, suýt chút nữa đã ép chết hắn.
Bây giờ xem ra, chuyện lần trước chỉ là lần thăm dò mà thôi, hay nói hơn là một lần cảnh cáo từ Giả Vô Quần.
Nếu như ra tay thật, với thực lực của hắn, chỉ cần phất tay thôi là đã đánh hắn về nguyên hình, làm cho hắn nhà tan cửa nát ngay.
Hắn còn phải đau khổ giãy dụa trong thế tục, người ta đã muốn phân cao thấp với Cửu Thánh, chênh lệch trong đó có thể hiểu được rồi, đây là chuyện ngay cả Ngưu Hữu Đạo trước đây cũng không làm được.
Hắn có chút lo lắng tương lai Giả Vô Quần sẽ không tha cho hắn, nhưng chuyện đã đến nước này, tương lai chỉ có thể để tương lai nói.
Suy nghĩ thật nhiều, lên bờ, hắn lên tọa kỷ ngay lập tức.
Đợi đến lúc lấy lại tinh thần, đã đi với hộ vệ đến bên ngoài Thiệu Phủ rồi.
Quản gia Thiệu Tam Tỉnh chờ đợi đã lâu, lập tức mở cửa nghênh đón.
“Vị bằng hữu này, nếu không ngại thì mời vào Thiệu phủ ở, để cho Thiệu mỗ tận tình chủ nhà hữu nghị.
Thiệu Bình Ba nhiệt tình mời, muốn tìm cơ hội dò xét người này.
Nhưng trước khi hộ vệ đến đây đã được người sau lưng phân phó, vị này không phải là người bình thường, ở đây tuyệt đối không được lơ là cảnh giác, phải cẩn thận, nếu không sẽ bị đối phương tìm ra thân phận ngay.

Cộng thêm nguyên nhân từ mình, hắn không thể ở lại đây được, lắc đầu, ngay cả nói một câu cũng không nói, chỉ hộ tống người xong, nhiệm vụ này đã hoàn thành, hắn đẩy tọa kỷ ra, rời đi.
Thiệu Bình Ba đứng ở cửa ra vào nhìn đối phương biến mất, thở dài quay người đi vào.
Sau khi vào thì nhanh chóng đóng cửa lại, Thiệu Tam Tỉnh quay người đuổi kịp hắn, nhỏ giọng hỏi.
“Đại công tử, chuyện như thế nào rồi?
Thiệu Bình Ba hơi gật đầu.
Điều này nói lên rằng mọi chuyện rất thuận lợi, Thiệu Tam Tỉnh cũng thở phào nhẹ nhõm.
Được biết trượng phu từ bên ngoài quay về, Thái Thúc Hoan Nhi còn trẻ tuổi nhưng lại ăn mặc như phụ nữ có chồng lâu năm bước nhanh vào.

Chương 1977: Chắc chắn hắn phải mượn gió bẻ măng.

Chương 1977: Chắc chắn hắn phải mượn gió bẻ măng.
Hai vợ chồng chạm mặt, nhìn nhau cười một tiếng, Thái Thúc Hoan Nhi hỏi.
“Mệt không? Chàng không nên gắng sức quá.
Chuyện trượng phu hộc máu, đã được tu sĩ dặn dò từ trước.
Thiệu Bình Ba cầm tay nàng, lắc đầu nói.
“Không mệt. Ta còn có công vụ phải xử lý, lát nữa sẽ tìm nàng.
“Ừm!
Thái Thúc Hoan Nhi ôn nhu khéo léo gật đầu, buông tay tránh ra.
Thiệu Bình Ba cười cười bước đi, Thiệu Tam Tỉnh đi theo phía sau hơi khom người với phu nhân, cũng đi theo sau.
Thiệu Bình Ba trực tiếp vào thư phòng, ngồi ngay ngắn sau án, nhắm mắt như nghỉ ngơi.
Thiệu Tam Tỉnh đang châm trà thì hành động nhẹ hơn, biết dáng vẻ này của Thiệu Bình Ba tức là đang tự hỏi chuyện quan trọng nào đó.
Sau một lúc lâu, Thiệu Bình Ba lại mở mắt đứng dậy, đứng sau án, chắp tay trầm ngâm trong thư phòng, trong miệng còn thì thầm một câu.
“Tu sĩ Nguyên Anh… Tu sĩ Nguyên Anh…
Bỗng nhiên hắn đấm một cái lên tường.
Lúc này Thiệu Tam Tỉnh mới bước lên hỏi.
“Đại công tử sao vậy?
Thiệu Bình Ba nghiêng đầu, nói nhỏ.
“Tu sĩ Nguyên Anh, gần ngay trước mắt, một cơ hội tốt như vậy, dễ như trở bàn tay, sao có thể không lấy?
Thiệu Tam Tỉnh nghe vậy thì kinh hãi, cũng nói nhỏ.

“Đại công tử, đó cũng là điều mà tên họ Giả phí hết tâm tư muốn có.
Thiệu Bình Ba nói nhỏ.
“Hắn tìm ta, là vì nhìn trúng đường dây giữa ta và chưởng quỹ, trong tay chúng ta có, bọn chúng không có, đường dây này ở trên tay chúng ta, nói cách khác, quyền chủ động nằm trong tay chúng ta. Giả Cát Trì không hề biết chuyện này, nên lúc đối mặt với lưới lớn mà Cửu Thánh bày ra, đại nạn lâm đầu, ai có thể giúp hắn thoát thân, chắc chắn sẽ đi theo người đó, chỉ cần chúng ta bí mật sắp xếp, say này trên tay chúng ta sẽ có một trở thủ đắc lực.
“Đây chính là cơ hội nắm một tu sĩ Nguyên Anh trong tay, cơ hội tốt như vậy, dễ như trở bàn tay, thịt mỡ ngon như thế, sao có thể để cho đối phương táp trước?
Thiệu Tam Tỉnh hãi hùng khiếp vía.
“Đại công tử, hai bên vừa mới liên minh, ngài đã trở tay hố bọn họ, làm như vậy có ổn không?
Khóe miệng Thiệu Bình Ba nở một nụ cười quỷ quyệt.
“Ngươi nói sai rồi! Ta đã suy nghĩ thật kỹ, nếu như là liên minh, người ở trên tay chúng ta cũng chẳng phải giống nhau sao? Nếu thật sự phải đưa người đến trên tay bọn họ, mà chúng ta chẳng được gì, làm gì có chuyện đó được? Giả Vô Quần đã lộ mặt thật ra, bây giờ chúng ta đều nắm nhược điểm của đối phương trong tay, hắn chỉ có thể chấp nhận, chẳng lẽ lại vì chuyện này mà trở mặt liều mình cá chết lưới rách với chúng ta sao?
Nghe hắn nói kiểu này, đúng là rất có lý, Thiệu Tam Tỉnh khẽ vuốt cằm, hỏi.
“Đại công tử có nói với chưởng quỹ không?
Thiệu Bình Ba xua tay, nói.
“Lúc đó còn có người của Giả Vô Quần ở đây, sao ta có thể nói ra suy nghĩ đó? Bây giờ đi liên lạc cũng không muộn.
“Ừm!
Thiệu Tam Tỉnh hiểu rõ.
Sau khi hộ vệ ra khỏi thành, liên tục dùng roi thúc ngựa rời đi, lúc chạy đến vùng núi, hắn nhìn xung quanh bốn phía, thấy không có người thì

bay thẳng vào núi sâu, thả ngựa chạy tự do, ai nhặt được thì của người đó.
Trốn vào núi sâu, vừa tìm được một nơi bí ẩn, hắn tháo mặt nạ trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt, rõ ràng là chưởng môn Yến Thục Thiên của Linh Tông.
Mặt nạ trên tay bị bóp nát, hắn lại nhanh chóng lột áo khoác ra, thi pháp đánh nát áo, sửa sang lại y phục trên người, trên mặt nở một nụ cười khổ.
Đường đường là chưởng môn Linh Tông lại phải lén lút làm việc này, trước kia lúc tu vi còn chưa đột phá Nguyên Anh Kỳ, hắn cũng chẳng cần đi làm hộ vệ cho kẻ khác, nên lúc này có vài phần bất đắc dĩ.
Nhưng khi hắn nhận được thư của Ngưu Hữu Đạo, mọi người đều ngồi trên một con thuyền, chỉ có thể đi đến đây một chuyến.
Không còn cách khác, Ngưu Hữu Đạo nói chuyện này rất quan trọng, mà lý do gọi hắn là vì hắn ở gần Tấn Quốc, hắn có thể nói gì nữa?
Còn tình huống cụ thể thế nào, hắn cũng không biết, người hiểu rõ mọi chuyện sợ rằng chỉ có Ngưu Hữu Đạo, sắp xếp mọi người thành hàng, Ngưu Hữu Đạo đứng ở trung tâm cân đối tất cả mọi người, vì vậy hắn chỉ có thể phối hợp làm việc.
Ở một mức độ nào đó, đây cũng là một loại bảo vệ cho tất cả mọi người, ở giữa, càng có ít người biết mình là cao thủ Nguyên Anh Kỳ càng tốt.
Người nào sử dụng Vô Lượng Quả, bây giờ chỉ có thể ôm một nhóm với nhau, đã duỗi tay muốn chỗ tốt, thì phải gánh chịu hậu quả.
Sau khi khôi phục lại hình dáng ban đầu, Yên Trục Thanh bay vào trong núi sâu, tiếp tục chạy lên chạy xuống, giả vờ như mình còn chưa đột phá Nguyên Anh Kỳ.
Cuối cùng, hắn đến nơi đã hẹn trước với đệ tử, hai người nhảy lên phi cầm tọa kỵ, nhanh chóng bay lên không trung.
. . .
Trong mật thất Mao Lư Sơn Trang, Ngưu Hữu Đạo đang nghiêng người chợp mắt trên giường.
Bóng người Vân Cơ xuất hiện, nàng đi vào trong mật thất, thấy dáng vẻ này của hắn, biết là hắn đang nghĩ ngợi gì đó, cũng biết loại người như

Ngưu Hữu Đạo thích suy nghĩ cả ngày, biết đối phương rất am hiểu môn này.
Nàng cầm mật thư quơ quơ trước mặt hắn, nói.
“Có thư trả lời, đã ổn hết.
Nghe được tin tốt, Ngưu Hữu Đạo mở mắt, thong dong vươn tay nhận lá thư, một tay khác chống trán, cứ nằm nghiêng như vậy xem thư.
Xem xong nội dung trên lá thư, hắn mỉm cười nói.
“Quả đúng là Lam Minh! Thiệu Bình Ba này đúng là một nhân tài, biết hắn tự mình ra tay thì chắc chắn sẽ ổn, đúng là không ngoài suy đoán mà.
Thư do Yến Trục Thiên gửi đến, sau khi hai bên gặp mặt thế nào, nội dung cuộc nói chuyện ra sao, trong thư nói ra rất rõ ràng, biết rõ toàn bộ quá trình, thấy không có vấn đề gì.
Vân Cơ thổn thức một tiếng.
“Không ngờ rằng Lam Minh luôn không lộ tung tích, lại giấu thân phận ra gặp Thiệu Bình Ba, hắn không ngờ rằng thân phận của mình đã bị Thiệu Bình Ba biết từ trước, Thiệu Bình Ba này đúng thật là không tầm thường.
Bên này xem rằng, ngay từ đầu Thiệu Bình Ba đã biết người Phiêu Miểu Các sau lưng là ai, nhưng không ngờ tình hình lại khác.
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói.
“Chuyện này cũng hợp tình hợp lý, mặt hàng như Lam Minh cũng muốn đi lại với Thiệu Bình Ba, hắn giấu được Thiệu Bình Ba mới là lạ đấy.
Vân Cơ nói.
“Tiếp theo ngươi muốn làm gì?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Nên làm gì thì làm cái đó, cứ chờ Bình Ba biểu diễn đi.
Vân Cơ không hiểu, hỏi lại.
“Biểu diễn cái gì?
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha một tiếng, người lộn nhào một vòng, đứng lên, mỉm cười nói.
“Thiệu Bình Ba là ai? Ta hiểu rất rõ, sao hắn cam tâm tình nguyện bị người khác khống chế được, ta không tin hắn sẽ buông tha cơ hội này,

ngươi chờ mà xem, chắc chắn hắn sẽ mượn gió bẻ mặng, không bỏ qua cơ hội nắm giữ một cao thủ Nguyên Anh Kỳ đâu.
Vân Cơ hơi kinh ngạc.
“Ngươi nói là hắn sẽ nhân cơ hội này thu Gia Cát Trì về tay?
Ngưu Hữu Đạo đi đến trước án tọa, ngồi xuống nói.
“Nếu không phải vậy thì thế nào?
Vân Cơ nghi ngờ, cũng đi đến, nói.
“Nếu ngươi biết… Chẳng lẽ ngươi cố ý thả cho hắn>
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Ta cố ý cho hắn? Ngươi đừng nói giỡn, xử lý chuyện của Gia Cát Trì, phải dùng người một nhà mới đáng tin được, sao ta để cho hắn thành công được chứ.
Vân Cơ càng không hiểu.
“Vậy vì sao ngươi để cho Thiệu Bình Ba và Lam Minh nhúng tay vào?
Ngưu Hữu Đạo từ từ dựa vào thành ghế, híp mắt nói.
“Ta nói rồi, người một nhà mới đáng tin, nhưng nếu người mình ra mặt xử lý chuyện này thì quá nguy hiểm. Người một nhà thì phải bảo vệ thật tốt, chuyện xảy ra, dù sao cũng phải có người đứng ra cho Cửu Thánh chú ý, không thể để bọn họ điều tra lên đầu chúng ta được. Có người chịu tội thay, người của chúng ta mới có thể thoải mái làm việc được, cũng có xác suất thành công cao hơn.
“Đương nhiên, ta cũng có ý muốn dạy dỗ Thiệu Bình Ba này một chút. Vị Thiệu đại công tử này lòng cao hơn trời, không chịu an phận, chỉ cần để hắn thành công một lần, phát hiện ra Giả Vô Quần cũng chỉ có bản lãnh như thế, sau này hắn sẽ dám tranh cao thấp với Giả Vô Quần ngay. Lần này không ra tay thì thôi, vừa ra tay là phải dẫm hết ngạo khí của hắn, để cho hắn biết, hắn không có lực chống đỡ này trước mặt Giả Vô Quần cả, để cho hắn không dám làm ra những hành đông thiếu suy nghĩ.

Chương 1978: Nhân vật phong lưu còn phải nhìn hôm nay!

Chương 1978: Nhân vật phong lưu còn phải nhìn hôm nay!
Vân Cơ đã hiểu, chính là bởi vì đã hiểu, khóe miệng mới nhịn không được co quắp một chút, dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn hắn.
Ngưu Hữu Đạo không phát hiện ra, ngược lại nhớ ra gì đó, hỏi ngược một câu.
“Hồng Nương đâu? Sao mấy ngày này không thấy nàng chạy đến đây? Vân Cơ nói.
“Không phải ngươi thường chê nàng lắm miệng sao? Để cho ngươi yên tĩnh còn không chịu được?
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói.
“Nàng yên lặng mấy ngày thật, ngược lại ta cảm thấy không được tự nhiên.
“Tiện!
Vân Cơ khinh bỉ nói một câu, nhưng mà vẫn nói ra chân tướng.
“Hình như gần đây nàng chú ý nhiều hơn đến chuyện tu luyện, gần như đang bế quan để tĩnh tu, nhờ ta xử lý một số chuyện. Nghe ý trong lời nói của Hồng Nương, nàng cách Kim Đan đỉnh phong viên mãn không xa, có lẽ muốn tu luyện ổn định giai đoạn này.
“A!
Ngưu Hữu Đạo cảm thấy ngoài ý muốn.
“Nói cách khác, nàng sắp bế quan đột phá Nguyên Anh Kỳ rồi đúng không?
Vân Cơ gật đầu, nói.
“Có lẽ vậy.
Ngưu Hữu Đạo có vài phần vui mừng, nói.

“Ta đã nói, với tính cách kia của nàng, sao lại tự nhiên chạy đi tu luyện.
Sau đó thở dài một tiếng, gật đầu.
“Đây là chuyện tốt.
Cũng đúng là chuyện tốt thật, nếu nữ nhân kia chậm chạp không chịu đột phá, viên Vô Lượng Quả kia để cho nàng cũng quá lãng phí rồi.
Sau đó hỏi ngược hại.
“Tình huống bên phía Quỷ Mẫu thế nào rồi?
Vân Cơ không biết hắn lại làm cái quỷ gì, nhưng biết hắn bỗng nhiên xem trong bên Quỷ Mẫu, tất nhiên là có tính toán, người này trốn trong mật thất nhỏ hẹp, ấp ủ một bụng mưu ma chước quỷ, chơi hết bốn phương tám hướng.
“Không xảy ra chuyện gì cả, vẫn theo lời nói của ngươi, âm thầm duy trì liên hệ theo định kỳ.
. . .
Khi quân Tấn toàn diện thủ thế, hai quân Tần, Tề rơi vào trạng thái giằng co.
Nếu như vẫn để nguyên như thế thì không phải là biện pháp, Quân Tấn có kho lúa nhiều, nhưng hai quân Tần, Tề lại chịu không nổi, nhưng đại quân chuẩn bị chiến đấu lại không dám nghỉ ngơi.
Dưới sự bất đắc dĩ, La Chiếu lao vào trung tâm quân Tề lần nữa, gặp mặt Hô Diên Vô Hận, trao đổi công việc tấn công.
Chỗ phòng tuyến của Quân Tần vốn là lãnh địa của Vệ Quốc, nhưng Cao Phẩm sắp xếp người phòng thủ quá vững chắc, làm cho người ta không dám hành động thiếu suy nghĩ, lần nuốt hận của Hô Diên Vô Hận trên Tam Đạo Pha chính là vết xe đổ.
Ý của La Chiếu là, mgăn chặn lực lượng chính diện, sau đó Hô Diên Vô Hận xuất quân đánh vào Tấn Quốc.
Nhưng cách đánh này bị Hô Diên Vô Hận từ chối.
Nói đến chỗ này, vậy thì không thể không nhắc đến sự bưu hãn của người dân Tấn Quốc, chỉ cần kẻ địch đánh đến nhà, vậy thì dân chúng sẽ dùng toàn bộ lực lượng bảo vệ nhà cửa, ngay cả nhưng ông già bà già cũng cầm cuốc đi lên đánh giặc ngoại xâm.
Đó cũng là lý do Tấn Quốc bị tấn công nhiều năm mà vẫn ngăn cản được bước chân của quân Tề, Vệ, cũng có thể nói rằng do địa hình hạn

chế khuất ở trong một góc phía Tây, bên ngoài khó ép vào.
Quá nghèo, quá nghèo, hai từ này cũng đã khái quát tổng thể khắp Tấn Quốc.
Mà Tấn Quốc cũng vì nghèo quá nên cần phải thay đổi, đối mặt với hai nước Tề, Vệ phong tỏa, bọn họ có nhiều lần có ý đồ đối ngoại để khuếch trương cải thiện hoàn cảnh khốn khó.
Nghèo còn có một nguyên nhân khác, đó là vùng núi nhiều, giao thông không tiện, kinh mậu khó có thể thịnh vượng được.
Vì vậy, Tấn Quốc có nhiều người dân miền núi, mà tính cách của dân miền núi cũng biết rồi đấy, đại quân có đánh vào thì cũng khó tiêu diệt được hết.
Tấn quốc có thể tồn tại được trong hoàn cảnh khó khăn, tất nhiên là có nguyên nhân của nó.
Đối với điểm này, Hô Diên Vô Hận hiểu sâu trong lòng, rất rõ ràng, hắn lãnh binh đánh vào trong Tấn Quốc không phải một hai lần, nhưng cuối cùng đều vì nhiều lý do khốn khó mà phải triệt binh, nếu không gặp kẻ địch như Tấn Quốc, Hô Diên Vô Hận đã tiêu diệt Tấn Quốc từ lâu rồi.
Cũng vì nguyên nhân này, Cao Phẩm mới tập trung tinh lực bố trí phòng vệ ở Vệ địa.
Nhưng khi nhìn thấy Tấn Quốc kinh doanh khởi sắc với Vệ Địa, ngay cả một gốc rạ, thóc giống đều đã trồng xuống, chẳng lẽ còn muốn nhịn đến lúc đối phương đến thu hoạch luôn sao?
Tần Quốc đã bắt đầu gieo giống thóc, nhưng nếu Tây Bình Quan rơi vào tay Quân Tấn, bên Tần Quốc khó mà đưa tiếp tế được, nếu đi đường biển thì sẽ bị Tần Quốc dốc sức ngăn cản, mà vận chuyển bằng thuyền cũng không tiện.
Mà dân chúng phần lớn của Tề Quốc là chăn nuôi, không am hiểu trồng trọt, ôm chân phật tạm thời thì làm được gì, mà diện tích trồng trọt còn cần nguồn nước lớn, hệ thống tưới tiêu trên thảo nguyên mênh mông của Tề Quốc rất hiếm có, những năm qua Tề Quốc đều giao dịch trao đổi lương thực với Vệ Quốc, bây giờ lại bị quân Tấn bóp chết.
Chiến lược của Tấn Quốc rất rõ ràng, chính là muốn dùng chiến loạn để hao phí của cải của bọn họ, cuối cùng có thể dễ dàng thu thập hết.

Đối mặt với thế cục như vậy, cuối cùng Hô Diên Vô Hận và La Chiếu cũng quyết định đánh một lần, bọn họ không đánh không được, triều đình ở phía sau tạo áp lực quá lớn.
Tấn Quốc đánh hạ Vệ Quốc, chiếm thế thượng phong trên chiến lược, càng kéo dài lâu, càng bất lợi cho hai nước Tần, Tề, triều đình hai nước thấy vậy, tất nhiên sẽ tạo áp lực cho bọn họ nghĩ cách.
Một trận chiến đã kéo lên màn mở đầu, Quân Tần bỗng nhiên đánh lén phòng tuyến Quân Tấn, suýt chút nữa bị La Chiếu công phá, may nhờ Cao Phẩm nhanh chóng điều binh ngăn cản.
Cao Phẩm vừa điều động binh mã, Hô Diên Vô Hận lập tức phát động tấn công từ bên khác.
Nhưng phòng ngự tiền tuyến của Cao Phẩm được sắp xếp theo tam giác ngược "Kim Tước" kinh điển, hai điểm tiền tuyến kẹp cứ điểm, ở hậu phương có thể chi viện cho bất kỳ điểm tiền tuyến nào.
Phòng tuyến được bố trí theo tam giác ngược tương liên, như vậy thì hậu phương có thể nhanh chóng chi viện cho hai điểm tiền tuyến, chẳng những có thể dựa vào phòng ngự để tiết kiệm binh lực, mà lúc nào cũng có thể thành hình phòng tuyến.
Cao Phẩm chỉ huy hai đội nhân mã, cùng lúc chống lại thế công của hai quân Tần, Tề, nếu như bị công phá, quân địch vừa xông vào, tam giác ngược sẽ biến thành tam giác chính, hoặc trực tiếp biến thành giáp công bốn góc, có thể nói là phát huy vô cùng tinh tế trận pháp tam giác ngược này.
Dựa vào công sự lúc trước, chiếm được ưu thế từ địa lý, công thêm Tấn Quốc phải đối mặt với quy mô tấn công của hai nước mà vẫn không rơi vào thế yếu, thậm chí còn chiếm thế thượng phong, có được chỉ huy vững chắc như Cao Phẩm, Tần Quốc lấy một đánh hai vẫn vững vàng.
Sau trận chiến này, Cao Phẩm danh chấn thiên hạ.
Hô Diên Vô Hận liên thủ với La Chiếu lại công không phá được phòng tuyến của Cao Phẩm, có thể thấy được người trong thiên hạ nghĩ thế nào rồi đấy.
Triều đình Tấn Quốc rất phấn khởi, khen Thái Thúc Hùng anh minh, dù sao Cao Phẩm là do Thái Thúc Hùng đề bạt lên, dù cho Cao Phẩm từng

nhiều lần bại trận dưới tay Hô Diên Vô Hận, Thái Thúc Hùng vẫn trọng dụng Cao Phẩm như cũ.
Mà Cao Phẩm cũng không làm cho Thái Thúc Hùng phải thất vọng, lần này hắn đã rửa sạch nhục nhã rồi!
Ngay cả chưởng môn Thái Thúc Phi Hoa của Khí Vân Tông cũng khen Thái Thúc Hùng, khen hắn là hoàng đế có ánh mắt, biết dùng người. Ở trình độ nào đó mà nói, Thái Thúc Hùng vốn là do Thái Thúc Phi Hoa nâng đỡ lên, nên lần này Thái Thúc Hùng đã cho Thái Thúc Phi Hoa nở mặt nở mũi.
Sau trận chiến này, cho dù bên trong Khí Vân Tông có ý kiến với Thái Thúc Hùng, hay triều đình có ý kiến với Cao Phẩm, tất cả đều biến mất.
Chuyện đến bây giờ có thể nhìn ra, năng lực chỉ huy tác chiến của Cao Phẩm, đã giữ cho Tấn Quốc chiếm thế thượng phong, muốn chiếm được lãnh địa hai nước Tề, Vệ là sớm hay muộn mà thôi. Nếu như một tay Tấn Quốc nắm được kho lúa, tay kia nắm giữ nơi cung cấp chiến mã, Cao Phẩm có thể lập công lớn cho Tấn Quốc.
Trong lúc bấy giờ, danh tướng trong thiên hạ, không có ai có danh vọng như Cao Phẩm nữa, người đời có câu "Mông Sơn Minh, Tề Vô Hận" đã cũ rồi, Cao Phẩm đã đứng đầu ngọn gió, gần như lấn át được cả Mông Sơn Minh và Hô Diên Vô Hận.

Chương 1979: Nhanh đi! (1)

Chương 1979: Nhanh đi! (1)
Một trận chiến nuốt Kiêu Kỵ quân của Vệ Quốc, làm cho Hô Diên Vô Hận nuốt hận mất con, ba trận chiến đối đầu với hai người Hô Diên Vô Hận và La Chiếu.
Phần lớn người chỉ biết Cao Phẩm khí thế lớn như sơn hà, không thấy một tướng công thành vạn cốt khô!
Phần lớn người không biết phía sau một cuộc chiến trang cần trả giá bao nhiêu xương máu, chiến tranh làm cho vô số người mất mạng. Mà sau cuộc chiến, tổ chức tình báo của ba quốc gia còn ác chiến không ngừng, người đến ta đi, người chết đủ kiểu, thậm chí có nước khác tham gia trong bóng tối nữa, nhưng người ngoài không thể ngửi được mùi máu tươi.
Phần lớn người chỉ biết Tấn quốc quét hết khốn cùng, quốc vận đã đến.
Phần lớn người chỉ biết, nhân vật phong lưu còn phải nhìn hôm nayQ
Dân nuôi tằm đồng ruộng xanh biếc, núi non tươi tốt, gia đình có cầu nước nhỏ, nhìn qua như thế ngoại đào nguyên.
Trên đỉnh núi, ngoài một thôn nhỏ, có một con Kim Sí bay xuống bên ngoài nhà tranh của thợ săn.
Thợ săn nghe tiếng bước ra, thấy có mật thư trong ống tre dưới chân Kim Sĩ, sau khi lấy thư ra ngoài, hắn lập tức xuống núi, đi đến thôn nhỏ.
Mà trên tán cây gần nhà tranh, một con chim Thúy Vũ nhỏ theo chân Kim Sí đến, nhảy nhót trên cây một lúc, sau đó vỗ cánh bay đi.
Bên ngoài bờ sông nhỏ, vì chân không tiện nên ẩn cư giả làm người bán hàng rong, cũng chính là Gia Cát Trì, hắn đang ngồi câu cá một mình bên bờ sông.
Thợ săn sí đến, ngồi xổm nhấc sọt cá lên, thử hỏi con cá này bán thế nào, trong lúc đó có một cục giấy rơi vào trong giỏ cá, sau đó rời đi.

Lúc Gia Cát Trì câu được một con cá nữa bỏ vào sọt, hắn lấy tờ giấy lên tay, tiếp tục ném cần câu, hắn thi pháp mở tờ giấy trong lòng bàn tay ra, nhìn nội dung trên đó, sau đó yên tâm thả câu.
Đợi đến lúc đưa cần về thôn, đi ngang qua học được, đưa cá cho tiên sinh dạy học Hải Vô Cực.
Nhìn những đứa trẻ đang chơi đùa trong học đường, hắn hỏi một câu.
“Chiến sự ở phía Tây đã tạm ngừng.
Sau khi bắt hết cá trong giỏ qua chậu, Hải Vô Cực hỏi một câu.
“Ai thắng ai thua?
Gia Cát Trì nói.
“Không phân thắng bại, Cao Phẩm chiếm thế thắng, nhưng cố gắng nhịn xuống, nếu hai quân Tần, Tề không chịu nổi, chỉ có thể lui binh.
Hải Vô Cực thở dài một tiếng, nói.
“Nếu không phân thắng bại thì có nghĩa là Tần, Tề thua, nếu tiếp tục như vậy, sợ rằng hai nước này khó mà giữ nổi.
Mặc dù người không cầm quyền, nhưng vẫn còn ánh mắt, nhìn ra khốn cảnh của Tần Quốc và Tề Quốc.
Gia Cát Trì nói.
“Tiên sinh, chuyện đã qua, đừng nhớ mãi không quên nữa, không tốt gì với ngươi cả, cũng không tốt với tất cả mọi người.
Hải Vô Cực nói.
“Ý của ngươi là, ngay cả tư cách đùa giỡn ta cũng không có sao?
Gia Cát Trì lặng yên, sau đó nói.
“Ta sợ ta sẽ liên lụy đến ngươi, nếu không vì ta, có lẽ tiên sinh lúc nào cũng có thể Đông Sơn tái khởi được, nhưng ta cuốn vào… Thật ra lúc được tiên sinh cứu mạng, ta đã biết, nếu như dùng ta, chỉ là vì đời sau có một con đường sống, không nên có ý nghĩ khác. Trong thời loạn thế này, có thể sống là được rồi, còn sống mới có cơ hội, có thể lặng yên chờ thời cuộc thay đổi, thế hệ này không đợi được thì để cho đời sau, chúng ta không nên liên hệ với người bên ngoài nhiều nữa, nếu như bại lộ, hậu quả khó có thể tưởng tượng nổi, thế lực Phiêu Miểu Các quá lớn!
Hải Vô Cực im miệng không nói.
Mà đổi thành một bên, thợ săn quay về nhà tranh trong núi, hắn đã bị mấy ánh mắt trong bóng tối theo dõi rồi.

Ba người âm thầm ẩn núp, đều ăn mặc như nông phu, một người trong đó còn cầm một con chim Thúy Vũ nữa.
Ba người quan sát phản ứng của thợ săn, nhìn thấy thợ săn thả Kim Sí xong, quay về phòng, ánh mắt của cả ba người nhìn về phía thôn trang yên tĩnh kia.
Một người nói nhỏ.
”Mặc dù bốn phía xung quanh thôn trang đều là núi, nhưng lại có nhiều gò đất xung quanh, nếu như đối phương có đề phòng từ trước, mà chúng ta đến gần điều tra, vậy thì rất dễ bị phát hiện.
Người còn lại nói.
“Thật là biết chọn chỗ, cũng đủ cẩn thận, ngay cả Kim Sí cũng không dám cho người dân trong thôn nhìn thấy, cố ý sắp xếp một thợ săn trên núi để tránh tai mắt của người khác.
Người cầm con chim Thúy Vũ trên tay nói.
“Các ngươi ở lại nhìn nơi này, ta quay về báo tin.
Hai người khác khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.
Người cầm con Thúy Vũ trên tay còn nhắc nhở thêm.
“Nhớ kỹ, chỉ cho phép quan sát, không cho phép đến gần, cũng không cho phép các ngươi tiếp xúc với bất kỳ kẻ nào. Bất kể là ai, cũng không được tự tiện hành động, tuyệt đối không được đánh cỏ động rắn, ở yên chờ bên trên sắp xếp. Nếu như để mục tiêu chạy thoát, các ngươi tự gánh hậu quả.
“Vâng!
Hai người nhỏ giọng lĩnh mệnh.
Người cầm chim Thúy Vũ trên tay chậm rãi lui về rời đi, sau đó nhanh chóng biến mất trong núi sâu rừng xa.
…
Ngưu Hữu Đạo đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa tu luyện trong mật thất, Vân Cơ vội vàng bước vào, đi đến trước mặt hắn, trầm giọng nói.
“Có việc gấp!
Ngưu Hữu đạo nâng hai tay lên, chậm rãi thu công xuống, dừng việc tu luyện lại, mở mắt.
“Nói!
Vân Cơ đưa mật tín ra, nói.

“Phương thức liên lạc của ngươi và người Thánh Cảnh đã khởi đông phương thức thứ hai!
Nàng còn không biết người bên Thánh Cảnh là Toa Như Lai, Ngưu Hữu Đạo không nói cho nàng biết chuyện Vô Lượng Quả, cũng không lộ ra Toa Như Lai với bất kỳ ai, từ việc hắn không tiếc lợi dụng Thiệu Bình Ba và Lam Minh để bảo vệ đường dây này, có thể thấy được hắn xem trong điều tuyến của Toa Như Lai thế nào.
Nếu như chuyện bại lộ, Toa Như Lai là át chủ bài cuối cùng để hắn liên lạc nắm giữ động tĩnh trong Thánh Cảnh.
Mà cái gọi là phương thức liên lạc thứ hai, chính là sợ tin tức đến Thánh Cảnh quá phiền phức, sẽ bị chậm trễ thời gian, không kịp cướp người trước tay Cửu Thánh, nên để Toa Như Lai sắp xếp một người có thể tin được, nếu như phát hiện động tĩnh bên Gia Cát Trì, lập tức phát động thiết bị dự bị, trực tiếp liên lạc với bên này.
Vì vậy Ngưu Hữu Đạo vừa nghe, lập tức hiểu được có manh mối nơi ở của Gia Cát Trì rồi.
Hắn nhanh chóng đứng dậy, cầm mật thư về tay, nhìn qua một lượt, thổn thức nói.
“Nhanh như vậy đã tìm ra, tốc độ vượt qua dự liệu của ta, không hổ danh là Phiêu Miểu Các, may mà ta đã chuẩn bị trước, nếu không đã trở tay không kịp rồi.
Chắp hai tay sau lưng, hắn trầm giọng nói.
“Lập tức hồi âm, động thủ!
Vân Cơ hỏi.
“Động thủ thế nào?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Ngươi không cần biết rõ việc này, ta đã sắp xếp với bên kia rồi, chỉ cần hồi âm như vậy là được!
Vân Cơ nói.
“Vậy bên Thiệu Bình Ba thì sao?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Ta làm việc của ta, hắn làm việc của hắn, không liên quan đến nhau, ta ngược lại muốn xem thử lúc nào hắn mới truyền tin cho ta, nếu hắn không tham gia náo nhiệt, vậy thì một ngụm nước đắng kia hắn không

có cách nào khác là phải nuốt xuống. Mặc kệ hắn, chúng ta phải tranh thủ thời gian trước Cửu Thánh, lập tức trả lời.
“Còn Hồng Nương bên kia nữa, gọi nàng đừng tu luyện, đến chỗ ta đợi lệnh đi.
“Vâng!
Vân Cơ biết chuyện này rất quan trọng, nên nhanh chóng quay người rời đi.
Ngưu Hữu Đạo đi mấy bước đến trước địa đồ, lấy thư ra nhìn rõ ràng lần nữa, sau đó tìm được chỗ ở của mục tiêu trên địa đồ, móng tay vẽ một đường cong, sau đó nhìn địa đồ suy nghĩ, ánh mắt lóe lên không ngừng.
. . .
Thiệu phủ Tấn Kinh, một nho sinh bị Thiệu Tam Tỉnh đưa vào phủ, tự mình dẫn đến thư phòng.
Trên dưới trong phủ đều biết, Thiệu đại nhân cầu hiền như khát, chiêu mộ chi sĩ uyên bác từ bốn phía, nên dẫn người vào phủ cũng không có gì là lạ.
Trong thư phòng, Thiệu Bình Ba sớm chờ từ lâu.
Hai người vừa thấy mặt, nho sinh đã ép giọng xuống, nói ra giọng của Lam Minh.
“Ngươi làm cái quỷ gì vậy? Không phải đã nói là người của ta không cần tự mình tham gia, chỉ cần mật báo là được sao?
Ngón tay của Thiệu Bình Ba gõ nhẹ lên mặt bàn, nói nhỏ.
“Tu sĩ Nguyên Anh Kỳ! Gia Cát Trì là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ đấy, ở trong tay ai, thì sẽ trở thành đại sát khí trong tay người đó, chẳng lẽ ngươi không muốn biết hắn đột phá Nguyên Anh Kỳ thế nào sao?

Chương 1980: Nhanh đi! (2)

Chương 1980: Nhanh đi! (2)
Một câu đâm thẳng tim, làm cho trái tim hắn đập thình thịch, ánh mắt lóe lên không ngừng, hắn xích lại gần, nói nhỏ.
“Ngươi có ý gì, cái gì mà ở trong tay ai thì là của mình, không phải ngươi cùng một bọn với người lúc trước sao?
Thiệu Bình Ba nói.
“Đúng là một nhóm, nhưng ngươi thấy có nhóm nào không chia phe phái sao? Mặc kệ người ở nhóm nào, đều chia ra thân và không thân, đạo lý như vậy không cần ta phải dạy ngươi đúng không? Ngươi cũng biết rồi đấy, mặc kệ kết quả cuối cùng thế nào, thực lực trên tay người nào mạnh, người đó mới có tiếng nói, cho dù liều mạng cũng có vài phần thực lực.
Lam Minh âm thầm cắn răng nói.
“Vậy sao ngươi không nói sớm, bây giờ mới nói cho ta biết thì còn ra tay kịp sao?
Thiệu Bình Ba nói.
“Thân phận của ngươi đã bị lộ, sao ta biết được bọn họ có liên lạc với ngươi không, chưa có kết quả thì đừng phán đoán cách làm việc của ta. Có kịp hay không thì phải nhìn ngươi rồi.
Ánh mắt của Lam Minh lóe lên.
”Ngươi còn chưa nói tin tức cho bên kia biết sao?
Thiệu Bình Ba hỏi.
“Nói cái gì? Nếu chung một đám, ở trong tay ai cũng giống nhau đúng không? Chỉ cần ngươi đắc thủ, sau đó tối nay thông báo thì sao? Ngươi còn do dự gì nữa? Chẳng lẽ không muốn biết Gia Cát Trì đột phá Nguyên Anh thế nào sa

Lam Minh cắn răng một cái, không nói thêm lời nào, lập tức quay đầu bước đi.
Thiệu Bình Ba ở phía sau dặn dò.
“Nhớ kỹ, chuẩn bị tốt phía sau, đừng phá hết đường của mình.
Lam Minh quay lưng về phía hắn giơ tay lên, không nói nhiều, nhanh chóng rời khỏi thư phòng.
“Phù!
Thiệu Bình Ba cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.
. . .
Ngoài thôn yên tĩnh, trên con đường nối liền với bên ngoài, có vợ chồng quần áo bẩn thỉ, dắt một con lừa.
Trên thân con lừa cõng bao lớn bao nhỏ, còn có một đứa bé bẩn thỉu được đặt trong giỏ trúc.
Nữ nhân dắt lừa, trên người nam nhân cõng một chiếc giỏ chứa đầy dụng cụ tu bổ, luồn lách trên đường.
Vừa nhìn là biết là người lành nghề đi kiếm ăn bốn phía.
Trong chỗ tối trên rừng, có hai đôi mắt nhìn chằm chằm một nhà ba người này.
“Là người trong thôn, hay là người bên ngoài đi vào.
“Không rõ lắm. Nhưng nhìn danh sách người trong thôn, hình như không có người nào có nghề nghiệp như hai người, muốn chặn lại không?
“Xem tình hình trước đã, đừng rút dây động rừng.
Người dắt con lừa kia vừa vào thôn, đã gào to, sau đó có nhiều thôn dân đi ra sửa đồ, tiền công cũng chỉ được mấy đồng.
Thôn dân cũng không có tiền, người dưới tầng chót chỉ dùng chút tiền đó để trao đổi, còn về kim tệ này đó thì chỉ có người cấp trên có thể diện mới sử dụng mà thôi.
Nam nhân làm việc, nữ nhân ôm con chăm sóc, sau đó bắt chuyện với người trong thôn dân.
Người dân trong thôn thật thà, không lâu sau bọn bọ đã kể ra hết mọi tình huống trong thôn/
Rõ ràng là đang hỏi thăm tình hình, dễ làm cho người khác chú ý, Gia Cát Trì nhanh chóng đến gần đó, nhìn chằm chằm hành động của một

nhà ba người.
Sau khi giao dịch trong thôn xong, nữ nhân kia dùng lý do là thuận tiện, đưa đứa bé nhờ thôn dân trông nom dùm.
Sau khi thoát thân khỏi đám người, nữ nhân kia đi đến một chỗ yên lặng, phát hiện phía sau có động tĩnh, nói nhỏ một câu.
“Người một nhà.
Vừa dứt lời, cổ đã bị bóp chặt, nàng bị ấn lên tường, người ra tay là Gia Cát Trì.
Người một nhà? Người một nhà ở đâu ra? Trong mắt Gia Cát Trì đã hiện lên sát ý, hỏi.
“Các ngươi là ai?
Nữ tử khó khăn nói.
“Ta và các ngươi cùng tình cảnh với nhau. Ta là ai không quan trọng, ngươi chỉ cần biết, xung quanh nơi này đã bị Phiêu Miểu Các khống chế, Cửu Thánh sắp đến đây, đi nhanh đi! Nhớ kỹ, ở Thanh Thủy Cương hướng Đông Nam cách chỗ này hai mươi dặm, có người giúp các ngươi thoát thân.
Cửu Thánh sắp đến rồi? Cửu Thánh tự mình đến? Gia Cát Trì nghe mà hãi hùng khiếp vía, âm thầm cắn răng nói.
“Ta dựa vào đâu để tin ngươi? Dựa vào đâu để đi với các ngươi?
Nữ tử kia nói.
“Bây giờ nói cái này không phải muộn quá rồi sao? Các ngươi không nên liên lạc với bên ngoài. Bây giờ Phiêu Miểu Các đã bày thiên la địa võng ra, nếu ngươi nghĩ rằng mình có thể chạy thoát mà không cần sự giúp đỡ của chúng ta, vậy thì ngươi tự đi đi, người nào đi đường người đó, không ai liên quan đến ai.
Ánh mắt Gia Cát Trí lóe lên không ngừng, hắn không biết tình hình bên ngoài, không biết nên làm thế nào, nhất là đứng trước quái vật khổng lồ như Cửu Thánh.
Đối phương nói người Phiêu Miểu Các tìm đến đây, chuyện này không cần nghi ngờ, vì đối phương có thể tìm ra hắn chứng minh hắn đã bị lộ hành tung rồi.
”Ít nhất chúng ta cũng mạo hiểm đến báo tin, cũng không phải đến hại các ngươi.

Nữ tử nói xong câu này, cũng không giải thích nhiều.
“Nhân dịp bây giờ có thể đi, thì đi nhanh đi, nếu không người của chúng ta cũng không dám giúp các ngươi nữa đâu. Thả tay ra, ta nói với ngươi lâu quá rồi, sẽ bị tìm kiếm, nếu làm lớn chuyện thì không ai chạy thoát được đâu.
“Nhớ kỹ, sau khi rời khỏi đây không được liên lạc với bất kỳ ai, người của các ngươi đều bị giám sát hết rồi.
“Nhớ đấy, xung quanh bốn phía trên núi đều có thám tử, phải lặng lẽ rời đi, còn đi như thế nào thì các ngươi tự nghĩ cách.
Nói xong dùng sức đẩy tay Gia Cát Trì ra.
Có thể đẩy ra, chỉ vì bây giờ Gia Cát Trì đã không dám hành động thiếu suy nghĩ.
Trơ mắt nhìn nữ nhân đó rời đi, Gia Cát Trì tâm loạn như ma, hắn do dự mãi, cảm thấy nếu đối phương muốn hại mình, vậy thì không cần phải đến thông báo.
Bước ra khỏi lối ngoặt, hắn đi thẳng đến học được, tìm được Hải Vô Cực.
Hải Vô Cực đang lên lớp cho đám nhỏ trong trấn, Gia Cát Trì đứng ngoài cửa đợi hắn nói hết, sau đó thì thầm nói cho hắn nghe mọi chuyện.
Hải Vô Cực nghe xong thì thay đổi sắc mặt, cực kỳ hoảng sợ, nói.
“Thật hối hận vì không nghe lời ngươi, không nên liên lạc với người bên ngoài, bây giờ nên làm thế nào mới tốt?
Gia Cát Trì nói.
“Không thể dừng lại đây được nữa, rời đi ngay.
“Được! Nhưng không thể để món đồ kia ở đây được, bây giờ ta đi lấy.
Hải Vô Cực quay đầu bước đi.
Gia Cát Trì kéo hắn lại, nói.
“Đừng tạo ra động tĩnh, nếu bây giờ đi gấp, những đứa bé này bỗng nhiên nghỉ học thì sợ rằng sẽ làm cho người ta nghi ngờ, cứ bình tĩnh lại đã. Đôi vợ chồng kia không gấp gáp đi ngay, đã nói lên rằng Cửu Thánh chưa đến đây ngay, trong thời gian ngắn vẫn an toàn, ngài đi sắp xếp việc học đi, sau đó chúng ta sẽ bí mật rời đi.
Hải Vô Cực làm theo, đi vào giảng bài bình thường, sau đó đợi sắp đến giờ tan học, bố trí việc học cho bọn nhỏ.

Sau khi học sinh tan học, giải tán ra, Hải Vô Cực mới nhanh chóng đi về phòng mình, lấy đồ vật ra, nhanh chóng đi theo Gia Cát Trì.
Trên người cả hai đều không mang bất cứ hành lý nào, đó cũng là ý của Gia Cát Trì, không cần thiết đưa theo đồ vật vướng víu nào, bây giờ thoát thân được mới là quan trọng
Đừng nói tới hành lễ, ngay cả các thợ săn trên núi cũng không để ý tới, chỉ cho rằng đã chết.
Kênh nước ở bên cạnh học đường có một cây đào, bốn phía đều có nhà cửa che lại, không sợ bị người trên núi phát hiện ra. Khi chọn thời điểm, có một số việc đều cần phải suy nghĩ cho kỹ.
Gia Cát Trì lôi thẳng Hải Vô Cực xuống nước, quan sát bốn phía một lượt rồi Gia Cát Trì đột nhiên ấn Hải Vô Cực vào sâu trong nước, mình cũng nhào xuống theo.
Thi pháp phân thủy, một tay còn phải dẫn người nhưng vẫn nhanh chóng như cá mượn hai bờ kênh nước yểm hộ mà rẽ nước bơi đi.
Đi qua kênh nước, quẹo vào lạch bên ngoài thôn, nước khá sâu rồi, Gia Cát Trì kéo người lặn xuống nước, trên đường vẫn luôn duy trì sự cảnh giác cao độ.
Cũng may mắn là nhận được mật báo đúng lúc, bên Phiêu Miểu Các vì muốn tránh rút dây động rừng mà còn chưa triển khai phong tỏa quy mô lớn. Hiện nay mới chỉ cẩn thận theo dõi mà thôi.
Một đường thoát hỏi con kênh nhỏ, có nghĩa là đã cách xa thôn trang.
Ra khỏi kênh nhỏ, xuôi theo dòng nước, hai người trốn vào sông lớn, yên lặng thoát đi...

Chương 1981: Chỉ là một gánh nặng mà thôi, giết đi rồi tính

Chương 1981: Chỉ là một gánh nặng mà thôi, giết đi rồi tính
Trong thôn trang, các thôn dân cũng không biết đã có hai người biến mất. Mỗi người đều có cuộc sống riêng. Người bán hàng rong cùng với tiên sinh dạy học vốn không có họ hàng gần với thôn dân nào, không có người nào để ý tới họ.
Còn hai vợ chồng Tu Tu, Bổ Bổ thì vẫn chưa vội vã rời đi, còn ở lại trong thôn dùng bữa cơm.
Đợi khi Tu Tu, Bổ Bổ thu dọn đồ trong thôn xong, hai vợ chồng cho lừa ăn no cỏ khô rồi mới một lần nữa nhấc hành lý đi.
Lúc tới như thế nào, lúc đi liền như thế. Trên người có thêm mười đồng tiền mà thôi, người phụ nữ còn đếm từng đồng tiền một.
Rời đi dọc theo sơn đạo, toàn bộ hành trình của hai vợ chồng đều bị những đôi mắt nhìn chằm chằm.
Ra khỏi núi, đến quan đạo rồi, hai vợ chồng vẫn dắt lừa đi bộ.
Trên đường thấy một lương đình, trong lương đình có một lão hán, bên người bày hai cái thùng.
Nhìn thấy có người qua đường đi qua, lão hán rêu rao:
“Bán nước đây, bán nước đây, nước ngọt ngon giải khát đây...
Hai vợ chồng khẽ gật đầu với lão hán.
Trong lòng lão hán biết rõ, biết sự việc đã ổn thỏa nên lập tức đứng dậy, như là đi ra mời chào khách nhân mua nước, miệng lại nói mấy câu khác:
“Đi thẳng, đừng có ngừng. Đi đường bộ mà đột nhiên biến mất thì quá rõ, sau khi gặp bến tàu thì đi đường thủy, đi thuyền rời đi, tránh việc sau đó bị người ta tra được hướng đi của các ngươi.

Người chồng nói:
“Làm thế nào để liên hệ?
Lão hán đáp nhanh:
“Người lái thuyền là người của chúng ta, nhìn thấy nhóm các ngươi thì sẽ chủ động thu xếp.
Nhanh chóng trao đổi hai câu, song phương liền rời đi, hai vợ chồng khoát tay áo ý rằng không mua, tiếp tục đi tiếp.
Lão đầu không thể thuyết phục khách mua, dáng vẻ vô cùng tiếc rẻ quay lại lương đình.
Ông ta không phải ai khác, chính là Vương Tôn, tâm phúc mà Sa Như Lai phái ra, công phu hóa trang ở đây tự mình khống chế, sắp xếp việc này.
Chờ một hồi, không thấy trên đường có người nào đi qua nữa, lão đầu dọn hai thùng nước rời đi. Trên đường gặp người đi đường thì vẫn gào to như thường.
Sau đó có hai người cưỡi ngựa đi tới, cản lão đầu lại để mua nước.
Trong quá trình mua bán, lão đầu thấp giọng hỏi:
“Thôn dân trong thôn đó đều đã nhớ kỹ chưa?
Một người thấp giọng nói:
“Lão huynh, ngươi bị đổ nước vào não rồi à? Sao nhớ được? Không có cách nào để nhớ, chỉ đành ghi lại, đây có danh sách sao chép từ chỗ Phiêu Miểu Các, căn bản không dám kinh động tới người quen thuộc tình huống trong thôn. Rết nhiều chân cho dù bị chặt mất vài cái cũng không sao, người có thể trốn ở chỗ này chỉ sợ cũng đã có sắp xếp nhất định. Bọn ta chỉ có được danh sách, người trong thôn chúng ta căn bản không biết.
Dứt lời thì nhận bầu nước uống trong tay người còn lại.
Lão đầu:
“Có phải thôn dân trong thôn hay không luôn có thể nhìn ra một số dấu hiệu nhất định, mở to hai mắt nhìn cho ta. Sắp tới có thể sẽ có người ngoài tham gia, một khi phát hiện không phải người trong thôn ra vào đó, dưới tình huống bứt dây động rừng cũng phải nghĩ cách nhanh chóng vạch trần thân phận bên ngoài.
“Hiểu rồi.

Hai người nhẹ giọng đồng ý, sau đó một người ném một đồng bạc cho lão hán, vung tay lên, ý bảo không cần thối lại.
Lão đầu liền vội vàng gật đầu cúi người cám ơn, nhìn theo hai người phóng người lên ngựa rời đi.
Sau đó lão đầu tiếp tục gánh hàng đi về phía trước...
Thanh Thủy Cương, địa danh như tên, non xanh nước biếc.
Gia Cát Trì kéo Hải Vô Cực từ ngoài núi đi sâu vào bên trong, đi vào trong Thanh Thủy Cương, nhìn thấy phía dưới đó có một người đang thả câu bên dòng suối, xung quanh không còn ai khác nên chỉ đành đi về hướng đối phương.
Đi tới bên cạnh đối phương, hỏi:
“Ngươi là ai?
Đối phương ngồi thả câu không nói gì làm hắn không thể không nhìn chung quanh, quả thực không có người nào khác nữa.
Hải Vô Cực hết nhìn đông tới nhìn tây, trong lòng thực sự là căng thẳng không yên, hiện tại đang phải chạy trốn thoát thân.
Bọn họ không dám liên hệ với người của mình nữa, đối với tình huống hiện tại đều không biết gì, căn bản họ không biết đang phải đối mặt với cái gì.
Người thả câu đột nhiên vung cần câu, dây câu quét ngang hai người phía sau, uy lực xé gió đó khiến Gia Cát Trì cả kinh.
Gia Cát Trì nhanh chóng xuất thủ, tóm Hải Vô Cực tránh khỏi dây câu, một tay tiện tay kéo Hải Vô Cực về phía sau.
Hai người kéo dây câu giằng co với nhau. Gia Cát Trì kinh hãi với tu vi của đối phương, tu vi e rằng chưa chắc cao hơn mình nhưng tu vi này căn bản không thể nào là tu sĩ dưới Nguyên Anh cảnh nên có.
Nhưng nhìn đối phương vẫn đưa lưng về phía mình, dường như không có địch ý.
Gia Cát Trì lần nữa trầm giọng hỏi:
“Ngươi là ai?
Người thả câu đột nhiên dồn pháp lực vào dây câu, dây câu phựt một tiếng, đứt rời, sau đó gã mới chậm rãi đứng lên.
Ánh mắt của Gia Cát Trì chợt hoảng, chỉ thấy phía trước dòng nước chợt dâng lên một cơn sóng đẩy một con bè trúc xuất hiện, trên bè có hai

người đang đứng, chậm rãi xuôi dòng mà đến.
Bè trúc chạy xuôi theo dòng nước, hai người trên bè lăng ba vi bộ, đạp nước lên bờ.
Hai người đó không phải ai khác, chính là Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ sau khi dịch dung. Ngưu Hữu Đạo đích thân tới, tự mình quan sát tình huống để xác nhận, thật sự là có một số việc không thể lơ là, không tự mình đến một chuyến căn bản là không yên tâm.
Ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo nhìn về phía người câu cá, người sau hơi gật đầu, cuối cùng nói:
“Nhìn tu vi chắc là không sai.
Ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo nhìn về phía hai người mang vẻ mặt cảnh giác, cười ha ha:
“Đừng căng thẳng, người một nhà.
Sau đó chỉ hai người:
“Gia Cát Trì, Hải Vô Cực!
Mặt Gia Cát Trì lạnh lùng nói:
“Rốt cục các người là ai?
Ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm vào Hải Vô Cực, ý cười trong mắt đậm hơn, có vị này ở đây là tốt rồi. Chỉ cần có vị này ở đây, Gia Cát Trì chính là thịt nằm trên thớt, không phải dễ dàng khống chế được hay sao, quá tốt!
Về phần hắn là ai, hắn chắc chắn sẽ không nói ra được, nhất là Hải Vô Cực ở đây, gây ra việc Hải Vô Cực nước mất nhà tan hắn cũng có phần, tạm thời không thích hợp để đối phương biết thân phận của mình. Sau đó cười nói:
“Ta là người như thế nào không quan trọng! Nhưng nhất định là người đối địch với cửu Thánh, trước khi các người chưa chân chính nhập bọn, chúng ta cũng chưa thật sự yên tâm với các người thì sao ta có thể nói thân phận của ta cho các người biết được.
Gia Cát Trì:
“Đã lo vậy thì vì sao phải tìm chúng ta?
“Không phải tìm các ngươi, là tìm ngươi, không có quan hệ gì với hắn.
Ngưu Hữu Đạo chỉ Hải Vô Cực, phẩy tay sang một bên:

“Hắn có thể đứng sang một bên, chúng ta cảm thấy hứng thú với tu vi của ngươi, bởi vì chỗ chúng ta có một đám cao nhân có tu vi giống ngươi, vừa rồi ngươi đã lĩnh giáo rồi. Nếu như ngươi không tin thì có thể thử lại lần nữa.
Giơ tay lên ý chỉ cứ tự nhiên.
Vân Cơ lập tức tiến lên, trên người chợt tản ra khí cơ bàng bạc xông thẳng về phía đối phương.
Một tu sĩ Nguyên Anh? Gia Cát Trì thân là tu sĩ Nguyên Anh, đương nhiên có năng lực nhận biết nhất định.
Có một đám tu sĩ Nguyên Anh? Gia Cát Trì thầm kinh hãi, cảm giác mình có thể đột phá đến Nguyên Anh đã là một ngoại lệ, sao lại có tận một đám chứ? Không thể có khả năng cửu Thánh chạy tới đón hắn được, điều đó là không thể nào, xem ra thiên hạ này quả nhiên là tàng long ngọa hổ.
Một đám tu sĩ Nguyên Anh? Ánh mắt của Hải Vô Cực cũng lóe lên liên tục, dường như nhìn thấy được hy vọng gì đó.
Đối với ánh mắt của y, Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, bởi vì thích việc Hải Vô Cực có ánh mắt này.
“Rốt cục các người là ai?
Gia Cát Trì nghi ngờ lặp lại câu hỏi.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Muốn hiểu chúng ta thì hãy gia nhập với chúng ta. Nói vậy chắc ngươi cũng có thể đoán được một ít, ngươi sợ cửu Thánh nên mới phải trốn, bọn ta cũng giống vậy, cửu Thánh tu hành nhiều năm, thực lực rốt cục đã cao đến mức độ nào, bọn ta chưa giao thủ với bọn họ nên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể yên lặng tích lũy thực lực đợi cơ hội tốt.

Chương 1982: Lại có người bán hàng rong tới (1)

Chương 1982: Lại có người bán hàng rong tới (1)
Chỉ có liên thủ những người như chúng ta lại mới có khả năng phân cao thấp với bọn họ, nếu đấu đơn, chắc chắn ngươi không phải đối thủ của cửu Thánh, nếu không, các người sẽ phải trốn cả đời.
“Cửu Thánh có thể tìm tới ngươi là bởi vì bọn chúng có gián điệp theo dõi ngươi, ngươi không thể liên lạc được với bên ngoài, nếu không đi theo bọn ta, mang theo một gánh nặng như vậy, ngươi có thể đi đâu được? Còn trông cậy vào người phía dưới giúp các ngươi sắp xếp nơi đặt chân thích đáng sao? Người còn đang bị cửu Thánh theo dõi, trong lòng ngươi không có chút đầu mối nào, ngươi còn dám tìm ai?
“Cửu Thánh phát hiện ra việc không thấy các người thì chắc chắn sẽ triển khai tìm kiếm dữ dội, mang theo một gánh nặng nổi bật như thế, ngươi có trốn đi đâu cũng không an toàn.
“Hơn nữa, ngươi đã biết tới sự hiện hữu của chúng ta, nếu không đồng ý, chúng ta sẽ không để cho các ngươi còn sống rời đi.
Mặt Gia Cát Trì căng thẳng, không ngờ tự nhiên lại động vào một đám nhân vật như vậy, không biết đối phương thế nào, trước mắt ít nhất có hai tu sĩ Nguyên Anh. Hắn quay đầu lại nhìn Hải Vô Cực, một mình hắn chưa chắc có thể bảo vệ được Hải Vô Cực.
Sau khi hơi trầm mặc thì chợt hỏi Hải Vô Cực:
“Ý của bệ hạ thế nào?
Hải Vô Cực lại quả đoán nói:
“Được, chúng ta gia nhập với các người.
Trong lòng y rất rõ, trước là không cam lòng, hiện tại y đích xác đã thấy được hy vọng phục quốc.

Ai ngờ Ngưu Hữu Đạo lại khoát tay nói:
“Hải Vô Cực, ngươi lầm rồi. Ta nói, ngươi có thể đứng ở một bên. Ta nói, chính ngươi là một gánh nặng. Mang theo ngươi làm gì, chẳng những chẳng dùng được chỗ nào còn thêm một gánh nặng.
Lại hất cằm với Gia Cát Trì:
“Để lại hắn làm gì, chỉ là một gánh nặng mà thôi, giết đi rồi tính.
Vẻ mặt Hải Vô Cực xấu hổ hơn, trong lòng căng thẳng nhìn chòng chọc phản ứng của Gia Cát Trì, sợ bị vứt bỏ.
Tình huống rõ ràng, y đã biết chuyện mình không nên biết, một khi bị vứt bỏ thì có nghĩa là phải chết.
Gia Cát Trì lần nữa hộ tống y sau lưng, trầm giọng nói:
“Không được! Muốn ta gia nhập với các người, có thể, nhưng phải mang theo hắn. Sắp xếp cho một người cũng là sắp xếp, sắp xếp cho hai người cũng như vậy, dù sao các người cũng sẽ không thiếu thức ăn cho một người chứ! Nếu không đồng ý mà các người dám động đến một sợi tóc của hắn, ta sẽ liều mạng với các người.
Có chết cũng phải bảo vệ! Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười, rất hài lòng với kết quả này, cười ha ha nói:
“Gia Cát Trì, đùa thôi, chớ coi là thật, nếu ngươi thật sự là một người vô tình vô nghĩa, chúng ta cũng không dám nhận ngươi.
Nghe được lời đó, trong lòng Hải Vô Cực nặng nề thở phào nhẹ nhõm, mới vừa dồi bị dọa quá dữ.
Gia Cát Trì cũng hơi thở phào nhẹ nhõm.
Ngưu Hữu Đạo nói với người thả câu:
“Ngươi dẫn bọn hắn đi thôi, trên đường cẩn thận một chút.
Người câu cá lập tức lắc chuông trên ngón tay, rất nhanh, một con tọa kỵ phi cầm chui từ trong núi ra, bay về phía này.
Người câu cá lắc mình nhảy lên người tọa kỵ phi cầm, không nói nhiều, thái độ có chút lạnh lẽo cô quạnh.
Ngưu Hữu Đạo chìa tay với Gia Cát Trì:
“Mời!
Gia Cát Trì hít sâu một hơi, dưới tình huống không biết chuyện gì bị ép vào lựa chọn không có cách nào khác, hắn căn bản không thể không

bước lên con đường này được. Bây giờ cũng chỉ có thể qua cửa nào hay cửa đó, sau khi nắm được tình huống rồi nói sau.
Trong lòng bất đắc dĩ cũng đành chịu, tự tay kéo tay Hải Vô Cực cùng bay lên trời, đồng thời nhảy lên người tọa kỵ phi cầm.
Ngưu Hữu Đạo dõi mắt nhìn, chợt cảm khái:
“Đây mới là một thủ hạ chân chính nghe lời.
Vân Cơ xùy một tiếng, trong miệng tựa như nói ta cần gì phải nghe lời ngươi nói. Cũng có phần kỳ lạ, nói:
“Chúc mừng!
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha:
“Cùng vui!
Vân Cơ:
“Ngươi xác định Thiệu Bình Ba còn ra tay nữa sao?
Ngưu Hữu Đạo lại cười một tiếng:
“Nếu hắn không ra tay thì hắn không phải là Thiệu Bình Ba, người đó không phải người nhát gan, chờ đấy xem cuộc vui đi! Nói không chừng lúc này tin tức liên quan tới Gia Cát Trì đã truyền tới bên Nam Châu rồi cũng nên.
Tiện đà nhìn chung quanh một lượt:
“Nơi đây không thích hợp ở lâu, chúng ta cũng đi thôi.
Vân Cơ cũng phất tay động chuông trên ngón tay, lại một con tọa kỵ phi cầm vọt từ trong núi lên, sau đó lao xuống.
Lúc bay lên trời lần nữa, hai người đã ở phía sau lưng, bay thẳng về phía chân trời...
Có một số chuyện thật sự không ngoài dự liệu. Khi hai người quay lại biệt viện Mao Lư, ngay sau đó Quản Phương Nghi đã tìm tới hai người.
“Này, các người có tin từ Thiệu Bình Ba.
Quảng Phương Nghi ném một tờ giấy lên bàn của Ngưu Hữu Đạo.
Vì muốn đúng lúc nắm giữ tình huống để ứng phó với chuyện này, kim sí mà Giả Vô Quần dùng để liên lạc đưa tin với Thiệu Bình Ba tạm thời bị bên Nam Châu trưng dụng.
Ngưu Hữu Đạo cầm lấy, vừa nhìn:
“Ầy da, Thiệu đại nhân làm việc thật gọn gàng, không phụ kỳ vọng, tin tức thông báo rốt cuộc đã tới.

Tiện tay đưa cho Vân Cơ xem.
Sau khi Vân Cơ cầm thì xem, hơi lắc đầu, bên này mọi chuyện đều đã xong xuôi, tin tức thông báo bây mới đến.
Ngưu Hữu Đạo hỏi Quản Phương Nghi :
“Ngươi có được tin tức lúc nào?
Quản Phương Nghi suy nghĩ một chút:
“Đêm qua, nửa ngày trước.
Ngưu Hữu Đạo cười giễu với Vân Cơ:
“Xem xem, thú vị đấy chứ. Đây là đang tiết kiệm thời gian tới Tống Kinh đó, người ta gửi tin tức đi lúc nào cũng phải trải qua sự tuyển chọn kỹ càng, làm lỡ chuyện của chúng ta cũng chẳng liên quan gì tới bọn họ.
Vân Cơ hiểu ý hắn, bên này nhận được tin tức thì đã làm mọi chuyện xong rồi, tin tức của Thiệu Bình Ba mới tới. Điều này nói lên cái gì, từ khoảng cách tin tức tới mà phán đoán, tin tức rất có thể đã giữ trong tay Thiệu Bình Ba một thời gian rồi.
Vì sao phải tạm giữ, sợ rằng không khác gì so với dự liệu của Ngưu Hữu Đạo, người kia giữ lại cho bản thân mình.
Đương nhiên, cũng không bài trừ khả năng do Lam Minh nhận được tin tức hơi trễ. Chỉ có điều xét thấy bên này không hề nhận được tin tức của Thiệu Bình Ba nên vẫn không nhịn được lắc đầu:
“Xem ra, Thiệu Bình Ba đích thực là muốn chơi trò mượn gió bẻ măng.
Ngưu Hữu Đạo cười nói:
“Hy vọng Thiệu Bình Ba và Lam Minh đừng làm hỏng chuyện.
Quản Phương Nghi chợt chen lời:
“Không có chuyện gì khác chứ? Không có việc gì ta về trước.
Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên, phát hiện ra giọng điệu có phần không đúng, thử hỏi:
“Việc trước mắt này cô không tính truy hỏi sao?
Quản Phương Nghi khinh thường nói:
“Hai lão hồ ly cắn tới cắn lui, ngươi căn bản không coi tin tức này ra gì, rõ ràng là đang đùa người ta, tên kia bị chơi đùa trên tay ngươi thật không may, ngươi cũng chẳng thể ăn thua được với hắn, có gì hay mà truy hỏi. Đầu óc ta không theo kịp các người, lười quan tâm, đi đây.
Sau đó xoay người rời đi.

Ngưu Hữu Đạo truy hỏi một câu:
“Cô đi đâu?
“Ai ép chứ, đi chăm chỉ tu luyện chứ đâu.
Quản Phương Nghi kéo thật dài âm cuối.
Đợi sau khi bóng lưng bên ngoài biến mất, hai người Ngưu Hữu Đạo cùng Vân Cơ mãi mới phục hồi tinh thần quay ra nhìn nhau. Ngay cả chuyện tu sĩ Nguyên Anh chuẩn bị làm cũng không để tâm, Quản Phương Nghi không giống Quản Phương Nghi nữa, thật có phần không quen.
...
Bầu trời rộng mênh mông đại hải, mấy con tọa kỵ phi cầm bay nhanh. Trên con dẫn đầu, sắc mặt của Hoắc Không – chưởng lệnh Phiêu Miểu Các – vô cùng nghiêm túc.
Đã biết được vị trí nơi ở của Gia Cát Trì, gã không thể không rời khỏi Thánh Cảnh, tự mình tới trấn thủ được.
...
Đại La Thánh Địa, đứng ở trên lầu các, dựa người vào lan can, Sa Như Lai chắp tay nhìn về phía xa, tâm tình đặc biệt tập trung.
Hoặc có thể nói là tâm tình căng thẳng, trong lòng rất hồi hộp.
Bên này đã biết tin tức của Gia Cát Trì rồi, dựa theo bố trí trước đó của Ngưu Hữu Đạo cũng có nghĩa là tự động kích phát bố trí của Ngưu Hữu Đạo. Bên Vương Tôn rất có thể đã động thủ. Thời gian cách nhau là một vấn đề, chờ hắn nhận được tin tức, còn không biết biết có tình huống gì phát sinh nữa.

Chương 1983: Lại có người bán hàng rong tới (2)

Chương 1983: Lại có người bán hàng rong tới (2)
Tuyệt đối không nên xảy ra vấn đề!
Mặc dù kế hoạch là Ngưu Hữu Đạo tự mình định ra, người của gã chỉ là phụ trách chấp hành nhưng gã vẫn rất lo lắng.
Trước khi chưa có tin tức xác thực thành công, gã muốn không lo cũng khó. Một khi xảy ra điều gì bất chắc, hậu quả khó mà lường được.
Nói thật, gã có phần sợ Ngưu Hữu Đạo, bởi vì Ngưu Hữu Đạo bình thường hay làm những việc bản thân hắn ta cho là an toàn nhưng gã lại cảm thấy cực kỳ mạo hiểm, lá gan quá lớn.
Lần trước truyền tin chuyện giữa Lữ Vô Song và Nguyên Sắc ra ngoài mới qua được bao lâu?
Bởi vì thường xuyên phải ứng phó với tin tức của Ngưu Hữu Đạo, gã muốn sử dụng Vô Lượng quả để bế quan tu luyện nhưng vẫn chưa có thời gian.
Thêm nữa thân đang ở hoàn cảnh sợ bại lộ, Vô Lượng quả ở chỗ của Hồ tộc, sau khi đã nghĩ nhiều lần, gã vẫn quyết định tạm không lấy, tạm chưa đột phá tu vi Nguyên Anh kỳ.
Nỗi lòng vô cùng đặc biệt, dưới sự thất thần cực độ, gã lại không phát hiện ra, cho tới tận khi thân thể ôn hương nhuyễn ngọc dính vào sau lưng gã, một đôi tay ngọc ôm hông của gã, cả người gã mới phản ứng kịp.
Ngửi mùi là biết là ai, gã nắm cánh tay bên hông kéo một cái, kéo La Phương Phỉ tới trước mặt, ôm lấy, hôn thẳng lên đôi môi của nàng.
La Phương Phỉ trợn to mắt nhìn gã, khó có được lúc gã nhiệt tình như vậy, hai cánh tay lập tức thuận thế vòng qua cổ gã, ôm đáp lại.

Sa Như Lai đột nhiên cúi người, ôm ngang nàng ta ở trên tay, đi nhanh, gã đột nhiên muốn phát tiết.
La Phương Phỉ đương nhiên biết gã muốn làm gì, đôi mắt sáng ngập nước dính người, khuôn mặt ngập ý xuân ngượng ngùng.
Thật ra nàng rất muốn sinh con cho Sa Như Lai, nhưng mà rất kỳ lạ, thân thể hai người rõ ràng bình thường, nàng cũng rất nỗ lực nhưng vẫn không thể mang thai được.
...
Thủ Khuyết sơn trang, Nguyên Sắc lắc mình rơi xuống, đối mặt với một đám người tới thăm ý bảo miễn lễ, lắc mình một cái lại vào trong lầu, thân thể to mập run rẩy đi về phía Vô Minh Thánh Tôn Trưởng Tôn Di.
Trưởng Tôn Di ngồi dưới bóng tối sau bàn, mặt trắng, đôi môi đỏ thẫm giống như mới uống máu, phàm nơi nào có y đều có phần u ám.
“Sao vậy, Mục Liên Trạch còn chưa tới sao?
Nguyên Sắc tới gần hỏi một câu.
“Nguyên bàn tử tới rồi à.
Trưởng Tôn Di quay đầu nặng nề nói một câu.
Nguyên Sắc nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau một góc cây cột lớn có một ống tay áo sắc thiên thanh đang phấp phới.
“Ngươi mới là người tới trễ nhất.
Phía sau cây cột lớn, Mục Liên Trạch xoay người lộ diện, đã tới từ trước.
Nguyên Sắc cười ha ha, hai tay vỗ bụng mình:
“Không còn cách nào, thân mập thể trọng, chậm một chút cũng có thể hiểu được mà.
Mục Liên Trạch hừ lạnh:
“Cái cớ hay quá nhỉ. Đối phó với một tên Gia Cát Trì thôi mà phải cần ba người xuất thủ sao?
Trưởng Tôn Di lạnh nhạt nói:
“Nhiều người chút không phải là chuyện xấu, ổn thỏa là được! Nếu để hạy mất nữa, muốn tìm được sẽ khó khăn.
Mục Liên Trạch lại nhìn chằm chằm Nguyên Sắc, hỏi:
“Bên kia xác nhận không có vấn đề gì chứ? Đừng đánh rắn động cỏ đó.
Nguyên Sắc:

“Yên tâm, Hoắc Không đã bố trí coi như thỏa đáng rồi, sẽ không nhận lầm, chỉ là giám sát bí mật không cho thoát khỏi tầm mắt mà thôi, đến khi chúng ta tới đó thì mới hành động.
Mục Liên Trạch:
“Vậy cũng không cần dài dòng nữa, đi thôi!
Ba người lần lượt lóe lên rời khỏi lầu, rơi thẳng ở cửa ra Thánh Cảnh.
...
Vừa qua sáng sớm, mặt trời mới nhú, trên sơn đạo xuất hiện một người bán hàng rong, sáng sớm, người phải đi kiếm sống cũng không dễ.
Có một đôi mắt ngầm soi mói, người bán hàng rong chậm rãi đi về phía sơn thôn yên tĩnh.
“Người bán hàng rong? Trong thôn có người như vậy sao?
“Có! Căn cứ vào ghi chép lục soát được ở đây thì trước kia trong thôn thật sự có một người bán hàng rong, chỉ có điều đi lại không tiện lắm, không biết có phải người này hay không.
“Quan sát tỉ mỉ, nhìn rõ tướng mạo, đừng có mà để người lạ lẩn vào được, chạy đi cũng không biết.
Người bán hàng rong vào thôn rồi, cất tiếng hét to gây chú ý tới các thôn dân, không ít người tới gần xem có hàng gì hay không.
Cảm thấy hứng thú nhất vẫn là những đứa trẻ nhỏ, bốn phía hàng gánh nhanh chóng có một đám trẻ con tụ tập.
Người bán hàng rong đương nhiên không phải là người bán hàng thật, có mục đích riêng mà tới.
Nhưng mà cho dù tại sao y tới, cũng không để ý tới việc y dùng biện pháp gì, dường như cũng không đạt được mục đích của mình.
Thời gian qua một lúc lâu, người bán dần có phần nóng nảy, bên trên đã thông báo, nhất định phải rời khỏi đây trong một canh giờ, nếu không sẽ gặp nguy hiểm.
Khi tới gần thời gian nguy hiểm thì cũng không dám ở tiếp nữa. Bên trên cũng đã thông báo, thà nhiệm vụ thất bại cũng không thể bại lộ.
Cuối cùng sau khi bán được chút đồ, người bán hàng rong không thể không gánh hàng rời đi, một đám trẻ con chạy theo xa xa rồi mới quay lại.

Trên sơn đạo rời đi, một đôi ánh mắt vẫn âm thầm quan sát người bán hàng rong.
Hai hán tử một cao một gầy lặng lẽ đứng trong một lùm cây, hán tử ẩn thân ở trong thấp giọng nói:
“Chấp sự, người bán hàng rong này khả năng là có vấn đề.
Hán tử trong bụi cây rậm quay đầu lại hỏi:
“Vấn đề gì?
Hán tử cao nói:
“Gánh hàng dường như không nhẹ, nhưng cả đoạn đường người bán hàng rong này lại không hề nghỉ chân, chuyện này không phải là vấn đề thì là gì?
Khi đã có cái cớ, muốn tìm sẽ ra được vấn đề.
Nghe y nói vậy, hán tử trong bụi cây rậm lập tức nhìn chằm chằm người bán hàng rong, không dám xác định chắc chắn nhưng hình như là thật.
Tên hán tử gầy lại nói:
“Chấp sự, hai chúng ta phải đi theo phía sau.
Hán tử trong bụi cây rậm nhanh chóng quay đầu cảnh cáo:
“Đùa gì thế? Bên trên đã nói chỉ có thể quan sát, không thể tiếp cận bất luận kẻ nào, nhỡ đâu người nọ là mục tiêu người bên kia phụ trách liên lạc, một khi đánh rắn động cỏ, xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ? Ai gánh nổi trách nhiệm?
Hán tử gầy nói:
“Chúng ta không tới gần, chỉ quan sát.
Trong bụi cây rậm rạp, giọng nói của hán tử rất kiên quyết:
“Không được, chuyện này không thuộc phạm vi nhiệm vụ của chúng ta!
Hán tử cao nói:
“Chấp sự, người này rõ ràng là không bình thường, nhỡ đâu phát hiện ra gì rồi tới thông báo tin tức, mục tiêu trong thôn đã lặng lẽ chạy mất, còn chúng ta phát hiện người này không bình thường lại không có phản ứng kịp thời, xảy ra chuyện chúng ta cũng không gánh nổi trách nhiệm.
Trong bụi cây rậm rạp, hán tử bỗng nhiên hơi do dự.
Hán tử cao nói:
“Chấp sự, chúng ta theo ở phía xa, tuyệt đối không tới gần. Ngài lại phái ra một con tọa kỵ phi cầm trở hai người trên cánh để tiếp ứng, một khi

phát hiện không đúng liền lập tức bắt người lại, không cho hắn có cơ hội đánh rắn động cỏ là được.
Một câu “người này rõ ràng không bình thường” đã làm cho vị chấp sự này nghi ngờ, rõ ràng không bình thường mà lại không làm gì, có hậu quả gì xảy ra thì không thể giải thích rõ được.
Hai người đấu mắt, cuối cùng vị chấp sự cắn răng nói:
“Hai người các ngươi nghe cho rõ cho ta, cần phải cẩn thận, nhỡ vì lần theo dõi này mà đánh rắn động cỏ, xảy ra việc gì ngoài ý muốn, đầu của các người không giữ được đâu.
“Vâng!
Hai người chắp tay lĩnh mệnh.
Có vị chấp sự này ra lệnh, hai người nhanh chóng lặng lẽ rời đi.
Rất nhanh, một con tọa kỵ phi cầm phối hợp lên đường với hai người, đồng hành ở phía xa, không dám tới gần mục tiêu sợ đánh rắn động cỏ.
Một khi nhận được tín hiệu phải lập tức tới trợ giúp.
Còn hai tên hán tử một cao một gầy thì tiếp tục âm thầm đi trong núi rừng, từ xa quan sát phía sau người bán hàng rong.
Người bán hàng rong ra khỏi núi thì dừng lại, bỏ quang gánh xuống ngồi trên đòn gánh nghỉ ngơi, lấy cái nón làm quạt, thỉnh thoảng lấy tay áo lau mồ hôi trên trán.
Nghỉ ngơi chỉ là ngụy trang, dừng lại nghỉ ngơi một chút, làm dáng một chút, thuận tiện quan sát bốn phía một lượt.
Gã biết rõ, ở gần đó có người đang quan sát động tĩnh của thôn trang, gã ra vào thôn trang cũng sẽ bị quan sát chặt chẽ.

Chương 1984: Vây tra

Chương 1984: Vây tra
Luận thân phận, gã cũng là người của Phiêu Miểu Các, bởi vì tính đặc thù nên bình thường thi hành nhiệm vụ đều phải ngụy trang.
Sau một lúc nghỉ ngơi, người bán hàng rong lại đứng lên quàng quang gánh trên vai, đi dọc theo đường cái, dường như đang đi về hướng thôn trang tiếp theo.
Hai hán tử một cao một gầy lại tiếp tục âm thầm theo sát.
Theo một hồi lâu sau, hán tử gầy chợt thấp giọng nói:
“Cũng đã ra khỏi phạm vi quản chế, xung quanh sẽ không còn người trong các nữa.
Hán tử cao:
“Bây giờ động thủ sao?
Hán tử gầy:
“Chắc vậy, cũng không biết bên trên bảo làm chuyện này rốt cục là có ý gì?
Hán tử cao:
“Bên trên đấu tới đấu lui, không nói cho chúng ta biết, chúng ta cũng đừng hỏi nhiều, bằng không sẽ phải chết, cứ làm theo thôi! Ngươi lên hay ta lên?
Hán tử gầy:
“Ngươi lên đi, ta tiếp tục ở tại đây phối hợp.
Hán tử cao gật đầu, nhảy ra khỏi núi rừng, cũng đi lên đường, sau mấy khúc lên xuống liền tới chỗ chỉ cách người bán hàng rong mấy chục trượng, bước theo sau người đó.
Mơ hồ, người bán hàng rong đã nhận ra động tĩnh, ánh mắt lóe lên kiểm tra bốn phía, kiểm tra tình huống núi rừng hai bên đường, không dám tùy tiện quay đầu lại.

Sau khi đi một hồi, người bán hàng rong lại buông quang gánh xuống nghỉ ngơi, nhân thời gian nghỉ ngơi mà quay đầu nhìn con đường vừa đi qua, thấy được một người cao to ăn mặc như nông dân.
Trong lòng gã căng thẳng, dáng vẻ bên ngoài có vẻ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục dùng mũ quạt mát, thỉnh thoảng giơ tay lên lau mồ hôi, dáng vẻ vất vả khổ cực kiếm sống.
Trên đường có một chiếc xe ngựa chạy tới, không có một ai ngồi trên đó cả.
Hán tử cao không chút hoang mang đi về hướng người bán hàng rong, lúc tới gần sát, người bán hàng rong còn cười ngây ngô gật đầu với gã.
Hán tử cao dừng bước cạnh quang gánh:
“Bán gì thế?
Người bán hàng rong lập tức đứng dậy:
“Đủ cả những vật nhỏ trong nhà, ngài xem xem có gì hợp ý ngài không.
Hán tử cao gật đầu:
“Miễn đi, ta không có hứng thú với những thứ đó, nhưng lại cảm thấy tương đối có hưng thú với ngươi.
Dứt lời đột nhiên xuất thủ, chụp vào bả vai của đối phương.
Người bán hàng sớm đã căng thẳng trong lòng, nhìn thấy không tiếp tục giả bộ được nữa thì gã cũng không thể để mình rơi vào tay của đối phương được, nếu bị rơi vào tay đối phương thì thân phận tu sĩ của mình sẽ bị bại lộ. Nếu kết quả đều giống nhau, gã cũng không cần phải do dự nữa, lắc mình một cái tránh được, thuận thế lướt về một bên núi rừng.
Hán tử cao lập tức nghiêng người đuổi theo.
Gánh hàng ở ven đường của người bán hàng rong thành vật vô chủ.
Trong núi rừng phát sinh một trận truy đuổi.
Hán tử gầy phối hợp tác chiến đã bay lên trời phát tín hiệu, xa xa, tọa kỵ phi cầm lập tức đổi hướng vọt về phía này.
Hán tử gầy cũng theo sát hướng người bán hàng rong bỏ trốn, hai người truy đuổi người bán hàng rong trên mặt đất, tọa kỵ phi cầm vọt tới theo dõi sát từ trên không trung.
Sau khi tìm đúng cơ hội, hai người phi lên không trung rồi lắc mình xuống chặn lại, một trận chém giết phát sinh trong núi rừng...

Hoắc Không tới không xông thẳng vào sơn thôn, cũng không lên trên không mà trước tiên tới một nơi, sau đó có người tiếp ứng, lại dẫn tới núi phụ cận bên ngoài sơn thôn, làm tất cả là vì không muốn đánh rắn động cỏ.
Tự mình tọa trấn chỉ huy mọi mặt, hữu sứ của Phiêu Miểu Các Nhạc Quang Minh đã đến trước một bước, hai người chạm mặt trong một vùng núi hẻo lánh, Nhạc Quang Minh chắp tay hành lễ:
“Chưởng lệnh!
Hoắc Không hỏi:
“Tình huống gì?
Nhạc Quang Minh:
“Hiện nay tất cả như thường, tạm thời không có bất kỳ tình huống đặc biệt gì.
Ai ngờ ở đây vừa mới nói xong, chấp sự phụ trách đường vào thôn chạy tới, phía sau còn có bốn người chạy theo, bốn người trên người có đeo đai, cùng nhau mang người hôn mê qua đây.
Ánh mắt của Hoắc Không lóe lên, lông mày Nhạc Quang Minh nhăn lại, chất vấn:
“Có chuyện gì xảy ra vậy?
Chấp sự đi đầu hành lễ với hai người đó, có phần căng thẳng nói:
“Người bán hàng rong vào thôn không bình thường, người phía dưới sau khi theo dõi thì thấy người này muốn chạy trốn, không thể làm gì được đành phải bắt hắn lại.
Nhạc Quang Minh kinh hãi, nhanh chóng nhìn về phía Hoắc Không.
Gương mặt Hoắc Không trong nháy mắt đen đi, trầm giọng nói:
“Bảo các người tới theo dõi là bảo các người theo dõi, ai cho nhóm các người tự tiện động thủ?
Có thể nói là đã tức giận, một khi đánh rắn động cỏ khiến người trốn thoát thì tất cả công sức đều uổng phí, làm sao có thể không tức giận được.
“Làm sao vậy?
Giọng của Nguyên Sắc truyền tới.
Ba bóng người thoáng cái đã xuất hiện ở bên cạnh mọi người, chính là Nguyên Sắc, Mục Liên Trạch và Trưởng Tôn Di. Ba người tuy là lên

đường sau nhưng thời gian chạy tới dường như là đồng thời với Hoắc Không.
“Sư tôn!
Hoắc Không vội vàng quay người lại hành lễ.
“Tham kiến Thánh Tôn!
Cả đám đều sợ hãi hành lễ.
Nguyên Sắc vung tay lên, dáng vẻ không quan tâm, hỏi:
“Thương dính máu này là thế nào, bị phát hiện? Giao thủ rồi?
“Đệ tử cũng mới tới, tình huống cụ thể còn chưa biết rõ lắm.
Hoắc Không thanh minh trước một câu, sau đó chỉ vào chấp sự trầm giọng nói:
“Chuyện gì xảy ra, còn không nói cho cặn kẽ?
“Là...
Lúc này, chấp sự Thành Hoàng, Thành Khủng mới nói một lượt chuyện đã xảy ra.
Sau khi ba vị Thánh Tôn hiểu rõ tình huống thì ánh mắt đều nhìn chằm chằm người bán hàng rong đã hôn mê, Trưởng Tôn Di lạnh lùng nói:
“Người còn chưa chết chứ?
Hán tử cao vội đáp:
“Không chết, bọn ta bắt hắn ép hỏi chuyện, hắn sống chết không chịu khai, còn muốn tìm đến cái chết nên chúng ta đành đánh hắn ngất xỉu.
Mục Liên Trạch:
“Trong quá trình bắt người có kinh động cái gì không?
Hán tử cao:
“Không, động thủ ở nơi cách xa mục tiêu.
Nguyên Sắc cười híp mắt hỏi:
“Ai cho nhóm các người động thủ?
Hán tử cao sợ hãi nõi:
“Bọn thuộc hạ không muốn động thủ, nhưng sau khi hắn cách xa vùng đất bị quản chế liền ném gánh hàng bỏ chạy, bọn thuộc hạ lập tức ý thức được không bình thường, trong lòng không có quỷ thì vì sao lại phải bỏ chạy, lại ghĩ tới hắn đã vào sơn thôn, hoài nghi có phải hắn đã vào mật báo nên không còn cách nào mặc kệ hắn thoát được, lúc đó mới tiến hành bắt người.

Mục Liên Trạch:
“Đừng lôi thôi nữa, lập tức động thủ!
Nguyên Sắc ừm một tiếng, lập tức nói với Hoắc Không:
“Lập tức ra lệnh nhân thủ các phe bắt đầu hàng động, nhanh chóng bao vây!
-Vâng!
Hoắc Không chắp tay lĩnh mệnh.
Sau khi hắn ra lệnh một câu, mấy con kim sí bay lên cao.
Kim sí truyền tin không cần bay quá xa, chỉ lao tới điểm tụ tập nhân thủ cách vài chục dặm. Người bí mật tập kết đến căn bản không biết sẽ phải làm gì, lúc bị tập kết cũng đã cắt đứt tất cả liên hệ với bên ngoài.
Trong chớp mắt, tu sĩ ẩn thân quanh đó vài chục dặm đều hành động, không trung có vô cùng nhiều tọa kỵ phi cầm phối hợp tiến lên.
Từ bốn phương tám hướng nhanh chóng vây kín mục tiêu là thôn trang.
Sau khi tới gần thôn trang, mặt đất, trên núi, dưới nước, toàn bộ đều tiến hành khống chế công khai. Có bất kỳ ai từ bất cứ hướng nào muốn thoát thân cũng không tránh khỏi việc bị phát hiện.
Trưởng Tôn Di, Mục Liên Trạch và Nguyên Sắc cũng chia ra đứng ở ba đỉnh núi, giữ trạng thái tam giác quan sát thôn trang.
Số lượng lớn người tới gần kinh động tới người trong núi, bao gồm cả thợ săn phụ trách truyền tin, bị người ta ấn lên mặt đất, khống chế ngay tại chỗ.
Bên ngoài bốn phía của thôn trang đều là đồng ruộng bao la đột nhiên lại xuất hiện hơn vạn người áp tới từ bốn phương tám hướng làm cho các thôn dân đều chạy ra xem xét, không biết có chuyện gì xảy ra.
Không trung có không ít tọa kỵ phi cầm đang tuần tra, người ở trên mặt đất thì đang lục soát tới gần thôn.
Ngoại trừ đa phần mọi người đẩy mạnh lục soát ra, ở đồi núi bốn phía còn bố trí người ở các địa điểm quan sát.
Bao gồm cả phụ nữ già yếu và trẻ con, tổng cộng trong thôn chỉ có chừng hai trăm người. Những thôn dân này chưa bao giờ gặp phải cảnh tượng lớn như thế, đều bị dọa sợ.

Chương 1985: Phiêu Miểu Các quả thực giống như một cái sàng (1)

Chương 1985: Phiêu Miểu Các quả thực giống như một cái sàng (1)
Tất cả người của Phiêu Miểu Các vây người trong làng lại, có người đứng ra kêu gọi, người của toàn thôn lập tức bị tập kết.
Nam nữ già trẻ ở trên đất trống của thôn nơm nớp lo sợ, chen chúc đứng đó.
“Bản thân là người trong thôn, nói vậy đều biết nhau cả, nhìn xem có ai không ở đây không.
Hoắc Không gọi trưởng thôn qua, để ông ta phân biệt.
Bên cạnh có người lấy danh sách trong thôn ra, xác định từng người.
Trưởng Tôn Di, Mục Liên Trạch và Nguyên Sắc vẫn đứng trên đỉnh núi ngoài thôn. Đôi pháp nhãn lạnh lùng quan sát tất cả, một khi có biến, bất kỳ lúc nào ba người cũng có thể xuất kích từ các hướng.
Sau khi xác nhận với người trong thôn phát hiện ra thiếu hai người, một là người bán hàng rong, một là tiên sinh dạy học.
“Hai người bọn họ là người trong thôn các ngươi sao?
Hoắc Không hỏi một câu.
“Vâng, đã ở trong thôn từ nhỏ rồi...
Trưởng thôn cúi đầu khom lưng nói lại tình huống của hai người đó.
Hoắc Không muốn điều tra ghi chép, tự mình lật xem.
Vì tìm kiếm Gia Cát Trì, các nơi có người ở trong thiên hạ đều đã bị tra qua, nơi đây cũng giống vậy, có ghi lại tình hình.
Xem qua bản ghi chép xác thực là khớp với lời nói của trưởng thôn,
Hoắc Không hỏi:
“Không thấy người từ khi nào?
“Chuyện này...

Trưởng thôn không biết rõ lắm, quay đầu lại hỏi những người khác, kết quả những người khác cũng lắc đầu, cơ bản đều nói rằng cả ngày nay không gặp rồi, cũng có người nói ngày hôm qua đã không thấy nhà họ sáng đèn, khả năng ngày hôm qua đã không thấy tăm hơi.
Sắc mặt Hoắc Không hơi trầm xuống:
“Nhà ở đâu, dẫn ta tới xem.
Lúc này trưởng làng mới dẫn đường, trước tiên dẫn người tới chỗ ở của tiên sinh dạy học, ở ngay cạnh học đường.
Trước tiên Hoắc Không đi lại quanh học đường, bên người có người triển khai lục soát.
Đi tới gian phòng của tiên sinh dạy học, tờ giấy đặt trên bàn có chữ viết. Hoắc Không tiện tay cầm lên nhìn, thì thầm: “Sơn hà y cựu, nhân tâm hà tại. . . Hanh!”(*) Quay đầu quát:
“Truyền lệnh xuống lục soát toàn diện, trên mặt đất trong lòng đất cũng không được bỏ sót bất kỳ nơi nào, chỉ cần người còn ở trong thôn thì không thể chạy được!
*Giang sơn còn đó, lòng người nơi đâu.
Ra lệnh một câu, một nhóm người tiếp tục vây quanh làng, một nhóm người khác thì triển khai lục soát toàn diện toàn thôn.
Thậm chí những đồ đạc mà người bán hàng rong và tiên sinh dạy học đã từng dùng cũng có Yêu tu dựa vào khứu giác để ngửi tìm kiếm đầu mối.
Động tĩnh lục soát rất lớn, cũng rất kỹ càng, có nhiều chỗ thậm chí như đang bị dỡ nhà.
Thôn dân khóc không ra nước mắt, có người muốn đi nói lý hai câu lại bị một số việc mắt thấy mà kìm lại.
Các thôn dân sợ hãi, bất đắc dĩ, nam nữ già trẻ bị gom chung lại một chỗ như đang đợi bị làm thịt.
Động tĩnh trong thôn rõ ràng không bình thường, đợi lâu như vậy cũng không có động tĩnh nên có, sợ là đã xảy ra điều ngoài ý muốn.
Nguyên Sắc đứng ở đỉnh núi hít sâu một hơi, đột nhiên lắc mình rời đi, từ trên trời giáng xuống thôn trang.
Trên hai ngọn núi khác, Mục Liên Trạch và Trưởng Tôn Di nhìn thấy phản ứng của Nguyên Sắc thì cũng lần lượt lắc mình ra, điểu khiển pháp giá vào tới thôn trang.

Bách tính trong thôn không biết ba vị này là ai, nhưng nhìn thấy cả đám người đang lục soát thấy ba người này đều giống như chuột thấy mèo, có thể nhìn ra là vô cùng sợ hãi, người thường cũng có thể nhìn ra có nhân vật lớn tới.
Tam Thánh nhìn quanh tình hình trong thôn, Nguyên Sắc hỏi một câu:
“Hoắc Không đâu?
“Ở nơi ở của mục tiêu khả nghi.
Có người đáp một câu, tam Thánh đi trước.
Đường trong thôn không dễ đi, dưới chân tam Thánh lại như giẫm lên đất bằng, đi thẳng tới chỗ học đường.
Vừa vào đình viện học đường, ngoại trừ người đang phụ trách lục soát ra còn thấy một lão đầu tóc vàng đang quỳ bò dưới mặt đất, miệng mũi đang dán lên đất mà ngửi.
Nhìn thấy tam Thánh đi tới, mọi người muốn hành lễ, cả lão đầu tóc vàng kia cũng muốn đứng lên, Hoắc Không giơ tay lên ngăn cản:
“Làm chuyện của mình đi.
Mọi người không thể làm gì khác hơn là tiếp tục làm việc của mình, Hoắc Không thì tự mình tới nghênh đón, chắp tay với ba người, trọng điểm là đối mặt với sư phụ Nguyên Sắc của mình:
“Sư tôn!
Nguyên Sắc nhìn chung quanh một chút, hỏi:
“Tình hình thế nào?
Sắc mặt Hoắc Không có phần nặng nề:
“Căn cứ vào các dấu hiệu xung quanh thì mục tiêu trước kia Phiêu Miểu Các tập trung là không sai, mục tiêu xác thực ở chỗ này. Người bán hàng rong trong thôn vốn dĩ bôn ba buôn bán bên ngoài, thỉnh thoảng mới trở về thôn một chuyến, không lâu sau khi Hoàng triều của Triệu quốc bị hủy diệt thì trở về đây, nói là đi đứng bất tiện, không thích hợp bôn ba mưu sinh bên ngoài nữa.
“Người bán hàng rong này hẳn là tên là Gia Cát Trì, nơi đây chắc là đường lui khi Gia Cát Trì muốn mưu đồ rút lui.
“Tiên sinh dạy học lui tới mật thiết với người bán hàng rong thì ở đây, hẳn là hoàng đế nước Triệu trước đây, Hải Vô Cực, ẩn thân ở đây làm tiên sinh dạy học để che giấu thân phận.

“Tiên sinh dạy học vẫn luôn ở lại trong thôn này, thôn dân đều biết. Hải Vô Cực bận bịu triều chính, trước kia không thể luôn ở lại đây được, tiên sinh dạy học trước đó có thể là thật. Từ lời nói của một vài thôn dân thì sau này dường như tính tình của tiên sinh dạy học đã thay đổi, không còn quá thân cận với mọi người nữa. Căn cứ vào thời gian thì sự thay đổi tính tình của tiên sinh dạy họ là sau khi nước Triệu bị hủy diệt. Vì vậy có thể suy đoán, tiên sinh dạy học trước đó là thật, tiên sinh dạy học phía sau là giả, do Hải Vô Cực thay thế.
Mục Liên Trạch hừ một tiếng:
“Bè lũ ruồi nhặng này thật đúng là biết chơi, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, ngay cả thế thân cũng có ở vùng núi hẻo lánh này từ lâu.
Nguyên Sắc lại cười tủm tỉm nhìn chằm chằm Hoắc Không:
“Giờ lại phân tích ra đạo lý rõ ràng vậy, vấn đề này ngươi nên sớm ý thức được mới đúng chứ?
Hoắc Không vội vàng chắp tay nói:
“Trước đó Phiêu Miểu Các không phải do đệ tử chấp chưởng, sau khi đệ tử tiếp nhận thì mới phát sinh mọi việc, còn chưa tới kịp để điều tra tỉ mỉ việc này.
Lời này đẩy hết hiềm nghi lên đầu những người trước đó, nhưng mà hắn cũng không hề nói sai. Việc này không trách được hắn, thiên hạ có nhiều chuyện như vậy, trong thời gian ngắn ngủi hắn sao có thể chú ý được mọi việc chứ.
Nhìn thấy Nguyên Sắc không nói gì nữa, Hoắc Không lại bổ sung:
“Kết hợp tình huống của nơi này thì Gia Cát Trì biết mình làm việc vi phạm lệnh cấm nên sớm đã tỉ mỉ chuẩn bị bỏ trốn rồi, bố trí vô cùng tinh diệu, không phải đến nước này, người trước đó đích xác là rất khó phát giác ra điều gì dị thường.
Nguyên Sắc:
“Bây giờ ngươi nói với ta chuyện này thì có ý nghĩa gì? Người đâu? Người ở đâu?
Hoắc Không nhìn chung quanh:
“Còn đang lùng bắt, nhưng nhìn tình huống trước mắt thì người đó tám phần mười đã chạy được trước khi chúng ta động thủ rồi. Căn cứ vào cách nói của vài thôn dân thì bây giờ chưa chưa thể xác định là chạy vào

ngày hôm qua hay là hôm nay, còn không biết có phải là do người bán hàng rong vào thôn bị chúng ta bắt kia mật báo hay không. Kết quả cuối cùng còn có đợi xác nhận.
“Chạy rồi!
Trưởng Tôn Di cười nhạt hai tiếng, trong mắt lóe lên sự lạnh lẽo tàn nhẫn.
Nguyên Sắc vẫn luôn giữ nụ cười trên mặt nhưng giờ cũng không còn nữa, mắt lạnh nhìn xung quanh.
Mục Liên Trạch chợt hất cằm với lão đầu tóc vàng đang bò sát dưới mặt đất:
“Hắn đang làm gì vậy?
Hoắc Không nói:
“Đây là cao thủ truy tung kiểm tích trong Phiêu Miểu Các ta, căn cứ vào phán đoán của hắn, rất có thể là người đã chạy từ hôm qua rồi. Hắn có năng lực phát hiện mùi không giống với bình thường, nơi đây còn để lại mùi, hắn cảm thấy không phải là mùi để lại từ hôm nay. Bởi vì nguyên nhân thời gian mà mùi của mục tiêu đã bay đi gần hết, khó có thể phân rõ trong không khí, chỉ có mùi mà chân mục tiêu để lại trong bùn đất mới không dễ bị bay đi, hắn đang ngửi để tìm kiếm.

Chương 1986: Phiêu Miểu Các quả thực giống như một cái sàng (2)

Chương 1986: Phiêu Miểu Các quả thực giống như một cái sàng (2)
“Trước đó hắn đã ngửi một lượt trong thôn rồi, cuối cùng kết luận mùi tỏa ra nặng nhất chính là ở đây, hắn hoài nghi nơi đây là nơi mà mục tiêu xuất hiện lần cuối, đang xác nhận lần cuối cùng.
Khi đang nói chuyện, lão đầu tóc vàng đột nhiên bò dậy, đi tới kênh nước cạnh cây đào, lại ngồi xuống, không biết đang nhìn chằm chằm cái gì trong nước, còn lấy nhánh cây gạt gạt hai cái trong nước.
Dường như phát hiện ra gì đó, mấy người nhìn nhau rồi đều đi tới.
Bên cạnh, Hoắc Không hỏi một câu:
“Lão Hoàng, thế nào?
Lão đầu tóc vàng nhìn lại, thấy ba vị Thánh tôn đều ở đây thì vội vàng đứng dậy hành lễ.
Nguyên Sắc cười tủm tỉm phất tay:
“Không cần căng thẳng, chính sự quan trọng hơn. Nhìn ngươi là biết ngươi là người làm việc dụng tâm, không tệ, nhìn dáng vẻ của ngươi có phải đã phát hiện ra gì rồi không?
Lão đầu tóc vàng vốn dĩ có phần căng thẳng nhưng khi nói tới phương diện mà gã am hiểu thì lập tức không còn căng thẳng nữa, lập tức nghiêng người tự tay chỉ vào kênh nước:
“Ba vị Thánh tôn mời xem.
Mọi người nhìn vào kênh nước một lượt nhưng không nhìn ra cái gì, chỉ thấy bên trong kênh nước, dưới lớp bùn ở đáy nước có vài dấu chân đạp lên.
Nguyên Sắc lại nói:
“Nên nói thế nào?

Lão đầu tóc vàng:
“Mục tiêu hắn là hạ thủy từ nơi này, mượn kênh nước yểm hộ, đi qua kênh nước, đi thông tới dòng sông nhỏ ngoài thôn, chạy trốn bằng đường thủy rồi.
“Thuộc hạ mới vừa thử dấu vết ở đáy nước một chút, căn cứ vào tốc độ dấu chân ở dưới lòng sông bị trầm tích che lên thì e rằng tốc độ dòng sông nơi này lúc nhanh lúc chậm, nhưng nơi này chỉ là nhánh sông nhỏ, hai ngày nay nơi đây cũng không bị mưa, cho nên tốc độ nước chảy cũng không quá nhanh.
“Vì vậy căn cứ vào dấu chân mục tiêu để lại có thể suy đoán ra, mục tiêu không phải rời đi trong hôm nay, là hôm qua.
“Nếu như đi ngày hôm qua, vì sao lại phải lén lút rời đi qua kênh nước.
“Căn cứ vào các loại dấu hiệu, có thể ra được kết luận cuối cùng: Mục tiêu rời đi sau khi bị phát hiện, mục tiêu là vì biết mình bị theo dõi nên mới mượn nơi này để trốn đi.
Nguyên Sắc lại liên tục gật đầu:
“Không tệ không tệ, không hổ là cao thủ truy tung, là một nhân tài. Theo ý ngươi, là do nội bộ chúng ta có người mật báo, hay là chính bản thân hắn đã nhận ra điều dị thường nên mới chạy?
Mật báo từ nội bộ? Lời này vừa nói ra khiến Hoắc Không thầm kinh hãi run rẩy.
Lão đầu tóc vàng:
“Chuyện này chưa thể nhận định, chỉ có điều có thể tra thử xem ngày hôm qua trong thôn có người nào khác thường ra vào hay không. Mục tiêu cho tới lúc bị theo dõi mới đi, nếu có người mật báo chứng tỏ rằng trước đó người mật báo cũng không biết được tung tích của hắn, cũng có thể nói rằng song phương trước đó cũng đã thiết lập phương thức liên lạc, người thông báo tin tất phải tiếp xúc trực tiếp mới được. Chỉ cần có thể loại trừ điểm này thì cũng liền loại bỏ khả năng nội bộ thông báo tin.
Sau khi Mục Liên Trạch và Trưởng Tôn Di nghe vậy đều gật đầu.
Thần sắc của Nguyên Sắc thì vô cùng tán thưởng:
“Không tệ không tệ, quả nhiên là một cao thủ truy tung. Một người đã có tác dụng hơn nhiều phế vật lục soát như vậy, chuyện này ở trong tay

một mình ngươi cũng đã rõ ràng rồi, là một nhân tài, tốt! Bây giờ ngươi đang giữ chức vụ gì trong Phiêu Miểu Các?
Lão đầu tóc vàng chắp tay nói:
“Hồi bẩm Thánh tôn, Thính Dụng ở Mật Tra Tư ạ.
“Thính Dụng?
Nguyên Sắc hơi giật mình, nói cách khác chính là không có chức vụ gì, thảo nào chưa từng nghe nói tới, quay đầu nhìn về phía Hoắc Không:
“Ta thấy hắn đủ để đảm nhiệm chức vụ chấp sự của Mật Tra Tư đấy.
Hoắc Không hơi hạ thấp người nói:
“Vâng, trở về sẽ sắp xếp điều động.
Đối với việc này, Mục Liên Trạch và Trưởng Tôn Di cũng không có ý kiến gì, năng lực của lão đầu tóc vàng này cũng làm cho hai người coi trọng một chút.
Lão đầu tóc vàng bất ngờ, nghe mà cảm thấy vô cùng vui mừng. Một câu nói của Nguyên Sắc đã giúp gã đang phải phấn đấu cả đời trong việc đấu đá, trong nháy mắt đã được chấp chưởng chức chấp sự một ty trong Phiêu Miểu Các, làm sao có thể không mừng rỡ, kích động chắp tay nói:
“Tạ ơn Thánh Tôn coi trọng.
“Ôi chao, người có bản lĩnh nên được trọng dụng.
Nguyên Sắc phất phất tay, còn ôn hoà vỗ vai gã một cái, ý bảo gã lui xuống trước.
Sau một lúc quan sát dấu chân trong nước, Nguyên Sắc quay đầu nhìn về phía Hoắc Không:
“Còn sững sờ ở đây để làm chi? Vừa rồi người ta đã nói rất rõ, ngay cả phương thức tra tìm cũng đã nói rõ ràng rồi, tra như thế nào còn cần ta dậy ngươi sao? Ta thấy ngươi còn không bằng Đinh Vệ. Nếu có nội gián, bắt lại cho ta!
“Vâng!
Hoắc Không vã mồ hôi, chắp tay rời đi.
Thật vất vả mới bắt được, lại chạy mất? Tâm tình của tam Thánh không được tốt lắm, đã biết là đánh rắn động cỏ rồi, người đã chạy, trời đất bao la, muốn tìm cũng khó khăn.
Phía ngoài vẫn còn tiếp tục lục soát, không thể nào dễ dàng bỏ qua được.
Tam Thánh đi quanh học đường dạy học.

Không lâu sau, Hoắc Không đi vào, sắc mặt có chút khó coi, đi tới bên cạnh ba người, chắp tay nói:
“Sư tôn, sau khi tra xét thì hôm qua thật sự có người không phải người của thôn tiến vào, một đôi phu thê làm việc tu bổ kiếm sống, còn dẫn theo một đứa trẻ hai, ba tuổi. Căn cứ vào lời của thôn dân, lúc cặp vợ chồng xuất hiện, người bán hàng rong của thôn vẫn còn ở đó, tiên sinh dạy học cũng vẫn đang giảng bài ở học đường. Có thể xác nhận rằng mục tiêu biến mất sau khi cặp vợ chồng đó đi tới đây, còn thời gian cụ thể biến mất thì vẫn chưa thể xác định.
Nguyên Sắc nhướng lông mày nhìn y, trong ánh mắt có tia sáng lạnh lẽo khác thường xuất hiện.
Hoắc Không căng thẳng, y cũng biết, tra ra chuyện này trên cơ bản là có thể căn cứ vào lời nói râu ria để tiến hành đẩy ngược lại, đó chính là việc chứng minh nội bộ Phiêu Miểu Các xác thực là xuất hiện nội gián mật báo cho mục tiêu!
Nội bộ Phiêu Miểu Các có người giúp tu sĩ Nguyên Anh chạy trốn, điều này có nghĩa là thế nào? Giúp tu sĩ Nguyên Anh chạy trốn, muốn làm gì?
Ngẫm mà sợ run.
Mục Liên Trạch nở nụ cười:
“Thực sự là thú vị, hôm qua mới xuất hiện một đôi phu thê tu bổ kiếm sống mật báo, hôm nay lại xuất hiện một người bán hàng rong, hiện giờ Phiêu Miểu Các quả thực giống như một cái sàng, nào còn bí mật gì đáng nói nữa!
Nhìn như vừa cười vừa nói, Hoắc Không lại có thể cảm nhận được cơn giận dữ dội trong lời nói đó.
Cái gì gọi là cái sàng, chính là bị gió lùa khắp nơi. Nguyên Sắc cùng Trưởng Tôn Di đương nhiên biết, đây cũng là nguyên nhân bọn họ muốn chỉnh đốn Phiêu Miểu Các.
Trước đây thì thôi, bây giờ nội bộ Phiêu Miểu Các lại có thể có người đang giúp tu sĩ Nguyên Anh chạy trốn, ai dám lôi tu sĩ Nguyên Anh ra làm bậy? Vậy ý đồ trợ giúp ở đâu? Ba người đã cảm thấy nội bộ Phiêu Miểu Các có người bắt đầu nhằm vào cửu Thánh bọn họ rồi.

Nhưng mà tức giận là tức giận, khống chế thiên hạ còn phải dựa vào thuộc hạ làm việc, dựa vào vài người bọn họ thì không thể nắm giữ các ngõ ngách trong thiên hạ được.
Nguyên Sắc nhìn chằm chằm Hoắc Không, trong miệng nói một chữ:
“Tra!
Một chữ rất đơn giản lại làm Hoắc Không cảm thấy áp lực chưa từng có, trịnh trọng chắp tay lĩnh mệnh nói:
“Vâng!
Trưởng Tôn Di:
“Người đã chạy từ hôm qua, chúng ta còn cần phải ở lại nơi này sao?
Trong lời nói toát ra sự bất mãn, dường như còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.
Hoắc Không mơ hồ cảm giác được một cơn gió tanh mưa máu sắp ập tới Phiêu Miểu Các.
Nguyên Sắc:
“Nên đi rồi, nhưng cũng nên làm cho vài người biết hậu quả khi làm trái mệnh lệnh là như thế nào, cho dù người trong thôn này biết được bao nhiêu, ngươi biết nên xử trí như thế nào rồi chứ?
Thần sắc Hoắc Không nghiêm lại, nói:
“Trước tra! Tra xong giết, không chừa một mống!
Nguyên Sắc không nói thêm lời nào khác, xoay người rời đi.
Tam Thánh cứ thế mà đi, nhưng vấn đề tra hỏi thôn dân mới vừa chính thức bắt đầu.

Chương 1987: Cảnh cáo nhẹ

Chương 1987: Cảnh cáo nhẹ
Sau khi tra hỏi không có thu hoạch gì, Hoắc Không ra lệnh một tiếng, nam nữ già trẻ trong thôn không ai may mắn tránh khỏi, toàn bộ đều bỏ mạng, đó đều là những chuyện sau đó.
Hiện tại chuyện quan trọng hơn là tra tung tích của cặp vợ chồng hôm qua, một nhà ba người dẫn đầu, mục tiêu rất rõ ràng.
Một đường truy xét tới bến tàu, trên bến tàu có người chứng kiến một nhà ba người lên một chiếc thuyền.
Người vừa lên thuyền, mục tiêu liền biến mất, không còn ai thấy được nữa.
Nhà đò là ai, không biết, trên bến tàu không ai quen cả.
Sau khi hỏi tất cả thuyền bè, lại thuận thế đi thăm dò, cũng tra tất cả đội thuyền lui tới trên sông cùng ngày, hỏi có thấy thuyền kia hay không.
Sau lại hỏi có người từng thấy, nhưng về sau nữa cũng không gặp lại, chiếc thuyền kia dường như biến mất vào không khí vậy.
Hoắc Không biết đường kia đã bị chặt đứt rồi, đối với tu sĩ, muốn hủy diệt một chiếc thuyền quá dễ dàng, còn cặp vợ chồng kia rõ ràng là giả dạng, muốn thay hình đổi dạng căn bản không có bất luận độ khó nào.
Sau đó đối tượng truy tra chính là nguồn gốc của con thuyền, tra ra xem thuyền nhà ai không thấy nữa, đối với việc này không biết phải sử dụng bao nhiêu lực lượng khắp nơi nữa.
Kết quả tra ra được rằng có thuyền của một người bị mất tích, mất tích?
Manh mối đã hoàn toàn bị cắt đứt.
Mà ở một đầu khác, tên tu sĩ giả mạo người bán hàng rong bị bắt được cũng đã bắt đầu bị thẩm vấn, phải tra ra người đứng phía sau.
...
Đại La Thánh Địa, Vương Tôn đã trở về.

Sa Như Lai đang đứng dựa vào lan can, vừa thấy gã xuất hiện dưới lầu liền lập tức xoay người trở về bên trong lầu.
Vương Tôn đi lên, đi vào, đi tới bên cạnh y, thấp giọng rỉ tai nói:
“Tất cả thuận lợi, không có bất cứ vấn đề gì! Con đường liên lạc lâm thời với vị kia, ta đã chặt đứt!
Sa Như Lai nhẹ thở ra một hơi, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.
Vương Tôn lại nói:
“Chỉ có điều chuyện tìm người che giấu dường như còn chưa che đậy được tốt, bên kia tra ra không phải kẻ tới sau mật báo, đã tra được tới cặp vợ chồng. Sợ là Phiêu Miểu Các sẽ đuổi theo đường đó không bỏ.
Sa Như Lai nâng mắt:
“Ngươi muốn nói cái gì?
Vương Tôn:
“Ta sợ lần này Phiêu Miểu Các sẽ không tiếc trả giá lớn để tìm ra manh mối bị chặt đứt, nhưng chuyện đã làm tất có dấu vết để lại, một khi Phiêu Miểu Các nhắm vào việc kiểm tra đối chiếu khắp thiên hạ ở thời gian tương quan, kiểm tra tình huống những người vắng mặt, ta lo vẫn sẽ tìm được tới đầu bọn họ.
Sa Như Lai từ từ nói:
“Thánh Tôn vừa rời đi không lâu, chắc là cửu Thánh muốn gặp mặt rồi, liên quan tới tu sĩ Nguyên Anh, chuyện lần này chỉ sợ là thực sự sẽ làm lớn.
Vương Tôn:
“Cho nên ta tự chủ trương, đã làm cho cặp vợ chồng kia biến mất rồi.
Sa Như Lai yên lặng một hồi:
“Đáng tiếc.
Vương Tôn:
“Đáng tiếc, đào tạo được một vài người có thể tin được không dễ, nhưng như vậy vẫn tương đối ổn thỏa.
Sa Như Lai:
“Tên kia sẽ không quản có đáng tiếc hay không, hắn trốn phía sau màn ra lệnh, hắn không có việc gì lại làm việc để người khác phải chờ đợi lo lắng mất đầu, cho dù có tra thế nào, hắn đều là người bại lộ cuối cùng.
Vương Tôn:

“Lá gan quá lớn.
Sa Như Lai:
“Lá gan? Hắn đâu biết “lá gan” là cái gì? Hắn làm những chuyện đó, có chuyện nào không phải chuyện rơi đầu, trên đời này sẽ không có chuyện gì hắn không dám làm.
Có chuyện hắn không nói ra được, người ngay cả Vô Lượng quả cũng dám trộm, dám chạy tới Thánh Cảnh xông vào Vô Lượng viên trộm Vô Lượng quả, còn có cái gì là không dám làm?
Thật ra ngay từ đầu hắn cũng không biết, sau đó Ngưu Hữu Đạo mới nói chuyện này cho hắn biết. Chuyện đã làm rồi, hắn có thể nói được gì đây, không khiến người ta ngất không được mà.
“Trước đây ta nhìn trúng vào lá gan lớn của hắn, kết quả gan lớn tới nỗi làm lão tử run sợ. Hắn ẩn phía sau không sợ, người trong thiên hạ đều cho là hắn đã chết, chúng ta giúp hắn làm việc mới là người cả ngày phải lo lắng đề phòng. Trước đây vì mục đích của hắn, ta để hắn ở phía sau còn mình lên trước, bây giờ sao ta lại cảm thấy bị làm phản nhỉ?
Vương Tôn gượng cười, chuyện đã tới mức này cưỡi hổ khó xuống rồi, chỉ có thể tiếp tục kiên trì làm tiếp. Bên kia tiếp tục chơi, bên này phải tiếp tục chơi cùng, nếu không, bên kia chơi tới, bên này chạy không nổi.
Sa Như Lai bỗng hỏi:
“Sắp xếp chuyện đó sẽ không xảy ra sai lầm chứ?
Vương Tôn:
“Yên tâm, bọn họ bắt được tội phạm quan trọng, chuyện này không tra ra được, chính bọn họ cũng không dám gây phiền toái, tuyệt đối không dám để lộ chút nào đâu. Huống chi bọn họ căn bản không biết người đứng sau là ai, ta tự mình đứng ra nắm cục diện trong tay.
Sa Như Lai khẽ thở dài:
“Gửi tin tức cho bên kia đi, chuyện còn chưa che đậy ổn thỏa, xem hắn làm thế nào.
“Được.
Vương Tôn đồng ý.
Đang muốn xoay người rời đi, Sa Như Lai đột nhiên nói:
“Mấy ngày nữa chính là ngày giỗ của tỷ tỷ ngươi, ta khó mà làm được gì, ngươi giúp ta châm thêm hai nén nhang nhé.

“Ừm.
Vương Tôn yên lặng gật đầu, trong thần sắc có vài phần buồn bã, thậm chí đỏ cả vành mắt, bước nhẹ rời đi.
...
Trong mật thất của biệt viện Mao Lư, Vân Cơ đi tới đưa mật báo:
“Chuyện đã ổn thỏa, chỉ có điều xảy ra chút ngoài ý muốn.
Đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa, Ngưu Hữu Đạo mở hai mắt ra, cầm mật báo kiểm tra.
Sa Như Lai gửi thư, báo cho biết chuyện đã làm thỏa đáng, người tham gia sau đã thành công bị bắt, nhưng Phiêu Miểu Các đã tra ra người thật sự tiết lộ bí mật là người khác.
Vừa để tin trong tay xuống, Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói:
“Hồi âm lại, bảo bên kia đừng lo lắng, chỉ cần người bị bắt chứng minh Lam Minh đã làm được rồi. Để bọn họ làm tốt việc của mình là được, còn lại chỗ ta sẽ xử lý tốt.
Vân Cơ dạ, xoay người muốn đi.
“Chờ đã!
Ngưu Hữu Đạo hô một tiếng, chợt cười lạnh nói:
“Lấy danh nghĩa Giả Vô Quần đưa tin cho Thiệu Bình Ba: Cảnh cáo nhẹ, nếu có lần sau nữa, tất không tha thứ!
Vân Cơ hỏi:
“Chỉ có mười hai chữ này, không có gì khác sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Mười hai chữ là đủ rồi, người khác e rằng sẽ không hiểu nhưng hắn ta nhìn cái sẽ hiểu ngay. Lần này chỉ là cảnh cáo, để hắn được một lần giáo huấn, kết quả còn ở phía sau, hắn cứ chậm rãi chờ là được.
Vân Cơ lắc đầu rời đi, có phần không chịu nổi những người này nữa, mới vừa liên thủ kết minh đã trong tối ngoài sáng phá lẫn nhau, đảo qua đảo lại, loại kết minh này đổi lại là ai cũng phải hết hồn. Chờ đợi lo lắng, đây đâu còn là kết minh liên thủ nữa?
Nàng phát hiện ra mình như vậy cũng không có gì không tốt, bằng không nếu phải chống lại đám khốn giết người không thấy máu này, không theo kịp người ta, không phải sẽ bị chơi tới chết hay sao?
...

Tấn Kinh, Thiệu phủ, sau khi nho sinh tới, đến lượt Lam Minh tới.
Lần này là không mời mà tới, Thiệu Tam Tỉnh tới thư phòng của Thiệu Bình Ba, tự mình canh giữ ở bên ngoài.
Vừa thấy mặt, Lam Minh liền nổi giận, Thiệu Bình Ba mới vừa chắp tay muốn khách khí một phen, Lam Minh đã nắm chặt ngực áo gã, giọng căm giận nói:
“Tại chủ ý chết tiệt của ngươi, ta suýt nữa đã bị ngươi hại chết rồi.
Thiệu Bình Ba ngẩn ra:
“Làm sao vậy?
Lam Minh cả giận nói:
“Người ta phái đi làm việc bị người của Phiêu Miểu Các bắt tại chỗ!
“Hả!
Thiệu Bình Ba thất kinh, muốn không căng thẳng cũng khó, một khi Lam Minh sa lưới, gã sao có thể chạy được, vội la lên:
“Ngươi có bị bại lộ không?
Lam Minh đẩy gã ra, đẩy mạnh tới mức gã phải lảo đảo đụng vào án thư phía sau:
“Nói nhảm! Nếu ta không khẩn cấp diệt khẩu người rồi thì nào đâu có tâm tư chạy tới chỗ ngươi? Lần trước Tề Kinh vì chủ ý tồi tệ của ngươi mà chết mất vài người, lần này lại mất hai người nữa, ta cho ngươi biết, trên tay ta không có nhiều mạng người cho ngươi phí phạm nhiều lần vậy đâu! Về sau chuyện kiểu này ngươi tự động ngậm cái miệng thối của ngươi lại!
Cửu Thánh đích thân tới, người bị bắt tại chỗ, lần này thực sự là bị dọa sợ đái ra quần rồi.

Chương 1988: Cây quả nở hoa rồi! (1)

Chương 1988: Cây quả nở hoa rồi! (1)
Nghe nói đã diệt khẩu đúng lúc, xác thực làm Thiệu Bình Ba thở phào nhẹ nhõm, thần sắc hơi suy tư kéo kéo áo trước ngực, hồ nghi:
“Tin tức ngươi cung cấp không phải nói chỉ theo dõi thôi sao, Phiêu Miểu Các không phải là không dám đánh rắn động cỏ sao?
Lam Minh:
“Quỷ mới biết làm sao, căn bản là không theo lẽ thường, đột nhiên liền bắt người của ta lại khiến bên ta không thể đúng lúc biết được tin tức, suýt chút nữa trở tay không kịp, suýt chút nữa không cứu kịp, suýt nữa hù chết ta rồi! Ta cho ngươi biết, ta làm hỏng việc, ngươi cũng không chạy được đâu.
Thiệu Bình Ba suy tư một hồi, lại hỏi:
“Nói cách khác, Gia Cát Trì đã mắc bẫy rồi?
Lam Minh vung tay lên:
“Chạy rồi! Lần này ta tới là muốn nói cho ngươi chuyện này. Căn cứ vào tình huống sau đó được biết thì có người đã động thủ trước chúng ta, hẳn là đã mật báo trước một ngày, làm người sợ quá chạy mất, hiện tại Phiêu Miểu Các đang truy xét việc này.
Thiệu Bình Ba hơi kinh sợ:
“Còn có người nhúng tay vào việc này? Xem ra trong Phiêu Miểu Các có không ít người có mưu đồ bất chính.
Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, giọng của Thiệu Tam Tỉnh truyền tới:
“Đại công tử!
Thiệu Bình Ba hô:
“Vào đi.

Lam Minh lập tức đi tới trước một bức họa, chống tay, giả bộ thưởng thức dáng chữ.
Thiệu Tam Tỉnh mở cửa đi vào, chuyển mật thư tới, cũng nói bên tai Thiệu Bình Ba:
“Không nói do ai gửi tới.
Thiệu Bình Ba mở ra xem, chỉ thấy bên trên có mười hai chữ: Cảnh cáo nhẹ, nếu có lần sau nữa, tất không tha thứ!
Con ngươi của Thiệu Bình Ba đột nhiên co lại, khóe miệng nhếch lên, nhìn chằm chằm chữ phía trên, hơi phất tay.
Thiệu Tam Tỉnh nhìn Lam Minh, lui xuống.
Đợi đi rồi, Lam Minh lập tức đi tới, không chút khách khí cứ như là nhà mình, một tay kéo mật thư qua, sau khi nhìn thì hỏi:
“Tin của người nào vậy, có ý gì? Ngươi đắc tội với ai vậy, đây dường như là đang cảnh cáo ngươi đó!
Tin của người nào? Thiệu Bình Ba há có thể không biết, Thiệu Tam Tỉnh đã nói rất rõ rồi, Giả Vô Quần gửi tới.
Kẻ ngu cũng có thể nhìn ra trên mặt chữ chính là cảnh cáo, không cần đối phương nhắc nhở.
Về phần có ý gì khác, gã liếc mắt liền biết, Giả Vô Quần nhẹ nhàng nói:
“cảnh cáo nhẹ” đơn giản chính là việc bên này âm thầm giam tin của Gia Cát Trì, muốn mượn gió bẻ măng.
Trầm mặc một chút, hỏi:
“Tiên sinh mới vừa nói có người mật báo trước để Gia Cát Trì chạy thoát?
Lam Minh “Ừm” một tiếng, chợt ngẩn ra, đối phương hỏi một đằng, trả lời một nẻo làm y ý thức được gì đó, tay cầm mật thư run lên, hỏi dò:
“Ý của ngươi là có liên quan với chuyện này? Tin là từ phe liên thủ với chúng ta gửi tới?
Thiệu Bình Ba hơi gật đầu:
“Thái độ không đến nơi đến chốn của đối phương, lại còn không chút nào buồn bực cả, còn Gia Cát Trì đã chạy thoát rồi nói rõ đối phương đã đắc thủ, chúng ta tham gia vẫn chưa ảnh hưởng đến kế hoạch của đối phương. Đổi một góc độ khác thì trong chuyện theo dõi Gia Cát Trì, trên

tay đối phương còn có những nhân thủ khác, không chỉ có mình chúng ta.
Lam Minh hơi trầm lại, nói:
“Nói cách khác, đối phương không chỉ có một con đường biết được tin tức, bởi vì bên chúng ta không thể cung cấp tin tức, bên kia qua một con đường khác biết được tin tức, vẫn đắc thủ...
Nói đến đây như hiểu ra cái gì, cúi đầu nhìn về phía chữ viết trên mật thư, trong nháy mắt hiểu ra “Cảnh cáo nhẹ” là có ý gì.
Mật thư này không chỉ đang cảnh cáo thiệu Bình Ba, rõ ràng cũng cảnh cáo cả y, đồng thời cảnh cáo người của y bị bắt lại.
Đã tới mức này rồi làm sao có thể không rõ ý trong thư chứ. Bên này không thành thật bị bên kia phát hiện ra, vì vậy cho bên này giáo huấn một chút, giết người do y phái đi rồi.
Chính là bởi vì hiểu ra nên Lam Minh càng giận, giết người của y, để đào tạo ra người có thể tin được không dễ dàng, sau đó lại kéo vạt áo của Thiệu Bình Ba:
“Ngươi đồ ngu xuẩn này, ngay cả đối phương nông sâu thế nào cũng không biết đã dám đơn giản để ta đi làm chuyện này, ngươi coi ta là cái gì, ngươi muốn hại chết ta sao?
Thiệu Bình Ba phát hiện ra vị này sao lại có phần thiếu kiên nhẫn như vậy:
“Tiên sinh, không có gì lớn, chuyện đã qua rồi.
Lam Minh đích xác có chút thiếu kiên nhẫn, gần đây liên tiếp chịu thiệt, y đã cảm thấy mình rơi vào một tấm lưới không rõ, có cảm giác mặc cho người ta định đoạt. Cảm giác này làm cho y rối tung lên, tu dưỡng Thánh Tôn không còn sót lại chút gì.
Chẳng còn cách nào, bất cứ việc nào trong số đó, chuyện nào bị lộ ra ngoài cũng sẽ phải rơi đầu.
“Qua rồi?
Lam Minh đẩy gã một cái đến loạng choạng, chỉ vào mũi gã:
“Ta cho ngươi biết, lần sau loại chuyện hư hỏng này đừng có tìm tới ta.
Thiệu Bình Ba nhìn y, gật đầu:
“Tiên sinh yên tâm, ngã một lần, lần sau ta sẽ cẩn thận hơn.
“Không có có lần sau đâu.

Lam Minh khẳng định, lại tiến lên hỏi:
“Ngươi hãy thành thật nói cho ta biết, phe mới liên minh rốt cục là ai?
Thiệu Bình Ba:
“Ta cũng không rõ lắm.
Vừa nghe lời của đối phương đã biết là tuân thủ hứa hẹn hợp tác với bên Giả Vô Quần kia, không bán đứng bên đó.
Đương nhiên, bên kia hiển nhiên cũng hy vọng người biết càng ít càng tốt.
Đã như vậy, gã làm sao có thể nói cho Lam Minh thân phận thật của bên đó được. Để Lam Minh biết rõ thân phận, phát hiện bên đó có thực lực mạnh hơn bên này, chắc chắn Lam Minh sẽ bỏ gã qua một bên, trực tiếp liên hệ với bên kia.
Đây không phải kết quả gã hy vọng thấy.
Lam Minh thốt lên:
“Thối lắm! Ngươi không biết thân phận của đối phương làm sao có thể hợp tác cùng đối phương được?
Dáng vẻ hỏi không ra thân phận bên kia thề không bỏ qua.
Thiệu Bình Ba thong dong nói:
“Người của Khí Vân tông hẹn gặp mặt, lập tức phải tới rồi. Chỗ ta đã nằm dưới sự giám thị của Hắc Thủy đài, tiên sinh lấy thân phận này tới đây, ta sợ Khí Vân tông sẽ thuận tiện tìm ngươi đó, hay là chúng ta trở về rồi liên lạc lại sau đi.
Đây là muốn tiễn khách.
Lam Minh giận tím mặt, chỉ gã:
“Thiệu Bình Ba, ngươi nghe kỹ cho ta, ta vẫn câu nói đó, nếu ta xảy ra chuyện gì, ngươi cũng đừng mong chạy!
Thiệu Bình Ba:
“Người trên một cái thuyền, ai cũng không chạy được, tiên sinh có thể yên tâm.
-Biết là tốt rồi!
Lam Minh tự tay vỗ hai cái trên mặt Thiệu Bình Ba, sau đó hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi.
Thiệu Bình Ba lặng im đứng tại chỗ không nói.

Chờ một chút, sau khi tiễn khách xong, Thiệu Tam Tỉnh vào lại, thấp giọng nói:
“Đại công tử, bên Giả Vô Quần gửi tới mười hai chữ là có ý gì?
Thiệu Bình Ba bình tĩnh nói:
“Nhằm vào Gia Cát Trì, bên chúng ta không phải người duy nhất có tin tức, bên chúng ta chậm trễ báo tin không có bất kỳ ý nghĩa nào với bên Giả Vô Quần, hắn vẫn đắc thủ như trước.
Thiệu Tam Tỉnh kinh sợ:
“Nếu hắn có thể kịp thời biết được tin tức, chẳng phải là đã biết bên chúng ta giữ lại tin hay sao?
Thiệu Bình Ba xoay người, đi tới sau án ngồi xuống, phong ấn mật thư để lên bàn:
“Cho nên mới có phong mật thư cảnh cáo này, cho nên hắn mới phế người do Lam Minh phái đi, người do Lam Minh phái đi đã bị Phiêu Miểu Các bắt lại rồi.
Thiệu Tam Tỉnh hết hồn:
“Người bị bắt, sẽ không bại lộ liên lụy đến đại công tử chứ?
Thiệu Bình Ba lắc đầu:
“Lam Minh diệt khẩu đúng lúc, không thể tra tới đầu ta, nếu đối phương dám làm như vậy, đã dám để cho người của Lam Minh bị Phiêu Miểu Các bắt được chắc chắn là nhằm vào bố trí của Lam Minh, không phải diệt khẩu Lam Minh mà là đang để Lam Minh chạy trốn, đơn giản là sẽ không để Lam Minh rơi vào tay Phiêu Miểu Các, bằng không nhóm bọn họ cũng không chạy được.
Nghe nói không có việc gì, Thiệu Tam Tỉnh mới thôi lo lắng, cau mày nói:
“Đối phương đã có con đường tin tức riêng, vì sao còn muốn để bên ta xuất thủ?
Thiệu Bình Ba từ từ nói:
“Chúng ta biết quá ít tình huống của bên Giả Vô Quần, bình thường Giả Vô Quần quá mức khiêm tốt, chúng ta biết rất ít tình huống của bản thân Giả Vô Quần, không thể nào phân tích được ý đồ của họ.

Chương 1989: Cây quả nở hoa rồi! (2)

Chương 1989: Cây quả nở hoa rồi! (2)
“Lợi dụng bên này không biết là vì để đảm bảo có nhiều con đường thu hoạch tin tức để xác định ổn thỏa, hay là muốn che đậy nhân mã một đường khác.”
“Chỉ có điều có thể xác định rằng hắn biết ta sẽ mượn gió bẻ măng, nhất định đã chuẩn bị trước, bằng không dưới tình huống đó, Phiêu Miểu Các sẽ không vọng động, sẽ không chuẩn xác bắt được người của Lam Minh.
“Nói cách khác, ngay từ đầu hắn liền đoán chắc ta sẽ làm cái gì, ngay từ đầu đã chuẩn bị châm biếm ta.
“Aizz
Thiệu Tam Tỉnh buông tiếng thở dài, bỗng tiến đến trước án thấp giọng nói:
“Đại công tử, đây chẳng phải là nói trong tay bên kia đang nắm giữ một tu sĩ Nguyên Anh sao?
Thiệu Bình Ba:
“Chuyện này rất bình thường, không phải là mưu đồ ngay từ đầu của đối phương sao? Hiện tại ta không lo chuyện này, thật sự phải lo lắng chính là ta căn bản không biết rõ đối phương nông sâu thế nào, mà đối phương lại rõ ta như lòng bàn tay, mỗi một bước ta đi dường như cũng ở trong lòng bàn tay đối phương, theo dõi ta gắt gao, điều này đơn giản là sâu không lường được! Có thể trong triều đình nước Tấn mây mưa thất thường của ta tiềm hành lâu như vậy, còn dám ở dưới mí mắt của cửu Thánh mà cướp người, qua nhiều năm như vậy, mọi người chỉ biết cái tên “Ẩn Tương”, chưa bao giờ có ai coi hắn ra gì, ẩn thân sâu sa làm người ta giận sôi, người này còn kinh khủng hơn cả Ngưu Hữu Đạo.
Vẻ mặt Thiệu Tam Tỉnh nhất thời lo lắng:

“Phải làm sao mới ổn đây? Ta làm sao lại có cảm giác như bảo hổ lột da vậy?
Thiệu Bình Ba chậm rãi dựa lưng vào ghế:
“Mọi việc có lợi có hại, từ một góc độ nào đó thì hắn có năng lực mạnh mẽ vậy chưa chắc là chuyện xấu, bình thường hạng người như vậy sẽ không làm chúng ta bị hại chết đâu. Hắn có năng lực phân cao thấp với cửu Thánh, nếu thật có thể thành công, mượn sức hắn cũng không phải không thể.
...
Thất quốc, chiến sự phía tây còn đang giằng co, thế cục càng lúc càng bất lợi với Tần quốc và Tề quốc, đầu tiên là lòng muốn tự vệ của đám quyền quý.
Mà bầu không khí của giới tu hành cũng chợt căng thẳng, chỉ vì động tĩnh của Phiêu Miểu các quá lớn. Đa phần người trong giới tu hành cũng không biết chuyện gì xảy ra, Phiêu Miểu Các thỉnh thoảng điều động nhân thủ các phái hiệp trợ truy tra gì đó.
Còn nội bộ của Phiêu Miểu Các thì càng cảm nhận được mãnh liệt hơn. Đối mặt với manh mối đứt đoạn, Hoắc Không muốn nỗ lực điều tra tiếp. Hiện thời đang điều tra trong lúc chuyện xảy ra mọi người trong nội bộ đang ở đâu, tất cả người có hiềm nghi đều bị bắt, thẩm vấn xác nhận. Đối với những người mất tích trong lúc đó, mỗi người đều bị điều tra quan hệ với bên ngoài.
Trong mật thất Nam Châu, Ngưu Hữu Đạo cầm trong tay tin tức do Sa Như Lai truyền tới. Nội dung tin tức rằng, chuyện Gia Cát Trì bại lộ vấn đề lớn trong nội bộ của Phiêu Miểu Các khiến cửu Thánh thực sự tức giận, đã tạo áp lực bắt các phái tham gia điều tra người trong Phiêu Miểu Các, trong vòng nửa năm nếu không tra ra cái gì thì toàn bộ sẽ phải chết!
Ném tin tức lên bàn, Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười:
“Đương gia Hoắc Không của Phiêu Miểu Các sợ rằng đang nhức đầu đây.
Vân Cơ:
“Trong vòng nửa năm không tra ra cái gì, tất cả người tham gia điều tra đều phải chết, có thể liên lụy tới người liên quan tới ngươi không?
Ngưu Hữu Đạo:

“Nếu như là người của ta, ta đương nhiên sẽ đảm bảo, yên tâm, bọn họ biết nên báo cáo kết quả thế nào, Lam Minh không phải đã chuẩn bị xong cho bọn họ rồi sao?
Vân Cơ sửng sốt:
“Ngươi muốn bán đứng Lam Minh?
Ngưu Hữu Đạo chắp tay đi tới đi lui:
“Bán cũng phải để ý đúng mực, nếu không sẽ tự gài bẫy chúng ta, ta sao có thể để hắn rơi vào tay Phiêu Miểu các được. Không kể tới Lam Minh không có bối cảnh thân phận của hắn, hắn có là cái gì đâu, giá trị thực sự của Lam Minh là ở đầu mối kinh doanh mấy năm nay trong tay hắn, cho nên hắn có ở Vô Biên Các hay không cũng không quan trọng.
“Chuyện của Gia Cát Trì không nhỏ, chạm đến vảy ngược của cửu Thánh, từ khi nhúng tay vào chuyện của Gia Cát Trì thì đã có thể tưởng được phía sau sẽ có động tĩnh không nhỏ, ngươi xem, đã bắt đầu rồi.
...
Vô Lượng xiên tạm thời do Diệp Niệm đại diện Vô Hư Thánh Địa tọa trấn, đang bồi hồi dưới mái hiên của hành lang, rất sầu lo, nhớ lại tên học trò Ngao Phong của mình.
Kỳ nghỉ sớm đã qua, Ngao Phong lại chậm chạp không về. Nhóm bọn họ nghỉ bây giờ lại không thấy người, khắp nơi bên ngoài cũng không tìm ra, không biết đã xảy ra chuyện gì. Bên Vô Hư Thánh Địa đã tham gia vào việc này, hỏi gã xem có chuyện gì xảy ra.
Gã nào biết là có chuyện gì xảy ra, không còn cách nào khác phải đi khai báo.
Đang lúc này đột nhiên có một người trong Vô Hư Thánh Địa chợt tới, vội vã tới bên cạnh gã, trầm giọng nói:
“Chấp sự, đã xảy ra chuyện.
Diệp Niệm quay đầu lại hỏi:
“Xảy ra chuyện gì?
Người đến nói:
“Cây Vô Lượng quả nở hoa rồi!
Trong nháy mắt Diệp Niệm trợn to hai mắt, khuôn mặt khó có thể tin:
“Ngươi nói cái gì?

Phàm là người biết rõ tình hình đều biết, nhất là người thường canh giữ trong Vô Lượng ciên, Vô Lượng quả chỉ cần còn trên cây thì cây sẽ không nở hoa, chỉ có khi trái bị hái đi mới có thể có hoa nở, đột nhiên nở hoa là có ý gì?
Người đến nói:
“Người luân phiên trực ở đó theo lệ tuần tra kiểm kê, lúc tới đột nhiên phát hiện cây quả nở hoa rồi.
“Nói láo! Làm sao có thể đột nhiên nở hoa?
Diệp Niệm tức giận gào một câu, có phần khó kiềm chế được, nhanh chóng lắc mình rời đi.
Đợi gã chạy tới gần cây Vô Lượng quả, phát hiện bên ngoài cây Vô Lượng quả đã có một đám người tụ tập, chỉ trỏ vào cây Vô Lượng quả, hơn nữa còn đang không ngừng có người tới thêm.
Còn dưới tàng cây Vô Lượng quả, ba con nha tướng đã hiện hình người, giống như yêu ma thủ dưới tàng cây, không cho người bên ngoài tới gần. Người bên ngoài cũng không dám tới gần, nhỡ đâu kinh động tới làm hỏng trái cây, ai cũng không kham nổi trách nhiệm.
Đẩy đoàn người ra đi tới phía trước, Diệp Niệm định thần nhìn, phát hiện trái vẫn còn đang trên cây, cũng không thấy chỗ nào nở hoa, không nhịn được hỏi một câu:
“Hoa nở ở đâu?
Đứng ở phía trước đều là người có địa vị, một lão đầu tóc bạc ở một bên chỉ ngón tay:
“Nhìn xem, trên chạc cây nhỏ kìa.
Diệp Niệm đặc biệt nghiêng đầu, nhìn theo ngón tay ông ta, nhìn thấy trên chạc cây nhỏ có một cái nụ hoa. Nụ hoa rõ ràng đã nứt ra một chút, dường như đang muốn nở rộ vậy, không khỏi hoài nghi nói:
“Ngươi xác định đây là nở hoa sao? Ở đây có ai từng thấy hoa của cây Vô Lượng quả lúc nở thế nào không?
Lão đầu bạc than thở:
“Ban đầu cũng không tin, nhưng nhìn thấy có điểm dị thường, lo cây sẽ gặp chuyện gì không may nên mới mời người tới nhìn thử, kết quả càng nhìn càng giống nụ hoa. Ngươi lên trên không trung nhìn chỗ nứt ra mà xem, bên trong còn có nhụy hoa, cũng không cần đi lòng vòng tìm, vừa

vặn là mười hai đóa. Mẹ kiếp, trái cây còn đang ở đó, tại sao lại nở hoa chứ, không phải nói chỉ cần trái cây còn trên cây thì sẽ không nở hoa hay sao?

Lúc này Diệp Niệm lên không trung, tìm được góc độ thích hợp mở pháp nhãn nhìn vào trong nụ hoa, kết quả thật sự thấy nhụy hoa sắc đỏ như máu qua chỗ nứt.

Gã lại lượn một vòng nhìn kỹ, không nhiều không ít, đích thực là mười hai đóa.

Lượn một vòng trở về, gã hoài nghi hỏi:

“Dường như thật sự nở hoa rồi! Vừa kết quả lại vừa nở hoa, đã có ai nghe tới việc này chưa?

Lão đầu tóc trắng:

“Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây? Chuyện này sợ rằng phải hỏi Thánh Tôn đã từng hái quả tới mới biết được.

Diệp Niệm nhíu mi:

“Hoa này hẳn là không phải mới nở một tối, sao bây giờ mới phát hiện?

Bên cạnh có người nói:

“Hoa chưa nứt, chỉ có mụn trắng, trái còn đang yên lành trên cây, hoa lại chỉ có một đốm nhỏ, bình thường đâu có ai chú ý tới? Chuyện này không trách được ai, đến trước mặt Thánh Tôn cũng ăn nói được.

Diệp Niệm quay đầu lại hỏi:

“Các ngươi bẩm báo Thánh Tôn chưa?

Chương 1990: Có độc!

Chương 1990: Có độc!
“Còn chưa, mới vừa phát hiện, mọi người phải bàn xem việc này nên làm thế nào đã chứ?
“Có gì mà phải bàn, đương nhiên là lập tức báo với Thánh Tôn!
“Đây không phải là việc nhỏ, nếu có gì ngoài ý muốn phải truy cứu trách nhiệm, chúng ta không ai thoát được đâu.
“Lo lắng cái gì chứ, cây này một cây có hai trái, ra thêm quả cũng là chuyện tốt, chứng tỏ chúng ta bảo vệ tốt, truy cứu trách nhiệm cái gì?
“Cứ làm như vậy đi! Mở trận môn ra, mỗi người đều phải truyền tin bẩm báo cho người bên mình!
“Đại trận mở ra nhiều lần dễ gặp chuyện không may, mọi người cùng nhau nghĩ cách báo cáo trước đi, ở trước trận môn đối mặt với nhau, cùng phóng kim sí truyền tin.
“Được, cứ quyết định như vậy đi!
Sau khi chín vị chấp sự quyết định thì lập tức tự rời đi, về nơi ở của mình nghĩ viết báo cáo.
Không lâu sau mỗi người lại ôm kim sí ra ngoài, lần lượt tập hợp ở cửa vào trận môn.
Cửa đại trận mở ra, chín vị chấp sự cùng ra khỏi trận môn, cùng nhau tự tay cho kim sí truyền tin cất cánh.
Nhìn theo kim sí đi xa, chín người lui về trong trận, trận môn lần nữa đóng lại, chín người vẫn đang tiếp tục bàn tán chuyện này, vì chưa nghe tới bao giờ.
...
Đại La Thánh Địa, đệ tử của La Thu là Lục Chi Trường đi nhanh vào Đại La điện, đi thẳng tới tĩnh viện ở hậu điện, leo lên gác cao, hai tay dâng thư cho La Thu đang đứng chắp tay dựa vào lan can.

“Sư tôn, Vô Lượng viên gửi minh tín tới.
“Minh tín?
La Thu quay đầu, thấy sắc mặt của đồ đệ có phần cổ quái.
Lục Chi Trường nói:
“Là Minh tín, nói là cây Vô Lượng quả nở hoa rồi.
La Thu bỗng nhiên xoay người đối mặt:
“Nở hoa rồi? Nói bậy, trái không phải vẫn đang ở trên cây sao? Lần trước ta tới còn tận mắt thấy, nở hoa gì, hoa mắt cả lũ rồi sao?
Lục Chi Trường có chút xấu hổ:
“Đệ tử cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng trong tin chính là nói như vậy, theo lý thuyết không thể vọng ngôn được, trong thư thuật lại cũng cảm thấy kỳ quái, mời sư tôn xem qua rồi tính.
Chuyện này khiến người ta khó hiểu, chính y cũng không biết nên ứng đối thế nào cho tốt.
La Thu cầm thư vào tay, sau khi nhìn thì không nói hai lời, lắc mình phá không rời đi.
...
Vô Song Thánh Địa, trong dục trì lượn lờ hơi nước, thân thể Lữ Vô Song uyển chuyển trần như nhộng ngâm mình trong làn nước, dựa vào thành ao.
Nữ đệ tử An Du Nhi quỳ ở phía sau, cúi người vuốt hai vai.
Nhắm mắt hưởng thụ, Lữ Vô Song chợt hỏi:
“Người vẫn còn ở Yêu Ma lĩnh sao?
An Du Nhi:
“Vẫn ở đó, cơ sở ngầm trong Yêu Ma lĩnh vẫn theo dõi, có khác thường sẽ báo lại đúng lúc.
Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng của nam đệ tử Liễu Phi Tinh:
“Sư tôn, có báo cáo nhanh.
An Du Nhi quay đầu nhìn lại, thấy phía sau sa mạn có bóng người ẩn hiện.
Giọng nói Lữ Vô Song nặng nề:
“Nơi này là nơi ngươi có thể tới sao?
Liễu Phi Tinh nhất thời sợ hãi nói:

“Sư tôn, là Vô Lượng viên đã xảy ra chuyện, nhận được báo cáo nhanh, nói là cây Vô Lượng quả nở hoa rồi!
Vù! Bể nước lập tức văng lên không hóa thành một tấm màn nước che người ở bên trong, sau đó An Du Nhi đứng dậy lui ra.
Chờ một chút, Lữ Vô Song tóc tai rối tung đi ra từ trong màn nước, không câu lệ trở về trong ao. Phất tay đẩy sa mạn, Lữ Vô Song chân trần đi ra, đi xuống bậc thang.
Liễu Phi Tinh cúi đầu không dám nhìn thẳng, hai tay nâng thư lên.
Sau khi xem thư thì Lữ Vô Song nhíu mày, sau đó chợt rời đi.
“Cây Vô Lượng quả sao lại có thể nở hoa?
An Du Nhi đi từ trong sa mạn ra, đi tới bên cạnh Liễu Phi Tinh thấp giọng hỏi một câu.
Liễu Phi Tinh lắc đầu:
“Không biết!
Liếc mắt nhìn nơi sư tôn tắm rồi nhanh chóng xoay người rời đi, đây không phải nơi mà gã nên ở lại.
...
Trên Đại Tuyết sơn gió tuyết thổi mạnh, trong Băng cung, một bức tường băng trong suốt nhìn được xuyên qua bên kia, mơ hồ có một người bị đóng băng trong đó.
Giọng nói của Tuyết bà bà rầu rĩ truyền ra từ trong bức tường băng:
“Cây Vô Lượng quả làm sao có thể nở hoa được?
Bạch Vô Nhai khom người nói:
“Trong báo cáo nhanh nói như vậy.
Bức tường băng như được làm từ nước, nhanh chóng nở ra, lộ ra Tuyết bà bà đang kết băng ở bên trong, một thân chống gậy chậm rãi đi ra.
Sau khi nhìn báo cáo nhanh, bóng người bụp một tiếng, biến mất, để lại vài tiếng băng vụn rơi trên mặt đất.
...
Ngoài Vô Lượng viên, một thân ảnh giáng từ trên trời xuống, tóc dài phất phới, cánh tay để trần, mắt hổ chứa uy, chính là Ô Thường.
“Mở cửa ra.
Ô Thường trầm giọng quát.

Vừa mới nói xong, hào quang đã hiện lên, Vô Lượng viên đột nhiên xuất hiện, cũng nhanh chóng mở một cánh cửa ra.
Không đợi người ở cửa hành lễ, Ô Thường đã hóa thành hư ảnh lóe lên mà vào.
Thân hình lóe lên rơi vào bên ngoài cây Vô Lượng quả.
Dòng suối bao quanh vang lên tiếng róc rách ở bên ngoài, tám người cùng quay đầu nhìn lại. Nguyên Sắc, Lữ Vô Song, Tuyết bà bà, Mục Liên Trạch, Trưởng Tôn Di, La Thu, Lam Đạo Lâm, Đốc Vô Hư, tám người đã đến đông đủ.
Tới trễ nhất chính là Ô Thường, không có cách nào, không phải tốc độ phi hành của y chậm nhất mà là y là nhân tài mới xuất hiện trong cửu Thánh, chờ sau khi y quật khởi cũng chỉ có thể chiếm được một nơi vắng vẻ, tin báo cũng nhận được muộn nhất, vì vậy nên mới tới chậm.
Ở gần, người thuộc cửu Thánh cũng đều khoanh tay đứng yên.
Ô Thường liếc nhìn ô nha đã hiện hình người đang thủ hộ dưới tàng cây, nhìn trái rõ ràng còn đang treo trên cây, hỏi:
“Có ý gì?
Đốc Vô Hư trầm giọng nói:
“Có ý gì đâu, sợ ngươi suy nghĩ nhiều nên mới chờ ngươi, cất ba con điểu nhân của ngươi đi thôi!
Ô Thường hỏi:
“Chỗ nào nở hoa rồi?
Trong ánh mắt rõ ràng có sự cảnh giác, chợt nhìn, vẫn chưa thấy hoa đâu.
Trái cây rõ ràng vẫn còn ở đó, trên cây có trái lại vẫn nở ra hoa, không phải là đang nói đùa hay sao? Phản ứng đầu tiên là không tiêu tốn tinh thần lực, ngược lại còn đề phóng tám người kia, lo có phải có người gài bẫy mình tới hay không.
“Ngươi mù sao?
La Thu chỉ tay:
“Nhìn cho kỹ!
Ô Thường khẽ nâng mắt, thuận theo hướng gã vừa chỉ, quả nhiên là thấy được một nụ hoa vừa mới nở rộ.

Lông mày rậm cau lại, lật bàn tay một cái, bàn tay hiện lên mây đen đánh về hướng ba con nha tướng.
Ba con nha tướng nhất thời thu liễm hồng quang trong mắt lại, hình người cũng thay đổi, biến thành ba con quạ mắt đỏ vỗ cánh bay tới, rơi lên vai của Ô Thường.
Lúc này cửu Thánh mới lần lượt lắc mình qua dòng suối, nhao nhao đi về hướng nụ hoa ở trên cây, lần lượt tự tay kiểm tra nụ hoa.
Lữ Vô Song nhẹ nhàng giẫm trên nhánh cây, vươn đầu ngón tay ra sờ Vô Lượng quả màu hồng đào.
Kết quả ngón tay vừa mới đụng vào thì đột nhiên sắc mặt đại biến, năm ngón tay đột nhiên túm vào cả quả kéo một cái, hái vào trong tay.
Động tĩnh này gây chú ý tới tám người khác, Tuyết bà bà chợt cười lạnh một tiếng:
“Lữ Vô Song, đã nói trái trên cây là để dự bị, ngươi đang phá hỏng quy củ đấy.
Mặt Lữ Vô Song như sương lạnh, lạnh lùng nói:
“Lão yêu bà, trước tiên bà nhìn những trái này thế nào đã rồi hãy nói!
Ô Thường quay đầu nhìn trái cây bên cạnh người mình, cũng tự tay chộp vào tay, ngơ ngẩn, trên mặt chợt hiện lên vẻ giận dữ. Trái cây cầm trong tay, năm ngón phát lực, trái cây bụp một tiếng vỡ vụn, bọt nước văng khắp nơi, một thứ nho nhỏ lóe hồng quang nằm trong lòng bàn tay y.
Mọi người cũng nghe tiếng rồi nhìn về phía vật phát quang trong lòng bàn tay y, tiếp đó sắc mặt mỗi người đều đại biến, nhanh chóng hái một quả vào tay.
Mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm thứ đang sáng lên trong lòng bàn tay, Ô Thường chậm rãi giương mắt lên, ánh mắt nhìn về phía mọi người lại ẩn chứa sát khí, từ từ trầm giọng nói:
“Đây là ý gì, chư vị có phải nên cho ta một lời giải thích hay không?
Bụp! Lữ Vô Song cũng bóp vỡ Vô Lượng quả trong tay, cũng có một vật phát sáng nằm trong lòng bàn tay.
Tiếng bụp bụp liên tiếp vang lên, mỗi người đều bóp vỡ Vô Lượng quả trong tay.

Chương 1991: Hoặc Tâm Tán

Chương 1991: Hoặc Tâm Tán
Cầm mảnh vụn phát sáng, Mục Liên Trạch đột nhiên trầm giọng nói:
“Là một mảnh hồng châu trong Thất Sắc Bảo Châu của Hồng Bạng biển.
*Hồng bạng: con trai biển (loại có ngậm ngọc)
Ngón tay lại xoa lên một cái, không ngờ trên vật đó có nước, rõ ràng có thể cảm giác được không phải nước bình thường, trong nước có trộn thêm vật gì đó, hơi có độ dính.
“Không ổn! Trong nước có độc!
Lữ Vô Song chợt kinh hô một tiếng, mạnh mẽ quăng vật trong tay đi.
Không cần ai nhắc nhở, mọi người đều đã cảm thấy độc tính trong nước đang thẩm thấu vào trong cơ thể, nhanh chóng vứt vật trong tay đi, mỗi người đều mang sắc mặt đại biến thi pháp áp chế độc tính lan tràn.
Mà Tuyết bà bà không chỉ vứt vật sáng nhỏ đi mà còn đánh một chưởng, như thằn lằn cắn đứt đuôi cầu sinh, ngay cả một bàn tay cũng bị văng ra ngoài theo.
Một bàn tay bị chặt đi của bà ta chợt hóa thành băng sương, đóng băng cả diện tích mấy chục trượng mặt đất quanh đó, dòng suối cách đó không xa cũng bị hóa băng trong một khu vực.
Mọi người ở trên cây thấy như vậy thì lập tức nhớ lại, bằng vào Yêu thể đặc thù này của lão yêu bà, độc đối với lão yêu bà này không có ích gì.
Tuyết bà bà nhìn chỗ tay bị đứt của mình tỏa ra bông tuyết, bông tuyết nhanh chóng ngưng kết thành bàn tay khắc ra từ băng, trong bông tuyết có lam quang, đợi lam quang thu lại, lần nữa biến trở lại dáng vẻ bàn tay bình thường, trong miệng liên tục cười lạnh nói:
“Lại là Hoặc Tâm Tán!
Người ở xung quanh cửu Thánh nhìn thấy cảnh này thì thấp thỏm lo âu, hiểu được tại sao cây Vô Lượng quả lại nở hoa. Thì ra bọn họ bảo vệ

không phải là Vô Lượng quả, không biết đã bị người nào trộm đi rồi, trên cây chỉ còn lại trái cây giả.
Nhìn dáng vẻ như vậy, người trộm trái cây chẳng những trộm trái đi mà còn hạ độc ở trong quả giả nữa.
Hoặc Tâm Tán? Nghe nói tới cái tên này, người xung quanh cửu Thánh nhìn nhau, dĩ nhiên không phải là kịch độc gì, e rằng thậm chí không được gọi là độc dược nữa, chỉ là một loại mê huyễn dược bẩn thỉu trong giới tu hành mà thôi, vậy mà lại có người động tay làm việc này ở trong Vô Lượng quả giả?
Thứ độc Hoặc Tâm Tán này không chết người, thậm chí còn không có tác dụng với người bình thường, chỉ có tác dụng trong cơ thể tu sĩ có pháp lực, vốn có hiệu quả trí huyễn.
Đối với tu vi pháp lực của tu sĩ cũng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì, vẫn có thể đánh giết bình thường.
Nhưng thứ này có một khuyết điểm lớn nhất, vấn đề màu sắc của nó rất dễ dàng bị phát hiện.
Dưới tình huống bình thường, thứ này đều là do người có tâm bất chính dùng để đối phó với nữ nhân để làm chút chuyện bất chính.
Biện pháp giải độc cũng đơn giản, chỉ cần một cái lá Vấn Tâm Thảo là được,.Vấn Tâm Thảo là một trong những linh thảo luyện chế Linh Nguyên Đan, xem như là một loại linh thảo khá thường gặp trong giới tu hành. Nói cách khác, dùng một viên Linh Nguyên Đan là có thể giải độc.
Nhưng vấn đề là, muốn tiêu trừ ảo giác của Hoặc Tâm Tán cần thời gian, tu sĩ thông thường cần thời gian khoảng một ngày, đối với cửu Thánh thì không biết cần bao lâu.
Không cần Tuyết bà bà nhắc nhở, tám Thánh khác cũng đã nhận ra, mình lại bị lật thuyền trong mương, ngay cả loại thủ pháp thấp hèn cấp thấp đơn giản này cũng không phát hiện ra, lại còn đơn giản đã trúng chiêu, bị đồn ra ngoài thì không biết sẽ mất mặt thế nào.
Cũng lĩnh hội được người hạ độc bụng dạ khó lường, thậm chí có thể nói là âm hiểm.
Đặt thứ hạ đẳng này trong đó, đây là dự đoán được khi bọn họ phát hiện ra Vô Lượng quả là giả sẽ làm tâm tình họ thay đổi, ảnh hưởng đến suy tính bình thường của bọn họ.

“Độc ở đâu ra?
Ngón tay của Ô Thường sờ nước trên tay, nhìn chằm chằm Lữ Vô Song, hỏi.
“Ngươi trúng độc rồi à?
Dáng vẻ của Lam Đạo Lâm cũng như không có chuyện gì xảy ra hỏi Lữ Vô Song.
Những người khác đều tỏ ra hư không bị sao, nhìn chằm chằm nàng.
Ánh mắt Lữ Vô Song lóe lên liếc nhìn Tuyết bà bà, hiểu tâm tư của những người khác, lời bà ta vừa ra khỏi miệng nên không còn cách nào thu hồi, trầm giọng nói:
“Ta đây chỉ bị người ta hạ độc, Thiên Cơ Tán!
Bà ta nói tên một loại độc đặc biệt.
Ánh mắt của Tuyết bà bà trở nên kỳ lạ, ánh mắt quét tới quét lui trên người tám người khác, không biết thái độ của tám người này thật hay giả, nhất thời không dám hoàn toàn khẳng định.
Bụp bụp bụp, liên tiếp ba tiếng vang lên, Ô Thường bấm tay bắn ra ba luồng pháp lực đánh nát ba trái Vô Lượng quả còn lại trên cây. Bọt nước văng khắp nơi, đều rơi ra một vật phát quang, không ngoại lệ, toàn bộ đều là giả.
“Vô Lượng quả ba mươi năm nở hoa một lần, ba mươi năm kết quả, ba mươi năm quả chín, bây giờ đột nhiên nở hoa, không phải các người nói trái trên cây đã hai trăm năm chưa từng hái sao? Chư vị có phải nên cho ta một lời giải thích hay không?
Ô Thường chợt tức giận quát một câu.
Mục Liên Trạch:
“Ngươi không phải là bị trúng Hoặc Tâm Tán tới mức đầu óc xảy ra vấn đề đấy chứ? Hiện tại nở hoa, nói rõ trái cây đã bị trộm từ ba mươi năm trước rồi, trước đó ngươi đã tiến vào Thánh Cảnh, Vô Lượng viên đã bố trí trước khi ngươi ở đây, trái trên cây này ngươi đã tự tay tiếp xúc, sờ rồi, giả hay không chẳng nhẽ ngươi không phân biệt nổi hay sao?
Ba mươi năm trước? Mọi người lần lượt suy nghĩ, Vô Lượng viên có chuyện gì kỳ quặc hay không?
La Thu đột nhiên nói:

“Ô Thường! Nha tướng trên cây kia là do ngươi bố trí, ngươi đã nói có nha tướng ở đó, không ai có thể lặng yên không một tiếng động đánh cắp trái cây đi được. Ngươi hỏi bọn ta có phải đang lừa dối hay không, bây giờ chúng ta ngược lại muốn hỏi ngươi nên ăn nói như thế nào đây!
Ô Thường trầm giọng nói:
“Trên đời không có tuyệt đối, trái đã bị đánh cắp dưới mí mắt nhiều thủ vệ như vậy, đâu chỉ vấn đề ở mấy con quạ, muốn ta nói cái gì?
Mắt thấy mấy người tranh cãi rùm beng lên, hoàn toàn không có dáng vẻ bị trúng độc, Tuyết bà bà không lên tiếng, vẫn ở chỗ cũ, ánh mắt lóe lên sự kỳ lạ, quan sát phản ứng của mọi người.
Nguyên Sắc đột nhiên vui tươi hớn hở cười nói:
“Lão yêu bà, nơi đây chỉ có mình bà không lên tiếng, chẳng lẽ trong lòng có quỷ?
Tuyết bà bà cười lạnh nói:
“Tên mập chết bầm, đừng nên nói bậy nói bạ ngậm máu phun người, Ngưu Hữu Đạo nói bị ám sát, không biết có liên quan gì tới việc này hay không, ta thấy ngươi và Lữ Vô Song là khả nghi nhất.
Ngữ điệu của Nguyên Sắc đột nhiên trở nên bén nhọn trước nay chưa từng có, chỉ vào Tuyết bà bà lạnh lùng nói:
“Ta thấy trái cây chính là do bà trộm!
Ánh mắt chợt quét về phía những người khác:
“Chư vị, các ngươi nói ta nói có lý không?
Nhìn thấy tên mập luôn cười híp mắt đột nhiên có thái độ cường ngạnh như vậy, trong nháy mắt mọi người liền hiểu ý đồ của gã, lúc này không phải lúc thảo luận trái cây bị người nào trộm.
Trưởng Tôn Di hắng giọng nói:
“Không sai! Lão yêu bà này hiềm nghi lớn nhất, bắt trước nói sau!
Tuyết bà bà đảo qua mọi người chợt dâng lên sát cơ với bà ta, lúc đó mới bừng tỉnh hiểu ra những người này đều trúng Hoặc Tâm Tán, sợ độc thủ của bà ta, vì an toàn, nghĩ không chế trụ dược tính trước, liên thủ giết chết bà ta đã!
Đối mặt với tám người liên thủ, bà ta căn bản không phải đối thủ, nếu không thể thoát, ngày hôm nay bà ta liền chết chắc!
Hiểu nhanh, phản ứng cũng mau:

“Một đám tiện nhân!
Để lại một câu mắng, bụp một tiếng phá tan tán cây, phóng thẳng lên cao.
Trong tiếng cành lá bay loạn xạ, tám người khác đồng thời phóng lên cao, truy sát.
“A!
Trên không trung, Tuyết bà bà đột nhiên thét chói tai, quải trượng trong tay cách không đánh ra một kích.
Ầm! Một tiếng vang động trời, Oản Trạng Ba Quang hình đôi cánh bị bà ta lấy tu vi cường đại đánh thành một cái hang, trong nháy mắt xuyên hang mà đi.
Trong tiếng vang đùng đùng, đại địa chấn động, toàn bộ Vô Lượng viên dường như đều chấn động, bốn phía Vô Lượng viên đều vang lên tiếng nổ, đất đá văng tung tóe. Oản Trạng Ba Quang tan vỡ, cả tòa đại trận bảo hộ Vô Lượng viên trong nháy mắt bị Tuyết bà bà lấy tu vi cường đại phá nát.

Chương 1992: Hoặc Tâm Tán là thứ Ngưu Hữu Đạo muốn (1)

Chương 1992: Hoặc Tâm Tán là thứ Ngưu Hữu Đạo muốn (1)
Trận này vốn dĩ là có tác động báo động phòng hộ, ngay cả tu sĩ Kim Đan đánh cũng không thể đỡ nổi thì làm sao có thể chống đỡ được tu vi cường đại của tu sĩ Nguyên Anh.
Trận phá, tám người khác cũng bắn về phía không trung, đuổi theo Tuyết bà bà, đảo mắt đều biến mất ở phía chân trời, tốc độ phi hành thật nhanh.
Đại địa bình lặng trở lại, người có mặt ở đó ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi.
Người trấn giữ ở Băng Tuyết Thánh Địa đột nhiên cảm thấy cô độc, cảm giác thật là không an toàn, phát hiện ra tám người khác đang nhìn bọn họ chằm chằm.
Tám người cũng đang do dự, lão đại của tám người liên thủ truy sát Tuyết bà bà, bọn họ có nên động thủ với người của Băng Tuyết Thánh Địa hay không?
Chuyện đã tới mức độ này, tất cả mọi người đều không ngốc, đại thể có thể nhìn thấu ý đồ của tám người kia. Chắc là đều trúng "Hoắc Tâm Tán" như Tuyết bà bà nói. Tuyết bà bà chưa chắc là người lấy trộm Vô Lượng quả, tám người chắc là sợ xảy ra ngoài ý muốn, muốn liên thủ giết chết Tuyết bà bà.
Một thân ảnh đột nhiên vọt đến cây Vô Lượng quả, chính là chấp sự của Băng Tuyết Thánh Địa tọa trấn nơi này, hô to một câu:
"Người của Băng Tuyết thánh địa qua đây, cùng nhau bảo vệ cây Vô Lượng quả.
Hai chữ "bảo hộ" nói có ý nghĩa vô cùng thâm thúy, tay y cũng ấn lên cây Vô Lượng quả.

Mọi người của Băng Tuyết Thánh Địa lập tức hiểu ý đồ của y, nhao nhao phi thân đến dưới tàng cây hoặc trên cây, rõ ràng, ai dám làm xằng bậy, bọn họ sẽ phá hỏng cây Vô Lượng quả.
Người của tám thế lực khác tiến thối lưỡng nan, thấy cảnh đó cũng ngầm thở phào nhẹ nhõm. Người của Băng Tuyết Thánh Địa coi như đã cho bọn họ một cái cớ để không động thủ, quay lại cũng có thể báo cáo được với bên trên.
Dù sao mọi người đã ở đây mệt nhọc nhiều năm như vậy, sớm chiều ở chung, không nói tới cảm tình, nhiều ít cũng có chút giao tình, đột nhiên liều mạng với nhau cảm thấy là lạ.
Hơn nữa, thực lực của người Băng Tuyết Thánh Địa cũng không yếu, liều mạng thì sẽ có người phải chết.
Tám chấp sự của tám thế lực nháy mắt với nhau, sau đó đều lần lượt tập trung lại với nhau cách đó không xa.
-Làm sao bây giờ?
“Làm sao cái gì? Người ta có cây quả làm “Con tin”, chúng ta cũng không tiện hành động thiếu suy nghĩ.
“Đúng vậy, chuyện này không cần làm quyết tuyệt quá, hiện tại chín người đánh nhau, ai chết ai sống còn chưa biết trước được, nhỡ đâu người sau lưng chúng ta bị giết cũng khó...
“Không sai, chờ xem thử đi.
“Ta nói mấy vị, ta nói cũng không phải là ý này, Vô Lượng quả bị trộm, Vô Lượng quả bị trộm, chúng ta là người trông coi, các ngươi sao lại giống như không có chuyện gì như vậy?
“Sợ cái gì, hiện tại nở hoa, nói rõ trái cây bị trộm từ ba mươi năm trước, mắc mớ gì đến chúng ta.
“Ba mươi năm trước lão tử ở đây.
“Ta ở đây cũng ngót năm mươi năm rồi, trước đây còn chưa phải là chấp sự.
Diệp Niệm nở nụ cười:
“Ha ha, vậy các ngươi tự cầu nhiều phúc đi, ba mươi năm trước ta không ở đây.
“Aiz, nói cứ như ngươi sẽ không bị sao vậy, nếu bọn ta chạy, ngươi có ngăn cản hay không hả? Ngươi không dùng hết sức ngăn cản, ta xem sau

ngươi báo cáo thế nào. Nếu ngươi tận lực ngăn cản, ngươi xác định là đối thủ khi bọn ta liên thủ với nhau hay sao?
“...
Diệp Niệm hết chỗ nói.
“Thật ra ta có một biện pháp.
“Nói nghe thử xem.
“Ừ.
Có người hất cằm lên người đang ở dưới tàng cây:
“Tám người không phải đang truy sát Tuyết bà bà sao, đi qua thương lượng, để cho bọn họ chạy, chúng ta giả bộ truy sát, trước tiên cách xa nơi này đã, trong khoảng thời gian này xem tình hình rồi tính tiếp.
Cửu Thánh quản người trong thiên hạ, lại không quản được lòng người trong thiên hạ. Miễn là con người, dưới tình huống không lo lộ bí mật, cái gì cũng có thể nói ra.
Chuyện cho tới giờ, có vài người vì muốn giữ mạng không có gì là không thể nói.
Diệp Niệm không lên tiếng, kết quả ánh mắt của những người khác lần lượt nhìn chòng chọc gã.
...
Tuyết bà bà gấp gáp trốn trên không trung, mắt thấy phía dưới là một cái hồ lớn, định trốn vào đó.
Nhưng phía sau lại có một hắc ảnh dẫn đầu phóng lên, chính là Ô Thường, hai cánh tay đẩy một cái, một quả cầu tuyết quang tựa như liệt hỏa thiêu đốt mang theo khói đen bắn về phía Tuyết bà bà.
Tuyết bà bà lăng không vung trượng đánh một kích.
Bùm, trong nháy mắt quả cầu vỡ tan, nổ thành hắc vụ bàng bạc, trong giây lát đã nuốt chửng Tuyết bà bà vào trong.
Leng keng...
Trong hắc vụ dày đặc, quanh thân Tuyết bà bà đột nhiên tỏa ra vô số băng nhọn như đại thụ che trời, không nhìn thấy người nhưng lại thấy được một quả cầu lớn từ băng lam.
“Diệt sinh!
Ô Thường quát một tiếng vang vọng trời cao.
Trong hắc vụ có một hắc chưởng khổng lồ như kết lại từ hắc vụ nổ vang.

Cạch! Một chưởng liền phá hủy băng nhọn vĩ đại.
Băng nhọn hầu như đã bị nát bấy, cự chưởng như đã nghiền nát quả cầu khổng lồ từ băng, trong nháy mắt nó đã bị băng giải chia năm xẻ bảy.
Hắc vụ bốc lên, cự chưởng rời đi hiện ra một người.
Trong quả cầu băng, Tuyết bà bà hiện thân, quải trượng chĩa vào cự chưởng như núi, mạnh mẽ chế trụ cự chưởng đang đẩy tới.
Một tia sáng băng lam từ trên quải trưởng đâm vào trong cự chưởng như sương, khóa được một người như ẩn như hiện trong đó, chính là Ô Thường.
Khối băng lớn đã đóng băng lòng bàn tay Ô Thường, mặt Tuyết bà bà dữ tợn thi pháp tăng thêm, muốn lấy huyền băng hủy diệt huyết nhục của Ô Thường.
Nhưng khối băng lớn bắt đầu hình thành vết rạn, còn có thêm mấy bóng đen ở xung quanh đang phá không mà tới, mang theo mây đen cuồn cuộn.
Cạch! Tuyết bà bà đột nhiên đánh một trượng vào khối băng lớn, lam quang nổ bắn ra xuyên thấu lớp băng bên trong.
Đang thi pháp chống đỡ không cho huyền băng nhập vào cơ thể, Ô Thường phải chịu đòn nghiêm trọng này, trong miệng nôn ra một búng máu, mắt tức giận trợn lên.
Sau một kích, Tuyết bà bà nhanh chóng xuất hiện ở phía dưới, trên người từng cột băng mang ánh sáng xanh lam thoáng hiện, tầng tầng huyền băng đột nhiên xuất hiện sau lam quang.
Cạch! Hai cánh tay rung lên, Ô Thường thoát khỏi ràng buộc của huyền băng, phong ấn băng vỡ vụn bay tứ phía, vô ý thức rùng mình một cái, môi đỏ thẫm máu tươi đánh xuống phía dưới.
Bảy Thánh còn lại đã đáp xuống, mỗi người đánh nát từng tầng huyền băng, lại phát hiện bên dưới mỗi tầng còn có một tầng nữa.
Nhân cơ hội trốn vào trong nước hồ, trong miệng Tuyết bà bà cũng sặc ra một ngụm màu lam sáng, nhanh chóng đi sâu vào hồ nước.
Trong nháy mắt mặt hồ đông lại, nhanh chóng đóng băng cả bốn phương tám hướng, mặt hồ toát lên từng trận hàn khí.
Phá vỡ tầng tầng huyền băng, tám người phù không rơi xuống mặt hồ.
Trên mặt hồ dần xuất hiện huyền băng vĩ đại như lưỡi đao cắm trên lớp

băng, lóe ra u quang xanh thẳm.
Ầm! Ô Thường cách không đánh ra một quyền, hồ băng vỡ vụn, mặt hồ nhất thời như băng thạch bằng phẳng trở lên ngổn ngang, còn có thể nhìn thấy cá bị đóng băng trong khối băng vỡ ra.
Thế giới như vậy, ở trong thế giới đóng băng chính là thế giới của Tuyết bà bà. Ánh mắt của tám người tìm bốn phía, nào còn thấy bóng dáng của Tuyết bà bà nữa?
Sau khi tìm một hồi, Lữ Vô Song nhìn mọi người một lượt, bụp! Đột nhiên một mình lắc mình đi, nhanh chóng lướt về phương xa.
Bảy người quay đầu lại nhìn, đột nhiên từng người cũng lần lượt rời đi, ngay cả câu bắt chuyện với nhau cũng không có, lao về bốn phương tám hướng, tản đi.
Bọn họ tu vi cao thâm, nhưng áp chế “Hoặc Tâm Tán” chỉ có thời gian hữu hạn, lúc này đều tìm chỗ trốn.
Cũng không dám gặp ai, không dám trở về thánh địa của mình. Bọn họ giờ không tin được ai, trước tiên phải ẩn thân hóa giải Hoặc Tâm Tán đã rồi tính.
Sau một lúc lâu, xa xa có vết rạn trên mặt phẳng của hồ nước, một vệt sáng xanh lóe ra, Tuyết bà bà chậm rãi nổi lên mặt băng, chống gậy mà đứng, trên khuôn mặt trắng bệch mang theo sát khí cực nặng.
Gió lạnh phất qua mặt băng, tay áo nhẹ bay, Tuyết bà bà chống gậy đi chậm rãi, mắt lạnh lẽo nhìn tình hình bốn phía, đột nhiên ho một tiếng, trong miệng nôn ra một búng dịch lam.

Chương 1993: Hoặc Tâm Tán là thứ Ngưu Hữu Đạo muốn (2)

Chương 1993: Hoặc Tâm Tán là thứ Ngưu Hữu Đạo muốn (2)
Trước mặt mọi người không thể hiện, trên thực tế đã bị "Ma Diễm Liệt Sinh chưởng" của Ô Thường đánh bị thương rồi.
Tiếp tục nhìn bốn phía, nào còn bóng người nào nữa. "Hừ hừ", Tuyết bà bà cười nhạt, trên mặt và trong lòng đều là tiếc nuối vạn phần, biết mình bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một có thể tru diệt tám người này.
Nhưng mà tám người đó quá xảo trá, không đợi dược lực của Hoặc Tâm Tán phát tác liền liên thủ trước đánh bà ta, ép bà ta không thể không chạy được.
Hiện tại tám người cũng đã trốn đi cả, cho dù bà ta muốn tìm nhưng nghĩ tới dược lực Hoặc Tâm Tán sẽ được giải trừ trong vòng một ngày, tìm được cũng không khác nào biển rộng tìm kim, trên cơ bản không có nhiều khả năng tìm được.
Đùng! Quải trượng dùng sức chọc lên mặt băng, lắc mình xông lên trời.
Hiện tại cũng không phải lo tám người liên thủ vây công bà ta nữa, bởi vì biết tám người chỉ điên cuồng trong tạm thời, hiện tại tránh bà ta cũng không kịp.
...
"Cái gì?
Đại La Thánh Địa, Sa Như Lai đang lật xem văn quyển trước án bỗng nhiên ngẩng đầu.
La Phương Phỉ ngồi quỳ bên cạnh gã, hai tay vịn một cánh tay của gã, vẻ mặt lo nghĩ lặp lại:
"Bên Thánh điện nhận được tin tức tới từ Vô Lượng viên, nói Vô Lượng quả bị trộm, ngoại trừ Tuyết bà bà ra thì tám Thánh đều trúng độc "Hoặc

Tâm Tán ”, cha cũng ở đó, bây giờ mấy người đang truy sát Tuyết bà bà. Người của bát gia tọa trấn Vô Lượng viên cũng truy sát người của Băng Tuyết Thánh Địa rồi, bọn họ không liên lạc được với cha, đưa tin mời chúng ta quyết định.
Vô Lượng quả bị trộm, tám Thánh trúng Hoặc Tâm Tán? Sa Như Lai ngạc nhiên, khó có thể tin nhìn về một bên, nhìn Vương Tôn cùng đứng trang nghiêm ở bên cạnh, khiếp sợ, khó tin được.
La Phương Phỉ lo lắng nói:
“Hiện tại bên Thánh Điện cũng không biết nên làm thế nào cho phải, hỏi ta nên làm cái gì bây giờ, ta cũng không biết nên làm thế nào cho phải, cha sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?
Sa Như Lai vỗ vỗ tay của nàng, an ủi:
“Chỉ là Hoặc Tâm Tán mà thôi, độc Hoặc Tâm Tán không chết người.
La Phương Phỉ:
“Nhưng bọn cha đánh nhau, lại còn trúng độc, nhỡ đâu gặp chuyện không may thì làm sao bây giờ?
“Đi! Đi Thánh điện.
Sa Như Lai đứng dậy, cùng La Phương Phỉ đi Thánh điện. Gã muốn xem nội dung cụ thể tin do Vô Lượng viên truyền tới rồi mới quyết định.
Vương Tôn đi ra bên ngoài lầu dựa vào lan can, nhìn theo hai người rời đi, sau đó dựa vào lan can yên lặng bồi hồi.
Đợi một thời gian ngắn, Sa Như Lai lắc mình trở về, rơi trên sân thượng, sắc mặt nghiêm trọng.
Vương Tôn ở gần thấp giọng hỏi:
“Thế nào?
Sa Như Lai trầm giọng nói:
“Quả thực đã xảy ra chuyện. Hiện tại tình huống của Thánh Tôn không rõ, bên này cũng không dám quyết định gì, sợ làm gì sai dẫn tới Thánh Tôn hiểu lầm, đều mời La Phương Phỉ quyết định.
Vương Tôn hơi gật đầu:
“Chuyện hợp tình hợp lý, Thánh tôn sống chết không rõ, đều sợ làm gì sai dẫn tới Thánh Tôn hiểu lầm, đẩy La Phương Phỉ ra cũng không quá thích hợp. Ngươi không nói gì đấy chứ? Bây giờ không thể nói lung tung, hơi có dị động, Thánh Tôn trở về sợ rằng sẽ suy nghĩ nhiều.

Sa Như Lai:
“Ta không nói thêm gì cả, chỉ bảo phong tỏa tin tức, tránh việc mọi người đều biết tới việc này.
Vương Tôn thở dài một hơi, cau mày nói:
“Hoặc Tâm Tán? Hoặc Tâm Tán hắn là rất dễ dàng phát hiện ra mới đúng, sao Thánh Tôn lại bị trúng loại đồ chơi cấp thấp này?
Nói đến chỗ này, biểu hiện của Sa Như Lai hơi đặc sắc:
“Trong thư nói trái trên trái trên cây Vô Lượng quả đều là giả, trong quả giả bị người ta giấu Hoặc Tâm Tán...
Cặn kẽ thuật lại một lượt nội dung trong thư.
Vương Tôn hơi mơ hồ:
“Điều này sao có thể chứ? Vô Lượng viên phòng thủ nghiêm mật như vậy, làm sao có thể có người trộm đồ đi được, còn có thời gian bố trí cạm bẫy, chuyện này không khỏi có chút khó tin.
Sa Như Lai liếc mắt nói:
“Ngươi không quan tâm người nào trộm Vô Lượng quả sao?
Vương Tôn nói:
“Có thể làm chuyện này nhất định là một trong cửu Thánh, nhưng rốt cuộc là ai làm cũng khó dò!
Sa Như Lai từ từ nói:
“Ngươi đã quên trước đó bảo ngươi làm Hoặc Tâm Tán rồi à?
Vương Tôn ngẩn ra, quan sát gã một lượt, thử dò xét:
“Ngươi đừng nói với ta rằng do ngươi trộm đấy nhé?
Sa Như Lai xùy một tiếng:
“Ta không có bản lĩnh đó, có thể có khả năng này mà còn chờ tới hôm nay ư? Hoặc Tâm Tán là thứ Ngưu Hữu Đạo muốn.
“...
Vương Tôn trợn mắt há hốc mồm một hồi:
“Ý của ngươi là nói, trái cây là do Ngưu Hữu Đạo trộm?
Sa Như Lai hơi lắc đầu:
“Lúc đầu ta không biết hắn muốn thứ bẩn thỉu này để làm gì, hỏi hắn, hắn không nói, ta cũng không để ý nhiều, không cho là thứ này có thể có ích lợi gì. Ai ngờ thủ đoạn của người kia rất quỷ quyệt, vậy mà lại làm ra chuyện này, hiện tại ta mới hiểu hắn dùng ở việc gì, cửu Thánh lại

mắc mưu này, thật sự là không thể tưởng tượng nổi. Ta thật không biết hắn nghĩ như thế nào, làm như vậy có ý định gì? Giết không chết người, lẽ nào muốn tạo một trận rối loạn thôi sao? Có phần trẻ con một chút.
Vương Tôn nghe tới nhập thần, nhưng trên mặt dần khó hiểu:
“Không đúng, cây quả nở hoa rồi, điều này chứng tỏ đồ đã bị trộm từ ba mươi năm trước, ta làm Hoặc Tâm Tán mới qua bao lâu? Ba mươi năm trước, sợ là Ngưu Hữu Đạo còn ở trong sơn thôn chơi bùn đó!
Sa Như Lai:
“Đúng vậy, theo lý thuyết thì là như thế, nhưng trái thì đích xác là Ngưu Hữu Đạo đã lấy rồi, ta cũng được chia một trái, làm sao có thể sai được! Hiện tại nở hoa, ta cũng không hiểu là thế nào, không biết có phải do người kia động tay động chân gì hay không. Quan hệ của người kia với Hồ tộc không cạn, Hồ tộc hiểu rõ cây Vô Lượng quả, hắn không phải không có khả năng gian lận đối với cây đó, nhưng ta không rõ hắn làm vậy thì có lợi ích gì, thật sự là không nghĩ ra!
Vương Tôn kinh ngạc:
“Hồ tộc? Ngươi có một trái Vô Lượng quả?
Nhìn gã một lượt từ trên xuống dưới.
Sa Như Lai xoay người mặt đối mặt:
“Trước có một số việc không nói cho ngươi, thuần túy là chuyện đó không phải chuyện đùa, không thể đơn giản cho ngươi biết được, cũng là vì muốn tốt cho ngươi. Chuyện đã tới mức này rồi, đã xuất hiện biến cố, có một số việc phải để cho ngươi chuẩn bị tâm lý trước.
“Trái Vô Lượng quả của ta vẫn trong tay Hồ tộc, ngươi nhớ cho kỹ, một khi ta gặp phải chuyện bất chắc, ta sẽ nghĩ biện pháp chu toàn cho ngươi, ngươi nhận thấy bất ổn có thể trốn tới Hoang Trạch tử địa đi tìm Hồ tộc, trái Vô Lượng quả kia của ta ngươi cứ cầm dùng. Nếu ta chết rồi, ngươi là cậu, nhất định phải chăm sóc kỹ lưỡng cho Huyễn Lệ!
Vương Tôn khựng mắt nhìn hắn:
“Ngươi không sợ ta hại ngươi, giành Vô Lượng quả sao?
Sa Như Lai:
“Nếu ngươi muốn hại ta, ta không có lời nào để nói. Một mình ngươi có được Vô Lượng quả thì có ích lợi gì? Bên Hồ tộc cũng không thể đơn giản giao Vô Lượng quả ra cho ngươi, ngươi hại ta cũng không có tác

dụng, bên Hồ tộc nhất định phải xác định tình huống mới có thể quyết định có cho ngươi hay không.
“Ta có được Vô Lượng quả rồi cũng chưa hẳn là chuyện tốt, đến lúc đó La Thu sẽ không bỏ qua cho ta, ta cũng sẽ không bỏ qua cho hắn, có một số việc sớm muộn gì ta cũng phải đối mặt.
“Có vài bí mật nói cho ngươi biết là mong ngươi biết để một khi có biến, giữa ngươi và ta nhất định phải có một người sống sót, không thể đều bỏ mạng. Nếu như ngươi sống thì đồng ý với ta, cố gắng bảo vệ Huyễn Lệ, ta có lỗi với tỷ của ngươi, không muốn Huyễn Lệ lại gặp khó khăn nữa, đây cũng là nguyên nhân ta không tiếc mạo hiểm liên thủ với Ngưu Hữu Đạo.
Viền mắt Vương Tôn hơi đỏ:
“Thật sự phải tới bước đó, cho dù ta trốn vào Hoang Trạch tử địa cũng khó mà ra nổi, Huyễn Lệ ở bên ngoài sợ là ngoài tầm tay với của ta.
Sa Như Lai:
“Điểm ấy ngươi không cần lo lắng, ngoại giới, bằng vào thế lực hiện giờ của Ngưu Hữu Đạo, trừ phi chống lại chính diện với cửu Thánh, bằng không bằng vào năng lực của hắn muốn đảm bảo cho một mình Huyễn Lệ thì không có bất cứ vấn đề gì.

Chương 1994: Người tính không bằng trời tính

Chương 1994: Người tính không bằng trời tính
Tiện đà lại thở dài:
“Chuyện cây Vô Lượng quả đột nhiên nở hoa, ta đoán Ngưu Hữu Đạo cũng không biết là chuyện gì, bằng không chuyện lớn như vậy không thể nào không nói trước cho ta biết. Nói đến cũng may mắn, trong tình thế này ta vẫn chưa sử dụng Vô Lượng quả, hiện tại xem ra là sáng suốt, xuất hiện chuyện như này, một khi La Thu trở về tất sẽ muốn kiểm chứng tu vi của ta như thế nào, nếu thật sự sắp đột phá thì căn bản không tránh được.
Đối mặt với tình thế đột biến, Sa Như Lai thông báo rất nhiều rất nhiều chuyện với Vương Tôn, nói thẳng một vài bí mật ra.
Sau khi biết được một số chuyện chưa được biết, giữa lông mày của Vương Tôn tỏ ra rầu rĩ. Giả sử đúng như đối phương nói, Ngưu Hữu Đạo hoàn toàn không biết cây Vô Lượng quả nở hoa, việc này thật không phải là do Ngưu Hữu Đạo sắp xếp thì biến cố lần này còn chưa biết sẽ mang tới ảnh hưởng lớn thế nào.
Cũng khó trách Sa Như Lai nói những lời như sắp xếp hậu sự như vậy.
Sa Như Lai:
“Xảy ra chuyện như vậy, theo lý thuyết, ta cũng nên đi ra ngoài một chuyến, đi tìm Ngưu Hữu Đạo nói chuyện, nhưng tình huống trước mắt không thích hợp làm như vậy. Xảy ra chuyện lớn như thế, lúc này ta lại rời khỏi Thánh Cảnh thì không thích hợp, sẽ dẫn tới sự hoài nghi, ngươi đưa tin liên lạc với hắn nói tình huống cho hắn biết để hắn chuẩn bị, cũng có thể xác nhận xem chuyện này có phải do hắn làm hay không.
Vương Tôn gật đầu, lại chần chừ nói:

“Cửu Thánh đánh nhau, cũng không biết La Thu còn có thể sống trở về hay không, không phải chúng ta nên chuẩn bị gì khác sao?
Sa Như Lai hỏi lại:
“Lúc này ai dám vọng động? Trước khi chưa nhìn thấy kết quả xác thực, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhỡ La Thu trở về, một khi hắn nhận ra, để hắn nhìn ra ai đang chuẩn bị chuyện sau khi hắn chết, hậu quả đó ai cũng không gánh nổi, đây chính là nguyên nhân những người khác đẩy La Phương Phỉ ra.
“Chúng ta không cần chuẩn bị gì khác, chỉ cần đề cao cảnh giác, một khi phát hiện không đúng, một khi La Thu thật sự không về được, những nhà khác chắc chắn sẽ quét sạch Đại La Thánh Địa, chúng ta chỉ cần chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể rút lui vào Hoang Trạch tử địa là được. Huống chi, chỉ dựa vào thứ thấp kém như Hoặc Tâm Tán đã muốn làm La Thu bỏ mạng, ta luôn cảm thấy không thực tế, tốt nhất là không nên ôm huyễn tưởng đó.
“Còn nữa, gần đây ngươi cũng không nên rời khỏi Thánh Cảnh, cũng cố gắng đừng rời khỏi Đại La Thánh Địa, miễn rước lấy hoài nghi không cần thiết.
Vương Tôn gật đầu:
“Hiểu rồi.
Sa Như Lai:
“Ngươi đi sắp xếp đi! Ta tới đây chính là muốn báo cho ngươi những chuyện đó, hiện tại La Phương Phỉ đang hoang mang lo sợ, ta không quan tâm cũng sẽ làm người ta nghi ngờ, ta qua an ủi nàng đây.
“Ừm, được, ta phải đi sắp xếp đây.
Vương Tôn lĩnh mệnh rời đi.
...
Mật thư từ Thánh Cảnh trước tiên tới biệt viện Mao Lư.
Vân Cơ cầm tin đi tới mật thất, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa lại trở tay giấu thư ở sau lưng, tiến lên phía trước nói:
“Có chút việc hỏi ngươi.
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi thu công, từ từ mở hai mắt ra, có phần kỳ quái quan sát nàng một lượt:
“Làm sao vậy?

Sở dĩ cảm thấy kỳ quái là vì chưa thấy thái độ nói chuyện kiểu này của Vân Cơ bao giờ, còn chắp tay sau lưng.
Vân Cơ vẫn là câu nói kia:
“Có chút việc hỏi ngươi.
Ngưu Hữu Đạo hoài nghi, lần nữa quan sát nàng một lượt rồi mới chậm rãi nói:
“Nói!
Vân Cơ hỏi:
“Hoặc Tâm Tán, biết không?
Ngưu Hữu Đạo hơi giật mình:
“Từng nghe nói, sao vậy?
Vân Cơ:
“Ngươi từng sử dụng không?
Ngưu Hữu Đạo lại ngẩn ra, ánh mắt hơi lóe lên nhìn chằm chằm phản ứng của đối phương, nói chậm:
“Thứ đồ bẩn thỉu đó, nghe nói có vài người dùng lên người của nữ nhân, nếu chưa chuẩn bị mà bị thuốc này đầu độc thì sẽ dễ dàng gặp tai họa. Ngươi không phải cho là ta cần dùng thứ này đấy chứ?
Vân Cơ:
“Ngươi thật sự chưa từng dùng?
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi cảm thấy thiên hạ này, ta muốn có nữ nhân rất khó khăn à? Chỉ cần ta nhìn trúng... Ta cần phải dùng thứ này sao?
Vân Cơ:
“Ta không nói tới nữ nhân, thí dụ như trong Thánh Cảnh, ngươi đã từng dùng chưa?
Sắc mặt của Ngưu Hữu Đạo cảnh giác, trầm giọng nói:
“Phía sau ngươi giấu cái gì?
Vân Cơ:
“Ta hỏi ngươi có dùng bao giờ chưa.
“Tin tức tới từ Thánh Cảnh?
Ngưu Hữu Đạo đồng thời hỏi, đưa tay ra đòi.
Vân Cơ lại không nhịn được học Quản Phương Nghi, tấm tắc hai tiếng nói:

“Xem ra thật sự đúng là ngươi làm, chuyện Vô Lượng quả bị trộm đã bại lộ, cửu Thánh trúng độc Hoặc Tâm Tán, đang đánh nhau.
Đưa tin phía sau lưng ra.
Thần sắc run lên, Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng nhận tin kiểm tra, người cũng xuống khỏi giường, cầm tin đi tới đi lui.
Vân Cơ quay đầu nhìn nhất cử nhất động của hắn, trong lòng thật sự phục vị này. Đường đường là cửu Thánh lại bị Hoặc Tâm Tán của vị này gài bẫy, thật đúng là bạo dạn dám chơi.
Cũng thật sự là cảm thấy khó mà tưởng tượng nổi, vị này dùng độc gì không dùng, lại cố tình dùng loại bẩn thỉu không có tác dụng như Hoặc Tâm Tán để chơi.
Dùng Hoặc Tâm Tán hạ độc cửu Thánh, mệt cho vị này nghĩ ra được, chuyện này chơi có gì vui nhỉ?
Bộp! Đi qua đi lại xem xong thư Ngưu Hữu Đạo đột nhiên đập một quyền lên bàn, trên mặt là sự tiếc hận vô tận, giọng căm hận nói:
“Phá công như thế, xem ra mạng của cửu Thánh thật đúng là chưa đến đường cùng.
Vân Cơ tò mò thật sự là không nín được, việc này cũng thật sự là quá mức không thể tưởng tượng nổi, hỏi:
“Dùng độc gì không dùng, sao lại dùng Hoặc Tâm Tán vậy?
Ngưu Hữu Đạo hừ lạnh một tiếng:
“Vậy ngươi có thể tìm được một loại độc không cần đi vào bên trong cơ thể, chỉ cần chạm ở bên ngoài cơ thể đã trúng độc không? Nếu có, ta còn cần phải dùng Hoặc Tâm Tán sao?
Vân Cơ hơi khó hiểu:
“Vậy cũng không cần dùng Hoặc Tâm Tán chứ! Ngươi không cho rằng loại độc bẩn thỉu này có thể giết cửu Thánh đấy chứ?
Ngưu Hữu Đạo hừ lạnh, nói;
“Ta chỉ muốn bọn họ mất năng lực tự bảo vệ mình một thời gian, ta lấy được Vô Lượng quả đủ để tạo ra một nhóm cao thủ Nguyên Anh, đợi cơ hội thích hợp ta sẽ mang người vào, lại khui chuyện Vô Lượng quả bị trộm ra, cố gắng có thể một lần là xong. Ta cũng không định động tay để bọn họ trúng loại độc này đâu, chỉ là tiện tay để lại một chiêu mà thôi, xem có thể có cơ hội hay không.

Vân Cơ bừng tỉnh, hiểu dụng ý vị này dùng Hoặc Tâm Tán. Một khi cơ hội tới sẽ khui việc Vô Lượng quả bị trộm ra, sau khi cửu Thánh trúng độc, bố trí thỏa đáng ở bên ngoài Vô Lượng viên thì cho dù cửu Thánh chạy đằng nào cũng sẽ bị hắn biết được. Bên này, một nhóm cao thủ Nguyên Anh kỳ lẻn vào Thánh Cảnh hoàn toàn có thể thừa dịp đó mà lấy mạng bọn họ.

“Chuyện này mà ngươi cũng làm được, Ngưu Hữu Đạo, ngươi đúng là âm ngoan.

Vân Cơ tấm tắc lắc đầu, nói không rõ là khen hay là trào phúng:

“Mới vừa hỏi ngươi, ngươi còn sống chết không thừa nhận, dám phá tường mà không chịu gió lùa nhỉ!

“Đây là sát chiêu ta dự lưu, có cần phải đường hoàng hay sao?

Ngưu Hữu Đạo bất mãn, tiện đà lại ngửa mặt lên trời than thở:

“Không ngờ chín vị đó đều không nhịn được mà bị đầu độc, đáng tiếc là trời không tuyệt bọn họ!

Vân Cơ:

“Vẫn hữu dụng, coi như là đã trúng kế ly gián của ngươi, tám Thánh không phải đã liên thủ truy sát Tuyết bà bà rồi đó sao!

Ngưu Hữu Đạo lắc đầu:

“Cho dù thật có thể giết Tuyết bà bà, ngươi cảm thấy cửu Thánh cùng tám Thánh khác nhau ở chỗ nào? Chuyện vô bổ! Ta thật là bực mình, cây Vô Lượng quả nhất định sau ba mươi năm hái trái thì mới nở hoa được, chuyện này mới qua được bao lâu, sao lại đã nở hoa rồi? Người tính không bằng trời tính mà!

Đáng tiếc tình huống thật sự vẫn chưa biết được, trên người hắn trước đây chưa gặp phải chuyện thế này bao giờ.

Vân Cơ hiểu hắn tiếc hận cái gì, nếu thật là thuận theo ám chiêu của hắn mà phát triển, cửu Thánh thật sự có khả năng bị một gậy lật úp, thật sự có thể một lần là xong.

Chương 1995: Nguyên nhân nở hoa trước thời hạn (1)

Chương 1995: Nguyên nhân nở hoa trước thời hạn (1)
“Chính xác là đáng tiếc! Chỉ có điều hôm nay xem như ta đã được lĩnh giáo, gặp mấy người giết người không thấy máu như mấy người, tu vi cao đi nữa cũng không sánh bằng sự hung ác của lòng người. Ngươi cũng đừng buồn bực, bên Thánh Cảnh cũng đang hỏi ngươi, hỏi cây nở hoa trước hạn có phải do ngươi ra tay hay không.
Ngưu Hữu Đạo vừa bực mình vừa buồn cười:
“Quỷ mới biết chuyện này là thế nào, ta đã nói cả rồi, trời không tuyệt cửu Thánh! Nếu ta biết há có thể không chuẩn bị kịp.
Vân Cơ:
-Được rồi, ta về đây.
Ngưu Hữu Đạo giơ tay lên:
“Hồi âm thông báo với bên kia, ta muốn vào Thánh Cảnh một chuyến, có gì đợi gặp mặt rồi nói chuyện.
Vân Cơ cả kinh:
“Ngươi thật vất vả mới ra khỏi Thánh Cảnh được, giờ lại muốn vào? Nhỡ đâu không ra được thì làm sao bây giờ?
Ngón tay của Ngưu Hữu Đạo liên tục gõ vào mặt bàn:
“Chuyện nở hoa trước hạn, nếu ta không biết rõ tình huống thì còn nguy hiểm hơn, ai biết được chuyện này có phải là âm mưu của cửu Thánh hay không? Thông báo bên kia tiếp ứng ta là được.
“Được rồi!
Vân Cơ xoay người đi.
“Chậm đã!
Ngưu Hữu Đạo chợt nói, dường như nhớ ra cái gì đó.

Vân Cơ xoay người nhìn hắn, chờ hắn nói.
Ngưu Hữu Đạo, nâng tay lên lại từ từ buông xuống, hơi bất đắc dĩ buông tiếng thở dài:
“Hiện tại ta vào Thánh Cảnh chắc chắn là không thích hợp, nếu chuyện này là thật, kế tiếp cửu Thánh có thể sẽ phong tỏa cửa ra vào Thánh Cảnh để nghiêm tra, không nói tới việc có thể vào được đó không, nếu vào được chỉ sợ cũng khó mà ra.
“Hồi âm nói cho bên kia, trước tiên xác định cây Vô Lượng quả có thật sự nở hoa hay không, nếu nở thật thì bảo hắn đi tìm Hồ tộc. Trong toàn bộ Thánh Cảnh, mức độ thấu hiểu cây Vô Lượng quả sợ là không có ai hơn được Hồ tộc. Bảo bên kia rằng sau khi biết rõ tình huống thì nhanh chóng hồi âm cho bên ta, nếu không nắm được tình huống, ta không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhỡ đâu là do cửu Thánh gài bẫy đợi ta chui đầu vào lưới thì sao? Dặn kỹ, bảo bên đó hành sự cẩn thận.
Vân Cơ nghi hoặc:
“Hồ tộc?
Ngưu Hữu Đạo không nhịn được nói:
“Về sau ngươi sẽ biết.
Vân Cơ không hỏi tới nữa, lại lo lắng nói:
“Chuyện ngươi lấy trộm Vô Lượng quả có thể bị phát hiện hay không?
Ngưu Hữu Đạo lại gõ bàn một cái, ôn tồn nói:
“Đây chính là chỗ ta muốn làm cho rõ ràng, nếu thật sự nở hoa trước thời hạn thì dễ xử lý, trái hái rồi ba mươi năm sau mới có thể nở hoa, không cần làm gì cũng che giấu được. Nếu không phải thì sẽ phiền toái lớn.
Vân Cơ suy nghĩ một chút, cũng phải, lại nhìn hắn chăm chú, hỏi:
“Từ việc này ta đột nhiên nghĩ tới một việc, nếu thật sự trừ khử cửu Thánh, ngươi là người một tay đào tạo ra nhiều tu sĩ Nguyên Anh kỳ như vậy, kết cuộc sẽ thế nào? Lớp người mới thay người cũ?
Ngưu Hữu Đạo than thở:
“Ta nói nữ nhân các ngươi ấy mà, nghĩ tới việc gì có thể dùng đầu một chút được không, tự ta cũng là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, có gì phải sợ? Ta thấy Độ Vân Sơn có thể tồn tại nhiều năm như vậy toàn dựa vào ngươi có thể chạy trốn mà thôi. Đừng nghĩ tới những thứ vô dụng này nữa,

trước tiên sớm hồi âm lại bên đó đi, chuyện này quan trọng hơn, hiểu không?
Vân Cơ liếc mắt muốn nổi giận, nhưng biết trước mắt không phải chuyện đùa, có thể sẽ phát sinh liên tiếp những chuyện khác nên tạm chưa tính toán, nhanh chóng xoay người đi làm việc.
Không ngoài dự liệu của Ngưu Hữu Đạo, việc ra vào Thánh Cảnh quả nhiên bị nghiêm khắc khống chế, muốn dịch dung để ra vào cũng không thể.
Đại La Thánh Địa, La Thu biến mất một thời gian đã trở về.
Mất tích cả ngày, sau khi hóa giải độc tính Hoặc Tâm Tán liền lập tức trở về.
Trở lại một cái, cửu Thánh lập tức liên thủ quản chế nghiêm ngặt Thánh Cảnh, còn chuyện tám người truy sát Tuyết bà bà, nếu không giết chết được, quay lại lập tức coi như chưa từng xảy ra chuyện gì. Trong lòng Tuyết bà bà có tức giận cũng không có cách nào, một mình bà ta có thể tìm tám người đòi lại mặt mũi hay sao? Nếu làm được cũng không cần chờ tới hôm nay.
Những chuyện tương tự kỳ thực vẫn luôn xảy ra nhiều lần giữa chín người.
Chín người đều không thừa nhận mình lấy trộm Vô Lượng quả, chuyện ba mươi năm trước ngay cả nhớ cũng không nhớ rõ, cũng không nhớ ba mươi năm trước Vô Lượng viên có chuyện dị thường gì phát sinh.
Nhưng trước mắt người trong Vô Lượng viên đã chạy sạch, đuổi giết, bị đuổi giết, cũng bị mất tích.
Sau khi người bị đuổi giết, người thì chạy mất, bản thân mình cũng được an nhàn, đối với cửu Thánh ngồi ở trên cao đã bao nhiêu năm nên đủ để hiểu rõ tâm thái của những người bên dưới.
Nhưng bây giờ không phải là thời điểm nở hoa, bên ngoài sử dụng rất nhiều lực lượng để truy tìm Gia Cát Trì, trong đó cũng tiến hành tìm kiếm người mất tích khi đuổi giết trong Vô Lượng viên, một Thánh Cảnh lớn như vậy tính điều động bao nhiêu người? Bên trong bên ngoài đều ráo riết làm việc, không loạn thành một đoàn cũng khó.
Phải xử lý từng chuyện từng chuyện một, huống chi đã phong tỏa cửa ra rồi, những người đó cũng chạy không thoát.

Trước mắt quan trọng nhất là điều tra xem Vô Lượng quả bị người nào đánh cắp. Chuyện đã từ ba mươi năm trước, muốn truy xét cũng khó, chỉ có thể bắt đầu từ kết quả sau khi sử dụng mà thôi. Ai sử dụng Vô Lượng quả chính là bằng chứng.
Đại La Thánh Điện, đệ tử của La Thu lần lượt đi vào, La Thu triệu từng người vào nói chuyện riêng.
Sau khi người đi ra ngoài thì giữ kín như bưng, không chịu tiết lộ đã nói những gì.
Cho tới khi Sa Như Lai ra ngoài mới biết La Thu muốn làm gì. Chuyện nằm trong dự liệu, La Thu muốn xếp hạng tu vi của đệ tử.
Đương nhiên Sa Như Lai sẽ không có vấn đề gì, sau khi thoát được một kiếp liền nhìn La Phương Phỉ mới đi qua người mình.
Đối mặt với ánh mắt hỏi thăm của La Phương Phỉ, Sa Như Lai cũng giống vậy, không hề tiết lộ gì cả.
Ngay cả La Phương Phỉ cũng phải vào trong đó, người có năng lực gian lận một người cũng không buông tha, đều phải chịu tra xét của La Thu.
Sau khi xác nhận đệ tử cùng người bên cạnh không có vấn đề, La Thu lập tức ra lệnh đệ tử tạo thành đội ngũ tra xét, tiến hành tra xét toàn bộ người trong Đại La Thánh Địa, đề phòng gian lận nên sẽ tiến hành tra xét chéo giữa các nhóm.
Không còn cách nào khác, có một số việc phải dựa vào người phía dưới làm việc, nhiều người như vậy, dựa vào một mình La Thu tra xét thì tới khi nào?
Tất cả mọi người trong Đại La Thánh Địa đều bị kiểm tra một lượt, cũng không phát hiện ra vấn đề gì.
Không chỉ là Đại La Thánh Địa, mỗi người trong cửu Thánh đều rối rít tiến hành việc tra xét người trong thánh địa của mình.
Kỳ lạ là, tất cả đều không tra ra được vấn đề gì.
Sau đó cửu đại Thánh lại tiến hành tra xét toàn bộ người trong Thánh Cảnh, tra xét chéo, ứng với việc mỗi người đều phải thay phiên chịu người của cửu đại Thánh tra xét.
Người trong Thánh Cảnh mặc dù còn lâu mới nhiều bằng người bên ngoài nhưng cũng là một khối lượng công việc không nhỏ. Ba mươi năm qua rồi, cửu Thánh vẫn kiên trì từng bước...

Hoang Trạch tử địa, trong đầm lầy sâu nhất của tòa sơn lâm, Sa Như Lai đang đứng cạnh một con phi cầm tọa kỵ, một mình chờ ở đó.
Lúc động tĩnh truyền tới, Sa Như Lai quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tộc trưởng Hồ tộc là Hắc Vân đi tới cùng với một nữ tử mỹ mạo như tiên, mặc ngân thường, chính là lão tộc trưởng* Hồ tộc – Ngân Cơ.
*Tộc trưởng trước đây/ tiền nhiệm
Sa Như Lai nhìn thấy người xuất hiện thì con ngươi đột nhiên rụt lại, thậm chí có vài phần kinh ngạc.
Trước mắt, trên khuôn mặt phong hoa của Ngân Cơ nhộn nhạo nụ cười lạnh nhạt:
“Hạt cát nhỏ láu cá năm đó đã trưởng thành rồi, sắp không nhận ra nổi rồi.
Hầu kết của Sa Như Lai lên xuống, khó có thể tin nói:
“Sư... Sư nương... Ngài... Ngài không phải?
Hắn sẽ không nhận lầm, khi đó còn nhỏ nhưng đối với sư nương xinh đẹp hắn có ấn tượng rất sâu, huống hồ người ta còn gọi mình là “hạt cát nhỏ”.
Nhưng mà với hiểu biết của hắn, vị sư nương này không phải đã gặp nạn rồi sao?

Chương 1996: Nguyên nhân nở hoa trước thời hạn (2)

Chương 1996: Nguyên nhân nở hoa trước thời hạn (2)
Ngân Cơ:
“Ngưu Hữu Đạo không nói cho ngươi biết sao?
Sa Như Lai nhìn về phía Hắc Vân, không biết có chuyện gì xảy ra, trong lòng cũng xuất hiện nghi ngờ, không biết phía sau Ngưu Hữu Đạo còn có bao nhiêu bí mật.
Ngân Cơ:
“Căn bản không có ý định lộ diện, nghe nói ngươi qua đây, biết ngươi đã cưới Phỉ nhi nên muốn thăm ngươi một chút, ngươi và Phỉ nhi vẫn ổn chứ?
Trong đầu Sa Như Lai trong chốc lát không rõ đến cùng là có chuyện gì, thỉnh thoảng nháy mắt với Hắc Vân nhưng Hắc Vân không nói lời nào, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nói:
“Vẫn tốt.
Ngân Cơ than thở:
“Thật không ngờ, hạt cát nhỏ thích khóc nhè năm đó lại lấy nữ nhi của ta, vậy mà đã thành con rể của ta rồi. Sau khi ta rời khỏi Đại La Thánh Địa, mấy năm nay Phỉ nhi sống thế nào, có thể nói cho ta một chút không?
Sa Như Lai khựng lại một hồi, hỏi:
“Sư phụ biết ngài còn sống không?
Ngân Cơ:
“Vốn hắn cho là ta đã chết, nhưng lần trước Phỉ nhi tới cứu nữ nhi của ngươi, nói vậy chắc là hắn cũng đã đoán được ta còn sống.

Lần trước? Sa Như Lai nhớ lại chuyện lần trước, lần trước Ngưu Hữu Đạo nói để La Phương Phỉ tới cứu người, nói La Thu nhất định sẽ bằng lòng. Lúc đó hắn đã cảm thấy kỳ quái, hiện tại dường như đã hiểu ra chút gì đó, thử hỏi:
“Mấy năm nay ngài vẫn trốn ở Hoang Trạch tử địa sao?
Ngân Cơ nở nụ cười:
“Coi là vậy đi! Nếu có một số việc Ngưu Hữu Đạo không nói cho ngươi, vậy thì chờ có cơ hội thích hợp sẽ nói cho ngươi biết thôi! Chuyện giữa ngươi và Ngưu Hữu Đạo ta đều biết, ta cũng có tham dự, ngươi yên tâm, ta không phải là người ngoài. Hạt cát nhỏ, nói cho ta biết, sau khi ta rời khỏi Đại La Thánh Địa, mấy năm nay Phỉ nhi sống thế nào, ngươi không phải đã định cưới người khác sao? Sau tại sao lại lấy Phỉ nhi?
Sa Như Lai lại nhìn Hắc Vân một cái, rốt cục Hắc Vân cũng lên tiếng:
“Yên tâm đi, là người một nhà, cũng là người mà Ngưu Hữu Đạo tín nhiệm.
Sa Như Lai trầm mặc một chút, từ từ nói:
“Sau khi sư nương rời đi, hầu như ta vẫn ở bên cạnh sư muội...
Liên tục kể lại những chuyện cũ, quá trình trưởng thành của hắn dường như là lớn lên cùng La Phương Phỉ. Sau khi Ngân Cơ rời đi, có thể là vì vấn đề tuổi tác làm La Phương Phỉ cứ tập tễnh đi theo phía sau hắn. La Thu liền sắp xếp cho Sa Như Lai ở cạnh La Phương Phỉ, trên cơ bản chính là để cho Sa Như Lai làm bạn chơi cùng với nữ nhi.
Sa Như Lai vẫn coi La Phương Phỉ là muội muội mà chăm sóc, lúc La Phương Phỉ còn rất nhỏ, bình thường hắn liền cõng La Phương Phỉ đi chơi khắp nơi.
Sau đó, hai người cũng dần dần trưởng thành, La Phương Phỉ cũng vẫn rất dính hắn, có thể là quen chơi cùng với hắn.
Nhưng sau đó Sa Như Lai lại gặp được nữ tử Tâm Nghi, muốn lấy nàng làm vợ. La Phương Phỉ vì vậy mà khóc lóc láo loạn, nói Sa Như Lai đã đồng ý trưởng thành sẽ lấy nàng, chất vấn hắn tại sao lại muốn cưới người khác?
Có mấy lời hứa hẹn đều là nói từ thuở thiếu thời, không thể coi là thật. Sau khi Sa Như Lai lớn lên cũng căn bản không cho là thật, vẫn coi La

Phương Phỉ như sư muội, như tiểu muội, không hề có tình yêu nam nữ, nhưng không biết tại sao La Phương Phỉ lại tưởng là thật.
La Thu cũng không quá đồng ý với hôn sự này, có lẽ là vì đau lòng nữ nhi nên mới ngầm ra hiệu với Sa Như Lai rằng nguyện ý cả con gái cho hắn.
Nhưng lúc đó Sa Như Lai đang có tình cảm thắm thiết ngưỡng mộ nữ tử mối tình trong lòng, liều lĩnh không muốn cưới, cuối cùng hắn được như ý nguyện.
Sau cùng, hắn mới biết được hậu quả của việc không môn đăng hộ đối là như thế nào. Nghiêm phạt của La Thu với hắn cũng rất tàn khốc, nữ tử Tâm Nghi của hắn sống một ngày dài bằng một năm, cuối cùng bị ngộ hại nhưng hắn lại bất lực.
Sau này, hắn đối mặt với hiện thực, vẫn cưới La Phương Phỉ.
Chuyện đại khái là như vậy, có một số việc hắn tóm tắt, chỉ có điều vấn đề Ngân Cơ quan tâm cũng coi như đã nhận được câu trả lời thuyết phục. Mấy năm nay La Thu vẫn rất sủng ái La Phương Phỉ, vẫn chưa để La Phương Phỉ phải chịu ủy khuất gì.
Nhiều năm như vậy lần đầu biết rõ ràng giai đoạn trưởng thành của nữ nhi, Ngân Cơ khóc như mưa, ôm ngực, nỗi khổ cốt nhục chia lìa kéo tới.
Thấy nữ nhân này khóc không ngừng, Sa Như Lai cũng không biết nên làm thế nào mới tốt, quyết định quay lại sẽ hỏi Ngưu Hữu Đạo xem có chuyện gì xảy ra, tạm mặc kệ bà ta, nói với Hắc Vân:
“ Tộc trưởng, ta không thể dây dưa lâu ở đây, tin là ngươi cũng biết.
Hắc Vân gật đầu:
“Chuyện gì, ngươi hỏi đi.
Sa Như Lai:
“Vô Lượng viên đã xảy ra chuyện...
Sau khi hắn kể đại khái tình huống một lượt thì truy hỏi chỗ mấu chốt:
“Hiện tại Ngưu Hữu Đạo không tiện tới đây nhưng muốn ta làm rõ chuyện cây Vô Lượng quả là như thế nào, sau khi trái bị hái xuống không phải ba mươi năm sau mới mở hoa sao? Vì sao mới chừng một năm ngắn ngủi đã nở hoa rồi? Hồ tộc các người hắn là rất hiểu cây Vô Lượng quả.
Hắc Vân cau mày nói:

“Lại có chuyện như vậy sao?
Sa Như Lai kỳ quái hỏi:
“Ngay cả ngươi cũng không biết à?
Hắc Vân hơi lúng túng nói:
“Nói thật, ta ra đời ở Hoang Trạch tử địa, căn bản chưa thấy cây Vô Lượng quả bao giờ, những chuyện biết được đều là nghe lão nhân trong tộc nói thôi.
“...
Vẻ mặt Sa Như Lai câm nín.
“Nở hoa trước thời hạn, không phải là không có khả năng này.
Ngân Cơ ở một bên đột nhiên lên tiếng.
Sa Như Lai cùng Hắc Vân đồng thời nhìn lại, chỉ thấy bà ta đang dùng tay áo lau nước mắt.
Ngân Cơ bình ổn tâm tình, nhìn chằm chằm Sa Như Lai nói:
“Hạt cát nhỏ, ngươi mới vừa nói Hồ Tiên quả bên trong Vô Lượng viên đã khoảng hai trăm năm chưa được hái, nếu thật sự là như thế, việc nở hoa trước thời hạn hoàn toàn có khả năng.
Sa Như Lai lập tức nói:
“Nói là hai trăm năm chưa từng hái, hẳn là không sai, sư nương biết nguyên nhân sao?
Ngân Cơ vỗ vệt nước mắt trên mặt:
“Trước kia Hồ Tiên quả có nhiều, lúc trái chín sẽ không tiếp tục để trên cây, Hồ tộc sẽ hái xuống đúng lúc. Sau khi hái trái, ba mươi năm hoa nở, ba mươi năm kết quả, ba mươi năm quả chín, không sai lệch.
“Nhưng Hồ Tiên quả là kỳ trân dị bảo của trời đất này, không giống với trái cây bình thường, khi nào nở hoa kết trái không bị mùa hạn chế, cũng không chịu ảnh hưởng của thời tiết. Sau khi cây Hồ Tiên quả hấp thụ được đầy đủ linh khí của thiên địa mới có thể nở hoa, hấp thụ đầy đủ linh khí thiên địa mới có thể kết quả, hấp thụ đầy đủ linh khí thiên địa thì trái mới có thể chín.
“Hồ Tiên quả trong Vô Lượng viên sau khi chín lại bị treo quá lâu trên cây, cây Vô Lượng quả sớm đã hấp thụ đủ linh khí thiên địa để nở hoa, sau khi trái cây bị hái, nở hoa trước hạn cũng không phải chuyện khó hiểu gì. Vì vậy, chuyện nở hoa trước hạn hoàn toàn có khả năng tồn tại.

Sa Như Lai bừng tỉnh, nhưng lại không nhịn được liếc mắt nhìn Hắc Vân một cái, phát hiện ra vị sư nương này dường như còn biết rõ chuyện về cây Vô Lượng Quả hơn cả tộc trưởng Hồ tộc, thử hỏi:
-Sư nương, việc này liên lụy quá lớn, không phải chuyện đùa, ngài có thể xác định chính xác là như thế đúng không?
Hắc Vân liếc mắt nhìn hắn, nói thầm trong lòng, đúng là đồ không có mắt, toàn bộ Hồ tộc sợ rằng không ai biết rõ hơn vị này.
Ngân Cơ mỉm cười mang theo vệt nước mắt:
“Sau khi ngươi về thì nói với Ngưu Hữu Đạo, nói là ta nói, hắn tự nhiên sẽ rõ.
“Được!
Sa Như Lai gật đầu, chắp tay nói:
“Sư nương, tộc trưởng, ta vâng mệnh tới Vô Lượng viên trước, thuận tiện rẽ vào đây hoàn thành giao phó của Ngưu Hữu Đạo, không tiện ở lâu, bằng không sẽ dễ làm cho người ta nghi ngờ.
Ngân Cơ hỏi:
“Ngươi muốn đến trông coi Vô Lượng viên sao, nghe nói người vào Vô Lượng viên rất khó dễ dàng ra ngoài được, Phỉ nhi phải làm sao giờ?
Lời trong lời ngoài vẫn là vướng vít nữ nhi của mình.
Sa Như Lai:
“Cũng không phải trông coi trong thời gian dài, tạm thời trông coi thôi.

Chương 1997: Mộng (1)

Chương 1997: Mộng (1)
“Hiện tại Vô Lượng viên xảy ra chuyện, đại trận phòng hộ bị phá, muốn xây dựng lại lần nữa cần một chút thời gian, thêm nữa hộ vệ vốn ở Vô Lượng viên đều đã chạy rồi, mọi việc phức tạp, trái cây cũng đã mất, cửu Thánh chỉ phái người tạm thời trông hộ cây mà thôi.
“Bên này ta cũng nhận được giao phó của Ngưu Hữu Đạo, tìm hiểu nguyên nhân nở hoa trước thời hạn ở Hồ tộc là một chuyện, chuyện khác là muốn xác nhận cây có phải đã thực sự nở hoa trước hạn hay không. Ngưu Hữu Đạo lo đây là cạm bẫy của cửu Thánh, cho nên ta lĩnh cái mạng này cũng phải đi điều tra rõ tình hình.
Ngân Cơ:
“Thì ra là thế. Những chuyện ngươi làm rất nguy hiểm, nhỡ mà bị bại lộ ra một chuyện thôi thì La Thu cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi, nhất định nhớ phải cẩn thận chút.
Có thể nói ra câu này là vì bà ta hiểu rất rõ, La Thu sẽ không tha thứ cho việc phản bội và lừa dối, đừng nên đạp vào vết xe đổ của bà ta.
“Vâng!
Sa Như Lai đồng ý rồi chắp tay cáo từ, sau đó ngồi tọa kỵ phi cầm bay lên không trung.
Hai người đứng phía dưới nhìn theo, gặp được con rể, tâm tình của Ngân Cơ rất phức tạp, có thể cảm nhận được sự không thân thiết của người này.
Bà ta rất rõ, ngay cả nữ nhi mình cũng không biết mình tồn tại, mình đột nhiên xuất hiện chỉ sợ cũng chưa chắc có thể chấp nhận được, huống hồ là con rể của mình.
Trên không trung, Sa Như Lai trải qua sự xáo trộn nhận thức cũng có tâm tình phức tạp, đột nhiên lại xuất hiện mẹ vợ, thật sự là quá đột ngột,

có cảm giác như nằm mơ vậy.
“Khốn kiếp...
Chợt mắng thầm một câu, đối tượng bị mắng là Ngưu Hữu Đạo.
Sa Như Lai không biết Ngưu Hữu Đạo đang giở trò quỷ gì, đột nhiên cho hắn có thêm một bà mẹ vợ, trước đó lại không hề tiết lộ chút tin tức nào cho hắn cả.
Từ trong lời nói của Ngân Cơ có thể nghe ra được, nếu không phải Ngân Cơ muốn gặp hắn một lần, chủ động đi ra gặp mặt, sợ rằng hắn vẫn sống trong mơ hồ.
Trên thực tế hiện tại vẫn mơ mơ hồ hồ, sư nương đã chết từ lâu lại còn sống, còn trốn ở Hồ tộc, còn Ngưu Hữu Đạo lại cấu kết với sư nương.
Hiện tại hắn mới phát hiện phía sau Ngưu Hữu Đạo vĩnh viễn giống như một mê cung, vĩnh viễn làm ngươi không sờ được sâu cạn thế nào, vĩnh viễn làm ngươi không nắm rõ được từ lúc nào đã bắt đầu, khi ngươi tự cho là đã rất hiểu rồi lại phát hiện phía sau còn sương mù dày đặc hơn.
Năm đó lúc ở Thiên Đô Bí Cảnh coi như bản thân mình đã biết, kết quả thì sao?
Sau khi âm thầm liên lạc với Ngưu Hữu Đạo, cho rằng đã biết, kết quả Ngưu Hữu Đạo trói nữ nhi của hắn lại, sau đó lại có cả Hồ tộc xuất hiện.
Sau khi cấu kết với Ngưu Hữu Đạo, cho là mình đã biết, kết quả Ngưu Hữu Đạo đã cõng hắn vào trộm Vô Lượng viên.
Sau khi biết chuyện Vô Lượng quả, cho rằng đã biết, kết quả mẹ vợ vốn đã chết của hắn lại xuất hiện.
Còn cả tên Ô Thường kia nữa, tại sao phải cứu Viên Cương? Thánh tử? Gặp quỷ Thánh tử còn tạm được?
Theo lý thuyết, đã làm nhiều chuyện liều mạng như vậy, đổi lại là người bình thường nếu không biết rõ nguyên nhân chắc chắn sẽ không làm.
Nhưng mà bên cạnh Ngưu Hữu Đạo hình như có một đám, bao gồm cả bản thân hắn, dù biết rõ gặp nguy hiểm nhưng vẫn đâm đầu bán mạng giúp Ngưu Hữu Đạo.
Mà người kia tựa như một củ hành tây, lột một tầng lại một tầng, phát hiện bên trong vẫn là một tầng bao một tầng. Có đôi khi hắn hận không thể một đao bổ ra, nhìn xem bên trong rốt cuộc là có thứ gì.
...

Trường Thái Học nước Tấn, tất cả dường như đã bước vào quỹ đạo.
Sau khi trường quán hoàn tất việc tu sửa, Hoàng đế ủng hộ, đối đãi hài hòa với lũ triều thần, cộng thêm Thiệu Bình Ba theo dõi, đốc thúc khiến tất cả mọi chuyện trong trường Thái Học đều đang được đẩy mạnh.
Hiện tại cái thiếu nhất chính là cần nhiều học sinh ưu tú hơn, cũng cần có nhiều lão sư hơn.
Những chuyện này cũng là trọng điểm làm việc của Thiệu Bình Ba, đang lợi dụng sức mạnh của nước Tấn, đào móc lương sư từ khắp nơi trong thiên hạ.
Trường Thái Học mặc dù mới vừa được thành lập không lâu nhưng lực ảnh hưởng đã dần hiển lộ, lực ảnh hưởng nhường đó đến từ những sĩ đồ, học sinh tới từ Bắc Châu.
Triều đình nước Tấn cần dùng người cấp, thêm nữa, Thái Thúc Hùng có ý định thử phái những người đó tới chiếm quyền sở hữu lâm thời của Vệ quốc.
Mà những người này cũng không phụ kỳ vọng của Thái Thúc Hùng, mỗi người đều có sở trường riêng, mỗi người đều có năng lực lớn, ở chức vị của mình đều có hào quang rực rỡ, năng lực kinh doanh thực chiến cực kỳ rõ rệt, không phải hạng người tầm thường có thể bì kịp. Thống soái tối cao Tư Mã Cao Phẩm chiếm được nhiều lãnh địa nên càng được khen ngợi hơn, hy vọng Thái Thúc Hùng có thể phái thêm thần cán có năng lực kinh doanh như vậy tới các địa phương khác.
Không phải Cao Phẩm muốn nhúng tay vào việc thống trị ở địa phương, bây giờ là thời gian chiến tranh, một hậu phương ổn định có năng lực tiếp tế, tiếp viện và khôi phục nhanh chóng, một hậu phương có dân tâm ổn định, những lợi ích khác thì không nói, ít nhất có thể giải thoát không ít binh lực cho Cao Phẩm.
Thái Hùng Thúc thấy thế có thể nói là đặc biệt mừng rỡ. Chỉ hận trên tay có quá ít người tài giỏi như thế, không thỏa mãn được nhu cầu cao của Cao Phẩm, vì vậy đã đặt kỳ vọng cao vào những học sinh được bồi dưỡng trong trường Thái Học.
Mà sĩ đồ, học sinh ở trong đó có được không gian thể hiện cực lớn nhờ vào lực ảnh hưởng của Thiệu Binh Ba ở sau lưng. Thiệu Bình Ba sáng lập ra một hoàn cảnh thoải mái cho bọn họ, chí ít bên triều đình sẽ không

có ai làm khó dễ. Lúc gặp chuyện, Thiệu Bình Ba sẽ mang công chúa và chức đại thần ra để biện hộ trợ giúp.
Mà sau khi trải qua một chút đau khổ, các sĩ đồ, học sinh vào học viện cũng đã không ra một chút, khi ứng phó với một số việc trở lên khá linh hoạt.
Trước đây lúc ở Bắc Châu Thiệu Bình Ba từng nói, có chỗ dựa là Thiệu Bình Ba, có một số việc sẽ không gặp phải, Tấn quốc sau khi trải qua đau khổ nay đã gió êm sóng nặng, mỗi người đều thành thục hơn, mỗi người có thể làm được việc lớn rồi.
Những người mang ánh sáng rực rỡ đó, đại thần trên triều đình không phải là người mù, đã nhìn thấu manh mối, cũng hiểu dụng ý khi Hoàng đế thiết lập trường Thái Học.
Các đại thần mơ hồ đã nhìn ra, học sinh bên trong trường Thái Học về sau sẽ được Hoàng đế trọng dụng.
Từ từ, bắt đầu có đại thần tìm tới Thiệu Bình Ba, nói nhà của ta có một tiểu tử hoặc một tôn tử chưa lên người, mong bên Thiệu đại nhân giúp ta dạy dỗ lại!
Thiệu Bình Ba đồng ý, chỉ có điều có lời nói trước rằng người đã vào trường Thái Học cho dù có thân phận gì đều phải buông bỏ, ta đối xử bình đẳng với các học sinh, muốn đánh hay không đều là do ta nói, sợ lúc đại nhân đến nhìn sẽ không nỡ.
Mời đại nhân xem có đồng ý với chuyện đó hay không, nếu không lại cho là Thiệu Bình Ba ta dám làm quá phận.
Sau khi đám con cháu quyền quý kia nhập học, một vài thói xấu đương nhiên sẽ làm cho người ta nhức đầu.
Thiệu Bình Ba thấy vậy thì cũng không nói thêm gì, quay đầu mời một vị trưởng lão thiết diện của Khí Vân tông đến chấp pháp làm đốc học, đương nhiên là thông qua việc Thái Thúc Hùng ra mặt.
Song, chiêu thức ấy quá ngoan độc, đám con nhà giàu bị trưởng lão Khí Vân tông uốn nắn một trận, mỗi người bị ngược tới chết đi sống lại, mỗi người đều trở nên ngoan ngoãn dễ bảo hơn. Gia thế bối cảnh gì đó còn hơn được Khí Vân tông hay sao? Hơn nữa còn là trưởng lão của Khí Vân tông, riêng người nhà mình cho dù không nỡ cũng không dám nói thêm cái gì.

“A! A...
Từng tiếng kêu thảm thiết truyền đến.
Trước mắt, ba tiểu tử bị cột vào trên trụ đá, lột quần, que tre liên tục đánh lên mông của ba người, đánh tới da tróc thịt bong, máu me đầm đìa.
“Biết sai rồi! Chúng ta biết sai rồi! Sẽ không dám phạm sai lầm nữa!
Có người hô to cầu xin tha thứ, có người bị đánh tới phát khóc.

Chương 1998: Mộng (2)

Chương 1998: Mộng (2)
Người hành hình quay đầu nhìn lại, lão đầu khuôn mặt đầu gỗ chắp tay đứng một bên trầm giọng nói:
“Vừa mới nhập học đã dám không để quy củ vào mắt, coi lão phu là thứ chưng bày đấy à? Không có gì cần nói, cứ đánh tiếp!
Vì vậy tiếng vang bồm bộp lại vang lên, tiếng kêu thảm thiết đau đến chết đi sống lại cũng vang lên lần nữa.
Những người ở xung quanh quan sát hành hình thì hết hồn hết vía.
Thiệu Bình Ba đứng ở trong lầu phía xa nhìn, hắn không quan tâm, để cho lão đầu mặt gỗ kia đi làm kẻ ác đi.
Lên lầu, Thiệu Tam Tỉnh liếc nhìn nơi đang truyền tới tiếng kêu thảm thiết, tới bên cạnh Thiệu Bình Ba rỉ tai hai câu.
Sau đó Thiệu Bình Ba xoay người xuống lầu, đi thẳng tới khố phòng của trường Thái Học.
Trong khố phòng*, người đang dốc hết sức tháo thứ gì đó trong trường học, là do Lam Minh giả trang.
*Khố phòng: Nhà kho
Nhìn thấy Thiệu Bình Ba tới, nhất thời Lam Minh ném đồ trong tay đi, tức giận nói:
“Có chuyện gì mà lại mời ta tới?
Thiệu Bình Ba:
“Ngươi cung cấp tin tức nói Vô Lượng quả trong Vô Lượng viên bị trộm?
Lam Minh trừng mắt:
“Vì chuyện này? Mắc mớ gì tới ngươi?
Sắc mặt của Thiệu Bình Ba nghiêm trọng:

“Ngươi đã quên ta đã từng nói Ngưu Hữu Đạo rất có thể sẽ hạ thủ với Vô Lượng quả rồi à?
Lam Minh:
“Ngươi có bị bệnh không? Ngưu Hữu Đạo chết đã bao lâu rồi, ngươi còn băn khoăn cái gì?
Thiệu Bình Ba:
“Vô Lượng quả bị trộm, kết hợp với phán đoán trước đó của ta, ta hoài nghi Ngưu Hữu Đạo căn bản là chưa chết, rất có thể là vì thoát thân nên mới giả chết!
Lam Minh vừa bực mình vừa buồn cười, giơ tay lên vỗ vào đầu vai hắn:
“Tên ngốc này, nào, để ta dạy cho ngươi thường thức cơ bản liên quan tới Vô Lượng quả. Vô Lượng quả chỉ có sau khi trái cây bị hái đi mới có thể một lần nữa nở hoa kết trái. Cây Vô Lượng quả ba mươi năm nở hoa, ba mươi năm kết quả, ba mươi năm quả mới chín, mà lần này phát hiện trái cây bị trộm, là bởi vì phát hiện cây Vô Lượng quả nở hoa rồi. Ngươi không phải là rất thông minh sao? Nghe hiểu ý trong đó không vậy?
Lại vỗ lên mặt của Thiệu Bình Ba.
Thiệu Bình Ba rất ghét hành động tay chân táy máy thể hiện gã không để mình vào mắt này, nhưng cũng chẳng còn cách nào, hoài nghi nói:
“Ý của ngươi là nói Vô Lượng quả đã bị trộm từ ba mươi năm trước rồi?
Lam Minh:
“Đã hiểu là tốt rồi, đừng cứ mãi lo lắng về một người đã chết nữa, nếu thật không hết nghĩ về hắn ta nổi thì ngươi tự treo cổ mình là có thể được gặp hắn ta rồi.
Thiệu Bình Ba chần chừ nói:
“Có biện pháp khác làm cho cây Vô Lượng quả nở hoa sớm không?
Lam Minh vui vẻ:
“Đây là kỳ trân dị bảo của thiên địa, không phải thứ trồng trong đất chỉ cần tưới bón cho lớn là được, đang mơ mộng cái gì vậy?
“Ba mươi năm trước...
Thiệu Bình Ba nhíu mày.
...
Trong phủ thành Nam Châu vẫn phồn hoa như trước, đang càng ngày càng phồn hoa hơn.

Ngưu Hữu Đạo một mình đi xuyên qua nơi phồn hoa, đi vào hẻm nhỏ, dùng mắt thường quan sát trạng thái sinh hoạt của dân chúng tầng lớp thấp nhất.
Sau khi kết cục đã định ở phủ thành Nam Châu, thỉnh thoảng hắn sẽ đi ra ngoài một chuyến như vậy, có lúc không ở trong phủ thành sẽ ngồi tọa kỵ phi cầm đi tới vùng nông thôn khá xa.
Rất nhiều chuyện mặc dù hắn muốn phủi tay, không can thiệp nhiều tới bên Thương Triều tông nữa nhưng lúc rảnh rỗi hắn vẫn ra ngoài xem một chút. Chỉ là xem mà thôi, tâm sự với dân chúng địa phương, còn như mục đích là gì chỉ có trong lòng hắn biết rõ.
Vòng vo mấy vòng trong thành, tiện tay mua ít đồ mang theo đi về.
Lý do thỉnh thoảng ra ngoài cũng đều là giúp Vân Cơ mua ít đồ, danh phận hiện tại của hắn dù sao cũng là người hầu của Vân Cơ.
Trở lại biệt viện Mao Lư, mới vừa tới cửa liền nghe được tiếng cười khanh khách của Quản Phương Nghi. Đi qua cổng vào tới sân, trước mặt xuất hiện hai người, Quản Phương Nghi và Thương Thục Thanh.
Song phương gặp lại đều dừng bước, Ngưu Hữu Đạo không ngờ Thương Thục Thanh tới.
Thương Thục Thanh cũng không nghĩ tới là hắn, lại kinh ngạc nhìn chăm chú vào hai mắt của hắn, ánh mắt của đối phương làm nàng nhìn mà thấy giật mình.
Ngước mắt lên nhìn, không hề che giấu ánh mắt thường là lúc chân thật nhất.
Ánh mắt này nàng quá quen thuộc!
Ánh mắt của Quản Phương Nghi nhìn bên này một chút, lại nhìn bên kia một chút.
“Quận chúa!
Ngưu Hữu Đạo hơi hạ thấp người chào hỏi.
“Vương tiên sinh.
Thương Thục Thanh nhẹ nhàng lên tiếng đáp lại, giọng nói vẫn êm tai, cơ thể vẫn ưu mỹ.
Ngưu Hữu Đạo liếc Quản Phương Nghi một cái, không nói thêm gì, bước sang bên cạnh hai bước, sượt qua người Thương Thục Thanh.

Cặp mắt sáng trong suốt của đối phương trực xuyên thấu nội tâm của hắn, làm hắn có cảm giác muốn chạy trốn.
Thương Thục Thanh nhìn ra ngoài cửa, yên lặng một chút rồi chợt xoay người, ngẩn ngơ đứng đó, ánh mắt nhìn chằm chằm bóng lưng đang rời đi.
-Quận chúa! Quận chúa!
Khóe miệng co lại, Quản Phương Nghi gọi hai tiếng mới gọi cho Thương Thục Thanh tỉnh táo lại.
“Hửm?
Nghe tiếng, Thương Thục Thanh quay đầu lại nhìn nàng. Thấy nàng đang nhẹ nở nụ cười, sau đó quay người lại, hơi cúi thấp đầu yên lặng đi ra cửa lớn.
Quản Phương Nghi đi theo, sau khi đi qua viện khác của vương phủ đột nhiên thấp giọng hỏi:
“Còn tưởng là đạo gia sao?
Thương Thục Thanh cắn môi, lắc đầu.
Quản Phương Nghi:
“Hắn là người của Độ Vân Sơn, quận chúa biết người của Độ Vân Sơn là hạng người gì không? Yêu tu, như dân gian nói thì là yêu quái, khi hắn hiện chân thân ra sợ là sẽ làm người giật mình.
Thương Thục Thanh nhìn nàng một cái, lại tiếp tục cúi đầu đi về phía trước.
Quản Phương Nghi:
“Quận chúa, kỳ thực có đôi lời vẫn muốn hỏi người, chỉ là không biết mở miệng như thế nào.
“Hửm?
Thương Thục Thanh lại ngẩng đầu nhìn về phía nàng:
“Hồng tỷ có chuyện mời nói thẳng.
Quản Phương Nghi muốn nói lại thôi một lúc, cuối cùng vẫn hỏi:
“Quận chúa, nếu như đạo gia vẫn còn đó, người cảm thấy đạo gia sẽ thích người không?
Thương Thục Thanh gượng cười:
“Sao đạo gia có thể để ý tới phàm phu tục tử như ta được, huống chi ta còn khó coi như vậy.

Quản Phương Nghi:
“Ta thấy thật kỳ lạ, quận chúa biết rõ không có khả năng, vì sao còn nhớ mãi không quên?
Thương Thục Thanh che giấu:
“Không phải, Hồng tỷ đừng nghĩ như vậy, là ta làm phiền hắn nên hổ thẹn với hắn mà thôi.
Quản Phương Nghi “Ồ” một tiếng ý vị thâm trường, lắc đầu cười, phát hiện có mấy lời không nên hỏi.
Thương Thục Thanh lặng im trong chốc lát, đột nhiên nói:
“Hồng tỷ, ta cũng có đôi lời muốn hỏi ngươi.
Quản Phương Nghi:
“Nói đi! Có chuyện gì mà ta chưa trải qua đâu, ta không có kiêng kỵ gì, nói đi!
Thương Thục Thanh chần chừ, từ từ nói:
“Mặc dù Thanh nhi không rành thế sự, nhưng cũng biết việc nam nữ hoan ái là chuyện thường tình, huống chi trước đó tuổi Đạo gia còn trẻ, nói vậy cũng không thể ngoại lệ nhỉ? Cho nên Thanh nhi không rõ, trước đó tại sao Đạo gia vẫn luôn cô độc, không có nữ nhi bên cạnh?
Quản Phương Nghi cười ha hả:
“Quận chúa cao quý thanh nhã tận xương, không nói nổi lời thô tục, chỉ nói lời nhã nhặn. Quận chúa thật ra là muốn hỏi vì sao Đạo gia không tìm phụ nữ à?
Hai gò má Thương Thục Thanh ửng lên, “Ừm” môt tiếng xem như là thừa nhận.
Quản Phương Nghi cười nói:
“Hắn luôn xuất quỷ nhập thần, làm việc giấu đầu giấu đuôi, có tìm phụ nữ ở bên ngoài khoái hoạt hay không, có ông trời mới biết! Ngược lại, ta không tin trên đời có đàn ông không thích nữ sắc, đám Phù “Phương “Viên ở bên cạnh ta, có ai không nhịn được ra ngoài trộm hương chứ. Chỉ có điều nói đi nói lại thì tìm phụ nữ vui vẻ là một chuyện, tìm lương phối* lại là một chuyện khác. Có một số việc ngươi cũng biết, từ khi hắn xuất sơn tới nay vẫn luôn ngươi chết ta sống với người khác, không tìm là sáng suốt, tìm thì sẽ trở thành trói buộc, cũng sẽ hại đối phương, hắn vẫn luôn có lý trí máu lạnh, hiểu không?

*Lương phối: Bạn đời
Thương Thục Thanh yên lặng gật đầu:
“Vẫn là do ta hại hắn, nếu không phải ta kéo hắn xuất sơn, hiện tại hắn chắc đã có con cái rồi cũng nên!
Quản Phương Nghi:
“Quận chúa à, người suy nghĩ nhiều rồi, đừng tự ghim hết vào người mình như vậy, người cho rằng nếu người không kéo hắn xuất sơn, hắn có thể an phận thủ thường ở đó hay sao?”

Chương 1999: Triển khai phản kích sớm

Chương 1999: Triển khai phản kích sớm
“Người cho rằng loại người như hắn có thể bị Thượng Thanh tông giam lỏng mãi được ư? Không thể! Tiềm long có thể tại uyên*, nhưng không thể ở trong ao cạn được, chịu giam lỏng chỉ là vì lúc đó hắn không có thực lực phản kháng, một khi có đủ thực lực, người xem hắn có muốn gây sự hay không?
*Tiềm long: Rồng còn ẩn dưới đất “nguyện vọng sâu thẳm tiềm ẩn trong con người
Tại uyên: Sự linh động, uyển chuyển, có lên có xuống
[Theo sách Dịch Kinh linh thể “Kim Dịch]
“Cho dù không phải vì người mà rời khỏi Thượng Thanh tông, trong thời loạn thế này sao có thể phụ thuộc vào hắn được? Ở với hắn nhiều năm như vậy, ta còn không biết rõ hắn à? Người thực sự nghĩ nhiều rồi, đừng nên đổ lỗi cho bản thân mình, làm khổ bản thân vậy người khác còn không cảm kích, không cần thiết...
Mang theo vật mua được trở lại nơi ở, để đồ lên bàn, đứng ở bên cạnh bàn, Ngưu Hữu Đạo hơi trầm mặc.
Vân Cơ cầm mật thư mới dịch ra đi tới, vừa muốn nói, Ngưu Hữu Đạo đã lên tiếng trước:
“Sao Hồng Nương lại có tâm tư đi dạo vậy?
Vân Cơ:
“Qua đây chào hỏi, sau khi tiếp nhận chuyện của nàng liền trở về, tu vi cảnh giới Kim Đan đã vững chắc đợi củng cố một thời gian nữa sẽ sắp xếp thời gian tiến hành đột phá.
Chuyển thư trong tay ra:
“Bên Thánh Cảnh có hồi âm.

Ngưu Hữu Đạo thu thần, nhận thư bước nhanh vào trong mật thất, đàng hoàng mở ra kiểm tra.
Vân Cơ đi theo vào mật thất.
Sau khi từ từ xem xong thư, Ngưu Hữu Đạo nhẹ thở ra một hơi:
“Thì ra là thế, quả thật là ý trời.
Tình huống, Sa Như Lai đã xác nhận, cây Vô Lượng quả xác thực đã nở hoa rồi, nguyên nhân nở hoa nhận được câu trả lời thuyết phục từ Ngân Cơ. Còn như câu trả lời thật giả thế nào, Sa Như Lai không dám khẳng định, Ngân Cơ bảo y chuyển lời thì hắn sẽ tin.
Còn lại chính là tình huống trước mắt bên trong Thánh Cảnh, coi như là mật báo cho hắn để hắn sớm chuẩn bị.
Nếu Ngân Cơ nói như vậy, Ngưu Hữu Đạo đương nhiên là tin, tảng đá trong lòng coi như đã rơi xuống.
Vân Cơ thân làm người dịch và truyền mật thư, đương nhiên đã thấy nội dung trong thư, thử hỏi:
“Vợ của La Thu còn sống? Ở Hồ tộc? Ngươi biết vợ của La Thu?
“Việc này sau này hãy nói!
Ngưu Hữu Đạo nói một câu về chuyện này, ánh mắt lần nữa xem lướt qua nội dung trong thư, chợt hừ, nói:
“Người trông coi Vô Lượng viên lại đã chạy hết rồi, thật thú vị.
Vân Cơ:
“Nói thế là sao?
Vung thư trong tay, Ngưu Hữu Đạo xùy một tiếng:
“Đại thế của cửu Thánh đã mất!
Vân Cơ:
“Một đám người trông coi Vô Lượng viên có thể quyết định đại thế à?
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu nhìn:
“Ta nói đại thế không phải ý chỉ cửu Thánh sẽ lập tức bị sụp đổ, mà là chỉ nhân tâm dành cho cửu Thánh đã mất sạch. Chỉ cần điểm này là có thể nhìn ra, phía dưới cửu Thánh đã có lỗ hổng cực lớn, sớm đã không chịu nổi một kích rồi, hiện nay bên trên ổn định chỉ vì vũ lực của chín người đáng sợ, không ai dám làm phản. Chỉ cần có người dám đứng ra làm phản, kỳ thực khắp nơi đều là lỗ hổng, thế lực to như vậy nhưng chỉ

cần một kích sẽ sụp đổ. Ngay cả người của Vô Lượng viên cũng không quản được, ta có lòng tin hơn rồi.
Vân Cơ ngầm hiểu, vuốt cằm nói:
“Chuyện này chỉ e cũng là nguyên nhân mà cửu Thánh muốn chỉnh đốn Phiêu Miểu Các.
Ngưu Hữu Đạo:
“Chỉnh đốn hữu dụng không? Vòng đi vòng lại mà thôi.
Vân Cơ:
“Người nào lại dám làm phản? Ai dám đứng ra, người đó phải chết! Bây giờ ngươi cũng chưa có thực lực để đối kháng chính diện.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu tán thành, ngón tay gõ vào thư trong tay:
“Phiền phức sắp tới rồi, cây Vô Lượng Quả đột nhiên nở hoa, thật sự là ngoài dự liệu của ta, hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch của ta, có vài hành động sợ là không đợi ta chuẩn bị thỏa đáng được rồi.
“Hiện tại chỉ đang tra xét những người đột phá cảnh giới Nguyên Anh trong Thánh Cảnh, kế tiếp hiển nhiên cửu Thánh không thể nào bỏ qua việc tra xét người ở bên ngoài.
“Trước tiên thanh lý nội bộ Thánh Cảnh, tiện đà điều chỉnh Phiêu Miểu Các. Sau đó các đại phái của thiên hạ phải đứng mũi chịu sào, nhất là các phái cấp cao. Đạo lý đã rõ, người có năng lực lấy trộm Vô Lượng quả tất có địa vị nhất định, tu sĩ bình thường khó có năng lực tham dự, thủ đoạn tra xét thẩm tra có thể tưởng được.
Vân Cơ hơi sợ, bây giờ nàng phụ trách giao nhận mật thư cơ mật cao ở bên này, nhiều lần phía dưới mơ hồ biết những môn phái đó có liên lụy tới Vô Lượng quả.
Thần sắc nghiêm trọng nói:
“Nếu như vậy đích thực là sẽ phiền toái, hiện tại cũng không thể để cho những người đột phá Nguyên Anh kỳ giả chết được! Nếu thật sự làm vậy chẳng phải là không đánh đã khai? Nếu muốn diệt khẩu, thế lực của những môn phái kia mà bại lộ ắt sẽ bị diệt trừ, sự sắp đặt của ngươi cũng sẽ uổng phí.
Ngưu Hữu Đạo hừ lạnh:
“Có bản lĩnh thì cửu Thánh tự mình tra xét từng tu sĩ trong thiên hạ, bằng không há có thể do bọn họ định đoạt được. Ta nói, người có năng

lực lấy trộm Vô Lượng quả tất nhiên là người có địa vị nhất định, ngươi cảm thấy cửu Thánh sẽ tín nhiệm lẫn nhau hay sao? Sợ rằng người đầu tiên cửu Thánh hoài nghi là một trong số chín người, bây giờ hành động tra xét chỉ là đang xác định thôi, một khi phát hiện không liên quan tới người ngoài, cửu Thánh sẽ lật mặt với nhau, sẽ không chờ thực lực của tu sĩ Nguyên Anh của đối phương lớn mạnh, làm mình rơi vào hiểm cảnh đâu.

Khuôn mặt Vân Cơ mang sầu lo:

“Nhưng cửu Thánh vẫn sẽ tra xét tu sĩ bên ngoài, người có liên quan không thể tránh được.

Ngưu Hữu Đạo:

“Ta nói không phải do cửu Thánh muốn làm thế nào cũng được. Bọn họ ở ngoài sáng, ta ở nơi bí mật trong tối, bọn họ không nhìn được ta, chỉ có ta đâm họ một đao từ phía sau, bọn họ đã rơi xuống hạ phong, trên tay ta lại nắm nhiều lá bài như vậy, há có thể để mặc bọn họ muốn làm gì thì làm.

Quay đầu mắt lạnh liếc nhìn Vân Cơ:

“Ta sẽ không để cho bọn họ vươn tay tới các phái, cửa ải xác định trong nội bộ Phiêu Miểu Các kia ta sẽ làm cho bọn họ cực kỳ khó khăn, làm họ kẹt chết ở đó. Hiềm nghi nội bộ là lớn nhất, ngay cả nội bộ đều không thể quét sạch, cửu Thánh còn muốn quét sạch bên ngoài ư? Nghĩ mà dễ quá! Không giải quyết được nội bộ, bọn họ tất sẽ càng hoài nghi nội bộ có chuyện, cho nên phải xáo trộn nhịp độ làm việc của bọn họ!

Trong lòng hơi căng thẳng, Vân Cơ thở ra một hơi, mặc dù nàng không dùng Vô Lượng quả nhưng nàng đã đột phá đến Nguyên Anh kỳ rồi, không muốn trở thành đối tượng bị tra xét thẩm vấn, bằng không đời này nàng chỉ có thể chạy trối chết, có thể chạy thoát hay không cũng là một vấn đề. Nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo có lòng tin ứng phó, nàng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng không khỏi quan tâm, hỏi:

“Làm như thế nào?

Ngưu Hữu Đạo không hé răng, đi lại trong phòng vài vòng, cuối cùng ngửa mặt lên trời nhắm mắt lại.

Vân Cơ lẳng lặng nhìn hắn, cũng không hé răng, biết hắn đang nghĩ biện pháp ứng phó với tình thế nguy hiểm sắp tới nên không dám quấy nhiễu

suy tư của hắn.
Nàng biết rõ, đối mặt với thế cục này, bằng vào năng lực và thủ đoạn của nàng thì không có cách nào ứng phó được, chỉ có thể trông cậy vào Ngưu Hữu Đạo.
Hồi lâu sau, Ngưu Hữu Đạo chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn về phía nàng, bình tĩnh nói:
“Liên hệ với các môn phái sau lưng chúng ta, để cho bọn họ làm rõ xem người đốc tra của phái nào liên lạc trực tiếp với Đốc Vô Hư.
Vân Cơ hồ nghi:
“Đốc Vô Hư?
Ngưu Hữu Đạo ừ:
“Chuyện phía sau chút nữa sẽ nói rõ với ngươi, nói chung thế cục đã tới mức này thì không thể chờ chuyện đó tới đầu mới ứng phó được, phải sớm triển khai phản kích làm rối loạn cục diện của đối phương mới có thể tạo ra lối thoát cho mình, lá bài Lam Minh ta phải ném ra trước rồi! Thừa dịp cửu Thánh đang tra xét Thánh Cảnh nhất thời chưa thể kết thúc nhanh được, chúng ta còn có thời gian, để cho bọn họ mau chóng tìm ra người liên lạc với Đốc Vô Hư.

Chương 2000: Hướng dẫn

Chương 2000: Hướng dẫn
Vân Cơ cảm thấy kỳ quái, Lam Minh có quan hệ gì với Đốc Vô Hư? Vì sao không phải người khác mà nhất định là Đốc Vô Hư?
Lúc này nàng cũng không hỏi nhiều, biết chuyện này quan trọng hơn nên nhanh chóng xoay người đi chấp hành.
Vài ngày sau, Cung Lâm Sách, Tây Hải Đường, Yến Trục Thiên và Văn Hoa lần lượt được gửi mật thư tới, sau khi liên hệ với người phía dưới tham gia đốc tra nội bộ Phiêu Miểu Các, hỏi dò được người liên hệ với Đốc Vô Hư là người của môn phái nào, theo thứ tự là Bách Xuyên cốc của Hàn quốc và Linh Kiếm sơncủa Yến quốc.
Sau khi biết rõ tình hình, Ngưu Hữu Đạo đã lập tức để Vân Cơ thông báo sắp xếp, hắn muốn gặp mặt mấy người Cung Lâm Sách, tự mình sắp xếp công việc liên quan.
Sau khi nắm giữ tình huống của Thánh Cảnh, trước tiên Ngưu Hữu Đạo chạy tới Yêu Ma lĩnh gặp mặt Triệu Hùng Ca.
Sau đó hoặc vui vẻ trên đỉnh núi ngắm trăng sáng gió mát, hoặc chèo thuyền du ngoạn trên sông, hoặc ở sơn cốc uống rượu với tri âm tri kỷ, hoặc bay lượn trên người tọa kỵ phi cầm.
Ngưu Hữu Đạo ngày đêm không ngừng bôn ba, trong mấy ngày ngắn ngủi gặp được Cung Lâm Sách, Tây Hải Đường, Yến Trục Thiên và Văn Hoa báo cho họ biết in tức thăm dò được trong Thánh Cảnh, báo thế cục hiện nay gặp phải, báo sách lược để phản kích.
Mấy người còn chưa biết có chuyện gì xảy ra trong Thánh Cảnh, bây giờ đột nhiên nghe thấy nguy cơ tới gần, mỗi người đều vô cùng lo sợ, biết được kế hoạch phản kích của Ngưu Hữu Đạo thì đều toàn lực phối hợp.
Cuối cùng gặp Yến Trục Thiên xong xuôi, Ngưu Hữu Đạo bay xuống khỏi bầu trời, bay về phía mặt đất bao la.

Yến Trục Thiên thì nhanh chóng điều khiển tọa kỵ phi cầm đi xa.
Quay lại sơn lâm thâm cốc, Ngưu Hữu Đạo nhẹ rơi xuống đất, hạ xuống bên cạnh Vân Cơ đã cải trang. Bên người Vân Cơ có một con tọa kỵ phi cầm.
Ngưu Hữu Đạo:
“Đi thôi!
Vân Cơ:
“Đi đâu, trở về sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Gia Cát Trì, chúng ta tốn nhiều tinh thần và sức lực để bảo vệ hắn như vậy, hắn ta cũng nên xuất lực rồi!
...
Thiên Ma Thánh Địa, nơi mai táng tập thể có rất nhiều người đang đào đất móc thi hài bên dưới lên.
Võ Phi cũng tham gia vào chuyện này, nhìn thấy ở gần cây đại thụ kia có người đang bắt đầu đào bới thì trong lòng treo ngược.
Mặc dù gã không biết người đứng phía sau xui khiến mình làm chuyện này là ai, cũng không biết dụng ý là gì nhưng dưới sự lộn xộn ngổn ngang đại sự trước mắt, gã cũng mơ hồ hoài nghi có phải có liên quan gì tới việc Vô Lượng viên bị trộm hay không. Huống chi chuyện Vô Lượng viên vừa xuất hiện, gã liền nhận được tin của người giật dây, hỏi gã trước đây lúc lấy trộm đầu người khỏi hài cốt có để lại hậu hoạn hay không, nếu có, lập tức tiêu trừ hậu hoạn.
Gã hồi âm là sẽ không có vấn đề gì, người bị chôn ở bãi tha ma đó bị giết bởi đủ loại phương thức, hàng năm đều tăng thêm nhiều, thi thể để lâu như vậy đã sớm hư thối, sẽ không có vấn đề.
Nhưng trong lòng gã vẫn lo lắng.
Nhưng đến khi gã nhận được tin tức, kịp phản ứng lại thì đã muộn. Ô Thường hóa giải độc Hoặc Tâm Tán xong đã trở lại, khống chế mọi người trong Thiên Ma Thánh Địa, nhất là khu bãi tha ma này.
Gã càng ý thức được vấn đề lớn, gã đã không còn cơ hội làm trò gì với bãi tha ma nữa. Người trước đây gã giết liền chôn ở đây, trong một ngày này, gã cảm thấy hoảng sợ không thể chịu nổi.

Đợi sau khi kiểm tra hết toàn bộ người trong thánh địa, Ô Thường liền ra lệnh người trong thánh địa di chuyển tới bãi tha ma này.
Lúc này, hố mộ gian lận rốt cục bị đào ra, Võ Phi lo lắng đề phòng, sau đó chứng kiến việc mở hài cốt ra thì thở phào nhẹ nhõm.
Thi thể của người bị giết sớm đã mục nát, chôn cất dưới tình huống không có gì bảo vệ sớm đã bị côn trùng ăn thành một bộ xương khô, còn bãi tha ma cũng không hổ là bãi tha ma, sớm đã không còn nhìn rõ hài cốt nào là ai nữa, chỉ cần không nhìn rõ khuôn mặt thì sẽ rất khó có mục tiêu truy tra.
...
Yêu Ma lĩnh, trong Ma cung, đứng ở trước hang Thạch Lan nhìn phía xa có người đến người đi mua bán với nhau, Triệu Hùng Ca trầm mặc, tiếng lòng căng thẳng.
Vài ngày trước, Ngưu Hữu Đạo đã đưa tin cho y, báo cho y chuyện Vô Lượng quả bị trộm, căn dặn y nên chuẩn bị trước.
Thánh Cảnh xảy ra chuyện bất ngờ, y đã biết, bình thường trong Ma giáo sẽ có người tới Thiên Ma Thánh Địa trong Thánh Cảnh nhưng không biết tin tức Vô Lượng quả đã bị trộm, hiển nhiên tin tức trái cây bị trộm đã được tiến hành phong tỏa ổn thỏa.
Đương nhiên, đối với người có địa vị tới một trình độ nào đó, chuyện đã huyên náo lớn như vậy thì không tính là bí mật gì nữa, nhưng Thánh Cảnh vẫn sẽ tiến hành phong tỏa tin tức, hiển nhiên là không muốn làm lòng người thiên hạ chấn động, hoặc là muốn làm cho người trong thiên hạ bắt đầu có dị tâm.
Mà trước đó không lâu, Ngưu Hữu Đạo lại tự mình đến gặp y, đối mặt dặn dò y một việc.
Nam Thiên Vô Phương không nhanh không chậm đi tới bên cạnh y:
“Đến sau núi đi!
Triệu Hùng Ca quay đầu hỏi:
“Có chuyện gì?
Nam Thiên Vô Phương nhìn y:
“Ta cũng không biết chuyện gì, Ô Thường tới, đang ở sau núi, ở động của ngươi chờ ngươi đó.

Con ngươi của Triệu Hùng Ca đột nhiên co lại, Ngưu Hữu Đạo nói có thể Ô Thường sẽ tới tìm y, bảo y chuẩn bị tâm lý trước. Chẳng may đã bị Ngưu Hữu Đạo nói trúng rồi, quả nhiên đã tới!
Không nói thêm gì nữa, Triệu Hùng Ca xoay người rời đi.
Một thân một mình đi tới phía sau núi, đi lên trên vách núi, nhìn thấy trên sân thượng của động khẩu nơi mình đã ở nhiều năm có một người đang đứng đó, tóc dài phất phới, vóc người khôi ngô, không phải ai khác, chính là Ô Thường!
Triệu Hùng Ca thả người xuống, nhanh nhẹn hạ xuống bên cạnh Ô Thường, hỏi:
“Tìm ta có việc sao?
Ô Thường quay đầu lại, quan sát trên dưới một lượt:
“Nhìn khá là thoải mái nhỉ.
Triệu Hùng Ca:
“Muốn gặp mặt ta không phải là cố ý chạy tới khen ta đấy chứ!
Ánh mắt Ô Thường nhìn thẳng vào hai mắt của y, hỏi:
“Ngươi lấy được Ma Điển lúc nào?
Triệu Hùng Ca:
“Làm sao, Ma Điển có vấn đề gì không? Hay là ngươi muốn lật lọng?
Ô Thường:
“Trả lời vấn đề của ta.
Triệu Hùng Ca:
“Ngươi nên biết thời gian chỉ là đại khái, trước khi thánh nữ lâm chung thì giao phó cho ta.
Ô Thường:
“Nói cách khác, là chuyện của hơn ba mươi năm trước.
Triệu Hùng Ca:
“Khoảng thời gian đó, hỏi cái này làm gì, có vấn đề gì không?
Ô Thường:
“Ngươi tiết lộ nội dung Ma Điển cho những người khác?
Sở dĩ có câu hỏi này là bởi vì ở bên cạnh cây Vô Lượng quả từ sớm đã có nha tướng thủ hộ. Sau khi gã trở thành một trong cửu Thánh, trước đó tám Thánh khác đã ước định xong, không cho phép hái Vô Lượng quả

nữa, gã cũng phải tuân theo. Đối với gã lúc đó thì tám Thánh có căn cơ thâm hậu, gã hơi lo lắng, sau đó mới bố trí để nha tướng thủ hộ.
Mặc kệ ba mươi năm trước là ai trộm Vô Lượng quả, trong thời gian này tuy có đổi nha tướng nhưng vẫn có nha tướng khác coi trừng, không thể âm thầm vượt qua nha tướng mà không bị phát hiện ra được.
Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ lúc quyết định để nha tướng tới đó, sau khi có được Ma Điển, thấy được bí pháp nha tướng chính tông trên Ma Điển thì mới phát hiện ra, thì ra nha tướng đúng là có chỗ sơ hở.
Vì vậy, đương nhiên là nổi lên lòng nghi ngờ, sau khi ổn định cục diện nội bộ Thánh Cảnh liền lập tức chạy tới đây.
Trong lòng Triệu Hùng Ca hơi căng thẳng, y đương nhiên đã tiết lộ cho người khác rồi, tiết lộ cho Ngưu Hữu Đạo. May là Ngưu Hữu Đạo phản ứng nhanh, sau khi biết chuyện Thánh Cảnh xảy ra chuyện bất ngờ liền lập tức thông báo trước cho bên này để chuẩn bị, còn ở sau thì tùy thời hành động.
Lúc này bình tĩnh trả lời:
“Ngươi cảm thấy ta sẽ tiết lộ nội dung Ma Điển cho người khác sao?
Đây cũng là chỗ Ô Thường nghi ngờ, trước đây hành hạ lâu như vậy, Triệu Hùng Ca cũng không chịu thừa nhận trên tay mình có Ma Điển, bảo vệ ý chí kiên định, theo lý thuyết thì không có khả năng đơn giản tiết lộ ra ngoài được.

Chương 2001: Ép buộc (1)

Chương 2001: Ép buộc (1)
Nhưng vẫn phải tới xác nhận một chút, lạnh lùng nói:
“Ngươi nghĩ cho kỹ, nếu còn có người biết bí mật ghi lại trên Ma Điển, chẳng những là ngươi, bất luận kẻ nào có liên quan tới ngươi, một người ta cũng sẽ không buông tha! Hiện tại ta sẽ cho ngươi một cơ hội vãn hồi, nói cho ta biết là ai, khai ra, làm vậy sẽ tốt cho tất cả mọi người.
Dường như Triệu Hùng Ca cảm thấy khó hiểu, hỏi:
“Ngươi muốn nói cái gì? Chẳng lẽ còn có người biết nội dung ghi lại trên Ma Điển sao?
Ô Thường:
“Ta đang hỏi ngươi!
Triệu Hùng Ca:
“Sau khi Ma Điển đến tay ta, ta không hề thừa nhận với ai rằng trong tay ta có Ma Điển, càng đừng nói tới việc tiết lộ nội dung trên đó.
Ô Thường:
“Trước đó thánh nữ không nói với người khác?
Triệu Hùng Ca:
“Chuyện này làm sao ta biết được, nếu có người biết bí mật trên Ma Điển, muốn tìm ta đâu chỉ có mình ngươi? Nếu thật có người biết, ngươi cứ trực tiếp tìm người biết đó không phải xong rồi sao?
Ô Thường:
“Nếu ta biết là ai biết thì còn cần tìm ngươi hỏi hay sao?
Triệu Hùng Ca:
“Vậy làm sao ngươi biết có người khác biết bí mật trên Ma Điển? Nhất định là có dấu vết có thể tra được, người biết bí mật Ma Điển chắc chắn là có động vào thứ ghi trên Ma Điển mới đúng, bằng không làm sao có thể bị ngươi phát hiện ra? Ngươi chắc chắn đã đã nhận ra cái gì, là có

người tu luyện bí pháp trên Ma Điển, hay là có người đang tìm vực thứ năm gì đó sao?
Có mấy lời là do Ngưu Hữu Đạo giao phó, Ngưu Hữu Đạo đoán chừng Ô Thường đã biết vật tiếp dẫn là cái gì, muốn y đặt hiềm nghi lên người Lữ Vô Song.
Như thế, Lữ Vô Song biết vật tiếp dẫn nhưng không biết biện pháp tìm vật tiếp dẫn, ngược lại phải tìm Viên Cương, có thể chứng minh Lữ Vô Song chỉ có kiến thức nửa vời với ghi chép trên Ma Điển, có thể thông qua con đường khác để có phương pháp luyện chế nha tướng, như vậy liền có thể bài trừ khả năng Triệu Hùng Ca y tiết lộ bí mật.
Cộng thêm trước đó Ngưu Hữu Đạo đã làm một vài chuyện trong Thánh Cảnh, Lữ Vô Song liền khó tránh được hiềm nghi.
Nếu như Ô Thường chạy tới tìm Triệu Hùng Ca, hắn liền chứng minh được Ô Thường có thể còn chưa nghĩ được tới chuyện đó, cần phải nhắm ngay trọng tâm câu chuyện tùy cơ hội nhắc nhở Ô Thường.
Quả nhiên, ánh mắt của Ô Thường chợt lóe, nhớ lại việc Ngưu Hữu Đạo bị đâm, Ngưu Hữu Đạo tra xét Vô Lượng viên rốt cục là phát hiện ra cái gì rồi? Chân tướng đã như đá chìm đáy biển, hành động phía sau Lữ Vô Song rõ ràng là có vấn đề, rõ ràng cho thấy muốn che đậy gì đó.
Còn lời nói của Triệu Hùng Ca quả thực là nhắc nhở gã, vực thứ năm!
Sau khi gã phát hiện Hạt Hoàng là vật tiếp dẫn cũng đã có hoài nghi với việc Lữ Vô Song muốn tìm Hạt Hoàng, hiện tại, tất cả nghi hoặc dường như đã được xâu chuỗi lại.
Đột nhiên, Ô Thường xuất thủ ấn lên đầu vai của Triệu Hùng Ca, pháp lực cường đại khiến Triệu Hùng Ca khó có thể nhúc nhích.
Triệu Hùng Ca trầm giọng nói:
“Ngươi muốn làm gì? Thật muốn lật lọng hay sao?
Sau khi thi pháp điều tra tu vi của Triệu Hùng Ca, xác nhận không có vấn đề gì, Ô Thường lại đột nhiên buông tay, lắc mình một cái, bóng người bắn về phía phía chân trời, rời đi luôn.
Nhìn theo Ô Thường rời đi, Triệu Hùng Ca chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.
Có nhắc nhở của Ngưu Hữu Đạo, y biết rõ vừa rồi Ô Thường đã làm gì, gã muốn nhìn thử xem y có sử dụng Vô Lượng quả hay không, đã đột phá cảnh giới Nguyên Anh hay chưa.

Đối với chuyện này y không hỏi cảm thấy may mắn, may mắn là Viên Cương đến Ma giáo, còn cần y tới hiệp trợ Thục Lạc làm y tạm thời còn chưa có thời gian ổn định lâu dài để đột phá, bằng không hậu quả khó mà lường được.
Đương nhiên, nếu quả thật đến mức kia rồi thì y và Viên Cương chỉ có thể chạy lấy người.
Sắc mặt Triệu Hùng Ca nghiêm trọng, việc Vô Lượng quả bị trộm làm y ý thức sâu sắc rằng thế cục đã đột nhiên chợt biến đổi, sau này không biết sẽ có mưa gió gì ập tới đây.
...
Cảnh nội Tống quốc, bên cạnh bến tàu gần sông lớn dậy sóng, ba người đứng ở bên bờ, một người trong đó là ngư ông, hai người còn lại là Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ đã dịch dung.
Còn Hải Vô Cực vây giờ đã trở thành một gã bán rong bánh nướng, đôi mắt thỉnh thoảng nhìn về phía ba người trên bờ.
Chẳng còn cách nào, vì sống sót dù sao cũng phải tìm một thân phận để che giấu, thiên hạ hiện giờ ngay cả trốn trong núi sâu cũng không còn an toàn nữa.
Đương nhiên, đã có người sắp xếp người âm thầm chiếu cố và yểm hộ hai người.
Đón gió sông mà đứng, Gia Cát Trì nghiêng đầu nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo đang đứng sóng vai với mình, hoài nghi hỏi:
“Liên hệ với gián điệp bí mật ở Triệu quốc?
Cục đá trong tay Ngưu Hữu Đạo ném xuống sông, “tõm” một tiếng:
“Không sai, liên hệ với gián điệp bí mật ở Triệu quốc, sau đó sẽ có người bắt được tên gián điệp bí mật kia, sau đó tiết lộ việc ngươi ở Vô Biên Các, cuối cùng sẽ có người phát hiện ra ngươi có qua lại với Lam Minh. Ngươi nhất định đừng nói với ta rằng ngay cả một tên gián điệp bí mật ẩn thân ở Triệu quốc ngươi cũng không tìm được.
Gia Cát Trì:
“Có thể tìm được, nhưng hiện tại ta dám liên hệ sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Không thể luôn bị người của Phiêu Miểu Các giám thị được, ngươi cứ yên tâm đi chút, huống chi phía sau còn có ta, ta sẽ phái người theo dõi,

một khi có chuyện, bên ta sẽ biết làm gì, sẽ không để tên gián điệp bí mật mà ngươi liên hệ mật báo được với Phiêu Miểu Các.
Gia Cát Trì:
“Lam Minh sao có thể qua lại với ta được? Ta chỉ sợ muốn vời Lam Minh ra khỏi Vô Biên Các cũng khó.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta nói sẽ gặp ngươi thì tức là sẽ gặp ngươi.
Gia Cát Trì:
“Một khi hắn phát hiện ra là ta chỉ sợ sẽ lập tức mật báo.
Ngưu Hữu Đạo:
“Không đâu, hắn cũng không dám, Lam Minh là người của ta.
“...
Trong nháy mắt Gia Cát Trì nghẹn lại không biết nói gì, khuôn mặt khó có thể tin:
“Con trai của Lam Đạo Lâm, Lam Minh là người của ngươi?
Ngưu Hữu Đạo:
“Giải thích ngược lại thì ngươi sẽ hiểu được hơn chút, Lam Minh có nhược điểm lộ ra sẽ phải chết trong tay ta.
Gia Cát Trì:
“Có phải ta không có lựa chọn khác hay không?
Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười, hỏi một đằng, trả lời một nẻo:
“Có chuyện ta thấy rất kỳ lạ, bằng vào tu vi của ngươi, sao lại tử thủ cạnh tên phiền toái Hải Vô Cực kia không buông?
Câu nói này dường như đã làm Gia Cát Trì tìm được đáp án, trầm mặc một chút rồi nói:
“Làm nô tài lâu đương nhiên thành thói quen.
Ngưu Hữu Đạo:
“Đây cũng là một câu trả lời khá hợp lý. Ta còn muốn biết ngươi làm thế nào đột phá đến Nguyên anh kỳ?
Gia Cát Trì:
“Vô Lượng quả trong kho đồ của Hoàng cung, đặt trong một món dụng cụ, không hề bị phát hiện ra, được đặt trong cung từ lúc nào đã không thể khảo chứng được nữa, sau thì vô ý phát hiện ra. Gia gia của hắn, lão tiên Hoàng cho ta, không có Hải thị sẽ không có ta.

Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
“Nghe nói trước đó mấy Thánh đã giết không ít người đột phá tới Nguyên Anh kỳ, xem ra trước đây Vô Lượng quả lưu lạc từ Thánh Cảnh tới nhân gian không ít, hiện nay ngươi xem như là cá lọt lưới, tương đối may mắn.
Gia Cát Trì than thở:
“Thiên hạ to lớn, ai biết thế gian này có còn người khác ẩn thân hay không, chẳng qua là ta bị bại lộ mà thôi.
Ngưu Hữu Đạo:
“Đi thôi, bên Hải Vô Cực ngươi không cần lo lắng, sẽ có người bảo vệ tốt.
Gia Cát Trì:
“Ngay cả các người là ai ta cũng không biết, nếu các người có ý hại ta, ta liền một đi không trở lại!
Ngưu Hữu Đạo:
“Chuyện như thế này, nếu ta nói là không hại ngươi ngươi chưa chắc sẽ tin, ta cũng không biết nên thủ tín với ngươi như thế nào, đổi ngược lại để nói thì cứ đi đi thôi! Nếu không đi, ngươi sẽ không đi được đâu nữa, tên bán bánh nướng kia cũng sẽ phải chết rất thảm!
Hai người gần như cùng lúc quay đầu, bốn mắt nhìn nhau, Gia Cát Trì cảm thấy đối phương có ý uy hiếp dày đặc.
Vân Cơ ở một bên đề phòng cao độ, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng sẽ ngăn cản việc Gia Cát Trì làm khó dễ.

Chương 2002: Ép buộc (2)

Chương 2002: Ép buộc (2)
Dáng vẻ của Ngưu Hữu Đạo lại như không có chuyện gì xảy ra, nhìn về phía mặt sông, khẽ cười nói:
“Nếu ngươi muốn bảo vệ hắn thì ngươi không thể không đi. Nếu ngươi nguyện bỏ hắn lại, nguyện chỉ sống vì mình thì ngươi càng phải liên thủ với bọn ta. Không bằng như vậy đi, bây giờ ngươi giết tên bán bánh nướng đi, ta sẽ lập tức cho ngươi biết ta là ai, như vậy ngươi cũng có con bài tự vệ, ta nói lời giữ lời, lựa chọn thế nào là do ngươi!
Gia Cát Trì gằn từng chữ:
“Nếu như ta đều không đồng ý thì sao?
Ngưu Hữu Đạo thong dong nói:
“Từ giờ trở đi, tên bán bánh nướng sẽ biến mất một thời gian, chờ sau khi ngươi hoàn thành nhiệm vụ trở về tự nhiên sẽ biết ta có hại ngươi hay không, chúng ta lấy sự thực để chứng minh tất cả, miễn việc nói miệng không bằng không chứng. Nếu ta không đoán sai, hắn đã biến mất rồi.
Gia Cát Trì chợt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hải Vô Cực vốn dĩ ở bên quầy hàng bánh nướng thì hiện giờ quả thực là không thấy nữa, nhất thời kinh hãi, trong nháy mắt xuất thủ chộp tới chỗ Ngưu Hữu Đạo.
Sớm có phòng bị, Vân Cơ lấy tốc độ ánh sáng xuất thủ, bắt cổ tay của Gia Cát Trì lại. Hai người giằng co phân cao thấp.
Gia Cát Trì và Vân Cơ bốn mắt nhìn nhau.
Ngưu Hữu Đạo nhìn cánh tay của Vân Cơ đang hơi rơi vào thế hạ phong trong lúc phân cao thấp, yên lặng nói:
“Tốt nhất đừng làm ra động tĩnh lớn, bằng không hắn sẽ phải chết ngay bây giờ!

Chuyện cưỡng ép bắt giữ con tin uy hiếp, dường như hắn làm vô cùng tự nhiên không hề cảm thấy gánh nặng.
Dứt lời xoay người đi:
“Chúng ta dựa vào cái gì mà cứu các ngươi rồi còn phải bảo vệ các ngươi? Làm người không thể quá ích kỷ, không thể chỉ biết hưởng lợi mà không xuất lực được. Đi thôi, ta nói lời giữ lời, chờ tin tức tốt của ngươi.
“Tình hình cụ thể rõ ràng sẽ có người liên lạc với ngươi. Được rồi, quán bánh nướng cần phải có người giúp hắn thu dọn, tránh việc không ai coi chừng mà bị người ta hoài nghi.
Vân Cơ bỏ cổ tay Gia Cát Trì ra, từng bước lui lại chắn Ngưu Hữu Đạo ở phía sau, cảnh giác rút lui.
Gia Cát Trì nắm chặt hai tay, gò má nghiêm lại nhìn chăm chú, mắt mở trừng trừng nhìn hai người rời đi như vậy nhưng lại bất lực.
...
Vô Lượng Viên, Vương Tôn phụng mệnh mang đồ tới, sau khi thông qua kiểm tra thì đi tới nội đường Đại La, gặp được Sa Như Lai đang trấn giữ, giao đồ xong xuôi.
Sa Như Lai bảo người mang đồ đi sắp xếp, nội đường không còn người ngoài, Vương Tôn tới gần gã thấp giọng nói:
“Bên ngoài người đã sắp xếp xong xuôi, sẽ phối hợp hành động với bên kia.
Sa Như Lai hơi gật đầu:
“Tin tức truyền lại không có dị thường chứ?
Vương Tôn:
“Hiện tại ra vào Thánh Cảnh rất phiền phức, căn bản là không có cách bí mật mang đi được, chỉ có thể để người mang tin tức mặc ký* nội dung, sau đó sẽ phiên dịch sau.
*Dạng ký hiệu mật
Sa Như Lai:
“Truyền tin ra ngoài cùng với mang tin vào đây không nên dùng cùng một người.
Vương Tôn:
“Biết rồi.

Sa Như Lai:
“Còn nữa, nếu không phải tình huống bất đắc dĩ, về sau ngươi cố gắng đừng nên tới, bên kia có yêu cầu gì, ngươi tự phối hợp chấp hành là được.
Vương Tôn:
“Được.
...
Cảnh nội Hàn quốc, thời điểm giờ cơm trưa, một tên nam tử như không có chuyện gì xảy ra đi vào một một tửu lâu, lên lầu vào một gian phòng bao, ở trong đó một lúc mới ra ngoài rời khỏi tửu lâu, sau đó nhanh chóng ra khỏi thành, rời đi.
Mà ở trong tửu lâu vẫn có mấy người âm thầm theo dõi động tĩnh của gian phòng bao kia.
Đầu đường, hai người vội vã đi tới quán trà đối diện tửu lâu, ngồi xuống, trên bàn vốn có một lão hán, người này là Lý Chính Pháp, cốc trưởng Bách Xuyên cốc sau khi dịch dung.
Một nhóm người này là đốc tra của Bách Xuyên cốc ở Phiêu Miểu Các, sở dĩ xuất hiện ở đây là bởi vì phát hiện ra một gã người của Phiêu Miểu Các có bộ dạng lén lút khả nghi, nghĩ hết biện pháp một đường theo dõi đến đây.
Mà sở dĩ phải theo dõi cũng thật sự là bị cửu Thánh ép buộc, cửu Thánh đã hạ tối hậu thư, trong vòng nửa năm không tra ra được thành tích thì tất cả sẽ phải bỏ mạng, vì vậy sau khi phát hiện khả nghi thì không tiếc theo dõi người của Phiêu Miểu Các.
“Mục tiêu đã ra khỏi thành, mời đồng môn sư huynh đệ trú ở đây hỗ trợ theo dõi.
Một trong hai người ngồi xuống bưng trà che giấu báo một câu.
Lý Chính Pháp thấp giọng nói:
“Mau chóng điều tra rõ thân phận của người mà hắn gặp.
Vừa mới nói xong, ba người trao đổi ánh mắt một chút rồi tiếp tục vùi đầu uống trà.
Người ở trong phòng bao của tửu lâu đi ra, đứng ở cửa nhìn chung quanh một chút, bước nhanh rời đi.

Sau hai canh giờ, thân phận bối cảnh của người này liền ở trước mặt Lý Chính Pháp, là một tiểu lại của huyện nha nơi đây.
Vào buổi tối, bí mật theo dõi ở bên ngoài một tòa nhà, Lý Chính Pháp quay đầu lại, một tên đệ tử ở gần thấp giọng bẩm báo:
“Người theo dõi truyền lại tin tức báo rằng người đã quay lại cứ điểm của Phiêu Miểu Các.
Lý Chính Pháp quay đầu nhìn về phía gian phòng bao đèn đuốc sáng trưng, ánh mắt lóe lên một hồi rồi trầm giọng nói:
“Cứ theo dõi như này không phải cách hay, bí mật bắt về thẩm vấn!
Hai tên đệ tử ở bên cạnh nhìn nhau, một người nói:
“Trưởng lão, nhỡ đâu đối phương cũng là người của Phiêu Miểu Các thì sao?
Lý Chính Pháp:
“Lén lút như vậy không tra xét thì nào biết có chuyện gì được. Không biết thân phận của hắn thì cứ xem như không biết, nếu như là người của Phiêu Miểu Các thì bỏ qua, chúng ta cứ tiếp tục theo dõi cũng chẳng được việc gì, chuyện gì cũng không tra ra được. Thông báo với đệ tử của khác đang trấn giữ trong thành, làm xong thì giải quyết tốt hậu quả, che giấu động tĩnh khi bắt người.
Sau khi y ra lệnh một câu, mấy người âm thầm vào trong trạch viện, lấy thế nhanh như chớp không kịp bịt tai bắt được người đã theo dõi hơn nửa ngày nay.
Sau một ngày, Lý Chính Pháp vội vã chạy tới tông môn của Bách Xuyên cốc.
Sau khi thông báo liền gặp được chưởng môn Âm Như Thuật, sau khi hành lễ liền đi thẳng vào vấn đề:
“Chưởng môn, chỗ ta cần gấp lực lượng của tông môn hiệp trợ.
Âm Như Thuật hơi giật mình:
“Có chuyện gì?
Lý Chính Pháp:
“Chỗ ta phát hiện ra một người của Phiêu Miểu Các có bộ dạng khả nghi, sau khi theo dõi thì phát hiện người đó âm thầm liên lạc với một người bên ngoài, sau đó tiến hành bí mật bắt giữ người đó lại, sau khi thẩm vấn thì phát hiện ra một vài vấn đề.

Âm Như Thuật kinh ngạc nhìn vị này, phát hiện khả năng vị này đã thực sự bị Thánh Cảnh ép cho quẫn rồi, theo dõi người của Phiêu Miểu Các không nói, lại còn tiến hành bắt người liên lạc của Phiêu Miểu Các, chỉ có điều cũng có thể hiểu được tâm tình của đối phương, đã bị dồn vào đường cụt rồi, không làm thì chính là chết!
Trầm mặc một lúc, hỏi:
“Phát hiện ra vấn đề gì rồi?
Lý Chính Pháp:
“Sau khi nghiêm hình thẩm vấn, đối phương nói ra thân phận của mình, chính là gián điệp bí mật của Triệu quốc nằm vùng ở cảnh nội Hàn quốc, cũng khai ra mục đích liên hệ với người của Phiêu Miểu Các, đối phương muốn nhanh chóng sửa lại danh sách người nằm vùng, bí mật đưa tới một cứ điểm bên ngoài ở sa mạc Vô Biên, bên kia sẽ có người liên lạc với hắn. Hiện tại ta không có đủ nhân lực, mới chỉ có ta cùng hai tên đệ tử, thêm nữa lại ngoài tầm tay với, sợ là khó mà tiếp tục thực hiện việc truy tra tiếp, cần chưởng môn điều động lực lượng tông môn phối hợp với bọn ta!
Âm Như Thuật trầm ngâm nói:
“Chính Pháp, tâm tình của ngươi ta hiểu, khả năng đây là hành động nội bộ của Phiêu Miểu Các, chúng ta tham gia vào chuyện như vậy có thích hợp không? Ngươi muốn tra thì trực tiếp báo cho Phiêu Miêu Các để bên đó hiệp trợ phối hợp không được sao?
Lý Chính Pháp trầm giọng nói:
“Người liên hệ khai ra một câu, người của Phiêu Miểu Các nói, sở dĩ làm cho hắn tự mình đưa tới mà không dùng tới con đường truyền tin là lo đường đưa tin bí mật đã bị Phiêu Miểu Các nắm giữ, cho nên người biết càng ít càng tốt!

Chương 2003: Công sức không phụ lòng người (1)

Chương 2003: Công sức không phụ lòng người (1)
Âm Như Thuật cả kinh, người của Phiêu Miểu Các sợ bị người của Phiêu Miểu Các biết, điều này hiển nhiên là biết Phiêu Miểu Các đang làm gì, không khỏi đi qua đi lại một hồi, chợt dừng bước quay đầu lại nói:
“Ta sẽ triệu tập chư vị trưởng lão thương nghị việc này!
Lý Chính Pháp giơ tay lên:
“Chưởng môn, tuyệt đối không thể, Phiêu Miểu Các có mặt ở mọi nơi, ngay cả chuyện cửu Thánh tự thân xuất mã bắt Gia Cát Trì cũng đã bị lộ ra, đã đang tra xét nội gián rồi, ngài và ta đều không dám chắc chắn trong tông môn có vấn đề hay không, một khi tiết lộ ra cái gì, tâm huyết này của ta liền uổng phí. Chưởng môn, đao đã gác trên cổ của ta và hai tên đệ tử rồi, nếu qua loa không khai báo được gì thì ba người bọn ta chắc chắn sẽ phải chết!
Chắp tay cúi người, dáng vẻ khẩn thiết.
Âm Như Thuật hiểu ý của y, người biết càng ít càng tốt, lần nữa lưỡng lự, hơi do dự.
Thấy ông ta chậm chạp không quyết, Lý Chính Pháp lần nữa chắp tay năn nỉ:
“Chưởng môn, việc này rõ ràng có vấn đề, nếu như phát hiện vấn đề mà không tiến hành điều tra, sau này bị Thánh Cảnh phát hiện ra, đến lúc đó tông môn cũng chịu tội khó thoát!
Lời này vừa nói ra, Âm Như Thuật dừng bước, rốt cục hạ quyết tâm, hỏi:
“Ngươi chuẩn bị làm như thế nào?

Lý Chính Pháp:
“Làm rõ ràng chuyện này, tại sao không tiến hành liên lạc ở nơi khác lại cố tình định ở gần sa mạc Vô Biên, dựa vào việc đó có thể suy đoán, người liên lạc rất có thể đang ẩn mình ở Vô Biên Các. Chỗ ta không có đủ người, cần điều động số lượng lớn nhân thủ tiến hành bố trí khống chế xung quanh Vô Biên Các, tùy thời làm việc.
Âm Như Thuật:
“Được! Ta cho ngươi quyền được triệu tập nhân thủ cần thiết. Chỉ có điều ta nói trước, một khi phát hiện ra bất thường thì cần phải lập tức ngưng hành động, không thể làm xằng bậy liên lụy tới tông môn, bằng không Phiêu Miểu Các có thể bỏ qua cho ngươi, tông môn cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!
Lý Chính Pháp mừng rỡ chắp tay nói:
“Tạ ơn chưởng môn thành toàn, ta tất sẽ cẩn thận hành sự!
...
Ở giữa là dãy núi Hoành Tuyên, một bên là sa mạc mênh mông, một bên là cánh đồng hoang vu lạnh vắng.
Cạnh con đường cái sát bên cánh đồng mênh mông có một cái trấn nhỏ hoang vắng, bình thường bị gió cát thổi tạo thành lớp vàng đất bẩn thỉu.
Một tay cầm quải trượng, người áo xám bay từ hướng sa mạc tới, bay qua dãy núi vắt ngang, bay qua cánh đồng hoang vu, dừng lại ở bên ngoài trấn nhỏ, chậm rãi quẹo vào trong trấn.
Một quán rượu nhỏ ở ngoài cửa bày một cái bàn, bên cạnh bàn có một người đang ngồi chậm rãi uống rượu, sau khi nhìn thấy người đến cầm trên tay quải trượng thì đưa ra ba ngón tay đặt lên bàn, chỉ về hướng đĩa bánh màn thầu.
Lúc người cầm quải trượng đi qua bên cạnh bàn thì tiện tay cầm bánh màn thầu trong tay, đi sượt qua người đang ngồi, đi về một đầu khác của trấn nhỏ.
Chờ một lúc có hai người bước nhanh vào trấn nhỏ, đi tới một cửa hàng đối diện quán rượu nhỏ, đi vào trong gian phòng, một người chắp tay bẩm báo với Lý Chính Pháp đang ở trong tĩnh hậu:
“Trưởng lão, người đã rời khỏi trấn nhỏ, đi về hướng sơn mạch rồi.
Lý Chính Pháp đã dịch dung:

“Được! Lập tức ra lệnh cho cơ sở ngầm bố trí ở trong núi nghiêm mật quan sát hướng đi của hắn.
“Vâng!
Hai tên đệ tử lĩnh mệnh rời đi,
Lý Chính Pháp ăn mặc kiểu tiểu thương cũng ra khỏi cửa hàng, nghiêng đầu ra hiệu, bên trong quán rượu nhỏ lập tức có một gã tiểu nhị đi ra, túm người đang ngồi cửa uống rượu vào.
Sau đó, một đám người từ các nơi xông ra khỏi trấn nhỏ, phi thẳng về hướng người cầm quải trượng mới rời đi.
Sau khi đi qua dãy Hoành Tuyên lại có hai người xông ra từ nơi ẩn thân trong núi, hành lễ.
Lý Chính Pháp phất tay, ý bảo không cần đa lễ, trầm giọng hỏi:
“Nhìn thấy mục tiêu đi về hướng nào không?
Một người bẩm báo:
“Đi về hướng Vô Biên Các.
Hai mắt Lý Chính Pháp sáng lên:
“Tốt! Không ngoài sở liệu, quả nhiên là Vô Biên Các.
Quay đầu lại hỏi mấy tên phụ trách giám thị:
“Cách ăn mặc và tướng mạo của mục tiêu đã nhớ cả chưa?
“Nhớ rồi!
Mấy người đồng thanh trả lời.
Lý Chính Pháp:
“Hắn là đối phương sẽ không dùng diện mạo thật, lập tức đưa tin về cách ăn mặc và vóc dáng của đối phương một cách cặn kẽ cho nhân thủ bố trí ở Vô Biên Các, để bọn chúng mở to hai mắt mà nhìn, sau khi phát hiện mục diêu cần phải theo sát chân đối phương tới điểm dừng chân. Nói cho bọn họ biết, bất luận kẻ nào cũng không được tiết lộ chút gì, hai người một nhóm, giám thị lẫn nhau!
“Vâng!
Có người lĩnh mệnh.
Sau đó Lý Chính Pháp nói với một người:
“Đưa tin cho cơ sở ngầm bố trí dọc theo dãy núi, xem mục tiêu có rời đi theo hướng khác hay không.
Một người lĩnh mệnh:

“Vâng!
Lý Chính Pháp đang chờ, chờ tin tức khắp nơi, đợi khi Vô Biên Các truyền tin tới phát hiện ra mục tiêu, bên ngoài lập tức dẫn người chạy tới...
Sau khi đến Vô Biên Các, Lý Chính Pháp tìm được người phụ trách bố trí bên này, hỏi:
“Mục tiêu vẫn còn ở nhà trọ Thiên Hồ sao?
Người phụ trách nói:
“Vẫn còn ở, chúng ta mướn mấy gian phòng ở ngay đối diện với hắn, thuận tiện giám thị. Còn nữa, lúc đối phương tiến vào nhà trọ thì không tiến hành đăng ký, có thể thấy được trước đó đã ở đây rồi.
“Đi, đi tới nhà trọ. Những người khác tiếp tục ở nơi này giám thị.
Lý Chính Pháp nói nhanh, theo người phụ trách đi thẳng đến nhà trọ Thiên Hồ.
Sau khi đi vào nhà trọ, người phụ trách đưa y đi thẳng tới gian phòng đối diện mục tiêu.
Khi vừa vào phòng, Lý Chính Pháp lập tức bảo người đang ghé vào cửa sổ quan sát tránh ra, đích thân nhìn một chút, phát hiện có thể quan sát rõ ràng được động tĩnh của gian phòng mục tiêu...
Mà mục tiêu bên ở trong gian phòng, đang cầm một tờ danh sách kiểm tra, sau khi xem thì đốt thành tro bụi, “haiz” than khẽ.
Gã không phải ai khác, chính là Gia Cát Trì.
Dựa theo kế hoạch, gã cần ở đây chờ, không cần làm gì nữa, cũng không cần gã liên hệ với Lam Minh, nói là Lam Minh sẽ chủ động đến tìm gã...
Trong một gian phòng khác, Yến Trục Thiên đã dịch dung đang đứng chắp tay.
Cửa mở, một gã đệ tử tâm phúc đi vào, đóng cửa rồi đi tới bên cạnh y, thấp giọng nói:
“Đã bị theo dõi.
Yến Trục Thiên thiên khẽ gật đầu, lấy một phong thư trong tay áo ra:
“Đi tới phía sau nhà trọ giao cho thủ vệ, nói là bạn cũ đưa cho Lam Minh! Sau khi truyền tin, ngươi lập tức rời đi.
“Vâng!
Đệ tử nhận thư lĩnh mệnh rời đi.

...
Phía trước cửa sổ thạch anh ánh lên ánh u lam, Lam Minh đang đứng chắp tay nhìn giao long đang ngao du tự tại trong nước, bản thân gã cũng như đang đi vào cõi thần tiên, không biết đang suy nghĩ gì.
Tổng quản Ban Hải của Vô Biên Các đi tới, đưa một phong thư:
“Các chủ, có người đưa tin cho thủ vệ, nói là bạn cũ của ngài bảo chuyển tới.
Lam Minh:
“Bạn cũ nào?
Thần sắc của Ban Hải nghiêm lại:
“Thư này ngài nên tự xem rồi tính.
Lam Minh quay đầu xé thư ra, phát hiện bên trên chỉ có vẻn vẹn mấy chữ: Bạn cũ Lang Hồ tới chơi, phòng chữ đinh số sáu xin đợi!
“Bạn cũ Lang Hồ...
Lam Minh nhíu mày, nhớ lại tình hình gặp Thiệu Bình Ba ở Lang Hồ, không khỏi thấp giọng nói:
“Thiệu Bình Ba tới?
Ban Hải:
“Lúc nhận được tin kiểm tra thì phát hiện không bình thường, ta lập tức tìm người của nhà trọ hỏi thăm, xem dáng vẻ và vóc người thì không phải là hắn.
Khóe miệng Lam Minh khẽ nhăn một cái, không phải Thiệu Bình Ba? Lúc đó trừ gã và Thiệu Bình Ba ra còn có tên còn lại, chẳng nhẽ là người kia đến?
Việc cơ mật như vậy sẽ không để người không quen biết liên hệ, cho dù không phải người nọ, chắc cũng là người trong cùng một nhóm.
Gã vẫn muốn biết nhóm người kia là ai, nhưng Thiệu Bình Ba lại không chịu nói cho gã biết. Bây giờ người đến, vừa lúc như ước nguyện của gã, muốn nhìn thử rốt cuộc đối phương là người nào, tránh việc đối phương biết mình mà mình lại không biết đối phương, thật sự là khiến người ta không chắc chắn.
“Phòng chữ đinh số sáu...
Lam Minh thì thầm một tiếng, hủy thư đi, quay đầu lại nói:
“Chuẩn bị cho ta một bộ trang phục và đạo cụ, ta sẽ đi gặp.

“Vâng!
Ban Hải lĩnh mệnh rời đi.

Chương 2004: Công sức không phụ lòng người (2)

Chương 2004: Công sức không phụ lòng người (2)
Rất nhanh, sau khi cải trang và dịch dung, Lam Minh đi ra khỏi các, đi từ sau nhà trọ vào, nhìn xung quanh rồi mới đi tới phòng chữ đinh số sáu, gõ cửa một cái.
Nghe được, người ghé vào cửa sổ quan sát nói có người chạm mặt với mục tiêu, Lý Chính Pháp lập tức đi tới trước cửa, dán vào khe cửa quan sát, thấy được người tới gõ cửa.
Gia Cát Trì ở bên trong quay đầu đi ra cửa, mở cửa, liếc người đến đã dịch dung, sau đó để đối phương đi vào, đóng cửa lại.
Sau khi đi vào quan sát căn phòng một lượt, mắt Lam Minh lần nữa nhìn đối phương, phát hiện thân thể không đúng, không giống người ra tay với mình ở Lang Hồ, lúc này mới trầm giọng hỏi:
“Ngươi là người phương nào?
Gia Cát Trì cũng không nói nhảm, giơ tay lên xé mặt giả trên mặt ra, lộ ra hình dáng thật.
Lam Minh sửng sốt, nhìn chằm chằm dung mạo của đối phương, phát hiện người này sao lại nhìn quen mặt như vậy, sau đó bỗng nhiên phản ứng lại, giật mình không nhỏ chỉ vào gã:
“Ngươi... Chẳng lẽ ngươi là Gia Cát Trì?
Bây giờ những bức họa phát lệnh truy nã Gia Cát Trì và Hải Vô Cực được dán ở khắp nơi, Vô Biên Các há có thể thiếu, đương nhiên hắn cũng từng nhìn thấy.
Bức họa e là có hơi khác biệt với người thật, nhưng đại khái cũng tương tự, lại liên hệ với việc bên kia giúp Gia Cát Trì chạy được, đương nhiên đã có lời giải cho hoài nghi này.

Gia Cát Trì cũng không dối gạt hắn, dựa theo kế hoạch vuốt cằm nói:
“Không sai, chính là ta!
Sau khi được xác nhận, nhất thời Lam Minh có phần luống cuống, kề sát vào gã thấp giọng tức giận nói:
“Ngươi điên rồi sao, không biết là khắp nơi đang lùng bắt ngươi sao, ngươi còn dám chạy tới nơi này gặp mặt ta?
Ngược lại không phải hắn sợ Gia Cát Trì bị phát hiện mà là sợ mình bị liên lụy.
Chạy đến gặp mặt là muốn xác nhận nhóm người kia là ai, kết quả thì hay rồi, lại là Gia Cát Trì, lần này đùa quá chớn rồi.
Gia Cát Trì lẳng lặng nhìn hắn không lên tiếng, chỉ là đột nhiên xuất thủ, một phát túm lấy bả vai của Lam Minh khiến hắn không thể động đậy.
Lam Minh thất kinh:
“Ngươi muốn làm gì? Ta cho ngươi biết, nơi đây không phải nơi ngươi làm loạn được đâu!
Gia Cát Trì không có ý gì khác, giơ tay kéo mặt nạ của hắn xuống, xác nhận xem đối phương thật là Lam Minh hay không.
Gã từng xem tướng mạo thật của Lam Minh từ chỗ Ngưu Hữu Đạo, không sai, chính xác là Lam Minh.
Thả Lam Minh ra, ném trả lại mặt giả cho hắn.
Lam Minh rất phẫn nộ, thế nhưng đối mặt với người như vậy cũng không có cách nào thật sự phát tác, thấp giọng nói:
“Ngươi tìm ta có chuyện gì?
Gia Cát Trì:
“Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, ta muốn sau này ở lại Vô Biên Các, làm phiền ngươi hỗ trợ sắp xếp phối hợp một chút!
Lam Minh thấp giọng cắn răng nói:
“Đùa gì thế? Chỗ ta là nơi thế nào, đang có bao nhiêu con mắt nhìn chằm chằm, ngươi muốn chết cũng đừng có liên lụy tới ta, việc này tuyệt đối không được!
Nói chung là kiên quyết phản đối, cho dù Gia Cát Trì thương lượng thế nào cuối cùng cũng chỉ có thể tan rã trong không vui.
Mang lại mặt giả lên, vừa ra đến trước cửa, Lam Minh nói nhanh:
“Nhanh chóng cút đi cho ta.

Mở rộng cửa đi nhanh.
Gia Cát Trì nhìn bên ngoài cửa một lần nữa rồi mới chậm rãi đóng cửa lại.
Lý Chính Pháp đang ghé vào khe cửa kiểm tra, lúc này đã nhìn rõ dàng diện mạo của Gia Cát Trì, vẫn là bộ quần áo ban đầu che giấu thân hình của Gia Cát Trì, y cũng chậm rãi rời khỏi khe cửa, nhíu mày, nói thầm một câu:
“Sao người này nhìn khá quen như vậy nhỉ?
Sắc mặt của một người ghé vào cửa sổ thay đổi, đứng dậy run run nói:
“Trưởng lão, hình như là tên trên bức họa phát lệnh truy nã!
Kỳ thực Lý Chính Pháp ngẫm lại cũng nhớ tới, dù sao cũng là đuổi theo manh mối tàn dư Triệu quốc mà tới, sau khi được nhắc nhở thì bỗng nhiên phản ứng lại, hết hồn nói:
“Gia Cát Trì!
Đệ tử gật đầu:
“Hình như là hắn! Hắn là không sai được, có thể khiến cho người nằm vùng cho Triệu quốc giao danh sách người ẩn náu, có thể đoán được là người thế nào.
Lý Chính Pháp nhất thời sáng cả mắt, nếu thật sự phát hiện ra Gia Cát Trì thì sẽ lập được công lớn, cửa ải phải chết kia coi như đã qua.
Gã có phần hưng phấn đi tới đi lui trong phòng:
“Không ngờ luôn! Thật sự không ngờ, công sức không phụ lòng người, lại bị chúng ta bắt được ngay một con cá lớn!
Xoa tay, tự mình bắt đương nhiên là không thể rồi, một đám người cộng lại cũng không đủ để người ta giết, chỉ cần báo tin tức này lên là được rồi!
Nhớ tới người liên hệ của Phiêu Miểu Các trước đó theo dõi không khỏi tấm tắc hai tiếng:
“Quả nhiên là có cấu kết với Phiêu Miểu Các, thảo nào có thể biết trước tin tức để chạy, gan thật là lớn, dám ẩn thân ở Vô Biên Các! Được rồi, vừa rồi người liên hệ với hắn là người phương nào, đi hỏi người quan sát ở nơi khác đi.
“Vâng!
Đệ tử lĩnh mệnh rời đi.

Quay lại các, Lam Minh bị lính gác cửa cản lại, tuy là trước đó đã thấy vị này đi ra, nhưng lại dịch dung ra vào, ai biết có thể có vấn đề gì không, đương nhiên là phải kiểm tra một chút.
Đi ra ngoài dễ dàng, muốn dễ dàng vào lại liền không dễ như thế nữa.
Có người ở một bên e hèm hai tiếng, hai gã thủ vệ nhìn lại, chỉ thấy tổng quản Ban Hải chờ ở một bên nghiêng đầu ra hiệu.
Hai gã thủ vệ lập tức cho đi, Lam Minh đi nhanh vào trong, Ban Hải hiện thân từ một bên bước nhanh đuổi theo...
Cửa mở, hai tên đệ tử đi vào, đợi cửa vừa đóng, Lý Chính Pháp chờ ở bên trong phòng vội hỏi:
“Bất luận là người nào tiếp xúc với người quan trọng đều phải theo dõi sát sao, có để mắt tới hay không đấy?
Đệ tử phụ trách canh người lắc đầu nói:
“Không có cách nào theo dõi được tiếp.
Lý Chính Pháp hỏi:
“Rời khỏi Vô Biên Các rồi sao? Có thể biết được đi về phía nào hay không, phái người lấy tọa kỵ phi cầm chạy tới điểm đó trước không được ư?
Nhìn thấy đệ tử lần nữa lắc đầu:
“Trưởng lão, người tiếp xúc với mục tiêu không hề rời đi, mà là đi thẳng vào trong phủ thành rồi.
“Cái gì?
Lý Chính Pháp sửng sốt, giơ tay lên vuốt râu, sắc mặt có vài phần nghi ngờ, từ từ nói:
“Quả nhiên là cấu kết với Phiêu Miểu Các, thảo nào dám trốn ở đây, xem ra bên trong Vô Biên Các cũng có nội gian.
Hắn vừa nói như vậy, đệ tử theo dõi mới nói bổ sung:
“Trưởng lão, ta thấy nội gian bên trong phủ thành là tổng quản Ban Hải trong Vô Biên Các.
Hai mắt Lý Chính Pháp trợn to lên vài phần:
“Ban Hải?
Đệ tử theo dõi nói:
“Vâng! Trước đây lúc ta tới đây có từng gặp, chắc chắn là Ban Hải. Ta thấy người liên hệ sau khi vào cửa lớn của phủ thành thì Ban Hải tự

mình lộ diện tiếp ứng, đi chung với người liên lạc vào trong.
“Ngươi nói cái gì?
Lý Chính Pháp phản ứng kịch liệt, sắc mặt bên dưới mặt nạ đại biến:
“Ngươi nói Ban Hải tự mình tới tiếp ứng sao?
Đề tử theo dõi vuốt cằm, nói:
“Vâng, tuyệt đối không sai được, đệ tử tận mắt nhìn thấy.
Lý Chính Pháp đã nhận ra điều gì đó, lần nữa truy hỏi:
“Ngươi có nhìn thấy thái độ của Ban Hải đối với người nọ thế nào không?
Đệ tử theo dõi:
“Hai người nhanh chóng đi vào trong, không có cách nào quan sát thêm nữa, chúng ta cũng không tiện tới gần, chỉ có điều có thể nhìn ra thái độ của Ban Hải với người đó tương đối khách khí, nhắm mắt đi theo phía sau...
Nói rồi, bản thân y dường như cũng hiểu ra cái gì, ngừng lại đúng lúc, thần sắc trong mắt là sự nghi ngờ.
“...
Lý Chính Pháp hít ngược một hơi khí lạnh, mặt đối mặt với đệ tử lưu thủ ở đây, thần sắc trong mắt cũng có vẻ kinh nghi bất định.
Ban Hải có thân phận gì? Ở trong Vô Biên Các dưới một người trên vạn người, người có thể khiến cho Ban Hải đích thân tiếp ứng cũng đủ để được người khác coi trọng, còn khách khí nhắm mắt đi theo phía sau? Ở trong Vô Biên Các có ai có thể làm cho Ban Hải dùng thái độ như vậy? Thân phận của người tiếp ứng kia làm người ta không dám nghĩ tiếp nữa.
Đệ tử theo dõi vẫn chưa ý thức được mức độ nghiêm trọng của chuyện này

Chương 2005: Bất ngờ trong bất ngờ

Chương 2005: Bất ngờ trong bất ngờ
Bởi vì trước đó gã không theo dõi ở bên này, cho nên cũng không biết hai người thấy được ở đây là người nào, ngược lại thử nhắc nhở một câu:
“Trưởng lão, người chắp nối kia dưới một người duy nhất, chính là các chủ Vô Biên Các, Lam Minh!
“Câm miệng!
Lý Chính Pháp đột nhiên quát bảo ngưng lại.
Đệ tử theo dõi có phần không hiểu, phát hiện sư huynh ở phía đối diện xua tay với gã ý bảo gã đừng nhiều lời, lúc đó mới câm miệng không nói.
Còn Lý Chính Pháp thì đang lo lắng đi tới đi lui, Lam Minh? Lam Minh có thân phận gì? Đó chính là con trai của Lam Đạo Lâm – một trong cửu Thánh! Mới vừa rồi chỉ là hoài nghi người chắp nối với Gia Cát Trì là nội gian trong Vô Biên Các nhưng bây giờ phát hiện ra nội gian này có thể là Lam Minh làm gã lo tới to cả đầu.
Là ai không là, vì sao lại cứ là Lam Minh chứ? Điều này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ rằng chuyện trước đây Gia Cát trì có thể chạy trốn trước khi cửu Thánh tự mình tới vây bắt, người đứng phía sau rất có thể là do Lam Minh tiết lộ tin tức. Nếu thật sự là Lam Minh, nói cách khác, Lam Minh đã câu kết với Gia Cát Trì rồi.
Gã ý thức được việc này phiền phức lớn rồi, là ai đều được, hiện tại có thể sẽ liên lụy tới Lam Minh, một khi việc này lộ ra ngoài, nếu Lam Minh bị bắt đi thì bởi vì hành động của gã, có phải gã cũng sẽ đắc tội với Lam Đạo Lâm rồi không? Lam Đạo Lâm không phải người gã có thể chọc nổi, Bách Xuyên cốc cũng còn không dám động vào.

Vô tình chạm tới tấm màn đen cực kỳ khủng bố, Lý Chính Pháp có cảm giác không rét mà run, hối hận, hối hận phát điên rồi, hối hận đã không nghe lời chưởng môn nói, sao lại tham gia vào chuyện như này chứ?
Hiện tại đã lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.
Đây cũng không phải là lúc có thể nghĩ tới việc thu tay hay không.
Chuyện lần này đã sử dụng quá nhiều nhân thủ, gã không dám chắc chắn hành động lần này sẽ không bị Phiêu Miểu Các biết được, nhưng làm lộ tin Lam Minh ra gã cũng rất sợ, mà nếu không báo cáo chuyện này, một khi bị lộ ra ngoài, giấu giếm chuyện lớn như vậy mà không báo, kết quả của gã sẽ rất thảm.
Cái gì gọi là đâm lao phải theo lao, hiện tại gã sâu sắc cảm nhận được, trong lòng có cảm giác cực kỳ sợ hãi.
“Giấy và bút mực!
Lý Chính Pháp quay đầu ra lệnh, gã muốn đích thân nghĩ mật thư bẩm báo với chưởng môn, xem chưởng môn định đoạt như thế nào.
...
Trở lại bên trong các, vào phòng mình, Lam Minh lột ngụy trang trên mặt xuống, dáng vẻ nhăn nhó khó coi.
Ban Hải ở bên cạnh hỏi:
“Các chủ, có vấn đề gì thế?
Lam Minh nghiến răng thấp giọng nói:
“Ngươi biết người tới là ai không, vậy mà hắn, hắn là Gia Cát Trì!
“Hả?
Ban Hải thất kinh:
“Sao hắn lại dám chạy tới đây, chán sống rồi hay sao?
Lam Minh cười ha hả nói:
“Đâu chỉ là chán sống, chắc là hắn chê ta cũng chán sống rồi, lại còn cảm thấy chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, muốn ở lâu dài ở đây, còn muốn để ta tới hỗ trợ sắp xếp, tên khốn kiếp này!
Ban Hải hết hồn nói:
“Các chủ, chuyện này tuyệt đối không thể bằng lòng được, một khi bị Phiêu Miểu Các phát hiện ra, hậu quả khó mà lường được đó!
Tay Lam Minh nhẹ vỗ bàn nói:

“Ta còn chưa hồ đồ, làm sao có thể bằng lòng, nhưng chúng ta cũng không có cách gì để đuổi hắn đi được! Chỉ có điều ta đã nói hết ý của ta rồi, ngươi theo dõi cho ta, hắn đi lúc nào lập tức báo lại!
“Vâng!
Ban Hải vội vã đồng ý.
...
“Cái gì? Lam Minh?
Yến Trục Thiên đang đứng trong phòng chắp tay chợt xoay người, nghi ngờ nhìn chằm chằm đệ tử báo tin ở trước mặt:
“Làm thế nào ngươi biết là Lam Minh?
Y vẫn chưa báo cho người bên dưới biết người tới chắp nối với Gia Cát Trì là Lam Minh, cũng không báo việc người Lam Minh đi gặp chính là Gia Cát Trì, người phía dưới làm sao biết là Lam Minh?
Đệ tử bẩm báo:
“Ta thấy Ban Hải...
Gã báo cáo tình huống mình thấy được ở bên Lý Chính Pháp.
“...
Yến Trục Thiên hết chỗ nói, ý đồ của bên Ngưu Hữu Đạo là chỉ cần bại lộ việc Gia Cát Trì tiếp xúc với người của Vô Biên Các là được, nhưng lại không ngờ rằng phương thức bị bại lộ như thế, nếu sớm biết dễ dàng bại lộ như vậy thì sẽ có kế hoạch khác.
Sau khi phục hồi lại tinh thần, Yến Trục Thiên vội hỏi:
“Bên kia đã phát hiện ra là Lam Minh hay chưa?
Đệ tử không biết vị này rốt cục là có mưu đồ bí mật gì, chỉ có điều biết vị này tự thân xuất mã chắc chắn là chuyện không nhỏ, trả lời:
“Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng, bọn họ đang trong tình trạng theo dõi chặt chẽ đối phương, chúng ta nhìn thấy chuyện bên đó, đương nhiên bọn họ cũng nhìn thấy được. Ban Hải bình thường hiện thân giao dịch với bên ngoài nhiều, người từng gặp hắn chắc chắn có không ít.
“Aiz!
Yến Trục Thiên đau đầu, quả nhiên vẫn đã xảy ra chuyện. Y phát hiện ra tên Lam Minh kia không khỏi quá mức không cẩn thận.
Chỉ có điều cũng có thể hiểu được, căn bản là Lam Minh không biết Gia Cát Trì đã bị theo dõi.

Lần này y tự mình tới đây, mục đích cũng chính là vì muốn khống chế cục diện, sợ kế hoạch lệch khỏi quỹ đạo xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Ngưu Hữu Đạo bảo y tự mình đến lèo lái để bảo đảm kế hoạch không có sai lầm.
Không ngờ kế hoạch lại thay đổi bất ngờ, quả nhiên vẫn xuất hiện việc ngoài ý muốn.
Lam Minh bị bại lộ trước làm y ý thức được, chỉ sợ bên Lý Chính Pháp chưa chắc đã dám báo lên trên. Suy nghĩ của những đại môn phái này y nắm vô cùng chắc. Chuyện này cũng có nghĩa là kế hoạch của Ngưu Hữu Đạo đã xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.
...
Tông môn Bách Xuyên cốc, nhận được mật thư của Lý Chính Pháp, sắc mặt của chưởng môn Âm Như Thuật đại biến, gần như là đặt mông ngã ngồi xuống ghế.
Lý Chính Pháp lại truy xét được tung tích của Gia Cát Trì? Lại tra ra được Lam Minh có thể đã cấu kết với Gia Cát Trì?
Tin tức này làm ông ta trở tay không kịp, có thể nói là bị dọa sợ không nhẹ. Việc nhà Lam Đạo Lâm há là chuyện mà đại môn phái như bọn họ có thể nhúng tay vào?
Một khi nhúng tay vào chuyện này, chỉ có thể hạ độc thủ vào con trai Lam Đạo Lâm.
Thần sắc trên mặt đầu tiên là hoảng sợ, sau đó là vô cùng oán hận, oán hận Lý Chính Pháp. Nếu làm lớn việc này lên thì chỉ e không phải ba tính mạng của người đốc tra như Lý Chính Pháp có thể giải quyết được, sợ rằng toàn bộ Bách Xuyên Cốc sẽ phải chịu tai họa diệt môn!
Bộp! Không nhịn được vỗ án một cái, lửa giận không có chỗ phát tiết, hận không thể giết sống Lý Chính Pháp.
Nếu sớm biết như vậy thì có đánh chết ông ta cũng sẽ không trao quyền cho Lý Chính Pháp, làm hại toàn bộ Bách Xuyên cốc bị cuốn vào cơn sóng gió động trời này.
Nhưng mà tức giận là tức giận, bây giờ nên làm gì mới là vấn đề, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Âm Như Thuật thật sự không biết kết cuộc nên làm thế nào mới thích đáng. Hiện tại thậm chí ông ta còn không dám đi thương lượng với các trưởng lão khác

...
Tạm thời mượn một đại viện bên trong một khu hào trạch*, sâu trong đình viện u tĩnh, dưới tán cây lớn lá rơi lả tả.
*Hào trạch: Khu nhà cấp cao
Một cái bàn cờ, Ngưu Hữu Đạo và Hải Vô Cực ngồi đối diện nhau đánh cờ, lần lượt hạ quân cờ xuống.
Ngưu Hữu Đạo đương nhiên là không dùng khuôn mặt thật để đối diện.
Trong khi nói chuyện phiếm, Ngưu Hữu Đạo chợt chuyển hướng:
“Nghe nói hiện giờ Bệ hạ có tay nghề làm bánh nướng không tệ.
Hải Vô Cực có phần dở khóc dở cười:
“Chuyện này không phải là do các ngươi sắp xếp sao, không phải ta học để che giấu sao, không phải là tiên sinh muốn nếm thử tay nghề của ta đấy chứ?
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha:
“Bán bánh nướng tự tại hay là làm Hoàng đế tự tại thế?
Tay cầm cờ của Hải Vô Cực chợt cứng đờ, bắt đầu trầm mặc, cuối cùng chậm rãi hạ một quân cờ xuống:
“Tự tại? Ai có thể thật sự tự tại? Tiên sinh có thể hay không?
Ngưu Hữu Đạo:
“Xem ra Bệ hạ vẫn nhớ mãi không quên cố quốc.

Chương 2006: Rung cây dọa khỉ (1)

Chương 2006: Rung cây dọa khỉ (1)
Hải Vô Cực:
“Thù nhà hận nước, chúng ta còn sống, làm sao có thể quên?
Đúng lúc này, Vân Cơ đi tới, cúi người lẩm bẩm vài câu bên tai Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo bóp quân cờ đang định đi trong lòng bàn tay, híp mắt nói:
“Chuyện này đúng là bất ngờ trong bất ngờ, Lam đại thiếu gia không khỏi cũng quá tự đại rồi, để một người ngu ngốc làm việc, thảo nào vấn đề cứ lần lượt xuất hiện.
Vân Cơ:
“Bên kia quan sát được, người của Bách Xuyên cốc dường như không dám hành động thiếu suy nghĩ, hỏi làm sao bây giờ?
Ngưu Hữu Đạo à một tiếng, ánh mắt nhìn vào bàn cờ:
“Nếu như đã lên bàn cờ thì không còn do bọn họ định đoạt nữa. Truyền lời qua đó, chuẩn bị rút lui trước. Trước khi rút lui thì làm cho người của Bách Xuyên cốc biến mất đi một, hai người, làm cho Bách Xuyên cốc biết khả năng chuyện đã bị bại lộ, rung cây dọa khỉ, hù dọa một chút, ta xem Bách Xuyên cốc chúng còn dám giấu giếm không báo hay không!
Hắn tin, bằng vào tu vi và thực lực của Yến Trục Thiên, làm cho bên Bách Xuyên cốc biến mất vài người ở Vô Biên Các căn bản không thành vấn đề.
Mà sở dĩ phải chuẩn bị rút lui trước là vì muốn tránh việc Lam Minh bị bắt, bây giờ Lam Minh vẫn chưa thể rơi vào tay cửu Thánh được.
Bằng vào thực lực của Gia Cát Trì, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì bên Phiêu Miểu Các cũng không bắt được gã, trừ phi cửu Thánh đích thân tới. Mà thư từ qua lại cần có thời gian, cửu Thánh không thể tới

nhanh như vậy được. Huống chi hắn còn sắp xếp để Yến Trục Thiên tiếp ứng, theo dõi sát sao để Lam Minh không thể dễ dàng gặp phải nguy hiểm.
Một khi Lam Minh sa lưới, Thiệu Bình Ba sẽ gặp phiền toái. Thiệu Bình Ba mà gặp chuyện, Giả Vô Quần sẽ bại lộ.
Dưới tầng tầng bảo vệ, Ngưu Hữu Đạo hắn cho dù chuyện có bại lộ thì cũng sẽ là người cuối cùng bị tra được.
Đương nhiên cũng có thể diệt khẩu Lam Minh, nhưng bên Lam Minh rốt cuộc có bao nhiêu người biết chuyện Lam Minh liên kết với Thiệu Bình Ba còn chưa rõ lắm, chưa thể vọng động được.
Hiện tại hắn muốn ép Lam Minh đi, một khi Lam Minh trốn đi, tình trạng bên Lam Minh hắn đại khái đã biết rõ, người bí mật tham gia cũng phải chạy hết.
Vân Cơ vâng lệnh, xoay người rời đi làm việc.
Hải Vô Cực ngồi bên cạnh nghe thì mắt lóe sáng, nhìn theo Vân Cơ rời đi, ánh mắt lại rời lại trên người Ngưu Hữu Đạo ở đối diện, chỉ thấy Ngưu Hữu Đạo từ từ hỏi một câu:
“Nếu con trai của bệ hạ có mưu đồ làm Thái tử, Bệ hạ có bỏ qua không?
Hải Vô Cực hơi trầm mặc, lúc này cũng không giả đò kiểu cách gì nữa, hạ thêm một quân cờ:
“Giết không tha!
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói:
“Đúng vậy, Bệ hạ cũng có thể nhìn đã hiểu ngay, đám người của môn phái kia lại sợ đầu sợ đuôi, thật sự là vô cùng nực cười.
Lời này chỉ là nói cho có mà thôi. Bách Xuyên cốc há có thể không biết, vấn đề là nếu Bách Xuyên cốc giết chết con của Lam Đạo Lâm, sau đó sẽ làm gì? Đó dù sao cũng là con trai của Lam Đạo Lâm, nếu như là đệ tử hay gì đó còn dễ nói một chút, liên lụy tới cốt nhục tình thâm thì Bách Xuyên cốc muốn không cố kỵ cũng khó.
Đến cùng là đang làm cái gì, Hải Vô Cực không biết rõ lắm, chung quy vẫn không nhịn được mà thử dò xét:
“Rốt cục là tiên sinh đang để Gia Cát Trì làm chuyện gì?
Ngưu Hữu Đạo:
“Sau khi Gia Cát Trì trở về không có khả năng gạt Bệ hạ đâu.

Ngụ ý là để sau Gia Cát Trì quay lại rồi ngươi hãn hỏi.
Nghe như vậy, Hải Vô Cực thầm thở phào nhẹ nhõm, còn có thể để mình được gặp lại Gia Cát Trì, sẽ không có dự định giết mình nên lại tiếp tục phụng bồi, yên tâm không phải chết.
Ai ngờ Ngưu Hữu Đạo lại nói một câu làm y sợ hết hồn hết vía:
“Bệ hạ cảm thấy ta có nên giết ngươi hay không?
Tiếng lòng Hải Vô Cực căng thẳng quan sát đối phương, nhưng đối phương lại làm như không có chuyện gì, không nhìn ra chút đầu mối nào, hầu kết giật giật nói:
“Tiên sinh giữ lại mạng ta không phải là vì muốn kiềm chế Gia Cát Trì sao?
Y đang nhắc nhở: giết ta, chỉ sợ Gia Cát Trì cũng sẽ mất khống chế.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười:
“Ngươi cũng khá là biết điều, nhưng Bệ hạ làm ta rất lo lắng.
Hải Vô Cực:
“Tiên sinh là dao thớt, ta là thịt cá, có gì phải lo lắng?
Ngưu Hữu Đạo:
“Bệ hạ muốn phục quốc, ta không phản đối, nhưng cần phải phân rõ muốn phục quốc ở thiên hạ của ai, là thiên hạ của cửu Thánh hay là thiên hạ của ta.
Hải Vô Cực:
“Chuyện tới giờ, lẽ nào tiên sinh còn chưa tin ta sao, không còn nơi nào để đi nữa, đương nhiên phải thề chết theo mấy người tiên sinh rồi.
Ngưu Hữu Đạo nhẹ hỏi:
“Chỉ sợ chưa chắc đâu.
Hải Vô Cực:
“Tuyệt không hai lòng!
Ngưu Hữu Đạo:
“Thiên hạ của cửu Thánh, tám thần khí trấn quốc là gốc rễ lập quốc, Bệ hạ sống chết giữ Tinh Thần lệnh không thả, cũng chính là Thương lệnh, là có ý gì? Giả sử là một chuyện lúc nào cũng có thể xảy ra là Gia Cát Trì bán đứng ta, giữ lại có ích lợi gì?
Trong lòng Hải Vô Cực hơi hồi hộp chút, hiểu, đang thắc mắc một nhân vật như vậy tại sao có thể có lòng thanh thản chơi cờ với mình, hóa ra là

nhằm vào thần khí trấn quốc của Triệu quốc.
Muốn bắt gã giao Tinh Thần lệnh ra tuyệt đối là một lựa chọn khó khăn, do dự mãi sau mới trả lời:
“Đợi Gia Cát Trì bình an trở về, ta nguyện giao Thương lệnh cho tiên sinh.
Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ bàn cờ, ý bảo gã chơi cờ:
“Gia Cát trì trở về thì như thế nào, không trở lại thì như thế nào, nếu trở về ta không thủ tín, các người cũng không sống được. Bản thân ta là người không thích đánh đánh giết giết, nhưng cũng căm ghét nhất loại cỏ mọc đầu tường*, ta không muốn ép buộc, ván cờ này chính là một quá trình lựa chọn, đánh xong cũng liền có kết quả.
*Cỏ mọc đầu tường: cỏ mọc trên đầu tường vốn yếu ớt nên luôn đong đưa theo gió, chỉ người lập trường không kiên định; gió chiều nào nghiêng theo chiều đó; ngả theo chiều gió
Ánh mắt của Hải Vô Cực rơi trên bàn cờ, đã hiểu, người ta chỉ cho hắn thời gian quyết định là chơi xong một ván này, cứng đầu nữa cũng không được.
Cộp cộp! Ngón tay của Ngưu Hữu Đạo khẽ gõ một cái lên mặt bàn:
“Bệ hạ, ngươi nên hạ cờ rồi.
Hải Vô Cực giương mắt nhìn về phía hắn, khó nhọc nói:
“Nguyện giao Thương lệnh cống hiến cho tiên sinh!
Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười đưa tay lên sờ cằm:
“Không vội, trước tiên chơi cờ đã.
Hải Vô Cực chậm rãi hạ xuống, miệng đầy đau khổ, chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ trong hoàn cảnh ung dung này giao thần khí trấn quốc của Triệu quốc ra. Người ta ngồi yên bất động, lời nói xem thường nói ra nhẹ nhàng đã đoạt được chí bảo của mình đi, nỗi đau đớn trong lòng càng thêm khôn kể.
Sau khi trở về Vân Cơ nghe được cuộc nói chuyện phía sau, trong lòng cũng nói thầm. Ta nói mà, sao lại có lòng thanh thản chạy tới bồi một phế đế chơi cờ, hóa ra là muốn cướp bảo bối trên tay người ta, còn cướp một cách nhã nhặn như thế, ăn nói cũng khá là không tệ.
Kết thúc một ván, Ngưu Hữu Đạo đứng dậy:
“Đa tạ bệ hạ, mệt mỏi rồi, ta đi nghỉ ngơi trước đây.

Xoay người rời đi để lại cho Vân Cơ một ánh mắt.
Cũng đích xác là đa tạ, hoặc có lẽ là tâm tư của Hải Vô Cực căn bản không trên bàn cờ, thua rất thảm.
Hải Vô Cực đứng dậy, chắp tay đưa tiễn, sau đó Vân Cơ hỏi thăm một chút, y nói ra bí tàng nơi để Tinh Thần lệnh.
Gần nửa ngày sau, Vân Cơ ra ngoài trở về, trở về đã đặt chân vào phòng của Ngưu Hữu Đạo, giao Cổ Chuyết lệnh bài vào tay Ngưu Hữu Đạo.
Đồ có phải đúng hay không, Ngưu Hữu Đạo vừa nhìn liền biết, nghe tiếng vang của chất liệu một chút, lại xem văn lộ phía trên, hắn từng thấy văn lộ trên tòa kim tự tháp kia, không thể lừa dối được ánh mắt của hắn.
Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn vật trên tay, cười nói:
“Chắc là thật!
Vân Cơ:
“Trực tiếp buộc hắn giao ra đây không được sao, sao phải dùng tới thái độ nhã nhặn với phế đế vậy.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu:
“Cách làm đó quá mạnh mẽ, làm hắn cảm giác được không an toàn thì chỉ e hắn chưa chắc bằng lòng đơn giản giao ra.

Chương 2007: Rung cây dọa khỉ (2)

Chương 2007: Rung cây dọa khỉ (2)
“Nếu thật bắt hắn cả người thương tích thì khi Gia Cát Trì quay lại không tiện ăn nói lắm, bắt người một cái đã xảy ra chuyện không tốt, Gia Cát Trì vẫn hữu dụng với chúng ta.
“Hơn nữa ta đã đồng ý với Gia Cát Trì không động vào Hải Vô Cực, dù sao nói cũng phải đáng tin chút chứ?
“Đã lấy được đồ rồi, lại chắt đứt tâm tư của hắn ở bên cửu Thánh, không cần lo hắn đầu độc Gia Cát Trì làm cái gì nữa, cũng thực hiện được hứa hẹn với Gia Cát Trì, mọi người hòa hợp giải quyết tốt mọi phiền phức, nhiều chuyện để máu dầm dề không hề tốt đâu.
Khóe miệng Vân Cơ nhăn một cái:
“Loại người như ngươi tâm quỷ nhiều thật đấy.
Không phải nàng đang làm nũng mà là hồi tưởng lại từ trước, từ sau khi nhận thấy Gia Cát Trì bị Phiêu Miểu Các tìm được lập tức đưa tay về bên Thiệu Bình Ba bức Lam Minh ra mặt, sau đó cứu Gia Cát Trì, bây giờ lại làm bại lộ tin tức của Gia Cát Trì, trước mắt lại dễ dàng có được Tinh Thần lệnh, không biết phía sau còn xảy ra chuyện gì nữa.
Dù cho nàng đi theo bên cạnh Ngưu Hữu Đạo nhưng có rất nhiều chuyện cũng như lọt vào sương mù nhìn không rõ, toàn bộ dường như đều nằm trong kế hoạch của vị này, thủ đoạn liên tiếp, sự thâm sâu làm nàng phải hết hồn.
Phát hiện trước đây may mắn không đối nghịch với vị này, nếu không, bị chơi chết thế nào cũng không biết.
“Ngây người cùng Hồng Nương lâu, cách nói chuyện của ngươi càng lúc càng giống Hồng Nương rồi.
...

Trong phòng, nhận được mật thư của Ngưu Hữu Đạo, Yến Trục Thiên như có điều suy nghĩ.
Sau khi tiêu hủy mật thư trong tay, Yến Trục Thiên điều đệ tử tới bí mật căn dặn vài câu, sau đó ra khỏi cửa.
...
Ở trong phòng lo nghĩ, chờ đợi, Lý Chính Pháp còn chưa nhận được hồi âm của Âm Như Thuật. Y không biết vì sao hồi âm lại tới chậm như vậy, làm y vô cùng bị dày vò.
Cho dù biết Âm Như Thuật quyết định cũng khó khăn.
Ai ngờ không đợi được hồi âm lại chờ được một tin tức khác, một đệ tử gõ cửa mà vào:
“Trưởng lão, Ngôn sư đệ mất tích rồi.
“Cái gì?
Lý Chính Pháp cả kinh, chợt ý thức được chuyện này có chút không ổn, không khỏi vội hỏi:
“Đang yên lành sao lại mất tích?
Bởi vì Ngôn sư đệ là người trước kia quan sát được người chắp nối tiếp xúc với tổng quản Ban Hải ở Vô Biên Các.
Đệ tử đáp:
“Không biết, đã một ngày chưa thấy người rồi.
Đúng lúc này lại có một người vào cửa, dâng mật thư
“Trưởng lão, chưởng môn gửi mật thư đến!
Lý Chính Pháp phất tay với đệ tử tới bẩm báo trước đó, nói:
“Còn không mau đi tìm.
Đợi đệ tử kia lĩnh mệnh rời đi, Lý Chính Pháp mới nhận mật thư vào tay kiểm tra, không xem còn khá, sau khi xem thì có phần nhức răng.
Âm Như Thuật cũng không trách cứ y quá nhiều, hiện tại cũng không phải thời điểm trách mắng y. Âm Như Thuật có ý là nửa lừa gạt nửa không dối gạt.
Cái gì gọi là nửa lừa gạt nửa không dối gạt? Chính là phát hiện tin tức của Gia Cát Trì có thể báo lên, chuyện Gia Cát Trì có lui tới Vô Biên Các thì cũng có thể báo lên, nhưng đừng đề cập tới Lam Minh, để bên Thánh Cảnh tự mình điều tra đi. Có thể tra được thì thôi, không thể tra được thì bên này liền giả vờ không biết, quyết không thể tiết lộ bí mật.

Nếu thư này tới sớm một chút, Lý Chính Pháp có khả năng còn cho rằng là một biện pháp bất đắc dĩ khá tốt, nhưng bây giờ đệ tử họ Ngôn lại đột nhiên mất tích, làm trong lòng y trở nên căng thẳng.
Có làm theo phương pháp xử lý như của Âm Như Thuật hay không, trước tiên y để đó đã, bây giờ việc cấp bách là tìm người trước.
Nhưng mà cho tới tận đêm vẫn không tìm được người, gian phòng không có ai, đệ tử ngầm đặt ngoài phòng trọ cũng không thấy đệ tử họ Ngôn ra ngoài.
Lý Chính Pháp bắt đầu lo âu, tại sao lại đột nhiên không thấy người nữa? Nếu như gặp nguy hiểm, phát sinh tranh đấu cũng nên có động tĩnh chứ?
Trong khi giãy chết, đệ tử kia biết người mà Ban Hải tiếp xúc có thể là Lam Minh.
Tại sao lúc này lại không thấy người? Đơn giản có hai khả năng, hoặc là lặng lẽ trốn đi, hoặc là bị người khác nắm giữ tính mệnh.
Tại sao phải lặng lẽ đi? Đang yên lành, không có khả năng không chào hỏi đã lặng lẽ rời đi, chuyện này chắc chắn có vấn đề. Chẳng lẽ là Phiêu Miểu Các hoặc gian tế của nhà nào?
Nếu bị người ta lặng lẽ hạ thủ, lại là bị người nào hạ thủ?
Rốt cuộc là ai không biết, nhưng người biến mất ở Vô Biên Các, y đã nhận thấy ở lại chỗ này không an toàn nữa. Một khi bại lộ hành tung bị Lam Minh phát hiện, kết quả của bọn họ có thể tưởng tượng được.
Lý Chính Pháp quyết định thật nhanh, rời đi, một khắc cũng không dám ở lại.
Vừa ra khỏi nhà trọ Thiên Hồ liền lập tức triệu tập chúng đệ tử rút lui.
Sau khi thoát khỏi Vô Biên Các, nhanh chóng lợi dụng đường dây liên lạc với Thánh Cảnh, khẩn cấp báo cáo tình huống lên Đốc Vô Hư.
Bởi vì đệ tử họ Ngôn mất tích, biện pháp của Âm Như Thuật gã không dám dùng nữa. Đã đến mức này rồi, y cũng không có cách nào bận tâm nhiều như vậy, trước tiên qua cửa nào tính cửa đó. Chuyện tông môn để sau, trước tiên phải hóa giải nguy cơ có thể ập lên đầu mình đã rồi lại nói.
“Đi?

Đứng ở trước cửa sổ nhìn về phía sa mạc phía xa xa, Yến Trục Thiên quay đầu lại hỏi.
Đệ tử gật đầu nói:
“Không sai, đã rút lui.
Yến Trục Thiên:
“Toàn bộ đều đã rút lui sao?
Đệ tử có chút do dự:
“Chúng ta không đủ nhân lực, đến cùng bên đối phương có bao nhiêu người tới thì không có cách nắm giữ toàn diện được, không biết đã rút lui toàn bộ hay chưa.
Yến Trục Thiên trầm mặc, chuyện này không thể trách đệ tử trong môn được, y là người không mang đủ nhân lực tới đây, chỉ dẫn theo vài đệ tử có hiểu biết để phục vụ việc này mà thôi.
Cũng không có cách nào, không thể mang được quá nhiều người tới làm loại chuyện này được, phải dẫn theo người có thể tuyệt đối tin tưởng.
“Xem ra chúng ta cũng nên đi thôi, chuẩn bị một chút, rút lui đi.
Yến Trục Thiên buông tiếng thở dài.
Nơi đây không có cách nào nắm giữ tình huống một cách toàn diện được, cũng không dám khẳng định Bách Xuyên cốc trước đó có báo cáo tin này lên Thánh Cảnh hay không, nếu đúng hạn thời gian thì từ nơi này gửi tin đi, tin tức đã tới tay của Đốc Vô Hư rồi. Vì an toàn và tính toán ổn thỏa, cho dù là y hay là Gia Cát Trì đều phải sớm rời đi...
Ở bên trong nhà trọ, Gia Cát Trì đột nhiên quay đầu, ngoài cửa có người đi qua, tia sáng phía dưới khe cửa loáng lên loáng xuống rồi có một tờ giấy bay vào.
Hắn giơ tay túm lại, tờ giấy trên mặt đất bay vào tay hắn, mở trang giấy ra xem, phía trên là minh tín, trên thư nói cho hắn biết có thể đi rồi, lập tức trở về.
Nhìn thấy ám hiệu trong thư, Gia Cát Trì không do dự nữa, ở mãi ở đây hắn cũng chờ tới mức lo lắng, lo lúc nào cửu Thánh cũng có thể đánh tới, lúc này mới nhanh chóng rời khỏi Vô Biên Các.
Trong phủ thành, Ban Hải vội vã vào phòng của Lam Minh, báo tin mừng:
“Các chủ, người đi rồi.

Ngồi sau án kiện cầm quyển sách nhưng đọc cũng không được yên lòng, Lam Minh bỗng nhiên đứng lên:
-Xác nhận đã đi rồi sao?
Ban Hải gật đầu:
“Vẫn âm thầm theo dõi bên đó, xác nhận đã đi rồi, trả phòng rời đi, rời khỏi Vô Biên Các, không biết đã trốn về hướng nào.
Lam Minh thở phào nhẹ nhõm, ném sách trong tay xuống một cái, ngồi xuống:
“Cuối cùng cũng đuổi được tên ôn thần này đi rồi.
Đang lúc này, bên ngoài có người báo:
“Tổng quản, có thư của Các chủ.
Hai người ở trong phòng nhìn nhau, Ban Hải nhanh chóng xoay người, bước nhanh đến cửa, sau khi nhận thư thì hỏi;
“Thư do ai đưa tới?
Người tới lắc đầu:
“Không biết, thuộc hạ cũng không dám mở thư kiểm tra, người truyền tin chỉ nói là bạn cũ Lang Hồ.
Lại là bạn cũ Lang Hồ? Thần sắc của Lam Minh ở bên trong co lại, người đã đi rồi còn truyền tin để làm gì?
Ban Hải vẫy tay để người lui xuống, mình cũng lui vào bên trong phòng, đóng cửa lại, lúc này mới bóc thư ra kiểm tra, lúc kiểm tra cũng nhìn thấy nội dung trong thư, mày nhăn lại.

Chương 2008: Gia Cát Trì, ngươi là một tên khốn kiếp!

Chương 2008: Gia Cát Trì, ngươi là một tên khốn kiếp!
Xác nhận sau khi thư không có vấn đề thì bước nhanh tới trước án kiện, đặt thư trước mặt Lam Minh.
Lam Minh không cầm, đầu vươn lên trên án nhìn, sau khi xem thì ngẩng đầu hoài nghi nói:
“Lễ vật? Lễ vật gì?
Ban Hải:
“Để thuộc hạ đi hỏi thăm cái này xem.
Lam Minh phất tay ý bảo đi nhanh đi, sau đó nhìn chằm chằm thư, suy nghĩ.
Ban Hải nhanh chóng ra khỏi phủ thành, đi từ cửa sau vào thẳng nhà trọ, vẫn chưa tới căn phòng của Gia Cát Trì ở trước đó mà là tới một góc phòng chứa đồ lặt vặt của nhà trọ.
Đẩy cửa đi vào, ánh mắt quét một vòng, trong phòng chứa đồ lặt vặt, nhìn vào một chiếc rương đặt ở trong góc.
Phía sau có tiếng bước chân truyền tới, một tên tiểu nhị của nhà trọ đi tới nhìn thấy gã ta thì đứng cửa chắp tay nói:
“Tổng quản!
Ban Hải phất tay, sau khi tiểu nhị lui đi thì nhanh chóng đóng cửa lại, bước nhanh đến trước cái rương, dời nó ra đè lên tạp vật ở xung quanh.
Mở nắp rương ra nhìn, hơi nhíu mày phát hiện bên trong lại có một người đang nằm, sống chết không rõ.
Ở trên mặt người đó còn đính một cái mặt giả, phía sau mơ hồ nhìn thấy được khuôn mặt thật, chính là đệ tử họ Ngôn đã mất tích của Bách Xuyên cốc.

Tự tay sờ ở cổ đối phương, khí tức bình thường, chưa chết, là một người sống, chỉ là bị quản chế mà thôi.
Sau đó cầm lấy phong thư đặt trên ngực của người đó, mở ra xem nội dung bên trong thư, nhất thời sắc mặt đại biến.
Nhét thư vào trong ngực mình, nhanh chóng khép cái rương lại sau đó rời cái rương ra khỏi cửa, mang theo rương ra ngoài cùng.
Khiêng một cái rương lớn như vậy, muốn không để người khác thấy được cũng khó, nhận được sự chú ý từ tiểu nhị của nhà trọ, người trên đường xì xào bàn tán, không biết tổng quản đang chuyển thứ gì trở về, chỉ có điều cũng không có ai tham dự vào. Có người chủ động đi lên muốn hỗ trợ thì bị Ban Hải nói một tiếng “cút ngay” quát lùi.
Cửa sổ hơi hé ra, Yến Trục Thiên đứng gần cửa sổ nhìn trộm ra ngoài, nhìn thấy Ban Hải tự mình mang cái rương đi cũng yên lòng.
Mục đích y đích thân tới nơi này chính là muốn phòng ngừa kế hoạch lệch khỏi quỹ đạo, tình thế bây giờ đã hoàn toàn phát triển theo hướng mà y cần phụ trách, còn lại liền không tới phiên y quan tâm nữa.
Rời khỏi cửa sổ, mở rộng cửa ra, trả phòng rời đi.
Những người khác đều rút lui hết rồi, y là người rời đi cuối cùng, chỉ vì muốn tận mắt thấy một màn như vậy...
Cái rương đó Ban Hải không mang về phòng của Lam Minh mà ở cửa gian phòng hỏi Lam Minh một tiếng:
“Các chủ!
Lam Minh nhanh chóng xuất hiện đi theo phía sau gã, hai người cùng đi tới mật thất.
Cái rương được đặt trong mật thất, Ban Hải mở nắp rương ra.
Nhìn thấy người ở trong rương, Lam Minh hoài nghi nói:
“Đây là ai? Đây chính là lễ vật tặng cho ta?
Ban Hải móc thư trong tay áo ra đưa cho y.
Xem qua nội dung trong thư, mắt của Lam Minh vụt tắt ánh sáng, trong thần sắc thậm chí có vài phần hoảng loạn.
Thư đương nhiên là lấy danh nghĩa của Gia Cát Trì, trong thư nói Gia Cát Trì phát hiện ở bên trong nhà trọ dường như có người đang theo dõi gã, âm thầm hạ thủ bắt người lại sau đó vạch mặt giả lên nhìn thì phát

hiện giống người từng quen biết, hình như là người đốc tra Phiêu Miểu Các của Bách Xuyên cốc.
Còn như có phải hay không, gã không nhớ rõ nhưng không dám mạo hiểm nữa, hoài nghi mình đã bại lộ, vì lý do an toàn nên đã rời đi trước.
Đương nhiên, cũng không quên nhắc nhở bên này, không biết đối phương có phải đã phát hiện việc Lam Minh và mình liên lạc với nhau hay không, nói chung đối phương dường như không chỉ có một người, bảo Lam Minh cẩn thận một chút, nếu như có chuyện xảy ra ngoài ý muốn thì lập tức trốn sang chỗ Thiệu Bình Ba.
Người đốc tra của Phiêu Miểu Các? Lam Minh cầm thư trong tay có cảm giác sợ hãi đến da đầu tê dại, nhất là trong thư nói không biết có phải đã phát hiện ra Gia Cát Trì chạm mặt y hay không, càng làm cho y có cảm giác đổ mồ hôi lạnh.
Hiện tại xem như Lam Minh đã hiểu tại sao Gia Cát Trì lại đột nhiên rời đi, hóa ra là bị dọa sợ chạy.
Nuốt một ngụm nước bọt cúi người lấy tay sờ xem người trong rương còn sống hay không, Ban Hải ở bên cạnh nói một câu:
“Người còn sống!
Tự tay xác nhận còn sống, Lam Minh thẳng người lên thở dài một hơi nói:
“Cứu hắn tỉnh lại, lập tức hỏi rõ!
Lúc này Ban Hải nghe theo, người trong rương bị xách ra, sau khi thi pháp thư khí, đối phương mới yếu ớt tỉnh lại.
Trợn mắt lên thấy ngay hai người trước mắt, đệ tử họ Ngôn bỗng nhiên cả kinh, trước đó đang yên lành di chuyển trong nhà trọ, vừa đi qua góc rẽ đột nhiên bị người ta đánh ngất đi, bây giờ nhìn thấy Ban Hải mới phát hiện đã rơi vào tay bên nào.
Hắn ta không biết Lam Minh nhưng nhìn thấy Ban Hải đi bên cạnh đó, mà trên hai ống tay áo còn thêu kim văn giao long, còn có dáng vẻ trừng hai mắt như muốn ăn tươi nuốt sống mình thì đã đoán được là ai, trong lòng vô cùng khủng hoảng.
Thấy hắn ta đã tỉnh lại, Lam Minh trầm giọng hỏi:
“Ngươi là ai?

Đệ tử họ Ngôn nào dám khai ra cái gì, ánh mắt cuống quýt lóe lên, mình bị bắt cũng không biết đồng môn thế nào, cái khác thì không dám xác định nhưng có thể biết trước được kết quả của mình, chỉ sợ là khó thoát khỏi cái chết. Thế nào cũng là một lần chết, hắn ta đã không còn gì để nói nữa.
Hắn ta thử thi pháp, không chút nào ngoài dự đoán, pháp lực đã bị quản chế.
Lam Minh túm áo đánh bốp một cái bạt tai, lại đẩy ra thở hổn hển gầm nhẹ:
“Khổ Thần đan, dùng Khổ Thần đan cho ta!
Không có một chút tính nhẫn nại nào, cũng không có thời gian kiên trì nói chuyện nữa, trực tiếp dùng chiêu tra tấn ngoan độc.
Bị một cái tát đánh cho miệng mũi chảy đầy máu, đệ tử họ Ngôn kinh hãi. Ban Hải đã bóp mồm hắn ta ra lấy một viên thuốc mạnh mẽ nhét vào miệng của hắn, nhanh chóng thi pháp hỗ trợ phát tán độc tính của Khổ Thần đan.
Nhanh chóng, đệ tử họ Ngôn liền ngã trên mặt đất kêu rên thống khổ, không lâu sau liền suýt chút nữa xé rách mình, mười ngón tay cào vào cơ thể đến da tróc thịt bong, máu me đầm đìa.
Đứng nhìn, Lam Minh và Ban Hải đều mang vẻ mặt lo lắng, không có chút không đành lòng nào.
Đệ tử họ Ngôn không có nghị lực trác tuyệt trời sinh như Viên Cương cùng Tây Môn Tinh Không, rất nhanh liền không chịu nổi nữa. Trong sự đau khổ không gì sánh được chợt gào lên một tiếng bi thương:
“Ta khai!
“Hừ!
Lam Minh nghiêng đầu ra hiệu một cái, Ban Hải nhanh chóng tiến lên chế trụ người lại, nhét một viên giải dược vào miệng đối phương, nhanh chóng thi pháp giúp đỡ áp chế dược lực và độc tính mang tới sự đau khổ.
Sau một lúc lâu, đệ tử họ Ngôn cuối cùng cũng chậm rãi tỉnh lại trong sự đau khổ, nằm trên mặt đất thoáng thở phì phò, đã không còn ra hình người nữa.
Từ trên cao nhìn xuống, Lam Minh nhìn chằm chằm hung ác hỏi:
“Ngươi là ai?

Đệ tử họ Ngôn suy yếu lại bất đắc dĩ nói:
“Đệ tử Bách Xuyên cốc Ngôn Triển!
“Ngôn Triển?
Ban Hải hơi suy nghĩ, cả kinh nói:
“Các chủ, thuộc hạ từng chú ý tới danh sách, trong đám đệ tử của Bách Xuyên cốc tiến vào đội đốc tra Phiêu Miểu Các thật sự có cái tên này.
Lúc này Lam Minh giẫm một cước lên ngực Ngôn Triển, lạnh lùng nói:
“Vì sao lại ở chỗ này?
“Canh người...
Ngôn Triển hỏi đâu đáp đó, kể chuyện từ đầu chí cuối.
Chân tướng của chuyện đó vừa nói ra, Lam Minh gần như sợ đến hồn phi phách tán, ra lực đá kịch một tiếng, Ngôn Triển bị đá bay đụng vào tường, để lại trên tường một vũng máu, đụng phải tường làm đầu óc vỡ toang, rơi trên mặt đất co quắp vài cái liền không còn động tĩnh nữa.
Thở hồng hộc, vẻ mặt bất kham, phát hiện ra Gia Cát Trì đã hoài nghi đúng, hơn nữa chân tướng so với Gia Cát Trì lo lắng còn càng đáng sợ hơn.
Ban Hải cũng hoàn toàn luống cuống:
“Các chủ, làm sao bây giờ?
Có phần bị chuyện đột nhiên ngoài ý muốn phát sinh này làm cho bối rối, có nằm mơ cũng chẳng ngờ sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn như vậy, lúc này gã mới hiểu ra là do hai người mình sơ sẩy dẫn tới bại lộ.

Chương 2009: Chuyện lạ liên tiếp xảy ra (1)

Chương 2009: Chuyện lạ liên tiếp xảy ra (1)
Lam Minh lấy thư ở sau lưng ra, trên mặt là thần sắc tuyệt vọng, tay run rẩy:
“Gia Cát Trì, ngươi là tên khốn nạn, tổ tông tám đời nhà ngươi không được mồ yên, tự nhiên chạy tới chỗ ta để làm gì? Aaaaaaa
Ngửa mặt lên trời bi thống hét lên rồi cầm thư xé nát bấy.
Sau khi phát tiết, vô lực lảo đảo lui về phía sau mấy bước, thất hồn lạc phách nói:
“Xong! Xong rồi!
Đầu Ban Hải cũng sắp nổ tung đi tới đi lui vài vòng, sau khi tỉnh táo lại một chút, trầm giọng nói:
“Các chủ chờ một chút, ta đi xem bọn Lý Chính Pháp còn ở đó hay không.
Dứt lời nhanh chóng lắc mình đi.
Đợi một hồi, Ban Hải lại vội vã quay về, mặt mang thần sắc tuyệt vọng nói:
“Các chủ, người đã đi mất, đã trả phòng rời đi rồi.
Tiến lên kéo cánh tay của Lam Minh đang tuyệt vọng:
“Các chủ, nơi đây không ở nổi nữa, bên Bách Xuyên Các đã báo cáo đối tượng tình nghi lên Đốc Vô Hư rồi, chuyện như thế này đừng nói là rơi vào tay Đốc Vô Hư, cho dù rơi vào tay Thánh Tôn cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Đi thôi, còn không đi chỉ sợ cũng không kịp nữa!
Đi? Đương nhiên phải đi.
Vừa nhận được khẩu cung, Lam Minh liền biết mình không trốn không được, nếu không thì là đang đùa với cái mạng nhỏ của mình. Nhưng y

không cam lòng là đột ngột như thế, một phát liền biến mình trở thành chó nhà có tang*, nếu không còn là Các chủ Vô Biên Các cao cao tại thượng nữa, thiên hạ còn ai kính nể y nữa đây?
*Chó nhà có tang: không có nơi nương thân
Tất cả oai phong lẫm liệt cũng bị mất, từ nay về sau còn phải lén lút chốn chui chốn lủi, làm y sao có thể cam tâm được.
Không cam lòng cũng vẫn phải đi, bằng không nếu bị bắt lại, bị dằn vặt tra tấn là điều có thể tưởng được.
Hai người nhanh chóng chuẩn bị công việc thoát thân, tài vật có thể mang đi đương nhiên là phải mang đi hết.
Lam Minh thu thập tài vật, Ban Hải thì mang theo mấy con kim sí nhận và đưa tin cơ mật, cuối cùng hai người điều kiển một con tọa kỵ phi cầm trực tiếp rời đi.
Trước khi đi, ở trong phủ thành có người hỏi bọn họ đi đâu, Lam Minh nói muốn đi Thánh Cảnh, không có ai dám ngăn cản.
...
Trong mật thất biệt viện Mao Lư, Ngưu Hữu Đạo vừa trở về không lâu đang ngồi trước án, đang ôm Tinh Thần lệnh nghiên cứu, muốn xem thử trong đó còn manh mối gì khác hay không.
Thân hình Vân Cơ quẹo vào bên trong phòng, một bức mật thư đặt trên bàn ở cạnh hắn:
“Bên Vô Biên Các nhắn lại nói tất cả thuận lợi, mọi người đã an toàn rút lui.
Ngưu Hữu Đạo ồ một tiếng, vuốt vuốt một chỗ nhô ra trên Tinh Thần lệnh, cầm mật thư kiểm tra, sau đó mỉm cười:
“Hướng phát triển tình thế khống chế không hề sai sót, không uổng công ta bảo hắn tự thân xuất mã, sẽ không có vấn đề gì, Lam Minh không chạy cũng uổng.
Người hắn tán dương là Yến Trục Thiên, trong thư nói tình hình cụ thể khi làm cho đệ tử của Bách Xuyên Cốc biến mất, nói rằng sau khi bắt Ngôn Triển bỏ vào rương thì rời đi rồi mới báo cáo cho bên này.
Những chuyện này lúc đầu không ở trong kế hoạch, thuần túy là tùy cơ ứng biến, có vài kế hoạch chỉ có thể có phương hướng đại thể, không thể

nào đoán trước được hiện trường sẽ phát sinh cái gì, chỉ có thể xem tình huống mà tùy cơ ứng biến thôi.
Sở dĩ Yến Trục Thiên báo cáo cho bên này cũng là bởi vì đây không phải chuyện đùa, cần để người khống chế toàn bộ cục diện ở bên này biết được, tránh việc xảy ra sơ hở rẽ ngang, có đôi khi một sai sót nhỏ rất có thể là trí mạng, không thể lơ là được. Nếu thật xuất hiện sai lầm, bên này biết cũng có thể bổ cứu đúng lúc.
Kết quả làm cho Ngưu Hữu Đạo rất hài lòng, đây cũng là kết quả trong dự liệu của hắn, ngay từ đầu mời Yến Trục Thiên xuất mã chính là vì chắc chắn. Đường đường là chưởng môn Linh Tông, theo lý thuyết không thể ngay cả một chuyện nhỏ này cũng không làm xong, chắc chắn có năng lực làm việc nhất định.
Cũng bởi vì chuyện trọng đại, đề phòng ngộ nhỡ, chỉ có thể mời Yến Trục Thiên tự thân xuất mã, bằng không chuyện như vậy cũng không cần tự mình chưởng môn Linh Tông tới làm việc.
Đương nhiên, cũng là vì bảo mật!
Vân Cơ có một chuyện khó hiểu:
“Trên tay Lam Minh chắc chắn nắm giữ số lượng thám tử nhất định ẩn thân trong Phiêu Miểu Các, sao ngươi không khống chế hắn trong tay mình, ngược lại, lại giao cho Thiệu Bình Ba?
Ngưu Hữu Đạo đặt lại thư trên bàn, cười ha hả nói:
“Cô nhóc này, không thể ăn thịt một mình được, Thiệu Bình Ba cũng cần được chút ích lợi. Nếu mọi người liên thủ hợp tác rồi mà muốn đào góc nhà người ta thì khó tránh việc khó ăn nói.
Thật sự Vân Cơ không nhịn được mà liếc mắt, rõ ràng ngay từ đầu song phương đã phá lẫn nhau, lời này nàng tin mới lạ.
Nhìn thấu suy nghĩ lệch lạc của nàng, Ngưu Hữu Đạo giải thích vài câu:
“Nhìn vào một vấn đề không thể tính toán được mất, Thiệu Bình Ba có thể ngoan ngoãn đi làm tiên sinh dạy học cũng là bất đắc dĩ bị ép mà thôi, lực lượng trên tay hắn có khiếm khuyết, có Lam Minh âm thầm hiệp trợ, bằng vào năng lực của Thiệu Bình Ba thì có thể làm được không ít chuyện.
Vân Cơ:

“Ngươi không sợ Thiệu Bình Ba mượn cơ hội xoay người uy hiếp ngươi sao? Tên kia không phải dạng hiền lành gì, ngươi nên hiểu rõ hắn hơn ta chứ.
Ngưu Hữu Đạo:
“Chính là bởi vì sợ hắn không khống chế được, sợ hắn làm ra loại chuyện gì đó, ta phải từ phương diện lớn bóp chết lập trường của hắn. Bây giờ Lam Minh đang ở tình huống nào? Cấu kết với Lam Mình rồi chứa chấp Lam Minh, hắn sẽ không có đường lui, cũng chỉ có thể đối nghịch với cửu Thánh.
Vân Cơ bừng tỉnh hiểu ra, chiêu này là muốn ép Thiệu Bình Ba hoàn toàn đứng về phe mình.
Tay Ngưu Hữu Đạo vuốt ve Tinh Thần lệnh, hơi híp mắt nói:
“Cho dù Vệ quốc bị diệt, hay là Tề quốc bị diệt, cho dù cuối cùng Tấn quốc có thể nhất thống ba nước phía tây hay không, chỉ cần Thiệu Bình Ba có lực lượng, hắn sẽ không giới hạn ở thân phận tiên sinh dạy học nữa, những người ở Tấn quốc chưa chắc là đối thủ của hắn... ngược lại, ta hy vọng hắn có thể chi phối được thế cục Tấn quốc.
Vân Cơ nhìn hắn một cái, lúc này mới hơi hiểu được dụng tâm âm hiểm của người này. Từ sau khi trở về từ Thánh Cảnh, sức mạnh không giống nhau, thế cục cũng không giống, đã hơi có thế bao quát cả thiên hạ rồi.
Ngưu Hữu Đạo thu hồi lại tâm tư, đứng lên, đi lại trong phòng, nói:
“Lam Minh không có đường lui nữa, bây giờ có thể tiến hành bước kế tiếp, có thể bức Lam Minh giao ra vài thứ rồi.
Vân Cơ hỏi tiếp:
“Vật gì vậy?
Ngưu Hữu Đạo:
“Cái chết của Hồng Vận Pháp, còn nữa, phái người tới mật báo cho Gia Cát Trì, phía sau chắc chắn còn có những mạng lưới tin tức khác, bắt Lam Minh giao hai mạng lưới này ra.
Vân Cơ kỳ quái hỏi:
“Ngươi muốn cái này làm gì?
Ngưu Hữu Đạo dừng bước quay đầu nói:
“Cửu Thánh đang gấp gáp, người đốc tra của các phái cũng gấp gáp, các môn phái cũng gấp gáp, ta nói rồi, cần phải giúp người của chúng ta làm

ra thành tích mới được. Cũng không thể để cửu Thánh dễ dàng dẹp được chuyện này đi, tùy thời tung manh mối ra làm tội danh của Lam Minh là thật, tốt nhất là làm bên Thánh Cảnh hoài nghi việc làm mất Vô Lượng quả có liên quan tới Lam Đạo Lâm, ta muốn xem thử kết thúc của Lam Đạo Lâm sẽ như thế nào.

Vân Cơ không nói, dùng ánh mắt là lạ để nhìn hắn, cũng là một người, từng bước, từng bước thay đổi thành thế này.

Nhịn không được buông tiếng thở dài:

“Không phải ngươi đã tốn công ở bên Ô Thường làm chuyện Vô Lượng quả phát triển về hướng Lữ Vô Song rồi sao? Hiện tại lại muốn chuyển hướng sang Lam Đạo Lâm, hai chuyện chẳng phải là trái ngược à?

Ngưu Hữu Đạo tiếp tục thong dong nói:

“Hướng phát triển về phía Lữ Vô Song là giải vây cho Triệu Hùng Ca, cũng là để tự chúng ta giải vây, tránh việc bị Ô Thường theo dõi không buông. Ngươi yên tâm, hiện nay Ô Thường sẽ không trực tiếp nhằm vào Lữ Vô Song. Ô Thường càng không có phản ứng với Lữ Vô Song càng nói nên chúng ta sẽ an toàn khi đối mặt với Ô Thường.

Chương 2010: Chuyện lạ liên tiếp xảy ra (2)

Chương 2010: Chuyện lạ liên tiếp xảy ra (2)
Vân Cơ:
“Vì sao?
Đối với chuyện này, Ngưu Hữu Đạo không giải thích, chuyện liên quan đến Ma Điển không tiện nói nhiều. Ô Thường không thể làm lộ Ma Điển ra được, nếu không lấy được chứng cứ ra thì không có khả năng nhảy ra tố cáo Lữ Vô Song được, bằng không không có cách nào nói rõ nguyên nhân, sau đó chỉ nói một câu:
“Ngươi cứ chờ mà xem!
...
Thiên Đô phong, Phiêu Miểu các, hữu sứ Nhạc Quang Minh vội vã đi vào chủ điện, trình một bức mật báo cho Hoắc Không:
“Chưởng lệnh, bên Bách Xuyên cốc truyền mật báo tới, bọn Lý Chính Pháp có hành động.
Hoắc Không nhận mật báo, xem qua tình hình cụ thể thì mặt có vẻ lưỡng lự:
“Điều động hơn trăm đệ tử Bách Xuyên cốc đi qua đi lại nhiều lần bên Vô Biên Các, muốn làm gì?
Nhạc Quang Minh lắc đầu:
“Dường như Lý Chính Pháp bảo mật nghiêm ngặt với chuyện này, chỉ biết là đang truy xét người nào đó, tình huống cụ thể thám tử bên kia cũng không nắm được rõ.
Hoắc Không trầm mặc một chút, cuối cùng thở dài nói:
“Chỉ mong đừng có xảy ra chuyện gì nữa.
Vẻ mặt vô cùng phiền muộn.

Gần đây thật sự có quá nhiều chuyện phiền lòng, trước đó là chuyện của Gia Cát Trì, bây giờ hắn còn phải tọa trấn ở đây để truy tra, ai ngờ bên Thánh Cảnh lại xuất hiện chuyện có thể chọc thủng trời, tự nhiên xuất hiện việc Vô Lượng quả bị trộm, sợ bóng sợ gió, người người đều bị điều tra.

Có thể dự liệu được, bước tiếp theo sẽ tra tới bên này.

Mà người đốc tra là đám chuyên môn bới móc thích tìm việc, chuyện Gia Cát Trì vừa xuất hiện, người đốc tra của các phái cũng bị gác đao lên cổ, bị ép tới nghẹt thở. Bây giờ Lý Chính Pháp lại đang huy động nhiều nhân lực như vậy, thật sự là làm người ta lo lắng.

Nhạc Quang Minh nhắc nhở một câu:

“Chưởng lệnh, người đốc tra vốn nhằm vào nội bộ Phiêu Miểu Các, động tĩnh hiện giờ sợ là không thoát được liên quan tới Phiêu Miểu Các.

Hoắc Không quay đầu hỏi vặn lại:

“Vậy ngươi bảo ta làm sao bây giờ? Hiện tại lỗ hổng nhiều như vậy, ta cũng không biết làm như thế nào để che lại, bên trên chỉ cần có kết quả, chính là cần chúng ta làm tốt chuyện, đâu thèm quan tâm tới phiền toái gì, ta có thể làm người đốc tra ngưng truy tra sao?

Nhạc Quang Minh không nhịn được thì thầm một câu:

“Nhóm Thánh Tôn thì thế nào? Từng chuyện đều chưa làm xong, đồng thời bắt làm nhiều chuyện như vậy, nhiều người hơn nữa tập trung lại, làm đi làm lại cũng chịu, không làm xong nổi tất cả mọi việc.

Hoắc Không:

“Ngươi cho rằng nhóm Thánh Tôn muốn như vậy à? Những chuyện trước mắt này có chuyện nào không cần gấp? Chuyện Gia Cát Trì có thể không tra sao? Chuyện Vô Lượng quả bị trộm có thể không tra sao?

Nhạc Quang Minh gội vàng chữa lại:

“Ý của thuộc hạ không hoàn toàn là như thế, chính là cảm thấy chuyện gì cũng xúm lại xuất hiện cùng lúc, đều xuất hiện lúc Thánh Tôn muốn chỉnh đốn Phiêu Miểu Các khiến cho tất cả nhân viên đều vội vàng bận rộn, ta luôn cảm thấy có đâu đó không đúng, việc này không phải có người đứng sau giở trò quỷ gì chứ?

Hoắc Không im lặng không nói gì, thật ra hắn cũng có cảm giác này. Từ sau khi bắt đầu chỉnh đốn Phiêu Miểu Các, đủ loại quái sự lần lượt phát

sinh. Đầu tiên là cái chết một cách kỳ quặc của Hồng Vận Pháp, tiếp đó là Ngưu Hữu Đạo – một nhân viên đốc tra bị ám sát, cho tới tận bây giờ, chuyện càng làm càng lớn, đã gần như làm người ta muốn phát điên rồi, muốn không khiến người ta hoài nghi có vấn đề cũng khó.
“Giành chính quyền dễ, nắm chính quyền khó, chỉ mong đừng nên xảy ra chuyện gì nữa, bằng không sẽ hoàn toàn loạn tùng phèo, hỏng bét, thật sự sẽ không có biện pháp ứng phó nữa.
Sau khi trầm mặc, Hoắc Không chợt khó hiểu thở dài một tiếng.
...
Phía dưới thung lũng đầy mây mù không thấy ánh mặt trời, suốt ngày bị bao trùm trong sự âm u.
Bên trong cốc thỉnh thoảng có người lén lút ló đầu kiểm tra bốn phía.
Diệp Niệm ngồi trên một tảng đá, trên mặt, trong lòng đều tràn đầy phiền muộn.
Có một số việc ngay từ đầu cảm thấy có đạo lý, nhưng sau khi làm liền phát hiện không còn chút nào hợp lý cả.
Ngay từ đầu, một nhóm người trong Vô Lượng viên đều cảm thấy truy sát người của Băng Tuyết Thánh Địa là một biện pháp hay, nhưng sau khi chạy qua đây cũng dần bắt đầu lo lắng. Cửu Thánh đâu phải kẻ ngu, làm như thế thật sự có thể lừa được họ hay sao?
Sau khi đi tới bước này, mỗi một người đều không quay lại được rồi, muốn về cũng không được. Thời gian kéo càng dài càng không dám trở về.
Có vài người cảm thấy không sao cả, ba mươi năm trước vốn ở trong Vô Lượng viên, không chạy cũng lo lắng chịu liên lụy, nếu cứ như vậy, không bằng như thế này, có thể sống tạm trong chốc lát thì biết thế mà thôi.
Nhưng Diệp Niệm thì không giống, hối hận, nhưng cũng không dám trở lại bên kia nữa.
Bây giờ một nhóm người trốn tránh ở đây, thiếu ăn là một phần nhỏ, không có tiếp tế tiếp viện tài nguyên tu luyện, cả ngày chờ đợi lo lắng sợ hãi sống qua ngày mới là chuyện lớn.
...

Vô Hư Thánh Địa, trên sơn nhai bên ngoài Vô Hư thánh điện, Đốc Vô Hư đứng chắp tay, tâm tình hơi phiền não, việc Diệp Niệm mất tích cũng khiến trong bụng ông ta tích hỏa.
Đệ tử Tư Thiếu Đông bước nhanh đi tới phía sau ông ta, hai tay dâng một bức mật thư, bẩm báo:
“Sư tôn, nhận được báo cáo nhanh của nhân viên đốc tra ở Bách Xuyên Cốc, tìm được tung tích của Gia Cát Trì rồi.
Đốc Vô Hư bỗng nhiên quay đầu, mắt đầy tinh quang, trầm giọng nói:
“Ở đâu?
Tư Thiếu Đông:
“Ẩn thân ở Vô Biên Các!
“Vô Biên Các? Dám trốn ở Vô Biên Các?
Đốc Vô Hư có chút bất ngờ, một phát xé mật thư trong tay ra, tự mình kiểm tra nội dung trong thư, nhìn thử thì chân mày chợt nhướng lên một cái, thốt ra một cái tên:
“Lam Minh?
Trong lòng Tư Thiếu Đông thầm than một tiếng, chuyện này thật hay giả còn chưa biết, chỉ có điều đoán chắc người của Bách Xuyên cốc dám báo cáo lên như vậy chắc chắn không thể là giả được.
Gã cũng không biết Lam Minh đã làm cái gì, cửu Thánh chỉnh đốn Phiêu Miểu Các, đối tượng là ai, trong lòng mọi người đều biết rõ, không thể nào nhằm vào những người ở tầng chót được! Việc này của Lam Minh vừa lộ ra, chỉ sợ cửu Thánh sẽ càng thêm hoài nghi những người như bọn họ, càng nhắm vào người như bọn họ để động thủ.
Lam Minh đã đến địa vị như vậy còn không thành thật, sao lại cứ muốn tự làm khổ mình như thế.
Chỉ có điều cũng có thể hiểu được, chính là bởi vì đã tới địa vị nhường đó, không có khát vọng nào khác, chỉ có khát vọng trường sinh mà thôi, trơ mắt nhìn mình chết già ai mà cam tâm được.
Cho dù người phía dưới sợ là cũng không dám có suy nghĩ này, nhưng cửu Thánh cũng sẽ không tránh khỏi hoài nghi, loại mâu thuẫn ngầm này dường như vĩnh viễn khó giải.
Nhìn một lúc, nhìn thấy Lý Chính Pháp báo cáo rằng đã rút lui, hai mắt của Đốc Vô Hư hơi trợn lên, khuôn mặt hiện lên sắc giận dữ:

“Không ở lại theo dõi, người chạy cũng không biết, ai để bọn chúng rút lui?
Tư Thiếu Đông cẩn thận nói:
“Sư tôn, chuyện này cũng có thể hiểu được, sau khi một tên đệ tử vô duyên vô cớ mất tích trong nhà trọ Thiên Hồ, vẫn biết là tình huống khẩn yếu nhưng nhất định cũng sẽ lo bị Lam Minh phát hiện ra. Đây chính là địa bàn của Lam Minh, khẩn cấp rút lui cũng là chuyện hợp tình hợp lý, bằng không rất dễ bị Lam Minh diệt khẩu, đến lúc đó chỉ sợ ngay cả tin tức này cũng chưa chắc có thể truyền tới.
Gã không phải đang giúp người của Bách Xuyên cốc nói chuyện mà là đang trần thuật sự thật lý trí.
Đốc Vô Hư hừ lạnh một tiếng, việc này tạm thời không đề cập tới, đưa lại thư cho gã:
“Lập tức sao chép ra bảy bức nữa, gửi cho bảy người còn lại ngoại trừ Lam Đạo Lâm, ta không đợi được bọn họ tới, ta tới Vô Biên Các trước xem còn có thể bắt được Gia Cát Trì hay không.
“Vâng!
Tư Thiếu Đông chắp tay lĩnh mệnh.
Vèo! thân hình Đốc Vô Hư lóe lên, nhảy lên không trung rời đi.
“Lại xảy ra chuyện rồi, haiz!
Tư Thiếu Đông nhìn theo, bất đắc dĩ thở dài, cảm giác cục diện bây giờ dường như có hơi mất khống chế. Nội – ngoại Thánh Cảnh, khắp nơi đều xảy ra chuyện bất ngờ.
...

Chương 2011: Lam Minh tìm nơi nương tựa

Chương 2011: Lam Minh tìm nơi nương tựa
Tông môn Bách Xuyên cốc, phía sau núi nơi mấy vị thái thượng trưởng lão tiềm tu, chưởng môn Âm Như Thuật cùng chư vị trưởng lão đều có mặt đông đủ, cả đám người gương mặt trầm như nước.
Âm Như Thuật thông báo toàn bộ sự việc cho mọi người.
Nhận được tin của Lý Chính Pháp, được biết bởi vì tình huống ngoài ý muốn mà Lý Chính Pháp không thể không báo chuyện của Lam Minh lên rồi rời khỏi đó, Âm Như Thuật liền không dám giấu diếm nữa, bằng không một khi chuyện bị làm lớn thì chưởng môn như ông ta không có biện pháp nào ăn nói với tông môn.
Một đám người đã nghiêm khắc mắng Lý Chính Pháp một trận, mắng thì mắng, mắng xong còn phải đối mặt với hiện thực.
Cũng có người trách cứ chưởng môn lại dám lừa gạt không báo, nhưng có thể lý giải được, tình huống trước mặt Âm Như Thuật làm sao dám công khai được?
Hiện tại một đám người đều không biết làm thế nào cho ổn, trong lòng đều sợ hãi, chỉ có thể chờ đợi kết quả không biết là phúc hay họa tới mà thôi.
...
Tấn Kinh, Lam Minh tới.
Chậm chạp không dám lộ diện, sau khi quan sát kỹ càng, xác nhận ổn thỏa, do dự mãi, Lam Minh mới tìm tới cửa.
Đổi một bộ trang phục khác, Thiệu Tam Tỉnh dẫn y tới thư phòng của Thiệu Bình Ba.

Bên trong thư phòng người quen cũ gặp lại, mặt Thiệu Bình Ba đầy tiếu ý chắp tay hành lễ:
“Tiên sinh đột ngột đến đây, không tiếp đón từ xa được, cũng xin tiên sinh thứ tội.
Lam Minh nhìn gã một chút, không có phản ứng, tự nhiên đi tới phía sau án kiện, ngồi ở vị trí của Thiệu Bình Ba, tự tay cầm tờ giấy chưa khô trên bàn xem một chút, lại đặt trở lại, lại cầm lấy bút trên bàn lên ngó nghiêng.
Thiệu Bình Ba có phần không hiểu được thái độ của y là có ý gì, đi tới trước án thử hỏi:
“Tiên sinh đột nhiên tới là có gì phân phó vậy?
Lạch cạch! Bút trong tay Lam Minh thuận tay ném lên bàn, nét mực trên đầu bút làm dơ mặt bàn, người dựa vào lưng ghế, dường như không để ý hỏi:
“Lần này ta tới là muốn tìm ngươi để nương tựa, sắp xếp cho ta một chỗ ẩn thân ổn thỏa đi.
“Tìm ta để nương tựa?
Thiệu Bình Ba hơi giật mình, sau đó cười nói:
“Tiên sinh nói đùa. Tiên sinh có chuyện thì cứ nói thẳng, ta sẽ nghiêm túc lắng nghe.
Lam Minh chậm chạp nói:
“Chuyện ta liên hệ với Gia Cát Trì bị bại lộ rồi, không có cách nào tiếp tục ở lại Vô Biên Các nữa, nhất thời đi nơi khác cũng không biết có ổn thỏa hay không, không thể làm gì khác là tới nơi của ngươi trước, đây cũng là ý của Gia Cát Trì.
“Bại Lộ? Liên hệ với Gia Cát Trì? Ý của Gia Cát Trì là như thế nào?
Thiệu Bình Ba hoài nghi khó hiểu hỏi:
“Tiên sinh, lời này của ngươi sao ta nghe không hiểu nhỉ?
Lam Minh:
“Ta nói còn chưa đủ rõ hay sao? Ngươi không ngu xuẩn đến mức đó đấy chứ?
Thiệu Bình Ba xua tay, giải thích:
“Ta nghe không hiểu có ý gì, rốt cục là có chuyện gì xảy ra vậy?

Rốt cục là có chuyện gì xảy ra vậy? Lam Minh nghĩ tới thôi đã bực mình:
“Lão già Gia Cát Trì chết tiệt kia bị người ta theo dõi cũng không biết, lại còn chủ động tìm tới ta...
Y kể cặn kẽ đầu đuôi chuyện đó một lần.
Thiệu Bình Ba càng nghe thì mắt càng trợn lớn hơn, sau khi nghe xong sắc mặt đại biến, nóng nảy:
“Vậy ngươi còn không trốn đi, còn dám chạy tới chỗ ta sao?
Lam Minh nhướng mày nói:
“Làm sao? Trước đây xin ta tới, hiện tại muốn đuổi ta đi hay là muốn qua sông đoạn cầu?
Bộp! Vỗ lên bàn, lượn ra ngoài bàn, túm vạt áo của Thiệu Bình Ba lại:
“Nếu không phải ngươi làm chuyện tốt lộ nhóm người của ta, ta có thể rơi vào kết quả này hay sao? Ta cho ngươi biết, nếu ta xảy ra chuyện gì, ngươi cũng chạy không được!
Thiệu Bình Ba từ chối trả lời, đôi tay nắm lại vào nhau, muốn phát tác, nhưng thực sự không có biện pháp làm gì, không thể làm gì khác hơn là nhéo tay mình, sắc mặt khó coi nói:
“Ngươi đừng hiểu lầm, ta không có ý đó, ngươi xác nhận ngươi không bị theo dõi chứ? Nếu trong tình huống chưa thể xác nhận mà ngươi lại chạy tới đây, đến lúc đó mọi người không ai chạy được.
“Hừ!
Lam Minh hừ lạnh một tiếng đẩy gã ra, chắp tay sau lưng đi qua đi lại trong thư phòng:
“Chuyện đó thì ngươi yên tâm, ta đã xác nhận xong hết rồi mới dám qua đây.
Thiệu Bình Ba truy hỏi:
“Trước đây việc ngươi liên hệ với ta có còn ai khác biết được hay không?
Lam Minh:
“Mặc dù có vài thủ hạ của ta nhưng trên cơ bản cũng không biết ta với ngươi lui tới, cho dù biết cũng đều là người trên một chiếc thuyền với ta, giữ bí mật còn không kịp, không ai dám nói lung tung đâu.

Nghe y nói như vậy, Thiệu Bình Ba hơi yên tâm chút, không để ý tới nếp uốn trên ngực áo mà chậm rãi đi tới phía sau án kiện, lại ngồi vào chỗ mà Lam Minh mới vừa ngồi, nhíu mày suy tư, sau một hồi lâu chợt bộp một tiếng, một chưởng vỗ lên bàn, dáng vẻ hận không chỗ phát tác:
“Chúng ta bị chơi xỏ rồi!
Lam Minh đang đi loanh quanh chợt ngơ ngẩn đi tới trước án, hai người nháy mắt đã đổi vị trí, hỏi:
“Có ý gì?
Thiệu Bình Ba cắn răng nói:
“Chúng ta bị đám khốn khác tính toán, Gia Cát Trì cố ý bại lộ tung tích!
Hai tay Lam Minh chống lên bàn, hơi cúi người nói:
“Một đám khốn khác? Ý ngươi chỉ chỗ mà Gia Cát Trì đang nương tựa?
Thiệu Bình Ba:
“Trừ bọn họ ra, còn ai có thể điều khiển được gia Cát Trì?
Lam Minh suy nghĩ một cái, hơi lắc đầu nói:
“Chuyện đó chỉ sợ là ngươi hiểu lầm rồi.
Thiệu Bình Ba bị y nói cho sửng sốt:
“Nói vậy là sao?
Lam Minh:
“Bên ta bắt được đệ tử của Bách Xuyên Cốc, tra tấn bức cung ra chân tướng, không liên quan gì tới Gia Cát Trì cả.
Còn tưởng là cái gì, Thiệu Bình Ba dở khóc dở cười:
“Lam đại các chủ, ngươi có thể dùng đầu óc một chút không thế? Gia Cát Trì chạy tới dựa vào ngươi, tìm ngươi nhờ che chở, điều này có thể sao? Là bên kia trước một bước bắt được Gia Cát Trì qua đó, làm sao có thể tặng lại tay ngươi được, ngươi cảm thấy có khả năng đó sao?
“Nếu bên kia thật sự muốn gian lận, muốn cho người phát hiện tung tích của Gia Cát Trì thì có thừa biện pháp, chỉ cần có tâm làm bại lộ, chuyện này có khăn gì à?
Đã bị hại tới mức đó, cho tới giờ còn chưa kịp phản ứng, Thiệu Bình Ba thật sự không biết vị này làm sao có thể lăn lộn tới hôm nay. Nếu không phải do Lam Đạo Lâm bảo hộ, chắc rằng đã sớm bị người ta giết chết rồi. Đầu óc kiểu này còn dám âm thầm gây sự ở Phiêu Miểu Các, thông đồng với hạng người như này, gã ngẫm lại mà thấy sợ.

Lam Minh chống hai cánh tay trên bàn rơi vào mộng mị, tiện đà mới hoàn toàn tỉnh ngộ, chính là bởi vì hiểu ra nên răng như sắp nghiến gãy cả, trên mặt là vẻ dữ tợn, không nhịn được nỗi lòng:
“Cẩu vật, dám hại ta!
Thiệu Bình Ba liếc nhìn bên ngoài cửa sổ, giơ tay lên ý bảo y im lặng:
“Ngươi nói be bé thôi.
Lam Minh cũng liếc nhìn ngoài cửa sổ, thấp giọng nói:
“Rốt cục những người đó là ai, nói cho ta biết đi!
Chuyện đã tới mức độ này, Lam Minh đã rơi vào tay gã, Thiệu Bình Ba sẽ càng không thông báo chuyện đó với y, mượn cớ nói:
“Bây giờ ngươi đang trong cơn bực bội, nếu thật chạy tới đó tức là muốn chết! Hiện tại ta không nói cho ngươi là vì muốn tốt cho ngươi, trước tiên ngươi cứ yên tĩnh một thời gian, chờ ngươi tỉnh táo lại, có vài lời lúc đó mới nói cũng không trễ.
Lam Minh:
“Ngươi yên tâm, ta có chừng mực, là ai?
Thiệu Bình Ba xua tay:
“Trước tiên cứ bình tĩnh đã. Chuyện khẩn yếu nhất của ngươi bây giờ là tìm một nơi ẩn thân, cho ta chút thời gian suy nghĩ và sắp xếp chút, xem xem ngươi nên ở đâu mới thích hợp.
Lam Minh cả giận nói:
“Hiện tại ta phải biết người hãm hại ta là ai!
Thiệu Bình Ba chợt đứng lên:
“Ngươi điên rồi sao? Chẳng lẽ ngươi không biết bây giờ là tình huống gì sao? Cửu Thánh bao gồm cả phụ thân của ngươi sẽ lập tức tìm ngươi ở khắp nơi, chỗ này của ta khắp nơi là tai mắt của Hắc Thủy đài, ngươi ở lâu ở đây, một khi gặp phải hiềm nghi nào thì ngươi nên biết sẽ có kết quả gì! Ngươi cứ đi trước đã, sau ta sẽ mau chóng liên hệ với ngươi.

Chương 2012: Liên thủ đánh Lam Đạo Lâm (1)

Chương 2012: Liên thủ đánh Lam Đạo Lâm (1)
Nghe được lời này, Lam Minh có chút khẩn trương, không dám ở lại lâu nữa, chỉ có điều vẫn ngoan cố để lại một câu:
“Ta sẽ không bỏ qua cho bọn chúng!
Dứt lời phất tay áo rời đi.
Nhìn theo người biến mất ở ngoài cửa, sau đó trong miệng Thiệu Bình Ba phun ra một chữ:
“Ngu xuẩn!
Chờ một lúc, thiệu Tam Tỉnh đến báo tin:
“Người đi rồi. Đại công tử, hắn đến có chuyện gì vậy?
“Xảy ra chuyện lớn, Lam Minh bị người ta phế đi phân nửa năng lực rồi, trở thành chó nhà có tang, chúng ta bị người ta đùa giỡn...
Thiệu Bình Ba nói tình huống đại khái ra.
Thiệu Tam Tỉnh nghi ngờ nói:
“Rốt cục bên Giả Vô Quần muốn làm gì?
“Thủ đoạn của người này thâm sâu khó dò, ta cũng rất muốn biết hắn muốn làm gì, đẩy một viên đá quý giá nóng phỏng tay cho ta như thế, ta cũng không tin nếu ta có chuyện gì thì hắn có thể khá hơn!
Thiệu Bình Ba hơi nổi giận.
Sau đó lập tức ra lệnh cho Thiệu Tam Tỉnh đưa tin cho Giả Vô Quần, chất vấn xem rốt cục Giả Vô Quần muốn như thế nào, vẫn chưa hết, có phải muốn cá chết lưới rách hay không?
Gã muốn xem bên Giả Vô Quần sẽ trả lời thế nào, sau khi xác nhận xong mới tiến hành sắp xếp cho Lam Minh, bằng không cứ hồ đồ bị người ta chơi chết cũng không biết có chuyện gì.

Nói thật, liên tiếp chịu thiệt trong tay Giả Vô Quần, Giả Vô Quần muốn làm gã liền làm, ngay cả nói cũng không được nói, quả thực như gã là người vô hình, thêm nữa còn không biết rõ tình huống sau lưng, không thể nào phán đoán, gã thật sự hơi sợ Giả Vô Quần rồi.
“Sư tôn, nhận được thư của người trong Thánh Cảnh, tám vị Thánh Tôn khác đã lần lượt ra khỏi Thánh Cảnh.
Trong Thiên Lam thánh điện, đệ tử Thanh Cửu vội vã vào bẩm báo.
Đang tự mình lật xem hồ sơ của Phiêu Miểu Các không biết đang tìm cái gì, Lam Đạo Lâm từ từ ngẩng đầu, hồ nghi nói:
“Bọn họ đều rời khỏi Thánh Cảnh rồi?
“Vâng!
Thanh Cửu đáp, chờ một lúc sau thì hơi chần chừ nói:
“Trước đó đệ tử có nhận được tin tức nói là một trong tam đại phái của Hàn quốc, nhân viên đốc tra của Bách Xuyên cốc trú ở Phiêu Miểu Các đột nhiên triệu tập hơn trăm người hoạt động ngay ở Vô Biên Các, không biết đang làm cái gì, không thông báo gì, không biết có liên quan gì đến việc này hay không.
“Vô Biên Các?
Lam Đạo Lâm chậm rãi đứng lên, trầm giọng nói:
“Vì sao không sớm báo?
Thanh Cửu hơi căng thẳng nói:
“Sư đệ là Các chủ của Vô Biên Các, vốn đệ tử tưởng rằng hay là chờ sư đệ tự mình báo lên thì tốt hơn, ai ngờ lại chậm chạp không thấy có tin tức gì.
“Để ta đi xem sao!
Lam Đạo Lâm dứt lời liền đi, vèo một cái, thân ảnh bắn ra ngoài điện.
...
Vô Biên Các, trong lòng mọi người đều cảm thấy hoảng loạn, tu sĩ lui tới Vô Biên Các đột nhiên đều bị khống chế, chỉ có thể vào, không thể rời đi.
Nhân thủ khống chế Vô Biên Các ngay từ đầu chính là đệ tử của Bách Xuyên Cốc mà Lý Chính Pháp dẫn tới.
Đệ tử Bách Xuyên cốc đương nhiên không thể khống chế được Vô Biên Các, nhưng có chỗ dựa là một trong cửu Thánh – Đốc Vô Hư, tình

huống đã không còn giống bình thường nữa.
Sau khi Đốc Vô Hư rời khỏi Thánh Cảnh, không phải tới để đánh nhau, dựa vào một mình ông ta thì không thể quản chế hết được Vô Biên Các, nhưng tốc độ của ông ta quá nhanh, thế lực thủ hạ của mình theo không kịp, ngay cả kim sí đưa thư cũng chưa tới kịp tay người nhận. Sau đó trước tiên chạm mặt với Lý Chính Pháp đang đợi lệnh, lệnh cho Lý Chính Pháp truyền pháp lệnh của ông ta phong tỏa Vô Biên Các, không cho phép bất luận kẻ nào rời đi.
Có trên trăm người lấy cờ hiệu của Đốc Vô Hư để phục vụ quản chế, người lui tới trong Vô Biên Các không ai dám không nghe lệnh, lúc này đã khống chế được Vô Biên Các.
Đồng thời với việc khống chế, Đốc Vô Hư còn ra lệnh cho Lý Chính Pháp dẫn đường, trước tiên chạy tới căn phòng trước đó Gia Cát trì ở, phá cửa mà vào. Nơi đó nào còn bóng dáng của Gia Cát trì nữa, còn làm cho khách trọ mới tới sợ vỡ mật.
Sau đó Đốc Vô Hư xông thẳng tới phủ Các chủ của Vô Biên Các tìm Lam Minh, kết quả hỏi ra thì Lam Minh cũng không ở đó, nói là tới Thánh Cảnh rồi.
Có phải thật tới Thánh Cảnh hay không, Đốc Vô Hư mặc kệ, ra lệnh cho Lý Chính Phái lập tức triệu tập nhân viên của các đại phái đang trú đóng ở đây tập trung tới, do Lý Chính Pháp thống lĩnh, tăng mạnh việc quản chế với Vô Biên Các.
Sau đó, bảy Thánh khác cũng lần lượt chạy tới, được biết Gia Cát Trì đã chạy, Lam Minh cũng không thấy đâu nữa.
Sau khi hỏi thời gian Lam Minh rời đi thì lập tức đưa tin liên hệ với nhân viên trông cửa ở Thánh Cảnh, xác định xem Lam Minh đã trở về bên trong Thánh Cảnh hay chưa.
Cửu Thánh thì đã xuất hiện tám người rồi, quy mô và động tĩnh này, trên dưới Vô Biên Các có ai dám dũng cảm di chuyển?
Nơi này là địa bàn của Lam Đạo Lâm, tuy tám Thánh đáng sợ nhưng người trong phủ thành vẫn có vài người dựa vào lý lẽ biện luận một chút, nhưng tám người căn bản không rảnh để ý tới. Đừng nói là tám người, cho dù một mình Đốc Vô Hư cũng sẽ không để họ vào mắt, phát

hiện không thấy người nữa thì lập tức tổ chức nhân thủ lục soát toàn diện phủ thành.
Lam Minh cùng Ban Hải rời đi quá vội vàng, sơ sót một điểm là còn chưa xử lý thi thể của Ngôn Triển, bị lục soát ra từ mật thất của phủ thành.
Người của Bách Xuyên cốc đương nhiên biết là ai, thi thể được mang tới trước mặt Đốc Vô Hư, thể hiện rằng người bị mất tích đã tìm được, đã bị ngộ hại.
Là ai hạ độc thủ không biết, nhưng thi thể nằm trong mật thất của phủ thành, có thể suy đoán ra được.
Cũng cơ bản ấn chứng được suy đoán trước đó của Lý Chính Pháp, đánh rắn động cỏ, Lam Minh và Gia Cát Trì biến mất rất có thể có liên quan tới chuyện này.
Sau khi bảy Thánh khác tới khống chế được toàn diện, có một số việc không có khả năng bằng vào lời nói một phía của Lý Chính Pháp được, bắt đầu tiến hành xác định toàn diện.
Ngay trước mặt tám Thánh, Lý Chính Pháp nói cặn kẽ quá trình tra xét từ đầu tới cuối.
Men theo quá trình, tám Thánh bắt đầu xác định từng việc một, không thể ở chỗ này xác định tình huống rồi mới xử lý được, trước mắt có thể thẩm tra từng việc một để xác định.
Mấy người Lý Chính Pháp vào ở, Gia Cát Trì vào ở, Gia Cát trì mang mặt nạ chạm mặt với Lam Minh, thủ vệ ở cửa ra vào phủ thành chứng kiến, đương nhiên nắm chặt nhiệm vụ thủ vệ. Thủ vệ nói như thế nào cũng coi như là người của Lam Đạo Lâm, đâu chịu nói ra chuyện bất lợi với Lam Minh, lập tức bị nghiêm hình thẩm vấn, cuối cùng mới khai ra tình hình thực tế.
Còn Nguyên Sắc cũng lập tức đưa tin cho Chưởng lệnh Hoắc Không của Phiêu Miểu Các, ra lệnh trước tiên phái nhân thủ ra truy bắt tên nhân viên của Phiêu Miểu Các trước đó đám Lý Chính Pháp canh chừng, ban đầu xác định tình huống mà Lý Chính Pháp bẩm báo.
Cho tới lúc này, Lam Đạo Lâm mới muộn màng đi tới Vô Biên Các.
Ở trên trời nhìn thấy Vô Biên Các đã bị quản chế, nhìn chỗ đất trống cao nhất trong phủ thành có một hàng tám Thánh đang đứng đó, Lam Đạo

Lâm giận tím mặt giáng từ trên trời xuống, một mình đối mặt với tám người, phẫn nộ quát:
“Các ngươi muốn làm gì?
Khuôn mặt của tám người hoặc không chút thay đổi, hoặc cười nhạt, Đốc Vô Hư lấy quyển khẩu cung ở sau lưng ra phất tay ném về hướng Lam Đạo Lâm:
“Tự ngươi xem đi!
Lam Đạo Lâm tóm được vào tay, cảnh giác nhìn tám người rồi mở quyển trục ra, phát hiện đã cầm ngược thì điều chỉnh lại kiểm tra, nội dung trong đó nhìn mà giật mình. Chiếu theo nội dung có nói, nếu là thật, trước đây Gia Cát Trì đúng lúc thoát thân được chắc chắn không thoát được liên quan với con trai mình.
Trong lòng ông ta biết rõ, việc này có tám chín phần mười là thật, trong lòng ngập lửa giận hận không thể xé tan tên nghiệt súc kia!
Ông ta sắp xếp cho Lam Minh ở đây chính là muốn Lam Minh xa rời thị phi trong Thánh Cảnh, muốn Lam Minh có được một cái chết già. Cũng đã từng nhắc nhở nhưng tên nghiệt súc này lại không nghe, còn dám ở sau lưng mình làm ra loại chuyện này, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

Chương 2013: Liên thủ đánh Lam Đạo Lâm (2)

Chương 2013: Liên thủ đánh Lam Đạo Lâm (2)
Mặc dù trong lòng căm tức, nhưng ánh mắt vẫn ngước lên quét mắt nhìn tám người còn lại một cái, vung đồ trong tay lên:
“Hoang đường! Điều này có thể chứng minh cái gì? Làm sao biết không phải là do tám người các ngươi giở trò quỷ?
Đốc Vô Hư hơi phất tay, Lý Chính Pháp đang run sợ trong lòng lộ diện, còn có cả một thủ vệ của Vô Biên Các bị hành hạ đến thương tích đầy mình:
“Có phải giở trò quỷ hay không, trong lòng ngươi tự biết rõ, toàn bộ nhân chứng đều ở đây, nếu ngươi không tin thì tự mình mang về chậm rãi tra xét đi!
Mắt lạnh của Lam Đạo Lâm đảo qua nhân chứng, ánh mắt lại quay lại nhìn tám người:
“Nếu như trong lòng không có quỷ thì vì sao không cho ta biết?
Đốc Vô Hư:
“Có ai từng giấu ngươi sao? Ngươi nhất định phải tới, còn cần thông báo sao?
Ô Thường hơi nghiêng đầu, ánh mắt liếc Lữ Vô Song một cái, chợt quát Lam Đạo Lâm:
“Lam Đạo Lâm, nói đi, chuyện trộm Vô Lượng quả trong Vô Lượng viên là do ai làm?
Lời này vừa nói ra, mấy người khác vô thức nhìn về phía y.
Lam Đạo Lâm tức giận chỉ:
“Ô Thường, ngươi có ý gì?
Ô Thường:

“Vô Lượng quả há là thứ có thể một mình trộm được, Gia Cát Trì làm thế nào đột phá tới Nguyên Anh kỳ, hai cha con ngươi chỉ e biết rõ trong lòng nhỉ?
Vô Lượng quả bị trộm? Đám Lý Chính Pháp thầm kinh hãi, lúc này bọn họ đã hiểu rõ tình hình hơn.
Lam Đạo Lâm gầm lên:
“Nha tướng dưới tàng cây là do ngươi bố trí, trừ ngươi ra, không ai có thể lặng yên không một tiếng động tới gần được, ta thấy là do ngươi vừa ăn cắp vừa la làng!
“Há lại cho ngươi lấp liếm!
Ô Thường hừ lạnh một tiếng, thân hình được bao quanh hắc vụ, chợt lóe lên.
Hai thân ảnh trong nháy mắt va chạm vào nhau, mạnh mẽ thổi gió ra bốn phía, một câu nói không hợp, Ô Thường và Lam Đạo Lâm đã nhao vào chém giết.
Đất rung đá bay, tiếng ầm ầm đột ngột vang lên, đám Lý Chính Pháp kinh sợ lùi lại.
Từ trên không trung, hai thân ảnh đánh nhanh, tiếng quát của Ô Thường truyền tới:
“Tên kẻ trộm này mưu đồ làm loạn, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, các ngươi còn do dự cái gì?
Bảy người phía dưới nhìn nhau một lượt, cuối cùng vèo vèo bắn về phía không trung. Trong nháy mắt tám người chuyển sang thế liên thủ, điên cuồng vây công.
“Càng nói càng thêm vô lý, tại sao lại không cho ta nói tiếp!
Tiếng gầm của Lam Đạo Lâm quanh quẩn, thân như mị ảnh lượn vòng quanh tám người, thân pháp tinh diệu khiến tám người khó có thể ngăn trở.
Chín người đánh trên trời dưới đất, động tĩnh có thể nói là long trời lở đất.
Những cây cầu tinh mỹ kéo dài từ Vô Biên Các lên Thiên Hồ nhất thời tan vỡ dễ như trở bàn tay, chín người đánh tới cây cầu nào liền phá hư cầu tới đó.

Người không tránh kịp không phải là bị thương mà là bị gió mạnh cuốn bay cả người, dư uy của cuộc đấu này căn bản không phải là thứ mà những người khác có thể chịu đựng được.
Toàn bộ cục diện tạm thời bị khống chế của Vô Biên Các nhất thời mất khống chế, chưa từng nhìn thấy cuộc tranh đấu kinh người như vậy, người người đều cảm thấy bất an, sợ bị vạ lây người vô tội, nhao nhao thoát về tứ phía, hoàn toàn hỏng bét rồi.
Người vây công trong mắt chỉ có Lam Đạo Lâm, lúc này ai cũng muốn nhân cơ hội ép Lam Đạo Lâm vào chỗ chết, nào còn dư sức để ý tới người khác nữa.
Lam Đạo Lâm nhanh chóng không chịu nổi nữa, lưu vân mị ảnh xuyên qua thân ảnh của tám người đột nhiên biến mất, trong nháy mắt đã trốn vào Thiên Hồ.
Tám thân ảnh đồng thời đuổi tới, ầm! Hồ nước nổ vang, cột nước dâng tận trời, bốn phía bị đập cao bao vây, dưới sự tập kích của hồ nước, tiếng ầm ầm sụp đổ liên tiếp vang lên.
Dưới uy thế kinh thiên động địa, bóng người tứ tán, Vô Biên Các không còn lại chút gì. Vô Biên Các đứng vững ở đây lâu như vậy đã hoàn toàn biến mất trong sa mạc vô biên này, chỉ còn lại một cái hồ nước.
Mạch nước ngầm dưới đáy hồ cuồn cuộn kịch liệt, không lâu sau đó liền yên tĩnh lại.
Gió nhẹ nổi lên trong sa mạc rộng mênh mông, đột nhiên ầm một tiếng nổ vang, cát bay tứ tung, một thân ảnh chui ra phá không rời đi, chính là Lam Đạo Lâm.
Hồi lâu sau, trong hồ nước bình lặng lần nữa cuồn cuộn mạch nước ngầm, một con quái vật đóng băng lớn nổi lên mặt nước.
Tuyết bà bà đứng ở trên thân giao long đã đóng băng, quải trượng trong tay cắm vào đầu giao long, còn có hai con nữa cũng đã bị giết, chỉ có điều đã bị chìm vào đáy hồ.
Chờ một chút, đám Ô Thường lần lượt nổi lên mặt nước, tám người nhìn nhau, đều lắc đầu.
Tám người liên thủ truy sát vào sâu trong hồ nước, phát hiện bên dưới là một cái thủy mạch rất sâu, không biết đi về phương nào, trong hồ có ba con giao long đột nhiên xuất hiện.

Ba con giao long mặc dù không phải là đối thủ của bọn họ nhưng có uy lực vô tận trong nước. Bị ba con giao long này quấn thân khiến cho Lam Đạo Lâm trốn mất.
“Nếu như đã động thủ thì không thể đơn giản tha cho hắn chạy trốn được. Để lại hai người thủ ở đây, những người còn lại tìm kiếm xung quanh, ý của chư vị thế nào?
Đốc Vô Hư hỏi một câu.
Ánh mắt của tám người đụng vào nhau, sau khi thống nhất ý kiến liền dựa theo đó mà chấp hành.
...
Cửa vào Thánh Cảnh, Lam Đạo Lâm hiện thân, xông vào Thánh Cảnh, phi vào Thủ Khuyết sơn trang tìm được nhân thủ của Thiên Lam Thánh Địa, lấy giấy và bút mực tự tay viết một phong thư rồi sai người đó lập tức truyền qua Thiên Lam Thánh Địa.
Còn chính ông ta lại nhanh chóng rời đi, đi thẳng tới Đại La Thánh Địa.
Người vừa đến, Đại La Thánh Địa trở nên loạn cào cào. Lam Đạo Lâm không nói hai lời, đại khai sát giới, cuối cùng một phát tóm lấy cổ của La Phương Phỉ, bắt người bay lên không trung.
“Khụ khụ...
Ngã xuống đất, Sa Như Lai phun ra mấy búng máu.
Sau khi xác nhận việc cây quả nở hoa trong Vô Lượng viên, hắn không muốn ngây người ở Vô Lượng viên nữa, bên kia liên hệ với Ngưu Hữu Đạo cũng không tiện, nhất là thời điểm rối loạn như thế này.
Thêm nữa, La Phương Phỉ rất dính hắn, không muốn chia lìa quá lâu với hắn. Sa Như Lai hơi lộ ý muốn đi, La Phương Phỉ lập tức quấn lấy cha mình không ngừng dong rài. La Thu có bất công với con gái của mình bao nhiêu cũng không thể không làm chút chuyện liên quan đến Sa Như Lai mà con gái muốn. Cuối cùng phái người triệu hắn trở về.
Ai ngờ người vừa về chưa được bao lâu liền gặp phải chuyện như thế này.
Hắn có thể cảm nhận được, Lam Đạo Lâm vẫn hạ thủ lưu tình với đồ đệ kiêm con rể của La Thu là hắn, bằng không cái mạng này của hắn sợ là không giữ được rồi.

Nhưng lúc này cũng đã bị đánh trọng thương, mắt mở trừng trừng nhìn Lam Đạo Lâm bắt La Phương phỉ đi, thực lực chênh lệch quá xa, vô lực ngăn cản.
...
“Đại công tử, Giả Vô Quần gửi thư đến, là phái người tự mình đưa đến, người truyền tin nói chờ người hồi âm rồi mang về luôn.
Trong trường Thái Học, Thiệu Bình Ba đang nói chuyện với một đám tiên sinh dạy học, đợi nói chuyện xong, tiên sinh dạy học rời đi, Thiệu Tam Tirnh đi đến bên cạnh Thiệu Bình Ba nhắc nhở một câu, móc thư từ trong tay áo ra.
Thiệu Bình Ba hơi ngoài ý muốn, vậy mà lại tự mình phái người tới truyền tin, ý thức được, chắc là nội dung trong thư cực kỳ cơ mật sợ để lộ bí mật, chỉ đành phái người có thể tin được đưa thư tới đây.
Nhận được mở ra kiểm tra, là hồi âm của Giả Vô Quần, đối với chất vấn của bên này, Giả Vô Quần không có gì nhắn nhủ, chỉ nói với hắn làm vậy không phải là để hại hắn. Lam Minh để lại cho hắn đủ để chứng minh thành ý của Giả Vô Quần, mục đích làm như vậy là muốn mượn Lam Minh khơi mào phân tranh giữa cửu Thánh.
Hiện tại, Giả Vô Quần muốn bên này làm cho Lam Minh giao ra mạng lưới khi diệt khẩu Hồng Vận Pháp, còn cả mạng lưới thông báo tin tức cho Gia Cát Trì, lấy tội của Lam Minh khiến tình thế không thể bớt loạn, tiếp tục khuấy động phong vân.
Trong thư Giả Vô Quần nói, tin rằng bằng vào năng lực của Thiệu Bình Ba, làm cho Lam Minh nói ra hai mạng lưới này hắn là không thành vấn đề.

Chương 2014: Để cho Thánh La Sát thử xem

Chương 2014: Để cho Thánh La Sát thử xem
Sau khi khép thư lại, ánh mắt Thiệu Bình Ba nghiêm túc, âm thầm cắn răng nói:
“Đây căn bản là mưu đồ đã lâu, từ lúc vừa mới bắt đầu tìm tới ta, từng bước một đã sớm nằm trong kế hoạch của đối phương rồi. Chỉ hận ta hoàn toàn không biết gì về tình huống sau lưng đối phương, lại trở thành quân cờ của người ta, đáng hận!
Thiệu Tam Tỉnh thử hỏi:
“Đại công tử, có phải báo lên hai mạng lưới kia không?
Thiệu Bình Ba trầm mặc.
...
Thiên Lam Thánh Địa gần như vắng vẻ không người, sau khi nhận được thư mà Lam Đạo Lâm đưa tới, người hầu như đều đã chạy sạch rồi.
Trong một cái lồng kim loại bên trong nhốt tám người, nữ nhi La Phương Phỉ của La Thu, thủ hạ của Ô Thường – Trưởng lão Hắc Thạch, nghĩa tử của Tuyết bà bà – Bạch Vô Nhai, thủ hạ của Nguyên Sắc – Nguyên Phi... nói chung, người có chút quan trọng với tám đại Thánh đều bị Lam Đạo Lâm tiện tay bắt tới đây.
Tám đại Thánh cũng không ngờ Lam Đạo Lâm lại đột nhiên đánh bất ngờ, không kịp tránh cho nên mới như vậy.
Mà lúc này Lam Đạo Lâm đang đứng chắp tay sau lưng phía trên lồng sắt. Ở dưới chân ông ta là nơi nhốt tám người, bất kỳ lúc nào ông ta cũng có thể dễ dàng tru diệt tám người đang bị nhốt ở đây, cam đoan không ai có thể chạy trốn.

Trước đó, tám người Đốc Vô Hư cùng nhau chạy tới, nghe đồn ở sào huyệt của mình đã xảy ra chuyện, không cần nghĩ, liền quay về luôn.
Một màn trước mắt khiến sắc mặt của tám người hơi trầm xuống.
“Cha!
La Phương Phỉ ở trong lồng sắt hô to một tiếng, ý cầu cứu rất rõ ràng.
La Thu mặt lạnh băng, chỉ nhìn nữ nhi thêm chút, thấy nữ nhi không có việc gì thì không hé răng nữa, không thể hiện tâm tình gì.
Tuyết bà bà lên tiếng đầu tiên:
“Lam Đạo Lâm, ngươi muốn như thế nào?
Lam Đạo Lâm lạnh nhạt nói:
“Không phải ta muốn như thế nào, ta ngược lại muốn hỏi các ngươi muốn như thế nào! Nếu muốn trở mặt, ta luôn sẵn sàng tiếp đón, e rằng ta không phải đối thủ của tám người các ngươi nhưng nếu ta muốn đi thì các ngươi cũng chưa chắc có thể ngăn cản được ta!
Thái độ rất rõ ràng, nếu muốn cứng, ông ta sẽ giết mấy người này trước.
Mục Liên Trạch trầm giọng nói:
“Thả người ra!
“Thả người?
Lam Đạo Lâm cười nhạt:
“Do các người gây sự trước, bây giờ một câu nói nhẹ nhàng thả người liền có thể bỏ qua hay sao?
Trưởng Tôn Di:
“Ngươi chạy đến nơi ở của bọn ta giết không ít người, ta khuyên ngươi nên một vừa hai phải thôi, đừng nên quá phận.
Lam Đạo Lâm:
“Các người đúng là giỏi lèo lái vấn đề, việc các người muốn bắt ta vào chỗ chết thì sao, người nào quá phận đây?
Tuyết bà bà nói:
“Ngươi muốn giải quyết như thế nào đây?
Lam Đạo Lâm:
“Ta giải quyết như thế nào đều được, nhưng phải xem thái độ của các ngươi!
Đốc Vô Hư:
“Ngươi không phải là muốn bảo đảm cho con trai ngươi đấy chứ?

Lam Đạo Lâm:
“Quy củ chính là quy củ, chỉ cần xác nhận là hắn làm, tùy ý các ngươi xử trí, ta không biết dạy con, cam nguyện bị phạt, quyền khống chế Vô Biên Các ta có thể giao ra.
Mấy người nghe xong thì chán ngấy, Vô Biên Các đã bị hủy trong lúc đánh nhau, còn nhường cái rắm à.
Tám người nhìn nhau, lại nhìn người của mình đang bị nhốt, cuối cùng vẫn dùng ánh mắt để thống nhất ý kiến.
Quải trượng trong tay Tuyết bà bà đập lên nền đất:
“Được! Cứ quyết định như vậy, thả người đi!
Lam Đạo Lâm:
“Nói hay quá nhỉ! Bây giờ chỗ ta không có một bóng người, trước tiên ta giữ lại bọn chúng bồi ta đã, chỉ cần các ngươi không gây ra động tĩnh gì, đương nhiên sẽ có người mang bọn họ về.
Nhiều lời vô ích, tám người cũng không nói thêm nữa, mỗi người tự rời đi trở về nơi của mình.
Một trận tranh đấu ngươi chết ta sống cứ như vậy đơn giản thỏa hiệp với nhau, chuyện Lam Đạo Lâm bị vây công không so đo nữa, còn chuyện Lam Đạo Lâm giết người trong tám thánh địa, tám Thánh cũng không truy cứu, xem như là huề nhau, lần nữa trở về kết cấu cửu Thánh như trước.
Tám Thánh không muốn thôi, nhưng không có biện pháp nào khác, trước không thể giết chết Lam Đạo Lâm nên không thể không chấp nhận cục diện này được.
Giữa cửu Thánh, có ai mà không muốn duy ngã độc tôn so với những người khác? Nhưng rất khó thành công!
Trước đó có không ít tu sĩ Nguyên Anh nhưng lại đào thải còn có mấy người bọn họ không thể không có nguyên nhân. Không nói thực lực của người nào trong số họ tối cường hơn, mà mỗi người đều có bản lĩnh bảo toàn tính mạng riêng. Trước đó tám người liên thủ không thể giữ chân được Lam Đạo Lâm lại chính là minh chứng rõ ràng nhất.
Lúc này bọn họ cũng chưa chắc nắm chắc, không nắm chắc mà lại lấy cứng đối cứng cũng không có kết quả gì, còn làm tính mạng của tâm

phúc mình bị liên lụy. Làm chuyện không có lợi còn có thể làm cho Lam Đạo Lâm chó cùng rứt giậu tạo phiền phức khắp nơi cho bọn họ.
Nếu bọn họ liên thủ lại thật sự có thể giết được Lam Đạo Lâm, bọn họ chưa chắc sẽ quan tâm tới tính mạng của đám con tin.
Ngược lại, nếu không thể đắc thủ, làm cho Lam Đạo Lâm thoát được, quay lại tập kích quấy rối các phe còn không biết người nào khổ hơn.
Trước mắt kết cấu cửu Thánh còn có sự tồn tại của Phiêu Miểu Các chính là kết quả dị dạng mà bất đắc dĩ của chín người, khó khăn phải chấp nhận.
Trước khi đi, Ô Thường quay đầu liếc mắt nhìn Lam Đạo Lâm, biết mình cổ động liên thủ tấn công đã thất bại.
...
Biệt viện Mao Lư, Vân Cơ vội vã vào mật thất, đưa mật thư cho Ngưu Hữu Đạo:
“Bên Thánh Cảnh có tin tức.
Rốt cuộc đã tới! Đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa, Ngưu Hữu Đạo bỗng nhiên trợn mắt, nhanh chóng tự tay nhận thư mở ra xem.
Chuyện xảy ra ở Vô Biên Các mắt thấy liên tụy tới quá nhiều người rồi.
Cửu Thánh đánh đập tàn nhẫn, tám Thánh liên thủ vây công Lam Đạo Lâm, bây giờ đã không phải bí mật gì nữa, chấn động thiên hạ!
Nơi đây cũng có khống chế một vài cửa hàng của Vô Biên Các, sau khi chuyện xảy ra thư cũng truyền về đây trước.
Kết quả sau đó thì không biết được, Ngưu Hữu Đạo vội vã muốn biết tám Thánh đã giết chết Lam Đạo Lâm hay chưa.
Nhưng mà tin tức mà Sa Như Lai truyền tới làm cho hắn thất vọng, tám Thánh liên thủ cũng không thể giết chết được Lam Đạo Lâm. Trở về từ Vô Biên Các, vào tới Thánh Cảnh, Lam Đạo Lâm đã bắt con tin ở tám thánh địa, song phương lần nữa thỏa hiệp...
Chậm rãi thả thư trong tay xuống, Ngưu Hữu Đạo yên lặng, giữa lông mày hiện lên tâm tình chán nản.
Lần đầu tiên, phát hiện Vô Lượng quả bị trộm, được biết tám Thánh liên thủ truy sát Tuyết bà bà hắn còn ôm kỳ vọng, sở dĩ chưa thể giết được Tuyết bà bà có thể là do nguyên nhân tám Thánh bị trúng độc.

Mà lần này, tám Thánh liên thủ truy sát Lam Đạo Lâm vẫn không thể đắc thủ làm cho hắn hiểu được nguyên nhân căn bản của chuyện này. Cho dù là ai trong cửu Thánh cũng không có cách nào dễ dàng giết được!
Vân Cơ nhìn thấu tâm tình của hắn đột nhiên thấp đi, rất ít khi thấy hắn như thế, không khỏi hỏi:
“Đã như ngươi mong muốn, gây xích mích thành công, vì sao còn mất hồn như vậy?
“Haizzz
Ngồi xếp bằng ở đó, Ngưu Hữu Đạo chợt ngửa mặt lên trời thở dài:
“Ngươi còn chưa nhìn ra sao? Mỗi người trong cửu Thánh đều có bản lĩnh riêng, muốn giết bọn chúng rất khó.
Vân Cơ không cho là đúng:
“Điều đó là đương nhiên, giả sử cửu Thánh có thể dễ dàng giải quyết thì làm sao có thể quân lâm thiên hạ nhiều năm như vậy được?
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu:
“Ngươi còn chưa hiểu ý của ta.
Vân Cơ:
“Có ý gì?
Ngưu Hữu Đạo lại thở dài một tiếng:
“Ngươi còn chưa nhìn ra sao? Tám Thánh liên thủ, nhiều lần không làm gì được một người, có thể thấy được bản lĩnh của riêng mỗi người. Đừng nói là những tu sĩ Nguyên Anh trong tay chúng ta, ta lo cho dù có trên trăm tu sĩ Nguyên Anh cũng chưa hẳn là đối thủ của bọn họ!
Hắn đã tính qua một lượt, tám Thánh không diệt nổi một người, bên hắn cho dù có gộp hết người lại thì có thể mạnh hơn tám Thánh hay sao?
Vân Cơ ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, cũng trầm mặc, chuyện này không phải là không có khả năng, giữa Nguyên Anh và Nguyên Anh có chênh lệch rất lớn.

Chương 2015: Địch ngoài sáng ta trong tối, một mất một còn (1)

Chương 2015: Địch ngoài sáng ta trong tối, một mất một còn (1)
Bằng không, vì sao nàng không dám đối mặt với cửu Thánh? Tựa như tu sĩ Kim Đan vậy, cũng là tu sĩ Kim Đan, một trăm tu sĩ Kim Đan cũng chưa chắc có thể đánh thắng một cao thủ hàng đầu trong cảnh giới Kim Đan.
Mà cửu Thánh chiếm giữ thiên hạ nhiều năm như vậy, không ai có thể lay động đã có thể nói rõ vấn đề!
Giống như nàng, chỉ sợ có tiềm tu lâu hơn nữa cũng không dám chính diện chống lại cửu Thánh, nàng suy nghĩ một hồi rồi nói:
“Then chốt ngoại trừ bản thân cửu Thánh thì không ai biết thực lực bọn họ sâu cạn thế nào, người mới vào cảnh giới Nguyên Anh có ai dám tự ý đứng ra được? Thánh La Sát, nếu không để Thánh La Sát thử xem?
Ngưu Hữu Đạo đã sớm có tính toán này, thế nhưng vẫn chưa dám đối mặt với chuyện đó, nhỡ kẻ tham ăn kia không ứng phó được thì không khác nào dâng mạng lên cho người ta giết.
Nhưng tình huống trước mắt sợ rằng không thử một lần không được, sau đó gật đầu nói:
“Vậy thử xem! Chỉ là Thánh La Sát không thể khống chế, ta cũng không dám xác định nó có phải đối thủ của cửu Thánh hay không.
Vân Cơ cũng hơi lo lắng:
“Nếu ngay cả Thánh La Sát cũng không phải là đối thủ của bọn họ thì sợ rằng rất khó có cách nào khác.
Ngưu Hữu Đạo:
“Tuy rằng khó nhưng cũng không phải hoàn toàn không có biện pháp!
Ánh mắt Vân Cơ sáng ngời:

“Ngươi có chủ ý rồi sao?
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, không nói nhiều, biện pháp đã có hai rồi.
Một chính là chờ hắn đột phá tu vi đến Nguyên Anh kỳ, cố gắng cứng đối cứng với cửu Thánh, nhưng nhìn tình huống trước mắt thì cây Vô Lượng quả nở hoa sớm làm rối loạn bước tiến vững chắc mà hắn định ra, cũng không biết thế cục phát triển có thể chờ tới ngày hắn đột phá hay không.
Một cái khác chính là nghĩ biện pháp phong ấn cửu Thánh ở một trong ngũ giới, để bọn họ vĩnh viễn không ra được!
Nhưng biện pháp này nhất định phải có điều kiện tiên quyết là không làm kinh động tới cửu Thánh, mang theo Tinh Thần lệnh, Lượng Thiên xích, Phục Tiên trượng, Định Thần châu và Phá Không kiếm trong tay mới có thể làm được chuyện đó.
Những thứ đó đều là thần khí trấn quốc của các nước, muốn không kinh động tới cửu Thánh mà có được tất cả trong tay dường như khả năng là rất nhỏ.
Mà các nước giấu thần khí vô cùng bí mật, không đến tình trạng nước mất nhà tan, ngoại trừ cửu Thánh và người nắm giữ nó thì những người khác muốn nhìn thấy thôi cơ bản cũng không thể.
Ngay cả Ô Thường muốn dùng Sơn Hà đỉnh cũng phải phế đi tâm tư đó, chân tướng phía sau chuyện Xuyên Dĩnh mượn đỉnh trong lòng hắn biết rõ.
Mặc dù không quá có khả năng nhưng hắn vẫn cố gắng chuẩn bị kế hoạch này, bằng không sẽ không cần ép Hải Vô Cực giao Tinh Thần lệnh ra, đây cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu hắn cứu Gia Cát Trì.
Nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần vẫn từ từ nói:
“Trước hết để cho Thánh La Sát thử xem.
Vân Cơ nhớ ra cái gì đó, dáng vẻ trong lòng sợ hãi:
“Muốn mang Thánh La Sát ra ngoài, sợ rằng ngươi phải chịu thương tích trong tay nó.
Nàng còn nhớ tình hình Ngưu Hữu Đạo bị Thánh La Sát đả thương, suýt chút nữa bỏ mạng.
Ngưu Hữu Đạo liếc mắc:

“Nghĩ gì thế? Ngươi còn muốn mang nó ra ngoài hay sao?
Vân Cơ ngẩn ra:
“Không mang ra ngoài?
Ngưu Hữu Đạo:
“Mang làm sao? Một khi nó hiện chân thân Điệp La Sát ra, lục thân không nhận, rất khó khống chế. Hơn nữa, ngay cả nó có phải đối thủ của cửu Thánh hay không cũng chưa xác định được, nếu cứ vậy mà mang ra ngoài không khác nào khiến nó đi chịu chết. Điệp Mộng Huyễn Giới là địa bàn của nó, thủ hạ của nó có vô số Điệp La Sát, nó giao thủ với cửu Thánh ở trong Huyễn giới thì sẽ ổn thỏa hơn.
Vân Cơ:
“Ý của ngươi là muốn dẫn cửu Thánh vào Huyễn giới?
Ngưu Hữu Đạo suy nghĩ một chút rồi nói:
“Chuyện này không khó. Vấn đề là một khi cửu Thánh liên thủ, một mình nó có thể chống đỡ được không mới là một vấn đề, ngươi có thể xác định một mình nó có thể đồng thời đánh với cửu Thánh không?
Vân Cơ hơi lắc đầu:
“Không thể xác định, ngược lại ta không phải là đối thủ của nó.
Ngưu Hữu Đạo suy nghĩ rồi khẽ lắc đầu:
“Không thể để cho cửu Thánh cùng vào được.
Vân Cơ:
“Làm sao khống chế được chuyện này?
“Chuyện Vô Lượng quả cửu Thánh sẽ không dừng tay, cho nên kế hoạch lúc đầu không thay đổi...
Ngưu Hữu Đạo hỏi một đằng, trả lời một nẻo, sau khi suy tư một lúc liền nói:
“Thả ra tin tức ra, nói mười hai trái Vô Lượng quả trong Thánh Cảnh bị trộm ba mươi năm trước, thiên hạ này còn có mười hai vị cao thủ Nguyên Anh kỳ đang ẩn thân, trước tiên tạo thế, làm lòng người thay đổi đã. Việc này ngươi không cần phải xen vào, ta sẽ để Hồng Nương sắp xếp. Hai mạng lưới mà Lam Minh giao ra có thể dùng rồi, giúp ta liên hệ với mấy vị kia, ta muốn gặp bọn họ.
...

Cửu Thánh đánh giết tàn nhẫn ở Vô Biên Các, phá hủy Vô Biên Các làm cho cả thiên hạ chấn động.
Tin tức Vô Lượng quả bị trộm ba mươi năm trước, thiên hạ còn có mười hai vị cao thủ Nguyên Anh kỳ ẩn thân, bất cứ lúc nào cũng có thể lật đổ cửu Thánh vừa xuất hiện càng làm thiên hạ chấn động.
Có người muốn lật đổ cửu Thánh? Nhất thời không biết có bao nhiêu người đang âm thầm bàn tán.
Tấn Kinh, Thiệu phủ, bên trong thư phòng, ngồi phía sau án kiện, Thiệu Bình Ba chậm rãi đặt thư thu thập tin tức xuống:
“Lúc nào cũng có tư thế phản công dời núi lấp biển thường trực, xem ra, bên kia thực sự bắt đầu rồi, khí phách như thế không phải ta có thể so được.
Thiệu Tam Tỉnh ở một bên cũng hết hồn, bên kia thực sự bắt đầu tuyên chiến với cửu Thánh rồi sao?
...
Phủ Thừa tướng Tống quốc, bên trong tiểu viện an tĩnh, nhìn thấy tin tức, Giả Vô Quần mãi không nói gì, sau khi để thư trong tay xuống thì lắc đầu thổn thức.
Nguyên Tòng hỏi:
“Sao tiên sinh lại thở dài?
Giả Vô Quần nâng bút viết một hàng chữ trên bảng: Gió nổi mây vần, đại biến sắp tới!
...
Đối với lời đồn đại của bên ngoài, làm sao cửu Thánh không biết được, nhưng cũng không để ý tới, có lo lắng thì miệng mồm mọi người đang âm thầm bàn tán cũng không hết được, cứ tiếp tục đẩy mạnh kế hoạch ban đầu là được.
Dưới sự chấp hành nghiêm ngặt, người bên trong Thánh Cảnh thuận lợi hoàn tất tra xét; vẫn không phát hiện ra tu sĩ Nguyên Anh cảnh nào khác. Giải trừ khả năng nội bộ tồn tại tai họa ngầm, sau đó, nhân thủ trong Thánh Cảnh bắt đầu tổ chức truy tìm lực lượng chạy trốn, đuổi bắt người trông coi Vô Lượng viên đã bỏ trốn. Ngoại trừ bởi vì những người này bỏ trốn mà truy tìm ra còn một nguyên nhân khác chính là trước đó vẫn

chưa tra xét những người đó, ai cũng không thể xác định những người này có phải đã dùng Vô Lượng quả để đột phá hay không.
Đại trận phòng hộ của Vô Lượng viên lần nữa được xây dựng lại.
Tiếp đó, các nhân viên của Phiêu Miểu Các bắt đầu tra xét tất cả người ngoài, tra xét tu sĩ trong thiên hạ chỉ dựa vào bản thân cửu Thánh thì không thể hoàn thành được, còn phải dựa vào những người này, cho nên trước tiên phải tra xét những người này cho rõ ràng đã.
Thông qua Sa Như Lai biết được hành động của cửu Thánh, được biết cửu Thánh không bị quấy nhiễu mà tiếp tục thúc đẩy kế hoạch tra xét, tâm tình của Ngưu Hữu Đạo rất nặng nề.
Chuyện của Gia Cát Trì và Lam Minh liên tiếp xuất hiện, vậy mà không hề ảnh hưởng tới nhịp điệu của cửu Thánh, hắn càng cảm nhận được việc cây Vô Lượng quả nở hoa sớm mang tới phiền phức lớn thế nào.
Hắn không thể không lo lắng, một khi tra tới bốn người Tây Hải Đường, Yến Trục Thiên, Cung Lâm Sách và Văn Hoa thì làm sao bây giờ?
Chung Cốc chết rồi không sợ, đối với bên ngoài thì gã đã chết, trốn thế nào cũng được, nhưng bốn người kia làm sao bây giờ, chẳng nhẽ đều giả chết hay sao? Hay là đều chạy trốn?
Nếu thực sự như thế lập tức sẽ bị cửu Thánh hoài nghi, chỉ sợ trong khoảnh khắc cửu Thánh sẽ phá hủy mấy đại môn phái, chuyện này sẽ liên lụy tới sự sống chết của bao nhiêu người?
Bên trong sơn cốc u tĩnh, đối mặt với bốn người, Ngưu Hữu Đạo tháo mặt giả trên mặt xuống, gượng cười nói:
“Chư vị, đều tháo mặt giả xuống gặp mặt đi.

Chương 2016: Địch ngoài sáng ta trong tối, một mất một còn (2)

Chương 2016: Địch ngoài sáng ta trong tối, một mất một còn (2)
Bốn người nhìn nhau, từng người lần lượt kéo mặt giả xuống lộ ra dáng vẻ vốn có, chính là bốn người Tây Hải Đường, Yến Trục Thiên, Cung Lâm Sách và Văn Hoa.
Bốn người vốn dĩ đều là người quen, lúc này thẳng thắn gặp nhau, sau khi nhìn thấy là đối phương thì cũng không ngoài ý muốn, dù sao cũng là tự mình dẫn đường cho Ngưu Hữu Đạo gặp những người khác, trong lòng đã sớm biết rõ.
Ngưu Hữu Đạo bắt đầu trình bày và phân tích tình huống trước mắt với bốn người, thông báo nguy hiểm sắp tới.
Sau khi nghe xong, Văn Hoa trầm giọng nói:
“Một khi tra được tới đầu bọn ta thì nên làm thế nào cho phải?
Không ai có thể đưa ra đáp án, đều trầm mặc, ít nhiều đều có chút hối hận, ai ngờ cây Vô Lượng quả lại nở hoa trước thời hạn chứ? Sớm biết tai vạ nhanh như thế thì không nên nhận Vô Lượng quả!
Nhưng có một số việc hối hận cũng không giải quyết được vấn đề, e rằng có cho nhóm bọn họ thêm một cơ hội lựa chọn nữa thì bọn họ vẫn sẽ chọn Vô Lượng quả.
Ngưu Hữu Đạo nhìn phản ứng của mọi người một lượt:
“Ngày hôm nay mời bốn vị tới chính là muốn cho bốn vị chuẩn bị tâm lý thật tốt, một khi tới bước đó, bốn vị chỉ có thể chạy mà thôi!
Khuôn mặt Tây Hải Đường giật giật:
“Ngươi nói nghe nhẹ nhàng quá, môn phái của bốn người bọn ta phía dưới có bao nhiêu đệ tử, liên lụy tới tính mạng của bao nhiêu người, chuyện này nếu chỉ có cách chạy thì sẽ hại chết bao nhiêu người?

Ngưu Hữu Đạo:
“Không trốn, một khi bị tra ra, cửu Thánh có thể buông tha cho bọn họ sao? Nếu trước sau đều là vậy ngoại trừ trốn còn có lựa chọn khác sao? Cũng không thể ngồi chờ chết được? Các người có ai muốn ngồi chờ chết?
Không ai hé răng, nhưng quyết định này vô cùng chật vật.
Ngưu Hữu Đạo:
“Nếu đến bước đó thì không còn biện pháp nào khác. Nếu thật tra được tới đầu các phái, chư vị ghi nhớ kỹ một điểm, trước đó khẩn cấp mật báo cho đệ tử bản môn, tập thể môn phái đều phải chạy hết, dù sao cũng hơn là ngồi chờ chết. Như thế đã đến tình trạng không nể mặt mũi, một sống một còn, sẽ từ sáng chuyển vào tối, công nhiên đối nghịch với cửu Thánh, nói khó nghe một chút chính là tạo phản, cũng không cần thiết phải sợ Phiêu Miểu Các nữa, có thể không chút kiêng kỵ hạ thủ với nanh vuốt của cửu Thánh!
“Nhiều người làm phản như vậy, cửu Thánh muốn dọn sạch, nào có dễ dàng như thế.
Tây Hải Đường:
“Trong chúng ta còn không biết có bao nhiêu thám tử của Phiêu Miểu Các, từ sáng chuyển vào tối có thể làm được không? Chỉ sợ sẽ bị cửu Thánh rút ra như nhổ củ cải khỏi đất, nhổ tận gốc rễ!
Ngưu Hữu Đạo:
“Cho nên, hiện tại chư vị sẽ chuẩn bị trước cho điều đó, có thể suy nghĩ tới chuyện một khi thua sẽ phải trốn đi, làm thế nào mới có thể trốn mà không bị tìm ra tận gốc rễ. Hơn nữa, cửu Thánh đã không được lòng người nữa rồi, ta tin, chỉ cần có người dám phản, nội bộ bên trong Phiêu Miểu Các nhất định sẽ có người mật báo với chúng ta! Chỉ cần thanh thế cùng nhau, chúng ta sẽ nhất định có thể tìm được người thông báo tin cho chúng ta!
Cung Lâm Sách:
“Trước đó không phải ngươi nói muốn dừng việc cửu Thánh tiếp tục tra xét sao?
Ngưu Hữu Đạo:

“Muốn dừng nhưng cửu Thánh lại không hề làm theo kế hoạch đó. Xem khuynh hướng này, chúng ta không thể không chuẩn bị trước phòng ngừa vạn nhất, đây chính là mục đích ta muốn gặp chư vị. Đương nhiên, kế hoạch ban đầu không thay đổi, còn phải tiếp tục thực thi để dừng kế hoạch tra xét của chúng lại, tranh thủ làm cho cửu Thánh tra xét từng bước trong Phiêu Miểu Các, cho nên bên các ngươi cũng phải bỏ công sức ra rồi, cần phải đốc thúc đệ tử đốc tra của bản phái trắng trợn nhằm vào người của Phiêu Miểu Các.

“Chư vị, đã đến mức độ này rồi thì không cần cố kỵ nữa, chúng ta không làm gì bọn họ, bọn họ sẽ làm thịt chúng ta, cho nên tốt nhất có thể khuấy Phiêu Miểu Các cho long trời lở đất lên, tranh thủ để bọn họ không có cách nào có thể tiếp tục điều tra nữa.

“Bên ta cũng sẽ không ngừng tay, sẽ tiếp tục hạ thủ nhằm vào nội bộ Thánh Cảnh.

Ngưu Hữu Đạo vừa nói vừa móc ra một trang giấy từ trong tay áo, đưa cho Cung Lâm Sách:

“Tất cả các ngươi xem cái này đi, đây là mạng lưới thông báo tin tức khi bức tử Hồng Vận Pháp và Gia Cát Trì, là do Lam Minh cung cấp, tình huống của hai mạng lưới này đều ở đó, các ngươi có thể thúc giục người đốc tra của môn phái mình hạ thủ từ đó.

Sau khi bốn người thay phiên nhau xem qua, Yến Trục Thiên cau mày nói:

“Việc này sợ rằng không dễ làm, người của chúng ta đột ngột bắt được những người này, muốn không khiến người ta sinh nghi cũng khó, sợ là sẽ bị bại lộ nhanh hơn.

Ngưu Hữu Đạo:

“Yến chưởng môn, chuyện đã đến mức này rồi sao ngươi còn rụt rè như vậy? Địch ngoài sáng ta trong tối, đã đến mức ngươi chết ta sống rồi, còn có cái gì là không dám làm! Muốn tránh việc quá đột ngột thì tạo ra một lý do không còn đột ngột nữa, bắt cóc, ám sát gì gì đó đều được, chỉ cần có thể đạt được mục đích đều được, có thể nhằm vào người của Phiêu Miểu Các để sử dụng các loại thủ đoạn, có thể khiến cho người trong Phiêu Miểu Các cảm thấy bất an không tra ra được là tốt nhất.

“Đương nhiên, nhất định phải chọn người có thể tuyệt đối tin tưởng để làm việc, chuyện khác chưa hoàn thành đã bại lộ bản thân mình thì bỏ. Ta tin bằng năng lực của chư vị, chút biện pháp phòng bị đó không đến mức làm không được chứ?
“Mặt khác, chỗ ta sẽ tung ra lời đồn phối hợp với mọi người.
Văn Hoa hỏi một câu:
“Lời đồn gì?
Ngưu Hữu Đạo:
“Luân phiên gặp chuyện không may, bây giờ cửu Thánh khá bất mãn với nhân viên đốc tra của các phái, nếu còn không đưa ra được thành tích làm họ hài lòng, tất cả nhân viên đốc tra đều phải chết!
Văn Hoa:
“Đây đâu chỉ là một lời đồn vô căn cứ thôi? Tình huống trước mắt dường như chính là như thế.
Ngưu Hữu Đạo lại nhẹ nhàng bổ sung thêm một câu:
“Cho nên cửu Thánh muốn cho chưởng môn các phái hoặc túc lão trong môn dẫn đầu đảm nhiệm việc đốc tra. Tin tức này vừa xuất hiện, người đốc tra của các phái sẽ đối mặt với áp lực từ cửu Thánh và môn phái của mình, nhất định sẽ điên cuồng nỗ lực, vừa lúc có thể che đậy cho các ngươi!
Bốn người nghe vậy thì sắc mặt đều co quắp, dùng nhãn thần là lạ nhìn hắn, phát hiện thằng nhãi này vì đạt được mục đích thật đúng là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, chỉ có điều biện pháp này rất tốt!
Trên bến tàu, sau khi chất hàng và bốc dỡ, Thăng Phàm quay trở lại, dùng con vật kéo hàng, mọi người bận rộn làm việc nên nhìn cảnh tượng có vài phần phồn hoa.
Mặt trời chiều ngả về tây, quầy bánh nướng dẹp tiệm, Hải Vô Cực kéo xe đẩy tay trở về.
Gia Cát Trì ăn mặc kiểu ngư ông không biết từ khi nào đã tới bên cạnh y, đi song song nhưng lại không giúp y kéo xe.
Toàn thân Hải Vô Cực là mùi khói lửa nghiêng đầu nhìn, thấy là y thì lại nhìn chung quanh, thấp giọng hỏi:
“Làm sao vậy?
Gia Cát Trì thấp giọng đáp một câu:

“Ta có chút chuyện phải rời đi một chuyến, người của bọn họ sẽ phụ trách bảo vệ người.
Nhìn bốn phía không có ai chú ý, Hải Vô Cực thấp giọng nói:
“Lại bắt ngươi đi làm chuyện gì sao?
Gia Cát Trì:
“Cụ thể làm gì thì chưa biết, mới vừa được bên kia thông báo, giới tu hành đã xảy ra không ít chuyện, động tĩnh không nhỏ, bên này muốn triển khai phản kích.
Hải Vô Cực buông tiếng thở dài:
“Đi đi! Đi sớm về sớm.
Gia Cát Trì hơi cảm thấy ngoài ý muốn, sau đó bỗng chốc ra hiệu.
Hải Vô Cực kéo xe đẩy đến bên cạnh, tránh được người đến người đi, đứng ở ven đường.
Nhìn thấy y gài xong xe đẩy tay, trên tay bị vài vết chai, Gia Cát Trì nói:
“Để ngài chịu khổ rồi.
Hải Vô Cực cười cười:
“Dù sao cũng hơn là phải bỏ mạng. Ta cũng không yếu ớt như ngươi nghĩ đâu, năm đó làm con tin ở Yến quốc chịu khổ hơn nhiều so với thế này. Còn nhớ sau khi về nước gặp mẫu hậu, mẫu hậu nhìn thấy dáng vẻ của ta khóc thật đau lòng... Aiz, thật muốn đi thăm mẫu hậu.

Chương 2017: Sóng ngầm cuồn cuộn

Chương 2017: Sóng ngầm cuồn cuộn
Gia Cát Trì:
“Sau này sẽ được gặp, nhưng hiện tại thì không được, cũng không thể thư từ qua lại. Hiện tại bên thái hậu chắc chắn bị Phiêu Miểu Các coi như mồi nhử, người không ra gặp là tốt cho mọi người, một khi người rơi vào tay Phiêu Miểu Các, tính mạng của thái hậu cũng không thể bảo toàn, rất nhiều người đều chịu liên lụy khó giữ được tính mạng. Chỉ có khi người sống khỏe mạnh, thái hậu mới có thể sống khỏe mạnh.
Hải Vô Cực gật đầu:
“Phượng hoàng rơi xuống đất sống không bằng gà, dân chúng bình thường dù gì còn có thể đoàn tụ với người nhà, còn ta, nước mất nhà tan, vợ con ly tán, vợ con của mình làm nô tỳ bị người ta tùy ý lăng nhục, trở thành đồ chơi của người khác, con của mình cháu của mình bị người ta tùy ý tàn sát, ngay cả tư cách gặp mặt người thân cũng không có. Nhớ lại chuyện cũ, ta cũng chỉ đành cảm khái mà thôi, bất lực.
Gia Cát Trì biết đây là nỗi đau trong lòng y cho nên vẫn muốn phục quốc, chỉ có điều vẫn hỏi ra nghi ngờ trong lòng:
“Trước đây, chỉ cần ta hơi rời khỏi ngài đều sẽ bất an, bây giờ dường như đã thản nhiên hơn nhiều.
Hải Vô Cực nhìn xung quanh một chút, nói một câu:
“Thương lệnh ta đã giao cho đối phương, chỉ có thể gửi hy vọng vào bọn họ, không thản nhiên còn có thể thế nào?
Gia Cát Trì cả kinh:
“Cái gì?
...
Một nhóm chín người của Phiêu Miểu Các chia ra ngồi trên ba con tọa kỵ phi cầm bay khỏi Bách Xuyên Cốc.

Sở dĩ nhóm này tới vẫn là vì chuyện của Gia Cát Trì và Lam Minh, là tới xác định tình huống mà Lý Chính Pháp cung cấp, có một số việc nhất định phải xác định rõ ràng, dù sao liên lụy tới Lam Đạo Lâm nhất định phải điều tra rõ có hiềm nghi gì hay không.
Nhưng rời khỏi Bách Xuyên cốc chưa được bao lâu, một con tọa kỵ phi cầm khác rẽ ngang từ trên không, từng bước một phi hành ngang bọn họ.
Chín người mắt mở trừng trừng nhìn đối phương tới gần, khi phát hiện trên tọa kỵ phi cầm tới gần chỉ có một người, mà người này còn che mặt kín đáo, biết đã có chuyện không ổn.
Người cầm đầu quát lên::
“Ngươi là ai?
Người bịt mặt không trả lời, chỉ hành động, vèo! Mị ảnh nhanh như chớp chợt xuất hiện, lấy thế nhanh như chớp không kịp bịt tai mà xuất thủ, ba tiếng rên vang lên, ba con tọa kỵ phi cầm mất mạng trên không trung.
Người bịt mặt ngang trời đánh liên kích, không một ai trong chín người là đối thủ của y.
Nhìn thấy sự cường hãn của kẻ địch tới, người sống sót không thể không trốn.
Người bịt mặt không truy đuổi, tọa kỵ phi cầm ngang trời đuổi tới, y ngồi lên rồi bay xuống thấp.
Lúc gần sát mặt đất như đang dò xét, một đám người bịt mặt ở phía dưới đang vây công nhân viên của Phiêu Miểu Các bỏ trốn.
...
Trong đại điện nghị sự của Bách Xuyên cốc, những nhân vật cấp cao có liên quan cảm thấy trong lòng thấp thỏm, khuôn mặt chưởng môn Âm Như Thuật mang sầu lo nghị sự với mọi người.
Không buồn bực không được. Mấy ngày trước, người của Phiêu Miểu các tới tra án, ai ngờ vài ngày sau Phiêu Miểu Các lại có người tới nữa.
Cũng không có nguyên nhân gì khác, hỏi xem người trước đó tới đã trở về hay chưa, bên này đương nhiên báo là đã sớm trở về rồi.
Song phương vừa chạm mặt, lập tức đã nhận ra chuyện không bình thường, theo lý thuyết người trước đó đã sớm nên về Phiêu Miểu Các

phục mệnh rồi mới đúng, bây giờ vẫn không thấy bóng dáng, cũng không thấy bất luận tin tức gì, tình huống gì đây?
Ở đây đương nhiên là điều người đi tìm giúp.
“Chưởng môn, tìm được rồi!
Một tên trưởng lão đột nhiên vội vàng xông vào đại điện nghị sự, cắt đứt cuộc nghị sự của mọi người.
Âm Như Thuật vội hỏi:
“Người đang ở đâu, vì sao không trở về Phiêu Miểu Các?
Trưởng lão dậm chân nói:
“Chư vị, đã xảy ra chuyện, ở nơi cách chúng ta chừng một trăm mét hướng tây nam phát hiện ra ba thi thể tọa kỵ phi cầm cùng năm thi thể người, còn bốn người khác không thấy tăm hơi đâu, không biết đã gặp phải độc thủ của người nào.
“Cái gì?
Mọi người thất kinh thất sắc.
Âm Như Thuật:
“Đã xác nhận đó là người của Phiêu Miểu Các chưa?
Trưởng lão lo nghĩ nói:
“Không sai được. Vốn không tìm được, là do thợ săn ở phụ cận vô ý phát hiện ra thi thể rồi báo quan, ta tự mình đi qua xác nhận, là một nhóm người của Phiêu Miểu Các tới lần trước.
Có người kinh hô:
“Dám động vào người của Phiêu Miểu Các, ngay cả tọa kỵ phi cầm cũng không tha, ai lại lớn gan như vậy?
Ai lại có gan lớn như vậy không quan trọng nữa! Mọi người đã có chút luống cuống, người của Phiêu Miểu Các tới đây tra án, người vừa đi, tình tiết vụ án còn chưa mang về, người cũng chưa đi xa đã gặp phải độc thủ, còn không biết có thể thoát khỏi liên quan với Bách Xuyên cốc hay không.
...
Cảnh nội Tần quốc, trong một cái sơn động, hơn mười nhân viên của Phiêu Miểu Các bị nhét chung ở đó.
Cửa có người bịt mặt hiện thân chỉ vào một người, trầm giọng quát lên:
“Ngươi, đi ra!

Người bị chỉ cả giận nói:
“Các ngươi rốt cuộc là người phương nào, có biết chúng ta có thân phận gì không hả?
Bất kể ngươi có thân phận gì, nếu dám không nghe lời sẽ lập tức có người tiến vào trực tiếp kéo người ra ngoài.
Lôi ra ngoài động, dẫn người tới một nơi của cốc đã tràn huyết tinh, trên mặt đất đã có mấy thi thể mặc trang phục của Phiêu Miểu Các, máu tươi còn đang không ngừng chảy, có thể thấy được vừa mới chết không bao lâu.
Người đó hết hồn, bị ấn quỳ trước mặt người chủ trì tra tấn.
Người tra tấn che mặt, trong tay đang cầm kiếm dính máu gác trên cổ y:
“Nói đi, nói chút chuyện ta cảm thấy hứng thú ấy.
Người bị ấn quỵ cắn răng nói:
“Ta không biết rốt cục ngươi muốn biết cái gì.
Người tra tấn cười lạnh nói:
“Cái gì cũng được, chỉ cần là chuyện ngươi biết, bất luận là chuyện gì của nhân viên Phiêu Miểu Các hoặc bất luận chuyện gì còn chưa thấy ánh sáng đều có thể nói.
Kiếm chỉ những thi thể phía sau lưng đối phương:
“Ngươi cũng thấy đó, không nói, đó chính là kết cục.
...
Mật thất sơn trang Mao Lư, Vân Cơ cầm mật thư do chính tay Ngưu Hữu Đạo viết nhìn một lượt, là lối chữ thảo mà nàng nhìn không hiểu, nhưng nàng biết ý tứ đại khái, mới vừa hỏi rồi, là muốn truyền cho Viên Cương, thử hỏi:
“Bảo Hầu Tử dụ dỗ Lữ Vô Song, sau đó chuyện lộ ra ngoài, Lữ Vô Song có thể hoài nghi Hầu Tử không?
Ngưu Hữu Đạo:
“Hoài nghi có ích lợi gì? Nàng ta lại không thể xác nhận, quan trọng là chuyện nàng ta muốn Hầu Tử làm không dám bại lộ, có hoài nghi thì nàng ta cũng chỉ có thể để ở trong lòng. Ngươi yên tâm đi, chỉ cần Hầu tử nghiêm ngặt chấp hành theo phân phó thì sẽ không có việc gì cả.
“Ngươi đã không lo Hầu Tử gặp chuyện không may, ta đây cũng không cần băn khoăn nữa, ta tin cho dù Hầu Tử bị lộ ra chuyện đó cũng sẽ

không bán đứng ngươi.
Vân Cơ thì thầm hai câu, xoay người rời đi, tuân mệnh đi đưa tin.
...
Yêu Ma lĩnh, trong Ma cung, Triệu Hùng Ca vào phòng của Viên Cương, nhìn thấy Phùng Quan Nhi như đang làm nha hoàn sống, đang thật cẩn thận giúp Viên Cương quét tước phòng, còn Viên Cương thì ngồi sau án kiện sắp xếp lại tình huống của người trong Ma cung.
Đây là lĩnh vực am hiểu của Viên Cương, cũng là chuyện gã vẫn làm gần đây, muốn tìm ra xem người nào trong Ma cung có chuyện, trên thực tế đích xác cũng bị gã phát giác ra một chút rồi.
Triệu Hùng Ca đứng ở cửa xem xét một hồi, trong lòng có chút buồn bực, không biết đôi trai gái này rốt cục có quan hệ thế nào.
Căn cứ vào tình huống biết được ở bên Mao Lư sơn trang, hai người này đã sớm có quan hệ nam nữ, Viên Cương đã làm gì vì Phùng Quan Nhi thì mọi người đều biết cả, nhưng tình huống trước mắt, đôi trai gái này dường như vẫn duy trì một khoảng cách, đều có phòng ngủ riêng, không hề ngủ chung.
Viên Cương có tính cảnh giác cao, chợt ngẩng đầu, thấy được Triệu Hùng Ca đang ở cửa thì hỏi:
“Có việc gì?
Phùng Quan Nhi cũng quay đầu lại nhìn.
Triệu Hùng Ca đi đến ho khụ khụ hai tiếng, Phùng Quan Nhi hiểu ý, biết hai người có việc cần đàm luận thì bưng chậu rời đi, sau khi ra ngoài tiện tay đóng cửa lại.

Chương 2018: Yêu phong tràn đầy (1)

Chương 2018: Yêu phong tràn đầy (1)
Đi tới trước án, chậm chạp nói:
“Hai người các ngươi hà tất phải chịu đựng như vậy, cửa sổ cũng đã sớm đâm rồi lại dán thêm một tầng giấy mỏng lên là sao hả? Kẻ ngu cũng đã nhìn ra, nữ nhân này không hề oán trách ở bên cạnh ngươi, đây là đã quyết theo ngươi rồi. Có một số việc đừng nên làm mình phải tiếc nuối.
Mặt Viên Cương không chút thay đổi, hỏi ngược lại:
“Ngươi rất buồn chán sao?
Triệu Hùng Ca cười ha ha, mắt nhìn danh sách nhân viên và người có liên quan đến họ trong Ma Cung, cười nói:
“Không ngờ ngươi còn có bản lãnh này, lại phát hiện ra cái gì rồi sao?
Viên Cương:
“Có việc gì cứ nói.
“Ngươi là đồ không có tinh thần, không có chút nhân tình nào.
Triệu Hùng Ca xùy hai tiếng, lấy mật thư trong tay áo ra, ném lên bàn:
“Vị kia đưa cho ngươi.
Viên Cương cầm lấy xem, nhìn thấy lối viết chữ thảo quen thuộc lập tức biết là thư viết tay của Ngưu Hữu Đạo, lúc này mới xem kỹ nội dung, sau khi xem thì thâm lửa thiêu hủy.
Triệu Hùng Ca thấp giọng hỏi:
“Tình huống gì thế?
Viên Cương trầm mặc, có một số việc cần y phối hợp, trong thư Ngưu Hữu Đạo cũng nói như vậy, cho nên không lừa y, thấp giọng nói nội dung trong thư ra.
“Để cho Phùng Quan Nhi đi tìm La Chiếu?
Triệu Hùng Ca lẩm bẩm, có chút khó hiểu.
Viên Cương:

“Ba ngày, Đạo gia yêu cầu trong vòng ba ngày ta phải tìm được nàng về, không thể trở về quá sớm, cũng không thể trở về quá muộn, chỉ ba ngày, ta cũng phải trở về, nếu không sẽ gặp nguy hiểm.
Triệu Hùng Ca hoài nghi:
“Rốt cục là hắn muốn làm gì?
Viên Cương:
“Không biết, nếu Đạo gia đã an bài như vậy tất có nguyên nhân riêng của hắn, chúng ta chỉ cần chấp hành là được, ngươi có vấn đề gì không?
Gã đích thực là không biết Ngưu Hữu Đạo làm vậy có ý đồ gì, đối với sự sắp xếp của Ngưu Hữu Đạo, gã rất yên tâm, bởi vì biết Ngưu Hữu Đạo sẽ không hại gã.
Triệu Hùng Ca hơi lắc đầu:
“Việc này đơn giản, ta không có vấn đề gì, nhưng mấu chốt là nữ nhân kia, phải để nàng phối hợp mới được.
Viên Cương:
“Chuyện này giao cho ta, ta sẽ nói với nàng.
“Được, để ta đi an bài.
Triệu Hùng Ca gật đầu, nhanh chóng rời đi.
Thiên Đô Phong, Phiêu Miểu Các, nhìn tin tức tình báo cầm trong tay, ngồi ngay ngắn sau án kiện, sắc mặt Hoắc Không âm trầm.
Cũng không biết từ đâu truyền ra lời đồn nói cái gì mà cửu Thánh bất mãn với một loạt chuyện xảy ra gần đây, ý đồ huyết tẩy nhân viên đốc tra của các phái, chuẩn bị ra lệnh cho chưởng môn các phái tự mình đảm nhiệm việc làm nhân viên đốc tra...
Có thể tưởng được, tin đồn này vừa xuất hiện có bao nhiêu ảnh hưởng với các đại phái.
Trước đây, khắp nơi trong giới tu hành nào ai dám bàn tán chuyện của cửu Thánh, tình trạng bây giờ dường như càng ngày càng không khống chế được, có quá nhiều người âm thầm bàn tán, nhưng dù sao cũng không thể giết sạch được?
Bên Thánh Cảnh cũng đã nhận ra điều dị thường, hiển nhiên cũng ý thức được cục diện hơi không khống chế được, đã ra lệnh cho bên này tạm dừng việc truy tra Gia Cát Trì và Lam Minh, trước tiên tập trung lực

lượng củng cố lại nội bộ Phiêu Miểu Các đã, nói rằng một người cũng không được bỏ sót, phải xác định tu vi của mỗi cá nhân.
Đợi sau khi tra sạch nội bộ mới toàn lực truy tra những chuyện khác.
Hắn hiểu được, đây là lúc mặc kệ bên ngoài để củng cố nội bộ, nhưng bây giờ cục diện loạn cào cào càng ngày càng nghiêm trọng, bên trong nội bộ Phiêu Miểu Các không ngừng có người mất tích, xác định tu vi, tu vi của những người mất tích này có cần xác định không? Nếu thật sự có ai đột phá tới Nguyên Anh kỳ rồi, dùng chuyện này để tránh phải thẩm tra thì thật có thể nói là thuận theo tự nhiên, đến lúc đó người mất tích sẽ rất nhiều, muốn truy tra cũng khó.
Nghiêm trọng hơn là còn không ngừng có người của Phiêu Miểu Các bị giết.
Người của Phiêu Miểu Các bị giết có cần truy tra hay không? Nếu không tra, ngồi nhìn người của Phiêu Miểu Các bị giết cũng mặc kệ hay sao? Chết nhiều người như vậy, có cần phái nhiều người truy tra để, ngăn chặn trước hay không? Làm sao còn có thể tập trung lực lượng để xác định được? Trước khi đốt cần phải cứu hỏa đã!
Hiện tượng hỗn loạn xuất hiện liên tục, hắn vừa nổi giận vừa lo lắng, chỉ hận Đinh Vệ sớm không chết muộn không chết lại chết ngay thời kỳ này, làm hại hắn phải gánh chịu cục diện rối rắm.
Hiện tại hắn thường xuyên không làm việc của các chưởng mà phải làm những việc râu ria khác trong Phiêu Miểu Các.
Hữu sứ Nhạc Quang Minh đi nhanh vào, gương mặt tiều tụy chắp tay hành lễ, sau đó đặt một danh sách ở trên bàn, trầm giọng nói:
“Phía dưới truyền tới tin tức lại có hai mươi ba người mất tích, mười bảy người bị đâm mất mạng.
Bộp! Hoắc Không không buồn nhìn, vỗ án lạnh lùng nói:
“Yêu phong liên tục tới, yêu ma ở đâu ra nhiều thế!
Mặt Nhạc Quang Minh cũng đầy phẫn uất:
“Quá càn rỡ!
Hoắc Không:
“Nhất định là có nội gián! Đừng có để ta bắt được là ai, bằng không ta sẽ lột da hắn!
Nhạc Quang Minh thử hỏi một câu:

“Chưởng lệnh, người hoài nghi có người nội bộ làm sao?
Hoắc Không:
“Ngoại trừ nội bộ, có ai còn có thể có lá gan lớn như thế? Tu sĩ của Phiêu Miểu Các, ai dám bất kính với Phiêu Miểu Các, ai dám hạ độc thủ với người của Phiêu Miểu Các? Hừ hừ, Thánh Tôn quyết định kiểm tra bên này, bên này lập tức hết chết rồi mất tích, nào có chuyện trùng hợp như vậy được, rõ ràng là có người muốn cản trở việc điều tra ra sự thật!
Tiện đà ý vị thâm trường nói:
“Quang Minh, nếu thật sự không tìm được nội gián ở bên trong Thánh Cảnh, có khả năng ở trong cảnh nội nhân gian của Phiêu Miểu Các, đây hẳn là đã bị giẫm vào đuôi, bắt đầu chó cùng dứt giậu quay lại cắn người! Ngươi xem thử xem! Lôi tất cả những chuyện quái lạ ra xem thử đi!
Chỉ một bức tình báo khác trên bàn.
Nhạc Quang Minh tiến lên bắt đầu kiểm tra, phát hiện là lời đồn muốn chưởng môn các phái hoặc túc lão tự mình đảm nhiệm nhân viên đốc tra.
Sau khi nhìn qua một lượt thì để xuống:
“Tin tức này thuộc hạ có nghe rồi, theo tin báo, chưởng môn các phái đã có phần hoảng hốt.
Nói rồi nhìn xung quanh, chợt thấp giọng nói:
“Đây tuy là lời đồn nhưng nhóm Thánh Tôn chưa chắc là không có ý nghĩ này, để chưởng môn các phái đảm nhiệm chức đốc tra có thể điều động lực lượng của các phái được nhiều hơn. Lý Chính Pháp sử dụng lực lượng lớn trong môn phái tham gia, người mà Phiêu Miểu Các cũng không tìm được lại bị người của Bách Xuyên cốc tìm được, hiệu quả này nhóm Thánh Tôn hẳn là thấy được, có lẽ xác thực là có tâm tư này.
Hoắc Không cũng hạ thấp giọng:
“Nhóm Thánh Tôn có tâm tư này hay không, ta không loại trừ khả năng đó, cho dù có tâm tư này, trước đó cũng sẽ không làm một cách đường hoàng, nhất định là nước đến chân rồi mới đột nhiên ra quyết định, không thể vào lúc này ra quyết định làm lòng người bàng hoàng được.
“Vâng! Chưởng lệnh nói có lý.
Nhạc Quang Minh gật đầu nói phải, chỉ có điều sau đó vẫn chỉ lên danh sách, lần nữa thấp giọng:

“Tiên sinh, danh sách này người tự mình xem thử đi.
Nghe y nói như vậy, Hoắc Không ý thức được có điều kỳ quặc, lần nữa cầm danh sách lên tỉ mỉ xem một lượt nhưng vẫn không nhìn ra manh mối gì, không khỏi cau mày hỏi:
“Danh sách này có vấn đề gì?
Nhạc Quang Minh nhìn xung quanh một chút, lên bậc thềm đến bên cạnh hắn, ghé vào lỗ tai hắn thì thầm:
“Trong danh sách mất tích, Cổ Chính Hưng chính là người của chúng ta, năm đó chuyện giết chết nữ nhân kia là do hắn tổ chức, hiện tại đột nhiên mất tích, thuộc hạ lo có thể xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn hay không.
Hoắc Không chợt tỉnh ngộ, nhất thời kinh hãi nói:
“Hồ đồ! Tại sao lại như vậy!
Nhạc Quang Minh vội hỏi:
“Tiên sinh yên tâm, thuộc hạ đã an bài người diệt khẩu hắn rồi, chỉ là hy vọng tiên sinh chuẩn bị trước trong lòng, phòng ngừa vạn nhất.
Hoắc Không hơi an tâm nhưng cũng càng thêm ưu tư hơn, người trong Phiêu Miêu Các ngoài sáng trong tối chia bè kéo phái, qua nhiều năm như vậy không biết có bao nhiêu người làm quá nhiều chuyện không thể đưa ra ngoài ánh sáng được, có một số chuyện ngay cả hắn cũng díu líu tới, chuyện còn phát triển tiếp như vậy, những người mất tích đó sợ là sẽ làm cho không biết bao nhiêu người phải ăn ngủ không yên.

Chương 2019: Yêu phong tràn đầy (2)

Chương 2019: Yêu phong tràn đầy (2)
Thông qua việc này, hắn biết rõ, người của Phiêu Miểu Các đột nhiên bị ám sát nhiều như thế, đột nhiên mất tích nhiều trước nay chưa từng có như thế, đột nhiên xuất hiện tình huống này chắc chắn là chuyện làm rất nhiều người bất ngờ.
“Nhưng trong một thời gian ngắn hạ thủ được với nhiều người như vậy, còn có thể không để lộ bất kỳ manh mối nào, ngay cả một người còn sống chạy thoát tới báo tin cũng không có, người đứng sau việc này có thế lực không nhỏ, không phải bình thường đâu!
Hoắc Không có cảm giác lạ, than thở.
Nhạc Quang Minh nhắc nhở:
“Tiên sinh, đây chính là mười hai trái Vô Lượng quả đó! Nếu thật sự xuất hiện mười hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ, không có ai còn sống quay lại báo tin cũng không có gì lạ.
Mười hai trái Vô Lượng quả! Hoắc Không nghe mà trong lòng ngứa ngáy, đáng tiếc mình không thể được chia một quả. Cũng không biết là ai có thể thần thông quảng đại đến thế, vậy mà có thể trộm đồ từ trong Vô Lượng viên được trông coi nghiêm mật như vậy, nhiều lần nghĩ tới vẫn cảm thấy khó có thể tin được!
...
Kinh thành Yến quốc, phân đà của ngân hàng tư nhân Thiên Hạ, ngồi trước án nhìn sổ sách, tam đương gia Nam Hải, Hồng Cái Thiên người mặc phục sức của Phiêu Miểu Các đang nhìn sổ sách, hơi rung đùi đắc ý.
Sổ sách gã không nhìn nổi một chữ, kiểm toán cũng không phải lĩnh vực am hiểu của gã.

Chẳng những không xem nổi sổ sách còn thỉnh thoảng cảm thán một tiếng. Năm đó rút thăm ở Thánh Cảnh lấy người ngẫu nhiên tới ngân hàng tư nhân Thiên Hạ, còn tưởng rằng có thể may mắn, thế cục hôm nay xem ra là ngược lại, trở thành chuyện xui xẻo của gã rồi.
Trong ngân hàng tư nhân có thể có chuyện gì, không ngoài mấy vấn đề tiền tài cùng với chỉ thị từ cấp trên, thứ này nhìn thế nào cũng rất khó xảy ra vấn đề.
Ở chỗ này làm việc phải đối mặt với sổ sách sắp làm gã buồn chán tới chết rồi. Bây giờ cảm thấy kém xa sự vui vẻ khi đánh đánh giết giết, kiểm tra ở bên ngoài.
Hiện tại là thời kỳ đao kề trên cổ, lời đồn xuất hiện bốn phía, trước tiên mặc kệ lời đồn là thật hay giả, bên Thánh Cảnh tạo áp lực là thật, Nam Hải Pháp Vương cũng chính là lão đại của gã hiện tại cũng đang vội vã liều mạng tạo áp lực với gã.
Gã biết suy nghĩ của lão đại, sợ đốc tra không khám phá ra cái gì đó để báo cáo. Làm chuyện này làm xong thì không sao, không làm tốt chính là chuyện mất đầu, chuyện tránh còn không kịp, có ai muốn làm chứ?
Tình huống hiện tại là, thời hạn nửa năm, nếu không tạo ra thành tích, Thánh Cảnh sẽ giết gã, muốn có thành tích thì phải tiếp tục làm tiếp, bằng không lão đại cũng sẽ không bỏ qua cho gã.
“Haiz, tên khốn nào làm ra loại chuyện hư hỏng này, quả thực là khổ tám đời ta mà.
Hồng Cái Thiên chợt che mặt thở dài một tiếng.
Ngoài cửa, thủ hạ tâm phúc Tô Công Gia lấm la lấm lét đi vào, lén lút đưa một tờ giấy cho gã:
“Tam đại vương, tình báo mới nhận được.
Hồng Cái Thiên cầm, vừa xem liền vui vẻ:
“Ồ, ngay cả tin tức trộm vợ của bạn cũng đưa cho ông đây, muốn làm gì đây hả?
Tô Công Gia dựng thẳng ba ngón tay lên:
“Tam đại vương, đây đã là tin tình báo nặc danh thứ ba hiếm lắm mới nhận được rồi, có cần đi tra không ạ?
Hồng Cái Thiên nhíu mày:

“Manh mối không rõ nguồn gốc này, làm sao tra? Đừng có nhảy xuống hố mà người ta đào sẵn.
Tô Công Gia tiến lên bên cạnh gã:
“Đã có manh mối, tra một chút thì có ngại gì? Nói không chừng là thật thì sao? Dù sao cũng hơn việc chúng ta cứ mãi không có đầu mối mà! Nếu có sai lầm, cùng lắm thì thành thật báo cáo rằng tình báo không rõ do ai đưa tới là được. Tam đại vương, nửa năm, chỉ cho chúng ta kỳ hạn nửa năm thôi, nếu nửa năm không thể đưa ra được thứ gì, có thể chúng ta cũng phải rơi đầu đó.
Ánh mắt của Hồng Cái Thiên lóe lên không yên, dường như đã động lòng, nghĩ đi nghĩ lại mới vỗ án cái ầm, hai tay chống nạnh, ngẩng đầu ưỡn ngực nói:
“Được! Tra!
...
Mật thất biệt viện Mao Lư, Vân Cơ đi vào ném mấy tờ giấy lên bàn.
Ngưu Hữu Đạo đang tựa lưng ở ghế dựa thò người ra, tự tay mở tờ giấy ra xem, sau khi xem xong thì cười ha ha, lắc đầu, dáng vẻ vô cùng cảm khái cười nói:
“Lại nữa rồi, thu hoạch không nhỏ đây.
Trước đó hắn để cho người ta hạ thủ với người của Phiêu Miểu Các khắp nơi là muốn tìm ra chút tin tức để có thể lợi dụng yểm hộ, không ngờ rằng một nước cờ đi bừa như này lại thu được hiệu quả không tưởng.
Thật sự là ngoài ý muốn, vô tình đã nắm được vài con bài tốt trong tay.
Tin tức bọn Cung Lâm Sách truyền tới khen hắn, khen hắn cao minh, không phải lời nói êm tai ngoài miệng mà là thật sự phục tùng hắn từ tận đáy lòng, cũng khoe một bộ nghĩ kế bày mưu giống hắn.
Thật ra căn bản không hắn là như vậy, trước đây không ai làm như thế với Phiêu Miểu Các, trong lòng Ngưu Hữu Đạo hắn cũng không nắm chắc, cũng không ngờ Phiêu Miểu Các bình thường luôn cao cao tại thượng mà giờ tra ra thì cũng không có mấy cái xương là cứng, tra một cái đã đào ra rất nhiều bí mật không tưởng được.
Lúc này mới phát hiện nội bộ Phiêu Miểu Các quả nhiên là như một cái sàng, còn chưa bắt được bao nhiêu người đã tìm ra được những bí mật

này, nếu thật sự triển khai trong phạm vi rộng thì ước đoán nội bộ Phiêu Miểu Các sẽ còn lại rất ít người hoàn toàn “sạch sẽ”.
Thủ hạ của cửu Thánh đã nát thành như vậy, chính xác là làm hắn vui vẻ một trận, cũng khó trách bỗng nhiên cửu Thánh muốn chỉnh đốn.
Hắn đã truyền lời rồi, tiếp tục hạ thủ với người của Phiêu Miểu Các, cố gắng bắt sống thẩm vấn!
Thấy hắn ngồi đó nhìn bí mật của người khác mà vui vẻ không ngừng, Vân Cơ búng ngón tay tách một cái:
“Bên trong đó có tin hỏi ngươi đó, còn có vài nơi nhân viên đốc tra không tìm được chuyện gì, có cần phải thả ra chút manh mối cho các phái không?
Ngưu Hữu Đạo cũng không ngẩng đầu lên tiếp tục kiểm tra nội trung trong tay, hơi lắc đầu nói:
“Không cần, thả ra chút manh mối thích hợp là được rồi, có người tìm ra thành tích có thể bảo vệ mạng thì sẽ hiểu được tương đối, có lẽ người sợ chết mới sốt ruột. Có thể làm cho những người của môn phái đó sốt ruột, người Phiêu Miểu Các liên tiếp bị chết hoặc mất tích, bọn họ lại không ngu, sau đó bọn họ sẽ tự suy nghĩ ra nên làm như thế nào, ngươi không cảm thấy kéo các phái cùng xuống nước đi tìm manh mối bảo toàn tính mạng rất thú vị sao? Chuyện xấu không thể để chúng ta tự tay làm được.
Hoàng cung Tấn quốc, ven hồ, hai bố con rể đang bước chậm quanh hồ.
Thiệu Bình Ba không biết Thái Thúc Hùng muốn làm gì, lúc theo thường lệ tới bái kiến thì Thái Thúc Hùng đột nhiên bỏ giấy tờ trên tay xuống nói muốn ra ngoài đi dạo một chút.
Đi dạo? Thiệu Bình Ba vừa nghe là biết vị này nhất định là có lời gì đó muốn nói với mình, thuận theo mà đi.
“Gần đây giới tu hành đã xảy ra một việc, chắc là ngươi cũng nghe nói rồi nhỉ?
Trong khi bước chậm nói chuyện, rốt cục Thái Thúc Hùng đã nói tới chủ đề chính.
Thiệu Bình Ba hỏi ngược lại:
“Không biết ý của Bệ hạ chỉ là chuyện gì?
Vẫn gọi là “Bệ hạ” chứ không gọi là “Phụ hoàng”, bởi vì phía sau hắn là danh phận trượng phu của công chúa, phía trước là thân phận quan to

triều đình.
Thái Thúc Hùng liếc mắt nhìn hắn:
“Còn cần Cô vương nhắc nhở sao? Nghe nói ngươi cũng có tiếp xúc với một vài môn phái tu hành, không phải ngay cả đại sự gần đây xảy ra trong giới tu hành cũng không biết đấy chứ?
Thiệu Bình Ba bừng tỉnh:
“Ý của Bệ hạ là chuyện của Phiêu Miểu Các sao?
Thái Thúc Hùng than thở:
“Đúng vậy! Chuyện của Phiêu Miểu Các liên quan đến khắp thiên hạ, bây giờ đã gặp phải biến đổi lớn, cũng không biết có thể sinh ra ảnh hưởng gì tới tình hình chiến sự hay không. Trước đây cuộc đại chiến giữa Tống, Hàn, Yến bị đi vào vết xe đổ. Rất nhiều chuyện Cô vương cũng như lọt vào sương mù, vạn phần lo lắng, ngươi có kiến giải* gì không?
*Kiến giải: Nhận xét, đánh giá, quan điểm
Hóa ra là gọi con rể ra hỏi nguyên nhân một chút, đối với năng lực của người con rể này, ông ta không hề nghi ngờ, đã nhiều lần xác nhận.

Chương 2020: Tin đồn

Chương 2020: Tin đồn
Một quyển sách luận “Tấn đồ thiên hạ sách” cùng với hành động mạnh mẽ, năng lực chấp hành kiên định của hắn, hiện tại Tấn quốc đã nắm chắc cục diện đại thế trong tay.
Chỉ dựa vào tầm mắt cùng năng lực này đã làm cho ông ta muốn thỉnh giáo chồng của con gái mình trong cục diện mê mê ảo ảo này, xem có cao kiến gì không.
Thay vào đó, vị này dường như đã hết tâm tư với chính vụ, không hề hiến kế hiến sách gì, cũng không cầu phát triển nữa khiến cho ông ta không thể làm gì khác hơn là chủ động tìm đến.
Kiến giải? Có một số việc trong lòng Thiệu Bình Ba biết rõ, là bên Giả Vô Quần triển khai thế tấn công với cửu Thánh, trước mắt hắn thật sự không tiện thổ lộ việc gì, không thể làm gì khác hơn là qua loa trả lời: “Vi thần cũng chỉ mới nghe qua, chuyện chưa rõ đầu đuôi, khó có thể đưa ra kiến giải gì được.
Trả lời có lệ? Thái Thúc Hùng lạnh lùng liếc nhìn hắn, trong bụng như sắp bốc hỏa. Trước đây ông ta ra sức dẹp bỏ sự bàn tán của mọi người để mời vị này về, việc ông ta ra sức đó tựa như đang nắm trong tay một món hàng quý, hy vọng vị này có thể phát huy tác dụng lớn, không phải mời tới để trả lời qua loa như vậy.
Nếu hắn không phải là con rể mình, thêm nữa cũng coi như dụng tâm trong việc coi sóc trường Thái Học, còn làm không tệ, ông ta nhất định sẽ cho thằng nhãi này một chút giáo huấn!
Ông ta biết rõ người con rể này có năng lực mưu đồ thiên hạ, cổ tay hung ác sắc bén, gặp núi mở đường gặp nước xây cầu, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi. Lúc bình thường e rằng thế này rất nguy hiểm nhưng lúc bình thiên hạ cần dùng tới nhân tài, nhân tài như vậy chỉ tùy ý

quản lý một trường Thái Học không khỏi như lấy dao mổ trâu đi giết gà, nhưng vị này lại cam tâm tình nguyện lười nhác tự tài, lẽ nào lại có cái lý ấy!
Đế vương thì thế nào? Minh chủ thì thế nào? Đơn giản là như người hầu vậy.
Tâm tư biến chuyển trăm vòng, đột nhiên nói:
“Nghe nói quan hệ giữa ngươi và Hoan Nhi không tệ.
Dường như quan tâm, nhưng trong giọng nói lại đi kèm cơn giận.
Ông ta há có thể không biết trạng thái sinh hoạt hiện giờ của con gái con rể, kết đôi hòa hợp, cả ngày chàng chàng nàng nàng, ân ân ái ái. Thường xuyên là một người vẽ tranh ngâm thơ, một người đánh đàn ca múa, hoặc cùng nhau du sơn ngoạn thủy, khoái hoạt bình thường tự nhiên, hạnh phúc của nữ nhi như đang được rót mật.
Trước đây lo lắng vấn đề gả con gái cho ai, lo lắng vấn đề sau hôn nhân của nữ nhi, bây giờ cũng không có vấn đề gì.
Đứng ở góc độ một người cha ông ta rất vui mừng, nhưng vị trí tối cao của ông ta là Hoàng đế, với thân phận này thì tâm tư lấn át tất cả, cho nên đối với việc nhi nữ tình trường của Thiệu Bình Ba, trạng thái anh hùng khí đoản như thế, ông ta rất không hài lòng.
Đừng nói tới ông ta, ngay cả mẹ của Thái Thúc Hoan Nhi cũng nóng nảy, quý phi nương nương hi vọng con rể nắm đại quyền, hy vọng con rể lấy quyền thế làm chỗ dựa cho bà ta ở hậu cung, có thể ra lực giúp bà ta lên làm hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ thì càng tốt. Có ngoại lực mạnh hoặc trọng thần tác dụng hơn xa việc bà ta quyến rũ Hoàng đế ở chốn hậu cung nhiều, do đó đã nhiều lần khuyên bảo nữ nhi để trượng phu tiến tới, cơ hội tốt được bệ hạ coi trọng há có thể bỏ qua?
Nhưng Thái Thúc Hoan Nhi cảm thấy trạng thái sinh hoạt hiện nay thực sự không thể tốt hơn nữa, không cần trượng phu phải ra tiền tuyến mạo hiểm. Nàng đã tận mắt nhìn thấy chiến sự ở Tây Bình Quan tàn khốc thế nào, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, không muốn tiếp tục chia lìa với trượng phu nữa, vì vậy căn bản không thuận theo lời khuyên của phụ mẫu.
Thiệu Bình Ba nói:
“Toàn bộ là do được bệ hạ che chở.
Thái Thúc Hùng:

“Thiệu đại nhân, lòng ham muốn của nữ nhân khó mà thỏa mãn được, hư vinh mới là bản tính của nữ nhân, của con người, Hoan Nhi bây giờ tuổi còn trẻ, tất cả trước mắt nàng sớm muộn gì cũng sẽ phai tàn, ngươi thân là trượng phu của nàng nên có dự định về tương lai của nàng, vì tương lai của con cháu các ngươi mà tính toán, nhi nữ tình trường không mang lại cơm ăn.
“Tuy Hoan Nhi là nữ nhi của Cô vương nhưng cũng không cần thiết vì Cô vương mà nuông chiều nó, hoặc bởi vì Cô vương mà tự làm tủi thân chính mình, nếu có thích nữ tử nào khác, muốn cưới thê thiếp chỉ cần phân rõ ai là chính thất, Cô vương sẽ không có ý kiến. Chuyện nhà là nhỏ, quốc sự phải làm trọng, là nam nhân nên biết nặng nhẹ, nếu không biết nặng nhẹ thì sớm muộn sẽ chỉ còn lại hai bàn tay trắng, hiểu không?
Thiệu Bình Ba:
“Vâng, vi thần đã nhớ rồi!
Có mấy lời một vừa hai phải, quân thần tự hiểu lẫn nhau.
Xuất cung, Thiệu Bình Ba tới kho lương của kinh thành, kho lương có lão sư của trường Thái Học đang dạy đạo tồn trữ lương thực cho học sinh.
Dường như Thiệu Bình Ba có vẻ bàng quan, thật ra là đi gặp Lam Minh.
Hiện giờ Lam Minh được âm thầm sắp xếp làm tiểu lại ở kho lương phục vụ việc trông coi kho lương, chỗ này, chức vị này không cần tiếp xúc với nhiều người, không dễ bị người ta chú ý.
Hắn không phải là không thể sắp xếp một chỗ tốt hơn cho Lam Minh, có thể sắp xếp thành người đi cạnh hắn, nhưng hắn sẽ không để Lam Minh có bất kỳ liên hệ bề ngoài nào với mình.
Tìm một cơ hội, giả bộ hỏi tình huống của kho lương, hai người nói chuyện ở một bên.
Lam Minh từng là ai? Ở nơi này, sống cuộc sống thế này đương nhiên là không chịu nổi.
Thấy gã càu nhàu, Thiệu Bình ba thoải mái:
“Dù sao cũng hơn là phải bỏ mạng. Tiên sinh, tình huống hiện giờ của Phiêu Miểu Các là thế nào?
Nói đến đây, Lam Minh thổn thức:

“Chuyện gần đây là do nhóm người kia làm nhỉ? Quả thực là điên rồi, dám trắng trợn ám sát, bắt cóc, quấy Phiêu Miểu Các đến gà chó không yên, từ trước tới nay, Phiêu Miểu Các chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy, lòng người rối như tơ vò rồi đây!
“Bên kia đã rút kiếm khát máu rồi, mạnh tay đó!
Thiệu Bình Ba cũng cảm khái, không ngờ lại có thể có người dám hung ác độc địa nhằm vào Phiêu Miểu Các như vậy, chuyện này không khác nào khiêu khích trực tiếp với cửu Thánh, đánh thẳng vào mặt họ, nếu là trước kia thì là chuyện không thể nào tưởng nổi:
“Chỉ có điều nói đi cũng phải nói lại, đây chẳng phải là hy vọng của ta và ngươi đó sao? Cửu Thánh không đổ, ngươi vĩnh viễn sẽ không thấy được ánh sáng.
Lam Minh nhướn mi:
“Cho dù cửu Thánh sụp đổ, ngươi không sợ lại sẽ xuất hiện một nhóm cửu Thánh khác thay thế hay sao?
Thiệu Bình Ba hơi cười:
“Sẽ không đâu, nếu thật sự cửu Thánh sụp đổ, người lật bàn tất sẽ tự giết lẫn nhau.
Lam Minh thấy kỳ quái:
“Làm sao mà biết được?
Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Giả Vô Quần không bao giờ tìm tới cái chết! Thiệu Bình Ba không cần thiết phải giải thích chuyện này:
“Ta muốn biết nhiều tình huống hiện tại hơn.
Lam Minh:
“Hiện nay chỉ có những thứ này, có người đang trắng trợn phá thẳng vào Phiêu Miểu Các.
Thiệu Bình Ba:
“Vậy bên trong Thánh Cảnh thì sao? Ta muốn biết một vài tình huống nội bộ của Thánh Cảnh.
Lam Minh lắc đầu:
“Nội bộ Thánh Cảnh bị chỉnh đốn một lượt, bao gồm cả các nơi trong Vô Lượng viên, nhân viên trụ thủ đều bị tiến hành điều chỉnh, người ta sắp xếp phụ trách truyền tin ở cửa ra vào cũng bị điều chỉnh, bây giờ ta

lại không có cách nào lần nữa sắp xếp người trong Thánh Cảnh nữa, khó có thể đúng lúc biết được tình huống nội bộ trong Thánh Cảnh.
Thiệu Bình Ba nghe vậy thì nhíu mày:
“Có chuyện cần ngươi đây, những quan viên ngầm bên Tấn quốc mà ngươi có thể nắm giữ được thì giờ hãy chuyển cho ta, ta muốn bắt đầu sắp xếp bố cục, cũng dễ dàng yểm hộ cho ngươi hơn.
...
Vạn Thú môn, có khách tới, khách quý.
Quan Cực Thái của Lăng Tiêu Các, Cù Phiên của Huyết Thần điện, Ngô Thừa Vũ của Liệt Thiên Cung, chưởng môn tam đại phái của Tống quốc đều đích thân tới.
Chưởng môn Vạn Thú môn là Tây Hải Đường đích thân chiêu đãi, dẫn khách đi du ngoạn sơn thủy bên trong tông môn theo ý nguyện của khách.

Chương 2021: Bắt đầu động thủ (1)

Chương 2021: Bắt đầu động thủ (1)
Hắn đương nhiên biết du ngoạn không phải mục đích, quả nhiên, sau khi đi tới chốn yên lặng không người, Quan Cực Thái cẩn thận nói một câu:
“Tây Hải huynh, bên ngoài đồn đại rằng cửu Thánh chuẩn bị để chưởng môn các phái tự mình đảm nhiêm chức đốc tra, không biết huynh nghe nói tới chưa?
Tây Hải Đường cười nói:
“Có nghe nói rồi. Nhưng phải có điều kiện tiên quyết là dưới tình huống nhân viên đốc tra của các phái trú ở Phiêu Miểu Các vô năng, nếu làm việc đắc lực đương nhiên không cần để chúng ta tới làm.
Cù Phiên nói:
“Làm việc đắc lực? Ngươi nào biết người của ngươi có làm việc đắc lực hay không, người của ngươi bị giữ trong Thánh Cảnh, chẳng lẽ ngươi có thể liên lạc với nội bộ Thánh Cảnh hay sao?
Tây Hải Đường:
“Cù huynh nói đùa, sao có thể liên hệ với nội bộ Thánh Cảnh được, nếu không tránh thoát cũng chẳng còn cách nào. Hơn nữa trong tay ta cũng nắm giữ chút manh mối của vụ này, nếu thật sự vạn bất đắc dĩ phải vào đó thì cũng có thể ứng phó được.
Ba người Quan, Cù, Ngô nhìn nhau, ba người này tới đây mục đích chính là muốn liên kết, hy vọng có thể chung sức hợp tác.
Tống quốc điều ra số lượng người đốc tra của môn phái không nhỏ, đã nhiều lần điều tra ra nội hoạn của nội bộ Phiêu Miểu Các, thành tích khả quan.
Thành tích của người khác khả quan, nhất thời bọn họ khó chịu được, nếu thật sự bị tóm ra làm đốc tra, biết trước sẽ có kết quả gì có phần đáng sợ. Mỗi người đều vội vã, thúc giục nhân viên đốc tra của môn

phái trú ở Phiêu Miểu Các phải dụng công, nhưng thúc giục thì có ích lợi gì, không tra ra vấn đề thì vẫn không tra ra, còn dám không có bằng chứng mà vu oan hãm hại hay sao?
Lúc này nghe nói trong tay vị này có chút manh mối, ba người xoắn xuýt, Ngô Thừa Vũ nói:
“Tây Hải huynh, mọi người cùng ở Tống quốc nhiều năm rồi, ở chung coi như không tệ, lúc nên bổ sung cho nhau thì mong đừng nên keo kiệt, bằng không có xảy ra chuyện gì sợ rằng mọi người ai cũng không thể tự tại được, huynh nói xem?
Tây Hải Đường hỏi ngược lại:
“Ngô huynh đang uy hiếp ta sao?
Quan Cực Thái khoát tay nói:
“Hiểu lầm rồi, hắn không phải có ý đó, chẳng qua là bọn ta thấy nhân viên đốc tra của môn phái trú ở Phiêu Miểu Các cũng không tính là vụng về, cũng coi như đã liều mạng dụng công nhưng bọn ta thấy người khác có thể tra ra thành tích, ngay cả Tây Hải huynh cũng có thể nắm giữ được chút manh mối của vụ án... nên bọn ta đang khiêm tốn lĩnh giáo!
Cù Phiên gật đầu liên tục:
“Là vậy, là vậy đó.
Tây Hải Đường nhìn quanh, vui vẻ nói:
“Liều mạng dụng công? Thực sự đã liều mạng dụng công chưa? Gần đây Phiêu Miểu Các nhiều lần có người bị mất tích hoặc ngộ hại, nghe nói là có người bị cửu Thánh ép, nóng lòng đào móc manh mối... tin đồn, đây chỉ là tin đồn ta nghe được thôi, tin đồn vẫn chỉ là tin đồn không thể coi là thật, không thể coi là thật!
Tin đồn? Ba người Quan, Cù, Ngô đều bỗng nhiên chấn động, ánh mắt nhìn nhau, như bỗng hiểu rõ ra gì đó vậy.
Chỉ trong chớp nhoáng, ba người đều hiểu ra.
Trong lòng ba người điên cuồng gào thét, khó trách, trước đó đã cảm thấy kỳ lạ vì sao những môn phái khác đào cái đã có manh mối của vụ án, trước đây nhân viên đốc tra của các phái đều không khác mấy, tại sao những môn phái khác lại đột nhiên nâng cao khả năng như vậy? Chuyện liên quan tới sinh tử, nhân viên đốc tra của phái mình theo lý thuyết cũng sẽ cố gắng nỗ lực mới đúng.

Náo loạn hồi lâu, hóa ra vấn đề ở chỗ này. Hiểu rồi! Thảo nào Phiêu Miểu Các nhiều lần có người mất tích ở thời điểm này, thực sự hiểu rồi!
Mặc dù Tây Hải Đường không nói tỉ mỉ nhưng ba người nghe cái đã hiểu, có thể nói là hoàn toàn hiểu ra vấn đề.
Cũng hiểu được vì sao Tây Hải Đường không chịu nói rõ ràng, việc này có thể nói rõ được sao?
Ba người tạm thời không nói gì, mỗi người mắt đều lóe sáng, mỗi người đều có ý xấu riêng.
Một đệ tử của Huyết Thần Điện lắc mình tới bẩm báo:
“Sư tôn, Bệ hạ truyền lời mời ba vị chưởng môn đi trước một bước.
“Khụ khụ
Cù Phiên ho khan một tiếng, chắp tay với Tây Hải Đường, nói:
“Tây Hải huynh, Bệ hạ triệu kiến, hẳn là có chuyện gì gấp gáp, không tiện trì hoãn nữa, xin cáo từ ở đây!
Tây Hải Đường mỉm cười:
“Không tiễn!
Quan Cực Thái thì chắp tay nói:
“Chỉ bảo của Tây Hải huynh, bọn ta đã nhớ kỹ!
Tây Hải Đường nhất thời nghiêm mặt nói;
“Nói gì mà khó hiểu vậy, ta có nói gì đâu.
Ngô Thừa Vũ:
“Đúng vậy đúng vậy, ân tình này bọn ta nhớ kỹ trong lòng.
Sắc mặt Tây Hải Đường hơi trầm xuống:
“Ta không hiểu các ngươi đang nói cái gì.
Ba người chạm mắt nhau, tỏ ra đã hiểu đối với phản ứng của đối phương, sau đó cùng nhau chắp tay nói:
“Đã làm phiền rồi, cáo từ!
Tây Hải Đường chắp tay đáp lễ:
“Không tiễn!
Ba người rời đi luôn, chờ một chút thì thấy ba con tọa kỵ phi cầm bay lên không trung.
Tây Hải Đường đứng ở trên sườn núi nhìn theo khách đã đi xa, khóe miệng nở nụ cười quỷ dị. Suy bụng ta ra bụng người, đám chưởng môn của những đại môn phái này tiếp sau sẽ làm như thế nào, gã biết rõ, cũng

tin bọn họ nhất định sẽ làm như thế. Sắp rơi đầu đến nơi rồi, nếu có một con đường sống mở trước mắt bọn họ, tại sao lại sợ bọn họ không làm chứ?
Nghĩ đến chuyện sắp xảy ra, Tây Hải Đường khẽ vuốt tay, cười ha hả rồi lẩm bẩm:
“Hay! Thực sự là quá hay!
Cái gọi là hay là đang chỉ tin đồn, chỉ tin đồn mà Ngưu Hữu Đạo tung ra rằng muốn chưởng môn các phái đi làm nhân viên đốc tra.
Trước vẫn không cảm thấy có cái gì hay ho, hiện tại xem ra uy lực của tin đồn nho nhỏ này thật sự là cực kỳ xuất sắc, tuyệt không thể tả.
Hậu quả đã có thể tưởng tượng được, một khi các đại phái bên ngoài đều làm như vậy thì sẽ vô cùng náo nhiệt, sợ là Phiêu Miểu Các cũng ăn không tiêu nổi.
Quan trọng nhất là đều kéo các đại phái xuống nước, bây giờ bọn họ sẽ thật sự không sợ bị tra xét nữa.
Ngưu Hữu Đạo đã chuyển lời nhắc nhở tới mọi người, chuyện đã đến mức này, sau đó mặc kệ cửu Thánh muốn tra phái nào, phái đó sẽ lập tức chạy lấy người, bên cạnh đó sẽ lập tức tung ra tin đồn, nói cửu Thánh đang bắt cóc nhân viên của Phiêu Miểu Các. Lời đồn này vừa xuất hiện, các phái trải qua “chuyện tốt” sẽ đều phải chạy lấy người.
Quy mô, động tĩnh đó cho dù là ai cũng phải phỏng đoán, nhiều người như vậy, tra như thế nào đây?
Có đôi lời không thể trách được ai, cửu Thánh thì sao? Nhằm vào việc kiểm tra các phái, đến lúc đó không thể lại tra tiếp được, cũng không có biện pháp nào tra ra.
Đừng nói là tra ra bọn họ, cửa ải trước mắt Phiêu Miểu Các làm sao sinh tồn được cũng là một vấn đề. Cửu Thánh có thể giải quyết được việc nội bộ trong Phiêu Miểu Các hay không cũng là một vấn đề.
Trước còn lo chạy trốn sau đó sẽ gặp phải sự càn quét của Phiêu Miểu Các, bây giờ bên cạnh việc nắm giữ không ít bí mật, nếu thật sự đi tới bước phải chạy trốn thì không sợ nội bộ Phiêu Miểu Các không có ai mật báo. Phiêu Miểu Các đã như cái sàng đón gió khắp nơi mà còn muốn tiêu diệt bọn họ? Tiêu diệt thế nào được? Cửu Thánh có khả năng biết bấm độn còn tạm được.

Trước mắt còn có một lợi ích, một khi bởi vì chuyện như này mà đứng lên hiệu lệnh các môn phái chạy trốn, bí mật Vô Lượng quả trên người mình sẽ có thể tiếp tục che giấu, không cần lo nội bộ môn phái khai báo ra.
Chỉ riêng nước cờ này đã cứu sống cả bàn cờ rồi, đã làm được chuyện cửu Thánh muốn kiểm tra trong nội bộ Phiêu Miểu Các đi vào ngõ cụt. Nếu dám cứng rắn tiếp tục ra lệnh thì sẽ sụp đổ như băng giải.
Bây giờ gã thực sự tâm phục khẩu phục Ngưu Hữu Đạo, tâm tính của mình cũng được thong dong, bình tĩnh đi không ít.
...
Hoàng cung Tống quốc, chưởng môn của tam đại phái nghe lệnh mà tới, Hoàng đế bệ hạ của Tống quốc – Ngô Công Lĩnh tự mình nghênh tiếp.
Sau khi mời mọi người ngồi vào trong lầu, Quan Cực Thái nhìn khí sắc miệt mài quá độ của Ngô Công Lĩnh một lượt, không nhịn được mà nhắc nhở một câu:
“Bệ hạ, nữ sắc tuy đẹp nhưng cũng phải tiết chế lại, dựa vào dược vật bổ hư cũng không phải biện pháp lâu dài, dễ tổn hại tới tuổi thọ.

Chương 2022: Bắt đầu động thủ (2)

Chương 2022: Bắt đầu động thủ (2)
Nghe vậy, Cù Phiên và Ngô Thừa Vũ cũng không nhịn được để ý tới khí sắc của Ngô Công Lĩnh, thật sự là khiến người ta không biết nên nói cái gì cho phải.
Mới leo lên ngôi vị Hoàng đế chưa được bao lâu đã làm to bụng của mười mấy phi tử rồi, còn có cả vài cung nữ có dáng vẻ không tệ trong cung nữa, năng lực "gieo mầm" có thể nói là cường hãn.
Loại việc riêng tư trong cung đình này bọn họ vốn không muốn tham gia vào, nhưng vị này thực sự là hơi quá rồi, sợ ảnh hưởng tới chính sự.
"Lời của Quan chưởng môn trẫm nhớ kỹ.
Ngô Công Lĩnh cười khan, liên tục gật đầu.
Vị này là một người khá nông cạn, ba người đoán rằng chưa chắc y đã nghe lọt tai, vì chuyện này cũng không đáng để phí miệng lưỡi nhiều.
Ngô Thừa Vũ hỏi:
"Bệ hạ triệu chúng ta tới là có chuyện gì?
Ngô Công Lĩnh mới phất tay cho tất cả những người khác lui xuống, sau đó mới thấp giọng nói:
"Trẫm nghe nói tới một vài chuyện có liên quan tới Phiêu Miểu Các, còn có vài tin đồn liên quan tới cửu Thánh, không biết ba vị chưởng môn dự định thế nào?
Ba người nhìn nhau, Cù Phiên nói:
"Chuyện của giới tu hành bọn ta tự có phương pháp ứng phó, không nhọc phiền bệ hạ quan tâm.
Có thể không quan tâm sao? Hoàng đế của các quốc gia cùng các đại phái có ai là không lo lắng? Chẳng những Thái Thúc Hùng quan tâm, trong lòng Ngô Công Lĩnh cũng hơi lo lắng, một khi tam đại phái không ứng phó thỏa dáng tất sẽ ảnh hưởng tới toàn bộ Tống quốc.

“Ba vị chưởng môn, đây là việc đại sự, còn cần suy nghĩ cho đại cục, mong rằng các vị hãy cẩn thận ứng phó.
...
Hoàng cung Tấn quốc, trong Khí Vân tông phòng thủ nghiêm mật, bên cạnh nhà thủy tạ, Thái Thúc Phi Hoa đang viết chữ, bên cạnh có một tên đệ tử đứng chắp tay.
Sau một lúc trầm mặc, Thái Thúc Phi Hoa đột nhiên hỏi:
“Có thể xác nhận không?
Đệ tử hồi bẩm:
“Thỉnh thoảng có thể nghe được tin đồn, không thể xác nhận được là thật hay giả, nếu muốn xác định cũng không tìm được người, chuyện như thế này cũng không tiện tìm người truy hỏi khắp nơi được. Chỉ có điều đệ tử cho rằng việc này chắc là thật.
Thái Thúc Phi Hoa yên lặng gật đầu:
“Ta thấy kỳ lạ là sao lại đột nhiên mỗi người đều biến thành cao thủ tra án, cảm thấy như gan đều to lên, có con đường tra án khắp nơi, thảo nào người của Phiêu Miểu Các lại âm thầm biến mất như vậy.
Đệ tử nói:
“Cũng đều bị ép buộc mà thôi, muốn chỉnh đốn Phiêu Miểu Các, e rằng đây chính là kết quả mà cửu Thánh mong muốn. Sư tôn, sớm chuẩn bị đi thôi.
Thái Thúc Phi Hoa:
“Ý của ngươi là, ta có thể phải vào Thánh Cảnh tiếp nhận chức vụ của Sơn Hải trưởng lão?
Đệ tử:
“Lo trước khỏi họa dù sao vẫn tốt hơn. Nhỡ đâu Sơn Hải trưởng lão tìm đúng con đường cung cấp manh mối, bảo toàn được Sơn Hải trưởng lão thì cũng có thể tránh việc sư tôn phải vào chốn nguy hiểm đó.
Thái Thúc Phi Hoa buông tiếng thở dài:
“Hiện nay thế cục trên chiến trường có lợi với Khí Vân Tông ta, nếu bị cuốn vào việc này, một khi chuyện bại lộ thì hậu quả khó mà liệu được.
Đệ tử nói:
“Sư tôn yên tâm, việc này ta sẽ bí mật xử lý, tuyệt đối không liên lụy tới sư tôn, nếu xảy ra chuyện, một mình ta gánh chịu.

“Ngươi gánh nổi hay sao? Nếu thật sự bị bại lộ, nói sau lưng ngươi không có ai làm chủ, Phiêu Miểu Các có thể tin sao?
Thái Thúc Phi Hoa ngửa mặt lên trời từ từ nói:
“Quên đi! Khí Vân tông bao nhiêu đời tâm huyết mới có được ngày hôm nay, không thể bị hủy trong tay ta được, nếu thật sự không thể thể tránh được việc đi tới Thánh Cảnh, nếu tính mạng của một mình ta có thể bảo toàn được cả gia tộc, tộc trưởng như ta cũng sẽ chấp nhận.
“Sư tôn!
Đệ tử hơi nóng nảy, tiền đồ của y gắn với Thái Thúc Phi Hoa, nếu Thái Thúc Phi Hoa sụp đổ, y cũng hết chỗ dựa. Không thể bàng quan đứng nhìn được.
“Được rồi.
Thái Thúc Phi Hoa lên tiếng cắt lời:
“Ý ta đã quyết, việc này đừng nên nhắc lại!
...
Thiên Đô phong, Phiêu Miểu Các. Nhạc Quang Minh đi nhanh vào trong điện, nhìn thấy sắc mặt của Hoắc Không thì bước chân chuyển nhẹ nhàng, đặt một xấp hồ sơ lên bàn, nhắc một câu:
“Nhân viên đốc tra lại tra ra mười một tên gây rối, thỉnh điều nhân thủ trong phái hiệp trợ truy nã về điều tra!
Xoạt! Hoắc Không ngồi sau án kiện đột ngột gạt tay qua, đồ trên bàn bay hết ra ngoài rơi loạn đầy đất.
“Rõ ràng có người đang gây rối!
Phẫn nộ đứng lên, Hoắc Không chỉ vào giấy tờ rơi đầy đất:
“Ngươi nói cho ta biết, ta nên tra tiếp hay không đây?
Vẻ mặt của Nhạc Quang Minh khó xử, cũng biết sự khó xử của vị này. Thánh Cảnh bắt bên này xác định và quét sạch nội bộ, tra xét chéo tất cả nhân viên trong nội bộ Phiêu Miểu Các, kết quả là trong nội bộ không ngừng xuất hiện nội gian, chẳng nhẽ lại để nội gian đi thăm dò nội gian hay sao? Kết quả tra ra có thể tin được sao?
Giả sự thật sự trước tiên giải quyết vấn đề mà đốc tra các phái tra ra, cùng tra với chuyện xuất hiện tầng tầng nội gian còn không biết tra tới ngày tháng năm nào.
Việc này như một vòng tuần hoàn chết, làm thế nào cũng không phải.

“Không bằng tấu lên Thánh Tôn, ra lệnh cho nhân viên đốc tra của các phái tạm dừng việc đốc tra?
Nhạc Quang Minh thử hỏi một câu.
“Ngươi bảo ta mở miệng thế nào?
Hoắc Không hỏi ngược một câu, sau một lúc đi tới đi lui thì chợt dừng bước, nói:
“Ngươi mang hết hồ sơ án thuộc chuyện này ra đây rồi tự mình tới Thánh Cảnh một chuyến, trình báo tình tiết vụ án lên trên, mời Thánh Tôn định đoạt đi.
...
Trong mật thất Nam Châu, Vân Cơ lại đưa tới một xấp manh mối nội gian trong Phiêu Miểu Các, cũng nói thêm:
“Tin tức trong ngoài Thánh Cảnh đều đúng chỗ, mỗi bên đều đã chuẩn bị xong.
Vùi ở trên ghế, Ngưu Hữu Đạo liền cầm lên tùy tiện liếc nhìn một chút rồi liền buông xuống:
“... Những chuyện hư hỏng này, ngươi và ta đều nhìn chán rồi, giao cho Hồng Nương cả đi! Trước tiên chúng ta cần chuyên tâm xử lý chuyện trong Điệp Mộng Huyễn giới đã, dựa theo kế hoạch về thời gian và các bước mà ta đã bày ra, lần lượt đưa tin cho mỗi bên, bắt đầu động thủ đi.
Vân Cơ:
“Nhỡ bên Lữ Vô Song không có phản ứng thì làm sau bây giờ?
Ngưu Hữu Đạo:
“Không có phản ứng thì ta cũng chẳng có biện pháp nào, dù sao cũng phải thử xem, bằng không nếu cửu Thánh chen nhau tới, chỉ sợ Thánh La Sát sẽ gặp nguy hiểm, có thể giảm thiểu thì cứ cố gắng giảm bớt thôi! Lần này coi như ta xin lỗi Ngân Nhi Na Ngật Hóa vậy, hi vọng nàng không sao.
Vân Cơ:
“Một khi ngươi quyết định hạ thủ chuyện gì chưa bao giờ thấy ngươi do dự, cảm giác lần này ngươi đã nhân từ nương tay rồi, hình như ngươi đang cố gắng quan tâm tới nàng?
Mặt Ngưu Hữu Đạo không chút thay đổi:

“Không phải như ngươi nghĩ đâu. Ngươi phải hiểu điểm này, cửu Thánh vào từng người một, nếu không thể giết, chỉ cần bọn họ không trở lại tiết lộ tin tức, đám còn lại cũng sẽ bị thuận thế dụ vào một lượt. Nếu tiến vào từng người mà còn có thể sống được trở về, lần này công sức chúng ta thử cũng sẽ thất bại, đi vào từng người cùng với việc vào toàn bộ có khác biệt sao? Toàn bộ vào chỉ tăng xác xuất thất bại của Thánh La Sát, ý của ta ngươi có hiểu không?

Vân Cơ hơi suy nghĩ một chút, gật đầu đã hiểu, phát hiện làm chuyện như vậy thì vị này vẫn am hiểu hơn, suy tính cũng thích đáng hơn, chu đáo chặt chẽ có thừa.

Nói đơn giản chút thì Thánh La Sát có thể đánh thắng được một bộ phận trong cửu Thánh, mới có thể đánh thắng một phần khác. Ngay cả một bộ phận cũng đánh không thắng thì đừng nói tới toàn bộ. Đối phó với từng nhóm một thể tăng xác xuất thành công của Thánh La Sát, cũng có thể đảm bảo an toàn nhất cho Thánh La Sát.

Đạo lý này nói ra thì rất đơn giản nhưng không phải ai cũng có thể vận dụng được. Đây chính là sự chênh lệnh giữa người và người.

Rốt cuộc Vân Cơ cũng hiểu rõ vì sao phải nghĩ hết cách tách một nhóm trong cửu Thánh ra, cũng càng cảm nhận được sự chênh lệch giữa mình và vị này. Điều này cũng là một trong những nguyên nhân mà nàng, hoặc là một đám người khác nguyện ý theo Ngưu Hữu Đạo.

Chương 2023: Ngân Cơ phu nhân

Chương 2023: Ngân Cơ phu nhân
Để Ngân Nhi Na Ngật Hóa cứng đối cứng với cửu Thánh, trong lòng Ngưu Hữu Đạo biết rõ, lần này không thành công thì sẽ đẩy Ngân Nhi vào chỗ chết.
Mà sở dĩ dám cho Ngân Nhi tới thử một lần là bởi vì mấy câu nói của lão tộc trưởng Hồ tộc là Ngân Cơ, nếu có Thánh La Sát há có thể để cửu Thánh dễ dàng quật khởi được. Điều này nói rõ Ngân Cơ tán thành thực lực của Ngân Nhi. Còn Vân Cơ cũng đã từng giao thủ với Ngân Nhi, tự nhận là hoàn toàn không phải đối thủ của Ngân Nhi.
Nhưng Ngân Cơ nói là năm đó Ngân Nhi có thể ngăn chặn không cho cửu Thánh quật khởi, bây giờ Ngân Nhi đã bị phong ấn mấy trăm năm, hiện tại thực lực của cửu Thánh đã đến bậc nào rồi, không phải người bình thường có thể hiểu được.
Khả năng gặp nguy hiểm của Ngân Nhi là rất lớn khiến tâm tình của hắn rất trầm trọng, đó cũng không phải mong muốn của hắn.
Hắn tựa lưng ở ghế, tâm lực tiều tụy chậm rãi phất tay:
“Đi chấp hành đi! Thuận tiện giao phó lại chuyện đang làm với Hồng Nương, chúng ta cũng nên đi đầu hành động rồi.
Vân Cơ nhìn thấu sự uể oải bất chợt về thể xác và tinh thần của hắn, giọng nói mềm đi, hỏi:
“Đi đâu?
Ngưu Hữu Đạo:
“Đi Điệp Mộng Huyễn giới.
Vân Cơ kinh ngạc:
“Chúng ta cũng đi?
Ngưu Hữu Đạo than thở:

“Có thể dụ được thành công hay không, hoặc là có thể dụ được bao nhiêu tới, ta cũng không nắm chắc. Một khi động thủ trong Điệp Mộng Huyễn giới, người ngoài rất khó biết rõ tình huống trong đó, chỉ e Vạn Thú môn cũng rất khó biết được. Ta không nắm được tình huống, có một số việc không có cách nào phán đoán được. Chúng ta không đích thân đi một chuyến không được đâu.
“Được.
Vân Cơ gật đầu xoay người đi sắp xếp.
...
Biển rộng mênh mông, sóng lên sóng xuống, trên một lục địa vắng vẻ vô danh.
Đội ngũ nhân viên truy tìm nhóm người trông coi Vô Lượng viên bỏ trốn hạ xuống đất bằng, triển khai tìm kiếm.
“Báo, phía trước phát hiện vết tích đống lửa, dấu vết còn mới.
Người lùng bắt lập tức tiến tới, tìm được đống lửa, sau đó nhìn dấu chân bên cạnh đống lửa, đi lục soát thẳng vào trong núi.
Cuối cùng, một đám người vây bên ngoài một cửa hang trong núi, người cầm đầu ra dấu tay, hình thành trận tam giác, từng nhóm năm người chậm rãi đi vào.
Tiếng cạch cạch đột nhiên vang lên trong động xen lẫn mấy tiếng kêu thảm thiết, hai thi thể bay ra ngoài, sau đó, một thân ảnh lóe lên ra bên ngoài động, ngạo nghễ đứng đó.
Trong mấy người vây ngoài cửa động có người nhận ra người mới ra khỏi động, kinh ngạc nói:
“Ngao Phong!
Không sai, người hiện thân từ trong động chính là Ngao Phong. Mắt lạnh lẽo đảo qua mọi người, không nói hai lời, thân hình lóe lên chợt xuất thủ, tàn sát truy đuổi người dễ dàng như chém dưa thái rau.
Đánh nhẹ nhàng như không, đảo mắt bị giết tới thất linh bát lạc, người còn sống nhao nhao thoát đi tứ tán, không trốn không được, căn bản họ không phải đối thủ của Ngao Phong.
Bóng Ngao Phong lóe lên bốn phía, truy sát người bỏ trốn xung quanh.
Cuối cùng cùng còn sót lại hai người trốn vào biển rộng mênh mông, thoát được.

Lắc mình lên bờ dậy sóng trào, Ngao Phong chậm rãi thở ra một hơi, vẫn không tiếp tục đuổi giết hai tên bỏ trốn vội, hoặc là cố ý thả cho trốn.
Người bỏ trốn hắn nhận ra, cố ý thả hai người của Vô Hư Thánh Địa thoát được.
Đây là do bên Ngưu Hữu Đạo giao phó, cũng nói rằng phải nghiêm khắc dựa theo thời gian và kế hoạch của Ngưu Hữu Đạo mà chấp hành. Ngao Phong không biết rõ vì sao Ngưu Hữu Đạo phải làm như vậy nhưng vẫn nghe theo chấp hành. Đến tình trạng hôm nay rồi, chỉ cần không phải nguy hiểm trí mạng rõ ràng, chỉ lệnh của Ngưu Hữu Đạo, hắn sẽ chấp hành không nói hai lời.
Bất chấp được hay không được, bằng không cho dù hắn có tu vi cao, nếu dám kháng lệnh thì ở Hoang Trạch tử địa sẽ không còn đất dung thân cho hắn nữa.
Huống chi hắn biết, Hoang Trạch tử địa còn có một lão tộc trưởng Hồ tộc có thực lực mạnh hơn hắn, hắn không thể không tuân mệnh được.
Mười hai trái Vô Lượng quả, hắn chiếm được một trái mới tạo thành hắn của ngày hôm nay, cho nên hắn hiểu được, hôm nay Ngưu Hữu Đạo nắm giữ thực lực rất mạnh mẽ trong tay rồi. Còn hắn bây giờ đã không còn lựa chọn khác, đã chọn đứng về phe Ngưu Hữu Đạo.
...
Tần Độ, lão nhân trong Đại La Thánh Địa tóc đã trắng xóa, tuổi tác cũng không nhỏ.
Lúc này ông ta đang cưỡi một con tọa kỵ phi cầm dẫn theo hai gã tùy tùng trở về từ một điểm tuần tra, quay lại Đại La Thánh Địa.
Một thân ảnh từ dưới bay lên, nhanh chóng đuổi theo tọa kỵ phi cầm, bay ngang hàng.
Người đến tay áo nhẹ bay, ngân thường hoa mỹ, dung mạo chói lọi như nắng, đẹp không thể tả, chỉ là trong thần thái ung dung mang theo ý phiền muộn nhàn nhạt.
Hai tên tùy tùng kinh hãi, cả kinh không biết nên nói gì cho phải, không phải là bởi vì dung nhãn mỹ lệ của người tới mà là đối phương có thể ở trên không trung phi hành song song như thế, tu vi của đối phương

chẳng phải là? Nhưng mà trong cửu Thánh, bọn họ chưa từng thấy nhân vật như thế.
Tần Độ thì trợn to hai mắt, có thể nói là tràn đầy sự khó tin, hầu kết run lên một lúc mới lắp bắp nói:
“Phu... phu nhân!
Người tới chính là lão tộc trưởng Hồ tộc – Ngân Cơ. Đôi mắt của Ngân Cơ sáng linh động nhìn ông ta, khẽ vuốt cằm mỉm cười:
“Lão Tần, bao năm không gặp rồi.
Miệng Tần Độ khô khốc nói:
“Phu nhân, thật là người sao?
“Giao cái này cho hắn!
Ngân Cơ lấy ra một phong thư, ngón tay búng một cái, ném cho đối phương.
Tần Độ nhận được thì cầm xem một chút, lại nhìn đối phương, phát hiện Ngân Cơ đã rẽ hướng khác, nhanh chóng đi về một nơi khác rồi.
Ông ta dõi mắt nhìn, cho tới khi bóng người hoàn toàn biến mất thì mới lần nữa nhìn phong thư trong tay, “hắn” trong miệng đối phương, ông ta đương nhiên biết là ai.
“Chấp sự, nữ nhân này là ai vậy? Ngài quen sao?
Một tên tùy tùng hỏi.
Vẻ mặt của Tần Độ phức tạp, không ngờ, thật sự không ngờ nàng ta lại còn sống, quay đầu nhìn hai tùy tùy phía sau, cảnh cáo:
“Giữ cái miệng của các ngươi cho tốt, coi như cái gì cũng không nhìn thấy, bằng không không ai bảo vệ được mạng của hai người các ngươi đâu.
Với kinh nghiệm nhiều năm ở Đại La Thánh Địa của ông ta, ba người gặp được nữ nhân này còn sống không biết là may mắn hay bất hạnh.
“Vâng!
Hai tên tùy tùng mặc dù nghi hoặc trong lòng nhưng vẫn chắp tay lĩnh mệnh, chỉ thầm nhủ trong lòng mà thôi.
Tăng nhanh tốc độ, sau khi tới Đại La Thánh Địa, Tần Độ không quay về Thượng Phong lĩnh mệnh mà đi thẳng tới Đại La thánh điện, còn dẫn theo hai tên tùy tùng.

Không cho hai tên tùy tùng rời khỏi tầm mắt của ông ta, cũng không để hai người tiếp xúc hoặc nói chuyện với bất kỳ kẻ nào, trước tiên trực tiếp dẫn tới Đại La thánh điện.
Đã ở Đại La Thánh Địa nhiều năm, có thể sống tới giờ, ông ta biết rõ cái gì nên làm, cái gì không nên làm.
Ông ta không có tư cách đi thẳng vào thánh điện, đương nhiên phải thông báo với thủ vệ ở bên ngoài.
Thủ vệ cũng hơi ngoài ý muốn, vị này lại muốn gặp mặt trực tiếp với Thánh Tôn, hơn nữa thái độ cường ngạnh, hỏi có chuyện gì cũng không chịu nói, chỉ nói nhất định phải gặp mặt Thánh Tôn mới có thể nói được.
Nhìn thấu có chuyện khẩn yếu, thủ vệ nhanh chóng đi vào thông báo, chờ một lúc liền đi ra phất tay nói một tiếng:
“Thánh Tôn bảo ngươi đi vào.
Tần Độ gật đầu, quay lại căn dặn hai tên tùy tùng:
“Các ngươi chờ ở đây, không cho phép tự ý rời khỏi, không được Thánh Tôn căn dặn, không cho phép nói chuyện với bất kỳ kẻ nào, hiểu chưa?
“Vâng!
Hai tên tùy tùng chắp tay lĩnh mệnh, trong lòng cũng căng thẳng. Chỉ bằng vào bọn họ, muốn nói chuyện cùng người khác lại cần Thánh Tôn đồng ý mới được sao?
Tần Độ ngẩng đầu nhìn trời, ổn định tâm tình mới nhanh chóng đi vào trong Thánh Điện.
Có người dẫn ông ta đi thẳng đến phía sau thánh điện, nhìn thấy La Thu đang ở trong hiên các chơi cờ với đệ tử Lục Chi Trường.
Nhìn thấy Tần Độ, bình thường không lộ buồn vui nhưng nay La Thu lại hơi cười, biết vị này mặc dù không có bản lĩnh gì nhưng cũng là một người thành thật có trách nhiệm, ánh mắt trở lại trên bàn cờ, lạnh nhạt nói:
“Lão Tần, có chuyện gì mà không gặp mặt ta thì không thể nói?

Chương 2024: Thánh La Sát hiện thế (1)

Chương 2024: Thánh La Sát hiện thế (1)
Tần Độ liếc nhìn Lục Chi trường, chắp tay nói:
“Lục tiên sinh, xin tạm thời tránh mặt.
“...
Cầm cờ trong tay, Lục Chi Trường trố mắt không nói, khá ngoài ý muốn.
Vị này tuy là lão nhân của Đại La Thánh Địa nhưng không có tư cách nói chuyện với mình như vậy, nhưng dù sao cũng là trước mặt La Thu, không khỏi nhìn phản ứng của La Thu.
La Thu cũng khá bất ngờ, chỉ có điều vẫn nghiêng đầu ra hiệu với gã.
Vì vậy Lục Chi Trường bỏ quân cờ xuống đứng dậy, lúc đi qua người Tần Độ không khỏi nhìn chăm chú hơn chút.
“Ngồi đi!
La Thu tự tay ra hiệu ở phía trước mặt.
“Không dám!
Tần Độ khom người từ chối.
La Thu cười nhạt:
“Ngươi là lão nhân của thánh địa, ở đây cũng không còn người ngoài nữa, không cần tuân theo mấy quy củ đó.
Đối với người thành thật có trách nhiệm, người không có dã tâm gì, lại là lão nhân đã cống hiến nhiều năm, hắn đối đãi khá rộng lượng, bình thường gặp thậm chí sẽ chủ động chào hỏi, làm người ta thụ sủng nhược kinh, cũng có thể nói là một phương pháp làm lung lạc lòng người.
Chỉ có điều nhìn thấy ông ta vẫn không dám ngồi thì cũng không miễn cưỡng:
“Người đi rồi, có chuyện gì nói đi.
Tần Độ trầm giọng nói;

“Thánh Tôn, thuộc hạ phụng mệnh ra ngoài tuần tra, trên đường trở về gặp một người, gặp được phu nhân!
La Thu giương mắt lên, trong chốc lát không phản ứng kịp:
“Phu nhân? Phu nhân nào đáng để ông ngạc nhiên như vậy?
Tần Độ gằn từng chữ:
“Ngân Cơ phu nhân!
Con ngươi của La Thu đột nhiên co lại, chậm rãi đứng lên ra khỏi bàn cờ, mặt đối mặt nói:
“Lão Tần, ông biết ông đang nói gì không?
“Thuộc hạ không thể tin được, khó mà tin, lại gặp được phu nhân vốn dĩ đã qua đời, đây là thư mà phu nhân đưa cho thuộc hạ...
Hai tay Tần Độ dâng lên một phong thư, khom người kể tường tận sự việc một lượt.
Sau khi nghe xong, gương mặt La Thu căng lên, mắt nhìn chòng chọc phong thư, pháp nhãn tỉ mỉ kiểm tra một lượt, chuyện suýt nữa bị lật thuyền trong mương ở Vô Lượng viên ông ta còn nhớ rõ.
Sau khi xác nhận không có vấn đề gì mới nhận tin vào tay, mở phong thư ra cẩn thận kéo giấy ở bên trong, chậm rãi mở ra.
Nhìn qua thì là một tấm địa đồ, vừa nhìn liền biết đó là bản đồ của Hoang Trạch tử địa, nhìn không hiểu là có ý gì, chỉ có điều mặt sau lại có chữ viết.
Lật lại xem, chữ viết này mới là nội dung chủ yếu trong thư, thể chữ ông ta rất quen thuộc.
Sau khi xem rõ nội dung trong thư, môi La Thu mấp máy, chậm rãi khép thư lại, giương mắt lên:
“Lão Tần, ngươi nói còn có hai người nữa cũng gặp được phu nhân?
Tần Độ nói:
“Vâng! Hiện tại đang ở ngoài điện, thuộc hạ dẫn bọn họ tới thẳng đây và đã nghiêm cấm họ tiếp xúc, trao đổi với bất kỳ kẻ nào khác.
La Thu:
“Làm đúng rồi. Hai người kia để lại đây đi, ông không cần để ý đến nữa. Ông là lão nhân mà ta tin tưởng, nên biết cái gì nên cái gì không nên nói, việc này ông cứ xem như chưa từng phát sinh, ta không hy vọng nghe được lời đồn vớ vẩn nào, hiểu chưa?

Tần Độ:
“Đã hiểu!
La Thu:
“Ông về đi.
“Vâng!
Tần Độ chắp tay lùi lại mấy bước mới xoay người rời đi.
Bên cạnh không còn ai nữa, La Thu lần nữa mở thư trong tay ra, lần nữa xem lướt qua nội dung trong thư, sắc mặt dần âm trầm, sau đó lật thư lại, dò xét bản đồ.
Lần này rốt cục đã xem hiểu bản đồ rồi, bên trên biểu thị một nơi nào đó, bảo La Phương Phỉ tới gặp mặt.
Ý đại khái của Ngân Cơ trong thư là nhớ mong nữ nhi, muốn gặp nữ nhi một lần, hy vọng La Thu có thể mở một con đường, cho nàng ta gặp mặt nữ nhi một lần. Nàng ta đã vẽ lại địa điểm sẽ đợi nữ nhi, hẹn trước thời gian và địa điểm gặp mặt.
Phừng! Thư bị ông ta phá hủy, hô hấp hơi gấp.
Trước đó ông ta chỉ là hoài nghi Ngân Cơ còn sống, chưa thể hoàn toàn xác định.
Lúc này, nhìn thấy bút tích của Ngân Cơ, lại có Tần Độ tận mắt nhìn thấy, xác nhận Ngân Cơ quả nhiên còn sống.
Năm đó chỉ ép móc đi thụ nhãn, cho là nàng ta sẽ chết mới không tiếp tục hạ độc thủ, không ngờ nhất thời nương từ mà nay để lại hậu họa.
Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ông ta không thể nào để La Phương Phỉ biết mẫu thân mình là Hồ tộc, bằng không còn không biết sẽ náo loạn tới mức nào.
Lại không thể để cho tám Thánh còn lại biết được, bằng không sẽ có thêm phiền phức khác hoặc trở thành sự chê cười của thiên hạ, tám người khác tất sẽ buộc ông ta phải tiêu diệt Hồ tộc. Hồ tộc không phải nói có thể tiêu diệt là có thể tiêu diệt được, nhưng một khi ông ta rơi vào thế yếu, sẽ bị người ta không ngừng lấy cái cớ đó ra để ẩn ý, để lại hậu hoạn vô cùng.
“Ngân Cơ à Ngân Cơ, vì sao còn phải lộ diện chứ!
Mặt La Thu lo lắng lầm bầm lầu bầu.

Tần Độ ra khỏi Thánh Điện không dẫn hai tên thủ hạ rời đi mà để hai người tiếp tục ngây người ở đây, sau đó liền đi xuống núi.
Trong lòng ông ta cũng vô cùng phiền muộn và không đành lòng, ông ta có thể tưởng tượng được kết quả của hai tên thủ hạ này sẽ như thế nào.
Trước ông ta còn nghĩ lạc quan một chút, nhìn sau khi nhìn thái độ của La Thu, lại thấy La Thu nói cần nghiêm khắc bảo mật thì biết rõ hai người này không sống được, có thể tha mạng cho ông ta coi như là nể tình phá lệ khai ân rồi, nào có chỗ trống cho ông ta biện hộ.
Không ngoài dự liệu của ông ta, sau đó hai tên thủ hạ đã nhanh chóng bị xử tử, hai người cũng chết mà không hiểu tại sao, chỉ vì đã gặp được người không nên gặp.
...
Thiên Đô phong, Phiêu Miểu Các, một gã chấp sự bước nhanh vào trong điện, dâng tình báo lên:
“Chưởng lệnh, Vạn Thú môn đưa tin!
Nhạc Quang Minh tới Thánh Cảnh rồi, tạm do vị chấp sự này thay thế giải quyết mọi chuyện.
Ngồi sau án kiện đã bể đầu sứt trán, khuôn mặt Hoắc Không sốt ruột, cười lạnh nói:
“Nhân viên đốc tra của Vạn Thú môn không phải ở Thánh Cảnh sao? Vạn Thú môn cũng bắt đầu tham gia náo nhiệt rồi ư? Nói đi, tra ra cái gì rồi?
Chấp sự vội hỏi:
“Chưởng lệnh, không phải sự vụ đốc tra, là do Vạn Thú môn phát hiện ra tung tích của Thánh La Sát ở Điệp Mộng Huyễn giới!
“Cái gì?
Hoắc Không chợt đứng lên, vẻ mặt kinh ngạc.
Chấp sự báo lại, nói rõ từng chữ:
“Vạn Thú môn phát hiện tung tích của Thánh La Sát ở Điệp Mộng Huyễn giới.
Hoắc Không cầm thư xé ra kiểm tra, sau đó nhìn thì ngạc nhiên cười nhạt nói:
“Thật sự là kỳ lạ, còn ngại chưa đủ loạn hay sao, Thánh La Sát vẫn chưa bao giờ lộ diện lại chạy ra ngay lúc này giúp vui, thật đúng là gặp quỷ

rồi, không đến mức có người có thể cấu kết với Thánh La Sát chứ?
Cầm báo cáo suy nghĩ một hồi, nói thật hắn thật sự muốn đi xem Thánh La Sát rốt cục là có dáng dấp như thế nào, cũng có thể mở mang tầm mắt.
Nhưng mà quá nhiều việc quấn thân, không có cách nào thoát được, chỉ có thể trả lời:
“Lập tức truyền tin tới Thánh Cảnh, không được xảy ra sai lầm!
“Vâng!
Chấp sự lĩnh mệnh rời đi.
...
Bên trong Thiên Lam thánh điện, cầm mật báo trong tay, sắc mặt Lam Đạo Lâm trầm lại.
Đệ tử Thanh Cửu khoanh tay đứng lặng ở một bên, mật báo là do y đưa tới, nhân viên đốc tra của Huyền Binh tông ở Tề quốc truyền mật báo tới, nhân viên đốc tra của Huyền Binh tông liên lạc trực tiếp với Lam Đạo Lâm, chỉ có điều ở bên ngoài Thánh Cảnh, cảnh nội Thánh Cảnh là do Yến quốc bao quát.
Huyền Binh tông tra ra được được mạng lưới báo tin của Gia Cát Trì, còn nắm được người đứng phía sau bức tử Hồng Vận Pháp, chuyện của Hồng Vận Pháp dường như lại liên quan tới Lam Minh. Huyền Binh tông không biết nên xử trí thế nào, không biết có nên tiếp tục đào sâu thêm hay không, khẩn cấp báo cáo cho bên này.
Chuyện còn chưa biết thực hư, nhưng ước đoán có khả năng cao là thật.
Thanh Cửu lặng im đứng đó cảm thán, không ngờ cái chết của Hồng Vận Pháp cũng là do Lam Minh làm, đứa con trai này của sư tôn sau lưng không biết còn làm bao nhiêu chuyện tốt, chắc chắn phải làm sư tôn cực kỳ tức giận.
Ngay cả con trai ruột cũng không đáng tin, làm cho những đồ đệ như bọn họ rơi vào tình cảnh rất xấu hổ!

Chương 2025: Thánh La Sát hiện thế (2)

Chương 2025: Thánh La Sát hiện thế (2)
Hiện tại y cũng không biết rốt cuộc là ai đang làm trò quỷ, gần đây nhân viên đốc tra của các phái điều tra với hiệu quả rất mạnh, tạo ra kỳ công khiến cho trên dưới Phiêu Miểu Các đều phải bàng hoàng.
Thật tình không biết Huyền Binh tông cũng rất bất đắc dĩ, không biết người nào đưa tới hai manh mối, tra một cái lại tra tiếp được tới Lam Minh, tiến thối lưỡng nan, chỉ có thể báo cáo lên!
“Nghiệt tử!
Lam Đạo Lâm chợt nói một tiếng, hung hăng vo mật báo trong tay lại thành một cục, hỏi:
“Những người khác không biết chứ?
Thanh Cửu chần chừ nói:
“Huyền Binh tông khá là đúng mực, hẳn là sẽ không dám nói lung tung.
Lam Đạo Lâm từ từ nói:
“Nói cách khác, nếu tiếp tục đào bới theo con đường này có thể tìm được tung tích của tên nghiệt tử kia?
“Hẳn là có thể!
Thanh Cửu yếu ớt đáp một câu, thật sự là không biết nên đáp như thế nào.
Y đoán sư tôn không muốn để Lam Minh rơi vào tay người khác, không gì khác hơn là phải tự thân xuất mã.
Nguyên nhân rất đơn giản, gần đây Phiêu Miểu Các như một cái sàng lọt gió, việc này có muốn thì sợ là cũng không lừa gạt được, huống chi còn là do Huyền Binh tông nhận được manh mối, nào có chuyện tốt như vậy.
Mà không gạt được tất phải tra xét, nếu cần phải tra thì không khỏi cân nhắc tới chuyện Gia Cát Trì rất có thể đang đi cùng Lam Minh, đây không phải là hậu quả mà ai cũng có thể dọn dẹp được.

Nói cách khác, rất có thể sẽ kinh động tới một trong cửu Thánh động thủ, trước đó tám Thánh gạt bên này để động thủ chính là vết xe đổ.
Sư tôn sao có thể để người khác tham gia được, cho dù muốn thanh lý môn hộ cũng phải đích thân xử quyết, rơi vào tay những người khác không biết sẽ nói ra cái gì không nên nói. Chí ít sau khi sa lưới để sư tôn âm thầm đứng phía sau kiểm soát tình hình, có chết cũng phải chết dứt khoát, sao có thể bị người khác lợi dụng để làm nhục bên này được.
Chí ít con trai của Lam Đạo Lâm không nên có dáng vẻ sợ chết cầu xin tha thứ để cho người khác thưởng thức được.
“Ngươi xem làm thế nào thì làm, ta tự mình đi một chuyến, xem tình huống!
Ném lại một câu nói rồi Lam Đạo Lâm lóe lên rời đi, quả nhiên là tự thân xuất mã.
...
“Sư tôn, người đến rồi.
Vô Hư Thánh Điện, Tư Thiếu Đông mang hai tên nhân viên của Vô Hư Thánh Địa đang căng thẳng tới, chính là hai người trước đó đã may mắn thoát được từ tay của Ngao Phong.
“Tham kiến Thánh Tôn!
Hai người cung kính hành lễ.
Đốc Vô Hư chậm rãi xoay người, nhìn hai người đó:
“Hai người các ngươi xác nhận người nọ chính là đệ tử Ngao Phong của Diệp Niệm?
Một người nói:
“Bẩm Thánh Tôn, không thể sai được, bọn ta đều nhìn thấy rõ ràng.
Tên còn lại liên tục gật đầu phụ họa.
Đốc Vô Hư:
“Các ngươi nói tu vi của Ngao Phong có thể đã đột phá đến Nguyên Anh kỳ?
Người nọ khẩn trương trả lời:
“Không sai được ạ, thực lực cường hãn, chúng ta chạy tứ tán, hắn ngang nhiên truy sát khắp nơi...
Kể tường tận chuyện xảy ra một lượt.
Nghe báo cáo xong, Đốc Vô Hư chắp tay đi qua đi lại.

Trước nghỉ sau mất tích khỏi Vô Lượng viên, đồ tôn Ngao Phong lại đã đột phá đến Nguyên Anh kỳ? Mà đồ đệ Diệp Niệm trông coi Vô Lượng viên cũng mất tích!
Nói cách khác, Vô Lượng viên bị trộm mười hai trái Vô Lượng quả, hai thầy trò mất tích này rất có thể đều có phần, thảo nào đều mất tích!
Trong lòng Đốc Vô Hư phẫn nộ dâng lên cảm giác bị lừa dối lớn lao.
Ngày phòng đêm phòng, cướp trong nhà khó phòng, dù thế nào cũng không ngờ việc Vô Lượng quả bị trộm có liên quan đến đệ tử của mình.
Tức giận hơn cũng đau đầu, trước đó người nhằm vào chyện của Gia Cát Trì khơi mào biến ở Vô Biên Các là ông ta, bây giờ nếu chuyện của thầy trò Diệp Niệm mà bị lộ ra, ông ta không tránh được mang tiếng vừa ăn cướp vừa la làng, giá họa dời đi mục tiêu, che giấu hiềm nghi của mình.
Người khác không nói, Lam Đạo Lâm sẽ nói trước tiên, ông ta sẽ đuối lý không có cách nào biện minh. Một khi việc này bị phát hiện, Lam Đạo Lâm nhất định sẽ sống chết ôm chuyện này không nhả, trả thù vụ trước đó.
Nhưng mà chuyện cũng đã xảy ra rồi, không thể làm như không có chuyện gì xảy ra được, chủ yếu là phải tìm người!
Sau đó lập tức sai người bí mật tiến hành lùng bắt, ông ta cũng tự thân xuất mã, tới nơi chuyện xảy ra kiểm tra vết tích còn lại. Có một số việc dù sao vẫn cần đích thân xác nhận một lượt mới được, không thể để người khác nói cái gì thì là cái đó.
Bản thân ông ta chính là cao thủ Nguyên Anh kỳ, từ dấu vết lúc đánh nhau có thể nhìn ra được có phải thực sự là do tu sĩ Nguyên Anh kỳ xuất thủ hay không.
Mặt khác, theo lý thuyết, sau khi bị phát hiện ra tung tích, Ngao Phong không thể tiếp tục ở lại chỗ đó được, nhưng cũng phải đề phòng Ngao Phong sẽ nghĩ tới chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất!
...
“Xác định?
Vô Song Thánh Điện, Lữ Vô Song đang ngâm mình trong hồ tắm phía sau sa mạn quay đầu lại đặt câu hỏi, đôi mắt sáng hơi lóe lên.
Đệ tử An Du Nhi ở bên ngoài sa mạn nói:

“Sẽ không thể lầm được, bên Yêu Ma Lĩnh truyền tới tin tức nói Phùng Quan Nhi để lại tin nói là muốn đi tìm La Chiếu. Bên Ma cung hơi rối loạn, bọn họ đoán sau đó Viên Cương mất tích là do đi tìm Phùng Quan Nhi rồi.
Lữ Vô Song suy nghĩ một hồi, chợt cười khẩy nói:
“Vì một nữ nhân như vậy, vì vợ của người khác lại cố sống cố chết ngay cả tính mạng cũng không để ý tới, vị kia đúng là một người si tình.
Sau đó không cần nói nhiều lời nữa, nhanh chóng tắm sạch cơ thể một lượt, thay y phục chuẩn bị lộ mặt. Tươi mát thoát tục, chân ngọc lướt như bay dặn dò một câu:
“Coi sóc nhà.
Người liền ra khỏi Vô Song thánh điện, vút lên cao mà đi, nhanh chóng biến mất ở phía xa.
...
“Thánh La Sát?
Đại Nguyên Thánh địa, trong tiếng ca dễ nghe, kỹ thuật nhảy mạn diệu, nằm trên ghế cắn hạt dưa và trái cây, Nguyên Sắc cầm báo cáo tấm tắc kinh ngạc:
“Vậy mà lại hiện thân. Lời đồn rằng Thánh La Sát ngụ ở Thương Tụng hành cung, tìm được Thánh La Sát cũng sẽ có thể tìm tới Thương Tụng hành cung.
Nguyên Phi ở bên hiếu kỳ hỏi:
“Ở trong Thương Tụng hành cung có gì vậy?
Nguyên Sắc cười ha hả nói:
“Chính là bởi vì không biết có cái gì cho nên mới muốn tìm xem. Năm đó người đứng đầu thiên hạ chính là nhân vật có thể phá tan hư không, ngươi nghĩ thử xem là cảnh giới và tu vi bậc nào? Có thể so với thần tiên, trong di chỉ có thứ gì cũng rất đáng để mong chờ! Hiện nay có dấu vết có thể tìm được di chỉ Thương Tụng, chỉ có thể mò theo nó thôi.
Nguyên Phi gật đầu:
“Nói như thế, đích thực là đáng để mong chờ.
Thân thể mập mạp của Nguyên Sắc bò dậy:
“Đi qua Phiêu Miểu Các báo lên, những tên kia hẳn là cũng nhận được tin tức rồi. Trông nhà nhé, ta phải đi xem thử, nhỡ đâu có bảo bối gì

cũng không thể bị mấy tên kia nhanh chân đến trước được.
“Vâng, người yên tâm.
Nguyên Phi cười quyến rũ gật đầu.
Vèo! Thân thể Nguyên Sắc lóe thành hư ảnh rời khỏi bầu trời ca múa, sa mạn rủ xuống, bốn phía phất phới lay động.
Nguyên Sắc vừa đi, Nguyên Phi xoay người nhìn về phía một đám nữ nhân ăn mặc hở hang, trong mắt lóe lên sự không vui, quát:
“Còn xoay cái gì mà xoay, ghê tởm, cút!
Ca vũ lập tức ngừng lại, chúng nữ nhân đều nhanh chóng rời đi.
Thủ Khuyết sơn trang, Ô Thường hạ xuống, không nhanh không chậm đi về phía Trưởng Tôn Di, Mục Liên Trạch và Tuyết bà bà đã tới trước.
Bốn người chạm mặt, Tuyết bà bà chống quải trượng cười ha hả nói:
“Lại chạm mặt rồi, xem ra thế đạo này càng ngày càng không yên ổn.
Đi tới trước mặt ba người, Ô Thường từ từ nói:
“Chính xác là không yên ổn, lời đồn nổi lên bốn phía, nhân viên đốc tra các phái có phần lợi hại.
Trưởng Tôn Di:
“Phía sau chuyện này chắc chắn là có người đang gian lận!
Ánh mắt lạnh lùng đảo qua mấy người đó, dường như hoài nghi người gian lận nằm trong số mấy người này vậy.
Mục Liên Trạch:
“Bên Phiêu Miểu Các còn chưa triển khai kiểm tra thẩm vấn sự thật đã xuất hiện lực cản trở lớn như vậy."

Chương 2026: Phát hiện ra hành cung

Chương 2026: Phát hiện ra hành cung
“Xem ra việc kiểm tra thẩm vấn của Phiêu Miểu Các đích thực là đã chạm tới vấn đề căn bản, đã dẫm vào đuôi của người hiềm nghi rồi.
Ô Thường:
“Hoắc Không đã sứt đầu mẻ trán, cứ tiếp tục như vậy nữa, đối với nhân viên Phiêu Miểu Các tiến hành kiểm tra thẩm vấn cũng rất khó mà tiếp tục.
Tuyết bà bà cười híp mắt nói:
“Có quan trọng không? Đều đã thấy được rồi! Làm đi làm lại cũng đã phát hiện ra, Phiêu Miểu Các đã mục nát từ trong thịt, việc chỉnh đốn Phiêu Miểu các là việc vốn dĩ phải làm, theo ta thấy, mười hai trái Vô Lượng quả tạm thời cũng không gây được ra bao nhiêu sóng gió, cũng không cần giải quyết gấp việc này làm gì, sớm hơn chút hay chậm hơn chút cũng không khác biệt gì nhiều. Một Phiêu Miểu Các rực rỡ hẳn lên thì mọi việc mới có thể hanh thông được, có đôi lời nói thế nào nhỉ, mài dao không làm trì hoãn việc đốn củi*.
*Thành ngữ của Trung Quốc sử dụng phép ẩn dụ, nghĩa là chuẩn bị đầy đủ trước thì sẽ có thể giúp tăng tốc công việc cần làm
Ba người nghe vậy đều khẽ gật đầu, đều hiểu ý của bà ta, tình huống trước mắt chưa chắc đã là chuyện xấu, chí ít đối với bọn họ thì nếu đốc tra của các phái còn tiếp tục tra ra thì cũng không phải là chuyện xấu. Độ mạnh của đốc tra các phái chính là mong muốn ngay từ đầu của bọn họ, còn như ở Phiêu Miểu Các còn bao nhiêu người sẽ chịu liên lụy, bị ám sát, bị liên lụy phải chết bao nhiêu người, bọn họ không để bụng.
Dùng lời nói của Tuyết bà bà thì mài dao không làm trì hoãn việc đốn củi, đợi nội bộ Phiêu Miểu Các nghiêm ngặt lại rồi lại tra kẻ trộm Vô Lượng quả mới có thể nâng cao hiệu suất được.

Đến tầm cao của bọn họ rồi, cách nhìn nhận vấn đề đã ở một tầng cao khác.
Đám người Ngưu Hữu Đạo cho là mình đã thành công gây trở ngại việc Phiêu Miểu Các điều tra sự thật nhưng lại không biết chính mình đã thúc đẩy tiến triển chuyện mà cửu Thánh muốn xử lý, tạm thời còn chưa ý thức được cửu Thánh đang thuận thế đẩy thuyền.
Đối với cửu Thánh, Phiêu Miểu Các chính là công cụ để bọn họ thống trị thiên hạ, một Phiêu Miểu Các mục nát mang tới ảnh hưởng quá nhiều, hơn cả việc mười hai Vô Lượng quả.
Phiêu Miểu Các mục nát như lỗ tai của bọn họ bị điếc, con mắt bị mù vậy. Đến lúc đó đừng nói tới mười hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ ẩn thân trong thiên hạ, cho dù là mười hai nghìn người ẩn thân trong thiên hạ, bọn họ cũng rất khó bắt được để xử lý.
Ô Thường chợt quay đầu thi pháp hét lớn một tiếng:
“Nguyên bàn tử!
Mấy người cùng nhau quay đầu nhìn lại.
Từ trên trời giáng xuống, đang muốn tiến vào cửa ra của Thánh Cảnh, Nguyên Sắc quay người lại nghe thấy phía Thủ Khuyết sơn trang có tiếng quát cuồn cuộn của Ô Thường truyền tới.
Lơ lửng ở trên không trung nâng mắt đánh giá, Nguyên Sắc lắc mình lao đi, rơi vào trong Thủ Khuyết sơn trang, nhìn thấy bốn người thì vui tươi hớn hở tiến lên chào hỏi:
“Mấy vị, thật trùng hợp nhỉ!
Mục Liên Trạch:
“Trùng hợp? Biết ngươi sẽ đến, đang chờ ngươi đấy.
Đôi mắt của Nguyên Sắc đảo một vòng, nói:
“Chờ ta để làm chi?
Tuyết bà bà cười khà khà nói:
“Vậy ngươi chạy tới làm gì?
Nguyên Sắc hỏi ngược lại:
“Lão yêu bà, ta đi dạo không được sao?
Trưởng Tôn Di không khua môi múa mép với gã, hỏi thẳng vào vấn đề:
“Thánh La Sát, linh sủng của Thương Tụng, ngươi xác nhận có thể một mình ứng phó được sao? Nếu ngươi nắm chắc thì bọn ta không quấy rầy

nữa, để ngươi đi một mình!
Nguyên Sắc cười ha hả, thuận theo tự nhiên vòng vo nói:
“Đùa thôi chớ coi là thật, chúng ta đương nhiên là có phúc cùng hưởng!
Nhìn quanh một chút:
“Chỉ có bốn người các ngươi ư? Còn bốn người nữa đâu, không phải là bọn họ không nhận được tin tức đấy chứ?
Mục Liên Trạch:
“Thủ vệ ở cửa ra nói Lam Đạo Lâm và Lữ Vô Song đã ra ngoài từ sớm rồi.
Ô Thường lạnh lùng nói:
“Có thể là nhận được tin tức sớm hơn một bước, đã đến trước rồi.
Nguyên Sắc ngẩn ra:
“Vậy La Thu và Đốc Vô Hư đâu?
Ô Thường:
“Gần hơn chúng ta, theo lý thuyết thì đã có thể nhận được tin tức trước rồi, đến giờ còn chưa thấy người, không biết có tính toán gì không. Chư vị, còn cần phải chờ thêm nữa sao? Nếu còn phí thời gian ở đây nữa, Lam Đạo Lâm và Lữ Vô Song sợ là đã tìm được nơi đó rồi. Không quản bốn người họ giở trò quỷ gì, cứ coi như bốn người họ liên thủ thì bây giờ chúng ta cũng có năm người rồi, chư vị thấy thế nào?
Hai tay Nguyên Sắc vỗ vào cái bụng bự, cười nói:
“Ô Thường tiểu lão đệ nói có lý đó, chư vị, ta thấy không cần đợi thêm nữa đâu! Có năm người là ổn rồi!
Tuyết bà bà cười hắc hắc:
“Lão thái bà này không có ý kiến.
“Vậy thì đi thôi!
Trưởng Tôn Di nói xong liền lắc mình rời đi.
Mấy người cũng không có ý kiến dư thừa nào nữa, lần lượt vèo vèo rời đi.
Nhìn thấy nhóm Thánh Tôn lần lượt rời khỏi Thánh Cảnh, thủ vệ cửa ra của Thánh Cảnh thầm kinh hãi. Lần trước đi ra ngoài hủy Vô Biên Các, không biết lần này tập thể rời khỏi Thánh Cảnh sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Nói chung, bọn thủ vệ đều biết, không có chuyện trọng đại, nhóm Thánh Tôn sẽ không hành động tập thể như vậy...

Trời cao biển rộng, ngũ Thánh ngang trời phi độ, qua biển rộng mênh mông, qua thiên sơn vạn thủy, cuối cùng lần lượt hạ xuống lối vào Điệp Mộng Huyễn giới.
Thủ ở Điệp cốc, gác cửa vào Huyễn giới, đệ tử Vạn Thú môn cảm thấy hơi sợ. Cho dù không biết năm người, cũng từ tốc độ năm người đó nhảy từ trên không trung xuống đã biết người đến không phải người bình thường.
Ngũ Thánh không phải là lần đầu tiên tới nơi này, Thái Thượng trưởng lão của Vạn Thú Môn thủ ở cửa vào "Kỳ Vạn Đồng có nhận ra, nhìn thấy năm người thì nhanh chóng vbước lên hành lễ:
"Kỳ Vạn Đồng tham kiến Thánh Tôn!
Bên này đã dự định được sau khi nhận được báo cáo tình huống, cửu Thánh sẽ tới nên ông ta ở đây chờ. Bên tông môn Vạn Thú Môn cũng đang chờ, hai bên đều phái người chờ để tránh thất lễ không nghênh đón kịp.
"Tham kiến Thánh Tôn!
Một đám đệ tử Vạn Thú Môn kinh hãi nhao nhao hành lễ bái kiến, người có gan lớn còn len lén quan sát tướng mạo của năm người.
Lực chú ý của ngũ Thánh đặt lên sự chấn động từ trong sơn cốc.
Trưởng Tôn Di hỏi:
"Xác nhận Thánh La Sát xuất hiện sao?
Kỳ Vạn Đồng nói:
"Xác nhận, đã liên tiếp xuất hiện mấy lần ở gần cửa ra rồi.
Nguyên Sắc lại hỏi:
"Lam Đạo Lâm và Lữ Vô Song tới rồi sao?
"À...
Kỳ Vạn Đồng sững sờ ngẩn ra:
"Sau khi báo cáo tình huống lên Phiêu Miểu Các, dựa theo bố trí của tông môn, tại hạ vẫn thủ tại chỗ này, chưa từng thấy hai vị Thánh Tôn tới đây.
Chưa tới? Ngũ Thánh nhìn nhau, chắc rằng ở đây cũng không dám dối trá, nói như thế, hai vị kia cũng không phải là biết trước tin tức, nhất thời cũng không biết là tình huống gì.

Sau khi trao đổi ánh mắt một lúc, bốn ánh mắt trong đó lại cùng nhìn vào Ô Thường.
Ô Thường mặt không chút thay đổi, hiểu ý của bọn họ, bảo hắn – người có tư cách nông cạn nhất vào xem trước, phòng bị có gì ngoài ý muốn.
Ô Thường chưa tính tới chuyện này, cũng thấy không có gì phải sợ, một cái lắc mình, thân hình biến mất trong luồng sóng chấn động, chờ một chút lại ra bên ngoài nói một câu, sau đó lại biến mất trong đó.
Lúc này bốn người khác mới nhao nhao lắc mình mà vào, đảo mắt đã hiện thân ở một thế giới tối như mực nhưng xa xa lại tràn đầy màu sắc sặc sỡ.
Kỳ Vạn Đồng đi theo vào, chỉ về một hướng nói:
“Chính là ở hướng kia, Thánh La Sát liên tiếp xuất hiện ba lần ở hướng đó.
Sau đó ngũ Thánh phi vút đi theo hướng đó, nhẹ rơi lên giải đất bên bờ Kỳ Huyễn sâm lâm, từ trên cao nhìn xuống, nhìn quang cảnh mỹ lệ phía trước.
Đến khi Kỳ Vạn Đồng đi đến, Tuyết bà bà chợt hỏi một câu:
“Thánh La Sát có dáng vẻ ra sao?
Kỳ Vạn Đồng nói:
“Theo báo cáo của đệ tử bên dưới chính mắt nhìn thấy thì toàn thân Thánh La Sát màu ngân bạch, lại có thêm một đôi cánh bạc, tản ra ánh sáng màu bạc!
Tuyết bà bà:
“Ngươi chưa chính mắt nhìn thấy sao?
Kỳ Vạn Đồng nói:
“Không có, là đệ tử bên dưới nhìn thấy, chắc hẳn là sẽ không nói láo.

Chương 2027: Bài Sơn Đảo Hải (1)

Chương 2027: Bài Sơn Đảo Hải (1)
Ông ta vốn dĩ đang tĩnh tu ở trong tông môn, nào thấy được Thánh La Sát gì? Trên thực tế đừng nói là ông ta, đa phần mọi người đều không nhìn thấy, chỉ có mấy đệ tử nói là đã thấy mà thôi.
Ô Thường lạnh lùng nói:
“Tây Hải Đường đâu? Vì sao không tới kiến giá?
Kỳ Vạn Đồng vội nói:
“Bên này không biết Thánh Tôn sẽ tới vào hôm nay, mà Thánh La Sát đột nhiên hiện thân, chuyện này không phải chuyện đùa, vì muốn xác thực tỉ mỉ tình huống để báo lên Thánh Tôn nên chưởng môn không tiếc đặt mình vào nguy hiểm, đã tới trước gặp đệ tử dẫn đường, tự mình thâm nhập điều tra rồi.
Lúc này tình huống thật là Tây Hải Đường đã ẩn thân rồi, tình huống hiện tại của gã nào dám đối mặt cùng cửu Thánh, sợ bị nhìn ra đầu mối, không lấy cớ đã vào Kỳ Huyễn Sâm lâm không được. Chỉ có cách vào đó, đúng lúc liên lạc trong Kỳ Huyễn Sâm lâm mới có thể tránh việc song phương phải đối mặt.
Nghe được việc Tây Hải Đường vì thu thập tình huống để báo cáo mà cất công như vậy, năm người cũng không tiện nói gì nữa, dù sao bọn họ cũng không thông báo cho bên này biết là khi nào tới.
Trưởng Tôn Di lên tiếng:
“Làm sao đây?
Tuyết bà bà:
“Nếu đã tới đương nhiên phải nhanh chân đến xem rồi.
Chỉ về một hướng, quay đầu lại hỏi Kỳ Vạn Đồng:
“Là hướng này sao?
Kỳ Vạn Đồng vội đáp:

“Vâng! Theo báo cáo của đệ tử bên dưới, liên tiếp ba lần đều xuất hiện ở hướng này.
Tuyết bà bà vèo một tiếng nhảy lên trên không trung, bốn người Ô Thường sau đó cũng lần lượt phi lên bắn về phía bầu trời đêm.
Năm người không bay thẳng vào sâu trong Kỳ Huyễn Sâm lâm mà là bay lên bầu trời trước, đến được độ cao đủ cao thì năm người mới bay về chỗ sâu ở hướng được báo cáo.
Năm người đều là người có kinh nghiệm thâm nhập, biết rõ bên trong Huyễn giới này có nhiều Điệp La Sát, nếu chưa bay tới độ cao đủ thì Điệp La Sát ở bên dưới phát hiện ra rồi chen chúc tới sẽ gây ra phiền phức hơn.
Năm người đè ép tốc độ phi hành, cùng nhau dò xét ở trên không trung, pháp nhãn chú ý tới động tĩnh phía dưới.
Bay về phía trước, năm người hơi tản ra, vẫn duy trì khoảng cách mấy trăm trượng với nhau, tạo thành một hàng tiến hành tra xét.
Trên đường năm người lại tụ lại một lần, vẫn chưa phát hiện ra bất kỳ dị thường nào, cuối cùng nghĩ đến Vạn Thú Môn sẽ không dám nói dối nên sau đó lại tạo thành trận hình tản ra, tiếp tục bay về hướng kia.
Gần nửa ngày sau, năm người lần lượt tụ lại, đồng thời nhìn về phía núi non trùng điệp phía dưới, giảm tốc độ gặp nhau.
“Nơi đó dường như có một khu nhà.
Mục Liên Trạch chỉ xuống bên dưới nói.
“Không sai!
Tuyết bà bà hắc hắc một tiếng, ánh mắt quét một vòng ở bên dưới:
“Nơi này, trước đây lão thái bà ta hẳn là đã điều tra rồi, trước đây không có, tại sao lại đột nhiên có một tòa nhà xuất hiện chứ?
Ô Thường trầm giọng nói:
“Thương Tụng hành cung!
Không cần hắn nhắc nhở, mấy người đều đoán được, Điệp La Sát có dáng vẻ quỷ quái gì không phải họ không biết, cũng sẽ không thể làm ra được tòa nhà kiểu này. Có thể thâm nhập vào nơi này xây dựng mảng kiến trúc lớn, nghĩ qua cũng có thể đoán được là kiệt tác của ai. Ngoại trừ Thương Tụng ra thì hẳn không còn ai khác.
Hai mắt Nguyên Sắc sáng lên:

“Xem ra Vạn Thú Môn không nói dối, quả nhiên là ở hướng này!
Quay đầu hỏi:
“Khả năng Thánh La Sát ở chỗ này, làm sao giờ?
Đối với bọn họ, cho tới nay, tìm Thánh La Sát không phải mục đích chính, mục đích cuối cùng khi tìm Thánh La Sát chính là vì tìm Thương Tụng hành cung.
Bây giờ có thể tìm được Thương Tụng hành cung, sự tồn tại của Thánh La Sát lại trở thành phiền toái. Dù sao cũng là linh sủng của Thương Tụng, năm người cũng không dám chắc chắn, bằng không cũng sẽ không ở Thủ Khuyết sơn trang chờ người tới đi cùng.
Trưởng Tôn Di nhìn chòng chọc xuống phía dưới, ánh mắt là sự cẩn trọng:
“Không biết bây giờ Thánh La Sát có đang ở đây hay không.
Tuyết bà bà chỉ hỏi một câu:
“Có muốn xuống dưới không?
Những lời này đã hỏi tới then chốt, tại sao lại đến đây? Nếu đã tới, mặc kệ tình huống thế nào cũng nhất định phải xuống xem thử, hỏi nhiều cũng vô dụng.
Chỉ có điều ánh mắt của bốn người trong đó lại nhìn chằm chằm về phía Ô Thường, lại muốn bắt Ô Thường đi xuống trước thăm dò tình huống một chút.
Ô Thường liếc mắt nhìn, không hành động gì, hắn không ngu, há có thể không quan tâm đến phía trước có cái gì đã xông tới.
Nguyên Sắc vui vẻ lên tiếng:
“Tiểu lão đệ vẫn luôn võ dũng khí phách, mở đường tiên phong cũng không thể không làm được chứ.
Ô Thường:
“Ít nói nhảm thôi, nếu muốn đi tiếp thì xuống, không thì cút về.
Nguyên Sắc cười hắc hắc, Mục Liên Trạch nói:
“Nói nhiều cũng vô dụng, cùng nhau xuống đi, có gì ngoài ý muốn cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.
Dứt lời thì bản thân gã từ từ từ xuống trước.
Ô Thường không nói hai lời, cũng từ từ bay xuống theo.

Tuyết bà bà theo sát, người còn lại nhìn nhau, sau đó cũng hạ xuống theo.
Trên đường hạ xuống đều cảnh giác cao độ phía dưới và bốn phía, không phải là lần đầu vào Điệp Mộng Huyễn giới nên không dám gây động tĩnh quá lớn. Rất sợ kinh động tới đám Điệp La Sát lại quấn tới không ngừng. Bị đám Điệp La Sát dây dưa cả đoàn thì có chút phiền phức, huống chi bây giờ còn có một Thánh La Sát...
“Tới rồi!
Vân Cơ chợt hô lên một tiếng
Bên trong hành cung, người đã sớm độn thổ tới trước một bước đang núp trong một gian nhà, trên xà ngang, dời miếng ngói, thay phiên quan sát động tĩnh bên ngoài.
Ngưu Hữu Đạo và Tây Hải Đường cũng ở đó, Tây Hải Đường vẫn là lần đầu tới nơi này, lúc mới tới rất giật mình, giật mình vì Ngưu Hữu Đạo lại biết nơi hành cung Thương Tụng, không biết phía sau thằng nhãi Ngưu Hữu Đạo này còn có bí mật gì.
Sau khi tới đây đều cẩn thận làm việc, không dám gây động tĩnh quá lớn sợ kinh động tới Thánh La Sát.
Dùng lời nói của Ngưu Hữu Đạo thì nơi đây càng không nhìn thấy Điệp La Sát khác thì càng nói rõ có khả năng Thánh La Sát đang ở đây, phải cận thận nén tiếng động lại.
Lúc này hai người được nghe nhắc nhở, con mắt đều nhìn lỗ hổng trên mái ngói, tầm mắt nhìn ra ngoài.
Vân Cơ cúi đầu nhắc nhở một câu:
“Phía trên, không trung.
Ánh mắt hai người lập tức khóa lên bầu trời, nhìn thấy năm bóng người chậm rãi hạ thấp.
Đợi khi độ cao của năm người chậm lại, có thể thấy rõ người tới là người nào, lúc này Ngưu Hữu Đạo nhíu mày lẩm bẩm:
“Năm... Ô Thường cũng tới...
Dựa theo dự đoán của hắn, bên Ma cung Yêu Ma lĩnh, Lữ Vô Song nhất định sẽ nghĩ biện pháp theo dõi Viên Cương, còn bên Ma Cung có đủ người của Ô Thường, Ô Thường đã biết ý đồ của Lữ Vô Song, Viên Cương rời đi, Ô Thường chắc cũng sẽ nhận được tin tức. Nhìn trước mắt

thì Ô Thường lại không đi theo dõi Lữ Vô Song, cũng không biết là nguyên nhân gì.
Trước mắt chỉ thấy năm người, bốn người khác có phải đã thành công dụ được hay không hắn cũng không thể hoàn toàn xác định, có điều khả năng vẫn rất lớn, dù sao những người tới đây vừa vặn đều là mục tiêu chủ yếu mà hắn dụ dỗ.
Mắt thấy năm người càng ngày càng gần mặt đất, Tây Hải Đường có phần căng thẳng.
Mà bên dưới không trung, khi hạ xuống năm người cũng vẫn duy trì sự cảnh giác cao độ, có điều cũng hơi cảm thấy ngoài ý muốn, bọn họ có thể nhận thấy được, phía dưới trong hành cung dường như không có Điệp La Sát, cũng không biết có phải đang núp trong mấy tòa cung vũ hay không.
Còn như Thánh La Sát thì năm người cũng không phát hiện ra.
Cuối cùng, năm người cùng nhau rơi xuống đất, đứng trên quảng trường trống rỗng của hành cung, tự giác dựa lưng vào nhau, cảnh giác bốn phía.
“Nơi đây dường như đã từng phát sinh tranh đấu.
Trưởng Tôn Di nhắc nhở một câu.
Mấy người nghe vậy thì quan sát, phát hiện trên mặt đất có không ít nơi bị đánh lật lên, cũng không thiếu gạch rơi bốn phía.
“Đất bị lật lên không phải đất mới, cũng không biết là để lại lúc nào.
Tuyết bà bà hí mắt nhìn chòng chọc, loại bỏ khả năng sắp có chuyện xảy ra.
Đối với quảng trường trống rỗng này, mấy người không có hứng thú, chỉ hứng thú đối với những tòa nhà phủ đầy bụi trong cung thành.

Chương 2028: Bài Sơn Đảo Hải (2)

Chương 2028: Bài Sơn Đảo Hải (2)
Sau khi quan sát tình huống xung quanh một lượt, năm người đi tới tòa nhà ở gần nhất, đi vào chủ điện.
Ba người Ngưu Hữu Đạo đã hạ xuống đất nhẹ nhàng nằm ở trước khe hở của cửa sổ quan sát.
Năm người bước lên bậc thang của chủ điện, tạm dừng lại ở trước đại môn đang đóng chặt. Ô Thường đột nhiên đánh ra một chưởng, bùm bùm, cách không đẩy đại môn nặng nề ra, tình hình trong điện từng bước hiện ra ở trước mắt năm người.
Trong điện cũng có nhiều cây cối phát sáng lác đác sinh trưởng, loại cây phát sáng đó khiến tình hình bên trong dễ dàng thấy rõ.
Đang muốn đi vào trong điện kiểm tra, năm người đột nhiên đồng thời ngẩng đầu, phản ứng linh mẫn, gần như cùng lúc nhận thấy được có vật gì đó rơi vào trên mái hiên.
Đều ý thức được, có thể là do động tĩnh mở cửa làm kinh động tới cái gì.
Tây Hải Đường đang ghé vào khe hở cửa sổ chợt trợn to hai mắt, thấy được, gã đã thấy được ở phía hậu cung chợt có một thân ảnh rơi lên mái hiên của chính điện, ngay trên đỉnh đầu của ngũ Thánh. Điệp La Sát màu bạc, hai cánh cụp phía sau lưng, cô lãnh đứng đó.
Tuy là lần đầu nhìn thấy, nhưng gã có thể cảm giác được là cái gì, trong miệng nói thầm một câu:
“Thánh La Sát! Thì ra là thật sự tồn tại.
Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ cũng căng thẳng trong lòng, nhìn chằm chằm.
Đứng dưới mái hiên, năm người chậm rãi quay đầu nhìn nhau, sau một lúc trao đổi ánh mắt thì đột nhiên đồng loạt lùi lại rời khỏi đại môn, từ trên bậc thang phía sau chợt hiện ra lui ra ngoài điện, ngẩng đầu nhìn

lên, thấy được yêu ma ngân sắc cô lãnh cao ngạo đang đứng trên mái hiên.
Con ngươi của năm người đột nhiên co lại, trong lòng hiện lên cùng một suy nghĩ trong đầu, Thánh La Sát!
Đích thực là Thánh La Sát! Cao cao tại tượng từ trên cao nhìn xuống, hai tròng mắt hờ hững nhìn xuống năm người, đột nhiên mở miệng nói ra thanh âm trong trẻo lạnh lùng:
“Vì sao lại xông vào thành của ta?
Năm người nhìn nhau, Nguyên Sắc vui vẻ chắp tay ôm quyền nói:
“Bọn ta mạo muội tới chơi, hy vọng lượng thứ!
Thánh La Sát căn bản không để ý tới bộ dạng của y, lần nữa chất vấn:
“Vì sao lại xông vào thành của ta?
Năm người nhìn nhau không biết giải thích thế nào, lẽ nào lại nói tới tìm kiếm Thương Tụng hành cung, là vì tới tầm bảo*?
*Tầm bảo: sưu tầm/bảo vật “Tìm kiếm bảo vật
Tuyết bà bà thấp giọng hỏi:
“Làm sao bây giờ?
Ô Thường nhìn chằm chằm Thánh La Sát trên mái hiên, thấp giọng từ từ nói:
“Nếu thật sự là yêu ma lợi hại gì, há có thể dung thứ cho nó được?
Mấy người đã hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, nếu thật sự lợi hại thì sẽ uy hiếp tới sự thống trị thiên hạ của bọn họ.
Nếu không lợi hại, vậy chắc chắn là phải bắt rồi.
Nói cách khác, cho dù thế nào cũng phải thử xem thực lực của đối phương một lần.
Thánh La Sát lần nữa hỏi:
“Vì sao không đáp?
Ý chất vấn đã rất rõ ràng rồi.
Trong lòng năm người đã có ý định nhưng lại cân nhắc do dự chưa quyết, không biết thực lực của đối phương như thế nào, ai cũng không dám dẫn đầu xuất thủ.
Ô Thường chợt nghiêng đầu ra hiệu với Nguyên Sắc.
Nguyên Sắc hơi giật mình, chợt chắp tay nói với Thánh La Sát trên mái hiên:

“Chúng ta là tới kết giao bằng hữu, hôm nay mới tới quý bảo địa may mắn gặp nhau, mọi người không ngại thì cùng kết giao bằng hữu.
Thánh La Sát tự tay lấy ngón trỏ chỉ vào y, móc móc, ý bảo y đi lên đó.
“Ặc...
Nguyên Sắc bỗng nhiên tỏ ra lúng túng, nhìn hai bên một chút, giờ đi lên mới tốt hay không đi thì tốt đây?
Mắt thấy bầu không khí giằng co có phần không bình thường, Ô Thường đột nhiên chỉ vào Nguyên Sắc, nói với Thánh La Sát:
“Hắn lừa ngươi, hắn tới giết ngươi đó!
“Ô Thường!
Nhất thời Nguyên Sắc như mèo bị dẫm phải đuôi, quát lên:
“Ngươi có ý gì hả?
“Ngươi còn nói nhiều làm gì, cho các người cơ hội từ từ trò chuyện!
Ô Thường ném ra một câu nói rồi lắc mình lui lại, dường như muốn rời xa Nguyên Sắc một chút.
Tuyết bà bà, Trưởng Tôn Di, Mục Liên Trạch cũng phản ứng không chậm, vừa nghe Ô Thường nói vừa thấy phản ứng của Ô Thường lập tức đồng loạt cách xa chỉ chừa lại một mình Nguyên Sắc ở trước mặt Thánh La Sát.
“Một đám khốn kiếp!
Nguyên Sắc nổi giận chửi bới, phát hiện không để ý một cái đã bị đồng bọn bán đứng, y há có thể không biết ý đồ của nhóm này. Đây là muốn để y đi thử thực lực của Thánh La Sát trước.
Giả sử Thánh La Sát vô cùng lợi hại thì y thân bất do kỷ, trở thành người đoạn hậu, những người khác nhất định sẽ mượn cơ hội do y chống đỡ mà chạy lấy người.
Nhìn phản ứng của Thánh La Sát, kết quả phát hiện Thánh La Sát lần nữa ngoéo ngón trỏ với y.
Nguyên Sắc nào dám dễ dàng một mình mạo hiểm, quay đầu liếc nhìn mọi người đã tránh xa, quyết định cho dù xui xẻo cũng phải kéo cả lũ này theo cùng, cũng lắc mình đi, muốn lui về giữa mấy người.
Vèo! Thánh La Sát chợt lắc mình ra đuổi theo hướng Nguyên Sắc, một trảo đã chộp tới.

Bốn người Ô Thường rất có sự ăn ý, lần lượt lóe lên bốn phía, thoạt nhìn là muốn cắt đứt quan hệ với Nguyên Sắc, thật ra là muốn không cho Nguyên Sắc cơ hội đến gần, chính là muốn chạy xa khỏi Nguyên Sắc, để cho Nguyên Sắc một mình đấu với Thánh La Sát, mình thì ở một bên quan sát.

Trốn ở trong phòng, mắt thấy cảnh tượng này, vẻ mặt của ba người vô cùng đặc sắc, rốt cục đã tận mắt nhìn thấy phong phạm của cửu Thánh rồi.

Nguyên Sắc một mình thở hổn hển, ngày phòng đêm phòng, hơi sơ suất không đề phòng liền bị lọt vào hố lừa, làm y không thể không tức giận được.

Tốc độ phản ứng của Thánh La Sát không chậm hơn so với y, thậm chí có xu hướng nhanh hơn, đảo mắt một trảo đã gần tới rồi.

Nguyên Sắc không có lựa chọn nào khác, nổi giận gầm lên một tiếng: “Bài Sơn Đảo Hải!

Chợt lăng không lộn lại, bàn tay mập mạp gào thét đánh ra, mỗi chưởng ảnh nhanh chóng mở rộng, tầng tầng lớp lớp, gần như lấy thế liên miên bất tuyệt đánh về phía Thánh La Sát.

Trong tiếng ầm ầm, một trảo của Thánh La Sát đánh tan một chưởng ảnh, một kích tận lực, hai cánh tay nhanh chóng giao trước người, trong tiếng ầm ầm từng trận mạnh mẽ chống lại chưởng ảnh liên miên, thân hình bị đánh bay về phía không trung.

Bụp! Mắt của Nguyên Sắc chợt hiện lên sự tàn khốc, quay người bắn ra đuổi ngược lại, thân hình mau chóng quay xung quanh Thánh La Sát, song chưởng đều xuất hiện, mắt thường có thể thấy được vô số chưởng ảnh dậy sóng như nước thủy triệu từ bốn phương tám hướng cuồng loạn oanh tạc về hướng Thánh La Sát, trận gió mạnh mẽ từ bốn phía có thể xé nát người.

Thánh La Sát như lá cây trong gió, bị chưởng ảnh vô tận đánh cho bay tới bay lui, thậm chí không có cách nào rơi xuống đất, hai cánh tay giao nhau che ở trước người mạnh mẽ chống cự.

Xa xa ở trong phòng quan sát, Vân Cơ và Tây Hải Đường nhìn tên mập mạp đang linh hoạt bay lượn, tránh nhanh, tấn công mau kia mà thầm kinh hãi, rốt cục thấy được thực lực của cửu Thánh!

Nhìn thấy mới vừa đối mặt mà Thánh La Sát đã bị đánh tới không còn sức đánh trả, chỉ có thể chống đỡ, Ngưu Hữu Đạo cắn chặt hàm răng, hai mắt như sắp nứt ra.
“Các ngươi còn chờ cái gì? Còn chưa động thủ!
Nhanh chóng tấm công, Nguyên Sắc nhìn thấy chậm chạp không có cách nào đánh tan Thánh La Sát thì gầm lên giận dữ.
Nhìn thấy thực lực của Thánh La Sát không có gì đặc sắc, ánh mắt của bốn người Ô Thường, Tuyết bà bà, Mục Liên Trạch, Trưởng Tôn Di đụng vào nhau, đột nhiên đồng thời lắc mình ra.
Chưởng ảnh khắp bầu trời đột nhiên tụ lại một chỗ, Nguyên Sắc định thân tại chỗ, chưởng ảnh liên miên công kích tiếp, đánh cho Thánh La Sát phải bay ngược lại.
Ô Thường mang theo hắc vụ mà tới chỗ Thánh La Sát bay tới. “Diệt Sinh”, một tiếng vang vọng, người đã biến mất trong hắc vụ, một bàn cự chưởng như núi màu đen ầm vang từ trong hắc vụ.
Ầm! Bị cự chưởng đánh trúng, Thánh la Sát như một ngôi sao chổi bay ra, phun một ngụm máu tươi, như vẫn thạch hạ từ trên trời xuống, tiếng bịch vang dội làm nửa tòa cung điện dưới mặt đất nổ sụp.

Chương 2029: Trưởng Tôn Di chết (1)

Chương 2029: Trưởng Tôn Di chết (1)
“Ta ngược lại muốn thử xem khả năng chịu đòn của nó thế nào.
Trưởng Tôn Di kêu to một câu, đột nhiên thân biến hóa thành dài ra, trườn quanh một hồi tựa như một con ô long bàn, lấy thế lôi đình lao ra ngoài, nửa tòa cung điện còn lại đất đá văng tung tóe.
Lúc ô long nhảy vào trong cung điện đã nổ tung, đất đá bay tán loạn như bảo quang nở rộ, ngân huy chói mắt tựa như ngọn đèn vạn cổ chợt sáng lên.
Bịch! Chỉ thấy Trưởng Tôn Di mới vừa nhảy vào công kích đã bị ngã bay ra ngoài, trên khóe miệng là máu tươi, trong chốc lát khinh địch đã bị đánh cho trở tay không kịp.
Trong đất đá bay tán loạn, một luồng ngân huy dâng lên, trên khóe miệng là máu tươi, Thánh La Sát giơ hai cánh tay lên trên không trung, thân thể Yêu Ma thể phóng ra ánh sáng màu bạc nhắm mắt xông lên.
Thân hình của Tuyết bà bà lóe lên lao tới, quải trượng trong tay mang theo thế lôi đình đánh tới, đánh thẳng lên đầu Thánh La Sát.
Thánh La Sát chợt trợn mắt, trong đôi mắt nghiêm nghị của yêu ma tỏa ra sự lạnh lùng vô tận, ngũ trảo chợt bắt ra đánh tới đầu trượng, trong giây lát đã chế trụ một kích lôi đình.
Khuôn mặt của Tuyết bà bà hiện lên nụ cười nhạt, trên quải trượng hiện lên một vệt sáng xanh, trong thời khắc đã che phủ Thánh La Sát. Một chùm băng màu xanh đậm trong giây lát đã đóng băng Thánh La Sát.
“Liệt!
Tuyết bà bà trở tay vỗ một chưởng về phía phong ấn Huyền Băng.
Đột nhiên ngân huy chói mắt từ trong huyền băng nở rộ, trong giây lát một chưởng Tuyết bà bà sắp đánh trúng băng phong, băng tuyết bị nổ tung, chia năm xẻ bảy, tiếng ầm ầm không dứt.

Đôi cánh ngân huy chói mắt bay tán loạn trên không trung, dường như trong giây phút đôi cánh này mở ra đã làm nổ Huyền Băng phong ấn.
Thánh La Sát mở hai cánh ra rồi chợt nhanh chóng quay ngược trở lại, ầm! Đôi cánh cực lớn bao tới, Tuyết bà bà không ứng phó kịp trong nháy mắt bị đánh bay ra ngoài.
Những khối băng vụn như mũi tên bị đánh quay ngược lại quét về bốn phương tám hướng.
Mọi người cũng nhao nhao thi pháp tránh những khối băng bắn tới, chỉ thấy sau khi Thánh La Sát mở hai cánh ngân huy ra thì như một minh tinh chói mắt, lần nữa từ trên không trung chậm rãi xoay tròn thân thể, còn hàn khí mới vừa rồi đóng băng đang tỏa ra từ thân thể hắn, hai tròng mắt hờ hững nhìn mọi người.
Mọi người khựng mắt lại nhìn, thấy trạng thái hoàn toàn của Thánh La Sát thì phát hiện quả nhiên như Thái Thượng trưởng lão của Vạn Thú Môn – Kỳ Vạn Đồng nói, cặp cánh tản ra ngân huy của Thánh La Sát.
“Yêu nghiệt này không để lại được!
Mục Liên Trạch quát lên một câu, đột nhiên thân hình khẽ động, thân biến thành hư ảnh, bắn ra.
Thánh La Sát chợt đập xuống, va chạm với người trước mặt.
Ai ngờ Mục Liên Trạch đang vọt tới chợt vỗ song chưởng, cả người có cảm giác làm người ta hoa cả mắt, trong nháy mắt thân đã biến hóa thành mười mấy nhân ảnh, hóa thành mười mấy Mục Liên Trạch giống nhau như đúc khiến ánh mắt của Thánh La Sát lóe lên, không có cách nào phân biệt thật giả.
Mắt thấy phải đứng mũi chịu sào đón công kích, một trảo sắc bén của Thánh La Sát bắn ra, người đến thân là huyễn ảnh, tan biến.
Một kích của nó thất bại, mười mấy Mục Liên Trạch nhanh chóng vây công từ bốn phương tám hướng đồng thời phát động tấn công.
Thân hình Thánh La Sát nhanh chóng quay ngược trở lại như một cơn thần phong vậy, hai cánh điên cuồng vỗ, vài tiếng ùng ùng vang lên đã liên tục đánh tan mấy huyễn ảnh của Mục Liên Trạch, cũng làm cho Mục Liên Trạch ngay cả tới gần cũng khó.
Không trung, một bóng hư ảnh trường long từ trên trời giáng xuống, Trưởng Tôn Di lần nữa xuất kích, lấy thế lôi đình xoay tròn nhanh chóng

quanh Thánh La Sát. Cô ta vốn dĩ được xưng là có lực tấn công hung mãnh nhất trong cửu Thánh, dưới một kích toàn lực, những người khác không người nào có thể chống đỡ.
Xoay tròn quanh Thánh La Sát, nhưng Thánh La Sát đột nhiên phóng lên cao, thoát khỏi hơn mười bóng người vướng víu, thân biến hóa thành một tia ngân quang bay thẳng lên không trung.
Ầm! Trên không chấn động.
Thánh La Sát và Trưởng Tôn Di đồng thời hiện thân, ngươi một tay nắm lấy cổ tay của ta, một tay ta cầm lấy cổ tay của ngươi, hai chân của hai người quấn lại cùng nhau.
Song phương phân cao thấp trên không trung.
Chợt ánh mắt của Trưởng Tôn Di lóe lên, chỉ thấy hai cánh của Thánh La Sát căng gió vỗ tới, viền hai cánh sắc bén như gai bạc gai xương từ hai bên trái phải đâm tới.
“Ha!
Đột nhiên khuôn mặt Trưởng Tôn Di dữ tợn, thân hình bỗng nhiên nổ lên.
Lợi chảo bắt hụt cổ tay của Trưởng Tôn Di, chỉ thấy từ trong một mảnh lân giáp kéo ra mấy tia huyết ngân, ngũ trảo của Thánh La Sát chợt xé xuống một cái lân phiến*.
*Lân phiến: Vảy
Trưởng Tôn Di ở trước mặt nó chợt biến thân thành quái vật lớn, cũng có hai cánh, trên người đâm ra mấy mảnh lân phiến, kéo ra mấy huyết ngân.
Trưởng Tôn Di hiện nguyên hình vẫy đuôi khom người dựng lên như một con cự long, thật ra là một con hắc xà to lớn, mắt xanh cực to, đôi cánh huyết hồng vỗ liên tục.
Cự xà vọt lên xoay quanh, mở miệng to như chậu máu phun ra một ngụm tức vụ ám lục (khí tức sương mù màu xanh thẫm), trong nháy mắt đã bao trùm trong một diện tích lớn.
Phía dưới, Ô Thường, Tuyết bà bà, Mục Liên Trạch, Nguyên Sắc đang vọt tới đều thất kinh, nhanh chóng lắc mình tránh đi, sợ bị ngộ thương.
Người khác không biết thứ phun ra là thứ gì nhưng bọn họ lại biết rất rõ, Trưởng Tôn Di tự xưng là “Long tức”, có thể biến hóa cương khí hộ thể,

một khi bị tức vụ ám lục này nhiễm thể sẽ phải rơi vào sự đau đớn đến không muốn sống, ăn mòn thực cốt.
Mấy người đều đã từng chịu tư vị đó, suýt chút nữa đã bỏ mạng.
Thánh La Sát hiển nhiên không biết, vô ý thức hai cánh tay giao nhau che mắt, sau một đợt sương mù qua, bỏ hai tay ra nhìn thì chỉ thấy biểu bì giáp cốt ngân sắc đang vang lên tiếng xèo xèo, dường như đang bị ăn mòn. Trong mắt chợt hiện sự tàn khốc, Thánh La Sát chợt ngẩng đầu.
“Hừ!
Lăng không vỗ cánh, huyết sí hắc xà cúi đầu há mồm, lại có một luồng tức vụ ám lục điên cuồng phun ra
Nhưng đúng lúc này, cái đầu của hắc xà bỗng nhiên khựng lại, đôi mắt to xanh biếc cũng ngơ ngẩn, dường như quyết không ngờ tới vậy.
Một tia ngân quang ẩn trong tức vụ ám lục nghịch lưu bay lên, lóe lên một cái rồi biến mất, đã bay vào trong cái miệng to như chậu máu của hắc xà.
“Hự...
Huyết sí hắc xà dường như đã gặp phải sự thống khoái vĩ đại, đôi cánh huyết sí nhanh chóng vỗ, thân hình khổng lồ lăn lộn trên không trung.
Đám Ô Thường đang tứ tán xung quanh kinh ngạc nhìn, trong mắt là sự khó tin.
“Bùm!
Một tiếng ầm nổ vang, trên đầu hắc xà thoáng hiện ngân quang, Thánh La Sát hiện thân, từ trong cơ thể hắc xà phá thể mà ra, xé ra một chùm huyết vũ.
“Hự...
Hắc xà rên rỉ ở trên không trung, chợt mất đi trọng tâm, cái đầu bỗng nhiên chúi xuống phía dưới, vèo một cái, cắm thẳng xuống mặt đất..
Ở trên thân rắn đang uốn éo, đôi lợi trảo của Thánh La Sát đang cuồn cuộn bấm vào bên dưới hắc xà, hai cánh vẫn vỗ dẫn hắc xà nhanh chóng rơi xuống mặt đất.
Bùm! Tiếng vang kinh thiên động địa vang lên, nhưng sự chấn động mãnh liệt mới ập tới. Trên quảng trường của cung thành trong nháy mắt đã bị đánh thành một cái hố to đất đá văng tung tóe, bốn phía hố to vẫn

đang tiếp tục sụp đổ lan về bốn phía, đất đai nứt ra về bốn phương tám hướng.
“Đi!
Vân Cơ nhắc nhở một tiếng, ba người ở trong phòng chợt hiện thân rơi xuống đất. Ngưu Hữu Đạo và Tây Hải Đường cùng Vân Cơ trốn vào trong lòng đất trong tiếng nổ cực lớn.
Ba người mới vừa vào đất, căn phòng vừa mới ẩn thân dễ dàng bị sụp đổ, một nửa còn bị sóng xung kích bắn văng tung tóe.
Cung thành vĩ đại trong nháy mắt đã đổ mất nửa tòa, bụi đất tung bay.
Bùm, bùm, bùm
Trong hố sâu dưới mặt đất lại liên tiếp truyền đến tiếng đánh đập kịch liệt, bốn phía hố sâu lần nữa đổ nát chôn mất một nửa hố, nhưng tiếng đánh đập nặng nề vẫn truyền tới từ dưới đất.
Nửa chôn trong hố sâu, cái đuôi rắn cực lớn run rẩy một lúc, cuối cùng mềm đi gục xuống, tiếng đánh dập kịch liệt cũng dừng lại.

Chương 2030: Trưởng Tôn Di chết (2)

Chương 2030: Trưởng Tôn Di chết (2)
Ầm! Một luồng ngân huy chui từ dưới đất lên, Thánh La Sát lơ lửng trên không trung, người nhuốm đầy máu và đất cát, hai cánh rung lên, máu và đất trên người bị văng hết ra xung quanh.
Đám Tuyết bà bà lơ lửng trên không xung quanh kinh ngạc nhìn cái thân rắn vĩ đại bên dưới ngân huy, dường như không còn động tĩnh nữa, chết rồi? Lẽ nào Trưởng Tôn Di cứ như vậy chết rồi sao? Trưởng Tôn Di làm sao có thể dễ dàng chết vậy chứ? Bốn người không khỏi cách không nhìn nhau, khó có thể tin!
Thánh La Sát đang lơ lửng trên không trung chậm rãi cúi đầu, nhìn vào những chỗ cơ thể bị tức vụ ám lục ăn mòn làm cháy đen lấm tấm trên người mình, hai cánh tay mở ra, ngân huy trên người tăng vọt, những đốm đen bị ăn mòn trên người đang nhanh chóng thu nhỏ lại, bề ngoài dường như đang được ngân huy nhanh chóng chữa trị.
Lúc ngân huy biến mất, chỗ bị ăn mòn bên ngoài cơ thể cũng đã biến mất cả, bề ngoài lại khôi phục như lúc ban đầu.
Mắt lạnh của Thánh La Sát đảo qua, nhìn chằm chằm về phía Nguyên Sắc ở đằng trước đã đánh nó nhiều nhất, vèo! Một tia ngân quang nhanh như chớp hiện ra.
Lúc này song chưởng của Nguyên Sắc đều xuất hiện, chưởng ảnh ầm vang liên miên như sấm truyền, như bài sơn đảo hải bao trùm bên ngoài.
Ùng ùng! Tiếng vang liên miên đột nhiên vang lên, ngân quang như sét đánh xuyên qua tầng tầng lớp lớp chưởng ảnh, một trảo vung về phía cái bụng bự của Nguyên Sắc.
Ai ngờ trong mắt đang tỏa hung quang nhưng Nguyên Sắc lại không hề trốn tránh, để mặc một trảo đánh tới, một quyền nắm chặt lại tức giận đánh ra.

Một trảo của Thánh La Sát đánh vào trong cái bụng bự của Nguyên Sắc mới phát hiện không bình thường, cái bụng thịt béo của Nguyên Sắc lại cực kỳ mềm dẻo, khó phá, một trảo xé rách quần áo nhưng chỉ làm cho cơ thể của Nguyên Sắc bị trượt ra mà thôi.
Ầm! Một quyền của Nguyên Sắc đánh vào giữa gương mặt của Thánh La Sát, đánh tới miệng mũi của Thánh La Sát phun máu, người cũng bị đánh bay ngược ra ngoài.
Nguyên Sắc cúi đầu nhìn, quần áo ở phần bụng đã tả tơi, phát hiện có mấy chỗ rách dầm dề máu mà không ngừng ghê rợn, phát hiện mình đã đánh giá thấp trảo lực của Thánh La Sát. Tự cao một thân phòng hộ lại suýt nữa bị một trảo của Thánh La Sát phá tan.
Mắt thấy Thánh La Sát rơi xuống, Mục Liên Trạch, Tuyết bà bà, Ô Thường đồng thời lắc mình ra từ ba hướng đồng thời phát động liên thủ tấn công.
Miệng mũi trào máu bay tung tóe, đang nhắm mắt rơi xuống Thánh La Sát chợt mở mắt, cánh lóe lên, đột nhiên bay ra như thiểm điện, trên không đột nhiên vang lên tiếng ù ù.
Nguyên Sắc cũng lắc mình phi tới, bốn người vây khốn tấn công Thánh La Sát, ngân quang ở giữa tránh mau đồng thời nghênh chiến bốn phương tám hướng, tốc độ cực nhanh, hơn xa lúc chưa giương hai cánh.
Một lần nữa trốn vào trong một gian phòng chưa sụp trong cung thành để quan sát, đám Ngưu Hữu Đạo âm thầm lo lắng, có thể nhìn ra, đối mặt với bốn Thánh liên thủ, Thánh La Sát đang dần rơi vào hạ phong.
“Yêu nghiệt này có năng lực kháng đòn thật là mạnh!
Mục Liên Trạch cảm thán một câu.
Nhìn thấy đánh mãi không xong, đang vây công, Ô Thường đột nhiên bay lên không trung, song chưởng hợp lại, hắc vụ dữ dội phun từ trong cơ thể ra ngoài, tóc dài phần phật tung bay.
Chỗ hổng vây công vừa xuất hiện, Thánh La Sát nhân cơ hội đó phóng lên cao, đánh tới Ô Thường mới tách ra ở trên không trung.
Ngưu Hữu Đạo đang quan sát thầm kêu không ổn, biết rõ Ô Thường làm như vậy tất nhiên có nguyên nhân.
Quả nhiên, mắt thấy Thánh La Sát đánh tới, hắc vụ bắt đầu khởi động, nuốt chửng Ô Thường vào trong.

Thánh La Sát lại không quan tâm, thân biến hóa thành một tia ngân huy vọt thẳng vào trong hắc vụ.
“Hắc hắc!
Tuyết bà bà cười lạnh một tiếng, kể cả Mục Liên Trạch, Nguyên Sắc cũng cùng phóng lên cao, trong nháy mắt đều trốn vào trong hắc vụ trên không trung.
Xông vào trong hắc vụ, Thánh La Sát tìm kiếm khắp nơi, nào có thể tìm thấy bóng dáng Ô Thường nữa.
Sau một hồi bay nhanh cũng phát hiện ra bất thường, phát hiện ra trong hắc vụ này dường như vô biên vô tận, bằng vào tốc độ phi hành của nó cũng không có cách nào thoát khỏi hắc vụ.
Sau đó lơ lửng trên không trung, chậm rãi xoay người nhìn xung quanh.
Phía trước đột nhiên có một tia quang mang huyết hồng chớp động rọi sáng ra thân hình của Ô Thường. Lúc này thân hình của Ô Thường vĩ ngạn làm cho người ta cảm giác cao tới trăm trượng.
Thánh La Sát cảm thấy mình như một con kiến hôi nhỏ bé, nhưng nó không tin vào tà pháp, bay nhanh tới, nhưng bất kể bay như thế nào đều không thể tới gần bóng người to lớn gần ngay trong gang tấc kia.
Huyết quang làm nổi bật sự vĩ đại sừng sững của Ô Thường, như thiên thần bao quát chúng sinh vậy, tóc dài phất phơ, tay tạo thành chữ thập lẩm bẩm:
“Vào Ma vực của ta!
“Vào... Ma... vực... của... ta!
“Vào... Ma... vực... của... ta!
Tiếng động cuồn cuộn quanh quẩn trong thế giới hắc vụ mãi không dứt.
Bốn phương tám hướng dường như cũng có Ô Thường đang nói, Thánh La Sát lần nữa nhìn quanh, vẫn không nhìn thấy người, sau đó chỉ tin vào mắt mình nhìn, vỗ cánh bay nhanh, tiếp tục bay về hướng Ô Thường như thiên thần to lớn ở phía trước.
Nhưng cho dù nó bay nhanh thế nào cũng không có cách nào tới gần.
Pháp thân của Ô Thường chợt thả lỏng một tay, vung về phía Thánh La Sát đang phi hành phía xa.
Thánh La Sát lập tức nhìn thấy hắc vụ bốn phía bốc lên như vô số sợi dây quấn quanh tới, hắc vụ dây dưa xung quanh làm nó căn bản không

thể tránh thoát được, nhưng sự vướng víu vô cùng vô tận cuối cùng vẫn khiến động tác của nó trì trệ lại, không thể phi không nhanh như trước được nữa.
“Hắc hắc!
Tiếng cười âm ngoan của Tuyết bà bà truyền tới từ trong hắc vụ.
Thánh La Sát nghe tiếng thì cảnh giác, ngưng phi hành lại, không ngừng vẫy cánh, vung tay ra xuyên thấu qua hắc vụ quấn quanh pháp lực, nhanh chóng xoay người cảnh giác bốn phía.
Kết quả Tuyết bà bà thì không thấy đâu, chỉ thấy bốn phía hắc vụ hiện ra mười mấy bóng người Mục Liên Trạch.
Mười mấy người Mục Liên Trạch bao gồm cả pháp tướng đều mỉm cười chậm rãi vây quanh Thánh La Sát.
Bộ mặt ngân vân quỷ dị của Thánh La Sát chớp động lưu quang, nổi giận, chợt xuất thủ tấn công, thủ thuật che mắt này không chịu nổi một kích.
Đánh tan một vài cái rồi lại đánh tới những cái khác, nhưng sau khi đánh tan một cái thì hắc vụ lại bao trùm rồi hiện ra cái mới, cho dù nó giết thế nào dường như vĩnh viễn không thể chạm tới chân thân của Mục Liên Trạch, ngược lại pháp tướng Mục Liên Trạch vây kín tới cách nó càng lúc càng gần.
Mắt thấy pháp tướng Mục Liên Trạch sau nhiều lần sống lại đã tới gần sát, Thánh La Sát chợt nhanh chóng xoay người ngược trở lại, hai cánh quét ngang muốn ép pháp tướng không thể tới gần.
Nhưng hắc vụ dường như có ý định phối hợp với động tác của pháp tướng Mục Liên Trạch, dưới sự dây dưa đó, Thánh La Sát xoay người dùng tốc độ nhanh chóng quét không.
Đột nhiên, một pháp tướng chờ đúng thời cơ chợt xuất thủ tóm được một cái cánh của Thánh La Sát, tiện tay quét kiếm tới một cái cánh còn lại của Thánh La Sát.
Tất cả pháp tướng đều biến mất, Mục Liên Trạch hiện thân ở phía sau Thánh La Sát, hai tay cầm chặt xương cánh không thả.
Thánh La Sát kinh hãi dựng lên, hai móng sau cào lại không với tới người phía sau, cho dù nó dựng lên thế nào cũng không thể chạm tới người phía sau được.

Mục Liên Trạch cầm hai cái cánh nhe răng cười:
“Ta xem động tác cánh của ngươi nhanh thế nào nào!
Một cước ngoan độc đá vào sau lưng của Thánh La Sát, đạp tới miệng Thánh La Sát ói máu, đồng thời với việc dùng chân đạp sau lưng Thánh La Sát, đôi tay đang tóm cánh thi pháp toàn lực bẻ một cái.
Tiếng giòn vang răng rắc truyền tới, đôi khớp của cánh bị lìa ra, Thánh La Sát ngửa đầu rên lên một tiếng, ngân vân quỷ dị trên mặt cũng ảm đạm đi vài phần, chịu đựng sự đau đớn ngoài cơ thể là sự đau đớn mà người thường khó có thể tưởng tượng được.
Cũng chính là bởi vì bị bẻ gãy cánh, góc độ giãy dụa của Thánh La Sát mở rộng hơn, nghiêng người chộp một cái vuốt tới.

Chương 2031: La Sát cuồng triều

Chương 2031: La Sát cuồng triều
Mục Liên Trạch vốn định triệt để bẻ rời hai cánh ra, kết quả phát hiện ra da thịt quá mức cứng rắn, không có cách nào dễ dàng bẻ đứt được, lại thấy một kích ngoạn lệ đang tới, không thể không buông tay lắc mình lui nhanh tránh né.
Thánh La Sát xoay người muốn đuổi theo nhưng từ trong hắc vụ phía sau lại đột nhiên xuất hiện Nguyên Sắc, song chưởng đánh ra, chưởng ảnh Bài Sơn Đảo Hải liên miên, cuồng bạo đánh tới.
Dưới hắc vụ, pháp lực bị trì trệ, thêm nữa lại bị thương quá nặng nên yêu lực bị yếu đi không ít, ra sức uốn người giang hai cánh tay ngăn cản, nhưng Thánh La Sát vẫn bị chưởng ảnh cuồng mãnh đánh tới làm cho phun máu, điên cuồng bay đi,.
Còn chưa kịp ổn định thân hình, trong hắc vụ lại xuất hiện một cây quải trượng mang theo thế lôi đình đánh ra.
Bịch! Lần nữa bị đánh bay, Thánh La Sát điên cuồng phun máu tươi, lăn lộn rung hai cánh tay lên, ngân huy trên người chợt chói mắt, nhanh chóng ổn định thân hình rồi quan sát bốn phía.
Sau một kích, Tuyết bà bà cười “hắc hắc”:
“Khá lắm! Bộ xương của thân thể này thật là rắn chắc, đánh như vậy mà còn chưa chết!
Một khuôn mặt trắng hếu lại từ từ ẩn vào trong hắc vụ.
Nguyên Sắc cũng ngả ngớn biến mất trong hắc vụ.
Còn Mục Liên Trạch lại lần nữa hiện thân, lại thêm hơn mười pháp tướng đồng thời hiện lên lần nữa tái diễn khúc nhạc dạo, chậm rãi tới gần Thánh La Sát.
Hai cánh cụp xuống sau lưng, Thánh La Sát thử lấy răng nanh vùng vẫy thân hình nhưng lại không thể thoát khỏi hắc vụ đang không ngừng nghỉ

quấn thân, một đôi yêu nhãn sôi trào sát khí chợt nhìn về hướng pháp tướng vẫn khổng lồ nguy nga đứng phía trước của Ô Thường.
Ô Thường vẫn như một thiên thần to lớn đứng tạo hình chữ thập hờ hững, như đang đứng xem chúng sinh làm trò đùa.
Hắn không xuất thủ, lúc này cần hắn thi pháp thao túng "Vô Biên ma vực", chỉ cần gắt gao vây Thánh La Sát ở đây là được rồi, bằng vào tu vi của hắn cũng không có cách nào vừa thao túng Vô Biên ma vực vừa đi tới đi lui tự thân xuất thủ.
Mắt thấy Mục Liên Trạch lại lần nữa tới gần, giang hai cánh tay ra, Thánh La Sát chợt ngửa mặt lên trời gào lên ba tiếng " ya ya ya", tiếng thét dài với nhịp điệu quái dị...
Trốn trong phòng của tòa cung thành quan sát bầu trời, đám Ngưu Hữu Đạo chỉ thấy trên trời mây đen cuồn cuộn, trong đó thỉnh thoảng truyền tới tiếng đánh nhau làm cho bên này hết hồn, không biết tình huống như thế nào.
"Ô Thường rõ ràng đã dụ Thánh La Sát vào sương mù dày đặc, sợ rằng Thánh La Sát sẽ nguy hiểm tới tính mạng!
Đang nhìn chằm chằm bầu trời, Ngưu Hữu Đạo thì thào một câu.
Tây Hải Đường không biết vì sao hắn lại lo lắng tới chuyện Thánh La Sát chết hay sống như vậy, còn Vân Cơ thì biết quan hệ giữa Thánh La Sát và Ngưu Hữu Đạo, an ủi:
"Ô Thường vẫn đang phải thi triển thuật pháp, đã nói lên Thánh La Sát còn sống.
Nơi đây vừa mới nói xong, liền nghe trong mây đen truyền đến tiếng "ya ya" bén nhọn cổ quái.
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày, hắn vừa nghe đã biết là giọng của Thánh La Sát, bởi vì trước đây hắn từng nghe rồi.
"Quan sát bốn phía kìa!
Tây Hải Đường đột nhiên kinh ngạc kêu lên một câu.
Ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ lập tức thu hồi lại từ bầu trời, từ mặt phẳng ngói nhà nghiêng đi, chỉ thấy phía xa xa trong Kỳ Huyễn Sâm lâm xuất hiện cảnh tượng lưu quang bay múa rực rỡ.
Hồng quang đếm không hết, lam quang cũng đếm không hết, bạch quang cũng nhiều vô kể đang nhao nhao bay lên trời.

Bạch quang là Bạch Sí La Sát đang vỗ cánh mà tới, lam quang là Lam Sí La Sát vỗ cánh bay tới, hồng quang là Hồng Sí La Sát bay tới, cũng là những Huyết La Sát có thực lực mạnh nhất chỉ dưới Thánh La Sát.
Chỗ thị lực có thể nhìn được càng ngày càng có nhiều Bạch Sí La Sát, Lam Sí La Sát và Huyết La Sát bay tán loạn tới, Điệp La Sát đếm không xuể bay tới từ bốn phương tám hướng.
Ba người ngẩng đầu, nhìn thấy Điệp La Sát che trời bay qua trên nóc nhà, gió thổi vù vù xẹt qua, thanh thế như muốn cuốn bay nóc nhà vậy.
Điệp La Sát chi chít nhanh chóng bay về phía đám mây đen cuồn cuộn trên không trung, liên tục nhảy vào bên trong đó.
Đội hình Điệp La Sát có kích thước khổng lồ như vậy ngay cả chưởng môn Vạn Thú Môn – Tây Hải Đường thường xuyên ra vào Điệp Mộng Huyễn giới cũng chưa từng nhìn thấy. Chuyện này có thể so với “La Sát triều” bình thường, cực kỳ đồ sộ, nhất là còn xuất hiện số lượng Huyết La Sát không đếm hết được, ba người quan sát mà há mồm trợn mắt.
Ngưu Hữu Đạo hiểu, Thánh La Sát phát ra tiếng rít bén nhọn chắc là đang kêu gọi Điệp La Sát, cũng ý thức được có thể khiến cho Thánh La Sát triệu hoán giúp đỡ, chắc là đã gặp phải phiền phức khó có thể giải quyết được, không khỏi lo lắng...
“La Sát triều tới, cẩn thận!
Giọng của Ô Thường đột nhiên quanh quẩn trong hắc vụ.
Vừa mới nói xong, tiếng ầm ầm đột nhiên vang lên, Nguyên Sắc và Tuyết bà bà ẩn thân trong mây đen bị ép cho phải hiện thân.
Hai người đồng thời xuất thủ, điên cuồng đánh vào Điệp La Sát đang vọt tới như nước thủy triều,
Đàn Điệp La Sát giống như đã phát điên liều mạng điên cuồng vọt tới, đánh rơi một mảng, chỗ hổng lại nhanh chóng được bù vào, giết không hết, tàn sát như bất tận.
Nhất là Huyết La Sát có thực lực cường hãn, công kích liên miên không ngớt, đối với bọn họ vẫn còn có chút uy lực công kích.
“Tiểu lão đệ, nhanh dùng thuật pháp khiến Ma vực của ngươi chế trụ La Sát triều đi!
Nguyên Sắc rống lên một câu.

Ô Thường có kích động muốn trợn trắng mắt, không biết nên nói gì, không biết đầu óc của tên mập chết bầm này có phải bị nước vào hay không. Pháp lực của lão tử nếu có thể cường hãn đến mức đồng thời chế trụ được nhiều Điệp La Sát như vậy thì hạn chế một Thánh La Sát còn cần phiền toái như vậy sao? Đừng nói tới Thánh La Sát, ngay cả tám tên khốn các ngươi cũng có thể một lần hành động đã giải quyết xong xuôi rồi.

Muốn chế trụ nhiều Điệp La Sát như vậy là chuyện không thể, đừng nói tới việc kiềm chế, La Sát triều với kích thước khổng lồ như vậy, ngay cả Ma vực của hắn cũng mất tác dụng rồi.

Bằng vào tu vi của hắn, Ma vực của hắn cũng chỉ có thể bao phủ một khu vực nhỏ, căn bản không chứa nổi nhiều Điệp La Sát như thế.

Trừ phi hắn có pháp lực vô biên, Ma vực mới có thể cường hãn đến độ bao phủ toàn bộ Điệp Mộng Huyễn giới.

“Vô Biên Ma vực” của hắn chỉ là dùng pháp lực thi triển ra một loại trận pháp làm mệt mỏi mà thôi, đối với người có tu vi tới một cảnh giới nhất định thì căn bản không có tác dụng gì. Còn nếu muốn vây khốn người, chính hắn phải liên tục thi pháp khống chế mới được. Thí dụ như chống lại một trong cửu Thánh thì sẽ không dùng được, không giết được bọn họ, cứ nhốt đối phương ở đó làm hao tổn pháp lực của mình cũng chẳng có ý nghĩa gì. Thi pháp duy trì liên tục khống chế đại trận không làm người khác bị hao tổn chút nào đã làm mình bị sụp đổ trước tiên rồi.

Nếu không phải vì vậy, hắn đã dùng thuật này thu thập những người khác trong cửu Thánh rồi.

Đảo mắt, Điệp La Sát cuồn cuộn như thủy triều từ bốn phương tám hướng dũng mãnh ùa vào. Nguyên Sắc và Tuyết bà bà đã không chỉ phải ứng phó chính diện nữa mà phải không ngừng chống đỡ tập kích tới từ bốn phương tám hướng.

Ngay cả pháp tướng của Mục Liên Trạch vây kín Thánh La Sát cũng trong nháy mắt mất đi tác dụng, từng pháp tướng bị đàn Điệp La Sát trùng điệp chen cho tan biến, có thi triển pháp tướng nữa cũng không có tác dụng gì, nếu còn chơi nữa chính là đang miễn cưỡng mình, không thể không nhanh chóng vây công giết chóc Điệp La Sát.

Mây đen cuồn cuộn rất nhanh thu lại, pháp tướng đồ sộ của Ô Thường cũng vụt nhỏ lại, không còn cách nào, Vô Biên Ma vực không chịu nổi nhiều thứ xâm nhập như vậy, số lượng tràn vào so với toàn bộ diện tích che phủ của Vô Biên ma vực còn lớn hơn, đã chen vỡ Vô Biên Ma vực rồi.

Hắn còn tiếp tục lấy pháp tướng trốn tránh nữa cũng vô ích, Điệp La Sát xông loạn tới đã bắt hắn phải hiện thân, ngay lập tức xuất thủ đánh giết.

Chương 2032: Phế tích (1)

Chương 2032: Phế tích (1)
Pháp tướng đồ sộ thu lại, mây đen cuồn cuộn cũng nhanh chóng rút vào trong cơ thể hắn.
Một trận đột biến đảo mắt đã tới.
Trong nháy mắt được giải vây, Thánh La Sát lấy yêu lực cường đại lơ lửng trên không trung, khóe miệng nó dính máu tươi hờ hững quan sát bốn phía, mắt mở trừng trừng nhìn tộc loại bị tàn sát từng nhóm một, khuôn mặt có vẻ càng thêm dữ tợn, răng nanh dần dần nhô ra.
“Thánh La Sát đã bị trọng thương, trước tiên liên thủ giải quyết Thánh La Sát đã, không thể để một chuyến này phải uổng công được!
Nguyên Sắc lại đột nhiên gầm lên một câu.
Nghe tiếng quay đầu lại, Thánh La Sát vèo một tiếng, xông về hướng của y.
Nguyên Sắc chợt quay đầu, hơi sợ hãi, phát hiện người nói nhiều quả nhiên là sẽ không may nhất.
Khẩn cấp, một chưởng ảnh điên cuồng đánh ra thế như đào núi lấp biển lại bị từng đàn Điệp La Sát nhào tới tiêu diệt, cũng đánh cho đám Điệp La Sát ngăn cản đó tử thương bay loạn, thậm chí là huyết nhục văng tung tóe.
Nhưng một cái ngân trảo lại xuyên thấu qua huyết nhục đang bay tán loạn, bắt lấy cổ tay của y.
Nguyên Sắc trong nháy mắt mặt đối mặt với Thánh La Sát, lực đạo của người sau không đơn giản tránh được, Nguyên Sắc kinh sợ, điên cuồng đánh ra một chưởng.
Trên người Thánh La Sát tăng vọt ngân huy tựa như đang liều mạng, không hề tránh né, một trảo chộp tới mặt Nguyên Sắc.

Nó đã từng chịu thiệt trong tay Nguyên Sắc, biết một thân thịt béo của Nguyên Sắc vô cùng cổ quái, lần này trực tiếp hạ thủ lên mặt, cắm thẳng vào cặp mắt.
Nguyên Sắc kinh hãi, nhanh chóng nghiêng đầu tránh đi.
Thánh La Sát thuận thế móc ngược một trảo.
Nguyên Sắc chỉ cảm thấy một con mắt hoa lên, truyền tới sự đau nhức.
Ầm! Thánh La Sát bị một chưởng đánh ở khoảng cách gần đánh cho sặc máu buông tay bay ra, lợi trảo quét vào mắt Nguyên Sắc nhưng không thể móc mắt ra khỏi hốc mắt.
Mặc dù như thế, Nguyên Sắc đã phải rên rỉ một tiếng, một tay bưng một con mắt đang ứa máu.
Nhân cơ hội đó ùa lên, Điệp La Sát quần ẩu cắn xé, tầng tầng bao vây Nguyên Sắc lại nhưng lại phát hiện không cắn nổi, trong da thịt của Nguyên Sắc có pháp lực hộ thể quái lạ, cắn lúc nào cũng trượt.
“A!
Trong tiếng rống, hai cánh tay Nguyên Sắc rung lên dồn toàn lực truyền pháp lực qua đánh bay Điệp La Sát, một con mắt đang chảy máu, chỉ có một mắt là còn mở được.
Điệp La Sát dây dưa rất nhiều, càng lúc càng nhiều, đã không thấy rõ tình huống bốn phía nữa. Nghe được tiếng Ô Thường triệu hoán, Tuyết bà bà và Mục Liên Trạch dọn sạch cản trở rồi cùng tới, ý đồ nghe theo lời của Nguyên Sắc, liên thủ diệt Thánh La Sát rồi nói tiếp.
Nhưng đánh tan đám Điệp La Sát bay loạn chướng mắt, sau khi nhìn thấy Nguyên Sắc bị phá hủy một con mắt thì đều giật mình không nhỏ.
Cửu Thánh ai cũng có sở trường riêng, bọn họ đã từng giao thủ với Nguyên Sắc trong khi đấu nhau rồi, đừng nhìn Nguyên Sắc thân thể bất kham nhưng lại là một người đánh không chết, một thân thịt béo cực kỳ khó đánh, tám Thánh liên thủ cũng khó mà chế trụ được, làm người ta không làm gì được. Không ngờ hôm nay lại bị đánh mù một con mắt.
Phất tay quét sạch dây dưa bốn phía, Nguyên Sắc dùng độc nhãn nhìn ba người mới tới, trong con mắt lóe lên sự u oán, đột nhiên đánh tan Điệp La Sát đang ập từ trên xuống, phóng lên cao, dựa vào một thân hình người khác không làm gì được đấu đá lung tung, sau đó liều mạng thoát thân đi.

Với y, lúc này trạng thái của thân thể đã vô cùng khó coi, nguy hiểm nhất không phải là Điệp La Sát ở đây mà là một đám đồng bọn mới tới kia.
Ba người còn lại không ngừng đánh tan Điệp La Sát đang vây công, quan sát bốn phía, đã không thấy hình bóng của Thánh La Sát nữa, không biết đi đâu rồi, biết rõ La Sát triều trước mắt mà muốn tìm lần nữa thì có phần khó khăn.
Nhận thấy được Nguyên Sắc đã thoát thân, ba người ngay cả thương lượng đều không cần, liền có phản ứng giống vậy, nhao nhao mãnh liệt xuất thủ, đánh tan vướng víu để thoát thân.
Nhưng đúng lúc này, Thánh La Sát chợt hiện thân, từ trong đám Điệp La Sát trùng trùng điệp điệp, tuôn ra cản Mục Liên Trạch lại, oanh liệt giao thủ.
Nghe ra động tĩnh, Ô Thường và Tuyết bà bà lập tức quay lại, mở một đường máu vọt tới, muốn liên thủ giải quyết xong Thánh La Sát.
Trong lúc giao thủ, khi Thánh La Sát thấy hai người xuất hiện thì nhanh chóng lắc mình lui lại, lại có Điệp La Sát như thủy triều chen chúc mà đến.
Ba người cuồng loạn đánh giết, tùy tiện ra tay đã có hơn trăm con Điệp La Sát rơi xuống, muốn tách khỏi cản trở để truy sát.
Nhưng nào thấy được bóng dáng của Thánh La Sát nữa, khắp nơi là động tĩnh phi hành, không có cách nào nghe âm thanh biết được vị trí đoán được hướng đi của Thánh La Sát nữa. Chỉ cần Thánh La Sát trốn vào đám Điệp La Sát, bay ở trên hay dạt xuống dưới, hoặc là bên trái chợt hiện bên phải né, tiếng ầm ĩ che mắt, căn bản không thể nào phong tỏa được mục tiêu.
Cho dù ba người xông ngang xông loạn làm sao thì dường như vĩnh viễn thân ở trong La Sát triều vô tận, không có cách nào tưởng được rốt cuộc có bao nhiêu Điệp La Sát tụ tập ở nơi đây, gần giống như “Vô Viên Ma vực” mà Ô Thường thi triển, mà nơi này thì phải gọi là La Sát vực.
Ba người biết rõ tiếp tục như vậy nữa không phải là một biện pháp hay, tu vi cao tới đâu cũng không chịu nổi cảnh không ngừng tiêu hao pháp lực vô hạn như vậy. Một khi bị hụt pháp lực, không tránh khỏi phải chết trong tay đám yêu tinh mà bọn họ vốn không để trong mắt này.

Không giống với người bình thường, e rằng tu sĩ trong thiên hạ cùng nhau liên thủ như vậy, cửu Thánh bọn họ cũng ăn không tiêu. Một người khi đã động lòng, có tư tâm, có sợ hãi sẽ không ai không sợ chết mà cùng bọn chúng chiến đấu tới cùng.
Nhìn thấy đã mất đi cơ hội giải quyết Thánh La Sát, ba người không dây dưa nữa, tiếp tục ở lại đây hao tổn cũng không có ý nghĩa gì, bắt đầu đột phá vòng vây rời đi.
Nhưng lúc này Thánh La Sát lại hiện thân, lại xuất thủ lần nữa công kích Mục Liên Trạch, lại cản Mục Liên Trạch lại.
Vừa nghe thấy động tĩnh tranh đấu, Ô Thường và Tuyết bà bà lần nữa đánh tan trở ngại lên phía trước liên thủ, kết quả hai người vừa hiện thân, Thánh La Sát lần nữa biến mất trong đám Điệp La Sát, lại biến mất lần nữa.
Khi lần nữa bị kẹt trong việc đột phá vòng vây, Mục Liên Trạch lần nữa bị Thánh La Sát ngăn lại, lần này Ô Thường lại đánh tan trở ngại, đi thẳng tới chỗ Tuyết bà bà, gặp nhau thì hô lên:
“Thử lại một lần cuối cùng!
Tuyết bà bà gật đầu, sau đó liên thủ đánh ngược trở lại.
Nhưng vào lúc này, phất tay đánh tan dây dưa, Ô Thường đột nhiên xuất thủ, một chưởng ảnh vĩ đại hùng hồn đánh ra, Ma Diễm Liệt Sinh chưởng hung hãn đánh úp về phía Tuyết bà bà.
Bịch! Không kịp phản ứng, Tuyết bà bà giơ quải trượng lên chống đỡ, bị chấn động tới phun một ngụm máu tươi màu lam ra ngoài, người cũng bị chấn động rơi vào trong cơn triều Điệp La Sát, bị nhấn chìm trong đó.
“Ô Thường!
Tuyết bà bà lớn tiếng gào lên.
Mặt không chút thay đổi, Ô Thường xoay người điên cuồng đánh giết. Hắn ta tự nhận bằng vào thực lực của chính mình khó có thể giết chết Tuyết bà bà, vì vậy mới giúp Điệp La Sát một lần, xem Điệp La Sát có may mắn kia hay không.
Rõ ràng, Thánh La Sát không muốn tập kích những người khác, chỉ công kích Mục Liên Trạch trong ba người, dường như quấn chặt Mục Liên Trạch không thả. Hắn ta có thêm một cánh nặng là Tuyết bà bà, để lại

hai người cho Thánh La Sát giải quyết hắn cũng đủ cho hắn ta thoát thân rồi.
Đương nhiên, đây chỉ là một trong số những nguyên nhân.
Trưởng Tôn Di đã mất mạng, nếu như Mục Liên Trạch cùng Tuyết bà bà cũng chết ở nơi này, cho dù không thể có cơ hội tầm bảo trong Thương Tụng hành cung, không thể có cơ hội giết Thánh La Sát, trong cửu Thánh chết thêm nhiều chút ở đây cũng là một chuyện tốt.
Đã kiểm tra xong thực lực của Thánh La Sát, cho dù rời khỏi Điệp Mộng Huyễn giới ra bên ngoại giới cũng khó sinh ra bao nhiêu uy hiếp.
Đối mặt với sự vướng víu không ngừng quấn tới, tốc độ thoát thân của Mục Liên Trạch vốn là bị trở ngại, hơn nữa còn bị Thánh La Sát cản trở, bản thân lại không có cách nào giải quyết Thánh La Sát một cách thống khoái, gã cảm giác mình đã bị lâm vào trong vũng bùn, khó có thể tự kiềm chế.

Chương 2033: Phế tích (2)

Chương 2033: Phế tích (2)
Lại thấy Ô Thường và Tuyết bà bà không hiện thân tương trợ nữa thì lập tức ý thức được, dựa vào kinh nghiệm bản thân đã lui tới nhiều năm với đám này cũng có thể đoán ra được, mình sợ rằng đã trở thành vật để kiềm chân Thánh La Sát cho những người khác thoát thân rồi.
Đối mặt với sự vướng víu không dứt của đám Điệp La sát, trong lòng Mục Liên Trạch hiện lên sự sợ hãi, đã lâu rồi chưa cảm nhận được cảm giác sợ hãi khi tử vong tới gần như thế này.
Gã thấy được sự lạnh lùng và sát khí trong mắt Thánh La Sát.
Tại sao Thánh La Sát lại dây dưa đến cùng cùng với mình không thả, gã đoán được nguyên nhân. Bởi vì mình đã bẻ hai cánh của Thánh La Sát, làm đối phương bị dồn tới đường cùng phải gọi đồng bọn ra, Thánh La Sát chắc chắn sẽ theo gã đến chết không nhả. Thánh La Sát có thể không lo tới những người khác, nhưng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho gã.
Tứ cố vô thân, lại không có cách nào thoát thân, cảm giác tuyệt vọng này khiến gã thi pháp rống lên lúc đang giao thủ với Thánh La Sát:
“Ô Thường, lão yêu bà!
Không có ai trả lời, không có bất kỳ lời đáp nào từ phía Ô Thường và Tuyết bà bà, hối hận, cực kỳ hối hận, hối hận chớ nên tự đại tới đây.
Hối hận chớ nên có lòng tham, chớ nên tham lam Thương Tụng hành cung, tham niệm trong chốc lát lại làm mình phải lâm vào tuyệt cảnh!
Bị thương nặng, Tuyết bà bà nào còn có lòng thanh thản quan tâm tới gã nữa, bà ta cũng không có bản lĩnh chịu đòn như Nguyên Sắc, dưới sự đánh lén của Ô Thường hại bà ta suýt chút nữa không ứng phó kịp với đám Điệp La Sát đang chen tới, suýt chút đã bị xé sống, tóc tai bù xù, quần áo bị xé rách tả tơi.

Chật vật không chịu nổi đi dưới mặt đất, không bỏ trốn từ không trung, vết thương có vẻ nặng, đối mặt với La Sát triều vô biên vô tận, lại thêm sự tồn tại của Thánh La Sát, bà ta nhất định phải tìm kiếm con đường thoát thân ổn thỏa nhất.
Rơi trên mặt đất trong cuộc chém giết, rốt cuộc tìm được con sông khi trước thấy được trên không trung, nhảy xuống sông, pháp trượng vỗ lên mặt nước, cột nước lớn tận trời, trong nháy mắt ngưng kết thành băng trụ, đóng băng một đám Điệp La Sát lao tới trong băng trụ.
Bản thân Tuyết bà bà thì không vào trong băng mà hóa thành một vệt sáng xanh lặn xuống dòng nước để di chuyển.
Bùm! Băng trụ văng tung tóe, một đám Huyết La Sát vỗ cánh bị đóng băng làm băng vỡ ra, nhanh chóng truy tìm trên mặt sông, nhưng không tìm thấy tung tích của Tuyết bà bà nữa.
Không trung, đang điên cuồng phá vòng vây, Ô Thường cuối cùng đã thoát ra khỏi La Sát cuồng triều vô biên vô tận, lại thấy phía xa còn có Điệp La Sát đang liên tục không ngừng bay tới tập hợp ở đây.
Ô Thường tăng tốc vút không mà đi, không có trở ngại, tốc độ phi hành của hắn ta không phải đám Điệp La Sát đang đuổi tới có thể so sánh được.
Phía sau, Điệp La Sát tạo thành từng đoàn đang đuổi giết hắn, phía trước còn có Điệp La Sát đang không ngừng bay lên không trung chặn lại, đều bị hắn ta lóe lên tránh được, ném lại đám Điệp La Sát đang không ngừng chặn lại ở trên không trung về phía sau.
Vô số lưu quang như màn sáng lưu vân đuổi theo, tựa như núi cao lồng lộng áp tới, đuổi tới cùng không thả, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, Ô Thường lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng nguy nga như vậy ở Điệp Mộng Huyễn giới...
Đối mặt với Thánh La Sát cùng vô số Điệp La Sát vĩnh viễn vướng víu, không thể thoát khỏi, pháp lực của Mục Liên Trạch bị hao tổn, cuối cùng đã bị dồn tới bước đường cùng.
Quần áo tả tơi, toàn thân đầy thương tích, Mục Liên Trạch nhìn lợi trảo vừa xuyên qua buồng tim của mình, trên mặt là nụ cười thảm:
“Ta một đời tung hoành, không ngờ lại ngã xuống ở nơi này!

Thánh La Sát không hiểu gã nói cái gì, cũng không muốn biết gã đang nói cái gì, phập! Một cái trảo khác cắm vào mặt của gã, người kéo tới, răng nanh huyết hé miệng nặng nề cắn một cái trên cổ của gã, ồ ồ hút máu loãng trong cơ thể của gã.
Sau khi buông ra, Thánh La Sát một phát vặn rời đầu ra, hai tay ném đi, thi thể bay về hai phía khác nhau.
Một đám Điệp La Sát đuổi theo thi thể cướp đoạt xé rách, xé thi thể thành mảnh nhỏ.
Bốn phía không tìm được mục tiêu truy sát vây công, Điệp La Sát với số lượng khổng lồ bay lượn khắp nơi, khí thế oanh liệt biến mất dần.
Hai cánh vô lực chúi ở sau lưng, Thánh La Sát nhìn về hướng người xâm lăng thoát đi ở phía xa, phù không đứng đó không đi đuổi theo, cũng không còn sức lực để đi đuổi nữa. Ngân vân trên mặt từng bước ảm đạm, cả người chợt lung lay sắp đổ, hai mắt vô lực nhắm lại chợt rơi từ không trung xuống.
Chịu công kích liên tục của ngũ Thánh, thương tích quá nặng, nếu còn chịu nổi thì Thánh La Sát sẽ tự mình ứng phó, sẽ không để phải hi sinh nhiều đồng tộc tới chém giết như vậy. Nó cũng là vì đối mặt với hiện thực tàn khốc mà không còn cách nào khác...
Ba người Ngưu Hữu Đạo đã trốn vào trong lòng đất, không có cách nào, quá nhiều Điệp La Sát, nhiều đến mức làm chật chội cung thành, trong phòng đã không có cách nào ẩn thân nữa, cứ tiếp tục ở trong phòng chắc chắn sẽ bị Điệp La Sát phát hiện ra, không thể làm gì khác hơn là trốn vào trong lòng đất.
Né được một lúc, nhận thấy bên trên dường như không có động tĩnh nữa, Vân Cơ lên trước thăm dò, sau đó quay lại nói:
“Bên ngoài phần lớn Điệp La Sát dường như đã đi xa rồi.
Là đã đi xa, chen chúc truy sát người xâm lăng.
Ba người mới chui từ mặt đất ra, nhẹ nhàng ló đầu ra từ trong phế tích, bởi vì trên không trung còn thỉnh thoảng có Điệp La Sát bay qua.
Mà cả tòa cung thành trên cơ bản đều đã biến thành phế tích, trước đó có quá nhiều Điệp La Sát, những tòa nhà bên trong cung thành không chịu nổi La Sát triều khổng lồ tấn công như vậy, mặc dù Điệp La Sát không có lòng phá hủy nhưng vẫn đã bị hủy rồi.

Bốn phía chỉ còn lại thành bao quanh thật dày, vây bên trong thành chỉ còn lại cảnh đổ nát thê lương, thứ duy nhất còn hoàn chỉnh sừng sững là tòa đại điện tạo hình trụ từ kim loại kia, tòa nhà kim loại phong ấn Thánh La Sát mấy trăm năm đứng sừng sững trong đống phế tích.
Không trung mặc dù thỉnh thoảng có Điệp La Sát bay qua nhưng so với trước đó thì đã là rất an tĩnh rồi.
Bên cạnh cái hố sâu bị Thánh La Sát đánh ra, thi thể hiện nguyên hình của Trưởng Tôn Di bị đào ra, đã bị thịt nát xương tan.
Ba người ở xung quanh quan sát cũng không biết rốt cục Thánh La Sát cùng ngũ Thánh chém giết ra sao, không nói gì đã đánh đi xa, cho dù có mặt ở hiện trường nhưng tràn ngập Điệp La Sát, ba người không dám lộ diện, sợ là cũng không có cơ hội thấy rõ hết cảnh tượng đó như thế nào.
“Nhìn xem!
Vân Cơ chợt nhắc nhỏ một tiếng.
Ngưu Hữu Đạo và Tây Hải Đường thuận theo hướng nàng chỉ nhìn lại, chỉ thấy phía xa màn sáng như lưu huỳnh bay lượn đang trùng điệp bay về hướng này.
Mắt thấy thế phô thiên cái địa lại tới, ba người không thể không tiếp tục tránh vào trong lòng đất, núp phía dưới phế tích, từ trong khe hở phế tích nhìn trộm ra ngoài.
Không có cách nào, không có cách nào trao đổi với đám Điệp La Sát này, Thánh La Sát có thể trao đổi được thì lúc này lại lâm vào trạng thái mất hết tính người.
Ngay cả ngũ Thánh cũng không chịu nổi, ba người bọn họ thì càng đừng nói tới làm gì, vừa ló đầu ra nhất định sẽ gặp vây công, thêm nữa còn chưa biết tình huống giao chiến thế nào, hiện tại chỉ có thể ẩn thân.
Đợi khi thế phô thiên cái địa kéo tới, con ngươi của Ngưu Hữu Đạo đột nhiên co lại, bắt đầu lo lắng, nhìn thấy một con thủ lĩnh Huyết La Sát bay ở đầu tiên, ôm ngang trong tay chính là Thánh La Sát.
Sau khi dùng pháp nhãn quan sát gần hơn có thể nhìn thấy Thánh La Sát máu me khắp người, dường như đã lâm vào trạng thái hôn mê, hai cánh buông thõng vô lực.
Vân Cơ và Tây Hải Đường cũng nhìn chằm chằm, không biết tình huống gì, không biết Thánh La Sát sống hay chết.

“Cũng không biết hiện tại ngũ Thánh là tình huống gì.

Chương 2034: Chữa trị

Chương 2034: Chữa trị
Tây Hải Đường thì thầm một câu.
Ôm tới không chỉ là Thánh La Sát, còn có một vài Điệp La Sát trọng thương chưa chết.
Lúc này bên ngoài cung thành, Điệp La Sát trong trận giao chiến chưa chết còn đang giãy dụa trên mặt đất cũng được Điệp La Sát giáng từ trên trời xuống ôm lên.
Cả Điệp La Sát đã chết cũng được ôm lên.
Một trận chém giết oanh liệt nhìn như dài dằng dặc trên thực tế cũng mới không được bao lâu, nhưng thực lực của ngũ Thánh thật sự là quá cường đại, Điệp La Sát tử thương trong tay ngũ Thánh có thể tính bằng vạn.
Nhìn Điệp La Sát trùng điệp bay qua trên không trung, đang bay về hướng ngọn núi cao nhất bên ngoài cung thành.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nói với Vân Cơ:
“Đi, lẻn qua đó xem thử.
Vân Cơ biết hắn quan tâm tới sự sống chết của Thánh La Sát, gật đầu, thi pháp chui xuống đất, mang theo hai người đi về hướng mục tiêu.
Mấy lần lặng lẽ ló đầu ra khỏi mặt đất quan sát, dễ dàng tìm được nơi ở của Thánh La Sát, bởi vì tụ tập bên cạnh Thánh La Sát hầu như đều là Huyết La Sát.
Tìm được một điểm quan sát, ẩn thân sau một con đường dốc, nhẹ nhàng tách bùn đất trên tảng đá ra thành một cái khe hở quan sát bên ngoài.
Chỉ thấy Thánh La Sát vẫn được ôm ngang trong tay của Huyết La Sát.
Có mấy con Huyết La Sát đang dùng móng vuốt đào thân của một cây đại thụ che trời, không biết là muốn làm gì, ba người Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm.

Đợi khi đào từ trên thân cây ra một cái lỗ lớn chừng cái hố có thể chứa được người, Thánh La Sát được mấy con Huyết La Sát liên thủ đặt vào đó, như là đặt vào một cái quan tài vậy, thân ở trong đó nhưng Thánh La Sát lại im hơi lặng tiếng.
Chuyện này làm người ta cảm thấy rất giống đang chôn cất, Vân Cơ quay đầu liếc nhìn phản ứng của Ngưu Hữu Đạo, quả nhiên nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo đang hơi hí mắt, đôi môi căng thẳng.
Sau đó một màn kỳ quái xuất hiện, chỉ thấy một đám Huyết La Sát bay người lên cây, leo lên thân cây, dường như đang lấy yêu lực triệu hồi cái gì đó.
Nhanh chóng, chỉ thấy trên thân cây cổ thụ, bên trong cái lỗ đào ra lúc nãy bắt đầu có dịch thể sáng lên chảy ra từ trong hỗ đào của thân cây, dịch thể sền sệt phát quang chảy ra càng lúc càng nhiều, dịch thể đó dần dần bao trùm thân thể của Thánh La Sát lại.
Trong chốc lát sau, ánh sáng trên dịch thể lóe lên như đang hô hấp, lúc sáng lúc tối, nhịp điệu hô hấp càng rõ ràng hơn, lúc ánh sáng ảm đạm đi có thể thấy được cái bóng của thân thể Thánh La Sát ở bên trong chất lỏng.
Lại chờ một lúc sau, ba người Ngưu Hữu Đạo phát hiện ra điểm dị thường. Một cái cây đại thụ phát sáng ước chừng mấy chục người mới có thể ôm hết kia, vậy mà bây giờ ánh sáng phát ra trên lá cây đang lấy tốc độ mắt thường nhìn thấy được mà ảm đạm đi.
Nhìn qua những chỗ khác phát hiện những Điệp La Sát khác cũng đang làm y như vậy trên thân cây cổ thụ, thả Điệp La Sát bị thương vào trong thân cây, chỉ có điều đãi ngộ không bằng Thánh La Sát, không có Huyết La Sát trợ lực.
Cảnh tượng này làm cho đám Ngưu Hữu Đạo ý thức được, khả năng Thánh La Sát chỉ là bị thương, vẫn chưa chết, khả năng đây là một phương pháp chữa trị của tộc quần Điệp La Sát.
Đợi khi lá cây trên tán cây đã hoàn toàn ảm đạm không còn ánh sáng nữa, dịch thể bao bọc Thánh La Sát cũng dần mất đi ánh sáng. Một đám Huyết La Sát lại liên thủ đào Thánh La Sát từ dưới dịch thể lên, lại tới trước một cây đại thụ khác, lần nữa đào lỗ, lần nữa đặt Thánh La Sát vào trong đó, lần nữa lấy phương thức giống trước đó.

Đại thụ không có ánh sáng lại bị một đám Điệp La Sát đào ra rất nhiều cái hỗ, mang Điệp La Sát đã chết, hoặc là thu thập phần còn lại của chân tay đã bị cụt, gãy lại, nhét hết vào trong thân cây, giống như chôn cất, có thể khiến người ta cảm nhận rõ ràng được sự sinh tử của sinh linh trong thế giới này ở hình thái cộng tồn.
Ngưu Hữu Đạo như có suy nghĩ, e rằng chính như trước đây hắn đã nói, thế giới này mới là thế giới chân chính thuộc về Ngân Nhi.
Vân Cơ biết Ngưu Hữu Đạo quan tâm tới tình trạng của Thánh La Sát, lại lần nữa dẫn hai người bỏ chạy, tìm một điểm quan sát thích hợp hơn, vừa hay có thể nhìn chính diện vào hốc cây có Thánh La Sát.
Nhìn những nơi các có thể phát hiện ra có vài Điệp La Sát bị thương, sau khi ánh sáng trên cây đại thụ ảm đạm, quay lại đã khôi phục lại bình thường.
Phương thức chữa bệnh thần kỳ này thật sự khiến ba người mở rộng tầm mắt, chỉ có điều vẻ mặt của Ngưu Hữu Đạo vẫn rất nghiêm trọng, liên tục đổi hơn mười cây đại thụ, mỗi cây đều vĩ đại như thế, có thể hấp thu nhiều ánh sáng của đại thụ như thế nhưng lại vẫn chưa thấy Thánh La Sát tỉnh lại, có thể thấy được đã phải chịu bị thương nặng thế nào.
“Xem ra thương thế không nhẹ.
Tây Hải Đường chợt cảm thán một câu, hơi xúc động:
“Trưởng Tôn Di chết, không biết bốn Thánh khác có tình huống thế nào rồi.
Có thể may mắn chính mắt thấy một Thánh ngã xuống, muốn không cảm khái cũng không được. Cửu Thánh trở thành tám Thánh, có thể tưởng được, thế cục trong Thánh Cảnh thậm chí là toàn bộ Phiêu Miểu Các sẽ bị thay đổi lớn, cũng không biết có thể sản sinh ảnh hưởng gì với thế cục của toàn bộ thiên hạ hay không.
Vân Cơ nghe vậy thì nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, thấp giọng đáp:
“Không lo tới tình trạng của bốn Thánh khác thế nào, có một việc có thể khẳng định, nếu không có số lượng lớn Điệp La Sát tương trợ, rời khỏi nơi này, Thánh La Sát cũng rất khó là đối thủ của cửu Thánh.
Có vài tình huống đã tận mắt nhìn thấy.
Ngưu Hữu Đạo hiểu ý của nàng, lần này lấy Thánh La Sát ra thử, ở một mức độ nào đó đã xem như là thất thủ, rời khỏi Điệp Mộng Huyễn giới,

Thánh La Sát mà chống lại cửu Thánh sẽ rất nguy hiểm.
Tây Hải Đường:
“Nhìn tình hình trước mặt thì Thánh La Sát chỉ là bị thương nặng, may mắn cửu Thánh không cùng tới, bằng không cửu Thánh liên thủ, Thánh La Sát ngay từ đầu đã có thể phải gặp nạn rồi. Vị Thánh La Sát này cũng thật là, có thể triệu hoán ra La Sát triều tương trợ, ngay từ đầu phát hiện có điều không bình thường thì nên triệu hoán ra mới đúng, đơn độc liều mạng, lấy một địch năm, sao phải tự làm khổ mình như vậy.
Vân Cơ biết gã không biết một vài tình huống, nói cho gã biết:
“Không phải may mắn cửu Thánh không cùng nhau tới đâu, không cùng nhau tới là có nguyên nhân cả, Đạo gia đã sớm nghĩ tới tính nguy hiểm của chuyện này, đã sớm điều bốn người khác đi rồi.
Trong giọng nói của nàng đôi khi bất tri bất giác cũng sẽ gọi Ngưu Hữu Đạo là Đạo ra, có nguyên nhân là vì nghe quen cách xưng hô của Quản Phương Nghi, cũng có nguyên nhân ảnh hưởng không nhận thức được khác.
“Điều đi?
Tây Hải Đường kinh ngạc, không biết Ngưu Hữu Đạo còn có khả năng này, vậy mà có thể điều động bốn vị Thánh Tôn.
Ngưu Hữu Đạo nghe vậy thì lạnh lùng liếc Vân Cơ một cái:
“Ngươi biết nhiều quá nhỉ, ở lâu với Hồng Nương nên càng ngày càng có nhiều khuyết điểm, có phải là do ta quá dễ nói chuyện không?
Lời nói khá nặng nề, lúc này tâm tình của hắn vốn dĩ không được tốt.
Nghe thấy lời ấy lại nhìn thái độ của đối phương, Vân Cơ lập tức ý thức được mình đã lỡ lời, có một số việc một khi bại lộ, một khi Tây Hải Đường rơi vào tay một trong mấy Thánh khác mà tiết lộ ra cái gì làm bốn Thánh khác biết bản thân mình bị điều đi, rất nhiều chuyện e rằng cũng sẽ bị bại lộ.
Bên Hồ tộc, bên Viên Cương, bên Ngao Phong, bên Lam Minh, quan hệ với bên này sẽ bị bại lộ hết, một câu nói vô ý mang tới hậu quả là tính đại nạn.
Bị Ngưu Hữu Đạo dùng lời nói trách cứ, trên mặt Vân Cơ bỗng nhiên xuất hiện sự xấu hổ, nàng cũng biết những lời này của nàng thật sự là lắm miệng không nên nói, đã liên lụy quá lớn.

Tây Hải Đường nhìn thấu sự bất thường, hỏi:
“Có ý gì?
Ngưu Hữu Đạo:
“Có một số việc vẫn là không biết thì tốt hơn, đến lúc cần biết tự nhiên sẽ biết, bằng không đối với tất cả mọi người đều không có chỗ tốt gì.

Chương 2035: Hai người đi ra (1)

Chương 2035: Hai người đi ra (1)
Đây không chỉ là lời nói suông, đến lúc đó, một khi có khả năng gây nguy hại đến bên này, Ngưu Hữu Đạo không muốn cũng phải nghĩ đến việc diệt khẩu Tây Hải Đường.
Hắn không phải Viên Cương, việc diệt khẩu, hắn hoàn toàn có thể làm được.
Tây Hải Đường nhíu mày, chuyện này không phải chuyện đùa, có một số việc không minh bạch đương nhiên là có nghi ngờ.
Vân Cơ biết một câu nói vô ý đã gây ra phiền toái, vội vàng nói tránh đi:
“Hiện tại không biết tình huống của bốn người khác, cũng không biết bốn người không vào đây sau khi biết được tình huống có thể vào đây hay không, một khi đi tới đây lần nữa, với tình huống hiện tại của Thánh La Sát sợ là sẽ gặp phải nguy hiểm.
Ngưu Hữu Đạo:
“Nhìn tình trạng khôi phục của những Điệp La Sát khác, đến khi bốn Thánh khác tới, Thánh La Sát cũng có thể khôi phục rồi. Có nhiều Điệp La Sát bảo vệ như vậy, bốn người khác muốn đắc thủ cũng không dễ dàng. Hiện nay phải xem bốn người Ô Thường có còn sống rời đi hay không trước đã.
Tây Hải Đường:
“Vậy trở về thôi! Đến lối ra hỏi đương nhiên sẽ biết có người còn sống rời đi hay không. Mà ta cũng không tiện rời khỏi Vạn Thú Môn quá lâu, bằng không cũng không tiện để giải thích.
Vừa mới nói xong, ở miệng lỗ quan sát đột nhiên có cái gì hiện lên, ba người quay đầu nhìn lại, thấy được một đôi mắt ghé vào lỗ hổng nhìn vào bên trong.

Chắc là động tĩnh nói chuyện nhất thời không chú ý mà bị nhận ra, ba người thầm nghĩ không ổn rồi.
Quả nhiên, ầm! Một cái móng vuốt chui từ dưới đất lên chen vào.
“Đi!
Vân Cơ quát lên một tiếng.
Một con Huyết La Sát độn thổ vào tấn công bị một chưởng của Tây Hải Đường đánh bay ra ngoài, ba người nhân cơ hội chui xuống đất rời đi.
Một đám Điệp La Sát sau khi bị kinh động liền nhanh chóng vọt tới, đào móc cực nhanh.
“Ra đây! Mau ra đây! Không dám ra gặp người sao?
Hoang Trạch tử địa, trên một tòa sơn lâm, địa điểm hẹn gặp, La Thu đột nhiên thi pháp lớn tiếng gào thét.
Ở đây chờ ước chừng đã một ngày nhưng vẫn không thấy Ngân Cơ lộ diện, ông ta biết, chắc là Ngân Cơ sẽ không xuất hiện. Ngân Cơ thầm nghĩ muốn gặp nữ nhi, không muốn gặp ông ta, có lẽ sợ là ông ta lại hạ sát thủ.
Nhưng ông ta muốn gặp nữ nhân kia một lần, ông ta đã từng sủng ái nàng như vậy, thậm chí bởi vì nàng mà dẫn tới Ô Thường nổi dậy, nhưng kết quả cuối cùng làm ông ta vô cùng tức giận. Nữ nhân kia lại lừa ông ta nhiều năm như vậy, bảo ông ta làm sao chịu nổi!
Bất kể có tức giận kêu thế nào vẫn không thấy bóng dáng người nào, cũng không thấy bất kỳ lời đáp nào.
Ở một tòa sơn lâm khác cách nơi đó khá xa xôi, Hắc Vân hiện thân đi lên Vân Vụ sơn nhai, đi tới bên cạnh Ngân Cơ, nói:
“Lão tộc trưởng, La Thu đi rồi.
Ngân Cơ yên lặng gật đầu, tinh thần chán nản, La Thu lãnh khốc vô tình muốn bức tử nàng, còn mang con tới uy hiếp nàng, cảnh tượng đó, nàng khắc cốt ghi tâm không bao giờ quên.
Trên Hải Thượng lục địa diện tích không coi là nhỏ. Bên bờ biển, Đốc Vô Hư đứng chắp tay mặt nhìn về phía biển rộng.
Ông ta đã tự mình thăm dò, vết tích ở hiện trường tranh đấu chứng minh thủ hạ báo cáo không sai, đích thực là có tu sĩ tu vi Nguyên Anh kỳ xuất thủ.

Thầy trò Diệp Niệm và Ngao Phong rốt cục là có chuyện, làm thế nào có được Vô Lượng quả, ông ta vẫn luôn muốn biết vấn đề này.
Một người phi thân đi tới, hạ xuống cạnh ông ta. hai tay dâng một phong thư:
“Thánh Tôn, thánh địa cấp báo!
Đốc Vô Hư quay đầu nhìn chằm chằm thư trên tay gã ta, sau đó mới tự tay nhận chậm rãi mở ra xem, quét mắt nhìn nội dung trên đó, con ngươi đột nhiên co lại:
“Thánh La Sát!
Vèo! Người tới ngẩng đầu phát hiện Đốc Vô Hư đã biến mất rồi, đã bay về phía xa xôi.
...
Thảo nguyên, trên sườn núi cao, tay áo Lữ Vô Song bay bay, có thể nhìn thấy đại quân Tần quốc ở phía xa.
Một con kim sí bay từ trên trời xuống, người chuyên phụ trách sự vụ Viên Cương ở Phiêu Miểu Các, cũng là người của Vô Song Thánh Địa, sau khi nhận được tình báo thì nhanh chóng đi tới bên người Lữ Vô Song, dâng thư bẩm báo:
“Thánh Tôn, bên Yêu Ma lĩnh truyền tới tin tức nói Viên Cương đã quay trở về Ma cung ở Yêu Ma lĩnh rồi.
Lữ Vô Song quay đầu:
“Đã trở về rồi ư?
Người đưa tin:
“Vâng! Nói là nửa đường Viên Cương chặn được Phùng Quan Nhi lại, đã mang người về Yêu Ma lĩnh rồi.
“...
Lữ Vô Song không nói gì, còn phải khiến người ta ở đây bố trí cạm bẫy, một khi phát hiện ra tung tích của Phùng Quan Nhi hoặc Viên Cương sẽ lập tức báo tới, hóa ra là công cốc, một chuyến phí công rồi.
...
Trong một sơn trang tạm thời được trưng dụng, bên trong lầu, một mình Lam Đạo Lâm tĩnh tọa trầm mặc, ông ta cũng phát hiện đã phí công một chuyến.

Người thì đã bắt được, mạng lưới hiến mạng bức tử Hồng Vận Pháp, còn có cả mạng lưới thông báo tin tức giật dây Gia Cát Trì đều đã bắt được rồi.
Tra! Lam Đạo Lâm vừa đến lập tức ra lệnh cho Ma Thiên tông nghiêm tra tới cùng.
Tra cũng tra ra được, dưới nghiêm hình thẩm vấn thì tra ra hai người trong mạng lưới, đều chỉ về cùng một người, tổng quản Ban Hải của Vô Biên Các.
Còn như Ban Hải đang ở đâu, hai người không biết, kết quả này khác gì không tra, Ban Hải đã chạy cùng với Lam Minh rồi mà.
“Thánh Tôn, thánh địa gửi cấp báo cho ngài!
Trưởng lão đốc tra của Ma Thiên tông bước nhanh tới, dâng cấp báo.
Đường dây liên lạc riêng với Lam Đạo Lâm ở bên này lúc này lại phát huy tác dụng khác. Đồ đệ Thanh Cửu của Lam Đạo Lâm biết Lam Đạo Lâm đang ở Ma Thiên tông nên lợi dụng đường dây này trực tiếp đưa tin cho Lam Đạo Lâm.
Nhận thư vào tay vừa xem, Lam Đạo Lâm hơi hí mắt, tự thì thầm một tiếng:
“Thánh La Sát.
Sau đó đứng dậy quay đầu lại nói:
“Tiếp tục thẩm vấn, lưu ý tỉ mỉ, đi theo dấu vết của bọn chúng, nếu có phát hiện gì lập tức đưa thư báo cáo.
Trưởng lão Ma Thiên tông chắp tay lĩnh mệnh:
“Vâng!
Vèo! Đi ra khỏi lầu các, trong giây lát Lam Đạo Lâm xông lên trời.
...
“Người nào?
Cửa ra Điệp Mộng Huyễn giới, đệ tử của Vạn Thú Môn thủ vệ ở đó phát hiện có người tới thì không quan tâm vọt thẳng tới, cảnh giác quát một câu.
Người tới vậy mà không quan tâm, lắc mình một cái đi qua, nhanh đến mức bên này không phản ứng kịp đã biến mất rồi.
Tốc độ cực nhanh khiến các đệ tử nhìn nhau, Kỳ Vạn Đồng cũng đã bị kinh động, lắc mình qua đây, hỏi:

“Người nào đó?
“Không biết, không thấy rõ!
Đệ tử thủ vệ lắc đầu.
Thân hình Kỳ Vạn Đồng lóe lên cũng ra khỏi Huyễn giới, phát hiện lính gác phía ngoài cũng đang ngạc nhiên, hỏi lại:
“Có nhìn rõ vừa rồi là ai đi ra không?
Một người nói:
“Nhìn hình thể thì hình như là... như là...
Kỳ Vạn Đồng cả giận nói:
“Cớ gì mà phải ấp a ấp úng, giống như gì?
Đệ tử vội vàng trả lời:
“Không thấy rõ tướng mạo, nhưng thân hình đặc thù, còn cả tốc độ phá không mà đi, tu vi mà người bình thường khó đạt tới, chắc hẳn là Nguyên Sắc Thánh Tôn.
Nguyên Sắc? Kỳ Vạn Đồng sửng sốt, có phần khó hiểu, không biết tại sao Nguyên Sắc lại như thế? Vội vã như vậy, ngay cả mặt mũi cũng không nhìn đã đi, ông ta còn đang chờ ở trong để đón họ trở lại đó.
Chỉ có điều cũng có thể hiểu được, người ta có thân phận gì, còn cần phải chào hỏi những người như bọn họ hay sao? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi cũng rất bình thường.
Thật tình không biết, xiêm y của Nguyên Sắc đã nát bấy, lại mù mất một mắt, không muốn để cho người của Vạn Thú Môn nhìn thấy bộ dạng chật vật của y tránh làm hỏng hình tượng, vì vậy mới nhanh chóng rời đi.
Những người khác đâu? Kỳ Vạn Đồng vừa quay đầu nhìn về phía cửa vào, năm người tiến vào, sao lại chỉ có một mình Nguyên Sắc xuất hiện chứ?
Dưới sự khó hiểu, Kỳ Vạn Đồng lại xoay người lần nữa trở về trong Điệp Mộng Huyễn giới.
Nhưng mới vừa vào Huyễn giới trong chốc lát, trước đó làm việc ở trong Huyễn giới, các đệ tử đang ở trong khu quang thảo thì đột nhiên hô lớn hô nhỏ rồi nhao nhay bay vút về hướng lối ra.
“La Sát triều! La Sát triều...
Mơ hồ có thể nghe được tiếng hô cảnh báo liên tiếp.

Chương 2036: Hai người đi ra (2)

Chương 2036: Hai người đi ra (2)
Kỳ Vạn Đồng dõi mắt nhìn theo, hai mắt trợn to thêm vài phần, chỉ thấy phía xa có ánh sáng nhập nhòe chằng chịt bay lượn tới, tư thái trùng trùng trùng điệp điệp, hoàn toàn không phải La Sát triều ông ta từng thấy có thể so được, có thể nói là bị giật mình không nhỏ.
Đệ tử lui về nhao nhao tới bên cạnh ông ta, sợ hãi đưa tin:
“Thái Thượng trưởng lão, La Sát triều tới!
Kỳ Vạn Đồng:
“Ta thấy rồi, không cần ngươi nhắc nhở!
Có đệ tử nói:
“Thái Thượng trưởng lão, tới rồi, rút lui trước thôi!
Kỳ Vạn Đồng không nói gì, cau mày khó có thể ra quyết định, mấy vị Thánh Tôn còn ở bên trong đó, hiện giờ bọn họ rút lui dường như rất không thích hợp.
Nhưng mà Điệp La Sát mênh mông cuồn cuộn tới đã xông vào khu vực quang thảo phạm vi lớn, cũng ép về phía này, nhất là nhìn thấy dẫn đầu vọt tới là nhóm Huyết La Sát lớn thì càng sợ hãi không ngừng. Nhìn thấy tư thế vọt tới không có ý ngưng lại, Kỳ Vạn Đồng không thể không phất tay quát lên:
“Mọi người rút lui!
Một đám đệ tử Vạn Thú Môn lập tức nhao nhao lắc mình rút lui, trong nháy mắt toàn bộ đã vội vã rời khỏi Điệp Mộng Huyễn giới.
Ai ngờ lần này lại không như bình thường, mọi người mới ra tới bên ngoài, còn đang muốn phân tích tình huống dị thường bên trong Huyễn giới thì lại thấy cửa ra vào có dị động khác, số lượng lớn Điệp La Sát lao ra, nhóm dẫn đầu lao ra chính là Huyết La Sát vô cùng hung hãn.
Đệ tử của Vạn Thú Môn đều kinh hãi, lập tức lần nữa lắc mình thoát đi.

Có đệ tử trốn đi chậm lập tức bị đàn Điệp La Sát chen chúc ra nuốt chửng, kêu lên tiếng kêu thê lương thảm thiết.
Lấy Kỳ Vạn Đồng cầm đầu đệ tử Vạn Thú Môn chạy được không bao xa thì ngừng, phát hiện ra có một lượng lớn Điệp La Sát vẫn không tiếp tục truy kích, đang bay lượn đầy trời.
Mọi người giật mình, chưa từng thấy lượng Điệp La Sát lớn như vậy chạy ra khỏi Huyễn giới.
Điệp La Sát chen chúc ra ngoài, trên người không còn ánh sáng nữa, toàn bộ đã bị ánh sáng mặt trời áp chế, cũng chỉ ở trong bóng đêm thì nó mới có thể tự mình tỏa ra ánh sáng lung linh.
Còn có một điều rất rõ ràng, Điệp La Sát nhao ra dùng hai cánh tay che mắt, đang quen với hoàn cảnh u ám trong Huyễn giới, hiển nhiên không có cách nào thích ứng được với ánh mặt trời mạnh mẽ của nhân gian.
Đối với những yêu tinh quen sống trong sự âm u này thì hầu như không có cách nào mở mắt nhìn thứ gì được nữa.
Rất nhanh, Điệp La Sát bay loạn lại nhao nhao quay về, nhanh chóng trốn từ cửa vào trở về trong Huyễn giới.
Trong Điệp cốc lại khôi phục sự thanh tịnh, chỉ là trên mặt đất có thêm mấy thi thể của đệ tử Vạn Thú Môn mà thôi.
Đối với hành động nhanh chóng rút về của Điệp La Sát, đệ tử Vạn Thú Môn cũng không có gì ngoài ý muốn. Đã qua lại nhiều năm như vậy, bọn họ biết rõ không chỉ có nguyên nhân là ánh mặt trời, Điệp La Sát căn bản là không có cách nào thích ứng với hoàn cảnh của nhân gian.
Trước đây bắt Điệp La Sát ra để nghiên cứu, chưa tới vài ngày đã chết mất rồi.
Kỳ Vạn Đồng lại dẫn người về cửa vào.
Đứng ở cửa vào, Kỳ Vạn Đồng có phần do dự, biết lúc này lại vào nữa thì rất nguy hiểm, nhưng nghĩ đến việc còn có mấy vị Thánh Tôn ở bên trong, cuối cùng vẫn kiên trì lắc mình một cái xông vào, vừa vào bên trong lập tức nhìn thấy Điệp La Sát bay múa đầy trời đang tùy tiện ngông cuồng.
Trước đây Điệp La Sát có phần sợ hãi khu quang thảo, lúc này có vẻ hơi điên cuồng, đang trắng trợn phá hủy khu quang thảo trồng trọt của Vạn

Thú Môn, hủy hoạt tâm huyết nhiều năm của Vạn Thú Môn trong chốc lát.
Nhìn thấy có người xuất hiện, một đám Điệp La Sát lần nữa nhào tới, Kỳ Vạn Đồng nhanh chóng lắc mình lui lại, lại trở lại thế giới bên ngoài.
Có mấy con Điệp La Sát lao ra ngoài sau đó lại nhanh chóng bay vòng trở về trong Huyễn giới.
Cách lối ra hơi xa chút, Kỳ Vạn Đồng vuốt râu trầm ngâm, bên trong, tình trạng của Điệp La Sát rõ ràng là không bình thường, nhất định là đã xảy ra chuyện, không biết mấy vị Thánh Tôn đã làm những gì, lẽ nào có liên quan tới Thánh La Sát?
Sau một lúc cân nhắc, Kỳ Vạn Đồng quay đầu lại nói:
“Đưa tin lại tông môn báo cáo tình huống bên này, ra lệnh lập tức triệu tập một nghìn đệ tử qua đây!
“Vâng!
Đệ tử lĩnh mệnh nhanh chóng trở về thi hành.
Có đệ tử kề sát vào người Kỳ Vạn Đồng, rỉ tai:
“Thái Thượng trưởng lão, hình như bọn chưởng môn còn ở bên trong, không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?
Sắc mặt Kỳ Vạn Đồng nghiêm lại, Vạn Thú Môn đã từng có một vị chưởng môn mất tích trong Huyễn giới, chỉ mong đừng xảy ra tình trạng tương tự thế nữa, bằng không nội bộ tông môn sẽ lại xuất hiện một phen tranh đoạt quyền lợi nữa, không tránh được sẽ nội loạn một trận...
Trên không trung nhanh chóng bay tới, gần tới cửa ra của Huyễn giới, Ô Thường ngây ngẩn cả người, phát hiện cửa ra của Huyễn giới lại đã bị số lượng lớn Điệp La Sát phong tỏa rồi, không biết là tình huống gì đây.
Hắn ta không biết Nguyên Sắc đi đầu thoát đi trước một bước đã dẫn tới Điệp La Sát đuổi giết.
Quay đầu nhìn lại, từ trên cao nhìn về phía xa cũng có số lượng lớn Điệp La Sát đang đuổi theo, không biết trước cửa có tình huống gì, cũng không biết trong đám Điệp La Sát đuổi phía sau có Thánh La Sát hay không, sau khi hơi do dự vẫn vọt về phía cửa ra.
Không cần phải nói, hành động này lập tức chọc những Điệp La Sát ở cửa ra xông lên cùng vây công, nhưng mà căn bản không đỡ được thế đột phá vòng vây của Ô Thường.

Âm thầm chém giết xong, ngoại trừ lại có một đám Điệp La Sát tử thương ra thì không sinh ra nhiều ảnh hưởng lớn đối với Ô Thường.
Lắc mình một cái gặp ánh mặt trời, lại thấy đệ tử Vạn Thú Môn, Ô Thường âm thầm thở ra một hơi.
“Tham kiến Thánh Tôn!
Một đám đệ tử Vạn Thú Môn nhanh chóng tiến lên hành lễ.
Ô Thường trầm giọng hỏi:
“Vì sao ở cửa lại có nhiều Điệp La Sát đến vậy?
Kỳ Vạn Đồng đi nhanh tới phía trước, trả lời:
“Hình như là do Nguyên Sắc Thánh Tôn mới ra ngoài.
Ô Thường hơi giật mình, thoáng cái liền phản ứng lại, đoán được chắc là Điệp La Sát truy sát Nguyên Sắc rời đi trước một bước, hỏi:
“Nguyên Sắc đâu?
Kỳ Vạn Đồng:
“Đi vội vội vàng vàng, bọn ta ngay cả người của Nguyên Sắc Thánh Tôn cũng không nhìn rõ, Nguyên Sắc Thánh Tôn liền đi rồi, không biết đã đi đâu.
Ô Thường hờ hững hừ lạnh một tiếng, trong lòng cảm thấy buồn cười, đại khái đoán được bởi vì dáng vẻ bôi nhếch nên Nguyên Sắc không có mặt mũi gặp người khác.
Chính hắn cũng có thể đoán được, người vào đó người thì chết người bị thương, chắc cũng chỉ có một mình hắn có chút thể diện.
Không nói nhiều nữa, hắn cũng không có ý muốn đi, chuẩn bị thủ ở đây nhìn xem Mục Liên Trạch và Tuyết bà bà bị hắn ám toán còn có thể còn sống ra ngoài hay không. Nếu như chỉ còn nửa cái mạng thì hắn không ngại lại nhân cơ hội đưa nốt một đoạn đường.
Thấy hắn canh giữ ở lối ra không nói thêm gì, cả đám đệ tử Vạn Thú Môn đều nơm nớp lo sợ không được tự nhiên.
Kỳ Vạn Đồng rất muốn hỏi bên trong đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà lại không dám hỏi.
Cũng có chỗ cảm thấy buồn bực, Nguyên Sắc vừa ra ngoài liền đi, vị này thủ tại chỗ này để làm chi, khiến cho mọi người đều không được thoải mái.

Có một số việc ông ta căn bản không biết, không biết Nguyên Sắc bị Ô Thường gài bẫy tới thử thực lực của Thánh La Sát, không biết Mục Liên trạch bị Ô Thường ném cho Thánh La Sát, không biết Tuyết bà bà bị Ô Thường ám toán, càng không biết Trưởng Tôn Di đã chết ở trong đó rồi. Đương nhiên cũng không biết Ô Thường chờ ở chỗ này là đang há miệng chờ sung, đang chờ xem có cơ hội đưa Tuyết bà bà và Mục Liên Trạch vào chỗ chết hay không.

Kỳ thực Ô Thường đã cho rằng khả năng Mục Liên Trạch ra ngoài được không lớn, dưới tình huống đó bị quấn lấy rất khó có thể thoát thân, trừ phi Mục Liên trạch thu thập được Thánh La Sát, bằng không thì không thể tránh nổi một kiếp trong La Sát triều được.

Chương 2037: Há miệng chờ sung

Chương 2037: Há miệng chờ sung
Hắn không tin Tuyết bà bà còn có thể đi cứu Mục Liên Trạch, chỉ sợ không bỏ đá xuống giếng là may rồi.
Không hiểu nổi Ô Thường là có ý gì, Kỳ Vạn Đồng lặng lẽ tới một bên, nói thầm mấy câu với một tên đệ tử.
Đệ tử rời đi, một lúc lâu sau lấy tới một cái ghế.
Kỳ Vạn Đồng tự mình bê cái ghế tới bên cạnh Ô Thường, ai ngờ còn chưa kịp mở miệng mời ngồi, Ô Thường liếc mắt qua một chưởng cách không đánh tới, phừng! Cái ghế hóa thành bột mịn.
Ô Thường căn bản không quen nằm hay ngồi một cách tùy tiện, đối đãi với cơ thể mình luôn tương đối hà khắc.
Hành động này lại dọa cho Kỳ Vạn Đồng sắc mặt đại biến, không biết có phải mình đã làm sai cái gì hay không, nhưng lại không thấy phản ứng dư thừa nào từ Ô Thường, không thể làm gì khác hơn là im lặng đứng một bên.
Mà nên tới thì đúng là vẫn tới, một thân ảnh đột nhiên lóe ra từ trong Điệp Mộng Huyễn giới.
Một tên đệ tử của Vạn Thú Môn còn chưa kịp phản ứng xem có chuyện gì xảy ra người đã bị quay một vòng, dừng lại thì phát hiện áo khoác của mình bị người ta kéo mất rồi.
Tuyết bà bà tóc tai bù xù hạ xuống đất, trên người đã trùm y phục của đệ tử Vạn Thú Môn, chỉ vào Ô Thường quát chói tai:
“Ô Thường!
Không nói hai lời, trượng như sấm sét, đánh về phía Ô Thường.
Ô Thường đánh ra một chưởng, chưởng va chạm với đầu trượng ầm ầm, uy lực giao thủ chấn động đến đất rung núi chuyển khiến đệ tử của Vạn

Thú Môn đều là vẻ mặt kinh hãi, lĩnh giáo được thực lực của cửu Thánh cường hãn bậc nào.
Gió mạnh nổi lên bốn phía càng khiến đệ tử có tu vi hơi kém của Vạn Thú Môn khó có thể đứng vững.
Ô Thường lảo đảo lui về phía sau hai bước, luận tu vi pháp lực chân chính thì so ra hắn còn kém xa Tuyết bà bà.
“Hừ!
Sau một kích, Tuyết bà bà hừ lạnh:
“Mối thù này sau ta sẽ tìm ngươi tính sổ!
Sau đó lắc mình một cái, rời đi.
Ô Thường trầm mặc nhìn theo, không làm gì nữa, một kích này là để thăm dò, đã biết thực lực của Tuyết bà bà còn đó, có đánh tiếp cũng khó mà đắc thủ, chỉ có thể thôi.
Đệ tử Vạn Thú Môn sợ hết hồn hết vía, không ít người nhìn nhau, không hiểu nổi là có ý gì.
Thân ở trên không trung, Tuyết bà bà chợt kêu lên một tiếng đau đớn, trong miệng sặc ra một ngụm lam huyết, vội vàng giơ tay gạt vết máu trên môi, quay đầu lại liếc nhìn về phía sau, nhanh chóng bay về phía mặt đất, độn vào sơn lâm, biến mất...
Ô Thường đang coi chừng cửa ra của Điệp Mộng Huyễn giới bỗng nhiên quay đầu, nhìn về hướng Tuyết bà bà rời đi, ánh mắt lóe lên.
Hắn đột nhiên ý thức được mình có khả năng đã bị lão yêu bà lừa gạt rồi, khả năng đã bỏ lỡ cơ hội tốt tru diệt lão yêu bà!
Gương mặt dần dần căng lên, hoài nghi cũng không có tác dụng, người đã chạy, đã mất đi cơ hội thử dò xét, bằng vào bản lĩnh của lão yêu bà, một khi thoát khỏi tầm mắt mà muốn đuổi kịp thì cơ bản không thể nào.
Ngoại trừ ánh mắt lạnh lẽo lóe ra thì khuôn mặt hắn vẫn thờ ơ không nhìn ra điều khác thường gì, chỉ có điều đột nhiên lại vung một tay ra.
Bùm! Một tên đệ tử Vạn Thú Môn đột nhiên bị chưởng lực đó đánh cho tứ phân ngũ liệt, huyết nhục văng tung tóe.
Tất cả đệ tử của Vạn Thú Môn đều thất kinh, sau đó lui ra không ít, không có ai dám tới gần Ô Thường nữa.
Không ai dám chạy, trong lòng lại tràn tràn đầy cảm giác sợ hãi, người trước mắt, là người mà bọn họ không dám phản kháng, hoàn toàn là tâm

tính chịu tùy ý làm thịt.
Ô Thường đứng ở đó bất động, những người khác cũng không dám lộn xộn nữa, đều giống như cọc gỗ đứng lặng ở đó.
Khi màn đêm buông xuống, một thân ảnh giáng từ trên trời xuống. La Thu tới nhìn thấy tình hình ở trước mắt thì không biết có ý gì, nhất là Ô Thường lại ở nơi này.
Sau khi ông ta trở lại Đại La Thánh Địa mới biết tin tức Thánh La Sát hiện thân, lập tức chạy tới đầu tiên.
Lại thêm một người nữa, Kỳ Vạn Đồng tâm hoảng ý loạn, dẫn đầu bái kiến:
“Tham kiến Thánh Tôn!
Ông ta vừa lên tiếng, đệ tử khác của Vạn Thú Môn mới biết lại có thêm một người trong cửu Thánh tới, cùng nhau hành lễ:
“Tham kiến Thánh Tôn!
La Thu hỏi Ô Thường:
“Ngươi ở đây để làm chi?
Ô Thường nhẹ nhàng trả lời:
“Ngươi tới làm gì, ta tới làm cái đó.
Tình huống có phần không bình thường, La Thu nhìn chăm chú về phía Kỳ Vạn Đồng, hỏi:
“Có chuyện gì xảy ra rồi?
Điều này làm cho Kỳ Vạn Đồng không biết nói thế nào, ngay trước mặt Ô Thường, có nhìn thấy tình huống cũng không dám nói ra khỏi miệng.
Sắc mặt La Thu hơi trầm xuống:
“Ta hỏi ngươi đó, ngươi không nghe thấy à?
Kỳ Vạn Cùng mang vẻ mặt đau khổ, chắp tay nói:
“Hồi bẩm Thánh tôn, ta quả thực không biết là có chuyện gì.
Ánh mắt còn liếc về phía Ô Thường đang đưa lưng về phía mình, rõ ràng nháy mắt với La Thu.
Đổi lại là lúc bình thường thì sẽ không vô lễ như thế, nhưng trước mắt ông ta thật sự là bị ép tới không còn cách nào, vừa rồi Ô Thường còn giết một tên đệ tử của Vạn Thú Môn, đến bây giờ còn chưa ai dám nhặt xác cho đệ tử kia.

La Thu đã hiểu, không tiếp tục làm khó ông ta nữa, lần nữa nhìn chằm chằm Ô Thường, hỏi:
“Có chuyện gì?
Ô Thường quay đầu lại liếc mắt nhìn ông ta một cái, không nói hai lời đột nhiên lắc mình rời đi.
Nếu La Thu tới, hắn sẽ không ở lại đây chờ Mục Liên Trạch nữa.
Hắn vốn đoán Mục Liên Trạch ngay cả khả năng còn sống đi ra cũng không lớn, nhất là lúc này còn chưa thấy Mục Liên Trạch đi ra. Nếu như thế, vị trí này để cho La Thu là được rồi. Hắn tin rằng nếu như La Thu thật sự gặp được cơ hội hạ thủ Mục Liên Trạch thì La Thu sẽ không bỏ qua, giống hắn thôi.
Đứng trong cửu Thánh đã nhiều năm như vậy, đã quá hiểu tính tình của nhau rồi.
Trên không trung lại có một người mới tới, dường như là đi qua người Ô Thường, người đến dừng ở không trung một chút, quay đầu nhìn Ô Thường mới rời đi, sau đó nhìn về phía cửa vào Điệp cốc rồi lắc mình tới bên người La Thu.
“Tham kiến Thánh Tôn!
Kỳ Vạn Đồng lại lên bái kiến một câu dẫn tới chúng đệ tử nhao nhao hành lễ, bái kiến.
Người tới là Đốc Vô Hư, đi tới bên cạnh La Thu hỏi một câu giống vậy:
“Có chuyện gì thế?
La Thu:
“Ta cũng vừa tới đây, đang hỏi tình huống cụ thể.
Đối với câu nói này, Đốc Vô Hư không hề hoài nghi, lúc ông ta ra khỏi Thánh Cảnh cố ý hỏi thủ vệ của cửa ra, cũng đã hỏi được tình hình, nhất định phải biết rõ mấy người khác có đi ra hay không.
Thủ vệ báo lên tình huống mà mấy vị Thánh Tôn rời đi, cho nên ông ta biết La Thu ra khỏi đó không sớm hơn mình bao nhiêu.
Quay đầu, La Thu lại hỏi Kỳ Vạn Đồng:
“Ta không làm khó dễ ngươi, ngươi cũng phải biết tốt xấu, Ô Thường đi rồi, bây giờ có thể nói chưa?
Giọng nói bình thường nhưng lại đính kèm uy lực không cho phép kháng cự.

“Hồi bẩm Thánh Tôn, quả thực là ta không biết cụ thể có chuyện gì xảy ra, chỉ là lúc sáng sớm, mấy vị Thánh Tôn đột nhiên tới đây...
Kỳ Vạn Đồng nói một lượt chuyện xảy ra mà ông ta biết, từ lúc ban đầu tới lúc Nguyên Sắc đi ra kéo theo La Sát triều, rồi đến lúc Ô Thường và Tuyết bà bà đi ra. Hai người đó động thủ, Tuyết bà bà đi rồi Ô Thường giết một tên đệ tử Vạn Thú Môn, khai báo thành thật từ đầu chí cuối, cuối cùng còn bổ sung:
“Rồi vừa rồi khi nhị vị Thánh Tôn giá lâm, chuyện đã xảy ra chính là như vậy.
Sau khi nghe xong, La Thu và Đốc Vô Hư nhìn nhau.
La Thu phất phất tay, để Kỳ Vạn Đồng lui xuống, việc giữa cửu Thánh còn không muốn người bên ngoài biết quá nhiều, truyền đi sẽ làm hư hình tượng của cửu Thánh, cũng làm tổn hại hình tượng của mình:
“Xem ra đã giao thủ với Thánh La Sát, Nguyên Sắc và lão yêu bà chắc chắn đã bị thương.
Đốc Vô Hư khẽ gật đầu:
“Ô Thường có thể chờ ở đây, đã nói lên Thánh La Sát cũng không quá nguy hiểm.
La Thu nhìn về phía cửa vào Huyễn giới:
“Chỉ sợ cũng không dễ đối phó đâu, Mục Liên Trạch và Trưởng Tôn Di chắc gặp phải phiền phức gì, sinh tử khó liệu đây.

Chương 2038: Kinh hồn (1)

Chương 2038: Kinh hồn (1)
Đốc Vô Hư hừ lạnh một tiếng:
“Ô Thường canh giữ ở đây chắc hẳn là muốn “nghênh đón” Mục Liên Trạch và Trưởng Tôn Di, chúng ta tới rồi nên hắn mới chạy.
Giữa cửu Thánh đều rất rõ ràng quan hệ lẫn nhau, thoáng cái đã hiểu rõ mọi chuyện, đại khái biết có chuyện gì phát sinh.
La Thu:
“Vào xem, hay làm thế nào giờ?
Đốc Vô Hư:
“Năm người thì đã có ba người đi ra, ngươi thấy hai chúng ta mạo muội đi vào có thích hợp không?
La Thu liếc mắt:
“Chờ ư?
Đốc Vô Hư:
“Chờ xem thử đã!
Không ngoài dự liệu của Ô Thường, quả nhiên hai người ở lại đây đón tiểu đội chưa xuất hiện.
Khoảng hai canh giờ sau lại có người tới. Lam Đạo Lâm chạy tới, đầu tiên đã hỏi có chuyện gì xảy ra, La Thu và Đốc Vô Hư nói tình huống đại khái một chút, vì vậy Lam Đạo Lâm cũng đứng đó đợi cùng.
Sau nửa đêm, Lữ Vô Song cũng tới. Trước đó nàng ta vẫn chưa biết chuyện, cho tới khi trở về cửa ra vào của Thánh Cảnh, gặp đệ tử không thể liên lạc được với nàng ta đang chờ ở cửa ra vào mới biết là có chuyện gì xảy ra, mới biết Thánh La Sát hiện thân, mấy Thánh khác cơ bản đều đã tới hết rồi, lúc này nàng ta mới vòng vèo chạy tới.
Trước đó bốn Thánh chưa vào Điệp Mộng Huyễn giới lúc này toàn bộ đã tới đông đủ, cùng nhau chờ ở cửa, chuẩn bị xem tình huống rồi quyết

định có nên đi vào hay không, nhưng chờ mãi vẫn không thấy Mục Liên Trạch và Trưởng Tôn Di đi ra.
Sắc trời dần sáng...
Trong một cái động, vài đệ tử của Vạn Thú Môn chui ra, trốn vài ngày rốt cục lại gặp mặt Tây Hải Đường.
“Đi thôi!
Tây Hải Đường nói một câu.
Tên đệ tử nhìn hai tên ăn mặc quần áo đệ tử của Vạn Thú Môn đi phía sau Tây Hải Đường, cũng không biết là ai, Vạn Thú Môn chắc chắn là không có hai người này.
Chỉ có điều đệ tử có thể đi cùng Tây Hải Đường làm chuyện bí mật đều là đệ tử biết được những bí mật, biết được thứ không nên biết, nên không nên hỏi nhiều.
Một đám người bò ra khỏi hang sâu lại nhanh chóng cúi người quay lại trong hang, cả kinh trốn tránh, Tây Hải Đường hỏi mấy tên đệ tử:
“Có chuyện gì thế?
Vừa mới thấy được ở gần cửa ra có không ít Điệp La Sát, nào còn bóng dáng của thủ vệ nữa.
Bọn họ nhìn thấy vẫn là số lượng ít, trước đó mới nhiều, trải qua một thời gian đã tản đi không ít rồi.
Một tên đệ tử trả lời:
“Không biết, chúng ta vẫn tuân theo pháp chỉ của chưởng môn, phong bế ở trong hang động, không biết tình hình bên ngoài thế nào.
Tây Hải Đường đột nhiên quay đầu, bởi vì Ngưu Hữu Đạo đã dịch dung vừa chọc vào sau lưng gã một cái, cho gã một ánh mắt.
Sau đó hai người tránh chúng đệ tử, tới một đầu khác của cái động, Vân Cơ cũng vội vàng đi theo.
Liếc nhìn đệ tử Vạn Thú Môn ở phía xa, Ngưu Hữu Đạo nói với Tây Hải Đường:
“Không cần hỏi, nhất định là kinh động khi giao thủ với Thánh La Sát.
Tây Hải Đường:
“Ta cũng đoán vậy, bây giờ vấn đề là làm sao đi ra ngoài.
Ngưu Hữu Đạo:

“Cứ đánh thẳng ra, bằng vào thực lực của chúng ta, chút Điệp La Sát đó hắn là không chống nổi chúng ta.
Tây Hải Đường:
“Những đệ tử này của ta thì làm sao giờ? Nếu động thủ bị bọn họ nhìn thấy thì sẽ bị bại lộ tu vi thực lực thật mất.
Ngưu Hữu Đạo:
“Trước tiên để bọn họ tránh vào hang động đi, chúng ta đi ra ngoài trước rồi nói, ta phải nhanh chóng biết rõ tình huống như thế nào.
Tây Hải Đường yên lặng gật đầu, cũng chỉ có thể làm như vậy, cũng không thể diệt khẩu toàn bộ những tâm phúc này được.
Quay đầu làm theo, bí mật dặn dò những đệ tử kia một lúc, những đệ tử đó sau lại lần nữa tránh vào sâu trong động, che cửa động lại.
Tây Hải Đường kiểm tra bên ngoài cửa động đã bị phong bế một lượt, rồi lại quay lại cạnh Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ, hô:
“Đi thôi!
Ba người lặng lẽ chuồn ra khỏi hang, đang muốn nhân dịp Điệp La Sát chưa chuẩn bi mà nhanh chóng đánh về hướng cửa ra thì Ngưu Hữu Đạo đột nhiên đưa tay ra cản lại:
“Chờ đã!
Tây Hải Đường và Vân Cơ cùng quay đầu lại nhìn về phía hắn, nghi hoặc, Vân Cơ hỏi:
“Làm sao thế?
Ngưu Hữu Đạo lại quay đầu lại hỏi Tây Hải Đường:
“Cửa ra bị Điệp La Sát chiếm, đệ tử Vạn Thú môn đều lui ra ngoài rồi, sẽ không phải là có số lượng nhiều đệ tử Vạn Thú Môn thủ ở bên ngoài đấy chứ?
Tây Hải Đường hơi trầm ngâm rồi vuốt cằm nói:
“Điều đó là chắc chắn rồi, xảy ra biến cố lớn như vậy, bản phái nhất định sẽ triệu tập nhiều đệ tử thủ ở bên ngoài phòng bị, ứng biến.
Ngưu Hữu Đạo ý vị thâm trường nói:
“Nói cách khác, trước đó ngươi có thể tùy tiện dẫn bọn ta ra vào, nhưng lần này ra ngoài chắc chắn sẽ bại lộ trước mặt đông người như thế.
Tây Hải Đường và Vân Cơ đều đã hiểu ý của hắn, hai người dịch dung đi ra ngoài, dưới ánh mắt của nhiều người như vậy sẽ dễ dàng bị người

khác hoài nghi, nhất là dưới tình huống kinh động tới cửu Thánh, bên Phiêu Miểu Các chắc chắn cũng được điều động.
Sau khi hơi suy tư, Tây Hải Đường nói:
“Ngươi suy tính thật chu đáo. Như vậy đi, ta đi ra ngoài trước nghĩ biện pháp đẩy người đi trước đã.
Ngưu Hữu Đạo nhìn về phía Điệp La Sát đang chiếm cứ lối ra;
“Nhiều Điệp La Sát như vậy, cũng không thiếu Huyết La Sát, một mình ngươi dễ dàng đánh ra được thích hợp hay sao?
Tây Hải Đường:
“Ngươi có dự định khác sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Vẫn nên cùng nhau ra ngoài thì hơn, chỉ có điều phải chật vật chút!
Giơ tay lên lột mặt giả trên mặt xuống, nói với Vân Cơ một câu, ý bảo cũng bỏ đi:
“Như thế này rồi bôi chút máu của Điệp La Sát lên mặt sẽ khiến người ta trong chốc lát không thể nhận ra được.
Rồi nói với Tây Hải Đường:
“Sau khi rời khỏi đây, thừa dịp đệ tử của của Vạn Thú Môn còn chưa nhận ra hai chúng ta thì ngươi hãy mượn cớ giả bộ phân phó hai người bọn ta đi làm việc, hai bọn ta nhân cơ hội đó thoát thân khỏi đám đệ tử của Vạn Thú Môn, sẽ không có ai ngăn cản nữa.
Tây Hải Đường suy nghĩ một chút, đồng ý:
“Biện pháp này rất tốt, được, cứ làm như vậy đi!
Vân Cơ cũng lột ngụy trang trên mặt xuống.
Ba người nói xong liền làm, sau khi thương lượng tỉ mỉ một chút, chuẩn bị xong xuôi liền cùng nhau lao ra, hành động này lập tức dẫn tới Điệp La Sát chen chúc tới vây công.
Tây Hải Đường và Vân Cơ hộ tống Ngưu Hữu Đạo ở giữa, hai người không thể hiện thực lực tu vi Nguyên Anh kỳ ra, phòng bị bốn phía còn có người đang ẩn thân chưa xuất hiện, phòng bị phát hiện ra đầu mối, dường như chật vật một mạch liều chết.
Sau một trận chém giết kịch liệt, rốt cục ba người chạy ra khỏi Huyễn giới, dáng vẻ đã chật vật không chịu nổi, tóc tai bù xù, trên mặt là máu, quần áo nát bấy.

Tây Hải Đường thì còn tốt một chút, trên mặt không nhuốm nhiều máu lắm, Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ thì diện mạo khó phân biệt.
Nhìn thấy có người lao ra, đệ tử Vạn Thú Môn canh giữ ở Điệp cốc đều rối lên, có người hô:
“Là chưởng môn, chưởng môn ra rồi!
Cố kỵ có người không bình thường ở đây nên không có ai dám hành động thiếu suy nghĩ.
Đốc Vô Hư, La Thu, Lam Đạo Lâm, Lữ Vô Song đều quay đầu lại nhìn, nhìn chằm chằm ba người mới vừa lao ra.
Bọn họ đã đợi tới không kiên nhẫn rồi, đang chuẩn bị vào xem thử, ai ngờ lại đột nhiên có người xuất hiện.
Mà ba người lao ra là dáng vẻ chật vật không chịu nổi, thở hồng hộc, chợt thấy có bốn vị này ở đây thì Tây Hải Đường có phần bối rối, tâm can run cả lên.
Ngưu Hữu Đạo cũng trợn tròn mắt, có thể nói là tê cả da đầu, tình huống gì đây? Lấy thân phận địa vị của bốn vị này sao lại thủ ở cửa chứ? Không thể vừa hay đến đây được! Xui xẻo như vậy sao?
Lúc này hắn hối hận phát điên rồi, sớm biết tình huống này thì thật không bằng để Tây Hải Đường ra ngoài trước, chỉ có điều tình huống này Tây Hải Đường sợ là cũng không tiện đẩy người đi.
Vốn dĩ cho rằng có chưởng môn Tây Hải Đường của Vạn Thú Môn ở đây thì việc đi ra ngoài là chuyện rất đơn giản, không ngờ lại nhận thêm phiền phức ngập trời.

Chương 2039: Kinh hồn (2)

Chương 2039: Kinh hồn (2)
Ngoại trừ bọn họ biết Trưởng Tôn Di đã chết ra thì căn bản không biết rõ tình huống tranh đấu, cũng không biết những người khác đang có tình huống gì, đương nhiên cũng không nghĩ tới việc Ô Thường ở bên ngoài há miệng chờ sung, kết quả mới làm ra chuyện này.
Mấy người Đốc Vô Hư cũng không biết bên trong có tình hình thế nào, Ô Thường đã chạy mất, không hề khai báo cái gì khiến cho bọn họ không dám dễ dàng vào đó mạo hiểm.
Kết quả, Ngưu Hữu Đạo căn bản không ngờ bốn người Đốc Vô Hư lại ở đây chờ Mục Liên Trạch và Trưởng Tôn Di.
Chuyện có đôi khi thường thường chính là như vậy, thường sẽ vượt xa ngoài dự liệu của mình.
Nhưng Vân Cơ lại là người bình tĩnh nhất, bởi vì nàng không biết bốn người Đốc Vô Hư.
Phát sinh chuyện ngoài ý muốn phải đối mặt, Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng quan sát tình huống xung quanh, không thấy đám Ô Thường ở quanh đây.
Mấy người Ô Thường vì sao không ở đây? Lẽ nào đã chết hết ở trong đó rồi sao? Nếu bọn Ô Thường còn chưa đi ra, bốn vị này còn chưa biết tình huống bên trong nhất định là muốn đi vào kiểm tra, đây không phải là mục đích mà bốn người tới đây đợi sao? Không thể cứ đợi ở cửa được. Nếu đám Ô Thường đã ra ngoài, nếu còn thủ ở cửa tức là...
Trong đầu phân tích tình thế với tốc độ ánh sáng một lượt, nhìn thấy đám Đốc Vô Hư không có phản ứng gì lớn, Ngưu Hữu Đạo liếc Vân Cơ một cái, thấy nàng cũng coi như bình tĩnh, sẽ không làm cho đám Đốc Vô Hư nhìn ra đầu mối, trong lòng hơi an ổn, thuận thế ghé vào bên

người Tây Hải Đường giả bộ giơ tay lên lau vết máu trên miệng, môi hơi di chuyển, trong miệng thấp giọng nói nhanh:
“Đừng nên hốt hoảng! Nếu có bị hỏi thì nói không biết gì cả, nói vừa mới phát hiện bên trong có người tranh đấu với Thánh La Sát, không xác nhận được là ai, để cho bọn họ ngoài nghi là một trong số năm người trước đó vào là được.
Sở dĩ khai báo như vậy là bởi vì hiện tại hắn cũng không biết rõ ngũ Thánh trước đó đi vào đã có ai ra chưa, ít nhất, Trưởng Tôn Di sẽ không ra được.
Đứng gần, nghe được lời nói đó thì Vân Cơ cảm thấy ngoài ý muốn, không biết tại sao lại vậy.
Tây Hải Đường nghe rõ lời của hắn nhưng lại không hiểu là có ý gì.
Ánh mắt quan sát sơ qua rồi La Thu lên tiếng:
“Tây Hải Đường, bên trong đã xảy ra chuyện gì?
Tây Hải Đường ổn định lại nội tâm hoang mang, dường như rất bất ngờ với sự xuất hiện của mấy người đó, bước nhanh về phía trước, chắp tay hành lễ, nói:
“Chưởng môn Vạn Thú Môn – Tây Hải Đường tham kiến Thánh Tôn!
Nghe được lời xưng hô, Vân Cơ mới kịp phản ứng với tình huống hiện tại, nhất thời trong lòng cũng cảm thấy luống cuống, không ngừng kinh hồn.
“Làm theo...
Ngưu Hữu Đạo hơi nhắc nhẹ một tiếng, bước nhanh theo Tây Hải Đường chắp tay hành lễ:
“Tham kiến Thánh Tôn!
Vân Cơ cũng cuống quít đi qua, chắp tay bái kiến:
“Tham kiến Thánh Tôn!
Bốn Thánh làm như không thấy hai người, La Thu chắp tay nói:
“Tây Hải Đường, bên trong là tình huống gì?
Trong lòng Tây Hải Đường thực sự hoang mang lo sợ, mặc dù không biết lời nói của Ngưu Hữu Đạo có ý gì nhưng nói như thế nào thì dưới tình huống này Ngưu Hữu Đạo sẽ không đùa với tính mạng mình, lúc này mới kiên trì chắp tay nói:

“Hồi bẩm Thánh Tôn, không biết có chuyện gì xảy ra, chỉ thấy số lượng lớn Điệp La Sát xuất hiện, mới rồi còn phát hiện bên trong Điệp Mộng Huyễn giới, trên bầu trời không biết là có ai đang chém giết với Thánh La Sát.
Có người đang giao thủ cùng Thánh La Sát ở bên trong sao? Thần sắc của đám La Thu chấn động, liếc nhìn nhau.
Không nói hai lời, thân hình của bốn người vèo vèo lóe lên, đều lắc mình lần lượt lách vào trong Điệp Mộng Huyễn giới.
Bốn người vừa vào Huyễn giới lập tức bị Điệp La Sát vây công thành đoàn, lúc này ra đòn cũng nghiêm trọng hơn, cũng bớt thời gian nhanh chóng kiểm tra bốn phía.
Mà ở bên ngoài, bốn Thánh đột nhiên rời đi khiến Tây Hải Đường kinh ngạc, tiện đà phản ứng lại, đại khái hiểu được dụng ý của Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo đã thừa dịp những người khác còn chưa kịp phản ứng gì mà dành thời gian lần nữa giơ tay lên lau vết máu bên ngoài miệng, thấp giọng nhắc nhở:
“Nhanh để hai người bọn ta rời đi.
Nhân cơ hội này rời đi, bằng không nếu bốn Thánh đi vào không phát hiện ra cái gì thì sẽ phiền toái.
Tây Hải Đường giả bộ xoay người nhìn về phía cửa vào Huyễn giới, môi bất động nhẹ thấp giọng nói:
“Ta nên làm gì bây giờ?
Ngưu Hữu Đạo:
“Bây giờ ngươi không thể đi được! Lập tức dẫn người vào hộ giá, nếu phát hiện ra manh mối nào không đúng thì lập tức trốn vào trong Huyễn giới, để lại ký hiệu ở chỗ lúc trước thay quần áo, sau ta sẽ nghĩ cách vào đó tìm ngươi.
Đây là đang suy nghĩ vì Tây Hải Đường, cũng là muốn khiến mọi người ra vào làm ầm ĩ một tận, làm cho bốn Thánh bỏ qua sự xuất hiện vừa rồi của hắn và Vân Cơ.
Đây là đang để Tây Hải Đường mạo hiểm, nhưng một người mạo hiểm dù sao cũng đỡ hơn cả ba người cùng mạo hiểm.
Lúc này Kỳ Vạn Đồng đã đi tới:

“Chưởng môn, rốt cục ngươi đã xuất hiện rồi.
Tây Hải Đường không thể tiếp tục trao đổi nữa, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo liên tục nháy mắt thì xoay người, chắp tay nói với Kỳ Vạn Đồng, nói:
“Kỳ lão.
Kỳ Vạn Đồng:
“Tại sao bây giờ mới ra ngoài?
“Việc này để nói sau.
Tây Hải Đường trả lời một câu, sau đó quay đầu nói với hai người ở phía sau:
“Hai người các ngươi nhanh chóng đi chuẩn bị đi.
“Vâng!
Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ chắp tay lĩnh mệnh, sau đó cùng nhau bay vút đi, quang minh chính đại bay đi khỏi mí mắt của mọi người Vạn Thú Môn.
Tây Hải Đường quét mắt nhìn theo, trong lòng âm thầm chửi bới, các ngươi lại chạy đi, trời có sập cũng không sợ, còn lại mình lão tử ở đây chờ đợi lo lắng ứng phó.
Trong đám đệ tử Vạn Thú môn ở xung quanh có thể nói chuyện lúc này cũng vây quanh bái kiến.
Tây Hải Đường vung tay lên:
“Không cần đa lễ, trong này có rất nhiều Điệp La Sát, chúng đệ tử lập tức đi vào, hộ giá cho bốn vị Thánh Tôn.
Gã biết rõ pháp chỉ này nhất định sẽ mang đến thương vong nhất định cho đệ tử trong môn, nhưng bây giờ không quản được nhiều nữa.
Kỳ Vạn Đồng cau mày nói:
“Chưởng môn, rất nhiều Điệp La Sát, sẽ làm đệ tử tổn hao nhiều đó.
Ý là muốn Tây Hải Đường suy nghĩ thêm một chút.
Tây Hải Đường không đến nỗi ngay cả chút năng lực ứng biến đó cũng không có, lập tức góp miệng rỉ tai ông ta:
“Bốn Thánh tiến vào rồi, chúng ta tốt xấu gì cũng nên làm dáng một chút.
Kỳ Vạn Đồng bừng tỉnh, liên tục gật đầu.

Hiện trường lập tức có mấy trăm tên đệ tử Vạn Thú môn đều tiến lên, sau khi Tây Hải Đường vung cánh tay lên một cái đều đi theo Tây Hải Đường giết vào, chưởng môn cầm đầu, xung phong lên trước...
Nơi sơn lâm cùng cốc, Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ lắc mình trốn vào khê cốc, nhìn nhau thở phào nhẹ nhõm.
Vân Cơ:
“Vừa rồi là bốn người Đốc Vô Hư, La Thu, Lam Đạo Lâm và Lữ Vô Song sao?
Bởi vì lúc trước đã gặp năm người Ô Thường rồi.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
“Là bọn hắn!
Vân Cơ vỗ ngực một cái, vẫn sợ hãi không thôi, may mà người trước mắt này phản ứng nhanh, không để bốn Thánh lưu ý tới và tra hỏi bọn họ, lại trực tiếp một gậy đánh bốn Thánh vào trong Điệp Mộng Huyễn giới, nhanh chóng kiếm được một cơ hội thoát thân. Bằng không chỉ cần bốn Thánh hơi giữ chút cảnh giác, hậu quả thiết tưởng sẽ không chịu nổi.
Cũng may mắn trước đó Ngưu Hữu Đạo đã cẩn thận làm nhiều công tác chuẩn bị, bằng không hai người mang cả mặt giả ra xuất hiện trước mặt bốn Thánh nào trốn được sự phát hiện của pháp nhãn bốn Thánh, chỉ sợ đến lúc đó muốn không tháo mặt giả xuống cũng khó.
Ngưu Hữu Đạo đã đi vào trong suối, nhanh chóng thi pháp tạt nước tẩy trừ.
Sau khi quay lại, nhìn thấy Vân Cơ vẫn còn dáng vẻ sợ hãi, thì lớn tiếng nói:
“Đừng có nghĩ về chuyện mới rồi nưuax, nắm chắc một chút, mau chóng biết rõ tình huống của mấy tên kia đã, bằng không sẽ phiền phức lớn đấy.
Vân Cơ khó hiểu:
“Không phải đã xong rồi sao?
Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu:
“Xong rồi ư? Xong được cái gì! Không làm cho tốt sẽ để lại kẽ hở cực lớn.

Chương 2040: Cửu Thánh biến thành bảy Thánh

Chương 2040: Cửu Thánh biến thành bảy Thánh
Vân Cơ bị hắn nói cho hết hồn:
“Ngươi đừng làm ta sợ.
Ngưu Hữu Đạo tạt mấy vốc nước lên mặt, than thở:
“Hiện tại chúng ta căn bản không biết ngũ Thánh đi vào đã có mấy người ra ngoài, nếu chỉ có mình Trưởng Tôn Di chưa ra thì bốn người Đốc Vô Hư chính là đang đợi Trưởng Tôn Di.
Trong chốc lát Vân Cơ không phản ứng kịp:
“Chuyện này thì có vấn đề gì?
Ngưu Hữu Đạo đứng thẳng, nước trên mặt tí tách rơi, rất muốn hỏi xem trong đầu nữ nhân này chứa những gì, giải thích:
“Nếu vào năm hiện có bốn ra ngoài, tức là chỉ có một mình Trưởng Tôn Di chết ở trong đó... nói cách khác, Tây Hải Đường lừa mấy bọn họ đi vào không khác nào là chỉ Trưởng Tôn Di đang tranh đấu với Thánh La Sát, nhưng bốn người Ô Thường đã chính mắt nhìn thấy Trưởng Tôn Di chết! Ở đâu ra người tranh đấu với Thánh La Sát nữa, tại sao Tây Hải Đường lại phải nói dối?
Vân Cơ chợt phản ứng lại, kinh hãi!
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục nói:
“Nếu thật sự đã có bốn Thánh xuất hiện, vậy chuyện này chỉ có thể lừa gạt Đốc Vô Hư trong chốc lát, hiện tại ta chỉ có thể phán đoán một chuyện, trong mấy người Ô Thường chắc chắn có người xuất hiện rồi, có bao nhiêu người xuất hiện thì không biết, cũng không biết đã nói tình huống cho bốn người Đốc Vô Hư hay không, nếu đã báo rồi, lời nói dối

của Tây Hải Đường sở dĩ có thể lừa được họ vào cũng là vì bọn họ cho rằng bị người đi ra trước lừa gạt vào trong, muốn vào xác nhận một chút.
Dứt lời thì thở ngắn than dài, tình huống trước mắt hắn không có cách nào khác.
Tình huống lúc đó quá nguy hiểm, một khi bị bại lộ, ngay dưới mí mắt của bốn Thánh, có muốn chạy cũng không thoát.
Một khi bị bại lộ, khả năng ngay cả một đường lui cũng không có.
Sự mạo hiểm này là không thể chịu đựng, không có bất kỳ lực chịu đựng nào, có chút sơ xuất sẽ không còn đường sống nữa, không thể ôm bất luận vận may nào. Dưới tình thế cấp bách chỉ có thể thoát hiểm trước, chỉ có thể vãn hồi lại chỗ hổng trong kế hoạch rồi sau sẽ bàn bạc kỹ hơn.
Vân Cơ hiểu, kinh hãi không thôi, nhanh chóng cất bước tới rửa mặt, không dám chậm trễ nữa.
Hai người sau khi tự rửa sạch mình thì lấy y phục giấu ở gần đó thay, sau đó thu dọn đồ đạc rồi vội vã rời đi...
Trong Điệp Mộng Huyễn giới, Tây Hải Đường đang dẫn đệ tử Vạn Thú Môn chém giết cùng Điệp La Sát.
Ở trên không trung có mấy thân ảnh quay lại, trong đó có một thân ảnh đánh bay một đám Điệp La Sát.
La Thu hạ xuống, tay áo vẫy vẫy dọn sạch vướng víu cho Tây Hải Đường, trầm giọng quát lên:
“Tây Hải Đường, tranh đấu với Thánh La Sát ở đâu?
Bốn Thánh bọn họ đánh sâu vào chung quanh khắp nơi nhưng vẫn chưa thấy cuộc tranh đấu nào.
Tây Hải Đường nhìn quanh một cái, chỉ một hướng:
“Khoảng chừng trăm dặm ở hướng kia, cũng là phương hướng trước đó bản phái đã nhiều lần phát hiện ra Thánh La Sát.
Bốn người La Thu nhìn về hướng mà ngón tay gã chỉ.
Tây Hải Đường lại nói:
“Thánh Tôn, Điệp La Sát nhiều lắm, đệ tử bản phái thật sự là không thể chịu đựng được nữa rồi, không thể hộ giá tiếp cho Thánh Tôn được nữa, khẩn xin cho phép rút lui!
“Cút!

La Thu quát lên, có quỷ mới muốn đám này hộ tống che chở gì, sau đó lại cùng đám Đốc Vô Hư đi về hướng đó.
“Rút lui!
Tây Hải Đường hô to, dẫn theo một đám đệ tử vội vã rút lui khỏi Điệp Mộng Huyễn giới.
Bên ngoài cửa ra, sau khi kiểm kê sơ qua phát hiện mới rồi đệ tử đi vào đã tử thương hơn nửa.
Trầm mặt không nói gì, Tây Hải Đường ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng cũng cảm thấy tiếc nuối, nhưng cũng may mà thừa cơ hội này đã thuận tiện dẫn đệ tử đang ẩn trong hang động trước đó ra ngoài, cũng có tử thương.
Rất nhiều chuyện không có cách nào để thuận buồm xuôi gió, phải đối mặt thôi, nói dễ nghe một chút là hi sinh.
Sau khi ổn định tâm tình, Tây Hải Đường đi tới bên người Kỳ Vạn Đồng, chắp tay thỉnh giáo:
“Kỳ lão, mới rồi có chuyện gì với mấy vị Thánh Tôn vậy?
“Aiz, ngày hôm qua từ sáng sớm đã có năm vị tới rồi...
Kỳ Vạn Đồng liên tục kể lại đầu đuôi sự tình, kể chi tiết cặn kẽ.
Trong lúc đó Tây Hải Đường có chen vào hỏi, làm rõ trọng điểm tình huống sau khi đám Ô Thường ra ngoài...
Bốn người La Thu cũng không ở lại quá lâu trong Điệp Mộng Huyễn giới, trước sau cũng chỉ khoảng hơn một giờ, rồi lần lượt lắc mình xuất hiện, vẻ mặt đều có phần nghiêm trọng.
Bọn họ muốn tra tìm khắp nơi trong Huyễn giới một lượt, nhưng tình huống nội bộ không cho phép, bên trong Huyễn giới, tình trạng của Điệp La Sát không giống với trước đây bọn họ từng gặp, giống như đã điên rồi, khắp nơi trên không trung đều có thể thấy được bóng dáng chúng đi tuần tra, bằng vào tu vi của bọn họ cũng không có cách nào tiếp tục hao tổn ở đây nữa.
Cụ thể có chuyện gì xảy ra, rốt cục chuyện xảy ra như thế nào sợ rằng chỉ có đám Ô Thường cùng đi vào mới biết rõ ràng.
Đợi lâu như vậy cũng không thấy Mục Liên Trạch và Trưởng Tôn Di đi ra, bên trong lại có tình trạng như vậy, bốn người đã ý thức được hai vị

kia sợ là rất khó đi ra ngoài được nữa, bằng không bằng vào tu vi của hai người không đến mức lâu vậy mà không ra được bên ngoài.
Tự mình đi một chuyến, bốn người không còn hứng thú ở lại nữa, chuẩn bị cùng nhau tới tìm ba tên kia hỏi tình huống cụ thể.
Chỉ có điều vẫn có tính toán ngăn ngừa vạn nhất, trước khi đi, La Thu phân phó Tây Hải Đường:
“Vạn Thú Môn trông coi ở cửa vào, một khi phát hiện Mục Liên Trạch và Trưởng Tôn Di xuất hiện thì lập tức báo cáo!
“Vâng!
Tây Hải Đường chắp tay lĩnh mệnh.
Buổi tối hôm đó, cách cửa vào Huyễn giới không xa, trong núi, Tây Hải Đường lần nữa chạm mặt với Ngưu Hữu Đạo, báo cáo tình huống nắm được.
Sau khi Ngưu Hữu Đạo hỏi cặn kẽ thì thở phào nhẹ nhõm:
“May mắn!
Được biết chỉ có ba người đi ra, sau khi Nguyên Sắc và Tuyết bà bà rời đi, Ô thường còn ở lại cửa ra Huyễn giới một thời gian, vậy chứng tỏ đám Ô Thường chưa chính mắt thấy được Mục Liên Trạch bỏ mình, nói cách khác, Tây Hải Đường lừa đám La Thu tiến vào Huyễn giới không có vấn đề gì, không có chỗ nào sơ hở.
Tây Hải Đường hít một ngụm khí, nói:
“Nhìn tình huống này, Mục Liên Trạch sợ rằng đã có kết quả giống với Trưởng Tôn Di rồi.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
“Sợ là như thế rồi, bằng không với tu vi của Mục Liên Trạch không thể đến bây giờ còn chưa ra ngoài được, điều duy nhất ngoài ý muốn là hắn bị trọng thương, đang núp ở một nơi nào đó dưỡng thương. Nhưng khả năng này không lớn, nếu thật sự bị thương nặng đến tình trạng không thể ra ngoài được thì cũng có nghĩa là hắn rất khó chạy trốn dưới đại quy mô Điệp La Sát truy sát như vậy.
“Đương nhiên, cũng không bài trừ khả năng hắn lo mấy người khác sẽ ám toán hắn nên mới muốn tránh ở bên trong chữa lành thương thế rồi lại tính, nhưng khả năng này hoàn toàn không lớn, hắn hẳn là biết rõ,

nếu hắn không kịp ra ngoài, ít nhất là để chứng minh mình còn sống, bằng không mấy người khác sợ rằng sẽ hạ thủ với thế lực của hắn!
“Ha ha, chuyện này cũng thật là thú vị, đổi được một cơ hội khống chế sự sống chết của những người khác.
Tây Hải Đường:
“Ý của ngươi là bảy Thánh khác sẽ hạ thủ với thế lực của Trưởng Tôn Di và Mục Liên Trạch sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Nếu không nhanh chóng động thủ, chẳng nhẽ còn phải chờ tới khi tin tức Mục Liên Trạch và Trưởng Tôn Di đã bỏ mình bị tiết lộ, đến khi thế lực hai nhà này chạy toán loạn rồi mới bắt tay vào làm sao? Chờ đấy mà xem, cái khác thì khó nói, mấy nhà đó nhất định sẽ liên thủ phát động bao vây tiễu trừ đột ngột với hai thánh địa đó, chắc là không tới vài ngày sẽ làm kinh sợ toàn thiên hạ!
Tây Hải Đường từ từ nói:
“Nói có lý!
Bỗng chần chừ nói:
“Nếu như thế... không phải ngươi có con đường liên lạc với nội bộ Thánh Cảnh sao? Sao không mật báo, để người của hai Thánh Địa này chạy trước, cũng tạo ra thêm phiền phức cho mấy vị kia chút.
Ngưu Hữu Đạo liếc mắt:
“Hiện nay biết rõ tình hình nhất chỉ có Vạn Thú Môn ngươi, ngươi không sợ gây phiền toái cho Vạn Thú Môn hay sao? Để Vạn Thú Môn dùng con đường bình thường báo cáo tin tức của Thánh La Sát lên và mang tới nguy hiểm lớn như vậy cho Thánh La Sát, ngươi nên biết là vì sao.

Chương 2041: Phong vân liên tục ập tới (1)

Chương 2041: Phong vân liên tục ập tới (1)
Tây Hải Đường hơi trầm ngâm, vốn muốn nói nội bộ chắc chắn có người của Phiêu Miểu Các nhưng ngẫm lại thì không quá ổn thỏa.
Ngưu Hữu Đạo lại buông tiếng thở dài:
“Hãy để cho họ tự tiêu diệt lẫn nhau đi! Những người đó vẫn luôn ngồi trên cao chỉ tay năm ngón, không có cùng con đường với chúng ta, chúng ta cũng nắm không rõ lai lịch của bọn họ, rất khó liều lĩnh hợp tác. Cục diện trước mắt mà muốn trông cậy vào những người đó cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, nhiều thêm bọn họ cũng thế, thiếu bọn họ cũng chẳng ít đi, đừng nên gây thêm rắc rối gì thì tốt hơn. Cho dù cuối cùng có cá lọt lưới hay không, sau khi ta trở về sẽ lập tức liên hệ với bọn Yến Trục Thiên, bảo nhóm họ không được có bất kỳ liên lạc nào với cá lọt lưới, nếu có người chủ động muốn tiếp xúc gặp mặt thì phải lập tức báo cáo lên Phiêu Miểu Các, phòng ngừa bị mắc bẫy, tự rước lấy tai họa thì không dễ giải quyết đâu.
“Tây Hải chưởng môn, đã đi tới bước này, vạn sự cần phải cẩn thận, chỉ cần hơi không cẩn thận sẽ vạn kiếp bất phục đó!
“Vậy thì làm như vậy đi.
Tây Hải Đường gật đầu, sau đó ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng:
“Cửu Thánh còn lại bảy người.
Ngưu Hữu Đạo:
“Nguyên Sắc và Tuyết bà bà cũng bị thương, với kết quả này thì bên Thánh La Sát sẽ tạm thời không có phiền toái gì.
Tự mình tham gia vào mưu đồ, cũng tự mình chứng kiến một biến đổi lớn khó có thể tưởng được, đối với thể xác và tinh thần ba người đều có

sự xúc động không nhỏ, lại như trút được gánh nặng.
Chí ít đối với Ngưu Hữu Đạo thì đối với thực lực cá nhân của cửu Thánh đã có nhận thức khách quan hơn, chuyện này sẽ có ảnh hưởng lớn với kế hoạch hắn vốn đã định ra cho sau này.
...
Không ngoài dự đoán của Ngưu Hữu Đạo, vài ngày sau khi hắn trở lại Nam Châu đã nhận được tin tức mang tính chấn động do Phiêu Miểu Các ban bố thiên hạ.
Thiên Mục Thánh Địa và Vô Minh Thánh Địa có ý đồ thay đổi quy tắc thiên hạ, thiên hạ bất dung, đã bị Thánh Cảnh tiêu diệt, Mục Liên Trạch và Trưởng Tôn Di đều đã phải đền tội.
Tin tức vừa xuất hiện, thiên hạ đã chấn động.
Cửu Thánh trở thành bảy Thánh, làm sao có thể không chấn động được?
Trước đó Ngưu Hữu Đạo vẫn chưa nhận được bất kỳ tin tức gì, bởi vì trước khi nội bộ Thánh Cảnh động thủ, vì phòng bị có người thoát khỏi Thánh Cảnh nên đã triệt để phong tỏa cửa ra vào Thánh Cảnh, không cho phép bất luận kẻ nào ra vào, dẫn tới việc hắn và Sa Như Lai đều không thể liên lạc bình thường được.
Nằm trên ghế bên cạnh án kiện, Ngưu Hữu Đạo tiện tay đặt lại thư trên bàn, lạnh nhạt nói:
“Đưa tin cho Giả Vô Quần, báo cho hắn biết, Mục Liên Trạch và Trưởng Tôn Di không phải chết trong tay bảy Thánh mà là bị mất mạng trong Điệp Mộng Huyễn giới, trong tay Thánh La Sát, còn Nguyên Sắc và Tuyết bà bà cũng đã trọng thương chạy mất, suýt nữa bỏ mạng. Bảo bên Giả Vô Quần sau khi xem thì truyền tin tức cho bên Thiệu Bình Ba để bọn họ biết bảy Thánh chỉ là thuận tiện vớ bở mà thôi.
Vân Cơ không nhịn được mà giơ tay lên nhéo nhéo trán, nàng thực sự không muốn làm mình có vẻ quá vụng về nhưng hiện tại thật sự không rõ, cuối cùng vẫn không nhịn được mà hỏi:
“Chuyện này có cần phải để cho bọn họ biết không?
Ngưu Hữu Đạo:
“Chỉ là muốn để cho bọn họ biết cửu Thánh cũng không phải không thể chiến thắng, cũng nên để cho bọn họ thấy được chút thành tích. Bảy Thánh trợ uy cho mình, chúng ta cũng không thể để tùy người khác

hưởng lợi được, đây là chuyện liên quan tới sĩ khí và lòng tin, cũng làm kinh sợ... nhân tâm sẽ quyết định tới sự thành bại! Mặt khác, bên Yến Trục Thiên, Văn Hoa và Cung Lâm Sách cũng truyền thư y như thế cho họ.
Vân Cơ gật đầu, đã hiểu.
Đang lúc này, Quản Phương Nghi đi tới báo rằng:
“Đạo gia, Vương gia muốn gặp ngài một lần.
Ngưu Hữu Đạo đứng dậy:
“Phát sinh chuyện lớn như vậy, trong lòng bọn họ không nắm chắc nên muốn gặp mặt đây.
Dẫn hai người ra khỏi mật thất.
Biệt viện Mao Lư, ở bên ngoài vương phủ, chỉ cách vương phủ một cái hành lang mà thôi, hai nơi đều có mật đạo đi thông nhau.
Song phương gặp nhau ở một mật thất khác trong lòng đất.
“Đạo gia!
Nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo, Thương Triều Tông, Mông Sơn Minh và Lam Nhược Đình đều chắp tay hành lễ.
Ngưu Hữu Đạo khoát tay áo ý bảo không cần đa lễ, giơ tay lên ý bảo mời ngồi, đợi sau khi đều ngồi xuống thì hỏi:
“Không biết Vương gia triệu kiến vì chuyện gì?
Vẻ mặt của Thương Triều Tông nghiêm trọng:
“Việc nhị Thánh đền tội, hẳn là Đạo gia cũng đã nghe nói rồi.
Ngưu Hữu Đạo:
“Có nghe thấy rồi. Chỉ có điều không giống với nội dung mà bảy Thánh công khai đâu, bọn họ đang tự dát vàng lên mặt mình, nguyên nhân chính dẫn tới cái chết của Mục Liên Trạch và Trưởng Tôn Di chính là chết dưới tay của Thánh La Sát ở Điệp Mộng Huyễn giới, lúc chuyện xảy ra ta cũng có mặt ở hiện trường. Xác thực mà nói, việc bọn họ tiến vào Điệp Mộng Huyễn giới là do ta dẫn vào.
Ba người Thương Triều Tông nhìn nhau, Lam Nhược Đình thử hỏi một câu:
“Chẳng lẽ nhị Thánh đền tội là do một tay Đạo gia bày kế?
Ngưu Hữu Đạo nhàn nhạt mỉm cười:
“Đừng nên nghi hoặc làm gì, chính là do ta làm, có vấn đề gì không?

Quản Phương Nghi liếc mắt nhìn hắn một cái, làm ra chuyện lớn như vậy, nhân chứng chứng kiến nhị Thánh bị mất mạng đó, nàng không thể tận mắt chứng kiến, trong lòng có chút khó chịu.
Lại không biết đám người Ngưu Hữu Đạo đi từ Huyễn giới ra, thoát khỏi đám La Thu là sự nguy hiểm bậc nào.
Đương nhiên, biết Ngưu Hữu Đạo giết chết Mục Liên Trạch và Trưởng Tôn Di, sự chấn động trong lòng tới nay còn chưa hết.
Từ sau khi từ Tề Kinh theo tới bên này, nàng đã tận mắt nhìn thấy vị này làm thế nào để từng bước đi tới hôm nay. Trước đây lúc rời khỏi Tề Kinh chưa từng nghĩ tới có một ngày vị này lại có thể đi tới tình trạng hạ thủ với cửu Thánh.
Nhớ lại chuyện cũ, lại nhìn chuyện của hiện tại, vô cùng cảm khái.
Nghe thấy lời đó, ba người Thương Triều Tông cũng chấn động, khuôn mặt là sự khiếp sợ, trong lòng lại càng không ngừng chấn động.
Ngưu Hữu Đạo phá vỡ sự trầm mặc:
“Vương gia triệu kiến ta là vì chuyện này sao?
“Hả...
Thương Triều Tông mới hoàn hồn, có phần không biết nên nói cái gì cho phải, sửa sang lại tâm tình một chút rồi trả lời:
“Kinh biến như vậy, nhìn thấy tu sĩ trấn thủ cũng bất an, không biết sẽ có đại biến hay không nên mới đặc biệt thỉnh giáo Đạo gia nên xử lý như thế nào.
Giọng nói cùng thần thái đặc biệt cung kính.
Song phương ở gần nhau càng ngày càng không tự tại giống như trước đây, kỳ thật tính tình của Ngưu Hữu Đạo không thay đổi gì, là do bên Thương Triều Tông bất tri bất giác hạ thấp tư thái của mình xuống dần.
Chí ít trong mắt của đám Thương Triều Tông, Ngưu Hữu Đạo đã không còn là tên tiểu tử non nớt trước kia nữa.
Ngưu Hữu Đạo:
“Nên làm như thế nào liền làm như thế đó thôi, làm xong chuyện của chính các ngươi là được, những thứ khác các ngươi cũng không động tay vào được, bên ta đương nhiên sẽ tự ứng phó, có biến cố gì, chỗ ta sẽ thông báo trước với bên Vương gia, Vương gia cứ việc yên tâm.
Thương Triều Tông gật đầu:

“Như vậy là tốt!
Ngưu Hữu Đạo:
“Được rồi! Các người làm tốt chuyện của chính mình là một chuyện, mặt khác còn phải chuẩn bị cho những chuyện khác nữa.
Thương Triều Tông:
“Xin Đạo gia cứ việc phân phó.
Ngưu Hữu Đạo:
“Chuẩn bị tiếp nhận toàn bộ Yến quốc đi, đừng nên để tới thời điểm đó lại trở tay không kịp.
“...
Ba người Thương Triều Tông nhìn nhau không nói, tiếp nhận toàn bộ Yến quốc?
Mông Sơn Minh rốt cục cũng lên tiếng:
“Bên tam đại phái sẽ đồng ý sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Chuyện bên tam đại phái ta sẽ xử lý. Chuyện trong Yến quốc các người cũng không cần lo lắng, Đại Tư Không “Cao Kiến Thành là người của ta, trước đây diệt trừ Đồng Mạch chính là vì muốn phù trợ hắn thượng vị. Sau khi Cao Kiến Thành thượng vị vẫn luôn kín đáo chuẩn bị, đã lâu như vậy, bằng vào năng lực của hắn, bộ hạ khắp nơi hắn cũng đã làm việc ổn thỏa cả rồi.

Chương 2042: Phong vân liên tục ập tới (2)

Chương 2042: Phong vân liên tục ập tới (2)
“Đến thời cơ thích hợp, Vương gia đứng lên hiệu triệu là được. Không cần lo các nơi trong Yến quốc có ai dám cắn ngược lại, mọi thứ đều sẽ hợp lẽ thường. Chuyện về Cao Kiến Thành là tuyệt mật, bên Vương gia đừng có để lộ ra bất kỳ đầu mối nào, vẫn cứ như mọi ngày là được rồi.
Cao Kiến Thành có mối thù giết con với vị này lại là người của hắn? Ba người Thương Triều Tông kinh ngạc không thốt lên lời, có phần không biết nên nói gì cho phải.
Từng bí mật tiếp nối được bật mí đột ngột vậy, ba người nhất thời khó có thể tiêu hóa, như rơi vào sương mù.
Khóe miệng của Quản Phương Nghi hếch lên, phát hiện lúc này quả nhiên không còn giống với ngày xưa nữa. Đã từng giữ nghiêm bí mật, giờ vị này lại dám thuận miệng tiết lộ ra ngoài, có vẻ tự tin hơn nhiều rồi.
Ngưu Hữu Đạo đứng dậy:
“Chỗ ta còn có những chuyện khác cần phải xử lý, nếu các ngươi không có chuyện gì khác, ta cáo từ trước.
“Đạo gia đi thong thả!
Ba người Thương Triều Tông nhanh chóng chắp tay đưa tiễn.
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu cười, tiện đà xoay người đi, Vân Cơ cùng Quản Phương Nghi cùng đi theo.
Sau khi đi tới sâu trong mật đạo, Vân Cơ phất ống tay áo một cái, bùn đất trên mặt đất cuồn cuộn ngăn cách mật đạo thông nhau, phòng ngừa có người đi qua mật đạo xông vào trong biệt việt Mao Lư.

Ba người còn ở lại thì đưa mắt nhìn nhau, thật sự nghe lầm, thật giống như có một chuyện vui cực lớn tự nhiên rơi vào đầu vậy.
“Khẩu hàm nhật nguyệt, thủ ác càn khôn!*
Mông Sơn Minh chợt thở dài một tiếng, cảm khái vô tận.
*Miệng ngậm nhật nguyệt, tay khống chế càn khôn/trời đất
Trở lại mật thất của mình, Ngưu Hữu Đạo chợt dừng bước xoay người, nhìn chằm chằm về phía Quản Phương Nghi.
Quản Phương Nghi bị mắt hắn nhìn tới toàn thân không được tự nhiên, hoài nghi nói:
“Làm cái gì thế? Có niềm vui mới rồi, còn coi trọng ta nữa sao?
Ánh mắt liếc liếc Vân Cơ, lại tựa như có ám chỉ.
Vân Cơ liếc mắt không để ý tới, nàng không thích đấu võ mồm.
Ngưu Hữu Đạo:
“Chuyện ngươi đột phá Nguyên Anh kỳ cần phải nắm cho chắc.
Quản Phương Nghi:
“Tự ta được lợi, đương nhiên sẽ để tâm hơn so với ngươi rồi.
Ngưu Hữu Đạo không nói nhảm với nàng nữa, nói với Vân Cơ:
“Liên hệ với bên Thánh Cảnh, để bên đó nghĩ biện pháp sắp xếp cho ta vào đó một lần, nói cho bên kia rằng ta còn muốn mang theo một người nữa vào.
...
Tướng phủ Tống Kinh, trong đình viện u tĩnh, nhìn mật thư trong tay, Giả Vô Quần thở dài lắc đầu, đưa thư cho Nguyên Tòng.
Sau khi Nguyên Tòng xem thì rõ ràng giật mình không nhỏ. Ngưu Hữu Đạo lại dám giết chết Mục Liên Trạch và Trưởng Tôn Di? Khó có thể tin được.
...
Bên trong thư phòng, Thiệu Bình Ba chậm rãi thả mật thư trong tay xuống, tĩnh tọa phía sau án, không nói gì.
Thiệu Tam Tỉnh ở một bên thử hỏi:
“Thực sự là do hắn làm sao?
Thiệu Bình Ba than thở:
“Những chuyện liên tiếp gần đây rõ ràng đều có bàn tay ở sau lưng tác quái, đã hạ thủ nhằm vào cửu Thánh rồi, là hắn làm cũng là điều bình

thường thôi.
Thiệu Tam Tỉnh nói:
“Chín người một lần giết chết hai người rồi...
Thiệu Bình Ba từ từ nói:
“Điệp Mộng Huyễn giới... xem ra Vạn Thú Môn cũng có người của hắn, thế lực của tên kia quả nhiên là khổng lồ!
Thiệu Tam Tỉnh:
“Nghe nói Phiêu Miểu Các tạm thời bỏ qua những chuyện khác, đang càn quét ở Vô Minh Thánh Địa và Thiên Mục Thánh Địa.
Thiệu Bình Ba:
“Xảy ra chuyện như vậy, chuyện đó cũng hợp tình hợp lý thôi, không đáng giá nhắc tới. Chỉ mong đừng nên ảnh hưởng tới chiến sự, bảo ngươi đi hỏi thăm, chiến sự không xảy ra biến cố gì chứ?
Thiệu Tam Tỉnh:
“Đã nghe ngóng bên Hắc Thủy Đài. Dựa theo yêu cầu của Cao Phẩm, Hắc Thủy Đài đã triển khai thế công tâm* vào Tề quốc, phái ra số lượng nhiều gián điệp bí mật liên hệ với quan viên triều đình của Tề quốc, tiến hành xúi giục hoặc vu oan hãm hại, huynh đệ Hạo Vân Đồ là Hạo Vân Thắng và nhi tử của Hạo Vân Đồ “Hạo Khải đều lợi dụng được rồi. Nghe đâu hiệu quả không tồi, Tề Hoàng Hạo Vân Đồ cho dù biết là âm mưu của Tấn quốc cũng không tránh được nghi thần nghi quỷ, đã xử lý một số người, hiện giờ Tề Kinh đã có thế bất an rối loạn rồi.
*Công tâm: tấn công vào mặt tư tưởng, tâm lý
Thiệu Bình Ba hơi gật đầu:
“Cao Phẩm khống chế được cục diện chiến trường, đã ra lệnh cho Tấn quốc chiếm hết ưu thế, thế cục bất lợi đối với Tề quốc, những quan viên kia của Tề quốc có suy nghĩ rất bình thường, trông cậy vào những người đó quên mình phục vụ mệnh lệnh chỉ sợ ngay cả bản thân Hạo Vân Đồ cũng không tin được, chính là thời cơ tốt nhất để công tâm, nên có hiệu quả rồi. Chỉ cần lòng người bị chấn động, nội bộ Tề quốc đại loạn chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, đến lúc đó Hô Diên Vô Hận và La Chiếu chỉ sợ cũng không đủ sức xoay chuyển càn khôn, Tề quốc bị khuynh đảo cũng không còn xa nữa, e rằng chỉ là chuyện bất chợt mà thôi.
Thiệu Tam Tỉnh cảm khái:

“Xem ra bảy nước cũng sắp biến thành năm nước rồi, tình hình của thiên hạ này biến động thật kịch liệt!
Thiệu Bình Ba đi tới trước bản đồ các nước, quan sát, ánh mắt lóe ra...
Làn sóng chấn động trong giới tu hành còn chưa ngừng lại, bảy Thánh đánh bất ngờ vào Vô Minh Thánh Địa và Thiên Mục Thánh Địa, người của hai thánh địa kia phản ứng không kịp nữa, thêm vào đó, bảy Thánh tự mình tham gia vào việc xuất thủ, hai Thánh địa dường như là bị hạ cả cụm rồi. Diệt trừ sào huyện của hai Thánh xong, nội bộ của Phiêu Miểu Các sẽ tiếp tục triển khai bắt người của hai Thánh địa đó.
Vì thế, các chuyện kiểm tra truy xét tạm thời đều hoàn toàn bỏ qua, vì cục diện khống chế Phiêu Miểu Các.
Cũng không phải đều tiến hành bắt tất cả người trong hai nhà đó mà chỉ nhằm vào nhân viên chính trong Vô Minh Thánh Địa và Thiên Mục Thánh Địa, người còn lại dưới sự uy hiếp đã nhao nhao quy thuận rồi, bảy Thánh cũng chấp nhận cho nương nhờ trong thế lực của mình.
Cũng có vài người đang lẩn trốn, trong việc đuổi bắt, các phái trong thiên hạ đều nhận được pháp chỉ hiệp trợ truy bắt.
Dưới kịch biến hơi có phần phong vân liên tiếp này, lòng người bàng hoàng là không thể tránh né. Dù sao giới tu hành mỗi thế lực lớn ít nhiều cũng có lui tới với người trong hai nhà này, lo lắng bị liên lụy.
Mà trên thực tế cục diện vẫn chưa sinh ra nhiều ảnh hưởng lớn, bảy Thánh vững vàng khống chế được đại cục, không để cho tình thế khuếch trương vô hạn mà dẫn tới thiên hạ đại loạn...
Nam Châu, trong xe ngựa lắc lư không ngừng, Hỏa Phượng Hoàng Nhiếp Vân thường thỉnh thoảng nhìn Quản Phương Nghi đi cùng, không nhịn được hỏi lần nữa:
“Hồng Nương, chúng ta đang đi đâu?
Quản Phương Nghi nắm tay nàng trong tay mình, vỗ vỗ:
“Yên tâm, tới đó rồi sẽ biết.
Sau khi xe ngựa ra khỏi thành thì đi tới một căn trạch viện nông gia yên tĩnh.
Hai người xuống xe, đẩy cửa mà vào, chỉ thấy Vân Cơ đang đứng ở trong sân chờ.
Sau khi gật đầu chào hỏi nhau, Vân Cơ phất tay ý bảo vào phòng.

Quản Phương Nghi cũng dừng bước, ý bảo Hỏa Phượng Hoàng vào phòng chính.
Vẻ mặt của Hỏa Phượng Hoàng nghi hoặc, đi cẩn thận từng bước, cuối cùng cũng đi tới trước cửa chính. Đẩy cửa chính ra, nhìn thấy trong phòng có một nam tử đang đứng đưa lưng về phía cửa, chắp tay.
Nhìn thấy trong phòng không còn ai khác, Hỏa Phượng Hoàng sao có thể dễ dàng ở cùng một người đàn ông ở trong phòng được, không khỏi quay đầu nhìn lại.
Vẻ mặt của Quản Phương Nghi đầy ý cười phất tay, ý bảo nàng đi vào.
Hỏa Phượng Hoàng quay đầu lại, phát hiện nam tử trong phòng đã xoay người, cũng giơ tay lên chậm rãi kéo mặt giả trên mặt xuống, lộ ra hình dáng thật.
Sau khi nhận ra là ai, Hỏa Phượng Hoàng la thất thanh:
“Đạo gia!
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười:
“Đến đây, đi qua cửa đi.
Hỏa Phượng Hoàng đã không khống chế được tâm tình bước một bước qua cánh cửa, nghe vậy thì nhanh chóng xoay người đóng cửa, lúc này mới lần nữa đi tới trước mặt Ngưu Hữu Đạo cẩn thận quan sát tỉ mỉ một lượt, khó có thể tin nói:
“Đạo gia, ngài... Ngài không phải đã...
Ngưu Hữu Đạo:
“Yên tâm, ta không chết, Côn Lâm Thụ cũng đang sống rất tốt, trước đó không nói chân tướng cho ngươi chỉ vì rất nhiều chuyện thân bất do kỷ. Nghe nói ngươi bình thường hay lấy nước mắt rửa mặt, nghĩ lầm rằng bọn ta đã chết. Để ngươi thương tâm lâu như vậy, là ta quá đáng.

Chương 2043: Con đường của ta cho các ngươi mới là con đường tốt nhất! (1)

Chương 2043: Con đường của ta cho các ngươi mới là con đường tốt nhất! (1)
Hỏa Phượng Hoàng lắc đầu liên tục, hiện tại cũng không có tâm tư quan tâm những thứ khác, hận không thể nắm tay hắn hỏi:
“Đạo gia, sư huynh của ta bây giờ ở đâu?
Ngưu Hữu Đạo:
“Hắn vẫn còn ở bên trong Thánh Cảnh, lần này ta lộ diện gặp ngươi là muốn dẫn ngươi vào Thánh Cảnh hội hợp với Côn Lâm Thụ. Không biết ngươi có muốn đi không?
Hỏa Phượng Hoàng sao không muốn được, gật đầu dứt khoát nói:
“Sẵn lòng!
Nhưng nghĩ lại lại lưỡng lự:
“Đi vào đó thế nào giờ?
Ngưu Hữu Đạo:
“Chuyện này không cần lo lắng, ta đã có sắp xếp.
Chính xác là đã sắp xếp xong xuôi cả rồi, chỉ có điều bây giờ việc đi ra vào còn chưa tiện, cửa ra vào của Thánh Cảnh đang bị quản chế nghiêm ngặt. Sa Như Lai nương vào việc Phiêu Miểu Các áp giải phạm nhân mới đưa hai người vào đó được, cũng chính là áp giải nhân viên chính trong Thánh Địa của Mục Liên Trạch và Trưởng Tôn Di.
Thật ra Sa Như Lai không đề nghị hiện tại nên vào Thánh Cảnh, có chuyện gì đưa tin không được sao? Huống chi hiện tại ngay cả việc truyền tin tức ra ngoài cũng không tiện lắm, cần người mặc ký mật thư thành mật mã sau đó mới truyền ra ngoài được. Nhưng Ngưu Hữu Đạo nói có chuyện quan trọng cần sắp xếp, phải vào trong đó mới được.

Bất đắc dĩ, Sa Như Lai không thể làm gì khác hơn là nghĩ hết biện pháp, đây là lúc gã thừa dịp cửa ra vào Thánh Cảnh bị điều chỉnh người nên dễ dàng đưa tin cho người của mình đã nằm vùng từ trước đó, vào lúc này mới thuận tiện dẫn hai người Ngưu Hữu Đạo vào bên trong.
Còn như lúc đi ra ngoài còn cần người của Ngưu Hữu Đạo ở bên ngoài phối hợp, tung ra một manh mối rằng nhân viên đốc tra tra ra được chuyện liên quan tới người trong Đại La Thánh Địa, Sa Như Lai mới thuận tiện lấy danh nhận được mệnh lệnh của La Thu mà được ra ngoài, thuận tiện mang Ngưu Hữu Đạo ra ngoài từ trong sự lục soát nghiêm ngặt.
Lúc qua cửa, Hỏa Phượng Hoàng không phải căng thẳng bình thường, nhưng cuối cùng vẫn phải vào bên trong Thánh Cảnh mà nàng chưa bao giờ giao thiệp.
Thánh Cảnh đối với nàng là nơi vô cùng cao cao tại thượng.
Ngưu Hữu Đạo và Hỏa Phượng Hoàng thuận lợi thoát thân, sau đó chạy tới địa điểm chỉ định, có người của Hồ tộc tiếp ứng, sử dụng tọa kỵ phi cầm do trước đây Ngưu Hữu Đạo để lại.
Một nhóm thuận lợi tới được Hoang Trạch tử địa, sau đó tiến vào một cung điện trong lòng đất ở một nơi nào đó trong Hồ tộc.
Ngân Cơ và Hắc Vân đều nhận được tin tới đón, sau khi gặp mặt thì khách sáo một phen.
Phát hiện Ngưu Hữu Đạo còn dẫn theo một nữ nhân xa lạ tới đây, Hắc Vân hất cằm với Hỏa Phượng Hoàng:
“Người nào vậy?
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói:
“Phu nhân của Côn Lâm Thụ, sau này sẽ phải an trí ở đây rồi. Được rồi, làm phiền mời Côn Lâm Thụ tới đây một chuyến.
Hắc Vân nhìn ý của Ngân Cơ một cái, nhìn thấy bà ấy không phản đối, lúc này mới gật đầu ra hiệu với trưởng lão ở một bên.
Mười ngón tay của hai tay Hỏa Phượng Hoàng quấn lại vào nhau, sắp gặp trượng phu, trong lòng có phần kích động.
Ngưu Hữu Đạo nhìn thấy thì nhếch miệng mỉm cười không nói thêm gì cả, cũng không giới thiệu Hỏa Phượng Hoàng cho Ngân Cơ và Hắc Vân, để cho bản thân Hỏa Phượng Hoàng sau này tự mình giải thích.

Côn Lâm Thụ nhanh chóng xuất hiện, nghe nói Hỏa Phượng Hoàng tới thì nhanh chóng đi ra từ sâu trong địa cung, gặp người liền lên tiếng gọi:
“Sư muội!
“Sư huynh!
Hỏa Phượng Hoàng cực kỳ vui mừng, chạy như bay ôm chặt không buông.
Dường như Ngân Cơ rất thích nhìn cảnh tượng này, nở nụ cười quan sát.
Ngưu Hữu Đạo đằng hắng một tiếng dẫn bà ấy quay đầu lại ra sau, nói:
“Có chuyện khó có thể mở miệng, ta cũng không gạt lão tộc trưởng, lần này tới là muốn cầu cạnh lão tộc trưởng.
Ngân Cơ khó hiểu:
“Chuyện gì?
Ngưu Hữu Đạo:
“Trong tay Hồ tộc còn có một trái Vô Lượng quả, lần này tới là muốn thỉnh cầu lão tộc trưởng ban cho trái đó.
Ngân Cơ nở nụ cười:
“Cứ cầm đi là được rồi, lúc đầu ta nói để ngươi giữ lại, nhưng ngươi lại cứ khăng khăng đưa ta.
Ngưu Hữu Đạo chắp tay:
“Hảo ý của lão tộc trưởng ta xin cảm ơn trước, chỉ có điều vẫn phải nói rõ ràng, Ngân Điệp Nhi đã giao thủ với cửu Thánh rồi...
Hắn nói một lượt chuyện xảy ra trong Điệp Mộng Huyễn giới.
Nghe nói Trưởng Tôn Di và Mục Liên Trạch đã chết, hai vợ chồng đang ở một bên gặp nhau thủ thỉ chợt quay đầu lại, nhất là Côn Lâm Thụ, hết sức kinh ngạc.
Mặc dù Hỏa Phượng Hoàng biết tin nhị Thánh qua đời rồi nhưng lại không biết nội tình, lúc này nghe nói tới cũng giật mình không ít.
Sau khi Hắc Vân và trưởng lão của Hồ tộc nghe vậy thì không ngừng phấn chấn, Hắc Vân còn quát lên một câu:
“Chết hay lắm!
Mặc dù Ngân Cơ cũng vui vẻ, chỉ có điều lại chợt nhíu mày:
“Ngay cả Ngân Điệp Nhi cũng không phải đối thủ của cửu Thánh sao? Nàng không có miệng tiện như Hắc Vân, không thể mắng cửu Thánh là cửu cẩu được.

Ngưu Hữu Đạo:
“Đánh đơn với nhau, luận thực lực cũng không yếu hơn cửu Thánh, nhưng chịu thiệt ở việc không am hiểu biến báo, ở tình huống giống loài như vậy, chúng ta cũng không có cách nào liên lạc trao đổi được. Ở trong Huyễn giới có vô số Điệp La Sát tương trợ, Thánh La Sát còn có thể ứng phó được, một khi ra khỏi Huyễn giới, Thánh La Sát sẽ không thể là đối thủ của cửu Thánh được. Còn sau khi xảy ra chuyện này, bảy Thánh còn lại cũng sẽ không có khả năng tiếp tục vào Điệp Mộng Huyễn giới đâu.
Ngân Cơ hơi gật đầu, nghi hoặc hỏi:
“Có liên quan gì tới việc ngươi muốn trái cây?
Ngưu Hữu Đạo:
“Lần trước nghe xong lời nói của lão tộc trưởng, ta vốn có chút lòng tin với Ngân Điệp Nhi, nhưng sự thực chứng minh thực lực của cửu Thánh đã nằm ngoài dự liệu của chúng ta, dưới tình huống không ai có thể khắc chế, dựa vào một vài thủ đoạn rất khó lật đổ bọn họ, dựa vào việc ám toán sợ là không được rồi. Lão tộc trưởng, dựa vào thủ đoạn không được, sợ rằng còn phải chuẩn bị cứng đối cứng nữa.
Ngân Cơ:
“Ý của ngươi là hy vọng tu sĩ Nguyên Anh kỳ có thể nhiều lên một chút sao?
Ngưu Hữu Đạo:
“Không sai! Vốn dĩ ta cho rằng nhiều thêm một người hay ít đi một người cũng không có ảnh hưởng gì lớn, nhưng hiện tại ta lại có một vài suy nghĩ mới, chỉ sợ là cần thêm một vài người mới có thể có thêm phần thắng.
Sau đó nhìn về phía Côn Lâm Thụ đang ở một bên nghe:
“Nếu để cho ngươi đột phá tới cảnh giới Nguyên Anh, ngươi có dám đánh một trận với cửu Thánh không?
Côn Lâm Thụ khựng lại không nói, vừa rồi ở đây nói tới chữ “trái cây”, y còn chưa kịp phản ứng nghĩ tới Vô Lượng quả nữa:
“Đạo gia, ta làm sao có thể đột phá tới cảnh giới Nguyên Anh được?
Ngưu Hữu Đạo nói năng đầy khí phách:
“Cho ngươi một trái Vô Lượng quả.

“...
Côn Lâm Thụ lần nữa không nói, ở đây có Vô Lượng quả?
Hỏa Phượng Hoàng lại căng thẳng, có thể có được Vô Lượng quả đương nhiên là chuyện tốt, nhưng để cho sư huynh liều mạng với cửu Thánh, vậy có thể sao? Vô ý thức cầm tay của Côn Lâm Thụ, nhéo nhéo.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi sợ sao?
Côn Lâm Thụ:
“Cũng không phải sợ, chỉ là e thực lực của mình không đủ.
Ngưu Hữu Đạo:
“Bên cạnh ta không phải là không có những người khác, biết vì sao ta phải đưa một trái Vô Lượng quả còn lại ở Hồ tộc cho ngươi không?
Côn Lâm Thụ chậm rãi lắc đầu:
“Không biết!
Ngưu Hữu Đạo:
“Bởi vì ngươi là người duy nhất luyện thành “Thiên Hỏa Vô Cực Thuật” trong Thiên Hỏa giáo từ mấy đời nay, đại pháp kỳ công lại hợp với tu vi hắn là không phải là phế vật. Ngươi cũng biết Ô Thường đấy, sau khi hắn đột phá tới Nguyên Anh liền có thể đối kháng được với tám Thánh khác, lẽ nào ngươi không muốn thử một chút? Ngươi cũng là người có tâm huyết, lẽ nào không khát vọng có cơ hội đánh với cửu Thánh một trận hay sao?
Hỏa Phượng Hoàng nhìn thấu đối phương đang dùng lời lẽ khích tướng, đột nhiên lên tiếng nói:
“Đạo gia, ngay cả ngươi hắn cũng không phải là đối thủ, làm sao có thể là đối thủ của cửu Thánh được?
Ngưu Hữu Đạo:
“Hỏa Phượng Hoàng, ta chọn hắn là có nguyên nhân. Ta không ngại lựa chọn, trong cảnh giới Kim Đan, luận thực lực sợ rằng không có ai là đối thủ của ta, người có thể có thực lực đánh với ta một trận tuyệt đối cũng là cao thủ hàng đầu trong Đan bảng.

Chương 2044: Con đường của ta cho các ngươi mới là con đường tốt nhất! (2)

Chương 2044: Con đường của ta cho các ngươi mới là con đường tốt nhất! (2)
“Ngươi đừng nên xem nhẹ trượng phu của mình, hắn sở dĩ vừa xuất sơn đã lần nữa thua trong tay ta là bởi vì hắn đã chọn sai đối tượng khiêu chiến, ta cũng có thể nói cho ngươi biết, hiện tại cao thủ đệ nhất Đan bảng là Nhan Bảo Như cũng không phải đối thủ của chồng ngươi, bởi vì ta đã giao thủ với Nhan Bảo Như, nàng ta cũng là bại tướng dưới tay ta!
“Hỏa Phượng Hoàng, chồng ngươi nếu ở bên ngoài đủ để khiêu chiến với cao thủ có địa vị đệ nhất trên Đan bảng.
Ngân Cơ ở một bên hơi nở nụ cười, ngược lại không cho là Ngưu Hữu Đạo đang khoác lác, đồ đệ của Thương Tụng, nói Côn Lâm Thụ chọn sai đối tượng khiêu chiến hoàn toàn có tư cách.
Huống chi nàng từng xuất thủ với Ngưu Hữu Đạo, người có thể chống đỡ một kích của nàng, nói ở trong cảnh giới Kim Đan không có đối thủ cũng không tính là khoa trương.
Không khỏi ít nhiều có chút kỳ quái:
“Ngươi còn bao lâu nữa thì có thể đột phá tới cảnh giới Nguyên Anh?
Ngưu Hữu:
“Còn không quá hai năm nữa.
Ngân Cơ càng cảm thấy kỳ quái:
“Bằng vào thực lực đối chiến của ngươi, chỉ cần ngươi đột phá tới cảnh giới Nguyên Anh chắc chắn sẽ không yếu hơn so với Ô Thường tân tấn Nguyên Anh, đừng nói tới bảy Thánh bây giờ, cho dù đầy đủ cả cửu Thánh cũng rất khó có thể làm gì được ngươi, thời gian hai năm không dài, vì sao không thể ẩn nhẫn thêm chút?

Ngưu Hữu Đạo:
“Ta giả chết thoát thân chính là muốn ẩn nhẫn, những chuyện khác chỉ là kế hoạch phòng ngừa vạn nhất mà thôi, ai ngờ cây Vô Lượng quả nở hoa sớm trước hạn, trời không chiều lòng người, hoàn toàn làm rối loạn nhịp điệu của ta. Bây giờ những việc ta đang làm trong giới tu hành chính là muốn làm trì trệ hành động của bảy Thánh, nhưng với tình huống hiện tại thì bảy Thánh không hổ là người có kinh nghiệm đối mặt với sóng gió, những thứ ta đã làm, bảy người bọn họ lại đang ngồi xem, hiển nhiên là có ý đồ đẩy mạnh vững bước cho bọn họ.
“Chiếu vào tiến độ này, hai năm? Chỉ sợ là không kịp đợi hai năm nữa.
“Một mình ta còn dễ nói, trên tay ta có đủ tài nguyên, trốn thêm hai năm nữa, bọn họ chưa chắc có thể tìm được ta.
“Nhưng những người khác thì làm sao giờ? Bên cạnh ta có quá nhiều người có liên quan, đến lúc đó người có dính líu tới sẽ phải chịu cảnh núi thây biển máu.
“Lão tộc trưởng, nếu không phải tình trạng vạn bất đắc dĩ, ngươi bảo ta làm sao có thể chỉ lo thân mình không để ý tới sự sống chết của nhiều người như vậy? Có một số việc nhất định phải phòng ngừa chu đáo, phải chuẩn bị trước, lúc chuyện xảy ra mới có thể thong dong ứng phó được, ngài nói có đúng hay không? \ "
Ngân Cơ khẽ gật đầu, hiểu ra.
Ngưu Hữu Đạo chợt nhìn về phía Côn Lâm Thụ:
“Ngươi cũng coi như là một người nam nhân có tâm huyết, chỉ muốn tự lo cho thân mình thôi hay sao? Nếu ngươi thật sự có suy nghĩ này, lúc đầu ta phí hết tâm tư mời chào ngươi thật sự đã nhìn lầm người rồi. Vợ chồng các ngươi để tay lên ngực tự hỏi đi, ta đã thật sự coi vợ chồng các người như người hầu chưa, lẽ nào bên cạnh ta còn thiếu hai phế vật làm việc lặt vặt hay sao?
Môi Côn Lâm Thụ mím chặt, có thể nhận thấy được sư muội lại dùng sức nhéo nhéo tay của mình.
Ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo liếc mắt trên tay của hai người đang nắm lại, lại nhìn mặt của Hỏa Phượng Hoàng:
“Hỏa Phượng Hoàng, có một chuyện ta phải nhắc nhở ngươi, ở trong mắt bảy Thánh, chồng ngươi đã sớm thành một người chết rồi, trừ phi cả

đời hắn phải ẩn thân không gặp người, bằng không chỉ cần lộ diện, bảy Thánh tất sẽ bắt hắn lại! Trốn lâu như vậy, liên lụy tới ta, lại liên lụy tới cả Hồ tộc, rơi vào tay của bảy Thánh, chồng ngươi có thể bình an vô sự mới lạ, vợ chồng các ngươi cũng sẽ có kết quả giống nhau, không chết thì cũng sống không bằng chết.

“Nếu chồng ngươi không đồng tâm với bọn ta, bọn ta tuyệt đối cũng sẽ không làm khó dễ, nhưng chỗ bọn ta tuyệt đối không cho phép người mang hai lòng, hai vợ chồng ngươi có thể rời đi luôn, sau này sự sống chết của vợ chồng các ngươi bọn ta sẽ không hỏi tới nữa. Chỉ có điều nơi này là Thánh Cảnh, các ngươi có thể thong dong tự tại hay không, trong lòng các ngươi hắn là biết rõ ràng.

“Còn chồng ngươi chỉ cần dùng một chút Vô Lượng quả thì chính là kẻ thù của bảy Thánh, trừ phi đánh bại bọn họ, bằng không bảy Thánh sẽ không tha cho hắn.

“Các ngươi còn lựa chọn nào khác sao? Côn Lâm Thụ, Hỏa Phượng Hoàng, vợ chồng các ngươi không có lựa chọn nào khác, con đường ta cho các ngươi mới là con đường tốt nhất!

Hỏa Phượng Hoàng cắn môi cúi đầu không nói.

Ngưu Hữu Đạo đột nhiên quát lên:

“Côn Lâm thụ, là mang theo thê tử của ngươi chạy trốn suốt đời hay là đi cùng bọn ta liều mạng, hiện tại hãy cho ta một câu trả lời thuyết phục.

Côn Lâm Thụ chậm rãi rút tay ra, rút tay ra khỏi tay Hỏa Phượng Hoàng, cười gượng nói:

“Đạo gia, ta chấp nhận tòng mệnh. Chỉ là, ngài không cần thiết dẫn sư muội của ta vào mạo hiểm cùng đâu.

Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói:

“Ta chỉ là có lòng tốt, mạo hiểm để vợ chồng các ngươi đoàn tụ, còn tặng Vô Lượng quả, ngươi phải cảm kích ta mới đúng.

Lời này khiến Ngân Cơ hơi mỉm cười lắc đầu.

Ngưu Hữu Đạo liếc phản ứng của bà ấy, câu nói tiếp theo liền chuyển tới bà:

“Lão tộc trưởng, nếu để bà chống lại La Thu, để bà giết La Thu, bà có thể làm được không?

Ngân Cơ nhất thời không cười được nữa.

Ánh mắt của mọi người, Hắc Vân và những người khác trong Hồ tộc trong nháy mắt đều nhìn chằm chằm mặt bà ấy, đều đang đợi phản ứng của bà.
Ngưu Hữu Đạo ép hỏi:
“Lão tộc trưởng, bây giờ có thể do dự, giả sử thật sự tới lúc phải đánh một trận đấu sinh tử, bà do dự như vậy sẽ hại chết mọi người. Nếu không muốn thì mong cứ nói rõ, mọi người sẽ không trông cậy vào bà nữa.
Ngân Cơ:
“Thực lực của ta không giết được hắn.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta chỉ hỏi bà có muốn hạ sát thủ với hắn ta hay không mà thôi.
Ngân Cơ quay đầu nhìn xung quanh, nhìn thấy Hồ tộc đều đang nhìn mình chằm chằm thì trên mặt hơi khổ sở, gật đầu:
“Có thể diệt trừ cửu Thánh lấy lại tự do cho Hồ tộc ta, ta đương nhiên là nguyện ý.
“Được!
Ngưu Hữu Đạo chợt đổi giọng:
“Làm phiền lão tộc trưởng lấy trái cây mà Sa Như Lai để ở đây đưa cho ta, ta sẽ tiện thể đưa cho hắn dùng.
Chờ một lúc, Ngân Cơ tự mình mang tới một cái tráp, đưa cho Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo mở cái tráp ra kiểm tra, chợt hồng quang lóe lên từ trong hộp, lấy tay lấy ra một trái Vô Lượng quả, tiện tay ném cho Côn Lâm Thụ:
“Cầm lấy!
Lại tiện tay khép tráp lại.
Hai tay cầm trái cây phát quang, Côn Lâm Thụ là dáng vẻ khó tin, Vô Lượng quả?
Y chưa bao giờ nghĩ tới bản thân sẽ có một ngày có được loại bảo vật này, còn bị người ta ép phải nhận lấy như vậy.
Sắc mặt của Hỏa Phượng Hoàng ở một bên phức tạp nhìn sư huynh, không biết có nên cảm thấy vui vẻ thay sư huynh hay không.

Tâm tình hai người như thế nào, Ngưu Hữu Đạo không để ý tới, sau đó lại đi tới Tử Kim động gặp hai người, Tần Quan và Kha Đinh Kiệt, tiến hành trấn an hai người một phen rồi để hai người an tâm tu luyện ở đây.
Hắn cũng không ở đây quá lâu, bởi vì đã hẹn thời gian gặp mặt với Sa Như Lai rồi.
Lúc rời đi, Hồ tộc lần nữa phái người đưa tiễn, đưa Ngưu Hữu Đạo tới phía sau rồi người đưa tiễn của Hồ tộc tự quay lại.
Nơi chạm mặt vẫn là chỗ cũ, trong cốc trước đây bình thường vẫn chạm mặt với Sa Như Lai.
Ngưu Hữu Đạo tới trước, đợi gần nửa ngày sau mới thấy Sa Như Lai đội nón lá che màn đen vội vã đi tới.
“Đến chậm chút, có chút việc làm trễ nải.
Sa Như Lai hơi giải thích chút.
Ngưu Hữu Đạo:
“Không sao cả, cho ngươi đó.
Lấy một cái tráp ra đưa cho gã.
Sa Như Lai khó hiểu:
“Vật gì vậy?
Ngưu Hữu Đạo:
“Vô Lượng quả, ta thuận tiện giúp ngươi mang tới từ bên Hồ tộc. Thời gian của chúng ta khả năng không có nhiều lắm, chuyện đột phá Nguyên Anh kỳ ngươi phải nắm chặt.

Chương 2045: Nguyên Sắc, Dược Cốc cầu y (chữa bệnh)

Chương 2045: Nguyên Sắc, Dược Cốc cầu y (chữa bệnh)
Sa Như Lai hơi trầm mặc, không nhận cái tráp kia, sau khi suy tư một lúc thì nói:
“Chờ đã!
Dứt lời thì lắc mình đi.
Ngưu Hữu Đạo nhìn theo, hoài nghi không biết có ý gì.
Không chờ quá lâu, Sa Như Lai quay lại đồng thời còn dẫn một người tới, Vương Tôn – đang là thủ hạ tâm phúc của gã.
Ngưu Hữu Đạo hơi nhíu mày, Sa Như Lai chỉ vào Vương Tôn, nói:
“Giới thiệu cho ngươi một chút, Vương Tôn, cũng là cữu cữu* ruột của Huyễn Lệ.
*Chú
“Cữu cữu ruột?
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc.
“Không sai!
Sa Như Lai gật đầu, chỉ chỉ tráp trong tay đối phương:
“Cái này cho hắn đi!
“Hả?
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc xác nhận một câu:
“Cho hắn? Ngươi xác định sao?
Sa Như Lai tự tay cầm tráp vào tay, đưa cho Vương Tôn:
“Cho ngươi đấy!
Khuôn mặt Vương Tôn cũng khó hiểu, không biết là vật gì, thử mở tráp ra kiểm tra, kết quả vừa mở tráp ra thì hồng quang rực rỡ tỏa ra, làm y

hoảng sợ nhanh chóng khép lại, hết hồn nhìn xung quanh, thấp giọng nói:
“Tiên sinh, đây là?
Sa Như Lai:
“Vô Lượng quả, cho ngươi dùng.
“Chuyện này...
Vương Tôn vừa hưng phấn lại kinh hãi, nhìn Sa Như Lai, lại nhìn Ngưu Hữu Đạo.
Còn Ngưu Hữu Đạo đang xem chừng phản ứng của Sa Như Lai, lúc này rốt cục không nhịn được nói:
“Toa tiên sinh, có chuyện ta phải nhắc nhở ngươi, đây chính là một trái cuối cùng còn lại rồi, bỏ lỡ cơ hội lần này chỉ sợ cũng khó có cơ hội nữa. Cho dù là có, chắc cũng phải chờ tới sáu mươi năm sau.
Cũng không hoàn toàn là một trái cuối cùng, chí ít trên tay hắn còn một trái, chỉ có điều trái kia hắn để lại cho mình dùng, sẽ không cho người khác.
Nghe thấy lời ấy, hơi do dự, Vương Tôn chợt giao tráp cho Sa Như Lai:
“Tiên sinh, thứ này ta không nhận nổi, tự ngươi giữ lại dùng đi.
Sa Như Lai dùng một tay đẩy về, nói với Ngưu Hữu Đạo:
“Ta làm như vậy là vì đã thận trọng suy tính rồi, ngươi nói thời gian của chúng ta khả năng không có nhiều lắm, nhưng tình huống hiện tại rất phức tạp, liên tiếp xảy ra nhiều chuyện lớn như vậy, La Thu mở to hai mắt nhìn, cảnh giác cao độ với tất cả, ta căn bản không thể bế quan hơn một tháng không lộ diện. Nếu ta gây ra chút hoài nghi nào, ngươi và đường dây liên hệ với bên trong Thánh Cảnh sẽ bị cắt đứt. Vương Tôn thì không giống thế, hắn biến mất một thời gian ta cũng có biện pháp sắp xếp.
Ngưu Hữu Đạo không nói, sau một hồi lâu buồn bực mới lần nữa hỏi:
“Ngươi nhất định phải làm như vậy sao?
Thần sắc trên mặt Sa Như Lai nào có cảm giác dày vò như vậy:
“Ta muốn cho nữ nhi của ta một công đạo, muốn cho người vợ đã chết của ta một công đạo, cũng phải cho La Thu một công đạo.
Ngưu Hữu Đạo như có điều suy nghĩ, tựa như đã hiểu ra cái gì, cuối cùng yên lặng gật đầu:

“Đồ đã cho ngươi, xử trí như thế nào là chuyện của ngươi.
Nhìn trong ánh mắt của đối phương chỉ tỏa ra sự thưởng thức, không vì gì khác, chỉ bằng vào việc đối phương có thể từ chối sự mê hoặc của Vô Lượng quả đã làm cho gã phải thưởng thức rồi.
Sa Như Lai:
“Vương Tôn đáng giá tín nhiệm, các ngươi có thể đơn độc thành lập một đường dây liên lạc, phòng ngừa vạn nhất.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, chỉ bằng vừa rồi Vương Tôn có thể từ chối Vô Lượng quả.
“Được rồi, có chuyện đã quên nói cho ngươi biết, Nguyên Sắc đã mù một con mắt rồi.
Sa Như Lai báo một tình huống mới.
...
Sâu trong biển rộng mênh mông, trên hòn đảo có một ngọn núi lửa, trên núi tuyết trắng mênh mông, rãnh giữa núi cũng có bốn mùa như mùa xuân.
Nơi đây chính là Dược cốc, nơi tiềm tu của Quỷ Y.
Trên một cái ghế nằm, Nguyên Sắc nằm yên tĩnh, Nguyên Phi chờ ở bên cạnh nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Quỷ Y.
Quỷ Y cúi người mở chụp mắt trên một con mắt của Nguyên Sắc ra, thi pháp kiểm tra viền mắt có mí mắt đã lõm vào, phát hiện mắt đã không còn nữa.
Sau một lúc kiểm tra cẩn thận, Quỷ Y cẩn thận từng li từng tí một lần nữa giúp Nguyên Sắc đắp kín lại cái chụp mắt.
Độc nhãn của Nguyên Sắc nhìn y:
“Hắc Ly, có thể chữa được cho ta không?
Quỷ Y chần chừ lắc đầu nói:
“Tròng mắt đã không còn, ta cũng không có cách nào khác.
Nguyên Phi ở một bên quát lên:
“Nói bậy! Làm như ta không biết gì hay sao, Dược cốc này của ngươi đã từng chữa cho không ít cơ thể không trọn vẹn, từng trị cho người cả hai mắt đều mù. Hắc Ly, ta cảnh cáo ngươi, sở dĩ nhóm Thánh Tôn tha cho ngươi là vì nhìn thấy ngươi còn có chút tác dụng, cung cấp cho ngươi một nơi không tranh quyền thế như này cũng là hy vọng ngươi không

tranh quyền thế, đừng mong ỷ vào y thuật của ngươi để ra ngoài làm mưa làm gió! Lần trước tự ý đi ra ngoài can thiệp vào việc của các nước còn chưa tìm ngươi tính sổ đâu đấy!
“Ôi chao!
Nguyên Sắc giơ tay lên cản lại, vui vẻ nói:
“Hắc Ly đã nói như vậy, hẳn là có nguyên nhân nên mới nói thế, nghe người ta nói hết lời xong rồi cũng không muộn. Hắc Ly, nếu ta đã tới, ngươi lại nói với ta một câu không có cách nào khác, dường như không thể nào nói nổi đâu.
Quỷ Y hơi hạ thấp người:
“Thánh Tôn, tròng mắt này không phải thứ trồng được từ trong đất, muốn nó mọc ra lần nữa ta không có bản lĩnh đó. Vừa rồi Thánh Phi nói chữa trị thân thể không trọn vẹn cũng có, nếu chỉ là chữa trị thì ta có thể làm được, nhưng thứ chữa trị dù sao cũng không thể dùng tốt như thứ vốn có được, muốn chữa trị đến cuối cùng được như ban đầu thì không thể nào. Đổi lại những người khác, đại khái ta có thể chữa trị theo lẽ thường, nhưng Thánh thể của Thánh Tôn thật sự là ta không dám vọng động!
Nguyên Sắc hơi nhíu mày:
“Không thể chữa trị cho cuối cùng giống y như ban đầu sao?
Quỷ Y:
“Dù sao cũng sẽ có chút chênh lệch. Nói trắng ra là phải móc mắt của người khác bổ khuyết cho Thánh Tôn, vừa rồi ta đã kiểm tra thân thể của Thánh Tôn, phát hiện ra cường độ thân thể của Thánh Tôn vô cùng không giống người bình thường, mắt của người bình thường đặt lên người Thánh Tôn, một khi Thánh Tôn sử dụng tới tu vi cường đại, con mắt đó sợ là không chịu nổi.
Nguyên Sắc:
“Bằng vào y thuật của ngươi lẽ nào không có biện pháp giải quyết khác hoàn mỹ hơn hay sao?
Quỷ Y:
“Biện pháp không phải là không có, theo lý mà nói, bản thân Thánh Tôn phải có thể tự giải quyết được mới phải.
Nguyên Sắc ồ một tiếng:

“Nói nghe thử xem.
Quỷ Y:
“Ta nghe nói Vô Lượng quả có thể trọng tố* cơ thể, vì sao Thánh Tôn không dùng tới Vô Lượng quả, ngược lại lại muốn dùng y thuật kém cỏi của ta?
*Trọng tố: tu sửa
Độc nhãn của Nguyên Sắc trắng dã, Vô Lượng quả? Hắn đã nghĩ tới việc dùng Vô Lượng quả, cửu Thánh để lại một cây Vô Lượng quả không phá hủy chính là vì cất đi phòng ngừa vạn nhất, để dành dự bị, nhưng Vô Lượng quả đã bị người ta trộm mất rồi.
Ba mươi năm, Vô Lượng quả bị trộm sợ là đã sớm vào bụng người ta rồi, hiện tại bảo hắn đi đâu tìm đây?
Đạo lý giống vậy, cửu Thánh giữ lại Quỷ Y thật ra cũng không có tác dụng gì, chỉ là giữ lại phòng ngừa vạn nhất mà thôi.
“Hình như ngươi đã không còn thành thật nữa, bên ngoài dường như cũng có vài cơ sở ngầm, việc Vô Lượng quả bị trộm náo động ra động tĩnh lớn như vậy, không phải ngươi không biết đấy chứ?
Nguyên Sắc hỏi một câu.
Quỷ Y hơi hạ thấp người:
“Nghe nói là nghe nói, ta cũng không biết thật giả thế nào.
Nguyên Sắc không tiếp tục dông dài việc Vô Lượng quả với y nữa, sau một lúc cân nhắc thì hỏi:
“Nếu như đổi lại một con mắt khác, lúc ta thi pháp khống chế được pháp lực, không cho pháp lực đụng tới con mắt kia, có thể sử dụng được bình thường hay không?
Quỷ Y:
“Nếu Thánh Tôn có thể cẩn thận khống chế, ít nhất thì có thể thấy đươc vật bình thường, bề ngoài hai mắt chắc chắn không có khác biệt gì so với bình thường.
Hai tay của Nguyên Sắc vỗ vỗ vào tay vịn của ghế nằm, quyết định:
“Vậy cứ làm như thế đi, trước tiên hãy đổi cho ta một con mắt dùng trước.
Quỷ Y hạ thấp người:
“Tuân mệnh!

Nguyên Sắc:
“Vậy ngươi xem lúc nào bắt đầu thì thích hợp?
Gặp phải chuyện như thế này, thân là bệnh nhân, đến lúc này cho dù là Thánh Tôn, trong thái độ đều có vẻ tương đối khiêm tốn.

Chương 2046: Ủng lập* (1)

Chương 2046: Ủng lập* (1)
*Ủng hộ lập người kế vị mới
Quỷ Y:
“Chuyện này cũng không chắc chắn, ta cũng không có cách nào cho ra thời gian chính xác được.
Nhất thời Nguyên Phi trầm giọng nói:
“Hắc Ly, lá gan ngươi không nhỏ nhỉ, lấy uy phong của Quỷ Y đùa giỡn trước mặt Thánh Tôn ư!
Nguyên Sắc lần nữa giơ tay lên ngăn cản:
“Ngươi không cần nhiều lời, nghe người ta nói hết lời đã.
Độc nhãn nhìn chăm chú về phía Quỷ Y:
“Nói đi, không có cách nào xác định thời gian chính xác là có ý gì?
Nguyên Phi bĩu môi không lên tiếng, lạnh lùng nhìn chằm chằm Quỷ Y.
Quỷ Y:
“Thánh Tôn, đổi cả tròng mắt không phải mắt người nào cũng có thể sử dụng được, thân thể giữa người với người cũng có sự khác biệt nhất định. Nói cách khác, không phải huyết mạch của người nào cũng có thể tương dung với nhau được, cần phải tuyển chọn, hơn nữa còn phải chọn một cách tỉ mỉ, phải chọn ra được một con mắt mà thân thể của Thánh Tôn không gây ra phản ứng bài xích mới được, không cẩn thận còn có thể mang tới cho thân thể Thánh Tôn sự đau đớn cực lớn, đến lúc đó Thánh Tôn há có thể tha cho ta được, chuyện này cũng làm trái với chuẩn tắc hành nghề y của ta.
“Nàng nghe thấy chưa hả, không hiểu đừng nên nói nhảm, xem bệnh chữa bệnh, người ta hiểu việc này hơn nàng nhiều.
Nguyên Sắc quay đầu phê bình Nguyên Phi một câu, sau đó mới quay lại vui vẻ nói với Quỷ Y:

“Hắc Ly à, vậy chuyện này ngươi mau chóng đi làm đi! Có gì cần hiệp trợ có thể trực tiếp liên hệ với Nguyên Phi.
Quỷ Y hạ thấp người tuân mệnh:
“Vâng!
Thân thể trầm nặng của Nguyên Sắc bò dậy từ ghế nằm, cười híp mắt với Quỷ Y:
“Trước đó đã ra lệnh người của Dược Cốc ra ngoài hết, ngươi biết dụng ý của ta chứ?
Quỷ Y:
“Hiểu rồi, việc này sẽ không để cho những Thánh Tôn khác biết được.
“Được, ta chờ tin tức của ngươi, nhanh đó!
Nguyên Sắc vỗ vỗ bả vai của Quỷ Y, lắc mình rời đi.
...
Dưới màn đêm, hoàng cung Tề quốc, chưởng môn Vũ Văn Yên của Thiên Hỏa giáo, chưởng môn Bắc Huyền của Huyền Binh Tông, chưởng môn Tam Thiên Lý của Đại Khưu Môn cùng nhau xông thẳng vào tẩm cung.
Bên ngoài tẩm cung. Đại nội tổng quản đang bước đi loanh quanh chợt ngẩng đầu nhìn, nhìn thấy ba người tới thì nhanh chóng lên nghênh đón:
“Bái kiến ba vị chưởng môn.
Vũ Văn Yên trầm giọng hỏi:
“Bệ hạ thế nào rồi?
Bộ Tầm nặn ra nụ cười nói:
“Chỉ là mệt nhọc quá độ, nghỉ ngơi một đêm là không sao nữa rồi.
Ba vị chưởng môn nhìn nhau, đây đã là lần thứ ba Tề Hoàng Hạo Vân Đồ đột nhiên té xỉu rồi.
Cũng có thể hiểu được, khi đối mặt với ngoại địch lại thêm việc lòng người nội bộ bàng hoàng, liên tiếp có dấu hiệu rối loạn, hiện nay, Tề quốc giống như một con thuyền lớn chở nặng phập phồng trong sóng gió kinh hoàng. Trong ngoài đều khốn đốn, Hạo Vân Đồ phải chịu áp lực rất lớn, đã có phần nặng nề không chịu được nữa rồi.
Nhìn thấy ba người muốn tiếp tục xông vào, Bộ Tầm vô ý hơi ngăn lại.
“Hửm?
Trong mũi Bắc Huyền khạc ra tiếng chất vấn uy nghiêm.

Bộ Tầm vội trả lời:
“Bệ hạ đã ngủ lại rồi, không thích hợp quấy rầy.
Tam Thiên Lý lạnh lùng nói:
“Tránh ra!
Bộ Tầm muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn nhường đường.
Ba vị chưởng môn xông thẳng vào trong tẩm cư, đẩy rèm che đi vào trong phòng, đi tới trước giường của Hạo Vân Đồ.
Hạo Vân Đồ đang hỗn loạn mơ hồ nghe được tiếng bước chân, vẫn luôn căng thẳng trong lòng, trước tiên là trợn mắt, nhìn thấy ba người này thì vội vàng chống hai tay đứng lên, vô cùng nhọc nhằn.
Bộ Tầm cùng vào vội vươn tay làm chỗ cho ông ta dựa.
“Ba vị chưởng môn tới đấy à.
Hạo Vân Đồ cố gắng để mình nhấn được từng chữ rõ ràng, cố gắng tỏ ra nhẹ nhõm một chút, trên mặt là nụ cười.
Vũ Văn Yên cúi người bắt mạch đập của Hạo Vân Đồ, thi pháp kiểm tra.
Hạo Vân Đồ không có cách nào lảng tránh, miễn cưỡng vui cười nói:
“Trẫm không sao, chỉ hơi mệt chút thôi.
Kiểm tra xong, Vũ Văn Yên bỏ tay ra, không hé răng.
Tiếp đó, Bắc Huyền lại bắt đầu kiểm tra một chút.
Lúc đến phiên Tam Thiên Lý kiểm tra, bên ngoài đột truyền đến một tiếng hô to:
“Báo, quân tình cấp báo!
Hạo Vân Đồ cả kinh, quân tình cấp báo vào buổi tối sao? Lúc này mới quát:
“Truyền!
Ba người Vũ Văn Yên tạm thời lui sang một bên, Bộ Tầm bước nhanh ra ngoài, chỉ trong chốc lát sau đó cầm một tấu chương, đối với việc có đưa cho hoàng đế xem hay không, rõ ràng y có chút do dự.
Hạo Vân Đồ tự tay đòi:
“Đưa ta xem.
Bộ Tầm bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là kiên trì dâng lên.
Dựa vào trên giường, hai tay Hạo Vân Đồ cầm tấu chương, sau khi xem qua nội dung trong tấu chương thì đột nhiên hai mắt trợn lên giận dữ,

nghiêm mặt quát:
“Nghịch tặc!
Hô hấp bỗng nhiên dồn dập, hai tay run run một hồi, chợt hai mắt trắng dã, đầu lệch sang một bên, hai tay rũ xuống, lại tiếp tục bất tỉnh.
“Bệ hạ!
Bộ Tầm kinh hô.
Tam Thiên Lý tiến lên, một tay ngăn Bộ Tầm lại, tự mình kiểm tra một lượt rồi nhanh chóng thi pháp giúp Hạo Vân Đồ thông khí.
Sau khi khí tức thông thuận, hơi mở mắt ra, Hạo Vân Đồ lại lâm vào tâm tình kích động:
“Nghịch tặc... nghịch tặc...
Tam Thiên Lý điểm lên cổ của Hạo Vân Đồ, khiến Hạo Vân Đồ ngủ mê man.
Sau đó giải thích với Bộ Tầm:
“Để hắn tĩnh tâm ngủ một giấc, bằng không cứ tiếp tục tinh thần bất an, thân thể hắn căn bản không chịu nổi đâu.
Bộ Tầm trả lời:
“Vâng!
Tam Thiên Lý tiện tay cầm tấu chương lên đứng dậy kiểm tra, Vũ Văn Yên và Bắc Huyền cũng tới gần cùng xem.
Bộ Tầm đỡ Hạo Vân Đồ đang mê man xuống giường nằm.
Tấu chương nói đại tướng quân Cố Viễn Đạt giết chết giám quân, đổi màu cờ, giơ cờ hiệu của Tấn quốc, phản rồi!
Vốn dĩ phụ trách trấn thủ quốc nội, ba trăm nghìn đại quân đã đánh về hướng kinh thành rồi.
“Cẩu vật, tu sĩ của ba đại phái theo đại quân làm ăn kiểu gì không biết!
Tam Thiên Lý oán hận một câu.
Bắc Huyền trầm giọng nói:
“Còn phải nói sao, Cố Viễn Đạt dám phản tất đã được ngoại ứng chống đỡ, dưới nội ứng ngoại hợp, đệ tử ba phái ta sợ là đã gặp nạn rồi!
Vũ Văn Yên:
“Bây giờ nói những thứ vô dụng này làm gì, nghĩ biện pháp ứng phó đi.
Ba người lần lượt quay đầu lại, liếc nhìn Hạo Vân Đồ đang ngủ mê man trên giường, cùng rời khỏi tẩm cư.

Dưới trăng sáng, ba người đi vào một cái đình, Bắc Huyền đột nhiên nói:
“Hạo Vân Đồ đã lớn tuổi, sắp bảy mươi rồi, thân thể mặc dù cũng coi như khỏe mạnh nhưng áp lực trong áp lực ngoài đã làm thân thể đang già đi của hắn không chịu nổi gánh nặng nữa, chuyện này không phải linh đan diệu dược bình thường có thể giải quyết được. Hiện tại hắn nằm xuống, quân chính sự vụ nội ngoại điều hành rườm rà, cần có một người lèo lái, trước tình thế trong ngoài đều khốn đốn như này, các người nói nên làm sao giờ?
Vũ Văn Yên:
“Ngươi có ý gì?
Bắc Huyền:
“Ý của ta là nên đổi người rồi, đổi thành một người có tuổi trẻ hơn chút, ở thời điểm trong ngoài khốn đốn như thế này mới có thể gánh vác được.
Tam Thiên Lý trầm giọng nói:
“Thay người ở thời điểm này? Chỉ sợ lòng người sẽ càng thêm xao động khó an, càng thêm dễ dàng gặp chuyện không may.
Bắc Huyền:
“Vậy ngươi nói làm sao bây giờ đây? Tình trạng cơ thể hiện giờ của hắn nếu như té xỉu ở triều đình, ngã xuống trước mặt tất cả văn võ trên triều, chỉ sợ những người còn đang do dự sẽ lập tức quyết định làm chuyện bất lợi cho chúng ta, kế sách công tâm của Tấn quốc chỉ sợ sẽ càng dễ thực hiện hơn. Chúng ta cũng không thể phái toàn bộ đệ tử trong môn tới các nơi trong Tề quốc làm quan được, trước không nói tới việc bọn họ có thể làm được hay không, tất cả chức quan lớn nhỏ trong Tề quốc được chia cho bao nhiêu người, người của chúng ta mà tản ra thì tam đại phái sẽ lập tức bị phế.
Vũ Văn Yên buông tiếng thở dài:
“Chuyện lập thái tử, chúng ta chớ nên do dự kéo dài tới giờ mới đúng.
Bắc Huyền:
“Bây giờ không phải là thời điểm nên hối hận, vấn đề là ai có thể đảm nhiệm được.
Ba người lặng yên một hồi, Tam Thiên Lý đột nhiên nói:
“Anh Vương Hạo Chân mặc dù không xuất chúng nhưng lại trầm ổn, khá thích hợp tọa trấn trong thế cục loạn lạc này, nhìn phong cách làm

việc từ trước đó thì không hề gây ra rắc rối gì.

Chương 2047: Ủng lập (2)

Chương 2047: Ủng lập (2)
Vũ Văn Yên:
“Hạo Chân là một lựa chọn tốt, nhưng ngươi đừng quên bây giờ là thời gian chiến tranh, binh quyền là quan trọng nhất.
Bắc Huyền:
“Giải thích thế nào?
Vũ Văn Yên:
“Bây giờ đối mặt với kẻ thù bên ngoài phải trông cậy vào Hô Diên Vô Hận rồi. Các người đừng quên, hắn là thân gia của bệ hạ, con của hắn là con rể của Hoàng hậu.
Bắc Huyền nhíu mày:
“Ý của ngươi là hướng vào Ngọc Vương Hạo Hồng?
Vũ Văn Yên:
“Nếu chọn Anh Vương Hạo Chân, tương lai Hạo Chân có thể chịu được tai họa ngầm Hạo Hồng kia sao? Hô Diên Vô Hận có thể không lo lắng tới hay sao? Hắn có thể không lo tương lai sẽ bị thanh toán hay sao? Hô Diên Vô Hận nắm binh quyền trong tay, chọn người một nhà của hắn chí ít sẽ không cần phải lo tính mạng của thân gia, cho nên hắn không đến mức sẽ làm xằng bậy. Chọn Anh Vương Hạo Chân thì Hô Diên Vô Hận sẽ làm ra cái gì sợ rằng khó có thể dự liệu được.
“Còn nữa, sau khi Kim Vương Hạo Khải nghịch phản, Ngọc Vương Hạo Hồng chính là con trai trưởng, không ít triều thần bình thường đã có ý bất công. Chọn Hạo Hồng coi như là danh chính ngôn thuận, chí ít sự phản đối trong triều sẽ không lớn, cộng thêm sau lưng của hắn có Hô Diên Vô Hận tay nắm binh quyền thì sẽ càng có thể ổn định lòng người, có thể được trên dưới Tề quốc ủng hộ!
“Nhị vị, lần này gắng ổn thỏa đi!

Tam Thiên Lý cùng Bắc Huyền hơi cân nhắc, sau đó khẽ gật đầu, cùng nhau đi tìm Ngọc Vương Hạo Hồng.
Còn những hoàng tử khác, ở ải này cũng bởi vì phía sau thiếu một người tay nắm binh quyền ủng hộ nên mộng đẹp trong chốc lát đã tan thành ảo ảnh.
Đứng ở cửa tẩm cư điện, Bộ Tầm đứng lặng ở đó nhìn ba vị chưởng môn rời đi, vẻ mặt dị thường phức tạp.
Chuyện của Hạo Vân Đồ ông ta biết rõ nhất, vì muốn tỏ ra cơ thể mình hoàn hảo, trước đó chịu đựng áp lực nội – ngoại ngã xuống hai lần, Hạo Vân Đồ thậm chí còn bảo không được để lộ ra ngoài, không cho người của tam đại phái kiểm tra thân thể.
Ngày bình thường, Hạo Vân Đồ còn giả bộ hai, ba ngày ngự một nữ nhân, để chứng minh cơ thể mình còn rất tốt.
Nhưng lần này Hạo Vân Đồ ngã ở nơi nổi bật trong cung điện, cuối cùng làm kinh động tới chưởng môn của tam đại phái.
Nhìn tình hình ba vị chưởng môn rời đi còn không biết sẽ có chuyện gì xảy ra.
Sau khi phục hồi lại tinh thần, Bộ Tầm vẫy tay gọi một người trong Hiệu Sự Đài, thấp giọng nói:
“Phái người theo dõi chưởng môn của tam đại phái, nếu có tình huống gì mới thì phải báo cáo đúng lúc...
Ngọc Vương phủ, chưởng môn của tam đại phái đột nhiên đồng thời điều khiển pháp thân tới khiến Ngọc Vương Hạo Hồng cảm thấy khá ngoài ý muốn, mau chóng ra ngoài bái kiến.
Chưởng môn của tam đại phái cũng không nhiều lời, mang tấu chương phản quân tới ném vào mặt Hào Hồng, hỏi hắn chuẩn bị làm thế nào bây giờ.
Cố Viễn Đạt lại dám làm phản? Sau khi Hạo Hồng xem thì kinh hãi, nhưng ngoài ý muốn hơn là chưởng môn của tam đại phái lại cùng nhau chạy tới hỏi mình việc này.
Nghĩ đến mật báo ở trong cung, nói thân thể của phụ hoàng hiện giờ dường như đã xuất hiện vấn đề thì lập tức đoán được chút gì đó, trong lòng âm thầm phấn chấn.

Biểu hiện bề ngoài cũng không dám lộ ra chút đầu mối nào, sau khi hơi cân nhắc thì cẩn thận đáp lời, nói rõ công việc bình định. Lừa bịp một vài đại thần có kinh nghiệm già dặn trong triều e rằng hắn sẽ không làm được, nhưng việc ứng phó với chưởng môn của tam đại phái vẫn dư sức.
Ba vị chưởng môn nghe xong không tỏ thái độ gì, Vũ Văn Yên hỏi:
“Bên này điều động nhân mã, Hô Diên Vô Hận ở tiền tuyến sẽ không có ý kiến gì chứ?
Hạo Hồng nhất thời nghiêm nghị, ngôn từ chính nghĩa nói:
“Bình định há có thể có thành kiến! Ba vị chưởng môn cứ yên tâm đi, ta là thân thích của Thượng tướng quân, thường âm thầm trao đổi với nhau, nếu Thượng tướng quân có ý kiến gì thì bản vương sẽ tự mình đưa tin trấn an, nhất định không có việc gì!
Ba vị chưởng môn nhìn nhau, không nói hai lời, lập tức bảo Hạo Hồng đưa tin triệu tập đại thần trong triều chạy suốt đêm tới Ngọc Vương phủ nghị sự, thương nghị công việc bình định quân phản bội. Chưởng môn tam đại phái muốn đích thân làm chỗ dựa cho Hạo Hồng ở hiện trường...
Trời còn chưa sáng, Anh Vương Hạo Chân còn đang ôm Thiệu Liễu Nhi ngủ ở trong phòng thì đột nhiên bị một tiếng đập cửa gấp gáp làm tỉnh dậy.
Hai vợ chồng đều ngẩng đầu, Hạo Chân gào lên:
“Người nào vậy?
Bên ngoài truyền đến tiếng của Xa Bất Trì:
“Vương gia tỉnh dậy nhanh đi, việc gấp!
Nhìn sắc trời ngoài cửa sổ một chút, trời còn đen, lúc này lại bị gọi dậy, Hạo Chân lập tức ý thức được đã xảy ra đại sự, lập tức vội vã ngồi dậy, tùy tiện cầm cái áo khoác phi thân ra ngoài.
Vừa ra khỏi cửa, chỉ thấy Xa Bất Trì của Đại Khưu Môn, Cao Tiệm Hậu của Thiên Hỏa Giáo, Tạ Long Phi của Huyền Binh tông đều đến đông đủ, vẻ mặt mỗi người đều cực kỳ nghiêm trọng.
Ba người không để ý tới lễ nghi, trực tiếp kéo Hạo Chân tới bên cạnh, Xa Bất trì trầm giọng nói:
“Vương gia, đại sự không ổn rồi, tông môn của ba phái đã quyết định phù* Ngọc Vương Hạo Hồng lên đại vị!
*Phù: nâng đỡ

Hai mắt của Hạo Chân dần trừng lớn.
Ngay lúc này, bên ngoài vương phủ vắng vẻ đột nhiên truyền tới một đợt huyên náo, một tên tu sĩ hộ vệ lắc mình tới cấp báo:
“Vương gia, bên ngoài có một đội nhân mã tới, đã bao vây vương phủ rồi.
Bao vây? Tình huống gì đây? Hạo Chân và ba người Xa Bất Trì đều kinh hãi, trước tiên vội vã chạy tới cửa chính.
Cửa mở, ngoài cửa ánh lửa hừng hực, một đội nhân mã vây chặt vương phủ đến mức không lọt một giọt nước, nhìn qua là đại quân của kinh đô và hộ vệ của vùng lân cận.
Hai tay kéo áo khoác ở đầu vai, Hạo Chân đi xuống bậc thang quát lên:
“Các ngươi muốn làm gì?
Một tên tướng tiến lên chắp tay nói:
“Anh Vương Điện hạ, sắp tới kinh thành có điệp khấu* của Tấn quốc tàn sát bừa bãi, vì bảo vệ sự an toàn của Vương gia, phụng ý chí của Nhiếp Chính Vương, mạt tướng điều động nhân mã tới đây hộ vệ, Vương gia không cần lo lắng.
*Gián điệp
“Nhiếp Chính Vương?
Hạo Chân giận tím mặt quát lên:
“Nhiếp Chính Vương ở đâu ra! Tránh ra, ta muốn tiến cung gặp mặt Bệ hạ!
Một tên tu sĩ của Huyền Binh tông lộ diện trầm giọng nói:
“Vương gia xin tự trọng mời vào bên trong an giấc, đợi ý chỉ của bệ hạ.
Lúc này Tạ Long Phi tiến lên lôi Hạo Chân một cái, cũng quay đầu lại nói một câu, Xa Bất Trì cùng Cao Tiệm Hậu lập tức tiến lên hai bên giữ cánh tay của Hạo Chân.
Xa Bất Trì nói nhỏ:
“Vương gia, không thể kích động được!
Hai người gần như lôi Hạo Chân trở về.
Lúc này Tạ Long Phi mới tiến lên chắp tay nói với tu sĩ của Huyền Binh tông:
“Sư huynh, xin nói thêm một bước.

Hai người cách xa nhân mã đang bao vây xung quanh, đến nơi hẻo lánh bên ngoài, Tạ Long Phi thấp giọng nói:
“Sư huynh, rốt cục là có chuyện gì xảy ra thế?
Tu sĩ của Huyền Binh tông thấp giọng nói:
“Tạ sư đệ, Tề quốc đã đổi chủ, việc này ngươi không nên dính vào nữa, đây là ý của tông môn, cũng là ý của tam đại phái, ta phụng pháp chỉ của chưởng môn để hành sự...
Chờ một lúc, Tạ Long Phi hồi phủ ra lệnh cho hộ vệ trong phủ đóng cửa rồi vội vã đi tới chính sảnh gặp mặt đám Hạo Chân, người sau đang chìm trong sự mơ hồ.
Tình huống nói phức tạp cũng phức tạp, nói đơn giản cũng đơn giản. Tề hoàng Hạo Vân Đồ có bệnh, dưới thế cục trước mắt tam đại phái cảm thấy tinh lực của Hạo Vân Đồ không đủ nữa, đã không có cách nào khống chế thế cục trong ngoài đều khốn đốn nữa rồi. Cùng với việc đợi khi tình trạng cơ thể của Hạo Vân Đồ đột nhiên chuyển xấu dẫn tới lúc đó trở tay không kịp, nội bộ tranh quyền của chư Vương sẽ đại loạn, không bằng lấy thế nhanh như chớp ổn định cục diện nội bộ.
Tam đại phái đã chọn Ngọc Vương Hạo Hồng tiếp vị, dưới sự ủng hộ của tam đại phái, lại thêm tình trạng cơ thể của Hạo Vân Đồ, đại thần cả triều trên cơ bản đã ngả về phía Hạo Hồng rồi, người có dị nghị gì đều đã bị khống chế.

Chương 2048: Nhiếp Chính Vương

Chương 2048: Nhiếp Chính Vương
Chỉ có điều Hạo Vân Đồ lại không chịu giao quyền, Hạo Hồng không có cách nào thuận lợi thượng vị, chỉ có thể tạm thời là Nhiếp Chính Vương.
Hạo Hồng sợ chư Vương tác loạn nên hạ lệnh đại quân ở kinh đô và vùng lân cận vây quanh các Vương phủ, chính là tạm thời giam lỏng chư Vương lại, nếu có Vương gia nào dám xông ra ngoài, ý chỉ nói rằng giết không tha.
Tướng lĩnh khống chế binh quyền của kinh đô và vùng lân cận của Hạo Vân Đồ cũng bị tam đại phái nhanh chóng khống chế được, lúc này mới thuận lợi điều động nhân mã hộ vệ của kinh thành.
Một nhóm thống lĩnh cấm quân trong cung thề tử trung với Hạo Vân Đồ đã bị huyết tẩy.
Còn Hạo Hồng đã vào chiếm giữ chức vụ Nhiếp Chính Vương của hoàng cung.
“Đây rõ ràng là mưu nghịch soán vị!
Hạo Chân đập một quyền lên bàn, giọng căm hận không ngừng. Y đã ẩn nhẫn nhiều năm nhưng lại vì chuyện đột nhiên xảy ra, có thể nói là không kịp chuẩn bị chút nào, y không chút cam lòng!
Xa Bất Trì, Cao Tiệm Hậu, Tạ Long Phi cũng đều chán nản, tông môn đột nhiên đưa ra quyết định, trước đó không hề có dấu hiệu nào, bọn họ ngay cả cơ hội tranh thủ cũng không có. Quan hệ của bọn họ và Hạo Hồng là có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu.
Bình thường bọn họ đã âm thầm, ở thời gian dài tranh thủ nhân tâm ủng hộ cho Hạo Chân trong tông môn, bây giờ tông môn đưa ra quyết định sau cùng, bọn họ có thể làm được gì đây? Có thể kháng mệnh bất tuân sao?

“Tam đại phái có thể chọn Ngọc Vương không phải là không có nguyên nhân, phía sau Ngọc Vương có Hô Diên Vô Hận tay nắm binh quyền, ở thế cục trước mắt, tam đại phái sợ là cũng phải xem sắc mặt của Hô Diên Vô Hận mà hành sự.
Cao Tiệm Hậu ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng.
Bất kể như thế nào, bọn họ dù sao cũng là đệ tử của tam đại phái, còn có đường lui.
Ánh mắt của Hạo Chân lóe lên, y thì không có đường lui, sinh tử sợ là phải phụ thuộc vào tâm tình của Hạo Hồng, sau này Hạo Hồng sẽ xử trí y như thế nào, trong lòng y căn bản là không rõ.
Trời hơi sáng lên, trên dưới Anh Vương phủ lòng người bàng hoàng.
Sau khi rửa mặt rồi ăn mặc chỉnh tề, Thiệu Liễu Nhi xuất hiện, đã nghe nói tình huống bên ngoài, tiến vào sảnh chính, vẻ mặt lo lắng nói:
“Vương gia, xảy ra chuyện gì thế?
...
“Nhiếp Chính Vương? Nhiếp Chính Vương gì?
Ngoài phủ Hô Diên gia cũng có nhóm đông người vây khốn, một đám gia nô đã về hưu từ trong quân không chút sợ hãi cầm đao thương trong tay giằng co với đại quân ở trước cửa.
Rõ ràng là nhân mã vây khốn người đông thế mạnh, nhưng đối diện vỡi những gia nô già yếu này dường như cũng rất chột dạ, rõ ràng không đủ sức mạnh.
Hạo Thanh thanh bụng đã to tay cầm bảo kiếm đứng ở cửa kêu la om sòm:
“Tránh ra, ta muốn đi gặp phụ hoàng!
Đại quân không chịu mở đường, Hạo Thanh Thanh nổi giận bá một tiếng rút kiếm ra:
“Có tránh ra hay không!
Tướng lĩnh dẫn đầu trầm giọng nói:
“Công chúa, ngài đừng nên làm khó bọn ta, nếu dám xông ra, đừng trách bọn ta không khách khí!
Vừa dứt lời, mấy lão nô nghe vậy giận tím mặt, quơ đao nói:
“Phương Dã, nghĩ tới lúc ngươi dẫn ngựa dắt ngựa cho lão tử, lão tử đã từng bạc đãi ngươi chưa? Hôm nay ngươi dám động vào tiểu chủ mẫu

thử xem, xem ta có lột da của ngươi ra hay không!
Thần sắc của tướng lĩnh dẫn đầu co lại, ánh mắt lướt một vòng đám người già yếu trước mặt, nhức đầu không thôi. Nếu thật sự làm loạn lên với những người này, sau này sợ rằng gã sẽ làm mất lòng người trong quân, khó mà đặt chân trong quân Tề quốc nữa.
“Không khách khí? Cẩu vật, dám tác loạn đến tận cửa nhà ta!
Hô Diên Uy ở phía bên phải xông lên đạp một cước.
Bịch! Tướng lĩnh dẫn đầu bị một cước đạp cho lảo đảo quay ngược lại, bị một đám người ở sau lưng đỡ lấy.
Mấy tên tu sĩ tiến lên ngăn cản, trầm giọng nói:
“Hô Diên Uy, không được càn rỡ!
Hô Diên Uy rống lên:
“Tam đại phái các ngươi có bản lĩnh thì làm thịt ta đi, bằng không hôm nay lão tử liền làm loạn cho các ngươi xem!
Mấy tên tu sĩ ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, lúc này ai dám giết con trai của Hô Diên Vô Hận, ai dám động đến? Nếu thật sự động vào thì bên tông môn sẽ không biết ăn nói thế nào được.
Tướng lĩnh dẫn đầu đứng thẳng ấn bụng một cái, tiến lên ý bảo mấy tên tu sĩ lui ra, tới trước người Hô Diên Uy thấp giọng nói:
“Tiểu tướng quân, hãy thông cảm cho sự khó xử của những kẻ dưới như bọn ta, chúng ta cũng là thân bất do kỷ. Ngươi làm như thế này đi, để một người đi ra ngoài âm thầm mua một con kim sí đưa tin với thượng tướng quân, bên ta sẽ không kiểm tra cẩn thận đâu. Cục diện trước mắt chỉ có thượng tướng quân lên tiếng mới hữu dụng, ngươi và ta đối mặt với tam đại phái cũng vô dụng thôi, bây giờ chỉ có thượng tướng quân mới có thể làm bọn đạo chích kinh sợ, duy nhất lời của thượng tướng quân mới có thể định càn khôn.
Ánh mắt của Hô Diên Uy lóe lên.
Đang lúc này, trên trán Hạo Thanh Thanh toát ra mồ hôi lạnh, rốt cục không nhịn nổi nữa, tay bưng cái bụng to, dáng vẻ lung lay sắp đổ, kêu rên đau đớn.
Cảnh tượng này nhất thời làm cho thế giằng co ngưng lại.
Một bé gái cứ thế ra đời trong cục diện Tề kinh loạn lạc này...

Trong cung, Ngọc Vương, hiện tại là Nhiếp Chính Vương Hạo Hồng đang ở trong điện lo nghĩ linh tinh.
Bên này đã đưa tin cho bên Hô Diên Vô Hận rồi, đang đợi Hô Diên Vô Hận trả lời, cũng không biết thái độ của Hô Diên Vô Hận sẽ như thế nào.
Phụ hoàng Hạo Vân Đồ không chịu hạ chỉ cho Hô Diên Vô Hận, không chịu chỉ rõ cho Hô Diên Vô Hận là đã truyền ngôi cho hắn.
Điều này làm hắn vô cùng bất an, trước đó nói vậy với chưởng môn của tam đại phái nói chỉ là vì cậy có muội muội Hạo Thanh Thanh làm chiêu bài khống chế những người già trong Hô Diên gia mà thôi, nghĩ đến chuyện gạo nấu thành cơm khiến tam đại phái đâm lao phải theo lao.
Nhưng tình huống thực căn bản không được như thế, Hô Diên gia luôn luôn duy trì một khoảng cách với hắn, nào có âm thầm liên hệ gì, cũng có thể nói là quan hệ song phương không được tốt lắm.
Hắn biết rõ, Hô Diên Vô Hận trong tay cầm binh quyền, thái độ của bên đó thế nào có liên quan tới sự sống chết của hắn. Một khi Hô Diên Vô Hận không tán thành cho hắn lên chức thì kết quả của hắn sẽ là vạn kiếp bất phục. Lúc này căn cơ của hắn chưa ổn, tam đại phái có thể dìu dắt hắn, cũng có thể phế hắn đi. Tam đại phái khống chế cục diện nên có thể làm gì cũng được.
Những hậu quả đó hắn đều biết, nhưng hắn không thể không mạo hiểm làm như vậy, giả sử hắn không làm như vậy, chỉ sợ tam đại phái sẽ lập tức dìu dắt người khác, như vậy người hiện tại bị giam lỏng chính là hắn.
Mà hắn thân là người cạnh tranh tiềm năng nhất cho ngôi vị hoàng đế, người thượng vị há có thể lưu lại hậu họa như hắn được?
Trong thời khắc quyết định tính mạng đó, hắn đang đánh cuộc, đang đánh cuộc mạng của mình, đang đánh cuộc sau khi gạo nấu thành cơm, Hô Diên Vô Hận không thể không suy tính vì đại cục.
“Nhiếp Chính Vương, Nhiếp Chính Vương, tin vui, tin vui đây!
Một tên thái giám đột ngột vội vã chạy tới.
Hạo Hồng mừng rỡ, vội vàng hỏi:
“Có chuyện gì vui mừng thế?
Vẻ mặt thái giám là nụ cười nịnh nọt:
“Là công chúa, công chúa sinh rồi, công chúa gả cho Hô Diên gia đã sinh một bé gái cho Hô Diên gia rồi.

Hạo Hồng sửng sốt, hoài nghi nói:
“Không phải còn xa mới tới kỳ sinh sao, tại sao lại đột nhiên sinh sớm như vậy?
Thái giám chần chừ nói:
“Hình như là lúc Hô Diên gia bị bao vây, công chúa nói qua nói lại vài câu với nhân mã vây khốn dẫn tới động thai khí, vì vậy mới sinh non.
“Cái gì?
Hạo Hồng suýt nữa thì sợ tới mức hồn phi phách tán, giờ đang là lúc nào? Chính là lúc tính mạng phụ thuộc vào tay Hô Diên Vô Hận, lúc này nếu bởi vì hắn làm cho tôn nữ của Hô Diên Vô Hận xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, một khi chọc giận Hô Diên Vô Hận, hậu quả khó mà lường được!

Chương 2049: Bi ai (1)

Chương 2049: Bi ai (1)
Đại hỉ? Chuyện này thì đại hỉ cái gì? Còn chưa tỉnh hồn, Hạo Hồng đã đạp một cước làm tên thái giám lăn trên mặt đất, guồng chân điên cuồng đá:
“Tên cẩu nô tài, ai cho các người dám làm công chúa hoảng sợ!
Tên thái giám kêu rên thảm thiết.
Thở hồng hộc dừng chân lại, Hạo Hồng phục hồi lại tinh thần, hỏi tiếp:
“Em bé sinh non đang trong tình trạng cơ thể như thế nào?
Tên thái giám bò quỳ trên mặt đất mặt mũi đã bầm dập, miệng mũi đều chảy máu:
“Tình huống cụ thể thì không biết, Hô Diên gia không cho người ngoài đi vào.
Hạo Hồng rống lên:
“Còn không mau mời pháp sư của tam đại phái phái tới xem thử? Nếu cháu ngoại gái của bản vương xảy ra điều gì ngoài ý muốn, bản vương sẽ lăng trì xử tử ngươi!
Hiện nay tu sĩ của Hô Diên gia đều bị tam đại phái cưỡng chế điều đi, chính là vì sợ Hô Diên gia có lực ảnh hưởng quá lớn với quân đội, không muốn cho Hô Diên gia có cơ hội nắm giữ quân coi giữ kinh thành.
Tên thái giám bị dọa đến mức té đi.
...
Bốp! Một cái bạt tai vang lên.
Sau tiếng vang đó, Hoàng hậu ngã xuống đất, bụm mặt khóc.
Bộ Tầm đỡ Hạo Vân Đồ thở hồng hộc, dường như trong một đêm đã già đi rất nhiều, cả người muốn di chuyển cũng vô cùng phí sức.

Hoàng hậu quỳ bò tới bên cạnh ông ta, ôm lấy bắp đùi của ông ta, ngẩng đầu khóc không ra tiếng:
“Bệ hạ, Hồng nhi cũng không muốn hành động lớn như thế này, nhưng Hồng nhi cũng không có biện pháp nào khác, nó cũng không dám đối nghịch với tam đại phái! Bệ hạ, cho dù ngài không suy nghĩ cho Hồng nhi cũng phải suy nghĩ cho thiên hạ của Tề quốc chứ, ngài hãy hạ chỉ nói cho Thượng tướng quân đi!
Có một vài thứ có thể đoạt, ngôi vị Hoàng đế có thể tranh đoạt, tỳ ấn của Hoàng đế có thể đoạt, ngay cả chuyện Bộ Tầm khống chế Hiệu Sự Đài cũng bị tước đoạt trong một đêm, nhưng ai cũng không có cách nào ép Hạo Vân Đồ hạ chỉ truyền ngôi, Hạo Vân Đồ dẫu có chết cũng không theo!
Nếu Hạo Vân Đồ không làm như vậy, hậu quả có phần nghiêm trọng, một vài đại thần trong triều thì dễ xử lý, chẳng qua là đổi lại một người thức thời thế thân là được, nhưng mà bên Hô Diên Vô Hận thì không dễ làm.
Giả sử Hô Diên Vô Hận không theo cũng có thể tùy tiện thế thân sao? Lúc này động vào Hô Diên Vô Hận, quân tâm của Tề quốc sẽ mất sạch. Ổn định Hô Diên Vô Hận liền ổn định được quân tâm của Tề quốc, cục diện sẽ được duy trì tiếp.
Cho nên chưởng môn của tam đại phái khuyên, nhưng Hạo Vân Đồ lại không đồng ý.
Ngay cả chưởng môn của tam đại phái cũng không khuyên được, Hạo Hồng khuyên cũng không được, thậm chí còn không dám tới gặp Hạo Vân Đồ. Nếu hắn tới chỉ càng làm Hạo Vân Đồ tức giận hơn.
Cuối cùng nữ nhân là Hoàng hậu tới, chạy tới giúp con trai nói chuyện. Chỉ cần con trai thượng vị, bà ta chính là Hoàng thái hậu của Tề quốc, rốt cuộc cũng không cần tranh thủ tình cảm với nữ nhân trong cung nữa, ngay cả Hoàng đế gặp bà ta cũng phải chào hỏi.
Đã đến mức này rồi, bà ta cũng không thể không tới tranh thủ cho con trai, một khi thất bại, có ai buông tha cho con trai bà ta được? Đừng nói là con trai của bà ta, một khi để Hạo Vân Đồ lần nữa nắm quyền trong tay hoặc đổi lại một người khác thượng vị, vị Hoàng hậu như bà ta chỉ sợ trong khoảnh khắc sẽ trở thành phế hậu.

Bà ta đã lăn lộn cả đời ở hậu cung, không thể nào chấp nhận hậu quả như vậy được.
Người ta nói độc nhất là lòng dạ đàn bà, bà ta biết rõ những tiện nhân trong hậu cung kia nếu thật sự muốn bỏ đá xuống giếng thì còn độc ác hơn so với nam nhân đánh đánh giết giết kia nhiều, ngẫm lại mà sợ run lên.
Vì vậy, chịu một cái tát thì sao chứ? Chỉ cần Hoàng đế bằng lòng hạ chỉ truyền ngôi, phải chịu mười cái tát, trăm cái tát thì bà ta cũng cam tâm tình nguyện. Nếm trải đau khổi mới có thể đứng trên vạn người.
“Sợ?
Hạo Vân Đồ bưng nửa mặt ngửa đầu lên trời cười ha ha, cười buồn, cười đến nỗi ho khan, sau khi Bộ Tầm đỡ, dừng ho lại mới cúi người bấm lên ót của Hoàng hậu bẻ ra sau, tùy tiện nói:
“Đức không xứng vị, cả gan mưu nghịch, bây giờ biết sợ rồi sao? Tiện nhân, có muốn biết trẫm sẽ bảo Thượng tướng quân xử trí các người thế nào hay không?
“Bệ hạ!
Hoàng hậu bị ông ta đe dọa tới kinh hồn táng đảm, rên rỉ nói:
“Bệ hạ nên suy nghĩ vì đại cục!
“Cút!
Hạo Vân Đồ dùng một cước đá văng bà ta, bàn chân ngoan độc, Bộ Tầm đỡ Hạo Vân Đồ cũng không ngăn cản.
Nếu cứ tiếp tục đánh như vậy không thể không gặp chuyện không may, tu sĩ phía ngoài rốt cục cũng xông vào, vội vàng lôi Hoàng hậu đi.
Thở hổn hển, Hạo Vân Đồ cũng được đỡ nằm xuống, nằm trên ghế nằm, đợi sau khi bình ổn hơi thở xong chợt thấp giọng nói:
“Còn biện pháp khác liên lạc với Thượng tướng quân không?
Vẻ mặt của Bộ Tầm hơi khó coi, cúi người thấp giọng nói bên tai:
“Bệ hạ, chúng ta đã bị cô lập, ngay cả đôi câu vài lời cũng không truyền ra ngoài được. Bệ hạ có lời gì thì cứ nói cho lão nô, trong cung này còn có người của lão nô, lão nô sẽ tìm cơ hội thử xem.
Hạo Vân Đồ trầm mặc một lúc, cuối cùng khẽ lắc đầu nói:
“Quên đi, vô dụng thôi, đại thế đã mất, trẫm không giữ được Thượng tướng quân.

Bộ Tầm cả kinh:
“Bệ hạ, ý của ngài là, Thượng tướng quân cũng sẽ phản bội ngài? Hay là nói sợ là những người ở bên ngoài dùng vợ con của Thượng tướng quân làm con tin để áp chế Thượng tướng quân?
Hạo Vân Đồ lẩm bẩm:
“Thượng tướng quân ngồi trên thiết huyết ngựa chiến cả một đời, là trụ cột của Đại Tề ta, giết từ trong núi thây biển máu mà ra, chỉ có con tin há có thể áp chế được hắn, chắc chắn sẽ không bởi vì người nhà mình mà liên lụy tới tướng sĩ. Nếu thực có can đảm làm như vậy thì chẳng khác nào tự lấy đá đập chân mình. Tên nghịch tử Hạo Hồng không dám, tam đại phái cũng không dám.
Bộ Tầm:
“Vậy là sẽ phản bội ngài?
“Phản bội?
Hạo Vân Đồ hơi lắc đầu:
“Trước kia nếu không bức bách hắn, hắn sẽ không chịu cho con trai cưới Thanh Thanh, hắn vẫn có ý định giữ khoảng cách với hoàng thất, không muốn ngả về phía hoàng tử nào, không muốn trở thành lợi khí để tranh quyền đoạt lợi, cũng không muốn trở thành công cụ giết người trong tay trẫm! Hắn là Thượng tướng quân của Đại Tề, không phải là Thượng tướng quân của riêng người nào, ai làm Hoàng đế đối với hắn cũng không có gì quá quan trọng. Trước mắt, thế cuộc này nếu hắn ủng binh đối kháng, chỉ sợ Tề quốc sẽ đại loạn!
Bộ Tầm hiểu, suy nghĩ vì thế cục, Hô Diên Vô Hận sẽ thuận theo quyết định của tam đại phái, nói cách khác, bệ hạ không còn cách nào lần nữa nắm giữ quyền thế trong tay, tinh thần ông ta cũng trở nên chán nản.
...
“Hoàng hậu không khuyên nổi sao?
Vũ Văn Yên hỏi một câu.
Một tên đệ tử lắc đầu:
“Vô dụng, còn bị ông ta đánh bị thương.
Vũ Văn Yên phất tay, ý bảo đệ tử lui xuống.
Ở một bên, một tên văn thư rốt cục đã bắt chước xong bút tích của Hạo Vân Đồ, sau khi thổi khô thì hai tay dâng lên cho chưởng môn của tam

đại phái kiểm tra.
Ba vị chưởng môn nhận lấy nhìn qua, Bắc Huyền e hèm, gật đầu nói:
“Chữ viết quả nhiên là giống nhau như đúc, dùng tỳ ấn nữa là đủ để lừa được rồi.
Tam Thiên Lý khẽ “aiz” một tiếng, thở dài nói:
“Chiếu thư truyền ngôi trước tiên tạm gác lại làm dự bị, chỉ mong các trưởng lão ở tiền tuyến có thể thuyết phục được Hô Diên Vô Hận.
Vũ Văn Yên và Bắc Huyền nhìn nhau, đều hiểu ý của y, thật ra chiếu thư truyền ngôn này chưa chắc cần Hạo Vân Đồ tự tay viết, chỉ cần đại thần trong triều nói là thật, trên dưới Tề quốc đương nhiên sẽ cho là thật.
Then chốt vẫn là bên Hô Diên Vô Hận, chiếu thư giả bắt chước giống hơn nữa cũng không có tác dụng gì, Hạo Vân Đồ đang yên lành đột nhiên truyền ngôi, chuyện lớn như vậy, sao Hô Diên Vô Hận có thể tin vào một tờ chiếu thư được, nhất định phải chờ xác nhân chân tướng chuyện đó. Loạn tượng kinh thành há có thể giấu được thủ hạ của Hô Diên Vô Hận, cũng chính là nhân viên điệp báo quân tình.

Chương 2050: Bi ai (2)

Chương 2050: Bi ai (2)
Hiện tại phải xem thái độ của Hô Diên Vô Hận ở tiền tuyến thế nào, nếu Hô Diên Vô Hận không chịu chống lưng cho Hạo Hồng thì chiếu thư truyền ngôi này sẽ không tiện để lộ ra ngoài. Một khi phát chiếu thư, còn đổi ý nữa thì đến lúc xong việc sẽ phiền toái, chuyện như này không phải một trò đùa.
Vốn dĩ bên này muốn hỏi thái độ của Hô Diên Vô Hận xong mới quyết định, nhưng suy nghĩ một chút thì cũng không cần thiết phải hỏi, khẳng định là không được. Hô Diên Vô Hận sao có thể dễ dàng làm phản thần được.
Có một số việc nghĩ thì dễ, một khi động thủ mới phát hiện ra không nhẹ nhõm như trong tưởng tượng.
...
Hoàng hậu xuất cung rồi đi thẳng tới phủ đệ của Hô Diên gia, trên danh nghĩa là thăm hỏi nữ nhi mới sinh nở, thật ra là muốn gặp mặt Hô Diên Uy.
Đây cũng là ý của nghi tử Hạo Hồng, hy vọng mẫu thân có thể trực tiếp hạ thủ từ Hô Diên gia.
Không khuyên được trượng phu, Hoàng hậu liền chạy tới khuyên con rể, khẩn cầu con rể nể tình người một nhà mà đưa tin cho Hô Diên Vô Hận, hỗ trợ khuyên bảo.
Dù cho khuyên không được, cũng hy vọng Hô Diên Vô Hận đừng nên xằng bậy, lúc này ổn định được Hô Diên Vô Hận thì sẽ chiến thắng tất cả.
...
Toàn bộ kinh thành đột nhiên bị giới nghiêm khiến lòng người trên dưới kinh thành đều bàng hoàng. Thật sự là kịch biến tới quá đột nhiên, trước

đó cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào.
Vô Tâm lặng im ở trong đình viện, sau nghi nghe bẩm báo thì chợt hỏi:
“Anh Vương phủ cũng bị bao vây sao?
Quách Man gật đầu:
“Cũng bị bao vây, chỉ có điều tạm thời không sao cả, người chỉ tạm thời bị vây trong phủ mà thôi.
Vô Tâm hơi cúi thấp đầu:
“Theo dõi kỹ cho ta! Nếu có khác thường lập tức nói cho ta biết.
Nhan Bảo Như ở một bên không nhịn được mà thổn thức lắc đầu:
“Chuyện tranh quyền đoạt lợi này thật đúng là đáng sợ, ngày hôm qua vẫn là Hoàng đế tay nắm đại quyền sinh sát cao cao tại thượng trong tay, chỉ trong chớp mắt đã rơi vào tình cảnh khác một trời một vực, cuộc sống thay đổi nhanh tới mức chóng mặt.
...
Trong quân trướng, ngồi sau án kiện, hai tay Hô Diên Vô Hận cầm thư của “Nhiếp Chính Vương” kiểm tra, đôi mắt hổ ẩn chứa uy thế.
Tóc của ông ta đã hơi bạc, người cũng có vẻ già đi không ít, đối mặt với thế cục bất lợi lo lắng hết lòng, đã từ lâu bề ngoài bị ảnh hưởng cũng khó mà tránh được.
Đám trưởng lão của tam đại phái bên dưới đều đang cẩn thận từng li từng tí chú ý tới phản ứng của ông ta.
Xem xong thư, Hô Diên Vô Hận từ từ nói:
“Bản soái rời xa kinh thành, kinh thành lại trở nên càng lúc càng náo nhiệt rồi, chuyện ly kỳ gì cũng có thể xảy ra, không thể tận mắt chứng kiến thật sự là tiếc nuối! Nhiếp Chính Vương, hay cho một tên Nhiếp Chính Vương!
Ầm! Một tiếng vang dội, Hô Diên Vô Hận đột nhiên vỗ án, gương mặt giận dữ khó kiềm chế được.
Sau một tiếng này, trưởng lão của tam đại phái suýt bị dọa sợ giật mình, liếc nhìn nhau một cái.
Cảm giác kinh sợ đột nhiên tới này cũng đã được trải qua không ít trong đại điện nghị sự của tông môn, bây giờ lại bị Hô Diên Vô Hận dọa cho hết hồn.

Chỉ có điều lúc này trên người Hô Diên Vô Hận đột nhiên tỏa ra khí thế tức giận khó kiềm chế được đích xác là vô cùng khiếp người. Uy thế nóng giận máu chảy thành sông này là uy thế thiết huyết không thấy được trên người tu sĩ.
Trưởng lão của Huyền Binh tông vội ho một tiếng:
“Không biết có chuyện gì khiến Thượng tướng quân tức giận như vậy?
Mắt Hô Diên Vô Hận đảo qua ba người, hừ lạnh nói:
“Chỉ là một phong thư đột nhiên tới mà thôi, lại khiến ba vị trưởng lão cùng nhau chạy tới quan sát, ba vị trưởng lão lại muốn nói trước đó không biết chuyện gì hay sao? Nếu như ba vị trưởng lão coi ta là kẻ ngu thì không còn gì để nói, một phong thư bình thường mà thôi, mời ba vị trưởng lão trở về đi.
Lời nói này làm ba vị trưởng lão nhất thời lúng túng, còn muốn biết thái độ của ông ta như thế nào, sao trở về được?
“Chuyện đó...
Trưởng lão của Thiên Hỏa giáo do dự, cuối cùng lại than thở:
“Việc đã đến nước này, cũng không có gì che dấu nữa, thư của Ngọc Vương, nói vậy thượng Tướng quân cũng đã nhìn thấy, thế cục đã như vậy, không biết Thượng tướng quân thấy như thế nào, Thượng tướng quân không ngại thì nói một lời cho rõ ràng, bọn ta cũng tiện báo cáo lên tông môn.
“Ừm.
Trưởng lão của Đại Khưu môn và trưởng lão của Huyền Binh tông đều gật đầu.
Hô Diên Vô Hận chậm rãi đi ra khỏi trường án, đi tới trước mặt ba người, từng bước ép tới.
Đây là có ý gì? Ba vị trưởng lão nhất thời không biết nói gì, cứng rắn chịu đựng cũng không phải, bị Hô Diên Vô Hận bức cho lui lại từng bước.
Sau khi đụng phải giá binh khí phía sau thực sự là không lùi được nữa, trưởng lão của Thiên Hỏa giáo không thể làm gì khác hơn là đưa tay ấn lên ngực Hô Diên Vô Hận ngăn cản:
“Xin Thượng tướng quân tự trọng.

Ông ta vừa ra tay, Tra Hổ bỗng nhiên xuất hiện quỷ mị từ hư vô, tóm lấy tay của ông ta.
Hô Diên Vô Hận khẽ nâng tay ý bảo Tra Hổ lui ra:
“Ta thấy thế nào có quan trọng không? Tam đại phái cao cao tại thượng, há lại cho bọn đạo chích ta nhiều lời. Nếu lão phu không đoán sai, sợ rằng bệ hạ đã bị tam đại phái giam lỏng rồi? Ngay cả bệ hạ nói phế liền bị phế, ta là cái thá gì chứ, nếu như sợ ta làm xằng bậy thì cũng đơn giản thôi, các người cứ bắt ta lại là được, sẽ thoải mái bớt việc bao nhiêu đó?
Trưởng lão của Đại Khưu môn tận tình khuyên bảo:
“Thượng tướng quân bớt giận, không đến mức đó! Thượng tướng quân là trụ cột của quốc gia, ai dám động tới Thượng tướng quân, ta là người đầu tiên không đồng ý! Chỉ có điều Thượng tướng quân nên lấy đại cục làm trọng! Nếu có ai dám không coi trọng đại cục, ta cũng là người đầu tiên không đồng ý!
Hô Diên Vô Hận:
“Các ngươi còn biết cái gì là đại cục sao? Hiện tại là lúc nào, các ngươi lại dám làm ra chuyện “Lâm trận đổi soái”, không biết đây là tối kỵ của binh gia sao?
Trưởng lão của Huyền Binh tông:
“Thượng tướng quân, thân thể của bệ hạ thật sự là không chịu nổi gánh nặng nữa rồi.
Hô Diên Vô Hận phe phẩy đầu tóc bạc, vẻ mặt bi ai bi thống nói:
“Vậy cũng không thể làm như thế được! Giữa lúc cần đồng tâm hiệp lực chống lại xâm lược, thân thể bệ hạ không ổn thì nên triệu tập các hoàng tử đồng lòng dùng sức hiệp trợ bệ hạ giải quyết đại cục mới đúng.
“Phía sau các hoàng tử đều có thế lực và các triều thần ủng hộ riêng, ngoài sáng trong tối đã ngầm phát triển tiềm lực, không thể đánh giá thấp được, nhưng thế cục này có thể lấy hư danh làm mồi, tam đại phái có thể dùng ngôi vị Hoàng đế để sử dụng các Hoàng tử.
“Chỉ cần tam đại phái công khai nói rõ, ngôi vị Hoàng đế sẽ thuộc về người nào thắng là được, các Hoàng tử sao có thể không liều mạng một phen chứ? Trên dưới đồng tâm, đại quốc mênh mông sợ gì nội bộ phản bội?

-Nhưng các người thì sao? Các người đang làm gì? Các người tự tạo ra nội loạn, tự loạn trận hình, không hiểu gì còn đi làm bậy, các người là muốn Tề quốc bị diệt vong!

“Bây giờ đại quân của song phương lâm vào thế giằng co, quân ta khó có thể công phá phòng tuyến của đối phương, đối phương cũng sợ hãi mà không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Cao Phẩm đang đợi thay đổi, chỉ cần Tề quốc ta xuất hiện nội loạn một lần là xong.

“Sao ta lại không phải đang đợi thay đổi chứ, ta cũng muốn một lần là xong chứ?

“Cửu Thánh đã chết hai, Phiêu Miểu Các đại loạn, thiên hạ kịch biến, dấu hiệu đã rõ ràng, tình thế nổi lên sóng gió, tất sẽ không ngừng gió thổi mây vần!

“Bão tố bất cứ lúc nào cũng sẽ đột kích, sấm sét đánh xuống không nhìn chúng sinh, lúc nào cũng có thể ảnh hưởng tới thế cục của các quốc gia, bất cứ lúc nào cũng có thể liên lụy tới chiến cuộc.

“Trong thời khắc gian nan này, thật vất vả mới chuẩn bị cho đại biến sắp tới, lúc này ai kiên trì lâu thì người đó sẽ chiếm được ưu thế chiến thắng.

-Vì thế, ta cùng La Chiếu hạ lệnh đại quân của hai nước Tề “Tần giảm bớt chi phí, lương thực một ngày trở thành của hai ngày chính là vì muốn kiên trì, chính là đang đợi sự thay đổi, duy trì sự giằng co chờ đợi thời khắc quyết chiến.

Chương 2051: Loạn thần tặc tử

Chương 2051: Loạn thần tặc tử
“Nhưng các người thì thật chế giễu! Đầu nóng lên phủi mông một cái liền làm ra chuyện khiến thiên hạ nội loạn, chắp tay thành toàn cho Tấn quốc!
“Có phải tam đại phái các người không nắm được quyền quản lý Tề quốc thì toàn thân không được tự nhiên không? Vậy được, làm bừa đi, các người cứ tiếp tục làm bừa đi, để ta xem các người sẽ có kết cục thế nào?
Một đợt trách cứ nghiêm khắc gần như mỗi chữ đều tỏa ra cảm giác huyết lệ, gần như rên rỉ, còn có cả tiếng đấm ngực hỗn loạn, Hô Diên Vô Hận thật sự đã phẫn nộ vô tận rồi.
Sắc mặt của trưởng lão tam đại phái cũng thay đổi, bị mắng tới mất hết cả hồn vía. Nghe được ý của Hô Diên Vô Hận đã ý thức sâu sắc được đạo lý, cũng ý thức được quyết định của tông môn dường như là một chuyện cực kỳ ngu xuẩn.
Trưởng lão của Thiên Hỏa giáo thấp thỏm nói:
“Thượng tướng quân bớt giận, lúc này có thể sửa lại bố trí như ý của Thượng tướng quân hay không?
“Một đám ngu xuẩn, cút!
Hô Diên Vô Hận phất tay chỉ ra ngoài trướng, không chút khách khí, cũng không hề đứng lên.
Nếu là tình huống bình thường, chắc chắn ông ta sẽ không xem thường chuyện kế thừa hoàng quyền, bây giờ nói ra miệng.
Nếu là lúc bình thường, ông ta cũng sẽ không đàm luận chuyện cửu Thánh trước mặt mọi người, bây giờ cũng nói ra miệng rồi.
Ông ta chỉ không rõ, bản thân tốt xấu gì trong tay cũng cầm trọng binh, tam đại phái làm ra chuyện như vậy, trước đó ngay cả một câu hỏi thăm

cũng không có, làm ông ta ngay cả cơ hội ngăn cản cũng không có, ngược lại sau đó mới hỏi thái độ của ông ta, suýt chút nữa làm ông ta tức giận tới thổ huyết.
Thật tình không biết, tam đại phái sợ ông ta biết sẽ ngăn cản.
Tam đại phái trong vô thức muốn bản thân điều khiển thế cục cho Hô Diên Vô Hận tới chọn, mà không phải do Hô Diên Vô Hận khống chế thế cục khiến tam đại phái không thể nào lựa chọn.
Ba vị trưởng lão còn muốn trưng cầu ý kiến, Tra Hổ đã tiến lên liên tục đưa tay đẩy ba người ra khỏi đại trướng.
Chỉ có điều Tra Hổ cũng biết đại quân của Hô Diên Vô Hận cũng vẫn cần tu sĩ của ba đại phái phối hợp, sau khi ra ngoài thì giúp trấn an một câu:
“Hiện tại Thượng tướng quân đang bực bội trong người, không ngại thì đợi bên ngoài, sau khi ngài ấy hết giận, tỉnh táo lại rồi mới quyết định.
Ba vị trưởng lão suy nghĩ một chút, cũng thấy phải, trưởng lão Huyền Binh tông nói:
“Cũng tốt! Việc đã đến nước này, Tra Hổ, ngươi khuyên Thượng tướng quân nhiều chút, đừng nên tức giận quá hại thân.
Tra Hổ gật đầu:
“Ta biết rồi.
“Aiz
Cuối cùng ba người lắc đầu rời đi, đều có phần nổi giận, lúc này đều âm thầm oán thầm không ngớt, trách tông môn trước đó không nói trước với bên này.
Sau khi trở lại trong trướng, nhìn thấy Hô Diên Vô Hận đã cụt hứng nhắm mắt ngồi xuống ghế, Tra Hổ lặng im một hồi, sau đó rót nước trà đặt ở cạnh án kiện, nhẹ giọng nói:
“Vừa rồi bọn họ hỏi kế sách, theo như tướng quân nói hành sự như vậy lại lấy ngôi vị Hoàng đế làm mồi, dụ các hoàng tử đồng tâm hiệp lực đối ngoại, có thể thực thi được nữa hay không?
Hô Diên Vô Hận vẫn nhắm mắt như cũ, hữu khí vô lực nói:
“Đồng tâm hiệp lực là như thế nào? Thần tử trung với bệ hạ phục dụng*, thế lực riêng của mỗi hoàng tử ngoài sáng trong tối nhao nhao phát động

phục dụng, trong ngoài triều đình ra sức liều mạng, lực trên dưới Tề quốc sử dụng vào một chỗ mới là đồng tâm hiệp lực!
*Phục tùng mệnh lệnh
“Ngươi cảm thấy bây giờ còn có khả năng sao? Bọn họ làm vậy với bệ hạ, một khi bệ hạ lấy lại được quyền thế, bệ hạ cầm quyền một lần nữa mà còn giấu răng nanh mới lạ, chỉ sợ trước tiên sẽ làm chuyện giết chóc hổ dữ ăn thịt con, Ngọc Vương là người đầu tiên không chạy thoát được.
“Đám văn võ đại thần đầu phục Ngọc Vương vào lúc này, tướng lĩnh trong quân có ai không cợ? Có ai dám để bệ hạ lại nắm quyền được nữa?
“Đồng tâm hiệp lực? Một khi thả hổ khỏi chuồng, chưa nói tới đồng tâm hiệp lực, tự giết lẫn nhau thì dễ thấy hơn đó.
Tra Hổ nghe vậy thì thổn thức, đúng là như thế, ván đã đóng thuyền, nước đổ đi khó hốt lại rồi.
Nhưng y vẫn thấy khó hiểu hỏi dò:
“Nếu trong lòng tướng quân sớm đã có thượng sách này, vì sao không sớm trình lên, bây giờ đã biến thành như vậy há lại không hối hận?
Hô Diên Vô Hận hơi trợn mắt, than thở:
“Lão Hổ, ngươi đã theo ta nhiều năm như vậy, lẽ nào còn không biết sao, ta có lo lắng riêng của ta! Thượng sách? Đây thì tính là thượng sách gì đối với bệ hạ chứ? Lấy ngôi vị hoàng đế của bệ hạ ra làm mồi nhử, một khi tam đại phái công khai ra, chuyện đó liền được định đoạt.
“Bảo bệ hạ nhường ngôi vị Hoàng đế, kế sách này ai dám dễ dàng dâng ra? Cho dù dâng ra, bệ hạ cũng sẽ không thuận lợi phối hợp, nếu không thuận lợi phối hợp thì làm sao để có thể đồng tâm hợp lực được?
“Chưa tới thời cơ, ta không thể mở miệng được! Ta đang đợi, đợi đến khi thế cục trở nên ác liệt hơn chút nữa, đến khi bệ hạ không thể từ chối được, đến khi mọi thứ đều thuận theo tự nhiên rồi, hỏa hậu cũng ổn ổn rồi mới đưa kế sách này ra, đương nhiên cũng là chuyện nước chảy thành sông.
“Ai mà ngờ được, ai có thể ngờ tam đại phái lại đột nhiên làm ra chuyện như vậy được, sợ là không đợi được tới ngày thiên hạ biến đổi lớn, hối hận đã muộn rồi!
“Lão Hổ à, thật sự là ta đã già rồi, sớm đã không còn là Hô Diên Vô Hận năm đó nữa, đã bị một sợi dây vô hình quấn thân, lo trước lo sau, lúc cần

quyết đoán lại không quyết đoán, đây là điều tối kỵ của người làm tướng!
“Có đôi khi ta thật hâm mộ Mông Sơn Minh và Cao Phẩm! Trong mắt Mông Sơn Minh chỉ có thắng bại chiến trường, hắn mới là một thống soái thuần túy lại vô cùng sắc bén trên chiến trường, chỉ cần cho hắn một chiến lược mục đích, một vài thứ cành lá không ràng buộc được hắn, xem ra làm văn nhân tàn phế như hắn cũng không tệ.
“Còn Cao Phẩm, Thái Thúc Hùng khí phách phi phàm, Thái Thúc Hùng toàn lực chống đỡ cho Cao Phẩm, Cao Phẩm đã được gặp minh chủ của mình!
“Tấn quốc có thể có ngày hôm nay không kể tới người phía dưới làm như thế nào, chân chính không thể bỏ qua công lao của bản thân Thái Thúc Hùng được.
“Ta rất chờ mong, hy vọng có thể nhìn được một ngày Mông Sơn Minh quyết thắng bại với Cao Phẩm!
Khóe miệng Tra Hổ co lại, cái gì gọi là hy vọng chứng kiến Mông Sơn Minh quyết đấu với Cao Phẩm, nếu thật sự tới ngày Mông Sơn Minh tỉ tí với Cao Phẩm chẳng phải có nghĩa là Tề quốc và Tần quốc đều xong đời rồi sao, nào có chỗ trống ở đây xem náo nhiệt nữa?
Nói như thế cũng tiết lộ ra ý tứ chán trường khi tới bước đường cùng, Tra Hổ biết vị này sẽ không nói ra bất kỳ lời nào làm dao động lòng quân, bây giờ lại nói ra lời đó không khỏi thầm cảm thấy kinh hãi, lúc này mới khuyên nhủ:
“Tướng quân đừng nên nổi giận, có tướng quân ở đây còn chưa tới lão tàn phế Mông Sơn Minh kia thu hoạch được gì cả.
Vẻ mặt của Hô Diên Vô Hận đờ đẫn, không còn thấy được khí thế phẫn nộ lúc trước thể hiện trước mặt trưởng lão của tam đại phái:
“Loạn tượng xuất hiện lớp lớp, là do Hô Diên Vô Hận ta vô năng, có lẽ khí số của Tề quốc đã cạn, Tề quốc không chịu nổi sự dày vò như vậy nữa rồi, Lão Hổ... đại thế đã mất!
Tra Hổ vội hỏi:
“Không đến mức đó, không đến mức đó, còn chưa tới đường cùng thì còn chưa biết kết quả như thế nào.
Dường như Hô Diên Vô Hận lẩm bẩm:

“Phản quân tàn sát bừa bãi đã sớm trở lại yên tĩnh rồi! Tam đại phái đang chờ, Ngọc Vương cũng đang chờ, trên dưới cả triều cũng đều đang ngẩng đầu ngóng trông, nếu ta không nghe theo thì đám quan viên trong triều đình sẽ tự xử kiểu gì? Chỉ sợ trong khoảnh khắc sẽ bị kế hoạch công tâm của Tấn quốc đánh bại, Tề quốc không chịu nổi hậu quả như thế.

“Đưa tin trả lời đi! Đại quân ta nguyện tuân theo ý chỉ của tam đại phái và Ngọc Vương!

Tra Hổ khẽ gật đầu:

“Sợ rằng cũng chỉ có thể làm như thế.

Hô Diên Vô Hận chợt tựa lưng vào ghế dựa, ngửa mặt lên trời thở dài.

Chương 2052: Làm hết sức mình nghe theo thiên mệnh (1)

Chương 2052: Làm hết sức mình nghe theo thiên mệnh (1)
“Không ngờ Hô Diên Vô Hận ta cũng có ngày trở thành nghịch thần. Con ta lấy muội muội của Ngọc Vương, việc ta chống đỡ cho Ngọc Vương soán vị không thể tránh được? Loạn thần tặc tử đó, sợ là ta sẽ phải trở thành tiểu nhân trục lợi trong mắt các huynh đệ, còn có mặt mũi nào danh chính ngôn thuận hiệu lệnh các huynh đệ tắm máu, chém giết, liều mạng?
Tra Hổ biết đây là chuyện mà ông ta vẫn luôn tránh, khi Hạo Vân Đồ cùng thủ túc tương tàn tranh đoạt ngôi vị, vị này vẫn luôn duy trì sự trung lập, trấn an:
“Sẽ không đâu, các huynh đệ đều biết tướng quân là hạng người gì...
Chợt dừng lại, phát hiện mắt vị này đã ứa lệ.
Mở một tấm khăn tay ra, tựa lưng lên ghế dựa ngửa mặt lên trời, lụa trắng che mặt Hô Diên Vô Hận, hai tay xụi lơ.
Có thể nhìn thấy lụa trắng dần dần bị ướt nước, đó là nước mắt, dưới lụa trắng đã chảy đầy nước mắt.
Rốt cục, người dưới lụa trắng đã buồn bực nghẹn ngào thành tiếng, hai quyền nắm chặt, thân thể lại hơi run rẩy, dường như muốn dùng lực khắc chế tiếng khóc lại, nhưng khó kìm lòng nổi.
Phẩm đức cả đời hóa thành hư không ngay thời khắc này, cái danh loạn thần tặc tử khiến thanh danh cả đời bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, không còn mặt mũi để gặp người nữa rồi.
Tra Hổ thấy mà thầm hoảng sợ trong lòng, chưa từng thấy vị lão tướng quân cả đời chinh chiến trên lưng ngựa này khóc thành thế này bao giờ,

chỉ sợ lúc này ngoài trướng người nào cũng không ngờ sẽ có cảnh tượng này.
Y biết trong lòng vị này nhất định là cực kỳ khó chịu, nhưng không tiếp tục khuyên can nữa, nếu khó chịu thì cứ để phát tiết ra ngoài là được rồi.
Tra Hổ xoay người đi, ra cửa buông mành xuống, cũng phất tay bảo lính gác bên ngoài rời đi.
Nhưng tiếng nghẹn ngào mơ hồ được dùng sức khống chế lại vẫn có thể truyền ra bên ngoài trướng, Tra Hổ cũng nghe mà trong lòng cảm thấy khó chịu, ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng.
...
Câu trả lời của Hô Diên Vô Hận cuối cùng đã tới kinh thành, nỗi lòng lo lắng của tam đại phái được buông xuống, nỗi lòng lo lắng của Ngọc Vương Hạo Hồng cũng hạ xuống, trên dưới cả triều cũng đều thở phào nhẹ nhõm.
Chỉ có điều tam đại phái lại không cao hứng nổi, nhất là chưởng môn của tam đại phái, bởi vì nhận được tin tức mà trưởng lão của ba phái đang ở trong quân gửi tới, sau khi được biết sách lược của Hô Diên Vô Hận cũng ý thức được mình đã làm chuyện ngu xuẩn rồi.
Đương nhiên, bọn họ sẽ không tự trách mình, chuyện đã làm rồi sẽ không để mình phải gánh trách nhiệm, chỉ có thể thầm trách Hô Diên Vô Hận có thượng sách vì sao không sớm dâng lên, bằng không thì đâu đến nỗi như vậy.
Cũng chỉ có thể thầm trách trong lòng, lúc này làm sao trách cứ Hô Diên Vô Hận được.
Còn Hô Diên Vô Hận cũng nói ra yêu cầu, lúc này Hạo Vân Đồ thoái vị thì sẽ gây ra ảnh hưởng quá lớn, vì hạn chế tới mức tối thiểu ảnh hưởng cho thế cục, hư danh “Hoàng đế” không thể dễ dàng thay đổi được.
Nói cách khác, vẫn để Hạo Vân Đồ có hư danh “Hoàng đế”.
Hô Diên Vô Hận xem như là đang lợi dụng lực ảnh hưởng binh quyền mình nắm trong tay để cố gắng bảo toàn cho Hạo Vân Đồ, chí ít không phải vì hành động của mình mà dẫn tới Hạo Vân Đồ hoàn toàn bị phế, coi như là đã tận lực duy trì tình nghĩa quân thần rồi.
Từ khi Hạo Vân Đồ kế vị tới nay chưa bao giờ khắt khe, khắt khe với Hô Diên Vô Hận ông ta, chuyện này có thể nói là hồi báo của Hô Diên

Vô Hận.
Tam đại phái vui vẻ làm theo, chỉ có điều không thể Hô Diên Vô Hận nói cái gì chính là cái đó, điều này làm cho tam đại phái làm sao chịu nổi?
Tam đại phái lại thêm thắt một chút, giả truyền thánh chỉ, sắc phong Ngọc Vương Hạo Hồng làm Thái tử, Thái tử giám quốc nhiếp chính, bao gồm cả sự vụ quân chính của Tề quốc.
Trải qua chuyện này, tam đại phái cũng đã nhìn ra, Hô Diên Vô Hận căn bản sẽ không hướng vào người nào kế thừa ngôi vị Hoàng đế, đã bị Hạo Hồng lừa bịp rồi.
Nhưng mà việc đã đến nước này, cũng thật sự là không dám giằng co, chỉ có thể buồn bực mà thôi.
Tề quốc cho tới nay vẫn chưa giải quyết được vị trí Thái tử, rốt cục bụi bặm lắng xuống, chỉ là trước kia không ai ngờ tới sẽ là phương thức này.
Không thể chạm một cái mà thành Hoàng đế, Hạo Hồng hơi bất mãn với việc Hô Diên Hạo Hồng phiền nhiễu như vậy, nhưng lại chẳng thể làm gì được Hô Diên Hạo Hồng.
Hiện tại cũng không tới phiên người chưa ổn định quyền thế như gã tức giận cái gì.
Chỉ có điều nói tóm lại, đại thế đã định nên vẫn cảm thấy rất vui mừng, muộn thì muộn một chút vậy.
Nhận được Hô Diên Vô Hận chống đỡ, dựa vào lực ảnh hưởng trong quân đội của Hô Diên Vô Hận, đối với việc điều động quân đội ở kinh đô và vùng lân cận rốt cục có thể thẳng thắn tự nhiên, không sợ có ai đảo loạn nữa rồi.
Chuyện đầu tiên Hạo Hồng làm là đối với Hô Diên Uy, ban cho Hô Diên Uy tăng ba cấp, cũng là vì củng cố nội kinh, lại phong chức thống lĩnh cấm vệ quân cho Hô Diên Uy.
Ngược lại, thống lĩnh cấm vệ quân trước đó tử trung với Hạo Vân Đồ đã được giải quyết, Hô Diên Uy thích hợp với vị trí đó, dựa vào lực ảnh hưởng của Hô Diên gia có thể ổn định quân tâm.
Còn như Hô Diên Uy có thể đảm nhiệm được chức vụ này hay không cũng không quan trọng, trợ thủ có thể đảm nhiệm được là đủ rồi. Hô

Diên gia còn sợ không lôi ra được vài người có thể chỉnh quân hay sao? Tùy tiện gọi vài gia nô ra cũng đã đủ rồi.
Đối với việc được thăng chức làm thống lĩnh cấm vệ quân, Hô Diên Uy không muốn tiếp nhận lắm, gã không tính là hiểu chuyện nhưng làm người cũng coi như trượng nghĩa, biết cấm vệ quân vốn là thân quân của Hạo Vân Đồ, mà thống lĩnh cấm vệ quân còn là tâm phúc của Hạo Vân Đồ. Bây giờ con trai hoàng đế mưu nghịch, con rể như gã lại được người mưu nghịch cho làm thống lĩnh cấm vệ quân, trong lòng có phần khó chấp nhận được.
Sau khi chối từ cũng đã hỏi ý kiến của phụ thân Hô Diên Vô Hận, Hô Diên Vô Hận bảo gã rằng làm tướng hiệp trợ sớm ổn định quân tâm của kinh thành mới được, lúc này mới kiên trì lĩnh mệnh.
Kinh thành kịch biến, thân ở trong đó, dường như trong một đêm Hô Diên Uy đã cao lớn hơn không ít, cũng không còn tâm tư ăn chơi đàng điếm cùng hồ bằng cẩu hữu, trong lòng lại có thêm vài phần sầu lo. Chịu khó đi dò xét quân doanh, làm việc cũng nghiêm túc, thật sự bắt đầu dụng tâm vất vả rồi.
Bầu không khí trong nhà cũng có phần không bình thường, đầu tiên là người vợ công chúa kia, sự điêu ngoa tùy hứng trên người Hạo Thanh Thanh những ngày qua đều đã không còn lại hút gì, sự lãng mạn ngây thơ cũng đã biến mất tăm, trở thành một người bình thường âm thầm khóc.
Ca ca mưu đồ cướp đại quyền, cũng đã giam lỏng phụ hoàng sủng ái nàng nhất, còn mẫu hậu hiển nhiên cũng là đồng lõa của ca ca.
Nàng muốn đi thăm phụ hoàng, nhưng ca ca không cho gặp, mẫu hậu cũng không cho gặp, thậm chí trượng phu của mình, cả Hô Diên gia này đều đang khuyên nàng tạm thời không nên đi gặp phụ hoàng của nàng.
Người một nhà đang yên lành lại trở thành như vậy, người vốn dĩ thuần phục phụ hoàng dường như cũng đang cố gắng giữ khoảng cách với phụ hoàng. Sau khi sinh nở nàng thay đổi lớn, bình thường khi hài tử trong tã òa khóc nỉ non thì nàng cũng liền khóc theo.
Mắt nhìn thấy tình cảnh này, Hô Diên Uy cũng không biết nên nói cái gì cho phải, mỗi khi tâm phiền ý loạn đều thở ngắn than dài, chỉ có điều lại

thân thiết hơn với Hạo Thanh Thanh không ít, thật sự không còn tâm tư lêu lổng với oanh yến bên ngoài nữa.
Sau một trận kịch biến, thay đổi được rất nhiều người.
Đối với Thái tử Hạo Hồng thì sau khi ổn định cục diện trong kinh thành, việc bình định quân phản loạn đương nhiên là vô cùng cấp bách.
Bởi vì Cố Viễn Đạt đã theo địch làm phản, Hạo Hồng không thể dễ dàng tin người khác, thêm nữa còn có ý định làm thân lại với Hô Diên gia, lại sắc phong cho con thứ Hô Diên Định của Hô Diên Vô Hận làm Bình Định đại tướng quân.

Chương 2053: Làm hết sức mình nghe theo thiên mệnh (2)

Chương 2053: Làm hết sức mình nghe theo thiên mệnh (2)
Lần trước lúc Kim Vương Hạo Khải tác loạn, anh em ba người Hô Diên chính là người tham dự, Hô Diên Định chính là một trong những người phụ trách chủ yếu, có kinh nghiệm bình định.
Lần này Hạo Hồng quyết định vậy đã được sự đồng ý trước của Hô Diên Vô Hận, đầu tiên Hô Diên Định được cử lên tiền tuyến vốn là người theo bên cạnh Hô Diên Vô Hận, không có sự đồng ý của Hô Diên Vô Hận cũng không thể điều động được.
Thứ hai, khi đối mặt với chiến sự chân chính, Hạo Hồng nhất định phải trưng cầu ý kiến của Hô Diên Vô Hận, tam đại phái cũng có ý này. Luận chiến tranh, ở Tề quốc không ai có thể mạnh hơn Hô Diên Vô Hận, việc có loạn tới mức nào, việc trưng cầu ý kiến của Hô Diên Vô Hận là không thể tránh được.
Hô Diên Định lĩnh mệnh bình định, Hô Diên Vô Hận điều hai trăm ngàn nhân mã từ đại quân ở tiền tuyến cho con trai.
Số lượng này coi như đã là cực hạn có thể điều đi rồi, dù sao chiến trường đối chọi với Tấn quốc chủ yếu là ở bên này, không thể nào làm dao động chiến tuyến chủ yếu được.
Hai trăm ngàn nhân mã cũng không tính là ít, nhưng cũng không có cách nào, phản tướng Cố Viễn Đạt đến vốn phụ trách trấn thủ phía sau phòng bị quốc nội của Tề quốc đã nắm ba trăm ngàn nhân mã. Bây giờ ba trăm ngàn nhân mã trở thành phản quân, điều đi hai trăm ngàn nhân mã coi như đã đủ nhiều rồi?
Vì phòng ngừa vạn nhất, Hô Diên Vô Hận còn đưa tin cho La Chiếu, mời La Chiếu điều mười vạn nhân mã từ trong quân tề phía đông tuyến

trợ giúp, đầu tiên là vì bảo đảm phần thắng, thứ hai là vì hình thành trạng thái giáp công với phản quân, tận lực kiềm chế phản quân bỏ trốn ra xung quanh.
Đối với lần này, La Chiếu không nói gì nhiều, quả đoán đồng ý trợ giúp, cũng tích cực điều binh khiển tướng phối hợp.
Đều là tướng lĩnh có kinh nghiệm già dặn, thế cục bài binh bố trận của song phương thế nào sớm đã biết rõ trong lòng, biết bên Hô Diên Vô Hận không tiện tiếp tục điều đi quá nhiều nhân mã.
Còn nội bộ Tề quốc cũng không thể sơ xuất, bằng không nếu hậu cần của quân Tần bị đoạn, quân Tần cũng sẽ chạy trời không khỏi nắng, đương nhiên là phải tích cực chống đỡ.
Cũng chính là bởi vì nội bộ Tề quốc không thể sơ xuất, ba trăm ngàn nhân mã đấu với ba trăm ngàn phản quân chưa chắc có thể không sơ hở tí nào, còn cần hình thành ưu thế tuyệt đối mới ổn thỏa được, cho nên còn cần tiếp tục tăng nhân mã.
Mà phản quân đã lao thẳng tới kinh thành, viện quân bên này chạy đã không kịp nữa, cần kiềm chế trạng thái tiến lên của phản quân, quốc nội còn cần điều nhân mã từ các châu phủ tới tập kết ngăn cản, tranh thủ thời gian cho đại quân bình định bên này.
Bên ngoài trại lính, hai cha con đứng đó nhìn theo đội quân nhân mã trùng trùng xuất phát.
Hô Diên Định vẫn chưa đi theo đại quân, trước tiên gã phải chạy tới phía trước quân phản loạn tự mình tập kết nhân mã của các châu phủ trước.
Sau khi cho những người không có nhiệm vụ lui đi, Hô Diên Vô Hận xoay người căn dặn Hô Diên Định:
“Cố Viễn Đạt có thể tọa trấn thống lĩnh quốc nội trấn thủ đại quân ba trăm nghìn người, có thể khiến cho hắn nhận nhiệm vụ này cũng là một người không phải đơn giản đâu, khá có tài năng đó. Lần này đi tập kết nhân mã của các châu phủ cần nhớ kỹ, chỉ cần giữ chân phản quân, nhất định không thể liều lĩnh cầu thắng được, cần phải chờ tới khi nhân mã của ba phe hội hợp hình thành ưu thế tuyệt đối thì mới có thể tiêu diệt được chúng.
“Tuy quốc nội sốt ruột bình định, mọi người cũng đều hy vọng mau chóng bình định để ổn định nội bộ, nhanh chóng bình định cũng là kết

quả tốt nhất, nhưng ngươi phải nhớ rằng, kết quả bình định cuối cùng mới áp đảo tất cả. Chỉ cần có thể thuận lợi bình định thành công, liền thắng được việc mạo hiểm nóng lòng cầu thắng. Bằng không một khi lộ ra ngoài, hậu quả khó mà lường được. Cho nên, cần phải mưu cầu ổn định, ổn định đạt thành kết quả vượt trên tất cả. Nhớ kỹ, giữ vững quân lệnh, cho dù triều đình tạo áp lực đốc xúc, ngươi cũng phải đứng vững trước áp lực, hiểu chưa?

Hô Diên Định chắp tay:

“Mạt tướng tuân mệnh!

Lời nói này, Hô Diên Vô Hận cũng là nói cho đám trưởng lão của tam đại phái đang ở một bên nghe được, quay đầu lại nói với trưởng lão của tam đại phái:

“Ba vị trưởng lão, đến lúc đó giả sử bên triều đình có ai thấy Định Nhi chậm chạp không hết sức chắc chắn sẽ tạo áp lực bức bách, mong hãy giúp ta ổn định tam đại phái.

Ba vị trưởng lão đều gật đầu, đã chính tai nghe rõ ý đồ chiến lược của đối phương, đương nhiên cũng biết nặng nhẹ.

Trưởng lão của Thiên Hỏa giáo vuốt râu nói:

“Thượng tướng quân nói có lý, cũng cứ yên tâm đi, chuyện lớn như vậy há có thể để hạng người tư lợi trên triều đình quấy rầy, bọn ta sẽ lập tức đưa tin cho tông môn nói rõ ý đồ của Thượng tướng quân, tông môn nhất định sẽ dốc toàn lực chống đỡ thiếu tướng quân, áp chế những sự huyên náo đó.

Hai vị trưởng lão khác đều gật đầu tỏ ra tán thành.

Hô Diên Vô Hận từ chối cho ý kiến, quay lại căn dặn con trai:

“Lần này đi phải muôn vàn cẩn thận, cần phải cẩn thận, nhân mã ở các châu phủ đều dùng để tự bảo vệ, nếu muốn mạnh mẽ điều động bắt họ lấy hết vốn liếng ra chỉ sợ sẽ có suy nghĩ gian dối. Nhớ kỹ, trước khi điều động nhân mã thì phải khống chế quan chủ của các châu phủ liên quan trước, trước tiên nắm giữ tính mạng của bọn họ, sau đó mới được điều động. Nếu có người dám kháng mệnh, có thể giết không tha! Ta cho ngươi quyền được tiền trảm hậu tấu, bên triều đình tự có ta chịu trách nhiệm!

Hô Diên Định lần nữa chắp tay:

“Mạt tướng tuân mệnh!
Hô Diên Vô Hận bỗng nhiên quay đầu:
“Mong rằng tam đại phái sẽ toàn lực phối hợp!
“Yên tâm, tam đại phái nhất định sẽ cẩn thận bảo vệ sự an toàn của thiếu tướng quân, nhất định sẽ toàn lực phối hợp với thiếu tướng quân!
Ba vị trưởng lão đều gật đầu đồng ý, không chút dị nghị nào.
Hô Diên Vô Hận mới vung tay lên với con trai:
“Đi đi thôi!
Trưởng lão của tam đại phái cũng phất tay, một đám tu sĩ qua đây bảo vệ Hô Diên Định bay lên không trung. Mấy con phi cầm tọa kỵ trở người đi xa.
Đây chỉ là tiễn đưa, sau đó bên tam đại phái còn sai tu sĩ là cao thủ hiệp trợ Hô Diện Định chấp hành nhiệm vụ.
Sau khi trở lại trong quân trướng, Tra Hổ cau mày lại, câu nói lần trước của Hô Diên Vô Hận “Khí số đã hết, đại thế đã mất” vẫn văng vẳng trong đầu y.
Lúc này đợi Hô Diên Vô Hận đứng vững phía trước bản đồ, y không nhịn được mà tới gần thử hỏi:
“Tướng quân lo lắng người trong các châu phủ sẽ sinh ra dị tâm sao?
Hô Diên Vô Hận lắc đầu than nhẹ:
“Kim Vương thác loạn đã phá hư tất cả, đã làm dao động lòng người. Bây giờ đại thế lại không ở Tề quốc, ai cũng không ngốc, đều nhìn thấu Tấn quốc nắm chắc đại thế, cố tình ngay lúc này bên trong hoàng thất lần nữa xảy ra chuyện cốt nhục tương tàn, lại xuất hiện hành động mưu nghịch soán vị, ngươi nghĩ chư hầu khắp nơi sẽ nghĩ thế nào? Có thể không có ai mưu đồ đường lui hay sao?
“Triều đình thế lớn, lúc có thể lấn át khắp nơi, khắp nơi đương nhiên sẽ thành thật. Bây giờ binh lực chủ yếu của triều đình đang đối địch ở tiền tuyến, trấn thủ quốc nội căn bản chính là ba trăm ngàn nhân mã để uy hiếp nhưng nay đã trở thành phản quân, không khác nào đã mở khóa gông xiềng trên tay bọn họ. Ta há có thể không nhắc nhở Địch Nhi cẩn thận một chút?
Tra Hổ:

“Nếu như thế, tướng quân đã biết lần này thiếu tướng quân đi có thể gặp nguy hiểm vì sao còn để thiếu tướng đi vậy, vì sao không phái người khác đi? Thiếu tướng quân là Bình Định chủ tướng, đáng lý nên hành động theo quân chủ lực bình định mới đúng.

Hô Diên Vô Hận:

“Không có cách nào, đại quân ngoài tầm tay với của ta! Nếu không thiết lập phương pháp ngăn chặn thì phản quân nhất định sẽ đánh tới kinh thành, mười vạn quân coi giữ kinh thành chưa chắc thủ được, mà muốn ngăn chặn tất phải điều động nhân mã phòng giữ các châu phủ.

Chương 2054: Bố cáo (1)

Chương 2054: Bố cáo (1)
“Nếu triều đình hạ chỉ ngăn chặn, ngươi không thấy tình huống gì sao? Đều là to mồm bề ngoài, có ai cam lòng đi liều mạng đâu? Những nơi phản quân đi qua, quân coi giữ đều không thủ vững, nói đại bộ phận nhân mã đã bị ta điều đi, nói tình hình kinh tế của đội nhân mã hữu hạn không chống đỡ nổi phản quân, lý do này ngươi có thể bắt lỗi được sao? Biết rõ là mượn cớ nhưng triều đình cũng không tiện trở mặt, cũng không có căn cơ gì để trở mặt. Nếu không có hoạ ngoại xâm, có bản soái ở đó, có ai dám không nghe lệnh? Cố Viễn Đạt sao dám làm phản? Trước kia lúc bản soái xuất chinh điều động nhân mã, có ai dám có dị nghị?
“Định Nhi thân là Bình Định chủ tướng, lại là con của ta, tự mình đi trước điều động nhân mã, nhân mã các nơi sẽ không thể không nghe, chí ít là chưa chắc dám công nhiên làm trái. Nếu như đổi lại là những người khác thì chư hầu khắp nơi nhất định là chồng chất trò gian trá, cho dù làm cũng nhất định là cho vài người già yếu ra, không chịu lấy ra vốn liếng thật trong tay, một đám người ô hợp có thể chống đỡ được sức mạnh của phản quân sao? Đừng nói là giữ chân, sợ rằng một kích đã tan tác rồi. Đổi lại là người khác đi cũng khó mà hiệu lệnh nhân mã các châu phủ được, không phải ta hoặc Định Nhi tự mình đi thì không thể nào.
“Thế cục hiện giờ chỉ đành làm hết sức mình nghe theo thiên mệnh thôi. Phản quân của Cố Viễn Đạt trên đường nghỉ ngơi và hồi phục, xây dựng cơ sở tạm thời, trạm gác ngầm tứ phía.
Trong một cái lều cỏ, chưởng môn Thường Lâm Tiên của Linh Hư Phủ, chưởng môn Tàng Phong của Thủ Chính Các, chưởng môn Lạc Ngôn

Chân của Đại Nhạc Sơn đều có mặt, chưởng môn của tam đại phái của Vệ quốc lúc trước đều tập trung ở đây, thấp giọng nghị sự.
Hiện nay tam đại phái của Vệ quốc hầu như chỉ xem là danh nghĩa, Vệ quốc không còn, không có năng lực giữ được Vệ quốc, nào còn tam đại phái Vệ quốc gì.
Thực lực cũng không cho phép. Sau một cuộc chiến diệt quốc, vây cánh sớm đã bị loại trừ, phụ thuộc vào các nước nghe lệnh những môn phái khác, người chết, người tản đi, chạy cả.
Không có lợi ích gì nữa, theo ngươi không có tiền đồ, có ai sẽ nghe lệnh ngươi nữa? Nếu còn tiếp tục bán mạng vì tam đại phái thì khác gì kẻ ngu, đương nhiên là phải chạy.
Không có vây cánh không làm gì nổi, sức mạnh thật sự khống chế một nước chính là thứ để khống chế tất cả những người trong môn phái, mất đi thế lực thủ hạ khống chế thế lực tu hành tứ phương đương nhiên cũng mất đi năng lực khống chế một nước.
Còn tự thân tam đại phái đã đại tổn hại thực lực, trong cuộc chiến diệt quốc, sức mạnh của bản thân môn phái đã bị thiệt hại nặng, đa phần đệ tử đều tổn hao hết, nhân số còn lại khoảng ba phần mười so với thời kỳ đỉnh cao, đã mất đi tư cách đại phái để trở thành một cái chân vạc tạo thành một nước.
Bây giờ khắp nơi đều không có đất dung thân, như chó nhà có tang, đệ tử trên dưới đều hoảng sợ trong lòng.
Không biết tiền đồ thế nào, tam đại phái cuối cùng lựa chọn nhờ vả vào Tấn quốc, cũng là nguyên nhân hiện giờ phản quân của Cố Viễn Đạt hộ tống đội ngũ pháp sư.
Cố Viễn Đạt có thể thuận lợi phản loạn, có thể thuận lợi thanh trừng lực lượng của tam đại phái Tề quốc trấn giữ trong quân ít nhiều nhờ vào sự trợ giúp của bọn họ.
Đúng lúc này, một tên đệ tử của Linh Hư Phủ đi vào dâng cấp báo, vui vẻ nói:
“Chưởng môn, Tấn quốc phát bố cáo cho thiên hạ rồi!
Ánh mắt của Thường Lâm Tiên sáng lên, một phát cầm cấp báo tới kiểm tra, Tàng Phong và Lạc Ngôn Chân cũng nhanh chóng tiến lên cùng nhau kiểm tra.

Trong cấp báo có nói, triều đình Tấn quốc bao gồm cả Khí Vân Tông cùng phát bố cáo, nguyện chia địa bàn ba châu ở Tề quốc cho Linh Hư Phủ, Thủ Chính Các và Đại Nhạc Sơn làm chỗ đặt chân.
Đương nhiên, khẳng định là có điều kiện tiên quyết, điều kiện tiên quyết là ba phái nên lập được công lao bắt được Tề quốc.
Sau khi xem xong bố cáo này, Thường Lâm Tiên thở phào nhẹ nhõm: "Tấn quốc quả nhiên là không nuốt lời, lời nói của Thái Thúc Hùng quả nhiên là đáng tin.
Tàng Phong và Lạc Ngôn Chân đều gật đầu cười.
Đây chính là điều kiện mà tam đại phái bọn họ đi nhờ vả Tấn quốc, muốn có một nơi để sống yên ổn.
Tấn quốc đã sớm đồng ý rồi nhưng lại chậm chạp không thấy thông cáo gì, thầm nghĩ lời hứa hẹn ngoài miệng sao có thể tin được, sau này không giữ lời hứa thì biết làm thế nào? Bên này muốn làm gì Tấn quốc cũng không được.
Ba người vừa mới nghị sự chính là việc này, vẫn luôn chờ đợi lo lắng, lo Tấn quốc nuốt lời.
Bây giờ nhìn thấy bọn họ hứa hẹn trước toàn thiên hạ, sự lo lắng trong lòng ba người cuối cùng cũng buông xuống, cuối cùng cũng có thể nở nụ cười.
Trước khác nay khác, nghĩ lại ngày xưa nắm trong tay Vệ quốc, muốn ném cả một châu đi còn được, bây giờ lại bởi vì có thể có được một châu để đặt chân mà vui vẻ, yêu cầu này thật sự là không cao, tiêu chuẩn đúng là càng ngày càng thấp.
Thật tình không biết, vốn Khí Vân Tông không đồng ý việc để cho tam đại phái của nguyên Vệ quốc chiếm được địa bàn cắt từ đất của mình ra, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy mạo hiểm. Rết trăm chân mất một chân cũng không chết, hiện tại tuy tam đại phái sa sút nhưng căn cơ vẫn còn đó, làm sao có thể yên tâm được?
Khí Vân Tông tình nguyện giúp đỡ những môn phái khác, cũng không muốn dung nạp tam đại phái của nguyên Vệ quốc.
Vẫn là Thái Thúc Hùng vì chuyện này mà dùng hết lời, lấy chuyện thế cục để nói chuyện, Tấn quốc bành trướng quá nhanh, lực lượng tu sĩ trong tay vốn cũng không đủ, hiện tại tính tới khả năng mạo hiểm là

không cần thiết, trước tiên nắm bắt đại cục hoàn thành mưu đồ, sau này khắc phục cũng không muộn!
Thái Thúc Hùng thật sự đã nghĩ hết biện pháp để thuyết phục Khí Vân Tông nên mới có kết quả này.
...
Ầm! trong quân trướng, La Chiếu vỗ một chưởng ném bố cáo của Tấn quốc lên bàn, chậm rãi nhắm mắt lắc đầu:
“Một đám ngu xuẩn!
Hắn thật sự không biết nên chửi Hiểu Nguyệt Các thế nào mới phát tiết hết được sự tức giận này.
Ngay từ đầu, tam đại phái Vệ quốc nhìn thấy đại thế đã mất nên nổi lên tâm tự bảo vệ mình, không muốn ở lại chiến trường tây tam quốc tiêu hao nữa.
Nhưng các nước lại khó mà chứa chấp được, chuyện này cũng bình thường, tam đại phái của quốc gia nào mà có thể dễ dàng dung nạp tam đại phái của Vệ quốc vào địa bàn của mình chứ, giường của mình há lại có thể để người khác lên ngủ cùng được? Đang yên đang lành đột nhiên có ba con cọp tới gần, ai có thể an tâm được?
Cuối cùng tam đại phái thấy được nhược điểm của Tần quốc, sau đó tìm Tần quốc hy vọng có thể đặt chân ở Tần quốc, hy vọng Tần quốc có thể chia địa bàn ba châu cho bọn họ. Yêu cầu cũng không tính là cao, đường đường là tam đại phái của nguyên Vệ quốc, mỗi phái chỉ cần địa bàn một châu để khôi phục nguyên khí, ba phái cũng biết mình không có tư cách nói ra yêu cầu cao hơn.
Đương nhiên, tam đại phái cũng sẽ không ăn quịt, nói tình cảnh của Tần quốc kham ưu, tam đại phái nguyện đi gìn giữ đất đai vì Tần quốc.
Nhìn thấy không giữ không được được, La Chiếu đã nhiều lần khuyên Hiểu Nguyệt Các có thể đồng ý.
Nhưng Hiểu Nguyệt Các không muốn, không đồng ý cũng có mấy nguyên nhân.
Đầu tiên là ba phái các người có tư cách gì để cò kè mặc cả với bọn ta? Đang yên lành, các ngươi chưa hề làm được gì, bọn ta dựa vào cái gì để cắt ba miếng thịt trên người ra cho các người?

Một nguyên nhân khác chính là thế lực tu hành trong các quốc gia đều lo lắng, đều không nguyện tiếp nhận ba phái.
Mà Hiểu Nguyệt Các còn có mưu đồ khác, biết ba phái không có chỗ nào có thể đi nên muốn tiếp tục ép ba phái phục vụ trên chiến trường phía tây tam quốc.
Đương nhiên, còn có một nguyên nhân quan trọng hơn, Ngọc Thương chết rồi!
Các chủ mới nhậm chức ở Hiểu Nguyệt Các không có uy tín đối nội bằng Ngọc Thương, không có thực lực chấn nhiếp, không có tiếng nói không nói tới, vừa mới lên chức đã cắt địa bàn, sức thuyết phục đối nội sẽ không đủ.

Chương 2055: Bố cáo (2)

Chương 2055: Bố cáo (2)
Lúc đó La Chiếu nhiều lần khuyên bảo, lãnh thổ Tần quốc sợ là sẽ không giữ được, để ba phái đi là thích hợp, chí ít đối mặt với việc đất nước bị xâm lấn, ba phái sẽ phải nghĩ cách bảo vệ địa bàn của mình!
Còn có thể giúp Tần quốc làm trì trệ một kẻ thù bên ngoài, chí ít cũng có thể tạo ra phiền phức nhất định cho kẻ xâm lăng.
Nhưng Hiểu Nguyệt Các nói ba phái có thể nương nhờ Tần quốc, có thể nương nhờ vào hắn, nhưng một khi cường địch xâm lấn, vì tự bảo vệ mình mà rất có thể sẽ chuyển chiến tuyến.
Nếu Hiểu Nguyệt Các nói như vậy cũng không sai, đây là chuyện không phải không thể, là chuyện vô cùng có khả năng.
La Chiếu còn giãi bày với ba phái, nói sau khi nước hắn xâm lấn chưa chắc có thể chứa được ba phái, ba phái không thể không suy nghĩ tới hậu quả này, cũng nên giúp đỡ Tần quốc một chút, nếu thực sự không ngăn được mới có thể nghĩ tới việc chuyển chiến tuyến. Huống chi muốn chuyển chiến tuyến nước hắn cũng chưa chắc nguyện chấp nhận, ba phái vẫn có khả năng phải ra sức đánh một trận.
Mà cho dù nương vào nước hắn, cho dù nước hắn nguyện chấp nhận chí ít cũng để lại một tai họa ngầm cho người xâm lăng.
Nhưng mà cũng vô dụng, nói toạc ra rồi, mồm mép cũng không dùng.
Hiểu Nguyệt Các còn hỏi hắn giúp ba phái nói chuyện như thế, có phải đã nhận lợi ích từ ba phái đó hay không?
La Chiếu đương nhiên là nói không, chí ít không thể làm cho ba phái gia nhập vào Tấn quốc được, nói Hô Diên Vô Hận cũng có ý này.
Hiểu Nguyệt Các nói nếu Hô Diên Vô Hận có ý đó, vì sao Tề quốc không chứa chấp?

Hiểu Nguyệt Các nói Khí Vân tông cũng sẽ không chứa chấp, để cho hắn yên tâm, bảo hắn làm tốt chuyện của mình mới lập công lớn nhất cho Tần quốc, những thứ khác đều không quan trọng.
Kết quả, ba phái đương nhiên là chạy hết, không được bất kỳ lợi ích nào, muốn lưu ba phái lại tiếp tục liều mạng với Tấn quốc là điều không thể.
Kết quả, đại tướng trấn thủ quốc nội Tề quốc Cố Viễn Đạt làm phản, dưới sự hỗ trợ cường thế của ba phái mà làm phản. Nếu không có lực của ba phái trợ giúp thì sao có thể thuận lợi diệt trừ tu sĩ giám quân của tam đại phái dưới quyền Tề quốc được? Nếu không, Cố Viễn Đạt chưa chắc dám phản!
Kết quả trước mắt thấy được Tấn quốc bố cáo, Tấn quốc bố cáo cho thiên hạ tuyên bố cắt ba châu làm địa bàn cho ba phái, Tần quốc không muốn cho, các nước đều không muốn cho, duy chỉ có kẻ địch của ba phái này là Tấn quốc dám cho.
Chuyện này đương nhiên là do Tấn quốc chủ động liên lạc với ba phái, hứa hẹn lợi ích.
Lúc này, La Chiếu còn có thể nói gì được? Chỉ cần lời hứa địa bàn ba châu liền làm cho Cố Viễn Đạt tạo thành phiền toái lớn như vậy cho nội bộ Tề quốc.
Hắn không biết Hiểu Nguyệt Các nhìn thấy bố cáo này thì sẽ có thái độ thế nào.
...
Trong trướng, cũng đã xem được bố cáo của Tấn quốc, Hô Diên Vô Hận cũng thờ ơ, có một số việc chỉ có thể nói là tình thế không bằng người.
Ông ta đã giữ ba phái lại, nhưng vẫn không thể giữ được.
Ba phái đã biết Tề quốc đẩy nhân mã Vệ quốc lên trên, tình hình trước mắt, Hô Diên Vô Hận giữ lại chỉ có thể làm cho ba phái cho rằng Tề quốc muốn coi bọn họ là vật hi sinh xông pha chiến đấu.
Quan trọng nhất vẫn là câu nói kia, tình thế không bằng người!
Bản thân Tề quốc mắt thấy cũng khó giữ được nữa rồi, nói cho ba phái địa bàn ba châu, ba phái cho dù nguyện tin tưởng cũng phải đối mặt với hiện thực là có làm được hay không. Ở lại Tề quốc ngoại trừ liên tục liều mạng với Tấn quốc ra còn có thể có cái gì? Cùng diệt vong với Tề quốc sao?

Nếu không như vậy, ba phái cũng sẽ không đi tìm Tần quốc.
Hô Diên Vô Hận đưa tin cho La Chiếu, yêu cầu chỉ có một, ổn định ba phái, tối thiểu không thể để cho ba phái ngả về phía Tấn quốc được.
Ông ta cũng không ngờ tới Hiểu Nguyệt Các lại không bằng lòng, đến khi ba phái chạy mất lại đột nhiên liên kết với Cố Viễn Đạt, giúp đỡ Cố Viễn Đạt làm phản.
Địa bàn của Tần quốc còn có thể giữ được sao? Tây bình quan đã bị Tấn quốc kẹt chết rồi, chủ lực quân Tần không trở về được, địa bàn Tần quốc đã là miếng thịt bên mép của Hàn quốc và Yến quốc rồi.
Hô Diên Vô Hận không nghĩ ra rốt cuộc Hiểu Nguyệt Các nghĩ như thế nào, cứ giữ cái trống rỗng để làm gì? Đám tu sĩ này có thể có được ánh mắt chiến lược bễ nghễ thiên hạ hay không? Vậy mà lại ép ba phái kia ngả về phía cừu địch? Tề quốc xong đời, quân Tần có thể được đảm bảo hay sao?
Ông ta thật sự muốn xem sau khi Hiểu Nguyệt Các nhìn thấy bố cáo này sẽ có phản ứng gì, đối lập với sự quyết đoán của Tấn quốc có thể nhìn thấu bụng dạ hẹp hòi của mình hay không?
Một lần luyến tiếc địa bàn ba châu, Hiểu Nguyệt Các đã ép ba phái hướng về Tấn quốc, một lần đã làm Tấn hoàng đoạt được quyền giam lỏng tam đại phái của Vệ quốc.
Cố tình hai phe này còn liên thủ với nhau, Hô Diên Vô Hận không biết nên nói gì cho phải, thậm chí còn cảm thấy hơi choáng rồi.
...
Hô Diên gia vẫn có lực uy hiếp ở Tề quốc, Hô Diên Định điều động nhân mã các châu phủ coi như cũng thuận lợi.
Trong quân trướng, nhìn trạng thái tập kích của quân địch trên bản đồ, vẻ mặt phong sương, Cố Viễn Đạt trầm mặc suy tư.
Phản bội Tề quốc, nương nhờ Tấn quốc, hắn biết đời này cái danh phản tướng của hắn sẽ không thể rửa sạch được, có một số việc nếu được lựa chọn hắn cũng không muốn vậy, nhưng có đôi khi lựa chọn thực sự không có nhiều, hoặc là nói mưu lược đường lui!
Vốn dĩ còn có phần lo lắng không yên nhưng sau khi được biết Hạo Vân Đồ bị mưu đồ cướp quyền, hắn càng ý thức được lựa chọn của mình đúng, đại thế của Tề quốc đã mất.

Trưởng lão Khí Vân Tông trầm giọng nói:
“Tấn quốc ta xúi giục nội ứng bất cứ lúc nào cũng có thể nắm giữ hướng đi của Hô Diên Định, đại tướng quân cớ gì còn do dự? Hô Diên Định đã điều động hai trăm ngàn nhân mã, trước khi đối phương tập kết nhân mã xong thì sẽ dễ dàng hạ thủ trảm thủ Hô Diên Định trước! Chỉ cần rắn mất đầu, đám nhân mã tạp thất tạp bát kia chỉ là một đám ô hợp mà thôi!
Cố Viễn Đạt lên tiếng:
“Không được, đợi nhân mã của các phe tập kết xong rồi sẽ động thủ!
Trưởng lão của Khí Vân Tông hơi giận:
“Thời điểm tốt có thể động thủ thì không động thủ, còn phải chờ đến thời điểm không thể động thủ đi động thủ, ngươi đang nói đùa sao?
Cố Viễn Đạt xoay người, nhìn về phía ông ta:
“Trưởng lão bớt giận! Cũng không phải ta đang đùa. Hô Diên Định tách khỏi đại bộ phân nhân mã, tự mình tới các châu phủ trước để điều động nhân mã, Hô Diên Vô Hận sẽ không thể không nghĩ tới vấn đề an toàn của hắn, vì đảm bảo an toàn nên sẽ có không ít cao thủ bảo vệ. Lúc này nhìn qua như dễ dàng ra tay nhưng mà ngược lại, giờ chính là thời điểm không dễ để đắc thủ nhất!
“Lúc này đội bảo vệ Hô Diên Địch chắc chắn có tính cảnh giác cao nhất, lúc này một khi để Hô Diên Định chạy mất, còn muốn tiến hành trảm thủ sẽ khó khăn!
“Việc lúc này phải làm chính là đừng nên vọng động.
“Hiện tại chính là lúc nhân tâm Tề quốc bất ổn nhất, đối phương chắc chắn cũng sẽ lo người bên này sẽ có người có dị tâm, bằng không Hô Diên Vô Hận sẽ không để cho con trai mình tự đến triệu tập nhân mã. Lúc này tất nhiên là thời điểm đội ngũ chư hầu bên người Hô Diên Định có tính cảnh giác cao nhất.
“Theo lẽ thường, giống như trưởng lão nói, lúc này chính là thời điểm dễ dàng hạ thủ nhất. Cho nên nhân mã bên cạnh muốn có hành động dị tâm, Hô Diên Định sao có thể không sao?
“Cho nên chúng ta phải hành động khác thường, làm cho hắn có thể thuận lợi tập kết nhân mã, để bên đó thả lỏng cảnh giác, đến khi hắn phát hiện ra đã nắm chắc đại quân, phát hiện nhân mã chư hầu còn chưa tới mức nghịch phản lại thêm đại quân bảo hộ chu toàn, kẻ thù bên ngoài

khó có thể tiến gần mình, tu sĩ hộ vệ bên cạnh hắn tất sẽ sẽ phát huy tác dụng giám quân, chắc chắn sẽ điều đi một nhóm đi giám thị nhân mã dưới trướng.

Chương 2056: Tội không dung tha

Chương 2056: Tội không dung tha
“Chỉ cần tính cảnh giác hắn thấp xuống, bên ta sẽ xúi giục nhân mã tới mới có thể không dễ gây ra sự hoài nghi của hắn, dưới tình huống đó mới bố trí bên cạnh hắn được.
“Mà lúc đó mới là thời cơ động thủ cao nhất. Linh Hư Phủ, Thủ Chính Các, Địa Nhạc Sơn, tất cả cao thủ của ba phái, cho dù hắn là chưởng môn hay là trưởng lão cũng vậy, cho dù là Thái Thượng trưởng lão của ba phái cũng phải cùng tiến lên với ta, Thiên Kiếm Phù có thể sử dụng cũng đều phải cho ra dùng, không tiếc trả giá lớn để bắt được Hô Diên Định cho ta!
Trưởng lão Khí Vân Tông nhíu mày chần chừ nói:
“Nếu như thất bại thì sao?
Cố Viễn Đạt:
“Đây chính là một trong các nguyên nhân quan trọng mà ta phải chờ tới thời gian đó mới được động thủ! Hiện tại mà động thủ, cho dù giết được Hô Diên Định, Hô Diên Vô Hận còn có thể phái ra những người khác tới chỉ huy nhân mã mà Hô Diên Định triệu tập.
“Còn tới thời gian ta nói, thời cơ đã chín muồi rồi mới động thủ, hiệu quả sẽ không bình thường.
...
“Đại soái, thiếu tướng quân đã tập hết được hai trăm ngàn nhân mã xong rồi.
Trong trướng, một tên binh sĩ đi vào báo cáo quân tình, Hô Diên Vô Hận gật đầu.
Sau đó người liên quan ở trong trướng lập tức nhìn bản đồ biến hóa, triển khai tác nghiệp trên bản đồ, biểu thị trạng thái của nhân mã bình

định và phản quân, tình hình của quân ta so với kẻ địch cũng được thể hiện trên bản đồ.
Đứng bên cạnh bản đồ kiểm tra, Hô Diên Vô Hận tỉ mỉ quan sát.
Tướng lĩnh ở một bên nói:
“Đại soái, tên cẩu tặc Cố Viễn Đạt kia bày ra trận thế, dường như là muốn quyết chiến với thiếu tướng quân, đây là đang chê thiếu tướng quân có ít nhân mã hơn hắn sao, hay là coi thiếu tướng quân chỉ là người tới giữ chân, căn bản sẽ không dám quyết chiến với hắn?
Nhưng không nhìn thấy Hô Diên Vô Hận ở một bên đã đổi sắc mặt, đôi mắt đang không ngừng lóe lên.
Ngửi được mùi nguy hiểm, Hô Diên Vô Hận chợt trầm giọng nói:
“Không ổn rồi! Mau truyền tin cho Hô Diên Định, nhắc nhở khẩn cấp, trong đám nhân mã bên cạnh hắn chắc chắn có nội ứng trong quân, nhanh, ba con kim sí đồng thời đưa tin!
Một tướng lĩnh ưu tú, sở dĩ ưu tú chính là vì có năng lực phát hiện sự nguy hiểm một cách nhạy bén trên chiến trường.
Lời này vừa nói ra, trong trướng lập tức ồn ào một nhóm, nhanh chóng có người nghĩ văn, ba người nhanh chóng gửi thư đi.
Đứng ngay trước bản đồ, sắc mặt Hô Diên Vô Hận âm thầm nhìn chòng chọc vào bản đồ, sắc mặt có thể nói là rất khó coi.
Tự mình giám sát, xác định tin tức đã thuận lợi gửi đi, tướng lĩnh đi tới một bên:
“Đại soái, làm sao mà biết?
Hô Diên Vô Hận:
“Cố Viễn Đạt há có thể không biết Hô Diên Định tập hợp nhân mã chỉ là muốn cầm chân? Cố Viễn Đạt am hiểu tập kích bất ngờ, lúc này bày ra trận thế quyết chiến căn bản cũng vô dụng, cũng không đáng phô trương thanh thế, khả năng duy nhất là bên cạnh Hô Diện Định tất sẽ có biến! Một khi có biến tất sẽ ở lúc tờ mờ sáng, thừa dịp tối mà đánh bất ngờ, sau đó thừa dịp đó mà phát động tấn công toàn diện, với địa hình chung quanh là thảo nguyên mịt mờ khó có thể chạy, sẽ đạt được hiệu quả một lần hành động đã thành công của Cố Viễn Đạt... Chỉ mong còn kịp!
Cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, Cố Viễn Đạt từng là tướng lĩnh thủ hạ của ông ta, ông ta há có thể không biết phong cách tác

chiến của Cố Viễn Đạt?
Tướng lĩnh ở một bên thay đổi sắc mặt, ý thức được chuyên nghiêm trọng:
“Lúc này chúng ta mới nhận được tin tức, có lẽ thiếu tướng quân đã có phản ứng rồi cũng nên.
...
“Báo! Cấp báo của Thượng tướng quân!
Lúc trời có chút sáng lên, quan đưa tin bất chấp cấp bậc lễ nghĩa nhanh chóng xông vào trong trướng của Hô Diên Định.
Đang nằm trên giường mặc nguyên quần áo hành quân, Hô Diên Định bỗng nhiên dựng dậy, vồ lấy cấp báp kiểm tra, sau khi xem thì tê cả da đầu, hô to một tiếng:
“Người đâu!
Ầm! Đáp lại hắn là tiếng nổ ầm ầm ngập trời...
Không ngoài dự liệu của Hô Diên Vô Hận, Cố Viễn Đạt quả nhiên chờ tới thời điểm bình minh tờ mờ sáng để phát động đánh bất ngờ.
Nhân mã chủ tướng chỗ Hô Diên Định sớm đã bị Tấn quốc xúi giục, Linh Hư Phủ, Thủ Chính Các, Đại Nhạc Sơn, tất cả cao thủ đều dốc toàn bộ lực lượng, thay xiêm y quân sĩ dưới sự nội ứng ngoại hợp đã tới gần quân trướng của Hô Diên Định rồi.
Phòng ngự ở bốn phía trong quân trướng và trên không trung nhất thời như thùng rỗng kêu to.
Tu sĩ Tề quốc ứng phó không kịp, dưới tình thế cấp bách vội vàng chống đỡ, cương ảnh Thiên Kiếm Phù đùng đùng oanh tạc, đại quân Tề quốc bị loạn thành một đoàn từ vị trí trung tâm.
Động tĩnh đấu đá vang lên cùng nhau, phản quân ba dặm bên ngoài nhất thời dốc toàn bộ lực lượng, kỵ binh điên cuồng xông lên tấn công, dẫn đầu chạy tới phát động tập kích...
E rằng thực sự là mệnh kém, hoặc là thật sự khí số đã tận, nếu báo động khẩn cấp của Hô Diên Vô Hận có thể tới sớm hơn một chốc lát thì cục diện có lẽ đã khác.
Thừa dịp trời tối bao trùm, cao thủ của tam đại phái nguyên Vệ quốc thành công tiếp cận, phát động đánh bất ngờ.

Đại quân song phương chém giết một hồi, hai trăm ngàn nhân mã dưới tình huống không được chỉ huy thống nhất, bị ba trăm ngàn phản quân xông một cái đã vỡ tan.
Hai trăm ngàn nhân mã tan tác bỏ trốn ra xung quanh, lúc này sắc trời đã sáng choang, quân trốn đi hướng nào đều có thể thấy được rõ ràng.
Phản quân truy kích xung quanh, đuổi theo không buông, kỵ binh đuổi theo tàn sát như chém dưa thái rau.
Cố Viễn Đạt nhảy lên một sườn núi đưa mắt nhìn bốn phía, thấy đại thế đã định, rốt cục mới thở phào nhẹ nhõm.
Đây chính là điều hắn mong muốn, muốn một lần hành động đánh tan nhân mã chư hầu tụ hội, cũng phải làm đám chư hầu kinh sợ, khiến nhân mã rải rác của triều đình không có cách nào dễ dàng tập kết thành lực lượng ngăn cản nữa, như vậy có lẽ sẽ dễ dàng đánh được kinh thành hơn.
Hắn cũng cần một trận đại thắng để cổ vũ sĩ khí lòng quân, bởi vì dưới trướng có không ít nhân mã cùng phản bội là đệ tử của Tề quốc, trong lòng ít nhiều có chút mâu thuẫn với việc phản quốc, hoặc có thể nói là sợ hãi.
Hắn muốn nhân mã dưới trướng nhìn thấy đại quân của triều đình cũng không có gì đáng sợ, khí số của Tề quốc đã hết, không có gì phải sợ.
Trưởng lão Khí Vân Tông hộ tống cười ha ha:
“Đại tướng quân bày mưu nghĩ kế anh minh, lập được công lớn như vậy, triều đình tất sẽ không bạc đãi! Lão phu sẽ thỉnh công cho đại tướng quân vì chuyện này!
...
Mấy đệ tử của tam đại phái Tề quốc chật vật không chịu nổi quay về.
Mang về còn có cả thi thể của Hô Diên Định, thi thể bị chặt thành hai đoạn, liều mạng đào ở dưới đất lên, vô cùng thê thảm.
Cũng là do đệ tử của tam đại phái liều mạng đoạt lại, bằng không nếu bỏ chủ tướng mà chạy thì không có cách nào khai báo.
“Là nhân mã Mộc châu phản bội, dẫn quân địch vào doanh địa, bọn ta liều mạng chống đỡ nhưng đối phương có quá nhiều cao thủ. Là người của Linh Hư Phủ, Thủ Chính Các và Đại Nhạc Sơn, ngay cả chưởng môn và Thái Thượng trưởng lão của ba phái cũng được điều động tới,

cao thủ của ba phái dường như là đã dốc toàn bộ lực lượng, Thiên Kiếm Phù điên cuồng đập ra...
Một tên trưởng lão của Huyền Binh tông ở bên cạnh thi thể của Hô Diên Định tỏ ra đau khổ, Hô Diên Vô Hận nhìn chòng chọc thi thể trên đất, không có bất kỳ biểu cảm nào.
Mặt Tra Hổ cứng lại, song quyền nắm chặt.
Trưởng lão ba phái theo quân vẻ mặt nghiêm trọng, thỉnh thoảng nhìn phản ứng của Hô Diên Vô Hận, không biết trong lòng vị lão tướng này bi thống bậc nào. Trưởng tử chết trận, bây giờ con thứ cũng chết trận, ba nhi tử chỉ còn lại có bao cỏ ở kinh thành thôi!
“Thượng tướng quân, xin nén bi thương!
Trưởng lão của Thiên Hỏa giáo nặng nề nói một câu.
Rốt cục Hô Diên Vô Hận lên tiếng:
“Lúc đi, ta đã từng dặn dò, Cố Viễn Đạt có thể tọa trấn quốc nội thì không phải là hạng người hời hợt, nhiều lần căn dặn hắn phải cẩn thận một chút, nhưng hắn lại vẫn sơ xuất như vậy.

Chương 2057: Chiếm trước tiên cơ (1)

Chương 2057: Chiếm trước tiên cơ (1)
“Nhìn không ra thủ đoạn của địch thủ cũng cho qua, đơn giản là chính bản thân hắn vô năng, ngay cả nhiều người tới gần như vậy cũng không phát hiện ra, phòng ngự như thế nào vậy? Đây là buông lỏng quân vụ, không làm tròn trách nhiệm! Nếu lần này hắn không chết, cho dù có sống lại nhưng đã làm hại quân cơ đại sự của ta, ta nhất định cũng trảm không tha!
Tướng lĩnh ở bên cạnh nói:
“Điều này cũng không thể chỉ trách thiếu tướng quân được, nhân mã cận vệ đều là đội ngũ chư hầu, khó có thể sai khiến cũng là điều bình thường.
Hô Diên Vô Hận gầm lên:
“Nếu không phải khó, vì sao ta phải để hắn tự mình đi trước?
Tiện đà mặt căng thẳng nói:
“Sau khi hắn tòng quân, chiến sự trải qua dù sao vẫn ít, thiếu sự rèn luyện nên không bằng đại ca hắn, cũng không lão luyện như Cố Viễn Đạt, để hắn lĩnh quân bình định là do ta, ta sẽ thỉnh tội với triều đình, đại tội không dung tha!
Sau đó ra lệnh một tiếng, không có gì hậu táng, cũng không cho trở lại kinh thành, sai người đốt qua loa thi thể của Hô Diên Định bằng một cây đuốc.
...
Phủ đệ của Hô Diên gia, khi tin nhị ca đã chết truyền tới, Hô Diên Uy hoàn toàn bối rối.
Đại ca chết trận đã tạo thành sự kích thích không nhỏ với gã, bây giờ nhị ca cũng chết trận, gã rất muốn biết sự việc là như thế nào.

Toàn bộ Hô Diên gia đều là bầu không khí đau thương, không khí trầm lặng.
Còn lúc này ở Tề Kinh, chân chính bị khiếp sợ là trên dưới triều đình.
Thứ bọn họ quan tâm không phải chuyện Hô Diên Định chết trận mà là Hô Diên Định chiến bại.
Hai trăm ngàn nhân mã bị Cố Viễn Đạt một phát đánh tan, điều này cũng có nghĩa là phản quân không ai có thể cản được, đang đánh thẳng tới kinh thành rồi.
Các quan lại trong triều đình, gia nghiệp chủ yếu cùng gia quyến đều ở trong kinh, làm sao có thể không hoang mang, sau khi Vệ quốc diệt vong thì bách quan có kết quả gì? Vẫn còn rõ mồn một trước mắt!
Mà hai đường viện quân ít nhất phải chừng mười ngày mới có thể tới được, mười vạn quân coi giữ kinh thành có thể chống đỡ được mười ngày sao?
Đang lúc lòng người trên dưới Tề quốc bàng hoàng, rất nhiều người đang mưu đồ đường lui, bắt đầu lén lút thông đồng với người của bên Tấn quốc lại có một tin tức chấn động truyền tới.
Hô Diên Vô Hận thỉnh tội, triều đình còn tiến hành trấn an.
Hô Diên Vô Hận nói tội không thể tha thứ, triều đình lại nói tha cho ông ta vì đã lập công chuộc tội.
Kết quả Hô Diên Vô Hận cũng đã làm ra hành động lớn, không cần triều đình cho phép đã tự ý hành động, chỉ để lại một vài nhân mã đoạn hậu, ra lệnh một tiếng, ba triệu đại quân toàn diện rút lui về phía sau, đại quân Tấn quốc muốn đánh thế nào cũng được, Hô Diên Vô Hận không quan tâm nữa.
Ba triệu đại quân toàn diện rút lui với hiệu lệnh rung trời: Tiêu diệt phản quân Cố Viễn Đạt, tất cả phản quân giết không tha, không để lại người sống!
Khẩu hiệu này vừa ra đã dọa cho phản quân cực kỳ sợ hãi, Cố Viễn Đạt cũng có chút căng thẳng, Hô Diên Vô Hận thống lĩnh ba triệu đại quân tới bao vây tiêu diệt, đây không phải là chuyện đùa, làm sao hắn có thể chống lại được, chết chắc rồi.
Hiệu quả kinh sợ hơn là đối với những người bắt đầu nổi lên dị tâm, Hô Diên Vô Hận tự mình dẫn ba triệu đại quân trở về, có ai dám vọng

động?
Người còn chưa trở lại, trên đường cũng đã đại khai sát giới, cách một châu phủ bắt được thân tín của Thừa tướng Tề quốc, lấy lý do buông lỏng quân vụ, tàn sát sạch một nhà già trẻ lớn bé của một thứ sử của một châu, hạ quan thân tín tương ứng gồm hơn mười người kể cả gia quyến, toàn bộ đều tàn nhẫn tàn sát.
Hô Diên Vô Hận trực tiếp bỏ qua việc truyền quân lệnh cho các quan viên châu phủ gần với kinh thành, ra lệnh động viên tất cả lực lượng ngăn cặn phản quân, không tha cho bất kỳ ai chậm chễ!
“Ôi!
La Chiếu yên lặng thật lâu trong trướng, ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng:
“Đại thế đã mất!
Hô Diên Vô Hận rút quân, cũng không báo cho ai, để cho La Chiếu một mình ứng đối quân Tấn ở bên đây, mặc cho quân Tần thừa cơ quân Tấn và quyết chiến.
Quy mô quân Tấn khổng lồ như vậy, đội ngũ của quân Tần chỉ nhỏ nhoi gần hai trăm vạn, lại gặp phải cục diện thiếu thốn lương thảo, chỉ đủ dùng trong một đến hai ngày nữa mà thôi, quyết chiến như thế nào đây?
Nhưng La Chiếu biết rằng, Hô Diên Vô Hận cũng không có cách nào.
Hô Diên Định chiến bại đối với cục diện chiến đấu sinh ra ảnh hưởng có tính trí mạng, lòng người Tề quốc lung lai bất ổn đã sụp đổ rồi.
Hô Diên Vô Hận nếu không huy binh quay về chấn nhiếp, lòng phản nghịch ở hậu phương sắp trở thành thế lửa cháy lan tràn, để rồi quay đầu lại Cố Viễn Đạt dễ dàng là có thể cuốn lên thanh thế thật lớn, phản quân đến đầu phục sẽ càng ngày càng nhiều. Một khi thanh thế của Cố Viễn Đạt làm đảo loạn hoặc khống chế được hậu phương. Đến lúc đó toàn bộ tiếp tế hậu cần của đội ngũ chủ lực của hai bên Tần quốc và Tề quốc đều bị cắt đứt.
Không có lương thảo, mấy trăm vạn đại quân sẽ gặp phải hậu quả không chiến mà bại. Hết thảy mọi thứ đều kết thúc.
Hô Diên Vô Hận muốn thừa dịp trước lúc thế cục chưa hoàn toàn tan rã, tranh thủ trong tay còn chút lương thảo mà gắng sức đánh một trận.

Hô Diên Vô Hận chạy như vậy, Hiểu Nguyệt các lại hơi luống cuống, điên cuồng mắng Hô Diên Vô Hận bội bạc.
La Chiếu chỉ có thể hết lần này tới lần khác giải thích sự lợi hại trong đó, lần nữa điều phối binh lực quân Tần, chuẩn bị chính thức khai chiến với quân Tấn, cũng là muốn hợp với Hô Diên Vô Hận.
Một khi quân Tấn thừa cơ xuất kích, La Chiếu hắn cần phải ngăn chặn chủ lực của quân Tấn, để cho Hô Diên Vô Hận tranh thủ cơ hội quét sạch trong nước.
Tuy biết đại thế bên này đã không còn, nhưng La Chiếu hắn vẫn phải làm hết sức. Hô Diên Vô Hận cũng là đang làm hết sức đó thôi, nhằm cố gắng xoay chuyển tình thế.
..
Chỉ huy trung tâm quân Tấn ở tiền tuyến, bên trong một đình viện, Cao Phẩm ngồi trước bản đồ nhìn tình báo mới nhất vừa có trong tay, liên tục hừ lạnh:
“Biết rõ là triều đình Tề quốc đã mất hết lòng người, Hô Diên Vô Hận vẫn không cam lòng, còn hy vọng chó cùng rứt giậu. Thế cục đã tới nước này rồi, nếu Cao mỗ vẫn không thể đánh bại được ngươi, Cao mỗ về quê cày ruộng được rồi a.
Ở bên cạnh, trưởng lão của Khí Vân Tông trông thấy hắn nắm chắc phần thắng như vậy, rất cao hứng, hắn rất thích nghe vậy, lập tức vỗ tay bật cười ha hả.
Chỉ là mấy lời nói, nhưng Cao Phẩm hiểu rõ Hô Diên Vô Hận đột nhiên làm như vậy, vẫn gây khốn nhiễu cho hắn không ít.
Bên này vốn muốn trợ giúp Cố Viễn Đạt tạo thành thanh thế hoàn toàn phá hủy hậu cần bổ cấp của Tề, Tần hai quân, muốn binh không đánh mà thắng, bây giờ bị Hô Diên Vô Hận làm như vậy, sợ là không cổ động được thanh thế của Cố Viễn Đạt bên kia rồi, người trong nội bộ Tề quốc rục rịch ngóc đầu dậy cũng đều bị Hô Diên Vô Hận chấn nhiếp.
Mà Hô Diên Vô Hận rút lui toàn diện, tiến hay không tiến, hắn đang gặp phải tình trạng tiến thoái lưỡng nan rồi.
Một khi đại quân xâm nhập sâu vào, khó có thể rút lui kịp thời, nói không chừng lại phải tiến hành quyết chiến cùng Hô Diên Vô Hận trên thảo nguyên. Thật sự nếu làm như vậy, chỉ sợ là trúng phải ý của Hô

Diên Vô Hận. Chỉ sợ là Hô Diên Vô Hận cầu mà không được, cuối cùng ai thắng ai thua thật sự cũng chưa biết chừng. Đây đúng là việc hắn đã tận lực tránh ngay từ lúc bắt đầu.

Ngay từ đầu hắn đã chứng tỏ cho Hô Diên Vô Hận thấy rõ rằng, hắn sẽ không tới đây chơi đùa cái trò như vậy cùng Hô Diên Vô Hận.

Trong tình thế đang chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, hắn không muốn nhìn thấy cục diện biến thành “giết địch một ngàn tự tổn tám trăm”.

Hắn thân là thống soái của quân Tấn, nhất định phải phụ trách Tấn quốc, cũng như phụ trách các huynh đệ của Tấn quốc, cần phải bảo hộ lực lượng của bản quốc với hạn độ lớn nhất, đánh bại được quân địch mới là lựa chọn chính xác nhất.

Chương 2058: Chiếm trước tiên cơ (2)

Chương 2058: Chiếm trước tiên cơ (2)
Tận lực giữ vững quốc lực của Tấn quốc, sau khi chiếm lĩnh được Tề, Vệ mới có thể khôi phục một cách nhanh chóng được.
Cao Phẩm đứng dậy, bồi hồi một hồi, đứng tại chỗ yên lặng trước bản đồ rất lâu, lâm vào những suy tính sâu xa...
Ước chừng sau nửa canh giờ, Cao Phẩm xoay người, từ từ nói:
“Truyền quân lệnh của ta, nói cho Cố Viễn Đạt, kinh thành Tề quốc thành trì dày cao, lợi cho kiên thủ, lại có ta nội ứng, bảo hắn mau sớm công chiếm kinh thành Tề quốc. Sau đó trú đóng tại kinh thành Tề quốc. Trên tay hắn có đội ngũ ba trăm ngàn người, đủ để phòng thủ, lệnh cho hắn phải kiên thủ cho tới khi quân ta tới tiếp viện.
Vốn mong muốn Cố Viễn Đạt khởi thế càn quét bốn phía sau khi đánh hạ Tề kinh, cắt đứt hậu cần của hai quân Tề, Tần, giờ này suy tính đến chuyện Hô Diên Vô Hận muốn tiêu diệt Cố Viễn Đạt. Cố Viễn Đạt hoàn toàn không có khả năng ngăn cản, đành phải thay đổi kế hoạch.
“Vâng.
Truyền lệnh quan lĩnh mệnh đi ngay.
Khí Vân Tông trưởng lão có vẻ lo lắng:
“Cố Viễn Đạt giữ thành với đội ngũ ba trăm ngàn nhân mã, e rằng không thể kiên thủ quá lâu. Quân ta gấp rút tới kịp để tiếp viện được ư?
Cao Phẩm lạnh nhạt trả lời:
“Không thủ được cũng phải giữ. Ta không trông cậy hắn có thể cố thủ, cũng không có ý định đi chi viện cho hắn. Ta chỉ lệnh cho hắn trì hoãn đại quân, tranh thủ thời gian cho ta mà thôi. Có thể giữ được hay không, phải xem bản lãnh của chính hắn và tạo hóa nữa.
“Hả?
Khí Vân Tông trưởng lão giật mình không ít:

“Ép hắn tới tuyệt cảnh. Ngươi không sợ hắn phản đầu hay sao?
Cao Phẩm:
“Phản đầu? Tại sao hắn làm thế? Hắn đi đến bước này, lại giết con trai của Hô Diên Vô Hận, đã không còn đường lui. Một khi hắn đánh vào kinh thành Tề quốc, ngoại trừ tử thủ Tề kinh ra, hắn thật sự không có lựa chọn nào khác.
Đây coi như là con tốt thí. Khí Vân Tông gật gật đầu, hiểu rõ ý tứ của Cao Phẩm.
Cao Phẩm đột ngột hét một tiếng:
“Hắc Thủy đài đâu?
Ngoài cửa lúc này có người truyền lệnh gọi. Rất nhanh, một người phụ trách Hắc Thủy đài bước vào trong, chắp tay nói:
“Ty chức tới nghe lệnh.
Cao Phẩm:
“Truyền lệnh xuống, mệnh Hắc Thủy đài dùng tất cả nhân viên xúi giục, phải tận lực hiệp trợ Cố Viễn Đạt mau sớm đánh vào kinh thành Tề quốc. Người nào lười biếng, quân pháp vô tình, chém.
“Vâng.
Người đến lĩnh mệnh.
Cao Phẩm:
“Mặt khác, truyền tin trụ cột của Hắc Thủy đài, mệnh Hắc Thủy đài vận dụng hết thảy lực lượng, suy nghĩ biện pháp liên lạc với Hiểu Nguyệt các, phải thuyết phục Hiểu Nguyệt các đầu hàng bằng bất cứ giá nào.
“Chuyện này...
Người đến có chút do dự:
“Đại soái, chuyện này e là khó có thể khuyên hàng.
Cao Phẩm nói:
“Việc này không cần ngươi quan tâm, nói cho Hắc Thủy đài là đại quân ta sẽ hợp tác chiến, sẽ tạo cơ hội cho Hắc Thủy đài chiêu hàng. Đi mau đi!
“Vâng.
Người đến lĩnh mệnh đi ngay.
Đợi người vừa đi, Khí Vân Tông trưởng lão lên tiếng:
“Hiểu Nguyệt các tay cầm hùng binh, làm sao mà chịu hàng?

Cao Phẩm cười lạnh, lầm bầm:
“Hô Diên Vô Hận không để ý tới ta. Ta cũng không quản hắn. Chúng ta tới thu thập từng tên, từng tên một. Trước hết tập kết trọng binh đối phó với quân Tần. Hiểu Nguyệt các chẳng qua chỉ là một đám sát thủ hoá trang lên sân khấu. Ba đại phái Vệ quốc có thể đảo hướng về chúng ta bên này, đủ thấy Hiểu Nguyệt các sâu cạn như thế nào. Trưởng lão không ngại cứ chờ xem, không cần đánh nhau cùng quân Tần, chỉ cần tập kết trọng binh gây khốn nhiễu cho quân Tần. Trước sự uy bức lợi dụ và đe dọa, chắc chắn Hiểu Nguyệt các sẽ nhượng bộ.
“Đến lúc đó ta sẽ cho bọn họ hai con đường. Thứ nhất là quy hàng, thứ hai ta buông Tây Bình quan, thả quân Tần trở về Tần quốc. Hiểu Nguyệt các nhất định phải chọn một mà thôi.
“Nếu quân Tần hàng, tất sẽ giải tán và pha trộn vào đại quân của ta, dùng để sắp xếp đấu một trận cuối cùng với Tề. Nếu nguyện quay trở về đất Tần, thì cứ cho hắn trở về, cũng tránh tiện nghi cho Yến quốc và Hàn quốc.
“Ngày Cố Viễn Đạt đánh vào Tề kinh, cũng chính là lúc đại quân ta động thủ với quân Tần.
...
Nam Châu phủ thành, bên trong Anh Vũ đường, Mông Sơn Minh ngồi ở trên xe lăn, nhìn chằm chằm vào bản đồ thở dài một tiếng:
“Cao Phẩm chiếm hết ưu thế, nắm giữ lòng người, lá bài tẩy có thể dùng quá nhiều. Hô Diên Vô Hận thì đang vùng vẫy trong tình thế bất lợi, đã lâm vào thế bị động khắp nơi, đối mặt trước Cao Phẩm từng bước súc thế, làm đâu chắc đấy, sợ là không thể cứu vãn được rồi.
Thương Triều Tông khẽ lắc đầu:
“Tề quốc không kiên trì được bao lâu nữa, sợ là chấm dứt rồi.
Mông Sơn Minh:
“Vương gia, có thể liên lạc cùng Hàn quốc bên kia. Người của Yến quốc và Hàn quốc có thể tập kết động thủ rồi, cần phải cướp chiếm địa bàn của Tần quốc để chuẩn bị liên thủ chống đỡ Tấn quốc rồi. Tấn quốc thế lớn, một nhà không thể dễ dàng đối đầu được a.
Thương Triều Tông lưỡng lự:

-Động thủ ngay bây giờ sao? Hiện tại quân Tần vẫn đang trong quá trình đánh trận với quân Tấn. Chúng ta động thủ trong lúc này, sợ là bất lợi đối với quân tâm sĩ khí của quân Tần, bất lợi cho quân Tần đối kháng quân Tấn.
Mông Sơn Minh phất tay áo, chỉ vào bản đồ:
“Đại quân Hô Diên Vô Hận đã rút lui hơn hai ngày nay, đã chạy đủ xa rồi. Đại quân Cao Phẩm vẫn chưa có động tĩnh gì, không nhân cơ hội này mà kiếm chút lợi. Loạn tượng bộc phát bên trong Tề quốc, Tấn quốc đã đạt được mục đích. Cao Phẩm sẽ không ngồi yên nhìn Hô Diên Vô Hận quét sạch quốc nội bằng thủ đoạn quân sự cường thế, tại sao lúc này lại bất động?
“Cao Phẩm chiếm hết ưu thế, tương tự dấu vết của Kim Tước ổn trát ổn rất rõ ràng. Hiện tại hắn không cần liều lĩnh, cũng không để cho Hô Diên Vô Hận nắm mũi dắt đi. Tất nhiên hắn phải xử lý người trước mắt hắn”quân Tần. Không giải quyết quân Tần, hắn cũng không thể an tâm thu lưới sau cùng đối với Tề quốc.
“Như vậy hiện tại Cao Phẩm bất động là có mục đích rất rõ ràng, đang đợi đại quân Hô Diên Vô Hận đi xa một chút, chạy xa hơn chút nữa, cho đến khi Hô Diên Vô Hận không thể hồi viện quân Tần trong một thời gian ngắn, đấy chính là lúc hắn sẽ động thủ.
“Vương gia, Cao Phẩm chiếm hết ưu thế làm đâu chắc đấy, không tất yếu phải mạo hiểm nữa. Cao Phẩm không động thủ quân Tần thì thôi, một khi động thủ, ắt sẽ nghiền ép bằng ưu thế tuyệt đối.
“Tác chiến trên thảo nguyên, địa thế rộng mở, không có thủ đoạn nào quá lớn. Vì vậy hắn sẽ không huyết chiến cùng quân Tần. Dù sao quân Tần có hai triệu nhân mã. La Chiếu cũng không phải là hạng người bình thường, trả giá bằng huyết chiến là quá lớn. Ta dám khẳng định, Cao Phẩm ắt dùng thủ đoạn để vây khốn và quấy rầy, chỉ cần cắt đứt tiếp viện vốn đã không đủ của quân Tần, quân Tần không thể kiên trì được lâu.
Thương Triều Tông chậm rãi nói:
“Có thể thấy rõ Hô Diên Vô Hận sẽ quay đầu lại. Tuy nhiên hắn không còn sự lựa chọn nào khác. Không quét sạch quốc nội, một khi đại quân gián đoạn bổ túc, vẫn thất bại như cũ.

Mông Sơn Minh lên tiếng:
“Đánh Tần một trận, dùng lực đối địch là hạ sách, công tâm là thượng sách. Cao Phẩm không thể không hiểu đạo lý này, ngoan cố chống cự, liều mạng một lần. Cao Phẩm cầu ổn, không muốn bỏ ra cái giá quá lớn, sẽ tránh thôi, sợ là muốn ép Hiểu Nguyệt các nhượng bộ. Hiểu Nguyệt các luồn cúi trong khe hẹp, trơ trẽn ở trong cống ngầm đã quen, lòng tự tin không đủ, tất nhiên sẽ khuất phục.
Thương Triều Tông nhìn chằm chằm vào bản đồ, nheo mắt nói:
“Hay nói cách khác, đến lúc đó quân Tần chỉ có hai con đường để chọn. Hoặc là hàng, hoặc là...
Ánh mắt hắn chợt nhìn chằm chằm về Tây Bình quan:
“Rất có thể Cao Phẩm sẽ thả quân Tần trở về lãnh địa Tần quốc, cho Yến, Hàn xua quân tây tiến vào gây trở lực. Nói không chừng Tấn quốc còn có thể cung cấp một nhóm lương thảo cho quân Tần, khiến cho Tần quốc tiêu hao với chúng ta.
Mông Sơn Minh:
“Đúng. Vì thế nếu chúng ta phải động thủ, nhất định phải chặt đứt đường chọn lựa của quân Tần quay về, ép quân Tần đối mặt trước hai lựa chọn khác.

Chương 2059: Thượng tướng quân bắt đầu không giảng đạo lý (1)

Chương 2059: Thượng tướng quân bắt đầu không giảng đạo lý (1)
“Hoặc là hàng, hoặc là tử chiến với quân Tấn cho đến phút cuối cùng. Tóm lại chúng ta phải chiếm được tiên cơ trước, bằng không đợi đến tình hình chiến đấu rõ ràng thì quân Tần đã quay về, cho dù chúng ta có tập kết chuẩn bị đội ngũ cũng không còn kịp nữa.
“Một khi quân Tần quay trở về xảy ra, nhân mã lưu thủ của Tần quốc sẽ tăng thểm ý chí chống cự ít nhiều, quân ta công chiếm lãnh địa Tần quốc bất lợi.
“Một khi quân Tần bỏ vũ khí trở về đông, quân Tần buông bỏ vũ khí rồi sẽ không có lựa chọn nào khác, sẽ bị Cao Phẩm bức ra Tây Bình quan. Cao Phẩm nắm được Tề quốc đã thành định cục, có quân Tần trợ lực hay không không quan trọng. Tất nhiên hắn sẽ ép quân Tần tuân thủ hứa hẹn quay trở về đất Tần, trả lại vũ khí, hoặc tặng cho một số lương thảo, gây ra phiền toái lớn cho chúng ta.
“Tốt!
Thương Triều Tông dùng quyền kích chưởng, hạ quyết tâm:
“Lúc cần quyết đoán mà không quyết đoán nhất định lâm vào loạn. Quyết định như vậy đi, chiếm tiên cơ trước, động thủ trước. Ta sẽ liên lạc cùng Hàn quốc.
Về phần triều đình Yến quốc, hắn có thể phủi qua. Lợi ích to lớn như vậy, ba đại phái Yến quốc không thể không chiếm.
Mông Sơn Minh chợt nhỏ giọng:
“Cần phải hỏi ý tứ của Đạo gia bên kia một chút.
“Đương nhiên rồi.
Thương Triều Tông khẽ gật đầu.

Ngưu Hữu Đạo bên kia tuy nói để cho bên này tự chủ làm chuyện của bản thân mình đấy, sẽ không quản nhiều bên này. Tuy nhiên đây không phải là chuyện nhỏ, vẫn phải hỏi ý kiến cho hợp lý. Vạn nhất có điều gì không nhất trí thì sẽ bị lúng túng a.
Kết quả không có gì thay đổi, đối mặt với việc xin chỉ thị của Thương Triều Tông, Ngưu Hữu Đạo chỉ nói một câu: “Các ngươi thấy thế nào cứ làm như thế ấy là được”.
Thương Triều Tông lúc này mới yên lòng, phát hiện vị Đạo gia này cũng có dã tâm lớn đấy. Một chuyện lớn như vậy đều dần dần cũng không xem ra gì rồi, cũng không muốn hỏi nhiều. Nhớ lại hồi đó giao chiến cùng Tống quốc, có thể nói là một mực ẩn nấp theo sát động tĩnh của đại quân, lo sợ xảy ra chuyện gì bất ngờ.
Trên thực tế, đích xác Ngưu Hữu Đạo đã không quan tâm tới cái gọi là cuộc chiến diệt quốc nữa rồi, hơn nữa đám người Thương Triều Tông còn rất có năng lực.
Phương diện nội chính có Lam Nhược Đình, Lam Nhược Đình có thể xử lý nội chính rất gọn gàng ngăn nắp.
Còn phương diện quân sự thì bản thân Thương Triều Tông cũng không tệ. Huống chi còn có Mông Sơn Minh – một cao thủ về chiến lược, chiến thuật đỉnh cấp như vậy.
Những người này đánh giặc dường như không cần lo lắng sẽ bị thiệt thòi gì. Dù sao bản thân mình cũng không hiểu chuyện đánh giặc, những người này thích làm như thế nào thì cứ làm thế ấy đi. Họ không phải là những người làm loạn, hắn sẽ không làm những chuyện ngu xuẩn.
Về phần tu hành giới nếu có vấn đề gì, ba đại phái này hay là ba đại phái khác, ai dám nhảy ra ngoài tìm phiền toái, hắn tự có thể giải quyết giúp nhóm người Thương Triều Tông, dựa vào thế lực hiện tại của hắn thật không đáng lo.
Hắn chỉ có một ràng buộc đối với những người Thương Triều Tông kia. Chính là nhóm thế lực này nhất định phải được hắn nắm giữ trong tay, một khi có ảnh hưởng đối với thế cục mà hắn đối mặt, nhất định hắn phải mang ra sử dụng bất cứ lúc nào.
Sau khi đối mặt ngắn ngủi với Thương Triều Tông, Vân Cơ đưa tới phong tin tức do Thánh Cảnh bên kia truyền đến.

Ngưu Hữu Đạo xem tin tức, sau đó hơi cau mày, lẩm bẩm:
“Dược cốc...
Chỉ trên một hòn đảo, có một số việc không thể giấu được Thất Thánh. Sự việc Nguyên Sắc đi Dược cốc đã bị Lục Thánh khác phát hiện được. Lục Thánh dùng cái mông cũng có thể đoán được Nguyên Sắc chạy đi tìm Quỷ y để làm gì. Nhất định là vì chữa mắt, còn chuyện chữa trị như thế nào thì không rõ lắm.
Tin tức này là một trong tin tức từ Sa Như Lai bên kia truyền đến. Ngưu Hữu Đạo cũng chỉ xem, vẫn chưa coi trọng lắm. Chủ yếu là hắn cũng không tiếp cận Dược cốc tốt lắm, vì thế không tiện ra tay.
Căn cứ theo hiểu biết của hắn từ Sa Như Lai, sự tồn tài của Quỷ y đang có chút lúng túng, giết chết thì đáng tiếc, dường như còn có chút dự bị sẵn để dùng, nhưng nếu quy về một nhà nào đó trong Cửu Thánh, những người khác lại không muốn, vì thế đưa ra một cái đảo nuôi dưỡng vậy thôi.
Trên đảo có người của Cửu Thánh, hiện tại hắn là người của Thất Thánh. Muốn lấy thuốc gì, Thất Thánh bên kia truyền một lời là Dược cốc bên này sẽ có người nhà sắp xếp an bài.
..
Hàn quốc, trong ngự thư phòng. Hoàng đế Nhiếp Chấn Đình và Đại Tư Mã Kim Tước đang đứng trước địa đồ.
Sau khi xem qua tin tức do Thương Triều Tông truyền đến, Kim Tước cứ đối chiếu bản đồ hết lần này đến lần khác, cuối cùng gật đầu nói:
“Thương Triều Tông nói không sai. Quả thật là có khả năng Cao Phẩm sẽ làm như vậy, chiếm tiên cơ trước rồi mới động thủ. Đây e rằng là từ cặp mắt tinh tường của Mông Sơn Minh.
Nói đến đây thì thở dài một tiếng.
Nhiếp Chấn Đình khẽ cười:
“Đại Tư Mã cớ gì mà than thở?
Kim Tước run tờ giấy trong tay, cười gượng:
“Nếu không có cái này nhắc nhở, lão thần cũng không nghĩ ra việc này. Nhãn quang chiến lược của lão thất phu Mông Sơn Minh kia quả thật là sắc bén, cho thấy lão ta nắm rõ cục diện chiến đấu biến hóa. Chỉ vẻn vẹn nhãn quang liệu địch tiên cơ này, lão thần cảm thấy cũng không bằng.

Trên chiến trường, chỉ cần nhở vào nhãn quang ấy là có thể chiếm được lợi ích to lớn. Lão thất phu này sớm hay muộn chính là đại họa của Hàn quốc ta.
Nhiếp Chấn Đình trấn an:
“Đại Tư Mã quá lo lắng rồi. Không phải là Đại Tư Mã không át chế được lão thất phu sắc sảo đó.
Kim Tước lắc đầu:
“Không phải là ta lo lắng thái quá. Ta đã giao thủ với lão ta. Lão thất phu này chỉ cần vừa ra chiến trường là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, gần như là bách chiến bách thắng. Người nào đối mặt cũng phải sợ hãi trong lòng. Trước đó Ngô Công Lĩnh cũng thế, lúc đầu còn dám lớn lối chơi đùa, thái độ không coi ai ra gì, chờ lão thất phu kia vừa xuất núi, Ngô Công Lĩnh đối mặt với lão là hoàn toàn không còn lá gan nào, sợ tới mức chạy khắp nơi.
“Nói ta có thể ngăn được phong mang của lão, chính là phóng đại a. Năm đó thật sự là không ai có thể ngăn cản được hắn. Tiên đế mới xem lão thần là kỳ vọng cuối cùng. Không biết lão thần năm đó cũng bị lão thất phu này bức cho không thể làm gì được. Đánh không thắng được phải làm sao bây giờ? Chỉ có thể phòng thủ mà thôi. Cuối cùng không thể chạy trốn, lão thần bị bức đến mức phải điều nghiên nghĩ đủ cách phòng thủ. Có thể có nắm chắc phần thắng, ai lại đi một mực phòng thủ như vậy chứ?
Lời này thật ra là nói thật, Nhiếp Chấn Đình nghe xong cười một tiếng, nói ra:
“Đại Tư Mã quá lo lắng. Nhân lực không thể thắng thiên, Đại Tư Mã trẻ tuổi hơn lão ta sẽ chiếm được phần thắng. Mông Sơn Minh tuổi tác không còn nhỏ, đã toan về già, còn có thể sống mấy năm nữa đây? Chỉ mấy năm nữa là lão sẽ chết thôi. Người chết không đáng lo a!
Kim Tước hơi im lặng, ngẫm lại cũng là đạo lý, liền chắp tay nói:
“Bệ hạ anh minh.
..
Hô Diên Vô Hận rút quân toàn diện, không có bất kỳ cử chỉ phòng thủ nào đối với Tấn quốc, khiến cho thiên hạ xao động.
Nhưng thật sự cả kinh vẫn là triều đình Tề quốc.

Quan lớn thân tín dưới tay của Lương thừa tướng bị vọng sát, tức giận không thôi, đương triều tấu lên khiển trách, yêu cầu triều đình nghiêm trị Hô Diên Vô Hận.
Tuy phẫn nộ là có thật, nhưng chỉ là làm cho người bên dưới nhìn một chút thôi, ai có thể làm gì Hô Diên Vô Hận đây? Triều đình có bản lãnh thử hạ chỉ thay đổi Hô Diên Vô Hận xem, lúc này ai dám thay đổi? Đổi người khác cũng không hàng được mấy triệu nhân mã đó.
Binh quyền không phải là một mâm thức ăn, không phải dọn lên bàn rồi ai cũng có thể ăn.
Nhiếp chính thái tử Hạo Hồng vừa giận vừa sợ, Hô Diên Vô Hận trực tiếp vượt qua triều đình, trực tiếp dùng quân lệnh ngự trị trên ý chỉ triều đình là ý tứ gì.

Chương 2060: Thượng tướng quân bắt đầu không giảng đạo lý (2)

Chương 2060: Thượng tướng quân bắt đầu không giảng đạo lý (2)
Đây chính là ỷ vào binh quyền giá không triều đình cùng mình hay là sao? Quân lệnh lấn át ý chỉ triều đình, quân lệnh còn có tác dụng so với ý chỉ triều đình, hắn còn chính nhiếp cái quỷ gì.
Đáng sợ nhất là, Cấm Vệ quân hộ vệ an toàn cho hắn cũng nằm trong tay Hô Diên gia. Bây giờ giải trừ chức vụ thống lĩnh cấm quân của Hô Diên cũng không được, không giải trừ cũng không được, không gì khác hơn là ban thưởng cho Hô Diên Uy, đồng thời cho mẫu hậu thường xuyên về Hô Diên gia với danh nghĩa thăm nom con gái và cháu ngoại, thường tìm Hô Diên Uy để tâm sự.
Từ xưa đến nay, những bậc đế vương đều kiêng kỵ đối với đại tướng cầm binh quyền, đơn giản là như thế.
Có thể làm như thế nào đây? Lúc này không dám làm gì.
Hạo Hồng chỉ có thể tìm tới ba đại phái. Nhưng bản thân ba đại phái nhất thời cũng không đề xuất được chủ ý của mình, đối mặt trước thế cục cũng rối tung rối mù, thái độ có chút lập lờ nước đôi.
Trong mắt thế nhân, đây hắn là Hô Diên Vô Hận nổi giận rồi, là muốn báo mối thù giết con đây.
Nhưng hiệu quả đã rõ ràng, Hô Diên Vô Hận đến đây vì thù oán riêng, coi thường triều đình, chạm đến kẻ nổi điên thì đều bị diệt môn, ngay cả triều đình cũng không thể ước thúc, quy tắc trò chơi đã vô dụng đối với Hô Diên Vô Hận rồi, biểu hiện thái độ bằng mặt mà không bằng lòng, ai mà không sợ?
Trong lúc nhất thời, quân lệnh đi đến đâu cũng được chấp hành một cách thận trọng dè dặt. Trong một thời gian ngắn không ngờ đã kiếm ra hai

mươi vạn nhân mã, cố làm lì đưa đầu chịu trận tiến lên nghênh đón giao chiến cùng phản quân Cố Viễn Đạt.
Nhưng đi được đến bước này, nội bộ Tề quốc đã bị hàng trăm hàng ngàn vết thương. Đất nước đã không còn là đất nước, đích thật là đại thế đã mất.
Tình huống trước mắt không ổn, có không biết bao nhiêu người ngầm thông giao cùng Tấn quốc. Rất nhiều người đã chủ động chịu cho Tấn quốc nắm thóp, biểu lộ cho thành ý đầu hàng của mình.
Bị Hô Diên Vô Hận làm như vậy, cũng không dám phản công khai, nhân mã Tấn quốc nước ở xa không cứu được lửa gần, hiện tại ai nhảy ra ngoài chính là muốn chết.
Cho dù tập kết cùng một chỗ, cũng không dám đi chiến cùng Hô Diên Vô Hận, vậy coi như bức bách Tấn quốc cũng vô dụng mà thôi.
Chỉ có thể âm thầm làm tay chân, vì thế nhân mã chắp vá nhiều lần bị bại vào tay của phản quân Cố Viễn Đạt.
Bất quá ít nhiều vẫn làm trì trệ tốc độ hành quân của Cố Viễn Đạt, tranh thủ chút ít thời gian cho viện quân Tề quân và quân Tần chạy tới.
Ba đại phái Tề quốc vừa thấy, ah! Phát hiện Hô Diên Vô Hận xử lý rất hữu hiệu. Cục diện đã tới bước này đâu còn quản triều đình chết sống cái gì nữa, đối mặt trước thuyết pháp của triều đình càng trở nên lập lờ nước đôi rồi.
Đối mặt trước trạng thái bất lợi của phản quân cản trở, Hô Diên Vô Hận không phải là người ngu. Mấy chuyện mờ ám trên chiến trường kia, hắn vừa nhìn đã hiểu ngay. Tuy nhiên thế cục như vậy, hắn cũng không chọc thủng trở mặt, nếu vạch mặt hoàn toàn, e rằng những người kia không công nhiên phản loạn cũng không được.
Nếu đã có một đám người chơi đùa như vậy, hắn cũng không cần khách khí. Đại quân trải qua châu phủ nào, nhất loạt mở ngân quỷ cướp đoạt kho lương thực, muốn ép hết lấy hết lương thực của một ít người cất riêng ra.
Muốn che giấu thực cũng vô dụng, giao lương thực hay là giao cái đầu của mình. Hoặc là dứt khoát khởi binh tạo phản, tùy tiện cho các ngươi lựa chọn, không miễn cưỡng chút nào.

Quy định trong kỳ hạn giao ra lương thực theo quy định, miễn cho khỏi chết. Không có đủ lương thực, các ngươi có muốn phản như thế nào thì phản như thế ấy?!
Không nộp lương thực, nguyện ý giao cái đầu vậy, dĩ nhiên là dễ nói rồi. Nguyện ý khởi binh tạo phản? Cứ việc làm đi, luôn sẵn sàng tiếp đón. Muốn chạy? Quân đội thám tử không phải là ăn chay, tốc độ tập kích của kỵ binh dũng mãnh cũng tạm được, trên tay còn có một số lượng lớn tu sĩ có thể dùng.
Huống chi, tu sĩ của ba đại phái Tề quốc trấn giữ các nơi vẫn hợp khá tốt.
Hô Diên Vô Hận xuất thân từ cầm binh tác chiến, không ỷ vào việc đánh không chuẩn bị, trước khi động thủ đã cho tu sĩ các nơi sớm hợp trước. Ví dụ như trước đó khống chế gia quyến của một số người. Chờ đến hắn vừa động thủ, các nơi đều bị náo loạn trở tay không kịp, không nghĩ tới Hô Diên Vô Hận dám như thế làm.
Thượng tướng quân bắt đầu không giảng đạo lý, vậy các bên liên quan cũng không nói đạo lý, nguyện ý giao cái đầu và dám tạo phản trước mặt đại quân Thượng tướng quân, không có một người nào, chỉ có biện pháp giao nộp lương thực ra.
Một số lương thực thuộc sản nghiệp dự trữ của quan lớn trong triều, đã bị Hô Diên Vô Hận trực tiếp phái binh tịch thu, với cái tên mỹ miều là “hiến tặng”, nói sau này triều đình sẽ trả.
Trước đó phái nhân viên điệp báo đi điều tra, xem ngươi có người nào đỡ lưng trong triều, một khi phát hiện có lương thực liền trực tiếp phái binh đánh tới ép phải quyên góp. Ngay cả người của Lương thừa tướng cũng giết, đâu còn quản những người khác a.
Tóm lại, Hô Diên Vô Hận chỉ muốn xoay xở quân lương trong thời gian ngắn nhất, nhằm duy trì sự tồn tại lâu dài cho đại quân.
Đây thật ra không khác gì là cướp bóc. Nhưng Hô Diên Vô Hận cũng không còn cách nào, thông qua con đường gom góp lương thảo theo cách bình thường, từ trên xuống dưới nơi nơi đều than khổ than nghèo, bày khó khăn.
Thủ đô sắp bị tiêu diệt rồi, nếu mọi người còn khó khăn, vậy Hô Diên Vô Hận không làm gì khác hơn là tự mình động thủ để giải quyết khó

khăn.
Trên triều đình Tề quốc người người oán trách, công kích Hô Diên Vô Hận như nước thủy triều. Tuy nhiên chỉ là chinh phạt ngoài miệng, còn thực tế không hề có biện pháp nào đối với Hô Diên Vô Hận.
Vốn ba đại phái còn có thể áp chế ngăn lại Hô Diên Vô Hận, nhưng giờ này ba đại phái cũng bắt đầu giả chết rồi. Đây rõ ràng là ngầm cho phép Hô Diên Vô Hận làm như vậy.
Sau khi thấy rõ sự mờ ám của đội ngũ chư hầu ngăn trở phản quân, Hô Diên Vô Hận cũng hành quân với tốc độ chậm lại, thậm chí phương thức hành quân khiến cho người ta cũng không hiểu rồi.
Đại quân bắt đầu hối hả ngược xuôi, không đường đường chính chính tiến tới kinh thành.
Nói trắng ra là đang quyết tâm kiếm lương thực, đại quân xuất ra bốn phía nhằm kiếm tìm lương thực.
Đây là phương thức cướp bóc có quy mô tổ chức, còn được phân công xác định rõ ràng, còn có thám tử đi điều tra, thật sự lợi hại hơn rất nhiều so với giặc cướp bình thường.
quân Tấn, trung xu nơi tiền tuyến, Cao Phẩm ngồi im trong đường, cầm tin tức trong tay mà xem, yên lặng đã lâu.
Khí Vân Tông trưởng lão trầm giọng nói:
“Hô Diên Vô Hận đang làm trò gì thế?
Cao Phẩm hít sâu một hơi, đáp:
“Còn phải nói sao. Hắn đang dự trữ một lượng lớn lương thảo, đang chuẩn bị cho chiến đấu kéo dài.
Khí Vân Tông trưởng lão hừ hừ nói:
“Hắn thật có thể, thân đường đường là Tề quốc Thượng tướng quân, không ngờ lại tung binh cướp bóc tranh giành lương thực trong đất nước của mình. Không, không phải là tung binh tranh giành lương thực, mà là tự mình chỉ huy mấy triệu đại quân cướp bóc lương thực.
Cao Phẩm thả tin tức trên tay xuống, tựa vào lưng ghế, chậm rãi nói:
“Nghe nói trước đó hắn tấu lên triều đình Tề quốc, tự xin tạ tội, tự nói tội không thể tha. Tội không thể tha... Tội không thể tha... Bây giờ ta có thể hiểu một cách đại khái rằng hắn có ý gì, thật đúng là tội không thể tha.

“Báo.
Một tướng sải bước đi vào, gấp giọng báo cáo:
“Đại soái, quân Tần cũng rút lui toàn diện về đất Tề quốc. Theo thám tử báo, quân Tần đã phái ra mấy đạo nhân mã đi tới gần các châu phủ để cướp bóc lương thực.
“Cái gì?
Cao Phẩm thất kinh, quát:
“Dò xét lại lần nữa đi!
Không cần dò xét nữa. Đích xác là quân Tần đã rút lui, cũng đích xác là đi cướp bóc lương thực rồi.
Hô Diên Vô Hận nhận ra mưu đồ của Cao Phẩm, đã truyền tin cáo tri cho La Chiếu, khiến La Chiếu cũng chỉ huy đại quân rút lui, và đi cướp bóc lương thực.

Chương 2061: Giúp Nguyên Sắc một phen

Chương 2061: Giúp Nguyên Sắc một phen
Tề quốc lớn như vậy, Hô Diên Vô Hận nhất thời cũng không đoạt được.
Hắn chỉnh quân đánh từ phía tây, bảo La Chiếu soái lĩnh quân Tần bắt đầu chỉnh từ phía đông.
Mục đích chỉ có một: dự trữ đủ lương thảo, và chiến đấu tới cùng với Tấn quốc, tuyệt đối không nói bại, tuyệt đối không để cho Tấn quốc chiếm lĩnh Tề quốc một cách dễ dàng.
Cừ thật! Hô Diên Vô Hận đã mở miệng, còn cho tu sĩ trấn giữ mọi nơi ở Tề quốc hợp, quân Tần lập tức không hề bị sức ép gì, lập tức triệt binh rào rào.
Cao Phẩm được biết tình huống này, lập tức một cái đầu hai cái đấu lớn, mưu đồ trước đó đối với quân Tần tan vỡ không nói, giờ này có một vấn đề khó khăn bằng trời đang bày ra trước mắt hắn.
Giờ này quân Tấn cón còn muốn thủ vững phòng tuyến, kiên thủ có nghĩa là ngồi xem quân địch dần dần chuẩn bị lương thảo.
Nếu như đánh, chỉ sợ quân địch đang chờ hắn đến quyết nhất thư hùng.
Hô Diên Vô Hận ném một vấn đề khó khăn cho hắn.
..
Tề quân tạm dừng để nghỉ dưỡng sức. Hô Diên Vô Hận đi tới trước một đống lương thực mới lấy được, sau khi sờ nắm kiểm tra lương thực trong giây lát, lúc này quay sang hai bên nói:
“Trước khi cho vào nồi cần phải kiểm tra kỹ, phòng bị địch nhân đầu độc lương thực chúng ta thu thập về.
“Vâng.
Quân sĩ hai bên chắp tay lĩnh mệnh.

Không ít người thậm chí còn vui vẻ. Trong tay có lương thực nhất định trong lòng không bất an.
Hô Diên Vô Hận vỗ vỗ lên vai một vị tiểu binh, xoay người rời đi, thẳng tiến tới tam đại phái trưởng lão.
Tam trưởng lão đi tới bên cạnh hắn, cùng nhau dạo bước. Thiên Hỏa giáo trưởng lão lên tiếng:
“Thượng tướng quân, phản quân đã sắp tới kinh thành, trong triều trên dưới đã giống như kiến bò trên chảo nóng. Thảnh thơi vừa đi vừa nghỉ như ngươi, tông môn không thể nói chuyện ra sao với triều đình.
Đi lên một gò núi, Hô Diên Vô Hận tay vịn bảo kiếm bên hông, nhìn theo hướng kinh thành xa xa:
“Chẳng lẽ trưởng lão còn tưởng rằng kinh thành có thể thủ được hay sao?
Đại Khâu môn trưởng lão trầm giọng nói:
“Có mười vạn nhân mã tại kinh thành, công sự phòng ngự của kinh thành chắc chắn, kiên cố không thể gãy. Ngoài ra có đầy đủ dân phu, lại có ba phái tông môn ta đích thân trấn giữ, nhất định là có thể kiên thủ được hơn một tháng.
Hô Diên Vô Hận lắc đầu:
“Lòng người phân tán, e rằng không thể tra xét hết nội gián trong kinh thành, có thể thấy rõ là phương thức ngăn chặn của chư hầu trước đây không có tác dụng. Ba vị trưởng lão, chúng ta có cần đánh cuộc hay không. Ta cá là phản quân vừa đến, không được bao lâu thì trong kinh thành đã có người mở cửa cho địch vào.
“Nếu kinh thành có thể thủ được, đại quân chủ lực của ta nhanh một chút hoặc chậm một chút cũng không quan trọng gì. Hai đường viện quân đã đủ giải vây cho quân phòng thủ kinh thành. Nếu kinh thành giữ không được, khi hai đường viện quân đến nơi, đại quân chủ lực của ta cho dù chạy gãy chân cũng không kịp a.
Vừa nghe trong kinh thành có nội ứng của địch quân, Huyền Binh tông trưởng lão giậm chân, la một tiếng:
“Tại sao không nói sớm?
Ba vị trưởng lão vội vã rời đi, nhanh chóng thông phong báo tin cho tông môn để có chuẩn bị.

Tra Hổ đến bên cạnh Hô Diên Vô Hận:
“Tướng quân không có lòng tin đối với phòng thủ kinh thành ư?
Hô Diên Vô Hận lắc đầu, đáp:
“Nghe theo mệnh trời đi!
Tra Hổ lo lắng, nói:
“Đây chẳng phải là gia quyến trong phủ sẽ gặp nguy hiểm? Tại sao tướng quân không nói sớm?
Dứt lời định xoay người đi an bài.
“Lão Hổ.
Hô Diên Vô Hận quay đầu, kêu lên.
Tra Hổ xoay người nhìn lại.
Hô Diên Vô Hận nói:
“Không chỉ có gia quyến của ta ở kinh thành, không ít gia quyến của huynh đệ đều ở kinh thành. Ngươi có thể dẫn họ đi hết được sao? Gia quyến của ta không thể đi, vừa đi là toàn bộ quân tâm của quân phòng thủ quân kinh thành liền tản. Đường đường kinh thành của Tề quốc, kinh đô của một quốc gia, hội tụ lực của một nước, mười vạn quân phòng thủ, tường thành cao ngất chắc chắn. Nếu ngay cả một chút phản quân cũng không đỡ nổi, như vậy còn ra thể thống gì đây?
“Gia quyến của ta vừa đi, gia quyến của các quan cũng chạy ngay lập tức. Các quan an ổn tại chỗ đó thì bọn họ mới có thể liều mạng giữ thành. quân Tấn vẫn còn ở bên ngoài lãnh thổ nước, còn chưa tới đó mà. Quân địch không phát binh, sao thủ đô bị chiếm được chứ? Bọn họ phải canh giữ ở đấy cho ta, nhất định phải kiên thủ cho đến khi viện quân đến.
Vẻ mặt của Tra Hổ rầu rĩ:
“Nhưng nếu không thủ được phải làm sao bây giờ. Chẳng phải là người nhà bị nguy hiểm?
“Nguy hiểm?
Hô Diên Vô Hận ngắm nhìn bốn phía, như đang tự lẩm bẩm:
“Ta tung binh đoạt lương thực của các châu phủ, các châu phủ quay đầu ắt sẽ cướp đoạt dân chúng. Hành động lần này của ta chính là mang đến cho dân chúng Tề quốc một đại nạn. Tội không thể tha...
..

Nam Châu phủ thành, nội đường oai hùng. Sau khi biết tin mới về hướng di chuyển của Tề quân và quân Tần, Mông Sơn Minh hết chỗ nói rồi.
Tính sai rồi, Mông Sơn Minh không ngờ Hô Diên Vô Hận lại có thể làm được chuyện như vậy, có thể chỉ huy mấy trăm vạn đại quân cướp bóc lương thực bốn phía trong nước mình, còn tiện thể mang quân Tần làm chuyện này.
Thương Triêu Tông lắc đầu than thở:
“Làm ra chuyện như vậy, dân chúng ắt oán hận sôi trào. Cho dù sau này có thể bảo vệ Tề quốc, trừ phi hắn cầm binh tự lập, nếu không khó thoát khỏi cái chết. Từ hoàng quyền cho tới cả triều trên dưới, cùng với thiên hạ dân chúng đều bị hắn đắc tội một lần. Chỉ sợ ba đại phái không xử trí hắn, không cấp cho Tề quốc trên dưới một công đạo cũng không được.
Mông Sơn Minh không nhịn được nữa, lắc đầu:
“Không phá thì không xây được, chỉ mong hắn có thể thành công.
..
Tề kinh, trong một tiểu viện yên tĩnh, có người gõ cửa.
Quách Mạn mở cửa, nhìn thấy người tới dẫn theo một người đội nón tre. Sau khi hỏi rõ người đến là ai thì nhanh chóng mở cửa, cũng mau mau chạy vào trong báo tin.
Chốc lát sau, Vô Tâm và Nhan Bảo Như vội vã đi ra.
“Sư phụ, sao ngài lại tới đây?
Vô Tâm hành lễ với người tới. Người ấy chính là Quỷ Y.
Quỷ Y không nói nhiều lời, giơ tay lên tỏ ý cho thầy trò nên vào phòng trong nói chuyện.
Sau khi ngồi yên vị trong phòng, Quỷ Y lên tiếng ngay:
“Nghe nói phản quân sắp kéo binh đến dưới thành, nơi này sắp trở thành chiến trường. Ngươi còn định ngồi ỳ ở đây hay sao?
Hắn vốn là đi ra để tìm con mắt thích hợp cho Nguyên Sắc, nhưng nghe nói tình huống nơi này, liền cố ý tới một chuyến.
Vô Tâm đã trầm mặc, đã hiểu ra. Sư phụ tới đây là khuyên mình nên rời đi.
Theo như hắn biết, Thiệu Liễu Nhi còn bị triều đình giam lỏng trong vương phủ. Nếu thật sự là phản quân công thành, thành không phá thì

thôi, một khi phá thành...
Suy nghĩ ngổn ngang trăm mối một hồi lâu, Vô Tâm mới gượng cười, nói:
“Con không có việc gì, vẫn còn nhờ hào quang của sư phụ. Cho dù chiến sự có như thế nào đi nữa, cho dù tòa thành này thuộc về người nào đi chăng nữa, thì cũng không đến mức xông vào đây làm khó con.
Quỷ Y lạnh nhạt nói:
“Vi sư có chút việc, muốn ngươi giúp ta một chút. Nguyên Sắc Thánh Tôn tìm đến ta rồi...
Hắn kể chuyện Nguyên Sắc muốn thay mắt xong, nói:
“Chúng ta là trị bệnh cứu người đấy, không làm chuyện thương thiên hại lí. Bởi vì tìm mắt di thực thích hợp khá phí công phu, chuyện này một mình ta chạy ngược chạy xuôi không làm nổi. Nguyên Sắc bên kia lại nóng vội thúc dục. Ngươi đi theo ta đi, giúp ta một chút.
Vô Tâm vừa nghe biết ngay là viện cớ, vẫn là sợ hắn gặp nguy hiểm ở chỗ này, bấy giờ mới nghiêm mặt nói:
“Đệ tử tạm gác lại nơi này chính là đang giúp cho sư phụ. Đến lúc đó nơi này tất có một lượng lớn người thương vong, thực sự thích hợp tìm vật di thực, cũng miễn làm chuyện thương thiên hại lí a.
“...
Quỷ Y nghẹn không nói nên lời, không ngờ lại bị chận không thể lên tiếng.
Biết đồ đệ vẫn không buông được nữ nhân đó, không chịu rời đi. Tuy vậy lời nói của đồ đệ lại có vài phần đạo lý, đến lúc đó tất nhiên nơi này sẽ có một lượng lớn thương vong, phế vật lợi dụng mạnh hơn nhiều so sánh với thương thiên hại lí.

Chương 2062: Ông bạn già (1)

Chương 2062: Ông bạn già (1)
Cuối cùng, Quỷ Y cũng không đi, một phần vì muốn tìm di thực thích hợp cho Nguyên Sắc, một phần là ở đây cũng thuận tiện bảo vệ cho Vô Tâm.
Lần này hành sự có Nguyên Sắc đỡ lưng ở phía sau, thật ra không sợ có người dám làm loạn.
..
Trong mật thất Nam Châu, Ngưu Hữu Đạo cầm mật thư tra xét, đứng dậy, lẩm bẩm tự nói:
“Là di thực nhãn cầu cho Nguyên Sắc?
Mật thư do Quách Mạn truyền đến, sư đồ Quỷ Y đang chuẩn bị, Quách Mạn thân là trợ thủ, cũng biết tình hình rồi.
Ngưu Hữu Đạo buông mật thư xuống, bồi hồi. Hắn biết chuyện Nguyên Sắc trở thành độc nhãn long. Lần trước Sa Như Lai báo tin Nguyên Sắc tìm Quỷ Y, hắn chưa xem là chuyện quan trọng, bởi vì khó có thể chạm đến Dược cốc bên kia. Đột nhiên hắn “xùy” một tiếng:
“Thật là đúng ha, không ngờ chỉ chớp mắt sẽ đưa đến tay của ta.
Vân Cơ bên cạnh lên tiếng:
“Ngươi lại muốn làm gì?
Ngưu Hữu Đạo:
“Không làm gì, muốn giúp người hoàn thành ước vọng, giúp Nguyên Sắc một phen.
Vân Cơ hồ nghi:
“Ngươi có lòng tốt như vậy thật sao? Không phải là ngươi muốn Quỷ Y ám sát Nguyên Sắc sao?
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả, đáp:

“Ngươi nghĩ nhiều rồi. Cho dù Quỷ Y muốn cũng không có lá gan đó. Thật ra ta nghe nói một nữ nhân bên cạnh Nguyên Sắc mới là tâm phúc thật sự của Nguyên Sắc. Không biết nàng này có thể nguyện dâng một mắt cho Nguyên Sắc không?
Hắn nhếch miệng lên, nở một nụ cười giả tạo.
Sau đó xoay người trở về án và ngồi xuống, đắn đo trong phút chốc rồi tự mình nâng bút viết một phong thơ, thổi khô và đưa cho Vân Cơ:
“Cũng nên tìm chút chuyện làm cho Thiệu Bình Ba rồi. Thiệu Bình Ba làm chuyện này rất thuận tiện. Mau đưa mật thư này cho Thiệu Bình Ba, bảo phải làm theo như nội dung trong thư.
Dĩ nhiên là Vân Cơ không kềm chế được, nhìn xuống nội dung mật thư. Nàng chỉ thấy trong thơ nói tới việc Nguyên Sắc tìm Quỷ Y để nhờ để cấy ghép nhãn cầu cho mình, bảo Thiệu Bình Ba suy nghĩ biện pháp khiến cho Quỷ Y đưa mục tiêu di thực lên trên người của Nguyên Phi. Trong thơ còn cố ý nhắc nhở một câu, rằng Quỷ Y rất quan tâm đến đệ tử Vô Tâm.
Thiệu Bình Ba nhận được thư tín rồi.
Ngồi cạnh án bên trong thư phòng, cầm tin đưa mắt nhìn đã lâu, không lên tiếng.
Thiệu Tam Tỉnh thử nhắc nhở:
“Giả Vô Quần đang có chủ ý đánh Liễu Nhi tiểu thư?
Ngay cả hắn cũng nhận ra, làm sao Thiệu Bình Ba có thể không nhận ra:
“Hắn cố ý nhắc nhở Quỷ Y quan tâm đến người đệ tử Vô Tâm kia, không phải là nhắc nhở ta hạ thủ lên trên người của Vô Tâm, mà là tới Liễu Nhi được Vô Tâm quan tâm.
Thiệu Tam Tỉnh buông tiếng thở dài:
“Thật ra Giả Vô Thiệt kia biết rõ tình hình, nắm lấy tiểu thư là nắm được Vô Tâm. Nắm được Vô Tâm là có thể chi phối được Quỷ Y. Chỉ có điều chuyện này không phải là chuyện đùa, hạ thủ với tâm phúc của Nguyên Sắc, Quỷ Y dám sao?
Thiệu Bình Ba nói:
“Ta làm sao mà biết được? Ta không biết gì tình hình của Nguyên Sắc ấy.
Thiệu Tam Tỉnh không hiểu:

“Nếu Giả Vô Thiệt đã biết rõ nên làm như thế nào, vì sao còn muốn mượn tay của đại công tử?
Thiệu Bình Ba đáp:
“Bởi vì Liễu Nhi là muội muội của ta. Hắn muốn ta xử lý. Ta không làm, hắn sẽ làm. Nếu ta không làm, một khi hắn động thủ, xuống tay với Liễu Nhi nặng nhẹ ra sao thật khó mà liệu rồi. Nhưng nếu ta ra tay chính là càng lún càng sâu. Trước có Lam Đạo Lâm, sau có Nguyên Sắc...
Thiệu Tam Tỉnh kêu lên “ôi”:
“Hạ thủ với tâm phúc của Nguyên Sắc có ích lợi gì chứ?
Thiệu Bình Ba trả lời:
“Đơn giản là hãm hại hoặc ly gián, châm ngòi các loại. Hoặc là đảo loạn nhằm vào bên kia, hoặc muốn lợi dụng Nguyên Phi làm cái gì đó, không ngoài mấy dạng này.
Sau đó đứng dậy nói tiếp:
“Ta muốn đi gặp Lam Minh một chút, hỏi thăm hắn xem tình hình của Nguyên Sắc và Nguyên Phi.
Thiệu Tam Tỉnh gật đầu:
“Lão nô giờ sẽ đi an bài.
Thiệu Bình Ba:
“Còn nữa, Cố Viễn Đạt phản quân sắp tấn công Tề kinh, tình hình của Liễu Nhi bên kia ngươi nên quan tâm kỹ càng một chút.
Thiệu Tam Tỉnh:
“Đại công tử yên tâm, lão nô lưu ý nói qua với phía bên Hắc Thủy đài rồi, tránh khỏi ngộ thương cho tiểu thư rồi.
..
Cuối cùng phản quân đã kéo binh đến dưới thành, phát động một trận tấn công mãnh liệt.
Kinh thành trên dưới lòng người bàng hoàng, cường tráng trẻ trung đều bị hợp, hiệp trợ giữ thành.
Thành trì Tề kinh được xây dựng nhằm để phòng ngự cho thủ đô của một quốc gia. Thành trì dày và cao vót, chịu đựng được tấn công, thêm nữa là chuẩn bị sơ kỳ ứng đối phản quân. Trước mười vạn nhân mã kiên thủ, thêm ba đại phái Tề quốc trấn thủ hiệp trợ, phản quân mấy lần cường công cũng khó mà rung chuyển, bị không ít tổn thương.

Vừa thấy trạng thái tấn công như vậy, Cố Viễn Đạt cũng có chút nóng vội. Nếu chậm trễ trễ tấn công không được, một khi kéo dài tới lúc ba mươi vạn viện binh Tề quân và quân Tần kéo đến, như vậy phiền toái rất lớn. Những thành tường khác phòng ngự không chắc chắn bằng Tề kinh, không thể chiếm cứ thành này, làm sao có thể kiên thủ lâu dài chống đỡ đại quân vây tiễu của Hô Diên Vô Hận?

“Không phải các ngươi nói có nội ứng trong quân phòng thủ trong thành xúi giục các ngươi hay sao? Vì sao lại chậm chạp không thấy nội ứng hợp?

Trung quân Cố Viễn Đạt ở trong trướng, cuối cùng không nhịn được liền nổi giận với người của Hắc Thủy đài đi theo.

Hắn biết rõ, vật tư trong Tề kinh phong phú, nhân lực không thiếu. Hơn nữa với mười vạn quân phòng thủ, nếu không có nội ứng hợp, chỉ dựa vào ba trăm ngàn nhân mã của hắn thì hoàn toàn không có khả năng đánh tới. Đến một triệu nhân mã cũng chưa chắc là hữu dụng. Nếu cứ như vậy mà đón đánh xuống, toàn bộ ba trăm ngàn nhân mã của hắn thế nào cũng phải nằm ngủ ở chỗ này.

Nhân viên Hắc Thủy đài lúc này giải bày khó khăn:

“Đại tướng quân, không phải nội ứng không hợp. Theo tin tức bên trong truyền ra, ba đại phái Tề quốc dường như đã phát giác, đã sớm chuẩn bị trước rồi a. Họ quản khống cửa thành cực nghiêm, nội ứng rất khó tìm được cơ hội hạ thủ.

Cố Viễn Đạt nói:

“Chiếu theo ngươi nói, ta có cần chờ một chút hay không, chờ nội ứng tìm được rồi cơ hội rồi lại tấn công?

Nhân viên Hắc Thủy đài liên tục xua tay:

“Không thể. Nhân mã bên trong thành bắt đầu bất động, nội ứng càng khó có thể tìm được cơ hội. Ba đại phái Tề quốc sẽ tử thủ bất động. Chỉ có khiến cho nhân hàng ngũ bên trong thành tác động bốn phía, nội ứng mới có cơ hội ra tay. Do đó rất cần đại quân của đại tướng quân hợp mới được.

Cố Viễn Đạt trầm giọng nói:

“Mù quáng hợp tấn công cũng vô dụng, chờ cho bọn họ có thể thực hành kế hoạch mới được.

Hắc Thủy đài nhân viên nói:
“Đại tướng quân yên tâm, đã đang chế định kế hoạch có thể thực hiện được.
Sự nhắc nhở của Hô Diên Vô Hận rốt cục đã có tác dụng. Sự cảnh giác cao độ của ba đại phái Tề quốc đã khiến cho kế hoạch của quân nội ứng bị thất bại, chậm trễ khó có thể làm được việc.
Kinh thành, trong hoàng cung. Hô Diên Uy cơ hồ cả ngày lẫn đêm không cở giáp, được gia tướng hiệp trợ nghiêm mật quản khống Cấm Vệ quân, bảo vệ an toàn cho hoàng cung đại nội.
Vừa nổi lên động tĩnh công thành, Hô Diên Uy lập tức leo lên tường thành hoàng cung, nhìn theo hướng bị tấn công ở phía xa xa, hai mắt đầy tia máu.
Cả nhà Hô Diên gia đều bị tiếp tiến vào hoàng cung. Ý của hoàng hậu lo sợ bên ngoài không an toàn.
Nhưng thật ra là ý của Hạo Hồng thái tử, lo sợ Hô Diên gia chạy trốn…
Trong một tòa Thiên Điện, trong gian tiểu viện, Bộ Tầm vừa dùng cơm xong, phất tay tỏ ý cho một vị tiểu thái giám mang thức ăn đi.
Đột nhiên, hắn nhận ra có điều gì bất ổn. Sao lại quá an tĩnh a, bên ngoài dường như không có cả tiếng bước chân.
Ngay lập tức hắn bước nhanh ra cửa, ngắm nhìn bốn phía. Đình viện u tĩnh, đích xác không có tiếng bước chân. Nói chính xác là ngay cả bóng người cũng không có.
Chuyện gì xảy ra? Bộ Tầm cả kinh, lập tức đi tới Chủ Điện nơi Hạo Vân Đồ đang ở . Nhưng hắn chưa đi được bao xa, chợt thân hình lảo đảo một cái, một tay vịn vào cây cột dưới mái hiên, một tay ôm lấy bụng, hít thở dồn dập.

Chương 2063: Ông bạn già (2)

Chương 2063: Ông bạn già (2)
Hắn giơ cánh tay đang ôm bụng lên, lau miệng lau mũi. Bàn tay nhuộm đỏ sẫm, miệng mũi có máu tươi đang chảy nhỏ giọt xuống.
“Mực đâu? Không có mực rồi. Người đâu, Bộ Tầm.
Hạo Vân Đồ tóc tai bù xù dáng như phong ma, đang đặt bút vẽ xấu khắp mọi nơi trên tường trong điện. Những tờ giấy nằm ngổn ngang trên đất cũng đầy chữ viết, đang nói như mắng chửi vậy, đột nhiên phát hiện không có mực, liền la to lên.
Cạch. Cửa đẩy ra.
Hạo Vân Đồ cũng không thèm nhìn tới, cứ nhìn chằm chằm vào chữ viết trên tường, quát mắng:
“Đưa mực lên.
Không có tiếng trả lời. Hạo Vân Đồ bỗng nhiên quay đầu lại, tức giận nhìn. Ánh mắt nổi giận kinh ngạc sợ run, phát hiện nơi cửa ngưỡng cửa có một người đang bò vào. Bộ Tầm miệng mũi chảy đầy máu, đang cố gắng bò vào bên trong.
Lạch cạch. Chiếc bút trong tay Hạo Vân Đồ rơi xuống đất, kinh ngạc nhìn Bộ Tầm đang bò tới.
Gian nan bò tới, cuối cùng Bộ Tầm cũng bò đến dưới chân của hắn, nắm được ống quần của hắn, miệng đầy huyết, nói:
“Bệ… hạ…
Hạo Vân Đồ chậm rãi ngồi xổm xuống, nắm lấy tay của Bộ Tầm. Hắn không cần đoán cũng biết là người nào làm, khuôn mặt đau buồn phẫn nộ:
“Nghịch tử a! Người đâu, người đâu, mau tới cứu người, mau tới cứu tổng quản của trẫm.
Gào lên vô cùng đau xót.

“Vô dụng!
Sắc mặt của Bộ Tầm đã xuất hiện vết bầm đen, kéo hắn một cái, tỏ ý hắn không cần uổng phí công phu rồi, nói trong hơi tàn:
“Bệ hạ! Giao thần khí cho ngọc vương đi.
Hạo Vân Đồ quỳ xuống, gắng sức đặt hắn nằm thật thoải mái, để cho hắn thư thản được chút ít, giơ tay lên dỗ dành lên ngực của hắn:
“Ông bạn già, là trẫm khư khư cố chấp hại ngươi. Nhưng không thể giao a. Vì sao lúc này bọn họ vội vã muốn trấn quốc thần khí? Dây là vạn nhất không thủ được thì tính toán rút lui cho ổn đây.
“Đường đường kinh thành Tề quốc, hội tụ lực của một nước. Mười vạn đại quân trú đóng, thành trì chắc chắn, đủ sức chống đỡ trăm vạn đại quân tiến công mạnh mẽ.
“Đường đường thủ đô Tề quốc, sao có thể dễ dàng bỏ đi? Nghịch tử không lấy được trấn quốc thần khí, thì không dám tùy tiện khí thủ. Nếu không trấn quốc thần khí sẽ rơi vào tay của kẻ thù ngoại xâm.
“Bọn họ nhất định phải tiếp tục kiên thủ cho trẫm. Trẫm tin tưởng vào thượng tướng quân của trẫm, nhất định sẽ không bỏ Tề quốc không để ý tới, nhất định sẽ có viện quân đến.
Bộ Tầm lắc đầu:
“Bệ hạ, lão nô chết không có gì đáng tiếc, giết lão nô chỉ như giết gà dọa khỉ. Nếu bệ hạ không giao ra, sẽ có người hạ độc thủ đối với những hoàng tử khác. Hắn mưu phản thượng vị, danh không chánh ngôn không thuận, các hoàng tử có lý do phản hắn. Không lấy được trấn quốc thần khí, xác định địa vị của mình trong các hoàng tử, các hoàng tử nguy rồi. Nếu muốn dùng sức mạnh lấy đi kho báu vật, không phải không mở được, tối đa là tiêu hao thêm chút thời gian, ngăn lại... Không ngăn nổi... Không cần lại để cho con cái của bệ hạ làm vô vị... Vô vị...
Cổ cứng lại, cố sức trừng trừng mắt, lời cuối cùng còn nói chưa xong, thân người ưỡn lên, lại chợt mềm nhũn, cái đầu vô lực nghẹo sang một bên.
Hạo Vân Đồ hít thở dồn dập, mắt đỏ, nước mắt tuôn rơi, đưa tay áo lên lau nước mắt, hai tay ôm lấy đôi mắt của Bộ Tầm. Hai mắt của Bộ Tầm từ từ khép lại, nỉ non:
“Ông bạn già, ngươi tạm đi trước đi!

Sau đó đứng lên, không nhanh không chậm đi tới cửa, đứng trước cửa lớn tiếng nói:
“Người đâu.
Trong ngự thư phòng, một tên thái giám chạy vào, tiến tới bên cạnh Hạo Hồng, thấp giọng nói:
“Thái tử điện hạ, bệ hạ nói hắn nguyện ý giao trấn quốc thần khí ra, chẳng qua là...
Hạo Hồng nghe xong trước mặt đang vui. Như Bộ Tầm nói, không lấy được trấn quốc thần khí trong lòng hắn khó an. Một khi trấn quốc thần khí rơi vào tay địch, hắn không có trấn quốc thần khí có còn xem là hoàng đế Tề quốc? Đối mặt trước phản quân công thành, hắn không có chuẩn bị phòng ngừa vạn nhất là không được. Một khi thoát đi, trấn quốc thần khí nhất định phải ở trong tay của hắn.
Nhưng khi nghe được hai tiếng “chẳng qua”, sắc mặt của hắn lại hơi trầm xuống:
“Chẳng qua là cái gì?
Thái giám đáp:
“Bệ hạ nói, muốn trấn quốc thần khí cũng không cần lén lén lút lút, bảo thái tử đích thân đi gặp hắn, đi hiên ngang, đường đường chính chính đòi hỏi.
Nghe thấy lời ấy, Hạo Hồng có chút kiêng kỵ. Hạo Vân Đồ Đồ xây dựng uy tín ảnh hưởng gây nên, cộng thêm cử chỉ mưu phản có tật giật mình, sau đó giam lỏng Hạo Vân Đồ, nên một mực không dám đi gặp, đến nay đều tránh né không gặp qua mặt.
Nhưng lần này tình huống không tầm thường, hắn cân nhắc dự một chốc rồi phất tay nói:
“Đi, đi gặp... Mang theo mấy người nữa.
“Vâng.
Thái giám lĩnh mệnh, nhanh chóng chạy đi sắp xếp.
Nơi giam lỏng, cuối cùng phụ tử hai người gặp mặt nhau.
Liếc nhìn thi thể của Bộ Tầm nằm dưới chân phụ thân, Hạo Hồng chắp tay khom người nói:
“Phụ hoàng.

Hạo Vân Đồ Đồ lạnh lùng quét mắt vào đám người ở phía sau hắn, lạnh nhạt cất tiếng:
“Thân thể trẫm già nua, đã mất đi sự huyết dũng trẻ trung cường tráng. Tới gặp trẫm cần dẫn theo nhiều người như vậy, xem ngươi nhát gan đến bao nhiêu a?
Nhiều người đều nghe được, Hạo Hồng bị nói có chút giận thẹn, buông hai tay xuống, ưỡn ngực:
“Phụ hoàng, bây giờ nói chuyện này còn có ý nghĩa sao?
Đột nhiên Hạo Vân Đồ Đồ gầm lên:
“Ngươi sợ cái gì? Ngươi mưu phản soán vị thành công, đó là bản lãnh của ngươi, có gì phải sợ? Chỉ chút đảm phách này, đưa trấn quốc thần khí cho ngươi, ngươi giữ được sao?
Hạo Hồng hít sâu một hơi:
“Con không có gì phải sợ, là phụ hoàng nghĩ nhiều rồi.
“Tốt. Muốn trấn quốc thần khí đúng không?
Hạo Vân Đồ giơ tay lên chỉ hướng dưới chân hắn:
“Quỳ xuống, dập đầu ba cái, trẫm liền đưa trấn quốc thần khí cho ngươi.
Hạo Hồng nhìn hắn chằm chằm, không biết hắn có ý gì.
Hạo Vân Đồ Đồ hỏi:
“Thế nào? Quỳ xuống dập đầu mấy cái cho lão tử trẫm đây cũng không được sao? Quỳ xuống, dập đầu ba cái. Quân vô hí ngôn, nói cho ngươi là cho ngươi.
Nét mặt của Hạo Hồng căng thẳng, cuối cùng vẫn thấp người quỳ xuống, cúi người dập đầu, dập đầu đúng ba cái.
Đợi đến lúc hắn dập đầu, Hạo Vân Đồ đi ra một bên, nhường chỗ cho Hạo Hồng dập đầu quỳ lạy thi thể Bộ Tầm.
Đám người đi theo chứng kiến tình cảnh này, thần tình phức tạp, riêng thái giám đỏ cả vành mắt.
Quân Tần vẫn còn cướp bóc lương thực. Ít nhất trước mắt trạng thái hành quân chủ yếu vẫn là cướp bóc lấy lương thực.
Tạm thời đồn trú nghỉ dưỡng sức bên ngoài đại doanh, một con phi cầm tọa kỵ đáp xuống.
Một người vội vã chạy vào trong trướng chủ soái, bẩm báo cho La Chiếu:

“Đại soái, Viên Cương đến rồi, nói muốn gặp ngài.
“Viên Cương?
La Chiếu ngây ngẩn cả người, mọi người trong trướng đưa mắt nhìn nhau.
Mọi người đều biết mối quan hệ giữa Viên Cương và vợ trước của La Chiếu, nghe nói Phùng Quan Nhi đã ở với Viên Cương tại Yêu Ma lĩnh rồi.
Các chủ tân nhiệm Hiểu Nguyệt các Lư Uyên cau mày lẩm bẩm:
“Hắn chạy tới làm gì?
Hầu như đám người của Hiểu Nguyệt các đều khắc sâu ấn tượng đối với Viên Cương, phục hắn luôn rồi, cũng sợ hắn. Đó là người dám động thủ với đồ đệ Lã Vô Song ở trước mắt Lã Vô Song, ngang tàng đến không thể tưởng. Nghe nói còn giết đồ đệ kia của Lã Vô Song. Người như thế còn có thể sống sót, chỉ có thể nói là quá thần kỳ.
Có thể còn sống sót, còn có thể trở thành Thánh tử Ma giáo, cho thấy một số lời đồn có thể là sự thật. Sau lưng Viên Cương có thể có Thiên Ma Thánh Tôn Ô Thường đỡ lưng.
Nói thật, một đám người ở đây không muốn trêu chọc tới dạng người lỗ mãng như thế.
La Chiếu hỏi:
“Đến bao nhiêu người?
Người đến đáp:
“Một mình hắn.
Người đã tới, không gặp cũng không được. Hơn nữa cũng muốn biết vị này đột nhiên chạy tới đây làm gì.
Một lúc sau, Viên Cương đeo đại đao ở sau lưng, bị người dẫn tới, tiến vào trong trướng không nói hai lời, chỉ quét mắt qua mọi người một cái, trực tiếp đi tới trước mặt La Chiếu, hỏi:
“Nghe nói phản quân Tề quốc đang tấn công kinh thành Tề quốc?
La Chiếu gật đầu, ừ một tiếng.
Viên Cương tiếp lời:
“Phản quân có thể thành công không?

Chương 2064: Hầu Tử không tỉnh tâm

Chương 2064: Hầu Tử không tỉnh tâm
La Chiếu hơi trầm ngâm:
“Theo lý thuyết là không dễ dàng đánh hạ. Tuy nhiên thế cục có chút phức tạp, kết quả khó mà nói trước.
Viên Cương nói:
“Nghe nói ngươi đã phái viện quân lên đường gấp rút đi tiếp viện.
-Đúng.
La Chiếu gật gật đầu, hơi nghi hoặc một chút.
Viên Cương hỏi ngay:
“Viện quân có thể chạy tới kịp thời sao?
La Chiếu đáp:
“Theo lý thuyết là có thể chạy tới kịp thời. Nhưng vẫn là câu nói kia, tình huống phức tạp. Ta cũng không dám hứa chắc có thể đuổi được trước khi thành bị phá hay không. Ngươi hỏi điều này là có ý gì?
Viên Cương đáp:
“Ta muốn xuất lực giải vây cho Tề kinh, muốn gia nhập vào viện quân ngươi phái đi. Thế nhưng không quen mấy người kia, vì thế tới tìm ngươi, hy vọng ngươi có thể viết một thủ dụ cho ta, tránh phát sinh hiểu lầm phiền phức nào đó.
Hắn cũng biết dựa vào lực một người là không được.
Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Vị này muốn xuất lực giải vây cho Tề kinh?
Các chủ Lư Uyên Hiểu Nguyệt các nghi ngờ nói:
“Đây là ý của Ma giáo sao?
Viên Cương nhìn về một hướng, đáp:
“Không có liên quan gì tới Ma giáo. Ma giáo cũng không dính vào chuyện này. Đây là việc tư của cá nhân ta.

Dừng lại một chút, ngẫm nghĩ, cảm thấy nhất định phải giải thích đôi điều:
“Nghe nói người của Hô Diên gia vây ở bên trong thành. Năm đó, ta nhận tình của Hô Diên gia. Ta muốn trả ơn này, không có quan hệ gì với Ma giáo.
Không liên quan tới Ma giáo. Hắn luôn nhấn mạnh câu nói này. Đích thật không có liên quan gì. Thậm chí hắn không dám để cho Ma giáo biết được, nếu không tất nhiên sẽ bị ngăn cản.
Đối mặt trước yêu cầu này, mọi người thật sự không biết nên nói sao cho phải.
Không có thủ dụ, tất nhiên hắn không tham dự. Hiểu Nguyệt các phái người cùng đi với hắn.
..
“Không gặp? Sao lại không gặp được chứ?
Trong mật thất Mao lư biệt viện, Ngưu Hữu Đạo tay cầm mật thư, cau mày.
Vân Cơ nhắc nhở:
“Nói là còn mang theo một con phi cầm tọa kỵ của Ma giáo, đủ để chứng minh là chính hắn rời đi.
“Tư dưng lại có thể đi nơi nào chức?
Ngưu Hữu Đạo bồi hồi trong thất, thật sự không nghĩ ra, chợt dừng bước quay đầu lại nói:
“Lập tức truyền tin hỏi xem Phùng Quan Nhi có ở nhà hay không. Ngoài ra bảo Triệu Hùng Ca để ý một chút. Gần đây Hầu Tử đang chăm chú mặt tình báo nào.
“Tốt.
Vân Cơ lập tức xoay người đi.
Hai ngày sau, tin tức phản hồi lại. Hồi âm thông báo Phùng Quan Nhi vẫn còn tại Ma Cung. Phùng Quan Nhi cũng không biết Viên Cương đi đâu, trước khi đi Viên Cương không nói cho nàng biết.
Vậy thì coi là xong rồi, Ngưu Hữu Đạo tập trung trọng điểm chú ý vào tin tức Viên Cương quan tâm gần đây mà Triệu Hùng Ca cung cấp. Một số tin tức làm mí mắt hắn phải nhảy lên.
Ầm... vỗ trên mặt bàn, sắc mặt Ngưu Hữu Đạo âm trầm xuống:

“Không xong rồi. Hắn đang chăm chú vào chuyện phản quân Tề quốc tấn công Tề kinh. Triệu Hùng Ca sơ sót, ta cũng sơ sót, đã quên dặn dò Triệu Hùng Ca, tên hỗn trướng này có thể đi Tề kinh.
Vân Cơ nghi ngờ:
“Hầu Tử đi Tề kinh làm gì?
Ngưu Hữu Đạo thở dài:
“Không thấy tin tức này ta cũng quên mất. Có chỗ ngươi không biết, Hầu Tử năm đó ẩn nấp trong Tề kinh, có giao tình cùng Hô Diên Uy không tệ. Năm đó lúc Tề quốc đuổi bắt Hầu Tử, Hầu Tử vốn khó chạy thoát một kiếp. Sau đó Hô Diên Uy đuổi kịp hắn, chẳng những không bắt hắn mà còn tha cho hắn một ngựa. Còn thay lão tử Hô Diên Vô Hận đưa một thanh bảo đao cho Hầu Tử, chính là Tam Hống đao.
“Lao thất phu Hô Diên Vô Hận kia không biết là mua chuộc lòng người, hay là thật sự ngưỡng mộ Hầu Tử, không ngờ lại chơi trò lừa một tay dưới ánh trăng truy đuổi người lấy ơn báo oán. Hầu Tử con người này trọng tình trọng nghĩa, dĩ nhiên là mắc lưới. Lần này Hô Diên gia có thể sẽ gặp nguy hiểm, người như Hầu Tử sẽ không ngồi yên không để mắt tới, nhất định là đi Tề kinh.
Vân Cơ cười khổ sở, lắc đầu:
“Thì ra còn có nhân quả này. Hầu Tử kia thật khiến cho người ta không bớt lo lắng a.
Bỗng nhiên Ngưu Hữu Đạo xoay người:
“Hắn nhất định có năng lực tự vệ và năng lực phản ứng. Tuy nhiên có một dạng hắn không ứng phó được, Lã Vô Song. Lần trước có thể thành công dùng hắn điều Lã Vô Song đi, chứng tỏ Lã Vô Song vẫn đang ngó chừng hắn, đụng vào tay của Lã Vô Song, hắn chạy không thoát đâu.
Vân Cơ cả kinh, sắc mặt ngưng trọng nói:
“Vậy làm sao bây giờ?
“Đồ hỗn trướng này, dặn dò hết lần này tới lần khác mà vẫn không nghe. Chỉ mong còn kịp. Đừng để bị ta đuổi kịp, nếu không lần này ta không dọn dẹp hắn một trận không được a. Đi, tìm người đi.
Ngưu Hữu Đạo phất tay rời đi.
Bây giờ lại thông báo tiếp cho những người khác, lo là sẽ không kịp, đích thân hắn dẫn Vân Cơ đi Tề kinh.

Đụng phải loại người dạy mãi không sửa như Viên Cương, hắn rất tức giận. Hắn vốn an tọa phía sau màn xem phong vân khởi dũng, thế mà vẫn bị Viên Cương bức cho ra khỏi núi.
..
“Các ngươi chuẩn bị kéo dài tới khi nào? Ngày mai quân địch viện binh tới đây, đến lúc đó chúng ta muốn không rút lui cũng khó.
Cố Viễn Đạt đang ở trong trướng, sốt ruột đến nỗi hai mắt đỏ bừng, la rống với nhân viên Hắc Thủy đài.
Ba đại phái Tề quốc vì muốn giữ được thành, có thể nói là làm chuyện tới tuyệt luôn, không ngờ lại mạng lượng nhân viên lớn chất đống đất đá, đóng cửa ngăn chặn ngay cửa thành rồi. Đừng nói là nội ứng mở cửa thành, đoán chừng dùng Thiên kiếm phù chưa chắc có thể mở được.
Thêm nữa viện quân tới gần, thử hỏi Cố Viễn Đạt làm sao có thể không vội vàng.
Nhân viên Hắc Thủy đài vội nói:
“Đại tướng quân an tâm chớ vội, chúng ta cũng biết tình huống khẩn cấp, đã lệnh cho nội ứng trong thành ngày hôm nay phải hợp bằng bất cứ giá nào. Nếu không chỉ có nói lộ ra nhược điểm bọn họ cùng chúng ta âm thầm cấu kết, đến lúc đó Tề quốc cũng không tha được bọn họ.
Vì thế, thành phá rồi.
Tề quân chỉ cần kiên thủ một ngày cuối cùng nữa là được. Chính vì vậy, Hắc Thủy đài đoán chắc các quan lớn trong triều Tề quốc tất nhiên có người đến để cổ vũ quân tâm sĩ khí.
Thừa dịp Lương Thừa tướng Tề quốc vì vậy mà tới, tập kết tất cả nhân viên nằm vùng phát động ám sát đối với Lương Thừa tướng.
Khiến cho nội ứng có lý do rõ ràng trắng trợn tập kết hết bộ đội sở thuộc bị giải tán vọt tới hộ vệ, cũng như vây tiễu kẻ ám sát.
Đương nhiên khi không bị ước thúc, nhóm nhân mã này vừa đến cửa thành, không hề vây tiễu thích khách, mà điên cuồng xông thẳng vào cửa thành, làm náo loạn quân phòng thủ trở tay không kịp, nhất thời làm thành đầu hỗn loạn một trận.
Thành đầu hỗn loạn, Cố Viễn Đạt ở ngoài thành rút kiếm rống giận:
“Xông tới.

Tại thành đầu không có một lượng lớn cung tiến thủ uy hiếp, một lượng lớn tu sĩ trong bạn quân dẫn đầu bay lên thành đầu trước, chém giết một trận cùng tu sĩ Tề quốc.
Phản quân vọt tới dưới thành như một bầy kiến, sử dụng các loại khí giới để leo lên, nhân cơ hội bò lên trên.
Không ngừng có người bị đánh rơi xuống, không ngừng có người bò lên trên. Cuối cùng “bầy kiến” bao trùm lên, không ngừng lan tràn vào trong thành.
Ngày mai có thể viện quân đến rồi, trong thành trên dưới vốn tưởng rằng giữ được một ngày cuối cùng là không thành vấn đề, trong lúc đang âm thầm thở phào thì đột nhiên phát sinh chuyện bất ngờ. Mọi người đều bối rối, bị náo loạn trở tay không kịp.
Phản quân không ngừng lan tràn vào thành, triển khai chém giết cùng hàng ngũ thủ vệ trong thành. Dân chúng kinh hoảng tháo chạy bốn phía. Nhân số của phản quân vốn đông, còn nhân số của thủ vệ phải phân giữ bốn bề trong thành trì, trong lúc nhất thời đội ngũ thủ vệ tại những hướng khác không biết là cần phải khí thủ đến chi viện, hay vẫn phải tiếp tục kiên thủ cho phải. Thêm nữa nhân viên nằm vùng của Tấn quốc trong thành bắt đầu nhân cơ hội tác loạn, phóng hỏa các loại, hô to phá cửa thành bên này, phá cửa thành bên kia, không ngừng gây ra rối loạn. Còn những nhân viên bị xúi giục bên trong quân phòng thủ cũng bắt đầu soái lĩnh cổ hàng ngũ nhỏ tác loạn, nội bộ Tề kinh hoàn toàn rối loạn.

Chương 2065: Hô Diên Uy cứu chủ (1)

Chương 2065: Hô Diên Uy cứu chủ (1)
Mà ba đại phái Tề quốc hạ lệnh hành động dùng một lượng lớn thổ Thạch Phong chận cửa thành. Đối với rất nhiều người mà nói, ngược lại đây trở thành mua dây buộc mình, cửa thành không thể mở ra bình thường, nhân số gia quyến bách quan rất đông đảo, muốn thoát đi bình thường cũng khó khăn. Leo lên thành rồi từ trên nhảy xuống hay sao? Nào có nhiều tu sĩ giúp đỡ như vậy.
Một số người đã thoát thân được nhờ sự trợ giúp của tu sĩ, càng nhiều hơn là bị vây ở bên trong thành.
Toàn bộ phản quân leo lên thành, ưu thế nhân số càng nghiêng về một bên thế cục.
Biết tin thành phá, Hạo Hồng ở trong cung cả kinh thất sắc, đứng ngồi không yên, nhanh chóng tham vấn ba đại phái.
Những nữ nhân trong cung thì giống như kiến bò trên chảo nóng. Hết thảy vinh hoa phú quý đều tan thành bọt nước từ giờ khắc này đây.
Đôi ngũ của quân địch kêu gào kêu đánh tới hoàng cung.
Thân khoác chiến giáp, Hô Diên Uy đứng tại cổng chính cung thành, mặt mày xanh lét.
Dưới thành, có không ít gia quyến các quan dưới sự hộ vệ của gia thần, đang khóc sướt mướt chạy tới.
Cửa cung mở ra một đường, phía ngoài không chỗ nào có thể trốn được, chỉ có thể trốn trong cung.
“Hạ Lạc thiên tầng, phong bế cửa cung.
Mắt thấy quân địch càng ngày càng gần, thống lĩnh Cấm Vệ quân Hô Diên Uy đột nhiên hạ lệnh.
“Đại thống lĩnh, không thể.

Một quan lớn thở hồng hộc leo lên thành đầu. Người tới chính là Tề quốc nội sử “một trong chín đại cự đầu dưới Thừa tướng, liên tục khoát tay nói:
“Đại thống lĩnh thủ hạ lưu tình, gia quyến lão phu chưa tiến cung.
Hô Diên Uy đưa mắt nhìn, quả quyết hạ lệnh:
“Hạ thiên tầng áp.
“Ai dám?!
Nội sử đại nhân gầm lên.
“Dừng tay!
Lại có hơn mười quan viên leo lên thành đầu, đứng sau lưng nội sử đại nhân trợ uy.
Nội sử đại nhân chỉ vào đám người Hô Diên Uy, tức giận nói:
“Không có thái tử chỉ ý, ai dám...
Xeẹt… Bảo kiếm bên hông Hô Diên Uy đột nhiên ra khỏi vỏ, một kiếm liền đâm xuyên qua tim của đối phương. Máu tươi bắn đầy. Đối phương cũng run rẩy, môi khó phát ra tiếng nào nữa.
Rút kiếm, máu tươi phun ra mặt Hô Diên Uy.
Hắn vừa nắm lấy cổ tay của nội sử đại nhân, vung tay lên, đẩy người xuống thành. Bịch… một tiếng, người ngã dưới thành.
“Còn dám ngăn trở, cùng một kết quả như vậy.
Hô Diên Uy chỉ kiếm dưới thành, quát đến chói tai, hạ lệnh với lòng quyết quyết đoán chưa từng có:
“Lạc áp!
Một đám quan viên sợ tới mức lui ra sau, sắc mặt sợ đến trắng bạch ra. Không ai dám lên tiếng nữa.
Ầm ầm tiếng một trận. Thiên tằng áp rơi xuống. Những người đến chậm liền kêu khóc ở bên ngoài cửa cung đã phong bế, lớn tiếng khóc hô mở cửa.
Người khóc dưới thành, quan viên nhào tới tường thành nhìn xuống, trông thấy người nhà của mình thì trong lòng đau đớn đến cắt da cắt thịt.
Có người quay đầu lại, chạy tới trước mặt Hô Diên Uy, chắp tay cầu khẩn:
“Đại thống lĩnh, người nhà của ta đến rồi, chỉ tới trễ một bước mà thôi. Cầu xin Đại thống lĩnh khai ân, cho phép tu sĩ dẫn bọn họ lên đây.

Mặt dính huyết, trên chòm râu quai nón còn đọng một giọt máu, Hô Diên Uy đột nhiên quát lớn:
“Truyền quân lệnh ta, cửa cung đã đóng. Bất kỳ người nào cũng không được tự tiện xông vào. Cho dù thân phận người tới là ai, người nào xông vào liền giết không tha.
“Ngươi...
Vẻ mặt của quan viên đó đầy kinh hãi.
Hô Diên Uy vung tay lên:
“Người đâu, đưa bọn họ xuống canh chừng.
“Hô Diên Uy, ngươi lạm dụng chức quyền, ngươi lạm dụng chức quyền...
Một đám người hô to gọi nhỏ, bị quân sĩ cưỡng chế đuổi xuống thành đầu.
Giơ tay lên lau máu tươi trên mặt, Hô Diên Uy thở ra một hơi dài. Chưa bao giờ hắn nghĩ tới có một ngày mình sẽ hạ sát thủ với quan lớn triều đình. Hơn nữa còn tự tay giết một vị quan lớn triều đình không có bất kỳ sai lầm nào ở trước mặt mọi người.
Xoay người nhìn phía ngoài thành, không chỉ là gia quyến của quan viên triều đình, còn có rất nhiều dân chúng không chỗ trốn cũng học theo chen đến đây.
Nhìn xem xa xa quân địch sắp tới gần, Hô Diên Uy hạ lệnh lần nữa:
“Cung tiến thủ bắn tên, xua tan người.
Phó tướng ở bên cạnh giật mình nói:
“Đại thống lĩnh, bên dưới có thể là thân nhân của quan viên và dân chúng trong thành.
Hô Diên Uy chỉ tới hướng quân địch đang vọt tới:
“Nếu không xua tan bọn họ, quân địch vừa đến, không ai có thể chạy thoát được. Chạy bây giờ, có thể bọn họ còn đường sống.
Quay đầu lại quát:
“Cung tiến thủ, bắn tên.
Một loạt cung tiến thủ tiến lên. Tiếng dây cung đột nhiên vang lên, một loạt tên bắn xuống. Bên dưới hét thảm một trận, lúc này đám người liền tản ra.

Người trúng tên hoặc ngã xuống đất kêu rên, hoặc bị người nhà lôi đi rồi. Người dưới thành đều chạy trốn mang theo tuyệt vọng.
Hô Diên Uy có thể nhìn thấy ánh mắt oán hận của một số người đối với mình. Hắn chưa bao giờ lĩnh hội được sự tàn khốc của chiến tranh sâu sắc đến như vậy. Tình hình trước mắt hắn một mình gánh vác một phương, tự mình hạ lệnh. Đối với bản thân thân hắn, chiến trường chém giết tàn khốc hơn nhiều so với lần đầu tiên hắn trải qua.
Cắt đứt dòng suy tư lại, quay đầu phân phó với người đối diện:
“Người trước đó tiến vào, là ta tự tiện phân xử tội, mau đi phái người trông coi cho tốt, tạm giam bọn họ vào một chỗ, không được chạy loạn, phòng bị gian tế lẫn vào trong cung tác loạn. Ai dám chạy loạn, cho dù là thân phận gì bối cảnh gì... Giết không tha.
“Vâng.
Gia tướng chắp tay lĩnh mệnh, trước khi rời đi nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu, phát hiện trong nháy mắt dường như Tam thiếu gia đã trưởng thành không ít.
Không biết Hô Diên Uy là không có biện pháp, bị ép đến mức này, không thể không động não suy nghĩ chu toàn một chút.
Hô Diên Uy đưa mắt nhìn về phía xa xa, thanh trì cao như vậy cũng bị địch công phá. Phá cung thành có thể ngăn cản quân địch sao? Có thể kiên thủ viện quân đến ngày mai sao?
Trong lòng hắn ngập tràn lo âu...
Nhóm Xa Bất Trì đi theo bảo vệ nhóm người Vương Hạo Chân, đang đi về phía hoàng cung đang rối loạn trên đường. Nhóm muốn tiến cung tạm lánh nguy hiểm, trước mắt chỉ có trong hoàng cung là an toàn nhất.
Hạo Chân và Thiệu Liễu Nhi đã thay đổi hoa phục trên người thành một bộ y phục bình thường. Giờ này khắp nơi trong thành là gian tế tác loạn, còn có người thừa dịp loạn mà cướp bóc, sợ mặc quần áo tốt quá dễ làm người ta chú ý.
“Vương Phi.
Tiếng hô của một nữ tử truyền đến.
Một nhóm quay đầu nhìn lại, Thiệu Liễu Nhi ngẩn ra, kinh ngạc nói:
“Quách Mạn?
Nhóm Quách Mạn tới gần, Quách Mạn nói:

“Vương gia, Vương Phi, quân địch phá thành tiến vào. Hoàng cung chưa chắc có thể chống đỡ được, không bằng theo ta đi tiểu viện tạm lánh đi. Quỷ Y lão tiên sinh cũng có mặt, xem ra quân địch sẽ không dám làm xằng làm bậy. Tiểu viện cũng an toàn một chút so với hoàng cung.
Trong lòng Thiệu Liễu Nhi nóng lên, âm thầm cắn cắn môi. Trong nháy mắt nàng đã hiểu rõ, đây nhất định không phải là Quách Mạn chủ động, hắn đây là ý của Vô Tâm.
Hạo Chân chần chờ đáp:
“Bên này thuận tiện sao?
Thật ra hắn cũng không nguyện tiến cung, rơi vào tay của Hạo Hồng, lâm vào hoàn cảnh khó khăn không biết Hạo Hồng sẽ làm tới cái gì.
Quách Mạn cười nói:
“Vô Tâm tiên sinh nói Vương Phi ngày xưa tặng không ít dược liệu, lần này xem như có chút báo đáp. Vương gia, Vương Phi, không nên do dự nữa, chậm trễ sẽ không dễ dàng.
Hạo Chân nhìn đám người Xa Bất Trì ở đằng xa, biểu lộ ánh mắt hỏi thăm.
Xa Bất Trì lập tức ghé vào tai hắn, thấp giọng nói:
“Tiến vào cung, chúng ta phải nghe tông môn an bài, rất nhiều chuyện sợ là thân bất do kỷ.
Hạo Chân đã minh bạch. Đã có được chỗ an toàn hơn, lúc này không thích hợp để làm kiêu đấy, vì thế chắp tay nói với Quách Mạn:
“Đa tạ, làm phiền.
Quách Mạn mỉm cười:
“Không cần cảm tạ ta, muốn cám ơn thì cám ơn tiên sinh là được rồi. Nhanh lên một chút, đi theo ta.
Đưa tay tỏ ý mời.
Cả nhóm nhanh chóng đi theo nàng ta. Nhưng sau khi tới tiểu viện, hỗn loạn đầy các loại gia phó người làm, bên này lại không chịu nhận, cũng không cho Xa Bất Trì và các tu sĩ đi vào, chỉ nhận phu phụ Hạo Chân cùng với mấy hài tử.

Chương 2066: Hô Diên Uy cứu chủ (2)

Chương 2066: Hô Diên Uy cứu chủ (2)
Có hai thiếu niên là do Hạo Chân ở cùng với Vương Phi trước sinh ra. Đám người Xa Bất Trì cũng không miễn cưỡng. Trước tình huống này, bọn họ cũng muốn trở về tông môn nghe lệnh, nghe theo điều khiển thống nhất, cứ thế mà đi.
Về phần những hạ nhân khác, Hạo Chân để cho bọn họ tìm nơi ẩn thân. Phía ngoài hò hét ầm ĩ, nơi này có danh tiếng của Quỷ Y đủ để tự vệ. Huống chi lần này Quỷ Y làm vì Nguyên Sắc, đối mặt ai cũng có lực lượng quát lui.
Vô Tâm sau khi được Nhan Bảo Như cùng đi lộ diện, phu phụ Hạo Chân nhanh chóng gọi các hài tử cùng nhau hành lễ:
“Vô Tâm tiên sinh.
Thiệu Liễu Nhi nhìn Vô Tâm với ánh mắt có chút phức tạp, trong lòng cũng không rõ là tư vị gì. Nàng đã hiểu tình nghĩa của nam nhân này đối với nàng, nhưng quả thật nàng không cách nào quay đầu lại nữa.
Vô Tâm xua tay, tỏ ý không cần đa lễ, ánh mắt dừng hơi lâu trên người con trai của Thiệu Liễu Nhi. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy con trai của Thiệu Liễu Nhi.
Sau đó thu thần, quay đầu lại phân phó:
“Đưa bọn họ tới cạnh viện an trí đi.
Lúc này Quách Mạn đưa tay mời, Hạo Chân chợt lên tiếng:
“Nghe nói Quỷ Y lão tiên sinh cũng có mặt, có thể cho ta cùng mọi người đi bái kiến hay không?
Vô Tâm lạnh nhạt đáp:
“Gia sư không thích bị ngoại nhân quấy rầy, xin miễn đi.
“Được rồi, nghe theo tiên sinh vậy.
Hạo Chân chắp tay.

Một người đội nón có tấm vải đen lúc này đi tới, nói:
“Vị này chắc là Vương Phi a? Gia sư cho mời gặp mặt.
Hạo Chân ngạc nhiên, không biết đối phương nói có đúng là Quỷ Y không. Nếu đúng như vậy thì Quỷ Y gặp Thiệu Liễu Nhi để làm gì? Không ngờ rằng, Quỷ Y chỉ muốn nhìn xem chút cái vị nữ nhân khiến đồ đệ mình mê thần trí hồ đồ này rốt cuộc là dáng dấp ra sao, là hạng người gì.
..
“Bệ hạ, xin lỗi, ngài tự tuyển một loại đi.
Vài tên thái giám xâm nhập nơi cấm địa giam lỏng của Hạo Vân Đồ. Người dẫn đầu cầm cái khay trên tay, bên trong khay có một dải lụa trắng, còn có một bầu độc tửu.
Thành vừa phá đã gây ảnh hưởng rất lớn đối với quân tâm sĩ khí. Có đội ngũ đang kiên thủ kháng địch, có đội đầu hàng rồi, còn có hàng ngũ những người bỏ trốn bằng cách bám dây thừng, trợt từ trên tường thành phủ trợt xuống.
Đối với ba đại phái Tề quốc tới đây, không còn tất yếu cứng rắn tiếp tục đấu nữa, đã chuẩn bị rút lui. Bọn họ sẽ không tiêu hao lực lượng chủ yếu với địch nhân tại cái loại địa phương không có hy vọng này.
Ba đại phái cũng không thể dẫn tất cả người đi theo, chỉ có thể dẫn theo một số nhân vật chủ yếu.
Tại điểm này, Hạo Hồng và ba đại phái có xung đột ý kiến.
Có ý kiến rút lui, có thể đi thì sao? Tự nhiên là đi qua Hô Diên Vô Hận bên kia.
Dẫn Hạo Vân Đồ đi theo tới bên Hô Diên Vô Hận? Hạo Hồng ngẫm lại mà sợ hãi. Hạo Vân Đồ vẫn là hoàng đế trên danh nghĩa. Thái tử như hắn một khi đã mất đi thế lực trong kinh thành, đã mất đi sự ủng hộ của các quan, đến bên cạnh Hô Diên Vô Hận ấy, Hô Diên Vô Hận tuân theo hắn là thái tử hay là tuân vị hoàng đế Hạo Vân Đồ kia?
Kết quả chỉ có một, Hô Diên Vô Hận nguyện phụng ai là chủ, trước tình huống này ba đại phái sẽ không có ý kiến khác.
Một khi Hô Diên Vô Hận tuân Hạo Vân Đồ, kết quả của thái tử là hắn có thể tưởng tượng được.
Vì thế, liền xuất hiện một màn trước mắt.

Đưa mắt nhìn Hạo Vân Đồ một hồi, chợt liên tục cười lạnh:
“Xem ra nghịch tử ấy không thể thủ, chuẩn bị muốn chạy trốn rồi.
Thái giám dẫn đầu nói:
“Bệ hạ, nhanh lên đường đi, trì hoãn nữa, chúng ta giúp ngài lên đường thì khó coi lắm.
Thái giám hai bên lập tức tiến lên, vây quanh Hạo Vân Đồ.
“Quả thật là con trai tốt của trẫm.
Hạo Vân Đồ liên tục gật đầu, không nói nhiều, cũng biết mình không có lựa chọn nào nữa, Bị đám người cái dạng này vũ nhục, chi bằng bản thân mình cứ thoải mái, thích thú đưa tay bắt lấy lọ độc tửu vào tay.
Đúng lúc đang muốn uống vào, đột nhiên một đội nhân viên xâm nhập.
Hô Diên Uy dẫn một đội Cấm Vệ quân vọt vào.
Hô Diên Uy sải bước đi vào, nhìn thấy vật trong khay, vết máu trên mặt chưa khô hẳn, gương mặt dữ tợn gầm lên:
“Các ngươi muốn làm gì?
Thấy thời khắc mấu chốt con rễ mình đến rồi, Hạo Vân Đồ cầm độc tửu trong tay, hứng thú nhìn.
Một đám thái giám lập tức hoảng hồn, thái giám cầm đầu vội nói:
“Đại thống lĩnh, chúng ta phụng mệnh làm việc. Ngài... ngài đừng làm khó chúng tiểu nhân a.
“Nói hươu nói vượn.
Hô Diên Uy đột nhiên giận dữ, bảo kiếm bên hông ra khỏi vỏ, một kiếm đâm vào đối phương phát ra tiếng kêu thảm thiết, liền ngã xuống đất.
Một đám Cấm Vệ quân mang đao thương liền xuất hiện, tru sát vài tên thái giám ngay tại chỗ.
Hô Diên Uy cho bảo kiếm vào bao, chắp tay nói với Hạo Vân Đồ:
“Mạt tướng đến chậm, khiến cho bệ hạ sợ hãi rồi.
Hạo Vân Đồ không biết là mình bị ảo giác hay không, phát hiện khí thế của con rể của mình không giống với trước nữa rồi:
“Mặt đầy huyết, vì sao thế, tự thân ra trận giết địch?
Hô Diên Uy cười ha hả một cách sung sướng:
“Bệ hạ coi trọng ta. Ta không có bản lãnh đó, phía ngoài đều là một số gia tướng trong nhà chỉ huy thay. Bọn họ đang soái lĩnh Cấm Vệ quân chống đỡ quân địch tấn công. Bọn họ đi theo cha ta nam chinh bắc

chiến, trên người tuy có chút tàn tật, nhưng kinh nghiệm vẫn còn, mạnh hơn ta rất nhiều.
Hạo Vân Đồ cười ha hả:
“Ngươi thật ra thì cũng thành thật đàng hoàng một lần. Trẫm nhớ lần đầu tiên ngươi trở về từ chiến trường, thổi phồng ba hoa chích chòe đấy, khắc sâu ấn tượng a.
Hô Diên Uy nhất thời lúng túng:
“Bệ hạ, đây là đến lúc nào rồi, mau theo ta ly khai đi.
Hạo Vân Đồ nhìn độc tửu trong tay, chậm rãi nói:
“Những đầy tớ chó này mới vừa nói phụng mệnh làm việc, vì sao, ngươi không tin?
Hô Diên Uy gãi gãi râu quai nón, hai mắt xoay tròn:
“Ta là người hồ đồ, rất nhiều chuyện không làm rõ được, thường xuyên bị cha ta đánh gần chết, bệ hạ hỏi ta cũng như không.
Chính lúc này, một nữ thủ cầm bảo kiếm bay vút đến, chính là Hạo Thanh Thanh.
Được biết phải chuẩn bị rút lui, nàng chạy tới ngay lập tức, phát hiện ngay cả thủ vệ cũng không có thì kinh hãi, trực tiếp xâm nhập vào.
Nhìn thấy tình hình trong điện, lại thấy thái giám ngã chết, nhất là dải lụa trắng kia. Nàng ta lớn lên trong cung nên đoán được chuyện gì xảy ra, sợ hết hồn hết vía nói:
“Phụ hoàng, ngài không sao chứ?
“Ta không sao, được trượng phu con cứu được.
Hạo Vân Đồ nói một câu, tiếp tục nhìn chằm chằm vào Hô Diên Uy, hừ lạnh nói:
“Ta xem trong lòng ngươi rất rõ ràng, chỉ có điều không muốn nói ra. Nói đi, ngươi thống lĩnh Cấm Vệ quân, không đi chỉ huy Cấm Vệ quân ngăn cản quân địch, sao lại vừa vặn xuất hiện ở nơi này?
Hô Diên Uy cười hắc hắc một tiếng:
“Phụ thân truyền tin, muốn ta để phòng có người hại bệ hạ, nói trước mắt chỉ có ta là có thể khiến cho ba đại phái cũng kiêng kỵ, chỉ cần ta liều chết bảo vệ bệ hạ, ba đại phái cũng không dám dùng sức mạnh, trong cung không ai có thể gia hại bệ hạ. Ta không hiểu chuyện gì xảy

ra, chiếu làm theo là được. Người phía dưới phát hiện mấy cẩu vật lén lút đấy, ta nghe tin lập tức chạy đến, có chuyện như vậy sao.
Lời hắn nói là thật, nhưng cũng không thật. Chuyện con trai giết lão tử, chuyện nội bộ trong hoàng gia hắn không muốn nhiều lời, có liên quan tới gia giáo của Hô Diên gia.
Ngược lại thì Hạo Thanh Thanh đang yên lặng rơi lệ, không biết nên nói gì cho phải. Ca ca muốn giết phụ hoàng, mưu triều soán vị thì thôi đi, thân ca ca của mình không ngờ lại muốn giết cha ruột của mình.
Bản tính của nàng vốn bốc đồng, không hiểu sao gần đây trở nên bi thương thích khóc thầm một cách dễ dàng vậy.
Hô Diên Uy nói mình không hiểu chuyện gì xảy ra. Thật sự không hiểu hay là giả vờ không hiểu, Hạo Vân Đồ không cần biết, nhưng Hạo Vân Đồ thì hiểu. Tề kinh bị mất, Hô Diên Vô Hận tay giữ đội ngũ chủ lực của Tề quốc liền thành là bài sau cùng của ba đại phái.

Chương 2067: Phế đi thái tử và hoàng hậu

Chương 2067: Phế đi thái tử và hoàng hậu
Bây giờ hắn đã minh bạch vì sao Hô Diên Vô Hận lại cho con trai Hô Diên Uy tiếp thụ bổ nhiệm của Hạo Hồng, vì sao lại cho con trai Hô Diên Uy trở thành thống lĩnh Cấm Vệ quân.
Chỉ cần Hô Diên Uy nắm binh quyền trong cung và khống chế được cấm quân, đã có sự bảo hộ của Hô Diên Uy, những thị vệ, thái giám, cung nữ và những người bình thường khác trong cung không thể động được ông ta.
Còn những tu sĩ bình thường ở bên ngoài, chỉ cần Hô Diên Uy liều mạng bảo vệ, ngay cả ba đại phái cũng không dám đối kháng với Hô Diên Uy.
Hạo Vân Đồ âm thầm cảm khái. Tề quốc Thượng tướng quân không hổ là giỏi về dụng binh, trước đó bất động thanh sắc đặt hậu thủ xuống, vừa ổn định Hạo Hồng, vừa ngầm thụ quân lệnh, bảo toàn vị hoàng đế là ông ta này.
Cũng có thể tưởng tượng, Hô Diên Vô Hận vào lúc đưa ra một số quyết định là bất đắc dĩ cỡ nào, đang chật vật giữ thăng bằng với vị hoàng đế là mình này và Tề quốc như thế nào.
“Thượng tướng quân của trẫm không để cho trẫm thất vọng.
Hạo Vân Đồ hơi gật đầu, ném độc tửu trong tay ra phía sau, rơi xuống đất lạch cạch.
Hô Diên Uy chắp tay:
“Bệ hạ, ba đại phái có ý rút lui, lực lượng tu sĩ vừa rút lui, chỉ dựa vào cấm quân sẽ không thủ được hoàng cung. Tình huống khẩn cấp, xin bệ hạ đừng chần chờ nữa, mời nhanh chóng rời đi theo mạt tướng. Mạt

tướng liều chết cũng phải bắt ba đại phái đưa bệ hạ rút lui an toàn, tuyệt đối không để cho bệ hạ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào.
“Ừm.
Hạo Thanh Thanh giơ tay lên gạt lệ, liên tục gật đầu, đồng ý với ý kiến của Hô Diên Uy. Phu thê cho tới nay, đây là lần đầu tiên nàng gật đầu tán thành trượng phu không chút do dự.
Hạo Vân Đồ vung tay lên:
“Đi, đi ra nhìn một chút.
Hô Diên Uy quát lên:
“Hộ giá.
Cấm quân đi theo lập tức bày trận, bảo hộ cho Hạo Vân Đồ ở bốn phía.
Toàn thân Hạo Vân Đồ là khoan bào đại tụ áo tơ trắng, tóc dài xõa vai, sải bước đi về phía trước, hỏi rất nhiều:
“Hô Diên Uy, hiện tại tình hình giao chiến giữa Thượng tướng quân và quân Tấn như thế nào?
“Phụ thân đã hạ lệnh rút quân toàn diện rồi.
Hô Diên Uy nói cặn kẽ tình hình chiến sự ở bên ngoài.
Sau khi nghe xong Hạo Vân Đồ chợt dừng lại, từ từ ngẩng đầu nhìn trời, rù rì nói:
“Thượng tướng quân không tiếc tung binh tranh giành lương thực, không ngờ thế cục lại chuyển biến xấu đến bước này...
Hô Diên Uy hơi nóng nảy:
“Bệ hạ, đi nhanh đi, các huynh đệ cản không được bao lâu.
Hạo Vân Đồ thu hồi ánh mắt, ngắm nhìn bốn phía thành cung, chợt hít sâu một hơi, nói:
“Hô Diên Uy nghe lệnh.
Hô Diên Uy sửng sốt một chút, nhưng vẫn chắp tay nói:
“Có mạt tướng.
Hạo Vân Đồ gằn từng chữ:
“Mệnh cấm quân hậu cung nhất luật xử tử những phi tử không thể mang đi. Thi hành ngay tức khắc, trước khi quân địch công hãm đại nội, cần phải thi hành hoàn tất.
Hạo Thanh Thanh sợ hết hồn hết vía:
“Phụ hoàng.

Hạo Vân Đồ đột nhiên giơ tay lên, ngăn nàng nói thêm lời nào nữa.
Hô Diên Uy cũng có chút do dự:
“Bệ hạ, mang không đi cũng không cần thiết phải xử tử. Mặc cho các nàng tự sinh tự diệt, một số người có thể còn đường sống.
“Đường sống cái gì?
Hạo Vân Đồ quay đầu nhìn hắn:
“Ngươi phải hiểu rõ, sau khi phản quân công hãm đại nội thì những nữ nhân kia sẽ phải gánh chịu lăng nhục ra sao. Trẫm khó giữ được quốc đô, còn muốn trẫm chắp tay tặng nữ nhân của mình cho địch nhân cao hứng sung sướng hay sao? Không ai quản được, ngươi cho rằng các nàng đều là liệt phụ trinh tiết hay sao? Các nàng có thể chịu nhục chấp nhận tằng tịu mong cầu được sống, nhưng trẫm thì không.
Ánh mắt chợt lạnh lẽo:
“Còn những hoàng tử và công chúa không dẫn theo được, nhi nữ của trẫm không được rơi vào tay địch chịu nhục, cũng xử tử.
“Chuyện này...
Hô Diên Uy trố mắt líu lưỡi.
Hạo Vân Đồ trầm giọng nói:
“Ngươi muốn kháng chỉ?
“Mạt tướng không dám. Mạt tướng tuân chỉ.
Hô Diên Uy chắp tay lĩnh mệnh, tiếp đó nghiêng đầu tỏ ý với thủ hạ bên cạnh, cố làm lì đưa đầu chịu trận, cắn răng nói:
“Lập tức đi làm. Thời gian không còn kịp rồi. Không thể lo chu toàn được, xử trí như thế nào nhanh nhất thì làm.
“Vâng.
Thủ hạ lĩnh mệnh chạy như bay.
Một đám phi tử tụ tập ở bên ngoài chính cung đại điện, một đám phi tử thấp thỏm lo âu bị một loạt tu sĩ ngăn ở phía ngoài.
Những nữ nhân này không ngốc, đã phát giác được cần phải rút lui, sợ không dẫn mình đi theo, đều chạy tới đỏ mắt trông mong.
Cũng hiểu rằng phi cầm tọa kỵ rút lui có hạn, không có khả năng mọi người đều có thể bỏ chạy. Phần lớn đều phải ở lại, chỉ một số ít là có thể rút lui.

Bởi vậy, có phi tử cố ý dẫn theo nhi nữ của Hạo Vân Đồ ở bên cạnh, mưu toan mượn tình cảm và thể diện của cốt nhục Hoàng gia để trở thành một thành viên có thể chạy trốn.
Tiếng bước chân chạy ào ào, bỗng một đám cấm quân vọt tới, vây quanh những người này.
Các quý nhân bị vây, ai nấy đều kinh hoảng không dứt, không biết đây là muốn làm gì.
Người trong điện cũng bị động tĩnh bên ngoài làm cho kinh động. Ba đại phái chưởng môn, Hạo Hồng cùng các hoàng hậu bước nhanh đến cửa.
Âm thanh của Hạo Hồng quát lên:
“Chuyện gì xảy ra?
Cấm quân mang đao thương trong tay, chỉ vào đám quý nhân bị vây kia, không trả lời.
Một bên chính điện hơi có rối loạn. Đám người Hạo Hồng nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy một nhóm Hạo Vân Đồ đi tới, tóc tai bù xù, sải bước mà đến. Hô Diên Uy và Hạo Thanh Thanh đi theo hai bên.
Ba đại phái chưởng môn hơi cau mày. Hạo Hồng và hoàng hậu đại biến sắc mặt. Nhất là Hạo Hồng, chột dạ không dứt. Hiển nhiên là người hắn phái đi không đắc thủ.
Nhìn lại cấm quân dường như đã mất đi khống chế, Hạo Hồng phát khô cả miệng, trái cổ run run, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi không tên.
“Bệ hạ. Bệ hạ...
Các quý nhân vị vây liên tiếp kêu gào.
Nhìn những người này, Hạo Vân Đồ cho cấm quân dừng lại bên ngoài vòng vây, chợt cất cao giọng nói:
“Hưởng thụ tiện nghi vinh hoa phú quý, sẽ phải chịu đựng cái giá phải trả của vinh hoa phú quý. Các ngươi đi trước một bước chờ trẫm.
Hơi nghiêng đầu:
“Động thủ đi.
Hô Diên Uy âm thầm thở dài, nhưng vẫn nhẹ gật đầu với tướng lĩnh thủ hạ, tỏ ý động thủ.
Tướng lĩnh lĩnh mệnh lúc này vung tay lên:
"Giết!"

Khoảnh khắc đao thương vô tình, vây kín tiến lên ám sát. Máu tươi vung vẩy, người hoảng sợ xông tới bốn phía chung quanh cũng không chỗ trốn. Không ai nghĩ tới chuyện xấu có thể đến một cách đột ngột như thế.
“Bệ hạ, phụ hoàng...
Tiếng kêu thê lương thảm thiết không dứt bên tai, người chết kêu rên.
Hạo Vân Đồ mặt không thay đổi vẫn đứng nơi đó. Hạo Thanh Thanh cúi đầu khóc thầm, hai vai run rẩy.
Tiểu hài trong điện, hài tử có tư cách rút lui, đua nhau bị người lớn che mắt lại, xoay người nhanh chóng dẫn đi khỏi nơi này.
Chưởng môn ba đại phái kinh ngạc. Tất cả tu sĩ đưa mắt nhìn nhau. Hạo Hồng và hoàng hậu sợ hãi đến mức sắc mặt trắng bạch rồi, hai chân như nhũn ra. Nếu không có người bên ngoài giúp đỡ, thiếu chút nữa là đứng không vững a.
Khi tất cả tiếng kêu thảm thiết đã ngưng hẳn, cấm quân rút lui rời đi, tiếp tục lục soát cả tòa hoàng cung xem còn con cá nào lọt lưới hay không.
Gió tanh thổi lên tóc dài của Hạo Vân Đồ đang đạp trong vũng máu, đi lại giữa những thi thể ngã xuống đất, từng bước một đi về hướng bậc thang, đưa tay đẩy tu sĩ ra ngăn đón, từng bước một leo lên nấc thang, đi tới trước mặt mẫu tử Hạo Hồng.
Mẫu tử, cả hai người đều kinh hoàng lui về phía sau mấy bước.
Hạo Vân Đồ không nhìn Hạo Hồng, nhìn chằm chằm vào hoàng hậu:
“Sợ ư? Vương Phi của trẫm, vốn phải là hoàng hậu của Tề quốc này, chết tại nơi bọn họ ngã xuống. Loạn quân vây công, thi thể xếp chồng, máu chảy thành sông. Vương Phi của trẫm không sợ, dùng thân ngăn tên, hương tiêu ngọc vẫn, cứu được trẫm. Ngươi nhờ phước của Vương Phi trẫm, mới có thể leo lên ngôi hoàng hậu Tề quốc. Ngươi nhìn lại chính mình mà xem, xứng đáng hay không?
Trong ánh mắt tràn đầy miệt thị.
Ánh mắt miệt thị này khắc sâu đậm trong thâm tâm của hoàng hậu, khiến cho đời này bà ta không bao giờ quên được.

Chương 2068: Lâm vào tuyệt cảnh (1)

Chương 2068: Lâm vào tuyệt cảnh (1)
Hạo Vân Đồ chuyển hướng nhìn sang ba đại phái chưởng môn:
“Phía ngoài tiếng giết từng trận, cung thành sắp bị công phá, mang không đi trẫm đều xử lý, phải đi thì sớm làm đi.
Ba vị chưởng môn nhìn những thi thể dưới bậc thang, ngày hôm nay xem như đã kiến thức được vị đế vương lãnh khốc vô tình này.
Vũ Văn Yên giơ tay lên có vẻ ngỏ ý:
“Bệ hạ ngồi chung một con kỵ cùng theo ta đi, ta hộ giá cho bệ hạ.
Hạo Vân Đồ lắc đầu:
“Trẫm đi hoặc không đi, đã không có ý nghĩa. Tề quốc đến mức như thế này, trẫm khó mà tránh tội. Nếu trẫm dám ngồi thiên hạ này, thì cũng dám cùng các tướng sĩ huyết chiến đến cùng, thủ vệ thiên hạ Tề quốc.
Bỗng nhìn về phía Hạo Hồng:
“Ngươi muốn làm hoàng đế Tề quốc? Ta cho ngươi cơ hội. Nếu ta đi vậy ngươi ở lại. Nếu ngươi dám ở lại huyết chiến cùng các tướng sĩ đến phút cuối cùng, ngay lúc này trẫm sẽ truyền ngôi vị hoàng đế cho ngươi.
Bắc Huyền thở dài:
“Bệ hạ, việc đã đến nước này, ân oán giữa phụ tử không ngại tạm thời buông xuống, trước tiên đi Thượng tướng quân bên kia rồi nói sau.
Hạo Vân Đồ nhìn chằm chằm Hạo Hồng:
“Hắn dám để cho trẫm đi không? Nếu trẫm và hắn cùng đi với nhau, ý chỉ đầu tiên của trẫm chính là lệnh cho Thượng tướng quân xử tử hắn.
Hạo Hồng, trẫm cho ngươi lựa chọn, phụ tử chúng ta đi cùng nhau, hay là phụ tử ta có một người ở lại?
Nơi trái cổ của Hạo Hồng run run, sắc mặt khó coi. Tất cả mọi người đều nhìn xem phản ứng của hắn.

Thấy hắn im lặng chậm chạp, Hạo Vân Đồ thất vọng, thật sự thất vọng rồi. Hắn căn bản không có ý định ly khai, nói như vậy chỉ là muốn xem phản ứng của Hạo Hồng một chút mà thôi. Hắn muốn cho Hạo Hồng một cơ hội.
Nói trước mặt nhiều người như vậy, Hạo Hồng lại phản ứng như thế.
Hạo Vân Đồ quá mức thất vọng!
Hạo Vân Đồ không dây dưa với hắn nữa, quay sang nói với ba đại phái chưởng môn:
“Dẫn hai mẫu tử đi đi. Trẫm ở lại đây, đến lúc đó tránh khỏi làm khó cho tướng quân.
Ba vị chưởng môn đưa mắt nhìn nhau.
Hạo Vân Đồ tiếp lời:
“Trước khi chia tay, với thân phận của hoàng đế Tề quốc, trẫm ban cho ba vị chưởng môn một ý chỉ sau cùng, cũng xin thay mặt chuyển cho Thượng tướng quân.
Tam Thiên Lý nói:
“Bệ hạ cứ nói đừng ngại.
Hạo Vân Đồ:
“Ý chỉ sau cùng của trẫm, truyền ba đại phái và Thượng tướng quân phế đi thái tử và hoàng hậu ngay tức khắc, con cháu nối dòng cũng bị giáng thành tạp dịch theo quân. Tại Tề quốc, hai mẫu tử bọn họ còn thì Tề quốc vong. Hai mẫu tử không được sống tạm, xử tử.
Mẫu tử Hạo Hồng cả kinh thất sắc, hoàng hậu hô to bi thiết:
“Bệ hạ.
Vũ Văn Yên nhìn phản ứng của hai mẫu tử trong giây lát, cười khổ nói:
“Nước không thể một ngày không có vua, như vậy có phải là hơi quá… hay không?
Hạo Vân Đồ nói:
“Trẫm thấy không có hoàng tử lâm triều nào ở đây, xem ra có người còn sống. Ba đại phái và Thượng tướng quân có thể chọn một người ưu tú tôn sùng quân thượng. Bất tất câu nệ.
Ba vị chưởng môn nhìn nhau, cuối cùng thống nhất ý kiến. Bọn họ cùng chắp tay nói:
“Tuân chỉ.

Thấy ba vị không ngờ lại tuân chỉ đáp ứng, Hạo Hồng hít thở dồn dập, gương mặt lộ vẻ sầu thảm. Tại sao lại như vậy? Thật khó có thể tin. Nơi này rõ ràng là hắn đã nắm quyền, phụ hoàng đã bị đoạt quyền giam lỏng. Tại sao vừa lộ diện, trong nháy mắt thế cục đã đảo lộn?
Hắn không biết biểu hiện vừa rồi của hắn đã khiến cho ba đại phái chưởng môn chán ngấy rồi.
Nói cách khác, đùa với thủ đoạn đế vương thì hắn không phải là đối thủ của Hạo Vân Đồ. Hạo Vân Đồ và ba đại phái chu toàn đã bao nhiêu năm? Chính là muốn cho ba đại phái nhìn xem Hạo Hồng có xứng làm hoàng đế Tề quốc hay không, trong khoảnh khắc thuận lợi bức Hạo Hồng rơi vào tuyệt cảnh.
“Ngươi cứ giết ta luôn đi!
Hạo Hồng chợt quát lớn lên, không ngờ lại xông tới Hạo Vân Đồ.
“Không được vô lễ.
Vũ Văn Yên đưa tay gẩy một cái, Hạo Hồng lảo đảo lui về sau. Vũ Văn Yên lại phất tay thoáng tỏ ý, lập tức có hai gã đệ tử Thiên Hỏa giáo áp giải Hạo Hồng đi.
Hoàng hậu càng chán nản ngã ngồi trên mặt đất, nước mắt gợn sóng. Động tĩnh tấn công ở bên ngoài đã lớn dần, nhưng nhìn thấy ngoài đường phố quân phòng thủ đã có vẻ thất thủ toàn diện. Hạo Vân Đồ nghiêng tai lắng nghe, phất tay nói:
“Đi nhanh.
Ba đại phái chưởng môn nhìn nhau, cùng nhau chắp tay trước Hạo Vân Đồ.
Sự tình đến bước này, phế bỏ thái tử, bọn họ cũng không nguyện ý lại dẫn Hạo Vân Đồ đi theo.
Dẫn theo thì Hô Diên Vô Hận bên kia phải làm sao bây giờ? Hô Diên Vô Hận lại muốn tuân theo lời Hạo Vân Đồ làm hoàng đế, khiến cho ba vị này làm sao chịu nổi? Lúc trước chính ba người bọn họ muốn phế Hạo Vân Đồ, hiện tại lại khôi phục quyền thế địa vị của Hạo Vân Đồ. Đây chẳng phải cục diện náo loạn thành như vậy đều do lỗi của bọn họ? Nếu bản thân Hạo Vân Đồ nguyện ý ở lại đây, ngược lại bọn họ cũng nguyện ý biết thời biết thế, thành toàn cho Hạo Vân Đồ, vừa có thể miễn cho để cho mình khó xử.

Tam Thiên Lý nói một tiếng:
“Đi thôi.
Lại lần nữa chính mắt chứng kiến tình cảnh mẫu hậu và ca ca bị phế, Hạo Thanh Thanh yên lặng rơi lệ, chợt lên tiếng:
“Ta không đi, ta ở lại hộ giá cho phụ hoàng.
Mọi người ngẩn ra, Bùi Tam nương đang ôm hài tử còn mang tả lót ở trong điện, hiện thân nói:
“Công chúa, người không nghĩ cho mình cũng phải nghĩ cho hài tử a.
Hạo Thanh Thanh nghẹn ngào lắc đầu:
“Tam nương, giúp ta chăm sóc hài tử cho tốt, giúp ta đem con của ta và con của hai vị ca ca của Hô Diên gia đưa đến trước mặt gia gia của bọn họ.
Bùi Tam nương cuống lên:
“Công chúa, bây giờ không phải là lúc người bốc đồng.
Hạo Vân Đồ cũng trầm giọng nói:
“Thanh Thanh, có lời này của con, phụ hoàng đã thấy đủ rồi. Đi, lập tức đi ngay.
Trước thái độ của nữ nhi, hiển nhiên đối với những người bị xử tử dưới kia có chút không giống nhau. Dĩ nhiên, cũng có bởi vì nàng còn là con dâu của Hô Diên gia.
Hạo Thanh Thanh khóc rống nói:
“Làm sao con có thể đi được chứ? Để cho con trơ mắt nhìn mẫu hậu và huynh trưởng làm tạp dịch sao? Để cho con trơ mắt nhìn mẫu hậu và huynh trưởng bị xử tử sao? Để con vứt bỏ cha mình không quan tâm sao? Phụ hoàng, người nói cho con biết, con nên làm gì bây giờ?
Vẻ mặt của Hạo Vân Đồ căng thẳng, nhìn nữ nhi mình sủng ái nhất, không biết vị nữ nhi chưa bao giờ bị đả kích này gần đây có làm sao đối mặt với quá nhiều chuyện như vậy, hiện giờ sợ là có rất nhiều đau khổ rồi.
Hạo Thanh Thanh giơ tay lên lau nước mắt, quay đầu lại nhìn Hô Diên Uy:
“Ngu ngốc. Mang nữ nhi đi. Sau này nếu để cho nữ nhi bị ủy khuất gì, ta thành quỷ cũng không bỏ qua ngươi.

Luôn luôn ở bên cạnh tựa như ngốc tử, rốt cuộc Hô Diên Uy đã có phản ứng, mặt cười thảm:
“Đi? Ta đi cái rắm a. Phụ thân hạ quân lệnh với ta, lệnh cho ta bảo hộ bệ hạ cho tốt. Nếu không thể dẫn bệ hạ còn sống rời đi, thì ta cũng đừng mong sống sót trở về. Ta tưởng rằng vấn đề không lớn, nào biết các ngươi phiền toái như vậy. Mẹ nó chứ ta đã lập quân lệnh trạng trả lời cho phụ thân rồi, vỗ ngực bảo đảm đấy, quân lệnh trạng, ngươi có biết nó là cái vật gì không hả?
Tiếp đó lại quay đầu nhìn theo hướng tiếng chém giết truyền đến, gia tướng Hô Diên gia đang tắm máu chém giết, khiến hắn làm sao chạy trốn một mình được?
Mọi người đều không nói nên lời. Ba đại phái chưởng môn mặt đen lại, ai cũng có thể không dẫn đi, vị này không đi sao được. Ba con trai của Hô Diên Vô Hận có thể chỉ còn lại một người này, vứt bỏ người này mà chạy, quay đầu lại không thể đối đáp sao với Hô Diên Vô Hận.
Vũ Văn Yên lên tiếng:
“Đại thống lĩnh không nên ồn ào, chúng ta cùng đi ngay lập tức. Thượng tướng quân bên kia có nói chúng ta giúp cho ngươi.
Hô Diên Uy cười khổ:
“Vũ Văn chưởng môn, thật ra ngươi nói đơn giản, ta lập quân lệnh trạng, xem ra các ngươi có nghe nói qua quân pháp của cha ta. Tuyệt đối không làm việc thiên tư tình, thêm nữa vứt bỏ nhiều gia tướng chạy trốn như vậy, chắc chắn sẽ chém ta. Nếu không, các ngươi cũng dẫn bệ hạ đi a?

Chương 2069: Lâm vào tuyệt cảnh (2)

Chương 2069: Lâm vào tuyệt cảnh (2)
Bắc Huyền không nhận tiếp chủ đề của Hạo Vân Đồ, trầm giọng nói:
“Có chúng ta ở đây, ngươi sợ cái gì?
Bọn họ không cần biết Hô Diên Vô Hận có vận dụng quân pháp gì đối với Hô Diên Uy hay không, bọn họ muốn dẫn Hô Diên Uy về cho Hô Diên Vô Hận một công đạo, còn lại chính là chuyện của Hô Diên gia.
Hạo Vân Đồ hiểu rất rõ suy nghĩ của bọn họ, lên tiếng:
“Cho phu thê bọn họ lưu lại đi. Thượng tướng quân bên kia, ba vị chưởng môn nói là ý tứ của ta.
Mọi người nhìn lại, cũng không biết hắn nghĩ như thế nào.
Nhưng trình độ nhất định, hắn cũng biết Hô Diên Vô Hận, quân pháp trị quân nghiêm ngặt vô tình. Hô Diên Uy lưu lại có thể còn sống sót, chú nếu đến chỗ Hô Diên Vô Hận ấy, Hô Diên Vô Hận kiên quyết không có thể bỏ qua cho. Nếu là người khác, Hô Diên Vô Hận còn có thể thủ hạ lưu tình, nhưng nếu con trai mình phạm vào quân pháp thì không thể bỏ qua, định chém không thể nghi ngờ.
Cho Hô Diên Uy trở về nhận lấy cái chết, có nhục môn phong của Hô Diên gia, nói ra lời này cũng là hạ một bậc thang cho ba đại phái chưởng môn
Ba đại phái chưởng môn nhìn nhau, không phải bọn họ không cứu, là hoàng đế hạ chỉ đấy. Dị nhiên Hô Diên Vô Hận bên kia có thể khai báo.
Vũ Văn Yên hỏi một câu nữa:
“Đại thống lĩnh thật không đi?
Hô Diên Uy than thở nói:
“Ai bảo số ta khổ, sinh tại Hô Diên gia, có muốn chạy cũng không được a.
“Nếu thế thì bọn ta sẽ không miễn cưỡng.

Vũ Văn Yên nói.
Hạo Vân Đồ chợt dặn dò:
“Ba vị chưởng môn, tôn bối của thượng tướng quân cần phải hộ tống đến nơi đến chốn, không thể để cho thượng tướng quân tuyệt hậu.
Ba vị chưởng môn đều gật đầu, cũng thật sự là không thể tiêu hao thời gian nữa rồi, càng kéo dài tông môn thực lực tiêu hao càng lớn, tiếp đó nhanh chóng phất tay ra lệnh, thông tri đệ tử trong môn thu hẹp phạm vi rút lui.
Hô Diên Uy cũng nhanh chóng hạ lệnh cho Cấm Vệ quân thu quân, tập trung lực lượng chống đỡ, có thể còn chống giữ một hồi nữa.
Một đám phi cầm tọa kỵ chở người bay lên không, tu sĩ thu hẹp dưới mặt đất cũng tập kết thành đội, xông tới hướng tấn công nhanh chóng phá vây.
Vô luận là tu sĩ rời đi trên không trung, hay là tu sĩ phá vòng vây dưới mặt đất, cũng không bị trở lực nào quá lớn.
Đây cũng điều phản quân hy vọng nhìn thấy. Những tu sĩ này không đi, phản quân cũng không thể bình định Tề kinh một cách toàn diện được.
Chỉ có đám tu sĩ này đi rồi, mới có thể nhanh chóng nắm lại Tề kinh hoàn toàn.
Tu sĩ phản quân cũng không hy vọng tu sĩ thủ hộ kinh thành Tề quốc từ chết đến lết. Như vậy khiến bọn họ sẽ tổn hao rất nhiều.
Trông thấy tu sĩ giữ thành thoát đi, đều mong không được, nên không làm gì dây dưa, gần như cho đi. Nếu làm cho đối phương chó cùng rứt giậu cắn điên, ai cũng đừng sống ổn.
Phần lớn tu sĩ giữ thành rút lui như vậy, nhưng cũng không bỏ chạy toàn bộ, còn có số ít âm thầm ẩn núp, nơi này không có khả năng không lưu lại chút người làm tai mắt nào.
Sau khi tu sĩ giữ thành rút lui, Tề quân còn sót lại giao chiến đầu đường cuối ngõ lập tức không còn lực chống đỡ, chỉ có thể còn hai lựa chọn, hoặc là hàng, hoặc là bị tiễu diệt.
Không có sự hiệp trợ của tu sĩ, phản quân lại có tu sĩ hiệp trợ, cấm quân thủ vệ hoàng cung cũng không ngăn được phản quân, toàn bộ rút lui tan tác.

Toàn bộ Cấm Vệ quân rút lui đến phạm vi chính cung đại điện, đưa lưng về phía đại điện, mặt hướng quân địch.
Phản quân gào thét tràn vào trong cung như thủy triều, bao bọc vây quanh gần chính cung đại điện, khiến cho đội ngũ Cấm Vệ quân còn lại lâm vào tuyệt cảnh.
Trên bậc thang, Hô Diên Uy với bảo kiếm trong tay, nhìn chung quanh gia tướng của Hô Diên phủ thủ lui đến bên người. Từng người một thở hồng hộc máu me khắp người, rõ ràng đã trải qua một cuộc ác chiến.
Nhưng có gia tướng đã không thấy được, đoán chừng mãi mãi cũng không thấy được nữa.
Trong điện, Hạo Vân Đồ cầm kiếm ngồi trên ngai vàng hoàng đế, chăm chú nhìn phản quân ô ép ở bên ngoài đại điện.
Hạo Thanh Thanh rơi nước mắt, thỉnh thoảng gạt lệ. Nàng giơ ngọn đèn trên tay, phụng theo ý chỉ của Hạo Vân Đồ, đốt lửa bốn phía chung quanh trong điện.
Hai bên điện vốn trưng bày mấy trăm chén đèn dầu dùng để chiếu sáng, lúc này dầu thắp đều bị Hạo Thanh Thanh dùng thành vật dẫn cháy.
Rất nhanh, bốn phía trong điện lập tức dấy lên ngọn lửa phừng phừng.
Hạo Thanh Thanh ngừng châm lửa, đi tới bên cạnh phụ hoàng, ngồi bên chân phụ hoàng rồi ghé vào đùi của phụ hoàng, nhìn theo bóng lưng của Hô Diên Uy mặc chiến giáp ở bên ngoài đại môn, đột nhiên mỉm cười trong nước mắt:
“Phụ hoàng, tên thảo bao này còn rất là có mô có dạng a.
Hạo Vân Đồ đưa tay vỗ về lên đầu nàng:
“Không nghĩ tới a, cuối cùng còn có thể có một nữ nhi và con rể bồi tiếp ta, cha không có uổng phí cưng chiều đứa con gái này.
Hô Diên Uy quay đầu lại liếc nhìn trong điện, thấy hai cha con trong ánh lửa hừng hực, hai gò má căng thẳng, dứt khoát quay đầu nhìn về phía quân địch, vung kiếm chỉ tới, phẫn nộ quát:
“Cung tiến thủ chuẩn bị.
Dựa vào lan can đá tầng tầng làm yểm hộ, cung tiến thủ Cấm Vệ quân lập tức lên dây cung tên, thuẫn bài thủ hợp tăng thêm.
Một tướng trong quân phản loạn cũng quát:
“Cung tiến thủ chuẩn bị.

Cố Viễn Đạt giục ngựa đến từ phản quân phân cách ra hai bên, nhìn thấy Hô Diên Uy trên bậc thang, có chút bất ngờ. Hắn không ngờ con trai của Hô Diên Vô Hận lại không đi mà ở lại nơi này, lập tức mừng rỡ.
Nếu có thể bắt sống con trai của Hô Diên Vô Hận, về sau đối mặt trước đại quân Hô Diên Vô Hận vây tiễu, chẳng phải là có nhiều lợi thế ở trong tay?
Lúc này hắn giơ tay lên tỏ ý đại quân không được vọng động, quát lớn:
“Hô Diên Uy, có nhận ra ta không?
Hô Diên Uy bật cười ha hả:
“Ngày lễ ngày tết, Cố đại tướng quân đều tới nhà ta bái kiến, sao có thể không nhận ra? Con trai ngươi thường xuyên tìm ta, mời ta đi thanh lâu vui chơi, chỉ sợ là do ngươi thụ ý sau lưng phải không?
“Đúng rồi. Con trai ngươi vì nịnh nọt ta, thường xuyên dẫn tiểu thiếp của ngươi ra ngoài theo hầu ta. Không biết ngươi có biết chuyện ấy hay không. Dù sao tiểu thiếp nhà ngươi, từng người đều được lão tử ngủ qua. Ta đoán chừng ngươi cũng biết, chỉ có điều cố ý mở một mắt nhắm một mắt mà thôi. Loại người phản tặc như ngươi có gì mà không làm được?
Lời vừa nói ra, trong Cấm Vệ quân truyền ra tiếng cười vang.
Trong quân phản loạn không ít người đưa mắt nhìn nhau, không biết thực hư, nhưng nghi ngờ không thôi.
Hạo Thanh Thanh ngồi cạnh ngai vàng trong điện chợt trừng lớn hai mắt, đã quên khổ sở, nghe răng lão hổ lồm cồm bò dậy.
Hạo Vân Đồ đưa tay kéo tay nữ nhi lại, cười nói:
“Đừng nghe tiểu tử kia nói hươu nói vượn, đi thanh lâu không đánh, ngủ với nữ nhân của tướng lãnh bên dưới, dựa vào gia phong của Hô Diên gia, cho hắn một trăm lá gan hắn cũng không dám. Hắn đang cố ý làm nhục đối phương, đừng xem đó là thật.
Câu nói nửa thật nửa giả khiến cho sắc mặt của Cố Viễn Đạt tối sầm, phát hiện vị này quả nhiên là một người khó tin cậy nhất ở Hô Diên gia. Nếu là những người khác của Hô Diên gia không thể nào nói ra những lời khốn nạn ấy, hắn giơ tay lên chỉ tới:
“Hô Diên Uy, chỉ cần ngươi thúc thủ chịu trói, ta tha cho ngươi khỏi chết.
Hô Diên Uy lớn tiếng nói:

“Ngươi tha ta có ích lợi gì. Ta biết ngươi đang suy nghĩ gì, muốn bắt ta làm con tin đúng không? Cha ta là hạng người gì ngươi phải rõ ràng, bắt ta làm con tin sẽ không có bất cứ tác dụng gì. Cố Viễn Đạt, ta hỏi ngươi ta có tội gì. Ngươi làm người tốt không làm, lại muốn làm phản tặc. Đại quân của cha ta cuốn tới, ngươi chạy được sao?
Trong lòng Cố Viễn Đạt hơi trầm xuống, ngẫm lại làm người như Hô Diên Vô Hận, đối mặt trước chuyện bắt con trai của hắn làm con tin dường như không có tác dụng gì.
Hô Diên Uy ở đối diện vừa vung kiếm vừa quát:
“Bắn tên!
Nơi này không có tu sĩ trợ trận, hắn chỉ có thể ra tay trước nhằm chiếm lấy ưu thế. Nếu không tu sĩ đối phương sẽ vọt tới, bên này không ngăn được. Như vậy ít nhiều còn có thể chiếm được chút lợi ích.

Chương 2070: Ta thật khó xử a!

Chương 2070: Ta thật khó xử a!
Dây cung bắn liên hồi như pháo đột nhiên vang lên, tên lao đi như mưa. Đội ngũ phản quân nhanh chóng giơ khiên chống đỡ. Một đám quân sĩ cũng nhanh chóng giơ đại mộc xếp hàng che cản trước người Cố Viễn Đạt.
Cố Viễn Đạt nghiêm mặt, trầm giọng nói:
“Tấn công!
“Bắn tên!
Phản quân bên này vừa ra lệnh một tiếng, toàn bộ cung tiến thủ đánh trả. Hai bên không ngừng có người chết, nhưng cung tiến thủ của phản quân có quy mô không thể so sánh cùng mấy ngàn Cấm Vệ quân còn sót lại giờ này, kết quả có thể tưởng tượng được.
Trên không trung đại điện đã dâng lên khói đặc cuồn cuộn, lên đến tận trời.
Trong điện, bốn vách tường và trên nóc nhà lửa đã cháy hừng hực. Hạo Vân Đồ ngồi ngay ngắn trong hỏa động, nói:
“Thanh Thanh, từ khi con xuất giá chưa được nhìn thấy con khiêu vũ a. Hãy múa đi, múa để trợ uy cho các tướng sĩ.
“Vâng.
Hạo Thanh Thanh chậm rãi đi xuống bậc thang, đi tới chính giữa đại điện thỉnh thoảng có hỏa tinh bay qua, chợt thư giãn thân thủ làm thế ném tay áo, cương nhu tịnh tể thướt tha dáng múa lên.
Dáng người hậu sản không lâu nên có vẻ hơi nở nang một chút, đứng múa một mình.
Nhưng có người nào xem nàng múa? Các tướng sĩ đều đang liều mạng ở bên ngoài, không ai có lòng thanh thản nhìn vào bên trong.

Thật ra ánh lửa càng trở nên hừng hực, dáng múa của Hạo Thanh Thanh càng trở nên chiếu rọi sáng rỡ động lòng người.
Tên của Cấm Vệ quân có hạn, tên bên trong ống hết rất nhanh, chỉ có thể bị động trốn ở phía sau lan can.
Thấy đối phương không còn tên để bắn nữa, một tướng bên phản quân vung kiếm quát:
“Tiến lên!
Một đám tu sĩ dẫn đầu lao vút tới trước, đại quân phía sau kêu giết xung phong, phủ tới như thủy triều.
Cấm Vệ quân nấp phía sau lan can lao ra chặn lại, lại bị tu sĩ phóng ngã như cắt dưa hấu thái rau vậy.
Hô Diên Uy rút kiếm trong tay nhìn mà hai mắt muốn nứt ra, không ngăn được, không có biện pháp cản trở a, trơ mắt nhìn thủ hạ chịu chết oan uổng. Tấm lòng ấy người ngoài không thể nào hiểu được.
Nghe tiếng kêu thảm thiết bên ngoài điện, thấy Hô Diên Uy cầm khiên đứng lên đẩy cửa ra. Hạo Thanh Thanh rơi nước mắt như mưa, dáng múa xoay tròn càng nhanh hơn nữa.
Mắt thấy một tu sĩ nghiêng người đánh tới mình, Hô Diên Uy hai tay cầm kiếm sẵn sàng.
Thời khắc hắn đang muốn liều mạng, không chú ý tới tu sĩ bên cạnh Cố Viễn Đạt đột nhiên ngẩng đầu nhìn về không trung.
Trên không trung có người giá phi cầm tọa kỵ bay tới, giao thủ cùng tu sĩ phản quân tuần tra trên không trung. Chỉ thấy một người từ trên trời giáng xuống.
Quàn...g! Mái hiên bị chọc thủng. Một bóng người chợt đánh một đường đao quang. Máu tươi văng khắp nơi, không ngờ một đao xông tới chém chết tươi tu sĩ đánh tới Hô Diên Uy.
Người đến rơi xuống đất cực mạnh. “Cạch”, tiếng đá trên mặt đất vỡ vụn từng phiến.
Hô Diên Uy giơ tay tạp vật che rơi xuống, phát hiện bóng người cao lớn ngăn cản trước người có thân ảnh rất cao lớn, tóc rất ngắn.
Người đến quay đầu lại, nhìn chằm chằm Hô Diên Uy và nói:
“Ngươi không sao chứ?
Hô Diên Uy sững sờ, ngay sau đó mừng rỡ:

“Sao ngươi lại tới đây?
Người tới không ai khác, chính là Viên Cương. Hắn muốn đi cùng viện binh quân Tần chạy đến để giải vây đấy, ai ngờ viện binh đột nhiên được thám tử truyền tin rằng kinh thành đã bị công phá.
Viên Cương sốt ruột, biết rằng với lực một mình đến kinh thành không phát huy được tác dụng bao nhiêu, nhưng hắn vẫn cố làm lì đưa đầu chịu trận, khống chế phi cầm tọa kỵ, lẻ loi một mình khẩn cấp bay đến đây. Viện quân cũng khuyên hắn không nên, thế nhưng không ngăn được hắn.
Vừa đến không trung kinh thành, nhìn thấy cung thành khói đen dâng lên cuồn cuộn, lập tức lao đến.
Hắn chỉ thấy nơi này đang bị vây công cuối cùng, liền tới tra xét nơi này, không ngờ vừa vặn đụng phải Hô Diên Uy, lại tối hậu quan đầu cứu được một mạng cho Hô Diên Uy. Nếu không chỉ bằng chút võ lực như Hô Diên Uy, đối mặt với tu sĩ này quả thật là chết chắc rồi.
“Tới cứu ngươi đấy.
Viên Cương đáp ngắn gọn, lại thấy có tu sĩ vọt tới, đao sắc trong tay chém liên tục, bổ tan từng đạo kiếm khí ác liệt đánh tới, đợi đối phương áp sát thân người, lại là một đao như thác nước đột ngột chém ra điên cuồng.
“Ahhhhh...
Có tiếng hét thảm vang dội. Người tới lại bị một đao của hắn bổ đôi ngã xuống.
“Đây là người nào?
Linh Hư phủ chưởng môn Thường Lâm Tiên cả kinh thất sắc lên tiếng hỏi.Trước đó một đệ tử bị chém còn nói nghe được, mới vừa phóng đi là một vị đệ tử Kim Đan bậc cao của Linh Hư phủ, không ngờ lại bị đối phương một đao chém mất, không khỏi có chút khó tin.
Càng làm cho hắn giật mình đó là, pháp nhãn không ngờ lại không nhìn thấu đối phương có sử dụng pháp lực.
Một đao kia chứa lực chấn nhiếp quá lớn, vốn có tu sĩ muốn xông tới, thấy thế lại sợ tới mức không dám tùy tiện đến gần rồi.
Hô Diên Uy cũng rất hưng phấn, nghe nói là tới cứu mình, thêm nữa thấy vị này giết tu sĩ một cách dễ dàng giống như cắt dưa hấu thái rau

vậy, càng thêm hưng phấn không thôi:
“Huynh đệ, ta biết ngay ta không nhìn lầm người. Đúng rồi, nghe nói ngươi trở thành Ma giáo Thánh tử, không biết dẫn theo bao nhiêu tu sĩ đến đây vậy?
Viên Cương bảo vệ hắn, cảnh giác trả lời:
“Không dẫn theo người, Ma giáo không dính vào chuyện này. Ta chỉ đi có một mình.
“Cái gì?
Hô Diên Uy không nói nên lời. Hắn còn trông cậy vị này dẫn theo người đến trợ giúp cho người của mình ở bên này phá vây đó mà, chỉ có một mình, đối mặt với thiên quân vạn mã làm được cái khỉ khô gì chứ!
Viên Cương cảnh giác bốn phía, trầm giọng nói:
“Nơi này không nên ở lâu, theo sát ta. Ta dẫn mang ngươi phá vây rời khỏi đây.
“Lão bà ta và hoàng đế nhạc phụ vẫn còn ở bên trong. Ngươi có thể dẫn cả ba người chúng ta phá vây được không?
Hô Diên Uy đỏ mắt trông mong hỏi, hy vọng.
Viên Cương nhanh chóng nhìn lại, lúc này mới phát hiện qua hỏa quang rừng rực trong đại điện còn có người. Dĩ nhiên là hắn nhận ra Hạo Thanh Thanh, lúc này đang bay múa trong lửa nóng, xinh đẹp lạ thường. Hôm nay hắn mới biết nữ nhân này biết khiêu vũ, không ngờ lại múa đẹp mắt đến vậy.
Hắn có thể nhìn thấy lệ quang trong đôi mắt của Hạo Thanh Thanh. Nháy mắt trong đầu chợt lóe lên một hình ảnh, nữ nhân kia rất kiêu ngạo, ngẩng đầu nhìn hắn nói: "Viên Cương, ta thích ngươi!"
Hạo Thanh Thanh cũng nhận ra hắn. Trong đầu cũng hiện lên một hình ảnh cũng tương tự như vậy. Trong đôi mắt đẫm lệ mang theo nụ cười mấy phần bi thương.
Nàng không nghĩ còn có thế gặp lại nam nhân này. Tại thời điểm nguy hiểm như vậy còn có người nguyện ý đứng ra.
Năm đó dường như mình rất thích nam nhân này đấy. Giữa đêm trằn trọc không yên giấc, lén lút vụng trộm tưởng nhớ hắn ta khó có thể ngủ được. Ngẫm lại năm đó thổ lộ ngô nghê, nhìn lại hắn hiện tại, chỉ có thể nói bản thân mình năm đó lấy hết dũng khí thổ lộ không lầm người. Bản

thân mình cũng không nhìn lầm người.
Trong chớp nhoáng này, trước đó tâm lý nàng bị khốn nhiễu bởi thời kỳ hậu sản, đột nhiên nước mắt như mưa cười rạng rỡ, phát hiện cuộc sống cũng không u ám đến vậy, vẫn có sắc thái rực rỡ và tươi đẹp. Điệu múa trong hỏa tinh càng trở nên lãng mạn rồi.
Đối với một số người mà nói, hành vi của Viên Cương là ngu xuẩn. Nhưng đối với những người được hắn trợ giúp chính là có thể cảm nhận được hào quang và tốt đẹp của lòng người.
Hạo Vân Đồ ngồi nghiêm trên ngôi vị hoàng đế cũng nhìn thấy Viên Cương. Hắn không nhận ra, không hề biết người đột nhiên chạy tới đây là ai, nhưng nhận ra mình đang được hỗ trợ, nhận ra có quen biết với Hô Diên Uy.
Viên Cương quét mắt một vòng qua hai người trong điện, cảm thấy tình hình nghiêm trọng. Dựa vào một mình hắn, muốn đưa ba người phá vây từ trong thiên quân vạn mã là hoàn toàn không có khả năng. Thêm nữa trong quân phản loạn còn nhiều tu sĩ như vậy, đừng nói là đưa ba người đi, ngay cả đưa một người đối mặt trước sự vây công bốn phương tám hướng, chưa chắc hắn đã có thể chu toàn.
Lời nói khó nghe đấy, chính một mình hắn chưa chắc có thể phá vây ra ngoài, biết nguy hiểm còn xông vào, chỉ dựa vào huyết dũng một lời không thẹn với lòng!

Chương 2071: Một vị tiểu binh (1)

Chương 2071: Một vị tiểu binh (1)
Nhưng hắn có thể làm sao? Đừng nói tới hoàng đế Tề quốc, hắn cũng không thể bảo Hô Diên Uy vứt bỏ lão bà đi?
“Giết!
Một đám phản quân gào thét vọt tới, đao thương cùng triển khai lao lên vây công.
Viên Cương bỗng nhiên quay đầu vung tay, ném Hô Diên Uy lảo đảo lui ra sau đụng vào tường, đao quang trong tay chém soàn soạt liên tục.
Trong những tiếng kêu thảm liên miên, đao thương từ bốn phương tám hướng trên thân hắn, không ngờ lại không thể đâm vào thân thể hắn.
Viên Cương cầm trường đao, xoay người chém một cái. Máu tươi văng khắp nơi. Một đám phản quân ngã xuống chung quanh trông giống như chém dưa thái rau vậy.
Cấm Vệ quân bị tiêu diệt gần hết, phản quân không ngừng vọt tới như thủy triều. Viên Cương bảo hộ ở trước đại điện, cuồng đao chém lung tung tiến tới gần người chết!
Hô Diên Uy ở bên cạnh cũng vung kiếm chém giết lung tung, cũng đánh ngã mấy người, xem ra vẫn có chút công phu.
Một đám phản quân cuối cùng bị giết không còn dám tiến lên nữa, Viên Cương vung đao quang trông như một huyết nhân vậy, phản quân hoảng hốt sợ tới mức leo lên nấc thang xong rồi thối lui xuống.
Phía dưới bậc thang, một đám cung tiến thủ xông lên trước. Một tiếng “Bắn tên” vừa hô, tên lao tới bao trùm như mưa.
Viên Cương liên tục huy đao quang trong tay, chỉ che nơi yếu hại ở mắt. Tên bắn trên người hắn đua nhau rơi xuống. Đột nhiên hắn nhận ra có điều gì đó không ổn, chợt quay đầu lại, phát hiện Hô Diên Uy miệng mũi đầy huyết, đã bị bắn ngã xuống như một con nhím vậy.

Hắn hợp lực chắn trước người Hô Diên Uy, trong lúc rối loạn không còn bận tâm đến cung tiến thủ đang phóng tên đánh lén ở hai cánh trái phải. Đây là tình huống loạn quân vây công thường xuyên xuất hiện. Công kích là vô khổng bất nhập, khiến người ta khó mà phòng bị.
Trước tình huống như thế nếu người còn không đi mau, chính là muốn chết. Nhưng mà đối mặt với ba người, nhất thời Viên Cương không nghĩ ra được biện pháp nào tốt.
Viên Cương xoay người đánh tới, đưa lưng về phía mưa tên bay đến tán loạn, nhằm cản trở cho Hô Diên Uy đã ngã xuống đất. Vừa nhìn thương thế của Hô Diên Uy, thấy rõ hắn không thể sống sót được rồi.
Hạo Thanh Thanh khiêu vũ trong điện, nhìn thấy trượng phu ngã xuống, hai mắt ướt đẫm, khóc sướt mướt.
Trong miệng Hô Diên Uy đầy huyết, cười thảm, dồn dập thở dốc:
“Đau quá! Đau đớn... Đau chết ta rồi! Huynh đệ, ta không muốn kết cục này, cũng không muốn nổi trội gì hơn. Nhưng chung quy cha ta cứ trừng trị ta bằng gia pháp, bức ta tiến tới. Tướng quân khó tránh khỏi vong trước trận. Ta từ nhỏ đã biết được, nhưng không trốn mất, nhưng nằm mơ cũng không nghĩ tới có một ngày sẽ trở thành thống lĩnh Cấm Vệ quân Tề quốc. Đây gọi là cái chuyện quái quỷ gì.
Giơ tay lên gắng sức nắm lấy vạt áo của Viên Cương, không ngờ lại rơi lệ:
“Mẹ nó chứ! Ta không muốn làm anh hùng. Ta cũng sợ a! Ta có cơ hội chạy, nhưng đại ca của ta và nhị ca là anh hùng. Nếu ta chạy thoát, sợ có hại thanh danh dùng mạng đổi lấy của bọn họ. Ai không muốn sống chứ, nhưng ta muốn chạy lại không dám chạy. Ta thật là khó xử a!
Hạo Thanh Thanh trong điện chợt khóc lớn:
“Ngu ngốc, kiếp sau thiếp vẫn gả cho chàng.
“Đừng! Cưới nàng ta khổ tám đời. Kiếp sau có xa mấy ta cũng tránh né nàng thật xa...
Âm thanh Hô Diên Uy yếu dần, cánh tay cầm vạt áo của Viên Cương có thế buông lỏng, bỗng ra sức lắc lắc, miệng đầy huyết, cứng cổ nói:
“Bản thân hoàng đế muốn chết, ta lấy cái mạng ở cùng hắn, Hô Diên gia ta xứng đáng với hắn, có thể không quản, cứu... mẹ của hài tử... Mang lão bà ta đi...

Sau đó đầu nghẹo sang một bên, không một tiếng động nữa.
Tên công kích dày đặc như thế, người đó vẫn nguyên vẹn. Tu sĩ ở bên ngoài ai nấy đều kinh ngạc, người này là người nào?
Viên Cương đỏ cả vành mắt chợt ngẩng đầu, nhìn Hạo Thanh Thanh đang bay múa trong tiếng khóc và hỏa tinh tung bay, chợt đứng dậy xông vào.
Đúng lúc đó, một cây xà ngang to lớn cháy đỏ rừng rực chợt nện xuống, một đao bổ văng ra, nhưng lại không kịp cứu rồi.
Tên liên miên, nóc nhà dường như không chịu nổi gánh nặng rồi, vào giờ khắc này khẽ sập là sập toàn bộ, toàn bộ sụp đổ ầm ầm, cùng nhau chôn vùi người nước mắt thê lương đang múa trong điện và người ngồi trên ngai vàng chung một chỗ rồi.
Cả tòa cung điện sụp đổ. Tên bắn cũng ngừng.
Phản quân nhìn đại điện cháy phừng phừng, bụi mù chợt lắng lại trong giây lát, có thể nhìn được đao quang phản xạ hỏa quang, một bóng người cầm đao lẳng lặng đứng trước biển lửa hừng hực.
Hỏa tinh bay múa, không nhìn thấy được gì cả, chỉ có hỏa quang chói mắt chất đống như núi tạp vật tản ra ánh lửa chói mắt.
Sức nóng của lửa rất cao, đứng trước biển lửa có cảm giác không khác gì so với đặt người nướng trên lửa nóng.
Thịt da nướng trên lửa nóng khiến đau nhức, quần áo và lông tóc bắt đầu cuốn cháy. Viên Cương vẫn yên lặng. Hắn đã không thể hoàn thành phó thác của Hô Diên Uy lúc lâm chung rồi.
Đã có cảm giác y phục mang trên người hàng trăm hàng ngàn vết thủng, rách rưới, bị tên bắn thủng không biết bao nhiêu lổ.
Sau một lúc lâu, Viên Cương mới yên lặng xoay người, xoay người quay lại bên cạnh thi thể của Hô Diên Uy, nhìn chằm chằm trong giây lát, đao trong tay chợt “vù” một tiếng, xuyên thạch cắm xuống, cắm trên mặt đất.
Hắn ngồi xổm trên mặt đất, nhổ tên trên người Hô Diên Uy xong, ôm ngang lấy thi thể rồi xoay người, lại đi về phía biển lửa.
Phản quân ở bên ngoài còn có tu sĩ, đều lẳng lặng nhìn tình cảnh này.
Bọn họ không rõ người này muốn làm gì.
Hoàng cung đã công hãm rồi, lực lượng thủ vệ sau cùng trong cung cũng bị bọn họ tiêu diệt, bọn họ đã không chút hoang mang rồi.

Viên Cương ngừng trước biển lửa, đưa mắt nhìn gương mặt râu quai nón nhuốm máu, đột nhiên ném ra song chưởng, ném thi thể của Hô Diên Uy vào trong biển lửa.
Giao chiến bên này có chuyện đốt thây thị uy, hắn không muốn thi thể của Hô Diên Uy bị người lợi dụng làm nhục, vì thế mới ném vào lửa đỏ, xem như là một lựa chọn để cho hắn và Hạo Thanh Thanh đoàn tụ.
Không nhìn cảnh thi thể bị diệt trong lửa than, Viên Cương xoay người quay về, đi tới trước chỗ cắm đao. Hắn thuận tay cầm lấy chuôi đao, rút đao vào trong tay rồi đi tới trước, đứng trước nấc thang sát làn ranh, ánh mắt quét về phía phản quân.
Linh Hư phủ chưởng môn Thường Lâm Tiên chợt quát:
“Rốt cuộc các hạ là ai? Hãy xưng tên đi.
Viên Cương không trả lời, ánh mắt tập trung vào tướng lãnh dưới đại kỳ chữ “Cố”, tập trung chú ý vào Cố Viễn Đạt, thoáng nhảy lên rồi phóng tới trước.
Dĩ nhiên là phản quân và tu sĩ hỗn tạp tụ tập ở đó không thể ngồi nhìn, bất đắc dĩ không thể không ngăn trở.
“Ahhh...
Tiếng kêu thảm thiết vang lên, huyết nhục văng tung tóe. Viên Cương cầm một đoàn đao quang một mạch liều chết, lao tới đám người chém như sóng tràn, không ai cản nổi.
Mắt thấy Viên Cương vọt tới, một đám người dưới đại kỳ chủ soái lập tức nhìn ra Cố Viễn Đạt là hướng mà Viên Cương đang vọt tới.
Quả nhiên, Viên Cương tới gần rồi đột nhiên bắn lên, đứng lơ lửng trên không vung đao đánh tới soái kỳ.
Ba đại phái chưởng môn Nguyên Vệ quốc lập tức phản ứng, bắt lấy Cố Viễn Đạt từ trên lưng ngựa bay lên trời, một mạch bay về sau.
Viên Cương không có bản lĩnh bay tới bay lui trên không trung, vẫn hạ xuống vị trí đã định, Người vừa hạ xuống, lập tức đánh nhau cùng một đám tu sĩ.
Một đám tu sĩ đã chứng kiến lực công kích hung mãnh của hắn, vì thế không đối cứng cùng hắn mà lựa chọn triền đấu.
Nhưng ba đại phái chưởng môn Nguyên Vệ quốc bảo vệ Cố Viễn Đạt đã hạ xuống cổng thành ở phía sau nội thành.

Viên Cương không quan tâm, đang dây dưa cứng rắn liền xông ra ngoài, lại giết tới hướng cổng thành, khi tới gần cứ như là pháo bắn, lại lao tới cổng thành.
Người khác còn chưa tới, mấy người bảo vệ Cố Viễn Đạt đã trước một bước, phóng lên cao. Phi cầm tuần tra không trung cỡ lớn được triệu tập đến, đón lấy mấy người rồi bay lên không.
Rơi vào tình cảnh ấy, Viên Cương đứng trên thành lầu, ngửa đầu nhìn Cố Viễn Đạt trên không trung, trong lòng tràn đầy đau buồn và phẫn nộ. Hắn không có chỗ phát tiết, đành quơ đao chỉ lên, rống giận:
“Cố Viễn Đạt.

Chương 2072: Một vị tiểu binh (2)

Chương 2072: Một vị tiểu binh (2)
Trong nháy mắt, dường như phi cầm tuần tra không trung lâm vào trạng thái mất khống chế, bắt đầu bay loạn, người khống chế khẩn cấp lắc chỉ linh ổn định.
Mà lúc này, một đám lão đầu đã rơi vù vù trên cổng thành, vây quanh Viên Cương. Có người còn đem theo xích sắt, chính là Thái Thượng trưởng lão của ba đại phái Nguyên Vệ quốc.
Nhận thấy Viên Cương rất khó dây dưa, cho nên nhóm lão già này đã tự mình ra tay.
Viên Cương lập tức huơ đao bốn phía, quay người là một đao, bổ tan vỡ một đạo chưởng cương. Hắn lại một mình xông tới, đối phương nhanh chóng lui ra sau.
Mấy sợi xích sắt bay bay lao tới vù vù. Viên Cương uốn người vung đao chém xích, đánh loảng xoảng vang dội, tia lửa bắn ra bốn phía.
Nhưng đối mặt với triền đấu vây công, đối phương lại không dùng lực đối địch với hắn, khiến cho hắn không theo kịp chung quanh, rất nhanh cả người đã mất đi thăng bằng, ngã lật xuống đất.
Một người thi pháp khống chế xích sắt quấn lấy hai chân của Viên Cương, chợt phát lực lật ngược hắn lên, nhanh chóng kéo ra sau.
Viên Cương chợt xoay người, điên cuồng đánh ra một đao. Ầm… xích sắt đứt lìa.
Nhưng hành động hấp tấp tự cứu mình của hắn lại mang đến cho đối thủ cơ hội thừa dịp, gần như đồng thời, hai cổ tay của hắn bị một đạo xích sắt quấn lấy.
Hai lão đầu mỗi người lập tức lôi một sợi dây xích, kéo hai tay của Viên Cương ra.

Viên Cương thuận thế từ dưới đất nhảy lên, dùng sức lôi hai tay trở về, lập tức kéo cho hai chân của hai lão thi pháp điên cuồng cày xới ầm ầm kéo trở lại.
Hai bên phải trái lập tức lại các hai tên Thái Thượng trưởng lão của ba phái hỗ trợ trợ lực kéo xích sắt lại, bấy giờ mới dần dần kéo hai tay của Viên Cương ra.
Một lão giả phát lực kéo, kinh ngạc hô lên:
“Man lực người này thật lớn a!
Không muốn kinh hãi cũng khó khăn. Đám lão già này có người nào mà không phải là tu vi Kim Đan đỉnh cao. Hai người thi pháp so tài không ngờ lại không bằng man lực của một người, cần phải hai, ba người mới có thể chế trụ được người này. Do đó có thể thấy người này khí lực khoa trương bao nhiêu.
Khó trách a! Khó trách trước đó đối phương có thể chém một vị Kim đan tu sĩ bằng một đao hết sức dễ dàng.
“Lão phu xem da thịt ngươi dày bao nhiêu.
Một lão đầu quát lạnh bay lên không, lơ lửng trên không với một đạo kiếm quang như thác nước, toàn lực một kiếm, gào thét chém vào đầu của Viên Cương.
Bị lực chi phối cố định, Viên Cương không thể tránh thoát:
“Ahhhh…
Một tiếng hét lên khẩn cấp, gân xanh trên người nổi lên, dùng hết tất cả lực đạo đột nhiên uốn người vùng lên.
Sáu người kéo túm hai bên càng bị dao động.
Ra sức nghiêng người tránh né kiếm quang của Viên Cương rơi xuống như thác nước, tránh khỏi chỗ yếu hại, nhưng hai tay kéo túm thật khó có thể tránh khỏi.
Một cánh tay đầy máu tươi đi tới, kiếm quang chém thẳng xuống, cánh tay thứ nhất đứt lìa, cánh tay cụt cầm đao bị một xích sắt kéo túm lôi bay ra ngoài.
“Ahhhh...
Viên Cương kêu rên một tiếng đau khổ, điên cuồng đá ra, một đá vào lão đầu đã chặt đứt cánh tay của hắn, khiến cho lão đầu phốc huyết bay ngược ra sau.

Viên Cương cũng thừa cơ đột ngột đánh tới một bên, thừa dịp thoát ly khỏi khống chế của bên kia, người pháo bắn đi, dùng thân điên cuồng đánh tới ba người đang kéo ở một đầu khác.
Ba người kéo xích sắt đồng thời bay lên không, lướt qua đánh tới từ đỉnh đầu Viên Cương. Ba người rơi xuống đất đồng thời thi pháp điên cuồng, lần nữa kéo ngã Viên Cương vừa rơi xuống đất chưa ổn. Vù… tiếng xích sắt vang lên, ba người lôi cánh tay cụt đi bỏ tay cụt, lắc mình len qua, lần nữa quăng ra xích sắt quấn lấy hai chân của Viên Cương.
Một bên lôi tay, một bên lôi chân, tiếp tục kéo Viên Cương lại, hơn nữa còn lôi ngang Viên Cương cách mặt đất.
Máu đang chảy ồ ạt trên bả vai bên cánh tay cụt của Viên Cương.
Lão đầu lúc trước sắc huyết bay đi lại bay trở về, lên tiếng quát chói tai: “Ta xem ngươi còn đường nào trốn tránh.
Lần nữa vồ trượt chém xuống một kiếm, kiếm quang gào thét lao xuống như mưa, chém thẳng vào bên hông của Viên Cương, rõ ràng muốn chém vào hông của hắn.
Chính lúc này, một đạo Mị Ảnh lắc mạnh . Mọi người chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, lão đầu bổ kiếm .... ầm…. một tiếng bay ra ngoài, người bay ra như sao rơi. Một tiếng ầm… vang, đụng xuyên tiến vào trong cổng thành.
Cả đám người kinh hãi, chưởng môn ba phái nhìn chằm chằm trên không trung cũng giật mình, sửng sốt không rõ từ đâu lại toát ra người này.
Người tới giống như một vị tiểu binh trong phản quân, dưới mũ giáp là một tấm vải che mặt, xuất thủ rất nhanh, kéo sợi xích sắt run lên một chặp. Xích sắt quấn lấy cổ tay Viên Cương liền tự động giải văng ra rồi. Tiểu binh bắt lấy đai lưng Viên Cương, sau đó xách người hắn lên, xông tới ba người kéo ở một đầu khác.
Tiểu binh không đánh ba người mà đột nhiên nhấc Viên Cương bay lên không, bay lên đá dẫm nát xích sắt, mũi chân điểm một chút, xích sắt quấn ở hai chân Viên Cương lại lần nữa tự động giải văng ra.
Tiểu binh mang Viên Cương phi thân đi, rơi xuống thành lâu, lên xuống mấy lần thì đã đi xa rồi. Tu sĩ gần đó vọt tới ngăn chặn đều bị đánh bay bốn phía, không ai cản nổi.

Trên cổng thành, Thái Thượng trưởng lão ba phái đưa mắt nhìn, kinh nghi bất định, cũng không ngơ ngác nhìn nhau. Đại hán tóc ngắn này rất cổ quái, ai ngờ lại toát ra một cao thủ cổ quái như thế chứ. Cao thủ có thể cứu người thoát đi từ trong tay bọn họ một cách dễ dàng. Thực lực thế này nói là sâu không lường được cũng không phải là quá đáng.
“Truy đuổi không?
Có người ngẩng đầu nhìn phi cầm tọa kỵ truy đuổi trên không trung, lên tiếng.
Lão giả bên cạnh trả lời:
“Dựa vào thực lực của đối phương, chúng ta đuổi theo có ngăn được không?
“Khụ khụ...
Có tiếng khóc truyền ra từ căn phòng bên trong thành lâu, kèm theo tiếng ho khan.
Lập tức có người lắc mình đi tra xét, chỉ thấy Thái Thượng trưởng lão đồng môn đang gắng gượng vịn vào tường, muốn đứng lên lại té ngã, thỉnh thoảng miệng còn ho ra máu.
Lúc này tiến lên nâng đỡ:
“Sư huynh, huynh ra sao rồi?
Người ho ra máu nhìn thấy rõ người tới, lại gắng sức lắc lắc cái đầu đến choáng váng, thở dốc nói:
“Người tới có thực lực mà chúng ta không thể ngăn a. Mau bỏ đi!
Hắn đã trúng một cú đánh, không mò ra sâu cạn của đối phương, nhưng cũng biết mức độ nặng nhẹ.
Người nâng đỡ nói:
“Sư huynh không cần lo lắng, đối phương đã đi rồi.
..
Bên trong tiểu viện, Hạo Chân ngẩng đầu nhìn theo hướng cột khói dâng lên, rù rì nói:
“Là hướng hoàng cung. Hoàng cung bị phản quân công hãm...
Thiệu Liễu Nhi đi tới bên cạnh hắn, biết hắn lo lắng cái gì, vì thế an ủi:
“Vương gia không cần lo lắng. Ba đại phái đã dẫn nhóm người bệ hạ rút lui rồi.
Hạo Chân khẽ lắc đầu:

“Còn rất nhiều người vẫn không đi được.
Thiệu Liễu Nhi có thể hiểu được, tu sĩ thủ hộ kinh thành không thể dẫn theo tất cả mọi người. Một số phi tử trong cung rơi vào tay phản quân, kết quả có thể tưởng tượng được.
Quách Mạn đã trở lại, từ bên ngoài trở về, gật đầu mỉm cười với hai người.
Hạo Chân xoay người gọi lại:
“Quách nàng nương, tình hình chiến đấu trong thành như thế nào?
Quách Mạn dừng bước, thở dài đáp:
“Chiến sự đã kết thúc. Phản quân đã chiếm lĩnh toàn bộ kinh thành, đang càn quét linh tinh còn lại sau cùng.
Dứt lời liền rời đi, không nói thêm điều gì nữa, sợ nói ra càng làm cho vị này khó chịu.
Hạo Chân lại nhìn theo hướng cột khói dâng lên, thất vọng mất mát:
“Tại sao có thể như vậy? Tề quốc lớn như thế, trong nháy mắt làm sao lại trở thành như vậy.
Chốc lát sau, Quỷ Y đi ra, dẫn theo hai vị đệ tử Vô Tâm và Vô Tướng.
Bên này phái Quách Mạn đi liên lạc người của Thiên Hạ Tiền Trang tại Tề kinh. Chiến sự có đánh như thế nào đi nữa, cũng không ai dám động tới Thiên Hạ Tiền Trang.
Quách Mạn tìm được người của tiền trang trong Đại Nguyên Thánh Địa, âm thầm cáo tri Quỷ Y tới làm việc phụng theo pháp chỉ của Nguyên Sắc Thánh Tôn, cho hợp liên lạc với phản quân bên kia.
Đây cũng là thông báo của Nguyên Sắc bên kia, đi lại các nơi, thời điểm cần trợ giúp trực tiếp tìm người của tiền trang. Dù sao tiền trang đều có tại thiên hạ các thành..

Chương 2073: Lại thấy Tam Hống đao

Chương 2073: Lại thấy Tam Hống đao
Phụng Nguyên Sắc pháp chỉ mà đến, đối phương không dám thất lễ, ngay lập tức tìm được nhân viên quan trọng của phản quân bên kia, âm thầm tiến hành trao đổi, bí mật hiệp trợ, nhanh chóng sắp xếp sự tình xong xuôi, dễ dàng cho Quỷ Y bên này hành sự.
Đối với Thất Thánh khống chế thiên hạ mà nói, âm thầm vận dụng nhân lực làm chút chuyện cũng không sao.
Đại chiến mới vừa ngừng, ba thầy trò Quỷ Y muốn thừa dịp này đi tìm nhãn cầu cấy ghép thích hợp. Thi thể trì hoãn lâu không được, cần phải tranh thủ thời gian.
Nhan Bảo Như và Quách Mạn được Vô Tâm giữ lại, cho hai người trông nhà hộ viện.
Mặc dù bên này đã chào hỏi với người của Tiền trang, theo lý thuyết thì phía bên phản quân sẽ không có ai dám tự tiện xông vào tiểu viện này, tuy nhiên vẫn phải cho hai người ở lại để chuẩn bị phòng ngừa.
Gần khuya, đột nhiên có người của Phiêu Miễu các tới cửa bái phỏng. Chỉ có một chuyện, chính là trực tiếp dẫn Thiệu Liễu Nhi đi.
Đám người Hạo Chân cảm thấy bất an, không biết Phiêu Miễu các tại thời khắc Tề kinh đại biến này, đột nhiên mang Thiệu Liễu Nhi đi là có ý gì.
Hơn nữa trong lúc bận rộn dọn dẹp thi thể bên trong thành, Vô Tâm lại nhận được một phong thơ. Trong thơ đại ý là bảo hắn đừng rêu rao về sự việc Thiệu Liễu Nhi bị dẫn đi, nếu không sẽ chờ nhặt xác Thiệu Liễu Nhi đi, nói sẽ quay lại liên lạc với hắn.
Trong thư cứ luôn nhắc nhở rằng, nếu dám tiết lộ phong thanh thì kết quả là nhìn thấy thi thể của Thiệu Liễu Nhi.

Vứt bỏ chuyện bận bịu trong tay, Vô Tâm chạy đi ngay, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Quỷ Y và Vô Tướng.
Vô Tâm chạy về tiểu viện xác nhận tình huống...
Bóng đêm buông xuống. Trên đỉnh núi, Ngưu Hữu Đạo đứng chắp tay, nhìn ánh đèn đóm le lói nơi kinh thành Tề quốc phía xa xa.
Vân Cơ yên lặng ở bên bồi tiếp, nghe tiếng côn trùng kêu liên miên ở trong núi.
Ban đêm, khi bọn họ đến đây, phát hiện chiến sự đã kết thúc. Bốn phía trên thành tường kinh thành đã bị phản quân trấn giữ rất nghiêm mật, không tiện ra vào. Thêm nữa bên trong thành đang lục soát khắp nơi, người đeo mặt giả rất khó pha trộn qua mắt được.
Hai người đều không thích hợp bại lộ chân diện mục, nhất là Ngưu Hữu Đạo.
Không còn cách nào khác là để cho Vân Cơ xâm nhập vào thành, tìm được thám tử do Ngũ Lương Sơn bố trí tại Tề kinh, đề nghị hắn hỗ trợ tìm hiểu tình hình của Viên Cương.
Những việc khác… cứ chờ đấy.
Lúc nửa đêm, cuối cùng có một người bay vút tới, bái kiến Vân Cơ.
Không thấy Ngưu Hữu Đạo, trước mắt Ngưu Hữu Đạo khi đang ở bên ngoài đóng vai là người hầu cho Vân Cơ.
Vân Cơ nói:
“Không cần khách sáo. Nói đi, có dò thăm được tin tức của Viên Cương hay không?
Người đến trả lời:
“Có tin tức, tìm được qua dò xét người quen trước kia có tiếp xúc ở trong phản quân. Viên gia của Mao Lư sơn trang hắn là vào lúc phản quân đánh vào hoàng cung xuất hiện qua, từng kề vai chiến đấu qua cùng thống lĩnh cấm quân Hô Diên Uy...
Hắn nói tường tận tình hình thăm dò.
Vân Cơ liếc mắt phản ứng của Ngưu Hữu Đạo, thấy hắn khẽ gật đầu, lúc này phất tay nói với người tới:
“Tốt, biết rồi. Ngươi cực khổ a, đi về trước đi, có chuyện sẽ liên lạc với ngươi.
“Vâng.

Người đến nhanh chóng rời đi.
Sau khi tiễn người đã đi xa, Vân Cơ thở dài:
“Phán đoán của ngươi không sai, nhìn hình dung bộ dạng, còn có vẻ sức lực ngu xuẩn, ngoại trừ Hầu Tử sẽ không có ai khác. Quả nhiên Hầu Tử đến bên này rồi, không ngờ lại bị chém đứt cánh tay. Người này không khỏi quá lỗ mãng a.
“Hừ. Mất đi cánh tay là ít, có thể giữ được cái mạng cũng không tệ rồi. Rõ ràng là Ngưu Hữu Đạo đang cắn răng nghiến lợi mà nói, lòng đầy hận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.
Vân Cơ hồ nghi:
“Tên lính cứu người của Viên Cương kia là người nào?
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả, đáp:
“Còn có thể là ai chứ? Ai có thể ở trong một đám thái thượng trưởng lão của ba đại phái Vệ quốc của phản quân cứu người dễ dàng như vậy. Tám chín phần chính là bản thân Lữ Vô Song rồi. Ngoại trừ nàng ta, ta không nghĩ ra có cao thủ nào còn có thể xuất thủ đúng trong lúc này.
Trong ánh mắt của Vân Cơ chợt hiện lên nét sầu lo. Quả nhiên là sợ cái gì sẽ gặp cái đó. Nếu đúng là Lữ Vô Song thì thật phiền toái rồi, lên tiếng hỏi:
“Nếu người rơi vào tay của Lữ Vô Song, muốn lấy người ra giống như lần trước sợ là không có khả năng rồi. Không có bằng chứng, người ta không thừa nhận bắt người, ai có thể làm gì?
Ngưu Hữu Đạo hít sâu một hơi, trầm giọng nói:
“Đi.
Vân Cơ nghi ngờ:
“Đi đâu?
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi nói:
“Nàng ta tìm Viên Cương còn có thể vì cái gì, hẳn là đi Vô Biên sa mạc.
Rất nhanh, một con phi cầm tọa kỵ từ sâu trong núi bay lên không. Hai người giá phi cầm tọa kỵ thừa dịp trăng sáng mà đi...
Phản quân đang chỉnh đốn lại trật tự nơi kinh thành, cũng lần nữa chỉnh đốn phòng thủ thành phố. Họ chuẩn bị suốt cả đêm, chuẩn bị ứng đối với đội ngũ bình định đến đây.

Vô Tâm và Nhan Bảo Như đi tới trên tường thành một cách dễ dàng, nghĩ đến danh nghĩa làm việc cho Nguyên Sắc, được một vị nhân viên của Tiền trang âm thầm hiệp trợ, quân phòng thủ và tu sĩ giữ thành thả hai người ra khỏi thành. Nhan Bảo Như cầm lấy tay của Vô Tâm rồi bay ra khỏi thành, độn vào trong bóng đêm mịt mờ.
Thôn trang cách mười mấy dặm ở ngoài thành, đối mặt với chiến sự sớm đã người không phòng trống, dân chúng đều chạy mất đi tránh nạn.
Nơi cửa thôn có người xuất hiện, ngăn cản Nhan Bảo Như lại, bảo Nhan bảo chờ tại đây, chỉ cho một mình Vô Tâm đi vào thôn.
Nhan Bảo Như có phần lo lắng, Vô Tâm lại tỏ ý để nàng ở lại.
Sau đó có người đưa Vô Tâm tiến vào thôn, dẫn Vô Tâm vào căn nhà lớn nhất dân cư trong thôn.
Dưới ánh đèn trong phòng, một người đang tĩnh tọa bên cạnh bàn, nhìn Vô Tâm bước vào cửa và nở nụ cười:
“Chậc chậc…, không ngờ đã đến thật rồi.
Vô Tâm mặt mày căng thẳng, nói:
“Rốt cuộc các ngươi là ai?
Người an tọa mỉm cười trả lời:
“Không nhận ra cũng rất bình thường, đổi lại bình thường, ta không phải là người mà ngươi nói gặp là có thể gặp được. Ta tự giới thiệu về mình một chút, nguyên các chủ của Vô Biên các “Lam Minh.
Vô Tâm đột nhiên co rụt đồng tử, kinh ngạc, càng trở nên không hiểu:
“Vì sao Lam tiên sinh muốn bắt Vương Phi đi?
“Một nhân vật nhỏ như ngươi đương nhiên sẽ không hiểu rõ người chúng ta làm việc như thế nào. Có những việc không cần biết quá nhiều. Ngươi chỉ cần làm theo là được...
Lam Minh đứng dậy, đi tới bên cạnh Vô Tâm, rỉ tai lẩm bẩm một hồi.
Trên mặt của Vô Tâm dần dần hiển lộ thần sắc kinh động...
Nhan Bảo Như được người giám thị ở cửa thôn, sau khi nhìn thấy Vô Tâm bình yên trở về thì nhẹ nhàng thở ra, tiến lên đón người, hỏi:
“Tiên sinh, không sao chứ?
Vô Tâm lắc lắc đầu:
“Không sao, đi thôi.

Nhan Bảo Như lại theo hắn trở lại kinh thành, về lại chỗ cũ, có người của tiền trang phụ trách tiếp ứng. Sau khi tiếp ứng hai người vào thành xong xuôi, hai bên liền phân cách ra.
Về tới tiểu viện, thấy Hạo Chân đang chờ đợi trong lo âu, Vô Tâm tiến lên an ủi:
“Vương gia yên tâm, ta đã giúp Vương gia xác nhận qua. Vương Phi tạm thời không sao, chỉ là Phiêu Miễu các muốn tìm nàng ta xác nhận một số chuyện, sau này sẽ đưa nàng trở về.
Hạo Chân không hiểu:
“Nàng có thể có chuyện gì đáng giá để Phiêu Miễu các phải “thỉnh” người chứ?
Vô Tâm đáp:
“Đợi Vương Phi quay về tự nhiên sẽ biết. Vương gia, Phiêu Miễu các làm việc quy củ hắn ngài đã biết. Ngài không nên nói lung tung, nếu không sẽ gây phiền phức a.
Hạo Chân đành bất đắc dĩ gật đầu:
“Hiểu rồi, hiểu rồi...
Vô Tâm cứ thế mà tiến vào phía sau dược phòng.
Quỷ Y đang ở trong dược phòng chuyển một số dược vật, nhìn thấy Vô Tâm yên lặng tới gần, liếc mắt nói:
“Lén lút đi đâu, làm gì đó?
Trước đó Vô Tâm gạt hắn không dám nói, bởi vì đối phương khai báo, sợ Thiệu Liễu Nhi sẽ xảy ra chuyện. Nhưng lúc này lại không thể không nói rồi, bởi vì cần sự trợ giúp của sư phụ:
“Sư phụ, Thiệu Liễu Nhi bị người bắt đi...

Chương 2074: Gia tộc bí mật (1)

Chương 2074: Gia tộc bí mật (1)
Sau đó nói rõ sự việc Thiệu Liễu Nhi bị Phiêu Miễu các mang đi.
Quỷ Y giật mình, kinh ngạc nói:
“Phiêu Miễu các bắt nàng làm chi, chẳng lẽ trên thân nàng ta còn có cái gì khác hay sao?
Vô Tâm biểu lộ thần sắc đau khổ:
“Là đệ tử làm phiền hà đến nàng.
Quỷ Y buông xuống vật trên tay xuống, cau mày nói:
“Cái gì gọi là ngươi làm phiền hà đến nàng. Tại sao ngươi lại đụng tới Phiêu Miễu các chứ? Nói rõ ràng cho ta nghe xem.
Vô Tâm thống khổ trình bày:
“Bắt đi nàng ta đi thật ra không phải là Phiêu Miễu các, là có người giả thân phận của Phiêu Miễu các.
Quỷ Y trầm giọng:
“Người nào lớn gan như vậy?
Vô Tâm đáp:
“Nhi tử của Lam Đạo Lâm “Lam Minh. Vừa rồi đệ tử ra khỏi thành là đi gặp mặt hắn.
“Ah!
Quỷ Y giật mình không ít:
“Tên kia đã phản cha hắn. Ngươi chọc tới loại người như Lam Minh từ lúc nào vậy?
Vô Tâm nói:
“Không phải là đệ tử chọc tới Lam Minh, mà là việc sư phụ đang làm hiện tại đã bị Lam Minh theo dõi. Hắn muốn một con mắt của Nguyên Phi tâm phúc của Nguyên Sắc...

Xong gương mặt buồn rầu kể chuyện hắn gặp Lam Minh cho sư phụ nghe.
Quỷ Y nghe xong trầm giọng nói:
“Ngươi đùa giỡn hay sao? Ngươi nên biết, cuộc đấu sức giữa những người kia không phải chúng ta có thể tham dự đấy. Một khi cuốn vào, một nhược điểm lớn như vậy rơi vào tay người ta, liền không còn cách nào thoát thân. Không phải vi sư không chịu giúp cho ngươi, mà là vì sư không thể, không dám và cũng không có khả năng giúp cho ngươi.
Vô Tâm cúi người, quỳ thụp xuống:
“Đệ tử biết sai rồi, hối hận không nghe lời của sư phụ. Giờ này chẳng những không thể giúp đỡ nàng ta, ngược lại còn gây ra phiền hà cho nàng.
Tiếp đó dập đầu trên đất:
“Cầu xin sư tôn tương trợ, chỉ cần sư tôn nguyện ý xuất thủ tương trợ, đệ tử nguyện cùng sư tôn quay trở về Dược cốc tiềm hành tu tập y thuật.
Quỷ Y liền nghiêm mặt im lặng, nhìn chằm chằm vào tên đệ tử yêu quý đang cuống quít dập đầu...
Phía chân trời lộ ra ráng hừng sáng.
Sát biên giới của Vô Biên sa mạc vô tận, trên vách núi đá có bóng người từ trên trời giáng xuống.
Người hạ xuống đất, thuận tay vứt xuống một người, chính là Viên Cương bị cụt tay.
Chỗ cụt tay đã được người cầm máu bằng phương pháp điểm huyệt vị.
Viên Cương chống đỡ cánh tay cụt từ từ ngồi dậy, trầm mặc, trong thần sắc vẫn lộ ra sự suy sụp, vẫn không có vượt ra khỏi vẻ trách cứ từ việc không thể cứu được vợ chồng Hô Diên Uy.
“Đáng giá không?
Tiểu binh hắn cứu chợt phát ra giọng của nữ nhân, cũng theo dõi cánh tay cụt của hắn.
Nữ nhân? Viên Cương ngẩn người, hồi thần lại, ngẩng đầu nhìn lại, nghi ngờ hỏi:
“Rốt cuộc ngươi là người nào?
Tiểu binh giơ tay lên, đưa tay ra sau lưng biến thành trảo chụp một cái, một túi vải bố vác sau lưng vứt cho không trung, rơi thẳng xuống đất.

Coong… vật đó cắm trên mặt đất và phát ra âm thanh ông ông quanh quẩn, vải bố bao lấy nhân đó tản ra rơi xuống, trong tia nắng ban mai lộ ra thân đao chói lọi, trên sống có dấu ba con hổ.
Viên Cương nhìn chằm chằm vào đao, lại chậm rãi ngẩng đầu nhìn vị tiểu binh che mặt, sau đó bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Vô Biên sa mạc vô tận.
Tiểu binh giơ tay lên tháo mũ giáp da, một mái tóc dài như mây phủ xuống, tiện tay ném mũ giáp đi, lại giơ tay lên từ từ tháo che mặt, tiện tay buông lỏng nhẹ nhàng lướt đi theo làn gió.
Một dung nhan xinh đẹp nhưng lạnh lùng, tóc dài tung bay trong gió phần phật, tắm trong tia nắng ban mai, toàn thân mặc tiểu binh lộ ra phong tình khác lạ, chính là Lữ Vô Song – một trong Thất Đại Thánh tôn tồn tại thế gian này.
Viên Cương từ từ bò dậy, đưa tay nắm lấy chuôi của Tam Hống đao, nhìn nàng trân trân.
Lữ Vô Song cũng nghiêng đầu nhìn hắn, trong ánh mắt trong trẻo lạnh lùng hơi có thần sắc phức tạp. Sau khi Viên Cương xuất hiện trong La Chiếu quân, nàng ta nhận được tin tức liền chạy đến đây.
Nguyên nhân vì khoảng cách, cho nên khi tìm được người đã chậm chân mất rồi.
Nàng ta xen lẫn trong phản quân, tận mắt nhìn thấy tình hình Viên Cương độc thân cứu người, cũng chính mắt thấy tình hình Viên Cương không có lực cứu vãn tình thế hỏa táng người.
Sau đó tình hình ngoài dự liệu của nàng, không ngờ Viên Cương không bỏ trốn, ngược lại còn liều mạng xông vào trong đại quân, muốn giết Cố Viễn Đạt để báo thù cho người đã chết.
Lúc nhìn thấy Viên Cương gặp nguy hiểm, nàng muốn ra tay nhưng thật bất tiện phải xuất thủ trước mắt bao người. Cho đến khi thấy Viên Cương muốn bỏ mạng rồi, lúc này nàng không thể không nhanh chóng che phủ mặt xuất thủ, mang người đi đến nơi này.
Cũng không khỏi không ngụy trang xuất thủ nữa, công khai xuất thủ không thích hợp, nàng ta hứa hẹn với mấy vị thánh khác, sẽ không tìm Viên Cương nữa.

Bị bức phải xuất thủ cũng là không có biện pháp, vốn tưởng rằng Viên Cương sẽ tháo chạy, còn muốn thừa dịp Viên Cương tháo chạy sẽ âm thầm tương trợ, sau đó thừa cơ thần không biết quỷ không hay mà bắt người đi.
“Không ngờ là ta phải không?
Khóe miệng của Lữ Vô Song biểu lộ chút châm biếm:
“Không ngờ lại rơi vào tay ta phải không?
Cạch…. Viên Cương rút đao trong tay:
“Có chút bất ngờ.
Lữ Vô Song tiếp lời:
“Còn muốn động thủ với ta hay sao? Bản thân mình bao nhiêu cân lượng không rõ lắm sao? Ngươi không phải là đối thủ của ta, cũng chạy không thoát, tốt nhất không nên tự rước lấy nhục.
Tuy nói như vậy, nhưng thực tế nàng ta cũng có chút bất ngờ. Lúc mang Viên Cương đi, đối mặt trước sự vùng vẫy phản kháng của Viên Cương, nàng ta có thể cảm giác được khí lực của người này dường như cường hãn không ít so với thời điểm rơi vào tay nàng lần trước.
Viên Cương hỏi:
“Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào?
Lữ Vô Song nói:
“Nhìn vẻ mặt đầy địch ý của ngươi mà xem, dù gì ta cũng cứu được ngươi một mạng, chẳng lẽ không thể có chút lòng tri ân hay sao?
Viên Cương đáp:
“Ngươi dùng được sao?
Ánh mắt của Lữ Vô Song rơi trên cánh tay cụt của hắn:
“Vì thế ta rất lấy làm lạ, ta sẽ giải thích qua tình huống của ngươi. Giao tình giữa ngươi và Hô Diên gia chẳng qua là năm đó ngươi có chút kết giao vào thời điểm ẩn nấp tại Tề kinh, tối đa chính là ân một lần không giết mà thôi. Cũng đúng, còn đưa đao cho ngươi. Ngoài ra, hai bên dường như không có giao tình gì sâu nặng hơn, ngươi lại liều mạng không tiếc một mình đi cứu bọn họ. Chẳng lẽ còn có tình huống gì mà ta chưa biết?
Viên Cương nói:
“Không có, ngươi đã biết rất rõ.

Lữ Vô Song tiếp lời:
“Chỉ có ngần ấy giao tình, cũng đáng giá cho ngươi liều mạng sao? Vì chút giao tình này mà hại ngươi trở thành tàn phế, có đáng giá hay không?
Viên Cương:
“Ngươi tìm ta chỉ vì lý luận về chuyện này hay sao? Nếu không còn việc gì, ta đi đây.
Lữ Vô Song:
“Ngươi báo đáp ân nhân cứu mạng ngươi như thế sao?
Viên Cương nói:
“Ta xem ngươi là có mưu đồ khác a?
Lữ Vô Song dời ánh mắt từ trên mặt hắn, nhìn về phương xa:
“Vậy ta nói đổi lại, ta cứu mạng của ngươi, nếu như ta bất đồ ngươi cái gì, cứ như vậy thả ngươi đi, tương lai ta có cần gì, ngươi sẽ báo đáp ta giống như đối với Hô Diên gia hay không?
Viên Cương trả lời:
“Tốt, dung tương lai sẽ báo, cáo từ.
Dứt lời xoay người rời đi.
“Chậm đã.
Lữ Vô Song gọi lại.
Viên Cương dừng bước quay đầu lại:
“Còn có gì phân phó?
Lữ Vô Song hơi cười:
“Thái độ của ngươi, sảng khoái khiến cho người ta không yên lòng. Theo ta thấy, tương lai dù có báo đáp, không bằng báo đáp trước mắt kết liễu luôn cho rồi.
Viên Cương chầm chậm xoay người, quay đầu nhìn về Vô Biên sa mạc, trầm giọng nói:
“Hạt Hoàng.
Lữ Vô Song gật gật đầu:
“Vậy chứ, thật ra cũng không ngốc nha. Thật không hiểu nổi ngươi, rõ ràng không phải người ngu, tự nhiên lại làm những chuyện ngu xuẩn không tiếc tính mạng. Nếu biết, nên làm như thế nào không cần ta dạy cho ngươi rồi chứ?

Viên Cương nói:
“Nếu ta không đáp ứng?
Lữ Vô Song nói:
“Ngươi không có lựa chọn khác. Lần này không ai có thể cứu được ngươi, ít nhất không ai dám chắc chắn là ngươi trên tay ta. Một ngày ngươi không đáp ứng, ta sẽ vẫn nhốt ngươi một ngày.

Chương 2075: Gia tộc bí mật (2)

Chương 2075: Gia tộc bí mật (2)
“Cho đến khi ngươi nguyện ý đáp ứng mà thôi. Nếu ngươi muốn quãng đời còn lại phải sống trong một nơi tối tăm không ánh mặt trời, ta sẽ cho ngươi vừa lòng.
Viên Cương:
“Nếu ta đáp ứng ngươi, ta còn đường sống sao?
Lữ Vô Song bảo đảm:
“Ta đáp ứng bảo đảm an toàn cho ngươi. Nếu ngươi không tin, ta cũng không còn cách nào, không ngại đánh cuộc một keo.
Viên Cương lại quay đầu nhìn về sa mạc, quả quyết nói:
-Được! Ta đáp ứng ngươi.
Lữ Vô Song ngẩn người, trên mặt dần dần có thần sắc hồ nghi. Nàng không tin đối phương có thể đáp ứng một cách thoải mái như vậy. Nàng vẫn còn nhớ lần trước hành hạ đối phương đến mức muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong, đối phương vẫn không chịu mở miệng đáp ứng. Lần này sảng khoái như vậy, nàng không muốn nghi ngờ cũng khó khăn a:
“Thống khoái như vậy, sao ta có cảm giác không phải là ngươi a. Ngươi không đùa bỡn, dùng chiêu trò gì với ta đó chứ?
Viên Cương quay đầu, đưa mắt nhìn:
“Ta nói đáp ứng là đáp ứng, tuy nhiên ta có điều kiện.
Lữ Vô Song kêu “à” một tiếng. Đối phương dễ dàng chấp nhận không làm nàng yên tâm, đến khi nghe thấy có điều kiện trao đổi ngược lại yên tâm một chút:
“Nói ta nghe một chút.
Viên Cương liền mở lời:

“Ta có thể giúp ngươi, nhưng nhất định ngươi cũng phải giúp ta một chuyện, giúp ta giết Cố Viễn Đạt.
Lữ Vô Song nở nụ cười. Cái này đúng nha, không tiếc tánh mạng muốn giết người, đấy mới là hợp lẽ thường. Nàng gật đầu hứa:
“Không thành vấn đề. Trong trong mắt ta, bóp chết một Cố Viễn Đạt không khác biệt gì so với bóp chết một con kiến. Ngoài ra ta có thể bảo đảm, chỉ cần ngươi nghe lời, ta không giết ngươi, tối đa sẽ không cho ngươi gặp người ngoài.
Viên Cương nói:
“Chỉ cần ngươi giúp ta giết Cố Viễn Đạt, ngươi giết hay không giết ta, ta cũng không quan tâm. Nhưng nói miệng không bằng chứng, sau này ta làm sao biết được ngươi sẽ giết Cố Viễn Đạt hay không. Dùng tính mạng của Cố Viễn Đạt đổi lấy một lời thề độc của ngươi, có quá đáng lắm không?
Hắn không ngốc, biết rằng nếu đáp ứng dễ dàng thì đối phương sẽ không tin tưởng, bởi vậy mới đưa Cố Viễn Đạt vào để ngụy trang.
Lữ Vô Song giơ một cánh tay lên, thề thốt:
“Ta thề với trời, chỉ cần ngươi đáp ứng làm được chuyện của ta, ta liền giết Cố Viễn Đạt để hồi báo, nếu làm trái với lời thề này, trời tru đất diệt.
Viên Cương hơi chút nhìn đối mắt với nàng ta, kéo đao xoay người, nhìn về phía sa mạc phương xa:
“Căn cứ theo kinh nghiệm của ta, Hạt Hoàng sẽ không ở biên giới sa mạc, nếu ngươi muốn đỡ tốn thời gian tốt lực, tốt nhất là đi tới khu vực trung tâm sa mạc.
Đây cũng không phải là nói dối. Hiện tại đích xác là hắn đã có kinh nghiệm triệu hoán Hạt Hoàng, thật sự cần phải chờ rất lâu nếu ở tại biên giới sa mạc.
Lữ Vô Song không nói hai lời, lắc mình chụp cánh tay của hắn, song song bay vút lên trời.
Đối với tốc độ phi hành của nàng mà nói, một nơi không mấy xa không là gì, ước chừng sau nửa canh giờ đã hạ xuống đất, buông lỏng Viên Cương ra:
“Không cần thiết phải là vị trí trung tâm, rất dễ bị người phát hiện, nơi này cũng không xê xích gì nhiều a?

Viên Cương không hé răng, hắn đi lên một cồn cát trước cái nhìn chăm chú của nàng, đối mặt trước sa mạc vô ngần đột nhiên phát ra tiếng kêu "ôi ôi".
Lữ Vô Song lắc mình đến bên cạnh hắn ngắm nhìn, đôi mắt sáng lập lòe có vẻ mong đợi.
Không biết rằng, nếu như đổi lại trước đây, Viên Cương không thể đáp ứng nàng ta, lần đầu tiên Lữ Vô Song muốn Hạt Hoàng, hắn lo lắng đối phương muốn lấy tính mạng của Hạt Hoàng.
Nhưng bây giờ không giống như lúc trước, hắn biết được Lữ Vô Song muốn có Hạt Hoàng là để đi Đệ Ngũ Vực.
Hắn đã đi qua Đệ Ngũ Vực, hiểu rõ tình hình bên trong ra sao. Lần này trở ra, hắn đã chuẩn bị không trở về được nữa.
Nói cách khác, chỉ cần mang Lữ Vô Song tiến vào, không có ý định sẽ mang Lữ Vô Song ra ngoài.
Có phải là đối thủ của Lữ Vô Song hay không không quan trọng. Rất có thể Lữ Vô Song sẽ giết hắn, hắn cũng không trông cậy sau này Lữ Vô Song có thể bỏ qua hắn. Hắn không tin những người làm hại thiên hạ này.
Vì thế hắn đã chuẩn bị tốt cho sự hi sinh của chính mình, vây khốn Lữ Vô Song tại Đệ Ngũ Vực, giải quyết hoàn toàn một phiền phức cho Đạo gia.
Đạo gia đã giải quyết xong Mục Liên Trạch và Trưởng Tôn Di, bản thân mình sẽ giúp Đạo gia giải quyết dứt điểm một Lữ Vô Song nữa, xem ra Đạo gia ứng đối sẽ thoải mái không ít.
Đây mới là nguyên nhân thực dự khiến cho hắn mở miệng đáp ứng Lữ Vô Song một cách dễ dàng, không tiếc mạng sống.
Lữ Vô Song tận mắt nhìn thấy thần kỳ, chứng kiến một đám Sa Hạt trồi lên mặt đất dưới sự triệu hoán của Viên Cương, cái đuôi run rẩy dữ dội giống như rắn đuôi chuông.
Tình cảnh như thế chưa được nửa canh giờ, mặt đất ở một nơi sa mạc đột nhiên bị nổ nứt ra, một con quái vật lớn leo ra ngoài.
Hạt Hoàng to như một ngọn núi nhỏ dừng trước mặt hai người, dữ tợn kinh khủng. Hạt Hoàng đối mặt trước Lữ Vô Song phun ra mùi tanh, trong mắt lại lộ ra thần sắc hưng phấn.

Viên Cương quay đầu nhìn nàng ta:
“Hạt Hoàng, ta đã triệu hoán cho ngươi rồi, ta có thể đi được chưa?
Lữ Vô Song đột nhiên xuất thủ, nắm lấy Viên Cương, song song nhảy tới sau lưng Hạt Hoàng, buông tay ra rồi nói:
“Sự tình vẫn chưa xong. Nếu ngươi có thể khống chế được nó thì tiếp tục đi, lệnh cho nó đưa chúng ta đi tới một nơi.
Quả nhiên. Viên Cương hơi động trong lòng, vẻ mặt không chút thay đổi, nói:
“Nơi nào?
Đôi mắt sáng của Lữ Vô Song ngắm nhìn bốn phía:
“Trên đời này ngoại trừ Thánh Cảnh, Thiên Đô bí cảnh, Điệp Mộng Huyễn Giới, kỳ thực Thương Tụng còn mở ra một lối đi thông tới một giới khác, là chôn giấu dưới nơi sa mạc này. Mà vừa khéo Hạt Hoàng có thể tìm tới lối đi ấy.
Viên Cương giả bộ như không biết, bình tĩnh hỏi:
“Còn có một giới khác?
Lữ Vô Song nhìn chằm chằm vào hắn:
“Không sai. Chỗ ấy không biết có giấu bí mật gì của phu phụ Thương Tụng. Nếu có thể có được, nếu ta có thể thiên hạ vô song, ta sợ gì ngươi tiết lộ bí mật, bảo đảm thả ngươi tự do. Chẳng lẽ ngươi không muốn nhìn xem thế giới chưa một người khác biết sẽ có dạng gì?
Dĩ nhiên Viên Cương không muốn, không phải là hắn chưa đi qua, đã sớm đi vào rồi, hơn nữa đã đi hết thế giới kia một lần rồi.
Thấy hắn không nói, lại thúc giục:
“Không được chần chờ nữa, Hạt Hoàng có hình thể khổng lồ, rất chói mắt, mau lên một chút.
Viên Cương xoay người đối mặt với Hạt Hoàng, liên tục kêu mấy tiếng “Ôi ôi”.
Thân hình khổng lồ của Hạt Hoàng chợt động, sau đó chạy hết tốc lực rồi đột nhiên đầu đâm thẳng vào dưới đất, nhanh chóng chui xuống sa mạc.
Trong bóng tối tiếng xào xạc bên tai, một viên dạ minh châu xuất hiện trong ngón tay của Lữ Vô Song, chiếu sáng không gian nàng ta thi pháp chống ra.

Không biết Hạt Hoàng chui đã bao lâu, Viên Cương bị thương thân thể có chút mệt mỏi, chầm chậm ngồi xuống rồi.
Lữ Vô Song liếc mắt nhìn hắn, chợt lãnh đạm hỏi:
“Nghe nói ngươi vì một người đàn bà đã có chồng, dường như gọi là Phùng Quan Nhi gì đó a, vì nàng ta mà không tiếc liều chết. Nữ nhân kia rất đẹp sao?
Viên Cương đáp:
“Thánh tôn cũng nhàm như vậy sao?
Lữ Vô Song:
“Trong lúc rãnh rỗi, nơi này lại không có người ngoài, tùy tiện tâm sự cũng không sao.
Viên Cương nói:
“Nếu không sao, vậy ta hỏi ngươi, làm sao ngươi lại biết có lối đi thông tới thế giới kia? Nếu không phải chỉ có một người ngươi biết được bí mật này, chỉ sợ người bức ta tìm Hạt Hoàng sẽ không dừng lại một mình ngươi a.
Thật ra Lữ Vô Song không giấu diếm hắn, có lẽ cho rằng Viên Cương đã nằm trong sự khống chế của nàng:
“Đây coi như là bí mật của gia tộc ta.
“Gia tộc?
Viên Cương bất ngờ ngẩng đầu nhìn nàng ta.
Lữ Vô Song nói tiếp:
“Bà nội của ta, kỳ thực là một trong những thị nữ của Ly Ca, Thương Tụng phu nhân. Vô tình bà đã nghe qua cuộc nói chuyện giữa Thương Tụng và Ly Ca. Thế nào, quá bất ngờ a?
Viên Cương khẽ gật đầu:
“Thì ra là thế, quả thật rất bất ngờ.
..

Chương 2076: Lại thấy Kim Tự Tháp (1)

Chương 2076: Lại thấy Kim Tự Tháp (1)
Trên không Vô Biên sa mạc, một con phi cầm tọa kỵ bôn ba qua lại, đứng phía trên là Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ phóng tầm mắt nhìn bốn phía chung quanh, không ngừng tra xét.
Nhưng phi hành tra xét đã lâu vẫn không nhìn thấy bất kỳ dấu hiệu nào muốn tìm.
“Đã lâu như vậy, Lữ Vô Song muốn tới có thể đã tới. Nói không chừng đã ép Hầu Tử mang nàng đi giới thứ năm rồi.
Vân Cơ chợt buông tiếng thở dài, nhưng thật ra là muốn nói cho hắn, cứ tìm như vậy mà chẳng có mục đích gì không phải là biện pháp hay.
Ngưu Hữu Đạo:
“Hầu Tử không thể nào đáp ứng, giết hắn đi cũng không khuất phục. Nếu đáp ứng thì chỉ có một khả năng, hắn sẽ không dẫn Lữ Vô Song đi ra, sẽ nhốt Lữ Vô Song ở trong đó.
Vân Cơ giật mình nói:
“Sao Lữ Vô Song có thể bỏ qua hắn?
Trong mắt của Ngưu Hữu Đạo lộ ra mấy phần bi thương:
“Ngươi cho là Hầu Tử không dám sao? Ngươi cho là đồ khốn không sợ chết đó không sợ sao? Hắn làm những chuyện ngu xuẩn tương tự còn ít lắm sao?
Lời này, Vân Cơ không thể phủ nhận. Hầu Tử có thể làm như vậy, không khỏi than thở, không biết nên nói cái gì cho phải.
Nhìn lại phản ứng của Ngưu Hữu Đạo, có thể nhìn thấy sự lo âu và ưu tư trong lòng hắn, nhưng vẫn phải nhắc nhở một tiếng:
“Như vậy không tìm được biện pháp nào. Nếu đụng phải Lã Vô Song, chỉ bằng ta và ngươi phải đối mặt như thế nào đây, càng chưa nói là cứu Hầu Tử từ trên tay nàng ra, ngươi nghĩ qua hậu quả ngươi bại lộ chưa?

Ngưu Hữu Đạo:
“Ta tự sẽ ứng đối. Chỉ mong Lã Vô Song phát hiện thông đạo hai giới đang hoạt động đấy, để thuận tiện cho việc ra vào sau này, có thể sẽ lưu lại tính mạng của Hầu Tử. Chỉ sợ là bản thân Hầu Tử phạm vào cái tính quật cường, muốn nhốt đối phương trong đó, vậy coi như là tìm cái chết thật rồi.
Trong ánh mắt khó che giấu thần sắc lo âu, nhưng lại không có biện pháp liên lạc cùng Hầu Tử.
Hắn chỉ hận trên tay bây giờ không có Sơn Hà đỉnh và Thôn Thiên hoàn, chỉ có thể tìm như vậy, chẳng có mục đích gì đi tìm tiếp, nếu không có thể tiến vào Đệ Ngũ Vực để coi thử.
Vân Cơ nhìn hắn mà âm thầm cảm khái, không biết Hầu Tử có tài đức gì, không ngờ có thể gặp được một huynh đệ như thế.
Hai người tìm tới tìm lui vẫn không tìm được, thậm chí còn đến Vô Biên các bị phá hủy để tìm.
Vô Biên các đã biến thành một hồ nước trong sa mạc, bởi vì là một nguồn nước vẫn chưa bị phóng khí dễ dàng, có người xây quây hồ nước lại bốn phía, đã có từng phòng ốc xây quanh hồ nước mọc lên từ mặt đất.
Trên đường tìm kiếm lại gặp người, còn nghe được, còn nhìn thấy tình huống Sa Hạt xuất hiện dị thường trong sa mạc.
Nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Cuối cùng, Ngưu Hữu Đạo dẫn Vân Cơ tới một nơi cạnh khu vực sa mạc.
Thời khắc xoay quanh không trung, Ngưu Hữu Đạo chỉ vào phía dưới núi:
“Nếu Hầu Tử thật sự đến khu sa mạc này, nếu sống sót rời đi thì hắn không thể đi vòng quanh trong sa mạc, có khả năng từ con đường này quay trở về Yêu Ma lĩnh, cũng có khả năng bị Lã Vô Song mang đi. Bây giờ chúng ta phải phân cách ra hành động. Ta chờ ở đây, ngươi lập tức chạy về Nam Châu, truyền tin liên lạc với Thánh Cảnh bên kia, bảo Thánh Cảnh bên kia chú ý tới tình hình ở cửa ra vào, xem Lã Vô Song có quay trở về hay không.
Vân Cơ nói:

“Một mình ngươi ở chỗ này ta không yên lòng. Hay là ta chờ ở chỗ này, còn ngươi quay về Nam Châu trấn giữ đi.
Ngưu Hữu Đạo trấn an:
“Ta không có việc gì. Ngươi ở nơi này vạn nhất gặp phải Lã Vô Song, ngươi sẽ ứng phó không xong. Ta có biện pháp chu toàn với nàng ta. Đừng nói nhiều nữa, ngươi đi về trước đi.
Vân Cơ nói:
“Được a. Liên lạc với bên kia xong, ta lập tức quay trở về. Ngươi hãy cẩn thận một chút.
Ngưu Hữu Đạo ừ một tiếng, phi thân xuống, rơi vào vùng núi cằn cỗi ở dưới.
Từ trên cao, Vân Cơ đưa mắt nhìn xuống, tiếp đó khống chế phi cầm tọa kỵ nhanh chóng chuyển hướng đi về nơi xa xa.
..
Dưới lòng đất sa mạc, dưới ánh sáng xanh mông lung, Hạt Hoàng chui tiếp vào. Lã Vô Song Hoàn chú ý tới bốn phía, cau mày nói:
“Chẳng lẽ đây là lối đi thông tới một giới khác?
Viên Cương quan sát nàng trong giây lát, không hé răng, ít ra cũng xác định được đối phương không biết tình huống ở nơi này.
Sau khi Hạt Hoàng chui ra lối đi ánh sáng xanh, chợt bò lên trên, không bao lâu liền ầm ầm vạch đất sa mạc ra, cõng trên lưng hai người lại thấy thiên quang.
Ngắm nhìn bốn phía trên sa mạc, Lã Vô Song vô cùng ngạc nhiên, hiển nhiên cũng giống như đám người Ngưu Hữu Đạo mới tới, nghĩ lầm rằng vẫn còn ở trong Vô Biên sa mạc.
Thật ra thì Viên Cương gây động tác đưa tới sự chú ý của nàng, chỉ thấy Viên Cương nheo mắt nhìn lên không trung. Lã Vô Song thuận thế nhìn theo thì phát hiện ra điều dị thường, nhìn thấy bên cạnh thái dương đã có thêm một viên hình cầu, liền minh bạch, lẩm bẩm nói:
“Chúng ta đã tiến vào thế giới kia.
Hít vào hai hơi thật sâu, lại thi pháp cảm giác một hồi, phát hiện hết thảy vẫn như thường, lập tức mắt lộ ra thần sắc hưng phấn.
Nhưng nhanh chóng phản ứng lại, ánh mắt liền rủ xuống, ánh mắt dừng dưới chân của Hạt Hoàng, bất ngờ ra tay, lập tức phong huyệt vị của

Viên Cương, mấy sợi dây đai bay ra, trói Viên Cương lại.
“Ngươi làm cái gì đó?
Viên Cương trầm giọng chất vấn.
Lã Vô Song không nói nhiều, lắc mình hạ xuống, Một tiếng ầm vang, trực tiếp phá vỡ mặt đất chui xuống.
Viên Cương đại khái đoán được nàng ta muốn làm gì, không vội vã chạy trốn, cũng biết dựa vào tu vi của đối phương nhất thời mình không thể chạy thoát, trong miệng lúc này có tiếng “ôi ôi…”. Hạt Hoàng bất an chuyển động thân hình khổng lồ, điều chỉnh phương hướng một chút.
Rất nhanh, đất cát oành một tiếng. Lã Vô Song lại phi thân ra, lần nữa rơi vào sau lưng Hạt Hoàng, nhìn chằm chằm vào Viên Cương.
Nàng ta phát hiện không thấy lối đi, thông đạo của hai giới đã hoạt động dịch chuyển đi rồi. Lời này nàng ta muốn nói, cũng không dám nói tận mặt Viên Cương.
Nàng vốn nghĩ chỉ cần tìm được cửa ra vào, nhớ kỹ phương vị là sau này có thể ra vào một cách dễ dàng.
Hiện tại mới phát hiện mình tính sai rồi. Lối đi có hoạt động đấy, hay nói cách khác, muốn rời khỏi nơi này còn phải dựa vào vị trước mắt đây.
Điều này khiến cho nàng ít nhiều cảm thấy có chút bất an. Vì thế nàng không muốn để cho Viên Cương biết được chân tướng, nhằm dễ dàng khống chế.
Dĩ nhiên, thông qua qua trình xuyên vượt qua lối đi trước đó, tốc độ du di của lối đi cũng không nhanh, nàng ta hiện tại chui xuống đất nhanh chóng tìm, ắt là còn có thể tìm được.
Thật vất vả để tiến vào, để cho nàng dễ dàng buông bỏ tham quan thế giới này, làm sao có thể cam tâm?
Nàng xuất thủ giải khai cấm chế trên người Viên Cương, thu hồi mấy sợi dây đai trói buộc đối phương.
Viên Cương đột nhiên đứng lên, động đao hỏi:
“Đi đâu?
Vừa mới nói xong, Hạt Hoàng chở hai người đột nhiên động, đột nhiên xông ra ngoài, khiến hai người lắc lư một trận.
Lã Vô Song trầm giọng hỏi:
“Chuyện gì xảy ra?

Viên Cương đáp:
“Không biết.
Lã Vô Song tiếp lời:
“Cho nó dừng đi.
Viên Cương lúc này luôn miệng “ôi ôi...” không ngừng. Kết quả không thấy Hạt Hoàng có bất kỳ dấu hiệu nào dừng lại, sau đó ngừng phát ra tiếng, quay đầu lại nói:
“Không biết chuyện gì đang xảy ra. Dường như Hạt Hoàng mất khống chế.
“Mất khống chế?
Hiện tại đây chính là điều mà Lã Vô Song lo sợ. Thật sự mất kiểm soát, làm sao quay trở về? Lại đốc thúc lần nữa:
“Thử lại lần nữa đi!
Viên Cương lúc này làm theo, phát ra tiếng “ôi ôi...” một hồi lâu vẫn không thấy có bất kỳ hiệu quả nào, quay đầu lại báo:
“Vô dụng, cảm giác dường như nó muốn dẫn chúng ta đi đến một chỗ nào đó.
“Dẫn chúng ta đến chỗ nào?
Lã Vô Song hồ nghi cau mày, tạm buông tha đốc thúc, từ từ ngắm nhìn bốn phía, ánh mắt lấp loé không yên.
Nam nhân cụt một cánh tay động đao đứng đấy. Nữ mặc xiêm y tiểu binh toàn thân, tóc dài bay phất phới.

Chương 2077: Lại thấy Kim Tự Tháp (2)

Chương 2077: Lại thấy Kim Tự Tháp (2)
Một người mang tâm lý nắm chắc, biểu hiện trên mặt trước sau như một không thay đổi. Một người còn lại thì trong ánh mắt lập lòe niềm mong đợi, không biết Hạt Hoàng muốn dẫn bọn họ đi đâu?!
Hai người đều không lên tiếng, mặc cho Hạt Hoàng chạy nhanh trên sa mạc.
Nơi phải tới cuối cùng đã tới. Trên đường chân trời sa mạc, một tòa đài cao dần dần hiện ra.
Viên Cương nhìn chằm chằm, hai bên khóe miệng có vẻ căng thẳng.
Lã Vô Song thì nhìn chòng chọc với hai mắt sáng rỡ, ánh mắt tràn đầy mong đợi. Nàng nhìn tòa đài cao có cự ly cách mình càng lúc càng gần, miệng lẩm bẩm một câu:
“Đây là cái gì?
Viên Cương nói dối:
“Không biết a.
Càng gần, càng có thể cảm nhận được sự to lớn của đài cao. Hạt Hoàng vọt tới dưới đài cao thì ngừng lại.
Lã Vô Song nhìn lên đài cao, thầm nói:
“Đây không phải là hình thành tự nhiên, là do con người chế tạo ra.”
Im lặng không lên tiếng, Viên Cương quét mắt lên cái bệ của đài cao, trong lòng thầm đếm số thứ tự của lũy khối, ánh mắt định cách một vị trí nào đó trên mặt cát, lại lặng lẽ quan sát phản ứng của Lã Vô Song trong giây lát.
Đột nhiên Lã Vô Song lắc mình một cái, phi thân bay xuống đỉnh đài cao. Thời khắc chuẩn bị tra xét thì ánh mắt chạm đến ốc đảo ngoài lằn ranh sa mạc, không khỏi phóng tầm mắt trông về phía xa.

Viên Cương đề đao thả người nhảy xuống, đi tới một vị trí nào đó, nhìn bóng lưng của Lã Vô Song trên đỉnh tháp, chợt xoay người, trong miệng phát ra âm điệu trầm thấp “ôi ôi...”, lập kiến Hạt Hoàng rào rào vùi đầu chui vào đất.
Trên đài cao, Lã Vô Song chợt xoay người nhìn lại, bắt gặp Hạt Hoàng chui xuống đất chợt sợ hãi, lắc mình xuống, khiển trách:
“Ngươi làm cái gì đấy?
Viên Cương đáp:
“Ta không làm gì. Nó đột nhiên không chịu khống chế.
Lã Vô Song cả giận nói:
“Lập tức gọi nó ra đây.
Viên Cương lập tức rống giận “ôi ôi...” không ngừng. Hạt Hoàng chui xuống đất dường như đang vùng vẫy, dưới chân hai người loạn động một trận.
Nhìn cột đá như ẩn như hiện trong đất cát, ánh mắt của Viên Cương lóe lên một tia lãnh quang, ngưng bặt tiếng quát, quay đầu báo:
“Ta cảm nhận được tâm tình của nó. Nó chui dưới đất đã quá lâu, mệt mỏi hết sức rồi, muốn trốn vào đất cát khôi phục một chút.
Chuyện như vậy, còn không phải hắn nghĩ thế nào liền nói như thế.
Lã Vô Song đang muốn xuất thủ đánh Hạt Hoàng từ dưới đất văng ra ngoài, hỏi hắn:
“Ngươi xác định còn có thể triệu hoán nó đi ra?
Viên Cương gật đầu, ánh mắt chợt như ngừng lại trên đất, vươn Tam Hống đao lên, khêu cát, lộ ra hòn đá có điêu văn.
Động tác này không khỏi đưa tới sự chú ý của Lã Vô Song, thấy điêu văn trên tảng đá còn có chữ viết, Lã Vô Song lập tức đưa tay vồ lấy.
Bạch. Một cây cột đá dài khoảng ba thước lộ ra từ trong đất cát, Lã Vô Song nâng lên bằng hai tay, tra xét tinh mỹ văn lộ phía trên, chuyển động ánh nhìn, thầm thì trong miệng:
“Bảo trủng. . . .
Trong mắt chợt tỏa sáng dị thải, uốn người quay đầu nhìn Kim Tự Tháp to lớn, tiếp tục thì thầm một tiếng:
“Bảo trủng.
Viên Cương nhàn nhạt hỏi một tiếng:

“Ý gì?
Lã Vô Song không để ý tới hắn, lại lật xem cột đá, phát hiện mút đầu cột đá rõ ràng cho thấy một chỗ đột ngột lồi ra để mắc vào, liền đường đường chính chính xoay người quan sát lên cả tòa đài cao, dường như là muốn tìm đến vị trí cũ của cột đá.
Đột nhiên chuyển mắt nhìn về phía đỉnh tháp, lắc mình một cái, ôm cột đá đáp xuống đỉnh cao nhất, thấy thạch đài trên đỉnh chóp bị phủ một tầng cát, liền phất tay áo quét sạch.
Viên Cương cũng nhanh chóng leo lên, chờ khi hắn đến nơi, Lã Vô Song đang phỏng theo văn lộ trên cột đá bỏ vào trong chỗ lõm trên thạch đài.
Ông… Khảm vào hoàn chỉnh, cột đá vừa vặn phù hợp ở bên trên, giống như một tấm bia văn.
“Quả nhiên là vật gì đó phía trên.
Lã Vô Song mừng rỡ.
Viên Cương lạnh lùng hỏi:
“Là vật gì?
Lã Vô Song nói:
“Ta cũng muốn biết trong tháp này mai táng cái gì, mà có thể được xưng là 'Bảo trủng'.
Bắt đầu đưa tay thi pháp dò xét.
Cũng không tra ra manh mối gì, không khỏi quan sát cả tòa tháp từ trên xuống dưới.
Viên Cương ở bên cạnh, nói một câu:
“Nếu có mai táng cái gì đó, mở ra nhìn chẳng phải sẽ biết hay sao.
Lã Vô Song ngẫm lại cũng đúng, liền đưa tay ấn bên cạnh bãi đá, muốn thi pháp đẩy ra, nhưng vừa phát lực lại phát hiện khó có thể động được, không trung truyền đến một loạt tiếng nổ vang rền mơ hồ.
Không khỏi ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện không trung ngưng tụ sương mù mờ mịt.
Lã Vô Song cau mày nói:
“Có thiên địa nguyên khí dao động, hình như cái tháp này là một tòa trận.
Viên Cương nói:

“Xem ra những thứ mai táng kia rất trọng yếu, có trận pháp phòng ngự. Dựa vào tu vi của ngươi, ngay cả hòn đá xây tòa tháp này ngươi cũng không mở ra được a?
Lã Vô Song liếc hắn một cái:
“Nếu ta phát lực, đá vụn văng tung tóe, ngươi ở bên cạnh sợ không thể chịu được. Ngươi đi xuống trước đi.
Viên Cương không nói hai lời, quay đầu liền nhảy xuống, há chỉ là đi xuống, mà là nhanh chóng rời xa chỗ này một chút.
Nhớ tới tình cảnh của Đạo gia ngày đó, hắn đã tận mắt chứng kiến.
Lã Vô Song lại không biết tình huống, mở song chưởng, cả người từ từ bay lên, tà tà bay hướng lên không trung.
Viên Cương ngảy xuống mặt đất, lăn mình một cái rồi chạy lên một cồn cát, ngẩng đầu nhìn, chờ cảnh tượng xuất hiện trong mong đợi.
Lã Vô Song đứng yên phù không, xem xét phía trước, thấy hắn chạy nhanh, cũng sợ hắn chạy, thấy hắn đứng không chạy nữa thì đoán chừng cho dù chạy cũng chạy không khỏi lòng bàn tay của mình, ánh mắt như thỏa mãn lại như dừng bên trên tháp cao.
Cả người chợt nhoáng lên một cái, vèo. Như thiên ngoại phi tiên mang theo hư ảnh liên tiếp đánh tới tháp cao.
Không lao đến đỉnh tháp, mà chạy thẳng tới giữa tháp cao. Khi tới gần thì tung một chưởng, như vẫn thạch đụng phải núi.
Ầm. Một tiếng nổ kinh thiên động địa, một khối lũy thạch cứng rắn nổ bắn ra một tràng phân năm xẻ bảy.
Lã Vô Song một chưởng đánh trúng chợt cảm thấy không ổn. Tảng đá này cứng rắn vượt ra khỏi tưởng tượng của nàng, nhưng so ra thì kém hơn một chút so với sắt thép. Dựa theo tu vi của nàng, toàn lực một kích cũng chỉ đánh nát một tảng đá.
Càng khiến cho nàng tràn đầy cảm xúc chính là đài cao này rõ ràng có tác dụng chỉnh thể đạo lực. Công kích nàng phát ra có lực phá hoại chỉ tác dụng một chút, mà lực phá hủy cuồn cuộn ra đưa ra lại tựa hồ lan tràn tới cả tòa tháp, dường như theo thân tháp truyền xuống dưới đất.
Rõ ràng lần này cảm thấy cả tòa tháp có năng lực trao đổi nguyên khí cùng thiên địa, dường như lực đạo công kích càng lớn, thiên địa nguyên khí dao động quay về trả lại cũng càng trở nên mãnh liệt, một lớp

nguyên khí cuồn cuộn mênh mông dao động đảo ngược gột rửa toàn thân nàng.
Không trung lại vang dội ầm ầm. Ngay sắc trời cũng tựa hồ sắc tối xuống, sau một kích nàng xoay người đáp trên bậc thang, đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời.
Phát hiện một chưởng mãnh liệt của mình dường như cũng chấn động bầu trời, không ngờ một chưởng chấn rung mây đen đầy trời trầm bổng chập trùng trong minh minh.
Mây đen nhào lộn kịch liệt, tinh quang chớp loạn ngang trời. Đây gọi là sấm sét ì đùng.
Viên Cương phát hiện đột nhiên trời ám lại, nhìn lên bầu trời, thần tình thoáng co lại, không hổ là Cửu Thánh tu sĩ cấp bậc Nguyên Anh kỳ. Uy lực công kích to lớn này Đạo gia hoàn toàn không thể so sánh nổi. Một cú đánh vang dội kinh thiên động địa, màng tai hắn rung chấn không ngừng kêu lên “ông ông…”.
Cái quỷ gì thế? Lã Vô Song kinh ngạc nhìn bầu trời, chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra thì thấy một đạo tinh quang sấm sét gầm thét trên bầu trời.
Nàng đang cảnh giác cao độ, lúc này tốc độ phản ứng cực nhanh, cũng không phải là chuyện đùa, dường như cũng sớm có cảm giác nguy hiểm từ trước, thân hình đột nhiên hóa Mị Ảnh né tránh, khó khăn lắm mới tránh thoát khỏi Lôi Đình Nhất Kích của tinh quang thiểm điện.
Cảm giác điện lưu sượt qua người, khiến toàn thân nàng muốn dựng hết lông tơ. Nàng cả kinh, sợ hết hồn hết vía.

Chương 2078: Thiên Khiển

Chương 2078: Thiên Khiển
Vốn tưởng rằng tránh thoát một cú đánh, ai ngờ sấm sét không công kích theo đường thẳng, tia sấm sét bỏ lỡ nàng kia không ngờ lại xẻ tà như nhánh cây, vừa tựa như có ý vẽ ra một thay đổi thần kỳ. Ánh chớp đột ngột uyển chuyển xuất ra một tia, có vẻ như không thể không bổ xuống nàng vậy.
Lã Vô Song đưa lưng về phía đó, sợ tới mức thiếu chút nữa hồn phi phách tán, chưa bao giờ trải qua tình cảnh như thế này.
Ầm. Một tiếng vang dội, ánh chớp xẻ tà không bất ngờ gì đánh trúng vào lưng của Lã Vô Song.
“Ahh . . .
Lã Vô Song phát ra một tiếng kêu đau khổ, tứ chi nàng tê dại lại dùng sức mạnh thi pháp khống chế, thi pháp ngự thể, lắc mạnh ngang trời, muốn thoát khỏi nơi này.
Trong mậy đen lại xuất hiện một đường ánh chớp xẹt qua. Cạch… một tiếng, trực tiếp đông cứng thân thể nàng trên không trung.
Không chỉ một đạo sấm sét, một luồng sấm sét, từng đạo từng đạo tinh quang sấm sét liên tục bổ xuống cạch cạch...
Sấm sét lập lòe tung hoành không ngừng, giống như cành cây đại thụ vậy, phá vỡ hư không lao xuống như pháo liên châu, liên tiếp đánh tới từng cái, liên tiếp đánh vào không trung nơi có Lã Vô Song. Ánh chớp liên tiếp không ngừng dường như muốn giữ Lã Vô Song bám vào không trung.
Một luồng sấm sét bắt lấy nàng, còn chưa biến mất hoàn toàn thì một luồng sấm sét khác đã chụp được Lã Vô Song rồi.
Sấm sét y như pháo liên châu nổ liên tiếp trên không trung , khiến cho Viên Cương một bóng một mình cũng chấn động không dứt, phát hiện

Đạo gia đã gặp qua sấm sét này quả thật nói không sai, người có lực công kích Kim Tự Tháp càng lớn, gặp trận pháp phản ứng ngược lại cũng càng lớn.
Khiến hắn khiếp sợ hơn chính là Lã Vô Song tu vi cường đại như vậy, thân hình vùng vẫy trên không trung, xem ra vẫn còn sống, dường như còn dùng pháp lực đối kháng thiên uy.
Tình hình ấy khiến cho hắn nhớ tới một truyền thuyết từ đời trước.
Truyền thuyết nói sau khi tinh quái trong núi hoặc người tu tiên có tu vi đạt đến một trình độ nhất định, sẽ đối kháng với Thiên kiếp. Dường như lúc này Lã Vô Song đang đối kháng với Thiên kiếp a.
Sấm sét như pháo liên châu trên không trung một lúc sau, đột nhiên thu lại rồi.
Lã Vô Song bị sét đánh cho thần hồn điên đảo, trong mông lung mờ ảo có thể cảm nhận được nguyên khí dao động trên tòa tháp này tặng lại đến trong cơ thể nàng dường như tan hết, dường như tan hết theo tu vi toàn thân của nàng. Mà nguyên khí dao động ấy vừa tán đi, sấm sét nổ liên tiếp cũng dừng ngay lập tức.
Đã mất đi lực hấp thụ lôi đình, nàng cũng vô lực rơi xuống. Ầm… đập xuống giữa mặt đất.
Không trung sấm sét tới cũng nhanh, đi cũng nhanh. Ánh chớp thu liễm xong, mây đen bay lượn cũng nhanh chóng tiêu tán trong minh minh.
Trời lại sáng trưng, tiếp đó là nắng xuân rực rỡ, tựa như chưa xảy ra chuyện gì.
Viên Cương đưa mắt nhìn chằm chằm trên không trung, tra xét một hồi rồi nhẹ nhàng thở ra, cũng lắc lắc cái đầu. Tiếng sấm sét liên tiếp nổ oành đùng đã gây ra động tĩnh khiến cho lỗ tai của hắn vẫn còn kêu ông ông… không ngừng, cảm giác mất đi thính lực vậy.
Hồi thần lại từ trong thiên uy kinh tâm động phách, cũng quay đầu nhìn theo bóng người vẫn còn vùng vẫy trên đất ở xa xa.
Viên Cương nhấc đao, năm ngón tay cố sức nắm siết một chút, mặt mang vẻ nghiêm túc, cẩn thận chạy tới gần bóng người đang vùng vẫy kia.
Sau khi tới gần, nhìn thấy rõ hình dáng của Lã Vô Song thì không khỏi kinh ngạc.

Lúc này Lã Vô Song đâu còn hình người, miệng mũi thỉnh thoảng sặc ra huyết, thân không một mảnh vải, nhưng không thấy có vẻ xuân quang dụ hoặc gì cả, toàn thân bên ngoài trên dưới giống như bị cháy sém vậy, cũng có thể nói là quần áo trên người đã cháy sém cùng với thân thể, không phân biệt rõ đâu là quần áo đâu là làn da.
Duy chỉ có một thứ còn nguyên dạng xinh đẹp bắt mắt nhất, ấy chính là tơ lụa tùy thân của Lã Vô Song, tựa như không chịu sự ảnh hưởng của Lôi Điện.
Về phần mái tóc dài đen nhánh trước đó, giờ đây không nhìn thấy bóng dáng đâu cả.
Đây đâu phải là con người, quả thực chính là một con quái vật.
Mỗi lần Lã Vô Song thoáng vùng vẫy, lớp vỏ cứng cháy đen bên ngoài thân nứt ra, chỗ nứt lại rịn ra máu tươi.
Không thể dùng từ “thê thảm” để hình dung ra dạng “quỷ” này, tóm lại lúc trước Đạo gia bị sét đánh còn có hình dạng tốt hơn so với người này không biết bao nhiêu vạn lần.
Nghĩ lại tình hình của lôi đình vạn quân trước đó, Viên Cương ngẫm lại mà tê dại cả da đầu, không khỏi cảm nhận may mắn cho Ngưu Hữu Đạo.
May mắn lúc trước Đạo gia không toàn lực tấn công Kim Tự Tháp này, nếu không không biết sẽ xảy ra hậu quả ra sao.
Đau khổ không chịu nổi, Lã Vô Song đang kéo dài hơi tàn giương mắt trông thấy hắn, phát ra tiếng nói khàn khàn:
“Cứu. . . cứu ta.
Dường như nghe thấy giọng nói thô tháo khó nghe của mình, cũng nhìn thấy Viên Cương đang nhìn mình từ trên cao, ánh mắt như đang nhìn một con quái vật, hai giọt nước mắt lăn từ trong hốc mắt, chảy xuống mặt đất.
Viên Cương xác nhận, một người kiêu ngạo như thế mà lại lên tiếng cầu khẩn, hắn là đã không còn lực đánh nữa. Lúc này hắn nhìn trân trân vào nàng ta, chậm rãi nói:
“Không hổ là cao thủ đỉnh cao Nguyên Anh kỳ, xem ra Vô Lượng quả trọng tố nhục thân này đích thật không bình thường. Kinh Lôi như vậy mà cũng không thể giết được ngươi. Đây là báo ứng. Cửu Thánh các ngươi làm nhiều việc ác, khó tránh khỏi Thiên Khiển.

Lã Vô Song nói giọng khàn khàn, nức nở:
“Không phải Thiên Khiển, cũng không phải Bảo trủng, là bẫy rập. Toàn bộ đại trận của mộ này chẳng những có phòng hộ, còn có sát chiêu, vọng động tất xúc động tới thiên lôi sát chiêu.
Viên Cương nói:
“Đích xác không phải Bảo trủng, đích thật là bẫy rập. Nhưng xác thật là Thiên Khiển. Nếu không làm nhiều việc ác, lòng tham không đủ, sao lại tao ngộ kiếp nạn này? Chính vì cái gọi là Cửu Thánh các ngươi, thiên hạ mới chiến loạn không ngừng, không biết bao nhiêu người đã bỏ mạng. Để ngươi chết như vậy, thật ra là cũng tốt cho ngươi.
Lã Vô Song nghe được hận ý trong lời nói của hắn, lên tiếng hỏi:
“Ngươi muốn giết ta ư?
Viên Cương đáp:
“Cho dù ta không giết ngươi, ngươi cũng không sống nổi. Nơi này thật ra không có gì khác biệt với Vô Biên sa mạc ngoài kia. Ở đây cũng có rất nhiều Sa Hạt. Ngươi nên biết bản tính của Sa Hạt, nghe máu tanh mà đến, đợi đến khi lực thiên lôi chấn nhiếp trôi qua, bọn chúng sẽ chui ra ngay lập tức, sẽ ăn tươi nuốt sống ngươi a. Vì thế tòa trận này đặt chung một khối với Sa Hạt, hắn là người bày trận đã suy tính đến điểm này.
“Làm sao ngươi biết nơi này có nhiều Sa Hạt. . .?
Nói đến điểm này, hai đồng tử căng thẳng của Lã Vô Song đột nhiên rụt lại, chợt nhớ ra điều gì đó:
“Ngươi. . . ngươi đã sớm biết rồi sao?
Viên Cương gật đầu xác nhận:
“Đúng! Ta đã sớm tới rồi.
Trong ánh mắt của Lã Vô Song toát ra cơn phẫn nộ:
“Trước đó Hạt Hoàng mất khống chế, là ngươi có ý dẫn dụ hay sao?
Viên Cương nói:
“Ngươi nghĩ vì sao ta lại dẫn ngươi vào được nơi đây? Chỉ cần ngươi vào được thì đừng mong thoát ra ngoài. Ta cũng không có ý định sống sót rời đi, không ngờ ngươi có thể trúng kế một cách dễ dàng như thế. Nhưng bây giờ xem ra, ác hữu ác báo. Ngay cả ông trời cũng không chịu bỏ qua cho ngươi. Ta có thể sống sót rời khỏi nơi này.

Dứt lời liền quay đầu nhìn tòa Kim Tự Tháp cao ngất kia, trong lòng có chút cảm thán. Đạo gia quả nhiên là Đạo gia! Đa mưu túc trí trước sau như một, giết người trong vô hình, đã sớm lo lắng cho mình sẽ có gặp gỡ này, sợ mình sẽ gặp hiểm rơi vào tay của Lã Vô Song. Do đó đã sớm để lại một chiêu hậu thủ có thể hữu dụng cho hắn nhằm phòng ngừa vạn nhất, không ngờ quả nhiên phát huy tác dụng, thật sự bảo toàn một mạng cho hắn tại thời khắc mấu chốt.

Hắn nhớ rõ lúc Ngưu Hữu Đạo một chưởng đánh cây cột rơi xuống đất, luôn dặn dò hắn nhớ vị trí của cây cột, bảo hắn vạn nhất có khó khăn có thể xoay chung quanh vật này để gặp thời chuẩn bị ứng biến.

Chương 2079: Công phu không phụ lòng người (1)

Chương 2079: Công phu không phụ lòng người (1)
Lã Vô Song khó có thể tin:
“Làm sao mà ngươi biết sự tồn tại của thế giới này?
Viên Cương trả lời:
“Nãi nãi của ngươi dù sao chỉ là thị nữ của Ly Ca, mà trong này lại do Ly Ca bố trí. Cái ngươi gọi là bí mật gia tộc chẳng qua chỉ là bí mật do ngươi tự đặt ra.
Lã Vô Song rơi lệ, phát ra tiếng cười “ô ô” khó nghe:
“Nguyên tưởng rằng ngươi là chánh nhân quân tử, tưởng rằng ngươi không giống như những nam nhân khác, không ngờ cũng không có khác biệt gì, cũng hèn hạ vô sỉ. Là ta dễ tin ngươi, là ta chết tiệt, là ta lơ là sơ suất. Người làm ra vẻ chính nhân quân tử mới là kẻ nguy hiểm nhất.
Tình cảm hết sức đau buồn phẫn nộ.
Viên Cương nói:
“Ta không phải là chính nhân quân tử, nhưng cũng không phải là người ngu, đối với địch nhân sao có thể nhân từ nương tay. Một người sống sờ sờ bị Sa Hạt ăn tươi nuốt sống không khỏi quá mức ghê rợn. Lã Vô Song, ta tiễn ngươi một đoạn đường.
Nói xong đặt ngang đao trong tay sẵn sàng bổ xuống.
“Thánh Cảnh.
Lã Vô Song vội vàng hô một tiếng.
Vô Song Thánh Tôn không hổ là Vô Song Thánh Tôn, biết tự cứu trong tình thế cấp bách, biết nói cái gì là tốt nhất, nhưng vẫn nhắm hai mắt nhận lấy cái chết, cũng không nắm chắc có thể bảo vệ mạng sống được hay không.

Chậm chạp không thấy tình huống phát sinh, nàng lại chậm rãi mở hai mắt ra, phát hiện ra lưỡi đao đã kề trên cổ của mình, nhưng lại lơ lửng dừng rồi.
Viên Cương đứng nhìn nàng với cánh tay cụt, không nói tiếng nào, nhưng rất muốn biết Thánh cảnh ra sao.
Lã Vô Song biết mình đã tranh thủ được chút hi vọng sống, nhanh chóng sắp xếp lại suy nghĩ, trước tiên là thốt ra câu đầu tiên mấu chốt:
“Ngươi có thể tra một chút, tu vi của ta đã bị tòa đại trận này phế ngay rồi, đan điền khí hải đã bị thiên lôi làm hỏng.
Ý nàng ta muốn nói cho Viên Cương biết “ta không thể uy hiếp được ngươi rồi”.
Trong mắt của Viên Cương lóe lên sự bất ngờ, tuy nhiên vẫn không lên tiếng, đao cũng vẫn đặt trên cổ của nàng.
Lã Vô Song tiếp tục nói:
“Ta hiểu biết rất rõ về Thánh Cảnh, cũng biết rất rõ về Lục Thánh khác. Ta có thể cung cấp tin tức và cung cấp trợ giúp là thứ những người khác không cho được ngươi. Nếu ngươi cần, nên giữ lại một mạng của ta. Chỉ cần ngươi cần, còn ta có thể đưa cho ngươi, thí dụ như tài bảo cũng cho ngươi.
Viên Cương trầm mặc suy tư. Tài bảo hay không tài bảo hắn không hề để ý tới, hắn đang suy nghĩ về chuyện khác. Đạo Gia đang tranh đua cao thấp cùng Thất Thánh, lưu người này lại có thể có trợ giúp đối với Đạo Gia hay không?
Lã Vô Song không lên tiếng, nàng biết lúc này nói nhiều cũng vô dụng. Nếu như ngay cả những điều này đều không đả động được đối phương, xem như nàng chết chắc rồi.
Cạch. Viên Cương thu đao lại, cắm đao xuống mặt đất, cúi người đưa tay, nắm mấy sợi dây đai đặt dưới thân Lã Vô Song, rút ra.
Gần như toàn thân thán xác của Lã Vô Song đều đau đến run run, nhận thấy lời nói của mình đã động tới đối phương, tuy nhiên không biết đối phương muốn làm gì.
Thật ra cũng không có gì. Viên Cương không biết nên dò xét tu vi của đối phương có thật là đã bị phế đi hay không, chỉ muốn trói buộc nàng lại mà thôi.

Dùng một cánh tay trói người đích xác có chút phí sức, đành phải sử dụng tay chân cùng với răng mới được.
Trong lúc trói, đối với Lã Vô Song mà nói không khác gì một cuộc khốc hình, đau gần như bất tỉnh, vỏ than vỡ ra, nơi nơi đều rướm máu.
Trói người kỹ lưỡng xong xuôi, Viên Cương đứng lên:
“Ôi...
Ngửa mặt lên trời rống một hơi dài.
Không bao lâu, lớp cát ở gần đấy nứt phá ra một con quái vật lớn. Một con Sa Hạt to lớn chui ra khỏi mặt đất, bò tới trước mặt hai người, hơi thở gấp tanh hôi.
Viên Cương đưa tay ôm lấy Lã Vô Song, ra sức vung cánh tay cụt lên, ném Lã Vô Song ra phía sau lưng Sa Hạt.
Sau đó đỡ Tam Hống đao đang cắm trên đất lên, thoan thân nhảy dựng, cũng rơi vào phía sau Sa Hạt, tiếp đó thả đao, lại nắm dây đai còn thừa tiếp tục trói mình và Lã Vô Song vào sau lưng Sa Hạt, đề phòng lúc chui lủi trong đất bị rơi khỏi thân Sa Hạt.
Không có cách nào, hắn không có pháp lực của Lã Vô Song, có thể chống ra một vùng không gian dưới lòng đất sa mạc, thêm nữa sau khi bị thương thân thể chưa lành, lại cụt một tay không thể nào dẫn người đi được, chỉ có thể trói hai người vào sau lưng Sa Hạt có thể tránh cát chảy lệch vị trí.
Trói buộc cẩn thận xong, Viên Cương liên tục rống giận, Sa Hạt lập tức lao xuống, không trực tiếp chui vào cát.
Nơi này và thế giới bên ngoài không giống nhau, không cần lo quái vật lớn chạy nơi nơi bị người nhìn thấy.
Lo lắng khác chính là áp lực to lớn dưới đất ép cho cơ thể Lã Vô Song không chịu nổi, bởi vậy sử dụng Sa Hạt chạy trên mặt đất để ngửi xét thông đạo của hai giới ở vị trí nào rồi mới chui vào.
Hắn vốn muốn sau khi chữa khỏi vết thương tại đệ ngũ giới rồi mới đi ra ngoài, nhưng tình huống của Lã Vô Song khiến cho hắn không dám kéo dài thêm nữa.
Bởi vì hắn không thể phân biệt được tu vi của Lã Vô Song có phải thật sự bị phế hay không. Vạn nhất đấy chỉ là kế hoãn binh của nàng, một khi chờ đến lúc đối phương phục hồi tu vi, dựa vào tu vi cường đại của đối

phương thì thật phiền toái rồi. Vì thế hắn nhất định phải mau chóng ly khai tìm đến Ngưu Hữu Đạo.
Sa Hạt chạy trên mặt đất với tốc độ rất nhanh, không bao lâu đã xác định vị trí lối đi. Một đường chui xuống dưới sa mạc.
Bị những hạt cát chà xát, Lã Vô Song đau khổ không chịu nổi. Viên Cương xoay người đặt nàng ở dưới thân, dùng ngực chắn lấy bên trên đầu của nàng, tận lực giúp nàng ta chống đỡ áp lực cực lớn ấy.
Sa Hạt chui xuống dưới đất rất mau tìm đến lối đi lưỡng giới lục quang mông lung, trực tiếp chui vào.
Sau khi xuyên qua thông đạo của hai giới, Sa Hạt lập tức leo lên phía trên, xuyên vượt qua hai giới bằng phương thức đơn giản nhanh và tiện.
Oành. Lớp cát bị nứt ra, Hạt Hoàng hiện thân, đứng trên mặt đất.
Viên Cương ra sức lắc lắc cái đầu, ném bỏ những hạt cát bám vào người, miệng mở to thở hổn hển. Sau một lúc lâu, cho đến khi hơi thở ổn định đều đặn mới ngẩng đầu nhìn bốn phía, phát hiện thế giới bên ngoài đã là ban đêm, nhìn phương vị ánh trăng và sao, đoán chừng muộn lắm thì hai canh giờ nữa có thể trời sẽ sáng.
Xoay người ngồi xổm lên, tra xét Lã Vô Song, phát hiện lớp vỏ cứng của đôi chân không được bảo vệ chu toàn của nàng bị cọ quét trong lúc xuyên qua lớp cát, máu me nhầy nhụa lấm lem đầy cát. Hắn lấy tay phủi lớp cát xuống, phát hiện đôi chân của nàng không có da, chỉ còn lại máu thịt bi thảm đến mức không nỡ nhìn.
Thấy nàng không có động tĩnh gì, giống như người chết vậy. Hắn đưa tay thăm dò khí tức của Lã Vô Song, bấy giờ mới phát hiện nàng ta đã không còn khí tức nữa.
Viên Cương cảm thấy thời gian trôi qua quá ngắn ngủi, nhục thân có trình độ cường hãn như Lã Vô Song vẫn có cơ hội hồi lại.
Hắn nhanh chóng cởi hết dây lưng tơ tằm trói buộc trên thân của hai người, sau đó quỳ gối trước mặt Lã Vô Song, dùng đơn chưởng ấn vào vị trí trái tim của Lã Vô Song nhiều lần, song song đó cũng hô hấp nhân tạo cho nàng.
Lúc này gương mặt của Lã Vô Song thật dữ tợn, dùng phương thức hô hấp nhân tạo rất cần phải có dũng khí.

Một hồi lâu sau, Lã Vô Song mở hai mắt âm u, nhìn thấy miệng của mình đang bị đối phương quán khí, đôi mắt thoáng chốc trừng lớn hơn mấy phần.
Nhận thấy Lã Vô Song đã hít thở được rồi, lúc này Viên Cương mới ngẩng đầu nhìn lên, thấy đối phương đã mở mắt ra, hắn liền ngừng thi cứu ngay lập tức.
Lã Vô Song nhìn thấy bàn tay của hắn dời khỏi trên ngực mình, chợt phát ra âm thanh yếu ớt:
“Vô sỉ. . . .
Viên Cương giải thích một câu:
“Ngươi yên tâm. Ta không có ý tứ nào khác. Hình dạng của ngươi như quỷ thế kia, ta làm sao có ý nghĩ gì chứ?! Ta không thông pháp lực, không làm gì khác hơn là chọn lựa phương thức cứu ngươi bằng cách này.

Chương 2080: Công phu không phụ lòng người (2)

Chương 2080: Công phu không phụ lòng người (2)
Tiếp đó cầm Tam Hống đao ném xuống, lại nói Lã Vô Song cùng nhau nhảy xuống.
Viên Cương đặt Lã Vô Song nằm dưới mặt đất, rồi quay sang hướng Hạt Hoàng, kêu hai tiếng "ôi ôi".
Hạt Hoàng đi tới phía trước, đột nhiên chui vào cát, biến mất.
Hai tiếng "ôi ôi" kéo dài của Viên Cương lại đưa tới một con Sa Hạt có hình thể rất nhỏ, nhưng đủ để chở hai người.
Không còn cách nào, hình thể của Hạt Hoàng rất chói mắt, cho dù là vào buổi tối, cho nên chọn con nhỏ hơn thay sức của đôi bàn chân cho ổn thỏa.
Lúc đi bắt Lã Vô Song, phát hiện Lã Vô Song không có phản ứng gì, thăm dò khí tức thì phát hiện khí tức vẫn còn. Lần này đã bất tỉnh một cách đường đường chính chính.
Hắn xách Lã Vô Song leo lên phía sau lưng Sa Hạt, nhìn lên ánh sao mà phân biệt phương hướng, kêu "ôi ôi" một hồi. Sa Hạt chở hai người điều chỉnh phương hướng rồi vội vã rời đi.
Trên đường, Viên Cương cảnh giác cao độ khắp bốn phía.
Còn Lã Vô Song cũng thanh tỉnh một lần trên đường, nhưng ý thức có chút mơ hồ, yếu ớt hỏi một câu:
"Đây là đâu?
Viên Cương không trả lời những câu hỏi như thế này, vẫn tiếp tục quan sát khắp bốn phía, cũng thuận miệng nói một câu:
"Chỉ mong trên đường gặp thuận lợi, không nên có bất cứ phiền phức nào. Nếu không ta chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường làm thịt ngươi cho rồi.

Đây tuyệt đối không phải nói ngoa. Hắn không thể để cho một người như thế chạy mất. Nếu thật sự gặp phải phiền toái, một khi không còn cách nào đưa đến tay Đạo Gia, hắn đành không tiếc bất cứ giá nào, cũng phải làm thịt nữ nhân này trước tiên...
Mặt trời mọc mặt trời lại lặn. Mặt trời lặn mặt trời lại mọc. Mấy ngày liên tiếp, Ngưu Hữu Đạo một mực canh giữ trên đỉnh núi, ánh mắt trông mong về nơi xa xa, chờ đợi...
Cho dù lúc này mặt trời đã lên cao, Ngưu Hữu Đạo cũng không tham râm mát mà tránh né. Đã mấy ngày nay hắn vẫn chưa chợp mắt chút nào, vẫn một mực duy trì quan sát vùng sa mạc ở phía trước.
Thời gian càng lâu, nỗi lo âu trong lòng hắn càng sâu.
Ở một phương khác, Vân Cơ vẫn đang cưỡi phi cầm tọa kỵ tuần tra qua lại trên không trung sa mạc, từ trên không mắt nhìn xuống sa mạc phía dưới, vẫn tìm kiếm luôn luôn...
Đây là ý của Ngưu Hữu Đạo. Ngưu Hữu Đạo tiếp tục canh chừng tại phương vị đi thông Yêu Ma lĩnh, phòng ngừa vạn nhất Vân Cơ từ Nam Châu quay trở về, canh chừng theo hướng đi thông Nam Châu.
Đây không phải là Ngưu Hữu Đạo vọng đoán. Viên Cương đã tao ngộ Lã Vô Song, nếu có thể thoát thân, rất có khả năng sẽ đi Nam Châu đòi một công đạo cho hắn đấy, nhất định phải tìm hắn nói rõ sự tình. Có một số việc không thể nói rõ trong thư, vì thế rất có thể Viên Cương sẽ đi Nam Châu.
Ngưu Hữu Đạo cũng nhận được tin tức từ Sa Như Lai bên kia truyền đến, tại cửa ra vào Thánh Cảnh, vẫn chưa thấy Lã Vô Song quay trở về Thánh Cảnh.
Chính vì vậy đã cho Ngưu Hữu Đạo một chút hy vọng, cũng vì tin tức này mà Ngưu Hữu Đạo vẫn còn cố trụ ở đây để chờ đợi.
Nếu không phải vì có những chuyện không thể kinh động quá nhiều người, hắn hận không thể điều động một lượng lớn đội ngũ ngồi xổm chờ đợi tại toàn bộ ngoại vi sa mạc.
Nhưng hắn rất lý trí, mặc dù lo âu nhưng biết làm như vậy là không thực tế. Vòng ngoài sa mạc có phạm vi quá lớn, nhiều người hơn nữa cũng với tay không tới. Ngay cả bọn họ cứ ngồi xổm chờ đợi cũng chưa chắc hữu dụng, bởi vì không có cách nào xác định được Lã Vô Song có còn ở

Vô Biên sa mạc hay không, hay có thể đã sớm đi khỏi rồi, chỉ là không trở về Thánh Cảnh mà thôi.
Ít nhất, hắn chỉ ôm một chút phán đoán theo đó mà hành sự thôi.
Hiện tại quan trọng nhất là xác định được vị trí của Lã Vô Song, lúc ấy mới có thể đoán được Viên Cương còn sống hay đã chết. Vì thế nếu có biết những nơi nào, hắn đều ra lệnh mở to hai mắt nhìn, chỉ cần phát hiện ra tung tích của Lã Vô Song, phải lập tức truyền tin báo cho hắn biết.
Một khi nắm được thông tin từ Lã Vô Song, hắn lập tức muốn từ bỏ ngồi xổm nơi này chờ đợi, suy tính làm sao để hạ thủ lấy được tung tích hoặc tin tức sống chết của Viên Cương từ Lã Vô Song bên kia.
May mắn là phán đoán cơ bản của hắn vẫn không gặp sơ suất. Vân Cơ tuần tra trên trời cao phát hiện ra dị thường, phát hiện có điểm đen luôn luôn di động trên mặt cát ngoài sa mạc.
Vân Cơ lập tức khống chế phi cầm phi hành hạ độ cao xuống thấp, dần dần nhìn thấy rõ, phát hiện không ngờ lại là một con Sa Hạt đang chạy trên mặt đất, trên thân Sa Hạt còn chở người.
Ý niệm đầu tiên của nàng chính là Viên Cương. Ngoại trừ Viên Cương, dường như nàng chưa nghe nói qua ai có thể khống chế được Sa Hạt.
Lúc này nàng khống chế phi cầm lao xuống, khi tới gần mặt đất, nhìn rõ ràng. Không sai. Quả quả nhiên là Hầu Tử.
Công phu không phụ lòng người!
Vân Cơ mừng rỡ, khống chế phi cầm tọa kỵ chuyển sang hướng thuận cùng với hướng Sa Hạt đang bò, từ từ giảm thấp độ cao phi hành, bay phía trên bên cạnh Sa Hạt.
Viên Cương ngẩng đầu nhìn, ánh mắt đầy cảnh giác. Vân Cơ dịch dung rồi, hắn không nhận ra được, tay đã nắm chặt đằng chuôi Tam Hống đao.
Dọc theo con đường này, hắn đã gặp nhiều thuận lợi, không nhìn thấy người.
Đây không phải là may mắn, có nguyên nhân Vô Biên các bị phá hủy còn chưa khôi phục chợ giao dịch của tu hành giới, người lui tới ít đi, xác suất gặp được người giữa sa mạc mênh mông dĩ nhiên là không cao a.

Hắn không nghĩ tới điều ấy, đã vội vã muốn thoát khỏi vùng sa mạc này rồi, lại còn bị người theo dõi.
Vân Cơ nhận ra sự hiểu lầm và địch ý của hắn, lúc này nói to lên:
“Hầu Tử, là ta đây!
Viên Cương hơi ngẩn ra, vừa nghe thấy giọng nói của Vân Cơ liền mừng rỡ, lúc này gầm lên một tiếng “ôi”. Sa Hạt đang chạy lập tức giảm tốc độ, cuối cùng dừng hẳn lại.
Viên Cương đưa tay vẫy vẫy trên không:
“Vân Cơ, nàng ta không ổn rồi. Mau tới cứu người.
Đích xác là không chịu được nữa rồi. Lã Vô Song bị tổn thương rất nặng, đoạn đường này thiếu nước lại không có ai giúp đỡ, Lã Vô Song có thể kiên trì cho tới bây giờ ngay cả hắn cũng cảm thấy đó là kỳ tích, cũng không khỏi bội phục lực sinh mệnh ngoan cường của nhục thân Lã Vô Song.
Vân Cơ lắc mình hạ xuống, rơi vào phía lưng Sa Hạt, mặc cho phi cầm tọa kỵ xoay quanh trên trời.
Người trước mắt y như cháy sém, ngay cả nam hay nữ cũng không phân biệt rõ ràng. Vân Cơ kinh ngạc hỏi:
“Ai vậy? Sao bị thương đến mức trông như quỷ thế này a?
Viên Cương trả lời:
“Là Lã Vô Song.
“Cái gì? Ngươi lặp lại lần nữa xem, là ai?
Vân Cơ cho rằng mình nghe lầm. Làm sao Lã Vô Song có thể biến thành hình dạng như quỷ thế kia?!
Nhưng căn cứ theo phán đoán trước kia của Ngưu Hữu Đạo, Hầu Tử rất có thể đi chung cùng Lã Vô Song. Tuy vậy Lã Vô Song trước mắt khiến cho nàng khó mà tin nổi. Đây là Vô Song Thánh Tôn ngự trị người trong thiên hạ đó sao?
Hầu Tử bị Lã Vô Song bắt đi thì lại không sao, ngược lại Lã Vô Song thành ra như vậy, thực tại làm cho nàng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.
Viên Cương vội vã giải thích một câu:
“Nàng ta bị Đạo Gia lưu lại hậu thủ làm trọng thương tại Đệ Ngũ Vực a.
Ánh mắt Vân Cơ lập lòe:

“Hậu thủ ở Đệ Ngũ Vực?
“Đạo Gia?
Lã Vô Song chợt lẩm bẩm một tiếng:
“Là Ngưu Hữu Đạo sao? Nghe nói các ngươi gọi Ngưu Hữu Đạo là Đạo Gia.
Hai người cùng nhìn nhau, chỉ thấy Lã Vô Song đã mở hai mắt ra, ánh mắt trở nên thanh minh, đã xuất hiện dấu hiệu báo trước hồi quang phản chiếu, hiển nhiên là vừa vặn nghe hai người nói chuyện.
Lúc này Viên Cương ngẩng đầu lên, nói:
“Hiện tại không có thời gian giải thích cho ngươi biết, quay lại về từ từ nói cũng không muộn. Cứu người trước, nàng ta sắp không chịu đựng nổi nữa rồi.
Vân Cơ chần chờ, thêm vào hình như lúc nãy nói chuyện đã bại lộ về Ngưu Hữu Đạo, không khỏi hỏi:
“Nếu thật là Lã Vô Song, sợ là Đạo Gia muốn trừ cho yên tâm., cứu nàng làm gì?

Chương 2081: Thứ “quỷ” này là Lã Vô Song?

Chương 2081: Thứ “quỷ” này là Lã Vô Song?
Viên Cương nói:
“Nàng ta nắm giữ rất nhiều tình huống của Thánh Cảnh, cũng hiểu biết rất rõ về Lục Thánh. Hiện tại nàng rơi vào trong tay của chúng ta cũng vô lực phản kháng. Giao nàng cho Đạo Gia, đối với Đạo Gia mà nói có lẽ chỉ có giá trị lợi dụng to lớn. Nếu Đạo Gia cảm thấy không cần thiết giữ lại nữa, đến lúc đó có giết cũng không muộn.
Vân Cơ vừa nghe xong đạo lý này, lập tức cúi người trước mắt Lã Vô Song, đưa tay ấn vào ngực của Lã Vô Song.
Sau khi dò xét thương thế của nàng, phát hiện đích xác sắp tử vong rồi, Vân Cơ nhanh chóng thi pháp bảo vệ tâm mạch cho không chết, đồng thời lấy ra một viên linh đan và nhét vào trong miệng Lã Vô Song, giúp nàng nuốt xuống đồng thời thi pháp thôi phát dược tính.
Một tay kia cởi ấm nước bên hông xuống, thi pháp mở nút lọ ra, đặt miệng lọ quay vào miệng Lã Vô Song như người tàn tật kia, chậm rãi rót nước chảy nhỏ giọt vào.
Một hồi lâu sau, Vân Cơ mới nhả ra tay ấn trên người Lã Vô Song, rút pháp lực về, căng thẳng nói:
“Mệnh xem ra là bảo vệ được rồi, thương thế nghĩ kỹ lại e rằng không dễ dàng như vậy.
Viên Cương đưa tay lấy lọ nước từ trong tay nàng ta, uống ừng ực một hơi, hắn cũng khát quá mức a.
“Ngươi là ai?
Lã Vô Song nhìn Vân Cơ chằm chằm, hỏi.

Câu hỏi khiến Vân Cơ phải trả lời như thế nào? Và cũng không có ai trả lời.
Viên Cương giải cơn khát xong, bỗng chỉ vào Lã Vô Song nói:
“Ngươi thi pháp kiểm tra xem, nàng ta nói tu vi của nàng đã bị phế đi. Ngươi xem có như thật vậy hay không.
Vẫn lo lắng bị lừa bịp, thật sự là tu vi quá mức của Lã Vô Song làm cho người ta không yên lòng. Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến cho hắn không để ý tới thương thế của bản thân, vội vã ly khai Đệ Ngũ Vực.
Vân Cơ ngẩn ra, bấy giờ đưa tay ấn vào bụng của Lã Vô Song. Sau khi có kết quả kiểm tra liền kinh ngạc rút tay trở về.
Viên Cương vội hỏi:
“Thế nào?
Vân Cơ lắc đầu than thở:
“Khí hải đan điền của nàng ta bị phá hủy triệt để rồi. Tu vi một thân mất sạch, đoán chừng ngoại trừ nhục thân mạnh hơn người bình thường, hiện giờ đã không có gì khác biệt so với phàm phu tục tử. Tại sao có thể như vậy?
Đường đường là Vô Song Thánh Tôn lại trở nên như vậy, đã thế còn rơi vào tay của bọn họ, quả thật nàng khó có thể tin a!
Ánh mắt của Lã Vô Song biểu lộ thần sắc không chịu nổi, chậm rãi nhắm hai mắt lại, tựa hồ ngay cả chính nàng cũng không nguyện đối mặt trước kết quả như thế.
Viên Cương lên tiếng:
“Chuyện này nói sau đi, nơi này không nên ở lâu, trước hết đi gặp Đạo Gia a.
Lã Vô Song cho hay:
“Đạo Gia đang chờ ngươi ở giáp vùng sa mạc, chắc hẳn cũng sốt ruột lắm a. Đi thôi!
Dứt lời, hai tay mỗi tay bắt lấy một người rồi bay lên trời, rơi vào trên người phi cầm tọa kỵ đang xoay quanh không trung, khống chế phi cầm tọa kỵ lên, bay tới nơi Ngưu Hữu Đạo đang chờ.
Về phần Sa Hạt trên mặt đất, sau khi thoát ly khỏi sử dụng của Viên Cương, ắt sẽ tự động rời đi.
Viên Cương cưỡi gió bay đi, yên lặng một lúc lâu, đột nhiên hỏi:

“Đạo Gia biết ta ở chỗ này, tại sao chờ ta ở biên giới sa mạc?
“Đạo Gia là người như thế nào, không phải là ngươi không biết a. Dựa theo đầu óc của hắn, chút trò lừa này của ngươi căn bản không qua được tay của hắn. Hắn chỉ để ý một chút thì đã biết ngươi lén rời khỏi Yêu Ma lĩnh đi đâu rồi. Lúc chúng ta tiến đến Tề kinh, ngươi đã bị người mang đi. Lập tức Đạo Gia đã đoán được người bắt ngươi đi chính là Lã Vô Song, cũng đoán được Lã Vô Song muốn dẫn ngươi đến Vô Biên sa mạc. Do đó hắn nhanh chóng tới bên này, tìm ngươi đã lâu, đã đợi ngươi từ rất lâu rồi a.
Vân Cơ thở dài giải thích một phen, quay đầu lại nhìn hắn, đặc biệt chú ý tới cánh tay của hắn, không khỏi lắc đầu:
“Hầu Tử, ngươi càng ngày càng quá đáng, chuyện lớn như vậy cũng không bẩm báo cho Đạo Gia trước một tiếng. Ngươi nhìn hình dạng hiện tại như quỷ của ngươi mà xem, để ta xem ngươi ăn nói với Đạo Gia như thế nào.
Đích xác là khó có thể phân bày a. Viên Cương trầm mặc. . . .
Bọn họ vừa rời khỏi vị trí của Ngưu Hữu Đạo không xa, ít nhất đối với phi cầm tọa kỵ mà nói, khoảng cách vượt qua cũng không tính là xa. Dưới ánh nắng mặt trời chói chang, Ngưu Hữu Đạo ngồi trên núi đá, nhìn ra xa xa thấy được phi cầm tọa kỵ đang bay tới. Đợi phi cầm tọa kỵ tới gần để nhìn rõ người ngồi bên trên, Ngưu Hữu Đạo lập tức đứng lên. Phi cầm tọa kỵ hạ trên núi, Vân Cơ ôm Lã Vô Song nhảy xuống.
Sau đó Viên Cương nhảy xuống, nhìn Ngưu Hữu Đạo đang đứng chắp tay, lạnh lùng nhìn mình chằm chằm. Hắn biết vị này đã thủ ở đường tới Yêu Ma lĩnh từ trước, một mực canh giữ nơi này chờ mình, trong lòng cảm động nói không ra lời, cũng không biết nên nói gì cho phải.
“Ngươi đoán không lầm, quả nhiên đi Nam Châu đấy, vừa mới bị ta phát hiện.
Vân Cơ giải thích một câu.
Không biết Ngưu Hữu Đạo có nghe được hay không, thậm chí cũng không hỏi người trông như cháy sém mà Vân Cơ đang ôm trong lòng là người nào, vẫn lạnh lùng nhìn Viên Cương, nhất là nhìn chằm chằm vào cánh tay gần như đứt gãy trên bờ vai của Viên Cương, rõ ràng hai gò má động một cái.

Viên Cương từ từ tiến lên, thấp giọng nói:
“Đạo Gia.
“Không dám nhận danh xưng ấy từ ngươi.
Ngưu Hữu Đạo hờ hững đáp một câu, lạnh lùng tiếp lời:
“Ngươi không định cho ta một lời giải thích hay sao?
Viên Cương không nói nên lời, không biết nên trả lời như thế nào.
Bốp! Ngưu Hữu Đạo chợt giơ tay tát một cái. Một cái tát vang dội lanh lảnh. Một cái tát ngay chính Viên Cương cũng lảo đảo lùi lại mấy bước.
Đánh người không đánh mặt, nhất là tát mặt nam nhân, nhưng Ngưu Hữu Đạo làm như vậy, hơn nữa xuất thủ thẳng tay với lực đạo không nhỏ, nếu không thì không đủ để Viên Cương với vóc người to lớn như vậy phải lảo đảo.
Vậy mà vẫn chưa xong, Ngưu Hữu Đạo đi lên lại đá thêm một cái, ầm! Một đá đá bay Viên Cương ra ngoài.
Viên Cương bị đá bay, rơi xuống đất nhào lộn đụng vào trên tảng đá, ho khan vài tiếng, miệng sặc ra huyết.
Đối mặt trước xuất thủ của Ngưu Hữu Đạo, thân thể hắn không chuẩn bị cho chống cự, mà cũng không chống cự, không hề phòng bị đã trúng đòn một cước nghiêm trọng, trực tiếp bị đánh tổn thương.
Vân Cơ đang ôm người, bất đắc dĩ lắc đầu, không ngăn trở cũng không nói gì. Nàng ta chính mắt thấy Ngưu Hữu Đạo đã mong đợi từ mấy ngày nay, đã biết Viên Cương trở về phải bị trừng trị.
Dĩ nhiên, cũng biết Ngưu Hữu Đạo không thể nào giết Viên Cương. Nếu không cần gì phải lo lắng không yên nghĩ cách cứu người.
Giống như người hắn càng thân cận thì càng dễ dàng khiến cho hắn lộ tính tình chân thật, càng trở nên dễ dàng chọc giận hắn, nếu là người ngoài, chỉ sợ rất khó khiến cho hắn tâm tình có thay đổi gì.
Lã Vô Song nằm trong tay của nàng, mắt thấy tình cảnh ấy, thần thái ảm đạm trong tròng mắt bỗng có chút lập lòe, dường như cũng hơi bất ngờ.
Không phải nàng không biết Viên Cương, đã từng ngược đãi bằng mọi cách. Tên Viên Cương kia xương cốt cứng rắn bao nhiêu, nàng ta biết rất rõ. Một người có thể khiến cho Viên Cương – thuộc loại rắn rỏi ngay cả chết cũng không sợ “lại trở thành một người dễ bảo như vậy, quả thật khiến cho nàng rất kinh ngạc.

Cánh tay của Viên Cương chống giữ đao, từ từ bò dậy, lại cúi thấp đầu từ từ đi trở về, đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo, thấp giọng nói:
“Nếu ta nói với ngươi, ngươi sẽ không để cho ta đi.
“Không cho ngươi đi thì sao? Ngươi còn muốn làm gì?
Ngưu Hữu Đạo chỉ trước mũi của hắn, đột nhiên gầm lên, lửa giận ngút trời nói:
“Ta cho ngươi sống ở Yêu Ma lĩnh là vì sao? Vì sao mà ngươi sống ở Yêu Ma lĩnh đấy, có nghĩ tới không? Đồ khốn, ngươi cứ mãi như vậy, trong đầu óc có nước hay sao? Không hề biết Lã Vô Song nhìn chòng chọc vào ngươi hay sao?
Lã Vô Song nghe được, hít thở hơi khác thường. Vân Cơ cúi xuống nhìn nàng một cái.

Chương 2082: Cái giá phải trả (1)

Chương 2082: Cái giá phải trả (1)
Viên Cương cúi đầu không nói, không hề nói gì. Hắn có suy nghĩ của riêng mình, nhưng biết rằng bây giờ giải thích cái gì cũng bằng thừa mà thôi.
Vân Cơ vội ho một tiếng, dù có chuyện gì cũng không nhất định phải cứ tiếp tục không dứt ở chỗ này, coi như là có lòng giải vây giúp Viên Cương:
“Có Lã Vô Song ở đây.
“Ngươi câm miệng cho ta. Chỗ này không phải là chỗ ngươi lên tiếng.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại, nổi giận chỉ vào nàng mà quát lớn. Nhưng vừa nổi giận lại vừa sửng sốt ngẩn ra, cuối cùng ánh mắt đã rơi vào người Lã Vô Song, hỏi:
“Ngươi nói cái gì?
Ta trêu ai ghẹo ai, ngươi cáu kỉnh với ta cái gì chứ? Vân Cơ rủa thầm không dứt. Bắt đắc dĩ, thoáng tỏ ý cho thấy người đang ôm trong hai cánh tay, nói:
“Nàng ta đây, chính là Lã Vô Song, bị Hầu Tử bắt lại rồi. Không biết đây có được xem như là Hầu Tử lấy công chuộc tội hay chưa?!
“. . . .
Ngưu Hữu Đạo ngưng lại, nghẹn không nói nên lời, quay đầu nhìn Viên Cương trong giây lát, lại quay đầu nhìn chằm chằm vào Lã Vô Song đang nằm trong hai tay, nửa tin nửa ngờ hỏi:
“Thứ “quỷ” này là Lã Vô Song?
Thứ “quỷ” ư? Lã Vô Song âm thầm cắn chặt răng, yếu ớt nói:
“Ngươi là ai? Đạo Gia? Chẳng lẽ ngươi là Ngưu Hữu Đạo?
Phản ứng này giống y như lúc mình vừa nghe đến tên Lã Vô Song, Vân Cơ cười khổ đáp:

“Hầu Tử nói như thế. Hắn là nàng ta không sai.
Ngưu Hữu Đạo lập tức tiến lên hai bước, quan sát Lã Vô Song rất kỹ càng:
“Ta đã gặp con mẹ Lã Vô Song đó rồi a. Đây chính xác là Lã Vô Song ư?
Thật sự hắn không nhìn thấu thứ “quỷ” này có điểm nào giống với Lã Vô Song, có vẻ như ngay cả đôi mắt và ánh mắt cũng không giống.
Dĩ nhiên, dù sao đây không phải là hình dạng của người. Thêm nữa hình dáng bề ngoài của đôi mắt cũng biến đổi, ánh mắt lại hư nhược vô lực.
Quả thật ngay cả ánh mắt cũng không giống a!
Mấu chốt là chính hắn khó có thể tin, lại quay đầu hỏi Viên Cương:
“Đây đúng thật là Lã Vô Song? Ngươi có thể là đối thủ của Lã Vô Song sao? Ngươi tuyệt đối đừng nói ngươi bị mất đi cánh tay là do bắt giữ Lã Vô Song a.
Viên Cương đến gần thêm một chút, lên tiếng:
“Là nàng ta! Không thể nói là ta bắt hạ được nàng, hắn là do ngươi bắt lại.
“Ta?
Ngưu Hữu Đạo không hiểu:
“Đồ hỗn trướng ngươi nói vậy là có ý gì, nói rõ ràng cho ta nghe xem.
“Nàng ta bị trúng hậu thủ 'Bảo mộ' ở tòa tháp do ngài lưu lại tại Đệ Ngũ vực, bị thiên lôi cuồn cuộn đánh thành ra như vậy. Ta bị nàng ta bắt đi khỏi Tề kinh, sau đó bị trực tiếp dẫn tới Vô Biên sa mạc. . . .
Viên Cương tường thuật cặn kẽ đầu đuôi sự tình.
Dĩ nhiên, Viên Cương cũng nói rõ nguyên nhân vì sao mang người ra khỏi Đệ Ngũ Vực.
Tuy chính mình đã bày ra bẫy rập, nhưng Ngưu Hữu Đạo nhìn hình dạng như quỷ của Lã Vô Song ở trước mắt, vẫn có mấy phần cảm giác khó tin a.
Có vẻ mọi chuyện đều hợp tình hợp lí, nhưng vẫn có chút ngoài ý liệu.
Trước hiện trạng hậu thủ mình lưu lại có tác dụng lớn như vậy, hắn vẫn không dương dương tự đắc hoặc suy nghĩ nhiều, mà đưa hai tay bắt lấy Lã Vô Song, bàn tay ấn lên người của nàng, dò xét xác nhận tu vi của Lã Vô Song có thật bị phế đi hay không.

Sau khi xác nhận mình không lầm, hắn nhìn hình dạng như quỷ của Lã Vô Song mà không khỏi sợ. Lúc trước may mắn không làm loạn quá mức với Kim Tự Tháp, nếu không thì đây chính là kết quả của mình, có thể còn thảm hại hơn.
Đây là Lã Vô Song! Nhớ lại tình cảnh gặp nhau lần đầu tại cửa Vô Lượng viên, nữ nhân này phong hoa y như thiên tiên hàng lâm. Ngưu Hữu Đạo không khỏi âm thầm than thở, không nhịn được lắc lắc đầu. Đường đường Vô Song Thánh Tôn, đan điền khí hải bị phế, một thân tu vi mất hết, đối với này nữ nhân mà nói, chỉ sợ còn khó có thể chấp nhận hơn là giết nàng ta đi?
Hắn không suy nghĩ nhiều tới chuyện hậu thủ của mình, Lã Vô Song dùng ánh mắt ra sức nhìn hắn lại lọt sâu hãm trong đó. Thì ra người trước mắt chính là kẻ cầm đầu đã hại mình ra nông nổi này, trong giọng nói khàn khàn rõ ràng đầy ắp sự tức giận, nói:
“Ngưu Hữu Đạo? Có phải là Ngưu Hữu Đạo hay không?
Ngưu Hữu Đạo cười cười, không trả lời câu hỏi đó, nói với Vân Cơ:
“Quả thật tổn thương hơi nặng, cho nàng dùng thuốc tốt là được, dùng Thiên Tế đan đi.
Vân Cơ gật gật đầu, đã hiểu giữ lại Lã Vô Song có thể có chút công dụng.
Lã Vô Song gần như gào thét lên:
“Ngươi có phải là Ngưu Hữu Đạo hay không? Tháo mặt nạ của ngươi xuống đi!
Nàng ta không ngốc, nghe ba người nói chuyện đã thấu hiểu được chút ít manh mối. Hơn nữa nàng ta từng nghe qua giọng nói của Ngưu Hữu Đạo. Trong khi đó, Ngưu Hữu Đạo, Vân Cơ và Viên Cương trò chuyện vẫn chưa che giấu âm thanh của mình.
Chính bởi vì hoài nghi người trước mắt đây chính là Ngưu Hữu Đạo, Lã Vô Song đã có phần nôn nóng và phẫn nộ.
Không phải là đã chết sao? Ngưu Hữu Đạo không phải đã chết rồi sao? Nàng đã tận mắt nhìn thấy thi thể của hắn a.
Hoài nghi nhưng lại không thể xác nhận hoàn toàn, lúc này nàng chỉ muốn cởi phăng chiếc mặt nạ trên mặt của Ngưu Hữu Đạo xuống mà thôi.

Vân Cơ đặt nàng xuống, lấy ra một viên Thiên Tế đan và chuẩn bị nhét vào trong miệng Lã Vô Song.
Ai ngờ Lã Vô Song lại hét lên, giọng khàn khàn:
“Không uống.
Vân Cơ nói:
“Thương thế của ngươi rất nặng, linh đan khác khôi phục rất chậm. Viên Thiên Tế đan này đủ để cho ngươi mau sớm khỏi bệnh. Người như ngươi khi gặp tổn thương, chỉ cần có động tác nhẹ đều là một trận hành hạ. Chẳng lẽ không muốn khỏi sớm hay sao?
Lã Vô Song lại nói khác:
“Tìm một chỗ an tĩnh, lột cái xác bề ngoài của ta rồi hãy dùng thuốc, nếu không sẽ lưu lại vết sẹo.
Lột da? Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương theo bản năng quay đầu nhìn lại. Không phải nàng ta vừa nói là lột da sao? Hai vị đại nam nhân nghe mà da đầu tê dại.
Vân Cơ cũng ngạc nhiên:
“Như vậy sẽ rất thống khổ.
Lã Vô Song khẳng định:
“Ta muốn khôi phục lại hình dáng vốn có của ta, không muốn toàn thân lưu giữ đầy những vết sẹo tựa như quỷ thế này.
Bỗng nàng hỏi ngược lại:
“Nữ nhân còn có chuyện nào thống khổ hơn nữa chăng?
Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương đưa mắt nhìn nhau, phát hiện nữ nhân thật là khác thường, chỉ vì để xinh đẹp mà cái gì cũng có thể chịu đựng được.
Vì cùng chung phận nữ nhân, ngược lại Vân Cơ có thể thấu hiểu nàng, khẽ gật đầu:
“Ngươi có thể còn không nhìn thấy hình dạng của chính mình bây giờ. Ngươi yên tâm, ngươi thương tích đầy mình, làn da khi xưa nhất định phải phế bỏ, không cần lột da. Sau khi uống viên Thiên Tế đan này, dược tính của nó nhất định sẽ giúp ngươi tái tạo ra một lớp da mới. Lớp da bỏng khẳng định sẽ bị bong ra từng mảng, sẽ không có vết sẹo nào cả.
Lã Vô Song hỏi vặn:

“Ngươi chắc chắc chứ?
Vân Cơ gật đầu xác định, không muốn dài dòng không dứt với nàng ta, nhanh chóng làm cho nàng ngủ mê man. Sau đó cố nhét Thiên Tế đan vào trong miệng của nàng, thi pháp thôi phát dược lực của Thiên Tế đan.
Hai người còn lại yên lặng. Viên Cương thỉnh thoảng liếc nhìn sắc mặt của Ngưu Hữu Đạo. Vì Ngưu Hữu Đạo mang mặt nạ cho nên không nhận ra, tuy nhiên hắn có thể nhìn thấy nét phiền não trong mắt của Ngưu Hữu Đạo.
Viên Cương hiểu lòng hắn đang ưu phiền cái gì, do dự mãi về sau, thử dò một câu:
“Đạo Gia, cánh tay này của ta có thể khôi phục.
Ngưu Hữu Đạo từ từ quay đầu nhìn, có chút bất ngờ:
“Có thể khôi phục? Tay cụt còn có thể mọc ra hay sao?
Vân Cơ ngồi xổm trên đất cũng không nhịn được, quay đầu nhìn tới.
Viên Cương nói:
“Trước đó không biết ngay cả tay cụt cũng có thể khôi phục được, nhưng ta phát hiện chỗ đứt nơi cánh tay cụt đang dần dần sinh trưởng. Ta có thể cảm giác được, chỉ có điều là rất chậm, rất chậm, không nhận ra. Chỉ cần tìm một chỗ an tĩnh, đi vào trạng thái luyện công, có thể sẽ gia tăng tốc độ khôi phục của cánh tay cụt.
Vân Cơ gương mặt trố mắt, thoáng nghe cứ như là đang mơ.

Chương 2083: Cái giá phải trả (2)

Chương 2083: Cái giá phải trả (2)
Mặc dù Ngưu Hữu Đạo có bất ngờ, nhưng không bất ngờ quá mức. Hắn đã sớm biết sự thần kỳ của “Xi Vưu vô phương” mà Viên Cương tu luyện.
Ánh mắt nhìn chằm chằm vào nơi cánh tay cụt băng bó của Viên Cương, trầm mặc một hồi, cuối cùng mới chậm rãi lên tiếng:
“Vậy tìm một chỗ an tĩnh thử một chút xem sao.
Hỏa khí dường như tiêu tan không ít, nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.
Viên Cương đáp ứng ngay:
“Ta quay về Yêu Ma lĩnh luyện công khôi phục đây.
“Quay về Yêu Ma lĩnh?
Trong nháy mắt Ngưu Hữu Đạo lại tức giận điên lên, hỏi ngược lại:
“Ngươi còn về được sao? Ngươi coi Ô Thường là kẻ ngu sao? Ô Thường khẳng định tiến vào Đệ Ngũ Giới, khẳng định đã biết tác dụng của Hạt Hoàng. Chúng ta biết Lã Vô Song tìm ngươi là vì cái gì, sao Ô Thường có thể không biết? Ngươi bị người bắt đi khỏi Tề kinh, Ô Thường không đoán ra là Lã Vô Song ư? Ngươi quay về giải thích Lã Vô Song đi đâu?
Viên Cương nói:
“Hắn là Đạo Gia sẽ không cho Lã Vô Song trở về nữa, nếu Ô Thường đã biết Lã Vô Song muốn tìm sự việc của Đệ Ngũ Giới. Một khi Ô Thường tìm tới, ta trực tiếp nói cho Ô Thường, nói Lã Vô Song bị thiên lôi đánh chết khi phá tòa Kim Tự Tháp này. Chuyện này hắn có thể chứng thực.
Ngưu Hữu Đạo lập tức chỉ vào cánh tay cụt của hắn:
“Chẳng phải là ngươi muốn khôi phục cánh tay? Nhiều người nhìn thấy ngươi bị chém đứt tay rồi, đến lúc đó cánh tay ngươi khôi phục lại, phải giải thích như thế nào?
Viên Cương đáp:

“Ta sẽ nói là công hiệu của Đệ Ngũ Vực, không biết tại sao lại khôi phục được, mà hắn cũng không tra được.
Ngưu Hữu Đạo tiếp lời:
“Ngu xuẩn! Việc này có thể không tra ra được ư? Nếu ta là Ô Thường, việc thứ nhất chính là chặt đứt cánh tay của ngươi, ném ngươi vào Đệ Ngũ Vực nhìn xem ngươi khôi phục ra sao. Đây không phải là ngươi chịu đựng da thịt bị thương như lúc trước, mà đây là nguyên cả cánh tay bị đứt gãy. Trùng sinh thuật pháp như thế, sẽ đưa tới không biết bao nhiêu người thèm thuồng. Đến lúc đó e rằng không chỉ mình Ô Thường, mà Lục Thánh cũng phải tìm ngươi làm rõ ràng sự việc. Nguyên Sắc thiếu đi con mắt, vừa lúc cần dùng đến, ngươi bớt gây hiềm phiền phức thêm cho ta đi.
“Đừng nói trùng sinh thuật pháp, đừng nói Ô Thường, chuyện Lã Vô Song muốn tìm ngươi Thất Thánh đều biết, chỉ sợ sẽ hoài nghi là Lã Vô Song mang ngươi đi. Một khi Lã Vô Song biến mất không thấy đâu, không khác khẳng định thật sự hoài nghi của bọn họ, đến lúc đó Thất Thánh ai ai cũng muốn tìm ngươi để hành hạ.
Rồi giơ tay lên chỉ vào Viên Cương:
“Ta cảnh cáo ngươi, ngươi đừng ở không đi gây sự cho ta. Hiện tại biện pháp tốt nhất sẽ là ngươi bị Lã Vô Song bắt đi, từ nay về sau biến mất không thấy nữa. Không thấy ngươi, bị Lã Vô Song mang đi rồi, không cần giải thích gì chính là lời giải thích tốt nhất.
“Như vậy Ô Thường sẽ không tìm ngươi gây phiền toái, cũng sẽ không tìm Triệu Hùng Ca phiền toái. Sự chú ý của Thất Thánh sẽ rơi vào Lã Vô Song, ngươi là thứ yếu.
“Hầu Tử, ngươi nghe kỹ cho ta. Thân thể của ngươi trông rất chướng mắt, lộ diện một cái sẽ bị người hoài nghi. Từ nay về sau, ngươi thật thà ngoan ngoãn mai danh ẩn tích cho ta, thật thà ngoan ngoãn núp ở dưới đất xử lý tình báo cho ta, không được tiếp xúc cùng bất kỳ kẻ nào ở thế giới bên ngoài.
“Đây cũng là do tự ngươi chuốc lấy mà thôi, không trách người khác được.
Viên Cương không phản đối gì, chỉ lẳng lặng hỏi một tiếng:
“Còn Phùng Quan Nhi thì sao?

“Ngươi còn muốn dẫn nàng theo hay sao?
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên giận dữ, lạnh lùng nói:
“Đừng đề cập kẻ tiện nhân kia với ta. Hiện tại nàng ta quyết không thể ly khai khỏi Yêu Ma lĩnh, cũng không cho nàng ta biết tin ngươi còn sống. Nếu ngươi lại phạm kính với ta, ngươi có tin là ta lập tức truyền lời cho Yêu Ma lĩnh xử tử kẻ tiện nhân kia hay không? Từ nay về sau, ngươi còn dám vọng động, ta lập tức giết tiện nhân kia, để ngươi biết được cái gì gọi là cái giá phải trả.
Đây là trực tiếp chọn lựa thủ đoạn uy hiếp!
Viên Cương liền nghiêm mặt không nói, biết vị này đích xác có thể làm được chuyện đó.
Vân Cơ ở bên cạnh cũng giận dữ nói:
“Hầu Tử, lời Đạo Gia nói không phải là lời giận dữ nói cho có. Lúc này quả thật Phùng Quan Nhi không nên ly khai Yêu Ma lĩnh, cũng không nên cho nàng biết quá nhiều. Trong Ma cung có không ít tai mắt của của Ô Thường. Một khi lộ ra đầu mối, rất dễ khiến cho người ta sinh nghi. Ngươi yên tâm, có Triệu Hùng Ca chiếu cố tại Yêu Ma lĩnh, Phùng Quan Nhi sẽ không có việc gì. Chờ đến khi nào tai tiếng qua đi, nàng ta rời Yêu Ma lĩnh cũng không muộn. Hiện tại cứ tạm thời để cho nàng bị ủy khuất một chút đi.
“Đi!
Ngưu Hữu Đạo không nhiều lời, nói một là một, vứt dứt lời đã ra lệnh thu thập rời đi ngay.
Nơi này đích xác không nên ở lâu. Có trời mới biết Ô Thường có đang dò tìm hay không. Cả đám nhanh chóng quay trở về Nam Châu.
. . .
Tề kinh bị vây, phản quân Cố Viễn Đạt biến thành nơi thủ thành. Tề quân và viện quân của quân Tần biến thành kẻ công thành.
Trải qua hai lần tấn công, tổn binh hao tướng, viện quân không thể không tạm thời buông bỏ tấn công, đổi thành vây khốn, chờ đến khi đội ngũ lớn đến sau lại nói.
Cũng chính tại thời khắc này, đám người Quỷ Y đã ra khỏi Tề kinh. Đội ngũ phản quân kiên thủ và kẻ vây khốn ở bên ngoài đều có người của Thiên Hạ Tiền Trang đi trao đổi, trong ngoài cho đi, một nhóm

thuận lợi thoát thân dưới sự giằng co của hai đại quân.
Anh Vương Hạo Chân và ba nhi tử cũng đi ra, được Vô Tâm nhân cơ hội cùng dẫn ra ngoài, duy chỉ thiếu Thiệu Liễu Nhi.
Lúc cáo biệt, Vô Tâm an ủi:
“Vương gia yên tâm, đã xác nhận một lần nữa rồi, Vương Phi không việc gì, sẽ quay lại nhanh thôi.
Hạo Chân cười khổ sở, người đã rơi vào trong tay Phiêu Miễu Các, đã không tới phiên hắn chủ động rồi. Hiện tại không phải là thời điểm lo lắng về việc này, một mình hắn dẫn theo ba đứa hài tử, hiện tại chủ yếu là sự an toàn cho ba hài tử, tuy vậy vẫn hỏi thăm:
“Tiên sinh thật sự phải rời Tề kinh sao?
Vô Tâm trả lời:
“Đã là đất thị phi, không đi không được.
Nhìn thành trì xa xa, trong ánh mắt lộ ra nỗi phiền muộn. Chuyến đi này e rằng sẽ không trở lại nữa. Đây chính là cái giá phải trả cho việc cứu Thiệu Liễu Nhi.
Cách đó không xa, Quỷ Y nhìn tên đồ đệ ngốc của mình, không biết nên nói gì cho phải, thật muốn nghĩ tới nữ nhân kia, khiến cái người này tự sanh tự diệt đoạn đi sự vướng víu của nữ nhân đó không được sao, đáng giá để cứu sao?
Nói lời tạm biệt xong, Vô Tâm bảo Nhan Bảo Như và Quách Man đưa đám người Hạo Chân đi, cũng không cần tống tiễn quá xa, cứ giao người cho Tề quân ở ngoài thành là được.
Đến khi Nhan Bảo Như và Quách Man trở về, đám người cứ thế mà đi, quay trở về Dược cốc.
. . .
Đại quân tạm dừng nghỉ dưỡng sức, nghe thấy có tiếng khóc của trẻ nhỏ, Hô Diên Vô Hận dò xét một hồi, sau đó bước nhanh đi vào một gian lều cỏ, tự tay ôm một đứa trẻ từ trên tay của Bùi Tam nương mà trấn an, gương mặt yêu thương trìu mến.
Đứa trẻ ấy chính là nữ nhi của Hô Diên Uy và Hạo Thanh Thanh.
“Làm sao vậy?
Hô Diên Vô Hận ôm đứa trẻ, hỏi một tiếng.
Bùi Tam nương vội đáp:

“Thượng tướng quân yên tâm, chỉ là đói bụng, đã cho người chuẩn bị sữa ngựa rồi.
Hô Diên Vô Hận hỏi tiếp:
“Không tìm được nhủ mẫu sao?
Bình thường hắn là hắn sẽ không hỏi tới mấy chuyện này, hầu như rất hiếm khi.
Bùi Tam nương nói:
“Đã cho người tìm a, chỉ có điều dân chúng chịu ảnh hưởng bởi chiến loạn, nhất thời muốn tìm được người thích hợp cũng không dễ.
Hô Diên Vô Hận yên lặng gật đầu, lại nhìn đứa trẻ khóc oa oa, trên mặt dần có vẻ bi thương.
Vì một miếng ăn, trẻ con là khóc tê tâm liệt phế. Đứa trẻ kia vừa khóc tê tâm liệt phế như vậy, cũng kéo theo nỗi bi thống mà hắn đang ẩn nhẫn trong lòng.
Vừa mới sinh ra đã không có cha mẹ, dường như vì vậy mà khóc.

Chương 2084: Hầu Tử mặt kim

Chương 2084: Hầu Tử mặt kim
Lão đại và lão nhị tử trận, nhưng vẫn còn hương hỏa. Lão đại và lão nhị đều có con trai, duy chỉ có lão tam là chỉ có một đứa con gái này, mà nữ nhi này bởi vì sinh non mới tránh thoát một kiếp.
Đối với vị lão tướng quân này mà nói, hương hỏa nhà lão tam bị mất đi có thể nói là do một tay hắn gây nên. Lão tam vốn có cơ hội sống sót, lại bị hắn một tay tống táng đi.
Coi như lão tam Hô Diên Uy đã bị hắn tự tay bức tử đấy.
Tiếng khóc của trẻ con khiến cho nỗi lòng bi thống của hắn co thắt lại, cho nên đối với đứa trẻ còn nằm trong tả lót kia hắn cũng trìu mến một cách khác thường. Cho dù đang ở trong quân, hể lúc nào rảnh tay là chạy đến thăm nom, sợ sinh non sẽ xảy ra chuyện, luôn luôn dặn dò tu sĩ phải quan tâm đến nó cho thỏa đáng.
Nhìn thần sắc bi thương trên mặt của Hô Diên Vô Hận, Tra Hổ ở bên cạnh ngửa mặt lên trời im lặng, ngầm thở dài trong lòng, không biết vị ngu trung này làm như vậy là có ý nghĩa gì. Việc gì phải tự làm khổ mình như vậy.
Thậm chí hắn hoài nghi Hạo Vân Đồ hỗ trợ giữ Hô Diên Uy lại là có ý đồ xấu. Hắn nhận thấy hành động giữ Hạo Vân Đồ lại là không được bình thường.
Hoài nghi Hạo Vân Đồ cố ý muốn cho Hô Diên Vô Hận thành niên rồi không con nối dòng không người nối nghiệp, tận lực tránh khỏi Hô Diên Vô Hận tự lập.
Hoặc là muốn cố ý hại chết Hô Diên Uy, khiến cho cả ba nhi tử của Hô Diên Vô Hận đều chết hết trong tay quân địch, hy vọng Hô Diên Vô Hận có thể tử chiến cùng Tấn quốc đến cùng.

Chân tướng của sự việc như thế nào, bây giờ đã ra đi theo Hạo Vân Đồ, hắn không thể nào truy cứu được nữa.
“Báo. Đội ngũ vây khốn kinh thành truyền đến tin tức, Anh Vương Hạo cùng ba vị hoàng tôn đã đã kịp thời thoát hiểm rồi.
Người tối vội vàng cấp báo.
Nhận được báo tin Hô Diên Vô Hận buông tôn nữ xuống, nhanh chóng đi gặp mặt chưởng môn ba đại phái.
Thật ra các hoàng tử đã đi trước thoát thân vào lúc phản quân công phá kinh thành.
Nhận được di chỉ Hạo Vân Đồ, Hô Diên Vô Hận giữ sự trầm mặc, bởi vì không cho rằng có người thừa kế thích hợp với ngôi vị hoàng đế.
Hạo Chân từng đã là kẻ chững chạc và khiêm tốn, đúng là vẫn còn có người nhìn vào trong mắt, Thiệu Bình Ba lúc trước đem muội muội gả cho Hạo Chân không thể không có nguyên nhân, không chỉ có Thiệu Bình Ba nhìn thấy được.
Hô Diên Vô Hận luôn không có ý kiến với ngôi vị hoàng đế cuối cùng lên tiếng, ủng hộ Hạo Chân thượng vị.
Hạo Vân Đồ băng hà, thế cục Tề quốc hỗn loạn, cũng chính là thời điểm cần lập tân quân khác ổn định lòng người. Vì thế Hạo Chân được ba đại phái Tề quốc hiến kế khẩn cấp ấy, vội vàng lên ngôi thượng vị ngay trong quân, trở thành tân quân của Tề quốc.
Trong quá trình lên ngôi một cách vội vàng đại khái đó, hoàng hậu và thái tử bị phế nhìn xa xa, hai người quỳ xuống cởi bỏ hoa phục làm tạp dịch, đi theo thăm viếng.
Một cái quỳ này, bao nhiêu chuyện xưa, đủ loại mộng đẹp cũng tan biến thành mây khói.
Tiếp đó trấn quốc thần khí lấy được từ trên tay Hạo Vân Đồ được giao nộp ra, không giao ra cũng không được, không phải là chuyện Hạo Hồng đồng ý hay không đồng ý.
Phí hết tâm tư không tiếc thí quân thí phụ lấy được các thứ, lại làm giá y cho người khác.
Ba đại phái của Tề quốc sẽ không để cho hai mẹ con xoay người, ý chỉ của Hạo Vân Đồ phế đi thái tử cho ba đại phái dùng để làm viện cớ tuyệt

hảo, mưu đồ bất chính là Hạo Hồng. hết thảy trách nhiệm đều đổ lên đầu Hạo Hồng.
Ba đại phái sẽ không thừa nhận kẻ đầu têu làm trò khôi hài xấu xa chính là mình, sẽ không thừa nhận bản thân mình đã làm cho cục diện trở nên náo loạn như vậy.
. . .
Trên Thái Học lâu, Thiệu Bình Ba đăng cao, dựa vào lan can trông về phía xa xa, nét mặt đầy phiền muộn.
Hắn đã nhận được tin tức Hạo Chân lên ngôi. Hạo Chân trở thành hoàng đế Tề quốc. Điều này cũng làm có nghĩa là Thiệu Liễu Nhi thuận lý thành chương, trở thành hoàng hậu Tề quốc.
Trước kia gả muội muội cho Hạo Chân, không phải là có tâm tư này sao?
Vì sao năm đó không nghĩ tới sau này thế cục sẽ biến thành như vậy.
Năm đó hắn còn ở Bắc Châu, không nghĩ tới có một ngày sẽ tìm nơi nương tựa Tấn quốc.
Giờ này muội muội tới mức độ này, Tề quốc lại đang trong tình thế bấp bênh, có thể chìm mất bất cứ lúc nào, mà đây cũng là một tay hắn tạo thành.
Hiện tại hắn cũng không biết rõ là mình giúp muội muội hay là hại muội muội, nhất là tự tay khiến cho muội muội quấn vào một tràng thị phi khác.
. . .
Ngưu Hữu Đạo đang ở Nam Châu cũng nhận được những tin tức tương tự, cũng cho rằng tin tức bình thường, không quan tâm lắm.
Người nào làm hoàng đế Tề quốc, đối với hắn mà nói đã không còn trọng yếu. Hắn có việc của hắn, sau khi trở về trước tiên là liên lạc với Yêu Ma lĩnh bên kia, khiến cho Triệu Hùng Ca không được để lộ tin tức, để cho Ma giáo tiếp tục duy trì việc tìm kiếm về tình hình của Thánh tử.
Mà Yến quốc và Hàn quốc cũng có động tác lớn, tập kết hàng ngũ bắt đầu tấn công Tần quốc.
Hai nước liên thủ, bỏ qua kháng nghị của Tần quốc, đồng thời xuất binh, triển khai thế công thành chiếm đất, dựa theo sự việc thương lượng xong trước phân chia địa bàn.

Vốn là quốc gia mới thành lập, thêm nữa trước đó triều đình Tần quốc cũng tổ chức không được tốt, lòng dân Tần quốc vẫn chưa ổn định, ngược lại tưởng niệm Triệu quốc tốt đẹp, huống chi lực lượng quân phòng thủ của Tần quốc yếu kém, đối mặt thế công đã vô lực ngăn cản, một đường hoặc tan tác hoặc đầu hàng.
Thế cục như thế, hai nước Yến, Hàn không thể không làm, Tấn quốc từ từ thế lớn, hai nước nhất định phải chuẩn bị liên thủ nhằm chống đỡ Tấn quốc.
Tống quốc quyết liệt phản đối, nhưng phản đối không có hiệu quả. Hai nước Yến, Hàn liên thủ hành động, đồng thời xuất binh Tần quốc, cũng phái binh tới biên giới Tống quốc chấn nhiếp, liên thủ phòng bị Tống quốc xuất thủ đánh lén từ phía sau.
Thái độ của Yến, Hàn lần này nhất trí một cách kỳ lạ, hơn nữa giữa hai nước không có bất kỳ thủ đoạn cản trở nào, chỉ vì Tấn quốc từ từ cường tráng đã trở thành uy hiếp lớn nhất của hai nước.
Đương nhiên Tấn quốc cũng không hy vọng thấy tình cảnh đó xuất hiện, ngặt một nỗi ngoài tầm tay với, chỉ có thể ngoài miệng khiển trách Yến quốc và Hàn quốc.
Rõ ràng Tấn quốc đang giao chiến cùng quân Tần, lại còn lên tiếng ủng hộ Tần quốc, bàn về sự vô sỉ chỉ sợ không ai bằng, đây là giữa quốc gia và quốc gia.
Dĩ nhiên không chỉ lên tiếng ủng hộ ngoài miệng, mà còn chủ động làm tốt, như tìm quân Tần đàm phán, đồng ý cho quân Tần thông qua Tây Bình quan, trở về Tần quốc chống lại quân địch xâm lấn.
Đây rõ ràng là muốn làm suy yếu sức đề kháng của Tề quốc trên địa bàn, đồng thời có thể dùng quân Tần làm tiêu hao lực lượng của Hàn quốc và Yến quốc.
Nhưng đến trình độ này, quân Tần cũng không có khả năng đáp ứng. Không nói những nguyên nhân khác, đại quân tới tới lui lui, chờ đợi, sợ là Tần quốc đã sắp đến hồi kết rồi.
Các nước liền mắng qua mắng lại. Thời này là thời đám quan văn đi dụng võ, xem ai có thể mắng sâu hơn, xem ai có thể mắng tới dạng gì.
Cao Phẩm cũng không nhàn rỗi, một mặt phái người đàm phán cùng quân Tần, một mặt phát lực làm cho nội bộ Tề quốc khốn khó hơn. Bất

kể là trên đất bằng hay là dưới biển, nhất thiết tiếp viện đều đoạn tuyệt với Tề quốc.
Phái tu sĩ xuất kích trên biển, phá hủy hết thảy thuyền hàng đi thông qua Tề quốc.
Đồng thời không ngừng bức ép các chư hầu của Tề quốc tác loạn nội bộ, không đáp ứng liền công bố chứng cứ phạm tội cấu kết.
Cao Phẩm vẫn kiên trì chiến lược lớn, không quyết chiến toàn diện cùng Tề quốc, tiếp tục làm cho tình hình càng ngay càng khốn nhiễu, thỉnh thoảng lại phái người tập kích quấy rối. Nói trắng ra chính là không để cho nội bộ Tề quốc có cơ hội nghỉ ngơi lấy lại sức.

Chương 2085: Nguyên Phi kháng cự (1)

Chương 2085: Nguyên Phi kháng cự (1)
Đồng thời phát lời chiêu mộ dân Tề quốc chạy nạn, vốn đã chịu đủ khổ sở trong chiến loạn, nói lãnh địa lương thực ở Vệ quốc sung túc, nguyện ý tiếp nhận bọn họ. Bên cạnh đó còn bịa đặt lời đồn, nói những người tháo chạy trước đây hiện tại đã sống một cuộc sống rất tốt.
Chiêu này vô cùng tàn nhẫn a, cũng là dao găm nhằm vào yếu điểm. Trước đó quân Tề và quân Tần cướp đoạt lương thảo, rất nhiều dân chúng Tề quốc bị liên lụy, đã sắp sửa không sống nổi nữa rồi. Cái gì mà đất nước với không đất nước, cũng không qua khỏi mạng sống là trọng yếu nhất, lưu dân đua nhau đi tới Vệ quốc.
Nhân tài là căn bản là khôi phục sản xuất làm nông, không có đủ nhân khẩu sẽ không có căn bản. Nhưng Tề quốc có thể làm được sao? Tề quốc không giống như những quốc gia khác, trên thảo nguyên khắp nơi là đường, muốn ngăn cản cũng không ngăn cản nổi. Chặn lại thì phải làm thế nào đây, có thể cung cấp bao nhiêu lương thực để sống sót?
Cao Phẩm cũng muốn nhìn xem thử lương thảo trong tay quân Tề và quân Tần có thể kiên trì được bao lâu, có thể kiên trì nửa năm thì hao ngươi nửa năm, có thể kiên trì một năm thì hao ngươi một năm, dù sao ta hao được rất tốt. Nói thẳng ra là hắn muốn binh không đánh mà thắng.
Hạo Chân đăng vị, muốn ngăn cơn sóng dữ. Trước tiên là đặc xá cho những chư hầu có câu thông cùng Tấn quốc, bảo đảm cho dù trước kia như thế nào, sau khi hắn thượng vị đều bỏ qua mọi chuyện cũ, với ý đồ trước hết phải ổn định được lòng người.
Nhưng tình trạng vô vọng, hàng trăm hàng ngàn vết thương, bên trong đã là ác tính tuần hoàn, kéo dài càng lâu càng bất lợi. Ai cũng có thể nhận ra Tề quốc muốn lung lay sắp đổ. Đại thế đã mất, chỉ còn lại kéo dài chút hơi tàn.

. . .
Sâu dưới lòng đất, Vân Cơ lại lần nữa khai ra một gian mật thất đơn độc, Viên Cương hai tay để trần đứng trung bình tấn.
Bụng gồ lên bán cầu thể, gồ lên qua lại không nghỉ, trong lỗ mũi sương đỏ tươi phát ra tiếng hô hô như kéo lò tuần hoàn không ngừng.
Huyệt vị bên ngoài thân tới tới lui lui ra vào như tiểu xà vậy, hầu hết đều tụ tập đến chỗ cánh tay cụt.
Pháp nhãn mở ra có thể nhìn thấu, linh khí đến từ trong chỗ u minh không ngừng được Viên Cương hấp thu vào trong cơ thể.
Theo thời gian từng ngày trôi qua, bờ vai tại cánh tay đứt kia sớm đã mọc ra dọc theo người, bàn tay cũng đã mọc ra lan tràn, tiếp theo thịt lồi nhuyễn động đang không ngừng bện ra ngón tay.
Dường như vì cung cấp cho huyết lượng quá lớn, làn da màu đỏ của Viên Cương đã biến sắc, đầu tiên là trắng bạch, sau đó trở nên vàng như nến.
Mà miệng mũi hít thở huyết vụ tuần hoàn cũng dần dần biến sắc, dần dần thay đổi trở thành màu vàng nhạt.
Chỗ thịt lồi nơi ngón tay đứt dường như cũng biến hóa tốc độ nhúc nhích dần dần nhanh hơn, rõ ràng tiến độ khôi phục nhanh hơn.
Khoảnh khắc năm ngón tay khôi phục hình dáng như lúc ban đầu, khoảnh khắc lại nhìn thấy thịt lồi nhúc nhích, trong cổ họng Viên Cương dường như không nhịn nổi liền ho khan một hồi, bộ ngực phập phồng kịch liệt trong giây lát, không ngờ lại sặc ra một ngụm kim sắc vụ khí.
Kim sắc vụ khí bắt đầu tuần hoàn qua lại trong lỗ mũi, mơ hồ bạo phát ra động tĩnh nhấp nhô như sấm.
Hít sâu một ngụm, kim vụ hoàn toàn thu nạp nhập vào phế phủ, sau đó bán cầu thể sôi sụp trên bụng dần dần bình phục. Viên Cương chợt mở mắt, trán lộ ra một tinh quang hùng hồn.
Khoảnh khắc bộc lộ ra tinh khí thần, sau đó dần dần thu liễm. Song chưởng giãn ra đột nhiên dùng lực nắm tay, khớp xương bạo phát ra tiếng giòn vang tựa như tiếng hồi âm. . . .
Trước án, Ngưu Hữu Đạo đang xem tin tức các nơi, hơi có vẻ suy tư.
Vân Cơ ở cạnh đó quay đầu, chợt giật mình, sững sờ nhìn Viên Cương từ dưới lòng đất đi ra, từ từ giơ tay lên đập đập vào vai của Ngưu Hữu

Đạo.
Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn nàng một cái, tiếp đó quay đầu nhìn theo hướng nàng đang nhìn. Trong nháy mắt chợt ngây ngẩn cả người, tiếp đó từ từ đứng lên, nhìn Viên Cương giống như nhìn một con quái vật vậy.
Không còn thấy Hầu Tử mặt đỏ, toàn thân trên ở trần của Viên Cương có nước da màu vàng nhạt, mặt đỏ biến thành mặt vàng.
“Tình huống gì đây?
Ngưu Hữu Đạo thốt ra một câu.
Viên Cương đưa song chưởng ra nhìn, nói:
“Ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra.
Ngưu Hữu Đạo đi tới, đi vòng quanh Viên Cương, phát hiện màu da của cánh tay trần không khác gì với màu da thân thể.
Nói làn da màu vàng nhạt để hình dung có lẽ không thích hợp, mà nói màu đồng cổ cũng không thích hợp, màu sắc không già như vậy, trái ngược với sắc màu đồng mới.
“Xi Vưu Vô Phương. . . .
Ngưu Hữu Đạo thì thầm một tiếng, phát hiện Viên Cương luyện tập Ngạnh Khí Công đã nhiều lần vượt ra khỏi sự tưởng tượng của hắn. Hắn đưa tay nắm lấy cánh tay mới mọc của Viên Cương, cứ nhéo đi nhéo lại một hồi.
Sau khi xác nhận không có gì lạ, Ngưu Hữu Đạo chợt phát hiện phản ứng của Viên Cương là lạ, lại nhìn Vân Cơ trừng trừng.
Vân Cơ bị nhìn, xem ra có chút không được tự nhiên.
Đợi Ngưu Hữu Đạo buông tay ra, Viên Cương mới cất bước tiến lên, đi tới trước mặt Vân Cơ, nhìn nàng bằng ánh mắt rất chân thành.
Vân Cơ không được tự nhiên, hỏi:
“Làm gì vậy?
Viên Cương nắm hai tay lên:
“Ta muốn thử tìm ngươi một chút.
Vân Cơ cảnh giác hỏi:
“Thử cái gì?
Viên Cương đáp:
“Theo giúp ta thí luyện một chút.

Hắn là một trong những người biết được thực lực của Vân Cơ, biết được mới đưa ra lời yêu cầu này, không khỏi khiến Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ đưa mắt nhìn nhau.
. ..
Trong Thiên Ma Cung không ngừng có tiếng đinh đinh đương đương, Hắc Thạch từ bên ngoài lập tức trở về phục mệnh, hành lễ trước Ô Thường trên kệ đổ mồ hôi như mưa:
“Thánh Tôn.
Âm thanh của Ô Thường nghe như phản xạ từ trên vách đá đối mặt:
“Lã Vô Song vẫn chưa trở về ư?
Hắc Thạch đáp:
“Đã xác nhận nhiều lần rồi, cửa ra vào bên kia Thánh Cảnh. Thời gian gần đây, người của chúng ta chưa hề lơ là điều tra mặt mũi của người ra vào, xác định là Lã Vô Song chưa từng trở về.
Ô Thường dừng tay lại bên trong sống:
“Yêu Ma lĩnh bên kia, Viên Cương trở về chưa?
Hắc Thạch hồi đáp:
“Người của Ma giáo vẫn đang tìm kiếm. Thám tử bên Mao Lư Sơn Trang báo rằng Mao Lư Sơn Trang vẫn bí mật tìm kiếm tung tích của Viên Cương.
Ô Thường lắc mình hạ xuống, nhìn chằm chằm vào Hắc Thạch, nói:
“Xem ra Lã Vô Song biết được sự tồn tại của Đệ Ngũ giới.
Hắc Thạch có chút kỳ quái:
“Làm sao Lã Vô Song biết được bí mật này, chẳng lẽ là có người để lộ bí mật trên Ma Điển?
Ô Thường khẽ lắc đầu:
“Có thể loại trừ khả năng này. Nếu Lã Vô Song biết được bí mật trên Ma Điển, sẽ không chờ đến lúc này mới đi tìm Viên Cương, y đã sớm hành sự theo bí pháp trên Ma Điển. Ta cũng thấy chuyện này có điều kỳ quái, lam sao mà Lã Vô Song lại biết được Hạt Hoàng có thể ra vào Đệ Ngũ giới.
Hắc Thạch:
“Thánh Tôn, nếu Lã Vô Song tiến vào Đệ Ngũ giới, vậy có thể gây ra sự việc gì bất lợi cho Thánh Tôn hay không?

Ô Thường trấn an:
“Lo xa quá rồi. Ta đã thăm dò qua Đệ Ngũ giới một lần. Không có manh mối gì. Bí mật thật sự ta đã hiểu rõ, đối với Lã Vô Song cũng không tác dụng gì. Nếu không sao ta lại dung cho Lã Vô Song dễ dàng mang Viên Cương đi. Hiện tại ta chỉ lấy làm lạ là Lã Vô Song mất tích hơn nửa tháng vẫn không thấy bóng dáng. Cho dù tiến vào Đệ Ngũ giới, dựa vào tu vi của nàng ấy, đáng giá để dừng chân tại Đệ Ngũ giới lâu như vậy sao?
Hắc Thạch nói:
“Tên Viên Cương kia rất cứng miệng, trước đó rơi vào tay Lã Vô Song chết sống cũng không theo. Lần này chưa chắc Lã Vô Song có thể khiến cho hắn khuất phục, có lẽ đến tận bây giờ cũng không làm cho tên Viên Cương đó nhượng bộ đáp ứng, vì thế mà chậm trễ.
Ô Thường:
“Nếu như vậy, Lã Vô Song không thể lộ diện. Chẳng lẽ nàng ta không lo lắng những người khác nhân cơ hội làm loạn với thế lực của nàng?
Hắc Thạch ngẫm lại cũng thế, chần chờ nói:
“Có phải là Viên Cương dẫn nàng vào rồi, lại không chịu dẫn nàng đi ra hay không?

Chương 2086: Nguyên Phi kháng cự (2)

Chương 2086: Nguyên Phi kháng cự (2)
Ô Thường bày tỏ hoài nghi:
“Có thể như vậy không? Nếu không khống chế nổi Viên Cương, biết được đi ra sẽ phiền toái, nàng ta không dám tùy tiện đi vào Đệ Ngũ giới? Hiện giờ ta lo lắng Lã Vô Song đi vào Đệ Ngũ giới dù sao cũng phải có mục đích a? Có phải là Lã Vô Song còn biết được một số bí mật ghi lại bên ngoài Ma Điển hay không? Nếu thật sự là như thế, bí mật sẽ như thế nào, đáng giá để nàng ta sống chết cũng không để ý đến thế lực bên dưới?
Su đó quay đầu lại tiếp:
“Thả tin đồn ra, thăm dò sâu cạn.
Hắc Thạch thỉnh giáo:
“Thả tin đồn thế nào?
Ô Thường nói:
“Nói rằng Lã Vô Song đã chết trên tay Hạt Hoàng.
Hắc Thạch bừng tỉnh đại ngộ, lập tức đã minh bạch dụng ý của hắn. Nếu Lã Vô Song vẫn chưa tiến vào Đệ Ngũ giới, nghe được tiếng đồn nhất định sẽ lộ diện không lẩn tránh.
Nếu như tiến vào còn chưa đi ra, cho dù Lã Vô Song đang tìm bí mật gì, hoặc là có thể tìm được bí mật gì, mấy nhà thấy Lã Vô Song vẫn không lộ diện như thế, sợ là sẽ nhẫn nại không được, đến lúc đó liên thủ trước tiên diệt trừ thế lực Lã Vô Song cũng không phải là chuyện xấu.
“Thánh Tôn anh minh. Hay lắm, ta nên đi an bài đây.
Hắc Thạch chắp tay đáp lại, bỗng nhắc nhở:
“Đúng rồi, Thánh Tôn, mới vừa nhận được tin tức, sư đồ Quỷ Y Hắc Ly ba người bị người của Nguyên Sắc đón đưa đến Đại Nguyên Thánh Địa rồi.

Ô Thường hừ một tiếng, khinh thường nói:
“Chắc là đang chơi đùa trò con mắt chó của hắn a.
. . .
Trong Đại Nguyên Thánh Điện, Vô Tướng bị ép cởi chiếc đấu lạp (nón tre) xuống, để lộ ra hình dáng. Đi vào nơi này, không thể lén lút giấu giếm hình dáng.
Nguyên Sắc độc nhãn (một mắt) thần sắc cứng đờ, cười khan phất tay nói:
“Mang lên đi, cứ mang lên đi.
Thật sự là hình dạng của Vô Tướng có chút ghê tởm, dù sao không nhìn sẽ tốt hơn.
Vô Tướng tuân mệnh, lặng lẽ đeo đấu lạp lên trên miếng vải đen rũ xuống.
Tiếp đó Nguyên Sắc lại nhìn chằm chằm vào Quỷ Y, cười híp mắt nói:
“Hắc Ly nha, nghe nói ngươi muốn tìm kiềm trong đệ tử của ta?
Quỷ Y buông tiếng thở dài:
“Trước đây hao tốn không ít thời gian, tìm được không ít, nhưng một mực không tìm được hợp. Thánh Tôn bên này thúc dục ta nhanh chóng, ta cũng sợ trễ nải không làm nổi. Sau đó nghĩ lại, cảm thấy có thể là ý nghĩ của mình sai lầm chăng?
Nói đến chỗ này thì cố ý dừng lại.
Quả nhiên Nguyên Sắc hỏi tới:
“Sao lại có sai lầm?
Quỷ Y tiếp lời:
“Nếu là người bình thường, ta tìm người tạm thời thay đổi là được, nhưng với Thánh Tôn thật không dám lấy lệ. Trong thời gian qua hao lực kiếm tìm, phát hiện muốn tìm được người thích hợp hoàn toàn gần như là không thể. Sau đó nghĩ lại mới phát hiện, hắn là mục tiêu mình cần tìm có sai lầm. Nhục thân của tu sĩ và nhục thân của phàm nhân ít nhiều cũng có chút chênh lệch đấy, e rằng phải tìm tu sĩ trong quân mới thích hợp nhất.
Nguyên Sắc hỏi:
“Chuyện đó có liên quan gì tới đệ tử của ta?
Quỷ Y nói:

“Không phải nhất định cần phải là đệ tử của Thánh Tôn, tìm trong tu sĩ khẳng định sẽ thích hợp hơn phàm nhân. Chỉ có điều muốn tìm được hợp cao hơn, khả năng có thể tu hành công pháp tương tự với Thánh Tôn người sẽ tốt hơn nữa. Ví dụ như, người tu hành hỏa tính công pháp so với tu hành Thủy tính công pháp nhất định là khó có thể hợp cùng nhau đi đến cùng, dĩ nhiên là người tu hành công pháp hỏa tính sẽ thích hợp hơn.

Nguyên Sắc nghe xong khẽ gật đầu:

“Nói có lý. Chiếu theo ngươi nói thì bây giờ nên làm gì?

Quỷ Y vội nói:

“Tìm trong tu sĩ, không dễ hạ thủ so với người phàm, năng lực Dược cốc có hạn, chỉ sợ Thánh Tôn phải an bài tu sĩ thiên hạ, từng người đến tiếp nhận sự hợp kiểm tra của tại hạ mới được.

Nguyên Sắc hơi cau mày. An bài tu sĩ thiên hạ tiếp nhận kiểm tra, việc này đừng nói là Quỷ Y, ngay cả hắn an bài tựa hồ cũng có chút phí sức, vì thế hỏi:

“Không phải ngươi phải nói kiểm tra từ trong đệ tử của ta sẽ dễ dàng tìm được hợp sao?

“Cái này. . . .

Quỷ Y tỏ ra do dự:

“Đệ tử của Thánh Tôn, tại hạ thật sự là không dám.

Nguyên Sắc cười ha ha, nói:

“Đã đến nơi này rồi, kiểm tra một chút, nhìn một chút cũng không sao a. Hơn nữa, chưa chắc là có thể có thích hợp đúng hay không?

Quay đầu sang nói với đám người Nguyên Phi ở cạnh bên:

“Cho Hắc Ly thử một chút, xem đường điều trị của hắn có phải đúng đích hay không, cũng cần cho quyết định bước kế tiếp nên an bài như thế nào cho đúng?

Hắn nói ra lời như vậy, Nguyên Phi sợ hết hồn hết vía, cố nặn ra nụ cười gượng ép:

“Thánh Tôn nói có lý.

Nguyên Sắc:

“Vậy cứ làm như vậy đi. Ngươi đi an bài một chút, cho mọi người có liên quan tiếp nhận kiểm tra.

“Vâng.
Nguyên Phi đáp ứng, ngược lại mỉm cười với thấy trò Quỷ Y, đưa tay mời:
“Tiên sinh, mời đi theo ta.
Thái độ tương đối hòa ái không ít so với lúc ở Dược cốc trước đó.
Không còn cách nào, nàng ta cũng là một trong những người được truyền thừa công pháp của Nguyên Sắc.
Trước đó dám tùy ý khiển trách Quỷ Y, hiện tại thật không dám rồi, có phần còn sợ nữa.
Ba thầy trò bái biệt Nguyên Sắc, đi theo Nguyên Phi.
Sau khi an trí ba người xong xuôi, Nguyên Phi vốn cho ba người nghỉ ngơi trước, đợi nàng ta triệu tập đủ đội ngũ tương quan sẽ bắt đầu.
Ai ngờ Quỷ Y tới nói:
“Việc của Thánh Tôn không dám trễ nãi, người đã đông đủ sợ nhất thời cũng không giúp được. Hiện tại có bao nhiêu người tại Thánh Địa có thể được bắt đầu trước, kiểm tra từng phần một. Ngài thấy thế nào?
Nguyên Phi cười nói:
“Tốt, vậy cứ theo ý của tiên sinh đi. Ta triệu tập người Thánh Địa đến đây ngay bây giờ.
Quỷ Y thật có chút doạ người:
“Vậy trước tiên bắt đầu từ ngươi đi.
“Ta?
Nguyên Phi giật mình. Quả thật sợ điều gì sẽ gặp điều đó, lo lắng cố nở nụ cười, nói:
“Ta là nữ nhân, sợ là không thích hợp a?
Quỷ Y liền trấn an:
“Con mắt mà thôi, nam nữ không liên quan gì.
Ngữ khí của Nguyên Phi hơi có lãnh ý:
“Hắc Ly, ngươi cảm thấy ta có nhất định tiếp thụ kiểm tra sao?
Quỷ Y:
“Hết thảy toàn bằng thánh phi an bài. Nếu thánh phi cảm thấy mình có thể ngoại lệ, tiểu lão nhi cũng không miễn cưỡng.
Lời vừa nói ra, Vô Tướng và Vô Tâm đều căng thẳng tiếng lòng. Nhất là Vô Tâm, không ngờ sư phụ lại trực tiếp như thế, không ngờ lại chạy

thẳng tới mục tiêu như thế, không hề lan man vòng vo chút nào.
Trong lúc Nguyên Phi đưa mắt nhìn xuống, Quỷ Y lại bổ sung thêm một câu:
“Thánh phi không nên hiểu lầm, tiểu lão nhi làm nghề y chỉ để ý hiệu quả, không có những ý khác.
Ai ngờ Nguyên Phi không để cho mình bị đẩy đi lòng vòng:
“Ta cũng không cần kiểm tra, vậy an bài những người khác đến đây, chờ đi.
Buông ra một câu xong xoay người rời đi ngay.
Không còn người ngoài, bấy giờ Vô Tâm mới xích tới gần đến bên cạnh Quỷ Y, thấp giọng nói:
“Đều là sai lầm của đệ tử, làm phiền hà đến sư tôn. Đệ tử. . . .
Quỷ Y giơ tay lên ngăn lại:
“Việc đã đến nước này, nói đúng sai gì nữa cũng không thể quay đầu lại. Người đã tới nơi này, không nên nói đã nói, chỉ cần Lam Minh bên kia lộ ra ngoài, thầy trò ba người ta và ngươi phải chết không có chỗ chôn. Ngươi có theo hay là không theo? Ta nói rồi, có những chuyện chúng ta không trêu chọc nổi, không đơn giản như ngươi nghĩ a. Nhưng mà ngươi không nghe, càng muốn quấn vào. Chuyện đã tới nước này, chỉ có thể là đi một bước lại nhìn một bước mà thôi.
Vô Tâm chán nản vô cùng.
Không chờ đợi nhiều, Nguyên Phi liền triệu tập một đám người đến đây. Thầy trò ba người bắt đầu loay hoay bận rộn bình bình lọ lọ. Phương pháp kiểm nghiệm cũng rất đơn giản, không để cho mọi người bị tội gì, chỉ lấy một chút máu thịt của mỗi người mà thôi, không hề đáng sợ như trong tưởng tượng vậy.
Một đám người bắt đầu không biết triệu tập bọn họ để làm gì, sau khi gặp Quỷ Y, đại khái đã có chút suy đoán, ít nhiều cũng biết một chút thủ đoạn điều trị quỷ dị của Quỷ Y ấy mà thôi, ngầm có thể nói lòng người bàng hoàng.

Chương 2087: Quỷ Y rất cương liệt (1)

Chương 2087: Quỷ Y rất cương liệt (1)
Đợi những người này lui xuống, ba thầy trò tiếp tục làm bộ bận rộn, tiến hành kiểm tra lấy mẫu đối với mỗi người một cách cẩn thận.
Vô Tướng chỉ là trợ thủ, người thật sự được xưng là đệ tử chân truyền của Quỷ Y tại toàn bộ Dược cốc này, thật ra chỉ có một mình Vô Tâm mà thôi.
Việc lấy mẫu kiểm tra, ước chừng ba thầy trò bận rộn đến tận đêm khuya mới xem như xong việc.
Sáng sớm ngày hôm sau, đích thân Nguyên Sắc hạ cố tới điểm dừng chân của ba thầy trò, hỏi thăm tình hình ra sao.
Quỷ Y đưa ra ba cái bình được viết chữ nổi:
“Không ngoài dự đoán, người tu luyện công pháp tương đồng với Thánh Tôn, quả nhiên độ hợp cao hơn không ít, đã tìm được ba cái có thể thích hợp.
Thích hợp? Cái gì gọi là thích hợp? Chuyện này cũng có thể thích hợp?
Nguyên Sắc miệng cười nhưng trong lòng không muốn cười chút nào, cầm lấy ba cái bình, lần lượt nhìn tên viết ở bên trên, sau đó đặt bình xuống, hỏi:
“Hay nói cách khác, ba bình này đều không thích hợp nhất?
Quỷ Y gật đầu:
“Ít nhất là tốt hơn so với phàm phu tục tử bình thường một chút.
Nguyên Sắc quay đầu lại hỏi Nguyên Phi:
“Người tại Thánh Địa đều dẫn tới kiểm tra qua rồi chứ?
Nguyên Phi đáp:
“Đúng thế. Những người còn lại đều ở ngoài Thánh Địa, đã truyền tin cấp cho đám Hoắc Không, xem ra trong vòng 3 ngày là có thể chạy đến.
Nguyên Sắc khẽ gật đầu.

Ai ngờ Quỷ Y lại lên tiếng:
“Lời Thánh Phi không thật. Ngay trước mặt Thánh Tôn, nói phải rõ ràng, ngoảnh lại không thể nói tiểu lão nhi không có tận lực.
Vô Tâm nghe sợ hết hồn hết vía, đại khái đoán được sư phụ muốn nói gì, phát hiện đây là sư phụ không thèm đếm xỉa tới rồi vậy.
Nào ngờ Quỷ Y cũng không có biện pháp, giống như kiểu chính hắn nói với Vô Tâm, bị Lam Minh theo dõi, đã đi sai một bước, đã không có cách nào quay đầu lại. Sự việc vẫn không có được kết cục tốt, chỉ có thể là làm hết sức mà thôi.
Nhưng Nguyên Phi kháng cự kiểm tra, không ở ngay mặt Nguyên Sắc nói ra. Hắn không có cách nào miễn cưỡng Nguyên Phi, đến lúc đó sẽ không có biện pháp xuống tay với Nguyên Phi, có nghĩa là cũng không có cách nào hoàn thành thông báo với Lam Minh bên kia, kết quả như vậy không tốt đẹp được rồi.
Sắc mặt của Nguyên Phi khẽ biến thành rét lạnh.
Nguyên Sắc nghe vậy nhìn xem phản ứng của Quỷ Y một chút, sau đó nhìn phản ứng của Nguyên Phi, liền nhận ra vấn đề trong đó, bấy giờ mới vui vẻ nói:
“Hắc Ly, có lời gì không ngại nói thẳng, trước mặt ta không cần phải giấu giấu giếm giếm.
Quỷ Y vội nói:
“Chuyện này tiểu lão nhi không dám nhiều lời, vẫn là phải nhìn xem thái độ của Thánh Phi.
Ngụ ý là hãy hỏi Nguyên Phi.
Nguyên Sắc lập tức có thêm hứng thú, nhìn Nguyên Phi rồi cười ha ha, nói:
“Lời nói không minh bạch, đây là thế nào?
Nguyên Phi liếc nhìn trong ánh mắt Quỷ Y lóe lên một chút oán hận, tiếp đó thản nhiên nói:
“Hồi Thánh Tôn, cũng không có gì, Hắc Ly cũng nạp ta vào trong phạm vi kiểm tra, ta cảm thấy không cần thiết.
Nàng ta cũng nói thẳng lời, biết được Quỷ Y nói phá sự việc này, dựa vào sự khôn khéo Nguyên Sắc thì không thể lừa gạt được.

Nguyên Sắc đã hiểu, liền thốt lên “vậy à” một cách ý vị thâm trường, ánh mắt độc nhãn hơi lắc mạnh, vuốt cằm nói:
“Quả thật là không cần thiết.
Quỷ Y vừa thấy tình hình có chút khác thường, phát hiện Nguyên Sắc thiên hướng không bình thường về phía Nguyên Phi.
Sao hắn có thể để như vậy, thật muốn ngồi xem, quay đầu lại Lam Minh bên kia sao có thể dễ dàng tha thứ, lúc này lên tiếng:
“Thánh Tôn nói đúng lắm, chẳng qua là Thánh Tôn có đạo lý của Thánh Tôn. Tiểu lão nhi thân là thầy thuốc đối mặt bệnh hoạn luôn luôn là luận sự, không nói chuyện giấu giấu giếm giếm kia. Chữa theo bệnh, nói lời nói suông không có bất cứ lợi ích nào. Theo tiểu lão nhi thấy, rất có thể Thánh Phi là một người hợp tốt nhất cùng Thánh Tôn.
Lời vừa nói ra, Vô Tâm cũng không dám thở mạnh a, phát hiện sư phụ quả thực cứng rắn. Cứng rắn như vậy không khỏi quá mức kiên cường khí khái a.
Nguyên Phi trầm mặt xuống ngay tức khắc, lạnh lùng nói:
“Hắc Ly, ngươi có ý gì? Đây không phải là muốn sống mái với ta đúng hay không?
Quỷ Y vội lên lên tiếng:
“Thánh Phi nói quá lời. Tiểu lão nhi nói, đối mặt trước bệnh hoạn, tiểu lão nhi luôn luôn luận sự.
Nguyên Phi chỉ tay ra, nói:
“Cái gì luận sự? Ta xem đó là nói hươu nói vượn. Rõ ràng là ngươi nhìn ta không vừa mắt, muốn nhân cơ hội muốn báo thù oán riêng.
Quỷ Y cũng sa sầm sắc mặt ngay tại chỗ, đáp lại:
“Thánh Phi, lời này của ngươi xem ra tiểu lão nhi không thích nghe. Tiểu lão nhi nói rồi, chữa bệnh dựa y theo tổn thương, nói suông vô ích. Tiểu lão nhi chỉ nói sự thật. Tiểu lão nhi và Thánh Phi cũng không oán không cừu, làm sao lại báo thù oán riêng được chứ?
Nguyên Phi đối đầu gay gắt:
“Ngươi chỉ cần nhìn là có thể nhận ra ai hợp hay không, còn cần đến hao thời hao lực kiểm tra tìm từng người một hay sao? Trực tiếp đi một chuyến trong đám người chẳng phải là có thể xong việc đó sao. Có bản lãnh này, lại chơi đùa cho tới bây giờ, ngươi giải thích thế nào?

Ánh mắt Nguyên Sắc lóe lên, độc nhãn hơi nheo lại, nhìn chằm chằm vào Quỷ Y. Đây cũng là chỗ nghi ngờ trong lòng hắn.
Vô Tướng và Vô Tâm lập tức âm thầm lo lắng, bị lời của đối phương chọt trúng nơi yếu hại, không biết sư phụ sẽ ứng đối ra sao.
Ầm... Quỷ Y vỗ một chưởng lên bàn, dường như là thầy thuốc phát cáu lên, đột nhiên giận dữ nói:
“Thánh Phi, ngươi đang nói những lời không đúng với chức nghiệp. Ngươi không hiểu, ta không tính toán với ngươi. Nếu ngươi không nguyện tiếp thụ kiểm tra, vậy thì thôi, không đáng phải vũ nhục lão phu như vậy. Nếu cảm thấy ta không thể giải quyết được tổn thương của Thánh Tôn, không bằng hãy mời cao minh khác.
Tiếp theo quay đầu quát hai gã đồ đệ:
“Còn đứng ỳ ở chỗ này làm gì nữa? Còn không thu dọn đồ đạc đi?
Vô Tướng và Vô Tâm nhìn nhau, lúc này động thủ đi thu thập mấy thứ bình bình lọ lọ kia.
Nguyên Phi cười lạnh một tiếng:
“Hắc Ly, ngươi xem Đại Nguyên thánh địa là nhà ngươi không bằng, tùy ngươi muốn tới thì tới, muốn đi là đi được sao?
Lúc này hai tay Quỷ Y vén tay áo lên, giận dữ nói:
“Lão phu làm nghề y nhiều năm, chưa từng thấy một người không nói lý như người đây. Ngươi nghĩ ra sao? Lão phu tùy thời phụng bồi.
Nguyên Phi tức giận, chưa từng thấy có người dám lớn lối tại Đại Nguyên Thánh Địa như thế, đang muốn động thủ, ai ngờ Nguyên Sắc đưa tay khẽ ngăn lại:
“Ài. Có lời nói lời, có lý nói lý. Mọi người không oán không cừu, một lời không hợp liền đánh đánh giết giết đấy, truyền ra ngoài làm trò cười cho người ta. Tất cả hãy bình tĩnh lại, người nào còn dám lỗ mãng, đừng trách bản Thánh Tôn không khách khí.
Vẻ mặt của Nguyên Phi trở nên căng thẳng, hừ lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm vào Quỷ Y, không lên tiếng.
Quỷ Y cũng dựng râu trừng mắt nhìn nàng, ra vẻ như tức giận.
Nguyên Sắc ngược lại vui vẻ nói với Quỷ Y:
“Hắc Ly, Nguyên Phi nói không phải là không có đạo lý. Nếu ngươi có thể vừa nhìn là thấu đáo, vừa không cần mất công phu đúng hay không?

Nếu ngươi nói nàng không phải là người trong nghề, vậy ngươi không ngại giải thích một chút theo lời của người làm nghề. Giải thích rõ, không phải mọi chuyện sẽ trôi qua hay sao, nhốn nháo lào xào không giải quyết được bất kỳ việc gì. Ngươi nói có đúng hay không?
Gương mặt căng thẳng, cơn tức giận của Quỷ Y dần biến mất, cuối cùng chậm rãi nói:
“Bình thường thầy thuốc, làm nghề y không rời bỏ bốn pháp: vọng, văn, vấn, thiết (nhìn, nghe, hỏi, cắt). Ta không thể không dùng pháp quan vọng để nhận ra bệnh trạng. Pháp mục trắc có sự khác biệt giữa kinh nghiệm và bản lĩnh của các thầy thuốc, có thể nhận ra điểm nào đó cũng khác nhau. Còn pháp mục trắc chỉ là một phương thức phụ trợ, đều không phải là kết quả kết luận cuối cùng. Vì thế tiểu lão nhi mới hy vọng Thánh Phi cho tiểu lão nhi kiểm tra một chút, dựa vào đó mới có xác nhận.
Nguyên Phi cười lạnh một tiếng:
“Phô trương mê hoặc.
Rõ ràng là nàng không tin.

Chương 2088: Quỷ Y rất cương liệt (2)

Chương 2088: Quỷ Y rất cương liệt (2)
Quỷ Y giải thích thêm:
“Đạo lý dễ hiểu như thế, nói ra ngươi cũng không hiểu, nếu nói tiếp thâm ảo chút ít, ngươi càng nghe càng không hiểu. Nếu như cảm thấy lời tiểu lão nhi không thông, vậy cũng đơn giản, không ngại dùng sự thật để chứng minh. Không bằng như vậy đi, Thánh Phi có thể tìm vài phụ nữ thế tục có thai tới đây, lão phu không tiếp xúc, cũng không thi pháp dò xét, chỉ cần cho phép tiểu lão nhi dùng pháp vọng, tới gần để đánh giá. Lão phu có thể nhận ra bào thai trong bụng của những phụ nữ có thai ấy là nam hay nữ, có mang mấy tháng. Nếu sai lầm đồng loạt, không cần Thánh Phi nói thêm lời nào, lão phu nguyện dâng đầu trên cổ, không một câu oán hận.
Lời này vừa nói ra, Nguyên Phi á khẩu không trả lời được, theo bản năng liếc nhìn Vô Tướng mang đấu lạp.
Nguyên Sắc cũng theo bản năng, nhìn Vô Tướng trong giây lát, đều biết thân phận nguyên bản của vị này, chính là Quỷ Y từ nguyên Triệu quốc Kim Châu phủ thứ sử đưa về, lúc chuyện xảy ra thì chỉ có Quỷ Y dùng một cái nhìn là nhìn thấu trong bụng Hải Như Nguyệt chính là nam thai, là sự tình rất thần kỳ.
Cần phải biết ngay lúc đó Hải Như Nguyệt có ý che giấu, người ngoài căn bản không biết rằng Hải Như Nguyệt đang mang bầu. Nhưng Quỷ Y vừa nhìn đã biết, mà Hải Như Nguyệt khi đó bụng còn chưa nhô lên, Quỷ Y có thể nam thai. Kết quả sau khi sanh ra quả nhiên là một nam hài.
Nhãn lực y thuật bực này không thể không khiến cho người tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Nếu không phải Quỷ Y nhắc tới pháp biện nhận như vậy, gần như ở đây đều quên mất chuyện xưa. Hiện tại vừa nhắc tới, mọi người nhớ lại liền mất đi lòng nghi ngờ quá lớn về pháp vọng của Quỷ Y.
Nguyên Phi còn có thể nói cái gì? Vả lại Quỷ Y phô trương mê hoặc dường như cũng không nói được. Dường như người ta đích xác rất có nghề, thật sự dáng vẻ rất chuyên nghiệp, thật sự muốn tỷ đấu, làm không được sắp bị mất mặt đến nơi rồi.
Vô Tướng và Vô Tâm thì biết những lời của sư phụ thuần túy là khinh người không hiểu, nhìn thấu phụ nữ đang hoài thai là nam hay là nữ cũng có thể nhìn được, nhưng nếu nói có thể vừa nhìn liền biết nhãn cầu di thực có hợp hay không, điều đó không khỏi quá khoa trương rồi a!
Thật muốn có bản lãnh đó, trước giờ sư phụ cũng không cần thiết phải lấy đi một con mắt thích hợp với Nguyên Sắc từ Tề kinh bên kia.
Nói trắng ra là, vì nhãn cầu di thực của Nguyên Sắc, bên này đã chuẩn bị xong xuôi rồi.
“Thôi được rồi được rồi, giảng đạo lý mà thôi. Nói cái gì mà dâng đầu người trên cổ đấy, không khỏi quá đáng đi. Việc kiểm tra tra Nguyên Phi coi như xong.
Nguyên Sắc phất tay áo, lão hòa giải y hệt như phủi mọi việc cho qua, quay đầu hỏi Nguyên Phi:
“Còn bao nhiêu người tương quan ở bên ngoài?
“Còn có mười mấy người, trong vòng 3 ngày có thể toàn bộ đến nơi.
Nguyên Phi trả lời rất bình tĩnh, nghe thấy không cần kiểm tra qua nàng ta, nhưng trái tim treo chưa hề buông xuống, bởi vì Quỷ Y nói nàng là hợp tốt nhất.
Nguyên Sắc:
“Ngươi sắp xếp an bài người đến cho tốt a.
Nguyên Phi:
“Vâng.
Nguyên Sắc nói khách sáo cùng Quỷ Y một câu, sau đó xoay người rời đi.
Nguyên Phi đi theo, còn quay đầu lại liếc nhìn, trong ánh mắt chứa đầy lòng oán hận.
Đợi đến không còn ai, Vô Tướng mới thấp giọng nhắc nhở một câu:

“Sư tôn, lòng dạ đàn bà là ác hiểm nhất. Chỉ sợ sau này nữ nhân đó sẽ trả thù.
“Trả thù?
Quỷ Y khá không nghĩ như vậy, cũng thấp giọng trả lời:
“Ngươi biết cái gì? Tâm thái bệnh hoạn lão phu có kiến thức hơn ngươi rất nhiều. Ngươi đừng xem nàng ta hiện tại ngang ngạnh như vậy, sẽ có lúc nàng ta quay đầu lại nhận sai. Bây giờ nàng chưa bị bệnh, đến khi bị bệnh, thương tổn, nếu muốn lấy được một con mắt của nàng ta, nàng ta quay đầu lại cầu xin ta còn không kịp, lấy gì mà báo đáp phục thù? Cho 10 lá gan nàng cũng không dám. Nếu ngay cả chút chuyện này mà vi sư cũng không nắm chắc, thì làm sao dám dễ dàng đáp ứng sư huynh ngươi, sẽ dám dựng râu trừng mắt với nữ nhân ấy?
Vô Tướng bừng tỉnh đại ngộ, đã minh bạch, khẽ gật đầu, cũng yên tâm không ít.
Vô Tâm ở cạnh đó lại thấp giọng nói một câu:
“Sư phụ, Nguyên Sắc không cho kiểm tra Nguyên Phi.
Quỷ Y nói:
“Ngươi vẫn còn thiếu kinh nghiệm từng trải thế tục. Sau này ngươi cứu chữa được nhiều người, lúc ấy sẽ hiểu. Mỹ nhân đều muốn thanh xuân mãi mãi, đế vương đều muốn trường sinh bất tử, bệnh hoạn đều muốn khôi phục như lúc ban đầu. Miệng hắn nói thật dễ nghe vô dụng, ta nói nên dùng thuốc gì thì hắn phải dùng thuốc ấy. Tiện nhân kia còn dám kêu gào với ta, nếu như đã đắc tội với người rồi, con mắt của ả ta không lấy không được, nếu không thầy trò chúng ta đừng ai nghĩ sẽ có kết cục tốt đẹp.
Hai ngày sau, Vô Tâm đã hiểu ý của sư phụ.
Hai ngày sau, đồ đệ của Nguyên Sắc, Hoắc Không chưởng lệnh của Phiêu Miễu Các hiện giờ cũng về tới đón nhận kiểm tra.
Đợi kiểm tra cũng đã kiểm tra xong rồi, Nguyên Sắc lần nữa đi tới chỗ đặt chân của thầy trò Quỷ Y hỏi kết quả như thế nào.
Quỷ Y lần nữa đẩy ra ba cái lọ có dán tên:
“Thánh Tôn có thể cân nhắc lựa chọn một cái.
Sau khi Nguyên Sắc xem qua tên trên ba cái lọ, cau mày nói:
“Vẫn là ba người lần trước hả?

Quỷ Y gật đầu:
“Đúng vậy! Người đến sau kiểm tra qua cũng không thích hợp, chỉ có ba người này hơi thích hợp một chút.
Nguyên Phi đi cùng đến, âm thầm cắn răng.
Nguyên Sắc hỏi:
“Hơi chút thích hợp? Có thể sử dụng sao?
Quỷ Y đáp:
“Ít nhất không ảnh hưởng Thánh Tôn bình thường nhìn đồ vật, nhiều lắm hơi có khó chịu, dầu gì cũng có thể dùng tới mấy năm. Có thời gian mấy năm, hắn đủ để tìm được cái thích hợp, đến lúc đó lại đổi nữa cũng không muộn.
Nguyên Sắc nghe đau răng. Đây là cái gì, đây chính là ánh mắt, vì sao trong mắt của người này giống như thay linh kiện bàn ghế thế chứ, hắn hỏi:
“Chỉ có thể dùng mấy năm thôi sao?
Quỷ Y đáp:
“Thánh Tôn đã hiểu lầm rồi, tiểu lão nhi nói, dùng mấy năm là dưới tình huống kém nhất, không có gì bất ngờ xảy ra hắn có thể sử dụng lâu dài.
Nguyên Sắc hỏi tiếp:
“Chẳng lẽ không có biện pháp ổn thỏa hơn sao?
Quỷ Y đáp:
“Thánh Tôn, đạo lý của mọi sự vạn vật thật ra đa số giống nhau, chỉ có thích hợp nhất mới là tốt nhất. Thánh Tôn nếu không phải vội vàng, có thể cho tiểu lão nhi tìm từ từ.
Nguyên Sắc hỏi:
“Phải tìm bao lâu?
“Cái này. . . .
Quỷ Y hơi vẻ mặt đau khổ:
“Khi nào có thể tìm được ai cũng không cách nào kết luận. Tỉ lệ cấy ghép của Thánh Địa đã coi như là cao, tìm được trong người ngoài, một trong vạn người cũng chưa chắc có thể tìm được một người thích hợp. Loại chuyện như vậy phải xem cơ duyên, có lẽ vừa đi ra ngoài là có thể tìm được, có lẽ ba năm năm năm cũng chưa chắc có thể gặp được thích hợp.

Nguyên Sắc nghiêng độc nhãn liếc nhìn Nguyên Phi:
“Ngươi cảm thấy nàng ta có thể là cấy ghép tốt nhất hay sao?
Bờ môi của Nguyên Phi cứng lại.
Quỷ Y nói:
“Chỉ dựa vào kinh nghiệm nhìn ra phán đoán, không thể làm kết luận sau cùng, có lẽ là cấy ghép hợp nhất đấy, có lẽ vẫn không bằng ba người kia, có lẽ là tiểu lão nhi nhìn nhầm, một chút tác dụng cũng không có. Có thích hợp hay không, phải làm kiểm tra xác nhận sau cùng mới được.
Nguyên Sắc lúc này vui vẻ nói với Nguyên Phi:
“Nguyên Phi, nếu không để Hắc Ly kiểm tra xem một chút, nhìn xem nhãn giới của ông ta như thế nào?
Sắc mặt của Nguyên Phi khó coi:
“Thánh Tôn, ông ta đối với thiếp có mang oán hận, kêu ông ta kiểm tra, ông ta phải nói thiếp thích hợp.
Quỷ Y trầm giọng nói:
“Thánh Phi, lời nói này của nàng không khỏi cũng quá ngoài nghề chút ít. Thứ này không phải ta nói thích hợp là có thể thích hợp, đây là chẩn trị thương bệnh, nhưng không được làm loạn nửa phần. Kết quả điều trị sau cùng như thế nào, bản thân Thánh Tôn có thể tự mình cảm nhận được, đối với chuyện như thế này có thể lừa gạt bịp bợm được sao? Thánh Phi, tiểu lão nhi và nàng không oán không cừu, nàng vì sao nhiều lần chĩa mũi dùi vào thế chứ?

Chương 2089: Nữ sắc

Chương 2089: Nữ sắc
Vì cái gì nhiều lần chĩa mũi dùi vào? Nguyên Sắc lại không ngốc, dĩ nhiên hiểu được đây không phải là cái gì chĩa mũi dùi vào cả, mà là Nguyên Phi không muốn vứt bỏ một con mắt.
Đồng thời hắn cũng rất tán thành đối với lời nói của Quỷ Y, kết quả điều trị hắn muốn tự mình cảm nhận, là thật là giả đến lúc đó hắn đều có phán xét.
Bàn tay béo ú của hắn nâng lên, vỗ nhẹ về phía sau lưng của Nguyên Phi:
“Không cần lo lắng nhiều, ta chỉ muốn xem qua một chút nhãn lực của Quỷ Y đại danh đỉnh đỉnh như thế nào, để ông ta kiểm tra một chút đi.
Tay trên lưng nàng ta thuận tay đẩy một cái.
Nguyên Phi bị đẩy tiến lên hai bước, răng cắn môi, lại không dám không nghe theo, từ từ giơ tay lên, vươn một ngón tay, nàng ta trước cũng đã gặp qua những người khác lấy mẫu.
Quỷ Y lập tức phất tay ra hiệu, hai tên đệ tử lúc này lấy đồ vật tiến lên, cẩn thận cắt đứt một chút xíu máu thịt từ trên ngón tay của Nguyên Phi.
Thấy xong việc, Nguyên Sắc viện cớ không quấy rầy nữa, dẫn Nguyên Phi đi.
Hai người ra khỏi đình viện, Nguyên Sắc lập tức gọi Hoắc Không đến, dặn dò hắn trông coi nơi này, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy thầy trò Quỷ Y, bao gồm cả Nguyên Phi trong đó. Hắn bảo Hoắc Không ở chỗ này chờ kết quả kiểm nghiệm của Quỷ Y, vừa có kết quả lập tức báo cho hắn biết.
Hoắc Không dĩ nhiên lĩnh mệnh hành sự.
Sau gần nửa ngày, Hoắc Không vội vã rời đi từ đình viện, chạy thẳng tới Thánh điện, tìm được Nguyên Sắc, ngay trước mặt Nguyên Phi, cúi

người lẩm bẩm bên tai Nguyên Sắc:
“Sư tôn, kết quả kiểm nghiệm cho ra, hoàn toàn thích hợp, chính là người lựa chọn tốt nhất!
Nguyên Sắc nằm trên ghế mừng rỡ, độc nhãn nghiêng qua liếc Nguyên Phi, lúc này trách cứ:
“Nơi này không có người ngoài, không cần lén lút, cứ nói rõ ràng ra.
Hoắc Không ngẩn ra, ngay sau đó lớn tiếng nói:
“Sư tôn, Quỷ Y đối với kết quả kiểm nghiệm của Nguyên Phi, hoàn toàn thích hợp, chính là người lựa chọn tốt nhất!
Trong lòng của Nguyên Phi lộp bộp, có cảm giác không rét mà run.
Nguyên Sắc hỏi lại:
“Không có lầm lẫn gì chứ?
Hoắc Không đáp:
“Quỷ Y cũng sợ có sai lầm, lặp đi lặp lại kiểm nghiệm xác minh qua, xác nhận không có sai sót gì.
Nguyên Sắc nói:
“Xem ra lão già kia quả thực có vài phần nhãn lực.
Hắn giơ tay lên ra hiệu Hoắc Không lui về sau, quay đầu lại nói với Nguyên Phi:
“Ái phi yên tâm, chuyện này không có quan hệ gì với nàng, ta nói chỉ là nghiệm chứng một chút nhãn lực của Quỷ Y như thế nào thôi. Giờ này thật ra đã có chút ít lòng tin đối với việc ông ta tìm được con mắt thay thế thích hợp.
Nghe hắn nói như vậy, Nguyên Phi mới chính thức yên tâm.
Nhưng mà nàng ta rất nhanh cảm nhận được không khí có chút không đúng, sự việc bên Quỷ Y tìm được con mắt thích hợp, Nguyên Sắc không nói với nàng, liền giao cho người khác đi phụ trách.
Bên người của Nguyên Sắc xuất hiện thêm hai tên thiếp thân thị nữ, việc sớm chiều làm bạn dường như không tới phiên nàng.
Lý do của Nguyên Sắc là, muốn cho nàng ta an tâm tu luyện, thêm nữa bên vườn Vô Lượng cần người có thể tin được đến trông coi, chuẩn bị cho nàng đi trấn giữ vườn Vô Lượng.
Ngụ ý là bảo nàng giao ra quyền lực mà nàng đang giữ trên tay, giao cho hai tên thiếp thân thị nữ ấy.

Tình hình của Đại Nguyên Thánh Địa biến hóa rất nhanh, Nguyên Sắc bắt đầu thổi phồng hai tên thị nữ ấy, Nguyên Phi lập tức liền nếm được mùi vị ấm lạnh của tình người. Thái độ của hai nữ nhân đắc thế đối với nàng cũng từ từ không quá khách khí.
Thời gian mới chỉ hai ngày, nàng ta liền ngay cả Thánh điện đều không vào được, muốn gặp Nguyên Sắc lại bị người chắn ngoài thánh điện, nói Nguyên Sắc đang nghỉ ngơi, không nên quấy rầy.
Mùi vị thất thế này không dễ chịu, nàng ta rất rõ ràng, càng khó chịu hơn vẫn còn phía sau, đến lúc đó chỉ sợ có thể giữ được tánh mạng hay không cũng là vấn đề. Tiện nhân nào đó sợ là sẽ không cho nàng có cơ hội đông sơn tái khởi.
Cuối cùng Nguyên Phi xông bừa vào trong Thánh điện, dùng sức mạnh gặp mặt Nguyên Sắc, nàng chủ động bày tỏ, nguyện ý hy sinh.
Nguyên Sắc cảm thấy an ủi, lập tức ra lệnh Hoắc Không thông báo Quỷ Y, an bài sự việc cấy ghép con mắt. . . .
Sau khi quá trình cấy ghép tốn thời gian gần nửa ngày kết thúc, Nguyên Sắc và Nguyên Phi một con mắt trái đều băng vải trắng ra khỏi phòng điều trị.
Quỷ Y cùng đi ở bên báo:
“Nếu phục dùng Thiên Tế đan, ba ngày sau con mắt trái của Thánh Tôn có thể bình phục.
“Được, lại chờ ba ngày nữa.
Nguyên Sắc bật cười ha hả.
Trong ba ngày này, thầy trò Quỷ Y dĩ nhiên đừng suy nghĩ rời đi nơi này.
Nguyên Sắc ra khỏi tiểu viện, hắn trấn an Nguyên Phi đồng hành:
“Ái phi yên tâm, ta đã dặn dò Hắc Ly, toàn lực giúp cho nàng tìm được con mắt thích hợp cấy ghép.
Nguyên Phi nhoẻn miệng cười gượng ép, nói lời cám ơn.
Hoắc Không đi cùng bên cạnh âm thầm than thở. Có thể nói là hắn chính mắt thấy toàn bộ quá trình nhượng bộ của nữ nhân này, sư tôn một chút cũng không miễn cưỡng, nữ nhân này liền ngoan ngoãn nhượng bộ thích hợp.

Sau khi Nguyên Phi vội vã về tới gian phòng của mình, nàng đi tới ngồi xuống trước bàn trang điểm, mở ra vảo che mắt trái nhìn trong gương, thấy lỗ thủng đen trên con mắt trái, lập tức hai tay che mặt, cả người không ức chế được run rẩy.
Đối với một nữ nhân mà nói, hơn nữa còn là nữ nhân xinh đẹp, đột nhiên biến thành hình dạng độc nhãn này, tâm tình có thể tưởng tượng được.
Nguyên Phi sau khi lần nữa bịt lỗ thủng của con mắt trái lại, nàng nhìn mình trong gương, suy nghĩ xuất thần, trong đầu chợt không hiểu đã hiện lên cảnh tượng lúc giết chết Đinh Vệ.
Nàng ta nói với Đinh Vệ, nàng ta thật ra là thê tử của Nguyên Sắc, kết quả người này mặt lộ vẻ châm chọc. Nàng ta hiện tại dường như đã hiểu rõ Đinh Vệ vì sao lại phản ứng như vậy.
Nguyên Sắc sống mấy trăm năm, nàng ta mới sống mấy năm? Nàng ta không ngờ lại thật sự coi chính mình là thê tử của Nguyên Sắc!
Đợi nàng lần nữa thu thập tâm tình, chuyện đầu tiên làm, chính là trừ đi hai tên thị nữ đắc thế bên cạnh Nguyên Sắc.
Nguyên Sắc đối với chuyện này chân chính là mở một con mắt nhắm một con mắt.
. . .
Trong mật thất của Mao Lư Biệt Viện, Ngưu Hữu Đạo khoanh tay đứng trước địa đồ, nỗi lòng ngưng trọng.
Ngũ Thánh vẫn chưa bị các loại rối loạn ảnh hưởng, như cũ đẩy tới việc nội bộ của Phiêu Miễu Các kiểm tra đối chiếu sự thật. Tuy rằng trong quá trình nhiều lần bị các loại loạn tượng cắt đứt, nhưng mà sau khi hơi làm chút điều chỉnh, lại tiếp tục đẩy tới kiểm tra đối chiếu sự thật.
Tiếp tục như vậy nữa, kiểm tra đối chiếu sự thật bước kế tiếp hắn đến phiên trên đầu các đại phái.
Tuy rằng hắn đã có cách đối phó tránh né, nhưng mà không phải vạn bất đắc dĩ hắn không muốn đi đến một bước kia. Giờ này ai cũng biết thế lực sau lưng Nam Châu là Tử Kim Động, một khi Tử Kim Động lén tháo chạy, bên Nam Châu không thể tránh khỏi bị liên lụy, đây là điều mà hắn luôn luôn cực lực tránh khỏi.
Ngũ Thánh đều đâu vào đấy, từng bước đẩy tới, làm hắn có áp lực khá lớn ở mặt này.

Viên Cương đi tới, lấy ra một phần mật thư đã được dịch xong đưa cho hắn.
Viên Cương hiện giờ lần nữa trở về hạng người vốn có, phụ trách các phương diện tình báo tin tức, chỉ có điều hiện tại đã mất đi tự do, không thể đi ra ngoài gặp người nữa.
Mật thư là Sa Như Lai truyền đến đấy, nói tới lời đồn vang mạnh gần đây nhất bên trong Thánh Cảnh, nói Lữ Vô Song đã bị chết trên tay của Hạt Hoàng.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm mật thư xem xét một trận, hừ hừ nói:
“Xem ra là Ô Thường ra tay rồi.
Hắn dứt lời liền xoay người:
“Đi, đi xem một chút Vô Song Thánh Tôn của chúng ta đi.
Hai người một trước một sau ra khỏi mật thất, đi qua đường hành lang, đi vào một lối rẽ chạy trở xuống, đi tới bên trong một gian phòng sâu trong lòng đất.
Lữ Vô Song mặc bạch y, trên đầu che vải trắng, đang suy nghĩ xuất thần nhìn chằm chằm vào một ngọn đèn dầu.

Chương 2090: Bảo hắn cưới ta (1)

Chương 2090: Bảo hắn cưới ta (1)
Cả người đã phá kén trùng sinh, dưới sự thi pháp hiệp trợ của Vân Cơ, mọc ra làn da mới, người đã gần như khôi phục dung mạo lúc đầu, chỉ có điều da kia mềm mại có chút không chân thật. Nói chính xác, chính là vẫn chưa hoàn toàn thành làn da bình thường. Tóc, lông mày các loại cũng chưa mọc đầy đủ.
“Khí sắc lại tốt chút ít rồi, xem ra không bao lâu là có thể khôi phục bình thường. Dựa vào tuổi của nàng, sau khi trọng thương còn có thể khôi phục đến trình độ này, xem ra Vô Lượng quả quả nhiên thần kỳ. Tu vi của nàng tuy rằng phế đi, nhưng mà hiệu quả của Vô Lượng quả đối với nhục thân vẫn còn ở đó.
Ngưu Hữu Đạo đi tới bên cạnh nàng mĩm cười nói một phen.
Lữ Vô Song không để ý đến, tiếp tục nhìn chằm chằm ngọn đèn bộ dạng thất thần.
Ngưu Hữu Đạo đưa ra tình báo trên tay:
“Người của nàng có thể có phiền toái rồi. Ta tin tưởng nàng nhất định có phương thức cùng bọn họ liên lạc, thông báo cho bọn họ tránh né đi. Ta giúp nàng truyền tin tức ra ngoài.
Lữ Vô Song từ từ nghiêng đầu nhìn hắn một cái, đưa tay nhận lấy tin tức, cầm nhìn nhìn, hỏi:
“Ngươi có thể có hảo tâm này sao? Ta xem ngươi là muốn cho bọn họ ẩn náo, chuẩn bị cho ngươi dùng a?
Cô dứt lời, đưa tin tức trong tay tới trên ngọn đèn, tự tay đốt lên, tự tay khiến cho tin tức này hóa thành tro bụi.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Hiện tại có người thả ra phong thanh thử nghiệm, hiện tại kêu bọn họ trốn đi còn kịp, nếu để chậm mất. . . Trong đó còn có đệ tử của nàng

đúng không?
Lữ Vô Song hỏi lại:
“Ngươi cảm thấy với ta mà nói, sống chết của bọn họ còn trọng yếu hơn sao?
Ngưu Hữu Đạo vẫn cương quyết:
“Chỉ cần nàng còn có giá trị, ta để nàng còn sống, đạo lý đơn giản như vậy nàng phải hiểu.
Lữ Vô Song nhìn chằm chằm hắn:
“Ta không muốn chết không minh bạch. Tháo mặt nạ của ngươi xuống, thấy được hình dáng của ngươi, ta lập tức liên lạc bọn họ, nếu không dĩ nhiên muốn làm gì cũng được!
Ngưu Hữu Đạo cất giọng hỏi từ từ:
“Nàng rơi xuống trình độ như vậy, ta là ai còn trọng yếu sao?
Lữ Vô Song hỏi lại:
“Đổi lại là ta, ngay cả thua bởi trong tay ai cũng không biết, ngươi có thể cam tâm không?
Ngưu Hữu Đạo hỏi tiếp:
“Cam lòng hay không thì phải làm thế nào đây?
Lữ Vô Song hỏi ra từng chữ một:
“Ngưu Hữu Đạo? Ngươi có phải Ngưu Hữu Đạo hay không?
Gần như mỗi lần gặp mặt nàng đều muốn ép hỏi cùng một vấn đề này.
Ngưu Hữu Đạo hơi im lặng, sau đó chậm rãi giơ tay lên trên cổ, xé rách mặt nạ xuống, lộ ra hình dáng, hơi mỉm cười nhìn đối phương, hỏi một câu:
“Như nàng mong muốn, sao hả?
Lữ Vô Song trừng lớn đôi mắt, nhìn chằm chằm quan sát, khuôn mặt khó có thể tin:
“Đúng thật là ngươi, điều này sao có thể?
Ngưu Hữu Đạo nhún nhún hai vai, một bộ dáng không thể giả được.
“Ngươi rõ ràng chết rồi! Không đúng, người chết không phải ngươi, là thế thân, cái chết của ngươi là ngươi đặt ra bẫy, đúng hay không?
Lữ Vô Song hỏi.
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Cứ coi là vậy đi.

“Vì sao ngươi rời đi Thánh Cảnh? Bên trong Thánh Cảnh có người làm nội ứng của ngươi đúng không?
Lữ Vô Song hỏi.
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Cửu thánh sớm đã mất hết lòng người, muốn bên trong Thánh Cảnh tìm nội ứng thật ra không khó khăn như vậy.
“Ngươi bày bẫy rập tại đệ ngũ giới, ngươi làm thế nào biết được sự tồn tại của nó chứ?
Lữ Vô Song hỏi.
Đối mặt nữ nhân này liên tiếp ép hỏi, Ngưu Hữu Đạo cũng biết đối phương tâm tồn rất nhiều nghi vấn, giơ tay lên ra hiệu ngừng lại:
“Có nhiều thời gian, không nhất thời vội vã, sau này từ từ hàn huyên. Trước tiên nàng hãy liên lạc với người của nàng, kêu bọn họ trước tránh thoát một kiếp này rồi nói sau.
Hắn quay đầu hướng Viên Cương nói:
“Chuẩn bị giấy và bút mực cho Thánh Tôn.
Viên Cương vừa mới xoay người, Lữ Vô Song lại đột nhiên hô một tiếng:
“Đứng lại!
Viên Cương dừng bước quay đầu lại, nhìn đối phương, không biết đối phương có gì phân phó.
Lữ Vô Song lại gắt gao theo dõi cánh tay của hắn:
“Cánh tay bị đứt đi của ngươi lại mọc ra rồi, ngươi dùng Vô Lượng quả ư?
Cô bỗng quay đầu lại nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi khi đó đi thăm dò vườn Vô Lượng rõ ràng có bẫy, chẳng lẽ là ngươi trộm Vô Lượng quả sao?
Cái vấn đề này nha, thật sự khiến cho Ngưu Hữu Đạo buồn cười. Vô Lượng quả là hắn trộm, chỉ có điều phương thức suy đoán của đối phương lại bởi vì cánh tay của Viên Cương mọc ra, hắn không khỏi lắc đầu đáp:
“Vô Song Thánh Tôn, nàng nghĩ nhiều rồi. Cánh tay của hắn mọc ra có quan hệ với công pháp mà hắn tu luyện, không có bất kỳ quan hệ gì với Vô Lượng quả.

Lữ Vô Song hơi im lặng, ngẫm lại cũng đúng. Vật đã bị mất trộm vào ba mươi năm trước không kéo lên quan hệ gì cùng Ngưu Hữu Đạo, chỉ có điều hai người trước mắt, một người vốn đã chết rồi, vẫn còn sống, một người thì vốn bị chém đi một cái cánh tay, lại dài ra, nhưng mà khắp nơi lộ ra kỳ hoặc.
Viên Cương không nhiều lời, bước nhanh mà đi, rất nhanh lại trở về, bê tới giấy và bút mực.
Lữ Vô Song trái lại không nuốt lời, chấp bút viết thư, chỉ có điều trên nội dung song phương sinh ra một chút khác nhau.
Nàng ta muốn viết mật thư, Ngưu Hữu Đạo tạm thời không cho phép. Có trời mới biết nàng ta sẽ viết những thứ gì bên trong mật thư, vạn nhất bại lộ nơi này, hậu quả khó mà lường được.
Phải yêu cầu nàng ta viết thư rõ, sau khi chỉ định người nhận có thể tin cậy, bên này sẽ giúp nàng gởi đi.
Sau khi Ngưu Hữu Đạo cầm lá thư, hắn lập tức tìm được Vân Cơ, một phen bí mật dặn dò nàng, bảo nàng tự mình đi một chuyến, đưa thư ra ngoài.
Nơi này Vân Cơ mới vừa đi không bao lâu, Quản Phương Nghi nhận được công việc trong tay của Vân Cơ lại tới, phong ấn lại mật thư đưa dư:
"Thầy trò Quỷ Y đã quay trở về Dược cốc, bên Thiệu Bình Ba hồi âm rồi, sự tình đã làm xong, hỏi có có thể thả Thiệu Liễu Nhi hay không?"
Việc liên hệ trên chuyện như vậy vẫn đặt trong tay Vân Cơ, bởi vì Viên Cương có chút cố chấp không có đầu óc, Viên Cương không nguyện làm loại chuyện hại người này.
Sau khi Ngưu Hữu Đạo cầm thư đọc, hắn yên lặng gật đầu:
“ Quỷ Y vẫn có biện pháp, ta chỉ thử nhìn một chút, không nghĩ tới thật đúng là bị ông ta làm thành. Người có thể thả, Thiệu Liễu Nhi không quay lại cũng không thích hợp. Bảo Thiệu Bình Ba chuyển cáo Vô Tâm, phải khiến cho Nguyên Phi hiểu rõ một đạo lý, ghép tới, ghép lui, cũng không thích hợp nhất bằng chính con mắt bên trái của bản thân Nguyên Sắc.
. . .

Bên trong Tấn kinh Thiệu phủ, Thuộc Bình Ba tĩnh tọa trong thư phòng nhận được thư, sau khi đọc xong hừ lạnh một tiếng:
“Thủ đoạn của Giả Vô Quần này quả nhiên ác độc, trước hết để cho Nguyên Sắc móc mắt của Nguyên Phi làm nàng ta hàn tâm, dùng cái này ly gián, khiến cho sinh lòng hiềm khích, sau đó thì dụ kỳ đoạt lại, hết thảy đều thuận theo tự nhiên. Nữ nhân đều thích đẹp, có thể chịu nhất thời không thể nhẫn nhịn một đời. Chỉ cần Nguyên Phi này ghi nhớ con mắt của mình gắn vào trên mắt của Nguyên Sắc, sớm hay muộn nhất định phản Nguyên Sắc!
Thiệu Tam Tỉnh nhắc nhở:
“Thả tiểu thư, Vô Tâm còn có thể tòng mệnh sao?
Thiệu Bình Ba hỏi ngược lại:
“Bên Quỷ Y còn lựa chọn được sao? Nào dám không tòng mệnh chứ?
. . .
Thiệu Liễu Nhi đã thoát khốn, là Xa Bất Trì, Cao Tiệm Hậu, Tạ Long Phi tự mình đi đón nàng về.
Theo Hạo Chân lên ngôi, địa vị của ba người cũng đi theo nước lên thì thuyền lên.
Mà trong khoảng thời gian Thiệu Liễu Nhi bị khống chế một mực không biết tình huống bên ngoài, lúc này bên trong một tòa thành trì cùng Hạo Chân gặp nhau, mới biết Hạo Chân đã trở thành hoàng đế của Tề quốc.
Hạo Chân không khỏi âm thầm hỏi thăm Thiệu Liễu Nhi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại bị Phiêu Miễu Các tìm tới.
Chính Thiệu Liễu Nhi cũng không biết rõ là chuyện gì xảy ra. Nàng nói sau khi mình bị mang đi liền bị giam lại, ngoại trừ người đưa thức ăn, ngay cả mặt mũi của những người khác đều không nhìn thấy, càng không cần nhắc tới Phiêu Miễu Các tìm nàng hỏi qua tình huống gì.

Chương 2091: Bảo hắn cưới ta (2)

Chương 2091: Bảo hắn cưới ta (2)
Hạo Chân mặc dù buồn bực, tạm thời cũng không có tinh lực bận tâm điều này, xoay người lại toàn thân toàn ý nhào vào trên thế cục bấp bênh.
Sau mấy ngày, dưới tình huống Tề quốc trên dưới không dị nghị, Thiệu Liễu Nhi thuận lý thành chương trở thành hoàng hậu của Tề quốc. Thế cục rối loạn, không có tinh lực và vật lực ăn mừng bốn phía, nghi thức hết thảy giản lược. . . .
Đại quân của nước Yến và nước Hàn liên thủ công Tần thế không nghỉ, một đường thế như chẻ tre, không gặp được dáng dấp gì giống như chống cự, nhanh chóng gần như phi ngựa khoanh đất vậy.
Quân Tần đang ở cảnh nội của Tề quốc, ngoại trừ kháng nghị và khiển trách cũng không có những biện pháp khác.
Thế tục rối loạn, giới tu hành cũng không thái bình. Phiêu Miễu Các rung chuyển bất an, bên trong Thánh Cảnh cũng biến đổi bất ngờ.
Bách tính bình thường không liên lụy tới trong chiến sự trái lại không có cảm giác gì. Người mà trên người mang địa vị nhất định lại có thể rõ ràng cảm thấy, toàn bộ thiên hạ tựa hồ đều lâm vào trong kịch liệt rung chuyển.
Còn bên trong Thánh Cảnh ngay sau đó lại phát sinh đại sự, thời khắc tin tức Lữ Vô Song đã chết đang lan truyền, nhân thủ từ trên xuống dưới của Vô Song Thánh Địa đột nhiên biến mất.
Nói trắng ra là, chính là bắt đầu trốn, chia nhau trốn rồi.
Nghe nói Lữ Vô Song đã chết, lại liên lạc không được, Vô Song Thánh Địa đang lòng người bàng hoàng, đột nhiên nhận được tin tức của Lữ Vô Song bảo chạy trốn, ngay cả Lữ Vô Song cũng đã nói như vậy, phía dưới người nào còn dám chần chờ, nhanh chóng làm theo thôi.

Chuyện này vừa xuất hiện, Đốc Vô Hư, Lam Đạo Lâm, Tuyết bà bà, Ô Thường, Nguyên Sắc, La Thu, sáu người nhanh chóng gặp nhau bàn bạc, đều có chút không hiểu nổi Vô Song Thánh Địa là có ý gì.
Cho dù Ô Thường thả ra phong thanh cũng không hiểu nổi, không biết Lữ Vô Song rốt cuộc là chết hay là chưa chết.
Nếu nói nàng ta chết rồi, loại hành vi này còn có thể hiểu.
Nhưng mà các nhà ai cũng tránh không được lặng lẽ nằm vùng bên đối phương, đã nhiều năm như vậy, nằm vùng có một nhãn tuyến cũng rất bình thường. Căn cứ tuyến báo, nhân thủ của Vô Song Thánh Địa chợt rút lui nói là nhận được pháp chỉ của Lữ Vô Song.
Lữ Vô Song còn có thể truyền pháp chỉ, đã nói lên không chết, nhưng mà nếu như không chết, tại sao phải bảo người bên dưới trốn đi.
Thương lượng tới, thương lượng đi, cho dù Lữ Vô Song giở trò quỷ gì, sáu nhà trước đó nhằm vào thế lực của Lữ Vô Song hạ thủ lại nói, tốt nhất là có thể làm cho nàng ta nhảy ra ngoài giải thích.
Sáu nhà thế lực liên thủ bên trong Thánh Cảnh triển khai một trận càn quét. Vẫn là câu nói kia, các nhà có nhãn tuyến nằm vùng trong nhân thủ của Vô Song Thánh Địa, cuộc càn quét vừa mở ra, lập tức đã tạo thành tổn thất không nhỏ cho nhân thủ của Vô Song Thánh Địa.
Cũng may vào thời điểm mà nhân thủ của Vô Song Thánh Địa ẩn náu, là phân tán ra, nếu không hẳn phải bị một lưới bắt hết.
Mà việc dọn dẹp nhằm vào một loạt nhân thủ của Vô Song Thánh Địa trong Phiêu Miễu Các cũng tránh không được, cũng chỉ bắt một phần, không ít nồng cốt trước đó nhận được tin tức của Vô Song Thánh Địa, đã tháo chạy trước rồi.
Mới xử lý xong người của Trường Tôn Di và Mục Liên Trạch không lâu, lại hạ thủ với thế lực của Lữ Vô Song, làm giới tu hành bị chấn động không dứt.
Rất nhiều người đều có cùng một cái nghi vấn, cục diện của cửu thánh được duy trì nhiều năm, giờ này không ngừng xảy ra chuyện, rốt cuộc là thế nào. . .?
Bên trong Thái Học, một nhóm học sinh sắp lao tới các nơi triển khai thực tế cùng học, Thiệu Bình Ba đưa ra huấn thoại.

Đợi Thiệu Bình Ba mang người mang đi rồi, Thiệu Tam Tỉnh mới xích gần cho một câu:
“Phía đông có phúc đáp rồi.
Sự việc của Lữ Vô Song vừa xảy ra, Thiệu Bình Ba dĩ nhiên quan tâm nội tình, lập tức bảo Thiệu Tam Tỉnh truyền tin hỏi Giả Vô Quần, có phải là hắn làm hay không.
Thiệu Bình Ba cùng giáo học tiên sinh sau một phen hàn huyên, bước nhanh rời đi, đến nơi yên tĩnh, mới nhận tờ giấy của Thiệu Tam Tỉnh đưa tới.
Hắn mở ra, trong thơ chỉ có ba chữ: Đã đền tội!
Đây là câu trả lời chắc chắn cho bên này, Giả Vô Quần không khác nào thừa nhận Lữ Vô Song đã bị hắn giết chết.
Xác nhận rồi, Thiệu Bình Ba chậm rãi vò nhẹ lá thư thành nắm, trong miệng lẩm bẩm:
“Lại tiếp tục thành công lần nữa, quả thật là năng lực quỷ thần khó lường.
Nội tâm hắn cực kỳ rung động, cửu thánh bao trùm chúng sinh liên tiếp lặng yên không tiếng động giết chết, trước đó ngay cả một chút dấu hiệu báo trước đều không nhận thấy được, khiến cho hắn làm sao có thể không chấn động ghê gớm. Tốc độ cực nhanh, nghiêm trọng vượt quá tưởng tượng của hắn, không cách nào tưởng tượng Giả Vô Quần là làm sao làm được. . . .
Nhưng mà đối với Ngưu Hữu Đạo mà nói, cục diện lại lạc quan không nổi, xuất hiện nhiều chuyện như vậy, cũng không thể ngăn cản Lục Thánh tiếp tục tra xét hướng đi của Vô Lượng quả. Bài tra nhằm vào Phiêu Miễu Các như cũ tiếp tục, tối đa cũng chỉ bị quấy rầy hoặc bị ngăn cản chậm tốc độ kiểm tra đối chiếu sự thật mà thôi.
Ngưu Hữu Đạo không thể ngồi xem, cũng không thể bỏ qua, chuẩn bị tiếp tục tạo ra quấy nhiễu, vì thế lại tìm Lữ Vô Song.
Hắn muốn tìm Lữ Vô Song cố gắng nói chuyện một chút, nhưng mà nàng ta rất trầm mặc, ít nói chuyện.
Nếu không muốn nói, Ngưu Hữu Đạo không làm gì khác hơn là khai môn kiến sơn:

“Lục Thánh triển khai bốn phía vây quét nhằm vào người của nàng, đã giết không ít người của nàng, nàng chẳng lẽ không muốn phản kích sao?
Lữ Vô Song không lên tiếng.
Ngưu Hữu Đạo nói tiếp:
“Ta biết Vô Lượng quả là bị người nào đánh cắp.
Ánh mắt của Lữ Vô Song nhấc lên một cái, hỏi:
“Người nào?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Đốc Vô Hư! Đồ tử đồ tôn của Đốc Vô Hư đã lợi dụng Vô Lượng quả đột phá đến Nguyên Anh cảnh giới, thí dụ như Ngao Phong, trước đó bị người phát hiện, kết quả bị Ngao Phong giết người diệt khẩu. Đốc Vô Hư đã bóp lại chuyện này.
Lữ Vô Song thờ ơ:
“Với ta mà nói có trọng yếu không?
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục:
“Ngân Cơ phu nhân của La Thu thật ra cũng không chết, một mực núp ở Hồ Tộc. La Thu một mực cùng Hồ Tộc có cấu kết.
Trong mắt của Lữ Vô Song lóe lên kinh ngạc, hiển nhiên thật bất ngờ, nhưng không hỏi thiệt giả, hỏi ngược lại:
“Ngươi nói cho ta biết những điều này là có ý gì?
Ngưu Hữu Đạo nói tiếp:
“Lục Thánh động thủ đối với người của nàng, người của nàng tiết lộ sự việc lộ ra ngoài rất bình thường, chúng ta không ngại thương lượng một chút hợp tác thế nào.
Ánh mắt của Lữ Vô Song lập lòe, hỏi:
“Ngươi biết ta đang suy nghĩ gì sao?
Ngưu Hữu Đạo hơi cười:
“Xin lắng tai nghe.
Lữ Vô Song nói:
“Những thứ khác đều không trọng yếu, ta hiện tại chỉ muốn bảo vệ tánh mạng của mình. Muốn ta hợp với ngươi, cũng được, đáp ứng ta một chuyện trước đã.
Ngưu Hữu Đạo cười nói:
“Trước tiên nói nghe một chút.

Lữ Vô Song nhìn về phía Viên Cương mặt không thay đổi đang đứng bên cạnh:
“Bảo hắn cưới ta!
Viên Cương mặt không thay đổi đột nhiên phản ứng mãnh liệt, kinh ngạc nhìn chằm chằm nàng ta, có vẻ như đang hỏi, nàng là đang nói ta hả? Hắn giống như hoài nghi mình nghe lầm.
Ngưu Hữu Đạo cũng kinh ngạc, cũng cho là mình nghe lầm, thử hỏi lại:
“Thánh Tôn nói cái gì? Có thể lặp lại lần nữa hay không?
“Ngươi không nghe lầm.
Lữ Vô Song biểu đạt trực tiếp, lần này nàng giơ tay lên chỉ hướng Viên Cương:
“Bảo hắn cưới ta! Muốn ta nghe các ngươi, bảo Viên Cương cưới ta!
Viên Cương không kềm được nữa, trầm giọng hỏi:
“Nàng đang nói đùa sao?
Lữ Vô Song đáp:
“Ta không nói đùa, đây là ta đã suy nghĩ tường tận qua.
“Nàng. . . .
Viên Cương lời mới vừa nói ra khỏi miệng, liền bị Ngưu Hữu Đạo giơ tay lên ra hiệu ngừng lại. Ngưu Hữu Đạo tỏ ý hắn an tâm chớ vội, ngược lại cười nói với Lữ Vô Song:
“Thánh Tôn nói giỡn điều này có chút lớn rồi.
Lữ Vô Song nhìn chằm chằm về phía hắn, gằn từng chữ:
“Ta lặp lại lần nữa, ta không nói đùa.
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả nói:
“Người là thân phận gì, hắn một thân hán tử, thật sự là không xứng với Thánh Tôn.

Chương 2092: Xâm nhập nhân gian

Chương 2092: Xâm nhập nhân gian
Lữ Vô Song bình tĩnh:
“Thân phận? Ngươi cảm thấy ta hiện tại là thân phận gì? Cùng lắm là tù nhân ăn bữa hôm lo bữa mai mà thôi, ở đâu ra thân phận gì? Chút tự biết rõ này ta vẫn phải có.
Ngưu Hữu Đạo có chút không hiểu:
“Trên đời này hắn không có việc gả cưới không giải thích được, nhất là Thánh Tôn người. Thánh Tôn nguyện ý gả, dù sao cũng phải có một nguyên nhân a?
Lữ Vô Song nói:
“Ta nói, giờ này những thứ khác đối với ta đều không trọng yếu, ta chỉ muốn bảo vệ tánh mạng của mình, chỉ cần hắn cưới ta, cái mạng này của ta chính là bảo vệ.
Ngưu Hữu Đạo đoán được nguyên nhân của phương diện này, nhưng mà cũng chính vì vậy, ngược lại càng trở nên không hiểu, hỏi:
“Nếu thật sự vì bảo vệ tánh mạng, vì cái gì càng muốn gả cho hắn?
Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ bản thân mình:
“Gả cho ta làm kế sách bảo vệ tánh mạng, chẳng phải càng ổn thỏa hơn sao?
Lữ Vô Song nói:
“Ta gả cho ngươi, ngươi sẽ lấy sao? Mà hắn sẽ phải nghe lời ngươi.
“Hắn có thể nghe ta sao?
Ngưu Hữu Đạo lắc lắc đầu, cũng chỉ chỉ Viên Cương:
“Nàng hỏi một chút chính hắn, chuyện như vậy hắn có thể nghe ta sao?
Lữ Vô Song không hỏi Viên Cương, cho Ngưu Hữu Đạo một câu trả lời chắc chắn chính xác:

“Ngươi là người đứng giữa ích lợi, người đứng giữa ích lợi không thể chết tiệt nhất! Hắn không phải người đứng giữa ích lợi, có thể tin tưởng so với ngươi.
Từ sau khi ở Đệ Ngũ Vực gặp nguy hiểm, nàng ta lại nỗ lực muốn sống, lúc đó thiếu chút nữa mất mạng dưới đao của Viên Cương, thời khắc mấu chốt nàng ta dùng một câu nói bảo vệ tánh mạng của mình.
Giờ này nàng ta lại đang nỗ lực vùng vẫy muốn sống, bởi vì mình một khi đã mất đi giá trị lợi dụng tình cảnh sẽ rất nguy hiểm, ít nhất kinh nghiệm của chính nàng ta xem ra là như thế.
Mà Viên Cương chính là đường lui muốn sống mà nàng ta cần, chỉ cần gả cho Viên Cương, tánh mạng nhất định được bảo đảm.
Tại sao phải lựa chọn gả cho Viên Cương, có nguyên nhân vừa rồi nói với Ngưu Hữu Đạo. Cũng bởi vì nàng tận mắt nhìn thấy qua tình hình Ngưu Hữu Đạo tại Vô Biên sa mạc nghênh tiếp Viên Cương, có thể nhìn ra Ngưu Hữu Đạo rất quan tâm Viên Cương.
Còn nữa, Viên Cương vì sao lại liều chết đi giúp La Chiếu? Vì sao lại liều chết đi giúp Hô Diên gia?
Đây là nguyên nhân trọng yếu mà nàng ta dám yên tâm gả bản thân mình cho Viên Cương. Trong hoàn cảnh trước mắt, gả cho loại nam nhân này mới là phương thức tự vệ ổn thỏa nhất có thể tin.
Dĩ nhiên, trong nội tâm của nàng, nàng cũng không bài xích Viên Cương. Mặt khác, người như Ngưu Hữu Đạo nàng coi thường, địa vị cao hơn Viên Cương thì có sao đâu chứ? Nàng đã từng có thân phận gì, chút địa vị kia của Ngưu Hữu Đạo đối với nàng không có bất kỳ lực hấp dẫn nào.
Như chính nàng nói, đưa ra quyết định này, nàng cũng đã suy nghĩ cặn kẽ qua.
Người đứng giữa ích lợi sao? Ngưu Hữu Đạo nghe vậy mỉm cười, chính mình có phải loại người như vậy hay không lại không bàn, nhưng không thể không thừa nhận, nữ nhân này có thể đứng một trong hàng cửu thánh, vẫn phải có nhãn lực nhất định đấy. Ít nhất sau khi nhìn ra cùng Viên Cương buộc chung một chỗ, hắn cũng sẽ không động tới nàng.
“Chuyện như vậy hắn sẽ không nghe lời ta.

Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, quay đầu lại vừa nhìn về phía Viên Cương, nói với vẻ giễu cợt:
“Vô Song Thánh Tôn nguyện ý hạ mình gả cho ngươi, ngươi nguyện cưới không?
Viên Cương đáp lạnh như băng:
“Đạo gia, cái này nói giỡn không buồn cười.
Ngưu Hữu Đạo lại hướng Lữ Vô Song nói:
“Thái độ của hắn, nàng thấy rồi đó, chuyện như vậy ta cũng không có khả năng ép hắn.
Lữ Vô Song vẫn không từ bỏ:
“Tùy thích, ta không miễn cưỡng, cũng miễn cưỡng không được.
Thái độ bày ở ấy, nếu không cưới nàng, nàng cũng sẽ không hợp, nàng không có khả năng dưới tình huống không có bảo đảm khiến cho mình mất đi giá trị lợi dụng.
Ngưu Hữu Đạo hơi nhướn mày:
“Lữ Vô Song, không nên rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, mùi vị của gia hình cũng không dễ chịu.
Lữ Vô Song cương quyết:
“Chỉ cần ta còn có giá trị lợi dụng, ngươi cũng sẽ không giết ta. Làm ta tàn phế, đi ra lại doạ không được người. Nỗi khổ lột da ta cũng có thể chịu đựng, còn có cái gì là ta không chịu được chứ?
Ngưu Hữu Đạo không tiếp tục nhiều lời, xoay người rời đi.
Người ta nói cũng không sai, đánh trúng yếu hại rồi, một Lữ Vô Song biến thành tàn phế đi ra là doạ không được người.
Hắn hiện tại cũng không có thời gian từ từ hao phí cùng Lữ Vô Song. Nếu nàng ta không đáp ứng, hắn không làm gì khác hơn là vận dụng người của mình bên Thánh Cảnh gieo rắc phong thanh, chỉ có điều không cách nào tạo thành biểu hiện giả dối là Lữ Vô Song đang cùng Lục Thánh đối kháng.
Như vậy, tin tức có liên quan tới Ngân Cơ còn sống, cũng sẽ không tiện tiết lộ ra rồi. Phong thanh không có ngọn nguồn vừa xuất hiện, chỉ sợ La Thu lập tức sẽ hoài nghi trên Sa Như Lai biết rõ tình hình, ít nhất sẽ xếp người này vào đối tượng hoài nghi.
Giờ này chỉ có thể nghĩ biện pháp an bài Ngân Cơ công khai lộ diện. . . .

Điệp Mộng Huyễn Giới, trong mắt động của một gốc cây cự thụ tán phát ra quang mang. Nhựa cây phát sáng trong mắt động ngưng tụ một đoàn, tạo thành một viên quang lượng thể hơi mờ giống như hổ phách.
Quang lượng thể y hệt hổ phách như đang hô hấp vậy, có quy luật sáng tối lóe ra. Thời điểm quang mang lập lòe có thể nhìn thấy bóng người được bao phủ trong màu xanh của nó.
Tinh linh trong núi rừng bốn phía phân bố không ít Điệp La Sát, nhất là Huyết La Sát rất nhiều, đang bảo vệ đức vua của bọn chúng ngủ say.
Bầu trời, thỉnh thoảng có Điệp La Sát qua lại tuần tra.
Một con Điệp La Sát leo lên trên tàng cây quay đầu lại, hai con quay đầu lại, ba con quay đầu lại, rất nhiều Điệp La Sát đều quay đầu lại, đều nhìn về phía động nhãn của cự thụ.
Trong hốc cây, quang lượng thể y hệt hổ phách ngừng hít thở, quang mang thu liễm, lâm vào u ám.
Ầm! Một cái móng vuốt kích phá hổ phách đọng lại, ngân trảo năm ngón tay co rút lại một chút.
Cạch! Cả viên hổ phách bao phủ chợt tan rã, một đạo ngân quang lóe ra từ trong hốc cây, phù không hiện hình.
Thánh La Sát sau khi bị thương nặng ngủ say cuối cùng thức tỉnh, mắt lạnh lẽo ngắm nhìn bốn phía, chợt ngửa mặt lên trời "AA.A.A..
một tiếng.
Bốn phía lập tức "AA.A.A.. Nha
đáp lại không ngừng, Điệp La Sát đếm không hết bắt đầu vỗ cánh phù không, quay chung quanh Thánh La Sát bốn phía kêu lên, không biết biểu đạt tâm tình gì.
Thánh La Sát gương mặt có ngân vân quỷ dị đưa lên hai tay, nhìn mình lặp đi lặp lại mở ra thu lại móng tay sắc bén, chợt vung cánh tay lên một cái, trên giáp cốt phía sau lưng toát ra hai đạo ánh sáng. Hai đạo ngân huy thẩm thấu sinh trưởng, nhanh chóng khuếch trương thành một đôi cánh ngân huy, khiến bản thân bao phủ trong một mảnh ánh sáng màu bạc.
“AA.A.A..!
Thánh La Sát nắm chắc hai móng phát ra tiếng gào sắc bén.

Một đám Điệp La Sát đáp lại không ngừng "AA.A.A.. A", không ít Điệp La Sát chỉ về phía một phương hướng.
Đôi cánh ngân huy bắt đầu vỗ từ từ, Thánh La Sát đột nhiên hóa một đạo ngân quang mà đi, thoáng như lưu tinh rời xa dương thế.
Một đám Điệp La Sát kêu quái dị a a lập tức vỗ cánh đuổi theo, nhưng mà xa không đuổi kịp tốc độ phi hành của Thánh La Sát. Nàng đã biến mất trong tầm mắt của bọn chúng, nhưng bọn chúng vẫn bay nhanh tới phương hướng mà nàng biến mất. . . .
La Sát triều lúc trước đã bình phục, Vạn Thú Môn lại lần nữa xâm nhập vào trong Điệp Mộng Huyễn Giới, lần nữa từng chút một khôi phục khu phạm vi trồng quang thảo.
Hai gã đệ tử của Vạn Thú Môn của khu trồng quang thảo đột phát hiện hai mắt tỏa sáng, hình như có ánh sáng như thủy ngân chiếu sáng nhẹ nhàng. Hai người song song ngẩng đầu nhìn lại, thấy được Ngân Sí quái vật lơ lửng nơi đỉnh đầu, hai người dần dần trừng lớn đôi mắt.
Đệ tử của Vạn Thú Môn bốn phía đều phát hiện dị thường, thật sự là rất chói mắt, muốn không phát hiện cũng khó, đều nhìn về phía con Ngân Sí yêu ma đang lơ lửng nơi trời cao.

Chương 2093: Tranh giành trước Lục Thánh (1)

Chương 2093: Tranh giành trước Lục Thánh (1)
Bởi vì sự xuất hiện của con Ngân Sí yêu ma này, Điệp La Sát ở gần dường như cũng đã bị kinh động, đua nhau phù không dựng lên, bay tới bên này.
“Thánh La Sát! Không ổn, rút lui!
Có người chợt hô to một tiếng.
Mọi người đua nhau tránh mau, hai gã Vạn Thú Môn đệ tử đối mặt mới vừa uốn người bay lên, liền bị ngân quang lóe lên làm trọng thương trên mặt đất, vừa nôn ra máu lại bị đàn Điệp La Sát đến tiếp sau bao phủ lại.
Ngân quang lóe nhanh, Thánh La Sát xông vào đám người mà chạy như ngân sắc tích lịch đánh ngang dọc lập lòe, không ai cản nổi, đại khai sát giới, người bị đuổi kịp đua nhau ngã xuống, tiếng kêu thảm thiết liên tục.
Cuối cùng chỉ có một số Vạn Thú Môn đệ tử dựa vào ở gần cửa ra mà có thể chạy ra ngoài.
Nhưng mà Thánh La Sát vẫn chưa dừng tay, một cái lắc mình vọt vào cửa ra của Huyễn Giới, truy sát ra ngoài.
Đột nhiên thân ở minh giới, Thánh La Sát xông ra có chút trở tay không kịp. Nàng lơ lửng trên trời cao nhanh chóng đưa lên cánh tay che đôi mắt.
Sau một lúc, cánh tay che cản buông xuống, đôi mắt nhắm cũng từ từ mở ra, dường như từ từ thích ứng quang tuyến mạnh mẽ đối với nàng mà nói xem như đến một cách đột ngột.
Lần trì hoãn này, đa số đệ tử của Vạn Thú Môn đều tháo chạy không thấy bóng dáng, cá biệt người nào hơi chậm bị ánh mắt của Thánh La

Sát nhắm khóa mục tiêu, vèo một tiếng đuổi theo.
Một đám Điệp La Sát xông ra từ bên trong Điệp Mộng Huyễn Giới nhưng không cách nào thích ứng với giới bên ngoài giống như Thánh La Sát, sau một hồi la hét líu ríu, cuối cùng không thể không lại hoảng hốt rút lui trở về bên trong Điệp Mộng Huyễn Giới.
Trong núi rừng, một đôi cánh bạc lao xuống, tiếp đó lại bay lên không, Thánh La Sát một móng bấm vào cổ một tên đệ tử của Vạn Thú Môn.
Tên đệ tử liều mạng vùng vẫy không có cách nào tránh thoát, gương mặt sợ hãi.
“Người xâm nhập thành của ta ở đâu?
Thánh La Sát miệng nói được tiếng người, lạnh lùng ép hỏi. Nàng đây là muốn tính sổ với người đả thương nàng.
Tên đệ tử của Vạn Thú Môn bị bấu khó có thể lên tiếng, lại không hiểu nổi đối phương đang nói gì, vì thế giơ tay lên tùy ý chỉ một phương hướng.
Thánh La Sát nhìn về phương hướng mà hắn chỉ, Rắc! Một trảo bẻ gãy cổ của đối phương, thuận tay ném đi thi thể, hai cánh vỗ một cái, nhanh chóng bay đi về phương hướng mà người chết vừa mới chỉ.
. . .
Thánh La Sát đi ra, nàng không ngờ lại đã đi ra khỏi Điệp Mộng Huyễn Giới, không ngờ lại xâm nhập nhân gian!
Vạn Thú Môn cách cửa ra vào Điệp Mộng Huyễn Giới gần nhất nhận được báo động, trạng thái có thể tưởng tượng được. Toàn bộ Vạn Thú Môn trên dưới như lâm đại địch, toàn phái trên dưới chuẩn bị chiến đấu.
Đợi cho phía sau có đệ tử ẩn thân trong núi rừng tránh thoát một kiếp báo lại, nói Thánh La Sát vẫn chưa tới tông môn, mà là đi về phía một phương hướng, Vạn Thú Môn mới nhẹ nhàng thở ra.
Chuyện lớn như vậy, Vạn Thú Môn gánh không được, dĩ nhiên phải ngay lập tức báo lên Phiêu Miễu Các.
Tây Hải Đường cũng ngay lập tức phát mật thư liên lạc Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo nói với hắn, nếu phát hiện dấu vết của Thánh La Sát, phải đoạt trước khi cửu thánh biết rõ tình hình báo cho Ngưu Hưu Đạo hắn.

Nhưng mà tình huống trước mắt đặc thù, nhiều người nhìn thấy như vậy, Tây Hải Đường không có cách nào không báo Phiêu Miễu Các, chỉ có thể coi là gần như đồng thời truyền tin đến Phiêu Miễu Các và Ngưu Hữu Đạo.
Sau khi báo tin, Vạn Thú Môn lại phái ra nhân thủ truy lùng về phía phương hướng mà Thánh La Sát đi, truy lùng hướng đi của nàng cũng là vì bảo đảm sự an toàn của tông môn, phòng bị Thánh La Sát đột nhiên đánh tới cũng không biết.
Đồng thời cũng bởi vì biết được Ngưu Hữu Đạo khẳng định sẽ chú ý hướng đi của Thánh La Sát, hắn nơi này phải chuẩn bị nắm giữ tình huống.
Nhưng không đợi người phái đi tìm được hướng đi của Thánh La Sát, tới gần thành trì đã có người truyền tin đến, khẩn cấp báo tình huống của Thánh La Sát.
Không chỉ Vạn Tượng thành ở dưới chân núi, thành quách gần khu vực Vạn Thú Môn đều sắp xếp tai mắt. Một môn phái lớn như vậy chú ý tình huống chung quanh tông môn rất bình thường.
Gián điệp tới báo cáo tình huống, Thánh La Sát đột nhiên xâm nhập vào trong một chỗ thành quách, giống như thiên ngoại yêu ma đến trái đất, đại khai sát giới, có thể gọi là gặp người sẽ giết.
Tu sĩ đóng ở Tống quốc không biết rõ tình huống, thậm chí không biết người tới là Thánh La Sát, bị liên thủ vây công lại không chịu nổi một kích, chịu khổ Thánh La Sát tàn sát.
Toàn thành trên dưới thất kinh, tránh né, chạy trốn.
Tình huống báo cáo cố ý nhắc tới một điểm, Thánh La Sát đuổi kịp người sẽ hỏi một câu: Người xâm nhập thành của ta ở đâu?
Thánh La Sát căn bản không làm bất kỳ tránh né, công khai lộ diện. Tây Hải Đường ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, nhìn thấy nhanh chóng báo cáo. Đây nhất định là muốn kinh động Lục Thánh tự mình xuất thủ, đã đi ra Điệp Mộng Huyễn Giới, Thánh La Sát đây là muốn chết!
Hắn lúc này truyền mật thư cho Ngưu Hữu Đạo.
. . .

Trong mật thất của Mao Lư Biệt Viện, Ngưu Hữu Đạo nhận được Tây Hải Đường truyền tin lập tức ngồi không yên, qua lại bồi hồi:
“Đi ra rồi sao? Đang yên đang lành sao lại chạy ra ngoài như thế chứ? Sớm không ra ngoài, muộn không ra ngoài, sao đúng lúc này chạy ra chứ?
Hắn ở đây đang bố trí hạng mục công việc trong Thánh Cảnh, Thánh La Sát lúc này chạy ra ngoài, khiến cho hắn có cảm giác bị làm loạn thêm. Hắn nếu mặc kệ sự sống chết của Thánh La Sát, cũng không có gì, nhưng mà nếu nói là muốn trơ mắt nhìn Thánh La Sát chết đi, lại khó có thể đưa ra quyết định này.
Viên Cương chuyển đạt tin tức nhìn hắn qua lại, hiểu được hắn lâm vào lưỡng nan, nhắc nhở:
“Tây Hải Đường đồng thời truyền tin tới phe ta và Phiêu Miễu Các. Tin tức hắn là chúng ta nhận được trước, Phiêu Miễu Các hiện tại hắn chưa nhận được tin tức, đợi Phiêu Miễu Các truyền tin đến Thánh Cảnh kinh động Lục Thánh đi đến, ít nhất cũng phải là việc của ba ngày sau. Chúng ta còn có thời gian ba ngày, phải tới kịp.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại nhìn hắn một cái, lại nhanh chóng đi tới trước địa đồ, nhìn chằm chằm vị trí của Điệp Mộng Huyễn Giới, ánh mắt quét qua chung quanh vị trí của mục tiêu:
“Vấn đề bây giờ là, chúng ta không hề biết nàng ta chạy ra ngoài muốn làm gì, căn bản không hề biết nàng ta đi đâu, có thể trong vòng ba ngày tìm được hay không là một vấn đề.
Hắn bỗng quay đầu lại nói:
“Bảo Vân Cơ và Hồng nương đến đây.
Viên Cương lập tức bước nhanh rời đi.
Không bao lâu, Vân Cơ tới trước, hỏi:
“Có chuyện gì sao?
Ngưu Hữu Đạo đưa cho nàng tin tức vừa lấy được trên tay, bảo nàng tự mình xem.
Nơi này mới vừa xem hết tin tức, Viên Cương và Quản Phương Nghi cũng đã đến. Quản Phương Nghi hỏi:
“Chuyện gì khẩn cấp thúc dục người hay sao?

Vân Cơ đã xem hết tin tức sắc mặt ngưng trọng, thuận tay đưa tin tức cho Quản Phương Nghi.
Quản Phương Nghi sau khi nhận lấy xem qua, ngạc nhiên ngẩng đầu lên hỏi:
“Ngân nhi đi ra rồi? Nàng ta chạy ra ngoài làm gì?
Ngưu Hữu Đạo đứng trước địa đồ trầm giọng đáp:
“Đây cũng là vấn đề ta lo lắng nhất, cũng không biết có phải liên quan với lần trước cùng mấy thánh giao thủ hay không. Nếu thật sự nàng ta đi ra vì điều này, một khi nàng ta chạy đến Thánh Cảnh. . . Từ tình huống giao thủ giữa nàng ta bên trong Huyễn Giới và mấy thánh đến xem, nàng ta đã đi ra Huyễn Giới, hoàn toàn không có khả năng là đối thủ của Lục Thánh. Thêm nữa nàng ta trong đầu không có nhiều mưu mẹo, dựa vào thủ đoạn của Lục Thánh, nàng ta căn bản không có khả năng sống sót. Lục Thánh cho dù đánh không thắng nàng ta, cũng có biện pháp giết chết nàng ta.
Ba người đã hiểu ý của hắn, một khi Thánh La Sát công khai xâm nhập Thánh Cảnh, bên này cho dù muốn giúp cũng không dám giúp.
Quản Phương Nghi hỏi:
“Ngài cũng không thể xác định, nói không chừng nàng ta là bởi vì nguyên nhân gì khác nên mới chạy ra ngoài thì sao?

Chương 2094: Tranh giành trước Lục Thánh (2)

Chương 2094: Tranh giành trước Lục Thánh (2)
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Ta liên tiếp đi Huyễn Giới, phát hiện nàng ta vẫn luôn sống ở Thương Tụng hành cung, dường như sẽ không dễ dàng rời đi, lần này đột nhiên đi ra ngoài là tại sao? Ngẫm lại cũng chỉ có chuyện lúc trước, nàng ta bị mấy vị Thánh Cảnh kia đả thương. Ngoại trừ chuyện này, ta nghĩ không ra còn có chuyện gì khác kinh động nàng ta, lo lắng của ta nàng ta lần này đi ra ngoài là muốn báo thù.
Vân Cơ hơi gật đầu:
“Thánh La Sát rất kiêu ngạo. Nàng ta là vua của Điệp Mộng Huyễn Giới, nhìn tình hình nàng và mấy thánh giao thủ, quả thực là không chết không thôi. Trước đó nàng ta bị đánh thành bị thương nặng, dựa sự kiêu ngạo của nàng ta thân là một vị vua, chỉ sợ không thể chịu qua đánh coi như xong, đích xác có khả năng đi ra báo thù.
Quản Phương Nghi hơi nóng nảy:
“Vậy làm sao bây giờ?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Nếu là đi Thánh Cảnh, hiện tại chúng ta muốn ngăn cản cũng không kịp nữa. Nếu như không đi Thánh Cảnh, nàng ấy sẽ đi đâu? Chúng ta chỉ có thời gian ba ngày, thiên hạ lớn như vậy, muốn trong vòng ba ngày tìm được nàng ta chỉ sợ không dễ dàng như vậy. Nếu như có thể dễ dàng tìm được, vậy đã nói rõ Phiêu Miễu Các cũng có thể tìm được, muốn tránh ra rất nhiều tai mắt mang nàng đi chỉ sợ có chút khó khăn.
Ba người đều hiểu, chỉ có Đạo gia có thể hàng phục Thánh La Sát, nhưng lúc này Thánh La Sát lục thân không nhận, quá trình hàng phục

muốn không có động tĩnh sợ là rất không có khả năng.
Quản Phương Nghi chợt thốt ra một câu:
“Ngân nhi sẽ không đi tới Mao Lư Sơn Trang của huyện Thanh Sơn chứ? Nàng ta dù sao ở đó đã lâu như vậy.
Ngưu Hữu Đạo xua tay:
“Không đâu. Nàng ta không hóa thành hình người, căn bản không nhớ sự việc khi làm người, cái này ta có thể xác nhận. Cho dù hóa thành hình người, chỉ đầu óc hám ăn của nàng ấy, có thể nhớ đường mới là lạ. Nàng ta nếu thật sự đi Thánh Cảnh, chúng ta cũng không thể tránh được, sẽ rơi vào kết cục gì phải xem tạo hóa của chính nàng ấy mà thôi.
“Hiện tại chỉ có thể làm tính toán nàng ta không đi Thánh Cảnh. Nếu không đi Thánh Cảnh, chúng ta phải tranh giành thời gian với bên Thánh Cảnh, tranh thủ tranh giành tìm được nàng trước khi Lục Thánh đến. Hiện tại bảo người của Ngũ Lương Sơn đi chăm chú quan sát chuyện này không hợp, chỉ có thể bị động chờ tin tức. Còn có Nam Châu mật thám nằm vùng bên Vương gia, một khi phát hiện dấu vết của Thánh La Sát, vậy cũng sẽ báo tin cho Vương gia biết.
“Hồng nương, nàng ở tại chỗ này trấn thủ, chú ý tin tức của Ngũ Lương Sơn, đồng thời trao đổi tin tức với bên Vương gia, một khi phát hiện Thánh La Sát, bảo Vương gia lập tức báo cho nàng biết. Nàng một khi nắm giữ động tĩnh của Thánh La Sát, lập tức truyền tin báo cho ta.
Quản Phương Nghi đã hiểu, vị này lại sắp đi ra ngoài, hỏi:
“Hiện tại vẫn chưa biết vị trí của Ngân nhi, ngài muốn đi đâu?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Không thể ngồi ở chỗ này bị động chờ đợi, ta đi tới phía đó trước, trước tiên chạm mặt với Tây Hải Đường, có chuyện cũng tiện kịp thời phản ứng. Hầu Tử và Vân Cơ cùng đi với ta, nàng lưu lại giữ nhà, có tin tức lập tức báo cho ta.
Quản Phương Nghi có chút ngoài ý muốn nhìn Viên Cương một cái. Không phải là không cho vị này ra cửa gặp người sao, lần này vì sao còn cố ý mang con khỉ mặt vàng này đi chứ?
Chỉ có điều nàng cũng biết sự tình khẩn cấp, bây giờ không phải là lúc đùa bỡn tỳ khí, bèn gật đầu nói:
“Được!

Ngưu Hữu Đạo lại nói với Viên Cương và Vân Cơ nói:
“Việc này không nên chậm trễ, chuẩn bị một chút, lập tức xuất phát!
Ba người lĩnh mệnh mà đi, làm chuẩn bị cho bên này xuất hành.
Ngưu Hữu Đạo lại tiếp tục quanh quẩn một chỗ trong mật thất, đột nhiên xuất hiện một việc như vậy, hắn không thể không suy tính có thể sinh ra ảnh hưởng gì đối với sự việc trước trước sau sau hay không.
Không bao lâu, trên tay của Vân Cơ ôm một cái túi, ở bên chờ đợi, chờ Viên Cương đến cùng một nhau xuất phát.
Nhưng sau khi Viên Cương vội vã xuất hiện, trên tay rồi lại cầm phong thư:
“Đạo gia, Tây Hải Đường lại đưa tin rồi, phát hiện dấu vết của Thánh La Sát.
Phát hiện sao? Ngưu Hữu Đạo một phen giật lấy thư tới tay tra xét. Vân Cơ cũng nhanh chóng bước đến bên cạnh, cùng nhau xem thư.
“Người xâm nhập thành của ta ở đâu?
Ngưu Hữu Đạo nhìn tin thì thầm một tiếng.
Vân Cơ nói:
“Không sai, nàng ta lần này đi ra quả nhiên là không phục, quả nhiên là muốn tìm mấy thánh tính sổ. Hiện tại xem ra, nàng ta căn bản không rõ lắm người giao thủ cùng nàng là ai, cũng không chuyên cùng người trao đổi. Nàng ta công khai lộ diện như vậy, tìm được nàng ta dễ dàng rồi.
“Dễ dàng sao?
Ngưu Hữu Đạo liếc nàng một cái, trầm giọng nói:
“Ta thấy phiền toái rồi. Người của Phiêu Miễu Các trải rộng các nơi, nàng ta đi như vậy đến chỗ nào đều bị người khác nhìn chằm chằm. Chúng ta lại không cách nào cùng nàng ta trao đổi bình thường, trước mắt bao người, làm thế nào mang nàng ta đi chứ?
Vân Cơ cau mày:
“Vậy làm sao bây giờ?
Ngưu Hữu Đạo cũng cau mày, nắm tay bên miệng suy tư một hồi, chợt quả quyết nói:
“Cần có hai con phi cầm tọa kỵ xuất phát, cùng nhau mang theo Lữ Vô Song. Nếu tình huống thật sự không thích hợp động thủ, có thể lấy thân

phận của nàng ta quát lui tai mắt của Phiêu Miễu Các, thực tế không được, liền làm thành là nàng ta làm.
Vân Cơ phân vân:
“Nàng ta hiện tại bộ dáng này, vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, ra ngoài gặp người không tiện lắm.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Cái này đơn giản, bảo Hồng nương hoá trang cho nàng ta, thay đổi màu da, đội thêm cho nàng ta một mái tóc giả.
“Được!
Vân Cơ thả cái túi trong tay xuống, bước nhanh rời đi.
Viên Cương lúc này đến gần bên cạnh Ngưu Hữu Đạo:
“Đạo gia, Lữ Vô Song nữ nhân đó không phải người bình thường, giỏi về nắm lấy cơ hội, không lợi dụng được, nàng ta sợ là sẽ muốn nhân cơ hội ra điều kiện.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại nhìn hắn, chợt không kìm nổi cười lên một tiếng:
“Điều kiện gì? Lo lắng nàng ta nhân cơ hội uy hiếp ngươi, bảo ngươi cưới nàng ta sao?
Viên Cương mặt không thay đổi, không lên tiếng, đại biểu chấp nhận.
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả nói:
“Ngươi yên tâm, ta không đến mức lấy việc bắt ngươi cưới lão bà để làm trao đổi. Mang nàng ta đi chỉ dự sẵn để ngừa vạn nhất, thật sự nếu gặp phải tình huống Thạch Sanh thì ít mà Lý Thông thì nhiều, chỉ cần mang nàng ta cùng ra ánh sáng. Mục đích của chúng ta, hoặc hồ giả hổ uy, hoặc giả truyền thánh chỉ, căn bản không cần nàng ta làm gì hoặc nói gì cả, nên nói cái gì nên làm cái gì chúng ta giúp nàng ta làm là được.
Thì ra là thế! Viên Cương hơi gật đầu, tỏ ra hiểu rõ rồi, cũng yên tâm.
Sau khi hết thảy chuẩn bị thỏa đáng, một nhóm bốn người từ mật đạo xuất phát. Lữ Vô Song bị Vân Cơ kéo cánh tay mà đi.
“Đi đâu?
Lữ Vô Song lặp đi lặp lại hỏi mấy lần, vẫn không ai để ý tới.
Ra khỏi mật đạo, người đã ở ngoài thành, 2 cái chỉ linh rung vang, rất nhanh có hai con phi cầm tọa kỵ từ trên trời giáng xuống, bốn người nhảy lên, bay lên không đã đi xa.

. . .
Băng tuyết Thánh Địa, trong băng cung, Tuyết bà bà một tay chống gậy, một tay cầm tin, nhìn chằm chằm tin tức xem xét đã lâu, cuối cùng thì thầm lên tiếng, "Ngân Cơ? Ngân Cơ! Nữ nhân này không phải đã chết rồi sao? Sao lại như thế xông ra hẹn ta gặp mặt?
Bạch Vô Nhai đáp:
“Lúc trước người nói chết là La Thu, lời nói đều là bên Đại La Thánh Địa nói, có phải thật sự chết hay không, ai cũng không biết.
Tuyết bà bà nghiêng đầu nói:
“Ý của con là nói, nữ nhân này còn sống, người gởi thư đích thật là bản thân nàng ta hay sao?
Bạch Vô Nhai lắc đầu:
“Cái này cũng chưa chắc.
Thấy Tuyết bà bà nhìn bản thân mình, hắn nhanh chóng lại bồi thêm một câu:
“Để phòng có bẫy.
Ánh mắt của Tuyết bà bà
rơi vào trong thư:
“Hẹn ta gặp mặt tại Hoang Trạch tử địa, vì sao phải ở Hoang Trạch tử địa? Có bẫy ư? Gặp một lần có thể làm gì được ta?
Bạch Vô Nhai thử hỏi:
“Mẫu thân, người chẳng lẽ muốn đi đến nơi hẹn sao?

Chương 2095: Lạm sát kẻ vô tội (1)

Chương 2095: Lạm sát kẻ vô tội (1)
Tuyết bà bà đáp:
“Ta cũng muốn nhìn xem thử là người hay quỷ.
Bạch Vô Nhai khuyên nhủ:
“Mẫu thân, sợ có gian mưu, hay là để nhi tử thay người đi một chuyến đi.
Tuyết bà bà quay đầu lại:
“Con biết Ngân Cơ sao?
“. . . .
Bạch Vô Nhai ngẩn ra, suy tư lắc đầu đáp:
“Vào lúc nhi tử bắt đầu đi lại làm việc, nữ nhân đó đã truyền ra tin người chết, cũng chưa gặp qua.
Tuyết bà bà hỏi:
“Vậy con làm thế nào xác nhận thiệt giả?
Bạch Vô Nhai đáp:
“Nếu không bảo lão nhân của Thánh Địa đã thấy qua nàng ta đi một chuyến.
Tuyết bà bà lắc đầu:
“Không cần. Trong thư nói giữ bí mật, nếu thật sự là bản nhân, đột nhiên tìm ta tất có mục đích, những người khác đi có một số việc sợ là nói không rõ ràng, hay là ta tự mình đi một chuyến thì tốt hơn. Nếu thật sự có bẫy rập gì, ta muốn thoát thân, cũng ngăn không được ta.
. . .
Bên trong Thiên Ma Cung, Ô Thường mồ hôi ướt đẫm tay nâng niu thư, mắt lộ ra thần sắc kinh nghi bất định, trong miệng lầm bầm:
“Ngân Cơ. . . .
Hắc Thạch bên cạnh nghi ngờ hỏi:

“Thánh Tôn, nàng ta không phải là đã chết sao?
Ô Thường chậm rãi lắc lắc đầu:
“Năm đó tin tức về cái chết của nàng ta đích thật là có chút kỳ hoặc. Tình cảm của nàng ta và La Thu không bình thường, nói cái gì đột nhiên gặp độc thủ của kẻ xấu, lại không thấy La Thu có động tác gì quá lớn, đây đã là rất không bình thường. Căn cứ đủ loại dấu hiệu xem, phán đoán của ta lúc đầu hẳn là La Thu tự mình hạ độc thủ. Hiện tại đột nhiên hiện ra hẹn ta gặp mặt, xem ra chuyện năm đó đích xác có kỳ hoặc.
Hắc Thạch:
“Thư này có thể lừa gạt hay không?
Ô Thường đáp:
“Ngân Cơ là đại tỷ ta kết bái, cho đến nay, tỷ ấy vẫn là nữ nhân mà ta thích nhất, ngặt một nỗi hữu duyên vô phận, đối với chữ của nàng ta ấn tượng rất sâu, rất quen thuộc. Chữ có thể bắt chước, nhưng ý nhị trong chữ lại khó có thể bắt chước, hẳn là chữ của nàng không sai. Hơn nữa, cho dù có gạt, lấy cái gì gạt không được, vì sao làm ra một người chết đã nhiều năm như vậy chứ?
Hắc Thạch nói:
“Nhưng đột nhiên xuất hiện định ngày hẹn, quả thật rất kỳ hoặc a!
Ô Thường bình tĩnh:
“Là thật là giả, gặp một trận thì biết thôi, không có chuyện gì. Nếu chỉ là một cái bẫy nhỏ nhoi há có thể đưa ta vào chỗ chết, ta cũng không sống tới ngày hôm nay.
. . .
Đại Nguyên Thánh Địa, Nguyên Sắc ném xuống miếng dưa trong tay, một tay cầm thư, một tay xua xua liên tục:
“Lui xuống, đều lùi xuống cho ta!
Ca múa dừng, một đám nữ tử xinh đẹp đua nhau lui ra, duy chỉ có một mình Nguyên Phi ở bên người không đi.
Nguyên Sắc với đôi mắt đã khôi phục bình thường, bộ dáng cảm thấy ngạc nhiên:
“Ngân Cơ? Chẳng lẽ nữ nhân này chưa chết sao?
Nguyên Phi với con mắt trái thủ sẵn hồng nhạt da cái lồng, độc nhãn lập lòe nói:

“Thánh Tôn xác định là phu nhân của La Thu chứ?
Nguyên Sắc lắc đầu:
“Cái này kêu ta làm thế nào xác nhận chứ?
Hắn vừa nói vừa chậc chậc lắc đầu:
“Bất quá nói đi thì nói lại, nữ nhân này thật sự xinh đẹp, dáng dấp như tiên nữ, lại thêm tu vi đạt đến cảnh giới Nguyên Anh, người lại ôn nhu khả nhân, lúc trước bị La Thu chiếm, chân chính làm ta hâm mộ chảy nước miếng. Đừng nói La Thu, nếu Ô Thường lúc trước dâng nàng ấy cho ta, có nàng ấy hỗ trợ trò chuyện, ta chỉ sợ cũng khó cản thế công ôn nhu như thế, không tiện hạ thủ đối với đệ đệ của nữ nhân này.
Lời nói đến chỗ này, Nguyên Sắc dường như ý thức được cái gì, liếc mắt bên cạnh, phát hiện sắc mặt của Nguyên Phi quả nhiên khó coi, lúc này lại sửa lời nói:
“Tuy là nói như vậy, nhưng ta sẽ không bị kích động giống như La Thu, nàng gái này không rõ lai lịch, La Thu là váng đầu rồi, có thể nói bị trúng mỹ nhân kế của Ô Thường. Nếu đổi là ta, nhất định sẽ không để cho Ô Thường được như ý.
“Bởi vì tu vi của nữ nhân này, lúc trước các nhà đều có chút kiêng kỵ. La Thu năm đó vì nữ nhân này, một mực thừa nhận áp lực cực lớn. Nếu không phải sau đó Ô Thường quật khởi, cùng La Thu liên thủ đối kháng, nữ nhân này chỉ sợ sớm đã gặp độc thủ của tất cả mọi người rồi.
Nguyên Phi hỏi:
“Đồn đãi là La Thu giết nàng ta, Thánh Tôn cảm thấy có thể sống lại sao?
Nguyên Sắc đáp:
“Người đột nhiên biến mất, bên La Thu nói ngộ hại rồi, chân tướng rốt cuộc như thế nào, chỉ sợ chỉ có đương sự rõ ràng nhất. Hắc, là thật là giả, gặp một chút liền biết, ta cũng muốn nhìn xem thử rốt cuộc làm trò gì.
Nguyên Phi có chút hờn dỗi:
“Biết rõ kỳ hoặc, còn muốn đi gặp, xem ra Thánh Tôn đối với nàng vẫn là nhớ mãi không quên a! Cũng phải, năm đó ta còn trẻ, tuy chỉ là một tiểu tùy tùng bên dưới, nhưng ta cũng đã gặp qua nàng ta, đích thật là dáng dấp xinh đẹp như tiên nữ, ngay cả ta là nữ nhân nhìn cũng hâm mộ.

Người đẹp, lại rất được sự sủng ái của La Thu, La Thu vì nàng ta có thể nói không tiếc cùng người trong thiên hạ đối nghịch, nữ nhân nào nhìn không hâm mộ. Sắc đẹp như thế, Thánh Tôn không tiếc mạo hiểm, có thể hiểu.
Trong lời nói tràn đầy mùi dấm, Nguyên Sắc nghe thế bật cười ha hả, duỗi cánh tay kéo đi nàng ta bại lộ tại ngoại anh sáng trượt đi eo thon:
“Phu nhân, lời ấy sai rồi, giờ này trong lòng ta chỉ có một mình phu nhân thôi.
Nếu đổi thành trước kia, lời này nàng ta có lẽ còn có thể làm lời ngon tiếng ngọt nuốt xuống, giờ này nghĩ tới việc bị móc đi một con mắt, trong lòng như bị đâm một cây gai vậy, hơi giễu cợt nói:
“Thật sao? Ca vũ nơi này người nào không được chàng sủng hạnh qua? Ta xem chàng là thích mùi vị một đám nữ nhân quay chung quanh chàng tranh thủ tình cảm. Nếu trong lòng thật sự chỉ có một mình ta, chàng có dám công khai danh phận ta và chàng là vợ chồng đối với thiên hạ không?
Tay của Nguyên Sắc vỗ một cái lên mông nàng, thở dài:
“Nàng làm sao lại không rõ chứ, không thể công khai, cũng là vì bảo vệ nàng thôi! Có phải là còn tức giận vì chuyện của con mắt không? Nàng nên biết, ta thiếu một mắt là chuyện nhỏ, nhưng ảnh hưởng phản ứng lúc ta đánh nhau, giờ này đang thời điểm thế cục hay thay đổi, Mục Liên Trạch và Trường Tôn Di đều chết hết, ta nếu không tự bảo vệ, há có thể bảo vệ nàng được sao? Nàng yên tâm, bên Quỷ Y chắc chắn tìm được con mắt thích hợp cho nàng.
. . .
“Ngân Cơ?
Bên trong Vô Hư thánh điện, Đốc Vô Hư cầm lá thư trầm ngâm, im lặng thật lâu.
. . .
“Nữ nhân này còn sống?
Bên trong Thiên Lam Thánh Điện, Lam Đạo Lâm cầm thư cũng kinh nghi bất định.
. . .

Một đạo nhân ảnh nhảy vào trong sơn cốc, Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ lập tức cảnh giác.
Viên Cương không có ở đây, hắn đang ở một nơi khác phụ trách trông coi Lữ Vô Song, người của bên này chạm mặt cũng không thích hợp để Lữ Vô Song nhìn thấy.
Người tới tự báo một tiếng:
“Là ta đây!
Là thanh âm của Tây Hải đường.
Ngưu Hữu Đạo cũng đáp lại:
“Là chúng ta.
Bên này cũng dịch dung rồi.
Song phương cuối cùng chạm mặt, sau khi xác nhận thân phận với nhau, Ngưu Hữu Đạo cũng không nhiều lời, trực tiếp nói ra:
“Chúng ta vừa đuổi tới Lộc Sơn huyện thành mà Thánh La Sát gây chuyện, phát hiện Thánh La Sát lại đi rồi, không biết đi đâu. Bên ngươi một mực đi theo, cho nên hẹn ngươi tới hỏi một chút.
Tây Hải Đường hỏi:
“Ngươi tự mình chạy tới, muốn như thế nào?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Dĩ nhiên là muốn đuổi theo mang Thánh La Sát đi trước khi Lục Thánh tới.
Tây Hải Đường hơi sợ:
“Mang Thánh La Sát đi sao? Thực lực của nàng ấy chúng ta đều biết, cho dù chúng ta liên thủ, chỉ sợ cũng không có cách nào mang nàng ta đi.
Ngưu Hữu Đạo trấn an:
“Cái này ngươi yên tâm, ta có biện pháp hàng phục nàng ta, sẽ không để cho ngươi mạo hiểm. Tóm lại, hiện tại phải mau sớm tìm được nàng ta mới được. Vạn Thú Môn các ngươi chăm chú quan sát vào hướng đi của nàng, xem ra có dấu vết có thể dò theo.
Nghe hắn nói có biện pháp, Tây Hải Đường cũng không nhiều lời, trực tiếp móc ra bản đồ được xếp lại từ trong tay áo.

Chương 2096: Lạm sát kẻ vô tội (2)

Chương 2096: Lạm sát kẻ vô tội (2)
“Đích xác có dấu vết có thể dò theo, điểm phía trên này đều là địa phương của nàng xuất hiện qua. Nàng ta cũng không hề chạy loạn, ngươi nhìn xem, nàng ta một mực đi về một phương hướng. Nàng ta vừa rời khỏi huyện thành của huyện Lộc Sơn không lâu, nếu cứ tiếp tục đi theo đường thẳng, địa phương tiếp theo hẳn là huyện thành của huyện Hoa Sơn.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm biểu thị trên bản đồ, cẩn thận nhìn một chút, khẽ gật đầu:
“Tốc độ phi hành của nàng ta không chậm, chúng ta chạy tới huyện Hoa Sơn có thể kịp thời cản lại không?
Tây Hải Đường hô ôi một tiếng:
“Nhất định có thể cản lại. Nàng ta là đi thẳng tới thẳng lui không sai, nhưng mà trên đường chỉ cần gặp người, gặp thôn trấn, liền dừng lại xuất thủ, gặp người liền hỏi người xâm nhập thành của nàng ta ở đâu. Nàng ta trên đường nhất định phải trì hoãn không ít thời gian, chạy tới huyện Hoa Sơn nhất định có thể cản lại.
“Ngoại trừ người của Thương Tụng hành cung chính mắt nhìn thấy ra, ai biết được nàng ta hỏi cái gì? Không lấy được câu trả lời chắc chắn xác thực, liền chọc giận nàng ta. Đầu óc của nàng ta dường như không quá thay đổi, có thể nói là một đường giết đi qua đấy, cơ hồ gặp người sẽ giết. Người chết trên tay nàng ta đã không dưới ngàn người, chân chính là cùng tà ma không giống. Giờ này tu sĩ đã không dám ra tay với nàng, mệnh chôn dưới tay nàng trên cơ bản đều là nam nữ lão ấu của thế tục. Nơi nào nàng ta đến tiếng khóc kêu vang một mảnh, đã là lòng người bàng hoàng. Ai, nghiệp chướng a!

“Đúng rồi yêu nghiệt này sát nghiệt đã nặng, đã là người người oán trách, ngươi chẳng lẽ còn muốn bảo vệ nàng ta hay sao?
Ngưu Hữu Đạo hơi gật đầu:
“Nàng ta lần này đi ra tác loạn, không thể tránh khỏi có liên quan với chúng ta lần trước gây nên. Nàng ta vốn không tranh quyền thế, là chúng ta hại nàng ta. Có thể diệt trừ Trường Tôn Di và Mục Liên Trạch, nàng ta có công đấy. Nàng ta hiện tại tạo thành sát nghiệt, chúng ta cũng khó từ tội này.
Tây Hải Đường trầm giọng nói:
“Ngươi bây giờ không nên bại lộ, ngươi mạo muội xuất thủ hậu quả khó liệu. Ngưu Hữu Đạo, hiện tại cũng không phải là thời điểm lòng dạ đàn bà, hiện tại biện pháp tốt nhất chính là ngồi yên không lý đến!
Ngưu Hữu Đạo vẫn cương quyết:
“Có thể bảo vệ thì phải tận lực bảo vệ nàng. Giữ lại nàng ta, tương lai còn có tác dụng lớn!
Tây Hải Đường hỏi:
“Không có cách nào trao đổi, có thể có ích lợi gì?
Có một số việc, Ngưu Hữu Đạo hiện tại không muốn nhiều lời, hắn giơ tay lên ra hiệu ngừng lại, sắc mặt ngưng trọng nói:
“Đã phân biệt rõ phương hướng nàng ta đi, người của thành trấn nằm trên con đường phía trước không kịp thời sơ tán sao?
Thánh La Sát lạm sát kẻ vô tội như thế, hắn cũng lòng có bất an.
Tây Hải Đường đáp:
“Các phe đã truyền lệnh sơ tán rồi, nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn sao có thể toàn bộ thông báo đến nơi đến chốn. Trước đó ai cũng không biết hướng đi của nàng, cũng là không lâu mới phân biệt rõ hướng đi của nàng là một đường đi thẳng, mới lâm thời truyền lệnh để cho người ta dời đi.
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Tu sĩ truy lùng nàng ta có nhiều không?
Tây Hải Đường đáp:
“Làm sao có thể không nhiều chứ? Tống quốc ba đại phái đều đã bị kinh động, tựa như một đám ruồi bọ vây quanh một đống cứt chó thúi. Tu sĩ của các phái bị kinh động, tu sĩ trấn giữ các nơi, bao gồm Vạn Thú Môn

ta, còn có các nơi liên quan bị nhân thủ của Phiêu Miễu Các kinh động, mặc dù không dám tới gần, tuy nhiên cũng quay chung quanh hướng đi của nàng theo dõi hành sự.
“Tình huống trước mắt là, trước khi mấy vị Thánh Tôn chưa tới, không ai dám đối mặt Thánh La Sát. Mà dựa theo thời gian suy đoán, đoán chừng tin tức mà phái ta truyền cho Phiêu Miễu Các, họ cũng nhận được không lâu. Phiêu Miễu Các lại chuyển báo cho Thánh Cảnh, lục địa rộng lớn lại biển rộng mênh mông, tin tức trước ngày mai nhất định là không đến được Thánh Cảnh đấy, chờ đến mấy thánh đi tới, còn không biết sẽ chết bao nhiêu người.
“Đúng rồi, đã phát hiện Thánh La Sát có xuất hiện tình hình ăn uống. Giờ này nhân thủ của Phiêu Miễu Các ở khu vực lân cận đã tổ chức lực lượng các phái, quan sát tình trạng ăn uống trên đường của Thánh La Sát. Nghe ý tứ của Phiêu Miễu Các, đang suy nghĩ xem có thể giết Thánh La Sát bằng thuốc độc hay không!
“Ngưu Hữu Đạo, ngươi cũng biết, mấy vị Thánh Tôn kia là biết thực lực của Thánh La Sát, nếu như có cơ hội giết bằng thuốc độc, lại thêm mấy vị Thánh Tôn đến nữa, chỉ sợ cũng phải lựa chọn giết bằng thuốc độc. Đầu óc của Thánh La Sát không quá linh quang, chạy loạn không nơi nương tựa không hề đề phòng như thế, một số thủ đoạn ác độc khó lòng phòng bị, nàng ta là không tránh được.
Trong lòng Ngưu Hữu Đạo cảm thấy nặng nề, trong đầu nhanh chóng suy tư một phen, nói ra:
“Chúng ta chỉ còn một vài ngày. Người bên Phiêu Miễu Các tạm thời sẽ không quá nhiều, muốn động thủ cũng phải cậy vào lực lượng của các phái. Tây Hải chưởng môn, ngươi đi về trước cố gắng biết rõ thủ đoạn mà bọn họ có thể chọn lựa. Chúng ta giữ liên lạc, có biến tùy thời báo cho biết, để ta tâm lý nắm chắc nhằm chuẩn bị.
Tây Hải Đường:
“Nhiều người như vậy nhìn chằm chằm, ngươi xác định ngươi có nắm chắc dẫn Thánh La Sát đi dưới tình huống không bại lộ hay không?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Ngươi yên tâm, ta bên này đã chuẩn bị thủ đoạn ứng đối, sẽ không bại lộ.

Tây Hải Đường gật đầu:
“Được, mọi sự cẩn thận, không cần thiết không thể bị kích động, ta tin tưởng ngươi sẽ không làm loạn.
Hắn ta nói xong chắp tay cáo từ.
Ngưu Hữu Đạo lại đưa tay:
“Bên ta chỉ có bản đồ trên diện rộng, không chuẩn bị tỉ mỉ bản đồ chính xác của thành trấn, giao bản đồ của ngươi cho ta dùng.
Điều này không hề gì, trên tay của người khác bên Vạn Thú Môn vẫn còn có, Tây Hải Đường thuận tay giao bản đồ cho hắn, sau đó nhanh chóng bay vút đi.
Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ cũng nhanh chóng rời đi, xuyên qua vài khu núi rừng, hạ xuống một chỗ hẻm núi, lần nữa chạm mặt với Viên Cương và Lữ Vô Song.
Lúc này Lữ Vô Song đầu đội nón tre, bị Viên Cương canh chừng. Mà trên da Viên Cương cũng phết một tầng thuốc màu, che đậy màu da vàng nhạt, trên mặt đương nhiên cũng đeo mặt nạ.
Lữ Vô Song thấy hai người trở về, nàng ta hỏi:
“Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì?
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu ra hiệu một cái với Vân Cơ. Vân Cơ tiến lên nắm cánh tay của Lữ Vô Song cùng nhau dao động mạnh thân thể cách xa chút ít.
Sau khi Ngưu Hữu Đạo tung ra bản đồ trên tay, cùng Viên Cương gặp mặt nhau, hắn báo cặn kẽ cho Viên Cương tình hình biết được từ bên Tây Hải Đường.
Viên Cương nghe nói Thánh La Sát giết dân chúng vô tội của Thành Thiên, ánh mắt của hắn ngưng trọng:
“Cần phải một lần thành công, không thể để cho nàng ta chạy, nếu không sẽ giết hại nhiều dân chúng vô tội hơn nữa.
Ngưu Hữu Đạo:
“Nàng ta có thể chạy ra ngoài, hẳn là bị chọc giận, hiện tại đang nổi điên lên, ta không nắm chắc có thể trong nháy mắt làm nàng an tĩnh lại. Nếu dùng sức mạnh, ta không làm được cũng phải chết trên tay nàng, cho nên cần dựa vào ngươi rồi. Sau khi Lữ Vô Song lộ diện một cái, mượn danh tiếng của nàng ta xua tan các phe tu sĩ, ngươi lập tức động thủ, cần

phải trực tiếp ngăn cản nàng một lúc, ta sẽ động thủ từ phía sau lưng nàng.
Viên Cương gật đầu, "Được!
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngăn cản nàng ta, tốt nhất là ôm lấy nàng ta, ngươi có nắm chắc không?
Viên Cương giơ tay lên nhìn nhìn hai tay mình:
“Chưa giao thủ, ta cũng không hoàn toàn chắc chắn, ta sẽ làm hết sức.
Ngưu Hữu Đạo:
“Chuyện tới bây giờ, cho dù có nắm chắc hay không, đều phải thử một lần rồi, Vân Cơ sẽ hợp ngươi.
Hắn chỉ tay lên bản đồ:
“Chúng ta bây giờ ở chỗ này, lập tức cắm mình lao thẳng tới huyện thành của huyện Hoa Sơn.
“Được!
Viên Cương đáp ứng.
Một nhóm bốn người lập tức xuất phát, gọi ra hai con phi cầm tọa kỵ, nhanh chóng bay lên không. . . .
Sau khi bọn họ đến gần huyện thành của huyện Hoa Sơn, Vân Cơ trực tiếp để hai con phi cầm tọa kỵ lẻn vào không gian dưới đất, sau đó bốn người xông thẳng tới huyện thành.

Chương 2097: Tình hình có biến

Chương 2097: Tình hình có biến
Cửa thành mở rộng ra, bốn người đi bộ vào trong thành, phát hiện bên trong thành một mảnh tiêu điều. Cái huyện thành lớn như vậy mà ngay cả một bóng người đều không thấy được, chỉ có chó lang run rẩy tìm thức ăn.
“Hả, huyện thành này sao thế?
Lữ Vô Song đội nón tre rũ xuống kỳ quái một tiếng.
Ba người khắc biết rõ tình hình lại không ngoài ý muốn. Dân chúng trong thành này hẳn là được sơ tán trước đó rồi.
Ngưu Hữu Đạo lo lắng bốn phía có người mai phục bị nhìn thấu đầu mối, nghiêng đầu một tiếng:
“Cho nàng ta im miệng lại!
Vân Cơ lập tức âm thầm ra tay, làm Lữ Vô Song biến thành không nói được gì.
Cử động lần này càng làm Lữ Vô Song kinh nghi, mặc dù không thể nói chuyện, ánh mắt phía sau khăn che mặt lại nhìn chung quanh.
“Đi xem một chút xem trong thành có tu sĩ mai phục hay không, tìm địa điểm thích hợp ẩn thân.
Ngưu Hữu Đạo lời ra khỏi miệng, Vân Cơ lập tức ném ưng lung vác trên lưng cho Viên Cương, lách vào một ngõ tắt bên trong, tìm tòi bốn phía chung quanh.
Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương thì lại tựa như hầu ở hai bên của Lữ Vô Song, dọc theo đường chính trong thành một đường đi về phía trước.
Vân Cơ sau khi trở về báo cáo:
“Cơ bản không có ai, trong mấy căn nhà lụi bại phát hiện mấy lão nhân gia, hành động bất tiện, dường như là đơn độc không có ai quản.
Viên Cương lập tức nói:

“Nói cho ta biết vị trí đại khái.
Ngưu Hữu Đạo vừa nghe là biết hắn muốn làm gì. Tên này lại ái tâm bốc đồng, lo lắng cho mấy người đó xảy ra chuyện, muốn giúp một tay dời đi, lúc này trầm giọng nói:
“Không cần nhiều chuyện, chúng ta tới rồi, bọn họ không có việc gì, cũng sẽ không để bọn họ có chuyện.
Viên Cương hơi im lặng, ngẫm lại cũng phải, nên không nói gì thêm nữa.
Lữ Vô Song quan sát đến phản ứng của hai huynh này, hơn nữa hơi chú ý Viên Cương. Nàng ta mặc dù không biết trước mắt đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng mấy người phàm phu tục tử nàng độc kia cũng có thể làm Viên Cương lộ vẻ động lòng, phát hiện vị này thật đúng là kỳ quái, điều đó làm ánh mắt nàng lại lóe lóe lên.
Vân Cơ giơ tay lên chỉ tới một địa phương, một chỗ lầu các của đại hộ nhân gia, hắn là địa phương có vị trí cao nhất bên trong thành, hắn có thể trèo lên cao quan sát cả huyện thành.
Ngưu Hữu Đạo thuận thế nhìn lại, mục tiêu vừa đến, ở vị trí đó có thể phát hiện nhanh nhất, hắn khẽ gật đầu.
Mấy người nhanh chóng chạy đến, leo lên tòa lầu cao đó, chia ra mấy cửa sổ quan sát.
Lữ Vô Song miệng không thể nói trái lại thì an an ổn ổn ngồi trên ghế trong lầu, chỉ có điều ánh mắt kia luôn luôn nhìn qua lại, không biết đang suy nghĩ điều gì.
Không bao lâu, đột một con Kim Sí từ trên trời giáng xuống, Viên Cương đưa tay đón nó, lấy ra mật thư từ trong ống chân của nó, rút chiếc bút do mình chế tạo từ bên trong cổ tay, phiên dịch ra nội dung tương đối dưới từng hàng một chữ viết của mật thư.
Nội dung vừa hiện lên, thần sắc của Viên Cương hơi thay đổi, bước nhanh đến trước mặt của Ngưu Hữu Đạo:
“Đạo gia, không ổn rồi, tình hình có biến.
Ngưu Hữu Đạo nhận tin tới tay, nhanh chóng xem một lần, cũng thần sắc kịch biến.
Là thư của Tây Hải Đường. Tây Hải Đường báo cho biết, Thánh La Sát sợ là không tới huyện Hoa Sơn. Trong trấn của huyện ở lân cận, người

của Phiêu Miễu các đoán chắc khu vực Thánh La Sát sắp đi qua, đã di tản toàn bộ cư trong trấn, chuẩn bị động thủ với nàng ta tại một cái trấn nhỏ.
Cho nên họ không động thủ ở huyện thành này, chính là vì đề cao tỷ lệ thành công độc sát Thánh La Sát.
Phạm vi của huyện thành này quá lớn, trên chuẩn bị sợ là không kịp, mà tòa trấn nhỏ chỉ có một con đường chính, thuận tiện tập trung thủ đoạn.
Phiêu Miễu Các lười tính toán Thánh La Sát có thể ăn cái gì hay không, chọn lựa phương thức một lưới bắt hết. Bọn họ bày đầy đủ loại thức ăn trên quầy hàng hai bên đường phố của tiểu trấn, cho dù Thánh La Sát thích ăn loại nào, chỉ cần biết ăn là được.
Bởi vì, nhân thủ của tổ chức Phiêu Miễu Các bằng phương thức nhanh nhất, đã hạ độc toàn bộ trong tất cả thức ăn!
Vì để ngừa vạn nhất, nhân thủ của tổ chức Phiêu Miễu Các động thủ thậm chí kiếm được một nhóm Thiên kiếm phù từ trong tay của Tống quốc ba đại phái và Vạn Thú Môn. Một khi Thánh La Sát độc phát còn có năng lực phản kháng, tình huống cho phép, lập tức tập trung Thiên kiếm phù đánh chết!
Vân Cơ nhìn vào trong mắt, cũng thần sắc lộ vẻ động lòng:
“Đám người này, thủ đoạn thật là ác độc, đây là khi dễ nàng ta ngốc sao?
“Nàng ta vốn không rành thế sự, nào biết lòng người hiểm ác, bị nhìn chòng chọc lâu như vậy, làm sao có thể không bị móc ra một số sâu cạn.
Ngưu Hữu Đạo trầm giọng chà xát phá hủy tin tức trong tay, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ:
“Ta nói nha bên này sao lại một người tu sĩ cũng không có thế chứ?!
Hắn rút ra bản đồ trong tay áo, tìm được cái tiểu trấn mà Tây Hải Đường nói tới, trầm giọng nói:
“Không tính là xa, hy vọng còn kịp, đi!
Hai con phi cầm tọa kỵ bay ra từ dưới đất bên ngoài thành, một nhóm bốn người lần nữa bay lên không. . . .
Tiểu trấn, một cái trấn rất nhỏ được bao quanh bởi một vòng tường đất, nhiều lắm cũng chỉ có thể phòng bị một số dã thú.
Một con đường chính mặt đất không bằng phẳng, nhà cửa hai bên gần như đều đóng chặt, trên cửa quầy hàng đều bày đầy món ăn, có bánh, có

bánh bao, có màn thầu, có canh thịt cũng có thịt nướng, ăn mặn đầy đủ hết, các món ăn có thể nói cái gì cần có đều có.
Vài ánh mắt ẩn nấp trong trấn ở chỗ tối tăm lặng lẽ quan sát đến động tĩnh bên ngoài.
Trong núi rừng ngoài trấn thì lại có một lượng lớn tu sĩ ẩn núp, giấu giếm bản thân mình hết sức chặt chẽ, kín đáo quan sát đến động tĩnh của tiểu trấn cùng bốn phía nó.
Vì hấp dẫn mục tiêu, trong ống khói của rất nhiều nhà của thị trấn nhỏ đều có khói bốc lên.
Đa số tu sĩ sở dĩ núp ở ngoài trấn, đầu tiên là vì an toàn, thứ yếu cũng là sợ đánh rắn động cỏ.
Tây Hải Đường cũng là một thành viên trong nhân thủ ẩn nấp, theo bên người vài tên chủ sự nhân thủ của Phiêu Miễu Các, ánh mắt lóe ra, trong lòng sầu lo. Hắn không biết Ngưu Hữu Đạo có thể kịp thời chạy tới hay không, cho dù chạy tới, nhiều người giám thị như vậy, làm thế nào mới có thể dưới tình huống không bại lộ mang Thánh La Sát đi chứ?
Chỉ cần hắn vừa động thủ, dựa vào sự hiểu rõ đối với tình huống các phương của Phiêu Miễu Các, căn cứ vào thuật pháp động thủ thi triển, sau đó lại phân tích, rất dễ dàng phát hiện đầu mối.
Chuyện lớn như vậy, một khi lộ ra đầu mối, Thánh Cảnh tất nhiên phải lấy thế lôi đình thuận thế tra được, chỉ sợ lập tức phải mất toàn bộ Mao Lư Sơn Trang.
Nói thật, hắn hy vọng Ngưu Hữu Đạo không chạy tới, tốt nhất có thể giải quyết xong Thánh La Sát trước khi Ngưu Hữu Đạo chạy tới, bởi vì hắn không cho là nhất định phải mạo hiểm vì Thánh La Sát. Trước đó hắn có chút dao động tâm tư không muốn báo tin, nhưng suy tính quá nhiều người tham dự, sợ phiền phức sau này không gạt được khó có thể thông báo. Thêm nữa hắn cũng không biết Ngưu Hữu Đạo cái gọi là có nắm chắc là thật hay giả, nhưng người này đích xác chưa để cho mọi người thất vọng qua, bấy giờ hắn mới tiếp tục thông báo tình hình liên quan cho Ngưu Hữu Đạo biết.
Hắn không hy vọng Ngưu Hữu Đạo bại lộ, cũng không hy vọng người này xảy ra chuyện, không phải quan tâm nhiều tới người này, mà là trước mắt chỉ có Ngưu Hữu Đạo có thể cố chống chọi được cục diện,

không phải bên Thánh Cảnh sớm hay muộn sắp tra được tới trên đầu bọn họ. Sự thật cũng đã chứng minh, Ngưu Hữu Đạo đích xác chống đỡ được cục diện, nếu không kiểm tra đối chiếu sự thật sự việc của các phái sao có thể kéo dài tới hiện nay.

“Người tới!

Một thành viên của Phiêu Miễu Các nhắc nhở một tiếng, Tây Hải Đường lấy lại tinh thần nhanh chóng nhìn chăm chú.

Một đôi cánh phát ra ánh sáng bạc thu liễm, co rút lại phía sau lưng, Thánh La Sát giống như yêu ma đến trái đất từ từ đã rơi vào trong tiểu trấn, mắt lạnh lẽo nhìn bốn phía. Ánh mắt đã rơi vào trên nóc nhà bên cạnh, phía trên ống khói đang có khói bốc lên.

Chương 2098: Đánh cược sinh mệnh (1)

Chương 2098: Đánh cược sinh mệnh (1)
Cạch! Thân hình chợt nhoáng lên một cái, một cánh cửa nhà đóng chặc tan rã, Thánh La Sát va chạm đi vào, quan sát đến các góc phòng trong, đi vào gian bếp đang có nhóm lửa.
Nàng ta không phát hiện có người, đẩy ngã ầm ầm mấy miếng tường, vẫn không phát hiện có bóng người.
Bình! Vách tường sụp đổ, Thánh La Sát vọt ra từ chỗ sụp đổ, lại trở về trên đường phố, không nhanh không chậm đi về phía trước, ánh mắt tra xét hai bên.
Mùi hương thức ăn phiêu đãng đầy đường, làm cánh mũi của nàng thỉnh thoảng phập phồng.
Một đống bánh bao nóng hôi hổi trắng xoá, Thánh La Sát dừng bước đưa mắt nhìn một lượt, sau đó lại nhìn về phía trước, tiếp tục theo đường phố đi về phía trước, ánh mắt cũng thỉnh thoảng bị chi phối bởi thức ăn hấp dẫn trên quầy hàng.
Vào lúc Thánh La Sát đi tới trên đường phố, nàng ta dừng bước, cánh mũi liên tục phập phồng, từ từ quay đầu lại, nhìn về phía mấy con gà nướng mỡ vàng óng ánh nhỏ xuống được treo ngược trên giá nướng bên cạnh.
Nằng đưa mắt nhìn, thân thể chuyển động theo ánh mắt, đi tới trước lò nướng lửa than, ánh mắt quan sát qua lại trên mấy con gà nướng.
Cuối cùng, nàng vươn một ngón tay, cạch! Đầu ngón tay sắc bén rạch ra một dấu vết trên con gà nướng, thu hồi, rút về, bỏ đầu ngón tay vào trong miệng mút một cái.
Hẳn là mùi vị mà nàng ta ưa thích, nàng kéo con gà nướng đang treo trên giá xuống, không để ý phỏng tay, hai tay ôm cắn một cái, liền đứng gặm ăn trước lò nướng.

Đối với mùi vị của gà nướng, Thánh La Sát tựa hồ có chút đam mê. Bộ xương sau khi bị nàng gặm ăn cắn nát rơi đầy đất. Nàng ăn xong một con vẫn không đủ, lại kéo xuống một con nữa từ trên giá nướng, tiếp tục đứng tại chỗ cầm gặm ăn.
Xương gà rơi đầy đất, một đôi ngân trảo bóng nhẫy sạch trơn lại duỗi ra kéo xuống một con nữa, tiếp tục cầm ăn.
Mỹ vị đặc biệt thích dường như có thể làm cho nàng quên mất mục đích chuyến này của mình, mỹ vị dường như có thể khiến người ta quên mất cừu hận.
Ánh mắt ẩn nấp trong bóng tối, trong góc thấy thế âm thầm mừng rỡ không thôi, chờ, và chờ Thánh La Sát ngã xuống.
Bọn họ cũng không nghĩ tới Thánh La Sát không ngờ thích gà nướng như thế, ăn hết một con lại một con vẫn không đủ, không ngờ lại vẫn còn tiếp tục.
Tổng cộng 6 con gà nướng được treo đấy, khi nàng ta gặm xong con thứ năm, móng vuốt vươn tới con thứ sáu, vào lúc đầu ngón tay đã chạm vào một con gà nướng cuối cùng, móng vuốt đưa ra chợt cứng lại. Năm cái lợi trảo rất mất tự nhiên run lên một cái, lại như là co quắp.
Nàng ta lui về sau một bước, lại lui thêm bước nữa, móng tay đưa ra buông xuống, hai tay đồng thời ôm chặt bụng.
Nàng hít thở có chút dồn dập, cảm giác thở dốc dần dần kịch liệt. Ngân vân quỷ dị trên mặt có lưu quang lưu chuyển, răng cắn chặt, khuôn mặt cho người ta cảm giác vặn vẹo.
“YAA.A.A... . . .
Thánh La Sát chợt ngửa mặt lên trời rít lên một tiếng, tiếng rít thê lương mãnh liệt. Một đôi ngân sí phía sau lưng bung ra, cánh lớn quạt gió, chợt bay lên trời.
Nhưng nàng vừa bay lên không, hai cánh dường như liền vô lực rồi, tựa như không cách nào vỗ như bình thường được, hai cánh run lẩy bẩy.
Nàng lơ lửng giữa trời, thân thể cũng dần dần run rẩy chuyển động. Hai mắt trợn to nhìn phương xa, nhưng toàn thân yêu lực không cách nào điều khiển bản thân mình bay về phía trước.
Nàng lay động, lơ lửng đung đưa, có vẻ như lảo đảo sắp ngã.

Từng người một ẩn nấp trong rừng núi chung quanh thị trấn nhỏ mở to đôi mắt nhìn chằm chằm, nín thở ngưng thần nhìn chăm chú, đang mong đợi, đang mong đợi kết quả mà bọn họ mong muốn xuất hiện.
Thánh La Sát lơ lửng giữa trời không phụ sự mong đợi của mọi người.
Nàng ta lảo đảo sắp ngã đột nhiên rơi xuống như diều đứt dây vậy.
Bịch! Nóc của một ngôi nhà bị đập thủng. Kiến trúc của cái thị trấn nhỏ này vốn chưa nói tới cái gì bền chắc.
Các loại gạch ngói vụn nát rơi xuống loạn xạ chôn vùi Thánh La Sát đang run lẩy bẩy ngay chỗ mai phục. Hai cánh tản ra ngân huy trở nên bẩn thỉu. Ngân huy quang mang trên hai cánh lúc sáng lúc tối không chừng, hiện ra trạng huống thân thể của nàng đang trong đau khổ.
Xoạt! Nàng ta vung tay gạt bỏ gạch ngói gỗ vụn đè trên người, muốn bò dậy, lại chợt ôm chặt bụng, đau đến mức lại gục xuống, không ngờ lại không có lực đứng lên. Nàng ta giãy dụa muốn leo ra ngoài đống bẩn thỉu đáng ghét này.
Bảy tám người âm thầm ẩn núp trong thị trấn nhỏ vọt ra, hoặc từ đường phố, hoặc từ bốn phía tới gần nóc nhà, từ từ tới gần chỗ rơi xuống của Thánh La Sát.
Có căn nhà ngăn cách, không biết tình trạng của Đạo Thánh La Sát ở bên trong nhà như thế nào, ai cũng không dám tùy tiện xông lên trước mặt.
Nhưng mà không tới gần dò rõ tình huống lại không được, phía ngoài người của Phiêu Miễu Các vẫn chờ, chờ bọn họ báo tin.
Một đám người vây quanh tới gần, ngươi nhìn ta một chút, ta nhìn ngươi một chút, cảnh giác mục tiêu rơi xuống, tiếp tục từ từ tới gần.
Lúc này đã sắp đến đêm, ánh nắng chiều vô cùng tươi đẹp.
Người ẩn nấp trong rừng núi bốn phía đang chờ đợi, họ đợi người giám thị trong thịt trấn nhỏ báo tin.
Đám người họ đến gần căn nhà mà mục tiêu rơi xuống thêm chút nữa, một người đột nhiên chộp được chiếc xe đẩy bên cạnh đường phố, vung tay xoay mạnh.
Ầm! Xe đẩy vỡ vụn, cũng đánh sập một mặt vách tường của căn nhà có mục tiêu.

Trong bụi mù tràn ngập, có ngân huy chớp động, đợi bụi mù hơi rơi xuống, bọn người họ thấy rõ Thánh La Sát vùng vẫy trên đất.
“Trúng chiêu rồi!
Tu sĩ ném ra xe đẩy mừng rỡ hô to một tiếng.
Những người khác nhìn xung quanh bốn phía, thấy hắn dám lớn tiếng trương dương, biết được sẽ không có sai, lập tức đua nhau xuất thủ, gần như đồng thời đánh cho đổ sập bốn phía căn nhà của mục tiêu.
Thánh La Sát muốn vùng vẫy bò dậy lại bị vật nặng sụp đổ ở dưới đè nằm xuống, lần này là thật sự bị vùi lấp rồi.
Trong phế tích, một cái móng vuốt đẩy ra đồ vật vùi lấp, Thánh La Sát cố sức bò ra bên ngoài.
Đám người chung quanh thấy nàng ta ngay cả leo ra ngoài cũng đầy thương tích, bọn họ thở ra nhẹ nhàng, biết được ổn thỏa rồi, nhưng vẫn không dám tùy tiện tới gần.
Trong đó có người lập tức bay tới trên nóc nhà được xây cao nhất trong trấn, phất tay liên tục ra bốn phía, phát ra tín hiệu.
“Xong rồi!
Một tên nhân thủ của Phiêu Miễu Các nằm ở bụi cỏ trong núi rừng nhanh chóng bò dậy, âm thanh mừng rỡ vỗ tay hoan nghênh, tiếp đó vung tay lên, thi pháp quát:
“Đi, bao vây!
Tín hiệu phát ra, một lượng lớn tu sĩ mai phục trong núi rừng bốn phía đua nhau hiện thân, đua nhau bay vút tới thị trấn nhỏ.
Trên nóc nhà của trấn nhỏ, rất nhanh sau đó liền khắp nơi là người, vây xem Thánh La Sát kia vùng vẫy.
Tây Hải Đường cũng có mặt trong đó, thấy bộ dạng chật vật không chịu nổi của Thánh La Sát, âm thầm than vãn tiếc rẻ không dứt. Hắn cũng thật bất ngờ, không ngờ lại thật sự bị những người này đắc thủ.
Hắn là người tận mắt nhìn thấy Thánh La Sát và Ngũ Thánh giao thủ, muốn không cảm khái cũng khó khăn. Thánh La Sát mà Ngũ Thánh liên thủ cũng không giải quyết được, không ngờ lại ngã xuống bởi một đám tiêu tiểu thủ hạ.
Hắn nhìn chung quanh, vẫn không thấy đám người Ngưu Hữu Đạo tới.

Chỉ có điều dựa theo thời gian tính ra, Ngưu Hữu Đạo phải nhận được tin tức của hắn đang chạy tới đây. Nơi này cách huyện thành của Hoa Sơn cũng không tính quá xa, hắn cũng sắp đến rồi, trừ phi trên đường truyền tin tức xảy ra điều gì bất ngờ.
Hắn hiện tại thật ra thì kỳ vọng bên này nhanh chóng giải quyết Thánh La Sát, tránh cho Ngưu Hữu Đạo chạy tới xuất hiện tình tình phức tạp. Nếu Ngưu Hữu Đạo thật sự xảy ra sơ suất gì, mọi người đều chịu không nổi, hắn cũng đừng nghĩ rơi vào tình cảnh gì tốt đẹp.
Thánh La Sát leo lên trên mặt đất, nhìn thấy mình bị một đám người vây xem. Nàng phát ra một tiếng thét dài thê lương mãnh liệt "YAA.A.A... . .". Ngân huy trên người trong giây lát lại sáng mấy phần, không ngờ nàng ta lại dùng sức đứng lên.
Mọi người giật mình, đua nhau lui về sau một chút.

Chương 2099: Đánh cược sinh mệnh (2)

Chương 2099: Đánh cược sinh mệnh (2)
Có người đá ra đường phố cạnh cắm cột dùng "đích
hòn đá, một tiếng cạch đánh vào trên người của Thánh La Sát.
Thánh La Sát lảo đảo một cái, chợt quay đầu lại nhìn về phía hắn, đột nhiên bắn nhanh ra một cái, tốc độ cực nhanh khiến mọi người hoa mắt.
Ngay sau đó, ánh mắt mọi người ngưng tụ lại, chỉ thấy người đá ra hòn đá há to miệng, lồng ngực đã bị Thánh La Sát một trảo xuyên qua.
Bình! Một trảo khác của Thánh La Sát đánh vỡ đầu của hắn, óc văng khắp nơi.
Mọi người cả kinh, lại lần nữa lui ra xa chút ít.
Chấp sự của Phiêu Miễu Các trú khu vực này bên cạnh Tây Hải Đường quát lên:
“Trực tiếp lấy Thiên kiếm phù giết chết ả ta!
Lập tức có mấy người lấy ra Thiên kiếm phù, tên chấp sự đó lại là người đầu tiên xuất thủ. Thiên kiếm phù bàng bạc năng lượng ra, đánh ra một đạo Thiên kiếm cương ảnh.
Thánh La Sát nghiêng mình điên cuồng xông đi, cứng rắn xông tới phía Thiên kiếm cương ảnh bắn tung ra.
Oành! Trong tiếng vang dội, Thánh La Sát nhảy lên bị đánh rơi xuống đất lảo đảo, ngay sau đó đạo Thiên kiếm phù thứ hai lại bổ tới.
“YAA.A.A..!
Thánh La Sát phát ra tiếng rên rĩ thê lương mãnh liệt vung trảo điên cuồng đánh một cái, đánh tan kiếm cương đang đánh tới.
Gió mạnh điên cuồng tràn đầy lật ngược căn nhà không mấy kiên cố.
Bếp lửa hai bên đường phố cũng tung bay, trong cuồng phong đốt lên kiến trúc của trấn nhỏ. Lửa mượn gió thổi nhanh chóng thiêu đốt mãnh liệt.

“Thiên kiếm phù!
Trên phi cầm tọa kỵ phía trời xa lướt đến, Ngưu Hữu Đạo cất tiếng âm trầm.
Đã có thể nhìn thấy rồi, có thể nhìn thấy Thiên kiếm cương ảnh lóe sáng soàn soạt trong trấn nhỏ có khói dâng nghi ngút kia.
Trên một con phi cầm tọa kỵ khác song song phi hành, Vân Cơ khống chế Lữ Vô Song cũng trầm giọng nói:
“Những người kia động thủ rồi, xem ra Thánh La Sát đã nói, nếu không bọn họ không dám!
Thánh La Sát? Ánh mắt của Lữ Vô Song lóe sáng. Trong đôi mắt sáng lóe lên vẻ kinh ngạc, liên tưởng đến tình hình không một bóng người của Hoa Sơn huyện thành.
“Nàng và con hầu tử kia tùy thời mà động, ta mang nàng ta đi trước.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại dặn dò một tiếng, thân hình nhoáng lên một cái.
Vân Cơ cũng nghiêng mình bay tới, hai người lơ lửng trên không trao đổi vị trí. Ngưu Hữu Đạo nắm cánh tay của Lữ Vô Song, kéo xuống chiếc nón trên đầu nàng, ném cho Vân Cơ bên cạnh.
Ai ngờ Lữ Vô Song ánh mắt chớp liên tục, lại "Ôi
một tiếng, thân thể mềm nhũn, liền xụi lơ xuống đất.
Ngưu Hữu Đạo một tay đỡ lấy nàng ta, nàng ta mặc kệ, hai chân lại mềm nhũn sụp xuống, cái đầu vô lực ngã xuống.
Ngưu Hữu Đạo giơ tay lên ra hiệu một chút. Hai con phi cầm tọa kỵ không dám tùy tiện tới gần trấn nhỏ, lúc này quanh quẩn trên không trung.
Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng thi pháp dò xét thân thể của Lữ Vô Song, còn tưởng rằng thân thể nàng ta xảy ra tình trạng gì. Kết quả hắn không phát hiện bất kỳ vấn đề gì, lúc này giật Lữ Vô Song hai cái:
“Nàng làm cái gì vậy hả?
Cái đầu cúi xuống nghiêng nghiêng của Lữ Vô Song cười mà như không cười:
“Tâm tình không tốt, thân thể khó chịu.
Ngưu Hữu Đạo nổi giận:
“Nàng chớ đi theo ta bộ dạng này!

Lữ Vô Song hừ lạnh:
“Ngươi mang ta ra ngoài, còn trang điểm cho ta, ta biết ngay các ngươi muốn lợi dụng ta.
Nàng ta làm ra bộ dạng suy sụp xụi lơ, có vẻ như đang nói, ta xem ngươi làm thế nào lợi dụng.
Phương hướng trấn nhỏ, thanh âm gấp gáp của Thiên kiếm phù ầm ầm liên kích, có thể thấy tình cảnh khẩn cấp vội vàng của Thánh La Sát.
Ngưu Hữu Đạo nhìn một chút phương hướng trấn nhỏ động tĩnh kịch liệt, lại nhìn nhìn bộ dạng giả chết của nữ nhân này, lập tức giận không kềm được.
Ba người xem như đã nhìn ra, nữ nhân này trước đó ngoan ngoãn là đang giả vờ, thật ra đã sớm trong lòng hiểu rõ rồi, người ta một mực chờ đợi, đang đợi tới thời khắc quan trọng hơn làm khó dễ đây mà.
Vân Cơ hỏi lạnh lùng:
“Lữ Vô Song, nàng có phải chán sống hay không, khi dễ chúng ta không dám giết nàng hay sao?
Lữ Vô Song đáp:
“Đã rơi vào trên tay của các ngươi, ta không trông cậy có thể có kết quả gì tốt. Sâu kiến còn ham sống, ta chỉ muốn được bảo đảm cho việc sống sót mà thôi. Ta muốn cái gì, các ngươi nên biết.
Nàng ta hơi nghiêng đầu nhìn Viên Cương.
Ba người đã hiểu, hai mắt của Viên Cương tóe lửa nhìn chằm chằm nàng ta.
Ngưu Hữu Đạo một phen đỡ lên Lữ Vô Song, nghiến răng, phát hiện nữ nhân này thật đúng là biết chọn lựa thời điểm, hận không thể xé sống nàng ta ra, thế nhưng lúc này quan trọng hơn, lại không dám làm gì nàng ta cả.
Lữ Vô Song nở nụ cười, Ngưu Hữu Đạo càng không kiềm chế được nỗi lòng. Nàng ta càng cao hứng, bởi vì Ngưu Hữu Đạo quan tâm, chỉ cần hắn quan tâm, tỷ lệ thành công của nàng ta càng cao hơn.
Viên Cương nhìn phương hướng trấn nhỏ tình huống khẩn cấp, bỗng quay đầu lại nhìn về phía Lữ Vô Song:
“Nàng như vậy có ý nghĩa sao? Nàng không sợ sau chuyện này ta đổi ý ư?

Ngữ khí của Lữ Vô Song đột nhiên trở nên sát phạt quyết đoán:
“Huynh nếu đổi ý, ta cũng biết. Ta hiện tại chỉ cần một câu nói của huynh, chỉ cần huynh đồng ý cưới ta, ta liền toàn lực hợp các người. Không chỉ là hiện tại hợp, chỉ cần trở thành người một nhà, thân phận của ta các người cũng biết, sự trợ giúp mà ta có thể cung cấp, có lẽ vượt quá các người tưởng tượng. Ta nếu không có giá trị, các người cũng sẽ không để lại ta đến bây giờ. Viên Cương, có đáp ứng hay không, hiện tại chỉ một câu nói của huynh, ta tức thì mang tánh mạng của mình đánh cuộc với huynh!
Nàng đích xác là đang đánh cược mệnh, một khi kéo dài chậm mất, bên trấn nhỏ không còn kịp nữa, thì bên này rất có thể sẽ làm thịt nàng.
Hai gò má của Viên Cương căng thẳng, tình hình bây giờ, có thể bị ép tới mức ngay cả thời gian suy tính cũng không có, đột nhiên hắn cả giận nói:
“Ta đáp ứng cô!
Lữ Vô Song:
“Thời hạn! Không có khả năng một mực kéo dài tiếp tục.
Viên Cương giọng căm hận nói:
“Sau khi trở về lập tức cưới nàng, hài lòng hay không?
“Được!
Lữ Vô Song lập tức tinh thần tỉnh táo đứng thẳng người, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía trấn nhỏ:
“Đi, cứu người thôi!
Trong mắt của Ngưu Hữu Đạo phun ra lãnh ý lành lành, gắt gao nhìn chằm chằm nữ nhân này, tình huống đột biến, đưa đến bên này phản ứng hấp tấp, bị nữ nhân này tìm được cơ hội lợi dụng sơ hở, nói cho cùng vẫn là khinh thường, xem thường nữ nhân này.
“Đạo gia, ngươi còn chờ gì nữa?
Lữ Vô Song quay đầu lại hỏi, không ngờ lại xưng hô 'Đạo gia' theo một nhóm người này, dù như thế nào nghe đều có loại ý vị trêu chọc bên trong."Nuốt không trôi cục tức này, muốn tìm ta tính sổ chứ gì, có phải là đợi các người qua cửa ải này trước rồi nói sau hay không?
Ngưu Hữu Đạo phất tay áo, không cần phải nhiều lời nữa, cũng sợ không còn kịp rồi, lúc này khống chế phi cầm tọa kỵ nhanh chóng bay

về phía trấn nhỏ.
Vân Cơ giơ tay lên vỗ vào đầu vai của Viên Cương, ấn ấn:
“Tiện nhân kia quay đầu lại hãy tính sổ, thân huynh tài năng nổi bật, trước tiên ngồi xổm, tránh cho bị người khác nhìn thấu đầu mối!
Viên Cương căng thẳng quai hàm không thể không ép mình tĩnh táo lại. Hắn biết hiện tại chuyện gì quan trọng hơn, hắn cúi thấp người xuống, ngồi xổm trên người phi cầm tọa kỵ, hơi nép sát thân hình, ít nhất cần phải tránh bị người khác trực tiếp nhìn thấu điều gì.
Vân Cơ cũng điều khiển phi cầm tọa kỵ xông về trấn nhỏ, chẳng qua là lại chạy lệch về phía bầu trời, tránh được người của mặt đất tra xét quá nhiều.
Thật sự là không cẩn thận không được, theo lý thuyết bọn họ không nên công khai hiện thân, một khi bị người ngoài nhìn thấu điều gì, hậu quả khó mà lường được.
Thật ra chẳng những là Tây Hải Đường không muốn Ngưu Hữu Đạo tới, Vân Cơ trong nội tâm ít nhiều cũng không nguyện, thậm chí không nghĩ ra, Ngưu Hữu Đạo là người lý trí như thế, làm sao có thể mạo nguy hiểm loại này, hoặc là nói không đáng, nhưng nàng vẫn toàn lực hợp.
Bởi vì nàng đã biết một thân phận khác của Thánh La Sát là Ngân nhi của Mao Lư Sơn Trang.

Chương 2100: Vùng vẫy giãy chết

Chương 2100: Vùng vẫy giãy chết
Ngưu Hữu Đạo đầu tiên là vì Viên Cương, giờ này lại vì Thánh La Sát, bởi vì hai người này đều xem như người của Mao Lư Sơn Trang, đều xem như người bên cạnh Ngưu Hữu Đạo.
Mà nàng ta nghĩ tới, thân phận hiện giờ của bản thân mình cũng gần giống với hai người này.
Trải qua một số chuyện, nàng ta đại khái hiểu được, nếu đổi là nàng ta gặp nguy hiểm, Ngưu Hữu Đạo xem ra cũng sẽ tận lực đi cứu nàng ta. . .
.
Cái gì gọi là mạnh mẽ chống đỡ chứ? Một đám tu sĩ vây kín trong trấn nhỏ ngày hôm nay xem như kiến thức rồi. Ba người từ ba phương hướng đồng thời thi triển Thiên kiếm phù nhắm ngay Thánh La Sát vây vào giữa đánh tung. Thánh La Sát vung tay, vung cánh nhanh chóng đánh tan Thiên kiếm cương ảnh lao tới liên tiếp.
Vị trí chỗ Thánh La Sát đứng đã tạo thành một cái hố to hình bán cầu. Nàng ta đứng ngay giữa cái hố to thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu lớn, liều mạng chống đỡ.
“Thiên kiếm phù có hạn.
Tây Hải Đường nhắc nhở một tiếng.
Chấp sự của Phiêu Miễu Các chủ sự ở chỗ này đã dùng hết 2 tấm Thiên kiếm phù, lúc này đứng ngoài quan sát trận chiến, nghe vậy cười lạnh: “Nhanh lên, ả ta đã sắp không chịu đựng nổi nữa. Lấy ra hết Thiên kiếm phù mà Vạn Thú Môn của ngươi có đây, chỉ cần diệt trừ được tên yêu nghiệt này, ngươi có thể yên tâm, dùng bao nhiêu Thiên kiếm phù, Phiêu Miễu Các đều một tấm trả cho ngươi không thiếu.
Thánh La Sát đích xác có dấu hiệu chịu không nổi rồi, trên tốc độ phản ứng đã chậm không ít, rõ ràng đã là nỏ mạnh hết đà, từ tốc độ phản ứng

lúc đầu có thể chặn lại tất cả Thiên kiếm cương ảnh, đến bây giờ thỉnh thoảng bị Thiên kiếm cương ảnh đánh trúng. Tần suất bị đánh trúng càng ngày càng cao rồi, nhưng nhục thân quả thật cực kỳ cường hãn.
Thánh La Sát vào lúc này, miệng đầy máu tươi uông uông, giống như con thú bị nhốt mình đầy thương tích, trong tiếng hô lộ ra vô tận không cam lòng, muốn xông ra cái hố kia lại hữu tâm vô lực, cho dù xông về phương hướng nào, đều bị Lôi Đình Nhất Kích của Thiên kiếm cương ảnh chặn lại.
Trong mắt lộ ra tràn đầy ý vị vùng vẫy giãy chết, một đôi ngân sí lại hàng trăm hàng ngàn vết thương, giống 2 trang giấy rách nát từng chịu đựng bảo táp xâm nhập vậy, gần như chỉ còn lại khung xương, hơn nữa máu dầm dề.
Tốc độ phản kháng càng ngày càng chậm, trước sau hai đạo Thiên kiếm cương ảnh đồng thời đánh trúng trước ngực phía sau lưng, "Phốc!
Một ngụm máu tươi sặc ra, Thánh La Sát kìm lòng không đặng quỳ gối trong hố, song chưởng ôm đầu chịu đựng Thiên kiếm cương ảnh liên tiếp đánh tới.
Không ngăn được, chỉ còn lấy mạng đi chống đỡ, nghĩ rằng cái chết đã đến cuối cùng.
“Dừng tay!
Không trung đột nhiên có một tiếng quát chói tai truyền đến.
Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một con phi cầm tọa kỵ đột nhiên đi tới bên trên trấn nhỏ, bay vòng quanh trên không, chính là Ngưu Hữu Đạo che dấu hình dáng cùng Lữ Vô Song tay áo bồng bềnh.
Ngưu Hữu Đạo hầu phía sau lưng nàng ta, sợ người khác nhìn thấu Lữ Vô Song có vấn đề, không dám dìu nàng, chỉ có thể ở dưới chân âm thầm thi pháp, ổn định lại hai chân của Lữ Vô Song, lúc này mới khiến nàng ta đứng vững vàng trên phi cầm tọa kỵ đang lượn vòng quanh.
Ngưu Hữu Đạo, ngoại trừ Tây Hải Đường, những người khác không nhận ra được, không biết hắn là ai.
Tây Hải Đường thấy qua bộ dạng dịch dung của hắn trước đó, vừa thấy liền biết người này cuối cùng vẫn chạy đến, dám lộ diện trước mặt mọi người.

Trong lòng còn không kịp lẩm bẩm, đã thấy rõ dung mạo của nữ tử cầm đầu ngạo nghễ mà đứng, lập tức thất kinh, hai mắt trừng lớn, trong lòng kinh hô, Lữ Vô Song?
Lữ Vô Song, hắn biết nàng ta, vì nguyên nhân Vạn Thú Môn canh chừng Điệp Mộng Huyễn Giới, Lữ Vô Song đã từng không chỉ một lần pháp giá đích thân tới qua Vạn Thú Môn, làm sao có thể không biết chứ.
Chỉ có điều, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới Lữ Vô Song lại có thể cùng với Ngưu Hữu Đạo, cùng nhau xuất hiện ở đây, chuyện gì xảy ra?
Trong số tu sĩ có mặt ở đây, người thấy qua Lữ Vô Song đích xác rất ít.
Vị Phiêu Miễu Các chấp sự chủ sự kia cũng gặp qua nàng rồi, giờ thấy nàng xuất hiện, cũng thất kinh, không khỏi liên tưởng đến sự việc lần trước bên trong Phiêu Miễu Các nhằm vào người của Vô Song Thánh Địa quét sạch.
Ngưu Hữu Đạo thấy được tình hình tuyệt cảnh đau khổ của Thánh La Sát hiện ra trong hố trên mặt đất, hắn khàn khàn cổ họng, lần nữa thi pháp gầm lên:
“Vô Song Thánh Tôn pháp giá đích thân tới, ra lệnh bọn ngươi dừng tay, không nghe thấy sao?
Nghe được câu 'Vô Song Thánh Tôn pháp giá đích thân tới', cho dù là không nhận ra Lữ Vô Song, cho dù chưa từng thấy, cũng giật mình không nhỏ, mọi người theo bản năng nhìn chằm chằm về phía nữ nhân thần thái hờ hững bễ nghễ chúng sinh kia.
“Dừng tay!
Phiêu Miễu Các chấp sự kia hô lên nhanh chóng.
Ba người thi triển Thiên kiếm phù vây công Thánh La Sát lúc này tự dưng giải phóng mất năng lượng bàng bạc, nhấc lên cuồng phong gào thét lao đi bốn phía, trong nháy mắt đè diệt đi thế lửa khuếch tán ở bốn phía trấn nhỏ. Chỉ có điều gió thổi vừa qua, ngọn lửa bị tiêu diệt lại lần nữa tro tàn lại cháy, rất nhanh lại có xu thế cháy hừng hực.
Đám người cảnh giác Thánh La Sát trong hố, chỉ thấy nàng ta song chưởng không ngờ hợp với đầu, thân thể dường như đang run rẩy không có cách nào điều khiển.
An tĩnh rồi, Lữ Vô Song lên tiếng:
“Ai là chủ sự nơi này?

Vị chấp sự nọ vội vàng chắp tay nói:
“Phiêu Miễu Các Tống quốc ty chấp sự Trần Hám Khôi tham kiến Vô Song Thánh Tôn!
Thấy hắn lên tiếng xác nhận đích thật là Lữ Vô Song, một đám người dưới mặt đất lập tức nơm nớp lo sợ thấp thỏm, đều có chút ít sợ hãi.
Lữ Vô Song trên cao nhìn xuống, hờ hững nói:
“Khá quen đấy, bản tôn tựa như tại Vấn Thiên thành đã gặp qua ngươi, người của Nguyên bàn tử đúng không?
Thân là chấp sự phụ trách một quốc gia, há chỉ là khá quen, nàng ta là nhớ đấy, nhưng nàng đang cố ý làm dáng thôi.
Trần Hám Khôi vội nói:
“Thánh Tôn minh giám, thuộc hạ đích xác tại Vấn Thiên thành từng có gặp mặt một lần Thánh Tôn.
Lữ Vô Song:
“Truyền lệnh, tất cả mọi người thối lui ra khỏi nơi này ngoài ba mươi dặm.
“Cái này. . . .
Trần Hám Khôi có chút do dự, liếc nhìn Thánh La Sát trong hố đã cận kề diệt vong, mắt thấy đã nhanh đắc thủ, hiện tại từ bỏ dường như cũng có chút không nói được.
Nói trắng ra là, hắn cũng không phải người của Vô Song Thánh Địa, thêm nữa giờ này thái độ của Thánh Cảnh và Phiêu Miễu Các đối với Vô Song Thánh Địa, hắn có chút khó có thể làm quyết định.
Lữ Vô Song lạnh lùng bồi thêm một câu:
“Cút! Người nào trái lệnh, chết!
“Dạ!
Trần Hám Khôi không thể không tuân lệnh. Sau khi hắn chắp tay lĩnh mệnh, phất tay hô lên một tiếng với mọi người:
“Rút lui!
Trước khi hắn đi, còn ngẩng đầu nhìn chỗ cao hơn trên bầu trời, phát hiện còn có một con phi cầm tọa kỵ đang lượn vòng ở địa phương cao hơn.
Một nhóm ngườ phí hết tâm tư chuẩn bị đã nửa ngày, lại bận rộn một hồi lâu, không dám nói thêm cái gì, cũng không dám biểu hiện ra điều gì bất

mãn, cứ như vậy ủ rủ âu sầu đi nha.
Lúc họ bay khỏi, Tây Hải Đường thỉnh thoảng quay đầu lại, hiện tại cuối cùng hiểu rõ Ngưu Hữu Đạo cái gọi là có nắm chắc là chuyện gì xảy ra, lại dời được Lữ Vô Song đến.
Khó trách, có Lữ Vô Song ra mặt đích xác không cần ra tay làm cái gì, không ra tay hiển lộ thuật pháp, đương nhiên cũng không sợ bại lộ.
Hắn hiện tại còn đang buồn bực Ngưu Hữu Đạo sao lại cùng Lữ Vô Song xen lẫn cùng nhau như thế, trên người của Ngưu Hữu Đạo đó rốt cuộc còn giấu bao nhiêu bí mật?
Ngưu Hữu Đạo nhìn theo một đám người rút lui, hắn nhìn chằm chằm Thánh La Sát trong hố từ từ buông lỏng ra song chưởng.
Thánh La Sát cũng ngẩng đầu nhìn về phía hắn, nàng ta phát ra một tiếng rít phẫn nộ hơn nữa thê lương về phía hắn "YAA.A.A... . .".
“Đây là Thánh La Sát ư? Ngay cả Mục Liên Trạch và Trường Tôn Di đều chết hết trong tay nàng ta, không ngờ lại bị một đám tạp toái như vậy thu thập hay sao?

Chương 2101: Đạo Đạo, ta thật khó chịu! (1)

Chương 2101: Đạo Đạo, ta thật khó chịu! (1)
Lữ Vô Song thật bất ngờ, lúc nói hơi nghiêng đầu, hỏi:
“Ngươi muốn cứu Thánh La Sát hả?
Ngưu Hữu Đạo im lặng, không giải thích với nàng ta việc Thánh La Sát bị trúng độc, hắn chỉ nhìn chằm chằm Thánh La Sát phía dưới dùng cả tay chân bò ra ngoài hố sâu, đồng thời giơ tay ra dấu.
Vân Cơ theo dõi bốn phía trên bầu trời, nhanh chóng khống chế phi cầm tọa kỵ đáp xuống, vào lúc lướt qua biển lửa nơi mặt đất, cùng Viên Cương rơi xuống đất. Phi cầm tọa kỵ lướt qua trấn nhỏ lại bay lên trời, tiếp tục xoay quanh trên bầu trời.
Thánh La Sát leo ra ngoài hố sâu loạn chòa loạng choạn đứng vững, nhìn chằm chằm Viên Cương và Vân Cơ rơi xuống đất trước mặt, giống như thấy sinh tử đại địch vậy, nàng ta cũng không rõ người trước mắt là địch hay là bạn. Nàng ta từ từ giang hai cánh tay ra, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gầm thét phẫn nộ "YAA.A.A... . .".
Hai cánh rách rưới lần nữa run rẩy mở ra, tái hiện ngân huy, dường như sắp toát ra quang mang sau cùng vậy, đột nhiên vù một tiếng biến mất nguyên chỗ, tập trung toàn bộ lực lượng sau cùng phát ra xung kích không chết không thôi về phía địch nhân.
Ngưu Hữu Đạo cau mày, đã là bộ dạng quỷ hắn phải chết như thế rồi, lại còn có khí lực chơi đùa, hơn nữa xuất thủ thanh thế vẫn kinh người.
Viên Cương với thân hình hơi nằm thấp đột nhiên cũng nổ bắn ra, như mũi tên rời cung nghênh đón tiếp lấy.
Lữ Vô Song trên không trung hơi hí mắt, trong lòng hơi lộ ra kinh ngạc, bởi rằng tốc độ xông về trước của Viên Cương, nàng ta mặc dù không có

tu vi, nhưng tầm mắt vẫn còn, lập tức nhìn ra thực lực của Viên Cương dường như đã hơn xa trước kia.
Oành! Một tiếng vang dội của việc va chạm.
Viên Cương đã cùng thân thể của Thánh La Sát đụng vào nhau, chấn khai kình phong làm hai bên lửa cháy hừng hực kịch liệt lay động.
Đồng thời khi thân thể đụng nhau, hai tay của Viên Cương đã nắm được hai cổ tay của Thánh La Sát, một người một yêu mặt đất dưới chân bị nứt ra, hai chân của song phương đều từ từ trượt về sau.
“YAA.A.A..!
Thánh La Sát ngang trời lại là một tiếng gào thét, trong miệng chảy ra một lượng lớn máu tươi. Song chưởng đẩy ra khoảng cách của song phương, bắt đầu đẩy ra Viên Cương cả người đi vòng quanh về sau.
Tốc độ đẩy càng lúc càng nhanh, gót chân của Viên Cương giống như chiếc cày sắt cày xới mặt đất.
“Hải!
Viên Cương chợt trong tiếng hít thở, liều mạng chống đỡ được, đôi chân phát lực liền đạp lại, dần dần giáng xuống tốc độ đẩy của Thánh La Sát.
Ngưu Hữu Đạo đã khống chế phi cầm tọa kỵ rơi xuống đất, kéo Lữ Vô Song cùng chung nhảy xuống, thả tọa kỵ bay lên không, người tới bên cạnh Vân Cơ, lạnh lùng một tiếng:
“Nàng tra xét xung quanh một chút, nếu có người nào không có mắt, không lưu người nào sống sót cả!
Hắn nói với ngữ khí xơ xác tiêu điều.
Bên trong tiểu trấn đã là một cái biển lửa, theo lý thuyết rất không có khả năng giấu người rồi, nhưng mà Vân Cơ hiểu rõ, cần phải ngăn chặn bất kỳ khả năng bị nhìn thấy xuất thủ. Nàng nhanh chóng lắc mình mà đi, xuyên qua trong biển lửa, thi pháp dò xét tất cả chỗ khả nghi.
Mà Ngưu Hữu Đạo đã đẩy Lữ Vô Song ra, nghiêng mình xông về Thánh La Sát.
Thánh La Sát muốn dùng hai cánh đánh chết Viên Cương trực tiếp giằng co, ngặt một nỗi hai cánh bị thương nặng, đã không cách nào thuận lợi khiến cho khớp xương trên cánh chuyển động.
Có người sau lưng, Thánh La Sát cũng đã nhận ra, nhưng mà song chưởng cổ tay bị Viên Cương nắm chặt lấy rồi.

Ngưu Hữu Đạo lách mình đến, một bàn tay ấn sau lưng của Thánh La Sát, hóa giải thuật pháp đánh vào trong cơ thể yêu lực của nàng.
Dựa theo lệ thường trước kia, Thánh La Sát sẽ vì thế mà thoải mái bình tĩnh lại, nhưng mà lần này không có, ngược lại đưa tới phản ứng mãnh liệt hơn, hai cánh rách nát vỗ đập về phía sau.
Lực lượng vỗ đập kia cũng không phải chuyện đùa, đủ để đưa người vào chỗ chết.
May mắn Ngưu Hữu Đạo sớm có phòng bị, biết Đạo Thánh La Sát lần này rời khỏi Điệp Mộng Huyễn Giới tâm thái sợ không phải bình yên như trước đây, cho nên mới cố ý mang theo Viên Cương đến.
Không đợi nàng ta vỗ đập hai cánh đánh tới, một tay của Ngưu Hữu Đạo đã trước một bước vung kiếm trong tay, bảo kiếm mang theo người đặt ngang sau lưng của Thánh La Sát. Hai đầu của bảo kiếm chống đỡ được xương rắn chắc trên hai cánh, làm hai cánh liên tục hợp đánh về sau nhưng không cách nào khép lại.
Thánh La Sát dường như lâm vào trạng thái điên cuồng. Hai tay bị kiềm chế không có cách nào tấn công, hai cánh lại không cách nào công kích, liền uốn người vung chân quét ngang.
Ngưu Hữu Đạo thấy trạng huống của nàng ta đã phòng bị từ trước, người đã đứng chổng ngược trên không trung, hai tay cũng không rời khỏi lưng.
Thánh La Sát không cách nào bắt hắn, dần trở nên điên cuồng như phong ma vậy, cuồng bạo lắc lư thân thể, dựa vào lực đạo và tốc độ lắc lư của nàng, làm Ngưu Hữu Đạo khó có thể tiếp tục nữa.
Viên Cương thì lại thừa dịp Thánh La Sát không cách nào toàn lực cùng mình so tài nữa, đột nhiên đi lên sát người, đôi chân như kéo kẹp ở đôi chân của Thánh La Sát, kéo chặt lấy nàng, lôi kéo nàng ta mất đi thăng bằng cùng nhau ngã về phía sau.
Bịch! Âm thanh ngã về phía mặt đất của hai bên.
Thánh La Sát há miệng liền cắn tới khuôn mặt của Viên Cương. Viên Cương bắt được hai cổ tay của nàng, dùng sức chống đỡ nơi ngực của nàng, khiến cho nàng điên cuồng cắn lung tung cũng không thể cắn trúng.

Máu tươi trong miệng của Thánh La Sát văng trúng mặt Viên Cương, nhưng mà Viên Cương lại liều chết bám lấy nàng ta không buông.
Ngưu Hữu Đạo đứng lơ lửng trên không bổ nhào xuống, lại lần nữa giơ kiếm đặt sau lưng của Thánh La Sát, tránh để bị cánh của nàng ta tập kích, lại một chưởng ấn trên lưng nàng ta tiếp tục thi pháp.
“YAA.A.A... . . A a a. . . .
Thánh La Sát liên tục ngửa mặt lên trời gào thét, tuyệt vọng mà điên cuồng dùng sức lắc lư thân thể.
Gân xanh trên cổ tay của Viên Cương đã lồi ra, dùng hết toàn lực áp chế đối phương.
Lữ Vô Song cách đó không xa lẳng lặng nhìn tình cảnh này. Thần sắc của khuôn mặt kinh nghi bất định, không biết hai huynh đệ này rốt cuộc đang làm gì.
Theo thời gian giằng co trôi qua, Thánh La Sát y hệt như cuồng ma dần dần không cuồng bạo nữa.
Vân Cơ bốn phía cẩn thận kiểm tra một lần, không phát hiện trong tiểu trấn có người, lần nữa phóng lên cao, đã rơi vào phía sau lưng một con phi cầm tọa kỵ lượn vòng quanh, cảnh giác cao độ quan sát bốn phía, phòng bị có người tới gần. Ngưu Hữu Đạo năm lần bảy lượt dặn dò nàng, tình hình hắn xuất thủ cứu chữa Thánh La Sát quyết không thể cho bất kỳ người ngoài nhìn thấy.
Vân Cơ không biết nguyên nhân, Viên Cương lại hiểu, bởi vì hắn trước kia khi ở Điệp Mộng Huyễn Giới đã từng thấy qua.
Sau khi Thánh La Sát dần dần an tĩnh lại, lực đạo phản kháng cũng dần dần nhỏ hơn. Viên Cương khống chế nàng ta cũng dần dần dùng ít sức rồi.
Đôi cánh rách nát kia đang chậm rãi co rút lại, dần dần rút vào sau lưng của Thánh La Sát, Ngưu Hữu Đạo thu bảo kiếm đặt sau lưng nàng ta. Hàm răng, lợi trảo các loại cũng dần dần co rút lại.
Lữ Vô Song cho là mình nhìn lầm rồi, không nhịn được tiến lên đứng gần quan sát, mới biết vẫn chưa nhìn lầm, giáp bạc xương cứng trên người của Thánh La Sát đang từ từ mềm hoá, tóc bạc trắng cũng dần dần đổi màu.

Thánh La Sát hoàn toàn đã mất đi năng lực phản kháng. Viên Cương đứng dậy, cũng đỡ dậy Thánh La Sát, quỳ một chân trên đất đỡ lấy cánh tay của nàng ta.
Ngưu Hữu Đạo cũng quỳ một gối xuống sau lưng nàng, đơn chưởng vẫn dán sau lưng nàng.
Đợi cho tóc bạc trắng kia hoàn toàn biến thành màu đen, Thánh La Sát dữ tợn kinh khủng cũng hoàn toàn biến thành bộ dạng của một nữ tử bình thường.
Một đầu tóc đen nhánh, khuôn mặt thanh thuần kiều tiếu cho người ta cảm giác ngây thơ, chỉ có điều môi hiện ra màu bầm đen không bình thường. Trên thân thể trần truồng lại vết thương chồng chất.
Thân thể trần truồng rất uyển chuyển, cũng bẩn thỉu, bộ ngực thon nhỏ đầy đặn vừa một vòng tay ôm hiện trước mắt hai nam nhân.

Chương 2102: Đạo Đạo, ta thật khó chịu! (2)

Chương 2102: Đạo Đạo, ta thật khó chịu! (2)
Nhưng hai nam nhân kia lúc này ai có thể có chút tà niệm, nhìn thì nhìn đấy, nhưng không có gì, ánh mắt cũng không cố ý lảng tránh, càng nhiều hơn chính là lo lắng.
Hai mắt nhắm chặt của Thánh La Sát chậm rãi mở ra. Một đôi mắt to đen lúng liếng, vốn là thần thái sáng láng đấy, lúc này lại có vẻ ảm đạm vô thần, hơn nữa tỏ ra mờ mịt, ngỡ ngàng chung quanh.
Ngưu Hữu Đạo đỡ nàng ta từ sau lưng nới lỏng tay, ôn nhu gọi một câu: “Ngân nhi.
Cách gọi Ngân nhi khiến nàng quay đầu nhìn lại, thấy được một gương mặt xa lạ, nhưng thanh âm nàng ta nhớ, sau khi đôi mắt nhìn thẳng Ngưu Hữu Đạo, dưới tay ý thức bắt được ống tay áo của Ngưu Hữu Đạo, không ngờ lại nhận ra người đeo mặt nạ là ai. Trong ánh mắt vô lực để lộ ra mấy phần cảm giác lưu luyến, thanh âm yếu đuối:
“Đạo Đạo. . . .
Tình cảnh này, trong mắt Lữ Vô Song chợt hiện lên kinh ngạc, dường như đã hiểu rõ Ngưu Hữu Đạo vì sao lại cứu Thánh La Sát, nhất là một tiếng kêu 'Đạo Đạo' kia lại làm trong lòng nàng ta như sóng to gió lớn. Ngưu Hữu Đạo và Thánh La Sát không ngờ lại là người quen, hơn nữa quan hệ còn không bình thường!
Ngưu Hữu Đạo nghe được tiếng kêu quen thuộc, lại nhìn thấy hình dạng của Ngân nhi lúc này, trong lòng hắn không khỏi phức tạp. Ít nhất hắn lần nữa xác nhận một chút, cái con giữa hình thái yêu ma và con người tham ăn này sau khi chuyển hoán mặc dù trí nhớ không được, nhưng chỉ

cần không phải chia ra quá lâu, ký ức của Ngân nhi cũng sẽ không hoàn toàn biến mất.
Ngưu Hữu Đạo hơi cười, ra hiệu Viên Cương hỗ trợ giúp đỡ một chút.
Viên Cương lập tức đón lấy cánh tay của Ngân nhi, nhưng nàng ấy lại kéo tay áo của Ngưu Hữu Đạo không chịu buông.
Ngưu Hữu Đạo tạm thời không để ý tới, nhanh chóng lấy áo trường bào của mình, khoác lên người của Ngân nhi, bao lấy thân thể của nàng, giúp nàng mặc vào, cột kỹ dây lưng, che bộ dạng bại lộ bất nhã, sau đó lưu luyến lại nửa ôm nàng vào trong lòng.
Ngân nhi nửa nằm trong ngực hắn, nàng giống như an lòng không ít, nhưng hai tay lại nắm lấy quần áo của Ngưu Hữu Đạo, thanh âm yếu đuối:
“Đao Đạo, muội không tìm được huynh.
Người bên ngoài không biết nàng ta nói là chuyện khi nào.
Nhưng trong lòng Ngưu Hữu Đạo lại hiểu rõ.
Ngưu Hữu Đạo cưỡi ngựa giang hồ, trường kiếm ân oán, mặc dù chữ 'Nghĩa' đứng đầu, nhưng kiếp trước kiếp nầy lại như cũ không thể tránh khỏi phụ qua không ít người. Có lẽ bởi vì hắn quá mức lý trí, bao nhiêu chuyện xưa đều không nói ra, đều ở trong lòng hắn thương tang như biển, thế sự như nước thủy triều, phải và không phải, đúng với sai lúc này đều hóa thành nụ cười nhạt trên mặt hắn:
“Không cần phải sợ, ta tới tìm muội đây, không sao rồi.
Nhưng lời an ủi mới ra khỏi miệng, liền có chuyện. Thân thể của Ngân nhi chợt rung động kịch liệt, trên mặt lại mơ hồ có ngân vân hiện lên, đột nhiên hai tay dùng sức nắm lấy cánh tay của Ngưu Hữu Đạo, nói ra đầy khó nhọc:
“Đạo Đạo, muội thật khó chịu!
Một bàn tay của Ngưu Hữu Đạo đã dán trên thân nàng thi pháp dò xét, dần dần hiểu rõ tình trạng trong cơ thể nàng.
Chính bởi vì hắn hiểu rõ rồi, mới biết phiền toái, hóa giải yêu lực trong cơ thể Ngân nhi cũng không biết là giúp nàng ta hay là hại nàng ta.
Ngưu Hữu Đạo có thể đã nhận ra, Ngân nhi sau khi hóa thành hình người căn bản không thể chịu được sự ăn mòn của độc tính trong cơ thể, ngược lại thì sau khi yêu ma hóa, dị chủng yêu lực trong cơ thể trái lại

có thể có một chút tác dụng chống đỡ. Đây chỉ sợ cũng là nguyên nhân sau khi Ngân nhi trúng độc có thể kiên trì đến bây giờ.
Vào lúc này, bởi vì sự ăn mòn của độc tính, làm Ngân nhi cảm thấy khó chịu. Việc chống lại yêu lực trong cơ thể lại đang nhanh chóng nổi lên sinh ra, đấy chỉ sợ là bản năng tự vệ của thân thể Ngân nhi, chỉ sợ ngay cả bản thân Ngân nhi cũng khó khắc chế.
Tình huống này lại làm Ngưu Hữu Đạo lưỡng nan rồi. Nếu không thể kịp thời giải độc, tiếp tục dùng Càn Khôn quyết tinh lọc dị chủng yêu lực trong cơ thể Ngân nhi, không khác gì tăng tốc Ngân nhi chết đi.
Nhưng nếu mặc kệ dị chủng yêu lực trong cơ thể nàng ấy nảy sanh, đến lúc đó Ngân nhi lại lần nữa mất khống chế, cũng sớm muộn phải độc phát thân vong.
Mà tốc độ sản sinh dị chủng yêu lực trong cơ thể Ngân nhi lúc này vượt xa tốc độ nhận biết trước kia của hắn.
Dưới sự bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể một tay lần nữa thi triển Càn Khôn quyết tinh lọc, nhưng không dám hoàn toàn tinh lọc sạch sẽ, khiến cho trong cơ thể Ngân nhi có được dị chủng yêu lực nhất định đi chống lại độc tính, đi đến hậu quả trì trệ khó có thể bù đắp, lại không đến mức yêu ma hóa.
“Đạo Đạo, muội khó chịu, giúp muội.
Ngân nhi hiện ra trạng thái đau khổ không chịu nổi, cuối cùng hai tay quấn lấy cổ của Ngưu Hữu Đạo. Hai tay mười ngón không nhịn được cào sau lưng hắn.
Ngưu Hữu Đạo ôm nàng ta trấn an nói:
“Không sao không sao, Ngân nhi, không có việc gì nữa, ráng chịu một chút, ráng một chút thì tốt rồi, tin tưởng ta.
Thanh âm "ừm
ngoan ngoãn của Ngân nhi cất lên. Nàng không nói gì nữa, nhưng mà độc tính gây nên đau khổ lại thật thật tại tại, làm nàng ở vào trong thống khổ đau khổ, lúc này chỉ ôm thật chặc Ngưu Hữu Đạo không buông.
Lữ Vô Song chợt toát ra một câu:
“Nàng ta hẳn là trúng độc rồi!
“Không cần nàng nhắc nhở.

Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng một câu, đối với nàng gái tánh khí không có gì tốt này, trên tay đã có động tác, trước tiên lấy ra một viên giải độc linh đan phổ thông thường dùng, dùng sức mạnh nhét vào trong miệng của Ngân nhi, nhưng hắn biết được bên trong Ngân nhi khẳng định không phải là độc bình thường, bằng không hắn không đến mức không biết rõ là độc gì.
Sau đó hắn lại nhanh chóng nói với Viên Cương:
“Tây Hải Đường hắn chưa đi xa, lập tức liên lạc hắn, kêu hắn mau sớm báo cho biết là nàng ấy trúng độc gì, hỏi có giải dược hay không. Nếu có, kêu hắn trong vòng ba canh giờ phải truyền tống đến đây, nàng ta không kiên trì được quá lâu. . . .
Hắn bỗng ngước nhìn bốn phía, đưa ra phán đoán nhanh chóng mà chuẩn xác:
“Đầu độc trên tất cả con đường, lượng dùng to lớn như thế không thể nào là độc hiếm có, nhất định có thuốc giải. Trực tiếp tìm hắn yêu cầu giải dược, kêu hắn không tiếc cái giá phải trả nghĩ biện pháp lấy được, nhắc nhở hắn, nếu dám làm trễ nải, đừng trách lão tử trở mặt!
“Được!
Viên Cương gật đầu một tiếng, nhanh chóng đứng dậy, vẫy về phía không trung một cái, ra hiệu Vân Cơ hạ xuống.
Đồ vật các loại truyền tin Kim Sí vẫn còn trên người của phi cầm tọa kỵ, liên lạc Tây Hải Đường cần truyền tin Kim Sí.
Lữ Vô Song bên cạnh lần nữa ánh mắt lập lòe. Nàng ta nghe được cái tên 'Tây Hải Đường', trong lòng lần nữa bốn bề sóng dậy. Nàng ta đã biết, Tây Hải Đường và người này có cấu kết.
Hay nói cách khác, Tây Hải Đường biết được người này còn sống!
Nàng ta không biết Tây Hải Đường uống lộn thuốc gì, chẳng lẽ không biết chuyện giả chết của vị này liên quan trọng đại, dám quấn vào cũng giúp đỡ che giấu, chán sống sao?
Lại có Thánh La Sát của nhân hình hóa trước mắt, thêm sự việc của giới thứ năm, Lữ Vô Song kinh nghi bất định, không biết trên người của tên trước mắt này giấu bao nhiêu bí mật.
Ngưu Hữu Đạo đã dò xét đôi chân của Ngân nhi. Ngân nhi đau khổ đến run lẩy bẩy ôm khuỷu tay đứng lên. Hắn đi đến bên cạnh Vân Cơ rơi

xuống đất, trầm giọng nói:
“Nơi này không nên ở lâu, lập tức đi tìm nơi khác thích đáng mà ẩn thân, trước tiên giúp Ngân nhi giải độc rồi nói sau.
“Được!
Vân Cơ gật đầu, tiến lên, một phen kéo cánh tay của Lữ Vô Song:
“Đi!
Rất nhanh, mấy người họ leo lên hai con phi cầm tọa kỵ bay lên không từ trong biển lửa của trấn nhỏ.
Đêm đã chìm vào khuya, bầu trời mênh mông.
Vì có thể kịp thời có được tin tức bên Tây Hải Đường, cũng là vì có thể kịp thời có được giải dược, nhóm người họ không dám chạy quá xa, chỉ có thể nói là cách xa trấn nhỏ tìm cái thâm sơn cùng cốc ẩn thân.

Chương 2103: Giữa hai cái hại thì lấy cái nhẹ hơn

Chương 2103: Giữa hai cái hại thì lấy cái nhẹ hơn
Lúc bọn họ chờ đợi trong sơn cốc, Ngưu Hữu Đạo ngồi trên sơn thạch dưới vách đá dựng đứng, một mực ôm Ngân nhi không buông.
Cũng đích thật là không tiện buông ra, vì giúp Ngân nhi cân bằng dị chủng yêu khí trong cơ thể, tránh khỏi Ngân nhi mất khống chế hóa yêu ma.
Nếu không hiện tại thật sự muốn đánh ra động tĩnh, còn không biết sẽ đưa tới chuyện gì.
Mà Ngân nhi cũng ôm chặc cổ hắn không chịu buông. Nàng ta hiện tại rất đâu khổ, cần tìm an ủi, có thể ôm Ngưu Hữu Đạo, nàng ta ít nhất có thể an tâm không ít.
Chẳng qua là hai tay mười ngón cũng không bị khống chế, đã cào nát sau lưng của Ngưu Hữu Đạo.
Nàng ta hóa thành hình người cũng không phải một chút thực lực cũng không có. Ngưu Hữu Đạo mặc dù thi pháp chống đỡ, nhưng mà thời gian lâu dài phía sau lưng vẫn bị nàng ta cào rách nát quần áo máu chảy dầm dề.
Ngưu Hữu Đạo cũng không trách nàng gì cả, không một chút ý trách cứ, thậm chí hắn không phản ứng gì, vẫn ôm nàng ta, kề cổ với nàng, tựa sát vào nhau, thỉnh thoảng khẽ lẩm nhẩm bên tai nàng:
“Ngân nhi, không có chuyện gì nữa rồi.
Hắn luôn luôn bên cạnh, giọng của hắn một mực trấn an nàng ta, đối với Ngân nhi chịu đựng đau khổ mà nói, là có hiệu quả hóa giải.
Viên Cương thấy sau lưng Ngưu Hữu Đạo bị cào nát không còn bộ dáng gì nữa rồi, lên tiếng tham gia, ra hiệu để cho hắn, dù sao hắn da dày thịt

béo.
Nhưng mà Ngân nhi không muốn hắn, nhất là vào thời điểm đau khổ, sắp bị chia lìa này, trong miệng lập tức lầm bầm:
“Đạo Đạo", ý thức đã gần như rơi vào trạng thái nửa hôn mê.
Ngưu Hữu Đạo đành phải chịu, ra hiệu với Viên Cương bày tỏ không sao cả, lại an ủi bên tai Ngân nhi:
“Không sao, có ta ở đây, không phải sợ.
Đó giống như an ủi hài tử vậy.
Viên Cương cũng chỉ có thể coi như không có gì.
Vân Cơ ở bên cạnh thấy sau lưng Ngưu Hữu Đạo máu chảy dầm dề da tróc thịt bong thấy cả hình dạng xương cốt, vốn định thi pháp khống chế hai tay của Ngân nhi, Ngưu Hữu Đạo lại lắc đầu:
“Không được áp chế, nàng ta rất khó chịu, cứ để cho nàng tìm nơi phát tiết.
Vân Cơ không làm gì khác hơn là trầm mặc lui ra, cùng Viên Cương, thỉnh thoảng nhìn một chút không trung, tâm tình giống nhau, giải dược vì sao vẫn chưa tới.
Lữ Vô Song tự nhiên cũng thấy tận mắt bộ dạng bị cào nát sau lưng của Ngưu Hữu Đạo, có thể nghe thấy được mùi máu tươi, không nhịn được tiến tới bên cạnh Vân Cơ và Viên Cương, hỏi Vân Cơ:
“Giữa Ngưu Hữu Đạo và Thánh La Sát giữa chẳng lẽ là quan hệ nam nữ tình nhân hay sao?
Vân Cơ liếc nàng ta một cái, phát hiện cái gọi là Thánh Tôn dường như cùng nữ nhân bình thường cũng không có gì khác biệt, bèn đáp một câu:
“Nàng nghĩ nhiều rồi.
Viên Cương cũng không nhịn được phát ra một câu:
“Nàng cho là ai cũng giống như nàng, chỉ biết chuyện nam nữ thôi sao?
Lời này chắn đấy, Lữ Vô Song cũng không phải thiện nam tín nữ gì, hờ hững nói một câu:
“Trong mắt Viên Cương huynh, ta đích xác không được coi là người tốt, nhưng mà dù sao cũng là người tốt so với bà vợ khác làm hỗn loạn sự việc, việc tốt làm rồi, càng muốn giả trang cái gì chánh nhân quân tử, nực cười!

Rõ ràng nàng đây là chỉ sự việc của Viên Cương và Phùng Quan Nhi, Viên Cương lập tức nổi giận nhìn thẳng vào mắt nàng ta.
Lữ Vô Song ngẩng đầu ưỡn ngực:
“Huynh bây giờ hối hận vẫn còn kịp. Chuyện nói không giữ lời huynh không phải là chưa làm qua, đại khái có thể qua sông đoạn cầu giết ta!
Viên Cương chợt nắm tay, Vân Cơ đưa tay ấn chặt cánh tay của hắn, hơi lắc đầu:
“Trở về rồi hãy nói.
Bây giờ không phải là thời điểm giết Lữ Vô Song, giữ lại người này còn có chỗ hữu dụng, thí dụ như lần này quát lui đám người vây tiễu Ngân nhi, liền phát huy tác dụng lớn.
Bên này muốn cùng Lục Thánh đối kháng, bàn về sự thấu hiểu đối với Lục Thánh, chỉ sợ không có ai rõ ràng hơn so với Lữ Vô Song.
Có thể bắt được vị này, cơ Xem ảnh 1 hội như vậy chỉ có thể nói là chỉ có cơ duyên gặp mà không thể cầu.
Địch ta giao phong, có một câu nói rất hay, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.
Đạo lý này Ngưu Hữu Đạo đã hiểu, Viên Cương hắn cũng sẽ không thể không hiểu, nếu không ban đầu ở giới thứ năm sẽ không bởi vì một câu nói của Lữ Vô Song liền đao hạ lưu nhân!
Không có sự cho phép của Ngưu Hữu Đạo, đích xác không nên làm loạn. Viên Cương cắn răng vặn người đi tới một bên, có chút tâm phiền ý loạn. . . .
Chờ đợi a chờ đợi đấy, một con Kim Sí từ trên trời giáng xuống. Tây Hải Đường rốt cuộc đã đưa tin tức tới, cũng nhân tiện đưa tới giải dược.
Kèm theo có một phần mật thư ngắn gọn, báo cho biết đấy là độc gì, cũng đích thật là có giải dược. Tây Hải Đường nghĩ biện pháp giao tới, hắn cũng đưa tới vài phần lượng thuốc của giải dược.
Dĩ nhiên, trọng điểm chú ý của Tây Hải Đường chính là Lữ Vô Song xảy ra chuyện gì?
Cái vấn đề này, Ngưu Hữu Đạo sau này sẽ xem tình huống đến giải đáp, hiện tại cũng không có tâm tư bận tâm tới những việc khác, quan trọng nhất là giải độc cho Ngân nhi.

Giải dược được phân thành mấy phần, hơn phân nửa dùng một lần cưỡng ép cho Ngân nhi uống vào. Vân Cơ thi pháp hỗ trợ thôi hóa dược tính của giải dược.
Đợi cho giải dược bắt đầu phát huy tác dụng, Ngân nhi bắt đầu trở lại bình thường từ trong trạng thái đau khổ, đã chứng minh dược hiệu, ba người Ngưu Hữu Đạo mới thở phào nhẹ nhõm.
Mà Ngân nhi sau khi an tĩnh lại cũng đã kiệt sức, chìm vào trong giấc ngủ.
Ngưu Hữu Đạo tách Ngân nhi ra khỏi người mình, xác nhận sẽ không phản phục, bấy giờ hắn mới hoàn toàn hóa giải dị chủng yêu khí trong cơ thể của Ngân nhi.
Vân Cơ cũng đi nhanh lên đến phía sau Ngưu Hữu Đạo, bôi thuốc vào chỗ đau thảm không nỡ nhìn sau lưng hắn. Lúc nàng bôi thuốc buông tiếng thở dài:
“Thật ra không cần thiết như vậy, không cần phải tự làm khổ mình.
Thần sắc của Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh, không nói gì.
Lữ Vô Song lại ở cạnh nhìn nhiều hứng thú. Qua câu hỏi trước đó, nàng đã biết Ngưu Hữu Đạo và Ngân nhi không có loại quan hệ đặc thù kia, chính vì vậy nàng ta mới nhiều hứng thú. Trước đây chẳng qua nàng cảm thấy Viên Cương có ý tứ, hiện tại phát hiện Ngưu Hữu Đạo này dường như cũng có chút ý tứ.
Một người oanh oanh liệt liệt tỏa ra, một người thâm trầm nội liễm.
Viên Cương đón lấy Ngân nhi, sau đó ôm nàng để nằm ngang trên mặt đất, hắn mới tiến tới bên cạnh Ngưu Hữu Đạo thấp giọng hỏi:
“Làm sao bây giờ? Tính tình của Ngân nhi thẳng thắn, không có khả năng một mực buồn bực dưới đất. Tính cách của nàng gái này không vui chính là không vui, có thể nhất thời lại không nhốt được lâu, mang nàng ta về lại chỉ sợ không có ai khống chế, đuổi về Điệp Mộng Huyễn Giới hay sao?
Đúng a! Cứu người không dễ, nhưng sau khi cứu rồi an bài thế nào cũng là vấn đề lớn, Ngưu Hữu Đạo có chút nhức đầu.
Như lời nói của Viên Cương, mang về không được a, yêu quái này theo đuôi, trước sau như một là Ngưu Hữu Đạo hắn đi đâu cũng đi theo đấy, một ngày lại có thể phát tác. Nữ nhân này giống như nha đầu ngây thơ,

phát tác lên không giống với người bình thường phát tác, một khi bị chọc giận, cũng thật là lục thân không nhận, Thần cản giết Thần, Phật cản giết Phật.
Hắn rất nhiều việc, thường xuyên có chuyện phải đi ra ngoài. Hắn không có mặt, cái này nếu náo loạn lên, chà chà, có thể hủy hoại sạch sẽ tâm huyết những năm này của hắn chỉ trong chốc lát. Một đám lớn người cho dù không bị Ngân nhi giết chết cũng phải bị nàng ta bẫy chết, mấu chốt cùng loại "Tiểu hài tử
này nói không thông đạo lý.
Mang theo nàng ra bên người thật ra thì có thể khống chế nàng ta, nhưng mà không có biện pháp mang theo bên người, người ngoài nhìn một cái, đây không phải là đồ tham ăn bên người Ngưu Hữu Đạo sao. Nếu nha đầu kia toát ra một câu "Đạo Đạo", vậy thì việc vui lập tức lớn rồi.
Ngưu Hữu Đạo nghĩ tới nghĩ lui, hắn buông tiếng thở dài:
“Đuổi về Điệp Mộng Huyễn Giới sợ là không được."

Chương 2104: Lục Thánh trấn giữ nhân gian (1)

Chương 2104: Lục Thánh trấn giữ nhân gian (1)
“Nàng ta hiện tại hóa thành hình người, chỉ nhớ rõ sự việc của con người, một khi đưa về hóa thành Thánh La Sát, lập tức được quên mất sự việc của người, lại nhớ tới việc bị Ngũ Thánh vây công, còn phải chạy ra ngoài. Chúng ta có thể cứu một lần, cũng không thể phản phản phục phục cứu vô số lần, hết bận rộn cái này không làm những chuyện khác sao? Chúng ta cũng không có năng lực đó. Tác dụng của Lữ Vô Song đã dùng qua một lần, lần sau chỉ sợ chưa hẳn hữu dụng nữa.
Hắn có thể tưởng tượng đến, sau khi Lục Thánh biết rõ tình hình nhất định sẽ thông báo cho Phiêu Miễu Các, sau này không được tuân theo pháp chỉ của Lữ Vô Song nữa.
Nói cách khác, bởi vì cứu Ngân nhi, một lọai tác dụng trong đó là Lữ Vô Song lá bài này đã bị dùng hết, ít nhất đối với Phiêu Miễu Các đã không có hiệu quả nữa.
“Mang về sao?
Viên Cương không thể không nhắc nhở:
“Chỉ nói đến tính náo lọa của nàng ấy, mang về chỉ sợ sẽ hỏng chuyện.
Ngưu Hữu Đạo thở dài:
“Còn có thể làm sao chứ? Hao phí công phu lớn như vậy cứu được nàng ta, cũng không thể vứt nàng đi, đó cùng không cứu khác nhau ở chỗ nào? Mang về đi, giao cho quận chúa trông coi, nàng ta sẽ nghe quận chúa đấy. Trước kia cũng không phải đã có một lần như thế rồi sao, ta không ở đây, giao nàng cho quận chúa là có thể được rồi đấy, quận chúa có thể ước thúc nàng ta.
“Quận chúa? huynh không sợ. . . .

Viên Cương muốn nói lại thôi.
“Giữa hai cái hại thì lấy cái nhẹ hơn!
Ngưu Hữu Đạo phất tay áo, không muốn nhiều lời, đứng lên:
“Nếu giải dược hữu hiệu, cũng không cần phải ở chỗ này nữa. Nhân thủ của Phiêu Miễu Các điều tập người không làm được vẫn tràn về phía bên này. Lục Thánh ngày mai có thể cũng sẽ đến, nơi này không nên ở lâu, lập tức quay trở về!
Nói đi là đi, đích xác không dám quá nhiều trì hoãn, một nhóm người họ suốt đêm khẩn cấp rời đi.
. . .
Thủ Khuyết Sơn Trang.
La Thu khoanh tay đứng dựa vào chỗ lan can phía đông lầu các, một bộ áo xanh, thân mảnh khảnh, thần sắc bễ nghễ thiên hạ giữa ánh mắt khẽ động.
Ô Thường khoanh tay đứng yên trên lầu các phía tây, hai tay để trần, tóc dài xõa vai, thỉnh thoảng bị gió thổi lên.
Trên chiếc cầu giữa hai tòa lầu các, Tuyết bà bà chống gậy thỉnh thoảng đi tới đi lui, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn nhìn La Thu.
Trên đất trống phía dưới, Đốc Vô Hư và Lam Đạo Lâm cũng thỉnh thoảng nhìn một cái lên trên lầu các.
La Thu không biết có phải là ảo giác của mình hay không, cảm giác bốn người này cuối cùng quan sát bản thân mình. Điều này làm cho hắn âm thầm tâm sanh cảnh giác, bắt đầu lo lắng tin tức nhận được có phải là bẫy rập gì hay không.
Lục Thánh đã lần lượt nhận được Phiêu Miễu Các truyền tin, Thánh La Sát xâm nhập nhân gian!
Đây không phải là chuyện nhỏ, cũng rất khẩn cấp, bọn họ không ra tay không được, có được thiên hạ, thời điểm nào đó cũng phải có trách nhiệm trong người.
Thí dụ như vào thời điểm này, sao có thể ngồi nhìn Thánh La Sát làm hại nhân gian quấy nhiễu trật tự thiên hạ mà bọn họ nắm trong tay chứ?
Vì thế, bọn họ không tiếc bỏ xuống tất cả sự việc khác, đặt chuyện này lên vị trí hàng đầu.
Từng người một đi tới chờ ở đây, phải đợi người đến đông đủ.

Đây không phải là những chuyện khác, cái chết của Trưởng Tôn Di và Mục Liên Trạch chính là vết xe đổ, ai cũng sẽ không đơn độc đi giải quyết Thánh La Sát, đương nhiên là muốn nhân thủ đến đông đủ liên thủ hành sự.
Mấy vị này đi tới, làm cả Thủ Khuyết Sơn Trang đều yên lặng, toàn bộ sơn trang từ trên xuống dưới mọi người cong đuôi hành sự.
Một bóng người mập mạp phá không mà tới, nguyên sắc trước sau như một, khoan thai đến chậm, sau khi hạ xuống vui vẻ chắp tay nói với mọi người:
“Đến chậm, đến chậm rồi, xin chư vị thứ tội!
Thứ tội hay không thứ tội thật ra là thứ yếu, mọi người ly kỳ là ánh mắt của hắn, mắt mù đã sáng rồi.
Tuyết bà bà nghiêng mình mà xuống, đã rơi vào bên người của hắn, sau khi quan sát, khẽ gật đầu nói:
“Nhìn ngươi cao hứng như vậy, có thể thấy y thuật của Hắc Ly quả nhiên là bất phàm.
Đốc nàng Hư dạo bước đi tới:
“Hắn thì cao hứng, chỉ sợ nữ nhân ngủ chung hắn không cao hứng nổi rồi, bình thường phải bị phân lượng nặng như vậy đè lên, có chuyện còn muốn móc mắt của người ta, thật sự là gặp thứ không phải người đây này.
Lam Đạo Lâm cũng bước đến trêu chọc:
“Lần trước bị Thánh La Sát móc một con mắt, lần này lại muốn chống lại Thánh La Sát, không làm được sẽ bị móc con nữa. Chẳng qua là không sao, Nguyên Phi nữ nhân kia không phải còn có một con mắt sao, đủ dùng rồi.
Trêu chọc như thế, đa số mọi người buồn cười, nói đến việc móc mắt con ngươi, La Thu lại không cười được, suy nghĩ còn có chút ít bay xa.
Nguyên Sắc dù có vui vẻ tốt tính cũng không chịu được nhiều người châm chọc như vậy, lúc này còn làm màu:
“Ta không giải quyết được Thánh La Sát đó, ta cảm thấy không bằng, xem ra chư vị cũng không phải chỉ là công phu miệng, đối mặt Thánh La Sát chư vị nên ra sức.
Ô Thường lắc mình rơi xuống, hỏi:

“Đi hay không đi?
Vèo! La Thu trên lầu các đã vút không mà đi, rơi về phía cửa ra của Thánh Cảnh ở đỉnh núi lân cận.
Tuyết bà bà cũng lắc mình mà đi, sau đó là Ô Thường, những người còn lại sau khi nhìn nhau cũng đồng loạt bay khỏi.
Một nhóm người họ ra khỏi Thánh Cảnh, không dừng lại ở Thánh Đảo, họ ra biển, đã đi xa trên biển rộng mênh mông bầu trời như sao rơi. . . .
Hải Thiên mênh mông cũng nhỏ nhoi, một nhóm lại rơi xuống đất đã là trên mặt đất của Tống quốc.
Trên đường mặc dù không liên lạc thế lực của từng người, nhưng muốn liên lạc với trên cũng không khó khăn. Thiên hạ tiền trang trải rộng bảy nước mặt đất đều là đường dây liên lạc bình thường của bọn họ.
Thông qua tiền trang lấy được tin tức, sáu người không uổng sức lực gì đã tìm được cái thị trấn nhỏ chôn thân biển lửa kia, cũng nhìn thấy chấp sự Trần Hám Khôi của Phiêu Miễu Các trấn giữ Tống quốc.
Phiêu Miễu Các chưởng lệnh Hoắc Không đã tới trước sáu người.
Sáu người họ đứng trên tường đất xung quanh cái thị trấn nhỏ, nhìn trấn nhỏ hóa thành phế tích, nghe Trần Hám Khôi cặn kẽ bẩm báo, sắc mặt bọn họ ngưng trọng.
Sự xuất hiện của Thánh La Sát đã khiến cho Lục Thánh cảm thấy bất ngờ, lại còn dẫn đến Lữ Vô Song ra mặt sao?
Bọn họ có chút không hiểu nổi rồi. Lữ Vô Song nếu vẫn ổn, vì sao không trở về Thánh Cảnh, vì sao ngồi nhìn thế lực của mình bị công kích?
“Ngươi xác định là bản nhân của Lữ Vô Song chứ?
Nguyên Sắc nhìn chằm chằm Trần Hám Khôi trầm giọng chất vấn.
Trần Hám Khôi chắp tay đáp:
“Bẩm Thánh Tôn, biến cố bên trong Phiêu Miễu Các thuộc hạ cũng biết được, thuộc hạ cũng sợ có bẫy, cẩn thận nhìn chằm chằm nhiều lần quan sát qua, có thể xác định, không phải người ngoài dịch dung, còn có thần thái và ngữ khí kia, hẳn là nàng ta không thể nghi ngờ. Ở đây cũng không phải chỉ một mình thuộc hạ chứng kiến, có rất nhiều người nhìn thấy, cũng không phải một mình thuộc hạ thấy nàng ta. Chưởng môn

Tây Hải Đường của Vạn Thú Môn cũng nhận biết nàng ấy, những người khác thấy qua cũng đều xác định đúng là bản thân nàng ta.
Nguyên Sắc hỏi:
“Thánh La Sát đi đâu, sống hay chết?
Trần Hám Khôi đáp:
“Chúng tôi bị Vô Song Thánh Tôn ra lệnh lui đến ngoài ba mươi dặm, Thánh La Sát đi hướng nào cũng không rõ. Chúng tôi không thể tận mắt thấy, nên không biết sống hay chết.
Nguyên Sắc quay đầu lại hỏi người bên cạnh:
“Bên cạnh Lữ Vô Song còn có mấy người, tra ra được lịch không vậy?
Hoắc Không thần tình ngưng trọng:
“Sư tôn, tất cả đều là dịch dung mà đến, có ý che giấu bộ dạng, không có người nào trò chuyện với bọn họ, cũng chưa thấy qua bọn họ xuất thủ, căn bản không thể phân tích. Bọn họ ra lệnh mọi người lui, chỉ sợ là mục đích này.
Nguyên Sắc lại hỏi:
“Không phải còn có hai con phi cầm tọa kỵ ư, chẳng lẽ không thể tra ra phương hướng ư?
Hoắc Không đáp:
“Đệ tử tới trước một bước, đã cẩn thận hỏi qua rồi, chỉ là hôi sí điêu bình thường. Hôi sí điêu của thiên hạ đa số đều dáng dấp giống nhau như đúc, không đặt trước mắt cẩn thận phân biệt, khó có thể phát hiện đặc thù đặc biệt.

Chương 2105: Lục Thánh trấn giữ nhân gian (2)

Chương 2105: Lục Thánh trấn giữ nhân gian (2)
“Chỉ có thể nói, toàn bộ nhân gian, bao gồm tất cả hôi sí điêu của Thánh Đảo đều có hiềm nghi.
La Thu lên tiếng hỏi:
“Hay nói cách khác, chỉ cần thế lực nào có hôi sí điêu, thì có thể là người cấu kết cùng Lữ Vô Song đúng không?
Hoắc Không chuyển hướng về phía hắn, trả lời:
“Không chỉ là trên mặt nổi có, một số trước kia bị cướp bắt đi, tung tích không rõ, cũng có hiềm nghi. Trước mắt có thể làm, chính là cần biết rõ vị trí cụ thể lúc xảy ra chuyện của hôi sí điêu trong tay thế lực khắp nơi, chuyện này ta đã sai người đi tra.
Mọi người hơi im lặng, đều biết cách tra xét này trên cơ bản không có tác dụng gì. Người ta nếu dám làm, nhất định sẽ chuẩn bị thích đáng, lúc chuyện xảy ra hôi sí điêu đang làm gì nhất định sẽ có thông báo hợp lý. Mặt khác chính là những con phi cầm tọa kỵ từng mất tích đó, rốt cuộc đã rơi vào trên tay người nào, trước kia bên này chưa để ý qua, bây giờ nếu muốn tra, chưa chắc có thể tra rõ tung tích.
Dĩ nhiên, cũng có thể bắt tất cả người có hôi sí điêu.
Nhưng mà sự việc không dễ làm, có phi cầm tọa kỵ loại này, trên cơ bản đều là môn phái đứng đầu thiên hạ, hoặc triều đình của bảy nước.
Nói trắng ra chính là thuộc các thế lực lớn, đa số cũng không phải là một cá nhân nào, ngươi làm sao bắt? Chẳng lẽ bắt hết các thế lực có liên quan hay sao? Lục Thánh không làm được, động viên toàn bộ Phiêu Miễu Các cũng làm không được. Môn phái thế lực đứng đầu thiên hạ

cộng hết lại còn cường đại hơn so với Phiêu Miễu Các, thế thì làm sao làm được đây?
Hơn nữa, cũng chưa hẳn là thế lực khắp nơi làm, cấu kết cùng Lữ Vô Song rất có thể chính là người nhà bên trong Phiêu Miễu Các.
Trình độ nào đó mà nói, khả năng này ngược lại là lớn nhất.
Ô Thường chợt đánh vỡ trầm mặc nói một câu:
“Lữ Vô Song này nhất định có vấn đề. Nếu như thật sự Lữ Vô Song, rất có thể đã là thân chịu trọng thương, hoặc nói đã không tiện ra tay rồi!
“Đích xác!
Nguyên Sắc khẽ gật đầu, nhìn chằm chằm Trần Hám Khôi nói:
“Dựa vào tác phong của Lữ Vô Song, hắn đã mất mạng!
Những người khác có lẽ không hiểu, nhưng đám người La Thu nghĩ lại liền đã minh bạch. Thế lực này xuống tay độc ác đối với Lữ Vô Song.
Nàng ta đến ra lệnh người tụ tập nơi này thối lui không có vấn đề gì, nhưng nhìn thấy Trần Hám Khôi không thuộc về thế lực của mình sẽ không dễ nói chuyện như vậy.
Lữ Vô Song dưới tình huống bình thường, mấy người có thể tưởng tượng là thứ tình hình gì. Lữ Vô Song một là nhất định sẽ không khách khí, cũng sẽ không khách khí đối với thế lực của người khác, trước tiên làm thịt Trần Hám Khôi, rồi sau đó chấn nhiếp quát lui những người khác mới là bình thường.
“Thật chẳng lẽ như lời đồn truyền lại, bị Hạt Hoàng làm cho bị thương? Hạt Hoàng có thể có lợi hại như vậy, có thể gây tổn thương cho nàng ta không?
Đốc Vô Hư chần chờ lên tiếng.
Ánh mắt của mấy người lần lượt nhìn chằm chằm về phía Ô Thường.
Tuyết bà bà hỏi:
“Lữ Vô Song tìm Viên Cương đó, mưu đồ Hạt Hoàng rốt cuộc vì cái gì?
Ô Thường đáp:
“Ta cũng không rõ ràng, ta nếu biết được nàng ta nhớ mãi không quên tên Viên Cương đó như thế, đã sớm có đề phòng, sẽ không cho nàng ta dễ dàng đem người đi. Chỉ có điều có một chút khẳng định, nàng ta nếu còn sống, lại trơ mắt nhìn thế lực của mình bị phá hủy, cái này đã nói rất

rõ vấn đề, nói rõ nàng ta đã xảy ra chuyện, không dám trực tiếp đối mặt chúng ta.
Mấy người khẽ gật đầu.
Lam Đạo Lâm đột nhiên nói:
“Lữ Vô Song đột nhiên chạy tới tham gia sự việc của Thánh La Sát, tuyệt không phải tới vì giết Thánh La Sát, nếu không đại khái có thể ngồi nhìn Thánh La Sát chết đi.
Một câu nói điểm thấu vấn đề của Nguyên Sắc trước đó đã hỏi là Thánh La Sát sống hay chết. Mọi người tỉnh ngộ, Thánh La Sát không chết, Lữ Vô Song đã tới cứu Thánh La Sát đấy. Thánh La Sát mất tích, cũng có nghĩa là rất có thể bị Lữ Vô Song mang đi.
“Nàng ta vì sao phải mang đi Thánh La Sát?
Ô Thường lẩm bẩm tự nói, ánh mắt lấp loé không yên.
Người khác không rõ lắm, hắn lại có suy đoán khác. Lữ Vô Song tìm Hạt Hoàng là vì tiến vào Đệ Ngũ Vực. Đệ Ngũ Vực có quan hệ với phu phụ Thương Tụng, giờ này lại tìm đến Thánh La Sát, mà Thánh La Sát cũng cùng có quan hệ với đôi phu phụ này. Hắn hiện tại gần như xác nhận, Lữ Vô Song có thể thật sự biết được một số bí mật vượt ra ngoài Ma Điển.
Tóm lại chuyện này khắp nơi lộ ra bí ẩn, một vài lời nói không dễ khiến cho người ngoài nghe được, sáu vị ra lệnh người không liên hệ lui ra, tại chỗ bắt đầu thương nghị.
Bọn họ bàn bạc tới bàn bạc lui, cũng không phải là không nghĩ biện pháp tìm được Lữ Vô Song và Thánh La Sát. Một Lữ Vô Song thần thần bí bí hành sự quỷ dị đã khiến cho bọn họ cảnh giác, hiện tại ngay cả Thánh La Sát uy hiếp to lớn kia cũng chạy vào nhân gian, sáu người muốn bình tĩnh cũng không dễ dàng rồi.
Mục tiêu của Thánh La Sát rất rõ ràng, tìm kiếm!
Đối mặt Thánh La Sát một sự uy hiếp to lớn như vậy, sáu người tạm thời không chuẩn bị trở về Thánh Cảnh nữa, mà là muốn đích thân trấn giữ nhân gian, tránh cho tin tức trở về chậm chạp ứng đối trễ.
Sau khi bọn họ phân chia, sáu người trên căn bản chia nhau trấn giữ cảnh nội của các quốc gia.

Một mặt tự mình đốc thúc lục soát tung tích của Thánh La Sát và Lữ Vô Song, một mặt tự mình thúc đẩy kiểm tra đối chiếu sự thật nội bộ Phiêu Miễu Các.
Tình thế càng ngày càng loạn, Lữ Vô Song loạn nhập khiến cho Lục Thánh trở về cảm thấy không bình tĩnh rồi, quay về cảm thấy tình thế hơi không khống chế được. Trình độ nào đó Lữ Vô Song có thể chân chính bị bọn họ xem là đối thủ, nhất là nàng ta còn cấu kết với Thánh La Sát uy hiếp to lớn kia.
Càng vào giây phút như thế này, càng cần một Phiêu Miễu Các có lực đến làm việc. Việc mất trộm vô lượng quả, bên trong Phiêu Miễu Các nhất định phải mau sớm chỉnh lý xong.
Từng người trong sáu người đặt chân, đều có người phía dưới đi an bài.
Sáu người tản đi, Ô Thường vẫn chưa rời đi quá xa. Hắn trốn vào một chỗ núi rừng ở gần đấy, bên trong sơn cốc ẩn núp có mười người đang chờ hắn.
Dưới vách núi âm u, mười người che kín trong lớp áo choàng đen, thấy Ô Thường đi tới, đua nhau hành lễ.
Ô Thường giơ tay lên ngừng lại, mười người cởi áo choàng ra, dang hai tay, lộ ra mộc bài màu xanh đen treo chi chít bên trong áo choàng, toàn bộ là âm mộc có khắc phù văn.
Ô Thường đưa tay cầm một cái mộc bài trong tay, trong miệng lẩm bẩm có từ, trong tay thi pháp. Lưu quang trên phù văn bên trên tiểu mộc bài vận chuyển, hóa thành một luồng tinh quang mờ mịt hư hóa hơn nữa như có như không.
Linh quang như một luồng sương mù muốn trốn vào trong minh minh, rồi lại bị năm ngón tay của Ô Thường toát ra hắc vụ cách không vẫy trở về, lần nữa bức về trong âm mộc. Lưu quang của phù văn trên âm mộc lần nữa chuyển động, sau đó từ từ thu liễm.
Ô Thường hài lòng gật đầu một cái.
. . .
Một chiếc xe ngựa ra khỏi Nam Châu phủ thành, đi tới một tòa nông gia trang viên của vùng ngoại ô.
Quản Phương Nghi chui ra từ bên trong xe, tiến vào trong trạch viện, Hứa lão lục đánh xa vẫn tiếp tục tiến lên.

Quản Phương Nghi đi vào trong nhà, gặp được đám người Vân Cơ, nàng có chút bất ngờ:
“Đến ngoài thành rồi không trở về, còn vời ta đi ra gặp mặt làm chi? Sự tình ra sao, Đạo gia đâu?
Vân Cơ chỉ chỉ về phía rèm cửa bằng vải thô bên trên, bày tỏ ở bên trong phòng.
Quản Phương Nghi lúc này vén mành đi vào, phát hiện Ngưu Hữu Đạo đứng ở cửa sổ dán giấy rách, đứng chắp tay.
Cô quét ánh mắt, phát hiện trong phòng còn có một người, trên giường nằm một nữ nhân, Quản Phương Nghi sao có thể nhịn được không nhìn tới là ai. Nàng tới gần trước giường vừa nhìn một cái, một khuôn mặt bẩn thỉu đang ngủ say sưa.
“Ngân nhi sao?

Chương 2106: Không nghe lời, không có đùi gà ăn! (1)

Chương 2106: Không nghe lời, không có đùi gà ăn! (1)
Quản Phương Nghi kinh ngạc một tiếng, ngay sau đó lại vỗ vỗ ngực, như trút được gánh nặng vậy:
“Cũng may, không sao là tốt rồi, Đạo gia tự thân xuất mã, dĩ nhiên không thành vấn đề.
Lời nói có chút mùi vị trêu chọc Ngưu Hữu Đạo đây.
Cô chợt nhận ra không đúng, tiếp đó nghiêng người ngồi bên cạnh giường, đưa tay dò xét một chút, quay đầu lại hỏi:
“Nàng ta bị thương rồi sao?
Ngưu Hữu Đạo đứng phía trước cửa sổ, không lên tiếng, trái lại Vân Cơ theo vào đã cất giọng trả lời:
“Cũng trúng độc rồi, chẳng qua là bây giờ đã không sao, đoán chừng sắp tỉnh dậy rồi, cũng sẽ không có vấn đề gì nữa, nhưng nhất định là nguyên khí tổn hao nhiều.
Quản Phương Nghi đứng lên hỏi:
“Chuyện gì xảy ra?
Vân Cơ nhìn xuống phản ứng của Ngưu Hữu Đạo, thấy hắn không phản ứng, liền nói với nàng ta chuyện đã xảy ra.
Quản Phương Nghi sợ hết hồn hết vía. Ngưu Hữu Đạo xoay người, cũng lên tiếng:
“Đoán chừng nàng ấy nhanh chóng tỉnh lại thôi. Ngươi an bài một chút, lát nữa lại tìm cái cớ hợp, mang nàng ấy vào thành, đưa đến bên phía quận chúa đi.
Quản Phương Nghi yên lặng gật đầu, bỗng chần chờ hỏi:

“Quận chúa có thể nói là một nữ nhân thông tuệ, đột nhiên đưa Ngân nhi đến, ngài không sợ quận chúa phát hiện đầu mối gì sao?
Ngưu Hữu Đạo trả lời:
“Ngoại trừ bên quận chúa, cái đứa tham ăn này cũng không có chỗ để đi, tình huống trước mắt ta không thể mang nàng ta theo bên người. Còn có thể phát hiện đầu mối gì hay không, có thể giấu diếm thì giấu diếm, thực tế không gạt được cũng không có cách. Ta đã bị chết lâu như vậy, danh tiếng đã chống nổi rồi, quận chúa cũng sẽ không để người chú ý nữa.
Lời tuy nói như vậy, nhưng mà Quản Phương Nghi không khỏi cười khổ. Thật sự nếu để cho Thương Thục Thanh biết được vị này còn sống, nàng ta thân là một trong người lừa bịp, gặp lại thật lúng túng.
“Ai, chẳng qua là tên chết tiệt này lại còn sống đấy, ta xem ngươi làm sao ăn nói với nàng ấy.
Quản Phương Nghi lắc đầu.
Ngưu Hữu Đạo liếc nói:
“Ta cần nói rõ với nàng ấy sao?
Quản Phương Nghi hô a một tiếng, châm chọc nói:
“Ngài cũng không sợ, ta có gì phải sợ? Còn giấu diếm cái gì, đừng dấu diếm, quay đầu lại đưa Ngân nhi đi trực tiếp nói cho nàng ấy biết không phải xong xuôi sao.
Ngưu Hữu Đạo lúc này cảnh cáo:
“Ngươi đừng ở không đi gây sự, thời buổi rối loạn, ngươi còn ngại sự việc không đủ nhiều sao?
Quản Phương Nghi bĩu môi, gương mặt khinh bỉ:
“Không lôi thôi với ngài nữa, ta đi trước bắt tay an bài đây!
Cô quay đầu lại liếc nhìn Ngân nhi ngủ say, tiếp đó lắc mông bước đi.
Cô không an bài trước một chút không được, bên này không mang Ngân nhi vào thành chính là nguyên nhân, Ngân nhi không thể từ mao lư biệt viện trực tiếp đưa đến Thương Thục Thanh như vậy. Sự trở về của Ngân nhi nhất định phải có một lời giải thích hợp tình lý mới được.
Đợi nàng đi rồi, Ngưu Hữu Đạo cũng đi ra từ bên trong, nói với Viên Cương:
“Hồng nương có chuyện, trong nhà không thể không có người trấn giữ, nơi này một mình ta đủ rồi, ngươi và Vân Cơ mang nàng ta đi về trước

đi.
Người được gọi là 'cô ta' dĩ nhiên là chỉ Lữ Vô Song.
Viên Cương và Vân Cơ dĩ nhiên không có ý kiến, nhưng Lữ Vô Song bên cạnh lại có ý kiến:
“Lời nói trước tiên là nói cho rõ ràng, sự việc đã nói xong trước đó thì tính thế nào đây?
Hai gò má của Viên Cương căng thẳng, dĩ nhiên hiểu được sự việc mà nàng ta nói là chuyện gì.
Lui một vạn bước nói, giữa nam nữ sung sướng là một chuyện, bảo cưới lão bà không biết mấy trăm tuổi như vậy, có lẽ bên ngoài nhìn không già, nhưng đoán chừng đa số trong lòng nam nhân cũng sẽ không thuận, huống chi còn là một nữ nhân mang lòng dạ bất lương, lại huống hồ là Viên Cương.
Ngưu Hữu Đạo trực tiếp hỏi lại một câu:
“Thế nào, Vô Song Thánh Tôn vội vã động phòng hay sao? Thân thể nàng còn chưa khôi phục, chịu nổi sao?
Rõ ràng đang giễu cợt.
Lữ Vô Song lại không xem ra gì:
“Ta rất sốt ruột động phòng đấy, về phần có ăn được hay không, đó là chuyện của ta.
Thái độ không biết xấu hổ này của nàng ta càng khiến Viên Cương đứng bên cạnh căng thẳng hai má.
Ngưu Hữu Đạo nghiêng qua Viên Cương một cái:
“Vô Song Thánh Tôn hà cớ gì coi rẻ bản thân mình, gả cưới là chung thân đại sự, ngươi tình ta nguyện mới có thể mỹ mãn, nếu không là tự rước lấy nhục. Không bằng như vậy, đổi lại những điều kiện khác, điều kiện nàng đưa ra, chúng ta có thể từ từ nói chuyện.
Lữ Vô Song nở nụ cười, nếu như trước cái gì cũng không biết, nàng ta có lẽ thật đúng là sẽ nói chuyện khác một chút, nhưng đã biết bí mật của Thánh La Sát, còn có Tây Hải Đường cũng có mặt ở đó nghe lệnh của bên này, thêm sự việc của giới thứ năm, chính mắt thấy sau lưng những người này không đơn giản đã là như ẩn như hiện.
Nàng ta có thể đứng hàng một trong cửu thánh nhiều năm, không phải người ngu.

Tây Hải Đường, Vạn Thú Môn, Thánh La Sát, liên tiếp người và sự việc, nàng ta đã có đầy đủ lý do tin tưởng, cái chết của Mục Liên Trạch và Trưởng Tôn Di không đơn giản như vậy, không phải bất ngờ, rất có thể là bên này chủ mưu.
Giữa Cửu thánh tranh phong nhiều năm, ngay cả nàng đều không có biện pháp giết chết Mục Liên Trạch và Trưởng Tôn Di, mà bên này lại làm được, ngay cả nàng ta cũng bại rồi.
Nàng ta đã thua, cho dù bên này bỏ qua cho nàng, cho dù thả nàng đi, thì nàng có thể đi đâu chứ? Mặt khác Lục Thánh có thể bỏ qua cho nàng mới là lạ, đã đi ra bên này, nàng chỉ có một con đường chết. Nghĩ biện pháp bảo vệ tánh mạng là yêu cầu cơ bản nhất. Điều kiện tiên quyết bảo vệ tánh mạng, nàng ta cao cao tại thượng nhiều năm, đương nhiên là không hy vọng bị người tùy ý dầy xéo, dĩ nhiên hy vọng có thể sống được khá hơn một chút.
Hiểu biết nhiều, sự thái càng trở nên rõ ràng, ý tưởng của nàng ta cũng càng trở nên đơn giản, tâm tư cũng càng trở nên kiên định, trả lời chắc chắn cũng rất kiên quyết:
“Không cần, ta coi trọng hắn rồi, đã nghĩ gả cho hắn.
Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng nhìn nàng ta, chợt từ từ quay đầu lại nhìn về phía Viên Cương:
“Chuyện này ngươi không cần lo, giao cho ta giải quyết được chứ?
Viên Cương chần chờ, không biết hắn muốn làm gì, nhưng trong lòng rõ ràng, Đạo gia cũng không phải người nhân từ nương tay gì cả, nói để hắn giải quyết, thì nhất định sẽ giải quyết gọn gàng sạch sẽ.
Hắn là người lời hứa ngàn vàng, đối với lời hứa hẹn chân chính, Lữ Vô Song đánh cược mệnh đổi một lời hứa hẹn của hắn, cho dù hắn chán ghét đến đâu đi nữa, trong nội tâm cũng vẫn có chút do dự.
Vân Cơ bên cạnh đưa tay, kéo cánh tay của Viên Cương:
“Đi! Để Đạo gia xử lý.
Thân là nữ nhân, nàng thấy bộ dạng không cần mặt mũi đó của Lữ Vô Song cũng không vừa mắt.
Viên Cương thân bất do kỷ bị bắt rời đi.
Ánh mắt của Lữ Vô Song lóe lên, đột nhiên ý thức được khí tức nguy hiểm nồng đậm tới gần. Nàng ta đã từng chú ý qua tình huống của Ngưu

Hữu Đạo, hiểu được vị này cũng không phải hiền lành gì, lúc này nàng mới hô lên:
“Viên Cương, ta nếu toàn thân tu vi còn đây, chịu thiệt thòi cũng nên nhận. Giờ này ta tay trói gà không chặt, ngươi không ngờ lại dùng một câu hứa hẹn gạt ta làm việc, sau còn muốn hại ta một người con gái yếu đuối tay không tấc sắt trong tay, ngươi có phải là nam nhân hay không?
Khóe miệng của Viên Cương giật lên một cái.
Ngưu Hữu Đạo nói lạnh nhạt:
“Vô Song Thánh Tôn, nàng cũng không phải con gái yếu đuối gì, chọn lựa trái hồng mềm nắm nặn sẽ không có ý tứ.
Lữ Vô Song lập tức nói với hắn:
“Ngươi cho là để ta lộ diện quát lui những người kia, sự tình đã trôi qua rồi sao? Ta cho ngươi biết, ta đã bại lộ rồi. . . .
Nàng ta đột nhiên chuyển cách nói:
“Được thôi, các ngươi không giữ lời hứa, ta cũng không thể nói gì hơn, ta ngoan ngoãn đi cùng bọn họ là được.
Nàng ta dứt lời xoay người rời đi, đuổi theo Vân Cơ và Viên Cương.
Cái gì gọi là đã bại lộ? Ngưu Hữu Đạo bị lời nói này của nàng ta biến thành trong lòng hơi hồi hộp một chút, lúc này quát:
“Chậm đã!

Chương 2107: Không nghe lời, không có đùi gà ăn! (2)

Chương 2107: Không nghe lời, không có đùi gà ăn! (2)
Lữ Vô Song dừng bước, Vân Cơ và Viên Cương cũng bởi vì lời nói bại lộ mà dừng bước.
Lữ Vô Song quay đầu lại:
“Ta đã ngoan ngoãn thuận theo, còn không hài lòng sao?
Ngưu Hữu Đạo không thể không hỏi:
“Nàng mới vừa nói bại lộ là có ý gì?
Lữ Vô Song cười nhạo:
“Là ngươi sẽ giải thích với Lục Thánh, hay là ta sẽ giải thích cho bọn họ đây? Bọn họ cũng hiểu biết rất rõ về ta. Ngươi để ta lộ diện quát lui những người kia, căn bản không phải phong cách của ta. Bọn họ hạ độc thủ thanh tiễu thế lực của ta, ta phản ứng thế nào đây? Ta lúc đó lộ diện, sẽ không phải làm như chuyện gì đều chưa từng xảy ra. Đổi thành ta lúc đầu, lộ diện chuyện thứ nhất chính là trước hết giết một số người, cũng nhất định phải lấy màu sắc. Tên Phiêu Miễu Các trú Nam Châu chấp sự Trần Hám Khôi kia, ta tất sát không thể nghi ngờ!
“Như vậy quát lui mới là cách làm bình thường của Lữ Vô Song ta, nhưng mà ta cái gì cũng không làm. Đổi lại ngươi là Lục Thánh sẽ nghĩ như thế nào? Ít nhất ta dám xác định, Lục Thánh nhất định suy đoán ra được ta đã xảy ra chuyện, nhất định đoán được ta đã đánh mất năng lực động thủ.
Ngưu Hữu Đạo hơi nhíu mày, đây chính là vấn đề mà hắn không nghĩ tới. Bởi vì hắn không biết Lục Thánh, nghe Lữ Vô Song nói như vậy, xác thực theo lý của nàng ta, đích xác đã bại lộ.
Lữ Vô Song lại bồi tiếp một câu:

“Các ngươi tự cho là đúng, không ngờ lại lộ ra sơ hở nhiều lắm. Ta thậm chí có thể đoán được bọn họ kế tiếp sẽ làm gì nữa đấy.
Ngưu Hữu Đạo lập tức hỏi:
“Bọn họ sẽ làm gì?
Lữ Vô Song lại có chừng có mực:
“Ngươi vừa rồi đã động sát cơ với ta, ngươi cảm thấy ta còn có thể nói ra sao? Đối với người không giữ cam kết, ngươi hiện tại nói cái gì, ta đều sẽ không tin. Ta vẫn là câu nói kia, lột da ta cũng không sợ, có thủ đoạn gì lấy hết ra, trong mức cái chết, ta nhận là được! Các ngươi không tuân thủ hứa hẹn, tính mạng của ta không có bảo đảm, phải chết mọi người cùng nhau chết!
Nàng ta dứt lời xoay người mà đi, đi tới bên cạnh Viên Cương và Vân Cơ, lại cười nói:
“Nhị vị còn chờ gì nữa, đi a!
Đi cái gì mà đi chứ? Viên Cương và Vân Cơ khó có thể dịch bước, nói là bị lời nói của Lữ Vô Song làm cho sợ cũng không phải là quá đáng. Hai người đều nhìn chằm chằm phản ứng của Ngưu Hữu Đạo.
Ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo ngưng động không ngừng, cuối cùng mỉm cười:
“Không hổ là Vô Song Thánh Tôn, bản lãnh bảo vệ tánh mạng quả nhiên rất có nghề.
Lữ Vô Song bình tĩnh ung dung nói:
“Quá khen, còn không phải thua bởi trên tay của các ngươi đấy sao.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Nàng ở đây lừa ta!
Lữ Vô Song lên tiếng:
“Thật sao? Vậy ta có thể tiết lộ ra một chút xíu xiu nữa, cũng bởi vì sự việc mà ngươi đã làm ra ở cái thị trấn nhỏ đó, cũng bởi vì ngươi lộ ra một lượng lớn sơ hở, Lục Thánh mang khí thủ Thánh Cảnh, mang Bố Võng tự mình trấn giữ nhân gian, rất nhanh sẽ một lần hành động hoàn toàn diệt trừ các ngươi. Các ngươi một tên cũng đừng nghĩ chạy thoát! Ngươi rất nhanh sẽ nhận được tin tức đấy, thời gian còn lại cho ngươi không nhiều lắm. Ta cũng muốn nhìn xem ngươi có muốn đi cầu ta hay không!

Nàng ta lại đổi hướng cười nói với hai người kia:
“Sao không đi nữa?
Khí thủ Thánh Cảnh, tự mình trấn giữ nhân gian? Ngưu Hữu Đạo nghe thấy lời ấy, trong lòng có chút lộ vẻ động lòng, lạnh lùng nhìn chằm chằm đối phương, hắn cũng không biết mình lộ ra một lượng lớn sơ hở.
Nhưng mà lời nói trước đó của Lữ Vô Song không thể nghi ngờ đã chứng minh một ít chuyện hắn không nghĩ tới.
Nhưng mà hắn có thể nói gì đây? Có thể nói cẩn thận, đáp ứng khiến cho Viên Cương hiện tại cưới nàng ta hay sao?
Sau khi Ngưu Hữu Đạo hơi im lặng, bèn nghiêng đầu ra hiệu nói:
“Trước tiên mang nàng ta đi về.
Vân Cơ một phen giật cánh tay của Lữ Vô Song, lôi đi, đi tới một góc của đình viện, trực tiếp chui xuống đất mà vào, tiến nhập vào mật đạo sâu trong lòng đất đi thông bên trong thành.
Ngưu Hữu Đạo một mình lưu thủ trầm mặc, cẩn thận suy tư về cả kiện sự việc trước đó. . . .
Quản Phương Nghi chuẩn bị thỏa đáng sự tình, đã trở lại, mang theo kiện hàng trở về.
Lúc chạng vạng tối, Ngân nhi cũng tỉnh lại, Quản Phương Nghi dẫn nàng rửa mặt, giúp nàng thay đổi quần áo.
Ngưu Hữu Đạo đi ra một chuyến trở về, mang theo một túi giấy dầu.
Ngân nhi ngửi mùi tìm tới, quấn quít lấy muốn nhìn bên trong túi giấy dầu là cái gì.
Ngưu Hữu Đạo thật sự không biết nên nói nàng cái gì tốt, thiếu chút nữa tính mạng cũng không còn để ăn, vẫn là tính xấu không đổi.
Ngưu Hữu Đạo mở ra túi giấy dầu, lộ ra bên trong đùi gà. Ngân nhi lập tức hai mắt sáng lên, đưa tay liền đoạt lấy.
Ngưu Hữu Đạo một phen ấn chặt, một tay khác chặn nàng ta, không cho nàng lấy!
“Đạo Đạo, đói bụng!
Ngân nhi dáng vẻ rất ủy khuất.
Ngưu Hữu Đạo gói kỹ bọc giấy, lại không đưa cho nàng ta, mà ném cho Quản Phương Nghi, kéo lại Ngân nhi muốn đi theo bọc giấy, cảnh cáo nói:

“Nghe lời, có đùi gà ăn. Không nghe lời, không có đùi gà ăn!
Ngân nhi liên tục gật đầu:
“Nghe lời!
Ngưu Hữu Đạo:
“Nàng đi cùng Hồng nương, nghe lời nàng ấy, sau này không được nhắc tới ta với bất kỳ người nào, hiểu chưa?
“Đi theo huynh.
Ngân nhi bước về trước kéo ống tay áo hắn, lại quay đầu nhìn đùi gà trên tay của Quản Phương Nghi, hiển nhiên là hai bên đều không nỡ bỏ.
Quản Phương Nghi dở khóc dở cười.
Ngưu Hữu Đạo nắm lấy tay của nàng:
“Nghe rõ chưa, sau này không được nhắc tới ta với bất kỳ người nào, nếu không vĩnh viễn không có đùi gà ăn.
Bộ dạng rất nghiêm khắc.
Tóm lại hắn vừa dỗ vừa lừa, cuối cùng khiến cho Ngân nhi hiểu rõ, cũng đã đáp ứng, đi theo Quản Phương Nghi lên xe ngựa.
Sau khi Ngân nhi lên xe ngựa, nàng lấy được cái đùi gà thứ nhất, lập tức gặm cắn, trong miệng nhai nhai còn lầm bầm một câu:
“Đạo Đạo. . . .
Quản Phương Nghi lập tức hù dọa:
“Đừng nhắc lại Đạo Đạo nữa, nếu không sau này không có đùi gà ăn!
Ngân nhi đột nhiên trừng mắt thụ nhãn nhìn chằm chằm nàng ta, một bộ dáng lão nương rất tức giận!
So với lời đe dọa của Ngưu Hữu Đạo có hiệu quả hoàn toàn khác biệt.
Thần tình của Quản Phương Nghi khựng lại, trong lòng hơi hồi hộp một chút, hiểu được chọc giận vị này sẽ là hậu quả gì.
Người ta còn chưa đưa về trong thành, liền chơi đùa xảy ra chuyện, không làm được còn phải ném cả mạng mình vào.
Dưới cái nhìn phẫn nộ của Ngân nhi, Quản Phương Nghi trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, miễn cưỡng cười vui, phản ứng cũng nhanh nhẹn, móc ra một cái đùi gà trong túi giấy dầu, quơ qua quơ lại.
Ngân nhi lập tức xuất thủ, đoạt lấy.
Đùi gà tới tay, sẽ không so đo với nàng ta nữa, tay trái một đùi gà, tay phải một đùi gà, đáng thỏa mãn, tha thứ cho nàng ta, lại tiếp tục nhai

nhòm nhoàm.
Nhưng Quản Phương Nghi vẫn phải nhắc nhở:
“Ngân nhi, Đạo Đạo nói, nàng đừng nhắc tới hắn nữa, hắn không vui, hắn sau này không cho nàng đùi gà ăn nữa.
Dù sao Quản Phương Nghi cũng không bày tỏ đó là ý của mình, toàn bộ đẩy tới trên người Ngưu Hữu Đạo.
Ngân nhi quay đầu, nhìn nhìn nàng ta, lại nhìn một chút đùi gà trong tay, lộ ra bộ dạng rất nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng cắn mạnh một cái, lập lại, giọng nói hàm hồ:
“Đạo Đạo tức giận, không được nhắc tới Đạo Đạo.
Quản Phương Nghi lập tức như trút được gánh nặng, vui vẻ ra mặt nói:
“Không sai không sai, không đề cập nữa.
Cô cười xong, lại một mặt sầu lo, chỉ bằng bộ não tàn này, có thể bảo đảm không nói lỡ miệng sao? Chẳng qua là cũng may cái tên tham ăn này không dễ dàng nói ra lời nói gì trọn vẹn.
Cổ đạo trời chiều, xe ngựa vào thành, đến vương phủ.
Chiếc xe không trực tiếp đi vào chỗ ngụ của vương phủ, mà đi vào giữa hai viện bên cạnh vương phủ, cũng là con đường mà những học trò của Thương Thục Thanh xuôi ngược đi học.
Thương Thục Thanh đã chờ trên đường bên ngoài học đường, bồi hồi chờ đợi.
Nàng nghe nói Ngân nhi biến mất rất lâu đã trở lại, cũng rất chờ mong, vì thế cố ý cho các học trò ra về sớm hơn.

Chương 2108: Vĩnh viễn không cho đùi gà, người xấu!

Chương 2108: Vĩnh viễn không cho đùi gà, người xấu!
Tin tức đương nhiên là Quản Phương Nghi đã thông báo trước đó. Nàng đã an bài chuẩn bị trước bên trong có khâu này, không thể đột ngột đưa đến trước mặt của Thương Thục Thanh, nàng ấy có nguyện ý chứa chấp hay không nhất định phải nhìn một chút thái độ của nàng ấy.
Dĩ nhiên, bất kể là Ngưu Hữu Đạo hay là Quản Phương Nghi đều không cho rằng Thương Thục Thanh là thứ người ngại phiền toái không nguyện chiếu cố Ngân nhi.
Nhưng Thương Thục Thanh dưới sự vui mừng liên tục bày tỏ thái độ nguyện ý ít nhiều vẫn khiến cho Quản Phương Nghi có chút bất ngờ.
Không ngờ rằng, đối với Thương Thục Thanh mà nói, Ngân nhi mới là người chân chính không dùng đẹp xấu nhìn người, hơn nữa tin cậy nàng ta.
Cũng là người nàng ta duy nhất không cần quan tâm tướng mạo của mình đưa lên phương diện hàng đầu.
Thương Thục Thanh thấy xe ngựa của Quản Phương Nghi đi vào từ cửa đường hẻm, nàng dừng bước ngóng cổ chờ mong, trong ánh mắt đã toát ra cảm giác mong đợi.
Xe ngựa dừng lại, bên trong màn xe bay ra mùi thịt, Thương Thục Thanh phập phồng cánh mũi.
Quản Phương Nghi xoay mình chui ra, nhảy xuống xe ngựa, gật đầu một cái với Thương Thục Thanh, vừa chỉ chỉ xe ngựa, tỏ ý người trong xe ngựa, sau đó đưa tay vén màn xe, hô:
“Ngân nhi, đến rồi, xuống thôi.

Một cái đầu đưa ra ngoài, gương mặt thanh thuần, chính là Ngân nhi, hết nhìn đông tới nhìn tây, một tay vừa cầm đùi gà cắn, một tay vừa ôm túi giấy dầu.
Quả nhiên là Ngân nhi, vẫn như cũ, rõ ràng lớn lên thanh thuần khả nhân, lại vĩnh viễn là một bộ dạng hám ăn. Thương Thục Thanh buồn cười, giơ tay lên che miệng, thiếu chút nữa cười lên tiếng, cũng đích thật là cao hứng.
“Xuống đây!
Quản Phương Nghi ngoắc liên tục, Ngân nhi bấy giờ mới bất đắc dĩ nhảy xuống xe ngựa, tiếp tục vừa ăn vừa hết nhìn đông tới nhìn tây, đối với hoàn cảnh xa lạ, ít nhiều có chút cảnh giác, hoặc là nói có chút khó chịu, may mắn có đùi gà hóa giải.
Quản Phương Nghi nghiêng đầu ra hiệu, Hứa lão lục lái xe rời đi.
“Ngân nhi, nhìn một chút ai vậy, còn nhớ không?
Quản Phương Nghi liên tục gọi, Thương Thục Thanh ở bên cạnh che miệng, lập tức để tay xuống, cười tủm tỉm nhìn Ngân nhi.
Ngân nhi tùy ý nhìn, cau mày, cắn một cái đùi gà, quay đầu dòm, lại cắn một cái, dáng vẻ rất nghi hoặc, lại cắn thêm một cái, chỉ có điều động tác nhai nhai trong miệng thật ra thì dần dần chậm xuống rồi. Sau khi nàng dùng sức nuốt xuống, có chút không xác định rụt rè e lệ thử dò xét một câu:
“Thanh Thanh đúng không?
Quản Phương Nghi than thở, chẳng những tên hám ăn này trí nhớ vẫn chưa thật sự quá tốt, chỉ có điều bất kể nói thế nào, đối với Thương Thục vẫn nhớ là Thanh Thanh, mà đối với nàng thì lại dường như hoàn toàn không có ấn tượng, trước đó trong xe ngựa lặp đi lặp lại nhắc nhở đều không nghĩ ra, chẳng khác gì là nhận thức lại rồi.
Thương Thục Thanh cười liên tục gật đầu:
“Ngân nhi.
Ngân nhi lập tức hai mắt sáng lên, lắc cái đùi gà xơ xác, hơi lộ ra căng thẳng xác nhận một tiếng:
“Thanh Thanh.
Quản Phương Nghi xem như đã nhìn ra, cái tên tham ăn này đối với Thương Thục Thanh trời sanh thì có hảo cảm, lại còn có thể toát ra thần

thái căng thẳng ngượng ngùng, không giống đối với nàng, động cái trừng mắt thụ nhãn bộ dạng tin hay không lão nương đánh ngươi một chầu.
Bất kể như thế nào, Thương Thục Thanh có thể ước thúc con yêu ma này là tốt rồi, Quản Phương Nghi thở phào nhẹ nhõm:
“Quận chúa, người giao cho nàng, lời nhắn nhủ trước đó, mong rằng nhớ kỹ.
Thương Thục Thanh gật gật đầu:
“Hồng tỷ yên tâm, ta sẽ mang nàng ta bên người, ngủ cũng sẽ ngủ cùng ta, giống như trước kia tại Mao Lư Sơn Trang vậy.
Quản Phương Nghi nói:
“Có lời này của quận chúa ta an tâm rồi, lát nữa ta sẽ điều hai vị hòa thượng từ Nam Sơn tự đến đây, vẫn quy tắc cũ, chuyên môn cho nàng thiên vị làm ăn.
Thương Thục Thanh lại không nhịn được che miệng cười một tiếng.
Đích xác, cái đồ tham ăn này có thể một ngày ăn đến tối không ngừng, trăm ăn không hết chán, chỉ cần có ăn, nàng ta cũng thuận tiện sai khiến Ngân nhi, khẳng định nghe lời vô cùng.
Người đã bàn giao đến nơi đến chốn rồi, Quản Phương Nghi nhìn một chút sắc trời không còn sớm, liền cáo từ, trước khi đi không quên thông báo, nếu như Ngân nhi có vấn đề gì, bảo Thương Thục Thanh lập tức đến mao lư biệt viện đối diện vương phủ nói một tiếng.
Thương Thục Thanh hạ thấp người đưa tiễn, sau khi cười gọi:
“Ngân nhi, đi theo ta.
Ngân nhi không có ý kiến dư thừa, từ từ gặm đùi gà, nhăn nhăn nhó nhó theo nàng ta, cách xa nhau lâu rồi ít nhiều có chút cảm giác xa lạ. . . .
Nghe nói vốn dĩ Ngân nhi của Mao Lư Sơn Trang đến rồi, Thương Triêu Tông và Phượng Nhược Nam đều đã từng nghe danh, cố ý đến thăm.
Nhưng mà Ngân nhi đúng là người không có lễ phép gì cả, người tới như vậy cũng rất lúng túng, trong chốc lát đều đi rồi.
Đợi cho một túi lớn đùi gà của Ngân nhi đều gặm xong, Thương Thục Thanh kêu người hầu mang nước rửa mặt, phải giúp Ngân nhi rửa đôi tay bóng nhẫy kia một cái.

Ngân nhi không có hảo cảm đối với người xa lạ, không để cho họ chạm vào, vừa đụng sẽ không cao hứng. Thương Thục Thanh không làm gì khác hơn là kêu người hầu lui xuống, tự mình động thủ giúp Ngân nhi rửa một cái.
Vào lúc rửa tay, chỉ còn lại hai người, Thương Thục Thanh hảo tâm, ân cần hỏi thăm:
“Ngân nhi, những năm này không gặp, ngươi đi đâu vậy?
Ngân nhi có chút mờ mịt, cũng không biết mình đi đâu, lắc lắc đầu.
Thương Thục Thanh hiểu được nàng ta đầu óc không tốt lắm, thử hỏi:
“Đạo gia đưa ngươi đi rồi, ngươi không biết sao?
Ngân nhi lắc đầu:
“Không được nhắc tới Đạo Đạo.
Thương Thục Thanh kinh ngạc:
“Ngươi hận Đạo gia đưa ngươi đi sao?
Ngân nhi tiếp tục lắc đầu:
“Đạo Đạo không cho nói ra hắn.
Thương Thục Thanh cho là nàng đang nói Ngưu Hữu Đạo đã từng nhắn nhủ, cũng cho là nàng còn không biết Ngưu Hữu Đạo đã chết, sống mũi cay cay, gượng ép cười nói:
“Không nên hận Đạo gia, Đạo gia cũng không dễ dàng. Huynh ấy lúc trước làm như vậy, nhất định là có nguyên nhân đấy.
Ngân nhi lần nữa nhấn mạnh:
“Không được nhắc tới Đạo Đạo.
“Được được, không đề cập nữa.
Thương Thục Thanh cười cười, giật cái khăn lông, giúp nàng lau tay, nhưng lúc vô ý vén lên tay áo của nàng ta, thấy vết máu trên tay của nàng, lúc này kéo tay áo của nàng lên chút nữa, kết quả phát hiện trên cánh tay Ngân nhi có không ít vết thương, còn có từng khối máu ứ đọng, lập tức kinh ngạc hỏi:
“Sao lại biến thành như vậy chứ?
Bản thân Ngân nhi cũng không rõ ràng, mờ mịt lắc đầu.
Thương Thục Thanh có chút đau lòng, nàng gái này đầu óc không tốt, xem ra là ở bên ngoài gặp không ít khổ rồi:

“Hồng nương kêu ta không nên hỏi nhiều, ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, theo lý thuyết, sự an bài của Đạo gia sẽ không có gì không ổn mới đúng, tại sao có thể như vậy? Ngân nhi, Hồng nương tìm được nàng từ đâu vậy?
Ngân nhi đáp:
“Đạo Đạo kêu Ngân nhi cùng Hồng Hồng trở về.
Thương Thục Thanh thử phiên dịch lời của nàng:
“Đạo gia kêu nàng cùng Hồng nương trở về sao?
Lời kia vừa thốt ra, chính nàng đều ngây ngẩn cả người, mắt lộ ra thần sắc kinh nghi bất định.
Ngân nhi lại lắc đầu:
“Không được nhắc tới Đạo Đạo.
Thương Thục Thanh cầm lấy hai tay của nàng ta, thử dò xét hỏi:
“Tại sao không được nhắc tới Đạo Đạo?
Ngân nhi đáp:
“Không cho đùi gà.
Thương Thục Thanh lần nữa thử dò xét:
“Nhắc tới Đạo gia, sẽ không cho nàng đùi gà ăn hay sao?
Ngân nhi lúc này gật mạnh đầu.
Thương Thục Thanh cẩn thận thử dò xét:
“Trước khi nàng cùng Hồng nương trở về, đã gặp qua Đạo gia đúng không?
Ngân nhi gật đầu, ngay sau đó lại lắc đầu:
“Không được nhắc tới Đạo Đạo.
Ngực của Thương Thục Thanh phập phồng có chút dồn dập, hỏi nữa:
“Nàng lần này trở về, gặp được Đạo gia rồi đúng không?
Ngân nhi lắc đầu:
“Không được nhắc tới Đạo Đạo.
Hàm răng của Thương Thục Thanh cắn cắn môi, buông xuống ống tay áo mà nàng vén lên, bước nhanh đi về hướng cửa, giơ tay lên gọi người hầu đến, dặn dò:
“Lập tức đi ra đường phố, mua một giỏ đùi gà nóng hổi đến đây, phải nhanh lên.
“Dạ!

Chương 2109: Ai đang thuyết phục ai? (1)

Chương 2109: Ai đang thuyết phục ai? (1)
Người hầu lĩnh mệnh mà đi.
Ngân nhi đứng ngây ngốc trong phòng, Thương Thục Thanh thì đi tới đi lui bên cạnh nàng, rõ ràng một bộ dạng tâm thần không yên.
Có người hầu trong phủ đến, mời dùng bữa tối, Thương Thục Thanh trả lời một câu không đói bụng, trực tiếp cự tuyệt.
Mãi mới chờ đến lúc người hầu mang tới một giỏ đùi gà nướng, Thương Thục Thanh sau khi nhận lấy kêu người hầu lui xuống, tự tay đóng cửa.
Mùi thơm mê người quen thuộc, Ngân nhi nuốt nước bọt đỏ mắt trông mong theo.
Thương Thục Thanh dẫn nàng vào trong phòng, để lộ vải che trên giỏ, lộ ra đùi gà nướng vàng óng ánh mê người bên trong, Ngân nhi đưa tay đã chộp lấy.
Thương Thục Thanh ấn chặt tay của nàng, lắc đầu với nàng.
Ngân nhi trái lại nghe lời, chỉ có điều gương mặt ủy khuất, đáng thương mong đợi nhìn nàng ta:
“Thanh Thanh, đói bụng.
Thương Thục Thanh đặt cái túi trên bàn sang một bên, lấy ra một cái đùi gà, nói cho biết:
“Ngân nhi không được nói dối, nói thật ra, ta cho ngươi ăn đùi gà, được không?
Ngân nhi lập tức gật đầu:
“Được!
Thương Thục Thanh lập tức đưa cho nàng ta, Ngân nhi tới tay liền gặm.
Ngân nhi đã có ăn, lập tức gương mặt thỏa mãn.

Thương Thục Thanh do dự một chút, hỏi:
“Trước khi Hồng nương mang nàng trở về, Đạo gia cũng có mặt đúng không?
Ngân nhi không có gì khách khí, sự uy hiếp của người nào đó không có tác dụng rồi, không cho đùi gà ăn, đã có người cho rồi, nàng bèn gật đầu "Ừ
một tiếng.
Thương Thục Thanh lập tức tim đập rộn lên, nhưng mà lời nói của tên hám ăn này chưa chắc có thể tin, dù sao đầu óc không quá linh quang, có thể hiểu lầm ý của mình, nàng lại lần nữa xác nhận từ một góc độ khác:
“Trước khi ngươi trở về, đạo gia không cho ngươi nhắc tới hắn, nếu không sẽ không cho ngươi đùi gà ăn, đúng hay không?
Ngân nhi liên tục gật đầu, còn rất oán giận, ngay lập tức liền bán đi Ngưu Hữu Đạo rồi:
“Vĩnh viễn không để cho đùi gà, người xấu!
Thương Thục Thanh trong nháy mắt hai tay bụm miệng, đâu đâu cũng thấy khó có thể tin, hốc mắt đỏ lên.
Ngân nhi ngẩn ra, không ngừng đưa ra đùi gà ăn qua trong tay:
“Đừng khóc, cho nàng ăn nè!
YY
Thương Thục Thanh lắc đầu, đưa tay đẩy trả lại:
“Ta không ăn, nàng ăn đi.
Tâm tình của nàng rất kích động, cũng rất mâu thuẫn, lo lắng cho mình nghĩ sai rồi, lần nữa xác nhận:
“Ngân nhi, Hồng nương có phải cũng dặn dò nàng, kêu nàng không được nhắc tới chuyện thấy qua Đạo gia, nếu không sẽ không cho nàng đùi gà để ăn đúng không?
Ngân nhi lần nữa gật đầu, lần nữa oán giận:
“Người xấu!
Oán giận thuộc về oán giận, nhưng lệ quang trong mắt của Thương Thục Thanh vẫn không thể gạt được nàng ta, lần nữa đưa cho Thương Thục Thanh cái đùi gà trong tay đã gặm qua:
“Thanh Thanh.

Thương Thục Thanh cười trong nước mắt, lần nữa đẩy trả lại, chỉ chỉ trong túi, bày tỏ vẫn còn cái khác.
Được thôi, Ngân nhi thu lại tự mình tiếp tục gặm.
Thương Thục Thanh xoay người, khăn tay lau nước mắt, nắm tay bồi hồi, mười ngón rầu rĩ, đi tới trước cửa sổ đẩy ra cửa sổ, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ vừa mới thâm trầm xuống, dần dần bình tĩnh lại, trong đôi mắt sáng lộ ra suy nghĩ phức tạp.
Nàng ta mặc dù tiếp nhận thực tế Đạo gia đã chết, nhưng mà một mực không muốn tin tưởng. Nếu lời nói của Ngân nhi là thật thì sao?
Mấu chốt nàng ta không biết mình phải đối mặt như thế nào?
Nếu quả như thật sự Đạo gia còn sống, vậy nói rõ huynh ấy luôn luôn ẩn giấu chân tướng gì đó, nàng ta cũng biết, Đạo gia làm như vậy nhất định là liên quan trọng đại.
Thánh Cảnh là địa phương nào? Giả chết trong Thánh Cảnh cũng tất nhiên là liên quan trọng đại, động lôi đình vạn quân, liên lụy tới bao nhiêu người, không phải là nàng có thể chịu đựng.
Nàng là người tự biết rõ, nếu việc không muốn cho nàng biết, nàng ta không thể giúp gì, chi phối không được gì, không có bất kỳ chỗ dùng nào, dĩ nhiên cũng không có tư cách đi nói cái gì, đạo gia cũng không cần giải thích gì với nàng.
Nhưng huynh ấy có thể còn sống, lòng của nàng nóng rực, kích động khẩn trương.
Ngân nhi, nàng ta cũng vẫn không dám xác định, nhưng mà Ngân nhi không có cách nào trao đổi như bình thường, hỏi nữa, lặp đi lặp lại cũng chính là những lời này.
Nhưng mà nàng ta sẽ suy nghĩ, sẽ đi phán đoán, Đạo gia sau khi chết, mao lư biệt viện bị Tử Kim Động trục xuất, vốn tưởng rằng sắp xảy ra kinh biến mơ hồ sấm dậy lại vững vàng vượt qua, Nam Châu trên dưới vững vững vàng vàng. Vào thời khắc lòng người bàng hoàng khiến người ta lo lắng, ca ca bọn họ không ngờ lại nhanh chóng giải quyết Tử Kim Động, ổn định thế lực tu hành bên trong Nam Châu, ổn định thế lực chung quanh Nam Châu.
Một số sự việc đã từng khiến cho nàng cảm thấy nghi ngờ, hiện tại dường như tìm được đáp án rồi. Người chấn khiếp thế cục của Nam

Châu chính là câu trả lời tốt nhất.
Hay nói cách khác, nếu như người đó còn sống, ca ca hẳn biết rõ tình hình đấy!
Không biết từ khi nào, Thương Thục Thanh cũng không biết mình đã đứng trước cửa sổ bao lâu rồi, một đôi tay bóng nhẫy vươn tới bên cạnh nàng ta, truyền đến thanh âm của Ngân nhi:
“Thanh Thanh.
Thương Thục Thanh tỉnh hồn lại, đi tới cạnh cái túi nhìn một cái, phát hiện cả một túi đùi gà đã bị Ngân nhi gặm sạch sẽ.
Nàng ta liền kéo Ngân nhi ra ngoài, lại sai người mang nước tới, tự mình giúp Ngân nhi rửa tay.
Vào lúc nàng lau chùi hai tay của Ngân nhi, Thương Thục Thanh không thể nén dục vọng trong lòng tìm chân tướng, hỏi:
“Ngân nhi, nàng còn có thể nhận ra Đạo gia chứ?
Ngân nhi gật gật đầu, lại lắc đầu:
“Không được nhắc tới Đạo Đạo.
Đùi gà đã ăn xong rồi, lại bắt đầu tuân thủ hứa hẹn.
Thương Thục Thanh không nói thêm gì nữa, lại kéo tay của Ngân nhi đi ra, chạy thẳng tới mao lư biệt viện cách vương phủ, chỉ có điều trên đường hết lần này tới lần khác dừng lại nhiều lần. . . .
Trong vương phủ miễn cưỡng xem như đèn đuốc sáng trưng. Đám hạ nhân có việc của đám hạ nhân làm, đám thủ vệ có việc của đám thủ vệ, chủ nhân cũng khó nghỉ ngơi.
Bên trong Anh Vũ đường, Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh ngày đêm chú ý tiến triển của chiến sự. Tình hình chiến đấu của Tấn quốc và Tề quốc đã chú ý thứ yếu, trọng điểm chú ý chính là sự việc đối với Tần Chiến.
Lần này đối với Tần chinh chiến, Yến, Hàn hai nước liên thủ, bên Yến quốc thế công không phải là Nam Châu một nhà bao đánh. Yến quốc cũng không cho một nhà bên này độc thôn. Nam Châu cũng không có thực lực nuốt một mình. Nếu thật sự khuếch tán toàn bộ nhân mã của Nam Châu ra khống chế tất cả khu vực Tần quốc chiếm lĩnh, đối với Nam Châu chưa chắc là chuyện tốt.

Chỉ có điều Nam Châu vẫn xuất binh, đây là một cuộc chiến sự với thực lực tuyệt đối nghiền ép, vô luận là Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh cũng không tự xuất mã. Nếu như ngay cả trận chiến dạng này cũng cần bọn họ tự xuất mã, không khác gì đang nói Nam Châu không có người nối nghiệp.

Có người kế nghiệp chuyện này, cũng là vấn đề mà Mông Sơn Minh những năm này luôn luôn nỗ lực giải quyết, luôn luôn nỗ lực bồi dưỡng tướng lãnh của Nam Châu hệ.

Lần này Nam Châu phái ra một đạo nhân mã, chia binh hai đường, do hai vị môn sinh của Mông Sơn Minh là La Đại An và Lộ Trang chia nhau thống lĩnh.

Tuy nói nắm chắc phần thắng, nhưng mà bên này vẫn không dám qua loa, luôn luôn nghiêm mật chú ý động tĩnh tác chiến của Nam Châu phái xuất chinh chiến nhân mã.

Đại quân xuất động, cần bên trong Nam Châu hợp, phương diện đối nội lại là Lam Nhược Đình phí tâm lo liệu. La Tiểu An đệ đệ của La Đại An đi theo Lam Nhược Đình coi như bận rộn bể đầu sứt trán. Lam Nhược Đình không ngừng đưa ra trọng trách đè nặng thân thể hắn. . . .

Thương Thục Thanh ra khỏi vương phủ, tiến vào mao lư biệt viện. Nàng ta ra vào nơi này không bị bất kỳ ngăn trở nào, chỉ có điều càng tiếp cận mục tiêu, trong lòng càng khẩn trương, bắt đầu có chút không biết bản thân mình làm như vậy đúng hay sai, thậm chí là nghiêm trọng hoài nghi hành vi của mình.

Nhưng mà dục vọng mãnh liệt muốn biết chân tướng, làm nàng kiên trì đến cùng đi tới.

Chương 2110: Ai đang thuyết phục ai? (2)

Chương 2110: Ai đang thuyết phục ai? (2)
Nàng đến, ngay lập tức kinh động đến Quản Phương Nghi. Quản Phương Nghi lộ diện muốn dẫn hai người đi tới chỗ ở của mình.
Thương Thục Thanh lắc lắc đầu, cũng không biết nên mở miệng như thế nào, cuối cùng giọng mang có chút rung rung:
“Hồng tỷ, ta muốn gặp mặt Vương Khiếu tiên sinh, có thể được không vậy?
Quản Phương Nghi ngây ngẩn cả người, theo bản năng nhìn về phía Ngân nhi mà nàng ta dắt theo, người sau mờ mịt không biết, cũng không hiểu các nàng đang nói gì, hết nhìn đông tới nhìn tây. . . .
Trong mật thất, Ngưu Hữu Đạo và Lữ Vô Song ngồi đối diện, một tình cảnh rất hiếm thấy, hai người uống trà tán gẫu.
“Thiên hạ đại thế, sóng sau đè sóng trước, thay đổi không ngừng mới là lẽ thường. Cửu thánh bại vong là chuyện sớm hay muộn, địch nhân trên mặt nổi là bản thân bọn họ lẫn nhau, nhưng địch nhân chân chính lại là toàn bộ thiên hạ. Đứng càng cao, địch nhân càng nhiều, đây chính là chí lý tuyên cổ bất biến!
“Nhìn như không ai dám trực tiếp nhảy ra ngoài phản kháng các ngươi, nhưng mà đây mới là nguy hiểm nhất. Các ngươi có vô số địch nhân, mà những địch nhân này đều không ở ngoài sáng, toàn bộ đang trong bóng tối.
“Các ngươi nhìn như nắm quyền lớn cao cao tại thượng, nhưng lại không thể đứng ở chỗ sáng lảng tránh, mà vô số địch nhân lại trong bóng tối, hơn nữa giết đi không dứt, người trước ngã xuống, người sau tiến lên. Cho nên từ lúc mới bắt đầu, các ngươi đã chú định phải ngã xuống,

đây là chuyện sớm hay muộn, sớm hay muộn sẽ có người nhảy ra ngoài thay vào chỗ các ngươi.
Ngưu Hữu Đạo nói luôn mồm, hy vọng một số đạo lý có thể khiến cho Lữ Vô Song nghe lọt được.
Lữ Vô Song lần này lộ ra một lượng lớn sơ hở, Lục Thánh rất nhanh sẽ diệt trừ toàn bộ bọn họ, liên quan trọng đại, Ngưu Hữu Đạo thật sự không có cách nào không điếm xỉa tới.
Hy vọng có thể khuyên Lữ Vô Song hợp tác, nói ra lời cần nói.
Hắn trở lại một cái liền truyền tin cho Sa Như Lai, kêu Sa Như Lai chú ý Lục Thánh khi nào trở về Thánh Cảnh, cũng kêu tai mắt liên quan biết hết sức chú ý các đường tin tức, nhìn xem có thể xuất hiện theo như lời của Lữ Vô Song nói hay không, Lục Thánh sẽ khí thủ Thánh Cảnh tự mình trấn giữ nhân gian đến dọn dẹp bọn họ.
Nhưng mà cho dù Ngưu Hữu Đạo nói như thế nào, Lữ Vô Song cũng chỉ mỉm cười lãnh đạm ngồi nghe, bưng trà chầm chậm thưởng thức, từ đầu tới giờ rất ít hé răng.
Ngưu Hữu Đạo nói xong lời cuối cùng, chính bản thân hắn cũng cảm giác nói không có ý gì rồi, cuối cùng hỏi:
“Nàng có gì đắn đo có thể nói ra, có thể thương lượng giải quyết.
Lữ Vô Song đặt chén trà xuống, nở nụ cười:
“Ngươi nói không giữ lời trước, việc mà ta đã giúp các ngươi trước đó, ngươi lại động sát cơ đối với ta, nếu không phải bị ta lấy lời nói chĩa vào yếu điểm, chỉ sợ ta hiện tại còn không biết là kết cục gì. Ngươi bây giờ nói nhiều như vậy có ý tứ sao, cảm thấy ta còn có thể tin tưởng sao? Ngươi nếu thật sự có thành ý, mọi người biến thành người một nhà, hai bên đều yên tâm, chẳng lẽ không tốt sao?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Nàng biết rõ hắn không có hảo cảm với nàng, còn muốn gả cho hắn, gả cho đại lão thô như vậy, bản thân nàng không cảm thấy uất ức sao?
Lữ Vô Song hỏi lại:
“Đối với ta người như thế mà nói, uất ức tính là gì? Tuyết lão thái bà bị vây công tại Vô Lượng viên, có biệt khuất hay không? Lam Đạo Lâm tại Vô Biên các bị vây công, hắn có biệt khuất hay không? Nguyên bàn tử

bị móc một con mắt, chẳng lẽ không uất ức? Ta trải qua vô số uất ức, đã sớm có thể lấy ra làm cơm ăn.
“Không có uất ức, xảy ra chuyện chỉ có thể đi đối mặt, nếu nuốt không trôi tức giận làm loạn, ta cũng không sống tới ngày hôm nay.
“Thật ra ta ngược lại không rõ các ngươi nghĩ như thế nào. Ta tự nhận nhan sắc không kém, bàn về thân phận địa vị, thiên hạ nữ nhân có người nào có thể sánh ngang ta? Ta điểm nào không xứng với hắn, các ngươi có gì tốt làm kiêu chứ? Ta rơi xuống đến trình độ này, đã là không đường có thể đi, cần tìm một đường ra. Các ngươi cũng cần ta trợ giúp. Cho dù đứng ở góc độ thông gia, đối với ta và ngươi song phương đều có lợi đấy. Ta không cho rằng các ngươi nhất định cự tuyệt.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Ý nghĩa cuộc sống của mỗi người không giống nhau, tính tình cũng không. Hắn nếu như đáp ứng, chính là dày xéo lằn ranh làm người của hắn, hắn sẽ cả đời tội lỗi. Sự việc của Phùng Quan Nhi nàng ít nhiều cũng biết một chút, là hậu quả gì? Gặp phải chuyện rồi, hắn phải lấy mệnh đi thường! nàng không phải cũng chính bởi vì chút chỗ đáng quý này của hắn, có thể làm người trông cậy vào bảo vệ tánh mạng của nàng, nên nàng mới nhìn trúng nhất quyết phải gã cho hắn đấy sao? Người giống như ta, nàng dám gả cho sao?
“Nói đến Phùng Quan Nhi, nàng nên biết quan hệ giữa hắn và Phùng quan nhi. Hắn nếu cưới nàng, với hắn mà nói, Phùng Quan Nhi làm sao bây giờ?
Lữ Vô Song nhẹ nhàng ung dung:
“Nữ nhân kia không xứng với hắn. Ngươi chớ hiểu lầm, ta không có bất kỳ ý tứ hèn hạ gì với Phùng Quan Nhi, giá cả cao thấp thế nào với ta mà nói không có ý nghĩa. Ta chỉ là luận sự, loại người đến trình độ như Viên Cương lại cưới nàng ta sao? Cưới nàng ta làm gì? Nàng ta lại có thể làm gì? Sẽ sưởi ấm giường sao? Nhu tình như nước ư? Có phải có thể nói mấy lời nói quái gì đó dỗ dành nam nhân vui vẻ à? Ngươi không cảm thấy buồn cười sao?
“Lui một bước nói, cái nàng ta có ta đều có, nàng ta có thể làm được, ta cũng có thể làm, cho dù là giả vờ, ta cũng có thể giả vờ tốt hơn so với nàng ta. Ngược lại ta đối lập nàng ấy, nàng ta không được. So với ta,

nàng ta chính là cái phế vật, nhiều nhất chính là cái bình hoa, nhìn lâu sẽ chán đấy, nói là trói buộc cũng không phải là quá đáng.
“Ngưu Hữu Đạo, ngươi nếu thật sự coi Viên Cương là huynh đệ, nên lý tính suy tính. Viên Cương là người có chỗ thiếu sót to lớn, cùng thế đạo này cách không vào, cưới Phùng quan nhi sẽ hại hắn. Mà ta khác biệt, ta nếu trở thành thê tử của hắn, là người có thể trợ giúp hắn, ít nhất có thể khiến cho hắn sống được lâu một chút.
Nàng vừa nói vừa giơ tay lên chỉ chỉ đầu của mình.
“Ngưu Hữu Đạo, ngươi là người thông minh, ngươi bằng tâm lòng mà nói, Viên Cương những loại người này không phải càng cần nữa một nữ nhân giống ta làm hiền nội của hắn hay sao? Nói cách khác, loại người như ngươi có thể suy tính cảm thụ về phương diện tình yêu nam nữ hay sao? Cái loại người tính tình như ngươi thật ra không có tư cách lo lắng những thứ hư vô đó. Hăn cần chính là trợ giúp, cần một người có thể chăm sóc hắn. Ta tin tưởng nếu không có sự trợ giúp của ngươi, hắn cũng không sống được đến bây giờ.
Vân Cơ nghe bên cạnh, không nhịn được nhìn xem phản ứng của Ngưu Hữu Đạo, có chút không biết là ai đang thuyết phục ai đây?
Ngưu Hữu Đạo hơi lộ ra trầm mặc, từ từ bưng trà chậm chậm thưởng thức.
Lữ Vô Song cũng bưng lên chén trà, chậm rãi ung dung bồi thêm một câu:
“Chỉ cần ngươi không nhúng tay can dự, chỉ cần ngươi không cản trở từ bên trong, ta tin tưởng Viên Cương sẽ đáp ứng. Loại người như hắn, đối mặt tình huống như vậy, cho dù không vì chính bản thân hắn, cũng sẽ đáp ứng. Tên ngốc tử này có chút tinh thần hy sinh cái tôi như vậy, làm chút việc ngốc rất bình thường.
Ngưu Hữu Đạo nhướn mày nói:
“Nàng thật giống như hiểu biết rất rõ bộ dáng của hắn vậy.
Lữ Vô Song nói:
“Loại kỳ quái này khó gặp một lần, không cần tiếp xúc quá lâu, ít nhiều có thể nhìn ra một chút, ta dù sao sống mấy trăm năm, vẫn phải có chút nhãn lực như vậy. Nói thật, không phải tin cách làm người của hắn, tại Đệ Ngũ Vực ta chưa chắc sẽ nói. Hắn hại ta thành như vậy, không phụ

trách sao được? Ta phải dựa vào hắn rồi. Ngươi cũng phải hiểu, ta cao cao tại thượng đã nhiều năm như vậy, rơi xuống đến trình độ này, không có lý do không vì mình tranh thủ một nơi chốn cần thiết, người khác không tệ, nhưng gả cho hắn, ta an tâm hơn.

Chương 2111: Lại gặp Đạo gia

Chương 2111: Lại gặp Đạo gia
Ngưu Hữu Đạo thiếu chút nữa bị nàng ta nói thành dở khóc dở cười, nhắc nhở:
“Nàng cũng là người thông minh, nàng có nghĩ qua cảm thụ của hắn hay không. Hắn nếu không thích nàng, cưới nàng, cũng chưa hẳn là nơi chốn mà nàng cần.
Lữ Vô Song nói:
“Thiên hạ bao nhiêu anh hùng hảo hán ta đều có thể giẫm đạp dưới chân, ngươi cho là hắn có thể cao minh đi nơi nào hay sao? Ngươi yên tâm, đây không phải là những chuyện khác, trở thành vợ chồng, sẽ không có cách đêm thù đấy. Nếu ngay cả hắn đều bắt không được, ngươi nói ta thông minh là đang châm chọc ta. Hắn muốn thục nữ, ta có thể biến thành thục nữ, hắn muốn dâm phụ, giữa vợ chồng không làm sao cả, ta cũng làm được, tóm lại ta sẽ khiến hắn hài lòng đấy. Điều này với ta mà nói không coi là việc khó khăn gì.
“Ngươi nghĩ quá nhiều lo lắng vớ vẩn, ta cũng không sợ, ngươi sợ cái gì? Hắn cưới ta, là phúc khí của hắn, chẳng lẽ không đúng sao? Về phần Phùng Quan Nhi đó, ngay cả tư cách làm đối thủ cạnh tranh của ta cũng không có, không cần để ý. Ngươi cũng không cần đi quản Phùng Quan Nhi gì cả, việc nhà của ta sẽ do ta tự xử lý, sẽ cho mọi người một lời đáp hài lòng, sẽ không tùy tiện khiến cho nữ nhân bắt gà đuổi chó không yên, ít nhất sẽ không để cho Viên Cương có ý kiến gì.
“Viên Cương cũng không có ý kiến, ta xử trí như thế nào Phùng Quan Nhi kia. Xem ra ngươi cũng sẽ không có ý kiến gì chứ hả?
“. . . .
Ngưu Hữu Đạo không ngờ lại không lời chống đỡ. Nữ nhân có thể nói chuyện thành như vậy, hắn cũng là đầu gặp được.

Không có cách, đời trước cũng chưa gặp gỡ qua nữ nhân sống mấy trăm năm, thật sự không biết cảm tình trên mặt của người như thế là thứ ý nghĩ gì.
Lữ Vô Song nâng khẽ mắt xem xét phản ứng của hắn, tiếp tục thưởng thức trà.
Chính lúc này, Quản Phương Nghi vội vã đi tới, thấy Lữ Vô Song cũng có mặt, lúc này dừng bước, cho Ngưu Hữu Đạo một cái ánh mắt.
Lời của đối phương, Ngưu Hữu Đạo cũng đích thật là cần tiêu hóa một chút, hắn liền nói với Vân Cơ:
“Trước tiên đưa nàng ta đi xuống nghỉ ngơi đi.
Không đợi Vân Cơ lên tiếng, Lữ Vô Song đã rất tự giác đứng lên, vào lúc nàng ta đi ngang qua cạnh Quản Phương Nghi, hơi gật đầu chào hỏi, tới thác thân mà qua, đã đi ra.
Ngưu Hữu Đạo nhìn theo bóng lưng nàng ta rời đi, nhíu lông mày, phát hiện cục diện dường như có chút đảo lộn rồi, là ai thuyết phục ai đây?
Đợi người đã đi xa, Quản Phương Nghi mới lên tiếng nói:
“Đạo gia, đã xảy ra chuyện rồi.
Ngưu Hữu Đạo uống trà chậm rãi:
“Chuyện gì?
Quản Phương Nghi đáp:
“Quận chúa dẫn Ngân nhi đến rồi, nói muốn gặp Vương Khiếu.
Ngưu Hữu Đạo thần tình cứng đờ, lập tức không có tâm tư uống trà nữa, đặt chén trà xuống, buông tiếng thở dài:
“Tên hám ăn ơi là tên hám ăn, biết ngươi không đáng tin cậy mà, không nghĩ tới nhanh như vậy liền bán đi lão tử rồi!
Quản Phương Nghi than thở, ai nói không phải chứ. Mặc dù có chuẩn bị tâm tư, coi như là chuyện trong dự liệu, nhưng mà vẫn không nghĩ tới có thể nhanh như vậy, ngay cả nửa ngày cũng chưa trôi qua. Ngân nhi này đích thật rất không đáng tin cậy. Nàng ta bèn cất tiếng hỏi:
“Làm sao bây giờ?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Còn có thể làm sao? Biết đều biết rồi, dù có trốn trốn tránh tránh cũng không có ý nghĩa nữa, cho mời đi.
Quản Phương Nghi thử hỏi một câu:

“Ngươi không sợ sao?
Ngưu Hữu Đạo lập tức tức giận nói:
“Ta sợ cái gì? Ta có gì phải sợ? Đi thôi, có một số việc ta cũng đang muốn hỏi nàng ta một chút.
Mạnh miệng ha! Quản Phương Nghi nói thầm trong lòng một câu, không nói nhiều, xoay người đi.
Hai người họ ra mật thất, qua mật đạo, đi ra đình viện phía ngoài.
Thương Thục Thanh đứng dưới trăng sao, chờ trong sân, rất khẩn trương. Nàng ta thấy Quản Phương Nghi xuất hiện lần nữa, lại khẩn trương trong lòng bàn tay đổ mồ hôi, nắm chặc không buông tay của Ngân nhi.
“Quận chúa, đi theo ta.
Quản Phương Nghi đi tới, đưa tay mời.
Thương Thục Thanh bảo sao nghe vậy gật đầu, đi theo, kết quả phát hiện vẫn là đi tới chỗ ở của Quản Phương Nghi, lúc này cất tiếng yếu ớt:
“Hồng tỷ, ta muốn gặp mặt Vương Khiếu tiên sinh.
Ý tứ muốn đi tới bên Vân Cơ.
Quản Phương Nghi thở dài:
“Muội tử, là gặp Vương Khiếu, người ta nói, ở chỗ này của ta gặp nàng.
Thương Thục Thanh lúc này không nói, vừa khẩn trương lại lo lắng, vạn nhất bản thân mình phán đoán sai lầm, tên Vương Khiếu kia không phải Đạo gia làm sao bây giờ?
Hai người được Quản Phương Nghi trực tiếp dẫn vào gian phòng của mình, chỉ thấy Quản Phương Nghi lấy một tấm vải che, cười nói với Ngân nhi:
“Ngân nhi, chúng ta chơi một trò chơi được không?
Ngân nhi gương mặt khinh bỉ nhìn nàng ta, không để ý.
Quản Phương Nghi lúng túng, lại không tiện miễn cưỡng, mấu chốt không dám mạnh bạo với tên tham ăn này. Nàng không làm gì khác hơn là rỉ bên tai Thương Thục Thanh nói:
“Làm phiền quận chúa che mắt nàng ấy lại.
Thương Thục Thanh hồ nghi không hiểu, có vẻ như đang hỏi, có cần thiết này sao?
Quản Phương Nghi gật đầu, "Quận chúa làm theo là được.

Làm như vậy cũng là không có cách, thật sự Ngân nhi rất không đáng tin cậy, nếu để cho Ngân nhi thấy lối vào của mật đạo, đã biết phương thức tìm Ngưu Hữu Đạo, sau này không có người kiềm chế năng lực hơn nữa thẳng thắn đột nhiên xông đến tìm Ngưu Hữu Đạo làm sao bây giờ?
Không thể để cho tên tham ăn này biết được đường đi.
Nàng ta nắm giữ sự việc đã nhiều năm như vậy, không đến nổi ngay cả chút phòng bị hậu hoạn này cũng không biết.
Thương Thục Thanh bất đắc dĩ, không làm gì khác hơn là lừa gạt Ngân nhi, lời của nàng vẫn có tác dụng. Nàng thuận lợi che mắt của Ngân nhi, dắt tay nàng bé đi theo Quản Phương Nghi.
Bức tường tủ được đẩy ra, lộ ra một cửa vào của mật đạo, tiến vào mật đạo, phát hiện trong mật đạo còn có mật đạo ẩn giấu.
Đợi cho nhóm người cuối cùng xuất hiện trong mật thất, Thương Thục Thanh nhìn thấy người nam nhân ngồi ngay ngắn sau bàn thưởng thức trà, chính là vị Vương Khiếu kia.
Thương Thục Thanh vô cùng khẩn trương, nhìn lại hoàn cảnh trong mật thất. Trên tường treo không ít bản đồ, còn có bản đồ của Thánh Cảnh mà nàng ta chưa thấy qua.
Quản Phương Nghi bỏ qua một bên hai người, đi tới một bên đứng vững, ánh mắt nhìn chung quanh, cũng không biết hai người này hội kiến sẽ xảy ra chuyện gì.
“Nghe nói quận chúa muốn gặp ta?
Ngưu Hữu Đạo kìm nén cổ họng, chỉ dùng thanh âm của Vương Khiếu, chưa đến một bước cuối cùng, theo bản năng vẫn muốn có thể giấu diếm thì cứ giấu diếm.
Thương Thục Thanh bỏ tay của Ngân nhi ra, nửa ngồi hành lễ:
“Bái kiến tiên sinh.
“Không cần đa lễ!
Ngưu Hữu Đạo đưa tay tương thỉnh, mời đối phương ngồi đối diện.
Nhưng Ngân nhi nghe được thanh âm khác, lại không còn bị dắt tay nữa cũng không khách khí, giơ tay lên một phen kéo xuống vải che trên mắt, hồ nghi nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo, không nhận ra.
Hết cách rồi, Ngưu Hữu Đạo cất bước ở bên ngoài không có khả năng đẩy khuôn mặt của Vương Khiếu làm việc, là một gương mặt giả khác,

huống chi lại có ý định che giấu giọng nói.
Thấy Ngân nhi không nhận ra, Thương Thục Thanh có chút lúng túng.
“Ngồi đi!
Vương Khiếu lần nữa đưa tay mời mọc.
Thương Thục Thanh giữ lễ, khách tùy chủ tiện, đi tới đối diện ngồi xuống, không biết nên mở miệng như thế nào, băn khoăn dị thường.
Ngưu Hữu Đạo châm trà rót nước, đưa một chén trà đến trước mặt Thương Thục Thanh, mời nàng uống.
Thương Thục Thanh hạ thấp người đã cám ơn.
“Quận chúa tìm ta có việc gì sao?
Ngưu Hữu Đạo hỏi.
Thương Thục Thanh hơi thấp đầu, giọng ấp úng đáp:
“Thanh nhi có một yêu cầu quá đáng, hy vọng tiên sinh thành toàn.
Ngưu Hữu Đạo:
“Ta xin rửa tai lắng nghe.
Thương Thục Thanh ngẩng đầu, lấy dũng khí nhìn hắn:
“Thanh nhi mạo muội, tiên sinh có thể bỏ xuống mặt nạ, lộ ra hình dáng nhìn một chút được không?
Ngưu Hữu Đạo hỏi bình tĩnh:
“Nhất định phải như vậy sao?
Hắn nói không tính là, Ngân nhi đã chạy qua, níu hắn, muốn kéo mặt nạ của hắn xuống.
Thương Thục Thanh cả kinh, quát:
“Ngân nhi, không được vô lễ!
Ngưu Hữu Đạo trở tay biến thành trảo chụp một cái, đã từ cánh tay khác của Ngân nhi, ấn nàng lên trên. Ngân nhi của trạng thái này không phải đối thủ của hắn.

Chương 2112: Bích Huyết Đan Tâm (1)

Chương 2112: Bích Huyết Đan Tâm (1)
Nhưng mà Ngân nhi tánh khí lớn nha, dưới lúc không có lực phòng ngự, lại bị người khi dễ, lập tức nổi giận, vùng vẫy nhe răng ra:
“Người xấu! Người xấu. . . .
Khóe miệng của Ngưu Hữu Đạo giật một cái, phát hiện tình huống không ổn, có thể cảm giác được khí lực của Ngân nhi đang nhanh chóng tăng trưởng, nói cách khác, đã nhận ra dị chủng yêu lực trong cơ thể Ngân nhi đang nhanh chóng chuẩn bị phát sinh ra.
Thương Thục Thanh đứng lên:
“Tiên sinh, ngài không được chấp nhặt với nàng ấy, xin bỏ qua cho.
Ngưu Hữu Đạo xem xét nàng ta một cái, nhìn lại Quản Phương Nghi cười cười xem náo nhiệt, đơn chưởng ấn trên người của Ngân nhi, thi pháp vì nàng hóa giải dị chủng yêu lực nhanh chóng nảy sinh trong cơ thể.
Ngân nhi nằm úp sấp trên bàn ra sức quay đầu, reo lên rất hưng phấn:
“Đạo Đạo!
Thương Thục Thanh trong nháy mắt đờ đẫn, kinh ngạc nhìn Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo nới lỏng một tay, giơ tay lên xé rách mặt nạ, ném cho Quản Phương Nghi, cũng lộ ra hình dáng, tiếp tục vì Ngân nhi tiêu trừ dị chủng yêu lực trong cơ thể.
Sau khi hắn hóa giải hoàn tất, một phen nắm tay Ngân nhi, đẩy ra:
“Đi sang một bên.
Hắn lại giương mắt, chỉ thấy Thương Thục Thanh răng ngà cắn môi gắt gao nhìn chằm chằm hắn.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, ngồi xuống, cũng đưa tay tương thỉnh:
“Quận chúa, ngồi đi.

Thương Thục Thanh không nghe hắn, vẫn đứng ở đó, nói chính xác là không dám có động tác dư thừa, sợ không khống chế nổi tâm tình của mình.
“Đạo Đạo!
Ngân nhi không nghe lời lại đi qua, kéo quần áo của hắn lại.
Được rồi, Ngưu Hữu Đạo mặc kệ nàng, tiếp tục đưa tay mời Thương Thục Thanh ngồi xuống:
“Quận chúa đừng lấy làm lạ, sở dĩ che giấu, sanh sanh tử tử, tất cả hung hiểm, đích xác có quá nhiều bất đắc dĩ.
Thương Thục Thanh cắn đau mình, cuối cùng chậm chạm qua một chút thời gian, ngoài miệng đã cắn ra vết máu, rốt cuộc ngồi xuống từ từ, chỉ thấy nam nhân đối diện vẫn bình tĩnh ung dung như vậy, không có gì biến đổi, chỉ có điều khuôn mặt có vẻ càng trở nên thành thục, có lẽ do nguyên nhân của năm tháng.
Thanh âm của nàng ta không khỏi có chút ứ nghẹn:
“Thanh nhi hiểu rõ.
Nụ cười kia khỏi phải nói có bao nhiêu gượng ép.
Ngưu Hữu Đạo:
“Lần này sở dĩ gặp quận chúa, là bởi vì có việc muốn hỏi quận chúa, xin quận chúa nghiêm túc cho biết.
Thương Thục Thanh nếm được vị mặn của máu nơi bờ môi của mình, hơi gật đầu:
“Đạo gia mời nói.
Ngưu Hữu Đạo cất giọng:
“Việc mà ta hỏi, thật ra trước kia đã bảo Hồng nương tìm hiểu qua với nàng, có quan hệ với Đông Quách Hạo Nhiên sư phụ của ta, cũng là việc có liên quan khuôn mặt của nàng. Quận chúa không ngại suy nghĩ thật kỹ, lệnh tôn Ninh Vương xây bá thật sự không lưu lại bất kỳ đầu mối nào chữa khỏi vết thương ở mặt của người sao?
Đã có sự tình phân thần, tâm tình của Thương Thục Thanh cuối cùng cũng ổn định chút ít, thanh âm cũng bình thường chút ít, chỉ có điều hai tay mười ngón vẫn nắm thật chặc bản thân mình:
“Tạ Đạo gia lo lắng, khuôn mặt của Thanh nhi không việc gì đâu.
Ngưu Hữu Đạo bưng trà lên uống chầm chậm:

“Quận chúa có lẽ không biết, chuyện này không đơn giản liên lụy tới gương mặt của quận chúa, có quan hệ với hạng mục công việc trọng đại khác, cho nên vẫn xin quận chúa suy nghĩ thật kỹ.
Quản Phương Nghi bên cạnh nhếch miệng lên cười trào phúng, cảm thấy tương đối bất mãn đối với trạng thái trầm ổn bình tĩnh của Ngưu Hữu Đạo trong nháy mắt có thể đi vào nói chuyện chính sự, đây không phải là lãnh huyết vô tình thì là cái gì? Ít nhất nàng ta thân là nữ nhân ủng hộ Thương Thục Thanh cảm thấy không đáng giá.
Nàng ta không mù, có thể nhìn thấy Thương Thục Thanh cắn môi đến chảy máu.
Đổi lại là nàng, nàng hận không thể trực tiếp chọc thủng tấm giấy cửa sổ kia, nhìn xem nhà ngươi làm thế nào giả bộ hồ đồ.
Dĩ nhiên, nàng ta cũng rõ ràng Thương Thục Thanh không làm được loại chuyện ấy. Gương mặt đó hoặc ít hoặc nhiều vẫn khiến cho Thương Thục Thanh có chút tự ti, cảm giác mình không có tư cách đi làm ý nghĩ xấu.
Không thể giúp một tay chọc thủng, cũng là sợ Thương Thục Thanh không chịu nổi sự quyết tuyệt của Ngưu Hữu Đạo, một khi hắn ta cự tuyệt ngay trước mặt mọi người, loại làm thương tổn đó khiến Thương Thục Thanh cả đời khó quên, có lẽ hàm hàm hồ hồ giả bộ hồ đồ mới là lựa chọn tốt nhất.
Có một số việc mọi người đều rõ ràng, bao gồm chính bản thân Quản Phương Nghi nàng ta cũng rõ ràng, Ngưu Hữu Đạo người như thế làm sao có thể cần loại nữ nhân xấu xí này.
Đạo lý có lẽ khó có thể khiến người ta tiếp nhận, nhưng mà đây là thực tế.
Thương Thục Thanh không biết gương mặt của mình liên lụy tới những việc trọng đại gì:
“Hồng tỷ đích xác hỏi qua ta, ta cũng cẩn thận nghĩ qua, thực tế nghĩ không ra phụ vương đã nói ra đầu mối gì. Người chỉ kêu ta đi Thượng Thanh tông tìm Đông Quách tiên sinh, nhưng mà Đông Quách tiên sinh sớm đã về cõi tiên.
Ngưu Hữu Đạo nói:

“Quận chúa, theo ta được biết, Ninh Vương năm đó và gia sư đã từng mưu đồ bí mật một đại sự, chuyện này không phải chuyện đùa. Tình cảnh của Ninh Vương ngay lúc đó không có khả năng không làm bất kỳ hậu thủ chuẩn bị, nhất định báo cho quận chúa đầu mối, mà bản thân quận chúa lại là mấu chốt trong chuyện này, Ninh Vương nhất định có nhắn nhủ đặc biệt đối với nàng.
Ngón tay gõ nhẹ nhàng lên bàn một cái:
“Có lẽ bởi vì can hệ trọng đại, không đến cuối cùng Ninh Vương không tiện nói rõ với nàng, nhưng nhất định là có ám hiệu. Quận chúa, chi tiết, chi tiết cuộc nói chuyện của Ninh Vương cùng nàng năm đó, nàng hãy suy nghĩ kỹ một chút xem có điều gì sơ sót hay không, cần phải suy nghĩ thật kỹ.
Thương Thục Thanh khẽ gật đầu, trái lại nàng dưới sự cố ý dẫn đường của Ngưu Hữu Đạo đã không có tâm tư khống chế nổi tâm tình, bị hắn thuận lợi dời đi sự chú ý. Nhưng mà lúc này không thể tránh khỏi nỗi lòng khó bình, trong đầu cũng không thể tập trung tinh lực nhớ lại chuyện cũ, chỉ có thể nỗ lực suy nghĩ.
Ngặt một nỗi dù nàng cố gắng nữa cũng nghĩ không ra manh mối gì, cuối cùng vẫn đánh vỡ trầm mặc lắc đầu nói:
“Đạo gia, sự việc điều trị gương mặt, phụ vương ngoại trừ kêu ta đi Thượng Thanh tông tìm Đông Quách tiên sinh, thật sự không còn phân phó gì khác.
Ngưu Hữu Đạo hơi híp mắt:
“Chuyện này, Ninh Vương nói qua với nàng mấy lần? Sự tình liên quan tới hạnh phúc suốt đời của con gái, xem ra không phải chỉ một câu nói qua loa thì dẫn đi chứ hả?
Thương Thục Thanh suy tư một chút:
“Thật sự không phải dẫn đi vội vàng qua quýt, đứt quãng, phụ vương ngữ trọng tâm trường nói với ta nhiều lần, nhưng mỗi lần lời nói đều không khác mấy, đều là ý tứ kêu ta đi tới Thượng Thanh tông.
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Nàng là một nữ nhi gia, kêu nàng đi Thượng Thanh tông, nàng không cảm thấy kỳ quái sao? Dựa vào quan hệ giữa Ninh Vương và Thượng Thanh tông, chỉ cần truyền tin một cái là có thể đưa người tới, vì sao

phải để nàng một nữ nhi gia đường dài bôn ba đi Thượng Thanh tông chứ? Quận chúa, trong đó nhất định có vấn đề, hoặc nói, Ninh Vương đây là làm chuẩn bị để ngừa vạn nhất, vạn nhất ông ấy mất, kêu nàng đi Thượng Thanh tông tìm sư phụ ta. Ta cơ bản có thể khẳng định, đây cũng là sự tình mà ông ấy muốn nàng nhớ, nói cách khác, đây cũng là hậu thủ của Ninh Vương.

“Quận chúa, nàng suy nghĩ thật kỹ, trong lời nhắn nhủ của Ninh Vương chắc chắn có manh mối. Nàng có phải không để mắt đến cái gì hay không?

Nghe hắn vừa nói như vậy, Thương Thục Thanh như có điều suy nghĩ, đích xác đã nhận ra dị thường, không khỏi dần dần tập trung tinh thần suy tư chuyện cũ năm đó.

Quản Phương Nghi bên cạnh ngẫm lại cũng thế, đúng rồi, ta lúc đó vì sao không nghe ra vấn đề trong đó chứ? Nàng không khỏi liếc mắt Ngưu Hữu Đạo, phát hiện cùng một chuyện đặt trong tay của hai người khác nhau quả nhiên sẽ xuất hiện kết quả không giống nhau.

Nhưng mà Thương Thục Thanh vắt hết óc, cũng thực tế nghĩ không ra có chỗ nào bị bản thân mình không để mắt đến, không khỏi ngước mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo lắc lắc đầu.

Chương 2113: Bích Huyết Đan Tâm (2)

Chương 2113: Bích Huyết Đan Tâm (2)
“Không nên vội!
Ngưu Hữu Đạo an ủi một tiếng, đưa tay kéo giấy và bút mực đặt trên bàn, đẩy tới trước mặt Thương Thục Thanh:
“Quận chúa, nàng nói Vương gia nhiều lần nói với nàng đều là lời lẽ giống nhau, nàng không ngại viết ra lời nhắn nhủ mỗi lần của Vương gia đối với nàng, tạo thành nội dung của mặt chữ, có lẽ so với nàng nghĩ không hề hữu dụng, cũng có thể giúp nàng nghĩ ra điều gì.
Thương Thục Thanh làm theo, nâng bút chấm mực, châm chước đặt bút, nét chữ xinh đẹp dễ nhìn.
Ngưu Hữu Đạo ở đối diện nhắc nhở:
“Từ từ suy nghĩ, từ từ viết, không nên gấp. Ninh Vương nói tới người nào, hoặc nói tới chuyện gì, hoặc nói tới vật phẩm gì, có thể nhớ lại cũng đừng để thất lạc, có thể nhớ lại đều tận lực viết xuống ra. Nàng coi như là nhớ đến câu chuyện, các loại tình cảnh sự vật cần phải viết rõ ràng.
Thương Thục Thanh vừa viết vừa gật đầu, viết từ từ, hồi ức có thể biết cực hạn, sau khi tạo thành văn tự hồi ức quả nhiên có điều trợ giúp.
Nàng viết viết chợt ngẩng đầu hỏi:
“Kiếm có tính không?
“Có thể nhớ lại đều tính hết, chỉ cần là Ninh Vương nhắn nhủ đề cập qua, đều viết xuống.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, chợt ngẩn ra:
“Kiếm gì?
Thương Thục Thanh đáp:
“Bội kiếm của Đông Quách tiên sinh. Phụ vương năm đó giao cho ta, kêu ta mang kiếm đi Thượng Thanh tông.
Ngưu Hữu Đạo từ từ đứng lên:

“Chính là thanh kiếm mà nàng đã giao cho ta khi ta và nàng gặp lần đầu trước đây đúng không?
Thương Thục Thanh gật đầu:
“Đúng vậy, Đông Quách tiên sinh năm đó giao bội kiếm cho phụ thân. . . .
Nàng ta chưa nói xong, bộp một tiếng! Ngưu Hữu Đạo giơ tay lên vỗ xuống cái trán, nhớ tới, cũng không biết có phải trách Thương Thục Thanh hay không:
“Quận chúa, vật trọng yếu như vậy, trước đây sao nàng không nhớ nhắc tới chứ?
Thương Thục Thanh bỗng nhiên bị hỏi có chút lúng túng, không biết nên giải thích như thế nào. Lúc trước thời điểm Quản Phương Nghi hỏi nàng, chỉ hỏi nàng có biện pháp gì điều trị gương mặt hay không? Nàng chỉ biết đi tìm Đông Quách Hạo Nhiên, đích thật là không nghĩ tới trên thân kiếm.
Nguyên nhân ư, Quản Phương Nghi cùng nàng cũng không biết liên lụy tới chuyện gì. Một người hỏi việc điều trị gương mặt, một người thì trả lời cho việc đó, phương hướng hỏi và phương hướng đáp đều không toàn bộ, cho nên cũng không thể chỉ trách hai người.
Ngưu Hữu Đạo thấy nàng lúng túng, cảm giác mình dường như làm sai chuyện gì, vừa cười khổ vừa phất tay áo:
“Được rồi, chuyện này cũng không thể trách nàng, chỉ trách bản thân ta. Đồ vật mà ta rõ ràng chính mắt thấy qua, không ngờ lại không nghĩ tới.
Hắn quay đầu lại lập tức hỏi Quản Phương Nghi:
“Kiếm đâu?
Quản Phương Nghi nghe đã hiểu, biết được Ngưu Hữu Đạo hỏi là bội kiếm đó, trả lời:
“Vẫn còn bày biện trong phòng ta.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Lập tức mang tới.
Sự tình dường như rất trọng yếu, Quản Phương Nghi không dông dài gì cả, nhanh chóng xoay người mà đi.
Ngưu Hữu Đạo ngồi xuống, cười nói với Thương Thục Thanh bứt rứt bất an:

“Không sao, quận chúa mời dùng trà.
Thương Thục Thanh đáp ừm một tiếng, chầm chậm ngồi xuống, sau khi bưng chén trà nhỏ nhấp một ngụm, lại thử hỏi:
“Đạo gia, xin hỏi phụ vương mưu đồ bí mật đại sự gì lại có quan hệ cùng Thanh nhi chứ?
Cô cũng không biết bản thân mình làm trễ nãi đại sự dạng gì, trong nội tâm thật sự rất bất an.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm mặt của nàng, chăm chú nhìn thêm đáp:
“Quận chúa, chuyện xác thực can hệ trọng đại, trước khi chưa xác nhận kết quả, vẫn chưa thích hợp nói cho nàng biết. Bất quá ta có thể cam đoan với nàng, khi có được kết quả, giấu diếm ai cũng sẽ không giấu diếm nàng, bởi vì chuyện này cần nàng tự mình đi đối mặt, trừ nàng ra, người khác cũng không thể giải quyết.
“Nếu như sự tình không sai, phụ vương của nàng hẳn phải lưu lại vài thứ cho nàng. Nói cách khác, phụ vương của nàng vì nàng để lại phương pháp xử lý tiêu trừ vết sẹo trên mặt nàng.
Phương pháp xử lý tiêu trừ sao? Thương Thục Thanh theo bản năng giơ tay lên vuốt ve mặt mình.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, tiếp tục nói:
“Quận chúa, vẫn là câu nói kia, chuyện này liên quan trọng đại, cuộc nói chuyện của ta hôm nay cùng nàng, nàng không thể nói cho bất kỳ kẻ nào, cũng không thể nói cho đám người Vương gia của nàng biết. Nếu không Vương gia bọn họ không biết nặng nhẹ, một khi tiết lộ ra ngoài, chẳng những tánh mạng của nàng khó giữ được, toàn bộ vương phủ không người nào có thể may mắn thoát khỏi, chỉ sợ toàn bộ Nam Châu đều phải máu chảy thành sông. Thế lực của Nam Châu hệ sẽ nhận lấy một cuộc huyết tẩy, không phải là người khác xuất thủ, mà sẽ chọc đến Lục Thánh tự mình động thủ. Ta đây không phải bắn tiếng đe dọa, nàng hiểu chưa?
Hắn dứt lời quay đầu lại liếc nhìn Ngân nhi đang thật nhàm chán hết nhìn đông tới nhìn tây, cảm thấy cuộc nói chuyện phức tạp như vậy, cái đồ tham ăn này hẳn là nghe không hiểu.
Thương Thục Thanh khó có thể tin, không biết phụ thân của mình rốt cuộc mưu đồ bí mật gì, lại có thể kéo đến phiền toái lớn này, lại có thể

biết dẫn đến Lục Thánh động thủ.
Sau khi nàng ta khẽ gật đầu, lại thử hỏi một câu:
“Đạo gia, việc ngài còn sống, ca ca ta biết không?
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười:
“Dĩ nhiên hắn biết chứ, nếu không ca ca nàng nào dám chứa chấp người của Mao Lư Biệt Viên bị Tử Kim Động truy đuổi. Mông Soái và Lam tiên sinh đều biết. Giới hạn ba người bọn họ. Đúng rồi, nếu như quận chúa có thể làm được, ta đề nghị quận chúa đừng để đám người Vương gia lúng túng, đừng cho bọn họ biết được nàng cũng biết, nàng cứ làm như bản thân không hề biết ta còn sống. Việc ta còn sống, một khi để lộ tin tức, chắc chắn sẽ chọc cho Thánh Cảnh đại khai sát giới đối với Nam Châu.
Thương Thục Thanh lại yên lặng gật đầu:
“Thanh nhi đã biết.
Lúc này, Quản Phương Nghi đi nhanh về nhanh đã trở lại, lấy ra bội kiếm đưa cho Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo tiếp kiếm tới tay, đứng dậy đi ra trường án, cầm kiếm cẩn thận chu đáo. Bảo kiếm theo hắn nhiều năm từ đầu tới giờ không rời, hắn vẫn chưa bao giờ nhìn cẩn thận như vậy.
Thương Thục Thanh thấy Ngân nhi vẫn đang níu quần áo của Ngưu Hữu Đạo không ngại, nàng cũng đứng dậy đi tới, kéo Ngân nhi đến bên cạnh mình, tránh làm trễ nải đạo gia làm việc.
Ba người bên cạnh đều chú ý nhất cử nhất động của Ngưu Hữu Đạo.
Ngân nhi đối với bộ dạng Ngưu Hữu Đạo cầm thanh kiếm quơ qua quơ lại cảm thấy có ý tứ.
Bảo kiếm ở bề ngoài không nhìn ra manh mối gì, Xoẹt! Ngưu Hữu Đạo đột rút kiếm ra khỏi vỏ, quan sát thân kiếm sáng như tuyết, ánh mắt đột nhiên như ngừng lại trên bốn chữ tại thân kiếm.
Bốn chữ "Bích Huyết Đan Tâm
trước kia vẫn chưa suy nghĩ nhiều, lúc này đột nhiên cảm thấy phá lệ chói mắt. Hắn híp mắt lại, tiếp đó lộ ra nụ cười khẽ:
“Xem ra thật sự có khả năng chính là thanh kiếm này, bên trong có thể có chút manh mối.
Quản Phương Nghi không hiểu:

“Sau khi ngươi đi Thánh Cảnh, kiếm này trên tay ta, ta nhàn rỗi nhàm chán, cũng nhiều lần lấy ra xem qua, vẫn chưa nhìn thấu manh mối gì, vấn đề ở chỗ nào?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Nó trên tay ta đã nhiều năm như vậy, đã từng nhiều lần lấy ra cùng người giao thủ, cường thế cứng đối cứng, ta cũng không phát hiện vấn đề gì. Ngày hôm nay nếu không phải được sự nhắc nhở của quận chúa, ta chỉ sợ vĩnh viễn cũng sẽ không nhằm vào bốn chữ 'Bích Huyết Đan Tâm' này đi suy nghĩ thấu đáo.
Quản Phương Nghi mờ mịt, vẻ mặt chăm chú, nhìn chằm chằm bốn chữ kia quan sát nhiều lần, nhìn không ra manh mối gì, không khỏi gương mặt hồ nghi.
Thương Thục Thanh lại như có điều suy nghĩ thử hỏi một câu:
“Đạo gia, ý của ngài là chỉ kiếm này phải trong lửa mới có thể thấy chân tướng hay sao?
Ngưu Hữu Đạo nhìn nàng một cái, nở nụ cười:
“Quận chúa thông tuệ, một câu nói trúng.
Thương Thục Thanh hơi ngượng ngùng:
“Thanh nhi chỉ tùy ý đoán chút thôi.
Ngưu Hữu Đạo nói với Quản Phương Nghi:
“Nàng đi chuẩn bị một chút, chân tướng như thế nào thử một chút liền biết.
“Chuẩn bị cái gì nha?
Quản Phương Nghi có chút nóng nảy, ngay cả Thương Thục Thanh đều nghe hiểu, nàng ta vẫn chưa hiểu rõ ý gì, có loại cảm giác chỉ số thông minh bị nghiền ép:
“Hai người các ngươi giở trờ bí hiểm gì chứ, nói rõ ra xem, chuyện gì xảy ra?

Chương 2114: Bản đồ của bảo kiếm (1)

Chương 2114: Bản đồ của bảo kiếm (1)
Thấy bộ dạng ngoạn vị trêu chọc của Ngưu Hữu Đạo, nàng ta lập tức nhìn chằm chằm về phía Thương Thục Thanh.
Thương Thục Thanh ngại ngùng, thử giải thích:
“ Bốn chữ 'Bích Huyết Đan Tâm' trên thân kiếm này một lời hai ý nghĩa. Dưới tình huống bình thường ngụ ý kiếm này hết sức chân thành, lại che giấu tai mắt người, làm người ta không suy nghĩ nhiều đối với kiếm này. Nếu như trên thân kiếm có huyền cơ nan giải khác, thì hai chữ 'Đan Tâm' đủ để ám dụ trong kiếm ẩn chứa có cơ mật. Như vậy bốn chữ rất có thể là chìa khóa bí mật khai mở huyền cơ. Hồng tỷ, nói ngắn gọn, kiếm này loại tình huống nào có thể hiện ra hình dáng đan tâm huyết hồng chứ?
“Khi rèn lửa thì thân kiếm đỏ bừng. . . .
Quản Phương Nghi thốt ra, đã bừng tỉnh đại ngộ.
Bên ngoài mật thất có người tiến vào, một là Vân Cơ đã an trí xong Lữ Vô Song, một là Viên Cương cầm trong tay mật thư.
Hai người cùng nhau đi vào gặp được Thương Thục Thanh lại đang ở nơi này, thấy Đạo gia tháo mặt nạ xuống, không khỏi hai mặt nhìn nhau.
Thương Thục Thanh nhìn thấy Viên Cương cũng thật bất ngờ, kinh ngạc:
“Viên gia?
Một số tình huống nàng ta ít nhiều có nghe phong phanh, biết được Viên Cương trở thành Thánh tử của ma giáo, biết hắn mất tích, cũng nghe nói hắn bị người chém đứt một cánh tay.
Không phải hắn đã mất tích sao? Tại sao lại ở chỗ này? Còn có hai tay hoàn hảo không bị gì, nàng ta ý thức được bí mật của người nơi này có thể vượt quá tưởng tượng của nàng.

Viên Cương hơi gật đầu chào hỏi:
“Quận chúa.
Xoẹt! Bảo kiếm trong tay Ngưu Hữu Đạo tra vào bao, hắn nói với Thương Thục Thanh:
“Nghe nói quận chúa xây cho ta một ngôi mộ chôn quần áo và di vật đúng không?
Thương Thục Thanh cảm thấy lúng túng khi bị hỏi tới vấn đề này, nàng gật đầu một cái.
Ngưu Hữu Đạo nói tiếp:
“Nghe nói quận chúa nhớ tới tình xưa, thường đi tế điện, Ngưu mỗ tâm tồn cảm kích. Giờ này quận chúa đã biết ta còn sống, chuyện mộ chôn quần áo và di vật vẫn hy vọng quận chúa giống như trước đây, tiếp tục như thường đi, không được để cho người hoài nghi.
Viên Cương, Vân Cơ, Quản Phương Nghi theo bản năng ánh mắt chạm vào nhau, đều đã nhận ra, mộ chôn quần áo và di vật có ý nghĩa đối với Thương Thục Thanh bị Đạo gia bình bình đạm đạm giáng xuống, hoặc nói là bị Đạo gia làm như không thấy, thật không biết tâm tình của Thương Thục Thanh lúc này đến bực nào.
Thương Thục Thanh mặt lộ nụ cười gượng ép:
“Đạo gia yên tâm, Thanh nhi đã rõ rồi.
Ngưu Hữu Đạo lại nói:
“Quận chúa không nên ở chỗ này lâu, dễ làm cho người ta sinh nghi. Ta chỗ này còn có chút sự việc phải xử lý, không thể lưu lại quận chúa rồi.
Thương Thục Thanh ừm một tiếng, hơi hạ thấp người:
“Là Thanh nhi mạo muội quấy rầy, Thanh nhi xin phép cáo lui.
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu chào một cái. Quản Phương Nghi lúc này tiến lên đưa tay, tiễn Thương Thục Thanh rời đi.
Có Thương Thục Thanh trong coi, Ngân nhi coi như nghe lời, mặc dù không nguyện rời khỏi Ngưu Hữu Đạo, nhưng mà vẫn bị Thương Thục Thanh mang đi, tới thế nào thì đi thế đấy.
Ngưu Hữu Đạo cầm ngang kiếm trong tay nhìn, trong lòng cảm khái vạn phần, không có gì bất ngờ xảy ra. Mấu chốt của bí mật mà bản thân mình muốn tìm một mực vẫn ở bên cạnh mình.

Có một số việc đừng nói Thương Thục Thanh, ngay cả hắn cũng không nghĩ tới. Thương Thục Thanh không để mắt đến thanh kiếm này, hắn cũng đồng dạng không để mắt đến nó.
Hiện tại quay đầu ngẫm lại, Đông Quách Hạo Nhiên giao bội kiếm cho Ninh Vương làm tín vật, Ninh Vương lại đưa thanh kiếm về Thượng Thanh tông, Đông Quách Hạo Nhiên lấy tư cách năm đó lo liệu sự việc đích xác có khả năng lưu lại ẩn ý trong thanh kiếm này, sơ sót, đích thật là sơ sót.
Thời điểm vừa mới hỏi Thương Thục Thanh, hắn chỉ muốn chuyển đổi đề tài. Vấn đề mà năm đó kêu Quản Phương Nghi hỏi qua, không tìm được đáp án, hắn không cho là Thương Thục Thanh có gì che giấu. Sự việc mà Quản Phương Nghi hỏi không ra, hắn cũng không cho là mình có thể hỏi ra cái gì, ai ngờ biến khéo thành vụng không ngờ lại thật sự bị hắn hỏi ra manh mối.
Thật ra có một số việc là chú định đấy, hắn cho dù hiện tại không hỏi Thương Thục Thanh, tương lai một ngày nào đó cũng nhất định vẫn sẽ hỏi.
Viên Cương xích gần hỏi:
“Ngân nhi nhanh như vậy đã làm ngươi lộ rồi sao?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Sớm biết tên hám ăn đó không đáng tin cậy, thật đúng là không có chút nào đáng tin cậy, sau này mọi người cũng cẩn thận một chút.
Hắn không muốn nói thêm về chuyện này, liếc mắt nhìn tín thư trong tay đối phương:
“Có chuyện gì sao?
Viên Cương giao thư cho hắn:
“Tây Hải đường muốn hẹn ngươi gặp mặt.
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Có nói là chuyện gì không?
Viên Cương đáp:
“Không có nói.
Ngưu Hữu Đạo hơi suy tư:
“Đoán chừng hay là muốn biết chuyện của Lữ Vô Song. Hồi âm với hắn, nói ta tạm thời không rãnh, thuận tiện giải thích một chút, nói giờ này

cùng Lữ Vô Song là quan hệ hợp tác, những lời giải thích khác không cần thiết. Mặt khác, khiến cho hắn chú ý một chút động tĩnh của Lục Thánh.
Một lúc sau, Quản Phương Nghi đã trở lại.
Ngưu Hữu Đạo phân phó nói:
“Nhà bếp của Nam Sơn tự có dùng ống bễ của lửa, nàng đi tới chỗ Viên Phương chuẩn bị một chút, không cần nói rõ chuyện liên quan. Ta trong chốc lát sẽ đi qua.
Quản Phương Nghi nhìn kiếm trong tay hắn, hiểu được ý gì, gật gật đầu đã đi ra, chính nàng ta cũng rất mong đợi.
Ngưu Hữu Đạo giải thích với những người khác là chuyện gì xảy ra, lần nữa đeo mặt nạ giả Vương Khiếu, sau đó cùng Vân Cơ rời đi. Hắn đi lại ở Mao Lư Biệt Viện hiện giờ, chỉ dùng thân phận người hầu của Vân Cơ có vẻ thích hợp. Viên Cương không nên lộ diện, tiếp tục lưu thủ dưới đất.
“Có chuyện gì bần tăng đến là được, có thể nào khiến đương gia làm loại công việc của người hầu này.
“Lão Hùng, ngươi xong chưa, cút đi!
Vân Cơ và Ngưu Hữu Đạo mới vừa đi tới ngoài nhà bếp của Nam Sơn tự, liền nghe được thanh âm nịnh hót của Viên Phương.
Mao Lư Biệt Viện giờ này, Đạo gia chết rồi, Viên Cương không thấy, một cách tự nhiên đều xem Quản Phương Nghi trở thành chủ nhà, nhất là Viên Phương càng hận không thể ôm đùi.
Hai người Vân Cơ đi tới cửa thấy Viên Phương ủ rủ âu sầu bị đuổi ra khỏi. Viên Phương liên tục gật đầu cúi người với hai người tới:
“Vân Sơn chủ.
“Nơi này không có chuyện của ngươi.
Vân Cơ nhắc nhở một tiếng, liền vào nhà bếp, Ngưu Hữu Đạo ôm cánh tay canh giữ ở cửa.
Viên Phương cười hề hề vui vẻ với Ngưu Hữu Đạo, cáo lui.
Tại nhà bếp, sau khi lửa được đốt cháy, Quản Phương Nghi ở bên trong gọi một tiếng:
“Được rồi.

Ngưu Hữu Đạo nhìn chung quanh, cũng xoay người tiến vào, chỉ thấy Quản Phương Nghi đã ở cạnh nhà bếp dùng sức kéo đẩy ống bễ.
Ngưu Hữu Đạo cúi người nhìn xem ngọn lửa hừng hừng bên trong lòng bếp, kiếm trong tay ra khỏi vỏ, ném bảo kiếm trực tiếp vào trong lòng bếp. Thân kiếm biệt vô âm tín trong ngọn lửa hừng hực cực nóng.
Vân Cơ bên cạnh nhìn không hiểu đang làm gì, trước đó hỏi Quản Phương Nghi, nàng ta lại kêu nàng đừng hỏi nhiều.
Đa số vũ khí của tu sĩ thiên hạ dùng xuất thân từ Khí Vân Tông của Tống quốc. Trình độ sắc bén của vũ khí do người bình thường rèn nên không tranh cãi, trước tiên lực kháng đòn chính là dữ dằn, vũ khí như vậy gặp tu vi cao, rất dễ dàng bị phá hủy.
Cho dù thanh bội kiếm này của Đông Quách Hạo Nhiên là ai rèn nên, sức chịu đựng cũng không bình thường, sau khi bỏ thêm vài đợt lửa than, mới thấy thân kiếm biến thành đỏ bừng.
Lúc này Ngưu Hữu Đạo nhìn chăm chú vào bên ngoài lòng bếp, mới thi pháp biến thành trảo chụp một cái, cách không thu vật, bảo kiếm bên trong lòng bếp mang theo hỏa tính bay ra, thi pháp gia trì xuống, nổi ngay trước mặt Ngưu Hữu Đạo.
Quản Phương Nghi biết rõ tình hình không khỏi tiến tới tra xét, Vân Cơ cũng đến gần nhìn xem là chuyện gì xảy ra.
Thân kiếm đã bị đốt đỏ bừng, sau khi hơi đảo lộn, hai tay của Ngưu Hữu Đạo thi pháp, bảo kiếm ngừng di động, chỉ thấy một mặt trên thân kiếm có chữ "Bích Huyết Đan Tâm

Chương 2115: Bản đồ của bảo kiếm (2)

Chương 2115: Bản đồ của bảo kiếm (2)
Xuất hiện hắc tuyến đồ văn trong đỏ bừng, nói chính xác là một tấm bản đồ.
Quản Phương Nghi đưa tay chỉ:
“Ngươi nhìn xem.
Ngưu Hữu Đạo đã thấy, đưa mắt nhìn chằm chằm, phát hiện là một tấm bản đồ Sơn Thủy, bên trong có một sơn trang. Hắn lúc này thi pháp nhãn nhìn kỹ, sau khi xem xét rõ ràng bố cục sơn trang hơi sợ run, phát hiện chính cái sơn trang này không ngờ đã từng đi qua.
Sơn trang này không ở chỗ khác, dĩ nhiên cũng ở Nam Châu cảnh nội, tại huyện Thương Ngô thuộc đất phong của Ninh Vương. Mà tòa sơn trang này đương nhiên đó là tòa vương phủ biệt viện do Ninh Vương để lại, lúc trước cùng đám người Thương Triêu tông lúc đặt chân ở huyện Thương Ngô sẽ ngụ ở đấy.
Không sai, thời gian ngụ ở đấy không ngắn, hắn rất quen thuộc đối với bố cục của sơn trang ấy, ngay cả sơn thế xây dựa vào núi của sơn trang cũng giống nhau như đúc.
Thêm nữa vật này có quan hệ với Ninh Vương, có thể tưởng tượng được, khả năng sai lầm càng trở nên cực kỳ bé nhỏ.
Ngưu Hữu Đạo tâm tồn hồ nghi, chẳng lẽ chỗ kia chính là địa phương bí tàng mười vạn quạ? Ngẫm lại cảm thấy rất không có khả năng, ở đã lâu như vậy, nếu là địa phương có thể bí tàng mười vạn quạ, tất nhiên âm khí sâu nặng, không có khả năng không có một chút phát hiện.
Đợi tới khi hắn nhìn kỹ bản đồ, phát hiện thân kiếm đỏ bừng đã từ từ thành màu đen của màn đêm. Đồ văn phía trên đã nhìn không rõ rồi, lúc này lần nữa ném bảo kiếm vào trong lòng bếp:
“Tăng thêm lửa!

Quản Phương Nghi hiểu rõ, nhanh chóng đi tới cạnh ống bễ lần nữa dùng sức kéo đẩy.
Bởi lượng nhiệt dư thừa được gia trì trước đó, bảo kiếm lần này nhanh chóng chuyển sang màu đỏ. Ngưu Hữu Đạo lần nữa thi pháp ra lơ lửng, đồ văn trên thân kiếm lại xuất hiện.
Hắn nhìn chằm chằm bản đồ lần nữa quan sát tỉ mỉ, phát hiện không ổn, trên bản đồ này cho thấy có một dòng sông, nhưng mà hắn đã ở qua sơn trang, bên cạnh sơn trang căn bản không có con sông, chỉ có dòng suối nhỏ giữa núi.
Hắn chợt hiểu rõ, đấy là mạch nước ngầm!
Bên cạnh sơn trang mặc dù không có con sông, nhưng dưới đất của sơn trang có một mạch nước ngầm. Con sông trên bản đồ hắn là chỉ mạch nước ngầm kia.
Chẳng lẽ địa điểm của mục tiêu ở dưới đất giữa sông sao?
Hắn nhanh chóng nhìn chằm chằm con sông nọ tra xét, quả nhiên phát hiện dị thường, địa phương chỗ khúc cong của con sông, phát hiện một chữ viết nho nhỏ, không thi pháp nhãn nhìn kỹ, thật đúng là sẽ không để mắt đến, chỗ khúc cong viết một chữ "Ninh
nho nhỏ.
Toàn bộ con sông nhìn từ đầu tới đuôi, không có những dị thường khác, vị trí liên thông tòa thôn trang bí ẩn này cũng không có biểu thị, nếu nói là chỗ đặc thù, thì chỉ có chỗ ghi chữ "Ninh
kia mà thôi.
Cái này biểu thị kỳ địa không ngờ chính là mục tiêu vị trí của đấy, nhưng hắn hiện tại cũng không dám trăm phần trăm xác nhận, chỉ có sau khi tự mình đi hiện trường xác minh mới có thể xác nhận.
Trên thân kiếm màu đỏ bừng lần nữa ảm đạm xuống, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên đưa tay nắm lấy chuôi kiếm. Một tay kia cũng hai ngón tay trên thân kiếm ấn chặt trượt một cái, không ngờ lại tự dưng dẫn xuất một đoàn liệt diễm bay vào trong lòng bếp, hồng nhiệt trên bảo kiếm biến mất trong nháy mắt. Hắn trở tay vù một tiếng, bảo kiếm đã về trong vỏ kiếm cắm trên mặt đất, sau đó chộp vỏ kiếm nâng kiếm nắm trong tay.
Thấy hắn thu kiếm rồi, Quản Phương Nghi thử hỏi:
“Có thể nhìn ra manh mối không?

Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu.
Quản Phương Nghi lại hỏi:
“Bản đồ biểu thị là địa phương nào?
Ngưu Hữu Đạo nhìn nàng ta một cái:
“Ta đã trong lòng hiểu rõ.
Quản Phương Nghi lập tức gương mặt khinh bỉ, biết hắn không chịu nói, hỏi nữa cũng vô dụng.
Đừng nói nàng, Vân Cơ bên cạnh đồng dạng nhìn chằm chằm cẩn thận tra xét cũng không nhìn ra manh mối gì ra. Người chưa ở qua sơn trang ấy, đột ngột thấy một tấm bản đồ như vậy, lại không có địa danh đánh dấu, thiên hạ lớn như vậy, sơn sơn thủy thủy nhiều như vậy, một mảnh bản đồ có trời mới biết ở chỗ nào.
Chỉ có điều Vân Cơ lại nhận ra thanh kiếm này là "Bích Huyết Đan Tâm bội kiếm của Ngưu Hữu Đạo. Nàng theo hắn đã nhiều năm như vậy, đột nhiên lấy ra chiêu thức này, còn từ trên thân kiếm làm ra bản đồ, nàng ta hiểu phương diện này khẳng định ẩn dấu bí mật gì.
Nàng ta cũng liên tưởng đến trên người Đông Quách Hạo Nhiên, bởi vì cũng biết kiếm này vốn chính là của ông ấy.
Ngưu Hữu Đạo đứng trước bếp ánh lửa lập lòe cũng rơi vào trầm tư, nhớ tới sự việc năm đó đi vào mạch nước ngầm, nghe nói Ninh Vương trước kia ở một vùng chinh chiến ấy. Mạch nước ngầm là dưới trướng của Ninh Vương chôn cất tướng sĩ trong lúc vô tình phát hiện.
Chốn chiến trường kia sau đó sở dĩ trở thành đất phong của Ninh Vương, là chính ông ấy yêu cầu với triều đình.
Giờ này xem ra, Ninh Vương trước kia yêu cầu với triều đình Yến quốc về vùng đất phong kia không thể không có nguyên nhân, chỉ sợ không chỉ có một thôn trang bí ẩn đơn giản như vậy. Cái thôn trang kia rất có thể đã bị che giấu sau khi chuyện xảy ra, tra được người của thôn trang từ đó phát hiện bí mật của Ninh Vương, dĩ nhiên không tiếp tục tra xét những thứ tất yếu khác, cũng chính vì che đậy bí mật của khu đất phong mà Ninh Vương chân chính yêu cầu đó.
Nói cách khác, cái thôn trang đó là vật hy sinh mà Ninh Vương dự sẵn để ngừa vạn nhất.

Nếu thật sự là như thế, thì năm đó hắn không chỉ phát hiện mạch nước ngầm đơn giản như vậy, hiển nhiên còn có phát hiện gì khác lạ, chỉ có điều bị Ninh Vương có ý che giấu.
Mà hết thảy điều này tập hợp lại, chỉ sợ sẽ là nguyên nhân tấm bản đồ được ghi trên bội kiếm của Đông Quách Hạo Nhiên. Những người đó của Ninh Vương âm thầm tại mảnh đất ấy tiến hành một bí mật lớn kinh thiên.
Ngưu Hữu Đạo sau khi đã có đại khái suy đoán và phán đoán đối với tiền căn hậu quả, hắn âm thầm lắc đầu, nếu đúng như thế, vậy thì đám người Ninh Vương quả thật điên rồi.
Vì che giấu cơ mật, không ngờ lại không tiếc mang toàn bộ người của thôn trang bí ẩn làm vật hy sinh, phải biết người núp ở thôn trang tránh đời, đa số đều là tâm phúc bộ hạ cũ của Ninh Vương. Trước kia ngay cả Mông Sơn Minh cũng có mặt trong đó, đây là đã làm xong chuẩn bị ngay cả Mông Sơn Minh cũng cùng nhau hy sinh hết a!
Bất quá nói đi thì nói lại, chính vì vậy, một khi bị người phát hiện, mới có thể chứng minh đó chính là bí mật chân chính của Ninh Vương, mới có thể không khiến cho người ta hoài nghi, mới có thể ẩn giấu chân tướng càng tốt hơn.
Mông Sơn Minh cầm binh tác chiến mặc dù sắc bén, nhưng mà dù có sắc bén cũng không so bằng uy lực của mười vạn quạ. Mông Sơn Minh chỉ huy thiên quân vạn mã đối mặt cũng phải bị bình định, bên nào nặng bên nào nhẹ để cân nhắc, không khó hiểu với quyết định của đám người Ninh Vương đưa ra.
Vì bí mật này, Ninh Vương có thể nói ngay cả nữ nhi ruột thịt của mình đều dính vào, gương mặt quỷ kia!
“Đi về thôi.
Ngưu Hữu Đạo tỉnh táo lại buông tiếng thở dài.
Ba người cứ vậy rời khỏi nhà bếp.
Ngày từng ngày sau đó, Quản Phương Nghi có thể nói mỗi ngày nhìn chăm chú Ngưu Hữu Đạo.
Mọi người hiếu kỳ, nhất là đối với các loại cái thứ của địa đồ bảo tàng, Quản Phương Nghi tin tưởng Ngưu Hữu Đạo đã có được bản đồ nhất định muốn đi tìm bảo, nàng ta cũng muốn đi theo nhìn một chút.

Nhưng mà tình huống khiến cho nàng có chút thất vọng, Ngưu Hữu Đạo an tâm ở đây, dường như không hề có ý tứ rời đi.
Không ngờ rằng, Ngưu Hữu Đạo cũng muốn đi xác nhận một chút biểu thị trên bản đồ, nhưng mà tình huống trước mắt làm hắn tạm thời không tiện rời đi.
Nếu lời nói của Lữ Vô Song là thật, hậu quả rất nghiêm trọng, ứng đối tình thế nguy hiểm mới là khẩn yếu nhất, chuyện trọng yếu nhất trước mắt là xác nhận tình trạng của Lục Thánh.
. . .
Dược cốc, Độc Nhãn Nguyên Phi đến rồi, tiến vào bên trong dược phòng tràn đầy mùi thuốc, thấy thầy trò Quỷ Y đang chuyển bình bình lọ lọ.

Chương 2116: Đạo gia, cứ như vậy đi!

Chương 2116: Đạo gia, cứ như vậy đi!
Quỷ Y nghiêng đầu nhìn một cái giật mình, dừng công việc đang làm lại, chắp tay nói:
“Thánh Phi đại giá quang lâm, không từ xa tiếp đón.
Vô Tâm đi theo bên cạnh hành lễ.
Nguyên Phi ép bản thân mình lộ ra nụ cười:
“Là ta đường đột tới chơi quấy rầy Hắc Ly tiên sinh.
Quỷ Y nói:
“Không quấy rầy. Thánh Phi pháp giá tới đây, chắc là Thánh Tôn có dặn dò gì, tiểu lão nhi cung kính xin nghe.
Nguyên Phi xua tay, cười nói:
“Tiên sinh suy nghĩ nhiều rồi. Ta lần này đến chỉ muốn hỏi một chút tiên sinh, tiên sinh không phải nói sẽ tìm tròng mắt thích hợp cấy ghép cho ta sao? Vì sao ta lại nghe nói tiên sinh luôn luôn ở bên trong Dược cốc. . . Tiên sinh dường như không có ý định ra ngoài tìm cho ta.
“Không phải thế!
Quỷ Y lắc đầu, đưa tay cầm một lọ thuốc bày ra:
“Lần trước vì để tìm tròng mắt thích hợp cho Thánh Tôn, gần như đã dùng hết phối dược của ta, tiểu lão nhi giờ này đang chuẩn bị một lượng lớn phối dược, chuẩn bị cho việc xuất hành. Thánh Phi cũng biết, tròng mắt thích hợp cũng không phải nói tìm là có thể tìm được, không phối đủ thuốc lại đi hành sự sợ là không được, chốc nữa lại ra ngoài không bao lâu không làm được lại phải trở về.
“Thì ra là thế.
Nguyên Phi liên tục gật đầu, không biết đối phương nói thật hay giả, hiện tại lại không dám đắc tội đối phương, chỉ có thể khách khí. Chỉ có điều vẫn không nhịn được nói:

“Tiên sinh cần mau chóng làm, nếu có gì cần, cứ việc lên tiếng.
Quỷ Y nói:
“Chuyện này không có biện pháp mau chóng được, chỉ có thể làm từng bước, muốn nhanh cũng được, chỉ có điều ta và ngươi cũng không thể ra sức.
Nguyên Phi chỉ sợ hắn cố ý lề mề, vội nói:
“Có cách nào mau chóng không ngại nói nghe một chút, có lẽ ta có thể giúp một tay.
Quỷ Y đặt lọ thuốc xuống:
“Nói như thế, dù có tròng mắt của người khác thích hợp, ánh mắt của người khác lắp lên trên người ngươi, ngươi hoặc ít hoặc nhiều cũng sẽ có chút ít không hợp. Chân chính hoàn mỹ vô khuyết đấy, chỉ có chính ngươi. Ngươi hỏi một chút Thánh Tôn có nguyện ý cho ngươi tròng mắt kia hay không? Nếu như Thánh Tôn nguyện ý, hết thảy vấn đề đều không là vấn đề, ngươi cũng có thể hoàn toàn khôi phục như lúc ban đầu.
Nguyên Phi không nói nên lời.
. . .
Mấy ngày sau chuyện của nhà bếp, Viên Cương tiến vào mật thất, sắc mặt nặng nề, hai lá mật thư cùng nhau đặt trên bàn của Ngưu Hữu Đạo:
“Sa Như Lai hồi âm rồi, còn có tin tức của Hồ Tộc, Sa Như Lai cùng nhau chuyển đến.
Ngưu Hữu Đạo chú ý tới thần sắc của hắn, cầm hai phong thư tới tay tra xét, lá thứ nhất là tin của Ngân Cơ từ Hồ Tộc.
Ngân Cơ báo cho biết, bên phía nàng ta dựa theo nơi này bố trí hẹn được Ngũ Thánh ngoài La Thu ra chạm mặt. Kết quả Ngũ Thánh cho đến nay không ngờ lại không có một người đến nơi hẹn, thử hỏi nơi này làm sao bây giờ.
Đối với cái kết quả này, Ngưu Hữu Đạo không tính là quá mức bất ngờ. Thánh La Sát đột nhiên chạy ra khỏi Điệp Mộng Huyễn Giới xâm nhập nhân gian, hắn lúc đó đã biết kế hoạch xuất hiện bất ngờ. Việc đột nhiên xuất hiện của Thánh La Sát và kế hoạch của chính mình nổi lên xung đột, có thể sẽ ảnh hưởng kế hoạch của chính mình, giờ này xem ra quả nhiên như thế.

Ngưu Hữu Đạo đặt phong thư này sang một bên, hắn dặn dò nói:
“Hồi tin, nói cho nàng ta biết, ta đã biết được, kêu nàng ta tạm dừng chạm trán cùng Ngũ Thánh, chờ thông báo của ta.
Viên Cương ừ xong một tiếng, lại nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo không rời.
Ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo đã rơi lên phong thư thứ hai, mày dần dần nhíu lại.
Sa Như Lai báo cho biết, thời gian gởi thư tín dừng lại. La Thu vẫn chưa trở về Thánh Cảnh. Người canh giữ tại cửa ra vào của Thánh Cảnh cũng chưa thấy mấy thánh khác quay trở về Thánh Cảnh. Đại La Thánh Địa nhận được truyền tin của La Thu. La Thu bày tỏ, tạm thời sẽ không trở về, khiến cho các đệ tử của Đại La Thánh Địa cần phải từng người thực hiện tốt chức trách, có chuyện quan trọng có thể khẩn cấp truyền tin cho hắn.
Thêm một tin khác chính là, La Thu điều một ít nhân thủ đi từ Đại La Thánh Địa.
Tình huống phản hồi từ cửa ra vào của Thánh Cảnh xem ra, mấy thánh khác cũng đồng dạng có điều dụng nhân thủ ra Thánh Cảnh.
Có thể xác định, Lục Thánh vẫn còn ở nhân gian, nhưng mà Sa Như Lai căn bản không hề biết La Thu ở vị trí nào của nhân gian. Những người khác của Đại La Thánh Địa dường như cũng không biết, La Thu chỉ giao phó có chuyện truyền tin liên lạc.
Ngưu Hữu Đạo đặt phong thư trong tay xuống, hắn trầm mặc hồi lâu, chợt cất tiếng hỏi:
“Nhãn tuyến các nơi có truyền đến tình hình của Lục Thánh hay không?
Viên Cương đáp:
“Không có. Tây Hải đường hồi âm cũng nói, sau chuyện cái thị trấn nhỏ kia, Lục Thánh liền biến mất, không biết đi đâu. Tình hình mà hắn biết có hạn, nghĩ rằng Lục Thánh trở về Thánh Cảnh.
Ngưu Hữu Đạo trầm ngâm:
“Mục tiêu của Lục Thánh lớn như vậy, đi tới cũng phải kinh thiên động địa, cho dù đến đâu động tĩnh cũng không nhỏ được, có ở nhân gian xuất hiện, tai mắt các nơi không có khả năng một chút động tĩnh cũng không biết. Ngay cả các thế lực lớn như Vạn Thú Môn, Tử Kim Động, Linh

Tông, Thiên Hành Tông cũng không nghe thấy tin tức, điều này rất không bình thường. Nói như vậy, chỉ có một khả năng!
Viên Cương gật đầu:
“Bọn họ không công khai làm việc, mà là âm thầm.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu một cái:
“Không sai! Ta trước còn cùng người thảo luận, nói Lục Thánh ở ngoài sáng, chúng ta ở trong tối, đây là ưu thế của chúng ta, ai ngờ bọn họ đột nhiên chơi ra chiêu thức ấy. Chuyện này hơi rắc rối, tu sĩ thiên hạ thấy qua người của Lục Thánh không nhiều lắm, ngoại trừ hình thể đặc thù như Nguyên Sắc, bọn họ nếu có ý che giấu tung tích, chỉ sợ đi khắp nơi hoạt động cũng rất khó người nào có thể nhận ra bọn họ, đoán chừng người cho dù đến Nam Châu phủ thành đứng ở cửa nhà của chúng ta cũng không có ai có thể nhận ra.
Viên Cương chợt do dự một tiếng:
“Đạo gia. . . .
Ngưu Hữu Đạo giương mắt:
“Ngươi vì sao cũng úp mở như vậy?
Viên Cương đáp:
“Xem ra Lữ Vô Song nói là sự thật, Lục Thánh quả nhiên khí thủ Thánh Cảnh, tự mình trấn giữ nhân gian ra tay rồi.
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc. Hắn làm sao không biết, cái này có ý nghĩa là nếu lời nói của Lữ Vô Song là thật, việc xuất thủ trước đó của bọn họ thật sự có khả năng để lại một lượng lớn sơ hở, một khi Lục Thánh nhằm vào xuất thủ, hậu quả khó mà lường được, cho dù bọn họ bây giờ có thể tháo chạy, những người khác thì sao? Toàn bộ Nam Châu chỉ sợ sắp phải máu chảy thành sông.
Xem ý tứ của Lữ Vô Song, nàng ta dường như biết được làm sao hóa giải tình thế nguy hiểm này.
Nàng ta có thể hóa giải cũng không phải là sự tình gì quá khó hiểu. Nàng ta hiểu Lục Thánh, cùng họ đối chọi lẫn nhau gay gắt nhiều năm như vậy, hiển nhiên là có kinh nghiệm ứng đối.
Nhưng mà ý tứ của Lữ Vô Song cũng rất rõ ràng, người ta ý gì cũng đã nói rất rõ ràng, muốn mời người ta hỗ trợ phải lấy ra "Thành ý" chứ.

Không mời người ta hỗ trợ cũng được, vậy chỉ có thể bản thân mình tự giải quyết, nhưng mà bên này ngay cả mấu chốt của vấn đề xảy ra ở đâu cũng không biết, hai mắt mù tịt, muốn ứng đối cũng không biết phải làm thế nào hành động.

Ngưu Hữu Đạo cũng không biết phải nói thế nào với Viên Cương về vấn đề này. Thật ra ngày ấy hắn nói chuyện cùng Lữ Vô Song, nói thật, hắn có chút bị nàng gái này nói động rồi.

Hầu Tử cùng Phùng Quan Nhi hợp sao? Đứng ở lập trường của tên Hầu Tử này, đích xác không tìm được người nào hợp hơn so với Lữ Vô Song rồi, không thể không thừa nhận nàng ta nhìn vấn đề vẫn là thấu triệt. Lời nói có lẽ khó nghe, nhưng đích xác nói có lý, huống chi còn có thể giải quyết một nguy cơ to lớn trước mắt.

Nhưng hắn cũng có lằn ranh làm người của hắn, có cái nên làm, có việc không nên làm, đổi thành người khác hắn có lẽ sẽ không chút do dự cũng có lực thúc đẩy, nhưng mà nếu trên chuyện này đẩy Hầu Tử đi ra ngoài làm giao dịch, khiến cho hắn làm thế nào mở miệng đây?

Chương 2117: Phu xướng phụ tùy (1)

Chương 2117: Phu xướng phụ tùy (1)
“Nếu ta hứa hẹn với nàng ta, ta làm tròn lời hứa cưới nàng ta cũng không có gì, cũng là việc nên làm.
Viên Cương đột nhiên thốt ra một câu.
Năm ngón tay của Ngưu Hữu Đạo từ từ vò phong thư thành khối:
“Chuyện này, ngươi phải suy nghĩ kỹ.
Viên Cương chất phác nói:
“Ta một đại nam nhân, việc chiếm tiện nghi, không thua thiệt.
Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên:
“Chiếm tiện nghi gì? Ôm vào cùng nhau lăn lộn nam nhân là có thể chiếm tiện nghi rồi sao? Ta và ngươi đều không phải là tiểu dân thăng đấu bụng dạ hẹp hòi. Ý tưởng tự cho là đúng của nam nhân cũng không cần ở trước mặt ta thúi lắm. Chuyện như vậy không phải nói cái gì nam nhân chiếm tiện nghi, khiến cho nữ nhân ăn hết bao lớn thua thiệt, đó là lời lẽ sai trái.
Viên Cương nói:
“Ngươi bây giờ cũng không có biện pháp, nếu không đã sớm giải quyết rồi, sẽ không chờ tới bây giờ.
Ngưu Hữu Đạo im lặng một hồi nói:
“Ta đánh giá thấp nàng ta, sau khi tiếp xúc nàng ta mới hiểu được, người như Lữ Vô Song, thế sự với nàng ta chẳng qua cũng như thế. Nàng ta không có gì ràng buộc, chỉ có đối mặt thực tế, trên người không có yếu điểm gì có thể lợi dụng. Thân tình, hữu tình, tình thầy trò, ân oán vân vân, đối với nàng ta mà nói đều vô dụng. Cho dù là ích lợi, nàng ta rất rõ ràng nàng ta muốn chính là cái gì, có thể được là cái gì, phương pháp đối phó những người khác, đối với nàng ta đều không có tác dụng.

“Ta châm chước hết thảy sự việc xoay chung quanh nàng ta đã lâu, tạm thời thật sự có chút không biết nên làm thế nào xuống tay với nàng ta. Hiện tại xem ra, cũng chỉ có thể đối với nàng gái này dụng hình thử một lần rồi. Đợi từ từ làm rõ tình huống, chưa chắc không có biện pháp đối phó nàng ta.
Viên Cương nói:
“Nàng ta thà chết cũng không lên tiếng. Nếu nàng ta nói là sự thật, thời gian của chúng ta thật sự không nhiều lắm, tới kịp sao? Đạo gia, thật ra trong lòng ngươi đã có biện pháp tốt nhất, chỉ có điều ngươi không muốn dùng trên người ta.
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Ngươi nguyện ý không?
Viên Cương đáp:
“Nếu có thể tránh khỏi cái chết cho nhiều người của Nam Châu, ta nhất định thành tâm nguyện ý, sẽ không cảm thấy miễn cưỡng.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Tránh khỏi cái chết cho nhiều, những người kia cũng sẽ không nhớ ân tình của ngươi, có lẽ còn có thể như lời ngươi nói, cho rằng ngươi chiếm phần lớn tiện nghi. Nữ nhân kia không đơn giản, cưới nàng ta, ngươi không khác gì mang lên cho mình bộ dây cương. Ngươi suy nghĩ thật kỹ một chút đi, chúng ta cũng không phải hoàn toàn không có đường lui.
Viên Cương biết đường lui mà hắn nói là gì, không phải là việc lấy hay bỏ giữa một phần nhỏ và một phần lớn hay sao, bèn quyết đoán nói:
“Đạo gia, cứ như vậy đi!
Hắn nói dứt lời xoay người mà đi.
Ngưu Hữu Đạo dựa người vào ghế sau lưng, ánh mắt lóe ra.
Viên Cương bước chân đi trước, Vân Cơ tiếp sau đi vào từ bên ngoài mật thất. Nàng ta nghe được cuộc nói chuyện của hai người:
“Ngài thật sự cam tâm bị Lữ Vô Song uy hiếp như vậy sao?
Đứng ở góc độ của nữ nhân, chuyện như vậy là cho tiện nhân Lữ Vô Song kia chiếm tiện nghi.
Thần sắc của Ngưu Hữu Đạo mơ hồ:
“Lữ Vô Song không muốn chết.
Đây có chút hỏi một đằng trả lời một nẻo rồi, Vân Cơ không hiểu:

“Ý gì?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Sắp tai vạ đến nơi, ta ở nơi này thờ ơ, Lữ Vô Song lại không có nóng nảy chút nào, hoặc là thật sự không làm sao cả, hoặc chính là ra vẻ bình tĩnh, nàng cảm thấy nàng ta thật sự không làm sao cả sao? Nàng ta không muốn chết, sự tình có thể không nghiêm trọng như nàng ta nói đâu.
Vân Cơ thử hỏi:
“Ngài cảm thấy nàng ta có thể đang gạt chúng ta đúng không?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Lần đầu tiên đường đường chính chính tiếp xúc người như thế, đích xác khiến cho ta cảm giác mới mẻ, ta cũng không quá nắm chắc, nhưng khả năng vì bảo vệ tánh mạng nói ngoa là rất lớn.
Vân Cơ kinh ngạc:
“Vậy ngài còn tha cho nàng ta được như ý sao?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Tên Hầu Tử đó nếu chỉ là thứ vũ phu tầm thường, sẽ không gây ra chuyện lớn như vậy, có thể liên tục làm ra chuyện lớn có quan hệ với thực lực của bản thân hắn. . . Thực lực của hắn càng ngày càng mạnh, phạm vào nổi lên ngốc sức lực ra, ta cũng càng ngày càng khó bảo vệ hắn, là nên có một ước thúc đối với hắn.
“Phùng Quan Nhi không được, không môn đăng hộ đối thì ta không nói, cần năng lực không có năng lực, cần đầu óc không có đầu óc, xinh đẹp đối với loại trình độ của tên Hầu Tử này mà nói, có ích gì không? Tên Hầu Tử này vốn dễ dàng vờ ngớ ngẩn, dù có kéo dài trói buộc, rất dễ dàng bị người lợi dụng, hai người làm không tốt sắp sửa phải bi tình thu tràng, tội gì phải thế chứ?
“Có một số việc ta không tiện làm với tên Hầu Tử này, nhưng vợ của hắn thì có thể, nếu không giữa huynh đệ sớm hay muộn cần phải trở mặt. Hắn không phải đối thủ của Lữ Vô Song, nhược điểm của hắn, Lữ Vô Song nhìn thấy rõ mồn một, trăm luyện thép cũng có thể khiến cho hắn hóa thành Nhiễu Chỉ Nhu. Lữ Vô Song đích xác có thể giúp đỡ hắn, cho dù là vì mình, nàng ta cũng phải bảo vệ hắn.
Vân Cơ lạnh nhạt:

“Xem ra Lữ Vô Song đã thuyết phục được ngài rồi.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Nàng ta nói không sai, đây cũng là điều tốt đối với tên Hầu Tử này.
Vân Cơ đã rõ, vị này vui vẻ nhìn Viên Cương và Lữ Vô Song ở cùng một chỗ, nhưng không tiện mở miệng đáp ứng, đó là lý do.
Nếu như đã làm ra quyết định, hơn nữa còn là chuyện đối với mọi người đều có chỗ tốt, Vân Cơ cũng không muốn nói thêm gì nữa, chỉ có điều trong lòng ít nhiều có chút không được tự nhiên, có cảm thấy trơ trẽn đối với hành vi của Lữ Vô Song, cũng có tâm thái giữa nữ nhân đối với nữ nhân. . . .
Trong mật thất, Lữ Vô Song tĩnh dưỡng bên trong quay đầu lại, thấy Viên Cương bước vào, giơ tay lên che khăn lên đầu, chân tóc mới vừa mọc ra cũng không tiện nhìn.
Sau đó nàng đứng lên, đối mặt.
Viên Cương cũng đối mặt yên lặng trong chốc lát, đột nhiên nói:
“Hôn sự không thể tổ chức trắng trợn, tình thế như thế, chỉ sợ phải ủy khuất cho nàng.
Lữ Vô Song bình tĩnh nói:
“Có thể hiểu được, không cần giải thích, không có quan hệ, hết thảy giản đơn là được rồi.
Viên Cương hỏi:
“Nàng cảm thấy khi nào hợp?
Lữ Vô Song đáp:
“Thời gian cấp bách không chờ được, càng nhanh càng tốt.
Viên Cương nói:
“Không có yêu cầu gì khác, ta cũng phải đi an bài.
Đôi mắt sáng của Lữ Vô Song lóe lên:
“Có một chút yêu cầu, một chút yêu cầu bên ngoài tối thiểu.
Viên Cương thờ ơ:
“Nói đi!
Lữ Vô Song cất giọng:
“Ta biết huynh không thích ta, bất mãn đối với ta chọn lựa loại thủ đoạn này. Ta cho phép huynh gạt ta, nhưng có một vài điều huynh nhất định phải đáp ứng, sau hôn sự nhất định phải ngủ ở cùng chung. Ta nói rồi,

huynh có thể gạt ta, có thể không cần làm gì đối với ta, nhưng chỉ cần cùng ở cùng một chỗ, chỗ mà huynh đi về phải là trong phòng của ta, cho dù huynh giả vờ giả vịt cũng làm dáng một chút.
Viên Cương hỏi lại:
“Có cần phải như vậy không?
Lữ Vô Song đáp:
“Đương nhiên là có, huynh đã làm chuyện tốt gì huynh biết, Yêu Ma lĩnh còn nuôi một tiểu tình nhân. Thân phận đã từng của ta huynh cũng biết, ta cũng là một người cần sĩ diện, nếu không làm sao chịu nổi?
Viên Cương có chút không nghĩ tới nữ nhân này vừa mở miệng lại lấy Phùng Quan Nhi làm ví dụ, khuôn mặt hơi lộ ra méo mó một chút. Hắn cũng có chút không biết nên như thế nào đi đối mặt Phùng Quan Nhi.
Lữ Vô Song sát ngôn quan sắc một phen, tiếp tục nói:
“Nếu như ngay cả chút biểu hiện bên ngoài lấy lệ cho người xem huynh cũng không nguyện đáp ứng, huynh cảm thấy còn có nhất định nói chuyện hôn sự gì sao?
Viên Cương dứt khoát:
“Quyết định như vậy đi.
Hắn nói xong liền xoay người rời đi.
Hết thảy đơn giản, tốc độ dĩ nhiên rất nhanh, ngày kế tiếp lại bắt đầu, bên dưới không gian dưới đất đèn treo kết lụa hồng đơn giản được trang trí lên.
Người ngoài không tiện tham gia, không làm gì khác hơn là do Vân Cơ và Quản Phương Nghi tự tay tới trang điểm.

Chương 2118: Phu xướng phụ tùy (2)

Chương 2118: Phu xướng phụ tùy (2)
Ngưu Hữu Đạo đối với hết thảy làm như không nghe thấy, một mình trong mật thất lật xem một số tin tức thu thập được.
Đêm đó hôn lễ lại bắt đầu, không có khách quý và hạ khách gì cả, chỉ có mấy người có thể xuất hiện ở dưới đất này, ngay cả Thương Thục Thanh đã tới nơi này cũng không được mời.
Một đôi tân nhân cứ như vậy núp ở dưới bái thiên địa.
Tiệc rượu cũng chỉ là các hòa thượng của Nam Sơn tự chuẩn bị một bàn tiệc phong phú mà thôi.
Thần tình của Vân Cơ và Quản Phương Nghi từ đầu tới giờ đều lộ ra cảm giác là lạ, cũng có chút cảm thán tạo hóa trêu người, đặt ở trước ai có thể nghĩ tới. Hầu Tử của Mao Lư Sơn Trang có một ngày lại có thể cưới Vô Song Thánh Tôn một trong cửu thánh làm vợ chứ?
Ngưu Hữu Đạo từ đầu tới giờ mặt không thay đổi. . . .
Động phòng hoa chúc, một đôi tân nhân an tĩnh cũng ngồi sóng đôi.
Cuối cùng vẫn là Viên Cương phá vỡ trầm mặc:
“Sự việc của Lục Thánh, làm thế nào đối phó bên này, bây giờ nàng có thể nói ra được không?
Lữ Vô Song bật khóc. Nàng không khóc thành tiếng, dưới ánh nến hoa chúc, nước mắt không tiếng động chảy xuôi, tóm lại khiến cho Viên Cương cảm nhận được sự ủy khuất của nàng. Đường đường là nhân vật một trong cửu thánh lại luân lạc tới trình độ ủy khuất như vậy.
Viên Cương lại trầm mặc, lời ép hỏi không ra khỏi miệng.
Cuối cùng, một người mặc nguyên quần áo nằm nghiêng mà ngủ. Một người tĩnh tọa, không nói gì vượt qua cả đêm.
Ngày kế tiếp, khi Lữ Vô Song ngồi trước bàn trang điểm, Viên Cương lại mở miệng:

“Bây giờ có thể nói chứ?
Lữ Vô Song nhìn chằm chằm mình trong gương, cũng nhìn chằm chằm hắn trong gương, trả lời bình tĩnh:
“Vừa mới tân hôn, huynh liền liên tiếp bức bách ta, huynh không cảm thấy huynh có chút quá mức sao? Ta không muốn cùng huynh nói chuyện này, chờ một chút ta sẽ tự mình đi tìm Ngưu Hữu Đạo nói rõ, có được hay không?
Viên Cương không nói, hắn cũng không biết nên nói gì.
Lữ Vô Song không nuốt lời, sau đó nàng ta đi tới mật thất, chủ động tìm Ngưu Hữu Đạo, ngồi đối diện hắn.
Ánh mắt quét một vòng trên mặt đôi tân nhân, Ngưu Hữu Đạo mỉm cười:
“Chúc mừng nhị vị.
Vân Cơ và Quản Phương Nghi cũng có mặt ấy cố gắng mặt lộ nụ cười.
Lữ Vô Song:
“Lời khách sáo thì không cần nói, nói chuyện chính sự đi.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
“Được!
Lữ Vô Song quay đầu lại hai bên:
“Làm phiền chư vị tránh một chút, bao gồm cả huynh.
Cô nhìn chằm chằm Viên Cương.
Ngưu Hữu Đạo giơ tay lên ra hiệu, một bên ba người nhìn nhau, xoay người đã đi ra.
Ngưu Hữu Đạo tự mình động thủ, một chén trà đưa đến trước mặt Lữ Vô Song, đưa tay lên mời dùng.
Lữ Vô Song theo dõi hắn:
“Xem ra Lục Thánh đã ở nhân gian trấn giữ rồi, nếu không các người sẽ không đáp ứng hôn sự.
Ngưu Hữu Đạo hắng giọng nói:
“Đích xác, chẳng qua là bọn họ lại biến mất, không biết người ở đâu. Nàng nói bọn họ phát hiện một lượng lớn sơ hở của chúng ta, sẽ động thủ với chúng ta, xin lắng tai nghe.
Lữ Vô Song lại hỏi:
“Nếu như ta nói ta là nói ngoa, chỉ vì lừa hôn, ngươi tin không?

Ngưu Hữu Đạo mỉm cười:
“Ta nghĩ cũng là như vậy.
Lữ Vô Song hơi sợ, chình chăm chú thần sắc phản ứng của hắn:
“Ngươi đã sớm biết rồi sao?
Ngưu Hữu Đạo bưng trà từ từ thưởng thức, thần sắc ung dung:
“Nếu như đã trở thành người một nhà, cũng không cần phải huyên náo nhà mình không hợp. Nàng yên tâm, chuyện này trời biết đất biết nàng biết ta biết, ta sẽ không tiết lộ nửa phần với tên Hầu Tử đó, cũng sẽ không nói với người khác, sẽ giúp nàng che giấu. Cho nên cái này không trọng yếu. Cuộc sống sau này còn dài, thành ý của ta nàng cũng thấy được, ta tin tưởng nàng biết sau này nên làm như thế nào.
Lữ Vô Song uấn nhưỡng đã lâu, chuẩn bị một phen giải thích, trong nháy mắt toàn bộ chết từ trong trứng nước, tay nâng chén trà lên có chút không bình tĩnh rồi.
Ngưu Hữu Đạo đợi sau khi nàng ta đã thưởng thức, cười hỏi:
“Trà này mùi vị như thế nào?
Lữ Vô Song cố gắng mỉm cười:
“Trong lòng đủ loại cảm giác, trong miệng nếm không ra mùi vị.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Không sao, từ từ sẽ đến, chỉ cần nàng thành tâm chân ý đối đãi tên Hầu Tử đó như trượng phu của mình, mùi vị khẳng định không tệ.
Hắn đưa chén trà đã cạn đến trước mặt nàng.
Lữ Vô Song hơi im lặng, cuối cùng đưa ra hai tay nhấc bình, châm trà cho hắn.
Ngưu Hữu Đạo bưng chén trà lên thưởng thức, gật gật đầu:
“Mùi vị không tệ.
Hắn lại đặt chén trà xuống:
“Nàng có nghe nói qua Hãm Âm Sơn chứ?
Lữ Vô Song không biết hắn nói ra cái này là có ý gì:
“Quỷ mẫu, địa bàn của tỷ tỷ mà ngươi kết bái đúng không?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Quan hệ giữa Quỷ mẫu Ngô Tuyết Quân và Vân Cơ cũng không tệ. Sau khi Hầu Tử trở thành Thánh tử của ma giáo, ta cố ý bảo Vân Cơ và Ngô Tuyết quân giữ vững liên lạc định kỳ. Gần đây, việc liên lạc của song

phương bị gián đoạn. Bên Ngô Tuyết Quân không có tin tức đưa đến đây.
Lữ Vô Song bình tĩnh:
“Ta nghe không hiểu ngươi muốn nói cái gì.
Ngưu Hữu Đạo nói tiếp:
“Ô Thường vốn nắm giữ phương pháp luyện chế nha tương không hoàn chỉnh, không có biện pháp quy mô rộng lớn lợi dụng. Sang Thủy Thánh nữ của Ma giáo thật ra là thị nữ của Ly Ca. Trước khi Ly Ca mất tích truyền một bộ Ma Điển cho Sang Thủy Thánh nữ. Ma Điển này là bí mật truyền thừa trong Thánh nữ của các đời. Ô Thường trong lúc vô ý được biết vật này tồn tại, nhưng mà dùng hết thủ đoạn cũng không thể đắc thủ. Ô Thường trước đó sở dĩ cứu Hầu Tử, là bởi vì ta ép Triệu Hùng ca giao Ma Điển cho hắn, dùng cái này làm trao đổi.
Lữ Vô Song dưới sự kinh hãi tỉnh ngộ:
“Ý của ngươi là, Hãm Âm Sơn đã mất đi liên lạc cùng Ô Thường quy mô rộng lớn luyện chế nha tương là có quan hệ đúng không?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Không hổ là Vô Song Thánh Tôn, một chút liền rõ ràng. Muốn luyện chế một lượng lớn nha tương tất nhiên phải tìm tụ âm chi địa. Ta bảo Vân Cơ và Ngô Tuyết quân giữ liên lạc, bổn ý là Ngô Tuyết Quân là Quỷ tu, có liên lạc cùng các tụ âm chi địa, bảo nàng ta hỗ trợ chú ý. Hãm Âm Sơn đột nhiên không có tin tức, xem ra Ô Thường đã bắt đầu rồi, vị trí luyện chế rất có thể ngay tại Hãm Âm Sơn.
Ánh mắt của Lữ Vô Song lóe lên, muốn lên tiếng, ai ngờ bị Ngưu Hữu Đạo giơ tay lên cắt ngang:
“Ta biết nàng có rất nhiều nghi vấn, không cần thiết hỏi nhiều, nên tới lúc nói cho nàng biết tự nhiên sẽ nói cho nàng biết. Mục đích nói cho nàng biết chuyện này là để nàng đi trở về cố gắng suy nghĩ một chút. Đúng rồi, tránh cho nàng phân tích sự tình có sai lầm, còn có một chuyện phải nói với nàng, Vô Lượng quả của Vô Lượng viên là ta lấy trộm đấy.
Lữ Vô Song giật mình:
“Cái gì? Điều này sao có thể?
Ngưu Hữu Đạo nói:

“Ta biết bí pháp luyện chế của nha tương, có thể đối phó thủ hộ nha tương của quả thụ cũng bình thường, không có gì không thể. Ta lúc đầu cũng không nghĩ tới quả thụ sẽ nở hoa sớm như thế, hoàn toàn làm rối loạn việc bố trí của ta, khiến cho ta hiện tại rất bị động. Tây Hải đường, Yến Trục Thiên, Cung Lâm Sách, Văn Hoa đều chia sẻ Vô Lượng quả. Lục Thánh hiện giờ luôn luôn thúc đẩy việc kiểm tra đối chiếu sự thật, bước kế tiếp nhất định hẳn sẽ tra được trên đầu các phái, ta nghĩ hết biện pháp đều khó mà ngăn cản. Cho nên chuyện này nàng phải nhớ kỹ, cố gắng giúp ta suy nghĩ một chút.
Nội tâm của Lữ Vô Song chấn động ghê gớm, nhanh chóng suy tư. Nàng đích xác có rất nhiều nghi vấn, thí dụ như giới thứ năm và Thánh La sát, còn có trên Ma Điển ghi lại cái gì.
Không đợi nàng ta lên tiếng, Ngưu Hữu Đạo lại chầm chậm thốt ra một câu:
“Người ở đây đều gọi ta là đạo gia, tên Hầu Tử đó cũng giống vậy, phu xướng phụ tùy, nàng có phải nên sửa miệng rồi hay không?
Lữ Vô Song nhìn chầm chằm hắn.
Ngưu Hữu Đạo bồi thiếp một câu:
“Không muốn sao?
Lữ Vô Song yên lặng một hồi, cuối cùng đứng lên, chắp tay chào hỏi:
“Đạo gia!
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười:
“Nàng vừa kết hôn, ta sẽ không quấy rầy nữa, đi đi!

Chương 2119: Tìm kiếm mạch nước ngầm

Chương 2119: Tìm kiếm mạch nước ngầm
Một câu 'đi thôi
làm Lữ Vô Song yên lặng xoay người. Nàng ta nhớ tới tình hình khi ở cửa Vô Lượng viên mới gặp Ngưu Hữu Đạo.
Lúc đó nàng ta không thèm liếc một cái, nàng ta cao cao tại thượng, còn Ngưu Hữu Đạo rất cung kính đối với nàng. Hiện tại trong đầu có thể nói rõ mồn một trước mắt, sự đối lập lúc này ngày xưa, tâm tình hết sức phức tạp.
Ngưu Hữu Đạo chợt thốt lên một câu sau lưng cô:
“Hầu Tử bây giờ bị nàng làm hại không nên đi ra ngoài lộ diện, hắn tạm thời phụ trách tiếp thu và gửi đi các đường tin tức. Nàng nói muốn giúp hắn, từ hôm nay trở đi, nàng ở bên cạnh hắn hiệp trợ hắn đi. Việc của Phùng Quan Nhi, ta không hy vọng gây ra động tĩnh quá lớn, hy vọng nàng có thể xử lý thích đáng, chuyện nhà của các người, ta sẽ không tham dự.
Lữ Vô Song quay đầu lại liếc nhìn, ra khỏi mật thất, gặp ba người chờ đợi bên ngoài, không lên tiếng, trầm mặc đã đi ra.
Ba người nhìn nhau, sau đó bước nhanh đi tới mật thất. Viên Cương là người đầu tiên cất tiếng hỏi:
“Đạo gia, thế nào rồi?
Hắn đây là rất có chút mùi vị muốn biết mình bỏ ra có đáng giá hay không.
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Cần nói đều nói rồi, trong lòng ta biết rõ. Hầu Tử, từ hôm nay trở đi, nàng ta hiệp trợ ngươi xử lý sự tình của phương diện tin tức.

Viên Cương hơi sợ:
“Tin tức trước giờ của chúng ta dính tới rất nhiều cơ mật, nàng ta nếu tham gia, chẳng phải sẽ làm nàng ta phát hiện hay sao?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Không sao, ta nói rồi trong lòng ta biết rõ, có thể để cho nàng ấy tiếp xúc. Ngươi phải hiểu một điều, cho dù nàng ta trước kia là người nào, cũng mặc kệ nàng ta trước kia là thân phận địa vị gì hay là có nhiều năng lực, dưới tình huống thứ gì cũng không biết, bản lãnh lớn hơn nữa cũng là hai mắt mù tịt, nàng ta không biết tình huống thì sẽ cung cấp không được đề nghị hữu dụng gì.
Viên Cương trầm mặc.
Đợi sau khi hắn rời đi, Quản Phương Nghi thử hỏi:
“Đạo gia, nữ nhân đó cũng không phải người bình thường, Hầu Tử chỉ sợ không phải là đối thủ của nàng. Nàng ta cao cao tại thượng đã quen, ngài cũng không sợ nàng ta biết quá nhiều. . . Vạn nhất ngày nào đó dã tâm khó bình, nàng ta có thể lợi dụng Hầu Tử, có thể châm ngòi quan hệ giữa ngài và Hầu Tử hay không?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Không quan trọng. Ít nhất nàng ta phải hiểu rõ một chút, nàng ta tương lai, một khi rời khỏi Hầu Tử, nàng ta chẳng là cái gì. Cho dù nàng ta châm ngòi như thế nào đi nữa, chỉ cần nàng ta có thể bảo vệ Hầu Tử là đủ rồi. Nếu sự tình thật sự có thể kéo dài tới tương lai, rất nhiều chuyện không cần lo lắng rồi.
Phía ngoài chợt có tiếng bước chân truyền đến, mà nghe động tĩnh của bước chân là Lữ Vô Song.
Ba người nhìn lại, quả nhiên, Lữ Vô Song đã trở lại, đi tới trước bàn:
“Có một chuyện vừa rồi đã quên nhắc nhở ngài. Thánh La Sát được cứu chạy, bên ngài có hai con phi cầm tọa kỵ lộ diện, Lục Thánh hắn sẽ truy tra hai con tọa kỵ đó.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Yên tâm, cái này không tra được trên đầu chúng ta.
Lữ Vô Song nói tiếp:
“Ta muốn nói không phải cái này. Sau khi bọn họ chậm trễ được người thông phong báo tin đào thoát, thêm sau đó loạn tượng phát sinh hàng

loạt, ta cùng bọn họ đã chạm trán bàn bạc qua, vì át chế lực độ của tác loạn, hạn chế tốc độ phản ứng của người có mưu đồ bất chính, cân nhắc qua có cần tiến hành quản khống phi cầm tọa kỵ của thiên hạ hay không.
Lần này ta và Thánh La Sát đều thoát thân, một khi tra xét không ra đường đi của hai con phi cầm tọa kỵ, Lục Thánh rất có thể sẽ toàn diện tịch thu phi cầm tọa kỵ của thiên hạ.
Vân Cơ và Quản Phương Nghi hai mặt nhìn nhau.
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Có khả năng bao lớn?
Lữ Vô Song đáp:
“Rất lớn, các người chuẩn bị sớm đi.
Cô dứt lời hơi hạ thấp người, tiếp đó xoay người rời đi.
Ngưu Hữu Đạo cau mày, nếu thật sự như vậy, sau này lui tới các nơi thật sự có thể chính là không có phương tiện rồi.
Sợ điều gì sẽ gặp điều đó, ở đây mới vừa được nhắc nhở, xế chiều liền nhận được tin tức, Phiêu Miễu Các truyền lệnh thiên hạ, ra lệnh phi cầm tọa kỵ của thiên hạ các nơi thống nhất nộp lên trên Phiêu Miễu Các. Bất kể là các đại môn phái, hay là các quốc gia triều đình cảnh nội quân chính thế lực, hết thảy toàn bộ nộp lên trên, không được tư dụng.
Các nơi nhận được pháp chỉ lập tức thi hành, không được có bất kỳ dây dưa chậm trễ, gần đây nộp lên cho thiên hạ tiền trang ở gần, người sau sẽ xử lý hậu sự.
Dĩ nhiên, cũng không phải không công tịch thu, dựa theo thị trường trả tiền, thiên hạ tiền trang bỏ tiền, một phần không thiếu mua về.
Pháp chỉ vừa hạ một cái, lôi lệ phong hành, không ai dám trì hoãn, bên Ngưu Hữu Đạo cũng không ngoại lệ. Người của Mao Lư Biệt Viện không thể không đưa toàn bộ phi cầm tọa kỵ thuộc về mình đến thiên hạ tiền trang của thành nội Nam Châu phủ.
Trong nháy mắt, người của các môn các phái điều phối tốc độ phản ứng khoảnh khắc bị Phiêu Miễu Các kéo đến cùng trình độ.
Thế lực khắp nơi, cho dù vui hay không vui, cũng phải thật thà ngoan ngoãn tiếp nhận hiện thực này, sau này các đại phái nhân viên quan trọng xuất hành lại được lắc lư trên lưng ngựa rồi, tốc độ còn chậm hơn.

Cái này không khác gì tước đoạt đặc quyền hạng nhất của các đại phái cao tầng, sau này rất nhiều chuyện đều không dễ dàng.
Mà điều này hiển nhiên chính là một trong hiệu quả mà Phiêu Miễu Các muốn.
Sau khi nơi này nhận được truyền tin của Tây Hải Đường, Vạn Thú Môn chỉ sợ là địa phương duy nhất có phi cầm tọa kỵ ngoài Phiêu Miễu Các.
Giao quyền lực cho Vạn Thú Môn, là bởi vì cần tiếp tục thuần dưỡng sinh sôi nẩy nở phi cầm tọa kỵ, không phải cho họ sử dụng. Phi cầm tọa kỵ của Vạn Thú Môn không được rời khỏi khu vực thuộc về họ.
Tương đối mà nói, những môn phái khác cũng tàm tạm, Vạn Thú Môn lại tổn thất lớn hơn. Phiêu Miễu Các làm như vậy, không khác gì chặt đứt con đường tài lộ của Vạn Thú Môn.
Không thể sử dụng rồi, sau này còn có ai sẽ đi tới Vạn Thú Môn mua nữa chứ? Vạn Thú Môn cũng không dám buôn bán.
Ngưu Hữu Đạo cũng chỉ đành lắc lư trên lưng ngựa làm việc, cùng Vân Cơ song kỵ đi ra Nam Châu phủ thành, một đường phi nhanh, đi tới huyện Thương Ngô.
Sau khi xác nhận từ bên Lữ Vô Song đã tạm thời chưa phải lo lắng lắm, có một số việc Ngưu Hữu Đạo cần bắt đầu hạch thực rồi.
Quản Phương Nghi vẫn không thể nào vét lên cơ hội cùng đi tầm bảo, Ngưu Hữu Đạo lúc rời đi thậm chí không chào nàng một tiếng.
Đã lâu không ngồi lưng ngựa, đột nhiên trở về trạng thái này, chính Ngưu Hữu Đạo cũng có chút không quen, hiệu suất làm việc chậm rất nhiều không nói, mặt đất tai mắt rất nhiều, sẽ gia tăng khả năng bại lộ.
Cũng may, huyện Thương Ngô ngay tại Nam Châu cảnh nội, không tính là quá xa.
Có thủ dụ của Nam Châu quân đội, một đường dịch trạm hoán kỵ không ngừng không thành vấn đề, đêm tối kiên trình đã tới huyện Thương Ngô.
Sau khi hai người tìm khách sạn đặt chân, lập tức rời lưng ngựa.
Họ xâm nhập vào trong núi, đi ngang qua rừng, cuối cùng dừng lại dưới một gốc cây già, Ngưu Hữu Đạo giơ tay lên chỉ một tòa sơn trang giữa núi đối diện, chính là biệt viên của Ninh Vương để lại.
Vân Cơ thấy nghi ngờ, ngay sau đó ánh mắt sáng ngời, nhìn ra manh mối, quay đầu lại:

“Là tòa sơn trang trên bản đồ trong bội kiếm của ngài đúng không?
Ngưu Hữu Đạo gật đầu:
“Bên trong sơn trang có mật đạo đi thông dưới đất, địa phương sâu dưới đất chừng trăm trượng, có một mạch nước ngầm. Bên trong sơn trang có người lưu thủ, ta không muốn kinh động, không thể đi vào từ mật đạo của sơn trang, nàng đến dưới đất dò xét một chút, tìm được mạch nước ngầm lập tức tới tìm ta.
Vân Cơ gật đầu, cứ như vậy chui xuống đất mà đi.
Đã có phương vị chỉ điểm xác thực, tìm được mạch nước ngầm không khó, không tới nửa canh giờ, Vân Cơ lại ló đầu ra từ dưới đất:
“Tìm được rồi.
“Dẫn ta đi, đi.

Chương 2120: Khôn gian quỷ dị (1)

Chương 2120: Khôn gian quỷ dị (1)
Ngưu Hữu Đạo hô một tiếng, Vân Cơ lập tức dẫn hắn trốn vào dưới đất. Không bao lâu, hai người liền phá vách tường tiến vào một chỗ không gian dưới đất, tiếng nước chảy róc rách bên tai không ngừng.
Hai nguyệt điệp trước sau thả ra chiếu sáng, đã là không gian của mạch nước ngầm, bên ngoài quang mang chiếu sáng, một mảnh đen nhánh, cho người ta cảm giác quỷ bí.
Ngưu Hữu Đạo thả nguyệt điệp bay xa chiếu sáng nhìn xem, hắn thấp giọng hỏi:
“Nơi này cách sơn trang bao xa, là phương hướng trên sơn trang hay là phương hướng trở xuống?
Vân Cơ đáp:
“Không xa, xem ra chừng nửa dặm đường, phương hướng bên dưới.
Ngưu Hữu Đạo quan sát một chút dòng nước, yên lặng nhớ lại bản đồ, xoay người, sử dụng nguyệt điệp chiếu sáng, tiếp tục đi theo phương hướng trở xuống. Vân Cơ đi theo.
Hai người vẫn chưa nhanh chóng bay vút, mà một đường không nhanh không chậm chiếu sáng cẩn thận tra xét, tựa hồ sợ bỏ lỡ điều gì.
Vân Cơ theo sát, hơi đề phòng cảnh giác, cũng không nhiều hỏi, biết chắc đã tới bí địa được ghi lại trên bản đồ, có thể dẫn nàng đi cùng đã là một loại tín nhiệm to lớn.
Cô dĩ nhiên cũng biết sở dĩ xuất hành dẫn theo nàng, cũng cần nàng gánh vác trách nhiệm hộ vệ, gặp chuyện cần phải bảo đảm Ngưu Hữu Đạo không xảy ra chuyện gì.
Hai người đi được một khoảng thời gian, phía trước xuất hiện sự thay đổi thật lớn. Tiếng nước chảy từ ẩn cũng biến thành ầm vang.

Sau khi họ tới gần, phát hiện đã tới một chỗ phát tiết của mạch nước ngầm. Một thác nước dưới đất, hơi nước khuấy động bốc lên, trên vách đá giọt nước tí tách.
Vân Cơ liếc nhìn Ngưu Hữu Đạo dừng lại, nàng cũng dừng theo.
Con nguyệt điệp của Ngưu Hữu Đạo xuyên tới xuyên lui trong hơi nước. Hắn dựa vào ánh sáng của nó dùng pháp nhãn quan sát bốn phía.
Không nhìn ra manh mối gì, nguyệt điệp quay trở về, Ngưu Hữu Đạo thấp giọng nói:
“Dựa theo biểu thị trên bản đồ, nếu như ta không nhìn lầm, phương hướng chúng ta muốn tìm phải chính là chỗ này. Ở mặt ngoài nhìn không ra cái gì, nhưng mà nếu thật sự tồn tại, nơi này nhất định có cửa vào của mật đạo, tìm xem xem. Nàng phụ trách trên bờ, ta đi dưới nước nhìn một chút.
“Được!
Vân Cơ đáp lại.
Ngưu Hữu Đạo thu nguyệt điệp, lấy ra một viên Dạ Minh Châu, trực tiếp cất bước nhảy về phía chỗ âm u đen như mực dưới thác nước, người từ từ hạ xuống, bị hơi nước bốc lên bao phủ, dần dần chỉ còn lại một đoàn quang mang.
Vân Cơ đứng bên bờ dò xét quan sát một chút, bấy giờ mới xoay người sử dụng nguyệt điệp đến trước vách đá tra xét, thỉnh thoảng gõ gõ, hoặc tay ấn thi pháp thâm nhập dò xét.
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục lặn xuống bọt khí cuồn cuộn trong nước phía dưới thác nước. Thủy vực phía dưới có chút sâu, mấy chục trượng mới đến đáy, ngoại trừ một đoàn u quang trong tay hắn, bốn phía đen như mực một mảnh.
Một số loài cá không biết tên có hình thù kỳ quái bơi tự do qua lại trong nước, cũng có thiên tính hung mãnh đã phát động tấn công với hắn, cảm thấy khó gần thân thể của hắn.
Đáy nước có nhiều viên đá lớn nhỏ đủ loại, gồ ghề nhấp nhô, Ngưu Hữu Đạo một đường thi pháp dò xét, không có kết quả, càng thi pháp dò xét một lần vách đá của rãnh nước hai bên bờ sông, vẫn chưa thấy bất kỳ đầu mối nào.

Sau khi Ngưu Hữu Đạo giằng co cả canh giờ, hắn lao ra khỏi mặt nước, đã rơi vào trên bờ, thấy Vân Cơ đã dò xét chỗ khá xa bờ bên kia.
Vân Cơ đã thấy hắn đi lên, nàng nhanh chóng tới hỏi:
“Có phát hiện sao?
Ngưu Hữu Đạo còn muốn hỏi nàng, thấy nàng đã hỏi như vậy, biết không cần thiết hỏi, đối phương khẳng định cũng không có thu hoạch gì, hắn lắc lắc đầu, ngắm nhìn bốn phía nói:
“Không cần thiết tìm quá xa, căn cứ ký hiệu của bản đồ, mục tiêu nếu tại nơi này, cửa vào cũng sẽ không chạy xa, trừ phi ta có hiểu sai lầm gì đối với địa đồ.
Ánh mắt chợt rơi vào chỗ nước rơi xuống chênh lệch to lớn, hắn nghĩ tới điều gì, lắc mình một cái nhảy xuống, xuôi dòng chảy xuống, lục lọi dò xét trên vách đá phía sau thủy mạc.
Không bao lâu, Vân Cơ phát hiện ánh sáng của Dạ Minh Châu bên trong thủy mạc ngừng lại chỗ giữa thác nước, lúc này nàng lách mình mà đi, xuyên qua thủy mạc, xuất hiện ở bên người Ngưu Hữu Đạo.
Cô thi pháp ép ra dòng nước, chỉ thấy một tảng đá lớn được khảm trên vách đá dựng đứng của dòng nước xung kích. Hắn bởi vì nguyên nhân dòng nước nhiều năm lâu ngày thanh tẩy, gần như đã cùng vách đá một khối, nếu không cố ý để ý, sẽ không quá dễ dàng khiến người ta chú ý.
Ngưu Hữu Đạo đang vây quanh khối cự thạch này dò xét.
Vân Cơ biết hắn khẳng định phát hiện cái gì, nếu không sẽ không nhìn chằm chằm không rời như thế.
Quả nhiên, Ngưu Hữu Đạo một tay leo lên trên vách đá, một tay cầm Dạ Minh Châu chợt quay đầu lại, thủ thế trong động tĩnh vang lên rào rào, tỏ ý phía sau tảng đá này có cái gì.
Vân Cơ lúc này vung chưởng, đã thấy Ngưu Hữu Đạo khẩn cấp xua tay về phía nàng, có vẻ như tỏ ý nàng không được hủy hoại tảng đá này.
Vân Cơ hiểu ý gật đầu, nhưng phát hiện tảng đá lớn bị ánh sáng của dòng nước thanh tẩy trượt đi, không chỗ hạ thủ mượn lực, không làm gì khác hơn là một chưởng ấn trên tảng đá lớn, thi pháp hấp thụ kéo dài ra phía ngoài, cuối cùng phi cước dậm chân trên vách đá dựng đứng.
Vù! Dòng khí lưu kích động, cường lực thanh tẩy "đích
thác nước dòng nước xiết bị phá khai.

Một khối dài đến gần một trượng "đích
măng đá giống rút củ cải trắng tựa như bị rút ra, theo dòng nước xiết rơi về phía trong nước.
Ầm, đá rơi trong đầm nước đen nhánh phía dưới phát ra vạch nước động tĩnh vang dội hỗn tạp.
Vân Cơ rút ra cự thạch bay ra ngoài thác nước lại phi thân vọt vào Thủy Mạc, phát hiện một cửa động đen như mực xuất hiện ở trên vách đá dựng đứng.
Ngưu Hữu Đạo đã lách mình đứng ở cửa động, cầm Dạ Minh Châu đi vào trong tìm kiếm, Vân Cơ cũng nghiêng mình đi vào.
Hai người nhìn nhau, Vân Cơ sờ một cái cửa động vách đá nói:
“Có dấu vết của người công phá.
Ngưu Hữu Đạo cầm Dạ Minh Châu quan sát đến bốn phía vách đá, chậm rãi bước đi sâu vào.
Vân Cơ lại triệu ra nguyệt điệp, thả cho nó cất cánh chiếu sáng phía trước.
Dưới chân hai người có một dòng nước mỏng manh chảy xuôi vào bên trong, là góc không thấm nước của cửa động, có một ít nước trong thác nước thuận tiến vào bên trong động.
Mặt đất trơn trượt, khiến người bình thường rất dễ dàng té ngã. Địa thế một đường nghiêng xuống phía dưới, hai người đi không bao lâu, xuất hiện nấc thang của người khai mở.
Hai người đi rất sâu một khoảng cách, sau khi nghe không được tiếng thác nước phía ngoài, lại đi một hồi, kết quả lại nghe được tiếng nước chảy ầm ầm.
Đợi hơi nước đập vào mặt, hai người xuất hiện trên một vách đá dựng đứng tối tăm.
Nguyệt điệp tung bay chiếu sáng trong hơi nước, hai người phát hiện bản thân mình người đã trong một chỗ vực sâu rộng lớn, hai bên trái phải hai cái thác nước đổ trút xuống như hai con Bạch Long xuyên vào cái đáy hình dáng cái thùng. Không biết nước tới từ phương nào, lại đi phương nào. Phía dưới sâu không thấy đáy, hai người vẫn đứng bên trên một chiếc cầu gãy.

Từ mặt vỡ đó có thể thấy được, nơi này vốn là một chiếc cầu đá tự nhiên, hẳn là trên dưới dòng nước trùng kích vào hình thành. Không biết nó bị gãy đi khi nào, ở giữa đứt ra khoảng nửa trượng, đầu cầu đối diện lại có một cái cửa động đen như mực.

Tại loại địa phương ngăn cách này, có loại này (ở trong) chỗ, cộng thêm dấu vết con người, hai người trên cơ bản xác nhận đã tìm đúng địa phương.

Vân Cơ sử dụng nguyệt điệp tiến vào cửa động đối diện thăm dò, pháp nhãn của hai người thấy chỗ trống bên trong, sau khi nhìn nhau gật đầu, Vân Cơ lách người trước đi dò xét, xác nhận không thành vấn đề quay đầu lại vẫy vẫy tay. Ngưu Hữu Đạo thỉnh thoảng tra xét dưới vực sâu bấy giờ mới bay lướt tới.

Sau khi vào động hơn mười trượng, lại xuất hiện nấc thang xuống phía dưới, khuynh hướng xuống phía dưới quanh co.

Có thể xem ra, tình huống lối đi trước đó, nơi này vốn chính là cái khe dưới đất tự nhiên, sau đó vì để dễ dàng cho việc đi lại, có người tiến hành gia công đơn giản đối với nó.

Chương 2121: Khôn gian quỷ dị (2)

Chương 2121: Khôn gian quỷ dị (2)
Nhưng từ dấu vết gia công xem ra, nhiều điểm đào bới không phải người bình thường tạo thành, là dốc hết sức quét ra, hẳn là tu sĩ đào bới.
Quanh co xuống phía dưới, không biết đã đi bao lâu rồi, nhiệt độ không khí càng ngày càng thấp, cho người ta một loại cảm giác âm lãnh.
Theo việc đi sâu vào, dần dần âm lãnh đến xương. Giọt nước trên tường không thấy dấu hiệu kết băng, pháp nhãn có thể thấy âm khí bay bổng từng tia từng dòng.
Càng đi sâu hơn nữa, nguyệt điệp dường như chịu không nổi, phe phẩy cánh không chịu bay về phía trước nữa, Vân Cơ không làm gì khác hơn là thu nguyệt điệp vào, nói một câu:
“Sợ là đã sâu đạt bảy tám trăm trượng sâu dưới đất rồi.
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, quẹo đông quẹo tây này, hắn đã không biết rõ sâu bao nhiêu, nhưng tin tưởng Vân Cơ giỏi về việc chui xuống đất đánh giá không sai.
Vân Cơ nhắc nhở:
“Âm khí cũng càng ngày càng nặng.
Ngưu Hữu Đạo:
“Âm khí càng nặng, càng nói rõ không tìm nhầm chỗ.
Vân Cơ không hiểu:
“Ai ở dưới mặt làm ra loại mật đạo này, nơi đây rốt cuộc ẩn dấu cái gì?
Cô căn bản không biết bản đồ trên thân kiếm là chuyện gì xảy ra, cũng không biết lần này đến cùng là tìm đến cái gì, nhưng nàng biết chỗ bí ẩn như thế nhất định sẽ không đơn giản.
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Đợi lát nữa nàng sẽ biết.

Hai người thấp giọng nói chuyện cũng có âm thanh vọng lại, tiếp tục dựa vào ánh sáng của Dạ Minh Châu tiến lên đi trở xuống.
Có lẽ bởi vì nguyên nhân quá mức hắc ám, ánh sáng của Dạ Minh Châu tựa hồ đều bị áp súc trở thành nho nhỏ một đoàn. Âm khí bay bổng phía trước càng trở nên tăng thêm cảm giác âm trầm quỷ bí cho không gian dưới đất này.
Sau khi hai người đi thêm một lúc, họ dần dần cảm nhận được dòng khí lưu tăng tốc vận hành, âm khí phù động cuồn cuộn tương đối kịch liệt.
Rất nhanh, hai người cũng đi tới đầu cuối của địa đạo, một tòa thạch thất thoáng như không gian dưới đất.
Bên trong thạch thất có một cửa động, lại bị một khối cự thạch hình cầu đóng cửa chặn lại, Vân Cơ mượn hào quang của Dạ Minh Châu nhìn thấy gì đó, giơ tay lên chỉ:
“Nhìn kìa!
Ngưu Hữu Đạo giơ giơ Dạ Minh Châu, phóng tầm mắt nhìn lại, chỉ thấy đỉnh chóp của cự thạch phủ kín, cũng có thể nói là trên đầu cửa động bị phủ kín, có khắc bốn chữ lớn: Bích Huyết Đan Tâm!
“Chữ trên thân kiếm của ngài.
Vân Cơ quay đầu lại nhắc nhở.
Ngưu Hữu Đạo hơi gật đầu:
“Xem ra nơi này quả nhiên có quan hệ cùng Đông Quách lão nhân.
Vân Cơ hỏi:
“Đây là sư phụ Đông Quách Hạo Nhiên của Thượng Thanh tông ngài làm ra sao?
“Có lẽ vậy!
Ngưu Hữu Đạo buông tiếng thở dài, cũng đi tới trước cự thạch phủ kín tra xét, phát hiện chỗ phủ kín có vẻ xù xì, ít nhất sát lằn ranh của cự thạch và cửa động vẫn chưa toàn bộ ăn khớp, có khe hở lớn nhỏ đan xen, mà một loạt gió lạnh chính là được thổi ra từ trong khe hở này.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại, ném ra Dạ Minh Châu, thi pháp hư nhiếp, làm Dạ Minh Châu đã bay vài vòng chiếu sáng bên trong thạch thất, dễ dàng cho thấy rõ toàn bộ hoàn cảnh của thạch thất.
Thạch thất cũng rất lởm chởm, chỉ có điều lại khiến cho người ta rõ ràng một khối đá phủ kín lớn như vậy là làm sao đi vào từ bên trong lối đi

không lớn.
Vân Cơ:
“Đá phủ kín là ngay tại chỗ lấy tài liệu, cũng là vì đào khối đá phủ kín này mới làm ra một cái tầng hầm như vậy.
Hai ngón tay của Ngưu Hữu Đạo kẹp Dạ Minh Châu bay trở về, lui về sau mở ra:
“Nếu đến rồi, khẳng định phải vào xem một chút, hãy dời đi tảng đá phủ kín. Cố gắng không được có quá lớn động tĩnh, đánh thức đồ vật bên trong, sợ là sẽ rất phiền toái.
Bên trong còn có thứ gì có thể bị đánh thức chứ? Vân Cơ giật mình không nhỏ:
“Là thứ gì?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Không thể xác định là có nhất định tồn tại hay không, ta lần này đến chính là đến xác nhận. Nàng cẩn thận, nếu có, nàng sẽ nhìn thấy.
Vân Cơ lúc này cẩn thận rất nhiều, đi tới bên cạnh tảng đá phủ kín, hai tay đào bới cự thạch, sau đó thi pháp tách ra.
Ầm! Cự thạch rung chuyển, khe hở hơi lớn, âm phong thổi ra từ bên trong lập tức lớn mấy phần.
“Nhẹ một chút!
Ngưu Hữu Đạo nhắc nhở lần nữa, Dạ Minh Châu trong tay hỗ trợ chiếu sáng.
Vân Cơ hơi gật đầu, nỗ lực thi pháp khống chế được lực đạo và tốc độ, cẩn thận từ từ chuyển động tảng đá phủ kín hình tròn về sau.
Cự thạch phát ra tiếng ông ông chuyển động nặng nề, hơi có âm thanh vỡ vụn bình bình của mặt đất móp méo gồ ghề bị vật nặng đè lên phát ra.
Theo việc di chuyển toàn diện tảng đá phủ kín, gió lạnh bên trong thổi ra vù vù, thổi tay áo của hai người bồng bềnh.
Đây cũng chính là hai người bọn họ, nếu đổi thành hai người bình thường bị gió lạnh dày đặc như thế thổi đến, chỉ sợ phải lập tức phát trọng bệnh.
Dòng khí lưu dường như xuyên suốt, trong bóng tối bên trong truyền đến tiếng tung bay phần phật "Phù phù phù".

Cự thạch hình tròn chuyển động đến một góc của thạch thất, Vân Cơ sợ nó cổn động, thi pháp lại cắt tảng đá từ trên vách đá đệm ở phía dưới viên đá phòng bị.
Vân Cơ quay đầu lại trong gió lạnh vù vù, phát hiện Ngưu Hữu Đạo đã đứng ngược trên đầu gió, đứng trên cửa đá, không ngờ lại từ từ dùng chưởng ghép lại Dạ Minh Châu, che cản hào quang của nó.
“Làm sao vậy?
Vân Cơ đi tới bên cạnh hắn hỏi một tiếng, sau đó ứ nghẹn không nói nên lời, ý thức được là chuyện gì xảy ra.
Nàng ta cũng nhìn thấy thứ giống vậy, trong hư không đen như mực phía trước có thật nhiều điểm đỏ. Từng điểm đỏ đó rất nhỏ bé, hồng quang yếu ớt tương đương với kích cỡ con muỗi, có thật nhiều, đếm không hết.
Đó không phải là hồng quang bình thường, mỗi một luồng hồng quang yếu ớt kích cỡ như con muỗi đều lộ ra một cổ cảm giác tà mị, lộ ra cảm giác bay bổng lơ lửng không cố định, có câu nói chính là lộ ra tà tính, lộ ra tà khí.
Theo lý thuyết có quang mang, có thể giúp pháp nhãn thấy rõ thứ gì đó trong hư không bên trong, nhưng mà hồng quang này hiển nhiên không vậy, căn bản không có hiệu quả chiếu sáng, ngược lại càng trở nên khiến cho người ta thấy không rõ tình hình bên trong, dường như cũng che giấu cảm giác mị hoặc.
“Thứ gì thế?
Vân Cơ kinh nghi bất định, thanh âm cũng nhẹ mấy phần, liên tưởng đến thứ đồ vật bên trong không được đánh thức mà Ngưu Hữu Đạo trước đó đã nói.
Ngưu Hữu Đạo không trả lời, đứng chung quanh rất nhiều pháp nhãn trong gió lạnh vù vù, chợt mũi thở hít hít, sau đó tiến lên hai bước, đi tới đưa tay lục lọi cửa đá bên cạnh.
Vân Cơ không biết hắn lục lọi cái gì, bình, chợt nghe đến một thanh âm trầm muộn hút kéo, sau đó nghe được động tĩnh của một cổ chất lỏng ùng ục ùng ục toát ra chảy xuôi.
Lần này Vân Cơ cũng ngửi được mùi dầu hỏa dày đặc gay mũi.
Ngưu Hữu Đạo giơ tay lên, trên ngón tay đã lây dính dầu mỡ đen thùi lùi. Tay hơi run lên, bùm, dầu đen trên ngón tay trong nháy mắt nhen

nhóm, trong gió vù vù, thiếu chút nữa bị thổi tắt, lại bị Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng thi pháp chặn gió lạnh thổi đến.
Ngón tay hắn đốt lên ngọn lửa, tiện tay điểm tới cửa đá một bên, bùm! Một đoàn liệt diễm đột nhiên bốc cháy lên, trong nháy mắt hóa thành một con rồng lửa lan tràn mà đi.
Ánh mắt của Vân Cơ nhìn theo con rồng lửa, chỉ thấy một đạo dầu mỡ lưu động tuôn chảy ra từ bên trong cái khe khác của cửa đá, theo một cái máng bằng đá một đường chảy xuôi mà đi, dầu hỏa chảy xuôi đến đâu, con rồng lửa bốc cháy liền đi theo đến đấy.
Một tòa không gian dưới đất to lớn dần dần hiện ra dưới ánh lửa lan tràn. Con rồng lửa không ngừng lan tràn, lượn một vòng bên trong không gian dưới đất to lớn, tạo thành một cái hố lửa lớn hơn ở vị trí trung ương.
Giữa cái hố lửa cắm một cái cột cờ, một mặt đại kỳ tung bay trong gió lạnh phần phật, trên lá cờ thêu từng chữ "Thương
cực lớn, đón gió phấp phới!
Trước đó ở bên ngoài nghe được tiếng tung bay "vù vù vù
chính là tới từ mặt đại kỳ này.

Chương 2122: Thập Vạn Nha Tướng (1)

Chương 2122: Thập Vạn Nha Tướng (1)
Nội địa của không gian dưới đất to lớn, thế cao thấp nhấp nhô, lại lần lượt cắm binh khí, đao thương kiếm kích như rừng, phong mang vẫn như cũ, ánh sáng lạnh ngưng tụ động, còn có rất nhiều chiến giáp của u quang chớp động dưới ánh lửa.
Khung cảnh này vừa nhìn thấy, thật sự là úy vi tráng quan, như một tòa kho binh khí dưới đất cỡ lớn, ánh lửa làm nổi bật lên xơ xác tiêu điều uy nghiêm.
Càng hấp dẫn Vân Cơ chú ý hơn chính là, trên mỗi một kiện binh khí hoặc chiến giáp, đều bay bổng một đoàn hắc vụ di động ngưng tụ thổi mãi không tan, bên trong ẩn hiện hình dáng, là từng con chim, nói chính xác là từng con Ô Nha.
Hai mắt của u vũ Ô Nha nhắm nghiền, trong khóe mắt bay bổng từng luồng hồng quang như có như không.
Vô số Ô Nha, vô số từng luồng hồng quang đếm không hết, chính là hồng quang nhỏ như con muỗi mà hai người đã nhìn thấy trước đó.
Những u vũ hàn nha trên âm phong đao binh yên lặng này dường như đang say giấc nồng.
Hắc vụ di động ấy bao phủ quanh thân thổi mãi không tan lại như đang hô hấp. Âm khí mà pháp nhãn lưu chuyển bên trong không gian cự đại có thể thấy được dường như đang không ngừng bị u vũ hàn nha ngủ say hấp thu vào trong cơ thể.
Cảnh tượng rộng rãi của bên trong không gian dưới đất này do đốt ánh lửa phủ lên khắp cả, làm Vân Cơ kinh ngạc, nàng ta dường như thấy rõ cái gì, ánh mắt tựa như đang kiểm lại số lượng u vũ hàn nha.
Mặc dù có chuẩn bị tâm lý, nhưng mà sau khi tận mắt nhìn thấy quy mô lần này, sau khi truyền thuyết đang tìm hiện ra trước mắt biến thành thực

tế, Ngưu Hữu Đạo cũng bị chấn động, quy mô thật sự quá to lớn rồi.
Quy mô lớn như vậy, đám người Đông Quách Hạo Nhiên còn muốn bí mật chuẩn bị không để lộ bất kỳ phong thanh, có thể biết vì những thứ trước mắt hao tốn bao lớn tâm huyết.
Hắn thậm chí có thể tưởng tượng, sau khi đây hết thảy được bố trí xong, tâm tình của Đông Quách Hạo Nhiên nhìn quanh cảnh tượng này, có phải là chết cũng không tiếc hay không?
Vân Cơ không phải hạng người không biết gì, khóe miệng giật một cái, trong cổ họng nuốt một cái, cất tiếng hỏi:
“Cái này chẳng lẽ chính là nha tướng trong truyền thuyết đấy sao?
Ngưu Hữu Đạo tỉnh hồn lại, gật đầu một cái:
“Hắn là nó.
Hắn dứt lời quay đầu, đưa tay cầm một cái nút chai bên cạnh cửa đá, ngăn chặn kẽ hở một dòng chảy của dầu hỏa bên trong.
Vân Cơ liếc nhìn động tác của hắn, nhớ tới tình hình trước đó hắn một tay nắm đúng đốt lửa điểm, không khỏi nói:
“Ngài thật giống như rất quen thuộc, dường như đã tới nơi này, nhưng nhìn bộ dạng tìm kiếm trước đó của ngài, lại không giống như là đã tới.
Ngưu Hữu Đạo cười khổ:
“Nàng nghĩ nhiều rồi, quay lại, chỉ là đối với chút ít môn đạo dưới đất có vẻ có kinh nghiệm mà thôi. Chút trò lừa này của Đông Quách lão nhân chưa chắc lừa được ta, xem chút đầu mối đã biết là chuyện gì xảy ra, những thủ đoạn bịp bợm đơn giản kia, thay đổi không được đâu.
Vân Cơ hơi ngạc nhiên:
“Có kinh nghiệm sao?
Nàng ta có chút không hiểu lời này của hắn có ý gì.
Ngưu Hữu Đạo cũng không giải thích, có vài thứ cũng không cần thiết giải thích, nếu không càng giải thích càng khiến cho người ta không hiểu.
Hắn nhìn nhìn trên tay, thu vào Dạ Minh Châu, có hỏa long thật dài uyển chuyển chiếu sáng như thế, phát sáng rộng rãi, Dạ Minh Châu so với nó giống như ánh sáng của hạt gạo, không cần dùng nữa.
Nếu đến rồi, nhất định phải đi vào xem một chút, không có khả năng ngay tại cửa nhìn hai mắt liền đi.

Ngưu Hữu Đạo nhìn dưới chân, cất bước xuống thang, tay áo của hai người tung bay đi xuống bậc thang cao cao.
Vân Cơ trong lúc cất bước, nhìn xung quanh, vẫn kinh hãi:
“Nơi này có bao nhiêu nha tướng?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Nếu như không sai, hẳn có hơn mười vạn, nhìn quy mô này, cho dù có chênh lệch, số lượng phù động cũng sẽ không lớn.
Vân Cơ động dung hỏi:
“Mười vạn? Chẳng phải là có thể tạo thành một nhánh đại quân sao?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Căn cứ một số dấu hiệu và thuyết pháp, vốn là gây dựng một nhánh đại quân đấy.
Hai người đi qua trong đao thương kiếm kích như rừng tra xét một lần, phát hiện bên trong không gian dưới đất này có chín cái lổ, gió lạnh vù vù chính là đổ ra từ bên trong chín cái lổ dưới đất. Thi pháp dò xét, cửu khiếu sâu không biết nơi nào, cũng không biết âm khí là như thế nào hình thành từ dưới đất.
Nhưng có một chút khẳng định, có thể chọn nơi này làm bí cảnh, khẳng định cũng bởi vì nguyên nhân của âm phong cửu khiếu.
“Ta đi qua Hãm Âm Sơn, trình độ dày đặc của địa âm khí tự nhiên nơi này không kém so với Hãm Âm sơn, chỉ có điều âm khí của Hãm Âm Sơn đã lộ ra ngoài, nơi này lại chôn sâu dưới đất. Dưới lòng đất bí ẩn kỳ quái như thế, thật không hiểu sư phụ của ngài Đông Quách Hạo Nhiên là làm sao tìm được.
Vân Cơ đánh giá bốn phía lên tiếng.
“Hẳn không phải là ông ấy tìm được. Địa phương này không phải cái gì có thể cố ý tìm được, nếu không có mục đích rõ ràng, cho dù là tu vi của nàng đến 100 người, từ mạch nước ngầm dưới đất đi một chuyến cũng chưa chắc có thể phát hiện. Nếu dễ dàng phát hiện như vậy, cũng không tới phiên ông ấy, chỉ sợ sớm đã bị Quỷ tu nhạy cảm phát giác tìm được rồi, cũng không thể ẩn giấu nhiều năm như vậy. Năm đó Ninh Vương đã từng soái lĩnh đại quân tại khu vực này chinh chiến, cũng chỉ dưới tình huống nhiều người chui loạn mới có thể trong lúc vô ý nhìn thấy phát hiện.

Ngưu Hữu Đạo trong miệng đáp lời, người đi tới một chỗ vách đá rỉ nước ào ào, không biết nước từ ở đâu ra, lại đi qua khe đá rỉ đi phương nào. Hắn đưa tay lấy chút nước đặt trước mũi ngửi một cái, không phát hiện dị thường, thời khắc vẩy vẩy nước trong tay, quay đầu lại, ngẩn ra, chợt vội nói to lên:
“Đừng nhúc nhích!
Trên một tảng đá, cắm ngược một thanh bảo kiếm, một con Ô Nha ngồi cạnh trên chuôi kiếm, vừa đúng lúc có độ cao ngang tầm mắt của Vân Cơ. Nàng không nhịn được đưa tay đi chạm đến dò xét, kết quả bị Ngưu Hữu Đạo vội vàng la lên nên chợt ngừng lại.
Cô biết mình có thể đã làm chuyện gì không nên làm, tay rụt trở về, dò hỏi:
“Không thể đụng vào sao?
Ngưu Hữu Đạo đi tới, nhìn chằm chằm nha tướng đó quan sát một chút. Toàn thân lông đen sáng bóng, trong khe hở của tầng tầng lông đen thấm vào Âm Sát chi khí bao phủ, lại không ngừng hấp thu âm khí chung quanh. Trong khe hở của hai mắt nhắm chặt thấm vào hình như có hồng quang bay bổng, tràn đầy tà khí.
Hắn lắc lắc đầu:
“Không thể đụng vào. Sau khi bọn chúng ngủ say, một mực ở vào trong âm khí, tiếp xúc đến sẽ sinh khí, làm không được sẽ bị thức tỉnh.
Vân Cơ hỏi:
“Đánh thức có quan hệ gì sao? Ngài thật vất vả tìm đến nơi này, thật vất vả tìm được bọn chúng, chẳng lẽ không chuẩn bị mang bọn chúng đi ư?
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả nói:
“Mang đi sao? Từ một khắc bắt đầu luyện chế bọn chúng, liền đã chú định không phải tùy tiện người nào đều có thể khống chế đấy, ngoại trừ thống soái có thể tỉnh lại chỉ huy bọn chúng, ai cũng mang không bọn chúng đi được. Bọn chúng chỉ trung thành với một người, nếu cãi lời, lúc nào cũng có thể sẽ hồn phi phách tán.
“Nói trắng ra là, đây là một đoàn Tử Linh đại quân. Mỗi một con Ô Nha đều là khi còn sống dung nhập vào linh hồn của một người chết, sau đó luyện chế thành nha tướng, nếu không phải vật còn sống, cũng không phải vật chết, có thể đi qua dương gian. . . Căn cứ việc ghi lại của bí

pháp luyện chế, còn có thể chinh chiến Minh giới. Mặc dù không biết Minh giới ở đâu,chỗ nào, nhưng việc ghi lại đã nói vật này có thể xuyên qua âm dương hai giới, có thể sống sót trong âm dương hai giới, căn bản không phải là người nào cũng có thể khống chế. Nàng lấy cái gì đi khống chế đây?

“Nếu thật có thể là thứ mọi người có thể khống chế, tu vi của nàng cao như vậy, ta dám dễ dàng mang nàng tới nơi này sao?

Vân Cơ kinh nghi:

“Có thể xuyên qua âm dương hai giới, không chịu Âm Dương ước thúc? Mỗi một nha tướng đều có linh hồn của một người chết. . . .

Chương 2123: Thập Vạn Nha Tướng (2)

Chương 2123: Thập Vạn Nha Tướng (2)
Nàng ta nhìn quy mô của nha tướng chung quanh, khiếp sợ không thôi:
“Cái này cần giam cầm dung hợp bao nhiêu linh hồn của con người chứ? Nếu thật như thế, giam cầm ngắn hạn một lượng lớn vong linh như thế, cắt đứt thiên lý tuần hoàn, chẳng lẽ không phải tà ma, không sợ gặp Thiên khiển sao?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Những thứ này vốn dĩ không nên xuất hiện ở nhân gian, nói là tà vật không có chút nào quá đáng. Còn có phải là tà ma hay không, khó mà nói, còn phải nhìn xem người dùng bọn chúng tới làm cái gì. Còn có thể gặp Thiên khiển hay không, có trời mới biết ông trời là nghĩ như thế nào. Việc đúng sai của thế nhân chưa chắc hợp khẩu vị của ông trời, công đạo tự tại lòng người, trông cậy vào Thiên khiển duy trì nhân thế công đạo không khỏi nực cười.
Hắn nói đến đây, chợt nhìn chằm chằm nha tướng đối diện cảm thán một tiếng:
“Người luyện chế những thứ này suy vong cũng không phải kết quả gì tốt, có lẽ chính là gặp Thiên khiển thôi.
Hắn quay đầu lại nói:
“Nàng bây giờ một khi thức tỉnh bọn chúng, bọn chúng lập tức sẽ xem nàng là kẻ xâm lấn. Những tà vật này, đã ở chỗ này thôn phệ âm khí hơn ba mươi năm, nàng ngẫm lại xem, đây bằng với hơn ba mươi năm ngày đêm không ngừng tu luyện, hơn ba mươi năm không giờ khắc nào không tu luyện, chưa bao giờ ngừng, đây là khái niệm gì?
Hít hà! Vân Cơ hít hà một hơi khí lạnh:
“Đây chẳng phải là nói, nơi này không khác gì có mười vạn tu sĩ Kim Đan, những nha tướng này tạo thành một nhánh đại quân còn được đúng

không?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Chỉ sợ chỉ có hơn chứ không kém. Những thứ này có thể nói là bay tới bay lui trên trời, tung hoành thiên hạ, tới lui như gió, hơn nữa không sợ sinh tử, tu sĩ Kim Đan có thể so sánh sao? Số lượng của tu sĩ thiên hạ có lẽ thắng bọn họ, nhưng mà ngoại trừ Nguyên Anh tu sĩ ra, chỉ sợ thiên hạ tất cả tu sĩ chung vào một chỗ cũng không ngăn được bọn chúng. Nàng đánh thức bọn chúng, độn địa thuật của nàng dùng trong tảng đá này dường như không có tác dụng gì, ác chiến một trận có cần thiết sao?
Vân Cơ kinh nghi nhìn quanh:
“Sư phụ của ngài luyện chế những thứ này muốn làm gì?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Bắt nhiều Ô Nha như vậy, giam cầm mười vạn vong linh, không phải một mình ông ta có thể làm được, còn muốn không bị người phát hiện, một người bận rộn đến bao giờ, nhất định là có thế lực tương quan hợp.
Ây!
Hắn giơ tay lên chỉ về phía mặt đại kỳ tung bay phần phật kia.
Vân Cơ quay đầu nhìn lại, thấy chữ "Thương
trên lá cờ, tỉnh ngộ, cũng đã minh bạch công dụng của những nha tướng này:
“Nghe nói sư phụ của ngài và Ninh Vương Thương Kiến Bá quan hệ không tệ, chẳng lẽ thuyết pháp trong lời đồn Thương Kiến Bá muốn trấn áp tu sĩ thiên hạ là thật sự sao?
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Thiệt giả không trọng yếu, há chỉ là Thương Kiến Bá, thiên hạ các quốc gia, ai nguyện ý tu sĩ bao trùm ở trên, người nào không muốn làm như vậy? Chỉ có điều không có năng lực đi làm đến, chỉ có điều Thương Kiến Bá bị người bạo lộ ra mà thôi. Thương Kiến Bá thật ra đã tìm được biện pháp, nhưng mà. .. có thể đúng như lời nàng nói, người tham dự làm trái thiên lý tuần hoàn, đều chết hết, đều gặp Thiên khiển. Làm chiêu thức ấy lại không cơ hội đi thực tiễn, không có cơ hội nhìn thấy được kết quả của thân mình gieo, ngược lại thì tạm gác lại hậu nhân.
Hắn nhìn xung quanh thở dài:

“Mười vạn vong linh! Ai cũng không tiện công khai làm chết rất nhiều người, nếu không động tĩnh quá lớn. Những vong linh này tám chín phần mười đều là tướng sĩ trên chiến trường chết trận. Thương Kiến Bá lúc trước vì Yến quốc chinh chiến bốn phương, dưới trướng người chết trận vô số, cũng chỉ có người tương tự như ông ấy hợp mới có thể dưới tình huống không khiến cho người chú ý, trong người chết trận chất đống như núi giam cầm nhiều vong linh như vậy, mà không bị người phát hiện.

“Không chỉ là Thương Kiến Bá cùng sư phụ của ta, Ô Thường hiện giờ chỉ sợ cũng đang làm dạng này. Chiến sự của Tây tam quốc, người chết trận vô số, chỉ sợ vừa đúng dịp cung cấp cho hắn cơ hội tuyệt hảo. Thật sự nếu có Thiên khiển, theo lý thuyết Ô Thường cuối cùng cũng khó tháo chạy một kiếp mới đúng.

Ngưu Hữu Đạo nói đến đây, chính hắn cũng nhịn cười không được, nói đùa một chút mà thôi.

Vân Cơ khiếp sợ không thôi:

“Ô Thường cũng đang quy mô rộng lớn luyện chế nha tướng sao?

Ngưu Hữu Đạo đáp:

“Nàng nghĩ rằng ta vì cái gì để nàng và quỷ mẫu giữ liên lạc? Quỷ mẫu đột nhiên cắt đứt liên lạc, nếu như ta không đoán sai, việc luyện chế của Ô Thường tám chín phần mười ngay tại Hãm Âm Sơn.

Vân Cơ không hiểu:

“Làm sao ngài biết hắn đang luyện chế nha tướng? Còn nữa, hắn không phải đã sớm biết luyện chế sao? Vì cái gì còn chờ tới bây giờ?

“Phương pháp luyện chế của hắn vốn dĩ không hoàn chỉnh. Bí pháp luyện chế nha tướng đến từ Vũ triều hoàng hậu Ly Ca. Ly Ca truyền cho thị nữ tâm phúc của nàng, chính là Khai Sơn thánh nữ của ma giáo. Ly Ca để lại một bộ Ma Điển, trong Ma Điển có ghi lại bí pháp này, bí mật truyền thừa trong Thánh nữ các thời đại. Thánh nữ tình nhân của Triệu Hùng ca trước khi gặp nạn đã giao Ma Điển này cho Triệu Hùng ca bảo quản. Triệu Hùng ca không biết bị Đông Quách lão nhân rót thuốc mê gì, ừ, chính là nguồn gốc của một màn trước mắt đây.

Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ bốn phía, lại tiếp tục khoanh tay trong con đường của đao thương kiếm kích, giống như nhàn đình mạn bộ vậy, phiền

muộn thở dài:
“Lần trước Hầu Tử bị chộp tới Thánh Cảnh, ta lúc đó cũng không có biện pháp, mới bảo Triệu Hùng ca giao ra Ma Điển trao đổi với Ô Thường, bấy giờ mới bảo toàn một mạng của Hầu Tử.
Vân Cơ phản ứng giống như điện giật:
“Những thứ này ngài làm sao có thể giao cho Ô Thường chứ?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Yên tâm, ta đương nhiên xác nhận có thể giao cho hắn mới dám giao cho hắn. Ma Điển là giao cho người có thể nhìn biết.
Vân Cơ nhắm mắt theo sau lưng hắn:
“Nha tướng, hắn cũng đang luyện chế nha tướng, một khi thành thế thì sao chứ?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Nha tướng đó chậm mất rồi, uy lực không sánh bằng nơi này. Hơn nữa, chúng ta đã biết lai lịch của hắn, há lại cho hắn từ từ thành thế hay sao? Nha tướng của hắn nếu thật sự có một ngày thành thế, chúng ta có thể còn sống hay không còn là một vấn đề.
Vân Cơ nghe được một ý tứ khắc trong lời nói của hắn:
“Hay nói cách khác, ngài có biện pháp khống chế nha tướng nơi này. . . Ai có thể khống chế bọn chúng chứ?
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu:
“Cái này không nên hỏi nhiều rồi, nàng từ từ đoán đi thôi, dù sao không phải ta và nàng có thể khống chế.
Hắn leo lên một chỗ đài cao, lần nữa nhìn tràng diện rộng rãi quanh đây.
Vân Cơ theo sau:
“Ngài bây giờ không có ý định mang ra những nha tướng này đó chứ?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Ta ngược lại thật sự muốn mang chúng ra ngoài, nhưng mà đại quy mô nha tướng như vậy lấy ra ngoài, giấu ở đâu chứ? Một khi mang đi ra ngoài, liền có nghĩa là hoàn toàn không để ý mặt mũi, muốn không bại lộ cũng không được, Lục Thánh tất nhiên liên thủ toàn lực đối phó chúng ta. Những nha tướng này ngay cả nàng chưa chắc có thể kiềm chế, không ngăn được Lục Thánh, Điệp La Sát bên trong Điệp Mộng Huyễn Giới nhiều xa so với Thập Vạn Nha Tướng này cũng khó mấy

thánh cấp cho tình hình như thế nào ngươi là thấy qua. Trước khi chưa có niềm tin chắc chắn, không dám khinh cử vọng động a!
Vân Cơ yên lặng gật đầu:
“Ta hiểu rồi, ngài bây giờ chạy đến tìm những thứ này, chỉ là muốn xác nhận sự tồn tại của bọn họ.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Xác nhận rồi, mới có thể tâm lý nắm chắc nha, thời điểm vạn nhất cũng có thể kịp thời mang ra ứng phó khẩn cấp.
Vân Cơ trầm mặc nhìn quanh, chợt thở dài:
“Ly Ca đó rốt cuộc là ai, lại có thể biết loại tà thuật này.
Ngưu Hữu Đạo nói:
“Tình huống của Đệ Ngũ Vực nàng đều thấy được, hắn không phải là người của thế giới này, hai vợ chồng Thương Tụng hắn là đến từ Vị Diện tu hành cao hơn.
“Vị Diện cao hơn. . . .
Vân Cơ lẩm bẩm tự nói.

Chương 2124: Tọa khốn sầu thành

Chương 2124: Tọa khốn sầu thành
“Được rồi, đã xác nhận, sẽ không có những manh mối gì khác, đi thôi!
Ngưu Hữu Đạo bỏ lại lời nói nhảy xuống đài cao, khoanh tay đi về phía cửa ra.
Vân Cơ nhảy xuống theo, thời khắc đi theo nhìn chung quanh, nàng hỏi một câu:
“Lửa bên trong này có cần phải dập tắt hay không?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Không cần. Đốt không được bao lâu, dầu đốt khô dĩ nhiên sẽ tắt đi.
Hai người ra khỏi không gian dưới đất to lớn, đứng trên đầu gió xoay người nhìn lại. Ngưu Hữu Đạo từ từ nhường bước sang một bên, Vân Cơ lại lần nữa đẩy ra khối đá lớn kia.
Trong tiếng ông ông nặng nề chậm rãi, tảng đá phủ kín hình tròn lần nữa chặn ngay cửa động.
Nơi gió lùa được lấp kín, tốc độ khí lưu bên trong không gian dưới đất to lớn bỗng nhiên giảm xuống. Liệt diễm chập chờn trong máng uyển chuyển thật dài lập tức an tĩnh không ít.
Sức gió không đủ, chữ "Thương
đại kỳ dựng đứng trong liệt diễm đó cũng chậm rãi thõng xuống, yên lặng, dường như muốn chờ khi gió nổi lên lần nữa tung bay phần phật.
Mười vạn u vũ hàn nha vẫn đang ngủ say. . . .
Hai người họ đi qua con đường đã thăm dò một lượt, đi ra ngoài cũng không cần cẩn thận quá mức rồi, hai người nhanh chóng vụt qua trong địa đạo.
Đợi tới khi lại xông ra từ trong thác nước, hai người đã trở về không gian của mạch nước ngầm.

Ngưu Hữu Đạo lách mình mà lên, đã rơi vào trên bờ. Vân Cơ có được phân phó lại rơi vào trong hồ sâu dưới thác nước.
Chờ một chút, Vân Cơ bay lên trời từ phía dưới, đẩy măng đá to lớn đã nhổ xong trước đó, xông vào trong dòng nước xiết của thác nước.
Sau khi lần nữa đóng cửa động lại, Vân Cơ đã rơi vào bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, gật đầu nói:
“Chắn xong rồi.
Hai người họ không đi về theo đường cũ, Ngưu Hữu Đạo bay xuống phía dưới thác nước, sau đó đi xuống thêm chút nữa mới bảo Vân Cơ đào thành cái động, tránh ra vị trí ra vào của Ninh Vương sơn trang.
Họ khai mở một con đường đi thông bên trên, lúc chui ra mặt đất, đã là đêm hôm khuya khoắc.
Vân Cơ thi pháp phủ kín cửa ra. Ngưu Hữu Đạo thì lại cẩn thận phân biệt một chút địa hình, nhớ kỹ vị trí chỗ ở.
Đây cũng là nguyên nhân hắn bảo Vân Cơ mở ra một cái thông đạo ở chỗ này, lần sau cho dù nàng không tới, hắn một khi có cần, cũng có thể dưới tình huống không kinh động người nào lấy phương pháp nhanh gọn đi vào mạch nước ngầm. Vị trí của cửa ra vào dưới đất cách cửa ra vào của thác nước không xa, có thể dễ dàng cho lần kế tiếp.
Hai người bí mật trở về Thương Ngô huyện thành, về tới khách điếm nghỉ ngơi một đêm, buổi trưa của ngày kế tiếp ra khỏi thành, một đường vội vàng chạy đi, quay trở về Nam Châu phủ thành.
. . .
“Ngoại trừ tử thủ không có biện pháp nào khác, vừa không có viện quân, chỉ có thể toàn diện bị động. Hô Diên Vô Hận một đường từ từ làm đủ chuẩn bị, với binh lực gấp mười lần không chút hoang mang từ từ vây thành, Cố Viễn Đạt lần này sợ là chạy trời không khỏi nắng rồi.
Bên trong Anh Vũ đường, Mông Sơn Minh từ từ có tiếng.
Thương Triêu Tông đứng trước bản đồ nói:
“Trên đời này không có thành trì nào công không phá được. Hô Diên Vô Hận tập kết ưu thế binh lực, không thiếu lương thảo, lại không ngại địch quân viện quân, từ từ sẽ đến. Tề Kinh, Cổ Viễn Đạt đó nhất định là không thủ được rồi, nhất định phá không thể nghi ngờ, nhìn chút ít Tùy Hỗ pháp sư có thể dẫn hắn đào thoát hay không.

Mông Sơn Minh cười ha hả:
“Cố Viễn Đạt giết chết Tề quốc hoàng đế Hạo Vân Đồ, lại cướp sạch một lần toàn bộ kinh thành của Tề quốc, còn giết hai đứa con trai của Hô Diên Vô Hận. Không giết hắn, không thể cho trên dưới thần dân của Tề quốc một cái công đạo, cũng không đủ chấn nhiếp chư hầu rối loạn lòng người. Hô Diên Vô Hận bỏ qua ai cũng sẽ không bỏ qua hắn. Vương gia hơn nữa nhìn xem, phản quân một khi thành phá binh bại, Hô Diên Vô Hận không tiếc cái giá phải trả cũng phải phải giết chết hắn, tuyệt đối sẽ không để cho hắn chạy!
Thương Triêu Tông gật đầu một cái:
“Vậy cũng được. Tề quốc vốn còn có thể kiên trì một khoảng thời gian đáng kể, trong nháy mắt bị làm lung lay sắp đổ. Cố Viễn Đạt coi như là 'Công lao hàng đầu
nhưng mà tên phản quốc này, chết chưa hết tội.
Hai người vừa nói vừa đi ra từ bên trong Anh Vũ đường. Thương Triêu Tông tự mình đẩy xe lăn, tới cửa nói một tiếng, lập tức có quân sĩ đến, hỗ trợ mang xe lăn ra ngưỡng cửa.
Vương Phi Phượng Nhược Nam quanh quẩn một chỗ chờ bên ngoài, hoàn bội đinh đương đi tới, theo quy củ, không được cho phép, nàng ta cũng không thể tự tiện xông vào Anh Vũ đường quân cơ trọng địa bực này, chỉ có thể chờ đợi ở bên ngoài.
Mông Sơn Minh tất nhiên chào hỏi cùng nàng, thấy nàng tìm tới đây rồi, biết phu thê hai người xem ra có lời gì nói, nên liền cáo lui.
“Khụ khụ. . . .
Xe lăn đi xa truyền đến một tiếng ho khan dữ dội.
Thương Triêu Tông đưa mắt nhìn, trên mặt hiện lên vẻ rầu rỉ:
“Thân thể của Mông bá bá càng ngày càng tệ rồi, lần này chịu khiển trách để cho Đại An và Lộ Tranh đảm nhiệm chủ tướng, hình như có chút ít ý đồ nóng lòng rèn luyện hai người. . . .
Phượng Nhược Nam nghe hiểu ý trong lời nói của hắn:
“Kêu pháp sư kiểm tra nhiều chút, trợ giúp chăm sóc thêm.
Thương Triêu Tông hơi lắc đầu:
“Trước kia thương tích quá nặng, tạo thành tàn tật, bản mệnh chân nguyên tổn hại rồi. Các pháp sư nói là, linh đan diệu dược có thể trừ

bệnh điều trị thân thể, có thể kéo dài tuổi thọ, nhưng không cách nào đền bù tuổi thọ hao tổn. . . .
Hắn chợt xua tay:
“Được rồi, không nói cái này nữa, nàng tìm ta có việc gì?
Phượng Nhược Nam ừ một tiếng, kéo lại cánh tay của hắn, cùng nhau yên lặng đi trên đường mòn:
“Thanh nhi gần đây có chút không đúng. Thiếp phát hiện muội ấy thường thường kinh ngạc ngơ ngác mất thần. Sáng sớm hôm nay thiếp đi qua, phát hiện muội ấy ngồi trước bàn trang điểm nhìn chằm chằm cái gương. Thiếp liền gọi muội ấy vài tiếng, nó không ngờ lại không có phản ứng, nên thiếp đi tới trước mặt lắc lắc vài cái, muội ấy mới tỉnh thần.
Thương Triêu Tông cau mày:
“Tâm tư nặng nề như thế ư, gần đây xảy ra chuyện gì sao?
Phượng Nhược Nam đáp:
“Cũng không có gì a, đúng rồi, dường như chính là sau khi Ngân nhi đến, liền biến thành như vậy.
Thương Triêu Tông suy nghĩ một chút:
“Chẳng lẽ là do Ngân nhi đó gây nên?
Phượng Nhược Nam đáp:
“Dường như không phải, nha đầu đần độn, không có tim không có phổi đấy, Thanh nhi rất thích nó, sẽ không tính toán gì với nó đâu. Chỉ có điều Vương gia, Ngân nhi đó đúng là tham ăn a, rất hiếm thấy nàng ta ngừng miệng, bên biệt viện cũng thật sự nuông chiều quá rồi, lại cố ý phái hai vị hòa thượng của Nam Sơn tự đến đây, đặc biệt thiên vị cho nàng, chưa từng thấy cưng chìu như vậy đấy.
Thương Triêu Tông biết được Ngưu Hữu Đạo vẫn khoẻ mạnh, cũng biết Ngân nhi năm đó chính là người theo đuôi Ngưu Hữu Đạo, có thể cưng chìu như vậy nhất định là ý tứ của Đạo gia.
Hắn không muốn nhiều lời với điều này, nên kéo lại đề tài:
“Ta gần nhất chú ý chiến sự, cũng không có tinh lực bận tâm Thanh nhi, nàng làm chị dâu nên đi xem nhiều một chút.
Trong học đường, Thương Thục Thanh nhìn học sinh viết chữ lại tẩu thần rồi. Nàng ngồi phía sau trường án trên bục giảng ngẩn người, gần

đây có thể nói là ngay cả dạy học sinh cũng không chuyên tâm rồi.
Bên cạnh cửa ra vào, một chiếc ghế đẩu, Ngân nhi ngồi đấy dựa vào tường, trong tay bóc lấy đậu phộng luộc, ăn hứng thú say sưa, chỉ cần có ăn, nàng ta sẽ rất thỏa mãn, hơn nữa không buồn không lo.
Dĩ nhiên, nàng ta càng thích ăn đùi gà, nhưng mà Thương Thục Thanh bị nàng ta ăn đến sợ, sợ nàng ăn hết sẽ xảy ra chuyện, ngày thường điều chỉnh cho nàng chút ít các loại tiểu linh thực.
Quản Phương Nghi xuất hiện ở ngoài cửa sổ học đường, gần đây cũng thường đến thăm.
Quản Phương Nghi nhìn Thương Thục Thanh ngẩn người trên bục giảng, aam thầm cười khổ, phát hiện vị Đạo gia kia điên rồi, hời hợt đã làm giảm bớt một ít chuyện.
Đây là khi dễ Thương Thục Thanh ngốc tử sao?

Chương 2125: Binh bất yếm trá (1)

Chương 2125: Binh bất yếm trá (1)
Vương Khiếu chính là Đạo gia, lúc trước Thương Thục Thanh vì Đạo gia náo loạn thành như vậy, còn vì Đạo gia hối hôn, Vương Khiếu đó có thể nói là biết được.
Nói cách khác, thì ra là Thương Thục Thanh biết được Đạo gia đã biết nàng ta tình ý đối với hắn.
Giờ này Đạo gia lại xem chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, cứ như vậy hời hợt bóp lại đi, giờ này nữ nhân này vẫn không thể rối tung cái cú sang, nhìn bộ dạng trạng thái tinh thần không tốt, sợ là hàng đêm trằn trọc thậm chí đi ngủ đều ngủ không được.
Nhưng mà cái này không phải việc của Ngưu Hữu Đạo suy tính, từ khi huyện Thương Ngô trở lại một cái, đã nhận ra hành động bất tiện, Ngưu Hữu Đạo lập tức tìm Viên Cương đến cùng bàn bạc, nhìn xem có thể từ Đệ Ngũ Vực lấy ra vài con phi cầm tọa kỵ hay không.
Có Vân Cơ hiệp trợ, lấy ra vài con phi cầm tọa kỵ không sao, vấn đề Viên Cương hiện rõ mồn một, hắn có thể khống chế. Thế nhưng khi hắn không có ở đây, không có biện pháp khiến cho những phi cầm dã tính chưa thuần kia nghe theo sự khống chế của những người khác.
Ngoại trừ Viên Cương, những người khác khống chế không được, mà Viên Cương lại không nên thường xuyên lộ diện, Ngưu Hữu Đạo ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn thôi.
. . .
Đỉnh của kinh thành nước tề, Cố Viễn Đạt đứng lên trên tường thành tiều tụy cực kỳ, trơ mắt nhìn bên ngoài thành lại nổi lên tường cao.
Sau khi Hô Diên Vô Hận chậm chạm ung dung suất quân chạy tới, cũng không vội vã công thành, mà là ra lệnh đại quân ở ngoài thành đại hưng thổ công, đại quân không ngừng xây dựng mô đất.

Sau khi thổ sơn chất đống, đẩy ngã sụp về phía trước. Sau đó sẽ chất đống, lại đẩy ngã sụp về phía trước. Mắt thấy thổ sơn càng ngày càng cao, địa phương bị đẩy ngã trước mặt đã nhanh chóng cân bằng với tường thành rồi.
Ý đồ của Hô Diên Vô Hận rất rõ ràng, lười công cái thành trì này, cũng không nóng lòng cầu thành, cứ như vậy từ từ đến, một khi thế thành, không cần bao lớn thương vong, đại quân xông lên một cái liền tấn công vào thành.
Đối mặt phương thức này, bên này cung tên và lợi khí gì đó đều vô dụng, bắn tên đối với thổ sơn há có thể có hiệu quả gì chứ? Ngươi có bản lãnh đi ra tấn công, người ta tùy thời phụng bồi.
Cố Viễn Đạt hối hận đến nỗi ruột trong bụng xanh lè rồi, hối hận không nên phản bội Tề quốc, càng oán hận cao phẩm, phát hiện bị cao phẩm lợi dụng.
Chuyện tới bây giờ, làm sao có thể không biết cao phẩm căn bản sẽ không nghĩ qua phát binh gấp rút tiếp viện.
Bắt đầu vào khoảnh khắc phát hiện bị cao phẩm lừa bịp tấn công vào Tề kinh, ba mươi vạn viện quân của quân Tần và Tề quân sau đó liền vây quanh Tề kinh, đại quân của hắn liền không ra được.
Điều quan trọng là nước Tấn căn bản không có viện quân tới, Hô Diên Vô Hận khoan thai đến chậm không có nỗi lo về sau, có thể ở chỗ này đều đâu vào đấy từ từ làm.
Hơn nữa bi thảm chính là, Phiêu Miễu Các đột nhiên hạ lệnh, đoạt lại tất cả chi cầm tọa kỵ, Cố Viễn Đạt hắn cho dù muốn chạy trốn, cũng chỉ có thể từ trong vòng vây trùng trùng giết ra ngoài một con đường này.
Thế cục trước mắt, nói là thân hãm tuyệt cảnh cũng không quá đáng, trong lòng Cố Viễn Đạt tràn đầy thê lương.
Thường Lâm Tiên chưởng môn của Linh Hư phủ, Tàng Phong chưởng môn của Thủ Chính các, Lạc Ngôn Chân chưởng môn của Đại Nhạc sơn, cùng đi theo hắn thị sát trên tường thành, mắt thấy thổ sơn đối diện đã cao hơn tường thành bên này, trong lòng cũng tràn đầy đau buồn phẫn nộ.
Có thể tưởng tượng được, một khi đỉnh của thổ sơn bị đẩy ngã sụp một lần nữa, trên cơ bản là có thể san bằng khe rãnh giữa tường thành và thổ

sơn. Một đạo sườn dốc đủ để cho Tề quân một lần phát động toàn diện lao xuống. Thủ thành chiến thủ thành dạng này, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nghe nói, cũng là lần đầu tiên gặp được.
Vốn dĩ bọn họ trên cao nhìn xuống đối mặt quân địch, giờ này không ngờ lại trở thành quân địch trên cao nhìn xuống, chuyện này là sao? Nhìn thấy trước mắt có thể tưởng tượng, công sự của Tề quân làm đến trình độ này, tùy thời có thể phát động tấn công cuối cùng.
Trong lòng của ba vị chưởng môn cũng đồng dạng tràn đầy thê lương, đồng dạng hận thủ đoạn hèn hạ của cao phẩm, càng lợi dụng bọn họ như thế, làm hại bọn họ tọa khốn sầu thành.
Binh bất yếm trá! Bọn họ xem như lĩnh giáo cái gì gọi là binh bất yếm trá, những chiến trường này tướng lãnh bày mưu nghĩ kế trước sau bố cục lợi dụng thủ đoạn, đúng thật là nắm chắc trong tay các phe nhân mã trên toàn bộ chiến trường, thế lực khắp nơi làm quân cờ đến bài bố, dưới việc trêu đùa bày mưu kế sâu xa, đùa nghịch xoay mồng mồng bên này, sửng sốt đến cuối cùng mới nhìn hiểu rõ đường lối khổng lồ như vậy là có ý gì. Chưởng môn của ba phái phát hiện mình có chút giống đứa nhỏ ba tuổi, dù có phát cáu do bị gài bẫy cũng vô dụng.
Có thể bắt cao phẩm sao? Đây không phải là ân oán môn phái, đánh với nhau một trận là có thể xong chuyện, ngươi đến đánh thử nhìn một chút. Ân oán giữa các môn phái như vậy làm người ta không biết xấu hổ khác biệt, ngươi mắng cao phẩm hèn hạ vô sỉ cũng vô dụng, chỉ sợ người ngoài cuộc còn phải khen cao phẩm có bản lãnh, chuyện như vậy trên chiến trường chỉ có thắng bại, không theo đạo lý nào, ba phái ngay cả chỗ nói rõ lí lẽ cũng không có.
Bọn họ ngoại trừ mắng cao phẩm một trận không có biện pháp nào khác, bên này truyền tin giận dữ mắng mỏ cao phẩm, cao phẩm lại không chút nào nổi giận, không ngờ lại viện cớ không nghĩ tới quân Tần cũng toàn diện rút quân rồi, nói cái gì chiến cuộc xuất hiện biến hóa, cho nên làm ra điều chỉnh đối với chiến lược chiến thuật. Cao phẩm bày tỏ tiếc nuối, đây cũng là chuyện không có cách nào khác.
Dĩ nhiên, cao phẩm đưa ra lời nói chuẩn xác đáp lại. Địa bàn của tam châu đáp ứng ba phái tuyệt không nuốt lời, đây là sự việc mà triều đình nước Tấn thông báo với thiên hạ, chắc chắn sẽ không nuốt lời.

Cao phẩm hết lần này tới lần khác bảo đảm sẽ không nuốt lời, nói chỉ cần ba phái có thể đánh giết ra khỏi trùng vây, nhất định hết lòng tuân thủ hứa hẹn, người nào nếu đổi ý hắn là người đầu tiên không đáp ứng!
Cao phẩm cũng tốt bụng nhắc nhở, biến Tề quốc thành như vậy, giết hoàng đế của Tề quốc, còn giết hai đứa con trai của Hô Diên Vô Hận, sự việc trọng đại trước mắt khiến cho ba đại phái phá vây phải cẩn thận.
Cái này không phải lòng tốt nhắc nhở gì cả, rõ ràng là đang cảnh cáo ba phái, chớ vọng tưởng kẻ tiểu nhân mượn gió bẻ măng, a dua nghiêng ngả, các ngươi hoặc là tử thủ, hoặc là phá vây.
Ba phái bị kích động tức giận đến hộc máu. Thủ sao? Mấy triệu đại quân vây thành, Hô Diên Vô Hận làm như vậy, bên này sau khi tử thương không đến ba mươi vạn nhân mã có thể thủ sao?
Phá vây ư? Mấy triệu đại quân bao vây phía dưới, cho dù có thể xông ra, hậu quả là dạng gì chứ?
Lực lượng của ba phái trong chiến tranh Tấn, Vệ thực lực đại tổn, nếu làm như vậy nữa thì còn có thể dư lại bao nhiêu người chứ?
Còn dư lại một vài nhân tố không quan trọng chạy thoát, nước Tấn hết lòng tuân thủ hứa hẹn giao địa bàn của Tam Châu cho ba phái, ba phái dám muốn sao? Giữ được ư? Đạo lý thất phu vô tội hoài bích kỳ tội không hiểu sao? Thấy các ngươi tốt, những môn phái tu hành khác không làm gì ngươi mới là lạ, dám yêu cầu chính là tự tìm đường chết.
Nước Tấn đã đáp ứng cho các ngươi, cũng thực hiện hứa hẹn, chính các ngươi không thủ được có thể trách ai?
Dĩ nhiên, nếu như chính các ngươi không được, vậy thì càng không thể trách ai được rồi.
Càng chết người hơn là, Phiêu Miễu Các tịch thu tất cả phi hành tọa kỵ, cái này có ý vị là ba phái cao tầng bọn họ muốn phá vây cũng chỉ có thể là một con đường máu giết ra ngoài.
Từ trong mấy trăm vạn đại quân trùng điệp cứng rắn đánh giết ra ngoài, còn có nhiều tu sĩ chặn giết như vậy, tràng diện kia ngẫm lại đều trái tim băng giá.
. . .

Chương 2126: Binh bất yếm trá (2)

Chương 2126: Binh bất yếm trá (2)
Bên ngoài trướng của chủ soái, một nhóm đi tới, dẫn đầu đi vào chính là Tề Hoàng Hạo Chân.
Hô Diên Vô Hận lúc này bước nhanh đi ra từ sau bàn, chắp tay lễ ra mắt: “Bệ hạ!
Sau đó ông ta quay về phía chưởng môn của ba đại phái gồm Vũ Văn Yên, Bắc Huyền, Tam Thiên Lý chào một tiếng.
Hạo Chân đưa tay đỡ một cái, tỏ ý không cần đa lễ, sau đó chần chừ trước mặt Hô Diên Vô Hận, hình như có chút ít muốn nói lại thôi.
Đối với Hô Diên Vô Hận, ông ta vẫn rất tôn kính, trước tiên hiện tại cần dựa vào Hô Diên Vô Hận ổn định lòng quân. Cục diện hiện giờ như vậy, cũng chỉ có uy vọng của Hô Diên Vô Hận có thể ổn định lòng quân, có thể trấn áp cục diện sau cùng, nếu không bốn phía chung quanh đã loạn thành một đoàn. Nếu không có Hô Diên Vô Hận, chỉ sợ quân tâm lập tán, đã mỗi người đều chạy đi tìm tiền đồ.
Hiện tại không có Hô Diên Vô Hận, Tề quốc lập tức phải xong đời.
Mặt khác chính là, Hạo Chân cũng đích thật là đối với Hô Diên Vô Hận tâm tồn cảm kích vạn phần. Trong một đám hoàng tử chạy nạn, chính vì một câu nói của Hô Diên Vô Hận, mới khiến cho ông ta leo lên được ngôi vị hoàng đế.
Không có sự ủng hộ của Hô Diên Vô Hận, ông ta không có khả năng làm vị hoàng đế này. Thế nhưng Hô Diên Vô Hận lúc này binh quyền ở trong tay ủng hộ ai, ai có thể thượng vị, nếu so với ba đại phái còn có tác dụng, ít nhất ba đại phái lúc này không dám cùng Hô Diên Vô Hận đối nghịch.
Lúc này leo lên ngôi vị hoàng đế cũng chưa hẳn là chuyện tốt, nhưng mà ít nhất dưới cục thế loại hoàng tử không bằng chó này, tình cảnh toàn gia

của hắn đã tốt nhiều rồi. Nhìn một chút những hoàng thất khác giờ này đều đang làm gì, cũng phải thật thà ngoan ngoãn đi làm việc. Dù có bày hoàng thất phô trương, khiến cho tướng sĩ trong nghịch cảnh thấy thế nào? Lúc này hoàng thất chân chính là vương tử phạm pháp đồng tội như thứ dân.

Vì chấn nhiếp, Hạo Chân đã xử tử hai tên hoàng thất la hét yêu cầu đãi ngộ.

Thuyền sắp phải lật rồi, vào lúc đồng tâm hiệp lực, không nuôi người rảnh rỗi, cũng là vì lòng người. Những hoàng thất quý phụ kia cũng bắt đầu làm công việc lặt vặt, ít nhất tự lo liệu sinh hoạt, giặt quần áo bận rộn các loại. Các tướng sĩ ăn cái gì, cũng phải ăn theo cái đó, hai tay yêu kiều cũng mỗi một người đều cọ xát ra bọng máu, từng người một khổ không thể tả.

Thân là gia quyến của hoàng đế Hạo Chân đương nhiên tốt hơn nhiều so với những người khác, ít nhất không cần lo lắng lúc nào cũng có thể sẽ rơi đầu.

Chỉ có điều Thiệu Liễu Nhi cũng là người biết phân tấc, từ bỏ xiêm y và trang sức hoa lệ, chủ động mang theo hai người con lớn nhất của Hạo Chân làm việc, ăn cùng các tướng sĩ.

Hữu Không càng xem con gái của Hô Diên Uy và Hạo Thanh Thanh như là con gái của mình, yêu thương bằng mọi cách, cho dù là ủy khuất con trai của mình, cũng phải trước tiên chiếu cố hết tôn tử của Hô Diên Vô Hận. Bà ta rất rõ, lúc này cả nhà trên dưới chính là thời điểm cần Hô Diên Vô Hận ủng hộ.

Cùng với hoàng thất khác tâm thái không giống nhau, chịu khổ cũng sẽ không xem như chịu khổ rồi.

Sau khi Thiệu Liễu Nhi được gả vào vương phủ, vẫn khiến cho Hạo Chân có chút hài lòng, là nữ nhân biết nặng nhẹ, nhất là giờ này, làm Hạo Chân rất an ủi. Đồng dạng là xuất thân từ thiên kim tiểu thư của đại hộ nhân gia, lại không hề có chút ít tật xấu hư vinh kiêu sa như những quý phụ nhân khác.

Mà Hạo Chân hiện giờ cũng đã tóc mai điểm bạc, trong thời gian ngắn ngủi, không ngờ lại già đi không ít.

Hết cách rồi, cục thế hiện giờ của Tề quốc, chân chính rang khô tâm huyết của ông ấy, đêm không thể chợp mắt, thường xuyên thức tỉnh từ trong ác mộng, có thể là ngày đêm làm lụng vất vả ưu tâm.
Toàn bộ Tề quốc, rất nhiều nơi gần như đã trở thành thành trì trống không, dưới chiến lược áp bách của cao phẩm, một lượng lớn dân chúng của Tề quốc đã thành dân chạy nạn, không ngừng tháo chạy tới địa giới của nguyên Vệ quốc.
Cao phẩm chiếm cứ đại thế, không quyết đấu trên chiến trường, lại chọn lựa các loại thủ đoạn không ngừng đè ép chiến lược không gian của Tề quân, không ngừng móc rỗng sinh tồn thổ nhưỡng của Tề quân, chỉ vì một kích tối hậu nước chảy thành sông.
Đối mặt loại cục diện này, lòng người bàng hoàng, Hạo Chân chuyên cần chính sự nỗ lực như thế nào đi nữa, cũng khó kéo vãn tự thủy nhân tâm.
Ngươi nói dễ nghe đi nữa cũng vô dụng, mọi người nhìn không thấy hy vọng, chỉ có thể là chạy đi tìm hy vọng, không có gì so sánh với ăn no bụng, so sánh với còn sống càng trọng yếu hơn, bính họa của hư vô mờ mịt đẹp hơn nữa cũng không ai tin.
“Bệ hạ nói là có ý chỉ gì sao?
Hô Diên Vô Hận phá vỡ trầm mặc.
Hạo Chân theo dõi ông ta:
“Trẫm mới vừa nghe được tin tức, Thượng tướng quân lệnh Giáo sự đài câu thông nhân thủ nằm vùng trong thành, âm thầm liên lạc Cố Viễn Đạt, muốn hắn quy hàng đúng không?
Hô Diên Vô Hận gật đầu:
“Đúng là có chuyện này.
Thấy ông ta thừa nhận, Vũ Văn Yên lên tiếng:
“Thượng tướng quân, giờ này quân ta nắm chắc phần thắng, kinh thành dễ như trở bàn tay, còn làm như vậy, có cần thiết không chứ?
Hạo Chân thở dài:
“Đúng a! Thượng tướng quân, Cố Viễn Đạt chính là phản tướng, thế cục của Tề quốc thay đổi đột ngột, tên này khó lẫn tránh tội. Hại chết phụ hoàng, cướp sạch kinh thành, hai đứa con trai của Thượng tướng quân

cũng chết thảm tay y. Tên này tội nghiệt sâu, muôn lần chết khó lẫn tránh tội này, há có thể dễ dàng bỏ qua?
Hô Diên Vô Hận đã biết chuyện này không thể gạt được vị này, Giáo sự đài được nắm giữ trong tay của hoàng đế, khiến cho Giáo sự đài đi làm chuyện như vậy, đã biết có thể sẽ dẫn đến vị này, đoán chừng bên Giáo sự đài đã bị vị hoàng đế này tạm thời cản lại.
Ông ta quay đầu lại nhìn về phía chưởng môn của ba đại phái:
“Ba vị chưởng môn, nếu trong thành tu sĩ toàn lực yểm hộ Cố Viễn Đạt thoát thân, ba vị chưởng môn có thể vạn toàn bảo đảm không cho hắn ta trốn thoát chứ?
Cái này sao, ba vị chưởng môn nhìn nhau, Bắc Huyền nói:
“Đối phương nếu liều chết phá vây, không nhất định có khả năng sẽ xảy ra. Thượng tướng quân kêu chúng ta vạn toàn bảo đảm, khó tránh khỏi có chút ép buộc. Bất quá bọn ta đương nhiên làm hết sức, nhưng rất nhiều chuyện vẫn luôn tồn tại bất ngờ.
Đại quân giao chiến, việc tùy tùng liều mạng trợ giúp chủ soái thoát hiểm rất bình thường, cũng tất nhiên sẽ xảy ra, điều này làm cho bọn họ làm sao có thể đưa ra vạn vô nhất thất bảo đảm chứ? Dù sao đối diện là nội tình của ba đại phái của Nguyên Vệ quốc, cũng không phải ăn chay. Thật sự muốn bảo đảm điều này, quay đầu lại xuất hiện ngoài ý muốn, trên mặt mọi người đều khó nhìn.
Hô Diên Vô Hận gật đầu một cái, phất tay chỉ ra ngoài trướng, chỉ tới phía xa xa có thể thấy được tòa thổ sơn thật cao:
“Quân ta công sự đã hoàn bị, chỉ cần một lần là xong. Ba vị chưởng môn có biết ta vì cái gì sớm không liên lạc Cố Viễn Đạt, thế nhưng đúng lúc này liên lạc hay không?
Hạo Chân lập tức hỏi:
“Cử động lần này của Thượng tướng quân chẳng lẽ có thâm ý gì sao?
Hô Diên Vô Hận đáp:
“Đưỡng nhiên là không thể để cho tên này chạy thoát, vì vạn vô nhất thất, cũng là vì quân ta có thể lấy tổn thất nhỏ nhất đoạt lại kinh thành. Mà phản quân tự biết không có đường sống, trận chiến này chắc chắn sẽ bức phản quân đến chó cùng rứt giậu, sẽ làm phản quân liều chết phản kháng. Việc đã đến nước này lại tạo thành thương vong trọng đại không

cần thiết cho quân ta, cũng phải cần phòng bị phản quân phóng hỏa đốt thành.

“Kẻ này muôn lần chết khó tránh tội này, ta sao lại đáp ứng y ta đầu hàng chứ? Bệ hạ cứ yên tâm đi, ta nhất định không buông tha y, cũng không có khả năng khiến cho y ta chạy! Tên tặc tử này không giết, thiên lý khó dung, cũng không đủ để chấn nhiếp chư hầu!

Ông ta quay đầu lại chắp tay với Hạo Chân:

“Vậy nên mới cần hạng người một cái lưỡi lanh lợi như Giáo sự đài Mệnh Thành Trung toàn lực hợp mới có thể!

. . .

Chương 2127: Thành trì buồn bã (1)

Chương 2127: Thành trì buồn bã (1)
Cố Viễn Đạt thật bất ngờ, nhìn mật sứ trước mắt, trên mặt bao gồm trong nội tâm đều kinh nghi bất định.
Hô Diên Vô Hận không ngờ lại nguyện ý tha cho y một lần, không ngờ lại nguyện ý tiếp nhận y đầu hàng, điều này thật sự là làm y ngoài ý liệu, điều này sao có thể?
Khó có thể tin, cũng không thể tin được!
Y liên tục nghi vấn, hỏi mật sứ một câu:
“Việc đã đến nước này, ngoài thành đại quân công sự hoàn bị, Thượng tướng quân ra lệnh một tiếng, đại quân tùy thời có thể đánh vào trong thành, Thượng tướng quân có nhất định cùng tướng quân hư tình giả ý ở chỗ này hao tổn sao?
Đây cũng là chỗ Cố Viễn Đạt không hiểu, chẳng lẽ là muốn giảm bớt chiến tổn, trước tiên đánh lừa mình quy hàng, sau khi rơi vào trong tay đối phương lại bị trừng phạt?
Nếu thật sự như vậy, chẳng phải xem mình thành tên ngốc tử ư? Bản thân mình sao có thể trên loại này coong!
Mật sứ thẳng thắn, Hô Diên Vô Hận đích thật là muốn giảm bớt chiến tổn, Tề quốc đến mức hiện nay, thử hỏi cách làm người của Hô Diên Vô Hận lại há là người nhân tư phế công. Nếu đối với Tề quốc có lợi, Hô Diên Vô Hận sẽ không tính toán cái chết của hai đứa con trai.
Nếu là có lợi đối với Tề quốc, Tề Hoàng Hạo Chân cũng sẽ bất kể hiềm khích lúc trước, trước đó Hạo Chân đã miễn xá bao nhiêu người chứ?
Một khi công thành, phản quân tất nhiên chó cùng rứt giậu, liều chết phản kháng.
Hiện tại Tề quốc chính là thời điểm cần tập trung lực lượng đối ngoại, cùng với tổn hao lực lượng ở chỗ này, không bằng tiếp nhận phản quân

đầu hàng, nhất trí đối ngoại.
Dĩ nhiên, chuyện lúc trước không có khả năng cho rằng cái gì cũng chưa từng xảy ra, sau đó Cố Viễn Đạt nhất định phải giao ra binh quyền. Nếu thật sự muốn đầu hàng, không giao cũng không được.
Sau khi đầu hàng, Tề quân sẽ giải tán phản quân đến các bộ đi sung dùng. Còn bản thân Cố Viễn Đạt, thì phải bị giáng xuống chức vụ nhàn hạ, sẽ không cấp binh quyền nữa, nhưng cũng bảo đảm tánh mạng và cuộc sống cơ bản không có gì đáng lo.
Về phần người thuộc ba phái của Linh Hư phủ, Tề quốc không tín nhiệm ba đại phái, sự tình náo loạn thành như vậy, cũng nhất định phải bắt một số người đưa ra thông báo, cho nên xử trí như thế nào là việc của Tề quân, không nhọc Cố Viễn Đạt quan tâm.
Tóm lại, Cố Viễn Đạt nếu đáp ứng, cứ làm như thế, nếu không đáp ứng, Tề quân tất lập tức phát động tấn công, đến lúc đó không có gì khách khí, chắc chắn chém y ta thành muôn mảnh!
Bất kể mật sứ nói ra nhiều lý do tốt thế nào, Cố Viễn Đạt mặc dù nửa tin nửa ngờ, mặc dù tai vạ đến nơi cũng ôm lòng mong đợi, nhưng không có khả năng dễ tin.
Không lấy được sự bảo đảm tuyệt đối an toàn, y làm sao có thể tin tưởng.
Cái này dễ xử lý, mật sứ kêu y viết một phong thư, nêu lên đề nghị yêu cầu được bảo đảm, chờ đợi Tề quân trả lời.
Tề quân có thể đáp ứng hay không, Cố Viễn Đạt không biết, nhưng chỉ cần có thể tránh thoát một kiếp, còn có thể bảo toàn huynh đệ phía dưới, không ngại còn nước còn tát thử một chút.
Y ta lập tức viết mật thư, đưa ra yêu cầu, giao cho mật sứ, sắp xếp người bí mật đưa đi.
Nhưng mật sứ mới ra khỏi bên này không lâu, Thường Lâm Tiên, Tàng Phong và Lạc Ngôn Chân liền xuất hiện, cải trang ăn mặc thành mật sứ của phản quân vừa đúng lúc ngăn cản.
Ba vị chưởng môn có được mật báo, nói Cố Viễn Đạt đang cùng Tề quân bí mật đàm phán, chuẩn bị bán đứng ba phái bảo toàn bản thân mình, họ được biết mật sứ đến rồi, nên đang chờ ở đây.
Bọn họ bắt được mật sứ, tìm ra phong thư của Cố Viễn Đạt.

Cố Viễn Đạt ở trong thư yêu cầu ý chỉ đặc xá của Tề Hoàng Hạo Chân, đồng thời yêu cầu lệnh tiễn cùng với quân lệnh trạng của Hô Diên Vô Hận, cũng muốn ba đại phái của Tề quốc phát ra lời thề công văn bảo đảm, lấy được những thứ này y mới dám đáp ứng đầu hàng.
Chưởng môn của ba phái thấy Cố Viễn Đạt quả nhiên sau lưng ba phái cùng Tề quân mật đàm, bọn họ giận dữ, lúc này chạy thẳng tới đại điện chủ soái chỗ Cố Viễn Đạt.
Mật sứ bị bắt lấy khẽ gật đầu với một vị quân sĩ trong góc.
Vị quân sĩ ấy thấy hướng đi của chưởng môn ba phái, lúc này nhanh chóng xoay người mà đi.
Lúc này có người thả ra phong thanh, nói ba phái muốn bất lợi đối với Cố Viễn Đạt. Cố Viễn Đạt giật nảy mình, cho dù thiệt giả, phòng bị nhất định là vị trí đầu não, ngay lập tức triệu tập một số tùy quân tu sĩ của Tấn quốc hộ giá.
Chưởng môn của ba phái bị một số đông người ngăn ngoài điện, khó có thể trực tiếp gặp được Cố Viễn Đạt, càng trở nên kinh nghi, đây rõ ràng là đối với bọn họ sớm có phòng bị.
Đệ tử của ba phái thấy thế, dĩ nhiên nhanh chóng tụ tập đến, càng trở nên làm Cố Viễn Đạt cảm thấy nguy hiểm, song phương phát sinh giằng co, cãi vã nhất thời khó rõ chân tướng.
Vút! Một mũi tên lệnh ở trong thành được phóng lên cao, những địa phương khác trong thành sau đó lại liên tiếp "Vù vù
toát ra hai cái tên lệnh.
Rất nhanh, chuông báo động của quân phòng thủ trong thành ré dài, có địch tấn công!
Tề quân chuẩn bị đã lâu cuối cùng đã phát động ra tấn công. . . .
Chuyện hợp tình hợp lý, phản quân quả nhiên không thủ được rồi, thêm nữa nội loạn, nhân mã chỉ huy điều động mất cân đối, Tề quân một lần hành động công phá phòng thủ thành phòng, như một dòng lũ lớn tấn công tiến vào trong thành.
Cố Viễn Đạt không thể trốn thoát, cũng không có biện pháp tháo chạy, người của ba phái Linh Hư phủ lúc này không chút do dự vứt bỏ y mà chạy, ba phái chỉ biết tự mình liều mạng thẳng hướng ngoài thành.

Ngay cả tu sĩ chủ lực bên này đều chạy, không nhiều tu sĩ nước Tấn tự biết mang theo Cố Viễn Đạt cũng không thể trốn thoát từ trong quân địch trùng trùng, cũng biết Cố Viễn Đạt thành con rơi của nước Tấn, dưới thế không thể vãn, bọn họ cũng tận lực, cũng vứt bỏ y ta mà chạy. Đã không có tu sĩ trợ lực, phản quân căn bản không có lực ngăn cản, tan tác nghiêng về một bên.
Dưới sự bảo vệ của những hậu vệ thân tín, Cố Viễn Đạt cũng bị ép vào tuyệt cảnh, vốn muốn rút kiếm tự vận, vì biết rơi vào trong tay của Tề quân kết quả sẽ sống không bằng chết, không bằng tự kết liễu.
Nhưng tùy tùng Tra Hổ của Hô Diên Vô Hận tự mình đánh tới, chính là vì tự tay bắt lại Cố Viễn Đạt.
Tra Hổ đơn độc xâm nhập, một lần hành động đánh rớt kiếm trong tay Cố Viễn Đạt, tại chỗ bắt được y, há lại cho tên tặc tử này được chết quang minh lỗi lạc!
Kịch chiến vẫn còn tiếp tục trong thành, còn có phản quân ngoan cố chống lại. . . .
Mà Cố Viễn Đạt cũng đã bị giải đến bên ngoài trướng chủ soái ngoài thành. Đám người Hạo Chân và Hô Diên Vô Hận chậm rãi bước ra, đều lạnh lùng nhìn chằm chằm.
Cố Viễn Đạt vô cùng chật vật bị ấn quỳ gối, nhìn đám người Hô Diên Vô Hận đứng bên trên, không phải muốn tiếp nhận đầu hàng sao?
Không cần hỏi, cũng không cần hỏi nữa, việc đã đến nước này, đã rõ, trúng kế rồi, bị trúng kế ly gián.
Cái gì tiếp nhận đầu hàng, tiếp nhận đầu hàng quái quỷ, Hô Diên Vô Hận căn bản không muốn tiếp nhận đầu hàng, trò gian chồng chất, thật ra muốn chính là một phong thư hồi âm của y mà thôi.
Không nghĩ tới, y ta thật không nghĩ tới, một phong thơ liền cắt đi đường lui của y, một phong thơ liền cắt đứt một chút hy vọng đào sanh cuối cùng của y.
Thổ sơn được xây cao ấy chậm chạp không phát huy tác dụng, mê hoặc y, cùng mật sứ vừa gặp thật đúng là nghĩ đến lại được một chút hi vọng sống. Bản thân mình không ngờ lại ngu xuẩn đến mức ôm hy vọng trông cậy vào thư trả lời.

Kết quả một phong thư hồi âm lại trở thành bùa đòi mạng, không ngờ lại làm tùy quân tu sĩ vứt bỏ y mà chạy, cũng làm nhân mã dưới trướng đánh mất lực lượng ngoan cố chống lại.
Sự lợi dụng tinh chuẩn sau khi thủ thế chờ đợi, chân chính là dùng được, dùng hay đấy, có thể gọi là một mũi tên bắn mấy con chim.
“Thượng tướng quân không hổ là Thượng tướng quân, đúng là hảo thủ đoạn, mạt tướng thua tâm phục khẩu phục, ha ha, ha ha. . . .

Chương 2128: Thành trì buồn bã (2)

Chương 2128: Thành trì buồn bã (2)
Cố Viễn Đạt khuôn mặt thê lương ngửa mặt lên trời cười điên cuồng không ngừng, cười ra nước mắt, tâm tình bi ai trong tiếng cười khó mà che giấu.
Hô Diên Vô Hận cũng lười hỏi nhiều với y, trầm giọng nói:
“Mang xuống Lăng Trì thị chúng, ngày quy định một tháng, lấy đó răn đe!
Đây là muốn mỗi ngày cắt thịt ra, không cho Cố Viễn Đạt được chết một cách thống khoái, muốn cho y sống tạm một tháng thị chúng, muốn làm cho tất cả mọi người thấy kết quả của tên phản tướng này.
Lập tức có quân sĩ vọt tới như lang như hổ, trước tiên một sợi dây thừng ngay lập tức siết miệng của Cố Viễn Đạt, tránh cho y khỏi cắn lưỡi.
Sau đó nhanh chóng kéo y ra xa, xé quần áo, dùng một tấm lưới nhỏ trói lại, lúc này hành hình, mảnh đao nhỏ xẻo tới thịt ngăn cách trong tấm lưới.
Chưởng môn của ba đại phái hoặc hừ lạnh hoặc cười lạnh, Vũ Văn Yên vuốt râu nói:
“Đứt đường sống của y, một lần hành động thành công bắt giữ, Thượng tướng quân quả nhiên diệu kế,
. . .
Một chỗ rừng sâu núi thẳm, một đám người như 'chim sợ cành cong' lách mình vào tụ tập. Thường Lâm Tiên cùng với nhân thủ của ba phái đã giết ra khỏi trùng vây từ trong đại quân vây công.
Bọn họ thấy không còn truy binh, đều thở phào nhẹ nhõm.
Tàng Phong thi pháp run lên một cái, tam chi vũ tiễn cắm sau lưng bắn ngược ra rơi xuống đất. Ba cái lỗ thủng trong mắt huyết lưu, lập tức có

đệ tử tiến lên hỗ trợ, chạy đến đây cuối cùng có thể an tâm xử lý chỗ đau vết thương.
Ba vị chưởng môn đối mặt đệ tử của ba phái, ánh mắt kiểm tra sơ lại, phát hiện đệ tử của ba phái đột phá vòng vây còn sống trước mắt đã không tới 500 người.
Không có sự yểm hộ của phản quân quấy nhiễu, dựa vào bọn họ những tu sĩ này mạnh mẽ xông phá từ trong mấy trăm vạn đại quân, còn gặp phải quân địch tu sĩ liên tiếp chặn giết, tổn thất nặng nề là có thể đoán được.
Mặc dù cũng đã giết không ít người, nhưng mà đổi lấy lại là nhân thủ điêu linh trước mắt.
Ba phái cộng lại chỉ còn lại có nhỏ nhoi mấy trăm người, còn không nhiều bằng người của một môn phái nhỏ, có lẽ còn dư lại đều là nhân thủ tinh anh, nhưng mà phải làm thế nào đây? Gia nghiệp mấy đời của ba phái, đến đây hủy ở trong tay của bọn họ, không còn mặt mũi đối diện với tiên sư các đời.
Mọi người nhìn nhau, từng người một máu me khắp người, chật vật không chịu nổi, thần sắc ảm đạm.
Đều biết, tam đại phái của Nguyên Vệ quốc xong rồi, muốn quật khởi nữa, cần tổ chức lâu dài.
“Đi đường nào đây?
Lạc Ngôn Chân thở dài hỏi một tiếng.
“Tây tam quốc đã không còn đất đặt chân cho chúng ta nữa rồi, nơi này không nên ở lâu, đi thôi!
Thường Lâm Tiên lộ vẻ sầu thảm lắc đầu.
Một đám người cứ như vậy đi về phía rừng sâu, không đi tới bên kia nước Tấn, chuyện tới bây giờ không trông cậy vào địa bàn của tam châu kia nữa, sắp tới cái mông cũng ngồi không nóng, thì phải bị người khác đoạt đi. Bên này chiến sự vừa kết thúc, cũng không phải lúc phân chia địa bàn, hiện tại kết quả đụng vào, khẳng định sẽ bị quân Tấn sử dụng đến trên chiến trường bán mạng.
Chút người này đã là hỏa chủng sau cùng của ba phái, không thể lại có tổn thất nữa, vì vậy cao bay xa chạy, đã đi ra khỏi vùng đất thị phi này.

Ít người cũng có chỗ tốt của ít người, không có quá nhiều trói buộc và ràng buộc, cũng không cần quá nhiều suy tính. Mà mọi người đều tâm ý nguội lạnh, không có ý nghĩ tranh cường háo thắng, họ đều đi, đều có thể cẩu thả đi tiếp.

Đến đây, ba đại phái của Nguyên Vệ quốc hoàn toàn xuống dốc, ảm đạm lui ra, cách xa trung tâm quyền lực của giới tu hành.

Cho đến sau khi bọn họ được biết Cố Viễn Đạt bị Tề quân bắt sống Lăng Trì, mới phản ứng được, thì ra họ bị trúng kế rồi. . . .

Cái chết của phản quân Tề kinh, hàng thì hàng, không có tu sĩ trợ lực, bức phần lớn phản quân đến tuyệt cảnh đều quy hàng rồi.

Đoàn quân phá cửa thành, Tề Hoàng Hạo Chân dẫn quân vào thành. Đô thành đã từng phồn hoa, khắp nơi là đổ nát thê lương, một mảnh hỗn độn, trên đất tùy ý có thể thấy được vết máu.

Lúc trước phản quân công thành, đủ loại quan lại đa số không thể rút lui, cương liệt đều bị phản quân giết đi, không cương liệt cũng phần lớn đều bị giam lại. Cố Viễn Đạt cần bọn họ để làm gì? Lại không có ý định kinh doanh kinh thành này, còn phải phòng bị bọn họ thông đồng với địch, dĩ nhiên là nhốt lại.

Phản quân gặp phải tuyệt cảnh có chút cố tình làm bậy, Cố Viễn Đạt cũng không tiện xử trí như thế nào, mở một con mắt nhắm một con mắt, khiến cho các huynh đệ có thể sung sướng nhất thời là nhất thời.

Vì thế dân chúng trong thành gặp tai vạ, gần ba mươi vạn phản quân, đều là nam nhân tinh tráng, muốn tìm sung sướng có thể tưởng tượng được.

Cho dù đã từng là dòng dõi quyền cao chức trọng cũng được, nhà quyền thế đại hộ cũng được, đều giống như dân chúng tầm thường, đều bị đạp ra cổng chính.

Cái gì hiền lương thục nữ, cái gì đại gia khuê tú, nữ quyến của các nhà trên cơ bản đều bị lãng phí toàn bộ, gia quyến của đủ loại quan lại cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Vinh hoa phú quý không chịu nổi sự tàn phá của loạn quân, trăm hoa lạnh rung, không chịu nhục tự vận cũng có, tham sống sợ chết cũng có, huyết tinh phong vân làm hết thảy đều như một giấc mộng.

Hạo Chân một đường nghe hết tiếng khóc sướt mướt, bách quan bị trấn áp lại tung ra ngoài, miễn xá, lại không mấy người còn có thể cao hứng, từng người một đa số chất phác.
Cả thành trì buồn bã! Hạo Chân đoạt lại chính là một tòa thành trì buồn bã chịu đủ giày xéo.
Hô Diên Vô Hận vội vàng xử lý phản quân. Quan quân trên Bách phu trưởng không có lý do đặc biệt toàn bộ xử tử.
Phản quân sĩ tốt cũng từng người một hét thảm. Bàn ủi nóng nung đỏ trên mặt không hét mới lạ, một chữ "Phản bội
bắt mắt.
Nếu không phải là thiếu hụt lao động, Hô Diên Vô Hận căn bản sẽ không bỏ qua cho những phản quân tùy ý làm xằng làm bậy ở kinh thành này.
Khơi thông phủ kín cửa thành, sửa sang dọn dẹp lại kinh thành, còn có thổ sơn chất đống ngoài thành được lấp lại, đủ loại sự vụ đều cần đại lượng lao động.
Dân chúng thật sự cũng không chịu nổi tàn phá, không ổn lại trưng dụng làm lao động cưỡng bức.
Vương sư trở về, dọn dẹp tàn cục, đau xót cũng đã chịu qua rồi, người sống còn phải sống nữa, Tề kinh dần dần khôi phục một số sinh cơ. . . .
Tề quân có được một cuộc thắng lợi, quân Tần lại lâm vào trong bi phẫn.
Tần quốc xong rồi, Yến, Hàn liên thủ đánh vào, một đường thế như chẻ tre, không dùng sức chống cự, nhân mã của Yến Hàn gần như phi ngựa khoanh đất.
Tốc độ Tần quốc bị chiếm lĩnh còn nhanh hơn so với trong tưởng tượng.
Võ lịch năm 365, Tần quốc không có, bị Yến, Hàn hai nước toàn diện tách rời chiếm cứ.
Hoàng đế của Tần quốc hạ lệnh cùng Hoàng thái hậu Trang Hồng cũng chạy trốn Tề quốc tị nạn.
Đến đây, thiên hạ bảy nước, Vệ quốc và Tần quốc trước sau diệt vong, chỉ còn lại năm nước.
Quân tiên phong của Yến, Hàn chống đỡ được Tây Bình Quan, không đánh chiếm. Thừa tướng Doãn Trừ Diệc cũng không xuất binh, cảnh giác kiên thủ, tăng cường phòng ngự.

Lúc này nước Tấn vô lực song tuyến tác chiến, trước khi chưa yên định Tề quốc cũng không có khả năng xuất binh, nếu không sẽ khiến cho Tề quốc có cơ hội phản công cùng quân Tần.
Yến, Hàn hai nước cũng không còn lòng dạ đánh chiếm cứ điểm Tây Bình Quan, địa bàn của Tần quốc mới vừa chiếm lĩnh vẫn chưa củng cố, cần tổ chức.
Đến đây, ba nước giằng co chung quanh Tây Bình Quan, phòng bị lẫn nhau.
Dân chúng của Tần quốc đối với chính quyền của Tần quốc lòng trung thành còn thấp, hơn nữa hoài niệm Triệu quốc, đối với Tần quốc bị chiếm lĩnh gần như không có cảm giác, trái lại thì khát vọng ổn định.
Yến, Hàn hai nước bắt đầu điều tập tài nguyên tiến hành tổ chức đối với địa bàn chiếm lĩnh, đều muốn trước tiên đuổi nước Tấn tóm thâu Tề quốc, sau đó thu được một cái ổn định hơn nữa mạnh có lực.
Hai nước đều biết, một khi nước Tấn chiếm đoạt nước Tề, nước Tấn chiếm cứ Tây Bình Quan tiến có thể công, lui có thể thủ, lại tay cầm nơi sản sinh chiến mã và kho lúa, sớm hay muộn sẽ cùng Yến, Hàn khai chiến, không thể không làm đầy đủ chuẩn bị.

Chương 2129: Chính là đệ nhất thiên hạ mỹ nhân

Chương 2129: Chính là đệ nhất thiên hạ mỹ nhân
Tống quốc thì lại tỏ ra lo âu, trơ mắt nhìn nước Tấn chiếm đoạt Vệ quốc lại muốn tóm thâu Tề quốc, mà Yến, Hàn lại liên thủ phân chia Tần quốc, duy chỉ có Tống quốc không có thu hoạch, hơn nữa bị áp chế tại một góc, đối với tương lai không khỏi ưu tâm. Thế nhưng đối mặt Yến, Hàn liên thủ, lại không dám lấy một địch hai.
Nhất là hai nước đã tóm thâu Tần quốc, hiện tại ngược lại có chút bận tâm hai nước vì tảo trừ hậu hoạn, có thể liên thủ công Tống hay không? Thật ra Ngô Công Lĩnh vẫn còn coi như người quyết đoán, thời khắc Yến, Hàn công Tần, hắn có dự tính xuất binh quấy nhiễu.
Đánh thì thắng sao? Thừa tướng Tử Bình Hưu đưa ra vấn đề này. Lại nói lúc trước đánh một trận, Tống quốc tinh nhuệ tiêu hao quá lớn, đến nay lực lượng tác chiến nghiêm chỉnh huấn luyện còn chưa hoàn toàn khôi phục. Nhớ ngày đó thời kỳ đỉnh cao hãy còn không phải là đối thủ của Yến quân, lúc này đối mặt hai nước liên thủ làm sao có thể địch? Lại nói đủ loại tệ đoan trước mắt bên trong nước.
Có Ngưu Hữu Đạo ở sau lưng tác quái, Tử Bình Hưu phát lực quấy nhiễu xuống, bóp lại ý nghĩ Ngô Công Lĩnh xuất binh.
Không đánh cũng chỉ có thể là ngoại giao, sứ thần của Tống quốc trước mắt là bận rộn nhất.
Thế lực của Nam Châu Thương Triêu Tông cũng không chịu nàng đơn, chính là thời điểm bốn phía phân chia chiến quả, sao có thể ngồi xem!
Đừng nói Thương Triêu Tông không cam lòng, Tử Kim Động cũng không cam lòng chịu, binh mã cường thịnh nhất dưới tay, có ăn vì cớ gì không ăn? Tất nhiên là sẽ không ngồi xem Tiêu Dao cung và Linh Kiếm

sơn hai nhà chiếm tiện nghi mà bản thân mình lại thờ ơ. Huống chi sau lưng Thương Triêu Tông có Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo và Cung Lâm Sách lại chung một phe đấy, Tử Kim Động đương nhiên toàn lực ủng hộ Thương Triêu Tông mở rộng khẩu vị.
Vì thế lực của Nam Châu cách Tần quốc gần, xuất binh nhanh nhất, thương hệ nhân mã trong nhân mã của Yến quốc cũng là một địa phương chiếm lĩnh địa bàn Tần quốc nhiều nhất.
Vì củng cố thế lực của mình, sau khi Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh thương lượng, ý đồ tạp trụ chiến lược yếu địa.
Vẫn là câu nói kia, địa bàn của Thương Triêu Tông ngay bên cạnh Tần quốc. Thương Triêu Tông ý đồ khuếch trương khống chế địa bàn của Nam Châu, Kim Châu, Quang Châu, ý muốn cắt một đao, chặt đứt khống chế được lối đi giữa lĩnh địa chiếm lĩnh của Yến quốc và Tần quốc. Nam Châu vốn là có ưu thế địa lý về phương diện này.
Chỉ cần bóp lấy lối đi của hai bên, bên Tần quốc lại thuộc về địa bàn mình chiếm lĩnh nhiều nhất, chỉ cần chưởng khống lấy rồi, vùng đất chiếm lĩnh của bên Tần quốc trên cơ bản chính là vật trong túi của hắn.
Sau này Yến quốc tổ chức nhằm vào vùng đất chiếm lĩnh của Tần quốc phải trải qua địa bàn của hắn, không nhìn sắc mặt hắn cũng không được.
Trình độ nào đó cũng là sự lựa chọn bất đắc dĩ, bản thân mình không khống chế thủ giữ lãnh địa chiếm lĩnh của Tần quốc, một khi có chuyện, sẽ lâm vào cục diện hai mặt thụ địch, không có khả năng ngồi xem cục diện bị động xuất hiện.
Yến hoàng Thương Kiến Hùng sau khi được biết lấy làm tức giận, há có thể ngồi xem, trên tay của Dung thân vương vốn đã khống chế địa bàn của mấy châu, lại để cho hắn nắm hơn mười châu của Tần quốc chiếm lĩnh, địa bàn gần như lớn bằng nửa Yến quốc, một khi thế lên, như vậy cũng được sao?
Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn dã không làm nữa.
Nhưng mà nước Hàn lúc này lại xen ngang một đá, không ngờ lại bày ra trạng thái tấn công, ý đồ hiệp trợ Thương Triêu Tông đạt đến mục đích chiến lược của ông ta.
Đây là ý tứ của Kim Tước, nước Hàn mới vừa tóm thâu một lượng lớn địa bàn, cần thời gian tổ chức. Mà Tề quốc không chống nổi đã bao lâu,

Tề quốc một khi bị diệt, quân Tấn lúc nào cũng có thể xua binh đông tiến, thêm nữa thực lực hùng hậu, đến lúc đó không thể để cho một mình nước Hàn chống đỡ, cũng khó mà chống đỡ, cần phải có người đến chia sẻ.
Cho nên hiện tại Yến quốc không thể nội loạn, nếu không Tống quốc không cam lòng cũng có thể thừa dịp cháy nhà hôi của. Nước Tấn cũng tất nhiên sẽ nhân cơ hội châm ngòi thổi gió thúc động loạn tượng của đông tam quốc.
Quan trọng nhất là tại Yến quốc chôn xuống nội loạn, Thương Triêu Tông lớn mạnh tất nhiên không cam lòng bị quản chế ở triều đình. Triều đình Yến quốc tất nhiên lúc nào cũng phải tìm cơ hội để giải quyết, khiến cho bên trong Yến quốc xuất hiện một cái (tên, người, vị) nước Trung Quốc, khiến cho nội bộ của Yến quốc tiếp tục bó tay bó chân, đối với nước Hàn có trăm lợi mà không có một hại.
Nước Hàn nhúng tay vào, triều đình Yến quốc nổi giận, Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn cũng bực bội, lại không thể làm gì. . . .
Hoàng cung của nước Hàn, đại nội tổng quản Xương Đức đi tới bên tai Nhiếp Chấn Đình đang phê duyệt tấu chương, thấp giọng nói:
“Bệ hạ, bên Yến quốc đưa người tới.
“Ha!
Nhiếp Chấn Đình đặt bút xuống, hơi lộ ra kinh ngạc:
“Thương Kiến Hùng thật sự đưa người tới sao?
Xương Đức cười trộm:
“Đúng vậy, vừa tới! Người đã được an trí bên trong Cư Hoa cung.
Nhiếp Chấn Đình lập tức hào hứng, đứng dậy, cười nói:
“Đi, đi xem một chút. Trẫm cũng muốn nhìn xem thử, là giai nhân xinh đẹp dạng gì, có thể khiến cho đế vương hai nước nhớ mãi không quên.
Xương Đức lúc này ở phía trước dẫn đường, một đường theo Nhiếp Chấn Đình tới Cư Hoa cung.
Hai người vừa bước vào bên trong cung điện, liền thấy thân ảnh mỹ nhân mặc xiêm y trắng toàn thân uyển chuyển.
Mỹ nhân đầu đội mạng che, lụa trắng buông xuống mặt thấy không rõ hình dáng, nhưng dáng người này duyên dáng yêu kiều xuất trần thoát tục, cực kỳ bắt mắt, nhìn một cái liền có thể thu hút ánh mắt người ta.

Trong điện thị nữ đua nhau hành lễ:
“Tham kiến bệ hạ.
Mỹ nhân buông xuống mạng che cũng từ từ nửa ngồi hành lễ, lại trầm mặc không lên tiếng.
Sau khi Nhiếp Chấn Đình miễn lễ, ngài ấy đi tới trước mặt mỹ nhân, duỗi tay, từ từ mở ra khăn che mặt của mỹ nhân. Trong nháy mắt ánh mắt chạm đến khuôn mặt bên trong khăn che mặt muốn lánh cũng không chỗ tránh được, ánh mắt của Nhiếp Chấn Đình đông lại.
Mỹ nhân này không phải là người khác, chính là sủng phi A Tước của nguyên Tống quốc hoàng đế Mục Trác Chân, sau bách vu quốc nạn, Mục Trác Chân nhịn đau cắt thịt đưa cho Thương Kiến Hùng, lại trở thành sủng phi của Thương Kiến Hùng.
Giờ này nước Hàn bày ra trạng thái tấn công trợ giúp Thương Triêu Tông một tay, ép Thương Kiến Hùng nóng nảy, lệnh sứ thần trao đổi với bên này.
Nước Hàn đã định ra sách lược lớn, sao có thể dễ dàng sửa lại.
Cho dù sứ thần nói như thế nào, Nhiếp Chấn Đình tất nhiên sẽ không đáp ứng, thuận miệng nói một câu, trước tiên đưa A Tước tới bàn lại.
Vốn là từ ngữ qua loa lấy lệ thuận miệng nói, cảm thấy Thương Kiến Hùng cũng sẽ không chịu đại nhục như vậy, ai ngờ người này thật sự đưa tới mỹ nhân.
Dĩ nhiên, có thể nhắc tới người nữ nhân này, cũng không phải bắn tên không đích, Nhiếp Chấn Đình trong lòng ít nhiều có chút tưởng niệm, nếu không thuận miệng nhắc tới cũng sẽ không nói đến trên đầu A Tước.
Một nữ nhân có thể được Mục Trác Chân sủng ái, sau khi đến tay của Thương Kiến Hùng, căn cứ tình báo lấy được, Thương Kiến Hùng cũng hết sức cưng chìu một mình nàng gái này trong vô số hậu cung giai lệ.
Hai vị đế vương tính tình khác biệt, yêu thích cũng bất đồng, tuy nhiên cũng đồng dạng tất cả sủng ái đối với một người con gái. Nữ nhân dạng gì lại có mị lực lớn như vậy, Nhiếp Chấn Đình làm sao có thể không tò mò chứ?
Tay lại vén khăn che mặt lên, Nhiếp Chấn Đình tự tay tháo xuống mạng che trên đầu của A Tước, thuận tay phẩy một cái.
Xương Đức nhanh chóng bước tới trước hai tay tiếp lấy.

Nhiếp Chấn Đình lẳng lặng nhìn chăm chú nữ nhân trước mắt. Một mái tóc xanh như thác giản lược ở phía sau, không có trang sức, không phấn trang điểm. Da thịt nõn nà lại như Bạch Ngọc không tì vết, trang điểm cũng khuynh quốc khuynh thành, dung mạo chân chính như thiên tiên, xinh đẹp rung động lòng người.
Đôi mắt sáng ẩn mang lệ quang bên dưới hàng lông mi dài, không chịu nổi đối mặt nam nhân trước mắt, hơi nghiêng đầu sang một bên, lộ ra chiếc cổ nhu mỹ như thiên nga, ta thấy mà yêu.

Chương 2130: Nổi danh khắp thiên hạ (1)

Chương 2130: Nổi danh khắp thiên hạ (1)
Vẻ thê lương trong lòng nàng không người biết.
Mục Trác Chân năm đó nói yêu nàng, nàng ta tưởng thật, ai ngờ quốc nạn đi tới, lại đưa nàng ta cho người khác, lúc chia tay Mục Trác Chân khóc nức nở.
Sau đó Thương Kiến Hùng cũng nói yêu nàng, nàng ta cũng dần dần tưởng thật, ai ngờ sau đó gặp chuyện giống nhau như đúc, lại mang nàng tặng cho người, lúc chia tay Thương Kiến Hùng cũng khóc nức nở.
Giờ này lại đối mặt một vị đế vương khác, trong lòng tràn đầy không chịu nổi.
Ánh mắt của Nhiếp Chấn Đình không ngờ lại khó dời khỏi mặt đối phương. Hơi thở ngừng lại cuối cùng thở ra thật dài, phát hiện hậu cung giai lệ của mình không ngờ lại không có một người nào có thể sánh ngang dung mạo của nàng gái này, chân chính là quốc sắc thiên hương.
Trăm nghe không bằng một thấy, ngài ấy hiện tại cuối cùng hiểu rõ Mục Trác Chân và Thương Kiến Hùng tại sao phải độc cưng chiều nàng này, chỉ mới gặp, liền thật sự đã minh bạch.
Ngài ấy không nhịn được đưa tay, nắm chiếc cằm trắng mịn của A Tước, đẩy mặt nàng chuyển đến đối mặt, sau khi chính diện thưởng thức, tự đáy lòng khen:
“Chính là đệ nhất thiên hạ mỹ nhân!
Lời này vừa nói ra, sau đó tin tức không cánh mà bay, rất nhanh sau đó liền truyền khắp thiên hạ, hoàng đế nước Hàn chính miệng ngự phong.
Thấy hoàng đế yêu thích, Xương Đức thức thời, lui về sau, cũng phất tay một cái, cùng các thị nữ cùng nhau lui xuống, đóng cửa lại.

Bốn bề vắng lặng, Nhiếp Chấn Đình chộn rộn, hỏi:
“Gặp được trẫm, vì sao không nói? Nói chuyện đi, trẫm muốn nghe xem thanh âm của nàng.
Ai ngờ đúng lúc này, phía ngoài truyền đến tiếng đập cửa dồn dập, là thanh âm của Xương Đức:
“Bệ hạ, Đại Tư Mã đến rồi, nói có chuyện gấp.
Nhiếp Chấn Đình đành phải thôi, xoay người mà đi, sau khi ra cửa, thông báo với Xương Đức:
“Tân nhân mới tới, không thích ứng, cần phải chiếu cố thích đáng.
“Dạ!
Xương Đức đáp ứng.
Trong đình đài lầu các, vào lúc Nhiếp Chấn Đình gặp được Đại Tư Mã Kim Tước, phát hiện sắc mặt của Kim Tước khó coi.
Đợi sau khi hắn hành lễ xong, Nhiếp Chấn Đình không khỏi hỏi một chút:
“Đại Tư Mã có việc gấp gì?
Kim Tước nghiêm mặt đáp:
“Nghe nói Thương Kiến Hùng đưa sủng phi của hắn cho bệ hạ đúng không?
Thì ra là việc này, Nhiếp Chấn Đình nghe vậy không khỏi có chút lúng túng:
“Đại Tư Mã không nên hiểu lầm, trẫm lúc đó chỉ thuận miệng nói, bổn ý qua loa lấy lệ, ai ngờ Thương Kiến Hùng thật sự đưa người tới.
Kim Tước chắp tay có lực, trầm giọng nói:
“Bệ hạ, nàng gái này chính là người bất tường. Mục Trác Chân được nàng gái này, cuối cùng kết quả như thế nào? Thương Kiến Hùng được nàng gái này, cũng làm ra một Thương Triêu Tông đuôi to khó vẫy, sớm hay muộn ắt gặp phản ứng ngược trở lại. Vết xe đổ không thể quên, nàng gái này nói là họa nước yêu phi cũng không phải là quá đáng, có sự không rõ cực lớn, cựu thần khẩn cầu bệ hạ lập tức xử tử nàng gái này, nhìn thẳng vào những điều được nghe, tránh cho triều thần và người trong thiên hạ không phải dị nghị!
Nhiếp Chấn Đình hơi im lặng, ngay sau đó nở nụ cười, vừa cười vừa lắc đầu không thôi.

Kim Tước không hiểu, thỉnh giáo:
“Bệ hạ cớ gì bật cười? Chẳng lẽ là lời nói của lão thần không ổn?
Nhiếp Chấn Đình xua tay:
“Đại Tư Mã một lòng thành khẩn, lời nói phát ra từ đáy lòng, cũng không có gì không ổn. Chỉ có điều Mục Trác Chân rơi vào kết quả như vậy, có can hệ gì với nàng ấy chứ? Thương Kiến Hùng vì Thương Triêu Tông mà ăn ngủ không yên, chẳng lẽ là duyên cớ của nàng ấy sao? Vua của một nước, lo liệu triều chính, thành tựu về văn hoá giáo dục võ công thỏa đáng hay không, gia quốc thiên hạ đại quy mô, sao một người con gái yếu đuối nơi hậu cung có thể chi phối chứ? Mục Trác Chân và Thương Kiến Hùng bản thân mình lầm nước, trách lên đầu một nữ nhân, chẳng phải nực cười hay sao?
Sắc mặt của Kim Tước hơi trầm xuống, có mấy lời khuyên bảo nói như vậy, có thể nói là chân thành, nhưng hoàng đế mới gặp nàng gái này, liền bảo vệ như thế, ngược lại làm cho ông ta cảm nhận thấy không ổn.
Căn cứ vào tin tức mà ông ta lấy được, nàng A Tước vừa tới mà thôi, hoàng đế nhiều nhất hắn chỉ gặp mặt một lần, mới gặp mặt một vì thứ nữ nhân đê tiện đưa tới đưa đi đã nghịch lại hảo ý của vị Quân Cơ Đại Thần như ông ta, khiến ông ta trong lòng nặng nề.
Đây cũng không phải là chuyện nhỏ, vua của một nước nếu sủng ái quá mức đối với một nữ nhân, bản thân nữ nhân có thể, nhưng mà sự tồn tại của loại nữ nhân này chính là điều sai lầm lớn.
Chẳng phải nghe lời nói mê muội mất cả ý chí, ôn nhu hương chính là mộ anh hùng, nếu vì một người nữ nhân bỏ phế đi triều chính, như vậy cũng được sao?
Kim Tước không thể coi như không có gì, trầm giọng hỏi:
“Bệ hạ chẳng lẽ muốn vì nữ nhân này đáp ứng Thương Kiến Hùng sao?
Nhiếp Chấn Đình nghiêm mặt đáp:
“Đại Tư Mã sao lại nói ra lời này? Trợ giúp Thương Triêu Tông một tay, gieo nội loạn ở Yến quốc, chính là quốc sách của Đại Hàn ta, há có thể vì một người con gái thay đổi xoành xoạch. Huống chi trẫm vẫn chưa đáp ứng Thương Kiến Hùng dâng lên nàng này liền làm thỏa mãn tâm ý của hắn, đây chính là mong muốn đơn phương của hắn! Đại Tư Mã yên

tâm, nên làm như thế nào thì làm như thế đó, không cần bởi vì nữ nhi mà đắn đo.
Kim Tước nghe thấy lời ấy, mới yên tâm không ít, nhưng vẫn câu nói kia:
“Bệ hạ chẳng phải đã được nghe nhắc đến mỹ nhân kế, nếu nàng này là yêu nữ của Yến quốc phái tới mê hoặc bệ hạ, vậy thì nên như thế nào cho phải? Nàng gái này không lưu được, lão thần khẩn cầu bệ hạ xử tử nàng gái này, lão thần nguyện thay mặt bệ hạ ra sức!
Ngụ ý là, ngài nếu không nguyện giết, ta giúp ngài giết chết nàng ta!
Nhiếp Chấn Đình ít nhiều có chút mất hứng, cũng trầm giọng trả lời:
“Một nữ nhân có thể mê hoặc trẫm, chẳng lẽ trong mắt của Đại Tư Mã, trẫm là Huyền Thừa Thiên của Vệ quốc sao? Chẳng lẽ trong mắt của Đại Tư Mã, trẫm là hôn quân hay sao?
Hôn quân? Lời nói này có chút nói quá lời, Kim Tước vội vàng chắp tay:
“Lão thần tuyệt không có ý này.
Nhiếp Chấn Đình nói:
“Được rồi! Thương Kiến Hùng đưa người tới, trẫm cũng thật bất ngờ, vốn không nguyện thu dụng, nếu Đại Tư Mã đã nói như thế, vậy thì trẫm không thể không giữ lại nàng. Trẫm cũng muốn nhìn xem thử, trẫm so với Mục Trác Chân, Thương Kiến Hùng như thế nào, trẫm cũng muốn lưu lại nàng này dùi mài tâm chí của mình.
“. . . .
Kim Tước á khẩu không trả lời được, không ngờ lại bị nói không lời chống đỡ, cũng không biết hoàng đế nói thật hay giả.
Nếu là thật, đây chẳng phải bởi vì lời khuyên của ông ta nổi lên phản tác dụng, khơi dậy lòng tranh cường háo thắng của hoàng đế, lộng khéo thành vụng rồi sao?
Hoàng đế đã nói đến loại trình độ này, Kim Tước tạm thời cũng không tiện nói thêm điều gì, không làm gì khác hơn là xin được cáo lui trước, chỉ có điều trước khi đi cho đại tổng quản Xương Đức một ánh mắt.
Xương Đức bất đắc dĩ, không làm gì khác hơn là nhân tiện tự mình tiễn ông ấy.
Kim Tước rời khỏi bên này, trên đường đi im lặng, ông ta dừng bước.
Xương Đức hơi khom người ở bên cạnh ông ta, lặng lẽ quan sát sắc mặt

của ông ta.
Kim Tước giơ tay lên đỡ một nhánh phương lục bên đường, thản nhiên nói:
“Bệ hạ đang yên đang lành, sao lại lên tiếng yêu cầu nàng gái này với Yến quốc, là đại tổng quản hiến ngôn với bệ hạ đúng không?
Xương Đức giật mình. Cái này không thể nói lung tung được, thân phận của ông ta có đôi khi rất lúng túng. Chuyện như vậy ông ta có thể thuận ý của chủ tử đi làm, cũng không được mê hoặc.
Từ xưa đến nay, vua của một nước dễ dàng phạm sai nhất, cũng là việc mà trên dưới triều đình không muốn thấy nhất chính là hoàng đế sa vào hậu cung mỹ sắc, nói nhỏ chuyện đi là sa vào sắc đẹp, nói lớn chuyện ra chính là mất nước.
Có một số việc người khác có thể làm, nhưng mà nếu như hoạn quan bên người hoàng đế dám khuyến khích hoàng đế đam mê nữ sắc, hậu quả kia không phải hắn có thể chịu đựng, trừ phi thực lực của hắn đã đến trình độ có thể uy hiếp toàn bộ triều đình.

Chương 2131: Nổi danh khắp thiên hạ (2)

Chương 2131: Nổi danh khắp thiên hạ (2)
Lời như vậy nếu như truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ có một đống người muốn giết chết ông ta, ông ta có mấy cái đầu có thể gánh.
Hậu quả ngẫm lại cũng đáng sợ, Xương Đức nhanh chóng chắp tay, liên tục lạy ông ta, than thở nói:
“Đại Tư Mã thật là oan uổng chết lão nô rồi, lão nô cũng không biết bệ hạ vì sao lại đột nhiên nhắc tới A Tước này. Lão nô có thể thề với trời, lão nô trước đó tuyệt đối không biết rõ tình hình, nếu có nửa điểm giả dối, để cho lão nô không chết tử tế được!
Biết rõ cũng tốt, chính là muốn hù dọa ông ta, Kim Tước liếc nhìn ông ta:
“Thật sự không phải ngươi nhắc nhở hay sao?
Xương Đức không nhịn được giậm chân:
“Ôi uy, Đại Tư Mã của ta, chung sống nhiều năm, ta là người như thế nào, Đại Tư Mã đương nhiên hiểu biết mới đúng. Lão nô hiểu được phân tấc, làm sao dám làm chuyện như vậy? Ngài cái này không thể nói lung tung được a, truyền ra ngoài được sao?
Ông ta vừa nói vừa chắp tay xin tha.
Kim Tước dò hỏi:
“Vậy ngươi suy nghĩ kỹ một chút, có phải có người khác góp lời với bệ hạ hay không?
Câu hỏi này vừa cất lên, trái lại khiến Xương Đức hơi suy nghĩ một lúc, sau khi một phen suy tư lắc đầu:
“Không có ấn tượng về phương diện này, hẳn là không có.
Thanh âm của Kim Tước đột nhiên lớn mấy phần:

“Đại tổng quản, ngước mắt lên nhìn xem, nhìn một chút Vệ quốc làm thế nào ngã xuống! Vệ quốc lớn như vậy, bởi vì một hai người yêu nữ, nói ngã liền ngã rồi, đập vào mắt kinh tâm....! Vệ quốc ngã xuống mới chỉ bao lâu? Giờ này chính là thời điểm mấu chốt các nước đấu sức, đột nhiên đưa tới nữ nhân như vậy, vết xe đổ a. Ngươi chẳng lẽ không sợ, ngươi chẳng lẽ không có chút cảnh giác?
Xương Đức thật đúng là bị nói trong lòng chợt run lên.
Kim Tước tiếp tục nói:
“Ngươi thân là đại nội tổng quản, chỉ huy toàn bộ hoàng cung, tay cầm minh kính ty, đương nhiên phải mở to hai mắt! Đừng trách lão phu không nhắc nhở ngươi, thật sự xảy ra điều gì nhiễu loạn, lão phu là người đầu tiên không đáp ứng. Lão phu không muốn gây chuyện, nhưng cũng không phải là người không nóng tính, một khi chọc cho lão phu đem binh tiến cung thanh quân, người đầu tiên lão phu không buông tha chính là ngươi!
Trong lời nói sát khí sôi trào.
Ông làm ta sợ làm gì chứ? Xương Đức cười khổ:
“Ý tứ của Đại Tư Mã, lão nô đã hiểu, lão nô sẽ lúc nào cũng cảnh tỉnh, sẽ chú ý nhắc nhở bệ hạ.
“Không cần tiễn, tự thu xếp cho ổn thỏa đi!
Kim Tước giơ tay lên vỗ vỗ bờ vai của ông ta, xoay người sãi bước mà đi.
“Đại Tư Mã đi thong thả.
Xương Đức chắp tay khom người, sau đó đứng thẳng lưng, than thở một phen.
Sự việc khó xử, người càng khó làm hơn, ông ta rất muốn nói, hoàng đế nổi lên ý nghĩ tầm hoan, đâu có chuyện gì liên quan tới ta?
Nhưng mà điều này cũng là chuyện hợp tình hợp lý, từ xưa đến nay, việc nhà của đế vương có thể tính là không được việc tư gì, chỉ dựa vào hậu cung liên lụy ích lợi của triều đình, triều thần liền không nhịn được không nhúng tay vào.
Ông ta lắc đầu xoay người mà đi. Bất quá Kim Tước ngược lại thật sự cho ông ta một lời nhắc nhở. Vệ quốc cứ như vậy ngã xuống, chuyện

giống vậy cũng không thể phát sinh ở nước Hàn, ông ta được cảnh tỉnh nên phải chú ý nhìn.
Nhiếp Chấn Đình đang tiếp tục phê duyệt tấu chương trong ngự thư phòng, đột nhiên cảm giác có chút nóng nảy không ổn định, không ngờ lại khó có thể tĩnh tâm, trong đầu thỉnh thoảng hiện lên dung nhan nghiêng nước nghiêng thành ấy, không ngờ lại thỉnh thoảng mất thần, một hồi lâu mới từ từ tĩnh tâm lại.
Xương Đức ở bên cạnh chú ý tới.
. . .
“Đệ nhất thiên hạ mỹ nhân?
Trong hoàng cung của Tống quốc, Ngô Công Lĩnh gác chân ngồi trên ghế rộng rãi, nhìn một phần tin tức tình báo trong tay, sờ râu quai hàm lẩm bẩm.
Sụ tình Nhiếp Chấn Đình nói A Tước nhi là đệ nhất thiên hạ mỹ nhân đã không phải bí mật gì, lúc đó trong thị nữ có mặt ở đấy nghe thấy được có người muốn trèo lên cành cao, đắc ý lắm mồm, đưa đến trong hoàng cung của nước Hàn đã truyền đi mọi người đều biết. Vì thế, đại nội tổng quản Xương Đức của nước Hàn giận dữ, còn xử tử thị nữ lắm mồm kia, nhưng mà tin tức đã truyền ra.
Sau khi hắn sờ chòm râu nhiều lần lắc đầu một phen, không ngờ lại không nhịn được sai người tìm lão nhân trong cung tới, hỏi thăm, A Tước nhi đó thực sự có mỹ mạo như vậy sao?
Lão nhân trong cung thấy qua A Tước nhi đáp lại, đích thật là tuyệt sắc thế gian khó tìm, chân chính có bộ dạng khuynh quốc khuynh thành, nói là đệ nhất thiên hạ mỹ nhân cũng không quá đáng.
Sau khi nghe qua bộ dạng hình dung, Ngô Công Lĩnh bị náo nhiệt có chút lòng ngứa ngáy, không nhịn được than thở, thầm trách Mục Trác Chân tử quỷ kia làm sao lại vừa khéo tặng A Tước cho người đó, nếu không chẳng phải liền thành nữ nhân của hắn sao.
Hắn đã tiếp nhận một số giai lệ của Mục Trác Chân lưu lại. Nếu Mục Trác Chân không tặng A Tước cho người khác, thì nàng gái này vẫn thật sự trở thành nữ nhân của hắn.
Mục Trác Chân lưu lại một đám giai lệ cho hắn, duy chỉ có thiếu đi một người tuyệt nhất đó, làm sao có thể không than thở, giờ này hắn cũng chỉ

có thể nhìn tin tức mà tiếc hận.
. . .
“Đệ nhất thiên hạ mỹ nhân?
Trong hoàng cung của Nước Tấn, Thái Thúc Hùng sau khi nắm tin tức thì thầm một trận, quay đầu lại hỏi:
“Nhiếp Chấn Đình hắn được tính là đồ háo sắc gì đó đúng không?
Đào Lược cân nhắc một chút, lắc đầu đáp:
“Nữ sắc khó tránh khỏi, nếu nói là đồ háo sắc gì đó, ngược lại cũng chưa tới.
Thân thể của Thái Thúc Hùng từ từ dựa vào lưng ghế, nhìn chằm chằm tin tức trong tay suy nghĩ.
Năm đó Mục Trác Chân sủng hạnh nữ nhân gì đó gọi là A Tước nhi thì cũng thôi đi, sau đó Thương Kiến Hùng đắc thủ cũng không thể không độc cưng chiều. Thái Thúc Hùng hắn còn cười Mục Trác Chân và Thương Kiến Hùng là kẻ giống nhau, khó trách biến quốc gia mình thành như vậy.
Giờ này Nhiếp Chấn Đình cũng lấy đi nữ nhân đó, lại vẫn chính mồm nói ra mỹ nhân đệ nhất thiên hạ.
Có câu nói một lần hai lần không có lần thứ ba, hiện giờ lại xuất hiện lần thứ ba, còn là xuất hiện trên người của ba vị đế vương.
Thái Thúc Hùng ly kỳ, cũng tò mò, trong ánh mắt hơi có lập lòe. Nữ nhân gọi là A Tước nhi đó, lần này là chân chính đưa tới sự chú ý của hắn rồi.
Hắn bây giờ thật sự muốn nhìn một chút rốt cuộc là tuyệt sắc đến bực nào, có thể khiến cho ba vị đế vương vì đó mà mê muội.
Có một sô ý nghĩ vừa nảy sinh, liền khó áp chế hơn nữa, lập tức sẽ mọc rễ nảy mầm.
. . .
“Sao có thể ngồi xem! Sao có thể ngồi xem!
Trong điện, Yến hoàng Thương Kiến Hùng bước qua lại, giống như dã thú bị chọc giận gầm thét, rất là phẫn nộ.
Người, hắn đã đưa cho Nhiếp Chấn Đình, nhưng mà lại không có được kết quả mong muốn. Nhiếp Chấn Đình nhận lễ vật, nhưng đáp lời lại ta có đáp ứng làm trao đổi sao?

Thiếu chút nữa chọc tức chết Thương Kiến Hùng, trước đó vào lúc nhịn đau cắt thịt, hắn còn có thể dùng gia quốc thiên hạ đến an ủi mình, lúc này gà bay trứng vỡ, nghĩ tới A Tước nhi của mình, đau y hệt như oan tâm, đau lòng không dứt.
Chỉ có thể trách sứ thần không nói rõ ràng, Thương Kiến Hùng giận chó đánh mèo đến trên đầu sứ thần, dưới cơn nóng giận đã cắt sạch chức quan của sứ thần đó.
Nước Hàn vẫn cần phải hiệp trợ Thương Triêu Tông, Thương Kiến Hùng nổi nóng la hét muốn xuất binh.
Tiêu Dao cung trưởng lão Tịch Dao có mặt ở đấy, Linh Kiếm sơn trưởng lão Lạc Danh Kiếm, còn có Đại Tư Không Cao Kiến Thành đều có mặt.
Thương Kiến Hùng không thể ngồi nhìn Thương Triêu Tông được như ý, gọi ba người bọn họ tới, chính là vì bàn bạc sự tình xuất binh.
Về phần Tử Kim Động trưởng lão Thân Báo Xuân trấn giữ hoàng cung, đương nhiên là tránh được gọi vào chầu. Thương Triêu Tông bên này cần đối phó vốn là thế lực của Tử Kim Động.
“Giờ này nhân mã của Nam Châu điều ra không ít tại vùng đất Tần quốc chiếm lĩnh, chính là thời cơ tốt để xuất binh. . . .

Chương 2132: Cao đại nhân lời hay (1)

Chương 2132: Cao đại nhân lời hay (1)
Thương Kiến Hùng nói chậm rãi, ý đồ rất rõ ràng, muốn thuyết phục hai vị trưởng lão, đạt được sự ủng hộ toàn lực của Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn.
Nghe xong cao kiến của hắn, Tịch Dao trầm ngâm nói:
“Lời nói của bệ hạ không phải không có lý, nhưng mà thái độ của nước Hàn rõ ràng, nếu xuất binh, một khi nước Hàn xua binh tham gia, chúng ta căn bản không có phần thắng, xuất binh sợ cũng là chuyện vô bổ.
Lạc Danh Kiếm khẽ gật đầu, đây đúng là điều mà bên này lo lắng, nếu không há lại cho Tử Kim Động mất mặt, tựa như lang thôn hổ yết vậy sao.
Thương Kiến Hùng hừ nói:
“Theo quả nhân thấy, nước Hàn chính là hư trương thanh thế. Giờ này nước Hàn muốn kinh doanh chiếm cứ đất Tần, lại phải phòng bị Tống quốc, nào có dự tính gì thật sự xuất binh, có khả năng hù dọa rất lớn.
Nhị vị trưởng lão, mong rằng mau sớm báo lên tông môn, xin sớm làm quyết định!
Cao Kiến Thành chợt thốt ra một câu:
“Nếu nước Hàn thật sự xuất binh thì sao?
Thương Kiến Hùng bỗng nhiên quay đầu lại, phẫn nộ nhìn, có vẻ như đang hỏi, ngươi là đứng bên kia hay sao?
Lạc Danh Kiếm hỏi:
“Cao đại nhân tựa như thờ ơ lạnh nhạt, nhìn có chút bình tĩnh, chẳng lẽ có cao kiến gì?
Cao Kiến Thành xác thực bình tĩnh, đón ánh mắt nhìn phẫn nộ của Thương Kiến Hùng, bình tĩnh đáp một câu:

“Theo ý kiến của lão thần ý, Thương Triêu Tông muốn, thì cứ cho hắn là được rồi, không đáng đại động can qua, cũng tránh cho người ngoài cười nhạo khi nhìn thấy Yến quốc nội loạn.
Lời này vừa nói ra, rất làm người nghe kinh sợ, trong điện vài đạo ánh mắt đồng loạt chăm chú vào trên mặt của ông ta, bao gồm đại nội tổng quản Điền Ngữ.
Điền Ngữ rõ ràng có chút kinh ngạc, thân là đại thần tâm phúc của bệ hạ, chẳng lẽ không biết tâm ý của bệ hạ, sao lại nói ra lời này? Cho dù có ý kiến, cũng không nên nói thẳng thắn như vậy a?
Bắp thịt trên gương mặt của Thương Kiến Hùng co quắp, trong mắt có ý vị bốc lửa, gằn từng chữ:
“Cao Kiến Thành, ông có biết ông đang nói gì hay không?
Cao Kiến Thành vẫn là câu nói kia:
“Bệ hạ, nếu nước Hàn thật sự xuất binh làm sao bây giờ?
Thương Kiến Hùng giận dữ:
“Ông lấy cái gì kết luận Hàn Quốc nhất định sẽ xuất binh?
Chiếu theo tâm ý của hắn, cho dù là nước Hàn xuất binh, cũng không thể khiến Thương Triêu Tông dễ dàng được như ý.
Thật sự là động cơ chiến lược bên Thương Triêu Tông rất rõ ràng, dựa vào địa lợi ưu thế của Nam Châu, muốn bóp lấy cổ họng của hai bên lui tới, chặt đứt cánh tay của triều đình, tiến hành tổ chức tốt đối với vùng đất Tần quốc chiếm lĩnh.
Nam Châu cậy vào địa lợi ưu thế, dẫn đầu trước xuất binh, chiếm được một lượng lớn địa bàn không nói, còn nhân cơ hội giành trước hợp nhất không ít quân Tần, đây là muốn làm gì?
Một khi khiến cho Thương Triêu Tông kinh doanh vững chắc những địa bàn kia, toàn bộ vùng đất Tần quốc chiếm lĩnh sợ phải trở thành vật trong túi của Thương Triêu Tông, đến lúc đó nhân mã của vùng chiếm lĩnh bị chặt đứt triều đình chi viện vô cùng suy yếu hoàn toàn không có khả năng là đối thủ của Thương Triêu Tông, còn không phải Thương Triêu Tông muốn chơi thế nào thì chơi thế đó sao?
Có thể tưởng tượng, một khi trước mắt khiến cho Thương Triêu Tông được như ý, Thương Triêu Tông lập tức sẽ động thủ đối với nhân mã của triều đình, có lẽ không đến mức đại động can qua, nhưng khẳng định sẽ

đè ép nhân mã của triều đình không có cách nào đặt chân. Đất Tần có thể nói là liên tiếp chịu đủ nổi khổ chiến loạn, bách phế đãi hưng, nghèo nàn không dứt, không có tài nguyên của triều đình, căn bản không thể nào đặt chân.
Đến lúc đó cộng thêm Thương Triêu Tông vốn đã nắm trong tay địa bàn, tương đương với một mình Thương Triêu Tông liền khống chế được toàn bộ một trong ba địa bàn phân chia của Đại Yên.
Thương Triêu Tông hiện giờ cũng không đến kinh yết kiến hoàng đế bệ hạ, ủng binh tự trọng, không để triều đình vào trong mắt, đã khiến cho triều đình kiêng ky, lại khiến cho thế lực của Thương Triêu Tông tấn mãnh mở rộng bành trướng ra, Thương Triêu Tông đến lúc đó sẽ làm ra cái gì, Thương Kiến Hùng ngẫm lại cũng không rét mà run.
Nếu không phải như thế, hắn há lại sẽ dễ dàng dứt bỏ ra ngoài nữ nhân mà hắn yêu mến sao.
Không ngờ, Thương Triêu Tông dám không kiêng nể gì xuất thủ như thế, dám tướng ăn khó coi như thế, đều là do sau lưng có Ngưu Hữu Đạo lật tẩy.
Ngưu Hữu Đạo đã lên tiếng, khiến cho hắn làm xong chuẩn bị toàn diện tiếp nhận Yến quốc, hắn đương nhiên là muốn nắm lấy cơ hội giành trước bố cục.
Tịch Dao khẽ giơ tay:
“Bệ hạ an tâm chớ vội, Cao đại nhân nói như thế, chắc là có tính toán gì, không ngại nghe một chút rồi nói sau.
“Hừ!
Thương Kiến Hùng phất tay áo khoanh tay, mỏi mắt mong chờ, cũng muốn nghe một chút là chuyện gì xảy ra. Hắn hơi chút tĩnh táo cũng cảm thấy Cao Kiến Thành sẽ không bẩn thỉu, nhưng vẫn cảm thấy ông ta quá mức chói tai.
Cao Kiến Thành nói chậm rãi:
“Nước Hàn không có lợi ích gì, vì sao phải giúp Thương Triêu Tông? Nếu nói có lòng tốt gì, lão thần không tin. Sự tình rõ ràng, nước Hàn rõ ràng chính là có ý nâng đở Thương Triêu Tông, muốn gây ra nội bộ Yến quốc bó tay bó chân. Như vậy nếu có thể khiến cho bên trong Yến quốc có ràng buộc không có cách nào làm loạn đối với nước Hàn, cũng là bởi

vì nước Hàn có thời điểm cần làm Yến quốc không có cách nào tập trung lực lượng ứng đối. Cử động lần này của nước Hàn vừa là nâng đở Thương Triêu Tông, cũng là vì tạo nên mâu thuẫn sâu hơn giữa triều đình và Thương Triêu Tông.
“Vẫn là câu nói kia, nếu nước Hàn thật sự xuất binh làm sao bây giờ? Một khi nước Hàn xuất binh, chúng ta cho dù xuất binh, cũng không cải biến được kết quả, ngược lại sẽ khiến cho triều đình rất mất mặt. Một khi triều đình binh bại, khiến cho Yến quốc làm thế nào đối đãi với trên dưới thần dân? Điều đó càng trở nên thúc đẩy dáng vẻ bệ vệ của Thương Triêu Tông.
Thương Kiến Hùng hỏi ngược lại:
“Ông nói cùng không nói khác nhau ở chỗ nào?
Hắn lần nữa chất vấn:
“Ông dùng cái gì chắc chắc nước Hàn sẽ xuất binh?
Cao Kiến Thành hỏi ngược lại:
“Bệ hạ, Thương Triêu Tông dùng cái gì dám vào lúc này, dám dưới tình huống binh lực khuếch tán làm chuyện này? Hắn chẳng lẽ không biết triều đình sẽ không ngồi xem hay sao? Biết rõ triều đình sẽ không ngồi xem, còn dám tướng ăn khó coi như vậy, là vì sao? Hắn tất nhiên có nắm chắc điều gì, chắc chắc nước Hàn nhất định sẽ xuất binh tương trợ, nếu không sao lại mạo nguy hiểm lớn mất nhiều hơn được như vậy chứ?
Lời này vừa nói ra, trong điện trong nháy mắt lâm vào yên lặng, đúng vậy a, Thương Triêu Tông nếu không có nắm chắc, không dám làm như vậy?
Có nắm chắc? Đây chẳng phải đã chứng minh nước Hàn nhất định sẽ xuất binh sao?
Vào thời khắc mọi người suy tư, Cao Kiến Thành quan sát thần sắc phản ứng của mọi người một cái, bỗng nói nhẹ nhàng:
“Triều đình làm ra nhượng bộ, chưa chắc là bị thua thiệt. Mà Thương Triêu Tông ăn hết, cũng chưa chắc tiêu hóa được rồi.
Mọi người lập tức nhìn ra, Lạc Danh Kiếm lúc này khiêm tốn thỉnh giáo:
“Cao đại nhân chỉ giáo cho?
Cao Kiến Thành nói:

“Người sáng suốt đều biết được, Tề quốc đã là nỏ mạnh hết đà, không kiên trì được đã bao lâu. Nước Tấn vốn là binh giáp vũ khí sắc bén, đã là một tay nắm kho lúa, một khi lại một bàn tay nắm giữ chiến mã tài nguyên, xua binh đông tiến vào là chuyện tất nhiên, dã tâm của nước Tấn mọi người đều biết.

“Xin hỏi, nước Tấn xuất binh Tây Bình Quan, ai tới cản? Nếu nhân mã của triều đình trước Tây Bình Quan, chính là triều đình cản hắn. Nếu như nhân mã của Dung thân vương trước Tây Bình Quan, vậy dĩ nhiên là Dung thân vương đi cản. Triều đình nhân mã và nước Tấn tử chiến, với sự sắc bén của binh phong nước Tấn, lại là triều đình thực lực đại tổn. Nhân mã của Dung thân vương và nước Tấn tử chiến, lấy sự sắc bén của binh phong nước Tấn, lại là thực lực của Dung thân vương đại tổn.

Ánh mắt mọi người hơi lóe sáng lên một cái, đều như có điều suy nghĩ, cuối cùng hiểu rõ ý đồ của Cao Kiến Thành.

Chương 2133: Cao đại nhân lời hay (2)

Chương 2133: Cao đại nhân lời hay (2)
Tâm tình của Thương Kiến Hùng rõ ràng cũng bình phục xuống, chần chờ hỏi:
“Nếu nước Tấn xua binh đông tiến vào, Thương Triêu Tông chiến bại, triều đình cũng khó tránh khỏi cùng nước Tấn giao phong, có thể ngăn sao?
Cao Kiến Thành đáp:
“Bệ hạ, không dễ dàng đến phiên triều đình và nước Tấn giao chiến như vậy. Nước Hàn không phải sắp xếp ư, sao có thể ngồi xem Thương Triêu Tông binh bại? Nước Tấn binh xuất Tây Bình Quan, nước Hàn tất nhiên cùng Thương Triêu Tông liên thủ huyết chiến. Song phương dưới sự liên thủ, nước Tấn muốn dễ dàng đắc thắng cũng rất không có khả năng, thắng cũng phải bỏ ra cái giá không nhỏ.
“Một khi đất Tần binh bại, một khi nước quân Tấn tiên phong đánh tới bên cạnh chúng ta, đến phiên triều đình ra tay rồi, liền có nghĩa là thực lực của Thương Triêu Tông kém không nhiều lắm đã tổn thất hầu như không còn rồi. Thương Triêu Tông không có đường lui, nhưng mà nước Hàn còn có thổ địa rộng lớn bên ngoài đất Tần, còn có một lượng lớn con dân của bản thổ nước Hàn.
“Có thể tưởng tượng, một khi thực lực của Thương Triêu Tông tổn thất hầu như không còn, đã mất đi giá trị lợi dụng, nước Hàn không có khả năng một nhà độc cản quân Tấn, kế tiếp tất nhiên phải tới cầu xin Yến quốc ta, muốn cùng Yến quốc ta liên thủ đối kháng nước Tấn. Đến lúc đó Yến quốc ta cũng không phải là một mình chiến đấu hăng hái!
“Mà Thương Triêu Tông đã mất đi giá trị lợi dụng, chỉ cần bệ hạ lên tiếng, bị tình thế ép buộc, nước Hàn tất nhiên bỏ Dung thân vương.

“Còn đối với Tử Kim Động mà nói, Thương Triêu Tông không có giá trị lợi dụng, ích lợi của đất Tần lại mất đi rồi, nhưng bản thổ của Yến quốc còn có không ít ích lợi của Tử Kim Động. Tử Kim Động phải được bảo vệ. Lại thêm trước đó Tử Kim Động ủng hộ Thương Triêu Tông và quân Tấn chinh chiến, Thương Triêu Tông binh bại, cũng tất nhiên đưa đến thực lực tự thân của Tử Kim Động tổn hao nhiều.
“Đến mức đó, chỉ cần bệ hạ lên tiếng, chẳng những nước Hàn phải bỏ qua Dung thân vương, Tử Kim Động cũng đồng dạng phải bỏ rơi Thương Triêu Tông. Tử Kim Động chắc chắn bắt trói Thương Triêu Tông áp ra, chắp tay hiến tặng cho bệ hạ tới xử trí!
Nghe thế, ánh mắt của Thương Kiến Hùng lập lòe không dứt, Thương Triêu Tông là cái gai trong thịt, cái đinh trong mắt của hắn, vừa nghĩ tới tình hình Thương Triêu Tông bị trói giải đến trước chân tùy ý hắn xử trí, chân mày không khỏi nhướng mạnh vài cái.
Cao Kiến Thành tiếp tục nói:
“Về phần cuối cùng có thể chiến thắng nước Tấn hay không, đó là một chuyện khác, triều đình nhất định phải tạm gác lại có thể chống cự đến lực lượng cuối cùng, mà không phải chỉ lo trước mắt. Một khi triều đình thực lực đại tổn, triều đình lại vô lực kháng cự, Thương Triêu Tông sợ là muốn thừa cơ mưu triều soán vị. Xin hỏi hai vị trưởng lão, một khi đến trình độ cần Thương Triêu Tông đến ổn định lòng người của Yến quốc chống lại nước Tấn, Linh Kiếm sơn và Tiêu Dao cung lại sẽ lựa chọn ra sao, còn có thể ra sức bảo vệ bệ hạ sao?
Hai vị trưởng lão nhìn nhau, lòng biết rõ không lên tiếng.
Cao Kiến Thành nghĩa chánh ngôn từ nói:
“Thế lực của lão thần và Nam Châu hệ chính là tử địch, lão thần tuyệt không cho Thương Triêu Tông cuối cùng được lợi!
Ông ta lại chắp tay, có vẻ như van nài từ tận đáy lòng nói:
“Bệ hạ, nếu trước mắt xuất binh cũng không cải biến được kết quả, không ngại vì tính toán lâu dài. Thỉnh bệ hạ quyết định!
Tịch Dao và Lạc Danh Kiếm nghe vậy đã liên tục gật đầu, cũng khai ngộ.
Tịch Dao khen:
“Nghe một lời của Cao đại nhân, tự nhiên hiểu ra!

Lạc Danh Kiếm nói:
“Bệ hạ, Cao đại nhân lời hay, chính là lão thành mưu quốc kế sách.
Thương Kiến Hùng không lên tiếng, nhưng lại không nhịn được ngửa mặt lên trời thở dài, trong lòng mơ hồ đau đớn.
Nếu hắn biết náo loạn thành như vậy, nếu biết tặng A Tước cho Nhiếp Chấn Đình cũng không thay đổi được gì, bản thân mình cớ gì khổ sở bỏ những thứ yêu thích chứ?
Nếu kết quả cuối cùng đúng như Cao Kiến Thành nói, nước Hàn quay đầu lại cũng có ngày cầu xin bên này, có lẽ còn có thể đòi A Tước nhi về, chỉ có điều nếu thật sự nghĩ đến một ngày đó, lại có mặt mũi gì đi đối mặt A Tước nhi đây?
Vào lúc hắn lấy được người từ trong tay của Mục Trác Chân, đã gặp phải người trách móc, lần này tặng ra ngoài làm nữ nhân của người khác, nếu lại đòi về làm nữ nhân của mình, đây coi là chuyện gì xảy ra?
Người bình thường có lẽ không có quan hệ, nhưng mà hắn là quân vương của một quốc gia a! Cả triều trên dưới há có thể cho phép hắn tùy ý làm xằng làm bậy như vậy? Đại Yên quân phụ bộ dáng này, dùng cái gì làm gương cho Đại Yên đây?
Thương Kiến Hùng nghĩ đến đây, một sự hối hận y hệt như đâm tim thấu xương không dứt ở phế phủ, trong lòng gào thét không cam lòng: Tước nhi của quả nhân đi rồi!
Trong mật thất của Mao Lư Biệt Viện, Ngưu Hữu Đạo ngồi dựa vào trên ghế lật lên tin tức tình báo trong tay xem xét, ánh mắt hơi ngừng lại, cũng không nhịn được nói thầm một tiếng:
“Mỹ nhân đệ nhất thiên hạ?
Quản Phương Nghi ở bên cạnh nghe vậy bĩu môi, hình như có vẻ khinh thường.
Vân Cơ và Lữ Vô Song theo bản năng liếc mắt nhìn nàng ta. Hai người đều biết, người này cũng đã từng được xưng mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, chỉ có điều không giống A Tước nhi là người đã có được miệng vàng lời ngọc của hoàng đế một quốc gia. Vị này năm đó tiếp xúc chính là thiên hạ tam giáo cửu lưu, còn A Tước nhi tiếp xúc đều là hoàng đế của một quốc gia, cũng không biết song phương khác nhau lớn hay không.
“Ba vị đế vương. . . .

Ngưu Hữu Đạo lầm bầm lầu bầu ngẩng đầu, hỏi:
“Các người ai đã từng thấy qua A Tước này, chẳng lẽ thực sự có tuyệt đại phong hoa hay sao?
Không có ai đáp lời, bởi vì không ai thấy qua. Vân Cơ lúc trước không có cơ hội tiếp xúc, về phần Lữ Vô Song, trước kia căn bản sẽ không đặt A Tước nhi gì đó vào trong mắt.
Quản Phương Nghi bình tĩnh hỏi:
“Nếu hiếu kỳ muốn đi xem một chút, dựa vào năng lực của ngài, muốn gặp nàng một lần còn không dễ dàng sao?
Ngưu Hữu Đạo thuận miệng đáp:
“Đích xác có chút tò mò, trái lại thật sự muốn xem một chút là nhan sắc bực nào, có thể khuynh đảo ba vị đế vương.
Đừng nói hắn, hiện tại ngay cả Vân Cơ và Lữ Vô Song cũng có chút tò mò, không ngờ quay đầu nghe nói một nữ nhân lại có mị lực lớn như vậy.
Quản Phương Nghi:
“Chỉ là muốn nhìn một chút sao? Ta thấy không nhất định, trực tiếp lấy được làm nữ nhân của ngài cũng không phải vấn đề gì nha.
Ngưu Hữu Đạo nghe được mùi dấm đâu đây, cuối cùng trở lại tương lai, giương mắt nhìn nàng, chợt nghiêm túc hỏi:
“Trong lòng ta, nàng mới thật sự là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ.
Lời này làm sao nghe được có chút hư tình giả ý chứ? Vân Cơ hé miệng cười trộm, Lữ Vô Song cũng mỉm cười.
Quản Phương Nghi lại lườm mắt:
“Ít nói lời như vậy đi! Lão nương môn ta hoa tàn ít bướm này, nói cái gì mỹ nhân nữa, muốn cho người cười đến rụng răng chắc. Ta không có ý tứ gì khác, ta là đồng tình với nàng A Tước nhi đó, bị đàn ông các người đánh giá thành mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, nữ nhân khác có lẽ sẽ hâm mộ, nhưng mà đối với đương sự mà nói, có thể là chuyện tốt gì không?
Ngưu Hữu Đạo làm bộ như không nghe thấy, lật qua một trang giấy trong tay, thấy được tin tức Cao Kiến Thành chống chịu 'Người vô danh' danh tiếng truyền đến, sau khi nhìn kỹ, biết được Cao Kiến Thành đã giải quyết ổn việc triều đình Yến quốc, đã tháo gỡ được tình thế nguy cấp trước mắt của Thương Triêu Tông, không khỏi khẽ gật đầu.

Không thừa nhận cũng không được, tác dụng của một Cao Kiến Thành, có đôi khi đúng thật là đỉnh qua thiên quân vạn mã, ít nhất trước mắt tránh khỏi sự tổn thất bởi nhân mã của Nam Châu, có thể gọi là cứu vãn tánh mạng của rất nhiều người.

“Bên Vương gia đoán chừng luôn luôn lo lắng đề phòng. Hồng nương, nàng đi thông báo Vương gia một tiếng, bên triều đình sẽ không xuất binh nữa.

Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm đồ trên tay nói ra một câu.

Chương 2134: Ô Thường cũng có thể lợi dụng một chút

Chương 2134: Ô Thường cũng có thể lợi dụng một chút
Quản Phương Nghi thoáng mang theo ý vị hừ hừ, quay đầu mà đi.
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục lật nhìn tình báo, một số nội dung làm hắn khẽ lắc đầu. Phương diện tình báo được xem gần đây rất nhiều, phát hiện tranh đấu giữa các nước thật có ý tứ.
Tần quốc cứ như vậy xong rồi, nghĩ tới mẹ con Trang Hồng chạy trốn, Ngưu Hữu Đạo cũng không thể không cảm khái. Vinh hoa phú quý này, thật đúng là như mộng tự huyễn.
Đợi sau khi hắn đặt thứ trong tay xuống, Lữ Vô Song mở miệng, thử hỏi một câu:
“Ngài và Hồ Tộc bên trong Thánh Cảnh có liên lạc không?
Có câu hỏi này, cũng không phải là không có lý do. Nàng ta giờ này đi theo Viên Cương tiếp xúc đến cơ mật tình báo, không ngờ lại phát hiện bên này cùng Hồ Tộc có liên lạc.
Hồ Tộc không dễ dàng tin tưởng người ngoài, cửu thánh trước đó một mực đang nghĩ tất cả biện pháp, muốn phái người đánh vào bên trong Hồ Tộc, nhưng vẫn không thể thành công, bởi vậy có thể thấy được rõ ràng, cho nên sau khi phát hiện bên này và Hồ Tộc bí mật liên lạc có chút kinh ngạc.
Năm ngón tay của cánh tay đặt trên bàn gõ nhẹ nhàng lên xuống tại mặt bàn, Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm nàng ta, từ từ nói:
“Ngân Cơ phu nhân của La Thu chưa chết.
“Cái gì?
Lữ Vô Song kinh ngạc, cũng không biết vị này hỏi một đằng trả lời một nẻo thốt ra câu này là ý tứ gì.

Ngưu Hữu Đạo giải thích:
“Ngân Cơ thật ra chính là tộc trưởng của Hồ Tộc.
“Cái gì?
Lữ Vô Song ngồi không yên, cả kinh đứng lên, trong mắt kinh nghi bất định thần sắc lập lòe không ngừng, khó có thể tin.
Không biết đối phương nói thật hay giả, nhưng đoán chừng đối phương cũng không cần thiết dưới tình huống hiện giờ lấy chuyện này đến lừa gạt mình, cũng chính vì vậy, kinh ngạc!
Trước đó cửu thánh vì tiêu diệt Hồ Tộc phế đi lớn sức lực như vậy đều vô công, náo loạn đã nhiều năm như vậy, Ngân Cơ tộc trưởng của Hồ Tộc không ngờ lại là phu nhân của La Thu?
Sau khi Lữ Vô Song lấy lại tinh thần, hỏi:
“Chẳng lẽ La Thu luôn luôn giúp Hồ Tộc?
Vân Cơ cũng có mấy phần kinh ngạc, biết được Ngưu Hữu Đạo và Hồ Tộc có quan hệ, nhưng không rõ lắm quan hệ trong này, nàng ta cũng là hôm nay mới biết loại nội tình này.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu:
“La Thu ngay từ đầu không biết, sau khi biết rõ tình hình cũng rất phẫn nộ, sợ làm liên lụy bản thân mình, muốn diệt khẩu, ép Ngân Cơ móc một con mắt, lại không nghĩ rằng Hồ Tộc nghĩ biện pháp bảo toàn một mạng của Ngân Cơ, nhưng cũng trở thành một xác chết. Ngân Cơ trước đó một mực đang say giấc nồng, sau khi ta được vô lượng quả, mới khiến cho nàng ta khôi phục tỉnh dậy.
Lữ Vô Song yên lặng tiêu hóa một chút những nội dung này, cuối cùng lại chầm chậm ngồi xuống, dường như nhớ ra cái gì đó, nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo:
“Hồ Tộc sao lại tín nhiệm ngài như thế? Ngân Cơ và Thương Tụng có quan hệ, Thánh La Sát và Thương Tụng có quan hệ, Đệ Ngũ Vực cũng có quan hệ với Thương Tụng, còn có Ma Điển trên tay Ma giáo. Ngưu. . . Đạo gia, ngài và những người này đều có liên quan, ngài sẽ không cùng Thương Tụng có quan hệ gì chứ?
Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười, phát hiện Vô Song Thánh Tôn chính là Vô Song Thánh Tôn, phản ứng không chậm, thoáng chốc đã bắt được mấu chốt.

Hắn không thừa nhận cũng không phủ nhận:
“Nói cho nàng biết cái này, là muốn hỏi nàng một chút, giờ này Lục Thánh đều chạy tới nhân gian trấn giữ, Thánh Cảnh trống không, ta nếu bảo đám người Ngân Cơ ở Thánh Cảnh tác loạn, hiệu quả sẽ như thế nào?
Lữ Vô Song suy nghĩ một chút, hỏi ngược lại:
“Giết chết một số binh tôm tướng tép, có ý nghĩa sao? Lục Thánh muốn bất động thanh sắc ra vào Thánh Cảnh quá dễ dàng, có thể thần không hay quỷ không biết, ngài làm như vậy, rất dễ dàng lộng khéo thành vụng, không làm được sẽ làm Ngân Cơ đánh vào trên tay của Lục Thánh. Thực lực của Ngân Cơ mặc dù không tệ, nhưng không phải là đối thủ của Lục Thánh, đụng phải bất kỳ một người nào đều là tự chui đầu vào la võng, nàng ấy cũng chạy không được. Ta đề nghị vẫn chưa cần thiết phải như thế, quá nguy hiểm.
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, trước đó hắn cũng lo lắng vấn đề này, giờ đây đã có được xác nhận, không thể không bỏ đi cái ý niệm này.
Nói trắng ra là, chuyện cho tới bây giờ, chơi đùa đến trình độ này, vấn đề căn bản trên người Lục Thánh. Lục Thánh không ngã, phía dưới phá hủy lợi hại hơn nữa, Lục Thánh cuối cùng vẫn có thể lần nữa cấu tạo lên.
Lữ Vô Song lại bồi thêm một câu nhấn mạnh:
“Chỉ cần Ngân Cơ dám mạo hiểm gây sự, Lục Thánh nhất định sẽ bày bẫy rập đối phó nàng ta.
Ngưu Hữu Đạo chần chờ nói ra:
“Lục Thánh đã biết Ngân Cơ còn sống.
“Đều biết rồi sao? Ta vì sao không hề biết?
Lữ Vô Song ngạc nhiên, nàng rơi vào trên tay bên này không bao lâu, có chút không rõ, dựa vào cái gì mọi người đều biết chỉ nàng không hề biết.
“Sự việc không lâu, ta khiến cho Ngân Cơ liên hệ bọn họ. . . .
Ngưu Hữu Đạo nói ra sự việc lúc trước Ngân Cơ truyền tin liên lạc, lại vì sự xuất hiện của Thánh La Sát dẫn đến phá cục.
Thì ra là như vậy! Lữ Vô Song đã minh bạch, yên lặng gật đầu:
“Ngài muốn tạo nên nội loạn giữa Lục Thánh hay sao?
Ngưu Hữu Đạo đáp:

“Hết cách rồi, sự việc của vô lượng quả không thể lại để cho Lục Thánh tra được, nếu không một số người nhất định phải lộ tẩy. Sự tình liên lụy tới Cung Lâm Sách, cũng chính vì Tử Kim Động cũng cuốn vào rồi, không phải vạn bất đắc dĩ, không thể để cho Cung Lâm Sách bại lộ.
Lữ Vô Song đã hiểu ý của hắn. Một khi Tử Kim Động bại lộ, thế lực phía dưới Tử Kim Động, thí dụ như bên Nam Châu, sợ là sẽ gặp phải một trận hạo kiếp, vị này muốn bảo vệ thế lực của Nam Châu.
Lục Vô Song nghĩ đến đây, không khỏi buông tiếng thở dài:
“Thật không biết ngài nghĩ như thế nào, thỏ còn không ăn cỏ gần hang, ngài vì sao không hề biết tị hiềm, vô lượng quả cho ai không được, tại sao phải cho Cung Lâm Sách. Cung Lâm Sách một khi bại lộ, bên Nam Châu xác thực chạy không thoát, Lục Thánh tất nhiên muốn diệt trừ thổ nhưỡng giấu kín.
Ngưu Hữu Đạo nói tiếp:
“Lúc ấy có tình huống lúc đó, cũng không cho rằng sẽ có chuyện gì, ai ngờ cây vô lượng quả lại có thể nở hoa trước thời hạn, người tính không bằng trời tính.
Lữ Vô Song im lặng, chợt kỳ quái hỏi:
“Thánh La Sát có thể giết Mục Liên Trạch và Trưởng Tôn Di. Thánh La Sát lại nghe lời ngài như vậy, ngài vì cái gì không lợi dụng Thánh La Sát đến bày cuộc diệt trừ từng người của Lục Thánh?
Ngưu Hữu Đạo đáp:
“Nàng nghĩ rằng ta không muốn sao? Vấn đề là Thánh La Sát một khi hiện ra nguyên hình, lập tức quên đi hết thảy ký ức làm người, căn bản không bị bất luận người nào khống chế, lục thân không nhận, ngay cả ta cũng sẽ không bỏ qua. Còn nữa, ta tại Điệp Mộng Huyễn Giới thấy qua Thánh La Sát và bọn họ giao thủ, một mình đấu, bọn họ khó có thể thủ thắng, nhưng mà nếu như chạy trốn, Thánh La Sát trong khoảng thời gian ngắn chưa chắc có thể làm gì được bọn họ. Nếu không có một lượng lớn Điệp La Sát bên trong Điệp Mộng Huyễn Giới tương trợ, chỉ sợ Thánh La Sát đã chết trên tay của bọn họ.
Vân Cơ bên cạnh khẽ gật đầu, nàng ta cũng đã thấy qua, đích xác là như thế.

Lữ Vô Song trầm ngâm im lặng, nhìn ra đang nhanh chóng suy tư cái gì, chợt thầm nói:
“Ngân Cơ còn sống, Ô Thường cũng có thể lợi dụng một chút nào.
“Ha!
Ngưu Hữu Đạo lập tức hỏi:
“Nàng nói thế là ý gì?
Lữ Vô Song đáp:
“Ô Thường đối với Ngân Cơ có thể có tình cảm không bình thường.
Ngưu Hữu Đạo xác nhận:
“Cái này ta có nghe Ngân Cơ nói. Ô Thường năm đó đối với nàng ấy có thể có ý nghĩ xấu, sau đó hoàn toàn bất đắc dĩ, chắp tay tặng cho La Thu.
Lữ Vô Song hỏi:
“Sau đó thì sao?
Ngưu Hữu Đạo giang giang hai tay ra:
“Ta biết chỉ có chút ít này, chẳng lẽ bọn họ sau đó còn phát sinh qua cái gì hay sao?
Lữ Vô Song nhắc nhở:
“Lúc trước, sau khi Ngân Cơ và La Thu kết thành vợ chồng, bởi vì tu vi của Ngân Cơ, bảy người khác chúng ta rất bất mãn, La Thu kháng cự. Sau đó Ô Thường quật khởi, liên thủ cùng La Thu, liên thủ bảo vệ Ngân Cơ, đối kháng bảy người chúng ta. Nhưng Ngân Cơ chết một cái, Ô Thường lập tức trở mặt với La Thu.

Chương 2135: Tình huống khẩn cấp (1)

Chương 2135: Tình huống khẩn cấp (1)
Ngữ khí ý vị thâm trường.
Ngưu Hữu Đạo nghe hiểu, như có điều suy nghĩ nói:
“Nghe lời nàng vừa nói như vậy, xem ra tình cảm của Ô Thường đối với Ngân Cơ thật đúng là không bình thường.
Lữ Vô Song tiếp tục nói:
“Lại không bàn về tình cảm. Ngân Cơ là người của thời đại Thương Tụng, nàng ta và Thánh La Sát hắn là người quen. Ngân Cơ nếu nói nàng ta có thể gọi Thánh La Sát, Ô Thường tất nhiên tin tưởng, mấu chốt Ô Thường không biết sau khi Thánh La Sát hiện hình không có người nào có thể khống chế.
“Ta nghe Tuyết bà bà nói, tốc độ phi hành của Thánh La Sát cực nhanh, giết người nào đó trong Lục Thánh có lẽ khó khăn, nhưng quấn lấy người khác cũng không thành vấn đề. Ô Thường đã giao thủ cùng Thánh La Sát, Tuyết bà bà nói, hắn hắn phải rõ ràng.
“Ô Thường một thân ma công đích xác không phải tầm thường, liều mạng, trong cửu thánh hắn ai cũng không sợ. Nhưng cửu thánh ai cũng có bản lãnh chạy trối chết, người này cũng không thể làm gì được người kia. Nếu Thánh La Sát xuất thủ tương trợ, nếu Ngân Cơ dùng Thánh La Sát làm mồi nhử, bày tỏ nguyện ý cùng Ô Thường liên thủ, Ô Thường sẽ ý động hay không?
Ngưu Hữu Đạo dần híp mắt lại, hai tay mười ngón thu tại bụng. . . .
“Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. . . .
Quản Phương Nghi đi ra từ mật đạo, cười ra vẻ giễu cợt lẩm bẩm, chợt thấy phía ngoài có một đám người xâm nhập, làm cho thủ vệ của Mao Lư Biệt Việt nơm nớp lo sợ thấp thỏm lui về sau.

Trong một chiếc xe ngựa ngoài biệt viện, Nguyên Sắc có hình thể to mọng cười híp mắt nửa nằm bên trong.
Nguyên Phi cùng ngồi bên cạnh đã thay đổi xiêm y của người bình thường, trên đầu còn đội một chiếc nón có mạng che, hơi đưa tay đẩy ra khe hở của rèm cửa, nhìn một chút phía ngoài.
Xe ngựa bốn phía có người hộ vệ, người khác trong đám hộ vệ đi theo đã xông vào Mao Lư Biệt Viện.
Nguyên Phi buông rèm cửa sổ xuống, quay đầu lại:
“Vì sao đột nhiên muốn dặt chân đến nơi này?
Sau khi Lục Thánh tách ra, Nguyên Sắc chọn trấn giữ Yến quốc, lúc trên đường đi Nam Châu, đột nhiên hạ lệnh tới đây, làm người ta không hiểu.
Nguyên Sắc đáp:
“Trái phải đều là cảnh nội của Yến quốc, tội gì bạc đãi chính mình.
Nguyên Phi càng trở nên không hiểu, phát hiện lòng phòng bị của vị này đủ nặng đấy, cho tới bây giờ vẫn không chịu thổ lộ chân tướng, thích thú cười lạnh một tiếng:
“Không muốn nói thì thôi.
Thấy nàng mất hứng, Nguyên Sắc cười ha hả nói:
“Nghe nói ẩm thực của Mao Lư Sơn Trang này chính là thiên hạ nhất tuyệt, nếu đến rồi, bỏ lỡ có phần đáng tiếc. Trăm nghe không bằng một thấy, ta cũng muốn nhìn xem thử có thể tuyệt đến chỗ nào.
“. . . .
Nguyên Phi lập tức nghẹn họng không nói nên lời, cuối cùng phản ứng lại, hóa ra là tới vì cái ăn.
Nghĩ lại, không phải sao, ăn vốn là một trong chuyện yêu thích của vị này, đến vì cái này cũng rất bình thường.
“Ta đi nhìn một chút, tránh tiết lộ phong thanh.
Nguyên Phi nói một câu.
Nguyên Sắc khẽ gật đầu, phất tay, ra hiệu đi đi.
Nguyên Phi xoay mình chui ra cửa xe. . . .
Mắt thấy có người tự tiện xông vào, Quản Phương Nghi sao có thể ngồi nhìn, quát:
“Người nào?
Hứa lão lục nhanh chóng thối lui đến bên cạnh nàng, thấp giọng nói:

“Là người của Phiêu Miễu Các.
Phiêu Miễu Các? Quản Phương Nghi ngẩn ra, ngay sau đó kinh hãi.
Người của Phiêu Miễu Các sao lại đột nhiên tự tiện xông vào nơi này?
Chẳng lẽ là bí mật bên đây bị họ phát hiện hay sao?
Cô nghĩ tới người trong mật thất, bất kể là Ngưu Hữu Đạo hay là Lữ Vô Song, cho dù là Viên Cương, đều là người không thể lộ ra ngoài ánh sáng, một khi bị tra xét ra, như vậy cũng được sao?
Mấu chốt là chuyện xảy ra đúng dịp, Vân Cơ không ở bên ngoài, lúc này mấy người kia đều ở trong mật thất, không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, những người khác lại không biết sự tồn tại của đám người Ngưu Hữu Đạo, ngay cả người mật báo tin tức, thông báo dời đi cũng không có.
Quản Phương Nghi nghĩ đến đây, nàng có thể nói kinh hãi tóc gáy dựng lên, lúc này xoay người, sắp sửa đi mật báo tin tức.
“Đứng lại!
Một thân ảnh chợt hiện ra, ngăn trước mặt Quản Phương Nghi, một cái lệnh bài của Phiêu Miễu Các đưa đến trước mặt nàng.
Quản Phương Nghi quan sát đối phương, lại quay đầu nhìn xem, phát hiện người tới đều là người ăn mặc bình thường, không có một người nào mặc trang phục của Phiêu Miễu Các.
Mà những người này vừa tiến đến, lập tức xông về các ngõ ngách của Mao Lư Biệt Viện, rõ ràng cho thấy muốn ngay lập tức khống chế biệt viện này.
Người tới cất giọng hỏi hờ hững:
“Nàng chính là Tề kinh Hồng nương Quản Phương Nghi đúng không?
Quản Phương Nghi lòng mang thấp thỏm, mặt ngoài cố gắng trấn định:
“Là ta. Phiêu Miễu Các công khai làm việc, không ăn mặc như các người. Chư vị đột nhiên tới chơi, sao ta cảm giác có chút kỳ hoặc, sao có thể xác định các ngươi là người của Phiêu Miễu Các chứ?
“Sẽ chứng minh cho ngươi thấy.
Phía sau truyền đến thanh âm, Nguyên Phi đội mạng che chân thành đi tới, ngữ khí kiêu căng.
Thấy người tới bên cạnh chắp tay hành lễ, Quản Phương Nghi lập tức xoay người nhìn lại, nhìn ra người đến là nữ nhân.
Nguyên Phi tới gần, ngạo nghễ nói:

“Tề kinh Hồng nương, ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Nghe nói nơi này là ngươi làm chủ, lập tức truyền lời xuống, biệt viện trên dưới mọi người đều giữ yên vị trí tiếp nhận kiểm tra, bất kỳ người nào cũng không được vọng động, người trái lệnh chết!
Trong đầu của Quản Phương Nghi nhanh chóng phản ứng, đang suy tư đối sách, nghe thấy lời ấy, lập tức biết thời biết thế nói:
“Được! Ta cũng nên đi an bài.
Cô là muốn nhân cơ hội mật báo tin tức.
Ai ngờ nàng vừa mới xoay người, một bàn tay của Nguyên Phi đã ấn tại đầu vai của cô:
“Chút chuyện nhỏ này, không cần chủ nhà tự mình chân chạy, truyền lệnh xuống là được.
Nguyên Phi nói xong hất cằm với Hứa lão lục bên cạnh, ra hiệu Hứa lão lục đi làm là được.
Trong lòng Quản Phương Nghi lo âu, bây giờ muốn mật hiệu với Hứa lão lục cũng không được, nàng ta đang do dự, nghĩ xem có cần trở mặt gây ra một chút động tĩnh, tiện kinh động đám người Ngưu Hữu Đạo hay không.
Còn không đợi nàng đưa ra quyết định, Nguyên Phi bất ngờ ra tay, lập tức hạ mấy chỉ trên người nàng, đã phong ấn tu vi của nàng lại, làm Quản Phương Nghi trở tay không kịp.
Nguyên Phi tiếp đó nói với người đi theo bên cạnh:
“Hai người các ngươi đi cùng ông ta.
Lập tức có hai người đi tới bên cạnh Hứa lão lục, đẩy ông ta một cái.
Hứa lão lục không biết rõ chuyện gì xảy ra, lại chưa được thụ ý, đối mặt người của Phiêu Miễu Các không dám không nghe theo, không làm gì khác hơn là ngoan ngoãn bước đi.
Nguyên Phi tiếp đó lại giòn tiếng hạ lệnh:
“Lục soát! Cẩn thận lục soát, không được bỏ qua bất kỳ ngóc ngách nào. Phát hiện bất kỳ khả nghi, lập tức khống chế báo lên trên!
“Rõ!
Một số người lúc này lĩnh mệnh mà đi, triển khai tìm tòi đối với Mao Lư Biệt Viện.

Đây cũng không phải trò đùa, đây chính là Thánh Tôn của Đại Nguyên Thánh Địa pháp giá đích thân tới. Nguyên Sắc muốn đặt chân ở chỗ này, nhất định phải tiến hành loại bỏ tai họa ngầm có thể tồn tại ở nơi này, mới có thể khiến cho hắn yên tâm vào ở.

Một khi Nguyên Sắc vào ở, mọi người nơi này đều phải hạ lệnh cấm khẩu, bất kỳ người nào cũng không được tiết lộ tin tức Nguyên Sắc ở chỗ này, cũng không cho tiết lộ đám người bọn họ đi tới.

Mắt thấy biệt viện bị lục soát, trong lòng Quản Phương Nghi như có lửa đốt. Lối vào dưới đất của mật đạo nhiều nhất có thể giấu được người bình thường, làm gì có thể chịu đựng được thi pháp lục soát của tu sĩ, tra một cái nhất định phải lộ tẩy.

Tại sao có thể như vậy? Nàng ta có chút không nghĩ ra, thật chẳng lẽ phải bại lộ sao?

“Các ngươi rốt cuộc là ai?

Ngữ khí của Quản Phương Nghi hiện lên lạnh lùng, muốn tìm viện cớ phát tác, để chấn động tới phản ứng của đám người Mao Lư Biệt Viện, động tĩnh vừa lên, tiện thể kinh động tới đám người Ngưu Hữu Đạo.

Cô đưa ra quyết định này không dễ dàng, đối phương nếu thật sự là người của Phiêu Miễu Các, một khi chọc giận đối phương, nàng hiện tại ngay cả đường sống phản kháng cũng không có, không làm được phải bỏ mệnh.

Chương 2136: Tình huống khẩn cấp (2)

Chương 2136: Tình huống khẩn cấp (2)
Mà đối phương dám ban ngày ban mặt đẩy chiêu bài của Phiêu Miễu Các xông vào bốn phía, thân phận sẽ không giả.
Thường thường cũng không ai dám giả mạo người của Phiêu Miểu như vậy.
Nếu như vì phát hiện cái gì mà đến lục soát, dùng thân phận của Phiêu Miễu Các lại càng không có vấn đề.
Hay nói cách khác, nàng ta đưa ra quyết định này, đã cắn răng làm xong chuẩn bị hi sinh bản thân mình.
Không phải là nàng có bao nhiêu vĩ đại, mà là đám người Ngưu Hữu Đạo một khi thật sự bại lộ, nàng cũng như cũ không có kết quả gì tốt, nghĩ lại cân lường phía dưới, trái phải hai bên đều như vậy, không thể không làm ra lựa chọn khó khăn này.
Ai ngờ phản ứng của Nguyên Phi còn nhanh hơn, thuận tay một chỉ điểm trên người nàng, tại chỗ làm nàng ngay cả lời cũng nói không ra.
Nguyên Phi thuận tay gảy một cái, đẩy Quản Phương Nghi ra một bên, lập tức có người tiến lên kiềm chế nàng vào trong.
Quản Phương Nghi âm thầm kêu khổ, mắt thấy người xông vào bốn phía lục soát các nơi, nàng lại không thể làm gì, chỉ có thể là gởi hy vọng vào chính đám người Ngưu Hữu Đạo.
Cô biết rõ, dựa vào thực lực của đám người Ngưu Hữu Đạo, có Vân Cơ ở đấy, cho dù người của Phiêu Miễu Các đến rồi, cũng không nhất định có thể bắt lại Đạo gia bọn họ.
Chỉ cần Đạo gia chạy thoát, dựa khả năng của Đạo gia, nói không chừng còn có biện pháp cứu nàng cùng người khác. . . .
Trong xe ngựa ngoài biệt viện, Nguyên Sắc ung dung nửa nằm. Hắn không nóng nảy, chờ sau khi người bên dưới quét sạch trong đó lại đi

vào lộ diện cũng không muộn, thật xa "đích
đến rồi, cũng không vội vàng ở nơi này một chốc. . . .
Không ngoài Quản Phương Nghi đoán, vài tên xông vào chỗ ở của nàng, lục soát quả nhiên phát hiện cửa vào của mật đạo, chỉ có điều lại không biết cách khai mở.
Thật ra nếu bọn họ kiên nhẫn thi pháp dò xét một chút, không khó tìm được phương thức mở ra, nhưng mà ba người này không sợ hãi, ngược lại cũng không muốn mất công, lười mất thời gian, không ngờ lại trực tiếp "Ầm!
một tiếng, đánh ngăn tủ dùng để che giấu lối vào tự tiện xông vào.
Một tiếng vang này, kinh hãi người trong mật thất đua nhau quay đầu lại.
Ngưu Hữu Đạo và Lữ Vô Song đang nói chuyện lập tức dừng lại. Ngưu Hữu Đạo nằm ngồi lại trong nháy mắt ngồi thẳng người, ánh mắt lóe lên.
Dưới đất an tĩnh, đạo âm trong địa đạo có hiệu quả không tệ, cho dù cách một mặt vách tường, người bên trong cũng nghe rõ ràng.
Vân Cơ quay đầu lại nhìn về phía phương hướng thanh âm truyền đến:
“Là bên phía Hồng nương, ta đi xem một chút chuyện gì xảy ra.
“Dừng lại!
Ngưu Hữu Đạo đã đứng lên, tính cảnh giác của hắn rất cao:
“Rút lui! Lập tức rút lui!
Vân Cơ kinh ngạc, Lữ Vô Song đi theo sắc mặt ngưng trọng, lời nói nhanh chóng mà dồn dập:
“Hồng nương làm ra động tĩnh này không bình thường, có thể là người ngoài. Phía ngoài đều là người của chúng ta, Hồng nương không thể để cho người ngoài tự tiện xông vào, không có cảnh báo, nhưng mà có thể đã xảy ra chuyện, chúng ta không thể cùng người tới đối mặt, nếu không đám người Hồng nương càng thêm nguy hiểm.
Sự phản ứng của Ngưu Hữu Đạo chính là ý tứ này, nghe vậy không khỏi nhìn nàng một cái.
Vân Cơ còn nghi ngờ:
“Có lẽ là Hồng nương trong lúc vô ý đụng phải. . . .
Lữ Vô Song đè nặng thanh âm cấp tốc nói ra:
“Nếu như hành vi trong lúc vô ý, coi như là một trận sợ bóng sợ gió, hiện tại không thể mạo hiểm.

Cô nói xong quay đầu nói với Ngưu Hữu Đạo:
“Nếu có thay đổi, trừ phi Hồng nương bán rẻ chúng ta, không phải mật đạo trong mật đạo sẽ không dễ dàng bại lộ. Hồng nương vừa mới ra ngoài, muốn bán đứng mọi người cũng nhanh như vậy. Bọn họ tra được cái này còn cần một quãng thời gian, lập tức dọn dẹp, có thể sẽ bại lộ. Ta đi thông báo Hầu Tử đến đây hội họp.
Cô dứt lời nhanh chóng chạy.
Ngưu Hữu Đạo xác nhận:
“Nàng ta nói không sai, lập tức dọn dẹp.
Hắn nói dứt lời xoay người, ngay lập tức tháo bản đồ của Thánh Cảnh trên tường, một số tin tức tình báo cũng đồng loạt nhanh chóng thu lại.
Viên Cương chạy tới từ một cái mật đạo khác lưng đeo Tam Hống đao, trên tay ôm cái rương lớn, bên trong đều là các loại tình báo tin tức tạm thời giữ để điều tra làm rõ.
Viên Cương thấy Lữ Vô Song chạy tới, không đợi nàng lên tiếng, đột nhiên một phen nắm lấy cổ nàng, phòng ngừa nàng phát ra tiếng, lập tức kéo đi:
“Người tới rồi, rút lui!
Hắn cũng nghe đến tiếng vang, tốc độ phản ứng dự đoán nguy hiểm không chậm, chưa được thông báo đã lập tức liền đi trước thu thập đồ đạc chạy đến.
Lữ Vô Song bị hắn bấu quá mạnh, trừng mắt vùng vẫy, dùng sức tách tay hắn ra, nhưng khí lực không đủ, tách không ra được.
Ngưu Hữu Đạo thấy hai người tới mật thất, thấy động tác kéo người của Viên Cương, hắn cau mày:
“Hầu Tử, ngươi làm gì vậy?
Viên Cương buông lỏng Lữ Vô Song ra, không giải thích hành vi của mình, thấy túi đồ của Ngưu Hữu Đạo dọn dẹp, hiểu được Đạo gia cũng kịp phản ứng:
“Rút lui đi!
Hai tay của Lữ Vô Song che miệng, ho khan vài tiếng mới bước tới chậm rãi.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm về phía Lữ Vô Song:
“Nàng thu dọn xong đồ vật trong phòng chưa?

Viên Cương nói tiếp:
“Bên phía nàng ấy, ta vẫn chăm chú nhìn, không có gì bại lộ.
Lữ Vô Song bỗng nhiên quay đầu lại, nghe hiểu, vị này mặc dù cùng mình chung sống một phòng, trên thực tế luôn luôn theo dõi mình.
Hơn nữa động tác của Viên Cương vừa rồi thiếu chút nữa một phen bóp chết nàng, Lữ Vô Song quay đầu nhìn sang một bên, lại vô hình đỏ cả vành mắt, trên mặt lại không biểu tình gì.
Ngưu Hữu Đạo nhìn phản ứng của hai người, lòng có cảm giác, không nói nhiều, hiện tại cũng không phải thời điểm dài dòng, liền hô một chữ:
“Đi!
Vân Cơ lúc này mang theo mấy người chui xuống đất mà đi.
Trong không gian dưới đất bỏ chạy, Ngưu Hữu Đạo cầm trong tay Dạ Minh Châu thỉnh thoảng nhìn về phía Lữ Vô Song, phát hiện nàng một mực quay đầu nhìn một bên, thủy chung không nhìn Viên Cương một cái.
Còn ba người phát hiện mật đạo, thời khắc họ đi vào mật đạo cảnh giác đi về phía trước, một người đã rút lui trước, đi mật báo tin tức.
“Báo, phát hiện được một mật đạo phía sau nhà.
Nghe được tiếng bẩm báo, Quản Phương Nghi không mở miệng được lập tức căng thẳng trong lòng, trái tim nhảy đến tận cuống họng.
“Mật đạo?
Giọng điệu của Nguyên Phi thay đổi, hắn quay đầu nhìn Quản Phương Nghi, sau đó đi về phía trước.
“Dẫn đường, ta muốn xem.
Người đến báo đi trước dẫn đường, đồng thời cũng có mấy người đi theo Nguyên Phi.
Một đám người đến lối vào của mật đạo, có người thả Nguyệt Điệp ra chiếu sáng, sau đó lục tục đi vào, những người khác cũng bước vào trong.
Đợi đến lúc gặp người bên dưới, một nhóm người khác đã xuất hiện ở gian phòng khác ở bên trong.
Nguyên Phi bước ra khỏi phòng nhìn, phát hiện bên trong Mao Lư Sơn Trang cũng đang có một nhóm người đang lục soát.

Đây cũng là chuyện đã dự đoán trước được, độ dài mật đạo không lớn, Nguyên Phi bỗng nhiên nói.
“Đi hỏi một chút, hai gian phòng bên trong là ai ở?
“Vâng!
Lập tức có người đi hỏi.
Không bao lâu lại có người nhanh chóng báo lại.
“Đã hỏi, là nơi ở của Hồng Nương Tề Kinh và Vân Cơ Độ Vân Sơn.
“Các nàng sao?
Nguyên Phi ngừng lại, bỗng xoay người, quay trở lại trong mật đạo nhìn chằm chằm.
“Đường ngắn như vậy, ra khỏi cửa vài bước là đã đến, vì sao hai nữ nhân đó lại phải ở trong mật đạo không ánh sáng chứ, còn đào địa đạo rộng như vậy? Người đâu, gọi thêm mấy người nữa đi vào, điều tra rõ cái địa đạo này cho ta, kiểm tra cẩn thận một chút.
“Vâng.
Lập tức có người lĩnh mệnh chui vào trong mật đạo.
Như đã nói, khoảng cách giữa mật đạo không rộng, một lúc dùng mười mấy người kiểm tra, rất nhanh sẽ có kết quả.
Kết quả vừa ra, lập tức có người chạy ra khỏi mật đạo, bẩm báo.
“Báo! Trong địa đạo phát hiện một mật thất có diện tích không nhỏ.
Quả nhiên có trò bên trong! Nguyên Phi không nói thêm lời nào, quay người bước vào địa đạo, ở giữa có một vách tường xoay ra, chính là lối ra vào mật thất bí mật.

Chương 2137: Không làm rõ tình hình.

Chương 2137: Không làm rõ tình hình.
Sau khi bước vào, hắn phát hiện bên trong có một hành lang, nối liền với mấy căn phòng hai bên, bên trong mỗi phòng có một số vật dùng hằng ngày lộn xộn, là do những người đến trước lục lung lên.
Mật thất của Ngưu Hữu Đạo rõ ràng chính là trung tâm của toàn bộ địa đạo, từ những vật trưng bày có thể nhìn ra được, Nguyên Phi đang đứng ở chỗ này nhìn xung quanh.
Kết quả lục soát cũng nhanh chóng có, không phát hiện người nào, cũng không có mật thất hay thông đạo nào khác, chỉ có năm gian phòng, từ những vật dụng hàng ngày có thể thấy được, dường như có hai nam ba nữ ở lại chỗ này.
Nguyên Phi lạnh nhạt nói.
“Dẫn Tề Kinh Hồng Nương đến đây.
Lập tức có người lĩnh mệnh rời đi, vội vàng chạy đến tiền viện, dẫn Quản Phương Nghi xuống bên dưới.
Bây giờ Quản Phương Nghi đã hoàn toàn bình tĩnh lại, vì lâu như vậy rồi mà vẫn không nghe được tiếng động đánh nhau, mà đám người Đạo Gia không phải là người bó tay chờ chết.
Đi vào mật thất, nhìn thấy bày trí bên trong, đặc biệt là mấy địa đồ Trung Thánh Cảnh đã không còn, trong lòng nàng lập tức hiểu được, chạy rồi, đám người Đạo Gia đã chạy thoát rồi.
Thở phào nhẹ nhõm một hơi, nàng cũng âm thầm cảm thán, Đạo Gia đúng là Đạo Gia, ngay cả khi không có ai mật báo, cũng không bị bắt được.
Nguyên Phi giải á huyệt cho nàng, nói.
“Mấy gian phòng này là gì? Ngươi giải thích một chút đi.
Quản Phương Nghi nói.

“Đây là nơi bí mật để thương nghị chuyện quan trọng.
Nguyên Phi nói.
“Những ai sẽ đến đây?
Quản Phương Nghi đáp.
“Không cố định người nào, còn cần phải nhìn là chuyện gì. Các thế lực trên thiên hạ này, ai chẳng có căn cứ bí mật để bàn bạc chuyện quan trọng chứ? Mà các ngươi là người của thế lực nào? Theo ta được biết, Phiêu Miểu Các không dễ dàng can thiệp vào chuyện của các thế lực khác.
Nguyên Phi không quan tâm đến chuyện này.
“Ta hỏi cái gì, tốt nhất là ngươi trung thực trả lời cái đó, nếu không thì ngươi xong rồi. Con Xà Yêu trên Độ Vân Sơn đâu rồi, vì sao phòng nàng ta lại không còn một bóng người?
Quân Phương Nghi im lặng, bí mật quan sát tình hình trong mật thất, trong lòng cẩn trọng, trả lời.
“Đi Độ Vân Sơn rồi.
Nguyên Phi hỏi.
“Đi bao giờ, lúc nào nàng quay về.
Quản Phương Nghi nói.
“Vừa đi ngày hôm qua, còn ngày về thì phải xem tình huống bên Độ Vân Sơn đã…
Mặc kể hỏi thế nào, nàng đều có thể khéo léo trả lời, sau đó nàng dần dần phát hiện chuyện gì đó, những người này hình như còn chưa biết rõ chuyện, vì đối phương còn chưa có phương hướng cụ thể để điều tra, lục soát khắp nơi xong cũng không biết Đạo Gia từng ở đây.
Điều này cũng làm cho Hồng Nương thấy kỳ lạ, nếu như còn chưa biết chuyện gì, vì sao lại phải chạy đến đây lục soát chứ?
Sau đó, nàng nhìn thấy cửa hông biệt viện nhà tranh được mở ra, một chiếc xe ngựa đi vào, một tên béo nhìn rất phúc hậu dễ gần bước xuống xe.
Tất cả mọi người trong Phiêu Miểu Các đều rất cung kính khi nhìn thấy tên béo kia, thậm chí lộ ra cả sự sợ hãi.
Một đám người trong Phiêu Miểu Các đều gọi tên béo là tiên sinh, mà lại gọi nữ nhân đội sa lạp kia là cô cô.

Sau đó có người dẫn chưởng quỹ tiền trang phủ Nam Châu đến, để người đó gặp mặt Quản Phuong Nghi, mục đích là nói cho hắn biết không cần phải nghi ngờ thân phận của bọn họ, đều là người của Phiêu Miểu Các hết, để cho Quản Phương Nghi phối hợp làm việc…
Ở trên núi ngoại thành, Viên Cương đang canh gác ở xung quanh đỉnh núi, Vân Cơ thì đi làm việc của hắn.
Nhìn vị trí Viên Cương ẩn nấp, Ngưu Hữu Đạo quay người nhìn Lữ Vô Song đang ngồi trên tảng đá bên khe suối, chợt hỏi.
“Ở chung với hầu tử đã quen chưa?
Lữ Vô Song nhìn chằm chằm dòng suối, không quay đầu lại nói.
“Ngươi cảm thấy có thể quen được sao? Ta chạy đi báo tin cho hắn, còn chưa kịp mở miệng nói câu nào, đã bị hắn bóp chặt cổ, trực tiếp kéo đến trước mặt các ngươi. Ta dám cam đoan, nếu như ta dám kêu to một tiếng, hắn sẽ vặn đứt cái cổ của ta ngay, không hề do dự chút nào.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Bây giờ hắn không thể xuất hiện trong sơn trang, trước đây lúc hắn còn có thể lộ mặt, ngoại trừ ta ra, trong sơn trang ngay cả Hồng Nương hay Vân Cơ đều bị hắn giám sát chặt chẽ. Điều này không liên quan đến sự tin tưởng lẫn nhau, cũng chẳng phải hắn là người thích nghi ngờ, mà là những chuyện trong phận sự của hắn, hắn đều cố gắng làm tốt hết.
Lữ Vô Song quay đầu lại.
“Không cần phải giải thích với ta, ta hiểu được, hắn không tin ta cũng là chuyện thường. Nhưng bỗng nhiên bị hắn đối xử như vậy, tâm trạng của ta có chút không khống chế được, làm ngươi chê cười rồi.
Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười.
“Cũng là chuyện tốt, ít nhất lúc đó ngươi không giống như Vô Song Thánh Tôn, càng giống một nữ nhân hoạt bát hơn.
Bên ngoài núi có người đến, một bóng người nhảy xuống cạnh hai người, đó là Vân Cơ.
Ngưu Hữu Đạo lập tức xoay người hỏi.
“Vào thành hỏi được gì rồi?
Vân Cơ nói.
“Từ cửa đi vào, thủ vệ đều là người của chúng ta, nhìn giống như không có gì khác thường, nhưng người bên trong lại không phải người của

chúng ta.
“Người ngoài sao? Xem ra là có chuyện rồi. Thủ vệ vẫn là người của chúng ta, vậy mà bên trong lại là người ngoài?
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày, hắn không hiểu rõ tình hình này, nói thầm.
“Chuyện gì xảy ra vậy?
Lữ Vô Song đứng bên cạnh bỗng nhiên nói.
“Có dấu vết đánh nhau không?
Vân Cơ nói.
“Không có.
Lữ Vô Song nói.
“Lúc chúng ta rời đi, dường như chẳng gây ra động tĩnh gì. Nếu thật sự có người xông vào, vì sao Hồng Nương lại không có cơ hội báo cảnh, còn làm cho cả sơn trang đều yên tĩnh đến thế? Trong sơn trang có nhiều người canh gác, mà ban ngày có người xông vào lại không có ai phát hiện, cũng không thể không có khả năng là tất cả mọi người đều bị khống chế cùng lúc.
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày.
“Ngươi hoài nghi người Phiêu Miểu Các?
Lữ Vô Song khẽ gật đầu.
Mọi người xung quanh đều lặng im.
Vân Cơ nói.
“Chúng ta phải đi vội, Kim Sí phụ trách liên lạc việc bí mật cũng không kịp đưa đến, ta có nên lẻn vào xem không? Hay là ta đi sang bên vương phủ nhìn một chút?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Bây giờ không phải lúc thể hiện sự to gan lớn mật đâu, chúng ta không rõ tình hình thế nào, cũng không biết người được sắp xếp ra sao, hơn nữa gợn sóng pháp lực lúc ngươi tiếp cận mặt đất rất dễ bị phát hiện, chúng ta nên cẩn thận thêm một chút thì hơn. Như vậy đi, ngươi cải trang đi vào thành, đi Phong, Lâm, Sơn, Hỏa tìm Ngưu Sơn, hắn chính là người phụ trách phòng thủ trong thành, ngươi mượn lý do bẩm báo tình hình cho hắn để lẻn vào vương phủ, xem thử trong vương phủ có gì khác thường hay không, sau đó để Ngưu Sơn đi tìm Lam Nhược Đình, nhờ hắn đi đến sơn trang xem có chuyện gì xảy ra.

“Nhớ kỹ, nếu có chuyện gì xảy ra, lập tức đưa Ngân Nhi rời đi, làm hôn mê rồi đưa đi. Mà bây giờ, Ngân Nhi và Quận Chúa đều đang ở bên học đường, đừng quên nhắn với quận chúa chuyện này. Chỉ cần đảm bảo Ngân Nhi còn an toàn, vậy thì tình hình sẽ không xấu đi, tạm thời những người khác không có nguy hiểm đến tính mạng, đối phương cũng sẽ không ra lệnh giết chết Hồng Nương, chúng ta cũng có thể mở ra kế hoạch giải cứu người.
“Được!
Vân Cơ gật đầu đáp lại, nhanh chóng rời đi, nàng có thể dễ dàng ra vào thành.
. . .
Mao Lư Sơn Trang, trong phòng bếp, một đám hòa thượng Nam Sơn Tự đang bận rộn việc bếp núc, quản sự Viên Phương đứng một bên thỉnh thoảng nhìn về bên ngoài một chút.
Hắn có chút tò mò, không biết vì sao người Phiêu Miểu Các lại chạy đến đây, mà bây giờ còn chưa đến giờ cơm, lại bắt bọn hắn xuống bếp làm một bữa tiệc, làm cái quỷ gì vậy?
Bên trong chính đường Ngũ Lương Sơn, không có người ngoài, chỉ có hai người Nguyên Phi và Công Tôn Bố.
Nói nhiều như vậy, Công Tôn Bố cũng không biết đến cùng thì người này muốn hỏi cái gì, mà đối phương lại mang mũ che đầu nên không thấy rõ mặt.
“Ngươi chính là chưởng môn Ngũ Lương Sơn, tên là gì?
Nguyên Phi bỗng lên tiếng hỏi.
Công Tôn Bố cung kính nói.
“Công Tôn Bố.
Nguyên Phi:
“Ta không nhớ rõ tên, nhưng thân phận của ngươi thì ta nhớ đến, ngươi biết vì sao ta lại đến tìm ngươi không?

Chương 2138: Hữu kinh vô hiểm (1)

Chương 2138: Hữu kinh vô hiểm (1)
Công Tôn Bố.
”Ta không biết.
Nguyên Phi đáp trả.
“Ở trước mặt ta còn cần giả vờ ngớ ngẩn nữa sao? Ta nhắc nhở ngươi một chút, bây giờ ngươi cũng biết rồi đấy, ta là người của Phiểu Miêu Các.
Trong lòng Công Tôn Bố thấp thỏm, thử nói.
“Xin nói rõ.
Nguyên Phi nói.
“Nói rõ? Ngươi là người Phiêu Miểu Các ta, còn cần ta nói rõ nữa sao?
Hắn đi đến trước mặt đối phương.
“Ngươi quen thuộc với người trong Mao Lư Sơn Trang. Từ bây giờ trở đi, ngươi phải nhớ kỹ, phải lợi dụng thân phận của mình theo dõi tất cả mọi việc trong Mao Lư Sơn Trang, nếu phát hiện chuyện gì kỳ lạ, lập tức báo cáo với ta!
. . .
Trước cửa lớn, Lam Nhược Đình chui lên xe ngựa, đợi đến lúc xe ngựa lăn bánh thì hắn mới nói nhỏ với Vân Cơ đang cải trang ở bên cạnh.
“Tình hình không ổn, thủ vệ ngoài cửa không cho ta đi vào, không biết có chuyện gì xảy ra rồi?
Vân Cơ nghe theo lời của Ngưu Hữu Đạo, liên lạc với Ngưu Sơn, nhưng Lam Nhược Đình không ở trong vương phủ, mà đi đến nha môn làm việc công, khó khăn lắm mới liên lạc được. Sau khi gặp Vân Cơ, Lam Nhược Đình không hề chần chừ, lập tức chạy về nhà tranh, không ngờ lại bị ngăn lại, ngay cả cửa cũng không cho vào.
Vân Cơ cũng không nói có chuyện gì, nàng chỉ nói nhỏ.

“Làm phiền tiên sinh quay về vương phủ một chuyến, nếu như phát hiện điều gì khác thường, lập tức dùng xe ngựa này dẫn quận chúa và Ngân nhi rời đi.
Lam Nhược Đình gật đầu, nhưng trong lòng đã ý thức được, chắc chắn là có chuyện gì đó xảy ra, nếu không thì sao hắn không được vào Mao Lư Sơn Trang nữa, vị kia cũng không dám quay về, trong lòng nhịn không được lo lắng.
Không biết chuyện gì xảy ra, cũng vì đi tìm Lam Nhược Đình làm chậm trễ thời gian, mà lúc này học sinh trong học đường cũng đã tan học, lúc này Thương Thục Thanh dắt Ngân Nhi, cùng nhau đi về phía cửa sau Mao Lư Sơn Trang.
Trong tay Thương Thục Thanh còn xách một cái rổ, bên trong là một số món đồ thủ công do học sinh trong học đường làm ra, đây là lễ vậy bọn họ tặng cho Quản Phương Nghi.
Từ lúc Thương Thục Thanh xây dựng học đường đến nay, luôn tuyển những học sinh có hoàn cảnh gia đình khó khăn, mà những học sinh này đều nhận được sự giúp đỡ không nhỏ từ Quản Phương Nghi, ngay cả quần áo bọn họ mặc đều là do nàng tự tay mua sắm.
Không có cách nào nữa, gia đình của một số học sinh thật sự quá nghèo khổ, có thể nói là dùng áo rách quần manh đề mặc hằng ngày.
Mặc dù nói là Quản Phương Nghi nhìn mặt mũi của Thương Thục Thanh mới giúp đỡ, nhưng trong lòng các học sinh đều biết là Quản Phương Nghi giúp đỡ họn hắn.
Thiên hạ xảy ra chiến loạn, tình hình của Nam Châu dưới sự quản lý của Thương Triều Tông, khách quan mà nói thì cuộc sống dân chúng nơi khác cũng tạm được, nhưng trên đời còn có quá nhiều người nghèo khổ, người có cuộc sống khó khăn cũng nhiều không đếm hết, Quản Phương Nghi chẳng có cách nào giúp đỡ cho mỗi người trong Nam Châu. Mà dây xích liên quan từ trên xuống dưới thì lại liên lụy đến quá nhiều thứu, không phải là vấn đề một mình Quản Phương Nghi có thể giải quyết được, cho dù nện tiền vào cũng chẳng được gì, cần phải có quy mô lớn, nhưng nếu giúp đỡ mười mấy học sinh mà Thương Thục Thanh dạy học thì không có vấn đề, một chút lòng thành mà thôi.

Vì muốn cho những học sinh này yên tâm đến trường, mà cũng muốn cho Thương Thục Thanh vui vẻ, cũng lo lắng cho sự an toàn của Thương Thục Thanh, nên Quản Phương Nghi điều tra hoàn cảnh gia đình của tất cả học sinh, sau đó nàng bỏ vốn giải quyết vấn đề sinh hoạt của những học sinh đó, bao gồm cả khám bệnh, thậm chó còn phái cả tu sĩ trực tiếp đi giúp đỡ chữa bệnh. Rất nhiều cuộc đời nghèo khó đều do bệnh tật tạo thành.

Chính học sinh, thậm chí ngay cả người nhà đều rất biết ơn nàng, muốn đến tận nơi cảm ơn, nhưng ngay cả mặt mũi của Quản Phương Nghi cũng chẳng gặp được, mà nàng cũng không muốn nhận sự biết ơn của những người trong thế tục, bởi vì điều này chẳng có ý nghĩa gì.

Trong tình huống không thể báo đáp ân nhân, Thương Thục Thanh thông cảm với tâm trạng của học sinh trong lớp, cũng cảm thấy lễ vật bình thường thì nữ nhân trang điểm lộng lẫy như Quản Phương Nghi chưa chắc đã quan tâm, hơn nữa lòng thành chính là thứ quan trong hơn cả, nên nàng tổ chức một buổi làm thủ công cho các học sinh, để tỏ lòng biết ơn.

Quản Phương Nghi không muốn nhận sự biết ơn gì đó, nhưng Thương Thục Thanh đã mở miệng, nên đành nhận lấy, đã nói là hôm nay đến lấy.

Nhưng không biết vì lý do gì mà Quản Phương Nghi lại lỡ hẹn, không đến học đường, vì thế nên Thương Thục Thanh tự mình đưa quà đến đây.

Thật sự là vì lý do này, cũng không có ý gì khác, còn về phần một chút nhớ nhung trong lòng thì cũng không được, vì nàng biết bây giờ mình không thể tùy tiện gặp mặt Ngưu Hữu Đạo được.

Còn phần vì sao muốn dắt theo cả Ngân Nhi, cũng là chuyện bình thường, dù sao Ngân Nhi luôn đi theo nàng. Tính tình quá xấu, không trông cũng không được, đây cũng là điều mà Ngưu Hữu Đạo bên kia đã nói từ trước.

Nhìn thấy hai vị này đến đây, thủ vệ canh cửa nhìn nhau, lập tức bước lên chắn đường, chắp tay chào hỏi.

“Quận chúa!

Dưới một gốc cây cách cửa ra vào không xa, có một người nhìn chằm chằm về phía bên này.

Thương Thục Thanh mở miệng hỏi thăm.
“Hồng tỷ có nhà không?
Tỏ vẻ mình đến tìm Quản Phương Nghi.
Hai người thủ vệ cũng biết bình thường quận chúa hay đến tìm Quản Phương Nghi, nhưng mà có một số chuyện không thể nói ra được, đã nhận được lệnh từ trước, bây giờ không thể tiết lộ tình hình trong biệt viện nhà tranh ra ngoài được, nếu không thì tất cả mọi người bên trong đều gặp nạn, Phiêu Miểu Các không hề nói đùa, sẽ có người chết thật đấy, thậm chí là chết rất nhiều người.
Một người trong đó nói xin lỗi.
“Quận chúa, xin lỗi, đại tỷ có việc đi ra ngoài một chuyến rồi.
“Lúc nào trở về?
Thương Thục Thanh hỏi lại một câu, lại nhếch cái rổ trong tay lên.
“Học sinh trong học đường muốn cám ơn Hồng tỷ, nên tự tay làm quà cho tỷ ấy, nếu như không ngại, ta có thể vào biệt viện chờ tỷ ấy quay về.
Đối phương lập tức cười nói.
“Quận chúa, nếu không cứ thế này đi, ngài giao đồ cho ta, lúc nào đại tỷ quay về, ta giúp ngài gửi cho tỷ ấy, ngài thấy thế nào?
“Cái này. . .
Thương Thục Thanh hơi do dự, hay là đi gặp mặt Quản Phương Nghi, thuận tiện thay các học sinh cảm ơn nàng.
Thấy mình bị ngăn lại không cho vào, Ngân Nhi đang ăn thì thấy không vui, lập tức mở miệng trách mắng.
“Tránh ra!
Người đứng dưới gốc cây trong nhà nghe được lời này, lập tức cảnh giác, chậm rãi đi ra.
Thủ vệ canh cửa cũng rất khó xử, một người trong đó nói.
“Quận chúa, nếu như ngài không yên lòng khi giao đồ cho chúng ta, vậy mời ngài đi về trước đi.
Ngân nhi bỗng nhiên mắng.
“Người xấu, tránh ra!
Nàng rất tức giận, đôi mắt trợn tròn, một tay còn thò vào trong bao, sờ lấy đồ ăn vặt.

Đây là tay nải mà Thương Thục Thanh cố ý may cho nàng, chuyên dùng để đựng đồ ăn vặt, hơi giống với túi sách của học sinh trong học đường. Chỉ là đồ được đựng bên trong không giống với các học sinh khác, làm cho những người đó cực kỳ hâm mộ.
“Ngân Nhi, không được vô lễ.
Thương Thục Thanh nhanh chóng kéo Ngân Nhi trở lại.
Thấy bị ngăn cản, Ngân Nhi bĩu môi, không nói gì nữa, nàng lấy đường đậu xào ra, bắt đầu che miệng ăn.
Người đứng dưới cây đi đến, hỏi.
“Có chuyện gì vậy?
Thủ vệ lập tức trả lời.
“Quận chúa đưa lễ vật do chính tay học sinh trong học đường làm ra, muốn tặng cho Hồng Nương, nhưng Hồng Nương lại không ở đây.
Câu cuối cùng là muốn giúp cho Thương Thục Thanh không bị nghi ngờ, miễn cho bị cuốn vào chuyện này không đi được, nên hắn cố ý nói rằng Quản Phương Nghi không ở đây.
Người dưới cây ừ một tiếng, trực tiếp bước lên túm lấy cái rổ, nói.
“Đưa cho ta đi, sau đó ta đưa giúp các ngươi.
Ai ngờ vừa túm được rổ từ trong tay Thương Thục Thanh ra, Ngân Nhi lập tức vươn tay cướp rổ, mắng chửi.
“Người xấu,
Hai người đồng thời cầm rổ, một bên trừng mắt kêu lên.
“Nó là của Thanh Thanh.
Một bên lạnh lùng nhìn chằm chằm.

Chương 2139: Hữu kinh vô hiểm (2)

Chương 2139: Hữu kinh vô hiểm (2)
Thủ về nóng lòng bước lên, vội nói.
“Quận chúa, hôm nay không tiện, hay là ngài về trước đi.
Thương Thục Thanh cũng nhìn ra có chuyện gì đó không thích hợp, nàng đã đi đến Mao Lư Sơn Trang một thời gian rất dài, đã từng ở lại bên trong, nên đều nhận biết được mọi người trong đó, nhưng những người trước mặt này đều rất xa lạ, mà thủ vệ lại e ngại bọn họ.
Lúc này nàng kéo tay Ngân Nhi lại.
“Ngân Nhi, nghe lời, không được vô lễ!
Ngân Nhi nghe lời nàng nói, hừ nhỏ một tiếng, sau đó buông tay.
Thương Thục Thanh lại nhận lỗi với đối phương.
“Tiên sinh chớ trách, nhìn nàng không nhỏ, nhưng thật ra nơi này giống với trẻ con.
Nàng đưa tay chỉ vào đầu mình, ra hiệu đầu óc của Ngân Nhi có vấn đề.
“Mong rằng tiên sinh không so đo với nàng,
Đối phương suýt chút nữa đã nổi điên, nhưng cuối cùng nhịn được, Ngân nhi coi như nghe nàng mà nói, hừ một tiếng, buông tay. Đầu óc của Ngân Nhi có vấn đề hay không, hắn không quan tâm, điều mà hắn lo lắng chính là thân phận của Thương Thục Thanh, Nguyên Sắc đến đây là điều bí mật, nếu như đụng phải quận chúa Thương Thục Thanh này thì dễ làm lớn chuyện. Có một vài thứ, nếu làm lớn chuyện lên, hắn không chịu nổi được.
Nhận lại cái rổ, đưa tay ra hiệu với Thương Thục Thanh, mời ra về cho, khá là lịch sự.
Thương Thục Thanh hơi cúi người chào, sau đó dắt tay Ngân Nhi trở về, nha đầu này vẫn không cam tâm, quay đầu mắng một tiếng.
“Người xấu!

Các thành viên Phiêu Miểu Các hơi nhíu mày, nhưng cũng không phản ứng lại, sau đó quay người rời đi.
Cửa vào học đường, Lam Nhược Đình đứng nghiêng người sau cánh cửa, thấy Thương Thục Thanh không thể đi vào sơn trang, bình yên quay về, nhịn không được thở phào nhẹ nhõm.
Hắn đến đây đã ý thức được có chuyện lớn xảy ra, trong Mao Lư Sơn Trang đã xảy ra chuyện gì đó, cũng lo lắng nếu Thương Thục Thanh đi vào sẽ xảy ra chuyện mất.
Hắn vừa mới đến, lúc nãy ở vương phủ thì không thấy người, nên lập tức chạy đến học đường, kết quả vẫn chậm một bước.
Cũng may là không có chuyện xấu xảy ra, nên thấy Thương Thục Thanh trở về, hắn mới đi ra, dùng giọng điệu bình thường gọi người.
“Quận chúa.
Thương Thục Thanh nhìn lại, thấy Lam Nhược Đình hơi kỳ lạ ngoắc tay gọi, lập tức dắt Ngân Nhi đi qua.
Sau khi hai bên chào hỏi hành lễ xong, Thương Thục Thanh cau mày nói.
“Tiên sinh, có phải trong sơn trang đã xảy ra chuyện rồi không?
Lam Nhược Đình không nhiều lời, thấp giọng nói.
“Quận chúa, xin hãy để Ngân nhi đi theo ta.
Thương Thục Thanh ngạc nhiên, sao cứ có cảm giác kỳ lạ, nhưng mà vẫn làm theo lời hắn.
Chỗ khúc quanh đường tắt, một chiếc xe ngựa đang dừng ở đây, Lam Nhược Đình mời hai người lên xe, sau đó chính mình cũng chui lên xe.
Xe ngựa nhanh chóng rời khỏi khu vực này, đi đến trên đường phố có nhiều người qua lại trong thành.
Phát hiện chỉ có một cỗ xe, Thương Thục Thanh không nhịn được hỏi lại.
“Tiên sinh, hôm nay không dẫn hộ vệ theo sao?
Lam Nhược Đình xua tay, ra hiệu tạm thời không cần nhiều lời.
Thương Thục Thanh càng nghi ngờ hơn.
Xe ngựa đi đến một chỗ vắng vẻ rồi ngừng lại, Vân Cơ đã đợi ở đó từ trước, lập tức chui lên xe, nhỏ giọng chào hỏi.
“Quận chúa, là ta.

Thương Thục Thanh kinh ngạc.
“Vân đại tỷ?
Vân Cơ nhân cơ hội nhét đồ vật vào trong miệng Ngân Nhi, nàng túm lấy gáy đứa nhỏ, Ngân Nhi lập tức hôn mê ngã xuống ngực Vân Cơ.
“Ngươi muốn làm gì?
Thương Thục Thanh giật mình.
Vân Cơ nói.
“Quận chúa không cần lo lắng, Ngân Nhi không hiểu chuyện, sợ là sẽ gây phiền toái cho vương phủ, ta phụng mệnh đến đây đưa nàng đi trốn một thời gian, không có chuyện gì cả.
Một câu 'Phụng mệnh' này, Thương Thục Thanh và Lam Nhược Đình đều hiểu được đây là ý của Ngưu Hữu Đạo.
Thương Thục Thanh ôm cánh tay của nàng, lo lắng nói.
“Vân đại tỷ, bình thường ta vào Mao Lư Sơn Trang thì chưa bao giờ bị ngăn cản, nhưng hình như hôm nay bên đó có chuyện gì đó, ở bên trong có người xa lạ, không biết có chuyện gì xảy ra?
Vân Cơ hơi kinh hãi.
“Ngươi đến sơn trang?
“Vừa rồi học sinh tan học, ta có đi qua một chút.
Thương Thục Thanh nói ra mọi chuyện.
Vân Cơ nghe thì cảm thấy lo lắng, nàng sợ sẽ gặp chuyện gì đó, không ngờ người này lại dẫn Ngân Nhi qua đó, may mà hữu kinh vô hiểm, xem ra Đạo Gia vội vàng muốn đưa Ngân Nhi đi cũng là có dự tính từ trước.
Thở phào nhẹ nhõm một hơi, nàng lắc đầu.
“Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra.
Sắc mặt của Lam Nhược Đình ngưng trọng, nói.
“Vân sơn chủ, mong rằng ngài nói cho chúng ta biết mọi chuyện, để bên vương phủ còn có thể chuẩn bị trước.
Vân Cơ nói.
“Ta không biết chuyện gì xảy ra, mọi thứ thay đổi quá nhanh, lại rất kỳ quặc, chúng ta cũng không rõ được, nên trước đó mới không báo cho tiên sinh. Cũng vì không biết chuyện gì xảy ra, nên không dám làm chuyện thiếu suy nghĩ. Nếu tiên sinh còn lo lắng, vậy thì mong rằng tiên sinh và quận chúa phải nhớ kỹ, mọi chuyện bên vương phủ phải như

bình thường, không thể đánh cỏ động rắn. Bên chúng ta sẽ nhanh chóng nghĩ biện pháp kiểm soát tình hình, nếu như xác minh được, sẽ liên lạc cho hai người đầu tiên.
Lam Nhược Đình nghĩ ngợi rồi gật đầu.
“Được, ta đã hiểu, ngươi yên tâm.
Thương Thục Thanh rất muốn hỏi Đạo gia có sao không, nhưng bây giờ có Lam Nhược Đình nên không tiện hỏi nhiều, đành phải hỏi một câu.
“Vân đại tỷ muốn dẫn Ngân Nhi đi đầu?
Vân Cơ nói.
“Đừng hỏi nhiều, cũng không cần suy nghĩ gì, xem như không biết gì cả. Ngân Nhi mất tích, mong rằng Lam tiên sinh và quận chúa nghĩ ra một lý do thích hợp, miễn cho người khác nghi ngờ. Ngoài thành còn có người đợi tin của ta, ta không tiện ở lại lâu, tạm biệt.
Nói xong lập tức ôm Ngân Nhi chui vào xe ngựa.
Thương Thục Thanh vén màn cửa lên, phát hiện Vân Cơ ôm một người lắc mình biến mất ở trên, không khỏi kinh ngạc ngây người.
Nàng phát hiện mình giống như một phế vật vô dụng, chuyện gì cũng không giúp được.
“Quận chúa, có lúc chúng ta khó tránh khỏi mưa gió.
Lam Nhược Đình an ủi một câu, sau đó đưa tay gõ gõ cửa xe, xe ngựa lần nữa lăn bánh.
Công Tôn Bố đang đứng bên cạnh Nguyên Phi, có người đi đến đưa một cái rổ cho Công Tôn Bố.
Hắn lật xem những đồ vật ở bên trong một lượt, không hiểu chuyện gì, nên đưa mắt nhìn đối phương.
Nguyên Phi nói.
“Là của vị quận chúa kia đưa đến, nói là lễ vật của các học sinh tặng cho Quản Phương Nghi. Nhưng Tề Kinh Hồng Nương lại nhận những thứ này sao? Vì sao ta lại thấy có chút không bình thường chứ? Ngươi là người hiểu rõ chỗ này, trong đó có vấn đề không thì có lẽ ngươi có thể nhìn ra được.
Hiểu rõ lai lục những đồ vật trong rổ, Công Tôn Bố cũng đại khái hiểu được chuyện này.

“Nhìn qua thì có vấn đề, nhưng thật ra chẳng có gì hết, cô cô có điều không biết, Quản Phương Nghi này giúp đỡ những học sinh trong học đường không ít…
Hắn nói lại tình huống một cách tóm tắt.
Nguyên Phi nghe xong mới hiểu, thì ra là như vậy, bây giờ mới yên lòng lại.
Công Tôn Bố thỉnh thoảng giương mắt quan sát, phát hiện trong một nhóm người của Phiêu Miểu Các, hình như có một vị luôn không chịu lộ mặt ra.
…
Nơi này chính là chính đường Thiên Thất của sơn trang, nhưng bây giờ trong chính đường, mùi rượu thịt thơm ngào ngạt bay lên.
Một bàn rượu thịt phong phú, Nguyên Sắc hưởng thụ đến mức quên cả trời đất, mùi vị tươi đẹp, làm cho khẩu vị của hắn càng mở rộng thêm.
Hưởng thụ thỏa mãn, hắn dùng một chiếc khăn trắng lau miệng, nhìn thấy Nguyên Phi đi ra khỏi Thiên Thất, vui tươi hớn hở nói.
“Đúng là danh bất hư truyền thật, xưng là thiên hạ đệ nhất mỹ vị cũng không uổng.
Nguyên Phi nhìn đồ ăn thừa trên bàn, nói.
“Ngài thích là được rồi.
“Dục vọng ăn uống, không ai có ngoại lệ, thật hổ thẹn.
Nguyên Sắc vỗ bụng lớn cười ha ha, ngoài miệng hắn nói vậy, nhưng trên mặt đều là sự hưởng thụ, sau đó giống như chợt nhớ đến điều gì, hỏi.
“Trước đây hình như nghe nói đầu bếp trong sơn trang này đều là Hòa Thượng?
Nguyên Phi đáp.
“Đúng! Trước đó ta đã tận mắt nhìn thấy, chính xác là một đám hòa thượng, là người năm xưa Ngưu Hữu Đạo thu dưỡng, chuyên môn phục vụ việc ăn uống cho hắn.

Chương 2140: Trèo lên cành cao

Chương 2140: Trèo lên cành cao
Ánh mắt Nguyên Sắc nhìn lại bàn ăn, chậc chậc nói.
“Một đám hòa thượng lại có thể làm ra món ăn mặn đầy bàn, bên cạnh còn nuôi một đám hòa thượng hầu hạ, tươi mới, Ngưu Hữu đạo này thật là biết hưởng thụ. Sao trước đây ta không nghĩ đến nhỉ?
Nguyên Phi lạnh nhạt nói.
“Bên ngài nuôi một đám mỹ nhân hầu hạ, còn biết hưởng thụ hơn cả hắn. Một Ngưu Hữu Đạo thôi, còn kém xa so với tiên sinh.
“Ha ha.
Nguyên Sắc nhận cái nồi này, hỏi.
“Hòa thượng chủ sự là ai?
Nguyên Phi nói.
“Là một con Hùng Yêu Kim Vương Hùng hiếm thấy, nói là chủ trì Nam Sơn Tự gì đó, pháp danh Viên Phương.
Nguyên Sắc nói.
“Dẫn đến đây.
Hắn đã mở miệng, chỉ một lúc sau, Viên Phương đã bị kêu đến, từ lúc đi vào thì hắn đều cúi người, ngọt ngào gọi “tiên sinh”, “cô cô” theo những người khác.
Nguyên Sắc thấy Yêu hòa thượng này thì có cảm giác vui mừng, hắn có vẻ bên ngoài như một cao tăng đắc đạo, nhưng lại có đức hạnh khom lưng cúi đầu, phong cách vặn vẹo, nhìn thế nào cũng thấy buồn cười, không nhịn được vui vẻ nói một câu.
“Xem ra nhân gian có nhiều việc thú vị thật. Viên Phương, ngươi có muốn đi Thánh Cảnh không?
“Thánh cảnh?
Viên Phương sững sờ, sau đó bỗng nhiên lắc đầu như lắc trống.

“Không nghĩ, cũng không dám nghĩ.
Nguyên Sắc nói.
“Không cần sợ, ta nói ngươi có thể đến Thánh Cảnh thì có thể đến, không sao cả.
Viên Phương hỏi dò.
“Đi Thánh cảnh làm gì?
“Tất nhiên là làm nghề cũ của ngươi.
Nguyên Sắc giơ tay lên chỉ bát đĩa trên bàn.
“Ây…
Viên Phương lắc đầu, nghiêm túc chắp tay trước ngực nói.
“Cám ơn tiên sinh cân nhắc, nhưng nghề cũ của bần tăng là tụng kinh lễ phật.
Nguyên Sắc cười tủm tỉm.
“Ngươi nói như vậy là không nể mặt ta rồi! Trong thiên hạ này không có nhiều người không nể mặt ta đâu.
Không phải Viên Phương không nể mặt hắn, mà là không muốn đi, hắn có ước mơ muốn thực hiện, không có hứng thú với Thánh Cảnh chút nào, nên cẩn thận nhắc nhở đối phương.
“Theo bần tăng được biết, Phiêu Miểu Các không dễ dàng quấy nhiễu chuyện của nơi khác, nếu tiên sinh làm như vậy, sẽ không hợp với quy củ.
“Quy củ?
Nguyên Sắc vui vẻ, giống như một nhân vật nhỏ lại dám nói đến quy củ với hắn.
Nguyên Phi nhớ ra cái gì đó, cúi người ghé vào lỗ tai hắn, nói nhỏ.
“Căn cứ vào như thế một tiểu nhân vật lại dám cùng hắn nói chuyện gì quy củ.
Nguyên Phi nhớ ra cái gì đó, cúi người ghé vào lỗ tai hắn, nói nhỏ.
“Căn cứ vào tình báo ở nơi này ghi lại, bọn hòa thượng này có một mơ ước, đó là xây dựng lại Nam Sơn Tự, muốn phát dương quang đại Nam Sơn Tự, cực kỳ cố chấp, lúc nào cũng nghĩ đến chuyện này. Nghe nói bọn họ chạy trốn nhiều lần, nhưng đều vị Ngưu Hữu Đạo đánh trở về. Mỗi lần Mao Lư Sơn Trang gặp chuyện, đám hòa thượng này đều muốn chạy trốn. Lần cuối cùng là ở Tử Kim Động, biết được Ngưu Hữu Đạo

đã chết, hắn muốn dẫn theo các hòa thường kiếm đường đi khác, kết quả suýt chút nữa bị Viên Cương đánh chết, nuôi thật lâu mới sống lại. Đúng rồi, nghe nói con Hùng Yêu này còn rất tham tài.
Rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt? Nguyên Sắc cười ha ha, nhìn Viên Phương hỏi.
“Ngươi muốn trùng kiến Nam Sơn Tự?
Viên Phương nghi ngờ, không biết hai người nói thầm cái gì, thử trả lời.
“Vâng.
Nguyên Sắc nói.
“Vậy thì đi Thánh Cảnh xây đi, đến Đại Nguyên Thánh Địa, ta sẽ nói cho người khác xây cho ngươi một chùa miếu lớn nhất trong thiên hạ.
Viên Phương ngạc nhiên.
“Đại Nguyên Thánh Địa?
Nguyên Sắc cười tươi chân thành.
“Đã nói đến nước này, người có thể làm chủ được Đại Nguyên Thánh Địa, ngươi còn không biết ta là ai sao?
Nguyên Phi cảm thấy ngoài ý muốn, không ngờ vị này vậy mà nói ra thân phận của mình.
Bỗng nhiên Viên Phương hiểu được cái gì, hắn kinh hãi, khó có thể tin được, ngay cả chân đều run run, giọng nói rung động.
“Ngài, chẳng lẽ ngài là Đại Nguyên Thánh Tôn?
Nguyên Sắc cười ha ha nói.
“Chẳng lẽ còn có người dám giả mạo bản tôn hay sao?
Trong lòng Viên Phương cực kỳ chấn động, không ngờ rằng có ngày mình có thể nói chuyện với nhân vật lớn như vậy, vì vậy hắn lắp ba lắp bắp, luống cuồng đến mức chân mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống nói.
“Tiểu tăng bái kiến Thánh Tôn!
Nguyên Sắc nói.
“Ở một sơn trang nho nhỏ đúng là uổng phí nhân tài. Nếu ngươi muốn cất rượu, muốn xuống bếp, hay muốn tụng kinh, Đại Nguyên Thánh Địa đều cung cấp đủ hết, thậm chí còn xây cho ngươi một ngôi chùa miếu thật to. Tiền không phải là vấn đề, ngươi muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Sau này ẩm thực của toàn bộ Đại Nguyên Thánh Địa, đều giao cho ngươi chưởng quản, chỉ với thân phận này, sau này ngươi có thể đi

ngang cả thiên hạ, không ai dám đánh ngươi. Viên Phương, cứ quyết định như vậy đi, ngươi theo ta về Đại Nguyên Thánh Địa.
Viên Phương mãnh liệt ngẩng đầu, hai mắt sáng lên, xây một Nam Sơn Tự thật lớn? Còn xây Nam Sơn Tự ở Đại Nguyên Thánh Địa? Được chưởng quản toàn bộ ẩm thực trong Đại Nguyên Thánh Địa?
Những lời này, làm cho hắn có cảm giác như mình đang nằm mơ, từ trước đến giờ hắn chỉ chưởng quản ẩm thực của Mao Lư Sơn Trang, mà Mao Lư Sơn Trang và toàn bộ Đại Nguyên Thánh Địa không hề ở cũng một cấp bậc.
Thử nghĩ xem, một người có thể chưởng quản toàn bộ ẩm thực của Đại Nguyên Thánh Địa, thân phận đó lớn cỡ nào, chỉ sợ các chưởng môn trong thiên hạ gặp mình còn phải cung kính đấy.
Hưng phấn! Hắn thật sự rất hưng phấn, lại nhịn không được bò lên, trong nháy mắt ý thức được không đúng, lại quỳ trở về, vừa khẩn trương vừa hưng phấn hỏi.
“Thánh Tôn, chuyện này là thật sao?
Lúc này Nguyên Phi quát lên.
“ Làm càn! Ngươi là cái thá gì, Thánh Tôn cần gì phải lừa ngươi?
“Không không không!
Viên Phương vội vàng xua tay, trên mặt nổi lên màu đỏ nhạt.
“ Thánh Tôn, nguyện ý, bần tăng nguyện ý, tiểu tăng nguyện đi theo Thánh Tôn làm trâu làm ngựa. Sau này tiểu tăng sẽ cầu phúc cho Thánh Tôn trước mặt Phật Tổ, chúc cho Thánh Tôn vạn thọ vô cương!
Nguyên Sắc sững sờ.
“Phật Tổ? Cầu Phật Tổ phù hộ ta?
Hắn vui vẻ, cảm giác mới lạ.
“Được, cái này có thể.
Bỗng nhiên Nguyên Phi nói ra một câu.
“Vậy trước đây Ngưu Hữu Đạo thì thế nào, nghe có người nói ngươi thường xuyên cầu phúc cho hắn.
Nụ cười của Nguyên Sắc cứng đờ, ý thức được ý của đối phương, có vẻ như muốn nói, hòa thượng này cầu cho Ngưu Hữu Đạo chết sớm.
Viên Phương cũng hiểu ra, hắn luống cuống, vội vàng xua tay.

“Không giống, không giống nhau, Ngưu Hữu Đạo là tiểu nhân, nào có thể so sánh được với Thánh Tôn chứ. Có lẽ cô cô không biết, ác tặc Ngô hữu Đạo kia cực kỳ độc địa, làm người ác độc, thường xuyên đánh đập bần tăng, bần tăng hận sao hắn không chết sớm. Nhìn bên ngoài giống như bần tăng đang cầu phúc cho hắn, nhưng thực tế ở ở trước mặt Phật Tổ nguyền rủa hắn chết sớm. Đúng thật, Ngưu tặc làm nhiều việc ác, cuối cùng đã bị trời phạt.
Lời này phù hợp với lời mật báo của Nguyên Phi, hòa thượng này thường xuyên bị đánh, trong lòng có oán niệm cũng là điều bình thường.
Sắc mặt của Nguyên Sắc rất đặc sắc, trong lòng nói thầm, tên yêu tăng này, sau này cũng sẽ nguyền rủa sau lưng hắn nhỉ?
Mặc dù hắn không tin điều này, nhưng vẫn khụ khụ một chút, nói.
“Cái kia, ngươi là người xuất gia, từ bi một chút thì tốt hơn.
“Đúng đúng đúng!
Viên Phương liên tục gật đầu.
“Thánh Tôn nói rất đúng, tiểu tăng là người từ bi, ở trước mặt phật tổ không dám sinh ra tà niệm, nhưng vì Ngưu Tặc làm việc quá đáng, tất nhiên cũng do tiểu tăng tu hành không đủ lâu, mới làm cho hắn gợi lên cái ác.
Nguyên Sắc nói.
“Tốt, ngươi đi xuống trước đi.
“Vâng, tiểu tăng xin cáo lui, nếu như muốn phân phó điều gì, Thánh Tôn cứ việc thông báo một tiếng là được.
Viên Phương chắp tay, đi ra ngoài.
Nguyên Phi đi theo hắn ra cửa, sau khi ra cửa thì gọi Viên Phương dừng bước, cảnh cáo.
“Tiên sinh đang bí mật đi tuần tra, nếu như ngươi tiết lộ điều gì, chỉ cần có người thứ hai biết được, cẩn thận cái đầu của mình đấy.
Có một số việc Nguyên Sắc có thể không quan tâm đến chi tiết nhỏ, nhưng đó đều là chức trách của nàng, chắc chắn phải đề phòng đúng chỗ, đây cũng là một trong những nguyên nhân Nguyên Sắc xem trọng nàng.
Viên Phương lập tức bảo đảm.

“ Cô cô yên tâm, bần tăng thề với Phật Tổ, tuyệt không dám để lộ ra chút tiếng gió nào, nếu không thì sẽ phải xuống Địa Ngục.

Chương 2141: Làm chủ là một tên mập mạp (1)

Chương 2141: Làm chủ là một tên mập mạp (1)
“Được, biết là tốt.
Nguyên Phi nghiêng đầu ra hiệu, để cho hắn lăn.
Viên Phương cúi đầu khom lưng lui xuống.
Vừa rời khỏi bên này, quẹo vào đình viện bên cạnh, lập tức đụng phải Quản Phương Nghi đang đứng chờ.
Hai bên gặp nhau, đầu tiên là Phương Viên cười tươi tiếp đón, nhưng lại lập tức ý thức được điều gì, hắn ưỡn ngực lên, hai tay còn phẩy phẩy lên tăng bào mình đang mặc.
Quản Phương Nghi không chú ý điều này, bởi vì nàng đang bận quan sát hai bên, nói nhỏ.
“Lão Hùng, bọn họ gọi ngươi đến làm gì vậy?
Viên Phương ngẩng đầu nhìn trời, giọng điệu phiêu nhiên.
“Hồng Nương, điều không nên hỏi thì đừng có hỏi, đây không phải là thứ mà ngươi nên hỏi.
“. . .
Quản Phương Nghi khẽ giật mình, ánh mắt nàng nhìn vào mặt hắn, quan sát từ trên xuống dưới một lượt, phát hiện ra con lừa trọc này có chút không giống với lúc trước, nàng cau mày nói.
“Lão Hùng, ngươi uống lộn thuốc à? Mau nói cho ta biết chuyện gì xảy ra?
“Hồng Nương, nhìn tình cảm chúng ta ở chung nhiều năm như vậy, bần tăng cũng không muốn làm ngươi khó xử, ta ở đây khuyên ngươi một câu, tự giải quyết cho tốt, đừng tìm thêm phiền phức nữa.

Viên Phương nói xong thì rời đi, không quan tâm Quản Phương Nghi nghĩ cái gì, hăn không hề hoang mang đi về phía trước.
Quản Phương Nghi câm nín không biết nói gì, nàng từ từ quay người, đưa mắt nhìn hắn rời đi, lại nhìn quanh bốn phía, nếu như xung quanh không có người của Phiêu Miểu Các, chắc chắn nàng sẽ xông lên túm lỗ tai Viên Phương, hung hắn cho hắn hai cước hỏi chuyện rõ rang.
Thật sự không biết bây giờ Viên Phương muốn đi Thánh Cảnh, chưởng quản sự vụ của một phương trong Đại Nguyên Thánh Địa, hắn đã trèo lên cành cao, sợ gì một Quản Phương Nghi đương gia của sơn trang nữa.
Nói cách khác, bây giờ Viên Phương đã là người của Đại Nguyên Thánh Địa, cùi chỏ sẽ không giơ về phía Mao Lư Sơn Trang nữa, nhưng cũng không dám để lộ thân phận của Nguyên Sắc ra.
Quản Phương Nghi nghi ngờ không thôi, không biết Viên Phương uống nhầm thuốc gì rồi.
Bây giờ nàng không dám hành động gì khác thường, lại không thể liên hệ với Ngưu Hữu Đạo được, chỉ có thể xử lý những chuyện gấp trước, nhất là những cơ mật liên quan đến Kim Sí thì đều phải xử lý.
Quản Phương Nghi giả vờ muốn tu sửa hai lối đi vào thông đạo bị phá hư, sau đó thu thậm hai trạch viện phụ trách liên hệ chuyện cơ mật với Kim Sí.
Trong Anh Võ Đường, Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh đều trầm mặc, Lam Nhược Đình ở bên cạnh. Xảy ra chuyện như vậy, Lam Nhược Đình không có khả năng giấu diếm hai người được.
Vấn đề là không biết trong Mao Lư Sơn Trang xảy ra vấn đề gì, bên này muốn lo lắng cũng khó khăn.
Sau khi bàn bạc qua, cuối cùng chỉ có thể dựa theo lời của Vân Cơ, giả vờ như không có chuyện gì, dùng bất biến ứng vạn biến, xem tình hình trước rồi nói.
Trong núi, Ngân Nhi hôn mê được đưa đến, Vân Cơ làm cho nàng tỉnh lại.
Ngưu Hữu Đạo giơ tay ngăn Vân Cơ lại, nói.
“Nha đầu này rất quấy người, mà lúc này không chịu nổi nàng làm phiền đâu, cứ để Ngân Nhi ngủ đi.

Vân Cơ không có ý kiến, thả người xuống một tảng đá lớn, lại thả một lồng ưng xuống, bên trong có một con Kim Sí, giải thích.
“Bên vương phủ không có gì khác thường. Lại không có biện pháp liên lạc được với người trong thành, nên Lam Nhược Đình cho chúng ta một con Kim Sí, dễ dàng cho việc liên lạc.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Làm tốt lắm… Chờ chút, vương phủ chỉ cách một con đường, vậy mà không có gì khác lạ sao?
Vân Cơ nói.
“Theo lời của Lam Nhược Đình, mọi việc trong vương phủ đều bình thường, nhưng trong sơn trang đã xảy ra vấn đề…
Nói rõ tình huống lúc Lam Nhược Đình gặp Thương Thục Thanh, cuối cùng lại bổ sung một câu.
“Quận chúa sẽ không nói dối, phản ứng của nàng không giống như có chuyện,
“Vương phủ vẫn bình thường sao?
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày không nói, lần này mới thật sự là đầu đầy nước.
Những người khác cũng như vậy, sự việc xảy ra đột ngột làm cho ngây người, dù vắt óc cũng không nghĩ ra được manh mối gì.
Người nào mà chẳng biết Mao Lư Sơn Trang có quan hệ tốt với vương phủ, nếu thật sự người Phiêu Miểu Các xông vào Mao Lư Sơn Trang, vì sao lại không có hành động gì với vương phủ, chuyện gì thế này?
Nghĩ đi nghĩ lại một lúc, Ngưu Hữu Đạo trầm giọng nói.
“Chạy đi vội vàng, chúng ta lại chặt đứt liên lạc với người nhà, nên không rõ tình hình, cũng không tiện hành động. Nếu như Hồng Nương muốn liên hệ với chúng ta, chắc chắn sẽ nghĩ đến vương phủ đầu tiên. Lập tức đưa tin liên hệ với Vương Gia, nói cho hắn biết, cứ quan sát có gì khác lạ hay không, nếu không có thì giúp Hồng Nương liên lạc với chúng ta.
“Được!
Vân Cơ lập tức làm theo.
Bên này cũng bắt đầu bố trí lần hành động thứ hai, đề phòng kẻ địch chưa biết dựa theo hành động của vương phủ tìm ra bọn họ.

Đợi Vân Cơ thả Kim Sí xong, Ngưu Hữu Đạo quay người đưa lưng về phía Lữ Vô Song, chợt nói với Vân Cơ.
“Thám tử bên ngoài Ngũ Lương Sơn liên hệ với người trong nhà, ngươi đi tìm một thám tử Ngũ Lương Sơn, để hắn đưa tin về nhà, hỏi xem có chuyện gì xảy ra.
Vân Cơ hơi giật mình, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo, lập tức gật đầu nói.
“Được.
Sau đó xoay người rời đi.
Viên Cương đứng bên cạnh nghiêng mắt nhìn Lữ Vô Song.
Chỉ thấy bỗng nhiên Lữ Vô Song nhướng mày, nói.
“Đợi đã.
Vân Cơ dừng bước, quay đầu nhìn lại. Ngưu Hữu Đạo cũng quay người, hỏi.
“Sao vậy?
Lữ Vô Song chậm rãi nói.
“Không thể để cho Ngũ Lương Sơn tìm hiểu việc trong Sơn Trang.
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc nói.
“Vì sao? Có vấn đề gì hay sao?
Lữ Vô Song hơi lặng yên, sau đó trả lời.
“Nếu ta nhớ không nhầm, chưởng môn Ngũ Lương Sơn chính là nhãn tuyến mà Phiêu Miểu Các xếp vào trong các ngươi. Nếu như người đi vào Mao Lư Sơn Trang đúng là Phiêu Miêu Các, vậy nếu liên lạc thì sẽ rất nguy hiểm, tốt nhất là nghĩ biện pháp khác.
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại.
“Công Tôn Bố là người Ngũ Lương sơn?
Lữ Vô Song nói.
“Tên thì ta không nhớ rõ, nếu như Công Tôn Bố chính là người phụ trách tình váo của các ngươi, vậy thì không sai rồi.
Viên Cương và Vân Cơ đều đều nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, mà Ngưu Hữu Đạo thì nghiêng đầu ra hiệu với hai người một chút.
Hai người hiểu ý, đi ra một bên, Lữ Vô Song lúc này mới nhận ra sự khác thường, hơi suy nghĩ một chút, nàng run rẩy đứng dậy, nhìn chằm chằm Ngưu Hữu Đạo.

“Ngươi đã biết Công Tôn Bố là người Phiêu Miểu Các từ trước?
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, nói.
“Người này phụ trách tình báo của toàn bộ Mao Lư Sơn Tranh, nói thế nào thì hắn cũng là tâm phúc của ta, nếu ta không biết hắn là người của Phiêu Miểu Các, nếu không tận lực tránh né, sao chúng ta có thể tồn tại ngay dưới mí mắt của bọn họ mà không bị phát hiện?
Đây chính là điểm mấu chốt mà Lữ Vô Song phát hiện được, nàng lập tức tỉnh ngộ, cắn răng nói.
“Điều này cũng chứng minh, thật ra ngươi đã biết sự tồn tại của ta từ lâu?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Năm xưa ta làm ra động tĩnh không nhỏ, nhất là ở Thánh Cảnh, ta không tin ngươi không chú ý đến chuyện của ta, tất nhiên là ngươi đã sớm biết.
Lữ Vô Song từ từ quay đầu, nhìn về phía Viên Cương cách đó không xa.
Ngưu Hữu Đạo nói.’
“Trước đây ta có nói, ngươi đừng trách Hầu Tử giám thị mình, từ trước đến nay hắn chưa bao giờ lơ là chức trách của mình, không liên quan đến thân hay không thân, điều này cũng chẳng phải nói đùa. Từ lúc hắn còn chưa công khai lộ diện, chỉ cần Hầu Tử ở nhà, toàn bộ Sơn Trang đều nằm trong tầm mắt của hắn, Hầu Tử rất hiểu về chuyện điều tra thế này, chỉ cần có gì khác thường thì khó mà giấu được hắn. Từ lúc Bách Lý Yết của Phiêu Miểu Các đến tìm Công Tôn Bố, sau đó Công Tôn Bố trở thành tai mắt của Phiểu Miêu Các, đều bị Hầu Tử phát hiện ra.
“Trước đây ngươi trách Hầu Tử ra tay ác độc, ta cũng không biết nên nói cái gì, dù sao ta chưa bao giờ trách móc hắn. Có một số việc không nên suy bụng ta ra bụng người như thế được. Cũng có một số việc, không phải chỉ một người sai.
Lữ Vô Song căng thẳng bờ môi, nói.
“Vừa rồi ngươi cố ý thăm dò ta?

Chương 2142: Làm chủ là một tên mập mạp (2)

Chương 2142: Làm chủ là một tên mập mạp (2)
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Nếu không xảy ra chuyện này, ta sẽ không dễ dàng chọc thủng chuyện này, cứ thờ ở mặc kệ như vậy.
“Trước khi ngươi gả cho Hầu Từ, ngươi không nói, vì chuyện này có lẽ sẽ nguy hiểm đến tính mạng, điều này ta hiểu được. Nhưng sau khi ngươi gả cho Hầu Tử, ta nghĩ rằng ngươi sẽ nói ra, nhưng mãi vẫn không thấy nhắc đến, thật ra chúng ta luôn đợi ngươi mở miệng. Vì để cho ngươi thoải mái nói ra, ta đã để cho ngươi tiếp xúc với tình báo bí mật, mong rằng ngươi sẽ chân thành với chúng ta. Nhưng ngươi vẫn không chịu mở miệng, nhưng bây giờ có chuyện xảy ra, liên quan đến tính mạng của mọi người, ta muốn thử một chút, còn may, cuối cùng ngươi cũng chịu nói.
Lữ Vô Song hờ hững nói.
“Nếu như ta không nói, có phải ngươi muốn giết ta không?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Ngươi gả cho Hầu Tử, bởi vì nhìn thấy quan hệ giữa ta và hắn, nên biết nếu mình gả cho Hầu Tử, có tầng danh phận này, ta sẽ không dễ dàng động đến ngươi. Hoàn toàn chính xác, sao ta có thể tùy tiện động đến ngươi được, như vậy thì sao ăn nói với huynh đệ của mình? Hơn nữa cũng không thể ăn nói với chính mình được. Nhưng nếu muốn tìm đường chết, dù thế nào đi nữa, Hầu Tử cũng sẽ không trách ta, vì vậy ta mong ngươi hiểu rõ, trong chuyện này không có nếu như.
Lữ Vô Song nhìn vào hai mắt hắn, nói.

“Ngươi thật là quá nguy hiểm, lòng dạ thâm sâu, thậm chí phát hiện Công Tôn Bố có vấn đề từ lâu, nhưng lại để qua nhiều năm như vậy, tùy ý để cho hắn khống chế trung tâm tình báo của mình.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười.
“Nếu như không cẩn thận, ta đã bị các ngươi giết chết từ lâu. Nhưng ta không hiểu, có lẽ ngươi rõ ràng, nếu như chúng ta không cẩn thận, vậy thì rất dễ bị Công Tôn Bố phát hiện ra mánh khóe, chính ngươi cũng rơi vào nguy hiểm. Bây giờ ta rất muốn biết, vì sao ngươi vẫn luôn im lặng không lên tiếng?
Lữ Vô Song nói.
“Các ngươi có thể giấu được tai mắt của Phiêu Miểu Các lâu như vậy, tất nhiên có cách của mình, muốn bị lộ thì cũng không kéo dài đến bây giờ, đương nhiên sẽ không tùy tiện lộ ra. Còn chuyện ta giấu diếm không nói, thật ra cũng không có ý gì khác, vấn đề là thái độ của Viên Cương, thái độ của hắn làm ta không yên lòng, nên muốn để cho mình một con đường lui, nếu như có gì không đúng, Công Tôn Bố cũng có thể làm việc cho ta.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Những lời giải thích này ngươi đi nói với Hầu Tử mới đúng, ta đã nói cho ngươi là Hầu Tử đã biết chuyện này, nên làm thế nào đó là chuyện của ngươi, ta không nói thêm gì nữa. Nhưng mà ta cũng muốn nhắc nhở ngươi một câu cuối cùng, chúng ta biết nhiều chuyện hơn ngươi tưởng tượng, nên nói gì thì nói từ sớm, ngươi hiểu ý ta mà.
Nhịn được đến bây giờ, thậm chí không để cho Viên Cương đi hỏi Lữ Vô Song, chính là vì muốn nói những lời này để cảnh cáo nàng.
Lữ Vô Song nghiêm mặt nói.
“Ngoại trừ việc này, trước mắt bên này ta không hề giấu diếm bất kỳ thứ gì, ít nhất thì ta không giấu các ngươi, còn những phương diện không liên quan, ta cũng không nhớ nổi nên nói cái gì.
Ngưu Hữu Đạo từ chối cho ý kiến, không nói thêm gì nữa, cũng không nhiều lời, xoay người thi pháp kiểm tra Ngân Nhi, tiêu diệt một chút yêu khí dị chủng trong người Ngân Nhi.
Lữ Vô Song do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn đi về phía Viên Cương, giải thích nguyên nhân nàng giấu diếm cho Viên Cương biết.

Viên Cương chỉ lạnh lùng nhìn nàng một cái, không nói gì, một chữ đều không nói lại, sau đó vòng qua người nàng đi ra.
Lữ Vô Song đứng thẳng một mình, ngước đầu nhìn lên sao đêm đã xuất hiện trên bầu trời, sắc mặt phức tạp, vốn nghĩ rằng mình có thể thoải mái đối mặt với một số chuyện, nhưng lại phát hiện ra nó liên lụy đến tình cảm, đến suy nghĩ động lòng của chính mình rồi…
Ngay khi Ngưu Hữu Đạo đang tìm cách để biết được trong Mao Lư Sơn Trang xảy ra chuyện gì, Quản Phương Nghi đã khôi phục tự do.
Đúng ra mà nói, toàn bộ người trong Mao Lư Sơn Trang đều khôi phục tự do,
Hưởng thụ được tay nghề của Mao Lư Sơn Trang, Nguyên Sắc tạm thời quyết định nơi này trở thành nơi đặt chân cuối cùng của hắn.
Nếu đã ra quyết định này, vậy thì sẽ không phong tỏa Mao Lư Sơn Trang, nếu cứ tiếp tục như vậy, ngược lại sẽ bại lộ mất.
Để cho người trong Mao Lư Sơn Trang đang làm gì thì tiếp tục làm cái đó, duy nhất có một chuyện, đó là không thể lộ với bất cứ ai hắn bí mật đến chỗ này, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả!
Còn những chuyện khác, đối với Nguyên Sắc mà nói, cũng không tính là vấn đề gì.
Quản Phương Nghi được thả tự do đúng là đi đến vương phủ điều tra đầu tiên, vì vậy nàng có thể nhanh chóng liên lạc với Ngưu Hữu Đạo.
Cẩn thận sắp xếp mọi chuyện, Quản Phương Nghi ra khỏi thành đi vào núi, cuối cùng cũng gặp mặt người bên này.
“Chuyện gì xảy ra?
Ngưu Hữu Đạo vừa gặp mặt đã hỏi.
Quản Phương Nghi nói.
“Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, người Phiêu Miểu Các bỗng nhiên xông đến, từ đầu đến cuối ta đều không hiểu bọn họ muốn làm gì.
Có chuyện kỳ lạ như vậy? Gặp quỷ còn dễ chấp nhận hơn, đám người nhìn lẫn nhau.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Ai trong Phiêu Miểu Các đến đây?
Quản Phương Nghi giang hai tay ra, nói.

“Không biết, đến bây giờ vẫn không nói lộ ra thân phận, nhưng chưởng quỹ phủ thành tiền trang bảo đảm những người đó đúng thật là người Phiêu Miểu Các, làm cho chúng ta phối hợp làm việc, còn những thứ khác thì không chịu lộ ra. Đúng rồi, trong đám khách không mời mà đến có một tên mập mạp, hình như có địa vị rất lớn trong Phiêu Miểu Các. Làm sao nàng không nghe được lời Nguyên Sắc cảnh cáo, không cho phép tiết lộ tin tức đám người đó đến đây.

Lữ Vô Song không sợ bị đe dọa, cũng không có cách nào sợ, mơ hồ không biết từ lúc nào đã phản lại Cửu Thánh đi theo Ngưu Hữu Đạo, đến bây giờ còn không kịp phản ứng vì sao mình lại đi theo con đường này, dù sao cứ đi về phía trước, bất giác đã thành thói quen rồi.

Đổi thành những người khác thì có lẽ sẽ bị dọa, nhưng nàng vốn đã đối nghịch với Nguyên Sắc, sao có thể kiêng kỵ được chứ?

Nếu đã có nhắc nhở như vậy, cũng mong rằng mọi người đều nghĩ lại, người có thân hình đặc biệt như vậy, là người nào trong Phiêu Miểu Các.

“Mập mạp?

Ngưu Hữu Đạo nghi ngờ, suy nghĩ, trong Phiêu Miểu Các có người nào mập mạp? Hay là mập mạp có địa vị không tầm thường?

Quản Phương Nghi gật đầu.

“Đúng, chính là một tên mập mạp. Dù nói thế nào đi nữa Mao Lư Sơn Trang cũng là khu vực trung tâm của một châu, Phiêu Miểu Các lại làm ra việc ngay giữa ban ngày ban mặt, xâm nhập vào nơi ở của chúng ta, không giống với phong cách trước nay của bọn họ, cộng thêm thái độ đám người xung quanh với hắn, ngay cả chưởng quỹ tiền trang Nam Châu đều khúm núm với hắn, địa vị của tên mập mạp này, chắc chắn là không tầm thường.

Mấy người còn lại vắt óc suy nghĩ, Lư Vô Song chợi hỏi.

“Mập mạp như thế nào? Dáng vẻ bên ngoài hắn có gì đặc biệt không?

Suy nghĩ của nàng khác với người bình thường, bởi vì nàng đã tiếp xúc với nhiều nhân vật trong Phiêu Miểu Các, nên người đầu tiên nghĩ đến đó là người ở cấp bậc kia.

Mà đám người Ngưu Hữu Đạo thì không giống với nàng, chỉ nghĩ về những nhân vật bên dưới, nên tư duy sẽ bị hạn chế.

“Không phải là mập bình thường, cực kỳ mập, mập tròn trắng, trên mặt luôn tươi cười, giống như không có chuyện gì làm hắn phiền não.
Quản Phương Nghi suy nghĩ một lúc rồi mô tả vẻ bên ngoài của hắn.
Nhưng nàng còn chưa nói hết, Lữ Vô Song, Ngưu Hữu Đạo, Vân Cơ còn có Viên Cương, gần như trăm miệng một lời, nói ra cùng một cái tên.
“Nguyên Sắc!
Bốn người đều gặp qua Nguyên Sắc, Lữ Vô Song thì không nói, Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ thì ít nhất đã gặp được ở trong Điệp Mộng Huyễn Giới, mà Viên Cương thì từng bị cầm tù ở Thành Vấn Thiên, lúc bị nghiêm hình thẩm vấn đã gặp qua Nguyên Sắc, hình dáng của hắn quá đặc thù, nếu gặp qua một lần thì khó mà quên được.
Vì sao Nguyên Sắc lại đến Mao Lư Sơn Trang? Bốn người nhìn lẫn nhau, khó mà tin nổi.

Chương 2143: Thật quá đáng

Chương 2143: Thật quá đáng
Quản Phương Nghi ngây ngẩn cả người, chuyện gì thế nào? Sao có thể hình dung được, hình như tất cả mọi người đều biết, chỉ mình nàng là ngơ ngác không biết gì vậy?
Chẳng lẽ ngoại trừ lão nương ra, tất cả mọi người đều gặp được Nguyên Sắc của Cửu Thánh rồi?
“Các ngươi chắc chắn chứ?
Quản Phương Nghi nghi ngờ không thôi.
Lữ Vô Song nói.
“Ta quá quen thuộc hắn, chắc là không sai.
Ngưu Hữu Đạo hồ nghi, hơi kinh hãi nói.
“Vì sao Nguyên Sắc lại đến Mao Lư Sơn Trang?
Đám người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, không ai trả lời được vấn đề này.
Vân Cơ chần chờ nói.
“Nếu thật sự đến đây vì chúng ta, vậy thì sao có thể bình tĩnh như vậy chứ?
Lữ Vô Song nói.
“Không giống, nếu thật sự biết chuyện gì đó mới đến đây, cho dù là đối phó với ta, hay muốn đối phó Thánh La Sát, hay biết ta đã mất đi tu vi, Nguyên mập sẽ cẩn thận, tuyệt đối không phải là kẻ đến tận cửa kiếm chuyện. Còn nếu muốn bắt Ngưu… Bắt Đạo Gia và Viên Cương, hắn sẽ trực tiếp ra tay lúc phát hiện ra mục tiêu, cũng sẽ bố trí chu đáo mọi thứ, không để cho chúng ta tùy tiện chạy thoát được. Hồng Nương, ngươi có thể nói rõ tình huống một lần không, đừng bỏ sót chi tiết gì, ta hiểu rõ hắn, cũng có thể biết được hắn muốn cái gì.

Ngưu Hữu Đạo gật đầu ra hiệu với Quản Phương Nghi, để cho nàng làm theo.
“Lúc đó chúng ta nói chuyện trong mật thất, Đạo Gia để cho ta đi liên hệ với Vương Gia, để cho ngài ấy đừng lo lắng chuyện triều đình xuất bình, nhưng ta vừa ra đến ngoài sân nhỏ, thì đụng phải bọn họ xông vào cửa nhà, cầm lệnh bài Phiêu Miểu Các để giữ chân thủ vệ canh cửa, tiếp đến bọn họ trực tiếp xông vào nhà, nhanh chóng khống chế toàn bộ biệt viện.
Quản Phương Nghi nhớ lại, nói ra mọi chuyện đã xảy ra.
Cả đám người lắng nghe, Lữ Vô Song hơi suy tư, đợi nghe xong lời kể, cả đám người đang suy nghĩ, nàng đã lên tiếng hỏi.
“Nguyên mập mạp lén lén lút lút, mà có tin chính xác là Lục Thánh đang chuyển từ sáng qua tối, có thể hắn là người trong Lục Thánh phụ trách xử lý chuyện này ở Yến Quốc. Ta biết vì sao hắn lại phải xuất hiện ở Mao Lư Sơn Trang rồi.
Mọi người đang nghĩ ngợi, nàng đã hiểu ra mọi chuyện? Ngưu Hữu Đạo cũng xin rửa tai lắng nghe.
“Nói thế nào?
Ai ngờ Lữ Vô Song lại nhìn chằm chằm về phía Viên Cương, mà Viên Cương đang đợi nàng nói câu tiếp theo, lại bị nàng nhìn chằm chằm như vậy, cảm giác ánh mắt của Lữ Vô Song không thích hợp, làm cho hắn không thoải mái, tránh ánh mắt đó cũng không đúng, không tránh cũng không đúng.
Mấy người khác cũng theo ánh mắt của Lữ Vô Song nhìn Viên Cương, trong lòng kinh ngạc, chẳng lẽ Viên Cương bị lộ rồi, bọn chúng đến để bắt Viên Cương sao?
Viên Cương cũng nghi ngờ, hỏi.
“Ta bị lộ rồi sao?
Lữ Vô Song nói.
”Ngươi không bị bại lộ.
Vậy ngươi nhìn chằm chằm ta làm gì? Trong lòng Viên Cương nghĩ như vậy, nhưng không nói ra khỏi miệng.
Lữ Vô Song không buông tha hắn.
“Không biết ta nói ra ngươi có thể tin hay không.
Viên Cương không phản ứng, Ngưu Hữu Đạo vội ho một tiếng, nói.

“Cứ nói trước nghe một chút.
Lữ Vô Song không quan tâm đến hắn, tiếp tục nhìn chằm chằm Viên Cương.
“Ngươi nói đi, có muốn ta nói ra hay không?
Viên Cương đạm mạc, chỉ nói một chữ.
“Nói!
Lữ Vô Song đáp trả.
“Ta nói ngươi sẽ tin sao?
Ba vị còn lại quay đầu nhìn nàng, lại quay sang nhìn Hầu Tử, sao cứ có cảm giác không thích hợp chứ?
Viên Cương nói.
“Tất nhiên nói thật thì chính là thật, nói giả thì chính là giả.
Lữ Vô Song nói.
“Lời giải thích trước đó là thật, ngươi có tin hay không, bây giờ trả lời ta đi.
Quản Phương Nghi không biết chuyện gì xảy ra, nàng không hiểu ra sao, chỉ thấy Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ hai mặt nhìn nhau.
Viên Cương nói.
“Ngươi đã giải thích, chuyện đã qua rồi.
Lữ Vô Song nói.
“Đã giải thích, nhưng ngươi có tin hay không, bây giờ hãy trả lời ta.
Viên Cương nói.
“Tin thì thế nào, mà không tin thì thế nào?
Chuyện gì xảy ra? Quản Phương Nghi xem trái xem phải.
Vân Cơ cười khổ.
Ngưu Hữu Đạo thì vươn tay gãi gãi cái trán, thật xấu hổ, hắn phát hiện chỉ cần đôi cẩu nam nữ này dính lên, trong lúc này, hắn không biết nên nói giúp ai nữa, thanh quan khó quản việc nhà mà.
Viên Cương nói.
“Dùng chuyện này để áp chế ta, ngươi thấy có ý nghĩa gì không?
Lữ Vô Song nói.
“Đúng! Hoàn toàn không có ý nghĩa, ta nghe lời ngươi, vậy thì nói chuyện có ý nghĩa, từ đó đến nay ngươi vẫn chưa viên phòng với ta, ngươi có ý gì vậy?

Sắc mặt Viên Cương đột biến, rất đặc sắc, biểu hiện trên khuôn mặt rất phong phú, thậm chí có thể dùng chữ “kinh diễm” để hình dung, rõ ràng bị nghẹn, muốn nói rồi lại thôi, còn phải tranh thủ một chút nhìn phản ứng của ba người khác.
Sắc mặt của ba người bên cạnh cũng rất đặc sắc, vì sao lại có cảm giác đến nhầm chỗ thế này? Trời đã sáng, còn sáng nửa buổi, ban ngày ban mặt, thảo luận chuyện này trước mặt bao người, có thích hợp không?
Rõ ràng chủ đề nói chuyện lúc đầu rất nghiêm túc, rất chân thành, rất nghiêm trọng, bỗng nhiên cua một phát kinh người, thật quá đáng, nhưng lại làm cho người ta không nói được gì.
Ngưu Hữu Đạo thật sự rất bất đắc dĩ, lần trước nữ nhân này chời bài này, hắn đã giúp Viên Cương giấu diếm được, nhưng lần này cũng dùng, có thôi đi đi không, chẳng lẽ cao cao tại thượng đã quen, chơi lưu manh cũng không cần nhìn tình hình nữa sao?
Mà hắn xem như đã nhìn thấu, đời này Hầu Tử đừng hòng chạy thoát khỏi lòng bàn tay nữ nhân này, nếu như lâu dài như vậy, Hầu Tử sớm hay muộn gì cũng không chịu nổi, bị nàng ta chơi cho nằm xuống luôn.
Viên Cương có chút thẹn quá thành giận, nói.
“Lữ Vô Song, ngươi đừng quá đáng!
Lữ Vô Song nói.
“Được, ngươi không muốn giải thích, vậy thì không cần giải thích, nếu ngươi cảm thấy quá đáng, vậy ta nghe lời ngươi, lùi một bước. Nhưng ta muốn nói rõ một chuyện, nhìn thái độ ngươi nói chuyện với ta, làm cho ta thấy không hài lòng. Nếu như muốn ta nói ra cũng được, ta có thể nói ra những lời ngươi muốn nghe, nhưng như vậy thì ngươi có phải nên nói ra lời mà ta muốn nghe hay không?
Viên Cương tức giận hỏi.
“Ngươi muốn nghe cái gì?
Lữ Vô Song nói.
“Muốn nghe ngươi nói dịu dàng chút được không?
Viên Cương trả lời.
“Thật xin lỗi, ta không biết nói.
Lữ Vô Song dùng đạo của người trả lại cho người, giọng điệu kịch liệt vang lên.

“Thật xin lỗi, ta cũng không biết nói.
“Cái kia…
Cuối cùng Ngưu Hữu Đạo cũng phải lên tiếng, thật sự là cứ để cho hai người này kéo dài cũng không phải là chuyện tốt, chuyện chính quan trọng, còn phải tranh thủ thời gian nữa, nếu như tiếp tục như vậy, Quản Phương Nghi rời Sơn Trang lâu thì sẽ làm cho Nguyên Sắc nghi ngờ.
“Lữ Vô Song, ta hiểu tên Hầu Tử này, hắn là người ăn nói vụng về, không biết nói những lời dễ nghe…
Lữ Vô Song lập tức đánh gãy lời nói của hắn.
“Được, ta cho Đạo Gia ngươi mặt mũi, lùi một bước, ta chỉ cần nghe hắn nói ra hai chữ là được.
Vì sao lại cảm giác có hố chứ? Tính cảnh giác của Ngưu Hữu Đạo rất cao, nhưng do dự một chút, chỉ hai chữ thôi? Là hai chữ nào? Tâm tư của nữ nhân này thật là khó hiểu! Hắn suy nghĩ một lúc, thử hỏi.
“Hai chữ nào?
Lữ Vô Song nói.
“Các ngươi không cảm thấy hắn mở miệng ngậm miệng gọi ta là Lữ Vô Song quá chói tai sao? Lời dễ nghe thì không nói, các ngươi nói miệng hắn đần, ta nhận, vậy đổi xưng hô được không? Sau này hắn gặp ta, chắc chắn phải gọi hai chữ “phu nhân”. Ta đã bái đường thành vợ chồng với hắn, yêu cầu này không quá đáng chứ?
Viên Cương vô ý thức nắm chặt hai tay, không phải là muốn đánh người, mà là… Không biết phải biểu đạt điều gì.
Tóm lại, bây giờ hắn đã hối hận đến xanh ruột rồi, hối hận không nên cưới nữ nhân này.
Ngưu Hữu Đạo ha ha cười, chỉ có thể làm người khuyên can.
“Không quá đáng, không quá đáng, ta thay hắn đồng ý, cái kia, có thể nói chuyện chính được không?
Lữ Vô Song nói.
“Chẳng lẽ chuyện này không phải là chuyện chính? Đối với ta mà nói thì đây mới là chuyện chính. Các ngươi nhìn thái độ của hắn xem, nắm tay làm gì? Muốn giết ta sao?
Ngưu Hữu Đạo hàm hàm hồ hồ nói.

“Không có chuyện đó, tính tình hắn quá cẩu thả, cái kia, ta đảm bảo với ngươi rồi, hay là bây giờ cứ nói chuyện chính trước đi.

Chương 2144: Cỏ đầu tường (1)

Chương 2144: Cỏ đầu tường (1)
Lữ Vô Song chơi liều như vậy, là vì trước đó bị uất ức.
“Bây giờ ta chỉ muốn nghe hắn kêu một tiếng “phu nhân” trước mặt mọi người, chuyện này không quá đáng chứ?
Quản Phương Nghi và Vân Cơ yên tĩnh như gà, quay trái quay phải ngó nhìn, đôi mắt lóe sáng, chính là dáng vẻ muốn xem trò hay, hoàn toàn quên chuyện Mao Lư Sơn Trang bên kia đang gấp gáp.
Quá đáng hay không, Ngưu Hữu Đạo cũng xem trái xem phải, khó mà mở miệng nói được gì, theo lý thuyết thì đúng là không quá đáng, nhưng lại bắt Viên Cương mở miệng nói, còn kêu “phu nhân” trước mặt mọi người nữa, đúng là quá khó xử.
Viên Cương uất nghẹn quá mức, hai tay đốt ngón tay nắm chặt đến mức trắng bệch.
“Đến đây một chút.
Ngưu Hữu Đạo gọi Viên Cương, phát hiện hắn không nghe, nên trực tiếp ra tay giật cánh tay hắn, kéo hắn đến nơi xa xa.
“Ngươi sao vậy? Muốn làm gì vậy? Lúc trước là ngươi muốn cưới nàng làm vợ, ta còn khuyên ngươi nghĩ thật kỹ, vậy mà ngươi đâu chịu nghe, bây giờ lại tỏ vẻ như chó không ăn cứt như thế, ngươi muốn thế nào mới được?
“Ngươi nên hiểu rõ, tình thế bất đắc dĩ, Hồng Nương không ở lại lâu được, nàng phải nhanh chóng quay về, nếu kéo dài thời gian thì Nguyên Sắc sẽ nghi ngờ.
Viên Cương cắn răng.
“Đạo gia, nàng nhân lúc cháy nhà đi hôi của!
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc.

“Cướp của ngươi cái gì rồi? Nói ra một từ có khó khăn như vậy sao? Mà có khó thì cũng là do ngươi tự tìm, trách được ai? Lùi một bước, không nói thì thế nào chứ? Ta có thể đưa nàng ra cho ngươi đánh một trận rồi cạy miệng nàng? Hay là đánh đến khi nàng chịu mở miệng, vậy thì ngươi đi thử một chút, nàng có danh phận kia nên ta không ra tay nổi, ngươi đi đi.
Hắn thuận tay đẩy Viên Cương lảo đảo một cái.
Ta đi đánh nàng một trận? Viên Cương vừa ổn định cơ thể vừa nhìn về phía Lữ Vô Song cách đó không xa, hơi ngây người.
Trước đó vì đề phòng có chuyện nên bóp cổ Lữ Vô Song là một chuyện, thậm chí có lúc Lữ Vô Song còn làm loạn lên kêu hắn giết nàng đi.
Nhưng dù nói thế nào đi nữa, chuyện đánh vợ như vậy thì hắn không làm được, cho dù đối với hắn chưa tính là đánh vợ, nhưng dù sao, chỉ vì hai người cãi nhau mà hắn lại đi đánh Lữ Vô Song một trận để bắt nàng nói chuyện, như thế nào cũng thấy khó chịu.
Tóm lại, dù hắn có nhận Lữ Vô Song là vợ hay không, muốn tự mình dối người thế nào, Viên Cương đều rất xoắn xuýt, thật ra cũng không đến mức, nhưng cứ như vậy mà nói, hắn không thể ra tay được.
Nhưng đối mặt với hiện thực, cũng giống như lời Ngưu Hữu Đạo nói, bọn họ không kéo dài thời gian nổi, Hồng Nương phải nhanh chóng quay về, nếu không bên phủ thành Nam Châu sẽ chết không biết bao nhiêu người, tình hình rất khẩn cấp.
Lữ Vô Song hoàn toàn không phải là một nữ nhân bình thường, cũng không phải là người bắn tên không có đích, vậy mà đi nổi điên lúc này, đúng là quá thông minh, một tay bóp ngay chỗ hiểm của Viên Cương, làm cho hắn không giãy dụa được.
Cuối cùng, Viên Cương khuất phục, bị người nào đó nắn mềm.
Ở một góc độ náo đó, có thể nói Viên Cương rất “bi tráng”, lúc trước vì sự an toàn của nhiều người, hắn quyết định cưới Lữ Vô Song, mà bây giờ cũng vì sự an toàn của rất nhiều người, hắn kiên trì từng bước đến gần Lữ Vô Song.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm, trong lòng hơi kéo căng, lo lắng, tên ngốc này không thật sự chạy đi đánh Lữ Vô Song một trận chứ?

Nghĩ lại, hắn cảm thấy mình lo lắng quá, Hầu Tử không phải là người có thể làm ra loại chuyện đó, nếu không thì chẳng phải là Hầu Tử rồi.
Dừng bước lại, Viên Cương chống đỡ đứng trước mặt Lữ Vô Songt.
Một nam một nữ không tiếng động giằng co, Lữ Vô Song ngẩng đầu nhìn hắn, bốn mắt lạnh lẽo nhìn nhau, không hề nhượng bộ chút nào.
Viên Cương hít sâu một hơi, bỗng nhiên quay đầu nhìn sang một bên, cứng rắn nói lên hai chữ.
“Phu nhân!
Lữ Vô Song nói.
”Ngươi đang gọi ta sao? Bên kia đâu có ai, có phu nhân của ngươi không?
Ngưu Hữu Đạo có chút dở khóc dở cười, vươn tay gãi gãi cái trán, trong lòng than thở.
Vạn sự khởi đầu nan, vừa mở miệng một lần, lần thứ hai cũng không khó như trước nữa. Viên Cương nghiêng đầu qua chỗ khác, nhìn thẳng nàng, lớn tiếng kêu.
“Phu nhân!
Nhưng giọng hắn quá lớn, đủ để hù dọa người khác, Lữ Vô Song trừng lớn hai mắt, gần như có chút tức giận, Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng tranh thủ thời gian giảng hòa,
“Được rồi, nói chuyện chính đi.
Lữ Vô Song nhìn về phía hắn, nói.
“Đạo gia, ngươi nói chuyện giữ lời sao? Vừa rồi ngươi bảo đảm với ta, sau này hắn phải gọi ta như vậy.
Ngưu Hữu Đạo thở dài.
“Ta nhớ kỹ rồi, nói chuyện chính đi.
Lữ Vô Song lại nhìn chằm chằm Viên Cương một lúc, bổ sung thêm một câu.
“Nhớ kỹ ta là ai của ngươi, chúng ta có quan hệ thế nào với nhau. Một tiếng phu nhân này, ngươi gọi ta, ta nghe thấy, mọi người cũng nghe thấy, trời nghe được, đất nghe được, có trời đất chứng giám, danh phận của ngươi và ta được trời đất chứng giám!
Viên Cương quay đầu qua một bên, nắm chặt hai tay không nói.

Thấy dáng vẻ thà chết không chịu khuất phục của hắn, khóe miệng Lữ Vô Song nở một nụ cười không dễ phát hiện ra, sau đó nhanh chóng biến mất.
Quản Phương Nghi và Vân Cơ nhìn thoáng qua lẫn nhau, rõ ràng buồn cười nhưng không dám cười, hai nàng phát hiện tên Hầu Tử bất khuất này đụng phải khắc tinh rồi.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm Lữ Vô Song hỏi.
“Đã hết chưa?
Lữ Vô Song lập tức trả lời một câu.
“Nguyên mập mạp không phải nhắm vào chúng ta, lần này chỉ là trùng hợp.
“Trùng hợp?
Ngưu Hữu Đạo không tin, nghi ngờ nói.
“Có chuyện trùng hợp như vậy sao?
Hắn nghi ngờ bất cứ điều gì liên quan đến hai chữ trùng hợp này.
Lữ Vô Song nói.
“Cũng không hoàn toàn là trùng hợp, muốn trách thì trách các ngươi, là do các ngươi dẫn hắn qua đây.
Cả đám người không hiểu rõ, Viên Cương cũng quay đầu nhìn nàng.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Xin rửa tai lắng nghe.
Lữ Vô Song nói.
“Trước đó ta cũng không nghĩ ra chuyện gì, nhưng vừa rồi Hồng Nương kể lại mọi chuyện, nói rằng Nguyên mập mạp vừa đến, lập tức khống chế người trong Mao Lư Sơn Trang, chưa đến giờ cơm đã bắt chuẩn bị rượu thịt, như vậy thì ta đã hiểu ra. Nguyên mập mạp không nhắm vào chúng ta, mà vì rượu thịt mới đến Mao Lư Sơn Trang, đây là một hiểu nhầm.
Cả đám người nhìn nhau, Ngưu Hữu Đạo vẫn nghi ngờ.
“Vì một bữa rượu thịt? Lữ Vô Song, ngươi đang nói đùa sao?
Lữ Vô Song nói.
“Ta không nói đùa, ta đánh nhau nhiều năm với Nguyên mập mạp như vậy, hắn là loại người gì, ta hiểu rất rõ. Ăn uống có thể xem là đam mê của hắn, nhưng nếu vì một bữa ăn mà cần nhiều người như vậy thì

không đúng, có thể là thuận tiện đi qua một chuyến. Nên ta đoán rằng, hắn vốn dĩ đến Yến Quốc để tọa trấn.
“Vì hắn vừa vặn ở Yến Quốc, mà bên ngoài lại có lời đồn rượu thịt ở Mao Lư Sơn Trang nổi danh khắp thiên hạ, nên hấp dẫn Nguyên mập mạp đến cũng là chuyện bình thường.
“Căn cứ vào lời của Hồng Nương, ta dám khẳng định điều này hơn, mà hòa thượng phụ trách ẩm thực kia tên là gì nhỉ?
Quản Phương Nghi trả lời.
“Viên Phương?
Lữ Vô Song nói tiếp.
“Viên Phương, đúng vậy, căn cứ vào lời của Hồng Nương, phản ứng của tên Viên Phương này, và sự hiểu biết của ta về Nguyên mập mạp… Hắn phong tỏa Sơn Trang chỉ vì một bữa rượu thịt mà thôi, bây giờ đã thả người ra, mà Nguyên mập mạp lại không rời đi, nói rõ ràng rượu thịt của Mao Lư Sơn Trang hợp với khẩu vị của hắn, mà hắn còn phải tọa trấn Yến Quốc, nên tạm thời không có ý muốn rời đi.
“Chờ đến lúc hắn đi, tên Viên Phương kia, có lẽ các ngươi không giữ được hắn nữa rồi. Nếu hợp với khẩu vị của Nguyên mập mạp, chắc chắn hắn sẽ dẫn Viên Phương đi luôn, bởi vì hắn không thể chỉ vì một bữa ăn mà lúc nào cũng chạy đến Mao Lư Sơn Trang được, sau này Viên Phương sẽ phải đến Đại Nguyên Thánh Địa hầu hạ Nguyên mập mạp ăn uống.
“Từ lời nói của Hồng Nương và phản ứng của Viên Phương, chắc chắn tên Viên Phương này đã đầu phục cho Nguyên mập mạp. Nguyên mập mạp để mắt đến hắn, Viên Phương không có sự lựa chọn.

Chương 2145: Cỏ đầu tường (2)

Chương 2145: Cỏ đầu tường (2)
Hình như Quản Phương Nghi nghĩ ra cái gì, trợn mắt nói.
“Được lắm Viên Phương! Đúng rồi, ta còn nói bình thường con lừa trọc này khom lưng uốn gối với ta, sao bỗng nhiên lại trở nên đắc ý như vậy, hóa ra là trèo lên cành cao! Đạo Gia, nàng nói không sai, ngài cũng biết Viên Phương có tính tình thế nào rồi đấy, chắc chắn là tìm được chỗ dựa.
Lúc đầu Ngưu Hữu Đạo còn nghi ngờ trong lòng, nhưng lúc Lữ Vô Song dựa vào Viên Phương để phán đoán, lại có Hồng Nương xác nhận, hắn đã tin rồi, xem ra chuyện này chỉ là ngoài ý muốn.
Viên Phương là hạng người gì, đám người Ngưu Hữu Đạoi hiểu rất rõ, cái thằng kia đi làm cỏ đầu tường cũng rất bình thường, không hề làm người ta cảm thấy ngoài ý muốn.
Viên Cương nổi giận, hắn căm ghét nhất là phản đồ, nắm chặt hai tay.
“Ba ngày không đánh lên nóc nhà lật ngói! Hồng Nương, ngươi nghĩ biện pháp dẫn Viên Phương ra ngoài, ta xử lý hắn.
Ai cũng hiểu, hắn xử lý Viên Phương thế nào, Viên Phương thường xuyên bị Viên Cương đánh đập, chỉ là bây giờ sẽ nặng hơn lúc trước mà thôi.
Ngưu Hữu Đạo xua tay.
“Không cần tức giận, Viên Phương phản bội chúng ta, không hề có chút ngoài ý muốn nào. Nếu gặp chuyện thế này, hắn không phản bội thì ta mới cảm thấy kỳ lạ. Cũng vì vậy, từ trước đến nay ta chưa bao giờ cho hắn tiếp xúc điều cơ mật gì. Trong ngoài Mao Lư Sơn Trang đều biết, Viên Phương chỉ làm đôi ba việc vặn, miễn cho người khác ra tay từ chỗ hắn.
“ Tiếc rằng người tính không bằng trời tính, tên này lại bị Nguyên Sắc để mắt đến, chắc chắn sẽ rơi vào tay Nguyên Sắc rồi.

“Hắn lại nhát gan, nếu như rơi vào tay người khác thì chưa chắc đã dám bán thứ gì, tiếc là rơi vào tay loại người như Nguyên Sắc. Có Nguyên Sắc làm chỗ dựa, hắn sẽ không phải kiêng dè gì nữa, chuyện này có chút không ổn. Mặc dù lão Hùng này không biết cái gì, nhưng trước đây hắn đã từng tham gia vào một chuyện không nên biết.
Được nhắc nhở, bỗng nhiên Quản Phương Nghi giật mình một cái.
“Không ổn! Viên Phương từng đi vào Điệp Mộng Huyễn Giới, biết Ngân Nhi chính là Thánh La Sát, hắn cũng biết Ngân nhi trở về. Nếu như hắn bán Ngân Nhi đi, mà Nguyên Sắc cũng vì bắt Ngân Nhi mới đi vào nhân gian.
Nàng chỉ tay vào Lữ Vô Song.
“Nếu như Nguyên Sắc biết Ngân Nhi là Thánh La Sát, tất nhiên Mao Lư Sơn Trang sẽ không thoát khỏi chuyện này. Đạo Gia, khó mà lượng được hậu quả!
Nghe những lời này, mọi người đều nghiêm túc.
Viên Cương nói.
“Đạo Gia, có lẽ bây giờ còn kịp, ta đi diệt đám cỏ đầu tường kia!
Lữ Vô Song lo lắng hắn làm loạn rồi xảy ra chuyện, lập tức cảnh cáo.
“Có lẽ người ta đã bán tin, nên đã bày lưới sắn, nếu bây giờ ngươi chạy đến thì có thể là tự chui đầu vào lưới.
Cho dù thế nào đi nữa, nàng đều không mong Viên Cương xảy ra chuyện, nếu mà thành quả phụ thật, vậy thì nàng dùng nhiều tâm tư để gả cho hắn cũng trở thành uổng phí hết.
Ngưu Hữu Đạo nghĩ ngợi rồi khẽ lắc đầu.
“Ta hiểu rõ Viên Phương, hắn nhát gan, lại có xuất thân là Kim Vương Hùng nên làm cho hắn có thói quen giữ vững bí mật, nếu có bí mật gì cũng chỉ giấu một mình. Cho dù hắn làm cỏ đầu tường, nhưng nhiều năm như vậy, các ngươi thấy hắn tùy tiện tiết lộ ra bí mật gì không? Cho dù lúc trước muốn đầu nhập vào Tử Kim Động, hắn cũng không hề nói lung tung gì.
“Tất nhiên, có Nguyên Sắc làm chỗ dựa, sợ là cái miệng của hắn đã không chắc chắn. Nhưng nếu không chiếm được lợi lộc gì, hắn sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Dưới tình huống không chắc rằng mình có thể

rời khỏi Mao Lư Sơn Trang hay không, hắn sẽ do dự, không dám nói ra điều gì.
“Chỉ cần nhìn vào sự vênh vang đắc ý lúc hắn nói chuyện với Hồng Nương, chúng ta có thể thấy được hắn chưa nói lung tung gì cả. Nếu như bí mật bị lộ ra, Nguyên Sắc đã trực tiếp hành động, không để cho Viên Phương đánh cỏ động rắn, làm cho Hồng Nương phát hiện ra điều khác thường. Mà Viên Phương còn vênh vang đắc ý với Hồng Nương, có thể nói rõ bây giờ còn an toàn.
Cả đám người nghe vậy thì khẽ gật đầu, Lữ Vô Song nhíu mày, nói.
“Đến cùng thì ngươi nghĩ thế nào? Người này không đáng tin như vậy, lại biết hắn là cỏ đầu tường, vậy mà còn dám giữ bên người? Sao không xử lý hắn từ sớm, đề phòng có hậu hoạn?
Ngưu Hữu Đạo ung dung không vội, nói.
“Giang hồ cưỡi ngựa, gió cũng được, mưa cũng được, ghét bỏ cái này, nếu mà ghét bỏ cái này cái kia, vậy thì đừng đi ra ngoài nữa. Ai đánh cờ lại ngại quân cờ nhiều chữ? Ta giữ lại hắn, tất nhiên có chỗ thích hợp để dùng. Từ lúc ta sáng lập ra Mao Lư Sơn Trang, có lẽ sẽ có người dám phản bội Sơn Trang, nhưng lại chưa chắc đã dám phản bội lại ta.
“Người không phải là thánh hiền, ai có thể chắc chắn rằng mình không đi sai đường, huống chi là cái tên Viên Phương nhát gan đó. Ta cho phép hắn phạm sai lầm, mà biết sai rồi sửa cũng là chuyện đương nhiên. Ta bắt hắn đi hướng Đông, hắn không dám đi hướng Tây! Nếu như ngay cả hắn ta cũng không xử lý nổi, vậy thì đừng đi ra ngoài lăn lộn nữa.
Hắn quay đầu nói với Quản Phương Nghi.
“Viên Phương hầu hạ mọi người nhiều năm như vậy, không có công lao cũng cũng có khổ lao. Đều là người một nhà, không cần thiết phải chém chém giết giết. Dã hòa thượng kia niệm sai kinh, các ngươi lệ khí quá nặng, không thích hợp sửa chữa, để ta tự mình ra tay đi. Ngươi suy nghĩ biện pháp dẫn hắn ra ngoài, ta gặp hắn một chút, sửa sai lầm cho hắn.
Cả đám người hiểu rõ, đạo gia muốn lộ mặt với Viên Phương.
Lữ Vô Song nhìn Ngưu Hữu Đạo, mặc dù nàng hiểu được ý trong lời nói của hắn, nhưng vẫn cảm thấy lo lắng.
Bởi vì chuyện rất đơn giản, với Viên Phương mà nói, một bên là Nguyên Sắc, một bên là Ngưu Hữu Đạo, chọn bên nào là một chuyện rất đơn

giản.
Ngay cả Ngưu Hữu Đạo còn không dám lộ mặt với Nguyên Sắc, muốn đi cũng phải lén lút, tên Viên Phương này sẽ nghĩ thế nào chứ?
Nàng không tiếp xúc lâu với người trong Mao Lư Sơn Trang, nên lo lắng cũng là chuyện bình thường. Nhưng đối với ba người Quản Phương Nghi, bọn họ hiểu tình hình trong Mao Lư Sơn Trang, toàn bộ sơn trang này chỉ có Ngưu Hữu Đạo là có thể chấn nhiếp được, mà dù Quản Phương Nghi hay Viên Cương cũng không đủ làm cho tất cả mọi người đều tin phục được.
Bây giờ dù Quản Phương Nghi là đương gia, mà tình hình trên dưới Mao Lư Sơn Trang bây giờ, ít nhất là có thể bình yên dưới sự ảnh hưởng của Thương Triều Tông và Tử Kim Động.
Viên Phương nói phản liền phản, có thể thấy được Quản Phương Nghi không có lực uy hiếp gì với Viên Phương.
Có lẽ Viên Phương sợ Viên Cương, đó là do bị Viên Cương đánh cho sợ, là bởi vì cảm thấy mình không thắng được Viên Cương, mà không phải là tâm phục khẩu phục.
Lúc trước ở Tử Kim Động, dù là Viên Cương ở đó, Viên Phương vẫn bò lên Tử Kim Động làm cỏ đầu tường, chuyện đó có thể chứng minh được.
Nhưng đổi lại là Ngưu Hữu Đạo ở đó, chắc chắn Viên Phương không dám đầu nhập vào Tử Kim Động. Cho dù Ngưu Hữu Đạo không ở đó, chỉ cần biết hắn còn sống, Viên Phương đều phải thành thật, đó chính là lực uy hiếp lớn mạnh mà Ngưu Hữu Đạo tạo ra cho mọi người trong Mao Lư Sơn Trang.
Đám người Viên Cương đều biết, chỉ cần Đạo Gia chịu lộ mặt, Viên Cương không nhảy nhót được gì, cũng không có vấn đề gì nữa.
“Được!
Quản Phương Nghi gật đầu đồng ý, nàng ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói.
“Có lẽ không cần suy nghĩ nhiều, vì Viên Phương sẽ phải đi đến các phiên chợ chọn mua thức ăn đưa vào Mao Lư Sơn Trang, dễ dàng tìm được hắn.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Không phải là Mao Lư Sơn Trang có thuê tiểu thương đưa nguyên liệu nấu ăn đến tận cửa sao?

Quản Phương Nghi nói.
“Bỗng nhiên có nhiều người như vậy, số lượng sẽ không đủ để nấu ăn. Từ lúc ta phát hiện Viên Phương không thích hợp, nên để ý quan sát hắn, nghe được hắn nói với các tăng chúng trong Nam Sơn Tự, xem ra bây giờ tên này muốn biểu diễn trù nghệ của mình trước mặt Nguyên Sắc, nên chắc chắn muốn tự mình đi chọn nguyên liệu nấu ăn.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Ngươi về thành trước đi, bố trí tốt mọi thứ, sau đó chúng ta vào thành đợi tin của ngươi.
Quản Phương Nghi gật đầu, nói.
“Được.

Chương 2146: Gặp trong phiên chợ

Chương 2146: Gặp trong phiên chợ
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Còn nữa, bây giờ Vân Cơ có chui vào Sơn Trang được không?
Quản Phương Nghi trả lời.
“Sợ là sẽ nguy hiểm, những người đó canh gác rất nghiêm ngặt, nếu đi vào thì dễ bị phát hiện, ta không đề nghị, quá mạo hiểm.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Nếu chui vào mật thất thì sao?
Quản Phương Nghi ngạc nhiên, nói.
“Muốn chơi dưới chân đèn tối?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, không biết Nguyên Sắc muốn rời đi lúc nào, đề phòng chuyện ngoài ý muốn xảy ra, ta phải làm chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, điều động người đến đây.
Bây giờ phải nghĩ cách lấy được Kim Sí từ trong sơn trang ra ngoài, ngươi xem có thể bí mật đưa những Kim Sí liên lạc cơ mật kia vào mật thất không, sau đó gọi Vân Cơ đi lấy.
Quản Phương Nghi suy nghĩ một chút, nói.
“Được, ta sẽ nghĩ cách.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, nói.
“ Đi thôi, cẩn thận một chút.
Quản Phương Nghi cứ vậy mà đi.
Mà bên này cũng bắt đầu sắp xếp để đi vào thành, nghe được Ngưu Hữu Đạo chỉ dẫn theo Viên Cương, để cho mình và Lữ Vô Song đứng bảo vệ Ngân Nhi, Vân Cơ hơi lo lắng nói.
“Hay là để Hầu Tử ở lại, ta đi chung với ngươi, lỡ may Viên Phương đã bán đứng bên mình, Nguyên Sắc làm bẫy rập trong thành, sợ rằng ngươi

và Hầu Tử khó mà thoát được.
Nàng nói như vậy, tất nhiên là có bản lĩnh chạy thoát được.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Muốn đặt bẫy thì không có nhiều khả năng, muốn dẫn Hầu Tử đi cũng có nguyên nhân. Ngươi đưa chúng ta vào thành, nếu che giấu tốt còn được. Nhưng lỡ may xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ngươi phải nhớ kỹ, lập tức làm cho Ngân Nhi tỉnh lại, chọc giận nàng. Như vậy dù hai chúng ta có rơi vào tay Nguyên Sắc, hắn cũng muốn biết rõ mọi chuyện, nên sẽ không giết chúng ta ngay. Có Ngân Nhi đối phó với Nguyên Sắc, dùng thực lực của ngươi cũng có thể cứu được chúng ta ra ngoài.
Vân Cơ nghĩ lại thì cảm thấy đúng, nếu hắn đã tính toán đường lui ổn thỏa, không phải làm việc bậy bạ, nàng cũng gật đầu yên tâm.
Lữ Vô Song lại nhịn không được nhìn thêm Ngưu Hữu Đạo, phát hiện vị này đảo mắt đã tính toán được nhiều như vậy, chỉ cần dựa vào tốc độ phản ứng của đầu óc, đúng là có năng lực để liếm máu trên đầu lưỡi đao, người có thể sống sót khi toàn bộ tu chân giới đều muốn cạo chết hắn, đúng là không tầm thường.
Tiếp xúc càng lâu, càng có thể cảm nhận được chút gì đó.
...
Xe ngựa đi trên đường, lúc đi qua vương phủ canh phòng nghiêm mật, Viên Phương hơi đẩy màn che cửa nhìn ra một chút.
Thả rèm cửa sổ xuống.
Hazz!
Hắn nhịn không được thở dài một tiếng trong lòng, hôm qua, sau khi hết hưng phấn, tỉnh táo lại, Viên Phương lại âm thầm lo lắng trong lòng, cũng vì Ngân Nhi.
Hắn biết thân phận thật sự của Ngân Nhi chính là Thánh La Sát, có nên nói bí mật này cho Nguyên Sắc hay không, trong lòng Viên Phương rất xoắn xuýt.
Viên Phương không ngốc, đương nhiên biết điều này có ý gì, Mao Lư Sơn Trang bị cuốn vào trong chuyện này, nếu muốn giữ bí mật mà nói, đừng nói là Mao Lư Sơn Trang, chỉ sợ toàn bộ vương phủ cũng bị huyết tẩy, thậm chí là toàn bộ thế lực phe phái của Nam Châu cũng xong đời.

Mặc dù hắn đã từng làm qua không ít chuyện giết người phóng hỏa, nhưng ít nhất vẫn tự cho mình là người xuất gia, nếu làm hại tính mệnh của nhiều người như vậy, máu chảy thành sông, không dám đối mặt với Phật Tổ mất.
Quan trọng nhất là, có rất nhiều người trong đó có quan hệ với hắn, có nhiều người đối xử không tệ với Viên Phương, ví dụ như Quận Chúa xấu kia, trong lòng hắn không yên nổi.
Nhưng nếu hắn không nói, lỡ may ngày nào đó Nguyên Sắc phát hiện ra, sợ là một người trong Nam Sơn Tự cũng đừng hòng mà trốn thoát.
Đầu phục Nguyên Sắc, sau này chính là người của Nguyên Sắc, nên giúp bên nào,hắn còn phải nghĩ gì nữa sao? Trong đầu của Viên Phương luôn suy nghĩ về chuyện này.
Xe ngựa đi đến phiên chợ, hắn bỗng nhiên hồi thần lại, Viên Phương đội mũ thường chui ra khỏi xe ngựa, hai hòa thượng cũng đổi trang phục người thường nhảy xuống xe, đứng sau lưng hắn.
Phiên chợ rất náo nhiệt, nhìn thấy không khí vui vẻ này, Viên Phương hít sâu một hơi bước vào, hắn cứ làm tốt nhất chuyện trước mặt, muốn hầu hạ Thánh Tôn, Viên Phương không thể làm loa qua được.
Hai tên đệ tử Nam Sơn Tự, mỗi người cõng một cái sọt đi theo sau hắn.
Đối với nguyên liệu nấu ăn lần này, Viên Phương tự mình đi chọn lựa, mua các loại nguyên liệu chay mặn tươi mới.
Lần này đúng là rất hiếm có, hắn không hề mặc cả giá, bởi vì có tâm sự, bình thường hắn luôn là kẻ có thể tiết kiệm được thì tiết kiệm, cùng lắm mới móc tiền túi ra.
Mắt thấy nửa buổi sáng đã trôi qua, hắn chuẩn bị quay đầu về phủ, một tên tiểu nhị từ bên gian hàng chạy ra, gào to ở bên đường.
“Lâm sản tươi mới khó gặp, thịt rừng tốt nhất, mau mau đến xem.
Viên Phương vừa đi ngang qua sửng sốt một chút, bước lên hỏi thăm.
“Cái gì cũng có sao?
Tiểu nhị nói.
“Cần cái gì cũng có, ngài vào xem đi, đảm bảo hài lòng.
“Ừm.
Viên Phương hất cằm, ra hiệu dẫn đường.

Cũng không cần đi lâu, cửa hàng ngay trong phiên chợ, tiểu nhị dẫn ba người đi vào.
Bước vào cửa hàng, Viên Phương nhìn đông nhìn tây, tiện tay thả hoa quả khô trở về, nhìn quanh một lúc rồi nói.
“Chỉ có những thứ này thôi sao?
Tiểu nhị vội nói.
“Phía sau, phía sau còn có, mời quý khách ra phía sau, đồ đều đặt ở sau đó, còn chưa kịp đưa ra.
Viên Phương vung hai tay áo lên, nghênh ngang đi vào.
Bên trong, trên kệ hàng bày ra nhiều loại lâm sản, rực rỡ muôn màu.
Viên Phương bước vào, quét mắt nhìn một lượt, tỉnh táo cười ha ha, nói.
“Rất xem trọng phần trưng bày.
Sau đó mới dẫn theo hai đệ tử nam sơn đến gần kệ hàng để xem xét.
Lúc đi đến gần cánh cửa bên kệ hàng, vừa xoay người nhìn các nguyên liệu nấu ăn, cửa nhỏ bên cạnh hắn bỗng nhiên mở ra.
Viên Phương quay đầu, còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, một cánh tay bỗng nhiên dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bóp cổ hắn, suýt chút nữa bóp đứt cổ Viên Phương, ngay cả rên cũng không rên nổi, bị xách vào phòng như một con gà con.
Cửa nhanh chóng mở ra, lại nhanh chóng đóng lại, người bên ngoài biến mất trong nháy mắt.
“Người nào. . .
Viên Phương bị thả ra, hắn thở dốc mở miệng, tiếng nói như bị kẹt ở cổ, Viên Phương trừng lớn hai mắt nhìn người trước mặt, đôi mắt hiện lên sự khó thể tin nổi.
Ở trước mặt Viên Phương không phải là người xa lạ gì, đó là Viên Cương với một khuôn mặt lạnh lẽo.
Màu da có thay đổi, nhưng người thì không, Viên Phương cực kỳ quen thuộc với hành động của hắn, cái khí thế kia giống như đúc với lúc Viên Cương muốn trừng trị hắn, mỗi lần Viên Cương có dáng vẻ này, chính là lúc hắn bị xui xẻo.
Đối với người này, hắn có ấn tượng thật sâu, sao có quên được, sao có thể nhận nhầm người được!
“Viên Viên Viên… Viên Gia!

Viên Phương lắp ba lắp bắp nói.
“Không phải là ngươi ngươi ngươi… ?
Không hề còn sự đắc ý giống như lúc đối mặt với Quản Phương Nghi, hắn từng bị vị trước mặt này đánh cho sợ, trong tiềm thức còn có sự sợ hãi.
“Hai vị, vị khách quý kia có việc.
Ngoài cửa vang lên tiếng của tiểu nhị.
Hai đệ tử Nam Sơn Tự phát hiện chủ trì mất tích, lại nghe được một tiếng kêu của Viên Phương, lập tức chạy đến ngoài căn phòng này, muốn vào xem, nhưng lại bị tiểu nhị ngăn cản lại.
Ở trong phòng, ánh mắt của Viên Phương chợt sáng lên, vừa nghĩ, bây giờ hắn có Nguyên Sắc làm chỗ dựa, cần gì phải sợ những người này?
Sự kinh hãi trong người lập tức biến mất, ngực dần dần ưỡn lên.
Nhưng không ngờ Viên Cương lại vươn tay bóp cổ hắn, thuận tiện giẫm mạnh lên chân sau, nhấn cho hắn quỳ trên mặt đất.
Viên Phương muốn giãy dụa, kết quả không giãy dụa còn đỡ, trong đôi mắt hiện lên sợ hoảng sợ tột độ.
Trước đây hắn thường xuyên đánh nhau với Viên Cương, thực lực giữa hai người không chênh lệch nhiều lắm, đó cũng là lực lượng làm cho hắn có thể ngẩng đầu ưỡn ngực.
Lúc bị túm chặt ở ngoài cửa, Viên Phương còn tưởng rằng mình sơ suất nên mới bị đánh lén, nhưng bây giờ dùng hết pháp lực giãy dụa mới phát hiện ra, Viên Cương vẫn trầm ổn như núi, muốn bóp chết hắn dễ như trở bàn tay, lập tức hoảng sợ.

Chương 2147: Viên Phương, lá gan ngươi không nhỏ

Chương 2147: Viên Phương, lá gan ngươi không nhỏ
Bị bóp cổ nên không thể mở miệng xin tha được, ánh mắt hắn vừa đảo quanh, lập tức phát hiện trong phòng còn một người ngồi ở chỗ tối, đang chậm rãi pha trà ngồi uống, không hề hứng thú chút nào với chuyện xảy ra trước mắt.
Hắn biết người này, là Vương Khiếu tùy tùng của Vân Cơ.
“Chủ trì, chủ trì…
Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa của đệ tử Nam Sơn Tự và tiếng ngăn cản của tiểu nhị.
Viên Cương thả Viên Phương ra, túm lấy gáy của hắn, xách lên, sau đó nghiêng đầu ra hiệu về phía cửa, ý bảo Viên Phương giải quyết phiền phức bên ngoài.
Ý cảnh cáo trong mắt Viên Cương rất rõ ràng, cường độ bóp gáy Viên Phương cũng tăng mạnh, nói rõ cho hắn biết, nếu làm loạn, cẩn thận mạng nhỏ không giữ được.
Viên Phương lại liếc mắt nhìn người trong góc phòng, Viên Cương xuất hiện, Vương Khiếu của Sơn Trang cũng xuất hiện ở đây, điều này làm hắn ý thức được đây là một âm mưu, sẽ không để cho hắn có cơ hội chạy thoát.
Viên Phương ngược lại rất biết thời thế, trên mặt nở một nụ cười thật tươi, khom lưng cúi đầu với hai người, sau đó hô lên với người ngoài cửa.
“Lao nhao cái gì vậy?
Tiếng đập cửa bên ngoài ngừng một chút, sau đó một đệ tử hỏi.
“Chủ trì, ngài không sao chứ?

Viên Phương nói.
“Không sao cả, ta gặp được người quen cũ, ôn chuyện một lúc, các ngươi ra ngoài trước đi, đi ra ngoài cửa hàng chờ ta.
Đệ tử bên ngoài vẫn có chút nghi ngờ.
“Chủ trì, ngài không sao thật chứ? Ngài ra mở cửa cho chúng ta nhìn một chút, cũng làm cho chúng ta yên tâm.
Vương Khiếu ngồi trong góc phòng cười, không hổ danh là hòa thượng Nam Sơn Tự, hòa thượng có xuất thân từ thổ phỉ giết người cướp của, dùng thủ đoạn thế này cũng không lừa gạt được, vẫn cảnh giác. Hắn giơ tay, ra hiệu với Viên Cương.
Lúc này Viên Cương mới thả Viên Phương, ra hiệu cho hắn ra ngoài nói rõ ràng.
Để cho mình ra ngoài? Viên Phương cảm thấy ngoài ý muốn, nhìn Viên Phương, lại nhìn dáng vẻ cao thâm kia của Vương Khiếu, sao Viên Cương lại nghe lời Vương Khiếu vậy?
Trong lòng nghi ngờ không thôi, ngoài mặt vẫn cười tươi cúi đầu khom lưng, sau đó mở chốt cửa ra.
Cửa phía sau đóng lại, Viên Phương quay đầu lại nhìn, trong lòng do dự, chạy, có nên chạy hay không?
“Chủ trì, ngài không sao chứ?
Hai đệ tử vẫn còn lo lắng.
“ Không có việc gì.
Viên Phương buồn bực trả lời một câu, do dự mãi về sau, rõ ràng đối phương không hề sợ hãi, giống như biết hắn không dám chạy, hắn ho nhẹ một tiếng, nói.
“Lăn tăn cái gì, kêu các ngươi ra ngoài chờ, không nghe thấy sao?
Một đệ tử hỏi.
“Chúng ta lo ngài xảy ra chuyện mà.
Một đệ tử khác nhìn cánh cửa đóng chặt, thử hỏi một câu.
“Bên trong là ai vậy?
Viên Phương nói.
“ Hỏi nhiều như vậy làm gì? Ra ngoài chờ đi.
Thấy hắn vẫn tự do như thường, giống như không có chuyện gì, hai đệ tử cũng yên lòng, đi ra bên ngoài.

Tiểu nhị ở bên cạnh gật đầu với Viên Phương, sau đó đi theo hai đệ tử, vừa đi còn cười ha ha nói.
“Hai vị, ta đã nói là không có chuyện gì mà, đúng không, ta sao lại lừa các ngươi chứ…
Mà Viên Phương ở lại thì có chút phiền muộn không yên.
Cửa phòng lại lặng yên mở ra một lối, vừa đủ cho một người đi vào, nó dùng phương thức yên lặng kia mời khách đi vào.
Trong lòng Viên Phương vẫn còn xoắn xuýt, chạy lại không dám chạy, cuối cùng vẫn kiên trì đi vào.
Người vừa vào, Viên Cương ở phía sau thuận tay đóng cửa, bình thường thì Viên Phương không có giao tình gì với Vương khiếu, lại thêm dáng vẻ hờ hững ngồi uống trà kia, hắn đành phải quay người lại cúi đầu khom lưng với Viên Cương.
“Viên gia, ngài sao lại? Không phải ngài… Không phải ngài…
Ánh mắt hắn nhìn vào hai cánh tay Viên Cương.
Nghe lời đồn, hình như người này đã bị chặt một cánh tay, chẳng lẽ Viên Cương này là giả mạo? Nhưng nhìn thế nào cũng thấy không giống.
Bụp! Viên Cương không nói thêm lời nào, đánh một phát vào bụng đối phương.
Đôi mắt của Viên Phương trừng lớn, cả người còn chưa kịp bay ra ngoài, đã bị Viên Cương túm cổ lôi về, thuận thế quét ngang một chân, ầm! Phốc!
Viên Phương phun ra một ngụm máu tươi, cả người bị đánh bay, cuối cùng còn bị kéo xuống.
Đợi đến lúc tỉnh táo lại, cả người đã nằm trên mặt đất, Viên Cương hung hăng dẫm chân lên lưng hắn, không bò dậy nổi.
Cảm giác choáng váng mãnh liệt làm cho Viên Phương dùng sức lắc đầu, lục phủ ngũ tạng cuồn cuộn từng đợt, cả người đau nhức như bị xé rách, khí tức hỗn loạn chảy ra từng đợt máu tươi.
Cảm giác này đúng là muốn chết, làm cho Viên Phương sợ hãi cầu xin tha thứ.
“Viên Gia, Viên Gia, sẽ chết người đấy. Người Phiêu Phiểu Các đang ở trong sơn trang, nếu như ta không trở về kịp, các ngươi cũng sẽ gặp phiền phức.

Hắn thật sự rất sợ hãi, trước kia hắn còn có thể phản kháng trên tay Viên Cương, còn lần này giống như bị ngược lên chơi vậy.
Viên Phương mãnh liệt cảm giác được, thực lực của Viên Cương đã tăng mạnh, ngay cả tư cách đánh nhau cũng không còn nữa.
Bây giờ còn dùng Phiêu Miểu Các để uy hiếp! Ánh mắt Viên Cương trở nên lạnh lẽo, muốn ra tay nặng hơn nữa, nhưng người trong góc lại lên tiếng.
“Được rồi, không cần nữa. Nếu đánh hắn chết thì sao quay về được?
Lúc này Viên Cương mới thả lỏng nắm đấm, nhấc chân khỏi lưng Viên Phương.
Viên Phương nằm trên mặt đất ngây ngẩn cả người, từ từ quay đầu nhìn Vương Khiếu trong góc, có phải hắn bị đánh đến mức bị ảo giác rồi, giọng nói kia sao quen tai như vậy chứ? Giống như là… Hắn nghi ngờ mình có nghe nhầm rồi không?
Vương Khiếu bưng chén trà lên, cả người thả lỏng dựa vào ghế, cười như không cười nhìn hắn.
Thi pháp ổn định khí tức, Viên Phương bò lên, nhìn Viên Cương một chút, ý thức được nơi này có thể là do Vương Khiếu làm chủ, hắn nuốt ngụm máu tươi trong miệng, cung kính khom người nói.
“Vương tiên sinh, sao ngài cũng ở đây?
Vương Khiếu không chơi với hắn, cũng biết hắn phải chạy về mua đồ ăn cho người trong sơn trang, nên không ở đây quá lâu được, nhấc tay lột mặt nạ trên mặt xuống, tiện tay ném mặt nạ lên bàn trà, trên mặt khẽ cười, uống trà.
Viên Phương trừng hai mắt, quên đi khó chịu trong nháy mắt, hắn như gặp phải quỷ, mạnh mẽ quay về phía Viên Cương, sau đó lại quay đầu nhìn người đang uống trà trước mặt, cuối cùng hiểu ra cái gì, miệng run rẩy nói.
“Đạo Đạo Đạo. . . Đạo Đạo Đạo Đạo gia?
Người kia cũng lộ mặt, ngoài Ngưu Hữu Đạo thì còn là ai nữa, Viên Phương nằm mơ cũng không ngờ rằng mình có thể thấy Ngưu Hữu Đạo ở đây.
Cảm giác hai chân nhũn ra trong nháy mắt, nếu đối mặt với Viên Cương thì chỉ sợ hãi bị đánh, nhưng với vị trước mắt này thì không rõ cảm giác,

dù sao vị này chưa làm chuyện thô bạo gì, luôn ôn hòa, nhưng lại khiến cho người khác có cảm giác mình không giấu được bí mật gì.
Chỉ cần vị này không chết, ngồi ở đây thôi, hắn đã cảm thất thật luống cuống rồi.
Đủ loại chuyện lúc trước thì không cần nói, chỉ cần biết rằng người này dẫn đầu đi đến Thánh Cảnh đối nghịch với Phiêu Miểu Các, người ta đều nói hắn chết rồi, nhưng thực tế vẫn còn cười tủm tỉm ngồi ở đây, dù là ai cũng phải ước lượng một chút.
Quan trọng nhất là, hắn làm nhiều việc trái với lương tâm.
Trước đó từng nguyền rủa vị này ở Tử Kim Động, muốn đầu nhập vào Tử Kim Động, ngay cả Viên Cương cũng biết, chẳng lẽ vị này không biết sao?
Còn có không lâu trước đây, hắn đứng trước mặt Nguyên Sắc nguyền rủa vị này, còn không cho Quản Phương Nghi sắc mặt tốt.
Chuyện vừa qua không lâu, vị này đã xuất hiện ở đây, chẳng lẽ hắn biết cái gì rồi sao?
Không giống với Viên Cương, tức lên thì đánh một trận là được, vị này một là không so đo, hoặc là giết người không thấy máu, mỉm cười ôn hòa thôi là đã làm cho người ta có áp lực thật lớn rồi.
Ngưu Hữu Đạo thả chén trà trong tay xuống, nói.
“Viên Phương, đã lâu không gặp, cũng không thật sự lâu lắm, đôi khi cũng có thể gặp được vài lần.
Khóe miệng Viên Phương co quắp một chút, sau đó mới kịp phản ứng, hóa ra Vương Khiếu bên người Vân Cơ chính là Đạo Gia, hóa ra Đạo Gia luôn ở Mao Lư Sơn Trang.
Hồng Nương có biết chuyện này không? Chuyện ngày hôm qua, có phải Hồng Nương đi cáo trạng rồi không?
Hắn nghĩ thật nhiều, nuốt nuốt nước miếng khô, giọng nói rung động.
“Đạo gia, không phải ở Thánh cảnh ngài đã. . . Đã. . .

Chương 2148: Áp lực gia tăng mãnh liệt (1)

Chương 2148: Áp lực gia tăng mãnh liệt (1)
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Đã làm sao? Ngươi muốn nhìn ta chết sớm hay gì, ta còn sống ngươi không vui sao?
Viên Phương cuống quít xua tay.
“Không có, không có, ta ngày đêm cầu phúc với Phật Tổ, ông trời có mắt rồi. . .
Ngưu Hữu Đạo vung tay áo, đánh gãy.
“Nghe Hồng Nương nói, ngươi nói để nàng tự giải quyết cho tốt, còn nói cái gì mà không muốn làm khó nàng. Hình như trong lời nói của ngươi có hàm ý gì đó, giải thích cho ta nghe một chút đi.
Viên Phương vội vàng lắc đầu.
“Nàng nghe nhầm, chắc chắn là nghe nhầm, hiểu lầm, hiểu lầm.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Nếu là hiểu lầm, vậy thì không nhắc đến nữa, nghe nói trong Sơn Trang có một đám người đến, đó là những người nào?
Sắc mặt của Viên Phương biến đổi trong nháy mắt.
“Là người Phiêu Miểu Các, Hồng Nương cũng biết, là người Phiêu Miểu Các.
Ngưu Hữu Đạo bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào hai mắt hắn, làm cho cả người Viên Phương không được tự nhiên.
“Viên Phương, ngươi đi theo ta hơn mười năm rồi, có vài việc nhỏ, từ trước đến nat ra không so đo với ngươi, bởi vì ta luôn nghĩ chúng ta là người một nhà. Nhưng hôm nay xem ra, giữa chúng ta ngày càng xa lạ,

cũng được, ngươi đã đi theo ta nhiều năm vậy, không có công lao cũng có khổ lao, ta không muốn làm khó ngươi nữa.
Hắn đưa tay chỉ về phía cửa.
“Cửa ngay sau lưng ngươi, nếu muốn mỗi người một ngả, bây giờ ngươi có thể đi, ta nói là không làm khó ngươi thì sẽ không làm khó. Muốn đi hay ở, hôm nay ngươi chọn đi. Hầu Tử, mở cửa.
Viên Cương quay người đi đếm cửa ra vào, mở chốt cửa, mở rộng cửa của căn phòng.
Đi? Sắc mặt Viên Phương đặc sắc, quay người đi ngay trước mặt Đạo gia, như vậy thì sau này mỗi người đi mỗi ngả sao?
Nhưng thật sự là không nhấc nổi chân, Viên Phương nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, tỏ vẻ tuyệt đối trung thành, nói.
“Đạo gia, ta không nghĩ đến chuyện mỗi người một ngả! Ta không đi!
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Chắc chắn? Thật sao? Thật sự có quyết định cuối cùng.
Viên Phương nghiêm mặt nói.
“Không đi!
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Mỗi người một ngả cũng chẳng sao, quy định của Mao Lư Sơn Trang không quản nổi ngươi, nếu ngươi chọn ở lại thì phải tuân theo quy định, ai dám làm bậy, đừng trách ta không nương tay. Đó chính là ngươi tự mình chọn, không phải ta ép ngươi. Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nghĩ kỹ rồi nói, ngươi đến Sơn Trang là ai? Ta muốn nghe lời nói thật.
Trong lòng Viên Phương vẫn giãy dụa, thử trả lời một câu.
“Nguyên Sắc!
Ngưu Hữu Đạo khẽ nâng cằm, Viên Cương lập tức đóng cửa lại.
“Thế là ngươi muốn đầu phục vào Nguyên mập mạp sao?
Ngưu Hữu Đạo nhàn nhạt hỏi một câu.
Thấy hắn không có chút ngoài ý muốn, không có chút giật mình, Viên Phương lập tức ý thức được, đối phương đã sớm biết là Nguyên Sắc.
Chính vì vậy, Viên Phương suýt chút nữa kinh hãi đến chảy mồ hôi lạnh ướt cả người, may mà hắn không nói dối, cuống quýt phủ nhận.
“Không có, ta không có.

Cuối cùng Ngưu Hữu Đạo đứng dậy, bước đến trước mặt hắn, bình tĩnh nói.
“Viên Phương, lá gan của ngươi không nhỏ, dám loa qua với ta? Ngươi quên là ta từng đi vào Thánh Cảnh rồi sap? Có tên Cửu Thánh nào mà ta không biết? Ngươi nghĩ rằng vì sao Nguyên Sắc lại đến Mao Lư Sơn Trang? Ta biết đam mê của hắn, hắn muốn ăn ngon, mà lúc này Nguyên Sắc phải đến tọa trấn Yến Quốc, ta cố ý dẫn hắn đến đây, mục đích là để cho ngươi đi theo bên người hắn.
Viên Phương trừng lớn hai mắt trong nháy mắt.
“Ngươi nghĩ Trưởng Tôn Di và Mục Liên Trạch chết thế nào? Cửu Thánh đấu nhau nhiều năm như vậy mà bọn hắn không chết, sao lại bỗng nhiên giết bọn họ đi? Ta nói cho ngươi biết, Trưởng Tôn Di và Mục Liên Trạch chính là chết trên tay Thánh La Sát ở Điệp Mộng Huyễn Cảnh, nói đúng hơi là trúng bẫy của ta.
“Ngươi nghĩ xem Lữ Vô Song biến mất thế nào? Chẳng lẽ ngươi chưa nghe nói Lữ Vô Song đưa Thánh La Sát đi? Nếu như Ngân Nhi đã quay về, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng không có chuyện gì xảy ra? Ta nói cho ngươi biết, Lữ Vô Song đã đứng về bên phía chúng ta rồi.
“Ngươi nghĩ rằng vì sao Hầu Tử có thể làm Ma giáo Thánh Tử? Ngươi cho rằng Hầu Tử bị bắt vào Thánh Cảnh, Ô Thường có thể vô duyên vô cớ ra tay cứu hắn?
“Ngươi có biết nữ nhân đội nón lá bên cạnh Nguyên Sắc là ai không? Nữ nhân kia mất một con mắt, con mắt đó là do ta ra lệnh cho người ở Đại Nguyên Thánh Địa lấy xuống đấy.
Ngưu Hữu Đạo đập tay lên mặt Viên Phương.
“Viên Phương, đầu óc của ngươi ngấm nước phải không? Ngươi nghĩ là mình ôm đùi Nguyên Sắc, ngươi nghĩ là chỉ cần trốn vào Đại Nguyên Thánh Địa thì ta không dám đánh chết ngươi sao? Dám cuốn vào chuyện này, đó là chuyện mà ngươi có thể chơi sao? Dám che che lấp lấp trước mặt ta…
Bỗng nhiên hắn bóp cằm Viên Cương, quát lên.
“ Ai cho ngươi lá gan đó!
Lời nói liên tục nện xuống, mặc dù Viên Phương không tiêu hóa được, nhưng những thứ tiết lộ bên trong đã đủ làm cho hắn rung động.

Tóm lại hắn hiểu rõ một đạo lý, dựa vào Nguyên Sắc cũng không an toàn như hắn tưởng tượng.
Một tiếng rống cuối cùng dọa cho hắn run chân lên, bịch một tiếng quỳ xuống.
Ngưu Hữu Đạo đứng ở trên cao nhìn xuống.
“Ngươi làm gì vậy? Không phải ngươi nghĩ là không ai biết mình đầu phục Nguyên mập mạp rồi sao? Ngươi nghĩ là ngươi không nói thì không ai biết sao?
Ngay từ đầu hắn không biết thật, nếu không phải nhờ Lữ Vô Song giải đáp thắc mắc, Ngưu Hữu Đạo dù nghĩ nát đầu cũng không ngờ rằng đường đường là Đại Nguyên Thánh Tôn lại vì cái ăn mà chạy đến đây.
Hai tay Viên Phương giật giật quần áo, cực kỳ sợ hãi nói.
“Đạo Gia, ta không có cách nào khác, ta cũng không muốn, là do Nguyên Sắc ép ra, ta không thể từ chối được, ta đang vì bảo tồn lực lượng mà!
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Đó là lý do ngươi vênh vang đắc ý với Hồng Nương sao?
“Ta…
Viên Phương sắp khóc.
“Đạo Gia, ta sai rồi, ta bị ma quỷ ám ảnh. Đạo Gia, có lẽ là do lúc đó ngài không ở đây, ta nghĩ là ngài không còn nữa, ngài thấy đấy, ngài vừa đi ra, ta lập tức khai Nguyên Sắc ra.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Ta không thích nói chuyện với kẻ đang quỳ!
Viên Cương lập tức bước lên, dùng tay túm chặt lỗ tai Viên Phương, trực tiếp kéo hắn đứng dậy, Viên Phương đau đến mức nhe răng trợn mắt che mặt.
Ngưu Hữu Đạo đẩy tay Viên Cương ra, thuận tiện chọc râu của Viên Phương, nói.
“Nếu vừa rồi ngươi không nhân cơ hội nói ra Nguyên Sắc, ta sẽ chẳng nói nhiều với ngươi. Nếu ngươi không khai ra Nguyên Sắc, không có sự cho phép của ta, ngươi cảm thấy mình có thể sống ra được khỏi Nam Châu sao? Ngươi cho rằng trong Nam Châu này ai là lớn nhất? Nếu ta

không cho phép, ngươi nghĩ là mình rời khỏi được Yến Quốc sao?
Ngươi nghĩ rằng Yến Quốc này là địa bàn của ai?
“Đứng thẳng vào!
Tay hắn bỗng nhiên vỗ lên vai Viên Phương, làm cho Viên Phương cả kinh đứng thẳng người.
Ngưu Hữu Đạo bóp tay nói.
“Nói đi, ngươi đã nói gì với Nguyên mập mạp rồi?
Viên Phương hoảng hốt lắc đầu.
“Đạo gia, ta không nói gì hết, thật sự không nói gì!
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Chuyện ở Tử Kim Động, ngươi nghĩ ta không biết sao? Lão Hùng, bệnh tật trên người ngươi thế nào, ta có thể nói cho ngươi biết, đó là ta không muốn so đo với ngươi, nhưng chuyện lớn thì không thể loa qua được. Ngươi theo ta nhiều năm như vậy, nếu muốn rời đi, ta cũng mong là nếu có lúc gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, sau này ngươi biết nên làm thế nào rồi chứ?
”Đã biết.
Viên Phương liên tục gật đầu, nhưng sau đó lại sững sờ, thử hỏi lại.
“Làm thế nào?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Ta đã nói, Nguyên mập mạp là do ta dẫn đến, mục đích là để ngươi đi đến bên cạnh hắn. Muốn đi Thánh Cảnh, ta cho phép ngươi đến Đại Nguyên Thánh Địa, ngươi đi theo hắn đi. Mặc kệ là ở nhân gian hay là ở Thánh Cảnh, cũng có thể là ở Đại Nguyên Thánh Địa, ngươi cần làm gì, sẽ có người liên lạc với ngươi.
Viên Phương hiểu, Đạo Gia muốn mình đi làm nội ứng, hắn có chút sợ hãi, làm nội ứng bên người Nguyên Sắc, có nguy hiểm quá không?
Ngưu Hữu Đạo biết hắn lo lắng cái gì.
“Ngươi không phải sợ. Hắn không biết ta còn sống, nếu mà biết, sẽ không để cho ngươi đi theo hắn. Ở bên Sơn Trang, ngươi đã tỏ sắc mặt với Hồng Nương, vậy thì cứ diễn tiếp đi, ngươi không ngu ngốc, ta biết ngươi hiểu ý của ta!

Chương 2149: Áp lực gia tăng mãnh liệt (2)

Chương 2149: Áp lực gia tăng mãnh liệt (2)
Vươn tay vỗ vỗ bả vai Viên Phương.
“ĐƯợc rồi, ngươi còn phải quay về làm việc, không thể ở đây lâu được, trở về đi, quay về từ từ suy nghĩ, chuyện tiếp theo Hồng Nương sẽ nói cho ngươi biết. Nhớ lau máu trên mặt cho sạch sẽ.
Viên Phương hoang mang lo sợ, còn chưa tỉnh táo lại, khúm núm rời đi.
Đợi đến lúc hắn đi, Viên Cương xích lại gần Ngưu Hữu Đạo, nói.
“Đạo gia, ngài nói cho hắn biết nhiều bí mật như vậy, có phải quá nguy hiểm rồi không?
Ngưu Hữu Đạo hơi lắc đầu, nói.
“Hầu Tử, không thể tính toán nợ nần như ngươi được. Đối với chúng ta mà nói, còn có gì nguy hiểm hơn tin tức ta còn sống chứ?
Viên Cương ngơ ngác một lúc, sau đó hiểu ra trong nháy mắt, đúng vậy, Đạo gia còn sống, lại còn bại lộ với Viên Phương, đó là nguy hiểm lớn nhất.
Giết Viên Phương thì dễ, nhưng bên phía Nguyên Sắc thì khó mà qua mặt được, nếu Viên Phương bỗng nhiên mất tích, muốn làm cho Nguyên Sắc không nghi ngờ cũng khó. Có lẽ toàn bộ Mao Lư Sơn Trang sẽ bị khống chế ngay lập tức, sợ là ngay cả Vương Phủ cũng khó mà thoát được. Nếu như để cho đám người Hồng Nương rút lui thì sao? Nhưng có thể rút lui được sao? Nếu rút lui, vậy thì chẳng khác nào chưa đánh đã khai, nói rõ bọn họ có vấn đề.
Nếu như vậy thì sẽ bị điều tra nghiêm khắc xung quanh việc này, có thể rút lui được một bộ phận nhỏ, nhưng phần lớn người trong Nam Châu sẽ không chạy thoát được. Mao Lư Sơn Trang xảy ra vấn đề, Tử Kim Động

là chỗ dựa phía sau cũng sẽ không tránh được, chuyện sẽ dần nghiêm trọng thêm.
Bây giờ hắn đã hiểu được vì sao Đạo Gia không cho phép mình nhổ ngọn cỏ đầu tường Viên Phương này rồi, một chuyện nhỏ kéo theo nhiều chuyện lớn, Đạo Gia nghĩ sâu xa hơn mình nhiều.
Nói cách khác, chỉ cần có thể trấn áp được Viên Phương, những bí mật khác đã không còn quan trọng…
Lúc đi ra khỏi cửa hàng, tâm trạng của Viên Phương còn chưa ổn định, đến khi hắn chui vào xe ngựa, hai vai đã suy sụp xuống.
Mọi chuyện vừa rồi như trong mơ, cũng dọa cho hắn hoảng sợ, Đạo Gia vẫn là Đạo Gia ở Mao Lư Sơn Trang không ai làm được gì hắn, ngay cả Thánh Cảnh cũng chẳng động đến được, vậy mà Đạo Gia vẫn còn sống.
Còn có Viên Cương nữa, không phải là bị người ta đánh gãy một tay rồi bắt đi sao? Nhưng bây giờ nhìn thật khỏe mạnh, vừa bị bắt vào Thánh Cảnh xong, nay lại biến thành Thánh Tử Ma Giáo.
Tất cả mọi chuyện, càng nghĩ càng cảm thấy nước này sâu không lường được, ít nhất có thể nói rõ Đạo Gia càng chơi càng lớn, lớn đến mức vượt qua tưởng tượng của hắn, ngay cả ở Thánh Cảnh cũng có thể giả chết thoát thân đã nói rõ vấn đề.
. . .
Nhân mã Nam Châu chiếm lĩnh thông đạo giữa Tần Quốc và Yến Quốc, thế lực khuếch trương mạnh mẽ dùng mắt thường có thể thấy được, triều đình Yến Quốc lại thờ ơ, rất nhiều người ngạc nhiên nhưng không cảm thấy ngoài ý muốn. Ai cũng nhìn ra được tác dụng của Hàn Quốc ở giữa, cũng đều cho rằng đó là nguyên nhân.
Phía Hàn Quốc cũng nghĩ rằng chính mình phát huy tác dụng, nếu không thì triều đình Yến quốc không có khả năng thờ ơ, từ trước đó Yến Hoàng Thương Kiến Hùng không tiếc đưa nữ nhân mình yêu đi thì có thể thấy được.
Bên ngoài nghĩ thế nào, Thương Triều Tông mặc kệ, Thương Triều Tông vừa khuếch trương thế lực vừa chiêu binh mãi mã, một bên thì Lam Nhược Đình đẩy ra chính sách mới, sắp xếp thanh niên trai tráng vào quân tịch.

Người được sắp vào quân tịch thì trở thành binh sĩ Thương Triều Tông, hành động này vậy mà ổn định được lòng người khắp nơi, cũng tránh cho việc có kẻ kêu gọi thanh niên trai tráng đi gây chuyện, càng chú trong làm nông, dùng tốc độ nhanh nhất khôi phục sinh cơ trên mảnh đất sinh sống.
Những thanh niên được sắp xếp vào quân tịch này, mục tiêu tạm thời không phải là tòng quân đánh trận, mà là làm việc nhà nông cho tổ chức.
Mặc dù Lam Nhược ĐÌnh chủ trì chính vụ, nhưng lại trực tiếp vứt bỏ dàn khung quan liêu các nơi, lúc nguy cấp làm được việc phi thường, đặt nông nghiệp cho quân đội quản lý, dùng quân lệnh cưỡng ép phổ biến.
Mà vật tư và lương thực những năm này của Nam Châu cũng như nước chảy ra, dùng toàn lực ủng hộ khôi phục nông nghiệp.
Bây giờ bỏ vốn là vì một tương lai tươi đẹp hơn đang chờ.
Đồng thời, Lam Nhược Đình còn ban ra nhiều chính sách giảm thuế cổ vũ cho thương nhân hoạt động, phát động lực lượng tăng thêm nhiều vật tư và tài lực để khôi phục nền kinh tế, không tiếc lũng loạn đoạt quyền kinh doanh để làm mồi dụ, có thể nói là dùng nhiều biện pháp tân tiến.
Thương Triều Tông cũng chưa ngừng khống chế đại quân, nên dứt khoát trực tiếp chặt đứt nguồn cung cấp nhân mã cho triều đình, muốn éo triều đình rời khỏi lãnh địa Tần Quốc đã chiếm lĩnh, ý đồ chiếm đoạt lại khu vực.
Hàn Quốc chú ý thấy biện pháp khôi phục nguyên khí của Nam Châu rất có tác dụng, dùng mèo vẽ hổ, học làm theo…
Ngưu Hữu Đạo ở trong sơn động lại vui không nổi, thế lực Thương Triều Tông khuếch trương nhanh chóng chỉ là làm nền thôi, không phải là chuyện quan trọng, việc lửa sém lông mày chính là bên phía Phiêu Miểu Các.
Theo tin tức mà Sa Như Lai đưa đến, còn có tình hình mà tai mắt của Lữ Vô Song cài trong Phiêu Miểu Các truyền về, các phái đang dùng tất cả mọi thủ đoạn để điều tra chuyện kia, xử lý được một nửa thì bỗng nhiên bị Lục Thánh bóp lại.
Từ mọi chuyện có thể thấy, ngay cả Lữ Vô Song và Thánh La Sát đã bắt đầu nổi lên, Lục Thánh cũng ý thức được, lúc này không phải là thời điểm thanh trừ nội bộ được.

Vì để ổn định lòng người, mặc kệ các phái đốc tra điều tra ra cái gì, đều không quan trọng, tất cả đều được giấu đi không xử lý. Mà các phái đốc tra ở Phiêu Miêu Các đã bị cách chức toàn diện, đưa về, ngay cả người trong Thánh Cảnh cũng rút về các phái.
Nghiêm Lập ở Tử Kim Động đã trở về môn phái, các phái đốc tra bên cạnh Nghiêm Lập nhờ vậy mà thoát được một kiếp.
Trên dưới Phiêu Miểu Các nhẹ nhàng thở ra, không còn ngăn trở nữa, chuyện Vô Lượng Quả bị trộm đưa đến nội bộ Phiêu Miểu Các kiểm tra đối chiếu sự thật, lập tức được đẩy nhanh tốc độ, đồng thời Phiêu Miểu các cũng có kế hoạch kiểm tra đối với các phái.
Áp lực của Ngưu Hữu Đạo gia tăng mãnh liệt, một mặt là sắp không ổn định được hậu quả, mặt khác là Lục Thánh tự mình tọa trấn ở nhân gian buông lưới.
Lúc thánh tự mình tọa trấn để cân đối thế lực Phiêu Miểu Các, bù đắp cho nhau, vứt bỏ các ngăn trở, từ đó mang đến uy hiếp to lớn, hiệu suất làm việc của Phiêu Miểu Các cũng bỗng nhiên tăng mạnh.
Hành động của các thành viên trong môn phái đều bị báo cáo lại cho Thiên Hạ Tiền Trang ở gần đó, nếu như báo cáo sai, lập tức sẽ có tai mắt của Phiêu Miểu Các đi xác minh. Nếu như phát hiện không đúng, người của Phiêu Miểu Các trú ở các nơi lập tức đánh đến, yêu cầu giải thích rõ ràng.
Tất cả tán tu trong thiên hạ không được tán loạn tứ phía, phải được thế lực môn phái gần đó quản chế, đồng thời môn phái phải phụ trách đối với tán tu.
Kể từ đó, Nguyên Tòng bên người Giả Vô Quần, cũng chính là Chung Tử Cốc, không biết nên làm thế nào nữa, muốn chạy mà không thể chạy, nếu như chạy thì sẽ liên lụy đến Giả Vô Quần.
Trong sự bất đắc dĩ này, Ngưu Hữu Đạo cố gắng cân đối Thượng Thanh Tông, để cho Thượng Thanh Tông phụ trách Chung Cốc Tử, che chở hắn.
Bây giờ hắn không nhịn được cảm thấy may mắn vì lúc trước giúp đỡ Thượng Thanh Tông một tay, nên để cho Thượng Thanh Tông giúp đỡ Giả Vô Quần, nếu không như vậy, chắc chắn Chung Cốc Tử sẽ bị lộ.

Mà Ngưu Hữu Đạo cũng xử lý khá tốt chuyện bên này, bên ngoài thì Vương Khiếu thuộc về thế lực Tử Kim Động, tất nhiên là do Tử Kim Động quản lý. Chỉ vì tránh đi tai mắt của Phiêu Miểu Các trong Tử Kim Động, những báo cáo này đã đủ làm cho Cung Lâm Sách đau hết cả đầu óc.

Nhưng hết lần này đến lần khác, Nguyên Sắc cứ ở Mao Lư Sơn Trang, làm cho Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ không thể về được, nên chuyện này trở thành vấn đề lớn, nếu như không quay về, cho dù là ai cũng sẽ bị nghi ngờ. Nếu như bị Phiêu Miểu Các nghi ngờ, cưỡng chế Tử Kim Động gọi người quay về, đến lúc đó Ngưu Hữu Đạo phải làm thế nào? Chẳng lẽ lại chết thêm lần nữa?

Chương 2150: Đi nước cờ hiểm.

Chương 2150: Đi nước cờ hiểm.
Người đau đầu không chỉ bên này, thiên hạ có không ít tu sĩ không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nếu như bại lộ, có thể rõ hậu quả rồi đấy.
Toàn bộ thế lực trong tối ngoài sáng của Phiêu Miểu Các đều vận chuyển, số lượng kinh người, có thế nói là rất khủng bố.
“Cướp đoạt tọa kỷ phi hành của thế lực khắp thiên hạ chỉ là bắt đầu, mục đích chính là chặt đứt năng lực phản ứng của các phe phái. Phương tiện di chuyển bị cắt đứt, nến như Phiêu Miểu Các xuất kích thì sẽ chiếm ưu thế về tốc độ. Nếu chiếm được ưu thế về tốc độ phản ứng thì cũng giống như chiếm ưu thế tuyệt đối vậy, những chuyện phía sau cũng sẽ đi trước một bước.
“Sau đó, Lục Thánh sẽ ép chặt lưới. Kiểm tra sự thật với nội bộ Phiêu Miểu Các, xác nhận xem Vô Lượng Quả có phải là do người bên trong trộm không, tiếp theo là các môn phái lớn, các thành viên của môn phái, cuối cùng là tu sĩ khắp thiên hạ.
“Hành động bây giờ của Lục Thánh chính là khống chế toàn diện tất cả tu sĩ trong thiên hạ, sau đó chuẩn bị cho việc phân biệt tu sĩ.
“Đi theo từng bước từng bước, kẻ có quỷ trong lòng thì tất nhiên sẽ chạy trốn, nếu như chạy, vậy thì dễ dàng tóm được cả tổ chức.
“Đi theo từng bước một, tất nhiên cũng dễ phát hiện ra mánh khóe, tất nhiên nếu như người bên trong Thánh Cảnh không trộm, người Phiêu Miểu Các không lấy, vậy thì tu sĩ trong nhân gian sẽ không có quan hệ được.
“Nếu cứ điều tra như vậy, Vô Lượng Quả ở trong tay người nào, dù không có mục tiêu rõ rệt, nhưng cũng có thể xác định được phương hướng đại khái. Những người dùng Vô Lượng Quả kia, chỉ cần loại bỏ phạm vi bên ngoài, bây giờ muốn giả chết thoát thân cũng không kịp

nữa. Bây giờ dù kẻ nào chết, Phiêu Miểu Các cũng có thể nhanh chóng kiểm tra đối chiếu sự thật, giả chết mà qua cửa được sao?
“Còn có, Lục Thánh làm như vậy, cũng là nghĩ khả năng chặt đứt người trợ giúp ta và Thánh La Sát, những người điều đến đều bị ép quay về, đó là chứng minh tốt nhất. Lục Thánh hiểu rất rõ, phía sau chuyện ta và Thánh La Sát thoát thân chắc chắn sẽ có thế lực khác giúp đỡ, nếu như hành động của tu sĩ trong thiên hạ đều bị khống chế, chỉ cần bóp cho thế lực phía sau chúng ta không động đậy được, vậy thì hai kẻ đơn độc như ta và Thánh La Sát sẽ không còn là uy hiếp nữa.
Trong động, Lữ Vô Song dùng lời nói êm tai phân tích tình hình trước mắt.
Ngưu Hữu Đạo ở bên cạnh trầm mặc, hoàn toàn chính xác, vì ứng phó với Nguyên Sắc mà có mấy trợ thủ được điều đến, nhưng bây giờ bị Lục Thánh làm ra như vậy, hắn không thể rút người về được nữa, chỉ có thể nhìn ông trời.
Chuyện phát triển đến mức này, có cảm giác như dùng tảng đá đập chân mình, Vô Lượng Quả nở hoa sớm đã làm cho hắn rất bị động rồi, mệt mỏi ứng phó, sớm biết chuyện sẽ biến thành thế này, hắn sẽ không phát ra Vô Lượng Quả rồi.
Lữ Vô Song phân tích từng chút một.
“Lục Thánh tự mình ra tay, cũng bí ẩn, tạo thành uy hiếp to lớn cho nhân viên nội bộ Phiêu Miểu Các, ai cũng không dám làm loa qua việc này! Căn cứ vào lời nói của ngươi, có thể kết luận được, bây giờ Ô Thương đang ở Hãm Âm Sơn của Tề Quốc. Mà Nguyên Sắc thì ở trước mặt chúng ta. Còn những người khác thì tạm thời không rõ vị trí.
“Sở dĩ Lục Thánh bí mật đi còn có nguyên nhân rất quan trọng, đó là làm cho người khác không biết bọn họ ở đâu, cũng có lực chấn nhiếp với những người dùng Vô Lượng Quả đột phá đến Nguyên Anh Kỳ, bọn họ sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ, bây giờ ngươi dám phái người tập kích tổng đàn Thiên Đô Phong của Phiêu Miểu Các không? Sáu người bọn họ đều tách ra, còn có một tầng ý nữa, đó là một khi Phiêu Miểu Các tìm ra tu sĩ Nguyên Anh, vậy thì lập tức có thể đánh đến, bao gồm cả việc cuốn lấy ta và Thánh La Sát.
Ngưu Hữu Đạo thở dài.

“Bây giờ mấy chuyện này là vấn đề quan trọng, Nguyên Sắc ăn vạ không đi ngược lại cũng thành chuyện lớn, ta và Vân Cơ không quay về Mao Lư Sơn Trang, Cung Lâm Sách phụ trách báo cáo hành tung của chúng ta không thể sắp xếp được, lúc này mà giả chết hay mất tích thì thích hợp sao? Nhưng nếu quay về, tầng mặt nạ này của ta không muốn tháo cũng không được, hộ vệ bên cạnh Nguyên Sắc không thể nào mặc kệ không hỏi người luôn không lộ mặt như ta.
Lữ Vô Song vươn tay lấy cục đá trên vách động.
“Thật ra ngươi không cần phải khó xử như vậy, nếu như xảy ra vấn đề, để cho người Tử Kim Động trốn đi là được, không phải ngươi đã chuẩn bị cho tình huống này rồi sao?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Chuyện này có chuẩn bị trước, nhưng tác dụng của nó là để ổn định lòng người, để cho mấy vị kia biết mình có đường lui, nếu không thì đã loạn thành một bầy rồi, ta đâu thể yên ổn ở đây. Nhưng đó là hạ sách bất đắc dĩ, nếu như chạy, Nam Châu sẽ phải đối mặt với một tai kiếp lớn.
Lữ Vô Song nói.
“Có vài lời có lẽ ngươi không thích nghe, nhưng cứ yêu thương đám người Thương Triều Tông của Nam Châu có ý nghĩa gì sao? Một đám phàm phu tục tử, bọn họ không cho ngươi được cái gì, nếu cứ kéo dài thì chỉ làm cho ngươi thêm vướng víu.
Ngưu Hữu Đạo chắp tay, quay lưng về phía nàng.
“Ý của ngươi là ta nên bỏ bọn họ? Ngươi biết mà, không phải là một vài người, mà là rất nhiều người sẽ chết.
Lữ Vô Song không ngừng đào khoét, móc một cục đất nơi khác, giọng nói kèm theo ý cười.
“Trách trời thương dân? Những người như ngươi thường lên chiến trường chém chém giết giết, người chết trong một trận đại chiến chẳng phải nhiều hơn đám người này nhiều, ngươi có quan tâm đến sao? Đợi đến lúc mây tan ra, chờ ngươi có tư cách xưng bá thiên hạ, muốn bao nhiêu cái Thương Triều Tông mà chẳng được? Nếu như không đến bước đó, ngươi cứ do dự cũng chẳng bảo vệ nổi bọn họ. Cái gì nhẹ, cái nào nặng, ngươi là người thông minh, có lẽ biết nên chọn cái nào rồi đấy.
Ngưu Hữu Đạo nói.

“Ta làm mọi chuyện chẳng phải để xưng bá thiên hạ, ta chỉ muốn phá bỏ xiềng xích trên người mình, nên sẽ không tạo một xiềng xích mới áp đặt lên người khác.
“ Ngươi không muốn, người khác muốn, ngươi không muốn còn không cho người khác muốn. . . Ngươi nghĩ thật đẹp.
Lữ Vô Song lắc đầu, liếc nhìn viên đá tròn vừa đào ra, nói,
“Ngươi nhìn qua không giống với Viên Cương, nhưng thực ra bên trong lại cùng một loại người.
Ngưu Hữu Đạo không muốn kéo đến chuyện này.
“Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, vấn đề này phải nghĩ biện pháp giải quyết từng bước một, điều quan trọng trước mắt là Nguyên Sắc cứ Xem ảnh 1 ở chỗ này, đây mới là việc lửa sém lông mày!
Lữ Vô Song nói.
“Nếu hắn không đi, với tình huống trước mắt thì ngươi phải làm thế nào?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Trước đó Ngân Cơ có hẹn Lục Thánh gặp mặt, nhưng Lục Thánh vì chuyện của Thánh La Sát nên lỡ hẹn, nếu như bây giờ ta để cho Ngân Cơ hẹn Nguyên Sắc ra, với sự hiểu biết của ngươi với Nguyên Sắc, hắn sẽ vì cuộc hẹn này mà rời đi không?
Lữ Vô Song nói.
“Không chắc chắn. Chuyện này ta cũng không đoán trước được, dù sao Nguyên Sắc cũng không chắc chắn Ngân Cơ còn sống hay không, cho dù biết còn sống, Nguyên Sắc cũng nghĩ trong chuyện này có vấn đề gì không, trước đó Lục Thánh lỡ hẹn để chạy đi đối phó với Thánh La Sát thì đã có thể thấy được vấn đề. Nếu là Ô Thường, có lẽ khả năng sẽ lớn hơn một chút. Nhưng đây cũng được xem là một cách, có thể thử một chút.
Ngưu Hữu Đạo đi qua đi lại trong phòng, như đang do dự điều gì, cuối cùng dừng bước nói.
“Liên lụy đến sự sống chết của quá nhiều người, chuyện cho đến bây giờ, cũng chỉ có thể đi nước cờ hiểm, nếu như xử lý ổn thỏa, vậy thì có thể thay đổi toàn bộ tình hình, rất nhiều phiền phức cũng được giải quyết dễ dàng!

Lữ Vô Song không hiểu, nói.
“Đi nước cờ hiểm?
Ngưu Hữu Đạo không giải thích nguyên nhân, chỉ nói.
“Để cho người mà người trong Thánh Cảnh thả ra tiếng gió, nói là Vô Lượng Quả bị Đốc Vô Hư trộm, sau đó ta sẽ sắp xếp cho Đốc Vô Hư giả vờ như bị phát hiện ra.
Lữ Vô Song nói.
“Ngươi làm vậy cũng không có tác dụng gì, cho dù Ngao Phong bị phát hiện, chỉ cần những người khác không làm được gì Đốc Vô Hư, vậy thì mọi chuyện xem như là vô nghĩa, không thay đổi được tình hình trước mắt. Đương nhiên, có thể quấy nhiễu được vẫn hơn không làm gì, mong là sẽ có hiệu quả tốt.

Chương 2151: Đạo tặc che mặt Nguyên Sắc (1)

Chương 2151: Đạo tặc che mặt Nguyên Sắc (1)
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Ta biết, nhưng không phải như ngươi nghĩ, đó không phải là một phương pháp bị đống, phải nghĩ ra biện pháp phản kích.
Vậy là mọi chuyện được sắp xếp như thế…
Mấy ngày sau, Ngân Cơ truyền tin đến cho Sa Như Lai, nguyên nhân đơn giản, vì lo lắng an toàn của La Phương Phỉ.
Một bên là con gái, một bên là thê tử, không lo lắng cũng khó. Mặc dù Sa Như Lai nhắm vào La Thu, nhưng cũng không muốn tai họa La Như Phỉ.
Kế hoạch này hoàn toàn khác biệt với kế hoạch hẹn Ngũ Thánh lúc xưa, Ngưu Hữu Đạo muốn làm cho Ngân Cơ lộ thân phận Tộc Trưởng Hồ Tộc cho Nguyên Sắc biết, như vậy thì chẳng khác nào đặt La Phương Phỉ vào nơi nguy hiểm.
Ngưu Hữu Đạo trả lời, trần thuật tình hình trước mắt, tỏ vẻ là không thể không làm vậy, mà Nguyên Sắc cũng sẽ không làm gì La Phương Phỉ, hắn đã sắp xếp nội ứng bên người Nguyên Sắc, sẽ nghĩ cách cứu La Phương Phỉ ra. Hơn nữa, Nguyên Sắc có thể quay về Thánh Cảnh hay không cũng không chắc chắn….
Đại La Thánh Địa, trên giường có một đôi nam nữ ôm nhau ngủ tỉnh lại, La Phương Phỉ ngọt ngào, phát hiện trượng phu đối với nàng cực kỳ tốt, nàng rất hưởng thụ cảm giác này.
Đứng lên rửa mặt, Sa Như Lai cứ vậy mà đi, lần này đi tuần sát, sợ là phải rời đi mấy ngày.

Hắn khống chế tọa kỷ phi cầm bay lên không trung, Sa Như Lai thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, thấy nữ nhân đang đứng trên sân thượng vẫy tay tạm biệt, nhịn không được quay đầu, chậm rãi nhắm hai mắt lại…
Một ngày mới lên, bên ngoài Hoang Trạch Tử Địa bao phủ một tầng sương mờ mịt.
Một bóng người từ trên trời bay xuống, rơi vào đỉnh của một ngọn núi, người đến chính là Nguyên Sắc với cơ thể to mọng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bốn phía, giống như đang cảnh giác, cũng đang chờ đợi.
Ánh nắng buổi sáng chiếu rọi khắp đầm lầy, một mảnh đỏ rực thơ mộng, ánh nắng rạng rỡ chiếu lên váy bạc của Ngân Cơ, bay xuống trên đồng cỏ. Tay áo nàng đón gió bồng bềnh, nhìn về người trên đỉnh núi.
Nguyên Sắc trên núi cũng nhìn xuống đầm lầy, chợt lắc mình, đi đến trước mặt Ngân Cơ.
Ngân Cơ khẽ gật đầu, giọng nói uyển chuyển êm tai.
“Nguyên Sắc, nhiều năm rồi không thấy.
Nguyên Sắc kinh ngạc, nhìn trên nhìn dưới đối phương, cuối cùng chậc chậc lắc đầu, nói.
“Ngân Cơ, thật đúng là ngươi, vậy mà ngươi còn sống. Ha ha, phong thái không thua gì năm xưa.
Ngân Cơ nói.
“Không sánh được với ngươi.
Nguyên Sắc xua tay, đồng thời nhìn bốn phía, thấy không có gì khác thường, tò mò hỏi.
“Ngân Cơ, năm xưa ngươi bỗng nhiên mất tích, La Thu lại tuyên bố ngươi chết rồi, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?
Ngân Cơ hơi lặng yên, chợt chu môi.
“Ô. . .
Nàng phát ra một trận thét dài.
Nguyên Sắc bỗng nhiên cảnh giác nhìn bốn phía, chỉ thấy trong đầm lầy có nhiều con Yêu Hồ chui ra, hiện thân xung quanh bãi cỏ, không khỏi trầm giọng hỏi.
“Chuyện gì vậy?
Ngân Cơ không phát ra tiếng kêu nữa, thở dài.

“Không phải ngươi muốn biết nguyên nhân sao? Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì ta là tộc trưởng Hồ tộc, bị La Thu phát hiện, sau đó La Thu muốn giết ta diệt khẩu. Lúc đó ta bị thương nặng, nên phải tu dưỡng đến bây giờ mới khôi phục lại được.
“Ngươi là tộc trưởng Hồ Tộc?
Nguyên Sắc giật mình không nhỏ, có chút khó mà tin nổi, sau đó nhìn Yêu Hồ nhảy nhót bốn phía xung quanh đầm lầy.
Ngân Cơ phất tay áo, giống như ra lệnh, một đám Yêu Hồ nhanh chóng trốn xuống đáy đầm lầy, biến mất trong nháy mắt.
Tận mắt nhìn thấy năng lực triệu hồi Yêu Hồ của Ngân Cơ, một lúc lâu sau Nguyên Sắc vẫn không hồi phục tinh thần lại được, phu nhân của La Thu lại là một con Hồ Yêu? Thì ra nữ nhân này biến mất là do La Thu phát hiện ra chân tướng nên muốn diệt khẩu!
Ánh mắt trốn tránh qua một bên, suy nghĩ một lúc lâu, Nguyên Sắc thử hỏi.
“Có lẽ ngươi biết lập trường của chúng ta khác với Hồ Tộc các ngươi, ngươi thân là tộc trưởng Hồ Tộc, ngay cả La Thu cũng không chịu buông tha cho ngươi, vậy mà ngươi lại liên lạc với ta, không biết muốn làm chuyện gì?
Ngân Cơ nói.
“ Có lẽ ngươi cũng biết Hồ Tộc muốn cái gì. Hồ Tộc ta muốn tự do, thế giới này vốn là thế giới của Hồ Tộc. Ta cũng biết ngươi muốn gì, chỉ cần ngươi đưa ra đủ thành ý để cảm kết, sau khi thế lực nhân gian rời khỏi Hồ Tiên Cảnh, Hồ Tộc ta sẽ giúp ngươi tranh đoạt thiên hạ.
Nguyên Sắc cười ha ha nói.
“Chỉ bằng Hồ Tộc các ngươi mà cũng muốn giúp ta tranh đoạt thiên hạ sao?
Ngân Cơ nói.
“Nếu thêm cả Thánh La Sát thì sao?
“Thánh La Sát?
Nụ cười trên mặt Nguyên Sắc thay đổi hẳn, nói thầm một câu, hình như nhớ ra gì đó.
Ngân Cơ nói.

”Hồ Tộc ta nghe được nhân loại các ngươi nói chuyện, Thánh La Sát hiện thế! Mà Thánh La Sát lại không nghe theo các ngươi, ta và nàng là bạn cũ với nhau, lý do này có đủ không?
Ánh mắt Nguyên Sắc lóe lên.
“Vì sao lại là ta? Trong số chúng ta, vì sao ngươi lại chọn ta mà không phải là những người khác?
Ngân Cơ nói.
“Chọn ngươi tất nhiên là có nguyên nhân, sau này ngươi sẽ biết.
Nguyên Sắc thử hỏi.
“Ngươi muốn thành ý thế nào?
Ngân Cơ nói.
“ Vậy còn phải xem ngươi có thể đưa ra thành ý gì để cho Hồ Tộc ta tin tưởng nữa.
Nguyên Sắc cười ha ha nói.
“Cái này là làm khó ta rồi, sợ rằng phải cho ta thời gian suy nghĩ thật tốt.
Ngân Cơ nói.
“Được! Vậy ngươi suy nghĩ thật kỹ rồi trả lời. Nếu nghĩ kỹ, ngươi hãy đến đây, ta sẽ tự mình ra gặp mặt ngươi, cáo từ!
“Khoan đã!
Nguyên Sắc vươn tay gọi người lại.
Ngân Cơ dừng bước, nói.
“Nghĩ kỹ nhanh như vậy sao?
Nguyên Sắc nói.
“Thành ý của ngươi đâu?
Ngân Cơ nói.
“Lúc nào ngươi đưa thành ý của ngươi ra, tất nhiên ta sẽ đưa thành ý ra trao đổi.
Nguyên Sắc nói.
“Nếu không thì như vậy đi, ngươi đi theo ta, chúng ta có thể thương lượng với nhau bất cứ lúc nào, không biết ý của ngươi thế nào?
“Ngươi nghĩ nhiều quá rồi đấy.
Ngân Cơ ném ra một câu nói, sau đó lắc mình rời đi.
Nguyên Sắc hừ lạnh một tiếng, sưu một tiếng, hắn hóa thành một bóng đen bay theo, trong chốc lát đánh ra vô số chưởng ảnh oanh động.

Ngân Cơ ở trên không quay người, hai chưởng chống cự, nhưng lại bị chưởng ấn liên tiếp đánh phá phòng ngự, cả người nàng bị đánh bay ra ngoài, nhảy xuống đầm lầy muốn bỏ chạy.
“Muốn chạy? Ngươi chạy được sao?
Nguyên Sắc hắc hắc cười, cả người như ngôi sao chổi đâm xuống mặt đất, làm cho bùn trong đầm lầy bắn lên tung tóe, hai bóng người một trước một sau chui vào trong sóng bùn.
Bùn té lên còn chưa kịp rơi xuống, bỗng nhiên lại có một tiếng nổ vang lên, Nguyên Sắc phóng thẳng lên trời.
Từ dưới bùn có một ánh sáng đỏ bay theo, tạo thành một con Hỏa Long mãnh liệt va chạm, uy thế kinh người.
Nguyên Sắc xoay người nhảy xuống, đánh ra một chưởng, Hỏa Long bị nổ tung tạo thành vô số hỏa diễm.
Hỏa diễm bắn tung tóe như mưa, từng đóa đâm thẳng vào nhau, ma sát với nhau tạo thành kiếm thiên hỏa, từng kiếm sắc bén từ bốn phương tám hướng bay đến.
Nguyên Sắc hơi kinh hãi, cả người xoay tròn như máy xay gió, chưởng ảnh đánh về bốn phương tám hướng như trút nước.
Trong tiếng nổ ầm ầm, hỏa diễm tiêu thất trong hư không, trong không khí chỉ còn khí nóng quay cuồng.
Nguyên Sắc lơ lửng giữa không trung nhìn quanh bốn phía, ánh mắt nhìn chằm chằm xuống đầm lầy phía dưới, nụ cười trên mặt đã không còn nữa.
Hắn biết thực lực của Ngân Cơ, vốn cho rằng chắc chắn chín phần mười, ai ngờ lại có kẻ khác âm thầm ra tay ngăn cản, mà người kia lại có thực lực không yếu, giúp đỡ Ngân Cơ đào thoát.
Vấn đề là hắn chưa bao giờ thấy ra Hỏa Thuật như vậy, đó là ai chứ?
Bốn phía yên tĩnh, Nguyên Sắc biết mình không còn cơ hội, không thể tìm được Ngân Cơ nữa.
”Ngân Cơ, ta chỉ đùa một chút thôi. Ngươi đợi đấy, ta sẽ suy nghĩ kỹ điều kiện của ngươi, sau đó chúng ta sẽ gặp mặt sau.
Nguyên Sắc thi pháp hô to, giọng nói của hắn quanh quẩn bốn phía, sau đó cả người lóe lên, phá hư không rời đi.

Ra tay thất thủ, làm như vậy một lần, lần sau người ta sẽ không tùy tiện hiện thân nữa.

…

Ở trong động, sắc mặt Ngưu Hữu Đạo khó nhìn, Nguyên Sắc đã mất tích, không biết mất tích từ lúc nào.

Chương 2152: Đạo tặc che mặt Nguyên Sắc (2)

Chương 2152: Đạo tặc che mặt Nguyên Sắc (2)
Thức ăn thường ngày đưa cho Nguyên Sắc vẫn giống y như thường, nhưng đến khi bên Mao Lư Sơn Trang phát hiện ra số lượng đồ ăn dư lại không đúng, bọn họ mới phát hiện ra được, quan sát tỉ mỉ mới biết Nguyên Sắc có khả năng không ở đây.
Nếu như Nguyên Sắc không ở đây, vậy thì dùng Ngân Cơ làm mồi có hiệu quả, Nguyên Sắc đã quay về Thánh Cảnh.
Nhưng vấn đề là đám tùy tùng Nguyên Phi lại không đi, còn ở Mao Lư Sơn Trang, điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là chỉ có một mình Nguyên Sắc rời đi, sau đó hắn còn muốn quay về đây.
Nói cách khác, kế hoạch dẫn dụ Nguyên Sắc rời đi đã thất bại.
Lư Vô Song nói.
“Lần này thì phiền phức rồi, nếu như hắn vẫn luôn ở đây, ngươi và Vân Cơ lại chậm chạp không quay về, bên phía Cung Lâm Sách sẽ không gánh được lâu nữa, thật sự không được, ngươi và Vân Cơ chỉ có thể mất tích ngoài ý muốn thôi.
Cũng chỉ có thể mất tích, ngay cả chết cũng không dám chết, dù chết cũng phải có thi thể để kiểm chứng, cũng chẳng thể chết mà hủy đi thi thể được. Hộ vệ bên cạnh Nguyên Sắc có tính cảnh giác rất cao, chết ở lúc này đã làm cho bọn họ nghi ngờ rồi, nếu như không tìm thấy được thi thể, Nguyên Sắc không tra được ra Cung Lâm Sách mới là lạ đấy, nếu như Cung Lâm Sách bị điều tra thì sẽ bị lộ tu vi ngay.
Trong mắt Ngưu Hữu Đạo lộ ra ý lạnh.
“Còn chưa đến mức đó, ta còn có chuẩn bị phía sau, ta muốn xem xem, cuối cùng hươu sẽ chết về tay ai!

Ngay lúc này, bên ngoài sơn động có một người bước vào, không phải ai xa lạ, chính là Quản Phương Nghi, nàng vừa vào thì đã vội vàng báo cáo.
“Đạo Gia, Nguyên Sắc đã quay về.
Ngưu Hữu Đạo lập tức hỏi.
“Có phát hiện ra điều gì khác thường không?
Quản Phương Nghi nói.
“Còn mang theo một người về, che mặt, không thấy rõ là ai, nhưng nghe các huynh đệ miêu tả, có lẽ là một nữ nhân.
“Nữ nhân?
Ngưu Hữu Đạo hơi lặng yên, chợt thốt ra một cái tên.
“La Phương Phỉ!
Lữ Vô Song gật đầu, nói.
“Đúng vậy, Nguyên mập mạp trực tiếp bắt La Phương Phỉ đến đây,
Mọi chuyện giống như trong dự đoán, bên Ngân Cơ bị lộ ra, chắc chắn Nguyên Sắc sẽ bắt La Phương Phỉ lại để thử áp chế Ngân Cơ, nhưng bọn họ không ngờ rằng Nguyên Sắc lại dẫn người về đây.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Nếu thật là La Phương Phỉ, có lẽ mấy ngày nữa sẽ có tin tức của Thánh Cảnh. Hồng Nương, ngươi lập tức trở về, đặc biệt chú ý, nhìn thử xem Nguyên Sắc nhốt người ở đâu.
“Vâng!
Quản Phương Nghi lấy ra một xấp tình báo bên Mao Lư Sơn Trang thu thập được ra, sau đó nhanh chóng rời đi.
Không ngoài dự đoán, sau một ngày, Sa Như Lai đã đưa tin đến, trong đó có kèm theo tin tức Ngân Cơ gặp mặt Nguyên Sắc.
Gặp mặt xem như là trong dự đoán, nhưng không ngờ Nguyên Sắc lại dám ra tay, may mà trước đó đã có chuẩn bị sẵn.
Trong tin tức nói lên Sa Như Lai cực kỳ tức giận, nói Nguyên Sắc trực tiếp quay về Đại Nguyên Thánh Cảnh bắt La Phương Phỉ đi, cũng mắng to Nguyên Sắc vô sỉ.
Cướp người thì cướp người đi, vậy mà kẻ không biết xấu hổ Nguyên Sắc kia, còn che mặt lại giả làm đạo tặc, còn mặc một thân đồ đen.

Nhưng nhìn cái dáng người, cộng thêm thực lực kia nữa, đồ đần cũng biết là kẻ nào, thiệt cho Nguyên Sắc còn có thể làm ra chuyện này được. Sa Như Lai tổng kết ra hai chữ: Vô sỉ!
Nguyên Sắc mặc áo đen che mặt? Ngưu Hữu Đạo và Lữ Vô Song không nhịn được hai mặt nhìn nhau, lại trợn tròn hai mắt, không khỏi nghi ngờ, có phải người khác hay không? Vì sao Nguyên Sắc lại làm được ra chuyện sứt sẹo thế này chứ?
Sa Như Lai còn nói, hắn đã đưa tin cho La Thu, đồng thời căn dặn Ngưu Hữu Đạo, phải tuân thủ hứa hẹn, đảm bảo an toàn cho La Phương Phỉ. Nói đi nói lại, hình như còn lo lắng vì Nguyên Sắc rất thích mỹ nhân, bên người hắn còn nuôi không ít nữ tử để mua vui nữa.
Thật ra trước đó Sa Như Lai không lo lắng như vậy, nhưng thấy Nguyên Sắc che mặt để đến cướp người, xem người khác như kẻ ngu sao? Không biết hắn có ý gì? Quá dọa người đi mất, Toa Như Lại nhịn không được lo lắng Nguyên Sắc sẽ làm loạn với La Phương Phỉ.
Nội dung trên thư làm cho Ngưu Hữu Đạo lo lắng, hắn hỏi Lữ Vô Song.
“Dựa vàosự hiểu biết của ngươi với Nguyên Sắc, hắn có làm gì La Phương Phỉ không?
Lữ Vô Song nói.
“Không đến mức đó đâu! Dù sao nàng cũng là nữ nhi của La Thu, nếu như chọc giận La Thu, Nguyên Sắc cũng không chịu nổi, dù sao hắn cũng không phải là chưa từng thấy mỹ nhân bao giờ, không đến mức không biết cả chuyện đó. Nếu nói là giết La Phương Phỉ còn được, chứ làm chuyện kia thì không đâu.
“La Thu cũng không thể nào khoanh tay đứng nhìn, có lẽ hắn sẽ đến tìm Nguyên Sắc tính sổ!
Ngưu Hữu Đạo nói thầm một tiếng, chợt quay đầu nói với Vân Cơ.
“Trả lời thư! Nói làm theo kế hoạch ban đầu, đến địa điểm dự định bắt sư đồ Quỷ Y. Ngao Phong phải nhanh chóng đánh vào Vô Lương Viên, phải phá hủy cây Vô Lượng Quả! Mặt khác thì báo cho Hồng Nương và Viên Phương bên kia chuẩn bị sẵn sàng.
Khóe miệng Lữ Vô Song hơi run rẩy, phát hiện vị này điên rồi, vì kế hoạch mà không tiếc phá hủy luôn cây Vô Lượng Quả cuối cùng.
“Được!

Vân Cơ đồng ý rời đi.
. . .
Trong thành Nam Châu, một nam nhân mặc bộ quần áo màu xanh ngọc đi bộ vào thành, đi thẳng đến trước cửa Mạo Lư Sơn Trang.
Đến trước cửa ra vào sơn trang, không thèm quan tâm gì hết, cứ vậy mà xông thẳng vào. Thủ vệ cánh cửa thấy vậy thì bước ra ngăn cản, lại bị lực lượng bàng bạc trên người khách đến thăm chấn cho ngã ngửa.
Các thành viên Phiêu Miểu Các thấy vậy thì hơi kinh hãi, vội vàng hét lên.
“Dừng tay!
Sau đó ngăn lại hành động mù quáng của các thủ vệ.
Người đến không phải là ai xa lạ, chính là La Thu Thánh Tôn của Đại La Thánh Địa.
La Thu không đổi sắc đi vào trong đình viện, các thành viên Phiểu Miêu Các muốn bước lên chào hỏi, nhưng còn chưa kịp nói ra tiếng chào, bùm! Đầu đã vỡ toang rơi xuống dưới chân La Thu.
Điều này đã làm cho nội bộ sơn trang rối loạn, những thành viên Đại La Thánh Địa nhìn thấy La Thu, đều kinh hãi, nhất là lúc thấy La Thu trực tiếp ra tay giết người, không ai dám lại gần, nhao nhao lùi lại.
“Gọi Nguyên mập mạp cút ra đây gặp ta.
La Thu quát lên.
Lúc này mới có người nhanh chóng chạy đi báo tin, chỉ chốc lát sau đã chạy trở về, chắp tay nói.
“Tiên sinh ở bên trong, mời ngài vào
La Thu nghe lời đi theo, vào phía sau đình viện, trên bậc thang đi vào phòng, thân hình to mọng của Nguyên Sắc đang chắp tay chào hỏi.
“Lâu rồi mới gặp khách quý.
Sưu!
Là Thu lắc mình đến dưới mái hiên, đứng trước mặt Nguyên Sắc, lạnh lùng nói.
“Đừng nói nhảm, lập tức thả người ra!
Nguyên Sắc cười ha ha nói.
“La huynh, ta không hiểu những lời này của huynh là có ý gì.
La Thu trầm giọng nói.

“Ngươi cho rằng một con lợn bịt kín một miếng vải đen thì có thể đóng giả làm người sao? Ta chỉ hỏi ngươi một câu, thả hay không thả?
Nguyên Sắc không hề giận, hắn vui tươi hớn hở xua xua tay, làm cho người bốn phía lùi xuống, cười như không cười nói.
“Biết là không lừa được người thông minh như La huynh. Nếu ta không thả người thì sao?
La Thu nói.
“Ngươi muốn khai chiến?
Nguyên Sắc tươi cười chân thành.
“Ta cũng không muốn khai chiến, ta chỉ muốn hỏi một chút ngươi còn nhớ đến nữ nhân Ngân Cơ kia hay không?
Trong lòng La Thu bỗng nhiên nổi lên sóng lớn, nhưng ngoài mặt vẫn không biểu tình, nhìn chằm chằm Nguyên Sắc một lúc.
“Ngươi muốn nói cái gì?
Nguyên Sắc không chơi trò bí hiểm với hắn.
“Nàng không chết, hai ngày trước ta đã gặp nàng. Nữ nhi và nữ nhân, không biết La huynh muốn giữ lại người nào?
La Thu nói.
“Gặp được người chết? Nguyên mập mạp, đầu người bị dầu rót vào cho choáng váng rồi sao?
Nguyên Sắc nói.
“Ta mặc kệ ngươi biết hay không biết, ta tận mắt nhìn thấy nữ nhân kia dùng thân phận tộc trưởng Hồ Tộc xuất hiện ở Hoang Trạch Tử Địa, nữ nhi này của ngươi đúng là có lai lịch không nhỏ đấy! La huynh đúng là người có năng lực, vậy mà có thể làm cho cây vạn tuế nở hoa kết quả, Nguyên mỗ thật sự rất bội phục, thật sự vinh hạnh khi Nguyên mỗ được ngồi nói chuyện với La huynh.

Chương 2153: Giương cung bạt kiếm.

Chương 2153: Giương cung bạt kiếm.
“Nguyên mỗ bắt nữ nhi của huynh không có ý gì khác, chỉ xin La huynh tránh đi để không bị dính phải hiềm nghi.
La Thu nghiêm nghị nói.
“Miệng nói bậy nói bạ, ngươi lập tức thả người ngay!
Nguyên Sắc vẫn không quan tâm đến hắn, tự quyết định.
“Hồ Tộc, chúng ta phải diệt trừ bọn họ. Cho dù không thể diệt hết toàn bộ Hồ Tộc, vậy thì ít nhất phải diệt hết đám dẫn đầu Hồ Tộc, nhưng quan hệ giữa La huynh và nữ nhân kia không làm cho người khác yên lòng được.
Hắn ngẩng đầu lên nhìn sắc trời không tệ bên ngoài.
“Ta đã nói như vậy, con gái của huynh có ích rất lớn cho việc tru diệt Ngân Cơ, có lẽ còn có giá trị lợi dụng khác. Bây giờ La huynh lại đòi người, ta sẽ không cho, nếu như La huynh muốn cướp đoạt trắng trợn, vậy thì xin mời, nếu thật sự dám dùng sức mạnh, vậy thì ta không thể không mời mấy vị khác đến tham gia vào chuyện này. Mấy người chúng ta liên thủ lại, có lẽ vẫn không làm được gì La huynh, nhưng ta không tin huynh có thể dẫn theo một người vướng bận nữa để chạy thoát thân khỏi tay chúng ta.
“Chắc La huynh đã hiểu ý của ta rồi, nếu muốn bảo toàn nữ nhi, vậy thì để cho ta diệt trừ Hồ nữ kia, nếu không huynh chẳng gánh nổi con gái của mình nữa đâu.
“Chỉ cần La huynh tránh đi tị hiềm, không can thiệp vào việc này, vậy thì ta sẽ đảm bảo với La huynh, ta sẽ không để lộ chuyện này với người khác. Đợi đến lúc giết chết Hồ nữ kia, con gái yêu của huynh sẽ được trả về nguyên vẹn, tuyệt đối sẽ không chịu chút đau khổ nào, ta cũng không cần tranh chấp gì với La huynh vì chuyện này nữa. Nhưng nếu La huynh

muốn phân cao thấp với ta, huynh cũng biết hậu quả rồi đấy, nếu như có người khác tham gia vào, con gái và nữ nhân, có lẽ huynh chẳng giữ nổi người nào.
”Ta nghĩ ta đã nói rõ ý của mình rồi nhỉ? Muốn chọn lựa thế nào, ta cũng không thể ép buộc được, La huynh xin tự nhiên. Nếu như phải dùng sức mạnh, Nguyên mỗ sẽ tiếp đến cùng, nhưng mà ta cũng dám cam đoan, người này, huynh không thể dẫn đi được, dù có đưa đi thì cũng chỉ đưa được thi thể ra ngoài.
La Thu nói.
“Ăn nói bậy bạ, ta không nghe hiểu ngươi đang nói cái gì!
Nguyên Sắc cười ha ha nói.
“La huynh, có hiểu hay không thì trong lòng huynh tự biết, ta không đùa giỡn gì với La huynh, ta khuyên ngươi tốt nhất là đừng làm bậy.
Mặc kệ ngoài miệng La Thu cứng rắn thế nào, nhưng thực tế là đã bị người ta nắm được điểm yếu, cuối cùng giận dữ mà đến, kìm nén lửa giận rời đi, không thể làm gì cả.
Đuổi được người đi, Nguyên Sắc cười ha ha đưa mắt nhìn.
Trải qua chuyện này, hắn đã xác nhận được, chắc chắn La Thu cũng biết Ngân Cơ vẫn còn sống, nếu không thì sao hắn có thể nhịn xuống mà rời đi được.
La Thu rời đi, cuối cùng Nguyên Phi cũng dám lộ diện, trước đó nàng nói mình muốn phụ trách việc nhìn La Phương Phỉ chỉ là một nguyên nhân nhỏ, quan trọng nhất là vì sợ hãi.
Đạo lý rất đơn giản, bên này bắt con gái của La Thu, rất có thể La Thu sẽ ăn miếng trả miếng ra tay với tâm phúc của Nguyên Sắc, nên nàng không thể không tránh đi, hơn nữa trước khi La Phương Phỉ được thả ra thì nàng cũng phải thật cẩn thận mới được.
“Hắn cứ vậy mà đi sao?
Nguyên Phi cảm thấy ngoài ý muốn, bắt La Phương Phỉ đến đây, nàng rất sợ hãi, vốn còn nghĩ rằng sẽ có một trận ác chiến xảy ra chứ.
“Con tin trong tay chúng ta, hắn không dám làm loạn.
Nguyên Sắc vui tươi hớn hở, nhưng thật ra hắn không hoàn toàn nói thật, nguyên nhân thật sự chỉ có hắn biết rõ nhất.

Lời nói của Ngân Cơ đúng làm hắn động tâm thật, nhưng phương pháp nào để cho Ngân Cơ phối hợp làm việc tích cực nhất, không phải đã có rồi sao? Con gái của Ngân Cơ chính là điểm yếu tốt nhất.
Hơn nữa Nguyên Sắc cũng lo lắng một vấn đề khác, đó là lần ra tay vội vàng ở Hoàng Trạch Tử Địa, không biết có làm cho chuyện hỏng bét không nữa.
Hắn sợ Ngân Cơ sẽ đi hợp tác với những người khác, đây không phải điều mà hắn muốn nhìn thấy, phải tránh đi.
Bây giờ Nguyên Sắc bât con gái Ngân Cơ lại, chắc chắn có thể làm cho Ngân Cơ kiêng kị phần nào.
Đương nhiên, nếu thật sự Yêu Nữ kia vô tình, không quan tâm đến sự sống chết của con gái, vậy thì hắn phải tìm cách khác, nhưng dù thế nào đi nữa, Nguyên Sắc phải cố hết sức thử một lần.
Nhưng nếu bắt con gái La Thu nữ thì cũng không phải việc nhỏ, chắc chắn La Thu sẽ không bỏ qua cho hắn, cũng không thể lừa gạt được, người bình thường không thể nào tùy tiện đi vào Đại La Thánh Địa bắt người được, mà hắn lại tưj mình ra tay, sao có thể giấu được chứ? Tất nhiên cũng biết La Thu sẽ tìm đến tận cửa.
Những lời vừa rồi hắn nói với La Thu, không công bố chuyện này ra ngoài, giấu diếm giúp Là Thứ, còn cam kết Là Phương Phỉ an toàn, chỉ có một mục đích.
Hắn không muốn làm cho những người khác biết bí mật này, Nguyên Sắc muốn một mình đọc chiếm bí mật trong tay, hắn muốn lặng lẽ hợp tác với Ngân Cơ, đồng thời cũng không muốn La Thu làm lớn chuyện này lên, phải ổn định được La Thu.
Đây chính là lý do hắn bắt La Phương Phỉ đưa đến nơi này, đưa theo bên người, không cho La Thu có cơ hội cứu người đi. . .
Tình hình của Mao Lư Sơn Trang nhanh chóng được truyền đến trong sơn động trong núi ngoài thành.
“Là La Thu.
Lữ Vô Song nghe xong miêu tả ngoại hình người đến sơn trang, lập tức đoán ra đó là ai.
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, hắn đã gặp La Thu, nên vừa nghe là biết.

“Bắt La Phương Phỉ, dẫn La Thu đến đây cũng là chuyện trong dự đoán. Nhưng mà…Vậy mà không hề có dấu vết đánh nhau, Là Thứ cứ như vậy mà rời đi, xem ra chuyện Ngân Cơ và Là Phương Phỉ đã trở thành nhược điểm trong tay Nguyên Sắc.
Lữ Vô Song nói.
“Ta nghĩ ta biết mục đích của Nguyên mập mạp khi mang con tin theo bên người, rồi dẫn đến nơi này rồi, thủ đoạn dùng Ngân Cơ làm mồi nhử của ngươi đã thành công, Nguyên mập mạp muốn hợp tác, lại muốn giữ quyền chủ động, hắn còn muốn ổn định La Thu để hắn không làm lớn chuyện khiến người khác nhưng tay vào. La Thu không biết chuyện Nguyên mập mạp hợp tác với Ngân Cơ, chỉ sợ hắn đã bị Nguyên mập mạp lừa gạt rồi.
“Hừ!"
Ngưu Hữu Đạo cười lạnh một tiếng.
. . .
Trong một khu vực của kính thành Tống Quốc, trên một trang viện đã được tu sửa hoàn toàn, cũng là nơi đặt chân của tông môn Thượng Thanh Tông.
Sau khi Tông Môn bàn bạc xong, trưởng lão Đường Tố Tố nhắc lại chuyện xưa.
“Chưởng môn, ngày hôm trước báo cáo với Phiêu Miểu Các, Nguyên Tòng kia đến cùng là có thân phận gì, chúng ta hoàn toàn không biết, nếu như có chuyện gì xảy ra thì Thượng Thanh Tông chúng ta không chịu nổi trách nhiệm được, cần gì phải ôm chuyện báo cáo những người này cho Phiêu Miểu Các trong tay chứ?
Chưởng môn Đường Nghi bình tĩnh nói.
“ Không phải đã nói rồi sao, thân phận thật sự của Nguyên Tòng là Giản Sơn Nguyệt.
Đường Tố Tố nói.
“ Cho dù có phải là Giản Sơn Nguyệt hay không, chúng ta cũng không nên ôm chuyện này vào người, trong kinh thành cos bà môn phái, không đến lượt chúng ta đâu.
La Nguyên Công thở dài, nói.

“Không phải vì nể mặt mũi của Giả Vô Quần sao? Nếu Giả Vô Quần đã có ý kia, Nguyên Tòng lại thêm cả Ngụy Đa, không phải thuận tiện hơn sao?
Tô Phá cũng nói.
“Đường trưởng lão, đều đã như vậy thì còn nói những thứ này làm gì nữa, chẳng lẽ bây giờ lại nói với Phiêu Miểu Các là chúng ta mặc kệ sao?
Đường Tố Tố thở dài, nói.
“Sao ta lại có cảm giác thiên hạ này càng ngày càng không giống bình thường, thân ở tu hành giới nhiều năm như vậy, vẫn chưa bao giờ gặp được lần rung chuyển thế này, trong lòng luôn cảm thấy không nỡ, thêm một qua là cảm thấy thiên hạ này làm sao càng ngày càng không được bình thường, thân ở tu hành giới nhiều năm như vậy, chưa bao giờ gặp như vậy rung chuyển qua, trong lòng ta là càng ngày càng không nỡ, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện!
Những người còn lại đều im miệng không nói, thật ra đâu chỉ nhìn mặt mũi của Giả Vô Quần, chuyện của Nguyên Tòng, ngay cả Triệu Hùng Ca đều đưa tin tức đến, để cho bên này phối hợp.

Chương 2154: Thời cơ (1)

Chương 2154: Thời cơ (1)
Chuyện Triệu Hùng Ca truyền tin, những người khác ở đây đều biết, chỉ dấu diếm mình Đường Tố Tố, bởi vì ai cũng biết quan hệ giữa Đường Tố Tố và Triệu Hùng Ca, liên lụy đến mối hận chồng chết, con mất. Cũng bởi vì Triệu Hùng Ca tham gia vào chuyện này, nên những người ở đây mới có cảm giác không đúng.
Dựa vào mặt mũi của Giả Vô Quần còn chưa đủ sao? Vậy mà Triệu Hùng Ca còn liên tục dặn dò nữa? Giống như sợ lộ ra chỗ hở nào đó vậy!
Nguyên Tòng đi theo Giả Vô Quần, vậy thì phải sợ cái gì? Có chuyện gì không thể để cho Phiêu Miểu Các biết được? Bọn họ đều có cảm giác chuyện này không đơn giản như bên ngoài, nhất là trong lúc sóng to gió lớn thế này, thế nào cũng làm cho người khác cảm thấy không ổn.
Nhưng khi đối mặt với Giả Vô Quần và Triệu Hùng Ca đều mở miệng dặn dò,Thượng Thanh Tông không thể nào từ chối được, nếu không thì bọn họ còn muốn đặt chân trên Tống Quốc này nữa không?
. . .
“Đại công tử, nhận được hồi âm từ phía bên Dược Cốc, không có vấn đề gì.
Trong thư phòng, Thiệu Tam Tỉnh đi đến gần trường án, nhỏ giọng báo cáo một tiếng.
Thiệu Bình Ba đang vùi đầu xử lý công văn, bỗng nhiên từ từ thả bút xuống trên bàn, sắc mặt ngưng trọng, thở dài.
“Bên kia nói Thánh La Sát giết Trưởng Tôn Di và Mục Liên Trạch, còn nói Lữ Vô Song đã đền tội. Bây giờ Lữ Vô Song không chết, Thánh La Sát lại xuống nhân gian, Lữ Vô Song và Thánh La Sát cuốn lại với nhau. Bây giờ toàn bộ giới tu hành đều bị giới nghiêm, nhìn tình hình này, sợ

rằng Lục Thánh đã bắt đầu ra nặng tay, đó là muốn phản kích thả lưới thu lưới. Mà bên kia lại muốn sư đồ Quỷ Y tự mình chui đầu vào lưới, xem dáng vẻ này là không cam lòng chờ chết, muốn phản kích gay gắt. Lão Thiệu, ta cảm thấy sắp tới đây tình hình sẽ càng trở nên nghiêm trọng, đao kiếm bấy đầy trời, hai bên giương cung bạt kiếm, dấu diếm vô số sát cơ, không thể tránh khỏi khai chiến và giết chóc, sợ rằng sẽ kéo ra màn giết chóc, gió nổi mây phun mất!
Thiệu Tam Tỉnh nói.
“Đại công tử, cục diện lần này này quá lớn, nếu chỉ dựa vào tài nguyên và lực lượng trên tay chúng ta, vậy thì không thể tham gia được, dù lo lắng cũng vô ích.
Sắc mặt Thiệu Bình Ba có chút phiền muộn, nói.
“Bên chỗ sư đồ Quỷ Y đã không còn đường lui, chỉ có thể bị nắm mũi dắt đi, bây giờ lại ép sư đồ Quỷ Y tự chui đầu vào lưới, ta chỉ lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, rồi cuốn cả Liễu Nhĩ vào chuyện này. Chân tướng hai bên lộ ra, sẽ phải có người chết, không biết phải mất bao nhiêu mạng người mới phân chia được thắng bại, nếu Nhuế Liễu Nhĩ bị lôi ra, ngươi và ta làm sao có thể thoát nổi chứ? Bây giờ chúng ta đã bị cuốn vào vòng xoáy, hoàn toàn không thể làm chủ được, sẽ biến thành quân cờ hay là con rơi, đều không do chính mình quyết định nữa. Lão Thiệu, nói thật, ta có chút hối hận.
Thiệu Tam Tỉnh ảm đạm lầm bầm một câu.
“Không có đường quay về.
Thiệu Bình Ba sầu thán.
“Chỉ mong là Giả Vô Thiệt sẽ không cho chúng ta thất vọng!
. . .
Quan đạo đường núi, một chiếc xe ngựa bị cản ngừng, mang theo rủ xuống sa mũ rộng vành Vô Tướng ghìm ngựa dừng lại xe, cảnh giác trước mặt một loạt người cản đường, lại bỗng nhiên quay đầu, nhìn về hướng hậu phương toát ra người cắt đứt đường lui.
“Xảy ra chuyện gì vậy?
Trong xe vang lên giọng nói của Quỷ Y.
Một bóng người từ trong núi bay ra, nhảy lên trước xe ngựa, người này chính là Sa Như Lai.

Một đám người vây quanh xe ngựa, từng người đều có Thiên Kiếm Phù, một Vô Tướng được trang bị mười mấy tấm Thiên Kiếm Phù,
Sa Như Lai hờ hững nói.
”Hắc Ly, đi với ta một chuyến đi!
Nhan Bảo Như ngồi trên một xe khác lo lắng không thôi, nàng đã từng đến bí cảnh Thiên Đô, nên biết được Sa Như Lai, vị này chính là chưởng lệnh trước đây của Phiêu Miểu Các, người như vậy mà tự mình đến đây, điều này làm cho nàng âm thầm kinh hãi.
Màn xe được nhấc lên, Quỷ Y thò đầu ra xem, thấy mình bị Sa Như Lai ngăn lại, không nhịn được khẽ giật mình.
Sa Như Lai từng đi qua Dược Cốc, nên hắn cũng nhận ra, vì vậy hắn chui ra khỏi xe, đứng trên càng xe chắp tay nói.
“Toa tiên sinh, tiểu lão nhân tự nhận mình chưa làm chuyện gì, không biết Toa tiên sinh chặn đường của ta lại để làm gì?
Trong buồng xe, Vô Tâm và Quách Mạn nhìn chiến trận bên ngoài.
Sa Như Lai hờ hững nói.
“Hắc Ly, ngươi sẽ biết lý do là gì sau, bây giờ chỉ cần đi theo ta, đừng hỏi nhiều, cứ ngoan ngoãn phối hợp thì không có việc gì hết.
Hắn phất tay ra hiệu, nhanh chóng có vài con tọa kỹ phi cầm bay đến, xoay quanh trên không trung.
Thế lực nhân gian không có tư cách sử dụng phi cầm làm tọa kỹ, nhưng hắn lại không có vấn đề gì.
Trong lòng Quỷ Y thở dài, từ lúc nhận được lệnh của Lam Minh, hắn đã biết chuyến đi này sẽ xảy ra chuyện, nhưng không ngờ lại bị Sa Như Lai ngăn lại.
Lệnh của Lam Minh cực kỳ rõ ràng, mặc kệ chuyến đi này hắn có rơi vào tay ai, nên nói cái gì, không nên nói cái gì, Quỷ Y đã được dặn dò kỹ.
Lúc lấy xuống con mắt kia của Nguyên Phi, hắn còn suy nghĩ ý tứ của kẻ sau màn, đợi đến lúc bị ép buộc ám chỉ cho Nguyên Phi cấy ghép mắt mới là phương pháp tốt nhất, sau đó lại chậm chạp không cấy ghép cho Nguyên Phi, Quỷ Y đã phát hiện ra có người trong bóng tối đang nhắm vào Nguyên Sắc.

Bây giờ đến lượt Sa Như Lai tự mình ra tay, ngay cả Đại La Thánh Địa cũng bị cuốn vào, cộng thêm lệnh mà mình nhận được, Quỷ Y ý thức được rằng sợ rằng có một số người đã bắt đầu ra tay với Nguyên Sắc. Nhưng hắn có thể làm gì? Cái gì cũng không dám để lộ ra được. Nếu ở trình độ nào đó mà nói, có lẽ khi Nguyên Sắc chết đi, sư đồ bọn họ mới hoàn toàn giải thoát được, nếu không bị Nguyên Sắc biết, hậu quả có thể nghĩ được rồi đấy.

Nếu gặp phải người khác còn tốt, như vậy chưa chắc hắn đã quan tâm, nhưng Sa Như Lai đã tự mình ra tay, Quỷ Y không có lựa chọn nào khác, cũng không dám không theo, đành phải chào hỏi một tiếng, sau đó ngoan ngoãn đợi lệnh.

Người trên càng xe nhảy xuống dưới, Vô Tâm và Quách Mạn cũng chui ra khỏi buồng xe.

Khuôn mặt Vô Tâm ảm đạm, cũng không nói hối hận gì đó, vì muốn giúp Thiệu Liễu Nhi, hắn sẽ không hối hận. Nhưng bây giờ Vô Tâm đã nhìn ra, cũng giống như sư phụ đã nói, có một số chuyện, sư đồ bọn họ không thể trêu chọc được, nó không hề đơn giản như trong tưởng tượng, nếu như bị cuốn vào thì sẽ không có đường lui.

Vô Tâm biết mình ngây thơ, mình chết đi cũng không có gì đáng tiếc, nhưng lại liên lụy đến sư phụ.

Không thiếu một ai, nhóm năm người Quỷ Y bị mấy con tọa kỹ phi cầm bắt đi…

“Ngao Phong!

Vô Lượng Viên, đại trận phòng hộ của nó không ngăn được người đến đây nữa, thành viên của Lục Đại Thánh Địa liên thủ với nhau, thậm chí dùng Thiên Kiếm Phù nổ tung, cũng không ngăn được những người bên ngoài bay thẳng đến mục tiêu.

Trong tiếng nổ ầm ầm vang vọng, Vô Lượng Quả Thụ được mấy đời người bảo vệ, gốc Vô Lượng Quả Thụ duy nhất trong Thánh Cảnh đã ngã xuống, thành viên bảo vệ Vô Hư Thánh Địa gào lên đầy đau xót.

Ngao Phong ngạo nghễ đứng nhìn xung quanh, trong lòng dâng lên sự sảng khoái khác thường, cánh cửa này áp chế hơn nửa đời người, nơi mang đến nhục nhã cho hắn lúc thất thế, bây giờ đã bị hắn tự tay phá hủy, Ngao Phong hận không thể thét dài một tiếng để phát tiết ra!

Hơn mười Thiên Kiếm Cương Ảnh đánh đến, Ngao Phong vung tay quét ngang Vô Lượng Quả Thụ ngã trên mặt đất.
Trong tiếng cạch cạch vang vọng, lá cây và mảnh gỗ vụn bay khắp nơi như tuyết, Ngao Phong hóa thành hư ảnh bay thẳng lên trời, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.
Giết chết một số người, nhưng không hề tàn sát, nhưng những kẻ từng đắc tội hắn, chỉ cần ở đây, Ngao Phong sẽ không buông tha cho bọn họ, ân oán rõ ràng!
Đuổi không kịp, mà cũng không dám đuổi, nhìn thấy Vô Lượng Quả Thụ biến thành mảnh vụn, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt,
Ngụy Dã là người từng đứng trông cửa cùng với Ngao Phong, hắn kinh ngạc nhìn về phía Ngao Phong biết mất, cũng thấy được ánh mắt và nụ cười trước lúc Ngao Phong rời đi, cũng cảm nhận được bá khí và sung sướng của hắn.

Chương 2155: Thời cơ (2)

Chương 2155: Thời cơ (2)
Ngao phong bỗng nhiên ra tay, trực tiếp phá hủy Vô Lượng Viên, cũng hủy mất gốc Vô Lượng Quả Thụ duy nhất trong Thánh Cảnh, làm cho toàn bộ Thánh Cảnh đều chấn kinh, cho dù Đốc Vô Hư muốn giấu diếm chuyện này đi cũng không giấu nổi được nữa…
Dưới ánh trăng sáng trưng, Mao Lư Sơn Trang, Nguyên Sắc thảnh thơi nằm trên ghế ngắm trăng.
Nguyên Phi đi đến bên cạnh, nói.
“ Bên ngoài có lời đồn rằng Vô Lượng Quả do Đốc Vô hư trộm mất, bây giờ Ngao Phong lại ra tay làm bậy, tiên sinh không đến tìm Đốc Vô Hư đòi câu trả lời sao?
Nguyên Sắc cười ha ha nói.
“Nếu thật là do Đốc Vô Hư làm, sao hắn lại để cho Ngao Phong công khai làm bậy như vậy chứ?
Nguyên Phi nói.
“Chẳng lẽ cứ vậy rồi xem như xong?
Nguyên Sắc nói.
“Câu trả lời thì chắc chắn là muốn, ta không đi, người khác cũng sẽ đi, ta tự có tính toán riêng. Bên phía La Thu kia, ngươi nhìn chằm chằm cho ta.
Thật sự là hắn có tính toán khác, Nguyên Sắc có chuyện quan trọng hơn phải đi làm, với thực lực của Thánh La Sát, nếu liên thủ với hắn, cũng có khả năng dần dần tru sát Ngũ Thánh khác, đến lúc đó thì Đốc Vô Hư có trộm Vô Lượng Quả hay không thì đã chẳng quan trọng nữa.
Bây giờ Nguyên Sắc cũng không dám tùy tiện rời khỏi La Phương Phỉ, nàng ta là nhược điểm để hắn ổn định La Thu, cũng là điểm yếu để bóp chặt Ngân Cơ, không thể sai sót được.

Lúc này hắn còn phải quan sát thái độ của La Thu nữa, xác nhận rằng La Thu không dám hành động thiếu suy nghĩ, như vậy hắn mới cưỡng ép con tin đi tìm Ngân Cơ được.
“Đã bố trí tai mắt tạm thời gần chỗ La Thu, nếu có động tĩnh thì sẽ truyền tin đến đây ngay.
Nguyên Phi trả lời.
Nguyên Sắc hài lòng.
Nguyên Phi ngẩng đầu ngắm trăng, trong lòng phiền muộn, Vô Lượng Quả Thụ đã bị phá hủy, một gốc Vô Lượng Quả Thụ duy nhất đã bị hủy đi rồi.
Nguyên Sắc từng nhìn thấy ánh mắt kia của nàng, lúc đó đã đồng ý với Nguyên Phi, nếu như không tìm được đôi mắt thích hợp để cấy ghép, đợi sáu mươi năm sau Vô Lượng Quả thành thục, sẽ tranh thủ một quả Vô Lượng Quả cho nàng.
Đối với lời hứa này, nàng không hi vọng quá lớn vào nó, nhưng vẫn có một tia hi vọng nhỏ nhoi, nhưng bây giờ nó đã tan thành mây khói mất rồi.
Thân là một nữ nhân, lại là nữ nhân có dáng vẻ không tệ, không ai muốn là Độc Nhãn Long cả đời cả, nữ nhân đều thích chưng diện, nhất là người xinh đẹp, họ càng quan tâm đến túi da của mình.
Phát hiện được sự trầm mặc của Nguyên Phi, hình như Nguyên Sắc đã đoán được suy nghĩ của nàng, thở dài nói.
“Ái phi yên tâm, thiên hạ này có nhiều người như thế, chắc chắn sẽ tìm được người thích hợp, đợi chuyện trước mắt này xong xuôi, ta sẽ tự mình thúc dục Hắc Ly nhanh chóng tìm ra.
…
Cao vút lên trời nghênh đón mặt trời lên, phía đối diện vách núi có một hồ nước, đối diện hồ nước chính là kinh thành Hàn Quốc.
Trong động phủ, La Thu đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa.
Lão nhân Tần Độ của Đại La Thánh Địa bước vào bên trong, bẩm báo.
“Thánh Tôn, Toa tiên sinh đến đây, nói muốn gặp ngài.
Chuyện Ngân Cơ lần trước, Trần Độ làm không tệ, vì vậy lần đi này, La Thu đưa hắn đi theo làm tùy tùng bên người.
Nghe được lời bẩm báo, La Thu chậm rãi mở mắt ra.

“Ừ!
Tần Độ lập tức quay người rời đi. Một lúc sau, Sa Như Lai bước nhanh đi vào, đi đến trước mặt La Thu, chắp tay hành lễ.
“Bái kiến sư tôn!
La Thu ngồi xếp bằng trên bệ đá lạnh lùng nhìn hắn.
“Ai kêu ngươi đến đây?
Sa Như Lai có vẻ như không yên lòng, nhưng vẫn nhắm mắt lại nói.
“Sư tôn, Phương Phỉ bị Nguyên Sắc bắt đi, đệ tử…
La Thu đánh gãy lời nói của hắn.
“Ta tự có tính toán riêng, không cần ngươi nhúng tay vào chuyện này. Bây giờ trong Thánh Cảnh nổi sóng lớn, ta ra lệnh cho huynh đệ các ngươi giữ nhà, không có lệnh của ta, ai kêu ngươi tự tiện nghe ngóng tung tích của ta? Ngươi đến đây muốn làm gì?
Sa Như Lai quỳ xuống, nói.
“Phương Phỉ bị bắt, đệ tử không thể bỏ làm tròn trách nhiệm của trượng phu, đệ tử có tội.
La Thu nói.
“Nguyên Sắc tự mình ra tay, cho dù ngươi ở đó cũng không ngăn được, ta nói rồi, ngươi không cần tự trách mình. Chẳng lẽ lời nói của ta không có trọng lượng gì nữa sao?
Sa Như Lai quỳ giải thích.
“Đệ tử không dám! Nhưng Nguyên Sắc không phải là thứ tốt lành gì, hắn yêu thích nữ sắc, Phương Phỉ lại rơi vào tay hắn, đệ tử ăn ngủ không yên, nếu kéo dài một ngày thì đệ tử bị dày vò thêm một ngày, sư phụ, đệ tử nhịn không nổi nữa, mặc kệ thế nào, đệ tử sẽ nghĩ tất cả biện pháp để cứu Phương Phỉ ra.
La Thu nói.
“Ngươi suy nghĩ nhiều quá, Nguyên Sắc có háo sắc thì cũng không dám làm loạn với Phương Phỉ, chỉ cần ta còn sống, có cho hắn cũng không dám làm vậy. Được rồi, ta đã thấy được tình cảm của ngươi và Phương Phỉ, ta sẽ xử lý chuyện này, ngươi không cần hỏi gì nữa, quay về đi.
Có một số chuyện liên lụy đến bí mật, hắn không mong là người khác sẽ biết được, bao gồm cả Sa Như Lai, nhất là con gái hắn, La Thu không mong rằng La Phương Phỉ biết được thân thế của mình. Nói cách khác,

nếu không phải như vậy, hắn đã chẳng phải kiêng dè gì, trực tiếp ra tay cướp người lúc gặp Nguyên Sắc.
Sa Như Lai ngẩng đầu cầu xin.
“Sư tôn, ngài để cho đệ tử thử một lần đi, đệ tử đã ra tay bắt sư đồ Quỷ Y lại, nếu bây giờ bắt đệ tử thu tay thì thật không cam tâm. Tình cảm vợ chồng còn đó, cho dù nói thế nào đi nữa, Phương Phỉ cũng là thê tử của đệ tử, nếu đệ tử khoanh tay đứng nhìn, sau này còn mặt mũi nào gặp người khác nữa, khác nào làm trò cười cho kẻ khác!
Ánh mắt La Thu hơi né tránh, những lời khác hắn chỉ nghe qua, nhưng lại để ý đến một câu trong đó, hỏi lại.
“Ngươi bắt sư đồ Quỷ Y làm gì?
Sắc mặt Sa Như Lai cực kỳ tức giận, nói.
“Đệ tử không biết vì sao Nguyên Sắc lại bắt Phương Phỉ, nhưng hắn dám làm mồng một, đệ tử sẽ làm mười lăm. Hắn dám ra tay với Phương Phỉ, ta sẽ ra tay với người của hắn. Nguyên Sắc cần một con mắt để cấy ghép cho tâm phúc Nguyên Phi của hắn, mà với sắc đẹp của Nguyên Phi, chắc chắn sẽ không chịu nổi khi trên người có khuyết tật, đệ tử bí mật bắt đi sư đồ Quỷ Y. Sau khi suy nghĩ kỹ càng, đệ tử đã tìm được cơ hội để cứu Phương Phỉ ra rồi.
La Thu không thể không thừa nhận, đây là một biện pháp, lúc trước hắn còn nghĩ bắt Nguyên Phi để trao đổi người, nhưng Nguyên Sắc lại giữ một nhược điểm khác trong tay, làm cho hắn sợ ném chuột vỡ bình, nên La Thu xem thường biện pháp này của Sa Như Lai, cũng sẽ không đồng ý cho hắn làm vậy.
Hắn nhàn nhạt hỏi.
“Cơ hội gì?
Sa Như Lai nói.
“Đệ tử hỏi Quỷ Y xong mới biết, lúc trước Nguyên Sắc móc mắt Nguyên Phi ra để cấy ghép không phải là việc làm tùy tiện. Thuật pháp cấy ghép này không phải cứ dùng mắt của ai cũng được, phải có độ xứng đôi cao mới có thể dung hợp hoàn toàn. Trước khi chọn Nguyên Phi, sư đồ Quỷ Y từng tìm kiếm mục tiêu thích hợp cấy ghép trong phạm vi lớn, nhưng khó mà tìm thấy được, mà sau này đến Đại Nguyên Thánh Đại tìm kiếm, kết quả phát hiện con mắt của Nguyên Phi phù

hợp, nên Nguyên Phi dù không tình nguyện cũng phải dâng ra một con mắt.
“Bây giờ Nguyên Phi cũng đang thúc gục Quỷ Y tìm kiếm con mắt thích hợp cho nàng, nhưng sư đồ Quỷ Y đã rơi vào tay đệ tử. Nếu Nguyên Phi muốn khôi phục lại con mắt, vậy thì không dùng Quỷ Y trong tay đệ tử thì không được.
La Thu nói.
“Ngươi muốn dùng cái này để áp chế Nguyên Phi? Ngươi cảm thấy Nguyên Phi có thể đồng ý được sao? Nàng không có lá gan đó!
Sa Như Lai nói.
“Có lẽ sư tôn còn không biết, theo lời của Quỷ Y nói, ánh mắt xứng đôi nhất để cấy ghép cho Nguyên Phi chính là con mắt của nàng được cấy ghép trong mắt của Nguyên Sắc kia, chỉ có mắt của mình thì mới có thể làm cho đôi mắt của nàng ta khôi phục như lúc đầu, trong thiên hạ này không có con mắt nào hoàn mỹ hơn nữa. Trước đó Quỷ Y không có cách nào tìm được con mắt thích hợp cho nàng, Nguyên Phi đã từng phân phó cho Dược Cốc và Quỷ Y, chuyện này tự mình Nguyên Phi hiểu được.

Chương 2156: Bần tăng cũng rất bất ngờ.

Chương 2156: Bần tăng cũng rất bất ngờ.
Sư tôn, ngài không thể xem thường sự truy tìm cái đẹp của nữ nhân được, đó chính là cơ hội mà chúng ta có thể lợi dụng được.
La Thu ngoài ý muốn, không ngờ rằng lại được đồ đệ mình đào ra trong lần ngoài ý muốn này.
Chuyện Nguyên Sắc tìm Quỷ Y để chữa mắt, ai trong Ngũ Thánh cũng biết rõ chuyện này, nhưng người ta đã trị khỏi, nên không ai quan tâm đến nữa, nhưng không ngờ phía sau chuyện này lại ẩn giấu một nhân quả ảo diệu như vậy.
Con mắt thích hợp nhất với Nguyên Phi chính là con mắt của nàng, có gì sai sao? Không sải, đây mới thật sự là điều đúng đắn! Là Thứ vuốt râu suy nghĩ, trong lòng nhịn không được khen ngợi tuyệt vời, ánh mắt hắn nhìn lên khuôn mặt tha thiết của Sa Như Lai, thật sự không ngờ rằng đồ đệ mình vội vàng cứu vợ nên đánh bậy đánh bạ biết được bí mật này, sợ rằng ngay cả Nguyên Sắc cũng không ngờ rằng con mắt của Nguyên Phi cho đi rồi còn có thể cấy về được.
Hơi suy nghĩ một lúc, La Thu không đuổi đệ tử trở về nữa.
”Nguyên Sắc biết việc này không?
Sa Như Lai nói.
“Nếu đệ tử xem việc này là một cơ hội, tất nhiên cũng đã hỏi Quỷ Y rồi. Quỷ Y nói, Nguyên Sắc chữa lành mắt xong hoàn toàn không hỏi quá chuyện này, chỉ dặn dò Quỷ Y nhanh chóng tìm ra mắt thích hợp để cấy ghép cho Nguyên Phi. Nhưng đến lúc Nguyên Phi đến Dược Cốc tìm hắn, mới nhắc đến chuyện này. Sư tôn, chắc chắn Nguyên Phi sẽ không tự mình nói với Nguyên Sắc chuyện này đâu.

La Thu liên tục vuốt râu, trên mặt như đang suy tư cái gì, từ tốn nói.
“Có một số việc dù nữ nhân kia dám làm thật, nhưng phải là nàng ta muốn làm mới được, tốt nhất là có thể gặp mặt khuyên, nhưng theo tình hình trước mắt, bên kia đã đề phòng chúng ta rồi, muốn thuyết phục nữ nhân kia không phải là chuyện dễ dàng. Chúng ta phải bàn bạc kỹ chuyện này.
Sa Như Lai nói.
“Sư tôn, việc này không khó, đệ tử đã có tính toán rồi. Bên người Nguyên Sắc có tai mắt của đệ tử, đệ tử có thể nghĩ biện pháp để hắn dụ Nguyên Phi ra ngoài, mà sư đồ Quỷ Y ở trên tay chúng ta, năng quan tâm thì sẽ loạn,
sư đồ tại chúng ta trên tay, quan tâm sẽ bị loạn, không sợ đưa nàng dụ không ra."
La Thu bỗng nhiên híp mắt, trong mắt hiện lên sự lạnh lẽo.
“Ngươi sắp xếp người ở bên cạnh Nguyên Sắc? Bên cạnh Nguyên Sắc mà để cho ngươi tùy tiện sắp xếp người vào? Vì sao ta không biết chuyện này? Chuyện lớn như vậy, vì sao đến bây giờ ngươi mới báo?
Sa Như Lai vội nói.
“Sư tôn hiểu lầm rồi, cũng không phải là đệ tử cố ý sắp người đến bên cạnh Nguyên Sắc, mà do lần này Nguyên Sắc bỗng nhiên đến Mao Lư Sơn Trang, hắn tự mình đụng vào người của đệ tử.
La Thu nói.
“Trong Mao Lư Sơn Trang có người của ngươi?
Sa Như Lai nói.
“Đúng vậy! Năm xưa, lúc đệ tử còn đang chấp chưởng Phiêu Miểu Các, chủ trì chuyện bí cảnh Thiên Đô, Ngưu Hữu Đạo phạm tội xong thì đến nịnh nọt đệ tử, từng lấy một phần phối phương cất rượu ra cho đệ tử. Sau đó đệ tử thử sử dụng nhưng lại cảm thấy không đúng, nên tiện đường sai Vương Tôn tìm người phụ trách chưng cất rượu trong Mao Lư Sơn Trang, người này tên là Viên Phương, là một con Kim Vương Hùng Yêu, hóa thành hòa thượng, chưởng quản cái gọi là 'Nam Sơn Tự' trong Mao Lư Sơn Trang, hắn chẳng những phụ trách việc chưng rượu, mà còn phụ trách toàn bộ ẩm thực trong Mao Lư Sơn Trang từ xưa đến nay.

“Vốn dĩ đệ tử cho Vương Tôn tìm Viên Phương để sửa lại phương pháp chưng rượu, nhưng không ngờ sau khi Viên Phương biết được lại lịch của Vương Tôn, lại chủ động đầu nhập vào, muốn làm người của Phiêu Miểu Các. Nếu hắn đã chủ động muốn làm tai mắt, vậy nên đệ tử cũng không từ chối.
“Nhưng sau khi điều tra người này, đệ tử phát hiện hắn làm người không đáng tin, Yêu Tăng này trời sinh là cỏ đầu tường, hơn nữa hắn chỉ làm đôi ba việc vặt trong Mao Lư Sơn Trang, không tiếp xúc gì đến bí mật hạch tâm, nên đệ tử không dùng đến hắn, cũng quên luôn sự tồn tại của người này, không sắp xếp hắn vào danh sách người Phiêu Miểu Các.
“Lần này Nguyên Sắc vào ở trong Mao Lư Sơn Trang, lại bắt cóc Phương Phỉ về đó, lúc đó đệ tử mới nhớ đến người này, nghĩ muốn biết tình hình trong Mao Lư Sơn Trang, nên đệ tử mới bắt đầu dùng hắn. Đệ tử liên lạc với Viên Phương, đầu tiên là tìm hiểu tình hình trong Mao Lư Sơn Trang, sau đó mới biết tên Yêu Tăng này được Nguyên Sắc nhìn trúng. . .
Sa Như Lai kể lại theo lời của Ngưu Hữu Đạo bên kia cung cấp cho hắn.
Sau khi nghe xong La Thu có chút im lặng, hắn đoán giống như suy đoán của Lữ Vô Song, nghe một chút là đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, vì sao Nguyên Sắc lại chọn Mao Lư Sơn Trang làm nơi dừng chân, bởi vì ở đó có đồ ăn ngon!
La Thu ngồi xếp bằng bỗng nhiên đứng dậy, đi xuống khỏi bệ đá, hỏi
“Hắn được Nguyên Sắc nhìn trúng, còn có thể tin được nữa sao?
Sa Như Lai nói.
“Hắn hoàn toàn không hiểu được các mối quan hệ giữa Thánh Cảnh và Phiêu Miểu Các, lúc ta liên hệ với hắn, hỏi cái gì, hắn trả lời cái đó. Đợi sau khi hỏi xong mọi việc, đệ tử cod nhắc nhở hắn một chút đạo lý, còn nói rằng nếu Nguyên Sắc biết hắn là người của ta, hắn nghĩ rằng Nguyên Sắc còn tin hắn nữa sao?
La Thu hiểu rõ, hắn khẽ gật đầu, chắp tay sau lưng, đi đi lại lại, như đang suy nghĩ điều gì.
Sa Như Lai tiếp tục nói.
“Sư tôn, chỉ cần Nguyên Phi nói ra vị trí cụ thể của Phương Phỉ là được, chỉ cần có vị trí cụ thể, nhân dịp Nguyên Sắc không có chuẩn bị, dùng

thực lực của sư tôn chắc chắn sẽ chiếm được ưu thế, dễ dàng cướp Phương Phỉ về đây, miễn cho chúng ta phải lo lắng cho con tin.
Cướp người? La Thu dừng bước, việc này hoàn toàn không phải là vấn đề cướp được con tin hay không, mà là cái chuôi bị Nguyên Sắc bắt được trong tay, nếu không lúc đến Mao Lư Sơn Trang, sao hắn không ra tay luôn chứ? Nhưng có một số chuyện La Thu không thể nói cho tên đồ đệ này biết được.
Suy nghĩ kỹ càng, trong mắt La Thu loé lên sát ý khó phát hiện, nhàn nhạt nói.
“Ta tự có tính toán, ngươi chỉ cần phối hợp là được
“Vâng, đệ tử tuân mệnh!
Sa Như Lai thở phào nhẹ nhõm.
. . .
Bên trong bí quật ngoài Thành Nam Châu, Ngưu Hữu Đạo nhận được tin tức của Sa Như Lai gửi đến, hắn đọc xong thì hừ lạnh một tiếng.
“Nếu La Thu dám cướp người, sao lại chờ đến bây giờ chứ?
Hắn thuận tay đưa lá thư qua cho Lữ Vô Song ở bên cạnh xem.
Bây giờ đã trực tiếp giao thủ với Lục Thánh, Ngưu Hữu Đạo cần Lữ Vô Song ở bên cạnh tùy thời nhắc nhở, bổ sung, để tránh cho việc không sắp xếp chặt chẽ mọi chuyện.
Lữ Vô Song đọc xong tin tức, bỗng nhiên mãnh liệt ngẩng đầu lên, hỏi.
“Tin này do ai gửi? Sa Như Lai? Sa Như Lai là người của ngươi?
Phần thư này có nội dung không tầm thường, mặc dù không đề tên người gửi lên đó, nhưng nhìn nội dung bên trong, không khó nhận ra người nào đã gửi lá thư này.
Ngưu Hữu Đạo từ chối cho ý kiến, không thừa nhận cũng không phủ nhận, trên thực tế thì thái độ này chẳng khác gì thừa nhận.
Lữ Vô Song rất muốn hỏi hỏi hắn, sao lại cấu kết được với Sa Như Lai, nhưng nghĩ kỹ lại, hỏi được hay không cũng không quan trọng.
Suy nghĩ kỹ một chút, thật ra cũng có thể dựa vào logic để tìm ra quan hệ, Ngân Cơ không chết, Ngân Cơ có quan hệ với, mà con gái của Ngân Cơ là thê tử của Sa Như Lai.
Đem Lục Thánh bên người đệ tử thân truyền đều cho thẩm thấu! Nhấn xuống trong lòng giật mình, nàng lại đem mật tín nhìn khắp, cuối cùng

thở dài: "La Thu khẳng định coi là Sa Như Lai không biết Ngân Cơ sự tình. Như vậy ngàn năm một thuở sơ hở đưa tới cửa, cứu nữ nhi đã không thỏa mãn được La Thu khẩu vị, La Thu đây là động sát cơ, đã muốn cứu nữ nhi, cũng muốn tiện thể diệt trừ Nguyên Sắc, vừa vặn lại có thể đem Ngân Cơ sự tình cho diệt khẩu!"

Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, "Sát chiêu này ấp ủ đến bây giờ, kỳ thật cũng không thành thục, bất quá nếu là La Thu xuất thủ, hỏa hầu tính chất lại không giống với lúc trước, bản thân của hắn tồn tại cũng đủ để đền bù sát chiêu này không thành thục.

Chương 2157: Ba bên giao thoa (1)

Chương 2157: Ba bên giao thoa (1)
“Tóm lại lần này mặc kệ kết quả như thế nào, mặc kệ La Thu có thể hay không diệt trừ Nguyên Sắc, sau đó Nguyên Sắc đều khó có khả năng tiếp tục ở tại nhà tranh biệt viện, đem Nguyên Sắc cho giày vò đi, trước mắt chúng ta không thể quay về phiền phức cũng liền giải quyết."
Lữ Vô Song nói.
“Ta cũng nhắc ngươi đừng vui mừng quá sớm.
Ngưu Hữu Đạo a một tiếng.
“Xin nghe cao kiến.
Lữ Vô Song nói.
“Ta phải nhắc nhở ngươi, có lẽ theo La Thu, xử lý Nguyên Sắc còn quan trọng hơn cứu con gái nhiều. Đối với La Thu mà nói, xử lý Nguyên Sắc là điều quan trọng nhất, cứu con gái mới là tiện tay. Ngươi muốn đảm bảo La Phương Phỉ an toàn, chỉ sợ phải cẩn thận thêm một chút mới được, chỉ sợ La Thu chưa chắc đã ra tay cứu La Phương Phỉ trong lúc mấu chốt, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ sợ sẽ không ăn nói được với bên phía Ngân Cơ đâu.
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc.
...
Trong phòng bếp Mao Lư Sơn Trang, các hòa thượng đang ngồi nhóm củi đốt lửa, khóe mắt liếc thấy bóng người đi từ bên ngoài vào, chợt lên tiếng nói.
“Chủ trì, hình như Nhan Bảo Như là đệ nhất cao thủ của Đan Bảng đấy!
Viên Phương đang kiểm tra phòng bếp lập tức căng thẳng đáy lòng, hắn biết câu này của hòa thượng nhóm lửa chính là một ám hiệu, đó là một kế hoạch mà Quản Phương Nghi tự mình nói cho hắn chấp hành.
Viên Phương hít sâu một hơi, sau đó mới vui cười hớn hở nói tiếp.

“Cái gì mà đệ nhất cao thủ Đan Bảng, nhớ năm xưa Đạo Gia còn sống, chẳng phải Nhan Bảo Như đã bị Đạo Gia ép cho đào mệnh trốn đông trốn tây sao? Hazz, tiếc quá, Đạo Gia không có mệnh tốt, nếu có thể gắng được đến bây giờ… Nghe nói các thành viên của Tử Kim Động đi đốc tra Thánh Cảnh đã quay về rồi.
Nguyên Phi vẫn đội nón lá đi đến trước cửa phòng bếp, nghe được những lời nói bên trong, nàng cất bước đi vào.
“Cô cô!
Một đám hòa thượng tranh thủ thời gian cúi đầu hành lễ bái kiến.
Nguyên Phi xua tay, ra hiệu mọi người làm việc của chính mình, sau đó lại gần Viên Phương, cúi đầu nói một câu.
“Ngươi đi ra ngoài này một chút.
“Vâng!
Viên Phương lập tức khéo léo đi theo phía sau nàng.
Ra khỏi phòng bếp, hai người đứng ở trong một căn phòng nhỏ bên cạnh phòng bếp, Nguyên Phi quay người hỏi.
“Ngươi biết Nhan Bảo Như không?
Viên Phương gật đầu, nói.
“Biết, trước đây có gặp qua một lần. Hình như bây giờ là cao thủ đệ nhất Đan Bảng, vừa rồi đi mua nguyên liệu nấu ăn, bần tăng còn nhìn thấy nàng.
Nguyên Phi đang muốn vì sao Viên Phương lại nhắc đến Nhan Bảo Như, nghe được lời hắn nói, lúc này mới hỏi.
“Ngươi gặp được nàng trong phủ thành Nam Châu sao?
Viên Phương nói.
“Đúng vậy! Bần tăng cũng rất bất ngờ, bần tăng còn cố ý làm cho xe ngựa đi chậm, muốn nhìn một chút xem nàng muốn làm gì, cuối cùng thấy nàng đi ra đi vào các nhà tiệm thuốc, hình như muốn đi dạo hết tất cả tiệm thuốc trong thành vậy, đoán là bây giờ còn đi tìm tiệm thuốc đấy.
Nghe được 'Tiệm thuốc', Nguyên Phi đã tin mấy phần, hỏi tiếp.
“Ngươi không nhận nhầm người chứ?
Viên Phương nói.
“Bần tăng cũng nghĩ là mình nhìn nhầm, trước đây nàng ăn mặc rất đẹp đẽ, nhưng bây giờ lại mặc vải thô, nhưng gương mặt kia thật sự quá đẹp

mắt, bần tăng có ấn tượng rất sâu, tuyệt đối sẽ không nhớ nhầm. Cô cô, ngài sao vậy, chẳng lẽ ngài cũng biết nàng?
Nguyên Phi nói.
“Ngươi nói nhiều lời vô dụng như vậy làm gì? Đi làm việc ngay đi, nếu làm sai khẩu vị của tiên sinh, ta sẽ cho ngươi biết tay.
“Đúng đúng đúng!
Viên Phương tranh thủ thời gian khom lưng cúi đầu cáo lui, hắn quay người lại, hai gò má co quắp một chút, ngay cả chính hắn cũng không biết Quản Phương Nghi bắt hắn nói ra những lời này là có ý gì, Quản Phương Nghi còn nói đó là ý của Đạo Gia.
Không nhắc đến Đạo Gia còn tốt, nhắc đến Đạo Gia, hắn cũng có chút nơm nớp lo sợ, trước đây có Trưởng Tôn Di, Mục Liên Trạch, còn có Lữ Vô Song, mà trước mắt thì Nguyên Sắc còn ở chỗ này, lại còn làm cho mình nói ra những lời khó giải thích được, muốn làm gì chứ?
Nguyên Phi vốn nghĩ đến nhà bếp xem một chút cũng quay người rời đi, nàng đi vào đình viện, gọi một người Đại Nguyên Thánh Địa đến đây, nói nhỏ một lúc.
Người kia gật đầu, sau đó nhanh chóng rời khỏi Mao Lư Sơn Trang, đi đến đầu đường.
Ba người không chạy loạn một cách mù quáng, đầu tiên là chạy đến Thiên Hạ tiền trang, hai người đứng ở bên ngoài, người còn lại trực tiếp tìm được chưởng quỹ tiền trang.
“Trong toàn bộ phủ thành Nam Châu có bao nhiêu tiệm thuốc?
“Cả lớn cả bé có tổng cộng mười một nhà.
“Có vị trí cụ thể không?
“Có!
Chưởng quỹ tiền trang nhanh chóng lật ra bản đồ tường thành, dùng bút tìm kiếm trên bản đồ, hắn hiểu rất rõ phủ thành Nam Châu này, nên hạ bút rất dứt khoát, nhanh chóng đánh dấu vị trí của mười một tiệm thuốc trong thành.
Người kia cầm bản đồ lên, sau đó mượn mười mấy người có thể tin được từ chưởng quỹ, đi đến các tiệm thuốc để tìm người.
Sau một lúc tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm được mục tiêu trong miệng của một tiệm thuốc.

Nhan Bảo Như mặc bộ vải thô bình thường như người dân trong thành, nàng đang nói chuyện với chưởng quỹ của tiệm thuốc.
Sau khi tiểu nhị đóng gói tất cả dược liệu mua trong tiệm, đưa cho khách, mời khách kiểm tra lại.
Nhan Bảo Như ngồi xổm ở dưới đất, hai tay mở miệng túi ra kiểm tra, sau đó thỏa mãn gật đầu, nàng móc ra ba viên kim tệ đưa cho chưởng quỹ, tỏ vẻ không cần thối lại.
Chưởng quỹ liên tục cám ơn, phân phó tiểu nhị giúp đỡ xếp túi lên xe ngựa.
Trước khi lên xe, xa phu gật nhẹ đầu với nàng, ánh mắt của Nhan Bảo Như nhìn trái nhìn phải, không chút hoang mang bước lên xe, chui vào trong buồng xe.
Xa phu quất roi ngựa, để cho xe ngựa không nhanh không chậm lên đường, bọn họ không đi đến những tiệm thuốc khác nữa, mà đi thẳng đến cửa thành.
Xe ngựa vừa ra khỏi một lối đi, lập tức nhận được tin có ba tên Đại Nguyên Thánh Địa đi ra khỏi Mao Lư Sơn Trang theo dõi bọn họ, người của tiền trang đã được phái quay về, ba người tự mình đi theo sau xe ngựa.
Thật ra ba người này không biết rằng từ lúc mình ra khỏi Mao Lư Sơn Trang đã bị người khác theo dõi, mười mấy trợ thủ mời ra từ tiền trang cũng bị trông coi từ lúc bắt đầu.
Khi bọn họ phát hiện ra Nhan Bảo Như, đám người theo dõi phía sau cũng biết rằng bọn họ đã phát hiện ra Nhan Bảo Như.
Người lập ra ván cờ này không phải là người bình thường, hắn có thể bố trí một ván cờ thật lớn, mà mấy người bị theo dõi này không tính là gì cả.
Người theo dõi phát hiện xe ngựa muốn ra khỏi thành, lập tức có một người tách ra nhanh chóng chạy về hướng khác, không lâu sau đã có một chiếc xe ngựa đứng chờ ở phía trước, hai người theo dõi cảnh giác nhìn xung quanh, sau đó chui vào xe ngựa.
Xe ngựa của Nhan Bảo Như ra khỏi thành thì bắt đầu chạy nhanh, xe ngựa phía sau cũng không nhanh không chậm đuổi theo.

Trong xe, Nhan Bảo Như trầm mặc, nàng chỉ biết mình đang làm việc theo lệnh của Sa Như Lai, nhưng không biết mục đích để làm gì, cũng không biết mình bị cuốn vào đâu, chỉ có cảm giác không đúng.
Nhưng nàng không có lựa chọn khác, đối mặt với cường giả như Sa Như Lai, cho dù nàng có là đệ nhất Đan Bảng thì cũng chẳng là gì hết, ngay cả sư đồ Quỷ Y cũng không làm trái được, vậy nàng phải làm thế nào chứ?
Sau khi chạy xa hơn cửa thành hai mươi dặm, xe ngựa quẹo vào một con đường thôn, đi về thôn trang phía trước.
Xe ngựa phía sau không theo vào thôn, sợ làm cho mục tiêu cảnh giác, nhưng ba người thì nhanh chóng lóe ra, trốn vào trong rừng núi, bọn họ tiềm hành trong rừng, mượn nhờ cây cối che giấu hành tung, tiếp tục theo dõi xe ngựa của Nhan Bảo Như.
Xe ngựa không đi đến nơi nào khác nữa, mục đích của nó là đến thôn trang trước mặt, vào thôn thì ngừng bên ngoài một đình viện của một nhà nông khá lớn.
Cửa viện mở ra, Nhan Bảo Như xuống xe chào hỏi một tiếng, sau đó Vô Tướng đội mũ rộng vành có rèm che đi ra, giúp đỡ xách từng túi thuốc xuống.
Mà ở cửa tiểu viện, có một chiếc bàn được đặt ở đó, Quỷ Y Hắc Ly tự mình ngồi khám bệnh, chẩn đoán cho các thôn dân đang xếp hàng, Vô Tâm ở bên cạnh làm việc vặt.

Chương 2158: Ba bên giao thoa (2)

Chương 2158: Ba bên giao thoa (2)
Nhan Bảo Như và Vô Tướng xách các túi thuốc đi vào trong nhà.
Cái gì gọi là thân bất do kỷ? Trong lòng ba sư đồ cảm nhận được sâu sắc, ở chỗ này giả vờ giả vịt chính là thân bất do kỷ đấy,
Đi đến một cách quỷ dị, làm việc quỷ dị, trong lòng bất an, tâm thần bất định...
Bên phía Mao Lư Sơn Trang có người quay về, trực tiếp tìm Nguyên phi, đứng bẩm báo dưới một gốc cây.
“Đã tìm được người, mục tiêu ở ngoài thành, sư đồ Quỷ Y cũng ở đó… Hắn kể rõ ràng tình hình nhìn thấy, căn cứ việc tìm hiểu từ miệng các thôn dân, hình như Quỷ Y đi đường tắt đến nơi này.
“Cứ chờ trước đã.
Nguyên Phi xua tay, nàng lui về sau, cuối cùng cũng rơi vào trầm mặc. Trước đó nghe được tên Nhan Bảo Như, nàng đã cảm thấy kỳ lạ, không phải Nhan Bảo Như đi theo sư đồ Quỷ Y sao? Vì sao lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ sư đồ Quỷ Y cũng ở chỗ này?
Ngược lại nàng đã nhận được tin tức từ trước, biết Quỷ Y đã rời khỏi Dược Cốc. Mà có chuyện Nguyên Phi cần quan tâm, nên nàng luôn chú ý tình huống của sư đồ Quỷ Y ở dược cốc.
Vì để xem xét tình hình, Nguyên Phi phái người điều tra, cuối cùng phát hiện đúng là vậy, có Nhan Bảo Như ở đây, sư đồ Quỷ Y cũng ở trong Nam Châu này, vậy mà bọn họ đi đến trong thôn xem bệnh sao? Không lo tìm kiếm đồ vật mà nàng muốn, chạy đến chỗ này khám cái quỷ gì vậy?
Bây giờ tạm thời nàng không thể làm gì cả, đợi đến lúc Nguyên Sắc ăn cơm xong, sau đó sắp xếp tốt mọi thứ, Nguyên Phi mới chui vào một chiếc xe ngựa.

Đánh xe là người quay về báo tin, bọn họ rời khỏi Mao Lư Sơn Trang từ cửa sau.
Trong một lầu các, Quản Phương Nghi đứng bên cửa sổ, nhìn chằm chằm qua khe cửa, tận mắt nhìn thấy xe ngựa rời đi, nàng thở phào nhẹ nhõm, tính toán của Đạo Gia đã thành công, nhưng ở một trình độ nào đó mà nói thì việc này không phải do Đạo Gia bố trí.
Trước mắt, trong toàn bộ Mao Lư Sơn Trang này, chỉ sợ Quản Phương Nghi nàng là người duy nhất biết toàn bộ tình hình.
Nguyên Sắc bắt La Phương Phỉ tạo ra một ván cờ, giống như có mưu đồ không nhỏ. Mà chuyện trước mắt là ván cờ mà La Thu tạo ra, chỗ đó cũng không hề đơn giản. Mà phía sau Đạo Gia cũng tạo ra một ván cờ, cũng không phải là dạng ăn chay. Chỉ là Nguyên Sắc và La Thu không biết ván cờ của nhau, mà Đạo Gia lại là người tác động lên bố cục của cả ba người, thậm chí còn biết rõ quân cờ của cả ba ván cờ khác nhau.
Ba bên, người đến ta đi, đều đang bày ra âm mưu, Nguyên Sắc xem La Thu là quân cờ của mình, La Thu cũng xem Nguyên Sắc ở trong bàn cờ, mà Đạo Gia lại là người điều khiển cả ba thế cục. Nhìn chung tất cả, Nguyên Sắc và La Thu đều đứng ngoài sáng, chịu thiệt thòi, còn Đạo Gia thì đứng sau màn, không bị ai để mắt đến, xem như đang đi trước một bước.
Mao Lư Sơn Trang nho nhỏ này, một góc nhỏ trong phủ thành Nam Châu, nhìn qua như rất bình tĩnh, nhưng dưới đáy ngầm lại sóng to gió lớn.
Phía sau sự bình lặng là vòng xoáy hung hiểm, giống như có thể thôn phệ tất cả mọi thứ, nếu như có chuyện không may gì xảy ra, mặc kệ là người phương nào, đều bị chơi chết không toàn thây.
Nhưng trong ba nhà, chẳng có nhà nào hiền lành cả, mặc kệ hiểm ác cỡ nào, nếu đã dính lên chuyện này, chắc chắn sẽ trở thành thư hùng.
Quản Phương Nghi may mắn mình là người biết chuyện, nếu không đã bị thủ đoạn của ba bên đùa cho hoa cả mắt rồi, nếu đổi lại là nàng, dù đối mặt với nhà nào cũng không thể chịu đựng nổi, chắc chắn sẽ bị chơi chết lúc nào không hay.
Trên thực tế thì bây giờ nàng chỉ biết được vài thứ đại khái, bởi vì không thường xuyên ở bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, nên không rõ lắm ba nhà đang

chơi trò gì, chỉ biết rằng bây giờ mình đang làm một quân cờ trong ván cờ âm thầm giao tranh của ba nhà.
Vương Phủ sát bên cạnh chiếm đoạt địa bàn chiến lược rộng lớn, Quản Phương Nghi có thể thấy rõ được, vương phủ sát vách nhìn như đang nằm trong chiến lược lớn, mà trong Mao Lư Sơn Trang nho nhỏ nhìn qua như bình thường này, thật ra có một trận chiến âm thầm đang diễn ra, ngay cả vương phủ cũng không thể so sánh được.
Ba bên giao thoa, giao phong ở chỗ này, mặc kệ ai bị thua, đều phải góp vào rất nhiều mạng người, nhưng nàng đã có thể cảm nhận thời gian biết được thắng hay thua, không còn xa nữa!
Ra khỏi lầu các, Quản Phương Nghi có vẻ như nhàn hạ thoải mái, nhưng thật ra nàng phải nhanh chóng truyền tin đi, bên phía Đạo Gia phải biết rõ sự thay đổi của ván cờ này.
. . .
Sau khi xe ngựa ra khỏi thành , nhanh chóng bị ném ở trong một chỗ vắng vẻ, Nguyên Phi cũng chui ra khỏi xe ngựa, trốn vào núi với mã phu, hai người nhanh chóng bay vào sâu trong núi, đi về phía mục tiêu.
Phải nhanh chóng mới được, Nguyên Sắc còn đợi ở bên kia, Nguyên Phi không thể rời đi quá lâu được.
Lần này nàng đến đây chỉ muốn nhìn xem Quỷ Y đang làm gì, hắn có đặt chuyện của nàng ở trong lòng hay không? Thuận tiện nhắc nhở thúc giục Quỷ Y làm việc.
Nguyên Phi không nóng lòng không được, bây giờ khuôn mặt nàng đã xấu như quỷ, cả ngày phải đội nón lá, ngay cả bình thường cũng chẳng dám đeo mặt ra ngoài. Mặt nạ khó mà che được hết, nhất là Nguyên Phi lại không có một con mắt nên không thể che khuất bằng mặt nạ được.
Bởi vì đội nón lá không lộ mặt, nên bây giờ Nguyên Phi chẳng muốn trang điểm luôn, trước đây nàng đi ra ngoài thì phải trang điểm cực kỳ xinh đẹp mới được.
. . .
Trong sơn động trên núi, Quản Phương Nghi đưa tin đến, Ngưu Hữu Đạo nhìn xong rồi đưa cho Lữ Vô Song bên cạnh.
“Cá đã cắn câu, bây giờ phải trông vào La Thu.
Vân Cơ đưa tin đến, nói.

“Muốn dựa vào cái này để nắm chắc Nguyên Phi, có được không vậy? Vì sao ta có cảm giác không ổn chút nào.
Ngưu Hữu Đạo chỉ cười không nói.
Lữ Vô Song nhìn qua nội dung trong thư, nói.
“Vân Cơ, ngươi quá xem thường La Thu rồi, trước đây có không ít tu sĩ Nguyên Anh, vậy mà La Thu lại có thể trở thành một trong số những người sống sót, hắn không phải là kẻ ăn chay đâu. Nắm được sơ hở thế này, nếu La Thu không giải quyết nổi Nguyên Phi, vậy hắn lăn lộn bấy lâu nay đúng là uổng công rồi. Cứ nhìn mà xem, Nguyên Phi không phải là đối thủ của La Thu đâu, nàng chắc chắn sẽ thần phục, sợ là Nguyên Sắc xong rồi.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói với Vân Cơ.
“Chú ý tin tức bên phía Sa Như Lai truyền đến.
. . .
Mục Sơn thôn, Nguyên Phi đi đến đây.
Không có dẫn người khí thế rào rạt vào thôn, cũng không muốn tạo ra động tĩnh gì lớn, chỉ để cho người khác đứng trên núi chờ, một mình nàng đi vào thôn.
Thật ra dù nàng có đưa nhiều người đến, cũng không thể thay đổi được kết quả được.
Đội nón lá đi vào, Nguyên Phi đi đến gần đình viện, thấy được bên ngoài cửa có người chuẩn bị dọn quán, nàng ngăn một thôn dân lại hỏi thăm, mới biết được bây giờ Quỷ Y đã tạm thời đi nghỉ ngơi, đợi qua giấc nghỉ trưa, trời bớt nắng thì sẽ tiếp tục khám chữa bệnh.
Nàng đi đến gần đó, thấy được Quách Mạn và Nhan Bảo Như đang thu dọn đồ đạc ở trong sân, bốc lên dược liệu vừa mua được xuống xe.
Thấy có người lại gần, Quách Mạn lập tức nghênh đón, nói.
“Tiên sinh đang nghỉ ngơi, nếu muốn cầu xem bệnh thì mời giờ Thân ngày mai lại đến.
Nguyên Phi không nói lời nào, nàng nhấc tay lên, trực tiếp nhấc nón đội, cho hai người nhìn thấy mặt mình.
Hai người lập tức nhận ra người đến là ai, muốn hành lễ, nhưng bị Nguyên Phi cản lại, nói.
“Hắc Ly ở đâu?

“Đang nghỉ ngơi trong phòng.
Quách Mạn nhỏ giọng trả lời.
Nguyên Phi lập tức quay người đi vào phòng, Quách Mạn và Nhan Bảo Như đứng phía sau liếc nhau, cả hai đều ý thức được, sợ rằng người trong phòng đang chờ vị này đến.
Trong phòng, ba sư đồ người đừng người ngồi đều quay đầu nhìn về phía khách không mời mà đến.
Nguyên Phi vừa đi vào đã tháo nón lá xuống, khuôn mặt không biểu tình, nhưng bỗng nhiên nở nụ cười, nói.
“Tiên sinh đến đây lúc nào?
Ba sư đồ Quỷ Y đều đứng ngay ngắn, không ai trả lời, bọn họ đều dùng ánh mắt liếc nhìn về một bên.

Chương 2159: Không thả cũng không giết.

Chương 2159: Không thả cũng không giết.
Phản ứng này làm cho Nguyên Phi có cảm giác không đúng, mãnh liệt quay đầu nhìn về phía bên kia, chỉ thấy ở cửa ra vào có một người đứng ở đó, hắn mặc một bộ áo quần màu xanh, thân hình gầy gò, đứng chắp tay, đang hờ hững nhìn chằm chằm nàng.
Nàng không có khả năng không biết người này, dù sao Nguyên Phi cũng ở bên người Nguyên Sắc nhiều năm như vậy, không biết đã gặp Đại La Thánh Tôn bao nhiêu lần rồi, La Thu lại đi đến Đại Nguyên Thánh Địa không chỉ một hai lần, rất nhiều lần nàng đã gặp trực tiếp hắn, sao lại không biết được.
Chỉ một chút thôi, trái tim của Nguyên Phi đã chìm đến tận đáy cốc.
Phản ứng đầu tiên của Nguyên Phi là, Nguyên Sắc bắt La Phương Phỉ, La Thu ăn miếng trả miếng bắt nàng đến đây.
Chỉ với thực lực của nàng mà muốn đối đầu với La Thu, hoàn toàn không có cơ hội chạy thoát được.
La Thu không thể nào trùng hợp ở đây được, chắc chắn đây là một cái bẫy!
Nguyên Phi lập tức hiểu rõ gì đó, nàng mạnh mẽ quay đầu lại nhìn sư đồ Quỷ Y, nghiêm nghị nói.
“Các ngươi chán sống sao?
La Thu lên tiếng.
“Không liên quan gì đến bọn họ, dù sao cũng bất đắc dĩ thôi. Đương nhiên, nếu ngươi không muốn con mắt kia nữa, ngươi có thể giết chết hai người kia, ta sẽ không ngăn cản.
Nguyên Phi quay mặt về phía hắn, hơi cúi người.

“Gặp qua Đại La Thánh Tôn. Trước đó không biết Đại La Thánh Tôn ở đây nên mới xông vào, bây giờ ta không quấy rầy mọi người nữa, xin được cáo lui trước.
La Thu không theo ý nàng, hắn xoay người vào phòng, nói.
“Nếu không muốn chết thì đi theo ta.
Không thấy người nữa, Nguyên Phi do dự đứng tại chỗ, đi qua không được, mà không đi qua cũng không được, quan trọng nhất là không thể chạy thoát nổi, xúc động khác nào tự tìm đường chết.
Điều mà nàng có thể làm lúc này là hung tợn nhìn về phía sư đồ Quỷ Y bên cạnh.
Vô Tướng dịch bước, che trước người Quỷ Y, đề phòng cao độ, với thực lực kia, Nguyên Phi chưa chắc đã là đối thủ của hắn.
Nguyên Phi quay đầu nhìn về phía ngoài đình viện, thấy Nhan Bảo Như, bây giờ nàng đã hiểu Nhan Bảo Như đi vào trong phủ thành Nam Châu để làm mồi nhử rồi.
Phát hiện đám người này muốn dụ nàng đến đây, lại muốn không làm cho Nguyên Phi nghi ngờ, có thể nói là dùng trăm phương ngàn kế, không để cho Quỷ Y đi thẳng đến, mà lại cho Nhan Như Bảo ra mặt, để cho mình tự đoán rằng Quỷ Y đến đây.
Viên Phương! Nguyên Phi hận đến nghiến răng, bây giờ nàng có thể khẳng định, tên yêu tăng kia chính là nội ứng.
Vì sao không phải là Viên Phương trùng hợp nhìn thấy Nhan Như Bảo?
Vì sao không phải là trùng hợp chứ? Đáp án rất đơn giản, vì tất cả mọi chuyện từ đầu đến đuôi đều là cái bẫy, những người này đứng chờ ở đây, để cho nàng tự chui đầu vào lưới, như vậy thì phải chắc chắn rằng tin tức “Nhan Bảo Như” xuất hiện phải truyền đến tai nàng.
Vậy thì chắc chắn thế nào? Viên Phương kia chính là mắt xích quan trọng để chuyện này được chắc chắn!
Không ngờ, thật sự không ngờ đấy, Nguyên Sắc đã hứa cho tên yêu tăng kia tiền đồ rộng lớn như thế, vậy mà hắn cũng dám phản bội, đúng là chán sống rồi!
Ai đi mật báo cũng có thể làm cho Nguyên Phi nghi ngờ, dù sao trong tình hình này, nàng không dám tùy tiện ra ngoài, nhưng chỉ có Viên Phương là khác.

Nàng không thể nào nghĩ ra được, hắn phản bội Nguyên Sắc để đầu nhập vào La Thu thì có ý nghĩa gì chứ? Viên Phương làm như vậy là có nghĩa lý gì?
Trước cửa phòng lại có một người xuất hiện, đó chính là Sa Như Lai, hắn nói.
“Còn muốn ta mời ngươi vào sao?
Nguyên Phi hít sâu một hơi, cảnh giác đi vào, sau khi nàng đi vào sau mới phát hiện, trong phòng có một thông đạo bí mật xuống dưới mặt đất.
Sa Như Lai đi đến cửa thông đạo, vươn tay ra hiệu.
“Thánh Tôn đang ở bên trong chờ ngươi.
Nguyên Phi tiện tay hất nón lá cho hắn cầm, từ từ bước xuống.
Thông đạo không dài lắm, chỉ đi sâu khoảng mấy trượng là đã đến tầng hầm.
Trong phòng trống rỗng, không có vật dụng gì, cũng chẳng có gì đặc biệt, La Thu chắp tay nhìn ngọn đèn cầy đơn sơ khảm trên vách tường.
Việc đã đến nước này, phản kháng cũng chẳng có tác dụng gì nữa, Nguyên Phu dứt khoát không đề phòng gì nữa.
“Ngươi muốn dùng ta để đổi con gái sao?
La Thu nghiêng đầu nhìn nàng.
“Hỏi rất hay. Ngươi cảm thấy Nguyên mập mạp sẽ đồng ý đổi người sao?
Những lời này làm cho trong lòng Nguyên Phi cảm thấy không thoải mái.
“Mục đích dụ ta đến đây chẳng phải là vì như thế sao?
La Thu nói.
“Ngươi đánh giá địa vị của mình trong lòng Nguyên mập mạp quá cao rồi, hoặc là ngươi hoàn toàn không biết lý do vì sao Nguyên mập mạp lại muốn bắt cóc con gái ta, hắn sẽ không vô duyên vô cớ động đến trên đầu con gái ta, nếu hắn đã ra tay thì chắc chắn sẽ không làm việc công cốc.
Bắt ngươi để đổi? Mạng của ngươi không đáng tiền như vậy đâu, Nguyên mập mạp sẽ không đồng ý. Thật ra không cần ta nói, trong lòng ngươi cũng tự hiểu được mà.
Nguyên Phi không thích nghe những lời này, nàng nói.

“Chẳng lẽ Thánh Tôn dẫn dụ ta đến đây chỉ để châm ngòi ly gián sao? Ngươi nên biết rõ, dù ngươi không thả ta ra, Thánh Tôn nhà ta cũng không thả con gái của ngươi đâu.
La Thu nói.
“Ta nói rồi, ngươi đánh giá giá trị của mình quá cao rồi đấy, Dù ta có thả ngươi hay là giết ngươi, Nguyên Sắc cũng sẽ không thả người. Cứ dây dưa vào vấn đề này thì không có ý nghĩa, chúng ta nói chuyện chính đi, từ hôm nay trở đi, ngươi đi theo ta đi.
Nguyên Phi cười.
“Ta không nghe nhầm chứ, ngài muốn đi đào góc tường Thánh Tôn nhà ta?
La Thu nói.
“Ngươi vểnh tai nghe cho kỹ đây, những gì Nguyên Sắc có thể cho ngươi, ta đều có thể cho ngươi, Nguyên Sắc không thể cho ngươi, ta cũng có thể cho ngươi.
Nụ cười của Nguyên Phi càng chân thành hơn.
“Chẳng lẽ trên tay ngài còn có Vô Lượng Quả cho ta sao?
La Thu nói.
“Nguyên Sắc không thể cho ngươi mắt được, nhưng ta có thể.
Nguyên Phi nghi ngờ nói.
“Ngươi có thể cho?
Nàng không biết đối phương có biện pháp nào để chữa lành đôi mắt cho nàng không.
La Thu nói.
“Nguyên Phi, sao đầu óc ngươi chậm chạp như thế, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra được sao? Tính mạng của sư đồ Quỷ Y nằm trên tay ta, người có thể chữa khỏi mắt cho ngươi nằm trong tay ta, có hiểu không?
Nguyên Phi hoàn toàn tỉnh ngộ, sắc mặt nàng thay đổi hẳn.
La Thu hờ hững nhìn chằm chằm nàng, nói.
“Chỉ cần ta không vui, lúc nào ta cũng có thể làm thịt sư đồ hai người đó. Giết mấy người đó, Nguyên mập mạp sẽ không nói gì, lão yêu bà họ Tuyết cũng không thèm quản, Ô Thường không quan tâm, ngay cả những người khác cũng sẽ không nói gì cả. Hai sư đồ này, ta giết cũng

chẳng có vấn đề gì cả, chỉ cần xem tâm trạng của ta thế nào thôi. Ngươi nói đi, ngươi muốn ta giết, hay là không giết bọn họ?
Hơi thở của Nguyên Phi rối loạn, nàng nhìn chằm chằm đối phương, nhưng trong lòng hiểu rõ, nếu người này đã tự mình ra tay, nàng muốn cứu được sư đồ Quỷ Y từ trên tay hắn là không có khả năng.
La Thu lạnh nhạt nói.
“Vốn dĩ là một mỹ nhân xinh đẹp, nhưng lại mất một mắt, thật sự đáng tiếc.
Sắc mặt Nguyên Phi cực kỳ phức tạp, nàng tính toán cái lợi và hại trong đó, giống như đang lựa chọn một vấn đề rất khó khăn, cuối cùng cắn răng nói.
“Ngươi muốn chém giết hay róc thịt, hay muốn làm gì cũng được!
La Thu gật đầu.
“Khó trách lại được Nguyên mập mạp trọng dụng, đúng là có vài phần cốt khí, mà ta lại thích những người có cốt khí. Được, nếu như có thể chịu được việc róc xương róc thịt, không sợ chết như vậy, nếu ta chỉ dùng một con mắt để áp chế ngươi đúng là không cần thiết, ta cũng chẳng muốn làm tiểu nhân. Nếu như ngươi không muốn con mắt đó… Được, ta cũng không làm khó ngươi nữa, ngươi đi đi.
Nguyên Phi khẽ giật mình, khó có thể tin được, hắn cứ vậy mà buông tha cho nàng rồi sao? Nhưng theo lý thuyết, loại người này sẽ lật lọng không giữ lời mới đúng,
Vậy nên nàng có chút không thể tin nổi, thử hỏi.
“Ngươi thật sự chịu thả ta sao?
La Thu nói.
“Ta lừa ngươi làm gì? Muốn đi thì đi đi, muốn ở lại thì cứ việc, ngươi có thể lựa chọn.

Chương 2160: Sắp (1)

Chương 2160: Sắp (1)
Nguyên Phi chậm rãi lùi về sau hai bước, chắp tay nói.
“Thánh Tôn nhân từ, tiểu nhân không thể sánh bằng, Nguyên Phi cảm ơn Nguyên Tôn đã tha, ta xin lui ra trước.
Nàng nói xong thì quay người rời đi, cùng lúc đó, giọng nói của La Thu vang lên ở sau lưng.
“Ta quên nhắc nhở ngươi một chuyện, ta có thể tha cho ngươi, nhưng sư đồ Quỷ Y thì không được.
Nguyên Phi dừng bước, hơi quay đầu lại nói.
“Được Thánh Tôn giơ cao đánh khẽ, ta đã vô cùng cảm tạ, còn về hai sư đồ bọn họ, ta không cứu nổi, ai bảo bọn họ xui xẻo rơi vào tay Thánh Tôn chứ?
La Thu nói.
“Ta cũng sẽ không giết bọn họ, chỉ giam lại, sau đó nói cho Nguyên mập mạp biết, người có thể trị khỏi mắt cho ngươi ở trên tay ta, chỉ như vậy thôi.
Một mắt của Nguyên Phi trừng lớn mấy phần, cả người run lên, giống như bị sét đánh ngang tai, nàng từ từ quay người, gắt gao nhìn chằm chằm đối phương, trong ánh mắt Nguyên Phi có sự bi phẫn tột cùng.
La Thu lạnh nhạt nói.
“Phản ứng lớn như vậy làm gì? Đúng rồi, Nguyên mập mạp là loại người gì, ngươi đi theo hắn nhiều năm như thế, chắc hắn cũng biết một chút. Ngươi có thể nói là ngươi không phản bội hắn, dù chết cũng không muốn chữa con mắt kia, ta đây tận mắt nhìn thấy, nên ta tin, nhưng Nguyên mập mạo tin sao?
Hắn hơi lắc đầu, nói tiếp.

“Có lẽ hắn sẽ tin. Nhưng người có thể khôi phục sắc đẹp mỹ lệ của ngươi đang ở trên tay ta, ai biết lỡ như lúc nào đó ngươi thay đổi ý định thì sao? Người nằm cạnh trên một giường, sao có thể chịu nổi khi ẩn giấu một mối nguy hiểm tiềm ẩn như vậy chứ? Sau này Nguyên mập mạp sẽ đối xử với ngươi thế nào, ta có thể đoán được đại khái. Tất nhiên Nguyên mập mạp sẽ cẩn thận đề phòng ngươi, nhanh chóng đá ngươi ra khỏi trung tâm quyền lực của Đại Nguyên Thánh Địa, ngươi không thể tiếp tục làm tâm phúc của hắn nữa, muốn đến gần hắn thôi cũng khó.
“Có phải như vậy không thì trong lòng ngươi tự hiểu rõ. Ngươi đã mất đi quyền lực trong tay, ở Đại Nguyên Thánh Địa không còn được phong cảnh như ngày xưa nữa, người vừa thế chỗ ngươi sẽ phải đề phòng ngươi quay lại, cuộc sống sau này của ngươi sẽ rất gian nan, sợ là được sống yên lành thôi cũng là may mắn rồi
“Nguyên Phi, ngươi là người thông minh, bán mạng vì loại người này, đối phương còn không cảm ơn ngươi, ngươi cảm thấy có đáng giá không?
Sự bi phẫn trên mặt Nguyên Phi không thể giấu nổi nữa.
“Đây chính là buông tha mà ngươi gọi sao?
La Thu nói.
“Ta đang giúp ngươi đấy, nếu muốn chữa khỏi mắt cho ngươi một cách nhanh nhất, theo lời của Quỷ Y, muốn tìm người có độ tương xứng để cấy mắt không dễ dàng như thế. Quỷ Y còn nói, con mắt của chính ngươi mới là con mắt có độ xứng đôi hoàn mỹ nhất, mà con mắt ngươi mất đi đang ở trong hốc mắt của Nguyên Sắc, ta chỉ muốn lấy về giúp ngươi mà thôi.
Nguyên Phi chấn kinh, nói.
“Ngươi muốn giết hắn?
Sự tình rất rõ ràng, không giết Nguyên Sắc làm sao có thể từ Nguyên Sắc trong mắt đào ra ánh mắt kia đến?
La Thu nói.
“Không đáng để ngạc nhiên, chẳng lẽ hắn không muốn giết ta sao? Chỉ là không có cơ hội thôi. Nguyên Phi, một người cứng rắn móc mắt của ngươi ra, có xứng đáng để ngươi bán mạng không? Mà bây giờ sư đồ Quỷ Y ở trên tay ta, chỉ cần lấy được mắt, ngươi có thể lập tức được

điều trị ngay, ngươi sẽ nhanh chóng khôi phục lại như ban đầu. Chuyện cho đến bây giờ, lựa chọn thế nào ngươi còn phải suy nghĩ nữa sao?
Nguyên Phi bi phẫn nói.
“Nếu hắn dễ dàng bị người khác giết như vậy, sao có thể sống đến bây giờ được chứ?
La Thu nói.
“Vì vậy mới phải tìm đến ngươi, mọi chuyện bên người hắn đều do ngươi sắp xếp, muốn ra tay thế nào, cái này phải xem bản lĩnh của ngươi. Có người làm nội ứng, chuyện mà ta muốn làm sẽ dễ dàng hơn nhiều.
“Ngươi cũng không cần lo lắng ta qua cầu rút ván, ta sẽ cam kết cho ngươi có cảm giác an toàn.
“Đệ tử Lục Chi Trưởng của ta đang trên đường đến đây, hắn còn chưa lập gia đình, sau khi đến đây sẽ đường đường chính chính cưới ngươi làm vợ. Sau này tình cảm hai vợ chồng thế nào, ta không thể đảm bảo, phải dựa vào chính ngươi rồi. Mà bây giờ ta cho ngươi một danh phận bảo hộ, La Thu ta không đến mức giết chết thê tử của đệ tử mình. Sau này đến Đại La Thánh Địa, có lẽ ngươi không còn quyền thế như ngày xưa, nhưng cơm gạo thì chẳng phải lo, ít nhất là không phải lo lắng về tính mạng của mình, mà sắc đẹp của ngươi cũng đã phục hồi lại.
Nguyên Phi cắn răng nói.
“Ta là nữ nhân của Nguyên Sắc, mọi người ai cũng biết, sao Lục Chi Trưởng có thể chịu được chứ?
La Thu nói.
“Ngươi lo lắng quá rồi, có thể chiếm được nữ nhân của Nguyên Sắc, hắn không thấy mất mặt đâu. Đợi đến lúc hắn cưới ngươi, ngươi lại ra tay, có gì không yên lòng chứ?
Ở trong sơn động trên núi, mật thư được gửi đến, sau khi Ngưu Hữu Đạo đọc xong, hắn thở phào nhẹ nhõm, thuận tay đưa cho người bên cạnh, nói.
“Xong rồi!
Lữ Vô Song nhìn xong cũng gật đầu, nói.
“Nếu không chắc chắn thì La Thu sẽ không tùy tiện ra tay, chuyện này nằm trong dự đoán.

Vân Cơ là người đưa mật thư đến, nên đã nhìn nội dung trên đó từ trước, nàng âm thầm cảm thán, phát hiện mình lo lắng quá mức rồi, La Thu chỉ dùng một chiêu “Không giết cũng không thả” này, đã làm cho Nguyên Phi không có lựa chọn này khác nữa, tùy tiện phá hủy đường lui của Nguyên Phi.
Không khó khăn như trong tưởng tượng của nàng, chuyện được giải quyết một cách đơn giản, lại dùng cách mà nàng chưa bao giờ nghĩ đến, đúng là làm người khác phải mở rộng tầm mắt.
Vân Cơ cũng phát hiện, mình ở chung với những người này thì học được không ít điều bổ ích.
Ngay lúc này, Viên Cương bước nhanh vào, Lữ Vô Song nghiêng đầu nhìn thấy hắn, ánh mắt kia không biết là có ý gì.
Ánh mắt của Viên Phương chỉ nhìn trúng nàng một cái, rồi nhanh chóng né tránh đi, hắn hơi sợ nữ nhân này, không có cách nào khác, mỗi lần gặp mặt phải gọi “phu nhân” đúng là không mở miệng nổi.
Từ ngày cãi nhau phân thắng thua, trong vô tình hắn đều thấp hơn một phần lúc ở trước mặt Lữ Vô Song.
”Bên phía Cung Lâm Sách gửi thư khẩn cấp.
Thư khẩn cấp? Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng nhận lấy rồi đọc, Lữ Vô Song ở bên cạnh cũng xích lại gần để xem.
Đúng là có thể nói là sợ cái gì thì đến cái đó, bên phía Phiêu Miểu Các đã chú ý đến tung tích của Vân Cơ và Vương Khiếu rồi, bọn họ ra lệnh cho Tử Kim Động cưỡng chế hai người nhanh chóng quay về Mao Lư Sơn Trang.
Bên Cung Lâm Sách không từ chối nổi nữa, chỉ có thể dùng lý do không có tọa kỹ phi hành, nên muộn mấy ngày nữa mới quay về kịp.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Xem ra đây là bút tích của người Đại Nguyên Thánh Địa ở trong Mao Lư Sơn Trang.
Lữ Vô Song nói.
“Chuyện này cũng trong dự đoán, từ lúc bọn họ đi vào đó, các ngươi từ đầu đến cuối không hề lộ mặt, dần dần cũng làm cho người khác cảnh giác, đám người bên người Nguyên Sắc chưa bao giờ lơ là cảnh giác, chắc chắn phải nhanh chóng thấy được các ngươi để xác minh.

“Ngưu Hữu Đạo nói.
“Đi từ Độ Vân Sơn đến đây, lại còn bắt chúng ta nhanh chóng quay về, nói cách khác , nhiều nhất chúng ta có thể kéo dài được năm ngày nữa. Nếu bên La Thu không ra tay kịp, vậy thì sẽ rất phiền phức, phải thúc giục Sa Như Lai một chút, để hắn thổi gió bên tai La Thu, xem có thể nhanh chóng hành động không.
Lữ Vô Song nói.
“Sợ là không được, La Thu thường khó ra tay, nếu ra tay thì phải chắc chắn nắm chắc, hắn sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.
Ngay khi bên này nghĩ kế sách, ngày tiếp theo Sa Như Lai đã tự mình chạy đến.
Ba bên đấu sức ở vùng Phủ Thành Nam Châu, cách nhau cũng gần, vì vậy muốn gặp mặt cũng không khó khăn. Vì liên quan đến chuyện quan trọng, không thể nói rõ trong thư được, nên phải gặp mặt bàn bạc một chút.
Vân Cơ tự mình đi đón người, dùng cách địa độn dẫn theo Sa Như Lai đến đây, tránh cho người khác truy tung.
Sa Như Lai không dùng khuôn mặt thật để đi vào sơn động gặp người, hắn đeo mặt nạ, chào hỏi Ngưu Hữu Đạo một tiếng, nhưng thấy được Lữ Vô Song ngồi bên canh, không nhịn được ngây người.

Chương 2161: Sắp (2)

Chương 2161: Sắp (2)
Mặc dù hắn biết Lữ Vô Song đã là người bên này, nhưng lúc tận mắt nhìn thấy, trong lòng vẫn cảm thấy khó tin nổi. Dù sao dưới uy danh nhiều năm của Vô Song Thánh Tôn, hắn vẫn cảm thấy có chút áp lực, cộng thêm ánh mắt tìm hiểu kia của Lữ Vô Song, làm cho Sa Như Lai không có cảm giác tự nhiên.
Thấy dáng vẻ do dự muốn nói rồi lại thôi của hắn, Ngưu Hữu Đạo cười nói.
“Đều là người một nhà, có chuyện gì cứ nói thẳng.
Sa Như Lai hơi gật đầu,nói.
“Lục Chi Trưởng đã đến, đã cùng thành thân với Nguyên Phi, ngay cả chuyện động phòng cũng đã làm.
Cả đám người hai mặt nhìn nhau, Ngưu Hữu Đạo dở khóc dở cười nói.
“Nhanh như vậy sao?
Sa Như Lai nói.
“Việc này không kéo dài được, Nguyên Phi không thể thường xuyên đi ra ngoài, vì vậy phải tranh thủ thời gian làm cho xong chuyện. Thật ra chỉ cần có danh phận mà không động phòng cũng được, nhưng không thể không làm cho Nguyên Phi đi đến bước này, để hoàn toàn chặt đứt khả năng quay đầu về phía Nguyên Sắc, La Thu cũng không yên lòng. Mà bản thân Nguyên Phi cũng không bài xích chuyện này, điều này chứng minh nàng đã yên tâm. Nếu đã người tình ta nguyện, mọi người làm theo nhu cầu, vậy thì không có gì lạ cả.
Ngưu Hữu Đạo thổn thức.
“Thật đúng là… Không từ thủ đoạn thật.
Sa Như Lai nói.
“Nhưng lại rất có hiệu quả.

Hắn lấy một tờ giấy từ trong tay áo ra, đặt lên trên tường, nói.
“Sau đó Nguyên Phi chỉ ra nơi giam giữ Phương phỉ, nàng có thể chắc chắn rằng Phương Phỉ còn đang ở trong Mao Lư Sơn Trang, không bị giấu đến chỗ khác Nguyên Sắc tự mình tạo ra một địa đạo bên dưới sơn trang, nhưng tình hình bên trong thế nào, Nguyên Phi cũng không biết rõ, dưới đó do Nguyên Sắc tự mình kiểm soát, không cho Nguyên Phi bước vào.
“Nhưng với sự hiểu biết của nàng về Nguyên Sắc, chắc chắn bên trong có bố trí trận pháp ảo giác, bởi vì Nguyên Sắc xuống dưới chuẩn bị rất lâu mới xong. Nếu như có người muốn cứu La Phương Phỉ, chắc chắn Nguyên Sắc sẽ có đủ thời gian để phản ứng lại.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm địa đồ gật đầu, nói.
“Nếu là trận pháp ảo giác cũng không thể được tạo thành trong phạm vi quá lớn, chỉ cần biết vị trí đại khái là được.
Sa Như Lai nói.
“Ý của Nguyên Phi là, muốn ra tay thì ngoài hạ độc ra thì không còn cách nào khác nữa, muốn ám sát Nguyên Sắc cũng không thể dùng biện pháp bình thường khác được. Công pháp của Nguyên Sắc rất kỳ lạ, da thịt bên ngoài của hắn gần như đao thương bất nhập, cho dù đánh lén cũng khó làm cho hắn bị thương được.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Từ tin tức bên Mao Lư Sơn Trang truyền đến, lúc đồ ăn được đưa lên, sẽ có mấy người thay nhau kiểm tra, ngay cả Nguyên Phi cũng không làm chủ được, sao có thể hạ độc được?
Chuyện này Viên Phương đã tận mắt nhìn thấy.
Sa Như Lai nói.
“Mặc dù nàng ta không thể khống chế được mấy người kiểm tra kia, mà mấy người đó cũng không nghe lời nàng, nhưng vẫn có biện pháp động tay chân. Đã có kế hoạch rồi, Nguyên Phi phụ trách ra tay, nếu thành công thì rút lui ngay, còn chuyện đánh với Nguyên Sắc phía sau, còn có chuyện cứu Phương Phỉ, nàng không nhúng tay vào.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, nói.
“Nguyên Phi lo lắng cũng có thể hiểu được, nếu Nguyên Sắc trúng độc, muốn lăn ra ngã cũng cần một thời gian sau, nếu nàng không rút đi ngay,

chắc chắn Nguyên Sắc có thể giết Nguyên Phi ngay được. Còn La Thu thì sao?
Sa Như Lai nói.
“La Thu đồng ý. Trước khi ra tay, La Thu sẽ bí mật chạy đến gần đó, nếu như Nguyên Phi thành công, hắn sẽ tự mình ra tay đối phó Nguyên Sắc.
“Lữ Vô Song chen lời.
“Nếu Nguyên Sắc trúng độc thật, vậy thì không thể chạy nổi, hắn sẽ không thoát khỏi tay La Thu được.
Sa Như Lai nhìn nàng một cái, tiếp tục nói.
“Ta chỉ lo lắng lời của Nguyên Phi nói, nếu Nguyên Sắc bày ra trận pháp ảo giác ở chỗ giam giữ Phương Phỉ, vậy thì người khác khó có thể cứu được Phương Phỉ trước khi Nguyên Sắc đến, nếu như Nguyên Sắc phát hiện mình trúng độc, chắc chắn sẽ đoán ra có người muốn cứu Phương Phỉ, ta lo lắng hắn sẽ đi khống chế nàng đầu tiên. Thấy La Thu ra tay, chỉ sợ rằng Nguyên Sắc sẽ giết chết Phương Phỉ cho hả giận.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“La Thu làm sao bảo vệ được sự an toàn của con gái hắn?
Sa Như Lai nói.
“Hắn nói sẽ ra tay trước cuốn lấy Nguyên Sắc, để cho chúng ta xuống dưới cứu người.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Nếu Nguyên Sắc biết chúng ta đến đây. Cho dù có ngươi đến đánh, hay bị trúng độc đi nữa, việc đầu tiên Nguyên Sắc làm chính là khống chế La Phương Phỉ, nếu La Thu không giữ chân hắn được thì làm thế nào đây? Nếu Nguyên Sắc phát hiện mình trúng độc rồi giết La Phương Phỉ làm đệm lưng thì sao?
Sa Như Lai nói.
“Hắn nói có thể giữ chân được, ta còn có thể nói gì nữa? Nghi ngờ thực lực của hắn không giữ chân nổi sao? Đây cũng là nguyên nhân ta phải chạy đến tìm ngươi.
Hắn nói xong, quay đầu về phía Vân Cơ.
“Bây giờ đã biết Phương Phỉ ở trong sơn trang, cũng biết vị trí đại khái, nếu thật sự không được, các ngươi thử đi trước cứu người xem.

Cả đám người đều hiểu ý của hắn, muốn lợi dụng thuật pháp địa độn kỳ diệu của Vân Cơ.
Ngưu Hữu Đạo là người đầu tiên bác bỏ.
“Không được! Vừa biết tình hình của La Phương Phỉ thì đã có người đến cứu, chắc chắn La Thu sẽ nghi ngờ ngươi. Làm hư chuyện lớn của La Thu, đừng nói đến chuyện La Thu nể mặt con gái bỏ qua cho ngươi, ít nhất Nguyên Sắc cũng sẽ tránh được một kiếp, nếu cướp người ngay dưới mí mắt của hắn, ngươi cảm thấy Nguyên Sắc trong cơn giận dữ sẽ tha cho người của Mao Lư Sơn Trang sao?
Vân Cơ cũng nói.
“Nguyên Sắc không muốn ra tay với La Thu, nên sẽ không bí mật đưa người đi nơi khác, mà chỉ sợ Nguyên Sắc cũng không đi khỏi Mao Lư Sơn Trang ngay được, bây giờ bên Phiểu Miêu Các đã đốc thúc chúng ta quay về sơn trang, nếu thật sự như vậy, những chuyện chúng ta làm từ trước đến nay sẽ trở thành uổng phí.
Lông mày Sa Như Lai nhăn lại, nói.
“Vậy phải làm sao bây giờ?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Chuyện cứu người thì cứ để ta. Bây giờ ngươi phải nghĩ cách làm cho La Thu nhanh chóng ra tay, bên chỗ ta không có nhiều thời gian nữa. Nếu thật sự không được, vậy thì phải nghĩ biện pháp thúc đẩy một chút.
Sa Như Lai nói.
“Chuyện này thì dễ, bên La Thu cũng không chờ nổi, hắn có vài chuyện muốn giấu chúng ta, ta có thể thấy được, La Thu không muốn Phương Phỉ biết thân thế của mình, cũng không mong rằng Phương Phỉ gặp mặt Ngân Cơ. Mà Nguyên Sắc bắt Phương Phỉ là để đối phó với Ngân Cơ, hắn không mong rằng Nguyên Sắc quay về Thánh Cảnh, nên đang thúc dục Nguyên Phi, Nguyên Phi cũng đồng ý sẽ ra tay trong hai ngày nay.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Được! Ngươi không nên ở đây lâu, bây giờ lập tức quay về, nhớ chú ý bên kia để hành động kịp thời, bên này ta cũng tìm cơ hội cứu La Phương Phỉ ra.
Cũng chỉ có thể làm như vậy, Sa Như Lai thở dài một hơi, hắn quay người rời đi, mà Vân Cơ đi theo tiễn người.

Ngưu Hữu Đạo trầm mặc, hắn yên tĩnh ngồi trong sơn động một lúc, sau đó Lữ Vô Song mở miệng hỏi.
“Chẳng lẽ ngươi muốn cứu người ngay khi Nguyên Phi ra tay? T
Ngưu Hữu Đạo trầm ngâm nói.
“Sợ là chỉ có thể làm như vậy.
Lữ Vô Song nói.
“Ai đi cứu? Rất có thể sẽ bị Nguyên Sắc phát hiện, đến lúc đó không chỉ không cứu được người, còn góp luôn cả nhà vào đó. Ngươi không thấy làm như vậy thì quá mạo hiểm sao? Như vậy có đáng giá không? Có một số lúc, cần phải có người hi sinh. Chuyện này không nên làm, chắc chắn Ngân Cơ và Sa Như Lai sẽ thông cảm.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Có đáng giá hay không thì không quan trọng, La Phương Phỉ rơi vào hoàn cảnh thế này, chính là do ta tạo nên, vì vậy phải cố hết sức mà làm! Ngươi yên tâm, chỉ cần ta tìm được lúc thích hợp, vậy thì vẫn có cơ hội.
Ngày kế tiếp, bên này vừa nhận được tin tức của Sa Như Lai, bên kia hành động rấy nhanh, Nguyên Phi quyết định ra tay vào tối ngày hôm đó, La Thu đã vào ẩn nấp trong thành, để cho bên này nhanh chóng chuẩn bị.
Ngưu Hữu Đạo lập tức gọi Vân Cơ đến, không có cách nào nữa, chuyện cứu người này chỉ có thể để Vân Cơ tự mình đi làm.

Chương 2162: Đến rất đúng lúc

Chương 2162: Đến rất đúng lúc
Sau khi nói kỹ, Ngưu hữu Đạo liên tục dặn dò.
“Nhớ kỹ, an toàn của mình là nhất, nếu như phát hiện có gì không đúng, vậy thì đừng miễn cưỡng, ngươi cứ chạy trước. Có La Thu ra tay, Nguyên Sắc cũng không dễ làm được gì ngươi. Nói tóm lại phải nhớ kỹ một việc, ngươi không phải là đối thủ của Nguyên Sắc, cố gắng đừng chạm mặt hắn, nếu không ngươi sẽ gặp nguy hiểm.
Vân Cơ yên lặng gật đầu.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Còn nữa, La Thu và Nguyên Sắc đánh nhau có thể làm kinh động đến vương phủ gần đó. Ngươi cũng biết tình hình của quận chúa rồi đấy, nàng ấy không thể xảy ra chuyện được. Mà những người khác cũng không nên ra tay, đề phòng đánh rắn động cỏ, nhưng chúng ta phải đưa tin cho quận chúa rút lui trước, ngươi đi xử lý việc này đi!
Vân Cơ gật đầu, nàng đi đến nơi ẩn thân của Nha Tướng, gửi tin cho Thương Thục Thanh.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Không thể rút lui hết, nếu không sẽ đánh cỏ động rắn. Nguyên Sắc ở ngay bên cạnh Vương Phủ, ta không tin Phiêu Miểu Các không chú ý tình hình Vương Phủ. Ngươi không cần quan tâm bên phía Vương Gia, cũng không cần làm quá nhiều hành động, ta sẽ để cho Hồng Nương qua giúp đỡ.
Chỉ đưa quận chúa đi? Vân Cơ hơi giật mình, nàng không muốn hiểu nhầm cũng khó, chẳng lẽ Ngưu Hữu Đạo đã bị chân tình của quận chúa làm cho cảm động rồi?
Nhưng nghĩ lại thì cảm thấy không đúng, sắc đẹp của quận chúa thật sự không đành lòng nhìn thẳng, Đạo Gia tuyệt đối không khẩu vị nặng đến

vậy, chẳng lẽ là Ngân Nhi?
Nghĩ lại càng cảm thấy đúng, hắn vừa quay đầu đã mang theo Ngân Nhi bên người, mà Ngân Nhi còn cần quận chúa trông coi, nên quận chúa không thể xảy ra chuyện gì được.
Thật sự thì Vân Cơ không hiểu, nguyên nhân thật sự chính là 100 000 Nha Tướng kia, Thương Thục Thanh nắm giữ binh quyền của 100 000 Nha Tướng, vì vậy Thương Thục Thanh không thể xảy ra chuyện gì được.
Lữ Vô Song ở bên cạnh cảm thấy ngoài ý muốn, màng cảm thấy Ngưu Hữu Đạo đặc biệt quan tâm đến Thương Thục Thanh, trong đầu nhịn không được nhớ lại tình huống của nàng, nghĩ đi nghĩ lại, Lữ Vô Song phát hiện ra Thương Thục Thanh có thể là một sơ sót vẫn tồn tại của Phiêu Miểu Các.
. . .
Quản Phương Nghi đi đến vương phủ bên cạnh cũng là chuyện bình thường, bên Nguyên Sắc không hề hạn chế hoạt động của người trong Mao Lư Sơn Trang, vì không muốn cho bên ngoài nghi ngờ, ít nhất mặt ngoài là như vậy.
Sau khi đi qua một chuyến quay về, người trong Vương Phủ đều khẩn trương lên.
Thương Thục Thanh đang lên lớp trong học đường như bình thường, nhưng trong lòng đang căng thẳng như dây cung.
Nàng được Quản Phương Nghi thông báo, sau khi học sinh tan học buổi chiều, nàng phải đứng chờ ở đây, sau đó Vân Cơ sẽ dẫn nàng rời đi.
Thương Thục Thanh hỏi có chuyện gì, Quản Phương Nghi cũng không nói nhiều với nàng, chỉ nói đây là ý của Đạo Gia, nàng cứ làm việc như bình thường, đừng lộ ra dấu vết gì cả.
Đúng là một bí mật được hành động, hay nói đúng hơn là một âm mưu có từ sớm, người của Sơn Trang sẽ giúp đỡ cho Thương Thục Thanh rút lui, Viên Phương chờ đến lúc Thương Thục Thanh an toàn rời khỏi, sau đó mới dâng bữa tối lên cho Nguyên Sắc.
Trong vương phủ, Thương Triều Tông tự mình đẩy xe lăn, có vẻ như đang ngồi tán gẫu với Mông Sơn Minh, nhưng trong lòng lại căng thẳng như dây cung.

Quản Phương Nghi đã thông báo từ trước, chạng vạng tối ngày hôm nay, có lẽ bên Mao Lư Sơn Trang sẽ xảy ra một trận đánh kịch liệt, mặc dù thời gian diễn ra sẽ không quá lâu, có thể là rất ngắn, nhưng mà trận chém giết này rất nguy hiểm, nên bên này phải chuẩn bị sẵn sàng.
Ý của Đạo Gia là, không thể rút lui tất cả mọi người được, nếu không sẽ làm cho Phiêu Miểu Các nghi ngờ, thậm chí hậu quả còn nghiêm trọng hơn trận đánh này vô số lần.
Lam Nhược Đình đã rút lui, Lam Nhược Đình rút lui cũng không làm người khác nghi ngờ, vốn dĩ hắn thường bôn ba bên ngoài để xử lý chính vụ, giải quyết mọi chuyện lớn nhỏ, chỉ cần đi khỏi đây mà vẫn làm việc bình thường là được.
Thậm chí Vương phi Phượng Nhược Nam cũng không biết sắp có chuyện xảy ra, chỉ được sắp xếp đưa con đi ra ngoài du lịch.
Mông Sơn Minh không thể đi, hắn rất ít khi rời khỏi nơi này, nếu bây giờ đi thì quá lộ rồi.
Thương Triều Tông cũng ở lại, có chuyện cũng không thể đi, nhân vật quan trọng nhất phải ở lại để không bị nghi ngờ.
Dựa theo yêu cầu, nếu nghe được tiếng đánh nhau, hai người phải nhanh chóng trốn vào mật đạo để tránh nguy hiểm…
Toàn bộ phủ thành Nam Châu, toàn bộ vương phủ, toàn bộ Mao Lư Sơn Trang, nhìn qua giống như bình thường, nhưng không khí nóng đang nổi lên ở những nơi không nhìn thấy.
Sắp đến chạng vạng tối, cảm giác mũi tên đã lên cung nặng nề đè nén lên người biết chuyện.
Ngưu Hữu Đạo đứng ở cửa sơn động, nhìn về phía phủ thành Nam Châu nơi xa xa.
Lữ Vô Song yên lặng ở trong động suy nghĩ, Viên Cương cầm Tam Hống Đao lên lau sạch.
Ở trong một khách sạn gần sơn trang, La Thu dịch dung ngồi tĩnh tọa bên cửa sổ, lâu lâu lại liếc mắt nhìn khe cửa của cửa sổ bên cạnh.
Trong Anh Võ đường, Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh cùng nhau đi vào, bàn bạc chuyện quân tình.
Trên lầu các, Quản Phương Nghi thấy đèn lồng đã được treo lên ở một góc phủ, nàng biết Thương Thục Thanh đã an toàn rời khỏi, lập tức quay

người xuống khỏi lầu các.
Lúc đi phòng bếp đến bên cạnh đình viện, nhìn thấy Viên Phương đứng dưới mái hiên, Quản Phương Nghi giơ quạt tròn trong tay lên, thuận tay che miệng mình.
Viên Phương thấy vậy, giống như nhận được tín hiệu, hắn lập tức quay người đi vào nhà bếp, thúc giục hòa thượng Nam Sơn Tự tăng tốc độ đưa thức ăn lên, trước đó luôn ung dung bình tĩnh.
Nguyên Phi đi lại trong sơn trang, kiểm tra các phòng, sau đó nàng đi đến trạch viện mà Nguyên Sắc nghỉ chân, tìm được bốn người Xuân, Hạ, Thu Đông phụ trách kiểm tra thức ăn cho Nguyên Sắc, cố ý nói.
“La Thu sắp đến đây, không thể lơ là an toàn của Thánh Tôn được, đồ vật kiểm tra độc phải hoàn mỹ, bây giờ nên đưa ra kiểm tra lại.
Lúc này bốn người đều đưa bình bạc nhỏ ra, kiểm tra tài chỗ.
Để cẩn thận hơn, Nguyên Phi tự mình kiểm tra đồ của cả bốn người, thấy không có vấn đề gì, để cho bốn người cất đi.
Sau khi rời khỏi đây, Nguyên Phi quay về phòng bếp kiểm tra, trên đường về nàng sờ trong tay áo, trong đó có bốn bình bạc nhỏ, nàng phải xử lý xong đồ này.
Mà sau khi bốn tì nữ được kiểm tra xong rời đi, Nguyên Xuân đã chui vào căn phòng của mình, lấy bình bạc ra kiểm tra, lúc nhìn đến đáy bình, bỗng nhiên ánh mắt nàng ngưng tụ lại, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng hẳn.
Nàng đi phía sau phòng mình, sau khi đi vòng một lúc, trực tiếp đi vào phòng của Nguyên Sắc.
Nguyên Sắc đang nằm trên ghế ngủ say, nhìn qua như đang ngủ say, nhưng nếu thật sự mở pháp nhãn ra nhìn, có thể thấy được pháp lực đang lượn quanh người hắn, thật ra đây là một trạng thái tu luyện của hắn.
Nguyên Xuân vừa mở cửa đi vào, Nguyên Sắc đã mở mắt ra, thấy người đến là nàng, hắn hoàn toàn mở ra hai mắt, mỉm cười thu công lại.
Nguyên Xuân lấy bình bạc nhỏ ra đặt lên trên ghế nằm của bàn trà khác, nói.
“Có lẽ sắp có chuyện xảy ra.
Nguyên Sắc liếc mắt nhìn bình nhỏ kia, hỏi lại.
“Thế nào?

Nguyên Xuân nói.
“Đây là bình nhỏ thường dùng để đo độc, vừa rồi Nguyên Phi nói là La Thu đã đến, phải cẩn thận, nên kiểm tra bình đo độc của bốn người chúng ta.
Nụ cười trên mặt của Nguyên Sắc vẫn không đổi.
“ Có vấn đề gì không?
Nguyên Xuân nói.
“Kiểm tra ngay trước mặt bốn người chúng ta, nhìn không ra vấn đề gì, nhưng sau khi cầm lại cái bình, ta phát hiện không đúng. Ở dưới đáy bình ta có làm một ký hiệu, nhưng từ lúc chiếc bình rời khỏi người, ta đều phải kiểm tra lại một lần, kết quả phát hiện ra vết cắt dưới đáy đã không còn… Đây không phải là đồ của ta, đã bị đổi.
Nguyên Sắc vươn tay cầm bình bạch nhỏ, liếc mắt nhìn, nụ cười tươi nay đã biến thành cười tủm tỉm.
“Ngươi chắc là vừa bị đánh tráo chứ không phải là có vấn đề từ trước chứ?
Nguyên Xuân nói.
“Vật này gần như không rời khỏi người ta, chỉ cần rời đi thì sẽ được kiểm tra lại ngay. Mà bữa cơm trước ngươi còn sử dụng đến, nó luôn ở trên người ta, không hề có người khác đụng đến.

Chương 2163: Gió táp mưa sa, không giữ được (1)

Chương 2163: Gió táp mưa sa, không giữ được (1)
Nguyên Sắc mở bình bạc ra nhìn, ngửi ngửi mùi bên trong, không hề phát hiện cái gì khác thường, lại đậy lại, trả lại trên bàn.
“Gần đây nàng ta có ra ngoài sau.
Nguyên Xuân nói.
“Mấy ngày gần đây đi ra ngoài ba lần, thời gian dài ngắn không giống nhau.
Nguyên Sắc nói.
“Bây giờ nàng ta đang ở đâu?
Nguyên Xuân nói.
“Đi bên phòng bếp, có lẽ đang kiểm tra bữa tối.
“Hazz!
Nguyên Sắc thở dài một hơi, lộ ra dáng vẻ phiền muộn.
“Không nên như vậy chứ! Bây giờ ngoài La Thu ra thì cũng không có người khác, xem ra La Thu đã ở gần đây rồi. Theo lý thuyết, nếu có cơ hội như vậy thì cũng không cần đợi đến bây giờ, mong là do ta và ngươi suy nghĩ nhiều.
Nguyên Xuân nói.
“Vậy phải làm sao bây giờ?
Nguyên Sắc nói.
“Dù sao nàng cũng đi theo ta nhiều năm như thế, có lẽ là hiểu nhầm thôi. Ngươi đi sắp xếp người đúng chỗ, nếu như nàng thật sự làm như vậy thì… Chỉ cần nàng rời khỏi đây, có dấu hiệu muốn chạy, ngươi không cần vội vã ra tay, bắt người phải có tang vật, bắt gian phải bắt cả hai, đợi khi mọi chuyện lộ ra ánh sáng, ngươi phải bắt nàng ta lại. Cố gắng bắt

sống, ta còn muốn biết lý do. Nếu thật sự bất đắc dĩ, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, tóm lại là tuyệt đối không để cho nàng chạy thoát.
Nguyên Xuân có chút do dự, nói.
“Nếu như sau lưng nàng thật sự là La Thu, có La Thu bảo vệ, nếu như ngươi không tự mình ra tay, ta sợ rằng khó mà bắt được nàng.
Nguyên Sắc cười tươi nói.
“Ngươi nghĩ nhiều quá rồi, La Thu muốn nhằm vào ta, không quan tâm đến nàng ta đâu. Nếu như thành công, La Thu sẽ ra tay với ta, không thể nào đứng bên chỗ nàng được. Ma Nguyên Phi cũng không dám theo đến, tất nhiên sẽ bỏ trốn trước.
“Lực lượng của La Thu cũng chủ yếu nhắm vào ta, bên người Nguyên Phi sẽ không có ai bảo vệ, chỉ cần ngươi sắp xếp người đầy đủ, dùng bên chuẩn bị đối phó với bên không có chuẩn bị, nàng ta không trốn thoát được.
“La Thu phản ứng bình tĩnh quá mức, trong lòng ta cảm thấy không yên, nên không dám rời khỏi nơi này, ngươi hãy đi cho hắn biết thế nào là lễ độ, làm cho hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, , trong lòng ta còn có chút không chắc, còn không dám rời đi nơi này, đang muốn cho hắn biết thế nào là lễ độ nhìn xem , khiến cho hắn không còn dám hành động thiếu suy nghĩ, đến rất đúng lúc! Nàng sắp trở về, không nên đánh cỏ kinh rắn, đi thôi!"
Nguyên Xuân hiểu rõ, gật đầu, vươn tay cầm bình bạc nhỏ, nhanh chóng rời đi.
Nguyên Sắc chậm rãi nhắm hai mắt lại, như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục nhập vào trạng thái tu luyện…
Bữa tối chuẩn bị xong, mấy cái hòa thượng đề hộp cơm, đi theo Viên Phương phía sau.
Viên Phương không biết toàn bộ kế hoạch, thậm chí không biết sắp xảy ra cái gì, chỉ biết làm theo kế hoạch của chủ nhân.
Biết ít chuyện cũng có chỗ tốt, ngu ngốc ngược lại không sợ hãi, vì vậy mới nói Ngưu Hữu Đạo hiểu rõ hắn.
Viên Phương đưa mấy hộp cơm đến cửa phòng ăn thì bị ngăn lại, Nguyên Phi phất tay ra hiệu, bốn tỳ nữ Xuân, Hạ, Thu, Đông qua nhận

mấy hộp cơm đưa vào nhà ăn.
Tất cả hòa thượng đều không được vào trong sân nhỏ, Viên Phương khom lưng cúi đầu rời đi.
Đứng trên lầu các có thể nhìn thấy mọi chuyện, Quản Phương Nghi quay đầu về Hứa lão lục dặn dò.
Mấy người các ngươi phải nhìn kỹ nữ nhân kia cho ta, nếu như nàng rời đi thì phải nói cho ta biết.
“Được!
Hứa lão lục gật đầu đồng ý, quay người bước nhanh đi…
Nguyên Sắc ngồi ở trước bàn ăn, nhìn các món ăn mĩ vị được đặt lên bàn, vui tươi hớn hở gật đầu liên tục nói.
“Không tệ không tệ.
Bốn tỳ nữ Xuân, Hạ, Thu, Đông cẩn thận kiểm tra hết tất cả món ăn trên bàn một lượt, bằng với việc mỗi món ăn trên bàn đều được kiểm tra bốn lần.
Chắc chắn rằng món ăn không có vấn đề gì, bốn tì nữ mới ôm hộp cơm không lên đi ra ngoài.
Nguyên Sắc cũng không khách khí, hắn cầm đũa lên trắng trợn hưởng thụ.
Nguyên Phi ở bên cạnh nhìn, ngẫu nhiên giúp hắn rót rượu, thỉnh thoảng rời đi một chút, đợi đến lúc Nguyên Sắc ăn hết gần nữa bàn thịt rượu, nàng lại đi ra ngoài một lúc, nhưng mà lần này không chỉ đi ra khỏi phòng ăn, mà đi ra khỏi khu vực nhà nhỏ này.
Nhờ vào thân phận của nàng, trừ phi Nguyên Sắc tự mình ra thông báo, nếu không sẽ không ai ngăn cản nàng rời khỏi nơi này.
Đừng nói là ở đây, cho dù ở Đại Nguyên Thánh Địa, nàng cũng có thể tự do ra vào.
Nguyên Phi lấy một chiếc xe ngựa, trực tiếp rời khỏi sơn trang.
Không cần đám người Hứa lão lục báo cáo, Quản Phương Nghi cũng tận mắt nhìn thấy, Quản Phương Nghi không ngờ rằng Nguyên Phi có thể nghênh ngang rời đi không che giấu như vậy.
Nói đi cũng phải nói lại, không cần phải lén lúi gỉ cả, cứ bình thường đi ra ngoài, như vậy chưa chắc đã có người nghi ngờ.

Phát hiện Nguyên Phi trốn đi, Quản Phương Nghi đến gần một cửa sổ khác, hé cửa sổ ra, lắc lư chiếc quạt tròn bên ngoài, đối diện chính là phòng bếp.
Viên Phương đứng dưới hoàng hôn, tản bộ bên ngoài phòng bếp, thấy được tín hiệu của Quản Phương Nghi, hắn lập tức bước đến gần giếng nước, buông dây thừng ra, thả gàu nước vào trong giếng.
Gàu nước lắc lư liên tục trong giếng, đánh vào vách tường bốn phía.
Vân Cơ ẩn núp dưới mặt đất sau giếng, nghe được tiếng vang thì ngưng thở xác nhận, biết được là tín hiệu do Quản Phương Nghi tạo ra, nàng dùng ngón tay đâm về phía trước, một miếng gạch rơi tõm xuống giếng, sau đó quay người chạy trốn.
Thấy viên gạch rơi xuống đất, Viên Phương không lắc dây thừng nữa, hắn thả gàu nước xuống, kéo một thùng nước lên, sau đó tự mình ôm thùng nước đi vào phòng bếp.
Quản Phương Nghi trên lầu thấy vậy, biết được Vân Cơ đã nhận được tín hiệu, nàng không đứng chỗ này nữa, quay người rời đi.
Tất cả mọi chuyện được diễn ra trong yên lặng, chưởng môn Ngũ Lương Sơn đứng ở trong sơn trang chú ý động tĩnh, vậy mà sửng sốt không phát hiện điều gì khác thường...
Hoàng hôn buông xuống, từng nhà trong phủ thành rã rời đốt đuốc lên đèn, người đi đường thoải mái, hoặc đang kéo cơ thể mệt nhọc về nhà.
Xe ngựa không nhanh không chậm đi về phía trước, Nguyên Phi đẩy màn cửa ra, nhìn qua một cửa hàng đối diện, sau đó nàng đánh ra một thủ thế cho tiểu nhị của cửa hàng đối diện đang nhìn chằm chằm.
Tiểu nhị vừa thấy ám hiệu thì khẽ gật đầu, lập tức quay người đi báo tin.
Xe ngựa đi đến một ngõ nhỏ, Nguyên Phi kêu xa phu đứng đây đợi nàng, nàng tự mình chui vào buồng xe, biến mất khỏi ngõ sâu.
Đến lúc nữa xuất hiện, Nguyên Phi đã xuất hiện ở một ngõ khác, chui lên trên chiếc xe ngựa khác ở đó.
Xe ngựa lăn bánh, nàng nhanh chóng đổi quần áo đã chuẩn bị trước.
Đi được một đoạn đường, Nguyên Phi không thấy gì khác thường, nàng thở phào nhẹ nhõm một hơi…
Nguyên Xuân đi vào phòng ăn, đi đến bên người Nguyên Sắc, nói nhỏ.
“Ngài đoán không sai, nàng đã đi khỏi Mao Lư Sơn Trang, chắc chắn.

Nguyên Sắc không ăn nữa, hắn buông đũa xuống, phất tay ra hiệu một chút.
Nguyên Xuân lập tức đi lên, đưa chậu đến bên cạnh hắn.
Nguyên Sắc đứng dậy, đi đến trước chậu, há miệng nôn hết đồ ăn trong bụng vào chậu.
Hắn ăn thật, nhưng lại dùng pháp lực cách ly đồ ăn trong một không gian riêng, hỗn hợp đồ ăn tản ra một hương vị buồn nôn.
Hắn đưa tay túm bình rượu, rót vào miệng để súc miệng, sau đó nhổ vào trong chậu.
Nguyên Xuân đặt chậu lên bàn, lấy một bình sứ nhỏ ra, muốn kiểm tra.
“Để ta!
Nguyên Sắc xua tay, ra hiệu nàng đặt chậu xuống. Nguyên Xuân đành phải lui ra.
Sau đó Nguyên Sắc tự mình lấy bình sự trong tay áo, mở ra, nghiêng miệng bình đổ chút bột phấn vào, sau đó cầm đũa quấy đồ buồn nôn trong chậu.
Nguyên Xuân thấy vậy, hơi bực mình nhếch miệng, nói.
“Ngươi tự mình ra tay? Ngươi không tin ta, lo lắng ta hãm hại Nguyên Phi?
Nguyên Sắc không quan tâm đến nàng, cũng không có tâm tình quan tâm, lông mày hắn chau lại, trên mặt hoàn toàn không có chút tươi cười nào nữa, lạnh lùng nhìn đồ ăn bẩn thỉu trong chậu, hắn phát hiện thức ăn vừa nôn ra đã biến thành màu đen.
Nguyên Xuân cười lạnh, nói.
“Đã thấy chưa, bốn người khác nhau kiểm tra mà cũng chẳng kiểm tra được vấn đề, ngươi còn không chịu tin?

Chương 2164: Gió táp mưa sa, không giữ được (2)

Chương 2164: Gió táp mưa sa, không giữ được (2)
Hắn quăng đũa một bên, Nguyên Sắc quay đầu lại hỏi.
“Bên ngoài đã sắp xếp xong chưa?
Nguyên Xuân nói.
“Chỉ cần La Thu không nhúng tay vào, cũng không có nhiều người đứng ra cứu, nàng sẽ không chạy thoát được.
“Gió táp mưa sa, giữ không được, nước vô tình chảy chỗ thấp, giữ không nổi.
Nguyên Sắc lắc đầu cảm thán, hắn đi ra ngoài, vừa đi vừa nói.
“Ngươi bận thì cứ đi đi. Sắp có khách đến, ta đứng chờ ở đây.
Trong khách sạn, Sa Như Lai vội vàng gõ cửa, sau đó đẩy cửa vào, chỉ thấy La Thu đang đứng trong bóng đêm nhìn về ngoài cửa sổ.
Sa Như Lai bước nhanh đến trước mặt hắn, nói nhỏ.
“Sư tôn, Nguyên Phi đã rút đi, thành công rồi.
La Thu đứng lên, hắn đẩy cửa sổ ra, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Mao Lư Sơn Trang
Sa Như Lai lại nói.
“Không lâu sau, Nguyên Sắc sẽ xảy ra chuyện, nếu như bên Sơn Trang phát hiện không đúng, sẽ lập tức phát tín hiệu ra.
. . .
Dưới nền đất, Vân Cơ toàn thân áo đen che mặt dạ hành cách ăn mặc, không dám ở dưới mặt đất tán loạn, đầu tiên là xâm nhập lòng đất, lại hướng ngang đến vị trí đại khái về sau, mới chậm rãi lên cao.
Tận lực khống chế không gây ra tiếng vang, cũng tận lực khống chế pháp lực, ngẫu nhiên thi pháp điều tra bốn phía.

Đợi đến lúc Vân Cơ phát hiện ra phía trên có một không gian trống, nàng lập tức độn địa đến gần. Phá tầng mặt đất phía trước, đánh giá nơi này. Vân Cơ nhìn khoảng cách không gian và mặt đất, thấy khá sâu, chỉ cần nàng cẩn thận khống chế, người trên mặt đất sẽ không phát hiện ra sóng pháp lực được.
Vách đất trước mặt được đục lỗ, một không gian lớn xuất hiện trước mắt, Vân Cơ cẩn thận bước vào, thả Nguyệt Điệp chiếu sáng, phát hiện vách đất xung quanh rất kiên cố, đây không phải là tự nhiên, mà do có người dùng pháp lực cường đại đè nén lại.
Nàng nhanh chóng bước lên trước mấy bước, Vân Cơ phát hiện trước mặt là một mê cung cỡ nhỏ, nàng thuận đường đi theo hành lang, cuối cùng cũng chẳng biết mình đang ở chỗ nào.
Khu vực này không lớn nên không thể có mê cung thế này được, Vân Cơ ngạc nhiên, nhưng không dám thi pháp để điều tra, càng không dám phá hủy.
Nhưng mê cung này có thể có tác dung với người khác, nhưng nàng thì không sao, đây chính là lúc Vân Cơ thể hiện bản lĩnh của chủ nhà, nàng trực tiếp đặt tay lên, bức tường phía trước dần dần hòa tan từng tầng, lặng yên sụp đổ xuống.
Đến lúc một đài đất cao xuất hiện, phía trên bàn có một nữ tử đang lẳng lặng nằm, Vân Cơ vui vẻ, đi về phía trước hai bước, bỗng nhiên nàng ngẩng đầu lên, phát hiện trên đầu có một cái giếng trời tối thui như mực.
Quan sát một chút, Vân Cơ bước nhanh đến trước bàn, sau đó nhìn xuống dưới, không biết có phải ảo giác không, vừa rồi nàng có cảm giác được có gì đó rung động dưới chân.
Vân Cơ cúi đầu nhìn khuôn mặt nữ tử trên bàn, có lẽ không sai, trước khi đến đây, Ngưu Hữu Đạo đã mô tả dung mạo của La Phương Phỉ cho nàng biết…
Đinh đương đinh đương, một loạt tiếng chuông êm tai vang lên.
Nguyên Sắc nằm trên ghế bỗng nhiên giương mắt nhìn, thấy chuông nhỏ trên xà nhà đang không ngừng lắc lư.
Hắn có tạo ra một trận pháp cỡ nhỏ phía dưới mê trận, nếu như có người tự ý đến gần La Phương Phỉ, ở đây sẽ có chuông cảnh báo.
Lại có người có thể lặng yên không một tiếng động phá mê trận của hắn.

Vốn còn muốn chờ khách quý đến, bây giờ còn chờ gì nữa, bỗng nhiên cả người hắn lóe lên, ra cửa, cả người như một chiếc búa nặng đánh về một góc dưới mặt đất đình viện.
Cạch! Tầng đất vốn không dày lắm, đây chính là con đường khẩn cấp dự phòng, nếu không thì sẽ không xuống kịp đến dưới mật thất.
Vừa nổ lên một tiếng đã phá vỡ tầng đất, hắn rơi thẳng xuống trong nháy mắt.
Ở trước bàn, phía trên vừa có động tĩnh, Vân Cơ vừa muốn thi pháp đưa La Phương Phỉ đi, nàng kinh hãi ôm La Phương Phỉ trốn qua một bên.
Vừa ôm La Phương Phỉ, Vân Cơ đã phát hiện không đứng, cảm giác như có gì đó kéo La Phương Phỉ lại, nhưng tình hình không cho phép Vân Cơ nghĩ nhiều.
Thật sự không biết dưới chân có một sợi tơ, âm thầm chôn xuống độc châm, nếu như cố tình muốn bắt La Phương Phỉ đi, nàng sẽ bị dính độc ngay.
Nguyên Sắc rơi xuống theo giếng, thấy được Nguyệt Điệp còn chưa kịp cất đi, ánh mắt hắn sáng lên, thấy người trên bàn đã không thấy, cũng kịp nhận ra sóng pháp lực dưới mặt đất, hắn quát chói tai.
“Muốn chạy!
Lắc mình bay đến, Nguyên Sắc đánh ra một chưởng xuống ngay dưới mặt đất.
Đất phía dưới bay ra, không gian dưới đất bị sụp đổ, hai tay Nguyên Sắc liên tục đánh ra, cắt đất như cắt đậu hũ, truy sát đến.
Vân Cơ đang độn địa chạy cảm nhận được không gian sụp đổ đè ép, nàng nôn ra một ngụm máu tươi, lập tức dùng toàn bộ tu vi để chạy trốn, càng cảm giác được kẻ địch đang phá địa đạo truy sát theo sau…
Tất vả mọi người trong Sơn Trang đều cảm giác như có động đất mạnh mẽ đang xảy ra.
Dân chúng trong thành ồn ào như ong vỡ tổ, ở cửa sổ khách sạn, La Thu bỗng nhiên híp mắt, kéo ra mặt nạ trên mặt, hắn không chờ người báo tin gì nữa, lập tức lắc mình ra khỏi cửa sổ, trong chớp mắt đã xuất hiện trên không của Mao Lư Sơn Trang.
“Người nào?
Trong Sơn Trang gầm thét lên.

Nhìn thấy là La Thu, người Đại Nguyên Thánh Địa phía dưới đều giật mình, không dám hành động thiếu suy nghĩ.
Tiếng nổ dưới mặt đất vẫn tiếp tục vang lên, La Thu bỗng nhiên bắn xuống như mũi tên, hay tay liên tục đánh ra, phá địa đạo đi vào.
“Đi, trốn trước đã.
Quản Phương Nghi phất tay chào hỏi một tiếng với đám người Hứa lão lục.
Ở trong Vương Phủ cũng cảm thấy được chấn động, Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh nhìn nhau, trong mắt lộ ra sự kinh hãi.
Hai người đã được cảnh báo từ sớm, chuyện gì nên đến cũng phải đến, chỉ không ngờ rằng động tĩnh sẽ lớn đến vậy.
Bên ngoài lập tức có tu sĩ đến bảo vệ, Thương Triều Tông không nhiều lời, hắn lập tức mở mật đạo ra, chào hỏi mọi người, sau đó dẫn theo Mông Sơn Minh đi vào trốn.
Có một chiếc xe ngựa đang đứng đợi ở trong thành, Nguyên Phi còn chưa đến nơi ẩn thân, nàng quay đầu nói nhỏ.
“Cuối cùng đã bắt đầu rồi sao?
Người dân kinh hoàng chạy qua xe ngựa trên đường phố, bỗng nhiên có mười mấy hán tử khiêng ống trúc xuất hiện, ống trúc nổ tung, vài chiếc thương kim loại đâm rách buồng xe, muốn bắt người ở trong, hoặc trực tiếp giết chết.
Sự lo lắng trong lòng làm cho Nguyên Phi luôn cảnh giác kinh hãi, nàng phản ứng rất nhanh, lập tức nhảy vọt lên, khó lắm mới tránh được đao kiếm dưới chân, đánh vỡ trần xe phóng lên trời.
Ai ngờ phía trên có bốn người giăng lưới thả xuống, trực tiếp trùm lên người Nguyên Phi.
Bốn người giữ chặt góc lưới kim loại, lăng không xen kẽ, trực tiếp trói Nguyên Phi vào trong.
Bốn người đồng thời thi pháp kéo túm, Nguyên Phi ở giữa giãy dụa không thoát ra được, vừa rút ra một tấm Thiên Kiếm Phù trong tay áo, nhưng đã có người nhân lúc nàng bị trói lại, không chạy được, đâm một kiếm vào, xuyên qua bàn tay Nguyên Phi.
Mấy tiếng xé gió đánh đến, đánh xuyên đùi và cánh tay, sau đó vừa rơi xuống đấy, mấy người xung quanh nhanh chóng ấn nàng lên mặt đất.

“A!
Nguyên Phi hét lên một tiếng thê lương thảm thiết, có một người bay đến, đánh ra vài chỉ trên người nàng, hạ cấm chế, bắt người ngay tại chỗ.
Xa phu trốn thoát một kích trí mạng kinh hãi vì bị vây công, hắn móc ra Thiên Kiếm Phù đánh.
Ai ngờ kẻ địch cũng dùng Thiên Kiếm Phù đánh về phía hắn, đất đá trên đường bay loạn, phòng ốc sụp đổ, người dân kinh hoàng thét lên chạy trốn, người trốn không kịp thì chết ngay tại chỗ.
Thiên Kiếm Phù trong tay xa phu đã dùng xong, hắn lại bóp thêm một tấm , giằng co với đám người phía trước, trong tay đối phương cũng chuẩn bị Thiên Kiếm Phù, còn không chỉ một tấm.
Xa phu chỉ có thể trơ mắt nhìn sau một đám người, Nguyên Phi bị bọn họ nhanh chóng kéo đi.
Người đánh xe không phải là ai khác, chính là Lục Chi Trưởng đồ đệ của La Thu, cũng là trượng phu bây giờ của Nguyên Phi.
Nguyên Phi bị kéo đi, cả người bị trói trong lưới, trên mặt hiện lên sự tuyệt vọng, cầu xin nhìn người bên kia, mong là người đó có thể cứu nàng.

Chương 2165: Hương Huyết.

Chương 2165: Hương Huyết.
Nguyên Phi biết rõ, nếu như mình bị Nguyên Sắc bắt về, sự thảm thiết và khủng bố của những ngày tiếp theo, nàng chịu không nổi.
Xung quanh là phế tích lộn xộn sau trận kịch chiến, Lục Chi Trưởng đứng trên phế tích nhìn Nguyên Phi tuyệt vọng cầu cứu, nhưng hắn cũng bất lực không giúp được.
Hay nói cách khác, bây giờ Nguyên Phi không quan trọng nữa, nên La Thu sẽ không phái người bảo vệ, nếu như lúc này mà còn cần người bảo vệ, vậy có nghĩa là kế hoạch đã thất bại, nên chỉ có Lục Chi Trưởng đến đây tiếp đón.
Cũng có thể nói là chuyện của Nguyên Phi càng ít người biết càng tốt.
Không nói gì đến tình cảm vợ chồng, Lục Chi Trưởng vốn chẳng có tình cảm gì với Nguyên Phi, chỉ là ánh mắt tuyệt vọng cầu cứu kia làm lòng hắn đau nhói.
Lùi 10 000 bước mà nói, ít nhất hai người cũng là vợ chồng trên danh nghĩa, thân là một người đàn ông, lại bất lực trơ mắt nhìn vợ bị kẻ khác bắt đi, trong lòng nghĩ thế nào cũng biết rồi đấy.
Nhưng phải đối mặt với hiện thực, bằng thực lực của một mình hắn không thể cứu được Nguyên Phi, quân địch đã bố trí quá chặt chẽ.
Trước mắt có người lập mưu bắt Nguyên Phi, điều này có nghĩa là gì?
Lục Chi Trưởng sợ hãi cả kinh, nói cách khác, Nguyên Phi đã bại lộ từ lâu?
Nhìn dáng vẻ này, đối phương ra tay độc ác với Nguyên Phi, không giống như Nguyên Phi bán đứng bọn họ.
Nói cách khác, bên phía Nguyên Sắc đã biết từ sớm, kế hoạch tru sát Nguyên Sắc không thể nào thành công!

Nguyên Phi bị kéo đi, Lục Chi Trưởng nhanh chóng rút lui, hắn phải rời khỏi đây.
Đám người vây công cũng không ngăn hắn lại, mục đích của bọn họ đã xong, không cần liều chết đến cùng với người Đại La Thánh Địa, bọn họ cũng nhanh chóng rút lui.
Lục Chi Trưởng nhanh chóng quay về khách sạn, hắn chạy vào phòng khách, thấy được Sa Như Lai đang đứng bên cửa sổ nhìn về phía Mao Lư Sơn Trang, gấp gáp nói.
“Sư huynh, không ổn rồi, Nguyên Phi bị kẻ địch thiết kế bẫy rập bắt đi rồi.
“Cái gì?
Sa Như Lai bỗng nhiên quay đầu, khó có thể tin hỏi.
“Sao có thể như vậy được?
Lục Chi Trưởng nói.
“Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, ngươi mau báo cho sư tôn biết đi!
Sa Như Lai quay đầu nhìn về phía cửa sổ, lẩm bẩm nói.
“Sư tôn đang đánh với Nguyên Sắc, kế hoạch có thất bại không, không cần chúng ta nói, sư tôn cũng biết ngay thôi.
Bây giờ hắn không lo lắng bên phía La Thu, với thực lực của La Thu, Nguyên Sắc không làm gì được hắn.
Sa Như Lai lo lắng bên phía La Phương Phỉ kia, cũng không biết kế hoạch của Ngưu Hữu Đạo có thất bại hay không, cũng không biết Nguyên Sắc có chuẩn bị gì khác, có thể cứu được La Phương Phỉ ra ngoài không?
“Hồng Nương, có chuyện gì xảy ra vậy?
Tu sĩ Tử Kim Động trấn giữ Vương Phủ bố trí phòng vệ xong, một số người lập tức chạy qua, đụng phải Quản Phương Nghi, người đứng đầu mới quát lớn hỏi.
Quản Phương Nghi lập tức nói thầm một câu bên tai hắn.
“Không biết chuyện gì xảy ra, là người Phiêu Miểu Các.
“Phiêu Miểu các?
Người đến giật mình, tranh thủ thời gian phất tay để các tu sĩ sau lưng không được hành động thiếu suy nghĩ.

Oanh! Lại một trận núi rừng run lên, hai bóng người phá đất bay ra, xông phá một cửa hàng, nhưng gió mạnh kèm theo đã làm cho những phòng ốc xung quanh ngã rạp một lượt, cả hai phóng lên trời, vừa đánh vừa bay lên bầu trời đêm.
Phàm phu tục tử chỉ nghe được tiếng nổ lôi đình trên không trung, nhưng tu sĩ lại có thể dùng pháp nhãn thấy một người đánh ra vô số chưởng ảnh lên xung quanh.
Mà người khác lại nhẹ nhàng như thương, nhưng chưởng đánh ra như bom nổ, cả người bay lượn như Thanh Long trên trời, xuyên thẳng tầng mây đánh với người có cơ thể to mọng kia.
Hai người đánh nhau, làm cho gió quấy khắp bầu trời, động tĩnh bọn họ tạo ra rất dọa người.
Đó là người nào? Các tu sĩ Tử Kim Động đều hoa mắt choáng mặt, cả đời này chưa bao giờ thấy được lực lượng mạnh như vậy giao thủ với nhau, ai cũng bị hù dọa.
Như vậy thì ai dám xông lên? Đoán rằng dư uy đánh nhau cũng có thể giết chết hết bọn họ.
Quản Phương Nghi hiểu rõ trong lòng, người đang đánh nhau ngoài La Thu và Nguyên Sắc thì còn có ai nữa, nhưng đây là lần đầu tiên nàng có thể thấy được cao thủ cấp bậc này đánh nhau.
Trên mặt Nguyên Sắc đã không còn nụ cười nữa, chỉ còn sự giận dữ, thậm chí hắn không thấy được mặt mũi của người cứu La Phương Phỉ đi.
Nguyên Sắc tạo ra rất nhiều bẫy rập, trên lý thuyết thì không ai có thể cứu được La Phương Phỉ khỏi tay hắn mới đúng, nhưng vậy mà chuyện đó vẫn xảy ra.
Tốc độ hắn phá đất đã rất nhanh, không ngờ người đến cứu người lại có tốc độ nhanh hơn hắn một bậc, Nguyên Sắc rất muốn biết người kia là ai!
Vốn dĩ Nguyên Sắc còn muốn truy sát đến cùng, nhưng La Thu đã theo sát phía sau, Nguyên Sắc lo lắng dưới mặt đất có bẫy, nên phải dừng tay đối phó với La Thu.
Oanh! Một tiếng nổ vang vọng phía sau, người trên không trung bỗng nhiên ngừng lại.

Hai người lao vào nhau, tay chống tay, liều mạng dùng pháp lực giằng co.
Nguyên Sắc bật cười ha hả.
“La Thu, ta xem thường ngươi rồi, sao vậy? Còn muốn cuốn lấy ta không tha, chẳng lẽ đang đợi ta trúng độc phát tác sao?
Ánh mắt La Thu lóe lên, không sai, hắn đang đợi điều đó, nhưng tình hình trước mắt không thích hợp, chất độc không thể lâu như vậy mà vẫn chưa phát tác được.
Có lẽ Nguyên Sắc đang cố gắng chống đỡ, nên hắn không thể dễ dàng dừng tay.
Trong lúc hai người vẫn đang dây dưa trên không, Nguyên Sắc liếc xuống mặt đất, bỗng nhiên hắn giống như cá chạch thoát khỏi La Thu, bay thẳng xuống dưới.
Bịch! Nguyên Sắc nhảy xuống đất, chạy vào trong đám người, những người đó tách ra hai bên để lộ một người trong lưới.
Nguyên Sắc chụp cổ người kia vào tay, nghênh ngang nhìn La Thu đang đuổi theo, nói.
“Lại đây, ta muốn nghe xem các ngươi cấu kết với nhau thế nào.
Nguyên Phi nằm trong lưới chật vật không chịu nổi, hoảng sợ tột cùng, cũng không thể nói ra sự hoảng sợ trong lòng ra, nàng không biết vì sao mình lại bại lộ.
Nhìn thấy nữ nhân một mắt trong lưới, La Thu dừng lại, hắn chậm rãi bay xuống đối diện, trên mặt hơi có vẻ kinh ngạc.
Ngay lúc nhìn thấy Nguyên Phi, La Thu đã hiểu, Nguyên Phi bại lộ, kế hoạch của hắn cũng thất bại.
Nguyên Phi muốn mở miệng cầu cứu La Thu, tiếc là trên người có cấm chế, không thể nói, cũng không thể động đậy được.
Nguyên Sắc lật tay một cái, lấy một viên đan dược ra, nói.
“Không phải chỉ ngươi mới biết hạ độc, để cho ta làm ngươi nhìn, con gái của ngươi trúng “Hương Huyết” của ta, nhiều nhất là chống được ba canh giờ nữa, nếu muốn cứu nàng, vậy thì cầu xin ta đi! Nếu như muốn đánh tiếp, sau đó nói ra chuyện xấu của ngươi cho tất cả mọi người đều biết, vậy thì ta tiếp ngươi đến cùng!
“Hừ!

La Thu hừ lạnh một tiếng, hất tay áo lên, cách không bay đi, kế hoạch thất bại, không cần dây dưa làm gì nữa.
Nguyên Sắc túm một cánh tay của Nguyên Xuân, nói nhỏ bên tai nàng.
“La Phương Phỉ không chạy thoát, ngươi quay về mở cái hộp nhỏ của ta ra!
Sau đó quẳng cả người cả lưới ra, đuổi theo hướng La Thu rời đi…
Nhìn thấy Nguyên Phi bị bắt, Quản Phương Nghi ở gần đó kinh hãi, nhanh chóng rụt đầu lại, dặn dò Hứa lão lục.
“Gọi các huynh đệ đến nơi bí mật núp đi.
Hứa lão lục không biết vì sao, nhưng vẫn gật đầu làm theo.
Quản Phương Nghi tránh khỏi những tu sĩ đang vây xem kia, tìm được nơi đám hòa thượng Nam Sơn Tự ẩn núp, nói với Viên Phương.
“Qua đây.
Viên Phương co đầu rụt cổ nhìn đông nhìn tây một lúc mới đi theo.
Đến một nơi hẻo lánh, Quản Phương Nghi đưa miệng lên muốn nói nhỏ bên tai Viên Phương, nhưng Viên Phương đang đứng nghe lại trừng lớn mắt, cuối cùng không thể nhúc nhích được.
Quản Phương Nghi thả lỏng hai ngón tay đang đâm bên hông hắn, thuận tay ôm Viên Phương lên, khiêng người bí mật chạy đi…
Lúc này, Vân Cơ cũng đang khiêng một người, miệng tràn máu tươi quay về sơn động.
Đám người Ngưu Hữu Đạo đang chờ đợi thấy vậy thì kinh hãi, Viên Cương nhanh chóng bước lên khiêng người giúp nàng.
Ngưu Hữu Đạo ôm cơ thể lảo đảo của Vân Cơ, dìu nàng dựa ngồi xuống vách động, vội vàng hỏi.
“Chuyện gì xảy ra?

Chương 2166: Khẳng khái chịu chết (1)

Chương 2166: Khẳng khái chịu chết (1)
Vân Cơ thở dốc nói.
“Bị Nguyên Sắc đánh.
Ngưu Hữu Đạo trầm giọng nói.
“Ngươi đánh với Nguyên Sắc sao? Không phải ta đã nói ngươi không được để hắn thấy mặt, cảm giác không đúng thì lập tức chạy đi ngay sao?
Quay đầu nhìn về phía La Phương Phỉ bên cạnh, nói.
“Sao ngươi lại đưa nàng đến đây?
Dựa theo kế hoạch ban đầu, Vân Cơ độn địa ẩn núp bên cạnh, đề phòng Nguyên Sắc phát hiện mình trúng độc thì sẽ ra tay với La Phương Phỉ, nếu phát hiện không thấy người, sau đó mới phải đối phó với La Thu. Đợi đến lúc hai người đánh nhau, Vân Cơ sẽ trả người về chỗ cũ, sau đó Sa Như Lai dẫn người đến đấy, giả vờ như cứu được người ra.
Tất nhiên, hắn cũng đã dặn dò, có thể cố gắng hết sức là được, nếu như thấy tinh hình không đúng thì từ bỏ ngay, không đáng bỏ tính mạng vào đây.
Vân Cơ lắc đầu, nói.
“Ta không gặp Nguyên Sắc. Ở chỗ giam La Phương Phỉ có cấm chế Nguyên Sắc bố trí, cũng may người đến đó là ta, nếu như người khác đi thì không thể đến gần La Phương Phỉ mà không làm Nguyên Sắc phát hiện được. Nguyên Sắc bày trận rất kỳ công ở dưới đất, trừ phi có thể tìm được chính xác nơi nhốt người, nếu không thì hắn có thể khống chế La Phương Phỉ trước khi được người đến cứu rồi.
“Ngay cả như vậy, cho dù ta đến gần La Phương Phỉ trước Nguyên Sắc, nhưng vẫn đụng phải cấm chế của Nguyên Sắc. Hắn bố trí đường đi vào rất khéo léo, có thể từ trên mặt đất nhanh chóng đến gần chỗ La Phương

Phỉ. Ta cũng không muốn đưa La Phương Phỉ về đây, nhưng không có cách khác, Nguyên Sắc truy sát ta ở dưới đất, hoàn toàn không cho ta cơ hội đưa người quay về.
“Mặc dù không chạm mặt, ta vẫn bị Nguyên Sắc đánh cho bị thương nặng, thực lực của hắn cao hơn ta nhiều, ta hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn.. Sau khi trốn chạy được, hoàn toàn không có sức lực độn địa đưa người về, hết cách rồi, ta đành đưa nàng về đây.
Lữ Vô Song thở dài, nói.
“Ta nói rồi, Nguyên Sắc không đơn giản như vậy, sao hắn có thể làm cho người khác dễ dàng cứu người đi được chứ, không cần mạo hiểm như vậy, nhưng Đạo Gia của ngươi vẫn ôm suy nghĩ đó. Người thì cứu được, nhưng có thể sống quay về đã là may mắn lắm rồi.
Vân Cơ thở dốc nói.
“Cứu được sao? Chưa chắc đâu, mập mạp chết tiệt kia có chuẩn bị phía sau, bày ra một cái bẫy liên hoàn. Hắn làm bẫy độc châm trên người La Phương Phỉ, nếu như vội vàng đưa người đi thì sẽ không phát hiện ra, mà hắn tạo ra bẫy rập này, cho dù là ai cứu La Phương Phỉ đi, đều là đang hại nàng.
Vân Cơ nghiêng đầu nhìn La Phương Phỉ, nói.
“Sau đó ta mới phát hiện ra, mau nhìn nàng đi, nàng đã trúng độc.
…
Cạch! Chiếc hộp này bình thường chỉ có Nguyên Sắc mới có thể chạm vào, Nguyên Xuân cẩn thận mở ra, chỉ thấy bên trong có một cái đầu lâu.
Nguyên Xuân đang cảm thấy ngạc nhiên, trong đầu lâu bỗng nhiên vang lên tiếng sột soạt, một con chuột trắng chui ra khỏi hốc mắt của đầu lâu. Không phải chuột, mà là một con dơi lông trắng.
Sau khi Bạch Bức leo ra, bỗng nhiên nó dang rộng hai cánh, vẫy phạch một cái bay lên, trốn vào trong bóng đêm mịt mờ.
Nguyên Xuân vô cùng ngạc nhiên nhìn. . .
Trên không, La Thu phi hành về phía trước, Nguyên Sắc vẫn đuổi theo không tha.
Thỉnh thoảng La Thu lại quay đầu nhìn, không thèm quan tâm.

Thật sự không biết là đã bị Nguyên Sắc lừa, Nguyên Sắc cũng biết, La Phương Phỉ được cứu ra không thể chạy xa được, việc mà hắn cần làm bây giờ chính là ép La Thu ở đây, chờ đợi Bạch Bức quay về cho hắn biết nơi ẩn nấp của La Phương Phỉ.
Bạch Bức ngửi theo mùi "Hương Huyết" tìm đến mục tiêu, đợi hắn quay về, chỉ cần La Thu không ở đây, những binh tôm tướng cua dưới trướng La Thu tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn. Như vậy thì hắn có thể dễ dàng cướp La Phương Phỉ về.
Có người đang khiêng một cái bao tải đến, Quản Phương Nghi kiêng nó đi vào sơn động.
Nhìn thấy bao tải được thả xuống đất, rõ ràng bên trong có một người, Ngưu Hữu Đạo lập tức hỏi.
"Chuyện gì vậy?
Quản Phương Nghi lo lắng nói.
"Đạo gia, xảy ra chuyện lớn rồi, Nguyên Sắc hoàn toàn không trúng độc, Nguyên Phi bị bắt, bắt sống, đã rơi vào tay đám người Nguyên Sắc.
Ngưu Hữu Đạo và Lữ Vô Song nhìn nhau, cả hai đều có chút giật mình.
Quản Phương Nghi cúi người, mở bao tải ra, bên trong chính là Viên Phương đang trừng to mắt không động đậy nổi.
Thấy người là Viên Phương, Ngưu Hữu Đạo lập tức hiểu ý của Quản Phương Nghi.
Để cho Viên Phương cố ý lộ ra tung tích của Nhan Bảo Như làm mồi dụ Nguyên Phi ra, chỉ cần Nguyên Phi không ngốc, chắc chắn sẽ đoán được Viên Phương chính là nội ứng.
Bây giờ Nguyên Phi đã sa lưới, nếu như bị cạy miệng, khai ra La Thu thì không sao, đám người La Thu không sợ gì bọn họ, nhưng nếu khai Viên Phương ra thì phiền to rồi.
Người quen Viên Phương đều biết, tên này không có xương cốt cứng rắn gì hết, nếu như bị cực hình thì sẽ khai hết ra, hậu quả rất làm cho người ta lo lắng.
Nếu như chỉ xem Viên Phương là nội gian của La Thu còn được, nhiều nhất là liên lụy đến người trong Mao Lư Sơn Trang, nhưng nếu Viên Phương khai ra Ngưu Hữu Đạo còn sống, vậy thì chuyện lớn rồi, không chỉ ảnh hưởng đến toàn bộ Mao Lư Sơn Trang thôi đâu.

Quản Phương Nghi khống chế Viên Phương đầu tiên, đúng là một hành động sáng suốt, cho dù Viên Phương mất tích làm cho Nguyên Sắc nghi ngờ, nhưng cũng không tạo thành hậu quả xấu nhất, La Thu gây sự thì Phiêu Miểu Các chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.
Hơi suy nghĩ một chút, Ngưu Hữu Đạo chợt hỏi.
“Bây giờ Nguyên Phi ở đâu?
Quản Phương Nghi nói.
“Đang ở bên Sơn Trang, bị thuộc hạ của Nguyên Sắc khống chế. Đạo Gia, chúng ta phải nhanh lên, không thể để Nguyên Phi sống được, nếu không toàn bộ Sơn Trang đều bị vạ lây.
Lữ Vô Song nói.
“Nói cho người trong sơn trang biết, nếu rút lui được thì rút lui ngay đi, người ở trên tay Nguyên Sắc, dựa vào thực lực chúng ta thì không thể đến gần Nguyên Phi để giệt khẩu được.
Quản Phương Nghi lo lắng nói.
“Không thể rút lui. Nếu như rút lui, người Mao Lư Sơn Trang vừa chạy, không có vấn đề cũng biến thành có vấn đề, Vương Phủ và Tử Kim Động sẽ gặp phiền phức. Đạo Gia, vẫn nên ra tay giệt khẩu thì hơn, bây giờ Nguyên Sắc đang đánh với La Thu, không ở bên sơn trang.
Nàng không muốn làm lớn chuyện này, muốn đảm bảo an toàn cho bản thân và người xung quanh.
Ngưu Hữu Đạo hỏi.
“Ngươi chắc chắn là Nguyên Sắc đã đi?
Quản Phương Nghi nói.
“Chắc chắn, ta tận mắt nhìn thấy, còn lúc nào quay về thì không biết, vì vậy chúng ta phải nhanh lên.
Ngưu Hữu Đạo suy nghĩ một chút, nhanh chóng sắp xếp.
“Hồng Nương, ta để Gia Cát Trì đi theo ngươi, ngươi và hắn đi vào thành. Đến tìm Sa Như Lai, nói cho hắn biết mọi chuyện, kêu hắn dùng danh nghĩa cứu La Phương Phỉ để xông vào Sơn Trang, sau đó Gia Cát Trì sẽ giấu thực lực núp trong đám người của hắn, sau đó tùy theo hoan cảnh mà diệt trừ Nguyên Phi.
Ánh mắt của Viên Phương nằm trên mặt đất quay vòng, Gia Cát Trì? Trong lòng ngầm kêu lên một tiếng, hóa ra tu sĩ Nguyên Anh mà Thánh

Cảnh đuổi bắt đang ở chỗ Đạo Gia.
“Được!
Quản Phương Nghi gật đầu, sau đó chần chừ nói.
“Để Gia Cát Trì biết quá nhiều chuyện có được không? Nếu không thì để Vân Cơ đi theo ta thích hợp hơn.
Ngưu Hữu Đạo thở dài.
“Vừa rồi nàng chạy trốn dưới lòng đất bị Nguyên Sắc đánh cho bị thương, suýt chút nữa không quay về được, chỉ dựa vào một hơi để chạy đến đây, bây giờ đang bị thương nặng, không thể đi ra chém giết được nữa. Đúng rồi, ngươi nhớ báo cho Sa Như Lai biết, chúng ta đã cứu được La Phương Phỉ ra.
“Đã hiểu.
Quản Phương Nghi gật đầu đồng ý.
Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng cúi người, ra tay giải cấm chế trên người Viên Phương, dùng tay lôi hắn đứng dậy, nói.
“Đi theo ta.
Viên Phương lập tức cẩn thận từng li từng tí đi theo phía sau hắn, không nói tiếng nào, tỏ vẻ rất ngoan ngoãn.
Cái đức hạnh này làm cho Lữ Vô Song nhịn không được nhìn hắn chằm chằm, người bên ngoài thì ra vẻ đạo mạo, nhưng lại kẻ tiểu nhân ưa nịnh.
Sâu trong sơn động, Vân Cơ đã dùng Thiên Tể Đan, khoanh chân ngồi chữa thương.

Chương 2167: Khẳng khái chịu chết (2)

Chương 2167: Khẳng khái chịu chết (2)
Còn La Phương Phỉ, hai gò má và môi nàng đã tím đen, Gia Cát Trì ngồi xếp bằng sau lưng nàng, hai chưởng đánh trên lưng, áp chế độc tính trong người La Phương Phỉ.
“Ngươi đi giúp nàng áp chế độc trong cơ thể.
Ngưu Hữu Đạo phất tay ra hiệu Viên Phương một cái.
Viên Phương khom lưng cúi đầu đến gần, thay thế Gia Cát Trì.
Không có cách nào khác, bây giờ không có nhiều người, Lữ Vô Song mất pháp lực, thực lực của Viên Cương mạnh nhưng không giỏi về pháp lực, Vân Cơ bị thương nặng, ốc không mang nổi mình ốc.
Bây giờ những người có thể thi pháp áp chế độc tính cũng chỉ có Ngưu Hữu Đạo và Gia Cát Trì, Ngưu Hữu Đạo còn phải khống chế đại cục, nên phải nhờ Gia Cát Trì đến giúp đỡ.
Vì vậy Viên Cương đi bên ngoài canh gác thay thế Gia Cát Trì.
Gia Cát Trì đứng dậy nhắc nhở.
“Độc trong người nàng rất kỳ lạ, vết thương còn có một mùi thơm, sợ là không chống đỡ được lâu, phải nhanh chóng nghĩ biện pháp khác.
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, trước đó bọn họ đã nhận ra lúc kiểm tra cho La Phương Phỉ.
Quản Phương Nghi kinh ngạc, nói.
“Nàng trúng độc?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Nguyên mập mạp không đơn giản, hắn chuẩn bị một kế liên hoàn, để cho người ta không đề phòng được, ai cứu La Phương Phỉ đi cũng bị trúng chiêu. Nhưng ngươi không cần lo lắng, chỉ cần thi pháp áp chế, kiên trì một thời gian là được. Chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là giải quyết Nguyên Phi, sư đồ Quỷ Y còn ở trên tay Sa Như Lai, có lẽ

cũng ở gần đây, giải quyết xong Nguyên Phi, chúng ta sẽ đưa người cho Sa Như Lai để cứu chữa.
Sau đó hắn quay đầu lại nói với Gia Cát Trì.
“Ngươi đi với nàng một chuyến, Hồng Nương sẽ nói cho ngươi biết cần làm gì.
Gia Cát Trì gật đầu, Quản Phương Nghi cũng nói một câu.
“Đi!
Lập tức dẫn người rời đi, chuyện quá gấp gáp, không thể chậm trễ một giây nào nữa.
Ai ngờ hai người còn chưa ra khỏi sơn động, đã thấy một người khoan thai đi đến, đó chính là Viên Cương, sắc mặt hắn ngưng trọng, xua tay ngăn hai người lại.
“Không thể ra ngoài.
Quản Phương Nghi cảm thấy không đúng, ít nhất là thấy phản ứng của Viên Cương có vấn đề.
“Sao vậy?
“Nguyên Sắc đến đây.
Viên Cương ném ra câu này rồi lướt qua hai người, vội vàng chạy về trong sơn động.
Nguyên Sắc? Quản Phương Nghi và Gia Cát Trì đều giật cả mình, nhanh chóng chạy trở về.
Đến chỗ sâu trong sơn động, thấy được Ngưu Hữu Đạo, Viên Cương cấp báo.
“Đạo gia, Nguyên Sắc đến, đi nhanh!
Vân Cơ đang khoanh chân nhắm mắt bỗng nhiên mở hai mắt ra, Viên Phương lập tức hoảng sợ, Lữ Vô Song cũng kinh hãi.
“Đi!
Ngưu Hữu Đạo chỉ nói một tiếng, sau đó vọt đến chỗ bên cạnh, ôm Ngân Nhi đang hôn mê lên.
Quản Phương Nghi cũng nhanh chóng kéo cánh tay của Lữ Vô Song, Gia Cát Trì ôm La Phương Phỉ lên.
Viên Phương kinh hãi chạy theo, trong lòng cực kỳ sợ hãi, nếu để Nguyên Sắc thấy mình ở đây, sao có thể tha cho hắn được!
Đi như thế nào? Cả đám người nhìn về phía Vân Cơ.

Vân Cơ đứng lên đã mất đi không ít sức lực.
“Dẫn theo nhiều người như vậy thật quá sức, nhất là với tình trạng bây giờ của ta.
“Đi!
Nàng nói dứt lời thì Ngưu Hữu Đạo ôm Ngân Nhi chạy về một mật đạo khác.
Thỏ khôn có ba hang, nơi này không chỉ có một lối ra duy nhất, nên tất cả mọi người chạy nhanh theo con đường đó.
Viên Cương cầm đao đi sau cùng, dưới sự dẫn đường của Ngưu Hữu Đạo, Gia Cát Trì cũng ném La Phương Phỉ cho Viên Phương, đi cuối cùng với Viên Cương…
Trong bóng đêm, Nguyên Sắc nhảy xuống đỉnh núi, hắn dùng pháp nhãn nhìn chằm chằm Bạch Bức đang phi hành.
Hắn thấy Bạch Bức đang xoay quanh một chỗ trên núi, Nguyên Sắc lập tức lách mình đến, nhảy xuống trên một thân cây trên sườn núi, hắn thấy được một cửa hang sau tảng đá lớn.
Tảng đá vểnh lên vừa đúng lúc che chắn cửa động, nếu như không quan sát kỹ thì không nhìn thấy được cửa động này.
Nguyên Sắc cười lạnh một tiếng, lắc mình bay lên không trung, hút Bạch Bức vào trong tay, sau đó chui vào sơn động.
Cả người hắn lóe lên khắp nơi trong sơn động, sau đó xông thẳng đến cuối cùng, đúng là có thể nói kẻ tài cao gan cũng lớn.
Ở cuối sơn động, không có ai cả, cũng không nhìn thấy thông đạo khác.
Ánh mắt Nguyên Sắc lạnh lẽo, hắn thả Bạch Bức trong tay ra, Bạch Bức kêu chiêm chiếp xoay quanh, cuối cùng đậu lên một vách động, sau đó không ngừng kêu.
Nguyên Sắc tóm nó vào trong tay, bỏ vào trong ngực mình, hai tay liên tục đào, vách động bị cắt ra như đậu hũ…
Trong mật đạo, một đám người đang nhanh chóng chạy trốn.
“Sao Nguyên Sắc đến được đây.
Vừa chạy trốn, Ngưu Hữu Đạo vừa trầm giọng hỏi.
“Hồng Nương, ngươi bị theo giõi sao?
Quản Phương Nghi im lặng, nàng cũng không biết có phải mình bị theo dõi hay không nữa, lúc trước nàng đến đây rất cẩn thận, rõ ràng lúc đó

Nguyên Sắc đã đi rồi.
Viên Cương ở phía sau nói.
“Có lẽ không phải, hắn không đi theo chúng ta, nếu không thì đã ra tay từ trước, còn con dơi trắng kia là vật dẫn đường, ta ở xa xa nhìn thấy Nguyên Sắc và con dơi trắng đang tìm kiếm.
Hắn giơ tay chỉ vào La Phương Phỉ.
“Nếu dựa vào truy tung, có lẽ trên người nàng có vấn đề.
“Con dơi trắng?
Gia Cát Trì khẽ giật mình.
Mấy người vừa đi nhanh vừa nhìn về hắn, lời nói của hắn tỏ rõ rằng mình đã biết vấn đề, nói lên rằng trước đây hắn đã thấy qua, nhưng lại bỏ quên mất.
“Là mùi hương!
Bỗng nhiên giọng nói của Lữ Vô Song ở phía trước vang lên, sau đó nhìn về phía La Phương Phỉ, như hiểu ra gì đó.
“Ta đang nghĩ vì sao hắn lại đuổi theo La Thu không tha, quả nhiên Nguyên mập mạp có chuẩn bị phía sau nữa.
Tiếng nổ ầm ầm bỗng nhiên vang lên liên tiếp dưới nền đất, từ phía đầu thông đạo truyền đến, dùng thực lực của mọi người ở đây đều phát hiện ra, hắn đang đi về phía bọn họ.
Đám người kinh hãi, Vân Cơ đã cố gắng lấp kín thông đạo rồi, vì sao Nguyên Sắc có thể tìm chính xác được đến vị trí này chứ?
Lại một trận nổ vang lên, tiếng vang ngày càng gần.
Vân Cơ lập tức vươn tay thi pháp, cửa động bốn phía bị phủ kín lại.
Lữ Vô Song kêu lên.
“Vô dụng thôi. Trên đất đã bị ngưng kết hương khí từ người La Phương Phỉ bay ra, hắn sẽ đuổi đến ngay, bây giờ phải lập tức bỏ La Phương Phỉ lại, nếu không thì mọi người đừng hòng trốn!
Nàng đoán rất đúng, Viên Phương ôm La Phương Phỉ nhìn trái nhìn phải, sau đó dùng ánh mắt đáng thương nhìn Ngưu Hữu Đạo.
Nhưng đã chậm, một tiếng ầm ầm vang lên, đất đá bay khắp nơi, một bóng người vọt đến, người này chính là Nguyên Sắc.
Chạy không thoát! Tất cả mọi người đều sợ ngây người, cũng dừng lại, không ai dám nhúc nhích.

Chỉ dựa vào việc Nguyên Sắc có thể đuổi đến trong tình huống này, có thể thấy được tốc độ truy kích của hắn rồi đấy.
Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng thi pháp làm cho Ngân Nhi tỉnh lại.
Ánh mắt lạnh lẽo của Nguyên Sắc đảo qua đám người, bỗng nhiên dừng ở trên Tam Hống Đao của Viên Cương, lại nhìn đầu cá của hắn, không nhịn được nhíu mày cười nói.
“Thánh Tử Ma Giáo!
Ánh mắt hắn quay lại nhìn chằm chằm Quản Phương Nghi và Viên Phương, tất cả mọi người đều đeo mặt nạ, chỉ có hai người này là không có, nhìn thấy Viên Phương đang trợ giúp La Phương Phỉ, hắn cười lạnh lần nữa, nói.
“Yêu hòa thượng, ngươi giỏi đấy, giả vờ rất giống, vậy mà có thể qua mặt được ta!
Viên Phương làm ra vẻ mặt xấy hổ, nhiều hơn chính là sợ hãi không giấu được.
“Đạo Đạo!
Ngân Nhi vừa tỉnh lại gọi một tiếng, mặc dù bây giờ Ngưu Hữu Đạo đang đóng giả làm Vương Khiếu, nhưng Ngân Nhi vẫn có thể nhìn ra.
Bốp! Ngân Nhi trợn tròn mắt, bởi vì Ngưu Hữu Đạo vừa tát cho nàng một cái, chưa xong, lại tát một cái nữa.
Một bàn tay liên tiếp một bàn tay, Ngân Nhi có cảm giác như mình bị đánh ngu.
Đừng ngốc! Ngưu Hữu Đạo suýt chút nữa là đã kêu nàng là tổ tông luôn, nhưng như vậy không hợp lẽ thường, nhưng hắn phản ứng lại rất nhanh, Ngưu Hữu Đạo giao người cho Quản Phương Nghi, để nàng ra tay chọc giận người này.
Mặc kệ sau khi Thánh La Sát hiện thân thì không nhận người thân, bây giờ chỉ có thể xem ngựa chết như ngựa sống mà làm.
Đúng lúc này, Nguyên Sắc vui tươi hớn hở chạy đến.
Ánh mắt Viên Cương hiện lên ánh sáng lạnh, quét ngang đao trong tay, bỗng nhiên rống lên một tiếng.
“Đi mau!

Chương 2168: Ngọa Hổ thức tỉnh

Chương 2168: Ngọa Hổ thức tỉnh
Sau đó hắn nhanh chóng xông lên, vọt thẳng về phía Nguyên Sắc.
Mắt Gia Cát Trì sáng lên, chấn kinh, cũng vô cùng rung động, đó chính là nhân vật lớn bao trùm cả thiên hạ Cửu Thánh, hắn vì vậy mà phải trốn tránh nhiều năm, nhưng hán tử trước mặt này lại khẳng khái chịu chết, thật sự làm cho hắn phải rung động!
Lữ Vô Song trừng lớn hai mắt, Quản Phương Nghi đang vươn tay muốn tát Ngân Nhi cũng sợ ngây người, Viên Cương dù chết cũng không lùi đã làm nhiều người kinh sợ.
“Hầu Tử!
Ngưu Hữu Đạo gầm thét, hai mắt muốn nứt ra.
“Chạy đi?
Nguyên Sắc cười tươi nhìn chằm chằm Viên Cương đang yểm hộ những người khác bỏ chạy, hắn muốn hỏi một câu, muốn chạy nữa sao?
Nguyên Sắc không nhanh không chậm bước đến, thong dong bình tĩnh, giống như không thấy Viên Cương đang vọt đến.
Trong mắt hắn, chỉ cần hắn phất tay một cái, đám người này đều mất mạng trong nháy mắt, dù có vùng vẫy thì chỉ phí công thôi.
Thứ này không sợ chết, Nguyên Sắc cũng phải kéo mặt nạ kẻ kia xuống xem hắn có phải là Thánh Tử Ma Giáo kia không?
Nếu phải, hắn phải hỏi Ô Thường xem hắn đang làm cái quỷ gì vậy, chuyện đánh gãy một cánh tay là chuyện gì xảy ra, không phải đã bị Lữ Vô Song cứu đi rồi sao?
“A!
Viên Cương trừng lớn mắt, muốn như muốn dùng tất cả sức lực của mỗi góc trong người, sau đó hét ra khỏi cổ họng.
“Ô ngao ~

Người đến, đao ra, phá không, một Hổ Khiếu như tiếng sét đùng đoàng, vang vọng khắp thông đạo.
Nguyên Sắc hất tay áo lên, pháp lực hùng hậu tiện tay bắn ra.
“Ô ngao ~
Một tiếng Hổ Khiếu nữa vang lên, mặc dù không lớn như tiếng thứ nhất, nhưng lại giống như lôi đình ấp ủ trên chín tầng mây, lúc nào cũng có thể đánh xuống, chấn nhiếp cho lòng người căng thẳng.
Ánh mắt Nguyên Sắc hơi né tránh, không thể không thừa nhận, tốc độ xuất đạo của người này rất nhanh.
Nhưng làm hắn phải ngạc nhiên là trên đường đao, động tác của người này ngày càng trôi chảy theo thế đao.
Cảm giác giống như đang chà xát trên bề mặt thô ráp, lúc đầu thì gập ghềnh khó chà, lực ma sát làm trở ngại mình không chà nhanh được, nhưng sau khi chà một lúc, mặc dù vẫn có lực ma sát cản trở, nhưng cũng trở nên trôi chảy hơn lúc đầu nhiều.
Người này xuất đao, đao thể bay theo động tác, giống như có năng lực gia tốc hai lần.
Nói cách khác, lúc triển khai đao thế, tính cân đối của cơ thể bị thay đổi, cả người có thể phát lực hai lần trong chớp mắt.
Mặc dù loại chuyện này rất hiếm thấy, nhưng đối với Nguyên Sắc mà nói, không làm được gì hắn cả, pháp lực hùng hậu của Nguyên Sắc bay ra đụng phải đối phương.
Pháp lực hùng hậu đụng phải đối phương trong nháy mắt, cả người Viên Cương như dừng lại, một đao bổ đến như bị trì trệ.
Nhưng bỗng nhiên con ngươi của Nguyên Sắc lại co lại, thân hình của đối phương đang trì trệ hình như hơi nhảy thoát, thế đao đang chém đến hình như cũng hơi nhảy thoát ra.
Không phải là nhảy về phía sau, cũng không phải nhảy lên trên, mà giống như vụt sáng lên chém về phía trước.
Không thấy hình ảnh thật nhảy thoát ra, chính là lóe xuống, lại giống như có thứ gì đó phá kén ra khỏi cơ thể.
Tâm thần câu chiến, bỗng nhiên một ý nghĩ hiện lên trong đầu Nguyên Sắc, người này chém ra một đao không lưu loát, nhưng lại trôi chảy đến

một cảnh giới khác, trong cơ thể người này có một cỗ lực lượng khó có thể tưởng tượng nổi bộc phát ra, hắn có năng lực gia tốc lần thứ ba.
Giống như thế đao được hoàn toàn giãn gân cốt ra, bạo phát tất cả tiềm lực bên trong, dung hợp cả người lẫn đao, Nhân Đao Hợp Nhất, không gì không phá được!
Không nhìn thấy, người khác cũng không nhìn thấy, nhưng hắn lại có thể cảm giác được, người chính là đao, đao chính là người, Nhân Đao Hợp Nhất!
Đao là ánh sáng, người làm thân đao!
Pháp lực thuận theo lưỡi đao, phá vỡ nhục thể, đâm vào cơ thể Nguyên Sắc, giống như gió thoảng qua thân đao, chỉ một chớp mắt đã bay qua!
Bẫy rập! Bỗng nhiên trong đầu Nguyên Sắc có suy nghĩ này, hắn cả kinh đến hồn phi phách tán, cả người nhanh chóng lùi về phía sau, tay kia dùng hết tu vi đánh ra một chưởng.
Chưởng lực dễ dàng rách ra một chút, đó là Nguyên Sắc cảm giác được, giống như pháp lực trước đó đụng vào lưỡi đao.
Trong khe hở có gì đó bắn ra, không thấy rõ, tốc độ rất nhanh, chỉ có thể cảm giác, có ảo giác như muốn tránh nó đi.
Bóng người ngưng trệ và đao thế giống như bị Nguyên Sắc đánh ra một chưởng phá hủy, hóa thành hư vô.
Nguyên Sắc nhanh chóng lùi về sau rơi xuống đất, người theo sau cũng hiện ra, là Viên Cương.
Nguyên Sắc vừa xuống đất đã lảo đảo lui về sau mấy bước, yết hầu hắn run run, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm người trước mắt.
Viên Cương không đuổi theo, hắn dẫm chân lên đất chống đỡ cơ thể, kích thích cho cát bay đá chạy, ngừng lại thế xông, hai tay nắm chặt Tam Hống Đao, cả người cong về phía trước, lưỡi Tam Hống Đao chỉ xéo về phía trước mặt, cả người thở hổn hển kịch liệt, hắn thở ra sương mù màu vàng nhạt.
Hai tay cầm đao, gân xanh trên cổ nhô ra, hai mắt nhìn chằm chằm mũi đao.
Ngay cả hắn cũng không biết một đao liều mạng này có uy lực thế nào, lúc lao ra đón địch, lúc chém đao ra, mặc kệ kẻ địch mạnh mẽ đến đâu,

cũng không e ngại gì cả, cũng chưa nghĩ đến đường lui, không oán không hối, tất cả tinh thần đều thẳng tiến không lùi.
Đao chém về phía trước, không nghiêng lệch. Người đi về phía trước, đến chết không quay đầu, Tất cả mọi thứ trong đầu đều hóa thành một ý niệm, chiến! Giết!
“Ô ngao ~
một tiếng hổ khiếu khoan thai đến chậm, giống như được xuất ra từ trên thân đao đứng yên kia, cũng giống như được vang lên sau lưng Viên Cương.
Có lẽ là vang lên ở chỗ hắn chém đao ra.
Trong địa đạo vang lên tiếng nổ ầm ầm, kích đầu tiên của Nguyên Sắc được ước lượng phương hướng chính xác, làm cho địa đạo bị sụp đổ.
Đam người Gia Cát Trì ở phía sau, bọn hắn cảm thấy Nguyên Sắc nhanh chóng chuẩn bị đánh ra kích thứ hai, một kích này có uy lực đánh đổ ngọn núi, nhưng lại bị nghiêng một bên, không đánh trúng đám người phía sau, nhưng lại phá hủy toàn bộ địa đạo.
Đất đai sụp đổ rơi xuống khe hở, tất cả mọi người đều thấy Nguyên Sắc ung dung bị đẩy lùi về phía sau, tiếp đó không thấy gì được nữa, bởi vì đất đá sụp đổ đã che tầm mắt của mọi người lại.
Nhưng mọi người có thể thấy người kia bị đẩy lùi, bọn họ còn nghĩ rằng mình nhìn nhầm, Nguyên Sắc sao có thể bị bức lui được?
Trong phút chốc, địa đạo chẳng những bị sụp đổ, còn có cát bụi cuồng bạo bay vào, uy lực công kích của Nguyên Sắc quá cường đại.
Gia Cát Trì cũng không phải là kẻ ăn chay, hắn là cao thủ Nguyên Anh nhiều năm, đẩy hai tay ra, áp chế phong bạo bay vào.
Đám người nhanh chóng thi pháp, cố gắng đứng vững trong đợt sụp đổ. Nhưng chỉ có thể đi về phía trước, không có đường lui, bây giờ đã sụp đổ trong nháy mắt, muốn chạy cũng không dễ dàng nữa.
Trong tiếng sụp đổ của đất đá, bỗng nhiên một tiếng “Ô ngao” vang lên, tiếng sụp đổ không thể nào lấn át được tiếng Hổ gầm này.
Trong tiếng nổ sụp đổ, một tiếng hổ khiếu vô cùng rõ ràng, giống như không hề bị tạp âm gì quấy nhiễu.
Nó khác với hai tiếng Hổ khiếu trước, một tiếng gầm này không lớn, có cảm giác như đang lười biếng thức tỉnh, rất uể oải, nhưng lại có thể xé

màng nhĩ của người nghe được.
Cảm giác đó làm cho người khác khó chịu không nói nên lời, giống như gặm nhấm suy nghĩ và xương thịt của người nghe, giọng gầm uể oải nhưng không đuổi đi nổi, quấn quanh suy nghĩ người nghe.
Tiếng gầm này giống như có ma lực thẩm thấu cực mạnh, giống như thấm qua từng khe hở trong ngọn núi.
Tiếng gầm vang lên từ tận sâu trong lòng, bên ngoài chỉ có thể nghe được mơ hồ, nhưng phía trong núi, giống như muốn xảy ra một trận tai kiếp của trời đất.
Chim chóc và phi cầm đang nghỉ đêm hoảng sợ bay đi, sợ hãi bay tán loạn trong đêm đen.
Dã thú như bị điện giật, nhao nhao xông ra khỏi ổ của mình, bối rối chạy trốn khắp nơi.
Các loại bò sát cũng chui ra khỏi hang, bò loạn không có mục đích.
Cả ngọn núi như biến thành ngôi mộ, giống như Yêu Ma được chôn sâu dưới U Minh Giới đã thức tỉnh, dọa cho các sinh linh trên núi hoảng hốt chạy bừa.

Chương 2169: Đao chém Nguyên Sắc (1)

Chương 2169: Đao chém Nguyên Sắc (1)
Đường hầm sụp đổ, đám người đang thi pháp củng cố không gian cũng kinh hãi, tất cả đều nhìn về phía tiếng Hổ Khiếu vang lên, ai cũng lộ ra vẻ kinh hãi, cũng như đang tự hỏi, đó là tiếng gì.
Ngân Nhi là người đầu tiên khôi phục lại tinh thần, nàng quay đầu nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, giống như nhớ ra gì đó, vẻ mặt ai oán nói.
“Đạo Đạo, ngươi đánh ta.
Một câu này của nàng, giống như đánh thức cả đám người.
“Hổ khiếu?
Quản Phương Nghi hỏi một tiếng.
Gia Cát Trì hỏi tiếp.
“Thanh đao trên tay hắn là Tây Vô Tiên Tam Hống Đao?
Lữ Vô Song hoang mang lo sợ, giống như không dám tin hỏi.
“ Ngọa Hổ thức tỉnh?
Vân Cơ chần chờ, nói.
“Ngọa Hổ thức tỉnh, vô địch thiên hạ?
Cũng không dám tin tiếng Hổ Khiếu kia được Viên Cương đánh ra, ngay cả Ngưu Hữu Đạo như muốn nứt cả hai mắt cũng bị ma tính của tiếng Hổ Khiếu này lấy lại tinh thần.
Con đường dưới mặt đất chỉ sụp đổ ở phía Nguyên Sắc đánh ra, còn những nơi khác chỉ bị sụp một đoạn, không ảnh hưởng đến vị trí Nguyên Sắc đứng.
Bởi vì Nguyên Sắc đã bay đến cách đây đủ xa.
Tiếng Hổ Khiếu làm cho đất đá trên mặt đất rơi xuống một tầng, may mắn địa đạo vừa được đào không lâu, phần lớn đất đều còn ẩm ướt, không có bụi bặm gì nhiều.

Tiếng ù ù dừng lại sau lưng Viên Cương đang khom ngươi, hắn đứng cách nơi sụp đổ chỉ nửa trượng, thậm chí có vài cục đất đá lăn đến bên chân hắn.
Viên Cương nhìn chằm chằm thanh đao, đứng cứng đờ như tượng đá, hắn lần đầu tiên phát huy uy lực của Tam Hống Đao đến mức này, còn chưa thích ứng được, cảm giác cả hồn đều bay ra theo một đao kia, khó thoát khỏi trạng thái Nhân Đao Hợp Nhất.
Hít thở không khí màu vàng nhạt quay về phổi, Viên Cương chậm rãi ngẩng mặt lên, phía trước có hai điểm sáng, đó là dạ minh châu trên người Nguyên Sắc.
Dạ minh châu trên người hắn được đặt ở vị trí rất hay, bên quần áo có hai túi nhỏ, trên túi nhỏ có hai mảnh che, hai viên minh châu này được may ngay chỗ nút thắt, bình thường nhét vào trong túi nên không nhìn thấy, lúc nào trời tối thì lật nó ra ngoài là có thể chiếu sáng, rõ ràng là dùng cho người lười.
Nguyên Sắc lẳng lặng đứng ở đó,giống như một người bình thường.
Hai mắt Viên Cương đông cứng lại, lại giống như đang vận sức chờ hành động.
Ở phương hướng sụp đổ, uy lực công kích tạo thành khí lưu thổi quét trở về, làm cho quần áo của Viên Cương bay bay.
Khí lưu bay về phía trước, cũng thổi qua quần áo Nguyên Sắc, lúc này Viên Cương mới phát hiện quần áo Nguyên Sắc bị cắt đôi, ở chỗ lồng ngực đã bị rách một đường, nói đúng hơn là bị cắt. Gió lật phần áo lên, trên da thịt có một đường máu.c
Khí lưu cuốn trở về, Nguyên Sắc bị đẩy lùi về sau một bước, giống như làm vậy mới đứng yên được,
Tiếng hổ gầm dần dần lặng xuống, đất đá không còn rơi xuống địa đạo nữa, tiếng gió cuốn vun vút cũng bình tĩnh lại.
Tiếng hổ gầm dần dần bình ổn, trên địa đạo lạnh rung rơi xuống cát đá cũng đình chỉ, cuốn trở về tiếng gió vun vút cũng bình tĩnh lại.
Trên mặt Nguyên Sắc nở một nụ cười, tiếc rằng nụ cười này có vẻ khó coi, hắn nhìn chằm chằm đao trên tay Viên Cương, giống như hỏi thăm Viên Cương, cũng giống như đang thì thào tự nói.

“Có thể dùng một đao phá nhục thể của ta… Tam Hống Đao? Nộ Hổ rít gào, Bôn Hổ im ắng, Ngọa Hổ khó tỉnh. Ngọa Hổ thức tỉnh, vô địch thiên hạ, đó là thật sao? Bẫy rập, các ngươi bày bẫy rập chờ ta, đúng hay không?
Viên Cương lạnh lùng nhìn hắn, địch chưa chết, chiến ý trên người chưa thu.
Ở một nơi khác, đám người Ngưu Hữu Đạo không nghe được tiếng đánh nhau nữa, điều này có chút không bình thường, nếu như Nguyên Sắc thắng, không thể nào dừng lại không đuổi theo tiếp.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo không quản được nhiều như vậy, cũng không quan tâm đối đầu với Nguyên Sắc có nguy hiểm không, chỉ cần có thể cứu được Viên Cương, hắn tin rằng mình còn có giá trị cho Nguyên Sắc lợi dụng, vì vậy hắn dẫn đầu xông ra, nhanh chóng thi pháp đào lên khỏi khu vực sụp đổ.
Cả khu vực sụp đổ không quá dài, nên bọn họ nhanh chóng chui đến khu vực không bị sụp đổ.
Ngưu Hữu Đạo vừa ngoi đầu lên chui ra, thấy được Viên Cương khom người, hai tay cầm đao như hổ rình mồi, mà phía sau thì có Nguyên Sắc đang chân trước chân sau như muốn lướt qua người Viên Cương.
Hai người giằng co vậy và đều đứng như tượng đá, Viên Cương nhìn chằm chằm, trên mặt Nguyên Sắc vẫn có ý cười.
Bóng người phía sau lóe lên, Quản Phương Nghi cũng vọt ra, nhưng lại dừng lại vì cảnh giằng co trước.
Vân Cơ cũng cầm thương vọt ra, nàng dừng lại lúc nhìn thấy Nguyên Sắc mỉm cười trước mắt.
Không nghe thấy được động tĩnh gì ở bên này, những người khác cũng lần lượt chạy đến, Viên Phương sợ hãi lấm la lấm lét nhìn ngó phía sau.
Lữ Vô Song chậm rãi từng bước đến cuối cùng, thấy trạng thái giằng co trước mắt làm cho nàng cảm thấy ngoài ý muốn, là ngoài ý muốn về phản ứng của Nguyên Sắc.
Ngân Nhi bị tiếng Hổ khiếu cổ quái vừa rồi làm cho khó chịu, ở bên cạnh Ngưu Hữu Đạo hết nhìn đông rồi nhìn tây, vươn tay túm ống tay áo Ngưu Hữu Đạo không chịu thả.
“Khục. . .

Nguyên Sắc bỗng nhiên ho sặc một tiếng.
Vậy là có đồ vật gì đó không nén lại được, một vòng máu đỏ tươi xuất hiện trước ngực hắn, máu đỏ lan rộng, chảy xuống ướt quần áo trên người.
Chất lỏng màu đỏ chảy xuống dưới, cuối cùng xuất hiện tiếng nước tích tích nhỏ giọt trong không gian yên tĩnh.
Ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm xuống dưới quần áo hắn, có máu đỏ chảy xuống, nhiễm ướt ống quần bên dưới.
Cái này là… Tất cả mọi người hiểu ra gì đó, lại nhìn về phía Viên Cương đang cầm đao, trên mặt bọn họ đều hiện lên sự kinh hãi, trong mắt toàn là sự khó có thể tin nổi.
Chiến ý của Viên Cương vẫn sắc bén, hắn vẫn giữ nguyên tư thế hổ vồ, đề phong Nguyên Sắc cao độ, chuẩn bị tấn công bất cứ lúc nào.
Mùi máu tươi tràn ngập bay đến.
Máu đã nhiễm đỏ một vùng đất bên dưới, làm cho sắc mặt của Nguyên Sắc đang đứng trở nên tái nhợt, giống như không thể khống chế nổi cơ thể, cả người bắt đầu lắc lư.
Hình như hắn không muốn ngã xuống, chỉ có thể cố gắng cân bằng cơ thể đang nghiêng ngả, nửa trên người lại vặn vẹo tốc độ không thể tin được.
Bộ ngực gãy ngã về phía sau, bị lôi kéo xuống dưới, làm cho cả người ầm ầm ngã về phía sau, đập trên mặt đất.
Nguyên Sắc? Đại Nguyên Thánh Tôn? Một đám người vội vàng chạy đến đều chấn kinh, sợ ngây người!
Một con dơi lông trắng bay từ động phía sau ra, nó bay loạn khắp nơi.
Phách! Viên Cương bỗng nhiên vung đao lên, có cái gì đó rơi xuống, con dơi trắng bị một đao chém ngang, giãy dụa trên mặt đất.
Cuối cùng Viên Cương cũng cầm đao đứng lên, hắn trầm ổn đi đến bên cạnh Nguyên Sắc, cuối cùng đứng bên thi thể Nguyên Sắc mà không nói gì, rơi vào trầm mặc, giống như đang nhớ lại ý cảnh của một đao mình vừa chém ra.
Mấy người Ngưu Hữu Đạo cũng từ từ đi đến, đứng từ trên cao nhìn xuống, phát hiện lồng ngực của Nguyên Sắc đã bị chém đứt hoàn toàn,

chỉ có chút da thịt phía sau lưng vẫn nguyên, lồng ngực bị chẻ làm đôi, máu và nội tạng tung tóe nhìn rất buồn nôn.
Nguyên Sắc cứ như vậy mà chết rồi? Bị Viên Cương giết chết? Mọi người nhìn thi thể, lại nhìn Viên Cương đứng bên canh, luôn có cảm giác như mình đang nằm mơ, chưa có ai tỉnh khỏi sự kinh tâm động phách trước đó, vậy mà mới đảo mắt đã xong mọi chuyện.
Ngưu Hữu Đạo vất vả lắm mới lấy lại tinh thần, hắn hỏi Viên Cương.
“Ngươi giết hắn?
Viên Cương hơi gật đầu, hình như cũng không dám tin đó là sự thật, nói.
“Có lẽ!
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Vừa rồi có tiếng hổ khiếu thứ ba, là đến từ Ngoạ Hổ sao?
Viên Cương nhìn thanh đao trong tay, trầm mặc gật đầu.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Cũng không nghe được tiếng đánh nhau nữa, chỉ nghe được ba tiếng hổ khiếu, quá trình đánh nhau rất ngắn, chẳng lẽ ngươi chỉ chém một đao?
Viên Cương gật đầu, đáp.
“Vâng, chỉ một đao!
Hizza! Có mấy người nghe xong thì hít một ngụm khí lạnh, một đao giết chết Nguyên Sắc?
Người biết chuyện giống như Vân Cơ, biết thực lực bây giờ của Viên Cương bỗng nhiên tăng mạnh, thậm chí có khả năng liều mạng với cả Thánh La Sát, nhưng không thể tin được rằng hắn chỉ dùng một đao là đã có thể giết chết Nguyên Sắc.

Chương 2170: Đao chém Nguyên Sắc (2)

Chương 2170: Đao chém Nguyên Sắc (2)
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Bên ngoài có lời đồn rằng Ngọa Hổ tỉnh, vô địch thiên hạ.
Giống như đang hỏi thăm, chắc hẳn người cầm đao cảm thụ của mình là khắc sâu nhất.
“Vô địch thiên hạ?
Viên Cương chăm chú nhìn thi thể của Nguyên Sắc, chậm rãi nói.
“Có lẽ là thật, nhưng chắc chắn không phải ta. Lời nói kia đúng với trường hợp đao này trong tay tu sĩ khác, nhưng trên tay loại người như ta thì không làm được chuyện vô địch thiên hạ. Hắn quá chủ quan kinh địch, ta cũng không ngờ rằng Nguyên Sắc không trốn tránh mà chính diện đón một đao, nên sau đó hắn mới không kịp trở tay, nếu không thì ta không thể làm hắn bị thương được. Nếu gặp người như thế, mà không phải cùng hoàn cảnh, ta sợ mình ngay cả đến gần kẻ địch cũng không đến gần được.
Đối với điểm này, người biết chuyện sẽ không nghi ngờ, thử hỏi Viên Cương ngay cả phi hành cũng không làm được, sao có thể truy sát được loại cao thủ như Nguyên Sắc chứ.
Chỉ nhìn thôi cũng đoán được, ngay cả Viên Cương cũng rất bất ngờ, nếu không trước đó cũng không kêu mọi người chạy trước, hắn dùng cả tính mệnh để chặn đường phía sau, để có thể tranh thủ chút thời gian cho mọi người chạy trốn.
Lữ Vô Song nói.
“Không cần xem nhẹ bản thân, Nguyên Sắc là kẻ có thuật pháp kỳ lạ, nhục thân cứng rắn, đao kiếm không thể tổn thương, lúc trước dù Cửu Thánh ở đây thì có rất ít người có thể phá được phòng ngự của hắn, vậy mà bây giờ lại bị ngươi dùng một đao chém chết, đã đủ thấy uy lực của

ngươi rồi. Cái gọi là Ngọa Hổ thức tỉnh, vô địch thiên hạ của Tây Vô Tiên, có lẽ là chỉ về uy lực thẳng tiến không lùi của nó. Nhưng mà, trong thiên hạ này, có lẽ không có ai có thể trực tiếp chặn một đao này của ngươi được.
Ánh mắt nàng nhìn Viên Cương có chút phức tạp.
Viên Phương sợ hãi đứng phía sau, ánh mắt hắn nhìn về phía Viên Cương như nhìn một con quái vật.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Còn có chuyện quan trọng hơn, bây giờ không phải là lúc bàn về vấn đề này, chúng ta không thể ở lâu đây được.
Hắn quay đầu ra hiệu Viên Cương xử lý hiện trường.
Viên Cương lập tức lục soát trên người Nguyên Sắc, vơ vét tất cả đồ đạc của hắn, sau đó Vân Cơ nắm tay, làm cho thi thể của Nguyên Sắc chìm vào trong đất. Cả đám người nhanh chóng rời khỏi nơi này, làm sập thông đạo, hoàn toàn chôn Nguyên Sắc vào trong núi.
Sau khi chui ra khỏi sơn động, Ngưu Hữu Đạo lập tức nói với Quản Phương Nghi.
“Nguyên Sắc đã chết, tan đàn xẻ nghé, Đại Nguyên Thánh Địa đã mất đi tư cách của Phiêu Miểu Các, nếu biết Viên Phương làm nội ứng cho La Thu cũng không sao, cho dù người Phiêu Miểu Các biết rõ thì cũng không dám đụng người của La Thu. Sống chết của Nguyên Phi không quan trọng nữa, ngươi để cho Sa Như Lai tự xem mà xử lý, chuyện quan trọng nhất bây giờ là đưa La Phương Phỉ quay về. La Phương Phỉ không chịu được lâu nữa, nhanh chóng kêu Sa Như Lai tổ chức người đi vào Mao Lư Sơn Trang, ngươi tìm một nơi nào đó giấu La Phương Phỉ đi, tránh cho La Thu nghi ngờ, sau đó nhanh chóng đưa La Phương Phỉ cho Quỷ Y chữa trị!
-Vâng!
Quản Phương Nghi lập tức dẫn người đi.
Viên Phương rất vui vẻ đi theo trở về, hắn biết Nguyên Sắc chết rồi, lại nghe lời nói của Ngưu Hữu Đạo, cũng đã có lực lượng trong người, không sợ!
Nếu là trước đó, hắn sợ bất cứ người nào trong Đại Nguyên Thánh Địa, nhưng sau khi trải qua chuyện này, Viên Phương đã không giống lúc

trước nữa.
Nhóm người Ngưu Hữu Đạo cũng không tiếp tục ở lại, chuẩn bị chuyển nơi ở.
Ngân Nhi vẫn cắn chặt chuyện kia, mang thù nói.
“Đạo Đạo, ngươi đánh ta!
Ngưu Hữu Đạo kéo tay áo, gặp nàng cắn chết cũng không tha, còn ra vẻ rất tức giận, lúc này mới đổi khuôn mặt tươi cười, dỗ.
“Ngân Nhi ngoan, ta cho ngươi rất nhiều đùi gà có được không?
Sự tức giận trên mặt Ngân Nhi biến mất không sót lại gì, hai mắt nàng sáng long lanh, liên tục gật đầu, nói.
“Được.
Trợn trắng mắt một cái, Ngưu Hữu Đạo, vươn tay bóp một cái sau cổ nàng, làm cho Ngân Nhi hôn mê.
Một nhóm người nhanh chóng rời đi, tìm được một nơi hẻo lánh khác để dừng chân, sau đó thở phào nhẹ nhõm.
Vầng trăng cô đơn trên núi, Ngưu Hữu Đạo ngồi một mình nhìn về phủ thành nơi xa xa.
Lữ Vô Song kéo váy chậm rãi bước từng bước trên mặt đất, đi đến gần hắn, nói.
“ Sợ không?
Ngưu Hữu Đạo trả lời.
“Có chút.
Lữ Vô Song nói tiếp.
“Ta nói rồi, ngươi không nên mạo hiểm như vậy, có lúc nên hi sinh thì phải chấp nhận hi sinh, nếu cứ mềm lòng không bỏ xuống được, sẽ phải chết.
“Ta nhắc lại lần nữa cho ngươi nghe, Lục Thánh không giống như những đối thủ của ngươi lúc trước, bọn họ có thể sống đến giờ này đã chứng minh rằng không ai ngu dốt hết. Bọn họ khác với những người phía dưới, không vướng bận gì cả, lại có thêm thế lực và thực lực tuyệt đối, nếu trực tiếp ra tay với Lục Thánh, mà bị bọn họ tóm được sơ hở, ngươi rất khó cứu được tình hình, nếu không chắc chắn tuyệt đối thì không được làm bừa, không phải lần nào cũng may mắn như vậy đâu!
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc, cũng không biết có nghe vào hay không.

. . .
Mao Lư Sơn Trang bị tổn hại không nhiều, chỉ là mặt đất bị phá hoại, xới lên nhiều hố hớn xung quanh sơn trang, làm cho vài căn phòng bị ngã lệch.
Ngược lại những kiến trúc gần sơn trang bị phá hủy không ít, sau khi La Thu và Nguyên Sắc chui xuống đất từ Mao Lư Sơn Trang, sau đó phá đất chui ra ở chỗ khác, uy lực lúc bay lên làm cho kiến trúc quanh đó bị phá hủy hoàn toàn, Vương Phủ sát vách không nằm trong khu vực đánh nhau, nên không gặp tai nạn, xem như là có thể tránh thoát được một kiếp.
Mặc dù như vậy, nếu sơn trang muốn sửa chữa, lấp đầy những rãnh to phía dưới thì cần không ít đất, cũng phải sửa chữa lại mấy căn phòng ở bị ngã.
Người Đại Nguyên Thánh Địa, còn canh giữ cao độ ở chỗ này, người Mao Lư Sơn Trang thấy có đánh nhau, nên bị dọa không biết chạy đi đâu rồi.
Trong một đại sảnh vẫn chưa bị phá hủy, Nguyên Phi được thả khỏi lưới, sau đó bị người khác nhấn ngồi trên ghế, pháp lực của nàng bị hạ cấm chế, tay chân bị thương nặng, không đứng dậy nổi.
Nguyên Xuân phất tay, ra hiệu những người khác lui xuống, cười mỉm đứng ở trước mặt Nguyên Phi, đâu còn dáng vẻ khúm núm của tỳ nữ nữa.
“Không ngờ rằng mình sẽ có ngày hôm nay đúng không? Ngươi có muốn biết vì sao mình bị lộ không?
Nguyên Xuân cười hỏi.
Nguyên Phi bị thương nên tinh thần không được tốt.
“Muốn, nói đi.
Nàng muốn biết mình thua ở chỗ nào.
Nguyên Xuân móc ra bình bạc nhỏ từ trong tay áo, lắc lư trước mặt Nguyên Phi, nói.
“Ngươi đổi đồ của ta, ngươi nghĩ là ta không biết sao? Ta có làm ký hiệu lên đồ của mình.
Thì ra vấn đề ở chỗ này! Nguyên Phi cười lạnh.

“Nói như vậy, bởi vì ngươi có công báo cáo, nên được Nguyên Sắc cân nhắc, nên dám đắc ý vênh váo trước mặt ta sao?
Bốp! Một cái tát vang dội, trực tiếp đánh cho Nguyên Phi chảy máu mũi.
Nguyên Xuân lắc lắc bàn tay vừa đánh người.
“Ngươi nghĩ nhiều rồi, là từ lúc con mắt kia của ngươi bị móc xuống, Thánh Tôn lập tức đề phòng ngươi, sợ ngươi ghi hận trong lòng. Bắt đầu từ lúc đó, ta đã phụng mệnh Thánh Tôn giám sát hành động của ngươi.
Trên mặt Nguyên Phi lộ nụ cười thảm, nhưng nàng không thèm quan tâm, lắc đầu nói.
“Ngươi chỉ muốn nói với ta những thứ này?
Nguyên Xuân nói.
“Ta cảm rất kỳ quái, ngươi là một người đứng dưới một người nhưng đứng trên vạn người ở Đại Nguyên Thánh Địa, cần gì phải đầu nhập vào La Thu? La Thu cho ngươi chỗ tốt gì chứ?
Nguyên Phi nói.
“Nguyên Sắc để cho ngươi đến thẩm ta sao? Vì sao hắn không tự mình đến hỏi?
Lần thẩm vấn này không có quan hệ gì với Nguyên Sắc, Nguyên Sắc còn chưa có trở về, mà Nguyên Xuân lại đang nhàn rỗi, nên đến thẩm vấn một chút cũng không sao, nàng lạnh nhạt nói.
“Nói đi, thành thật nói ra, có lẽ ta còn cho ngươi chết một cách sảng khoái, tránh nhiều tra tấn không cần thiết.
Nguyên Phi nói.
“Ngươi không có tư cách thẩm vấn ta, để Nguyên Sắc tự mình đến!
“Ta không có tư cách? Ha ha!
Nguyên Xuân cười quái dị, bỗng nhiên nàng cúi đầu nói nhỏ bên tai Nguyên Phi.
“Trong mắt ta, ngươi mới là chuyện cười! Nói cho ngươi một bí mất, thân phận của ta chính là thê tử bái đường của Thánh Tôn, hắn chính là trượng phu của ta,

Chương 2171: Có mắt không tròng

Chương 2171: Có mắt không tròng
Trên mặt Nguyên Phi bỗng nhiên hiện lên sự bi phẫn, sau đó nàng ngửa mặt lên trời cười ha ha, cười đến nghiêng nghiêng ngửa ngửa, cười ra nước mắt.
Nguyên Xuân kéo tóc nàng ngửa ra sau.
“Không nghĩ đến đúng không?
Nguyên Phi cười đến ho khan, thật vất vả mới ngừng lại được, nàng cực kỳ vui vẻ nói.
“Ta đã biết, không phải Nguyên Sắc kêu ngươi đến thẩm vấn ta, là ngươi tự ý chủ trương, bây giờ hắn không ở đây, bởi vì hắn không dám để cho ngươi đến thẩm vấn ta.
Cảm nhận được ý chế giễu nồng đậm, Nguyên Xuân buồn bực xấu hổ không hiểu được, nàng ta rút trâm gài tóc ra, thuận tay hung ác đâm vào vai nguyên Phi, làm máu nhuộm cả quần áo.
“Ư…
Nguyên Phi ăn đau rên lên, sau đó quật cường cười.
“Ngươi có biết vì sao hắn không dám để ngươi đến thẩm vấn ta không? Có phải lúc hắn cưới ngươi thì nói cho ngươi, không muốn bại lộ thân phận vợ chồng là để bảo vệ ngươi, là để tránh cho Bát Thánh khác ra tay với ngươi, che giấu tung tích cũng vì tránh những chuyện như vậy xảy ra?
Ánh mắt của Nguyên Xuân hiện lên sự bối rối.
Nguyên Phi thấy phản ứng của nàng, cười ha ha ra nước mắt.
“Có phải rất ngạc nhiên vì sao ta biết điều đó không? Bởi vì ta cũng là thê tử bái đường của hắn!
Nguyên Xuân đúng thật là thẹn quá hóa giận, nàng không chịu chấp nhận sự thật này.

“Đừng có châm ngòi ly gián!
Sau đó Nguyên Xuân rút trâm gài tóc ra, hung ác đâm xuống, liên tiếp đâm vào da thịt Nguyên Phi.
Nguyên Phi thống khổ giãy dụa, nhưng nàng đã mất đi năng lực chống lại, bị nắm chặt tóc không thể né tránh được, bên vai đã bị đâm nát thành thịt vụn.
Đợi đến lúc Nguyên Xuân dừng tay, Nguyên Phi lại thở dốc nói.
“Có lẽ ngươi cũng chẳng phải là duy nhất, trước ta còn có nhiều nữ nhân khác nữa, không biết có giống ngươi không, ai cũng biết là hi vọng xa vời, nhưng vẫn ảo tưởng trở thành phu nhân duy nhất của Đại Nguyên Thánh Tôn, sẽ có ngày được Vô Lượng Quả kia, có dung nhan vĩnh trú, trường sinh bất tử!
“Tiện nhân, im miệng!
Nguyên Xuân vung tay hung ác đánh một cái tát.
Bùm! Bên ngoài có tiếng nổ vang lên, ngay sau đó là tiếng đánh nhau kịch liệt.
Nguyên Xuân dừng tay, vọt nhanh ra ngoài cửa, chỉ thấy một đám người đang giết vào, nàng còn nhìn thấy Sa Như Lai.
Bên này không ngờ rằng người Đại La Thánh Địa còn chưa hết hi vọng, dám đánh vào tận đây, trận đánh bất ngờ này làm cho bên này trở tay không kịp.
“Hai người các ngươi canh chừng nàng, nếu có kẻ muốn vào cứu Nguyên Phi, lập tức giết chết nàng!
Nguyên Xuân gọi hai tên cao thủ đi vào canh giữ Nguyên Phi, chính mình đi nghênh địch.
Kẻ dẫn người đánh vào không chỉ có mình Sa Như Lai, còn có Lục Chi Trưởng, trên danh nghĩa là đến cứu thê tử của mình.
Lục Chi Trưởng là bị Sa Như Lai dụ đến, nếu Sa Như Lai không xui khiến hắn, chỉ cần kiêng kỵ Nguyên Sắc bên này, Lục Chi Trưởng tuyệt đối sẽ không làm ra hành động như vậy, bởi vì lỡ may Nguyên Sắc quay về, hậu quả có thể nghĩ được rồi đấy. Thật ra hắn không biết Sa Như Lai dám ra tay là vì biết Nguyên Sắc đã chết, nên kéo theo Lục Chi Trưởng để có thêm lực lượng, cũng có thể chia sẻ sự nguy hiểm trong đó nữa.
Sa Như Lai là giả vờ giả vịt đánh, còn Lục Chi Trưởng lại chơi thật.

Người của hai Thánh Địa đánh nhau, trận doanh của hai bên điên cuồng dùng Thiên Kiếm Cương Ảnh công kích đối phương, làm cho cả toàn bộ phủ thành Nam Châu chấn động, không biết bao nhiêu người dân trốn trong nhà run lẩy bẩy.
Trong vương phủ, trước đó đợi một lúc lâu cũng không có chuyện gì xảy ra nữa, đoán là đã xong việc, Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh mới chui khỏi mật đạo lên mặt đất, vừa mở miệng hỏi tình huống các tu sĩ canh gác thế nào, sát vách bỗng nhiên vang lên tiếng nổ lớn và chém giết rung trời, giống như trời sụp đất lở.
“Đi!
Một đám tu sĩ lại phải che chở Thương Triều Tông trốn chạy.
“Vương gia!
Giọng nói của Quản Phương Nghi vang lên, nàng lách mình nhảy xuống, phía sau là một đám người của Mao Lư Sơn Trang, Quản Phương Nghi gấp gáp đến gần báo cáo.
“Vương gia, hai bên đã khai chiến toàn diện, sử dụng Thiên Kiếm Phù một cách trắng trợn, nếu trốn trong mật đạo thì chưa chắc đã an toàn, nên rút lui trước.
Thấy nàng nói như vậy, chắc chắn đây là ý của Đạo Gia, hắn không cần mạo hiểm ở lại đây, lúc này Thương Triều Tông mới ra lệnh rút lui.
Hoàn toàn không phải mạo hiểm ở lại đây nữa, trước đó là sợ làm cho người khác nghi ngờ mới không đi, mà bây giờ ở lại đây, ngược lại làm cho người ta nghi ngờ thêm.
Chạy, Quản Phương Nghi đứng ở trên một nóc nhà nhìn lại, thở dài một hơi, lần này Mao Lư Sơn Trang xem như bị phá hủy hoàn toàn rồi.
Người bên này vừa đi không lâu, trận chém giết đã lan đến vương phủ, phá nát hết đình viện đài các của bên vương phủ.
Đối với người của Đại La Thánh Địa và Đại Nguyên Thánh Địa, có phải vương phủ hay không, phá thì cứ phá thôi, bọn họ chẳng hề quan tâm.
Trong lúc chém giết kịch liệt, có người vọt đến bên người Sa Như Lai, hét lên.
“Toa tiên sinh, đã tìm được các chủ.
“Tốt!
Sa Như Lai vui vẻ trả lời.

Mà ngay lúc này, có một bóng người từ trên trời bay xuống, vừa ra tay đã giống như Thanh Long quét ngang, giết cho Đại Nguyên Thánh Địa kêu thảm một trận.
La Thu đến rồi! Thấy hắn đến, người Đại Nguyên Thánh Địa không dám tiếp tục chém giết nữa, nhanh chóng chạy về phía sau.
Không thấy Nguyên Sắc ra mặt ngăn cản, Nguyên Xuân đâu dám ở lại, lúc nàng chạy trốn cũng không quên Nguyên Phi, Nguyên Xuân lách mình vào trong, rút trâm gài tóc ra.
Ầm! Cả người Nguyên Phi ngã khỏi ghế xuống đất, cơ thể nàng co quắp, con mắt bình thường kia cũng bị chọc mù, bị trâm gài tóc xuyên thủng, trâm gài tóc chưa đâm sâu vào sọ não của nàng, máu tươi từ trong hốc mắt chảy ra.
Không dừng lại ở đó, Nguyên Xuân nhanh chóng dẫn người chạy trốn, trước khi đi nàng ta tự tiện ra tay giết Nguyên Phi thì thôi, vậy mà còn muốn chọc mù con mắt còn lại của Nguyên Phi luôn, có thể thấy được trong lòng Nguyên Xuân hận Nguyên Phi đến mức nào…
La Thu giơ tay đứng trong mảnh phế tích, đám người Sa Như Lai lập tức đi ra chào hỏi, sau đó ra lệnh cho người bên dưới không cần đuổi theo người Đại Nguyên Thánh Địa nữa.
La Thu quay đầu, ánh mắt lạnh lẽo quét về phía hai sư huynh đệ, nói.
“Ai cho các ngươi tự tiện đánh? Các ngươi không sợ Nguyên mập mạp lấy đầu các ngươi sao?
Trong lòng Lục Chi Trưởng lo lắng, nhưng Sa Như Lai đã đứng dậy nhận nồi, nói.
“Sư tôn, đệ tử thấy sư tôn đã dẫn Nguyên Sắc đi, nghĩ Phương Phỉ còn ở trong sơn trang, nên mới gấp gáp dẫn người đánh vào, nếu không đợi đến lúc Nguyên Sắc quay về thì không có cơ hội. May mắn, nơi này đã bị đánh nát, không thể giấu người được, nên cuối cùng đệ tử đã tìm ra Phương Phỉ.
La Thu lạnh lùng nói.
“Tìm được Phương Phỉ rồi sao?
Sa Như Lai trả lời.
“Vâng, vừa tìm được ở đây.
La Thu lạnh lẽo nhìn bốn phía.

“Nguyên Sắc chưa quay về sao?
Sa Như Lai nói.
“Không thấy quay về.
La Thu hơi nhíu mày, lúc trước hắn rời khỏi đây, vốn định trực tiếp quay về nơi tọa trấn, không ngờ Nguyên Sắc lại đuổi theo không tha.
Đợi đến lúc Nguyên Sắc từ bỏ chuyện đuổi theo, hắn lại cảm thấy nhàm chán không có chuyện gì làm, sau đó lại cảm giác hành động của Nguyên Sắc rất kỳ lạ, biết rõ là tốn công vô ích, vậy mà còn đuổi theo hắn lâu như vậy làm gì?
Lúc này La Phi mới ý thức được Nguyên Sắc có vấn đề, nên quay về đây, ai ngờ thấy phía dưới đã đánh nhau hỗn loạn, vì vậy mới có cảnh trước mắt.
“Thánh Tôn, Toa tiên sinh.
Phía sau vang lên tiếng gọi, hai người bị kêu quay đầu lại, chỉ thấy có một người được nâng đến, chính là La Phương Phỉ.
Lúc này bờ môi của La Phương Phỉ đã tím bầm, sắc mặt biến thành màu đen, rõ ràng đã trúng độc.
Người đến bẩm báo, lúc tìm được thì không ai chú ý đến, sau đó mới biết được người đã trúng độc.
Sa Như Lai giật mình hoảng sợ, thật ra trong lòng hắn đã sớm biết, Ngưu Hữu Đạo cũng tìm được một ít đan dược trên người Nguyên Sắc, nhưng không biết cái nào là giải dược, không dám tự ý cho La Phương Phỉ ăn vào, nên để hắn đưa người cho Quỷ Y cứu là ổn thỏa nhất.

Chương 2172: Nhân cơ hội mà làm (1)

Chương 2172: Nhân cơ hội mà làm (1)
Những đan dược đó cũng được đưa đến trong tay Sa Như Lai, đề phòng có điều không hay, nếu như bên Quỷ Y cũng bó tay, vậy thì để cho hắn lấy đan dược ra, nói rằng tìm được bên sơn trang, cho Quỷ Y xem có giải dược trong đó không, có lẽ năng lực phân biệt giải dược của Quỷ Y sẽ cao hơn bọn họ rất nhiều.
Dù sao cũng là con gái của mình, La Thu tự mình ra tay kiểm tra một chút, phát hiện tình hình của nàng nghiêm trọng, nghĩ đến lời nói trước đó của Nguyên Sắc, đoán là độc này không đơn giản, nên quay đầu nói.
“Lập tức đưa đến cho Hắc Ly cứu trị.
Dứt lời hắn lại xua tay.
“Sợ là Nguyên mập mạp sẽ quấy rối, để ta tự mình đưa người qua, các ngươi nhanh chóng rút lui đi.
Hắn ôm La Phương Phỉ lên, lắc mình phá hư không rời đi, không có người nào đuổi kịp, Sa Như Lai chỉ có thể đứng trên mặt đất trơ mắt nhìn người rời đi.
Trên không trung, La Thu nhìn con gái trong ngực, trên mặt hiện lên sự lo lắng, hắn không hề cảm thấy vui vẻ khi cứu được con gái ra.
Hắn muốn ra tay diệt khẩu Nguyên Sắc, chỉ cần Nguyên Sắc còn sống, cứu được người về thì được gì chứ, nếu làm không tốt thì sợ rằng Nguyên Sắc sẽ thẹn quá hóa giận nói ra bí mật của hắn.
Đó chính là lý do vì sao vừa rồi lại hỏi Sa Như Lai sao lại tự tiện đánh đến? Sau khi biết lý do, toàn bộ đám người này liều mạng muốn cứu con gái mình ra, hắn có thể nói gì nữa?
Trong một căn phòng bị phá hỏng, Lục Chi Trưởng ngồi xổm trước thi thể của Nguyên Phi, hắn vươn tay chạm vào nàng, thấy thi thể vẫn còn

hơi ấm, máu trên mặt đất chưa đông lại, rõ ràng là vừa bị người khác giết.
Thi thể thảm thiết không dễ nhìn, bị chọc mù mắt chết thảm.
Hắn từ từ đứng dậy, Sa Như Lai ở bên cạnh vươn tay vỗ vai hắn, an ủi.
“Nén bi thương! Chúng ta không nên ở đây lâu, nếu Nguyên Sắc về, chúng ta sẽ gặp phiền phức. Hãy đưa di thể về Đại La Thánh Địa an táng đi.
Lục Chi Trưởng nói.
“Sư huynh nói đùa, nếu nàng còn sống thì có lẽ còn đến Đại La Thánh Địa được, còn đã chết rồi, ngươi cảm thấy sư tôn còn cho phép nàng được an táng ở trên Đại La Thánh Địa sao?
Sa Như Lai hơi lặng yên, hiểu ý của hắn, đôi nam nữ này đến với nhau không phải là chuyện tốt lành gì, nếu người đã chết rồi, có thể giấu chuyện này đi, La Thu sẽ không muốn có nhiều người biết đoạn nghiệt duyên này. Hắn thở dài một tiếng, nói.
“Ngươi muốn xử lý chuyện này thế nào?
Lục Chi Trưởng ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời qua nóc nhà rách nát.
“An táng ở đây đi, đợi lát nữa ta sẽ đi tìm nơi non xanh nước biếc gần đây để mai táng nàng. Nếu sau này nhớ đến, hoặc là rảnh rỗi, có thể quay về xem nàng một chút, nếu làm thêm gì khác, có lẽ cũng chẳng cần thiết.
Hắn không có tình cảm gì với Nguyên Phi, cũng cho rằng sau này chẳng có tình cảm gì, mà cũng đúng như vậy.
Có lẽ vì người chết nhanh đến vậy, trong đầu còn hiện lên sự kiều mị của nàng trên giường tre, còn có sự bất lực lúc hắn trơ mắt nhìn ánh mắt cầu xin tuyệt vọng của nàng ở trong lưới lúc bị bắt đi.
Bỗng nhiên Lục Chi Trưởng phát hiện ra, nữ nhân này đã vạch ra một đường trong lòng của hắn.
“Hazz!
Sa Như Lai thở dài một tiếng, vỗ vỗ sau lưng hắn, để cho hắn tự mình xử lý chuyện này, quay người rời đi.
Người Đại La Thánh Địa nhanh chóng rút lui…
Trời đã sáng, ánh mặt trời mới mọc lên chiếu sáng trấn nhỏ, ở trong một trạch viện, La Thu chắp tay đứng trong đình viện.

Rèm cửa được nhấc lên, Quỷ Y đi ra, hắn đi đến bên cạnh La Thu, chắp tay nói.
“Thánh Tôn, độc trong người Phương Phỉ các chủ đã không còn nữa, chỉ cần dưỡng mấy ngày là có thể khôi phục lại.
“Xem ra năm xưa ta không giết chết ngươi, đúng là vẫn có tác dụng.
La Thu quay đầu liếc mắt nói.
Quỷ Y hơi cúi người không nói.
La Thu quay người vào trong nhà, lúc trở ra, đã ôm người bay lên tận trời.
Chờ một lúc sau, Vô Tâm lại đi từ trong phòng ra, cầm một ngân phiến mỏng trên tay, đi đến gần Quỷ Y, nói.
“Sư tôn, ngài nhìn.
Ánh mắt của Quỷ Y nhìn một giọt máu trên ngân phiến.
“Ngươi muốn nói cái gì?
Vô Tâm nói.
“Sư tôn, hình như máu của Phương Phỉ các chủ này không giống với người bình thường, màu máu không giống, ngay cả giọt máu này cũng không đông lại, sao có chút giống máu của Yêu, chẳng lẽ là do trúng độc?
Quỷ Y tức giận nói.
“Độc đều đã được giải, đâu còn có độc gì nữa? Dẫn người đi theo để chờ độc phát nữa sao?
Vô Tâm nhìn chằm chằm giọt máu kia, nói.
“Vậy đó là có chuyện gì xảy ra?
Quỷ Y chợt nói nhỏ.
“Căn cứ ghi chép trên sách, đó là chỗ đặc thù của đời sau của người và yêu.
Vô Tâm giật mình, nói.
“A! Phương Phỉ các chủ là. . .
Quỷ Y lập tức che miệng hắn lại.
Nhanh chóng nhìn quanh một lượt.
Vô Tâm run lên, biết sai, có mấy lời không thể tùy tiện nói lung tung ở bên ngoài.

Quỷ Y còn chưa kịp thả tay xuống, một con phi cầm tọa kỷ đã bay qua, một người nhảy xuống đình viện, đó chính là Sa Như Lai.
“Sư đồ các ngươi làm gì vậy?
Sa Như Lai hỏi một tiếng.
Lúc này Quỷ Y mới buông tay ra, nói.
”Không có gì. Toa tiên sinh, tôn phu nhân đã được Thánh Tôn đưa đi.
Sa Như Lai hỏi.
“Độc đã giải như thế nào rồi?
Quỷ Y nói.
“Có lẽ không sao nữa.
Sa Như Lai thở phào nhẹ nhõm, khó khăn trắc trở đã qua, lần này thật có đủ mạo hiểm, may là đã qua rồi, hắn chắp tay nói.
“Hắc Ly tiên sinh, làm phiền ngài rồi. Sư đồ hai người đã tự do. Ta còn có việc, cáo từ.
Quỷ Y vội vàng gọi lại.
“Toa tiên sinh, bây giờ chưa biết tình hình của Nguyên Phi thế nào, sợ là nàng sẽ không bỏ qua cho sư đồ chúng ta, xin Toa tiên sinh nhìn ân tình chúng ta cứu được phu nhân, hãy cho chúng ta một con đường sống.
Sa Như Lai cười cười, nói.
“ Ngươi yên tâm, Nguyên Phi đã không có cơ hội nói với người nào nữa, chuyện lần này cũng không có ai khác biết cả.
Quỷ Y hơi kinh ngạc.
“Ý của ngươi là, Nguyên Phi đã. . .
Sa Như Lai gật đầu, nói.
“Không sai, ý của ta là nàng đã chết, các ngươi an toàn rồi.
Nói xong, hắn lắc mình một cái, nhảy lên phi cầm toạ kỷ đang xoay quanh trên không trung, cưỡi gió bay đi.
Hắn chỉ nói rằng Nguyên Phi đã chết, nhưng tin tức về Nguyên Sắc đã chết thì không nhắc đến một chữ, cũng không có khả năng nói cho bất kỳ kẻ nào.
“Cửu Thánh đã đi một người...
Sa Như Lai ở trên trời cao lẩm bẩm một câu, sau đó thở phào một hơi.
Lần này muốn giải vây cho Sơn Trang, bọn họ không tiếc dùng La Phương Phỉ làm mồi, mặc dù quá trình cực kỳ khó khăn trắc trở, không

thể độc chết Nguyên Sắc, nhưng kết quả lại may mắn, Nguyên Sắc cuối cùng đã chết.
Dùng chút nguy hiểm kia để đổi mạng Nguyên Sắc, cũng xem là đáng giá.
Hai sư đồ ở trong đình viện nhìn nhau, con mắt kia của Nguyên Phi còn ở trên tay bọn họ đấy.
Đổi mắt cho Nguyên Sắc, là sư đồ bọn họ tìm được trên thi thể ở chiến trường Tề Kinh, cũng không phải là mắt của Nguyên Phi, con mắt của Nguyên Phi kia đang được ngâm trong bí chế dược thủy. Nói thẳng ra, cho dù Nguyên Phi muốn chữa mắt, cũng không cần tìm kiếm bên ngoài, chỉ cần lúc cần thiết thì lắp về cho nàng là có thể chữa khỏi ngay, cũng không cần lo lắng không tìm thấy con mắt thích hợp.
. . .
Trong núi, Ngưu Hữu Đạo và Sa Như Lai đơn độc gặp mặt ở một chỗ.
Dưới một cây đại thụ, Ngưu Hữu Đạo vừa gặp mặt đã hỏi.
“La Phương Phỉ thế nào rồi?
Sa Như Lai nói.
“Đã kiểm tra, Quỷ Y nói không sao nữa, La Thu đã dẫn nàng đi.
Cuối cùng Ngưu Hữu Đạo cũng yên tâm, nếu không thì hắn không thể nào ăn nói được với Ngân Cơ, hắn thở phào nhẹ nhõm nói.
“Vậy là tốt rồi.
Sa Như Lai nói.
“Chuyện đã đến nước này, ta cũng nên quay về Thánh Cảnh. Bây giờ người chưởng lệnh Phiêu Miểu Các là Hoắc Không, sắp không an toàn nữa rồi, trước mắt các chức vị trong Phiêu Miểu Các đều là người của Đại Nguyên Thánh Địa, Nguyên Sắc vừa chết, sợ là Phiêu Miểu Các sẽ loạn một trận, chuyện kiểm tra đối chiếu sẽ bị hoãn lại một thời gian, ngươi có thêm cơ hội thở dốc. Haz, tóm lại là ngươi tự cẩn thận chút đi.

Chương 2173: Nhân cơ hội mà làm (2)

Chương 2173: Nhân cơ hội mà làm (2)
Trong lời nói của hắn có sự quan tâm từ tận đáy lòng.
Qua chuyện lần này, hắn đã hoàn toàn yên tâm về Ngưu Hữu Đạo. Sau khi biết chuyện xảy ra, biết vị này vì thực hiện được hứa hẹn cứu La Phương Phỉ, đã làm ra chuyện không ổn thỏa, tạo thành nguy hiểm cực lớn, suýt chút nữa đã thua trên tay Nguyên Sắc, toàn quân bị diệt.
Nếu hắn giữ lời hứa như vậy, sao Sa Như Lai không yên lòng chứ?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Nhắc đến Hoắc Không, ta đang muốn nói với ngươi việc này, ngươi chỉ sợ là chưa quay về được, ở chỗ ta lại không có tọa kỷ phi cầm, khó khăn khi di chuyển, nên nhờ ngươi đưa giúp ta hai người đến Thiên Đô Phong.
Sa Như Lai kinh ngạc,
“Đi Thiên Đô phong? Ngươi muốn làm gì?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Nguyên Sắc chết rồi, tạm thời không có ai khác biết, Hoắc Không lại cầm đại quyền của Phiêu Miểu Các trong tay, ngươi không cảm thấy đây là cơ hội tốt để làm Phiêu Miểu Các trọng thương sao?
Sa Như Lai trầm ngâm, ánh mắt lấp loé không yên.
Ngưu Hữu Đạo giải thích.
“Ngay từ đầu ta chỉ muốn mượn tay La Thu giết Nguyên Sắc, cũng không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra, kết quả Nguyên Sắc chết rồi, lại không phải chết trên tay La Thu, trước đó không ai ngờ được Nguyên Sắc lại chết đi kiểu thần không biết, quỷ không hay như vậy, La Thu không biết Nguyên Sắc đã chết, người bên ngoài cũng không biết Nguyên Sắc đã chết rồi. Nếu như bên ngoài biết được tin Nguyên Sắc chết, ngươi thấy Hoắc Không sẽ làm gì?

Sa Như Lai nói.
“Còn phải hỏi sao? Không khác gì với lúc trước, Ngũ Thánh còn lại sẽ quét sạch thế lực của Nguyên Sắc, tất nhiên Hoắc Không sẽ bỏ trốn đào mệnh.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Hắn cứ vậy mà chạy, nếu như không mượn quyền hạn trong tay hắn để làm chút gì đó, đúng là quá đáng tiếc, cứ bị động để cho Phiêu Miểu Các đối chiếu kiểm tra sự thật như thế cũng không phải là biện pháp, chúng ta có thể bắt lấy cơ hội tốt đẹp này, nhân cơ hội làm Phiêu Miểu Các bị thương nặng, nhanh chóng ra tay, làm cho Ngũ Thánh khó có thể kiểm tra đối chiếu sự thật.
Sa Như Lai hơi lặng yên.
“Ta phải nhắc nhở ngươi, mặc dù Lục Thánh ẩn núp tọa trấn nhiều nơi, nhưng vì ứng biến, chắc chắn có thể liên lạc với nhau, La Thu có thể trực tiếp đi đến nơi Nguyên Sắc ẩn giấu là chứng minh. Nếu Nguyên Sắc không chịu lộ diện, sớm hay muộn gì bọn họ cũng nghi ngờ.
Ngưu Hữu Đạo này.
“Ta tự cân nhắc việc này, ngươi yên tâm, bọn họ không liên lạc được với Nguyên Sắc, cũng không làm ra hành động khác ngay được, ta chỉ cần một khoảng thời gian để giảm xóc, chỉ cần thời gian chênh lệch này, nếu không phá vỡ được Phiêu Miểu Các thì cũng phải làm cho nó bị thương nặng. Chuyện hôm qua xảy ra quá bất ngờ nên không kịp nghĩ, bây giờ ta đã cho người đi đào thi thể của Nguyên Sắc đến đây, lần này nhờ ngươi dẫn Hoắc Không qua chỗ ta. Còn những chuyện khác thì ngươi không cần quan tâm, ta sẽ tự sắp xếp.
“Được! Có chuyện như vậy xảy ra, trở về muộn một hai ngày cũng dễ giải thích, không có vấn đề gì.
Chỉ dẫn người, Sa Như Lai không lo lắng gì cả.
. . .
Phủ thành Nam Châu giống như đã khôi phục bình thường, ở trên một vùng phế tích, Thương Triều Tông đứng thẳng, Thương Thục Thanh và Lam Nhược Đình đứng bên cạnh, sau lưng là một đám quan văn quan võ của Nam Châu.

Trước mắt, toàn bộ vương phủ gần như đã bị san thành đất bằng, bao gồm cả Mao Lư Sơn Trang.
May mà ở phạm vi trung tâm của sơn trang còn có lẻ tẻ vài nơi tránh thoái được một kiếp.
Một đám binh sĩ đang giỡ đất đá lên để tìm kiếm, thỉnh thoảng khiêng ra vài thi thể, có tu sĩ, cũng có nhiều dân chúng trong thành.
Còn có không ít người không chết, được cứu ra khỏi nơi sụp đổ, bọn họ kêu lên vì đau đớn.
Toàn bộ phủ thành Nam Châu, chỉ trong một đêm, có không biết bao nhiêu người chết, bao nhiêu người bị thương, hơn một phần năm kiến trúc trong thành bị phá hủy, người dân may mắn sống sót còn chưa hết hoảng sợ.
Tiếng khóc kêu vang lên khắp nơi, người may mắn chạy trốn được nhào vào thi thể người thân kêu khóc trách trời trách đất.
Tất cả người dân đang đắm chìm trong sự sợ hãi.
Tình cảnh trước mắt làm cho Thương Triều Tông cắn chặt răng nắm chặt chuôi kiếm, những tu sĩ kia không hề kiêng dè chém giết ở những nơi dân cư đông đúc, đúng là xem mạng người như cỏ rác, trong lòng hắn cực kỳ căm phẫn, nhưng không thể làm gì, ngay cả nơi để nói lý cũng không tìm được.
Thương Thục Thanh nhìn thấy thảm cảnh trước mắt, sắc mặt hắn ảm đạm.
“Vương gia, Mông soái cho mời.
Một tên thị vệ chạy đến bẩm báo.
Không biết Mông Sơn Minh tìm mình làm gì, Thương Triều Tông quay đầu nói với Lam Nhược Đình.
“Cho người đến giải quyết hậu quả, nếu cần vận dụng nhân mã trú quân thì có thể đến các tướng quân khác xin giúp đỡ.
Lam Nhược Đình chắp tay, nói.
“Vâng!
Một đám tướng lĩnh cũng chắp tay, nói.
“Tuân mệnh.
Vương phủ bị hủy, Mông Sơn Minh tạm thời ở trong phủ thành nha môn.

Thương Triều Tông trực tiếp bị người mời đến phòng Mông Sơn Minh, hắn vào phòng thì không chỉ gặp Mông Sơn Minh, ngay cả Ngưu Hữu Đạo và Quản Phương Nghi cũng ở đây.
Thương Triều Tông khẽ giật mình, sau đó vội vàng đi lên chào.
“Đạo gia.
Ngưu Hữu Đạo xua tay, ra hiệu không cần đa lễ, thở dài.
“Lần này đã tạo phiền phức cho Vương gia, nếu nói 'Thật xin lỗi' thôi thì không bù đắp nổi, nên muốn hỏi tình huống cụ thể, thương vong là bao nhiêu?
Thương Triều Tông cũng thở dài, nói.
“Đã thống kê được một bộ phận người thương vong, nếu muốn số người chính xác thì phải kiểm tra lại mới có thể biết rõ được. Nhưng sợ rằng đã có hơn ngàn người chết đi, có nhiều nhà ở và cửa hàng đều bị phá hỏng, người trôi dạt khắp nơi, không có nhà để về.
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu ra hiệu với Quản Phương Nghi, nàng móc một xấp kim phiếu trong tay áo đưa cho hắn.
Thương Triều Tông ngạc nhiên, hỏi.
“Đạo gia, đây là?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Việc đã đến nước này, nói xin lỗi cũng không có ích gì, nhưng ta khó có thể yên lòng được. Bây giờ Vương Gia đang kinh lược lãnh địa Tần Quốc, có thể vận chuyển tài vật đến Nam Châu, trong tay cũng không có nhiều, nơi này có 10 triệu kim tệ. Xin Vương Gia thay ta bồi thường cho người nhà những người bị hại, chuyện sửa chữa cửa hàng và nhà cửa cũng xin nhờ Vương Gia.
Thương Triều Tông hơi do dự, Mông Sơn Minh thở dài, nói.
“Vương gia, ngài cất đi.
Thương Triều Tông nhận kim phiếu, lại nhịn không được hỏi.
“Đạo gia, đêm hôm khuya khoắt có nhiều người dùng số lượng lớn Thiên Kiếm Phù điên cuồng công kích, đại quân của các quốc gia giao chiến cũng không lấy ra nổi nhiều phù như vậy, ta có thể hỏi rằng có chuyện gì xảy ra không?
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, nói.

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, ta cũng phải cho Vương Gia một công đạo rõ ràng, hôm qua La Thu và Nguyên Sắc đánh nhau, còn ở sơn trang là người của Đại La Thánh Địa giao thủ với người Đại Nguyên Thánh Địa. Ta chỉ có thể nói cho Vương Gia biết, Nguyên Sắc đã chết, không phải chết trên tay La Thu, mà là bị chúng ta làm thịt rồi!
“. . .
Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh khiếp sợ không nói nên lời.
Ngưu Hữu Đạo căn dặn.
“Đáng lẽ ta không nên nói việc này cho Vương Gia biết, nhưng làm nhiều người vô tội bị liên lụy vào, hại chết nhiều dân chúng xung quanh, trong lòng ta không yên ổn được, nên mới cho Vương Gia cái công đạo. Nhưng xin Vương Gia và Mông Soái ghi nhớ, đây là điều tuyệt mật, ra khỏi đây thì nuốt sâu trong bụng, không được nói cho kẻ nào biết, cứ xem như mình không biết gì cả, nếu không thì hai người không thoát được kiếp này đâu!
. . .
Trong núi sâu ngoài thành, bởi vì La Thu ra tay, đám người Đại Nguyên Thánh Địa phải trốn vào trong đó, Nguyên Xuân lo lắng chờ đợi, lại không nghe được tin tức gì của Nguyên Sắc, nàng cũng phái thám tử vào trong thành, cũng không thấy Nguyên Sắc xuất hiện, cũng không biết hắn đi đâu rồi.
La Thu và Nguyên Sắc công khai giao chiến ở phủ thành Nam Châu, tạo ra động tĩnh lớn như vậy, không thể giấu nổi được, chuyện này nhanh chóng lan rộng khắp tu hành giới.
Dám tự ý ra tay ở khu dân cư đông đúc, đám người Ô Thường nhao nhao đưa tin hỏi Nguyên Sắc và La Thu có chuyện gì xảy ra.

Chương 2174: Chính mình giúp mình

Chương 2174: Chính mình giúp mình
Mất người Nguyên Xuân nhận được tin thì không biết trả lời thế nào, còn La Thu thì thản nhiên nói rằng Nguyên Sắc dám chạy đến Đại La Thánh Địa bắt cóc con gái hắn, tất nhiên là hắn phải ra tay cứu con gái mình về.
Đám người Ô Thường cảm thấy kỳ lạ, tự nhiên Nguyên Sắc bắt con gái La Thu làm gì?
...
Thiên Đô Phong Phiêu Miểu Các, Hoắc không ở giữa đình đài đi đến, đẩy cửa bước vào căn phòng của mình, lúc hắn đi đến trên bàn trà thì khẽ giật mình, chỉ thấy trên bàn có một chiếc hộp nhỏ.
Gian phòng là của mình, hắn chắc chắn rằng đây không phải là đồ của hắn, Hoắc Không nhìn quanh một chút, sau đó thi pháp điều tra chiếc hộp, cuối cùng mới từ từ mở ra.
Chỉ thấy trong hộp có đặt một chiếc nhẫn, hắn vừa thấy đã nhận ra ngay, đó là đồ của Nguyên Sắc, Hoắc Không cầm đồ lên xem, đúng là không sai.
Hắn tranh thủ thời gian mở ra xem tờ giấy bị đè dưới chiếc nhẫn, trên đó có viết một hàng chữ: Nhanh chóng đến Bắc Sơn Nham Cốc!
Đồ của Nguyên Sắc không thể vô duyên vô cớ rời khỏi người được.
Không dám chậm trễ, Hoắc Không thu xếp đồ đạc nhanh chóng rời đi, bên Nam Châu xảy ra động tĩnh lớn như vậy, ở chỗ hắn lại không liên lạc được với Nguyên Sắc, cũng không liên lạc được với Nguyên Xuân, cũng không biết Nguyên Sắc làm vậy là có ý gì, hắn rất muốn biết chuyện gì xảy ra.
Vừa ra cửa không lâu, hắn gặp Nhạc Quang Minh đến đây, trên tay Nhạc Quang Minh còn cầm một chồng tình báo, tất nhiên là đang muốn báo

cáo gì đó.
“Tiên sinh!
Hoắc Không đưa tay ngăn lại.
“Nếu không gấp gáp thì nói sai.
Nhạc Quang Minh thấy hắn vội vàng lướt qua, lập tức quay người đi theo.
“Chưởng lệnh muốn đi đâu?
“Lúc về sẽ nói.
Hoắc Không xua tay một cái, ra hiệu không được đi theo, Nhạc Quang Minh đành phải dừng bước.
Đi lấy một con phi cầm tọa kỷ, Hoắc Không đi một mình, không đưa theo bất kỳ ai, bởi vì trên thư có nói, hắn tự mình bí mật đi đến…
Nham Cốc Bắc Sơn, chính là một sơn cốc nham thạch không một ngọn cỏ ở phía bắc tổng đàn của Phiêu Miểu Các.
Sau khi đến, Hoắc Không ở trên không xoay một vòng, sau đó khống chế phi cầm bay vào hẻm núi.
Hắn nhảy xuống khỏi phi cầm tọa kỷ, nhìn xung quanh không thấy bóng người, hơi buồn bực, bỗng nhiên trên hẻm núi có một người xuất hiện, tốc độ rất nhanh, làm cho hắn trở tay không kịp.
Trong nháy mắt giao thủ, thực lực hai bên không cùng một cấp bậc, hắn bị đối phương khống chế trong nháy mắt.
Thực lực người này, Hoắc Không còn nghi ngờ đó là sư tôn Nguyên Sắc, nhưng nhìn dáng người của đối phương, biết không thể là Nguyên Sắc được, hắn trầm giọng hỏi.
“Người nào?
Người đến chính là Gia Cát Trì, chỉ là hắn đeo mặt nạ, cũng không lên tiếng, xách người nhanh chóng lách mình rời đi, vòng qua khe núi, phi thân bay lên, trực tiếp túm người đưa vào trong sơn động trên vách đá dựng đứng.
Đi vào sơn động, Gia Cát Trì thả hắn ra, đưa tay ra hiệu mời vào bên trong.
Một thân pháp lực vẫn như thường, giống như không có ý muốn làm khó mình, Hoắc Không hơi nghi ngờ, chẳng lẽ là người sư tôn phái đến?

Gia Cát Trì lần nữa vươn tay mời vào bên trong, hắn đành phải mang theo sự nghi ngờ đi vào trong động.
Không lâu sau đã đi đến cuối động, một bên có cửa hang khác, mà bên trong có một người đang đứng, đó là một nữ nhân bình tĩnh.
Thấy rõ mặt của đối phương, Hoắc Không kinh hãi kêu lên.
“Lữ Vô Song?
Lữ Vô Song nói.
“Vào đi, sư phụ của ngươi cũng ở đây.
Sư tôn cũng ở đây? Hoắc Không lập tức bước vào bên trong, hắn nhìn hai bên, không gian trong động không lớn, mà chẳng thấy người nào, đáng lẽ đối phương không cần lừa gạt hắn mới đúng, hắn mở miệng hỏi.
“Sư tôn ta ở đâu?
Lữ Vô Song hất cằm về phía cái rương trước mắt hắn, nói.
“Mở ra xem đi.
Hoắc Không cảnh giác, nói.
“Cái gì?
Lữ Vô Song nói.
“Tự mình xem đi, không cần sợ, nếu ta muốn giết ngươi thì dễ như trở bàn tay.
Hoắc Không không biết lời này của đối phương là thật hay giả, căn cứ vào suy đoán lúc trước của Lục Thánh, có lẽ thực lực của Lữ Vô Song có vấn đề, không biết đã khôi phục lại bình thường chưa, nhưng lúc hắn quay về phía sau lưng, nhìn người vừa ra tay với hắn, biết người này muốn giết mình cũng không khó.
Nói cách khác, muốn làm chết hắn thì không cần quanh co làm gì.
Nghĩ đến đây, hắn phất ống tay áo một cái, thi pháp mở nắp hòm ra, trong nháy mắt ngửi được mùi máu tươi, lại nhìn thứ ở trong rương, vừa nhìn đã biết là có một người chết bị nhét vào trong.
Quan trọng nhất là kiểu dáng quần áo, cơ thể to mọng kia, làm cho hắn phải nghi ngờ sợ hãi, thậm chí yết hầu còn run rẩy liên tục, mãnh liệt ngẩng đầu lên.
“Là ai?
Lữ Vô Song hờ hững nói.
“Thật ra ngươi đã đoán được rồi, cần gì phải cố hỏi lại nữa?

Hô hấp của Hoắc Không hơi hỗn loạn, bỗng nhiên hắn đá một cước vào chiếc rương, ầm! Cái rương bị đánh nát bay ra bốn phía.
Người bị nhét vào trong rương cũng rơi trên mặt đất, lộ ra cơ thể, cũng để lộ khuôn mặt kia ra.
Con ngươi của Hoắc Không bỗng nhiên co rụt lại, rõ ràng là không thể tin nổi, cuối cùng hắn run rẩy ngồi xuống, đưa tay lau bùn đất trên gương mặt kia, đồng thời thi pháp xem có phải là ngụy trang không.
Xác nhận người không sai, hắn từ từ đứng lên, cả người hơi run rẩy, lảo đảo lùi về sau hai bước, hỏi.
“Ai làm?
Lữ Vô Song nói.
“Quan trọng sao? Người này có thể giết được Nguyên mập mạp, có thể thấy được thực lực rồi đấy, ta không tin ngươi có thể vì Nguyên mập mạp mà báo thì, tất nhiên cũng đừng nói với ta về tình thầy trò gì đó.
Nàng không thể nói là do bên Ngưu Hữu Đạo làm ra, nếu có thể nói, nàng đã chẳng xuất hiện ở đây, mà Ngưu Hữu Đạo sẽ tự mình đến.
Trước đó Ngưu Hữu Đạo lộ mặt là do không còn cách nào khác, nếu có lựa chọn, tất nhiên là cố gắng ít lộ mặt mới tốt.
Mà việc này, Lữ Vô Song ra mặt thích hợp hơn Ngưu Hữu Đạo nhiều.’
Không nói đến cái khác, Lữ Vô Song có uy tín và sức thuyết phục rất lớn, đôi lúc Ngưu Hữu Đạo cũng không thể so sánh được, nếu như Ngưu Hữu Đạo ra mặt tìm người như Hoắc Không, chỉ sợ phải quanh co vòng vo mất chục vòng mới có được chút sức thuyết phục.
Ngưu Hữu Đạo cũng tin rằng, đối với Lữ Vô Song mà nói, đây chỉ là chuyện nhỏ, không thể khinh thường năng lực của nàng được.
Trên mặt Hoắc Không hiện lên vài phần mờ mịt, đúng vậy, giữa hắn và Nguyên Sắc mà nói đến tình thầy trò thì đúng là buồn cười, cũng đúng, nếu mất đi Nguyên Sắc làm chỗ dựa, kết cục của hắn sẽ rất thảm.
Hoàn hồn lại, Hoắc Không banh mặt, nói.
“Ngươi đặt chiếc nhẫn này vào trong phòng ta?
Lữ Vô Song nói.
“Mặc dù ta không có thế lực ngoài sáng, nhưng dù sao cũng ở Phiêu Miểu Các nhiều năm như vậy, người xếp vào trong các nhà khác vẫn

còn, tìm người đưa chiếc nhẫn này vào Phiêu Miểu Các cũng không phải vấn đề gì, ngươi không cần ngạc nhiên.
Hoắc Không nói.
“Ngươi muốn làm gì?
Lữ Vô Song đáp.
“Có lẽ nên hỏi ngươi phải làm gì mới đúng.
Hoắc Không thở dài một hơi.
“Ngươi biết rồi còn hỏi, ta ngoài đào mệnh ra thì có lựa chọn khác nữa sao?
Lữ Vô Song nói.
“Sau đó lại bị truy sát khắp nơi, ngươi cam lòng sao?
“Không cam lòng thì thế nào…
Hoắc Không nói đến đây, chần chừ nói tiếp.
“Ngươi tuyệt đối đừng nói là ngươi tìm ta để giúp ta.
Lữ Vô Song nói.
“Ta không giúp ngươi, muốn giúp cũng ngươi tự giúp mình. Tất nhiên, ta đây rất sẵn sàng hợp tác với ngươi.
Hoắc Không không hiểu nổi.
“Ta sắp phải đào mệnh, ngươi còn muốn hợp tác với ta làm gì?
Ngụ ý là hắn chẳng còn lợi thế gì mà phải hợp tác cả.
Lữ Vô Song nói.
“Ta nói rồi, quan trọng nhất là ngươi tự giúp mình.
Hoắc Không nói.
”Việc đã đến nước này, ngươi không cần vòng vo nữa, có gì cứ nói thẳng đi.
Lữ Vô Song cười nhạt một tiếng, sau đó hừ lạnh.
“Tốt xấu gì ngươi cũng là chưởng lệnh chấp chưởng Phiêu Miểu Các, mà vì sao Phiêu Miểu Các lại có thể làm cho người trong thiên hạ lo sợ, không phải ngươi cũng biết sao?
Hoắc Không nói.
“Ngươi muốn nói đến các nhãn tuyến của Phiêu Miểu Các?
Lữ Vô Song nói.
“Biết là được rồi, nó chính là thứ làm cho thế lực các phái trong thiên hạ phải sợ Phiêu Miểu Các.

Chương 2175: Cự không đầu hàng (1)

Chương 2175: Cự không đầu hàng (1)
“Dư nghiệt Đại Nguyên Thánh Địa các ngươi phải chạy trốn, mà người Phiêu Miêu Các làm thế nào để bắt các ngươi về? Đương nhiên là yêu cầu các môn phái trong tầm khống chế tham gia đuổi bắt, có môn phái nào dám làm trái chứ?
“Ngươi hiểu ý của ta chứ? Trước khi bỏ trốn, nếu như không phế bỏ tai mắt của Phiêu Miểu Các, chẳng phải rất ngu xuẩn sao? Chẳng phải sẽ giảm nhẹ gánh nặng lúc chạy trốn? Bây giờ ngươi còn nắm giữ quyền lớn trong Phiêu Miểu Các, không nhân dịp này mà làm việc, đúng là quá ngu ngốc. Phế đi những tai mắt trong bóng tối đi, còn lại vài kẻ ở ngoài sáng, không đủ để làm ngươi phải sợ nữa.
Ánh mắt Hoắc Không lóe lên.
”Ngươi nói đùa sao? Sư phụ ta đã chết, Ngũ Thánh sẽ nhanh chóng quét sạch người của Đạo Nguyên Thánh Địa, bây giờ ta chạy còn không kịp, sao có thời gian làm những việc đó?
Lữ Vô Song nói.
“Vì vậy ta mới đến đây.
Hoắc Không nghi ngờ.
“Có ý gì?
Lữ Vô Song phong khinh đạm vân đứng đó không nhúc nhích, nói.
”Ta đến là để nói cho ngươi biết, Ngũ Thánh không biết Nguyên mập mạp đã chết rồi, cũng không có người nào biết cả, mà ngươi biết thì sẽ không lộ ra ngoài. Ta chỉ muốn nói cho ngươi, trước khi Ngũ Thánh phát hiện ra khác thường, ngươi có đủ thời gian để hoàn thành việc này.
Hoắc Không nhấc tay bịt miệng lại, từ từ xoa lên, hắn hơi động lòng, nhưng vẫn khổ sở nói.

“Việc này không dễ làm, có lẽ ngươi cũng biết, số người phân bố ở các nơi làm tai mắt là hơn nửa Phiêu Miểu Các, muốn tiêu diệt nhiều người như vậy trong thời gian ngắn là không thể nào.
Lữ Vô Song không hề thay đổi sắc mặt, nói.
“Không cần nghĩ Phiêu Miểu Các quá cao, những môn phái trong thiên hạ kia mới là lực lượng lớn nhất trong tu hành giới, chỉ cần bọn họ muốn ra tay, bọn họ muốn làm, đừng nói là một nửa Phiêu Miểu Các, cho dù là toàn bộ Phiêu Miểu Các thì bọn họ cũng có thể lật tung lên được.
Hoắc Không lắc đầu, nói.
“Ngươi cũng đã nói rồi, điều kiện là bọn họ dám làm hay không!
Lữ Vô Song nói.
“Xem ra Nguyên mập mạp mắng ngươi ngu xuẩn đúng là không oan, với năng lực của ngươi, còn kém hơn cả Đinh Vệ nữa, vậy mà nghe không hiểu. Ngươi quên thân phận bây giờ của mình sao? Mới đó đã xem mình là đào phạm rồi? Bây giờ ngươi vẫn là chưởng lênh của Phiêu Miểu Các, các phái trong thiên hạ không dám, nhưng nếu là lệnh của chưởng lệnh đưa ra, tất nhiên bọn họ sẽ chấp hành.
Hoắc Không cười lạnh nói.
“Chưởng lệnh của Phiêu Miểu Các sao có thể đưa ra mật chỉ như vậy, chỉ sợ các phái vừa nhìn thấy đã nghi ngờ ngay, chuyện này sẽ bị lộ tẩy ngay thôi.
Lữ Vô Song vẫn còn phong phạm của Vô Song Thánh Tôn, nàng không nể mặt mũi gì nữa.
“ Ngu xuẩn, không biết biến báo sao, còn cần ta phải dạy! Ngươi nghe cho kỹ đây!
“Đầu tiên, dùng pháp chỉ bí mật ra lệnh, chia danh sách tai mắt tiềm ẩn cho thế lực các phái. Tách nói riêng cho bọn họ, mặc dù những người trên danh sách kia là tai mắt mà Phiêu Miểu Các cài vào nhà bọn họ, nhưng Mục Liên Trạch, Trưởng Tôn Di là người của ta cài vào, bọn họ vụng trộm cung cấp tình báo cho dư nghiệt. Yêu cầu thế lực khắp nơi bố trí người diệt trừ một cách bí mật, nếu không sẽ nghiêm trị!
“Chuyện này sẽ không có ai dám hỏi ra miệng, nên bọn họ sẽ không biết môn phái khác cũng nhận được mật chỉ của Phiêu Miểu Các.
Ánh mắt Hoắc Không sáng lên, như đang suy nghĩ cái gì.

Lữ Vô Song tiếp tục nói.
“Những danh sách này là cơ mật tối cao của Phiêu Miểu Các, được lưu trữ nơi đặc biệt, ngoài trừ Ngũ Thánh ra thì chỉ có chưởng lệnh Phiêu Miểu Các như ngươi mới có thể đọc được. Nắm được danh sách, lập tức làm theo lời ta nói, đợi đến lúc các phái ra tay, ngươi lập tức trốn đi, nếu như cần thiết, có thể báo cho những người khác trong Đại Nguyên Thánh Địa đều chạy trốn.
“Sau khi làm xong chuyện, ta sẽ ở đây thả tiếng gió giúp ngươi, đến lúc đó các thế lực kia sẽ tự biết phải làm gì. Ngũ Thánh không dám diệt trừ thế lực trong thiên hạ, mà bọn họ cũng không có năng lực đó, chỉ có thể là pháp không trách chúng.
“Ngươi nghĩ lại mà xem, khi các phải biết tai mắt của Phiêu Miểu Các đã bị diệt trừ, vậy thì sẽ có hậu quả thế nào? Vậy có nghĩa là Phiêu Miểu Các đã không thể khống chế thế lực khắp nơi nữa, phương pháp duy trì tạm thời là dựa vào võ lực của Ngũ Thánh để uy hiếp. Đến lúc đó, cho dù là Phiêu Miểu Các hay Ngũ Thánh, đều phải vội vàng khống chế cục diện, ai có tâm tư đi bắt các ngươi nữa?
Hoắc Không bỗng nhiên cười khổ.
“Ta đã hiểu, ngươi muốn phế bỏ gốc rễ mấy trăm năm của Phiêu Miểu Các!
Tuyệt đối không phải nói điêu, tai mắt trải rộng khắp thiên hạ, chính là mạch lưới mà Phiêu Miêu Các xây dựng cả mấy trăm năm, không phải là một vài người, không thể hoàn thành trong một sớm một chiều được, bọn họ xếp vào trong phải cẩn thận để không bị phát hiện, có không ít tai mắt đã trở thành cao tầng của các phái.
Nếu như mạch lưới này bị phá hủy, Phiêu Miểu Các muốn xây dựng lại cũng phải mất mấy chục năm sau, may ra mới làm ra được quy mô đơn giản.
Lữ Vô Song nói.
“Phần tích lũy này cũng có công lao của ta, bây giờ bọn họ đá ta ra ngoài, còn dám lợi dụng công lao của ta để đối phó với ta, sao ta không nện bát cơm bọn họ được? Phá hủy thì phá hủy, nó đều tốt với ta và ngươi, ở điểm này, ta và ngươi đều cùng suy nghĩ.

Trong lòng người nghe là Gia Cát Trì rung động mãnh liệt, đây là một trận phản kích nhằm vào Cửu Thánh, không, bây giờ là Ngũ Thánh. Hắn ẩn núp trong hoàng cung Triệu Quốc nhiều năm, cũng tận mắt nhìn thấy toàn bộ tu hành giới nơp nớp lo sợ Cửu Thánh, nhiều năm qua không ai dám làm phản, bây giờ đã gặp được một người có can đảm đứng ra tranh đấu với Cửu Thánh, mà hắn cũng ở trong đó, đúng là một tình cảnh ầm ầm nổi sóng đến cỡ nào.

. . .

“Mao Lư Sơn Trang.

Bên hồ sen, bỗng nhiên Thiệu Bình Ba quay đầu lại hỏi.

Thiệu Tam Tỉnh nói.

“Đúng vậy. Nghe nói nơi đầu tiên La Thu và Nguyên Sắc đánh nhau là Mao Lư Sơn Trang, sau đó thế lực hai bên mới đánh nhau, làm cho những người xung quanh gặp tai nạn, phủ thành Nam Châu bị tổn thất nặng nề.

Thiệu Bình Ba nghi ngờ không thôi.

“Vì sao lại là Mao Lư Sơn Trang?

Nhìn phản ứng của hắn, Thiệu Tam Tỉnh thử hỏi:.

“Đại công tử vẫn còn nghi ngờ Ngưu Hữu Đạo?

Ánh mắt Thiệu Bình Ba lóe lên.

“Bỗng nhiên liên lụy đến Mao Lư Sơn Trang, trong lòng ta có cảm giác không yên, đúng là nhịn không được nghĩ đến Ngưu Hữu Đạo, nếu không vì sao La Thu lại đánh nhau với Nguyên Sắc, chẳng lẽ chỉ là trùng hợp?

Hắn chợt quay đầu lại nói.

“Lập tức đưa tin hỏi Giả Vô Thiệt, xem hắn có biết chuyện gì xảy ra không?

“Được!

Thiệu Tam Tỉnh đồng ý.

Bên Giả Vô Quân cũng trả lời đầu tiên, thông báo nguyên nhân.

Lục Thánh âm thầm tọa trấn ở các quốc gia, Nguyên Sắc phụ trách Yến quốc, bởi vì Nguyên Sắc muốn ăn ngon, mà Mao Lư Sơn Trang lại nổi danh cả thiên hạ, nên hắn ẩn núp trong Mao Lư Sơn Trang. Hình như

chuyện là do không biết sao Nguyên Sắc lại bắt con gái của La Thu đi, vì vậy La Thu đã tức giận ra tay.
Được biết rõ nguyên nhân, lòng nghi ngờ của Thiệu Bình Ba mới dần dần trở nên thoải mái.
. . .
Sau khi xử lý thỏa đáng một đống chuyện, Lữ Vô Song quay về, Ngưu Hữu Đạo thấy vậy thì mời nàng ngồi xuống, cười hỏi.
“Thế nào rồi?
Bây giờ Vương Phủ và Mao Lư Sơn Trang đều bị phá hủy, còn mất thời gian để xây lại, Thương Triều Tông trưng dụng một trạch viên của người dân, mà hộ gia đình kia cũng vui vẻ kính dâng, ước gì giữ gìn được mối quan hệ với Thương Triều Tông, có thể nói là cầu còn không được.
Một đám người trong Mao Lư Sơn Trang cũng đi theo, Ngưu Hữu Đạo cũng nằm trong số đó, nhưng mà hắn vẫn trốn dưới mặt đất như cũ, địa đạo là do Vân Cơ mở ra.
Lữ Vô Song ngồi xuống đối diện với hắn, nói.
“Rất tốt, sẽ không có vấn đề gì, cũng đã tạo đường dây liên lạc với hắn, lúc nào cũng có thể trao đổi.
Ngưu Hữu Đạo cười nói.
“Tốt! Chỉ cần phế đi tai mắt của Phiêu Miểu Các, những kẻ ngoài sáng chẳng đáng sợ nữa, bọn họ sẽ trở thành bia sống có thể diệt trừ, ta muốn xem Ngũ Thánh muốn làm sao để kiểm tra đối chiếu sự thật nữa.

Chương 2176: Cự không đầu hàng (2)

Chương 2176: Cự không đầu hàng (2)
Ngay lúc này, Quản Phương Nghi đi vào trong mật thất, gật nhẹ đầu với Lữ Vô Song, sau đó mới cấp báo.
“Đạo gia, Tề quốc xảy ra chuyện.
Đúng là xảy ra chuyện thật, mặc dù nhân mã dưới trướng Đại Tư Mã Cao Phẩm của Tấn Quốc rất ổn định, nhưng lại bị Cao Phẩm ở sau lưng phá rối, nghĩ hết tất cả các biện pháp để chèn ép bọn họ.
Quân Tần rời xa quê nhà, phải đối mặt với tình hình bất lợi, trong lòng vốn đã lo sợ không yên rồi, bây giờ địa bàn Tần Quốc lại bị Yến, Hàn chia chắt, lòng người Quân Tần lung lay, Cao Phẩm nhờ đó bắt được cơ hội.
Bên trong Quân Tần có người bị xúi gục, đám người trông coi lương thảo làm phản, dùng một mồi lửa đốt sạch quân lương, sau đó chạy thẳng về phía Quân Tấn.
Đợi đến lúc Quân Tần kịp phản ứng lại, ra lệnh cho người đuổi theo chém giết, nhưng đã chậm!
Đại thế đã mất, tâm tư con người thay đổi, vì mạng sống, chuyện kỳ lạ nào cũng có thể xảy ra.
Trên hành lang trung tâm của một phủ thành, cũng là trung tâm quân Tần chiếm đóng, La Chiếu đang banh mặt, lạnh lùng nhìn các chủ tân nhiệm Lô Uyên của Hiểu Nguyệt Các.
Lúc nghe được lời tra hỏi của La Chiếu, Lô Uyên lập tức phản bác.
“Tướng quân không trị nổi binh lính, không dùng binh nổi, ngược lại quay đầu trách tội lên đầu chúng ta, đây là đạo lý gì vậy?
La Chiếu nổi giận, nói.
“Ta đã nói, không được mượn tay người khác trông coi lương thảo, ta muốn Hiểu Nguyệt Các tự mình phái cao thủ đến trông coi, nếu như có

cao thủ tọa trấn, sao quân địch có thể dễ dàng đốt hết lương thực như vậy? Phản quân cũng đâu dám làm càn!
Phản quân muốn đốt lương thảo thì không thể không có sự phối hợp của tu sĩ được, nói cách khác, toàn bộ phản quân cộng thêm một đám tu sĩ Tần Quốc nữa, bọn họ liên thủ với nhau giết chết người Hiểu Nguyệt Các canh giữ, sau đó phản quân mới có thể phóng hỏa chạy đi được.
Lô Uyên trầm giọng nói.
“Ta đã nghe lời tướng quân, điều người đến trông coi, là do tướng quân không dùng được binh, nếu không đã không phái đám phản quân kia đến trông coi lương thảo.
La Chiếu tức giận đến mức mài nát răng, ầm! Hắn đập tay lên bàn, giận dữ mắng.
“Phái người đến? Ngươi nghĩ rằng Hiểu Nguyệt Các là cái gì? Tùy tiện phái mấy người đến là có thể hù dọa người khác được sao? Chẳng lẽ các ngươi không biết tình hình bây giờ thế nào? Lòng người lung lay, cho dù phái đội ngũ nào đến, đều sẽ trở thành mục tiêu mà quân Tấn xúi giục!
Vừa nói ra lời này, sắc mặt đám người Hiểu Nguyệt Các đều thay đổi, phó tướng ở bên cạnh lặng lẽ kéo tay áo của La Chiêu, nhưng La Chiếu lại vung mạnh tay hất ra.
Một trưởng lão trầm giọng nói.
“Tướng quân, xin ngài ăn nói cẩn thận. Bây giờ chúng ta sẽ xem như tướng quân đang nói nhảm, không tính toán với ngươi. Nhưng có một số việc tướng quân cũng nên biết, chính là vì lòng người lung lay, nên Hiểu Nguyệt Các chúng ta không thể không phái ra nhiều người theo giõi đại quân được, vì vậy mới làm cho lương thảo gặp nạn.
La Chiếu tức giận đến mặt mày trắng bệch, suýt chút nữa nôn ra máu.
“Các ngươi không biết cái nào quan trọng hơn sao? Hành quân đánh giặc, lương thảo là quan trọng nhất, nếu không có lương thảo, vậy thì chẳng phải chỉ một nhóm phản quân thôi đâu, mà là toàn quân bị diệt!
Trưởng lão kia vẫn khuyên can nói.
“Tướng quân, lúc này so đo cái này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, phải nghĩ ra kế sách khác.
La Chiếu cười lạnh, nói.

“Kế sách? Còn có kế sách gì? Lời nói của ta còn có tác dụng gì không? Vốn dĩ Vệ Quốc đưa ra điều kiện với tam phái, ta để cho các ngươi đồng ý với bọn họ, các ngươi không chịu, làm cho Cố Viễn Đạt làm phản thành công, khiến cho cục diện thay đổi trong nháy mắt. Ta để cho các ngươi triệu tập người đi canh giữ lương tảo, nhưng các ngươi không nghe, tự ý làm việc, làm cho lương thảo bị thiêu hủy. Nếu Ngọc Thương tiên sinh còn sống, chắc chắn sẽ nghe theo đề nghị của ta, nhưng đổi lại là các ngươi, ta đã bó tay rồi, các ngươi muốn làm thế nào cũng không cần hỏi ý kiến của ta nữa.
”Tướng quân. . .
Phó tướng ở bên cạnh lôi hắn lại, không thể nói ra loại lời này được, dễ đưa đến họa sát thân.
Chuyện cho đến nước này, La Chiếu cũng mặc kệ, có một số chuyện cứ nghẹn ở cổ họng, không nói ra thật sự không thoải mái.
Khuôn mặt của Lô Uyên đen lại, đối phương nói đến Ngọc Thương, không khác gì chửi bới hắn vô dụng.
Thật sự không biết là lúc đó hắn cũng khó xử sao, hắn vừa trở thành các chủ Hiểu Nguyệt Các nên có nhiều người không phục, vừa mới lên chức mà đồng ý điều kiện của Vệ Quốc ngay thì người ta sẽ nhìn hắn thế nào? Hơn nữa nhìn tình hình lúc đó mà xem, không cần đồng ý cũng được.
Còn về chuyện lương thảo, hắn cũng có chỗ khó, đầu tiên là cho rằng lương thảo thiêu hủy cũng chẳng sao, chỉ cần giám sát chặt chẽ bên dưới là được, thế cục trước mắt dễ làm lòng người lung lay, nếu có phản quân xuất hiện, mặt mũi các chủ mới nhậm chức như hắn thật không dễ nhìn.
Bên phía Quân Tề, biết được kinh biến này, ngay cả Hô Diên Vô Hận cũng tức giận đập bàn, mắng mỏ La Chiếu lại phạm sai lầm cấp thấp thế này!
Mà chân chính tiến thối lưỡng nan chính là Quân Tần, hơn hai triệu nhân mã, mặc dù trên tay còn chút lương thảo, nhưng cũng không kiên trì được bao lâu, nay biết lương thảo đã bị đốt, càng làm cho quân bàng hoàng hơn.
Vậy là có không ít người lặng lẽ liên lạc với Quân Tấn bên kia, ý đồ muốn đầu nhập vào.

Cuối cùng, lúc trưởng lão Khí Vân Tông xâm nhập trung tâm Quân Tấn, tìm được Cao Phẩm, cười ha ha nói.
“Cao đại nhân, chuyện lớn đã thành, Quân tần đầu hàng, người Hiểu Nguyệt Các đến liên hệ với ta, xin hàng! Còn về điều kiện đàm phán, còn mời Cao đại nhân quyết định.
Cao Phẩm ném văn thư trong tay lên bàn, từ từ đứng dậy, nói.
“Điều kiện? Không có điều kiện!
Trưởng lão Khí Vân Tông nghi ngờ, nói.
“Chỉ cần đối phương đầu hàng, nếu điều kiện không quá đáng thì vẫn có thể đồng ý được mà?
Cao Phẩm nhàn nhạt mỉm cười nói.
“Trưởng lão suy nghĩ nhiều rồi, ta muốn hắn đầu hàng làm gì? Nếu muốn hàng, thì phải hàng từ sớm, mà lúc này đầu hàng, đã muộn! Ta đã ra lệnh xuống, mặc kệ là cả toàn bộ Quân Tân, chỉ cần ở trong bất kỳ đoàn đội nào của quân Tần, tuyệt đối không nhận, cự tuyệt đầu hàng.
Trưởng lão kinh ngạc, nói.
“Vì sao? Chẳng lẽ đại nhân muốn nhân cơ hội tiêu diệt hết quân địch?
Cao Phẩm cười ha ha, nói.
“Đầu tiên làm đối phương chó cùng rứt giậu, sau đó liều mạng với ta? Cao Mô không phải là người làm ra những chuyện ngu xuẩn thế này. Trưởng lão, bây giờ không cho đầu hàng, cũng không ra tay, đó mới là kế hay. Nếu chịu cho bọn chúng đầu hàng, hơn hai triệu nhân mã kia cần bao nhiêu lương thảo mới nuôi nổi? Đó không phải là con số mà chúng ta có thể đưa ra nổi, nhưng mà… Nếu như Quân Tề là minh hữu, vì vậy phải làm cho bọn họ đi tìm quân Tề để nghĩ biện pháp.
Trong lời nói có ý vị thâm trường.
Trưởng lão khẽ giật mình, sau đó bừng tỉnh ra, hiểu được, bây giờ cự tuyệt đầu hàng, Quân Tần sẽ không có lựa chọn khác, chỉ có thể lui về phía sau, đi qua Quân Tề xin giúp đỡ, mà tồn kho của Quân Tề cũng không có nhiều, đây là ép Quân Tần đi tiêu hao lương thảo của Quân Tề.
“Hay! Cao đại nhân thật quá tài giỏi!
Trưởng lão tỉnh ngộ, liên tục vỗ tay khen hay.
…

Tử Kim động, đại điện nghị sự, Nghiêm Lập và Phó Quân Nhượng cùng với các trưởng lão nhanh chóng đến đây, bọn họ đi vào đại điện mới phát hiện ra, hai vị Thái Thượng trưởng lão Xuân Tín Lương và Đồ Khoái cũng ở đây, những người đi đến nhanh chóng hành lễ với hai người.
Người đã đến đầy đủ, Cung Lâm Sách lên tiếng đầu tiên.
“Các vị có biết còn ai chưa đến không?
Tất cả mọi người nhìn xung quanh, Nghiêm Lập nói.
“Nguyên Ngạn trưởng lão.
Cung Lâm Sách hơi gật đầu, nói.
“Vì sao hắn không đến?
Mọi người nhìn nhau, Mạc Linh Tuyết nói.
“Nghe nói là chưởng môn phân phó Nguyên trưởng lão đi làm việc gì đó.
Cung Lâm Sách nói.
“Đúng vậy. Chính xác mà nói là do ta cố ý đẩy hắn đi chỗ khác.
Cố ý đẩy đi? Tất cả mọi người nhìn thoáng qua lẫn nhau, sau đó nhìn về hắn, chờ Cung Lâm Sách nói hết, bọn họ biết chưởng môn nói vậy là có nguyên nhân.

Chương 2177: Hành động quét sạch

Chương 2177: Hành động quét sạch
Cung Lâm Sách móc một lá thư từ trong tay áo, trầm giọng nói.
“Ở chỗ ta có một phong thư mật, chính là do chưởng lệnh Hoắc Không của Phiêu Miểu Các tự mình đưa ra pháp chỉ, đồng thời mời hai vị Thái Thượng trưởng lão và các trưởng lão đến đây là để bàn bạc việc này.
Chuyện thế nào vậy? Tất cả mọi người đều kinh nghi.
Cung Lâm Sách quay người, hai tay cầm mật thư, cung kính đưa cho hai vị Thái Thượng trưởng lão Xuân Tín Lương và Đồ Khoái.
Hai người nhìn nhau, Đồ Khoái tính tình nóng này, một tay giật thư về, mở ra cùng nhìn với Xuân Tín Lương bên cạnh, bọn họ cùng nhìn nội dung ở trên lá thư.
Không nhìn thì thôi, sau khi nhìn thì sắc mặt hai người ngưng trọng, lại nhìn nhau một lái, Xuân Tín Lương đã cầm thư từ tay Đồ Khoái, trả lại cho Cung Lâm Sách, nói.
“Hai người chúng ta đã lui khỏi vị trí, việc này để cho chưởng môn và các vị trưởng lão thương lượng rồi quyết định đi, hai người chúng ta nghe theo quyết định của tông môn.
“Đúng.
Giọng nói buồn bực của Đồ Khoái vang lên, tỏ vẻ đồng ý.
Cung Lâm Sách giơ hai tay nhận lá thư, sau đó đưa cho các vị trưởng lão ở xung quanh xem.
Ngay cả hai vị túc lão đều không muốn phát biểu ý kiến, cộng thêm dáng vẻ nghiêm túc của Cung Lâm Sách, các vị trưởng lão đã ngửi được mùi không bình thường.
Nghiêm Lập chủ động bước lên trước, nhận thư, mở ra xem, ba vị trưởng lão Phó Quân Nhượng, Doãn Dĩ Đức, Mạc Linh Tuyết lập tức vây quanh, cùng nhau nhìn nội dung trong thư.

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn đã thay đổi sắc mặt.
Trong thư chỉ có một ý, đó là Phiêu Miểu Các muốn diệt trừ dư nghiệt Trưởng Tôn Di, Mục Liên Trạch, Lữ Vô Song xếp vào trong các phái.
Nói cách khác, những người này vốn là mật thám của Phiêu Miểu Các, nhưng bây giờ ba người Trưởng Tôn Di đã rơi đài.
Vì sao muốn diệt trừ, nghĩ thôi cũng biết là có ý gì. Hơn nữa ở trong thư Hoắc Không có nói, căn cứ tình báo đáng tin, những dư nghiệt này vẫn còn cung cấp tin tình báo cho thế lực dưới trướng mấy người Trưởng Tôn Di.
Có thể hiểu được, sao bây giờ Lục Thánh có thể để yên cho những người này được.
Nhìn những cái tên phía sau, lít nha lít nhít, gần mấy trăm người. Nhất là cái tên đầu tiên, thình lình chính là trưởng lão Nguyên Ngạn của Tử Kim Động.
Mọi người đã hiểu, khó trách chưởng môn muốn dẫn Nguyên Ngạn rời đi, thử hỏi sao có thể cho Nguyên Ngạn biết chuyện này được?
Nghiêm Lập ngẩng đầu, khó có thể tin nói.
“Sao Nguyên trưởng lão lại là thám tử của Phiêu Miểu Các được?
Cung Lâm Sách nghiêng mắt nhìn hắn một chút, sao lại không thể, ngay cả Thái Thượng trưởng lão Chung Cốc Tử đều là người của Phiêu Miểu Các, hắn hỏi lại.
“Ngươi hỏi chúng ta, chúng ta hỏi ai? Có phải hay không, đợi đến lúc Nguyên trưởng lão về thì sẽ biết ngay, cũng không phải do hắn nói là được.
Tâm tình mọi người nặng nề, bình thường Nguyên Ngạn gây chuyện với người trong tông môn, ai có thể ngờ hắn là gian tế chứ?
Thật ra trong lòng ai cũng hiểu được, Phiêu Miểu Các tự mình gửi danh sách đến, sợ là không phải là giả.
Nhưng Nguyên Ngạn lại là thám tử của Phiêu Miểu Các, làm cho mọi người đều phải run sợ, trong lòng căng lên từng đợt, thậm chí có cảm giác đổ mồ hôi lạnh.
Có thể tưởng tượng được, mỗi lần cao tầng Tử Kim Động bàn luận bí mật, chỉ sợ Phiêu Miểu Các đều biết rõ ràng, nói không dễ nghe chút nào, cũng không biết Nguyên Ngạn có bán cho Phiêu Miểu Các không.

Mạc Linh Tuyết nói.
“Trong tông môn, cộng thêm thế lực môn phái mà tông môn quản lý, tai mắt của Phiêu Miểu Các đã lên đến mấy trăm người, đó chỉ là người của ba nhà Trưởng Tôn Di, Mục Liên Trạch và Lữ Vô Song thôi, nếu như có thêm những Thánh Tôn khác, nội bộ chúng ta đã bị thẩm thấu đến trình độ nào rồi?
Cung Lâm Sách trầm giọng nói.
“Mạc trưởng lão, cẩn thận những lời không nên nói.
Mạc Linh Tuyết nghe hiểu lời của chưởng môn, nàng vô thức ngước mắt nhìn những người khác, ngay cả Nguyên Ngạn cũng là mật thám của Phiêu Miểu Các, ai có thể chắc chắn được trong những người này không có người thứ hai, có mấy lời đúng là không nên nói, nên câm miệng thì hơn.
Cung Lâm Sách giơ mật thư trong tay lên.
“Bây giờ Phiêu Miểu Các đã đưa cho ta toàn bộ danh sách cần diệt trừ, liên lụy đến nhiều người như vậy, có muốn chấp hành hay không, mình ta không thể làm chủ được, nếu các vị có ý kiến gì, có thể nói thoải mái.
Mọi người đều yên tĩnh, không ai lên tiếng, Cung Lâm Sách lại hỏi.
“Ý của mọi người là không chấp hành sao?
Phó Quân Nhượng cười khổ một tiếng, nói.
“Chưởng môn, sao không chấp hành việc này được? Phiêu Miểu Các đã nói rõ ràng, nếu không làm sẽ nghiêm trị không tha!
Cung Lâm Sách nói.
“Ý kiến của những người khác thì sao?
Doãn Dĩ Đức chần chờ nói.
“Trong này liên lụy đến người của Lữ Vô Song, bây giờ Lữ Vô Song vẫn còn sống, chúng ta lại động vào người của Lữ Vô Song, lỡ sau này nàng tìm chúng ta thì sao? Nhưng nếu không chấp hành, Phiêu Miểu Các cũng sẽ không buông tha chúng ta, đúng là tiến khó, lùi cũng khó.
Cung Lâm Sách nói.
“Chuyện rất gấp gáp, Phiêu Miểu Các đưa ra kỳ hạn, không quyết định ngay không được. Nếu không thì làm vậy đi, chúng ta bỏ phiếu, ai muốn chấp hành thì giơ tay lên!
Hắn nói xong thì giơ tay dẫn đầu.

Không ai muốn cuốn vào ân oán của các Thánh Tôn, nhưng không còn cách nào nữa, nếu Phiêu Miểu Các đã quyết định ra tay, vậy thì không có lựa chọn khác.
Là chọn hay không chọn, thật ra cũng không khó, ai có quyền, ai có thế hơn thì đứng bên đó, trừ đó ra thì làm gì được nữa? Chẳng lẽ lấy trứng chọi đá?
Hắn giơ tay, Nghiêm Lập cũng giơ tay đồng ý, những người khác cũng thở dài rồi giơ tay lên.
Chỉ có hai vị Thái Thượng trưởng lão không phản ứng, Cung Lâm Sách nhìn về phía hai người, đưa ra ánh mắt hỏi thăm.
Xuân Tín Lương vẫn theo câu nói kia.
“Hai người chúng ta sẽ nghe theo quyết định của tông môn.
Cung Lâm Sách gật đầu, quay đầu nhìn mọi người.
“Vậy cứ quyết định như thế đi, chấp hành theo kế hoạch của Phiêu Miểu Các, để đề phòng lộ ra ngoài, chúng ta khống chế Nguyên trưởng lão trước.
Tâm tình mọi người rất nặng nề, mặc kệ trước kia có ân oán hay không, dù sao Nguyên Ngạn cũng là đồng môn nhiều năm với bọn họ, bây giờ lại vì một câu của người ngoài mà ra tay với đồng môn, cho dù Nguyên Ngạn có là gian tế đi nữa, tâm tình của mọi người cũng rất phức tạp.
Cung Lâm Sách quan sát phản ứng của mọi người, bỗng nhiên hắn nghiêm túc cảnh cáo.
“Các vị tuyệt đối không được để lộ ra chút tiếng gió nào, nếu để cho dư nghiệt của Trưởng Tôn Di, Mục Liên Trạch và Lữ Vô Song chạy mất, Phiêu Miểu Các truy cứu trách nhiệm xuống, Tử Kim Động chúng ta chịu không nổi đâu.
Sau khi rời khỏi tông môn đến tiền trang trao đổi một số chuyện tài vụ cho Tử Kim Động, Nguyên Ngạn quay về, cũng không biết có chuyện đang đợi mình.
Vừa về đến tông môn, đã có đệ tử đến truyền lời, nói hai vị Thái Thượng trưởng lão có chuyện tìm hắn, gọi hắn đi đến nơi Thái Thượng trưởng lão tiềm tu ở phía sau núi.
Tất nhiên là Nguyên Ngạn sẽ chạy đến ngay, lúc gặp mặt hai vị Thái Thượng trưởng lão, có hai vị túc lão muốn thì thầm bên tai hắn.

Nguyên Ngạn không phòng bị bẫy rập, còn tưởng là có chuyện quan trọng gì thật, hắn ghé mặt lại gần, không ngờ hai vị túc lão bỗng nhiên ra tay, Nguyên Ngạn trở tay không kịp nên bị bắt tại chỗ.
“Vì sao?
Nguyên Ngạn kinh hô.
Đồ Khoái nhấn hắn xuống, cũng không lên tiếng. Sau đó, chưởng môn Cung Lâm Sách và mấy vị trưởng lão từ bên ngoài cửa đi vào, đứng trước mặt Nguyên Ngạn.
Nguyên Ngạn vùng vẫy một lúc cũng không thoát nổi, hắn trầm giọng nói.
“Chưởng môn, ngươi làm vậy là có ý gì.
Sắc mặt Cung Lâm Sách không thay đổi chút nào, nói.
“Nguyên sư đệ, chúng ta cũng không muốn làm như vậy, nhưng bây giờ có chuyện cần nhờ ngươi xác nhận.
Nguyên Ngạn tức giận nói.
“Chuyện gì?
Cung Lâm Sách nói.
“Ngoài trừ thận phận trưởng lão Tử Kim Động ra, ngươi có thân phận khác khônG>
Nguyên Ngạn ngạc nhiên, nhanh chóng nhìn ánh mắt chằm chằm của mọi người xung quanh, trong lòng lộp bộp một cái, nhưng cắn chết vẫn không thừa nhận.
“Chưởng môn, ta không hiểu ngươi đang nói gì, thân phận khác ở đâu ra chứ?

Chương 2178: Tận diệt (1)

Chương 2178: Tận diệt (1)
Cung Lâm Sách lạnh lùng nói.
“Ví dụ như thám tử Phiêu Miểu Các..
Nguyên Ngạn giận tím mặt, la lên.
“Nói hươu nói vượn!
Cung Lâm Sách nói.
“Chẳng lẽ chưởng lệnh của Phiêu Miểu Các có thể ăn nói bậy bạ được sao?
Nguyên Ngạn gầm thét.
“Hoang đường!
Hắn không tin chưởng lệnh Phiêu Miểu Các sẽ công khai thân phận của hắn ra ngoài.
Cung Lâm Sách gật đầu với Đồ Khoái, Đồ Khoái thả Nguyên Ngạn ra, cũng không sợ hắn làm loạn, Nguyên Ngạn đã bị hạ cấm chế lên người, không thể vận dụng pháp lực được nữa.
“Ngươi tự xem đi.
Cung Lâm Sách phất tay ném mật tin của Phiêu Miểu Các gửi đến.
Nguyên Ngạn cầm lên, sau đó nhanh chóng mở ra xem, thấy nội dung trên thư, sắc mặt hắn trở bên khó xem, cuối cùng là chán nản, còn có ý cười thảm.
Vừa rồi còn chắc chắn rằng Phiêu Miểu Các sẽ không lộ thân phận của hắn ra, không ngờ mình lại bị liên lụy vì Cửu Thánh nội đấu.
Vừa rồi hắn còn nghĩ rằng, cho dù tông môn biết thân phận thì cũng không dám tru sát hắn, chẳng lẽ còn dám giết người Phiêu Miểu Các sao? Ai ngờ là do Phiêu Miểu Các hạ lệnh giết hắn!
Nguyên Ngạn bây giờ đã hiểu, cho dù hắn không thừa nhận, tông môn cũng sẽ chấp hành pháp chỉ của Phiêu Miểu Các.

Cung Lâm Sách ra tay, cầm mật tin trở về, nghiêm túc nói.
“Nguyên sư đệ, ngươi không oan uổng đúng không?
Họa từ trời rơi xuống, khí thế của Nguyên Ngạn xẹp xuống, cười thảm lẩm bẩm.
“Ta chưa bao giờ nghĩ đến chuyện phản bội tông môn. Năm xưa lúc đông môn sư huynh sư đệ cạnh tranh vị trí chấp sự, lại bị Phiêu Miểu Các theo giõi, ta bị bọn họ nhắm vào thì có lựa chọn khác sao? Nhưng cũng là do ta tự tìm, nếu lúc đó không tỏ vẻ quá vội vàng, dễ lợi dụng, có lẽ Phiêu Miểu Các sẽ không để mắt đến ta. Thật ra ta thường xuyên âm thầm hối hận, nhưng đã đặt chân vào rồi, đã không còn đường lui nữa.
Thấy hắn thừa nhận, không khác nào đã chứng minh danh sách Phiêu Miêu Các cung cấp chính xác rồi, tất cả mọi người đều cảm thán hoặc im lặng.
Cung Lâm Sách chợt hỏi.
“Mục Liên Trạch, Trưởng Tôn Di, Lữ Vô Song, ngươi người của ai trong đám bọn họ?
Nguyên Ngạn cười khổ, nói.
“Ta đâu biết được mình là người nhà ai, ngay cả hình dáng bọn họ thế nào ta cũng chẳng biết, ta chỉ biết mình gia nhập Phiêu Miểu Các, chưa từng nói cho ai biết điều này, không phải chỉ là người của Phiêu Miểu Các sao? Trước đó, ta hoàn toàn chẳng biết bên trong còn phân phe phái, cũng chẳng biết mình cung cấp tình báo cho nhà nào. Chưởng Môn, bây giờ ta đã rất hối hận, chuyện đi đến nước này, ta không cần nói dối làm gì.
Cung Lâm Sách nói.
“Ngươi là người nhà ai, chúng ta không cần phải quan tâm, chúng ta không muốn dính vào chuyện của Phiêu Miểu Các nhiều, chỉ xác nhận xem có oan uổng ngươi không thôi.
Hắn giơ mật tín trong tay lên.
“Thư đây, ngươi nhìn xem, Phiêu Miểu Các muốn đầu của ngươi về, tông môn không có lựa chọn khác, ngươi đừng trách chúng ta.
Nguyên Ngạn ảm đạm cúi đầu, nói.

“Ta biết, nếu chuyện bị lộ ra, cho dù không giết ta, ta cũng không còn mặt mũi nào nhìn mọi người trong tông môn nữa.
“Hai vị Thái Thượng, ta để hắn cho các ngươi xử lý, tuyệt đối không thể làm cho người khác nhìn thấy được, nếu không sẽ đánh cỏ động rắn, Cung Lâm Sách chắp tay thỉnh cầu, đây cũng là lý do vì sao hắn phải dụ Nguyên Ngạn ra sau núi mới ra tay.
Hai vị Thái Thượng trưởng lão gật đầu.
Cung Lâm Sách bỗng nhiên dẫn người đi, sau đó tiếp tục bàn bạc với mấy vị trưởng lão, bắt đầu tiến hành bố trí xử lý những người trên danh sách, quét sạch nội bộ tông môn.
Không nhiều công sức, chỉ trong một ngày đã hốt gọn hết tai mắt của Phiêu Miểu Các trong tông môn.
Bọn họ làm việc cực kỳ bí mật, không tạo nên chút gợn sóng nào, cũng không có gì khó khăn. Trước đó không hề có dấu hiệu gì, nên tai mắt của Phiêu Miểu Các không hề đề phòng, giống như Nguyên Ngạn bị bắt vậy, người phía trên mượn cớ gọi người đi làm việc, sau đó lặng lẽ giải quyết. Người không thấy, có thể nói với người khác là đang chấp hành nhiệm vụ.
Phiêu Miểu Các đưa ra kỳ hạn, nên bên môn phái không dám chậm trễ, bọn họ nhanh chóng quét sạch khu vực trung tâm tông môn, các vị trưởng lão nhanh chóng đến trấn thủ phạm vi thế lực, tự mình tham gia hành động thanh trừ tai mắt.
Mà hành động giống thế này, gần như là tất cả các môn phái lớn đều tiến hành làm ra.
Hành động quét sạch được bí mật thực hiện nhằm tránh đi tai mắt của Phiêu Miểu Các, để tránh những tai mắt này, nên khó lộ tiếng gió gì ra ngoài.
Mặc dù quy mô của hành động rất khổng lồ, nhưng lại bị đậy kín nắp để hành động, ví dụ như trong Tử Kim Động, rất nhiều đệ tử không biết trong tông môn xảy ra chuyện, ngoài tu hành giới càng không nghe được tiếng gió gì…
Trong phủ thành Nam Châu, kiến trúc hư hao đang được xây dựng lại, sau một trận sóng gió, phía trên không có ai truy cứu, phía dưới cũng chẳng giải quyết được gì, dùng tiền để ổn định lòng người là được. Đối

với những người đã mất đi thân nhân, tiền cũng chẳng xua đi sự đau xót được, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, người nhận được tiền trợ cấp để nâng cao cuộc sống sau này còn hơn là chẳng được gì.
Bên Thương Triều Tông thử liên lạc với tiền trang Thiên Hạ, hi vọng sẽ nhận được chút bồi thường, dù sao đây cũng là chuyện do La Thu và Nguyên Sắc làm ra.
Kết quả tiền trang Thiên Hạ không thừa nhận chuyện của La Thu và Nguyên Sắc làm. Sau khi kéo dài thời gian, bên phía Thương Triều Tông hiểu được, không phải tiền trang Thiên Hạ không bỏ ra được số tiền đó, mà là không muốn thừa nhận hai vị Thánh Tôn làm xằng bậy ở nhân gian, vì vậy Thương Triều Tông xem như thôi.
Trở về căn nhà nhỏ dưới mật thất, Quản Phương Nghi đi vào, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo đang nói chuyện với Lữ Vô Song, nàng bước lên quấy rầy.
“Đạo Gia, trưởng lão Nghiêm Lập của Tử Kim Động đang chạy cả ngày lẫn đêm đến đây, hắn đang nói chuyện bí mật với ba phái Lưu Tiên Tông, có lẽ là đang bố trí thanh trừ tai mắt của Phiêu Miêu Các.
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha, nói.
“Nghiêm Lập, mệnh của lão tiểu tử này thật lớn, vậy mà còn sống rời khỏi Thánh Cảnh được, nói ra thì cũng nhờ bên chúng ta giúp hắn.
Quản Phương Nghi thở mạnh một cái, nói.
“Không phải là ngươi đưa hắn vào sao?
Lữ Vô Song lại nhắc nhở.
“Chuyện thanh trừ tai mắt của Phiêu Miểu Các liên lụy đến rất nhiều người, sợ rằng sẽ xuất hiện ngoài ý muốn, có lẽ sẽ có cá lọt lưới.
Ngưu Hữu Đạo xem thường, nói.
“Điều này có quan trọng không? Điều mấu chốt là, những tai mắt mà Phiêu Miểu Các sắp xếp vào đã bị lộ, phế đi. Điều này có nghĩa là gì?
Hắn đứng dậy đi đến gần địa đồ, liếc nhìn bản đồ toàn thiên hạ, nói.
“Trong thế lực Cửu Thánh, thế lực của Trưởng Tôn Di và Mục Liên Trạch đã bị tan rã, thế lực của ngươi và Nguyên Sắc cũng rời khỏi bọn họ, thậm chí là cho chúng ta sử dụng, Phiêu Miểu Các lại mất đi những tai mắt kia, tác dụng đã mất, chỉ còn lại một đám tay chân đơn giản, lực lượng của Ngũ Thánh chẳng khác nào lão hổ mắt mù.

“Cửu Thánh mất đi thế lực của Tứ Thánh, Phiêu Miểu Các đã phế đi, thế lực bị hao tổn cực lớn, sau này chỉ có thể dựa vào sự uy hiếp của bốn người Ngũ Thánh. Thiên hạ này bị Cửu Thánh làm khổ lâu như vậy rồi, lòng người bàng hoàng, nếu nói về thế lực, bọn họ đã không bằng chúng ta nữa, những kẻ dưới trướng Ngũ Thánh không đáng để sợ. Sau chuyện này, chúng ta chỉ cần đối phó với Ngũ Thánh, không cần sợ hãi nhiều thứ, thế cục đã hoàn toàn thay đổi!

Hắn quay người lại, đảo mắt nhìn hai người, nói.

“Bọn họ muốn khống chế phi cầm tọa kỷ không cho người trong thiên hạ sử dụng, lần này chúng ta sẽ làm một đám bay ra từ chỗ Hoắc Không, chỉ cần bay đến nơi Ngũ Thánh không vươn tay đến, xem bọn họ làm gì được ta?

Lữ Vô Song và Quản Phương Nghi nhìn ra được sự hăng hái của hắn, rất lâu rồi tâm trạng của Ngưu Hữu Đạo mới tốt đẹp như vậy, giống như tháo một chiếc túi nặng khỏi người.

Cũng có thể hiểu được, Nguyên Sắc chết đi, hắn chắc chắn sẽ nắm bắt cơ hội này, làm cho tình hình thay đổi nghiêng trời lệch đất chỉ trong một đêm.

Chương 2179: Tận diệt (2)

Chương 2179: Tận diệt (2)
Quản Phương Nghi thử nhắc nhở một câu.
“Ngũ Thánh muốn xếp tai mắt vào môn phái, chẳng lẽ chỉ có mỗi Phiêu Miểu Các làm việc này, chẳng lẽ bọn họ không tự mình khống chế một bộ phận thám tử mà Phiêu Miểu Các không biết?
Lữ Vô Song nói.
“Ngươi quá lo rồi, Cửu Thánh kiềm chế lẫn nhau, giữa các bên đều dùng trăm phương ngàn kế, vì vậy sẽ không có ai tốn thời gian và nhân lực để mắt đến nhân gian, nên bọn họ mới giao việc này cho Phiêu Miểu Các xử lý, nhân gian không phải là chiến trường bọn họ tranh đấu. Lúc trước, khi bọn họ mới quật khởi thì có thể làm như vậy, dù sao cũng đi lên từ nhân gian, phía sau Cửu Thánh đều nghĩ biện pháp đưa thám tử của mình vào trận doanh lẫn nhau.
Quản Phương Nghi ừ một tiếng, khẽ gật đầu, nàng hiểu rồi, hỏi tiếp.
“Đạo gia, bên phía Công Tôn Bố làm sao bây giờ?
Lữ Vô Song trả lời thay.
“Hắn không ở trên danh sách.
Quản Phương Nghi ngạc nhiên nói.
“Không có? Chẳng lẽ hắn chưa gia nhập vào Phiêu Miểu Các?
Lữ Vô Song nói.
“Ta nói với Hoắc Không tránh vài quốc gia ra, bao gồm cả nơi này, để hắn không đưa danh sách thám tử ra ngoài.
Nói xong, nàng liếc mắt nhìn Ngưu Hữu Đạo.
“Có lẽ là vì Công Tôn Bố, còn những nơi khác là để che giấu.
Quản Phương Nghi không hiểu, hỏi Ngưu Hữu Đạo.
“Đạo gia, vì sao ngài lại muốn tha cho hắn?
Ngưu Hữu Đạo nói.

“Năm xưa hắn lên Ngũ Lương Sơn nương tựa ta, có công lao sáng tạo và phát triển mạng lưới tình báo cho Mao Lư Sơn Trang. Nếu không phải ta phân phó hắn phụ trách tình báo trung tâm của Mao Lư Sơn Trang thì hắn cũng không bị Phiêu Miểu Các để mắt đến, có vài việc không có cách khác… Cứ cho hắn một cơ hội đi, xem hắn lựa chọn thế nào.
Quản Phương Nghi gật đầu.
Lữ Vô Song lại nhịn không được lắc đầu, mặc dù để cho Hoắc Không tránh đi vài nơi để che mắt, nhưng có lẽ Hoắc Không cũng nghi ngờ ý của bọn họ, chỉ vì một kẻ nội gian, làm gì phải liều lĩnh làm ra chuyện này chứ? Trước đây mạo hiểm cứu La Phương Phỉ, suýt chút nữa tất cả mọi người đều chết, vết xe đổ còn mới tinh, vậy mà không chịu học xong bài học đó đã làm tiếp.
Nàng phát hiện, có đôi lúc vị này có lòng dạ đàn bà, hoàn toàn không giống người làm nên nghiệp lớn, nàng phát hiện mình đoán không sai, trong lòng vị này có chút giống với Viên Cương.
Nhưng nói đi cũng phải nói lại, loại người thế này làm cho người khác rất yên tâm, ít nhất thì sau khi tiếp xúc, nàng bất giác đã yên tâm hắn, mặc dù còn có vài rắc rối với Viên Cương, nhưng cũng tin rằng bên này sẽ không làm chuyện qua cầu rút ván với người một nhà, nên làm việc không giữ lại chút nào…
Yên Kinh, phủ Đại Tư Không, trong chính phòng, sau khi nói chuyện một lúc với phu nhân trong đại sảnh, Cao Kiến Thành trầm giọng nói.
“Nàng bảo đảm được không?
Phu nhân của hắn chỉ nhỏ giọng hỏi ngược lại.
“Thiếp bảo đảm, chàng tin được không?
Gương mặt của Cao Kiến Thành kéo căng, hắn đứng dậy, sắc mặt phức tạp đi ra bên ngoài, phu nhân hắn thì cúi đầu ảm đạm ngồi bên cạnh bàn trà.
Cao Kiến Thành đứng chờ quản gia Phạm Chuyên ở trong đình viện, sau đó hắn trực tiếp đến thư phòng.
Không cần lão gia ra hiệu, Phạm Chuyên phất tay ra hiệu cho người hai bên đi theo hắn vào trong chính phòng, cửa phòng đóng lại…
Cao Kiến Thành ngồi ngay ngắn trong thư phòng, hắn như nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng thật ra trong lòng không ngừng nổi lên gợn sóng.

Người của Tiêu Dao Cung bí mật đi đến, nói phu nhân của hắn là người của Phiêu Miểu Các, tuân theo ý của Phiêu Miểu Các, muốn hắn bí mật xử quyết.
Thật ra hắn đã biết thân phận của phu nhân từ bên chỗ Ngưu Hữu Đạo rồi, nhưng lại không dám ra tay, lần này đã trực tiếp bị lộ, hắn không phải lo lắng gì nữa.
Mặc dù phu nhân là hắn tái giá cưới về, nhưng dù sao cũng làm vợ chồng với nhau nhiều năm, có tình cảm, vì vậy hắn muốn biết sao phu nhân lại phản bội hắn.
Kết quả phu nhân hắn thẳng thắn nói cho hắn, nàng gả cho Cao Kiến Thành là do Phiêu Miểu Các sắp xếp, mặc dù không khẳng định, nhưng nàng đoán là phu nhân trước của hắn đã bị Phiêu Miểu Các giết hại, mục đích rất rõ ràng.
Nhưng dù thế nào, vợ chồng lâu năm cũng trở thành người thân, trước đó Cao Kiến Thành còn nghĩ muốn tha cho nàng một lần.
Nhưng vừa rồi hai người nói chuyện, nàng cam đoan thì hắn có thể tin được sao?
Đúng vậy, có thể tin được sao? Hơn nữa, chỉ cần nàng còn sống, vậy thì khó mà thoát khỏi được thân phận kia.
Trừ phi có thể trốn đi hoàn toàn, nhưng bên Phiêu Miểu Các lại muốn thấy người chết để xác nhận, nên hắn kết thúc cuộc nói chuyện.
Mộc lúc sau, Phạm Chuyên đi đến, nhỏ giọng bẩm báo.
“Phu nhân 'Treo cổ tự tử bỏ mình'.
Cao Kiến Thành nhắm mắt không nói, nhẹ nhàng phất tay, ra hiệu lui ra.
Phạm Chuyên lặng lẽ rời đi.
. . .
“Tiên sinh, thám tử ở trong các thế lực dần dần không truyền tin tức về, đã làm cho người trong các để ý.
Thiên Đô Phong, Phiêu Miểu các, Nhạc Quang Minh đi vào trong phòng Hoắc Không, thấp giọng bẩm báo.
Hoắc Không đứng bên cửa sổ thở dài, nói.
“Chúng ta phải đi, nếu ngươi không chạy thì không kịp mất! Chúng ta đi trước, sau đó liên hệ với người bên dưới chạy trốn, đợi đến khi tin tức truyền đến bên Thánh Địa thì chúng ta cũng đã thoát.

“Vâng, ta đi sắp xếp việc này.
Nhạc Quang Minh vội vàng đi.
Vậy là, Chưởng Lệnh Phiêu Miểu Các và Hữu Sứ Nhạc Quang Minh bỗng nhiên biến mất, các thế lực của Nguyên Sắc cũng bất ngờ chạy trốn, nhưng trong đó có thám tử của các thế lực khác, bọn họ gửi tin tình báo về, nhưng không kịp ngăn cản.
Rất nhanh, bên Đại Nguyên Thánh Địa cũng nhận được tin tức của Hoắc Không, nói rằng Nguyên Sắc mất tích, Ngũ Thánh có ý đồ ra tay với mọi người, vì vậy, Đại Nguyên Thánh Địa cũng đảo mắt cái không còn người nào.
Không có người phụ trách, nhiều người giữ chức vị quanh trong đều mất tích, bên trong Phiêu Miểu Các lập tức lộn xộn.
May mắn rằng bên trong có người đứng đầu đứng ra ổn định thế lực của mình, Phiêu Miểu Các không đến mức loạn hoàn toàn.
Phiêu Miểu Các phái người đi điều tra vì sao thám tử lại không gửi tin tức về, vậy mà không tìm được thám tử ở đâu nữa.
Giống như Lữ Vô Song đã nói, dù sao liên quan đến quá nhiều người, cuối cùng cũng có cá lọt lưới, có người vô tình tránh thoát một kiếp, là do có người vô ý hoặc là sự cảnh giác đã giúp mình thoát khỏi âm mưu.
Nhận được những tin tức của cá lọt lưới báo về, Phiêu Miểu Các phát hiện không đúng, không quan tâm gì nữa, bọn họ trực tiếp nhảy ra ngoài, lập tức phái người chạy về các phái, tìm tin tức của những người mất tích.
Thấy bên trên truy vấn, các phái đều đưa pháp chỉ của chưởng lệnh Hoắc Không ra, các thành viên Phiêu Miểu Các biết tình hình thì rất kinh hãi, cuối cùng ra lệnh ngừng hành động tiêu diệt kia của các phái.
Nhưng vốn dĩ được gọi là cá lọt lưới, đó là vì các phái đã bắt đầu hành động, đờ đến khi bọn họ đào thoát báo tin, tin tức được đưa đến Phiêu Miểu Các, bên kia không kịp phái người đi kiểm tra tình hình, làm cho các phái kết thúc hành động, còn kịp nữa sao?
Hoàn toàn không kịp, đã xong việc từ lâu, nhiều nhất là có thể cứu được vài người bị bắt là chưa kịp ra tay thôi.
Hành động lặp đi lặp lại này của Phiêu Miểu Các làm cho lòng người bàng hoàng, các phái biết rõ nhưng cứ phải giả vờ không biết.

. . .
Thiên Đô Phong, Phiêu Miểu các, Ô Thường, Tuyết bà bà, Lam Đạo Lâm, La Thu, Đốc Vô Hư, năm người đi vào một căn phòng, người đứng hoặc ngồi, có thể đối diện hay đưa lưng về cửa, cũng có người mang khuôn mặt lạnh lùng, cũng có người âm trầm cả khuôn mặt.
Từ sáng đến tối, bọn họ chia nhau ra tọa trấn các quốc gia, nhưng xảy ra chuyện lớn như vậy, nên nhanh chóng chạy về.
Tai mắt ở khắp nơi bị thành trừ, không có tin tức đáng tin, còn tọa trấn cái rắm gì nữa, trốn tự chơi một mình sao?
Các phái đã tiêu diệt hết thám tử Phiêu Miểu Các có trong danh sách, cũng biết được kết quả hành động.
Chỉ mình phạm vi thế lực của Tử Kim Động thôi đã có mấy trăm thám tử bị giết, những quốc gia lớn nhỏ xung quanh, hải ngoại, còn có những người được giấu trong thế tục, tổng cộng có hơn hai vạn người mất đi.

Chương 2180: Đổi thiên hạ, xây dựng lại trật tự.

Chương 2180: Đổi thiên hạ, xây dựng lại trật tự.
Danh sách bị thả ra, ngoài trừ vài con cá lọt lưới may mắn tránh được một kiếp, tai mắt của Phiêu Miểu Các trong thiên hạ gần như bị diệt hết.
Tổn thất nặng nề, chỉ riêng duy trì sự tồn tại của những thám tử này, hàng năm cần phải tiêu tốn số tiền khổng lồ mới được.
Quan trọng nhất là lần tổn thất này không thể dùng tiền để đếm hết được, mỗi thám tử phải tỉ mỉ chọn ra, sau đó bỏ thời gian và công sức nuôi lớn, không thể phát triển mù quáng, nếu tìm người tùy tiện thì sẽ bị người ta nhìn ra mất, ai cũng bị tránh, ai cũng đề phòng, còn phát huy được tác dụng mật thám được sao?
Đó là do Cửu Thánh phát triển từng bước một trong mấy trăm năm qua, không phải nói thay đổi là có thể thay đổi được.
Đòi mạng nhất là, bọn họ đã không thể giám sát được thế lực khắp thiên hạ nữa, cũng có nghĩa là mất đi năng lực quản lý thế lực trong thiên hạ, nhất là lúc này, ngay khi đang có người mưu loạn thiên hạ.
Đốc Vô Hư nói.
“Nguyên Sắc đang giở trò quỷ gì vậy?
Bên Đại Nguyên Thánh Địa làm ra chuyện lớn như thế, thật sự làm cho những người khác khó có thể tin nổi, không hiểu làm như vậy thì Nguyên Sắc được lợi gì?
Phiêu Miểu Các thay đổi người Chấp Chưởng theo phiên, cũng vì nghĩ rằng cho dù là nhà ai thì cũng không muốn làm ra việc hư tổn đến lợi ích của bản thân.
Tuyết bà bà cười hắc hắc nói.

“Bỗng nhiên không liên lạc được với Nguyên Sắc, vốn đã kỳ lạ, bây giờ xem ra Nguyên Sắc đã biến thành Lữ Vô Song thứ hai, chắc chắn đã xảy ra chuyện, nếu không sẽ không tự phá hủy căn cơ.
Ánh mắt mọi người lần lượt nhìn chằm chằm về phía La Thu.
Lam Đạo Lâm trầm giọng nói.
“La Thu, ngươi nói thật cho chúng ta biết, ngươi đã làm gì Nguyên Sắc rồi?
Ánh mắt La Thu lạnh lẽo, nhìn chằm chằm bọn họ.
“ Ta đã nói rồi, ta không làm gì hắn cả, ngay cả một cọng tóc gáy của hắn cũng chưa đụng vào.
Lời này làm cho mọi người nửa tin nửa ngờ, theo lý mà nói thì hắn hoàn toàn không thể làm gì được Nguyên Sắc, nếu không cũng không chờ đến bây giờ, nhưng Nguyên Sắc lại mất tích sau khi đánh nhau với La Thu, theo tình báo, Nguyên Sắc truy tung theo La Thu sau đó mới mất tin tức.
Mặc kệ là thật hay giả, nếu La Thu cắn chết không chịu thừa nhận, vậy thì không ai làm gì được hắn cả, dù sao không ai đưa ra được chứng cứ gì.
La Thu lại nhìn đám người xung quanh, nói.
“Ta nói các ngươi đừng có nhìn chằm chằm ta, chuyện quan trọng nhất bây giờ là gì? Các ngươi không biết sao?
Hắn cũng hoàn toàn không mong rằng đám người này cứ nhìn chằm chằm hắn không thôi, bởi vì chuyện của Nguyên Sắc, La Thu đã giấu con gái La Phương Phỉ đi.
Nếu không giấu thì không được, bởi vì đám người này sẽ ra tay cạy miệng La Phương Phỉ, muốn biết nguyên nhân Nguyên Sắc bắt nàng về.
Hơn nữa bây giờ lại có cái lý do hợp lý như vậy.
Ánh mắt của mọi người chạm vào nhau một cái, lời này cũng đúng, chuyện đã biến thành như vậy, cứ nhìn vào mỗi Nguyên Sắc thì không giải quyết được gì. Chuyện trước mắt mới là chuyện quan trọng nhất.
Lam Đạo Lâm nói.
“Căn cứ vào tình hình nghe được từ các phái, bọn họ tưởng mình đang truy sát dư nghiệt của đám người Trưởng Tôn Di, bây giờ quan trọng nhất là phải ổn định lòng người, nếu không ngại thì chúng ta có thể thuận nước đẩy thuyền.

Ô Thường lạnh lùng nói trắng ra.
“Thuận nước đẩy thuyền? Ngươi nghĩ chuyện này còn giấu giếm được nữa sao? Người ta đã dám làm việc này, ý đồ quá rõ ràng, chẳng mấy chốc sẽ phơi bày sự thật ra ngoài thôi.
Lam Đạo Lâm lại nói,
“Vậy ngươi nói chúng ta phải làm sao bây giờ? Mặc kệ nó cũng không được, chi bằng cứ thử một lần, chẳng lẽ cứ ngồi không mà nhìn sao?
Ngay lúc này, Hắc Thạch đi vào trong, bước đến trước mặt Ô Thường, bẩm báo.
“Thánh Tôn, chúng ta vừa nhận được tin tức, bên ngoài có lời đồn, bởi vì…
Nói đến chỗ này, hắn dừng một chút như khó mở miệng, nhìn mọi người xung quanh một cái.
Ô Thường nói.
“Không thể nói thì đừng nói, còn có thể nói thì không cần kiêng kị.
“Vâng!
Hắc Thạch chắp tay nghe lệnh, sau đó buông tay, sắp xếp từ ngữ lại, nói.
“Vừa nhận được tin tức, bên ngoài có lời đồn, Lục Thánh nội đấu, Nguyên Sắc bị thua nên thẹn quá hóa giận, nhân cơ hội đệ tử đang cầm quyền Phiêu Miểu Các, lệnh cho Hoắc Không nói ra tên các thám tử ẩn núp trong môn phái, làm cho tai mắt của Phiêu Miểu Các trải rộng khắp thiên hạ bị diệt trừ.
Lam Đạo Lâm quả quyết nói.
“Lập tức ra lệnh cho các nơi khác đưa ra tuyên bố, đấy chỉ là lời đồn, hãy chỉ nghe sự thật!
Hắc Thạch ngẩn đầu lên, do dự một chút rồi nói.
“Hoắc Không hiện thân ở Trích Tinh Thành, công khai chứng minh tin đồn là thật, nhấc lên sóng lớn, đoán là không lâu nữa, toàn bộ thiên hạ đều sẽ biết.
-...
Mọi người đều im lặng, có người nắm chặt hai nắm đấm, có người đã nổi sát ý đầy mặt.
Đốc Vô Hư nói.

“Một kẻ giúp đỡ Thánh La Sát, một kẻ phá hủy Phiêu Miểu Các, xem ra Nguyên Sắc đã mặc chung một quần với Lữ Vô Song rồi.
Ô Thường nghiêng đầu ra hiệu, Hắc Thạch chắp tay cáo lui.
Trong đại điện rơi vào trạng thái yên tĩnh, ai cũng biết là lần này phiền to rồi.
Ô Thường lạnh lùng nói một câu.
“Không kiểm soát!
Tất cả mọi người đều hiểu lời hắn nói là có ý gì, thế lực khắp nơi không nằm trong tầm kiểm soát nữa.
Rát nhiều chuyện chỉ dựa vào lực lượng của Phiêu Miểu Các thôi thì không được, cần phải phát động lực lượng của thế lực trong thiên hạ nữa mới có hiệu quả. Không cần phải nói, rõ ràng có người đang chống lại Ngũ Thánh bọn họ, đã là người đấu với nhau đến ngươi chết ta sống, nếu mất đi sự giám sát đối với các môn phái, mà bọn họ còn muốn lợi dụng thế lực trong thiên hạ để đuổi bắt phản lượn, chỉ sợ rằng nghĩ cũng đừng nghĩ nữa.
Có thể tưởng tượng được một số chuyện, nếu ngươi ra lệnh xuống, bên ngoài các phái vẫn giả vờ như tuân lệnh, nhưng có làm theo không? Ai biết được sau lưng bọn họ làm thế nào?
Cho dù phát hiện ra gì đó, sợ rằng thế lực bên ngoài cũng sẽ không báo cáo, ai mong rằng mình bị Phiêu Miểu Các giám sát chứ? Bọn họ sẽ chỉ ngồi nhìn, giả vờ như không biết gì cả.
Mục đích rất đơn giản, mong rằng có người tiếp tục đấu với Ngũ Thánh, hoặc ít nhất thì không đắc tội hai bên.
Đốc Vô Hư bỗng nhiên nói ra một câu.
“Kẻ nào dám không nghe lời thì giết, ta ngược lại muốn xem thử có kẻ nào không sợ chết!
Lời này đột ngột nói ra, có lẽ người bên ngoài không hiểu nó có ý gì, nhưng những người ở đây vừa nghe là đã hiểu ra ngay.
Tuyết bà bà hừ lạnh, nói.
”Nếu phía sau không có ai quấy rối, giết người dọa khỉ còn được, nhưng nếu có kẻ đứng ra gây sự, sẽ có rất nhiều môn phái xảy ra vấn đề, giết thế nào được? Giết đến lúc nào mới xong? Chẳng lẽ còn muốn giết hết người của thế lực trong thiên hạ hay sao? Nếu làm như vậy thật, sợ rằng

bọn chúng sẽ liều mạng với chúng ta luôn. Năm người chúng ta có thể đuổi giết được mấy người? Chúng ta vừa xuất hiện thì bọn chúng đã chạy. Còn nếu dựa vào những người bên dưới? Người của chúng ta có nhiều như của bọn chúng không? Nếu như làm cho lực lượng trong khắp thiên hạ công khai phản kháng, vậy thì khắp nơi đều là tai mắt của bọn chúng, người của chúng ta không có chỗ ẩn núp, ai giết ai còn không biết đâu.

Cuối cùng còn nhắc nhở.

“Đừng quên, những kẻ đứng sau quấy phá sẽ không dừng tay.

La Thu lạnh nhạt nói.

“Dùng sức mạnh khống chế thiên hạ không phải là một biện pháp, nên nghĩ ra cách khác!

Qua chuyện này, trên cơ bản đã ý thức được, nếu như các thế lực trong thiên hạ đứng lên. Vậy thì gần 20, 000 tai mắt trải rộng khắp thiên hạ, hoàn toàn không phải là con số mà người ngoài biết được thì có thể diệt trừ ngay, chỉ có thế lực các phái ra tay, mới có thể quét sạch sẽ trong nháy mắt được.

Người phía sau đã tiết lộ tin tức này ra ngoài, đủ để làm cho tất cả mọi người ở đây tỉnh táo lại, nếu như những người kia đoàn kết lại, đủ để làm cho bọn họ trở thành một mình.

Trước đây không hề để những môn phái trong giới tu hành này vào trong mắt, bây giờ lại có cảm giác ném chuột sợ vỡ đồ.

Chương 2181: Ngươi không cho Ngưu Mỗ đường lui rồi (1)

Chương 2181: Ngươi không cho Ngưu Mỗ đường lui rồi (1)
Bỗng nhiên Ô Thường nói.
“Không phá thì không xây lại được, đổi một thiên hạ, xây dựng lại trật tự!
Ánh mắt mọi người nhìn về phía hắn, Tuyết bà bà cười hỏi.
“Tiểu ma đầu, ngươi có ý hay gì không?
Ô Thường nói.
“Trong thời gian ta ở Tề Quốc, có tiếp xúc không ít lần giao chiến của Tam Quốc, binh lính Tấn Quốc lớn mạnh, Tề Quốc và Quân Tần không ngăn được, Tần Quốc sắp chiếm đoạt hoàn toàn Tây Tam Quốc vào tay.
Ánh mắt lạnh lẽo của nàng quét qua đám người.
“Kẻ giữ địa bàn Tây Tam Quốc là Tấn Quốc, có thực lực chiếm đoạt thiên hạ.
”Khống chế Khí Vân tông!
“Khống chế được Khí Vân tông chẳng khác nào có thể khống chế Tấn Quốc.
“Sau đó giúp Tấn Quốc chiếm đoạt thiên hạ!
“Lão yêu bà này nói rất đúng, với các phái trong thiên hạ, dùng sức mạnh không phải là hành động sáng suốt. Vậy thì cứ để chiến tranh tiếp tục mở rộng, để Tấn Quốc dần dần quét ngang.
“Nếu các phái trong thiên hạ không nghe lời, hay là người phía sau đứng ra quấy phá lực lượng trong thiên hạ đấu tranh với chúng ta, vậy thì chúng ta không ngại bày ra một ván cờ lớn hơn.
“Bây giờ không thể ép cho các phái chó cùng rứt giậu được, chẳng những không thể ép, còn phải làm bọn họ bình tĩnh lại, việc trước mắt

này tạm thời dừng ở đây.
“Chỉ cần chúng ta không động đến bọn chúng, mặc kệ người phía sau đứng ra quấy phá thế nào đi nữa, cũng sẽ không có môn phái nào dám nhảy ra chống đối chúng ta.
Nói đến tình trạng này, tất cả mọi người đều hiểu ý của hắn, bên bọn họ không cần phải liều mạng với thế lực trong thiên hạ, cứ để Tấn Quốc chiếm Tề Quốc, Tần Quốc, sau đó lợi dụng Tấn Quốc để đạp nát khu vực quản giáo của các môn phái, lại dùng lợi ích dụ dỗ, để cho bước đầu chiếm đoạt thiên hạ của bọn họ dần dần chỉnh đốn.
Mà đây cũng là biện pháp tốt để làm suy yếu lực lượng của các môn phái. Nếu như chân tướng sáng tỏ, có thể dùng lực lượng Tấn Quốc để ép kẻ sau màn lộ mặt.
“Không phá thì không xây được, đổi cái thiên hạ, xây dựng lại trật tự, cách của tiểu ma đầu không tệ!
Tuyết bà bà cười ha ha gật đầu, rất đồng ý cách này.
Những người còn lại thì suy nghĩ, hoặc là yên lặng gật đầu.
. . .
Trong thư phòng, Thiệu Bình Ba cầm tình báo trên tay, đi ra đi vào, lặp đi lặp lại mấy lần, cuối cùng dừng bước, hắn giương mắt, khó tin nổi mà lắc đầu nói.
“Diệt trừ hết thám tử của Phiêu Miểu Các trong thiên hạ, vậy mà bị diệt hết, diệt toàn bộ trong nháy mắt, đúng là không thể tưởng tượng nổi.
Thiệu Tam Tỉnh ở bên cạnh nói.
“Đại công tử, tin tức này đã được xác nhận nhiều lần, không có sai sót, Hoắc Không tự mình đứng ra chứng minh, mà trước đó các phái đã diệt xong tai mắt của Phiêu Miểu Các, Khí Vân Tông cũng không ngoại lệ.
Trước đó vừa nghe được tin tức, vị này còn không thể tin nổi, bắt hắn đi xác nhận lại, bây giờ đã có kết quả đưa ra.
Sắc mặt chấn kinh khó dằn nổi, lắc đầu nói.
“Thủ đoạn của Giả Vô Thiệt này thật là kỳ diệu, loại người này thật đáng sợ. Có thể làm ra nhiều việc lớn như vậy trong thời gian ngắn, chuyện sau còn kinh người hơn chuyện trước, không thể tưởng tượng nổi, sao hắn làm được chứ?
Thiệu Tam Tỉnh ngạc nhiên, nói.

“Ý của Đại công tử có ý tứ là việc này do Giả Vô Thiệt làm?
Thiệu Bình Ba nghiêng đầu nhìn ra, rất chắc chắn nói.
“Chuyện liên tục xảy ra, lúc này ngoài hắn thì có ai nữa? Ngươi còn dám để cho ta tùy tiện tham gia vào chuyện này nữa không? Nguyên Sắc không thể vô duyên vô cớ tự hủy căn cơ được, tất nhiên là có kẻ đứng sau dùng thủ đoạn.
Dứt lời hắn ngửa mặt lên trời than.
“Sợ rằng Cửu Thánh nằm mơ cũng không ngờ được, Phiêu Miểu Các rút đầu lưỡi một người, lại làm cho mình bị phiền phức ngập trời như vậy. Tai mắt của Phiêu Miểu Các trải rộng khắp thiên hạ bị diệt, nó chỉ là một con cọp không có móng vuốt. Ít nhất Giả Vô Thiệt đã san bằng thực lực giữa mình và đối thủ, bây giờ Ngũ Thánh đã không thể làm cho hắn bó tay bó chân nữa, không gian phản kích của hắn cũng lớn hơn!
Trong mật thất, rất nhiều tình báo được chất đầy trên kệ, Quản Phương Nghi đi đi lại lại tìm kiếm gì đó.
Cửa khố phòng được mở ra, Công Tôn Bố bước vào, cười nói.
“Nghe nói nàng đến đây, là muốn tìm gì vậy? Nếu muốn tìm thứ gì thì cứ nói với bên dưới một tiếng là được.
Quản Phương Nghi nói.
“Không tìm gì cả, bây giờ còn đang xây lại chỗ ở, nên ta đến xem những đồ vật được bảo tồn thế nào thôi.
Công Tôn Bố vỗ tay vào một túi tình báo được bọc bằng giấy dầu, nói.
“Cũng may, lúc phòng bị sụp đổ, nó đã bị chôn phía dưới, lúc ta lấy ra đã kiểm tra rồi, không bị hư hại gì cả.
“Vậy là tốt rồi.
Quản Phương Nghi tiện tay ném nó về trên kệ, thở dài một hơi.
Công Tôn Bố cười hỏi.
“Vì sao lại thở dài?
Khuôn mặt Quản Phương Nghi cau mày chán nản, nói.
“Phiêu Miểu Các xảy ra kịch biết, ngươi không thể không biết được chứ? Toàn bộ thám tử trên toàn thiên hạ của Phiêu Miểu Các gần như bị diệt toàn bộ rồi!
Nói đến chuyện này, đến bây giờ trong lòng Công Tôn Bố vẫn còn sợ hãi, chuyện xảy ra quá bất ngờ, cao thủ của các phái ra tay cùng một lúc,

làm ra động tác lớn như thế, vậy mà không hề nghe được chút tiếng gió nào, thậm chí người của Tử Kim Động ra tay ngay chỗ này, trong khi đó hắn còn mơ mơ màng màng.
Cho đến tận lúc toàn bộ mọi chuyện bị lộ ra, hắn mới biết là có không ít tai mắt của Phiêu Miểu Các bị thanh trừ, hắn cũng không biết vì sao mình lại trốn thoát được.
Nhưng bây giờ bên ngoài mặt hắn vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì, mỉm cười nói.
“Không phải là chuyện đã kết thúc rồi sao? Liên quan gì đến chúng ta, ngươi cần gì phải sầu lo như vậy?
Quản Phương Nghi nói.
“Vốn dĩ ta còn nghĩ rằng việc này không liên quan đến chúng ta, nhưng sau này ta mới biết được, thám tử của Phiêu Miểu Các cũng không được tiêu diệt sạch sẽ, việc còn chưa kết thúc, người của Phiêu Miểu Các đã chạy đến các phái, cưỡng ép dừng lại, không cho bọn họ tiếp tục làm việc. Biết được xung quanh còn có khả năng có tai mắt của Phiêu Miểu Các, tất nhiên là ta sẽ không yên tâm, nên ta mới tìm Tử Kim Động nghe ngóng tin tức, muốn biết xung quanh chúng ta còn có tai mắt của Phiêu Miểu Các nữa không.
Trái tim Công Tôn Bố nhảy đến cổ họng, nhất là nghĩ đến chuyện bỗng nhiên vị này xuất hiện ở đây, lại còn nói những lời này với hắn, Công Tôn Bố ngừng thở, nhưng nhìn dáng vẻ của đối phương, hình như không biết gì cả, hắn mới hỏi.
“Bên Tử Kim Động nói thế nào?
Quản Phương Nghi lắc đầu, nói.
“Chuyện này đã phơi bày, biết là do Hoắc Không làm loạn, người của Phiêu Miểu Các đã ra mặt ngăn cản, bên Tử Kim Động đâu dám nói ra thám tử may mắn còn sống sót của Phiêu Miểu Các là ai nữa.
Công Tôn Bố nghe vậy thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nghĩ lại thì thấy đúng, Tử Kim Động có lẽ không có gan lớn như vậy đâu.
Ai ngờ Quản Phương Nghi lại nói thêm một câu.
“Nhưng dù sao thám tử cũng ở trong phạm vi thế lực của Tử Kim Động, nếu làm không tốt sẽ nguy hiểm cho cả Tử Kim Động, hơn nữa bên chúng ta cũng có quan hệ không tệ lắm với môn phái, mặc dù Tử Kim

Động không nói ra là ai, nhưng lại có nhắc nhở, để cho chúng ta cẩn thận hơn.
Lặp đi lặp lại như vậy, trái tim của Công Tôn Bố có chút không chịu nổi, bỗng nhiên hắn ngừng thở, trong lòng căng thẳng, sau đó hỏi.
“Nhắc nhở thế nào?
Quản Phương Nghi xích lại gần một chút, mùi thơm trên cơ thể bay ra, nói nhỏ.
“Bên Tử Kim Động nói, Ngũ Lương Sơn là trung tâm tình báo của Mao Lư Sơn Trang chúng ta, nếu như xảy ra vấn đề thì không ổn, nên chú ý những người trong trung tâm Ngũ Lương Sơn hơn.
Công Tôn Bố đợi nàng nói xong, nhưng không thấy nói gì nữa, phát hiện là đã nói xong, hỏi lại.
“Chỉ nói như vậy sao?
Quản Phương Nghi kinh ngạc nói.
“Như vậy còn chưa đủ rõ sao? Tử Kim Động trả lời như vậy cho ta biết, đã là ám chỉ rất rõ ràng, nói rằng người trung tâm Ngũ Lương Son chó vấn đề.

Chương 2182: Ngươi không cho Ngưu Mỗ đường lui rồi (2)

Chương 2182: Ngươi không cho Ngưu Mỗ đường lui rồi (2)
“Công Tôn chưởng môn, đó cũng là mục đích ta đến đây, ngươi hiểu rất rõ người trong Ngũ Lương Sơn, nên hãy nghĩ cách điều tra thám tử là ai! Nếu không cứ để tai mắt người khác bên người, lại không biết là ai, thật sự là không thoải mái, ngươi nói đúng không?
Công Tôn Bố trầm ngâm, nói.
“Xảy ra chuyện lớn như vậy, cho dù có thám tử, hắn cũng sẽ rất cẩn thận, muốn điều tra cũng không dễ dàng.
Quản Phương Nghi nói.
“Công Tôn chưởng môn, ta biết không dễ dàng, ngươi nghĩ cách đi, điều tra ra thì làm thế nào chứ? Thám tử là người Phiêu Miểu Các, chúng ta không thể bắt hắn thế nào được. Chúng ta chỉ cần biết thám tử là ai, sau khi biết được, chúng ta cũng không làm gì hắn, cũng tránh làm cho chúng ta thêm phiền phức, mọi người đều không có việc gì hết.
Công Tôn Bố có chút hồ đồ luôn, hỏi lại.
“Ý của ngươi là?
Quản Phương Nghi nói.
“Ý của ta rất đơn giản, mong rằng Công Tôn chưởng môn nói chuyện bí mật với cao tầng Ngũ Lương Sơn, thám tử là ai, mong rằng chính hắn ra mặt nói một lời, chỉ cần mọi người ngầm hiểu là được rồi, ta cam đoan sẽ không làm khó hắn, cũng không dám làm khó hắn.
Thấy hắn chần chừ, nàng bổ sung thêm một câu nữa.
“Sao vậy, rất khó khăn sao? Tình báo thường xuyên trao đổi, khó tránh khỏi liên quan đến những chuyện không thể lộ ra ánh sáng, chẳng lẽ

chưởng môn không muốn biết thám tử Phiêu Miểu Các bên người mình là ai?
Cuối cùng Công Tôn Bố gật đầu nói.
“Được, vậy cứ làm theo lời của ngươi, ta sẽ nói chuyện bí mật với bọn họ.
Quản Phương Nghi cười, nói.
“Cao tầng cũng chỉ có mấy người, nói chuyện cũng không mất nhiều thời gian, Cứ như vậy đi, sáng mai ta sẽ chờ tin tốt từ ngươi.
Nói xong lắc eo, vẩy chiếc quạt trong tay rời đi.
Công Tôn Bố đưa mắt nhìn. . .
Không còn cách nào, hắn không thể không làm theo, nếu không làm thì sẽ khiến cho người khác nghi ngờ, cuối cùng chỉ có thể nói chuyện với các thành viên trung tâm của Ngũ Lương Sơn.
Kết quả nói chuyện không khó đoán trước, ít nhất là không vượt qua sự suy đoán của hắn, không ai nhận mình là thám tử của Phiêu Miểu Các.
Một đêm này, tâm trạng của Công Tôn Bố hơi mất tập trung, không thể tĩnh tâm tu luyện được, muốn nằm ngủ mà cứ trằn trọc ở trên giường.
Ngày hôm sau, sáng sớm hắn đã theo lời hẹn trước, đi đến nơi ở của Quản Phương Nghi.
Hứa lão lục đón hắn, tự mình đưa Công Tôn Bố đến lối vào mật thất, nói.
“Chỗ này không lớn lắm, vừa mở mật thất ra, đại tỷ đang ở trong mật thất, tiên sinh tự vào tìm là được.
“Làm phiền rồi.
Công Tôn Bố gật đầu cám ơn, trực tiếp chui vào trong mật thất.
Đi một lúc, thấy được một mật thất, Quản Phương Nghi đang nghiêm trang ngồi sau thư án nhìn văn thư, hắn quét mắt nhìn bốn phía, không có ai khác, sau đó đến gần, chắp tay nói.
“Đương gia.
Bây giờ trên dưới Mao Lư Sơn Trang đều xem Quản Phương Nghi là đầu lĩnh, mặc kệ có phục hay không, được Tử Kim Động ủng hộ, Thương Triều Tông cũng tán thành là được.
Quản Phương Nghi ngẩng đầu, lộ ra nụ cười tươi.
“Đến đây, ngồi đi!

Nàng đưa tay ra hiệu ở chỗ ngồi đối diện, văn thư trong tay cũng đặt qua một bên.
Công Tôn Bố ngồi xuống, không đợi hắn mở miệng, Quản Phương Nghi đã chủ động hỏi.
“Đã tìm bọn họ nói chuyện chưa?
Công Tôn Bố hơi trầm mặc, gật đầu.
“Đã nói.
Quản Phương Nghi hỏi.
“Kết quả thế nào?
Công Tôn Bố lắc đầu, nói.
“Cũng không chịu thừa nhận, có người thì căm phẫn, cảm thấy đang vũ nhục bọn họ.
Quản Phương Nghi trầm giọng nói.
“Đến trình độ này rồi mà còn không có người nhận sao?
“Hazz!
Công Tôn Bố thở dài, lần nữa lắc đầu.
Cơ thể Quản Phương Nghi hơi nghiêng về phía trước, ý vị thâm trường nói.
“Công Tôn chưởng môn nên nghĩ kỹ lại, dù sao đều là người của Ngũ Lương Sơn lâu năm, không cần phải giúp người ngoài đối phó với người một nhà như vậy chứ? Ta đã bảo đảm là không làm khó hắn, chẳng lẽ hắn còn không tin chúng ta sao?
Công Tôn Bố thở dài.
“Đúng là không chịu thừa nhận, ta cũng không thể ép bọn họ nhận được chứ?
Quản Phương Nghi ngồi thẳng người, trầm mặc.
Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, Công Tôn Bố quay đầu nhìn, chỉ thấy Vương Khiếu đi vào, trên tay bưng bộ ấm uống trà, bày ra trước mặt Quản Phương Nghi.
Quản Phương Nghi đứng dậy, đổi cho Vương Khiếu ngồi xuống.
Sau đó, Công Tôn Bố phát hiện chuyện có chút không đúng, Quản Phương Nghi lại hành động giống như do Vương Khiếu làm chủ, Vương Khiếu ngồi, Quản Phương Nghi ngoan ngoãn đứng bên cạnh hắn, phe phẩy chiếc quạt tròn trong tay.

Vương Khiếu vươn tay, kéo mặt nạ trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt thản nhiên, tất nhiên đó là Ngưu Hữu Đạo.
Hai mắt Công Tôn Bố trừng lớn trong nháy mắt, bỗng nhiên đứng bật dậy, cực kỳ chấn động nói.
“Đạo. . . Đạo gia!
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh thong dong, nhấc một tay ra hiệu cho hắn.
“Ngồi.
Trên mặt Công Tôn Bố khó có thể tin nổi, tranh thủ thời gian ngồi xuống, nói.
“ Đạo gia, không phải ngài đã. . .
Ngưu Hữu Đạo cười nói.
“Chẳng lẽ ngươi mong ta chết rồi?
Công Tôn Bố vội nói.
“Không có, ta không có ý này.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Được, không nói cái này nữa, chuyện Ngũ Lương Sơn có thám tử của Phiêu Miểu Các, ngươi thấy thế nào?
Hình như Công Tôn Bố có nhiều vấn đề để hỏi, nhưng cũng chỉ nhịn xuống, sắc mặt ngưng trọng nói.
“Bây giờ sợ là khó tra ra được.
“Ngươi đúng là nói không do dự chút nào…
Ngưu Hữu Đạo nói ra câu này, trầm mặc, hắn từ từ châm trà.
Trong lòng Công Tôn Bố không hiểu sao lộp bộp một tiếng, gấp gáp nhìn phản ứng của đối phương.
Ngưu Hữu Đạo thả ấm trà xuống, giương mắt nhìn, từ từ nói.
“Công Tôn chưởng môn, ngươi làm ta thất vọng quá.
Hắn đẩy một chén trà đến trước mặt đối phương.
“Ngươi uống chén trà nhỏ này, ân oán giữa chúng ta xóa bỏ.
Công Tôn Bố lo lắng, gượng ép nói.
“Đạo gia, lời này của ngài là có ý gì?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Bách Lý Yết là người Phiêu Miểu Các, năm xưa Bách Lý Yết tìm ngươi, ta đều biết.

Trong nháy mắt bị thứ gì đó đánh xuyên tim, sắc mặt Công Tôn Bố cứng đờ một lúc, cuối cùng cực kỳ khổ sở nói.
“Vậy vì sao ngươi còn giữ ta lại?
Ngưu Hữu Đạo đưa tay ra hiệu cho hắn uống trà, nói.
“Ta vẫn nghĩ rằng, ngươi không sai, ngươi là người quản lý tình báo cho cả Mao Lư Sơn Trang, nên Phiêu Miểu Các tìm đến ngươi cũng là có lý do, nếu không có ngươi, cũng sẽ có 'Công Tôn Bất' hay 'Công Tôn Hữu' gì đó, trong tình hình này cũng chẳng cần trở mặt với ngươi, nên ta cũng đồng ý có ngươi một cơ hội.
“Ta không hiểu nổi, lời của Hồng Nương rõ ràng đến vậy, nói thẳng cho ngươi biết là Tử Kim Động đã biết nội gian là ai, trên địa bàn của Tử Kim Động, sao ngươi lại nghĩ rằng Tử Kim Động không nói ra thám tử là ai chứ? Hồng Nương đã đảm bảo không làm khó ngươi rồi, mọi người đều chẳng bị gì hết.
“Ta không tiếc ra mặt gặp ngươi, ít nhất ngươi cũng phải do dự một chút chứ, nhưng lại lừa gạt ta, ngươi nói ta nên làm thế nào? Bây giờ ngươi làm cho khuôn mặt ai cũng rất khó nhìn, trở thành khối u không chữa lành được trong lòng mọi người, cho dù bây giờ ngươi nhận, ngươi nghĩ sao ta tin ngươi được nữa? Ta đã từng nói với ngươi, có lẽ có người dám phản bội Mao Lư Sơn Trang, nhưng chưa hề có người dám phản bội ta đâu, vì người phản bội đã chết hết. Làm người phải tuân theo quy củ, ngươi không cho Ngưu mỗ đường lui rồi!
Công Tôn Bố nói.
“Ngươi muốn giết ta?
Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt nói.
“Ngươi đã gặp ta, không thể nào cho ngươi đi mật báo được.
Giọng nói của Công Tôn Bố trở nên kịch liệt.
“Bây giờ mọi chuyện đã lắng xuống, bỗng nhiên ta chết đi, vậy mà còn có người dám ra tay với thám tử Phiêu Miểu Các, bên Phiêu Miểu Các chắc chắn sẽ nghi ngờ.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Thì ra là dựa vào cái này, bên Phiêu Miểu Các ngươi không cần lo, đây chẳng phải lần đầu tiên ta giết người Phiêu Miểu Các, ta dám làm thì tất nhiên sẽ có cách giải quyết.

Công Tôn Bố trầm giọng nhắc nhở.
“Ta là chưởng môn Ngũ Lương Sơn!
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nâng chén trà lên.
“Ngươi lo lắng quá rồi, không phải ta đã cho ngươi đi nói chuyện với cao tầng tông môn rồi sao? Trong cao tầng có nội gian, bọn họ đã biết, ngươi giúp ta trải đường tốt rồi, yên tâm, ta sẽ lợi dụng nó, quyền lực của Ngũ Lương Sơn giao ra sẽ không có vấn đề gì, ngươi uống trà đi!

Chương 2183: Pháp giá tự mình đến.

Chương 2183: Pháp giá tự mình đến.
Bị lừa rồi! Trong nháy mắt Công Tôn Bố hoàn toàn không có cảm giác an toàn, hắn lắc mình rời đi, muốn trốn.
Cửa mật thất, Vân Cơ bỗng nhiên xuất hiện, hai người đối diện đụng vào nhau.
Ngay khi vừa đối mặt, Công Tôn Bố quá sợ hãi, chưa bao giờ hắn nghĩ rằng chênh lệch tu vi giữa mình và Vân Cơ lại xa đến thế, vừa hoa mắt, chưa hiểu chuyện gì đã bị bắt lại, bị áp tu vi xuống đẩy về.
“Ngồi đi!
Ngưu Hữu Đạo gật đầu ra hiệu.
Công Tôn Bố như cha mẹ chết, vốn dĩ hắn còn nghĩ cho dù mình không phải là đối thủ của bên này, cũng có thể tạo ra động tĩnh đánh nhau, làm cho người bên ngoài thấy, vì vậy bên này sẽ sợ ném chuột vỡ mình, như vậy hắn có khả năng đàm phán, nào ngờ rằng mình nghĩ nhiều quá rồi, đối mặt với vị Đạo Gia này, hắn hoàn toàn không có chỗ trống nào để phản kháng.
Làm sao để trốn được chứ, Viên Cương bước vào, hắn cũng đứng ở bên ngoài cửa, bước vào lạnh lùng nhìn chằm chằm Công Tôn Bố.
Thấy hắn không có phản ứng, Vân Cơ ra tay đè hắn lại, như vậy Công Tôn Bố mới ngồi xuống.
Ngưu Hữu Đạo khẽ hất cằm ra hiệu, Viên Cương đi lên, dùng bút mực trải ra trước mặt Công Tôn Bố.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Viết thư cho Ngũ Lương Sơn đi, nói lý do biến mất, ta sẽ cho ngươi thống khoái. Ta cũng muốn tiết kiệm thời gian, mà ngươi cũng có thể đi nhẹ nhàng.

Công Tôn Bố biết đối phương muốn cái gì, muốn hắn viết ra nói mình là thám tử, như vậy việc trong Ngũ Lương Sơn có thể thuận lợi bàn giao hơn.
Nhưng sâu kiến còn ham sống, hắn không muốn chết dễ dàng như vậy, khó nhọc nói.
“Đạo Gia, ngài xem ta làm việc cho Mao Lư Sơn Trang nhiều năm như vậy, hãy cho ta một con đường sống đi!
Ngưu Hữu Đạo không mềm lòng, lắc đầu.
“Bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, viết hay không viết cũng tùy ngươi thôi! Nhưng mà tốt xấu gì ngươi cũng là tôn sư của một môn phái, ta nghĩ ngươi nên để cho mình chút mặt mũi.
Nói xong hắn chậm rãi uống trà, không nhìn đối phương nữa, cực kỳ bình tĩnh.
Đợi uống hết chén trà nhỏ, hắn thả chén trà trong tay xuống, Viên Cương đập tay lên đầu vai Công Tôn Bố, muốn lôi hắn đi.
“Khoan đã.
Công Tôn Bố mạnh mẽ xua tay, trên mặt đắng chát, khó khăn nói.
“Ta viết.
Như vậy Viên Cương mới thả lòng tay, Công Tôn Bố từ từ vươn tay cầm bút, từ từ chấm mực châm chước dùng từ, cuối cùng đặt bút viết, sau khi viết được vài câu rải rác, hắn chậm rãi đặt bút xuống.
Quản Phương Nghi bước lên trước, cầm trang giấy lên, giở ra cho Ngưu Hữu Đạo nhìn.
Nội dung trên giấy ngược lại rất đơn giản, hắn nhận chính mình là thám tử Phiêu Miểu Các, cảm thấy thật xin lỗi trên dưới người Ngũ Lương Sơn, nên xấu hổ rời đi.
Đợi kiểm tra xong, chắc chắn rằng nội dung bên trong không có vấn đề gì, Ngưu Hữu Đạo hất cằm nhìn Công Tôn Bố.
“Uống trà!
Quản Phương Nghi cất di chúc rời đi.
Công Tôn Bố nhìn chằm chằm chén trà trước mắt, cười khổ vươn tay, ngẩng đầu bưng chén trà lên, uống cạn một hơi, nuốt luôn cả mấy lá trà trong chén, nhìn người đối diện.
“Đạo Gia, không phải ngươi đã gặp nạn sao? Vì sao…

Viên Cương ở bên cạnh bỗng nhiên ra tay, bóp cổ hắn, vặn một cái, tiếng răng rắc vang giòn vang lên.
Khuôn mặt Công Tôn Bố quay về phía sau, hắn mở to hai mắt, cũng không nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo nữa, máu tươi chảy tí tách từ trong miệng ra.
Trước khi chết, hắn còn muốn giải đáp sự nghi ngờ trong lòng, nhưng Viên Cương không cho hắn cơ hội đó, vì Viên Cương căm ghét nhất là kẻ phản bội.
Ngã ầm xuống, Vân Cơ bước lên kéo Công Tôn Bố đang co giật ra, trực tiếp kéo đi xử lý, đi chôn.
Ngưu Hữu Đạo giống như không nhìn thấy gì cả, ngay cả mắt cũng không nháy một chút, từ từ châm cho mình một chén trà.
“Hồng Nương, đi xử lý đi.
Quản Phương Nghi gật nhẹ đầu, cứ vậy mà rời đi.
Công Tôn Bố không ở đây, bên Ngũ Lương Sơn phải có người ra mặt ổn định, không thể nào từ bỏ mạng lưới tình báo kinh doanh nhiều năm như vậy được. Mà Công Tôn Bố là một trong những thám tử Phiêu Miểu Các sống sót lại chết đi, những thám tử mà Lữ Vô Song để cho Hoắc Không giữ lại ở những quốc gia khác cũng không cần giữ nữa.
Nói các khác, nếu đã lộ ra, kết quả chỉ có trốn hoặc chết, nếu không chỉ một mình Công Tôn Bố xảy ra chuyện, thì sẽ làm cho người khác nghi ngờ.
Giao việc xong, kế hoặc của Quản Phương Nghi có thể chấp hành ngay, dù sao năng lực xử lý chuyện lớn của nàng không phải là nói việc, Hồng Nương Tề Kinh nổi tiếng khéo léo không phải là nói suông, muốn xử lý việc này không có vấn đề.
Sau khi uống hết trà, Ngưu Hữu Đạo cũng mất hết hứng thú, hắn không muốn hạ sát thủ với người bên cạnh mình, nhưng lòng người khó ngờ, giống như hắn không thể làm cho người bên cạnh không có tâm tư khác, thời gian dài không tránh được có lúc phải đối mặt…
Quản Phương Nghi triệu tập cao tầng Ngũ Lương Sơn gặp mặt, nói rằng Công Tôn Bố để lại một lá thư rồi trốn.
Cao tầng Ngũ Lương Sơn nhìn thấy thư, không biết nên nói gì cho phải, chẳng ai ngờ người hôm qua còn điều tra xem ai là thám tử Phiêu Miểu

Các, mà hôm nay lại nói mình là tai mắt của Phiêu Miểu Các hết.
Chuyện này quá rõ ràng, bên Tử Kim Động đã biết thám tử kia là ai, chưởng môn biết sớm hay muộn gì cũng không giấu được, nên đã trốn.
Chưởng môn không có ở đây, mọi chuyện trong Ngũ Lương Sơn cũng không thể bỏ mặc được, vì đây cũng là nơi dừng chân của mọi người.
Quản Phương Nghi thương nghị với cao tầng về chức vụ, tất cả các chưởng lão đều phải chia ra phụ trách một phần, tạm thời không nhắc đến chuyện lập chưởng môn mới, bây giờ chưởng môn không rõ tung tích, ai cũng không muốn nhảy ra tranh đoạt chức vị này.
Mà đây cũng là ý của Ngưu Hữu Đạo, cứ kéo dài trước đi, kéo được càng lâu, bên mình càng có lợi, mỗi trưởng lão đã quản lý được một phần việc nên sẽ không dễ dàng giao quyền, cục diện cũng được cố định xuống.
Bởi vì Ngưu Hữu Đạo không mong rằng chỉ một người trong Ngũ Lương Sơn hay là môn phái, chỉ cần ra lệnh một tiếng thì có thể rời khỏi Mao Lư Sơn Trang ngay, Ngưu Hữu Đạo nhân cơ hội này để cải cách và chỉnh đốn lại, hoàn toàn sửa đổi Ngũ Lương Sơn.
Ngưu Hữu Đạo hiểu rất rõ ràng, thân là người cầm lái, khống chế một người bên cạnh khác rất nhiều so với việc khống chế một tổ chức khổng lồ.
Cũng bắt đầu từ hôm nay, bên ngoài Ngũ Lương Sơn vẫn là một môn phái, nhưng trên thực tế đã mất đi tính chất của một môn phái, toàn diện tiến hoá thành một tổ chức tình báo. Tử bây giờ không có chưởng môn, trong môn phái chia ra, được Mao Lư Sơn Trang trực tiếp lãnh đạo.
Từ đây, Ngũ Lương Sơn chỉ là cái tên của tổ chức tình báo của Mao Lư Sơn Trang mà thôi.
. . .
Trên một ngọn núi lửa, khắp nơi là đá nâu lỗ thủng, cũng chính là nơi luyện khí của Khí Vân Tông.
Xung quanh núi lửa có núi non kỳ tú xanh tươi um tùm, đài các lầu son nối liền không dứt, đó cũng là chỗ ở của tông môn Khí Vân Tông.
Trong nghị sự điện tông môn, được nghe bẩm báo, Thái Thúc Phi Hoa kinh ngạc không thôi.

“Vì sao vẫn còn phát hiện thám tử Phiêu Miểu Các chứ? Chẳng lẽ vẫn chưa xong sao?
Đệ tử trả lời.
“Không biết là do ai mật cáo, nghe môn phái kia nói, thám tử kia đã chạy. Bây giờ Phiêu Miểu Các đang nghi ngờ Khí Vân Tông chúng ta tiết lộ thân phận thám tử.
Thái Thúc Phi Hoa tức giận.
“Nói bậy! Hoắc Không cho chúng ta danh sách thám tử ẩn núp, không phải chúng ta đã nộp lên cho Phiêu Miểu Các rồi sao? Trên danh sách không có người này, mắc mớ gì đến chúng ta?
Hắn nhận được tông môn đưa tin, biết Phiêu Miểu Các lại phái người đến tra hỏi việc này, vì vậy mới khẩn cấp chạy từ hoàng cung Tấn Quốc đến đây.
Đúng lúc này, bên ngoài vang lên giọng nói ngăn cản.
“Các vị, để cho ta thông báo trước.
Hai người trong điện quay đầu nhìn lại, chỉ thấy có hơn mười người đi đến, trực tiếp tránh đệ tử bên ngoài đi vào, phần lớn đều mặc quần áo của Phiêu Miểu Các, chỉ có hai người đi đầu không mặc.
Người đi đầu mở đường, Thái Thúc Phi Hoa biết, chính là trưởng lão Hắc Thạch.

Chương 2184: Cuộc chiến nước bọt (1)

Chương 2184: Cuộc chiến nước bọt (1)
Hắc Thạch xuất hiện làm cho Thái Thúc Phi Hoa giật mình không nhỏ, mà ở phía sau Hắc Thạch, có một người cao lớn đứng trong đấu bồng màu đen.
Thái Thúc Phi Hoa tranh thủ thời gian xua tay, ra đệ tử môn phái ra bên ngoài, hắn tự mình bước nhanh về phía trước chắp tay hành lễ.
“Thái Thúc Phi Hoa cung nghênh Hắc Thạch trưởng lão.
Nhóm người vừa đến dừng bước, Hắc Thạch lạnh nhạt nói.
“Thái Thúc chưởng môn, ta không nói nhảm nhiều, có lẽ các ngươi cũng đã biết ý đồ chúng ta đến đây. Lại xuất hiện người Phiêu Miểu Các giám sát bại lộ, mà theo ta được biết danh sách thám tử được Khí Vân Tông giữ, mong rằng Khí Vân Tông có thể cho chúng ta một câu trả lời hợp lý.
Vị này tự mình đến hỏi việc này, trong lòng Thái Thúc Phi Hoa bỗng nhiên lo lắng, vội vàng nói.
“Hắc Thạch trưởng lão, ta đã kiểm tra việc này rồi, trên danh sách Hoắc Không gửi đến tuyệt đối không nhắc đến những người này, trước đó Khí Vân Tông không biết người này là thành viên giám sát của Phiêu Miểu Các.
Hắc Thạch nói.
“Lời từ miệng, ai cũng có thể nói, chúng ta sẽ tra rõ việc này, từ hôm nay trở đi, Phiêu Miểu Các chính thức đi vào ở Khí Vân Tông, kiểm tra việc này một cách toàn diện, chắc rằng Khí Vân Tông sẽ không ngăn cản.
Vào ở? Trong nhà có một đám người chạy đến, sao có thể thoải mái được? Nhất là trong tình huống trước mắt, còn không biết có chuyện gì xảy ra, Thái Thúc Phi Hoa vội nói.

“Hắc Thạch trưởng lão, ta lấy tính mệnh mình ra đảm bảo, việc này không hề liên quan gì đến Khí Vân Tông chúng ta.
“Ý ngươi là không muốn cho Phiêu Miểu Các vào ở?
Người ở trong trướng bồng màu đen bỗng nhiên lên tiếng, giọng nói hùng hồn, bao gồm cả sự hờ hững cao cao tại thượng.
Lúc này Hắc Thạch mới quay lại, hơi khom người.
Hành động này làm cho Thái Thúc Phi Hoa kinh ngạc, người nào có thể làm cho Hắc Thạch phải dùng thái độ đó chứ? Thân phận của người đến đây làm cho hắn kinh nghi bất định, lại không dám xác nhận. C
Người kia đưa tay xốc lên màn đen, một đầu tóc dài cộng thêm đôi mắt sáng ngời, lạnh lùng nhìn chằm chằm Thái Thúc Phi Hoa, chính là Ô Thường.
Hắc Thạch nhắc nhở.
“Thiên Ma Thánh Tôn đích thân đến, ngươi còn không nhanh chóng bước lên bái kiến?
Thái Thúc Phi Hoa đã nghi ngờ từ trước, nhưng chưa thấy được bao giờ, nên nghe vậy thì cực kỳ khiếp sợ, không ngờ một việc nhỏ thế này mà phải làm cho Ô Thường tự mình đến, nên mới sợ hãi bước lên bái kiến.
Ô Thường tự mình ra mặt, Thái Thúc Phi Hoa không có lựa chọn nào khác, trên dưới Khí Vân Tông cũng không có lựa chọn, chỉ có thể đồng ý.
Cho dù Ô Thường không đến, Khí Vân Tông cũng không được lựa chọn, chỉ là nếu Ô Thường đã tự mình đến, Khí Vân Tông cũng chẳng dám đưa ra lý do từ chối luôn.
Nhưng quy mô phía sau Phiêu Miểu Các lớn hơn Thái Thúc Phi Hoa dự đoán nhiều, lúc hơn ngàn người Phiêu Miểu Các đi vào chiếm giữ Khí Vân Tông, phân tán đến các ngõ ngách Khí Vân Tông, kinh khủng nhất là Ô Thường tự mình tọa trấn ở Khí Vân Tông.
Mà tâm phúc của Ô Thường, Hắc Thạch thường xuyên ở bên người Thái Thúc Phi Hoa, thường xuyên đi theo Thái Thúc Phi Hoa tham gia các việc to nhỏ của Khí Vân Tông.
…
Vạn Thú Môn, trong nghị sự đại điện tông môn, La Thu ngạo nghễ chắp tay đứng.

Bên dưới là chưởng môn Tây Hải Đường và một đám trưởng lão đang nơm nớp lo sợ, cùng nhau đứng cúi đầu xưng thần.
Từ hôm nay, số lượng lớn người Phiêu Miểu Các chính thức vào ở trong Vạn Thú Môn.
. . .
Linh Tông, đỉnh núi, cũng là Luyện Đan Tràng của Linh Tông.
Trước đan lô lớn của phòng chữ Thiên, Lam Đạo Lâm đứng chắp tay, hờ hững nhìn chằm chằm ánh lửa ấm áp dưới đan lô.
Phía sau, đám người chưởng môn Yến Trục Thiên của Linh Tông đều hơi khom người nhìn theo.
. . .
Trên đỉnh núi ngoài Thành Nam Châu, Ngưu Hữu Đạo đứng chắp tay nhìn mặt trời mọc.
Tiền chưởng môn Văn Hoa của Thiên Hành Tông dịch dung đứng ở bên cạnh, nói ra chuyện Đốc Vô Hư tự mình dẫn người vào ở trong Thiên Hành Tông.
Kể xong mọi chuyện, Văn Hoa rất lo âu, nói.
“Nói cái gì mà nghi ngờ Thiên Hành Tông cũng ta tiết lộ danh sách thám tử, hoàn toàn không có chuyện đó, chuyện danh sách ngươi biết rõ nhất rồi đấy.
Ngưu Hữu Đạo ở bên cạnh lắng nghe, nói một câu.
“Tất nhiên là biết rõ, nhóm người này bị lộ ra là do chúng ta sắp xếp/ Hắn không ngờ rằng vì che giấu chuyện Công Tôn Bố, lại trở thành lý do Ngũ Thánh đi vào chiếm cứ mấy môn phái khác.
Văn Hoa kinh ngạc, nói.
“Ngươi sắp xếp? Có ý gì? Chẳng lẽ Ngũ Thánh phát hiện gì sao?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Có lẽ là không, nếu như phát hiện gì đó thật, bọn họ sẽ không cần dọ dự, đã ra tay với các ngươi luôn. Đó chỉ là lấy cớ, cho dù không có chuyện này, bọn họ cũng sẽ tìm lý do khác, chỉ là việc này vừa vặn đụng phải thôi.
Rõ ràng Văn Hoa hơi nơm nớp lo sợ.
“Vì sao lại trùng hợp đến vậy? Sao Ngũ Thánh lại tự mình vào ở trong Thiên Hành Tông, ngay cả Vạn Thú Tông Tây Hải Đường và Linh Tông

Yến Thục Thiên nữa?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Văn tiền bối, ngươi lo lắng quá rồi, ngay cả Cung Lâm Sách bên Tử Kim Động còn không có việc gì. Còn có Khí Vân Tông nữa. Ô Thường cũng vào Khí Vân Tông ở, mà ta cam đoan Khí Vân Tông không có quan hệ gì với Vô Lượng Quả cả. Ngoài ra Tuyết bà bà bên đó, ta đã nhận được tin tức, bà ta đã quay về Thánh Cảnh tọa trấn. Ngũ Thánh có phân chia rõ ràng, nên bọn họ có mưu đồ khác.
Văn Hoa hỏi lại.
“Không lo lắng được sao? Sao có thể không khẩn trương chứ? Ta ở ngay dưới mí mắt Đốc Vô Hư. Tây Hải Đường ở dưới mí mắt La Thu, Yến Trục Thiên dưới mí mắt Lam Đạo Lâm, nếu không cẩn thận thì có thể lộ tẩy ngay. Lần này ta có thể dành nhiều thời gian như vậy để ra đây, đó là vì ta không phải là chưởng môn nữa, không phải là đối tượng bị nhìn chằm chằm, đứa con rể kia của ta, chính là chưởng môn Đỗ Vân Tang bây giờ, gần như bị người của Đốc Vô Hư nhìn kỹ. Chắc chắn tình hình của Yến Trục Thiên và Tây Hải Đường cũng không dễ dàng, sợ rằng hai người bọn họ không tìm nổi cơ hội đi ra gặp ngươi được.
Ngưu Hữu Đạo có thể hiểu được tâm tình của hắn, cả ngày sống dưới mí mắt của Ngũ Thánh, không sợ hãi lo lắng cũng khó.
Đừng nói là Văn Hoa, ngay cả thần kinh của hắn cũng căng thẳng lên, nếu mấy vị này bị lộ, sao có thể dù chết cũng không khai hắn ra chứ? Đương nhiên, hắn không thể không quan tâm đến những môn phái được nhận Vô Lượng Quả kia, không có khả năng có thể bị bại lộ mà còn đứng yên chờ người ta đến bưng cả ổ.
Hắn sắp xếp người đi vào các phái, cũng chính là mấy vị lúc trước giúp đỡ cướp Vô Lượng Quả để nằm vùng. Hắn lấy lý do rất hay, đó là để thuận tiện liên hệ với nhau. Mà cũng đúng vậy, nếu như xảy ra chuyện thì lập tức báo cho bên này biết.
Mấy người kia không có khả năng chủ động bại lộ, mà trong tình huống trước mát, nếu như thuộc hạ của Ngũ Thánh tra được vấn đề thì không thể ngăn những người này chạy thoát được, nếu như Ngũ Thánh tự mình ra tay kiểm tra, mấy vị kia cũng sẽ không chủ động ngồi chờ chết, tất nhiên là chạy trốn giữ mạng rồi.

Thực lực Nguyên Anh Kỳ không nhỏ, một khi ra tay thì sẽ tạo ra động tĩnh không nhỏ, người nằm vùng của hắn có thể nhờ đó mà phát hiện ra điều bất thường rồi báo động.
Nếu bên này nhận được báo động, chắc chắn hắn phải nhanh chóng rời đi, không thể ngồi đợi Ngũ Thánh giết đến được.
Nhưng nếu thật sự đi đến bước kia, thì hậu quả khá nghiêm trọng rồi, bên Nam Châu sẽ có tổn thất lớn.
Nghĩ đến nghĩ lui, đúng là Vô Lượng Quả nở hoa sớm đã làm rối loạn toàn bộ kế hoạch của hắn rồi.
Ngũ Thánh bỗng nhiên đi vào trong các phái ở, bỗng nhiên xuất chiêu này, đúng là ngoài dự đoán, làm cho người khác không hiểu bọn họ làm như vậy là có ý gì.
Sau khi trấn an Văn Hoa, đuổi người nọ đi, Ngưu Hữu Đạo lập tức quay về trong thành, đi vào mật thất tìm Lữ Vô Song, kể cho nàng nghe chuyện Văn Hoa vừa nói.

Chương 2185: Cuộc chiến nước bọt (2)

Chương 2185: Cuộc chiến nước bọt (2)
Tình báo mà Văn Hoa cung cấp tương đối kỹ càng, kỹ hơn mấy người Tây Hải Đường đang vội vã, cuống cuồng lén lút truyền tin đến nhiều, Ngưu Hữu Đạo nói ra chuyện này là vì Lữ Vô Song hiểu khá rõ về Ngũ Thánh, mong Lữ Vô Song có thể từ đó đoán ra cái gì.
Hai người ngồi đối diện, Lữ Vô Song suy nghĩ hồi lâu, vẫn không thể phân tích được gì thêm.
“Khí Vân Tông luyện khí, Linh Tông luyện đan, Thiên Hành tông luyện chế phù triện, Vạn Thú Môn thúc đẩy phi cầm di chuyển, bốn phái này đều giữ pháp môn độc nhất vô nhị của toàn tu hành giới, nhưng nhìn thế nào cũng không giống như nguyên nhân này mà khống chế các phái lại.
“Chẳng lẽ vì không thể kiểm soát được các môn phái, nên bọn họ phải áp chế vũ khí, linh đan, phù triện và các linh sủng cung cấp cho tu sĩ khác? Nhưng hình như khoongd hợp lý.
“Muốn kiểm soát vũ khí sao? Nhưng vũ khí trên tay các tu sĩ trong thiên hạ không thiếu, khống chế mỗi Khí Vân Tông thì được gì chứ? Chế tạo vũ khí tốn kém, vì vậy tài lực của Khí Vân Tông luôn không bằng những nhà khác.
“Khống chế cung cấp linh đan? Tu sĩ không dùng linh đan thì cũng không chết được, nhiều nhất chỉ là giảm bớt tu vi mà thôi. Bọn họ rất rõ ràng, phía sau có người đang cố ý quấy rối, nếu như muốn cưỡng ép khống chế gì đó thật, chẳng phải là cho chúng ta cơ hội cổ động những tu sĩ trong thiên hạ? Cho dù muốn làm như vậy, Ngũ Thánh vốn dĩ khống chế thu thập linh chủng tử Thiên Đô bí cảnh, chỉ càn khống chế linh chủng lại là được, không đáng phải làm như vậy.
“Khống chế cung cấp phù triện? Nó có bao nhiêu tác dụng chứ?

“Khống chế mua bán tọa thú phi cầm? Đã khống chế phi cầm tọa kỵ rồi, lại khống chế thêm nó còn có tác dụng gì nữa chứ?
”Hành vi này của Ngũ Thánh hoàn toàn không có ý nghĩa gì, nhưng ta luôn có cảm giác chuyện không đơn giản như thế được, chắc chắn phía sau sẽ có mục địch gì đó!
Ngưu Hữu Đạo cũng không hiểu, nói.
“Chẳng lẽ là bởi vì người trên tay không đủ, không khống chế được quá nhiều môn phái, nên đành phải khống chế những môn phái quan trong trước sap?
Lữ Vô Song hỏi lại.
“Ngươi cảm thấy bọn họ làm như vậy là có ý gì?
Ngưu Hữu Đạo hơi lắc đầu, thật sự hắn cũng bị hành động của Ngũ Thánh làm cho ngây người, dù nghĩ nát óc vẫn không thể nghĩ ra, cuối cùng đành đánh nhịp quyết định.
“Mặc kệ bọn họ có mục đích gì, chúng ta ra tay thăm dò trước đã rồi tính sau, xem thử có thể tìm ra cái gì đó không.
Vậy là rất nhanh sau đó, các phái trong thiên hạ đều nhận được thư, là thư dưới danh nghĩa của Lữ Vô Song và Nguyên Sắc gửi ra.
Trong thư nói cho các phái, Ngũ Thánh đã khống chế Khí Vân Tông, Linh Tông, Thiên Hành Tông, Vạn Thú Môn, vì có ý đồ cắt đứt nguồn cung cấp linh đan cho tu sĩ trong thiên hạ, cũng là vì suy yếu lực lượng của tu sĩ khác, để dễ dàng tàn sát tu sĩ trong thiên hạ, làm cho Ngũ Thánh càng dễ dàng khống chế thiên hạ trong tay.
Lữ Vô Song và Nguyên Sắc nói mình chính là trơ trẽn tại Ngũ Thánh loại hành vi này, mới cùng bọn hắn công nhiên quyết liệt.
Hai người còn hiệu triệu thiên hạ tu sĩ đoàn kết lại, lấy các loại phương thức diệt trừ Ngũ Thánh nanh vuốt, cổ vũ mọi người lấy ám sát cùng đánh lén phương thức đem Phiêu Miểu các nhân viên đuổi tận giết tuyệt.
Hai người cường điệu, bọn hắn khẳng định là muốn cùng Ngũ Thánh không chết không thôi, hai người bọn họ sẽ liên thủ dần dần đem lạc đàn Ngũ Thánh cho diệt trừ loại hình vân vân.
Truyền thư vừa ra, toàn bộ tu hành giới rung động, cũng náo nhiệt, khắp nơi nghị luận ầm ĩ.

Tình thế không giống với lúc trước, biết Phiêu Miểu các trải rộng thiên hạ tai mắt không có, thiên hạ tu sĩ đã dám công nhiên thảo luận Thất Thánh ở giữa chuyện.
Cái gì tranh phong luận, cái gì âm mưu luận loại hình, khắp nơi là nói đạo lý rõ ràng.
Ác hơn chính là, Ngưu Hữu Đạo sai người ném ra trên tay nắm giữ một bộ phận bí mật tới làm thăm dò, trước đó cổ động các phái bắt Phiêu Miểu các nhân viên nắm giữ một số bí mật.
Vẻn vẹn ném ra một bộ phận, cũng không toàn bộ ném ra ngoài, một chút cho rằng tương lai khả năng chỗ hữu dụng, có chỗ giữ lại.
Những bí mật này một khi ném ra ngoài, đều là Phiêu Miểu các một ít người một chút không thể lộ ra ngoài ánh sáng sự tình, cho Phiêu Miểu các tạo thành không nhỏ nội loạn, khiến cho Phiêu Miểu các người bên trong tâm hoảng sợ, có ít người lo lắng hạ tràng thê thảm, mắt thấy Phiêu Miểu các đã đánh mất cường đại đuổi bắt năng lực, thế là dứt khoát ruồng bỏ Phiêu Miểu các chạy trốn.
Mà trước đó những môn phái bị cổ động đến tham dự bắt Phiêu Miểu các kia cũng lòng người bàng hoàng, bởi vì Ngưu Hữu Đạo ném ra ngoài bí mật lúc, tiện thể cũng thiêu phá việc này.
Thất đức chính là, cũng không chỉ rõ là môn phái nào làm, khiến cho tương quan môn phái từng cái cảm thấy bất an, lo lắng Ngũ Thánh hoặc Phiêu Miểu các biết tìm bọn hắn tính sổ sách. . .
Khí Vân tông, trong một đình các nằm trên đỉnh núi đơn độc, Ô Thường cầm tin tức truyền về trong tay, hừ lạnh khinh thường nói.
“Xem ra người giật dây đã nóng nảy rồi, không biết rõ sự thật thế nào, lại dám mưu toan dùng trò hề này để dò xét.
Thật ra Hắc Thạch ở bên cạnh cũng rất buồn bực, không biết Ngũ Thánh làm như vậy là có mục đích gì.
Hắn chỉ biết, chân tướng chuyện này thế nào, sợ rằng chỉ có mình Ngũ Thánh hiểu rõ.
Nhưng Hắc Thạch vẫn nhắc nhở.
“Thánh Tôn, uy lực của lời đồn không nhỏ, nếu chúng ta không lên tiếng mà ngầm thừa nhận thì sợ rằng mọi người sẽ muốn làm thật. Bây giờ Phiêu Miểu Các có ít người ra ngoài làm việc vì sợ sẽ bị ám sát, ai cũng

phải thay quần áo khác rồi mới dám ra ngoài. Trước đây mặc quần áo Phiêu Miểu Các đi ra ngoài đều rất uy phong, nhưng bây giờ lại gặp phải nguy hiểm. Cho dù là thăm dò, cũng không thể không đáp lại.
Bỗng nhiên chuyện phát triển đến nước này, hắn cũng không ngừng thổn thức.
Thật ra với thực lực của Ngũ Thánh, đáng lý ra dễ dàng dẹp gọn chuyện này mới đúng, ví dụ như hứa hẹn dụ dỗ với mấy môn phái kia, còn sợ bọn họ không làm theo sao?
Nhưng vấn đề mấu chốt là, trong mấy trăm năm qua, tất cả mọi chuyện Cửu Thánh làm, có mục đích là gì, sợ là ngay cả giải thích cũng không nói được.
Sẽ không ai tin tưởng hứa hẹn của Ngũ Thánh, xem như tạm thời bọn họ lợi dụng hứa hẹn để ngụy trang, không chừng vừa quay đầu đã tính sổ ngay, không tha cho bọn họ.
Nói cho cùng, bây giờ còn vì ổn định thế cục, nên còn phải duy trì trật tự vận chuyển bình thường theo lợi ích, nên có thể bây giờ còn là thiên hạ của Ngũ Thánh, bọn họ dựa vào là võ lực để uy hiếp, còn về lòng người thì đã mất từ sớm, chỉ thiếu có người có thực lực đứng ra kêu gọi nữa thôi.
Loại lời hứa hẹn dụ dỗ kia, chỉ sợ ngay cả Ngũ Thánh cũng lười nói ra, hay là Ngũ Thánh cũng biết bọn họ nói ra không ai sẽ tin. . .
Ngũ Thánh đáp lại rất mau, đúng là không ra mặt bác bỏ tin đồn là không được.
Phiêu Miểu Các đại diện cho Ngũ Thánh hứa hẹn với tu sĩ trong thiên hạ, cam kết giữa Khí Vân Tông, Linh Tông, Thiên Hành Tông, Vạn Thú Môn với tu hành giới vẫn tiếp tục như bình thường, làm cho mọi người không nên tin những lời đồn không đúng sự thật.
Ngũ Thánh cũng phản kích bằng cuộc chiến nước bọt, có thể nói là thăm dò ngược, trực tiếp thông báo đến toàn bộ tu hành giới, nói rõ chuyện Lữ Vô Song và Nguyên Sắc cố ý gây rối, có ý đồ làm thiên hạ loạn lạc, đã bị Ngũ Thánh phế đi tu vi, ai cũng có thể tru diệt!
Ngũ Thánh vẫn luôn nghi ngờ chuyện này, ý đồ ép hai người đi ra chứng minh thực lực không còn tồn tại.

Nếu như thực lực của hai người vẫn còn, vì cổ động tình hình nên sẽ phải ra lộ mặt chứng minh một chút. Nếu như không đi ra chứng minh, vậy đã nói rõ ràng là thực lực có vấn đề.
Đồng thời cũng phải trấn an nội bộ Phiêu Miểu Các vì trước đó các môn phái đã bí mật bắt những thám tử trong môn phái, tỏ vẻ chuyện này đều là âm mưu của Lữ Vô Song và Nguyên Sắc, cho dù trước đó có mắc phải sai lầm gì cũng sẽ được tha thứ.

Chương 2186: Tự mình đến Băng Tuyết Các

Chương 2186: Tự mình đến Băng Tuyết Các
Ngũ Thánh tỏ thái độ, chính là viên thuốc an thần cho các nơi, bởi vì ở địa vị của Ngũ Thánh không thể nào làm ra chuyện tự vả mặt được, ít nhất là tạm thời không phải lo lắng.
“Khống chế bốn phái, không phải muốn bóp cổ tu sĩ trong thiên hạ sao?
Trong mật thất, Ngưu Hữu Đạo bồi hồi nghĩ, nói thầm.
Lữ Vô Song ở bên cạnh thưởng trà cũng suy nghĩ trả lời.
“Nếu Ngũ Thánh công khai tỏ thái độ, có lẽ cũng không có chuyện như vậy. Thật ra dù có khống chế, cũng chỉ bóp lấy chuyện tu luyện dùng linh đan là có chút hiệu quả, còn những cái khác thì không được gì hết. Mà tình hình đã đến trình độ này, nếu khống chế cung cấp linh đan, sợ rằng hiệu quả sẽ hoàn toàn ngược lại.
Ngưu Hữu Đạo dừng bước, phiền muộn nói.
“Cho dù thế nào đi nữa, ít nhất lần dò xét này đã xác nhận không phải chuyện như vậy, có thể trừ khả năng này ra.
Lữ Vô Song nói.
“Ngươi phải chú ý một chuyện, mặc dù ngươi đã ra tay được với người Phiểu Miêu Các, nhưng sợ là đã sinh ra tác dụng ngược lại, bên Ngũ Thánh có thể đã một lòng đối ngoại.
Ngưu Hữu Đạo cảm thấy khinh thường, nói.
“Ngươi cảm thấy Ngũ Thánh có khả năng chung một lòng sao? Kẻ nào chẳng muốn độc bá thiên hạ chứ. Đều đuổi theo hướng đi của Vô Lượng Quả, chẳng phải là đang lo lắng Ô Thường thứ hai xuất hiện đó sao?
Lữ Vô Song nói.

“Ít nhất lúc bọn họ đối mặt với tình huống trước mắt, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, chắc chắn là một lòng đối ngoại.
“Chắc chắn phải xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sao có thể để cho bọn chúng yên ổn được.
Ngưu Hữu Đạo đi đến trước địa đồ Thánh Cảnh, nhìn chằm chằm vào địa đồ nói thầm.
“Nếu không biết rõ bọn chúng đang muốn làm gì, vậy thì chỉ có thể rửa mắt mà đợi. Bọn chúng làm việc của bọn chúng, chúng ta làm việc của chúng ta.
Lữ Vô Song nhìn hướng địa đồ, mắt sáng lên.
“Ngươi muốn ra tay với lão yêu bà?
Ngưu Hữu Đạo suy nghĩ, nói.
“Không phải La Thu đang muốn che cái nắp này lại sao? Chỉ dựa vào Ngân Cơ vẫn còn sống, Ngũ Thánh không thể chung sống hòa bình với nhau được. Trên tay ta còn có một vài con bài, xem tình huống trước rồi quyết định làm sau. Tóm lại là không thể dừng tay được, không để cho bọn chúng thoải mái, nếu muốn làm cho chúng ta bị động, vậy chi thà làm cho bọn họ bị động còn hơn.
. . .
Tử Kim Động, hai vị khách quý cùng nhau đến nhà, chưởng môn Long Hưu của Tiêu Dao Cung và chưởng môn Mạnh Tuyên của Linh Kiếm Sơn.
Chủ nhân vẫn là chủ nhân ban đầu, vẫn chiêu đãi như thường ngày, nhưng Long Hưu và Mạnh Tuyên luôn có cảm giác không đúng, cảm giác ánh mắt Cung Lâm Sách nhìn bọn họ không thích hợp. Cũng không biết có phải là ảo giác của hai người hay không, bọn họ mơ hồ cảm thấy trong ánh mắt của Cung Lâm Sách như đang ở trên cao nhìn xuống vậy. Chẳng lẽ vì bây giờ Tử Kim Động là thế lực lớn nhất ở Yến Quốc sao?
Trong lòng hai người có cảm giác khó chịu, oán thầm, tạm thời cứ để người này đắc ý đi, đợi đến lúc Tấn quốc tiến binh, nhìn ngươi đắc ý kiểu gì nữa.
Nhưng ngoài mặt hai người vẫn bình thường, ngồi xuống trong lầu các, đợi đến lúc mời trà xong, Cung Lâm Sách cười hỏi.
“Hai vị bỗng nhiên đến chơi, không biết có chuyện gì không?

Long Hưu thở dài.
“Bây giờ thì có chuyện gì, đã thành thế này hết rồi, ngươi giả vờ hồ đồ gì nữa?
Cung Lâm Sách a một tiếng, hình như hiểu rõ.
“Chuyện giữa Thất Thánh, chúng ta chỉ nhìn là được rồi.
Mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng hắn căng như dây cung rồi, Đốc Vô Hư đi vào bên Văn Hoa, La Thu đến gần Tây Hải Đường, Lam Đạo Lâm đi Yến Trục Thiên, ba người này lúc nào cũng có khả năng bại lộ, nếu như bại lộ thì có thể liên lụy đến hắn ngay, sao hắn không lo lắng cho được?
Mạnh Tuyên nói.
“Chỉ nhìn? Nguyên Sắc và Lữ Vô Song đều gửi thư đến tay chúng ta, ngươi tuyệt đối đừng nói mình không nhận được thư đấy. Bây giờ Nguyên Sắc và Lữ Vô Song yêu cầu chúng ta cùng nhau ra tay với Ngũ Thánh, chúng ta làm theo hay chống lại?
Cung Lâm Sách cười nói.
“Không phải Ngũ Thánh đã nói là đã phế đi tu vi của Lữ Vô Song và Nguyên Sắc rồi sap?
Long Hưu hừ lạnh, nói.
“Cung huynh, sao ta có cảm giác giống như ngươi đứng nói chuyện không đau eo vậy? Ngũ Thánh nói đã phế tu vi hai người kia thì phế thật sao? Ai dám tin loại chuyện hoang đường này chứ?
Cung Lâm Sách giang hai tay ra.
“Ta không đắc tội nổi một trong hai bên, làm sao được chứ? Ngoại trừ việc giữ ở vị trí trung lập ra, chờ đến lúc bọn họ phân được thắng bại, còn có thể làm gì? Ai dám tùy tiện nghiêng về bên nào chứ? Cứ giả vờ ngu ngốc mà sống là được rồi!
Tất cả mọi người đều hiểu đạo lý này, Long Hưu và Mạnh Tuyên đến đây cũng là mong muốn mọi người có cùng một thái độ cùng tiến cùng lùi.
Sao chỉ có một bọn họ, thật ra các môn phái cũng không khác nhau là mấy, ai cũng đều giả vờ hồ đồ không theo bên nào.
. . .

Trong thư phòng, nhìn tin tức từ tu hành giới không ngừng được gửi đến, Thiệu Bình Ba nhịn không được vui vẻ nói.
“Vậy mà hai bên lại xảy ra cuộc chiến nước bọt, từ lúc nào cấp bậc của Ngũ Thánh hạ xuống đến trình độ này rồi chứ?
Thiệu Tam Tỉnh ở bên cạnh cười nói.
“Nhìn dáng vẻ thế này, Ngũ Thánh không khống chế các thế lực trong thiên hạ được như lúc trước nữa.
Thiệu Bình Ba hơi lắc đầu, nói.
“Ngũ Thánh không có khả năng ngồi nhìn, tất nhiên bọn họ sẽ phản kích, bây giờ bỗng nhiên khống chế Khí Vân Tông, Linh Tông, Thiên Hành Tông và Vạn Thú Môn, tất nhiên là có mưu đồ từ trước, có lẽ là mở màn cho việc phản kích. Ngươi liên hệ với Hắc Thủy Đài bên kia đi, còn có nên chú ý bên tu hành giới, ta muốn biết tình huống kỹ càng hơn, để cho chúng ta có nhiều thời gian làm ra phản ứng, miến cho việc bị cuốn vào sóng lũ rồi mà còn không biết có chuyện gì xảy ra.
Thiệu Tam Tỉnh hơi cúi thấp người, nói.
”Đại công tử yên tâm, đã đang chú ý.
. . .
Trong tiểu viện, Tử Bình Hưu và Giả Vô Quần ngồi đối diện ở trong đình, nhìn Giả Vô Quần nâng bút viết ở trên giấy, không biết vị này mời mình đến để làm gì.
Giả Vô Quần viết xuống mấy dòng chữ rồi đẩy giấy cứng ra, cho đối phương nhìn: Không biết Ngũ Thánh khống chế Khí Vân Tông, Vạn Thú Môn, Linh Tông, Thiên Hành Tông là có ý gì, mong thừa tướng nói với Chưởng Đăng Ti chú ý, nếu có chuyện gì không rõ, hãy nói lại cho ta biết.
Tử Bình Hưu nghi hoặc, nhìn Nguyên Tòng và Ngụy Đa ở ngoài đình, thử hỏi một câu.
“Bên kia cũng không biết sao?
Giả Vô Quần lắc đầu, tỏ vẻ đã liên lạc rồi, cũng không biết.
Tử Bình Hưu hơi chần chừ nói.
“Liên lụy đến Ngũ Thánh, chúng ta điều tra có thích hợp không?
Giả Vô Quần lại nâng bút viết xuống một câu.

“Thám tử của Ngũ Thánh trải rộng thiên hạ đã bị phế bỏ, bây giở cả tu hành giới đều lá mặt lá trái, cứ yên tâm đi.
Không phải là nói điêu, nhiều chuyện Ngũ Thánh không thể nói rõ.
Chuyện Vô lượng Quả, có nhiều người Phiêu Miểu Các chạy như thế, cũng không biết người có vấn đề có ở trong đó không, bây giờ thám tử trong thiên hạ đã bị phế đi, muốn điều tra cũng không có cách nào.
Giống như vậy, bây giờ nếu các phái âm thầm giở trò quỷ, cũng khó mà biết được.
Chuyện đối chiếu kiểm tra sự thật Vô Lượng Quả không làm nổi nữa.
Có nắm giữ hành tung của người môn phái cũng mất ý nghĩa, có nhiều người làm chuyện trái với lương tâm, nếu không có thám tử phân biệt, còn chẳng phải người ta muốn báo cáo thế nào cũng được sao? Không thể nào chứng thực được.
Tử Bình Hưu nghĩ lại cũng cảm thấy vậy, gật đầu nói.
“Được, ta đã biết.
Đợi người rời đi, Ngụy Đa bước đến, lấy ra hai tờ giấy mà Giả Vô Quần đã viết, ném vào trong chậu than thiêu hủy.
. . .
Sáng sớm, trên không trung Tuyết Vực mênh mông, Gia Cát Trì đang ngồi trên phi cầm tọa kỵ phi hành ở độ cao thấp, Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ thuận thế bay xuống trên đỉnh núi tuyết.
Phi cầm tọa kỵ xoay quanh một vòng, sau đó bay về, mà Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ thì bay về một nơi trên Tuyết Vực.

Chương 2187: Chu Nhan Đan (1)

Chương 2187: Chu Nhan Đan (1)
Tất nhiên ba người không lộ ra khuôn mặt thật, còn về phi cầm tọa kỵ, lúc đám người Hoắc Không rời khỏi Phiêu Miểu Các có đưa không ít đi Ngưu Hữu Đạo có lấy về một đám.
Trong tình huống bây giờ, chỉ cần không làm cho phi cầm tọa kỵ bại lộ chỗ ở của mình hoặc là chỗ gần mình, bình thường muốn bay sao thì bay, không cần quan tâm đến lệnh cấm của Phiêu Miểu Các.
Trên một hẻm nút rét lạnh ở Tuyết Vực, vẫn là chỗ đông đúc náo nhiệt của tu hành giới, Ngưu Hữu Đạo vừa xuất hiện thì bước lên xem xét một dãy cửa hàng trước mắt.
Tưởng tượng đến năm xưa, hắn cũng có chút cảm khái, vừa chớp mắt đã qua nhiều năm như vậy rồi.
Mục đích của hai người là khách sạn Thải Hồng, Vân Cơ ra mặt thuê một gian phòng, muốn căn phòng ưa thích kia.
Phía sau quầy, Sở An Lâu vẫn còn ở đây, đã nhiều năm qua mà hắn vẫn làm chưởng quỹ khách sạn Thải Hồng như trước.
Sở An Lâu ngồi phía sau quầy nhìn chăm chú lên khách vừa ghé thăm, Ngưu Hữu Đạo hơi gật đầu đáp lại, khẽ cười rồi rời đi.
Đi vào phòng khách sạn, Vân Cơ kiểm tra lại căn phòng lần nữa, đẩy cửa sổ phía sau ra, nhìn tuyết bay sau khách sạn một lúc, sau đó cầm ấm trà trong gian phòng đặt đến gần cửa sổ, cuối cùng nghiêng người bước ra, yên lặng quan sát ngoài cửa sổ.
Ngưu Hữu Đạo thì khoanh chân ngồi tĩnh tọa trên giường, hai người có thể nói là cô nam quả nữ ở chung một phòng.
Qua buổi chiều, Vân Cơ bỗng nhiên quay đầu nhắc nhở một tiếng.
“Đã đến.

Ngưu Hữu Đạo đang ngồi tĩnh tọa bỗng nhiên mở mắt, thu công lại, chậm rãi đến gần cửa sổ nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy bên bờ sống có một nam hai nữ ôm con bước đến, phía sau không xa có hộ vệ đang nhìn quanh bốn phía.
Nam là Xuyên Dĩnh, hai nữ là Tuyết Lạc Nhi và Toa Huyễn Lệ, người sau đang ôm đứa bé chơi đùa, thỉnh thoảng làm cho vợ chồng Xuyên Dĩnh cười to.
Chú ý đến ánh mắt yêu chiều khi Xuyên Dĩnh nhìn đứa bé, Ngưu Hữu Đạo cũng mỉm cười.
Đồng thời hắn cũng chú ý đến, Toa Huyễn Lệ thỉnh thoảng sẽ liếc về ấm trà bên cửa sổ này một chút.
Ngưu Hữu Đạo ôm cánh tay trước ngực, dựa lưng vào tường cạnh cửa sổ, cười nói.
“Xem ra Toa Huyễn Lệ có giao tình không tệ với Tuyết Lạc Nhi, nàng ta luôn sợ hãi Toa Như Lai sẽ mưu hại Tuyết Lạc Nhi, vì vậy Toa Như Lai đã vì chuyện này mà phí hết công phu miệng lưỡi, liên tục cam đoan mới thuyết phục nàng được.
Vân Cơ nói.
“Nếu như không có bối cảnh thân thể kia, nàng cũng chỉ là một người bình thường, bị cuốn vào trong chuyện thế này, sao nàng không sợ được chứ?
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu ra hiệu một chút, lúc này Vân Cơ mới xách ấm trà lên đóng cửa sổ lại.
…
Vài ngày sau, Toa Huyễn Lệ đứng trên băng tuyết một lúc rồi mới khởi hành quay về Trích Tinh Thành, đồng hành còn có mẹ con Tuyết Lạc Nhi, tất nhiên là được Toa Huyễn Lệ mời.
Xuyên Dĩnh vốn dĩ đi theo lại không đi cùng, bởi vì hắn nhận được một lá thư.
Đợi đến lúc Toa Huyễn Lệ hộ tống mẹ con Tuyết Lạc Nhi cưỡi phi cầm bay lên không, Xuyên Dĩnh cũng lặng yên rời khỏi Băng Tuyết Các, phi độn về phía chỗ sâu trong núi tuyết mênh mông.
Sau khi dịch dung, hắn lặng lẽ đi vào hẻm núi băng tuyết, đi đến nơi ước định gặp mặt trong thư, phát hiện hai người đang chờ rất xa lạ, Xuyên

Dĩnh lập tức quay người, hình như không muốn xảy ra hiểu nhầm gì đó.
Ngưu Hữu Đạo quát lên.
“Xuyên Dĩnh.
Bóng người Xuyên Dĩnh cứng đờ, tiếp tục lách mình rời đi.
Vân Cơ bên người Ngưu Hữu Đạo lập tức ra tay, nàng đuổi kịp người trong khoảnh khắc, cạch cạch hai tiếng, sau khi đánh nhau, Xuyên Dĩnh rơi xuống trên mặt đất, bị Vân Cơ dẫm chân lên không thể nhúc nhích.
Vân Cơ cúi người, một tay lột mặt nạ ngụy trang trên mặt Xuyên Dĩnh xuống.
Ngưu Hữu Đạo lắc mình nhảy xuống đất, bước đến trước mặt hắn, cười nói.
“Chạy cái gì?
Xuyên Dĩnh cắn răng nói.
“Các ngươi là người nào?
Ngưu Hữu Đạo cười nói.
“Có thể lợi dụng danh nghĩa của Ô Thường dẫn ngươi ra ngoài, tất nhiên là người biết bí mật của ngươi và Ô Thường.
Hiển nhiên trên mặt Xuyên Dĩnh tràn đầy sự hoảng sợ, trầm giọng nói.
“Rốt cuộc các ngươi là ai?
Ngưu Hữu Đạo nhìn chung quanh, nói.
“Chỗ này không phải là nơi để nói chuyện, chúng ta đi đến nơi khác tâm sự đi.
Nói xong lách mình rời đi.
Vân Cơ bước lên túng lấy người, biến mất ngay tại chỗ.
Cũng không đi đến nơi khác, chỉ là cách nơi vừa rồi khá xa mà thôi, cũng là lo lắng sợ rằng Xuyên Dĩnh bị người khác theo dõi, tìm một hang động kín gió khác trên vách đá dựng đứng, trốn vào bên trong.
Gió tuyết gào thét bên ngoài hẻm núi, trong động làm cho người ta có ảo giác ấm áp, Xuyên Dĩnh bị áp chế một thân tu vi vẫn nói câu đó.
“Các ngươi là ai?
Vân Cơ nhìn hắn, trong lòng không thể không thừa nhận, dáng dấp của nam nhân này thật là đẹp, nếu như nàng lúc chưa trải qua nhiều chuyện thì sợ rằng cũng không thể thoát khỏi mị lực của người nam nhân này được.

Ngưu Hữu Đạo dùng tiếng nói khàn khàn trả lời.
“Người nào không quan trọng, quan trọng nhất là ta biết bí mật của ngươi.
Xuyên Dĩnh trầm giọng nói.
“Ta không có gì bí mật!
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Ý của ngươi là muốn cho Tuyết bà bà biết ngươi là người của Ô Thường? Ngươi phải rõ nếu như Tuyết bà bà biết chuyện thì ngươi sẽ có kết cục thế nào.
Chuyện bị lộ ra, Xuyên Dĩnh không thể nào ôm sự may mắn nữa, sắc mặt hắn thay đổi, nhắm mắt nói.
“Ta mặc kệ các ngươi là ai, dù chết cũng đơn giản, các ngươi đừng mơ dùng cái gì để ép ta.
Ngưu Hữu Đạo a một tiếng, nói.
“Vậy thì ta nhắc nhở ngươi một chút, ngươi còn có một đứa con gái. Sau khi Tuyết bà bà giết ngươi, ngươi thử đoán xem Tuyết bà bà sẽ làm thế nào nữa? Sẽ tha cho nữ nhi của ngươi để nó lớn lên quay lại báo thù sao? Ta còn hiểu lão yêu bà kia hơn ngươi nhiều, bà ta giết chết phu phân của Tuyết Lạc Nhi, vẫn sẽ để lại Tuyết Lạc Nhi mang lòng oán hận. Ngươi nghĩ rằng ngươi chết là hết chuyện được sao? Ngươi, Tuyết Lạc Nhi, còn có nữ nhi của ngươi, đừng mơ có ai sống sót!
Sắc mặt Xuyên Dĩnh thay đổi hẳn trong nháy mắt, khuôn mặt kịch liệt run rẩy, khuôn mặt của thiên hạ đệ nhất mỹ nam nay có vẻ hơi vặn vẹo.
Ngưu Hữu Đạo bồi thêm một câu.
“Nếu ta đã đến đây, vậy thì ngươi đã không có tư cách từ chối, vì vậy ngươi đừng cự tuyệt nữa, nếu không con gái và Tuyết Lạc Nhi không đợi được đến lúc Tuyết bà bà đến đây đâu. Hình như mẹ con Tuyết Lạc Nhi vừa rời khỏi Băng Tuyết Các, muốn đến Trích Tinh thành nhỉ? Quên nói cho ngươi biết, có lẽ các nàng không đến được Trích Tinh thành đâu, ngươi cũng biết thực lực người bên cạnh ta rồi đấy.
Ý tứ trong lời nói thế nào, không cần nói cũng biết.
Xuyên Dĩnh trừng lớn hai mắt trong nháy mắt, gầm lên.
“Súc sinh!
Hắn gào thét, điên cuồng xông lên, muốn liều mạng với Ngưu Hữu Đạo.

Ngưu Hữu Đạo thản nhiên đứng ở đó, bên ngoài cơ thể bỗng nhiên phát ra cương khí hộ thể, cạch! Trực tiếp bắn Xuyên Dĩnh lảo đảo lui lại ngã trên mặt đất.
Ngưu Hữu Đạo hơi nghiêng đầu, hờ hững nói với Vân Cơ.
“Nếu hắn không muốn phối hợp, vậy liền truyền tin tức qua, xử lý hai mẹ con kia đi.
Vân Cơ hơi giật mình, hình như trước đó không sắp xếp làm việc này, chẳng lẽ phái người đi bắt mẹ con Tuyết Lạc Nhi luôn sao? Quan trọng nhất là không có cách nào liên lạc với Tuyết Lạc Nhi bên kia.
Nhưng nàng nhanh chóng phản ứng lại, gật đầu nói.
“Được.
Quay người đi về phía ngoài hang động.
“Khoan đã!
Xuyên Dĩnh kinh hãi hét lớn một tiếng, dùng sức bò lên, lớn tiếng nói.
“Ta đồng ý! Ta đồng ý với các ngươi!
Ngưu Hữu Đạo cười, trước đó quan sát tình hình ở khách sạn, hắn không thể hoàn toàn xác định, nên bây giờ muốn từ phản ứng của đối phương để xác nhận lại.
Nhận được đáp án hài lòng, hắn đưa tay ra hiệu cho Vân Cơ dừng lại.
Lúc này Vân Cơ cũng đã hiểu ý của Ngưu Hữu Đạo, chỉ cần Xuyên Dĩnh quan tâm đến sự sống chết của hai mẹ con kia, có bắt người hay không thật ra không quan trọng, chỉ cần dựa vào việc Tuyết bà bà sẽ giết hai mẹ con kia đã đủ để uy hiếp Xuyên Dĩnh rồi.

Chương 2188: Chu Nhan Đan (2)

Chương 2188: Chu Nhan Đan (2)
Nàng nhịn không được nhìn thêm Ngưu Hữu Đạo một chút, phát hiện tay Ngưu Hữu Đạo này chơi rất ngon, không giống như là lần đầu làm chuyện kiểu này.
Trong lòng không nhịn được nói thầm, khó trách hắn muốn tự mình đến đây một chuyến.
Khuôn mặt Xuyên Dĩnh hiện lên sự bi phẫn.
“Rốt cuộc các ngươi muốn ta làm gì?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Thật ra ta đang giúp ngươi, ngươi nghĩ xem, chỉ cần lão yêu bà chết đi, ngươi càng khỏe, ngươi chẳng cần phải lo lắng nàng sẽ làm gì nhà ba người các ngươi nữa, ngươi nói có đúng không?
Hô hấp của Xuyên Dĩnh trở nên dồn dập.
”Ngươi muốn ta ám sát Tuyết bà bà? Đây là chuyện không có khả năng, ta ngay cả đến gần bà ta cũng không làm được, với thực lực và tu vi của Tuyết bà bà, ta không thể thành công được, Dù hạ độc cũng không có khả năng, ta không thể tiếp xúc đến đồ ăn thức uống của bà ta được.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Ngươi đừng nóng lòng đoán mò, ta cũng không kêu ngươi đi ám sát, nếu lão yêu bà có thể dễ dàng trúng bẫy như vậy, đâu cần phải đợi ngươi ra tay chứ. Bây giờ ngươi tạm thời đi theo ta đi, không đến một tháng, ta sẽ cho ngươi quay về, đến lúc đó ngươi tự sẽ biết làm thế nào.
“Một tháng?
Trong ánh mắt của Xuyên Dĩnh hiện lên sự bối rối.
“Dược hiệu của ta chỉ có nửa tháng nữa là đến kỳ, đến lúc đó mà ta không theo hẹn đến lấy đan dược, đừng nói là Tuyết bà bà, ngay cả bên Ô Thường cũng không ăn nói được.

“Dược hiệu?
Ngưu Hữu Đạo hơi giật mình, nói.
“Ô Thường dùng độc dược khống chế ngươi sao?
Xuyên Dĩnh sững sờ, hỏi lại.
“Ngươi không biết sao?
Trước đó hắn nghe đối phương nói biết bí mật giữa mình và Ô Thường, cho rằng đối phương biết rõ, bây giờ mới hiểu được, đối phương cũng không biết mọi chuyện.
Ngưu Hữu Đạo lại trấn an hắn, nói.
“Chuyện độc dược ngươi không cần lo, ta sẽ tìm người giải độc cho ngươi, ngươi cứ yên tâm đi theo ta là được.
Hắn không nói láo, năng lực của Quỷ Y rõ ràng như ban ngày, được xưng danh là Thánh Thủ Giải Độc, mà sợ rằng chẳng cần Quỷ Y phải tự mình ra tay.
“Không!
Xuyên Dĩnh lại từ chối, cuống quýt xua tay.
“Không cần, không cần.
Ngưu Hữu Đạo không nhịn được quay qua nhìn Vân Cơ, có cơ hội giải độc, vậy mà người này không cần, sao có chuyện như thế chứ? Hắn không nhịn được hỏi lại.
“Ngươi trúng độc gì?
Xuyên Dĩnh không muốn trả lời vấn đề này, giải thích nói.
“Ta đã đi lâu như vậy mà vẫn chưa quay về, tất nhiên sẽ bị Tuyết bà bà nghi ngờ, đến lúc đó ngươi muốn ta làm gì cũng không làm được nữa.
Thật sự hắn không biết, đó chính là Ngưu Hữu Đạo chỉ nhìn vào kết quả, chính là muốn Tuyết bà bà bắt hắn đưa đi, nếu không sao không quan tâm đến chuyện này được chứ.
Ngưu Hữu Đạo là ai, nếu đối phương không muốn nói thì hắn càng muốn biết rõ mọi chuyện, nên ép hỏi.
“Trả lời ta, ngươi trúng độc gì?
Xuyên Dĩnh gượng ép nói.
“Thật ra không tính là trúng độc, không có độc tính, ta không cần giải.
Đôi mắt Ngưu Hữu Đạo hơi híp lại, nói.
“Vậy thì nghe theo lời ta.

Hắn nghiêng đầu ra hiệu.
“Bắt người đi!
Vân Cơ bước lên bắt người.
“Không!
Xuyên Dĩnh hoảng sợ lui về sau, lùi đến lưng đụng phải vách đá, không có chỗ để lui nữa, cuối cùng cầu xin.
“Xin lùi lại một thời gian, chờ Ô Thường đưa thuốc đến, ta sẽ cố gắng hết sức giúp ngươi làm việc, có được không?
Pháp lực bị mất không trốn được, mà cho dù có pháp lực đi nữa, hắn cũng không phải là đối thủ của Vân Cơ, Vân Cơ nhanh chóng tóm được hắn, đẩy ra phía ngoài cửa động.
Xuyên Dĩnh gần như tuyệt vọng, cuối cùng rên rỉ một câu.
“Chu Nhan Đan, là Chu Nhan Đan!
“Khoan đã.
Bỗng nhiên Ngưu Hữu gọi người dừng lại, phất tay ra hiệu cho Vân Cơ buông người ra, hắn đi đến trước mặt Xuyên Dĩnh, dùng tay nâng cằm hắn lên, xoay trái xoay phải nhìn một lúc, trầm giọng nói.
“Gương mặt này, bộ da này, là do Chu Nhan Đan cải tạo sao?
Xuyên Dĩnh cười thảm gật nhẹ đầu, khắp khuôn mặt là sự bi thương sau khi bị vạch trần.
Hắn hiểu rõ sự khác nhau một trời một vực giữa khuôn mặt xấu và khuôn mặt tuấn mỹ, bỗng nhiên bị người khác nhìn thấu, tâm tình này không có người nào hiểu nổi.
Chu Nhan Đan? Vân Cơ nghi ngờ, Chu Nhan Đan gì vậy, nàng chưa từng nghe nói qua.
Ngưu Hữu Đạo nhìn hắn, từ từ nói.
“Nói cách khác, ngươi dùng một bộ túi da giả để lừa Tuyết Lạc Nhi?
Xuyên Dĩnh rơi nước mắt, nói.
“Ta không thể để cho Tuyết Nhi nhìn thấy khuôn mặt cũ của ta được, nếu không thì dù ta giúp ngươi làm xong việc, Lạc Nhi cũng không tiếp thu nổi dáng vẻ của ta, ta cũng không còn mặt mũi nào nhìn mẹ con nàng nữa.
Vân Cơ nhịn không được lên tiếng.

“Nếu như Tuyết Lạc Nhi chỉ nhìn khuôn mặt của ngươi thôi, vậy thì loại nữ nhân này không cần cũng được.
Xuyên Dĩnh chỉ quan tâm đến mỗi điều này, người bị hắn lừa không chỉ có mỗi Tuyết Lạc Nhi, hơn nữa sắc đẹp của Tuyết Lạc Nhi cũng không nói đến tốt thế nào, bây giờ lại có một đứa con gái, tương lai phải nhìn mặt con gái nữa, hắn không mong rằng sau này con gái sẽ ghét bỏ hắn.
Tâm tình của một số người, người ngoài không thể nào hiểu nổi, Ngưu Hữu Đạo cũng chỉ xem như hắn là người không muốn tỉnh lại khỏi mộng đẹp, nhắc nhở.
“Có lẽ ngươi cũng biết, Ô Thường chỉ muốn lợi dụng túi da này của ngươi để làm việc cho hắn, nếu như ngươi mất giá trị lợi dụng, Ô Thường sẽ không cung cấp đan dược cho ngươi nữa. Hay nói cách khác, nếu như bên Tuyết Lạc Nhi mất đi giá trị lợi dụng, hắn sẽ ép ngươi rời khỏi mẹ con các nàng, đi dụ dỗ những nữ nhân khác. Ngươi cũng biết kết quả cuối cùng rồi đấy, ngươi đang uống rượu độc giải khát!
Xuyên Dĩnh đi lên túm lấy tay hắn.
“Tiên sinh, chờ một chút, chờ ta nhận được Chu Nhan Đan đã, rồi sau đó mới giúp ngươi được không?
Ngưu Hữu Đạo thuận tay chống tay lên ngực hắn, đẩy ra, nói.
“Ta có thể cung cấp cho ngươi đủ Chu Nhan Đan, sau khi chuyện này thành công, ngươi có thể dẫn mẹ con các nàng rời khỏi đây.
Xuyên Dĩnh giật mình, vui mừng nói.
“Ngươi có đủ Chu Nhan Đan?
Ngưu Hữu Đạo nói
“Ngươi về trước đi, lần sau ta sẽ đưa Chu Nhan Đan trao đổi với ngươi.
Hắn nghiêng đầu ra hiệu, Vân Cơ lập tức bước lên giải trừ cấm chế trên người đối phương.
Xuyên Dĩnh khôi phục lại pháp lực vẫn không dám tin tưởng, nói.
“Ngươi thật sự có Chu Nhan Đan sao?
Nếu thật sự có đủ đan dược, sau khi chuyện này thành công thì hắn không cần bị Ô Thường áp chế nữa, và với tình hình tu hành giới bây giờ, Ô Thường muốn tìm hắn cũng không dễ, hắn có thể dẫn theo hai mẹ con Tuyết Lạc Nhi đến nơi không ai biết để mai danh ẩn tích.

Ngưu Hữu Đạo không nói nhảm gì nữa, để cho hắn nói ra cách liên lạc rồi dẫn Vân Cơ rời đi.
Trên đường gió tuyết bay loạn, Vân Cơ tò mò hỏi.
“Chu Nhan Đan là cái gì?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Nó chính là một môn tà thuật của Ma giáo, cũng coi là bí thuật luyện đan chỉ có giáo chủ Ma giáo mới biết, mỗi một viên đan dược cần máu tươi của mười nam tử cường tráng trộn cùng với vài loại linh thảo khác mới luyện thành được. Chu Nhan Đan cũng được xem là một loại đan dược dịch dung, ăn vào đan dược này có thể thi pháp sửa đổi khuôn mặt, có thể làm cho cơ thể biến dạng, cũng có thể làm cho mình trở nên đẹp hơn. Không biết vì sao nó lại rơi vào tay Ô Thường.
Vân Cơ nghi ngờ nói.
“Nếu như chỉ có giáo chủ Ma Giáo biết, sao ngươi lại biết cách luyện chế, chẳng lẽ là từ Triệu Hùng Ca?
Ngưu Hữu Đạo không quan tâm nói.
“Xem như là vậy đi.
Thực tế thì không chỉ có giáo chủ Ma giáo biết, mà trên ma điển cũng có ghi chép, vậy nên tà thuật được đưa ra từ tay Ly Ca thì cũng là chuyện bình thường, dù hắn có giao ma điển ra thì cũng đã chép lại nội dung trong đó rồi.
Vân Cơ thổn thức.
“Ta thấy Xuyên Dĩnh sao lại tuấn mỹ như thế, hoá ra không ngờ trên đời này lại có loại đan dược thần kỳ như như vậy.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Mặc dù đan dược thần kỳ, nhưng mỗi viên lại cần mười mạng người. Mà Chu Nhan Đan cũng không thể dùng lâu được, dùng một viên là đã cưỡng ép nguyên khí bản mệnh của mình rồi, nếu Xuyên Dĩnh cứ tiếp tục như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ móc rỗng chính mình, cuối cùng chết bất đắc kỳ tử. Ta thấy Ô Thường hoàn toàn không nói cho hắn biết chuyện này.

Chương 2189: Gian tế bại lộ

Chương 2189: Gian tế bại lộ
Vân Cơ chần chờ.
“Mười mạng người, ngươi muốn luyện chế cho hắn số lượng lớn đan dược sao?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Ta không biết luyện đan, cũng sẽ không giúp hắn luyện chế, dù mơ thế nào mà đến lúc nên tỉnh thì hắn phải tỉnh.
Xuyên Dĩnh quay về Băng Tuyết Các, đầu tiên hắn liên hệ với vợ con, kết quả phát hiện hai người đều bình an, trên đường đến Trích Tinh Thành không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cả.
Sao Ngưu Hữu Đạo làm cho Toa Huyễn Lệ dễ dàng bại lộ được chứ?
Lúc này Xuyên Dĩnh mới biết mình bị kẻ thần bí kia lừa dối, hắn có xúc động báo tin cho Ô Thường biết, nhưng suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn không dám.
Nếu như để Ô Thường biết hắn đã bại lộ, hắn không còn giá trị lợi dụng, có thể nghĩ được hậu quả.
Điều này làm cho hắn rơi vào cảnh dày vò khốn khổ, một người phát hiện mình đi lầm đường, lại không có dũng khí gánh vác sai lầm đó, phía sau sẽ có một sai lầm khác đang chờ hắn…
Mà Chu Nhan Đan xuất hiện, cũng làm cho Ngưu Hữu Đạo thay đổi kế hoạch, vấn đề Xuyên Dĩnh khát vọng Chu Nhan Đan và ảnh hưởng khi Xuyên Dĩnh bị lộ ra.
Đây cũng là chỗ tốt của việc Ngưu Hữu Đạo tự mình đến, hắn có thể tùy thời sửa đổi kế hoạch.
Luyện chế Chu Nhan Đan, Ngưu Hữu Đạo bí mật liên lạc với Yến Trục Thiên, cũng cho hắn bí pháp luyện chế, với bản lĩnh luyện đan của Linh Tông, chắc chắn sẽ mạnh hơn những người khác.

Hắn cũng cố ý nói, bí pháp này là bí pháp của Ô Thường. Tin rằng có nhắc nhở này thì Yến Trục Thiên sẽ biết làm gì để giữ bí mật, loại chuyện này Yến Trục Thiên tự xử lý là được, không cần bàn bạc thêm gì nữa.
Giao cho Linh Tông còn có một chỗ tốt khác, đó là Linh Tông ở ngay trong Tề quốc, bây giờ Tề Quốc nằm trong cảnh chiến loạn, người chết là chuyện bình thường, kiếm mười người để luyện chế Chu Nhan Đan không phải là vấn đề, quan trọng nhất là nhìn Yến Trục Thiên quyết định thế nào.
Ngưu Hữu Đạo cũng không cố ý dặn dò Yến Trục Thiên luyện chế đan dược thì không được lạm sát kẻ vô tội gì đó, có một số việc không cần phải nói ra.
Mười viên Chu Nhan Đan, trên trăm mạng người, thậm chí là không chỉ vậy, nếu như Yến Trục Thiên vẫn còn chút lương thiện, hắn sẽ không ra tay với người vô tội, sẽ biết xử lý thế nào.
Nếu như Yến Trục Thiên không có một kế hoạch cụ thể thuận tiện để làm việc, Ngưu Hữu Đạo cũng sẽ không biết, cũng sẽ không hỏi quá trình của nó, trừ phi đã làm xong việc…
Khi mở ra hộp, mười viên đan dược màu hồng óng ánh sáng long lanh trông rất đẹp hiện ra trước mắt, Ngưu Hữu Đạo đưa mắt nhìn, sau đó khép nắp hộp lại.
Lữ Vô Song ngồi ở phía đối diện thấy hắn như đã hạ quyết tâm gì đó, nhắc nhở lần nữa.
“Nếu muốn lợi dụng Ô Thường để diệt trừ Tuyết bà bà không dễ dàng, lão yêu bà là người duy nhất trong tám người có thể phá vỡ Vô Biên Ma Vực của Ô Thường, Ô Thường không thể vây khốn được bà ta.
Ngưu Hữu Đạo vuốt hộp trên bàn, nói.
“Nếu công pháp Hỏa Tinh có thể khắc chế lão yêu bà, ta không ngại để cho người của chúng ta liên thủ với Ô Thường thử xem.
Lữ Vô Song nói.
“Ta nói này, chuyện Nguyên Sắc chính là vết xe đổ, suýt chút nữa đã toàn quân bị diệt, không chắc chắn tuyệt đối thì không được hành động thiếu suy nghĩ nữa, bây giờ ngươi lại muốn mạo hiểm, ngươi không sợ gà bay trứng vỡ sao?

Ngưu Hữu Đạo nói.
“Ta biết rất nguy hiểm, nhưng cũng phải thử xem. Mặc kệ kết quả thế nào, dù là có hi sinh, đều có lợi cho tình hình bây giờ.
Hắn cũng không muốn Thánh La Sát mạo hiểm, nhưng trước đó hắn vẫn đưa vài vị thánh vào Điệp Mộng Huyễn Giới, làm cho Thánh La Sát suýt chút nữa mất mạng.
Lần này cũng biết là rất nguy hiểm, nhưng vẫn muốn thử một lần.
Chuyện đã đi đến nước này, hắn phải đối mặt với Ngũ Thánh, nếu không va chạm với bọn họ, sẽ không thể giải quyết được vấn đề.
Đi đến bước này, cuối cùng thế nào, hắn đã có thể tưởng tượng ra được, chắc chắn bên này phải có người hi sinh, không có khả năng bình an mà bên Ngũ Thánh lại sụp đổ được.
Thấy hắn đã quyết, Lữ Vô Song cũng không nói gì thêm nữa, chuyển chủ đề.
“Đã lâu rồi không thấy Hồng Nương.
Ngưu Hữu Đạo cũng không giấu nàng.
“Hồng Nương đang bế quan đột phá Nguyên Anh Kỳ.
Lữ Vô Song cười đắng chát, không ngờ đồ mà Cửu Thánh thủ hộ nhiều năm như vậy, cuối cùng lại cho bên này hết, ai có thể ngờ được rằng lệnh cưỡng chế các phái đến đốc tra lại trở thành con đường cho đạo tặc đi vào, vậy mà có thể trộm được Vô Lượng Quả một cách thần không biết, quỷ không hay như vậy.
Ngưu Hữu Đạo cũng có việc muốn hỏi nàng.
“Bên Yêu Ma Lĩnh gửi thư, hỏi về chuyện của Phùng Quan Nhi, ngươi muốn xử lý thế nào?
Lữ Vô Song bưng trà chậm rãi thưởng thức, nói.
“Có một số việc, cứ kéo dài cũng không được, tự mình xử lý là tốt nhất.
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc. . .
Xa nhau không quá một tháng, trong hẻm núi tuyết, ba người gặp lại nhau.
Nhìn mười viên Chu Nhan Đan trong hộp, Xuyên Dĩnh nửa vui nửa buồn.
Vui là vò đối phương thật sự có thể làm ra số lượng lớn Chu Nhan Đan cho hắn, lo lắng là chuyện đối phương muốn hắn làm, chỉ nghĩ thôi cũng

thấy khủng bố, đâu phải chỉ mối bắt hắn đi chịu chết.
Thấy hắn lâu không lên tiếng, Ngưu Hữu Đạo nói.
“Ngươi yên tâm, đây chỉ là đưa ra cho ngươi xem, sau khi chuyện này thành công sẽ cho ngươi nữa.
Vẻ mặt Xuyên Dĩnh tràn đầy sự đau khổ, nói.
“Ngươi làm vậy thì sao ta dám đi gặp mặt Tuyết bà bà được?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Ngươi không cần phải gặp mặt, ngươi chỉ cần làm theo lời của ta, đều sẽ ra kết quả như vậy. Chỉ cần ngươi làm đúng theo những lời ta nói, thì sẽ có cơ hội giữ mạng lại.
Xuyên Dĩnh uể oải tinh thần, cười thảm nói.
“Hình như ta không có lựa chọn khác.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Không có lựa chọn. Loại chuyện này, nếu ta tìm được ngươi, vậy thì sẽ không cho ngươi cơ hội lắc lư. Muốn trách, thì trách lúc đầu ngươi không nên bị ma quỷ ám ảnh cuốn vào chuyện này.
. . .
Hãm Âm Sơn, trong đại điện âm trầm dưới mặt đất, Hắc Thạch đi vào, hai tay dâng lên một phong mật thư, nói.
“Ngân Cơ gửi thư, lần nữa hẹn ngài ra ngoài gặp mặt.
Ở bên Khí Vân Tông, dù nói là tọa trấn, nhưng Ô Thường lại không thường xuyên ở nơi đó, nàng lặng lẽ rời đi, giao mọi chuyện cho Hắc Thạch xử lý.
Ô Thường cầm thư, Hắc Thạch để ý đến hình xăm con rồng dữ tợn ở trên cánh tay vị này đã gần như sắp làm xong.
Xem xong thư, Ô Thường trầm mặc.
. . .
Băng Tuyết Thánh Địa, vợ chồng Xuyên Dĩnh ôm con đi vào Băng Cung, được gọi đến, nói Tuyết bà bà nhớ đứa trẻ.
“Miễn lễ miễn lễ.
Vừa gặp mặt, Tuyết bà bà đã vui tươi hớn hở ôm đứa nhỏ từ tay Tuyết Lạc Nhi đến vui đùa.
Hai vợ chồng nhìn bà ta ôm đứa bé, vừa đi bộ quay về, dáng vẻ đều rất cao hứng.

Bạch Vô Nhai bỗng nhiên đi đến trước mặt Xuyên Dĩnh, nói ra một câu.
“Ngươi biết Nhất Phẩm Đường chứ?
Tuyết Lạc Nhi kinh ngạc, không hiểu sao lại hỏi như vậy.
Ánh mắt của Xuyên Dĩnh lóe lên sự chột dạ, âm thầm cười khổ, ngay lúc hắn bị đưa đến nơi này, hắn đã biết sắp xảy ra chuyện gì.
Nhất Phẩm Đường là một cửa hàng bên cạnh Băng Tuyết Các, cũng là đường dây bí mật mà hắn liên lạc với Ô Thường. Hắn đã sớm biết Băng Tuyết Thánh Địa không hề yên tâm mình, trước kia liên lạc đều chú ý cẩn thận, mà lần này lại cố ý lộ ra, không bị phát hiện mới là lạ.
Nhưng bên ngoài vẫn cố gắng bình tĩnh nói.
“Thúc phụ nói đến cửa hàng bên cạnh Băng Tuyết Các sao?
Bạch Vô Nhai gật đầu, nói.
“Ngươi có quan hệ gì với cửa hàng đó?
Xuyên Dĩnh kinh ngạc, nói.
“Không có quan hệ gì cả, chỉ biết chưởng quỹ của cửa hàng đó.
Bạch Vô Nhai móc ra một lá thư từ trong tay áo, đồng thời cũng phất tay ra hiệu, một kẻ bị tra tấn không còn hình người bị lôi vào trong, ném xuống đất như một con chó chết. Kẻ này chính là chưởng quỹ của Nhất Phẩm Đường, bị bí mật bắt đến đây.
Chưởng quỹ kia giương mắt nhìn Xuyên Dĩnh, xấu hổ cúi đầu, hiển nhiên là không chịu được nghiêm hình nên khai ra.

Chương 2190: A tỷ (1)

Chương 2190: A tỷ (1)
Xuyên Dĩnh vừa xem là đã nhận ra chưởng quỹ của cửa hàng kia, lại nhìn lá thư trong tay, đúng là lá thư mình viết kia, báo cáo tình huống của Băng Tuyết Các, trong đó có vài động tĩnh nhằm vào Tuyết bà bà tìm hiểu.
Trong lòng cười khổ, ngoài mặt lại đứng ngốc ở đó.
Tuyết bà bà giống như không thấy gì cả, ôm đứa bé đi đến đi lui, rất chuyên chú chơi với đứa trẻ.
Tuyết Lạc Nhi không ngốc, ý thức được cái gì, gắt gao nhìn chằm chằm trượng phu của mình.
Bạch Vô Nhai nói.
“Xuyên Dĩnh, ngươi không giải thích gì sao?
Xuyên Dĩnh cười khổ, nói.
“Đã như vậy rồi, giải thích quan trọng nữa sao?
Bạch Vô Nhai nói.
“Nếu ngươi đã nhận sảng khoái như thế, vậy thì ngươi nói rõ luốn đi, người kia nói cứ cách một khoảng thời gian nhất định thì ngươi phải đi Nhất Phẩm Đường lấy thuốc, thuốc gì? Ngươi bị Ô Thường dùng độc khống chế sao?
Vị chưởng quỹ cửa hàng thuốc chỉ phụ trách giao đồ, cũng không biết là đan dược gì.
Xuyên Dĩnh yên lặng gật đầu, nói.
“Vâng, nhưng ta cũng không biết là thuốc gì, chỉ biết nếu không uống thuốc, ta sẽ sống không bằng chết.
Bạch Vô Nhai nói.
“Nói cách khác, ngươi phụng mệnh người khác mưu đồ tiếp cận Tuyết nhi?

Xuyên Dĩnh nhìn về phía Tuyết Lạc Nhi đang cắn bờ môi, miệng đầy khổ sở nói.
“Lạc Nhi, từ lúc đầu đúng là ta có mưu đồ tiếp cận nàng, nhưng bây giờ, mặc kệ nàng có tin hay không, ta đều xem nàng là thê tử của ta, ta đối với nàng và con gái không hề có hai lòng. Ta thật sự rất hối hận, nhưng không thể nào thoát khỏi khống chế của Ô Thường được.
Tuyết Lạc Nhi rơi lệ, không ngờ rằng trượng phu mình lại là nội gian do người khác phái đến, nàng nức nở nói.
“Vậy vì sao ngươi không nói cho ta biết từ trước?
Xuyên Dĩnh đau thương, nói.
“Ta không dám, ta sợ chết, ta cũng sợ mất đi mẹ con các nàng!
Đây cũng là nói thật.
Tuyết Lạc Nhi nhấc tay áo lau nước mắt, bỗng nhiên bước nhanh đi đến trước mặt Tuyết bà bà, quỳ xuống, dập đầu trên mặt đất, nói.
”Nãi nãi, cầu xin ngài giơ cao đánh khẽ.
Tuyết bà bà ôm đứa bé chơi đùa nhìn nàng quỳ xuống, thở dài nói.
“Cô gái ngốc, nếu ta giết hắn, có phải ngươi sẽ hận ta cả đời không?
“Không dám.
Tuyết Lạc Nhi vừa khóc vừa lắc đầu, lại tiếp tục dập đầu.
“Cầu xin nãi nãi giơ cao đánh khẽ tha cho hắn một mạng.
Tuyết bà bà nói.
“Con bé ngốc này, ta tha hay không tha cho hắn, vậy thì phải xem chính hắn rồi. Hắn là gian tế người khác phái đến, là đến hại cả nhà chúng ta, nếu là tội không thể tha, con nói sao ta có thể tha cho hắn được? Nếu tùy tiện tha cho hắn, người khác sao phục?
Xuyên Dĩnh cũng lập tức bước nhanh qua, quỳ gối bên người Tuyết Lạc Nhi, dập đầu nói.
“Nãi nãi, từ lúc ta tiếp cận Lạc Nhi thì thật sự không làm qua bất cứ chuyện gì bất lợi với ngài và Lạc Nhi, xin nãi nãi xem xét.
Tuyết bà bà cười một tiếng, nói.
“Ô Thường phái ngươi đến, nhưng lại không bắt ngươi làm chuyện gì có hại đến gia đình ta sao?
Xuyên Dĩnh vội ngẩng đầu nói.

“Nãi nãi, lúc đầu ta phụng mệnh tiếp cận Lạc Nhi, không phải vì Băng Tuyết Thánh Địa, mà mục đích là Ngưu Hữu Đạo, thật sự không có quan hệ gì với Băng Tuyết Thánh Địa.
“Ngưu Hữu Đạo?
Dù khôn khéo, Tuyết bà bà cũng không nhịn được khẽ giật mình, không khỏi nhìn Bạch Vô Nhai một chút, hơi cau mày nói.
“Chính là chuyện mà Ngưu Hữu Đạo gặp ở Thánh Cảnh đó?
Xuyên Dĩnh vội vàng gật đầu, nói.
“Đúng, chính là hắn.
Tuyết bà bà kì quái hỏi lại.
“Ô Thường bắt ngươi tiếp cận Lạc Nhi, là vì Ngưu Hữu Đạo đó? Ngươi đang nói đùa, hay là ta già rồi nên hồ đồ rồi, sao ta nghe không hiểu chuyện này có ý gì vậy? T
Xuyên Dĩnh giải thích.
“Nãi nãi, là vì làm cho Ngưu Hữu Đạo tin tưởng. Ngưu Hữu Đạo kết bái anh em với Lệnh Hồ Thu của Thiên Địa Môn, Ô Thường bắt ta đi tiếp cận Lạc Nhi, là vì cho Ngưu Hữu Đạo đi vào Thánh cảnh lịch luyện, sợ có nguy hiểm, nên trên mặt muốn ta mượn thân phận của Lạc Nhi bảo vệ hắn, thật ra sau lưng Ô Thường tự mình âm thầm bảo vệ…
Hắn nói ra những chuyện mà Lệnh Hồ Thu liên lạc với Ngưu Hữu Đạo qua thư.
Tuyết bà bà và Bạch Vô Nhai hai mặt nhìn nhau, không ngờ phía sau chuyện này lại có nhiều vấn đề khúc chiết như vậy.
Tuyết bà bà càng nghe càng không hiểu, nói.
“Chỉ là một tên Ngưu Hữu Đạo, sao Ô Thường lại dùng nhiều công phu bắt ngươi đi tiếp cận, vì sao?
Xuyên Dĩnh lắc đầu, nói.
“Cụ thể thì ta cũng không rõ lắm, hình như Ngưu Hữu Đạo có cách liên hệ với người nào đó trong Hồ Tộc.
Tuyết bà bà nhíu mày, nói.
“Hồ tộc?
Xuyên Dĩnh nói.
“Vâng. Hình như Ô Thường muốn tìm người nào đó trong Hồ Tộc, nhưng lại khó tìm ra được, nên mới để cho ta tiếp cận Ngưu Hữu Đạo,

sau đó để cho Ngưu Hữu Đạo tin tưởng cũng là vì mục đích này.
Ô Thường có thể tìm người nào trong Hồ Tộc chứ? Ánh mắt của Tuyết bà bà hơi lóe lên, lập tức nghĩ đến một người, Ngân Cơ!
Có một số việc không cần câu trả lời, chỉ cần cho đối phương tự nghĩ ra, đó là đáp án thích hợp nhất.
Xuyên Dĩnh tiếp tục nói.
“Không ngờ Ngưu Hữu Đạo lại bỗng nhiên gặp chuyện bỏ mình, nhiệm vụ của ta cũng tạm gác lại, lên luôn ở yên đến bây giờ. Nhưng gần đây bên kia lại liên lạc với ta, để cho ta nghe ngóng động tĩnh của nãi nãi từ chỗ Lạc Nhi, xác định hành động mười ngày này của nãi nãi.
Tuyết bà bà nói.
“Tìm hiểu hành động của ta làm gì?
Xuyên Dĩnh nói.
“Không biết, nhưng ta cảm giác có khả năng liên quan đến người Hồ Tộc muốn tìm kia.
“Cảm giác?
Hình như Tuyết bà bà có chút nghi ngờ, hỏi.
“Vì sao?
Xuyên Dĩnh nói.
“Từ trước đến nay, bên phía Ô Thường tìm ta chỉ liên quan đến chuyện của Hồ Tộc kia, chưa bao giờ tìm ta vì chuyện khác.
Nói xong hắn đập đầu.
“Nãi nãi, ta chưa bao giờ làm chuyện gì bất lợi với Thánh Địa, cầu xin nãi nãi giơ cao đánh khẽ, cho ta cơ hội chuộc tội.
Ánh mắt của Tuyết bà bà trở nên quỷ quyệt, rơi vào trên người Tuyết Lạc Nhi đang mong chờ, bà ta cúi người trả đứa bé lại cho nàng, ngồi dậy vung tay áo.
“Đều dẫn đi hết đi.
Bạch Vô Nhai đi đến, bỗng nhiên ra tay, hạ cấm chế trên người Xuyên Dĩnh, Xuyên Dĩnh cũng không dám phản kháng.
“Nãi nãi!
Tuyết Lạc Nhi giật mình, ai ngờ Bạch Vô Nhai lại ra tay với nàng, cũng hạ cấm chế lên người nàng luôn.

Một nhà ba người bị Bạch Vô Nhai sai người dẫn xuống, cứ giam lỏng lại, tạm thời không có động tác khác.
Tuyết bà bà bước đến trên sườn núi, gió tuyết gào thét lên mặt, nhìn kiến trúc lầu các liên miên trên Tuyết Cung, bỗng nhiên hỏi.
“Ngươi cảm thấy Xuyên Dĩnh nói thật không?
Bạch Vô Nhai chần chừ nói.
“Không chắc chắn lắm. Nhưng mà hắn đã bị khống chế, nếu muốn giữ mạng sống thì không dám nói dối. Lúc trước Lạc Nhi cũng từng nói, Xuyên Dĩnh đúng thật đưa thư của Lệnh Hồ Thu cho Ngưu Hữu Đạo. Trước đó Xuyên Dĩnh cũng có ý muốn kết giao với Ngưu Hữu Đạo, thân cận với Ngưu Hữu Đạo hơi quá mức, đúng là có ý đến gần. Trước đây ta luôn có cảm giác không đúng chỗ nào đó, nhưng bây giờ xem ra là đã tìm được nguyên nhân.
Tuyết bà bà không hiểu, hỏi.
“Hồ tộc đa nghi, sao Ngưu Hữu Đạo lại có thể liên lạc với Hồ Tộc được?
Bạch Vô Nhai hơi lắc đầu, nói.
“Người đã chết rồi, không thể điều tra ra chân tướng được, nếu như là thật, chỉ sợ chỉ có Ô Thường và Hồ Tộc mới biết chuyện gì xảy ra.
Tuyết bà bà quay đầu nhìn lại.
“Nếu như là thật, ngươi nghĩ rằng Ô Thường muốn tìm người nào trong Hồ Tộc?
Trong lòng Bạch Vô Nhai đã nghi ngờ từ trước, thử trả lời.
“Chẳng lẽ là Ngân Cơ? Hoang Trạch Tử Địa, người ngoài khó đi vào được, lần trước Ngân Cơ hẹn gặp mặt ở Hoang Trạch Tử Địa, ngài đã cảm thấy không thích hợp rồi, chắc là Ngân Cơ trốn ở bên chỗ Hộ Tộc?
Tuyết bà bà quay đầu nhìn về phía phương xa, nói.
“Nếu như là thật, ngoài trừ tìm nữ nhân kia, chắc có lẽ không có ai khác có thể làm cho Ô Thường phí tâm cơ như vậy, Ô Thường này có quan hệ không cạn với nữ nhân kia đâu.
Bạch Vô Nhai vẫn không hiểu, hỏi lại.
“Có điều nhi tử nghĩ mãi mà không ra, hắn làm cho Xuyên Dĩnh chú ý hành động trong mười ngày này của ngài, liên quan gì đến người cần tìm ở Hồ Tộc chứ?

Chương 2191: A tỷ (2)

Chương 2191: A tỷ (2)
Tuyết bà bà hừ hừ, nói.
“Ta sống lâu trong Băng Cung không đi ra ngoài, người ngoài khó nắm bắt được hành tung, nếu ta muốn rời khỏi đây, người bên ngoài cũng không dễ dàng biết được, không phải có thể tùy tiện thăm dò. Bây giờ ta tọa trấn Thánh Cảnh, Ô Thường muốn xác định xem ta còn ở trong Băng Cung hay không. Nếu như là thật, hắn muốn tìm nữ nhân kia, đâu có dễ dàng như vậy.
Sau đó bà tay quay đầu về phía Bạch Vô Nhai, nói.
“Mười ngày? Vì sao lại là mười ngày? Chẳng lẽ có thể tìm ra được trong mười ngày này? Nếu như có thời gian cụ thể, vậy thì chỉ có một nguyên nhân, lần trước nữ nhân kia hẹn ta ra gặp mặt, ta lỡ hẹn, nên bây giờ nữ nhân kia hẹn Ô Thường ra, hai người đã hẹn thời gian gặp mặt cụ thể rồi.
Hình như Bạch Vô Nhai hiểu ra gì đó.
“Nói cách khác, nếu mẫu thân tọa trấn trong Thánh Cảnh, Ô Thường nghi ngờ Ngân Cơ có khả năng cũng hẹn ngài ra, nhưng lại không biết rõ hẹn ngày nào, nên chú ý hành động của ngài?
Tuyết bà bà cười ha ha nói.
“Mười ngày, đã qua mất ngày rồi, nếu như là thật, xem ra trong mấy ngày này Ô Thường sẽ gặp mặt nữ nhân kia. Vì sự an toàn, tám phần mười nữ nhân kia sẽ hẹn gặp ở Hoang Trạch Tử Địa, nếu như có biến, sẽ dễ dàng chạy thoát hơn.
“Là thật hay giả, tìm hiểu là sẽ biết. Nếu thật sự, ta muốn xem thử xem nữ nhân kia đang muốn giở trò quỷ gì, sao lại nhiều lần hẹn gặp trong lãnh địa Hồ Tộc. Vô Nhai, ngươi tự mình đến cửa vào Thánh Cảnh, bí

mật sắp xếp, nếu như phát hiện Ô Thường quay về Thánh Cảnh, lập tức báo cho ta biết…
Trong mật thất ở Nam Châu, Lữ Vô Song đi vào, nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo đang đứng trước bản đồ Thánh Cảnh.
Nàng hơi nhìn chăm chú vào hắn, sau đó đến gần, hỏi.
“Ngươi lo lắng xảy ra chuyện sao?
Ngưu Hữu Đạo đưa lưng về phía nàng, buông tiếng thở dài.
“Chỉ mong Ngân Cơ không phán đoán sai lầm đối với Côn Lâm Thụ. Nếu không phải cửa ra vào Thánh Cảnh ngày càng nghiêm ngặt, ta đã muốn tự mình đến tận nơi nhìn.
Lữ Vô Song nói.
“Ngươi đi cũng sợ rằng không thay đổi được cái gì.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Ta bố trí như vậy, ngươi chắc chắn rằng Tuyết bà bà có thể tìm ra được không?
Lữ Vô Song nói.
“Ngươi đánh giá thấp lão yêu bà này rồi đấy. Đã biết được hướng đi đại khái của mục tiêu, lại có thể bố trí từ sớm, nếu lão yêu bà có tâm làm, chắc chắn có thể làm được.
. . .
Cửa vào Thánh Cảnh, một người bí mật đội nón đen đi vào.
Người của Băng Tuyết Thánh Địa đã được dặn dò từ trước lập tức chủ động nghênh đón, đưa tay cản lại để kiểm tra.
Vừa nhấc nón lên, thấy chính là Ô Thường, lập tức dọa lui những người ngăn cản, cung kính cho vào.
Ô Thường nhanh chân đi vào tạo thành từng gợn sóng, bóng người hắn đã xuất hiện ở thế giới khác, sau đó lại hiện thân từ trong một gơn sóng khác, nhanh chóng bay lên rời đi.
Dưới cây đại cổ thụ của đỉnh núi mây mù gần đó, Tuyết bà bà chính mắt nhìn thấy người bay qua.
Rất nhanh, Bạch Vô Nhai lách mình đi vào, khẩn cấp bẩm báo nói.
“Mẫu thân, không sai, Ô Thường đến.
Tuyết bà bà nhìn chằm chằm về phía Ô Thường biến mất, cười lạnh nói.
“Quả nhiên là đi về phía Hoang Trạch Tử Địa, ngươi đi về trước đi.

Bóng người bà ta lóe lên rời đi, đã đuổi theo về phía Ô Thường.
Bạch Vô Nhai đưa mắt nhìn một lúc, sau đó nhanh chóng chạy trốn.
Mà Tuyết bà bà đang phi hành trên không trung thì dùng tu vi của mình, tăng tốc độ phi hành lên nhanh nhất, nhanh chóng đuổi theo.
Sau khi đuổi theo một thời gian ngắn, cuối cùng cũng phát hiện ra bóng người đang phi hành phía trước, bà ta lập tức hạ độ cao phi hành xuống, gần như bay sát mặt đất, mượn hoàn cảnh dưới mặt đất để truy tung…
Hoang Trạch Tử Địa, Ô Thường bay đến, lơ lửng đứng trên không trung, sau đó quan sát bốn phía, cuối cùng lách mình bay xuống, nhảy vào một chỗ trên đỉnh núi, đó là nơi hẹn gặp mặt.
Sau khi yên lặng đón gió một lúc, Ô Thường vươn tay, lột nón ra, lộ ra khuôn mặt, tóc dài tung bay theo gió, trong ánh mắt có sự thâm trầm khó hiểu.
Chờ một lúc, ngay ở phía trước người hắn, một mảng đầm lầy cuồn cuộn, một người trồi lên khỏi đầm lầy, váy bạc trên người lấp lánh rực rỡ dưới ánh mặt trời, phiêu nhiên bay lên rồi hạ xuống trên một bụi cỏ, ống váy bồng bềnh.
Ngân Cơ nhìn chằm chằm người trên núi, Ô Thường ở trên núi nhìn nàng chăm chú.
Hai bên nhìn nhau một lúc, bóng người Ô Thường lóe lên, nhảy xuống bãi cỏ, hai bên chỉ cách nhau có một trượng, lại tiếp tục trầm mặc nhìn nhau.
Có thể nhìn ra được, trên khuôn mặt lạnh lùng từ xưa đến nay của Ô Thường hiện lên sự phức tạp.
Ngân Cơ phá vỡ trầm mặc, gọi.
“Ô Thường.
Giọng nói uyển chuyển êm tai, trên người vẫn mang theo khí chất như lúc đầu, Ô Thường thản nhiên nở nụ cười trên mặt, gọi.
“A tỷ.
Ngân Cơ nói.
“Thoáng cái đã không gặp nhau nhiều năm rồi.
Ô Thường cười lên vẫn rất đẹp mắt, có thể nói là đẹp trai.
“Không ngờ rằng A Tỷ còn sống, ta thật vui vẻ.
Ngân Cơ nói,

“Chưa chắc đâu, lần trước ta hẹn gặp ngươi, vậy mà ngươi không đến.
Ô Thường nói.
“Ít nhiều vẫn nghi ngờ, nếu như tỷ vẫn còn sống, vì sao qua nhiều năm như vậy, bây giờ mới lộ mặt? Cộng thêm lúc đó xảy ra chuyện lớn, nên không quan tâm đến. Không thể kịp thời đến gặp a tỷ được, mong a tỷ đừng trách ta. Lần này vừa vặn không có việc gì trong tay, nên dù thế nào đi nữa cũng phải đến tìm hiểu đúng sai thế nào, không ngờ là thật.
Ngân Cơ nói.
“Ta có tư cách gì để trách ngươi chứ?
Ô Thường nói.
“Năm xưa biết a tỷ chết rồi, ta đã trở mặt với La Thu. Dựa vào đủ loại dấu hiệu, ta nghi ngờ a tỷ bị La Thu hạ độc thủ, muốn báo thù cho tỷ, nhưng thực lực của ta có hạn, không thể làm được chuyện đó.
Ngân Cơ nói.
“Trước đây ngươi lợi dụng ta, nhưng sau này vì bảo vệ ta, ngươi và La Thu cùng bảo vệ ta nhiều năm như vậy, đối với riêng ta mà nói, ngươi không còn thiếu ta gì nữa.
“Không quan hệ gì đến lợi dụng cả.
Ô Thường vươn tay, bàn tay hắn nhấn lên ngực trái.
“Có lẽ a tỷ mãi mãi không hiểu được tấm lòng của ta, một người nam nhân đưa người mình yêu nhất tặng cho người khác. Vết thương này ở trong lòng ta, chưa bao giờ khép lại, luôn đau đớn, ta thường xuyên cầm con dao, đâm mạnh vào vết thương, người làm bị thương mình là chính mình, tỷ sẽ không hiểu nổi cảm giác đó đâu.
Ngân Cơ nói.
“Trước kia ngươi không nói mê sảng thế này.
Ô Thường nói.
“Không phải nói mê sảng, mà là muốn nói cho tỷ biết. Cũng cảm ơn a tỷ. Có lẽ theo suy nghĩ của tỷ, là ta đang lợi dụng tỷ. Nhưng ta không còn lựa chọn nào khác, La Thu đến tận cửa tìm người, ta lại không có năng lực để bảo vệ tỷ, nếu ta không khuất phục, chẳng những không thể thoát được một kiếp, cũng sẽ liên lụy đến tỷ.
“Ta cũng nhìn ra được, La Thu thật sự thích a tỷ. Cho dù ta không cam lòng, nhưng không thể không thừa nhận, a tỷ đi theo La Thu mới an toàn

nhất. Những thứ hắn có thể cho a tỷ, ta đều không thể cho được!
“A tỷ sẽ không hiểu được tâm tình của ta khi sớm chiều nhìn tỷ và La Thu ở chung đâu. Có lẽ tỷ sẽ cho rằng ta có ý đồ mưu loạn từ lâu, cho là ta luôn lợi dụng tỷ, nhưng nhiều chuyện không giống như người ngoài thấy.
“Ta chỉ muốn nói cho a tỷ, sau khi mất đi a tỷ, đối mặt với khuất nhục trước cường quyền kia, làm cho ta có quyết tâm kiên định đi về phía trước. Nhưng sau khi mất đi ngươi, ta đã mất đi sợ hãi, đơn giản chỉ là chết mà thôi. Là do a tỷ làm ta trở nên như vậy.
Ngân Cơ vẫn thờ ơ.
“Nói mê sảng xong chưa?
Ô Thường hơi lặng yên, đổi giọng.
“Tỷ còn sống là tốt rồi. A tỷ, ta không hiểu, năm xưa có chuyện gì xảy ra? Vì sao ngươi lại ẩn núp nhiều năm không lộ diện?
Ngân Cơ nói.
“Năm xưa đúng là ta suýt chút nữa đã chết trên tay La Thu, bị thương rất nặng, mãi cho đến gần đây mới khôi phục lại.
Ô Thường nhíu mày nói.
“Ta vẫn không hiểu, La Thu có tình nghĩa với a tỷ không phải là giả, vì sao hắn lại nhẫn tâm ra tay độc ác như vậy chứ?

Chương 2192: Khát vọng một trận chiến!

Chương 2192: Khát vọng một trận chiến!
Ngân Cơ thong dong trả lời.
“Bởi vì hắn phát hiện ta là tộc trưởng Hồ tộc.
Rõ ràng Ô Thường hơi giật mình, dáng vẻ của hắn giống như không tin, mỗi chữ mỗi câu đều là hỏi thăm.
“A tỷ là tộc trưởng Hồ tộc?
Ngân Cơ gật đầu, môi hơi động, phát ra tiếng "Ô ô", tiếng kêu rất nhẹ, nhưng lại có lực xuyên thấu, giống như đang ngâm xướng.
Nhìn chằm chằm nàng Ô Thường, bỗng nhiên quay đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy bốn phía trong đầm lầy đều vang lên tiếng sột soạt, rất nhiều con Yêu Hồ chui ra, từng con lẳng lặng ngoắt đuôi về phía bên này, số lượng nhiều đến hàng ngàn con, giống như bao vây hai người trên bãi cỏ.
Sau khi Ngân Cơ dừng ngâm xướng lại, đám Yêu Hồ lại chui vào trong đầm lầy, đảo mắt đã biến mất toàn bộ.
Giật mình như mơ , Ô Thường từ từ quay đầu, nhìn chăm chú về phía Ngân Cơ, ánh mắt trở nên thâm trầm.
“A tỷ là Hồ Yêu?
Ngân Cơ gật đầu chấp nhận.
Ô Thường nói.
“Ta và La Thu yêu một con Hồ Yêu?
Ngân Cơ nói.
“Ở trong mắt của các ngươi, có phải là nhân loại cao đẳng hơn Hồ tộc ta?
Ô Thường nói.

“Sao a tỷ lại có thể là Hồ Yêu được, nếu tỷ là Hồ Yêu, vậy con gái giữa tỷ và La Thu là thế nào?
Ngay cả chính Ngân Cơ cũng không biết giải thích như thế nào, cũng không muốn giải thích, nàng chỉ hất hai tay áo lên, trên người bắt đầu tuôn ra yêu khí, yêu khí được dùng thủ đoạn của Hồ Tộc để áp chế bắt đầu phóng thích ra ngoài, hay nói đúng hơn là không áp chế nữa.
Con ngươi của Ô Thường bỗng nhiên co lại, gắt gao nhìn chằm chằm Ngân Cơ một lúc lâu, sau đó bỗng nhiên hỏi.
“A Tỷ hẹn ta đến đây là để làm gì?
Ngân Cơ nói.
“Để thương lượng hợp tác. Ta biết ngươi vẫn muốn trở thành bá chủ thiên hạ, ta đồng ý giúp ngươi một tay, giúp ngươi diệt trừ vài thánh khác. Nhưng điều kiện là nhân loại và tu sĩ phải rời khỏi Hồ Thiên Cảnh. Hồ Tiên Cảnh vốn dĩ là lãnh địa của Hồ Tộc, các ngươi nên trả lại cho chúng ta. Năm xưa ta đi đến nhân gian cũng là vì muốn tìm đối tượng hợp tác.
Ô Thường nói.
“Ngươi lấy cái gì để giúp ta? Chỉ bằng những con Hồ Yêu trốn trốn tránh tránh này sao?
Ngân Cơ nói.
“Ta sẽ cho ngươi thấy được thực lực của Hồ Tộc ta.
Ánh mắt Ô Thường hơi né tránh, bỗng nhiên quả quyết nói.
“Được, ta đồng ý với ngươi, nhưng ta có điều kiện.
Ngân Cơ nói.
“Trở thành bá chủ thiên hạ mà vẫn không vừa lòng sao?
Ô Thườngnói.
“Cho Hồ Tộc các ngươi Hồ Tiên Cảnh, thiên hạ đã mất đi một góc, làm gì được xem là bá chủ thiên hạ?
Ngân Cơ nói.
“Điều kiện gì?
Ô Thường nói.
“A tỷ ngươi phải làm nữ nhân của ta.
Ngân Cơ nghẹn họng, hơi tức giận nói.
“Ngươi đã biết ta là Hồ Yêu, còn nói những lời ngông cuồng đó làm gì?

Ô Thường bá khí nói.
“Có phải Hồ Yêu hay không cũng không quan trọng, quan trọng nhất là: Đồ mà ta mất đi, chắc chắn phải lấy về.
Ngân Cơ bị chọc giận, nói.
“Ô Thường, ta không phải đồ vật gì đó, từ xưa đến nay cũng không phải là đồ vật của ngươi.
Ô Thường nói.
“Có thể cho Hồ tộc các ngươi Hồ Tiên Cảnh này, nhưng Vương của Hồ tộc chắc chắn phải làm nữ nhân của ta, nếu không thì sao nói đến chuyện bá chủ thiên hạ được?
Ngân Cơ nói.
“Ô Thường, ngươi cuồng vọng quá rồi đấy.
“Cuồng vọng?
Ô Thường hỏi ngược một câu, sau đó hờ hững nói.
“Ta đã hiểu vì sao Nguyên Sắc lại phải bắt con gái La Thu, Nguyên Sắc quay về Thánh Cảnh một lần, sau đó bắt con gái La Thu. Trước đó, ngươi đã gặp Nguyên Sắc, Nguyên Sắc biết thân phận của ngươi, vì vậy hắn muốn bắt con gái của ngươi. . . Ngươi muốn làm gì?
Ngân Cơ nói.
“Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì.
Bỗng nhiên Ô Thường mãnh liệt ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm về phía trên không, gầm thét lên một tiếng như đạn nổ.
“Người nào lén lén lút lút?
Trên không trung bay đến một đám mây mù, không nhìn ra bên trong có cái gì, nhưng sau khi mây bay đến gần chỗ này, vậy mà dần dần hạ xuống, không hề bị gió thổi tan, làm cho hắn cảnh giác lên.
Phản ứng đầu tiên khi hắn phát hiện ra chính là Ngân Cơ làm bẫy rập gì đó để hại hắn.
“Ha ha, tình nhân cũ gặp nhau, lại còn có tâm trạng chú ý đến lão thái bà này.
Tiếng cười già nua vang lên từ trong đám mây mù kia.
Mà đám mây kia cũng bắt đầu cuồn cuộn, bị gió thổi đi, lộ ra bóng người đứng phía trong, người đó chính là Tuyết bà bà, vẫn cười tươi, đứng ở trên cao nhìn xuống.

“Ta còn muốn xem xem tiểu ma đầu này lén lén lút lút quay về Thánh Cảnh làm gì, không ngờ lại thấy được cảnh thú vị. Ngân Cơ, không ngờ ngươi vẫn còn sống!
Ô Thường nhanh chóng quan sát phản ứng của hai người, ý thức được có lẽ hắn đã hiểu nhầm, đây không phải là bẫy gì hết.
Ngân Cơ nhìn chằm chằm trên không, trong miệng nói nhỏ.
“Sử dụng Vô Biên Ma Vực của ngươi vây khốn bà ta, ta sẽ giúp ngươi diệt trừ lão yêu bà!
Trong lòng Ô Thường nghi ngờ không thôi, nói nhỏ trở về.
“Vô Biên Ma Vực không vây được bà ta, cho dù vây khốn được, với thực lực của Tuyết bà bà, ta muốn điều khiển Ma Vực, cũng không thể đánh một trận với bà ta được, có lẽ tỷ cũng biết điều này.
Có lẽ cũng biết rõ, năm xưa hắn liên thủ với La Thu bảo vệ Ngân Cơ, nhờ vào Vô Biên Ma Vực này để đánh với những người khác, nhưng đến lúc đánh với Tuyết bà bà thì sẽ có chút xấu hổ.
Ngân Cơ nói.
“Không phải ngươi hỏi Hồ tộc ta lấy cái gì để giúp ngươi sao?
Sau đó lớn tiếng nói với người trên không.
“Lão yêu bà, chỗ này của ta không chào đón ngươi.
Ánh mắt Ô Thường hơi lóe, bỗng nhiên hành động.
“Yêu bà?
Tuyết bà bà cười ha ha, nói.
“Vừa rồi cách nơi này hơi xa, không biết ai triệu hồi một đám Hồ Yêu nhảy nhảy nhót nhót ra, mà hình như Ô Thường không có bản lãnh này nhỉ? Ngân Cơ, yêu khí trên người ngươi là sao đây? Xem ra lần này ta đến đây là đúng rồi.
Rõ ràng đang trào phúng lại, ngươi là yêu, còn không biết xấu hổ gọi bà ta là lão yêu bà?
Ngay lúc này, thân hình của Ô Thường bỗng lóe lên, phóng lên tận trời, bay thẳng về phía Tuyết bà bà.
Tuyết bà bà hú lên một tiếng quái dị, nói.
“Sao, còn muốn giết ta để diệt khẩu sao?
Thanh trượng trong tay đánh ra như lôi đình, đánh về phía Ô Thường.

Ngay khi hai bên va chạm vào nhau, ngay trong nháy mắt trượng lôi đình đánh trúng Ô Thường, bỗng nhiên Ô Thường hoá thành khói đen trốn đi, khói đen nổ tung nuốt chửng lấy Tuyết bà bà.
Bà ta rất có kinh nghiệm khi đánh nhau với Ô Thường, vừa thấy là đã biết có chuyện gì xảy ra, nhanh chóng lùi về phía sau.
Nhưng không kịp lui đến khu vực sáng, mặc kệ bà ta có bay về phía sau nhanh thế nào, từ đầu đến cuối vẫn không thoát khỏi làn khói đen vô tận, Tuyết bà bà cảm thấy dù lùi nữa cũng vô ích, nên dừng lại cầm trượng cảnh giác bốn phía.
Một dòng máu đỏ tươi nở rộ ra ánh sáng trong khói đen, Tuyết bà bà nhanh chóng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy dòng máu kia nở rộ ra tạo nên bóng người Ô Thường nguy nga khổng lồ như thiên thần trôi nổi trong làn khói, thân hình hắn cao lớn đến cả trăm trượng.
Tóc dài tung bay, phía sau còn có ánh sáng đỏ tươi của máu phụ trợ, bóng người kia chắp tay trước ngực thì thào.
“Vào .. . Ma. . . Vực. . . Ta.!
“Vào .. . Ma. . . Vực. . . Ta.!
Tiếng gọi rùng rợn kéo dài liên miên, làm cho người ta thoáng cái đã ngộ nhập vào Thần Ma Vực, quỷ dị mà rộng lớn.
Tuyết bà bà đã không phải lần đầu tiên nhìn thấy thuật pháp này, không hề sợ, ngược lại bà ta ngửa mặt lên trời cười ha ha nói.
“Ô Thường, chút tài mọn này của ngươi hù dọa được người khác, nhưng không đủ để khoe khoang trước mặt lão thân đâu. A, ta hiểu rồi, ngươi đang muốn kéo dài thời gian cho tình nhân cũ chạy trốn sao? Ngươi yên tâm, ta sẽ không giết nàng ta vội, ngươi lại rất muốn nói chuyện với nàng ta, chết đi rồi mà vẫn còn sống là có ý gì?
Thân hình to mọng như Ma Thần kia của Ô Thường không hề đáp lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn xuống, giống như đang nhìn một con kiến hôi.
Khói đen lan tỏa bốn phía, như những ngọn dây leo, lại giống như rắn độc quấn quanh trườn đi, quấn về phía tay chân của Tuyết bà bà.

Chương 2193: Lật tay thành mây (1)

Chương 2193: Lật tay thành mây (1)
Tuyết bà bà vung trượng lên, pháp lực cường hãn làm cho sương mù tán loạn, nhưng lại vòng đi vòng lại, trở thành vô tận, bỗng nhiên bà ta có chút tức giận.
Rượu mời không uống lại chỉ thích uống rượu phạt, vậy thì bà cũng không khách khí nữa, Tuyết bà bà vung trượng trong tay lên, pháp lực bàng bạc tràn ngập khắp người, gần trượng hình như có ánh sáng màu lam bay ra.
Trong giây lát, bốn phía bỗng nhiên thay đổi, vô số hơi nước bay về phía bà ta…
Ngân Cơ đứng trên bãi cỏ, ngẩng đầu nhìn đám mây cuồn cuộn kia biến hóa, bỗng nhiên hơi nước từ bốn phía bốc lên, bắt đầu hội tụ về phía mây đen, lúc này nàng mới dẫm chân lên bãi cỏ.
Cạch! Bãi cỏ chấn động, như một cục đá rơi vào trong nước, lấy bãi cỏ làm trung tâm, tầng tầng gợn sóng gột rửa bốn phía, phát ra tín hiệu!
Ầm! Một bóng người từ đầm lầy bên dưới xông ra, rơi vào bên người Ngân Cơ, chính là Côn Lâm Thụ, nhưng trên mặt hắn lại bôi lên đủ mọi màu sắc, để cho người ta không thấy rõ mặt.
Côn Lâm Thụ ngẩng đầu nhìn chằm chằm mây đen quay cuồng trên không.
Ngân Cơ nhìn về phía hắn, hỏi.
“Sợ không?
Côn Lâm Thụ không trả lời, nhưng trong mắt hắn rõ ràng hiện lên sự hưng phấn, nói đúng hơn là khát vọng, khát vọng chiến một trận!
Ngân Cơ xem hiểu, nói tiếp.
“Đi thôi!

Bạch! Côn Lâm Thụ phóng lên tận trời, vọt thẳng vào mây đen đang quay cuồng trên không trung. . .
Gương mặt Ô Thường khống chế Vô Biên Ma Vực dần dần căng thẳng, biết Tuyết bà bà lại chơi trò kia.
Bên trong Vô Biên Ma Vực của hắn là một loại trận pháp, người nào rơi vào trong đó thì giống như ngã vào vô biên bát ngát, không trốn thoát được.
Nhưng dù sao khu vực hắn thi triển ra Vô Biên Ma Vực cũng có phạm vi nhất định, Tuyết bà bà lại có khả năng thi pháp tụ tập hơi nước trong không khí, rót cho Vô Biên Ma Vực của hắn nổ tung ngay.
Loại phương pháp phá bỏ Vô Biên Ma Vực này có thể xem là đơn giản thô bạo, nhưng cực kỳ có hiệu quả.
Đây cũng là lí do vì sao Ô Thường rất muốn cũng không thể ra tay giết Tuyết bà bà được.
Mắt của Ô Thường đang ổn định Ma Vực bỗng nhiên sáng lên, hắn phát hiện có người đi vào Ma Vực, người đi vào bay đến gần hắn.
Côn Lâm Thụ vừa bước vào Ma Vực cũng liếc nhìn bóng người Ô Thường cao lớn nguy nga giống như Ma Thần kia, trong lòng nhịn không được âm thầm kinh hãi, hắn chưa bao giờ thấy được cảnh tượng thế này.
May là trước đó được Ngân Cơ nhắc nhở, biết đây chỉ là huyễn tượng trong Vô Biên Ma Vực, cũng biết Ô Thường không phải là mục tiêu bây giờ của hắn.
Những việc nên nhắc nhở, trước đó Ngân Cơ đã nhắc nhở hết, có về Ô Thường, có về Tuyết bà bà, còn có những loại thuật pháp Vô Biên Ma Vực của Ô Thường.
Lúc này hắn quay đầu nhìn bốn phía, tìm kiếm bóng người của Tuyết bà bà, nhưng lại không biết Tuyết bà bà đang ở chỗ nào.
Lúc này Tuyết bà bà cũng không nhìn thấy hắn, cũng chỉ có thể nhìn thấy được Ô Thường pháp tướng, mà Ô Thường lại có thể không nhận Vô Biên Ma Vực ảnh hưởng, có thể thấy rõ trong Vô Biên Ma Vực tất cả mọi người, thậm chí là bất kỳ gió thổi cỏ lay đều không thể đào thoát hắn phát giác.
Ô Thường pháp tướng phất tay quét qua.

Côn Lâm Thụ và Tuyết bà bà gần như đồng thời quay đầu, thấy được mây đen cuồn cuộn phía sau lưng đối phương.
“Kẻ nào giả thần giả quỷ?
Tuyết bà bà quát chói tai một tiếng.
Đột nhiên toát ra một tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, hình như không phải là một vài Cửu Thánh, làm cho người ở trên cao như bà ta có cảm giác không thích hợp.
Nhìn thấy trạng thái thi pháp của Tuyết bà bà, Côn Lâm Thụ từng được Ngân Cơ nhắc nhở lập tức biết đối phương đang thi pháp phá giải Vô Biên Ma Vực.
Ngân Cơ cũng liên tục thông báo, nếu như để Tuyết bà bà thoát thân khỏi Vô Biên Ma Vực, nhảy vào trong thủy vực mênh mông của đầm lầy, sợ rằng trong thiên hạ này không có ai có thể ngăn cản bà ta lại được.
Côn Lâm Thụ không trả lời, hai tay liên tục kết chỉ quyết thi pháp, ông!
Một ánh lửa bạo liệt từ trong cơ thể hắn bùng nổ ra.
Cả người hắn bị lửa nóng bao phủ trong nháy mắt, giống hệt như Hỏa Thần.
Ánh lửa nổ tung, bộc phát ra một luồng ánh sáng mờ nhạt ảnh, gột rửa về phía bốn phương tám hướng, quét ngang hơi nước tràn ngập khắp nơi.
Nhiệt độ trong toàn bộ Ma Vực bỗng nhiên tăng cao, Ô Thường nhanh chóng ngưng mắt chăm chú nhìn, cuối cùng cũng hiểu được lời nói của Ngân Cơ, nên kia có một người có pháp thuật tương khắc với Tuyết bà bà.
Bây giờ hắn cũng muốn biết người kia là ai, Ngân Cơ tìm được từ chỗ nào, nên quan sát hắn.
Tu sĩ Nguyên Anh Kỳ tu luyện công pháp Hỏa Tính sao? Sắc mặt của Tuyết bà bà thay đổi hẳn.
Ngân Cơ đứng trên bãi cỏ nhìn quanh bốn phía, nàng cảm thấy nhiệt độ xung quanh đang dâng lên cao, hỏa tính nguyên tố đang ngưng tụ lại từ trong cõi U Minh.
Nàng đã không nhìn thấy làn khói đen trên không trung nữa, giữa trời đất có sương trắng mờ mịt, có thể cảm nhận được hai loại thuật pháp

đang đối kháng trong trời đất.
Hiển nhiên, Côn Lâm Thụ đang giao thủ với Tuyết bà bà.
Điều làm nàng ngạc nhiên chính là, tu vi của Côn Lâm Thụ không cao như Tuyết bà bà, nhưng nàng cảm giác được, pháp lực của hai bên ngang bằng với nhau.
Nguyên nhân chân chính thế nào, sợ rằng chỉ có Tuyết bà bà ở trong Vô Biên Ma Vực mới biết được.
Mặc dù Tuyết bà bà có năng lực khống chế nước, nhưng không phải là Thủy Tính thuần túy trong ngũ hành, còn đối phương có công pháp Hỏa Tính thuần túy.
Thật ra không chỉ bà ta, ngay cả Vân Cơ cũng vậy, mặc dù Vân Cơ có thể độn thổ, nhưng công pháp của nàng không thuộc vào trong Ngũ Hành.
Tuyết bà bà có thể cảm nhận được tu vi của đối phương không cao bằng mình, nhưng năng lực khống chế nguyên tố lại không thấp hơn bà ta, có thể phát huy uy lực của nguyên tố Hỏa Tính một cách nhuần nhuyễn.
Đối phương thi pháp với mục đích rất rõ ràng, cũng có hiệu quả, dùng lửa phá pháp thuật của bà, ngăn cản Tuyết bà bà tụ tập hơi nước lại.
Nói cách khác, đối phương muốn ngăn Tuyết bà bà phá vỏ Vô Biên Ma Vực, muốn vây chết bà ở trong này!
Thuộc tính băng tuyết đối mặt với thuộc tính hỏa, nó không phải là tương khắc với nhau, mà là bị áp chế!
Tuyết bà bà gần như cảm giác được đây là một cái bẫy, trong lòng nhịn không được dâng lên sự sợ hãi, không hề có cảm giác ung dung như lúc trước nữa, bà ta vung pháp trượng lên, băng tinh dày đặc được ngưng tụ, vô số băng chùy bắn thẳng về phía Côn Lâm Thụ.
Bỗng nhiên Côn Lâm Thụ đánh ra hai chưởng, hỏa diễm mãnh liệt như bom nổ đánh đến, giống hệt như một con Hỏa Long nóng cháy.
Vô số băng chùy bắn vào Hỏa Long tạo thành ánh hào quang mê ly, liên tục đâm thẳng vào trong hỏa thế, tốc độ dần dần giảm lại, cuối cùng bị hòa tan.
Càng đến gần Côn Lâm Thụ, nhiệt độ lửa càng cao.
Băng chùy bay đến chỗ Côn Lâm Thụ, sóng kích còn chưa đến nơi đã bị sấy khô, biến mất trong hư không.

Hỏa Long được Côn Lâm Thụ đánh ra gào thét đi, mang theo một trận gió lớn bay đến chỗ Tuyết bà bà.
Tuyết bà bà vung trượng, một khối huyền băng xanh mênh mang bắn ra, giống như một khối băng to lớn, ngăn trở trước đường đi của Hỏa Long.
Huyền băng bị Hỏa Long nhiệt độ cao đánh vào, nó bị hòa tan bằng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.
Tuyết bà bà dùng sức đẩy pháp trượng trong tay lần nữa, màu lam lấp lóe trên pháp trượng, huyền băng trở nên dày hơn, chống cự Hỏa Long đang đánh đến.
Côn Lâm Thụ lần nữa tăng cường pháp lực khống chế Hỏa Long, hai tay dùng sức đẩy ra.
Lúc này Hỏa Long mở cái miệng lửa thật lớn, nuốt thẳng hàn băng lẫn Tuyết bà bà vào trong bụng.
Quanh người Tuyết bà bà hiện lên ánh lam, giống như một vòng tròn huyền băng bảo vệ xung quanh cơ thể, ngăn cản hỏa diễm thôn phệ, cả người đứng trong hỏa cầu thi pháp dung luyện đối kháng.
Côn Lâm Thụ đang đẩy Hỏa Long bỗng nhiên vỗ hai tay, liên tục kết kiếm quyết, Hỏa Long to lớn ngưng tụ ra hỏa kiếm không đếm hết.
Kiếm quyết chỉ lên, hỏa kiếm như mũi tên bắn ra, lít nha lít nhít đánh về huyền băng hộ thể quanh người Tuyết bà bà.

Chương 2194: Lật tay thành mây (2)

Chương 2194: Lật tay thành mây (2)
Mặc dù tu vi của Tuyết bà bà cao thâm, nhưng dưới sự công kích của hỏa kiếm, huyền băng hộ thể đã có dấu hiệu bị công phá, mà những hỏa kiếm đâm vào huyền băng đều bị sụp đổ.
Chiến ý trong mắt Côn Lâm Thụ sôi trào, hai tay liên tục thi pháp, hỏa kiếm sụp đổ lần nữa hóa thành Hỏa Long, vạch ra một vòng tròn lớn ở hai bên, phóng đến gần Côn Lâm Thụ, lại hóa thành một vòng hỏa kiếm bắn ra.
Vô số hỏa kiếm bị hỏng mất đều hóa thành Hỏa Long quay về, lại tiếp tục hóa thành hỏa kiếm bắn ra, vòng đi vòng lại, liên miên không dứt, giống như muốn đục thủng cả trời.
Tiếng va chạm vang lên liên tục, giống như tụng kinh ngay bên tai, uy thế kinh người.
Ô Thường thờ ơ lạnh nhạt nhìn, đây là lần đầu tiên hắn thấy được cách đánh nhau lộng lẫy đến vậy, không biết người này từ chỗ nào xuất hiện…
Trên bãi cỏ, Ngân Cơ ngửa mặt lên trời nhìn, phát hiện sương trắng đã tiêu tan, chỉ còn lại mây đen cuồn cuộn, trong mây đen không ngừng có tiếng ầm ầm vang lên, giống như sấm sét nổ vang dội, như lôi điện lóe lên đan xen giữa ánh sáng màu lam và ánh sáng màu hồng, có thể cảm giác được màu hồng đã lấn át cả màu lam.
Không biết từ lúc nào, Hắc Vân và các trưởng lão Hồ Tộc đã xuất hiện, cũng bị tiếng nổ liên tiếp kịch liệt trên không trung làm kinh động.
Mọi người ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vùng không trung không nhìn rõ bóng người kia.
Hắc Vân kinh ngạc hỏi một tiếng.
“Lão tộc trưởng, Côn Lâm Thụ giao thủ với lão yêu bà sao?

Ngân Cơ nhìn trái nhìn phải, nói.
“Sao các ngươi lại ra đây, mau trốn đi!
Bàng có lòng tốt nhắc nhở, những người có thực lực đó đánh nhau, nếu như đánh xuống, những tộc nhân này muốn chạy trốn cũng khó.
Đám người Hắc Vân nhìn nhau, nhao nhao trốn vào trong đầm lầy.
Ô Thường đang thờ ơ lạnh nhạt dần dần nhướng lông mày lên, hắn phát hiện Tuyết bà bà gặp phải khắc tinh rồi, hoàn toàn không có khí thế đánh nhau như bình thường, pháp lực quanh người giảm hẳn, chỉ có thể vội vàng chống đỡ, không thể phát huy được thực lực chân chính.
Nhưng ngay lúc này, cuối cùng Tuyết bà bà cũng ra tay lần nữa.
Trước đó không biết rõ sâu cạn, không dám tùy tiện ra tay, cũng là vì gặp được khắc tinh công pháp Hỏa Tính, tâm lý bị yếu thế, thậm chí hơi sợ hãi.
Đợi đến lúc biết rõ thực lực của Côn Lâm Thụ, bà ta không kiêng dè nữa, dùng huyền bằng điên cuồng lao lên.
Đón một đám hỏa kiếm điên cuồng bay đến, như một viên bảo thạch màu lam một đường chống lại ánh lửa, nhanh chóng đến gần Côn Lâm Thụ.
Mà Côn Lâm Thụ hơi kinh hãi, cuối cùng cũng hiểu được thực lực chênh lệch giữa mình và Tuyết bà bà lớn bao nhiêu, hắn vừa khống chế hỏa kiếm đánh lên, vừa nhanh chóng lùi về sau.
Thật ra hắn có cách khác để tránh né, 'Hỏa Mị Độn Ảnh' thuật trong « Thiên Hỏa Vô Cực Thuật » có thể dùng được một lúc, đủ để cho hắn đánh chính diện với Tuyết bà bà, mà Tuyết bà bà chưa chắc đã phá được Độn Ảnh Thuật của hắn.
Nhưng Ngân Cơ đã liên tục dặn dò, nếu không đến lúc bất đắc dĩ nhất, tuyệt đối không được bại lộ thuật pháp Thiên Hỏa Giáo, nếu không sẽ tạo phiền phức cực lớn cho Ngưu Hữu Đạo, ngoại trừ có thể diệt trừ luôn cả Tuyết bà bà và Ô Thường, nếu không thì không được tùy tiện lộ ra,.
Vì đó, hắn đành phải vừa đánh vừa lui.
Ánh mắt của Ô Thường hơi lóe, cũng nhìn ra thực lực của Côn Lâm Thụ hoàn toàn không thể liều mạng với Tuyết bà bà được, chỉ có thể cắt

ngang Tuyết bà bà thi pháp, nếu không thì hắn cũng chẳng thể cầm tù nổi Tuyết bà bà rồi.
Đấu với nhau nhiều năm như vậy, bây giờ chính là cơ hội tốt đẹp để giết chết lão yêu bà này, sao có thể bỏ lỡ được, pháp tướng to lớn chợt lóe rồi biến mất.
Ngay khi Tuyết bà bà đến gần Côn lâm Thụ, mây đen nghiêng ra, một bóng đen đánh ra một chưởng ảnh "Diệt Sinh" đánh đến,
Cạch! Giống như tiếng trời rung đất lửa, huyền băng hộ thể trên người Tuyết bà bà bị phá vỡ trong nháy mắt.
Bóng người Ô Thường lóe lên phía sau chưởng ảnh.
Một chưởng đánh vỡ huyền băng, hỏa kiếm nương theo lực gào thét bay đến, xuyên qua huyền băng vỡ vụn đánh về phía trước.
"Ô Thường!
Tuyết bà bà gào thét một tiếng bi phẫn, tức giận vì Ô Thường đánh lén.
Đây cũng là chuyện mà Ô Thường làm qua rất nhiều lần, chỉ cần có cơ hội, Ô Thường sẽ bất ngờ ra tay với bà.
Không còn cách nào khác, lúc này Ô Thường cũng chỉ ngẫu nhiên đi đánh lén một chút, hắn còn phải khống chế không để cho Ma Vực sụp đổ, không có cách nào đứng ra quyết đấu với Tuyết bà bà được.
Bi phẫn thì bi phẫn, vẫn phải đối mặt với hiện thực lửa sém lông mày, bây giờ không phải lúc tức giận, Tuyết bà bà lập tức hóa thành một luồng ánh sáng màu lam bắn ra, khó khăn lắm mới né tránh được hỏa diễm bay đến, trốn vào trong mây đen.
Côn Lâm Thụ lập tức kết kiếm quyết kèm theo hỏa kiếm đuổi theo, nhưng không thấy được bóng người của Tuyết bà bà nữa.
Nhưng bây giờ đang ở trong thế giới của Ô Thường, Tuyết bà bà có thể trốn đâu được chứ, ở trong thế giới này, mặc kệ bà ta trốn ở chỗ nào, vẫn không có chỗ che thân trong mắt Ô Thường.
"Bà ta đang thi pháp phá Ma Vực, mau ngăn bà ta lại!
Côn Lâm Thụ mạnh mẽ quay đầu lại, cảm giác giọng nói của Ô Thường ở ngay sau lưng hắn, nhưng lại không thấy được bóng người nào.
Hắn cũng cảm thấy, Tuyết bà bà lại bắt đầu thi pháp tụ tập hơi nước trong trời đất, muốn rót đến nổ cả Vô Biên Ma Vực này.

Không nói thêm lời nào, Côn Lâm Thụ cũng thi pháp lần nữa, hắn tiếp tục ngăn cản Tuyết bà bà.
Hắn vừa ra tay, Tuyết bà bà lập tức cảm nhận được, bà ta đang lơ lửng thì quay đầu nhìn bốn phía, cũng ý thức được, nếu hôm nay không giết được kẻ không biết xuất hiện từ chỗ nào này, thì bà ta đừng mơ đến việc phá bỏ Vô Biên Ma Vực này.
Quan trọng nhất là Ô Thường đang ở trong thế giới, Ô Thường thao túng thế giới này một cách toàn diện, Ô Thường lúc nào cũng có thể giúp người kia ẩn độn, có sự giúp đỡ của hắn, bà không có khả năng diệt trừ được người kia.
Sự sợ hãi sinh sôi nảy nở trong lòng, đã nhiều năm trôi qua, bà không cảm nhận được cảm giác này rồi.
Ánh lửa sau lưng bỗng nhiên chiếu sáng, Tuyết bà bà mãnh liệt quay đầu, chỉ thấy hỏa kiếm phóng đến như mưa, bà ta lập tức lắc mình chạy trốn vào mây đen quay cuồng.
Ô Thường cảm giác được mọi thứ trong Ma Vực, phất tay một cái, Tuyết bà bà không còn chỗ ẩn nấp nữa, bại lộ ra trước mặt Côn Lâm Thụ.
Chính là chỗ này, Ô Thường lật tay tạo thành mây.
Côn Lâm Thụ lần nữa dùng vô số hỏa kiếm truy sát đến, Tuyết bà bà lại lách mình chạy trốn.
Ô Thường chắp tay hành lễ, vô số dây xúc tu từ trong mây đen quay cuồng bay ra, cản trở, quấn quanh, giảm bớt tốc độ phi hành của Tuyết bà bà, còn tạo ra cơ hội cho Côn Lâm Thụ truy sát người.
Dưới sự dây dưa như vậy, Tuyết bà bà không ngừng đánh nổ xúc tu xung quanh, tốc độ phi hành cũng dần chậm lại, làm cho bản thân không thể thoát khỏi sự truy sát của Côn Lâm Thụ được.
Hỏa kiếm như vô số con châu chấu bay đến, trên người Tuyết bà bà lóe lên ánh sáng màu lam, tiếp tục dùng huyền băng để hộ thể, chống cự mưa kiếm cuồng bạo đánh đến, đồng thời còn phải cảnh giác không cho Ô Thường đánh lén.
Nhưng liệt diễm có lực ăn mòn to lớn với huyền băng, mà huyền băng lại được lấy ra từ bản thể của bà, nếu như tiếp tục kéo dài, Tuyết bà bà cũng không chịu nổi.

Nhưng liệt diễm đối với huyền băng ăn mòn tiêu hao là to lớn, mà huyền băng này lại là xuất từ nàng bản thể, một mực dạng này dông dài, nàng căn bản không chịu đựng nổi.
Dưới sự bất đắc dĩ, bà ta thi pháp hô lớn.
“Ô Thường, chúng ta dừng tay nói chuyện đi, ngươi có điều kiện gì thì cứ việc nói.
Nhưng Ô Thường không quan tâm, với hắn mà nói, có điều kiện gì bằng được việc xử lý được lão yêu bà này chứ?
Hắn không lên tiếng, Côn Lâm Thụ lại đang điên cuồng không ngừng công kích.
Dùng huyền băng làm cương khí hộ thể tiêu hao quá lớn, cần vận chuyển không ngừng, chống lại không được lâu, Tuyết bà bà lần nữa hô to.

Chương 2195: Lão yêu bà, ta tiễn ngươi!

Chương 2195: Lão yêu bà, ta tiễn ngươi!
“Ô Thường, có người sau lưng cố ý làm loạn, chính là đang nhắm vào việc năm bên liên thủ với nhau đối ngoại. Nếu bây giờ giết ta, sẽ ít hơn một thế lực, sẽ tiện nghi cho kẻ quấy phá.
Ô Thường vẫn không lên tiếng.
Vô Biên Ma Vực là tiền vốn lớn nhất để hắn bảo mệnh, năm xưa lúc vừa quật khởi, vài thánh không muốn cho hắn tồn tại, hắn đã nhờ chiêu này để giữ mạng nhiều lần, đầu tiên là ẩn núp trong Ma Vực, đợi đến lúc Ma Vực bị phá, hắn đã không còn đó nữa.
Mà lão yêu bà này là người có thể phá được Vô Biên Ma Vực của hắn, được hắn xem là kẻ địch lớn nhất, hắn từng dùng mọi cách để cho Xuyên Dĩnh tiếp cận Tuyết Lạc Nhi, sao chỉ vì mỗi Ngưu Hữu Đạo được chứ? Từ lúc đầu hắn đã tiến hành bồi dưỡng Xuyên Dĩnh rồi, lúc đó còn không biết Ngưu Hữu Đạo còn ở đâu.
Việc đến nước này, nếu hôm nay còn buông tha cho bà ta, chỉ sợ rằng sau này sẽ không có cơ hội giết chết lão yêu bà này nữa.
Cơ hội trời cho, nợ mới hận cũ, sao có thể bỏ qua được!
Không được Ô Thường trả lời, Tuyết bà bà cố chống đỡ trong tiếng nổ kịch liệt, mặt khác còn chiêu hàng Côn Lâm Thụ.
“Bằng hữu, ta hiểu rất rõ tên Ô Thường kia, nếu ngươi giết ta, hắn sẽ không tha cho ngươi đâu, nếu sau đó ngươi không được ta giúp, sợ rằng sẽ không thoát thân được.
Muốn châm ngòi ly gián.
Côn Lâm Thụ kết kiếm quyết trên tay không quan tâm đến bà ta, hai con Hỏa Long liên tục bay đến, vòng đi vòng lại tạo thành mưa kiếm, liên tục đánh lên huyền băng hộ thể của Tuyết bà bà, tiếng nổ hùng vĩ, hình ảnh xinh đẹp đến chói mắt.

Gọi hàng vô dụng, châm ngòi ly gián cũng không có hiệu quả, nếu cứ để cho huyền băng tiếp tục tiêu hao cũng không phải là biện pháp, Tuyết bà bà không quan tâm gì nữa, dùng huyền băng chắn mưa kiếm hỏa, lần nữa xông về phía Côn Lâm Thụ.
Bà ta điên cuồng phóng đi, lần này là liều mạng không quan tâm gì khác, không liều không được, rõ ràng Ô Thường muốn mài chết bà ta ở chỗ này.
Nếu là bình thường, Vô Biên Ma Vực này không thể làm được gì bà, dù phá hay không phá Vô Biên Ma Vực, bà cũng có thể đánh cho Ô Thường bị thương được, mà Ô Thường khống chế Vô Biên Ma Vực này cũng tiêu hao không ít pháp lực, không thể kéo dài được.
Nhưng hôm nay thì khác, người vừa đến có thuộc tính công pháp khắc chế với thuộc tính băng sương của bà, làm cho uy lực của thuộc tính băng sương giảm mạnh, người này phối hợp cùng với Ô Thường, ngược lại làm cho bà ăn không tiêu được.
Mắt thấy Tuyết bà bà liều mạng vọt đến, uy lực càng hơn trước đó, Côn Lâm Thụ dùng toàn lực đẩy Hỏa Long ra để chống cự, hắn có thể cảm nhận được lực lượng trùng kích cường đại đến từ đối phương.
Tu vi giữa hai người chênh lệch quá xa, hắn không thể áp chế nổi.
Nhưng đúng lúc này, Ô Thường không khoanh tay đứng nhìn, hắn không thể để cho Tuyết bà bà diệt trừ nhược điểm của mình ngay trong nghịch cảnh được.
Từng đợt mây đen bốc lên, lại có một chưởng ảnh bay đến.
Oanh! Huyền băng hộ thể bị sụp đổ, nhưng điều này vẫn nằm trong dự đoán của Tuyết bà bà, bà ta đánh ra một chưởng ầm ầm, dùng hàn băng ngăn cản Hỏa Long đánh đến, tay kia thì đánh ra một chưởng ảnh khác có khí thế như lôi đình.
Cạch! Ô Thường và Tuyết bà bà liều mạng đánh ra một chiêu, Ô Thường bị đẩy lui trong nháy mắt, Vô Biên Ma Vực cũng kịch liệt chấn động, suýt chút nữa sụp đổ.
Nhân cơ hội này, trên người Tuyết bà bà hiện lên ánh sáng màu lam, tạo thêm một lớp huyền băng hộ thể, điên cuồng phóng đến chỗ Côn Lâm Thụ.

Hai tay Ô Thường xoay chuyển, giống như bắt vật trong hư không, luồng khói đen bay ra trong khoảng khác, như kéo một tấm màn đen, ngăn Tuyết bà bà và Côn Lâm Thụ lại.
Tuyết bà bà nhìn quanh bốn phía qua ánh lửa, xung quanh là một vùng tăm tối, đâu còn thấy được bóng người của Côn Lâm Thụ nữa.
Mà Côn Lâm Thụ cũng cảnh giác rất cao, rõ ràng Tuyết bà bà đang giết đến thì bỗng nhiên biến mất.
“Lão yêu này rất giảo hoạt, đừng tiếp tục đối mặt với bà ta, nếu không thì sẽ xuất hiện nguy hiểm khó đoán được, ngươi âm thầm đánh lén là được, ta thi pháp yểm hộ ngươi. Bà ta đang hao tổn băng nguyên trên người rất nhanh, ngươi dùng lửa luyện hóa là được, vừa vặn khắc chế, chỉ cần giữ vững cường độ công kích, bà ta không kiên trì được lâu nữa đâu.
Tiếng nhắc nhở của Ô Thường như vang lên ngay sau lưng, Côn Lâm Thụ lần nữa quay đầu, vẫn không thấy bóng người, chỉ thấy khói đen đang quay cuồng.
Côn Lâm Thụ đành phải trả lời một tiếng.
“Được!
“Nhìn phía trước.
Giọng nói của Ô Thường vang lên lần nữa.
Côn Lâm Thụ nhìn về phía trước, chỉ thấy khói đen phía trước trở nên nhạt hơn, đó là một lỗ thủng Ô Thường mở cho hắn, có thể thấy Tuyết bà bà đang tìm kiếm khắp nơi/
Chỉ nhìn cái này, Côn Lâm Thụ đã đại khái đoán ra được mánh khóe của Vô Biên Ma Vực, Tuyết bà bà giống như trốn rất nhanh, nhưng trên thực tế vẫn vòng quanh ngay một khu vực, đó là lý do vì sao lúc hắn muốn ra ngoài thì cảm thấy được vô biên vô tận, thật ra phạm vi bao phủ của Vô Biên Ma Vực không lớn lắm.
“Sao lại chưa ra tay.
Giọng nói thúc giục của Ô Thường vang lên lần nữa.
Lúc này Côn Lâm Thụ mới thi pháp, tay kết kiếm quyết.
Tuyết bà bà đang tìm kiếm người bỗng nhiên thấy ánh lửa lập lòe bốn phía, kiếm hỏa nhiều đến mức không đếm hết được đang đánh đến từ bốn phương tám hướng.

Ánh sáng màu lam trên người lóe lên, huyền băng hộ thể hình cầu lại đóng lại, chống lại hỏa kiếm từ khắp nơi đánh đến, tiếng nổ lớn kịch liệt không ngừng vang lên.
Tuyết bà bà vừa thi pháp vừa nhìn quanh bốn phía, không nhìn thấy bóng người Côn Lâm Thụ, chỉ thấy hỏa kiếm từ bốn phương tám hương trong khói đen phóng đến, sau khi sụp đổ lại ngưng tụ thành lửa đỏ bay đi, chui vào trong khói đen, sau đó tiếp tục hóa thành kiếm hỏa liên tục đánh đến.
“Ô Thường!
Tuyết bà bà bi phẫn gầm thét.
Ngay cả người công kích người đều không thấy được, bà ta nhìn thấy tình hình này thì lập tức biết đây là do Ô Thường làm, chắc chắn là Ô Thường đưa ra đề nghị phối hợp.
Nhìn thấy như vậy, chắc chắn hôm nay Ô Thường muốn đẩy bà ta vào chỗ chết, sao bà ta không bi phẫn được chứ.
Người khống chế hỏa kiếm có tu vi chênh lệch quá lớn với Tuyết bà bà, cho dù hỏa kiếm có đánh liên tiếp không ngừng, bà ta cũng có thể gánh vác được.
Nhưng trong Hỏa Kiếm Luyện Ngục này, bà ta lại dùng băng nguyên bản thể để chống đỡ, như vậy thì có thể trụ được bao lâu? Không chịu được hao tổn thời gian quá lâu, bà ta sẽ trở nên vô cùng suy yếu.
Đúng vậy, không chịu nổi hao tổn, bản thể của bà ta bị lửa khắc trời sinh, nếu như bị hỏa diễm làm bị thương, sẽ tổn thương linh thể cực kỳ lớn.
Sao Tuyết bà bà lại ngồi chờ chết được chứ, bây giờ bà ta dùng huyền băng đột kích bốn chỗ, đánh đến khói đen bốn phía xung quanh, ý đồ tìm ra kẻ đang đánh lén.
Nhưng đây là thế giới của Ô Thường, có Ô Thường giúp đỡ, Tuyết bà bà không tìm ra nổi Côn Lâm Thụ được, mặc kệ bà ta công kích đến vị trí nào, trong khói đen đều có hỏa kiếm bắn ra để công kích.
Công kích kéo dài, liên miên không dứt.
Hỏa Kiếm Luyện Ngục không ngừng luyện hóa, băng nguyên trên cơ thể Tuyết bà bà nhanh chóng tiêu hao.

Muốn tìm đối thủ liều mạng, nhưng ngay cả người cũng không thấy được, trên tấm mặt mo của Tuyết bà bà đã tràn đầy tuyệt vọng, đừng mong chờ loại người như Ô Thường có chút tấm lòng từ bi.
Bà ta hối hận không nên đến đây, lúc này Tuyết bà bà mới ý thức được, chuyện Xuyên Dĩnh bại lộ, rất có thể đây là một cái bẫy để Ô Thường tru sát bà.
Cuối cùng, Tuyết bà bà gánh không nổi nữa, từ bỏ huyền băng hộ thể, bỗng nhiên hóa thành ánh sáng lam, xuyên qua hỏa kiếm dày đặc để né tránh.
Bay đến bay lui như vậy làm cho hỏa kiếm không thể đánh trúng được bà ta.
Mà Côn Lâm Thụ cũng không phải kẻ ngốc, kết kiếm quyết hóa chưởng, hỏa kiếm sụp đổ tạo thành biển lửa, bọc ánh sáng màu lam kia luyện hóa.
Ánh sáng màu lam xông ra biển lửa, xông vào trong khói đen.

Chương 2196: Thiên hạ phong vân tạo ra chúng ta (1)

Chương 2196: Thiên hạ phong vân tạo ra chúng ta (1)
Ai ngờ có một chưởng ảnh khổng lồ xuất hiện ngay sau khói đen, chưởng ấn to như thiên thạch vọt đến, điên cuồng đánh lên ánh sáng màu lam.
Cạch! Một tiếng va chạm, ánh sáng màu lam hóa thành hình người bay ngược ra ngoài.
Dưới một kích bất ngờ này, Ô Thường đã kiểm tra được thực lực còn lại của Tuyết bà bà, hắn cũng không kiêng kỵ gì nữa, thân hình lóe lên vọt ra, quát lạnh một tiếng.
“Chạy nữa đi?
Côn Lâm Thụ đang khống chế hỏa diễm công kích cảm thấy mắt tối sầm lại, không biết chuyện gì xảy ra, hắn nghe được tiếng quát, lập tức bay đi, xông phá khói đen, đi vào một không gian khác, lần này hắn không chạy sai chỗ, quan trọng nhất là Ô Thường không tiếp tục thi pháp ảnh hưởng đến Vô Biên Ma Vực, vì vậy thấy được cảnh Ô Thường dùng hai tay kiềm chế ánh sáng màu lam kia.
Hình người màu lam thống khổ dãy dụa dưới tay Ô Thường, hai tay bắt lấy tay hắn, chi thấy băng sương đang lan tràn trên tay Ô thường, giống như muốn đóng băng hắn lại. hắc vụ, tiến nhập một mảnh khác không gian, lần này không có chạy sai chỗ, mấu chốt
Ô Thường thi pháp chấn động, băng sương vừa lan ra đến bả vai đã lùi lại tan ra, lúc này tu vi của hắn đã hơn hẳn Tuyết bà bà, áp chế một cách toàn diện.
“Nghe nói loại Băng Linh tu luyện thành tinh như ngươi, nếu có thể giữ lại một chút, thì có thể trùng sinh, lần này ta muốn xem xem ngươi làm

thế nào để phục sinh được!
Vừa dứt lời, Ô Thường đã há mồm, khói đen nồng đậm từ trong miệng hắn bay ra, giống như tràn mạnh vào trong miệng Tuyết bà bà, hình như muốn liên lục rót vào cơ thể bà ta.
Côn Lâm Thụ giật mình nhìn tình cảnh trước mắt, không biết Ô Thường muốn làm gì.
Hiển nhiên Tuyết bà bà cũng thấy sự xuất hiện của hắn, giọng nói thống khổ quanh quẩn khắp không gian.
“Tiểu tử, chạy mau, hắn sẽ giết ngươi, ngươi không thể chết, ngươi chắc chắn phải sống cho thật tốt, đợi đến lúc tu vi của ngươi cao đến trình độ như hắn, ta chờ ngươi giết hắn báo thù cho ta!
Ta giết hắn báo thù cho ngươi? Côn Lâm Thụ im lặng, lão yêu bà này nói như vậy, có thể xem như là có lòng tốt nhắc nhở hắn sao? Rõ ràng bà ta đang muốn kích thích sát ý trong lòng Ô Thường, kéo hắn làm đệm lưng.
Miệng Ô Thường phun ra hắc vụ nồng đậm, phát ra tiếng cười lạnh quái dị, hắn phát hiện lão yêu bà này đến chết vẫn không cam lòng, trước khi chết vẫn để lại mâu thuẫn, kích thích hai người bọn họ nội đấu.
Hắc vụ trong miệng dừng lại, Ô Thường hờ hững lạnh lẽo noi.
“Lão yêu bà, ta tiễn ngươi!
Hai tay bỗng nhiên chấn động, ầm! Một tiếng nổ kinh thiên động địa, bóng người màu lam nổ tan nát, đồng thời bắn ra mấy luồng hắc vụ mãnh liệt.
Gió mạnh nổ tung đánh lên người, Côn Lâm Thụ thi pháp chống cự, chỉ thấy những mảnh vỡ băng lam hình bông tuyết đang tung bay bốn phía, giống như một trận tuyết lớn rơi.
Chỉ trong chớp nhoáng này, nhiệt độ bỗng nhiên hạ xuống, cho dù là tu sĩ, cũng lạnh đến mức nhịn không được phải run rẩy.
Mặc kệ Tuyết bà bà nói thật hay nói dối, ít nhất Ngân Cơ đã nói trước, nếu như xong chuyện, hoặc là không thể làm được, vậy thì lập tức thoát thân, Ô Thường là kẻ rất nguy hiểm, tâm ngoan thủ lạt, Hỏa Tính công pháp không khắc chế được hắn, tu vi lại không bằng Ô Thường, sợ là hắn sẽ có khả năng hạ độc thủ với mình.

Mắt thấy đã xong chuyện, giải quyết được Tuyết bà bà, Côn Lâm Thụ lập tức lắc mình chạy trốn.
Kết quả lại phát hiện hắn làm thế nào cũng không bay được khỏi Vô Biên Ma Vực, mà giọng nói lạnh lùng của Ô Thường đã quanh quẩn bên tai.
“ Ngươi muốn đi đâu?
Côn Lâm Thụ mãnh liệt quay đầu đề phòng, chỉ thấy Ô Thường mặc một chiếc áo choàng đang lơ lửng cách đó không xa, lạnh lùng nhìn hắn.
Côn Lâm Thụ trầm giọng nói.
“Ngươi muốn qua cầu rút ván?
Ô Thường không thừa nhận, cũng không có phủ nhận, hờ hững hỏi.
“Ngươi là ai? Lộ mặt ra, ta có thể cân nhắc tha cho ngươi không phải chết!
“Không cần ngươi tha. Ngân Cơ nói, nàng nói Vô Biên Ma Vực của ngươi không vây khốn không được ta!
Côn Lâm Thụ nắm chặt hai tay, từ từ nâng cùi chỏ lên.
Ô Thường đạm mạc lấy "A" một tiếng, có cảm giác như là ngươi cứ làm ta sẽ rửa mắt mà đợi, nhưng ánh mắt bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo quét về bốn phía.
Khói đen lập lòe ánh hồng từ bốn phương tám hướng, bỗng nhiên có vô số hỏa kiếm bắn thẳng về phía hắn.
Ô Thướng hất tay áo lên, trong áo choàng tuôn ra khí đen bàng bạc, cả người được bao phủ trong một bàn tay cực kỳ lớn.
Tiếng rít gào dày đặc, hỏa kiếm cắm lên bàn tay khổng lồ, như kiếm cắm lên gỗ, từng nhánh gắn lên phía trên, chi chi đốt cháy khói đen, nhưng lại không xuyên phá được nó.
Côn Lâm Thụ vung hai tay lên, oanh! Tất cả hỏa kiếm đều nổ tung, nuốt luôn bàn tay to lớn vào trong biển lửa.
Côn Lâm Thụ liên tục di động hai tay, chỉ trời, chỉ đất, đầy về phía trước, lùi ra phía sau, đánh ra hai bên.
Chỉ trong chốc lát, khói đen trong toàn bộ Vô Biên Ma Vực đều chấn động.
Ô Thường đang ngưng kết bàn tay to bỗng nhiên chấn động một cái, hắn hất hai tay lên, nhảy ra khỏi bàn tay to lớn, hắn đã thấy được có mấy vạn

điểm tinh hỏa đồng thời bùng cháy, sóng lửa mãnh liệt ập vào mặt, hắn quét áo choàng ra che chắn, xông người ra.
Đến lúc xông đến vị trí của Côn Lâm Thụ, nhưng nơi đó đâu còn bóng người nào…
Trên bãi cỏ, Ngân Cơ ngẩng đầu nhìn mây đen trên không trung quay cuồng phát ra tiếng sấm lớn, ánh lửa đỏ tách ra, sau đó bùng cháy khắp nơi, ánh lửa ấm áp đến từ sâu trong mây đen, như muốn thôn phệ hết tất cả.
Thấy tình cảnh đó, Ngân Cơ lập tức đoán ra được, Côn Lâm Thụ đang giao thủ với Ô Thường, lập tức lòng nàng căng thẳng hẳn lên.
Một bóng người từ trên biển lửa trên không trung bắn ra, đi đến gần trong nháy mắt, đó chính là Côn Lâm Thụ, hắn đã thoát thân khỏi Vô Biên Ma Vực.
Ngân Cơ vui mừng, quát lên.
“Đi!
Côn Lâm Thụ lách mình đến cầm tay nàng, có thể nói là dẫn đường, cũng có thể nói là liên thủ, phá vỡ đầm lầy trong nháy mắt, dùng năng lực của mình dẫn đường cho Côn Lâm Thụ trốn xuống đầm lầy.
Sóng lửa trên không trung quay cuồng, một bóng người phá vỡ biển lửa xuông ra, chính là Ô Thường, hắn trừng mắt bay đến, xông thẳng đến chỗ hai người đang phi độn.
Oanh! Xúc tu của Hủ Thi Đằng giống như yêu nghiệt kinh thiên xông ra khỏi đầm lầy, chụp thẳng đến chỗ Ô Thường.
Ô Thường dùng một tay giật áo choàng trên người xuống, hất tay lên, như từng cái tát ngoan độc, cạch cạch vang vong, đánh gục đám xúc tu trong nháy mắt, hoặc trực tiếp chấn cho chia năm xẻ bảy.
Người hắn tiếp tục phóng đến đầm lầy như một ngôi sao băng.
Oanh! Một con Hỏa Long phóng thẳng lên trời, vọt đến chỗ Ô Thường.
Khói đen quanh người Ô Thường tản ra, trong nháy mắt hóa thành một chưởng ảnh lớn, Ma Diễm Diệt Sinh Chưởng, giống như có thể chụp được cả trời đất, trong tiếng nổ lớn, Hỏa Long sụp đổ, ánh lửa văng khắp nơi, tạo thành vô số gợn sóng trên mặt đầm lầy, tầng tầng sóng bùn dạt về bốn phương tám hướng, một chưởng ấn to lớn khắc sâu lên mặt đất của đầm lầy.

Biển lửa trên không trung hóa thành ngàn vạn mưa kiếm, điên cuồng phóng xuống dưới.
Ô Thường đánh một chưởng diệt Hỏa Long, không quan tâm gì nữa, cưỡng ép thi pháp tách bùn đất ra, trốn xuống mặt đất truy sát.
Ngàn vạn mưa kiếm trở thành vô dụng, chưởng ấn khắc sâu vào đầm lầy cũng dần dần bị bùn bao phủ lại.
Dưới mặt đất vang lên một trận tiếng nổ, một bóng người phá đất bay ra, chính là Ô Thường, hắn đứng trên không trung nhìn xuống dưới, sắc mặt lạnh lẽo, không biết hai người kia đã độn thổ đến nơi nào rồi.
Lại ngẩng đầu lên, chỉ thấy làn khói đen kia đang phiêu đãng, đâu còn mây đen bàng bạc tràn ngập khí thế quay cuồng như lúc trước nữa.
Một mồi lửa! Hắn không ngờ rằng người kia chỉ cần một mồi lửa lả đã có thể đốt cháy được mảnh không gian này, trực tiếp đốt cháy hết ma khí của hắn, lại dùng một mồi lửa đốt phá Vô Biên Ma Vực của hắn.
Chỉ một mồi lửa đã phá được Vô Biên Ma Vực, điều này có ý nghĩa gì?

Chương 2197: Thiên hạ phong vân tạo ra chúng ta (2)

Chương 2197: Thiên hạ phong vân tạo ra chúng ta (2)
Thật vất vả lắm mới giết được Tuyết bà bà có thể phá Vô Biên Ma Vực, kết quả lại nhảy ra một kẻ có thể phá tan được Vô Biên Ma Vực, mà kẻ này có tốc độ phá Vô Biên Ma Vực còn nhanh hơn Tuyết bà bà nhiều.
Đây cũng là lý do vì sao hắn không quan tâm đến Ngân Cơ gì đó, ngang nhiên truy sát người, nhưng Ngân Cơ dựa vào ưu thế của Hồ Tộc ở Hoang Trạch Tử Địa, giúp đỡ kẻ kia chạy thoát.
Ô Thường đứng giữa không trung, sắc mặt ngưng trọng, trong ánh mắt lộ ra sự âm trầm.
Cửu Thánh luôn không muốn nhìn thấy một Thường thứ hai xuất hiện, nhưng trước mắt xem ra, chuyện luôn lo lắng đã trở thành hiện thực, người có thân phận không rõ lại có tu vi yếu, nhưng hắn có thuật pháp bất phàm, đợi một thời gian nữa, một khi tu vi đủ cao, thuật pháp trên người biến hoá về chất, hắn sẽ trở thành một đối thủ khó đối phó, chỉ sợ những Thánh còn lại sẽ không ngăn cản được việc phải đối mặt với một người nữa tham gia vào thế cục.
Hắn dự cảm được, người này sẽ xuất thế ngang trời giống như hắn năm xưa, là một Ô Thường thứ hai!
Cảm giác sảng khoái vì xử lý được Tuyết bà bà đã mất hẳn, Ô Thường lại có cảm giác nặng nề ứ đọng trong lòng.
”A tỷ, ta đã thấy được thực lực của ngươi, chúng ta có thể nói chuyện hợp tác được rồi.
Bỗng nhiên Ô Thường thi pháp hét to, nhìn bốn phía xung quanh, hắn liên tục hét một lúc lâu, nhưng bốn phía vẫn yên ắng như thường, không có chút phản ứng nào.

Hình như vì hắn hạ sát thủ, đã dọa người chạy mất, dọa cho người kia không dám ra mặt nữa.
Hắn hơi hối hận, vừa rồi không nên vội vàng ra tay như vậy.
Ở một mức độ nào đó, giống như bị Tuyết bà bà trước khi chết đoán trúng, sau khi giết bà ta, Ô Thường sẽ ra tay luôn với Côn Lâm Thụ.
Thật ra đâu chỉ Tuyết bà bà, ngay cả Ngưu Hữu Đạo, Lữ Vô Song, còn có cả Ngân Cơ, cũng đoán được chuyện này, cũng biết lầm này Côn Lâm Thụ sẽ gặp phải nguy hiểm lớn.
Gọi to nhiều lần mà không có phản ứng, biết người đã đi xa, Ô Thường hất áo choàng lên, không cần phải giấu diếm hành tung nữa, phá không rời đi…
Băng Tuyết Thánh Địa, một ngọn lửa lớn từ trên trời rơi xuống, làm cả một vùng bên dưới rơi vào biển lửa.
Trong tiếng nổ vang ầm ầm, Băng Cung sụp đổ, băng tuyết trên vách núi sụp xuống như tuyết lở.
Tuyết bà bà vừa chết, Ngao Phong và Côn Lâm Thụ lập tức đánh đến, nơi đây không ai cản nổi.
Kết quả thắng thua thế nào, không khó dự đoán trước, nhưng hai người cũng không ra tay tàn sát.
Bạch Vô Nhai đang bị kiềm chế bỗng nhiên giãy dụa gầm thét.
“Ngao Phong, Thánh Tôn sẽ không tha cho ngươi!
Ngao Phong mỉm cười, ra tay giải trừ cấm chế cho hắn, thả đối phương ra.
“Bạch Vô Nhai, nếu chúng ta dám đến đây, vậy thì đã không sợ trả thù. Không phải ta đến đây để giết ngươi, mà là đến nói cho các ngươi biết một tiếng, Tuyết bà bà đã chết, chết trong tay Ô Thường. Sợ là tiếp theo Tứ Thánh sẽ tiến hành tiêu diệt toàn bộ các ngươi, mau trốn đi, tranh thủ thời gian báo cho người Băng Tuyết Thánh Địa ơt nhân gian, nói bọn họ mau trốn đi!
Bạch Vô Nhai không tin tưởng, giận dữ mắng mỏ.
“Ăn nói bậy bạ!
Ngao Phong nói.
“Ta chỉ thông báo một tiếng, tin hay không tùy ngươi, phải làm thế nào để tránh đi nguy hiểm, ta tin rằng ngươi sẽ tự sắp xếp, không cần ta nói

thêm cái gì.
Hắn quay đầu nhìn Côn Lâm Thụ bôi đủ màu sắc lên mặt để che, hắn đã tìm được người muốn tìm, vì vậy lắc mình đến bên cạnh Côn Lâm Thụ.
Mục tiêu muốn tìm là hai vợ chồng Xuyên Dĩnh đang bị tạm giam, Tuyết Lạc Nhi ôm con trong ngực, hai người nhìn Băng Tuyết Thánh Địa bị phá hủy, tất nhiên là cực kỳ khiếp sợ.
Thỉnh thoảng vang lên tiếng tuyết lở ầm ầm, làm cho đứa bé sợ hãi, khóc lớn, nhưng lúc này ai còn quan tâm đến đứa bé có khóc hay không.
“Ngao Phong!
Tuyết Lạc Nhi nhìn thấy người thì hô lên.
“Các ngươi muốn làm gì?
Ngao Phong ra tay, giải trừ cấm chế trên người hai người, nói.
“Tuyết bà bà đã chết.
“Cái gì? Ngươi nói bậy!
Tuyết Lạc Nhi không thể tin được.
Ánh mắt của Xuyên Dĩnh loé lên, nhìn qua Băng Tuyết Thánh Địa bị phá hủy, chỉ sợ rằng ở đây chỉ có mình hắn biết rõ mọi chuyện, nhưng trong lòng hắn vẫn âm thầm kinh hãi, không ngờ bên kia có thể thành công, lại có thể giết được Tuyết bà bà, cũng không ngờ Ngao Phong lại dính đến chuyện này.
Càng không ngờ rằng bên kia lại giữ lời hứa, vậy mà thật sự phái người đi cứu hắn.
Lúc trước là do hắn không có lựa chọn khác, không làm thì chỉ có một con đường chết, nếu làm còn có chút hi vọng sống, nên mới đánh cược, xem ra bây giờ hắn đã thành công!
Ngao Phong nhìn về phía Xuyên Dĩnh, cười nói.
“Có phải là ta đang nói bậy hay không thì ngươi là người rõ ràng nhất. Vị tiên sinh kia nhờ ta nhắn cho ngươi biết, hắn nói lời sẽ giữ lời, các ngươi hãy đi theo vợ chồng Bạch Vô Nhai, như vậy mới giữ được tính mạng.
Nói là giữ lời hứa nhưng thực ra chỉ là tiện thể, hắn và Côn Lâm Thụ tấn công Băng Tuyết Thánh Địa không chỉ là vì cứu vợ chồng Xuyên Dĩnh, dựa theo kế hoạch lúc trước, quan trọng nhất là mật báo cho trên dưới Băng Tuyết Thánh Địa biết chuyện. Bởi vì Ngưu Hữu Đạo không mong

rằng bên này không biết chút gì, cũng không muốn bọn họ chết hết, hoặc là bị Tứ Thánh thâu tóm hết.
Trong tình huống này, phải nhân cơ hội bẻ gãy cánh chim của Tứ Thánh, chỉ cần thế lực của Tứ Thánh ngày càng yếu, vậy thì năng lực khống chế thiên hạ của bọn họ sẽ càng giảm sút.
Đương nhiên, đối với Ngao Phong mà nói, lúc này hắn vẫn không quên cứu Xuyên Dĩnh ra, càng thêm chứng minh cảm giác Ngưu Hữu Đạo dành cho hắn, giống như lời hứa ở Vô Lượng Viên, Ngưu Hữu Đạo đúng là một người giữ chữ tín, hợp tác cùng với loại người này, người ta sẽ càng yên tâm hơn.
Trưởng Tôn Di và Mục Liên Trạch chết rồi, Lữ Vô Song và Nguyên Sắc cũng xảy ra chuyện, bây giờ Tuyết bà bà lại chết, Cửu Thánh lại bị mất đi hơn một nửa, đây cũng là tình cảnh trước đây hắn khó có thể tưởng tượng nổi, cũng càng làm cho hắn tin vào tương lai, cảm giác mạo hiểm trước đây là đáng giá, là lựa chọn đúng.
Có thể tưởng tượng được, nếu như toàn bộ Cửu Thánh bị diệt, với thực lực của hắn, chính là một trong những tồn tại đứng đầu thiên hạ, đến lúc đó sẽ vinh quang đến cỡ nào?
Chính là thiên hạ phong vân tạo ra chúng ta! Chỉ mới tưởng tượng thôi, cũng không nhịn được vui vẻ rồi.
Xuyên Dĩnh hãi hùng khiếp vía nói.
“Đi cùng bọn họ?
Ngao Phong cười ha ha nói.
“Ngươi yên tâm, Tuyết bà bà đã chết, đám người kia cũng tan đàn xẻ nghé, đối với người Băng Tuyết Thánh Địa mà nói, những gì đã qua thì nên cho qua. Chúng ta tự mình ra tay, đó là vì mặt mũi của tiên sinh, nên bọn họ sẽ không làm khó các ngươi. Đi theo bọn họ, còn tốt hơn việc các ngươi lẻ loi trơ trọi một mình, cũng dễ dàng liên lạc với nhau hơn, ngươi nói đi? Đương nhiên, neus như ngươi muốn đi một mình, bên phía chúng ta cũng không miễn cưỡng, các ngươi tự quyết định đi.
Cũng không đợi đối phương trả lời, hắn quay đầu nhìn về phía Côn Lâm Thụ, nói.
“Chúng ta đi thôi.

Côn Lâm Thụ hơi gật đầu, hai người lần lượt bay lên không, thân hình nhanh chóng biến mất ở nơi xa trong hư không. . .
Người đã đi, Xuyên Dĩnh muốn nói gì đó đành phải thôi, vốn dĩ hắn còn muốn hỏi một chút về chuyện Chu Nhan Đan, nhưng xem ra bây giờ đành phải sẽ liên lạc lại sau, trên tay hắn còn đủ Chu Nhan Đan sử dụng cho một năm.
Vừa quay đầu lại, hắn đã thấy Tuyết Lạc Nhi yên lặng rơi lệ, Tuyết Lạc Nhi nức nở nói.
“Xuyên Dĩnh, ngươi giấu ta làm những việc gì? Có phải ngươi cũng tham gia vào việc mưu hại nãi nãi?
Trên khuôn mặt Xuyên Dĩnh tràn đầy đắng chát, nói.
“Lạc Nhi, nàng từng nói, ở ngay dưới Cửu Thánh, gần vua như gần cọp, thường xuyên phải lo lắng cho tương lai, bây giờ đã được tự do, không tốt hơn sao?
Tuyết Lạc Nhi thút thít nói.
“Nhưng dù sao bà ấy cũng là nãi nãi nuôi thiếp lớn lên!
Xuyên Dĩnh than thở.
“Chuyện đến nước này, bà ta không chết thì sẽ giết ta, thậm chí giết nàng và con gái, nàng muốn ta phải làm sao đây? Nếu nàng muốn giết ta để báo thù, vậy thì ta không còn lời nào để nói, sẽ đứng yên cho nàng giải quyết!

Chương 2198: Nổi lên mặt nước.

Chương 2198: Nổi lên mặt nước.
Ngoài khóc ra, Tuyết Lạc Nhi không nói lời nào, bỗng nhiên gặp phải kịch biến như vậy, ngoại trừ khóc, tâm trạng hoảng loạn ra, nàng không biết nên làm thế nào mới đúng.
Cũng đúng là tan đàn xẻ nghé thật, Bạch Vô Nhai không thể không sắp xếp cho người bên dưới rút lui.
Mặc kệ có phải là Ngao Phong lừa bọn họ không, thì bọn họ cũng không đánh cược nổi, tạm thời thoát thân theo dõi tình hình đã, nếu như Tuyết bà bà không sao, vậy thì có thể quay về, nếu thật sự gặp chuyện không may, bọn họ cũng không bị liên lụy.
Băng Tuyết Thánh Địa bị phá hủy, người cũng không còn ai. . .
Lối ra Thánh Cảnh, Ô Thường xách theo một người, chợt lóe lên rồi biến mất, đi vào thông đạo đến nhân gian.
Thủ vệ đứng canh lối ra vào nhìn nhau, hình như bọn họ không nhìn nhầm chứ, trên tay Ô Thường đang bắt đệ tử Toa Như Lai của Đại La Thánh Tôn.
Bọn họ đúng là không nhìn nhầm, sau khi Ô Thường rời khỏi Hoang Trạch Tử Địa, giống như Nguyên Sắc lúc trước, chạy đến Đại La Thánh Cảnh bắt La Phương Phỉ.
Chạy đến Đại La Thánh Địa quậy một trận, cũng giết không ít người, kết quả không ai biết La Phương Phỉ đi đâu, từ lần nàng bị Nguyên Sắc bắt cóc, thì không hề lộ mặt ra.
Nếu đi một chuyến mà tay không quay về thì không cam lòng, hắn có sắp xếp nội gian vào trong Đại La Thánh ĐỊa, nhưng nội gian cũng không biết La Phương Phỉ đi đâu, nhưng nội gian kia lại biết nơi trượng phu Toa Như Lai của La Phương Phỉ đi tuần tra.

Ô Thường trực tiếp chạy đến, đúng thật là tìm được Toa Như Lai, không nói câu nào đã bắt đi.
Lúc này ở lối ra thánh cảnh, dù có người Đại La Thánh Địa ở đó cũng không ai dám ra ngăn cản Ô Thường, chỉ có thể trơ mắt nhìn Ô Thường bắt Toa Như Lai đi, sau đó nhanh chóng chạy đi báo tin.
…
Bay vọt qua núi sông, bay thẳng đến Khí Vân Tông, Ô Thường từ trên trời giáng xuống, bay vào trong đình đài lầu các, đây cũng là nơi mà Khí Vân Tông sắp xếp cho hắn ở.
Trực tiếp ném người xuống đất, Ô Thường đứng trên cao nhìn xuống.
Toa Như Lai nằm dưới đất lẳng lặng nhìn hắn, lúc đầu hắn còn rất kinh hãi, nhưng đến bây giờ đã hoàn toàn bình tĩnh lại, là phúc thì không phải là họa, là họa thì không tránh khỏi, hắn tin rằng bên Ngưu Hữu Đạo sẽ làm ra phản ứng kịp thời.
Hắc Thạch nghe hỏi chạy đến, nhìn thấy người nằm trên mặt đất, hơi kinh ngạc, không nhịn được hỏi.
“Thánh Tôn, có chuyện gì vậy?
Ô Thường cong ngón tay búng, một luồng kinh phong cách không bắn ra, cơ thể Toa Như Lai run lên, lập tức bất tỉnh. Lúc này Ô Thường mới nói.
“Báo cho La Thu, Đốc Vô Hư, Lam Đạo Lâm, gọi bọn họ đến đây gặp ta.
Mấy vị kia không phải là người có thể gọi đến gọi đi được, Hắc Thạch hỏi.
“Lấy lý do gì?
Ô Thường nói.
“Ngươi cứ nói là lão yêu bà chết rồi.
“A!
Hắc Thạch kinh hãi, hỏi lại.
“Chết… Chết thật rồi sao?
“Ta tự tay giết, Ngân Cơ đúng là còn sống, không chết…
Ô Thường kể mọi chuyển ra.’
Sắc mặt Hắc Thạch ngưng trọng, nói.
“Được, để ta đi thông báo.

Ô Thường giơ tay lên, nói.
“Còn có một chuyện nữa, ngươi thử đi tìm hiểu một chút, người nào biết Hỏa Tính công pháp đi vào Thánh Cảnh. Người này vừa giao thủ với ta, có thể nhìn ra được, hắn đột phá Nguyên Anh không lâu trước đâu, vậy mà có thể đánh với ta và lão yêu bà, lão yêu bà nói không sai, sau này người này sẽ trở thành mối họa lớn!
Hắc Thạch hơi do dự, nói.
“Thánh Tôn, chỉ sợ không dễ điều tra ra chuyện này, người trong thiên hạ biết công pháp Hỏa Tính rất nhiều, nếu như có kẻ cố ý sắp xếp, sợ rằng kẻ bên ngoài đi vào cũng rất dễ dàng.
Ô Thường cho ra mục tiêu.
”Vậy thì điều tra người nào có quan hệ với Mao Lư Sơn Trang là được.
Hắc Thạch ngạc nhiên nói.
“Mao Lư Sơn Trang? Chỉ là một Mao Lư Sơn Trang… Thánh Tôn nghi ngờ Mao Lư Sơn Trang sao?
Ô Thường quay đầu nhìn về phía hắn, nói.
“Cái chết của lão yêu bà không đơn giản, sao bà ta vừa đúng lúc xuất hiện ở đó? Bây giờ ta có biết được nguyên nhân mà Nguyên Sắc bắt con gái La Thu rồi, trước khi Nguyên Sắc mất tích đã gặp mặt Ngân Cơ, kết hợp với việc lão yêu bà đã chết, ta nghi ngờ Nguyên Sắc luôn không lộ mặt cũng đã chết rồi.
Hắc Thạch giật mình nói.
“Một thân thịt mỡ kia của Nguyên Sắc đâu dễ đánh nát, ai có thể giết hắn được?
Ô Thường không quan tâm, nói tiếp.
“Lão yêu bà đã chết, rất có thể đây là cái bẫy, Ngân Cơ có thể mượn tay ta giết người, Vô Biên Ma Vực của ta, còn có công pháp Hỏa Tính của người thần bí kia nữa, nếu liên thủ có thể vừa vặn khắc chế lão yêu bà, mà lão yêu bà lại vừa vặn đụng phải chúng ta. Người thần bí kia vừa đúng lúc có thể phá Vô Biên Ma Vực của ta, mấy điều này tập trung vào một chỗ, chẳng lẽ ngươi vẫn nghĩ là trùng hợp sao?
Hắc Thạch không hiểu, hỏi.
“Nhưng cái này thì có liên quan gì đến Mao Lư Sơn Trang?

Ô Thường đi đến gần lan can, đập tay lên tay vịn, ánh mắt nhìn về phía xa xăm, nói.
”Từ lúc Lữ Vô Song cứu Viên Cương ở Tề Kinh, lập tức thay đổi, mà Viên Cương lại có quan hệ với Mao Lư Sơn Trang. Trước khi Nguyên Sắc mất tích cũng có quan hệ với Mao Lư Sơn Trang. Trước kia Triệu Hùng Ca dù chết vẫn không chịu giao Ma Điển ra, nhưng đến khi Viên Cương xảy ra chuyện, vì cứu Viên Cương, hắn không tiếc đưa Ma Điển ra. Ngươi đừng quên, từ trước đến nay Triệu Hùng Ca có quan hệ không tệ với Mao Lư Sơn Trang.
“Ngân Cơ ẩn núp nhiều năm, bỗng nhiên chạy ra gây chuyện, với lực lượng của Hồ Tộc thì khó liên lạc với bên ngoài được, không thể tạo ra ván cờ lớn như thế, phía sau còn có người quấy phá.
“Lữ Vô Song mất tích liên quan đến Viên Cương, sau khi Lữ Vô Song mất tích, sau đó vì cứu Thánh La Sát nên lộ mặt? Vì sao Lữ Vô Song muốn tìm Hạt Hoàng, mà Hạt Hoàng là vật dẫn đi vào Đệ Ngũ Vực, có phải Lữ Vô Song biết gì đó không? Mà Viên Cương của Mao Lư Sơn Trang là người có thể đi vào Đệ Ngũ Vực được. Ngân Cơ, Thánh La Sát, Ma Điển và cả Đệ Ngũ Vực, giữa bốn thứ này có quan hệ gì, không phải ngươi cũng không biết sao?
Hắc Thạch suy nghĩ, bỗng nhiên giật mình.
“Bốn thứ này đều liên quan đến vợ chồng Thương Tụng, chẳng lẽ vợ chồng Thương Tụng là kẻ phía sau?
Ô Thường liếc xéo hắn.
“Ngươi đoán mò gì vậy? Nếu thật sự là vợ chồng Thương Tụng, cần gì phải phí sức như thế?
Hắn vỗ vỗ tay vịn, than nhẹ.
“Trước đó ta luôn cảm giác có gì đó không thích hợp, nghĩ mãi mà không rõ, nhưng đến khi Ngân Cơ lộ mặt hại chết lão yêu bà kia, kết luận Nguyên Sắc gặp chuyện không may, ta suy nghĩ cả đường đi, mới phát hiện nếu chắp nối những chuyện kia lại thì có một manh mối nổi lên mặt nước. Mao Lư Sơn Trang lại âm thầm có quan hệ với nhiều chuyện như vậy, bây giờ ta còn nghi ngờ mọi chuyện có liên quan đến Viên Cương, nếu không thì vì sao Triệu Hùng Ca phải vội vàng nghĩ cách cứu hắn ra chứ?

“Nếu Viên Cương thật, người này ẩn giấu đủ sâu, vậy mà ta cũng nhìn sai rồi! Cái gì mà Thánh Tử Ma Giáo, ta lại tin chuyện ma quỷ của Triệu Hùng Ca!
Hắc Thạch sợ hãi thán phục, lắc đầu nói.
“Vì một nữ nhân lại không tiếc bại lộ ở sa mạc Vô Biên, điều này không hề hợp với lẽ thường, cũng không giống với người làm chuyện lớn, vì thế nên có thể tránh được tất cả nghi ngờ, nếu là Viên Cương thật, vậy thì ai cũng nhìn sai rồi.
Ô Thường lạnh lùng nói.
“Đi điều tra! Nhớ kỹ, ta có tính toán riêng, đừng có đánh rắn động cỏ.
Hắc Thạch chắp tay lĩnh mệnh.
“Vâng!
. . .
Trên đỉnh núi, ngoài thành Nam Châu, giọng nói của Ngưu Hữu Đạo bỗng nhiên to thêm mấy phần.
“Ngươi nói cái gì? Ô Thường bắt Toa Như Lai đi?
Sau khi dịch dung, Vương Tôn gấp gáp tự mình chạy đến báo tin, nói.
“Không sai, người Đại La Thánh Địa báo lên, người ở cửa ra vào Thánh Cảnh tận mắt nhìn thấy.
Ngưu Hữu Đạo trầm giọng nói.
“Ta còn nghĩ Ô Thường có khả năng đến Đại La Thánh Địa, sợ rằng khó thoát khỏi ngộ thương, nên đã bảo hắn né tránh rồi. Chẳng lẽ hay chưa trốn kịp?
Vương Tôn nói.
“Có trốn, đi ra ngoài tuần tra, nhưng không biết Ô thường làm cách nào biết được nơi hắn đi tuần, vì bắt hắn, Ô Thường tự mình đến. Nếu Ô Thường cố ý bắt Toa Như Lai, sao hắn chạy thoát được?

Chương 2199: Dùng toàn bộ Mao Lư Sơn Trang làm mồi nhử (1)

Chương 2199: Dùng toàn bộ Mao Lư Sơn Trang làm mồi nhử (1)
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Bên Hoang Trạch Tử Địa thế nào rồi?
Lúc này Vương Tôn mới nhớ đến việc này, quá gấp, nên quên mất, bây giờ mới báo.
“Chuyện đã thành công, bên kia liên thủ với Ô Thường, Tuyết bà bà bị Ô Thường tự tay giết, không có thương vong gì, tất cả đều làm theo kế hoạch. Ta sợ dùng Kim Sí đưa tin quá chậm, mà tốc độ Ô Thường lại quá nhanh, sẽ xảy ra chuyện, nên mới tự mình chạy đến báo tin.
Bây giờ hắn đã đột phá đến Nguyên Anh Kỳ, là do Toa Như Lai buông tha viên Vô Lượng quả kia cho hắn.
Nghe được Tuyết bà bà đã bị giết, Ngưu Hữu Đạo hơi thở phào nhẹ nhõm, sau đó suy nghĩ, suy nghĩ vì sao Ô Thường bắt Toa Như Lai.
Trước khi bên này ra tay, bởi vì không lo lắng nhiều, vì biết La Thu giấu La Phương Phỉ rồi, không ngờ rằng Ô Thường lại chơi chiêu này, không bắt được người, lại dùng hết công phu xuống tay với Toa Như Lai, đúng là ngoài dự đoán.
Vương Tôn không đợi kịp nữa.
“Toa tiên sinh bị bắt, sợ bên Huyễn Lệ sẽ gặp nguy hiểm, nếu tiên sinh không có gì căn dặn, bây giờ ta muốn đến Trích Tinh Thành đã.
Ngưu Hữu Đạo giơ tay, nói.
“Ngươi không cần quan tâm đến chuyện của Toa Huyễn Lệ, nàng sẽ không gặp nguy hiểm, đến kịp, bên chỗ ta đã sắp xếp cho cao thủ Nguyên Anh Kỳ qua đó, nếu như phát hiện không đúng, sẽ lập tức đưa Toa Huyễn Lệ đi trốn. Bây giờ ngươi có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Nghe được có sắp xếp, Vương Tôn yên tâm, hỏi.
“Mời tiên sinh nói.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Toa Như Lai bị bắt, không có người phụ trách liên hệ với Hồ tộc bên kia. Mà mạng lưới tình báo trong Thánh Cảnh, ngoài Toa Như Lai ra, chỉ còn ngươi nữa, chúng ta không thể mất liên hệ với bên kia được. Ngươi phải nhanh chóng quay về, Ô Thường bắt người có thể sẽ gặp mặt các Thánh khác, đến lúc đó cửa ra vào Thánh Cảnh sẽ bị khống chế nghiêm ngặt, ngươi phải chạy về sớm hơn các Thánh khác làm việc.
“Nhớ kỹ, trước khi chưa xác nhận Toa Như Lai an toàn, ngươi phải trốn trong Thánh Cảnh, đừng lộ diện, âm thầm phụ trách mạng lưới tình báo là được.
Vương Tôn gật đầu, nói.
“Được, bên Huyễn Lệ xin nhờ tiên sinh, ta trở về ngay đây.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Đừng gấp, còn có, sau khi ngươi quay về, lập tức đến Hoang Trạch Tử Địa nói cho ngân Cơ biết, mặc kệ ai ép La Phương Phỉ đi về Hoang Trạch Thánh Địa, nàng đều không được phép lộ mặt. Nếu nàng không lộ mặt, La Phương Phỉ còn có giá trị, sẽ an toàn, nếu nàng ra mặt, sợ là hai mẹ con khó trốn khỏi kiếp này. Chỉ cần ở đó chờ tin, sau đó ta sẽ nghĩ cách cứu La Phương Phỉ ra ngoài.
Vương Tôn nói.
“Được, đã hiểu.
Ngưu Hữu Đạo bỗng giơ tay, trầm mặc một lúc lâu, sau đó thay đổi suy nghĩ, lắc đầu nói.
“Không ổn! Sợ là La Phương Phỉ khó tránh khỏi gặp nỗi đau về da thịt. Ngân Cơ mềm lòng, sốt ruột vì con gái, nếu như thấy con gái bị tra tấn, sợ là không thể nhịn nổi mà chạy ra.
Vương Tôn sững sờ, hỏi lại.
“Vậy phải làm sao bây giờ?
Ngưu Hữu Đạo giương mắt, nói.
“Thay cách nói, nếu ngươi nhìn thấy Ngân Cơ, nói cho nàng biết, trong Hồ Tộc xuất hiện nội gian, để nàng tạm thời né tránh một thời gian, không nên liên lạc với bất kỳ kẻ nào trong Hồ Tộc, ta sẽ nhanh chóng

điều tra nội gian là ai, nàng cứ tránh một thời gian đã… Cứ nói vậy đi, đi đi!
“Vâng!
Vương Tôn chắp tay, thấy không có gì dặn dò nữa, hắn lập tức quay người trốn vào núi rừng sâu xa.
Ngưu Hữu Đạo cũng quay về, đi đến trong mật thất Nam Châu.
Lữ Vô Song đang chờ hắn, cũng đang mong chờ kết quả, vừa gặp mặt đã hỏi.
“Thế nào rồi?
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu thở dài.
“Thành công, thành công giết Tuyết bà bà, kẻ ra tay cuối cùng chính là Ô Thường!
Lão yêu bà đã chết thật rồi? Lữ Vô Song trầm mặc một lúc, trong lòng nhịn không được cảm thán, trước đó Nguyên Sắc cũng chết như vậy. Đấu với nhau nhiều năm như thế, vẫn luôn muốn giết chết đối phương, nhưng lúc thấy được kết quả như mong muốn, lại vui vẻ không nổi.
Nàng cũng phát hiện sự không đúng trong phản ứng của Ngưu Hữu Đạo, nên quay mặt qua nhìn kỹ, hỏi.
”Thành công mà ngươi còn thở dài, xảy ra chuyện gì sao?
Ngưu Hữu Đạo đi đến sau án ngồi, nói.
“Đúng là xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, sau khi Ô Thường rời khỏi Hoang Trạch Tử Địa, chạy thẳng đến Đại La Thánh Địa… Chuyện này cũng không ngoài dự đoán, hắn muốn bắt La Phương phải, ai ngờ hắn không bắt được nàng, nên cố ý Toa Như Lai đang trốn trong Đại La Thánh Địa , bắt Toa Như Lai đến nhân gian.
“Bắt Toa Như Lai làm gì?
Lữ Vô Song hơi do dự, sau đó như suy nghĩ ra điều gì, từ từ nói.
“Chẳng lẽ hắn không suy nghĩ giống với Nguyên Sắc, không muốn hợp tác với Ngân Cơ, công khai ngả bài với La Thu. Nói cách khác, hắn sẽ không dấu diếm chuyện Ngân Cơ là tộc trưởng Hồ Tộc, sẽ tập hợp Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư để tạo áp lực cho La Thu, ép La Thu giao La Phương Phỉ ra. Nếu như La Thu không đưa người ra… Ô Thường sẽ không khách khí, hắn có thể sẽ giết Toa Như Lai, như vậy thì Toa Như Lai sẽ gặp nguy hiểm.

Đây cũng chính là điều mà Ngưu Hữu Đạo lo lắng, hỏi.
“Với sự hiểu biết của ngươi với La Thu, hắn sẽ giao La Phương Phỉ ra sao?
Phản ứng đầu tiên của Lữ Vô Spng là chú ý đến một chuyện.
“Toa Như Lai có khả năng bán đứng ngươi không?
Ngưu Hữu Đạo hơi lắc đầu, nói.
“Chuyện này có thể yên tâm, hắn không bán đứng ta. Ta nói cho ngươi biết, vốn dĩ hắn có một viên Vô Lượng Quả, thậm chí đã đưa đến tay hắn, nhưng hắn không cần, đưa nó cho người khác.
Lữ Vô Song à một tiếng, cảm thấy ngoài ý muốn, người này có thể chống lại được sự dụ hoặc của Vô Lượng Quả, có thể biết được ý chí của hắn rồi, từ đó cũng tin rằng Toa Như Lai không dễ dàng bán bên này ra.
Cũng hiểu đại khái, cũng vì như vậy, Ngưu Hữu Đạo càng không thể ngồi nhìn Toa Như Lai chết.
Lữ Vô Song bồi hồi, suy nghĩ một lúc, sau đó dừng bước trước án, nói.
“Toa Như Lai sẽ không có chuyện gì.
Ngưu Hữu Đạo lập tức hỏi.
“Ý của ngươi là La Thu sẽ giao La Phương Phỉ ra?
Lữ Vô Song xua tay, nói.
“Sẽ không, chín phần mười La Thu sẽ không giao con gái của mình ra, nếu là vài Thánh khác cũng sẽ không đồng ý, vấn đề đầu tiên là mặt mũi, thứ hai là đám người Ô Thường không giết nổi La Thu. Nhưng La Thu sẽ phải cho mọi người một lời giải thích, chuyện của Ngân Cơ, sợ rằng hắn không giải quyết cũng không được, kiểu như Ô Thường, La Thu không giấu nổi nữa. Trừ phi La Thu muốn nhảy ra đứng một mình, nhưng khả năng này không lớn, trong các Thánh không thể giải quyết đối phương được, cũng chỉ có thể duy trì hiệp nghị nào đó, nếu không sẽ rất phiền phức, mãi mãi không có ngày yên tĩnh.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Ý của ngươi là, La Thu sẽ giải thích với những người khác, nên Toa Như Lai cũng không sao hết. Chỉ đến khi La Thu không chịu giải thích với mọi người, Ô Thường mới có thể giết Toa Như Lai sao?
Lữ Vô Song nói.

“Tạm thời Ô Thường sẽ bắt Toa Như Lai để làm con tin.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Đây không phải là trò đùa, ngươi chắc chắn chứ?
Lữ Vô Song nói.
“Toa Như Lai không chỉ là đồ đệ của La Thu, mà còn là con rể của hắn, Ô Thường sẽ không dễ dàng giết Toa Như Lai, nếu dám làm loạn, hắn sẽ bị La Thu trả thù, La Thu không giết được hắn, chẳng lẽ La Thu cò không giết được tâm phúc của Ô Thường sao?
Ngưu Hữu Đạo khẽ vuốt cằm, cũng nhẹ nhàng thở ra, nói.
“Chỉ cần Ô Thường không giết người, vậy thì dễ xử lý.
“Xử lý?
Lữ Vô Song cười lạnh một tiếng, nói.
“Chẳng lẽ ngươi còn mong rằng La Thu sẽ giải quyết Ngân Cơ sao?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Ta đã sắp xếp bên Ngân Cơ rồi, La Thu không gặp được Ngân Cơ.
Lữ Vô Song nghe vậy thì yên tâm.
“Vậy ngươi cũng biết chuyện của Ngân Cơ, nếu như La Thu không đưa ra được lời giải thích hợp lý, Ô Thường sẽ không thả người, ngươi còn trông mong vào thủ hạ của Ô Thường cướp người đi sao?
Ngưu Hữu Đạo thở dài, nói.
“Ngươi yên tâm, chỉ cần Mao Lư Sơn Trang ra mặt, Ô Thường sẽ thuận nước đẩy thuyền thả người.

Chương 2200: Dùng toàn bộ Mao Lư Sơn Trang làm mồi nhử (2)

Chương 2200: Dùng toàn bộ Mao Lư Sơn Trang làm mồi nhử (2)
Lữ Vô Song sững sờ, hoàn toàn nghe không hiểu lời nói của hắn, khó hiểu nói.
“Ngươi nói vậy là có ý gì?
Ngưu Hữu Đạo nhấc ấm trà lên, châm trà.
“Ô Thường biết nhiều hơn người khác, có lẽ những người khác không đoán ra được, nhưng lần này hắn gặp mặt Ngân Cơ, thân là người trong cuộc, nếu không đoán ra mối quan hệ giữa Mao Lư Sơn Trang và Ngân Cơ, vậy thì hắn chẳng đáng để ta xem trọng nữa.
Vừa nói ra những lời này, Lữ Vô Song đã có cảm giác rùng mình.
“Ngươi có ý gì? Mao Lư Sơn Trang đã bại lộ?
Ánh mắt nhìn vào chén trà hắn đang bưng lên, có vẻ như muốn nói, vậy mà ngươi còn ở đây uống trà sao?
Ngưu Hữu Đạo nhấm nháp vị đắng chát trong miệng, sắc mặt vẫn bình tĩnh, gật đầu nói.
“Hắn đoán ra chín mười phần. Cho dù bây giờ không đoán ra, chuyện Băng Tuyết Thánh Địa thanh tra Nhất Phẩm Đường cũng không giấu được lâu, đã mất đi liên lạc với Nhất Phẩm Đường, hắn cũng sẽ biết nhiều chuyện hơn, ít nhất là biết chuyện Tuyết bà bà trúng kế.
“Chu Nhan Đan của Xuyên Dĩnh, trên Ma Điển có cách luyện chế, Ma Điển có quan hệ với Triệu Hùng Ca, Triệu Hùng Ca lại có quan hệ với Viên Cương. Còn có quan hệ giữa ngươi và Viên Cương nữa. Chỉ cần hắn không ngốc, sẽ đoán ra nguyên nhân Nguyên Sắc bắt La Phương Phỉ. Trước khi Nguyên Sắc chết lại ở Mao Lư Sơn Trang, có rất nhiều

chuyện, đều như có ngón tay chỉ về phía Mao Lư Sơn Trang, với đầu óc của hắn, nếu như không nghi ngờ Mao Lư Sơn Trang mới gặp quỷ.
Lữ Vô Song nghe mà lạnh cả lưng, nhưng thấy hắn vẫn thong dong bình tĩnh, cũng hiểu được ý sau lời nói của hắn.
“Trước đó ta đã ngăn cản ngươi, ngươi không nghe, mạo hiểm lớn như thế… Ngươi cố ý, cố ý bại lộ ra!
Ngưu Hữu Đạo không thừa nhận, cũng không phủ nhận, hắn từ từ uống trà, chẳng khác nào là đang ngầm thừa nhận.
Lữ Vô Song hỏi.
“Chẳng lẽ ngươi không sợ Ô Thường và đám Lam Đạo Lâm đánh đến đây sao?
“Mặc dù Ô Thường tàn nhẫn độc ác, nhưng hắn giỏi nhịn.
Ngưu Hữu Đạo nói nhỏ một câu, sau đó quay đầu cười hỏi.
“Ngươi cảm thấy nếu như Ô Thường cho rằng mình nắm rõ tất cả trong lòng bàn tay, lúc nào cũng có thể đánh ra một kích trí mạng, hắn có vội vàng gấp gáp đánh đến không?
Lữ Vô Song nghi ngờ, sau đó hiểu rõ vị này đang suy nghĩ cái gì, hóa ra đã bày ra ván cờ khác từ sớm rồi.
“Ngươi dùng toàn bộ Mao Lư Sơn Trang làm mồi nhử sao?
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Ta đánh cược hắn sẽ nuốt cái mồi này.
Vươn tay nắm chặt.
“Chỉ cần hắn ta nhịn không được dụ dỗ rồi nuốt vào, thì những kẻ đã từng là Cửu Thánh sẽ gió thổi tan tác! Hắn sẽ tỉnh táo nuốt xuống, vì bây giờ hắn không muốn lộ chuyện Ma Điển ra.
Lữ Vô Song trầm giọng nói.
“Ngươi làm như vậy là đã lôi tất cả mọi người vào nguy hiểm.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Cũng vì chúng ta không có khả năng làm như vậy, nên Ô Thường mới tin tưởng, không vào hang cọp thì sao bắt được cọp con?
Lữ Vô Song nói.
“Ngươi điên rồi! Ta đã nhắc nhở ngươi, giao thủ với loại người như bọn hắn, nếu không có lòng tin tuyệt đối thì không được hành động thiếu suy

nghĩ, lần mạo hiểm với Nguyên Sắc kia, suýt chút nữa đã bị diệt toàn quân, ngươi còn chưa học được gì sao?
Ngưu Hữu Đạo trịnh trọng thông báo.
“Lợi dụng Ngân Cơ, một lần hai lần thôi, không có lần ba, vì đã vô dụng, không ai làm theo cái này nữa. Chúng ta và Tứ Thánh, chắc chắn phải có một trận chiến cuối cùng, mà chúng ta bên này chỉ có tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, ai có thể làm đối thủ của bọn họ được? Rời khỏi Điệp Mộng Huyễn Giới, Ngân Nhi cũng khó có thể giết được một người nào trong đó. Ai dám đánh chính diện với bọn họ một trận? Liên thủ với nhau cũng không chắc chắn tí nào!
“Ta mong rằng làm vậy có thể ổn định bọn chúng lại, tranh thủ thêm hai năm cho chúng ta. Nhưng bọn họ sẽ không chờ, sẽ làm cho chúng ta tiếp tục ra tay, nên ở giữa Tứ Thánh phải có một người ngăn cản, hoặc đứng ra nói chuyện giúp cho chúng ta, nếu không chúng ta không dám có bất kỳ động tác nào trên mặt nước hết.
“Đáng tiếc là Công Tôn Bố không tức thời, làm cho ta không thể nào tin tưởng, cũng không dám phân phó chuyện lớn, nếu không hắn sẽ có tác dụng rất lớn rồi.
Lữ Vô Song trầm mặc nhìn hắn, biết lời hắn nói chính là mệnh lệnh, nói gì đó thì người phía dưới sẽ chấp hành vô điều kiện, không có ai nghe theo Lữ Vô Song nàng cả, dù nàng có nói gì cũng vô dụng, chuyện đã xảy ra, không sửa lại được nữa.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Có thể thả ra tin tức Tuyết bà bà đã chết!
. . .
Khí Vân Tông, đỉnh đài lầu các trên đỉnh núi, một bóng người đánh bay kẻ muốn đến gần để kiểm tra tọa kỵ, từ trên trời bay xuống, chính là La Thu đang nổi giận đùng đùng chạy đến.
Hắn là người cuối cùng trong Tứ Thánh đến đây, bởi vì hắn tọa trấn bên Tống Quốc, cũng là nơi ở phía Tây, ngược với phía Đông bên này, nên đến muộn nhất cũng là bình thường.
Nhưng hắn là người nhận được tin tức sớm nhất trong Thánh Cảnh.
Ô Thường, Lam Đạo Lâm, Đốc Vô Hư đều dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn La Thu đáng nhanh chóng bước đến, vừa vào đã lạnh lùng hỏi.

“Ô Thường, ngươi chạy đến Đại La Thánh Địa của ta giết người phá của, còn bắt đồ đệ ta đi, ngươi muốn làm gì?
Ô Thường hờ hững trả lời.
“Nguyên Sắc muốn làm gì, ta muốn làm cái đó, chỉ là ta nhìn vết xe đổ của Nguyên Sắc, nên không muốn giấu diếm mọi người mà thôi.
Trái tim La Thu đập nhanh, hắn sợ nhất là cái này, còn có đống cứt chó Nguyên Sắc phía trước, hắn chỉ sợ rằng Ô Thường cũng đã gặp Ngân Cơ.
Nhưng trên mặt vẫn không lộ ra gì cả, hắn trầm giọng nói.
“Ta không muốn nghe những lời hung hăng càn quấy của ngươi, đệ tử của ta đâu? Thả người ra ngay!
Sắc mặt Ô Thường vẫn không hề thay đổi, nói.
“Lão yêu bà chết rồi.
“Cái gì?
La Thu khẽ giật mình.
Ô Thường nói.
“Có vài việc, ta không cần phải dấu diếm, lão yêu bà không tức thời, nên ta đã liên thủ với người khác xử lý bà ta ở Hoang Trạch Tử Địa. Ta nghĩ ngươi biết rõ vì sao lại là Hoang Trạch Tử Địa, A Tỷ, ta đã gặp được nàng ở Hoang Trạch Tử Địa…
Hắn kể lại tình huống lúc đó, trước đó cũng đã nói với hai vị kia một lần rồi.
Chủ yếu không có vấn đề, nhưng lại che giấu vài chuyện, ví dụ như nói tu vi của Côn Lâm Thụ không thấp.
Đúng là sợ điều gì thì sẽ gặp điều đó, khuôn mặt La Thu dần dần kéo căng, trong lòng hơi tức giận, Ngân Cơ đã trốn nhiều năm rồi thì sao không trốn tiếp đi, hắn hận Ngân Cơ không tức thời. Nhưng ngoài miệng vẫn không nhường tí nào.
“Đừng nói nhảm, người đã chết nhiều năm, ngươi nói sống là sống thật sao?
Đốc Vô Hư cười ha ha một tiếng.
“La Thu, ngươi không cần phải mạnh miệng, là thật hay là giả, trong lòng mọi người biết rõ. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, vẫn là La Thu ngươi lợi hại thật, vậy mà sinh ra một tạp chủng với Hồ Tộc.

La Thu bỗng nổi lên sát ý.
“Đốc Vô Hư, tốt nhất là ngươi giặt sạch miệng đi!
Lam Đạo Lâm lên tiếng ngăn lại.
“Đừng nói đến những thứ vô dụng kia. La Thu, Hồ Tộc có tâm tư thế nào, không phải ngươi không biết, bây giờ bọn chúng đang làm loạn sau lưng chúng ta, nhất là ngay lúc này, nên phải giải quyết ngay. La Thu, nếu như Ngân Cơ đã tự mình thừa nhận năm xưa ngươi muốn giết nàng, chúng ta cũng không so đo với ngươi nữa. Nhưng ngươi phải giao con gái của Ngân Cơ ra, đợi chúng ta lợi dụng nàng giết Ngân Cơ xong, sẽ trả con gái cho ngươi, chúng ta không cần thiết phải làm khó con gái ngươi.
Đốc Vô Hư lại nói.
“Ngươi và Ngân Cơ là vợ chồng, hai người còn có một đứa con gái, nếu như ngươi không giải thích rõ việc này, sao chúng ta sẽ tin được đây không phải là một ván cờ do hai người các ngươi tạo ra chứ?
Ô Thường vẫn thờ ơ lạnh nhạt, ngoại trừ lúc đầu kể lại tình hình, hắn không nói gì nữa, nhìn Đốc Vô Hư và Lam Đạo Lâm ép La Thu, nhưng thái độ của hắn cũng rất rõ ràng, nếu không đã không nói ra chuyện này.
Sắc mặt La Thu vẫn bình tĩnh, hắn biết, chuyện đã bị chọc thủng, chuyện lớn như vậy, người đã chết có cùng tu vi với hắn, không giải thích là không được.

Chương 2201: Tiện nhân không biết xấu hổ.

Chương 2201: Tiện nhân không biết xấu hổ.
Cũng vì người chết có cùng tu vi với hắn, cũng làm hắn cảm nhận được sự uy hiếp, hắn biết rõ Ngân Cơ muốn làm gì, người này vì Hồ Tộc mà không cần cả tính mạng, còn có thể muốn gì chứ?
Cuối cùng hắn quét ánh mắt về phía Ô Thường, nói.
“Ngươi chắc là nàng còn sống sao?
Ô Thường hỏi lại.
“Ngươi nói đi?
Có ý, trong lòng ngươi tự biết.
La Thu nói.
“Tốt nhất là đừng đặt bẫy ta!
Lam Đạo Lâm nói.
“Giao con gái ngươi cho chúng ta, chúng ta tự giải quyết chuyện này, có thể có bẫy gì chứ? Với cái tính mê trai kia của con gái ngươi, ngoài trừ mê trai ra, còn làm được gì nữa? Chúng ta sẽ không làm khó nàng.
Mặc dù nói như vậy, nhưng thật sự đối với La Thu, vì con gái hắn rất đơn giản đến ngu ngốc, không có hứng thú tranh giành quyền lợi, nên hắn mới yêu thương nàng.
Người là động vật quần cư, không ai thích làm người cô đơn. Người nào đến độ cao như hắn, yêu mến một người rất đơn giản, như ông bà già yêu mến đứa nhỏ, vì đứa nhỏ ngây thơ, lại có thể làm bạn xua tan nỗi buồn cho hắn.
Đốc Vô Hư nói.
“La Thu, chúng ta hẹn trước, chắc chắn sẽ trả con gái còn sống sót về cho ngươi, nếu ta làm không được, ngươi cứ việc trả thù, người phía

dưới chúng ta xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng không truy cứu!
La Thu trầm mặc.
Lam Đạo Lâm nói.
“Sao vậy? Đã nói đến tình trạng này rồi, ngươi còn không chịu nhả ra sao?
La Thu mở miệng, nhìn chằm chằm về phía Ô Thường, nói.
“Thả Toa Như Lai ra.
Ô Thường nói.
“Dẫn con gái ngươi đến đây đổi người. Nếu ngươi không đưa ra được, ta sẽ không thả người.
La Thu nói.
“Ta hiểu Ngân Cơ hơn các ngươi nhiều, nếu dựa vào các ngươi thì vô dụng, giao Toa Như Lai cho ta, ta tự biết làm thế nào.
Ba người nhìn nhau, Lam Đạo Lâm hỏi.
“Ngươi có ý gì?
La Thu nói.
“Chuyện trong nhà ta, ta sẽ tự giải quyết, không phiền các ngươi ra tay, tóm lại là sẽ cho các ngươi một câu trả lời.
Đốc Vô Hư nói.
“Không được, nếu ngươi thả vợ chồng bọn chúng ra, sau đó hai người này trốn về Hoang Trạch Tử Địa với Ngân Cơ, ngươi tìm lý do gì đó để lừa chúng ta, sao chúng ta biết thật hay giả được?
La Thu nghiêm mặt nói.
“Vậy thì các ngươi có thể đi cùng.
Ba người lại nhìn nhau, Đốc Vô Hư hỏi hai vị khác.
“Thế nào?
Ô Thường nói.
“Cần có người tọa trấn nhân gian, nhất là Khí Vân Tông, ta không đi.
Lam Đạo Lâm lập tức cảnh giác nói.
“Ô Thường, bên Hoang Trạch Tử Địa không có bẫy gì chứ?
“Sợ là ta đi thì các ngươi càng không yên lòng đúng không?
Ô Thường hỏi ngược một câu.
Ba người hiểu rõ trong nháy mắt, Vô Biên Ma Vực của người này làm cho người ta đau đầu. Theo lý thuyết thì Vô Biên Ma Vực không làm gì

được bọn họ, bởi vì sử dụng Vô Biên Ma Vực cực kỳ hao tổn pháp lực, với thực lực của bọn họ, dù ai cũng không thể tùy tiện giết bọn họ được, cho dù vài Thánh liên thủ với nhau cũng vậy, Ô Thường không thể chèo chống Vô Biên Ma Vực quá lâu, người nào trong số bọn họ cũng không sợ, nhưng Tuyết bà bà chính là vết xe đổ, lỡ may có cái gì đó khắc chế, vậy thì xong đời.
Thật ra Ô Thường còn mong trong kia có bẫy, ánh mắt hắn nhìn về phía xa, từ từ nói.
“Ta đi, sẽ không mong nàng chết, các ngươi có thể giao nàng cho ta được không?
Vừa nói ra những lời này, sắc mặt của Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư lập tức trở nên cổ quái, hai người đều quay qua nhìn phản ứng của La Thu.
Đốc Vô Hư che miệng, vội ho một cái, nói.
“Nếu La Thu không có ý kiến gì, vậy thì chúng ta cũng không có ý kiến.
Khuôn mặt La Thu âm trầm, nói.
“Thả Toa Như Lai ra!
Cuối cùng, Ô Thường vẫn thả Toa Như Lai ra, La Thu, Lam Đạo Lâm, Đốc Vô Hư đều vội vàng rời đi.
Ô Thường không đi, hắn đưa mắt nhìn đám người kia đi, sắc mặt đạm mạc, không ai nhìn ra được hắn đang nghĩ cái gì.
. . .
Trong viện nhỏ, Tử Bình Hưu đi vào trong đình, Giả Vô Quần nghênh tiếp rồi mời ngồi xuống.
Tử Bình Hưu móc ra một trang quyển vở có chi chít chữ viết, đẩy lên trước mặt Giả Vô Quần.
Miệng Giả Vô Quần không thể nói, chỉ có thể đơn giản gật đầu cảm ơn.
Hắn không cần nhìn, cũng biết đó là cái gì, muốn sưu tầm tình báo liên quan đến Chưởng Đăng Ti, nên lần trước hắn có nhờ người này giúp đỡ, gần đây có kết quả, Tử Bình Hữu đều tự mình đưa đến đây.
Tử Bình Hưu nhìn chung quanh, thử nhắc nhở.
“Tiên sinh có nghe nói gì không, Tuyết bà bà trong Ngũ Thánh đã chết.
Giả Vô Quần gật đầu, tỏ vẻ đã biết được, bỗng nhiên việc này truyền ra khắp thiên hạ, người Băng Tuyết Thánh Địa lại bỏ chảy, không khác gì

là xác nhận tin này, làm cho cả thiên hạ đều chấn động, sao hắn không biết được.
Giả Vô Quần cầm bút viết xuống trên giấy rồi đưa cho hắn nhìn.
“Chín đã chết năm, sắp đến quyết chiến, càng ngày càng hung hiểm, nói cẩn thận.
Tử Bình Hưu nhìn xong thì lắc đầu thổn thức, cũng xua tay, tỏ vẻ mình không nói, nhưng vẫn nhìn bốn phía, nhịn không được hỏi.
“Nguyên Tòng tiên sinh đâu rồi?
Không tò mò cũng khó, mỗi lần đến đây, chỉ cần nhìn thấy Giả Vô Quần, thì cơ bản đều thấy Nguyên Tòng ở bên cạnh, lần này không thấy, nên mới cảm thấy lạ.
Giả Vô Quần nâng bút viết một câu.
“ Có việc ra ngoài.
Tử Bình Hưu à một tiếng, nếu không muốn nói ra ngoài làm gì, hắn cũng sẽ không hỏi.
Ai ngờ Giả Vô Quần lại cầm bút viết tiếp một câu.
“Thắng thua sắp đến, thời khắc tồn vong của Tống quốc cũng sắp đến, bây giờ phải nắm chặt trên dưới triều đình, nếu có kẻ nào ngăn cản, có thể báo ra, ngươi ta khó làm, nhưng sẽ có quý nhân giúp đỡ!
Tử Bình Hưu hiểu, nếu như có người muốn lấy Tống Quốc, bên này cần khống chế được cục diện, hắn gật nhẹ đầu.
“Hiểu rõ.
. . .
“Lại một người chết?
Trong thư phòng Thiệu Bình Ba kinh hãi đứng lên, đi qua đi lại, nói.
“Nguyên Sắc vừa chết mới ngày, Tuyết bà bà đã đi đời rồi?
Thiệu Tam Tỉnh cũng thổn thức, nói nhỏ,
“Bên kia ra tay đến điên rồi, tiết tấu này nhanh quá, từng bước một ép sát vào!
Không cảm khái không được, đó là Cửu Thánh đấy, chuyện này như chém đồ gì ấy, cứ như chém rau chém dưa, trước đó vẫn bình thường, giống như ngay từ đầu đã không thu tay lại được.
Thiệu Bình Ba cũng cảm khái, lắc đầu than nhẹ.

“Thiên hạ chấn động, đủ để uy hiếp, tu sĩ trong thiên hạ càng không dám chọn theo phe nào. Chỉ còn bốn người, sắp đến quyết chiến rồi!
. . .
Kim Châu, sáng sớm sương mù giăng khắp nơi, một đàn chim bay qua, toàn bộ sơn trang rơi vào tĩnh lặng.
Sau khi Lê Vô Hoa và Hải Như Nguyệt thay quần áo xong thì chơi đùa với con trai không muốn rời giường.
Cuộc chiếm lĩnh Tần Quốc đã đi qua, thế cục đã tạm thời ổn định lại, bọn họ đều rảnh rỗi xuống, nên cả nhà đi ra ngoài thư giãn một chút.
Cuối cùng bế con trai lên, nhưng không thấy người hầu bưng nước rửa mặt vào, Lê Vô Hoa hơi khó chịu quát lên.
“Người đâu!
Hắn gọi vài tiếng, nhưng bên ngoài không có phản ứng gì.
Lúc này Lê Vô Hoa đã nhận ra không đúng, nhanh chóng đi ra ngoài nhìn, hắn phát hiện thị vệ và người hầu đều ngã lăn trên đất hết.
Lê Vô Hoa lắc mình đến ngoài hiên, vươn tay thi pháp dò xét mạch đập của một người, phát hiện hơi thở vẫn bình thường, trên người không có vết thương, giống như chỉ ngủ quên.
Hắn lại liên tục điều tra mấy người, đều là như vậy.
Lê Vô Hoa lách mình bay lên nóc nhà nhìn xung quanh, toàn bộ sơn trang đều tĩnh lặng, hắn sợ hãi, không biết chuyện gì xảy ra rồi, chưa từng nghe đến có loại đồ vật gì mà có thể lặng yên không tiếng động hạ gục nhiều người như vậy, cảm giác không thể tưởng tượng nổi.
Lúc trước hắn có rời giường đi ra nhìn, vẫn bình thường, sao bây giờ lại thế này?
Chưa từng nghe nói, cũng chưa từng gặp phải chuyện quỷ dị như thế này.
“Sao vậy?
Hải Như Nguyệt bế con đi ra, vừa hỏi xong đã giật mình, cũng nhận ra không thích hợp.
Lê Vô Hoa lách mình chạy đến, một tay ôm con trai, một tay túm cánh tay Hải Như Nguyệt, trầm giọng nói.
“Đi!

Chuyện này không phải vô duyên vô cớ xuất hiện, sao dám ở lại mà không quan tâm đến chuyện khác?

Chương 2202: Đến rửa nhục.

Chương 2202: Đến rửa nhục.
Một nhà ba người vừa bước xuống bậc thang, Lê Vô Hoa đang kéo người đi bỗng nhiên dừng bước, đưa con trai cho Hải Như Nguyệt ôm, sau đó kéo hai mẹ con ra sau lưng bảo vệ, trầm giọng nói.
“Ai?
Một người đội mũ vàng rộng có vải che màu đen xuất hiện, bước vào trong đình viện, sau đó không nhanh không chậm đi về phía ba người.
Lê Vô Hoa nhanh chóng quan sát tình hình bốn phía, thấy vẫn yên tĩnh, có thể xác định chỉ có một người đến đây, nhưng tình hình quỷ dị lúc trước không cho phép hắn hành động thiếu suy nghĩ.
Người kia đi đến ngoài một trượng thì dừng bước, bỗng nhiên lên tiếng hỏi.
“Thời gian trôi qua thật nhanh, nghiệt chủng của các ngươi cũng đã lớn như vậy rồi.
Lê Vô Hoa trầm giọng nói.
“Các hạ là người nào, hình như nhà ta không có thù oán gì với ngươi.
Người đến cười ha ha.
“Không thù không oan? Tu hú chiếm ổ chim khách, có tính là thù oán không?
Vốn dĩ nghe được giọng nói còn cảm thấy quen tai, cả người Hải Như Nguyệt chấn động, thốt lên.
“Chấn nhi! Ngươi là Chấn nhi?
Lê Vô Hoa nghe vậy cũng chấn động, hơi mở to hai mắt nhìn, đây là Tiêu Thiên Chấn?
Nhìn người xung quanh đều ngã xuống, biết kẻ đến không phải là người lương thiện, một cảm giác sợ hãi xông lên đầu, bây giờ hắn không trêu

chọc nổi Tiêu Thiên Chấn nữa, người kia là cao thủ đứng đầu trên Đan Bảng, một trận chiến thành danh!
Không nói đến những cái khác, chỉ riêng bối cảnh Quỷ Y, Vạn Động Thiên Phủ của hắn đã phải kính sợ ba phần.
Lúc trước, khi Tiêu Thiên Chấn một trận chiến thành danh, trong lòng hắn đã âm thầm lo lắng, nhưng lại không thể hoá giải được, nhưng sau đó không thấy Tiêu Thiên Chấn xuất hiện, còn nghĩ là chuyện đã qua, không ngờ vẫn không thoát khỏi một kiếp.
Người đến nghe được giọng nói của Hải Như Nguyệt, nắm chặt hai nắm đấm, giống như đang run rẩy, sau đó cứng rắn nói.
“Tiện nhân không biết xấu hổ, cũng xứng làm mẹ người khác sao?
Nếu hắn thật sự là Tiêu Thiên Chấn, vừa nhìn thấy đôi nam nữ chó má này này đứng chung một chỗ, thì sẽ nhớ ngay đến hình ảnh qua khe cửa sổ ngày đó, hình ảnh đó như ác mộng không ngừng quấn lấy hắn.
Hải Như Nguyệt nước mắt rơi như mưa, bước lên, nàng đau khổ lắc đầu, khóc lóc không kiềm chế được trong nháy mắt, Lê Vô Hoa kéo nàng lại, lắc đầu.
Hải Như Nguyệt không phải người ngu, nàng chẳng những không ngốc, ngược lại còn rất khôn khéo, nếu không thì đã không thể đi từ hoàn cảnh gian nan đến ngày hôm nay được, nhìn tình hình này thì nàng đã biết, con trai quay về báo thù, về báo thù. Lại nghe được lời mắng mỏ đó, càng hiểu rõ, tình mẹ con đã ân đoạn nghĩa tuyệt, hắn đến để đòi lại công đạo cho Tiêu gia.
Nàng biết bây giờ con trai rất lợi hại, Lê Vô Hoa đã từng nói, hắn đã trở thành nhân vật mà Lê Vô Hoa khó có thể thấy được bóng lưng, Lê Vô Hoa không thể trêu vào, cũng không ngăn cản được, ngay cả toàn bộ Vạn Động Thiên Phủ cũng không dám trêu chọc người kia.
Con trai đánh một trận nổi danh xong, làm cho chưởng môn Vạn Động Thiên Phủ cuống quýt chạy đến hỏi, lo lắng có chuyện xảy ra.
Nói cách khác, bởi vì Lê Vô Hoa lúc trước không khống chế được dục vọng cá nhân, làm không tốt nên Vạn Động Thiên Phủ gặp phải phiền phức, chuyện nhà lớn đến mức toàn bộ Tề Kinh đều thấy được, bối cảnh bây giờ của Tiêu Thiên Chấn, ngay cả thế lực lớn như Hiểu Nguyệt Các dù dùng lỗ vốn dung không lật được chút bọt nước nào.

Tên Quỷ Y, càng uy danh hiển hách hơn ở Tề Kinh, không ai dám tùy tiện trêu chọc
Một lần kia, Tiêu Thiên Chấn cũng danh chấn thiên hạ.
Đương nhiên, đây là đối với nhiều người khác, còn nếu như người đạt đến cấp độ kia, sẽ không để Quỷ Y vào trong mắt.
Nhưng đám người Hải Như Nguyệt này thuộc phần nhiều người khác.
Nghe được con trai danh chấn thiên hạ, Hải Như Nguyệt vừa kiêu ngạo vừa khổ sở.
Khổ sở với mình không làm tròn trách nhiệm của người mẹ, bạc đãi con trai. Kiêu ngạo là vì con trai bây giờ có tiền đồ.
“Mẹ, đừng khóc!
Đứa bé trong ngực vươn tay lau nước mắt cho nàng.
Hải Như Nguyệt càng khóc dữ dội hơn, giao đứa bé cho Lê Vô Hoa, muốn đi lên, lại bị Lê Vô Hoa gắt gao kéo tay không thả, mặc kệ nàng dùng nước mắt cầu xin, cũng không cho nàng mạo hiểm tự mình đi lên.
Hải Như Nguyệt không có cách khác, chỉ có thể nức nở nói với con cả.
“Mẹ xin lỗi con, Chấn nhi, là mẹ xin lỗi con!
Nắm đấm của Vô Tướng run rẩy, giận dữ mắng.
“Tiện nhân câm miệng! Ta không có loại mẹ như ngươi, ngươi mà cũng xứng làm mẹ ta sao? Tiện nhân nhà ngươi, làm cho liệt tổ liệt tông Tiêu Gia phải hổ thẹn, hôm nay ta có thể đến đây, chính là nhờ ông trời có mắt, không bỏ quên Tiêu gia ra!
Hắn ngửa mặt lên trời rên.
“Ngay cả ông trời đều không chịu nổi, để cho ta rửa nhục cho Tiêu Gia!
“A. . .
Bỗng nhiên Hải Như Nguyệt dùng hai tay che mặt, gào lên tê tâm liệt phế, bị con ruột nói những lời thế này, làm nàng còn khó chịu hơn cả cái chết, mỗi chữ như dao nhọn, khoan tim thấu xương. Cũng là do nỗi khổ khó nói, nhưng lúc đối mặt với đứa con trai này, nàng chẳng thể thốt nên lời.
Lê Vô Hoa không muốn cho con trai mình thấy cảnh này, thi pháp làm cho bé ngủ say, cũng đau buồn nói.
“Dù sao nàng cũng là mẹ đẻ của ngươi, năm xưa vì ngươi mà hi sinh nhiều thứ, mặc dù nàng có làm sai điều gì, thì ngươi cũng không có tư

cách nói nàng như thế!
Vô Tướng cười lạnh, nói.
“Một đôi cẩu nam nữ, đúng là tình chàng ý thiếp thật!
Lê Vô Hoa nhìn thấy vợ khóc thành lệ nhân, đau lòng nói.
“Tiêu Thiên Chấn, nếu như ngươi còn có một chút lý trí, thì phải biết phụ thân ngươi trước đây là loại người gì, một kẻ mắc bệnh nguy kịch, dựa vào đám tu sĩ để kéo dài tính mạng, có người con gái bình thường nào sẽ gả cho hắn không? Có nhiều chuyện không thể trách mẹ ngươi được, nàng cũng bất đắc dĩ.
Vô Tướng giận dữ mắng mỏ.
“Vậy còn ngươi? Ngươi cũng bất đắc dĩ sao?
“ . . .
Lê Vô Hoa không phản bác được.
Hải Như Nguyệt nức nở nói.
“Chấn nhi, năm đó ta không còn cách nào khác, thật sự không còn cách nào khác nữa, ta chỉ muốn hai mẹ con ta có một con đường sống, nếu như con hận ta, vậy thì là lỗi của ta, nếu con có oán hận gì nữa, cứ nhắm đến ta. Con hãy xem ta nuôi con nhiều năm cực khổ, thả bọn họ đi đi.
Nàng xưng là “ta”, không dám xưng “mẹ” nữa.
Nói xong thì muốn quỳ xuống, nhưng lại bị Lê Vô Hoa kéo lại, không cho quỳ, làm gì có đạo lý mẹ quỳ con chứ.
Vô Tướng càng tức đến run rẩy cả người, lúc đầu đối với hắn thế nào, vậy mà bây giờ lại giữ gìn hai cha con này như thế, vừa so sánh thì hắn đã tức nổ phổi, dữ tợn nói.
“Bà yên tâm, nhìn công lao nuôi dưỡng ta nhiều năm, ngươi thích làm chủ Kim Châu này, ta sẽ giúp ngươi, để cho ngươi tiếp tục làm, ta sẽ không giết ngươi, ta chỉ giết tên gian phu và nghiệt chủng của ngươi, dù sao tiện nhân dễ dãi như ngươi không lo không tìm được gian phu khác.
Lời này có thể nói rất ác độc, nhưng cũng có vài phần sự thật, nam nhân của Hải Như Nguyệt không chỉ có mình Lê Vô Hoa, sau khi hắn rời khỏi đó, bởi vì chú ý đến, nên nghe được vài tin đồn, để khống chế Kim Châu, Hải Như Nguyệt từng cấu kết với nhiều người trong Kim Châu, nhưng sau đó những người kia đều chết dưới tay Lê Vô Hoa, ngược lại chứng thực lời đồn.

“Không!
Bỗng nhiên thấy bóng người con trai lóe lên như quỷ mị, Hải Như Nguyệt hét lên một tiếng thê lương thảm thiết, giang tay muốn ngăn lại.
Vô Tướng ra tay thấy vậy, càng tức giận, lực đánh ra không hề lưu tình!
Lê Vô Hoa hất tay lên, đẩy Hải Như Nguyệt qua một bên, tay kia thi pháp đẩy con trai ra ngoài, hắn muốn liều mạng một phen.
Vô Tướng như thấy ảo giác, hắn thấy được một bóng người ôm được đứa bé sau lưng Lê Vô Hoa.
Ầm! Một tiếng nổ vang vọng, Lê Vô Hoa phun một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch trong nháy mắt, cả người lung lay sắp đổ, suýt chút nữa đã ngã xuống.
Mà Vô Tướng cũng bị chấn bay ngược ra, sau khi đứng vững, hắn nghiêm nghị nói.
“Người nào?
Lê Vô Hoa suýt chút nữa ngã xuống cũng quay đầu lại nhìn, vừa rồi có một luồng pháp lực giúp đỡ hắn, cản lại một kích trí mạng, giúp hắn còn sống sót.

Chương 2203: Không thể trêu vào, không thể trêu vào (1)

Chương 2203: Không thể trêu vào, không thể trêu vào (1)
Người phía sau cũng không lộ mặt, hắn đeo mặt nạ, mặc dù nghi ngờ, nhưng có thể chắc chắn rằng người kia đến giúp hắn.
Người thần bí trả con trai cho hắn, Lê Vô Hoa nhanh chóng ôm bé.
Hải Như Nguyệt lảo đảo lùi về sau, đợi đến khi đứng vững, nàng mới phát hiện ở đây có thêm một người.
Người thần bí từ từ bước lên, nói.
“Hắn là trụ cột lớn nhất của mẫu thân ngươi ở Vạn Thiên Động Phủ, nếu ngươi giết hắn, một trưởng lão Vạn Thiên Động Phủ chết như vậy, ngươi cảm thấy mẫu thân ngươi còn sống trong Kim Châu được nữa không? Không phải ngươi muốn nàng ta cô đơn thê lương sao? Ta cho ngươi đến đây làm việc này, cũng cho phép ngươi đánh hắn trọng thương, coi như cũng phun ra tức giận, ngươi hãy xem ở chỗ mẫu thân ngươi năm xưa nôi ngươi không dễ, dừng lại ở đây, tha cho bọn họ đi.
Vô Tướng cảnh giác cao độ, vừa giao thủ là biết, tu vi của đối phương không phải thuộc cấp bậc hắn có thể chống đỡ được, thực lực của mình thế nào thì Vô Tướng rõ ràng nhất, ở Kim Đan Kỳ không có đối thủ, vì vậy có thể đoán ra được, trong lòng cũng giật mình không thôi, chẳng lẽ người kia là cao thủ Nguyên Anh Kỳ?
“Ngươi là người phương nào?
Vô Tướng hỏi lại.
“Vì sao nhúng tay vào chuyện nhà ta?
Người thần bí nói.
“Ta cũng chẳng muốn nhúng tay vào chuyện nhà ngươi, chỉ là không nhìn nổi nữa, dù sao nàng cũng là mẹ ngươi, sao ngươi làm quá thế

được? Chẳng lẽ ngươi phải tra tấn mẹ mình cả đời mới vừa lòng sao? Lê Vô Hoa nói không sai, năm xưa mẹ ngươi không làm theo ý mình được, ngươi đừng suy bụng ta ra bụng người, trước đây mẹ con ngươi là kẻ yếu, một nữ nhân như nàng chống đỡ cả nhà, phải đối mặt với ánh mắt từ bốn phía, còn phải bảo vệ ngươi, ngươi muốn nàng làm thế nào nữa?
“Cho dù trong lòng ngươi còn oán hận, nhưng cũng nên hiểu, nếu không nhờ mẹ ngươi, ngươi cũng chẳng đi theo Quỷ Y được, không đi theo Quỷ Y, ngươi còn thành tựu ngày hôm nay sao?
Vô Tướng giận dữ nói.
“Cưỡng từ đoạt lý! Nếu không nhờ sư phụ đưa ta đi, đôi cẩu nam nữ này có nghiệt chủng, ngươi nghĩ bọn chúng còn tha cho ta sao? Sợ là ta đã chết không nhắm mắt rồi, là trời không tuyệt đường Tiêu Gia ta!
Khóe miệng Lê Vô Hoa giật giật, có vài điều hiểu rõ trong lòng, nếu như năm xưa Hải Vô Hoa sinh con của hắn ra, chỉ sợ rằng Tiêu Thiên Chấn đã chết không lý do rồi, điều này, Tiêu Thiên Chấn không nói sai.
Vô Tướng lại quay về phía Hải Như Nguyệt giận dữ mắng.
“Chẳng lẽ tiện nhân nhà ngươi không biết nếu mang thai nghiệt chủng kia sẽ có nghĩa nào với ta sao? Chỉ sợ trong lòng tiện nhân ngươi rõ ràng nhất, tiện nhân kia muốn đưa ta vào chỗ chết!
“Không!
Hải Như Nguyệt kêu thảm, khóc như mưa nói.
“Ta sẽ đưa ngươi đi, ta đã sắp xếp xong rồi, ta sẽ cầu xin Đạo Gia ở Nam Châu, đưa ngươi đến Nam Châu.
Nghe được hai chữ “ Đạo Gia”, người thần bí nghiêng đầu nhìn nàng.
Vô Tướng giận dữ không kiềm chế được.
“Tiện nhân lòng dạ rắn rết như ngươi, ai mà tin được?
Người thần bí quát bảo ngừng lại.
“Mặc kệ nghĩ thế nào, ta cũng lười nói nhiều với ngươi, nếu hôm nay ta đã ra mặt, thì ngươi phải bỏ qua chuyện này, nếu không ta sẽ không tha cho cái mạng của ngươi! Ngươi cũng biết rồi đấy, ngươi không phải là đối thủ của ta, ta muốn giết ngươi thì dễ như trở bàn tay, tốt nhất là đừng chọc giận ta!
-Không! Không cần. . .
Hải Như Nguyệt cúi người, quỳ xuống với Vô Tướng.

“Chấn nhi, con đi đi, ta xin con, xin con giơ cao đánh khẽ tha cho chúng ta!
Khóc thút thít không ngừng được.
Một cái quỳ, làm cho nắm tay Vô Tướng nắm chặt, hắn rủ mắt xuống nhìn chằm chằm khuôn mặt của Hải Như Nguyệt.
Hải Như Nguyệt không còn trẻ nữa, ít nhất không còn giống như trong trí nhớ của hắn, dáng người béo lên không ít, khuôn mặt nhiều nếp nhăn, không còn vẻ hoa nhưỡng nguyệt thẹn của ngày xưa.
Vô Tướng lại nhìn người thần bí, biết hôm nay người này ở đây, hắn nằm mơ mới thành công được, giơ tay cầm mũ vành rộng, muốn cho bọn chúng thấy khuôn mặt hắn, để cho Hải Như Nguyệt xem thật rõ ràng, nhớ kỹ khuôn mặt như ma quỷ của hắn.
Tên này muốn Hải Như Nguyệt thống khổ cả đời! Người thần bí nhìn thấy hắn như vậy thì nói.
“Tốt nhất là ngươi không nên lột nón ra, Hắc Ly đang ở trấn nhỏ cách đây hai mươi dặm, nếu ngươi dám làm bậy, không chịu cút ngay, ta sẽ cắt đầu Hắc Ly và Vô Tâm, để cho ngươi biết hậu quả của việc làm bậy!
Tay Vô Tướng cứng đờ, đối phương biết sư phụ đang ở đâu, trong lòng hắn run lên, thật sự kiêng kỵ người này.
Hắn cắn răng do dự một lúc, cuối cùng quay đầu, lắc mình rời đi.
“Chấn nhi!
Hải Như Nguyệt ngồi liệt trên mặt đất, hai mắt đẫm lệ đến mơ hồ.
Lê Vô Hoa đặt con lên bàn ở gần bồn hoa, nhấc tay chà máu bên miệng vết thương, bị trọng thương nên hai chân hắn hơi lảo đảo, bước lên chắp tay với người thần bí.
“Cảm tạ ân công ra tay, cứu mạng cả nhà ta, xin hỏi tên của ngài, để cho tại hạ báo đáp.
Người thần bí quay đầu nhìn hắn, nói.
“Ngươi tự gây nghiệt, còn nói cái gì mà báo đáp? Miễn chuyện đó đi, Vương Giả chỉ không muốn đổi chủ Kim Châu, nên ra lệnh cho ta đến giúp một tay. Bên Tiêu Thiên Chấn sẽ có người giám sát, sau này sẽ không tìm các ngươi nữa. Chuyện hôm nay ta xuất hiện ở đây, ngươi không được phép nói với bất kỳ ai, bao gồm cả Vạn Động Thiên Phủ, nếu không thì không ai cứu được cả nhà ngươi đâu. Nếu có người hỏi

việc ở đây, cứ nói là Tiêu Thiên Chấn làm, nhưng mẹ hắn cầu xin hắn nên dừng tay.
Mắt thấy Tiêu Thiên Chấn rời đi, cảm xúc của Hải Như Nguyệt đã sụp đổ, khóc, không nghe rõ bên này nói gì cả.
“Vương gia?
Lê Vô Hoa khẽ giật mình, thử hỏi.
“Dung thân vương?
Người thần bí theo dõi hắn không nói, cũng không phủ nhận.
Bây giờ Lê Vô Hoa mới hiểu rõ, ngoại trừ Thương Triều Tông ra thì còn là ai được nữa, hắn lập tức chắp tay cúi đầu.
“Ân công yên tâm, ta biết nặng nhẹ, sẽ nhớ không quên, tuyệt đối không dám nói nửa lời với bất kỳ kẻ nào.
Phách một tiếng, hắn lại ngẩng đầu, phát hiện người thần bí đã không thấy đâu nữa.
Không biết là người phương nào, Lê Vô Hoa không ngờ rằng bên dưới Thương Triều Tông lại có cao thủ như vậy, có thể dễ dàng đánh bại Tiêu Thiên Chấn.
Đối phương đã bảo đảm sau này Tiêu Thiên Chấn sẽ không tìm bọn họ nữa, cũng làm cho tảng đá lớn trong lòng hắn hoàn toàn buông lỏng.
Người này có thể nói như thế, lại nghe được lời người này uy hiếp Tiêu Thiên Chấn, hắn cảm thấy người này không cần thiết phải lừa hắn.
Thì ra là người do Thương Triều Tông phái đến.
“Hazz!
Lê Vô Hoa buông tiếng thở dài.
Xem như thiếu ân tình này, làm thế nào để báo đáp, hay nói các khác là Thương Triều Tông muốn báo đáp thế nào, trong lòng hắn cũng hiểu rõ, người ta có thể ngăn Tiêu Thiên Chấn tìm phiền phức, cũng có thể bỏ mặc, không phải vấn đề là hắn có nhớ ân tình hay không.
Sau này giữa Thương Triều Tông và Vạn Động Thiên Phủ, cái gì nhẹ, cái gì nặng là biết ngay.
Quay đầu nhìn Hải Như Nguyệt vẫn khóc đến đau thấu tim gan như cũ, trong miệng lẩm nhẩm "Chấn nhi, Chấn nhi", có thể thấy lần này nàng bị Tiêu Thiên Chấn làm bị thương lòng rất nặng.

Lê Vô Hoa cũng vì vậy mà buồn rầu, mặc dù không giết chết hai cha con hắn, nhưng lời nói ngoan độc kia của Tiêu Thiên Chấn, cũng đã hung hăng trả thù Hải Như Nguyệt rồi.
Nhưng hắn không còn cách nào khác, hắn không có năng lực ngăn cản Tiêu Thiên Chấn, người kia vừa ra tay đã làm hắn bị thương nặng, biết được đánh nhau với Tiêu Thiên Chấn thì không có phần thắng, thân là đàn ông lại trơ mắt nhìn vợ con bị thương tổn, mùi vị này thật sự không dễ chịu chút nào.
Hắn đi đến đỡ Hải Như Nguyệt dậy, kết quả cũng không đỡ được, cảm xúc của nữ nhân này đã mất kiểm soát, ngồi dưới đất không chịu dậy, lúc này hắn đành phải dùng cơ thể bị thương nặng ôm Hải Như Nguyệt lên, ôm vào trong phòng.
Sau đó đi ra, ôm con trai vào.
Lúc đi ra cửa, mới ý thức được mặt trời đã lên cao, lại nhìn bốn phía xung quanh, trong lòng vẫn cảm thấy nghĩ mà sợ, thủ đoạn của Tiêu Thiên Chấn thật kinh khủng, có thể lặng yên không tiếng động đánh ngã nhiều người như vậy, không biết làm cách nào, nếu như dùng cái này để đối phó với tu sĩ hoặc dùng trên chiến trường thì thế nào?

Chương 2204: Không thể trêu vào, không thể trêu vào (2)

Chương 2204: Không thể trêu vào, không thể trêu vào (2)
Càng quỷ dị hơn là những người khác đều trúng chiêu, chỉ có một nhà ba người hắn hoàn toàn tỉnh táo.
Chắc chắn là dựa vào dược vật, tên Quỷ Y, hôm nay hắn đã nhìn ra, không thể trêu vào được!
Khi hắn lấy linh đan chữa thương đặt vào trong miệng người khác, vậy mà phát hiện những người đó lần lượt tỉnh lại.
. . .
Trong khách sạn ở trấn nhỏ, trong phòng khách, Quỷ Y chắp tay đứng, thỉnh thoảng thở dài một hơi.
Vô Tâm ở bên châm trà đổ nước, dâng chén trà nhỏ lên, nói.
“Sư tôn, không có chuyện gì đâu, sư đệ sẽ quay về nhanh thôi.
Quỷ Y nói.
“Hazz, mong rằng nó có thể nhổ ra ngụm oán khí kia. Ta đã nói rồi, không nên đụng đến Hải Như Nguyệt, nếu không thì trời không buông tha, hắn cũng phải đeo cả đời trên lưng, chỉ mong rằng hắn đừng làm chuyện ngu xuẩn gì. Thật là sơ sót, đáng lẽ ta phải phái người đi theo hắn.
Thiên hạ nổi gió, mình quá nổi danh cũng mệt mỏi, những chuyện đã xảy ra làm cho hắn hoảng sợ, tình thế trước mắt cũng không yên ổn, muốn về Dược Cốc tránh nạn.
Đệ tử Vô Tâm được dạy dỗ không phải lo, đồng ý thành thật quay về, chỉ còn đệ tử Vô Tướng này, không quên được oán hận.
Vì vậy hắn quyết định giúp đệ tử Vô Tướng chấm dứt ân oán, sau đó dẫn theo hai người quay về, cố gắng hết sức né tránh trận gió tanh mưa máu

này.
Hắn không muốn Vô Tướng giết chóc quá người, nếu nhiều người chết trên tay hắn thì khó mà ăn nói được với những kẻ có quyền có thế kia, nói đúng hơn là không muốn Vô Tướng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vì vậy, hắn tự mình ra tay, dùng không ít thời gian mới phối chế ra dược vật giúp đỡ Vô Tướng.
Phách! Một ánh sáng phá cửa sổ bay vào, cắm phập lên tường, đúng hơn là cắt sâu vào tường, đó là một tờ giấy trắng, đang phất phơ một nửa bên ngoài tường.
Cạch! Cửa mở ra, Nhan Bảo Như phát hiện tiếng động lạ nên lập tức chạy đến, nhìn thấy tờ giấy kia, thấy hai sư đồ không sao, hắn mới vọt đến cửa sổ, mở cửa ra nhìn, người người đi lại trên trấn nhỏ, không phân biệt được xem ai vừa ra tay.
”Chỉ dùng giấy thôi mà có thể phá cửa sổ cắt tường, tu vi của người kia không thấp, không biết thần thánh phương nào đã để mắt đến lão phu!
Quỷ Y cười một tiếng, thi pháp nắm vào hư không, rút tờ giấy trên tường ra, rơi vào trong tay hắn, nhìn thấy phía trên có chữ viết, sau đó mở ra nhìn.
Vô Tâm cũng bu lại, nhô đầu đến xem.
Chỉ thấy phía trên viết: Quản lý tốt đồ đệ của ngươi, còn dám vào Kim Châu làm bậy, ta sẽ lấy tính mạng của hắn, đừng trách là không nói trước!
Quỷ Y nghiêng đầu nhìn Vô Tâm, hỏi.
“Ngươi làm cái gì?
Vô Tâm khẽ giật mình, vội vàng phủ nhận.
“Con không làm gì ở Kim Châu hết.
Quỷ Y nhíu mày, bỗng nhiên nói.
“Không tốt, sư đệ ngươi có lẽ đã xảy ra chuyện.
Nhan Bảo Như lập tức bước đến, hỏi.
“Sao vậy?
Vừa mới nói xong, ba người lập tức quay đầu nhìn lại.
Ở cửa ra vào, Vô Tướng đội mũ rộng vành xuất hiện, sau đó không rên một tiếng, quên cả chào sư phụ, yên lặng ngồi xuống bên cạnh.

Ba người nhìn chằm chằm chằm chằm hắn, lại nhìn nhau, Vô Tâm đi qua đầu tiên, hỏi.
“Sư đệ, ngươi không sao chứ?
Vô Tướng lắc đầu.
Quỷ Y bước lên, cầm cổ tay hắn thi pháp điều tra, không phát hiện ra vấn đề gì trên người hắn, thử hỏi.
”Đã báo thù chưa?
Vô Tướng lại lắc đầu.
Quỷ Y nổi giận, nói.
“Đồ hỗn trướng, nói, chuyện gì xảy ra?
Vô Tướng hơi nghẹn ngào, nói.
“Có người ra tay ngăn cản…
Hắn kể lại tình huống lúc đó.
Nhan Bảo Như giật mình không thôi.
“Ngay cả tu vi của ngươi cũng không chống lại được? Người nào?
Vô Tướng nói nhỏ.
”Không biết, thực lực người đó rất mạnh, ta nghi ngờ là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ.
Hắn không biết vì sao, hình ảnh Hải Như Nguyệt quỳ xuống trước mặt hắn cứ hiện lên trong đầu, không xua tan được.
Tu sĩ Nguyên Anh? Quỷ Y tin rằng lời của đồ đệ nói có vài phần căn cứ, vì vậy nên hắn mới kinh ngạc không thôi.
Nhan Bảo Như kinh sợ hỏi.
“Chẳng lẽ là Tứ Thánh ra tay? Không thể nào, Tứ Thánh không thể ra tay bảo vệ nhân vật nhỏ như thế được!
nghi nói: "Chẳng lẽ là Tứ Thánh xuất thủ? Không thể nào, Tứ Thánh làm sao có thể tự mình xuất thủ hộ tiểu nhân vật như vậy?"
Hiện tại đối với những Thánh Tôn kia xưng hô liên tục đổi giọng, Cửu Thánh, Thất Thánh, Lục Thánh, Ngũ Thánh lại Tứ Thánh, cũng không biết đang làm trò gì, đổi giọng quá nhanh làm cho người đầu lưỡi đều nhanh vuốt không thuận, khiến cho người mở miệng ngậm miệng đều có chút không thói quen.
Cái gì gọi là không có khả năng? Quỷ Y nhìn một chút trong tay tin, thần sắc kinh nghi, là Tứ Thánh còn tốt, khi hắn chỗ hữu dụng giữ lại

làm dự bị, có lẽ sẽ còn cho hắn mấy phần mặt mũi, nếu không phải Tứ Thánh mà nói, đó mới là đáng sợ nhất.
Ngẫm lại đều đáng sợ, hái Nguyên Phi ánh mắt, trộm Vô Lượng Quả, làm Nguyên Sắc, giết Tuyết bà bà, Cửu Thánh đã gãy năm cái, những người kia còn có cái gì là không dám làm?
Hết lần này tới lần khác tu hành giới cho đến nay ngay cả là ai cũng không biết, có đôi khi người rõ ràng ở bên ngoài không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là loại kẻ liều mạng trốn ở trong tối này.
Những người này cùng Cửu Thánh đối nghịch, cái nào không phải dẫn theo đầu liều mạng, ai dám hướng những người kia trong sự tình dính vào? Chán sống còn tạm được.
Hiện tại toàn bộ tu hành giới đều câm như hến, không ai dám xếp hàng, không tới phiên sư đồ mấy cái cậy mạnh.
Ở những người khác trước mặt cài Quỷ Y uy phong vẫn được, tại những người kia trong mắt, bọn hắn Dược Cốc mấy cái này tính cái bóng.
Mình bị buộc đã làm gì chuyện tốt trong lòng không có điểm số sao?
Người ta dám ra tay, còn dám thả ngươi trở về, lá gan này đã là không có sợ hãi, biểu lộ tùy thời có thể bóp chết ngươi, không thức thời thử nhìn một chút!
Quỷ Y xem như minh bạch một chút cái gì, ngửa mặt lên trời một tiếng thở dài, "Người ta để cho ngươi xuất thủ bị thương Lê Vô Hoa, đã là khách khí. Chúng ta sư đồ hành tung đều tại người ta trong lòng bàn tay, muốn thu thập chúng ta dễ như trở bàn tay. Thôi thôi, trong những người phong vân này chúng ta không thể trêu vào, không thể trêu vào a không thể trêu vào! Dọn dẹp một chút đồ vật đi thôi, thế gian này không yên ổn, chúng ta đùa nghịch không dậy nổi, trốn tránh đi!"
. . .
Trên biển rộng mênh mông, người đứng trên hai con phi cầm tọa kỵ, đã có thể nhìn thấy Thánh Đảo.
“Đến rồi, đừng có lộ ra manh mối gì, làm cho bọn chúng tỉnh lại đi.
La Thu quay đầu nói.
Đốc Vô Hư túm La Phương Phỉ ở sau hắn, nhìn qua Lam Đạo Lâm đang túm Toa Như Lai bay trên một con phi cầm khác. .

Đến bây giờ hai người vẫn không biết La Yhu giấu La Phương Phỉ ở đâu, tóm lại là La Thu một mình rời đi một lúc, sau đó đưa người đến đây.
Lúc này, đường đường là hai vị Thánh Tôn, lại phải dịch dung, tỉ mỉ ăn mặc thành giả vờ làm thuộc hạ của La Thu.
Không có cách nào nữa, La Thu muốn làm như vậy, hơn nữa cũng có đạo lý, hai người đành phải chịu uất ức mà làm theo.
Toa Như Lai dẫn đầu tỉnh lại, nhìn thấy trên mình đang ở không trung, cũng nhìn thấy La Thu cũng tại, sau đó hắn giữ vững bình tĩnh.
La Phương Phỉ vừa tỉnh lại, nhìn thấy La Thu bên cạnh, sau đó nhìn thấy Toa Như Lai đứng trên con phi cầm tọa kỵ khác, lập tức hưng phấn ngoắc tay, nói.
“Sư huynh!
Quay đầu lại quát Đốc Vô Hư.
“Buông tay!
Đúng là không khách khí, làm cho Đốc Vô Hư câm nín, nhưng nhìn tình hình trước mắt, hắn chỉ có thể nghe lời buông tay.
Lam Đạo Lâm liếc mắt, nhịn không được nén cười, ai ngờ La Phương Phỉ bỗng nhiên lắc mình, đi qua bên này, trừng mắt nhìn hắn, quát mắng.
“Cút đi!
Lần này đến lượt Đốc Vô Hư âm thầm nén cười, Lam Đạo Lâm yên lặng, lách mình đi đến chỗ khác.
La Phương Phỉ lập tức đi vào thế giới hai người, nàng kéo tay áo Toa Như Lai líu ríu.
Đốc Vô Hư và Lam Đạo Lâm có xúc động muốn trợn trắng mắt, luôn nói nữ nhân này nhìn thấy đồ đệ của La Thu thì lập tức biến thành hoa si, hôm nay đã kiến thức được rồi.
Chương 2204: Không thể trêu vào, không thể trêu vào (2)
Càng quỷ dị hơn là những người khác đều trúng chiêu, chỉ có một nhà ba người hắn hoàn toàn tỉnh táo.
Chắc chắn là dựa vào dược vật, tên Quỷ Y, hôm nay hắn đã nhìn ra, không thể trêu vào được!
Khi hắn lấy linh đan chữa thương đặt vào trong miệng người khác, vậy mà phát hiện những người đó lần lượt tỉnh lại.

. . .
Trong khách sạn ở trấn nhỏ, trong phòng khách, Quỷ Y chắp tay đứng, thỉnh thoảng thở dài một hơi.
Vô Tâm ở bên châm trà đổ nước, dâng chén trà nhỏ lên, nói.
“Sư tôn, không có chuyện gì đâu, sư đệ sẽ quay về nhanh thôi.
Quỷ Y nói.
“Hazz, mong rằng nó có thể nhổ ra ngụm oán khí kia. Ta đã nói rồi, không nên đụng đến Hải Như Nguyệt, nếu không thì trời không buông tha, hắn cũng phải đeo cả đời trên lưng, chỉ mong rằng hắn đừng làm chuyện ngu xuẩn gì. Thật là sơ sót, đáng lẽ ta phải phái người đi theo hắn.
Thiên hạ nổi gió, mình quá nổi danh cũng mệt mỏi, những chuyện đã xảy ra làm cho hắn hoảng sợ, tình thế trước mắt cũng không yên ổn, muốn về Dược Cốc tránh nạn.
Đệ tử Vô Tâm được dạy dỗ không phải lo, đồng ý thành thật quay về, chỉ còn đệ tử Vô Tướng này, không quên được oán hận.
Vì vậy hắn quyết định giúp đệ tử Vô Tướng chấm dứt ân oán, sau đó dẫn theo hai người quay về, cố gắng hết sức né tránh trận gió tanh mưa máu này.
Hắn không muốn Vô Tướng giết chóc quá người, nếu nhiều người chết trên tay hắn thì khó mà ăn nói được với những kẻ có quyền có thế kia, nói đúng hơn là không muốn Vô Tướng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vì vậy, hắn tự mình ra tay, dùng không ít thời gian mới phối chế ra dược vật giúp đỡ Vô Tướng.
Phách! Một ánh sáng phá cửa sổ bay vào, cắm phập lên tường, đúng hơn là cắt sâu vào tường, đó là một tờ giấy trắng, đang phất phơ một nửa bên ngoài tường.
Cạch! Cửa mở ra, Nhan Bảo Như phát hiện tiếng động lạ nên lập tức chạy đến, nhìn thấy tờ giấy kia, thấy hai sư đồ không sao, hắn mới vọt đến cửa sổ, mở cửa ra nhìn, người người đi lại trên trấn nhỏ, không phân biệt được xem ai vừa ra tay.
”Chỉ dùng giấy thôi mà có thể phá cửa sổ cắt tường, tu vi của người kia không thấp, không biết thần thánh phương nào đã để mắt đến lão phu!

Quỷ Y cười một tiếng, thi pháp nắm vào hư không, rút tờ giấy trên tường ra, rơi vào trong tay hắn, nhìn thấy phía trên có chữ viết, sau đó mở ra nhìn.
Vô Tâm cũng bu lại, nhô đầu đến xem.
Chỉ thấy phía trên viết: Quản lý tốt đồ đệ của ngươi, còn dám vào Kim Châu làm bậy, ta sẽ lấy tính mạng của hắn, đừng trách là không nói trước!
Quỷ Y nghiêng đầu nhìn Vô Tâm, hỏi.
“Ngươi làm cái gì?
Vô Tâm khẽ giật mình, vội vàng phủ nhận.
“Con không làm gì ở Kim Châu hết.
Quỷ Y nhíu mày, bỗng nhiên nói.
“Không tốt, sư đệ ngươi có lẽ đã xảy ra chuyện.
Nhan Bảo Như lập tức bước đến, hỏi.
“Sao vậy?
Vừa mới nói xong, ba người lập tức quay đầu nhìn lại.
Ở cửa ra vào, Vô Tướng đội mũ rộng vành xuất hiện, sau đó không rên một tiếng, quên cả chào sư phụ, yên lặng ngồi xuống bên cạnh.
Ba người nhìn chằm chằm chằm chằm hắn, lại nhìn nhau, Vô Tâm đi qua đầu tiên, hỏi.
“Sư đệ, ngươi không sao chứ?
Vô Tướng lắc đầu.
Quỷ Y bước lên, cầm cổ tay hắn thi pháp điều tra, không phát hiện ra vấn đề gì trên người hắn, thử hỏi.
”Đã báo thù chưa?
Vô Tướng lại lắc đầu.
Quỷ Y nổi giận, nói.
“Đồ hỗn trướng, nói, chuyện gì xảy ra?
Vô Tướng hơi nghẹn ngào, nói.
“Có người ra tay ngăn cản…
Hắn kể lại tình huống lúc đó.
Nhan Bảo Như giật mình không thôi.
“Ngay cả tu vi của ngươi cũng không chống lại được? Người nào?
Vô Tướng nói nhỏ.

”Không biết, thực lực người đó rất mạnh, ta nghi ngờ là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ.
Hắn không biết vì sao, hình ảnh Hải Như Nguyệt quỳ xuống trước mặt hắn cứ hiện lên trong đầu, không xua tan được.
Tu sĩ Nguyên Anh? Quỷ Y tin rằng lời của đồ đệ nói có vài phần căn cứ, vì vậy nên hắn mới kinh ngạc không thôi.
Nhan Bảo Như kinh sợ hỏi.
“Chẳng lẽ là Tứ Thánh ra tay? Không thể nào, Tứ Thánh không thể ra tay bảo vệ nhân vật nhỏ như thế được!
nghi nói: "Chẳng lẽ là Tứ Thánh xuất thủ? Không thể nào, Tứ Thánh làm sao có thể tự mình xuất thủ hộ tiểu nhân vật như vậy?"
Hiện tại đối với những Thánh Tôn kia xưng hô liên tục đổi giọng, Cửu Thánh, Thất Thánh, Lục Thánh, Ngũ Thánh lại Tứ Thánh, cũng không biết đang làm trò gì, đổi giọng quá nhanh làm cho người đầu lưỡi đều nhanh vuốt không thuận, khiến cho người mở miệng ngậm miệng đều có chút không thói quen.
Cái gì gọi là không có khả năng? Quỷ Y nhìn một chút trong tay tin, thần sắc kinh nghi, là Tứ Thánh còn tốt, khi hắn chỗ hữu dụng giữ lại làm dự bị, có lẽ sẽ còn cho hắn mấy phần mặt mũi, nếu không phải Tứ Thánh mà nói, đó mới là đáng sợ nhất.
Ngẫm lại đều đáng sợ, hái Nguyên Phi ánh mắt, trộm Vô Lượng Quả, làm Nguyên Sắc, giết Tuyết bà bà, Cửu Thánh đã gãy năm cái, những người kia còn có cái gì là không dám làm?
Hết lần này tới lần khác tu hành giới cho đến nay ngay cả là ai cũng không biết, có đôi khi người rõ ràng ở bên ngoài không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là loại kẻ liều mạng trốn ở trong tối này.
Những người này cùng Cửu Thánh đối nghịch, cái nào không phải dẫn theo đầu liều mạng, ai dám hướng những người kia trong sự tình dính vào? Chán sống còn tạm được.
Hiện tại toàn bộ tu hành giới đều câm như hến, không ai dám xếp hàng, không tới phiên sư đồ mấy cái cậy mạnh.
Ở những người khác trước mặt cài Quỷ Y uy phong vẫn được, tại những người kia trong mắt, bọn hắn Dược Cốc mấy cái này tính cái bóng.

Mình bị buộc đã làm gì chuyện tốt trong lòng không có điểm số sao? Người ta dám ra tay, còn dám thả ngươi trở về, lá gan này đã là không có sợ hãi, biểu lộ tùy thời có thể bóp chết ngươi, không thức thời thử nhìn một chút!
Quỷ Y xem như minh bạch một chút cái gì, ngửa mặt lên trời một tiếng thở dài, "Người ta để cho ngươi xuất thủ bị thương Lê Vô Hoa, đã là khách khí. Chúng ta sư đồ hành tung đều tại người ta trong lòng bàn tay, muốn thu thập chúng ta dễ như trở bàn tay. Thôi thôi, trong những người phong vân này chúng ta không thể trêu vào, không thể trêu vào a không thể trêu vào! Dọn dẹp một chút đồ vật đi thôi, thế gian này không yên ổn, chúng ta đùa nghịch không dậy nổi, trốn tránh đi!"
. . .
Trên biển rộng mênh mông, người đứng trên hai con phi cầm tọa kỵ, đã có thể nhìn thấy Thánh Đảo.
“Đến rồi, đừng có lộ ra manh mối gì, làm cho bọn chúng tỉnh lại đi.
La Thu quay đầu nói.
Đốc Vô Hư túm La Phương Phỉ ở sau hắn, nhìn qua Lam Đạo Lâm đang túm Toa Như Lai bay trên một con phi cầm khác. .
Đến bây giờ hai người vẫn không biết La Yhu giấu La Phương Phỉ ở đâu, tóm lại là La Thu một mình rời đi một lúc, sau đó đưa người đến đây.
Lúc này, đường đường là hai vị Thánh Tôn, lại phải dịch dung, tỉ mỉ ăn mặc thành giả vờ làm thuộc hạ của La Thu.
Không có cách nào nữa, La Thu muốn làm như vậy, hơn nữa cũng có đạo lý, hai người đành phải chịu uất ức mà làm theo.
Toa Như Lai dẫn đầu tỉnh lại, nhìn thấy trên mình đang ở không trung, cũng nhìn thấy La Thu cũng tại, sau đó hắn giữ vững bình tĩnh.
La Phương Phỉ vừa tỉnh lại, nhìn thấy La Thu bên cạnh, sau đó nhìn thấy Toa Như Lai đứng trên con phi cầm tọa kỵ khác, lập tức hưng phấn ngoắc tay, nói.
“Sư huynh!
Quay đầu lại quát Đốc Vô Hư.
“Buông tay!

Đúng là không khách khí, làm cho Đốc Vô Hư câm nín, nhưng nhìn tình hình trước mắt, hắn chỉ có thể nghe lời buông tay.
Lam Đạo Lâm liếc mắt, nhịn không được nén cười, ai ngờ La Phương Phỉ bỗng nhiên lắc mình, đi qua bên này, trừng mắt nhìn hắn, quát mắng.
“Cút đi!
Lần này đến lượt Đốc Vô Hư âm thầm nén cười, Lam Đạo Lâm yên lặng, lách mình đi đến chỗ khác.
La Phương Phỉ lập tức đi vào thế giới hai người, nàng kéo tay áo Toa Như Lai líu ríu.
Đốc Vô Hư và Lam Đạo Lâm có xúc động muốn trợn trắng mắt, luôn nói nữ nhân này nhìn thấy đồ đệ của La Thu thì lập tức biến thành hoa si, hôm nay đã kiến thức được rồi.

Chương 2205: Không kịp rồi.

Chương 2205: Không kịp rồi.
Toa Như Lai vừa hùa theo La Phương Phỉ trò chuyện, vừa lén quan sát hai người xa lạ bên cạnh, không biết vì sao bên người La thu lại có hai người xa lạ xuất hiện, hắn lén nhìn, dần dần phát hiện ra hai người này đã dịch dung.
La Phương Phỉ hoàn toàn không có đặt hai người xa lạ này vào trong lòng.
Một nhóm người đến Thánh Đảo, tất nhiên sẽ có người tiếp nhận hai phi cầm tọa kỵ, La Thu tự mình dẫn đầu, không ai dám kiểm tra, cứ như vậy tùy ý cho hai người xa lạ đi vào Thánh Cảnh.
Thủ Khuyết sơn trang, có hai con phi cầm tọa kỵ, bay về phía Đại La Thánh Địa.
Nhưng khi đi khỏi Thủ Khuyết sơn trang không bao lâu, dưới sự ra hiệu của La Thu, Toa Như Lai và La Phương Phỉ bị hai người xa lạ đánh cho ngất đi.
Hai con phi cầm tọa kỵ cũng bị khống chế bay xuống đất, sau đó nhanh chóng biến mất về một phương hướng, dẫn theo hai người nhảy lên không rời đi...
Hoang Trạch Tử Địa, lúc La Thu đi về phía "Đảo nhỏ", Toa Như Lai và La Phương Phỉ đã ở trên tay hắn, Đốc Vô Hư và Lam Đạo Lâm không thấy đâu.
Nơi đến đây cũng là nơi Ngân Cơ từng gửi thư hẹn La Phương Phỉ ra gặp mặt, La Thu đã từng đến đây một lần.
Ném hai người xuống đây, La Thu bỗng nhiên rời đi, nhanh chóng bay qua đầm lầy, lúc bay trở về mặt đất, trên tay đã túm một con Yêu Hồ nho nhỏ.

Trên mặt đất có một viên đá bay lên tay, nhìn mặt trên viên đá, dùng pháp lực khắc mấy chữ lên trên, sau đó nhét vào miệng Yêu Hồ.
“Ta biết ngươi có thể nghe hiểu lời ta nói, con gái tộc trưởng các ngươi đang ở đây, nhờ ngươi đưa thư cho tộc trưởng Ngân Cơ của các ngươi.
Nói xong thì ném Yêu Hồ ra ngoài.
Yêu Hồ rơi xuống đất kia rõ ràng có chút kinh hoàng, nhưng vẫn cắn chặt viên đá chạy như bay, nhanh chóng xông vào đầm lầy chạy trốn.
Không thấy bóng của Yêu Hồ nữa, La Thu quét tay áo qua, hai người nằm dưới đất dần dần tỉnh lại.
Phát hiện mình nằm trên mặt đất, Toa Như Lai và La Phương Phỉ đều rất kinh ngạc, cả bò lên rồi nhìn thấy hoàn cảnh xung quanh, càng kinh ngạc hơn, Hoang Trạch Tử Địa?
Nhìn thấy La Thu cũng ở đây, Toa Như Lai nghi ngờ không thôi.
“Cha, chúng ta đang ở Hoang Trạch Tử Địa sao?
La Phương Phỉ hỏi.
La Thu hơi gật đầu.
La Phương Phỉ.
“Đến săn giết Yêu Hồ sao?
La Thu lại khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía con gái có vẻ hơi phức tạp.
La Phương Phỉ tò mò nói.
“Cha, ngài phải tự mình đến săn giết Yêu Hồ sao?
La Thu ừ một tiếng, từ chối cho ý kiến.
La Phương Phỉ nhanh chóng phát hiện ra điều khác lạ, chống nạnh hỏi.
“Cha, sao pháp lực của ta lại bị quản chế rồi? Ngài giúp ta mở ra đi.
La Thu bình tĩnh nói.
“Yên tĩnh ở đó đi.
La Phương Phỉ bất mãn nói.
“Ngài không chịu giải trừ cấm chế, sao ta săn giết Yêu Hồ được.
La Thu nói.
“Không cần con tự mình ra tay, đứng chờ một bên là được.
La Phương Phỉ mím mím môi, quay người đi đến cạnh Toa Như Lai, ẩn ý đưa tình nói.
“Sư huynh, ngươi giúp ta giải trừ cấm chế đi.
Toa Như Lai lặng yên, sau đó nói.

“Pháp lực của ta cũng bị hạ cấm chế.
Có ý là, hắn không có cách nào giúp nàng giải trừ cấm chế.
“Làm cái quỷ gì thế?
La Phương Phỉ oán thầm phía sau La Thu, tất nhiên là đang oán trách La Thu.
Đó cũng là nàng, nếu như là những người khác, ai dám nói như vậy chứ.
Nhưng La Phương Phỉ cũng rất vô tư, không thèm quan tâm, nhìn hoàn cảnh xung quanh, có thêt ở chung một chỗ với sư huynh thế này, ngược lại nàng rất vui vẻ.
Toa Như Lai đi đến trước mặt La Thu, thử hỏi một câu.
“Sư tôn, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?
Khuôn mặt La Thu không biểu tình, nói.
“Đến lúc nên biết thì sẽ biết.
Vừa nói ra lời này, Toa Như Lai nói thêm được gì nữa, chỉ có thể im miệng lui ra.
Hắn không phải La Phương Phỉ, không vô tư được như vậy, trong lòng gần như có cảm giác gặp nguy hiểm, cũng ý thức được có lẽ lần này mình gặp phiền phức rồi.
Bởi vì hắn rất rõ ràng đang xảy ra chuyện gì, mặc dù Toa Như Lai không biết Tuyết bà bà đã chết, nhưng trước đây Ngưu Hữu Đạo liên lạc với Hồ tộc đều thông qua tay hắn, hắn biết Ngưu Hữu Đạo đang tạo một ván cờ diệt trừ Tuyết bà bà, Ô Thường lại bỗng nhiên bắt hắn lại, hắn biết rằng Ô Thường đã gặp mặt với Ngân Cơ rồi.
La Thu có thể cứu hắn khỏi tay Ô Thường, cũng có nghĩa là La Thu đã biết Ô Thường gặp mặt với Ngân Cơ.
Trước đó quay về Thánh Cảnh, rõ ràng là đi về phía Đại La Thánh Địa, kết quả sau khi hôn mê tỉnh lại, người lại ở Hoang Trạch Tử Địa rồi, điều này có ý nghĩa gì?
Có ý nghĩa là La Thu đang tránh tai mắt của người khác, đang che giấu cái gì đó.
Nói cách khác, sợ rằng đám người Ngưu Hữu Đạo không biết hắn đã được đưa đến Hoang Trạch Tử Địa, không cách nào có thể kịp thời biết chuyện và nghĩ cách cứu viện được.

Nguyên nhân đến Hoang Trạch Tử Địa, không cần nghĩ nhiều, là vì bắt Ngân Cơ.
Hắn và La Phương Phỉ đều ở đây, cũng chỉ có một khả năng, đều là vì Ngân Cơ, lúc trước Nguyên Sắc bắt La Phương Phỉ, nay lại đổi thành La Thu tự mình làm.
Dùng La Phương Phỉ để áp chế Ngân Cơ, có thể hiểu, nhưng Toa Như Lai lại ngạc nhiên vì hắn cũng đến đây, càng hiểu được tình cảnh nguy hiểm của mình.
Hắn biết rõ một số việc, nhưng hắn không thể nói, vừa nói là lộ tẩy ngay.
Cũng không thể nói cho La Phương Phỉ biết, vì như vậy nàng sẽ cãi nhau với La Thu, mà đối với chuyện này, La Phương Phỉ không thể thay đổi quyết định của La Thu được. Nói ra chẳng khác nào làm chuyện không có ý nghĩa, còn có khả năng làm La Thu nghi ngờ hắn.
Toa Như Lai chỉ mong rằng mình đoán sai, nên chỉ có thể yên lặng chờ đợi kết quả mà hắn không muốn đối mặt kia.
Có sợ hãi hay không? Ít nhiều vẫn có một chút.
Nhưng hắn cũng rất bất đắc dĩ, lúc trước đề phòng lỡ may, Ngưu Hữu Đạo đã cố ý dặn hắn trốn đi, nhưng Toa Như Lai không ngờ rằng Ô Thường lại tốn nhiều tâm tư như vậy để bắt hắn lại.
La Phương Phỉ không biết gì hết, nàng rất vui vẻ, vui như một cô gái nhỏ, xách váy chạy vào bãi cỏ, ngắt những bông hoa xinh đẹp, đan thành vòng hoa đeo lên đầu.
Thỉnh thoảng La Thu sẽ nhìn nàng một cái, trong ánh mắt thâm trầm lộ ra chút phức tạp.
Không chỉ đan cho mình, La Phương Phỉ đan thêm một vòng hoa khác, chạy đến tặng cho Toa Như Lai.
“Sư huynh, đeo lên xem.
Toa Như Lai miễn cưỡng cười, liếc mắt nhìn La Thu, bỗng nhiên hắn ra hiệu về phía La Thu, ý bảo La Phương Phỉ tặng một vòng hoa khác cho La Thu.
La Phương Phỉ ngược lại nghe lời của hắn, lập tức vui sướng chạy đi, đan một cái vòng hoa nữa, chạy đến trước mặt La Thu, cười nói.
“Cha, tặng cho ngài.
La Thu đưa tay ngăn cản nàng, nói.

“Còn thể thống gì nữa!
Hắn đường đường là Đại La Thánh Tôn, trên đầu đội một cái cái vòng hoa là cái mẹ gì, bỏ luôn nghiêm túc và uy nghi sao?
Nhưng Toa Như Lai lại dùng ánh mắt ra hiệu cho La Phương Phỉ, thế là La Phương Phỉ tiếp tục kiên trì, túm tay La Thu, cố gắng nhét vòng hoa cho hắn, nũng nịu nói.
“Con gái tặng cho ngài, đây là tấm lòng thành của con, ngài không thể không nhận.
Bị cưỡng ép nhét vào tay, La Thu im lặng, nhìn chằm chằm bóng dáng vui sướng chạy đi của con gái, lại cúi đầu nhìn vòng hoa trên tay, đây là món quà tự tay con gái đan cho hắn, gương mặt nỗ lực banh lên.
Toa Như Lai đứng phía sau yên lặng quan sát đến, mong rằng hành động này của La Phương Phỉ có thể tác động đến vị này.
. . .
Tin tức được đưa về, nhưng Yêu Hồ kia cũng chẳng thể đưa tin đến tay Ngân Cơ được, Ngân Cơ đã nghe theo lời của Ngưu Hữu Đạo, không gặp bất cứ ai.
Nhìn những dòng chữ trên tảng đá, Hắc Vân rất lo lắng, muốn thương nghị với các trưởng lão khác, nhưng hắn không dám.
Ngưu Hữu Đạo đã nói, bên trong Hồ tộc có nội gian, lão tộc trưởng phải trốn đi là vì việc này, Ngưu Hữu Đạo nói hắn sẽ sớm điều tra nội gian là ai, đợi xác nhận an toàn mới cho tộc trưởng liên lạc với bên ngoài.

Chương 2206: Nguy hiểm (1)

Chương 2206: Nguy hiểm (1)
Nhưng nội dung trên tảng đá quá quan trọng, hắn không làm chủ được, cuối cùng cắn răng rời khỏi địa cung, đi thẳng đến nơi Ngân Cơ ẩn thân.
Dưới chỗ sâu đầm lầu có một hang động, có mấy viên minh châu chiếu sáng, Ngân Cơ đang tĩnh tu ở đây.
Hắc Vân đến, phá vỡ sự thanh tĩnh nơi này.
Nhận được tin tức của Ngưu Hữu Đạo, nhưng Ngân Cơ lại hiểu rất rõ Hồ Tộc, Hồ Tộc không giống với nhân loại, mặc dù yêu hồ cũng có ân oán, nhưng bên trong sẽ không có nội gian xuất hiện, nàng cảm thấy Ngưu Hữu Đạo lo lắng quá rồi, nàng cũng tin chắc rằng tộc nhân của mình sẽ không bán đứng mình.
Nhưng Hắc Vân có chút sợ, hắn đã thấy được năng lực của Ngưu Hữu Đạo, hắn đã nói như thế, nên Hắc Vân không thể không đề phòng.
Vì vậy Hắc Vân dùng hết miệng lưỡi thuyết phục, thế nên Ngân Cơ mới tạm thời trốn đi.
Nhưng Ngân Cơ cũng không chặt đứt tất cả liên lạc với bên ngoài, lo rằng lúc xảy ra chuyện thì không tìm thấy nàng, nhất là Tuyết bà bà vừa bị giết, lo lắng bên Thánh Cảnh qua trả thù, sợ rằng mình không kịp bảo vệ tộc nhân, nên giữ lại một con đường liên lạc với bên ngoài.
Giữ liên lạc với Hắc Vân, nàng cảm thấy Hắc Vân sẽ không phải là gian tế, Hắc Vân cũng biết mình không có vấn đề gì, nên đồng ý với Ngân Cơ.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo đã từng nói, để cho Ngân Cơ chặt đứt tất cả liên lạc với bên ngoài.
Nói cách khác, bên Ngân Cơ không nghe lời Ngưu Hữu Đạo.
Vì vậy Ngân Cơ thấy được tin tức mà La Thu gửi đến trên viên đá, nhìn thấy nội dung trên đó, khuôn mặt nàng hiện lên sự bi phẫn, tay cầm viên

đá run lẩy bẩy.
La Thu hẹn nàng đi ra đàm phán, địa điểm hẹn là nơi nàng hẹn gặp con gái lúc trước.
Không phải ngươi muốn gặp con gái sao? La Thu nói hắn đưa con gái và con rể đến đây.
La Thu nói, tính từ lúc gửi thư, chỉ có ba ngày, nếu nàng không xuất hiện, nếu không muốn giải quyết chuyện này, hắn sẽ chấm dứt giúp nàng.
Nếu Ngân Cơ không xuất hiện, hai ngày sau đó, La Thu chắc chắn rằng hắn sẽ giết La Phương Phỉ và Toa Như Lai, hoàn toàn chấm dứt tất cả liên hệ giữa Ngân Cơ và hắn.
“Sao ngươi có thể làm vậy? Nó là con gái ngươi đấy!
Ngân Cơ cầm viên đá khóc, vừa nói vừa đứng dậy, nàng muốn đi ra.
Hắc Vân ở bên cạnh gấp đến mức xoay quanh, hắn giật mình, lập tức ngăn Ngân Cơ lại.
“Lão tộc trưởng, ngài không thể đi, đây chắc chắn là bẫy của La Thu, là vì muốn dẫn ngài ra mặt.
Lúc đưa tin tức này đến, hắn sợ nhất là chuyện này xảy ra.
Nhưng nội dung trên thư hắn không thể làm chủ được, việc này liên quan đến sự sống chết của con gái và con rể của lão tộc trưởng, hắn không thể làm chủ nổi, nên mới thông báo với tộc trưởng một tiếng.
Lúc đưa tin đến đây, hắn đã hối hận, hối hận không nghe theo lời Ngưu Hữu Đạo, nếu như không biết lão tộc trưởng ở đâu, hắn đã không phải lựa chọn,
Bây giờ, hắn không thể trơ mắt nhìn lão tộc trưởng nhảy vào bẫy, lại không thể nhìn con gái và con rể của lão tộc trưởng chất đi, hắn khó xử chết mất.
Ngân Cơ nghẹn ngào, nói.
“Tiểu Hắc, ngươi tránh ra.
Hắc Vân lắc đầu, không chịu cho đi, nói.
“Lão tộc trưởng, ngài chờ một chút, ngài chờ một chút, ta phái người đi liên lạc với Ngưu Hữu Đạo, hắn có cách, chắc chắn hắn có cách.
Nói ra những lời này, ngay cả hắn cũng không tin nổi, La Thu cho thời gian hai ngày, cho dù phái cao thủ Nguyên Anh Kỳ giết ra Thánh Cảnh

để gặp Ngưu Hữu Đạo, đợi đến lúc Ngưu Hữu Đạo nghĩ ra cách cứu viện, cũng không kịp được. Hơn nữa từ lúc nhận được viên đá kia đến nay đã mất nhiều thời gian rồi.
Tất nhiên là do bên La Thu đã tính toán tốt, biết Hoang Trạch Tử Địa rộng lớn, Yêu Hồ bên dưới lại không thể phi hành, không tiện truyền tin, nếu đợi Ngân Cơ chạy đến, sợ là không thể chạy đến nhanh được, vì vậy mới cho nhiều thời gian.
Ngân Cơ tâm phiền ý loạn lắc đầu, nói.
“Không còn kịp rồi.
Hắc Vân lo lắng, nói.
“Lão tộc trưởng, dù sao nàng cũng là con gái của La Thu, chắc chắn là hắn đang lừa chúng ta, hắn sẽ không giết con gái mình đâu.
.. .
Vân Cơ đi vào mật thất, báo với Ngưu Hữu Đạo đang khoanh chân tĩnh tọa.
“Bên Quỷ Y truyền tin đến, chắc chắn rằng Tiêu Thiên Chấn đã từ bỏ việc báo thù, đám người Quỷ Y đang trên đường quay về Dược Cốc.
Ngưu Hữu Đạo không mở mắt ra, nói hơi lớn.
“Báo cho Nguyên Tòng lui về.
Có Quách Mạn làm nội tuyết bên người Quỷ Y, hành động của bọn họ sẽ không lừa được bên này.
Không chỉ mình Quách Mạn, ở trình độ nào đó, Quách Mạn chỉ là một góc băng trong thế lực của Ngưu Hữu Đạo, những năm này hắn không chỉ kinh doanh những chuyện lớn, quanh quẩn đứng sau màn, mà hắn còn sắp xếp rất nhiều tai mắt cành lá. Có thể nói, thế lực bây giờ của hắn khá là khổng lồ, có nhiều tai mắt vươn xa đến tận những nơi là Thánh Cảnh không tiếp xúc đến được, nếu như không có thế lực khổng lồ này, sao hắn dám tự tiện giao thủ với Cửu Thánh chứ?
Biết được nhóm người trong Dược Cốc muốn giúp Tiêu Thiên Chấn báo thù nên chạy về Kim Châu, hắn lập tức gửi thư cho Nguyên Tòng đi ngăn cản, hắn không muốn nội bộ Kim Châu bị hỗn loạn, nên để Kim Châu cho đám người Hải Như Nguyệt kia thì dễ khống chế hơn.
Đây cũng là một trong những chuyện nhỏ xung quanh mà hắn đứng sau màn xử lý.

Để cho Nguyên Tòng từ xa chạy đến cũng hoàn toàn là bất đắc dĩ.
Trước mắt hắn đang dùng Mao Lư Sơn Trang để làm mồi, phòng bị bên Ô Thường làm ra chuyện ngoài ý muốn, hay lỡ may có biến, thì có thể kịp thời thoát thân được, Vân Cơ có thủ đoạn đào mệnh không thể rời đi, bây giờ hắn phải đi theo bên người Vân Cơ, đề phòng có chuyện.
Mao Lư Sơn Trang của hắn không thể để kẻ khác tùy tiện chém đầu được, biết là có nguy hiểm, vậy thì phải có đề phòng trước.
Trước khi nhận được tin tức, Gia Cát Trì không có ở đây, hắn đã được phái đến Trích Tinh Thành, chuẩn bị tiếp ứng Toa Huyễn Lệ, nếu như có tình huống không đúng, Gia Cát Trì sẽ đưa Toa Huyễn Lệ đi ngay. Đó cũng là hứa hẹn của Ngưu Hữu Đạo nói với Toa Như Lai, cũng là nguyện vọng duy nhất khi Toa Như Lai bỏ ra nhiều thứ như thế, hắn cần phải chắc chắn rằng con gái của hắn an toàn.
Bởi vì vậy, Ngưu Hữu Đạo không tiếc phái đi một cao thủ Nguyên Anh Kỳ để phụ trách việc này.
Còn những người khác, bên phía đám người Tây Hải Đường cơ bản đều bị mấy Thánh nhìn chằm chằm vào, Cung Lâm Sách chấp chưởng cả một môn phái nên có nhiều chuyện cần xử lý, không tiện rời đi để bảo vệ Hải Như Nguyệt.
Tính đi tính lại, chỉ có Nguyên Tòng phù hợp nhất, nên phái Nguyên Tòng rời đi.
Nguyên Tòng âm thầm ngăn cản Tiêu Thiên Chấn, sợ Tiêu Thiên Chấn còn quay về, nên mới phải ở lại bên Hải Như Nguyệt, nếu không lỡ có chuyện thì phí công toi rồi.
Bây giờ biết Tiêu Thiên Chấn đã quay về Dược Cốc, xác nhận nguy cơ của Hải Như Nguyệt đã được phá bỏ, hắn không thể nào cứ để Nguyên Tòng ở đó được, tất nhiên là phải rút về.
”Được!
Vân Cơ lĩnh mệnh, nhưng vừa quay người lại vòng về, nhắc nhở.
“Đã nhận được tin tức của Bạch Vô Nhai, bên này đã liên lạc với người Băng Tuyết Thánh Địa lẩn trốn thành công, lúc nào cũng có thể vận dụng lực lượng này.
Ngưu Hữu Đạo trả lời.
“Cứ làm theo suy nghĩ là được.

Vân Cơ nói.
“Hầu Tử có ý khác.
Ngưu Hữu Đạo mở hai mắt ra, không hiểu.
“Hắn có ý kiến khác? Có ý gì?
Vân Cơ nói.
“Hầu Tử biết người Băng Tuyết Các cũng chạy, nên tìm ta, để cho ta phái người đi dụ bắt chưởng quỹ Sở An Lâu của khách sạn Thải Hồng.
“Bắt Sở An Lâu?
Ngưu Hữu Đạo sửng sốt, nói.
“Bắt hắn làm gì?
Vân Cơ nói.
“Hầu Tử nói, Sở An Lâu từng đánh mặt ngươi. Hầu Tử còn nói, hắn muốn tự tay xử lý Sở An Lâu.
Ngưu Hữu Đạo ngây người một chút, nghĩ ra, không nhịn được cười khổ, nói.
“Giang hồ cưỡi ngựa, trên người bùn bay tung tóe là chuyện không thể tránh được, mặc dù khó nhìn, nhưng không tính là chuyện gì. Nếu thật sự chuyện gì cũng nhớ, không biết có bao nhiêu người phía sau mắng ta, hay là người trong bóng tối nhục nhã ta đâu, ta phải trả thù bao lâu mới xong được? Nếu cứ phải nhớ thù, có mệt không chứ? Chẳng phải là đang tự làm khổ mình sao?

Chương 2207: Nguy hiểm (2)

Chương 2207: Nguy hiểm (2)
Vân Cơ nói.
“Hầu Tử là người yêu hận rõ ràng, không chịu quay đầu, mặc dù hắn có thể chịu được một số chuyện, nhưng nhiều khi hắn không thể nhịn được những chuyện kia, ngươi cũng biết tính cách của hắn rồi. Cũng là do hắn tốt bụng, thấy ngươi chịu nhục như vậy thì không nhịn nổi.
Ngưu Hữu Đạo nói.
“Cho dù là vậy, chuyện cũng đã qua, chuyện nhỏ, chỉ là một tên Sở An Lâu này không đáng để đi một chuyến, chuyện thế này không cần làm phức tạp.
Vân Cơ nói.
“Ta đã phái Vu Chiếu Hành dẫn người đi làm.
Ngưu Hữu Đạo im lặng, sau đó nói.
“Các ngươi đang tiền trảm hậu tấu với ta phải không? Ngươi đã xếp người đi làm, còn nói với ta làm gì?
Vân Cơ nói.
“Ta không đồng ý không được, ngươi cũng biết tính Hầu Tử rối đấy, nếu ta không đồng ý, chắc chắn hắn sẽ tự mình tìm cơ hội đi một mình, hắn sẽ không tha cho Sở An Lâu. Bây giờ mới nói cho ngươi một tiếng, cũng sợ có chuyện gì đó, để cho ngươi biết trước được, nếu thật sự không thích hợp… Ở đây cũng có thể liên lạc được với Vu Chiếu Hành, ta có thể gọi người quay về, còn kịp.
Nhớ đến tính cách của Hầu Tử, Ngưu Hữu Đạo đau răng, vì chút chuyện này mà phí lời thì không đáng, hắn xua tay.
“Ngươi để hắn tự làm theo ý mình là được.
Vân Cơ cười một tiếng, quay người đi.

Nàng vừa đi không lâu, Lữ Vô Song với sắc mặt ngưng trọng bước nhanh vào, cầm một lá thư trong tay, nói.
“Vương Tôn gửi thư đến, hình như có chuyện xảy ra.
Bây giờ nàng và Viên Cương cùng nhau phụ trách một bộ phận tình báo, có việc lớn thì nhờ Ngưu Hữu Đạo tham mưu hoặc cung cấp ý kiến cho Ngưu Hữu Đạo tham khảo.
Không tập trung được, Ngưu Hữu Đạo mở mắt, thu công đứng dậy, muốn lấy thư ra xem, hắn nhìn xong thì nhíu mày, cả người cũng cứng lại.
Giọng điệu của Lữ Vô Song trầm trọng.
“Bên phía Vương Tôn phát hiện La Thu dẫn theo La Phương Phỉ và Toa Như Lai trở về Thánh Cảnh, thám tử cũng nhìn thấy một nhóm người đi về phía Đại La Thánh Địa, nhưng căn cứ tin tức mà Vương Tôn lấy được ở bên Đại La Thánh Địa, đám người La Thu không hề quay về Đại La Thánh Địa, Vương Tôn lo lắng trong đó có vấn đề, nên nhanh chóng báo tin cho chúng ta.
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo ngưng trọng, giọng nói buồn bực.
“Không phải ngươi nói Ô Thường sẽ không dễ dàng giao người cho La Thu sao?
Lữ Vô Song nói.
“Đây chính là vấn đề, Ô Thường đồng ý giao người cho hắn, chắc chắn là có nguyên nhân.
Ngưu Hữu Đạo nghiêm mặt, bây giờ trách móc Lữ Vô Song nói không đúng cũng chẳng có ý nghĩa gì, trầm giọng nói.
“Rõ ràng là đi về Đại La Thánh Địa, vậy mà không có ai trong La Thu, La Phương Phỉ, Toa Như Lai trở về. La Thu có thể cướp người về, thì chắc chắn phải cho những người khác một lời giải thích, bọn họ đi Hoang Trạch Tử Địa!
Lữ Vô Song nói.
“Cửa ra vào Thánh Cảnh là vị trí then chốt, không có nhà ai có thể khống chế được, thế lực khắp nơi hỗn loạn, không có ai là sạch mãi, có lẽ trong lòng La Thu biết rõ. Lão hồ ly kia chơi trò, sẽ làm cho nhiều người không đề phòng kịp, đợi đến lúc có người phát hiện không đúng,

muốn phản ứng lại cũng không kịp nữa, nhìn tính tình của hắn, xem ra lần này đã hạ quyết tâm.
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo hiện lên ý lạnh, nói.
“Một mình La Phương Phỉ là đủ rồi, đưa Toa Như Lai theo làm gì? Toa Như Lai gặp nguy hiểm!
Lữ Vô Song hơi gật đầu, nói.
“Toa Như Lai nguy hiểm!
“Không kịp rồi!
Ngưu Hữu Đạo nói từng chữ từ kẽ răng, bịch! Hắn đập một quyền lên bàn.
“Ta đã hại hắn! La Thu, ngươi điên rồi!
Hắn đã kêu Ngân Cơ trốn đi, nếu không gặp được Ngân Cơ, xem ra, Toa Như Lai đã không còn cơ hội sống sót nào nữa.
Lữ Vô Song hiểu ý của hắn, bây giờ liên lạc với Ô Thường cũng không kịp, nàng thở dài.
“Không trách được người, nhiều chuyện khó đoán trước được, nếu như thật sự trách, ta cũng có trách nhiệm trong chuyện này. Ngươi đã nói, sớm hay muộn cũng phải đối đầu với Tứ Thánh, ngươi không thể cam đoan rằng mọi người có thể sống sót đến cuối cùng được, có nhiều việc cần phải đối mặt.
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi nhắm hai mắt lại, trầm trầm nói.
“Báo cho Gia Cát Trì, trong ba ngày liên tiếp mà không nhận được tin tức của ta, vậy thì không cần chờ, lập tức dẫn theo Toa Huyễn Lệ chạy trốn, cần phải cam đoan Toa Huyễn Lệ an toàn, không tiếc bất cứ điều gì!
Lữ Vô Song do dự nói.
“Nếu có tin tức của Hoang Trạch Tử Địa truyền đến tai Vương Tôn, hắn phải lập tức rời Thánh Cảnh gửi tin cho chúng ta, tiếp tục gửi thư cho Gia Cát Trì, nếu ba ngày thì có gấp gáp quá không? Lỡ may Toa Như Lai không có việc gì, ngươi lại cứu người đi, chẳng phải sẽ làm cho La Thu nghi ngờ sao? Cho dù Toa Như Lai xảy ra chuyện, La Thu cũng không phải vội vàng ra tay với Toa Huyễn Lệ đâu, hắn cũng không tự mình chạy đến Trích Tinh Thành ra tay, ta có thể bảo đảm điều này.
Ngưu Hữu Đạo thở dài.

“Nhiều nhất là ba ngày, nếu như nhận được tin Toa Như Lai không sao, Ta sẽ để cho Vân Cơ đi một chuyến trước khi hết thời gian. Không thể làm cho Toa Huyễn Lệ mạo hiểm được, nếu nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ta không có cách nào ăn nói với Toa Như Lai được!
“Ừ!
Lữ Vô Song gật đầu, đã hiểu, xoay người đi làm.
Đi vào mật thất nơi sàng lọc tin tức, chỉ thấy trong lỗ trên tường có một mật thư trượt ra, thuận đường lăn lên bàn.
Viên Cương đang ngồi sau án phiên dịch mật thư đưa đến, Lữ Vô Song đi đến trước mặt hắn nói một câu.
“Tâm tình của Đạo gia không tốt.
Viên Cương ngẩng đầu, hỏi.
“Sao vậy?
Lữ Vô Song đi đến phía sau hắn, thuận thế nằm sấp lên vai sau lưng Viên Cương, hắn muốn hất nàng ra, nhưng nhớ đến lời Lữ Vô Song nói, tạm thời nhịn xuống.
Lữ Vô Song cũng nhân cơ hội sáp gần người hắn, nằm sấp xuống nói bên tai Viên Cương chuyện lúc nãy.
Từ trước đến nay nàng vẫn như vậy, rút ngắn khoảng cách giữa mình và Viên Cương một cách vô thức, chiêu này có hiệu quả không tệ, phản ứng bây giờ của Viên Cương không mãnh liệt như trước nữa, hình như đã quen thuộc sự tiếp xúc cơ thể giữa hai người.
. . .
Trong lầu các Khí Vân Tông, Hắc Thạch nhanh chóng đi vào, nhìn thấy Ô Thường đang cầm bút vẽ tranh, hắn đứng bên cạnh quan sát, chỉ thấy chân dung người phụ nữ trên tranh đã rõ ràng, đó là Ngân Cơ.
Người được vẽ rất đẹp, sinh động trên giấy.
Nhiều người không biết mà thôi, cứ cho rằng Ô Thường chỉ thích vung chùy mạnh mẽ, nhưng thực tế thì Ô Thường chấp bút vẽ tranh mới là tuyệt vời nhất.
Tất nhiên Hắc Thạch là người được thưởng thức, vỗ tay khen.
“Kỹ thuật vẽ tranh của Thánh Tôn là đệ nhất thiên hạ.
Ô Thường đặt bút xuống, nói.

”Ta không ngờ nàng là yêu, trí nhớ sẽ dần phai nhạt, sợ là sau này không nhớ được gì nữa, nên nhân lúc bây giờ còn nhớ được thì vẽ lên giấy.
Hắc Thạch gật đầu.
“Nói có lý.
Ô Thường nói.
“Nói chuyện của ngươi đi.
Hắc Thạch hơi khom người, nói.
“Bên phía Băng Tuyết Các, người phụ trách liên lạc với Xuyên Dĩnh là Nhất Phẩm Đường, nhưng lại bị âm thầm khống chế, người Băng Tuyết Các chạy đi, chuyện này mới bị lộ ra. Sau khi vợ chồng Xuyên Dĩnh bị bắt vào Băng Tuyết Thánh Địa, không lâu sau khi lão yêu bà xảy ra chuyện, Băng Tuyết Thánh Địa bị phá hủy, vợ chồng Xuyên Dĩnh mất tích. Cắn cứ vào lời của mật thám trong Băng Tuyết Thánh Địa, hình như lúc Băng Tuyết Thánh Địa bị phá hủy, người đến đã gặp mặt nói chuyện với vợ chồng Xuyên Dĩnh.
Ô Thường quay bút trong tay một vòng.
“Xuyên Dĩnh, Chu Nhan Đan, Ma Điển, hừ, xem ra lão yêu bà đúng là đã trúng kế, ta cũng bị lợi dụng.
Hắc Thạch nói.
“Tin tức mà Thánh Tôn muốn điều tra cũng có manh mối rồi, người tu luyện công pháp Hỏa Tính có liên quan đến Mao Lư Sơn Trang, chỉ có đệ tử Thiên Hỏa Giáo kia, tên là Côn Lâm Thụ, lúc trước khi Ngưu Hữu Đạo thu phục hắn đã tạo ra một trận động tĩnh, ta nhớ có bẩm báo với Thánh Tôn rồi.
Ô Thường nói.
“Chính là kẻ đã luyện thành tuyệt học Thiên Hỏa giáo kia?
“Vâng!
Hắc Thạch gật đầu, lại ý vị thâm trường nói.
“Côn Lâm Thụ này vừa vặn đi vào Thánh Cảnh, lại mất tích đúng lúc Ngưu Hữu Đạo gặp chuyện, nơi mất tích là ngay Hoang Trạch Tử Địa.

Chương 2208: Không từ thủ đoạn.

Chương 2208: Không từ thủ đoạn.
“Còn có, vốn dĩ Côn Lâm Thụ lấy danh nghĩa Thiên Hỏa Giáo đi vào Thánh Cảnh, nhưng lại bị Ngưu Hữu Đạo tìm mọi cách cướp về làm thuộc hạ cho hắn. Nói đến những người tu luyện công pháp Hỏa Tính mà có quan hệ sâu với Mao Lư Sơn Trang, sợ rằng không có người nào thích hợp hơn hắn nữa.
“Thê tử của Côn Lâm Thụ là Nhiếp Vân Thường, cũng là sư muội của hắn, tên hiệu Hỏa Phượng Hoàng, vốn dĩ luôn ở Mao Lư Sơn Trang, nhưng sau khi Ngưu Hữu Đạo chết, Mao Lư Sơn Trang bị trục xuất khỏi Tử Kim Động, cô gái này ở Nam Châu một thời gian, sau đó bỗng nhiên mất tích, không rõ hướng đi. Chuyện này xảy ra sau khi Côn Lâm Thụ mất tích.
“Mặt khác, sau khi Ngưu Hữu Đạo chết, bên Mao Lư Sơn Trang loạn một trận, nhưng sau đó lại được Thương Triều Tông ổn định lại, nhưng nhìn trên dưới Nam Châu, bên trong hay bên ngoài gì cũng được giải quyết hết. Nhưng bây giờ xem ra Thương Triều Tông cũng không thể làm được việc này.
Ô Thường lẩm bẩm một câu.
“Côn Lâm Thụ!
Hắc Thạch nói.
“Lúc điều tra những chuyện này, bốn còn định liên hệ nội ứng trong Mao Lư Sơn Trang, cũng chính là chưởng môn Ngũ Lương Sơn kia, ta mới phát hiện ra người may mắn sống sót như hắn đã mất tích trong lần bại lộ thứ hai, phát hiện lộ ra nên chạy, nhưng từ đó đến nay, hắn không hề liên lạc với Phiêu Miểu Các.
“Nhiều chuyện trước kia không làm người khác chú ý, nhưng bây giờ nghe theo Thánh Tôn, cố ý điều tra, lập tức phát hiện ra có nhiều vấn đề,

mà những vấn đề này lại bí mật không bị lộ ra, mọi chuyện đều có lý do hợp tình hợp lý. Có thể thấy được nước trong Mao Lư Sơn Trang này rất đục, trước đó không hề phát hiện ra được mánh khóe, nội ứng nằm vùng cũng không phát hiện gì khác thường.
Ô Thường hừ lạnh, nói.
“Nguyên Sắc tham ăn, lại xâm nhập ổ trộm cướp, đúng là tự tìm đường chết!
Nghe được những lời này, Hắc Thạch nhịn không được mà buồn cười, đồng ý nói.
“Dùng Mao Lư Sơn Trang chắc chắn là vấn đề lớn, nguyên nhân cái chết của Nguyên Sắc cũng rõ ràng hơn. Giống như lời của Thánh Tôn, vốn dĩ Mao Lư Sơn Trang là ổ trộm cướp, Nguyên Sắc bỗng nhiên xông vào, những người kia bị dọa cho hoảng sợ, ai có thể ngờ rằng Nguyên Sắc bỗng nhiên chạy đến, sao ngồi yên được chứ? Tất nhiên là nghõ hết cách để diệt trừ.
Ô Thường cầm bút lên, nhìn chằm chằm đầu bút lông, từ từ nói.
“Vậy nên chuyện Ngân Cơ liên lạc với Nguyên Sắc không phải là sự trùng hợp, Ngân Cơ cố ý bại lộ thân phận Hồ Tộc của mình, vì vậy Nguyên Sắc mới muốn bắt La Phương Phỉ, nàng vừa bị bắt, tất nhiên La Thu sẽ ra mặt. Nếu như La Thu làm lớn chuyện, chỗ ở của Nguyên Sắc sẽ bại lộ, dù kết quả thế nào, Nguyên Sắc đều phải rời khỏi Mao Lư Sơn Trang, nguy cơ của bọn họ cũng được loại bỏ.
“Kết quả Nguyên Sắc không rời đi, mà là mất tích, xem ra trong đó có cái gì đó không muốn cho người ta biết.
Hắc Thạch nói.
“Thánh Tôn, đã tìm được nguồn gốc, đợi đám người Đốc Vô Hư quay về, có nên ra tay luôn không?
Ô Thường tiếp tục dùng bút lông vẽ lên giấy, vừa vẽ vừa nói.
“Đã biết được nguồn gốc, vậy thì không cần vội vàng, ra tay sớm, ra tay muộn, cũng chẳng phải vấn đề. Mấy ngày nay ta vẫn luôn suy nghĩ, nếu như Thánh La Sát trên tay vọn họ, mà đám người Nguyên Sắc cũng bại trận, vậy thì vì sao không thấy dấu hiệu của Thánh La Sát ra tay? Theo lý thuyết, bọn họ có trợ lực tốt như thế, phải sử dụng mới đúng, không biết đám người La Thu ở Hoang Trạch Tử Địa có đụng đến không?

Cũng bởi vì câu nói sau cùng, mắt của Hắc Thạch sáng lên, bỗng nhiên hắn hiểu rõ gì đó.
Bên kia làm bẫy giết Tuyết bà bà, nên sẽ đề phòng bên này lợi dụng La Phương Phỉ, nói cách khác, ở Hoang Trạch Tử Địa có lẽ có mai phục từ trước, nếu làm không tốt còn sẽ dùng Thánh La Sát, không biết ba vị đi đến đó sẽ gặp phải chuyện gì.
Bây giờ hắn đã hiểu vì sao Ô Thường lại không đi, có sự nguy hiểm không rõ đang tồn tại, cứ để ba vị kia đi thử nghiệm đi, cố gắng làm cho một trong ba người không về được thì càng tốt, rõ ràng là mượn đao giết người mà!
Sau khi Ô Thường hạ bút xuống, nhìn chằm chằm tác phẩm, lại dặn dò.
“Theo sự phán đoán của ta, có thể, bây giờ có một chuyện ngươi phải đặt lên hàng đầu.
Hắc Thạch chắp tay nói.
“Mong Thánh Tôn chỉ rõ.
Ô Thường nói.
“Ra tay với Mao Lư Sơn Trang thì dễ, nhưng mười hai tu sĩ Nguyên Anh Kỳ không thể giấu ở trong Mao Lư Sơn Trang được, nếu như ra tay thì sẽ làm bọn họ cảnh giác, muốn tìm ra bọn họ cũng khó. Chọn người có thể tin được, chuyên phụ trách việc này,
“Thư của Mao Lư Sơn Trang là nguồn gốc, bọn họ chắc chắn vẫn còn liên lạc với những tu sĩ Nguyên Anh kia. Nếu giải mã thư, có thể biết được những tu sĩ Nguyên Anh kia là ai.
“Nhớ kỹ, ngày nào còn chưa tìm được toàn bộ đám người kia, vậy thì không thể ra tay.
“Nhớ kỹ, không ra tay thì thôi, nếu ra tay, phải hốt gọn một mẻ!
“Nhớ kỹ, cần phải cẩn thận, thà chậm chạp, cũng không được phép đánh cỏ động rắn.
“Còn có, đừng để mấy vị khác biết việc này.
Hắc Thạch nghiêm nghị chắp tay nói.
“Vâng!
. . .
La Thu đứng nguyên chỗ gần như không di chuyển, không ngủ không nghỉ, cứng rắn đứng ở chỗ này hai ngày, vẻ mặt cũng không hề thay đổi.

Toa Như Lai khoanh chân ngồi tĩnh tọa ở cách đó không xa, bóng người như bị bóng tối bao phủ.
Thời gian dần trôi qua, La Thu kiên nhẫn đứng đợi ở chỗ này hai ngày đã nói cho hắn biết, La Thu đã hạ quyết tâm rồi.
La Phương Phỉ đội vòng hoa trên đầu cũng yên tĩnh, nàng hơi mệt, lại không thể thi pháp duy trì tỉnh táo, nằm nghiêng trên mặt đất, gối đầu lên đùi Toa Như Lai, ngủ đến thơm ngọt, hình như trong mơ nàng ngửi được mùi thơm của hoa.
La Thu ngẩng đầu, nhìn vị trí của mặt trời, từ từ xoay người, hai mắt nhìn bốn phía xung quanh.
Toa Như Lai đang lẳng lặng lập tức nhìn chằm chằm phản ứng của hắn.
Bỗng nhiên, La Thu tức giận thi pháp kêu lên.
“Đã đến hai ngày, Ngân Cơ, ta biết ngươi đã đến, ngươi đi ra!
Tiếng kêu quanh quẩn bốn phía.
La Phương Phỉ bị đánh thức, mãnh liệt ngẩng đầu bò lên, nhìn chằm chằm phụ thân rồi nhìn ra bên ngoài một lúc, cuối cùng nàng nhìn về phía trượng phu, mê mang hỏi Toa Như Lai.
“Sao vậy?
Toa Như Lai đưa tay gọi nàng lại, cũng đứng lên nhìn bốn phía.
La Thu tức giận nói.
“Không phải ngươi muốn gặp con gái sao? Ta đã đưa con gái đến, ở ngay chỗ này, nên đối mặt, không ai tránh thoát được, đi ra!
“…
La Phương Phỉ ngây người, cũng chầm chậm bò dậy, trên mặt toàn dấu chấm hỏi, giống như đang hỏi, con gái? Đang nói nàng sao?
Xung quanh vẫn yên tĩnh, La Thu lạnh lẽo đứng đợi một lúc, sau đó phất tay đánh ra một trảo, dùng pháp lực quét ngang, Toa Như Lai không khống chế được cơ thể, bay thẳng đến trước mặt hắn.
Ầm! La Thu thuận thế đánh một chưởng, đánh vào ngực Toa Như Lai, huyết nhục nổ tung, trực tiếp đục một lỗ thủng trên ngực Toa Như Lai.
Toa Như Lai mở to hai mắt nhìn, khó có thể tin được, hắn ý thức được nguy hiểm đến gần, nhưng không ngờ La Thu không hề cho hắn nói một câu, cứ vậy mà ra tay.
“…

La Phương Phỉ cũng trừng lớn hai mắt, hai mắt trợn tròn, sợ ngây người, sợ đến mức run rẩy cả bờ môi, giống như không tin đây là sự thật, xem như mình đang gặp ác mộng.
“Đi ra!
La Thu gầm thét, xoay tay lại, La Phương Phỉ còn đang ngây người phạch một cái bay đến trước mặt của hắn, bị hắn dùng một tay bóp cổ.
“Không!
Một tiếng hét thảm thiết của nữ nhân vang lên, một bóng người bắn ra khỏi đầm lầy, nhảy xuống gần đó không xa.
Người đến chính là Ngân Cơ, nhìn Toa Như Lai ngã trên mặt đất mà co giật, lại nhìn La Phương Phỉ bị La Thu bóp cổ lúc nào cũng có thể mất mạng, sự bi thương trên khuôn mặt nàng có thể diễn tả thay lời nói.
“Thả con gái ra, nàng là con gái của ngươi! Sao ngươi lại nhẫn tâm ra tay độc ác chứ?
Nàng trốn ở trong tối nhìn chằm chằm, vốn dĩ còn ôm một chút may mắn, nghĩ rằng La Thu sẽ không ra tay với con gái, nhưng không ngờ La Thu nói giết là giết, không do dự chút nào, trực tiếp giết đồ đệ cũng là con rể, hoàn toàn dọa nàng sợ, lại thấy con gái rơi vào tay hắn, nên không trốn nổi nữa.

Chương 2209: Nghiệt súc (1)

Chương 2209: Nghiệt súc (1)
Cuối cùng cũng gặp lại nữ nhân này, giống như trong ký ức, vẫn xinh đẹp như vậy, không thay đổi chút nào, quai hàm La Thu căng cứng.
“Cuối cùng ngươi cũng đi ra.
Trong mắt Ngân Cơ ngấn nước mắt.
“Nàng là con gái ngươi đấy, thả nàng ra.
La Thu vung cánh tay lên, La Phương Phỉ lảo đảo ngã ngồi trên đất, nàng choáng váng, ngơ ngác nhìn Toa Như Lai chảy đầy máu, nhìn Toa Như Lai dần dần không động tĩnh.
Là mơ sao? Nàng từ từ giương mắt nhìn La Thu và Ngân Cơ, không nói câu nào, mong rằng đây là mơ, bởi vì nàng không muốn tiếp nhận sự thật này.
Trên mặt La Thu hiện lên sự đau lòng nhức óc, tiếng nói đau khổ.
”Nếu như ngươi còn sống, trốn tránh được nhiều năm như vậy rồi, vì sao không tiếp tục trốn? Vì sao phải đi ra gây chuyện? Vì sao phải ép ta? Ngân Cơ cũng đau buồn nói.
“Vậy thì sao ngươi vẫn tiếp tục tàn sát tộc nhân của ta? Tộc nhân của ta bị các ngươi dồn đến tình trạng này, ở đây kéo dài hơi tàn, vì sao các ngươi không cho bọn họ một con đường sống, vì cái gì không cho bọn họ chút ánh sáng, một cơ hội thở ra cũng không cho, vì sao mỗi năm lại không ngừng đồ sát? Ta là tộc trưởng Hồ Tộc, ngươi nói ta sao có thể trốn ở nơi đó không ra được? La Thu, ngươi đã đồng ý với ta, sẽ bảo vệ con gái thật tốt!
La Thu giận dữ mắng mỏ.
“Ngươi còn biết bảo vẹ con gái? Ngươi chạy ra gây sự, bại lộ thân phận, chẳng phải cũng biết những người khác sẽ làm thế nào sao, nếu như ta

ngã xuống, chẳng lẽ ngươi không biết con gái ngươi sẽ có kết cục thế nào? Đó là cái mà ngươi gọi là bảo vệ con gái sao?
Con gái? Mẹ? Là mơ sao? La Phương Phỉ ngạc nhiên nhìn Ngân Cơ, ánh mắt trở nên mê mạng.
Ngân Cơ nức nở nói.
”Đó là lý do ngươi muốn tự tay giết chết con gái mình sao? Vì quyền thế, ngươi không quan tâm đến gì khác nữa sao?
La Thu nói.
“Không để ý cái gì cả? Ngươi biết sau khi Trưởng Tôn Di chết thì bọn chúng có kết cục gì không? Ngươi có biết nếu ta mất đi những quyền thế này, phía dưới có bao nhiêu người phải chết không? Người chết không chỉ có con gái ngươi, cũng không chỉ có đứa đồ đệ này của ta.
“Đi đến tình trạng này, có nhiều thứ không thể làm chủ được, không còn đường quay đầu, khó mà vẹn toàn tất cả, cho dù ta có đồng ý quên đi, những người khác cũng sẽ không tha cho ta, vì vậy ta phải bỏ qua một phía. Có lẽ theo ý của ngươi, ta đây máu lạnh, không từ thủ đoạn, nhưng ngươi có biết trên tay ta đang chống cho mạng sống của bao nhiêu người không? Lòng người khác nhau, dục vọng nhiều không thỏa mãn, nếu không có thủ đoạn thiết huyết thì không chấn nhiếp nổi, đó là kinh nghiệm mà phải qua mấy trăm năm dùng xương máu để tổng kết lại!
“Nếu ngươi không hiểu, vậy thì hãy nghĩ lại đi, giống như ngươi dùng hết mọi thứ để giữ Hồ Tộc lại, hai ta đều có cùng một đạo lý giống nhau. Không có ai đúng ai sai, chỉ là thủ đoạn khác nhau mà thôi! Uổng cho ngươi là tộc trưởng Hồ Tộc, chẳng lẽ chút đạo lý đó cũng không biết sao?
Ngân Cơ đau lòng, nên tiếng chỉ trích.
“Vô tình vô nghĩa, không từ thủ đoạn, lấy cớ!
La Thu nổi giận, nói.
“Ta vô tình vô nghĩa? Năm xưa ta vì ngươi, bỏ ra nhiều thế nào? Nhưng ngươi đang làm gì? Ngươi muốn ta phải làm gì? Ngươi vì Hồ Tộc của ngươi, không tiếc giấu giếm thân phận để lừa gạt đến bên cạnh ta là có mục đích gì? Ngươi biết rõ ta không phải là đối thủ của bọn họ, vậy mà còn muốn ta đi làm, đó là cái lý do có tình có nghĩa của ngươi sao? Được, xem như ta vô tình vô nghĩa, cứ xem như ta không từ thủ đoạn đi.

Bỗng nhiên hắn đưa tay chỉ.
“Ngươi tự nhìn lại mình đi, nếu nói đến không từ thủ đoạn, ngươi thua kém ai? Ngươi có lỗi với Hồ Tộc, có lỗi với trượng phu, cũng có lỗi với con gái mình. Ngươi không chỉ có nhiêu đó thủ đoạn, vậy thì cứ xem kết cục của Hồ Tộc các ngươi đi! Ngươi thân là tộc trưởng lại không bảo vệ được tộc nhân, làm cho bọn họ phải ở đây kéo dài hơi tàn. Ngươi thân là mẹ, lại không bảo vệ được con gái mình!
Bỗng nhiên hắn gầm thét.
“Ngươi có tình có nghĩa sao? Không bỏ lớn, lại cũng không bỏ được nhỏ, cái gì cũng muốn, nếu như ngươi mới đúng, vậy thì nói cho ta biết, trong thiên hạ này tìm được chỗ nào tốt như vậy? Ngươi làm như thế mới gọi là tư lợi, ngươi có tư cách gì để nói chuyện tình nghĩa với ta? Trong giọng nói lại kèm theo mấy phần rên rỉ.
Ngân Cơ lại bị nói đến không chối cãi được, chỉ cầu xin.
“La Thu, buông tha cho con gái!
La Thu giận dữ mắng mỏ.
“Ta là vì muốn cứu nàng, mới đưa nàng đến đây! Nam nhân trong thiên hạ nhiều, trượng phu không có còn có thể tìm người khác, chỉ cần nàng còn sống sót, cho dù hôm nay nàng hận ta cả đời! Đó là ta không từ thủ đoạn, đáp án này ngươi có hài lòng không?
Ngân Cơ hai mắt đẫm lệ, cười thảm.
“Vì vậy, tình cảm vợ chồng nhiều năm có cũng được, mà không có cũng không sao, đây là cái bẫy của ngươi, không tiếc giết đệ tử cũng là con rể của mình, cũng phải đưa ta vào chỗ chết đúng không?
“Ngươi nói tình cảm vợ chồng với ta? Có người muốn đưa ta vào chỗ chết, sao ngươi không suy nghĩ vì ta chứ?
Sau khi La Thu hỏi lại, bỗng nhiên lớn tiếng hơn.
“Không phải là không có cơ hội, phải nhìn ngươi lựa chọn thế nào nữa. Ngươi có thể cho ta một cơ hội, cũng là cho chính mình một cơ hội, từ bỏ Hồ Tộc, phối hợp với chúng ta, giọn sạch những kẻ vọng tưởng quấy rối phía sau!
Ngân Cơ lắc đầu, nói.
“Năm xưa ta đã lựa chọn
Khuôn mặt La Thu trở nên dữ tợn, nói.

“Đừng có ép ta!
Ngân Cơ không nói thêm lời nào, lách mình bay lên, đối phương đã nói là đảm bảo cho con gái nàng, nàng cũng không cần phải nói nhiều lời vô nghĩa nữa.
Phí nhiều công phu như vậy, ngay cả Toa Như Lai cũng giết chết, sao La Thu để cho nàng chạy thoát được, hắn lắc mình đuổi theo.
Hai người ra tay với nhau ầm ầm trong nháy mắt, Ngân Cơ cố gắng chạy trốn, La Thu dây dưa không thả.
Thực lực của nàng không bằng La Thu, Ngân Cơ khó thoát thân được, đã bị cuốn lấy, nhưng La Thu vẫn chưa ra tay độc ác.
Hai người đánh nhau một chỗ, trong đầm lầy có ba cái đầu nhô ra, đó là Hắc Vân, còn có Côn Lâm Thụ và Ngao Phong bị Hắc Phong kéo đến.
Không kéo thêm hai người này không được, Hắc Vân sợ Ngân Cơ gặp nạn, trước đó mấy người này ngăn cản không cho Ngân Cơ tùy tiện đi ra, sau đó Ngân Cơ thấy Toa Như Lai bị giết, thấy con gái sắp mất mạng, nên không quan tâm gì nữa, nàng xông ra ngoài.
Thấy được Ngân Cơ đã bị cuốn lấy, rơi vào tình hình nguy hiểm, Hắc Vân cầu xin hai người bên cạnh.
“Hai vị, nếu ta đi lên thì sẽ không chịu nổi một kích, không thể giúp lão tộc trưởng, ngược lại còn trở thành đá cản chân, vì vậy xin hai vị giúp lão tộc trưởng của ta chút sức.
Trong mắt Côn Lâm Thụ lộ ra chiến ý, nhưng bị Ngao Phong kéo cánh tay lại, Ngao Phong nói.
“Tộc trưởng, ngài tỉnh táo lại đi! Không phải chúng ta không muốn giúp, mà là chúng ta ra tay cũng vô dụng, ba người chúng ta liên thủ cũng không phải là đối thủ của La Thu!
Hắc Vân lo lắng không thôi, rất muốn nói, các ngươi cuốn La Thu lại, để cho lão tộc trưởng thoát thân cũng được mà.
Nhưng loại lời nói không quan tâm đến sự sống chết của người khác thế này, sao có thể nói ra miệng được? Chỉ có thể cầu xin.
“Nhờ hai vị phối hợp tác chiến một chút đi!
Bỗng nhiên, trên không trung có tiếng phá vỡ không gian, ba người trong bùn ngẩng đầu lên nhìn.

Trên một đám mây trên không, có hai bóng người hiện thân, đang bay xuống dưới, chính là Đốc Vô Hư và Lam Đạo Lâm.
Hai người ẩn thân trên không đã lâu, lén lút đến đây, ít nhất chỉ chậm hơn La Thu nửa ngày mà thôi, đến rồi thì vẫn luôn ẩn thân trên đám mây, thi pháp khống chế đám mâu này.
Cũng chỉ có đám người có thực lực như bọn họ, mới có thể ở trên không trung lâu như thế, những tu sĩ khác không thể làm được.
Nơi hai người đứng quá cao, không thấy rõ phía dưới, chỉ có thể nhìn bóng người mơ hồ, nên đã hẹn La Thu từ trước, đến lúc có tiếng đánh nhau, bọn họ sẽ lập tức nhúng tay vào.

Chương 2210: Nghiệt súc (2)

Chương 2210: Nghiệt súc (2)
Cứ như vậy, cho dù La Thu có muốn thả người hay không, với thực lực của La Thu, không thể lặng yên không tiếng động để cho người trốn thoát được.
Nhìn tư thế từ trên trời giáng xuống thế này, không cần nhìn rõ là ai cũng có thể đoán là người trong Tứ Thánh đến.
Đợi đến lúc nhìn thấy Đốc Vô Hư, sống ở dưới dâm uy của Đốc Vô Hư nhiều năm, Ngao Phong đã run bần bật, nhanh chóng kéo hai người trốn vào trong bùn đất.
Có thể nói Hắc Vân đã tràn đầy tuyệt vọng trốn đi, Tam Thánh tự mình ra tay, sao lão tộc trưởng có thể tránh thoát được kiếp này chứ?
Ầm! Hủ Thi Đằng xông phá đầm lầy bay lên, xúc tu cuốn về phía trên không, muốn giúp Ngân Cơ.
Đốc Vô Hư lao đầu xuống trước, hất tay áo lên, trên người như có vạn ánh sáng tách ra.
Phanh ù ù, tiếng xúc tu khổng lồ bị ngàn vạn ánh sáng băm nhỏ vang lên, xúc tu bị xé nát chỉ trong nháy mắt, mảnh vụn bay tán loạn khắp nơi.
Côn Lâm Thụ trốn ở dưới mặt đất cũng không khoanh tay đứng nhìn.
Ầm! Một con Hỏa Long phóng lên tận trời, mạnh mẽ phóng lên.
Đốc Vô Hư nở rộ ánh sáng, xuất hiện như một thiên thần giáng lâm, đạp một cước xuống như hàng long phục hổ, cả người như thần tiên cắm xuống.
Ánh sáng va chạm với Hỏa Long, đầu rồng sụp đổ, ánh sáng tăng mạnh, che kín hỏa diễm phía dưỡi, liệt diễm như bị Đốc Vô Hư nhấn vào dưới mặt đất ngay trong nháy mắt.

Ầm! Ánh sáng ngập đầu, trấn áp liệt diễm, làm cho hỏa diễm bị dập tắt hoàn toàn trong nháy mắt.
Hai chân Đốc Vô Hư đứng vững trên đầm lầy, ánh sáng quanh người hắn như thủy triều thẩm thấu xuống dưới, chỉ thấy đầm lầy nổi bọt khí, sôi lên sùng sục, giống như bị đun sôi, trong bọt khí nổ tung còn có từng sợi khói đen bay ra.
Đốc Vô Hư dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm đầm lầy phía dưới, sau đó thi pháp tìm kiếm vị trí những người kia ẩn núp.
La Thu lắc mình bay về núi, yên lặng nhảy xuống đất, không nói gì, chỉ lạnh lùng đứng nhìn.
Hắn dừng tay, để Lam Đạo Lâm thay vị trí của hắn, thân pháp của Lam Đạo Lâm càng quỷ dị hơn, hoàn toàn cuốn Ngân Cơ lại.
Lam Đạo Lâm ra tay không hề nể tình, Ngân Cơ vừa đấu với hắn là đã ăn ngay một chưởng vào ngực, phun ra một ngụm máu tươi, nàng muốn chạy nhưng cũng không chạy nổi, chỉ có thể gắng gượng chống đỡ.
Nhưng nhìn dáng vẻ như thế, tất nhiên là do Lam Đạo Lâm muốn bắt sống, dù sao Ngân Cơ còn có giá trị không nhỏ để lợi dụng.
Ngân Cơ liều mạng thi pháp, dù gần chết cũng không muốn để đối phương bắt sống, như vậy làm cho Lam Đạo Lâm cảm thấy khó khăn.
Dù
“A. . .
La Phương Phỉ hét lên một tiếng thê lương.
Tiếng đánh nhau kịch liệt, vang ầm ầm, mặt đất đều chấn động, còn có gió lớn quét sạch ngọn cỏ lá cây, cuối cùng đã đánh thức nàng ra khỏi sự ngơ ngác.
Không phải là mơ, nhìn thấy sư huynh chết không nhắm mắt ngay trước mặt, lỗ thủng trước ngực đẫm máu, thấy mà giật mình.
Nàng hỏng mất, quỳ xuống, quỳ gối trước mặt Toa Như Lai, hai tay ôm đầu gào thét tê tâm phế liệt.
Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư chỉ liếc mắt một cái mà thôi, bọn họ thường thấy người chết, hơn nữa người chết là người của La Thu, chỉ liết mắt một cái, trong lòng vẫn thản nhiên, tiếp tục làm việc của mình.
Trong miệng đầy máu tươi, máu tươi của Ngân Cơ đã nhuộm đỏ vạt áo, trong mắt tràn đầy sự bi phẫn, bất lực, ốc không cõng nổi mình ốc nữa.

La Thu từ từ quay đầu nhìn, hơi nhìn chăm chú, sau đó vặn đầu về nhìn đánh nhau, không muốn nhìn dáng vẻ này của con gái, hắn căng hai gò má.
La Thu có thể tưởng tượng được, từ hôm nay trở đi, hắn đã mất đi đứa con gái này, sợ rằng con gái sẽ không bao giờ nhận hắn làm cha nữa, mãi mãi sẽ không tha thứ cho hắn!
Nhưng giống như lờihắn nói với Ngân Cơ, chỉ cần con gái còn sống, cho dù nó hận hắn cả đời cũng được!
Tê tâm liệt phế, trong sự gào thét tuyệt vọng vô tận, móng tay của La Phương Phỉ bắt đầu dài ra, nhanh chóng trở nên bén nhọn.
Mái tóc đen dài tung bay trong gió, vừa bay phần phật vừa thay đổi màu sắc, dần dần biến thành màu trắng, trong màu trắng đó có màu hồng nhàn nhạt hiện lên.
Khóe mắt trở nên mị hoặc, kéo dài về hai bên, cả khuôn mặt bắt đầu trở nên quỷ dị.
Trong miệng, có hai chiếc răng nanh dài ra.
Trên lỗ tai cũng mọc lông, dần dần nhọn thẳng lên, trở nên khác với lỗ tai của người bình thường, biến thành lỗ tai của hồ ly.
Phía sau váy dài vang lên tiếng xé vải, một chiếc đuôi trắng xen lẫn màu hồng bắn ra ngoài.
Giữa trời đất, như có linh khí từ cõi U Minh tụ tập đến, rót vào trong người La Phương Phỉ đang thống khổ gào thét, giống như thúc đẩy sự biến hóa này.
Xung quanh dần nổi lên gió lớn, nhưng La Thu kéo căng khuôn mặt đưa lưng về phía nàng nên không phát hiện được sự biến hóa này.
Nhưng Đốc Vô Hư và Lam Đạo Lâm lại thấy được, đều là giật nảy cả mình.
Ngân Cơ cũng để ý đến sự thay đổi của con gái, khó có thể tin nổi.
Đốc Vô Hư đứng nhàn nhã một bên, vô thức hô to nhắc nhở.
“La Thu!
La Thu tỉnh táo lại, hắn bỗng nhiên phát hiện linh khí trong trời đất đang tuôn về một phía, hắn quay người lại.
Nhưng bây giờ phản ứng thì đã chậm, một bóng người đã bay đến trước mặt hắn, một bộ móng vuốt sắc bén cắm ngay vào ngực La Thu.

La Thu trừng lớn hai mắt, nhìn đứa con gái người không ra người, quỷ không ra quỷ trước mắt, không thể tượng tượng nổi cảnh mình nhìn thấy. Không thể nào tưởng tượng được con gái mình lại biến thành dáng vẻ quỷ quái này.
Cũng không thể tưởng tượng La Phương Phỉ lại có thực lực lớn như vậy, cho dù hắn phản ứng chậm đi nữa, với tốc độ phản ứng kia, bình thường thì La Phương Phỉ không thể làm hắn bị thương được.
Hắn cũng nhớ rõ ràng, trên người La Phương Phỉ và Toa Như Lai đều bị hắn tự mình hạ cấm chế, không dùng pháp lực được.
Nhưng điều không bình thường trước mắt, chỉ có một nguyên nhân mới giải thích được, đó là nó có quan hệ với sự biến hóa không bình thường của con gái.
Ánh mắt La Phương Phỉ rất lạnh lẽo, nàng ra tay lần nữa, một móng vuốt khác đâm đến trước mặt La Thu.
La Thu túm tay nàng lại, đồng thời thi pháp phong bế bàn tay đang cắm trong ngực hắn, không để cho móng vuốt cắm sâu vào/
Lúc này, sự đau khổ trong mắt La Thu khó mà hình dung nổi, gắng gượng nói.
“Lại vì một nam nhân giết cha mình, nghiệt súc!
Đánh ra một chưởng, phách! Đánh trúng ngực La Phương Phỉ, cứng rắn đánh La Phương Phỉ phun máu bay ra rất xa.
La Thu cũng lảo đảo một cái, vươn tay bưng kín lồng ngực mình, ngực khó chịu, cảm giác bị thương không nhẹ, vừa rồi suýt chút nữa đã lấy mạng của hắn luôn.
Bị thương nặng nhất chính là trái tim hắn, sự bi phẫn trong lòng khó có thể bày tỏ được, đứa con gái này hắn phí hết tâm tư bảo vệ đấy!
Mục đích hắn đưa Toa Như Lai đến đây, chính là để mình không phải giết nàng, giết người khác cho Ngân Cơ nhìn cũng là vì mình không ra tay được với con gái!
Nếu như Ngân Cơ không chịu nói, nhiều nhất hắn chỉ cưỡng ép La Phương Phỉ để cho La Phương Phỉ chịu chút đau khổ ngoài da thịt mà thôi, nếu như Ngân Cơ không nói ra, hắn giết La Phương Phỉ thì có lợi ích gì?

Về phần giết Toa Như Lai, cũng là cho những người khác một câu trả lời, để cho mọi người thấy dùng cách này không ép Ngân Cơ đi ra được, dù giết La Phương Phỉ cũng vô dụng, nếu để người lại còn có lợi ích.
Kết quả lòng khổ tâm bị chó ăn, con gái hắn lại muốn giết hắn, sao La Thu chịu nổi được chứ?
La Phương Phỉ miệng chảy đầy máu tươi, rơi xuống đất nhìn hắn, nàng nhìn máu trên tay, nhìn máu của phụ thân trên tay, sau đó quay đầu nhìn La Thu, hình như lý trí sống lại, trong ánh mắt nàng tràn đầy sự thống khổ giãy dụa.
La Thu lùi về sau mấy bước, quay đầu lại nhìn, lúc này, hắn cảm nhận được tình trạng cơ thể của mình, cũng nhận ra nguy cơ nồng đậm.
La Thu không nói thêm lời nào, lắc mình chạy đi.
Đốc Vô Hư nhanh chóng quay đầu lại, mắt lóe lên, chợt quát.
“Ngươi cuốn lấy bọn họ.
Nói xong cũng chạy đi, đuổi theo La Thu.
Lâm Đạo Lâm liếc mắt, thầm mắng một tiếng, biết Đốc Vô Hư nhân cơ hội này ra tay với La Thu luôn.

Chương 2211: Tự gây nghiệt

Chương 2211: Tự gây nghiệt
Thầm mắng là thầm mắng, nhưng trên thực tế giữa cửu Thánh tính tình thế nào đều hiểu rõ về nhau cả rồi, có ai không phải là người hễ có cơ hội liền muốn mạng của đối phương chứ?
Chính vì vậy, dưới cái nhìn của bọn họ, đám Ngân Cơ chỉ là đang tạo phản, bọn họ đang trấn áp đám tạo phản.
Đạo lý rất đơn giản, chí ít đám tạo phản này chỉ dám lén lút, còn chưa có ai dám đơn độc đứng ra đối kháng với bọn họ, huống chi ngay cả cùng nhau liên thủ đứng ra cũng không dám. Nguyên nhân phía sau chuyện này còn cần suy nghĩ nhiều sao, bởi vì còn chưa đủ thực lực để đối kháng chính diện với bọn họ, bằng không hà tất phải vất vả như vậy, ăn no không có chuyện gì làm hay sao?
Còn giữa cửu Thánh mới thực sự là đại họa đáng lo.
Nhìn thấy phụ thân và nữ nhi tương tàn, trong lòng Ngân Cơ đầy sự bi ai vô vận, vừa thất thần một cái lại bị một chưởng đánh bay, lại phun một ngụm máu tươi ra, muốn nhân cơ hội chui xuống đất.
Nhưng phản ứng của Lam Đạo Lâm nhanh hơn, lắc mình một cái đuổi theo, sát sao cản lại.
Bụp! Lam Đạo Lâm chợt cảm thấy hoa mắt, phát hiện La Phương Phỉ đang phù không quan sát ông ta, một cái đuôi to nhẹ nhàng đung đưa phía sau La Phương Phỉ.
Lúc trong lòng Lam Đạo Lâm đang kinh nghi, La Phương Phỉ đã nhanh như mị ảnh đánh về phía ông ta, đôi lợi trảo tung ra từng chiêu trí mạng tựa như coi ông ta là đối tượng phát tiết, cũng tựa như hận không thể xé sống ông ta ra vậy.
Có người giải vây, đã bị đánh trọng thương, nhất thời Ngân Cơ được buông lỏng không ít.

Quan trọng hơn là nữ nhi vậy mà lại giúp bà, tâm tình bà ấy kích động đến mức người bên ngoài không có cách nào tưởng được, cảm giác này đối với bà ấy khó có thể dùng lời mà diễn tả.
Bà ta có thể nhân cơ hội thoát thân nhưng bà lại không làm vậy, lo nữ nhi sẽ gặp chuyện không may, cắn răng gượng chống người xuất thủ tấn công.
Lam Đạo Lâm lại cố hết sức, giao thủ một lượt ông ta liền có thể cảm giác được thực lực của La Phương Phỉ sau khi biến dị không phải quá mạnh nhưng lại cho thấy tốc độ đặc biệt.
Thân hình kéo theo cái đuôi thoáng lên như hồ ly mị ảnh, tốc độ rất nhanh, thân pháp còn quỷ dị hơn so với thân pháp mà ông ta am hiểu.
Bằng vào tu vi của ông ta chẳng những không bắt được đối phương, dường như ngay cả cơ hội đối mặt chính diện cũng không có, cũng có ý nghĩa là rất khó làm đối phương bị thương được.
Xoạt! Trên xiêm y của Lam Đạo Lâm đã xuất hiện mấy vết rạch, dưới da lộ ra vết máu, lợi trảo của đối phương dị thường sắc bén, có thể dễ dàng phá được cương khí hộ thể của ông ta, không có cảm giác chậm một chút nào.
Ong! Bốn phía đột nhiên lóe lên hồng quang khắp bầu trời, thoáng qua dường như khiến người ta cảm thấy mình đang bị nhấn chìm trong biển lửa.
Lửa cháy mạnh ngưng tụ lại, hỏa kiếm phóng tới vèo vèo, bắt đầu phối hợp với La Phương Phỉ và Ngân Cơ, liên thủ tấn công.
Chuyện này nhất thời làm ông ta luống cuống tay chân, thỉnh thoảng vang lên tiếng cắt xiêm y lả tả càng làm cho ông ta hết hồn.
Ông ta phải chống cự được cho tới khi Đốc Vô Hư quay lại, nhưng mà có trời mới biết tên kia lúc nào mới có thể trở về được, hoặc là đã trở về rồi đang núp trong bóng tối chờ cũng khó nói.
Hỏa kiếm tập kích, cộng thêm Ngân Cơ tấn công dẫn tới Lam Đạo Lâm phản ứng chậm đi không ít, cảm thấy có một đôi móng nhọn uy hiếp, nếu có chút sơ sót, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị mổ bụng mất mạng.
Tiếp tục như vậy không phải là một biện pháp hay, thân hình Lam Đạo Lâm lóe lên, toàn lực triền đấu với La Phương Phỉ, sau khi kiềm chế tốc

độ của La Phương Phỉ lại thì đột nhiên thoát thân.
Chỉ thấy ông ta mạnh mẽ phá hỏa kiếm bắn tới, trong tiếng nổ tung, lửa cháy mạnh, trong nháy mắt đã tới trước mặt Ngân Cơ, trong mắt hiện lên sát khí, dồn toàn bộ tu vi vào một chưởng đánh lên người Ngân Cơ đang chưa ứng phó kịp với đột biến.
Trước chưa hạ sát thủ với Ngân Cơ là bởi vì còn muốn bắt sống, bởi vì có giá trị lợi dụng, dẫn tới không tiếc liều mạng, nhưng Ngân Cơ vẫn chậm chạp khó có thể bị bắt.
Hiện tại ông ta đã động sát tâm, đương nhiên là sẽ không hạ thủ lưu tình nữa.
Bịch! Ngân Cơ như một ngôi sao chổi bay ra ngoài, vô lực bay về phía đầm lầy.
Trong đầm lầy, Hắc Vân lóe ra đón lấy, Ngân Cơ rồi liền trốn vào trong lòng đất, Lam Đạo Lâm lập tức đuổi theo.
Mà trong thoáng chốc, La Phương Phỉ lại lần nữa quấn lấy Lam Đạo Lâm.
Giết được một Ngân Cơ, hỏa kiếm tấn công ở không gian lớn hơn, tần suất đánh lén cũng cao hơn.
Phát hiện tác dụng sau khi Ngân Cơ biến mất cũng không lớn, đối mặt với sự quấn thân của hỏa kiếm, tốc độ phản ứng của mình cũng chịu sự cản trở, vẫn lúc nào cũng có thể gặp phải chuyện ngoài ý muốn.
Ông ta liếc nhìn trong lòng đất, đã nhận ra người khống chế hỏa kiếm chắc là đang núp ở phía dưới đầm lầy, nổi lên tâm tư giết xuống dưới đất diệt từ họa hại kia, còn ở dưới đầm lầy cũng có thể hạn chế tốc độ phản ứng của La Phương Phỉ.
Ai ngờ trên đầm lầy, Ngao Phong đột nhiên xông ra từ đằng xa, hô to: “Chống đỡ thêm một lúc nữa, Thánh La Sát sắp tới rồi!”
Hô xong lập tức độn thổ xuống dưới đất.
Thánh La Sát? Lam Đạo Lâm hơi sợ, Thánh La Sát cũng ở đây sao? Chuyện này không phải là không có khả năng, hơn nữa còn khả năng khá cao nữa.
Vừa triền đấu vừa nhìn xung quanh, còn chưa thấy Đốc Vô Hư trở về, sau đó Lam Đạo Lâm đưa ra quyết định, không tiếp tục kéo dài nữa.

Vèo! Sau khi bỏ qua La Phương Phỉ, Lam Đạo Lâm lại lắc mình một cái vút không mà đi.
La Phương Phỉ lập tức đuổi theo nhưng tốc độ trong cự ly ngắn của nàng tốt hơn, nếu kéo ra khoảng cách dài thì so với tốc độ của Lam Đạo Lâm nhất thời hơi kém hơn chút.
Cuối cùng, thực sự đuổi không kịp, chỉ có thể phù không ngừng lại, mắt mở to nhìn Lam Đạo Lâm chạy mất.
Sau khi quay lại, nàng không đi chỗ khác mà hạ xuống vùng núi, hạ xuống cạnh di thể của Toa Như Lai, ngơ ngẩn ngã quỵ ở một bên, vẻ mặt không che giấu được bi thương.
Hắc Vân hiện thân, ôm Ngân Cơ hạ xuống một bên.
Thần thái của Ngân Cơ cực kỳ suy yếu, trong mũi thỉnh thoảng có từng dòng máu tươi chảy ra, trên mặt của Hắc Vân cũng tràn đầy bi thương, dường như đang thể hiện cái gì đó.
Ông ta muốn mang Ngân Cơ đi nhưng Ngân Cơ nói La Phương Phỉ không có nơi nào để đi nữa, nếu chạy loạn sẽ gặp nguy hiểm nên muốn dẫn La Phương Phỉ đi cùng, vì vậy ông ta mới mang Ngân Cơ tới đây.
Trên mặt Côn Lâm Thụ thoa ngũ thải cũng lắc mình xuất hiện hạ xuống một bên, lẳng lặng nhìn cảnh tượng trước mắt.
Ngao Phong cũng xuất hiện, chỉ có điều có vẻ hơi lén lút, lắc mình hạ xuống ngọn một thân cây cao nhất, cảnh giác cao độ bốn phía.
“Phỉ nhi, Phỉ nhi...”
Ngân Cơ suy yếu gọi vài tiếng.
La Phương Phỉ chậm rãi ngẩng đầu nhìn bà ấy, muốn tìm lại hình ảnh khi còn bé của mình còn nhớ, nhưng trong ấn tượng lại không hề có người này.
Ngao Phong đang ở trên cao khẩn trương cao độ, đột nhiên hô:
“Nơi đây không thích hợp ở lâu, các ngươi nhanh lên một chút!”
Ngân Cơ cố làm cho giọng nói của mình rõ ràng hơn chút:
“Phỉ nhi, ta thường xuyên hỏi hạt cát nhỏ tình huống có liên quan tới con, hạt cát nhỏ thường viết tình huống của con qua thư gửi cho ta biết, chỗ của ta có thư của hạt cát nhỏ, mang hạt cát nhỏ theo ta đi, ta sẽ dẫn con đi xem.”

La Phương Phỉ đương nhiên biết “hạt cát nhỏ” là biệt hiệu của ai, đó là biệt hiệu khi còn bé của Toa Như Lai, nghĩ tới chuyện mình khi còn bé được sư huynh cõng, gọi sư huynh hạt cát nhỏ, trong nháy mắt lệ vỡ òa khóc lớn...

Đang bay nhanh, Lam Đạo Lâm thỉnh thoảng quan sát bốn phía, chợt nghe thấy phía trước có tiếng đánh nhau kịch liệt truyền tới liền lập tức tăng tốc phóng đi.

Đợi ông ta chạy tới, cuộc đấu đã kết thúc, chỉ thấy Đốc Vô Hư đang phù không giơ tay bóp cổ của một người, chính là La Thu.

Đang bị trọng thương, La Thu cuối cùng không thể chạy thoát, thương tích quá nặng, thua trong tay của Đốc Vô Hư.

Chương 2212: Giận không kềm chế được (1)

Chương 2212: Giận không kềm chế được (1)
Trước ngực, vết thương mà nữ nhi gây ra thỉnh thoảng còn có máu tươi chảy ra, La Thu chỉ còn một hơi thở, đã sắp chết, không buồn không vui tự lẩm bẩm:
“Tự gây nghiệt...”
Lam Đạo Lâm lơ lửng nhìn cảnh tượng này, thổn thức lắc đầu, đấu nhiều năm như vậy, lão già này rốt cục cũng phải ngừng lại rồi.
Đốc Vô Hư lại nhìn xiêm y bị phá nát lộ ra cả áo lót ở bên trong của Lam Đạo Lâm, kinh ngạc hỏi:
“Ngươi gặp phải chuyện gì đó?”
Lam Đạo Lâm tự nhận xui xẻo:
“Nàng kia hóa yêu ma, tốc độ thân pháp không bình thường, bị trúng một lợi trảo, bị nàng ta cào rách.”
Đốc Vô Hư kinh ngạc:
“Tạp chủng kia lợi hại như vậy sao?”
Lam Đạo Lâm:
“Cũng không phải lợi hại gì, cộng thêm âm thầm có người đánh lén phối hợp, có chút khó chơi mà thôi.”
Đốc Vô Hư:
“Đã giải quyết xong chưa?”
Lam Đạo Lâm hơi lắc đầu.
Chậm rãi liếc mắt nhìn La Thu, biết nữ nhi thoát hiểm rồi, hơi tỏ ra vui mừng.
Đốc Vô Hư:

“Ngân Cơ cũng không bắt được ư? Vậy ngươi tay không chạy tới đây làm gì?”
Thật ra lúc đang trên đường Lam Đạo Lâm đã kịp phản ứng, hoài nghi đã bị lừa, hiện tại cũng không tiện nói là bị người ta dùng Thánh La Sát dọa cho chạy, chỉ có thể mặt không chút thay đổi nói:
“Có tạp chủng kia can thiệp nên không tiện bắt sống, chỉ có điều Ngân Cơ đã trúng một chưởng nặng của ta, không có gì bất ngờ xảy ra chắc là không sống được.”
La Thu nghe được thì trên mặt dần hiện sự bi thương.
Đốc Vô Hư biết nếu Lam Đạo Lâm nói vậy tất nhiên là có phần nắm chắc, sau đó nhìn về phía La Thu đang bị túm trong tay, hơi cười nói:
“La Thu, vợ chồng các người tuy rằng không thể sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm nhưng cũng có thể được chết cùng năm cùng ngày cùng tháng rồi, hai bọn ta coi như đã giúp ngươi được phần nào đó đi?”
La Thu đã không còn sức lực để phản kích gì nữa, trong miệng gian nan nói, chỉ có thể nói được một câu:
“Chúng ta sẽ còn gặp nhau.”
Lời này chắc chắn không có ý tốt gì, rõ ràng là chỉ sẽ gặp nhau ở dưới đất, sau khi chết.
Đốc Vô Hư cười nhạt, pháp lực trên người bắt đầu vận chuyển.
“Không cần thiết!”
Lam Đạo Lâm thấy thế thì giơ tay lên xua, than thở:
“Dù sao cũng đã quen biết nhau nhiều năm rồi, để ông ta được toàn thây đi.”
Đốc Vô Hư nghe vậy thì hơi trầm lặng, pháp lực đang vận chuyển trên người dần biến mất, nhìn chằm chằm khuôn mặt của La Thu thêm chút nữa, trên tay đột nhiên phát lực vặn một cái, một tiếng răng rắc truyền tới.
Năm ngón của ông ta buông lỏng, La Thu nhanh chóng rơi xuống, bịch một tiếng rơi xuống dưới đầm lầy.
Lam Đạo Lâm nhìn chằm chằm mặt đất, thở dài một tiếng rồi nói:
“Đi, chúng ta đi xem thử thêm lần nữa.”
Đốc Vô Hư không có ý kiến, hai người nhanh chóng cùng nhau quay lại chiến trường phía trước.

Trong đầm lầy có mấy con yêu hồ chui ra, chạy tới nơi La Thu rơi xuống, nhìn La Thu chậm rãi chìm nghỉm.
...
Bên trong cung điện dưới lòng đất, La Phương Phỉ quỳ gối trước di thể của Toa Như Lai, trong tay cầm một xấp thư, liếc nhìn.
Nàng phát hiện Ngân Cơ nói không sai, trong thư ghi lại tình huống sinh hoạt bình thường của nàng ở trong Đại La Thánh Địa, trong đó có một vài chuyện là do nàng tự mình trải nghiệm, có thể nhớ được.
Chữ mặc dù không phải là do Toa Như Lai viết nhưng giọng tự thuật lại là giọng văn nàng vô cùng quen thuộc, đích thực là Toa Như Lai, có thể thấy được là thông qua mật thư dịch ra được.
Lúc này, nàng hiểu, thì ra Toa Như Lai đã sớm biết thân thế của nàng, cũng đã sớm biết mẫu thân mất tích của nàng ở đâu, vẫn luôn liên hệ với mẫu thân nàng nhưng lại luôn gạt nàng, không nói cho nàng biết.
Nhìn một lúc hai mắt đã đẫm lệ, khóc thút thít.
Ánh mắt của Ngân Cơ ảm đạm nhìn nữ nhi của mình, dường như mãi mãi cũng không nhìn đủ.
Còn Côn Lâm Thụ và Ngao Phong đều ngồi xếp bằng ở sau lưng bà ta, mỗi người đặt một bàn tay sau lưng bà, hai người đồng thời thi pháp truyền vào trong cơ thể bà ấy, vẻ mặt nghiêm trọng.
Bằng vào tu vi của hai người lại phải đồng thời thi pháp như vậy, tình huống có thể hiểu được.
Hắc Vân và các trưởng lão Hồ tộc ở cung điện dưới lòng đất đều quỳ về hướng Ngân Cơ, khuôn mặt mỗi người đều là sự bi thương.
Mọi người đều đã kiểm tra qua thương thế của Ngân Cơ rồi, mặc dù đã uống Thiên Tế đan nhưng lục phủ ngũ tạng đều đã vỡ nát, hiện tại đang hoàn toàn dựa vào yêu lực và tu vi của tu sĩ Nguyên Anh kỳ hỗ trợ mà gượng chống đỡ mà thôi.
Đều biết không có ích gì, đều biết làm như vậy chỉ là đang cố gắng trì hoãn thời gian chết cho lão tộc trưởng mà thôi.
Hỏa Phượng Hoàng, Tần Quan và Kha Định Kiệt cũng ở đó, ba người không quỳ, lẳng lặng đứng bên ngoài, lẳng lặng nhìn cảnh tượng trước mắt này, thần sắc cũng bi thương.

Cục diện bên ngoài hiện nay ba người đã nghe thấy rồi, Hỏa Phượng Hoàng không nói, đối với Tần Quan và Kha Định Kiệt cũng cảm thấy khá chấn động, cửu Thánh đã đánh hạ được năm Ngưu trưởng lão quá trâu bò rồi!
Có thể may mắn có thời gian hầu hạ Ngưu trưởng lão, hai người có cảm giác may mắn gấp bội. Lúc đó khi ở bên cạnh Ngưu trưởng lão đã cảm thấy Ngưu trưởng lão không đơn giản, bây giờ quả nhiên!
Có một số việc nói cho bọn họ biết cũng là vì ổn định tâm tư của hai người, tránh việc xuất hiện suy nghĩ trốn chạy.
Dù sao cũng đã từng hầu hạ, cũng đã từng ở với mình một thời gian, Ngưu Hữu Đạo không muốn làm chuyện diệt khẩu với hai người.
Thi pháp mạnh mẽ chống đỡ, Côn Lâm Thụ và Ngao Phong không hẹn mà cùng nhìn nhau một cái.
Ngay cả hai người đều phát hiện ta, Ngân Cơ đương nhiên là biết rõ tình trạng của cơ thể mình, chợt duỗi tay:
“Phỉ nhi... Phỉ nhi...”
La Phương Phỉ đã xem xong tất cả thư, đang cầm một xấp thư bưng mặt khóc.
Từ trong một vài nội dung trong thư có thể nhìn ra, sư huynh vẫn luôn tiết lộ tình huống của Đại La Thánh Địa cho bên này, sư huynh đã sớm âm thầm phản bội phụ thân.
Điều này làm cho tâm tình khổ sở của nàng lúc này càng thêm phức tạp, nghe thấy lời gọi chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt đẫm lệ nhìn Ngân Cơ.
Ngân Cơ khó nhọc nói:
“Phỉ nhi, là nương có lỗi với con.”
La Phương Phỉ không hé răng.
Ánh mắt của Ngân Cơ đột nhiên trở nên có thần thái, đã có dáng vẻ hồi quang phản chiếu, giọng nói cũng trở nên rõ ràng:
“Trong Hồ tộc, dòng dõi này của ta, truyền thừa tộc trưởng gánh vác thời đại này lấy sứ mệnh thủ hộ Hồ tộc. Chuyện giữa ta và cha con hiện tại ta đã không còn tinh lực tường thuật được nữa...”
Hơi thở hổn hển lại tiếp tục nói:
“Về sau, con có thể hỏi mọi người ở trong Hồ tộc, ta không muốn nói giữa ta và cha con ai đúng ai sai, ta chỉ muốn con biết năm đó ta thật sự

không cố ý vứt bỏ con, sau khi ta bị thương ngủ say, không lâu sau tỉnh lại, thật ra vẫn muốn gặp con.”
“Ta mất rồi, con có thể ở lại Hồ tộc, Hồ tộc đáng giá để tín nhiệm, con là nữ nhi của ta, bọn họ nhất định sẽ chăm sóc cho con. Nếu con không muốn ở lại Hồ tộc cũng không cần miễn cưỡng, có thể để bên này liên hệ với Ngưu Hữu Đạo để Ngưu Hữu Đạo hỗ trợ sắp xếp, Ngưu Hữu Đạo đáng giá để tín nhiệm.”
La Phương Phỉ không xa lạ gì với cái tên Ngưu Hữu Đạo này, trong đầu hơi cảm thấy nghi hoặc, Ngưu Hữu Đạo? Không phải Ngưu Hữu Đạo đã chết rồi sao?
Lúc này, nàng mới hiểu, rất nhiều chuyện nàng cũng không biết, không biết chút nào.
“Đương nhiên, nương vẫn hy vọng con có thể ở lại Hồ tộc, người bên ngoài ngươi lừa ta gạt, phân tranh quyền lợi không ngừng, không thể đơn giản như ở Hồ tộc ta. Tâm tư của mẹ con chúng ta đều không phức tạp, có một số việc vài người không học được, nương sợ con không ứng phó được.”
Nói tới đây, ánh mắt của Ngân Cơ lại dần dần ảm đạm, trong mũi dần có máu tươi chảy ra.
Ngân Cơ lại dùng sức giơ tay lên, dường như muốn chạm vào con gái của mình, đã nhiều năm chưa được chạm vào, muốn được sờ một lần cuối.
Nhưng mà La Phương Phỉ lại lẳng lặng quỳ nhìn bà, trong mắt chỉ ngấn lệ, không có bất kỳ động tác đáp lại nào.

Chương 2213: Giận không kềm chế được (2)

Chương 2213: Giận không kềm chế được (2)
Cuối cùng Ngân Cơ chậm rãi thõng hai tay, trong ánh mắt tới thời khắc cuối cùng vẫn là sự khát vọng và chờ mong, hy vọng nữ nhi có thể gọi nàng một tiếng nương.
Bởi vì từ lúc nữ nhi còn rất nhỏ bà ta đã rời đi, khi đó nữ nhi còn chưa biết gọi mẹ, sau khi sinh nữ nhi ra tới giờ, bà ta còn chưa từng được nghe nữ nhi gọi một tiếng nương nào, bà ta muốn nghe một lần.
Ăn ý là đột nhiên, lúc này tất cả mọi người đang nhìn thấu Ngân Cơ đang chờ mong cái gì, tất cả mọi người đều nhìn về phía La Phương Phỉ.
La Phương Phỉ cũng đã nhìn ra, nhưng nàng không mở miệng nổi, trong lòng dường như mơ hồ có mong muốn gọi lên nhưng thật sự không mở miệng nổi, chỉ có hai hàng nước mắt chảy xuôi.
Trên mặt Ngân Cơ mơ hồ hiện lên sự tiếc nuối, dần dần nhắm hai mắt lại, trong lúc bất chợt, đầu vô lực gục xuống, máu tươi chảy tí tách từ trong lỗ mũi ra.
Côn Lâm Thụ và Ngao Phong lại liếc nhìn nhau, trên mặt đều có cảm giác tự trách không có đủ sức xoay chuyển cản khôn.
Vẫn phải đối mặt với hiện thực, hai người nhận thấy được yêu lực trong cơ thể Ngân Cơ đã hoàn toàn không khống chế được nữa, có nghĩa là Ngân Cơ sắp hiện nguyên hình rồi.
Hai người trầm mặc rút lui lại, đồng thời giúp Ngân Cơ nằm xuống.
Quả nhiên, mới vừa nằm xuống, trong nháy mắt liền hóa thành một con ngân hồ xinh đẹp trên lông có nhuộm vết máu tựa như đang ngủ, an tường nằm yên tĩnh ở đó.

Côn Lâm Thụ và Ngao Phong lui bước đứng ra ngoài, yên lặng cúi đầu không nói gì.
“Tộc trưởng...”
Hồ tộc quỳ dưới đất đã dập đầu trên mặt đất, đau đớn khóc lóc một trận.
Hỏa Phượng Hoàng cũng chảy nước mắt, trong thời gian này, nàng và Ngân Cơ ở chung không tệ, đã sâu sắc cảm nhận được sự thiện lương của Ngân Cơ, thế nhưng một người thiện lương như thế lại bị ép dẫn dắt chu toàn cho Hồ tộc cùng một đám người như lang như hổ.
Tần Quan và Kha Định Kiệt cũng mang vẻ mặt khổ sở, dù sao đã ở chung lâu như vậy, giữa mọi người cũng có chút tình cảm.
La Phương Phỉ nhìn con ngân hồ trên thạch tháp, vẫn không rên một tiếng, chỉ có nước mắt đang không ngừng yên lặng chảy xuôi.
Đột nhiên tiếng bốp bốp vang lên, chỉ thấy Hắc Vân bên trái một cái tát bên phải một cái tát, hung hăng tự đánh mình không ngừng, khóc lóc tự chửi mắng mình:
“Là ta đáng chết, là ta đáng chết, đều tại ta, đều tại ta, là ta không nghe lời Ngưu Hữu Đạo, là ta hại lão tộc trưởng, là ta hại lão tộc trưởng, ta đáng chết, ta đáng chết...”
Hồ tộc không ai cản ông ta lại, đều đang bi thống vì lão tộc trưởng đã mất đi.
Cuối cùng vẫn là Ngao Phong thở dài, nhìn thấy ông ta đã tự đánh mình miệng mũi chảy máu, hai tay xoa mặt đi tới tự tay thi pháp ấn lên đầu vai của Hắc Vâ, ngăn ông ta tiếp tục tự hại mình:
“Có rất nhiều chuyện đều khó có thể dự liệu được, người nào cũng không đáng trách, muốn trách thì trách đám lão cẩu kia, bớt đau buồn đi!”
Đang lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng reo hò:
“La Thu chết rồi, La Thu chết rồi...”
Một vị trưởng lão vội vã chạy tới, trên tay còn ôm thi thể của La Thu, kết quả vừa tới nhìn tình hình ở hiện trường thì nhất thời bối rối, thi thể trên tay bịch cái rơi xuống đất.
Trưởng lão kia trong nháy mắt gào khóc vọt lên, túm một người đang quỳ hỏi:
“Có chuyện gì xảy ra, có chuyện gì xảy ra?”

Dường như không muốn chấp nhận hiện thực này.
Thư trong tay La Phương Phỉ rơi đầy đất, ngơ ngác chậm rãi đứng lên, hầu như không ai chú ý tới nàng, chỉ thấy nàng yên lặng đi tới cạnh thi thể của La Thu, kinh ngạc nhìn di thể La Thu, kinh ngạc nhìn vết thương trên ngực của La Thu.
Từng đoạn hình ảnh hiện lên trong đầu nàng, hình ảnh La Thu giết Toa Như Lai, hình ảnh một trảo của chính nàng đâm vào lồng ngực của La Thu, còn cả ánh mắt khát vọng trước khi lâm chung của Ngân Cơ, các hình ảnh đó không ngừng đan vào nhau hiện lên trong đầu nàng.
Nàng chậm rãi nâng hai tay của mình lên, trên tay còn để lại máu tươi của phụ thân.
Nhìn một chút, tóc của nàng đang biến sắc, đang dần dần biến thành màu đen.
Răng nanh của nàng đang dần co lại, lỗ tai đang từ từ thu lại, móng vuốt bén nhọn trên hai tay cũng đang từ từ thu lại.
Sau khi đôi tay của nàng khôi phục lại nuyên dạng, sau khi cả người nàng khôi phục nguyên dạng thì chậm rãi nắm hai mắt lại, ngã bịch một cái.
Một số người ngẩng đầu nhìn lên, đều cả kinh, Côn Lâm Thụ lắc mình tới nhanh chóng thi pháp kiểm tra cho nàng.
...
Trong mật thất, một tiếng cạch vang dội vang lên, Ngưu Hữu Đạo vỗ án, suýt chút nữa đã đánh tan cái bàn.
Nhận được tin bên Hồ tộc truyền tới, biết La Thu đã chết, hắn không có bất kỳ cảm giác vui xướng khi biết một Thánh nữa đã ngã ngựa nào, ngược lại là sự phẫn nộ vô tận:
“Có chuyện gì xảy ra? Không phải ta bảo hãy chặt đứt tất cả liên hệ với Ngân Cơ sao? Dưới tình huống không có bất kỳ sự liên hệ nào, tại sao Ngân Cơ lại đối mặt với La Thu, Ngân Cơ đã xảy ra chuyện gì? Ai nói cho ta biết!”
Đa phần hắn đều rất bình tĩnh, rất lý trí, cho nên rất ít khi xuất hiện tình huống thất thố như vậy, dáng vẻ tức giận không kiềm chế được khiến mấy người ở trong mật thất đều trầm mặc.
Xảy ra chuyện lớn như vậy, nên tới đều đã tới.

Nhưng ở đây không có ai biết đáp án, người duy nhất của bên Hồ tộc biết chuyện là Hắc Vân thì không để ý tới gì cả, đang lâm vào sự tự trách vô tận.
Mật thư là do Ngao Phong biết bên này cần nhanh chóng nắm được tình huống nên cố gắng đốc thúc Hồ tộc đang chìm trong bi thương thông báo cho bên này.
Lữ Vô Song cũng nhíu mi, chính xác, bố trí của Ngưu Hữu Đạo không thể xuất hiện tình huống này mới đúng.
Dự liệu xấu nhất trước đó là dự kiến Toa Như Lai có thể sẽ gặp chuyện không may, cũng tiên đoán được khả năng La Phương Phỉ xảy ra chuyện cũng rất nhỏ, Ngân Cơ là người khó xảy ra chuyện gì nhất, thậm chí bên này nghĩ cũng không hề nghĩ tới việc Ngân Cơ sẽ xảy ra chuyện, làm sao chuyện khó có thể xảy ra nhất lại xảy ra như thế chứ?
Ngân Cơ đã chết? Nhân vật lĩnh ngự toàn bộ Hồ tộc nhiều năm như vậy, thậm chí là người có giao tình với phu phụ Thương Tụng lại bất ngờ chết đi như vậy, Lữ Vô Song cũng cảm thấy tiếc nuối.
Đương nhiên, cảm thấy tiếc nuối là bởi vì hiện tại nàng ta đã đứng ở lập trường bên này, nếu vẫn đứng ở lập trường của cửu Thánh, chỉ sợ nàng cũng có thể là một trong những người hạ độc thủ với Ngân Cơ.
Sau khi đi qua đi lại, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên dừng bước, chỉ vào mấy người phẫn nộ:
“Có phải là nhóm các người sơ sót không thông báo không hả?”
Lữ Vô Song dở khóc dở cười, phát hiện vị này tức giận đến chập mạch rồi, người này sao vậy, một khi không bình tĩnh liền không có cách nào phán đoán thanh tỉnh được, lúc này mới lên tiếng nhắc nhở:
“Ta nói này Đạo gia, đây không phải ngươi đang nhắm mắt đoán mò sao, việc này là do ngươi tự gặp Vương Tôn tự nói với hắn ta, đừng có gượng ấn lên đầu bọn ta như thế, bọn ta đều giữ khuôn phép quy củ.”
Đương nhiên, nàng cũng có thể hiểu được vì sao Ngưu Hữu Đạo lại tức giận như vậy, bởi vì bên này không thể chu toàn đúng lúc dẫn tới Toa Như Lai bỏ mạng, vị này đã rất tự trách, bây giờ còn xuất hiện cái chết ngoài ý muốn của Vân Cơ, đó chính là một người có thực lực Nguyên Anh kỳ của bên này, cứ như vậy mà hao tổn, làm sao có thể không tức giận được!

Viên Cương nhàn nhạt nói một câu:
“Ngươi cũng bớt tranh cãi đi!”
Vân Cơ không nhịn được hơi liếc mắt nhìn hắn ta, sao lại cảm giác trong giọng nói này có ý nam nhân quản thúc thê tử của mình vậy.
Lữ Vô Song cũng quay lại nhìn, hơi bất đắc dĩ, chỉ có điều lại ngoan ngoãn nghe lời ngậm miệng lại.
Chỉ có điều lời này của nàng thật ra khiến Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng bình tĩnh lại, phát hiện mình có phần thịnh nộ quá độ, có phần lú lẫn đầu óc đến nỗi không lịch sự, dưới thế cục hiện nay còn có rất nhiều gian nguy bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện, hắn thân là người chấp chưởng mọi việc, bây giờ không phải là thời điểm không kìm chế được nỗi lòng mà ra quyết định sai lầm.

Chương 2214: Cho ngươi thời gian một tháng

Chương 2214: Cho ngươi thời gian một tháng
Thấy tâm tình của hắn đã dần vững vàng, Viên Cương mới lên tiếng, đứng trên góc độ điều tra phân tích, cung cấp kiến giải:
“Đạo gia, việc này hoặc là Vương Tôn không nhắn ý tứ của ngươi đúng chỗ, hoặc là do bản thân Ngân Cơ không làm theo lời của ngươi.”
Giơ tay lên chỉ lên bản đồ của Thánh Cảnh ở trên tường:
“Hoang Trạch tử địa có phạm vi lớn như vậy, chỗ ẩn thân bí ẩn, khả năng đám La Thu vô tình gặp được cực kỳ bé nhỏ. Theo lý thuyết, chuyện lớn như vậy, Vương Tôn không thể nào không truyền đạt đúng chỗ được, như vậy chỉ còn một khả năng, khả năng chính là Ngân Cơ không nghe lời của ngươi để làm việc. Việc này sau hãy liên hệ với bên kia hỏi một chút thì sẽ biết rõ thôi.”
Trong lồng ngực nghẹn một hơi, Ngưu Hữu Đạo trầm mặc, tỉnh táo ngẫm lại, phân tích của Viên Cương có đạo lý, sau đó mặt cứng đờ nói:
“Hỏi bên đó một chút, ngoài ra bảo bên kia báo cáo cặn kẽ chuyện đã xảy ra như thế nào.”
“Được.”
Viên Cương gật đầu, lại hỏi:
“Thỉnh cầu của bên Hồ tộc, chuyện của La Phương Phỉ làm sao giờ?”
Ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo nhìn thư ở trên bàn, trong thư truyền tới báo chuyện La Phương Phỉ biến thân, việc này quá mức ngoài dự liệu của bên này, thì thầm một tiếng:
“La Phương Phỉ vậy mà lại yêu hóa.”
Lữ Vô Song:

“Dù sao nàng cũng là nữ nhi của Ngân Cơ, trong cơ thể có một bộ phận là huyết thống của Hồ tộc, chắc là huyết thống Hồ tộc trong cơ thể khi chịu kích thích cực lớn nên đã thức tỉnh, bằng không làm sao có thể đột nhiên bị yêu hóa được? Chỉ là không ngờ tới sau khi thức tỉnh, La Phương Phỉ lại có thực lực mạnh như vậy, lại trực tiếp tiến cấp tới mức có thể giao thủ với Lam Đạo Lâm. Đã có thực lực mạnh như vậy, hỗ trợ chữa trị tốt cho nàng, có thể trợ lực lớn cho chúng ta.”
Ngưu Hữu Đạo hơi gật đầu, đây cũng là việc mà hắn xem trọng, chuyện này chỉ sợ là bất ngờ thu hoạch được từ trong bất hạnh, nếu không có lần bất hạnh này thì ai cũng sẽ không ngờ được trong cơ thể của La Phương Phỉ còn ẩn dấu tiềm lực thần kỳ như vậy.
Nhưng trong thư mà Hồ Tộc gửi tới lại báo một tình huống bất hạnh, dường như La Phương Phỉ đã chìm vào giấc ngủ, làm thế nào cũng không thể tỉnh lại được. Bên Hồ tộc đã nghĩ hết biện pháp, mấy người Côn Lâm Thụ cũng đã dùng tu vi cường đại để hỗ trợ, nhưng La Phương Phỉ vẫn không có cách nào tỉnh lại được.
Việc này khá là quái dị, La Phương Phỉ bị thương nhẹ nhưng tuyệt đối không đến mức không thể tỉnh lại được, cũng không biết có phải nguyên nhân bởi vì sau khi biến thân sinh ra cái gì hay không.
Hồ tộc thỉnh cầu bên này, hy vọng bên này có thể giúp một tay, dù sao Hồ tộc bị phong bế ngăn cách với bên ngoài, người có thể tín nhiệm nhờ giúp đỡ được cũng chỉ có bên này, bản thân Hồ tộc cũng không có cách nào, cũng chỉ có thể xin bên này giúp đỡ mà thôi.
Ánh mắt của mọi người nhìn vào hắn, chỉ thấy chắp tay đi tới đi lui, rõ ràng đang suy nghĩ sâu xa gì đó.
Người quen biết hắn đều biết, mỗi khi hắn có dáng vẻ này rất có thể lại chuẩn bị đưa ra quyết định trọng đại gì đó, sau đó đều giữ vững sự an tĩnh không quấy rầy hắn.
Một hồi lâu sau, Ngưu Hữu Đạo dừng bước trước mặt Lữ Vô Song, than thở:
“Cửa ra vào bên Thánh Cảnh, tuyến đường bên Vương Tôn có thể phải chặt đứt, tạm thời có thể phải dùng người của ngươi rồi.”
Lữ Vô Song hiểu, chuyện này không liên quan gì tới sự sống chết của Toa Như Lai, mấu chốt là trước đây Toa Như Lai không dám làm hành

động quá lớn, khống chế việc thu mua lòng người trong Đại La Thánh Địa, bên cửa ra vào Thánh Cảnh, người của Đại La Thánh Địa chắc là sẽ bị thanh tẩy, cũng có nghĩa là liên hệ giữa bên này và Thánh Cảnh sẽ bị cắt đứt.
Lữ Vô Song nói:
“Người ta sắp xếp bên Ô Thường có thể bắt đầu dùng được rồi, chỉ sợ không quá ổn định thôi, một khi Ô Thường muốn điểu chỉnh người ở cửa ra vào Thánh Cảnh thì sợ là cũng sẽ bị chặt đứt.”
Nói ra là chuyện thực tế, dù sao nàng cũng không còn là thân phận trước kia nữa, không tiện tiếp tục làm gì.
Ngưu Hữu Đạo:
“Không liên quan, trước tiên dùng tạm đã. Bên ta đã nắm giữ nhược điểm của một số người trong Phiêu Miểu Các, đợi ta sàng lọc xong là có thể tiếp tục. Sau khi bắt đầu dùng người của ngươi thì bảo hắn liên hệ trực tiếp với Vương Tôn.”
Lữ Vô Song gật đầu tỏ ra là đã hiểu, việc liên hệ trực tiếp với bên Hồ tộc vẫn đặt vào tay Vương Tôn thì có thể tin tưởng hơn chút:
“Vấn đề là bên La Phương Phỉ làm sao bây giờ, tìm người chữa trị, bây giờ tình huống cửa ra vào Thánh Cảnh như vậy, nếu không có bọn Ô Thường dẫn đường, người ngoài muốn vào trong đó cơ bản là không thể nào.”
Ngưu Hữu Đạo:
“Luận việc chữa bệnh cứu người, sợ rằng không ai thích hợp hơn so với Quỷ Y.”
Lữ Vô Song nhíu mày:
“Sợ rằng Quỷ Y cũng không có biện pháp vô duyên vô cớ xông vào đó.”
Ngưu Hữu Đạo:
“Việc này để ta giải quyết, ta đang muốn đích thân đi tới Dược cốc.”
“Ngươi tới Dược cốc ư?”
Lữ Vô Song kinh ngạc, mọi người đều không hiểu lắm.
Ngưu Hữu Đạo than thở:
“Chuyện Thánh La Sát sợ là tâm bệnh của Ô Thường rồi, bây giờ lại xuất hiện một người có thể giao phong chính diện với Lam Đạo Lâm là La Phương Phỉ nữa, chỉ sợ sẽ càng làm Ô Thường bất an, lấy chuyện

Mao Lư sơn trang làm mồi, lúc nào cũng có thể phá cuộc, nhất định phải ổn định Ô Thường. Cuộc quyết chiến cuối cùng còn chưa hoàn toàn chắc chắn thì không thể hành động thiếu suy nghĩ, bằng không chẳng những phải trả giá quá lớn mà còn dẫn tới kiếm củi ba năm thiêu một giờ, cho nên phải ổn định Ô Thường!”
Mọi người càng cảm thấy khó hiểu hơn, việc ổn định Ô Thường có liên quan gì tới Quỷ Y, mà hắn còn phải đích thân tới Dược cốc? Lữ Vô Song hỏi:
“Có ý gì?”
Nhưng Ngưu Hữu Đạo lại khoát tay áo, chuyện này tạm thời không muốn nhiều lời, chuyện cho tới bây giờ không phải là không tín nhiệm mọi người mà là kế hoạch của hắn sẽ tạo thành khủng hoảng cho mọi người, không cần thiết, cũng không muốn phí miệng lưỡi:
“Sau này các ngươi sẽ biết. Chuyện La Thu chết có thể tung tin đồn ra rồi.”
Dường như hắn đã quyết định, mọi người cũng không tiện nói thêm cái gì, tin rằng trong lòng hắn đã có tính toán, sau đó mọi người vội vàng rời đi.
...
Khí Vân tông, Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư vội vã tới một chuyến, gặp mặt Ô Thường nói chuyện một lúc lâu, sau đó lại rời đi.
Sau khi nhìn theo hai người phá không rời đi, Ô Thường hiếm thấy nhíu mày, thì thầm một tiếng:
“La Phương Phỉ!”
Hắc Thạch ở một bên tấm tắc nói:
“Xem ra là tác dụng của huyết mạch Hồ tộc. Thật không ngờ, huyết mạch của La Phương Phỉ sau khi thức tỉnh lại có thực lực trong nháy mắt đột nhiên tăng mạnh như thế.”
Ô Thường trầm ngâm:
“Một Thánh La Sát, bây giờ lại lòi ra một La Phương Phỉ...”
Hắc Thạch bỗng nhiên ý thức được sự lo lắng của y, đối thủ đã có thế lực ngang với bên này rồi.
Ô Thường chợt quay đầu lại hỏi:
“Đối với Mao Lư sơn trang, bên ngươi đã chuẩn bị thế nào rồi?”

Hắc Thạch:
“Đều đã dựa theo Thánh Tôn phân phó để sắp xếp, đã điều hết các cao thủ am hiểu phá dịch của Phiêu Miểu Các, kế tiếp còn có thể âm thầm điều hành gia phá dịch từ các quốc gia tới. Chỉ có điều... chặn việc phục chế mật thư của bên kia dễ, nhưng nếu không lấy được hàng mẫu văn dịch thì sợ rằng việc phá dịch sẽ hơi khó, chỉ sợ sẽ cần rất nhiều thời gian.”
Sở dĩ lo lắng tới thời gian là vì đã nhìn ra tình huống của Thánh La Sát còn chưa biết rõ đã lại xuất hiện một La Phương Phỉ, bên này sợ là không nhịn được nữa rồi.
Ô Thường có thể hiểu được, thu thập một đống mật thư, phân tích, phá dịch chắc chắn là vô cùng trắc trở, nhưng nếu có thể có được một phần mật thư dịch chế ra văn bản thì sẽ có được một bộ phận nội dung, cao thủ phá dịch có thể nhanh chóng giải được tất cả mật thư, nhưng người tiếp nhận loại mật thư này chắc chắn sẽ không dễ tiết lộ bí mật văn dịch, rất có thể sau khi xem thư liền hủy đi, dưới tình huống không đánh rắn động cỏ, lại không dám dễ dàng động tới phương diện có liên quan.

Chương 2215: Đích thân vào Dược cốc (1)

Chương 2215: Đích thân vào Dược cốc (1)
Sau khi hơi suy tư, Ô Thường hờ hững nói:
“Tiếp tục thử nghiệm, cho ngươi thời gian một tháng, một tháng sau, nếu không có kết quả thì không cần kéo dài nữa, chỉ có thể liên thủ với Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư, trước tiên diệt trừ một bộ phận đã.”
Y không muốn vội vã động thủ, còn muốn lợi dụng lực lượng ẩn mình của Mao Lư sơn trang để diệt trừ Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư, sau đó y sẽ một mẻ bắt hết bên Mao Lư sơn trang.
Ít nhất cũng phải chờ đến khi biết rõ tung tích của đám tu sĩ Nguyên Anh mới tốt, nếu để chạy mất, muốn bắt lại sẽ rất khó.
Nhưng tình huống hiện tại xem ra lại có thêm một La Phương Phỉ, nếu còn kéo dài nữa thì sẽ có chút mạo hiểm, tốt nhất là nên tiên hạ thủ vi cường.
Đương nhiên, y vẫn muốn cho người phá dịch chút thời gian, ít nhất cứ thử xem, nếu có thể trong một thời gian ngắn biết rõ tung tích của đám tu sĩ Nguyên Anh này thì sẽ càng thêm tốt hơn.
“Vâng!”
Hắc Thạch đáp lời, lại nhắc nhở:
“Thánh Tôn, đối phương có tâm tác loạn, cái chết của La Thu sợ là không giấu được, chỉ sợ lòng người trong thiên hạ...”
Ô Thường hiểu ý của gã, cửu Thánh liên tiếp bị tiêu diệt, lần gần nhất, trong khoảng thời gian ngắn người này tiếp theo người kia, cửu Thánh chỉ còn lại ba người, người trong thiên hạ sẽ cảm thấy thế nào?
Người trong thiên hạ không rõ chuyện trong đây, không biết ngoại trừ Nguyên Sắc và Lữ Vô Song ra, còn những người khác đều là bị người

trong nội bộ cửu Thánh thuận thế giết chết, chỉ biết từ đây đại thế của cửu Thánh đã qua rồi.
Có nghĩa là tu sĩ trong Thiên Hạ sẽ càng không dám dễ dàng chọn đội.
Cũng có nghĩa là bên này rất khó để thế lực khắp nơi thật tâm nghe lệnh, nhưng lại không thể cưỡng ép được, chí ít trước mắt thiên hạ vẫn là thiên hạ của các Thánh, chưa đến mức tự đập bát cơm của chính mình, ép thế lực trong thiên hạ đứng ở mặt đối lập của mình.
Bây này không có cách nào giết sạch toàn bộ tu sĩ trong thiên hạ, giết một vài người dẫn đầu cũng vô dụng, một khi ép toàn bộ tu sĩ trong thiên hạ trốn đi đối kháng mới chính thức là lúc thiên hạ đại loạn, hơn nữa hậu họa vô cùng. Đếm không xuể tu sĩ đang âm thầm phá hoại, bên này căn bản là không có cách nào quét sạch trong thời gian ngắn, thiên hạ sẽ nằm trong trạng thái mất khống chế lâu dài.
Ô Thường hừ lạnh một tiếng:
“Lòng người? Chỉ cần trừ hết đám quấy phá phía sau màn, đám cỏ mọc đầu tường đó không đáng lo!”
“Vâng!”
Hắc Thạch hơi khom người tán thành.
Đợi sau khi Hắc Thạch rời đi, Ô Thường chợt ngửa mặt lên trời, nhắm mắt lại, chậm rãi nói thầm một câu:
“A tỷ!”
...
“La Thu đã chết rồi ư?”
Trong thư phòng, Thiệu Bình Ba nghẹn lời không nói.
Thiệu Tam Tỉnh:
“Vâng, hẳn là không sai được, đệ tử của Khí Vân Tông nói người trong Đại La Thánh Địa trong Phiêu Miểu Các đã chạy trốn không ít rồi.”
“Thật đúng là liên tục ra sát chiêu!”
Dáng vẻ của Thiệu Bình Ba cực kỳ cảm khái, một xấp tình báo trong tay đặt lại lên bàn, chỉ chỉ:
“Chỉ mong bên Giả Vô Quần có thể đẩy nhanh tốc độ, tiếp tục kéo dài nữa thì cục diện sợ là sẽ xuất hiện bất ngờ ngoài ý muốn!”
Thiệu Tam Tỉnh nghi hoặc:
“Chẳng lẽ đại công tử đã nhìn ra cái gì?”

Ngón tay của Thiệu Bình Ba gõ lên tình báo trên bàn một cái:
“Căn cứ vào các loại dấu hiệu, người của Phiêu Miểu Các đang chú tâm vào chiến sự của Tấn quốc.”
Thiệu Tam Tỉnh khó hiểu:
“Có vấn đề gì không?”
Thiệu Bình Ba:
“Mấy Thánh không dám động đến các thế lực trong giới tu hành, thêm nữa lại bảo đảm không ngừng cung cấp bình thường cho giới tu hành, ta còn buồn bực bọn họ khống chế Khí Vân tông, Vạn Thú môn, Linh Tông và Thiên Hành tông có thể có được lợi ích gì. Hiện tại ta đã hiểu, khống chế Vạn Thú môn, Linh Tông và Thiên Hành tông đều là ngụy trang, mục đích thực sự là Tấn quốc binh cường mã tráng kìa.”
Thiệu Tam Tỉnh không nhịn được gãi gãi hai gò má, hiển nhiên vẫn không hiểu.
Thiệu Bình Ba liếc mắt:
“Lòng người dao động, không phá đi thì không xây được! Mượn tay của tu sĩ tự giết lẫn nhau, tiêu hao đa phần số lượng tu sĩ trong thiên hạ, mượn quân tiên phong của Tấn quốc tảo bình thiên hạ, một lần nữa phân chia sở hữu quyền lợi riêng, trùng kiến trật tự của thiên hạ, khống chế được Khí Vân tông coi như đã khống chế được Tấn quốc!”
Thiệu Tam Tỉnh bừng tỉnh, hít một hơi khí lạnh:
“Khống chế được Tấn quốc tảo bình thiên hạ, coi như đã khống chế được thiên hạ rồi!”
Thiệu Bình Ba chậm rãi gật đầu.
Thiệu Tam Tỉnh vội hỏi:
“Có cần thông báo cho bên Giả Vô Quần không?”
Mặt Thiệu Bình Ba có thần sắc tự giễu:
“Chuyện này có thể giấu được ánh mắt của hắn sao? Chưởng Đăng tư của Tống quốc không phải người mù, không đến nỗi ngay cả chút dị động đó cũng không phát hiện ra được, Giả Vô Quần thấm nhuần đạo này, bằng vào đầu óc của hắn còn cần nhóm chúng ta thông báo sao?”
Trong Vạn Thú môn, xác thực sau khi loạn một trận đã bình an xuống. Không có cách nào, La Thu tọa trấn nơi này dẫn theo một đám người của Phiêu Miểu Các khống chế Vạn Thú môn, bây giờ La Thu vừa chết,

người dưới quyền của Đại La Thánh Địa ở bên ngoài đã chạy thoát thân. Những người khác của Phiêu Miểu Các không phải thứ trang trí, thế nhưng nhân thủ hữu hạn, ra lệnh cưỡng chế người của Vạn Thú môn hiệp trợ truy tìm.

Mấy trưởng lão cùng nhau chạy đi truy tìm người bỏ trốn trở về, chần chừ ở đại điện nghị sự, Tây Hải Đường lập tức vọt tới, thấp giọng hỏi:

“Thế nào?”

Một trưởng lão thấp giọng hồi báo:

“Trên cơ bản đều chạy hết rồi, bên Phiêu Miểu Các dường như đã bắt được hai người.”

Nói trắng ra là, bên này căn bản không tận lực, tuy có đuổi theo nhưng cũng không cố gắng truy đuổi, tọa kỵ phi cầm của bên Vạn Thú Môn dù sao cũng không phải là để trang trí, thế nhưng trước khi xuất phát liền được chưởng môn bày mưu đặt kế.

Tây Hải Đường khẽ gật đầu thể hiện trong lòng đã hiểu, cũng không nhịn được buông tiếng thở dài:

“Chẳng còn cách nào, bên kia cũng không thể động vào.”

Chư vị trưởng lão đều thổn thức, ai cũng không nói gì, người mù cũng có thể nhìn ra, thế lực của mấy Thánh đã chết bị chạy thoát nhất định là sẽ cùng âm thầm ra tay liên kết lại, nếu đắc tội với những người đó, sau này nhỡ những người đó có được thiên hạ thì Vạn Thú môn liền gặp phải xui xẻo.

Dùng “ngộ nhỡ” để hình dung e rằng còn không thỏa đáng, cửu Thánh liên tiếp bị hạ sát sáu người rồi, chiếu theo tốc độ này, ba người còn lại có thể chống cự được bao lâu sợ rằng còn là một vấn đề. Đã tới cục diện này rồi còn đắc tội với người đang âm thầm đối kháng với cửu Thánh không phải là tìm chết sao?

Nhưng Phiêu Miểu Các lên tiếng, mọi người vẫn phải giả bộ nghe lời, tối đa là xuất công không xuất lực.

Không còn cách nào, thiên hạ này dù sao vẫn là thiên hạ trong tay cửu Thánh, ai cũng không dám công nhiên đứng ra làm chim đầu đàn, ngoài mặt vẫn khá nghe lời.

Chỉ có điều có một trưởng lão vẫn bày tỏ sự lo lắng:

“Chỉ sợ nhỡ có một ngày nào đó, nhỡ Phiêu Miêu Các có thể đòi lại nợ nần không?”
Tây Hải Đường thấp giọng nói:
“Ngươi cho rằng chúng ta cứ để như thế hay sao? Trừ khi có thể có bằng chứng, nếu không rất khó có thể làm gì được, làm vua cũng phải thua thằng liều, trong lòng người của thiên hạ biết rõ hơn chúng ta nhiều. Hơn nữa, phải đợi họ giữ được thiên hạ này rồi mới bàn.”
Mọi người đều khẽ gật đầu...
Mắt thấy một đám trưởng lão của Vạn Thú môn đi ra từ trong đại điện nghị sự, ở phía xa, những người của Phiêu Miểu Các phụ trách trú ở đây lạnh nhạt quan sát, âm thầm cắn chặt răng, một đám cưỡi tọa kỵ phi cầm, thậm chí ngay cả một người bỏ trốn cũng không đuổi kịp, coi bọn họ là kẻ ngu sao!
Kẻ ngu cũng có thể nhìn ra đám hỗn trướng này đang cố ý làm vậy! Nhưng mà bọn họ cũng chỉ có thể phẫn nộ, không dám làm gì, tình thế không bằng người, nếu thật sự vạch mặt ra động thủ thì những người ở bên này còn chưa phải là đối thủ của Vạn Thú môn người đông thế mạnh, còn không biết người nào thu thập người nào.

Chương 2216: Đích thân vào Dược cốc (2)

Chương 2216: Đích thân vào Dược cốc (2)
Nếu thật sự ép những người này làm phản, nhiều người chạy được như vậy sẽ làm loạn, trước mắt, Phiêu Miểu Các thật sự là không làm gì được.
Nếu làm lớn chuyện làm ảnh hưởng tới ý đồ ổn định cục diện của bên trên, gã cũng không có cách nào khai báo với cấp trên.
Nghĩ tới lúc trước, Phiêu Miểu Các hoành hành thiên hạ có uy phong bậc nào, mấy người tùy tiện tới cũng có thể làm cho một môn phái lớn như vậy phải nơm nớp lo sợ, quy củ, dễ bảo, không ngờ bây giờ lại luân lạc tới mức im hơi lặng tiếng như thế này!
Không có cách nào, hắn cũng chỉ có thể tạm thời nhịn xuống, nảy sinh kế hoạch tính sổ ác độc trong tương lai.
Trong đại điện nghị sự, một mình ở trong đó, Tây Hải Đường rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm, La Thu chết cũng không có khả năng trở lại nữa, rốt cục gã cũng có thể thả lỏng, bằng không sẽ vô cùng bị dày vò.
Hiện tại gã không sợ nữa, cho dù bị người của Phiêu Miểu Các phát hiện ra cái gì, bằng thực lực của gã, chạy trốn không có bất cứ vấn đề gì.
Nếu La Thu ở đây, muốn chạy chỉ sợ cũng chưa chắc có thể chạy thoát...
La Thu chết, tin tức vừa xuất hiện đã mang cho thiên hạ sự chấn động không hề nhỏ.
Từng người từng người trong cửu Thánh chết đi, tin tức truyền ra mang tới ảnh hưởng tới các thế lực khắp nơi, mang tính áp đảo, không ít người cho rằng lần này cửu Thánh thật sự xong đời rồi!
Bây giờ ngay cả thế tục dân gian đều rối rít bàn tán chuyện này, bởi vậy có thể thấy được sức uy hiếp của Phiêu Miểu Các đã mất đi, lực uy hiếp

toàn diện cũng đã hoàn toàn tiêu tan.
“Hồ đồ, đây là chuyện ngươi có thể nói sao?”
Nha hoàn đang ríu rít bàn luận chuyện nghe được bên ngoài có liên quan tới việc La Thu chết đi, Phượng Nhược Nam nghe được đột nhiên nghĩ tới thân phận của mình cùng việc này khả năng sẽ mang tới hậu quả nghiêm trọng, lúc này mới vỗ tay vịn của cái ghế một cái, nha hoàn ngầm thè lưỡi, mau chóng ngậm miệng.
Ngồi ở một bên, Thương Thục Thanh hơi nở nụ cười nói một câu:
“Tẩu tử, người trong thiên hạ đều đang bàn luận, không sao đâu.”
Phượng Nhược Nam suy nghĩ một chút cũng phải, bây giờ ngay cả tiểu dân ở đầu đường cuối ngõ cũng đang nghị luận sôi nổi, mấy Thánh còn có thể giết sạch người trong thiên hạ sao? Không khỏi thì thầm một tiếng:
“Xem ra Phiêu Miểu Các đích thực là đã mất đi sức ràng buộc với thiên hạ này rồi.”
“Đúng vậy, tất cả mọi người đều nói như vậy...”
Nha hoàn lại lập tức ríu rít tiếp lời.
Thương Thục Thanh lại nhìn về phía ngoài cửa, nhìn vị trí biệt viện Mao Lư, thần sắc mê man, nói thầm trong lòng, là do bàn tay của hắn sao? Nếu là trước đây, nếu liên tiếp có chuyện lớn như vậy xảy ra, nàng chắc chắn sẽ không thể liên tưởng được, nhưng sau khi biết Ngưu Hữu Đạo còn sống, thêm nữa thời gian này nàng và Ngân Nhi lại lần lượt bị người ta sắp xếp đi, sau đó liền có đại sự xảy ra, về sau nữa, Nguyên Sắc liền xảy ra chuyện.
Nàng cũng không ngốc, ngược lại, nàng rất thông tuệ, lập tức ý thức được Nguyên Sắc gặp chuyện không may không thoát khỏi liên quan tới Ngưu Hữu Đạo.
Cửu Thánh liên tiếp gặp chuyện không may, người chết, người biến mất, mất tích, thực sự làm cho nàng hết hồn, đại khái đã hiểu Ngưu Hữu Đạo ẩn mình như vậy là đang làm gì, trong lòng vừa lo lắng vừa kiêu ngạo, thiên hạ này ngoại trừ Đạo gia thì ai dám làm vậy nữa?
Mà từ lần trước sau khi gặp Ngưu Hữu Đạo hai người cũng chưa từng gặp mặt lần nữa. Biết chuyện quan trọng, nàng cũng không dám tùy

hứng, không dám chủ động đi tìm, từ nhỏ đến lớn nàng luôn không cho là mình có tư cách bốc đồng.
Thỉnh thoảng cũng gặp vài lần, chỉ có điều chỉ là từ xa nhìn Ngưu Hữu Đạo lấy thân phận là Vương Tiếu đi cùng Vân Cơ, sợ gặp phải chuyện gì nên không dám lên trước nói chuyện gì.
Sau khi nói mấy câu vớ vẩn, Phượng Nhược Nam nhìn thấy Thương Thục Thanh đang thất thần, đây cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy Thương Thục Thanh thất thần như vậy, bây giờ lại gặp được không khỏi thở dài một tiếng. Cả đời không lấy chồng, ngay cả nam nhân có tư vị gì cũng không biết, nếu cứ vậy làm gái lỡ thì sống quãng đời còn lại thì như thế nào?
Nghe thấy câu nói tỉnh thần, Thương Thục Thanh nhìn về phía Phượng Nhược Nam, không biết tẩu tử có ý gì? Cảm thán, chỉ có điều lại biết tẩu tử đang càng ngày càng có phong phạm vương phi, hiện nay da thịt non mỡn cũng đẫy đà hơn nhiều, so với trước đây đã tăng thêm vài phần hương vị nữ nhân, cũng không giống nữ tướng quân xách thương lên ngựa trước kia nữa.
Phượng Nhược Nam lại đang nhìn Ngân Nhi đang ngồi ở ngưỡng cửa ăn đồ ăn, buồn bực Thương Thục Thanh xong lại bắt đầu buồn rầu vì Ngân Nhi:
“Nha đầu ngốc Ngân Nhi này không phải là có bệnh gì đấy chứ? Mỗi ngày đều ăn không ngừng, kỳ lạ dọa người, ta không phải chê nàng thích đoạt đồ ăn của Dân nhi, chỉ có điều con người nhỏ bé này sẽ không ăn tới mức gặp chuyện không may đấy chứ?”
Dân nhi ý là chỉ con trai Thương Triệu Dân của nàng, tên này là do Ngưu Hữu Đạo đặt cho.
Nghe được câu xưng hô nha đầu ngốc, trong miệng đang nhai đồ ăn vặt, Ngân Nhi bỗng nhiên quay đầu, dáng vẻ rất không vui vẻ, trực tiếp tặng Phượng Nhược Nam hai chữ:
“Xấu xa.”
“...”
Phượng Nhược Nam không nói.
“Ngân Nhi, không được vô lễ!”

Không khỏi cảm thấy tức cười, Thương Thục Thanh lên tiếng giáo huấn một câu, sau đó nói với Phượng Nhược Nam:
“Tẩu tử không cần lo lắng, Hồng Nương thường xuyên thi pháp kiểm tra cho nàng ấy mà, không có chuyện gì đâu”
Phượng Nhược Nam thổn thức lắc đầu:
“Thật có thể ăn như vậy sao! Được rồi, nói đến Hồng Nương, đã lâu chưa gặp được nàng ấy rồi.”
Thương Thục Thanh:
“Ta cũng không biết, nói là đi ra ngoài làm việc rồi.”
Bên này, lúc mấy nàng ấy đang nói chuyện, biệt viện Mao Lư ở bên cạnh, mọi người tạm thời đặt chân trong mật thất dưới lòng đất, Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ cũng đang thu thập hành trang chuẩn bị xuất phát.
Chỉ có thể là chỗ đặt chân tạm thời, vương phủ và biệt viện Mao Lư sau lần bị hủy trước bây giờ còn chưa xây dựng lại xong, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể nhanh chóng xong được.
Viên Cương và Lữ Vô Song không biết lần này Ngưu Hữu Đạo đi tới Dược cốc là muốn làm gì, chỉ có điều đều xuất hiện hộ tống.
Đợi Ngưu Hữu Đạo giao phó xong một vài chuyện, Viên Cương hỏi:
“Đạo gia, Toa Huyễn Lệ kia chẳng lẽ ngươi không muốn gặp một lần ư? Trong thư mà Vương Tôn gửi tới có nhắc tới nàng ấy, đã nhiều lần khẩn cầu chúng ta chăm sóc tốt cho nàng.”
Gia Cát Trì đã đưa Toa Huyễn Lệ an toàn tới, tạm thời sắp xếp sống ở bên ngoài thành.
Lữ Vô Song:
“Vương Tôn này có thể coi trọng nữ nhi của Toa Như Lai như vậy, coi như là không phụ ân đãi của Toa Như Lai.”
Nàng còn chưa biết thật ra Vương Tôn là cậu của Toa Huyễn Lệ, đừng nói là nàng, ngay cả bản thân Toa Huyễn Lệ cũng không biết mình còn có một người cậu.
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc một hồi, cuối cùng hơi lắc đầu nói:
“Nàng cũng không biết ta còn sống, vẫn là không gặp thì tốt hơn, ngươi sắp xếp cho người đưa nàng đến bí địa đi. Chuyện Toa Như Lai bị ngộ hại... trước tiên tạm thời đừng nói cho nàng ấy biết, chờ sau này ta sẽ tự

mình nói cho nàng ấy biết. Hãy nói Toa Như Lai có việc không tiện lộ diện.”
Viên Cương gật đầu:
“Được, đã biết.”
Ngưu Hữu Đạo không cần phải nhiều lời nữa, gật đầu với Vân Cơ, lúc này Vân Cơ mới mang hắn chui xuống đất.
Sâu trong đại hải, sóng lớn phập phồng, hỏa sơn đảo biệt lập.
Trong Dược cốc bốn mùa thường xuân, Quỷ Y tới lui, tay áo bào rộng phất qua đi vào Dược Lư, kết quả vừa vào cửa đã nhìn thấy một tạp dịch của Dược Cốc đang lật tìm gì đó trong một đống chai chai lọ lọ.
Quỷ Y vừa nhìn đã thấy nổi giận, những thứ bên trong Dược Lư há có thể là chỗ ai cũng có thể lật tung được, lúc này mới chất vấn:
“Ngươi đang làm cái gì vậy?”
Tạp dịch quay đầu, nở nụ cười:
“Tiên sinh đã tới.”
Quỷ Y ngẩn ra, người bên trong Dược Cốc ông ta đều biết hết, trước mắt rõ ràng là một người xa lạ, lúc này mới trầm giọng hỏi:
“Ngươi là người nào?”

Chương 2217: Cớ sao mà không làm? (1)

Chương 2217: Cớ sao mà không làm? (1)
Thấy ông ta cảnh giác, có hướng muốn báo động, tạp dịch hoảng sợ làm rơi cái bình trong tay:
“Ta đến xem, xem có thể tìm được mắt của Nguyên Phi hay không, nếu chuyện này làm kinh động đến những người khác thì sẽ không hay đâu, ngươi nói xem?”
Hất cằm lên một chút, ý bảo đối phương suy nghĩ.
Tên tạp dịch này không phải ai khác, chính là Ngưu Hữu Đạo.
Có nội ứng là Quách Man, hắn rõ tình hình trong Dược Cốc như trong lòng bàn tay, biết phòng ngự trong Dược Cốc không quá nghiêm ngặt, cũng không cần phòng ngự quá nghiêm, có mấy Thánh Nhân ở đây, không ai dám đến đây gây chuyện. Quách Man chỉ là cung cấp một bộ xiêm y của tạp dịch Dược Cốc, lại chỉ điểm nên đi vào giờ nào đi bằng con đường nào, Ngưu Hữu Đạo cứ như vậy nghênh ngang đi thẳng vào.
Đương nhiên, nếu tình huống phức tạp thì hắn đương nhiên sẽ áp dụng phương thức khác để gặp đối phương, có đầy đủ đồ đạc đương nhiên là sẽ thuận tiện hơn.
Nghe vậy, hai gò má của Quỷ Y co lại, Nguyên Sắc đã chết rồi, chuyện của Nguyên Phi tại sao còn chưa bỏ qua được?
Ông ta tự tay đóng cửa, đi tới trước mặt Ngưu Hữu Đạo, cắn răng nói:
“Ngươi là ai?”
Ngưu Hữu Đạo:
“Lam Minh bảo ta tới.”
Giọng Quỷ Y căm hận nói:
“Chuyện nên làm ta đã làm giúp các ngươi rồi, Nguyên Sắc và La Thu đều đã chết, chuyện của Nguyên Phi, tam Thánh cũng sẽ không coi ra gì, ngươi đừng mơ có thể lấy chuyện này để áp chế ta. Lão phu thầm muốn

đàng hoàng ở đây an hưởng nốt quãng đời còn lại, không muốn lại bị cuốn vào thị phi của các ngươi nữa, nếu như ngươi bức bách không dừng, đừng trách ta mật báo với tam Thánh.”
Ngưu Hữu Đạo:
“Mật báo? Để cho bọn họ bắt Lam Minh sao? Có thể bắt được thì còn cần ngươi mật báo sao?”
Quỷ Y:
“Nói chung, lão phu sẽ không tiếp tục để các người ức hiếp nữa! Lập tức rời đi, ta sẽ coi như không nhìn thấy bất kỳ chuyện gì, bằng không đừng trách ta gọi người của tam Thánh đang ở bên ngoài tới, đến lúc đó ta cùng lắm thì trốn sang bên tam Thánh, không sợ người của ngươi trả thù nữa.”
Ngưu Hữu Đạo thong dong khẽ cười, chậm rãi để cái chai trong tay lên bàn:
“Ngươi muốn gọi thì cứ gọi đi. Chuyện của Nguyên Phi thì nhằm nhò gì, nếu ngươi hy vọng tam Thánh biết chuyện đệ tử Vô Tâm của ngươi tham gia vào chuyện lấy trộm Vô Lượng quả, cho dù ngươi gọi vào đây cũng được, ta không có ý kiến gì đâu.”
Lấy trộm Vô Lượng quả? Quỷ Y ngẩn ra, chợt nở nụ cười, suýt chút nữa đã cười ha ha thành tiếng, không nhịn được lắc đầu cảm khái nói:
“Mấy người các ngươi vì đạt được mục đích thật đúng là không từ thủ đoạn nào, ngay cả mấy trò vặt vãnh này cũng lấy ra, thật sự coi thầy trò chúng ta là kẻ ngu si không để ý đến chuyện bên ngoài sao?”
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười:
“Nói vậy là thế nào?”
Nét mặt của Quỷ Y lại nhanh chóng hiện ra vài phần tức giận:
“Theo ta được biết, cây Vô Lượng quả trước khi bị hủy đã nở hoa rồi. Vô Lượng quả ba mươi năm hoa nở, ba mươi năm kết quả, ba mươi năm quả chín. Nói cách khác, Vô Lượng quả ít nhất đã bị trộm từ ba mươi năm trước rồi. Ba mươi năm trước, đệ tử Vô Tâm của ta mới bao lớn? Hắn chỉ là một tiểu hài tử lớn lên trong thế tục tham gia vào việc lấy trộm Vô Lượng quả ư, ngươi coi tam Thánh là kẻ ngu hay là thấy lão phu dễ bị hù dọa?”
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu với đối phương:

“Tốt, có năng lực ứng biến thế này là tốt rồi, bằng không thật sự sợ rằng ngươi không thể làm tốt chuyện này được. Hắc Ly, ai nói cho ngươi biết Vô Lượng quả nhất định cần phải ba mươi năm mới nở hoa?”
Quỷ Y dứt khoát nói:
“Người trong thiên hạ đều biết!”
Ngưu Hữu Đạo:
“Đừng nóng nảy như thế. Ta sẽ nói cho ngươi biết một vài chuyện không phải mọi người trong thiên hạ đều biết. Không sai, dưới tình huống bình thường, quá trình sinh trưởng của Vô Lượng quả thật sự như ngươi nói, nhưng ngươi cũng biết chu kỳ của Vô Lượng quả vì sao phải dài tới ba mươi năm, vì sao phải ba mươi năm mới có thể kết quả, vì sao phải ba mươi năm nữa quả mới có thể chín không?”
Quỷ Y ngẩn ra, bị hỏi tới tấp, chỉ có điều hơi cân nhắc chút mới chần chừ nói:
“Thiết nghĩ Vô Lượng quả cũng là vật phi phàm, là do linh khí trong thiên địa dựng dục mà thành, tất phải hấp thu đầy đủ thiên địa linh khí mới có thể trưởng thành được, nói vậy nên mới chậm lớn như thế.”
Ngưu Hữu Đạo lại bị lão nhân này làm cho kinh diễm một trận, chuyện trước đó làm hắn mơ hồ không rõ lại bị lão nhân này trong nháy mắt đã đoán ra được tám, chín phần mười, lúc này mới vỗ tay khen ngợi:
“Tiên sinh không hổ là một đời danh y, lý do có thể chữa bệnh cho người, sinh lý của con người dường như là đạo lý tuần hoàn của thiên địa này, nói một hiểu mười, tiên sinh thông hiểu đạo chữa bệnh, có thể nói ra đạo lý này cũng không có gì lạ.”
Tiện đà chắp tay nói:
“Không sai! Chính là nguyên nhân này. Nói vậy tiên sinh cũng biết Vô Lượng quả bao nhiêu năm chưa từng hái xuống, chắc tiên sinh cũng biết bên trong thân cây Vô Lượng quả đã hấp thu bao nhiêu linh khí thiên địa chờ phát ra! Cũng không chỉ ba mươi năm đâu, đã chừng hai trăm năm rồi đó!”
Quỷ Y dường như hiểu ra chút gì đó, có phần nghi ngờ nhưng lại kinh thường hừ lạnh nói:
“Liên quan gì tới đệ tử của lão phu đâu?”
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả nói:

“Không biết tiên sinh có nghe nói tới việc Ngưu Hữu Đạo đốc tra Vô Lượng viên không?”
Quỷ Y bị hỏi mà không hiểu sao cả:
“Có liên quan gì tới đệ tử của lão phu đâu?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi lại:
“Tiên sinh có nghe nói tới việc Ngưu Hữu Đạo đốc tra Vô Lượng viên, sau đó bị đâm không?
Vẫn cảm thấy không hiểu được, Quỷ Y phất tay áo:
“Có liên quan gì tới đệ tử của lão phu đâu?”
Ngưu Hữu Đạo cười hì hì, nói:
“Tiên sinh cũng biết Vô Lượng quả chính là bị Ngưu Hữu Đạo trộm đi, sau đó vì thoát thân mà lựa chọn phương pháp kim thiền thoát xác, thay mận đổi đào, lấy việc giả chết để thoát thân?”
Lại là cái quỷ gì đây, Quỷ Y nổi giận:
“Có liên quan gì tới đệ tử của lão phu đâu?”
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả:
“Tiên sinh thật sự không biết hay là giả bộ hồ đồ? Việc thay mận đổi đào giả chết của Ngưu Hữu Đạo là do một tay đệ tử Vô Tâm của ngươi làm cho người ta thay hình đổi dạng, ngươi nói không có liên quan gì tới các ngươi ư? Cho dù ta tin, những người khác sẽ tin sao? Ngươi cảm thấy tam Thánh sẽ tin sao?”
“...”
Trong lòng Quỷ Y run lên, trong nháy mắt có phần mơ hồ, cuối cùng tay bấm chòm râu, lúng ta lúng túng nói một câu không có sức đối kháng nào:
“Nói bậy.”
Ngưu Hữu Đạo:
“Bớt giả vờ hồ đồ với ta đi, nếu tiên sinh không muốn hỗ trợ, tung tích của Vô Lượng quả, thầy trò các người tự mình chậm rãi giải thích với tam Thánh đi!”
Dứt lời liền lượn ra bên kia bàn dài, nhanh chóng đi.
Trong lòng Quỷ Y run một cái, suýt chút nữa đã bấm đứt râu của mình, đột nhiên hô một tiếng:
“Chậm đã!”

Ngưu Hữu Đạo dừng bước, xoay người đối mặt:
“Không biết tiên sinh còn có gì chỉ giáo?”
Quỷ Y dường như đang cắn chặt hàm răng, hai mắt như sắp phun hỏa, gằn từng chữ:
“Các ngươi muốn ta làm gì.”
Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười:
“Trị bệnh cứu người!”
Quỷ Y ngạc nhiên nghi ngờ hỏi:
“Là việc này? Cứu ai?”
Ngưu Hữu Đạo:
“Đương nhiên, còn phải làm thêm chút chuyện khác, e rằng nhìn như nguy hiểm, nhưng trên thực tế không hề nguy hiểm, khá là an toàn, về sau không ai dám động tới ngươi, ta cam đoan sau khi tam Thánh biết cũng sẽ làm bộ không biết, chẳng những tam Thánh sẽ không động tới nhóm các ngươi mà còn có thể nghĩ biện pháp giúp thầy trò các ngươi che giấu nữa, chỉ có điều thật sự cần tiên sinh có thêm chút can đảm, hơn nữa ta có thể cam đoan với tiên sinh, đây là lần cuối cùng làm phiền tiên sinh, sau việc này, tiên sinh liền hoàn toàn tự do!”
“Nói cách khác, những chuyện phía sau, các người không xen tay vào được.”
Quỷ Y hoài nghi hỏi:
“Đến cùng là chuyện gì?”
Chuyện gì cũng không biết, nào dám tin đối phương nói là sự thật, dứt khoát cam đoan thì ai dám tin?

Chương 2218: Cớ sao mà không làm? (2)

Chương 2218: Cớ sao mà không làm? (2)
“Cũng không có gì, chỉ là muốn tiên sinh đi Thánh Cảnh cứu người...”
Ngưu Hữu Đạo nói tường tận chuyện muốn đối phương làm ra, cũng dặn đi dặn lại cẩn thận.
Quỷ Y càng nghe càng cảm thấy ngạc nhiên, nghi ngờ, khi thì giật mình không nhỏ, chốc chốc lại ngạc nhiên, khi thì xen mồm hỏi hai câu.
Sau khi giao phó tất cả xong, hai tay Ngưu Hữu Đạo mở ra:
“Ngươi xem, chỉ cần tiên sinh làm xong chuyện, bên ta sẽ không để bên này bị tam Thánh hoài nghi, tất sẽ không dám động tới tiên sinh, từ nay về sau cũng tất không dám ép bức tiên sinh làm chuyện gì nữa. Còn bên tam Thánh vì không muốn đánh rắn động cỏ tất cũng sẽ không dám động tới tiên sinh.”
“Tam Thánh thắng, tiên sinh có công lao, có thể không cần lo. Chúng ta thắng, tiên sinh cũng có công lao, cũng có thể không lo. Nói chung, tiên sinh chỉ cần đợi sau khi bên bọn ta phân thắng bại với tam Thánh là được. Sau việc này, tiên sinh có thể vô tư, chỉ cần lấy can đảm hành sự một lần là được, căn bản không có bất kỳ nguy hiểm nào, là một chuyện tốt cực lớn, cớ sao lại không làm?”
Quỷ Y trầm mặc suy nghĩ một lúc, chợt cau mày nói:
“Lão phu nghe người của bên tam Thánh nói, hiện nay cửa ra vào Thánh Cảnh bị kiểm tra cực nghiêm, người ngoài không có cách nào dễ dàng ra vào được, lão phu không vào được Thánh Cảnh, có vào chỉ sợ cũng khó mà tùy tiện đi lại.”
Ngưu Hữu Đạo xua tay:
“Không cần quá lo lắng, tất cả bên ta đều sẽ sắp xếp tốt cho tiên sinh, sẽ có người dẫn tiên sinh vào, ra ngoài cũng sẽ có người tiếp ứng tiên sinh.

Tiên sinh đừng nên đánh giá thấp thế lực của bọn ta, sẽ có người phối hợp.”
Quỷ Y mặt căng lên, lại trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng cắn răng nói:
“Được! Hy vọng các người nói lời giữ lời, lão phu sẽ làm việc cho các người lần cuối cùng, nếu còn bức bách nữa, cùng lắm thì lão phu liều cá chết lưới rách với các người!”
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói:
“Không nghiêm trọng như vậy đâu. Yên tâm, chúng ta nói được thì làm được, đây là lần cuối cùng rồi, chỉ có điều có một số việc còn hy vọng tiên sinh thận trọng, chớ nên nói cho đám đệ tử của ngươi thì tốt hơn, tốt nhất là không nên nói lung tung. Lão tiên sinh hẳn là hiểu, bọn họ e rằng còn non chút, khả năng không chịu nổi sự kinh sợ, bọn họ biết càng ít mới có thể an toàn được, ngươi nói xem có đúng hay không?”
Quỷ Y có phần tâm phiền ý loạn, vung tay nói:
“Đi thôi, bọn họ sắp trở về rồi.”
“Cáo từ!”
Ngưu Hữu Đạo chắp tay, mở rộng cửa đi nhanh ra ngoài.
Bên trong phòng, Quỷ Y ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, bị quấn vào trong chuyện sợ hãi tột cùng như vậy thật sự là thân bất do kỷ, làm sao có thể không cảm khái được.
Đáng sợ hơn là, đã biết bên trong Dược Cốc có không ít người của tam Thánh, đối phương lại dám trực tiếp xông vào Dược Cốc, còn có thể lặng yên không tiếng động xuất hiện ở Dược Lư của mình, nếu nói trong Dược Cốc không có nội ứng, ngay cả chính ông ta cũng không tin.
Ra khỏi Dược Lư, Ngưu Hữu Đạo tùy tiện lấy cái sọt trống không ở ven đường, thuận tiện cõng lên người, quả thực như một tạp dịch bình thường làm việc ở Dược Cốc.
Hắn đi sơn đạo bên này, trên sơn đạo đối diện cũng có hai người xuất hiện, chính là Vô Tâm và Vô Tướng đang cùng nhau đi về hướng Dược Lư.
Ngưu Hữu Đạo coi như không nhìn thấy, còn hai người ở đối diện cũng không để ý tới hắn.
Đi qua bên cạnh Dược điền, nhìn thấy người trong Dược Cốc đang chăm sóc thảo dược, Ngưu Hữu thong dong đi qua.

Người đang bận rộn trong cốc cũng không quá chú ý tới hắn, ở nơi an nhàn quá lâu, căn bản không có ý thức phòng bị nguy hiểm nào.
Ngưu Hữu Đạo vẫn thong dong đi tới cạnh biển, thừa dịp bốn phía không người chú ý lặng yên độn vào trong biển mà đi...
Vô Tâm và Vô Tướng đi vào trong Dược Lư, chỉ thấy sự phụ đang ngồi trên ghế thấp, cúi đầu ngồi đó cũng không biết đang suy nghĩ gì, tâm tình dường như rất thấp.
“Sư tôn!”
Sư huynh đệ hai người hành lễ.
Quỷ Y ngẩng đầu nhìn hai người một cái, sau đó đứng dậy, đi ra cửa nhìn chung quanh một lượt, sau đó mới lui vào trong phòng, nhìn chằm chằm Vô Tâm đang tò mò, hỏi:
“Ta hỏi ngươi, có phải ngươi dùng y thuật thay hình đổi dạng mà ta dạy ngươi đi làm việc cho một người tên là Ngưu Hữu Đạo không?”
Kỳ thực có mấy lời không cần hỏi, người tới nếu có thể nói bí mật đó cho ông ta, ông ta liền đoán được việc này mười thì có tám, chín phần là thật.
“Ngưu Hữu Đạo?”
Vô Tâm sửng sốt, kỳ quái hỏi:
“Vì sao sư tôn lại đột nhiên nghĩ tới người này?”
Quỷ Y:
“Trả lời ta, có hay là không?”
Vô Tâm trầm mặc một lúc, cuối cùng gật đầu nói:
“Có. Ban đầu lúc ở Tề Kinh ta thực sự đã giúp một người thay hình đổi dạng thành dáng vẻ của Ngưu Hữu Đạo.”
“Ngươi...”
Quỷ Y chỉ vào gã, cảm giác như tức sắp hộc máu rồi, suýt chút nữa đã muốn vả vỡ miệng tên đồ đệ này, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:
“Trước sau bao nhiêu lần ta đã nói với ngươi rồi, đừng có tham gia vào ân oán giữa các thế lực lớn, những thế lực đó không phải người mà chúng ta có thể tùy tiện động vào, bảo ngươi đừng có tham gia, vì sao ngươi lại không nghe lời? Ngưu Hữu Đạo là ai, trưởng lão Tử Kim Động, khá có địa vị ở giới tu hành, còn nắm giữ thế lực võ tu mạnh mẽ nhất Yến quốc, ngươi động vào việc này làm gì?”

Vô Tướng nhìn cái này rồi lại nhìn cái kia, đối với Ngưu Hữu Đạo, y cũng không xa lạ gì, năm đó y đã gặp nhiều lần rồi, thậm chí còn gặp mặt ở Mao Lư sơn trang, biết Ngưu Hữu Đạo khá có lực ảnh hưởng với Kim Châu, đó là một người dùng một câu nói có thể quyết định được vận mệnh của vô số người, trong tay nắm giữ thế lực không nhỏ.
Vô Tâm giải thích:
“Sư tôn, đích xác là do chốc lát hồ đồ của đệ tử, năm đó đệ tử gặp nạn, phía sau lại có Ngưu Hữu Đạo quấy phá, đệ tử nuốt không trôi khẩu khí này, thế nhưng lại không có năng lực phát tiết, vừa may gặp được một người muốn tìm Ngưu Hữu Đạo báo thù, không nhịn được suy nghĩ mượn đao giết người để báo thù.”
“Báo thù?”
Quỷ Y không nhịn được, bị gã làm cho có phần tức giận:
“Chỉ bằng vào bản thân ngươi mà mơ mộng hão huyền, ngoại trừ biết chút y thuật, đối với những chuyện khác đều dốt đặc cán mai mà còn muốn tìm hạng người gian trá trong tay nắm thế lực to lớn báo thù ư? Ngay cả cơ hội tới gần người ta ngươi cũng không có, ngươi lấy cái gì đi báo, ngươi chán sống rồi à? Ngươi có tin chỉ cần người ta nói một câu liền khiến bên Tề quốc giết chết ngươi hay không? Cam đoan ngươi sẽ phải chết lặng yên không một tiếng động!”
Vô Tâm buồn bực, không rõ sư phụ lại tức giận chuyện đã làm từ lâu trong quá khứ này làm gì, nếu như sư phụ tức giận, gã cũng chỉ có thể cúi đầu nhận lỗi.
Quỷ Y cũng khó có thể nguôi giận ngay được, chỉ tay trách cứ:
“Việc này, sau đó sao ngươi không nói với ta?”
Vô Tâm ngẩng đầu lên nói:
“Sau đó nghe được tin tức, được biết Ngưu Hữu Đạo đã chết trong Thánh Cảnh, đệ tử cảm thấy chuyện đã qua, thêm nữa lại không nghe sư phụ phân phó gì, chút tư tâm cũng không có mặt mũi nói thêm gì với sư tôn.”
Giọng Quỷ Y căm hận nói:
“Đầu óc ngươi bị nước vào hay sao hả! Ngươi làm ra một Ngưu Hữu Đạo giả, sau đó Ngưu Hữu Đạo chết ở bên trong Thánh Cảnh, lẽ nào ngươi không nghi ngờ chuyện này có vấn đề gì sao?”

Vô Tâm nghi ngờ nói:
“Lẽ nào sư tôn đang hoài nghi Ngưu Hữu Đạo giả đã chết, còn Ngưu Hữu Đạo thật vẫn còn sống sao? Thánh Cảnh phong tỏa nghiêm mật, Ngưu Hữu Đạo giả sao có thể vào đó được?”
“Ngươi...”
Quỷ Y cũng không biết nên nói gã cái gì cho tốt, giữa những người đó mây mưa thất thường, có bao nhiêu thế lực đối kháng đang tiến hành va chạm với nhau, chỉ có một cái cửa ra vào Thánh Cảnh có thể ngăn cản những người khác, nhưng sao có thể cản được những người đó.
Người ta đã nói trước rồi, có biện pháp đưa Quỷ Y ông ta vào trong Thánh Cảnh, một Ngưu Hữu Đạo giả đi vào Thánh Cảnh có thể có vấn đề gì sao?

Chương 2219: Phát hiện nội gian

Chương 2219: Phát hiện nội gian
Nhưng mà, quên đi, ông ta đã không muốn nói thêm gì trong chuyện này nữa, ông ta chỉ nghiêm khắc cảnh cáo:
“Việc này, hai người các ngươi chôn trong bụng cho ta, quyết không thể đề cập với bất kỳ người nào khác, coi như chưa từng có chuyện này, đánh chết cũng không thể nói cho những người khác biết, nghe rõ chưa?”
“Rõ.”
Hai sư huynh đệ cùng nhau đồng ý.
Chỉ có điều Vô Tâm lại có chút nghi hoặc:
“Sư tôn, việc này trừ ta ra chỉ có Nhan Bảo Như và Quách Man biết, tại sao ngài lại biết vậy? Chẳng nhẽ là hai người kia tiết lộ cái gì hay sao?”
Quỷ Y không biết nên nói gì với gã nữa, người đã chết, còn để lộ cái rắm gì nữa, bên Ngưu Hữu Đạo chắc chắn là biết rõ tình hình, nhưng lời khiển trách vừa tới mép, ánh mắt lại chợt lóe lên một cái, trầm giọng hỏi:
“Ngươi ở trong Tề Kinh rất ít khi tiếp xúc với ngoại giới, người tìm ngươi xin giúp đỡ rất khó lay động được ngươi, tại sao ngươi lại biết Ngưu Hữu Đạo giả kia có cừu oán với Ngưu Hữu Đạo?”
Vô Tâm suy nghĩ lại một chút, nói:
“Là Quách Man phát hiện ra.”
Quỷ Y lập tức hỏi:
“Hiện tại Quách Man đang ở đâu?”
Vô Tâm liếc nhìn ngoài cửa:
“Hình như đang ở dược điền gánh thuốc.”
Quỷ Y lập tức chỉ Vô Tướng:
“Đi, tìm Quách Man đến đây.”

Vô Tướng cảm giác được có chuyện rồi, lúc này mới lắc mình rời đi.
Thầy trò hai người Quỷ Y loanh quanh trong Dược Lư, còn chợt cầm chỗ chai lọ trước đó Ngưu Hữu Đạo lật xem để kiểm tra.
Vô Tâm thì khoanh tay đứng đó, trong lòng là sự nghi ngờ không rõ, không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì.
Không lâu sau, Vô Tướng trở về, còn dẫn cả Quách Man về.
Quách Man thì trước sau như một, cung kính hành lễ.
Hôm nay tính khí của Quỷ Y không tốt lắm, phất ống tay áo một cái, không cần đa lễ, trước mặt trầm giọng chất vấn:
“Quách Man, trước đây Vô Tâm ở Tề Kinh từng dịch dung cho một người thành Ngưu Hữu Đạo, ngươi còn nhớ không?”
Quách Man liếc nhìn Vô Tâm, nhu thuận gật đầu nói:
“Còn nhớ.”
Quỷ Y trầm giọng nói:
“Làm sao ngươi biết người kia có cừu oán với Ngưu Hữu Đạo?”
Quách Man suy nghĩ một chút nói:
“Là Bảo Như tỷ phát hiện ra.”
Vô Tâm bỗng nhiên cảm thấy ngoài ý muốn, cắt lời:
“Không phải ngươi phát hiện sao?”
Quách Man nghiêm túc gật đầu:
“Xem như là ta phát hiện. Chỉ có điều là Bảo Như tỷ phát hiện người kia trước, sau khi ta đề ra nghi vấn mới biết, sau đó liền báo cho tiên sinh ngài.”
Vô Tâm ngạc nhiên, Quỷ Y quay đầu nhìn chăm chú Vô Tâm:
“Đi tìm Nhan Bảo Như đến đây!”
“Vâng!”
Vô Tướng lần nữa lắc mình đi.
Vẻ mặt Quách Man là dáng vẻ mờ mịt, thử hỏi Quỷ Y:
“Lão tiên sinh, lẽ nào có vấn đề gì ư?”
Quỷ Y phất tay áo, gương mặt căng thẳng không lên tiếng.
Ba người ở trong Dược Lư đợi một hồi lâu, chỉ thấy Vô Tướng một mình quay lại, đi vào bẩm báo:
“Sư tôn, tìm khắp trong Dược cốc cũng không tìm được người, hình như Nhan Bảo Như không có ở đây.”

Vô Tâm kinh ngạc:
“Không thể nào, sao lại không thấy được? Nàng ấy chưa bao giờ không chào hỏi mà đã rời đi, sư đệ, ngươi tìm kỹ lại một lần nữa xem.”
“Được, ta sẽ tìm một lần nữa.”
Vô Tướng gật đầu xoay người muốn đi.
“Không cần tìm nữa.”
Quỷ Y nói một câu, mặt căng lên nói:
“Người biến mất rồi, đã chạy mất rồi, còn tìm cái rắm!”
Quách Man vẫn là dáng vẻ mờ mịt:
“Lão tiên sinh, Bảo Như tỷ làm sao vậy?”
Quỷ Y chợt xoay người, không để ý đến nàng, nhìn chằm chằm Vô Tâm, nói:
“Theo ngươi nói khi đó, nếu ta nhớ không lầm, lúc đó sở dĩ ngươi thu nhận Nhan Bảo Như này là bởi vì nàng ta có cừu oán với Ngưu Hữu Đạo?”
Vô Tâm trầm mặc suy nghĩ một chút, khẽ gật đầu nói:
“Vâng, đệ tử nghe nói chuyện nàng có cừu oán với Ngưu Hữu Đạo từ trong Thiên Đô bí cảnh, bị Ngưu Hữu Đạo ép tới đường cùng, lại nghĩ tới tu vi thực lực của nàng... lúc đó đệ tử đích thực là bởi vì chút tư tâm muốn tìm Ngưu Hữu Đạo báo thù nên mới thu nhận nàng, nghĩ về sau cũng có thể dùng tới. Sau đó Ngưu Hữu Đạo chết, tất cả cũng đều bỏ qua, đệ tử thấy nàng làm việc kiên định nên vẫn giữ lại bên người. Sư tôn, có vấn đề gì không?”
Quỷ Y nổi giận, chỉ vào mũi gã:
“Có vấn đề gì? Nhan Bảo Như kia là do người ra sắp xếp làm nội gian ở cạnh ngươi, ngươi nói có vấn đề gì?”
Trước lúc ở Kim Châu, một nhóm thầy trò bị bại lộ hành tung, lúc đó ông ta đã cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng vẫn không suy nghĩ nhiều, đoán chừng là thế lực của đối phương khổng lồ, bị người ta tra ra.
Còn vừa rồi, người tới lại dám đi thẳng vào trong Dược Lư của ông ta, xông thẳng vào nơi ở của ông ta mà không có ai phát hiện ra, quả thực coi Dược Cốc này như chốn không người, lúc đó ông ta liền hoài nghi nội bộ có gian tế rồi.
Bây giờ xem ra, quả nhiên.

Quách Man kinh ngạc nói:
“Bảo Như tỷ là gian tế? Điều này sao có thể? Chỗ này của tiên sinh cũng không có đồ gì đáng giá muốn lấy, tại sao lại có thể có gian tế được?”
Vô Tâm cũng cau mày nói:
“Sư tôn, có phải người lầm lẫn gì không?”
“Lầm?”
Quỷ Y hỏi ngược lại một tiếng, trong mắt là sự nóng nảy, quay đầu tìm kiếm xung quanh một lượt, cuối cùng thuận tay lấy cây gậy, đùng một tiếng đập vào đầu của Vô Tâm, như là đang đánh cho cảnh tỉnh lại.
Vô Tâm ôi một tiếng, đau xoa xoa cái ót rồi lùi ra, trên đầu nhanh chóng gồ lên một cục.
Cây gậy trong tay Quỷ Y chỉ vào gã, dáng vẻ như giận quá mức:
“Bởi vì ngươi muốn trả thù Ngưu Hữu Đạo nên đã chứa chấp Nhan Bảo Như, sau cũng bởi vì muốn trả thù Ngưu Hữu Đạo mà chứa chấp tên Ngưu Hữu Đạo giả muốn tìm Ngưu Hữu Đạo báo thù, hơn nữa người sau vẫn là do Nhan Bảo Như đáp cầu dắt mối, ngươi còn không nhìn ra vấn đề ở đâu sao? Người ta nắm được nhược điểm của ngươi, đang lợi dụng ngươi đó!”
Vô Tâm vẫn còn có chút nghi hoặc, xoa gáy nói:
“Sư tôn, Nhan Bảo Như có cừu oán với Ngưu Hữu Đạo, mọi người đều biết mà!”
Quỷ Y phẫn nộ:
“Ngu xuẩn! Người ta có cừu oán với Ngưu Hữu Đạo, vì sao lại cứ cố tình đi cùng ngươi làm gì? Chuyện này chẳng lẽ không thể là do người ta cố ý sắp xếp vậy sao? Giống như ngươi mà còn muốn tìm Ngưu Hữu Đạo người ta báo thù ư? Ngươi cũng không nghĩ xem hạng người làm mưa làm gió thiên hạ này là hạng người gì, chuyện ngươi lừa ta gạt như cơm bữa rồi, chỉ một tên mọt sách may mắn giữ được cái mạng mà muốn đấu với bọn họ ư?”
“Ngay cả tư cách giao thủ với người ta ngươi cũng không có, người ta đã sớm biết rõ lá bài ẩn của ngươi rồi, người ta nắm rõ nhược điểm của ngươi, nương vào oán hận của ngươi với Ngưu Hữu Đạo, đầu tiên là sắp xếp Nhan Bảo Như vào, lại lợi dùng ngươi tạo ra Ngưu Hữu Đạo giả, liên tục hạ thủ với ngươi nhưng ngươi lại không hề phát hiện ra!”

“Báo thù? Ngươi báo thế nào đây? Ngươi mà muốn báo thù cái quỷ ấy! Người ta đã sắp xếp người ở bên cạnh ngươi rồi, nhất cử nhất động của ngươi người ta đều nắm rõ trong lòng bàn tay, từ đầu tới cuối ngươi đều bị giật dây bởi người ta, phàm là ngươi có bất kỳ dị động nào làm cho người ta mất hứng, người ta chỉ cần nói một tiếng, không cần hắn phải động tay, bên cạnh ngươi bất cứ lúc nào cũng có người có thể giết chết ngươi!”

“May mắn là ngươi còn chưa làm xằng bậy gì! May mắn chính là ngươi chưa tìm được cơ hội báo thù! Bằng không, ngươi làm gì còn giữ được cái mạng để ngu xuẩn ở đây, đã sớm chết mất xác rồi!”

Vô Tâm trầm mặc, tuy sư phụ đã nói rõ ràng chuyện này ra rồi nhưng gã lại vẫn nửa ngờ nửa tin, chuyện này e rằng gã không biết rõ, nhưng bình thường Nhan Bảo Như đối đãi với gã như vậy, bằng vào trực giác, cảm giác Nhan Bảo Như không giống người sẽ làm hại gã.

“Còn ngươi nữa!”

Quỷ Y lại chỉ vào Quách Man:

“Tiên sinh nhà ngươi ngu xuẩn, ngươi cũng ngu xuẩn theo à? Ta thấy bình thường ngươi cơ trí, quen gió chiều nào theo chiều ấy, so với nội gian còn nội gian hơn, ở cùng nội gian lâu như vậy lẽ nào không nhìn ra được chút manh mối nào sao?”

Quách Man nhất thời tỏ ra oan ức, lẩm bẩm:

“Bảo Như tỷ...

Chương 2220: Cơ hội cuối cùng (1)

Chương 2220: Cơ hội cuối cùng (1)
“Lúc Nhan Bảo Như mới tìm tới cửa ta từng khuyên tiên sinh rồi, cảm thấy người này khả nghi, bảo tiên sinh đừng nên thu nhận, nhưng tiên sinh cố ý muốn nhận, cho dù phát hiện có gì không bình thường, ta lại không thể làm chủ, tiên sinh tin nàng, ta nào có biện pháp nào? Sau lại chẳng phát hiện ra nàng ta có vấn đề gì khác.”
Chuyện này tuyệt đối không phải nói ngoa, nàng ở cạnh Vô Tâm giữ nhiệm vụ bảo vệ, chính là muốn ngăn chặn những người khác nhúng tay vào chuyện của Vô Tâm, chỉ có điều lần đó không thể ngăn cản Nhan Bảo Như mà thôi, thêm nữa người phía sau màn bảo nàng không làm nữa.
Quỷ Y lập tức hỏi Vô Tâm:
“Nàng ta nói có thật không? Lúc Nhan Bảo Như mới tới, nàng có phải đã cảm thấy có chuyện, có phải đã từng khuyên ngươi đừng có thu nhận hay không?”
Trong lòng Vô Tâm có chút lúng túng, ngượng ngùng đáp một câu:
“Hình như đã từng nhắc nhở rồi.”
Quách Man trợn mắt nói:
“Tiên sinh, không phải là “hình như”, mà là rõ ràng đã nói nhiều lần, ngài quên rồi sao?”
Vô Tâm lập tức trừng nàng một cái, dường như đang chỉ trích, ngươi còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn sao?
Lúc này Quách Man mới rụt đầu lại, ngậm miệng.
Bộp! Cây gậy trong tay Quỷ Y lại đánh lên đầu Vô Tâm một cái, phẫn nộ quát:
“Ngu xuẩn!”
“A!”

Vô Tâm xoa trán, lần nữa lui về sau một bước, gã không rõ, hỏi:
“Sư tôn, đang yên đang lành người truy cứu chuyện này để làm gì?”
Đừng nói tới gã, Vô Tướng cũng cảm thấy kỳ quái, đúng vậy, đang yên đang lành sao đột nhiên lại nghĩ tới chuyện này để truy cứu?
Yên lành? Quỷ Y phẫn nộ tới mức muốn phun máu, người phía sau người ta đã tìm tới cửa rồi, còn yên lành nữa sao? Ông ta không muốn nói nhiều, chuyện mà người thần bí giao phó cũng không tiện tiết lộ, hữu khí vô lực nói:
“Đều nghe kỹ cho ta, so với những người bên ngoài như lang như hổ, thầy trò chúng ta giống như con dê con bò, không thể chơi thắng bọn họ, sau này có ai còn dám giấu ta tự ý nhúng tay vào chuyện bên ngoài, đừng trách ta thanh lý môn hộ!”
Phất phất tay:
“Cút! Đều cút ra ngoài cho ta!”
Ba người đàng hoàng chắp tay, đều lui ra ngoài.
Cây gậy trong tay chống lên bàn, một tay chống nạnh, Quỷ Y ngửa mặt lên trời thở dài, chậm rãi nhắm hai mắt lại:
“Đang yên lành lại nhận đồ đệ gì thế này, tự làm tự chịu!”
Hiện tại rốt cuộc ông ta đã hiểu ra, thảo nào đối phương có thể mang Thiệu Liễu Nhi tới uy hiếp Vô Tâm, dường như đã sớm nắm rõ nội tình của Vô Tâm rồi, đã sớm hãm hại thầy trò bọn họ rồi, tự cho là đã thoát khỏi hãm hại, trên thực tế đã bị vây trong hố mà không tự biết.
Ra khỏi Dược Lư, Vô Tâm vẫn chưa tin Nhan Bảo Như là nội gian, hoặc là trong lòng còn ấp ủ một tia may mắn.
Gã là người như thế, không giống với vài người khác, trong lòng vẫn nguyện tin tưởng sự tốt đẹp nơi nàng ta.
Đương nhiên, cũng liên quan tới chuyện Quỷ Y chưa nói cho gã biết chân tướng.
Gã vẫn quyết định tiếp tục tìm Nhan Bảo Như, nói không chừng là vì hiểu lầm gì đó thì sao? Vì vậy mới bắt chuyện với Vô Tướng và Quách Man, cùng nhau tìm lại một lượt trong Dược Cốc.
Đợi sau khi tìm toàn bộ Dược Cốc, xác nhận thực sự không thấy Nhan Bảo Như đâu nữa, nghiêm túc xác thực đã rời đi rồi, Vô Tâm chỉ cảm thấy thất vọng và mất mát, đã tin Nhan Bảo Như đã chạy mất rồi.

Bởi vì Nhan Bảo Như cũng không thể vô duyên vô cơ không chào hỏi gì mà đã rời đi.
Cũng vì vậy càng cảm nhận được lòng người hiểm ác, làm sao cũng không thể ngờ một người trung thành và tận tâm, tận tâm tận lực chăm sóc mình lâu như vậy lại là gian tế mà người khác phái tới. Chuyện này đã tàn phá góc tốt đẹp trong tâm hồn của gã, sau này đối với người khác sẽ thêm vài phần cẩn thận, sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác được nữa.
Chỉ có điều sự nghi hoặc kia vẫn tồn tại trong lòng gã, đang yên đang lành, sư phụ lại đi truy cứu việc này để làm gì?
Lúc này Ngưu Hữu Đạo xuất hiện trên một hòn đảo nhỏ biệt lập trên biển rộng mênh mông.
Trên đảo có một con tọa kỵ phi cầm nằm úp sấp vùi trên đá ngầm, đón gió quay đầu chải vuốt lông của chính mình.
Vân Cơ đã dịch dung đang đứng ở một bên, bên cạnh còn có một nữ tử mặc áo tơ trắng, không phải ai khác, chính là Nhan Bảo Như sau khi bị quản chế pháp lực.
Đã bị Vân Cơ bắt lại, có nội gian là Quách Man ở đó, Nhan Bảo Như không nghi ngờ gì, đã đơn giản bị Quách Man dụ ra ngoài Dược Cốc, sau đó rơi vào tay Vân Cơ, bằng vào tu vi của Vân Cơ đương nhiên là không gây ra nhiều động tĩnh đã dễ dàng bắt lại được.
Nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo trở về, Vân Cơ hỏi một câu:
“Thế nào rồi?”
Ngưu Hữu Đạo khẽ vuốt cằm, biểu thị chuyện đã làm xong rồi, đi tới trước người Nhan Bảo Như, từ trên cao nhìn xuống, suy nghĩ nên xử trí nữ nhân này như thế nào.
Ngồi trên tảng đá, Nhan Bảo Như ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi:
“Các ngươi là ai? Ta...”
Đối mặt với Ngưu Hữu Đạo chợt khuôn mặt hơi căng thẳng, con ngươi đột nhiên co lại, chợt có vài phần hoảng sợ thất thanh nói:
“Ngưu Hữu Đạo! Ngươi chưa chết?”
“...”
Ngưu Hữu Đạo ngạc nhiên.

Vân Cơ cũng kinh ngạc nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, đã dịch dung rồi, làm sao lại bị Nhan Bảo Như liếc mắt một cái đã nhìn ra được, chuyện này không phải có vấn đề gì không thấy được ánh sáng đấy chứ! Bằng không Nhan Bảo Như sao có thể dễ dàng nhận ra được? Thế này mà cũng có thể nhận ra, Nhan Bảo Như quen thuộc Ngưu Hữu Đạo tới mức độ nào?

Có phần mơ hồ, Ngưu Hữu Đạo phục hồi lại tinh thần, mỉm cười:

“Ngưu Hữu Đạo nào?”

Nhan Bảo Như không lên tiếng, cúi đầu, ánh mắt lóe lên, lại dường như đang tránh né gì đó.

Ngưu Hữu Đạo đột nhiên cảm thấy còn giả vờ nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì, nữ nhân này rõ ràng đã nhận ra hắn, lúc này mới nói với giọng nói thật của mình:

“Thế này mà cũng có thể nhận ra? Nhan Bảo Như, xem ra chuyện trong Thiên Đô bí cảnh Ngưu mỗ để lại cho ngươi ấn tượng khá sâu nhỉ!”

Đối phương thừa nhận, trong lòng Nhan Bảo Như dâng lên vài phần tuyệt vọng, nàng ta vốn định giả vờ là nhận lầm, cảm thấy như vậy sẽ có thể cố thoát được một kiếp, đã hối hận khi gọi tên của đối phương, bây giờ chỉ có thể cắn răng đứng lên, bi phẫn nói:

“Ngưu Hữu Đạo, ta đã trốn đến tận đây rồi, ngươi còn không chịu buông tha cho ta sao?”

Ngưu Hữu Đạo hiểu, vị này còn cho là mình muốn tìm nàng là vì chuyện năm đó, không khỏi cười ha hả nói:

“Cô suy nghĩ nhiều rồi, cô còn không đáng để ta tốn nhiều công phu như vậy. Vốn dĩ không có ý định làm gì cô, nhưng cô lại đã nhận ra ta rồi, chuyện này lại làm khó cho ta.”

Đây tuyệt đối không phải nói ngoa, hắn đứng ra gặp Quỷ Y, nói về một chuyện rất dễ làm Quách Man bị bại lộ.

Thật ra bại lộ cũng không có gì, chắc rằng Quỷ Y cũng không dám động vào người của hắn, nhưng liên quan đến chuyện lớn như vậy, một khi có gì ngoài ý muốn, hậu quả khó mà lường được, hắn không thể không để lại người quan sát bên Quỷ Y, nếu Quỷ Y có dị động thì hắn cũng sẽ nắm được đúng lúc.

Chuyện này hắn tự thân xuất mã, bằng vào năng lực và thủ đoạn của hắn làm việc dễ như trở bàn tay, há có thể dễ dàng để lại chỗ hổng được.
Nói trắng ra là, bắt người này chính là muốn yểm hộ cho Quách Man, để Quách Man có thể tiếp tục nằm vùng ở bên cạnh Quỷ Y.
Năm đó Quách Man không thể thành công ngăn cản Nhan Bảo Như ở bên người Vô Tâm, Quách Man còn thỉnh cầu trợ lực hy vọng có thể tiến hành bổ cứu, là Ngưu Hữu Đạo hắn nói cứ mặc Nhan Bảo Như. Đối với việc ra khỏi Thiên Đô bí cảnh, bằng vào thế lực và thực lực của hắn, một Nhan Bảo Như đã không còn uy hiếp được hắn nữa, để lại Nhan Bảo Như là bởi có dự định ngày nào đó sẽ lấy Nhan Bảo Như ra gánh trách nhiệm cho Quách Man. Năm đó để lại cho sau này, phòng ngừa vạn nhất sẽ dùng, không ngờ thật sự có ngày phát huy được tác dụng.
Nhan Bảo Như bi thống nói:
“Quách Man là người của ngươi?”

Chương 2221: Cơ hội cuối cùng (2)

Chương 2221: Cơ hội cuối cùng (2)
Chuyện cho tới bây giờ mà không nhìn ra mình bị Quách Man lừa ra ngoài thì chẳng khác nào đứa ngu.
Ngưu Hữu Đạo:
“Đây không phải là chuyện ngươi nên quan tâm. Bản thân ta không thích đánh đánh giết giết, cũng không thích tùy ý giết người, nhất là loại mỹ nhân dáng vẻ không tệ như ngươi, nhưng bây giờ ngươi lại gây khó khăn cho ta, ngươi nói đi, ta nên xử trí ngươi thế nào, nếu không cho ta lý do ta có thể bỏ qua cho ngươi, ta đây chỉ có thể vứt ngươi xuống biển thôi... như vứt một con kiến vậy.”
Nhan Bảo Như cắn môi, hỏi:
“Làm thế nào ngươi mới bằng lòng tha cho ta?”
Ngưu Hữu Đạo lạnh nhạt nói:
“Cho ta một lý do để ta yên tâm.”
Nhan Bảo Như hỏi ngược lại:
“Nói lời giữ lời?”
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi cảm thấy ta có cần phải nói nhảm với ngươi sao?”
Hoàn toàn chính xác! Nhan Bảo Như trầm mặc một lúc, khó nhọc nói:
“Năm đó sở dĩ ta giúp Đồng Mạch còn có một nguyên nhân quan trọng hơn, ta có con trai!”
Ngưu Hữu Đạo cảm thấy ngoài ý muốn:
“Ngươi còn có con trai? Theo ta được biết, ngươi không phải vẫn độc thân sao?”
Nhan Bảo Như:
“Ngươi cảm thấy ta sẽ không tìm được đàn ông sao?”
Ngưu Hữu Đạo quan sát nàng ta một lượt:

“Cũng phải, bằng vào tư sắc của ngươi cũng không thể thiếu đàn ông mới đúng, còn tưởng ngươi không có hứng thú với đàn ông nữa.”
Nhan Bảo Như:
“Có nữ nhân nào không từng hoài xuân? Ta tuổi trẻ vô tri cũng từng kích động, sau mới phát hiện tên đàn ông kia sở dĩ không muốn để lộ quan hệ giữa ta và hắn bởi vì bên ngoài hắn còn có nữ nhân khác, dưới cơn nóng giận, ta đã giết hắn rồi! Nhưng khi đó bụng ta đã lớn, chỉ chờ sinh, hài tử là vô tội!”
Ngưu Hữu Đạo:
“Đồng Mạch bắt được con trai ngươi?”
Nhan Bảo Như lắc đầu:
“Không phải! Ta hành tẩu trong giới tu hành, không tránh được có kẻ thù, lúc đầu thực lực của ta cũng không đủ mạnh, vì sự an toàn của con ta nên đã lặng lẽ gửi con cho người khác nuôi. Sau đó hài tử lớn lên nhưng không có tư chất tu hành, chỉ có thể nhìn nó như một người bình thường, lấy vợ sinh con sống qua ngày.”
“Trong thời kỳ loạn thế này, một gia đình phàm phu tục tử làm sao có thể sống sót được, trốn đi có thể xong được sao? Muốn sinh tồn trong thế tục, ta không tiện lộ diện, cần một người có quyền thế hỗ trợ chăm sóc, phó thác cho Đồng Mạch âm thầm chăm sóc. Đồng Mạch chỉ biết đó là thân thích của ta, không biết là con của ta.”
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả nói:
“Ban đầu ở Thiên Đô bí cảnh ép ngươi đến mức đó, ngươi lại vẫn không nói?”
Nhan Bảo Như:
“Ngươi rõ ràng không chịu dễ dàng buông tha, nói đi là đi liền, ta cần lôi con của ta vào sao?”
Ngưu Hữu Đạo nhếch mi:
“Vậy tại sao bây giờ ngươi lại bằng lòng nói?”
Nhan Bảo Như:
“Quách Man là người của ngươi, nàng giúp Ngưu Hữu Đạo giả kia chắc là do ngươi sắp xếp. Người ta đồn ngươi đã chết ở Thánh Cảnh, nhưng ngươi lại còn sống, nói cách khác, người chết kia là giả. Chuyện của Vô Tâm và Thiệu Liễu Nhi ngay cả trước kia ta cũng không nhìn ra có gì

bất thường, Quách Man không thể không nhìn ra được, ngươi chắc chắn đã nắm được bí mật của Vô Tâm và Thiệu Liễu Nhi, bắt Thiệu Liễu Nhi làm thứ để áp chế, chắc chắn không thoát khỏi liên quan với ngươi.”
“Nguyên Sắc gặp chuyện không may ở Mao Lư sơn trang, ngươi còn sống đã có thể nói rõ vấn đề. Gần đây cửu Thánh liên tiếp gặp chuyện không may, chắc chắn không thoát khỏi liên quan với ngươi. Lấy thế lực hiện tại của ngươi, cho dù giết ta cũng không cần thiết làm khó dễ người thân còn chưa gặp mặt của ta. Mặc dù ta không biết rõ sư đồ Quỷ Y cụ thể đã làm gì nhưng bây giờ nhìn thấy ngươi, ta có thể cảm giác được, bọn họ đã thân bất do kỷ, bị quấn vào phong ba đối kháng với cửu Thánh rồi, một khi bọn họ gặp chuyện không may, ta là người của bọn họ cũng đừng mơ trốn được.”
“Bây giờ ta đã hiểu, sư đồ Quỷ Y đã sớm bị ngươi khống chế rồi, sinh tử của ta thật ra vẫn luôn bị ngươi khống chế, có thể giữ ta đến nay đủ thấy số lượng người của ngươi thế nào rồi.”
Thật ra nàng ta rất muốn nói, loại người như ngươi thật là đáng sợ.
Dứt lời, lại khụy một cái, quỳ trước mặt Ngưu Hữu Đạo, dập đầu trên mặt đất:
“Đạo gia, xin ngài giơ cao đánh khẽ, xin ngài cho ta một cơ hội, ta nguyện gia nhập vào thế lực của ngài, nguyện làm nô tỳ, nguyện cống hiến cho ngài, xin cho ta một con đường sống, cái mạng này của ta từ nay trở đi sẽ là của ngài!”
Vì mạng sống, có thể nói đã không để ý tới mặt mũi nữa.
Nàng biết rõ, đây là cơ hội được sống cuối cùng của nàng ta, nếu không nắm được, thì sẽ không còn cơ hội nào nữa.
“Ha ha, thật làm ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa.”
Ngưu Hữu Đạo nở cười, quay đầu nhìn về phía Vân Cơ:
“Những tình huống nàng nói về con trai mình, thử tra chút đi.”
Vân Cơ gật đầu, coi như đã đồng ý.
“Cưỡi ngựa hành tẩu trong giang hồ ân ân oán oán, thị thị phi phi, chỉ mong cái quỳ này của ngươi sẽ không để cho ta thất vọng!”
Ngưu Hữu Đạo cảm khái quay người lại, nhìn biển xanh vô biên xung quanh như nhìn nghìn thu vạn cổ, yếu ớt thở dài:
“Đi thôi!”

...
Trên thảo nguyên, một trận chiến sự kịch liệt triển khai toàn diện, quân Tần phản bội tập kích, quân Tề cường thế phản kích, thiên quân vạn mã liều chết xung phong.
Mắt thấy hai đội quân sắp xung đột chính diện, chợt như trời long đất lở, đại quân Tề đang xung phong về phía trước như hồng thủy cuồn cuộn đột phá đại địa rồi chợt bị rơi vào trong một cái hố, kỵ binh phía sau nhanh quá nên không kịp dừng lại, bản thân quân Tề đã kịch liệt xông tới, làm cho toàn bộ quân Tề nhất thời đại loạn.
“Giết!”
Dưới quân kỳ, La Chiếu rút kiếm rống lên.
Phía trước, kỵ binh đánh phía trước nhanh chóng xông ra, đa phần nhân mã xông thẳng lên phía trước, nhân dịp quân Tề hỗn loạn khó có thể ngăn cản, đâm nhiều đao nhọn xen vào trong quân Tề.
Đa phần quân sĩ của quân Tần khiêng bao tải vọt tới nơi bị sụp ném hết bao tải đất xuống, nhanh chóng san bằng cái hố, tất cả đại quân vọt tới, phối hợp với nhân mã trước đó đã vọt vào quân Tề, xung phong liều chết.
Đây là một cuộc chiến bị ép buộc, bất đắc dĩ, La Chiếu không muốn đánh, nhưng không có cách nào không đánh được.
Cao Phẩm của quân Tấn cũng không muốn đánh, nhưng cũng không thể không đánh.
Triều đình Tấn quốc vừa mới bị gây áp lực, Khí Vân Tông đã gây áp lực với triều đình. Xác thực mà nói, là tam Thánh gây áp lực với Khí Vân Tông.
Ô Thường còn may, nhưng Đốc Vô Hư và Lam Đạo Lâm đã mất sự kiên nhẫn, nhìn thế của quân Tấn còn không biết sẽ kéo dài tới khi nào, giở trò quỷ gì vậy? Sau đó cường thế tạo áp lực. Nếu nhị vị này không làm như vậy, Ô Thường cũng không có ý kiến gì, tạm thời nghe theo ti.
Còn đối với Hô Diên Vô Hận, trận đánh này lại có chút không ngờ.
Bởi vì chiến lược của Cao Phẩm đã rõ ràng, chính là muốn dưới tình huống không phải trả bất kỳ cái giá nào có thể kéo đổ Tề quốc, Tấn quốc vừa không có gì buồn phiền vừa không nóng nảy gì, tại sao lại đột nhiên phát động tấn công toàn diện?

Thật tình không biết Cao Phẩm cũng bất đắc dĩ, nhưng bên trên không cho phép ông ta tiếp tục kéo dài thêm nữa.
Đối với việc phía trên tạo áp lực, mặc dù ông ta không chịu nổi những cũng không vọng động, khi đẩy mạnh toàn diện đại quân lại theo dõi quân Tần đã mất nửa cái mạng.
Bởi vì ông ta âm thầm ra tay ác độc, lương thảo mà hơn hai triệu nhân mã quân Tần cướp đoạt tới gần như là bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, quân Tần muốn đầu hàng, ông ta kiên quyết không chịu, làm cho quân Tần không thể không hoàn toàn lui về phía sau, bằng không kéo dài tới lúc toàn đại quân bụng đói kêu vang, hoàn toàn mất sạch chiến ý, một khi quân Tấn phát động công kích tất sẽ bị diệt toàn quân.
Sau khi rút lui toàn bộ, quân Tần chỉ có thể chạy theo quân Tề, dọc theo con đường này, chạy rồi chạy, chạy, chạy, cuối cùng lúc hội hợp với quân Tề, tổn thất nhân mã đã quá nửa, chỉ còn trăm vạn đại quân.

Chương 2222: Khí số đã tận

Chương 2222: Khí số đã tận
Đối với lần này, cho dù là Hiểu Nguyệt Các hay người cầm đầu là La Chiếu đều không có biện pháp gì, chỉ có thể mở một con mắt nhắm một con mắt.
Nhân mã không có cơm ăn, bọn họ lại không cung cấp được thì có thể làm được gì?
Lương thảo! Lương thảo!
Dọc đường đi quân Tần đều không ngừng phát tin tức cầu viện quân Tề, sau khi gặp mặt vừa mở miệng cũng là cầu xin chuyện này.
Quân Tề thật khó khăn, Hô Diên Vô Hận cũng thật khó khăn, đây rõ ràng là âm mưu của Cao Phẩm.
Xác thực mà nói là dương mưu, hơi có chút kinh nghiệm chiến trường thông thường đều có thể nhìn ra, đây là đang ép quân Tần tới làm tiêu hao lương thảo của quân Tề.
Một phát đã phải lo cho cái ăn của trăm vạn người, lượng lương thảo dự trữ hữu hạn trong tay quân Tề cảm thấy áp lực gấp bội.
Nhưng có thể làm gì được chứ? Trừ phi quân Tề đại khai sát giới với minh hữu, tiêu diệt sạch một triệu nhân mã đồng minh, bằng không ngươi chỉ cần dám nói một câu “không thể cho” thì sẽ làm quân Tần đang mù quáng không có gì là có thể không làm được, đi quãng đường này là vì giải quyết cái đói, ngay cả chiến mã cũng đã bị giết không ít.
Nếu còn không cho ăn, Hiểu Nguyệt Các và La Chiếu cũng không áp chế được, đối mặt với áp lực ở dưới chỉ có thể xếp hợp lý cấp lương cho quân khai chiến.
Địa phương xung quanh đã bị nhân mã của hai nước càn quét một lượt rồi, dưới thủ đoạn của Cao Phẩm, địa phương xung quanh đã không còn

gì có thể cướp được nữa, có thể có hiệu quả nhanh chóng với việc làm hao hụt đồn lương của quân Tề
Hoặc là khai chiến với trăm vạn quân Tần, hoặc là cấp lương, trừ hai biện pháp này ra thì không còn lựa chọn nào khác.
Cái giá phải trả khi khai chiến với trăm vạn quân Tần là quá lớn, đối mặt với dương mưu của Cao Phẩm, Hô Diên Vô Hận làm gì cũng không phải, cuối cùng chỉ cung cấp lương thảo trong năm ngày cho quân Tần, tiếp theo duy trì luật cách một ngày tiếp tế một ngày.
Ông ta cũng không thể bằng lòng đưa ra quá nhiều lương thảo cho quân Tần.
Chia phân nửa cho quân Tần cũng không thể, nhân mã của quân Tề nhiều hơn, là hơi tàn mà triều đình Tề quốc muốn duy trì.
Quân Tần cũng không được lựa chọn, biết Hô Diên Vô Hận đang lấy lương thực khống chế bọn họ, quyết định sau khi quan sát kỹ tình huống, một khi phát hiện có gì đó không bình thường, bất cứ lúc nào cũng có thể cắt đứt cung cấp cho quân Tần.
Đây chỉ là lựa chọn tạm thời, bất đắc dĩ, lại bị Cao Phẩm lợi dụng sơ hở này để theo dõi.
Đối mặt với phía trên tạo áp lực, mặc dù binh lực có ưu thế tuyệt đối đã nắm chắc phần thắng nhưng Cao Phẩm vẫn muốn cố gắng tránh việc đối kháng trực tiếp, nếu bị Hô Diên Vô Hận đón đầu tấn công một phen không phải cảm giác gì tốt, đến mức độ này mà còn phải hao tổn lớn là điều không cần thiết.
Lần này Cao Phẩm chủ động phái người liên lạc với quân Tần, biểu thị nguyện ý chấp nhận nếu quân Tần đầu hàng.
Bên quân Tần đương nhiên là vừa tức vừa bực, trước đó đầu hàng các người không muốn, bây giờ đã làm bọn ta thành như vậy lại tới nói đồng ý chấp nhận nếu bọn ta đầu hàng, coi bọn ta là cái gì chứ?
Cao Phẩm làm sao có thể không biết bên đó buồn bực, nhưng nếu dám ra tay, tất phải có nơi dựa dẫm, nếu không làm được chuyện này cũng không thể tự nhiên đi làm được.
Khích bác ly gián, lấy việc hiện nay quân Tề keo kiệt lương thảo gây xích mích, nói chiến sự vừa ra, quân Tề tất sẽ lấy quân Tần làm cái khiên chống đỡ.

Đồng thời uy bức lợi dụng, trực tiếp thông báo, nếu quân Tấn phát động thế tấn công toàn diện, quân Tần ngươi nghĩ thử xem có thể ngăn cản quân tiên phong của Tấn quốc ta hay không!
Hứa hẹn với Hiểu Nguyệt Các, chỉ cần lúc này nguyện hàng, sau khi diệt Tề, Tấn quốc nguyện cho phép lấy địa bàn ba châu.
Nếu không hàng, quân Tấn cùng lắm thì đánh đổi thêm vài thứ, tất sẽ một lần hành động đánh bại quân Tần, đến lúc đó Hiểu Nguyệt Các sẽ không chiếm được cái gì hết.
Trận chiến này cuối cùng ai thắng ai thua, nếu Hiểu Nguyệt Các ngươi không mù đều có thể nhìn thấy rõ, nên lựa chọn như thế nào, chính các người tự xem mà làm.
Hiểu Nguyệt Các do dự, chuyện đã rõ ràng, một khi Tấn quốc phát động tấn công toàn diện, bên này có thể ngăn trong chốc lát lại không ngăn được lâu dài, nhưng kết quả của tam đại phái của nguyên Vệ quốc chính là một vết xe đổ, sợ bị lợi dụng không công. Trước đây Cố Viễn Đạt đến đánh Tề Kinh, Cao Phẩm cũng nói sẽ gấp rút tới tiếp viện, cuối cùng lại không điều được một người nào, ngồi xem Cố Viễn Đạt và tam đại phái của nguyên Vệ quốc xong đời, có thể nói là lừa ba phái đến thảm!
Cao Phẩm thì cam đoan nếu quân Tần không tin, đợi hành động của quân Tấn rồi lại nói.
Tình huống phía sau khiến quân Tần kinh hãi, quân Tấn thực sự được điều động, bỏ qua phòng tuyến, toàn diện xuất binh, hùng hổ vây kín tới.
Còn bên Hô Diên Vô Hận lại xuất hiện phán đoán sai lầm, mọi người đều là người cầm đầu thống lĩnh thiên quân vạn mã, Hô Diên Vô Hận nhận định Cao Phẩm không thể dưới tình huống nắm chắc phần thắng này còn bỏ ra cái giá lớn như vậy, Cao Phẩm não tàn còn tạm được. Cho rằng có bẫy, tưởng muốn dụ quân Tề bôn ba làm tăng tiêu hao của quân Tề.
Hô Diên Vô Hận đưa ra sách lược lấy bất biến ứng vạn biến, cho nên mới xuất hiện cục diện hỏng bét như hiện giờ.
Đợi quân Tần đột nhiên phát động tập kích, Hô Diên Vô Hận mới ý thức được không ổn, quân Tần dám động thủ vào lúc này tất là muốn phối hợp tác chiến với quân Tấn, bằng không nào dám, có nghĩa là lần này quân Tấn thật sự sẽ phát động tấn công toàn diện rồi.

Quân Tần tấn công cũng ngoài dự liệu của Hô Diên Vô Hận, trước đó quân Tần binh cường mã tráng, quân Tấn không lợi dụng để đánh quân Tề, ngược lại sau khi đã tàn một nửa mới lợi dụng là có ý gì?
Còn La Chiếu cũng không hổ là một đại danh tướng, hầu như lừa dối ngay dưới mí mắt của Hô Diên Vô Hận.
Đổ lương thực mà quân Tề cung cấp trong năm ngày ra âm thầm tiến hành làm việc dưới đất, lợi dụng bao tải lương thảo đặt trên đất mà âm thầm đào hố bên dưới nó.
Trước đó gã cũng đã dự liệu một khi bên này phát động tập kích, kỵ binh quân Tề có thể sẽ tấn công chớp nhoáng từ hướng nào đó, dự liệu cái hố ngầm này sẽ đối phó với kỵ binh sắc bén nhất của Tề quốc.
Đây cũng là nhiệm vụ chủ yếu nhất mà Cao Phẩm giao phó cho quân Tần, Cao Phẩm kiêng kỵ quân kiêu kỵ của Hô Diên Vô Hận, biết một khi giao chiến toàn diện, quân kiêu kỵ sẽ tạo thành thương vong lớn cho quân Tấn, cho nên mới hy vọng bên này không tiếc trả giá lớn dùng hết khả năng làm quân kiêu kỵ bị trọng thương.
Mà sau khi quân Tần vừa công kích bất ngờ, Hô Diên Vô Hận không thể nào để cánh bên tồn tại uy hiếp to lớn như vậy, trước khi giao thủ toàn diện với quân Tấn tất sẽ nhanh chóng diệt trừ hậu hoạn này, nhanh chóng triệu tập đại quân phản công.
Vì vậy xuất hiện cảnh tượng thê thảm trời long đất lở trước mặt.
“Rút lui!”
Chủ tướng phụ trách tấn công của quân Tề cao giọng hô to.
Trong tiếng chém giết rung trời, nhân mã quân Tề nhanh chóng lui lại phía sau.
Mà dưới mặt đất, quân Tề lui về hướng ẩn núp, tu sĩ quân Tần nhận được chỉ lệnh, lúc này mới đẩy đổ cột gỗ chống trong hầm.
Trên mặt đất nhân mã la liệt, không có sức lực mang vác nữa, sau khi rút lui về phía sau thì nhất thời sụp ra một cái hố sâu, vây đa phần kỵ binh ở trong một cái hố biệt lập, nhân mã đưa đẩy nhau, có người nhảy xuống khỏi chiến mã, nhảy xuống đất bò lên thành hố.
“Bắn cung!”
Gầm một tiếng, bên quân Tần, cung tiễn thủ lập tức bắn ra.
Ở gần đó lại là đại quân thừa cơ xông qua tàn sát...

“Tốt! La Chiếu không phụ danh tướng, có thể ngay dưới mí mắt của giám thị quân Tề thực hiện chiêu này, Hô Diên Vô Hận quả thật là khí số đã tận rồi!”

Được biết quân kiêu kỵ của quân Tần bị thương nặng, sau khi mạnh mẽ đả kích tinh thần của quân Tề, trong quân trướng, Cao Phẩm có thể nói là vỗ án tán dương, lúc này hạ lệnh đại quân đốc hết tốc lực tiến về phía trước, cũng truyền lệnh trọng thưởng cho những người đứng đầu sắp xếp hợp lý quân xung phong tấn công toàn diện!

Chương 2223: Người nào không nghe lời, ta liền diệt người đó! (1)

Chương 2223: Người nào không nghe lời, ta liền diệt người đó! (1)
Ông ta không thể để cho Hô Diên Vô Hận tiêu diệt quân Tần được, phải để lại cây đao là quân Tần để uy hiếp cánh của quân Tề, cũng có thể giữ chân được đa phần quân Tề cho quân Tấn.
Còn trong quân trướng của quân Tề lại là bầu không khí nghiêm trọng, đứng ở soái vị, râu của Hô Diên Vô Hận rắng bệch hơn nửa, hai gò má căng thẳng.
Có một đám người đang quỳ trước án nghẹn ngào cầu xin tha thứ.
Đây là người được phái đi hàng ngày sang bên quân Tần phụ trách giám thị động tĩnh của quân Tần.
Quân Tần lại dám ở ngay dưới mí mắt của quân Tề làm ra chuyện lừa dối như vậy, những người này lại không phát hiện ra chút nào dẫn tới quân kiêu kỵ tổn thất nặng nề. Đây không phải lơ là nhiệm vụ thì là cái gì?
Một đám người cất tiếng đau buồn lên án quân Tần gian trá, đau đớn thuật lại sự âm hiểm của La Chiếu.
Cũng không biết Hô Diên Vô Hận có nghe được hay không, nói chung Hô Diên Vô Hận lạnh lùng nói một chữ:
“Trảm!”
Quân sĩ nhảy vào như lang như hổ, kéo một đám người ra ngoài.
Một tên thủ hạ tâm phúc của Hô Diên Vô Hận trong đó lớn tiếng la lên:
“Thượng tướng quân... thượng tướng quân...”
Không thể làm Hô Diên Vô Hận hồi tâm chuyển ý, trong nháy mắt, một đám người quỳ trong trướng, ở bên ngoài liên tiếp vang lên tiếng phập phập, gần trăm cái đầu người đã rơi xuống đất.

Đầu những người này không thể xua tan bầu không khí trầm trọng bao phủ trong lòng toàn quân Tề, thất lợi trên chiến trường cũng khiến bầu không khí trầm trọng tràn ngập toàn triều đình Tề quốc.
...
Khí Vân Tông, Hắc Thạch vội vã tới, nhanh chóng thông báo tin chiến thắng của quân Tấn với Ô Thường.
Bên trong các, đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa, Ô Thường không có chút phản ứng nào, trầm tĩnh như pho tượng.
Hắc Thạch tiếp tục bẩm báo tình huống khác:
“Bên Ma giáo, Triệu Hùng Ca có phản ứng, trốn trong phòng mưu đồ bí mật với Nam Thiên Vô Phương gần nửa ngày. Sau đó Nam Thiên Vô Phương âm thầm lặng lẽ bố trí cái gì đó, căn cứ vào một số dấu hiệu để phán đoán thì dường như muốn đưa người nào đó vào Thánh Cảnh.”
Ô Thường bỗng nhiên trợn mắt:
“Đưa người?”
Hắc Thạch:
“Không biết đưa người nào.”
Ô Thường:
“Có liên quan tới Triệu Hùng Ca?”
Hắc Thạch:
“Sau khi mưu đồ bí mật với Triệu Hùng Ca, Nam Thiên Vô Phương mới có phản ứng, chắc là có liên quan tới Triệu Hùng Ca.”
Ô Thường:
“Tình huống trước mắt trong Thánh Cảnh, đưa người nào vào có ý nghĩa sao? Cho dù đánh vào trong mỗi thánh địa cũng không có bất cứ tác dụng gì. Triệu Hùng Ca...”
Mắt chợt sáng lên:
“Lẽ nào có liên quan tới Hoang Trạch tử địa?”
Hắc Thạch gật đầu:
“Thuộc hạ cũng nghĩ như vậy, ngoại trừ Hoang Trạch tử địa, ở thời kỳ như thế này thật sự là không nghĩ ra việc mạo hiểm đưa một người vào có ý nghĩa gì.”
Ô Thường:

“Bố trí cạm bẫy, theo dõi sát là được rồi, tiến hành xác nhận, đừng nên đánh rắn động cỏ!”
“Được!”
Hắc Thạch đồng ý sau đó lại nịnh bợ một trận, nói cái gì mà may mắn Thánh Tôn dự đoán chuẩn xác, hiện tại mới khiến bên này chiếm được tiên cơ, bằng không có một số việc khó có thể nhìn ra manh mối gì...
...
Trong mật thất, Ngưu Hữu Đạo cầm mật thư trong tay, đi lại, trầm mặc suy nghĩ.
Tin tức của Giả Vô Quần đến rồi, báo phán đoán của bên kia cho hắn, khống chế Vạn Thú Môn, Thiên Hành tông, Linh Tông chỉ là thủ thuật che mắt, mục đích thực sự của tam Thánh là muốn khống chế Khí Vân tông, ý đồ lợi dụng nước Tấn tảo bình thiên hạ, trọng tố kết cục của thiên hạ.
Lữ Vô Song nói:
“Phán đoán của Giả Vô Quần hẳn là không sai được, chuyện này đối với tam Thánh chính xác là một biện pháp tốt, cho dù chúng ta có thể gánh vác được hay không, đây cũng là biện pháp trọng tố thiên hạ tốt nhất. Đầu tiên là có thể tiêu hao số lượng lớn tu sĩ, khiến thực lực của các thế lực trong thiên hạ giảm mạnh, thực lực giảm mạnh, mọi người trong thiên hạ cũng sẽ thành thật hơn không ít, có thể giảm sức ép cho việc khống chế phía sau, thứ hai là một lần nữa nắm giữ quyền phân chia lợi ích trong thiên hạ, những kẻ hám lợi tất sẽ ngoan ngoãn nghe lệnh.”
Ngưu Hữu Đạo không biết có nghe được hay không, sau khi hơi híp mắt thì thì thầm một tiếng:
“Hiểu Nguyệt Các lại ngả về phía Tấn quốc...”
Lữ Vô Song cười:
“Trên chiến trường ấy mà, ngươi ngả về phía ta, ta quay lưng với ngươi không phải là chuyện rất bình thường sao?”
Ngưu Hữu Đạo hỏi một đằng trả lời một nẻo:
“Ta vốn tưởng Tấn quốc sẽ thu thập bọn họ, bây giờ xem ra mạng rất lớn đó.”
Lữ Vô Song vô cùng kinh ngạc:
“Có ý gì?”

Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại nói:
“Liên hệ với vương gia, bảo Vương gia sắp xếp một chút, ta muốn gặp mặt bọn họ.”
Bọn họ? Vân Cơ ghi nhớ, gật đầu, bước nhanh rời đi...
Khoảng chừng một lúc lâu sau, hai đầu địa đạo thông suốt đều có người, Ngưu Hữu Đạo đã tới mật thất.
Thương Triều Tông, Mông Sơn Minh và Lam Nhược Đình đều đã tới trước một bước để chờ, sau khi gặp mặt thì cùng chắp tay hành lễ:
“Đạo gia!”
Ngưu Hữu Đạo khoát tay áo ý bảo không cần đa lễ, cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi:
“Chiến sự phía tây xuất hiện khúc ngoặt, theo cái nhìn của nhóm các người, kết quả sẽ như thế nào?”
Thương Triều Tông:
“Ta đã phân tích qua với Mông soái rồi, Tề quốc diệt vong chỉ trong sớm tối, Tề quốc không gánh nổi nữa, lúc nào cũng sẽ có thể tan vỡ.”
Ngưu Hữu Đạo ồ một tiếng nhìn về phía Mông Sơn Minh, dường như coi trọng ý kiến của Mông Sơn Minh hơn:
“Nhanh vậy sao?”
Lúc này Mông Sơn Minh nói tiếp:
“Một trận đánh này thật sự là tới quá đột ngột, theo lý tuyết, Cao Phẩm chỉ huy Tấn quân căn bản không cần thiết phải làm như vậy, cho dù Tề quốc không được, dù sao Hô Diên Vô Hận còn quyết chống đỡ cho quân Tề, Cao Phẩm cứng rắn thì thắng là điều đương nhiên, nhưng muốn cứng rắn thì tất sẽ phải trả một cái giá không nhỏ.
“Chuyện này không phù hợp với phong cách đánh ổn định của Cao Phẩm, cũng thật sự không hợp lý, thân là thống soái của một quân, đổi lại cho dù là ai có thể ung dung thắng đều không cần phải trả một cái giá lớn như vậy để thắng thảm, nhất là Cao Phẩm đã từng bước ép quân Tề tới mức này thì càng không cần thiết.”
“Đừng nói là Hô Diên Vô Hận không nghĩ tới Cao Phẩm sẽ làm như vậy, lão phu cũng không nghĩ tới chuyện đó, đổi lại là ta chỉ sợ cũng sẽ nói vậy. Còn Cao Phẩm làm vậy cũng chính xác là đánh cho Hô Diên Vô

Hận trở tay không kịp, khiến chiến lược bố trí của Hô Diên Vô Hận xuất hiện sai lầm cực lớn.”
“Quân Tề gặp phải tình huống này đã sớm làm chấn động lòng người, nếu không có Hô Diên Vô Hận chống đỡ chỉ sợ sớm đã sụp đổ. Cố tình lại ở nơi này, kiêu kỵ quân mà Hô Diên Vô Hận dựa vào lại bị trọng thương, ảnh hưởng trí mạng tới quân tâm sĩ khí.”
“Uy tín của Hô Diên Vô Hận mặc dù còn đó nhưng lòng người khác nhau cũng không phải ai cũng đều có ý chí kiên quyết. Phía sau có cây đao là quân Tần, chính diện lại có quân Tấn hùng hổ mà tới, dưới áp lực như vậy chỉ sợ nội bộ của Tề quân sẽ lần lượt xuất hiện tình huống đi theo địch.”
“Cho nên quân Tề không kiên trì được bao lâu, lúc nào cũng có thể sẽ xuất hiện tình huống binh bại như núi đổ.”
Ngưu Hữu Đạo hỏi:
“Không có khả năng vãn hồi sao?”
Mông Sơn Minh:
“Cũng không phải hoàn toàn không thể, nhưng thực lực của Tấn quân đã có thế gần như chèn ép quân Tề, quân Tề lại không có lực tiếp tục nữa, giao phong chính diện mà muốn thắng là không thể nào. Từ phi Hô Diên Vô Hận có thể xảo diệu lợi dụng đánh ra mấy trận thắng, đột nhiên nghịch chuyển tình hình chiến đấu của song phương, nhưng phong cách tác chiến hiện nay của Cao Phẩm đặc biệt cẩn thận, lại thêm tay mang thế chèn ép, đao tất thắng trong tay há lại dễ dàng trúng kế, dành cho Hô Diên Vô Hận cơ hội chiến thắng?”
Ngưu Hữu Đạo:
“Nói cách khác, Hô Diên Vô Hận nhất định phải thua?”
Mông Sơn Minh gật đầu:
“Nếu không xuất hiện ngoài ý muốn chỉ có thể là kết quả này, hơn nữa kết quả này sẽ tới rất nhanh, e rằng chỉ là chuyện đột nhiên mà thôi.”

Chương 2224: Người nào không nghe lời, ta liền diệt người đó! (2)

Chương 2224: Người nào không nghe lời, ta liền diệt người đó! (2)
Tiện đà thở dài một tiếng:
“Chiến cuộc đột nhiên biến thành như vậy, Cao Phẩm không tiếc trả giá lớn cũng muốn cường công, thật sự là ngoài dự liệu của tất cả mọi người.”
Ngưu Hữu Đạo:
“Không có gì kỳ quái cả, đây cũng không phải ý của Cao Phẩm và triều đình Tấn quốc, thậm chí không phải là ý của Khí Vân tông, mà là áp lực của tam Thánh phía sau lưng.”
Ba người nghe vậy nhìn nhau, đều có chút kinh ngạc, sắc mặt của Thương Triều Tông nghiêm trọng nói:
“Tam Thánh tự mình tham gia chiến sự sao?”
Ngưu Hữu Đạo xua tay:
“Vương gia không cần lo lắng, cửu Thánh đã mất đi sáu người, đều là do bên chúng ta làm, vốn dĩ là một tay ta thúc đẩy.”
“Thế lực trên tay tam Thánh đã không đủ để khống chế thiên hạ nữa, lúc này mới tham gia lợi dụng Tấn quốc. Nói cách khác, tam Thánh đã không ổn nữa rồi. Bây giờ mặc dù chúng ta ẩn thân không lộ diện nhưng luận thế lực trong giới tu hành, chúng ta mới thật sự là đệ nhất thiên hạ, tam Thánh đã không bằng chúng ta nữa rồi!”
“Sở dĩ chúng ta ẩn thân không lộ diện chỉ vì lực uy hiếp của cá nhân tam Thánh còn đó, vẫn có thể triệu tập một nhóm người cống hiến.”
“Chúng ta đã chuẩn bị thực lực hùng mạnh để quyết chiến chính diện với tam Thánh rồi, nhưng thực lực cá nhân của tam Thánh không thể khinh thường, trước khi nắm chắc tuyệt đối, chúng ta sẽ không hành

động thiếu suy nghĩ. Sau khi động thủ, một khi làm cho một trong số đó chạy được, sẽ để lại hậu họa vô cùng, mà rất có thể sẽ xuất hiện tình huống đó, bọn người kia am hiểu nhất là chạy trốn, vì vậy không thể nóng vội, cần từ từ làm việc. Vì vậy, không ra tay thì thôi, vừa ra tay chắc chắn phải đoạn tuyệt hậu họa!”
Lần này nói là lần đầu hắn nói rõ ràng cho đám Thương Triều Thông biết, cũng báo rõ cho bên này biết thực lực của mình đã cường đại đến mức nào rồi.
Ba người Thương Triều Tông nghe vậy thì trở nên phấn chấn, có thể nói là không ngừng hưng phấn, không ngờ tới, thực sự không ngờ, thì ra chỗ dựa sau lưng bọn họ đã vững chắc tới mức trở thành thế lực lớn số môt trong giới tu hành rồi. Trong lòng ba người cảm khái không ngừng, nếu là trước đây sao có thể nghĩ tới có ngày này được, lúc này mới được bao nhiêu năm, không ngờ thế cục đã tới mức độ này rồi.
Cổ vũ sĩ khí một phen, sau khi củng cố lòng tin, Ngưu Hữu Đạo tiếp tục nói:
“Lần này ta tới là muốn hỏi Vương gia và Mông soái có thể có biện pháp kéo Hiểu Nguyệt Các sang bên chúng ta không?”
Ba người lần nữa nhìn nhau, không biết nói thế có ý gì.
Thương Triều Tông nghi ngờ nói:
“Thực lực của Hiểu Nguyệt Các bị hao tổn không quá lớn, coi như còn hoàn chỉnh, nếu kéo tới phía chúng ta, theo như dã tâm của bọn họ chỉ sợ Tử Kim Động sẽ kiêng kỵ.”
Ngưu Hữu Đạo:
“Không cần lo bên Tử Kim Động, cứ phối hợp là được.”
Mông Sơn Minh:
“Nếu nói như vậy, chỉ cần hứa cho lợi ích thì sẽ làm được thôi. Chỉ là nhân mã của Tần quốc nhất định không có biện pháp mang tới đây được, Tấn quốc gắt gao khống chế Tây Bình Quan, không thể nào cho đi được.
Ngưu Hữu Đạo:
“Nhân mã của Tần quốc ta không để bụng, ta chỉ hỏi có thể xác thực nắm chắc việc kéo toàn bộ Hiểu Nguyệt Các qua đây hay không thôi.”
Mông Sơn Minh:

“Vậy không thành vấn đề. Hiểu Nguyệt Các hiện giờ đã cùng đường rồi nên mới đầu quân cho Tấn quốc, Tấn quốc cho phép lấy địa bàn của ba châu, nếu Vương gia phái người liên hệ, cho phép lấy địa bàn của bốn châu, Hiểu Nguyệt Các tất sẽ đứng về phía chúng ta. Bởi vì Hiểu Nguyệt Các biết rõ, sau khi diệt Tề quốc, Tấn quốc sẽ không để bọn họ được tự tại, nhất định sẽ coi bọn họ như lưỡi đao dùng trong chiến sự, Hiểu Nguyệt Các chắc chắn sẽ bị tổn thất nặng nề, nhưng bọn họ không có lựa chọn nào khác.”

“Nếu Vương gia đã đưa ra một con đường... từ những chuyện đã qua có thể nhìn ra, Hiểu Nguyệt Các từ sau khi Ngọc Thương chết đều là hạng người có tầm mắt thiển cận, có lẽ là nội bộ khó bình, lấy lợi làm đầu, cân nhắc quyền lợi chắc chắn sẽ là điều đầu tiên bọn chúng nghĩ tới.”

Ngưu Hữu Đạo:

“Được, vương gia mau chóng dụ người tới đi. Sau khi dụ người tới thì mai phục, giết hết cho ta!”

Tàn sát? Ba người còn tưởng mình nghe lầm, phí hết tâm tư đưa người tới chính là vì muốn tiêu diệt?

Vân Cơ đi cùng đang ở một bên cũng ngạc nhiên, lúc này lại hạ độc thủ với Hiểu Nguyệt Các?

Thương Triều Tông không khỏi nghi vấn:

“Đạo gia có ý là dụ bọn họ tới một lưới bắt hết?”

Ngưu Hữu Đạo:

“Không sai, một lưới bắt hết! Cần lực lượng tu sĩ phối hợp thì có thể liên hệ với Vân Cơ, bên ta sẽ tự phối hợp.”

Sau khi được xác nhận, ba người nhìn nhau, Lam Nhược Đình chắp tay nói:

“Đạo gia, tại hạ có thể hỏi một câu hay không, chuyện này là vì sao?”

Không hỏi rõ không được, thật sự là việc này quá mức ảnh hưởng, tu sĩ xin gia nhập lại diệt môn người ta, về sau để người khác nghĩ như thế nào?

Ngưu Hữu Đạo:

“Căn bản ta không có ý định tha cho bọn họ, năm đó bọn họ phân tán ra ẩn thân trong các, ta không làm gì được bọn họ, nếu bản thân chúng tự mình xông ra muốn chết, ta cũng không cần khách khí. Cuộc quyết chiến

giữa ta và tam Thánh đã sắp tới rồi, thắng bại cuối cùng thế nào khó liệu, nhỡ đâu ta thua, há lại có thể tha cho bọn chúng sống tới cuối cùng? Việc này cần nhanh chóng, thời gian của ta còn lại không nhiều, ta không muốn để lại bất kỳ tiếc nuối nào."
Ba người có phần không hiểu vị này tại sao lại có sát khí lớn vậy với Hiểu Nguyệt Các, lại muốn đuổi tận giết tuyệt!
Chỉ có điều ba người đã hiểu, nhất định phải làm Hiểu Nguyệt Các chết trước mới được!
Nếu vị này cố ý như vậy, ba người cũng không dám nghịch lại, sau khi trao đổi ánh mắt, Thương Triều Tông chắp tay nói:
"Được, trở về lập tức bắt tay vào bố trí việc này."
Ngưu Hữu Đạo ừ, lại nói tiếp:
"Ý đồ của tam thánh là lợi dụng nước Tấn tảo bình thiên hạ, trọng tố bố cục thiên hạ. Bên chúng ta nên chuẩn bị, sau khi tiêu diệt Hiểu Nguyệt Các, Vương gia có thể đăng cơ ngôi vị hoàng đế của Yến quốc rồi, nắm giữ thực lực hiệu lệnh trên dưới Yến quốc mới có thực lực chống lại Tấn quốc được. Ta và tam Thánh quyết chiến e rằng không phải ngay lúc đó, nhưng chuẩn bị sẵn trước luôn không thừa, tránh việc tới lúc đó có người cản trở."
Có ý là không để cho Thương Triều Tông phí công, có ý là làm xong chuyện Hiểu Nguyệt Các liền được làm Hoàng đế Yến quốc.
Lời này vừa nói ra lần nữa làm ba người chấn động không nhỏ. Nhất là Thương Triều Tông, mặc dù trước đó Ngưu Hữu Đạo đã nói trước nhưng khi ngày này thực sự tới, gã không khỏi cảm thấy cảm xúc dâng trào.
Mông Sơn Minh sau khi nhìn phản ứng của Thương triều Tông, thấy gã trong chốc lát cũng không biết nên nói tiếp như thế nào thì lúc này mới tạt chậu nước lạnh:
"Đạo gia, Tiêu Dao cung và Linh Kiếm Sơn há có thể bằng lòng?"
Ngưu Hữu Đạo:
"Chuyện này các ngươi không cần lo lắng, Tiêu Dao Cung và Linh Kiếm Sơn không đáng lo ngại, ta bảo bọn họ đi hướng đông, bọn họ không được đi hướng tây, người nào không nghe lời, ta liền diệt người đó! Nói

chung, giới tu hành và các thế lực thế tục khắp Yến quốc đều sẽ giúp đỡ Vương gia lên chức.”
Trong lời nói mơ hồ tỏa ra khí phách, nói rõ việc này ván đã đóng thuyền rồi, cũng đều biết vị Đạo gia này từ trước đến nay sẽ không nói lời vô nghĩa với bọn họ, Thương Triều Tông lại kích động, muốn chắp tay cảm tạ.
Ai ngờ Lam Nhược Đình lại dội một chậu nước lạnh, chắp tay nói:
“Đạo gia, thứ cho ta nói thẳng, lúc này không phải cơ hội tốt để Vương gia lên ngôi Hoàng đế, xin tạm hoãn lại!”
Nghe thấy lời ấy, trong lòng Thương Triều Tông hơi buồn bực, không biết Lam Nhược Đình có ý gì, một cơ hội tốt có thể khống chế Yến quốc như vậy há có thể để vuột mất?
Nếu không phải tín nhiệm, sợ là nhịn không được sẽ hoài nghi rốt cục Lam Nhược Đình đứng bên nào.
Ngưu Hữu Đạo cũng có chút ngoài ý muốn, ồ một tiếng:
“Lời ấy của Lam tiên sinh hẳn là không phải không có mục đích, không biết là nên lý giải thế nào?”

Chương 2225: Quỷ Y vào Thánh Cảnh

Chương 1510: Quỷ Y vào Thánh Cảnh
“Không dám!”
Lam Nhược Đình chắp tay cung kính khom người, ngược lại đối mặt với Thương Triều Tông, chắp tay nói:
“Vương gia, như Đạo gia nói, bây giờ là thời điểm đại chiến sắp tới, nếu lúc này Vương gia lên ngôi hoàng đế, nước lên thì thuyền lên, chư viên bên dưới Vương gia há có thể không tấn chức được? Dưới trướng của Vương gia sẽ không đầu quân cho thế lực khác hay sao? Tướng sĩ dưới trướng của Vương gia há có thể cam tâm? Lúc này nếu tấn chức sẽ làm cho các phe phái thế lực khác của Yến quốc thấy thế nào, bọn họ nên lựa chọn thế nào?”
“Há lại có thể làm hợp ý của tất cả mọi người? Nếu lúc này không thể làm hài lòng mọi người, đại chiến sắp tới tất sẽ sinh mầm tai vạ, dễ bị quân địch nhân cơ hội lợi dụng!”
“Vương gia, lúc này xưng đế, thế lực mới thế lực cũ ghép vào nhau thế nào, tất sẽ thành vấn đề lớn! Một khi bằng mặt không bằng lòng, liên tiếp cản trở làm chiến sự bất lợi!”
“Lúc này kỳ thực không nên đăng cơ, có xưng đế hay không không phải then chốt, mấu chốt là phải nắm giữ quyền lực ở Yến quốc.”
“Thuộc hạ cho rằng, lúc này không nên xưng đế, không ngại thì tạm chiếm quyền khống chế quân chính, khống chế quyền lực trên dưới Yến quốc, có thể tự phong là Nhiếp Chính Vương!”
“Sau khi làm Nhiếp Chính Vương, chuyện gì cũng có thể tiến thối như thường, có thể tạm ổn định cục diện hiện này, lại có thể đưa ra quân lệnh, vừa có thể tránh được phiền phức sau khi xưng đế, có một số việc có thể dùng “Không phải đế vương không thể vượt qua đế bào” mà chối từ được.”

“Sau khi làm Nhiếp Chính Vương, nắm giữ đại quyền của Yến quốc, trên dưới Yến quốc há có thể không biết việc Vương gia đăng cơ là chuyện sớm muộn mà thôi? Từ đó có thể ổn định lòng người lại không đến mức bởi vì tranh quyền đoạt lợi mà cản trở lẫn nhau. Thế lực mới thế lực cũ đã biết Vương gia sớm muộn cũng sẽ thành quân vương của Yến quốc, vì mưu tiền đồ, vì đảm bảo vinh hoa phú quý, tất sẽ ra sức thể hiện trước mặt Vương gia. Vương gia còn cần cho mọi người một cơ hội tranh thủ, không thể vội vàng kết luận, âm thầm không ngại tỏ ra tán thưởng với mọi người, mọi người tất sẽ phấn trấn tranh thủ.”
“Làm như vậy vừa có thể bớt đi phiền phức, còn có thể dùng được lòng người, có thể trên dưới một lòng đề phòng chiến sự, trên dưới hợp sức, thống trị nội chính sau này cũng không cần lo lắng. Có chỗ trống luận công ban thưởng cũng sẽ tạm gác lại, Vương gia có thời gian chậm rãi quan sát khắp nơi, có thời gian chậm rãi liên kết, không tới mức vội vàng đại loạn gây tai họa.”
“Đợi đến sau khi đại cục đã định, hoặc cách chức hoặc thăng chức, Vương gia quyết đoán tiếp cũng không muộn, có bất bình gì cũng nằm trong khống chế của Vương gia, không phải sợ đại loạn xuất hiện.”
“Vương gia, Lam Nhược Đình khẩn cầu Vương gia tạm đừng xưng đế, tạm tự phong là Nhiếp Chính Vương!”
Mông Sơn Minh nghe xong giơ tay lên vuốt râu, chậm rãi gật đầu nói:
“Đây thực sự là lời tâm huyết, là do Lam Nhược Đình vì quốc gia nên mới nói vậy.”
Đây là thể hiện thái độ tán thành.
Thương Triều Tông cũng không phải người không biết nặng nhẹ, lợi và hại đã phân tích rõ ràng như vậy, làm sao có thể không nghe lời khuyên can này được.
Hơn nữa, cũng không phải là bỏ qua quyền lực, chỉ là từ từ xưng đế mà thôi, trở thành Nhiếp Chính Vương cũng không khác việc nắm hoàng quyền Yến quốc trong tay, không khác biệt gì lớn, lúc này mới quả đoán nói ra một chữ:
“Được.”
Ánh mắt lại nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, không biết vị này còn ý kiến gì khác hay không.

Ngưu Hữu Đạo nhìn Lam Nhược Đình thêm một lần, phát hiện trong chuyện này quả nhiên vẫn là người như thế am hiểu nhất, chấp nhận nghe lời chỉ bảo, cười nói:
“Nghe đại danh Ninh vương mưu sĩ Lạc Thiếu Phu đã lâu, hôm nay gặp được cao đồ của Lạc Thiếu Phu mới biết Lạc Thiếu Phu danh bất hư truyền!”
Trong lòng lẩm bẩm một câu, chuyện mười vạn nha tướng chắc chắn không thoát khỏi liên quan với Lạc Thiếu Phu, nếu không, Lam Nhược Đình thỉnh thoảng nghe được chuyện về mười vạn nha tướng từ Lạc Thiếu Phu là như thế nào? Không thể nào là trùng hợp được! Lạc Thiếu Phu chắc chắn có tham gia mưu đồ, chỉ là không phải chủ mưu mà thôi. Hắn có thể khẳng định, Đông Quách Hạo Nhiên không có kẻ cầm đầu, bằng không Thượng Thanh tông cũng không thể từng bước suy bại được.
Còn như Ninh Vương, phía sau hắn cũng có biết, chiến tranh trên chiến trường tạm được, thủ đoạn âm quỷ có quá nhiều.
Cân nhắc người quan trong bên cạnh Ninh Vương, nhìn tới nhìn lui, Lạc Thiếu Phu có hiềm nghi lớn nhất.
Chỉ có điều thái độ này xem như đã chấp nhận ý của Lam Nhược Đình rồi, lúc này Lam Nhược Đình khiêm cung đáp lễ, thể hiện thay mặt lão sư cảm ơn.
“Được rồi, cứ như vậy đi.”
Ngưu Hữu Đạo đi tới bên cạnh Thương Triều Tông, giơ tay vỗ vai gã một cái:
“Ninh vương để lại một thành viên nòng cốt cho ngươi đó! Từ từ xưng đế thì từ từ xưng đế vậy! Không cần nóng lòng, nếu cuộc quyết chiến của ta và tam Thánh thắng lợi, đâu chỉ có một Yến quốc này, toàn bộ thiên hạ đều sẽ là của ngươi!”
Dường như có ý làm người ta rất được lợi.
Dứt lời xoay người đi, Vân Cơ gật đầu chào ba người sau đó liền xoay người rời đi theo.
Ba người chắp tay đưa tiễn, sau khi thả tay xuống đều nhìn nhau, cũng không biết lời nói mới rồi của Ngưu Hữu Đạo là thuận miệng nói hay là

nói đùa. Mấu chốt là vị này cũng không cần gì phải nói đùa với bọn họ, rất dễ khiến người ta suy nghĩ nhiều đó!
Nhất là Thương Triều Tông, cả người như đang mơ, toàn bộ thiên hạ đều là của ta?
“Vương gia!”
Tiếng gọi của Mông Sơn Minh vang lên, khẽ lắc đầu với gã, ý bảo thái độ của gã rụt rè một chút.
Cũng là đang nhắc nhở Thương Triều Tông, Đạo gia là người thâm tàng bất lộ, cũng không có ai biết cuối cùng sẽ làm ra chuyện gì, nếu thể hiện ra thái độ thật sẽ chỉ khiến người ta coi thường, không phải là chuyện tốt gì, người ta có thể cho ngươi cũng có thể lấy đi.
Thương Triều Tông tỉnh táo nghiêm chỉnh lại một chút, phát hiện mình đích thực là có chút thất thố, nhưng mấu chốt là liên tiếp có bánh mỳ rơi xuống đầu, cho dù là ai cũng khó mà tiếp nhận được, muốn không thất thố cũng khó.
...
“Sư tôn muốn đi đâu?”
Trọng địa Dược Cốc ở Hải đảo, trong Dược Lư, Vô Tâm cung kính hỏi.
Quỷ Y vừa thay y phục bình thường, dịch dung, vừa than thở:
“Đừng nên hỏi nhiều, ta đi ra ngoài mấy ngày rồi sẽ trở về. Các người cứ che giấu, nếu có người hỏi thì nói ta đang ở trong Dược Lư chế dược, không cho phép người khác quấy rối. Tất cả đợi ta trở lại rồi hẵng nói.”
Vô Tâm lo lắng:
“Không thì để sư đệ bồi ngài đi! Bằng vào tu vi của sư đệ cũng có thể chăm sóc được ngài.”
Vô Tướng ở một bên gật đầu:
“Đúng đó sư tôn.”
Lần này Quỷ Y hiếm thấy muốn một thân một mình rời đi, hai sư huynh đệ xác thực là lo lắng.
Quỷ Y có phần nổi giận:
“Ta nói hai sư huynh đệ các ngươi đừng có làm loạn thêm cho ta được không hả? Lão phu sợ các ngươi rồi, ta nói cái gì, các ngươi đàng hoàng nghe theo có được không? Tiếp tục bị các người giày vò như vậy, ta sớm muộn gì cũng sẽ bị các người hại chết! Người ta nhận đồ đệ để hưởng

phúc, lão phu lại như nợ nần các người từ kiếp trước vậy, lẽ nào lại có cái lý ấy!”
Hai sư huynh đệ đều cảm thấy ngượng ngùng.
Quỷ Y lại lần nữa nói:
“Còn nữa, chuyện ta giao phó, nếu có người hỏi, cứ nói như vậy, hiểu chưa?”
“Vâng!”
Hai sư huynh đệ cùng đồng thanh đồng ý.
Sau khi dịch dung xong, Quỷ Y cầm đỉnh giống y hệt Vô Tướng mang lên đầu, lúc này đã biến thành Vô Tướng thứ hai.
Chuyện nên giao phó đều đã nói rõ ràng, Quỷ Y liền một mình ra cửa, đi tới cạnh biển, nhân dịp không có người chú ý liền độn vào nước, rời đi.
Vô Tướng thật ở trong Dược Lư liền tạm thời ở lại bên trong, bằng không người thật người giả trước sau xuất hiện, muốn không khiến người ta hoài nghi cũng khó.
Sau đó Vô Tâm và Quách Man ra ngoài, vội vàng đi làm việc.
Thừa dịp không có ai, Quách Man cũng tới cạnh biển, lúc tìm kiếm hải sản làm thức ăn, một Yêu tu hiện hình quái ngư bơi tới chân nàng, một cành trúc bít kín trong tay nàng chuyển qua quái ngư. Quái ngư cắn đồ vào miệng, nhanh chóng bơi đi.

Chương 2226: Bại lộ (1)

Chương 2226: Bại lộ (1)
Quái ngư liên hệ có lai lịch ra sao nàng cũng không rõ, chỉ biết là do bên Mao Lư sơn trang sắp xếp, có tin tức gì cần trao đổi đều thông qua quái ngư này.
Nàng cũng có thể cảm giác được thế lực của Mao Lư sơn trang khổng lồ, cho dù nàng đi tới đâu, chỉ cần trước đó đã cung cấp đường đi, chỉ cần có cần gì, lúc nào cũng sẽ có người liên hệ với nàng.
...
Trong mật thất Nam Châu, trong tay Ngưu Hữu Đạo cầm thư mà Quách Man đưa tới. Quách Man báo rằng Quỷ Y đã ngầm xuất phát rồi.
Cầm mật thư trong tay, chắp tay ra sau lưng nhìn chằm chằm bản đồ Thánh Cảnh, thần sắc của Ngưu Hữu Đạo có vài phần nghiêm trọng.
Lúc này, Quỷ Y thay hình đổi dạng cũng đã xuất hiện ở cửa ra vào của Thánh Cảnh, trong lòng thấp thỏm, ít nhiều có chút căng thẳng.
Khi nhìn thấy người liên lạc với ông ta, ít nhiều có chút giật mình, ấy vậy mà lại là chưởng đà Ma giáo hiện giờ, tả sứ Nam Thiên Vô Phương, mới biết thì ra Nam Thiên Vô Phương cũng là một người trong thế lực đang âm thầm đối kháng với cửu Thánh. Chuyện này đã làm ngay dưới mí mắt của Ô Thường rồi, làm sao có thể không thầm kinh hãi được.
Đối với Ma giáo, ông ta cũng không xa lạ gì, ông ta đã từng có quan hệ thân thiết với thánh nữ của Ma giáo.
Mà người của Ma giáo xuất nhập Thánh Cảnh như bình thường, bởi vì quan hệ với Ô Thường, cũng là bởi vì Ma giáo đã cung cấp những thứ cần thiết cho Ô Thường trong một thời gian dài rồi.
Chỉ có điều lần này người dẫn đội dường như có vẻ đặt biệt hơn chút, do Nam Thiên Vô Phương tự mình dẫn đội, đương nhiên cũng là vì cam đoan có thể thuận lợi đưa Quỷ Y vào trong Thánh Cảnh.

Không có bất kỳ kiểm soát nào, người trông coi ở đây không quen mặt hết người của Ma giáo, thêm nữa có giấy phép đặc biệt của Ô Thường, Nam Thiên Vô Phương nói Quỷ Y là một người của Ma giáo đi theo trong chuyến này liền đưa được người vào rồi.
Có chỗ mà Nam Thiên Vô Phương không biết chính là lần này phía sau cũng đích thực đã nhận được giấy phép đặc biệt của Ô Thường, cửa ra vào Thánh Cảnh đã định trước sẽ không bị làm khó.
Có một số việc nằm trong dự liệu của Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo đoán rằng Ô Thường sẽ hỗ trợ, cho nên hắn khẳng định lần này Quỷ Y có thể thuận lợi vào được Thánh Cảnh.
Ở một mức độ nào đó thì Ngưu Hữu Đạo chính là muốn mượn tay Ô Thường, tiện thể hoàn thành thỉnh cầu của Hồ tộc, để Quỷ Y đi khám chữa cho La Phương Phỉ.
Sau khi tiến vào Thánh Cảnh, người của Thiên Ma Thánh Địa lui tới như thường, giúp một nhóm Thủ Khuyết sơn trang lấy tọa kỵ phi cầm.
Trên đường, bởi vì lần này mang đồ tương đối nặng nên tạm nghỉ đổi tư thế, Quỷ Y lách đi, âm thầm để lại một người tới thay.
Những thứ khác Quỷ Y không quan tâm tới, dựa theo ước định, những chuyện khác sẽ có người khác làm, không cần ông ta phải quan tâm.
Một mình chạy tới địa điểm gặp mặt, sau đó đã có một con tọa kỵ phi cầm chờ sẵn ông ta ở đó, trở ông ta rời đi.
Quỷ Y cũng không biết nó sẽ dẫn mình tới đâu, cho tới khi đi tới Hoang trạch tử địa mới biết mục đích, ít nhiều có chút kinh ngạc.
Thật tình không biết, ở nơi này trên con đường tọa kỵ phi cầm bay qua, thỉnh thoảng có người nhô lên từ trong lòng đất nhìn chằm chằm bầu trời, mãi cho đến sát biên giới Hoang Trạch tử địa đều có người thủ ở đó theo dõi.
Chui vào địa cung dưới đầm lầy, sau khi nhìn thấy Yêu Hồ thành đoàn, Quỷ Y có phần nhức cả răng, vậy mà lại là Hồ tộc? Người đối kháng với cửu Thánh ngay cả Hồ tộc cũng đã cấu kết rồi sao?
Tộc trưởng Hắc Vân nhìn thấy Quỷ Y giá lâm thì có thể nói là vô cùng nhiệt tình, đại danh của Quỷ Y gã đã nghe được lâu rồi.
Nghe nói muốn đưa Quỷ Y tới đây chữa bệnh, gã đã mong đợi lâu rồi, trước tiên dẫn Quỷ Y đi xem dược vật đã chuẩn bị xong:

“Tiên sinh mau nhìn xem chuẩn bị đã đủ chưa, có cái gì không đủ chúng ta sẽ nghĩ biện pháp đặt mua.”
Gã nào có biện pháp để đi mua, còn cần phải nhờ Ngưu Hữu Đạo điều người làm việc nữa.
Quỷ Y than thở:
“Trước tiên đừng quan tâm tới cái này, trước dẫn ta đi xem bệnh đã!”
“Mời mời mời.”
Hắc Vân cúi đầu khom lưng, hoàn toàn không còn cốt khí của tộc trưởng Hồ tộc nữa.
Khí sắc của gã cũng tiều tụy không ít, Ngân Cơ chết, việc tự trách không thể tránh khỏi, cũng bị Ngưu Hữu Đạo mắng té tát ở trong thư, thậm chí còn nói một câu ngoan độc, sau này gặp mặt sẽ giết gã. Hắc Vân không sợ hắn giết mình, chỉ càng cảm thấy tự trách hơn.
Lão tộc trưởng chết, nếu như nữ nhi của lão tộc trưởng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì thì gã sẽ đập đầu tự tử.
Đi tới một gian phòng khác trong địa cung, trong giây lát nhìn thấy người bệnh, Quỷ Y giật mình không nhỏ, nhanh chóng nhìn mọi người hai bên trái phải, hỏi:
“Phương Phỉ các chủ?”
Hắc Vân, một đám trưởng lão Hồ tộc, còn cả đám Ngao Phong đều khẽ gật đầu, thể hiện không sai.
Quỷ Y lại thử hỏi câu nữa:
“Người bị bệnh là Phương Phỉ các chủ?”
Mọi người lại gật đầu.
Tay Quỷ Y vuốt chòm râu hừm một tiếng, trước tiên cúi người nhìn chằm chằm La Phương Phỉ một hồi, phát hiện khí sắc bình thường, như đang ngủ thôi vậy.
Sau đó nghiêng người ngồi ở bên cạnh thạch tháp kéo ống tay áo của La Phương Phỉ, nắm một cổ tay của nàng, nhắm mắt ngưng thần thi pháp kiểm tra.
Sau khi kiểm tra một hồi lâu lại trợn mắt liếc nhìn lòng bàn tay của La Phương Phỉ, còn bấm từng đầu ngón tay một.
Sau khi buông tay lại nhổm dậy cúi người, vạch mí mắt của La Phương Phỉ ra nhìn một chút, còn bóp miệng của La Phương Phỉ nhìn một hồi.

Sau đó lại sai người cởi vớ của La Phương Phỉ ra, đầu ngón tay sờ lòng bàn tay lòng bàn chân kiểm tra cho La Phương Phỉ, đồng thời quan sát xem La Phương Phỉ có thay đổi thần sắc chút nào không, mỗi ngón chân cũng bấm một cái.
Cuối cùng buông tay, cầm khăn ướt lau tay nhìn chằm chằm khuôn mặt ngủ say của La Phương Phỉ, chần chừ lắc đầu nói:
“Thân thể của nàng rất bình thường, huyết khí cũng rất tràn đầy, không có vấn đề gì cả.”
Hắc Vân tiến lên trước nói:
“Trước đó nàng có bị thương nhẹ, có phải là nguyên nhân vì bị thương không?”
Quỷ Y ồ một tiếng:
“Bị thương có nghiêm trọng không?”
“Cũng không tính là nghiêm trọng...”
Hắc Vân nói lại tình trạng bị thương một lượt, thể hiện là trực tiếp dùng Thiên Tế đan, nhưng người lại vẫn chưa tỉnh lại.
Quỷ Y nghe xong lắc đầu:
“Vết thương đã ổn từ lâu, hẳn là không phải vấn đề bị thương.”
Quay đầu hỏi mọi người một lượt:
“Tình trạng này của nàng, ngược lại giống như... trước đó tâm tình của nàng có phải bị cái gì đó kích thích nghiêm trọng không?”
Mọi người lập tức liên tục gật đầu, có người dường như thấy được hy vọng, phát hiện Quỷ Y không hổ là Quỷ Y, nhìn qua một lượt như vậy đã nhìn thấu trước đó La Phương Phỉ bị kích thích rồi.
Hắc Vân lập tức thừa nhận, nói:
“Đúng vậy. Tiên sinh đã có thể nhìn ra chứng bệnh, chắc hẳn sẽ có biện pháp cứu chữa, xin tiên sinh ra diệu thủ.”
Quỷ Y suy nghĩ một lúc:
“Có phải là bởi vì Đại La Thánh Tôn chết không? Cũng không đúng lắm, tốt xấu gì nàng cũng là một người tu hành, chuyện sinh tử cũng là chuyện đương nhiên, đường đường là tu sĩ, sức chịu đựng sao lại kém như vậy được?”
“Không chỉ có mình La Thu chết...”

Hắc Vân buông tiếng thở dài, kể cặn kẽ chuyện trước đó xảy ra, La Thu giết Toa Như Lai, La Phương Phỉ tập kích La Thu, Ngân Cơ chết, La Thu chết, đều kể ra một lượt.

Đây cũng là ý của Ngưu Hữu Đạo, trước đó Ngưu Hữu Đạo đã dặn dò bên này, nói có chuyện gì thì bảo Hắc Vân đi làm, đến lúc đó tình huống tương quan bên này có thể nói rõ ràng với Quỷ Y.

Có một số việc Ngưu Hữu Đạo vốn có thể tự mình nói cho Quỷ Y biết, nhưng trước khi Quỷ Y dấn thân vào việc này thì không thể dễ dàng nhanh vậy đã để lộ nội tình được, dù sao cũng phải đề phòng chút ngoài ý muốn.

Quỷ Y nghe xong thì vẻ mặt co quắp, ánh mắt nhìn lên mặt đang ngủ say của La Phương Phỉ, phát hiện nữ nhân này quá xui xẻo đi.

Chương 2227: Bại lộ (2)

Chương 2227: Bại lộ (2)
Phụ thân lấy vợ chồng bọn họ làm con tin, phụ thân giết chồng nàng ngay trước mặt nàng, dưới cơn nóng giận nàng làm cha mình bị thương nặng, đã sống nhiều năm như vậy mới phát hiện mẫu thân mình lại là tộc trưởng của Yêu hồ. Kết quả mới vừa phát hiện mẫu thân mình còn sống lại bị người ta giết chết, phát hiện mình hóa thân làm Yêu Hậu, kết quả lại phát hiện phụ thân bị người ta giết, rất hiển nhiên đã biết việc phụ thân chết cùng việc nàng làm bị thương nặng không thoát được liên quan, bằng không bằng vào thực lực của cha nàng, không phải ai có thể dễ dàng giết chết được, nói là nàng giết cũng không quá đáng.
Một công chúa cao cao tại thượng lại trở nên như vậy, trượng phu chết trong nháy mắt, phụ thân chết, mẫu thân chết, cái chết liên quan tới mình, trong nháy mắt người một nhà ngoại trừ nàng đã chết sạch toàn bộ, trong nháy mắt cả thế giới đều sụp đổ.
Sau một lúc trầm mặc, Quỷ Y cười gượng lắc đầu:
“Khó trách! Bệnh của nàng, chỉ sợ ta không trị được.”
Trước đó liền phát hiện nữ nhân này có thể là kết quả của người – yêu kết hợp, hiện tại ông ta xem như đã hiểu, lại là do La Thu cùng Hồ yêu sinh ra.
Mọi người đều sợ hãi, Hắc Vân vội vàng khẩn cầu:
“Tiên sinh, y thuật của ngài là độc nhất vô nhị, chữa bệnh không hỏi là tu sĩ hay phàm nhân, có lời đồn quỷ tu và yêu tu xảy ra vấn đề cũng có thể nhờ tới ngài, sao lại không thể cứu được? Tiên sinh, có điều kiện gì ngài cứ việc nói.”
Quỷ Y xua tay:
“Tình trạng này của nàng nói là bệnh cũng không phải bệnh. Tình trạng này của nàng ta đã từng gặp được mấy ví dụ trong nhân gian thế tục rồi,

thân thể nàng kỳ thực không có vấn đề, chỉ là vì bị kích thích tinh thần quá lớn thôi, tự nàng đang trốn tránh trong tiềm thức. Tự nàng không muốn tỉnh lại, nếu nàng không nguyện tỉnh lại thì nàng ấy sẽ luẩn quẩn trong lòng không muốn tỉnh, người khác có gọi cũng không tỉnh được.”
Mọi người đều trầm mặc.
Hắc Vân nóng nảy:
“Tiên sinh, bằng y thuật của ngài chắc chắn sẽ có biện pháp.”
Quỷ Y lắc đầu, chỉ có điều vẫn nói:
“Lấy ngân châm ra đây.”
Mọi người đã nhìn ra, đối phương dường như không có biện pháp gì tốt, dường như ôm thái độ thử một lần xem sao.
Bất kể như thế nào, chí ít người ta đã đồng ý thử, Hắc Vân lập tức để một vị trưởng lão đi.
Rất nhanh, một quyển da thuộc được mở ra, bên trên đầy ngân châm lớn nhỏ.
Đối với việc sử dụng mấy chứ này, Quỷ Y rất thuần thục, trước tiên dùng ngân châm cắm trên tay La Phương Phỉ, trước gây ảnh hưởng lên xúc giác của thân thể, sau đó lại hạ châm lên đầu của La Phương Phỉ.
Sau khi châm hơn mười châm trên đầu La Phương Phỉ, bắt đầu thi pháp làm rung động những ngân châm kia, hy vọng có thể thông qua việc kích thích đại não để làm người tỉnh lại.
Nhưng kết quả sau cùng hiển nhiên là không làm được gì, sau khi ngừng thi pháp, Quỷ Y lắc đầu:
“Nàng tự phong bế chính mình ở trong mộng đẹp không muốn tỉnh lại, lão phu cũng không còn cách nào nữa.”
Khi mọi người đang lo nghĩ, Ngao Phong ở một bên lại nói:
“Tiên sinh, chúng ta đang cần cô ta tỉnh lại, không biết chính cô ta còn khi nào mới có thể tỉnh lại?”
Lúc này đôi mắt của đám Hắc Vân trông mong nhìn thái độ của Quỷ Y.
Quỷ Y vuốt râu nói:
“Tu sĩ trong tình huống này, đây là lần đầu tiên ta gặp phải. Có thể là do lão phu kiến thức nông cạn, chí ít lão phu còn chưa gặp phải ca bệnh nào không thể tỉnh lại ở trong thế tục, kết quả cuối cùng phần lớn là thân thể nằm yên quá lâu dần dần bị tiều tụy, thân thể không ổn, dầu hết đèn tắt

rồi thì nào còn sức lực để tỉnh lại. Chỉ có điều nàng chắc chắn không giống với người phàm, có linh đan diệu dược, còn có một đám tu sĩ các ngươi thi pháp khơi thông huyết khí, cho dù ngủ tới khi chết tại chỗ cũng không có vấn đề gì.”
Hắc Vân bi thống nói:
“Như vậy khác gì hoạt tử nhân chứ?”
Ngao Phong giơ tay lên, ý bảo trước tiên gã không nên gấp gáp rồi chắp tay nói với Quỷ Y:
“Tiên sinh, thế gian này lẽ nào không có bất kỳ biện pháp nào làm nàng tỉnh lại sao?”
Quỷ Y trầm ngâm nói:
“Ta từng thấy được phương pháp tỉnh lại ghi trên một bộ “sách thuốc”, rằng nếu có đại tu sĩ, tu vi đạt tới cảnh giới nguyên thần xuất khiếu, lấy nguyên thần của mình xông vào thế giới của nàng, gặp nàng ở chính thế giới của nàng, khuyên bảo nàng thì có thể làm nàng tỉnh lại. Người tinh thông khống chế thuật pháp tinh thần cũng có thể. Người tinh thông Phật hiệu cũng có thể kêu gọi rời khỏi bể khổ, chỉ có điều Phật hiệu ở thế gian này sớm đã xuống dốc, người có cảnh giới đó sợ là không tìm được.”
Mọi người nghe mà đau răng, không biết ông ta tìm được cách này từ trong sách thuốc nào.
Cảnh giới nguyên thần xuất khiếu là chuyện mà người có tu vi thức tỉnh Nguyên Anh vượt ra khỏi cảnh giới Nguyên Anh mới có thể làm được. Còn cái gì mà người tinh thông khống chế thuật pháp tinh thần, gì mà người tinh thông Phật hiệu kêu gọi rời khỏi bể khổ.
Những chuyện này, thế gian đều chưa nghe nói tới nhân vật như vậy, bảo bọn họ đi đâu tìm đây? Chuyện này cùng với không nói thì khác nhau chỗ nào?
Quỷ Y tiếp tục nói:
“Còn có một biện pháp ngu ngốc hơn chút, cũng là chuyện ta đã thông báo với người nhà của ca bệnh tương tự thế này, có thể thử xem.”
Có biện pháp dù sao cũng tốt hơn không có biện pháp, Hắc Vân cướp lời nói:
“Tiên sinh mời nói, bọn ta sẽ chăm chú lắng nghe, nhất định làm theo.

Quỷ Y:
“Mặc dù nàng tự phong bế chính mình, mặc dù vô ý thức phong bế giác quan thứ sáu của mình nhưng thân thể dù sao vẫn còn đây, cũng có nghĩa là cơ chế của thân thể vẫn bình thường, thân thể của nàng thật ra có thể nghe được lời nói. Cho nên bảo người ta thường xuyên trò chuyện bên tai nàng, cố gắng nói những chuyện nàng cảm thấy hứng thú hoặc có thể là những chuyện có thể kích thích được nàng, cũng có khả năng có thể tỉnh lại. Ngoài ra, những dược vật khác cũng vô dụng thôi, cho dù ngươi giết nàng, nàng sắp chết cũng chưa chắc có thể tỉnh lại.”
...
Khí Vân Tông, Hắc Thạch bước nhanh xông vào phòng tối của lầu các, bẩm báo với Ô Thường đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa trong bóng tối:
“Thánh Tôn, nhận được tin tức bên trong Thánh Cảnh, xác nhận, không sai, người thật sự đi tới Hoang Trạch tử địa. Về phần đang ở vị trí nào thì không biết được, cơ sở ngầm của Hồ tộc trong Hoang Trạch tử địa có quá nhiều, không diện truy tung tiếp.”
Ô Thường nhắm mắt hỏi:
“Nam Thiên Vô Thương đi ra từ lúc nào?”
Hắc Thạch hiểu ý của y, đám Nam Thiên Vô Phương không thể luôn ở trong Thiên Ma Thánh Địa được, đi tới mấy người thì đi ra ngần đó, nói cách khác, lúc Nam Thiên Vô Phương đi ra người kia cũng sẽ đi ra, chuyện này là phán đoán từ trước rồi, vì vậy không quấy rầy người kia đi tới Hoang Trạch tử địa.
Y trả lời:
“Ngày mai đại khái sẽ ra khỏi Thánh Cảnh rồi, đã xác nhận, nếu đi ra sẽ động thủ bắt lại sao?”
Ô Thường:
“Đừng nên đánh rắn động cỏ, xác nhận là ai làm rồi mới quyết định.”
Hắc Thạch chần chừ nói:
“Người nọ cũng không phải người của Ma giáo, sợ là sẽ không cùng nhau quay lại Ma giáo, nếu như thoát thân ở trên đường sẽ không biết đi đâu, sợ rằng không tiện theo dõi xác nhận, dễ dàng đánh rắn động cỏ.”
Ô Thường:
“Tự ta đi một chuyến.”

...
Sóng biển cuồn cuộn vô biên vô hạn, một thân ảnh nổi trên mặt nước, lên đảo, không nhanh không chậm đi tới Dược Cốc.
Sóng biển phập phồng ngoài khơi, lại có một thân ảnh di chuyển ra, chỉ hơi lộ nửa người trên ở mặt nước, chính là Ô Thường sau khi dịch dung truy tung tới, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm người đã đi tới sâu trong Dược Cốc...
Ngày tiếp theo, một con phi cầm tọa kỵ đáp xuống trên một hòn đảo biệt lập, Hắc Thạch mang lồng ưng tới, tìm kiếm một cái hang đá, nhìn thấy Ô Thường đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa ở trong hang động thì tiến lên hành lễ:
“Thánh Tôn!”
Ô Thường bình tĩnh nói:
“Là người của Dược Cốc, đối phương dịch dung rồi, không biết người phương nào, người của Dược Cốc không nhiều, tra chút là có kết quả, đừng nên đánh rắn động cỏ.”
“Vâng!”

Chương 2228: Một bước sai, từng bước sai

Chương 2228: Một bước sai, từng bước sai
Hắc Thạch đáp lời, tiếp theo tháo lồng ưng xuống lấy kim sí ra, viết mật thư cột lên chân nó rồi tung kim sí lên trời.
Gần nửa ngày sau, có người từ trong biển mà đến, nhảy lên bờ tập hợp với Hắc Thạch.
Sau khi nói thầm một phen thì Hắc Thạch lại một mình đi tới trong hang động, gặp mặt Ô thường bẩm báo:
“Thánh tôn, người của chúng ta điều tra, đã nhiều ngày trên cơ bản không ai rời khỏi Dược Cốc, chỉ có mấy ngày trước có đệ tử của Hắc Ly đi một chuyến ra ngoài, chỉ có điều đã nhanh chóng trở về rồi. Xét thấy mấy ngày nay khẳng định có người không có mặt, chỉ có một người khả nghi nhất, Quỷ Y Hắc Ly mấy ngày nay vẫn luôn ở trong Dược Lư chế dược, vẫn không lộ diện, cho tới hôm qua mới hiện thân.”
Ô Thường mở hai mắt ra:
“Ta nghĩ chắc hẳn là hắn. Đừng nên kinh động những người khác, thông báo cho Hắc Ly qua đây một chuyến, ta muốn gặp hắn.”
Hắc Thạch kinh ngạc, nghi ngờ hỏi:
“Liên lụy tới Triệu Hùng Ca, Hắc Ly chỉ sợ cũng bị quấn vào chuyện đó, hiện tại gặp hắn có thể sẽ đánh rắn động cỏ không?”
Ô Thường:
“Hắc Ly vẫn bị mấy nhà theo dõi sát sao, là một nhân vật râu ria, người như hắn ta hiểu, lúc tiếp xúc với Ma giáo sẽ không nhiều chuyện, chắc là có nguyên nhân gì đó bất đắc dĩ mới có thể bị cuốn vào. Lúc này, hắn vội vã vào Thánh Cảnh một chuyến rồi lại ra ngoài, theo như thân phận của hắn còn có thể có chuyện gì?”

Hắc Thạch như có điều suy nghĩ:
“Chẳng lẽ là đi chữa bệnh?”
Ô Thường:
“Ngân Cơ có thể chưa chết! Không tìm gặp hắn, rất khó làm rõ có chuyện gì xảy ra, hắn không phải người nhiều chuyện, cũng không có cốt khí gì, nếu không thức thời, vậy cũng chỉ có thể làm hắn biến mất!”
Hắc Thạch:
“Hiểu rồi, ta sẽ đi sắp xếp!”
Dứt lời liền nhanh chóng rời đi, tìm được người tới tiếp viện mới ra từ Dược cốc, nói thầm một phen.
Người nọ sau khi biết rõ ý đồ liền gật đầu, lần nữa độn vào trong biển rời đi.
Mặt trời chiều ngả xuống biển rộng mênh mông, người nọ đã trở về, chui ra từ trong biển theo còn có cả Quỷ Y.
Nhìn thấy Hắc Thạch, Quỷ Y xem như cung kính hành lễ, trong lòng lại gượng cười, quả nhiên không ngoài dự liệu của vị kia, thật đúng là như có mắt thần vậy, người của Thiên Ma Thánh Địa quả nhiên đã tìm tới, chỉ không nghĩ tới lại nhanh như vậy.
Từ một góc độ khác thì người phía sau màn đã dắt mũi người của Thiên Ma Thánh Địa rồi, thảo nào có thể tiêu diệt được cửu Thánh, âm thầm cảm khái không thôi.
Hắc Thạch phất tay ý bảo thủ hạ ở lại đó rồi phân phó với Quỷ Y một tiếng:
“Đi theo ta.”
Quỷ Y chỉ có thể đi theo y, sau khi tiến vào trong hang trên đảo, nhìn thấy Ô Thường thì vô cùng giật mình, không ngờ Ô Thường lại đích thân điều khiển pháp thân tới, lúc này chắp tay hành lễ:
“Tham kiến Thánh Tôn!”
Ô Thường nhìn ông ta, nhìn chằm chằm hai mắt của ông ta cho tới khi ông ta bị nhìn tới mức toàn thân không được tự nhiên mới mở miệng nói:
“Thánh Cảnh chơi có vui không?”
Quỷ Y giả bộ không hiểu nói:
“Không biết tại sao Thánh Tôn lại nói ra lời này?”

Ô Thường:
“Về sau muốn vào Thánh Cảnh có thể trực tiếp mở miệng, đừng nên lén lút. Làm sao, lại cấu kết với Ma giáo rồi ư? Sau khi thánh nữ chết, không phải ngươi nói sẽ không lui tới với Ma giáo nữa ư?”
Quỷ Y sợ hãi cúi đầu, người khác nhìn vào thì đây là vì sợ hãi khi bị người khác nhìn thấu.
Ô Thường:
“Là tự ngươi thành thật khai báo hay là muốn ta tiếp tục nhắc nhở đây? Sau khi vào Thánh Cảnh đã đi đâu?”
Quỷ Y do dự, dáng vẻ rất do dự.
Ô Thường:
“Thành thật khai báo, ta có thể không so đo.”
Trên mặt Quỷ Y nổi lên sự đau khổ dằn vặt, khó nhọc nói:
“Đi tới Hoang Trạch tử địa.”
Đây chính là đã chấp nhận thành thật, Hắc Thạch liếc nhìn phản ứng của Ô Thường.
Ô Thường ồ một tiếng:
“Đi Hoang Trạch tử địa làm gì?”
Quỷ Y:
“Đến xem bệnh.”
Không ngoài dự liệu, Ô Thường hơi tỏ ra quan tâm:
“Xem bệnh cho ai?”
Quỷ Y:
“Nữ nhi của Đại La Thánh Tôn, La Phương Phỉ.”
La Phương Phỉ? Ô Thường có chút ngoài ý muốn, vốn tưởng là Ngân Cơ, chỉ biết là Ngân Cơ đã bị đánh trọng thương hẳn là không sống nổi, đoán chừng là bởi vì Ngân Cơ, không ngờ lại là La Phương Phỉ:
“Nàng ta có vấn đề gì không?”
Quỷ Y lắc đầu:
“Vấn đề nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, ta cũng không có cách nào.”
Ô Thường:
“Có bệnh ngươi không chữa khỏi sao?”
Quỷ Y cười khổ nói:

“Ta không chữa khỏi nhiều bệnh, chỉ là người ngoài không biết là thôi.”
Ô Thường:
“La Phương Phỉ xảy ra vấn đề gì rồi?”
Quỷ Y:
“Đời này sợ là nàng không tỉnh lại được.”
Không tỉnh lại được? Ánh mắt Ô Thường lóe lên, đột nhiên yêu hóa lại có thể giao phong chính diện với Lam Đạo Lâm, đang trở thành khúc mắc của gã, vậy mà lại không tỉnh lại nữa, không khỏi truy hỏi:
“Có chuyện gì vậy? Đừng có ta hỏi môt câu mới trả lời một câu, nói cho rõ ràng!”
Quỷ Y hơi gật đầu than thở:
“Ta mới gặp, nàng vẫn đang ngủ mê man, ngay từ đầu ta cũng không rõ có chuyện gì, căn cứ vào bệnh trạng giống như bị kích thích, sau khi hỏi thì quả nhiên là bị kích thích không nhỏ. La Thu bắt vợ chồng bọn họ làm con tin...
Nói tường tận những gì Hồ tộc nói cho ông ta.
Đứng cạnh nghe, Hắc Thạch cũng thổn thức, Ô Thường lại không quan tâm tới cảnh ngộ thê thảm đó, sau khi xác nhận Ngân Cơ đã chết thì thần sắc hơi phiền muộn.
Sau khi nói xong việc đã trải qua, Quỷ Y tổng kết bệnh trạng:
“Đây là bị đả kích quá lớn, không muốn tiếp nhận hiện thực, tiến vào trạng thái tự phong bế mình, tự bản thân nàng ta không muốn tỉnh lại, ta cũng không có biện pháp nào.”
Ô Thường:
“Một chút khả năng cũng không có sao?”
Đây mới là điều hắn quan tâm nhất.
“Cũng không phải không có khả năng...”
Quỷ Y lại nói một lượt nữa với đối phương, sau đó mới lắc đầu nói:
“Hy vọng tỉnh lại rất xa vời, chí ít trước đây ta từng tiếp xúc với ca bệnh tương tự thì tạm thời chưa có ai có thể tỉnh lại.”
Ô Thường:
“Có bệnh trạng tương tự sao?”
Quỷ Y gật đầu:
“Có, trước đây đã gặp được mấy ví dụ rồi.”

Lúc này Ô Thường cho Hắc Thạch một ánh mắt.
Hắc Thạch hiểu ý gật đầu, đây là muốn mình sau đó sẽ tìm Quỷ Y hỏi xem ca bệnh tương tự ở đâu nhằm tiến hành xác định, hiện tại Thánh Tôn đang đặt trọng điểm ở chuyện khác, sẽ không truy hỏi chi tiết chuyện này.
Ô Thường tiếp tục câu hỏi:
“Là Nam Thiên Vô Phương đưa ngươi đi?”
Quỷ Y lắc đầu:
“Trước khi vào Thánh Cảnh ta cũng không biết là ai mang ta đi vào, nếu như là Nam Thiên Vô Phương thì ta sẽ không đồng ý. Là con trai Lam Minh của Thiên Lam Thánh Tôn.”
“Lam Minh?”
Ô Thường lưỡng lự:
“Tình trạng bây giờ của hắn ta có thể giúp được ngươi sao?”
Quỷ Y lại lâm vào trạng thái do dự.
Ô Thường trầm giọng nói:
“Nói, Chỉ cần nói thật, ta sẽ tha thội cho ngươi, nói lời giữ lời!”
Quỷ Y gượng cười nói:
“Thánh Tôn, việc này nói đến phức tạp, nói chung là một bước sai, từng bước sai, chỉ có điều ta vẫn chưa làm việc bất lợi với Thánh Tôn ngài.”
Ô Thường:
“Phức tạp thì từ từ nói, ta vốn có tính nhẫn nại.”
Quỷ Y than thở:
“Việc này nói đến, đều là do đệ tử bất hiếu của ta làm ra, đệ tử Vô Tâm của ta trước khi vào môn hạ có một người thương, chính là hoàng hậu Tề quốc hiện giờ, Thiệu Liễu Nhi.”
Hắc Thạch nhắc nhở:
“Trước mặt Thánh Tôn, nói điểm chính.”
Chuyện hư hỏng này bên họ đã sớm nắm được, đối với lai lịch của Vô Tâm và Vô Tướng, bọn họ biết rõ ràng, không cần lắm lời.
Quỷ Y than thở:
“Hắc Thạch trưởng lão, đây chính là trọng điểm, chuyện chính là do Thiệu Liễu Nhi này đưa tới.”
Ô Thường dùng lời nói ngăn cản Hắc Thạch:

“Ngươi để hắn nói.”
Quỷ Y hơi hạ thấp người, tiếp tục nói:
“Sau khi đồ đệ kia của ta xuất sơn liền không đi đâu khác, biết Thiệu Liễu Nhi kia ở Tề Kinh, vì vậy hắn liền tới Tề Kinh, vẫn thủ bên cạnh Thiệu Liễu Nhi kia. Đúng là một tên không có tiền đồ, ta đã mắng hắn nhiều lần, nếu như muốn thì liền ôm người vào tay, đừng nên bị cuốn vào những chuyện thị phi này, nhưng hắn lại chỉ cần nhìn đã đủ thỏa mãn rồi.

Chương 2229: Thắng bại chỉ ở một khoảnh khắc! (1)

Chương 2229: Thắng bại chỉ ở một khoảnh khắc! (1)
“Sau đó còn tiếp tục ra tay giải quyết phiền phức cho Thiệu Liễu Nhi kia, thậm chí còn giải độc cho trượng phu của Thiệu Liễu Nhi, cũng chính là đã cứu mạng của Hoàng đế Tề quốc bây giờ.”
“Ta thật sự là không biết hắn nghĩ như thế nào, nếu không phải coi trọng thiên phú y thuật kinh người của hắn, ta thật hận không thể bỏ qua không quan tâm hắn nữa.”
“Không nghe khuyên bảo, sợ điều gì sẽ gặp điều đó, tạo ra một chút phiền toái không nói, cuối cùng bị người biêt slai lịch của hắn và Thiệu Liễu Nhi theo dõi. Lúc phản quân Tề quốc đánh Tề Kinh, có người ép buộc Thiệu Liễu Nhi, bắt cóc Thiệu Liễu Nhi không phải ai khác, chính là Lam Minh.”
Trong đầu sợ hãi, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.
Ô Thường:
“Lấy chuyện áp chế người này để bắt ngươi làm chuyện lần này ư?”
Quỷ Y:
“Không phải, khi đó ta đã ở Tề Kinh, đang tìm tròng mắt cấy ghép cho Đại Nguyên Thánh tôn, bởi vì đại chiến đấu ở Tề Kinh, người chết nhiều nên sẽ dễ dàng tìm kiếm hơn. Chắc là Lam Minh biết việc này, bắt Thiệu Liễu Nhi áp chế Vô Tâm. Nói trắng ra là, cũng trách ta quá coi trọng tên đồ đệ này rồi, thật ra là nhằm vào ta.”
“Ta để Vô Tâm trở về Dược Cốc, muốn truyền thụ một thân sở học của ta, nhưng hắn vì nữ nhân nên không chịu trở về, ta liền tức giận.”
“Lần đó Thiệu Liễu Nhi bị bắt, hắn không còn cách nào khác chạy tới khẩn cầu, lấy điều kiện bằng lòng trở về Dược Cốc để xin ta đồng ý

chuyện này với Lam Minh.”
“Thánh Tôn, ta đã lớn tuổi, không sống được bao nhiêu năm nữa, lúc này mới xuất hiện suy nghĩ tìm người truyền thừa, thiên phú của tên đồ đệ này xác thực làm ta mừng rỡ.”
Ô Thường lạnh nhạt nói:
“Tâm tình một thân sở học không có người nối nghiệp có thể lý giải được. Chẳng lẽ có liên quan tới Nguyên Sắc?”
Quỷ Y:
“Kỳ thực ta biết, nếu như đồng ý, bước một bước sẽ không còn đường quay lại nữa, nhưng ta cũng biết, nếu bị theo dõi, nếu ta không đồng ý chỉ sợ không chỉ có Thiệu Liễu Nhi kia, sợ là ngay cả đồ đệ của ta cũng sẽ gặp nguy hiểm, trong chốc lát hồ đồ, ta liền đồng ý.”
“Vấn đề là chuyện Lam Minh muốn làm với ta thì không khó, cũng không phải làm gì với Đại Nguyên Thánh Tôn, đối tượng chủ yếu là Nguyên Phi.”
Hắc Thạch kinh ngạc:
“Mắt của Nguyên Phi? Nói cách khác, chuyện không phải mắt của Nguyên Phi không được là trò quỷ của ngươi sao?”
Vẻ mặt của Quỷ Y bất đắc dĩ gật đầu:
“Đúng vậy, kỳ thực ở Tề kinh đã tìm được tròng mắt thích hợp để cấy ghép rồi, thật ra tròng mắt của Nguyên Phi cũng không thích hợp với Đại Nguyên Thánh Tôn, sau khi ta tháo tròng mắt của Nguyên Phi xuống nhưng khi dùng lại không dùng mắt của Nguyên Phi. Sau khi chữa được mắt của Đại Nguyên Thánh Tôn xong, Nguyên Phi thường xuyên tìm ta, hy vọng ta có thể nhanh chóng tìm được tròng mắt thích hợp cho nàng ta. Mà lúc này Lam Minh lại tìm tới ta, bày mưu đặt kế với Nguyên Phi, nói với nàng ta rằng tròng mắt thích hợp với nàng ta nhất chỉ có của chính nàng ta, là tròng mắt đang ở trong hốc mắt của Đại Nguyên Thánh Tôn.”
Hắc Thạch như có điều suy nghĩ, Ô Thường nói:
“Gây xích mích quan hệ giữa Nguyên Sắc và Nguyên Phi.”
Quỷ Y than thở:
“Ta cũng đã nhìn ra, nhưng một bước đi nhầm, liền không có đường rút lui nữa, bằng không bên Đại Nguyên Thánh Địa sẽ không bỏ qua cho ta,

ta chỉ có thể làm theo. Sau đó quả nhiên, một lần Lam Minh tìm ta bảo ta rời khỏi Dược Cốc đi tới một chỗ nào đó, cũng nói rằng trên đường sẽ có người bắt cóc ta đi, cũng bảo ta nói với người bắt cóc chuyện táy máy tay chân với Nguyên Phi. Kết quả như hắn nói, trên đường bị Toa Như Lai ép buộc, thầy trò chúng ta...”
Chuyện Toa Như Lai động thủ với Nguyên Phi lại gặp phải La Thu, lần nữa kể lại một lượt.
Chính mình bị dẫn tới phụ cận phủ thành Nam Châu, ở đó dụ Nguyên Phi ra, La Thu gặp mặt Nguyên Phi, cũng không biết hai người đã nói những gì.
Về sau nữa chính là kinh biến trong phủ thành Nam Châu, tiếp theo là Nguyên Sắc mất tích.
Còn ông ta sau đó lại gặp được La Phương Phỉ trúng độc, tiến hành giải độc cho La Phương Phỉ.
Nghe xong đoạn này, trong lòng Ô Thường và Hắc Thạch không ngừng kích động, đại khái đã có thể chắp nối mọi chuyện nhằm vào Nguyên Sắc, người giật dây đã tỉ mỉ bố trí, bổ sung một số chuyện chưa rõ ở đây rốt cuộc đã hiểu rõ Nguyên Phi bên cạnh Nguyên Sắc cũng đã bị kêu gọi đầu hàng.
La Thu cho là mình lợi dụng Nguyên Phi nhằm vào Nguyên Sắc để nội ứng ngoại hợp, thật tình không biết chính ông ta đã rơi vào cái bẫy của người khác, đến chết cũng không biết đã bị người ta lợi dụng.
Hắc Thạch chắp tay nói với Ô Thường:
“Thánh Tôn, theo như những gì ta biết về Lam Minh, không mạnh hơn kẻ ngu là bao, tuyệt đối không có đầu óc như vậy.”
Chuyện này không cần y nhắc nhở, Ô Thường nói một câu:
“Toa Như Lai kia cũng có vấn đề. Xem ra nội ứng trước đó của bên kia là Toa Như Lai rồi, cũng chỉ có người có thân phận như Toa Như Lai mới có thể dễ dàng bất cứ lúc nào cũng có thể liên hệ với trong ngoài Thánh Cảnh.”
Hắc Thạch gật đầu, dựa theo cách nói của Quỷ Y, Toa Như Lai kia lúc hướng dẫn La Thu đã phát huy tác dụng mang tính mấu chốt.
Ô Thường lại giương mắt nhìn về phía Quỷ Y:

“Hình như ngươi không chỉ làm những chuyện này cho bọn họ thôi nhỉ?”
Có ý nghi ngờ đối phương.
Quỷ Y kinh sợ nói:
“Trong thời gian đó cũng có xem bệnh một lần cho Thánh La Sát, những chuyện khác thật sự không làm gì, thời gian ta tiếp xúc với Lam Minh cũng chính là thời điển phản quân Tề quốc đánh Tề kinh.”
Ô Thường và Hắc Thạch đồng thời cả kinh, bọn họ không chú ý tới gì khác, chỉ chú ý tới Thánh La Sát trong miệng ông ta.
Ô Thường trầm giọng nói:
“Ngươi từng xem bệnh cho Thánh La Sát ư?”
Quỷ Y ngạc nhiên gật đầu, thần sắc dường như đang nói ta còn tưởng ngươi biết chứ, bằng không sao ngươi chỉ biết những thứ này?
Ô Thường:
“Thánh La Sát bị làm sao?”
Quỷ Y lại nói chắc:
“Thánh Tôn, giống y như La Phương Phỉ, ta cũng không có cách nào, Thánh La Sát ta cũng không thể chữa trị.”
Ngụ ý là không làm chuyện gì có lỗi với ngươi cả.
Thứ Ô Thường muốn nghe không phải chuyện này:
“Ta hỏi ngươi Thánh La Sát bị làm sao?”
Quỷ Y trầm mặc một lúc, nói:
“Đầu óc của Thánh La Sát không tốt lắm, xác thực mà nói là trí nhớ không tốt lắm, lúc biến thành người đã quên ký ức lúc làm Thánh La Sát, lúc biến thành Thánh La Sát lại quên ký ức lúc là người.”
Ô Thường:
“Còn có thể biến thành người?”
Quỷ Y gật đầu:
“Vâng, trong cơ thể của Thánh La Sát có một luồng yêu khí dị chủng, khi cơ thể sinh ra luồng yêu khí này, nàng chính là Thánh La Sát. Khi hóa giải luồng yêu khí dị chủng kia thì nàng sẽ biến thành một nữ nhân. Bên kia sở dĩ tìm ta tới là bởi vì lúc biến thành Thánh La Sát, Thánh La Sát sẽ mất hết tính người, ngay cả người mình đều tấn công. Bên đó hy vọng ta có thể giải quyết vấn đề này, nhưng ta thật sự bất lực.”

Lúc nói ra lời này, trong lòng ông ta có thể nói là liên tục kêu khổ, hoàn toàn không hiểu nổi bên kia có ý gì, chẳng biết tại sao lại muốn mình nói ra những chuyện này, hoàn toàn mông lung, dựa theo những gì được phân phó để nói ra. Nói chung bên kia bảo ông ta yên tâm, cứ dựa theo phân phó mà nói thì sẽ không bị truy tra, sẽ không có bất kỳ sơ hở nào.
Hắc Thạch lên tiếng nói:
“Ngươi nhìn thấy Thánh La Sát ở chỗ nào?”
Quỷ Y:
“Không biết, sau khi ta tới một nơi thì bọn họ đánh ta hôn mê, cũng không biết bọn họ mang ta đi đâu, chỉ biết là trong một ngọn núi. Được rồi, sau khi Thánh La Sát hóa thành nữ nhân, ta nghe bọn họ gọi nàng ta là “Ngân Nhi”, tới trấn an nàng ấy. Mà Ngân Nhi đó rất dễ bị làm cho tức giận, một khi tức giận, luồng yêu khí dị chủng trong cơ thể lập tức nhanh chóng sinh ra, nhanh chóng hóa thành hình thái Thánh La Sát.”
“Ngân Nhi...”
Ô Thường thì thầm một tiếng, nhìn về phía Hắc Thạch, người sau gật đầu tỏ ra đã nhớ.
Sau đó Ô Thường tiếp tục truy hỏi tình huống tỉ mỉ liên quan tới Thánh La Sát, Quỷ Y khúm núm trả lời.

Chương 2230: Thắng bại chỉ ở một khoảnh khắc! (2)

Chương 2230: Thắng bại chỉ ở một khoảnh khắc! (2)
Đợi hỏi xong những thứ cần hỏi, Quỷ Y nhiều lần thể hiện không biết cái gì nữa, Ô Thường ý bảo ông ta ra ngoài chờ.
Quỷ Y chắp tay xin cáo lui, Hắc Thạch đi theo ra ngoài, nhìn chằm chằm Quỷ Y đi ra, sau đó quay người trở về trong hang động, tiến tới bên người Ô Thường thấp giọng hỏi:
“Người giật dây lại để ông ta tiếp xúc với Thánh La Sát? Thánh Tôn, ngài cảm thấy có đáng tin không? Có thể có vấn đề gì không?”
Ô Thường suy nghĩ, chậm rãi nói:
“Nếu Thánh La Sát thật sự có vấn đề như hắn nói, để hắn đi khám và chữa bệnh cũng không phải chuyện không thể. Nếu thật có vấn đề gì, hắn đại khái có thể không nói, không đáng để lộ Thánh La Sát ra. Chí ít những chuyện trước đó không giống giả bộ, có liên quan tới Thánh La Sát nửa tin nửa ngờ! Đợi điều tra chứng thực rồi lại nói. Ngân Nhi? Tra!”
“Được!”
Hắc Thạch đồng ý.
Ô Thường nhìn về phía ngoài động:
“Trước mắt, trước tiên thẩm tra những chuyện hắn nói có thể thẩm tra được trước đã rồi tính.”
“Đã rõ!”
Hắc Thạch chắp tay, nhanh chóng đi ra.
Đến bên ngoài, y tìm được người của Thiên Ma Thánh Địa trú ở Dược Cốc, sau khi căn dặn một phen thì để gã dẫn Quỷ Y quay lại...

Trở lại Dược Cốc, sau khi nhìn thấy Quỷ Y quay lại thì mọi người lập tức chào hỏi, làm cho người của hai nhà khác đang âm thầm theo dõi Quỷ Y không nhìn ra manh mối gì lạ.
Quỷ Y phân phó hành sự xong rất tự giác, chủ động giữ vững khoảng cách với những người khác của Dược Cốc, tránh việc gây ra hiềm nghi.
Người nọ hầu ở bên người Quỷ Y, làm cho Quỷ Y không thể bày mưu đặt kế được, mọi thứ đều tiến hành trong âm thầm, Quỷ Y lại hay ngồi bên ngoài Dược Lư phơi nắng.
Đã trở lại Dược Cốc, Nhan Bảo Như muốn tới gần cũng bị Quỷ Y giơ tay lên ngăn lại.
Sau đó Quách Man đi tới, liền tới bên cạnh Nhan Bảo Như, hiếu kỳ hỏi: “Làm sao vậy?”
Nhan Bảo Như liếc nàng ấy một cái, trong lòng vừa bực mình vừa buồn cười, không sai, sau khi Ngưu Hữu Đạo điều tra xác thực tình huống của nàng xong liền thả nàng về, sư đồ Quỷ Y không dám làm gì nàng, thể hiện bên ngoài còn phải là đối đãi như thông thường.
Vấn đề là, sư đồ Quỷ Y nhận định nàng là nội gian, có thể nhìn ra Vô Tâm rất thất vọng về nàng, còn nội gian thật sự là Quách Man thì ngược lại, bởi vì Nhan Bảo Như ra ngoài mà nhận được sự tín nhiệm của sư đồ Quỷ Y, đây là chuyện quái gì chứ?
Có lý thì không có chỗ nói, lần này nàng trở về là để phụ trách liên hệ giữa Ngưu Hữu Đạo và bên Quỷ Y, trên thực tế cũng là đang yểm hộ cho Quách Man, hai người ở bên Quỷ Y có thể nói là một sáng một tối theo dõi sát sao.
Rời khỏi Dược Cốc, người chấp hành phân phó của Hắc Thạch lại dẫn Vô Tâm tới hải đảo kia, chưa thấy Ô Thường, chạm mặt Hắc Thạch trước.
Hắc Thạch bảo y lui, để lại một mình Vô Tâm, xác định tình huống tương quan.
Cái gì nên, cái gì không nên nói, đã sớm lên kế hoạch xong rồi, trước khi Quỷ Y rời khỏi Dược Cốc tới Thánh Cảnh đã thông báo rồi.
Chẳng những Vô Tâm, tiếp đó là Vô Tướng, Nhan Bảo Như và Quách Man cũng từng người phải tiếp nhận truy hỏi...

Trong mật thất phủ thành Nam Châu, ngồi trước án, Ngưu Hữu Đạo nhìn mật thư trong tay, cau mày.
Tin tức bên Hồ tộc truyền tới cũng coi như đã truyền kết quả chuẩn đoán của Quỷ Y truyền tới.
Vậy mà không trị nổi? Ngưu Hữu Đạo vô cùng ngoài ý muốn, không ngờ La Phương Phỉ lại có tình huống như vậy, hắn còn bảo Quỷ Y sau khi chữa xong cho La Phương Phỉ, đối mặt với truy hỏi của bên Ô Thường tạo một lý do không chữa được, ai ngờ thật đúng là bị hắn nói trúng rồi, một lời thành sấm, nếu thật sự không chữa được thì phải làm sao giờ?
Nghĩ đến Ngân Cơ chết, nữ nhi của Ngân Cơ lại thành ra như vậy, nghĩ đến Toa Như Lai chết, sinh tiền Toa Như Lai cũng không hy vọng liên lụy tới La Phương Phỉ.
Cảm xúc của Ngưu Hữu Đạo có phần nặng nề, bất kể nói thế nào, Ngân Cơ cùng Toa Như Lai chết, hắn không thoát khỏi trách nhiệm.
Hắn biết chuyện hắn làm tránh không được sẽ có người hi sinh, nhưng hai người này chết vẫn làm tâm tình của hắn trở nên tương đối trầm trọng.
Váy dài của Lữ Vô Song thướt tha đi tới, đặt một phong mật thư ở trước mặt hắn:
“Bên Dược Cốc truyền thư tới, nói Ô Thường âm thầm tự mình lộ diện, đều làm theo lời của ngươi nói rồi.”
Ngưu Hữu Đạo buông thư trong tay xuống, cầm thư trên bàn lên, sau khi xem thì khẽ gật đầu tỏ ra đã biết, nhưng sắc mặt ngưng trọng.
Lữ Vô Song đã sớm nhìn ra, chuyện bên này bảo Quỷ Y làm chắc chắn không chỉ có nàng biết, khắc chắn còn giấu bí mật khác, đó hắn là kế hoạch mấu chốt nhất.
Nàng còn có thể xác nhận, Viên Cương chắc là biết rõ sự tình, bởi vì nàng nhìn thấu tâm tình của Viên Cương cũng thường tỏa ra cảm giác trầm trọng.
Nàng không đoán sai, Viên Cương hoàn toàn biết rõ sự tình, bởi vì Ngưu Hữu Đạo có một số việc còn phải để người ta đi truyền lại tin tức, không muốn để người khác biết, không phải vấn đề có tín nhiệm hay không mà

là dễ dàng gây nên khủng hoảng, ở mặt này Viên Cương tuyệt đối sẽ không có bất cứ vấn đề gì.
Sau khi Lữ Vô Song rời đi, Viên Cương lại tới, y đi tới trước mặt Ngưu Hữu Đạo cúi người ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói:
“Đạo gia, bên Dược Cốc nói Ô Thường yêu cầu sách giải mã mật văn khi liên lạc với bên chúng ta từ phía Nhan Bảo Như.”
Mật tin cũng là mật thư mà Lữ Vô Song vừa đưa tới, thế nhưng y nhìn thấy Lữ Vô Song ở đây nên không phiên dịch hoàn toàn mật thư, chỉ phiên dịch phân nửa cho Lữ Vô Song nhìn, còn lại một nửa lúc này do chính miệng y nhắn nhủ.
Ngưu Hữu Đạo từ từ nói:
“Xem ra muốn theo dõi thư từ qua lại với bên chúng ta, chuẩn bị tìm hiểu nguồn gốc đây.”
Thần sắc của Viên Cương dị thường nghiêm trọng, nói:
“Nói như vậy, bằng vào thế lực của Ô Thường rất nhanh có thể điều ra được bí mật của bên chúng ta, đến lúc đó tất cả mọi người bí mật lui tới với bên chúng ta cũng sẽ bị bại lộ, thực sự không đề phòng chút nào sao?”
Mặt Ngưu Hữu Đạo căng thẳng, giọng nói gian nan từ từ nói:
“Không đề phòng, có thể để bọn chúng mò mẫm ra thì cứ mò thôi.”
Viên Cương cực kỳ lo lắng, không thể không nhắc nhở:
“Đạo gia, một khi có chuyện ngoài ý muốn, chỉ sợ một người cũng chạy không thoát, chuyện này thực sự quá nguy hiểm.”
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi ngước mắt nhìn y:
“Ô Thường sẽ không dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào, đây là biện pháp giải trừ hoài nghi của Ô Thường tốt nhất, chỉ có như vậy mới có thể triệt để thủ tín với hắn. Chỉ có làm cho hắn nhận thức được tất cả đều nằm trong bàn tay của hắn, thì hắn mới có thể thật sự an tâm.”
“Chỉ cần hắn an tâm, chúng ta liền không sao cả, đây là một cơ hội tuyệt hảo với hắn. Ngươi yên tâm đi, khi chưa trừ được Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư, hắn sẽ không làm bất cứ động tác gì đâu. Hắn rất có thể sẽ cố ý tạo cơ hội cho chúng ta, rất có thể sẽ mượn đao giết người. Chỉ khi Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư ngã xuống, hắn mới bắt đầu động thủ với chúng ta. Nếu không, hắn sẽ rất khó có cơ hội giải quyết hai người kia.”

“Đối với chúng ta cũng giống như vậy, sau khi liên tiếp hạ thủ, Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư sẽ không dễ dàng rút lui, có Ô Thường phối hợp sẽ thuận tiện hơn nhiều.”
“Đây là cơ hội tuyệt hảo để hắn xưng bá thiên hạ, ta đưa ra cám dỗ lớn như vậy, hắn không thể nào từ chối được.”
Viên Cương khẽ gật đầu, trong trong lòng vẫn rất lo lắng, cục diện này quá lớn, đặt lên tính mạng của tất cả mọi người, thắng bại chỉ trong một chớp mắt.
Ngưu Hữu Đạo:
“Đang theo dõi sát bên chúng ta, nhất định sẽ thiết trí người quan sát theo dõi ở bốn phương tám hướng chúng ta, muốn theo dõi cũng chỉ có thể ở ngay đây để đưa tin ra bên ngoài, bên ngoài truyền thư tới không thể chặn lại được. Về sau phải tránh Ô Thường đưa tin, giao cho Vân Cơ, để cho nàng độn ra khỏi thành rồi mới gửi ra ngoài.”

Chương 2231: Thế sự vô thường

Chương 2231: Thế sự vô thường
Viên Cương dạ:
“Đã biết.”
Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Viên Cương lập tức rời sang một bên, chỉ thấy Vân Cơ đi tới, còn mang theo một cái rương lớn.
Cạch! Rương ném xuống đất.
Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương đang cảm thấy kỳ quái không biết là cái gì, Vân Cơ hất cằm với Viên Cương:
“Ngươi muốn người, mang người tới cho ngươi đó.”
Dứt lời thì mở nắp rương ra, chỉ thấy bên trong quả nhiên đang nhét một người.
Nàng thuận tiện xuất thủ đánh thức người, Viên Cương đi tới trước cái rương, từ trên cao nhìn xuống nhìn chằm chằm người trong rương chậm rãi tỉnh lại.
Thân thể của Ngưu Hữu Đạo dựa vào ghế, quan sát.
Vừa hay Lữ Vô Song đi tới, vừa đi tới một bên quay đầu nhìn tình hình người ở trong rương, trên tay đang cầm một phong mật thư đặt lên bàn của Ngưu Hữu Đạo.
Sở An Lâu, người trong rương, là chưởng quỹ nhiều năm ở nhà trọ Thải Hồng, Viên Cương muốn, Vân Cơ để Vu Chiếu đi bắt lại.
Một tay đặt ở sát bên rương, người trong rương toàn thân gân cốt khó chịu chậm rãi bò dậy.
Lung la lung lay đứng ngay ngắn, hoảng sợ quay đầu, sau khi thấy rõ hoàn cảnh xung quanh:
“Các ngươi là...”

Ánh mắt nhìn mấy người Viên Cương, ngơ ngẩn cả người, hình như đã từng quen biết.
Quay đầu nhìn Vân Cơ, nhìn thấy Lữ Vô Song thì thất kinh, gã hiển nhiên là nhận ra Lữ Vô Song.
Lại nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo thì tiếp tục kinh ngạc nói:
“Ngưu Hữu Đạo, ngươi không phải đã...”
Lại nhanh chóng quan sát bốn phía, có phần ngoài nghi có phải mình đã chết tới u minh rồi không.
Thật đúng vẫn để vị này nhớ được, Ngưu Hữu Đạo dựa lưng lên ghế cười gượng, bắt chuyện:
“Sở chưởng quỹ, đã lâu không gặp.”
Sau khi bị hôn mê thì gần cốt cảm thấy khó chịu khiến Sở An Lâu xác thực là khí tức người sống sờ sờ, sau đó cũng nhớ lại tình hình bị người ta đánh lén rồi bắt đi.
Đang yên lành bắt gã làm gì? Ánh mắt của Sở An Lâu lần nữa nhìn Ngưu Hữu Đạo, dường như đã hiểu ra nguyên nhân bị bắt, trong lòng vô ý thức căng thẳng.
Cảm giác pháp lực toàn thân bị quản chế, sau đó Ngưu Hữu Đạo ngồi vững, ngay cả Lữ Vô Song cũng đứng một bên nhìn tình hình thì nhanh chóng bước ra khỏi cái rương, chắp tay hành lễ với Ngưu Hữu Đạo:
“Đạo gia!”
Giọng nói hèn mọn, tư thế rất thấp rất thấp, cách xưng hô thế này cũng là bởi vì trước đây từng nghe nói người bên cạnh Ngưu Hữu Đạo đều gọi hắn là Đạo gia.
Ấn tượng với Ngưu Hữu Đạo vô cùng sâu sắc, đương nhiên là bởi vì gã đã từng lăng nhục Ngưu Hữu Đạo, sau đó Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng quật khởi làm gã phải kinh ngạc.
Chỉ có điều chuyện này vẫn chưa quá mức không thể quay đầu, vị trí của gã chiếm ưu thế cao cao tại thượng, gã đứng trên vị trí bao quát chúng sinh nhìn mọi người như đám kiến hôi, Ngưu Hữu Đạo có bật cao hơn nữa cũng không uy hiếp được gã.
Lúc này lại gặp lại Ngưu Hữu Đạo mới biết như thế nào là thế sự vô thường. Chỉ dựa vào chuyện đối phương có thể bát gã tới liền có thể

tưởng được thế lực của đối phương như thế nào. Gã đang sợ hãi trong lòng.
Viên Cương lên tiếng:
“Năm đó ngươi ỷ thế hiếp người, tùy tiện lăng nhục chúng ta, hôm nay gặp lại, ngươi thế nào đây?”
Quả nhiên là vì chuyện năm đó, Sở An Hầu có chút xấu hổ, vội vàng chắp tay nói với hắn:
“Năm đó đều là lỗi của tại hạ, nhưng tại hạ cũng là thân bất do kỷ, cũng xin tôn giá đừng nên chấp nhặt với tại hại.”
Viên Cương gầm lên:
“Nếu không có bọn ta liều mạng cho tới hôm nay, lấy đâu ra chỗ cho ngươi nhận sai, làm sao có thể nhận một chữ “tại hạ” của hạng người ỷ thế hiếp người như ngươi mới nói được?”
Sở An Hầu xấu hổ muốn giải thích, ai người Viên Cương căn bản không có ý định nói nhảm với gã, đột nhiên xuất thủ, bóp cổ gã.
“Hầu tử!”
Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng cản một tiếng, nhưng đã chậm.
Cánh tay của Viên Cương đã vặn cổ của Sở An Hầu một cái, một tiếng răng rắc vang lên, đầu của Sở An Hầu đã quay một nửa vòng, mở to hai mắt nhìn, trong miệng có máu chảy ra.
Hơi đứng dậy, Ngưu Hữu Đạo “Aiz” một tiếng, lại ngồi xuống nhìn chằm chằm Viên Cương than thở:
“Sao phải vậy? Không đến mức!”
Bàn tay to của Viên Cương đang túm Sở An Hầu kẽ chuyển, lại ấn lại trong rương, không nói nhiều, xoay người rời đi.
Có ý ân oán đã xong, thoải mái tự tại.
“...”
Vân Cơ quay đầu nhìn chằm chằm y rời đi, vẻ mặt không biết nên nói gì. Bọn họ vất vả bắt người tới đây, kết quả chưa nói được vài câu cứ vậy rắc một tiếng là xong sao?
Ngưu Hữu Đạo than thở:
“Đều đã thấy rồi đó! Vẫn là lần đầu gặp lại đó! Con khỉ này cũng không tốt như trong tưởng tưởng của các ngươi, một số lúc lòng dạ còn độc ác hơn cả ta.”

Lúc này Lữ Vô Song cười nói giúp:
“Không phải hắn đang trút giận cho ngươi sao.”
Ngưu Hữu Đạo trợn mắt nhìn, nói một câu:
“Quả nhiên không phải người một nhà không vào cùng gia môn, nhanh vậy đã chung một phe rồi ư?”
Lữ Vô Song cười khanh khách xoay người rời đi, sự thay đổi của nàng thật ra đã rất lớn, thích cười hơn rồi.
Chính nàng ta cũng cảm nhận được sự thay đổi của mình, đến sau này dần dần cũng không cần tiếp tục đề phòng cái này đề phòng cái kia nữa, sẽ không cần phải ngay cả người bên cạnh cũng phải duy trì sự cảnh giác, không cần cố gắng thể hiện bề ngoài, tâm tình tùy ý, muốn cười thì cười, thể xác và tinh thần được tự tai hơn nhiều.
Đã từng là người cao cao tại thượng, người bên cạnh tuy là cũng không ít nhưng lại sự cảm nhận được sự cô độc và tịch mịch.
Bây giờ Viên Cương – người ngay từ đầu nàng muốn gả nhưng phải đối mặt với tương lai không hợp, hoàn cảnh hiện tại đã có thể thay đổi được rồi.
Ngưu Hữu Đạo nhìn Sở An Hầu tứ chi mất trật tự nằm trong rương, phất phất tay với Vân Cơ, ý bảo mang xuống.
Vì vậy Vân Cơ lôi cái rương đi xử lý.
Kỳ thực Vân Cơ cũng giống vậy, đã từng, lúc còn là sơn chủ Vân Sơn, cũng không thể tùy tiện nói cười, thậm chí còn vô cùng kiệm lời, bây giờ cũng dần dần thay đổi, bởi vì an lòng.
...
Khoảng thời gian chiến sự tạm ngưng, ngoài trướng của quân Tần, các chủ Hiểu Nguyệt Các – Lư Uyên dẫn mấy vị trưởng lão xông thẳng vào trong trướng.
La Chiếu đang thương nghị với tướng lĩnh dưới trướng chuyện chiến sự tiếp theo thế nào, hơi giật mình, Lư Uyên phất tay một cái, bảo mọi người không liên quan lui xuống.
La Chiếu biết là có chuyện, nhưng không biết chuyện gì.
Lư Uyên cũng không quanh co lòng vòng với gã, nói thẳng, bên Thương Triều Tông có thành ý mời chào Hiểu Nguyệt Các đã đồng ý rồi, chuẩn bị rút lui từ cảnh nội Tề quốc.

La Chiếu tỏ ra kích động, cũng không hiểu:
“Đang yên lành, sao Thương Triều Tông lại muốn mời chào Hiểu Nguyệt Các?”
Lư Uyên nói:
“Dã tâm của Tấn quốc, qua đường đều biết, sớm muộn gì cũng sẽ đông chinh, Thương Triều Tông đương nhiên là muốn dành dụm thực lực đông chinh chống đỡ Tấn quốc. Địa bàn của Thương Triều Tông bành trướng quá nhanh, đang rộng rãi chiêu mộ tu sĩ của thiên hạ, có hành động này cũng không ngoài ý muốn.”
La Chiếu chậm rãi gật đầu, cũng chỉ có nguyên nhân này thôi, trầm ngâm nhắc nhở:
“Đường còn dài, lương thảo của bên ta không đủ, tới lúc gấp rút phải trông vào lương thảo của Tấn quốc tới, bây giờ đi, đi không xa. Trăm vạn tướng sĩ của Tần quốc ta làm thế nào qua tây bình quan?”
Lư Uyên không nói lời nào, lẳng lặng nhìn gã.
La Chiếu nhanh chóng hiểu ra, hỏi:
“Hiểu Nguyệt Các muốn vứt bỏ một triệu nhân mã này?”
Lư Uyên:
“Tấn quốc tất sẽ buộc quân Tần ta tử chiến, không nói tới một triệu nhân mã này sẽ chết bao nhiêu, chỉ sợ Hiểu Nguyệt Các ta cũng sẽ không tránh được việc tổn thất nặng nề. Sau đó Tấn quốc cũng sẽ không cho phép Hiểu Nguyệt Các cầm binh nâng cao thân phận, sẽ nhanh chóng đánh tan hoặc thay đổi những nhân mã này. Còn Tấn quốc lên mặt nạt người, sau này chúng ta sẽ phải nhìn sắc mặt của Tấn quốc, Thương Triều Tông lại đang cầu hiền nhược khát cho nên hứa hẹn hậu đãi, hai người lập tức phân cao thấp, lựa chọn không cần suy nghĩ nhiều.”
La Chiếu nói thầm trong lòng Thương Triều Tông người ta cầu hiền nhược khát không sai, mấu chốt là các người xứng đáng với chữ “hiền” này sao? Còn không phải là phải nhìn sắc mặt người ta, lẽ nào các người muốn làm gì thì làm mà được? Vì vậy mới nhắc nhở:

Chương 2232: Người ở dưới mái hiên (1)

Chương 2232: Người ở dưới mái hiên (1)
“Các chủ đã biết Tấn quốc sớm muộn cũng sẽ đông chinh, nếu né trận này chỉ sợ có đi tới chỗ Thương Triều Tông cũng tránh được kế tiếp.”
Lư Uyên:
“Kết cục của tam đại phái của nguyên Vệ quốc chính là vết xe đổ, nếu không có đường lui, Hiểu Nguyệt Các há có thể gia nhập vào Tấn quốc? Bây giờ có đường lui, tất nhiên là chim khôn lựa cành mà đậu, cũng có thể có một cơ hội thở dốc. Tấn quốc quá mức cường thế, sau đó bọn ta còn không biết sẽ có kết cục gì, không bằng cứ đi về hướng đông.”
La Chiếu trầm ngâm nói:
“Các chủ thổ lộ suy nghĩ trong lòng với La mỗ là muốn phân phó gì?’
Lư Uyên:
“Tới bên Thương Triều Tông, địa bàn bốn châu đều là nhân mã của Thương hệ, tướng quân biết quân sự, tất nhiên là cần tướng quân tham mưu trợ lực.”
Sau khi hơi trầm mặc thì La Chiếu lắc đầu từ chối:
“Hậu ý của các chủ, La mỗ ghi nhớ trong lòng, La mỗ ở đây cầu chúc cho các chủ thuận buồm xuôi gió!”
Hai mắt Lư Uyên hơi mờ đi, trong mắt hiện lên sát khí, người không đãn đi được, cũng không thể để lại cho Tấn quốc:
“Chuyện này sợ rằng không phải do tướng quân làm chủ!”
La Chiếu đã nhận ra gì đó, lúc này mới trấn an:
“Các chủ, nếu ta đi, trăm vạn tướng sĩ Tần quốc tự xử như thế nào được? Nếu ta đi, đại quân như rắn mất đầu, hiểu Nguyệt Các cũng đi, phòng ngự bị hổng, một khi quân Tề phát động tiến công, trăm vạn tướng sĩ há chẳng phải là mặc cho người ta tàn sát sao? Hiểu Nguyệt Khác âm mưu đường lui, là chuyện thường tình, người ngoài không nói gì được, nhưng

nếu Hiểu Nguyệt Các không để ý tới sự sống chết của trăm vạn đại quân này, tương lai tới bên Thương Triều Tông, giả sử nhân mã Thương hệ vẫn ở đó giám thị, Hiểu Nguyệt Các sao có thể khống chế được?”
Lời nói đó lại khiến mọi người của Hiểu Nguyệt Các nhìn nhau, không thể không thừa nhận là nói rất có đạo lý.
Sát khí trong mắt Lư Uyên dần dần biến mất, từ từ nói:
“Tướng quân cố ý muốn ở lại?”
La Chiếu chắp tay nói:
“Trăm vạn huynh đệ dù sao đều từng cống hiến cho Hiểu Nguyệt Các, không thể cứ bỏ rơi như vậy được, La Chiếu nguyện ở lại giải quyết tốt hậu quả.”
Lư Uyên khựng mắt nhìn một lúc, không nhiều lời nữa, xoay người phất tay, dẫn mọi người rời đi.
Chỉ có điều lúc đi tới cửa lại bỗng nhiên đưa lưng lại nói một câu:
“Tướng quân, ngày sau nếu gặp lại trên chiến trường, đừng trách Hiểu Nguyệt Các không nể tình xưa.”
La Chiếu chắp tay:
“Ai vì chủ nấy! Các chủ bảo trọng.”
Lư Uyên đi nhanh rời đi.
La Chiếu chậm rãi đi ra ngoài trướng nhìn theo, chỉ thấy người của Hiểu Nguyệt Các đã tụ tập, hoàng đế của Tần quốc hạ lệnh Bái Hòa thái hậu Trang Hồng cũng được mời lên xe ngựa.
Hai mẹ con này chính là mặt mũi cùng của Hiểu Nguyệt Các, không hề ném ở lại.
Trước khi mẹ con hai người lên xe đều nhìn lại bên quân trướng. Trong lòng La Chiếu thê lương, chắp tay cúc cung, không nói lời tống biệt gì.
Tiếng vó ngựa ù ù, trên dưới Hiểu Nguyệt Các đều đi khỏi quân tần.
Một tướng lĩnh đi tới bên cạnh La Chiếu, thấp giọng hỏi:
“Tướng quân, đây là Hiểu Nguyệt Các đang muốn chạy sao?”
“Tìm Thương Triều Tông nương tựa.”
La Chiếu nói một câu, tiện đà lại lắc đầu nói:
“Dã tâm của Hiểu Nguyệt Các mọi người đều biết, mưu đồ lập quốc, Thương Triều Tông thế như long hổ, lực ép triều đình Yến quốc há lại

dung thứ cho đồ gây rối? Lần này lại chủ động mời chào... lần này Hiểu Nguyệt Các đi chỉ sợ không biết là họa hay phúc!”
Sau khi tu sĩ chủ lực đi, một khi quân Tề phát động tiến công, hậu quả khó mà lường được, La Chiếu không dám dài dòng thêm, cần chuẩn bị sớm trước khi quân Tề kịp phản ứng. Lúc này triệu tập tướng lĩnh dưới trướng nghị sự, nhanh chóng tổ chức cho đại quân lui lại, giữ khoảng cách an toàn với quân tề, mặt khác còn khẩn trương cầu tiện quân Tấn... Một chi kỵ binh trùng điệp tới, Cao Phẩm suất lĩnh một nhánh đại quân tự mình chạy đến.
Trước giờ nhận được tin tức, La Chiếu suất lĩnh chư tướng nghênh tiếp, đợi khi đội nghĩ kỵ binh mở rộng trước mặt, chữ “Cao”trên đại kỳ, Cao Phẩn thân mặc chiến giáp, La Chiếu lập tức xuất lĩnh chư tướng quỳ một chân trên đất đón chào, cùng hô:
“Tham kiến Đại Tư Mã!”
Cao Phẩm cười ha ha nhảy xuống khỏi chiến mã, bước nhanh về phía trước khom lưng, tự mình đưa hai tay đỡ La Chiếu dậy:
“Lâu nay vẫn nghe thấy uy danh của tướng quân, hôm nay gặp mặt vạn phần mừng rỡ, xin đứng lên, xin đứng lên, chư vị tướng quân nhanh chóng đứng dậy đi!”
Ông ta thật sự vui vẻ, may mắn là có La Chiếu, bằng không Hiểu Nguyệt Các há có thể dễ dàng giao chi nhân mã này cho Tấn quốc, trước khi đi tất sẽ tác loạn.
Sau khi mọi người đứng dậy thì Cao Phẩm cười lớn kéo La Chiếu cùng đi về phía trước, dáng vẻ thân như huynh đệ, cùng nhau đi giữa nhân mã quân Tần nghênh đón, khiến La Chiếu có phần thụ sủng nhược kinh! Trên dưới quân Tần nhìn thấy cảnh tượng này thì sự bất an trong lòng mới hoàn toàn thả lỏng.
“Bên tướng quân tình huống khẩn cấp, Cao mỗ không thể không vội vã tới, lương thảo đang ở phía sau, chậm nhất là chạng vạng là có thể tới đây rồi.”
Trước mặt mọi người, Cao Phẩm cố ý lớn giọng nói cho mọi người cùng nghe được, dẹp an quân tâm.
“Chư vị, Cao mỗ ở đây thề, bắt đầu từ ngày hôm nay mọi người đều là tướng sĩ của Tấn quốc, cùng thưởng cùng phạt, tuy hai mà một!”

Phủ thành Nam Châu, trong một căn nhà nằm sâu trong hẻm nhỏ u tối đột nhiên có một đám người tới.
Người tới dò hỏi chính là Thương Thục Thanh, con trai của gia chủ này chính là học sinh trong học đường của Thương Thục Thanh.
Nam chủ nhân tự mình làm việc, trong chốc lát đột nhiên mất lực nên làm rơi đồ đập bể chân, Thương Thục Thanh biết được thì cố ý tới thăm hỏi vấn an.
Nhưng thân phận của Thương Thục Thanh không bình thường, cũng là vì sự an toàn của Thương Thục Thanh, người còn chưa tới đã có một đám người tới trước kiểm tra bố phòng, để phòng phát sinh chuyện ngoài ý muốn.
Trận thế này làm cho những người khốn cùng có phần nơm nớp lo sợ.
Kỳ Tử đã hiểu chút lễ nghi, hành lễ ở ngoài cửa rồi dẫn Thương Thục Thanh vào, dường như tự biết gia cảnh không tốt, dường như lại có chút xấu hổ.
Đi vào cửa, Thương Thục Thanh nhìn quanh cảnh tượng trong phòng đơn sơ rách nát, âm u, ẩm ướt, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.
Quận chúa tới, nữ chủ nhân ăn mặc xiêm áo cũ chắp vá lung tung có phần luống cuống chân tay, nói cũng không được lưu loát.
Lấy tay lau chén sành bên miệng có hai chỗ bị sứt, rót bát trà dâng lên.
Không phải là trà gì ngon, chỉ là lá trà ngâm bình thường mà thôi nhưng lại thả nguyên lá vào, bởi vì bình thường không được uống nên lúc khách tới mới có thể dâng trà.
Bát trà không bẩn nhưng bởi vì đã cũ, thoạt nhìn làm người ta cảm thấy bẩn.
Hộ vệ đi theo sẽ không để Thương Thục Thanh sử dụng thứ đồ bẩn thỉu này, đưa tay ra ngăn cản khiến cho nữ chủ nhân có chút xấu hổ.
Nhưng bản thân Thương Thục Thanh lại không ngại, bảo hộ vệ tránh ra, hai tay nhận lấy nhấp một hớp, gật đầu cám ơn.
Sau đó tới thăm nam chủ nhân đang nằm trên cái giường cũ nát, mặc dù một chân bị băng bó nhưng vẫn có thể thấy máu thấm qua cả băng quấn.
Không tiện rời giường, Thương Thục Thanh cũng có ý bảo không cần đa lễ làm cho y an tâm nằm đó, hỏi thương thế thế nào.

Một tên tu sĩ mới kiểm tra qua đi qua nói thầm mấy câu bên tai Thương Thục Thanh, nói cái chân này của nam chủ nhân đã bị nát bấy đầu khớp xương, đã bị phế, sau này không có cách nào làm việc nặng nữa.
Mặt nam chủ nhân sầu khổ, cảm thấy tương lai mờ mịt.
Nữ chủ nhân chực khóc lã chã, vốn bản thân nàng ta đã yếu đuối nhiều bệnh, quanh năm ho khan không ngừng, thỉnh thoảng còn ho ra máu nữa, có thể nói là liên lụy tới cả gia đình. Nam chủ nhân làm cu li kiếm được chút tiền đều đã mua thuốc cả. Sau đó quận chúa phái người đến giúp đỡ khám và chữa bệnh, tu sĩ biệt viện Mao Lư tới trợ giúp điều trị. Bây giờ trên mặt rốt cục có chút huyết sắc, không ngờ nam nhân trụ cột của gia đình lại xảy ra chuyện, không biết tương lai nên làm thế nào cho phải.

Chương 2233: Người ở dưới mái hiên (2)

Chương 2233: Người ở dưới mái hiên (2)
Thương Thục Thanh trừ trấn an thì không thể làm gì khác, trong thế đạo này, nhà có tình huống tương tự quả thực quá nhiều, năng lực của nàng hữu hạn, không giúp hết nổi.
Nàng cũng không có tiền gì, mỗi tháng Vương phủ trả cho nàng tiền lương trên cơ bản nàng đã dùng đi để cứu tế người nghèo khó hết rồi.
Đương nhiên, nếu nàng mở miệng nói muốn, vương phủ nhất định sẽ cho, nhưng bây giờ Vương phủ đã có nữ chủ nhân mới, nàng là một cô gái lỡ thì ở nhà ăn ở cùng ca tẩu lại thường xuyên mở miệng cần tiền thì trong lòng cũng cảm thấy băn khoăn, ngại không dám mở miệng.
Bên ca tẩu cũng sẽ không dùng tiền bậy bạ, các địa bàn trên Nam Châu cần tiền rất nhiều, tẩu tử cũng ít khi đặt mua trang sức, ca ca nàng thì muốn dùng tiền để giải quyết vấn đề nghèo khó ở phương diện vĩ mô, dựa vào số tiền trả thù lao ít ỏi này không phải là một biện pháp giải quyết tốt.
Trước khi đi, Thương Thục Thanh để lại người tới khám bệnh cho người bệnh, Ngô lão nhị của Phù Phương Viên đi theo tới lại dựa theo quy củ cũ, dựa theo quy củ cũ mà Quản Phương Nghi quyết định nhìn tình huống mà làm, kín đáo đưa một tấm ngân phiếu một nghìn đồng bạc cho nữ chủ nhân.
Nữ chủ nhân sợ hãi không chịu nhận, đại thể liêm sỉ của người nhà nghèo thắng sự giàu có, một món tiền quá lớn vô duyên vô cớ được người ta cho chắc chắn sẽ chối đến cùng.
Sau khi ra cửa, Thương Thục Thanh xấu hổ hạ thấp người cảm ơn Ngô lão nhị, nàng cũng nghiêm chỉnh, mỗi lần như vậy lại khiến bên Quản Phương Nghi lại phải tiêu pha.

Then chốt là bên Quản Phương Nghi lại chẳng để tâm tới ân tình này, dường như Quản Phương Nghi vui đùa vậy, trong mắt thế nhân, Tề Kinh Hồng Nương không khác gì kỹ nữ thanh lâu, nói nàng là người nhà có tiền e rằng còn ngại không sạch sẽ nữa. Kết quả thường thường đều là Quản Phương Nghi ra tiền, được nhân tình lại là Thương Thục Thanh.
Ra khỏi hẻm nhỏ u tối, đi tới đầu đường, trước khi lên xe, Ngân Nhi lại coi trọng đồ ăn vặt bên quán ven đường nên dừng lại, kéo Thương Thục Thanh phất tay áo chỉ vào, thèm không chịu được.
Lúc này Ngô lão nhị đi tới ném tiền, bảo người bán gói hết đồ trong gánh hàng rong lại.
Cách đó không xa, trong một chiếc xe ngựa ngừng ven đường, Ô Thường và Hắc Thạch tĩnh tọa trong đó.
Lúc này Ô Thường mặc quần áo đội nón bình thường, tóc dài tùy ý bay loạn cũng được búi thành búi tóc gọn gàng, dáng vẻ này của hắn sợ là người quen cũng khó có thể nhận ra trong chốc lát được.
Hắc Thạch hơi hé màn cửa sổ, thấp giọng nói:
“Chính là cô nương đang không ngừng ăn uống kia.”
Ô Thường nhìn chằm chằm Ngân Nhi một lượt:
“Xác nhận là nàng ta?”
Trong đầu nhớ kỹ tướng mạo của Ngân Nhi, đây cũng là mục đích chủ yếu lần này hắn đích thân tới đây kiểm tra.
Nếu nữ nhân này chính là Thánh La Sát, nếu như Quỷ Y nói là thật, một ngày nào đó muốn động thủ, hắn tất phải đánh bất ngờ một trận, thừa dịp nữ nhân này còn chưa biến thành Thánh La Sát phải một phát tru diệt thành công!
Hắc Thạch:
“Tên là Ngân Nhi, vừa hay bên Mao Lư sơn trang cũng có một, chuyện này chỉ sợ là không phải trùng hợp. Quan trọng nhất là, căn cứ vào tình huống tìm hiểu được, Ngân Nhi này xác nhận là giống y hệt kẻ ngu, người thì lớn vậy nhưng đầu óc giống như một đứa trẻ ba tuổi, có người nói ăn cực kỳ nhiều, cả ngày ăn không ngừng. Còn có chuyện là cực kỳ dễ dàng bị làm tức giận. Tất cả đó dường như đều ăn khớp với cách nói của Hắc Ly.”

Thương Thục Thanh lên xe rồi, hộ vệ phía trước Vương phủ tạm thời chặn hai bên đường giải trừ tình huống bất ngờ, Hắc Thạch buông màn xe xuống gõ khung cửa xe một cái, xe ngựa hai người đang ngồi cũng khởi động, không nhanh không chậm đi theo phía sau xe ngựa của Thương Thục Thanh.

“Sau khi phát hiện ra Ngân Nhi này bên ta đã lập tức nhằm vào đó để tra xét, kết quả phát hiện ra một chuyện vô cùng thú vị. Lần đầu tiên Ngân Nhi xuất hiện chính là sau một đại hội linh thú cử hành ở Vạn Thú môn nhiều năm trước, chính là lần sau đó Điệp Mộng Huyễn giới không có cách nào đóng cửa, Ngưu Hữu Đạo mang nàng về Mao Lư sơn trang. Sau khi Thiên Đô bí cảnh mở ra, Ngân Nhi này lại đột nhiên biến mất. Mà lần này Thánh La Sát xông vào nhân gian rồi biến mất, kết quả Ngân Nhi này lại trở về Mao Lư sơn trang.”

Ánh mắt của Ô Thường không ngừng lóe lên.

Hắc Thạch thấp giọng nói:

“Thánh Tôn, các chuyện trùng hợp như vậy chỉ sợ cũng không phải trùng hợp, lời Hắc Ly nói hẳn là không sai được!”

Ô Thường từ từ nói:

“Nói cách khác, bên Vạn Thú môn cũng có vấn đề.”

Hắc Thạch gật đầu:

“Chỉ sợ là có chuyện.”

Lúc xe ngựa đi qua Vương phủ thì dừng lại, Hắc Thạch lại đẩy màn xe ra báo cho biết, thấp giọng nói:

“Mao Lư sơn trang tạm thời ở nơi này, từ việc chặn kim sí ở đây mà xem thì Hắc Ly liên lạc phiên dịch mật mã với bên này là thật, chặn được thư đưa tin, toàn bộ có thể phiên dịch ra rồi. Theo như chuyện này, Hắc Ly nói đều là thật!”

Ô Thường:

“Có tin gì hữu dụng không?”

Hắc Thạch nói:

“Từ tin tức trong văn dịch mà xem thì nước trong Mao Lư sơn trang này quả thực rất sâu, âm thầm thông suốt với bốn phương, liên lụy rất rộng. Chỉ có điều tên trong thư đưa đi đều là ký danh, không biết là gửi tới

người nào. Không biết rõ tình trạng nên tạm thời chưa phát hiện ra tin tức nào hữu dụng, vì vậy nên tạm thời chưa bẩm báo với Thánh Tôn.”
Ô Thường:
“Vậy nhằm vào việc truy tung từng con kim sí đưa tin một, thăm dò tất cả tung tích liên hệ với đối phương.”
Hắc Thạch chần chừ nói:
“Thánh Tôn chỉ quy định một tháng, truy tung từng con một sợ là không kịp.”
Ô Thường:
“Bỏ ngày quy định, lấy việc thăm dò đối tượng liên hệ với Mao Lư sơn trang làm nhiệm vụ chủ yếu. Nhớ kỹ, cứ chậm một chút cũng được, nhưng nhất định không được đánh rắn động cỏ.”
“Vâng!”
Hắc Thạch đồng ý.
Xe ngựa không dừng lại ở Vương phủ mà đi tiếp, sau khi ra khỏi thành thì đi thẳng một đường, biến mất.
...
Một cái trấn nhỏ, bởi vì chịu ảnh hưởng của chiến loạn lúc trước mà phải bỏ hoang, lúc này mới có chút nhân khí.
Bên trong trấn nhỏ có một bộ phận nhân mã tới trước đang chỉnh lý thu thập.
Trên dưới Hiểu Nguyệt Các hơn sáu ngàn người, vượt gió bụi mệt mỏi mà tới, tiến vào bên trong trấn, trấn này chính là địa điểm hẹn gặp nhân mã của Thương hệ.
“La tướng quân có quân vụ trong người, không thể đúng lúc tới được, hiện tại đang trên đường chạy tới. Bốn phía tạm thời chưa có chỗ thích hợp nghỉ ngơi, chỉ có trấn nhỏ này tạm thời để các chủ chịu thiệt, mời các chủ cho người nghỉ ngơi, bên trong trấn nhỏ bọn ta đã thu thập thỏa đáng rồi, mong các chủ đừng chê.”
Bách phu trưởng phụ trách tới đây quét dọn nhanh chóng bẩm báo với Lư Uyên một câu.
Chỉ là một bách phu trưởng, bình thường Lư Uyên sẽ không để trong mắt, nhưng lúc này vẫn mang vẻ mặt tươi cười gật đầu, nói:
“Được, làm phiền rồi.”

Quay đầu ra hiệu một cái lập tức có người tiến lên, móc ra một tấm kim phiếu có thể đổi được trăm đồng tiền vàng làm tiền thưởng.
Bách phu trưởng cũng không khách khí, thu nhận:
“Các chủ có gì phân phó cứ gọi. Cư dân của trấn nhỏ đều đã chạy rồi, có thể tự chọn địa điểm dừng chân.”
Chỉ có điều vẫn nhắc nhở một câu:
“Nhà lớn nhất trong trấn là chuẩn bị cho tướng quân dùng.”
Ngụ ý là, các ngươi đừng nên chiếm.
Trong lòng Lư Uyên hơi có bất mãn, nhưng vẫn cười nói:
“La tướng quân hành quân vất vả, đương nhiên là cần chỗ rộng rãi hơn chút, cũng phải.”
Bách phu trưởng xin cáo lui, sau đó Lư Uyên phất tay ra hiệu, lập tức có người đi xung quanh trấn nhỏ tiến hành kiểm tra.
Một chiếc xe ngựa sau khi tiến vào trấn nhỏ thì ngừng lại, Trang Hồng và Hạ Lệnh Bái xuống xe nhìn quanh trấn nhỏ hoang vắng, tâm tình cũng hoang vắng như hoàn cảnh này vậy.
Hai mẹ con bị dẫn tới đây sắp xếp, không lâu sau một con ngựa chạy như bay tới, một người phụ trách liên lạc của Hiểu Nguyệt Các nhảy xuống ngựa, bẩm báo với Lư Uyên:
“Các chủ, La Đại An tới, nửa nén hương nữa nội ứng sẽ tới.”

Chương 2234: Ta không nể mặt mũi, bọn họ cũng phải chịu! (1)

Chương 2234: Ta không nể mặt mũi, bọn họ cũng phải chịu! (1)
Lư Uyên ồ một tiếng, phất tay nói với mấy vị trưởng lão:
“Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, đừng để mặt mũi người ta mất hết. Đi, cùng đi nghênh đón.”
Một đám người bước nhanh ra khỏi trấn nhỏ, đứng ở cửa chính của ngoài trấn chờ đợi.
Rất nhanh, xa xa cả vùng đất có tiếng sấm mơ hồ truyền tới, tiếp theo chỉ thấy cuồn cuộn bụi mù cuốn tới đây.
Trong chốc lát, một chi kỵ binh như một cơn gió ù ù xuất hiện trong tầm mắt.
Lúc mấy người nhìn xa xa, một tên trưởng lão tấm tắc một tiếng:
“Anh Dương Võ Liệt Vệ tới, khí thế kia quả nhiên không phụ thịnh danh!”
Ba nghìn kỵ binh xông đến ngoài trấn, trong tay của tướng lĩnh dẫn đầu cầm thương, di chuyển như sét đánh, đội ngũ kỵ binh nhanh chóng ngừng lại, tiếng ngựa hý liên tiếp vang lên.
Phía dưới sát đình bụi bặm cuồn cuộn đánh về phía mấy người đang nghênh đón.
Bụi mù tán đi, chủ tướng bên dưới lá cờ chữ “La” cũng xuất hiện.
Tuổi không lớn, thân mặc chiến giáp, cầm trong tay một cây trường thương ô thiết, phía dưới là chiến mã lông đen bóng loáng, chính là La Đại An.
Ở bên ngoài chinh chiến, điều kiện có thể tưởng tượng được, khuôn mặt phong sương nhưng rất có tinh thần, dưới cằm lún phún râu ngắn, hai mắt lấp lánh hữu thần, khí thế đoạt người.

Nhìn chủ tướng tuổi còn trẻ nhưng trong tay đã cầm năm trăm ngàn trọng binh, lần này công chiếm chia cắt lãnh địa Tần quốc đã lập được công đầu, thêm nữa lại là đệ tử của Mông Sơn Minh, không ai dám khinh thường.
Có Mông Sơn Minh giúp đỡ cùng chỉ điểm, cũng dành cho cơ hội lịch luyện, La Đại An chỉ dựa vào thành tựu hôm nay cũng đã vượt xa kỳ vọng của La An rồi.
Sinh tiền, La An ngay cả ba vạn nhân mã cũng chưa từng được thống soái, đương nhiên là thành tựu còn kém xa con trai của mình.
Nhưng mà cũng là bởi vì La An trung thành và tận tâm, đánh cược tính mạng ngăn cản mũi tên cho Mông Sơn Minh, liều mình cứu Mông Sơn Minh, có thể nói là dùng chuyện này để đổi lấy tiền đồ của hai đứa con trai.
Hai đứa con trai, một đã tòng quân, nhận Mông Sơn Minh làm sư phụ. Một người tham chính, nhận Lam Nhược Đình làm sư phụ.
Sư phụ của hai người cũng là nhân vật đứng đầu ở phương diện quân chính trong Nam Châu, tiền đồ của hai người có thể tưởng được.
Tiền đồ của hai huynh đệ đều sáng lạn, mát mặt vì con, La An góa phụ, bây giờ đương nhiên cũng là quý phụ hiếm có trong phạm vi thế lực của Nam Châu, hưởng thụ vinh hoa phú quý.
Đương nhiên, bản thân hai huynh đệ cũng coi như là không chịu thua kém, bằng không cho dù là Mông Sơn Minh hay Lam Nhược Đình cũng không thể mạnh mẽ giúp đỡ được.
Hai bên, vài tu sĩ hộ tống ruổi ngựa tiến lên bảo vệ hai bên trái phải củ La Đại An, đề phòng người của Hiểu Nguyệt Các phía trước.
La Đại An ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, ánh mắt nhìn đám Lư Uyên một vòng, chợt trung khí nói:
“La Đại An ở đây, không biết vị nào là Lư các chủ?”
Lúc này Lư Uyên tiến lên cười ha ha chắp tay:
“Lư Uyên Hiểu Nguyệt Các ở đây.”
Thương trong tay La Đại An ném cho người bên ngoài, xoay người nhảy khỏi ngựa bước nhanh đến phía trước ôm quyền nói:
“Bái kiến Lư các chủ.”

“La tướng quân khách khí rồi, La tướng quân tuổi trẻ tài cao, Lư mỗ cửu ngưỡng đại danh!”
Lư Uyên nhiệt tình khách khí hàn huyên, quay đầu giới thiệu mấy vị trưởng lão sau lưng cho La Đại An biết, dù sao sau này cũng sẽ thường phải giao thiệp.
La Đại An khách khí bái kiến từng người, mấy vị trưởng lão cũng rất khách khí, chí ít không ai làm bộ làm tịch làm gì.
Theo lý thuyết, Hiểu Nguyệt Các chưa chắc để ý tới người có cấp bậc như La Đại An, chẳng qua hiện nay ăn nhờ ở đậu, ngay cả chân cũng còn chưa đứng vững, dù sao cũng phải tự bietes mình biết người.
Mà vị tướng quân trẻ tuổi trước mắt này có bối cảnh quả thực bất phàm, chí ít ở Nam Châu, đây là tâm phúc của Thương Triều Tông, huống chi còn là đệ tử của Mông Sơn Minh.
Không từ mà biệt, chỉ dựa vào nhân mã đi theo lại là Anh Dương Võ Liệt Vệ của Thương Triều Tông đã có thể thấy được ít nhiều.
Cho dù là Lư Uyên hay là chư vị trưởng lão, cũng không dám bởi vì La Đại An còn trẻ tuổi mà chậm trễ, cho dù có ý kiến gì cũng phải đợi sau khi đứng vững vàng gót chân rồi mới nói sau.
Bên Lư Uyên cũng lên tiếng chào hỏi những tu sĩ quan trọng theo trong Tử Kim Động, nói là bái kiến cũng không quá đáng, dù sao sau này cũng phải đặt chân trong phạm vi thế lực của Tử Kim Động.
Song phương gặp mặt, vừ trò chuyện vừa đi bộ vào trong trấn nhỏ, hai bên có nhân mã cùng tu sĩ trong quân đi theo, trước tiên khống chế nhà mà La Đại An sẽ ở trước.
Bên trong trấn nhỏ có phần chật chội.
Đến khi đám La Đại An tới được điểm dừng chân, một đám người đã lần nữa kiểm tra nhà cửa xong.
Người quan trọng của song phương sau khi ngồi ở chính sảnh lại khách sáo mấy câu rồi La Đại An đột nhiên nói:
“Lư các chủ, lần này sợ rằng ta không có cách nào đi cùng Hiểu Nguyệt Các tới các châu ở Lộc Sơn được.”
Lời này vừa nói ra, mọi người của Hiểu Nguyệt Các đều sửng sốt, Lư Uyên hoài nghi nói:

“Bên Vương gia không phải nói đi cùng ngươi chứng thực việc này sao? Chẳng lẽ lại đổi người?”
La Đại An xua tay:
“Lư các chủ hiểu lầm rồi, vốn là muốn cùng nhau đi nhưng trên đường đột nhiên nhận được tin báo của bên Bạch Châu, có vài tướng sĩ không tuân chính lệnh của Vương gia, ở trung gian kiếm lời đút vào túi riêng gây ra một chuyện, ta phải tự mình đuổi theo xử lý, nói không chừng lần này phải giết một nhóm làm đầu! Loạn này không thể không khống chế, bằng không nếu người người không tuân Vương lệnh, ta không có cách nào để báo cáo với Vương gia được, chuyện này rất khẩn cấp, tối đa ta chỉ ở lại ba canh giờ thôi, sau khi nhẫn mã đằng sau tới sẽ lần nữa khởi hành xuất phát!”
Lư Uyên ồ một tiếng, lại chần chừ nói:
“Vậy Hiểu Nguyệt Các ta đi tới bốn châu ở Lộc Sơn sẽ không có biến cố gì chứ?”
La Đại An lại khoát tay áo:
“Lư các chủ quá lo lắng rồi, chuyện giao bốn châu không thay đổi, tất cả là chuyện đã định trong kế hoạch rồi, sau đây sẽ có hai trăm ngàn lính mới tới, hội hợp với Hiểu Nguyệt Các ở đây, giám quân sẽ dẫn Hiểu Nguyệt Các đi sắp xếp ở bốn châu.”
Quay đầu phất tay ra hiệu, phó tướng bên ngoài lập tức lấy lệnh tiễn ra, hai tay dâng cho Lư Uyên.
Lư Uyên nhận lấy cầm vào tay vẫn không rõ, La Đại An giải thích:
“Đây là lệnh tiễn giám quân ta, sau khi lính mới tới đây, Lư các chủ có thể cầm lệnh tiễn hiệu lệnh, người kháng mệnh bất tuân có thể tiền trảm hậu tấu! Tình huống như thế này theo lý thuyết sẽ không xuất hiện, trong hai trăm ngàn lính mới có người của ta, ta có dặn dò trước rồi, sẽ tuân lệnh phối hợp hành sự với Hiểu Nguyệt Các.”
“Lư các chủ, chuyện bên Bạch châu không thích hợp kéo dài lâu, ta phải nhanh chóng đuổi theo xử lý, không thể làm gì khác hơn là vội vàng bàn giao lại chỗ này với Lư các chủ rồi. Đợi ta xử lý xong bên Bạch Châu sẽ tới tứ châu thăm hỏi Lư các chủ, đến lúc đó còn có gì cần liên hệ, chúng ta lại gặp mặt nói chuyện. Hiện nay, có gì tiếp đón không được chu đáo, mong rằng Lư các chủ sẽ bao dung.”

“Ôi chao!”
Lư Uyên xua tay, một tay nắm chặt lệnh tiễn, vẻ mặt nghiêm túc, nghiêm mặt nói:
“Quân vụ quan trọng hơn, tướng quân quân vụ quan trọng hơn, không trì hoãn được. Nếu thật bởi vì bọn ta mà làm lỡ mất đại sự, chúng ta cũng không còn mặt mũi nào đi gặp vương gia nữa.”
Hắn quan tâm là chuyện giao tiếp, nếu chỉ phải giao tiếp thì không thành vấn đề, những thứ khác hắn có thể không để bụng.
“Tạ ơn Lư các chủ thông cảm.”
Sau khi La Đại An chắp tay tạ ơn lại tự tay như cười như không, nói:
“Lư các chủ, ta nhận được thư của Vương gia nói lúc giao tiếp bên Hiểu Nguyệt Các có gì đó giao cho ta. Vương gia lệnh cho ta mang về Nam Châu, ta không dám trễ nải, không biết Lư các chủ có mang vật kia tới không?”
Mọi người của Hiểu Nguyệt Các nhìn nhau, Lư Uyên gượng cười, tay đưa vào trong tay áo móc ra một tấm gương đồng, phía sau có người đi ra nhận, hai tay dâng cho La Đại An.

Chương 2235: Ta không nể mặt mũi, bọn họ cũng phải chịu! (2)

Chương 2235: Ta không nể mặt mũi, bọn họ cũng phải chịu! (2)
La Đại An cầm lật xem một lượt, hỏi:
“Là thứ này sao?”
Lư Uyên gượng cười:
“Không sai, thoạt nhìn không có chút thu hút nào, nhưng chính là nó đó.”
Trong mắt mọi người của Hiểu Nguyệt Các rõ ràng đều có chút không nỡ, đây chính là Thương kính, là gốc rễ lập quốc của Tần quốc.”
Trước đây lúc Ngọc Thương còn sống, vì có được thứ này, toàn bộ Hiểu Nguyệt Các đã trả cái giá bao nhiêu? Không ngờ bây giờ lại phải tặng không cho người như vậy, nếu nói không có chút không nỡ nào thì chắc chắn là giả.
Chỉ có điều Tần quốc đã xong đời rồi, hoàn toàn xong đời rồi.
Bên này đang đàm phán điều kiện với Thương Triều Tông có điều kiện phải giao Thương kính ra, bên này cũng không tiện không giao, ngươi cầm một thứ có tư cách lập quốc tiến vào địa bàn thế lực của Nam Châu là có ý gì? Thương Triều Tông muốn vậy này cũng không khó hiểu.
Một số thời khắc nên thức thời, thu được thực lực mới là quan trọng nhất, không có thực lực, bảo vật này có hay không có kỳ thực không có gì khác nhau cả.
Đến khi có thực lực, lại mưu đồ cũng không muộn.
Huống chi cục diện của thiên hạ này đã không còn bình thường nữa, cửu Thánh dường như đã không gánh nổi nữa rồi, quy củ của cửu Thánh về sau còn duy trì được hay không còn là một vấn đề, sau này lập quốc có

còn cần bát bảo hay không chỉ sợ cũng chưa chắc được, tạo ra đủ thực lực mới là căn bản.
Cuối cùng, cấp cao trong Hiểu Nguyệt Các cũng đưa ra ý kiến.
Sau khi song phương giao phó xong, Lư Uyên không muốn quấy rầy nữa, bên kia cũng còn có việc, sau đó mời La Đại An nghỉ ngơi, mình thì cáo từ.
La Đại An muốn tiễn, Lư Uyên khách khí nói không cần, chỉ có điều La Đại An vẫn đưa hắn tới cửa chính, lúc sắp đi, La Đại An nhắc nhở:
“Hai trăm ngàn lính mới bôn ba mà đến, lặn lội đường xa có chút mệt nhọc, Lư Các chủ tốt nhất là nên để bọn họ ở đây trước tiên nghỉ ngơi một ngày đã, sau đó mới xuất phát cũng không muộn.”
Lư Uyên cười nói:
“Tướng quân nhắc nhở phải, trước tiên để họ nghỉ ngơi và khôi phục một ngày đã, sau đó mới xuất phát.”
Nhìn theo mấy người Hiểu Nguyệt Các rời đi, sau đó La Đại An xoay người đi vào, trở về chính sảnh.
Tên bách phu trưởng tới trước cũng mau chóng đi vào theo, La Đại An xoay người đứng trong nhà nhìn gã, trầm giọng hỏi:
“Đã chuẩn bị xong chưa?”
Bách phu trưởng chắp tay nói:
“Tất cả sớm đã chuẩn bị thỏa đáng rồi, chỉ đợi mệnh lệnh của tướng quân.”
La Đại An gật đầu, phất tay, đợi sau khi bách phu trưởng lui đi thì lại quay đầu hỏi:
“Nhân mã đã tới vị trí nào rồi?”
Phó tướng nói:
“Tối đa khoảng hai canh giờ nữa là có thể tới rồi.
La Đại An ừm:
“Phải động thủ trước lúc trời tối, bằng không ánh mắt không rõ, dễ dàng có cá lọt lưới!”
Phó tướng:
“Không có gì bất ngờ xảy ra, trước khi trời tối chắc chắn là có thể kết thúc. Tướng quân, vừa rồi ty chức nghe người phía dưới bẩm báo, hoàng đế và thái hậu của Tần quốc đều tới, đã ở bên trong trấn. Tướng quân,

bên Mông soái biết được hai vị này cũng bị Hiểu Nguyệt Các mang đi từ Tề quốc thì cố ý gửi thư nhắc nhở, nói hai người này là người cũ của bên Mao Lư sơn trang, hoàng đế kia là học sinh của Đạo gia lúc còn sống, nếu có thuận tiện thì cố gắng đừng nên đả thương, mang về để tự Mao Lư sơn trang xử lý.”
“Nhưng tình huống trước mắt một khi động thủ, dưới thế tấn công sợ rằng không có cách nào tránh ngộ thương được! Người nào cũng không thể cam đoan.”
Thần sắc của La Đại An bình tĩnh:
“Nếu người đã ở dây thì sẽ dễ làm hơn, trực tiếp đòi người, trực tiếp mang người đi là được.”
“Ặc...”
Phó tướng ngạc nhiên, do dự nói:
“Tướng quân, chuyện này thích hợp sao? Nếu trực tiếp mang người tới đây sẽ đánh rắn động cỏ gây ra chuyện hoài nghi.”
La Đại An liếc:
“Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, sau khi Ngọc Thương chết, đây chỉ là một đám cẩu tặc nghiêng theo chiều gió, chỉ là một đám chó nhà có tang mà thôi. Ta nể tình, bọn họ được nhận, ta không nể mặt mũi, bọn họ cũng phải chịu.”
Đối với đám người vốn của Tần quốc này, sau khi gia nhập với Tấn quốc, bây giờ lại gia nhập với bên này, gã nhìn không thuận mắt, phải biết rằng phụ thân hắn dẫu chết cũng vẫn trung!
Quay đầu lại nói:
“Ta không có thời gian lằng nhằng với bọn họ, ngay bây giờ ngươi tới dẫn người tới đây, nói ta muốn gặp hai người bọn họ, chắc Hiểu Nguyệt Các cũng không dám ngăn cản.”
Lúc này Phó tướng lĩnh mệnh rời đi, đi thẳng tới chỗ đám Lư Uyên đang tạm nghỉ chân.
Nhìn thấy mẹ con Trang Hồng tới, Lư Uyên không khỏi nghi vấn:
“Vì sao La tướng quân lại muốn gặp mẹ con họ?”
Phó tướng mỉm cười nói:
“Tướng quân chỉ nói có việc muốn hỏi, mạt tướng chỉ biết phụng mệnh hành sự, nào dám hỏi nhiều. Lô các chủ, tướng quân chuẩn bị lên đường

rồi, đừng nên trì hoãn nữa!”
Lư Uyên do dự một chút, cuối cùng nghiêng đầu ra hiệu:
“Mời thái hậu cùng bệ hạ.”
Phía dưới lúc này có người lĩnh mệnh rời đi.
Người đang ở trong nhà nghỉ chân, không xa, chỉ chốc lát sau, mẹ con Trang Hồng liền bị mang tới.
Lư Uyên báo tình huống của hai mẹ con cho La Đại An, làm phiền mẹ con hai người phối hợp một chút.
Hai mẹ con không làm chủ được gì, còn không phải là do Hiểu Nguyệt Các nói cái gì thì chính là cái đó sao, chỉ có thể gật đầu bằng lòng.
“Mời!”
Phó tướng tự tay ra hiệu.
Mẹ con Trang Hồng mới vừa theo hắn đi tới trong sân vườn, phó tướng nhìn thấy người của Hiểu Nguyệt Các muốn đi theo, lúc này liền thả mẹ con hai người ra, tiến lên, tự mình đưa tay chắn ngang:
“Tướng quân chỉ nói muốn gặp mẹ con bọn họ, người không liên quan xin dừng bước!”
Mẹ con hai người dừng bước quay đầu, hai người bọn họ? Nhìn nhau, đều có chút hết hồn.
Lúc này Lư Uyên bước xuống thang đi tới trầm giọng nói:
“Chuyện này không thích hợp lắm!”
Phó tướng cười nói:
“Quân lệnh tướng quân như núi, mạt tướng chỉ là phụng mệnh hành sự, không dám làm trái, mong Lư các chủ đừng nên làm mạt tướng khó xử. Chẳng lẽ Lư các chủ còn lo tướng quân gây bất lợi với mẹ con họ sao? Nếu Lư các chủ không yên tâm về Tướng quân, không ngại phái người đi hỏi trước một chút, ta sẽ chờ ở đây.”
Lư Uyên vội vàng khoát tay nói:
“Không phải ta có ý này, La tướng quấn ta há có thể lo lắng...”
“Tạ ơn các chủ thông cảm!”
Phó tướng chắp tay trực tiếp ngắt lời hắn, xoay người lần nữa tự tay ra hiệu mời với mẹ con Trang Hồng:
“Nhị vị, mời!”

Chẳng biết tại sao lại muốn mang mình đi, thần sắc trên mặt hai mẹ con hơi sợ hãi, đôi mắt trông mong nhìn Lư Uyên.
Sau khi Lư Uyên hơi trầm mặc liền hít sâu một hơi, hơi hơi ra hiệu với mẹ con hai người, có ý bảo cứ đi thôi.
Mẹ con hai người bất đắc dĩ, thân bất do kỷ, cái gọi là thái hậu cùng hoàng đế đều là hư danh, không có quyền làm chủ, chỉ có thể làm theo.
Nhìn theo người mang người ra đại môn, một trưởng lão trầm giọng nói: "La Đại An sẽ không gây bất lợi cho bệ hạ và thái hậu chứ?"
Lư Uyên không nói, các trưởng lão khác cũng biết việc này khó nói.
Trong lòng đều biết, hoàng đế cùng thái hậu ở một mức độ nào đó có ý nghĩa như Thương kính vậy, giống như lúc Thương Triều Tông bắt họ giao Thương kính ra.
Đạo lý rất đơn giản, quy thuận người ta, mặt khác lại muốn ủng Hoàng đế và hoàng thái hậu lên, nói được sao? Ngươi nói mẹ con hai người đó không phải là hoàng đế cùng thái hậu, đó là ngươi nói, người khác chỉ e sẽ không nghĩ như vậy.
Nếu thật sự là Thương Triều Tông muốn hai mẹ con này, bên này cũng không biết lấy lý do nào để từ chối không giao...
Trong đình viện, phó tướng mời mẹ con hai người chờ, mình thì đi vào thông báo.
Mẹ con hai người vô cùng lo lắng, cũng có thể nói là sợ, như đợi thẩm lí và phán quyết sau cùng vậy.
Mẹ con hai người tại vị đã lâu, cũng có sự từng trải, không ngốc, đối mặt với tình huống như vậy ít nhiều biết thân phận hoàng đế và thái hậu của nguyên Tần quốc có thể sẽ mang tới nguy hiểm gì.
Nhưng từ đầu tới cuối đều thân bất do kỷ, bọn họ không phải muốn làm hoàng đế hay hoàng hầu gì, bọn họ cũng không muốn đầu hàng người nọ đầu hàng người kia, nhưng không phải do bọn họ.

Chương 2236: Vây kín

Chương 2236: Vây kín
Phó tướng tiến vào nội đường bẩm báo với La Đại An:
“Tướng quân, mang người đến rồi.”
La Đại An tiện tay thu bản đồ trên bàn lại:
“Có thể rút lui, thuận tiện mang mẹ con họ đi.”
Phó tướng ngạc nhiên:
“Cứ như vậy mang đi sao? Bên Hiểu Nguyệt Các chỉ sợ sẽ không đồng ý.”
La Đại An:
“Không cần quá lo, nếu thật sự quan tâm mẹ con họ như vậy thì cũng sẽ không thả mẹ con họ đơn độc qua đây.”
Phó tướng như có điều suy nghĩ, lúc này mới đi thực hiện mệnh lệnh rút lui.
Nhìn thấy La Đại An đi ra, mẹ con Trang Hồng cùng nhau cung kính hành lễ:
“La tướng quân.”
Đối với La Đại An, bọn họ đều biết, trước đây đã từng gặp ở Mao Lư sơn trang, nhưng cũng không quá quen thuộc, chỉ là mới được gặp, chưa từng nói bất cứ câu nào với nhau.
La Đại An hơi hạ thấp người thăm hỏi, không hề nói nhiều, đi sượt qua người của hai người.
Mẹ con hai người nhìn nhau, phó tướng đã mang theo vài tên tu sĩ dắt hai con ngựa qua đây, nói xin lỗi:
“Bên bọn ta không có xe ngựa, đành phải để nhị vị chịu khổ cưỡi ngựa vậy.”
Mẹ con hai người còn chưa kịp phản ứng với chuyện này đã bị người ta nhấc lên lưng ngựa, cả người lẫn ngựa đi ra ngoài từ cửa hông.

Ra khỏi căn nhà đó, mới nhìn ra là phải rời khỏi trấn nhro này, lúc này Trang Hồng mới hỏi phó tướng kia:
“Tướng quân, chúng ta phải đi đâu?”
Phó tướng không hề lên tiếng trả lời, chỉ để ý đưa mẹ con hai người rời đi.
Ba nghìn Anh Dương Vũ Liệt Vệ tập kết, ù ù rong ruổi rời đi.
Động tĩnh này kinh động tới bên Hiểu Nguyệt Các, một đệ tử của Hiểu Nguyệt Các chạy vào nhà mà tầng lớp cấp cao trong các đang ở, nhanh chóng bẩm báo với Lư Uyên:
“Các chủ, La Đại An đi rồi, mang cả thái hậu và bệ hạ đi cùng.”
“Cái gì?”
Lư Uyên giận tím mặt, phất tay quát:
“Đuổi theo!”
Rất nhanh, một đám người bay vút ra, muốn đuổi theo La Đại An.
Nhưng vừa ra khỏi trấn nhỏ liền bị một hàng hơn mười tu sĩ Tử Kim Động cản lại, cầm đầu là vị phó tướng trước đó.
Phó tướng giơ thương chỉ vào đám Lư Uyên mới rơi xuống đất:
“Lư các chủ, tại sao lại đuổi theo?”
Lư Uyên trầm giọng nói:
“Ngược lại, ta muốn hỏi Tướng quân một chút, không phải là chỉ muốn gặp mẹ con bọn họ thôi hay sao, vì sao lại đột nhiên mang người đi rồi?”
Phó tướng lạnh nhạt nói:
“La tướng quân nói, mẹ con bọn họ là người cũ của Mao Lư sơn trang, bạn cũ trong trang vô cùng nhớ nhung, đặc biệt đưa hai người đó về Nam Châu gặp mặt bạn cũ. La tướng quân cam đoan mẹ con bọn họ sẽ được an toàn, bảo các chủ cứ yên tâm làm việc, đồng thời nói Hiểu Nguyệt Các cứ ở đây đợi lĩnh mới đến, không được sai lầm.”
Thấy đối phương nổi giận hơn, lại ý vị thâm trường nói:
“Các chủ, đây là quân lệnh! Tướng quân trị quân nghiêm minh, quân lệnh như núi, không thể đùa bỡn!”
Khuôn mặt của Lư Uyên có vài phần vặn vẹo đầy ắp lửa giận không có chỗ phát tiến, vẫn là câu nói đó, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, cuối cùng cắn răng nói:

“La tướng quân muốn mang người đi có phải trước đó nên nói với bọn ta một tiếng hay không?”
Phó tướng trả lời:
“Các chủ nói phải, tướng quân sợ các chủ hiểu lầm, đặc biệt bảo mạt tướng ở lại báo cho các chủ một tiếng. Các chủ nhận được tin báo, lính mới sắp tới, mong rằng đừng nên để lỡ chính sự. Mạt tướng còn có quân vụ trong người, cáo từ!”
Giơ thương ôm quyền, sau đó, sau đó nhảy lên tọa kỵ, hai chân dùng sức thúc vào bụng ngựa vội vã đi.
Một hàng tu sĩ đi theo tọa kỵ, ù ù đuổi theo.
Mọi người của Hiểu Nguyệt Các cứ vậy trừng mắt nhìn bọn họ chạy mất, đối mặt với sự cường thế của La Đại An, lửa giận trong lòng có thể nói là ngập tràn, nghĩ lại lúc trước Điền Chính Ương và Mã Trường An là người quyền thế địa vị như vậy, bọn họ nói giết là giết, La Đại An này là cái thá gì!
Nhưng lại không tiện trở mặt, chuyện đã rõ ràng, đều đã nhìn ra, rõ ràng cho thấy đối phương lo lắng về chủ cũ của Tần quốc, giống như Thương kính vậy, trực tiếp giao ra, bằng không sao cứ muốn giữ hai mẹ con họ không thả? Nói cái gì mà Mao Lư sơn trang, bọn họ đều không tin.
Thế nhưng, nếu thật vì hai mẹ con này mà không tiếc trở mặt với Thương Triều Tông, Thương Triều Tông sợ là muốn không nghi ngờ Hiểu Nguyệt Các có dị tâm cũng khó.
Không tiện trở mặt, cũng không tiện cứng đối cứng, đã chối bỏ bên Tấn quốc mà lại tạo xích mích với bên này thì chỉ sợ ngay cả nơi sống yên ổn cũng không tìm nổi nữa.
“Ngày sau tất trả hận này!”
Lư Uyên nói một câu ngoan độc, sau đó quay đầu quay lại.
Mọi người cũng đều yên lặng xoay người quay về, tâm tình trầm trọng, tức giận nhưng không ai nói cái gì nữa.
Nói cho cùng, hôm nay Hiểu Nguyệt Các không giống Hiểu Nguyệt Các trước đây.
Năm đó núp trong bóng tối lấy phục quốc là nhiệm vụ của mình, mẹ con Trang Hồng là bài vị chủ thần thu thập lòng người, bây giờ đã đạt được mục đích, phục quốc thành công nhưng không thể bảo toàn, lại bị hủy.

Nói trắng ra là, nội bộ đã trải qua một trận nắm quyền tranh quyền đoạt lợi, tâm thái của mỗi người đều đã không còn giống nhau, lý tưởng, tín niệm đã không còn, mẹ con Trang Hồng cũng mất đi giá trị vốn có, không ai có thể không tiếc tất cả vì mẹ con hai người nữa.
Cũng may La Trường An không giết hai mẹ con họ tại đây luôn, bằng không mặt mũi của Hiểu Nguyệt Các thật sự là không giữ nổi...
La Trường An vừa đi, nhà lớn nhất trong trấn bị đám Lư Uyên chiếm lấy.
Sau khi biệt khuất một phen, đợi thêm lúc nữa thì có người báo lại:
“Các chủ, tới, hai trăm ngàn lính mới đã tới.”
Lư Uyên ồ một tiếng, rốt cục đã nhận được tin tức có thể thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới dẫn mọi người ra ngoài quan sát.
Một đám người bay lên trên nóc nhà phóng mắt nhìn về phía xa, chỉ thấy trùng trùng nhân mã từng bước tới gần, trên tất cả nóc nhà cao của trấn nhỏ đều có người của Hiểu Nguyệt Các đứng lên quan sát.
Nhân mã trùng trùng điệp điệp tới nơi, chia binh thành hai đường, một đường đóng quân bên trái trấn nhỏ, một đường đóng quân ở bên phải của trấn.
Vố số kỵ binh xông thẳng vào trong trấn nhỏ, khi có người tới trước mặt Lư Uyên, một tiểu tướng cung kính hành lễ rồi bẩm báo:
“Tôn tướng quân ra lệnh cho tiểu tướng đến đây bẩm báo, một đường gió bụi mệt mỏi, bẩn thỉu xấu hổ bất kham nên mạo muội đến đây sợ đường đột các chủ, đợi Tôn tướng quân tắm rửa thay y phục rồi sẽ tới bái kiến.”
Thái độ cung kính như vậy thật khiến tâm tình của mọi người trong Hiểu Nguyệt Các vui lên chút.
Vốn dĩ Lư Uyên còn định tự mình đi tới, gặp mặt tướng lĩnh thống quân thức thời như vậy, nhưng lại giữ lại chút mặt mũi, lúc này mới cười ha ha:
“Hành quân ăn bụi ăn đất, bẩn chút là điều rất bình thường. Tôn tướng quân đa lễ rồi. Được, nói cho hắn biết, bản các chủ ở đây chờ hắn!”
“Vâng! Tiểu tướng sẽ đi thông báo.”
Sau đó chắp tai lùi lại mấy bước, lúc này mới mang hai tên tùy tùng bước nhanh ra khỏi đó, ra cửa phóng người lên ngựa vội vã rời đi.

Sau đó Lư Uyên lại phi thân lên nóc nhà, chỉ thấy hai bên trái phải bên ngoài trấn nhỏ đại quân đang lần lượt xuống ngựa tìm chỗ nghỉ tạm thời ở xung quanh, không khỏi yên lòng, phi thân xuống đình viện, an tâm đợi.

Cũng quay đầu phân phó một câu:

“Người đến như thế này, bề ngoài vẫn phải làm vài chuyện cần thiết, thiết yến khoản đãi mấy vị tướng lĩnh chủ chốt đi! Tất cả mọi người tiếp khách đó! Dù sao sau này còn phải thường xuyên giao thiệp với họ.”

“Được! Để ta đi bảo người chuẩn bị!”

Một tên trưởng lão lên tiếng đồng ý, tự mình đi sắp xếp việc này.

Vị trưởng lão này lắc mình vào trù phòng, nhìn mấy vị bách phu trưởng đang sai người nhóm bếp, chuẩn bị nổi lửa thì lúc này mới chất vấn:

“Các người đang làm gì?”

Bách phu trưởng nói:

“Bọn Tôn tướng quân tới, chắc hẳn sẽ có tiệc rượu, đang chuẩn bị xuống bếp.”

Trưởng lão vung tay lên:

“Không cần làm phiền các ngươi, Hiểu Nguyệt Các sẽ tự xử lý.”

Thứ bọn họ ăn thứ bọn họ dùng làm sao để những người không rõ lai lịch này xử lý được, sẽ dễ bị người ta lợi dụng sơ hở, đương nhiên là tự mình nắm trong tay sẽ tốt hơn.

Chương 2237: Hiểu Nguyệt Các bị huỷ diệt (1)

Chương 2237: Hiểu Nguyệt Các bị huỷ diệt (1)
Bách phu trưởng không thể làm gì khác hơn là bảo mọi người cáo lui.
Sau khi ra khỏi cửa, bách phu trưởng thấp giọng nói với mấy người:
“Bảo các huynh đệ thổi lửa nấu cơm.”
Mấy người đó hội ý rời đi, đi thông báo với hơn trăm huynh đệ trong trấn nhỏ.
Lần lượt, trong phòng bếp khắp trấn nhỏ đều dần tỏa ra khói bếp.
Sau khi đặt siêu nước vào, lửa nổi lên bén nồi, hơi trăm người liền lần lượt xuất hiện chia làm hai đường tập kết, sau đó nghênh ngang rời đi từa cửa ra vào ở đầu trấn, lấy danh nghĩa là trở về phục lệnh.
Đám người này cũng không hổ là lính già sa trường, đều là người tuyển chọn kỹ càng để chấp hành nhiệm vụ lần này, tố chất tâm lý đều vô cùng tốt, mỗi người đều không thể nhìn ra chút căng thẳng nào. Người của Hiểu Nguyệt Các cũng không để ý tới bọn họ, cũng không nhìn ra đầu mối gì, mặc cho bọn họ ra vào, không ai đứng ra làm khó dễ, lúc này không tiện để làm khó dễ gì cả.
Nơi chủ tướng xây dựng cơ sở tạm thời, cũng chính là vị Tôn tướng quân kia, nhìn thấy trấn nhỏ bắt đầu tỏa khói thì trầm giọng nói:
“Bắt đầu đi!”
Lập tức có lính liên lạc chạy lên một đống đất cao, hai tay quơ cờ xí, quơ cờ tín hiệu.
Vì vậy đại quân hai bên trái phải bên ngoài trấn nhỏ lập tức phát động, chia trái phải bắt đầu phong tỏa phương vị trước sau...
Trong phòng, đang nghị sự với chư vị trưởng lão, mũi của Lư Uyên chợt mấp máy, ngửi sâu một cái:

“Sao lại có mùi khói nồng như vậy?”
Một trưởng lão nói:
“Các chủ bảo phải thiết yến mà, bên trù phòng đó! Chắc là sau khi trấn nhỏ bị bỏ hoang, ống khói thông khói không thuận lắm.”
Mấy người suy nghĩ một chút cũng phải, dù sao cũng không đến mức bốc cháy, nếu thật sự bốc cháy, bên ngoài có nhiều người như vậy không thể không có phản ứng gì được, sau đó tiếp tục nghị sự.
Ai ngờ không bao lâu sau, đều cảm thấy có phần buồn bực mê muội.
Lúc này mấy người mới phát hiện có chuyện không bình thường, nhanh chóng lắc mình ra ngoài, chỉ thấy bên trong trấn nhỏ đang lãng đãng khói mù, khói mù lại có màu hơi ố vàng, dường như có chuyện gì đó.
Đúng lúc này, có người chạy tới, hô lớn:
“Các chủ, không xong rồi, củi rơm trong phòng bếp bị người ta động tay động chân, rơm củi có lẫn độc phấn, khó độc, đây là khói độc sau khi châm lửa.”
Ban đầu vẫn chưa phát hiện ra mà là sau khi phát hiện khí tức không thoải mái mới nhanh chóng kiểm tra và phát hiện ra vấn đề.
Lúc mọi người đang thất kinh, Lư Uyên còn chưa mở miệng, lại có người lắc mình báo lại:
“Các chủ, tình huống không bình thường, đại quân phía ngoài dường như đã bao vây chúng ta!”
Ban đầu cũng không có ai để ý tới, người phía dưới chỉ cho là bên ngoài điều động nhân mã bình thường, cũng là sau khi phát hiện ra khí tức không thoải mái mới hoài nghi đại quân bên ngoài có hành vi gây rối.
Đám Lư Uyên nhanh chóng bay lên nóc nhà phóng mắt nhìn ra ngoài, vốn dĩ nhân mã đang xây dựng cơ sở tạm thời hai bên trái phải của trấn nhỏ đã phong tỏa bốn phương tám hướng của tấn nhỏ, hai trăm ngàn đại quân chằng chịt vây trấn nhỏ chặt tới mức không lọt một giọt nước...
Ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, ánh mắt của Tôn tướng quân trầm lãnh, bên cạnh đang nhanh chóng tạo thành từng hàng nỏ công thành, từng đầu mâu đã dựng thẳng.
Cung tiến thủ đứng thành hàng đã lên tên, đợi lệnh.
Tu sĩ ngụy trang thành binh lính mắt lộ tinh quang.

Các tướng sĩ nhao nhao lấy vải ướt bịt vào miệng mũi, khiến đội hình này có vẻ hơi quái dị.
Khói mù bao trùm trấn nhỏ, thấy ẩn hiện trạng thái rối loại, Tôn tướng quân xem xét thời thế, gặp thời mà lên, đột nhiên quát:
“Giết!”
Một thanh mộc chùy vung lên đập xuống, bịch! Tiếng vang thanh túy, một thanh mâu thép gào thét phong đi như hiệu lệnh tổng tiến công.
Từng thanh mộc chùy nhao nhao quơ lên đập về phía máy móc công thành nỗ, tiếng bắn bùm bùm vang lên liên tục.
Tiếng thét dài khi cương mâu phóng đi, hàn quang bắn ra tứ phía...
“Xông ra!”
Trên nóc nhà Lư Uyên mới vừa gầm lên một tiếng, mát sáng lên, gặp phải cương mâu phóng tới từ trên trời thì “đùng” một tiếng, làm đá phiến trên đất nứt ra, một nửa cắm vào đất.
Tiếp theo là tiếng rít gào như gió bão từ trên trời giáng xuống, từng cương mâu lóe lên hàn quang mang theo khí thế phô thiên cái địa phóng tới.
Từng thanh cương mâu này có thể đánh một lực rất mạnh lên tường thành dễ dàng tạo thành lợi khí công thành, làm đá nứt đất vỡ, ngói bể xuyên tường, lấy thế bắn phá tứ phía bao trùm cả trấn nhỏ.
Khắp nơi là tiếng nổ vang dội, tiếng reo hoang mang nổi lên bốn phía, khắp nơi là người tránh né, cho dù hiệu lệnh hay câu nói gì cũng đều mất đi tác dụng.
Có người đầu mê muội nên dùng sức lắc đầu, đột nhiên thân thể run lên, đã bị cương mâu đâm xuyên qua thân thể ngã xuống đất.
Cũng không thiếu tu sĩ né tránh cương mâu đang phóng tới, liều mạng tìm nơi thích hợp để trốn tránh.
Một vài người trốn ở vại dầu trong góc, lúc trước tên bách phu trưởng kia dẫn người bố trí một vài cái vại dầu, không tránh được có cái bị cương mâu kích phá, nhất thời dầu hỏa chảy tràn bốn phía, tản ra mùi gay mũi.
Bóng đen không ngừng vèo vèo như mây đen bao vây tới, mũi tên dày đặc như mưa cũng bắn tới theo, so với cương mâu, diện tích che phủ dày đặc hơn.

Hai trăm ngàn đại quân, vô số cung tiến thủ giương cung lên trời bắn cung, thay phiên nhau bắn cung không ngừng, duy trì từng đợt sóng liên tục trong trạng thái bắn phá.
Ánh lửa sáng lên, hỏa tiễn thiêu đốt, từng nhánh hỏa tiễn hỗn loạn tung bay trong vũ tiễn tới trấn nhỏ, có cái bắn trúng dầu hỏa, nhanh chóng khiến trấn nhỏ dấy lên ngọn lửa lớn hừng hực.
Bắt đầu hỏa hoạn, khói độc trong trấn nhỏ càng thêm nồng nặc hơn, lửa nóng hừng hực cũng khiến người có ý mượn chướng ngại vật ẩn thân lâm vào khốn cảnh.
Một chi kỵ binh xuất hiện, ù ù bay tới, La Đại An đã trở về dẫn ba nghìn Anh Dương Vũ Liệt Vệ lại xuất hiện.
Hiện thân từ phía trên phong khẩu, đi tới phía sau đại quân vây công, thờ ơ lạnh nhạt lấy thế tấn công bao vây tiễu trừ, ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, vẻ mặt La Đại An hờ hững.
Trang Hồng cùng Hạ Lệnh Bái cũng ở đó, hai mẹ con đương nhiên biết trong trấn nhỏ là người như thế nào.
Mắt thấy cảnh tượng thảm liệt như vậy, vẻ mặt của hai mẹ con hoảng sợ khó có thể tin!
Núp ở phía sau một cây đại thụ, miệng Lư Uyên phun máu tươi thoát được chính diện lại không thoát được phía sau, sau khi trúng độc thì phản ứng trì độn, tay chân vô lực, lại bị một cây cương mâu xuyên từ lưng, đóng vào trên thân cây.
Bên tai nghe được tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền tới, phun ra một búng máu tươi, Lư Uyên ngửa mặt lên trời bi hống:
“Thương Triều Tông, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!”
Tiếng rên rỉ tê tâm liệt phế, không ngờ lần này lại là một cạm bẫy, nằm mơ cũng không ngờ Thương Triều Tông, quanh co một vòng lớn như vậy lại hạ độc thủ với Hiểu Nguyệt Các.
Vô cùng không thể ngờ được, cho dù là bây giờ, hắn cũng không nghĩ ra được là vì lý do gì.
Lấy Thiên Kiếm Phù trong tay ra, năng lượng bàng bạc tỏa ra từng cương ảnh thiên kiếm bắn cho đại thụ xung quanh nát bấy, ngăn cản vũ tiễn.

Cương ảnh thiên kiếm biến mất, trên người cắm cương mâu, Lư Uyên vừa mới chuyển thân lại có một thanh cương mâu phi đến ngay ngực, ngay tại chỗ đóng đinh hắn trên mặt đất, cơn mưa tên ào tới biến hắn thành một con nhím, ngửa mặt lên trời nôn ra máu không ngừng...
Nỏ công thành ngừng tấn công, chỉ còn tên đang không ngừng tạo ra mây đen phủ kín mà tới.
Nhưng nỏ công thành còn chưa chuẩn bị ngừng tấn công, đang chuẩn bị điều chỉnh góc độ tấn công bất cứ lúc nào, một khi phát hiện ra có người lao ra từ trong trấn nhỏ sẽ lập tức bắn ra tiêu diệt.
Trong đại quân, tu sĩ cầm vũ khsi trong tay thỉnh thoảng nhìn nhau, dĩ nhiên không bỏ phí bất kỳ cơ hội động thủ nào.
Chuyện này cũng đã được chuẩn bị chu đáo, những chuyện trước đó như âm thầm châm ngòi khói độc, trên cơ bản đã biến người của Hiểu Nguyệt Các thành nhuyễn như chân tôm không còn sức phản kháng. Đối mặt với thế tấn công như vũ bão như thế, rất khó có người có thể đột phá vòng vây ra ngoài.

Chương 2238: Hiểu Nguyệt Các bị huỷ diệt (2)

Chương 2238: Hiểu Nguyệt Các bị huỷ diệt (2)
Vừa ra đã rơi xuống từ trên không trung, biến thành con nhím rơi trên mặt đất.
Cũng có chướng ngại vật lao ra ngoài xung phong liều chết phi vào trong đại quân, muốn liều mạng đột phá vòng vây.
Nhưng cung tiến thủ kết trận trên cơ bản đều thờ ơ, tùy ý xông vào nhưng trận hình bắn tiễn không hê fbij hỗn loạn, tiếp tục duy trì nhịp bắn đều đặn.
Đây nào phải lính mới gì, rõ ràng là lính già quân kỷ nghiêm minh kinh nghiệm thao luyện đầy mình.
Cũng không thể nào là lính mới được, chuyện quan trọng, Ngưu Hữu Đạo đã lên tiếng, chuyện như này đối với Thương Triều Tông, chuyện lần này có thể làm tốt hay không liên quan đến việc mình có thể là Nhiếp Chính Vương hay không, liên quan tới chuyện mình có thể nắm giữ toàn bộ quyền quân chính của Yến quốc.
Vì thế, căn bản Thương Triều Tông đã điều động đại quân tinh nhuệ nhất trong nhân mã Nam Châu, tập kết đa phần nỏ công thành, còn có số lớn cung tiễn.
Hai trăm ngàn nhân mã, gần bảy phần đều được trang bị cung tiễn, quân giới như vậy phối hợp tác chiến quy mô hiếm thấy.
Thương Triều Tông gần như đã hạ tử lệnh với La Đại An, Mông Sơn Minh cũng đưa tin cho đệ tử, nhiều lần nhấn mạnh chỉ có thể thành công, thậm chí dùng chữ “Không tiếc trả giá lớn”.
Mà người của Hiểu Nguyệt Các xung phong liều chết vào trong đại quân cũng tự có tu sĩ theo quân nhảy ra chặn lại, liên thủ tiêu diệt.

Vốn là bởi vì khói độc đã trở nên không còn sức chiến đấu, có thể xông được tới đây đã là thế suy sức yếu, căn bản không có khả năng dùng ít địch nhiều chạy trốn được.
Thời gian tấn công cũng không lâu, ngay cả thời gian nửa nén hương cũng chưa tới, tướng lĩnh chỉ huy vung tay lên, đại quân kỷ luật nghiêm minh, ngưng tấn công.
Trấn nhỏ bị bao vây đã choi vùi trong biển lửa.
Tướng lĩnh chỉ huy Tôn tướng quân lần nữa phất tay, bốn phía hơn một nghìn tu sĩ lắc mình xuất hiện khăn ướt che miệng mũi, phóng về phía trấn nhỏ hóa thành biển lửa, dập lửa tìm kiếm người còn sống, tìm kiếm người có khả năng ẩn thân dưới lòng đất.
Một số nhân mã trong đại quân cũng bắt đầu tiến vào phía trước, người cầm đao, người cầm thương trong tay, cung tiến thủ mười người một tổ phối hợp với nhau, từng tấc quét tới gần.
Cho dù sống hay chết, cho dù còn một hơi, cho dù nhìn thấy thi thể đã ngã xuống đất cũng bổ thêm đao nữa.
Khi đụng trúng người còn sống, cung tiến thủ lập tức nhanh như tên bắn.
Đụng tới người loạng choạng đứng lên, trường thương trong tay lập tức liên thủ nhiều lần ám sát, tuyệt không buông tha cho bất kỳ người nào.
Một người muốn giãy dụa bò lên, một tên binh lính xông lên bổ một đao, chặt đầu đối phương, trong miệng còn lẩm bẩm mắng một câu:
“Không phải trò lừa gì chứ, chưa từng thấy người nào ngu xuẩn như vậy, nhìn thấy đại quân tới lại còn tụ tập lại một chỗ để cho bọn ta bao vây tiêu diệt, thật đáng ngạc nhiên!”
Thân là tiểu binh phía dưới không biến bên trên sắp đặt phía sau thế nào, thậm chí không biết mình tham gia vào cuộc bao vây tiêu diệt ai, cảm thấy ngạc nhiên cũng không có gì lạ.
Dù cho đối với một vài tướng lĩnh tham gia tiễu trừ cũng cảm thấy không thể tin nổi.
Giả sử lần này, Hiểu Nguyệt Các dẫn theo một người như La Chiếu sở hữu kinh nghiệm sa trường phong phú tới, chỉ sợ tình huống sẽ có thay đổi.
Loại người như La Chiếu vừa thấy đại quân nhân mã theo theo bản năng tiến hành quan sát, biết từ cung tiễn của đại quân bố trí không bình

thường, còn cả hoàn cảnh xung quanh trấn nhỏ không thích hợp cho đại quân vây công cũng sẽ khiến hắn cảnh giác.
Nhưng những người của Hiểu Nguyệt Các có thể nói là từ đầu tới cuối đều không phát hiện ra điểm dị thường, cho tới khi gặp phải vây công mới phát hiện đã rơi vào bẫy rồi.
Một màn đuổi tận giết tuyệt như vậy, mẹ con Trang Hồng đứng phía xa nhìn, trong mắt tràn đầy sự hoảng sợ, sợ run lên, không biết đợi mình sẽ là cái gì.
Trấn nhỏ bị hủy diệt trong lửa, đại quân nhiều lần di chuyển qua lại, tất cả thi thể đều bị bổ thêm một đao.
Tàn sát! Tàn sát chân chính, không chừa một mống!
Tướng sĩ tham chiến còn tàm tạm chút, không cảm thấy gì cả, người chết trong chiến tranh không phải là chuyện rất bình thường sao?
Ngược lại là tu sĩ tham chiến chứng kiến cảnh thi thể đầy đất này cảm thấy sợ run, Hiểu Nguyệt Các có mấy ngàn người, trong thời gian ngắn ngủi như vậy đã bị một đại quân thế tục tàn sát sạch sẽ rồi?
Tiếp đó chính là thu dọn chiến trường, thu dọn cương mâu và mũi tên về, hư hại thì mang về cho công tượng sửa chữa.
Chạm trán với tu sĩ, xác nhận trên cơ bản đã không có cá lọt lưới, Tôn tướng quân mang theo thủ cấp của Lư Uyên khoái mã chạy nhanh tới trước mặt La Đại An, dâng thủ cấp, chính thức phục mệnh, nhiệm vụ tác chiến hoàn thành viên mãn!
Nhìn thấy đầu của Lư Uyên, hai mẹ con trang Hồng cực kỳ hoảng sợ.
La Đại An lập tức điều động bố trí người dưới trướng, dùng tọa kỵ muốn dẫn người rời đi.
Hạ Lệnh Bái chợt hô lên:
“La tướng quân, sư phụ ta là Đạo gia của Mao Lư sơn trang...”
Lúc nói ra những lời này, nửa câu sau rõ ràng là không đủ lòng tin.
Lúc này nói ra lời này, cũng là vì tự bảo vệ mình, vì biết thế lực của sư phụ ảnh hưởng thế nào với Nam Châu, hy vọng cái phao cứu mạng này có thể có tác dụng.
La Đại An ghìm chặt tọa kỵ, nhìn chăm chú về phía y:
“Nếu không nể mặt mũi của Đạo gia lúc sinh tiền, nếu không nể tình ngươi là học sinh của Đạo gia, ngươi nghĩ hai mẹ con các ngươi còn có

thể đứng ở đây được sao? Không cần phải sợ, sẽ có người đưa các người tới Nam Châu.”
Dứt lời thì phóng ngựa đi.
Gã cũng không biết lần hành động này là ý của Ngưu Hữu Đạo, lại càng không biết Ngưu Hữu Đạo còn sống.
Hai mẹ con nhìn nhau, lúc này mới biết nguyên nhân mình bị đưa ra khỏi trấn nhỏ, hóa ra là do danh phận học trò của Đạo gia đã cứu hai mẹ con một mạng, bằng không hai mẹ con sợ rằng cũng đã táng thân trong trấn nhỏ rồi.
Phải bị đưa tới Nam Châu? Thở phào nhẹ nhõm nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi.
Mẹ con bị đưa đi trước, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn về phía trấn nhỏ đã hóa thành phế tích kia, trong đầu đồng thời xuất hiện suy nghĩ, Hiểu Nguyệt Các cứ như vậy đã kết thúc rồi sao?
Nếu nói không có cá lọt lưới thì không thể nào, con rết trăm chân chặt mất cũng còn sót lại một, các nơi trong thiên hạ kiểu gì cũng còn vài nhân mã do Hiểu Nguyệt Các bố trí, nhưng những người tần áp chót như thế không làm gì thành tài được. Hiểu Nguyệt Các đã hoàn toàn bị xóa sổ khỏi giới tu hành rồi.
Tần quốc cũng xác thực đã hoàn toàn bị xóa sạch khỏi thiên hạ.
...
“Tốt! Lần này Đại An làm đẹp lắm, sắp đặt chu đáo chặt chẽ, can đảm cẩn trọng, xuất thủ quả đoán, không hổ là đệ tử của Mông soái, rất có phong phạm của Mông soái, không phụ sự kỳ vọng cao của bản vương!”
Trong Anh võ đường ở Nam Châu, nhận được tấu chương cặn kẽ cuộc chiến đấu, xác nhận La Đại An đã thuận lợi hoàn thành trọn vẹn nhiệm vụ, Thương Triều Tông mừng rỡ khen ngợi, trái tim sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng được thả lỏng.
Lam Nhược Đình vuốt râu, gật đầu cười nói:
“Đích thực là làm rất gọn gàng, lần này, Đại An sợ là phải danh dương thiên hạ rồi!”
“Aiz”. Mông Sơn Minh thở dài một tiếng:
“Kiêu binh tất bại, đụng tới cao thủ, sớm muộn gì nó cũng phải chịu thiệt! Ta lại kỳ vọng nó sẽ chịu vài lần thiệt thòi lớn trước để thất bại!”

Ông ta đã nhìn thấy vẻ ngạo khí từ trong xương từ trong lần xuất thủ hành động này của La Đại An, đoán chừng đã sống quá lâu ở bên người cấp cao của Nam Châu, bên Nam Châu ai cũng nể mặt mũi, trên chiến trường lại không bị thua thiệt gì.

Đối với Mông Sơn Minh ông ta, công chiếm đất Tần vốn là chuyện thuận nước đẩy thuyền, tiêu diệt Hiểu Nguyệt Các cũng là chuẩn bị vô cùng kỹ càng, dàn giáo lớn đã dựng sẵn cho La Đại An rồi... chuyện này căn bản không tính là trận đánh ác liệt gì cả. Nếu vì vậy mà thành danh cổ vũ ngạo khí thật sự không phải chuyện tốt gì.

Lam Nhược Đình như có điều suy nghĩ, dường như đã hiểu suy nghĩ của ông ta.

Chương 2239: Báo thù rửa hận

Chương 2239: Báo thù rửa hận
Tâm tình của Thương Triều Tông thì rất tốt:
“Mông soái yêu cầu quá hà khắc rồi, tuổi hắn như vậy mà có thể có bản lĩnh đó đã rất hiếm thấy rồi.”
Mông Sơn Minh không muốn nói nhiều, chuyển trọng tâm câu chuyện:
“Vương gia, có thể phục mệnh với Đạo gia rồi.”
“Ừm.”
Thương Triều Tông gật đầu.
Khi ba người tới trước mặt Ngưu Hữu Đạo, báo cáo tin tức đã thành công tiêu diệt Hiểu Nguyệt Các xong, Ngưu Hữu Đạo cũng chỉ gật đầu thể hiện rằng đã biết.
Hắn cũng quả thực đã biết, hắn cũng đã nhận được thư, thư truyền tới vẫn còn ở trên bàn của hắn, mới vừa xem xong.
Thấy dáng vẻ sóng lớn không sợ hãi của hắn, trước khi tới hơi có cảm giác hưng phấn, Thương Triều Tông cũng nhanh chóng bình tĩnh lại:
“Đạo gia, Thương kính không tiện đưa tới bằng kim sí, sợ trên đường có sơ xuất, bây giờ tọa kỵ phi cầm lại bị Phiêu Miểu Các khống chế...”
Ngưu Hữu Đạo:
“Sau này Vân Cơ sẽ liên hệ với Vương gia, Vương gia đưa tin cho La Đại An giao phương thức liên lạc là được, bên ta sẽ phái người khứ thủ.”
Thương Triều Tông gật đầu:
“Được.”
Nhìn về phía Vân Cơ bên cạnh Ngưu Hữu Đạo.
Vân Cơ thì khẽ gật đầu đồng ý, thể hiện sau sẽ liên hệ với gã.
Ngưu Hữu Đạo:
“Chuyện Nhiếp Chính Vương bên ta đã bắt tay vào làm rồi, dự đoán trong vòng nửa tháng sẽ có tin tức, Vương gia chờ nhận tin tức là được

rồi.”
Dứt lời liền duỗi tay ý mời về.
Ba người Thương Triều Tông, Mông Sơn Minh, Lam Nhược Đình nhìn nhau, đều có chút bất ngờ, có thể cảm giác được, tâm tình của Đạo gia hôm nay dường như không vui lắm.
Ba người không thể làm gì khác hơn là cáo từ, Lam Nhược Đình đẩy xe đẩy.
Ai ngờ còn chưa đi được mấy bước, Ngưu Hữu Đạo lại đột nhiên lên tiếng:
“Vương gia, phụ thân Ninh Vương của ngươi chính là vì gặp phải độc thủ của Hiểu Nguyệt Các.”
Ba người đồng thời dừng lại, Thương Triều Tông xoay người nhìn lại, con mắt mở to thêm vài phần, Lam Nhược Đình và Mông Sơn Minh đều xoay người kinh ngạc nhìn hắn.
Vân Cơ hơi cảm thấy ngoài ý muốn nhìn Ngưu Hữu Đạo một cái, chí ít nàng vẫn chưa từng thấy thư báo có liên quan tới chuyện này, không biết tại sao Ngưu Hữu Đạo lại biết được.
Lam Nhược Đình có chút kích động nói:
“Đạo gia, thảm biến năm đó ngài đã tra ra kết quả rồi ư?”
Dù sao sư phụ Lạc Thiếu Phu của gã cũng đã bỏ mạng trong lần kiếp nạn đó.
Chuyện lần đó vẫn tra không ra chân tướng, bây giờ có thể biết chân tướng, ba người đều có chút kích động.
Ngưu Hữu Đạo yên lặng gật đầu nói:
“Coi như đã có manh mối đại khái! Bản thân Ninh vương là do đích thân các chủ tiền nhiệm của Hiểu Nguyệt Các – Ngọc Thương động tay, mạng của Ninh vương mất trong tay Ngọc Thương. Phía sau chuyện này còn có Yến Hoàng Thương Kiến Hùng tác loạn. Ngọc Thương điều một đám người của Hiểu Nguyệt Các đi ám sát, Thương Kiến Hùng thì phái một trong bốn đại thống lĩnh của kinh đô và vùng lân cận là quân Vương Hoành phục kích.”
“Sau đó, toàn bộ nhân mã của quân Vương Hoành đều bị diệt khẩu. Ninh vương phi và đại ca của Vương gia, còn cả Lạc Thiếu Phu đều bỏ mạng cùng một kiếp. Phía sau chuyện này, Thiên Ma Thánh Tôn Ô

Thường cũng có một tay, sau đó chuyện Đông Quách Hạo Nhiên cùng Đường Mục và các đệ tử liên quan gặp nạn là do gặp phải thủ hạ của Ô Thường truy sát.”
Cảm xúc của ba người dường khó có thể bình tĩnh, nhiều năm như vậy, chân tướng vẫn luôn đau khổ truy tìm.
Sau một lúc lâu, Mông Sơn Minh hỏi:
“Đạo gia, Thiên Ma Thánh Tôn cũng tham gia vào việc hãm hại Ninh vương?”
Ngưu Hữu Đạo:
“Toàn bộ việc này thật ra là do Ô Thường đứng phía sau thúc đẩy.”
Thương Triều Tông bi thống nói:
“Đường đường là Thiên Ma Thánh Tôn, vì sao lại làm khó dễ phụ vương của ta?”
Phụ thân của hắn, mẫu thân và cả đại ca đều bị hại, hắn cũng bị nhốt vào thiên lao chịu đủ đau khổ, làm sao có thể không bi phẫn được.
Ngưu Hữu Đạo:
“Vương gia suy nghĩ nhiều rồi, Ninh Vương còn chưa có tư cách để Ô Thường cố ý nhằm vào, Ô Thường chỉ là lợi dụng mâu thuẫn nội bộ để thâu tóm thời thế mà thôi, hắn lợi dùng tình huống mình nắm được từ khắp nơi, lại lấy chuyện Thương kính làm mồi, nên tạo ra thảm biến này.”
“Chuyện này rất phức tạp, phía sau không chỉ có Thương Kiến Hùng và Ninh Vương. Ngay lúc đó, Ninh Vương, Lạc Thiếu Phu và sư phụ Đông Quách Hạo Nhiên của ta cùng chưởng môn Thượng Thanh Tông là Đường Mục trước sau hầu như bị ngộ hại trong cùng một giai đoạn, không phải là không có nguyên nhân, phía sau nhóm Ninh Vương cũng không hề yên tĩnh, cũng đang âm thầm gây sự.”
“Có một số việc kỳ thực không có gì ai đúng ai sai, người bị cuốn vào trong đó, phía sau đều có lợi ích của mỗi người thúc đẩy, chỉ có điều vì vậy mà bị cuốn vào nhau mà thôi.”
“Có một số việc, bây giờ ta còn chưa tiện nói cho các ngươi biết, các ngươi biết quá nhiều cũng không có chỗ gì hay, biết hung thủ là ai là đủ rồi, biết quá nhiều cũng không có tác dụng, chuyện liên lụy tới Ô

Thường các ngươi cũng bất lực, giao cho ta xử trí đi! Đừng nên hỏi nhiều rồi. Đến thời điểm nên biết, ta sẽ cho các ngươi biết.”
Có một số việc quả thực không tiện nói ra, hắn cũng không thể nói Ô Thường là vì Ma Điển, là bởi vì nhằm vào Triệu Hùng Ca nên mới làm ra những chuyện liên tiếp đó.
Còn Triệu Hùng Ca cũng bị đám Ninh Vương lợi dụng, bên Ninh Vương từ chỗ Triệu Hùng Ca lấy được bí pháp luyện chế nha tướng, tạo ra mười vạn nha tướng, chuyện Nha tướng còn chưa tiện nói cho bọn họ biết được.
Nếu hắn đã nói như vậy, ba người thần sắc bi thống cũng chỉ có thể trầm mặc.
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục nói:
“Nói cho các ngươi biết chuyện này, là bởi vì chuyện tru diệt Hiểu Nguyệt Các sẽ gây nên sự chấn động trong thiên hạ, ảnh hưởng không nhỏ tới Nam Châu. Việc này cần cho người trong thiên hạ một công đạo, nếu không... tam đại phái của Yến quốc sẽ đều kiêng kỵ Vương gia!”
Ba người Thương Triều Tông nhìn nhau, đã hiểu, tru diệt Hiểu Nguyệt Các là vì báo thù cho Ninh Vương, là vì báo gia thù, báo thù rửa hận, đây cũng là cách để thông cáo với người trong thiên hạ.
“Đã hiểu!”
Thương Triều Tông gật đầu.
Ngưu Hữu Đạo than thở:
“Thương Kiến Hùng là một trong hung thủ sát hại người nhà của ngươi, là đối thượng báo đại thù hiện tại, còn tiếp tục làm Nhiếp Chính Vương hay không, tự các người suy nghĩ cho kỹ! Suy nghĩ kỹ rồi mau chóng thông báo cho Vân Cơ một tiếng, để dễ liên hệ với bên tam đại phái, cũng dễ để bên Yến kinh chuẩn bị.”
“Được!”
Thương Triều Tông đồng ý, Ngưu Hữu Đạo phất phất tay, sau đó ba người chắp tay xin cáo lui.
Ba người vừa đi, Ngưu Hữu Đạo dựa vào ghế, chậm rãi nhắm hai mắt lại, vẻ mặt hơi cô đơn.
Vân Cơ cũng đã nhìn ra, vị này sau khi tiêu diệt Hiểu Nguyệt Các, tâm tình có phần thấp, không biết có phải nguyên nhân vì một câu nói đã lấy

hơn sáu ngàn nhân mạng hay không.
Nên liên hệ vẫn phải liên hệ, sau đó Vân Cơ công khai lộ diện, lại đi một chuyến tới bên Thương Triều Tông, hẹn xong việc lấy Thương kính.
Đồng thời cũng mang về quyết định của bên Thương Triều Tông, bên kia vẫn chưa đánh mất lý trí nóng lòng giết Thương Kiến Hùng, suy nghĩ vì đại cục vẫn quyết định từ từ xưng đế, trước tiên làm Nhiếp Chính Vương.
Chỉ cần nắm quyền, Thương Kiến Hùng liền bị nắm trong tay, muốn chém giết muốn róc thịt còn không phải chỉ là một suy nghĩ thôi sao?
...
Một lần hành động tiêu diệt Hiểu Nguyệt Các, động tĩnh quá lớn không có cách nào bảo mật, đương nhiên cũng không cần phải bảo mật.
Tin tức vừa xuất hiện, quả nhiên cả thiên hạ chấn động, nhất là mang tới ảnh hưởng rất lớn khắp nơi trong giới tu hành.
Đây chính là đường đường là Hiểu Nguyệt Các, không tới một canh giờ đã bị đại quân thế tục giết sạch.
Có tiền lệ này, có người dẫn đầu, người nào trong môn phái tu hành không kiêng kỵ? Ánh mắt nhìn đại quân thế tục mà mình khống chế cũng có phần không bình thường.
Còn La Đại An lúc này quả nhiên là dương danh thiên hạ, cho dù là thế tục hay giới tu hành đều biết vị này là nhân vật tự mình chỉ huy đại quân diệt trừ Hiểu Nguyệt Các.
“Cái gì? Thương Triều Tông một phát đã tiêu diệt Hiểu Nguyệt Các?”

Chương 2240: Bất an (1)

Chương 2240: Bất an (1)
Bên trong thư phòng Thiệu Bình Ba cả kinh đứng lên, trong ánh mắt liên tục lóe lên thần sắc kinh ngạc.
Thiệu Tam Tỉnh gật đầu một chút:
“Một vài tôm tép lọt lưới chắc chắn còn, chỉ có điều đoán chừng từ nay về sau phải ẩn giấu sâu thân phận Hiểu Nguyệt Các của mình, thái độ này của Thương Triều Tông đoán chứng đám tôm tép nhỏ bé đó sẽ không có ai dám ló đầu ra nữa.”
Thiệu Bình Ba kinh sợ không phải do chuyện này, sau khi đi qua đi lại rồi lẩm bẩm:
“Vì sao Thương Triều Tông lại làm như vậy? Dụ dỗ Hiểu Nguyệt Các từ Tấn quốc qua là vì trận tàn sát này ư? Làm như vậy sẽ có ảnh hưởng không nhỏ đâu! Lẽ nào hắn không sợ gây ra sự kiêng kỵ của tam đại phái Yến quốc sau? Đuổi tận giết tuyệt như vậy càng giống như làm cho hả giận hơn!”
Chợt dừng bước liếc mắt, chậm rãi phun ra một cái tên:
“Ngưu Hữu Đạo!”
Thiệu Tam Tỉnh ngạc nhiên:
“Ngưu Hữu Đạo?”
Mặt Thiệu Bình Ba âm trầm:
“Giữa Thương Triều Tông và Hiểu Nguyệt Các không nghe nói có thâm cừu đại hận gì, cũng không cần thiết phải làm chuyện mất nhiều hơn được này. Toàn bộ Nam Châu nghĩ tới nghĩ lui chỉ có một người, cũng chỉ có hắn có lực ảnh hưởng lớn như vậy, làm cho Thương Triều Tông làm ra chuyện như vậy...”
Gã nghĩ tới chuyện năm đó ở Tề quốc, Hiểu Nguyệt Các truy sát Ngưu Hữu Đạo, có Tô Chiếu tham gia vào, nhưng gã lại không biết rõ lắm, cắn

răng nói:
“Trước đó ta hoài nghi không sai mà, Ngưu Hữu Đạo chưa chết!”
Thiệu Tam Tỉnh chần chừ một chút:
“Ngưu Hữu Đạo sau đó không phải đã giảng hòa với Hiểu Nguyệt Các rồi sao? Hai bên còn hợp tác rất vui vẻ, xưng huynh gọi đệ với Ngọc Thương nữa, Tần quốc lập quốc hắn giúp đỡ hỗ trợ rất nhiệt tình.”
Thiệu Bình Ba chợt xoay người:
“Hỗ trợ? Ta thấy là không dám hành động thiếu suy nghĩ đó! Khi đó Hiểu Nguyệt Các vốn dĩ đang âm thầm tránh đi, hắn coi như trừ đi Ngọc Thương ở bề nổi thì có lợi ích gì? Không vọng động được, bằng không toàn bộ Hiểu Nguyệt Các tất sẽ nổi lên tâm tư xấu xa, Mao Lư sơn trang của hắn sẽ vĩnh viễn không được an bình! Với phong cách hành sự của hắn, hắn quen thả dây dài câu cá lớn, muốn đối phó với Hiểu Nguyệt Các, biện pháp ổn thỏa nhất chính là làm cho Hiểu Nguyệt Các nổi lên mặt nước, sau đó một lưới bắt hết!”
Thiệu Tam Tỉnh hơi bất đắc dĩ, phát hiện một khi vị này phát hiện ra chuyện liên quan tới Ngưu Hữu Đạo sẽ lập tức lâm vào tâm bệnh, nghi thần nghi quỷ, ngay cả Thánh Cảnh cũng đã xác định Ngưu Hữu Đạo đã chết, nào còn Ngưu Hữu Đạo gì nữa, lúc này mới nhắc nhở:
“Đại công tử, Hiểu Nguyệt Các đích thực là đã từng gây bất lợi cho Ngưu Hữu Đạo, nhưng thâm cừu đại hận gì có thể khiến cho Ngưu Hữu Đạo không tiếc tàn sát diệt môn Hiểu Nguyệt Các?”
Thiệu Bình Ba khựng lại, hồ nghi, điểm ấy, gã cũng không nghĩ ra được, thế nhưng không biết sao, gã vẫn không nhịn được suy nghĩ tới Ngưu Hữu Đạo, chỉ từ chuyện này gã luôn cảm thấy liên hệ trước sau với những chuyện khác, chính là phong cách hành sự của Ngưu Hữu Đạo.
Lẩm bẩm một câu:
“Trong chuyện này có phải còn nội tình gì mà chúng ta chưa biết không?”
Thiệu Tam Tỉnh cười khổ, đây chẳng nhẽ là có gò ép cũng muốn liên lụy tới Ngưu Hữu Đạo sao, quên đi, để gã từ từ suy nghĩ đi. Tổng quản như y còn có nhiều việc phải xử lý, cáo lui trước.
Chỉ có điều sau khi rời khỏi đây không bao lâu, lại vội vã quay lại thư phòng, đưa một bức thư lên, nói:

“Đại công tử không cần đoán nữa, không có liên quan tới Ngưu Hữu Đạo, nguyên nhân thực sự đã xuất hiện. Bên Thương Triều Tông công khai nguyên nhân hạ thủ, năm đó Hiểu Nguyệt Các chính là người mưu sát Ninh Vương Thương Kiến Bá, nói là liên thủ với Yến Hoàng Thương Kiến Bá làm một vài chuyện tốt, nói cách khác, Thương Triều Tông ra tay ác độc là đang báo thù rửa hận.”
Thiệu Bình Ba nhanh chóng xé thư ra kiểm tra, sau khi xem thì phát hiện mình lại suy nghĩ nhiều, mờ mịt lẩm bẩm:
“Nguyên nhân lại vì chuyện này? Thương Triều Tông chí ở thiên hạ Yến quốc, sao lại thiếu kiên nhẫn như vậy?”
Thiệu Tam Tỉnh than thở:
“Đại công tử quá lo lắng rồi, Thánh Cảnh đã chứng minh, Ngưu Hữu Đạo xác thực đã chết.”
Thiệu Bình Ba trầm mặc, ánh mắt lại nhìn nội dung trên giấy:
“Thương Kiến Hùng sợ là gặp phiền toái.”
Thiệu Tam Tỉnh hồ nghi:
“Thương Triều Tông còn có thể đem binh giết tới kinh thành Yến quốc hay sao?”
Thiệu Bình Ba từ từ nói:
“Nói Hiểu Nguyệt Các là hung thủ cũng cho qua, Thương Kiến Hùng dù sao vẫn là hoàng đế của Yến quốc, phía sau tất có hai đại phái Tiêu Dao Cung và Linh Kiếm Sơn chống đỡ, dù cho biết Thương Kiến Hùng là hung thủ, cũng không thể nóng lòng trả thù được, tuyên bố như vậy là đang công nhiên chỉ trích Thương Kiến Hùng là cừu nhân giết cha, đây là vạch mặt rồi! Thời kỳ này, thời điểm này công nhiên vạch mặt, tất có mưu đồ!”
Thiệu Tam Tỉnh nghe hiểu, suy nghĩ một chút cũng phải, đột nhiên nói:
“Thương kính? Lẽ nào đây mới là nguyên nhân thực sự khi động thủ với Hiểu Nguyệt Các?”
Thiệu Bình Ba nghiêng đầu:
“Nói sao?”
Thiệu Tam Tỉnh:
“Đại công tử, ngài nghĩ xem, trên tay Hiểu Nguyệt Các có Thương kính, Thương Triều Trông không phải là vì có được Thương kính thì sao có

thể không để ý tới ảnh hưởng để động thủ với Hiểu Nguyệt các? Bây giờ mọt nửa Tần quốc đã ở trong tay của Thương Triều Tông, Thương triều Tông có được Thương kính thì có thể có tư cách tự lập xưng đế rồi."
Thiệu Bình Ba lắc đầu:
"Điều đó không thể nào! Đất Tần quốc chiếm được còn ít, cảnh nội Yến quốc còn cả Tử Kim Động được không ít quyền lợi, tử Kim Động không thể mới chiếm được đất có căn cơ thấp liền bỏ qua cho quyền lợi ở cảnh nội Yến quốc được. Lúc này một khi tự lập, triều đình Yến quốc há có thể ngồi xem, mà Tiêu Dao các cùng Linh Kiếm sơn cũng tất sẽ thúc giục triều đình Yến quốc phát binh chiếm đoạt địa bàn của Tử Kim Động ở trong cảnh nội Yến quốc. Lúc này Thương Triều Tông vì khống chế đất chiếm được, binh lực phân tán, tuyệt đối sẽ không chọn vào lúc này mà tự lập khai chiến."
"Đây cũng là nguyên nhân ta cảm thấy lạ khi Thương Triều Tông tại sao lại chọn lúc này mà vạch mặt! Trừ phi..."
Đi bộ qua lại, trầm ngâm:
"Lẽ nào thương Triều Tông có thể bãi bình được Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn? Nếu thật sự như thế, ngôi vị hoàng đế của Thương Kiến Hùng sợ là không giữ được."
Lại lắc đầu:
"Bây giờ nghĩ cũng vô dụng, mỏi mắt mong chờ thôi! Ngược lại, ta muốn xem Thương Triều Tông sẽ làm cái trò gì."
Thiệu Tam Tỉnh lại có lo lắng:
"Đại công tử, nếu Thương Triều Tông thật sự có thể thay thế Yến hoàng, một khi Thương Triều Tông chỉnh hợp toàn bộ lực lượng của Yến quốc, đối với tương lai đông chinh của Tấn quốc ta sợ là sẽ sinh ra trở lực không nhỏ."
Thiệu Bình Ba cười ha hả nói:
"Bây giờ ngươi còn lo tới chuyện này sao? Vị kia rõ ràng đã tớ tình trạng đại quyết chiến cuối cùng với tam Thánh, thắng bại giữa bọn họ mới là then chốt quyết định kết cục thiên hạ."
Điều này cũng đúng, Thiệu Tam tỉnh gật đầu, bỗng than thở:
"Đại công tử, quân Tề đã bị trọng binh của Cao Phẩm vây kín, Tề quốc đã bị Tề quốc đẩy vào tuyệt cảnh, đã là chó cùng rứt giậu rồi, xem ra

Cao Phẩm đã chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng, chuẩn bị một lần là xong, Tề quóc khong kiên trì được mấy ngày nữa, bên đại tiểu thư có thể bị nguy hiểm không?”
Thiệu Bình Ba:
“Việc này chúng ta không tiện ra mặt nói cái gì, ta sẽ để công chúa ra mặt, trong triều có không ít đệ tử của đại thần ở trong trường thái học ta đang nắm trong tay, tiền đồ nằm trong tay ta, chỉ cần công chúa đứng ra, trên triều đình hẳn là không có người nào sẽ đối nghịch với ta, sự an toàn của Liễu Nhi cũng không thành vấn đề.”
“Vậy là tốt rồi.”
Thiệu Tam Tỉnh thở phào nhẹ nhõm, với ông ta, cả đời này ông ta đã sáp nhập vào thiệu gia, ông ta đã là một phần tử cốt lõi của Thiệu gia, tuổi của ông ta đã lớn, thực sự không hy vọng lại nhìn thấy nội bộ Thiệu gia xuất hiện bất kỳ sự bất hạnh nào nữa.
Mặt Thiệu Bình Ba lại mang thần sắc phiền muộn, năm đó ép muội muội gả vào Tề quốc, bây giờ mình lại hiệp trợ Tấn quốc phá hủy Tề quốc, không biết sau khi ngày đó tới nên đối mặt với muội muội thế nào.

Chương 2241: Bất an (2)

Chương 2241: Bất an (2)
Chẳng nhẽ lại nói là vì tốt cho muội muội ư?
Năm đó khi hắn ép gả Thiệu Liễu Nhi vào Tề quốc cũng không ngờ tới cuối cùng mình lại mất tích ở Bắc Châu, cũng không ngờ tới cuối cùng lại phát triển thành cục diện này, ngoại trừ cảm thán thế sự vô thường ra cũng thật sự không biết nên nói cái gì cho phải...
Đại quân giằng co, La Chiếu ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa trên sườn núi, đứng ở cao nhìn ra xa, đã có thể nhìn thấy đường nét của kinh thàn tề quốc.
Với hắn thì Tề quốc đã xong đời rồi, sau một trận cưỡng ép tựa như chiến đấu kịch liệt thực ra không tìm ra gì, Hô Diên Vô Hận chỉ còn sáu trăm ngàn đại quân lui lại trấn giữ trong Tề kinh, đã bị Cao Phẩm tập hợp hơn tám trăm vạn đại quân vững vàng vây khốn ở đó, không có đường lui, mọc cánh cũng khó thoát.
Cái gọi là đại hạ tương khuynh, một khi tháp sụp cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.
Một trận dày vò chiến đấu kịch liệt, nhìn thấy quân Tấn lấy thế bài sơn đảo hải tới đánh trận cuối cùng, bên Tề quốc không thấy được hy vọng thắng lợi, Hô Diên Vô Hận cũng không khống chế nổi cục diện, rất nhiều người trong quân Tề chủ động trốn đi đầu hàng quân Tấn.
Tam đại phái Tề quốc cũng không khống chế nổi cục diện, môn phái trong giới tu hành mà bọn họ vốn khống chế trong Tề quốc cũng nhao nhao tìm cơ hội trốn đi.
Không có các môn phái lớn nhỏ bên dưới trợ uy, tam đại phái Tề quốc cũng không có bao nhiêu lực lượng đối mặt với thế tiến công như sóng to gió lớn này được.

Sớm không hàng, bây giờ hàng? Sẽ không có đường đàm phán nữa, người đầu hàng phải đưa ra thành ý đầu hàng!
Cao Phẩm thao túng người đầu hàng phản công, ép quân Tề tới nước này càng khiến tam đại phái của Tề quốc tổn thất nặng nề.
Nhưng trận tử chiến này không hàng, kiên trì tới giờ chỉ còn sáu trăm ngàn nhân mã, chính là do Hô Diên Vô Hận tử trung, cũng có thể nói là toàn bộ nhân mã tinh nhuệ nhất của Tề quốc.
Lấy tám trăm vạn quân tiêu diệt mặc dù không thành vấn đề nhưng đối mặt với sáu trăm ngàn quân tinh nhuệ của Tề quốc nguyện làm ngọc vỡ này cũng tất sẽ mang tổn thất không nhỏ cho quân Tấn, chuyện này khiến Cao Phẩm có chút đau đầu.
Cũng là nguyên nhân vẫn giằng co tới mức này, Cao Phẩm truyền thư cho quân Tề ra lệnh Tề quốc chấp nhận thất bại, ra lệnh Tề quốc đầu hàng.
Mà lúc này, mặt La Chiếu là thần sắc mờ mịt, không phải đang nghĩ chuyện này, đang nghĩ tới tin tức vừa nhận được, Hiểu Nguyệt Các bị Thương Triều Tông tàn sát sạch sẽ!
Trước đó đã hoài nghi lần này Hiểu Nguyệt Các đi họa phúc khó liệu, lại không nghĩ tới lại là kết cục như thế này, hơn nữa còn tới nhanh như vậy.
Gã cũng không biết có nên cảm thấy may mắn vì mình không đi cùng Hiểu Nguyệt Các hay không...
Hạo Chân leo lên tường thành, trông về phía xa, chỉ thấy bốn phía chằng chịt quân Tấn, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ giống như sóng biển lớn bao phủ bên này lại, sự bi phẫn trong lòng khó có thể hình dung bằng lời.
Gã biết Tề quốc xong đời rồi, Hô Diên Vô Hận cũng không thể cứu vãn nổi, chỉ là có nằm mơ cũng không nghĩ tới, Tề quốc lại kết thúc trên tay gã, gã lại là vị quân chủ vong quốc của Tề quốc.
Cao Phẩm gửi thư khuyên hàng tới, không bằng nói là đe dọa vũ lực, nếu không hàng, một khi thành bị phá chó gà không tha, tàn sát hàng loạt dân trong thành!
Thấy thư khuyên hàng như vậy, trên triều đình hoàn toàn yên tĩnh, không ai phát biểu bất kỳ ý kiến gì.

Gã biết rõ, nếu hàng e rằng có thể đảm bảo được tính mệnh nhưng cuộc đời này chỉ sợ đừng mơ có được tự do nữa, chỉ sợ sẽ bị Tấn quốc giam lỏng cả đời.
Mà những quan viên trên triều đình kia thì không giống, có lẽ vinh hoa phú quý nhất, đại quan đầu hàng không làm được đại quan cũng có thể làm một quan nhỏ, ít nhất có thể đảm bảo một nhà bình an.
Trong lòng muốn đầu hàng, lại sợ sáu trăm ngàn nhân mã trong – ngoài thành, lúc này không ai dám mở miệng mà thôi.
Trong thành, hoàng hậu Thiệu Liễu Nhi đang đứng ở đầu đường, không tiếc lấy tôn sư hoàng hậu xuất đầu lộ diện khắp nơi, không dám mặc hoa phục nữa, dẫn theo hai đứa con trai của tiền vương phi Hạo Chân khao tướng sĩ, an ủi bách tính, hy vọng có thể cố gắng trấn an lòng người.
Vị hoàng hậu nàng có thể nói là chưa được hưởng thụ một ngày vinh hoa hoàng hậu nào, nàng cũng không biết mình làm như vậy có thể có bao nhiêu tác dụng, chỉ là đang cố gắng hết sức mà thôi, hy vọng có thể giúp đỡ được chút gì đó.
Còn lui lại giữ ở bên trong thành khu tam đại phái, tầng lớp cấp cao của tam đại phái đang tụ họp thương nghị vấn đề hàng hay không hàng.
Bây giờ thảo luận vấn đề hàng hay không hàng xác thực là hơi muộn rồi, không còn tư cách trả giá gì, nhưng trước đó tam đại phái cũng không có khả năng hàng, nếu không ép tới nước này làm sao có thể xem xét tới vấn đề đầu hàng.
Thái độ của bên Tấn quốc đã rõ ràng, sau khi đầu hàng có thể cho bọn họ địa bàn để đặt chân nhưng không được chiếm lĩnh cảnh nội tây tam quốc của Tấn quốc, mà là ở trong địa cảnh của nguyên Tần quốc.
Tấn quốc đã nói rõ ràng, sau khi nghỉ ngơi và khôi phục sẽ dẫn binh đông chinh, có thể có được địa bàn của nguyên Tần quốc mới có địa bàn chia cho bọn họ, nếu không chiếm được thì không có.
Nói trắng ra là, chính là muốn tam đại phái ra sức tham dự đông chinh.
Điều kiện này khó có thể chấp nhận được, nhưng chuyện này khó chấp nhận được ở tình huống trước đó, còn lúc này?
Không chấp nhận, hoặc là tử chiến đến cuối cùng, sẽ là kết quả gì có thể tưởng tượng được. Hoặc là ngay bây giờ trốn đi, chạy khỏi đây trước đã, nhưng sau đó thì đặt chân ở đâu?

Quốc gia nào có thể yên tâm thu nhận bọn họ, huống hồ còn có vết xe đổ của Hiểu Nguyệt Các.
...
“Bệ hạ tha mạng, bệ hạ tha mạng.”
Trong hoàng cung Yến quốc, Đại tổng quản Điền Vũ bước nhanh tới bên ngoài ngự thư phòng, lại thấy một tên thái giám bị thị vệ kéo ra ngoài, kêu khóc cầu xin tha thứ.
Điền Vũ đi tới cửa ngự thư phòng, hỏi một tên thị vệ xem có nghe được có chuyện gì mới xảy ra hay không, tên thị vệ nói không biết tên thái giám làm chuyện gì mà chọc giận tới bệ hạ.
Điền Vũ trầm mặc, biết từ sau khi Thương Triều Tông tung tin bệ hạ là hung thủ mưu sát Ninh Vương, tâm tình của bệ hạ liền cực kỳ không ổn, một chút chuyện nhỏ cũng sẽ tức giận, đã đánh chết rất nhiều thái giám rồi.
Hiện tại khiến cho thái giám tới hầu hạ đều nơm nớp lo sợ, nhìn thấy bệ hạ như nhìn thấy Quỷ Môn quan vậy.
Sau khi ổn định tâm tình đi vào, nhìn thấy bình trà bị đập vỡ ở dưới đất, còn có đầy đồ đạc bị quăng xuống đất.
Ngồi sau án kiện, Thương Kiến Hùng khuôn mặt âm trầm, tâm tình xác thực là vô cùng tệ hại, hắn không biết Thương Triều Tông làm thế nào lại biết được chân tướng, Thương Triều Tông vừa tung tin tức ra, bên triều đình đương nhiên là lập tức tung tin bác bỏ.
Nguyên nhân dẫn tới tâm tình hỏng bét như vậy không phải bởi vì tin tức mà Thương Triều Tông tung ra mà là thủ đoạn mà Thương Triều Tông tàn sát Hiểu Nguyệt Các!
Vì báo thù cho phụ mẫu huynh đệ lại không để ý tới ảnh hưởng mà đại khai sát giới, quyết tâm cùng ý chí báo thù của Thương triều Tông làm trong lòng hắn căng thẳng.
Lúc này công nhiên chỉ ra hắn là hung thủ, muốn làm gì? Hắn mơ hồ cảm giác được có chuyện gì đó không bình thường, làm hắn cảm thấy khủng hoảng, cảm nhận được áp lực vô hình, cảm thấy Thương Triều Tông sẽ không dừng tay.
Hắn rất hối hận, hối hận trước đây lúc đánh Thương Triều Tông vào thiên lao không giải quyết gọn gàng cho nên mới tạo thành hậu họa khó

xử lý như hiện tại.
Điền Vũ rón ra rón rén đi tới bên cạnh hắn, bẩm báo:
“Bệ hạ, chưởng môn Long Hưu của Tiêu Dao cung cùng chưởng môn Mạnh Tuyên của Linh Kiếm Sơn đã tới.”
Thương Kiến Hùng cả kinh đứng lên:
“Bọn họ tới đây làm gì?”
Không lâu trước, chưởng môn Cung Lâm Sát của Tử Kim Động tới, hắn cố ý chạy tới bái kiến, ai ngờ Cung Lâm Sách lại từ chối gặp hắn.

Chương 2242: Mặt trời mọc từ hướng tây

Chương 2242: Mặt trời mọc từ hướng tây
Hiện tại Long Hưu và Mạnh Tuyên lại tới nữa, dưới thời cơ này, chưởng môn của tam đại phái đều tới làm hắn cảm thấy cực kỳ bất an.
Điền Vũ cẩn thận nói:
“Đã hỏi rồi, nhị vị chưởng môn đều nói là Cung chưởng môn đưa tin, bảo nhị vị tới đây tụ họp một lần.”
Cung Lâm Sách chính là chỗ dựa vững chắc sau lưng Thương Triều Tông, Cung Lâm Sách muốn làm gì? Thương Kiến Hùng trầm giọng nói:
“Đi! Đi bái kiến ba vị chưởng môn.”
Bên ngoài phòng công vụ, phụ trách quân vụ của Yến quốc, đại tư mã Thương Vĩnh Trung đi bộ trong cung, tựa như nhàn rỗi không có chuyện gì đi bộ vào phòng công vụ của đại tư không Cao Kiến Thành.
“Khụ khụ” Thương Vĩnh Trung vội ho một tiếng.
Đang dựa vào bàn phê văn, Cao Kiến Thành ngẩng đầu lên, thấy là hắn thì nở nụ cười:
“Vương gia giá lâm, là có chuyện gì cần phân phó?”
Kết quả thấy đối phương nháy mắt, vì vậy mới nghiêng đầu ra hiệu cho những người khác đang ở trong phòng.
Đợi những người khác đều lui ra ngoài, không có người ngoài nữa, Thương Vĩnh Trung bước nhanh tới bên cạnh Cao Kiến Thành, cúi người ghé vào tai ông ta, nói:
“Mới rồi, chưởng môn của tam đại phái đã tới đông đủ.”
Cao Kiến Thành ồ một tiếng:

“Chắc là có chuyện gì đó rồi! Làm sao vậy, chẳng nhẽ Vương gia muốn đi bái kiến?”
Thương Vĩnh Trung suỵt một tiếng nhìn chung quanh, thấp giọng nói:
“Ta nói Cao đại nhân này, ngươi giả bộ hồ đồ cái gì,lần này chưởng môn của tam đại phái đột nhiên tới có thể có chuyện tốt gì? Ngay cả ta cũng đã nhìn ra, ta không tin lấy sự khôn khéo của Cao đại nhân lại không nhìn ra manh mối gì.”
Hắn cũng không tin bằng vào sự hiểu biết trong cung của Cao Kiến Thành lại có thể không biết chưởng môn của tam đại phái tới. Có một việc có thể xác định, Cao Kiến Thành chắc chắn có nhiều tai mắt trong cung hơn gã. Bởi vì tình cảnh của gã xấu hổ, tay không tiện duỗi quá dài. Ngay cả gã cũng đã biết, gã không tin Cao Kiến Thành có thể không biết.
Dường như Cao Kiến Thành không hiểu nói:
“Có thể có đầu mối gì?”
Cáo già! Thương Vĩnh Trung kiềm chế kích động muốn phun nước bọt vào mặt ý:
“Thương Triều Tông tàn sát Hiểu Nguyệt Các, lấy thủ đoạn tàn khốc diệt môn Hiểu Nguyệt Các, lại chỉ điểm bệ hạ cũng là hung thủ, ý muốn như thế nào? Cố tình lại vào ngay lúc này, chưởng môn tam đại phái chạy tới, ngươi không lo sẽ xảy ra chuyện gì ư?”
Cao Kiến Thành ồ một tiếng, dường như suy nghĩ chút:
“Vương gia, ngươi suy nghĩ nhiều rồi! Chưởng môn của tam đại phái tới gặp bệ hạ không phải là chuyện rất bình thường sao?
Thương Vĩnh Trung trừng mắt, có chút nóng nảy:
“Ta nói này Cao đại nhân, giả bộ hồ đồ với ta có gì thú vị sao? Cung Lâm Sách tới trước, bệ hạ muốn đi bái kiến, nhưng mà Cung Lâm Sách từ chối gặp bệ hạ... chuyện này, ta không tin ngươi không biết.”
Cao Kiến Thành a một tiếng:
“Lại có chuyện này sao?”
“...”
Thương Vĩnh Trung không nói nữa, mắt lớn trừng mắt nhỏ, cuối cùng xì một cái:

“Ngươi đừng có giả vờ như vậy. Được, Cao đại nhân, bản vương xem như ngươi lợi hại.”
Xoay người rời đi.
Cao Kiến Thành còn tưởng gã muốn rời đi, vừa định nói “'Vương gia đi thong thả”, ai ngờ Thương Vĩnh Trung lại kéo ghế quay lại, cái ghế đặt cạnh y, ngồi bên cạnh y vẻ mặt thành thật nói:
“Bây giờ ta nói, ngươi cũng biết, ngươi nói làm sao bây giờ?”
Cao Kiến Thành câm nín, cuối cũng vẫn chọn tiếp tục giả bộ hồ đồ:
“Cung chưởng môn không gặp đương nhiên là có đại lý, chắc là có chuyện gì đó.”
“Chừng nào thì ngươi mới gặp bệ hạ để cùng đi bái kiến chưởng môn của ba phái tránh bị từ chối?”
Thương Vĩnh Trung hỏi ngược một câu, không vòng vo, vung tay lên:
“Ta không muốn quanh co cái rắm gì với ngươi đâu. Ta nói này Cao đại nhân, ngươi, ta và bệ hạ đều là châu chấu trên cùng một sợi dây, một khi bệ hạ gặp chuyện không may, ngươi và ta đều chạy không được.”
Cao Kiến Thành trầm mặc một lúc:
“Là bệ hạ bảo ngươi tới?’
Thương Vĩnh Trung:
“Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, hiện tại bệ hạ sợ là đang vội đi gặp ba vị chưởng môn, vội vã làm rõ tình huống, nhất thời sao có thể nghĩ đến chúng ta được.”
Cao Kiến Thành chần chừ nói:
“Hay là trước làm rõ tình huống rồi nói sau đi.”
Thương Vĩnh Trung ý vị thâm trường nói:
“Cao đại nhân, lấy chuyện ta và ngươi đã làm, sợ là Thương Triều Tông sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Nếu ngươi có đối sách gì, chúng ta phải bổ sung cho nhau! Có chỗ nào cần ta xuất lực cũng không cần khách khí với ta.”
Đây mới là mục đích lần này gã tới, gã lo như cháy nhà, kết quả nhìn thấy vị này còn có thể giống như một người không có chuyện gì xử lý công vụ, không khỏi cũng quá bình tĩnh rồi.
Vì vậy gã hoài nghi lão hồ ly này đã sớm có đối sách, hy vọng một khi có chuyện ngoài ý muốn có thể cùng tiến cùng thối.

Cao Kiến Thành cười, phát hiện ra phản ứng của vị này khá bén nhạy, về những chuyện khác không có bản lĩnh gì, đối với chuyện phỏng đoán mấy thứ này thì đầu óc rất thanh tỉnh, nhanh như vậy đã ý thức được nguy cơ tới gần rồi.
Chỉ có điều cũng có thể hiểu được, nếu không có bản lĩnh này, một đám hoàng tộc cũng không có cách nào trổ hết tài năng để leo lên vị trí này.
...
Long Hưu và Mạnh Tuyên trước sau cùng tới hoàng cung, sau khi tới dò xét tình hình ở nơi đệ tử của bản phái trú trong cung thì mới lần lượt tới chỗ của Cung Lâm Sách.
Ba người mới vừa gặp mặt ngồi xuống trong đình, có đệ tử chạy tới, bẩm báo:
“Chưởng môn, bệ hạ tới, ở ngoài cửa cầu kiến.”
Cung Lâm Sách lạnh nhạt nói:
“Đã nói ba người chúng ta có chuyện quan trọng cần thương lượng, bảo bệ hạ về đi, chúng ta sẽ chọn thời điểm tới bái kiến.”
“Vâng!”
Đệ tử lĩnh mệnh rời đi.
Long Hưu và Mạnh Tuyên trao đổi ánh mắt, Long Hưu chậm rãi nói:
“Cung huynh, ngươi là đang muốn hù dọa bệ hạ hay thế nào?”
Cung Lâm Sách:
“Ta cần phải hù dọa hắn sao?”
Mạnh Tuyên:
“Tới một chuyến không dễ dàng, nói đi, vội vã gọi bọn ta tới là vì chuyện gì?”
Tới một chuyến xác thực không dễ dàng, bây giờ tọa kỵ phi cầm của các phái đều bị Phiêu Miểu Các đoạt lại, bọn họ là chưởng môn của đại phái cũng phải lặn lội đường xa cưỡi ngựa xóc nảy mới tới được đây. Đều có phần nhớ lại cảm giác trước đây có tọa kỵ phi cầm, bây giờ hiệu suất làm việc thấp hơn nhiều, cấp cao trong ba phái cũng không muốn ra khỏi cửa.
Cung Lâm Sách:
“Tới một chuyến là không dễ dàng, cho nên không mời nhị vị tới Tử Kim Động, hẹn gặp mặt ở kinh thành này, đường xá của mọi người có

thể gần hơn chút. Phải bôn ba tới đây đương nhiên là có chuyện, aiz, tên Thương Triều Tông ở Nam Châu thật khiến người ta không bớt lo được, Hiểu Nguyệt Các nói diệt liền diệt.”
Long Hưu xùy một tiếng:
“Ngươi lại còn nhắc tới chuyện này, không có Tử Kim Động ngươi ở sau lưng chống đỡ, một đám phàm phu tục tử, hắn dám khai đao với Hiểu Nguyệt Các sao?”
Mạnh Tuyên:
“Dáng vẻ mèo khóc chuột đừng có diễn trước mặt bọn ta làm gì, nói đi, chuyện gì?”
Cung Lâm Sách than thở:
“Còn có thể có chuyện gì? Thương Triều Tông đã làm gì, các ngươi đều thấy được. Đúng, không sai, khai đao với Hiểu Nguyệt Các có Tử Kim Động ta chống đỡ sau lưng, nhưng vì sao ta lại làm như vậy, các người có nghĩ tới không? Hiểu Nguyệt Các là thứ gì? Lòng muông dạ thú, người qua đường đều biết, ta há lại có thể tha cho bọn chúng mưu đồ gây rối trên địa bàn của Tử Kim Động ta? Thương Triều Tông đã có ý, Tử Kim Động ta cũng chỉ đành biết thời biết thế mà thôi.”
“Nhưng không ngờ người kia được một tấc lại muốn tiến một thước, nóng lòng báo thù rửa hận, lại theo dõi Thương Kiến Hùng. Không dối gạt nhị vị, bây giờ hắn muốn điều binh báo thù, muốn nhân cơ hội cướp vị trí của Thương Kiến Hùng.”
Long Hưu lạnh lùng nói:
“Coi bọn ta chỉ là vật chưng bày hay sao?”
Mạnh Tuyên quát lên:
“Hắn dám!”
Cung Lâm Sách:
“Có gì mà hắn không dám? Vì báo thù đã diệt môn Hiểu Nguyệt Các đó thôi.”
Long Hưu:
“Tử Kim Động ngươi nuôi chó, đừng có nói ngươi không quản được đó.”
Cung Lâm Sách:

“Hắn chính là muốn báo thù, vì thế không tiếc trở mặt với Tử Kim Động ta, ta có thể làm gì được?

Chương 2243: Tề Vô Hận (1)

Chương 2243: Tề Vô Hận (1)
“Chẳng nhẽ thật sự trở mặt với hắn sao? Phần lớn địa bàn này đều là nhân mã của hắn, nếu thật muốn thu thập hắn tất sẽ đại loạn, nhị vị còn không thừa lúc vắng mà vào ấy à?”
Long Hưu:
“Ngươi dài dòng làm cái gì? Muốn đùa cợt bọn ta ư?”
Cung Lâm Sách xua tay:
“Ta không nói đùa, lần này hắn quyết tâm muốn báo thù, nhưng lần này muốn làm Yến quốc náo loạn là sai lầm, cũng không phải điều mà Tử Kim Động ta hy vọng. Bên ta khuyên bảo một hồi rốt cục cũng làm hắn đổi ý, thiên hạ Yến quốc cho hắn, hắn nguyện biến chiến tranh thành tơ lụa, dừng tay như vậy!”
“Cho nên, lần này ta tới là muốn thương lượng với nhị vị, không bằng quên đi, Thương Kiến Hùng này dù sao cũng là một tên phế vật, không bằng tặng Yến quốc này cho Thương Triều Tông cho xong. Cứ như vậy, ngươi tốt ta tốt, tất cả mọi người đều tốt, thế nào?”
Long Hưu:
“Ngươi đang nói đùa với chúng ta sao? Tử Kim Động ngươi chiếm địa bàn lớn như vậy còn chưa đủ, còn muốn đòi hỏi thêm ư?”
Cung Lâm Sách tự tay móc trong tay áo ra hai tờ giấy, sau khi xem qua thì để lên bàn, giao cho hai người đó, tự tay mời xem.
Hai người nhìn nhau, mỗi người lấy một tờ kiểm tra.
Không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền kinh hãi, sắc mặt đồng thời trở nên có phần khó coi, Long Hưu giương mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Cung Lâm Sách.
Cung Lâm Sách bưng trà lên, tâm bình ý thản tổi thổi hơi nóng trong chén trà đi, chậm rãi uống một hớp.

Mạnh Tuyên liếc nhìn phản ứng của Long Hưu, lập tức hiểu, thứ trên tay hai người chắc là giống nhau, sau đó cắn răng nói:
“Họ Cung kia, ngươi muốn dùng thứ này áp chế chúng ta hay sao? Ta cho ngươi biết, đừng có mơ! Bên tam Thánh đã có lời, chuyện trước đây sẽ bỏ qua!”
Trên tay bọn họ cũng không có gì khác, chính là chuyện đốc tra Phiêu Miểu Các trước đây, vì muốn giao phó được với Thánh Cảnh nên hai phái âm thầm làm chuyện bắt người của Phiêu Miểu Các, trong khi hành động không tránh được sát hại một vài người của Phiêu Miểu Các.
Đương nhiên, trên giấy cũng không ghi lại toàn bộ những chuyện bất chính của hai phái nhưng đích thực là nắm giữ một phần chứng cứ.
Hai người cũng không biết Cung Lâm Sách làm thế nào mà có được những chứng cứ này, nhưng có một số việc trong lòng hai người biết rõ, lúc đó các phái ngoài miệng không nói gì, trên thực tế đều lén lút vì tự bảo vệ mình mà hầu như đều làm như vậy.
Cung Lâm Sách buông tách trà xuống:
“Nói chuyện cũ sẽ bỏ qua, nhưng có vài việc trước khác nay khác, bên tam Thánh đang đối mặt với thế cục khốn cảnh, nếu thật sự muốn ổn định cục diện, các ngươi dám cam đoan Phiêu Miểu Các có thể không để ý tới chuyện này ư? Nhất là chuyện này lại có chứng cứ xác thực như vậy!”
Long Hưu trầm giọng nói:
“Tử Kim Động ngươi cũng đâu sạch sẽ gì.”
Cung Lâm Sách cười ha hả nói:
“Lời nói này, không thể nói lung tung được, các ngươi có chứng cứ sao? Ta có chứng cứ nộp cho Phiêu Miểu Các, chỉ cần tam Thánh ổn định cục diện, Tử Kim Động ta vì quyền lợi của Yến quốc tất sẽ báo chứng cứ này cho Phiêu Miểu Các, còn như Phiêu Miểu Các có thể thu thập được các người hay không, Tử Kim Động ta cũng chỉ có thể mỏi mắt mong chờ. Nhị vị không ngại đánh cuộc một phen!”
Sắc mặt hai người trầm xuống, Long Hưu đứng dậy:
“Vậy ngươi cứ chờ tam Thánh có thể ổn định được cục diện không đã rồi hãy nói!”
Mạnh Tuyên cũng đứng dậy:

“Chí ít hiện tại tam Thánh còn biết nói chuyện giữ lời, chí ít hiện tại chưa chắc dám đụng đến chúng ta!”
Hai người muốn rời đi, không thể dễ dàng chấp nhận bị uy hiếp như vậy, hiện nay Tử Kim Động có phạm vi thế lực to lớn, chiếm một nửa Tần quốc, thêm nữa địa bàn quốc nội của Yến quốc cộng lại đã có thể cho bọn họ dùng được, lại để cho người của Tử Kim Động nắm quyền Yến quốc, hai nhà bọn họ còn có thể lăn lộn thế nào?
Cung Lâm Sách lại mỉm cười ném ra mồi câu:
“Tử Kim Động nguyện lấy địa bàn trên tay ra chia đều cho Tiêu Dao cung và Linh Kiếm Sơn.”
Còn chưa đi ra khỏi đình, nhị vị chưởng môn bỗng nhiên dừng bước quay đầu nhìn nhau, lại từ từ cùng nhau xoay người, Long Hưu nói:
“Ta không nghe lầm chứ?”
Cung Lâm Sách:
“Toàn bộ địa bàn Yến quốc, nửa địa bàn của Tần quốc chúng ta đều lấy ra phân chia một lần nữa, Tử Kim Động ta chiếm nhiều nguyện chia đều cho ba nhà.
Dứt lời tự tay mời ngồi.
Nhị vị chưởng môn lại nhìn nhau, không đi được, cũng không muốn đi, ít nhất sau khi biết rõ là có ý gì đều chậm rãi trở về bàn, ngồi xuống.
Mạnh Tuyên thử dò xét nói:
“Mặt trời mọc từ hướng tây, Tử Kim Động có thể có lòng tốt vậy sao?”
Cung Lâm Sách:
“Thiên hạ không có tường nào gió không lọt qua được, các ngươi có thể khiến cho Tử Kim Động ta chiếm một nửa Tần quốc lại cho là ta không biết lòng dạ các người xấu xa thế nào ư? Đầu tiên là lúc đó đối mặt với áp lực của Hàn quốc nên không thể không thỏa hiệp, dưới sự phong tỏa của Thương Triều Tông cuối cùng mới không thể không triệt binh. Thứ hai là muốn cho Tử Kim Động ta chặn ở tây bình quan trước, muốn để Tử Kim Động ta một mình đối mặt với Tấn quốc đông chinh, các người chuẩn bị núp ở phía sau nhìn Tử Kim Động ta tiêu hao.”
Có nội gian Cao Kiến Thành ở đó, bên hắn có cái gì mà không biết.
Ý đồ chiến lược bị thăm dò, mặt Long Hưu không chút thay đổi, Mạnh Tuyên hơi nhíu mày.

Cung Lâm Sách thăm dò ý tứ và sắc mặt, nói:
“Ta muốn nói là, nếu như Tử Kim Động ta liên thủ với bên Hàn quốc cũng không đỡ nổi, sau đó các người liên thủ với Hàn quốc sẽ có bao nhiêu phần thắng đây? Nhưng nếu ba nhà chúng ta hợp lực, toàn bộ Yến quốc một lòng đoàn kết, sẽ liên thủ với Hàn quốc, có phải sẽ có thêm mấy phần thắng không?”
“Nói nói đến nước này, nói vậy các ngươi cũng hiểu, không phải Tử Kim Động ta thiện tâm mà là Tử Kim Động ta bị tình thế ép buộc không thể không thỏa hiệp.”
“Có một số chuyện các người nên biết rõ, trước đây nếu không phải Nam Châu xuất binh, Yến quốc đã bị Hàn quốc cùng Tống quốc liên thủ tiêu diệt rồi, là nhân mã của Nam Châu, là Thương Triều Tông ngăn cơn sóng dữ. Thử hỏi lúc đó Thương Kiến Hùng làm được những gì, ngoại trừ cản trở ra thì hắn còn có thể làm gì? Thống trị Yến quốc thành cái dáng vẻ kia, trước kia chống đỡ hắn lên ngôi vị hoàng đế là do chúng ta có mắt như mù!”
“Nếu Thương Triều Tông không đỡ nổi tường từ bùn nhão, Tử Kim Động ta cũng sẽ không mạnh mẽ giúp đỡ như vậy. Đánh một trận với Hàn – Tống, Thương Kiến Hùng và Thương Triều Tông, sự chênh lệch như nào các người đều đã thấy được. Muốn dựa vào hạng người như Thương Kiến Hùng chống lại công kích của Tấn quốc, các người có thể trông cậy được sao? Nếu vậy là các người đang muốn chết! Từ Kim Động ta mà ngã xuống, hai phái các người cũng cách ngày sụp đổ không xa, những suy nghĩ viển vông ta khuyên các người đừng nên nghĩ làm gì.”
“Thương Triều Tông thì không giống vậy, năng lực của nhóm người đó các người mới có thể chứng kiến, chỉ có hắn hiệu lệnh trên dưới Yến quốc, chỉ có hắn tới thống lĩnh nhân mã Yến quốc mới có tư cách đánh một trận với Tấn quốc, mới có khả năng bảo toàn lợi ích của ba phái chúng ta.”
“Tử Kim Động bỏ qua quyền lợi lớn như vậy, ta muốn thuyết phục người trong bản phái cũng không dễ dàng, nhưng bọn họ đã tiếp nhận rồi, không vì cái gì khác, chỉ là vì suy nghĩ cho đại cục. Bây giờ Tử Kim Động ta đã nhượng bộ lớn như vậy chỉ vì đổi Tuhowng Triều Tông

thượng vị, nhị vị từ chối nữa thì có phần không biết nên nói vì. Vì một tên phế vật như Thương Kiến Hùng, có đáng giá không?”
Từ từ, Cung Lâm Sách đưa tay cầm hai tờ giấy trên bàn lên, ngay trước mặt hai người xé tan:
“Nhị vị, đây chính là thành ý của ta, làm cho Tử Kim Động ta không có đường lui thì Tử Kim Động ta không thể nào chờ đợi hai mặt thụ địch được. Chúng ta khó có thể công vào tây bình quan, đối phó với đám ngu ngốc như Thương Kiến Hùng chúng ta vẫn có niềm tin, nếu thực sự không được, Tử Kim Động ta cũng chỉ có thể chống lưng cho Thương Triều Tông quét sạch nội bộ Yến quốc.”

Chương 2244: Tề Vô Hận (2)

Chương 2244: Tề Vô Hận (2)
“Tề quốc sắp bị diệt tới nơi, thời gian cho chúng ta không còn nhiều nữa. Ta nói đã nói đến nước này, mong rằng nhị vị hãy cho ta câu trả lời thuyết phục.”
Cái gì gọi là uy bức lợi dụng? Đây chính là uy bức lợi dụng!
Long Hưu và Mạnh Tuyên trầm mặc, hiển nhiên đều đang suy nghĩ.
Cung Lâm Sách có sự kiên nhẫn chậm rãi chờ, nếu như hai người này không đồng ý, hai vị này sợ là không có cách nào còn sống trở về.
Thái độ của bên Ngưu Hữu Đạo vô cùng rõ ràng, tuy rằng cuộc quyết chiến với tam Thánh mới là mấu chốt cuối cùng nhưng trận quyết chiến đó lúc nào sẽ tới, cơ hội quyền chủ động không nắm chắc bất kỳ lúc nào cũng ở trong tay mình, nhất định phải nhanh chóng chuẩn bị, phòng ngừa tam Thánh lợi dụng thế lực trong thế tục để nắm trọng thế cục.
Cũng không thể lại lần nữa để các phái trong thiên hạ nghiên về phía tam Thánh được, tuyệt đối không cho phép!
Cho nên nhất định phải chế trụ được Tấn quốc một khi phát động thế tiến công, bên này nhất định phải chuẩn bị đối kháng chính diện với lực lượng thế tục.
Giả sử Tiêu Dao cung cùng Linh Kiếm Sơn không đồng ý, Ngưu Hữu Đạo nói là sẽ không khách khí, lập tức đánh đổ hai phái.
Chẳng những hai người này không thể quay về, mấy thế lực của Nguyên Sắc lẩn trốn cũng sẽ động thủ, một vài môn phái sẽ gặp phải tập kích, sau khi tập kích, Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn sẽ không còn thực lực đối kháng với Tử Kim Động nữa.
Đương nhiên, không phải vạn bất đắc dĩ, Ngưu Hữu Đạo cũng không muốn như vậy làm, bảo tồn thực lực của tu sĩ Yến quốc mới có lợi với

việc chống lại thế tiến công của Tấn quốc, cần phải biết, bên Tấn quốc dường như là tụ tập phần lớn tu sĩ của tây tam quốc.
Cung Lâm Sách nguyện làm điều này đương nhiên cũng là yên tâm có chỗ dựa vững chắc, phía sau bọn họ thế nào, bản thân gã biết rõ. Bây giờ làm cho hắn có lợi cũng nhằm nhò gì, chỉ cần Ngưu Hữu Đạo cầm đầu dành chiến thắng, Tiêu Dao cung cùng Linh Kiếm Sơn nuốt vào hay nhổ ra cũng khó khăn.
Tất cả cũng là vì suy nghĩ cho đại cục!
...
Hoàng cung Tề quốc, trong đại điện của triều đình, các quan viên yên vị, Hạo Chân thân mặc long bào ngồi trên đế vị, chưởng môn của tam đại phái cũng ngồi ở một góc đại điện.
Trong điện hoàn toàn yên tĩnh, đại thể đoán được hôm nay nội dung bàn luận là gì, không phải là nguy cấp bên Tấn quốc, hàng hay không hàng.
Trên dưới triều đình đều yên tĩnh đợi một người, còn thiếu một người, không có người nọ đồng ý, sáu trăm ngàn đại quân bên ngoài không đồng ý, muốn hàng cũng không hàng được.
Thật sự nghĩ Cao Phẩm sợ bọn họ không hàng hay sao? Ai cũng biết sự băn khoăn thật sự của Cao Phẩm là sáu trăm ngàn đại quân tinh nhuệ nhất của Tề quốc, một khi sáu trăm ngàn nhân mã tử chiến không hàng thì cần gì hàng nữa? Đa số mọi người đều khó mà tránh được lưỡi đao của Tấn quân.
Bởi vì yên tĩnh, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng vó ngựa đặc biệt rõ ràng, mọi người lần lượt quay đầu nhìn về phía ngoài điện.
Hô Diên Vô Hận tới, người mặc chiến giáp, Hô Diên Vô Hận tới, sau khi nhận được mệnh lệnh thì chạy từ quân doanh bên ngoài thành về.
Hoàng đế đặc biệt cho phép ông ta cưỡi ngựa vào cung, lần này ông ta cũng không khách khí nữa.
Trăm ngựa đi theo, một đường thông suốt nhanh chóng xông tới, đến dưới bậc thang bên ngoài điện, Hô Diên Vô Hận nhảy xuống chiến mã, tự có người dắt đi.
Tra Hổ xuống ngựa theo, theo Hô Diên Vô Hận đi lên bậc thang.
Trăm kỵ ngoại trừ cho Hô Diên Vô Hận cùng Tra Hổ dẫn ngựa ra, những người khác đều không xuống ngựa, hơn nữa còn xếp thành hàng

chỉnh tề, vẻ mặt dõi theo tướng quân đi vào triều.
Ngoài điện, Tra Hổ đi tới bên cạnh cửa hông đứng thẳng, đây là giấy phép đặc biệt do tiên hoàng cho Hô Diên Vô Hận, thiếp thân thị vệ Tra Hổ có thể đi cùng ra vào hoàng cung.
Một thân chiến giáp Hô Diên Vô Hận bước đi rào rào, bước vào trong triều đình, đi tới trước bậc thang trong điện, chăp tay hành lễ:
“Tham kiến bệ hạ!”
Sự bi thương trên mặt Hạo Chân khó nhịn được, run giọng nói:
“Thượng tướng quân miễn lễ.”
Hô Diên Vô Hận ngẩng đầu nhìn, ông ta biết mục đích lần này tới để làm gì, bê tam đại phái đã thông báo trước với ông ta rồi, bên tam đại phái đã quyết định.
Còn như đại thần cả triều có tâm tư gì, ông ta cũng biết rõ.
Nhìn một tia hy vọng trong mắt bệ hạ như chờ mong túm được một cây rơm cứu mạng, quay hàm Hô Diên Vô Hận căng thẳng, cuối cùng khí phách nói:
“Hàng đi!”
Một tiếng nói quả đoán này ngoài dự liệu của tất cả mọi người, một câu này dường như quanh quẩn
Một tiếng này cũng làm cho rất nhiều người trong điện như trút được gánh nặng.
Rào rào! Một thân chiến giáp, Hô Diên Vô Hận xoay người, tay vịn bảo kiếm bên hông, mắt lạnh quét một vòng, đi nhanh rời đi.
Thấy ông ta ra khỏi đại điện, Hạo Chân mạnh mẽ đứng lên la lớn:
“Thượng tướng quân!”
Hô Diên Vô Hận không quay đầu lại, Tra Hổ ở ngoài cửa đi theo.
Đi xuống dưới bậc thang của điện, đi thẳng tới tọa kỵ, Hô Diên Vô Hận phóng người lên ngựa, thúc ngựa rong một đường rời đi, trăm kỵ ù ù đi theo.
Xuất cung, Diên Vô Hận cũng đi nhanh một đường, không trở lại trong quân bên ngoài thành mà là về phủ đệ của Hô Diên gia.
Người chưa tháo giáp đã gọi hai tên tôn tử qua đó, còn cả tôn nữ vẫn còn đang trong tã nữa, tự tay bế tôn nữ nhìn ngắm một hồi, cuối cùng cúi đầu, thơm một cái thật sâu.

Sau đó giao tôn nữ cho vú em, lại đưa tay sờ đầu hai đứa cháu trai, cúi người vươn tay bế hai đứa lên, bế một lúc lâu mới đặt xuống.
Sau khi đứng dậy, thì vẫy tay để hạ nhân dẫn đi.
Nội đường chỉ còn lại một mình Tra Hổ, Hô Diên Vô Hận lại đưa mắt nhìn y một hồi, cuối cùng bình tĩnh nói:
“Lão Hổ, ta không có giao phó gì khác, ba đứa nhóc này ngươi giúp ta mang đi chăm xóc, Tấn quân vây khốn, bây giờ ngươi không mang người ra được. Ta đi rồi, ngươi dẫn bọn chúng trốn trong thành, đợi có cơ hội, bằng thực lực của ngươi có thể dẫn bọn chúng thoát thân, hẳn là sẽ không có vấn đề gì. Còn như đi tới đâu, ngươi tự xem mà làm.”
Tra Hổ cả kinh:
“Chẳng lẽ tướng quân còn muốn suất quân cá chết lưới rách ư?”
Hô Diên Vô Hận:
“Tam đại phái đều muốn hàng, trên dưới cả triều đều muốn hàng, làm sao liều mạng đây? Để những huynh đệ ưu tú nhất tràn đầy nhiệt huyết của Tề quốc đi chịu chết sao? Đại thế đã mất, không cần thiết để bọn họ đi chịu chết làm gì.”
Tra Hổ nghi ngờ nói:
“Nếu Tướng quân cũng quyết định hàng, vì sao phải bảo ta mang con cháu đi?”
Hô Diên Vô Hận:
“Trên dưới cả triều bị đánh bại, duy chỉ có ta không thể hàng! Nếu ta hàng làm thế nào để đối mặt với vô số binh sĩ Tề quốc đã chết trận do ta hiệu lệnh? Ba nhi tử của ta bởi vì ta giáo dục mà chết trận vì nước, sao ta có thể bôi đen danh dự của chúng? Con cháu của người khác bị đánh bại, con cháu của Hô Diên gia ta không thể hàng, ngươi giúp ta dẫn đi đi.”
Tra Hổ sợ ngây người, biết điều này có nghĩa là gì, gấp gáp hô:
“Tướng quân, hậu đãi của Tấn quốc cho phép người lên chức tướng quân, há lại phải...”
Hô Diên Vô Hận nhấc tay một cái, ngăn câu nói tiếp theo của y lại, bàn tay to cũng thuận thế vỗ vào đầu vai y:
“Nhờ cả vào ngươi.”
Tiện đà sượt qua người, đi nhanh rời đi.

Tra Hổ kinh ngạc tại chỗ, y hiểu rất rõ ông ta, không cần nói cái gì nữa, vô dụng.
Suất lĩnh trăm kỵ ra khỏi thành, Hô Diên Vô Hận đi thẳng vào quân trướng, truyền chư vị tướng lĩnh qua đây, sắp xếp công việc đầu hàng xong.
Sau đó tam đại phái và trong triều cũng sắp xếp người tới, Hô Diên Vô Hận ra gặp, nói mọi chuyện đã sắp xếp xong xuôi rồi, để bọn họ trực tiếp hiệp thương với tướng lĩnh phía dưới.
Mọi người thông cảm cho tâm tình của ông ta, cũng không làm phiền ông ta nữa.
Đợi Hô Diên Vô Hận lại đi ra từ trong trướng, chỉ thấy sĩ khí của đại quân đã rơi xuống thung lũng, người người ý chí sa sút tinh thần, không còn tinh khí thần như những ngày qua nữa.

Chương 2245: Hô Diên gia, không một người hàng (1)

Chương 2245: Hô Diên gia, không một người hàng (1)
Ông ta đi qua bên cạnh, tướng sĩ ngồi dưới đất không có ai nghiêm túc ngẩng đầu nhìn ông ta nữa.
Hô Diên Vô Hận yên lặng leo lên đài điểm tướng yên lặng quét mắt nhìn cảnh tượng cô đơn trước mặt, chợt lớn tiếng hô lên như một khúc bi ca phát ra từ cổ họng:
“Hô Diên Vô Hận vô năng, là trói buộc của đất nước, tội không thể tha!”
Xoạt! Bảo kiếm bên hông xuất khỏi vỏ, đặt lên gáy.
Gió thổi bay râu tóc trắng, nhiễm máu đào.
Các tướng sĩ nghe tiếng ngẩng đầu, chỉ thấy Hô Diên Vô Hận ngửa mặt lên trời ầm ầm ngã xuống khỏi điểm tướng đài.
“Thượng tướng quân!”
Một người rống lên.
“Thượng tướng quân...”
Một đám người kinh hô, phóng tới.
Toàn bộ quân doanh quân Tề như một viên đá làm dấy lên sóng lớn ngập trời, rất nhanh, tiếng gào khóc bi thương vang vọng khắp quân doanh...
Một chi kỵ binh của Tấn quốc nhanh chóng chạy tới, xông vào doanh trại của quân Tề, Cao Phẩm cầm đầu nhảy xuống chiến mã, lảo đảo một cái, cánh tay đẩy một cánh tay đưa ra đỡ của một tên quan viên Tề quốc tới đón tiếp.
Đỡ cái rắm, hắn lo sẽ gặp chuyện không may, đang tới trấn an lòng quân.
Hắn cuống không kịp chạy lên điểm tướng đài.

Nghe tin Hô Diên Vô Hận qua đời, thật sự làm hắn sợ hãi không nhẹ, lo cái chết của Hô Diên Vô Hận gây nên việc quân Tề đầu hàng sẽ bất ngờ làm phản.
Đừng nói hắn, triều đình Tề quốc cũng vô cùng lo sợ, lo sẽ gặp chuyện không may, tam đại phái của Tề quốc nhanh chóng phái người đang ở trong quân tiến hành khống chế.
May mắn, trước khi chết, Hô Diên Vô Hận đã hạ lệnh đầu hàng.
Bước nhanh chạy đến trên đài, nhìn di thể của Hô Diên Vô Hận, "Đây!", Cao Phẩm giẫm chân đấm ngực, thân hình hạ xuống quỳ một chân bên cạnh di thể, lấy quyền đấm đất, vô cùng tiếc hận nói:
"Không đến mức! Hô Diên huynh, không đến mức này mà!"
Ngửa mặt lên trời mà thán, rớm nước mắt.
Không ai nhặt xác, mấu chốt là tướng sĩ quân Tề không cho người của triều đình tới nhặt xác, thậm chí đụng cũng không cho người của triều đình đụng vào.
Bọn họ đưa ra yêu cầu "quá phận", Cao Phẩm tự mình tới trước thi thể tế bái, bằng không sẽ khiến không hàng!
Triều đình Tề quốc cùng tam đại phái đương nhiên là cảm thấy đám người này quá phận, đối với chuyện bọn họ muốn hàng, hiện giờ Cao Phẩm có địa vị, thân phận gì? Đây chính là người chỉ cần dùng một lời đã có thể quyết định sự sống chết của bọn họ, ở đây, Cao Phẩm nói so với triều đình Tấn quốc và Khí Vân Tông đều giống nhau, có thể nói Cao Phẩm đại biểu cho triều đình Tấn quốc và Khí Vân Tông, để Cao Phẩm tự mình tới nhận thi thể, tế bái, đùa gì thế?
Vì vậy có quan viên triều đình Tề quốc phụ trách công việc đầu hàng đi ra trách cứ, kết quả làm nhiễu loạn cả lên, bị loạn binh dưới cơn thịnh nộ xông lên chém tại chỗ.
Người của tam đại phái Tề quốc ngay từ đầu còn muốn ra tay ngăn cản, kết quả phát hiện cảm xúc của tướng sĩ ở xung quanh không bình thường, nếu cứng rắn ngăn cản đối nghịch, làm không ổn sẽ khiến sáu trăm ngàn nhân mã bất ngờ làm phản, nhanh chóng lui ra, không thể trêu vào, không dám tiếp tục tham gia nữa, mắt trợn trừng nhìn mấy tên quan viên triều đình bị loạn binh giết chết.

Cũng vì vậy đã làm Cao Phẩm phát sợ, nghe nói sáu trăm ngàn đại quân khóc lóc rung trời làm ông ta biết nguy hiểm, đây chính là một đống củi khô, một đốm lửa là có thể châm lửa.
Không phải là nhận thi thể tế bái sao? Dù sao cũng hơn tướng sĩ Tấn quốc lại chiến chết một nhóm người là được? Cao Phẩm nghe tin thì đồng ý, lập tức tới, vội vã mà tới.
Lúc này phía dưới điểm tướng đài, mất thi thể bị loạn đao chém chết, bị bắn loạn chết vẫn ở đó, không ai dám lộn xộn, cũng không ai dám trách cứ gì nữa, sợ làm kích động thần kinh nhạy cảm của đám tướng sĩ đang bi ai này.
Lúc này mới cất tiếng đau buồn liên miên, Cao Phẩm nhìn thấy thi thể của Hô Diên Vô Hận cũng thương tiếc không dứt, cũng rất đau lòng.
Trên chiến trường ai vì chủ nấy, đó là điều tất nhiên, mặc dù nói như vậy, Hô Diên Vô Hận cũng đáng giá là đối thủ mà hắn tôn kính, hoặc là có thể nói là đối thủ làm hắn phải kính úy.
Trước trận chiến này, hắn chưa từng thắng nổi trên tay Hô Diên Vô Hận, vẫn bị họ Hô Diên Vô Hận đè né, mấy lần thiếu chút nữa bị bắt sống cùng mất mạng.
Thậm chí hắn vẫn không dám đối chiến chính diện với Hô Diên Vô Hận, bởi vì biêt nếu mình giao chiến chính diện căn bản không phải đối thủ của Hô Diên Vô Hận, lũ chiến lũ bại, lần này có thể nói là sau khi có được đại thế mới nuốt chửng được Hô Diên Vô Hận.
Thân là đối thủ đã giao thủ nhiều năm, vô cùng hiểu đối thủ.
Hắn chỉ sợ sau khi đại chiến sẽ gặp phải tình huống như vậy, sợ Hô Diên Vô Hận quá tự tôn sẽ làm chuyện điên rồ, sợ vì vậy mà dẫn tới sáu trăm ngàn nhân mã không thể đầu hàng, muốn ổn định Hô Diên Vô Hận. Cho nên nhanh chóng thượng thư triều đình, chỉ cần Hô Diên Vô Hận nguyện hàng thì sẽ cho phép trên chức tướng quân.
Triều đình Tấn quốc cũng không ngốc, chỉ cần Hô Diên Vô Hận đầu hàng, cốt khí của Tề quốc sẽ không còn, sẽ có lợi với việc quản lý đất đai chiếm được về sau này.
Nghìn quân dễ có được, có thể có được một Hô Diên Vô Hận, đối với việc đông chinh trong tương lai cũng sẽ có lợi ích cực lớn.
Triều đình Tấn quốc lập tức đồng ý với tỉnh cầu của Cao Phẩm.

Kết quả, thượng quân còn chưa được nhận chức này, vị này dẫu có chết cũng không muốn hàng.
May mắn là trước khi chết vị này đã hạ lệnh hàng với sáu trăm ngàn đại quân rồi.
Sau khi đổ lệ, Cao Phẩm đứng lên, đối mặt với tướng sĩ quân Tề đang bi thương, xoạt một tiếng rút kiếm chỉ lên trời, lớn tiếng kêu gào:
- Hậu táng!
- Thượng tướng quân...
Phía dưới nhất thời khóc rống lên, có một người quỳ xuống, tiếp theo lại rào rào quỳ xuống, cuối cùng toàn bộ tướng dĩ trong quân doanh quân Tề đều quỳ xuống, tiếng gào khóc lần nữa vang vọng.
Cuối cùng đã chấp nhận sự thực phải đầu hàng.
Sau khi ổn định cục diện, chuyện đầu tiên Cao Phẩm làm chính là trộn sáu trăm ngàn hàng binh này với nhau, quyết không để những người này tiếp tục tụ tập với nhau nữa. Đám hàng binh này một khi bị người có tâm lợi dụng, hậu quả khó mà lường được.
Sau khi đã sắp xếp thỏa đáng hết, nghi thức tiếp nhận đầu hàng cũng bắt đầu rồi, Hạo Chân dẫn quan viên cả triều ra khỏi thành, tới chỗ Cao Phẩm đai biểu triều đình Tấn quốc đầu hàng.
Hạo Chân và các quan lại quỳ trước mặt Cao Phẩm, hai tay dâng thần khí trấn quốc của Tề quốc – Thần Châu, cho thấy đã thành tâm nguyện hàng!
Làm hành động này, nói ra những lời này, trong lòng Hạo Chân đang rỉ máu.
Cao Phẩm thì lớn tiếng tuyên cáo, đại biểu Tấn quốc nguyện chấp nhận tề quốc đầu hàng!
Một màn tương đối hoang đường là triều đình Tề quốc đầu hàng không dám biểu đạt tình ảm hoài niệm với Hô Diên Vô Hận, ngược lại lấy Cao Phẩm dẫn đầu chúng quan to quân Tấn, tập thể mặc tang phục tế điện cố Hô Diên Vô Hận.
Tiếp nhận đầu hàng vào thành, sau khi Cao Phẩm vào hoàng cung Tề quốc thì có một tướng chạy tới nói bên tai Cao Phẩm:
“Đại soái, người của Hắc Thủy đài ra mặt muốn đón hoàng hậu và hoàng tử của Tề quốc đi, cầm thủ lệnh của Đào tổng quản, chúng ta sợ là

không tiện ngăn cản.”
“Hả?”
Cao Phẩm quay đầu, hơi khó hiểu.
Người tới nhắc nhở một câu:
“Hoàng hậu Thiệu thị, là muội muội ruột của Thiệu đô đốc trường Thái Học.
“Ồ!”
Sau khi nghĩ thì Cao Phẩm mới phản ứng lại, chuyện này ông ta biết. Hôm nay vị Thiệu đại nhân kia không dễ động vào, trước đây bởi vì ở trong triều không có thế lực của mình, bị lũ triều thần chỉnh cho một trận, hiện tại chớp mắt trên dưới cả triều đã đều hòa khí. Trước đây ai cũng không thèm để một trường Thái Học vào mắt, hjieenj tại mỗi người dường như đều bị vị Thiệu đai nhân kia nắm được trong tay.
Ngay cả Cao Đại Tư Mã như ông ta, ở trên chiến trường cũng không quên gửi cho Thiệu đô đốc mọt phong thư, cho Thiệu đô đốc mặt mũi, sắp xếp một tên tiểu tử của nhà mình vào trường Thái Học.

Chương 2246: Hô Diên gia, không một người hàng (2)

Chương 2246: Hô Diên gia, không một người hàng (2)
Ông ta hiểu rõ nguyên do tam quốc khai chiến, chống lại Tề quốc có thể chiếm được ưu thế áp đảo, vị Thiệu đô đốc kia không thể thiếu công lao được, sau khi hai người lui tới coi như là rất có giao tình.
Chuyện cho tới bây giờ, ông ta không thể không thừa nhận vị Thiệu đô đốc kia đích thực là một người lợi hại.
Trong lòng ông ta biết rõ, chưởng lệnh Đào tổng quản của Hắc thủy đài đứng ra chắc chắn cũng là nể mặt mũi của Thiệu Bình Ba, ông ta cũng không tiện ngăn cản, lúc này mới ừ, biết thời biết thế nói:
“Đào tổng quản là người bên cạnh bệ hạ, nói vậy đây là ý của bệ hạ, làm theo ý của Hắc Thủy đài đi.”
“Vâng!”
Người tới tuân mệnh.
Sau khi chạy hết một vòng trong hoàng cung, Cao Phẩm liền lui ra, không vào ở trong Hoàng cung cũng là vì tị hiềm.
Hạo Chân bị đuổi về Hoàng cung, tạm thời giam lỏng. Xử trí Hạo Chân và người trong cung không tiện để Cao Phẩm ông ta làm chủ, chờ ý kiến xử trí của bên triều đình Tấn quốc.
Đại chiến sơ định, Cao Phẩm ông ta cũng có rất nhiều chuyện phải thu mình lại, kiểu thắng lợi này không phải phương thức mà ông ta mong muốn.
Ông ta thấy sẽ không vội vàng cầu thạnh như vậy, năm trăm ngàn! Cứng đối cứng với Hô Diên Vô Hận, Tấn quân đã hao tổn năm trăm ngàn nhân mã!

Rõ ràng là có thể để tránh bị tổn thất để tóm được Tề quốc, tội gì lại phải bắt nhiều tính mạng của tướng sĩ phải hy sinh như vậy?
Nhưng ông ta có thể có biện pháp nào đâu? Có một số việc ông ta cũng chỉ có thể nghe theo lệnh của cấp trên để tiến hành.
Lăng mộ của Hô Diên Vô Hận do công tượng trong quân đội tiến hành đào bới, nhanh chóng xây dựng xong, một xây bên mộ của Tề hoàng Hạo Vân Đồ.
Đây là nơi do Cao Phẩm tự mình quyết định mai táng.
Sau một trận gió to, thổi qua cuộc sống ở Vân Phi Dương, Cao Phẩm tự mình tế bái, tế bái Hô Diên Vô Hận, cũng là tế bái ngày mà ông ta công thành danh toại.
Đến tận đây, do một tay Cao Phẩm ông ta bình định Tề, Vệ, chiếm Tề Vệ vào trong bản đồ của Tấn quốc, trên đời không còn hai nước Tề, Vệ nữa.
Sau khi tế bái xong, Cao Phẩm đứng nhìn về phía xa một hồi, chợt hỏi:
- Thế hệ ba đứa cháu của Hô Diên Vô Hận còn chưa tìm được sao?
Từ sau khi ông ta vào tề kinh liền ra lệnh cho người đi tìm vợ con của Hô Diên Vô Hận, nhưng mà Hô Diên gia đã không còn ai nữa.
Tướng lĩnh ở một bên tiến lên bẩm báo:
“Còn chưa tìm ra. Theo như tra xét thì sau khi Hô Diên Vô Hận rời khỏi Hoàng cung thì có trở về nhà một chuyến, sau khi Tra Hổ hồi phủ liền không còn lộ diện nữa, đoán chừng là Hô Diên VÔ Hận bảo gã an bài hậu sự. Lục soát khắp Tề kinh cũng không tìm được người, sợ rằng đã sớm rời đi rồi.”
Cao Phẩm giơ tay lên vuốt râu, khẽ ngâm:
“Hô Diên gia, không một người hàng...”
Bỗng trầm giọng nói:
“Tìm! Tiếp tục tìm, thông báo cho các nơi tiếp tục tra tìm, thông báo với Hắc Thủy đài, bảo Hắc Thủy đài phối hợp tìm!”
Hô Diên Vô Hận dẫu có chết cũng không muốn hàng, đứng ở góc độ tình cảm thì ông ta tiếc hận đau lòng, cũng sùng kính, nhưng đứng ở góc độ Tấn quốc thì làm ông ta không yên tâm.
Nguyên nhân là vì ảnh hưởng của Hô Diên Vô Hận đối với lực lượng của Tề quốc, Hô Diên Vô Hận dẫu có chết cũng không muốn hàng sẽ

khích lệ một số người.
Ông ta vốn muốn tìm con cháu của Hô Diên Vô Hận, sau đó sẽ nhận vào nhà mình tự nuôi nấng, đây cũng là ý của triều đình, làm cho con cháu của Hô Diên Vô Hận quy thuận Tấn quốc, tương lai cống hiến cho Tấn quốc, làm cho Tề quốc hết hy vọng, hiệu lực của việc tử tôn của Hô Diên Vô Hận ở Tấn quốc sẽ dễ dàng trấn an những người khác, thuận thế quy thuận.
Kết quả bị Hô Diên Vô Hận làm thành như vậy, không khác nào để lại tai họa ngầm, về sau còn không biết sẽ tạo ra bao nhiêu con cháu của Hô Diên Vô Hận mưu đồ gây rối.
Từ xưa đến nay, loại chuyện như vậy rất thông thường, tuyên bố mình là hậu nhân của người nào đó, dùng chuyện đó để mua chuộc lòng người tác loạn, trên thực tế có trời mới biết là nghiệt chủng nhà nào chạy tới giương cờ hiệu đả loạn...
Vì trấn an lòng người, cũng là vì làm cho tướng sĩ của Tấn quốc nhìn thấy đó là tấm gương, Tấn hoàng Thái Thúc Hùng hạ lệnh xây dựng cho Hô Diên Vô Hận Trung Liệt từ, cũng tự mình tham dự lễ tế bái.
Nghe thấy Hô Diên Vô Hận bỏ quan to lộc hậu dẫu có chết cũng không muốn đầu hàng, nghe thấy Hô Diên gia không có một ai hàng, Mông Sơn Minh ở Nam Châu cũng thở dài một tiếng.
Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh đều mặc tang phục đến tế điện.
Đại Tư Mã của Hàn quốc Kim Tước còn tự tay viết tế văn khiển trách Tấn quốc hung ác, cũng mặc tang phục tế điện.
Hoàng đế Tống quốc Ngô Công Lĩnh càng tự mình ra trận, chẳng những tự mình tế điện mà còn hạ lệnh các nơi xây dựng Trung Liệt từ.
Bản thân gã vốn là xuất thân phản tướng không hy vọng tướng lĩnh dưới trướng học gã, hy vọng mọi người lấy Hô Diên Vô Hận là một tấm gương mà noi the.
Hoàng đế Yến quốc Thương Kiến Hùng lại không có lòng thanh thản này, sau việc tàn khốc bức vua thoái vị nào còn có tâm tư tế điện cho Hô Diên Vô Hận nữa.
Tam đại phái đưa ra quyết định nhất trí, ép Thương Kiến Hùng giao hoàng quyền cho Thương Triều Tông!

Ban đêm, Cao phủ có khách tới, tâm phúc cận thị của Thương Kiến Hùng là Ca Miểu Thủy lẻn ra khỏi hoàng cung, dịch dung đến đây.
Bên trong thư phòng, sau khi mật đào một phen, Ca Miểu thủy cáo biệt, trước đó liền nhắc nhở lần nữa cho Cao Kiến Thành nhớ:
“Cao đại nhân, việc này đã rất gấp rút rồi, cần mau chóng gây ra động tĩnh làm cho tam đại phái sợ ném chuột vỡ bình, bằng không khó giữ được bệ hạ, ngươi cũng khó thoát một kiếp!”
Thương Kiến Hùng đáp rất có ý tứ, chính là muốn thế lực Bảo Hoàng phái lên tiếng mạnh mẽ khắp nơi, làm ra hành động phản đối, muốn mọi người biết được một khi bệ hạ không giữ được thì mọi người đều sẽ bị thanh toán. Nói trắng ra là muốn mọi người cùng nhau phản kháng.
Thân làm lãnh tụ của Bảo Hoàng phái, Cao Kiến Thành sắc mặt ngưng trọng gật đầu.
Ca Miểu thủy chắp tay cáo từ, lúc này hoàng cung đã bị tam đại phái khống chế, y muốn ra ngoài một chuyến cũng không dễ dàng gì, còn phải nhanh chóng chạy tới nhà của những người quan trọng khác nữa.
Ai ngờ mới vừa leo tường Cao phủ ra, còn chưa đi xa đã bị một đám hắc y nhân vây quanh.
Sau một hồi chém giết kịch liệt, Ca Miểu Thủy quỳ một chân trên đất, kiếm kề cổ, trong miệng tí tách máu tươi, một người chợt xuất hiện tay nâng kiếm, đầu của Ca Miểu Thủy bay ra ngoài.
Thương Kiến Hùng hiểu sâu về sự kinh doanh trong kinh thành, một khi hắn quyết định phản kháng, một đêm này nhất định là một đêm tàn sát.
Ngồi tĩnh tọa bên trong thư phòng, Cao Kiến Thành khựng mắt nhìn một cái đè trơ trọi trước mặt, Phạm Chuyên vội vã tới, thấp giọng nói:
- Đã đền tội!
Cao Kiến Thành từ từ nói:
- Thông báo với các quan lại, Cao Mỗ cho mời!
“Vâng!”
Phạm chuyên lĩnh mệnh rời đi, ra khỏi thư phòng có thể nhìn thấy rất nhiều khuôn mặt lạ hoắc, đều là tu sĩ được phái tới bảo vệ.
Mà toàn bộ Cao phủ có vẻ rất an tĩnh, ngoại trừ hạ nhân đi làm việc được sai bảo thì tất cả mọi người bị nghiêm cấm trong phủ không được

ra khỏi cửa phòng của mình, có người thậm chí còn bị tập trung lại để quản lý.
Trên dưới Cao phủ mơ hồ ý thức được, cảm giác sắp xảy ra chuyện lớn...
Đại Tư Không Đại Vãn Thượng triệu kiến, các quan lại sẽ không dám trễ nải, nhao nhao tới.
Trước khi tới cũng không biết là triệu kiến nhiều người như vậy, cho tới khi tới mới phát hiện Cao phủ nghiễm nhiên đã trở thành triều đình, nghiễm nhiên là một đợt thượng triều.
Không ít người nói thầm trong lòng, như vậy được không? Cao đại nhân không sợ sau khi bệ hạ biết được mà không vui sao?
Bất kể như thế nào, trời sập đã có Cao đại nhân chống đỡ, nếu đã tới, không ngại nghe thử xem có chuyện gì xảy ra.
Đợi cho người tới đông đủ, chen chúc một đường, nhóm các quan lại chờ một lúc chỉ thấy mình Cao Kiến Thành hiện thân, mọi người nhao nhao đứng lên chắp tay bái kiến.

Chương 2247: Trong một đêm

Chương 2247: Trong một đêm
Cao Kiến Thành ngồi xuống vị trí chủ vị tự tay ra hiệu cho mọi người ngồi xuống, sau đó uy nghi lẫm liệt nói:
- Hẳn là trước đó vài ngày, chư vị ở đây có không ít người đều nghe nói tới chuyện chưởng môn của tam đại phái vào cung, bệ hạ bái kiến mà không được gặp.
Mọi người nhìn nhau một lượt, không ai hé răng, Thương Vĩnh Trung an vị chỗ bên trên Cao Kiến Thành càng đảo tròn tròng mắt, nói thầm trong lòng, không biết lão hồ ly này có manh mối gì rồi.
Cao Kiến Thành lại nói:
- Nói vậy chư vị cũng đều nghe nói tới, sau khi Dung thân vương diệt Hiểu Nguyệt Các công nhiên chỉ trích bệ hạ là hung thủ năm đó mưu hại Ninh vương.
Chuyện như thế này mọi người càng không dám lên tiếng nữa, lẳng lặng, có vài người mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim tỏ ra như không nghe thấy gì vậy.
Ánh mắt của Cao Kiến Thành nhìn mọi người xung quanh, lần này thật sự là nói ra làm người ta kinh sợ:
“Tam đại phái đã đưa ra quyết định, lật đổ bệ hạ hiện nay, ủng hộ lập Dung Thân vương!”
“Hả?”
Mọi người có mặt đều kinh sợ, có người còn sợ quá mà đứng lên.
Trong đó có cả Thương Vĩnh Trung, hết hồn nói:
“Đại Tư Không, tại sao lại như vậy?”
Cao Kiến Thành giơ tay lên ấn một cái, ý bảo mọi người đừng đứng mà hãy ngồi, tiếp tục nói:

“Biến cố sẽ chỉ trong đêm nay, lúc này đại nội Hoàng cung đã bị tam đại phái khống chế rồi.”
Phạm Chuyên dẫn một tên thuộc hạ tới, trong tay thuộc hạ bưng một cái khay, được chùm một tấm vải đỏ bên trên.
Sau khi đặt khay xuống, Phạm Chuyên vạch vải đỏ ra, lộ ra một cái đầu người, khuôn mặt của cái đầu đó đang quay về phía mọi người.
Có người kinh hô một tiếng:
“Ca Phủ Lệnh!”
Cao Kiến Thành phất tay, Phạm Chuyên lại mang khay lui xuống:
“Không sai, là Ca Phủ Lệnh. Trước khi các vị đến, Ca Phủ Lệnh đã mạo hiểm xuất cung tới chỗ ta, nhưng vừa ra khỏi cửa đã bị người ta chém giết. Ý đồ của ba đại phái rất rõ ràng, nếu bệ hạ chống cự không theo thì bệ hạ và các hoàng tử sẽ khó giữ được tính mạng, còn thái độ của bệ hạ đương nhiên là kiên quết, nhưng chúng ta thân làm thần tử không thể ngồi nhìn bệ hạ không để ý tới tính mạng như vậy được, ra sức bảo vệ, không biết ý của chư vị như thế nào?”
Ánh mắt mọi người lóe lên, suy nghĩ toàn bộ tình thế, sau đó có người thử hỏi một câu:
“Không biết phải ra sức bảo vệ như thế nào?”
Cao Kiến Thành đơn giản nói một câu:
"Nếu chúng hiệu lệnh trên dưới Yến quốc tòng mệnh, tam đại phái đương nhiên sẽ không làm bệ hạ khó dễ.”
Mọi người nhìn nhau.
Cao Kiến Thành hiểu, nếu như y không tỏ thái độ sợ là không ai dễ dàng tỏ thái độ, sau đó nói:
“Tam đại phái đã đồng ý với lão phu rồi, nếu chúng ta có thể bảo đảm quyền to ở Yến quốc thuận lợi giao lại thì sẽ đảm bảo được sự an nguy của bệ hạ!”
Cái gì gọi là tam đại phái đã đồng ý với ngươi rồi? Mọi người đều không ngốc, chuyện này hẳn là đã bàn riêng với tam đại phái rồi!
Thương Vĩnh Trung trầm giọng nói:
“Cao đại nhân, bọn ta đều đã từng kết thù với Dung thân vương, một khi Dung thân vương thượng vị há lại có thể cho bọn ta đường sống!”

Hắn là một người sợ nhất, trước đây lúc bình định Ngô Công Lĩnh, hắn đã tự mình bắt Thương Triều Tông giải tới kinh thành khiến Thương Triều Tông chịu không ít đau khổ, suýt chút nữa đã hại Thương Triều Tông bỏ mạng.
Cao Kiến Thành:
“Vương gia quá lo rồi, luận đắc tội, ta chỉ có hơn chứ không hề kém Vương gia, Dung thân vương đã đồng ý với ta rồi, tất cả chuyện cũ sẽ bỏ qua. Vương gia, ta còn không sợ, ngươi sợ cái gì?”
Khá lắm! Trong lòng mọi người kinh hô, cảm thấy vị này đã cấu kết với Thương Triều Tông rồi.
Chuyện kế tiếp chính là chuyện Cao Kiến Thành cam đoan với mọi người, Thương Triều Tông tuyệt đối sẽ không để ý tới chuyện cũ của mọi người, cũng cam đoan tất cả sẽ như trước, đơn giản là chủ tử của triều đình trở thành người khác mà thôi.
Bây giờ hắn là thủ lĩnh của Bảo Hoàng phái, coi như đã âm thầm làm việc cho bên Nam Châu đã nhiều năm, người quan trọng của triều đình bên này, rất nhiều người đều là do hắn một tay dẫn dắt lên, những năm này ngoại trừ những người đối lập không trắng đen rõ ràng ra, có hắn đảm bảo, người của hắn đương nhiên là không có ý kiến gì.
Cao Kiến Thành nói rõ ý tứ ra, cũng thể hiện thái độ, đợi đến sau khi mọi người đều hưởng ứng thì lập tức tiến hành sắp xếp.
Hiện tại chuyện mọi người phải làm là phòng bị trong cung thông qua các con đường khác để thông báo khắp nơi, muốn mọi người trở về lập tức đưa tin người của mình ở khắp nơi, ổn định cục diện.
Nói cách khác, không được bọn họ cho phép, người của các nơi nếu không tuân theo ý chỉ của triều đình đảm bảo các nơi sẽ không xảy ra chuyện, cam đoan hoàng quyền thuận lợi được giao lại.
Đợi sau khi mọi người tản đi, Thương Vĩnh Trung vẫn ngồi ở tại chỗ, gã biết rõ ràng, những người trước mắt nắm giữ tất cả quyền lực lớn nhỏ của Yến quốc, nếu những người này phản, lại thêm lực lượng tu sĩ của tam đại phái áp chế, Thương Kiến Hùng sẽ không bị lật nổi.
Hắn đứng ngẩn người ở đó, Cao Kiến Thành tới bên người hắn từ lúc nào hắn cũng không biết.
“Vương gia sao thế? Sao lại trố mắt?”

Cao Kiến Thành đặt câu hỏi.
Thương Vĩnh trung đã tỉnh hồn lại, ngẩng đầu nhìn gã, than thở:
“Cao đại nhân, bệ hạ coi trọng và tín nhiệm ngươi như thế, ngươi lại tận diệt triều đình của bệ hạ như thế, bảo bệ hạ làm sao chịu nổi?”
Cao Kiến Thành:
“Vương gia, tam đại phái đều đứng về phía Dung thân vương rồi, chúng ta có thể ngăn cản được bao lâu? Bệ hạ muốn cá chết lưới rách với Dung thân vương, lẽ nào chúng ta cũng phải chôn cùng sao? Vương gia, vừa rồi ngươi vẫn luôn không hé răng, hiện tại ta chỉ cần một câu nói của ngươi thôi, chọn bệ hạ hay là chọn Dung thân vương?”
Thương Vĩnh Trung quay đầu nhìn về phía bóng đêm ngoài cửa, gượng cười:
“Nếu ta không đồng ý chỉ sợ vừa ra khỏi cánh cửa này sẽ trở thành Ca công công kế tiếp rồi? Ta còn có lựa chọn khác sao?”
Cao Kiến Thành:
“Vương gia biết là tốt rồi, ngươi là Đại Tư Mã của Yến quốc, quân của kinh đô và vùng lân cận đều biết ngươi là tâm phúc của bệ hạ, ngươi đứng ra, quân coi giữ không nghi ngờ gì. Quân coi giữ kinh đô và tướng lĩnh của vùng lân cận đều là thân tín của bệ hạ, hiện tại cần ngươi đứng ra khống chế cục diện, tránh việc kinh thành xuất hiện đại loạn.”
Thương Vĩnh trung lắc đầu:
“Đại Tư Mã ta chỉ là một vật trang trí thôi sao, binh quyền của kinh đô và vùng lân cận đều ở trong tay bệ hạ, một khi bệ hạ có biến, đại quân tất sẽ cần vương, không phải ta có thể khống chế, tiếng nói của ta cũng vô dụng.”
Cao Kiến Thành:
“Cho nên phải ngươi đứng ra, cầm ý chỉ của bệ hạ có lẽ có tọi danh, lấy thế lôi đình nhanh chóng bắt chủ tướng của kinh đô và vùng lân cận lại, đổi người mới, nên đổi người nào có thể ổn định được cục diện, dù nói thế nào Vương gia cũng là người đã thấm nhuần quân vụ nhiều năm rồi, trong lòng hẳn là biết rõ.”
Thương Vĩnh Trung ngạc nhiên:
“Giả truyền ý chỉ của bệ hạ?”
Cao Kiến Thành gật đầu:

“Trong cung sẽ tự có người lấy tỳ ấn của bệ hạ, ý chỉ viết như thế nào, chúng ta nói là được. Vương gia, phải nhanh lên, nếu chậm có gì truyền ra sợ rằng sẽ không ổn! Lập được công này, Dung thân vương chắc chắn sẽ bỏ qua chuyện cũ. Vương gia, Dung thân vương đang chờ và quan sát ở Nam Châu, cơ hội cuối cùng, không thể bỏ lỡ được.”

Thương Vĩnh Trung thật sự không muốn làm việc này, tiếp tục giữ vững cục diện này thật tốt, nhưng chuyện trước mắt đã rõ ràng. Mất đi tam đại phái chống đỡ, tối đa bệ hạ chỉ có thể chó cùng dứt giậu mà thôi, khó có thể thay đổi kết quả cuối cùng.”

Vì vậy đứng lên, trầm mặc gật đầu.

Lúc này Cao Kiến Thành gọi một nhóm tu sĩ ra, đi cùng Thương Vĩnh Trung đi làm việc.

Đêm nay, Thương Vĩnh Trung mang mặt giả, là một người bận rộn nhất. Cầm “ý chỉ” của hoàng đế, trước khống chế đầu mối quân cơ, sau đó lao tới các nơi trú quân ở kinh đô và vùng lân cận, suốt đêm bôn ba không ngừng, tuyên bố “ý chỉ” lấy tội danh tự tạo ra để bắt từng nhóm tướng lĩnh lại

Chương 2248: Nhiếp Chính Vương Đại Yến (1)

Chương 2248: Nhiếp Chính Vương Đại Yến (1)
Đổi người khác có thể tương đối tin tưởng, cũng truyền chỉ quân trú rời kinh bình định, bất kể nói thế nào, trước tiên làm nhân mã dời kinh thành rồi lại nói sau.
Một khi vị này đã quyết định lựa chọn, làm việc cũng ác, lấy tội danh tự tạo để điều tướng lĩnh đi, cũng không hề giam giữ thẩm vấn gì, mang thẳng tới nơi không người chém giết, phòng ngừa biến cố.
Trong một đêm, tướng lĩnh trú quân ở kinh đô và vùng lân cận đã có mấy trăm người rơi đầu.
Mà ở bên cạnh động thủ, bên Tử Kim Động đã điều động nhân mã trong phạm vi thế lực của mình hỏa tốc chạy tới kinh thành.
Điều động nhân mã khắp nơi dị thường như thế, nhân viên quân tình đều thông qua phương thức tình báo quân sự đến phòng quân cơ, sẽ có nhân viên điệp báo âm thầm báo cáo lên.
Nhưng phòng quân cơ đã bị Thương Vĩnh trung khống chế, khi có tình báo dị động đều bị Thương Vĩnh Trung đè xuống, không thể báo lên cho Hoàng đế được, hoàng đế đã bị tam đại phái bí mật giam lỏng.
Bên ty điệp báo, đại nội tổng quản Điền Ngữ cũng bị người ta bí mật khống chế, khống chế cùng với Hoàng đế.
Nói trắng ra là, đây là một trận chính biến đại quy mô liên quan tới cả bên trong lẫn bên ngoài.
Sau khi xử lý xong sự vụ bên ngoài, cửa cung mở ra, Thương Vĩnh Trung cần vương cứu giá, xuất lĩnh một đội nhân mã trong tay hắn tiến cung, cầm theo ý chỉ của hoàng đế khống chế cấm vệ quân trong cung.

Đội nhân mã này tới, mỗi phủ nha trong kinh đều không phải người mù, đều phát giác ra nhưng đều bị quan chủ của phủ nha áp chế, ra lệnh không cho phép vọng động, cứ theo lẽ thường xử lý sự vụ là được.
Một đêm này, ngay cả một vài bách tính cũng đều nhận ra bầu không khí của kinh thành có chút quỷ dị.
Xác định đã khống chế thế cục bên trong bên ngoài kinh thành xong, tam đại phái thở phào nhẹ nhõm, có vài người rốt cục cũng đã lộ ra răng nanh.
Lúc trời tờ mờ sáng, bị phong tỏa bên trong ngự thư phòng.
Ngồi sau ngự án kiện, Thương Kiến Hùng nhịn một đêm, hai mắt vằn tia máu, trên mặt đất là một đống đồ bị đập vỡ.
Đại nội tổng quản Điền Ngữ thì đang đi lại trong ngự thư phòng lo nghĩ, sau khi nhận được tin tức.
Bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân, chỉ thấy trưởng lão Thân Báo Xuân của Tử Kim Động dẫn người xông vào phong tỏa bên trong ngự thư phòng, đối mặt với Thương Kiễn Hùng, hờ hững nói:
“Bệ hạ, hạ chỉ đi!”
Ầm! Thương Kiến Hùng vỗ án, cả giận nói:
“Các ngươi có bản lĩnh thì giết quả nhân đi!”
Muốn hắn hạ chỉ giao quyền, phong Thương Triều Tông là Nhiếp Chính Vương, nghĩ thật là hay!
Thân Báo Xuân cười lạnh một tiếng, không để ý tới nữa, bản thân Thương Kiến Hùng không hạ chỉ, đương nhiên sẽ có người giúp hắn hạ chỉ, xoay người đi tới trước mặt Điền Ngữ, nhìn Điền Ngữ:
“Điền tổng quản, giao danh sách ẩn bí danh của điệp báo ty ra đây!”
Có một vài danh sách quan trọng chỉ có một mình Điền Ngữ nắm giữ.
Điền Ngữ mỉm cười khom người:
“Thân trưởng lão, việc này phải mời bệ hạ ý chỉ mới được.”
“Phải? Ngươi cho rằng ngươi có cho hay không còn quan trọng hơn sao?”
Xoạt! Đột nhiên rút kiếm, một kiếm hàn quang đâm thẳng vào tim của Điền Ngữ.
Xoạt! Bảo kiếm trở về bao.

Thương Kiến Hùng trợn to hai mắt, mắt mở trừng trừng nhìn Điền Ngữ vẻ mặt đau đớn chậm rãi ngã xuống.
Ngã trên mặt đất trên mặt Điền Ngữ mang theo vài phần khó tin, Thân Báo Xuân đã ở hoàng cung nhiều năm, không biết đã được nhận bao nhiêu lợi ích của ông ta rồi, bây giờ lại dám hạ độc thủ với ông ta như vậy.
Thân Bão Xuân nhìn cũng không thèm nhìn ông ta cái nào, xoay người rời đi. Giao tình những ngày qua thì là giao tình những ngày qua, chuyện lần này gã cũng không trấn áp được. cũng không giúp được, trước đó đã nhận được không ít lợi ích, nhưng bây giờ lúc hạ độc thủ cũng sẽ không mềm tay.
Nếu không phải bên trên thông báo tạm thời không thể giết Thương Kiến Hùng, gã ngay cả Thương Kiến Hùng cũng đã muốn làm thịt rồi, cho một vài chuyện không thể thấy ánh sáng cùng nhau biến mất.
Thương Kiến Hùng kinh ngạc tại chỗ nhìn Điền Ngữ co giật trên mặt đất, xong, nhìn thấy Thân Báo Xuân trực tiếp giết Điền Ngữ là y biết lần này thực sự xong rồi.
Lâm triều, các quan sáng nay lại không tới mà tới thẳng phủ nha mình tọa trấn, nghe theo sự sắp xếp của Cao Kiến Thành, quan sát chặt chẽ tất cả, phát hiện ra bất cứ điều gì dị thường đều lập tức nhấn xuống, tuyệt đối không thể làm cho người có lòng nhân cơ hội này mà tác loạn, bằng không đừng trách Cao Kiến Thành hắn trở mặt.
Đại đa số bách tính đều không biết có chuyện gì xảy ra, chỉ biết cửa thành bị phong bế vẫn chưa mở, binh sĩ rất ít, ảnh hưởng tới sinh hoạt hàng ngày trong thành cũng không lớn.
Phía sau đám hào môn phú giả này phần lớn đều là quan viên triều đình, tin tức linh thông, cho dù không biết có chuyện gì xảy ra cũng nhận được sự nhắc nhở của người phía sau lưng, bảo phải đàng hoàng một chút, vì vậy đám người bình thường xa hoa trong nháy mắt toàn bộ đã trở nên biết điều hơn, đại thể là quản giáo vợ con, không cho xuất môn.
Lại qua một ngày nữa, rốt cục cửa thành đã mở ra, một đội đại quân phong trần đi tới, Tử Kim Động điều nhân mã phụ cận chạy tới, cũng vào thành, trực tiếp bố trí trọng binh tiếp quản phòng ngự kinh thành, cũng xông vào cung thành tiếp nhận khống chế.

Nhân mã của mình vừa đến, đám Cao Kiến Thành lập tức thả tay chân ra, triển khai loại trừ.
Phàm là đám có bối cảnh hào môn đằng sau Thương Kiến Hùng đều là gà bay chó sủa, nhiều đội nhân mã xông vào, không thèm thẩm lí và phán quyết, trực tiếp xét nhà bắt người, giết người!
Tất cả cửa ngoài cung mở rộng, phủ thái tử mới lập cùng các hoàng tử kể cả gia quyến đều bị bắt, những người trực hệ thì bị giam lỏng trong hoàng cung, người còn lại phàm là có tác loạn hoặc người bị hiềm nghi, người có năng lực đều giết hết không tha!
Trong hoàng cung cũng như vậy, hơn phân nửa thái giám cùng cung nữ bị loại trừ, tiếng khóc lóc kêu thán trong cung không dứt.
Bảo khố hoàng cung bình thường muốn có người lấy trộm là không thể nào, chỉ có điều lần này không phải trộm đêm mà là lấy ngay ban ngày ban mặt. Thương Vĩnh Trung tự mình suất lĩnh người tới mạnh mẽ đập phá, không còn cách nào, Thương Kiến Hùng dẫu chết cũng không chịu mở bảo khố ra, bên này đành mạnh mẽ loại bỏ.
Cũng không phải vì muốn lấy tài vật trong bảo khố mà là muốn lấy thần khí trấn quốc trong bảo khố!
Hai ngày hai đêm không được nghỉ ngơi tốt, Thương Vĩnh trung đã mù quáng, gã đã nói xong với Cao Kiến thành rồi, lấy được thần khí trấn quốc phải do hắn tự mình hiến cho Thương Triều Tông!
“Đại Tư Không, tiểu nữ còn trong cung phụng dưỡng bệ hạ, không biết có thể để nàng xuất cung về nhà hay không?”
Vài tên quan viên triều đình đi tới Cao phủ, tìm được Cao Kiến Thành, đều là nhà có nữ nhi đưa vào cung làm phi tử cho Thương Kiến Hùng, đưa vào cung là vì nhà mình, lúc này cũng không tiện mặc kệ, kiên trì xin tha đến cùng.
Ngồi ngay ngắn sau án kiện, Cao Kiến Thành vuốt râu nói:
“Chư vị đại nhân, yên tâm, đều yên tâm đi, tạm thời cứ kiên trì chút, không sao đâu, sau này người nên về đều có thể về nhà. Nhưng không phải bây giờ, đợi thế cục vững vàng rồi lại xử lý việc này vẫn chưa muộn mà? Chư vị hẳn là biết rõ, hiện tại trong tình huống này, nhỡ có người ở trong cung ra ngoài cấu kết ý đồ tạo hiềm nghi vào bệ hạ thì sẽ không tiện cho mọi người, ta nói có đúng không?”

“Dạ dạ dạ, vẫn là Đại Tư Không nghĩ chu đáo.”
Mấy vị đại nhân liên tiếp nói phải.
Cao Kiến Thành than thở:
“Có vài lời cảnh cáo ta phải nói trước nhé, nếu nữ nhi nhà ai một lòng với bệ hạ sợ là sẽ không ra khỏi cung được nữa. Còn nữa, vì bệ hạ đã có con cái, tốt nhất là vẫn nên ở lại trong cung phụng dưỡng bệ hạ thôi! Bằng không bên Dung thân vương sợ là sẽ suy nghĩ nhiều, cũng là vì muốn tốt cho mọi người mà thôi, các người nói có đúng hay không?”
“Đại Tư Không nói có lý!”
Mấy vị đại nhân đều khúm núm.
Lúc này bốn nhánh nhân mã bị điều trọng địa ở đi kinh đô và vùng lân cận cũng phát hiện ra chuyện không bình thường.

Chương 2249: Nhiếp Chính Vương Đại Yến (2)

Chương 2249: Nhiếp Chính Vương Đại Yến (2)
Thêm nữa điệp báo tu cùng hệ thống quân tình còn có người của Thương Kiến Hùng, bề ngoài thì đã tiếp nhận quản chế, bên trong thì đã truyền tin tức cho bốn nhánh nhân mã gấp gáp cầu xin hồi kinh cần vương.
Nhưng mà Thương Vĩnh trung đã giả truyền ý chỉ thay chủ tướng của bốn quân thành người mới rồi, mới nhậm chức, đối với việc có cần phải đi về giải cứu Thương Kiến Hùng hay không đều rất do dự, lo lắng một ngày Thương Kiến Hùng thoát hiểm có thể hoài nghi bọn họ cũng tham gia tác loạn hay không?
Chỉ có điều Thương Kiến Hùng vẫn khá có sức ảnh hưởng với bốn nhánh nhân mã này, sau khi tin tức Thương Kiến Hùng gặp nạn bại lộ hoàn toàn, đám chủ tướng mới nhập chức lại có phần không áp chế được đại quân.
Cũng may bốn nhánh nhân mã này bị điều đi đúng lúc, bị điều khẩn cấp, mọi người ngoại trừ mang theo lương thực theo khẩu phần thì không có tiếp tế tiếp viện.
Thương Vĩnh Trung đã lường trước, tiếp tế tiếp viện căn bản không tồn tại, không có ăn làm sao trở về?
Còn bốn nhánh nhân mã chia ra đi các hướng khác nhau, nhân mã của Tử Kim Động, Tiêu Dao cung và Linh Kiếm Sơn đã phản ứng đầu tiên, nhân mã khẩn cấp điều khiển tới, lập tức tiến hành phong tỏa chặn bốn nhánh quân lại.
Không có lương thảo tiếp tế tiếp viện, đói bụng, bốn nhánh nhân mã chỉ có thể đối mặt với hiện thực, cuối cùng bị tước vũ khí khống chế.

Sau khi khống chế nhằm vào một nhóm phần tử tử trung với Thương Kiến Hùng, lại là một trận huyết tinh loại bỏ.
Sau khi loại bỏ xong, phân hóa nhân mã ra, có thể nói là đã bị nhân mã chạy tới thôn tính rồi.
Đây là một hồi chính biến đã được mưu đồ bày kế tỉ mỉ từ lâu.
Sau khi giải quyết xong nhân mã thân tín lệ thuộc trực tiếp vào Thương Kiến Hùng mới là đại cục đã định. Triều đình Yến quốc công khai ý chỉ, ý chỉ dưới danh nghĩa Yến hoàng Thương Kiến Hùng, Thương Triều Tông khống chế quân chính sự vụ của Yến quốc, là Nhiếm Chính Vương!
Còn các nơi của Yến quốc cũng chưa tạo ra động tĩnh gì lớn, chỉ hơi có gây rối mà thôi, các nơi cũng có loại trừ, thanh trừ toàn bộ giám quân các nơi mà trước đó thương Kiến Hùng phái trú.
Đồng thời làm chăn đệm cho Thương Triều Tông cũng là trên dưới cả triều che giấu chính biến, có thể nói là làm các nơi công khai bịa đặt, nói năm đó Thương Kiến Hùng mưu hại Ninh Vương gièm pha bạo phát, sở dĩ hại chết Ninh Vương là bởi vì năm đó ngôi vị Hoàng đế thực sự là truyền cho Ninh Vương, bị Thương Kiến Hùng âm thầm giành mất.”
Đổi lại góc độ khác, sau Ninh Vương, Thương triều Tông sẽ là hoàng đế Yến quốc danh chính ngôn thuận.
Đám người trên triều đình này làm vậy chẳng những giá không cho Thương Kiến Hùng mà còn liều mạng đổ nước bẩn lên...
Một nhóm ù ù bay nhanh, rốt cục đã tới bên ngoài phủ thành Nam Châu, Thương Vĩnh trung cầm đầu phong trần một đường, có phần không ra hình người nữa.
Ngoài thành dừng tọa kỵ lại, ngẩng đầu nhìn về phía trên bảng tên của cửa thành bắt mắt, cuối cùng đã tới, trong lòng tràn đầy sự khẩn trương, không dám chắc...
Mới tu sửa vương phủ, người mới dọn tới bên trong phủ chưa được bao lâu liền đã có quý khách đăng môn.
Vội vã đi tới cửa chính, Thương Vĩnh Trung vừa thấy Thương Triều Tông sừng sững đứng ở nội đường thì không nói hai lời, bước nhanh tới quỳ gối, lại khóc sụt sùi, dường như kích động nói không lên lời.

Lúc này trên mặt Thương Vĩnh Trung đầy sự mệt mỏi gió bụi đường, mắt đầy tơ máu rất đáng sợ, còn treo một cánh tay, lưng đeo cành mận gai, phía sau lưng đã lốm đốm không ít vết máu, rõ ràng cho thấy đã chịu đòn nhận tội.
Thương Triều Tông cùng trái phải là Mông Sơn Minh và Lam Nhược Đình nhìn nhau, phát hiện vị Đại Tư Mã này thật đúng là có thể làm được.
Thương Vĩnh trung quỳ khóc sụt sùi, mở cái hộp dài mang theo tới, bên trong là một thanh trượng kim loại màu cổ đồng, còn có một bức thánh chỉ, hay tay bưng tráp qua đầu dâng lên cao gào khóc:
“Ý chỉ bệ hạ lập Nhiếp Chính Vương, còn cả thần khí trấn quốc Phục Tiên trượng nữa, tội thần đã mang đến đủ. Tội thần bị bệ hạ lừa bịp, tội đáng chết vạn lần, đặc biệt tới đây chịu tội.”
Ba người lại lần nữa nhìn nhau, trong kinh thành xảy ra chuyện gì, ba người đương nhiên là biết rõ, biết vị này lần này đã tận lực rồi.
Đương nhiên cũng biết ý chỉ lập Nhiếp Chính Vương là do vị này đưa tới.
Thật ra không ít người nghĩ đến tặng đồ, nhưng cuối cùng vẫn là do vị trước mắt này đoạt được vào tay, ba người cũng biết Cao Kiến Thành đã ngầm đồng ý.
Hành động này của Cao Kiến Thành có thâm ý, có ý định làm cho Thương Vĩnh Trung lập được công này, là muốn Thương Vĩnh Trung tránh được một kiếp.
Bên này cũng đã hiểu được dụng ý rồi, nếu ngay cả Thương Vĩnh trung đều có thể bỏ qua được, những người khác mới có thể yên lòng hân hoan.
Còn như bản thân Cao Kiến thành, hắn không có gì đáng lo lắng, cũng không cần đoạt công lao này, bởi vì Cao Kiến Thành biết sau lưng mình là ai, có người nọ ở đó, Thương Triều Tông không dám làm khó hắn.
Còn hiện nay Cao Kiến Thành còn tọa trấn kinh thành khống chế cục diện bên kia nữa.
Sau khi Thương Triều Tông hơi trầm mặc liền tự mình tiến lên, hai tay đỡ Thương Vĩnh Trung đứng lên:

“Hoàng thúc, không cần như vậy, chuyện đã qua đều bỏ qua đi, mọi chuyện lại như cũ. Bản vương hữa, Hoàng thúc vẫn là Đại Tư Mã của Yến quốc!”
Mông Sơn Minh ở bên cạnh yên lặng nhìn, trong lòng âm thầm cảm khái, đổi lại là Vương gia trước kia, chỉ sợ... bây giờ vui buồn không lộ, Vương gia đã không còn là Vương gia trước kia nữa rồi.
Vừa mới đứng dậy, Thương Vĩnh Trung nghe vậy lại giùng giằng quỳ xuống, dập đầu vài cái bái tạ, có những lời này, tảng đá trong lòng rốt cục đã rơi xuống, không uổng công tự mình liều mạng biểu hiện.
Trong lòng buông lỏng, lúc này hắn không chống đỡ được nữa, mắt tối sầm lại, lại ngã bất tỉnh tại chỗ.
“Hoàng thúc!”
Đám Thương Triều Tông thất kinh nhanh chóng gọi tu sĩ tới kiểm tra.
Tâm phúc của thương Vĩnh Trung theo tới đứng ở một bên gạt lệ nói:
“Vương gia nhà ta bảy tám ngày nay chưa được chợp mắt một giấc ngon lành, lại một đường cưỡi ngựa không ngừng tới Nam Châu, sợ là mệt quá nên ngất đi.”
Sau khi tu sĩ kiểm tra phát hiện đúng là như thế, thật sự là mệ quá nên ngất đi.
Đám Thương Triều Tông âm thầm thổn thức, phát hiện vị này vì tự bảo vệ mình, thật sự là liều mạng, lúc này sai người khiêng đi chăm sóc.
Thương Vĩnh Trung cảm giác ngủ tới lúc trời đen kịt.
Sau khi hiện trường yên tĩnh lại, Thương Triều Tông cầm thần khí trấn quốc quan sát chút, lại cầm ý chỉ lên mở ra kiểm tra, trong lòng có thể nói là muôn vài cảm khái, ngồi ở nhà không phải làm gì cả, quyền to của Yến quốc từ trên trời giáng xuống rơi vào trên người của mình.
Sau đó Mông Sơn Minh và Lam Nhược Đình đều cầm đồ kiểm tra, sau khi xem cũng không ngừng thổn thức, vị Đạo gia kia quả nhiên không giống người thường, nói thiên hạ của Yến quốc là của vương gia, giờ đã thành sự thực, tiện tay mang tới tặng rồi.
“Người đâu!”
Thương triều Tông gọi một tên tướng tới, chuyển ý chỉ qua:
“Đưa ý chỉ của triều đình về quân doanh tuyên đọc, thông cáo toàn quân!”

Đây là muốn cổ vũ sĩ khí quân tâm.
“Vâng!”
Tướng lĩnh tới lĩnh mệnh, hay tay cầm ý chỉ rời đi.
Trong nội trạch của vương phủ, hai người cô tẩu bắt đầu kiểm tra, nghĩ kế bố trí hạ nhân vào nhà mới.
Một nha hoàn bị kích động chạy tới hô to:
“Vương phi, Vương phi, đại hỉ, đại hỉ đây!”
Phượng Nhược Nam quay đầu quát một tiếng:
“Không ra cái dạng gì, còn ra thể thống gì nữa, có chuyện gì cần phải vui như thế?”
Trên mặt nha hoàn cười như nở hoa, hưng phấn hoa tay múa chân nói:
“Vương phi, quận chúa, triều đình hạ chỉ rồi, bệ hạ cáo ốm, triều đình hạ chỉ lập Vương gia làm Nhiếp Chính Vương của Đại Yến, thống soái sự vụ và quân chính của Đại Yến.”
Tin tức này quá mức đột ngột, quá mức chấn động, Phượng Nhược Nam cùng Thương Thục Thanh có phần hơi mơ hồ, có chút hoài nghi, chuyện này sao có thể?
Hiện nay Nam Châu đã không còn là một quận hiện như ban đầu nữa, tin tức gì cũng dễ dàng nắm giữ, bây giờ rất nhiều chuyện can thiệp quá lớn, hai nữ nhân đã từ từ không làm chính nữa rồi, bên Thương Triều Tông cũng dần có ý định tránh không cho hai người biết.

Chương 2250: Bảo vật thứ ba có được trong tám bảo vật

Chương 2250: Bảo vật thứ ba có được trong tám bảo vật
Chuyện trong phủ thành Nam Châu hoặc là chuyện trong địa bàn Nam Châu, khả năng hai người có nghe thấy, còn như động tĩnh ở xa kinh thành, hai người thực sự là không rõ ràng lắm.
Mấu chốt là, lần này Nam Châu vẫn chưa nhúng tay vào việc bên kinh thành, hai người cũng không nhận thấy Thương Triều Tông có hướng đi này, sao đột nhiên lại thành Nhiếp Chính Vương của Đại Yến rồi?
Phương Nhược Nam kinh ngạc bất ngờ, trách cứ:
“Nha đầu chết tiệt kia, nói bậy cái gì chứ?”
Nha hoàn hưng phấn khoát tay nói:
“Vương phi, ta không nói quàng, Đại Tư Mã Thương Vĩnh Trung tự mình đến truyền chỉ, nghe nói còn mang thần khsi trấn quốc giao cho Vương gia. Vương gia đã hạ lệnh thông cáo toàn quân, chuyện này đã không phải bí mật nữa, đã truyền ra rồi!”
Thần khí trấn quốc cũng đã đưa tới rồi? Hai nữa nhân vô cùng giật mình, nếu nắm giữ thần khí trấn quốc, đây nào phải Nhiếp Chính vương gì, Thương Kiến Hùng ngay cả thứ này cũng đã giao ra tương ứng với việc đã giao cả hoàng quyền ra rồi!
Hai nữ nhân nhất thời không còn tâm tư lo gia sự trước mắt nữa, vội vã dời đi, tìm Thương Triều Tông xác định việc này.
Thương Triều Tông không ở đó, đã ra ngoài, Lam Nhược Đình cũng không ở vương phủ, chỉ có điều có thể xác nhận từ Mông Sơn Minh, xác thực Thương Triều Tông đã mất đi quyền ở Yến quốc đã bị giam lỏng, tam đại phái đang giúp đỡ Vương gia.

Lần này Phượng Nhược Nam thật sự bối rối, cũng có thể nói là vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, cảm giác như là đang nằm mơ, không ngờ lại được làm vương phi của Nhiếp Chính Vương của Đại Yến quốc, không ngờ lại là nữ nhân chí tôn của Yến quốc.
Năm đó nàng xách thương lên ngựa đánh đánh giết giết ở một góc, chưa từng nghĩ tới bản thân mình sẽ có ngày hôm nay?
Tới quá đột ngột, thực sự giống như đang nằm mơ vậy.
Nàng mơ hồ ý thức được, có một số việc cũng đã rõ ràng, Thương Kiến Hùng đã trở thành vật trang trí, nam nhân nhà mình tiếp theo có thể sẽ trở thành hoàng đế của Yến quốc, mà nàng chắc chắn sẽ trở thành Hoàng hậu của Yến quốc, con trai của nàng rất có thể sẽ là thái tử tương lai của Yến quốc.
Hoàng hậu? Mình lại sắp trở thành Hoàng hậu của Yến quốc rồi sao?
Nhớ lại chuyện cũ như vẫn rõ mồn một trước mắt, vẫn cảm thấy khó có thể tin được.
Thương Thục Thanh nhìn tẩu tử tạm thời hoàn toàn không còn tâm tư nữa, cũng xin cáo lui, loanh quanh trong đình viện của vương phủ thỉnh thoảng nhìn về phía Mao Lư biệt viện.
Nếu không biết Ngưu Hữu Đạo còn sống, nàng chắc cũng không biết rõ có chuyện gì đang diễn ra.
Nhưng khi đã biết Ngưu Hữu Đạo còn sống, đại khái tâm lý nàng đã nắm chắc, biết quyền thế của ca ca còn cả kinh biến lớn ở Yến quốc, còn được Tử Kim Động trợ giúp, được tam đại phái của Yến quốc toàn lực chống lưng, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có vị Đạo gia kia mới có bản lĩnh này.
Hiện tại nàng rất muốn gặp mặt Ngưu Hữu Đạo, nhưng là lại không dám tới đó quấy rối, cũng biết tình huống của Ngưu Hữu Đạo không tiện bại lộ.
Loại cảm giác gần trong gang tấc mà không thể gặp mặt này, nàng phải chịu đựng cả ngày lẫn đêm...
Trong mật thất, Vân Cơ đi tới, đặt một tấm cổ đồng kính ở trước mặt Ngưu Hữu Đạo.
Sau khi ước định cẩn thận thời gian địa điểm, rốt cục Thương kinshd dã được mang tới, bảo Gia Cát Trì chạy muốn chuyến mang về.

Cũng không sợ Gia Cát Trì bỏ trốn, hiện nay Gia Cát Trì đã lên thuyền của bên này rồi, Gia Cát Trì cũng biết bây giờ mình đang làm gì, rõ ràng mục tiêu của mình là gì hơn. Bây giờ ngay cả bên Hải Vô Cực, thái độ khi hắn đối mặt cũng đã nhạt dần. Nói cách khác, chỉ cần thành công, không những Gia Cát Trì hắn bình an, Hải Vô Cực cũng bình an, đến lúc đó không cần ẩn ẩn giấu giấu nữa, cố gắng thì Hải Vô Cực còn có hy vọng phục quốc.

Vì vậy, bây giờ Gia Cát Trì đang toàn lực giúp đỡ bên này ,toàn lực cống hiến cho bên này.

Nhìn tình báo trên tay, Ngưu Hữu Đạo xem kỹ rồi bỏ xuống, tự tay cầm gương đồng lên thưởng thức.

Vân Cơ nói một câu:

“Đồ là thật hay giả còn chưa biết.”

Ngưu Hữu Đạo ừ:

“Ta sẽ xác định.”

Vân Cơ:

“Bên ngoài, Đại Tư Mã của Yến quốc là Thương Vĩnh Trung tự mình đưa tới ý chỉ lập Nhiếp Chính Vương của triều đình, còn mang thần khí trấn quốc là Phục Tiên Trượng tới, đại cục Yến quốc đã định.”

Ngưu Hữu Đạo cầm gương đồng trên tay lật tới lật lui:

“Ừm, đã biết rồi. Nói với Vương gia một tiếng, thần khí trấn quốc gì gì đó về sau không cần, Phục Tiên Trượng ngươi đi lấy tới đây, nói ta muốn dùng.”

Vân Cơ hơi gật đầu, xoay người đi, đi tới cửa chợt quay đầu nói một câu:

“Hồng Nương xuất quan, nàng cực kỳ vui vẻ, đang đi tản bộ khắp nơi ở bên ngoài.”

“Chuyện tốt!”

Ngưu Hữu Đạo cười một tiếng.

Vân Cơ cũng cười, lúc này mới rời đi.

Không còn người ngoài nữa, cổ đồng kính ở trên tay Ngưu Hữu Đạ chợt phát ra động tĩnh răng rắc, chín đóa hoa điêu khắc trên gương đồng bắn lên.

Không sai, là thật, Ngưu Hữu Đạo khẽ lắc đầu, nhớ lại tình hình trước khi Đông Quách Hạo Nhiên lâm chung giao vật đó cho mình, đảo mắt đã trải qua nhiều năm như vậy rồi, hơi xúc động.
Không biết trầm tư bao lâu, chợt nghe phía bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng phục vị cổ đồng kính.
Ở cửa, một thân hình quen thuộc hiện thân, trên tay phe phẩy quạt tròn, vòng eo xoay dẻo đi tới, ngoại trừ Quản Phương Nghi ra thì không còn ai khác.
Rõ ràng, màu da và khí sắc của nữ nhân này không giống với trước đây nữa, dường như đã trẻ hơn một chút, chói lọi.
Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười:
“Xem ra đã đột phá.”
Mặt Quản Phương Nghi mang vẻ đắc ý nghiêng người đặt mông ngồi ở trên bàn, phe phẩy quạt tròn, hừng hực khí thế nói:
“Bây giờ ta là kim phi tích bỉ, về sau ngươi nói chuyện với ta cũng phải cẩn thận một chút đó, bằng không đừng trách ta không khách khí.”
Ngưu Hữu Đạo:
“Thật sao? Bên cạnh ta có một đống mạnh hơn ngươi, xa không nói, chỉ cần nói Hầu Tử thôi, thực lực của Hầu Tử có thể khống chế được Thánh La Sát, ngươi so với Nguyên Sắc thì thế nào? Có thể chịu được một đao của hắn không?”
Khóe miệng Quản Phương Nghi giật một cái, hừ một tiếng:
“Ta lại ngốc tới độ đứng đó chờ hắn động thủ sao?”
Ngưu Hữu Đạo:
“Ngươi có tin Vân Cơ cũng có thể thu thập được ngươi không hả?”
Vẻ mặt Quản Phương Nghi chán ngấy khinh bỉ nói:
“Biết là tìm người hỗ trợ, có gì tài ba.”
Ngưu Hữu Đạo không muốn tiếp tục dông dài với nàng nữa, nhắc nhở:
“Đại biến sắp tới, ngày đó e rằng sẽ tới nhanh hơn so với tưởng tượng của chúng ta, đừng đi dạo lung tung khắp nơi nữa, dành thời gian làm vững chắc cảnh giới đi.”
“Rồi, đã biết!”
Quản Phương Nghi tức giận nói một câu, ánh mắt vô tình nhìn vào tay hắn, chợt ngẩn ra, đột nhiên đưa tay cướp tới, lật xem một lượt, kinh

ngạc nói:
“Đây là thương kính?”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu.
Quản Phương Nghi cảm thấy kỳ quái:
“Không phải ở trong tay Hiểu Nguyệt Các sao? Hiểu Nguyệt Các đã cho ngươi rồi ư?”
“Ừm!”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu.
Quản Phương Nghi lật qua lật lại nhìn ra ngoài một hồi, hơi thổn thức, năm đó lúc Ngưu Hữu Đạo đưa vật đó cho Ngọc Thương, nàng còn có thành kiến, Ngưu Hữu Đạo nói gì lúc đó, bây giờ nàng còn có chút ấn tượng, không ngờ tới thực sự đã trở về rồi, hỏi:
“Sao Hiểu Nguyệt Các lại trả lại cho ngươi, có chuyện gì xảy ra vậy?”
Ngưu Hữu Đạo không muốn nói thêm, nói một câu đơn giản:
“Không có gì.”
Quản Phương Nghi hơi nhíu mi, biết chắc có chuyện gì xảy ra, nhưng miệng của người này chuyện không muốn nói nàng cũng lười truy hỏi để thêm xấu hổ, ầm, ném thương kính lên bàn, xoay người rời đi.
Đi ra ngoài bằng mật đạo, bắt gặp Vân Cơ cầm mọt cái hộp dài đi tới, chặn lại hỏi một câu:
“Vân tỷ, lúc ta không có ở đây, có phải Hiểu Nguyệt Các đã xảy ra vấn đề gì không?
Vân Cơ nói như đương nhiên:
“Hiểu Nguyệt Các đã bị diệt.”
Hủy diệt? Quản Phương Nghi trợn mắt nói:
“Có chuyện gì vậy?”
“Còn có thể có chuyện gì xảy ra chứ, vị kia làm...”
Vân Cơ chép miệng về phía đầu kia của địa đạo, nói một lượt chuyện đã xảy ra.

Chương 2251: Hạ thủ sớm mà thôi (1)

Chương 2251: Hạ thủ sớm mà thôi (1)
Sau khi nghe xong, Quản Phương Nghi hơi trầm mặc, nhớ lại trên biển rộng, tình hình người nào đó ôm người khác ở đầu thuyền, nhẹ nhàng than thở:
“Tính mệnh của hơn sáu ngàn tu sĩ... Hắc Mẫu Đơn đời này xem như không còn oan khuất gì nữa, có thể nhắm mắt được rồi.”
“Hắc Mẫu Đơn?”
Vân Cơ khó hiểu.
Quản Phương Nghi gượng cười nói:
“Hắc Mẫu Đơn chết trong tay Hiểu Nguyệt Các không phải ngươi không biết, đây cũng là nguyên do mà Hiểu Nguyệt Các gặp phải họa diệt môn.
Dứt lời liền lắc đầu rời đi.
Vân Cơ hơi trầm mặc, sau đó tiếp tục tiến lên đi tới mật thất, đặt tráp trước mặt Ngưu Hữu Đạo, mở ra.
Ngưu Hữu Đạo tự tay lật xem trượng, lẩm bẩm một câu:
“Phục Tiên trượng.”
Tám thần khí trấn quốc, bây giờ trong tay hắn đã có ba rồi, còn tung tích của năm thứ khác đã biết rõ.
Thôn Thiên hoàn hắn là trong tay Ô Thường, Sơn Hà Đỉnh ở trong tay Hàn quốc, Lượng Thiên thước trong tay Tấn quốc, Định Thần châu của Tề quốc lần này cũng rơi vào tay Tấn quốc rồi, Phá Không kiếm thì đang trong tay Tống quốc.
Đối với một người đã biết công dụng của tám thần khí như hắn, chỉ cần có Hầu Tử ở đây, thôn Thiên hoàn và Sơn Hà đỉnh có cần thu được hay không đã không còn quan trọng nữa rồi, chỉ cần có được Lượng Thiên Thước, Định Thần Châu và Phá Không kiếm là đủ rồi...

Phủ Thứ sử Bắc châu, bên trong tĩnh thất, mùi thuốc lượn lờ, Thiệu Đăng Vân lặng im đối mặt với bức họa Ninh Vương treo trên tường.
Sau khi lơ đãng một lúc, Thiệu Đăng Vân cầm trong tay tin tức có liên quan tới việc Thương Triều Tông trở thành Nhiếp Chính Vương của Đại Yến bỏ vào trong chậu than, đốt cháy...
Thiên Ngọc môn, trong bở đất trồng rau bên suối cạnh núi gieo ba hạt Phượng Lăng, Bành Ngọc Lan tưới nước.
Một người nhẹ nhàng tới đứng trên bờ ruộng, chính là chưởng môn Thiên Ngọc Môn Bành Hựu Tại.
Thấy hắn tới, hai phu phụ đã có vẻ già nua lập tức thảy đồ trong tay xuống, đi tới bái kiến.
Bành Hựu Tại lại phất phất tay ý bảo không cần đa lễ, móc trong tay áo ra một bức thư đưa cho hai vợ chồng:
“Xem thử đi.”
Hai người không biết là thứ gì, còn cần vị này tự mình đến thông báo, lúc này mới cùng nhau xem thử.
Sau khi Phương Lăng Ba xem thì kinh ngạc:
“Nhiếp Chính Vương của Đại Yến? Thương Kiến Hùng bị giam lỏng rồi, Thương Triều Tông đã đoạt quyền rồi?”
Bành Hựu Tại gật đầu:
“Ta cũng không biết Thương Triều Tông đã dùng thủ đoạn gì lại thuyết phục được Tử Kim Động đưa ra nhiều lợi ích cho Tiêu Dao cung và Linh Kiếm sơn chia đều như thế, nghe được lời đồn có ý là như vậy. Bây giờ ngay cả thần khí trấn quốc của Yến quốc đã rơi vào tay của Thương Triều Tông rồi... nói chung, Thương Kiến Hùng đã không còn hy vọng trở mình nữa, chuyện Thương Triều Tông xưng đế đã là chuyện sớm hay muộn, nói cách khác, nữ nhi của các ngươi, cháu ngoại của ta, Nhược Nam sớm muộn cũng sẽ trở thành hoàng hậu của Yến quốc.”
Bành Ngọc Lan lẩm bẩm:
“Hoàng hậu Yến quốc?”
Có phần khó có thể tin, nữ nhi mà hai người già này luôn lo lắng trước đây lo không ai thèm lấy hoặc lo sẽ không gả được mối tốt như nữ nhi nhà người ta, lại sắp trở thành hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ của một

nước, chuyện này ngay cả bà ta từng làm nhiều chuyện tàn sát như vậy cũng cảm thấy khó có thể tin được.
Bành Hựu Tại lại vuốt râu:
“Bây giờ đã là vương phi của Nhiếp Chính Vương Đại Yến, một khi Thương Triều Tông xưng đế, hậu vị của Nhược Nam là không thể chạy thoát được, chuyện này Thương Triều Tông cũng không thể lập nữ nhân khac được, sẽ không hợp lễ nghi, Mông Sơn Minh và Lam Nhược Đình cũng sẽ không đồng ý với chuyện đó. Thêm nữa, Nhược Nam là mẹ đẻ của trưởng tử của Thương Triều Tông, mát mặt vì con, hậu vị của Nhược Nam trên căn bản là chuyện ván đã đóng thuyền rồi.
Phượng Lăng Ba cười gượng:
“Không ngờ tới nha đầu này còn có mệnh làm mẫu nghi thiên hạ.”
Rõ ràng là dáng vẻ khó tin.
Bành Ngọc Lan có phần buồn cười:
“Nghĩ lại năm đó gả nha đầu kia cho Thương Triều Tông nó còn sống chết không muốn, bây giờ sợ là nữ tử thiên hạ tiện sát.”
Mặt Phượng Lăng Ba lại tỏ ra phiền muộn:
“Gả cho Thương Triều Tông là chuyện tốt sao? Ngày hôm nay của Thương triều Tông là đạp lên máu của Phượng gia ta mà leo lên.”
Lời này vừa nói ra, Bành Ngọc Lan buồn bã, nhớ tới trong trận kịch biến một nhóm con cháu bị giết, cảnh tượng họ hàng bên vợ cùng ngoại thân giết chóc tương tàn, nàng mãi mãi cũng không quên được.
Nhưng cũng biết, nếu như năm đó trận tranh quyền đoạt lợi kia do Phượng gia thắng thì những người Thương Triều Tông sợ là cũng khó trốn được một kiếp, sợ là nữ nhi sẽ phải làm quả phụ.
Cũng bởi vì chuyện năm đó Phượng gia hạ ngoan thủ, xem nhữ đã hoàn toàn đẩy nữ nhu cho Thương Triều Tông rồi.
Bành Hựu Tại biết hai người đang suy nghĩ gì, hỏi:
“Lăng Ba, năm đó nếu Nam Châu thật sự vào tay của ngươi, ngươi có thể chắc chắn đi tới ngày hôm nay giống Thương Triều Tông không?”
Phượng Lăng Ba trầm mặc một hồi, than thở:
“Không thể đi đến được.”
Bành Hựu Tại:

“Nơi đây cũng không còn người ngoài nữa không cần phải nói giấu đầu hở đuôi làm gì. Từ tình huống trước đây thì chỉ sợ chúng ta ngay cả Nam Châu có lẽ cũng không khống chế nổi. Lần Hàn quốc và Tống quốc đánh yến quốc, Yến quốc loạn trong giặc ngoài, bấp bênh, tràn ngập nguy cơ, nếu không có nhân mã Nam Châu của Thương Triều Tông ngăn cơn sóng dữ, Yến quốc đã diệt vong, làm sao còn đất dung thân cho chúng ta nữa. Trận chiến đó của Thương Triều Tông có thể nói là đã thay đổi toàn bộ thế cục của bảy nước.”
Tiện đà cũng thở dài:
“Lăng Ba, chuyện đã qua liền cho qua đi thôi! Hiện nay Thương Triều Tông đã không phải người mà chúng ta có thể động đến được nữa, ngay cả Bắc châu chúng ta đều đã nằm trong phạm vi thế lực của hắn rồi, lời không nên nói thì không cần nói. Nếu có thể, phu phụ các ngươi nên qua lại với Nhược Nam nhiều một chút.”
Câu nói sau cùng mới là mục đích lần này hắn tới.
...
Thiệu phủ kinh thành Tấn quốc, xe ngựa đậu ở cửa, Thiệu Bình Ba cùng Thái Thúc Hoan Nhi muốn ra cửa.
Thiệu Tam Tỉnh vào thư phòng, nhìn thấy Thiệu Bình Ba vẫn còn ở trên bàn viết gì đó, mới đi qua nhắc nhở một câu:
“Đại công tử, công chúa đã chuẩn bị xong, lễ vật thăm hỏi cũng đã xong cả, nên xuất phát rồi.”
Thiệu Bình Ba không hé răng, múa bút thành văn, viết xong một phong thư, cầm thổi khô sau đó chuyển qua:
“Chuyển cho Tử Ngọc đi.”
Tử Ngọc là một trong những học sinh ở Bắc Châu của hắn, bởi vì quyền sở hữu ở nguyên Vệ quốc khá xuất sắc, trong khoảng thời gian ngắn đã được mặt rồng Thái Thúc Hùng liên tục tăng chức ba lần, lần này bởi vì đối mặt với đất chiếm được ở Tề quốc cần, Thái Thúc Hùng điều người tới để phân công cho đủ.
Bởi vì nhu cầu cần nhân tài cấp bách, Thái Thúc Hùng cũng không muốn dùng đám người chỉ biết tham lam không hiểu kinh lược, chí ít không thể dùng toàn bộ người như thế được, lại cố ý điều một nhóm học sinh trong trường Thái Học có sở trường đi tới Tề quốc nhậm chức. Bởi

vì thời gian sáng lập trường Thái Học hơi ngắn, tốc độ khuếch trương của Tấn quốc quá nhanh, Thái Thúc Hùng lại nhiều lần cần người từ trong trường Thái học, tốc độ bồi dưỡng học sinh nhất định là không thể kịp được.

Những học sinh còn chưa tinh thông hoàn toàn đã bị điều đi nhậm chức, Thiệu Bình Ba có chút bận tâm, đặc biệt là học sinh của mình, căn dặn thông báo một vài chuyện cần chú ý.

Với hắn thì đây không phải việc nhỏ, chuyện liên quan tới danh dự của trường Thái Học, vì vậy mới chấp nhận để công chúa chờ lâu cũng phải xử lý xong chuyện này đã.

Nhận thư mà Thiệu Bình Ba đã viết xong, cất thư vào trong tay áo đi nhanh tới vắt khô một cái khăn ướt đưa cho thiệu Bình Ba lau tay, nhắc nhở thêm một câu:

“Bên Yến quốc đã xác nhận, là Tử Kim Động bỏ qua lợi ích của mình chia đều cho Tiêu Dao cung và Linh Kiếm Sơn, nên mới có thể thúc đẩy lần đoạt quyền này.”

Thiệu Bình Ba hừ lạnh:

“Thương Kiến Hùng đi nước cờ ngu xuẩn này đương nhiên không công cho Thương Triều Tông chiếm lĩnh, bây giờ ngược lại bị Thương Triều Tông coi làm lợi thế để lợi dụ Tiêu Dao Cung và Linh Kiếm Sơn, chuyện này là do bản thân hắn tìm đường chết.

Chương 2252: Hạ thủ sớm mà thôi (2)

Chương 2252: Hạ thủ sớm mà thôi (2)
“Ta thấy, cổ động Thương Kiến Hùng làm vậy, chắc chắn chính là tên Cao Kiến Thành kia rồi.”
Thiệu Tam Tỉnh vâng:
“Không có Cao Kiến Thành này giúp hành động khắp nơi trong Yến quốc, lúc này Yến quốc tất đã rối loạn, Thương Triều Tông không thể thuận lợi có được như vậy.
Nhận khăn mà Thiệu Bình Ba đưa lại, Thiệu Tam Tỉnh thấy hắn không có ý gì khác, nhịn không được nhắc nhở một cái:
“Còn nhớ trước đây đại công tử từng nói, Cao Kiến Thành này là người của Ngưu Hữu Đạo.”
Thiệu Bình Ba chỉnh sửa xiêm áo trên người:
“Bây giờ còn cần hoài nghi sao? Phán đoán của ta không sai.”
Thiệu Tam Tỉnh thấy kỳ quái không phải là chuyện này:
“Lần này vì sao đại công tử lại không hoài nghi Ngưu Hữu Đạo còn sống?”
Thiệu Bình Ba hơi lắc đầu:
“Không có gì hoài nghi hay không cả, là người của Ngưu Hữu Đạo thì cũng có thể là người của Nam Châu, Ngưu Hữu Đạo chết, đầu quân cho Thương Triều Tông cũng không có gì lạ.”
Dứt lời xoay người đi ra cửa.
Thiệu Tam Tỉnh nhanh chóng bưng chậu đuổi kịp, sau khi ra cửa gì giao chậu cho hạ nhân ở cửa thu dọn, mình thì đi tìm người của Hắc Thủy Đài giao phó minh tín, chuyển giao cho vị học sinh tới đất Tề nhậm chức kia.
Đã là minh tín cũng sẽ không sợ Hắc Thủy đài nhìn được nội dung trong đó, trong đó đều là những chuyện của Tấn quốc, không cần phải che che

giấu giấu.
Trong đình đài lầu các chờ đơi, Thái Thúc Hoan Nhi nhìn thấy trượng phu tới thì mặt nở nụ cười tới đón, hai phu phụ dắt tay rời đi.
Sau khi ra cửa, phu phụ cùng lên xe ngựa, sau đó hộ vệ đi theo đoàn xe không nhanh không chậm rời đi.
Đi tắt vào trong thành, phía trước đột nhiên gặp phải cản đường tranh cãi ầm ĩ, Thiệu Bình Ba mở màn cửa sổ ra nói một câu:
“Đi hỏi thử xem có chuyện gì xảy ra.”
Lúc này Thiệu Tam Tỉnh nhảy xuống khỏi lưng ngựa, dẫn người qua đó hỏi.
Sau khi biết được tình huống thì quay lại đẩy cửa sổ xe ra bẩm báo:
“Đại công tử, bởi vì chuyện cửa hàng bán hàng, người mua hình như đổi ý không đồng ý với giá cả, người bán không nghe theo nên mới rùm beng. Chuyện như vậy gần đây dường như phát sinh không ít ở trong kinh thành.
Thiệu Bình Ba lạnh nhạt nói:
“Để cho bọn họ ầm ĩ đi, đi đường vòng vậy.”
“Vâng!”
Lúc này Thiệu Tam Tỉnh truyền lệnh đi vòng.
Bên trong xe ngựa Thái Thúc Hoan Nhi có chút ngạc nhiên:
“Phu quân, trong kinh thành gần đây tại sao lại luôn xuất hiện chuyện như vậy?”
Đối với nàng, nàng cũng phát hiện sự thần bí của trượng phu mình, nghi vấn gì dường như đều cũng có thể tìm được đáp ở chỗ trượng phu, dường như sẽ không có chuyện bí ẩn gì trượng phu không giải được.
Thiệu Bình Ba:
“Chắc là tin tức dời đô đã truyền ra rồi.”
“Dời đô?”
Thái Thúc Hoan Nhi chần chừ nói:
“Nghe nói việc này lực cản trong triều khá lớn, không phải còn chưa có kết luận hay sao?”
Thiệu Bình Ba:
“Lực cản lớn là bởi vì có vài sản nghiệp của người ta ở chỗ này. Đô thành Tấn quốc ở đây tấc đất tấc vàng, một khi dời đô thành Tấn quốc,

nơi đây sẽ tiêu điều đi nhiều, có vài cửa hàng điển sản sẽ không đáng giá như hiện tại nữa, đương nhiên sẽ có người không muốn dời, mới vừa rồi tranh cãi ầm ĩ đại khái là vì vậy.”
“Còn như lực cản chỉ là tạm thời mà thôi, đất Tấn cằn cỗi, bây giờ địa vực Tấn quốc rộng lớn, đô thành tiếp tục đặt ở đây đã không còn thích hợp nữa, khoảng cách để truyền đạt chính lệnh cũng quá xa, dời đi là chuyện tất nhiên. Bệ hạ chỉ là truyền ra chút tin đồn xem thử phản ứng thế nào, căn cứ vào độ chấn động của phản ứng sẽ có đối tượng phải cưỡng chế.”
Thái Thúc Hoan Nhi hiểu ra, lại nỏi:
“Vậy sau sẽ dời tới đâu?”
Thiệu Bình Ba:
“Chắc chắn là đô thành của nguyên Vệ quốc.”
Thái Thúc Hoan Nhi nghe xong thì cảm thấy hưng phấn, tin tưởng vào phán đoán của hắn:
“Phu quân, vậy chúng ta có phải cũng nên sớm đưa chút gia nghiệp qua bên kia không, nhân dịp giá còn đang rẻ.”
Thiệu Bình Ba tự tay ngắt cái mũi của nàng lắc lắc một cái:
“Đường đường là công chúa lại biến thành đứa tham tiền rồi.”
Nàng tránh đi được, lại lắc đầu nói:
“Chuyện cạnh tranh lợi ích với người ta này không cần làm nữa, nhất là thời điểm dời đô mẫn cảm, nàng thân là công chúa mà làm vậy sẽ tạo thành phong trào, dễ bị người ta tóm đuôi, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.”
Thái Thúc Hoan Nhi có chút không vui, lầm bầm:
“Chàng không biết đồ ăn dầu muối của nhà đắt thế nào đâu, Trong nhà cần chi tiêu cho nhiều người như vậy, còn muốn nhận ân tình, chàng còn thường xuyên giúp đỡ học sinh của chàng nữa, dựa vào chút bổng lộc của chàng và cả chút tiền lương trong cung cho thiếp căn bản không đủ. Chàng lại không làm những việc tham ô nhận hối lộ như bọn họ, vẫn luôn chịu cảnh miệng ăn núi lở này, không chịu được lâu nữa.”
Thiệu Bình Ba mỉm cười:
“Công chúa của chúng ta cũng biết đồ ăn gạo dầu muối đắt, thật không dễ dàng.”

Thái Thúc Hoan Nhi đấm hắn hai cái:
“Còn không phải là do chàng ép à. Hơn nữa, chuyển chút sản nghiệp qua thì sao chứ, là cho chính mình bỏ tiền ra mua, lại không phải tham chiếm không gì.”
Thiệu Bình Ba ha hả:
“Đám người trong triều vô cùng tinh danh, chắc chắn hiện tại giá bên Vệ kinh đã mỗi ngày một giá rồi, còn có thể đợi nàng giờ qua đó mua sao?”
Thái Thúc Hoan Nhi kinh sợ nói:
“Vậy thì càng phải nhân lúc còn sớm, chúng ta thật sự không có tiền, hiện tại không mua về sau sẽ càng không mua nổi, còn chậm trễ nữa chẳng nhẽ chờ phụ hoàng ban cho chúng ta chỗ ở sao? Chẳng phải sẽ làm cho các huynh đệ tỷ muội trong cung chế giễu ư.
Thiệu Bình Ba nhẹ nhàng than thở:
“Nghe lời nào, đừng nên nhúng tay vào việc này, về nàng hãy tìm lão Thiệu, ông ấy sẽ giao phó với nàng.”
Thái Thúc Hoan Nhi bất mãn:
“Không có tiền, hắn có thể khai báo cái gì?”
Thiệu Bình Ba miễn cưỡng cười, hắn là người cần vì tiền dùng cho cuộc sống mà phiền não sao? Vị công chúa này khó tránh khỏi có chút xem nhẹ hắn rồi, than thở:
“Nhà chúng ta bên Vệ kinh có hai mươi cửa hàng vị trí mặt đường, năm tòa đại trạch viện thượng hạng, còn có năm nghìn mẫu ruộng tốt ở phụ cận Vệ kinh, chỗ này có đủ không?”
Thái Thúc Hoan Nhi mở to hai mắt nhìn:
“Thật hay giả? Chàng đừng có đùa cợt ta.”
Thiệu Bình Ba hơi bất đắc dĩ:
“Nàng cảm thấy ta sẽ đùa kiểu này sao?”
Thái Thúc Hoan Nhi níu tay áo hắn, nói:
“Chẳng lẽ chàng giấu ta cất của riêng ư?”
Thiệu Bình Ba dở khóc dở cười:
“Nàng suy nghĩ nhiều rồi, trước đây lúc Vệ kinh bắt đầu đại loạn, sản nghiệp tựa như cải trắng, ta bảo Hắc Thủy Đài giúp ta đặt mua những sản nghiệp này, trên danh nghĩa là để ta tiện hành sự ở Vệ quốc. Khế đất các thứ đều nằm trong tay Lão Thiệu, nàng tìm ông ấy đòi là được.”

Thái Thúc Hoan Nhi mở to hai mắt nhìn:
“Chàng từ lúc đó đã trắng trợn lập nghiệp rồi?”
Thiệu Bình Ba:
“Ta là người nghèo, không chuẩn bị sớm thì làm gì được, chẳng nhẽ phải chờ tới bây giờ hay sao? Hiện tại một vạn kim tệ ngay cả mua nhà cửa cũng không mua nổi, khi đó... đấy chỉ tốn một vạn kim tệ ta đã mua được toàn bộ rồi, nàng nói ta nên mua hay không mua hả? Nàng cứ yên tâm đi, toàn bộ Tấn quốc không ai mua sớm hơn so với ta đâu, không làm nàng thiếu chỗ ở được, năm đại trạch viện phân bố ở những khu vực tốt trong Vệ kinh, nàng muốn ở đâu cũng được, không ai giành với nàng cả.”
Thái Thúc Hoan Nhi hưng phấn, bỗng nhiên ý thức được gì đó:
“Từ khi đó chàng đã ý thức được phải dời đô sao?”
Thiệu Bình Ba:
“Một khi chiến sự có ngày đắc thắng, nơi đây sẽ không thích hợp làm kinh đô nữa. Mà Vệ kinh lại là thứ có sẵn, không cần xây dựng rầm rộ, tỉnh thì tỉnh lực, thêm nữa còn là nơi giàu có và đông đúc, khí hậu ôn nhuận, đồng cỏ phì nhiêu nghìn dặm, lương thực phong phú, đường thủy thông suốt bốn phương, lại ở vị trí giải đất trung tâm của ba nước, dễ giàng hạ chính lệnh, muốn dời đô tất nhiên là Vệ Kinh. Chẳng qua ta có lòng tin Tấn quốc đắc thắng nên mới hạ thủ sớm mà thôi.”
Thái Thúc Hoan Nhi nghe xong gần như là nhảy nhót hoan hô, khó có thể tưởng tượng được, một vạn kim tệ liền mua được nhiều sản nghiệp nhưu vậy, bây giờ đã lãi gấp bao nhiêu lần, phát đại tài rồi, hai mắt cũng bắt đầu sáng rực.

Chương 2253: Xảo trá vơ vét tài sản

Chương 2253: Xảo trá vơ vét tài sản
Thiệu Bình Ba chỉ cười nhạt, chuyện như thế này hắn sẽ không để trong lòng, chẳng qua là chuyện khi đó tiện tay làm mà thôi, hiện tại chuyện hắn để bụng và lo lắng chính là sẽ lập tức gặp được người rồi.
Thái Thúc Hoan Nhi ở đó nói lải nhải, lời trong lời ngoài ý là phải xem được cảnh các huynh đệ tỷ muội ngoác mồm kinh ngạc.
Bởi vì nhìn thấy dáng vẻ hiện giờ của nàng rất hạnh phúc, thêm nữa Thái Thúc Hùng hổ thẹn với nàng, đương nhiên là tương đối thiên vị, từ đó, những huynh đệ của nàng thì hay rồi, nhưng những tỷ muội thì không phải vậy, khá khinh thường nàng, thiên tính giữa nữ nhân phải nói là âm dương quái khí. Nàng cũng biết, nếu không phải sợ chọc giận Thái Thúc Hùng nên không ai dám gièm pha gì nàng, đám tỷ muội đó sẽ không chủy hạ lưu tình.
*Chủy hạ lưu tình: Không tiếc lời gièm pha
Nàng còn trẻ, ngay cả hai mươi tuổi cũng chưa tới, không thể làm được chuyện không quan tâm hơn thua, cũng là người cần mặt mũi, không muốn để đám tỷ muội kia nhìn nàng quẫn bách mà chê cười.
Thấy nàng có chút quá mức cao hứng, Thiệu Bình Ba không nhịn được nhắc nhở một câu:
“Sản nghiệp lại chỉ để lại một bộ phận, đa phần cũng sẽ phải tặng cho người ta.
“...”
Thái Thúc Hoan Nhi ngưng miệng ngơ ngẩn nhìn hắn:
“Đa phần phải tặng người ta?”
Thiệu Bình Ba:
“Bên Liễu Nhi, nàng chọn một căn nhà tốt một chút cho muội ấy, lại đưa thêm hai cửa hàng, thêm 500 mẫu ruộng tốt cho muội ấy nữa.”

Nghe nói là cho Thiệu Liễu Nhi, vẻ mặt của Thái Thúc Hoan Nhi hơi nghiêm túc gật đầu, biết tiểu cô này trước mắt có tình cảnh rất xấu hổ, không dám có ý kiến gì, đối với chuyện này cũng sẽ không có ý kiến gì, gật đầu nói:
“Chuyện đó là phải rồi. Nhưng chàng nói là đa phần?”
Mới vừa phân chia, hiển nhiên không tính là cách nói đa phần gì.
Thiệu Bình Ba:
“Những thứ khác cũng không thể nói là tặng được. Đám học sinh kia của ta bọn họ cũng phải sinh hoạt, tương lai cũng đều sẽ có vợ con, giải quyết một chút nỗi lo về sau cho bọn họ cho thích hợp! Cũng có thể để cho bọn họ an tâm làm việc. Những ruộng tốt này chúng ta giữ lại một nghìn mẫu là đủ rồi, trực tiếp tặng cũng không thích hợp, những thứ khác sẽ bán trao tay theo giá lúc ta mua được cho bọn họ, lúc mua chính là vì nghĩ tới bọn họ nên ta mới hạ thủ, cửa hàng cũng đưa ra mười gian, cho ai, phân chia thế nào, bên lão Thiệu sẽ sắp xếp.”
Thái Thúc Hoan Nhi có cảm giác cao hứng hụt một trận, cảm thấy thật đúng là đa phần đều phải tặng người ta rồi. Cảm thấy nếu không phải suy nghĩ đến những người đó, trượng phu chưa hẳn sẽ hạ thủ sớm làm việc này. Bán trao tay giá gốc? Coi như là mua trước cho bọn họ đi.
Đối với chuyện này, nàng cũng không tiện nói gì, nàng đang ở hoàng gia, biết trượng phu tương lai làm việc sẽ cần một vài thành viên nòng cốt, sắp xếp như vậy coi như là ổn thỏa.
Chỉ là có cảm giác như bị cắt thịt, đang vui vẻ bị tạt chậu nước lạnh.
Đi tới càng lúc càng gần mục đích, tâm tình này của nàng dần bị một tâm tình khác thay thế, bởi vì sắp gặp người muốn gặp rồi.
Tề quốc vong quốc, Hoàng hậu Thiệu Liễu Nhi bị Hắc Thủy Đài đón tới kinh thàn Tấn quốc trước, tới sau, Thiệu Bình Ba vẫn chưa đi gặp mặt.
Hạo Chân cũng bi áp tới, biện pháp xử trí của triều đình cũng đã hạ, nhất định là không được làm hoàng đế nữa, bị hạ xuống thành An Nhạc Vương, giam lỏng trong một trạch tử trong kinh thành. Còn Thiệu Liễu Nhi từ Hoàng hậu biến trở về thành Vương phi.
Thái Thúc Hoan Nhi biết bởi vì chuyện ban đầu, thanh danh của mình không tốt, nhất nhiều người của gia đình bình thường sẽ không chấp nhận nổi, còn chưa biết tiểu cô này sẽ có thái độ gì, cũng không biết sẽ

tiếp nhận mình hay không. Đây là người nhà chồng đầu tiên mà nàng gặp mặt, cũng có thể cảm giác được trượng phu thật ra rất quan tâm tới cô muội muội này, trong lòng có chút lo lắng không yên...
An Nhạc Vương phủ, môn đình rất sâu, bên ngoài nhìn như an bình nhưng trong nội bộ lại không bình yên, bởi vì bị quấy rối.
Kim Vương Hạo Khải của nguyên Tề quốc cùng Đại vương Hạo Vân thắng dẫn người tìm tới cửa vơ vét tài sản tài vật.
Đối mặt với Hạo Khải nói khoác mà không biết ngược, sắc mặt Hạo Chân căng cứng, vì vợ con không thể không nhịn được.
Bên cạnh là lão nô thiếp thân bị đánh ngã trên đất, mang tới từ bên Tề quốc, đang nằm trên mặt đất kêu rên tiếng đau khổ, lúc hộ chủ hơi nhiều lời hai câu mà thôi.
Hai đứa con trai của Hạo Chân tức giận đến run lẩy bẩy, nắm chặt hai tay, lại bị Thiệu Liễu Nhi gắt gao ngăn cản.
Phượng hoàng bị rơi xuống không bằng gà, nếu không như thế, tình cảnh của vợ chồng bọn họ xác thực là rất xấu hổ, nói là mất đi tự do cũng không quá đáng.
Tình cảnh hôm nay nếu Hạo Khải và Hạo Vân thắng, vì thu mua lòng người, cũng là vì làm cho những nước khác xem, dễ dàng tiến hành tiếp nhận những người đầu hàng trong tương lai, vì vậy Tấn quốc bảo lưu lại hai người, phong chức Vương tước.
Phu phụ Hạo Chân, bên Tấn quốc không thể nào cho bọn họ quyền quý được, triều đình Tấn quốc cũng sẽ không thể nói không giữ lời như thế, nhưng cố tình người trong nhà lại không buôn tha cho bọn họ, gây khó khăn đủ đường, không ngừng chạy tới giở trò gian trá, vơ vét tài sản.
Hạo Khải và Hại Vân Thắng bây giờ cũng chỉ có thể lấy chút tiền lương, dựa vào chút phong thưởng mà sống qua ngày, vốn định cứ vậy mà sống qua ngày nhưng thế sự không thể như ý, tiểu quỷ khó choi, hai người không ai có thể cậy vào bối cảnh cùng quyền thế, muốn tự tại, không có tiền thì đừng mong có được thanh thản hay tự tại gì.
Phía sau tiểu quỷ khó dây dưa đương nhiên là có người mở một con mắt nhắm một con mắt, người đầu hàng có kết quả gì cũng cần phải làm cho một số người ở Tấn quốc thấy, phải trả giá.

Chạy tới dọa dẫm phu phụ Hạo Chân là vì tiền, cũng là muốn chứng minh lòng trung thành của mình, lấy việc làm khó dễ phu phụ Hạo Chân để chứng minh.
Phu phụ Hạo Chân lúc tới đây đích xác là có mang theo chút tài vật từ Tề quốc tới, nhưng mấy ngày nay đã bị Hạo Chân và Hạo Vân Thắng xảo trá vơ vét lấy đi hơn phân nửa rồi.
Cáo trạng cũng vô dụng, Hạo Khải và Hạo Vân Thắng nói là việc nhà mình, người một nhà tranh luận chia gia sản, thanh quan khó nhúng tay vào việc nhà, mỗi bên đều có lý nên không giải quyết được gì.
Phía sau chuyện này cũng có người đang thờ ơ lạnh nhạt.
Mang thủ hạ tới lật cả đáy lên nhưng lại không tìm thấy vật gì, ngay cả đồ trang sức của Thiệu Liễu Nhi cũng đã tìm ra, cũng chỉ có một cái hộp nhỏ mà thôi.
Thủ hạ chạy tới bên tai Hạo Khải và Hạo Vân Thắng nói thầm mấy câu, nói không tìm được cái gì.
Hai mắt Hạo Khải quét ngang, đi tới trước mặt Hạo Chân, trầm giọng nói:
“Giấu đồ đi đâu rồi?”
Hạo Chân phẫn nộ:
“Ngươi đừng có quá tham lam, đã bị các người cướp sạch rồi, còn muốn như thế nào nữa?”
Tài vật xác thực là có giấu đi một chút, không giấu thì biết làm sao, nhiều đồ hơn nữa cũng không chịu được cướp đoạt nhưu vậy, không cất thì sao sống, người nhà hắn còn cần sinh hoạt.
Hắn cũng không mang nhiều tài vật tới đây, một quân vương vong quốc, tài vật trong cung đương nhiên là cũng bị Tấn quốc tịch thu, sao có thể để hắn mang tới bên này được.
Hạo Khải cũng nổi giận, tiến lên nắm cánh tay của Hạo Chân, tự tay mò tay áo của Hạo Chân, muốn lục soát xem có phải đang giấu cái gì không.
Đối với Hạo Chân, gã cũng xác thực là căm hận, người này lại làm hoàng đế Tề quốc, dựa vào cái gì chứ? Làm Tề quốc diệt vong rồi, còn muốn hưởng thụ tài phú của Tề quốc?
Hạo chân cũng phẫn nộ. Hai người gần như đánh nhau.

Hạo Vân Thắng mặt hất một cái, lập tức tiến lên giúp Hạo Khải, hắn xuất thân võ tướng, Hạo Chân nào có thể chống lại hai người liên thủ được.
“Dừng tay! Dừng tay!”
Thiệu Liễu Nhi sốt ruột hò hét, đồng thời gắt gao ngăn hai thiếu niên đang tức giận lại, sợ đối phương hạ độc thủ với hài tử.
Hạo Khải và Hạo Vân thắng còn có chức quan nhàn hạ, thủ hạ là võ sĩ, người mang theo nhiều hơn so với bên này, mà bên này chỉ có mấy người hạ nhân chiếu cố sinh hoạt bình thường.

Chương 2254: Ô Thường phản đối (1)

Chương 2254: Ô Thường phản đối (1)
Lúc này võ sĩ hai người mang tới đang lạnh lùng nhìn chằm chằm bên này.
Đám hộ vệ của Vương phủ là tu sĩ Tấn quốc đứng cạy thờ ơ lạnh nhạt, Hạo Chân tuy ở đây nhưng nếu là bị huynh đệ nhà mình cướp đoạt gia sản đánh chết, lại không thể trách được Tấn quốc.
“Có chuyện gì xảy ra?”
Một tiếng nhàn nhạt truyền đến.
Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nhóm không nhanh không chậm đi tới, người cầm đầu chính là Thiệu Bình Ba mặt không chút thay đổi, tác phong nhẹ nhàng đi tới.
Đi theo là Thái Thúc Hoan Nhi cùng một đám hộ vệ.
Có người vội vàng kéo Hạo Khải và Hạo Vân Thắng ra, thấp giọng dè chừng gấp gáp nhắc nhở:
“Thiệu đô đốc tới.”
Hai người vừa nghe, nhìn lại, cũng nhanh chóng buông tay lui ra, cũng có chút xấu hổ, đi qua hành lễ:
“Bái kiến công chúa, bái kiến Thiệu đại nhân.”
Hai người có chút buồn bực, ngay từ đầu lúc tới gây sợ cũng lo lắng vị này sẽ ra mặt, sau lại thấy vị này không có bất kỳ phản ứng nào, đoán chừng cũng muốn tránh bị hiềm nghi, cũng sẽ không nhúng tay, làm mấy lần rồi nhưng đều không có phản ứng, sau đó mới can đảm hơn. Ai ngờ hôm nay lại xuất hiện, hai người hơi sợ chút.
Thái Thúc Hoan Nhi hơi gật đầu, Thiệu Bình Ba lại thờ ơ khi thấy hai người bái kiến, ánh mắt nhìn chằm chằm thân trên của Hạo Chân quần áo mất trật tự bị chơi đùa tới mặt mũi sưng vù, sau đó lại nhìn mặt Thiệu Liễu Nhi. Nhìn thấy trong mắt muội muội là lệ rưng rưng cố nén, lã chã

trực khóc, trong lòng hắn dường như bị một vật gì đó hung hăng đập một cái.
Nhưng trên mặt hắn lại không nhìn ra chút gì.
Nhìn thấy Thiệu Liễu Nhi, Thiệu Tam Tỉnh cũng mù quáng, trước đó do thám biết tình cảnh bên này, Thiệu Tam Tỉnh muốn đến giúp đỡ, lại bị Thiệu Bình Ba cản lại.
Đưa mắt nhìn muội muội một lúc, Thiệu Bình Ba bình tĩnh gọi một tiếng:
“Liễu Nhi.”
Thiệu Liễu Nhi muốn nói lại thôi, nhìn tình cảnh trước mặt, cuối cùng vẫn mềm đi kêu một tiếng:
“Ca!”
Rốt cục sau khi nghe tiếng gọi này, Thiệu Bình Ba khẽ gật đầu mắt lạnh lẽo liếc qua hiện trường, thản nhiên nói:
“Ai có thể nói cho ta biết, đây là chuyện gì xảy ra?
Hắn đương nhiên là biết đang có chuyện gì xảy ra, hắn đang đợi Thiệu Liễu Nhi tìm đến mình, thế nhưng không đợi được, xem ra trong lòng muội muội còn giận chuyện trước kia.
Vì vậy tiếp tục chờ, chờ Thiệu Liễu Nhi bị ép vào tuyệt cảnh, đến thời điểm Thiệu Liễu Nhi không chờ được phải tìm tới hắn, đến giờ phút mấu chốt mới xuất hiện đúng lúc.
Hiện trường không ai hé răng, Thiệu Bình Ba giơ tay lên vẫy vẫy tay với hai đứa bé được bảo vệ phía sau Thiệu Liễu Nhi, bởi vì hắn nhìn thấu hai đứa bé là người dám nói ra tình hình thực tế.
Hai đứa bé nhìn thấu người tới là nhân vật có thể làm kinh sợ những người có mặt ở đây, cũng đã nghe nói tới kế mẫu có một ca ca làm đại quan, trước khi gặp phải khốn cảnh hạ nhân nơi này cũng từng đề cập tới. Lúc này tránh được ràng buộc của Thiệu Liễu Nhi đi qua hành lễ, lần này Thiệu Liễu Nhi cũng không tiện ngăn cản.
Đối mặt với hai đứa bé hành lễ, Thiệu Bình Ba khẽ gật đầu:
“Không phải sợ, nói cho ta biết chuyện gì xảy ra.”
“Bọn họ, chạy tới cướp đồ...”
Một đứa trẻ trong đó lập tức chỉ vào Hạo Khải và Hạo Vân Thắng, lên án mạnh mẽ tình hình hai người nhiều lần chạy tới xảo trá vơ vét tài sản,

căm giận không thôi.
Thiệu Bình Ba mắt lạnh liếc hai người, cũng không hỏi chuyện này là thật hay không, lạnh nhạt nói:
“Vô pháp vô thiên! Người đâu, chặt đứt tay chân hai bọn họ ra, ai dám ngăn cản, đánh gãy xương!”
Hộ vệ phía sau lập tức vọt tới, ấn hai người lên mặt đất, hai người giãy dụa trên mặt đất, thất kinh:
“Thiệu đô đốc, đây là chuyện nhà của bọn ta, đây là chuyện nhà của bọn ta!”
Lần lượt, hai bóng người chợt xuất hiện, lần lượt xuất thủ cản trở, chính là tu sĩ trông giữ vương phủ này, một người chắp tay nói:
“Thiệu đô đốc, bọn họ dù sao thân là Vương tước của Tấn quốc, ngài làm như vậy không thích hợp lắm đâu? Xảy ra chuyện chúng ta cũng không tiện báo cáo, cứ làm như bình thường là được.”
Cái gì gọi là làm xấp xỉ là được rồi? Thiệu Bình Ba hờ hững nhìn, hắn đích thân tới, làm sao có thể làm xấp xỉ thôi mà được.
Tay xoay một cái lấy lệnh bài của Hắc Thủy Đài ra:
“Hắc Thủy Đài làm việc, mong người không liên quan đừng nên can thiệp vào.”
Trên tay hắn vẫn luôn có một tấm lệnh bài của Hắc Thủy Đài, bên Hắc Thủy Đài vẫn chưa thu hồi, cũng có liên quan tới ý tứ của Thái Thúc Hùng, Thái Thúc Hùng vẫn hy vọng hắn ra làm việc, mà bên Hắc Thủy Đài cũng vẫn có người trú đóng trong Thiệu phủ, hiện tại người đi theo hắn có người của Hắc Thủy Đài.
Hai người nhìn nhau, hơi kiêng kỵ, một người nhắc nhở:
“Thiệu đô đốc, đây là việc nhà của bọn họ, ngài sử dụng thân phận Hắc Thủy Đài không khác nào quan báo tư thù.”
Thiệu Bình Ba ồ một tiếng, thu lệnh bài trên tay vào:
“Chuyện nhà? Được, vậy luận chuyện nhà, đây là muội tử nhà ta, chuyện nhà của chúng ta, mong rằng nhị vị không nên nhúng tay vào.”
Người còn lại nói:
“Thiệu đô đốc...”
Thiệu Bình Ba lên tiếng cắt ngang:

“Được rồi, có chuyện gì ta một mình gánh chịu, quay về ta sẽ cho trưởng lão Thái Thúc tọa trấn trong cung một câu trả lời.
Hất cằm một cái, nói với hai hạ nhân đang ấn người trên đất:
“Các ngươi còn chờ cái gì?”
Tiếng vang răng rắc vang lên, hai chân của Hạo Khải và Hạo Vân Thắng bị người ta bẻ gãy, bị chân người ta đạp gãy.
“A...”
Hai người kêu thê lương thảm thiết.
Người đi theo hai người đó không ai dám làm bừa, bên này đã lên tiếng, ai dám ngăn cản nhất định cũng sẽ bị cắt đứt tay chân.
Cũng không cản được, hộ vệ của Thiệu Bình Ba có không ít tu sĩ.
Thái Thúc Hoan Nhi không đành lòng nhìn thẳng, quay đầu nhìn về phía một bên, nàng không biết đây mới là phong cách làm việc thạt sự của trượng phu mình.
Hai người đau chết đi sống lại bị thả ra, Thiệu Bình Ba đi tới từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nói:
“Cho các ngươi thời gian một ngày, trả lại những thứ các người đã nuốt cho đàng hoàng. Chứa chấp hoàng tộc của nguyên Vệ quốc, ta còn chưa coi các người ra gì, ngày mai khoảng giờ này, dám thiếu một vật không trả, đừng trách Hắc Thủy Đài lấy tội thông đồng với địch để vây cả nhà lại! Vào Hắc Thủy Đài, ta cam đoan các người không thể nào còn sống đi ra được, cút đi!”
Hắn cũng không sợ đắc tội với hai người này, hắn làm như vậy, cũng không sợ sẽ tạo lên sóng lớn gì, bằng vào quan hệ hiện giờ với lũ triều thần, không ai sẽ vì một người không quan trọng mà đắc tội với hắn, hắn cũng sẽ không cho hai người này cơ hội trả thù, đợi hai người nhổ đồ ra, hai người này sớm muộn gì cũng sẽ chết oan chết uổng, sẽ có danh “dư nghiệt Tề quốc” giết hai người họ.
Vì vậy hai người đau đến mức đổ mồ hôi lạnh hừ hừ bị ném ra ngoài, cũng nhanh chóng chạy chối chết.
Hai gã tu sĩ của Tấn quốc phái trú ở vương phủ nhìn nhau, cũng lui ra làm như việc không liên quan đến mình, sau này chỉ cần báo cáo tình huống với bên trên, nên xử trí như thế nào là chuyện của phía trên.

Kế tiếp là cảnh tượng một nhà đoàn tụ, Thiệu Tam Tỉnh ngấn lệ bái kiến tiểu thư, cũng tiến cử Thái Thúc Hoan Nhi cho người một nhà này làm quen.
Hai đứa con trai của Hạo Chân cũng gọi Thiệu Bình Ba là “cậu”, trong ánh mắt của hai thiếu niên nhìn về phía Thiệu Bình Ba là thần sắc dùng bái, chỉ bằng việc sát phạt quyết đoán mới rồi của Thiệu Bình Ba, thiếu niên đương nhiên là đã hết giận. Lại không biết Thiệu Bình Ba đã từng muốn lót đường cho Thiệu Liễu Nhi mà có ý định giết chết bọn họ.
Con trai ruột của Thiệu Liễu Nhi đã có thể chạy nhảy khắp nơi, lại thích leo cây, tiểu tử đó Thiệu Bình Ba đương nhiên là thấy, có lẽ gặp mặt.
Còn như Hạo Chân, thái độ từ đầu tới cuối đều rất trầm mặc, có hỏi mới có đáp được một câu.
Lúc rời đi, Thiệu Liễu Nhi dẫn hai đứa con trai của Hạo Chân tiễn người tới cửa, Thiệu Bình Ba lúc sắp chia tay mới căn dặn muội muội:
“Về sau có chuyện gì đừng nên không nói tiếng nào, phái người liên hệ với lão Thiệu.”
Thiệu Liễu Nhi khéo léo dạ một tiếng.

Chương 2255: Ô Thường phản đối (2)

Chương 2255: Ô Thường phản đối (2)
Thiệu Bình Ba quay đầu lại căn dặn Thái Thúc Hoan Nhi:
“Lúc nào nàng rảnh rỗi thì đi lại nhiều hơn chút, đừng nên quá xa cách.”
Thái Thúc Hoan Nhi cười kéo cánh tay của Thiệu Liễu Nhi:
“Người một nhà, đương nhiên là phải thường xuyên đi lại, còn cần chàng phải nhắc nhở sao?”
Hai vợ chồng cáo từ, nhìn theo xe ngựa rời đi, vẻ mặt của Thiệu Liễu Nhi dị thường phức tạp, cuối cùng đã thoát khỏi tình cảnh suýt bị ép điên, như trút được gánh nặng, bằng không mỗi ngày bị đám Hạo Khải chơi đùa như vậy nữa thì sẽ phải trải qua thời gian không phải là người.
Trải qua việc này coi như đã hiểu, ở Tấn quốc, tình huống của cả nhà bọn họ nếu muốn bình an sống sót không thể rời bỏ sự che chở của người ca ca này được.
Ngồi ở trong xe ngựa trong lòng Thiệu Bình Ba nặng chĩu, lúc này Thiệu Liễu Nhi lại gọi hắn là đại ca không ít lần, còn bảo con trai mình thân thiết với hắn hơn.
Huynh muội quay về với nhau là tốt, đây là kết quả hắn muốn, cũng là nguyên nhân trước đó hắn buông tay ngồi xem đám Hạo Khải bức bách mà không ra tay.
Nhưng trong lòng hắn cũng cảm thấy khó chịu, Liễu Nhi đã không còn là Liễu Nhi năm đó nữa, đã không phải là Liễu Nhi yêu hận rõ ràng vì một người nam nhân không tiếc tự tử nữa, đã bị cuộc sống mài mòn các góc cạnh, khuất phục trước thực tế. Trong lời nói, vì bảo vệ chồng con lại mơ hồ có vài phần chủ động tỏ ra thân thiết.
Đây có lẽ là chuyện tốt, nhưng cũng thể hiện rằng hắn chưa bảo vệ muội muội hồn nhiên được cẩn thận.

Thái Thúc Hoan Nhi vô cùng vui vẻ, phát hiện tiểu cô này cũng không phải không dễ tiếp xúc, có chút thân cận với nàng, tảng đá trong lòng rốt cục đã rơi xuống, đang lẩm bẩm hôm nào sẽ dẫn bọn Thiệu Liễu Nhi đi đâu chơi.
...
Tin đồn Tấn quốc dời đô truyền ra, trên dưới triều đình Yến quốc đã đang phỏng đoán Nhiếp Chính Vương có phải cũng muốn dời đô hay không, bởi vì Thương Triều Tông chậm chạm không có ý chuyển tới kinh thành.
Đại Tư Mã của Yến quốc là Thương Vĩnh Trung dường như cũng nương nhờ vào phủ thành Nam Châu không có ý rời đi.
Cả ngày chạy bên Thương Triều Tông, bên người Mông Sơn Minh và Lam Nhược Đình cũng thường xuyên có thân ảnh của hắn. Trong lòng hắn biết rõ, cái gì mà Đại Tư Mã Yến quốc chứ, trên tay lại không có binh quyền chân chính gì, vị trí Đại Tư Mã này nói là của ngươi thì mới là của ngươi, nói không phải là của ngươi thì bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ đi, không có cách nào so được với Mông Sơn Minh và Lam Nhược Đình.
Nhất là Mông Sơn Minh, Thương Triều Tông thành Nhiếp Chính Vương, địa vị trong quân đội Yến quốc của Mông Sơn Minh thực sự là vô cùng quan trọng, sau đó thường xuyên xin chỉ thị của Mông Sơn Minh.
Hắn cũng có lý do không trở về Yến kinh, bây giờ chính là thời điểm mà Tử Kim Động, Tiêu Dao Cung và Linh Kiếm Sơn điều chỉnh lớn về quyền lợi, nhân mã của Yến quốc đang điều động một cách trắng trợn, Đại Tư Mã như hắn lại không có thực quyền gì, cũng biết rõ rất nhiều chuyện, có thể liệt ra tình hình cụ thể và tỉ mỉ ở trong cung cho bên này tham khảo, cũng có thể hiệp trợ Thương Triều Tông hạ đạt quân lệnh với các châu ở đây.
Vì thế, hắn cũng thuận theo tự nhiên mà ở lại nơi này.
Ở lâu bên cạnh mấy người Thương Triều Tông, rốt cục đã thăm dò được ý đồ của Thương Triều Tông, Thương Triều Tông căn bản không có dự định di chuyển kinh thành.

Đầu tiên là Thương Kiến Hùng tổ chức kinh thành quá sâu, nếu dời Yến kinh tất phải điều đi đa phần nhân mã thân tín tới đó trước, sẽ ảnh hưởng tới bố trí binh lực.
Thứ hai là bây giờ Nam Châu đang ở vị trí then chốt, vừa lúc đứng giữa Yến quốc và Tần quốc, còn mấu chốt hơn khi so với kinh thành.
Cuối cùng chính là đã tiến hành bố trí lâu ở Nam Châu, ở đây sẽ yên tâm hơn, cũng dễ dàng ứng phó đông chinh đến Tấn quốc.
Hiện tại cũng không phải hoàng đế Yến quốc, nếu vậy thì cần gì phải hao phí nhiều nhân lực vật lực để chạy tới kinh thành?
Sau khi hiểu ý đồ bên này, Thương Vĩnh Trung lập tức sai người mua nhà cửa phủ đệ đặt ở Nam Châu, đồng thời đưa tin cho người nhà, báo mau chóng dời tới Nam Châu.
Có hắn đi đầu, quan viên triều đình lập tức hiểu ra cái gì, cũng bắt đầu chạy qua bên này, chuyển nhà, toàn bộ hệ thống quân chính triều đình cũng bắt đầu dời về phía Nam Châu.
Giá đất của phủ thành Nam Châu cũng bị tăng vọt.
...
Khí Vân Tông, Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư cùng nhau đi tới.
Ô Thường lộ diện đón khách, gặp mặt cũng không khách khí gì, hỏi:
“Có việc gì?”
Dựa vào lan can chắp tay mà đứng, Lam Đạo Lâm nói:
“Động tĩnh của Yến quốc lớn như vậy, ngươi không nhìn thấy à?”
Ô Thường:
“Ngươi muốn nói cái gì?”
Đốc Vô Hư:
“Bây giờ Yến quốc do Thương Triều Tông nắm giữ quyền quân chính, nếu để hắn chỉnh hợp lực lượng Yến quốc, gây bất lợi Tấn quốc đông chinh, ngươi không nhìn thấy à?”
Lam Đạo Lâm:
“Thương Triều Tông này giỏi về thống lĩnh nhân mã chiến đấu, chính xác là sẽ gây bất lợi khi Tấn quốc đông chinh.”
Ô Thường:
“Lợi hay không lợi thì thế nào?”
Lam Đạo Lâm:

“Để Phiêu Miểu Các đứng ra mời những người chủ yếu bên Thương Triều Tông tới Phiêu Miểu Các, mượn cớ diệt trừ.”
Ô Thường:
“Ta không tán thành làm như vậy.”
Đốc Vô Hư:
“Lợi dụng lực lượng của Tấn quốc để tảo bình thiên hạ chính là ngươi, hiện tại xuất hiện trở lực, phản đối thanh trừ cũng là ngươi, ngươi muốn làm gì? “
Ô Thường:
“Các người nghĩ thiên hạ toàn lũ ngu sao,? Nếu ngại ý đồ của chúng ta còn chưa đủ rõ ràng, các ngươi cứ giết hết những nhân vật chủ yếu trong Hàn quốc cùng Tống quốc đi, làm cho các phái trong thiên hạ đều biết chúng ta muốn cướp đoạt quyền lợi của bọn họ, sau đó bọn họ bão đoàn, nhao nhao đoạt tuyến đầu của hai quân chống lại tấn quốc, các người liền vui rồi.”
“Sau đó đám tu sĩ Nguyên Anh kỳ ẩn thân đó cũng chạy tới trong quân của Tấn quốc đánh lén, quấy rối, chúng ta phòng được sao? Kết quả là Tấn quốc không thể càn quét được gì, còn làm cái rắm! Nếu thật như vậy, tiếp tục biển rộng tìm kim làm sao được, còn phí tinh thần làm cái gì?”
“Các người nghĩ cho rõ, hiện tại đại thế không ở bên chúng ta, nhưng thế lực khắp nơi ngoài sáng trong tối cũng không dám đứng ra, nếu thật sự ép tu sĩ trong thiên hạ bị những người đó lợi dụng, không có việc gì liền nhằm vào Phiêu Miểu Các ám sát, chúng ta có bao nhiêu người có thể cung cấp cho bọn họ giết đây? Chúng ta còn có thể giắt người phía dưới ở lưng quần để bảo vệ được hay sao?”
“Chẳng lẽ các ngươi muốn cuối cùng chỉ còn lại có ba người chúng ta, sau đó ba người chúng ta mỗi ngày đi ra ngoài giết một đám, rồi có người quấy rối ở phía sau, dựa vào giết người liền có thể khiến người ta nghe lời sao? Còn lại ba người chúng ta, dựa vào ba người chúng ta, có thể tìm được người sao?”
Lam Đạo Lâm trầm giọng nói:
“Nói không chừng bọn họ đã biết ý đồ của chúng ta rồi.”
Ô Thường:

“Vậy ngươi nói làm sao bây giờ? Đừng quên đối phương còn có Thánh La Sát và La Phương Phỉ, còn có mười mấy tu sĩ Nguyên Anh kỳ, tình cảnh của chúng ta rất bị động, hiện tại chỉ có thể đi một bước xem một bước.”
Đốc Vô hư:
“Mục đích của đối phương rất rõ ràng, đánh bại từng người một, đoán chừng đã để ý tới ba người chúng ta rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể diệt trừ từng người chúng ta một.”
Ô Thường:
“Vậy bọn họ cũng phải giết được chúng ta mới được, bọn họ còn chưa động thủ đã nói lên bọn họ không nắm chắc, chỉ cần chúng ta tự mình ổn định trận tuyến đầu không để loạn, không cho nhóm bọn họ cơ hội để lợi dụng thêm, bọn họ liền không làm gì được chúng ta.
Lam Đạo Lâm lạnh lùng nói:
“Ngươi thật sự có thể làm được chuyện không bị lợi dụng sao? Lão yêu bà đã chết như thế nào?”
Ô Thường:
“Trước không biết còn tự nhiên xuất hiện La Phương Phỉ, hiện tại nhất định phải suy nghĩ chuyện nếu La Phương Phỉ liên thủ với Thánh La Sát, ba người chúng ta không thể tiếp tục lục đục được.
Lam Đạo Lâm nhìn Đốc Vô Hư:
“Xuất hiện một La Phương Phỉ, người này còn không phải đã từng hạ sát thủ với La Thu đó sao.”

Chương 2256: Diệt khẩu!

Chương 2256: Diệt khẩu!
Đốc Vô Hư hờ hững nói:
“Ta nào biết La Phương Phỉ lại có thực lực giao thủ chính diện với ngươi chứ. Thực lực của La Phương Phỉ tột cùng là như thế nào, ta không thấy được, còn không phải là do ngươi nói sao, thật hay giả hoặc là có phải do ngươi ôm ý đồ gì đó không, chỉ có chính ngươi rõ ràng nhất.”
Bên cạnh, đang xem tình báo, Hắc Thạch nhìn thấy ba người nghị sự thì tạm thời dừng ở bên cạnh, sau khi nghe được nội dung ba người nói chuyện thì âm thầm thổn thức không ngớt, cho tới bây giờ, giữa ba người vẫn còn đang đề phòng lẫn nhau, không tin tưởng lẫn nhau, vẫn coi đối phương là đại họa lớn nhất.
Gã biết rõ, nếu không phải vậy thì chỉ cần cửu Thánh đoàn kết, thiên hạ này không có ai có thể lay động địa vị của cửu Thánh được.
Nếu không như vậy thì Tuyết bà bà sẽ không chết, ở Hoang Trạch tử địa sợ là cũng đã liên thủ giải quyết Côn Lâm Thụ kia rồi.
La Thu cũng sẽ không chết, ở Hoang Trạch tử địa sợ là cũng đã giải quyết xong được La Phương Phỉ rồi.
Nếu không có La Thu và Nguyên Sắc bị người ta lợi dụng nội đấu, Nguyên Sắc cũng sẽ không chết.
Thậm chí là Lữ Vô Song, nếu Lữ Vô Song bí mật phối hợp hành sự với mọi người, chỉ sợ cũng sẽ không xảy ra chuyện đó.
Nếu cửu Thánh cùng tiến lùi, có thể Trưởng Tôn Di và Mục Liên Trạch cũng sẽ không chết, chín người đồng tâm vào Điệp Mộng Huyễn giới, có thể đã làm thịt Thánh La Sát rồi.
Nói chung cửu Thánh điêu linh thành như bây giờ, xét đến cùng đều là kết quả nội đấu.
Ô Thường:

“Ngừng lại đi! Việc đã đến nước này, nói những chuyện này nữa cũng không có ý nghĩa gì. Vấn đề bây giờ là đối phương từ một nơi bí mật, chúng ta ở ngoài chỗ sáng, chúng ta làm tất cả cũng là vì tìm ra được bọn họ, chỉ cần khóa được mục tiêu, những thứ khác đều không thành vấn đề.”
Chuyện này không cần hắn nhiều lời, đạo lý này Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư đều hiểu, nếu không phải Phiêu Miểu Các đã bị phế, đã không còn cách nào tiến hành khống chế thiên hạ nữa thì cũng chẳng cần phải lợi dụng Tấn quốc để thêm vòng vo làm gì.
Lam Đạo Lâm:
“Ta đề nghị xử trí đám Thương Triều Tông đi.”
Ô Thường:
“Là ta chưa nói rõ ràng hay là đầu ngươi bị nước vào rồi?”
Đốc Vô Hư:
“Ta và Lam Đạo Lâm hoài nghi Thương Triều Tông kia có vấn đề, sớm không chỉnh hợp, muộn không chỉnh hợp, cố tình ngay lúc này tiến hành chỉnh hợp Yến quốc.”
Ô Thường:
“Tấn quốc nhất thống tây tam quốc, vì ứng phó với Tấn quốc đông chinh, hắn chỉnh hợp lúc này cũng là chuyện rất bình thường.”
Lam Đạo Lâm:
“Chuyện chúng ta lo lắng chính là đối phương đã biết ý đồ của chúng ta rồi, phía sau Thương Triều Tông này rất có thể chính là những người đó.”
Đốc Vô Hư:
“Động thủ với đám Thương Triều Tông nói không chừng có thể ép đám đó ra ngoài.”
Ô Thường lạnh nhạt nói:
“Các ngươi suy nghĩ nhiều rồi.”
Lam Đạo Lâm trầm giọng nói:
“Ô Thường, hiện tại hai chũng ta muốn không nghĩ nhiều cũng khó, sao bọn ta lại cảm thấy ngươi đang che chở cho Thương Triều Tông vậy?”
Ô Thường:

“Không sai, các ngươi có thể nói ta đang che chở, bởi vì người đứng phía sau ra lệnh Thương Triều Tông chỉnh hợp không giống các người nghĩ, phía sau Thương Triều Tông chỉnh hợp Yến quốc, là ta!”
Đốc Vô Hư và Lam Đạo Lâm đồng loạt nhìn về phía hắn.
Ô Thường:
“Bên Thương Triều Tông các ngươi cũng không cần quá lo lắng, đang âm thầm nằm trong sự khống chế của ta rồi.”
Hắc Thạch khẽ nâng mắt nhìn hắn, biết vị này phải nói ra lời như thế, hắn là bị ép.
Đốc Vô Hư:
“Có ý gì?”
Ô Thường:
“Tấn quốc vừa mới nhất thống tam quốc, hiện tại cần thời gian thu thập chỉnh đốn, đất chiếm được bất ổn lại vội vàng xuất binh đông chinh, nội bộ dễ xuất hiện phản loạn. Chúng ta không thể ngồi chờ, chậm rãi đánh tiếp thì phải đánh tới khi nào? Nói ngắn gọn, chuẩn bị kỹ càng trước, một khi Tấn quốc đông chinh, Thương Triều Tông thống lĩnh Yến quốc tất bại!”
Đốc Vô Hư và Lam Đạo Lâm nhìn nhau, đại khái đã hiểu ý của hắn, Thương Triều Tông là nội ứng của vị này...
Thật vất vả mới ổn định được hai người đó rồi đuổi đi, nhìn theo, Ô Thường cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.
Hắc Thạch tới gần:
“Thánh tôn, nếu như Tấn quốc xua biinh đông chinh gặp phải Thương Triều Tông kịch liệt phản kích, thì sẽ ăn nói như thế nào?”
Ô Thường:
“Bọn họ không nên động thủ với Thương Triều Tông, nếu không tạm thời ổn định thì bọn họ có thể làm sao được? Hiện tại khẽ động, liền đánh rắn động cỏ, chúng ta còn chưa nắm được tung tích của những người đó, ngay cả rốt cuộc là người nào cũng chưa làm rõ được, trước làm thế đã rồi sẽ giải quyết sau.”
Trong lòng Hắc Thạch biết rõ, không muốn đánh rắn động cỏ chỉ là một trong những nguyên nhân, không nói cho Đốc Vô Hư và Lam Đạo Lâm tình hình thực tế, chỉ sợ là muốn mượn tay bên kia để diệt trừ hai vị này.

Chỉ có điều gã tới là vì muốn bẩm báo việc này:
“Thánh Tôn, chặn thư từ gửi tới Mao Lư sơn trang, sau khi tìm hiểu đã tìm ra một vài đối tượng liên hệ chủ yếu. Có Thiên Hành tông, căn cứ vào truy tung còn có người giám thủ ở đó phối hợp, trên cơ bản có thể xác định, người liên lạc với Mao Lư sơn trang là Thái Thượng chưởng môn Văn Hoa của Thiên Hành Tông!”
Ô Thường trầm mặc:
“Đúng là lão nhân kia.”
Hắc Thạch:
“Còn có cả Vạn Thú môn, tin tức làm giả chính là chưởng môn Tây Hải Đường của Vạn Thú Môn.”
“Còn cả Linh Tông, làm giả tin tức chính là chưởng môn Yến Trục Thiên của Linh Tông.”
“Còn cả Ma giáo, liên hệ truyền thư không phải ai khác, chính là Triệu Hùng Ca.”
“Còn có bên kinh thành Tống quốc nữa, chính là vị Giả Vô Quần sau khi gây ra việc kia, Mao Lư sơn trang đã nhiều lần liên hệ, xem nội dung thì dường như Mao Lư sơn trang có ý định thông qua đối phương để khống chế cục diện Tống quốc. So sánh với tin tức trước đó người dịch ghi lại, trong đó sợ rằng có người đáng phải quan tâm đấy.”
Ô Thường:
“Người nào?”
Hắc Thạch:
“Trong thư định kỳ đều sẽ xuất hiên “Thay mặt Hướng tiên sinh vấn an” ở trong nội dung, xét kỹ thì là người bên cạnh Giả Vô Quần, hoài nghi là Nguyên Tòng, hộ vệ bên cạnh Giả Vô Quần, cũng chính là Giản Sơn Nguyệt kia.”
“Giản Sơn Nguyệt...”
Ô Thường lẩm bẩm, thần sắc suy tư:
“Lần trước ngươi báo người này đã từng lên giọng, sau đó lại đột nhiên lặng đi à.”
Hắc Thạch:
“Không sai, hiện tại Giả Vô Quần liên hệ với Mao Lư sơn trang, người này lại xuất sơn rồi, rất khả nghi, đang quan sát tỉ mỉ.”

Ô Thường:
“Còn gì nữa không?”
Hắc Thạch:
“Còn có một nội dung đáng xem xét, có thể xác định có liên hệ với Hồ tộc trong nội bộ Thánh Cảnh, hiện nay chỉ khóa được người truyền thư ở cửa ra vào Thánh Cảnh, để tránh đánh rắn động cỏ nên tạm thời không động vào hắn. Chỉ có điều kỳ lại là thư hắn truyền ra dường như không phải hướng tới Hồ tộc, căn cứ vào quan sát, sau lưng của hắn khả năng còn có mạng lưới khác, đã bí mật bố trí nhân thủ đợi khi có thư qua lại nữa sẽ cố gắng mò ra được mạng lưới kia.”
“Hồ tộc?”
Ô Thường khẽ gật đầu:
“Càng ngày càng rõ ràng, Mao Lư sơn trang này quả nhiên có cấu kết với Hồ tộc!”
Hắc Thạch:
“Còn có một bên nữa chỉ có thể xác định là Tử Kim Động, bởi vì cơ sở ngầm của Phiêu Miểu Các bên trong Tử Kim Động hầu hết đều đã bị thanh trừ nên người truy lùng cũng không tiện đuổi vào nội bộ của Tử Kim Động, không có cách nào xác định người nhận thư là ai. Trong thư cũng không để lộ thân phận của đối phương, tạm thời không có cách nào xác nhận thân phận của người liên lạc.”
Ô Thường hơi suy tư:
“Từ tình huống của những nhà khác thì đều là tầng lớp cao nhất trong môn phái, sợ là Tử Kim Động này cũng không ngoại lệ, chỉ sợ không phải chưởng môn Cung Lâm Sách thì chính là những Thái Thượng trưởng lão kia.”
Hắc Thạch:
“Thánh Tôn minh giám, ta cũng có suy đoán này.”
Ô Thường:
“Thảo nào Tử Kim Động có thể bỏ qua quyền lợi giúp Thương Triều Tông khống chế Yến quốc.”
Hắc Thạch:
“Dựa theo lệ quyết sách cũ của nội bộ Tử Kim Động, Thái Thượng đã thoái vị sợ là không tiện mạo muội can thiệp vào chuyện lớn như vậy, sợ

rằng Cung Lâm Sách có khả năng lớn hơn chút.”

Chương 2257: Dày vò a! (1)

Chương 2257: Dày vò a! (1)
Ô Thường xoay người nhìn phía chân trời xa xa:
“Thiên Hành Tông, Vạn Thú Môn, Linh Tông... lại ở dưới mí mắt của chúng ta! Hừ, có chút thú vị! Nếu trong những môn phái này có giấu mục tiêu mà chúng ta muốn tìm, một loạt chuyện hư hỏng trước đó liền có thể hiểu được, có người đang liều mạng cản trở điều tra việc Vô Lượng quả có liên quan tới người của những môn phái kia.”
Hắc Thạch suy nghĩ một chút, gật đầu:
“Xem ra đúng là như thế, một khi tra ra được trên người của đám đại môn phái đó, những người đó sẽ không chỗ nào có thể ẩn mình được.”
Ô Thường quay đầu nhìn:
“Căn cứ vào những tình huống này trái lai cũng thôi đi, mấy nhà này chính xác là có khả năng đang ẩn giấu mục tiêu mà chúng ta muốn tìm. Cung Lâm Sách, Văn Hoa, Tây Hải Đường, Yến Trục Thiên, Triệu Hùng Ca... Triệu Hùng Ca, Triệu Hùng Ca?”
Nhíu mày.
Hắc Thạch kỳ quái, không biết có ý gì.
Ô Thường từ từ nói:
“Triệu Hùng Ca này ta đã sớm dành thời gian tự tay điều tra tu vi của hắn rồi, hắn vẫn chưa đột phá đến Nguyên Anh kỳ, lẽ nào những người này là do ta nghĩ nhiều ư?”
Hắc Thạch:
“Có lẽ là hắn biết mình vẫn bị giám thị nên không tiện dùng Vô Lượng quả để đột phá, hoặc là nói người lấy trộm Vô Lượng Quả biết rõ tình huống của hắn nên không cho hắn Vô Lượng Quả. Chỉ bằng Ngao Phong và Côn Lâm thụ đã đột phá tới Nguyên Anh kỳ, không có nghĩa là những người khác không có vấn đề.”

Nói đến hai người này, trong lòng gã có chút chua sót, ngay cả hai vị như thế cũng đã đều đột phá tới Nguyên Anh kỳ rồi.
Ô Thường:
“Những người này có vấn đề hay không thử một lần sẽ biết, ngươi chọn người thích hợp, bày cục!”
Hắc Thạch:
“Được, ta sẽ đi sắp xếp.”
...
Cảnh nội Tống quốc, trên Giang Hà, sơn mù nhàn nhạt.
Giả Vô Quần tỉnh lại khoác một cái áo choàng, đi bộ ra ngoài sân phơi dựa vào lan can, nhìn bờ sông phía xa xa nơi mặt trời đang dần nhô lên tỏa ra ánh sáng rực rỡ.
Gió sông quất vào mặt phất phới áo choàng, nhưng cũng khó lay chuyển được sự bình tĩnh trên mặt y.
Tử Bình Hưu có chuyện phiền lòng, y thay mặt xuất hành giải quyết, chuyện đã xong, đi thuyền bơi sông quay lại.
Trên sông có ngư ông lái thuyền nhỏ tới, Nguyên Tòng đúng lúc xuất hiện bên người Giả Vô Quần, cảnh giác.
Trên thuyền nhỏ ngư ông mang theo cá tươi gào thét, hỏi có muốn mua hay không.
Nguyên Tòng khoát tay áo, ai ngờ sau khi thuyền đánh cá tới gần chút, một tia sáng bàng bạc nổ tung cá tươi trong tay ngư ông, một luồng thiên kiếm cương ảnh cuồng mãnh chém tới.
Nguyên Tòng xé không kéo Giả Vô Quần tránh ra.
Thuyền lâu bị nghiền nát, ngư ông nhảy lên, từng luồng thiên kiếm cương ảnh điên cuồng chém ra, người trên lầu của thuyền đều sợ hãi không ngớt.
Trong giây lát thiên kiếm cương ảnh biến mất lại có một đám người vọt ra khỏi mặt nước, điên cuồng vây công.
Ngụy Đa bảo vệ Giả Vô Quần, bóng Nguyên Tòng nhanh như quỷ ảnh, nhanh chóng qua lại như con thoi trong đám thích khách.
Đợi động tĩnh tranh đấu tĩnh lại, lâu thuyền đã nát bấy, Ngụy Đa đã dẫn Giả Vô Quần lên chiếc thuyền nhỏ của ngư ông, một tay hộ tống người, một tay cầm trường kiếm cảnh giác bốn phía.

Còn có ba tên tu sĩ của tam đại phái Tống quốc hộ tống đạp sóng bảo hộ ở xung quanh thuyền nhỏ, cảnh giác.
Trên mặt sông không thấy bóng Nguyên Tòng nữa, nhưng thấy nước dưới sông không ngừng loang máu loãng.
Tạp dịch trên lâu thuyền có người sống sót, lúc này có người chìm nổi cầu cứu trên mặt sông, có người tự bơi cứu lấy mình, có người ghé lên tấm ván của lâu thuyền vỡ ra, trong lòng còn sợ hãi.
Mà trong sông dường nhưu có quái thú ăn thịt người vậy, người nổi lên mặt sông không ngừng kêu rên, chậm rãi chìm vào đáy sông.
Chờ một lúc, Nguyên Tòng trồi lên mặt sông, trên tay nắm ngư ông giả đạp sóng mà tới.
Trong ánh mắt ba tên tu sĩ hộ tống nhìn về phía Nguyên Tòng tràn đầy sự kinh ngạc, biết thực lực vị này bất phàm nhưng lại không ngờ cao tới mức như vậy, có thể chính diện chống lại thiên kiếm phù, tu vi này là bậc nào?
Ngư ông giả ném vào thuyền nhỏ, thần hình Nguyên Tòng chợt lóe, hai tên tu sĩ hộ tống trở tay không kịp, không ngờ y lại biết người đánh lén mình, tại chỗ bị nổ ngực, nổ ra máu thịt bầy nhầy.
Còn lại tên tu sĩ hộ tống kinh hãi, trong đầu chợt hiện lên một suy nghĩ, diệt khẩu!
Không cần nghĩ nhiều, hắn cũng không dám chần chừ, thoát thân quan trọng nhất, nhanh chóng trốn vào trong sông.
Nguyên Tòng phát sau mà tới trước, bóng dáng cơ hồ là theo đuôi đi vào trong sông, một tiếng “cạch” vang trầm đến từ trong sông, có bọt nước theo dòng máu hòa lẫn.
Thanh âm rầm rầm từ phía sau truyền đến, Ngụy Đa và Giả Vô Quần nhanh chóng quay đầu lại, chỉ thấy Nguyên Tòng đã ra mặt nước.
Cất bước lên thuyền, Nguyên Tòng lạnh lẽo liếc nhìn bốn phía, giống như chim ưng, hiển nhiên là cảnh giác phải chăng còn có người sống.
Ngụy Đa và Giả Vô Quần thì nhìn hắn, đều biết tu vi của hắn rất cao, nhưng trong khoảnh khắc giết nhiều người như thế, vẫn làm người ta cực kỳ kinh ngạc.
Ngụy Đa cũng tận mắt nhìn thấy Nguyên Tòng mạnh mẽ chống đỡ Thiên Kiếm Phù, lúc trước đối phương giết người Phiêu Miểu Các còn

không dám xác định, bây giờ đã xác nhận hoài nghi trong lòng, quả nhiên là cao thủ Nguyên Anh kỳ!
Ngay cả người đồng hành với mình cũng bị diệt khẩu, vì che giấu cái gì?
Lần này ngay cả Giả Vô Quần cũng nhìn ra, chẳng trách bên Nam Châu nói có người này, hắn không lo vấn đề an toàn, nguyên lai là cao thủ Nguyên Anh kỳ, chẳng trách Nam Châu dám đối địch Cửu Thánh, phái ra người bảo hộ hắn cũng là cao thủ Nguyên Anh kỳ, thực lực bên Nam Châu có thể tưởng tượng được.
Sau khi cảnh giác quan sát bốn phía, Nguyên Tòng ngồi xổm xuống, phất tay kéo ra một vòi nước, xóa sạch hóa trang trên mặt ngư ông giả.
Sau khi ngư ông giả hiện ra chân dung, ánh mắt của Giả Vô Quần lấp lóe, có chút ngoài ý muốn, hiển nhiên là nhận thức.
Nguyên Tòng hỏi: “Vì sao ám sát?”
Ngư ông giả gắt gao theo dõi hắn, tựa hồ hơi khó tin, hỏi ngược lại: “Ngươi là người phương nào?” Nhìn thấy đối phương chống đỡ Thiên Kiếm Phù, làm sao có thể không sợ hãi.
Nguyên Tòng: “Không muốn chịu khổ, thì trung thực bàn giao đi.”
Ngư ông giả nhìn Giả Vô Quần, cười thảm nói: “Vì sao ta ám sát? Giả Vô Quần, người khác không biết, ngươi còn không biết sao? Cẩu tặc như ngươi, sẽ không chết tử tế được!”
Nguyên Tòng quay đầu lại nhìn Giả Vô Quần, mắt lộ ra thần sắc hỏi dò.
Giả Vô Quần cúi người, đưa tay viết ở sau lưng hắn: đại nội tổng quản của Mục Trác Chân là Mạt Cao, lúc trước kinh biến chẳng biết đi đâu.
Nguyên Tòng minh bạch, nguyên lai là dư nghiệt của Mục Trác Chân, dư nghiệt tử trung với Mục Trác Chân đến báo thù cho Mục Trác Chân.
Nguyên Tòng còn có lời hỏi Mạt Cao, Giả Vô Quần lại lần nữa viết ở sau lưng hắn: Trên sông có người vãng lai, trước tiên rời đi đã.
Nguyên Tòng gật đầu, đưa tay đánh ngất Mạt Cao, sau đó đứng lên, thi pháp điều động, thuyền nhanh chóng rời đi.
Ngụy Đa đang nghĩ vẫn vơ, chợt nghe Nguyên Tòng lên tiếng.
“Không nên nói đừng nói loạn, bằng không đừng trách ta tàn sát cả Thượng Thanh Tông!”
Điểm ra Thượng Thanh Tông, này là nói với người nào còn cần giải thích sao? Giả Vô Quần quay đầu lại nhìn Ngụy Đa, khẽ mỉm cười.

Người thuyền đi xa, biến mất rồi.
Trên ván gỗ bừa bộn đứng hai người, chính là Ô Thường và Hắc Thạch.
“Giản Sơn Nguyệt quả nhiên là cao thủ Nguyên Anh kỳ!” Hắc Thạch bỗng nhiên quay đầu lại nói, ở bề ngoài thần sắc ngưng trọng, kỳ thực nội tâm rất ước ao.
Trận đánh giết này, chính là hắn một tay an bài, hết thảy nhân vật liên quan đều được cân nhắc qua, phát hiện nếu như muốn không đả thảo kinh xà, người khác thực không tiện hạ thủ, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có Giản Sơn Nguyệt dùng tên giả Nguyên Tòng, bách túc chi trùng tử nhi bất cương (Chú thích: Côn trùng trăm chân, đến chết vẫn còn giãy dụa), dư nghiệt của Mục Trác Chân báo thù không thể bình thường hơn được.
Ô Thường hừ hừ.
“Có một cái này, cái khác đã tám chín phần mười, bằng không không đủ để đánh động những môn phái kia mạo hiểm đối kháng Phiêu Miểu Các. Giản Sơn Nguyệt, Văn Hoa, Yến Trục Thiên, Tây Hải Đường, Cung Lâm Sách, Côn Lâm Thụ, Ngao Phong, Gia Cát Trì, nơi này đã có tám cái."

Chương 2258: Dày vò a! (2)

Chương 2258: Dày vò a! (2)
“Triệu Hùng Ca có phải hay không tạm không thể xác nhận, nhưng có một điểm có thể khẳng định, trong Mao Lư Sơn Trang ít nhất cũng ẩn giấu một cái. Cũng chính là nói, đã tìm được gần như chín cái, tiếp tục nhìn chằm chằm, tranh thủ thăm dò những người còn lại.”
“Vâng!” Hắc Thạch đáp lời, tiếp đó lại khen nói: “Chỉ cần nắm giữ rõ ràng, Thánh Tôn độc tôn thiên hạ sẽ ở ngay trong tầm tay.”
Chuyện đến nước này, hắn đã rõ ràng dự định của Ô Thường, chỉ cần nắm giữ thân phận của những tu sĩ Nguyên Anh kỳ này, lấy có chuẩn bị công chưa sẵn sàng, bằng thực lực của Ô Thường, có rất nhiều biện pháp giải quyết từng cái. Thánh La Sát gì kia cũng không đáng để lo, ở dưới tập kích hoàn toàn có thể nhân lúc đối phương chưa hóa thân tru diệt.
Có một điểm cũng có thể khẳng định, là sau khi nắm giữ những tin tức này hắn sẽ không vọng động, còn phải lợi dụng những người này diệt trừ Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư.
Một khi diệt trừ nhị thánh kia, sẽ giải quyết những người này, thiên hạ sẽ triệt để thành thiên hạ của Ô Thường, muốn chơi như thế nào cũng được!
Ô Thường: “Cũng có khả năng là chúng ta phán đoán sai, bất quá những người này truyền thư, sớm muộn gì cũng sẽ lộ ra đầu mối, tiếp tục nhìn chằm chằm.”
Hắc Thạch nói: “Thánh Tôn yên tâm, đã nắm giữ mục tiêu xác thực, thư lui tới đều có thể kiểm tra, thuận tiện hơn rất nhiều.”
Ô Thường: “Không nên khinh thường, đối với người tham dự, nhất định phải cẩn thận, đừng cho Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư chui chỗ trống, ta có thể giải quyết, không hy vọng bọn hắn cũng nhúng tay.”

“Vâng!” Hắc Thạch hạ thấp người nói: “Có khống chế nghiêm ngặt, tuyệt đối không có khả năng để lộ tin tức.”
...
“Bị tập kích?”
Trong mật thất, Ngưu Hữu Đạo cầm mật thư nhíu mày, nhàn nhạt nói: “Xem ra Ô Thường đã ra tay rồi, thực lực của Nguyên Tòng bại lộ.”
Vân Cơ chần chừ.
“Bên kia thẩm vấn qua, xác nhận là dư nghiệt của Mục Trác Chân báo thù, không có kẽ hở gì, dùng cái gì xác định là Ô Thường?”
Nàng nhìn về phía Lữ Vô Song hỏi.
“Đối thủ đánh cờ với nhau, hạ cờ đọ sức ở điểm nào, trong lòng mọi người đều rõ ràng, thời cơ đúng là được, không cần chứng cứ gì. Hắn nói Ô Thường chính là Ô Thường.” Lữ Vô Song nói.
“Ô Thường lại có thể tra đến trên người Nguyên Tòng nhanh như thế, chỉ có thể nói rõ một điểm, Ô Thường đã có thể phiên dịch ra thư vãng lai của Mao Lư Sơn Trang.
Lời đến đây, nàng như ý thức được cái gì, chậm rãi đứng lên, ngữ khí trầm lạnh.
“Ngươi cố ý! Ngươi không chỉ cầm Mao Lư Sơn Trang ra làm mồi, hơn nữa là cầm tất cả mọi người ra làm mồi, ngươi điên rồi sao?”
Ánh mắt Vân Cơ lộ ra kinh nghi bất định.
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói: “Chỉ có không phải giả, chỉ có để hắn tự mình tra ra chân tướng chân chính, chỉ có bỏ đi hết thảy nghi ngờ của hắn, hắn mới sẽ tin tưởng, quyết không thể gây nên hắn hoài nghi. Chỉ có hắn cho rằng mình ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, chỉ có để hắn cho rằng hết thảy bí mật của chúng ta đều ở trong lòng bàn tay của hắn, hắn mới có thể yên tâm, hắn mới có thể có đầy đủ kiên trì chơi tiếp.”
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại nhìn nàng.
“Hắn biết rõ Mao Lư Sơn Trang có vấn đề, Nam Châu chỉnh hợp toàn bộ Yên quốc động tĩnh lớn như thế, là ta đang thăm dò hắn, hắn y nguyên không có phản ứng, trái lại tra đến trên đầu Nguyên Tòng, nói rõ cái gì? Nói rõ hắn cắn câu, hơn nữa cắn rất chặt, không chết không thôi, sẽ không nhả ra!”

Lữ Vô Song gằn từng chữ: “Trí chỗ chết mà hậu sinh, ngươi cẩn thận nghịch chết chính mình!”
Ngưu Hữu Đạo: “Thay đổi ngươi là Ô Thường, tiếp đó ngươi sẽ làm như thế nào?”
Lữ Vô Song hít sâu một hơi.
“Lấy dã tâm của Ô Thường, hắn là trước tiên sẽ lợi dụng bên này diệt trừ Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư, sau đó sẽ một lưới bắt hết bên này! Nhưng ngươi đừng quên một điểm, dù tính chỉ còn lại Ô Thường, hết thảy lực lượng của ngươi liên thủ, ta cũng dám bảo đảm ngươi không giết được hắn, ít nhất hắn muốn trốn mà nói, ngươi cản không được hắn! Sau này hết thảy người bại lộ sẽ không dám ngang nhiên lộ diện, cùng cục diện trước mắt không có gì sai biệt, thậm chí càng hỏng bét, thí dụ như người Nam Châu là chạy không thoát!”
Ngưu Hữu Đạo xoay người đối mặt, nhìn chăm chú nàng một lát, bỗng cười nói: “Vậy làm sao bây giờ, lẽ nào hiện tại dừng tay sao?”
Dừng tay? Lữ Vô Song vừa bực mình vừa buồn cười, ngươi đã làm sự tình đến mức độ này, không nên bại lộ đều đã bại lộ, hiện tại dừng tay còn kịp sao?
Nháy mắt lại ý thức được dị thường.
“Không đúng, có phải ngươi để lại hậu thủ gì đối phó Ô Thường hay không?”
Ngưu Hữu Đạo không muốn nói cái này, đi trở về bàn ngồi xuống, nhìn chằm chằm mật thư trên tay suy tư.
Tiếp xúc một đoạn thời gian, Lữ Vô Song cũng có chút hiểu rõ, biết vị này không muốn nói thì không nên hỏi nhiều, lại thay đổi vấn đề.
“Nguyên Tòng đến tột cùng là ai? Là Giản Sơn Nguyệt?”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu.
“Không phải.”
Lữ Vô Song: “Vậy sẽ là ai?”
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc không nói một lúc, bỗng ngữ khí nặng nề nói: “Truyền tin tức cho Yến Trục Thiên, để hắn quan tâm đệ tử Thanh Cửu của Lam Đạo Lâm, xem lợi dụng đồ vật kia có thể xúi giục không. Truyền tin tức cho Văn Hoa, để hắn quan tâm đệ tử Tư Thiếu Đông của Đốc Vô Hư, xem lợi dụng đồ vật kia có thể xúi giục không. Truyền tin

tức cho Triệu Hùng Ca, để hắn và Nam Thiên Vô Phương thương nghị, xem xem lợi dụng đồ vật kia xúi giục tâm phúc Hắc Thạch của Ô Thường, độ khả thi có lớn hay không.”
Vân Cơ thử hỏi: “Đồ vật kia? Vô Lượng Quả?”
Ngưu Hữu Đạo: “Không cần nói ra Vô Lượng Quả, để người nhận được thư đoán đi.”
Lữ Vô Song không nhịn được hỏi.
“Ngươi muốn làm gì?”
Ngưu Hữu Đạo: “Không làm gì, chờ!”
Chờ? Vân Cơ và Lữ Vô Song hai mặt nhìn nhau, hai người hiển nhiên không rõ trong hồ lô của Ngưu Hữu Đạo bán thuốc gì.
...
Khí Vân Tông, Hắc Thạch đi tới cửa lầu các có chút do dự, lại lần nữa nhìn mật thư trong tay, nội tâm cực kỳ dày vò.
Mao Lư Sơn Trang phát ra mật thư, đã bị chặn lại phục chế, nội dung phiên dịch ra hắn tự nhiên là nhìn thấy.
Muốn xúi giục hắn? Còn có đồ vật kia, đồ vật kia đến tột cùng là chỉ đồ vật gì? Lẽ nào là Vô Lượng Quả?
Nếu thật là Vô Lượng Quả mà nói, kia thực quá câu hồn, từ khi hắn nhìn thấy thư, liền có cảm giác chịu đủ dày vò, trên tay Mao Lư Sơn Trang còn có Vô Lượng Quả? Hắn thật hận không thể trực tiếp tìm tới cửa, tìm đối phương hỏi rõ, nếu thật có, bảo hắn đi giết cha ruột còn được, huống chi là Ô Thường.
Nhưng mà có chút hiện thực phải đối mặt, nội dung mật thư này có nên truyền cho Ô Thường hay không, không truyền mà nói, có nên diệt khẩu người chặn lại phục chế mật thư hay không, có nên diệt khẩu người chuyên môn phụ trách phiên dịch mật thư hay không?
Nếu không thì dứt khoát mặc kệ, không để ý trực tiếp tìm tới cửa mật báo đổi lấy Vô Lượng Quả? Mục đích người ta xúi giục không phải là muốn đối phó ba thánh sao?
Dù trên tay đối phương thật có Vô Lượng Quả, nhưng vạn nhất tìm tới cửa, đối phương cảm thấy mình không có giá trị lợi dụng, bằng thực lực của đối phương, e là mình khó có thể sống sót rời đi. Mà chỉ cần hắn lộ diện, dù người ta không cho hắn, hắn cũng không có cách nào.

Để người khác liên hệ thay, hoặc ở trong bóng tối đưa thư? Sự tình này không nói bất tiện mượn tay người khác, chỉ sợ sẽ dọa người Mao Lư Sơn Trang bỏ chạy, cái nào còn sẽ lưu ở tại chỗ chậm rãi tán gẫu với ngươi, người bên kia chạy khẳng định sẽ kinh động Ô Thường.
Nghĩ tới nghĩ lui, khắp nơi lộ ra không thích hợp, trong nội tâm Hắc Thạch dày vò a!
Càng đáng chết là, mật thư này viết muốn dùng đồ vật kia xúi giục hắn, khiến cho hắn không biết Ô Thường nhìn thấy sẽ có cảm tưởng thế nào.
Cuối cùng, hắn cảm thấy có chút không đáng tin, hắn thực không tìm được biện pháp giải quyết thích đáng, không dám mạo hiểm, cũng không biết Ô Thường ở trong bóng tối nắm giữ bao nhiêu tình huống, chỉ có thể hít một hơi thật sâu, đi tới phòng tối gõ cửa.

Chương 2259: Chờ, kéo

Chương 2259: Chờ, kéo
“Thánh Tôn.”
“Vào đi.” Bên trong truyền đến thanh âm của Ô Thường.
Hắc Thạch đẩy cửa đi vào, tới giường trước, hai tay dâng thư.
“Thánh Tôn, bên Mao Lư Sơn Trang có động tác.”
Ô Thường nhắm mắt chờ hắn nói tiếp, kết quả nửa ngày không có phản ứng, chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn thấy dâng thư, không khỏi đánh giá hắn vài lần.
Phần lớn thời gian Hắc Thạch đều là trực tiếp bẩm báo tình huống, bộ dạng như thế này là cực kỳ hiếm thấy.
Ô Thường đưa tay tiếp thư, nhìn nội dung, đại khái hiểu Hắc Thạch khó xử, dính đến Hắc Thạch, Hắc Thạch không tiện chải chuốt ra ý kiến bẩm báo, sợ có hiềm nghi giúp mình nói chuyện.
“Đồ vật kia?” Ô Thường hơi không rõ hỏi.
“Đồ vật gì? Vô Lượng Quả sao?”
Hắc Thạch: “Trong mật thư truyền cho Yến Trục Thiên, Văn Hoa và Triệu Hùng Ca, đều không có nói rõ là đồ vật gì, chỉ nói là 'đồ vật kia', bất quá đoán chừng khả năng chính là Vô Lượng Quả, bằng không còn có thể có đồ vật gì có thể xúi giục chúng ta?”
Ô Thường: “Ba người? Còn có ba trái Vô Lượng Quả? Hoang đường! Chúng ta đếm ra đại khái đã có chín cái, ta không tin còn có thể dư ba trái Vô Lượng Quả đến nay không dùng.”
Hắc Thạch: “Từ nội dung trong thư, dường như chỉ là quan sát ba người chúng ta, tìm kiếm chỗ đột phá, hẳn là quan sát cái nào có khả năng bị xúi giục, không hẳn là chỉ ba trái Vô Lượng Quả. Căn cứ các loại dấu hiệu đến xem, thời gian Gia Cát Trì sử dụng Vô Lượng Quả thời gian tương đối dài, rất có khả năng là ba mươi năm trước sau khi bị trộm

không lâu liền để hắn dùng, Văn Hoa cũng ẩn lui nhiều năm, Giản Sơn Nguyệt cũng ẩn lui nhiều năm, mà Côn Lâm Thụ và Ngao Phong đột phá đến Nguyên Anh cảnh thời gian hiển nhiên là không dài.”
“Từ thời gian Cát Trì đến Côn Lâm Thụ sử dụng Vô Lượng Quả đến xem, trên tay đối phương có lẽ thật còn Vô Lượng Quả, có lẽ là lưu cho tình huống khi cần.”
Ô Thường lặng im một hồi lâu, chợt hỏi.
“Nếu như đối phương thật cầm ra Vô Lượng Quả đến xúi giục ngươi, ngươi sẽ bị xúi giục sao?”
Hắc Thạch căng thẳng, sợ điều gì sẽ gặp điều đó, trầm mặc một chút mới nói: “Thuộc hạ đích xác có chút động lòng, nhưng không dám phản bội Thánh Tôn.”
Ô Thường: “Vốn đã đáp ứng ngươi, chỉ cần lấy được Vô Lượng Quả liền cho ngươi một trái, ai biết Vô Lượng Quả bị trộm, Vô Lượng Thụ bị phá hủy. Nếu trên tay đối phương thật sự còn Vô Lượng Quả, ngươi yên tâm, chỉ cần chúng ta lấy được, ta nhất định cho ngươi!”
Hắc Thạch vội vàng quỳ xuống.
“Xin Thánh Tôn thu hồi hứa hẹn này.”
Ô Thường có chút ngoài ý muốn.
“Làm sao? Ngươi không muốn?”
Hắc Thạch nói: “Không phải không muốn. Nếu như Cửu Thánh đều còn, thuộc hạ cầu cũng không được, nhưng bây giờ... Thánh Tôn sắp vấn đỉnh chí tôn, thuộc hạ không dám cũng không muốn, có thể tiếp tục cống hiến cho Thánh Tôn, thuộc hạ đã rất hài lòng.”
Ô Thường nghe hiểu, Cửu Thánh còn ở đây, đối phương dám muốn, một khi hắn thiên hạ độc tôn, lại muốn Vô Lượng Quả chính là tìm chết.
Nhìn thần sắc của Hắc Thạch một lúc, cuối cùng nói: “Ngươi nói cũng phải, sự tình này không cần quyết định gấp, đến thời điểm đó lại nói.”
“Vâng!” Hắc Thạch đáp lại, trong lòng chửi má nó, Mao Lư Sơn Trang kia không khỏi quá bẫy người, đang yên đang lành lại chơi như vậy, này không phải hại người sao.
Hắn cũng không biết Ô Thường có thể tin tưởng mình hay không, lại càng không biết Ô Thường có thể hoài nghi hắn sẽ vì Vô Lượng Quả, ở trong bóng tối cấu kết với Mao Lư Sơn Trang hay không.

Bất quá có một điểm hắn có thể xác định, kế hoạch lần này đối với Ô Thường mà nói không phải chuyện nhỏ, Ô Thường không thể không đề phòng hắn, đã biết tin tức này, thì tuyệt đối không thể để hắn làm hỏng chuyện.
Ô Thường: “Thư lui tới tiếp tục cẩn thận nhìn, xem bọn hắn muốn hạ thủ như thế nào, nếu chọn trúng ngươi, cầm Vô Lượng Quả đến xúi giục ngươi, ngươi không ngại đồng ý đi.”
“Ây...” Hắc Thạch ngưng nghẹn không nói.
...
Trong mật thất, Lữ Vô Song đi tới, đặt ở trước mặt Ngưu Hữu Đạo một phong thư.
“Triệu Hùng Ca không có thương lượng với Nam Thiên Vô Phương cái gì, trực tiếp trả lời.”
Nhắc tới Nam Thiên Vô Phương, Ngưu Hữu Đạo theo bản năng liếc mắt nhìn Quản Phương Nghi, không biết tương lai nữ nhân này nhìn thấy Nam Thiên Vô Phương, sẽ là phản ứng như thế nào.
Hắn cầm thư lên nhìn, Quản Phương Nghi cũng đưa khuôn mặt qua quan sát.
Nội dung trong thư biểu hiện, Triệu Hùng Ca đích xác không có thương lượng gì với Nam Thiên Vô Phương, Triệu Hùng Ca sáng tỏ nói, thật có đồ vật kia mà nói, Hắc Thạch tất phản, nhưng Hắc Thạch có thể phát huy tác dụng hay không thì không thể biết, chỉ sợ Hắc Thạch không hắn có thể tìm được cơ hội hạ thủ!
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói: “Biết rồi, chờ tin tức của Yến Trục Thiên và Văn Hoa đến lại nói.”
Quản Phương Nghi không rõ.
“Ngươi đang làm cái gì?” Kết quả không đạt được trả lời.
...
Khí Vân Tông, trong một đình viện được trông coi nghiêm mật, Hắc Thạch đi vào, xông thẳng tới một gian tĩnh thất.
Trong tĩnh thất là ba nữ tu sĩ, chuyên phụ trách phiên dịch mật thư từ Nam Châu đi ra, trạng thái sinh hoạt của ba người bị khống chế nghiêm ngặt, nghiêm cấm tiếp xúc hoặc trò chuyện với người khác, cũng không thể rời tiểu viên này.

Nhìn thấy Hắc Thạch đi tới, ba người đồng thời đứng lên hành lễ, chỉ là trong ánh mắt nhìn Hắc Thạch tựa hồ ẩn giấu chút cổ quái.
Hắc Thạch hỏi: “Đi ra chưa?”
“Đi ra rồi.” Một nữ lấy ra một tờ giấy dâng.
Hắc Thạch tiếp nhận xem qua, sắc mặt tái xanh, trong lòng thăm hỏi mười tám đời tổ tông của Triệu Hùng Ca.
Trong thư nói cái gì Hắc Thạch hắn căn bản không tồn tại trung tâm gì với Ô Thường, nói cái gì không có lựa chọn, không cần thương nghị với Nam Thiên Vô Phương, chỉ cần cầm ra đồ vật kia, Hắc Thạch tất phản, chỉ là Hắc Thạch hắn không hắn có thể tìm được cơ hội xuống tay với Ô Thường mà thôi.
Nội dung loạn thất bát tao này, bảo hắn làm sao đưa cho Ô Thường xem?
Hiện tại hắn đại khái hiểu thần sắc ba nữ nhân này dị dạng là chuyện gì xảy ra.
Không có nhiều lời, Hắc Thạch xoay người rời đi, đi bẩm báo cho Ô Thường.
Trước không dám ẩn giấu, đã để Ô Thường nhìn thấy nội dung, khả năng đã gây nên Ô Thường cảnh giác, hiện tại thì càng không dám ẩn giấu.
Trong phòng tối, Ô Thường mặt không hề cảm xúc, trấn an nói.
“Ta đã biết, tình thế đã ở trong lòng bàn tay ta, ngươi không nên nghĩ nhiều, ta tin tưởng cho dù vì lợi ích, ngươi cũng sẽ không phản bội ta.”
“Thánh Tôn minh giám.” Hắc Thạch cúi người thật sâu.
...
Yến Trục Thiên và Văn Hoa hồi phục cũng lục tục đến, nội dung đều không khác mấy với Triệu Hùng Ca, không cần quan sát gì, đều chắc chắc, bất kể là Thanh Cửu hay Tư Thiếu Đông, chỉ cần được lựa chọn, chỉ cần có thể đạt được Vô Lượng Quả, tất nhiên sẽ phản.
Ngưu Hữu Đạo từ trên bàn lật ra một tờ giấy, đưa cho Lữ Vô Song.
“Lệnh hầu tử chiếu nội dung trên thư truyền tin tức.”
Lữ Vô Song lấy qua nhìn một chút, phát hiện là phân biệt gửi cho Yến Trục Thiên, Văn Hoa và Tây Hải Đường, đã không còn sự tình gì của Triệu Hùng Ca.

Phía trên có Ngưu Hữu Đạo tuyển chọn ra ba nhân viên của Phiêu Miểu Các, ba người này hiện tại phân biệt ở Khí Vân Tông, Linh Tông và Thiên Hành Tông, là thành viên của Phiêu Miểu Các khống chế ba phái. Thóp của ba người được trần thuật rất rõ ràng, bảo đám người Yến Trục Thiên ở trong bóng tối nghĩ biện pháp lấy thóp khống chế ba người này. Trong thư nhiều lần bàn giao, đừng bại lộ thân phận của mình, ở trong bóng tối tiếp xúc, trong bóng tối khống chế, tình nguyện chậm rãi đến, có nắm chắc tuyệt đối lại hành sự, quyết không thể bại lộ.

Lữ Vô Song vừa nhìn liền biết, Linh Tông cùng Thiên Hành Tông, Yến Trục Thiên và Văn Hoa xử lý rất thuận tiện, bên Khí Vân Tông không có người mình không tiện tiếp xúc, để Triệu Hùng Ca đi làm mà nói, Ma giáo sẽ rất bất tiện, nên giao cho Tây Hải Đường đi nghĩ biện pháp.

Xem qua nội dung trong thư, Lữ Vô Song ngẩng đầu lên nói: “Ngươi chuẩn bị khống chế ba người này, sau đó để ba người này tiếp xúc Hắc Thạch, Tư Thiếu Đông và Thanh Cửu?”

Chương 2260: Bão táp sắp tới (1)

Chương 2260: Bão táp sắp tới (1)
Ngưu Hữu Đạo xì một tiếng, tự giễu nói.
“Ngươi cảm thấy nếu Hắc Thạch, Tư Thiếu Đông và Thanh Cửu bị xúi giục, hạ thủ với Ô Thường, Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư thành công độ khả thi lại lớn bao nhiêu? Nguyên Phi chính là vết xe đổ.”
Độ khả thi rất nhỏ! Trong lòng Lữ Vô Song có đáp án, hồ nghi nói: “Chẳng lẽ ngươi lợi dụng ba người này che giấu cái gì?”
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Không có che giấu cái gì, không có việc tìm việc mà thôi, trước liên tiếp ra tay, nếu đột nhiên bình tĩnh lại, sẽ chọc người sinh nghi. Có hành động, Ô Thường sẽ kiên trì chờ đợi, sẽ không để Đốc Vô Hư và Lam Đạo Lâm manh động. Kéo, có thể kéo bao lâu thì kéo bao lâu!”
Hắn đích xác là tận lực kéo dài, hiện tại bên hắn đã chuẩn bị chu toàn, nhưng còn không có niềm tin tuyệt đối, không dám mạo muội phát động một kích cuối cùng, đến một bước này, không có niềm tin tuyệt đối hắn sẽ không vọng động.
Cho nên hắn hy vọng ổn định Ô Thường, tận lực kéo, nếu có thể kéo dài tới tu vi của hắn đột phá đến Nguyên Anh kỳ, thì là kết quả tốt nhất mà hắn hy vọng nhìn thấy.
Vô Lượng Thụ đột nhiên nở hoa, triệt để đánh loạn kế hoạch của hắn, hiện tại hắn hy vọng lấy một loại phương thức khác đạt đến kết quả mình muốn.
Lữ Vô Song không rõ.
“Kéo như vậy có tác dụng gì?”
Ngưu Hữu Đạo: “Chúng ta muốn lợi dụng Ô Thường, Ô Thường muốn lợi dụng chúng ta, hiện tại song phương ai cũng không dám đả thảo kinh xà, đều sợ manh động gây nên đối phương hoài nghi. Hiện tại chúng ta

cũng không có biện pháp gì giải quyết Đốc Vô Hư và Lam Đạo Lâm, đến mức độ này, hai gia hỏa kia tất nhiên cảnh giác cao độ, không dễ xử lý. Ô Thường hiểu rõ bọn hắn, cũng là người có thể dễ dàng tiếp xúc được bọn hắn, chúng ta đã không có biện pháp, vậy để Ô Thường nghĩ biện pháp đi.”
Nói xong giương mắt nhìn Lữ Vô Song.
“Kéo, kéo tới lúc Ô Thường không thể kéo được nữa, Ô Thường tự nhiên sẽ nghĩ biện pháp giải quyết.”
...
Trên đỉnh núi, Ô Thường đón gió sừng sững, hắn đang chờ, chờ bên Mao Lư Sơn Trang hạ thủ.
Hắc Thạch bước nhanh đi tới, bẩm báo: “Thánh Tôn, bên Thánh cảnh phái người đáng tin tìm tới thượng tuyến, nhưng không biết là người nào, đối phương dịch dung, chúng ta không dám đả thảo kinh xà. Kỳ thực người này giấu ở địa phương cách lối ra Thánh cảnh không tính quá xa, dường như chuyên phụ trách nội bộ Thánh cảnh và Mao Lư Sơn Trang liên hệ.”
Ô Thường ngoái đầu nhìn lại.
“Chờ! Đừng kinh động. Bọn hắn sẽ không bỏ qua, nhất định sẽ động thủ lần nữa.”
Hắn đang chờ, bên Ngưu Hữu Đạo thì đang kéo.
Cứ như vậy, thời gian từng ngày từng ngày, một tháng lại một tháng trôi qua.
Trong thiên hạ giao phong trí mạng nhất, một trận giao phong quyết định vận mệnh thiên hạ ẩn mà không lộ, đến nỗi khắp thiên hạ không người có thể nhận ra, dường như hết thảy đều tiến hành như thường.
Đầu đường người đến người đi, rộn rộn ràng ràng, xe đẩy mang theo hàng hóa đưa đến các nơi trong thành.
Tiểu nhị trong cửa hàng khuôn mặt tươi cười nghênh đón, tiểu thương thét to buôn bán, người trưởng thành bận rộn ra sức đổ mồ hôi như mưa, tiểu nhi ở trên đường phố chui tới chui lui, không có ưu lo.
Còn có người bởi vì chuyện nhà hoặc không cẩn thận va chạm mà nổ ra cãi vã tranh chấp.
Bây giờ Nam Châu đích xác là có chút chen chúc.

Theo toàn bộ dàn giáo của triều đình Yên quốc dời đến Nam Châu, phủ thành Nam Châu có thể nói cực kỳ phồn hoa, đã là nơi tấc đất tấc vàng. Dù sao phạm vi thành trì của Nam Châu không thể so sánh với Yên Kinh, theo đại lượng quyền quý và phú giả đi tới, một chút địa phương xó xỉnh đơn sơ trong thành cũng biến thành nơi giá cao, cũng có người ra tiền mua. Nơi này không phải kinh thành Yên quốc, ở trên địa bàn của Thương Triêu Tông, những hộ ngoại lai từ kinh thành đến kia, còn không ai dám mạnh mẽ cướp đoạt, chỉ có thể khách khách khí khí dùng tiền mua.

Không ít gia đình nghèo khó xem như phát bút tiền tài, còn tương lai nơi nào che mưa che gió, không phải những bách tính bình thường này có thể cân nhắc. Dù có cân nhắc cũng không có biện pháp, giải quyết khốn cảnh trước mắt tất nhiên sẽ trở ngại ánh mắt lâu dài, người nghèo chỉ có thể dùng ánh mắt thiển cận đối đãi với tất cả mọi việc.

Đối mặt loại tình huống này, Lam Nhược Đình chủ trì chính vụ cũng khó xử, không tiện cưỡng chế bách tính không cho phép bán đất, người ta muốn sinh hoạt, ngươi trả thù lao sao? Lam Nhược Đình có thể làm chỉ là tiến hành thu xếp bách tính ở khu vực rất xa xôi.

Nói chung khu vực hạch tâm trong thành không ngừng bị người giàu có chiếm cứ, người nghèo gián tiếp bị trục xuất ra ngoại vi.

Toàn bộ phủ thành Nam Châu như công trường náo nhiệt, khắp nơi dỡ bỏ trạch viện cũ nát, khởi công xây dựng phủ đệ mới, quyền quý và phú giả mua lại những tiểu viện rách nát kia không thể ở nơi như vậy, khẳng định sẽ trùng kiến thành chỗ ở thích hợp.

Trong lúc nhất thời, thợ thủ công ở bốn phương bị tiền công dụ hoặc, dồn dập lao tới, thợ thủ công ở phủ thành Nam Châu là không đủ dùng, không ra giá cao không tìm được thợ a.

Rất nhiều khách sạn người đông như mắc cửi, có chút khách sạn là cả tòa cả tòa bị người bao hết.

Lúc này ở Nam Châu, chỉ cần tứ chi không thiếu, người người đều có thể tìm được việc làm, Nhiếp Chính Vương cường đại giống như nam châm làm tài nguyên các phương cuồn cuộn chảy đến, bên Yên Kinh lại từ từ quạnh quẽ.

Trên lầu các, Cao Kiến Thành và Lam Nhược Đình nhìn cảnh tượng bên ngoài, đàm luận là sự tình Yên hoàng Thương Kiến Hùng bị giam lỏng ở kinh thành.
Thương Kiến Hùng mất đi tự do, trừ mỗi ngày ở trong nổi nóng chửi bới, thì không có sự tình khác. Chân chính lợi hại là mất đi quyền lực, ngay cả tiểu thái giám hầu hạ sau khi không kiên nhẫn cũng dám bất kính với Thương Kiến Hùng, đám tần phi chỉ có thể giải quyết ấm no không có việc gì cũng không cung cung kính kính nữa, không ít cùng thủ vệ ở trong bóng tối giao hợp giải sầu tịch mịnh.
Sự tình của Thương Kiến Hùng, Thương Triêu Tông không chủ động hỏi, Cao Kiến Thành không tiện chủ động nói với Thương Triêu Tông, nói với Lam Nhược Đình sẽ tương đối thích hợp, hắn tin tưởng sau khi nói cho Lam Nhược Đình, Lam Nhược Đình tự nhiên sẽ báo cho Thương Triêu Tông.
Chức quan của Cao Kiến Thành y nguyên là Yên quốc Đại Tư Không, nhưng tư thái của hắn thả rất thấp, mọi việc khắp nơi bẩm báo Lam Nhược Đình, trưng cầu ý kiến.
Nói xong chính sự, Lam Nhược Đình chuyển đề tài tới việc tư.
“Nghe nói công tử Cao Thiếu Minh của Đại Tư Không cũng tới?”
Cao Kiến Thành khá là cảm khái, buông tiếng thở dài.
“Hắn cuối cùng cũng coi như có thể công khai lộ diện, không cần trốn trốn tránh tránh nữa rồi.”
Lam Nhược Đình chắp tay.
“Đại Tư Không vì Vương gia chịu nhục, ủy khuất công tử. Bây giờ bên Nam Châu sự vụ bận rộn, bên ti chức thiếu người, không biết Đại Tư Không có thể bỏ đi yêu thích để công tử đến bên ti chức hỗ trợ hay không?”
Cao Kiến Thành minh bạch, nơi này không phải Yên Kinh, sau khi phá rồi dựng lại, không có mục nát như Yên Kinh, đặc biệt là vị trí của hắn, không tiện làm việc thiên tư an bài nhi tử của mình, bằng không hắn vừa dẫn đầu, phía dưới người người noi theo, sợ là sẽ làm Thương Triêu Tông tức giận.
Bây giờ vị này tự mình mở miệng hỏi người, này là báo lại cho Cao Kiến Thành hắn.

Cao Kiến Thành chắp tay đáp lễ: “Có thể đi theo Ti Chính đại nhân là phúc khí của hắn, cầu cũng không được!”
Ti Chính là chức vị của Lam Nhược Đình ở Nam Châu, dưới tình huống bình thường, luận cấp bậc còn lâu mới có thể so sánh với Đại Tư Không, nhưng bây giờ không phải tình huống bình thường nha.
Lam Nhược Đình lại nói: “Nghe nói gia đình Đại Tư Không còn ở trong khách sạn, Vương gia từ lâu lệnh ti chức giúp Đại Tư Không tìm kiếm nơi đặt chân thích hợp, mãi đến gần đây mới tìm được địa phương thích hợp an bài, địa phương khả năng không rộng rãi bằng Yên Kinh, mong Đại Tư Không đừng ghét bỏ.”
Nói đến sự tình này, Lam Nhược Đình có chút buồn bực, phát hiện vị này làm đủ tuyệt, không những không an bài nhi tử của mình, còn không an bài người nhà chỗ ở, hắn không tin vị này không có tiền mua.

Chương 2261: Bão táp sắp tới (2)

Chương 2261: Bão táp sắp tới (2)
Nhìn Thương Vĩnh Trung xem, mới tới liền bỏ tiền mua phủ trạch to lớn để gia quyến vào ở.
Nào có đạo lý Đại Tư Không của một quốc gia vẫn ở khách sạn, cuối cùng Thương Triêu Tông chịu không nổi, chỉ có thể chủ động an bài, tất nhiên là không ít lần thầm chửi đối phương làm hắn tốn tiền oan.
Cao Kiến Thành một bộ thụ sủng nhược kinh, nhưng không khách khí.
“Nhiếp Chính Vương ưu ái, lão thần kinh hoảng, không dám chối từ, lão thần tạ ơn Nhiếp Chính Vương ân trọng.”
Hai người phân biệt, Cao Kiến Thành trở về khách sạn, trực tiếp bảo gia quyến dọn nhà.
Một nhà dời tới nhà mới, Cao Kiến Thành thay đổi thường phục, lặng yên đi tới Mao Lư biệt viện, trên danh nghĩa là đến bái phỏng đương gia của Mao Lư biệt viện là Quản Phương Nghi.
Tới Nam Châu đã có một đoạn thời gian, sau khi mọi việc an bài xong, rốt cục cũng đăng môn bái phỏng.
Hắn và bên này vốn có liên hệ bí mật, trước khi đến liên hệ tốt rồi, Quản Phương Nghi đã ở bên trong chờ đợi.
Hai người gặp ở bề ngoài khách khí một phen, Quản Phương Nghi mời hắn vào nói chuyện, sau khi cho lui các loại tai mắt, mới mang theo Cao Kiến Thành tiến vào mật đạo.
Trong mật thất, Ngưu Hữu Đạo mang theo mỉm cười chờ đợi.
Vừa thấy mặt, Cao Kiến Thành vội vàng bước nhanh tiến lên hành lễ.
“Đạo gia.”
Ngưu Hữu Đạo cười nói: “Cao đại nhân, rốt cục lại gặp mặt.” Quay đầu lại đưa tay mời ngồi dùng trà.

Cố nhân gặp mặt, tự nhiên không tránh khỏi một phen tâm sự, nói về sự tình khi nào Thương Triêu Tông xưng đế, Ngưu Hữu Đạo lắc đầu.
“Này không phải sự tình ta cân nhắc, Vương gia khi nào xưng đế, sau khi xưng đế lại nên thế nào, là sự tình mà những triều thần như Cao đại nhân bận tâm, ta không tiện hỏi tới.”
Cao Kiến Thành vuốt râu trầm ngâm.
“Sau khi xưng đế, cũng không phải lão phu nên bận tâm, đợi mọi việc thuận lợi, có thể vì Vương gia hiệu lực đến đây, lão phu cũng nên quy ẩn.”
Ngưu Hữu Đạo à lên một tiếng.
“Cao đại nhân ngôn ngữ tiêu cực, chẳng lẽ ở chỗ này bị lạnh nhạt? Bên Vương gia kia ta nói chuyện có lẽ còn có chút tác dụng, có cái gì không ngại nói rõ.”
Cao Kiến Thành vội vàng vung hai tay, thân thể nghiêng về phía trước, phun ra tiếng lòng từ phế phủ.
“Đạo gia, vua nào triều nấy, dưới trướng Vương gia, người thích hợp ngồi vị trí của lão phu nhất là Lam Nhược Đình, phúc không thể tận hưởng, mới có thể lâu dài. Cũng không phải bị gạt bỏ gì, cũng không phải ý nghĩ tiêu cực, mà là lão phu tuổi thật lớn, chân chính nảy sinh ý định từ quan.”
Ngưu Hữu Đạo minh bạch ý tứ của hắn, thay hắn châm trà.
“Sự tình trên triều đường, Cao đại nhân rõ ràng hơn ta, Cao đại nhân quyết định tất trải qua đắn đo suy nghĩ, Cao đại nhân tự mình làm chủ là được, có gì cần có thể tùy thời liên hệ Ngưu mỗ.”
...
Trong đình nghỉ mát, Tử Bình Hưu và Giả Vô Quần ngồi đối diện, một nói, một viết.
Bây giờ bên này vẫn giao phong với Tống hoàng Ngô Công Lĩnh, Yên quốc Thương Kiến Hùng tao ngộ chính biến, trong nháy mắt rơi xuống vực sâu, cộng thêm Mục Trác Chân chi biến, hết lần một lại lần hai dẫm vào vết xe đổ làm Ngô Công Lĩnh rất cảnh giác, bắt đầu tước quyền hành của Tử Bình Hưu.
Tử Bình Hưu không chịu uỷ quyền, mà sau lưng không chịu uỷ quyền còn có Giả Vô Quần bày mưu tính kế, làm Ngô Công Lĩnh mềm không

được, cứng lại không thể cứng, không biện pháp làm gì Tử Bình Hưu.
Đối mặt cục diện như vậy, Giả Vô Quần viết xuống một câu: Không tiếc quốc lực, lấy lợi ích của tam đại phái làm trọng, giữ chặt kế sách này làm căn bản, động Thừa tướng tựa như động tam đại phái, Ngô thị sẽ không thể làm gì Thừa tướng!
Tử Bình Hưu xem qua, thở dài một tiếng.
“Kéo dài như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ ngươi chết ta sống, khi nào mới kết thúc a!”
Giả Vô Quần lại viết xuống một tờ giấy: Bão táp sắp tới!
Tử Bình Hưu thử hỏi: “Gần không?”
Giả Vô Quần gật đầu.
...
Tấn quốc hoàn thành dời đô, không ngoài Thiệu Bình Ba sở liệu, Thái Thúc Hùng quả nhiên dời kinh thành Tấn quốc đến kinh thành Vệ quốc cũ, định đô ở đây!
Một mảnh ruộng đồng rộng lớn, sóng lúa như phong ba, đoàn xe dừng lại, Thái Thúc Hoan Nhi kéo Thiệu Liễu Nhi, còn có hai thiếu niên và một hài đồng xuống xe.
Mọi người dọc theo dòng suối uốn lượn rời đi, thưởng thức cảnh tượng được mùa sắp tới.
“Ca ca, ca ca...” Hài đồng chân ngắn đi không kịp, theo ở phía sau hô.
Phía trước truyền đến tiếng cười cười nói nói líu ra líu ríu của Thái Thúc Hoan Nhi, phất tay chỉ chỉ, nói cho Thiệu Liễu Nhi, khu vực này đều là của nhà mình.
Mọi người đã xem qua Thiệu Bình Ba hạ thủ đầu tư sản nghiệp ở trong kinh, bên Thiệu Liễu Nhi tự nhiên là đưa một tòa nhà, Thái Thúc Hoan Nhi cũng mua một tòa nhà mình ưa thích, trêu đến các huynh đệ tỷ muội ước ao, lại nhìn thấy đất ruộng rộng lớn của nhà mình, làm nàng tâm tình thật tốt.
Thiệu Bình Ba chậm rãi đi dạo ở trên bờ ruộng, phóng tầm mắt nhìn xa.
“Lão Thiệu, bên đám người Tử Ngọc đều phân chia tốt rồi chứ?”
Thiệu Tam Tỉnh nói: “Phân chia là phân chia tốt rồi, chỉ là thu lễ trọng như vậy của đại công tử, bọn hắn đều có chút ngại ngùng.”

Thiệu Bình Ba: “Nói cho bọn hắn, không phải tặng không, là sớm giúp bọn hắn mua lại, theo giá gốc trả tiền, không có gì phải ngại ngùng.”
Thiệu Tam Tỉnh cười khổ.
“Nói rồi, chứng từ lúc buôn bán đều cho bọn hắn xem, nhưng vẫn rất ngại, cảm thấy chiếm tiện nghi của đại công tử, xem như là ta cường hành bức bọn hắn nhận.”
Nhận là được, Thiệu Bình Ba không nhiều lời nữa, cúi người hái bông lúa, khá là cảm khái.
“Lại là một năm được mùa, nếu như thế gian không còn chiến sự, nếu như thiên hạ bách tính an cư lạc nghiệp, một màn trước mắt thật sẽ rất đẹp!”
Thiệu Tam Tỉnh: “Trong lòng đại công tử biết Khí Vân Tông thân bất do kỷ, có thể thấy Tấn quốc đông chinh là không thể tránh khỏi, cuộc chiến này sợ là không biết còn sẽ đánh bao lâu. Nhắc tới cũng kỳ, non nửa năm này, các nơi trong thiên hạ tương đối an bình, dường như lộ ra quá an tĩnh. Các nước bình an vô sự, các phái cũng yên phận, thế tục không nháo, tu tiên giới cũng không nháo, tựa hồ quá an tĩnh.”
Thiệu Bình Ba dõi mắt nhìn xa, mắt lộ ra sầu lo.
“Thời điểm này có thể an tĩnh sao? Càng an tĩnh càng không bình thường, dưới bình tĩnh là vòng xoáy, đây rõ ràng là dấu hiệu trước khi bão táp đến! Ta xem thiên hạ đại thế, mơ hồ cảm giác các phương đều đang chờ đợi, tựa hồ chờ đợi một bước ngoặt đến, chỉ sợ Tấn quốc bắt đầu đông chinh, chính là thời cơ kia, sẽ nhấc lên một hồi mưa to gió lớn, trận mưa gió này sẽ bao phủ toàn bộ thiên hạ!”
Thời điểm Tấn quốc đông chinh khả năng chính là bão táp bắt đầu?
Thiệu Tam Tỉnh hoảng sợ.
“Trải qua non nửa năm này chỉnh đốn, Cao Phẩm đã có dấu hiệu chuẩn bị đông chinh, kia chẳng phải sắp rồi?”
Ánh mắt Thiệu Bình Ba nhìn về phía bách tính vui vẻ trong ruộng đồng, không nói.
Không trả lời có lúc chính là hồi đáp, Thiệu Tam Tỉnh lại hỏi: “Một khi trận bão táp này kéo tới, sẽ kéo dài tới khi nào?”
Thiệu Bình Ba lại bước chậm về phía trước, đưa tay đụng vào bông lúa, cảm thụ xúc cảm xẹt qua đầu ngón tay.

“Quyết chiến sắp tới! Non nửa năm không có động tĩnh, song phương an tĩnh chỉ có một nguyên nhân, chính là chờ đợi, vì cái gì phải chờ đợi? Nguyên nhân có thể để bọn hắn nhịn được tính tình an tĩnh chờ đợi là cái gì? Đều là chờ một bước ngoặt đến, chờ đợi quyết chiến đến, hoặc là không động thủ, một khi động thủ, song phương tất nhiên một mất một còn.”
“Ba thánh ở ngoài sáng, nguyên nhân Giả Vô Quần không dám bại lộ ở ngoài sáng tất nhiên là khuyết thiếu về mặt thực lực, một khi quyết chiến, lá bài tẩy của hắn sẽ bại lộ, triệt để trở thành bị động. Cho nên hắn không động thủ thì thôi, một khi động thủ tất nhiên là một kích trí mạng!”
“Ngươi hỏi trận bão táp này sẽ kéo dài tới khi nào? Song phương an tĩnh, hắn đều chờ đợi cho địch một kích trí mạng, thậm chí ta hoài nghi ba thánh có phải đã nắm giữ ngọn nguồn gì của Giả Vô Quần hay không, bằng không vì sao nhịn được như vậy?

Chương 2262: Cấp điều đường lui

Chương 2262: Cấp điều đường lui
“Một hồi va chạm kinh thiên động địa sắp tới, lại có thể kéo dài bao lâu? Dưới va chạm tất nhiên có một phương sẽ thịt nát xương tan, khả năng trở lại dây dưa như trước rất nhỏ. Cho nên sẽ rất nhanh, bão táp đột nhiên đến, cũng sẽ đột nhiên tan thành mây khói, nhưng dư âm tất sẽ gột rửa toàn bộ thiên hạ.”
Thiệu Tam Tỉnh ngưng thần lắng nghe, đi theo nhịp bước của hắn.
“Đại công tử cảm thấy ai sẽ thắng?”
Thiệu Bình Ba hừ lạnh.
“Minh thương dễ tránh ám tiễn khó phòng, thông thường đều là người trốn ở trong bóng tối chiếm tiện nghi, Giả Vô Quần ngươi còn không biết sao? Hắn không có niềm tin chắc chắn có thể quyết chiến sao? Bằng thủ đoạn của hắn, đã đẩy đổ sáu người trong Cửu Thánh, còn lại ba cái kia, ngươi cảm thấy còn có khả năng thắng sao? Không ra ngoài ý muốn mà nói, ba thánh tất bại!”
Thiệu Tam Tỉnh suy tư khẽ vuốt cằm, lại nhìn Thiệu Bình Ba chậm rãi đi dạo, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác khác, đại công tử bị Giả Vô Quần đè xuống rồi!
Không thừa nhận cũng không được, đối mặt trận bão táp sắp tới kia, đại công tử đã thành khán giả, không có lực nhúng tay.
Từ khi Giả Vô Quần tới Tấn quốc bắt đầu ra tay, từng bước một Xem ảnh 1 đi tới, lại ném ra Lam Minh tiếp đại công tử đến, làm đại công tử đứng ở phía đối lập của Cửu Thánh, một khi không tiếp xúc Cửu Thánh, hoặc tiếp xúc không đến Cửu Thánh, sẽ không nắm giữ được tin tức tầng cao nhất, không đủ tình báo, sẽ triệt để trở thành khán giả.
Cái gọi là người trong cuộc mơ hồ người bên ngoài rõ ràng, Thiệu Bình Ba cũng không có ý thức được vấn đề, nhưng Thiệu Tam Tỉnh rõ ràng,

bất quá hắn không biết cảm giác này có đúng hay không.
...
Trong mật thất, Lữ Vô Song, Vân Cơ, Quản Phương Nghi, Viên Cương, bốn tâm phúc bên người Ngưu Hữu Đạo toàn bộ đến đông đủ.
Là Ngưu Hữu Đạo gọi qua, bốn người cũng kỳ quái, non nửa năm này, phần lớn thời gian Ngưu Hữu Đạo trừ quan tâm tình báo các phương một chút, thì ít khi phản ứng sự tình khác, trên căn bản đều chuyên tâm tu luyện.
Cử chỉ này của hắn, làm Quản Phương Nghi rất áp lực, chịu khó tu luyện theo.
Người đến đông đủ, Ngưu Hữu Đạo đi tới sau bàn ngồi xuống, nhìn bốn người hỏi: “Vương gia vẫn điều binh khiển tướng, trù bị vật tư tác chiến chứ?”
Viên Cương nói: “Bên Tấn quốc triệu tập vật tư và nhân mã, ở Tây Bình Quan thăm dò tình báo biểu hiện, Tấn quốc tăng mạnh sưu tập tình báo với quân Yên và quân Hàn, Tấn quốc đã có dấu hiệu đông chinh, Vương gia không thể không sớm làm chuẩn bị. Không chỉ Vương gia, bên Hàn quốc cũng chuẩn bị.”
Ngưu Hữu Đạo: “Xem ra đã đối mặt một cửa ải.”
Theo không kịp dòng suy nghĩ của người này rất khó chịu, Quản Phương Nghi rất chán ghét ở trước mặt người này thường xuyên có cảm giác ngu si, nhưng không nhịn được hỏi: “Có ý tứ gì?”
Ngưu Hữu Đạo: “Bên chúng ta có mồi treo Ô Thường, Ô Thường không hy vọng Tấn quân đông chinh nhanh như thế, bây giờ Tấn quân có dấu hiệu đông chinh, thì nói rõ hắn không cản được Đốc Vô Hư và Lam Đạo Lâm rồi.” Nói xong giương mắt nhìn Viên Cương.
“Hầu tử, kết thúc quan sát, ba người bị khống chế kia, có thể an bài tiếp xúc Hắc Thạch, Thanh Cửu, Tư Thiếu Đông.”
Viên Cương: “Lấy Vô Lượng Quả đến xúi giục sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Không! Đối tượng chủ yếu là Hắc Thạch, mục đích tiếp xúc là cho Ô Thường một lý do hợp lý liên hệ với chúng ta, là vì thành lập một con đường để Ô Thường cảm thấy sẽ không đả thảo kinh xà, nhưng có thể liên hệ với chúng ta.”
Lữ Vô Song cũng có chút không hiểu.

“Thành lập con đường liên hệ với Ô Thường?”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Đốc Vô Hư và Lam Đạo Lâm sẽ không quan tâm quốc lực của Tấn quốc bị hao tổn, bọn hắn chỉ muốn đạt đến mục đích, chỉ cần có thể đạt đến mục đích là được. Từ trước đó quấy rầy chiến lược của Cao Phẩm, bức bách Cao Phẩm cường hành tấn công Tề quốc là có thể nhìn ra. Tấn quốc binh cường mã tráng, có thể kéo lâu như thế, có thể kéo dài tới toàn diện chỉnh đốn xong xuôi, có thể kéo dài tới chậm rãi hoàn thành dời đô, này rất không bình thường, sau lưng tất nhiên là công lao của Ô Thường.”
“Ta không biết Ô Thường dùng thủ đoạn gì ổn định Đốc Vô Hư và Lam Đạo Lâm, nhưng hiện tại hắn không vững vàng, chúng ta nhất định phải cho hắn một đường lui, bằng không hắn dưới bất đắc dĩ rất có khả năng sẽ động thủ với chúng ta. Lưu lại đường lui, chúng ta liền có thể bài trừ nguy hiểm này.”
“Cho hắn một con đường liên lạc, nguyên nhân không phải vì liên hệ với hắn. Sau khi khống chế người tiếp xúc với Hắc Thạch, chúng ta sẽ tiếp tục duy trì im lặng, tiếp tục bày ra trạng thái quan sát, tiếp tục kéo dài thời gian, ta cần thời gian, tranh thủ lại kéo thêm ba bốn tháng là được!”
“Có đường lui, nếu Ô Thường còn có biện pháp ổn định cục diện, thì sẽ duy trì tính nhẫn nại, sẽ không vội vã liên hệ với chúng ta. Nếu như hắn thực không khống chế được cục diện, thì sẽ chủ động liên hệ với chúng ta, chỉ mong hắn không nên chủ động liên hệ. Nói chung nhất định phải cho Ô Thường một đường lui, bằng không rất dễ dàng phá cục, chúng ta sẽ rất nguy hiểm, nhất định phải ngăn chặn nguy hiểm có khả năng xuất hiện.”
Lữ Vô Song nhíu mày suy tư.
Vân Cơ và Quản Phương Nghi hai mặt nhìn nhau, tựa hồ nghe hiểu, lại dường như nghe không hiểu.
Viên Cương không biết có nghe hiểu hay không, nói chung chỉ gật đầu, xoay người làm theo.
...
Trong lầu các, ở tầng cao nhất, Ô Thường bồi hồi, suy tư.
Gần đây hắn thường ở vào loại trạng thái này, vì thế cục làm hắn dần dần có cảm giác áp bức, thời gian dành cho hắn đã không nhiều.

Hắn có thể nhìn ra bên Mao Lư Sơn Trang cẩn thận từng ly từng tý, không dám gây ra động tĩnh quá lớn, vì ổn thỏa, đi từ từ, hắn cũng kiên trì chờ đợi.
Nhưng tình huống trước mắt đích xác để hắn có chút không kiềm chế được, lúc trước hắn vì ổn định Đốc Vô Hư và Lam Đạo Lâm, tìm không ra lý do khác, nói ra chuyện ma quỷ Thương Triêu Tông là người của hắn.
Bây giờ phải gánh chịu hậu quả vì lời này.
Trước còn có thể nói Tấn quốc chưa hoàn thành chỉnh đốn, bây giờ Tấn quốc đã hoàn thành chỉnh đốn, còn muốn chỉnh đốn thành cái dạng gì?
Lại kéo mà nói, sẽ làm Đốc Vô Hư và Lam Đạo Lâm hoài nghi. Mà Đốc Vô Hư và Lam Đạo Lâm đã đôn đốc xuất binh.
Hắn không tỏ thái độ, lúc trước bức Tấn quân tấn công Tề quân, hắn không có tỏ thái độ, cho nên lần này không biểu hiện ngược lại nói còn nghe được.
Nhưng một khi Tấn quân tấn công, Thương Triêu Tông suất lĩnh nhân mã Yên quốc tất nhiên sẽ phản kích.
Mà kết quả phản kích tất nhiên sẽ rước lấy Đốc Vô Hư và Lam Đạo Lâm chất vấn, ngươi không phải nói là người của ngươi sao?
Hai vị kia không phải ngồi không, lại tìm lý do mà nói, chắc chắn sẽ không tin tưởng, tuyệt đối sẽ hoài nghi Ô Thường hắn có vấn đề, có âm mưu gì, chỉ sợ sẽ lập tức hành động, dẫn đến đả thảo kinh xà, dùng hết tất cả biện pháp biết rõ nguyên do là chuyện tất nhiên.
Cũng bởi vì lời nói trước đó của hắn, hai lão quái vật kia cũng đã sớm nhìn chằm chằm vào Nam Châu.
Mà hậu quả đả thảo kinh xà là làm người Mao Lư Sơn Trang bỏ chạy, hắn sao có thể để người chạy mất?
Thật đến một bước kia, hắn chỉ có thể thổ lộ thực tình, nhưng này tuyệt đối không phải hắn nguyện ý nhìn thấy, giải quyết những người tiềm ẩn quay chung quanh Mao Lư Sơn Trang kia, Đốc Vô Hư và Lam Đạo Lâm làm sao giải quyết?
Mắt thấy cơ hội tốt quét dọn tất cả cản tay tới, sao có thể lỡ mất?
Nhưng bên Mao Lư Sơn Trang không chút hoang mang, hành động từ từ thực để hắn căm tức, hắn tổng không thể chạy đi nhắc nhở chứ? Làm sao

nhắc nhở? Bên kia tuyệt đối không chịu nổi bất kỳ gió thổi cỏ lay nào!
Tiếng bước chân truyền đến, hắn vừa nghe liền biết là Hắc Thạch.
Quả nhiên, tiếng gõ cửa của Hắc Thạch truyền đến.
“Thánh Tôn.”
“Vào đi.” Ô Thường nói, cũng đình chỉ nỗi lòng bồi hồi bất định.
Hắc Thạch mở cửa đi vào, chắp tay nói: “Thánh Tôn, Mao Lư Sơn Trang có động tác, căn cứ mật thư chặn lại phiên dịch ra, đã đôn đốc những người bị khống chế kia tiếp xúc Thanh Cửu, Tư Thiếu Đông và ta, tin tưởng Triệu Đĩnh rất nhanh sẽ tới tiếp xúc ta.”

Chương 2263: Vì Tống quốc rửa nhục!

Chương 2263: Vì Tống quốc rửa nhục!
Triệu Đĩnh chính là nhân viên của Phiêu Miểu Các trú ở Khí Vân Tông, cũng chính là người bị Mao Lư Sơn Trang ở trong bóng tối khống chế.
Tâm thần Ô Thường rung lên, đợi non nửa năm, rốt cục chờ đến phản ứng bước tiếp theo.
Hắn à lên một tiếng, hỷ nộ không hiện rõ nói: “Rất tốt! Nhớ kỹ, đối phương rất cẩn thận, sau khi tiếp xúc ngươi, tất nhiên sẽ thăm dò, ngươi cần toát ra manh mối nguyện ý bị xúi giục.”
Hắc Thạch gật đầu.
“Minh bạch, thuộc hạ chờ hắn tới tiếp xúc.”
...
Ra ngoài trở về, Triệu Đĩnh mặt ngoài như thường, nhưng trong lòng tràn đầy thấp thỏm, cũng tràn đầy hối hận.
Hắn người như danh, rất anh tuấn kiên cường, mà bộ dạng đẹp đẽ có lúc sẽ thành ỷ lại. Mà quan hệ trên thế gian này, từ trình độ nào đó cuối cùng sẽ thành quan hệ nam nữ, hắn ở phương diện này không thể khống chế được mình, cùng một nữ nhân ở thượng tuyến phát sinh sự tình không nên phát sinh, kết quả bị hảo hữu phát hiện.
Vốn cho rằng lần trước Phiêu Miểu Các gặp phải nhiễu loạn, hảo hữu ngộ hại, sự tình triệt để trôi qua, ai biết bị người tìm tới.
Đối phương chỉ nhờ hắn giúp một chuyện, nói là có thù oán với một thủ hạ của Hắc Thạch trưởng lão, bị bức bất đắc dĩ giúp người báo thù.
Sau khi làm xong sự tình này, hắn biết càng lún càng sâu, quả nhiên không ngoài dự đoán, lại bị tìm tới, lại có việc cần hắn hỗ trợ.
Mà sự tình lần này, để hắn minh bạch đối phương là người nào, lòng tràn đầy kinh hoảng.

Trong đêm đang làm nhiệm vụ, tuần sát ở trong phạm vi bản thân phụ trách, chợt nghe hương rượu, theo hương rượu tìm tới, phát hiện trên một cây thông bên vách núi ngồi một người uống rượu.
“Người nào?” Triệu Đĩnh quát một tiếng.
Người trên cây quay đầu lại liếc nhìn, chính là Hắc Thạch, Triệu Đĩnh thấy vậy tranh thủ hành lễ.
Trên mặt Hắc Thạch mang theo ý say trên dưới liếc mắt nhìn hắn, miệng ợ rượu, quay đầu lại, tiếp tục ôm vò rượu uống.
Nhưng trong bụng chứa không phải rượu, mà là một bụng tâm tư.
Chưa được chỉ rõ, Triệu Đĩnh lưu cũng không phải, đi cũng không phải.
Theo lý thuyết đối phương không phản ứng, hắn nên thức thời lui lại, nhưng sau khi xoay người đi ra vài bước, lại không nhịn được quay đầu, lại đi vài bước, lại quay đầu.
Cuối cùng dừng bước, người ở sau lưng bức bách để hắn tiếp xúc Hắc Thạch, nhưng hắn không có quá nhiều cơ hội đơn độc ở chung với Hắc Thạch, bây giờ dường như vừa vặn va vào một cơ hội a.
Nhưng người ở sau lưng bức bách để hắn làm sự tình khiến hắn như đối mặt vực sâu, khiếp đảm sợ hãi.
Nhưng hắn từng bước một rơi vào, làm quá nhiều sự tình không quay đầu lại được, thóp và uy hiếp đều ở trong tay đối phương, đối phương đã dám bức bách, hắn liền không được lựa chọn.
Sau khi do dự mãi, Triệu Đĩnh xoay người, bước chân có chút hèn nhát, lại từ từ đi tới bên vách núi, đến gần cây thông, thử gọi.
“Trưởng lão.”
Hắc Thạch quay đầu lại hỏi: “Có chuyện gì?”
Triệu Đĩnh thử hỏi: “Vì sao trưởng lão lại ở nơi này uống rượu một mình?”
Hắc Thạch lãnh đạm nói: “Không được sao? Chẳng lẽ ngươi cũng muốn tới quản ta?”
Triệu Đĩnh vội nói: “Không dám.” Bất quá có thể từ trong lời nói của đối phương nghe ra dị dạng, cái gì gọi là 'ngay cả ngươi cũng muốn tới quản ta' ? Toàn bộ Thiên Ma Thánh Địa, vị này có thể nói là dưới một người trên vạn người, trừ Thánh Tôn còn ai có thể quản hắn?
Làm sao từ trong lời nói này nghe ra một chút oán ý?

Thêm nữa người ở hậu trường bức bách, Triệu Đĩnh phảng phất như cảm giác trước mắt là cơ hội, cùng Hắc Thạch trưởng lão đơn độc ở chung, hơn nữa Hắc Thạch hơi chếnh choáng say là ngàn năm một thuở!
Thời điểm mục quang lấp loé suy nghĩ nên làm sao mở miệng, Hắc Thạch phất tay vung một cái, ném vò rượu qua, quát một tiếng.
“Uống!”
Triệu Đĩnh trở tay không kịp tiếp vò rượu, sững sờ, xúc cảm ước chừng, dường như còn có nửa vò rượu.
Hắc Thạch phất tay, trong hang động lại bay ra một vò, rơi vào tay hắn, xé giấy dán, lại lần nữa ngẩng đầu chè chén.
Triệu Đĩnh ôm vò rượu còn có chút do dự.
Hắc Thạch đã tận lực giúp một tay sáng tạo cơ hội, trong lòng không khỏi chửi bới, bọn chuột nhắt nhát gan, tưởng lão tử không biết ngươi muốn làm gì?
Bên này nắm giữ cơ mật của Mao Lư Sơn Trang, sự tình từ đầu tới đuôi còn rõ ràng hơn Triệu Đĩnh.
Kéo dài một lúc, cuối cùng Triệu Đĩnh quyết định thử một lần, ngược lại thái độ của người ở hậu trường cũng chỉ là để hắn trước tiên thăm dò, gọn gàng dứt khoát hiển nhiên là không hiện thực.
Sau khi suy nghĩ nhiều lần, Triệu Đĩnh nhẹ nhàng rơi ở trên cành cây, đánh bạo chậm rãi ngồi xuống, nhìn Hắc Thạch, cũng ôm vò rượu uống một hớp.
Hai người ngươi một hớp, ta một hớp, an tĩnh một lúc lâu, Triệu Đĩnh rốt cục không nhịn được mở miệng.
“Hình như trưởng lão có tâm tư, thuộc hạ nguyện giúp ngài phân ưu.”
“Phân ưu? Ngươi giúp ta phân ưu?” Hắc Thạch cười ha ha, tiếp đó thở dài.
“Nhớ lúc đầu, người khác không nói, chỉ nói Phiêu Miểu Các các ngươi, hoành hành thiên hạ, ở ngoài Thánh cảnh ai không ngoan ngoãn thuận theo, nhưng bây giờ rơi vào như vậy, ngươi phân ưu? Ngươi có thể có biện pháp giải quyết?”
Triệu Đĩnh vội nói: “Sự tình lớn như thế, thuộc hạ tự nhiên là bó tay, bất quá có Thánh Tôn anh minh, có trưởng lão ở đây, thuộc hạ tin tưởng hết thảy đều không là vấn đề.”

Hắc Thạch hừ hừ.
“Nịnh nọt! Ta lại có thể có tác dụng gì? Vô Lượng Quả bị trộm, ý nghĩa trong thiên hạ ẩn giấu một nhóm tu sĩ Nguyên Anh kỳ, ngay cả ta ra ngoài cũng phải cẩn thận, bằng không khó giữ được cái mạng nhỏ này!”
Triệu Đĩnh cảm giác vị này thật có chút say rồi, bình thường sẽ không nói loại lời trường người khác chí khí, diệt uy phong nhà mình. Ánh mắt lấp lóe, thử nói: “Nếu trưởng lão đạt được Vô Lượng Quả đột phá đến Nguyên Anh cảnh, bọn chuột nhắt kia nhất định không đáng sợ. Trưởng lão, lẽ nào trong thiên hạ này không bao giờ tìm được Vô Lượng Quả nữa sao?”
Hắc Thạch cười gằn.
“Chỉ sợ người trộm trái cây sớm đã hưởng dụng sạch sành sanh, ngươi tìm đến cho ta được sao?”
Triệu Đĩnh: “Vạn nhất Vô Lượng Quả trong tay bọn chuột nhắt kia không có dùng hết thì sao? Lấy thực lực của Thánh Tôn, một khi cướp đến tay, tất nhiên sẽ ban thưởng cho trưởng lão.”
Hắc Thạch nhàn nhạt nói: “Vô Lượng Quả là có thể tùy ý ban thưởng sao?”
Triệu Đĩnh đánh bạo tiến thêm một bước.
“Nếu bản thân trưởng lão tìm được thì sao? Trưởng lão dám dùng không?” Ý tứ là, không sợ rước lấy Thánh Tôn bất mãn sao?
Hắc Thạch nghiêng mắt nhìn hắn, ý vị thâm trường nói: “Thay đổi là ngươi, ngươi dám dùng không?” Lời đến đây đình chỉ, chỉ lo uống rượu. Có mấy lời không cần phải nói rõ, suy bụng ta ra bụng người, Triệu Đĩnh đã hiểu, cũng tiếp tục uống rượu.
Hắc Thạch lại chờ hắn nói tiếp, kết quả không đợi được, Triệu Đĩnh uống xong nửa vò rượu kia, mượn cớ còn đang làm nhiệm vụ xin cáo lui.
Bước đầu thăm dò đến mức độ này đã gần đủ rồi, có thể mang tình huống báo lại cho hậu trường quyết định.
Như vậy liền xong? Hắc Thạch quay đầu lại liếc nhìn Triệu Đĩnh rời đi, tương đối im lặng, nhưng hắn lại không thể bức đối phương nói cái gì, quá chủ động không thích hợp.

Bất quá hắn có thể cảm giác được đối phương và người sau lưng rất cẩn thận.
Mà Triệu Đĩnh thăm dò, cũng đích xác để trong lòng hắn dâng lên tâm tư không nói được, trên tay Mao Lư Sơn Trang thật còn Vô Lượng Quả sao?
Hắn có dự định mật mưu tranh thủ, nhưng Ô Thường không phải ngồi không, hắn dám khẳng định, Ô Thường sẽ không giao hết thảy sự tình cho hắn, sau lưng khẳng định còn có người trong bóng tối hành sự, Triệu Đĩnh khẳng định cũng bị Ô Thường theo dõi, chỉ sợ ngay cả Hắc Thạch hắn cũng không ngoại lệ.
Suy nghĩ nhiều lần, không tìm được biện pháp thích hợp, trong nội tâm cũng chỉ có thể khẽ than thở một tiếng, lòng tràn đầy phiền muộn uống hết vò rượu mới rời đi, tìm Ô Thường bẩm báo.
Ô Thường: “Rất tốt, sau khi đối phương thăm dò hắn là sẽ hành động.”
Nhưng sự tình dường như không dựa theo phương hướng hắn dự đoán đi tới...
Tấn quốc triệu tập đại quân, vật tư tập kết, dã tâm đông chinh của Tấn quốc đã rất rõ ràng.
Hàn quốc, Yên quốc đồng dạng tập kết nhân mã và vật tư của hai nước, trạng thái liên thủ chống cự Tấn quốc cũng tỏ rõ.

Chương 2264: Kéo không được nữa (1)

Chương 2264: Kéo không được nữa (1)
Trong lúc nhất thời bầu không khí thiên hạ đại chiến phun trào, lòng người bàng hoàng.
Trước khi tam quốc khai chiến, các nước đã bắt đầu giao phong, nhân viên tình báo của nhau đã đi đầu đấu võ, có thể nói một mất một còn.
Đồng thời triển khai còn có nhân viên ngoại giao của các quốc gia.
Tấn quốc lôi kéo Tống quốc, một khi khai chiến, hy vọng Tống quốc ở sau lưng hai nước Yên, Hàn đâm dao, tự nhiên là hứa hẹn trọng lợi.
Mà hai nước Yên, Hàn thì nghiêm khắc cảnh cáo Tống quốc, một khi hai nước thất bại, để Tống quốc để tay lên ngực tự hỏi, Tấn quốc có thể xé bỏ hứa hẹn hay không, Tấn quốc có thể chiếm đoạt Tống quốc hay không? Hai nước nghiêm khắc cảnh cáo, chỉ cần Tống quốc dám làm loạn, hai nước chẳng qua là liều cá chết lưới rách, trước tiên đánh Tống quốc tàn phế.
Cái uy hiếp này không hù được Tống quốc, thật đến mức độ bản thân khó bảo toàn, các ngươi còn có thể có lực lượng kia?
Nhưng Tống quốc không ngốc, biết Tấn quốc hứa hẹn không đáng tin, mục đích Tấn quốc đông chinh là muốn độc bá thiên hạ, một khi đánh bại Yên quốc và Hàn quốc, chắc chắn sẽ không buông tha Tống quốc.
Tống quốc cũng có chủ trương của mình, cảnh cáo Tấn quốc không được vượt qua Tây Bình Quan, bằng không Tống quốc sẽ xuất binh hiệp trợ Yên quốc và Hàn quốc, cộng đồng chống lại Tấn quốc.
Thái độ có thể nói kiên cường và bá khí, để Yên quốc và Hàn quốc ăn định tâm hoàn.
Đứng ở góc độ của Tống quốc, kết quả tốt nhất là Yên quốc và Hàn quốc có thể ngăn được quân tiên phong của Tấn quốc, ba bên tiêu hao

đến mệt mỏi, đối với Tống quốc có chỗ tốt, nói không chắc Tống quốc còn có thể có cơ hội khuếch trương.
Yên quốc và Hàn quốc chiếm đoạt lãnh thổ Tần quốc, sự tình này vẫn làm Tống quốc uất ức, nếu có cơ hội, Tống quốc không ngại chia cắt lợi ích nha.
Nếu Yên quốc và Hàn quốc không chịu nổi, bị bất đắc dĩ, Tống quốc cũng chỉ có thể xuất binh tiếp viện, bằng không Tống quốc sẽ theo gót chân của hai nước...
Trong hoàng cung Tống quốc, A Tước Nhi trở lại địa phương nàng sinh hoạt nhiều năm, nàng rất quen thuộc hoàng cung này.
Nhưng cảnh còn người mất, chủ nhân nơi đây đã biến thành người khác, một đại hán râu quai nón.
“Mỹ nhân! Quả nhiên là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, ta thấy mà yêu!”
Tự tay xốc lên mạn che mặt của A Tước Nhi, Ngô Công Lĩnh thưởng thức một phen, sau đó cười ha ha, đắc ý không ngớt.
Hắn cũng không rụt rè, ôm lấy A Tước Nhi, không để ý ánh mắt dị dạng của cung nữ và thái giám, trực tiếp ôm mỹ nhân đi lén lút thưởng thức.
Bây giờ thế cục như vậy, nếu Tống quốc không nhân cơ hội muốn chỗ tốt mới là lạ, A Tước Nhi chính là chỗ tốt mà Ngô Công Lĩnh ghi nhớ đã lâu.
Đến thời điểm này còn nhớ nữ nhân, các triều thần Tống quốc đều rất bất mãn.
Nhưng Ngô Công Lĩnh nghĩa chính ngôn từ, nói muốn rửa nhục cho Tống quốc!
Nói A Tước Nhi là hoàng phi của Tống quốc, lại bị người bắt đi, hận này sao có thể không tiêu!
Các triều thần không phải người ngu, nhưng đối mặt lý do đường hoàng này xác thực không tiện nói gì, từ trình độ nào đó Ngô Công Lĩnh nói cũng có chút đạo lý, năm đó hoàng phi của Tống quốc bị nước khác cường hành bắt đi, đích xác rất mất mặt, muốn trở về cũng chưa hẳn không thể, nói ra thật có tác dụng rửa nhục.
Nhưng then chốt là tâm tư của Ngô Công Lĩnh, căn bản không phải lấy về thu xếp, cũng không phải rửa nhục gì, rõ ràng là muốn bản thân khoái

hoạt.
Thôi được rồi, các triều thần Tống quốc cũng quen vị này hoang dâm vô độ.
Mà bên Hàn quốc, đối mặt sứ thần Tống quốc căm phẫn sục sôi, vì một nữ nhân tăng cao đến mức độ quốc hận thù nhà, nhất định phải mang người trở về, ở trong tình hình này vì một nữ tử ngoại quốc gây thù hằn là không đáng.
Nhiếp Chấn Đình không muốn giao người, nhưng đối mặt các triều thần tạo áp lực, cuối cùng phải buông tay.
Hắn không giống Mục Trác Chân và Thương Kiến Hùng, đối với A Tước Nhi cũng không có quá nhiều tưởng niệm, hơn nữa từ khi A Tước Nhi tiến cung, hắn vì vậy mà gặp rất nhiều rắc rối.
Từ Đại Tư Mã Kim Tước bắt đầu, trên dưới cả triều xuất phát từ các loại mục đích, có rất nhiều bởi vì công, có rất nhiều bởi vì hậu cung đấu tranh, nói chung không ngừng có người nói nữ nhân này chẳng lành, bức hắn xử lí.
Đợi đến khi Thương Kiến Hùng bị chính biến lật đổ hoàng quyền, bước theo gót chân của Mục Trác Chân, ngôn luận chẳng lành càng xôn xao.
Bây giờ Tống quốc lại chọn ở thời điểm này đòi người, Nhiếp Chấn Đình cũng không giữ được, tuy trong lòng không cam tâm, cảm thấy mất mặt, nhưng cũng chỉ có thể buông tay.
Ở thời điểm thiên hạ khuấy động, lại có ai sẽ vì một nữ tử yếu đuối mà coi là chuyện to tát, một khi chạm đến lợi ích, sẽ không chút do dự bỏ qua.
Đại chiến sắp tới, mắt thấy không thể tránh được, Khí Vân Tông có khách đến, Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư lại lần nữa dắt tay nhau tới.
Hai người đợi một hồi lâu, mới thấy Ô Thường khoan thai lộ diện.
Kỳ thực Ô Thường căn bản không muốn gặp hai người, trước đó hai người có đưa tin gọi hắn đi gặp mặt, hắn đều tìm lý do chối từ, lúc này lại lần nữa bị tìm tới cửa, trốn không xong a.
Song phương vừa thấy mặt, Lam Đạo Lâm mở miệng liền không khách khí.
“Ô Thường, không phải ngươi đang cố ý tránh né chúng ta chứ?”
Ô Thường nhíu mày, ánh mắt nện ở trên mặt đối phương.

“Trốn? Ta cần trốn các ngươi sao? Nếu ta muốn trốn, các ngươi có thể tìm được ta sao?”
Đốc Vô Hư vung tay lên, hắn không phải người thích tán ngẫu, ra hiệu đừng đấu võ mồm, có chuyện nói thẳng.
“Ô Thường, ngươi không phải nói Thương Triêu Tông là người của ngươi sao?”
Ô Thường mắt lạnh quét về phía hắn.
“Ngươi muốn làm gì?”
Đốc Vô Hư: “Không phải ta muốn làm gì, Tấn quốc sắp đông chinh, Thương Triêu Tông lại trắng trợn tập kết nhân mã, chuẩn bị đối kháng, ngươi không dự định cho chúng ta một lời giải thích sao?”
Ô Thường: “Vì cái này mà đến tìm ta?”
Lam Đạo Lâm: “Thương Triêu Tông tập kết nhân mã Yên quốc, không giống như là làm dáng.”
Ô Thường: “Cái này còn cần giải thích sao? Nếu như hắn không tích cực, tam đại phái bên Yên quốc có thể bàn giao qua sao? Ta nói qua Yên quốc tất bại, hắn tự nhiên sẽ để Yên quốc bại vong. Làm quá rõ ràng, ngươi cảm thấy tam đại phái của Yên quốc còn có thể để hắn thống ngự tác chiến sao? Bại cũng phải nhìn phương thức phương pháp, các ngươi sẽ không ngay cả cái này cũng không hiểu chứ?”
Lam Đạo Lâm: “Không phải chúng ta không hiểu, mà là chúng ta không hiểu ngươi, là ngươi để chúng ta không yên lòng, ngươi tốt nhất đừng giở trò với chúng ta!”
Ô Thường lập tức đối chọi gay gắt, ngữ khí leng keng.
“Ta giở trò thì thế nào?”
Sắc mặt Lam Đạo Lâm khó chịu, Ô Thường không nhượng, làm người có xúc động muốn động thủ.
Đốc Vô Hư thì không lên tiếng, thờ ơ lạnh nhạt, có vẻ như muốn ngồi xem hai người động thủ đánh nhau.
Bất quá hai người chung quy chỉ là ném lời hung ác, lại không chỉ giao thủ một lần, thật muốn động thủ đánh nhau, người này cũng không thể làm gì được người kia, đánh cũng không có ý nghĩa.
Lời không hợp, lưu lại cũng không có ý nghĩa, không thấy mặt còn tạm được, Lam Đạo Lâm hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi, thái độ rất rõ

ràng, ngươi giở trò thử một chút xem!
Đuổi hai người đi, Ô Thường quay đầu nhìn về phía Hắc Thạch.
Hắc Thạch lặng lẽ đến gần chờ phân phó.
Ô Thường hờ hững nói: “Đã qua lâu như thế, Triệu Đĩnh kia còn không có triển khai động tác tiếp theo sao?”
Hắc Thạch cẩn thận trả lời: “Còn không có, sau lần kia, thì không có tiếp xúc qua với thuộc hạ.”
Ô Thường trầm giọng nói: “Trước đó ngươi tiếp xúc hắn, có phải nói cái gì không nên nói, đả thảo kinh xà hay không?”
Hắc Thạch vội nói: “Thánh Tôn minh giám, thuộc hạ cực kỳ cẩn thận, tuyệt không có nói cái gì không nên nói. Mao Lư Sơn Trang và Triệu Đĩnh liên hệ cũng ở trong lòng bàn tay của chúng ta, song phương vẫn duy trì liên hệ, không hề đả thảo kinh xà, chỉ là Mao Lư Sơn Trang rất cẩn thận, rõ ràng còn ở trong quan sát.”
Ô Thường: “Quan sát lâu như thế? Đám người kia khó tránh khỏi cẩn thận quá mức rồi!”

Chương 2265: Kéo không được nữa (2)

Chương 2265: Kéo không được nữa (2)
Hắc Thạch: “Hiện tại đối phương cũng không chắc chắn, loại sự tình này cẩn thận một chút cũng có thể lý giải.”
Ô Thường: “Tình huống bên Tư Thiếu Đông và Thanh Cửu cũng không có thay đổi sao?”
Hắc Thạch: “Giống như ta, không có quá nhiều phản ứng, hắn đều ở trong quan sát của Mao Lư Sơn Trang. Nhìn trạng thái cẩn thận của Mao Lư Sơn Trang, đoán chừng sau đó còn sẽ có thăm dò tiến thêm một bước, không có niềm tin tuyệt đối sợ là sẽ không dễ dàng động thủ.”
Ô Thường nhìn phương xa, tóc dài theo gió.
“Nhưng ta không có biện pháp chờ đợi thêm nữa, hai lão quỷ kia tự mình tìm tới cửa, đối mặt thế tiến công của Tấn quốc, ta có thể để Thương Triêu Tông tiêu cực chống cự sao? Ta cũng không có thể để Tấn quốc đình chỉ tiến công, gây nên hai lão quỷ hoài nghi, hết thảy đều phí công... Động thủ đi!”
Hắc Thạch ngạc nhiên, không hiểu hắn có ý gì, thử hỏi.
“Động thủ?”
Ô Thường: “Kéo không được nữa. Mao Lư Sơn Trang giúp đỡ Thương Triêu Tông thượng vị, cho rằng Yên quốc liên thủ với Hàn quốc đủ để chống đỡ Tấn quốc một đoạn thời gian, cho nên bọn hắn có rất nhiều kiên trì từ từ làm, nhưng lại không biết bên chúng ta và hai lão quỷ phát sinh cái gì, chúng ta không có biện pháp kéo nữa. Chiếu theo nhịp điệu của bọn hắn, mong đợi bọn hắn động thủ với hai lão quỷ, còn không biết phải chờ tới thời điểm nào.”
Quay đầu lại nhìn chăm chú nói: “Thực thi bí mật khống chế Triệu Đĩnh!”
Hắc Thạch cả kinh.

“Thánh Tôn, xuống tay với Triệu Đĩnh, sợ là không có tác dụng gì.”
Ô Thường lấy ngữ khí không thể nghi ngờ nói.
“Cứ làm, ta tự có dự định.”
Hắn đã nói như vậy rồi, Hắc Thạch còn có thể nói cái gì, chỉ có thể chắp tay lĩnh mệnh.
“Vâng!”
Sơn cốc, dưới bóng đêm, Triệu Đĩnh lại nghe được hương rượu, theo hương rượu tìm tới, không ngoài dự liệu, lại nhìn thấy Hắc Thạch ngồi ở trên cây thông uống rượu giải sầu.
Triệu Đĩnh chỉ ở phụ cận quan sát một thoáng, không có kinh động hắn, sau đó muốn xoay người rời đi.
Trong lòng Hắc Thạch thầm mắng một tiếng, quay đầu lại, có vẻ như nói lời say.
“Qua đây.”
Triệu Đĩnh sững sờ, quay đầu lại, thấy Hắc Thạch nhìn chằm chằm mình, xác nhận là đang nói chuyện với hắn, lập tức đi tới hành lễ.
“Trưởng lão.”
“Đi theo ta.” Hắc Thạch mơ hồ nói, bồng bềnh bay xuống, rơi vào dưới sơn cốc.
Triệu Đĩnh do dự một chút, lại không dám không theo, cuối cùng phi thân xuống.
Dưới sơn cốc, nhìn thấy Hắc Thạch, cũng nhìn thấy bên người Hắc Thạch nhiều ra một người, tóc dài xõa vai, cánh tay để trần, khí thế bức người, trừ Ô Thường còn có thể là ai.
Triệu Đĩnh cả kinh, tranh thủ tiến lên hành lễ.
“Tham kiến Thánh Tôn!”
Nửa ngày không được đáp lại, mới ngẩng đầu nhìn trộm, kết quả thấy Ô Thường đang lạnh lùng nhìn chằm chằm mình, sợ đến kinh hoảng cúi đầu, trong lòng ý nghĩ tung bay, không biết Hắc Thạch mang mình tới gặp Ô Thường là có ý gì.
Trong lòng Hắc Thạch cũng ý nghĩ tung bay, không hiểu nổi Ô Thường tự thân xuất mã đối phó Triệu Đĩnh là có ý gì.
Hiện trường an tĩnh một lúc, Ô Thường rốt cục lên tiếng.
“Ai bảo ngươi tới thăm dò Hắc Thạch?”

Lời này vừa nói ra, sợ đến Triệu Đĩnh sắp nứt cả tim gan, mãnh liệt ngẩng đầu, vẻ mặt sợ hãi...
Chạng vạng tối, bên một khe núi, sóng nước lấp loáng.
Triệu Đĩnh mặc thường phục, dịch dung đi đến ven hồ, nhìn chung quanh, đi tới bên một tảng đá lớn, tiện tay rút cây cỏ dại, cắm ở trong khe đá, sau đó đứng ở bên cạnh tĩnh lặng chờ đợi, nội tâm kinh hoảng không người biết được.
Đợi một hồi lâu, ven hồ xuất hiện một trận gợn sóng, có người nổi lên mặt nước, từng bước một đi tới.
Triệu Đĩnh ra thủ thế, đối phương cũng ra thủ thế, lúc này song phương mới yên tâm đi tới chạm mặt.
“Không phải bảo ngươi có việc ở địa điểm chỉ định đặt mật thư là được sao, chuyện gì vội vã gặp mặt?” Trong ngữ khí của người đến lộ ra không cao hứng.
Nhưng Triệu Đĩnh nhìn về phía sau hắn, dường như nhìn thấy đồ vật gì, người đến tâm sinh cảnh giác, vội vàng quay đầu nhìn lại, Triệu Đĩnh nhân cơ hội lắc người rời đi, nhanh chóng chạy mất.
Người đến quay đầu lại, rõ ràng ý thức được không bình thường, cũng mặc kệ Triệu Đĩnh trốn chạy, lắc người bắn về hồ nước, vội vàng trốn vào trong nước.
Trong rừng, một thân ảnh bắn ra, chính là Ô Thường, dấn thân lao vào trong hồ.
Mà Triệu Đĩnh thì ở trong núi rừng không nhanh không chậm đi tới bên người Hắc Thạch, thân hình lảo đảo, dường như chạy trốn đã tiêu hao hết khí lực, mang theo vài phần cầu xin nói: “Trưởng lão, thuốc giải.”
Hắc Thạch bình tĩnh nói: “Đợi đến xác nhận ngươi không có gian lận, tự nhiên sẽ cho ngươi.”
Vừa mới nói xong, trong hồ nước truyền đến nổ vang kịch liệt, đại diện tích nước hồ nổ lên, hai người đồng thời nhìn lại, Hắc Thạch kinh ngạc, người trốn chạy có thể giao thủ với Thánh Tôn?
Mặt hồ to lớn giống như dời sông lấp biển bốc lên, sau một phen động tĩnh kịch liệt, mới thấy bóng người nhảy ra.
Ô Thường lắc mình hạ xuống, trên tay xách một người ướt sũng.

Người kia miệng mũi chảy máu, lại bị Ô Thường kéo mặt nạ trên mặt xuống, lộ ra chân dung, đang thở hổn hển nhìn chằm chằm Triệu Đĩnh.
Trong ánh mắt Triệu Đĩnh tràn đầy âm u, đến mức độ này, hắn cũng không để ý đến cái gì.
Ô Thường: “Tu sĩ Nguyên Anh kỳ, là người nào?” Lời này không biết hắn đang hỏi ai.
Phát hiện có thể giao thủ với Ô Thường, Hắc Thạch hoài nghi là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, lúc này được xác nhận, nhìn lại khuôn mặt của đối phương, bật thốt lên: “Gia Cát Trì? Thuộc hạ gặp qua chân dung được thôn dân miêu tả, không sai, là hắn.”
“Ngươi chính là Gia Cát Trì?” Ô Thường ngược lại là có chút ngoài ý muốn.
Không sai, rơi vào tay hắn chính là Gia Cát Trì, thở hổn hển không lên tiếng, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.
Ô Thường vỗ một chưởng lên vai Gia Cát Trì, cũng tiện tay buông hắn ra.
Gia Cát Trì lảo đảo lùi về sau hai bước, hình như có chút ngoài ý muốn, bởi vì đối phương mở ra cấm chế trên người hắn.
Ô Thường theo dõi hắn.
“Dám thẩm thấu đến bên người ta, lá gan không nhỏ. Ta biết này không phải hành vi của một mình ngươi, sau lưng ngươi còn có một nhóm người. Ta biết các ngươi muốn làm gì, ta không giết ngươi, để chứng minh thành ý của ta, ngươi mang lời trở về thương lượng với những người khác, nói ta có biện pháp diệt trừ Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư, nhưng cần các ngươi phối hợp. Sẽ có người ở trong này chờ các ngươi hồi phục, thương lượng tốt rồi, phái người đến bàn bạc với ta.”
Hắc Thạch nghe vậy ngạc nhiên, có chút không hiểu nổi Ô Thường có ý gì.
Gia Cát Trì cảnh giác lùi về sau, xác nhận là thật thả mình đi, liền nhanh chóng lắc mình rời đi.
Đợi người triệt để không còn bóng dáng, Hắc Thạch hồ nghi hỏi:
“Thánh Tôn, ngài làm như vậy, bọn hắn có thể phái người đến sao?”
Ánh mắt Ô Thường trầm lạnh.

“Sẽ. Những người kia dã tâm không nhỏ, dù không muốn hợp tác, khẳng định cũng muốn biết ý đồ của ta, sẽ phái người đến.” Dứt lời lắc người rời đi.

Hiện trường còn lại hai người, đột nhiên Hắc Thạch vung tay, mang theo lực lượng gào thét, cạch! Triệu Đĩnh không kịp trở tay như gặp phải thiết phiến, cả người bị hất bay ra ngoài, đập xuống đất, nửa khuôn mặt bị đánh không còn.

“Người nha, đều ôm hi vọng không thể thực hiện được.” Hắc Thạch liếc thi thể nằm trên đất, nói thầm một tiếng.

Lại nhìn hồ nước đã từ từ bình tĩnh lại, y nguyên lòng vẫn còn sợ hãi, không nghĩ tới đối phương phái ra người liên lạc với Triệu Đĩnh cũng là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, may là lần này Ô Thường tự thân xuất mã, nếu để hắn đến, bản thân sẽ là kết cục gì, hắn không dám tưởng tượng.

Ai có thể nghĩ đến? Hắn không thể không âm thầm hoảng sợ bên Mao Lư Sơn Trang cẩn thận đề phòng, đoán chừng đối phương cũng không nghĩ tới Ô Thường sẽ đích thân ra tay, dù Triệu Đĩnh bại lộ cũng không bắt được người.

Phủ thành Nam Châu, mật thất vương phủ, Thương Triêu Tông, Mông Sơn Minh và Lam Nhược Đình lại lần nữa định ngày hẹn Ngưu Hữu Đạo.

Đại chiến dường như không thể tránh khỏi, trừ nhân mã và vật tư điều phối đúng chỗ, chủ soái cũng phải đích thân tới tiền tuyến tọa trấn.

Này cũng là nguyên nhân Thương Triêu Tông tới gặp, hắn và Mông Sơn Minh muốn đích thân đi tới tiền tuyến tọa trấn chỉ huy.

Chương 2266: Thời gian không chờ ta

Chương 2266: Thời gian không chờ ta
Đối với điểm này, nội bộ triều đình Yên quốc hơi có chút lực cản, mặc kệ là hảo tâm hay vì biểu thị trung tâm, nói chung các triều thần đều cảm thấy Thương Triêu Tông lấy thân phận Nhiếp Chính Vương tới tiền tuyến là không thích hợp, một khi Thương Triêu Tông ra ngoài ý muốn, sẽ làm toàn bộ Yên quốc rung chuyển.
Các triều thần ý tứ là, cảm thấy có Mông Sơn Minh làm chủ soái đi tới là đủ rồi.
Dựa theo Ngưu Hữu Đạo nói, sự tình phương diện này nếu như không tất yếu, hắn sẽ không nhúng tay, bảo Thương Triêu Tông buông tay đi làm, nhưng sự tình không nhỏ, động tác này của Thương Triêu Tông cho thấy lập trường, cũng là muốn biết Ngưu Hữu Đạo phải chăng còn có an bài khác.
Ngưu Hữu Đạo nghe xong hơi trầm mặc.
“Ý kiến của các triều thần dường như cũng có chút đạo lý, Yên quốc to lớn đích xác cần người tọa trấn, Mông soái làm chủ soái đi tới không được sao?”
Hắn không cho rằng năng lực chỉ huy tác chiến của Mông Sơn Minh không bằng Thương Triêu Tông, chỉ sẽ càng mạnh mà thôi.
Mông Sơn Minh lên tiếng, mang theo vài phần thở dài.
“Đạo gia, Mông Sơn Minh đã già, tinh lực không ăn thua, thường xuyên bị buồn ngủ, khi chiến sự nổi lên, cả ngày lẫn đêm không ngủ, sợ là không làm được. Tuy lão phu muốn vác gánh nặng, nhưng thân bất do kỷ, thế cục chiến trường thay đổi trong nháy mắt, lo lắng làm lỡ đại sự. Có lẽ có Vương gia ở bên người phụ trợ càng thích hợp. Mà các thế lực của Yên quốc tập hợp thành nhân mã, thay đổi người khác đến hiệu

lệnh, e là cũng khó có thể dễ dàng sai khiến. Vương gia tự mình nắm giữ ấn soái, đích xác là lựa chọn tốt nhất.”
Không nói còn không để ý, ánh mắt Ngưu Hữu Đạo rơi vào trên mặt Mông Sơn Minh, phát hiện những năm qua, Mông Sơn Minh đích xác già nua hơn không ít, tóc đã hoa râm gần hết, tuy con mắt còn tính hữu thần, nhưng cho người cảm giác là cố chống, tinh khí thần đích xác là không lớn bằng lúc trước.
Hắn trầm mặc suy tư hỏi: “Nói như thế, sự tình này Vương gia đã thương lượng với Mông soái xong rồi?”
Thương Triêu Tông: “Phải. Chiến sự ở phía trước không trôi chảy, ta ở phía sau làm sao tự mình tọa trấn, vẫn sẽ bộc phát loạn tượng, chỉ có chiến sự trôi chảy, mới có thể ổn định nhân tâm. Sau khi thương nghị, chúng ta nhất trí cho rằng, sự tình chiến sự là quan trọng nhất, ta tự mình đi tọa trấn là thích hợp nhất. Nếu như ta ở hậu phương chỉ huy, quân tình phản ứng trì trệ, bất lợi cho tác chiến.”
Ngưu Hữu Đạo: “Chỉ cần nội bộ Yên quốc không ra vấn đề, các ngươi nhìn đó mà lo liệu.”
Thương Triêu Tông: “Bên triều đình, có Lam tiên sinh và Cao Kiến Thành, lại có Thương Vĩnh Trung phất cờ hò reo, sẽ không có vấn đề gì.”
Ngưu Hữu Đạo biết rõ tính quyết định thắng bại không ở trên thân những người này, mà ở giữa hắn và ba thánh, nhưng những người này là yểm hộ to lớn nhất trước mắt của hắn, lúc nên làm dáng hắn sẽ không ngăn cản. Cuối cùng từ từ nói: “Chỉ cần các ngươi cảm thấy không có vấn đề, cứ việc buông tay đi làm, bên ta các ngươi không cần phải để ý đến. Bất quá ý kiến của các triều thần cũng không phải không có đạo lý, nói vậy bên Tấn quốc cũng biết, chỉ cần Vương gia có chuyện, nội bộ Yên quốc tất loạn, Tấn quốc khả năng sẽ không tiếc đại giá nhằm vào Vương gia hạ thủ, không thể không phòng.”
Thương Triêu Tông: “Chúng ta sẽ cẩn thận, bên tam đại phái sẽ điều phối nhân thủ phối hợp.”
Ngưu Hữu Đạo: “Mang Hồng Nương theo đi.”
“Hồng Nương?” Đám người Thương Triêu Tông có chút không rõ.

Ai biết nói đến Quản Phương Nghi, Quản Phương Nghi liền đến rồi, vội vã đi tới, đến bên người Ngưu Hữu Đạo, cúi người thì thầm: “Đạo gia, Gia Cát Trì trở về, bị thương.”
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo lộ ra tinh quang, đứng lên, lập tức tiếp lời lúc trước, nhìn mấy người tiếp tục nói: “Vương gia, Hồng Nương là người phụ trách của Mao Lư Sơn Trang bây giờ, nàng đi theo ngươi danh chính ngôn thuận. Thứ hai là Hồng Nương ở bên cạnh ngươi có thể đề phòng tập kích ngoài ý muốn, trừ khi ba thánh tự mình ra tay, bằng không Hồng Nương có thể bảo đảm Vương gia an toàn.”
Quản Phương Nghi ngạc nhiên, không biết có ý gì.
Ba người Thương Triêu Tông nhìn nhau, rõ ràng có chút ngoài ý muốn, hoặc là nói có chút hoài nghi, hoài nghi thực lực của Quản Phương Nghi, nghe cảm giác như nói dưới ba thánh, Quản Phương Nghi không người có thể địch vậy, điều này có thể sao? Nhưng Đạo gia đã nói như vậy, hẳn là có nguyên nhân.
Nhiều nhân thủ cũng không phải chuyện xấu gì, Thương Triêu Tông không có ý kiến, gật đầu nói: “Được.”
“Cái khác các ngươi nhìn lo liệu, ta còn có chút sự tình phải xử lý, sẽ không quấy rầy.” Ngưu Hữu Đạo gật đầu ra hiệu, cũng không dài dòng, nhanh chóng xoay người rời đi, Vân Cơ và Quản Phương Nghi cũng nhanh chóng đi theo.
“Đạo gia đi thong thả.” Ba người Thương Triêu Tông chắp tay đưa tiễn, đều nhìn ra bên Ngưu Hữu Đạo dường như có chuyện gì khẩn cấp, bởi vì rất ít gặp Ngưu Hữu Đạo cấp bách như vậy.
Gia Cát Trì ngồi ở trên ghế, khí sắc khó coi, vừa thấy Ngưu Hữu Đạo trở về, hai tay chống đỡ muốn đứng lên.
Ngưu Hữu Đạo biết hắn bị thương không nhẹ, lập tức đưa tay nhấn hắn ngồi xuống.
Quản Phương Nghi cũng tiện tay kéo ghế qua, đặt ở phía sau Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo thuận thế ngồi xuống, hỏi Gia Cát Trì.
“Tình huống thế nào?”
Thần sắc Gia Cát Trì ngưng trọng.
“Ô Thường tự mình ra tay rồi, ta không phải đối thủ của hắn, giao thủ bất quá mười mấy chiêu đã bị hắn đả thương bắt sống, bất quá không ra

ngươi dự liệu, bên kia không có làm khó dễ ta, thả ta trở về.”
Lần này hắn phụ trách liên lạc với Triệu Đĩnh, là mạo hiểm rất lớn, bởi vì bên này đã sớm biết Ô Thường nắm giữ tình huống, ở dưới mí mắt của Ô Thường kiếm chuyện, không nguy hiểm mới là lạ. Nhưng Ngưu Hữu Đạo dự đoán là, dù có việc, cũng sẽ hữu kinh vô hiểm, cho nên mới dám để cho Gia Cát Trì đi mạo hiểm.
Bất quá Ngưu Hữu Đạo không nghĩ tới Ô Thường sẽ đích thân ra tay, này làm hắn cảm nhận được Ô Thường cấp bách, truy hỏi: “Nói tỉ mỉ một chút.”
“Triệu Đĩnh truyền tin tức, nói có chuyện quan trọng, chủ động định ngày gặp mặt...” Gia Cát Trì tỉ mỉ nói ra tình huống.
Trên thực tế cũng không có gì để nói, quá trình thật rất giản đơn, Ô Thường ra tay sạch sẽ gọn gàng, bắt được hắn chỉ nói vài câu, sau đó trực tiếp hắn thả, toàn bộ quá trình cũng rất ngắn ngủi.
Sự tình đã thể hiện ra Ô Thường cấp bách, cũng thể hiện ra Ô Thường làm việc quả đoán.
Lữ Vô Song nghe xong hừ lạnh.
“Ma đầu này biết rõ sào huyệt của chúng ta ở nơi nào, còn cố ý giả vờ giả vịt bắt Triệu Đĩnh để che dấu, buồn cười!”
Chuyện đến nước này, mọi người đều hiểu dụng ý khi Ngưu Hữu Đạo lưu Triệu Đĩnh, chính là cho Ô Thường dùng để che giấu, bằng không Ô Thường không tìm được phương thức không đả thảo kinh xà liên hệ bên này.
Ngưu Hữu Đạo đứng dậy bồi hồi, suy tư, bỗng nhiên thở dài.
“Lại kéo mấy tháng cũng không được, xem ra Ô Thường là thật kéo không được nữa, thời gian không chờ ta!”
Xoay người lại nhìn mọi người nói: “Xem ra Ô Thường đích xác có biện pháp giải quyết Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư, ta phải đi gặp mặt hắn nói chuyện.”
“Ngươi đi?” Quản Phương Nghi kinh hô một tiếng.
Người khác cũng giật mình không nhỏ, Lữ Vô Song trầm giọng nói: “Ngươi tự mình đi gặp Ô Thường? Này quá nguy hiểm, không được.”
Ngưu Hữu Đạo: “Chúng ta ai đi đều giống nhau, đều là mạo hiểm. Sự tình cũng không nguy hiểm như các ngươi nghĩ, Ô Thường thật muốn

động thủ mà nói, cũng không cần phải phí công phu này, hắn đích xác là không kịp đợi, hiện tại mục tiêu chủ yếu của hắn là Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư, theo hắn, chúng ta đều nắm ở trong lòng bàn tay của hắn, trốn không thoát lòng bàn tay của hắn, hắn không tất yếu động thủ với chúng ta dẫn đến đả thảo kinh xà. Cho nên các ngươi có thể yên tâm, lần này đi sẽ không nguy hiểm.”

Lữ Vô Song: “Ta hiểu rõ Ô Thường hơn ngươi, Ô Thường kia hay thay đổi thất thường, sự tình gì cũng có khả năng làm được. Ngươi không thể đi, một khi ngươi có chuyện, bên chúng ta không tín nhiệm nhau sẽ ra vấn đề, đổi người khác đi, dù xảy ra sự tình, cũng không đến nỗi vỡ bàn.

Chương 2267: Trực diện Ô Thường

Chương 2267: Trực diện Ô Thường
“Sự tình đã đến mức độ này, sắp thành lại hỏng không đáng. Ngươi thân là người cầm lái, tự mình đi mạo hiểm, không sáng suốt!”
Gia Cát Trì chậm rãi đứng lên.
“Để ta đi cho. Ta và hắn gặp mặt qua, ta lại đi khai thông cũng không có gì, hắn muốn giết ta cũng không tất yếu chờ đến lần này, có cái gì cần làm, có thể nói cho ta.”
Hắn tự mình trải qua, tin tưởng Ngưu Hữu Đạo phán đoán, trước đó Ngưu Hữu Đạo nói hữu kinh vô hiểm, quả nhiên là hữu kinh vô hiểm, bây giờ Ngưu Hữu Đạo còn nói không có việc gì, hắn cảm thấy sẽ không có vấn đề gì.
Ngưu Hữu Đạo xua tay.
“Ta tự mình đi, cứ định như thế!”
Thấy hắn thái độ đã quyết, Lữ Vô Song không nói hai lời, xoay người đi ra.
Ngưu Hữu Đạo ngược lại nhìn Quản Phương Nghi nói: “Vương gia muốn đi tiền tuyến, bây giờ thân phận của Vương gia quan hệ đến toàn bộ Yên quốc, bên Tấn quốc sẽ không tiếc đại giá, ngươi chuẩn bị một chút, cùng Vương gia lên đường, phụ trách bảo hộ Vương gia, không được để Vương gia và Mông soái xuất hiện ngoài ý muốn.”
Quản Phương Nghi lo lắng.
“Cái này dễ nói, chỉ là ngươi tự mình đi gặp Ô Thường... Lữ Vô Song nói không sai, thật quá nguy hiểm.”
Ngưu Hữu Đạo: “Đừng nói nữa, ý ta đã quyết.” Quay đầu lại hỏi Gia Cát Trì.
“Thương tích của ngươi thế nào?”

Gia Cát Trì: “Thương thế không nhẹ, nhưng không tính quá nặng, không có gì đáng ngại. Đi gặp Ô Thường, ta tới càng thích hợp, lại bại lộ người khác, khả năng sẽ khiến cho Ô Thường hoài nghi.”
Ngưu Hữu Đạo: “Dù ta bại lộ, Ô Thường cũng sẽ không coi ta là chuyện to tát.”
Bên ngoài mật thất truyền đến tiếng bước chân, Viên Cương đến, Lữ Vô Song theo ở phía sau, rõ ràng là thấy mình nói không được mới kéo Viên Cương tới.
Viên Cương đi tới trước mặt Ngưu Hữu Đạo, hỏi: “Không đi không được sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta là người rõ ràng tình huống nhất, thuận tiện gặp thời quyết đoán, cũng dễ dàng nhận biết thái độ của Ô Thường là thật hay giả, không có nhân tuyển thích hợp hơn ta.”
Viên Cương: “Được, vậy ta đi với ngươi.”
Lữ Vô Song trợn to hai mắt, nàng vốn muốn Viên Cương đến khuyên Ngưu Hữu Đạo, ai biết Viên Cương không chỉ không khuyên, trái lại muốn đi theo mạo hiểm.
Ngưu Hữu Đạo trầm giọng nói: “Đừng nhiều chuyện.”
Viên Cương: “Ngươi không phải nói sẽ không có nguy hiểm sao?”
“...” Ngưu Hữu Đạo bị hắn hỏi không còn gì để nói.
Viên Cương: “Đã không nguy hiểm, ta đi không sao cả. Còn nữa, mang Vân Cơ theo, một khi có biến, thực lực của ta có thể ngăn Ô Thường, có thể tranh thủ thời gian để Vân Cơ mang ngươi thoát thân. Đạo gia, ngươi không thể có chuyện, một khi ngươi có chuyện, không ai chủ trì đại cục, chúng ta ai cũng không chạy được, sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào tay Ô Thường. Coi như ta rơi ở trên tay Ô Thường, hắn cũng sẽ không nóng lòng giết ta, nhất định muốn biết ta và Lữ Vô Song đến cùng phát sinh chuyện gì, ngươi còn có cơ hội cứu ta.”
Mọi người đều kiến thức qua thực lực của hắn, có thể một đao chém giết Nguyên Sắc, nhất định có thể dọa được Ô Thường, tranh thủ thời gian để Vân Cơ mang theo Ngưu Hữu Đạo thoát thân.
“Cứu ngươi đi ra?” Lữ Vô Song nổi giận.
“Cứu cái gì hả? Chuyện đến nước này, ngươi rơi vào tay Ô Thường thử xem, ai cũng không cứu được ngươi!”

Viên Cương liếc nàng một cái, không có thời gian để ý.
Phản ứng này làm Lữ Vô Song tức giận đến quá sức, hảo tâm thành lòng lang dạ thú, hận không thể một đao đâm chết hắn.
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc, sau khi cân nhắc lợi hại được mất, một hồi lâu sau, hắn giương mắt nhìn Viên Cương.
“Nàng nói không sai, thật ra ngoài ý muốn mà nói, chỉ sợ ai cũng không cách nào cứu được ngươi.”
Viên Cương: “Vậy thì báo thù cho ta. Này sẽ tốt hơn mọi người đều chết nha.”
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại nhìn Vân Cơ, quả đoán nói: “Theo hắn nói lo liệu, ngươi cũng đi, sẽ không có sự tình, tạm cho là phòng ngừa vạn nhất.”
“Được.” Vân Cơ gật đầu, nàng minh bạch, dựa theo Viên Cương nói, nguy hiểm nhất trái lại là Viên Cương.
Nàng cũng coi như hiểu rõ Viên Cương, Viên Cương đã nói như vậy, đến thời điểm đó tất nhiên sẽ liều mạng bảo vệ bọn hắn thoát thân.
Ngưu Hữu Đạo nhìn mọi người.
“Chuẩn bị một chút, mấy ngày này chọn thời gian thích hợp xuất phát.”
Lữ Vô Song tức giận, thật sự rất tức giận, hất tay rời đi...
Đêm đó, trên giường, nam nữ mỗi người ngủ nửa bên, Viên Cương nghiêng người nhìn ra ngoài.
Lữ Vô Song nằm thẳng, nhìn chằm chằm trần nhà xuất thần hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Có thể nghe ta khuyên một lời, đừng đi được không?”
Viên Cương: “Không được.”
Lữ Vô Song: “Vạn nhất ngươi không về được, ta làm sao lo liệu?”
Viên Cương không nói.
Lữ Vô Song vươn mình, bỗng vượt qua giới hạn vô hình kia, chủ động từ phía sau ôm Viên Cương, thân thể dán vào chặt chẽ.
Viên Cương bắt được tay nàng, muốn xốc lên.
Lữ Vô Song lập tức nắm chặt y phục của hắn không thả.
“Đã lâu như thế, ngươi để tay lên ngực tự hỏi, ta đối với ngươi thế nào? Nếu như ngươi không chịu, lúc trước có thể cự tuyệt, bây giờ tính là chuyện gì xảy ra? Lúc ngươi sống buộc ta thủ hoạt quả, nếu như ngươi

chết rồi, ta liền chân chính trở thành quả phụ, nam tử hán đại trượng phu, ngươi bằng cái gì cay nghiệt với ta như vậy?”
Viên Cương trầm mặc.
Lữ Vô Song tức giận dùng sức xoay người hắn, thân thể ép ở trên người, môi dán vào môi...
Hắc Thạch bước nhanh tới vách núi, đi tới bên người Ô Thường.
“Thánh Tôn, Mao Lư Sơn Trang phát ra tin tức, lệnh người tiếp xúc Thanh Cửu và Tư Thiếu Đông hỏa tốc rút đi. Hắn là bị chúng ta động thủ với Gia Cát Trì quấy nhiễu.”
Ô Thường lầm bầm lầu bầu.
“Đáng tiếc. Đáng tiếc thời gian không đợi ta, không có biện pháp.”
Hắc Thạch hiểu ý tứ của hắn, bên này có thể an bài Gia Cát Trì, hai nơi khác rất có khả năng an bài hai cao thủ Nguyên Anh kỳ khác, đúng lúc ra tay mà nói, hắn có thể biết rõ hai người kia là ai, rất có khả năng là tu sĩ Nguyên Anh kỳ chưa thăm dò ra thân phận ẩn giấu.
Nhưng bên này không dám đả thảo kinh xà, nhất định phải làm bộ là thông qua Triệu Đĩnh mới phát hiện, một khi đồng thời biết hai nơi khác, Mao Lư Sơn Trang không nghi ngờ bại lộ mới là lạ, đám Nguyên Anh kỳ che dấu thân phận kia không trốn đi mới lạ.
Bất quá Hắc Thạch tự nhiên là phải trấn an.
“Chỉ cần nắm giữ phần lớn, sau khi giải quyết, không lo không có người mở miệng, còn lại ba dưa hai táo không đáng lo.”
Ô Thường: “Bên kia, người Mao Lư Sơn Trang đến chưa?”
Hắc Thạch: “Trước mắt còn không có, đã an bài người chờ, chỉ cần đến, sẽ lập tức thông báo.”
Ô Thường: “Tiếp tục chờ, lấy dã tâm của bọn hắn, dụ hoặc rất lớn, sẽ đến, bọn hắn ước gì ta và hai lão quỷ kia tự giết lẫn nhau.”
Hắn dự đoán là chuẩn xác, người không chỉ đến, hơn nữa còn là Ngưu Hữu Đạo tự thân xuất mã.
Hắn coi trọng tự mình ra tay, Ngưu Hữu Đạo cũng không kém bao nhiêu, cũng cực kỳ coi trọng tự mình đến.
Trời xanh mây trắng phản chiếu mặt hồ, Ngưu Hữu Đạo dịch dung cùng Vân Cơ dắt tay nhau đi đến, rơi ở bên cự thạch.

Hai người đều hoá trang nam nhân, vừa hiện thân, trong núi rừng lập tức bay ra một người, cảnh giác hỏi: “Người nào?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ô Thường mời, đến nơi hẹn.”
Người đến nhìn chằm chằm hai người đánh giá một phen, xoay tay lại vẫy vẫy, trong núi rừng, một con Kim Sí nhanh chóng lao ra, biến mất ở xa xa.
Người đến quay đầu lại nói: “Hai vị khả năng phải chờ một chút nhi, Thánh Tôn từ Khí Vân Tông tới cần một chút thời gian.”
Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng, không nói gì nữa.
Ước chừng hơn một canh giờ, không trung truyền đến thanh âm phá không, một bóng người lóe lên, lơ lửng giữa trời, nhìn xuống phía dưới, chính là Ô Thường.
Người rốt cục đến rồi, nội tâm hắn âm thầm thở dài, chỉ sợ những người này cẩn thận quá mức sẽ giống như trước kéo dài không biết bao lâu, may là lần này không kéo nữa, bằng không hắn thật không có biện pháp chống đỡ, chỉ có thể động thủ với Mao Lư Sơn Trang.
Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ ngẩng đầu nhìn, trong nội tâm âm thầm cảnh giác.
Ô Thường lắc mình rơi xuống đất, đánh giá hai người, phất tay ra hiệu, người kia chắp tay lui ra, nhanh chóng lảng tránh.

Chương 2268: Sự tình này không thể thiếu nàng (1)

Chương 2268: Sự tình này không thể thiếu nàng (1)
Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ cũng đánh giá hắn, song phương đều là lần thứ nhất chính thức gặp mặt, đều quan sát đối phương.
Bỗng nhiên Ô Thường nghiêng đầu nhìn trời, chỉ thấy một con phi cầm cỡ lớn vượt qua bầu trời vọt tới.
Người tới chính là Viên Cương sau khi dịch dung, ở phía xa phát hiện Ô Thường lộ diện, lập tức tới rồi.
Ngồi ở trên lưng phi cầm cỡ lớn, Tam Hống Đao đặt ở bên cạnh, sở dĩ như vậy, là bởi vì hình thể của hắn quá rõ ràng, như vậy có thể che giấu, không đến cuối cùng bị bất đắc dĩ, hắn sẽ không bại lộ thân phận của mình.
Một mình điều động phi cầm cỡ lớn chạy tới, xoay quanh ở trên bầu trời, một khi có biến, hắn sẽ lập tức ra tay, Vân Cơ không đến nỗi ngay cả chút thời gian như vậy cũng tranh thủ không đến.
Hắn đã cùng Vân Cơ lén lút khai thông, Vân Cơ cũng đáp ứng, mặc kệ phát sinh biến cố gì, cũng phải bảo vệ Ngưu Hữu Đạo an toàn.
Thấy Ô Thường nhìn chằm chằm bầu trời đánh giá, Ngưu Hữu Đạo lên tiếng.
“Không cần khẩn trương, là người tới tiếp ứng chúng ta.”
“Khẩn trương?” Ô Thường đáp lại một câu, trong nội tâm khinh thường, ta một thân một mình đến nơi hẹn, các ngươi còn an bài tiếp ứng, đến tột cùng là ai khẩn trương?
Bất quá hắn cũng lười phí miệng lưỡi, trực tiếp hỏi: “Ai là chủ sự lần này?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta xem như thay mặt đi.”

Ô Thường: “Xem như? Ta muốn không phải xem như, ngươi có thể đại biểu bên các ngươi sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta đã đến, tự nhiên là có quyền hạn đại biểu nhất định, ít nhất đại biểu có tư cách nói chuyện với ngươi.”
Tư cách? Trong lòng Ô Thường khinh thường, nhưng không tất yếu trào phúng cái gì, có chuyện nói thẳng.
“Ta muốn làm gì, các ngươi biết, các ngươi muốn làm gì, ta cũng biết, chúng ta có mục tiêu cộng đồng, có thể hợp tác.”
Ngưu Hữu Đạo: “Hợp tác như thế nào?”
Ô Thường: “Nhằm vào Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư, mục tiêu của chúng ta là nhất trí, không ngại trước tiên giải quyết bọn hắn, chúng ta lại phân thắng bại.”
“Nghe không tệ.” Nhưng Ngưu Hữu Đạo lại hỏi.
“Hợp tác như thế nào?”
Vân Cơ nghe vậy, lòng cực kỳ đề phòng, đối mặt Cửu Thánh, trong nội tâm nàng còn rất căng thẳng.
Ánh mắt thỉnh thoảng đảo qua Ô Thường, cũng đại khái nhìn ra đầu mối.
Hắn hờ hững trả lời: “Kỳ thực không phức tạp như vậy, cũng rất đơn giản. Có lúc biện pháp càng đơn giản càng có hiệu quả, kết quả cũng sẽ rất đơn giản, chúng ta liên thủ, diệt hai lão quỷ kia đi là được.”
Ngưu Hữu Đạo: “Có đơn giản như thế sao? Theo ta được biết, thời kỳ Cửu Thánh ngự trị, các ngươi liên thủ làm một sự tình không phải không có, cũng không thấy các ngươi ai giết chết được ai.”
Ô Thường không thích có người cùng hắn đàm phán như vậy, đặc biệt là người hắn khinh thường, nếu không phải những người này diệt trừ đám người Nguyên Sắc, thể hiện ra bản lĩnh thắng được hắn coi trọng, hắn cũng sẽ không kiên trì như vậy.
Dù trong lòng không thích, nhưng lúc này vẫn nhẫn nại nói: “Trước khác nay khác, trước đây không có cơ hội, nhưng hiện tại không giống, thuật pháp điều khiển Vô Biên Ma Vực của ta đã đến cảnh giới mới. Trước đây Vô Biên Ma Vực của ta chỉ có thể nhốt người, không cách nào phát huy tác dụng hiệp trợ quá lớn, bây giờ bất đồng, trong các ngươi có người ở Hoang Trạch Tử Địa liên thủ với ta diệt trừ Tuyết lão yêu bà,

hắn kiến thức qua năng lực hiệp trợ của ta, nếu các ngươi không tin có thể hỏi hắn một chút."
Ngưu Hữu Đạo tin tưởng hắn nói, bằng không đối phương sẽ không phí hết tâm tư định ngày hẹn như vậy, đã định ngày hẹn đàm phán, khẳng định là bởi vì bên này có thể giúp đỡ đối phương, nhưng hắn có nghi vấn.
"Sự tình liên thủ ở Hoang Trạch Tử Địa ta nghe nói qua, có lẽ ngươi nói là thật, nhưng ta không minh bạch, nếu ngươi thật có bản lãnh này, hoàn toàn có thể lợi dụng một người trong Lam Đạo Lâm hay Đốc Vô Hư, cùng một cái trong đó liên thủ diệt đi một cái khác."
Ô Thường: "Ngươi không khỏi nghĩ quá đơn giản, nếu ta thật thể hiện ra loại năng lực này, ngươi cảm thấy hai lão quỷ kia còn có khả năng liên thủ với ta sao? Kết quả duy nhất chỉ có thể là bọn hắn liên thủ chống lại ta."
Ngưu Hữu Đạo còn có nghi vấn: "Ngươi có nhiều thủ hạ như thế, sau khi ngươi nhốt bọn hắn lại, để thủ hạ của ngươi động thủ không được sao? Tại sao phải liên hiệp chúng ta động thủ."
Ô Thường: "Cái gì gọi là Vô Biên Ma Vực? Chính là vô biên vô hạn, khi thi triển Vô Biên Ma Vực không thể tiếp đất, bằng không khống chế Ma vực sẽ xuất hiện kẽ hở, hai lão quỷ có đủ thực lực chui xuống đất bỏ chạy. Các ngươi cảm thấy tu sĩ khác có thực lực quanh quẩn trên không trung sao? Dù có tu sĩ khác liên thủ phối hợp, ngươi cảm thấy thực lực của bọn hắn có hiệu quả đả kích sao? Rất khó thương tới hai lão quỷ này."
"Vô Biên Ma Vực của ta cũng không thể vô hạn thi triển, triền đấu đến cuối cùng, hai lão quỷ tất nhiên sẽ thoát thân, hơn nữa còn sẽ đả thảo kinh xà, sau đó đừng hòng dễ dàng lấy thuật pháp này nhốt bọn hắn lại."
"Này chính là nguyên nhân ta nguyện ý buông tha Gia Cát Trì liên hệ các ngươi, bên các ngươi hắn có không ít tu sĩ Nguyên Anh kỳ. Chúng ta liên thủ, các ngươi phụ trách công kích, ta phụ trách khống chế Vô Biên Ma Vực yểm hộ cho các ngươi, song phương phối hợp với nhau, hắn là có thể diệt hai lão quỷ đi."
Ngưu Hữu Đạo cân nhắc một lúc, hỏi: "Ngươi cảm thấy bên chúng ta phải điều động bao nhiêu tu sĩ Nguyên Anh kỳ mới có khả năng thành

công?”
Ô Thường: “Nhân số tự nhiên là phải xem thực lực của các ngươi, hơn nữa là càng nhiều càng tốt, càng nhiều người, hiệu suất thành công càng cao, đạo lý này không cần ta giải thích quá nhiều chứ.”
Ngưu Hữu Đạo: “Người của chúng ta đều hiện thân, một khi giao thủ, sợ là nội tình của chúng ta không ai có thể giấu diếm được con mắt của ngươi, ngươi tính rất hay.”
Ô Thường: “Nên ẩn giấu như thế nào là sự tình của các ngươi.”
Ngưu Hữu Đạo: “Nếu như ngươi định ngày hẹn là vì sự tình này, vậy ta không cách nào làm chủ, ta cần trở về báo cáo, sau đó ta mới có thể trả lời cho ngươi.”
Ô Thường: “Tốt nhất đừng để ta chờ quá lâu.”
Ngưu Hữu Đạo: “Ba ngày, ba ngày sau vào lúc này, chúng ta lại chạm mặt.”
“Được, chờ các ngươi ba ngày.” Ô Thường nói xong xoay người, lắc mình rời đi, đi rất thẳng thắn, không tồn tại lề mề gì.
Song phương đều rõ ràng ý đồ của nhau, có chút sự tình không cần phí lời giải thích cái gì.
Ba ngày hắn còn chờ nổi, chiến sự không đến nỗi bạo phát nhanh như thế, dù tính bạo phát, cũng không đến nỗi ngay cả mấy ngày cũng không che lấp được.
Hắn vừa đi, Vân Cơ như trút được gánh nặng, Ngưu Hữu Đạo nói: “Đi thôi.”
Hai người song song bay về phía không trung, Viên Cương lập tức lệnh phi cầm cỡ lớn tiếp bọn hắn, nhanh chóng bay khỏi nơi đây.
Thời điểm Vân Cơ quan sát bốn phía, không nhịn được hỏi.
“Vì sao phải chờ ba ngày?”
Nàng tự nhiên là biết sự tình này không cần đăng báo gì, biết sự tình này Ngưu Hữu Đạo có thể làm chủ.
Ngưu Hữu Đạo: “Sự tình lớn như thế, nếu như ta ở trước mặt hắn làm chủ, ngươi cảm thấy hắn sẽ nghĩ như thế nào?”
Vân Cơ suy tư, minh bạch.
Kỳ thực Ngưu Hữu Đạo cũng không dự liệu được là sự tình như thế, hắn biết Ô Thường định ngày hẹn nhất định là vì đối phó Lam Đạo Lâm và

Đốc Vô Hư, nhưng không nghĩ tới sẽ muốn song phương liên thủ trực tiếp lấy phương thức tập sát.
Từ đó có thể thấy, Ô Thường cũng không có biện pháp nào tốt giải quyết hai vị kia.
Bất quá lần này ngược lại là hữu kinh vô hiểm, Ô Thường từ đầu tới đuôi không có lộ ra địch ý, có lẽ là vì để bọn hắn yên tâm.
Nhưng bất kể nói thế nào, cũng phải cực kỳ cẩn thận, ít nhất phải giả ra dáng, không có trực tiếp về Mao Lư biệt viện, đông nhiễu tây nhiễu phản hồi, miễn gây nên Ô Thường hoài nghi.
Sự tình đến mức độ này, song phương đều muốn âm đối phương, đều không thể làm sự tình quang minh chính đại gì.
Mọi người bình an trở về, Lữ Vô Song như trút được gánh nặng, lập tức truy hỏi.

Chương 2269: Sự tình này không thể thiếu nàng (2)

Chương 2269: Sự tình này không thể thiếu nàng (2)
Ngưu Hữu Đạo không biết có phải ảo giác hay không, cảm giác thần sắc phản ứng của Lữ Vô Song và Viên Cương không giống thường ngày, trong ánh mắt Lữ Vô Song nhìn Viên Cương dường như nhiều hơn một tia khác, giống như thê tử ở trước cửa nhà ngóng trông phu quân trở về, khác một trời một vực so với Vô Song Thánh Tôn trước kia.
Mà thái độ của Viên Cương đối với Lữ Vô Song cũng không đông cứng như trước, đã không còn là loại bất đắc dĩ kia.
Ngưu Hữu Đạo chỉ cảm giác không đúng, nhưng không nghĩ nhiều, hiện tại tâm tư của hắn không ở phương diện này, Ô Thường đề nghị, hắn phải tiến hành cân nhắc.
Ngao Phong, Côn Lâm Thụ, Tây Hải Đường, Cung Lâm Sách, Yến Trục Thiên, Văn Hoa, Chung Cốc Tử, Triệu Hùng Ca, Vương Tôn, Quản Phương Nghi, Gia Cát Trì, Vân Cơ, danh tự của mười hai người này bị hắn ghi ra ở trên giấy, nhằm vào mười hai người này cân nhắc hồi lâu.
Trở về lưu lại một ngày, mọi người lại lần nữa xuất phát, đúng hẹn xuất hiện ở khe núi ven hồ.
Ô Thường cũng không có để bọn hắn đợi lâu, rất mau thì đến, rơi xuống đất lại nhìn phi cầm cỡ lớn xoay quanh ở trên không trung kia.
Ánh mắt thu hồi, rơi ở trên mặt Ngưu Hữu Đạo.
“Các ngươi cân nhắc thế nào rồi?”
Ngưu Hữu Đạo: “Có thể hợp tác, nhưng chúng ta chỉ có thể điều động sáu người.”
Ô Thường: “Sáu người sợ là không đủ a? Ngươi tuyệt đối đừng nói cho ta các ngươi chỉ có sáu tu sĩ Nguyên Anh kỳ.”

Ngưu Hữu Đạo: “Chỉ cần Vô Biên Ma Vực của ngươi thật hữu dụng như ngươi nói, sáu người đã đủ, nếu vô dụng, lại đến nhiều người cũng vô dụng.”
Ô Thường: “Ta nói hữu dụng tự nhiên là hữu dụng, chỉ mong các ngươi đừng ra kẽ hở gì.”
Ngưu Hữu Đạo: “Được, cứ định như thế. Bây giờ nói ngươi chuẩn bị làm sao động thủ đi.”
Ô Thường: “Đáp ứng sảng khoái như thế, các ngươi không sợ ta nhân cơ hội giết ngược lại các ngươi?”
Ngưu Hữu Đạo: “Muốn giết chúng ta, ngươi cũng phải chờ đến khi giết được Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư đã. Chúng ta đã dám đến, tự nhiên có biện pháp phòng bị. Bất quá ngươi đã nói đến sự tình này, ta ngược lại muốn hỏi ngươi một chút, xong việc ngươi có qua sông đoạn cầu hay không?”
Ô Thường: “Ngươi cảm thấy thế nào?”
Ngưu Hữu Đạo: “Hiện tại chúng ta muốn một cái hứa hẹn của ngươi.”
Ô Thường: “Loại sự tình này, ta hứa hẹn, các ngươi có thể tin sao? Nếu có thể tin, ta có thể cho các ngươi hứa hẹn, xong việc ta tha các ngươi rời đi, tương lai chúng ta lại tính sổ.”
Ngưu Hữu Đạo: “Hy vọng ngươi có thể nói chuyện giữ lời.”
Ô Thường: “Các ngươi có thể tin, ta sẽ không nuốt lời.”
Ngưu Hữu Đạo: “Chuẩn bị thời điểm nào động thủ.”
Ô Thường: “Vẫn ba ngày, ba ngày sau, ở Khí Vân Tông, ta đưa hai lão quỷ tới, ta động thủ nhốt bọn hắn lại, các ngươi phụ trách tiến công.”
Ngưu Hữu Đạo: “Ba ngày không đủ, bên ta muốn sáu ngày chuẩn bị.”
Ô Thường: “Đêm dài lắm mộng, cần lâu như vậy sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Bên ta còn cần từ trong Thánh cảnh gọi ra ba người tham chiến, vì không kinh động hai lão quỷ kia, e là còn cần ngươi phối hợp.”
Ba cái? Ánh mắt Ô Thường lấp lóe.
“Cái này không thành vấn đề. Trong vòng sáu ngày, lúc người của các ngươi từ trong Thánh cảnh đi ra, ngón trỏ đeo nhẫn, sẽ có người an bài đưa ra.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu.

“Được, trong vòng sáu ngày, người của chúng ta sẽ chạy tới nơi này.”
Ô Thường: “Sẽ có người tới tiếp ứng các ngươi.” Dứt lời xoay người, lắc mình rời đi.
“Đi!” Ngưu Hữu Đạo nói, cùng Vân Cơ bay lên trời, song song rơi ở trên phi cầm cỡ lớn.
Viên Cương cảnh giới bốn phía, nhanh chóng điều động phi cầm cỡ lớn thoát ly nơi đây...
Mọi người trở lại Nam Châu, Quản Phương Nghi đã sớm suất lĩnh người Mao Lư biệt viện hộ tống Thương Triêu Tông đi tiền tuyến.
Trở lại mật thất, Viên Cương lập tức dựa theo Ngưu Hữu Đạo phân phó, đưa tin cho Côn Lâm Thụ, Ngao Phong và Vương Tôn, lệnh ba người rời Thánh cảnh đến tụ họp, bàn giao phương pháp rời đi. Đồng thời cũng đưa tin cho Nguyên Tòng, bảo hắn đến hội hợp.
Mà Ngưu Hữu Đạo thì nhanh chóng viết xuống năm phong mật thư, lệnh Vân Cơ tự mình đi một chuyến, năm phong thư phân biệt đưa cho Tây Hải Đường, Cung Lâm Sách, Yến Trục Thiên, Văn Hoa cùng Triệu Hùng Ca.
Vân Cơ mang thư rời đi, Ngưu Hữu Đạo lấy thân phận Vương Khiếu đi ra tản bộ, bên ngoài sắc trời đã tối.
Trong Phật đường, Viên Phương mặc áo cà sa, đang dẫn tăng chúng của Nam Sơn Tự đọc kinh chiều.
Nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo xuất hiện ở cửa, Viên Phương nhất thời không còn tâm tư tụng kinh, Ngưu Hữu Đạo nhấc tay ra hiệu, ra hiệu hắn không gấp, tụng kinh xong lại nói, mình thì xoay người rời đi.
Viên Phương nhẫn nại tiếp tục, sau khi hoàn thành tụng kinh, vội vàng bước nhanh ra phật đường.
Nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo đứng chắp tay ở trong đình viện ngẩng đầu nhìn trăng, Viên Phương nhìn quanh bốn phía một chút, thu liễm nhịp bước vội vội vàng vàng, không nhanh không chậm đi đến bên người Ngưu Hữu Đạo, tạo thành chữ thập nói: “Tiên sinh.”
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại, khẽ mỉm cười, thấp giọng nói: “Có chút sự tình muốn giao cho ngươi đi làm.”
“Ngài cứ việc nói.” Viên Phương rửa tai lắng nghe.
Ngưu Hữu Đạo bàn giao sự tình xong liền trở về tiểu viên của Vân Cơ.

Mà Viên Phương thì mang theo vài hòa thượng xuống bếp, làm một hộp đồ ăn, bản thân tự mình mang tới vương phủ, tìm Thương Thục Thanh và Ngân Nhi.
Ngân Nhi rất khổ não, bởi vì Thương Thục Thanh đang ở trong thư phòng dạy nàng viết chữ, Ngân Nhi không muốn viết, nhưng Thương Thục Thanh lấy thức ăn uy hiếp, không viết sẽ không cho ăn, Ngân Nhi đành phải thống khổ cầm bút làm bẩn trang giấy.
Biết Viên Phương đến tìm, Thương Thục Thanh có chút ngoài ý muốn, người bên Mao Lư biệt viện, nàng sẽ không cự gặp, căn dặn Ngân Nhi tiếp tục, mình thì đi ra thư phòng.
Gặp mặt mới biết là đến đưa thức ăn cho Ngân Nhi, Thương Thục Thanh có chút dở khóc dở cười, bất quá có ý tốt thì nên tiếp thu.
Ai biết vừa tiếp hộp cơm, Viên Phương bỗng thấp giọng hỏi: “Quận chúa, Lam tiên sinh có ở trong phủ không?”
Thương Thục Thanh ngẩn ra, ý thức được ý đồ đến của đối phương không đơn giản như vậy, thấp giọng trả lời: “Tiền tuyến chuẩn bị chiến tranh, hậu phương có rất nhiều sự tình, mấy ngày nay Lam tiên sinh đều sẽ bận rộn đến rất tối mới trở về.”
Viên Phương nói: “Ngẫm lại cũng phải, vẫn là Đạo gia minh giám. Quận chúa, Đạo gia có việc muốn gặp ngươi và Lam tiên sinh, đợi Lam tiên sinh trở về, ngươi báo cho hắn một tiếng, bảo sáng mai đến biệt viện. Nhớ kỹ, đừng để người hoài nghi.”
Thương Thục Thanh ngẩn người, trong mắt loé ra hỷ sắc, ừm một tiếng. “Biết rồi.”
Viên Phương xin cáo lui.
Mang theo tâm tư trở lại thư phòng, Thương Thục Thanh cũng không còn tâm tư đôn đốc Ngân Nhi luyện chữ, ngược lại trực tiếp cho Ngân Nhi ăn.
Ngân Nhi có ăn thật cao hứng, sẽ không nghĩ cái khác...
Sáng sớm hôm sau, Lam Nhược Đình và Thương Thục Thanh dắt tay nhau đến Mao Lư biệt viện bái phỏng, cố ý dẫn theo chút lễ vật, nói là quận huyện phía dưới đưa tới một chút đặc sản, tiện đường trả hộp cơm, Viên Phương đã chờ tiếp đón từ lâu.

Sau khi cùng một vài người trong biệt viện bắt chuyện, Lam Nhược Đình và Thương Thục Thanh đi tới nơi ở của Vân Cơ.
Vân Cơ không có nhà, Ngưu Hữu Đạo phụ trách nghênh tiếp, Ngân Nhi nhận ra chân thân của Vương Khiếu là ai, hứng thú bừng bừng, vừa muốn mở miệng gọi "Đạo Đạo", liền bị Ngưu Hữu Đạo trừng mắt.
Viên Phương ở bề ngoài tựa như tản bộ, kỳ thực đề phòng có người tới gần.
Mà Ngân Nhi ở trong phòng thì té xỉu, bị Ngưu Hữu Đạo đánh lén, chủ yếu là vì nàng tỉnh táo quá phiền phức.
Lam Nhược Đình và Thương Thục Thanh nhìn nhau không nói, ở dưới Ngưu Hữu Đạo ra hiệu ngồi xuống.
Kỳ thực Lam Nhược Đình có chút lúng túng, tối hôm qua bị Thương Thục Thanh thông báo, mới biết Thương Thục Thanh đã sớm biết Ngưu Hữu Đạo còn sống, uổng làm tiểu nhân a.
Lúc này hắn thỉnh thoảng lén nhìn ánh mắt của Thương Thục Thanh khi xem Ngưu Hữu Đạo, xem xong trong lòng thầm than, nghiệt duyên a!
Ngưu Hữu Đạo cũng không dài dòng, nói thẳng sự tình.
"Quận chúa, qua mấy ngày, ngươi và Ngân Nhi sợ là phải cùng ta rời đi một chuyến."

Chương 2270: Nếu như được thái bình

Chương 2270: Nếu như được thái bình
Thương Thục Thanh ừm một tiếng, xem như đáp ứng, bất quá lại hỏi: “Đi đâu? Ta cần chuẩn bị cái gì?”
“Không cần chuẩn bị cái gì.” Ngưu Hữu Đạo xua tay, ánh mắt tìm về phía Lam Nhược Đình.
“Bên Lam tiên sinh ngược lại phải làm chút chuẩn bị.”
Lam Nhược Đình gật đầu.
“Tiên sinh mời nói.”
Ngưu Hữu Đạo: “Ta muốn đưa quận chúa đến biệt viện Ninh vương ở huyện Thương Ngô bí mật thu xếp, Lam tiên sinh cần phải bí mật ở biệt viện Ninh vương chuẩn bị năm trăm cái rương to nhỏ bình thường, ở trong huyện thành Thương Ngô cũng phải chuẩn bị tốt đoàn xe vận chuyển. Một khi đồ vật khởi hành, cần lấy danh nghĩa vận chuyển quân nhu, hỏa tốc đưa tới chỗ Vương gia ở tiền tuyến, mọi người không ngừng không nghỉ, cho nên ven đường đổi ngựa cần phải chuẩn bị thỏa đáng.”
Lam Nhược Đình không biết hắn muốn làm gì, nhưng vì nắm chắc vẫn hỏi: “Nhân mã hộ tống cần an bài bao nhiêu?”
Ngưu Hữu Đạo: “Không cần nhiều, có người theo đội lái xe là được, đến lúc đó ta sẽ đích thân mang mấy người tham dự hộ tống, trên đường an toàn sẽ không có vấn đề gì.”
Lam Nhược Đình thấy đối phương không nói vì chuyện gì, liếc nhìn Thương Thục Thanh, thử hỏi: “Quận chúa cũng phải tham dự sự tình này?”
Ngưu Hữu Đạo: “Sự tình này không thể thiếu nàng!”
Không có ta không thể? Thương Thục Thanh nghe vậy kinh ngạc, ánh mắt lấp lóe, không nghĩ tới bản thân ở trong lòng Đạo gia còn có tác

dụng lớn như thế.
Nàng không biết mình muốn tham dự cái gì, nhưng nghĩ tới có thể cùng Ngưu Hữu Đạo đồng thời làm việc, trong lòng đích xác có chút chờ mong.
Lam Nhược Đình cũng kinh ngạc, nhìn Thương Thục Thanh, lại nhìn Ngưu Hữu Đạo, hắn có thể nhìn ra, quận chúa rõ ràng là không biết chuyện, không nhịn được hỏi: “Đạo gia, ta có thể hỏi một câu là sự tình gì không?”
Ngưu Hữu Đạo: “Không nên hỏi nhiều, thời điểm nên biết ngươi tự nhiên sẽ biết. Còn nữa, sự tình này không được nói cho Vương gia, Mao Lư Sơn Trang ta đối ngoại đưa tin đã bị ba thánh khống chế, cho nên bên ngươi và Vương gia liên hệ không thể bảo đảm không bị người thẩm thấu, nhiều lời sẽ bị người nhìn ra đầu mối, đến lúc đó hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Bên Vương gia ngươi không cần lo lắng, Hồng Nương ở bên người Vương gia, có sự tình gì ta sẽ bảo Hồng Nương trực tiếp nói với Vương gia.”
Nghe được Mao Lư Sơn Trang đối ngoại đưa tin đã bị ba thánh quản chế, Lam Nhược Đình hãi hùng khiếp vía, nhưng sợ sệt cũng vô dụng, bên Nam Châu dính vào quá sâu, đã không có biện pháp bứt ra, chỉ có thể theo Đạo gia một đường đi tới.
Không khỏi liên tục gật đầu nói: “Minh bạch, Đạo gia yên tâm.”
Ngưu Hữu Đạo: “Hiện tại ta ngược lại là lo lắng bên ngươi, ngươi không có quân lệnh, chuẩn bị những sự tình này có thể chọc người hoài nghi hay không? Nếu có vấn đề, hiện tại nhất định phải sớm giải quyết.”
Lam Nhược Đình: “Điểm này thì Đạo gia cứ việc yên tâm, hiện tại ta phụ trách là xoay xở vật tư, đã có quân lệnh ở trong tay, có thể hiệu lệnh các nơi trong Yên quốc, người không theo có thể dùng quân pháp xử lí. Cho nên ta từ các nơi điều phối quân nhu là sự tình bình thường, sẽ không để cho bất kỳ người nào hoài nghi.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu.
“Vậy thì tốt. Lam tiên sinh nhớ kỹ, từ hiện tại bắt đầu, ngươi chỉ có sáu ngày chuẩn bị. Trong vòng sáu ngày, cần phải chuẩn bị thỏa đáng tất cả bí mật mà ta bàn giao, bằng không có khả năng sẽ làm bên Vương gia tổn thất to lớn. Sau sáu ngày, ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, thời gian vừa

đến, ngươi lập tức mang theo vương phi và tiểu vương tử bí mật tiềm ẩn, trốn đi, bên phủ thành Nam Châu có khả năng sẽ xảy ra chuyện, tốt nhất đừng để bất kỳ người nào khác biết tung tích của các ngươi.”
Trên thực tế thời gian ước định với Ô Thường đã qua một ngày, hắn tính toán sáu ngày hắn là ổn, đồng thời tiếp tục nói: “Ngươi xong việc cho ta địa điểm ẩn thân, chờ tin tức của ta, nếu như ta không phái người thông báo các ngươi nguy hiểm đã giải trừ, các ngươi quyết không thể hiện thân.”
Lam Nhược Đình càng ngày càng hãi hùng khiếp vía, hỏi: “Tiên sinh, chuyện gì nghiêm trọng như thế, còn sẽ lan đến phủ thành Nam Châu?”
Cụ thể chuyện gì xảy ra không cần nhiều lời, Ngưu Hữu Đạo chỉ nhắc nhở một câu để đối phương nghiêm túc đối đãi.
“Thời điểm cùng ba thánh quyết chiến đã đến, thắng bại hắn là sẽ ở trong chừng mười ngày này thấy rõ ràng.”
Lam Nhược Đình hít vào một ngụm khí lạnh, Thương Thục Thanh cũng trợn mắt ngoác mồm, hoảng hốt sốt sắng lên.
Lam Nhược Đình lại hỏi: “Tiên sinh, người khác trong phủ thành Nam Châu làm sao lo liệu?”
Ngưu Hữu Đạo: “Lam tiên sinh, không cần để ý tới quá nhiều, có chút sự tình ngươi cảm thấy để cho quá nhiều người biết thích hợp sao? Người biết càng ít càng tốt, trừ ngươi ra, không thể để người khác biết, cho dù là vương phi cũng không được nói. Chỉ có sáu ngày, sự tình ta bàn giao ngươi có nhớ không?”
Lam Nhược Đình hít sâu một hơi, suy tư sự tình mới vừa rồi được bàn giao.
Xác nhận không có vấn đề, hai người cũng không thích hợp ở lâu, Ngưu Hữu Đạo đi tới một bên đánh thức Ngân Nhi.
Ngân Nhi vừa mở mắt, lập tức tức giận, sượt một cái đứng lên, tựa hồ bị đánh ra kinh nghiệm, vẻ mặt u oán trách cứ.
“Đạo Đạo, người xấu, xấu...” Ánh mắt rơi ở trong hộp đựng thức ăn do Ngưu Hữu Đạo tiện tay mở ra, chỉ thấy bên trong là một đống đùi gà nướng, đầu lưỡi quét môi một vòng, mũi thở mấp máy.
Ngưu Hữu Đạo tiện tay nhấc lên, đưa cho nàng.
“Mang về ăn đi.”

Hai tay Ngân Nhi lập tức ôm lấy, mặt mày hớn hở.
“Đạo Đạo.”
Ngưu Hữu Đạo nhìn Thương Thục Thanh nghiêng đầu ra hiệu, Thương Thục Thanh cũng đỏ mặt thay Ngân Nhi, quá làm nữ nhân mất mặt, tranh thủ đi qua, đậy hộp cơm, trực tiếp lôi Ngân Nhi đi.
Lam Nhược Đình nhìn Ngưu Hữu Đạo chắp tay cáo từ.
Lúc rời đi, sắc mặt bình tĩnh, kỳ thực nội tâm giống như sóng to gió lớn...
Kinh thành Tống quốc, trong tiểu viện tướng phủ, xem xong thư trong tay, Nguyên Tòng vò thư thành phấn.
Quay đầu lại nhìn Giả Vô Quần thong dong lật xem các lộ tin tức ở dưới táng cây, đi tới, đứng ở đối diện nói: “Tiên sinh, ta phải rời khỏi.”
Giả Vô Quần ngẩng đầu, nghe ra lần này rời đi, hắn không phải đi ra ngoài lo liệu chút sự tình xong sẽ trở lại, mà là thật muốn rời khỏi.
Giả Vô Quần đứng dậy, đi tới phía sau hắn viết: Nam Châu triệu hoán?
Nguyên Tòng: “Phải.”
Giả Vô Quần: Ta trước đó liền biết tiên sinh sẽ đi, quả nhiên không ngoài ta dự đoán, nên đến chung là không cách nào tránh khỏi.
Nguyên Tòng hơi kinh ngạc.
“Tiên sinh sớm biết bên kia sẽ triệu ta rời đi?” Sự tình này ngay cả hắn cũng không biết, không biết vị này dùng cái gì biết được.
Giả Vô Quần: Bởi vì nửa năm an bình đã qua. Tấn quốc đông chinh, bình tĩnh sắp bị đánh vỡ, bão táp sắp tới, lấy thực lực của tiên sinh, nên có đất dụng võ, Nam Châu triệu hoán, không khó đoán trước.
Nguyên Tòng trầm mặc, tự đáy lòng thở dài nói: “Ở chung thời gian dài, ta biết rõ tiên sinh có tài năng tế thế an bang, khuất cư ở nơi này, thật đáng tiếc.”
Giả Vô Quần: Thế gian có gì có thể so với thanh nhàn tự tại? Chỉ vì thế đạo không yên ổn, nếu như được thái bình, Giả mỗ nguyện ôm mỹ kiều nương vong tình sơn thủy, không hỏi đến thị thị phi phi của thế gian này.
Nguyên Tòng cười ha ha.
“Tiên sinh nhã hứng, ta cũng hướng về.”
Giả Vô Quần lắc đầu: Đừng cười! Tiên sinh phải nhớ, chuyến đi này quyết định vận mệnh của thiên hạ, nhất định cực kỳ hung hiểm, phong

ba bão táp đến nhanh, đi càng nhanh, cần phải bảo trọng, đợi ngày sau ngươi ta lại tương phùng.
Nguyên Tòng gật đầu.
“Thời buổi rối loạn, ta không ở đây, tiên sinh ngàn vạn lần phải cẩn thận.”
Giả Vô Quần: Tiên sinh không cần lo ngại, Nhiếp Chính Vương muốn lấy Tống quốc, muốn giảm phiền phức, còn dùng đến ta và Thừa tướng, nhất định sẽ có sắp xếp, ta và Thừa tướng đều sẽ bình an.
Hắn đoán không sai, Ngưu Hữu Đạo để Vân Cơ đưa thư cho Triệu Hùng Ca đã an bài, Triệu Hùng Ca sẽ liên hệ trưởng lão Thượng Thanh Tông Tô Phá đi an bài, sau sáu ngày Thượng Thanh Tông sẽ an bài Giả Vô Quần và Tử Bình Hưu tạm thời ẩn giấu.

Chương 2271: Bàn giao hậu sự (1)

Chương 2271: Bàn giao hậu sự (1)
An bài như vậy cũng là không có biện pháp, Nguyên Tòng bại lộ, phải phòng bị Ô Thường giết tới nơi này.
Nguyên Tòng ngẫm lại cũng phải, tiếp xúc lâu như thế, đối với vị này là cực kỳ tín phục, vị này đã thong dong khẳng định như vậy, thì hắn sẽ không có sự tình.
Sau đó xoay người, nhìn Ngụy Đa vẫy vẫy tay.
Ngụy Đa lập tức bước nhanh tới, Nguyên Tòng hỏi hắn.
“Ngươi đọc qua thư chưa?”
Ngụy Đa gật đầu, hắn phiên dịch ra mật thư, tự nhiên là xem qua rồi.
Nguyên Tòng: “Ta phải đi rồi, ngươi ở lại chăm sóc tốt tiên sinh.”
“Vâng.” Ngụy Đa chắp tay lĩnh mệnh.
Nguyên Tòng xoay người đi thu thập, kỳ thực cũng không có gì phải thu thập, cũng chỉ là ở trong tay áo thả chút vật phẩm mang theo bên người.
Khi ra ngoài, cũng không có cùng hai người nhiều lời cái gì, trực tiếp rời tiểu viện, đầu cũng không quay lại.
Giả Vô Quần sửa sang lại xiêm y, quay về bóng lưng rời đi khom lưng, yên lặng tống biệt.
Ngụy Đa thấy thế, cũng hành lễ theo.
Sớm chiều ở chung lâu như thế, đều không phải người xấu, càng không phải quái nhân khó có thể ở chung, tự nhiên có chút giao tình và cảm tình.
...
Khí Vân Tông, trong lầu các, Hắc Thạch bước nhanh đi tới bên người Ô Thường.
“Mao Lư Sơn Trang truyền ra tin tức đã chặn được, gọi Nguyên Tòng ở phủ Thừa tướng Tống quốc, còn có Côn Lâm Thụ, Ngao Phong và

Vương Tôn trong Thánh cảnh, để bốn người chạy tới Nam Châu.”
“Vương Tôn?” Ô Thường quay đầu lại hỏi: “Là người nào?”
Hắc Thạch: “Là thủ hạ tâm phúc của Sa Như Lai.”
Ô Thường ngoài ý muốn.
“Vô Lượng Quả ngay cả Sa Như Lai cũng vô phúc có được, thuộc hạ của hắn làm sao sẽ có?”
Nói đến cái này, lòng Hắc Thạch có chút chua xót, sau khi nhìn thấy tin tức, hắn không biết mắng người trộm trái cây có mắt không tròng bao nhiêu lần, làm sao a miêu a cẩu gì cũng có tư cách chia sẻ Vô Lượng Quả, lẽ nào Hắc Thạch hắn không có giá trị lợi dụng sao? Vì sao không sớm tìm tới hắn?
Nhưng hắn không nghĩ, tâm phúc bên người Cửu Thánh có thể có một người đạt được Vô Lượng Quả sao? Cũng không phải người trộm trái cây không muốn, mà là không dám, bởi vì những người này ở bên cạnh Cửu Thánh, quá dễ dàng bại lộ, Sa Như Lai có cơ hội cũng không dám dùng.
Không dám biểu lộ tâm tình chua xót bất đắc dĩ, mặt ngoài cung kính như cũ nói: “Thuộc hạ tra danh sách cả Thánh cảnh, tên 'Vương Tôn' chỉ có một người, không có người thứ hai, hắn chính là người bên Sa Như Lai kia. Thời điểm này có thể triệu hắn ra Thánh cảnh, nói vậy hắn là một trong mấy người chia sẻ Vô Lượng Quả.”
Ô Thường: “Trừ bốn người này, không có triệu tập người khác?”
Hắc Thạch: “Tạm không thấy có liên hệ với người khác.”
“Nói là điều động sáu cái, lại không liên hệ đám người Tây Hải Đường, xem ra sáu cái còn lại cũng dễ dàng bại lộ.” Ô Thường lầm bầm lầu bầu, nắn lấy ngón tay tính toán.
“Trừ bốn cái này, còn có Tây Hải Đường, Cung Lâm Sách, Yến Trục Thiên, Văn Hoa, Gia Cát Trì, Triệu Hùng Ca cũng đã xác nhận, này đã có mười cái, còn thiếu hai cái. Mao Lư Sơn Trang là trung khu, lại trốn hai cái rất bình thường, chải chuốt ra kết quả đã không khó.”
Hắc Thạch: “Thánh Tôn minh giám, những người trong Mao Lư Sơn Trang kia, khóa chặt mục tiêu đích xác không khó tìm ra.”
Ô Thường hờ hững nói: “Người khác không triệu tập, lần này nói là đến sáu cái, đã triệu tập bốn cái, lẽ nào hai người khác chính là hai người

không biết thân phận kia? Ta ngược lại muốn xem xem là mặt hàng gì.”
Xong việc làm sao một lưới bắt hết, đã ấp ủ ở trong lòng hắn rất lâu.
Ánh mắt tìm đến phương xa, tỏa ra tinh quang, diệt trừ Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư, lại quét sạch những yêu ma quỷ quái này, thiên hạ thái bình, tâm nguyện có thể thành!
...
Yêu Ma Lĩnh chìm đắm ở dưới màn đêm, trong Ma Cung, Triệu Hùng Ca xem xong thư, sắc mặt ngưng trọng hủy thư.
Đứng dậy bồi hồi ở trong phòng, cuối cùng đi tới trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, trông về phái chợ tu tiên giới đèn đuốc huy hoàng, lẩm bẩm.
“Rốt cục phải rời khỏi rồi!”
Dựa theo kế hoạch trong thư của Ngưu Hữu Đạo, hắn biết, mấy ngày sau, toàn bộ Yêu Ma Lĩnh sẽ loạn tùng phèo.
...
Vạn Thú Môn, Tây Hải Đường đi tới từ đường, nhìn một loạt bài vị thẫn thờ.
Dựa theo kế hoạch của Ngưu Hữu Đạo, mấy ngày sau, toàn bộ nhân viên Phiêu Miểu Các đóng quân ở trong Vạn Thú Môn sẽ bị đại khai sát giới, động tác này mang ý nghĩa Vạn Thú Môn triệt để không đường rút lui.
Hắn là ở Vạn Thú Môn trưởng thành, càng là chưởng môn của Vạn Thú Môn, bởi vì tư dục của mình, không biết có thể mang tới tuyệt lộ cho Vạn Thú Môn hay không, trong lòng ít nhiều có chút xấu hổ.
Trên đỉnh Linh Tông sơn, trong phòng luyện đan ở dưới lòng núi.
Chưởng môn Yến Trục Thiên xuất hiện ở trên vách động, nhìn xuống lò luyện đan to to nhỏ nhỏ trấn áp ánh lửa hừng hực.
Nhìn lò luyện đan mở lò, nhìn lò luyện đan được đặt phối dược vào đóng kín, nhìn đệ tử Linh Tông từ trên xuống dưới bận rộn, nhìn người Phiêu Miểu Các ở giữa lui tới giám sát đăng ký.
Yến Trục Thiên chắp tay đứng ở trên cao mặt không hề cảm xúc, ánh lửa luyện đan làm nổi bật con ngươi hắn lấp loé, giống như tâm tình của hắn.
Trận hạo kiếp này, hắn không biết bản thân sẽ mang Linh Tông đi lên con đường nào.

Có lẽ là nơi không đường về, có lẽ có thể dẫn dắt Linh Tông thoát khỏi giám sát gò bó, cho dù chỉ là vì mình, mặc kệ thế nào, cũng đáng giá mạo hiểm thử nghiệm.
Mặc kệ cuối cùng kết quả thế nào, có một điểm hắn có thể xác định, Linh Tông sẽ không diệt vong, chí ít đệ tử Linh Tông sẽ không bị người đuổi tận giết tuyệt.
Đạo lý rất đơn giản, chỉ cần thiên hạ còn có tu sĩ, thì cần Linh Tông luyện chế linh đan, mặc kệ ai chấp chưởng thiên hạ này cũng như vậy.
Nếu như thất bại, vạn kiếp bất phục chỉ có hắn mà thôi.
...
Phía sau núi Thiên Hành Tông, Văn Hoa bước chậm đi ở trên đường núi.
Phong cảnh trước mắt rõ ràng rất quen thuộc, nhưng lúc này lại như lần đầu nhìn thấy, trong mắt lộ ra lưu luyến không rời, tham lam muốn nhớ kỹ phong cảnh của Thiên Hành Tông.
Nhìn thấy một đám đệ tử tĩnh tọa tu hành ở trong núi, hắn nghỉ chân ngóng nhìn, có chút xuất thần.
Một đời người có sự tình của một đời người, theo lý thuyết hắn đã ẩn cư, toàn phái ra sức cung dưỡng hắn, hắn vốn không nên làm sự tình xin lỗi tông môn, huống hồ bây giờ chưởng môn còn là con rể của hắn, cũng là đệ tử của hắn.
Bởi vì tư dục của mình, rất có khả năng dẫn tông môn lên con đường vạn kiếp bất phục, thật thích hợp sao?
Nhưng bây giờ hắn không được lựa chọn.
Cũng không biết có phải Ngưu Hữu Đạo nói chuyện giật gân hay không.
Ngưu Hữu Đạo nói bọn hắn đều đã bại lộ.
Ngưu Hữu Đạo nói trải qua thẩm thấu vào bên người Ô Thường, phát hiện Ô Thường biết Mao Lư Sơn Trang và bọn hắn chia sẻ Vô Lượng Quả, bí mật của mọi người đã ở trong tay Ô Thường.
Hiện tại sở dĩ không động bọn hắn, là bởi vì Ô Thường muốn lợi dụng bọn hắn diệt trừ Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư, sau đó lại một lưới bắt hết bọn hắn.
Bây giờ Ô Thường còn không biết Ngưu Hữu Đạo đã biết, lại quanh co lòng vòng lợi dụng.

Ngưu Hữu Đạo quyết định tương kế tựu kế, trước tiên suất lĩnh một nhóm người liên thủ với Ô Thường, diệt trừ Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư, sau đó tất cả mọi người lại liên thủ diệt trừ Ô Thường.
Cũng chính là nói, một khi giải quyết Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư, bọn hắn không còn giá trị lợi dụng, Ô Thường sẽ động thủ với bọn hắn.
Đang yên đang lành, làm sao sẽ bại lộ?
Thư là Ngưu Hữu Đạo phái người tự tay đưa tới, đã không dám lợi dụng Kim Sí đưa tin, dường như vấn đề nghiêm trọng thật như Ngưu Hữu Đạo nói.
Này cũng ý nghĩa hắn không dám đưa tin liên hệ Ngưu Hữu Đạo xác nhận là chuyện gì xảy ra.
Ngưu Hữu Đạo nói hiện tại còn không biết là thật hay giả, nhưng cũng chỉ có thể dựa theo Ngưu Hữu Đạo nói đi làm.
Dựa theo kế hoạch của Ngưu Hữu Đạo, thời gian vừa đến, cũng có thể xác định, chỉ cần bắt người Ô Thường phái tới chặn thư, tự nhiên sẽ được chứng thực.

Chương 2272: Bàn giao hậu sự (2)

Chương 2272: Bàn giao hậu sự (2)
Một khi xác nhận bản thân bại lộ, cùng Ô Thường cũng chỉ có thể một mất một còn, Ô Thường không chết, toàn bộ Thiên Hành Tông bởi vì hắn, sớm muộn gì cũng phải đối mặt tai ương ngập đầu!
“Sư phó.” Thiện Tiên Nhi nhảy nhót chạy đến, dáng vẻ rất vui hỏi: “Sư phó, ngài nhìn cái gì vậy?”
Văn Hoa quay đầu lại nhìn nàng một chút, mỉm cười nói: “Không nhìn cái gì, tùy tiện đi một chút mà thôi.”
Lại quay đầu trông về toàn bộ Thiên Hành Tông, trong nội tâm, điều duy nhất có thể an ủi mình là, làm tất cả không chỉ vì mình, cũng là vì toàn bộ Thiên Hành Tông, một khi công thành, toàn bộ Thiên Hành Tông sẽ là một cảnh giới khác, tất cả mọi người đều sẽ cảm tạ hắn.
...
Bờ biển Dược Cốc, thời điểm Quách Mạn ở trên bờ biển sưu tầm hải sản, Yêu Tu biến thành quái ngư kia lại lần nữa bơi tới bên chân nàng, trong miệng phun ra mật thư, lại nhanh chóng biến mất.
Tiện tay lấy đi mật thư, tiếp tục sưu tầm hải sản một lúc mới rời đi.
Nàng vẫn cùng Mao Lư Sơn Trang duy trì liên hệ bí mật, cho dù Nhan Bảo Như trở về mang theo phương thức liên hệ trực tiếp với Mao Lư Sơn Trang, nhưng Quách Mạn vẫn duy trì phương thức nội tuyến.
Ô Thường nắm giữ đường dây của Nhan Bảo Như, lại không nắm giữ được nội tuyến của Quách Mạn.
...
Trong mật thất của Mao Lư biệt viện, Vân Cơ bước nhanh tới bên người Ngưu Hữu Đạo, bẩm báo: “Côn Lâm Thụ, Ngao Phong và Vương Tôn đã đến, ở ngoài thành tụ hợp với Nguyên Tòng.”

Ngưu Hữu Đạo yên lặng gật đầu, đứng dậy, đi tới bên tường, nhấc tay kéo xuống một tờ bản đồ, lại đi trở về bàn trải ra, ở trên địa đồ đánh dấu một địa phương. Để bút xuống đưa cho Vân Cơ.
“Đưa địa đồ cho bọn hắn, bảo bọn hắn trước tiên chạy tới Tấn quốc chờ chúng ta. Nói cho bọn hắn, có nghi vấn gì, ta gặp bọn họ sẽ giải đáp.”
Vân Cơ có chút ngoài ý muốn.
“Không đi cùng?”
Ngưu Hữu Đạo: “Người nhiều quá chói mắt, tách ra hành sự đi. Chúng ta còn phải trước tiên đi địa phương khác, quay đầu lại ngươi sẽ biết.”
Vân Cơ không nhiều lời nữa, xoay người đi chấp hành.
Đợi nàng trở về phục mệnh, phát hiện Lữ Vô Song đã cùng Ngưu Hữu Đạo chờ nàng.
Sau đó Viên Cương cũng đến, bẩm báo: “Đều an bài xong, đến thời điểm Viên Phương sẽ chấp hành.”
Ngưu Hữu Đạo ừm một tiếng, lại nhìn Vân Cơ nói: “Mở ra thông đạo đi vương phủ, đám người quận chúa hắn là đã chờ chúng ta.”
Quận chúa? Vân Cơ có chút không rõ, bất quá vẫn làm theo, đi ở phía trước.
Mọi người xuyên qua hành lang, đi tới mật thất dưới vương phủ.
Trong phòng, Ngân Nhi đang ăn, Lam Nhược Đình và Thương Thục Thanh tĩnh tọa chờ đợi nghe được tiếng bước chân lập tức đứng lên.
Nhìn thấy đám người Ngưu Hữu Đạo đi tới, hai người lập tức đứng lên hành lễ.
“Đạo gia.”
Ngân Nhi đang nhai đồ vật quay đầu lại, ngọt ngào nở nụ cười.
“Đạo Đạo.”
Ngưu Hữu Đạo cười, nhìn Lam Nhược Đình nói: “Lam tiên sinh, đều đã chuẩn bị tốt chưa?”
Lam Nhược Đình: “Đạo gia yên tâm, hết thảy đều theo ngài phân phó chuẩn bị thỏa đáng, sẽ không có bất kỳ vấn đề.”
Ngưu Hữu Đạo gật đầu.
“Tốt, ngươi ở nơi này theo kế hoạch hành sự.”
“Vâng!” Lam Nhược Đình chắp tay lĩnh mệnh.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại nhìn Thương Thục Thanh.

“Vậy thì đi thôi.” Lại nhìn Ngân Nhi vẫy tay.
“Ngân Nhi, đi.”
“Đi đâu?” Ngân Nhi ôm hộp cơm đứng lên, vẻ mặt hiếu kỳ.
“Đi thì biết.” Ngưu Hữu Đạo tiến lên kéo nàng lôi đi, nhìn thấy Thương Thục Thanh cũng đồng hành, Ngân Nhi mới từ bỏ giãy dụa, vừa đi vừa ăn.
Vân Cơ đi trước mở đường, vách tường đột nhiên xuất hiện một cái động.
Lam Nhược Đình chắp tay tiễn đưa, nhìn tường đất dung hợp mới buông tay, thở dài một tiếng, trong miệng không biết nói thầm cái gì...
Thời điểm mọi người nhìn thấy ánh sáng thì đã đến một vùng núi thẳm, trong miệng Ngân Nhi còn nhai đồ vật, hết nhìn đông tới nhìn tây.
Vân Cơ và Viên Cương rung chuông nhỏ, không bao lâu, hai con phi cầm cỡ lớn từ sau núi phi tới, đáp xuống.
Ngưu Hữu Đạo nắm cánh tay của Ngân Nhi và Viên Cương nhảy lên một con, Vân Cơ nắm tay Thương Thục Thanh và Lữ Vô Song nhảy lên một con.
Hai con phi cầm cỡ lớn chở người bay lên không...
Khoảng cách từ phủ thành Nam Châu đến huyện Thương Ngô cũng không gần, nhưng đối với phi cầm cỡ lớn mà nói, ở trong một châu là không tính bao xa.
Ở trên không trung nhìn xuống Ninh vương biệt viện ở ngoại thành huyện Thương Ngô, Ngưu Hữu Đạo chỉ chỉ, hai con phi cầm cỡ lớn lao xuống rơi vào trong sơn cốc.
Mọi người nhảy xuống nhìn quanh, trong núi nhảy ra một người, không phải người khác, chính là Triệu Hùng Ca.
Gặp mặt bắt chuyện qua loa, Ngưu Hữu Đạo cũng không nói nhiều, lệnh Viên Cương lưu thủ, sau đó mang theo mọi người đi tới chỗ cũ.
Lúc này Vân Cơ biết đại khái ý đồ đến, địa phương dừng bước chính là địa phương lần trước nàng và Ngưu Hữu Đạo đến qua, không khỏi quay đầu lại nhìn Thương Thục Thanh một chút.
Ngưu Hữu Đạo phất tay ra hiệu, Vân Cơ thi pháp mang theo mọi người chui vào lòng đất, đi thẳng tới bờ mạch nước ngầm.

Phương xa có thể nghe được mạch nước ngầm nổ vang, Triệu Hùng Ca thả Nguyệt Điệp ra chiếu sáng, hồ nghi nói: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi dẫn chúng ta tới nơi này làm gì?”
Thương Thục Thanh nhìn chung quanh, nàng biết nơi này là địa phương nào, này không phải lối đi bí mật dưới Ninh vương biệt viện sao?
Ngưu Hữu Đạo giải thích.
“Đông Quách sư huynh của ngươi chuẩn bị hậu thủ ở chỗ này.”
“Cái gì?” Triệu Hùng Ca vừa nghe liền hiểu, bỗng nhiên quay đầu lại, vẻ mặt khó có thể tin.
“Ngươi xác định?”
Hậu thủ? Ánh mắt của Lữ Vô Song lấp loé, không biết chỉ là cái gì, nhưng mọi người lén lén lút lút đến như vậy, tất nhiên là quan hệ trọng đại.
Thương Thục Thanh cũng không hiểu chỉ cái gì, nhưng nghe hiểu chỉ là Thượng Thanh Tông Đông Quách Hạo Nhiên.
Trong lòng Vân Cơ thì rõ ràng, cũng minh bạch, nguyên lai Triệu Hùng Ca này cũng là người biết chuyện.
Ngưu Hữu Đạo: “Xác định, ta đã tới nơi phong ấn xem qua.” Ánh mắt liếc liếc Thương Thục Thanh.
Ánh mắt Triệu Hùng Ca rơi vào trên mặt Thương Thục Thanh, minh bạch, chẳng trách mang theo nữ nhân này.
Ngưu Hữu Đạo: “Hai nữ nhân này liền giao cho ngươi, cần phải bảo vệ tốt, chờ ta trở lại. Không ra ngoài ý muốn mà nói, trong vòng năm ngày chúng ta hẳn là có thể trở về. Nếu chúng ta không về được, sự tình phía sau ta cũng quản không được nữa, đồ vật phong ấn nơi này giao cho ngươi giải quyết.”
Nhấc tay chỉ chỉ Lữ Vô Song.
“Nàng biết không ít phương thức liên hệ thế lực tình báo của ta, đầu nàng cũng dùng tốt, các ngươi có thể thương lượng lo liệu.”
“Đến lúc đó, Giả Vô Quần cũng ở trên tay Thượng Thanh Tông, ngươi có thể tìm Giả Vô Quần đến. Còn có Thiệu Bình Ba bên Tấn quốc, ta vẫn không để hắn bại lộ, cũng là vì dự bị cho ngươi. Chỉ cần Giả Vô Quần và Thiệu Bình Ba trợ giúp, hai người một sáng một tối, bằng hai người này liên thủ, một khi nắm giữ đầy đủ tình huống, sẽ không kém ta,

cộng thêm kiến thức và tình huống nắm giữ của nàng, lại có Đông Quách lão nhi lưu lại vật phong ấn, các ngươi không hắn không có cơ hội trở mình.”
Mà này cũng chính là nguyên nhân hắn mang Lữ Vô Song đến, có chút sự tình chỉ dựa vào vũ lực là vô dụng.
Lần này hắn đi, đã chuẩn bị cho vạn nhất không về được.
Mà trước kia thiết trí và hạn chế Giả Vô Quần, chính là vì vạn nhất, ép Giả Vô Quần lên thuyền bên này. Thiết trí và hạn chế Thiệu Bình Ba cũng đồng dạng là như vậy. Để Lữ Vô Song tiếp xúc tất cả tin tức của Mao Lư Sơn Trang, hắn đều có dụng ý sâu xa, đều là vì chuẩn bị cho vạn nhất ngày sau bất trắc.
Hắn sớm bố trí các loại hậu thủ, giúp Triệu Hùng Ca lưu lại thành viên nòng cốt phối hợp, giúp hậu nhân có đường để tiến lên.
Mặc kệ trước đây thế nào, Ngưu Hữu Đạo hắn cũng chưa quên mình là đệ tử Thượng Thanh Tông, ngày hôm nay bàn giao ngọn nguồn cho Triệu Hùng Ca, chính là vì cho Thượng Thanh Tông đường lui!
Để Triệu Hùng Ca an bài Thượng Thanh Tông mang Giả Vô Quần ẩn trốn, đã bảo đảm Thượng Thanh Tông, cũng dễ dàng cho Triệu Hùng Ca tìm tới tung tích của Thượng Thanh Tông.
Ngưu Hữu Đạo hắn an bài xong hết thảy, cho dù vạn kiếp bất phục, cũng không cần lo lắng.

Chương 2273: Bắt buộc phải làm

Chương 2273: Bắt buộc phải làm
Ở nơi này, bao quát Đông Quách Hạo Nhiên, còn có hai đời người của Thượng Thanh Tông vì đó phấn đấu hy sinh.
Có chút sự tình người khác không thể hoàn toàn hiểu, Triệu Hùng Ca vừa nghe liền minh bạch thâm ý trong đó, nhớ tới năm đó hắn và Ngưu Hữu Đạo ở dưới ánh trăng đối thoại.
Nhớ năm đó Ngưu Hữu Đạo nói với hắn, chỉ cần ngươi ta còn có một người sống sót, hương hỏa của Thượng Thanh Tông sẽ không ngừng!
Triệu Hùng Ca nhìn hắn, môi mấp máy, tâm tình rõ ràng có chút kích động.
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục nhắc nhở.
“Có một điểm cần chú ý, Thiệu Bình Ba này không biết đã từng trải qua cái gì, vì đạt được mục đích, có thể hy sinh tất cả, hành sự có thể nói cực đoan. Nhưng từ một vài hành động của hắn ở những năm này, có thể thấy lòng dạ bao dung thiên hạ muôn dân, đại thiện là hắn, đại ác cũng là hắn, là người hay quỷ đều ở trong một ý niệm. Cho nên người này có thể dùng, nhưng cần cẩn thận, một khi cho hắn cơ hội, hắn chắc chắn sẽ đuổi tận giết tuyệt tu sĩ trong thiên hạ, bao quát Thượng Thanh Tông.”
“Giả Vô Quần thì nhân nghĩa ôn hòa hơn nhiều, có việc thì giải quyết, không việc thì chỉ lo thân mình, lòng không có dã tâm. Nhưng mặc kệ là Thiệu Bình Ba, hay Giả Vô Quần, một khi có cơ hội, chỉ sợ đều sẽ không bỏ qua cho tu sĩ trong thiên hạ, hơn nữa một khi động thủ, thủ đoạn tất nhiên sẽ cực kỳ tàn khốc!”
“Cho nên ở chung với hai người này thế nào, cần các ngươi tự mình cân nhắc. Ngươi biết trên Ma điển có sự tình giới vực thứ năm, có thể nói cho bọn hắn để điều hoà, các ngươi nhìn mà lo liệu, nếu ta không thể trở về, cũng quản không được.”

Triệu Hùng Ca yên lặng nói.
“Đông Quách sư huynh không nhìn lầm người, Thượng Thanh Tông có phúc!”
Ngưu Hữu Đạo không nhịn được lườm hắn một cái.
“Ngươi bớt thiếp vàng lên mặt hắn đi, sau sự tình này, xem như ta hết lòng quan tâm giúp đỡ, sẽ không nợ Thượng Thanh Tông cái gì nữa.”
Thấy hắn lại muốn mở miệng, đoán được hắn muốn nói cái gì, bận rộn nhấc tay.
“Ngừng, đừng giảng đạo lý với ta, ta không nghe lọt.”
Triệu Hùng Ca im lặng.
Lữ Vô Song bỗng lên tiếng nói: “Các ngươi đến cùng muốn làm thế nào, không chắc chắn thì không nên mạo hiểm!”
Trước mắt phương thức làm việc cụ thể, bất kể là Ngưu Hữu Đạo hay Viên Cương, đều tiến hành ẩn giấu nàng, bởi vì ẩn giấu, nàng đoán được Ngưu Hữu Đạo muốn hành động hung hiểm, lần này nghe được bàn giao hậu sự, chẳng khác nào là xác nhận.
Trong mắt Thương Thục Thanh tràn đầy lo lắng, nàng không ngốc, tự nhiên nghe ra Ngưu Hữu Đạo đang bàn giao hậu sự, nhưng trước mắt dường như không có phần để nàng nói chuyện, nên càng gấp.
Ngân Nhi thì nghe không hiểu, dáng vẻ vẫn không buồn không lo, cất đồ ăn vặt vào trong cặp sách của nàng, thỉnh thoảng đưa tay móc ra lột vỏ nhét vào trong miệng.
Đối với nàng mà nói, trên đời dường như không có sự tình gì hạnh phúc hơn ăn, người quen thuộc đều không cảm thấy kinh ngạc.
Ngưu Hữu Đạo nhìn Lữ Vô Song cười nói: “Ngươi yên tâm, chuyến này ta có chín mươi chín phần trăm nắm chắc, sự tình hoàn toàn không có nắm chắc ta không thể làm.”
Lữ Vô Song: “Vậy ngươi nói những phí lời này làm gì? Ngươi muốn chết, ta không ngăn cản, nhưng nam nhân của ta nhất định phải an toàn trở về.”
Triệu Hùng Ca hơi nghi ngờ nhìn nữ nhân này, không biết nam nhân của nàng là ai.
Ngưu Hữu Đạo: “Mọi việc luôn có khả năng ngoài ý muốn, ba thánh càng không phải hạng người tầm thường, lấy chuẩn bị phòng ngừa vạn

nhất là phải làm. Tốt rồi, ý ta đã quyết, ngươi đến nơi này nghe theo an bài là được.”
“Ngươi...” Lữ Vô Song tức giận, nhưng xác thực là bó tay.
Ngưu Hữu Đạo nhìn Triệu Hùng Ca nói: “Giao hai người bọn họ cho ngươi, bảo vệ tốt các nàng, phương thức mở ra phong ấn ngươi cũng biết, địa phương ở sau thác nước.”
Thác nước? Triệu Hùng Ca dán mắt vào địa phương truyền đến thanh âm ào ào, khẽ gật đầu, ánh mắt kiên định trở lại trên mặt hắn, ngữ khí cũng kiên định.
“Bình an trở về! Ta tin tưởng năng lực của ngươi, nhất định có thể trở về, sự tình mở ra phong ấn còn chờ ngươi làm.”
Ngưu Hữu Đạo ha ha, tách ra đề tài này.
“Ta phát hiện ngươi giả vờ lôi thôi càng vừa mắt, thu thập sạch sẽ, ta ngược lại có chút không quen.” Sau đó nhìn Ngân Nhi nói: “Ngân Nhi, đi theo ta.”
Ngân Nhi gật đầu, bị dắt tay đi mấy bước, phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm của Thương Thục Thanh.
“Đạo gia.”
Ngưu Hữu Đạo dừng bước quay đầu lại hỏi: “Quận chúa còn có việc phân phó?”
Thương Thục Thanh cắn môi, thanh âm run run nói: “Có thể không đi được không?”
Nàng biết mình không có tư cách ngăn cản cái gì, cũng không giúp được cái gì, nhưng biết vị này có khả năng không về được.
“Không còn đường quay đầu, không đi, hết thảy đều sắp thành lại hỏng, bắt buộc phải làm!” Ngưu Hữu Đạo nói xong, kéo Ngân Nhi rời đi.
“Thanh Thanh?” Ngân Nhi liên tục quay đầu lại, dường như bây giờ mới phát hiện Thương Thục Thanh không đi theo, nên cầu Ngưu Hữu Đạo.
“Đạo Đạo, cho Thanh Thanh đi cùng.”
Ngưu Hữu Đạo không để ý tới, ra hiệu Vân Cơ mở đường, kiên quyết lôi Ngân Nhi đi.
Ngân Nhi ở trên tay hắn là lật không nổi sóng gió, người khác lo lắng làm nàng tức giận, nhưng hắn không sợ, bởi vì hắn tùy thời có thể hóa

giải yêu khí dị chủng của Ngân Nhi, có thể áp chế Ngân Nhi ở trong trạng thái hư nhược.
Trên bờ chỉ còn ba người, Triệu Hùng Ca căng thẳng nhìn chằm chằm địa phương Ngưu Hữu Đạo biến mất, phía sau bỗng nhiên truyền đến thanh âm của Lữ Vô Song.
“Quận chúa khóc?”
Triệu Hùng Ca nghe tiếng quay đầu lại, chỉ thấy Thương Thục Thanh đã lệ rơi đầy mặt, không khỏi hỏi.
“Sao vậy? Sợ hoàn cảnh hắc ám ở nơi này? Yên tâm, không sao đâu.”
Thương Thục Thanh lắc đầu, nghẹn ngào, đã khóc không thành tiếng.
“Đều là ta sai, ta không nên vì tư dục của mình kéo hắn từ Thượng Thanh Tông xuống.”
Nguyên lai là cái này! Lữ Vô Song không biết nội tình, hờ hững nói:
“Ngươi cả nghĩ quá rồi, chỉ là Thượng Thanh Tông là giữ không nổi hắn, rời Thượng Thanh Tông không có quan hệ gì tới ngươi, lúc trước không phải hắn không đi, chỉ là thời cơ chưa tới mà thôi. Kim lân há là vật trong ao? Cái thế đạo này hắn không thể tránh khỏi, không có ngươi đi Thượng Thanh Tông, hắn sớm muộn cũng sẽ xuất sơn kiếm chuyện.”
Triệu Hùng Ca thì trấn an nói: “Quận chúa, mặt của ngươi, hắn đã giúp ngươi tìm được biện pháp trị hết. Rất nhanh, không được bao lâu, cái bớt trên mặt ngươi có thể loại trừ.”
Thương Thục Thanh lệ khó dừng, đầy cõi lòng tự trách, cũng không biết có nghe được hay không.
Ngược lại là Lữ Vô Song, mắt lạnh nhìn chằm chằm Triệu Hùng Ca.
“Triệu Hùng Ca, ngươi ở dưới mí mắt của Ô Thường ẩn giấu đủ thâm a, ngươi cũng đột phá đến Nguyên Anh kỳ?”
Triệu Hùng Ca nhìn nàng, nghi hoặc.
“Còn chưa thỉnh giáo, ngươi là ai?”
Lữ Vô Song nhấc tay kéo xuống mặt nạ, lộ ra chân dung.
“Lữ Vô Song!”
“...” Triệu Hùng Ca trợn to hai mắt nhìn nàng, hắn gặp qua, ở Yêu Ma Lĩnh gặp qua vị này hiện thân, cũng biết bây giờ vị này ở bên người Ngưu Hữu Đạo, chỉ là không nghĩ tới, chẳng trách Ngưu Hữu Đạo nói bằng kiến thức của vị này gì gì đó.

Thương Thục Thanh cũng bị danh tự này dọa nhảy dựng, quay đầu nhìn chằm chằm, vị này chính là Vô Song Thánh Tôn trong truyền thuyết? Bất quá nhìn khí thế của vị này, bễ nghễ khiếp người, không giống như giả a.

Dâm uy của Thánh Tôn chấn nhiếp thiên hạ đã lâu, có thể nói xâm nhập đến trong xương của chúng sinh, đột nhiên ở bên người mình, tâm tình muốn không bị ảnh hưởng cũng khó.

Triệu Hùng Ca sửng sốt một lúc, thử hỏi.

“Mới vừa rồi ngươi nói nam nhân của ngươi, nam nhân của ngươi là ai?”

Lữ Vô Song bình tĩnh nói: “Viên Cương!”

“A!” Triệu Hùng Ca thất thanh.

“Cái hầu tử kia?”

Viên gia? Thương Thục Thanh cũng há hốc mồm, có chút hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không, trong nháy mắt quên tâm tình khổ sở.

Lữ Vô Song hờ hững nói: “Không được sao?”

Triệu Hùng Ca hồ nghi.

“Ngươi mở chuyện cười hả?”

Lữ Vô Song: “Chuyện cười? Ngươi cảm thấy ta sẽ cầm loại sự tình này mở chuyện cười? Đã bái thiên địa, phu thê cưới hỏi đàng hoàng, Ngưu Hữu Đạo không nói với ngươi?”

Chương 2274: Đến nơi hẹn

Chương 2274: Đến nơi hẹn
“...” Triệu Hùng Ca và Thương Thục Thanh đồng thời ngưng nghẹn, ngây ngốc nhìn nàng.
Trong đầu Triệu Hùng Ca như hồ dán, hắn tin tưởng loại người như Lữ Vô Song không thể cầm danh dự của mình mở chuyện cười, nhưng hắn nghĩ tới một người, Yêu Ma Lĩnh Phùng Quan Nhi, Viên Cương vì Phùng Quan Nhi muốn chết muốn sống, nhưng lại cùng vị này thành phu thê, vậy Phùng Quan Nhi tính là chuyện gì xảy ra?
Đúng dịp, hắn nghĩ tới Phùng Quan Nhi, Lữ Vô Song cũng nghĩ đến, lạnh lùng nói: “Nghe nói Phùng Quan Nhi vẫn ở bên ngươi, do ngươi chiếu cố?”
Triệu Hùng Ca không biết đến tột cùng là tình huống gì, theo bản năng nghiêng đầu qua một bên, cùng Thương Thục Thanh đối mắt, cường hành cãi lại một câu.
“Ma giáo chiếu cố, không liên quan đến ta.” Dứt lời phát hiện không đúng, trong lòng nói thầm, ta lại không làm việc trái lương tâm, ta chột dạ làm gì?
“Hừ hừ!” Lữ Vô Song hừ lạnh.
“Không muốn nói thì thôi, nói sự tình ngươi biết, mới vừa rồi Ngưu Hữu Đạo nói đồ vật phong ấn là chuyện gì xảy ra?”
Triệu Hùng Ca trầm mặc, miệng hắn cực kỳ kín, Ô Thường đào nhiều năm như vậy cũng đào không ra bí mật thì có thể tưởng tượng được, có vài thứ trước khi không thể xác định thì quyết không thể tiết lộ.
“Hắn đã bàn giao, mặc kệ hắn có thể trở về hay không, ngươi đều sẽ biết, không vội vã nhất thời.”
Thấy hắn không nói, bây giờ Lữ Vô Song cũng không có năng lực bức hắn nói, mọi người còn chưa quen thuộc, chỉ có thể coi như thôi.

Ánh mắt tìm đến thác nước, lầm bầm lầu bầu một tiếng.
“Phía sau thác nước, đồ vật phong ấn, Đông Quách Hạo Nhiên...”
Hiển nhiên suy tư đến tột cùng là đồ vật gì, ở cùng với Ngưu Hữu Đạo lâu như vậy, nhưng không phát hiện bất kỳ đầu mối, căn bản không có phương hướng suy đoán, nhưng nàng có thể đoán được, đồ vật phong ấn kia khẳng định không phải bình thường.
Nghe hai người nói chuyện, Thương Thục Thanh cũng có suy tư, nhưng đoán không được là cái gì...
Hai con phi cầm cỡ lớn lại lần nữa từ trong núi bay lên trời, chở người nhanh chóng vỗ cánh rời đi.
Không trung tiếng gió vù vù, Vân Cơ bỗng quay đầu lại hỏi: “Vì sao ngươi không mở ra phong ấn mang mười vạn Nha Tướng đi, chẳng phải ổn thỏa?”
Ngưu Hữu Đạo cười khổ, có chút sự tình không muốn giải thích, nhưng thật không biết có chút người là làm sao nghĩ tới, này lẽ nào cũng quẹo bất quá cong đến sao? Than thở: “Ta ngược lại là muốn mang, thế nhưng làm sao mang? Qua Tây Bình Quan sao? Kích thuớc khổng lồ như thế, vận chuyển ở địa bàn Yên quốc không có vấn đề, nhưng một khi tiến vào địa bàn Tấn quốc, rất khó tránh tai mắt người, dễ dàng bại lộ, không cẩn thận sẽ khiến cho Ô Thường hoài nghi. Lặn lội đường xa, thời gian cũng không kịp, đại quy mô bay qua như thế mà nói, ngay cả người mù cũng không gạt được.”
Vân Cơ ngẫm lại cũng phải, buông tiếng thở dài.
“Khi đó ngươi nên dẫn Ô Thường tới địa bàn Yên quốc.”
Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi cho rằng ta không muốn? Cố ý thiết trí địa phương, làm sao giải thích? Ô Thường sẽ cảnh giác. Ô Thường cố ý thiết trí địa phương, Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư cũng sẽ cảnh giác. Ngươi cho rằng bọn hắn sẽ không đề phòng không tra? Chín cái đổ sáu cái, bây giờ tính cảnh giác của ba cái này đều rất cao. Chỉ có để bọn hắn chui đầu vào lưới mới là lựa chọn tốt nhất!”
Hắn đã nói như vậy, nói rõ là đắn đo suy nghĩ qua, Vân Cơ không hỏi thêm nữa.
Sở dĩ nàng hỏi, là bắt nguồn từ nội tâm lo lắng và kinh hoảng, nàng biết kẻ địch sắp đối mặt là tồn tại cường đại cỡ nào.

Đổi thành nàng trước kia còn ở Độ Vân Sơn, nàng khẳng định sẽ trốn, bây giờ nàng ở Mao Lư Sơn Trang trải qua rất nhiều, hơn nữa làm rất nhiều đại sự, rất nhiều đại sự là nàng tham dự một đường đi tới, có thể nói trong lúc vô tình trải qua gột rửa và lột xác.
Bây giờ Mao Lư Sơn Trang gặp nạn, Ngưu Hữu Đạo quyết định đối kháng chính diện, nàng cũng không thể một mình thoát đi, khẳng định là phải cùng nhau đối mặt.
Ngân Nhi dường như không thích trên mặt có mặt nạ, thỉnh thoảng muốn đưa tay kéo, nhưng Ngưu Hữu Đạo sẽ lập tức đưa tay bắt lấy tay nàng, không cho nàng lấy xuống.
Những vấn đề khác không lớn, chỉ cần có ăn, Ngưu Hữu Đạo rất dễ dàng quản lý nàng...
Mọi người đường dài phi hành, chạy tới một thâm sơn của Tấn quốc, hai con phi cầm cỡ lớn hạ xuống trên đỉnh núi.
Rất nhanh, đám người Côn Lâm Thụ tới trước lộ diện, nhìn thấy Nguyên Tòng, Ngưu Hữu Đạo chắp tay khom người.
“Để sư tôn khổ cực bôn ba, là sự tình bất đắc dĩ.”
Sư tôn? Côn Lâm Thụ, Ngao Phong, Vương Tôn, Gia Cát Trì đồng loạt dán mắt vào Nguyên Tòng, có chút không dám xác định này là người phương nào.
Nguyên Tòng xua tay.
“Không có gì, gọi chúng ta đến là vì chuyện gì?”
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc, tổ chức ngôn ngữ một chút, sau đó nói: “Lần này chúng ta muốn liên thủ với Ô Thường đối phó Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư...” Nói ra tình huống tỉ mỉ.
Nguyên Tòng và Vương Tôn không nói, chỉ vài người này đi liên thủ với Ô Thường giết hai vị kia?
Côn Lâm Thụ phản ứng còn tính bình tĩnh, hắn xem như từng giao thủ với Cửu Thánh, tâm thái không hề sợ hãi.
Gia Cát Trì thì âm thầm, có chút sự tình hắn rất rõ ràng, trải qua vây quét ở sơn thôn, hắn biết rõ, có chút sự tình nhất định phải đối mặt, một khi để ba thánh nắm lại trật tự thiên hạ, là tránh không khỏi, sớm muộn gì cũng sẽ bị tìm tới.

Mà Ngao Phong thì hãi hùng khiếp vía, đối mặt Đốc Vô Hư hắn có bóng ma tâm lý.
“Ô Thường nói sao có thể tin, vạn nhất là cạm bẫy thì làm sao lo liệu?”
Ngưu Hữu Đạo: “Đối với Ô Thường mà nói, Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư mới là họa lớn tâm phúc, ở trong mắt Ô Thường, chúng ta là thứ yếu.”
Ngao Phong: “Then chốt là, dù Ô Thường phối hợp cũng chưa chắc hữu dụng, dựa vào thực lực của chúng ta đối kháng Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư, căn bản không thể giết bọn hắn.”
Ngưu Hữu Đạo chỉ về phía Viên Cương.
“Cho nên ta dẫn hắn đến, Nguyên Sắc chết ở dưới đao của hắn, Gia Cát Trì tận mắt nhìn thấy!”
Mọi người đồng loạt nhìn Viên Cương, Gia Cát Trì nói: “Một đao mất mạng!”
Một đao giết Nguyên Sắc? Đám người Nguyên Tòng cả kinh.
Ngưu Hữu Đạo trầm giọng nói: “Nhưng hắn không phải tu sĩ, không cách nào phi hành, cho nên cần mọi người phối hợp. Chỉ cần Vô Biên Ma Vực của Ô Thường có thể nhốt Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư lại, hiệp trợ chúng ta, các ngươi phụ trách yểm hộ, sự tình chính diện giao thủ giao cho hắn đi làm.”
Côn Lâm Thụ lên tiếng.
“Thời điểm ta liên thủ với Ô Thường đối phó Tuyết bà bà đã kiến thức qua, Vô Biên Ma Vực của hắn đích xác rất huyền diệu, chỉ cần hắn chân tâm, hiệp trợ chúng ta không có vấn đề.”
Mọi người đại thể minh bạch, nhưng Ngao Phong còn bất an.
“Ngươi cảm thấy Ô Thường xong việc có thể buông tha chúng ta? Không sai, một khi chúng ta chạy tứ tán, bằng lực lượng của hắn, muốn truy sát mọi người chúng ta không quá khả năng, nhưng giết một hai người là không có vấn đề.”
Ngưu Hữu Đạo phất tay chỉ về phía Ngân Nhi.
“Cho nên ta mang Thánh La Sát đến, một khi có biến, Thánh La Sát sẽ đoạn hậu...” Nói một trận, biết những người này lo lắng cái gì, không khỏi giải thích cặn kẽ, bỏ đi mọi người nghi ngờ.

Cuối cùng, trong lòng có chút nắm chắc, Ngao Phong mới không còn ý kiến gì.
Tỉ mỉ thương nghị chiến thuật xong, mọi người lại xuất phát lần nữa, chạy tới địa điểm Ô Thường chỉ định.
Vân Cơ bàng quan toàn bộ quá trình, âm thầm cảm khái, này chính là Ngưu Hữu Đạo, ở trước mặt những người này có uy tín rất lớn, mọi người đều tin tưởng Ngưu Hữu Đạo, thay đổi người khác, e là sẽ không ai nguyện ý đi mạo hiểm.
Đương nhiên, nguyên nhân trọng yếu nhất là, Ngưu Hữu Đạo tự mình đi phó hiểm, gặp nguy hiểm hắn sẽ đứng mũi chịu sào, chỉ dựa vào điểm này liền có đầy đủ lực thuyết phục.
Mà này cũng là một trong những nguyên nhân Ngưu Hữu Đạo muốn đích thân xuất mã...
“Trưởng lão, có người đến rồi.”
Trong núi, một người lên tiếng nhắc nhở, Hắc Thạch chờ đợi rất lâu lập tức ngẩng đầu, thuận thế nhìn lại.
Nhìn thấy hai con phi cầm cỡ lớn chở một đám người bay tới, hắn lập tức lắc mình đi ra.

Chương 2275: Doãn Trừ buồn phiền (1)

Chương 2275: Doãn Trừ buồn phiền (1)
Lúc này phi cầm cỡ lớn lộ ra chút cật lực, hai con chở chín người, hơi quá tải a.
Nhìn thấy chín người rơi xuống đất, ánh mắt Hắc Thạch lấp lóe, không phải nói đến sáu cái sao, sao đến chín cái?
Ngưu Hữu Đạo từ trong chín người đi ra.
“Để Hắc Thạch trưởng lão đợi lâu.”
Này đều là tu sĩ Nguyên Anh kỳ? Hắc Thạch lướt qua chín người, trong tâm tràn đầy chua xót, ngoài miệng lại bình tĩnh nói: “Không phải nói đến sáu cái sao?”
Ngưu Hữu Đạo: “Không phải Thiên Ma Thánh Tôn chê ít sao? Nhiều người không tốt sao? Ta phụ trách khai thông.” Hắn biểu thị mình không phải người động thủ.”Là chờ ở đây, hay phải làm như thế nào?”
Hắc Thạch quay đầu lại phất tay vẫy vẫy, trong núi rừng lập tức có người bay ra, vứt một cái bao ở trước mặt mọi người.
Hắc Thạch phất tay để người kia lui ra, nói: “Các ngươi tiến vào Khí Vân Tông như vậy không thích hợp, trong thành viên Phiêu Miểu Các đóng quân ở Khí Vân Tông có người của Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư.” Sau đó chỉ cái bao ở trên đất.
“Trong này là trang phục của Phiêu Miểu Các, các ngươi chọn bộ thích hợp đổi, ngụy trang một chút để ta an bài các ngươi tiến vào.”
Ngưu Hữu Đạo: “Lúc nào Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư đến?”
Hắc Thạch: “Ngươi yên tâm, tất cả dựa theo kế hoạch hành sự, Thánh Tôn tính tốt thời gian phát tin tức cho bọn hắn, ngày mai bọn hắn hắn sẽ đến.”
Có chút sự tình thương lượng tốt rồi chính là chú định, thời gian không dám dễ dàng biến động, nếu không sẽ làm người Mao Lư Sơn Trang

nghi ngờ, làm không tốt sẽ khiến kế hoạch bị nhỡ, tự nhiên là nghiêm ngặt chấp hành theo.
Ngưu Hữu Đạo: “Hai người vị trí bất đồng, ngươi xác nhận có thể ở ngày mai đồng thời đến?”
Hắc Thạch: “Hiện tại bọn hắn cẩn thận lắm, không tất yếu sẽ không đơn độc đi phó ước với bất kỳ ai, nhất định sẽ đồng thời đến.”
Ngưu Hữu Đạo trầm mặc, quay đầu lại ra hiệu, Vân Cơ lập tức tiến lên, mở bao, cẩn thận kiểm tra y phục, phòng bị có trò lừa.
Kiểm tra xong, xác nhận không có vấn đề, Vân Cơ cho Ngưu Hữu Đạo một cái ánh mắt.
Ngưu Hữu Đạo hiểu ý.
“Mời Hắc Thạch trưởng lão tránh một chút, để mọi người thay y phục.”
Này có gì phải lảng tránh? Hắc Thạch buồn cười, nhưng vẫn lắc mình lảng tránh.
Sau đó Ngưu Hữu Đạo ra hiệu, mọi người đổi trang phục của Phiêu Miểu Các.
Ngưu Hữu Đạo đổi xong, lại đổi cho Ngân Nhi.
Thay quần áo cho nữ nhân? Động tác này gây nên Hắc Thạch chú ý, lưu tâm đến miệng của Ngân Nhi không rời thức ăn, con ngươi đột nhiên co rụt lại.
Tiếp đó lại quan sát người khác, nhìn thấy Viên Cương, ánh mắt hắn ngưng lại.
Đợi tất cả thỏa đáng, Ngưu Hữu Đạo vẫy vẫy tay, Hắc Thạch đi ra, căn dặn vài chi tiết nhỏ sau khi tiến vào Khí Vân Tông, liền dẫn mọi người rời đi.
Một nhóm hơn mười người cỡi phi cầm cỡ lớn rời đi, có Hắc Thạch chuẩn bị phi cầm cỡ lớn tiếp ứng, lần này vật cưỡi ngược lại rất sung túc.
Đến bầu trời của Khí Vân Tông, bên Mao Lư Sơn Trang trừ Ngân Nhi không tim không phổi, người khác đều duy trì độ cao cảnh giác.
Phiêu Miểu Các đoạt lại phi cầm cỡ lớn của các phái trong thiên hạ, trong này tạm thời vô hiệu, còn có người tuần tra ở trên không trung.
Hắc Thạch dẫn đường hiển nhiên là biết từ khu vực nào tiến vào càng thích hợp, mang theo mọi người nhảy dù vào Khí Vân Tông, sau đó bí

mật thu xếp, bảo đám người Ngưu Hữu Đạo kiên trì chờ đợi.
Ô Thường đứng ở trên lầu các, nhìn một đám người đi tới, chờ tình hình cụ thể được báo lên.
Hắc Thạch nhanh chóng đến bên cạnh hắn, chắp tay bẩm báo: “Thánh Tôn, người đến rồi, đến chín người.”
“Chín người?” Ô Thường quay đầu lại hỏi.
“Có dị thường gì không?”
Hắc Thạch: “Trừ người phụ trách từng cùng chúng ta khai thông, thì có hai người tương đối khả nghi. Trong đó đại hán cõng bao bố, ta hoài nghi là Viên Cương. Còn có một nữ nhân, thường xuyên muốn người mang theo, hơn nữa trong miệng liên tục ăn, ta hoài nghi Thánh La Sát được mang đến.”
“Thánh La Sát?” Trong mắt Ô Thường lộ ra cảnh giác, cân nhắc một lúc mới nói.
“Ở đây nhiều người mắt tạp, ta bất tiện trực tiếp chạm mặt với bọn hắn, ngươi tìm thời gian sắp xếp, ta tự mình đi xem.”
“Vâng.” Hắc Thạch đáp lại.
...
Tây Bình Quan ở dưới trời chiều, tướng trấn thủ Doãn Trừ đi ở bên người Cao Phẩm, ở trên cao nhìn xuống nơi đóng quân của Hàn quốc và Yên quốc.
Sau khi bẩm báo tình huống phe địch, Doãn Trừ khuyên.
“Đối phương phòng thủ rất nghiêm mật, mạo muội tiến công sợ là không thích hợp.”
Cao Phẩm: “Ta sao không biết không thích hợp, nhưng phía trên tạo áp lực, nghe ý tứ là, bên kia thật giống như có nội ứng của chúng ta.”
Doãn Trừ à lên một tiếng.
“Nếu thật như vậy, vậy thì dễ làm, nội ứng kia có liên hệ với đại soái hay không?”
Cao Phẩm lắc đầu.
Doãn Trừ sửng sốt, lại hỏi: “Vậy tình huống của nội ứng đại soái có biết không?”
Cao Phẩm lại lắc đầu.
Doãn Trừ nhất thời lo lắng.

“Đại soái, không có bất kỳ liên hệ, này tính là nội ứng gì? Tình huống gì cũng không biết, sao có thể mạo muội tiến công? Bên kia trận địa sẵn sàng đón quân địch, mạo muội tiến công chẳng phải là để các huynh đệ chết uổng.”
Cao Phẩm nhìn hai bên một chút, phất tay để tướng lĩnh đồng hành lui ra, sau đó nhìn Doãn Trừ thì thầm nói: “Doãn huynh, ngươi nghĩ trước kia vì sao ta vội vàng tấn công Tề quân đến nỗi tổn thất mấy trăm ngàn binh mã? Mới đầu ta cự tuyệt không tiến công. Bệ hạ phái mật sứ liên hệ, Khí Vân Tông đã bị Phiêu Miểu Các khống chế, sở dĩ tiến công, là Phiêu Miểu Các ở sau lưng tạo áp lực.”
Doãn Trừ trầm giọng nói: “Đám chó chết kia lại muốn làm gì?”
Cao Phẩm: “Tạm thời không luận bọn hắn muốn làm gì, bệ hạ gánh không được, chúng ta không có hành động không được. Rất nhiều chuyện, ngươi ta đều không được lựa chọn, nhưng có thể từ chính giữa cân bằng.”
Doãn Trừ: “Đại soái ý tứ là?”
Cao Phẩm: “Tiến công vẫn phải tiến công, gặp khó cũng dễ bàn giao, phía trên cũng không thể tùy ý bức bách.”
Doãn Trừ suy tư, minh bạch ý tứ của hắn.
Nhưng hắn không minh bạch Phiêu Miểu Các có ý tứ gì, hỏi: “Đã là ý tứ của Phiêu Miểu Các, vì sao không trực tiếp diệt Yên quốc và Hàn quốc, cần gì phải mượn tay chúng ta?”
“Có thể trực tiếp thì không cần lén lén lút lút, đã lén lén lút lút, nói vậy có dụng ý của bọn hắn.” Cao Phẩm xua tay, không muốn nói nhiều về chuyện này, mắt nhìn quân doanh liên miên của quân địch, trầm ngâm hỏi.
“Nghe nói Mông Sơn Minh đến rồi?”
Doãn Trừ: “Vâng. Này đã không phải bí mật gì, Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh gióng trống khua chiêng đến rồi. Theo tin tức do thám tử truyền ra, Thương Triêu Tông và Mông Sơn Minh ở trên sườn núi bên kia.” Phất tay chỉ về một điểm ở phương xa.
Cao Phẩm ngóng nhìn, trong lòng u thán.
“Thương Triêu Tông không đáng để lo, nhưng Mông Sơn Minh có chút vướng tay, có lão gia hoả này, quân Yên khó khắc.”

Doãn Trừ nở nụ cười.
“Người nói Yên Sơn Minh, Tề Vô Hận, Hô Diên Vô Hận nổi danh giống như Mông Sơn Minh đã thua ở trên tay đại soái, Mông Sơn Minh này sợ là cũng sẽ nuốt hận ở trên tay đại soái.”
Cao Phẩm quay đầu lại liếc hắn một cái.
“Chỉ cần ngươi cảm thấy không đúng, ngươi dám bằng mặt không bằng lòng với bệ hạ, ngay cả nam nhân của công chúa ngươi cũng dám giết, làm sao cũng học được nịnh hót?” Cái gọi là giết nam nhân của công chúa, đơn giản là chỉ sự tình Trần Trường Công.
Doãn Trừ ha ha nói: “Có lẽ có khen tặng, nhưng không thể nói là nịnh nọt, bây giờ Tấn quốc ta binh cường mã tráng, này mới là sức lực để ta dám nói lời như vậy. Hô Diên Vô Hận không ngăn được, Mông Sơn Minh cũng chưa chắc có thể ngăn cản đại soái.”
Cao Phẩm lắc đầu, trong mắt có sầu lo, than thở một tiếng.
“Cũng không phải ta khinh thường Hô Diên Vô Hận, tuy hắn nổi danh giống như Mông Sơn Minh, nhưng thật muốn so mà nói, e làm còn kém Mông Sơn Minh một chút.”
Doãn Trừ à lên một tiếng.
“Lời ấy sao giảng?”
Cao Phẩm nói: “Hô Diên Vô Hận này, kỳ thực chỉ giao thủ với Tấn quốc ta, mà Mông Sơn Minh thì sao? Ngươi nên biết, năm đó lão gia hoả này tây ép Triệu quốc, bắc bức Hàn quốc, đông khắc Tống quốc, đánh tam quốc nghe tiếng đã sợ mất mật, cùng các loại nhân vật giao thủ, chân chính là thân kinh bách chiến rèn luyện ra.”

Chương 2276: Doãn Trừ buồn phiền (2)

Chương 2276: Doãn Trừ buồn phiền (2)
“Lần trước Yên quốc sắp bại vong, lão gia hoả này lấy thân thể tàn phế già nua lại lần nữa xuất sơn, ngăn cơn sóng dữ, kéo Yên quốc từ trước quỷ môn quan trở về.”
“Mà Tống quốc nắm chắc phần thắng lại bị hắn một mình nghịch tập, toàn bộ Tống quốc bị hắn giết biến sắc, giết đến Tống quốc trên dưới lòng người bàng hoàng. Đồn đại bây giờ ở Tống quốc đề cập tới danh hiệu của Mông Sơn Minh, có thể làm hài nhi nín khóc, có thể làm Tống hoàng Ngô Công Lĩnh nói chuyện giọng thấp hơn mấy phần.”
“Đồn đại gì gì đó có thể là chuyện cười, nhưng trận chiến kia có thể nói kinh điển của lấy yếu thắng mạnh, ngươi phải biết, kia là dưới tình huống quân Yên đứt đoạn mất tiếp tế thâm nhập địch quốc đánh thắng. Thay đổi ngươi ta, có thể làm được sao? Trước mắt tuy quân ta thế lớn, nhưng dám cam đoan sẽ không theo gót chân của Tống quân sao?”
Doãn Trừ trầm mặc.
Ánh mắt Cao Phẩm lại quét về phía quân Hàn.
“Mông Sơn Minh giỏi về tấn công, thường thường lấy công thay thủ. Mà chủ soái quân Hàn Kim Tước thì là thiện thủ chân chính... Nghe nói Thương Triêu Tông nói qua một câu, người thiện chiến không có công hiển hách! Lời này ngược lại để ta khá thưởng thức, Kim Tước chính là loại người này.”
“Luận danh khí hắn không bằng Mông Sơn Minh, luận chiến công nhiều ngay cả xách giày cho Mông Sơn Minh cũng không xứng. Nhưng chính là như thế, vẫn để Hàn quốc sừng sững ở trước bảy quốc bất động, mặc kệ phong vân biến ảo như thế nào, mặc kệ ngoại địch cường đại thế nào, có Kim Tước ở Hàn quốc, thì nó vẫn vững vàng.”

“Lão đệ, ngươi phải biết, chân của Mông Sơn Minh chính là tàn phế ở trên tay Kim Tước! Bây giờ hai người này, một cái giỏi về tấn công, một cái thiện thủ, liên thủ đối kháng Tấn quốc ta... Lão đệ, người làm tướng nên biết người biết ta, cuộc chiến này không dễ đánh!”
Doãn Trừ cũng không nhịn được than thở: “Cho nên ta nói, cũng không biết đám chó chết kia nghĩ như thế nào, nhất định phải buộc chúng ta vội vàng động thủ.”
Ánh mắt Cao Phẩm lấp loé mà thâm trầm.
“Nếu vị kia của Tấn quốc ta nguyện ý xuất sơn mà nói, có lẽ trận chiến này sẽ ung dung hơn rất nhiều.”
Doãn Trừ: “Người nào?”
Cao Phẩm: “Thái học Thiệu Đô đốc.”
Doãn Trừ ngạc nhiên: “Thiệu Bình Ba?”
Cao Phẩm gật đầu: “Tài năng của người này, rất thích hợp dùng để mở ra cục diện. Nhưng trước đó bị cả triều liên thủ áp chế nhuệ khí, phải núp ở trong học đường làm tiên sinh dạy học. Nhưng cho dù làm tiên sinh dạy học cũng là cực phẩm, hắn ở trong nghịch cảnh như thế, vậy mà lại sống rất vui vẻ, thật là tài năng khoáng thế.”
“Lần trước điều binh khiển tướng chuẩn bị cho đông chinh, ta liền dự liệu được khốn cảnh trước mắt, ba hồi hai lần đi mời hắn xuất sơn giúp đỡ, sau khi dời đô ta thậm chí mang theo lễ trọng ba lần đăng môn bái phóng, nhưng đều không công mà về, chỉ được một câu nói của hắn.”
Doãn Trừ rất hứng thú.
“Nói gì?”
Cao Phẩm: “Không biết có phải hắn biết sau lưng là Phiêu Miểu Các đốc chiến hay không, chỉ khuyên ta một câu, nói hiện tại không phải thời điểm đông chinh! Ta không chịu thua, lại tìm bệ hạ, kết quả bệ hạ ra mặt cũng vô dụng, Thiệu Đô đốc đánh chết cũng không chịu xuất sơn.”
Doãn Trừ: “Hắn còn dám kháng chỉ sao?”
Cao Phẩm: “Không có nghiêm trọng như vậy, là bệ hạ vừa ý tác dụng của Thái học, không có bức quá mức. Giành chính quyền dễ dàng, nắm chính quyền khó, bệ hạ có ý nghĩ của bệ hạ, tâm tình này có thể lý giải. Chỉ là thiên hạ này dù sao còn không có đánh xuống, thép tốt nên dùng ở

trên lưỡi dao, Thiệu Đô đốc trốn ở phía sau không xuống núi, khó tránh khỏi có chút đáng tiếc.”
Nói đến Thái học, Doãn Trừ chạm đến tâm sự, ho khan một tiếng.
“Đại soái, nói đến Thái học của Thiệu Đô đốc, bà nương nhà ta thường xuyên truyền thư đến ồn ào, thỉnh thoảng nói con nhà ai nhà ai tiến vào Thái học, lại thỉnh thoảng nói người nào từ Thái học vừa ra liền bị triều đình phái đi làm quan, bên này còn là học trò, đã được đi làm quan thực tập, nữ nhân gia nha, nhìn thấy đều mê tít mắt, huống hồ trong nhà ta còn có tiểu nhi tử, bà nương của ta không muốn tiểu tử kia lên chiến trường đánh đánh giết giết... Nghe nói trưởng tôn của đại soái cũng tiến vào Thái học?”
Cao Phẩm liếc chéo.
“Ngươi có ý gì?”
“Ài!” Doãn Trừ chà xát hai tay.
“Sự tình giữa ti chức và công chúa ngươi cũng không phải không biết, ta thực không tiện mở miệng, ta vừa mở miệng, này không phải vạch vết sẹo của người ta sao, quay đầu lại còn không biết Thiệu Đô đốc sẽ nghĩ như thế nào. Vị kia không phải là người hiền lành, là tồn tại dám bắt gia quyến cả triều vào tù a.”
Cao Phẩm dừng một chút, nghĩ tới, vừa bực mình vừa buồn cười.
“Ngươi cũng biết không tiện mở miệng, sự tình giữa các ngươi, ngươi không tiện mở miệng, ta tiện mở miệng sao? Ngươi làm sao không tìm bệ hạ mở miệng đi? Lấy chiến công của ngươi, bệ hạ sẽ dàn xếp giúp ngươi, ngươi tìm bệ hạ đi.”
Doãn Trừ ôi uy.
“Sự tình liên lụy tới Thất công chúa, ngài cảm thấy ta có thể mở miệng với bệ hạ sao, thật muốn mở miệng, không phải tự bôi xấu sao. Cả triều đều không muốn dính vào sự tình này, ta thực không tìm được người, bà nương lại mỗi ngày ồn ào, ta cũng không có biện pháp an tâm đánh trận.”
Cao Phẩm: “Chớ ra vẻ với ta, bà nương lại ồn ào, ngươi bỏ tái giá là được.”
Doãn Trừ há hốc mồm.

“Đại soái, huynh đệ đi theo ngươi nhiều năm, ngươi không thể như vậy a.”
Cao Phẩm phất tay nói: “Sự tình này của ngươi ai cũng không tiện mở miệng. Sự tình khác dễ nói, sự tình này, ta là thật không giúp được.”
Doãn Trừ tha thiết mong chờ nói: “Không phải nói đại soái và Thiệu Đô đốc quan hệ rất tốt sao, ngài suy nghĩ một chút, xem có thể nghĩ biện pháp, hỗ trợ cứu vãn một chút hay không.”
Cao Phẩm: “Ngươi cả nghĩ quá rồi, ta và hắn là có chút giao tình, nhưng không thể nói là thật tốt, còn không đến mức độ có thể liên quan đến loại chuyện xấu trong nhà này.”
Doãn Trừ trợn mắt nói: “Đại soái, ngài nói như vậy không đúng, ta nghe nói các ngươi từng cấu kết với nhau phát tài, chiến sự vừa mới bắt đầu, nghe nói các ngươi liền ở Tề Kinh trắng trợn đặt mua sản nghiệp, bây giờ là kiếm chậu tràn bát đầy. Muốn nói các ngươi không ngầm thương lượng qua, ai tin?”
“Vì chuyện này, ta thật không dễ dàng về nhà, lại bị mẫu thân mắng cẩu huyết phún đầu. Nàng nói, đều là đánh trận, người ta đánh trận phát tiền tài, mà ta không có tiền tài không nói, còn làm chút chuyện đắc tội người, ngay cả đường lui của tử tôn cũng đứt đoạn mất. Ta đường đường là hán tử bảy thước, lại bị mắng không nhấc đầu lên nổi...”
Cao Phẩm nổi giận.
“Nói hươu nói vượn, từ đâu tới lời đồn?”
Doãn Trừ: “Này là lời đồn sao? Những hào môn trạch viện, còn có vô số ruộng tốt của các ngươi kia, nghe nói ngay cả một bến tàu ở ngoại thành cũng bị đại soái mua lại, sau đó thuyền tới kinh thành đều chảy tiền vào túi ngài, ngài là cố định phát tài a! Những sản nghiệp kia, bây giờ giá trị … đại soái, ngài là giàu chảy mỡ a, không biết bao nhiêu người ước ao chảy nước miếng. Ta nói có hảo sự này, trước kia ngài cũng không thông báo huynh đệ một tiếng? Hại ta ngày ngày bị mẹ mắng, không khỏi ném tình huynh đệ a?”
“...” Cao Phẩm có chút im lặng, nhấc ngón tay chỉ vào hắn.
Doãn Trừ: “Nếu ta nói sai, ngươi cứ theo quân pháp xử lý, nếu nói không sai, sự tình của nhi tử ta, ngươi giúp ta giải quyết.”

Cao Phẩm hất tay, có chút bất đắc dĩ nói: “Sự tình không phải như ngươi nghĩ, vừa bắt đầu ta cũng không nghĩ tới Thiệu Bình Ba ở Tề Kinh đặt mua nhiều sản nghiệp như vậy. Đợi ta tiến quân chiếm lĩnh Tề Kinh, chấp hành quân quản Tề Kinh, tiến hành tịch thu sung công với một vài sản nghiệp, kết quả thu được thư của hắn, mới phát hiện hắn đã nhúng tay.”

“Sau khi ta hỏi đến, đạt được Hắc Thủy Đài trả lời mới biết, lúc trước Thiệu Bình Ba vì ở Tề Kinh làm việc thuận tiện, vì tìm yểm hộ, mới lén lút đặt mua nhiều sản nghiệp như vậy.”

“Này là người ta dùng tiền của mình mua, lại lập xuống đại công, ta có thể làm sao? Ta còn có thể tịch thu sản nghiệp của hắn sao?”

Chương 2277: Mông soái lão

Chương 2277: Mông soái lão
“Lúc đó Thiệu Bình Ba gửi thư, nói vạn nhất tương lai chiến sự lặp đi lặp lại mà nói, những sản nghiệp này khả năng còn có thể tiếp tục yểm hộ hành sự, ta không chỉ không thể tịch thu, còn phải hỗ trợ bảo hộ. Đương nhiên, hắn ở trong thư cũng đề điểm ta, kiến nghị ta mua một chút, nói là ta có sản nghiệp ở bên kia mà nói, có thể ổn định nhân tâm.”
“Sau đó ta nghĩ nghĩ, cũng phải, nếu như ta ở bên kia đặt mua sản nghiệp, nói rõ Tấn quân chúng ta có lòng tin dừng bước ở Tề quốc, đích xác có thể ổn định nhân tâm. Nên ta thượng tấu bệ hạ, bệ hạ cảm thấy cũng có lý, ta mới lấy giá lúc đó không người hỏi thăm, mua lại một nhóm sản nghiệp sung công.”
“Lúc đó ta nào biết ngay cả đô thành của Tấn quốc chúng ta cũng sẽ dời đến Tề Kinh. Lúc đó vì sao người khác trong triều không mua? Đối mặt thế tiến công của Hô Diên Vô Hận, ai cũng không nắm chắc, khi đó rất có khả năng là ném tiền vào trong nước. Ngươi nghe kỹ cho ta, lúc đó ta không nghĩ phát tài, là vì ổn định nhân tâm mà rủi ro, không có xấu xa như ngươi nghĩ!”
“Nói cách khác, ta như vậy gọi là hảo tâm có hảo báo, bệ hạ cũng nói không được cái gì, đặt ở trên triều đình cũng nói ra nghe được. Hiện tại ngươi đỏ mắt, vậy vì sao lúc đó ngươi không mua? Lại nói, lấy bản tính của lão bà ngươi, lúc đó bảo ngươi mua, nàng cam lòng móc tiền túi sao?”
Doãn Trừ rụt cổ, còn thật đừng nói, lấy tình huống lúc đó, chiến sự tồn tại khả năng lặp đi lặp lại to lớn, có mấy người dám đập tiền vào trong nước?
Bị nói một trận, cũng chỉ có thể nhận mệnh cảm khái.
“Xem ra ta không có phúc theo đại soái và Thiệu Đô đốc phát tài a.”

“Phúc?” Cao Phẩm quay đầu lại theo dõi hắn, cười gằn.
“Chẳng lẽ hiện tại ngươi còn cho rằng là vận khí sao?”
Doãn Trừ ngạc nhiên.
“Không phải vận khí còn có thể có thuyết pháp gì sao?”
Cao Phẩm: “Trước đó ta cũng không coi là chuyện to tát, mãi đến khi phong thanh kinh thành dời đô truyền ra, giá trị sản nghiệp trên tay tăng lên dữ dội, ta mới ý thức được không đúng, chải chuốt tình huống một thoáng, đáp án liền tỏ rõ.”
“Từ lúc Vệ chiến, nhiều ở năm trước hắn liền trù tính. Hắn đột nhiên chạy đi làm tiên sinh dạy học, lúc đó bao nhiêu người chê cười, hiện tại ai còn cười được? Hết thảy hành sự của hắn nhìn kỹ một chút, Thiệu Đô đốc kia là người có thể lâm thời xung động sao? Cái yểm hộ gì cần hắn đặt mua nhiều sản nghiệp như vậy?”
“Hiện tại quay đầu lại xem xét, một khi chiếm lĩnh Tề, Vệ, vị trí quốc đô cũ đích xác không thích hợp, cộng thêm vị trí cằn cỗi, vì dễ dàng cho truyền đạt chính lệnh, Tề Kinh sẽ trở thành địa phương dời đô hợp lý nhất.”
Doãn Trừ hít khí lạnh.
“Hắn đã sớm đoán được sẽ dời đô?”
Cao Phẩm gật đầu.
“Ánh mắt của gia hỏa kia rất xa, mưu lược sâu xa, không phải ngươi ta có thể so sánh, tùy tiện làm giàu chỉ là sự tình tiện tay, cho nên ta mới nói, hắn trốn ở trong Thái học làm tiên sinh dạy học quá đáng tiếc.”
Doãn Trừ thổn thức một phen, lại chua xót nói.
“Hắn không mang theo người khác, chỉ mang theo đại soái đồng thời phát tài, nói rõ hắn còn phải cho đại soái mặt mũi.” Ý tứ rất sáng tỏ, giúp con của ta đi.
Cao Phẩm kém chút chửi đổng.
“Phát tài cái rắm, ta rõ ràng là bị hắn tính toán, bị hắn lợi dụng biết không.”
Doãn Trừ ngạc nhiên.
“Vì sao nói vậy?”
Cao Phẩm: “Thời điểm những sản nghiệp kia giá trị tăng lên dữ dội, ta cũng cho rằng hắn hảo tâm, sau đó nghĩ nghĩ, phát hiện không đúng. Lúc

đó hắn căn bản không biết mình sẽ lấy công chúa, cũng không biết mình sẽ trở thành Thái học Đô đốc. Ngươi ngẫm lại xem, đặt mua những sản nghiệp kia dễ dàng chọc người đỏ mắt, dễ dàng trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Cái gì ổn định nhân tâm để ta trí nghiệp, rõ ràng là muốn kéo ta xuống nước."

"Một phong thư của hắn liền kéo ta vào, vì ổn định nhân tâm, ta đần độn đặt mua sản nghiệp nhiều hơn hắn không biết bao nhiêu lần. Trời sập có thân cao gánh, muốn trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích cũng là ta che ở phía trước, không đến phiên hắn a, hắn tốt xấu gì cũng có công, hắn lại tổn thất cũng tổn thất không bao nhiêu."

"Kém chút liền bị hắn lừa gạt còn nhớ ân tình cảm tạ hắn, kém chút bị hắn bán còn giúp hắn đếm tiền. Gia hỏa này quá âm hiểm, không đến bên này đối địch, trốn ở kinh thành làm tiên sinh dạy học, thực đáng hận."

Doãn Trừ chua xót nói.

"Lừa gạt như vậy, lợi dụng như vậy, đổi thành ai cũng sẽ hạnh phúc chết. Trên tay đại soái ruộng tốt vô số, mấy chục đại viện, nghe nói cửa hàng mặt tiền không dưới hai trăm, còn có chút sản nghiệp cố định phát tài, nhiều đến ta không nhớ hết, bây giờ nói đại soái là nhà giàu nhất Tấn quốc cũng không quá đáng a?"

Cao Phẩm nhíu mày, nhắc nhở: "Ngươi có biết Thiệu Bình Ba xử trí những sản nghiệp kia như thế nào hay không? Ta có quan tâm, ta rõ ràng, phần lớn giá gốc bán trao tay, bán cho những học trò kia của hắn, để những học trò kia không có nỗi lo về sau, ra sức hiệu lực cho triều đình. Hắn như vậy mới là người thông minh, ngươi học một chút, người trong mắt chỉ nhìn chằm chằm vào tiền, kiếm không được đồng tiền lớn."

Ánh mắt Doãn Trừ sáng lên.

"Chẳng lẽ Đại soái muốn noi theo Thiệu Đô đốc? Ta rất nghèo, ngài có phải cũng..."

Cao Phẩm: "Ngươi nghĩ gì thế? Chúng ta không giống hắn, đều là người tay cầm binh quyền, ngươi cảm thấy ta thu mua nhân tâm như vậy thích hợp sao?"

“Nói thật, hiện tại sản nghiệp của ta, nhiều đến ngay cả ta cũng sợ hãi, còn nhà giàu nhất, phỏng tay, hiểu không?”
Doãn Trừ ngẫm lại cũng phải, vuốt cằm nói: “Đại soái đã đứng hàng Tam công, thăng không thể thăng, lại tăng sẽ phong vương. Lại có tiền như thế mà nói, thưởng cái gì ngươi cũng chướng mắt, sợ là bệ hạ muốn thưởng cũng không thể thưởng.”
Cao Phẩm than thở: “Ngươi có chiến công, không thiếu ban thưởng, ban thưởng xuống đủ một nhà của ngươi áo cơm không lo. Những người khác thì sao? Chiến sự nổi lên, không biết bao nhiêu người trở thành cô nhi quả phụ, dựa vào một chút trợ cấp của triều đình là khó có thể sống tiếp. Có chút sự tình, ta khó có thể làm người tốt, vẫn là để triều đình đi làm đi.”
“Ta đã thượng tấu bệ hạ, lúc đó mua lại những sản nghiệp kia, vốn là cử chỉ giúp triều đình ổn định nhân tâm, chỉ là mượn tay ta mà thôi, ta không thể trung gian kiếm lợi tiền riêng, hiện tại nên do triều đình bỏ vốn, phần lớn giá gốc mua lại, coi như trợ cấp một bộ phận, phân phát xuống, có kéo dài sản xuất, tương lai của những cô nhi quả phụ kia cũng có thể dễ chịu chút. Bệ hạ đã ân chuẩn.”
“Đương nhiên cũng sẽ không giao hết cho triều đình, tướng ăn của bệ hạ cũng không thể quá khó coi. Ta lưu lại một chút, gia quyến của những lão huynh đệ chết trận kia, ta cũng tiện chăm sóc. Bến tàu ta lưu lại, giữ một tài lộ, để những huynh đệ bởi vì chiến trận tàn tật có nghề nghiệp. Lại nhiều, năng lực ta có hạn, không để ý tới được!”
Doãn Trừ yên lặng gật đầu, đưa đi của cải như thế lớn, đích xác đáng tiếc, nhưng mà rất nhiều chuyện rất phức tạp, lòng tham không phải chuyện tốt, chỉ có thể thở dài.
“Đại soái có tâm.”
...
Trung quân, một đám tướng lĩnh nghị sự xong xuôi đi ra, Mông Sơn Minh ngồi ở trên xe đẩy, La Đại An đẩy ra.
Mông Sơn Minh nhấc tay, xe đẩy đối mặt tà dương dừng lại, phía trước chính là Tây Bình Quan tắm rửa ở dưới tà dương.
Đám người Thứ sử Trường Châu Trương Hổ và một đám tướng lĩnh xếp hàng ngang đứng ở phía sau xe lăn, bộ hạ cũ trước kia của Mông Sơn

Minh, bây giờ đã thành chư hầu một phương chiếm gần nửa, đều trông về trời chiều tráng lệ.
Cung Châu Thứ sử Từ Cảnh Nguyệt nói.
“Lúc này Cao Phẩm hắn là ở Tây Bình Quan, nhưng Tây Bình Quan dễ thủ khó công, bằng không nhất định sẽ bắt hắn!”
Mông Sơn Minh biết bởi vì Hô Diên Vô Hận và hắn cùng nổi danh, Hô Diên Vô Hận bại ở trên tay Cao Phẩm, làm những bộ hạ cũ của hắn không thoải mái.
Hắn từ từ nói: “Hô Diên Vô Hận bại, có lẽ là thua ở Tây Bình Quan này.”

Chương 2278: Trực tiếp động thủ (1)

Chương 2278: Trực tiếp động thủ (1)
Phục Châu Thứ sử Sử Tân Mậu hỏi.
“Mông soái có ý gì?”
Mông Sơn Minh chầm chậm nói: “Mới đầu Hô Diên Vô Hận hắn không để Cao Phẩm ở trong mắt, đánh giá cao mình, đánh giá thấp đối phương, thấy Tây Bình Quan khó công, cường công tất nhiên trả giá to lớn, liền từ bỏ. Khi đó chiến cuộc còn khống chế ở Vệ quốc, hắn hắn có lòng tin.”
“Nếu như hắn biết cuối cùng sẽ diễn biến thành như vậy, nếu như biết mình đối mặt Cao Phẩm đánh lâu không xong, tất nhiên sẽ không bỏ qua Tây Bình Quan, chỉ cần ngăn trở viện quân của Tấn quốc, cùng quân Tần trong ngoài giáp công, cái giá tuy lớn, nhưng Doãn Trừ tứ cố vô thân cuối cùng là không thủ được Tây Bình Quan.”
“Tây Bình Quan ở trong tay, viện quân tùy thời có thể nhập quan, Tây Bình Quan ngược lại sẽ kiềm chế đại lượng quân Tấn, chỉ sợ cuối cùng chiến cuộc sẽ là một phen quang cảnh khác. Binh gia tất tranh địa phương yết hầu, vậy mà hắn từ bỏ... lúc đó ta cũng không nghĩ tới Cao Phẩm sẽ lấy chiến pháp của Kim Tước, dây dưa Tề quốc đến chết. Hô Diên Vô Hận tự sát, e là cũng ẩn sâu hận này!”
Trương Hổ trầm ngâm nói: “Lúc đó Hô Diên Vô Hận lựa chọn cũng không thể nói sai lầm, vì Tây Bình Quan tử chiến, không tiếc tiêu hao đại lượng binh lực, kia là đấu pháp không tiếc tất cả, sau đó lại cùng quân Tấn giao chiến, ở trên binh lực giật gấu vá vai, đích xác không bằng hắn trực tiếp đánh bại quân Tấn càng có lợi nhất. Đương nhiên, nếu như biết thế cục sau này, như vậy hắn sẽ liều mạng đánh hạ Tây Bình Quan.”
Mọi người ngươi một lời ta một câu nói ra cao kiến của mình.

Phảng phất như lại trở về năm đó, đều ở dưới trướng của Ninh vương, chỉ bất quá mọi người đều có biến hóa, bọn hắn càng thành thục, Mông Sơn Minh cũng già, Ninh vương cũng đã biến thành nhi tử của Ninh vương.
Đang nói chuyện, bỗng nhiên La Đại An xoay người, ra hiệu cấm khẩu.
Mọi người yên tĩnh lại, mới phát hiện Mông Sơn Minh đã ngủ, nhẹ nhàng khò khè.
Thân thể gầy gò tắm rửa ở dưới tà dương, chòm râu hoa râm hơi phất động trong gió.
Mọi người lập tức bảo quân sĩ lui tới ở bốn phía nhỏ giọng, có người lấy ra chăn bông, nhẹ nhàng đắp lên người Mông Sơn Minh.
Mấy vị tướng lĩnh vì không quấy rầy, liên thủ nhẹ nhàng nhấc xe đẩy lên, khiêng vào trong doanh trướng.
Lúc trở ra, mọi người nhìn nhau, Trương Hổ nhẹ nhàng buông tiếng thở dài.
“Năm tháng không tha người, Mông soái cũng già rồi.”
Ngoài trướng, Quản Phương Nghi bước chậm, trong tay không ngừng lắc quạt tròn.
Ở trong thế giới của nam nhân, nàng như là một đóa hồng hoa, cực kỳ bắt mắt, thỉnh thoảng rước lấy quân sĩ nhìn trộm.
Quân sĩ bình thường không có tầm mắt quá cao, ở bọn hắn xem ra, Quản Phương Nghi còn rất đẹp, dù sao nội tình còn ở đó.
Chí ít so với phu nhân của bọn hắn, chỉ biết làm việc nhà nông thì đẹp đẽ hơn nhiều lắm, phụ nữ làm việc nặng, có trẻ cũng không đẹp như vậy.
Đối với những quân sĩ này mà nói, là sắc đẹp rất nhiều người cả đời khó mà với tới...
“Thanh Thanh bị người giết chết.”
Trong phòng, Ngưu Hữu Đạo lấy xuống mặt nạ của Ngân Nhi, nhìn nàng nói một câu.
Ngân Nhi nhất thời sửng sốt, rất nhanh trên mặt hiện ra phẫn nộ, ngân văn quỷ dị cũng nhanh chóng hiện lên.
Ngưu Hữu Đạo lập tức một tay nhấn bả vai nàng, tranh thủ thi pháp hóa giải yêu khí dị chủng, trở tay đưa tới một con gà nướng.
“Ngươi nghe lầm.”

Ngân Nhi hồ đồ hỏi.
“Không phải Thanh Thanh?”
“Không phải.” Ngưu Hữu Đạo lắc đầu.
Ngân Nhi nhất thời yên tâm, đoạt đùi gà tới tay, vui vẻ gặm cắn.
Sau khi khống chế lại yêu lực dị chủng trong cơ thể nàng, phát hiện biện pháp này y nguyên hữu hiệu, Ngưu Hữu Đạo thở dài một hơi.
Này không phải lần thứ nhất, hắn chỉ là lặp lại thử lần nữa mà thôi, khi còn chưa tới Khí Vân Tông, hắn liền thử nghiệm qua mấy lần, nói Thương Thục Thanh chết mấy lần rồi.
Hiện tại cơ bản có thể xác định, nha đầu này thuộc về loại trí nhớ không quá tốt, lặp đi lặp lại lừa gạt đều được, nhưng này không phải chuyện xấu, đối với tình huống trước mắt mà nói là chuyện tốt, hắn chỉ sợ nha đầu này ở thời khắc then chốt tuột xích.
Một khi xảy ra bất trắc, nếu thật sự lại xuất hiện tình huống khi đối phó Nguyên Sắc, vậy thì việc vui lớn rồi.
Bất quá vừa quay đầu lại, phát hiện Vân Cơ cổ quái nhìn mình, Ngưu Hữu Đạo âm thầm lau mồ hôi, cầm mặt nạ giúp Ngân Nhi đeo lên.
Đợi lừa gạt vị này như lừa gạt đứa nhỏ xong, Ngân Nhi cũng qua một bên vội vàng ăn thức ăn, Vân Cơ tụ hợp tới, thấp giọng nói: “Dựa vào nàng đến chặn lại Ô Thường, tại sao ta cảm giác có chút không đáng tin, đừng đến thời điểm đó không đối phó Ô Thường, ngược lại giúp đỡ Ô Thường thu thập chúng ta.”
Đám người Nguyên Tòng không biết tình huống, nghe nói Thánh La Sát thì an tâm không ít, nhưng nàng là người kiến thức qua tình hình Ngân Nhi lục thân không nhận, một mình Ô Thường đã quá sức, lại thêm Thánh La Sát, kia không phải là tìm chết sao.
Nàng có thể nhìn ra Ngưu Hữu Đạo có mùi vị lợi dụng Thánh La Sát đến lừa gạt đám người Nguyên Tòng, nói dễ nghe chút là cho đám người Nguyên Tòng lòng tin.
Ngưu Hữu Đạo thấp giọng trả lời: “Chỉ cần kế hoạch thuận lợi, khả năng Ngân Nhi ra tay không lớn. Dẫn nàng đến mục đích, kỳ thực chính là cho Ô Thường xem, để Ô Thường biết Thánh La Sát đến rồi là được.
Ngươi thử nghĩ một thoáng, hắn là có nắm chắc đánh lén Ngân Nhi

không biết chuyện chút nào, hay có nắm chắc chính diện đối kháng Thánh La Sát?”
Vân Cơ suy tư, minh bạch, mang Ngân Nhi đến mục đích không phải để Ngân Nhi ra tay, là vì để Ô Thường kiêng kỵ, chỉ có bức Ô Thường tuân thủ hứa hẹn, bọn hắn mới có thể thuận lợi thoát thân.
Nói cách khác, vị này cũng không tin Ô Thường hứa hẹn.
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục nói: “Chúng ta có dựa vào, Ô Thường mới có thể càng yên tâm với chúng ta.”
Vân Cơ gật đầu.
Ngưu Hữu Đạo: “Bên này chuẩn bị thức ăn cho Ngân Nhi, nhất định phải kiểm tra cẩn thận.”
Vân Cơ ừm một tiếng.
“Yên tâm, sẽ cẩn thận.”
Giữa trưa hôm sau, hai bóng người từ trên trời giáng xuống, Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư song song rơi ở trên đỉnh núi.
Hắc Thạch hiện thân, bước nhanh về phía trước, chắp tay nói: “Gặp qua hai vị Thánh Tôn.”
Lam Đạo Lâm ngắm nhìn bốn phía, trầm giọng nói: “Ô Thường đâu?”
Trên lầu các ở phụ cận, một cánh cửa sổ đẩy ra, nửa thân thể của Ô Thường ở trong cửa sổ, bắt chuyện một tiếng.
“Đi vào đi.” Sau đó xoay người rời đi.
Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư nhìn nhau, lắc mình rời đi, lục tục nhảy vào trong cửa sổ, trong lầu các trống rỗng, chỉ thấy địa phương thang lầu có bóng lưng chậm rãi thấp xuống của Ô Thường.
Hai người không biết hắn muốn dẫn bọn hắn đi đâu, Đốc Vô Hư trầm giọng nói: “Đi đâu? Tung tích của Thánh La Sát ở đâu?”
Lý do Ô Thường đưa bọn hắn tới là phát hiện tung tích của Thánh La Sát.
Nhưng vừa mới nói xong, liền phát hiện không đúng, trời dường như đột nhiên tối, còn có gợn sóng pháp lực, hai người vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy ngoài cửa sổ cuồn cuộn hắc vụ.
Vô Biên Ma Vực? Hai người cả kinh, song song lắc mình lên, ầm… Phá tan nóc nhà bay ra.

Nhưng vụn gỗ tung bay, hai người phát hiện mình đã ở trong một không gian đen như mực.
Dưới lầu các, Ô Thường từng bước một đi xuống thang lầu, dưới chân mây đen cuồn cuộn, mái tóc dài không gió tự bay, dẫm đạp mây đen như theo gió vượt sóng.
Hai cánh tay hắn đột nhiên vung lên, ầm… pháp lực dâng trào bao phủ, lầu các nổ tan, mảnh vụn tung bay, bản thân cũng ở trong hắc vụ cuồn cuộn, triển khai linh phù trên hai tay.
Như hắn nói qua, Vô Biên Ma Vực của hắn muốn ở địa phương không có căn bản mới có thể thi triển, một khi liên kết với mặt đất, mục tiêu bị vây nhốt sẽ chui xuống đất thoát thân.
Hắc Thạch tận mắt nhìn Đốc Vô Hư và Lam Đạo Lâm nhảy vào cửa sổ, dưới lầu tràn ngập ra hắc vụ nhanh chóng bao phủ lầu các.
Bùng nổ liên tiếp, vụn gỗ bắn ra, tay áo hắn mở rộng, lại nhìn tới, chỉ thấy hắc vân cuồn cuộn căng phồng lên, che chắn ánh mặt trời.
Mắt thấy một màn này, Hắc Thạch cũng không biết nên nói cái gì cho phải, phát hiện vị Thánh Tôn này thật thẳng thắn, đây chính là Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư a, mới vừa thấy mặt đã trực tiếp động thủ, một chút cũng không quanh co lòng vòng.

Chương 2279: Trực tiếp động thủ (2)

Chương 2279: Trực tiếp động thủ (2)
Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư thân ở trong hắc vụ cuồn cuộn cũng không manh động, mà cảnh giác nhìn bốn phía, hai người biết bản thân ở trong hoàn cảnh gì, bởi vì không phải lần thứ nhất bị nhốt ở trong Vô Biên Ma Vực.
Hai người vừa giận vừa sợ, cũng không nghĩ tới Ô Thường vừa thấy mặt liền trực tiếp động thủ, đích xác bị đánh trở tay không kịp.
Hai người không biết Ô Thường uống lộn thuốc gì, nhưng lần này mơ hồ cảm giác có chút không đúng, theo lý thuyết Ô Thường hẳn rõ ràng, Vô Biên Ma Vực này không làm gì được bọn hắn. Biết rõ không thể làm còn làm, trong đó sợ là có kỳ lạ gì khác.
Trên bầu trời, đột nhiên có hồng quang tỏa ra, hai người quay đầu lại, chỉ thấy pháp tướng của Ô Thường to lớn vĩ ngạn như thiên thần hiện ra.
“Nhập... Ta... Ma... Vực!”
“Nhập... Ta... Ma... Vực!”
Thanh âm cuồn cuộn như thiên xướng Phạn âm, chính là thanh âm của Ô Thường.
Đốc Vô Hư nộ quát.
“Ô Thường, ngươi muốn làm gì?”
Ô Thường: “Đã rõ, còn cần hỏi nhiều sao?”
Lam Đạo Lâm: “Chỉ bằng ngươi còn không làm gì được chúng ta!”
Ô Thường cực kỳ thẳng thắn, không e dè nói.
“Ta liên thủ với bọn hắn.”
Bọn hắn? Trong nháy mắt hai người phản ứng lại, hắn là chỉ những người trộm cắp Vô Lượng Quả kia.
Đốc Vô Hư khinh thường: “Bằng đám ô hợp các ngươi sao?”

Ô Thường: “Có phải ô hợp hay không thử xem không phải biết sao, lúc này ta ngược lại muốn xem xem các ngươi còn có thể chạy trốn hay không!”
Hai người nhìn nhau, biết hỗn trướng này nói không sai, thử xem cũng không sao cả, có thể giết bọn hắn thì giết, giết không được mà nói, hai người cũng không làm gì được Ô Thường, Ô Thường đều sẽ không tổn thất gì, có cái gì không dám thử nghiệm?
Ô Thường bỗng quay đầu lại nhìn mây đen, dường như có thể nhìn thấu mây đen cuồn cuộn.
“Ngươi còn chờ cái gì?”
Hắc Thạch ở trên đỉnh núi ngước đầu nhìn lên bầu trời, chỉ thấy trong mây đen cuồn cuộn mở ra một lối đi, Ô Thường hiện thân, đối diện hắn quát tháo.
“Vâng!” Hắc Thạch chắp tay lĩnh mệnh, nhanh chóng lắc mình rời đi.
Mà lúc này trên dưới Khí Vân Tông, cơ hồ đều bị bầu trời xuất hiện mây đen kinh động.
Đám người Thái Thúc Phi Hoa dồn dập lộ diện, đều nhìn về phía một phương hướng.
Rất nhanh, có một đệ tử nhanh chóng lắc mình đến, khẩn cấp bẩm báo:
“Chưởng môn, hình như ba vị Thánh Tôn trở mặt, đã đánh nhau.”
Trở mặt? Đám người Thái Thúc Phi Hoa hai mặt nhìn nhau, ba thánh ở Khí Vân Tông đánh nhau? Nên giúp bên nào? Bên nào cũng không dám giúp.
Lại nhìn về phía đỉnh núi phương xa, Thái Thúc Phi Hoa lẩm bẩm.
“Này chính là thực lực của Nguyên Anh kỳ sao?”
Đối với bọn hắn mà nói, chưa từng gặp qua kỳ quan tranh đấu đồ sộ như vậy, cũng chưa từng gặp qua Ô Thường thi triển thuật này, lần đầu nhìn thấy, giống như thần tích.
Trong đình viện, đám người Ngưu Hữu Đạo cũng đi ra, bọn hắn cách khá gần, ngẩng đầu nhìn chằm chằm mây đen.
Ngưu Hữu Đạo lầm bầm lầu bầu.
“Bắt đầu rồi sao?”
Bọn hắn đại thể đều chưa từng thấy thuật pháp của Ô Thường, người sơ kiến, tâm thần có chút bị chấn nhiếp.

Côn Lâm Thụ lên tiếng nói: “Này chính là Vô Biên Ma Vực của Ô Thường, ta đi vào qua, nhìn như ảo thuật, kỳ thực là một loại hư không điều động trận pháp. Nếu như hắn không muốn thả người ra, kẻ xâm nhập như rơi vào vụ hải vô biên vô hạn, bay không ra được.”
Nguyên Tòng: “Ô Thường sẽ dựa theo thương nghị phối hợp chúng ta sao?”
Trước đó Ô Thường ở trong bóng tối gặp bọn hắn, ngay mặt hiệp thương phương thức liên thủ, tiêu diệt từng cái.
Ngưu Hữu Đạo: “Mặc kệ hắn có phối hợp hay không, các ngươi nhớ kỹ lời nói của Côn Lâm Thụ, hắn đi vào có kinh nghiệm, nhất định đừng tẩu tán, một khi có biến, Côn Lâm Thụ sẽ phá trận mang mọi người xông ra.”
Đúng này lúc, Hắc Thạch lắc mình đi tới, nhìn mọi người chắp tay.
“Chư vị, Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư đã bị Thánh Tôn vây ở trong Vô Biên Ma Vực, bắt đầu đi!”
Ngưu Hữu Đạo nhấc ngón tay, chỉ về phía đỉnh núi.
Hắc Thạch quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đám nhân viên Phiêu Miểu Các vọt tới, không khỏi cười lạnh.
“Là người của Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư, muốn trung tâm hộ chủ, không biết tự lượng sức mình.” Hắc Thạch quay đầu lại hỏi.
“Các ngươi sẽ không ngay cả bọn hắn cũng đuổi không được chứ?”
Ngưu Hữu Đạo: “Bọn hắn cản không được chúng ta, nhưng chúng ta không muốn bị quấy rầy.”
Hắc Thạch giục: “Các ngươi cứ việc đi, ta sẽ dẫn người đến hiệp trợ. Đừng quấy rầy, Vô Biên Ma Vực của Thánh Tôn cũng không thể điều khiển vô hạn, nhanh đi!”
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ngân Nhi đứng ở dưới mái hiên, trên người đeo một cái bao căng phồng, tay cầm chân gà gặm, tựa như bảo bảo hiếu kỳ, nhìn mây đen cổ quái ở trên không trung, hình như có nghi hoặc, có lẽ là cảm giác đã từng quen biết.
Ngưu Hữu Đạo lắc mình rời đi, nắm cánh tay của Ngân Nhi, nhìn mọi người phát ra hiệu lệnh.
“Đi!”

Vân Cơ lập tức nắm cánh tay của Viên Cương, mọi người lập tức bay tới.
Trong nháy mắt, Hắc Thạch hơi hồ nghi, làm sao cảm giác người phụ trách khai thông này lại là người phát hiệu lệnh?
Hiện tại suy nghĩ cái này cũng không có ý nghĩa, người kia có phải người hiệu lệnh hay không hiện tại không trọng yếu, hiện tại quan trọng là những người này có thể ra tay, cái khác đều là sự tình sau đó.
Hắn cũng nhanh chóng lắc mình rời đi, triệu tập nhân thủ bên Thiên Ma Thánh Địa.
Trên đỉnh núi, nhân thủ của Thiên Lam Thánh Địa và Vô Hư Thánh Địa tụ tập, ngước nhìn bầu trời.
Tuy người đến, nhưng không ai dám ra tay, bằng thực lực của bọn hắn không có tư cách tham dự, tùy tiện cuốn vào là tìm chết, thế nhưng không làm dáng một chút lại không được, chỉ có thể như vậy.
Bỗng nhiên lại có một đám người vọt tới, chính là đám người Nguyên Tòng, như mãnh hổ nhảy vào bầy dê, vừa lên liền không chút lưu tình đại khai sát giới.
Đoàn người này nào chống đỡ được bọn hắn, nhanh chóng bại lui bỏ chạy, cũng coi như là tìm được lý do trợ uy cho Thánh Tôn.
Đám cao tầng Khí Vân Tông chạy tới gần xem chuyện gì xảy ra, tận mắt nhìn quá trình giao thủ đều âm thầm hoảng sợ, đều nhìn ra đám người Nguyên Tòng không phải người bình thường, dường như là một đám tu sĩ Nguyên Anh kỳ.
Một đám tu sĩ Nguyên Anh kỳ mặc trang phục Phiêu Miểu Các, vậy mà trà trộn vào Khí Vân Tông, lăn lộn ở trong nhân viên của Phiêu Miểu Các.
Trốn ở trong Phiêu Miểu Các, có thể không để người phát hiện, nếu nói không phải nội bộ có người dự mưu thì quỷ mới tin.
Ba thánh đột nhiên trở mặt, lại chạy ra một đám tu sĩ Nguyên Anh kỳ, đám người Thái Thúc Phi Hoa ý thức được, đây không phải sự kiện đột phát gì, là hành động có dự mưu.
Những người này muốn đánh đánh giết giết, hiển nhiên không phải Khí Vân Tông bọn hắn có thể can thiệp, bọn hắn cũng không muốn quản, chỉ hy vọng đừng liên lụy đến trên đầu bọn hắn.

Đuổi đi giun dế, đám người Ngưu Hữu Đạo tập kết ở trên đỉnh núi, nhìn mây đen cuồn cuộn, có người thần tình căng thẳng, có người âm thầm khẩn trương và thấp thỏm.
Đối mặt sự tình như vậy, nếu nói là một chút cũng không sợ, kia là giả. Ngân Nhi vẫn hiếu kỳ, trước mắt phát sinh tất cả, đối với nàng mà nói, cũng giống như một hồi cưỡi ngựa xem hoa, cho dù vừa nãy máu chảy chết người, cũng không làm nàng sinh ra dị thường, dường như không có quan hệ gì với nàng
Bốn phía lại truyền tới tiếng đánh nhau, Hắc Thạch mang theo người của Thiên Ma Thánh Địa tới, xua đuổi truy sát người của Thiên Lam Thánh Địa và Vô Hư Thánh Địa.
Đám người Khí Vân Tông thấy tình cảnh này, xem như nhìn rõ, Ô Thường và hai nhà khác đánh nhau, đột ngột bốc lên bầy tu sĩ Nguyên Anh kỳ này cấu kết với Ô Thường đối phó Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư.
Cửu Thánh chỉ còn ba, đã đến tình trạng như vậy, thiên hạ còn không khống chế được, còn muốn tự giết lẫn nhau, bọn hắn thân là người bàng quan cũng nghĩ không ra những người này đến tột cùng nghĩ như thế nào.
Sự tình này bọn hắn trừ bàng quan cũng chỉ có thể duy trì trung lập, kết quả đơn giản là ai thắng liền nghe ai, loạn đứng thành hàng là tìm chết.

Chương 2280: Vô Biên Ma Vực

Chương 2280: Vô Biên Ma Vực
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại liếc nhìn Hắc Thạch mang người xung phong, sau đó dán mắt vào Côn Lâm Thụ, lại căn dặn lần nữa: “Nhớ kỹ, một khi đắc thủ, lập tức phá trận thoát thân, tuyệt đối không nên có bất kỳ chần chừ, bằng không có khả năng sẽ gặp nguy hiểm!”
Côn Lâm Thụ gật đầu.
“Yên tâm. Ô Thường muốn giết ta, còn không có dễ dàng như vậy.”
Ngưu Hữu Đạo nhìn xung quanh, căn dặn lần nữa.
“Nhớ kỹ, không được phân tán, một khi Ô Thường công kích Côn Lâm Thụ, cần phải ngăn trở, giúp Côn Lâm Thụ tranh thủ thời gian phá trận, bằng không các ngươi không cách nào thoát ly Vô Biên Ma Vực, chỉ sẽ bị Ô Thường tiêu diệt từng cái. Còn nữa, hầu tử là chủ công, các ngươi nhất định phải quay chung quanh hắn tiến công, bảo vệ tốt hắn.”
Mọi người đều gật đầu.
Ngưu Hữu Đạo: “Không thể lại kéo, đi thôi.”
Mọi người nhìn nhau, dựa theo ước định cẩn thận, Gia Cát Trì và Nguyên Tòng nắm tay Viên Cương, trước tiên phóng lên trời.
Côn Lâm Thụ, Ngao Phong, Vương Tôn theo sát bắn lên.
Ngưu Hữu Đạo, Vân Cơ, Ngân Nhi đều đứng ở tại chỗ bất động, ngẩng đầu nhìn theo sáu người vọt vào trong mây đen cuồn cuộn.
Hắc Thạch mang theo mấy người vọt tới, rơi ở bên cạnh ba người.
Hắc Thạch rất ngoài ý muốn, hơi đánh giá, kinh ngạc nói: “Các ngươi không tiến vào?”
Ngưu Hữu Đạo kéo bội kiếm bên hông, tiện tay cắm xuống đất, hai tay đè ở trên chuôi kiếm.
Động tác theo thói quen này, hắn ẩn giấu rất lâu, ngày hôm nay, hắn lại khôi phục.

Ngưu Hữu Đạo liếc hắn, nhàn nhạt nói.
“Chúng ta phụ trách tiếp ứng, một khi Ô Thường nuốt lời, chúng ta sẽ làm thịt ngươi đệm lưng!”
“...”Khóe miệng Hắc Thạch co giật, có chút lúng túng, làm hắn không dám đến gần, lưu cũng không phải, đi cũng không phải.
Hắn biết đối phương nói không phải chuyện cười, ba người ai ra tay với hắn mà nói, hắn sợ là rất khó tránh thoát một kiếp.
Bất quá hiện tại nghĩ nhiều vô dụng, hắn xoay người phất tay ra hiệu, sau khi đuổi nhân thủ của hai nhà khác đi, lập tức phân tán ở bốn phía, phòng ngừa có người tự tiện xông vào quấy nhiễu...
Trong mây đen, Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư nhanh chóng phi hành, tùy thời tìm kiếm, xem có thể tìm được biện pháp đột phá vòng vây hay không.
Sáu người nhảy vào trong mây đen, ngắm nhìn bốn phía, phát hiện thân ở trong hắc vụ vô biên vô hạn, sáu người chặt chẽ dựa vào nhau, không dám dễ dàng tách ra.
Viên Cương bị người mang theo xông vào rảnh tay, rút ra bao bố ở sau lưng, cầm chuôi đao run lên, bao bố bay đi, Tam Hống Đao xuất hiện.
Ô Thường nhắm mắt ở trong mây đen, tóc dài không gió tự bay, cảm thụ tất cả động tĩnh trong Vô Biên Ma Vực, cũng toàn lực thi pháp điều khiển Vô Biên Ma Vực.
Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư nhanh chóng phi hành, tạo thành cho hắn áp lực nhất định, hai người hết tốc lực phi hành về phía trước, tốc độ rất nhanh, nếu như hắn không tận lực điều động trận pháp vận chuyển mà nói, làm không tốt thật sẽ bị hai người xông ra.
Nhận ra được lại có sáu người đi vào, Ô Thường mở mắt, một tay vung lên, như nhẹ nhàng đẩy ra sương mù, chỉ thấy sương mù ở phía trước tản ra.
Đám người Côn Lâm Thụ quay đầu lại xem, nhìn thấy Ô Thường tĩnh lặng lơ lửng giữa trời.
Người không trải qua rất kinh ngạc, Ô Thường ở cách bọn hắn hơn trượng, hơn nữa trên người đang tản phát ra pháp lực bàng bạc, vậy mà bọn hắn không có cảm nhận được chút nào.

Ô Thường nhìn Viên Cương bị người đưa vào không trung, ánh mắt chăm chú vào Tam Hống Đao, trong lòng âm thầm hừ lạnh một tiếng, quả nhiên là gia hỏa này!
Hắn hỏi.
“Chín người, vì sao chỉ có sáu các ngươi?”
Viên Cương trả lời.
“Chỉ cần ngươi không xằng bậy, sáu người là đủ.”
Ô Thường: “Chuẩn bị xong chưa? Chuẩn bị tốt rồi thì bắt đầu đi.”
Viên Cương: “Tốt rồi. Chúng ta không nhìn thấy bọn hắn ở chỗ nào.”
Ô Thường: “Sẽ thấy. Hiện tại bọn hắn kết bạn với nhau, các ngươi muốn động thủ mà nói, cần tách bọn hắn ra trước, ta mới có thể thuận thế tách bọn hắn ra. Cho nên trước tiên các ngươi cần phải động thủ công kích mới được.”
Viên Cương: “Ngươi tốt nhất đừng giở trò.”
Ta động tay động chân các ngươi lại có thể làm khó dễ được ta? Trong lòng Ô Thường khinh thường, nhưng ngoài miệng không nói ra.
“Yên tâm đi, hiện tại diệt trừ hai lão quỷ kia quan trọng nhất, ta không có tâm tư nháo với các ngươi.”
Viên Cương hoành đao ở trong tay.
“Bắt đầu đi.”
Một đạo hắc vụ từ giữa song phương cuồn cuộn cuốn tới, chặn lại tầm mắt của song phương, Ô Thường cứ thế biến mất ở trước mắt sáu người.
Trước mắt sáu người, hắc vụ đột nhiên gió nổi mây vần, nhanh chóng trầm bổng nhấp nhô, ở dưới hắc vụ che giấu, có lỗ hổng xuất hiện.
Thông qua lỗ hổng, sáu người nhìn thấy trong mây đen có hai người nhanh chóng phi hành, chính là Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư.
Nhưng mặc kệ hai người này bay như thế nào, tựa hồ cũng chỉ lơ lửng ở trước mắt bọn hắn.
Cũng không biết hai người bay ra không được, hay đại trận này nhanh chóng vận chuyển để sáu người thật giống như cùng Lam, Đốc bình hành.
Chỉ một màn này, mấy người mới tới liền cảm nhận được Vô Biên Ma Vực huyền diệu và thần kỳ.

Nhìn thấy Đốc Vô Hư, Ngao Phong có chút chột dạ, vị này là sư gia của hắn. Nói cách khác, bản lĩnh chân chính của Đốc Vô Hư vẫn chưa truyền thụ ra, huống chi tu vi của Đốc Vô Hư vượt xa hắn, nhiều năm như thế cơ hồ vẫn ở dưới dâm uy của Đốc Vô Hư áp chế, thử hỏi làm sao có thể không chột dạ.
Mấy người nhìn nhau giao lưu, Côn Lâm Thụ đã không do dự, song chưởng cùng đánh, tiếp đó nhanh chóng bắt kiếm quyết, dẫn kiếm quyết vung lên.
Hai người Lam, Đốc đột ngột thấy hồng quang lấp loé, tiếng vèo vèo dày đặc vang lên, chỉ thấy vô số hỏa kiếm tạo thành cự xà uốn lượn phóng tới.
Hai người lập tức vung chưởng liên kích, ở dưới công kích uy lực cường đại, hỏa kiếm phóng tới bị oanh thành biển lửa.
Trên mặt Đốc Vô Hư hiện ra tàn khốc, lắc người bay ra, toàn thân phóng ra ô quang.
Cả người như gai nhím không ngừng phụt ra hút vào ô quang, phun ra nuốt vào tinh chuẩn, hỏa kiếm phóng tới dày đặc không có một cái có thể chui lỗ thủng, đều bị ô quang phá hủy.
Đốc Vô Hư mạnh mẽ xông vào biển lửa lấy thế lôi đình giết về phía cội nguồn, rất rõ ràng người đánh lén giấu ở phía sau.
Hai tay Ô Thường liên tục huy động, ở ngoại giới có thể nhìn thấy mây đen lăn lộn phun trào.
Trước mắt đám người Côn Lâm Thụ mất đi bóng dáng hai người Lam, Đốc.
Đốc Vô Hư phát hiện trước mắt không có bất kỳ người nào, lại quay đầu, thấy Lam Đạo Lâm vọt tới theo, nhưng hắc vụ phập phồng, Lam Đạo Lâm rõ ràng vọt tới lại như không biết đi đâu.
Hắn lại nhanh chóng lắc mình nghênh đón, cũng y nguyên không nhìn thấy Lam Đạo Lâm, phù phiếm nhìn quanh, đã không gặp cái bóng của Lam Đạo Lâm, dường như chỉ còn hắn một người lẻ loi ở trong hắc vụ.
Lam Đạo Lâm rõ ràng nhìn thấy Đốc Vô Hư ở phía trước, nhưng lắc mình tới lại không thấy Đốc Vô Hư.
Hắn lại nhanh chóng tìm kiếm, nhưng vẫn không thấy, lông mày dần dần nhíu lên.

Đốc Vô Hư lẻ loi nhìn quanh cũng cảm thấy không ổn, hai người đều ý thức được, Vô Biên Ma Vực này đã không phải như lúc trước, trình độ điều khiển Vô Biên Ma Vực của Ô Thường đã phát huy đến một cảnh giới khác.
Có lẽ là quen tay hay việc, có lẽ là tu vi của Ô Thường lại tinh tiến.
Nói chung mặc kệ nguyên nhân nào, hai người đều ý thức được, lần này Ô Thường chân chính là lai giả bất thiện...
Người ở dưới nghe được tiếng ầm ầm trong mây đen cuồn cuộn, người Khí Vân Tông minh bạch, bên trong đã đấu võ.
Chỉ là bọn hắn không rõ, tại sao phải ẩn thân ở trong mây đen chém giết.
Bọn hắn không biết Vô Biên Ma Vực này huyền diệu, không biết Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư muốn ra nhưng không ra được.
Ngưu Hữu Đạo hít một hơi thật sâu, ánh mắt rơi ở trên người Hắc Thạch, bỗng nhiên gọi.
Hắc Thạch ngạc nhiên quay đầu lại nhìn hắn, Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu ra hiệu.
Hắc Thạch nhìn người bên cạnh, hơi do dự, sau đó phất tay ra hiệu người bên cạnh lui lại.
Hắn vừa định hỏi sự tình gì, Ngưu Hữu Đạo lại hỏi trước.

Chương 2281: Tây Vô Thái Thượng

Chương 2281: Tây Vô Thái Thượng
“Ô Thường giấu Thôn Thiên Hoàn đi đâu rồi?”
“...” Hắc Thạch trố mắt, mỉm cười.
“Cái này, ngươi hỏi sai người, ta làm sao có khả năng biết.”
Ngưu Hữu Đạo: “Khả năng sẽ giấu ở nơi nào, ngươi là người bên cạnh hắn, trong lòng hắn rõ ràng. Ngày hôm nay ta có một câu nói đưa ngươi, tương lai nếu như cùng đường mạt lộ, chỉ cần ngươi tìm Thôn Thiên Hoàn tới cho chúng ta, chúng ta sẽ cho ngươi một con đường sống.”
Hắc Thạch cười cợt, dáng vẻ không tỏ rõ ý kiến, nhưng trong lòng lại chửi má nó, thịt không ăn, làm không tốt còn bị hắt nước bẩn.
Hắn còn tưởng đối phương muốn dùng Vô Lượng Quả đến xúi giục hắn, hoá ra tôn tử này nói là Thôn Thiên Hoàn, hại hắn ngoan ngoãn cho lui thủ hạ...
Mất đi mục tiêu, đám người Côn Lâm Thụ đang nhìn quanh tìm kiếm, chợt thấy mây đen lăn tăn, thân hình Ô Thường lại từ trong mây đen hiện lên, xuất hiện ở bên người bọn hắn.
Nhìn qua sáu người, Ô Thường không nhanh không chậm nói: “Đã tách bọn hắn ra, các ngươi có thể yên tâm động thủ.”
Dứt lời, sương mù bốc lên, cách trở tầm mắt sáu người, hắn lại biến mất rồi.
Biến hóa lại lên, sương mù ở trước mắt sáu người như gió nổi mây vần, sáu người lại xuyên thấu qua thông đạo mà Ô Thường để cho bọn hắn nhìn phát hiện Lam Đạo Lâm, Đốc Vô Hư không ở bên cạnh hắn, quả nhiên đã chia lìa.
Viên Cương nhìn chung quanh một chút.
“Theo kế hoạch hành sự, ta chủ công.”

Nguyên Tòng, Vương Tôn, Ngao Phong, đều không nhịn được hít một hơi thật sâu, có thể nhìn ra, rõ ràng có chút khẩn trương, bất quá vẫn phân tán rời đi, đến mức độ này không làm cũng không được, bằng không đối mặt ba thánh ai cũng đừng nghĩ dễ dàng sống sót rời đi.
Ba người dựa vào sương mù che giấu, lặng lẽ vòng tới bên cạnh Lam Đạo Lâm.
Viên Cương, Gia Cát Trì và Côn Lâm Thụ vẫn ở cùng nhau, Côn Lâm Thụ nhìn chằm chằm Lam Đạo Lâm, mà Gia Cát Trì thì nắm đai lưng ở phía sau Viên Cương, thi pháp để Viên Cương và bọn hắn lơ lửng trên không trung.
Này là Ngưu Hữu Đạo cẩn thận cân nhắc bố trí, Gia Cát Trì hắn là tu vi cao nhất trong mấy người, thích hợp đảm nhiệm nhân vật này, cũng có thể bảo đảm Viên Cương an toàn.
Sáu người phân ở bốn phương, đã bố trí đúng chỗ, có thể nói bao vây Lam Đạo Lâm ở trong đó.
Ô Thường một mình trôi nổi ở trên hư không nhắm mắt, chậm rãi mở hai mắt ra, tiếp đó lại nhắm mắt, toàn thể xác và tinh thần cảm thụ, điều khiển tất cả trong Vô Biên Ma Vực.
Côn Lâm Thụ ngưng thần nhìn chăm chú mục tiêu, quanh thân vù một tiếng dấy lên liệt diễm.
Có ánh lửa, Lam Đạo Lâm cảnh giác bốn phía quay đầu nhìn lại, đột nhiên thấy một hỏa long khổng lồ phá tan sương mù, ầm ầm đụng tới.
Lam Đạo Lâm ngạo nghễ mà đứng, một tay chắp ở phía sau, một tay vung kích, một đạo kình khí gần như hữu hình cuồn cuộn bay ra, Ầm! Lấy thế như bẻ cành khô công phá hỏa long.
Thân hình Lam Đạo Lâm lóe lên, hung hãn không sợ, nghịch liệt diễm mà lên, xông về phía mồi lửa.
Ai biết bên trái nổ vang ra một đạo tử khí, như đuôi rồng màu tím càn quét, chặn hắn lại.
Phía bên phải một tia ô quang bắn mạnh ra, như một đạo kiếm quang chém ngang hông.
Hậu phương thì có chưởng cương nổ vang bay đến, như sóng lớn vỗ bờ.
Thân hình Lam Đạo Lâm nhanh như quỷ mị thoát ly công kích đan dệt, lại lần nữa từ một góc độ khác nhằm về phía mồi lửa.

Nguyên Tòng, Ngao Phong cùng Vương Tôn liên thủ công kích giật nảy cả mình, còn tưởng bản thân hoa mắt, mới phát hiện đối phương né tránh tốc độ quá nhanh, ba người liên thủ công kích một chút tác dụng cũng không có.
Làm sao lo liệu? Trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm sao cho phải.
Côn Lâm Thụ một chưởng oanh ra hỏa long ngăn cản, không để ý bố trí an bài, một tay khác xoay lại, bắt được Viên Cương đồng thời theo hỏa long xông ra ngoài, như trốn vào trong hỏa long.
"..." Gia Cát Trì có chút mộng, bởi vì cử động của Côn Lâm Thụ không ở trong kế hoạch.
Mắt thấy hỏa long lại đến, Lam Đạo Lâm đánh nra một chưởng, đã thấy trong lửa giấu người, song phương trong nháy mắt đối mặt.
Luận tu vi, thực lực của hắn không sợ ai trong thiên hạ, mặc kệ hai cái lén lén lút lút này là người nào, lật tay có thể như bẻ cành khô, có tự tin càn quét tất cả.
Viên Cương mắt lạnh như điện, khí thế quanh người dồi dào làm người khó có thể tin, huyệt vị dâng lên luồng khí xoáy, càng ép ra liệt diễm ở quanh thân.
Côn Lâm Thụ đang muốn đẩy hắn ra, ai biết còn không có phát lực, bản thân đã đột ngột thoát ly lùi về sau, có vẻ như bị đánh bay ra ngoài.
Không phải bị Lam Đạo Lâm đánh bay, mà là Viên Cương đột nhiên lao ra ngoài, hai chân Viên Cương thu lại, thuận thế đạp hắn một cước.
"Ừm..." Côn Lâm Thụ phát ra một tiếng rên rỉ, trong mũi chảy ra máu tươi.
Hắn thấy chuyện đột nhiên xảy ra gặp thời ứng biến, sớm nắm Viên Cương lao ra. Viên Cương cũng thấy chiến cơ hơi nháy mắt liền qua, nên không cố kị quá nhiều, làm Côn Lâm Thụ trở tay không kịp.
Trước khi Viên Cương ra tay, một cước kia trong lúc vô ý làm Côn Lâm Thụ tổn thương.
May là Viên Cương thu lại lực đạo, bằng không Côn Lâm Thụ sẽ không còn sức chiến đấu.
Côn Lâm Thụ giật mình không nhỏ, không nghĩ tới Viên Cương lại có lực phá hoại cường hãn như thế, tuy bản thân trở tay không kịp, nhưng

tu vi Nguyên Anh kỳ lại bị Viên Cương dễ dàng phá vỡ, là hoàn toàn ra khỏi dự liệu của hắn.
Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, Viên Cương là người không có tu vi pháp lực, một thân man lực cường hãn đến mức độ như vậy, xác thực làm người giật mình.
Người ra, đao ra, một ánh đao giống như sét đánh lóe lên chém về phía chưởng lực.
“Vù gào…”
Người và đao đi vào trong chưởng lực.
“Vù gào…” Viên Cương xoay người vung cánh tay, lại lần nữa phát lực, một tiếng hổ gầm như sấm rền trên chín tầng trời.
Lam Đạo Lâm thấy đối phương không trốn không tránh vọt tới, đang không biết ngu ngốc từ đâu tới, chợt thấy thân hình đối phương dường như trì trệ, như đụng phải chưởng lực của hắn tập kích. Nhưng qua giây lát ý thức được không đúng, thân thể ngưng trệ kia dường như có cảm giác hình ảnh di động.
Nháy mắt, hắn ý thức được không bình thường, cũng nhanh chóng ý thức được nguy hiểm, nội tâm hối hận.
Tia hối hận này đến từ chính hắn oanh ra chưởng lực rõ ràng đánh trúng người, nhưng lực công kích không có chút cảm giác trì trệ nào, tựa hồ bị đồ vật gì đó vòng qua.
Lam Đạo Lâm nhanh chóng tránh ra.
Nhưng trong nháy mắt tách ra, chỉ thấy ánh đao ngưng trệ ẩn hiện biến mất, nửa người trên của đối thủ như chia lìa với thần hình, dường như nhảy ra một thoáng.
Hắn dường như cảm giác được có đồ vật gì lóe lên, thân pháp của hắn rất nhanh, thế nhưng đồ vật lóe qua kia vượt xa tốc độ của hắn.
Hô! Viên Cương đã từ trong biển lửa nhảy ra, hai tay cầm đao khom người lóe lên, kịch liệt thở hổn hển.
Sau lưng hắn, ánh lửa chiếu rọi, huyết châu tung bay.
Thân hình Lam Đạo Lâm cũng từ trong biển lửa bay ra, mất đi khống chế.
Lam Đạo Lâm trừng lớn hai mắt, vẻ mặt kinh hãi.

Ô Thường bỗng nhiên mở mắt, đôi mắt dường như có thể nhìn thấu tất cả trong sương mù dày đặc, biểu cảm muôn đời không đổi lộ ra thần sắc chấn kinh!
“Vù gào…”
Một tiếng hổ gầm vang lên, thanh âm không lớn, nhưng hình như có một con mãnh hổ vừa thức tỉnh ở bên người, trước vẫn không phát hiện, đột nhiên quay đầu lại phát hiện, nhất thời để người sởn cả tóc gáy.
Đó là một loại thanh âm để người thần hồn run rẩy!
Thân hình tung bay của Lam Đạo Lâm đột nhiên nghiêng nghiêng tách ra thành hai nửa, tựa hồ bị tiếng hổ gầm kia xé rách.
Gia Cát Trì trải qua một lần còn tốt, chẳng qua là bị động tĩnh này làm giật mình mà thôi, rất nhanh thì bình tĩnh.
Hắn lắc mình lao về phía Viên Cương, kéo hắn lại, Viên Cương còn thở hổn hển kịch liệt.
Nguyên Tòng, Ngao Phong, Côn Lâm Thụ và Vương Tôn thì như nhìn thấy một màn kinh khủng không sánh được gì, triệt để kinh ngạc đến ngây người, một đao? Một đao chém giết Lam Đạo Lâm?
Trước nghe Gia Cát Trì nói Viên Cương một đao chém giết Nguyên Sắc, cũng chỉ là nghe nói, không có khái niệm chân thực gì, lúc này thấy mới biết cái gì gọi là một đao chém giết Nguyên Sắc!

Chương 2282: Lại một đao (1)

Chương 2282: Lại một đao (1)
Ô Thường chấn kinh nhanh chóng nhìn Vô Biên Ma Vực của mình, phát hiện tiếng hổ gầm khủng bố kia ở mức độ rất lớn ảnh hưởng tâm thần của mình, dường như có hiệu quả đuổi ma, làm bản thân điều khiển Vô Biên Ma Vực gần như ở vào biên giới tan vỡ.
Trong lòng hắn thầm nói không tốt, phát hiện mình vừa mất khống chế, Đốc Vô Hư đã ở vào biên giới Vô Biên Ma Vực, lại lâm thời vận chuyển trận pháp đã không kịp, thân hình loé lên biến mất, chạy đi chặn lại, quyết không thể để Đốc Vô Hư trốn thoát.
Thanh âm gì? Đốc Vô Hư đột nhiên đình chỉ phi hành, nhanh chóng nhìn quanh, không biết tiếng hổ gầm vừa nãy ảnh hưởng tâm thần mình là tình huống gì, có chút chấn kinh, đề phòng bốn phía, lo lắng là Ô Thường ra sát chiêu gì.
Nhưng chính bởi vì trong nháy mắt dừng lại này, làm hắn bỏ mất cơ hội ngàn năm một thuở lao ra Vô Biên Ma Vực, bỏ mất cơ hội mà Viên Cương sáng tạo cho hắn...
“Cái thanh âm gì?”
Hắc Thạch kinh nghi bất định nhìn bầu trời, giống như gặp quỷ, vì tiếng hổ gầm này quá dọa người.
Tiếng hổ gầm truyền đến, Ngưu Hữu Đạo nắm chặt chuôi kiếm, hắn cũng có chút khẩn trương, vừa nghe động tĩnh liền biết là Viên Cương xuất đao, nói rõ Viên Cương chính diện giao thủ rồi.
Vân Cơ cũng sốt sắng nuốt một ngụm nước bọt.
Ngân Nhi miệng cắn đùi gà cũng sững sờ ngẩng đầu nhìn bầu trời, rốt cục xuất hiện động tĩnh có thể ảnh hưởng nàng ăn.
Nhân viên của Thiên Ma Thánh Địa đều lộ vẻ kinh nghi bất định, hoặc hai mặt nhìn nhau.

Trên dưới Khí Vân Tông bị chấn nhiếp tâm thần rung chuyển cũng hai mặt nhìn nhau, đám người Thái Thúc Phi Hoa có thể nói là bị kinh sợ đến mức không dám thở mạnh.
Phương xa chim tước kinh hãi bay loạn, động vật nhỏ bỏ trốn, con kiến cũng dồn dập từ trong khe hở chui ra, loạn bò khắp nơi.
Phi cầm cỡ lớn tuần tra dường như mất khống chế, người điều động liên tục rung động chuông gió cũng khó có thể khống chế.
Thái Thúc Phi Hoa mờ mịt nhìn quanh, lẩm bẩm một tiếng.
“Này chính là thực lực của Nguyên Anh cảnh sao?” Trên mặt mơ hồ hiện ra vẻ hướng tới.
Một tiếng hổ gầm oanh oanh liệt liệt.
Hai tiếng hổ gầm cuồn cuộn.
Ba tiếng hổ gầm như thức tỉnh ở bên tai.
Trong hang động, một lão giả khoanh chân ngồi tĩnh tọa bỗng nhiên mở mắt, trong đôi mắt già nua vẩn đục dần hiện ra tinh quang, lẩm bẩm.
“Ngọa hổ tỉnh rồi... Như mộng như ảo, là tâm ta không tốt, là mộng sao?”
Vù vù!
Cửa đá mở ra, một bóng người bay lên, đứng ở trên bậc thang, râu tóc trắng như tuyết, da màu đồng cổ, mặc trường bào hỏa hồng.
Gió đến, râu tóc tung bay, tay áo phiêu phiêu, cho người một loại cảm giác muốn theo gió phi thăng.
Đệ tử Khí Vân Tông đang làm nhiệm vụ thủ vệ ở ngoài chăm chú nhìn động tĩnh phương xa, kinh nghi bất định, chợt nghe phía sau có động tĩnh, quay đầu nhìn lại, tất cả đều kinh hãi, sao vị này lại đi ra?
Các đệ tử đang làm nhiệm vụ dồn dập hành lễ, cung cung kính kính.
“Tây Vô Thái Thượng!”
Lão giả từ từ hỏi: “Ta sắp tịch diệt, ít có tạp niệm, hẳn không phải ta nghe nhầm rồi, chuyện gì xảy ra?”
Đệ tử bẩm báo: “Hồi bẩm Thái Thượng trưởng lão, thật giống như có người ở Khí Vân Tông chúng ta tranh đấu...” Người bên này vẫn thủ tại chỗ, không biết cụ thể là chuyện gì xảy ra, chỉ có thể như thực chất bẩm báo.
“Diệt Sinh!”

Trong mây đen cuồn cuộn, thanh âm của Ô Thường trầm lạnh.
Diệt Sinh Chưởng ầm ầm va về phía Đốc Vô Hư.
“Hừ!” Đốc Vô Hư hừ lạnh, trên người nháy mắt bùng nổ ra tia sáng vạn trượng.
Ầm!
Chưởng ảnh phá diệt, Ô Thường phất tay lùi về sau, cúi đầu liếc nhìn trên người mình, có mười mấy chỗ bị ô quang đâm trúng, vết thương đang chảy máu.
Đáng sợ nhất là, ô quang này như có tác dụng ăn mòn, miệng vết thương đang xì xì bốc khói khuếch đại.
Thấy Ô Thường rốt cục lộ diện, Đốc Vô Hư sao có thể buông tha, tiếp tục giết tới.
Ô Thường có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới gia hỏa này không muốn xông ra Vô Biên Ma Vực, vậy mà ngừng lại.
Đã không có đi ra ngoài, Vô Biên Ma Vực hắn đã ổn định, nào còn có tâm tư cùng đối phương liều mạng vô vị, lắc người biến mất.
Đốc Vô Hư giết vào trong mây đen phát hiện không thấy bóng người, có chút tức giận, không biết Ô Thường làm cái quỷ gì, đột nhiên hiện thân cùng hắn đánh một chưởng, nháy mắt lại chạy, đùa lão tử chơi sao? Nhất thời hò hét: “Bọn chuột nhắt Ô Thường, lăn ra đây cho ta!”
Ô Thường nghe hắn khiêu khích, không để ý tới, cũng không thể lăn đi ra ngoài đơn đấu nha.
Bằng thực lực của Đốc Vô Hư, chỉ cần hắn đi ra ngoài giao thủ, tất phải toàn lực ứng phó, Vô Biên Ma Vực này hắn khẳng định là không khống chế được, chắc chắn để Đốc Vô Hư tìm được cơ hội thoát thân, sau đó lại muốn nhốt Đốc Vô Hư lại sợ là không dễ dàng như vậy.
Đối mặt kêu gào và khiêu chiến, Ô Thường cúi đầu nhìn vết thương trên người mình xì xì bốc khói khuếch đại, hai tay mở ra, trên người liên tiếp vang lên thanh âm ba ba.
Huyết nhục nổ tung, huyết nhục ở chỗ mười mấy vết thương liên tiếp tuôn ra thịt rữa, hủy vật chất có tác dụng ăn mòn ở trong vết thương, vết thương chỉ còn huyết nhục đẫm máu mới mẻ.
Tư vị này không hề dễ chịu, rất thống khổ, lúc thân thể bị ăn mòn càng thống khổ, nhưng trên mặt Ô Thường không có chút biểu hiện.

Chỉ là thống khổ thể xác, đối với hắn mà nói, so sánh với sự tình trước mắt, có thể bỏ qua.
Đã lần nữa khống chế Đốc Vô Hư ở trong Vô Biên Ma Vực, ánh mắt hắn xuyên thấu sương mù, nhìn Viên Cương thở dốc dần ngừng, nói thầm một tiếng.
“Ngọa hổ tỉnh, vô địch thiên hạ...”
Từ khi Viên Cương tiến vào Vô Biên Ma Vực, một đám người vậy mà mang theo một người không thể phi hành vào, hắn liền cảm nhận được Viên Cương có khả năng là sát chiêu của những người này, quả nhiên đúng như dự đoán.
Nhưng cũng không nghĩ tới, Viên Cương có thể chính diện một đao chém giết Lam Đạo Lâm.
Một đao kia thể hiện ra uy lực không gì không xuyên thủng, cho hắn cảm giác rung động đến lúc này vẫn không thể bình phục.
Thi thể của Lam Đạo Lâm còn ở trong Vô Biên Ma Vực, hắn nhắm mắt ngưng thần điều tra.
Cảm giác đến, xác nhận đã chết đến mức không thể chết thêm, phất tay vung một cái, thả thi thể Lam Đạo Lâm rời đi, Vô Biên Ma Vực khống chế đồ vật không tất yếu là đang lãng phí pháp lực...
Ngoại giới y nguyên ở vào kinh nghi bất định, có thể cảm nhận được động tĩnh trong mây đen rất ác liệt.
Đám người Ngưu Hữu Đạo không biết tình huống nội bộ, khẩn trương chờ kết quả.
Đám người Khí Vân Tông quan chiến thì không quá khẩn trương, dù sao cũng là việc không liên quan tới mình, bất quá nhìn thấy một người bay tới.
Râu tóc trắng như tuyết, màu da cổ đồng, sắc thái hồng bào, sau khi bay xuống ở trước mặt mọi người, ngẩng đầu nhìn về phía mây đen cuồn cuộn.
Đám người Thái Thúc Phi Hoa cả kinh, sao vị này lại đến? Bất quá cũng có thể tưởng tượng, hắn là bị động tĩnh tranh đấu làm xuất quan.
Lấy Thái Thúc Phi Hoa dẫn đầu, mọi người lập tức chắp tay hành lễ:
“Tây Vô Thái Thượng.”

Người tới không phải người khác, chính là một trong hai mươi tám vị Thái Thượng trưởng lão của Khí Vân Tông… Tây Vô Tiên, được xưng cao thủ luyện khí đệ nhất của Khí Vân Tông.
Bây giờ bởi vì gặp các loại biến cố, tuy hai mươi tám vị Thái Thượng trưởng lão trống một chút, nhưng này chính là căn cơ của Khí Vân Tông.
Mà Tây Vô Tiên chính là một trong mấy Thái Thượng trưởng lão khác họ ít có của Khí Vân Tông, cũng là Thái Thượng trưởng lão lớn tuổi nhất của Khí Vân Tông.
Giống như Chung Cốc Tử lúc trước, thậm chí còn hơn Chung Cốc Tử nhiều, thọ hạn đã đến, là một xác chết di động.
Dựa vào là tu hành nhiều năm rèn luyện ra tinh khí thần, cộng thêm lấy pháp lực duy trì thân thể bất diệt, kéo dài hơi tàn.
Đã rất lâu không xuất hiện, thân thể như vậy còn chạy ra, tự nhiên là để mọi người giật mình.
Tây Vô Tiên ngước nhìn mây đen cuồn cuộn hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”
Thái Thúc Phi Hoa nhìn chung quanh, thấy bên cạnh không có ngoại nhân, tiến đến bên cạnh hắn, thấp giọng nói: “Thái Thượng, Ô Thường, Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư đang ác chiến.”

Chương 2283: Lại một đao (2)

Chương 2283: Lại một đao (2)
Tây Vô Tiên lại hỏi: “Ai dùng Tam Hống Đao của ta?”
Tam Hống Đao? Mọi người hai mặt nhìn nhau, hơi có chút không rõ, lại như minh bạch cái gì, vừa nãy không phải là ba tiếng hổ gầm sao.
Thái Thúc Phi Hoa hỏi: “Thái Thượng ý tứ là, tiếng vang vừa nãy là Tam Hống Đao phát ra?”
Tây Vô Tiên khẳng định.
“Ngọa hổ tỉnh rồi.”
Cuối cùng mọi người đã rõ ràng tại sao hắn lại chạy đến, nguyên lai còn ghi nhớ sự tình Tam Hống Đao.
Người Khí Vân Tông hiểu chuyện đều biết, năm đó vị này luyện chế ra Tam Hống Đao, từng thả cuồng ngôn vô địch thiên hạ, phạm vào kiêng kỵ, làm Khí Vân Tông rước lấy không ít phiền phức, bị tông môn giáo huấn, cực kỳ ủy khuất.
Bao nhiêu năm, sự tình kia đã qua, đã chìm ngập ở trong thời gian trường hà, hoá ra trước khi vị này lâm chung trong lòng còn tâm niệm.
Vù vù, lạch cạch, một thi thể từ trong mây đen rơi ra, rơi ở trên đỉnh núi.
Ngưu Hữu Đạo và đám người Hắc Thạch nhìn chăm chú, sau đó ngơ ngác và kinh hỷ, Lam Đạo Lâm? Lam Đạo Lâm chết rồi?
Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ nhìn nhau, cảm giác như trút được gánh nặng, hắn là hầu tử đắc thủ.
Trong mây đen rơi xuống thi thể, đám người Khí Vân Tông làm sao có thể không chú ý, mở pháp nhãn nhìn chăm chú.
Lam Đạo Lâm? Nhận ra thi thể là của ai, đám người Thái Thúc Phi Hoa kinh hãi đến biến sắc, có người thất thanh buộc miệng nói ra.
“Là Thiên Lam Thánh Tôn!”

Ở dưới thế cục bây giờ, Lam Đạo Lâm thường thường chạy về Khí Vân Tông, cao tầng Khí Vân Tông cơ hồ người người đều biết.
Được nghe người chết là Lam Đạo Lâm, pháp nhãn của Tây Vô Tiên nhìn chằm chằm vết cắt, trên mặt lộ ra ý cười, tựa như lẩm bẩm, lại tựa như tuyên cáo cái gì.
“Ngọa hổ tỉnh rồi!”
Mọi người nhanh chóng quay đầu lại nhìn hắn, Thái Thúc Phi Hoa hãi hùng khiếp vía nói: “Tây Vô Thái Thượng ý tứ là, Thiên Lam Thánh Tôn là bị Tam Hống Đao chém giết?”
Viên Cương bình phục thở dốc, đám người Côn Lâm Thụ vây quanh ở bên cạnh hắn, đã như xem quái vật, cũng cảnh giác bốn phía.
Người trước đó chưa từng thấy Viên Cương xuất thủ, hiện tại cuối cùng đã rõ ràng vì sao Ngưu Hữu Đạo có nắm chắc để vị này chủ công, không tiếc lệnh năm tu sĩ Nguyên Anh kỳ phối hợp!
Chỉ một đao liền chém giết Lam Đạo Lâm, một màn kia còn vang vọng ở trong đầu bọn hắn.
Viên Cương bình phục thở dốc, gương mặt của Ô Thường cũng như ẩn như hiện ở trong mây đen, hiển nhiên hắn đang nghiêm mật quan tâm tình huống của Viên Cương, hỏi: “Đốc Vô Hư vẫn còn, có thể bắt đầu chưa?”
Lần này hắn không có hiện ra toàn thân, nên mọi người không nhìn thấy vết thương trên người hắn.
Đám người Côn Lâm Thụ nhìn về phía Viên Cương, có thể tiếp tục hay không là phải hỏi vị này.
Viên Cương nhìn Ô Thường.
“Có thể.”
Mây đen cuồn cuộn, khuôn mặt kia biến mất, rất nhanh, trước mắt mọi người lại lần nữa gió nổi mây vần.
Ô Thường mở ra tầm mắt của bọn hắn, Đốc Vô Hư xuất hiện.
“Tập trung cùng nhau tiến công đi.” Viên Cương quay đầu lại nói, chẳng khác nào là cải biến kế hoạch vốn có, trường thi ứng biến, căn cứ tình hình chiến trận làm ra điều chỉnh là rất quan trọng.
Bọn người Côn Lâm Thụ hiểu ý tứ của hắn, trước đó mấy người tách ra căn bản không phát huy bất kỳ tác dụng.

Có hiệu quả phía trước, sáu người đều có sức lực, nói làm liền làm, lại là Côn Lâm Thụ trước tiên oanh ra hỏa long.
Vương Tôn, Nguyên Tòng, Gia Cát Trì, Ngao Phong cũng ra tay theo.
Năm người liên thủ, toàn lực phát ra công kích cuồng bạo như một đạo cầu vồng, tập trung công về phía Đốc Vô Hư.
Trên người Đốc Vô Hư phun ra ô quang, như tia sáng vạn trượng, trong ầm ầm kịch liệt, mạnh mẽ chống đỡ một kích.
Hắn đã phỏng đoán ra dụng ý Ô Thường liên hiệp những yêu ma quỷ quái kia, lợi dụng Vô Biên Ma Vực huyền diệu nhốt hắn lại, Ô Thường phụ trách hiệp trợ và yểm hộ, những rác rưởi kia thì phụ trách tiến công, muốn dây dưa hắn và Lam Đạo Lâm đến chết ở trong này.
Hắn sao có thể để mưu đồ của Ô Thường dễ dàng thực hiện được, mạnh mẽ chống đỡ một kích phát hiện thực lực mấy người liên thủ cũng chỉ như thế, ô quang trên người lại tăng vọt, phóng tới công kích.
Chỉ cần làm thịt những rác rưởi kia, mưu đồ của Ô Thường đương nhiên sẽ phá diệt!
Hỏa long xông lên, Đốc Vô Hư bá khí đánh vỡ nhảy vào, nhưng đột ngột thấy trong lửa giấu người, cùng hắn chạm nhau mà tới.
Luận tu vi, cứng đối cứng, hắn sao sẽ để đám người Côn Lâm Thụ ở trong mắt, người ở trong ô quang đấm ra một quyền, một đạo ô quang bắn mạnh ra, thanh thế và uy lực khuấy lên phong vân, như phát động lôi minh, tựa như muốn phá hủy tất cả.
Côn Lâm Thụ lại bị “đánh bay”.
“Vù gào…” Một tiếng hổ gầm giống như sét đánh nổ vang.
“Vù gào…” Tiếp đó lại là một tiếng hổ gầm cuồn cuộn.
Trong ô quang, hình như có một con cá bơi xuyên qua, lại tựa như lưỡi dao xẹt qua nước, không bị ô quang nổ vang ảnh hưởng chút nào.
Ánh đao lóe lên.
Lần này Ô Thường nhìn chăm chú quá trình giao chiến, tự nói một tiếng.
“Nhân đao hợp nhất...”
Nghe được tiếng hổ gầm liên tiếp, Đốc Vô Hư ý thức được không đúng, nhớ tới trước đó nghe được hổ gầm, lẽ nào trước đó là ra tay với Lam Đạo Lâm?

Lúc này thấy tình huống dị thường, nguy cơ mãnh liệt làm hắn trong nháy mắt từ bỏ bá khí của Vô Hư Thánh Tôn, không vọt tới trước nữa, mà nhanh chóng né tránh.
Nhưng tốc độ né tránh của hắn kém xa Lam Đạo Lâm, thân pháp là cường hạng của Lam Đạo Lâm.
Lại dường như tránh thoát, lắc mình lơ lửng ở giữa trời, hai tay nắm chặt, gò má căng thẳng, chậm rãi quay đầu lại nhìn Viên Cương thở dốc.
Đám người Côn Lâm Thụ cũng nhanh chóng né tránh, tách ra ô quang công kích.
“Ô Thường...” Đốc Vô Hư thi pháp hét lớn một tiếng, dường như muốn nói với Ô Thường cái gì.
“Vù gào…” Tiếng hổ gầm khủng bố khoan thai đến muộn chìm ngập thanh âm của hắn.
Kỳ thực hắn muốn hỏi Ô Thường là, có phải Lam Đạo Lâm đã chết rồi hay không, nghe được tiếng hổ gầm chấn động tâm hồn vang lên, tuy thanh âm của mình bị che giấu, nhưng hắn đã minh bạch, không cần hỏi nữa.
Bị tiếng hổ gầm ảnh hưởng, tâm thần Đốc Vô Hư thất thủ, pháp lực hỗn loạn, miệng chảy ra máu tươi, một cánh tay bay ra ngoài trước, tiếp đó thân hình lệch đi, thân thể chia làm hai đoạn, tung bay rơi xuống.
Hắn dùng sức trừng lớn mắt, ánh mắt tìm kiếm, muốn nhìn Ô Thường một chút, muốn nhìn dáng vẻ của nhân tài mới xuất hiện trong Cửu Thánh sắp độc bá thiên hạ.
Gia Cát Trì tránh thoát ô quang cuồng bạo công kích không quên nhiệm vụ của mình, lắc mình lao ra đỡ lấy Viên Cương, nhanh chóng trở về.
Viên Cương được mang về bên cạnh mọi người, không lo được bản thân còn thở dốc kịch liệt, nhớ tới Ngưu Hữu Đạo bàn giao, cường hành quát.
“Đi!”
Côn Lâm Thụ vung tay, khuấy lên Hỏa nguyên tố trong cõi u minh...
Tiếng hổ gầm lại đến rồi.
Tiếng hổ gầm chấn động tâm hồn kia lại xuất hiện.
Đám người Ngưu Hữu Đạo chăm chú nhìn mây đen bị tiếng hổ gầm chấn động nhấp nhô, tiếng lòng căng thẳng.

Hắn và Vân Cơ đều biết, Viên Cương lại lần nữa xuất đao, xuất đao nhằm vào Đốc Vô Hư khả năng rất lớn, kết quả thế nào không biết, nếu có thể thành công, lần này mạo hiểm mục đích đã đạt đến.
Ngân Nhi đang ăn lại choáng tại chỗ, sững sờ nhìn bầu trời.
Nghe được tiếng hổ gầm, đám người Khí Vân Tông hoảng sợ, lại dồn dập quay đầu nhìn Tây Vô Tiên.
Nhưng Tây Vô Tiên lại rất sảng khoái, như nghe được tiên âm.
Có vài thứ, hắn biết nhất định tồn tại, thế nhưng hắn không có biện pháp chứng thực, hắn cũng muốn nghe thanh âm ngọa hổ tỉnh lại, bây giờ nghe được, nguyên lai là như vậy, quá êm tai, quá mỹ diệu rồi!
Ầm ầm!
Lại có hai đoạn thi thể từ trong mây đen rơi xuống.
Đốc Vô Hư! Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ nhận ra người chết là ai, trong lòng mừng như điên, thành công rồi!
Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu nhìn lên trên, hiện tại chỉ thiếu mọi người thoát thân, chỉ cần những người này có thể đi ra, hắn có thể kết luận, mọi người rút đi nơi đây trên căn bản là không có vấn đề gì.
Thần sắc của Hắc Thạch thay đổi, theo hắn, Cửu Thánh chỉ còn một, mộng đẹp độc bá thiên hạ của Ô Thường đã không xa rồi!

Chương 2284: Thành công đào thoát

Chương 2284: Thành công đào thoát
Ý nghĩ lóe lên, nhân lúc đám người Ngưu Hữu Đạo không chú ý, hoặc là nói lực chú ý không ở trên người hắn, tranh thủ lắc mình trốn xa, lo lắng Thánh Tôn qua sông đoạn cầu, đám gia hỏa này thật kéo hắn làm đệm lưng.
Ngưu Hữu Đạo đe dọa hắn, hắn vẫn treo ở trong lòng, sự tình liên quan tới tính mạng không cảnh giác phòng bị mới là lạ.
“Vô Hư Thánh Tôn!” Thái Thúc Phi Hoa nhận ra người chết, không khỏi kinh hô, mặt lộ ra vẻ rung động.
Hiện tại bọn hắn cơ hồ đều tin tưởng là kiệt tác của Tam Hống Đao, Tam Hống Đao bùng nổ ra hai lần làm người chấn động hồn phách, mỗi vang một lần, Thánh Tôn liền chết một cái, đã không thể không tin.
Bọn hắn nhớ tới cuồng ngôn của Tây Vô Tiên năm đó: Ngọa hổ tỉnh, vô địch thiên hạ!
Bảo đao như vậy lại dễ dàng đưa người, rơi vào trong tay Hô Diên Vô Hận của địch quốc cũng không quản qua, trong lúc nhất thời không biết bao nhiêu người âm thầm hối hận.
Dãy núi ong ong vang vọng tiếng hổ gầm, đột nhiên Tây Vô Tiên ngâm xướng.
“Tru Thánh Tôn, ngọa hổ tỉnh, vô địch thiên hạ!”
Dường như tuyên cáo, cũng như chứng minh bản thân không sai.
Lời ấy ra, Thái Thúc Phi Hoa cả kinh, nói nhăng gì đấy?
Hận không thể che miệng hắn lại, tru Thánh Tôn? Loại lời này có thể nói loạn sao? Năm đó nói vô địch thiên hạ ăn thiệt thòi còn không đủ sao?
Nhưng hắn vừa định mở miệng, còn chưa nói ra, liền trừng lớn hai mắt, bởi vì đã không có cơ hội, trên dưới Khí Vân Tông không còn người có thể để Tây Vô Tiên ủy khuất.

Chỉ thấy Tây Vô Tiên cảm khái vô hạn.
“Không nghĩ tới sinh thời còn có thể nhìn thấy Tam Hống Đao trở về, còn có thể ở Khí Vân Tông tận mắt nhìn thấy ngọa hổ tỉnh lại, trời không phụ ta, đời này không tiếc rồi!”
Ngữ khí lộ ra chút ai thán, có cảm giác giải thoát, dường như thả xuống cái gì.
Cũng đích xác là thả xuống khúc mắc cuối cùng, thân thể hắn vốn đã hủ hóa, thuần túy là dựa vào tinh khí thần chống đỡ.
Lúc này kéo nữa, đối với hắn mà nói đã mất đi ý nghĩa, có thể buông.
Thân thể hủ hóa nhất thời mất đi lực ước thúc, thân thể như sương khói tản đi, giống như bị gió thổi tán, lại tựa như tắm rửa ở trong tiếng hổ gầm vang vọng rung chuyển tung bay.
Pháp lực mất đi khống chế, thân thể như bụi được khí lưu bao phủ, tung bay lả tả, cứ như vậy theo gió bay đi.
Áo bào đỏ tươi rơi xuống đất, một người sống sờ sờ như biến mất vô căn cứ.
Đám người Thái Thúc Phi Hoa không cách nào giữ lại, hơn nữa thọ chung giải thể đối với tu sĩ mà nói là sự tình rất nghiêm túc, đối mặt tình cảnh này, chỉ có thể khom người chắp tay, trịnh trọng tống biệt.
“Hàiii!” Thái Thúc Phi Hoa không nhịn được lắc đầu thở dài, có thể nói cực kỳ hối hận.
Biết được Tam Hống Đao, còn chính tai nghe tiếng hổ gầm trước mắt, ý nghĩa cái gì? Ý nghĩa Tây Vô Tiên đã mò tới cảnh giới khác của luyện khí, luyện chế ra vũ khí, trừ thương tổn bình thường còn có thể ẩn chứa uy lực khác.
Thanh âm chấn nhiếp nhân tâm, thậm chí chấn nhiếp vạn thú kia, đã chân chính nói rõ vấn đề.
Sự tình năm đó, cơ hồ là giam lỏng Tây Vô Tiên nửa đời.
Có lẽ từ trình độ nào đó Tây Vô Tiên là bị nổi danh liên lụy, có lẽ bởi vì Tây Vô Tiên là họ khác trong tông môn, có lẽ là bởi vì các loại nguyên nhân hỗn hợp với nhau.
Đồ vật năm đó mọi người không tin tưởng, bây giờ chứng thực nó tồn tại, chờ mọi người tỉnh ngộ, Tây Vô Tiên đã y tiên, cũng mang đi tất cả tâm đắc.

Lại muốn dọc theo con đường này phát triển khai thác, ý nghĩa phải bắt đầu lần nữa, còn không biết cần trải qua bao lâu thậm chí bao nhiêu đời người mới có thể để uy lực của thanh âm đạt đến lực uy hiếp giống như Tam Hống Đao, rất nhiều chuyện là phải để ý thiên phú!
Nhưng sự tình phát sinh quá nhanh, sau khi hổ gầm, mới nói hai câu, Tây Vô Tiên liền không còn, ngay cả lời thỉnh giáo cũng không kịp hỏi, thử hỏi Thái Thúc Phi Hoa làm sao có thể không hối hận.
Nhưng bây giờ không kịp nghĩ nhiều, mọi người bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ thấy mây đen lăn lộn đột nhiên bị ánh lửa nhuộm đỏ.
Liệt diễm bàng bạc và mây đen lăn lộn đan dệt, như hỏa vân cuồn cuộn, thậm chí nuốt chửng mây đen cuồn cuộn kia...
Ô Thường ngưng thần xác nhận Đốc Vô Hư đã chết, vừa ném thi thể ra Vô Biên Ma Vực, đang mắt lạnh xuyên qua mây đen cuồn cuộn, nhìn vào sáu người kia.
Hắn nhìn thấy Côn Lâm Thụ thi pháp, biến cố đột nhiên sinh ra, xung quanh bốc lên liệt diễm.
Vô Biên Ma Vực bị phá, trong mắt Ô Thường đột nhiên lộ ra sát cơ, gắt gao tập trung vào Côn Lâm Thụ, thân hình lóe lên, nhằm về phía Côn Lâm Thụ.
Bây giờ hỏa thế giới này, từ trình độ nào đó mà nói, cũng là thế giới của Côn Lâm Thụ, hắn điều khiển liệt diễm, có thể cảm nhận được tất cả trong liệt diễm, như Ô Thường có thể cảm nhận được tất cả trong Vô Biên Ma Vực.
Hắn nhạy cảm nhận ra Ô Thường có động tác, lập tức hét lớn.
“Các ngươi đi trước!”
Liệt diễm bùng cháy, nháy mắt xuất hiện tầng tầng hỏa ảnh, Côn Lâm Thụ biến ảo ra vô số phân thân, làm người không nhận rõ thật giả.
Hỏa Mị Độn Ảnh trong Thiên Hỏa Vô Cực Thuật, hắn rốt cục phát huy ra.
Nhìn động tác của hắn, đám người Nguyên Tòng ý thức được không đúng lập tức bay ra Vô Biên Ma Vực.
Viên Cương không muốn để Côn Lâm Thụ một người mạo hiểm, muốn giãy dụa, nhưng hắn ở trên không trung không thể phi hành, khó có thể tự kiềm chế, bị Gia Cát Trì kéo xuống.

Gia Cát Trì được Ngưu Hữu Đạo căn dặn nhiều lần, cần phải bảo đảm Viên Cương an toàn.
Trong nháy mắt Ô Thường liền đến, một chưởng đánh vào Côn Lâm Thụ, kết quả lại phát hiện hỏa ảnh hư hóa, chỉ đánh nổ một phân thân mà thôi.
Ô Thường nổi giận xung thiên, nhất thời thân hình lấp lóe, thà rằng giết sai, cũng không thể buông tha, liên tục lắc mình công kích, nhưng không có một cái là chân nhân.
Hỏa vân hiện lên, có vài bóng người bay ra, lắc mình rơi xuống đất, rơi ở bên người Ngưu Hữu Đạo, chính là đám người Nguyên Tòng.
Không thấy Côn Lâm Thụ, Ngưu Hữu Đạo hét: “Côn Lâm Thụ đâu?”
Vừa mới nói xong, người ngoài không kịp hồi đáp, trên bầu trời có một bóng người hạ xuống, chính là Côn Lâm Thụ.
Ngưu Hữu Đạo như trút được gánh nặng, nhưng lại bởi vì một câu của Côn Lâm Thụ làm tiếng lòng căng thẳng.
“Ô Thường động thủ rồi!”
Ngưu Hữu Đạo không nói hai lời.
“Đi!”
Đám người Vân Cơ lập tức nắm Ngân Nhi và Viên Cương, nhanh chóng bay khỏi.
Trong hỏa vân, Ô Thường quét sạch hết thảy “Côn Lâm Thụ” cũng không phát hiện chân nhân, bá một tiếng vọt ra.
Ánh mắt hắn quét qua, lơ lửng ở giữa trời, nhìn chằm chằm mọi người rời đi, gắt gao nhìn Côn Lâm Thụ, cũng thỉnh thoảng dán mắt vào Ngân Nhi.
Vừa nãy không thể đắc thủ, liền lỡ mất cơ hội, tiếp tục truy sát cũng được, nhưng một khi Thánh La Sát hóa thân, hắn không nắm chắc ở trong thời gian ngắn đánh thắng được Thánh La Sát, nếu như bị Thánh La Sát cuốn lấy, đối phương lại dựa vào Thánh tử Ma giáo xuất đao, chỉ sợ nguy hiểm chính là hắn.
Mà này chính là sau khi Ngưu Hữu Đạo nhìn thấy Tam Hống Đao tru diệt Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư, cho rằng có nắm chắc thoát thân, biết Ô Thường tất nhiên kiêng kỵ, biết Ô Thường có biện pháp ung dung khác diệt bọn hắn, thì sẽ không mạo hiểm như vậy.

Nhìn mọi người chạy mất, thấy Ô Thường hiện thân, trước đó lại gặp Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư chết, trên dưới Khí Vân Tông có thể nói nơm nớp lo sợ nhìn chằm chằm Ô Thường, đều hiểu, bắt đầu từ hôm nay, toàn bộ thiên hạ, Cửu Thánh chỉ còn Ô Thường!

Đương nhiên, đám người Thái Thúc Phi Hoa cũng rất kỳ quái vì sao Ô Thường không truy sát, nhìn vết thương trên người Ô Thường, cho rằng là bởi vì bị thương.

Đồng thời bọn hắn cũng nhìn thấy Tam Hống Đao ở trong tay ai, không ở trong tay Ô Thường, vậy đã nói rõ người giết Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư không phải Ô Thường, mà là có một người khác.

Cũng chính vì như thế, đám người Thái Thúc Phi Hoa càng ảo não, càng ngày càng cho rằng Khí Vân Tông bỏ mất chí bảo.

Chương 2285: Biến cố lớn bắt đầu (1)

Chương 2285: Biến cố lớn bắt đầu (1)
Bọn hắn có thể khẳng định, tu vi và thực lực của những người đào tẩu kia tuyệt đối không bằng Ô Thường, bằng không vì sao phải trốn?
Thử hỏi ngay cả thực lực như Ô Thường cũng không làm gì được nhị thánh, nhưng người thực lực không bằng Ô Thường trái lại dùng Tam Hống Đao giết nhị thánh, tự nhiên lầm tưởng là uy lực của Tam Hống Đao. Cũng lầm tưởng trong Tam Hống Đao còn ẩn chứa uy lực mà bọn hắn không biết, bởi vậy càng ngày càng có cảm giác đau đớn khi mất đi chí bảo.
Nhưng bọn hắn là khẳng định cầm không lại được Tam Hống Đao, tuy thực lực người đào tẩu không bằng Ô Thường, nhưng khẳng định không phải bọn hắn có thể trêu chọc.
Ô Thường chậm rãi bay xuống đỉnh núi, ánh mắt quét nhìn thi thể trên đất, lại nhìn phương đám người Ngưu Hữu Đạo chạy đi.
Có vẻ như thực hiện hứa hẹn, không có qua sông đoạn cầu.
Lúc này Hắc Thạch mới lắc mình bay qua, nhìn thấy Ô Thường bị thương, kinh nghi nói: “Thánh Tôn bị thương có nghiêm trọng không?”
Ô Thường lạnh lùng nói.
“Không sao cả!”
Hắc Thạch theo phương hướng của hắn liếc nhìn, cũng nhận ra Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư là chết bởi Tam Hống Đao, thử hỏi: “Viên Cương kia tay cầm bảo đao, tất là hậu hoạn, vì sao Thánh Tôn không nhân cơ hội trừ khử?”
Ô Thường quay đầu lại, mắt lạnh lẽo theo dõi hắn, trầm giọng nói: “Viên Cương không đáng để lo, muốn giết hắn dễ như trở bàn tay, hậu hoạn chân chính là Côn Lâm Thụ kia!”

Dễ dàng phá Vô Biên Ma Vực của hắn, hắn đã không dung được Côn Lâm Thụ, cho nên vừa nãy hắn ra tay liền mặc kệ người đào tẩu khác, trực tiếp giết về phía Côn Lâm Thụ, ai biết Côn Lâm Thụ lại sử dụng Hỏa Mị Độn Ảnh thoát thân, ở dưới chính diện, hắn vậy mà không nhận rõ cái nào là thật, cái nào là giả.
So sánh với ở Hoang Trạch Tử Địa, hắn càng ngày càng cảm nhận được, hoặc là nói, hắn từ trên người Côn Lâm Thụ nhìn thấy mình năm đó, giả như có thời gian mà nói, chỉ sợ sẽ như tám thánh năm đó, không làm gì được hắn.
Chỉ sợ hắn giết sạch tám thánh khác, lại sẽ bốc lên một thánh khác ngang hàng hắn!
Nhưng bây giờ gã ta còn có cơ hội tiêu diệt Côn Lâm Thụ, bởi vì tu vi của y còn thấp.
Chỉ cần gã ta tìm được Côn Lâm Thụ, thực lực của y còn chưa đủ để duy trì một trận đánh trực tiếp với gã ta.
Chỉ cần chống lại, Côn Lâm Thụ sẽ không chạy thoát được đâu. Tu vi của y không có cách nào dây dưa lâu với gã ta, chút huyễn thuật cũng không đại biểu cho tốc độ chạy trốn của y.
Hắc Thạch không phải là người trong cuộc nên không hiểu, thử dò hỏi: "Trước đó, thuộc hạ quan sát tình hình, thấy hai thi thể kia chắc đã bị vũ khí sắc bén chém, cho rằng hai lão quỷ đó là do Viên Cương giết. Chẳng lẽ lại không đúng mà là do Côn Lâm Thụ gây ra sao?"
Ô Thường vẫn giải thích: “Hai lão quỷ là do Viên Cương giết nhưng bởi vì hắn ta đi theo con đường luyện võ nên căn bản không có pháp lực và tu vi, ngay cả bay cũng không bay lên được, động một tay còn phải dựa vào những người khác trợ giúp để bay. Hắn ta chỉ là một tên gà mờ vô dụng mà thôi!"
Hắc Thạch không có cách nào tưởng tượng được một người không có pháp lực và tu vi có thể giết được Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư nên thử hỏi: "Có phải hắn ta cố ý che giấu thực lực không?"
Ô Thường lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn nhưng lười giải thích nữa.
Viên Cương có che giấu thực lực hoặc pháp lực hay không, gã ta ở Vô Biên Ma Vực có thể cảm nhận rõ ràng, căn bản không tồn tại che giấu gì cả.

Lui một bước mà nói, Viên Cương cũng không phá được Vô Biên Ma Vực của gã ta, chỉ cần lấy Vô Biên Ma Vực vây khốn hắn ta, còn không phải mặc cho gã ta chà đạp sao? Hắn ta không đáng để lo!
Đối với gã ta, mối họa thật sự cũng chỉ có một mình Côn Lâm Thụ.
Thấy gã ta không muốn giải thích, Hắc Thạch biết nhất định là có nguyên nhân nên không lại dám xông lên nhận lấy xui xẻo, chỉ nhắc nhở: "Thánh Tôn, theo thuộc hạ quan sát, người trước kia chịu trách nhiệm liên hệ giữa đối phương và phía bên chúng ta không chừng là nhân vật thật sự quan trọng bên phía đối phương. Thuộc hạ cảm giác tất cả mọi người hình như đều đang nghe theo mệnh lệnh của người này."
Ô Thường liếc nhìn thi thể trên mặt đất và chậm rãi nói: "Hai lão quỷ chết, bọn họ đã không còn giá trị lợi dụng nữa. Ngươi thông báo với thành phủ Nam Châu bên kia, một khi phát hiện bọn họ trở lại thì lập tức báo lên, ta sẽ tự mình ra tay giải quyết!"
Tây Hải Đường gì chứ, các loại văn hoa, mục tiêu rõ ràng, không có bất kỳ chậm trễ nào nữa. Trong vòng một ngày, gã ta lại có thể quét sạch các nơi!
Dọn sạch những quỷ ma này, tám thánh cũng đã qua sẽ tới thời giạ của Ô Thường!
"Vâng!" Hắc Thạch chắp tay nhận lệnh, trong lòng hơi do dự không biết có nên báo chuyện Thôn Thiên Hoàn hay không, nhưng suy nghĩ một lát vẫn quyết định thôi.
Trong không trung, mây đen mất đi pháp lực chống đỡ cũng không còn bị lửa đốt, mây lửa mất đi năng lượng ủng hộ cũng đã cháy hết.
Bởi vì cảnh tượng chế tạo ra đều tiêu tan thành mây khói, trong không trung lại thấy mặt trời chói chang nhô lên cao...
Nhóm người Khí Vân Tông vội vàng rời đi và trốn thật xa, cũng sẽ không bị phát hiện tung tích nữa.
Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư tự tay tham dự đã bị tiêu diệt, mấy người thành công thoát thân, sau khi trải qua quá trình đầy nguy cơ này, tất cả đều rất hưng phấn.
Côn Lâm Thụ cuối cùng thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn lo lắng nói: "Đạo gia, ta bị lộ mất tuyệt kỹ Thiên Hỏa Giáo rồi, sợ rằng Thiên Hỏa Giáo sẽ có nguy hiểm."

Ngưu Hữu Đạo quay đầu liếc mắt nhìn y, biết y mới lẻn từ trong Thánh cảnh đi ra, đã trực tiếp tới làm chuyện này, nên không biết trong thiên hạ đã xảy ra chuyện gì, trấn an nói: "Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, nước Tề đã diệt vong và bị nước Tấn thâu tóm. Thiên Hỏa Giáo đã đầu hàng và cống hiến cho nước Tấn. Ô Thường còn cần bọn họ giành chính quyền giúp đấy..."
"Cái gì?" Côn Lâm Thụ vô cùng kinh ngạc, cảm giác khó có thể tin nổi: “Thiên Hỏa Giáo đầu hàng à?"
Ngưu Hữu Đạo: "Sau này ngươi tự nhiên sẽ biết tình hình cụ thể. Bây giờ Ô Thường không có tâm tư gây sự với Thiên Hỏa Giáo, cho dù muốn tìm cũng phải xem gã ta có cơ hội đó hay không đã! chờ gã ta có thể tránh được một kiếp này rồi hãy nói!"
Đám người Nguyên Tòng không hiểu. Nghe ý này, hình như hắn lại muốn ra tay với Ô Thường.
Chỉ là muốn giết chết Ô Thường có thể dễ như vậy sao? Ô Thường làm sao có thể lại để đao của Viên Cương chém được? Khi tám thánh liên thủ cũng khó giải quyết được gã ta, chỉ dựa vào bọn họ liên thủ có thể làm được sao?
Bọn họ có thể tiêu diệt Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư cũng là nhờ Ô Thường giúp đỡ, bằng không căn bản không thể liên tiếp thuận lợi như vậy.
Đừng nói liên thủ đánh không thắng, cho dù có cơ hội đánh thắng, Ô Thường cũng sẽ không ngồi chờ chết. Dựa vào thực lực của Ô Thường, bọn họ liên thủ cũng không ngăn cản được.
Chẳng lẽ là nhờ nàng? Ánh mắt mọi người lần lượt nhìn chằm chằm về phía Ngân Nhi còn đang yên tâm ăn, phát hiện vị này tâm tư khá lớn, trước mắt người chết, trước mắt thi thể vẫn có thể ăn uống mà không chịu ảnh hưởng gì.
Trong lòng Vân Cơ có chút tính toán, bởi vậy nhìn ra được người này suy nghĩ nhiều rồi. Muốn dựa vào Ngân Nhi? Chỉ sợ sau khi Thánh La Sát này thật sự hiện thân, còn không biết là đánh Ô Thường hay là giúp Ô Thường nữa. Đến lúc đó đừng dọa cho mọi người luống cuống tay chân mới tốt. Nhưng Nha đầu kia cũng có thể hù dọa được Ô Thường

không biết tình hình thực tế, khiến Ô Thường có chút kiêng kỵ, bản thân không dám vọng động.
Nàng biết, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Ngưu Hữu Đạo căn bản không dám để cho Ngân Nhi yêu ma hóa hiện rõ chân thân Thánh La Sát, người ăn hàng này chính là thanh kiếm 2 lưỡi, quá nguy hiểm!
...
Yêu Ma Lĩnh, trong Ma Cung, Phùng Quan Nhi đang cầm một cái hộp đã bị khóa và đặt ở trước mặt Nam Thiên Vô Phương đang ngồi ngay ngắn sau bàn, sau đó lùi lại hai bước.

Chương 2286: Biến cố lớn bắt đầu (2)

Chương 2286: Biến cố lớn bắt đầu (2)
Nam Thiên Vô Phương ngước mắt nhìn nàng, không hiểu nói: "Như vậy là có ý gì?"
Phùng Quan Nhi nói: "Đây là đồ Triệu tiên sinh cho ta trước khi bế quan, muốn ta giao cho Tả sứ vào ngày hôm nay."
Nam Thiên Vô Phương nghi ngờ: “Ở trong này có thứ gì?"
Phùng Quan Nhi lắc đầu: “Ta không biết. Triệu tiên sinh nói, sau khi Tả sứ mở ra xem sẽ hiểu rõ."
Sau khi Nam Thiên Vô Phương kiểm qua cái hộp liền trực tiếp thi pháp mở khóa, phát hiện bên trong chỉ có một lá thư.
Nam Thiên Vô Phương nhặt lá thư ra xem, vẻ mặt bắt đầu thay đổi rõ rệt. Đợi đến khi xem xong cả lá thư, vẻ mặt ông ta trở nên rất khó coi và rời đi, bỏ lại Phùng Quan Nhi ở đó.
Phùng Quan Nhi ngạc nhiên quay đầu, cũng không biết làm sao.
Nam Thiên Vô Phương vội vàng chạy tới phía sau núi, nơi Triệu Hùng Ca đang bế quan và đẩy cửa đá ra, đi vào hô to: “Triệu Hùng Ca, Triệu Hùng Ca, ngươi lăn ra đây cho ta!"
Không ai trả lời, trong động phủ bế quan nào còn bóng dáng người nào chứ!
Ông ta giơ lá thư trong tay lên và liếc mắt nhìn, sắc mặt tái xanh, trong thư nói là sự thật. Triệu Hùng Ca căn bản sẽ không bế quan gì mà đã đi rồi.
"Cẩu vật, cuối cùng lại lén làm chuyện lớn như vậy ở sau lưng lão tử, đúng là kẻ vong ơn phụ nghĩa không quen nuôi dưỡng, ngay cả ta mà cũng đề phòng. Trước đó còn không nói tiếng nào!" Nam Thiên Vô Phương mắng một hồi nhưng không dám chậm trễ nữa, tình hình trong thư nói đã vô cùng khẩn cấp rồi.

Đợi ông ta quay về Ma Cung chuẩn bị, nội bộ Ma Giáo có thể nói là đại loạn, tự giết lẫn nhau!
Nói như vậy có lẽ hơi quá lời, nhưng thoạt nhìn bọn họ thật sự đang tự giết lẫn nhau. Nam Thiên Vô Phương dẫn đầu trên dưới Ma Giáo quét sạch gian tế bên trong, đồng thời tiêu diệt người của Thiên Ma Thánh Địa được phái tới đóng ở đây, làm vậy có thể nói là chính thức tạo phản!
Nội gian có thể tiêu diệt sạch sẽ hay không, bản tahan Nam Thiên Vô Phương cũng không biết, chắc chắn không có cách nào loại bỏ được tất cả, dù sao Ma Giáo là đất do Ô Thường để lại, không cho Phiếu Miểu Các nhúng tay, không có cách nào bắt được danh sách diệt trừ nội gian giống như các phái làm lần trước, chỉ có Thiên Ma Thánh Địa nắm giữ thiết lập trong nội bộ Ma Giáo, không nằm trong lòng bàn tay của Phiếu Miểu Các.
Nhưng từ lâu đều nắm giữ một quy tắc giết sạch không chừa một tên!
Ma Cung vừa loạn, tất cả Yêu Ma Lĩnh, chỗ chợ của giới tu hành cũng rối loạn!
Sau biến cố lớn, Nam Thiên Vô Phương đứng ở đỉnh Ma Cung nhìn ra xa, vẻ mặt xúc động, mình nhịn nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng được giải thoát rồi!
Tiếp theo, Ma Giáo tính chia thành từng tốp và nhanh chóng rút lui khỏi đây, bằng không Ô Thường rất có khả năng sẽ đánh tới.
Mà ông ta lại muốn chạy tới nơi hẹn gặp, chờ đợi Triệu Hùng Ca phái người tới tiếp ứng.
Trước mắt được giải thoát rồi, nhưng những gì phải đối mặt sau đó lại khiến ông ta cảm tahasy lo lắng không yên. Sắp gặp được người kia sao? Tới lúc đó sẽ phải đối mặt như thế nào?
Ông ta không dám đối mặt...
Thành phủ Nam Châu, Viên Phương mặc tăng bào giống như hung thần ác sát, đạp mở một cửa viện giống như phát ra tín hiệu tấn công.
Phía sau một đám tu sĩ của Lưu Tiên Tông, Linh Tú Sơn và Phù Vân Tông nhảy vào, trong viện có mấy người nhảy ra lập tức bị người mai phục xung quanh chặn lại.
Có người bị đánh ngã xuống đất, Viên Phương cầm giới đao trong tay xông lên chém.

Bên trong cả thành phủ Nam Châu, lấy biệt viện Mao Lưu làm trung tâm tản ra bốn phía gần như đang đồng thời phát sinh chuyện tương tự.
Một lần hành động quét sạch do Viên Phương chủ trì đã loại bỏ tai mắt Ô Thường thiết lập ở xung quanh.
Hai đám người Đoạn Hổ và Ngô Tam và người của biệt viện Mao Lư đều dẫn đầu đội của mình tới phối hợp.
Vẫn có các tu sĩ của tám đường đi tới các nơi ngoài thành, truy sát những người bình thường chặn đường mật thư của biệt viện Mao Lư.
Một lần hành động cũng không phải đều thuận lợi, vẫn có con cá đặc biệt lọt lưới. Nói chung sau đó Viên Phương đã vội vàng dẫn một đám hòa thượng hóa trang bỏ chạy.
Chẳng biết mẹ con Lam Nhược Đình và Phượng Nhược Nam đã chạy từ lúc nào, cũng không ai biết đã đi đâu, một ít nhân viên quan trọng trong thành đều được Lam Nhược Đình căn thời gian khẩn cấp điều đi phân phát mật thư.
...
"Chưởng môn, ngươi đang nói đùa sao?"
Bên trong đại điện nghị sự của Vạn Thú môn, nghe được lời nói kinh người của Tây Hải Đường, có trưởng lão chấn động đặt câu hỏi.
Tây Hải Đường không nói nhiều mà đi nhanh ra khỏi đại điện nghị sự, đợi tất cả trưởng lão đi ra, một mình ông ta phóng lên cao, có thể nói là xông thẳng lên trời, cho thấy tu vi thực lực của kỳ Nguyên Anh.
Đợi cho tới khi ông ta từ trên cao hạ xuống trước mặt mọi người, tất cả đều lặng ngắt như tờ.
Tây Hải Đường với gương mặt không cảm xúc nói: "Các vị, chín Thánh không suy sụp thì Vạn Thú môn vĩnh viễn như lợn như chó, tất cả những gì ta làm cũng chỉ vì Vạn Thú môn. Bây giờ ta đã bị lộ, nếu không phải bất đắc dĩ, ta cũng sẽ không vạch trần chuyện này. Các vị, chúng ta đã không còn sự lựa chọn!"
Rất nhanh, tất cả người của Vạn Thú môn được điều động, nhân viên đóng ở đây đại khai sát giới nhằm vào Phiếu Miểu Các.
Sau hành động, tất cả người của Vạn Thú môn đều vội vàng chia nhóm và rời đi...

Gần như đồng thời, Linh Tông, Thiên Hành Tông cũng phát sinh hành động quét sạch nhân viên nhằm vào Phiếu Miểu Các, sau đó tất cả chia nhau ra là lẩn trốn.
Tử Kim Động, chưởng môn Cung Lâm Sách cũng phân tán toàn bộ trên dưới của phái bỏ trốn.
...
Bên bờ biển của Dược Cốc, ba sư đồ còn có có Nhan Bảo Như và Quách Mạn đã thu dọn hành lý chuẩn bị rời đi.
Khi sắp đạp sóng rời đi, Quỷ Y Hắc Ly vẫn không nhịn được mà dừng lại nhìn cả Dược Cốc, khẽ thở dài: "Ta đã sống ở đây hơn nửa đời người, không biết có còn trở về được nữa không?"
Nhan Bảo Như nói: "Giữ lại núi xanh thì lo gì không có củi đốt. Tiên sinh, chúng ta đi thôi. Bây giờ đã bị lộ rồi, nếu còn chậm nữa, chờ tới lúc Ô Thường tới thì không ai trong chúng ta có thể thoát được đâu."
Ba sư đồ lạnh lùng nhìn nàng, còn cả Quách Mạn cũng lộ ra vẻ mặt ghét bỏ.
Nhan Bảo Như liếc mắt nhìn nàng lại có kích động muốn thò tay bóp chết nữ nhân này. Ý định này rõ ràng là do nàng nhắn nhủ, kết quả người ác lại do mình làm. Cuối cùng nàng còn làm ra vẻ mình là người vô tội bị hại.
Hắc Ly thở dài và nâng ống tay áo lên, dẫn đầu cả nhóm đạp sóng rời đi.
Bên ngoài Tây Bình Quan, tiền tuyến của quân Yến, bên ngoài lều trung quân, Quản Phương Nghi vừa đi tới vừa hết nhìn đông tới nhìn tây. Bảo vệ ở cửa không ngăn cản nàng mà để cho nàng tiến vào trong.
Đây cũng là giấy phép đặc biệt của Thương Triều Tông, Quản Phương Nghi ra vào lều trung quân không cần thông báo, bảo vệ cửa chỉ hô to: “Quản đương gia tới."
Bên trong lều, Thương Triều Tông đang bàn bạc với các tướng trước địa đồ. Những ngày qua bọn họ không ngừng cùng các tướng nhiều lần suy đoán ra khả năng phát sinh tình hình chiến đấu, ứng phó và phối hợp với bất kỳ âm mưu nào.
Nghe bên ngoài có tiếng động, đám người Thương Triều Tông quay đầu nhìn, thấy Quản Phương Nghi gật đầu cười. Bọn họ vẫn sống chung một chỗ cũng không cần thiết khách sáo hành lễ mỗi khi gặp.

Quản Phương Nghi liếc mắt nhìn các tướng ở đây và nhìn về phía hắn gật đầu, ra hiệu nói chuyện riêng một chút.
Thương Triều Tông nghi ngờ, nhưng vẫn từ trước địa đồ đi tới.
Quản Phương Nghi dùng quạt tròn che miệng, ghé vào lỗ tai hắn nói thầm một lúc rồi tiếp tục thong thả phe phẩy quạt tròn một cách tự nhiên.
Thương Triều Tông vẫn nghi hoặc nhìn nàng, nhưng vẫn làm theo, ông ta nhìn mọi người và phất tay nói: "Các ngươi đi ra ngoài trước đi. Truyền lệnh xuống, không được bản vương cho phép thì trong vòng mười trượng ngoài lều lớn không được có bất kỳ kẻ nào tới gần."
"Vâng." Các tướng nhận lệnh ra ngoài.

Chương 2287: Có bẫy! Ở đây tự nhiên có bẫy!

Chương 2287: Có bẫy! Ở đây tự nhiên có bẫy!
Thương Triều Tông vẫy vẫy tay với La Đại An phái sau Mông Sơn Minh, ra hiệu cũng ra ngoài.
Cuối cùng bên trong lều chỉ còn lại ba người Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh, Quản Phương Nghi.
Đợi cho trong vòng mười trượng ngoài trướng bị cô lập sạch sẽ, Thương Triều Tông thò đầu ra ngoài trướng liếc nhìn xong mới quay lại, nghi ngờ nói: "Hồng nương, có chuyện gì cơ mật như thế?"
Quản Phương Nghi nói: "Ta truyền pháp chỉ của Đạo gia, mời vương gia và Mông soái lập tức bí mật rút lui."
"Bí mật rút lui?" Thương Triều Tông ngạc nhiên, quay đầu ngơ ngác nhìn Mông Sơn Minh.
Mông Sơn Minh trầm ngâm nói: "Đại quân quy mô khổng lồ, muốn rút lui thì căn bản không có bất kỳ bí mật nào đáng nói."
Quản Phương Nghi: "Mông soái suy nghĩ nhiều rồi, ta nói là hai người vương gia và Mông soái bí mật rút lui khỏi."
Thương Triều Tông kinh ngạc: “Vì sao? Bây giờ đại chiến sắp diễn ra, nếu như vào lúc này chủ soái rút lui thì chỉ sợ sẽ xảy ra nhiễu loạn lớn."
Quản Phương Nghi bước đi thong thả ở giữa hai người, than thở: "Không đi mới có thể thật sự xảy ra nhiễu loạn lớn, chỉ sợ vương gia và Mông soái sẽ khó giữ được tính mạng. Đạo gia giả vờ liên thủ với Ô Thường để đối phó với Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư. Lúc này, Đạo gia chắc hẳn đã dẫn người xông lên Khí Vân Tông. Có thể thuận lợi hay không thì ta không biết, nhưng Ô Thường sẽ nhanh chóng phản ứng được, biết mình trúng phải kế của Đạo gia. Chỉ sợ Ô Thường tỉnh ngộ lại

sẽ lập tức tự mình lao tới đây, phá hủy chỉ huy quân Yến. Thử hỏi nơi đây ai có thể ngăn cản được Ô Thường?"
Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh vô cùng kinh ngạc, Đạo gia lại dám liên thủ với Ô Thường, đây không phải là bảo hổ lột da sao? Đạo gia lại còn dẫn người đánh đến Khí Vân Tông? Đường đường là Thiên Ma Thánh Tôn cuối cùng lại bỏ xuống thân phận cao quý mà đi đối phó với hai người bọn họ sao? Quả thực khó có thể tin nổi!
Mông Sơn Minh trầm giọng nói: "Hồng nương, chuyện này không thể coi thường được, có thể báo cho biết tình hình cụ thể xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra không? Như vậy chúng ta cũng tiện sắp xếp cho đại quân, nhiều người và huynh đệ như vậy, chúng ta không có khả năng vứt bỏ không để ý tới!"
Quản Phương Nghi: "Đạo gia nói, đại quân có thể ngang nhiên rút lui, về phần ứng phó thế nào để Ô Thường không uy hiếp của các ngươi, bố trí thế nào để đại quân rút lui, có khả năng cố gắng hết sức giảm bớt tổn thất, Đạo gia tin tưởng hai vị sẽ tự mình ứng pho được. Việc điều động đại quân sẽ không cần hắn can thiệp."
"Về phần tình hình cụ thể. Mông soái, ngươi không nên hỏi ta. Đạo gia làm việc quỷ thần khó lường, ta chỉ biết đại khái, còn tình hình cụ thể thì ta cũng không biết. Nhưng đây là phân phó của Đạo gia, không quan tâm hắn xông lên Khí Vân Tông có thể thuận lợi hay không, đều phải bảo các ngươi đi tránh né trước."
"Vương gia và Mông soái chỉ cần tránh né chờ yên tĩnh, khi quay về Đao gia sẽ dẫn người chạy tới tập hợp cùng vương gia. Đến lúc đó Đạo gia sẽ tự mình đi đối phó với Ô Thường. Về phần những chuyện khác thì không nên hỏi nhiều. Nói chung lần này Đạo gia đã là quyết đấu trực diện với Ô Thường, đã là đao trắng tiến đao đỏ ra, đến mức độ ngươi chết ta sống rồi. Hai bên chung quy sẽ phải có một bên ngã xuống một bên khác mới có thể đồng ý dừng tay, cho nên hai người vẫn mau chóng chấp hành, không thể chậm trễ! Ta đã chuẩn bị xong chỗ ẩn thân cho hai vị rồi."
Những điều này thật sự là do Ngưu Hữu Đạo căn dặn, đây là chuẩn bị không làm không được của Ngưu Hữu Đạo trước đó.

Bắt đầu từ giây phút dẫn người chạy tới Khí Vân Tông, Ngưu Hữu Đạo lại biết rất rõ ràng, lần đi không quan tâm có thể thuận lợi hay không, Ô Thường đều sẽ tiến thêm một bước áp dụng thủ đoạn, cho nên một vài nhân viên quan trọng và một ít người bị lộ đều phải rút lui để tạm tránh đầu mũi nhọn.
Nàng đã nói đến mức như vậy, Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh còn có thể nói gì nữa.
Thương Triều Tông bước nhanh đi tới trước địa đồ và chỉ mấy địa điểm, bàn bạc cùng Mông Sơn Minh một lúc, sau đó lại triệu tập lập tức các tướng nghị sự.
Nói là nghị sự, còn không bằng nói là truyền ra mệnh lệnh toàn quân rút lui.
Lui lại? Các tướng ồ lên không hiểu, chẳng biết tại sao phải lui lại.
Thương Triều Tông bảo bọn họ không cần nói nhiều, chỉ cần chấp hành là được.
Phương thức lui lại cũng là áp dụng chia ra thành từng nhóm, chỉ có điều nhiều người như vậy tách ra cũng không phải quy mô bình thường, điều động lên tới con số hàng vạn. Ông cũng yêu cầu chủ tướng các bộ nghĩ cách che giấu tung tích, sau khi phân tán đại quân lần lượt chạy tới mấy địa điểm tập kết.
Nói chung Thương Triều Tông sẽ tạm thời ngừng liên hệ của bọn họ, mấy địa điểm này chính là nơi Thương Triều Tông sẽ liên hệ với bọn họ sau này.
Còn cần che giấu tung tích nữa sao? Các tướng ý thức được chuyện này không đơn giản.
Đợi sau khi các tướng tản đi bố trí, các tu sĩ Tử Kim Động, Linh Kiếm Sơn và Tiêu Diêu Cung đi theo quân đều bị kinh động, bây giờ rút lui sao? Tất cả đều chạy đến tìm Thương Triều Tông hỏi xem có tình huống gì xảy ra.
Lúc này, người của Tử Kim Động theo quân còn chưa nhận được thông báo của tông môn, cũng không biết tình hình. Có một số việc, trước đó cũng không có khả năng tiết lộ tin tức được.
Mà bên trong lều trung quân đâu còn bóng dáng của Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh nữa. Bọn họ đã đi rồi, bọn họ theo chuẩn bị của

Quản Phương Nghi trước đó mà bí mật dời đi.
Chủ soái cũng rút lui, hơn nữa còn hạ quân lệnh thì bọn họ còn có thể làm sao nữa, chỉ có thể chấp hành...
Một đội nhân mã ầm ầm chạy nhanh đến. Kim Tước thống soái đội quân liên minh vội vàng dẫn người chạy tới, trước mắt chỉ thấy quân Yến để lại một vài rào cọc gỗ còn sót lại, đâu còn có thể nhìn thấy một bóng người.
Sau khi ông ta được biết quân Yến chạy lại cảm thấy không có khả năng, đánh chết cũng không tin.
Dưới tình huống này, quân Yến có thể chạy được sao? Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh có bệnh hay gì vậy? Hơn nữa trước đó không hề có dấu hiệu nào, nên ông ta cho rằng phía dưới tình báo có vấn đề, hơn nữa còn là xảy ra vấn đề nghiêm trọng. Chẳng lẽ giống như nước Tề trước kia bị Hắc Thủy Đài của nước Tấn xâm nhập sao?
Sau khi người phía dưới bị ông ta mắng cho phun máu chó, oan ức không chịu được.
Nhưng hiện thực trước mắt nói cho ông ta biết, tất cả đều là sự thật, quân Yến thật sự chạy rồi.
Kim Tước cảm giác giống như mình đang nằm mơ, ngồi ở lưng ngựa nhìn xung quanh và tự mình lẩm bẩm: “Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh giở trò quỷ gì vậy?"
Tướng đi theo trầm giọng nói: "Đại Tư Mã, chẳng lẽ quân Yến muốn chúng ta liều mạng ngươi chết ta sống với quân Tấn trước sao?"
"Thối lắm!" Ổn định Tư Mã quay đầu nói: “Đầu óc ngươi bị chó gặm rồi sao? Địa hình như vậy, quân Tấn có thể tiến quân thần tốc trực tiếp chiếm lĩnh địa bàn của nước Yến, rất nhiều đại quân phía sau có thể đi vào địa bàn của nước Yến bày ra trận thế. Tây Bình Quan lại đang ở trong tay quân Tấn, tiến có thể công, lui có thể thủ, còn phải dùng cách liều mạng với chúng ta sao? Quân Tấn vốn đang được thế lớn, vì vậy mà nước Yến liên thủ cùng chúng ta, Thương Triều Tông cũng không phải là heo, làm sao có thể ngồi xem quân Tấn lần lượt bị đánh bại chứ?"
Ông ta quay đầu lại nhìn lướt qua hiện trường còn sót lại, trên mặt lộ vẻ dữ tợn nói: "Có vấn đề, nhất định là có vấn đề, lập tức phái người đi tìm hiểu, nghĩ cách làm rõ tình hình cho ta!"

"Vâng!" Một tướng nhận lệnh phóng ngựa rời đi.
Kim Tước lại chậm chạp không chịu đi, nhìn về hướng quân Yến rút lui và dường như lẩm bẩm nói với chính mình: “Lão thất phu Mông Sơn Minh, chúng ta là liên quân, ngươi chơi như vậy mà không đánh tiếng nào thì khó tránh khỏi hơi quá đáng rồi!"
Tây Bình Quan, Cao Phẩm đứng phắt dậy và trợn tròn mắt nhìn: “Cái gì? Quân Yến rút lui à?"

Chương 2288: Lại gặp mật địa (1)

Chương 2288: Lại gặp mật địa (1)
Doãn Trừ gật đầu nói: "Đúng, rút lui rồi. Theo thám tử báo, hơn nữa còn rút lui rất vội vàng."
Cao Phẩm vung tay lên: “Không thể như vậy được."
Doãn Trừ: "Đại soái, điều này là thật trăm phần trăm, mạt tướng vừa đi tới tuyến đầu nhìn rồi!"
Cao Phẩm nhanh chóng vòng qua bàn dài và vội vàng rời đi, có thể nói là một đường chạy chậm lao thẳng đến trên quan ải, từ trên cao nhìn lại, quả nhiên thấy quân Yến trong phạm vi tầm nhìn đã rút lui!
"Mông Sơn Minh giở trò quỷ gì vậy?" Cao Phẩm nói thầm, thiếu chút nữa bứt đứt râu mép của mình.
Bên này đang muốn phát động tấn công, quân Yến đột nhiên chơi như thế khiến hắn ta có chút nghi ngờ cuộc đời.
Doãn Trừ thử hỏi: "Đại soái, còn muốn tiếp tục tấn công hay không?"
Xem ảnh 1 Cao Phẩm quay đầu phẫn nộ mắng: “Ngươi là óc heo sao? Ngươi là heo, Mông Sơn Minh cũng là heo sao? Mông Sơn Minh là ai, lợi ích của hắn dễ chiếm nwh vậy sao? Có bẫy, điều này tất nhiên có bẫy rồi! Truyền lệnh xuống, tạm dừng chuẩn bị tấn công, tạm thời lệnh cho thám tử tìm hiểu rõ tình hình lại nói sau!"
...
Huyện Thương Ngô, nhóm người Ngưu Hữu Đạo vội vàng chạy tới thì trời đã khuya.
Bảo vệ ở cửa sơn trang ngăn cản, Ngưu Hữu Đạo báo ra một ám hiệu thì quản gia mới thở phào nhẹ nhõm. Rốt cuộc đã tới rồi. Ông ta vội vàng đón bọn họ tiến vào trong.
"Tất cả đã chuẩn bị xong chưa?" Ngưu Hữu Đạo vừa đi vừa hỏi.

Quản gia không biết người tới là những ai, nhưng biết trong đó nhất định có hành động bí mật gì, nên đứng bên cạnh liên tục gật đầu nói: "Đều chuẩn bị xong rồi."
Ông ta dẫn nhóm người vào bên trong một tòa viện, năm trăm cái rương, có vài cái còn mang theo mùi dầu được đặt thật chỉnh tề, rất dễ dàng kiểm kê.
Quản gia giới thiệu: "Ngựa và nhân thủ vận chuyển đều đang ở bên trong huyện thành, lấy danh nghĩa vận chuyển quân nhu để chờ lệnh."
Ngưu Hữu Đạo: "Người bên trong sơn trang đều ở đây sao?"
Quản gia gật đầu: “Đúng là đều đang ở đây."
"Ngươi dẫn bọn họ đi." Ngưu Hữu Đạo nói với đám người Nguyên Tòng: "Các ngươi đi cùng quản gia, đem trông coi để tất cả người nơi đây tập hợp lại. Mở nắp tất cả các rương. Trước khi ta quay về, không được để lộ bất kỳ tin tức nào." Hắn lại chỉ vào Viên Cương và Vân Cơ: “Hai người các ngươi đi theo ta."
Đám người Nguyên Tòng không biết hắn đang làm gì nhưng vẫn đi theo quản gia rời đi.
Ngưu Hữu Đạo lại dẫn theo ba người bao gồm cả Ngân Nhi rời đi,.
Ngân Nhi không ăn, đồ trên người đều đã ăn sạch rồi nên có chút ầm ĩ, Ngưu Hữu Đạo kéo cánh tay nàng, không thể để nàng tùy ý được.
Sau khi vào trong núi, đến vị trí, Ngưu Hữu Đạo ra hiệu cho Vân Cơ lập tức dẫn người chui xuống đất.
Trong quá trình chui xuống, Viên Cương hỏi tiếng: “Ngươi làm vậy là có ý gì? Vì mạch nước ngầm kia sao?" Hắn ta đại khái muốn biết đi đâu.
Ngưu Hữu Đạo: "Dẫn ngươi đi mở mang tầm mắt."
Hắn tạm thời sẽ không dẫn những người khác tới nơi này, lúc này xảy ra chút bất ngờ thì có thể khiến tất cả thất bại trong gang tấc.
Mở mang tầm mắt? Viên Cương không biết ở đây thì có thể mở mang được tầm mắt gì.
Trong khi nói chuyện, bọn họ đã tới dòng sông ngầm dưới đất, có thể nghe được tiếng nước chảy, còn có tiếng thác nước phía xa truyền đến.
Tiếp theo truyền đến tiếng quát của Triệu Hùng Ca: “Người nào?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta."

Trong bóng tối sáng lên, bên phía Triệu Hùng Ca thả Nguyệt Điệp chiếu sáng, trong góc phòng sau lưng hắn có hai nữ tử ngồi dựa vào tường. Đó chính là Thương Thục Thanh và Lữ Vô Song.
Nguyệt Điệp bay đến trước mặt mấy người Ngưu Hữu Đạo soi và xác nhận không sai, Triệu Hùng Ca mới giống như trút được gánh nặng. Trong khoảng thời gian chờ đợi này, y thật sự rất sốt ruột.
Nhìn thấy Viên Cương trở về, trong lòng Lữ Vô Song mới thấy nhẹ nhõm. Nàng cùng Thương Thục Thanh đứng lên.
Nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo an toàn trở về, mười ngón tay Thương Thục Thanh nắm lại, trong lòng tự nhiên thấy mừng rỡ. May mắn là chuyện không may mà Ngưu Hữu Đạo nói đã không xảy ra.
"Thanh Thanh." Vừa thấy Thương Thục Thanh, Ngân Nhi bỏ lại Ngưu Hữu Đạo và chạy đến trước mặt nàng, nắm lấy tay áo của nàng nói với vẻ tủi thân: “Thanh Thanh, đói."
Ngưu Hữu Đạo không nhịn được mà trợn mắt khinh thường. Mới bao lâu chứ? Tối đa cũng chỉ hai canh giờ. Trước đó ăn không ngừng, giờ đã đói rồi sao? Rõ ràng là ăn quen mồm thôi!
Thương Thục Thanh cũng không biết nàng không ăn bao lâu, vội vàng xoay người nhấc túi xách dưới đất lên và lấy ra lương khô chuẩn bị trước đây rồi ngồi xuống đút cho Ngân Nhi, giống như chăm sóc cho đứa trẻ vậy. Ngân Nhi lập tức hài lòng cười, tiếp theo nhét vào trong miệng.
Ngưu Hữu Đạo đi tới trước mặt ba người và nhìn xung quanh một lượt, hỏi: "Không có gì khác thường chứ?"
Triệu Hùng Ca: "Không." Y cũng nhìn quanh: “Ở đây hình như vĩnh viễn đều vậy." Y lại quan sát bọn họ, xác nhận không có người nào bị thương mới hỏi: "Tình hình thế nào?"
Ngưu Hữu Đạo: "Có chút nguy hiểm nhưng không sao, đã giải quyết được Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư."
Triệu Hùng Ca nghe vậy thì tâm tình kích động, Lữ Vô Song nghe rõ lại vẫn không nhịn được hỏi: "Bọn họ đã chết à?"
Ngưu Hữu Đạo nhìn về phía nàng: “Kết quả giống như Nguyên Sắc vậy, đều bị nam nhân của nàng dùng một đao chém chết."
Triệu Hùng Ca, Lữ Vô Song, Thương Thục Thanh đều nhìn về phía Viên Cương, nhưng hắn ta không có bất kỳ phản ứng nào.

Trong lòng Thương Thục Thanh cũng rất chấn động, nàng biết những người này ra ngoài làm chuyện lớn, giết hai vị Thánh Tôn, nhưng không biết phải đánh giá thế nào. Nàng cảm thấy mình đối mặt với loại chuyện này, không quan tâm nói thế nào đều có vẻ ấu trĩ.
Triệu Hùng Ca: "Xem ra chuyện ngươi dặn trước đó không cần phiền tới chúng ta nữa rồi. Chuyện quá phức tạp, ta làm không được."
Ngưu Hữu Đạo: "Chuyện đơn giản có lẽ mới là chuyện khó khăn nhất. Ví dụ như ngươi vì một bí mật mà kiên trì nhiều năm như vậy, đổi lại thành ta sẽ làm không được."
Triệu Hùng Ca: "Ngươi sẽ dùng cách khác để giải quyết."
Ngưu Hữu Đạo cười và đi lướt qua người hắn ta, tới bên cạnh Ngân Nhi. Ngân Nhi nhai thức ăn trong miệng và ngước mắt nhìn hắn, trong lòng tự nhiên thấy cảnh giác.
Nhưng Ngưu Hữu Đạo vẫn ra tay, làm cho nàng ngất đi, trong miệng nàng vẫn ngậm đồ. Hắn thuận lợi kéo nàng đi và quay đầu ra hiệu.
Vân Cơ hiểu ý, lúc này thi pháp ở trên vách đá và mở ra một cái động, Ngưu Hữu Đạo nhét Ngân Nhi vào bên trong động rồi quay đầu nhìn về phía Lữ Vô Song.
Lữ Vô Song ý thức được hắn muốn nhét nàng vào thì vội nói: "Ngươi muốn đi ra phía sau thác nước sao? Ta cũng muốn xem thử đó là phong ấn gì."
Ngưu Hữu Đạo thoáng im lặng, cuối cùng vẫn chui ra khỏi động và nghiêng đầu ra hiệu. lúc này Vân Cơ thi pháp phong tỏa động, để lại lỗ thông khí cho Ngân Nhi đang mê man ở trong đó.
"Đi." Ngưu Hữu Đạo đánh tiếng và đi trước.
Vân Cơ kéo cánh tay Thương Thục Thanh, nhanh chóng bước tới.
Triệu Hùng Ca vội vàng đuổi theo.
Viên Cương chạy được vài bước thì dừng lại và quay đầu nhìn, chỉ thấy Lữ Vô Song tập tễnh rời đi, căn bản không theo kịp tốc độ của mọi người.
Bây giờ tu vi toàn thân của Lữ Vô Song đã mất sạch, không phải là Vô Song Thánh Tôn có thể ngang dọc trời cao.
Viên Cương dừng lại chờ. Lữ Vô Song đến trước mặt hắn ta và ngước mắt nhìn.

Hai người nhìn nhau một lát, Triệu Hùng Ca giơ tay lên, cởi đao lớn trên lưng xuống và xoay người quay lưng về phía nàng, sau đó ngồi xổm xuống.
Lữ Vô Song cắn môi rồi đi tới, nằm sấp ở phía sau lưng của hắn ta, hai cánh tay vòng qua cổ hắn ta.
Hai cánh tay Viên Cương ôm lấy chân của nàng. Sau đó hắn ta đứng dậy, cong nàng nhanh chóng bước vào trong bóng tối, đuổi theo ánh sáng trước mặt.
Mặt nước hơi dao động, mực nước chênh lệch cực lớn tạo thành tiếng nổ vang, khiến người ta có cảm giác đinh tai nhức óc. Thương Thục Thanh ngước mắt nhìn cảnh tượng tráng lệ của thế giới dưới lòng đất.
Ngưu Hữu Đạo chỉ về phía thác nước và nói với Triệu Hùng Ca: "Phía sau có măng đá cắm rễ ở trên tường, ngươi rút ra, phía sau chính là lối vào."

Chương 2289: Lại gặp mật địa (2)

Chương 2289: Lại gặp mật địa (2)
Triệu Hùng Ca khẽ gật đầu và lao vào trong thác nước chảy xiết, tìm kiếm một lát ở phía sau thác nước, cuối cùng cũng tìm được măng đá cắm ở trên vách đá. Hai tay y thi pháp, oong một tiếng rút ra và bay ra ngoài thác nước, di chuyển lên trên không trung rồi nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo.
Măng đá này đã không cần dùng tới nữa, Ngưu Hữu Đạo chỉ vào trong đầm nước cuồn cuộn phía dưới.
Triệu Hùng Ca hiểu ý, lúc này buông tay ra, măng đá ầm ầm rơi xuống bên trong đầm nước.
"Đi." Ngưu Hữu Đạo hô một tiếng, bản thân dẫn đầu rời đi, chui vào bên trong thác nước.
Vân Cơ ôm lấy vòng eo của Thương Thục Thanh và phi thân lên, dùng cương khí hộ thể che chở cho hai người xông qua thác nước và bước vào cửa động phía sau thác nước.
Viên Cương cõng Lữ Vô Song ngẩng đầu nhìn và đang cân nhắc có nên dùng lực lao tới hay không, Triệu Hùng Ca di chuyển trên không trung liếc mắt nhìn thấy liền, lắc mình lao đến, nắm lấy cánh tay của hắn ta và dẫn theo hai người cùng bay lên, thoáng cái xông vào bên trong động phía sau thác nước.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu liếc nhìn, thấy tất cả đều tới thì cũng thả Nguyệt Điệp ra, đi phía trước dẫn đường.
Mặt đất trơn trượt, nhưng không tạo được ảnh hưởng gì đối với chuyến đi này. Bọn họ chưa từng tới nơi này kiểm tra, nhưng có thể nhìn ra được có dấu vết do con người làm.
Rất nhanh đã thấy xuất hiện từng bậc thang có thể đi lại bình thường, càng đi sâu vào trong lại càng thấy yên tĩnh.

Không bao lâu, phía trước lại có tiếng ầm ầm truyền đến. Đợi đi tới lại một nơi sâu hơn mặt biển rất lớn, mượn Nguyệt Điệp chiếu sáng, tất cả phát hiện mình giống như ở dưới vực sâu vạn trượng, hai đường trái và phải có thác nước như từ Minh Hà đổ xuống.
Thương Thục Thanh ngước mắt nhìn kỳ quan thế gian giống như phủ quỷ thần thông. Ngưu Hữu Đạo đã bước qua cầu gãy và đi tới đối diện cửa động. Nàng cũng bị Vân Cơ dẫn qua theo.
Triệu Hùng Ca đang muốn phụ một tay, lại thấy Viên Cương chạy nhanh tới, trực tiếp cõng Lữ Vô Song vượt qua vực sâu, rơi xuống đất và chạy vào đối diện cửa động.
Triệu Hùng Ca quay lại liếc nhìn lối về tối tăm, sau đó cũng lao qua.
Càng đi xuống, phát hiện ra Thương Thục Thanh có phần khác thường, cảm giác được rõ ràng nàng đang run lẩy bẩy. Vân Cơ biết âm khí ở đây thẩm thấu ra làm cho nàng chịu không nổi, lúc này thi pháp phòng hộ cho nàng.
Thật ra lúc trước, Thương Thục Thanh cũng cảm giác lạnh, chỉ là nàng không muốn mang đến phiền phức cho người khác. Từ khi còn nhỏ, nàng đã là một người không muốn gây thêm phiền phức cho người ta, cho nên vẫn cố nhịn, nhưng bây giờ đã không thể khống chế được bản thân, thật sự không chịu được nữa.
Một hơi nóng đưa vào xua tan hơi lạnh trong cơ thể, Thương Thục Thanh khẽ nói: "Là Thanh nhi ta tăng thêm gánh nặng rồi, cảm ơn Vân quản lý."
Trong lời nói đầy vẻ bất an và xấu hổ, còn thỉnh thoảng liếc nhìn Ngưu Hữu Đạo đi phía trước và phát giác mình đúng là một kẻ vô dụng.
"Quận chúa khách sáo rồi." Vân Cơ cười, nghĩ thầm, ở đây ai gặp chuyện không may cũng không đến lượt ngươi. Tới đây, ngươi mới là người quan trọng nhất.
Cho tới bây giờ, nàng ta tự nhiên đã đoán được Thương Thục Thanh mới là mấu chốt để mở ra phong ấn này, bằng không sẽ không có khả năng đưa Thương Thục Thanh tới đây. Lúc trước khi để lại Ngân Nhi, Ngưu Hữu Đạo thậm chí muốn để lại Lữ Vô Song, cũng không quên mang theo người này thì có thể tưởng tượng được bên trong ắt phải có nguyên nhân gì đó.

Nàng ta quay đầu liếc nhìn, lo lắng Lữ Vô Song không chịu được, kết quả phát hiện Lữ Vô Song được Viên Cương cõng trên thân rất thoải mái, vẻ mặt tự nhiên hết nhìn đông tới nhìn tây.
Điều này rõ ràng không bình thường, nàng ta không khỏi dùng pháp nhãn nhìn kỹ, chỉ thấy cơ thể Viên Cương hình như bị hoàn cảnh nơi đây kích phát, huyết khí tràn đầy, lại có mùi bách tà bất xâm, sức sống mạnh mẽ khiến những âm khí bồng bềnh không có cách nào tới gần. Lữ Vô Song ở trên lưng của Viên Cương cũng được che chở.
Vân Cơ âm thầm thán phục, phát hiện thân thể này của Viên Cương đã vượt qua tình trạng bình thường.
Nếu không còn chuyện gì nữa, nàng ta cũng sẽ không quản, tiếp tục che chở cho Thương Thục Thanh đi về phía trước.
Lữ Vô Song thật sự không có việc gì, cảm giác như mình nằm ở trên một tấm thảm ấm áp dễ chịu, rất thoải mái, được ngắm phong cảnh, còn không cần bước đi, đúng là vô cùng tự tại.
Đợi đến khi không còn nghe được tiếng thác nước phía sau, nhiệt độ càng thấp hơn, ngay cả Nguyệt Điệp cũng chịu không nổi.
Ngưu Hữu Đạo thu Nguyệt Điệp lại, trong tay cầm dạ minh châu đi phía trước dẫn đường.
Đoàn người nhanh chóng đi về phía trước, cuối cùng đã tới một gian phòng đá, nhìn thấy tảng đá lớn hình tròn che kín phía ngoài.
Ánh mắt Thương Thục Thanh quan sát đầu cửa động và lẩm bẩm một tiếng: “Máu đào lòng son!"
Ánh mắt nàng theo bản năng nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo và nhớ tới chữ trên thanh kiếm kia.
Mà Viên Cương và Triệu Hùng Ca đều không xa lạ gì với thanh kiếm kia, bọn họ cũng nhìn về Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo xoay người, đi vài bước đến trước mặt Thương Thục Thanh và cười nói với nàng: "Quận chúa, cô có ấn tượng gì với mấy chữ này không?"
Thương Thục Thanh gật đầu: “Chỗ gần chuôi của thanh bội kiếm do Đông Quách tiên sinh đưa cho phụ vương có bốn chữ này."
Ngưu Hữu Đạo giơ tay lên chỉ vào giữa kiếm: “Quận chúa còn nhớ rõ chuyện lần trước nhắc tới thanh kiếm này không?"

Thương Thục Thanh nói: “Nhớ."
Ngưu Hữu Đạo: "Chính là lần trước quận chúa nhắc nhở, làm cho ta nghĩ đến thanh kiếm này, làm cho ta tìm đến nơi này. Ở đây chính là nơi do lão đầu Đông Quách và phụ vương của cô bí mật tạo ra khi còn sống. Khi Ninh vương còn sống đã nhắc với cô về thanh kiếm này, dụng ý lại ở chỗ này."
Thương Thục Thanh kinh ngạc nhìn hắn, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc không hiểu, không biết phụ vương khi còn sống tạo ra nơi bí mật này có ích lợi gì.
Ánh mắt Lữ Vô Song lộ ra sự nghi ngờ, cảm giác mình nghe không hiểu, dù nàng có kiến thức rộng rãi, cũng có cảm giác như nghe thiên thư.
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục nói: "Quận chúa có phải cảm giác không thoải mái không?"
Thương Thục Thanh nhìn bốn phía xung quanh và thử trả lời: "Âm khí nơi này hình như rất nặng, rất lạnh, nếu không có quản lý Vân bảo vệ, Thanh nhi không chịu nổi."
Triệu Hùng Ca bỗng nhiên chen vào một cậu: “Hắn không phải nói hoàn cảnh nơi đây, mà là trong cơ thể quận chúa có cảm nhận được sự khác thường gì không?"
Thương Thục Thanh theo bản năng giơ tay lên, ngón tay chạm đến mặt mình, không nói thì không để ý, lúc này nàng cảm giác gương mặt xấu mặt của mình có chút không thích hợp, có thể mình quá kiểu cách chăng? Nhưng dưới ánh mắt khích lệ của Ngưu Hữu Đạo, nàng dè dặt trả lời: "Thanh nhi không biết chuyện gì xảy ra, càng tới gần nơi đây, trên mặt càng nóng... Thanh nhi cảm giác trên mặt có hơi nóng, hơi sưng. Đạo gia, điều này có tính là khác thường không?"
Ngưu Hữu Đạo cùng Triệu Hùng Ca nhìn nhau, bọn họ đều là người xem qua Ma Điển nên biết chuyện.
Ngưu Hữu Đạo cười: “Vậy là được rồi. Phía sau cửa đá có tập trung âm trận, sẽ có chút ảnh hưởng với cơ thể của quận chúa. Quận chúa, năm đó Ninh vương đã để lại cách hóa giải vết ban trên mặt cô ở phía sau tảng đá bịt nơi này, ngày hôm nay có thể làm cho mặt của cô khôi phục lại bình thường, cô có vui không?"

Những người khác hoặc có thể nghe hiểu, hoặc kinh ngạc nghi ngờ, tất cả đều nhìn chằm chằm về phía Thương Thục Thanh.
Thương Thục Thanh lại giơ tay lên, đầu ngón tay đụng vào gò má. Nàng dĩ nhiên là vui mừng rồi. Không có nữ nhân nào không thích đẹp, chỉ là nàng cảm tháy hơi khó tin, vết ban trên mặt đã làm bạn nhiều năm thật sự có thể hóa giải sao?
Ngưu Hữu Đạo: "Đương nhiên, điều này cũng có nghĩa là trách nhiệm, chỉ sợ đây chính là nguyên nhân năm đó Ninh vương tạo ra vết ban trên mặt nàng. Bắt đầu từ giây phút khi nàng hóa giải nó lại có nghĩa là nàng phải gánh chịu trách nhiệm do Ninh vương để lại. Ta cũng không muốn ép nàng, cho nên ta phải nói rõ với nàng trước. Nàng có bằng lòng mở ra cánh cửa này, gánh chịu trách nhiệm kia không?"

Chương 2290: Vương Kỳ đại quân của phụ vương!

Chương 2290: Vương Kỳ đại quân của phụ vương!
Nói không cưỡng ép gì đó chỉ là vô nghĩa, đã dẫn người tới nơi này là bắt buộc phải làm rồi, sao có thể để cho Thương Thục Thanh không đồng ý được?
Đương nhiên, hắn thật sự sẽ không ép buộc, nhưng điều kiện không cưỡng ép trước tiên là hắn biết Thương Thục Thanh nhất định sẽ đồng ý, không thể từ chối.
Bây giờ hắn hỏi ý kiến chỉ là muốn Thương Thục Thanh chủ động bằng lòng, nếu như khiến nàng cảm giác không tình nguyện, sợ sẽ ảnh hưởng tới chuyện sau này.
Ở trong phong ấn này không có khả năng là đồ bình thường. Cũng không biết khi nắm giữ quyền to thì trong lòng nàng có thể xuất hiện biến hóa gì hay không. Hắn trực tiếp ra lệnh cho Thương Thục Thanh sẽ không thích hợp, sợ đưa tới tâm lý phản nghịch, nên vẫn để cho Thương Thục Thanh chủ động tình nguyện thì tốt hơn.
Nghe hắn bói nghiêm trọng như vậy, trong lòng Thương Thục Thanh cảm thấy không vững tin. Từ nhỏ nàng đã ngoan ngoãn hiểu chuyện, từ trước đến nay không phải là người nói mạnh miệng, chuyện không làm được sẽ không đồng ý linh tinh. Ngưu Hữu Đạo vừa nói như vậy, nàng làm gì có can đảm trả lời loạn nên thử hỏi: "Đạo gia, phía sau tảng đá chắn cửa động này là cái gì?"
Ngưu Hữu Đạo nói với lời lẽ đầy khí phách: "Đó là ngàn quân vạn mã do Ninh vương để lại!"
"..." Thương Thục Thanh bất đắc dĩ, cảm giác Đạo gia đang nói đùa, nhưng nàng hiểu rõ Đạo gia sẽ không đùa kém cỏi như vậy.

Đừng nói là nàng, Lữ Vô Song cũng lộ vẻ nghi ngờ.
Thương Thục Thanh thử hỏi lại: "Phụ vương để lại ngàn quân vạn mã ở đây sao?"
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Tất cả đều là thủ hạ cũ của Ninh vương khi còn sống, là Ninh vương để lại cho nàng khống chế."
Trước khi đối phương đồng ý, hắn không muốn nói thẳng ra nơi này là mười vạn Nha Tương, nếu đối phương không đáp ứng, có lẽ hắn vĩnh viễn cũng sẽ không để cho nàng biết.
Trong lòng Thương Thục Thanh tồn tại sự nghi ngờ, lẽ nào ở trong này còn có thể có lối đi thông tới thế ngoại đào nguyên sao? Nghĩ đến sơn thôn bí mật kia, nàng cảm thấy cũng không phải là không thể có. "Đạo gia, không phải Thanh nhi không muốn gánh chịu trách nhiệm, mà Thanh nhi sợ hỏng việc... Thống lĩnh quân đội chiến đấu, Thanh nhi ngay cả kiến thức nửa vời cũng không tính. Nếu thật sự là người do phụ vương để lại, có phải giao cho ca ca tới mới thích hợp hơn không? Cho dù giao cho đại tẩu Vương phi cũng thích hợp hơn giao cho Thanh nhi."
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Vương gia tới cũng vô dụng, hắn không khống chế được đội quân này. Ta nói rồi, đây là Ninh vương để lại cho nàng, từ khi Ninh vương bắt đầu trồng ban lên mặt mặt nàng đã quyết định đội quân này chỉ có thể do nàng tới khống chế. Cả thiên hạ, ngoại trừ quận chúa thì không có người thứ hai có thể khống chế được!"
Triệu Hùng Ca cũng nói hêm một câu: “Cũng chỉ có quận chúa mới có thể thật sự làm cho đại quân này tỉnh lại và nghe lệnh!"
Đây tính là cách nói gì vậy? Trong đôi mắt sáng của Thương Thục Thanh trợn tròn, không nghĩ tới mình có thể có năng lực lớn như, còn liên quan tới vết ban trên mặt mình nữa? Nàng không nhịn được lại giơ tay lên sờ mặt mình.
Lữ Vô Song nhìn xung quanh. Mặc dù tu vi không còn nhưng tầm mắt nàng vẫn còn. Khi nghe đến đó, lại thêm âm khí ở đây, nàng không khỏi lên tiếng nói: "Chẳng lẽ không phải đại quân người sống, mà Ninh vương lưu lại một âm binh sao?"
“Tính là vậy đi.” Ngưu Hữu Đạo nói.
Là âm binh à? Thương Thục Thanh ngạc nhiên nhìn cánh cửa đá này, ánh mắt dừng lại một lát ở bốn chữ "Máu đào lòng son", có chút thấp

thỏm nói: "Đạo gia, Thanh nhi bằng lòng gánh chịu trách nhiệm, chỉ là Thanh nhi thật sự sợ mình không hiểu chuyện sẽ làm hỏng việc."
Ngưu Hữu Đạo: "Chinh chiến trong thế tục, vương gia và Mông soái nắm giữ đại quân nước Yến thì chưa chắc đã sợ ai, không đến mức phải vận dụng đội quân này. Năm đó Ninh vương chuẩn bị đội quân này, hắn là muốn nhằm vào tu sĩ. Trước đây, ta biết tới sự tồn tại ở đây, sở dĩ không dẫn theo quận chúa tới thức tỉnh bọn họ là vì không dám tùy ý để lộ, cũng chưa tới lúc dùng đến đội quân này."
"Bây giờ, chín Thánh đã ngã xuống tám, chỉ còn lại có một mình Ô Thường. Lão già này rất khó đối phó, dùng thủ đoạn bình thường thì không có tách dụng. Bây giờ thời cơ đã tới, đã đến lúc làm một lần cho xong nên phải vận dụng tới đội quân này. Ta cần quận chúa phối hợp, ta cần dùng đội quân này để đi đối phó với Ô Thường, cần đội quân này phân thắng bại cùng Ô Thường. Cho nên quận chúa không cần sợ, bởi vì không phải dùng để chém giết ở trên chiến trường, nên dùng thế nào, ta sẽ ở bên cạnh chỉ điểm cho quận chúa, quận chúa không cần quá lo lắng."
"Đương nhiên, giao đấu với Ô Thường, sẽ tồn tại nguy hiểm to lớn nhất định, quận chúa có sợ không?"
Hắn vẫn muốn giải thích với Thương Thục Thanh.
Hóa ra là như vậy. Thương Thục Thanh hiểu rõ liền quyết đoán nói: "Ta không sợ! Chỉ cần Đạo gia cảm thấy được, Thanh nhi bằng lòng bất chấp gian nguy gánh chịu phần trách nhiệm này."
"Được! Quận chúa vì đại nghĩa, không hổ danh là con cháu của Ninh vương." Ngưu Hữu Đạo vui mừng gật đầu và xoay người, tự mình đi tới trước tảng đá lớn.
Vân Cơ kéo Thương Thục Thanh nhường đường, lui lại một chút. Viên Cương và Triệu Hùng Ca cũng tránh đường.
Hai tay Ngưu Hữu Đạo đặt ở trên tảng đá và thi pháp, tảng đá phát ra tiếng ầm ầm và bắt đầu lăn về phía sau.
Cửa động vừa hé mở thì lập tức có tiếng gió lạnh vù vù thổi tới, khiến mọi người đều tập trung chú ý cao độ.
Tảng đá chắn cửa động lăn đến phía sau vách đá thì dừng lại. Ngưu Hữu Đạo hút một tảng đá do Vân Cơ để lại tới chắn phía sau, tránh cho tảng

đá lớn lăn loạn. Sau đó hắn vung tay áo về phía lối đi vào cửa động đầy gió lạnh thổi tới.
Vân Cơ dắt Thương Thục Thanh đi đến. Triệu Hùng Ca và Viên Cương cõng người cũng vội vàng đi theo. Có thể nghe được bên trong vọng tới rất nhiều tiếng khò khè.
Ngưu Hữu Đạo đi tới một bên cửa và thò tay lục tìm gì đó.
Ánh mắt đám người Triệu Hùng Ca lại bị thứ kỳ lạ trong bóng tối phía trước thu hút, rất nhiều ánh sáng màu đỏ kỳ lạ nhỏ giống như muỗi đang chớp hiện lộ ra cảm giác quyến rũ.
Ba! Ngưu Hữu Đạo thò tay kéo gì đó ở bên cạnh cửa động. Tiếp theo có tiếng sôi sùng sục truyền ra, tiếp theo mùi dầu hỏa gay mũi bị gió thổi ra.
Một ánh lửa sáng lên, tiếp theo "Oong" một tiếng, ánh lửa đột ngột lan tràn ra, lửa cháy càng lúc càng mạnh. Đám người đi lên phía trước chỉ thấy có một con rồng lửa đang uốn lượn và không ngừng kéo dài vào bên trong, dầu theo đó chảy xuôi, cháy một đường lao đi.
Không gian trong lòng đất dần dần hiện ra dưới ánh lửa lan tràn.
Không ngờ trước mắt là một kho binh khí rất lớn, binh khí, áo giáp, ở dưới ánh lửa càng lộ vẻ uy nghiêm.
Điều làm cho người ta chấn động hơn là trên từng thanh binh khí cắm ngược có từng con quạ toàn thân tràn ngập sương mù màu đen không tan đang nghỉ ngơi. Sương mù màu đen quanh quẩn trên thân của chúng. Mà những ánh sáng màu đỏ kì lạ kia phát ra từ khe mắt của những con quạ này.
Vô số quạ đen nhiều không đếm hết, trên lông đều hiện lên ánh sáng u ám.
Oong! Hố lửa ở giữa bốc cháy lên, bên trong còn cắm một cán cờ lớn, một mặt có thêu chữ lớn "Thương".
Có lẽ do bị âm khí nhuộm trong thời gian dài, chữ viết ẩn hiện lên ánh đen. Bao gồm cả những binh khí và áo giáp kia cũng lộ ra màu đen âm trầm.
Ánh mắt Thương Thục Thanh nhìn chằm chằm về phía lá cờ này, vành mắt đỏ hoe. Nàng nhận ra và tự mình lẩm bẩm: "Vương Kỳ đại quân của phụ vương!"

Vào giờ phút này, nàng tin chắc nơi đây thật sự do phụ thân nàng để lại. Điểm chú ý của những người khác không giống nàng. Lữ Vô Song hình như khiếp sợ tới mức ngây người, một lát sau mới thất thanh nói: "Nha Tương!"

Nàng đã từng nhìn thấy Nha Tương, biết dáng vẻ của chúng ra sao, trước kia Vô Lượng Viên cũng có.

Triệu Hùng Ca hít sâu một hơi, mặc dù trong lòng sớm đã biết, nhưng quy mô trước mắt vẫn khiến cho y chấn động, gằn từng chữ: "Mười vạn Nha Tương!"

Chương 2291: Mở ra phong ấn (1)

Chương 2291: Mở ra phong ấn (1)
Chỉ có tận mắt nhìn thấy được, mới hiểu rõ đó là khái niệm thế nào, thật sự là khí thế hào hùng, chấn động lòng người. Có thể tưởng tượng được năm đó Đông Quách sư huynh bọn họ phải bỏ ra tâm huyết lớn tới mức nào cho điều này.
Trên mặt Viên Cương cũng lộ vẻ nghiêm trọng, rốt cuộc hắn ta hiểu rõ vì sao Đạo gia bảo cho hắn ta mở mang tầm mắt. Hắn ta không thể không thừa nhận, điều này thật đúng là mở rộng tầm mắt. Tình cảnh trước mắt chắc chắn sẽ khiến cho phần lớn mọi người cả đời cũng khó rời tầm mắt, bỏ lỡ sẽ thật sự đáng tiếc.
Phản ứng của Vân Cơ vẫn còn tốt, dù sao nàng cũng đã tới lần thứ hai.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu, vung ngón tay chỉ: “Không sai, đây chính là mười vạn Nha Tương do Ninh vương để lại!"
Mấy từ mười vạn Nha Tương khiến Thương Thục Thanh chợt tỉnh táo lại. Trước đây nàng chưa từng gặp nên không biết đó là vật gì, lúc này mới chính thức được những con quạ toàn thân lạnh lẽo này chính là Nha Tương? Nàng nhớ ra điều gì, chợt nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo hỏi: "Đạo gia, mười vạn Nha Tương của Lam tiên sinh năm đó là thật, không phải là lời đồn sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Lam Nhược Đình ngẫu nhiên nghe được lão sư của hắn là Lạc thiếu phu và Ninh vương nói chuyện phiếm, chỉ nghe được vài lời mà hắn cũng tưởng là nói chuyện phiếm nên không biết nó thật sự tồn tại. Đương nhiên, cũng là bởi vì điều này dẫn dắt để hắn lấy cớ bảo vệ vương gia trong nhà giam. Lam Nhược Đình chẳng qua là đánh bậy đánh bạ mà thôi."
Vẻ mặt Lữ Vô Song chợt hoảng sợ: “Sao có thể như vậy? Những thứ này được tồn tại bao nhiêu năm chứ?"

Ngưu Hữu Đạo: "Chắc là sau khi quận chúa sinh không lâu đã được chuẩn bị rồi, thời gian tồn tại hắn không lớn hơn tuổi của quận chúa, tối thiểu cũng hơn ba mươi năm."
"Hơn ba mươi năm?" Vẻ mặt Lữ Vô Song giống như tức giận: “Ta cũng đã nghe nói qua về lời đồn mười vạn Nha Tương nhưng nó không có khả năng tồn tại. Ô Thường lại có thể chế luyện Nha Tươn. Nếu thật sự có thể đến trình độ như vậy, Ô Thường làm sao có thể không có động tác gì chứ? Cứ đến một thời kì, Ô Thường lại muốn tự tay giết chết Vô Lượng Viên trông coi Nha Tương. Bằng không lâu như vậy, Ô Thường căn bản không khống chế được."
Ngưu Hữu Đạo: "Sự thật đã bày ở trước mắt của nàng, còn có gì là không có khả năng chứ? Ô Thường chắc hắn đã bí mật chế luyện không ít Nha Tương ở Hãm Âm Sơn."
Lữ Vô Song chợt nhìn về phía hắn: “Ý của ngươi là nói Ô Thường lừa gạt để giấu diếm chúng ta sao? Không thể như vậy được! Hãm Âm Sơn có quy mô lớn như vậy, bình thường luôn có người đến người đi, hắn có thể giấu được chúng ta một lúc, nhưng không có khả năng giấu được chúng ta lâu như vậy."
Triệu Hùng Ca: "Vậy còn không phải là nhờ nàng ban tặng sao?"
"Ta à?" Lữ Vô Song không hiểu: “Chuyện này đâu có liên quan tới ta chứ?"
Triệu Hùng Ca liếc mắt nhìn Viên Cương: “Nhìn thấy hai ngươi, ta xem như đã hiểu rõ có chuyện tình cảm oan gia ngõ hẹp là gì, còn có phải thật sự không oan gia không gặp gỡ hay không. Trước khi chồng nàng bị nàng hành hạ cho mình đầy thương tích ở Thánh cảnh, Ô Thường căn bản không biết bí pháp thật sự để chế luyện Nha Tương. Cách chế luyện gà mờ của hắn dĩ nhiên là không được. Nhưng chúng ta vì cứu chồng nàng nên đã lấy ra bí pháp chế luyện thật sự để trao đổi với hắn. Nàng nói xem, đây tính là chuyện gì?"
Chuyện gì vậy? Thương Thục Thanh hết nhìn người này tới người khác. Nàng là người biết ít nhất, nhiều lắm chỉ từng nghe được chút tin tồn mà thôi.
Lữ Vô Song hiểu rõ và ý thức được những phiền phức mà mình từng mang tới cho bên này nhưng dĩ nhiên không nhắc tới: “Nói vậy Ô

Thường vừa mới chế luyện không lâu, không trách được người kia lại trấn thủ ở nước Tề, hóa ra là vì Hãm Âm Sơn." Bỗng nàng hỏi Triệu Hùng Ca: “Nếu ngươi sớm nắm giữ bí pháp chế luyện, vì sao bản thân ngươi không làm?"
Triệu Hùng Ca hất cằm: “Đã có người chế luyện, ta còn phí sức lực làm gì? Hơn nữa, ngay cả nơi này ở đâu ta cũng không biết, ta đi đâu chế luyện chứ? Nàng cũng biết Hãm Âm Sơn không thể gạt được các nàng, hơn nữa vì nhận được bí pháp này, Ô Thường vẫn đang để mắt tới ta. Ta muốn có cơ hội rảnh rỗi để chế luyện cũng không lớn."
Không nói trước đây y không có ý nghĩ này, cho dù có thì cũng không có tài nguyên.
Lữ Vô Song: "Trước đó ngươi nói tới Đông Quách Hạo Nhiên. Nói cách khác là Đông Quách Hạo Nhiên thu được bí pháp chế luyện Nha Tương từ ngươi à?"
Triệu Hùng Ca từ chối cho ý kiến, không thừa nhận cũng không phủ nhận.
Thương Thục Thanh ngược lại đã hiểu rõ, hóa ra nguồn gốc đều là từ người này.
Lữ Vô Song hừ một tiếng: “Thượng Thanh Tông, một đám Thượng Thanh Tông các ngươi, kẻ nào kẻ đấy đều có lá gan thật sự không nhỏ."
Thấy Viên Cương quay đầu nhìn mình, nàng lập tức khẽ hừ một tiếng rồi không nói gì nữa.
Ngưu Hữu Đạo cũng không nói dài dòng nữa, một tay cầm kiếm xem làm gậy bước nhanh tới. Vân Cơ che chở cho Thương Thục Thanh đi xuống theo bậc thang.
Triệu Hùng Ca vừa và xuống, chợt nghe phía sau Lữ Vô Song đau khổ kêu lên vài tiếng. Mấy người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Viên Cương thả Lữ Vô Song trên lưng xuống.
Viên Cương hiển nhiên cho rằng ở đây đèn đuốc sáng trưng, có thả xuống sẽ không có vấn đề gì nên không cần cõng nữa. Kết quả Lữ Vô Song bị âm khí nồng đậm ở đây ăn mòn, lập tức lảo đảo muốn ngã và liên tục run rẩy, rùng mình.
Viên Cương lập tức giơ tay đỡ, không nhịn được hỏi: “Sao vậy?"

Ngưu Hữu Đạo quay đầu chăm chú nhìn qua và trầm giọng nói: "Hầu tử, hoặc ngươi cõng hoặc bế, nàng không có huyết khí của ngươi hộ thể thì không chịu nổi âm khí ở đây ăn mòn đâu. Trong giây lát có thể sẽ lấy tính mạng của nàng đấy. Ngươi muốn nàng chết, vậy chúng ta cũng không có ý kiến."
Mấy người có pháp nhãn rõ ràng đã sớm nhìn ra manh mối. May là cơ thể Lữ Vô Song không bình thường, bằng không sẽ lập tức bị âm khí nồng kia làm cho ngất xỉu.
Viên Cương bất đắc dĩ. Hắn ta nhìn ra được Đạo gia không phải đang nói đùa, không thể làm gì khác hơn là lại xoay người cõng Lữ Vô Song lên.
Chuyện quan trọng, sơ ý có thể chết lão bà, hắn ta làm không được.
Đổi lại thành người bình thường mà cứ cõng người nặng như vậy, còn phải đi đường xa như vậy, chắc chắn đã sớm chịu không nổi, nhưng đối với Viên Cương thì chỉ cõng một người mà thôi, rõ ràng không tính là chuyện gì cả. Chắc hẳn chẳng khác nào người bình thường cong cọng rơm, tiêu hao thể lực cũng không có gì khác nhau.
Không ai cho rằng hắn sẽ không chịu nổi, cũng không ai đồng tình giúp đỡ. Dù sao đó cũng là người một đao chém ba thánh.
Lữ Vô Song áp sát người trên lưng của Viên Cương, lập tức cảm giác yếu ớt chậm lại. Cơ thể nóng hầm hập của Viên Cương phả đến trong cơ thể nàng khiến nàng cảm giác trong cơ thể cũng ấm lên, hình như có tác dụng loại bỏ âm tà xông vào trong cơ thể.
Bất kể nói thế nào, Lữ Vô Song chỉ có cảm giác ôm nam nhân này thật thoải mái.
Mấy người quay đầu dùng pháp nhãn quan sát cũng xác nhận Lữ Vô Song không có việc gì, trong lòng bọn họ âm thầm nói, cơ thể của Hầu Tử này cũng đủ kỳ lạ, so còn tà hơn cả tà khí ở đây nữa.
Pháp nhãn của bọn họ có thể thấy rõ huyết khí của Viên Cương có thể xông quá sát khí, ở trong hoàn cảnh này khí cơ của cơ thể tự nhiên phóng ra ngoài, đây là điển hình của thể chất bách tà bất xâm, thiên thần hộ thể gì đó trong truyền thuyết.
Điều này đối với mấy vị tu sĩ ở đây đã không tính là kỳ quái, quái thai cánh tay chém xuống còn có thể mọc ra, huyết khí phát sát khí đã tính là

gì chứ?
Bọn họ luôn có thể trong lúc lơ đãng phát hiện ra vài điều thần kỳ, hơn nữa ngay cả bản thân Viên Cương cũng không biết, trong lòng Ngưu Hữu Đạo lại đang buồn bực. Rốt cuộc Xi Vưu Vô Phương là cái gì quỷ vậy? Hết lần này tới lần khác đều là thứ không phải ai cũng luyện thành, cho những người khác cũng vô dụng, chung quy sẽ không phải thật sự là công pháp do vị Xi Vưu trong truyền thuyết kia di truyền xuống chứ?

Chương 2292: Mở ra phong ấn (2)

Chương 2292: Mở ra phong ấn (2)
Binh khí cắm như rừng. Bọn họ đi qua con đường mòn tới không gian rộng rãi trong lòng đất, cũng chính là gần hố lửa kia. Ngưu Hữu Đạo dừng bước, xoay người nhìn chằm chằm vào Thương Thục Thanh trước mặt.
Thương Thục Thanh bị hắn nhìn thẳng như vậy thì có chút ngượng ngùng.
Ngưu Hữu Đạo: "Quận chúa, thời gian không chờ đợi ta, chúng ta trực tiếp bắt đầu mở ra phong ấn mười vạn Nha Tương này đi."
Thương Thục Thanh cắn môi, đột nhiên hỏi: "Đạo gia, Thanh nhi có thể hỏi ngài một vấn đề trước không?"
Ngưu Hữu Đạo: "Quận chúa cứ hỏi."
Thương Thục Thanh nhìn xung quanh: “Thanh nhi không rõ, trên Thanh nhi có ba huynh trưởng, tại sao phụ vương muốn giao mười vạn Nha Tương này cho Thanh nhi. Đạo gia ngài biết không?"
Ngưu Hữu Đạo: "Quận chú xem thứ trên mặt mình thì chắc hẳn đã hiểu rõ, ba huynh trưởng của quận chúa đã lớn, trên thân đột ngột xuất hiện thứ gì cũng dễ dàng làm cho người khác nghi ngờ. Quận chúa lại khác, nàng mới ra sinh còn chưa có người nào nhìn thấy."
Hắn dứt lời lại không nhịn được quay đầu lặng lẽ liếc nhìn Triệu Hùng Ca.
Hai người đã xem qua Ma Điển, có một số việc đại khái có thể đoán được nguyên nhân và chân tướng sự thật nhưng không đành lòng nói cho cô gái này biết, không muốn để cho nàng biết phụ thân mình tự nhiên có lòng dạ độc ác như vậy đối với mình. Giống như trước đây Triệu Hùng Ca không muốn nói cho Ngưu Hữu Đạo biết thần côn Đông Quách Hạo Nhiên làm bậy, hết lần này tới lần khác còn bịa chuyện để che giấu.

Nói gì Thương Thục Thanh vừa sinh ra đã khóc không ngừng, chỉ dựa vào những chuyện Đông Quách Hạo Nhiên đã làm, nàng có thể không khóc được sao? Không khóc chết đã là may rồi.
Một con Nha Tương tương đương với đâm một kim. Mười vạn Nha Tương thì phải đâm trên mặt Thương Thục Thanh bao nhiêu kim chứ? Chỉ sợ thi pháp khống chế cũng chỉ có thể khống chế được một lúc, chỉ cần tỉnh lại, bị đau như vậy mà không khóc mới là lạ.
Đương nhiên, có tu sĩ thi pháp giúp đỡ sẽ không đến mức tổn thương tới tính mạng của Thương Thục Thanh.
Còn nói gì trước khổ sau sướng. Lẽ nào cái gọi là trước khổ sau sướng chính là chịu tội để đổi lấy nắm mười vạn Nha Tương trong tay sao?
Thương Thục Thanh nghe xong khẽ gật đầu và im lặng một lát. Nàng là một cô gái thông minh, chẳng qua cảm thấy mình không có tư cách tùy hứng, cho nên vẫn không để lộ tâm tư mẫn cảm ra ngoài mà thôi. Lúc này hình như nàng đã đoán được điều gì nên lại hỏi: "Đạo gia, nghe nói khi Thanh nhi mới sinh ra đã khóc không ngừng, có phải liên quan tới chuyện chế luyện những Nha Tương này không?"
"À..." Ngưu Hữu Đạo không biết nên nói như thế nào, sợ nói ra sẽ chọc cho nàng oán hận nên chỉ có thể lừa gạt nói: "Cái này thì ta không biết, dù sao ta cũng không ở hiện trường nên không thấy qua."
Có đôi khi lảng tránh cũng là một loại đáp án. Thương Thục Thanh cảm giác được vấn đề của mình làm cho hắn khó xử nên vội nói: "Không sao, Thanh nhi chỉ hỏi qua thôi. Khi đó Thanh nhi còn nhỏ nên không biết thế nào là đau khổ, không tính là bị khổ."
Nàng nói câu này làm Ngưu Hữu Đạo và Triệu Hùng Ca âm thầm xấu hổ.
Thương Thục Thanh hít một hơi thật sâu và ngẩng đầu, lấy dũng khí, ánh mắt kiên quyết: “Đạo gia, bắt đầu đi, Thanh nhi cần phải làm như thế nào?"
"Được!" Ngưu Hữu Đạo gật đầu, tuy nhiên vẫn nhắc nhở trước: "Quận chúa, khi mở ra phong ấn sẽ tiêu hao một ít tinh khí thần của nàng, đợi lát nữa có thể sẽ làm cho nàng cảm thấy không thoải mái nhưng không có vấn đề gì lớn, chỉ là tổn hao một ít tinh khí thần của nàng thôi."

Thương Thục Thanh ưỡn ngực lên, mỉm cười cổ vũ hắn: “Đạo gia, không có chuyện gì. Thanh nhi cũng là người từng trải qua chiến trường, không phải là nữ tử yếu đuối nên có thể chịu được."
Vì câu nói này, Ngưu Hữu Đạo ngược lại nhớ tới một câu chuyện cũ. Khi đó nhóm Thương Triều Tông mới thoát thân khỏi kinh thành không lâu, trên đường lại gặp phải một đám người chặn giết. Vì tìm một con đường sống, Thương Triều Tông tự mình cầm đao ra trận. Nàng vác quân kỳ đi theo, bị người ở phía sau lưng chém một đao cũng thật sự nhịn xuống không kêu tiếng nào, cắn răng theo đội xung phong liều chết kiên trì tới giờ phút cuối cùng mới ngã xuống, thật sự là một người có thể chịu được đau khổ.
"Được!" Ngưu Hữu Đạo lại gật đầu cười, tiện tay lấy từ trong đai lưng ra ba cây ngân châm và đột nhiên ra tay nhanh chóng.
Thương Thục Thanh chỉ cảm thấy hoa mắt, trên mặt dường như bị mười con muỗi đốt một chút nhưng không có quá nhiều cảm giác.
Ngưu Hữu Đạo đã thu kim, cười nói: "Được."
Vậy thì được rồi sao? Thương Thục Thanh muốn giơ tay lên sờ mặt lại bị Ngưu Hữu Đạo lắc đầu ngăn cản: “Không nên sờ, chờ một lát dã."
Thương Thục Thanh không tự mình xem được nhưng những người khác lại nhìn thấy trên mặt nàng đã xuất hiện hơn mười giọt máu.
Nếu Ngưu Hữu Đạo nói chờ, vậy Thương Thục Thanh không thể làm gì khác hơn là khoanh tay chờ. Tuy nhiên nàng có thể cảm nhận được trên mặt mình nóng lên, có chút sưng ra như có thứ gì đó muốn phát tiết, muốn thẩm thấu ra vậy.
Thật sự có gì đó thẩm thấu ra, từng thứ gì đó đen đen, rất nhỏ đang từ trong lỗ kim trên mặt nàng bay ra, càng lúc càng nhiều.
Người có pháp nhãn có thể nhìn thấy được rất rõ ràng, những điểm đen bay ra này đang bay về phía từng con Nha Tương.
Sau khi điểm đen bay đi và rơi vào trên đầu từng con Nha Tương, từ trong long chim Thiên Linh thẩm thấu vào trong, hình như theo âm khí hấp thu tiến vào trong cơ thể.
Nha Tương hút vào điểm đen giống như bị điện giật mà run rẩy kịch liệt một cái, từng con phát lên một khí thế, hoặc nói là một trận gió thổi, cuốn về phía Thương Thục Thanh.

Điểm đen bay ra càng nhiều, gió thổi tới cũng càng mạnh.
Dần dần, Thương Thục Thanh cuối cùng lại bị trận gió kia cuốn lên.
Vân Cơ lôi kéo, bảo vệ nàng kinh ngạc thi pháp ngăn chặn giúp, đồng thời vội hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy?"
Vẻ mặt Ngưu Hữu Đạo nghiêm trọng: “Ngươi thả nàng ra."
Vân Cơ: "Không được, không có phòng hộ thì cơ thể của nàng không chịu nổi âm khí ở đây tập kích đâu."
Triệu Hùng Ca: "Buông ra! Nàng chính là mắt trận của chỗ này, trong quá trình mắt trận mở ra, âm khí ở đây sẽ bị hút đi nên không tới gần được cơ thể của nàng đâu."
Vân Cơ nhìn xung quanh thấy hình như đúng là như vậy, âm khí đã bị tập trung vào trong gió xoáy, lúc này mới chịu buông tay.
Thương Thục Thanh phát hiện mình bị gió mạnh cuốn ra, cả người đang bị chậm rãi nâng lên, lập tức có cảm giác không biết phải làm sao.
Lúc này Ngưu Hữu Đạo trấn an: “Quận chúa yên tâm, không có việc gì đâu. Nàng cứ thả lỏng, đừng chống cự."
Thương Thục Thanh tin tưởng hắn nên buông lỏng, dưới gió lớn cuốn tới, mũi chân nàng chậm rãi rời khỏi mặt đất, xoay tròn và phóng lên trên không trung.
Mọi người dùng đôi pháp nhãn chặt nhìn chăm chú vào phản ứng của nàng và tình hình ở đó. Cho dù là Triệu Hùng Ca và Ngưu Hữu Đạo cũng không dám thả lỏng. Bọn họ chỉ nhìn thấy chữ viết ghi chép lại ở trên Ma Điển, nhưng tình huống cụ thể thế nào thì ai mà biết được.
Càng lúc càng nhiều U Vũ Hàn Nha giống như bị điện giật, run rẩy kịch liệt đuổi đi sương mù màu đen tập trung trên người. Chúng dùng sức lắc đầu như bị thứ gì làm cho tỉnh vậy, trong mắt không ngừng chớp hiện ánh sáng màu đỏ kỳ lạ.
Những Nha Tương đang trong quá trình thức tỉnh hình như đang chuyển động cùng Thương Thục Thanh, hình như đều đang cảm nhận khí tức của nàng, cách thức cảm nhận chính là từng trận gió xoay quanh Thương Thục Thanh.
Gió thổi càng lúc càng mạnh, Thương Thục Thanh xoay tròn càng lúc càng nhanh, nàng cảm giác choáng váng nên không thể không nhắm hai mắt lại.

Tóc bị buộc lại cuối cùng đã xổ ra, mái tóc dài cũng xoay tròn theo gió.
Ngọn lửa lớn bên trong không gian đang bốc lên cao, Vương Kỳ trên cột cờ còn phát ra những tiếng phần phật.
Ở trung tâm dải đất có gió xoáy, đám người Ngưu Hữu Đạo cũng bị gió cuốn cho tay áo tung bay, cố gắng thi pháp trấn áp.
Tình cảnh bên trong không gian giữa lòng đất hình như hoàn toàn hỗn loạn.

Chương 2293: Thức tỉnh

Chương 2293: Thức tỉnh
Đột nhiên, pháp nhãn của đám người Ngưu Hữu Đạo nhìn chăm chú, chỉ thấy trên thân Thương Thục Thanh đang nhanh chóng xoay tròn chợt bay ra một điểm đen rất lớn, nhẹ nhàng tiến về phía bộ chiến giáp ở gần lò sưởi. Một chiến giáp với hình dạng như bảo kiếm, trên chuôi kiếm đội mũ giáp, trên mũ giáp có một con Nha Tương đang đứng.
Nhưng vẫn chưa thấy có gì khác thường xuất hiện. Phản ứng của nó cũng giống hệt với các con Nha Tương khác.
"Quạ..." Một tiếng quạ kêu chói tai vang lên ở trong không gian dưới lòng đất.
Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy con Nha Tương kêu to kia mở mắt ra, mắt lộ ra ánh sáng đỏ đậm đầy yêu dị, nó đột nhiên vỗ cánh, thật sự thức tỉnh.
Nó bay lên và khiến cho sương mù màu đen nổ tung. Sương mù màu đen vù vù đánh về phía mặt đất. Ở nơi nó bay lên nhanh chóng ngưng tụ thành hình một người với đôi mắt ánh sáng đỏ yêu dị đang nhìn xung quanh.
Liên tiếp những tiếng "quạ quạ" chói tai bắt đầu không ngừng vang lên bên tai, tiếng Nha Tương vỗ cánh không ngừng đánh nổ sương mù màu đen, không ngừng hấp thụ về phía mặt đất để ngưng tụ thành hình người. Trong những tiếng kêu ầm ĩ chói tai, từng người sương mù màu đen hiện hình, cục diện này thật sự đồ sộ.
Đám người Ngưu Hữu Đạo nhìn xung quanh, trong lòng hiểu rõ mọi chuyện đã thành công rồi. Quả nhiên thành công thức tỉnh những Nha Tương kia.
Thương Thục Thanh xoay tròn trên không trung lại cảm giác choáng váng, trong đầu không ngừng xuất hiện những hình ảnh khiến đầu nàng

đau như muốn nứt ra vậy.
Một ít hình ảnh nàng chưa từng gặp đang không ngừng xuất hiện ở trong đầu nàng. Đó là từng gương mặt người, hình như có vô số gương mặt người lướt qua ở trước mắt nàng khiến đầu nàng đau tới mức choáng váng. Nàng chẳng biết tại sao lại như vậy, chỉ có thể dựa vào lý trí để phán đoán, khẳng định có cùng liên quan đến những Nha Tương kia.
"Quạ..." Con Nha Tương bên lò sưởi bên kia cũng tỉnh lại, nó đánh nổ tung sương mù màu đen ngưng tụ và chui vào trong chiến giáp màu đen phía dưới, bộ khôi giáp kia giống như quả cầu khí lớn lên phồng lên. Dưới mũ giáp là một gương mặt với đường nét rõ ràng lại có khí bay lên, đôi mắt với ánh sáng màu đỏ đầy yêu dị đột nhiên mở ra, nó thò tay rút bảo kiếm cắm trên mặt đất rồi nhìn bốn phía, rõ ràng là dáng vẻ của một tướng lĩnh khiến đám người Ngưu Hữu Đạo không khỏi chú ý nhiều hơn.
Theo từng con Nha Tương hóa sương mù thành hình người, xung quanh trở nên chật chội, khắp nơi đều là vô số đôi mắt màu đỏ máu đầy yêu dị, nhìn có chút kinh người.
Mà gió lớn cuốn ra cũng chậm rãi giảm bớt, vận tốc Thương Thục Thanh xoay tròn trên không trung cũng giảm xuống dần.
Dưới từng sợi tóc mỏng manh lay động là đôi mắt nhắm chặt và gương mặt trắng nõn, mềm mại như bế nguyệt tu hoa vậy.
Vết ban trên mặt nàng đã không, dị vật trên mặt bị hút ra, cảm giá sưng phù cũng biến mất. Sau khi màu da đồng nhất, Thương Thục Thanh đơn giản là khác trước một trời một vực.
Nếu nói Thương Thục Thanh trước đó là người quái dị, vậy nàng lúc này chính là mỹ nhân giống như tiên nữ, cho dù nàng vẫn nhắm mắt lại.
Triệu Hùng Ca khẽ gật đầu: “Quả nhiên đã khôi phục lại."
Lữ Vô Song nằm phía sau lưng Viên Cương ngẩng đầu nhìn, không nhịn được chà chà một tiếng: “Mọi người đều nói mỹ nhân đều có huyết mạch của Thương thị. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên là danh bất hư truyền. Thật không ngờ quận chúa lại xinh đẹp như vậy, thật sự là một mỹ nhân bế nguyệt tu hoa..." Nàng chợt cúi đầu nhìn về phía Viên Cương đang cõng mình.

Nàng phát hiện Viên Cương nhìn chằm chằm vào Thương Thục Thanh đang từ trên không trung chậm rãi hạ xuống cuối cùng còn nắm lấy bắp chân của nàng, làm nàng thấy đau đớn.
Điều khiến nàng nghi ngờ là nàng có thể cảm giác được Viên Cương đang run rẩy.
Nàng không thấy vẻ mặt chấn động của Viên Cương lúc này, trong khiếp sợ còn không thể che giấu được sự khó tin. Hắn ta nhìn chằm chằm vào Thương Thục Thanh đang chậm rãi xoay tròn phía trên, trong miệng lẩm bẩm một tiếng giống như nói mớ: “Ngọc tỷ..."
Ngọc tỷ? Ngọc tỷ nào chứ? Mấy người đều quay đầu liếc nhìn hắn ta, không biết hắn ta đang nói gì.
Duy nhất chỉ có Ngưu Hữu Đạo căng quai hàm, ánh mắt cũng nhìn chằm chằm vào người chậm rãi bay xuống, trừ mười ngón tay nắm chặt trên chuôi kiếm mơ hồ có chút run rẩy.
Viên Cương chậm rãi quay đầu nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo.
Thương Thục Thanh đột nhiên xuống nhanh hơn và lại có âm khí tập kích đến. Vân Cơ vội vàng đi đón.
Nào ngờ Ngưu Hữu Đạo cuối cùng lại đi sau giành được, trực tiếp đẩy Vân Cơ ra và thuận lợi đón lấy Thương Thục Thanh. Cánh tay hắn ôm lấy vòng eo của Thương Thục Thanh, cúi đầu nhìn nửa gương mặt nằm ở trong lòng mình với ánh mắt rất thâm trầm.
Vân Cơ kinh ngạc trước hành động này của hắn.
Lạch cạch. Một thanh kiếm rơi xuống đất. Mọi người nhìn lại mới phát hiện ra Ngưu Hữu Đạo vì đón người mà thậm chí bỏ quên thanh kiếm trong tay.
Ngưu Hữu Đạo giơ tay lên, nhẹ nhàng vén vài sợi tóc rối phủ trên mặt Thương Thục Thanh, cẩn thận ngắm nhìn gương mặt với hàng lông mi run rẩy vì choáng váng khó có thể mở hai mắt ra.
Triệu Hùng Ca không nhịn được hỏi một câu: “Sao vậy? Có gì không đúng sao? Nàng xảy ra vấn đề gì à?"
Ngưu Hữu Đạo chợt quay đầu, trong mắt chớp mắt lóe lên ánh sáng có chút kinh người lại giống như ánh đèn sáng trong đêm khuya gió thảm mưa sầu, rất nghiêm túc nói cho y biết: “Nàng không có việc gì!"

Ánh mắt Viên Cương nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo rất phức tạp. Lữ Vô Song phát hiện ra phản ứng của Viên Cương có phần không đúng.
Gương mặt Thương Thục Thanh tái nhợt, mí mắt run rẩy mở ra nhìn Ngưu Hữu Đạo, nhưng do choáng váng nên nàng nhìn không rõ, suy yếu hỏi: "Đạo gia, có được không vậy?"
Ngưu Hữu Đạo lập tức cúi đầu nhìn về phía nàng, giọng điệu nhẹ nhàng: “Được, nàng làm rất tốt. Bây giờ nàng cảm giác thế nào?"
Khóe miệng Vân Cơ khẽ giật giật. Sao tự nhiên có cảm giác giọng điệu này, thần thái này có chút buồn nôn vậy. Nhưng suy nghĩ tới Ngưu Hữu Đạo trước đây, nàng phát hiện ra Ngưu Hữu Đạo cũng không ngoại lệ, nam nhân này nhìn thấy mỹ nữ quả nhiên là khác hẳn.
Thương Thục Thanh: "Có chút choáng váng, không có sức lực thôi."
Ngưu Hữu Đạo: "Không phải sợ, không có chuyện gì đâu. Lúc giải phong ấn đã hút ra tinh huyết bên trong cơ thể nàng để tẩm bổ một vài thứ, tổn hao một ít tinh khí thần và huyết khí của nàng thôi. Nàng yên tâm, sẽ không có vấn đề gì cả." Hắn nói dứt lời liền trực tiếp móc một viên Thiên Tế Đan từ trong đai lưng ra bóp nát và chỉ lấy một viên nhỏ đặt ở trên môi của Thương Thục Thanh rồi đút vào trong, thi pháp luyện hóa dược tính, giúp nàng chải vuốt lại khí huyết.
Đám người Triệu Hùng Ca lại thấy đau răng, các loại tinh khí thần bị hao tổn đáng giá để trực tiếp sử dụng Thiên Tế Đan sao? Rõ ràng cũng biết cả viên Thiên Tế Đan có dược lực quá bổ sẽ làm Thương Thục Thanh không chịu nổi, nhưng chỉ sử dụng một chút còn phần lớn thì lãng phí hết à?
Lữ Vô Song thỉnh thoảng nhìn phản ứng của Ngưu Hữu Đạo lại thỉnh thoảng nhìn phản ứng của Viên Cương, cảm giác lúc này Viên Cương không chỉ đơn giản là im lặng như vậy, mà là một sự im lặng đến tận xương tủy, hình như còn có chút bi thương.
Không bao lâu, được dược lực và pháp lực chuyên tâm điều trị, Thương Thục Thanh chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy hình ảnh cuối cùng không hoa lên nữa mới phát hiện mình lại có thể nằm ở trong vòng tay của Đạo gia, gương mặt nàng lập tức đỏ lên, kinh ngạc đến mức vội vàng nhắm hai mắt lại.

Trái tim nàng đập loạn giống như con nai con nhưng lại rất thích cảm giác này.
Các Nha Tương xung quanh tỉnh lại, hình như cũng thích ứng được với hình thái của mình, hình như cũng phát hiện ra giữa chúng có ngoại tộc.
Vù! Tiếng bảo kiếm rút ra khỏi vỏ đột nhiên vang lên, Nha Tương có hình dạng tướng lĩnh bên hố lửa rút kiếm và chỉ vào một đám người, miệng phát ra tiếng "Ô Ô", không biết đang nói gì, nhưng có thể cảm giác được ý trách cứ.
Xung quanh lập tức phát ra những tiếng động.

Chương 2294: Nghỉ ngơi (1)

Chương 2294: Nghỉ ngơi (1)
Vũ khí trong cả "kho binh khí" lớn đều bị rút lên, xung quanh có vô số đại quân trùng trùng điệp điệp đều cầm vũ khí lên, hiện lên ánh sáng u ám sắc bén nhắm vào đám người Ngưu Hữu Đạo, lập tức bao vây bọn họ.
Còn có một Nha Tương trực tiếp hóa thành sương mù bay đi tháo xuống Vương Kỳ trên cột kim loại dẫn theo sương mù bay tới phía sau tướng lĩnh rút kiếm kia.
Vương Kỳ ở trong sương mù màu đen như ẩn như hiện, lay động. Trong sương mù màu đen còn có hai điểm ánh sáng đỏ.
Thương Thục Thanh nghe được động tĩnh thì bỗng nhiên mở mắt ra, đứng ngay ngắn nhìn về phía tướng lĩnh đang chỉ kiếm kia.
Ngưu Hữu Đạo hỏi một câu: “Chắc hẳn nàng có thể nghe hiểu được hắn đang nói gì chứ? Hắn đang nói gì vậy?"
Thương Thục Thanh kinh ngạc quay đầu, dường như đang hỏi các ngươi nghe không hiểu sao? Lúc này nàng giải thích: "Hắn hỏi chúng ta là ai lại dám xông vào ở dừng chân của bọn họ."
Triệu Hùng Ca trầm giọng nói: "Quận chúa, nàng nên để lộ thân phận tiếp quản đại quân này đi."
Thương Thục Thanh không hiểu, Ngưu Hữu Đạo ghé sát ở bên tai nàng nói: "Nàng chỉ cần cao giọng hét: Đại tướng quân ở đây!"
Thương Thục Thanh nghi ngờ giống như đang hỏi thế có được không?
Tướng lĩnh rút kiếm chợt lại tức giận "Ô Ô", Nha Tương xung quanh lập thành đội quân lập tức vũ khí chỉnh tề tới gần đám người Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo nhìn Thương Thục Thanh mỉm cười gật đầu: “Yên tâm, bọn họ có thể nghe hiểu hiệu lệnh của nàng."

Thấy đại quân xung quanh tới gần, Thương Thục Thanh không dám do dự nữa, lúc này hô to: “Đại tướng quân ở đây!"
Các Nha Tương xung quanh đang từng bước tới gần lập tức giống như hóa đá vậy, tất cả âm thanh giáp trụ tiến lên trong không gian dưới lòng đất đột nhiên biến mất, một đôi mắt yêu dị màu đỏ tăng vọt.
Ánh sáng màu đỏ trong tròng mắt thủ lĩnh Nha Tương thu lại, bảo kiếm trong tay đút lại vào bao và đi tới từng bước một tới gần, sau đó chợt quỳ một chân trên mặt đất, chắp tay nói: "Mạt tướng Long Bảo, tham kiến đại tướng quân!"
Đại quân Nha Tương đều đỡ vũ khí quỳ một chân trên mặt đất, cùng kêu lên: “Tham kiến đại tướng quân!"
Khí thế lập tức trở nên hào hùng, giống như kinh đào cuốn ra!
Đám người Ngưu Hữu Đạo lại chỉ nghe được bên tai có tiếng ô ô, căn bản không hiểu đám Nha Tương này đang nói gì.
Nhưng không sao, tình hình trước mắt rất rõ ràng, mười vạn đại quân Nha Tương đối mặt với Thương Thục Thanh đã thuần phục.
Mọi người nhìn xung quanh thấy rất nhiều đội hình với thân là làn khói đen di động đang bái kiến, có thể nói là kỳ quan!
"Long Bảo?" Vẻ mặt Thương Thục Thanh kinh ngạc, nhìn thủ lĩnh Nha Tương đang quỳ và hỏi: "Ngài là Long thúc thúc à?"
Thủ lĩnh Nha Tương ngẩng đầu, trong mắt có ánh sáng màu đỏ chớp hiện giống như không hiểu rõ lắm.
Ngưu Hữu Đạo vội hỏi: "Sao vậy?"
Thương Thục Thanh quay đầu lại nói: "Đạo gia, hắn nói hắn tên Long Bảo."
Ngưu Hữu Đạo: "Có vấn đề gì không?"
Thương Thục Thanh: "Ta nghe nói qua, phó tướng trước đây của Mông bá bá tên là Long Bảo, thống lĩnh đứng đầu anh dũng quả cảm! Một lần nước Triệu tập kích bất ngờ, vì yểm hộ phụ vương lui lại đã một mình ở lại chặn phía sau và chết trận. Mông bá bá nghe tin tức đã vội vàng từ kinh thành đi đến tiền tuyến, tự mình dẫn theo đại quân đánh vào nước Triệu, từ chối hàng quân, giết hai mươi vạn hàng binh nước Triệu, ép chết Đại đô đốc Bàng Hải của nước Triệu để báo thù cho hắn!"

Còn tưởng là chuyện gì, hóa ra là vậy! Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Bảo bọn họ đứng lên đi."
Thương Thục Thanh không xa lạ với chuyện trong quân nên biết phải trả lời thế nào, lúc này hai tay này giả đỡ: “Các vị tướng sĩ mời đứng lên."
Thủ lĩnh Nha Tương cám ơn và đứng dậy, vô số xung quanh đông nghịt một mảnh Nha Tương đều đứng dậy, sau tất cả nắm vũ khí đứng trang nghiêm.
Một nguy cơ hình như đã được hóa giải, Vân Cơ tặc lưỡi lấy làm kỳ lạ, thật sự được mở rộng tầm mắt.
Nơi đây không có gì hay để ở lại, cũng không thích hợp để ở lại lâu, mọi chuyện đã hoàn thành và đạt được mục đích, Ngưu Hữu Đạo lập tức dẫn một đám người rút khỏi đó.
Sau khi Thương Thục Thanh đánh tiếng, mười vạn Nha Tương rời đi theo.
Mười vạn Nha Tương lại hóa thành hình thái quạ đen, áo giáp trên người và vũ khí trên tay đều thu vào trong cơ thể, bay theo phía sau đám người.
Điều khiến Vân Cơ khinh bỉ là trên đường quay về, Ngưu Hữu Đạo không chỉ làm chưởng quỹ phủi tay, cũng không phiền Vân Cơ để ý tới Thương Thục Thanh sau khi trở nên xinh đẹp nữa, hắn tự mình dùng một tay ôm lấy vòng eo của Thương Thục Thanh đưa đi.
Có thể nói là Thương Thục Thanh đỏ mặt suốt cả đường đi, trong lòng tự nhiên quên đi chuyện quan trọng nhất, quên suy nghĩ xem mặt mình có khôi phục lại bình thường hay không.
Một đám người từ trong thác nước chui ra và bay xuống bên bờ, quay về điểm xuất phát ban đầu. Đám quạ đen trùng trùng điệp điệp phía sau lại bay qua thác nước. Trong giây lát không gian bên trong mạch nước ngầm đầy những đôi mắt đỏ yêu dị.
Sau khi đến điểm xuất phát, Vân Cơ kéo Ngân Nhi giấu ở bên trong tường ra ngoài, cũng cứu cho nàng tỉnh lại.
Tỉnh lại Ngân Nhi nhai thức ăn ngậm trong miệng, có chút u oán nhìn Ngưu Hữu Đạo. Sau khi nuốt xuống, nàng chạy tới bên cạnh Thương Thục Thanh và kéo tay áo kêu lên: “Thanh Thanh."

Lời nói và việc làm này của nàng làm cho đám người Ngưu Hữu Đạo ngơ ngác nhìn nhau, có thể nói là kinh ngạc. Lúc này gương mặt Thương Thục Thanh có thể nói là biến thành một người khác, không biết người kẻ chuyên ăn này dùng cái gì để nhận rõ, trực tiếp chắc chắn đó là Thương Thục Thanh chứ?
Ngưu Hữu Đạo không nhịn được nghi ngờ, lẽ nào người này trừ ăn ra, gần như không để bất kỳ vật gì vào trong mắt mới thật sự là người có tuệ nhãn, có thể xuyên qua hiện tượng nhìn bản chất sao?
Thế nhưng hắn biết mình muốn nói chuyện cùng Ngân Nhi để hỏi rõ tình hình thì sợ rằng có chút khó khăn. Người ăn hàng này không có năng lực biểu đạt của người bình thường, hắn chỉ có thể tạm thời bỏ lại. Trước mắt, hắn còn có chuyện quan trọng hơn phải xử lý.
Vân Cơ mở đường, tạo thành một lối đi xuyên qua thân núi.
Sau khi đám người ra ngoài, Ngưu Hữu Đạo bảo Thương Thục Thanh tạm thời để bảo Nha Tương ở lại phía sau và nói với Vân Cơ nói:
"Ngươi về sơn trang trước, bảo bọn họ Nguyên Tòng cẩn thận lục soát xung quanh một lượt và tiến hành cách ly, tránh cho có người ngoài nhìn thấy."
Biết bây giờ còn không phải lúc chính thức để lộ ra Nha Tương, Vân Cơ hiểu ý rời đi, nhanh chóng chạy tới sơn trang và phát động đám người Nguyên Tòng.
Đám người Nguyên Tòng nhanh chóng đi ra, nhanh chóng tiến hành lục soát núi rừng xung quanh.
Sau khi xác nhận không có vấn đề sau, Ngưu Hữu Đạo mới dẫn theo mọi người nhanh chóng bay về phía sơn trang, một đám Nha Tương phía sau không có cách nào bị bóng đêm che giấu, khí âm tà cuồn cuộn, còn có từng đôi mắt màu đỏ quá rõ ràng. Hắn chỉ có thể cố gắng bảo bọn chúng bay sát mặt đất.
Ngao Phong canh giữ ở trong núi rừng gần đó cảnh giác nhìn xung quanh chợt sửng sốt, rướn cổ nhìn chằm chằm vào đám đông bay qua phía trước, mắt dần dần trợn trừng: “Nha... Nha Tương?"
Y có chút khiếp sợ ngây người. Có lẽ những người khác chưa từng gặp nhưng y đã từng thấy ở Vô Lượng Viên!

Nhưng Vô Lượng Viên cũng mới chỉ có ba con. Mẹ nó, đây phải là bao nhiêu con chứ? Chúng vù vù từ trong núi chui ra bay thành đoàn đội còn lập trận, căn bản không đếm hết.
Cục diện này trực tiếp làm y bối rối, nghi ngờ có phải mình đang nằm mơ hay không.
Năm trăm cái rương đã dọn sẵn ở bên trong sơn trang. Nắp rương đã mở ra. Sau khi Ngưu Hữu Đạo ra hiệu, Thương Thục Thanh phát ra hiệu lệnh.
Mười vạn Nha Tương lập tức bay vào bên trong rương, đại khái hai trăm con chen chúc vào một rương, năm trăm rương vừa đủ.
Sau khi xong xuôi, hắn lấy ra Trấn Âm Phù đã bảo sơn trang bên này chuẩn bị trước, lần lượt thi pháp khởi động phù chú và dán ở bên trong nắp rương rồi nhanh chóng đóng nắp rương lại.

Chương 2295: Nghỉ ngơi (2)

Chương 2295: Nghỉ ngơi (2)
Trấn Âm Phù không đắt, rất nhiều bình thường gia đình đều sẽ sử dụng để ngăn cản âm tà vào cửa. Lúc này Ngưu Hữu Đạo dùng nó để trấn áp âm khí Nha Tương trong rương lộ ra ngoài, để tránh trên đường đi sẽ bị người ta nhìn ra manh mối.
Từ trong núi quay về, đám người Nguyên Tòng tất nhiên không tránh được phải giúp đỡ, cho dù không có kiến thức đi nữa lúc này bọn họ cũng đã nhìn ra chút manh mối.
Sau khi phong ấn xong cả năm trăm cái rương, mấy người bu lại.
Nguyên Tòng không nhịn được hỏi tiếng: “Những thứ này là Nha Tương trong truyền thuyết sao?"
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Không sai."
Nguyên Tòng kinh hãi không thôi: “Ngươi làm thế nào tìm ra được nhiều Nha Tương như vậy?"
Ngưu Hữu Đạo chỉ vào sơn trang này: “Đó là do chủ nhân ban đầu của nơi đây làm ra. Nói vậy các ngươi có khả năng cũng nghe qua một ít tin đồn rồi. Chắc hẳn ban đầu Ninh vương xây dựng tòa sơn trang này là để dễ dàng hành sự."
Gia Cát giật mình nói: "Chuyện Ninh vương chế luyện mười vạn Nha Tương là sự thật sao?"
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu.
Mấy người hoặc nhiều hoặc ít đều đã nghe nói qua. Ngược lại Ngao Phong hoàn toàn không biết gì về điều này cả. Trước đây phần lớn thời gian y đều bị nhốt ở trong Vô Lượng Viên, làm sao biết những điều này chứ? Y vội vàng hỏi người bên ngoài xem có chuyện gì xảy ra.
Nguyên Tòng: "Ngươi chuẩn bị sử dụng những cái này để đối phó Ô Thường sao?"

Ngưu Hữu Đạo: "Ta từng đi qua Điệp Mộng Huyễn Giới, từng tận mắt nhìn thấy tình cảnh đám người Ô Thường ra tay ở đó. đám người Ô Thường gặp La Sát Triều bao vây tấn công đã dẫn dắt cho ta. Có lẽ mười vạn Nha Tương không ngăn cản được Ô Thường, nhưng nhất định có thể làm chậm lại tốc độ thoát thân của hắn, lại hỗ trợ làm chậm lại đám người chặn đường chúng ta, có thể vây khốn hắn, lại có thể tạo cơ hội cho Viên Cương ra tay."
Nguyên Tòng dường như suy nghĩ tới điều gì nên gật đầu.
Ngưu Hữu Đạo: "Cho nên những Nha Tương này không thể có sơ suất gì được, cũng không thể để lộ ra, mọi người phải cố gắng nâng cao tinh thần đề phòng."
Nguyên Tòng: "Yên tâm đi, chúng ta trông cho."
Tuy nhiên sau đó ánh mắt mọi người đều bị Thương Thục Thanh thu hút, một mỹ nhân tuyệt sắc bế nguyệt tu hoa này ở đâu ra vậy?
Nhìn thấy trang phục của Thương Thục Thanh lại nhìn nàng và Ngân Nhi nói chuyện với nhau, còn có giọng nói và việc làm không thay đổi, Chư Cát Trì không nhịn được hỏi: “Nàng là quận chúa sao?"
Ngưu Hữu Đạo gật đầu và kể một chút: “Ninh vương để lại giải dược ở nơi chế luyện Nha Tương nên nàng đã khôi phục lại hình dáng."
Bây giờ, hắn còn không muốn có quá nhiều người biết tầm quan trọng của Thương Thục Thanh trong việc khống chế mười vạn Nha Tương, hơn này trước mắt, cẩn thận sẽ không sai.
Mọi người tặc lưỡi lấy làm kỳ lạ, không ngờ được một nữ nhân xấu xí như vậy tự nhiên lại có thể trở nên đẹp mắt. Cái gì gọi là chênh lệch một trời một vực, ngày hôm nay bọn họ xem như đã biết rõ.
Lúc này, Thương Thục Thanh mới từ trong lời nói của mọi người phản ứng được, hiểu ra gương mặt của mình đã thay đổi nên lập tức mừng rỡ lại có chút luống cuống, trong giây lát không quen với ánh mắt mọi người nhìn mình như vậy, thỉnh thoảng còn nhìn lén Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo gọi Vân Cơ đến bên cạnh: “Nàng dẫn quận chúa vào phòng nghỉ ngơi đi."
Vân Cơ nghi ngờ: “Không phải ngươi nói sau khi xong chuyện sẽ lập tức xuất phát ngay trong đêm sao?"

Ngưu Hữu Đạo: "Quận chúa bị hao tổn tinh khí thần và huyết khí, đường dài xóc nảy sợ rằng không chịu nổi. Cứ để cho nàng nghỉ ngơi một đêm, sáng mai lại xuất phát. Tối nay cô tự mình canh gác ở phòng nàng, nàng không thể xảy ra chuyện gì được biết chưa."
Vân Cơ không khỏi nhìn về phía Thương Thục Thanh, vấn đề cũng không lớn như vậy chứ? Nàng lại nhìn Ngưu Hữu Đạo, cảm thấy điều này không giống với phong cách của hắn. Vào thời điểm quan trọng như vậy mà hắn còn có thể bận tâm đến tinh khí thần của Thương Thục Thanh không tốt à? Tinh khí thần không tốt thì tính chuyện gì chứ?
Nàng không tin trước khi Ngưu Hữu Đạo đưa ra quyết định lại không suy nghĩ đến điểm ấy. Dựa vào sự đa mưu túc trí của vị này thì không có khả năng không suy tính tới được.
Nàng nghi ngờ người này có thể có tính toán khác nên gật đầu nói: "Được, ta biết rồi."
Nào ngờ Ngưu Hữu Đạo lại thêm một câu: “Nàng vừa khôi phục gương mặt nên sợ rằng trong lòng khó có thể bình tĩnh để nghỉ ngơi cho tốt được. Cô ra tay để cho nàng yên tâm nghỉ ngơi đi."
Vân Cơ nói dạ rồi đi về phía Thương Thục Thanh, bảo nàng đi lên phòng nghỉ ngơi.
Một tay Thương Thục Thanh nắm Ngân Nhi cẩn thận bước đi, thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo. Chỉ thấy hai tay hắn cầm kiếm, lặng lẽ ngước nhìn bầu trời sao...
Cũng không biết đứng bao lâu, Ngưu Hữu Đạo mới nâng kiếm xoay người, đi tới cửa phòng của Thương Thục Thanh và trực tiếp đẩy ra một khe hở. Vân Cơ đang khoanh chân tĩnh tọa bên trong nhanh chóng quay đầu nhìn.
Thấy là hắn, Vân Cơ đứng dậy qua và ra cửa hỏi: "Sao vậy?"
Ngưu Hữu Đạo hất cằm vào trong phòng: “Nàng yên tâm ngủ rồi chứ?"
Vân Cơ: "Ta đã điểm huyệt mê của nàng rồi."
Ngưu Hữu Đạo “ừ” một tiếng rồi quay đầu nhìn bên ngoài: “Những người bên ngoài vẫn khiến ta không yên lòng, cô ra ngoài âm thầm nhìn theo dõi, ở đây cứ để ta trông là được rồi."
Vân Cơ: "Ngươi là một đại nam nhân nhân lúc nữ nhân đang ngủ mà vào phòng nàng, điều này có thích hợp không?"

Ngưu Hữu Đạo xuy một tiếng nói: "Cô còn sợ ta làm chuyện bất chính đối với nàng sao?"
Vân Cơ nhìn hắn từ trên xuống dưới: “Vậy thì khó nói lắm. Sau khi người ta trở nên xinh đẹp, ánh mắt ngươi nhìn người ta cũng trở nên khác thường, ta không thể không đề phòng được."
Đương nhiên, nàng cũng chỉ nói vậy thôi. Nàng biết Ngưu Hữu Đạo không phải một hai ngày, người này sẽ không tệ tới mức gây ra chuyện lộn xộn trong tình huống có nhiều người như vậy. Cuối cùng nàng vẫn ra khỏi cửa.
Ngưu Hữu Đạo đẩy cửa tiến vào, tiện tay đóng cửa lại.
Trong góc phòng tối tăm, Viên Cương đứng ở phía sau bồn hoa, nhìn chằm chằm vào Ngưu Hữu Đạo vừa tiến vào phòng của Thương Thục Thanh.
Trong phòng, trước giường, Ngưu Hữu Đạo đứng yên nhìn chằm chằm vào gương đang ngủ say của Thương Thục Thanh, một bên còn có một tồn tại chướng mắt là Ngân Nhi đang ôm nàng ngủ.
Ngưu Hữu Đạo thò tay điểm vào trên người Ngân Nhi, làm cho nàng không có cách nào dễ dàng tỉnh lại được.
Sau khi đẩy nàng sang một bên, tay Ngưu Hữu Đạo giơ lên vị trí áo của Thương Thục Thanh vài lần muốn hạ xuống lại rụt tay về.
Nhưng cuối cùng ngón tay vẫn hạ xuống, đầu ngón tay chạm đến phần cổ trắng nõn của Thương Thục Thanh và nắm lấy áo của nàng, chậm rãi kéo xuống. Phần ngực trắng như tuyết dần dần hiện ra.
Hắn cũng không lột hết trang phục trước ngực nàng, chỉ lộ ra đến một vị trí ở giữa khe ngực.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm vào phân da trắng mịn trơn bóng này một lúc, chỉ thấy một làn da đẹp hoàn mỹ cũng không có gì khác thường, ngón tay hắn còn xoa lên vị trí kia.
Sau khi im lặng nhìn chằm chằm vào rất lâu, trong mắt hắn hình như có chút thất vọng, cuối cùng cẩn thận khép trang phục của Thương Thục Thanh lại.
Hắn thu tay lại và nhìn chằm chằm vào gương mặt của Thương Thục Thanh, cuối cùng lại không nhịn được thò ngón tay chạm vào đó...

Viên Cương đi tới ngoài phòng và chờ một lúc vẫn không thấy người đi ra, cuối cùng hắn xoay người ngồi ở trên bậc thang.
Tam Hống Đao cắm ở trước người, hai tay hắn ta giơ cao đỡ lấy chuôi đao, cúi đầu giữa hai cánh tay.
Chẳng biết Lữ Vô Song đi tới từ lúc nào, nàng nhìn chằm chằm vào hắn ta một lúc lại nhìn cửa phòng đóng chặt, cuối cùng xoay người ngồi ở trên bậc thang bên cạnh hắn ta và khẽ hỏi: "Sao vậy?"
Viên Cương vẫn cúi đầu: “Nàng nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn phải đi đấy."
Thấy hắn ý không muốn nói, Lữ Vô Song cũng không miễn cưỡng.
Nàng có mấy lời muốn hỏi nhưng nhìn ra được tâm tình của hắn tốt nên biết bây giờ không phải là lúc hỏi. Nàng im lặng một lúc lâu mới đứng dậy rời đi.

Chương 2296: Một thù trả một thù

Chương 2296: Một thù trả một thù
Nàng đi không bao lâu, cửa phòng đóng chặt chợt mở ra. Viên Cương ngẩng đầu và quay lại nhìn, chỉ thấy Ngưu Hữu Đạo đi ra. Hắn cũng nhìn thấy hắn ta chờ ở bên ngoài.
Ngưu Hữu Đạo nhẹ nhàng đóng kín cửa rồi bước xuống bậc thang, cũng đi tới bên cạnh hắn ta, chống kiếm ngồi xuống.
Viên Cương hỏi một câu: “Thế nào?"
Ngưu Hữu Đạo: "Thế giới này thần thần quỷ quỷ khiến ta cũng hồ đồ rồi, không biết đây là mơ hay thực nữa. Hầu tử, ta sai rồi."
Viên Cương không hiểu: “Sai gì?"
Ngưu Hữu Đạo: "Không ở trong cuộc, vĩnh viễn không biết tâm tình của người ta. Có một số việc trước đó ta không thể suy bụng ta ra bụng người, ta không phải là ngươi nên không có cách nào cảm nhận rõ ràng được tâm tình của ngươi. Sau khi ta đối mặt với tình huống tương tự với ngươi, ta mới hiểu được, mình đã sai trong chuyện của Phùng Quan Nhi."
Viên Cương đã hiểu, hắn đang nói về chuyện của Phùng Quan Nhi và Tô Chiếu Tương, mình vì Phùng Quan Nhi mà làm ra chuyện ngốc nghếch, cũng bởi vậy mới nhận lẫy sự phẫn nộ chê bai và không hiểu của hắn.
Viên Cương im lặng một lúc mới nói: “Không giống nhau. Bọn họ thật sự quá giống, đơn giản là từ một khuôn in ra."
Ngưu Hữu Đạo: "Không thể nào là cùng một người được, chỉ là vẻ ngoài giống mà thôi."
Trong mắt Viên Cương lộ ra hồi tưởng: “Ta còn nhớ rõ tình hình khi mới gặp gỡ lão hòa thượng, Ngọc tỷ cùng lão hòa thượng luận phật, cười những người cầu thần bái phật, ví dụ một con kiến đang cầm một hạt cát

tự cho là quý, cầu người bỏ xuống thương xót. Nàng hỏi lão hòa thượng, người có thể nhìn thấy không?"
"Đạo gia ngươi ở bên cạnh nghe xong cười to. Nào ngờ lão hòa thượng hỏi lại, nếu tất cả con kiến đều đang cầm một hạt cát hạt, người có thể không nhìn thấy sao?"
"Lúc đó Đạo gia im lặng. Ngọc tỷ lại nói, nếu thật sự là vậy, cũng là con kiến tự mình thay đổi vận mạng của mình chứ không phải thần phật, nếu tất cả con kiến đều có ý chí này, làm sao cần phải đi cầu thần bái phật nữa, tự mình đã trở thành thần phật rồi."
"Lão hòa thượng cười không nói, Ngọc tỷ dường như suy nghĩ tới điều gì, sau nói mình đã hiểu rõ. Lão hòa thượng nói Ngọc tỷ có tuệ căn nên đưa ra một câu sấm cho Ngọc tỷ."
"Ban đầu, mọi người đều không biết là có ý gì, sau đó Ngọc tỷ gặp chuyện không may, Đạo gia ngươi mới hiểu ra."
"Đạo gia ngươi vội vàng chạy đi tìm, lại đúng lúc lão hòa thượng sắp viên tịch. Ta khi lão hòa thượng viên tịch đã nói các loại nhân quả luân hồi, nhưng ngươi không xem là thật, bằng không chúng ta làm sao có thể xuất hiện ở nơi này."
Trên mặt Ngưu Hữu Đạo lộ vẻ hoang mang, tự mình lẩm bẩm: “Hoa rơi bờ này làm sao biết được hoa bờ kia có nở không, hoa bờ kia nở..."
Viên Cương: "Ngươi thu nhận Viên Phương, không quan tâm Viên Phương thế nào, ngươi đều cho hắn ta cơ hội, có phải cũng bởi vì lão hòa thượng đúng không?"
Ngưu Hữu Đạo không nói.
Giọng điệu Viên Cương có chút phiền muộn than thở: "Không quan tâm có phải là cùng một người hay không, ngươi thấy được dáng vẻ của nàng, còn có thể làm như không thấy sao? Đạo gia, ngươi còn có thể bỏ nàng xuống được sao?"
Ngưu Hữu Đạo vẫn không nói...
Sáng sớm hôm sau, Ngưu Hữu Đạo quanh quẩn ở trong đình viện, nhìn thấy Vân Cơ từ trong phòng Thương Thục Thanh đi ra liền tiến lại gần, hỏi: "Tỉnh dậy rồi à?"
Vân Cơ ừ: “Nàng đang rửa mặt."

Đợi Vân Cơ đi rồi, Ngưu Hữu Đạo hết nhìn đông tới nhìn tây, sau đó cầm kiếm đi tới cửa phòng Thương Thục Thanh và gõ cửa một cái.
Có người ra mở cửa phòng. Đó là Ngân Nhi, Ngân Nhi vừa thấy hắn đã trề môi, khẽ nói một câu như chỉ có mình mới có thể nghe được: “Người xấu."
Ngưu Hữu Đạo đẩy nàng qua một bên và trực tiếp xông vào, chỉ thấy Thương Thục Thanh đang ngồi chải đầu ở trước bàn trang điểm.
Thương Thục Thanh quay đầu nhìn thấy hắn liền vội vàng đứng lên hành lễ: “Đạo gia."
Trông nàng có chút luống cuống tay chân vì tóc tai còn bù xù khó coi. Đối với người có gia giáo như nàng thì điều này khó tránh khỏi có chút thất lễ.
Ngưu Hữu Đạo đi lên trước vui vẻ nói: "Nàng đang chải đầu à?"
Thương Thục Thanh mất tự nhiên nói: "Đạo gia, đã phải lên đường rồi sao? Thanh nhi sẽ xong ngay đây." Nàng cho rằng mình làm lỡ việc của hắn.
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói: "Không vội, không có việc gì."
Thương Thục Thanh vội hỏi: "Đạo gia có gì phân phó sao?"
Ngưu Hữu Đạo hỏi một đằng, trả lời một nẻo: "Quận chúa, nàng đã lâu không chải đầu cho ta rồi."
"Hả..." Thương Thục Thanh hơi sửng sốt, sau đó vội vàng xoay người thu dọn bàn trang điểm rồi đưa tay mời ngồi, bộ dạng sẵn lòng ra sức.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: "Lần sau đi. Nàng tiếp tục đi."
Thương Thục Thanh lập tức xấu hổ. Một đại nam nhân ở bên cạnh, bảo nàng tiếp tục thế nào đây? Tu dưỡng của nàng không được phép mình làm dáng ở trước mặt nam nhân như vậy.
Ngưu Hữu Đạo lại thêm một câu: “Tất cả mọi người đang chờ nàng xuất phát."
Thương Thục Thanh lại không tiện đuổi hắn đi, không thể làm gì khác hơn là xấu hổ ngồi xuống, nói chung làm nhanh chóng một chút, lược trên tay cũng chải tóc nhanh hơn.
Kết quả khi nhìn vào trong gương, nàng lại thấy Ngưu Hữu Đạo xuất hiện ở phía sau mình, đang nhìn chằm chằm vào mình trong gương, khiến cho tay nàng không nhanh hơn mà càng lúc càng rối loạn.

Ngưu Hữu Đạo chợt lên tiếng hỏi: "Quận chúa có thỏa mãn với hình dáng bây giờ không?"
Dĩ nhiên là thoả mãn rồi. Thương Thục Thanh “dạ” một tiếng rồi đột nhiên tay cứng đờ, người phía sau đã giơ tay nắm lấy lược trên tay nàng. Ngưu Hữu Đạo cướp lược của nàng và tiện tay nâng mái tóc dài của nàng lên, chải tóc giúp nàng: “Để ta giúp nàng."
Thương Thục Thanh lập tức hoảng sợ, làm gì có can đảm dám gào thét nữa. Nàng muốn đứng lên lại bị Ngưu Hữu Đạo giơ tay đặt lên đầu vai làm cho khó có thể đứng được. Nàng vội nói: "Đạo gia..."
Ngưu Hữu Đạo ngắt lời: “Ngươi giúp ta chải đầu sợ rằng không chỉ mười năm, ta trả lại cho nàng chút ân tình cũng là điều nên làm."
Thương Thục Thanh lại muốn đứng dậy: “Đó là chuyện Thanh nhi phải làm."
Ngưu Hữu Đạo vẫn ấn nàng ngồi xuống: “Ta sắp dẫn nàng theo ta đi mạo hiểm, có lẽ lần này một đi không đường về. Nàng hãy cho ta một cơ hội báo đáp đi."
Nàng sao có thể nhận sự báo đáp của hắn chứ! Thương Thục Thanh lại muốn đứng lên nhưng kết quả bị ấn xuống, chỉ đành phải ngồi trả lời: "Đại ân đại đức của Đạo gia, huynh muội chúng ta không thể báo đáp, chỉ có chúng ta nợ Đạo gia, dù thịt nát xương tan cũng khó báo được hết..."
Ngưu Hữu Đạo lại ngắt lời: “Nữ nhân đẹp quả nhiên dễ tùy hứng, lời của ta đã không có tác dụng nữa rồi."
Thương Thục Thanh hoảng hốt vội nói: "Đạo gia, Thanh nhi không phải có ý này."
Ngưu Hữu Đạo: "Vậy nàng không cần từ chối nữa."
Thương Thục Thanh lập tức rơi vào tình huống khó xử, Ngưu Hữu Đạo lại chậm rãi giúp nàng chải đầu, Ngân Nhi bu lại, vẻ mặt tò mò nhìn. Thấy nàng giống như đứng trên đống lửa, ngồi trên đống than, Ngưu Hữu Đạo bỗng nói: "Quận chúa chải đầu cho ta hơn mười năm, sau này ta cũng chải đầu giúp nàng hơn mười năm, một báo một, nàng thấy thế nào?"
Câu nói này nghe thế nào cũng thấy không ổn, trong lòng Thương Thục Thanh nghi ngờ nên dĩ nhiên từ chối: “Đạo gia, ngài nói quá lời rồi.

Chẳng lẽ Thanh nhi đã làm sai điều gì sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Từ trước đến nay quận chúa luôn giữ bổn phận, không làm gì sai cả. Thế nào, nàng cảm thấy ta chải đầu không tốt à?"
Thương Thục Thanh cũng choáng váng, không biết vị này rốt cuộc muốn ầm ĩ kiểu gì nữa: “Không, Đạo gia là người làm chuyện lớn, sao có thể mệt mỏi vì loại chuyện nhỏ này."
Trên tay Ngưu Hữu Đạo không ngừng: “Vẫn còn từ chối à? Đúng rồi, bây giờ nàng đẹp rồi, sau này sợ rằng người theo đuổi sẽ giống như cá diếc qua sông, lo lắng ta làm hỏng danh tiếng của nàng sẽ không ai thèm lấy sao?"
Thương Thục Thanh lúng túng nói: "Đạo gia nói đùa, Thanh nhi không lấy chồng."
Ngưu Hữu Đạo: "Không muốn ta chải đầu cho nàng, lại không lấy chồng, vậy làm sao bây giờ? Nếu không sau này tiếp tục ở lại bên cạnh ta, dứt khoát làm nha hoàn thiếp thân của ta, tiếp tục chải đầu cho ta thì thế nào?"
Thương Thục Thanh lập tức nói: "Được."

Chương 2297: Phản (1)

Chương 2297: Phản (1)
Ngưu Hữu Đạo: "Vương gia là hi vọng quận chúa có kết quả tốt, nếu như vương gia không đồng ý thì làm thế nào?"
Thương Thục Thanh khẽ nói: "Chuyện của Thanh nhi sẽ do Thanh nhi tự mình quyết định." Trong lòng nàng thầm thêm một câu, chỉ cần ngươi lên tiếng, sợ rằng ca ca ta còn cầu không được đấy.
Ngưu Hữu Đạo: "Dựa vào gương mặt của quận chúa bây giờ lại thêm thân phận địa vị của quận chúa sẽ dẫn tới rất nhiều người theo đuổi. Trong đó khẳng định có đủ tuấn kiệt. Nếu như ngày nào đó nàng gặp được nam tử nhìn trúng, nàng lại thành nha hoàn thiếp thân của ta thì không hối hận chứ?"
Thương Thục Thanh vội nói: "Thanh nhi tuyệt đối không hối hận."
"Được, vậy ta có thể xem là thật." Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm về phía người trong gương: “Thật xinh đẹp, ở lại bên cạnh ta cả đời được chứ?"
Ý trong câu nói này khiến Thương Thục Thanh đang ngồi ngay ngắn chợt không được mà run lên. Nàng nhìn người trong gương rồi chột dạ, ánh mắt tránh né và cúi thấp đầu, không biết có phải mình hiểu nhầm gì hay không. Tim nàng cũng đập nhanh hơn.
Khi nàng cúi đầu, cuối cùng lại như ma xui quỷ khiến khẽ hỏi một câu: “Thật sự nhìn rất đẹp sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Đẹp, ta thích."
Thương Thục Thanh lập tức đỏ mặt, không giống như mặt quỷ trước đây, bây giờ mặt nàng đỏ lại có thể nhìn thấy đặc biệt hiểu rõ.
Động tác chải tóc của nam nhân phía sau nàng chợt dừng lại. Cả đời này nàng cũng quên không được.
Ngưu Hữu Đạo cũng không ép nàng quá mức.

Ngoài cửa, Vân Cơ bước vào thì nhìn thấy tình tượng trước bàn trang điểm. Nàng lập tức há hốc mồm. Điều này có ý gì?
Nàng đi tới trước bàn trang điểm và nhìn chằm chằm vào Ngưu Hữu Đạo, trong mắt lộ ra sự khó chịu như đang nói, ta sớm đã nhìn ra ngươi không bình thường rồi, ngươi đừng có làm quá mức!
Ngưu Hữu Đạo cũng xong việc. Hắn dứt khoát vấn kiểu tóc nam nhân cho Thương Thục Thanh rồi quay đầu căn dặn Vân Cơ một câu: “Giúp nàng mặc đồ nam và dịch dung." Hắt nói dứt lời liền nhặt kiếm lên và rời đi.
Ngân Nhi lại cản hắn và sờ tóc của mình: “Đạo Đạo, ta cũng muốn."
Nàng cũng muốn hắn chải đầu giúp mình.
Ngưu Hữu Đạo hỏi: "Nàng muốn chải đầu hay muốn đùi gà?"
Ngân Nhi lập tức nắm lấy tay áo của hắn, mắt sáng lấp lánh nói: "Đùi gà!"
Ngưu Hữu Đạo: "Được, trên đường rút lui sẽ mua cho nàng."
Ngân Nhi liên tục gật đầu và thả hắn ra, tươi cười rạng rỡ như đang nói Đạo Đạo thật tốt.
Ngưu Hữu Đạo đi nhanh rời đi.
Vẻ mặt Vân Cơ bất đắc dĩ, thật sự không biết nên nói Ngân Nhi thế nào mới tốt. Đây không phải là đang lừa gạt kẻ ngu si sao? Cho dù chải đầu, trên đường rút lui còn không phải vẫn mua à?
Nhưng chắc chắn sẽ không thể nói cho Ngân Nhi hiểu được đạo lý này. Đầu óc nàng không suy nghĩ được vòng vèo như vậy, chắc hắn càng nói sẽ càng hồ đồ.
Vừa quay đầu lại, Vân Cơ lại sửng sốt, phát hiện Thương Thục Thanh ngồi ở trước bàn trang điểm sờ tay lên búi tóc do Ngưu Hữu Đạo chải cho nàng và lặng lẽ chảy nước mắt.
"Ôi!" Vân Cơ khẽ thở dài một tiếng rồi đi tới phía sau nàng, hai tay nắm lấy hai vai nàng và nói với nàng trong gương: "Gương mặt xấu hay đẹp dã có thể khiến cho thái độ của hắn thay đổi lớn như thế, có phải cảm thấy rất vui mừng, lại cảm thấy khổ sở, trong lòng khó chịu đúng không?"
Thương Thục Thanh lắc đầu: “Đạo gia không phải là kẻ trông mặt mà bắt hình dung."

Vân Cơ than thở: "Đừng ngốc, trong lòng ngươi hiểu rõ ràng, thái độ của hắn thay đổi cũng là vì gương mặt ngươi thay đổi. Hắn chính là đang trông mặt mà bắt hình dung. Chính vì vậy nên ngươi mới khổ sở có đúng không? Ngươi thậm chí nghi ngờ, hắn vì mười vạn Nha Tương nên muốn trấn an ngươi, muốn lợi dụng ngươi có đúng không?"
Thương Thục Thanh lắc đầu: "Không."
Vân Cơ: "Không? Không thì ngươi khóc cái gì? Thật ra mọi người đều biết ngươi thích hắn, nhưng hắn cũng không thể bắt nạt người như vậy được, nhất là khi bắt nạt nữ nhân như chúng ta. Chuyện việc nào ra việc ấy, đúng, ta thừa nhận hắn có bản lĩnh, ở đây lời hắn nói mới tính. Nhưng trong loại chuyện này, ta đứng ở bên phía ngươi. Ngươi không cần phải sợ hắn, ta cũng không tin hắn không chịu nghe đạo lý, có rất nhiều người còn đang nhìn đấy."
Vân Cơ cúi đầu xuống bên vai nàng, chỉ vào nàng trong gương: “Quận chúa, bây giờ nàng như hoa như ngọc, không sợ không tìm được nam nhân tốt. Nàng có thể thỏa sức chọn nam nhân tốt trong thiên hạ, không cần phải khiến mình phải chịu oan ức. Bên phía hắn, ngươi không cần lo lắng. Ta sẽ đi tìm đám người Hồng nương, cùng tìm hắn nói lí lẽ, bảo hắn cút sang một bên."
Thương Thục Thanh chộp lấy tay của Vân Cơ, lắc đầu: “Không cần."
Vân Cơ: "Không cần cái gì chứ! Ta cũng không nhìn được nữa rồi. Chẳng lẽ còn phải mặc cho hắn sắp xếp sao? Ngươi yên tâm, hắn ít nhiều vẫn tính là người nói đạo lý."
"Không cần." Thương Thục Thanh khóc nghẹn ngào, nước mắt rơi xuống như mưa, bờ vai run rẩy: “Ta bằng lòng."
Một câu “ta bằng lòng” lộ ra sự bi thương khiến Vân Cơ hết chỗ nói rồi...
Ngân Nhi không thể nhận được đùi gà mình muốn lại bị đánh ngất. Bọn họ còn đặc biệt chuẩn bị thêm một cái rương cho nàng, dùng chăn bọc nàng rồi nhét vào trong. Thương Thục Thanh nhìn thấy muốn nói lại thôi. Nàng biết đây là ý của Ngưu Hữu Đạo.
Trong thành đã chuẩn bị năm mươi chiếc xe ngựa đưa tới, kể cả còn có người đánh xe và ít hộ vệ đi theo.

Rương trong sơn trang cũng bắt đầu được chuyển ra, khoảng mười rương sẽ được chất lên một xe và dùng dây cột chặt.
Nhìn Thương Thục Thanh mặc giả nam đi ra ngoài, thấy viền mắt nàng hồng hồng có thể nhìn ra nàng đã khóc, Ngưu Hữu Đạo hỏi Vân Cơ: “Nàng khóc à? Có chuyện gì xảy ra vậy?"
Hắn vừa nói đến đây, Vân Cơ liền bất mãn: “Ngươi có quyền to thế lớn, xem mặt xuống đũa, muốn ăn thì ăn, muốn không ăn thì không ăn, ngươi còn hỏi ta làm gì? Ta cũng muốn hỏi ngươi, ngươi rốt cuộc có ý gì? Ngươi muốn dạng nữ nhân nào mà chẳng có, cần gì phải hãm hại, dồn nàng vào chỗ chết chứ?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ngươi càng ngày càng giống Hồng nương. Được rồi, không nói chuyện này nữa. Chuyện gì quan trọng hơn, chắc ngươi đã rõ. Chờ lần này ngươi có thể sống tốt rồi hãy nói."
"Ngươi..." Vân Cơ nghẹn lời: “Được rồi, chuyện quan trọng. Ta đang muốn hỏi ngươi, đoạn đường này cần bao nhiêu thời gian, ngươi không cảm thấy ngươi thông báo khắp nơi lui lại như vậy là quá sớm à? Vương gia bên kia rút lui, nhiều người như vậy phải làm thế nào? Một khi Ô Thường đi tìm thì sợ rằng sẽ tổn thất không nhỏ đâu."
Ý nàng muốn nói, các ngươi chuẩn bị xong, đợi đến khi bên này mới để cho Ô Thường phát hiện không đúng chứ?
Nàng vẫn muốn hỏi chuyện này nhưng cảm thấy vị này chắc hẳn có ý kiến gì, sợ hỏi ra bị xem là nói nhảm, lại càng khiến mình có vẻ ngốc hơn. Lúc này nàng dứt khoát nhân cơ hội hỏi.
Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn nàng: “Chạy mới bình thường. Không tìm được thì Ô Thường mới có thể đi tìm, mới có thể lại yên tâm đụng vào, mới có thể tự chui đầu vào lưới." Hắn nói dứt lời liền xoay người đi.
Vân Cơ sửng sốt, nhất thời không kịp phản ứng, một lúc lâu mới nghĩ ra quan hệ ăn khớp trong đó.
Ngưu Hữu Đạo chạy tới trước mặt Thương Thục Thanh: “Vì che giấu tai mắt, lần này đi đường sẽ vất vả nang, nàng có thể chịu nổi không?"
Thương Thục Thanh cười gượng nói: "Thanh nhi cũng đã từng ngồi trên lưng ngựa xóc nảy suốt thời gian dài nên không có chuyện gì đâu, ta có thể chịu được."
Ngưu Hữu Đạo hỏi: "Nàng đã khóc à?"

Thương Thục Thanh khẽ lắc đầu, ánh mắt có chút chột dạ tránh né, nhưng không nói dối lên lời.
Ngưu Hữu Đạo: "Có một số việc rất phức tạp, ta không biết nên nói thế nào với nàng cả, nhưng không phải như nàng nghĩ đâu. Chỉ cần có thể qua chuyện lần này, ta sẽ tìm cơ hội cho nàng một lời giải thích thỏa đáng. Bây giờ, trong lòng ta có quá nhiều chuyện, đối mặt với tình hình cũng rất nguy hiểm đáng sợ. Ta không có sức lực đâu để ý tới chuyện nhi nữ tình trường. Từ khi Thượng Thanh Tông rời núi tới nay, vẫn như vậy, này hơn mười năm ta chưa từng thả lỏng. Nhưng lần này sẽ phải có một kết thúc. Quận chúa là người hiểu chuyện, ta tin tưởng nàng có thể hiểu được ta, cho thêm ta một chút thời gian, được không?"

Chương 2298: Phản (2)

Chương 2298: Phản (2)
Thương Thục Thanh lại liên tục gật đầu, thật ra nàng cũng không hiểu ý trong câu nói này của hắn lắm, dù sao hắn nói gì thì là cái đó. Dù sao có chuyện chải tóc sáng sớm hôm nay, lại thêm hắn có thể nói chuyện với mình như vậy, nàng cảm thấy oan ức gì đó đều giá trị.
Viên Cương đi nhanh tới bẩm báo: "Đạo gia, tất cả đều đã chuẩn bị xong, có thể xuất phát được rồi."
Ngưu Hữu Đạo: "Người trong sơn trang đâu?"
Viên Cương: "Tất cả đều đã đuổi vào mật đạo và khống chế rồi. Đám người Đoạn Hổ cũng sắp đến, đến lúc đó bọn họ sẽ khống chế tốt."
Ngưu Hữu Đạo: "Xuất phát!"
Viên Cương lập tức đi truyền lời.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại nói với Thương Thục Thanh: "Chúng ta đi thôi."
Thương Thục Thanh "Ừ" một tiếng và đi theo bên cạnh hắn.
Ngưu Hữu Đạo đi tới trước ngựa và lôi con ngựa đi, tự mình dẫn ngựa cho nàng.
Thương Thục Thanh cảm giác không chịu nổi, vội vàng xua tay không cần, bảo mình có thể đi được.
Ngưu Hữu Đạo không nói nhiều lại có chút bá đạo, cuối cùng ở trước mặt mọi người đã nắm lấy cánh tay nàng, đưa nàng lên lưng ngựa, khiến người ta cảm giác được hắn đang công khai chủ quyền.
Chuyện này ầm ĩ đến mức Thương Thục Thanh chột dạ nhìn ánh mắt mọi người xung quanh, phát hiện ánh mắt tất cả mọi người quả nhiên là chút là lạ thì trong tâm hoảng hốt, nhưng lại... không hiểu sao cũng có chút ngọt ngào và hạnh phúc.

Ngưu Hữu Đạo đưa dây cương cho nàng, bản thân xoay người lên một con ngựa khác và phất tay ra hiệu xuất phát.
Xe ngựa xuống núi tiến vào đường lớn, được nhóm người bảo vệ, vội vàng lao nhanh...
Tân Đô nước Tấn, địa chỉ mới của Thái Học, Thiệu Bình Ba đang tuần tra bị Thiệu Tam Tỉnh gọi sang một bên.
Khi nghe bẩm báo, Thiệu Bình Ba lên tiếng: “Đã xác nhận Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư đều chết hết sao?"
Thiệu Tam Tỉnh: "Nghe tin đồn của phía bên ngoài, lão nô lập tức mượn cớ tặng đồ đi gặp Đào tổng quản để hỏi thăm. Đào tổng quản nói là thật, bảo không nên nói ra ngoài, bên ngoài truyền thì mặc bên ngoài, chúng ta không cần nhiều lời để tránh rước họa vào thân."
"Thủ đoạn tốt, bản lĩnh tốt, tốc độ thật nhanh, cuối cùng lại bỗng chốc bị giết hai người!" Thiệu Bình Ba có chút thán phục, muốn không sợ hãi cũng khó. Người chết không có khả năng là người bình thường, mà là hai thánh từng ngự trị thiên hạ, y lại truy hỏi: "Ô Thường thì sao?"
Thiệu Tam Tỉnh: "Ô Thường không có việc gì, chuyện xảy ra ở Khí Vân Tông, trên dưới Khí Vân Tông có không ít người tận mắt nhìn thấy. Căn cứ vào tình huống ở hiện trường, Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư chết chắc là kết quả do Ô Thường và một đám tu sĩ Nguyên Anh kỳ Giả Vô Quần liên thủ bố trí cạm bẫy. Kỳ lạ là sau khi giết Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư, Ô Thường cuối cùng lại đuổi theo đám tu sĩ Nguyên Anh kỳ kia."
Thiệu Bình Ba chắp tay híp mắt, trầm ngâm nói: "Liên thủ à? Ô Thường đây là bảo hổ lột da, nhanh thôi, kế tiếp chắc hẳn sẽ đến lượt Ô Thường."
Thiệu Tam Tỉnh: "Đại công tử đoán không sai, đã chết hai người, xem ra ba thánh này quả thật không phải là đối thủ của Giả Vô Thiệt."
Thiệu Bình Ba nhìn về phía xa: “Sắp thấy kết quả rồi. Cuối cùng thì ngày này cũng đã tới!"
Lúc này, tin Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư chết đã nhanh chóng được truyền đi trong thiên hạ...
Khí Vân Tông, Hắc Thạch bước nhanh đến.

Còn không đợi y mở miệng, Ô Thường đứng ở bên vách núi đã quay đầu hỏi trước: "Vẫn chưa có tin tức của thành phủ Nam Châu bên kia à?"
Nhân viên quản lý bên này và xung quanh sơn trang Mao Lư hình như đều mất liên hệ, bình thường bọn họ sẽ duy trì đưa tin nhất định, đột nhiên xuất hiện sự yên lặng, không đưa tin trở lại.
Điều này làm cho hắn ta mơ hồ ý thức được một vài điều không bình thường, chẳng lẽ bởi vì những người này còn chưa trở lại, trước mắt sơn trang Mao Lư bị chặn không có bất kỳ liên hệ nào với bên ngoài sao? Cho nên hắn ta rất quan tâm đến tình hình bên kia.
Vẻ mặt Hắc Thạch do dự, trong lòng sợ hãi, nhưng không nói không được, cuối cùng chỉ có thể nhắm mắt nói: "Đã nhận được tin."
Ô Thường phát hiện thần sắc y không đúng thì trầm giọng nói: "Tại sao ấp a ấp úng thế?"
Hắc Thạch sợ hãi nói: "Thánh Tôn, bên trong thành phủ Nam Châu đột nhiên phát động quét sạch, bao vây tiêu diệt bảy tám người do chúng ta ngầm bố trí ở xung quanh, may mắn người chạy trốn tìm được tới gần tiền trrang Thiên Hạ, mượn đường dây liên lạc ở đó mới truyền đến tin tức. Còn có..."
Ô Thường tức giận: “Nói!"
Hắc Thạch: "Lần lượt nhận được tin tức, Linh Tông, Thiên Hành Tông, Vạn Thú môn gần như đều trong thời gian tương tự, giết nhân viên Phiếu Miểu Các đóng ở đó và lén lút rời đi. Vẫn có Ma Giáo cũng làm phản, giết người của Thánh địa, bây giờ chẳng biết đi đâu."
Ô Thường nắm lấy vạt áo của y, tức giận nói: "Vì sao không báo sớm?"
Hắc Thạch: "Chuyện này không thể coi thường được nên thuộc hạ lo lắng có sai lầm, muốn xác nhận, nào ngờ các phương diện liên quan đều có tình huống tương tự báo tới, lúc này thuộc hạ mới xác định chắc hắn không phải là hiểu nhầm gì, có thể là... Có thể là..."
Có thể cái rắm, Ô Thường đẩy y ra và lắc người nhanh chóng bay về phía chân trời.
Nhìn theo bóng hắn ta biến mất, Hắc Thạch còn sợ hãi giơ tay áo lên lau mồ hôi lạnh, tự mình lẩm bẩm: “Cái bẫy, bị lợi dụng, tất cả đều là cái bẫy, tất cả đều là cái bẫy, thủ đoạn thật là ác độc. Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư chết, kế tiếp..." Y có cảm giác không rét mà run.

Y ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cảm giác trời thật sự sắp thay đổi rồi.
Hắc Thạch xoay người nhìn tòa Lâu Các bị phá hủy này, đột nhiên nhớ tới lời vị kia nói ngày đó: Ngày hôm nay ta có một câu nói với ngươi, tương lai nếu tới lúc cùng đường, chỉ cần ngươi tìm Thôn Thiên Hoàn đến cho chúng ta, chúng ta sẽ cho ngươi một con đường sống!
Trước đó nghe hắn nói như thế, y cảm thấy nực cười, bởi vì biết bên này nắm giữ gốc gác của đối phương, sau đó Ô Thường muốn diệt trừ đám người kia.
Bây giờ xem ra, chỉ sợ còn không biết là ai sẽ diệt trừ ai đâu.
"Thôn Thiên Hoàn..." Hắc Thạch nói thầm một tiếng rồi vội vàng ngậm miệng lại.
Y bỗng nhiên phát hiện mình đã có ý này thì bản thân không nhịn được hãi hùng khiếp vía nhìn bốn phía xung quanh, dường như lo lắng bị người ta nghe được.
Nhưng trong lòng y đã đang suy nghĩ, đoán xem Thôn Thiên Hoàn có khả năng giấu ở đâu.
Biển lớn mênh mông, một bóng người từ trên cao rơi thẳng vào bên trong Dược Cốc.
"Ai?" Tu sĩ canh gác chợt lao ra chất vấn. Sau khi nhìn thấy người đến là ai, tất cả đều hành lễ: “Tham kiến Thánh Tôn."
Người tới chính là Ô Thường, mắt hắn ta lạnh lẽo đảo qua mọi người, trầm giọng nói: "Hắc Ly ở đâu?"
Mọi người nhìn nhau, một người bẩm báo: "Hồi bẩm Thánh Tôn, sư đồ Hắc Ly mới vừa đi, đi du lịch ngày hôm trước."
Ô Thường gầm lên phẫn nộ: "Du lịch?"
Thấy hắn ta tức giận, người trả lời lập tức nơm nớp lo sợ đáp: “Vâng."
Ô Thường lắc người lao vào bên trong Dược Lư, rất nhanh, cả phòng Dược Lư nổ bay tán loạn ra bốn phía.
Ô Thường nhảy ra rồi lại lao vào phòng ở của đám người Hắc Ly, nhưng ở đó nào còn có bóng người nào.
Một số căn phòng bị pháp lực mạnh mẽ phá hủy, Ô Thường phát tiết lửa giận khiến các tu sĩ trong Dược Cốc khiếp sợ.
Sau khi phá xong Ô Thường lắc mình rơi vào trên ngọn núi cao nhất của đảo, rơi vào trong miệng núi lửa đầy mùi lưu hoàng, hắn ta đứng trong

gió, sắc mặt thâm trầm, nắm chặt hai tay mà không nén được cơn giận.
Khi nghe Khí Vân Tông bẩm báo, hắn ta lại ý thức được mình bị lừa, cho nên lập tức chạy tới ở đây, chỉ muốn xác nhận một chút, kết quả chứng minh hắn ta thật sự bị lừa.
Cho tới bây giờ, hắn ta đã hiểu rõ ràng, đây rõ ràng là một âm mưu từ đầu tới cuối được cẩn thận vạch ra.
Từ khi hắn ta nhìn thấy Côn Lâm Thụ ra tay ở Hoang Trạch Tử Địa, một âm mưu đã được lập ra đối với hắn ta, lại chờ hắn ta chủ động chui vào trong!
Sơn trang Mao Lư lộ ra chính là một con mồi, Quỷ Y Hắc Ly cung cấp tình hình làm còn mồi càng thật hơn!

Chương 2299: Cơn giận của Ô Thường

Chương 2299: Cơn giận của Ô Thường
Người bố trí cái bẫy lại không tiếc để lộ bản thân, cuối cùng không tiếc đưa tính mạng của tất cả mọi người đến trên tay của hắn ta.
Vì bố cục này mà không tiếc đánh cược tính mạng, đối phương không tiếc đánh cược tính mạng của tất cả mọi người với dụng tâm hiểm ác, quả thực khiến cho người ta giận sôi!
Người bày cuộc không tiếc đưa tính mạng của tất cả mọi người đến trên tay hắn ta, tùy hắn ta tới xử trí, rõ ràng đang làm hắn ta.
Bởi vậy có thể thấy được ý định của Ô Thường, đối phương đã trở thành người chơi cờ tính toán tất cả.
Đối phương đoán chắc tham lam của hắn, bởi vậy dám liều mạng cùng hắn ta, đối phương lợi dụng dã tâm của Ô Thường hắn ta!
Ầm! Đỉnh núi đổ nát một nửa, hắn ta hận không thể phá hủy tất cả những cái trước mắt chỉ trong chốc lát!
Hắn ta lai lao lên trời, nhanh chóng biến mất ở phía xa.
Đám người trong Dược cốc giống như trút được gánh nặng, tất cả đều vô cùng khiếp sợ. Bọn họ đều nhìn ra được Ô Thường đang tức giận, nhưng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì...
Thành phủ Nam Châu, biệt viện Mao Lư, Ô Thường từ trên cao hạ xuống, chỉ thấy xung quanh an bình.
"Ai?" Mấy bảo vệ thay phiên nhau canh gác nhảy vào.
Ô Thường vung cánh tay lên, cách không đánh bay mấy người, khiến bọn họ ngã xuống đất nôn ra máu.
Ô Thường phất tay chộp một cái trảo, một người chợt bị hắn ta nắm trong tay, bóp chặt cổ, ép hỏi người của biệt viện Mao Lư đi đâu.
Sau đó hắn nhận được câu trả lời cũng là đi vào ngày hôm trước, không biết đi đâu.

Ầm! Biệt viện Mao Lư mới xây bị Ô Thường dưới cơn thịnh nộ phá hủy.
Ầm! Vương phủ mới xây, Ô Thường không tìm được người cũng hủy một mảng lớn, ngay cả Phượng Nhược Nam và nhi tử của Thương Triều Tông đều chạy, như vậy có ý gì còn phải nói sao.
Phủ thành tiền trang Thiên Hạ cũng ầm ầm suy sụp hơn phân nửa, bị Ô Thường đang tìm chỗ phát tiết phá hủy.
Ô Thường muốn lợi dụng tiền trang Thiên Hạ hiểu biết, kết quả phát hiện tiền trang Thiên Hạ bị cướp sạch, tài vật bị đánh cướp sạch.
Hắn ta xông vào vài toà phủ nha, phát hiện nhân viên quan trọng đều chạy, ngay cả mấy nhân vật chủ yếu muốn giết chết cho hả hận cũng không tìm được.
Ở đây, với thực lực của hắn ta thật sự không có người nào địch nổi, nhưng nếu cần bản thân hắn ta đi tìm người thì phải tìm tới khi nào? Chẳng lẽ còn cần hắn ta tự mình ở đây chậm rãi lăn qua lăn lại sao?
Ở thành phủ Nam Châu phá hủy một trận, giết mấy trăm người, huyên náo đến mức tất cả thành phủ Nam Châu đều bàng hoàng, Ô Thường lại vội vàng lao thẳng đến nước Tống.
Dưới cơn thịnh nộ, Ô Thường có thể nói là một phút không ngừng, trực tiếp chạy tới phủ Thừa tướng của nước Tống, kết quả vẫn tới chậm.
Trong tin tức nhận được không đề cập tới tình hình nơi này, kết quả người nơi này cũng chạy, đã càng chứng minh hắn ta ở trong âm mưu tính toán của đối phương.
Hủy nửa một phủ Thừa tướng, không người nào có thể ngăn cản hắn ta.
Sau khi giết một số người cho hả giận, hắn ta lại vội vàng chạy tới chỗ tông môn Thượng Thanh Tông ngoài thành. Lần này ngay cả một bóng người cũng không thấy, Thượng Thanh Tông thậm chí không để lại một kẻ giữ cửa cho hắn ta.
Ngay cả một người cầu xin tha thứ cũng không nhìn thấy được, lửa giận trong lòng Ô Thường càng lớn hơn, trong những tiếng ầm ầm, hắn ta san bằng tông môn Thượng Thanh Tông.
Bụi bặm cuồn cuộn, nhà cửa đổ nát, Ô Thường lại bắn về phía chân trời.
Hắn ta đã không cần thiết phải đi tới Vạn Thú môn, Linh Tông, Thiên Hành Tông. Trước đó có tin báo bọn họ đã chạy rồi, giờ có chạy tới cũng vô dụng, chạy cũng uổng công.

Ô Thường lập tức chạy tới bên ngoài Tây Bình Quan, mới phát hiện quân Yến cũng đã chia nhau ra chạy.
Đứng ở nơi quân Yến đã từng đóng quân, nhìn ra mặt đất mênh mông, tất cả mọi thứ trước mắt chứng tỏ điều gì? Hắn ta muốn bắt Thương Triều Tông đánh cho hả giận, muốn phá hủy đầu mối đại quân chống lại, đối thủ đã có dự đoán, cũng không cho hắn ta có cơ hội!
Gió thổi, ngực Ô Thường lên xuống gấp gáp, cảm giác căm phẫn, lửa giận ngập trời và liên tục cười lạnh!
Hắn ta đã hiểu rõ, còn có thể có gì không rõ nữa?
Hắn ta lợi dụng đối phương diệt trừ Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư, đối phương làm sao không phải đang lợi dụng hắn ta tới diệt trừ Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư.
Hắn ta cho rằng đối phương ở trong lòng bàn tay của mình, không biết mình cũng ở trong ván cờ của đối phương.
Ván này, thế cờ của hai bên đan vào nhau, thắng bại chỉ ở trong một đường!
Đối phương cao minh ở chỗ hiểu rõ tiên cơ, vượt qua hắn ta một bước, đánh cờ tới trước mặt hắn ta!
Nghĩ đến mình ở Khí Vân Tông ngồi nhìn tình hình những người này thoát đi, hắn ta lại tức giận được mức kích động muốn nôn ra máu.
Rõ ràng đã lợi dụng đối phương trừ đi Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư, nhưng hắn ta không hề vui mừng mà chỉ có phẫn nộ, hiện thực giống như một cái tát quất mạnh vào trên mặt hắn ta.
Đời này hắn ta cũng chưa từng bị người nào đùa giỡn như vậy!
Mình cuối cùng lại bị người đùa giỡn như kẻ ngu si vậy, tùy ý trêu đùa như đứa trẻ ba tuổi, Ô Thường cuối cùng lại bị người đùa bỡn ở trong lòng bàn tay, thật đáng hận!
"Các ngươi đừng rơi ở trong tay ta, bằng không ta nhất định làm cho các ngươi muốn sống không được, muốn chết cũng chẳng xong!" Ô Thường căm phẫn nghiến răng nói một câu, ánh mắt nhìn về phía dãy núi ngoài xa rồi chợt bay nhanh đi.
Tây Bình Quan, đỉnh núi trọng địa bị quấy rầy.
Có người từ trên cao hạ xuống, trực tiếp xông vào trọng địa, dẫn tới một đám tu sĩ vây kín, nhưng khí thế của đối phương khiến mọi người không

dám hành động thiếu suy nghĩ.
"Dừng tay!" Trưởng lão Khí Vân Tông lộ diện vừa thấy người tới là Ô Thường, thì vội vàng hô to, bảo mọi người lùi lại, bản thân mình hoảng hốt tiến lên hành lễ: “Tham kiến Thiên Ma Thánh Tôn!"
Những người còn lại vừa nghe là Ô Thường p đích thân tới đều khủng hoảng, tất cả thuần phục hành lễ: “Tham kiến Thánh Tôn!"
Ô Thường quát: "Cao Phẩm ở đâu?"
Rất nhanh, Cao Phẩm và tướng lĩnh quan trọng hấp ta hấp tấp chạy tới, nghe nói Ô Thường đích thân tới, làm gì có can đảm dám chậm trễ, tất cả đều bỏ công việc chạy tới bái kiến: “Tham kiến Thánh Tôn."
Tất cả đều chưa từng thấy dáng vẻ của Thánh Tôn ra sao, ngày hôm nay xem như là được mở rộng tầm mắt.
Ô Thường lạnh lùng nhìn chằm chằm vào chủ tướng, lạnh lùng nói: "Ngươi chính là nguyên soái đông chinh nước Tấn Cao Phẩm?"
Cao Phẩm chắp tay cung kính cúi đầu, nơm nớp lo sợ nói: "Chính là mạt tướng!"
Ô Thường chất vấn: "Tên đã lên dây, quân địch lại ở phía trước, vì sao vẫn không hạ lệnh tấn công?"
Chuyện cho tới bây giờ, trước mắt hắn ta chỉ có một con đường có thể chọn, lợi dụng thế lực trong tay để bình định thiên hạ, xây dựng lại trật tự trong thiên hạ!
Không làm như vậy không được, thiên hạ lớn như vậy, dựa vào hắn ta, dựa vào những kẻ đã mất quyền khống chế thiên hạ dưới tay hắn ta, muốn tìm được người chạy trốn là không thể nào, không khác gì mò kim đáy biển!
Đối phương không phải muốn trốn sao? Hắn ta ngược lại muốn xem thử những người này có thể trốn tới khi nào, có bản lĩnh trốn cả đời, có bản lĩnh trốn đến khi hắn ta xây dựng lại trật tự thiên hạ đi.
Cao Phẩm hết sức lo sợ nói: "Tình hình quân địch có thay đổi, quân Yến có phản ứng khác thường nên mạt tướng đang sai người tìm hiểu tin tức."
Ô Thường: "Không có cần thiết để tìm hiểu cả, quân Yến đã lui, hãy thừa cơ tấn công chiếm lấy đi!"

Cao Phẩm nhắm mắt nói: "Hồi bẩm Thánh Tôn, quân Hàn như hổ đói nhìn chằm chằm vào, mạo muội bước vào đất Yến sẽ chỉ gặp quân Hàn chặn giết, ta không thể không đề phòng."
Ô Thường: "Ngươi không cần lo lắng về quân Hàn, bản tôn sẽ tự thân ra mặt, dọn sạch cản trở cho ngươi. Hãy lập tức phát binh tấn công đi!"
Bây giờ hắn ta cần gì quản thiên hạ có thể đại loạn hay không, cũng sẽ không đi quản các phái trong thiên hạ có thể ngả về phía đối phương tạo thành sức cản cho thế tấn công bên này nữa.

Chương 2300: Chó cùng rứt giậu (1)

Chương 2300: Chó cùng rứt giậu (1)
Các môn phái Linh Tông đã ngang nhiên tạo phản, lại thêm thế lực dưới quyền chín Thánh ban đầu chạy trốn, sức cản phải đối mặt lúc tấn công đã chắc chắn xuất hiện rồi.
Tình hình lo lắng trước kia đã xuất hiện, hắn đã không nỗi lo về sau, đã không cần đi quan tâm những thứ kia nữa.
Bây giờ chỉ có thể đánh, đánh không thắng cũng phải đánh, không quan tâm đánh bao lâu, hắn ta sẽ hủy diệt thế lực khắp nơi, đánh tới khi thế lực khắp nơi thần phục mới thôi!
Đánh tới khi nào có thể xây dựng lại trật tự thiên hạ, hắn ta mới có thể dừng tay!
Cơ mặt Cao Phẩm giật giật, không biết vị này muốn ầm ĩ tới mức nào, nhất thời cũng không biết nên nói tiếp như thế nào mới tốt. Y lặng lẽ quay đầu nhìn về phía trưởng lão Khí Vân Tông, hy vọng có thể được ra hiệu biết cách ứng phó tốt.
Ô Thường nghi ngờ nói: "Chẳng lẽ ngươi muốn chống lại pháp chỉ của bản tôn? Hay là Khí Vân Tông muốn chống lại mệnh lệnh?"
Trưởng lão Khí Vân Tông kinh hoảng vội vàng nói: "Không dám." Ông ta liên tục nháy mắt với Cao Phẩm.
Cao Phẩm không thể làm gì khác hơn là chắp tay nhận lệnh: “Mạt tướng xin tuân theo pháp chỉ của Thánh Tôn!"
Ô Thường: "Ta cho các ngươi nửa năm chuẩn bị, vậy cũng có thể chuẩn bị được rồi chứ. Mau chóng tấn công, không được có sai lầm!" Sau khi ném xuống một câu, hắn ta lập tức rời đi.
Cứ biến mất như vậy sao?
Mọi người giống như trút được gánh nặng, ngơ ngác nhìn nhau, Cao Phẩm đi tới trước mặt trưởng lão Khí Vân Tông, hỏi: "Trưởng lão, đây

là thế nào?"
Trưởng lão Khí Vân Tông than thở: "Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây? Tạm thời chúng ta cứ làm theo đã, ta sẽ lập tức liên hệ với tông môn."
Cao Phẩm gật đầu, cũng chỉ có thể làm như thế. Y quay đầu lập tức triệu tập các tướng nghị sự, chuẩn bị tấn công!
Đại doanh Quân Hàn, bên ngoài lều trung quân, một bóng dáng từ trên cao hạ xuống.
"Người nào?" Một đám tu sĩ xuất hiện chặn đường, tất cả kinh hãi trước tốc độ xuất hiện đột ngột của người này, vừa nhìn đã biết người tới có thực lực vượt xa sức tưởng tượng của bọn họ.
Sắc mặt Ô Thường không hề thay đổi, giọng nói vang vọng như chuông đồng thốt ra hai chữ mạnh mẽ vang dội: “Ô Thường!"
"A!" Mọi người nghe vậy thì vô cùng kinh ngạc, không biết vị này tới thế nào, sau đó tất cả đều bái chào: “Tham kiến Thánh Tôn."
Ô Thường lạnh lùng nói: "Kim Tước ở đâu?"
Kim Tước nghe tiếng đã xuất hiện, nhìn thấy vị này gọi tên thì dĩ nhiên bước nhanh về phía trước bái kiến.
Ô Thường lời ít mà ý nhiều, lại nói một câu, bảo y triệu tập chủ tướng các đường tới bàn chuyện.
Kim Tước không dám không nghe theo, lúc này liền hạ lệnh.
Rất nhanh, chủ tướng các đường đều vội vàng chạy tới.
Khi người vừa đến đông đủ, Ô Thường đột nhiên đến bên cạnh Kim Tước, làm ra một hành động rợn người, nắm lấy đầu của Kim Tước và hái xuống giống như hái trái đào.
Chỗ cổ bị gãy có máu nóng phun trào, cơ thể không đầu co quắp ngã xuống.
Những người khác đều khiếp sợ tới mức ngây người, bọn họ nằm mơ cũng không ngờ được sẽ có chuyện này xảy ra.
Tròng mắt Kim Tước vẫn chuyển động, trợn trừng, khó có thể tin nổi. Y chưa bao giờ từng nghĩ tới mình sẽ có một ngày kết thúc tính mạng theo cách này.
Ô Thường làm sao có thể chỉ giết một mình Kim Tước được, pháp lực trên thân dâng trào ra ngoài, mây đen cuồn cuộn giống như từng ma trảo, lập tức chộp lấy tất cả tướng lĩnh.

Ô Thường vung bàn tay, hơn mười cái đầu đều đồng thời bị ma trảo mây đen kia tháo xuống, đưa đến trước mặt hắn ta.
Hơn mười dòng máu nóng phun trào, thậm chí không kịp kêu lên một tiếng.
Các tu sĩ xung quanh trơ mắt nhìn lại không có người nào dám ra tay thì có ai dám ngăn cản nữa?
Thấy Ô Thường lạnh lùng nhìn tới, tu sĩ nước Hàn vô cùng kinh ngạc, không hẹn mà đều hoảng hốt bỏ chạy, không người nào dám đối mặt.
Không trốn không được, Ô Thường lợi hại hơn, uy hiếp được tính mạng của chúng ta lại muốn giết chúng ta, chúng ta sao có thể ngồi chờ chết, trốn không thoát cũng phải trốn xem thử.
May là Ô Thường vẫn chưa rảnh rỗi đến mức không có chuyện gì đuổi theo khắp nơi để giết những người này.
Ngược lại có vài tướng lĩnh thủ hạ tâm phúc bi thương căm phẫn, rút đao tức giận gào thét vọt tới.
Ầm! Bóng người bị đánh bay, một đám người vọt tới giống như con diều bị đứt dây bay ra, đập xuống đất, tất cả đều mất mạng tại chỗ.
Căn bản không ai có thể gần Ô Thường, càng không cần phải nói liều mạng với Ô Thường.
Quân sĩ xung quanh vô cùng hoảng sợ, vũ khí cầm trong tay nhưng không có quân lệnh, không biết nên tiến lui thế nào, lại càng không biết có chuyện gì xảy ra.
Ô Thường không ở lại lâu mà lắc người rời đi, kéo hơn mười cái đầu biến mất ở trong không trung phía xa.
Sau đó, một ít tu sĩ trốn được mới dám lộ diện, nhìn theo hướng Ô Thường biến mất, trong lòng mỗi người đều sợ hãi, khủng hoảng.
Bọn họ không rõ tại sao Ô Thường lại đột nhiên chạy tới ra tay giết các vị tướng lĩnh. Chẳng lẽ là đám người Kim Tước đã làm chuyện gì đắc tội hắn ta sao?
Cho dù có, Thiên Ma Thánh Tôn là ai, còn cần hắn tatự mình chạy tới ra tay sao? Thiên Ma Thánh Tôn trả lời đúng rồi.
Bọn họ không biết, Ô Thường cũng không còn sự lựa chọn, nếu như nói có thể hữu dụng, hắn ta cũng không cần phải làm như vậy.

Hắn ta lên tiếng căn bản không bất cứ tác dụng gì, chẳng lẽ muốn bảo Kim Tước đầu hàng sao? Chỉ cần hắn ta mở miệng, đừng nói là Kim Tước, tất cả nước Hàn đều sẽ đầu hàng.
Nhưng đầu hàng thì có ích lợi gì? Hắn ta cần nước Hàn đầu hàng sao? Nước Hàn vốn tôn hắn ta là Thánh Tôn, ba phái lớn của nước Hàn vốn cúi đầu xưng thần, lại bảo đầu hàng một lần nữa không phải là vô nghĩa sao? Trên danh nghĩa vốn chính là thiên hạ của hắn ta, đầu hàng với không đầu hàng có khác nhau sao?
Tây Bình Quan, Cao Phẩm còn đang ở trước địa đồ bàn việc cùng các tướng, còn đang bố trí kế hoạch tác chiến.
Ngoài cửa có một người đi tới, khiến tất cả mọi người nơm nớp lo sợ. Ô Thường trực tiếp xông vào, tiện tay ném đi.
Nhanh như chớp, hơn mười cái đầu đầm đìa máu lăn ra trước mắt các tướng, các tướng bị dọa cho giật mình, không biết tình huống gì xảy ra.
Ô Thường lạnh lùng nói: "Thủ cấp của Kim Tước ở đây, thủ cấp của các tướng quân Hàn ở đây, Cao Phẩm, các ngươi có thể yên tâm tấn công được rồi!" Sau khi nói dứt lời, vẻ mặt hắn ta không thay đổi xoay người rời đi.
Lời này nghe giống như lời nói mớ vậy, đám người Cao Phẩm khiếp sợ tới mức ngây người.
Đợi bóng lưng Ô Thường hoàn toàn biến mất ở cửa, Cao Phẩm mới xông lên trước, tìm kiếm trong hơn mười cái đầu người và rất dễ dàng tìm được thủ cấp của Kim Tước. Y phát hiện cái đầu vẫn còn ấm, hiển nhiên là vừa hái xuống không lâu.
Thủ cấp của các chủ tướng khác của quân Hàn cũng bị mọi người lần lượt phân biệt ra, tất cả đều vẫn còn hơi ấm.
Một đám người khiếp sợ đến mức không dám thở mạnh, trưởng lão Khí Vân Tông nuốt nước bọt, trong mắt lộ rõ sự kinh hoàng.
"Ôi!" Hai tay Cao Phẩm nâng thủ cấp của Kim Tước và khẽ thở dài một tiếng, nhìn phản ứng của mọi người xung quanh, y biết bọn họ đều bị giật mình.
Đâu chỉ là là mọi người, y cũng bị giật mình, nhìn thủ cấp Kim Tước chết không nhắm mắt, y không biết nên nói gì cho phải, đường đường là

một đại danh tướng, cuối cùng lại ngã xuống như vậy. Lúc này không phân địch ta, y có cảm giác thỏ chết cáo xót thương.
Ô Thường mới rời đi bao lâu, chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã lấy thủ cấp của quân Hàn tới.
Đáng sợ! Khủng khiếp!
Đây là cảm giác sợ hãi trong lòng mọi người.
Ngay cả trưởng lão Khí Vân Tông cũng ý thức được, không bị thực lực ràng buộc, muốn làm gì thì làm thì thật sự quá kinh khủng!
Rất nhanh, Tây Bình Quan mở ra. Đại quân nước Tấn giống như thủy triều trút xuống, phát động tấn công về phía quân Hàn.
Đám người Cao Phẩm cũng không dám chậm trễ lại, ai lại dám dây dưa chứ? Hơn mười cái đầu máu chảy đầm đìa chính là tấm gương cho bọn họ!

Chương 2301: Chó cùng rứt giậu (2)

Chương 2301: Chó cùng rứt giậu (2)
May là thế tấn công thuận lợi, cũng không có cách nào không thuận lợi. Quân Yến sớm đã rút lui, quân Hàn mất chỉ huy như rắn mất đầu, đã loạn vô cùng, đối mặt với thế tấn công lập tức bỏ chạy, quân Tấn gần như tiến quân thần tốc, không gì ngăn chặn...
Tân Đô nước Tấn, hơn mười con phi cầm tọa kỵ xoay quanh rơi, rơi vào trong hoàng cung.
Hắc Thạch tới và dẫn theo một đám người tới, Thái Thúc Hùng nghe tin vội vàng đi ra nghênh đón, gặp mặt hành lễ.
Hắc Thạch cười khoát tay áo: “Bệ hạ không cần đa lễ, chuyện khẩn cấp nên ta cũng sẽ không nhiều lời. Mời ngài đi với ta một chuyến."
Thái Thúc Hùng ngạc nhiên: “Đi đâu?"
Hắc Thạch nói: "Đi tiền tuyến! Để cổ vũ sĩ khí của quân Tấn, làm phiền bệ hạ ngự giá thân chinh. Đúng rồi, cao tầng của Khí Vân Tông đã đi trước một bước. Đây là pháp chỉ của Thánh Tôn!"
...
Linh Tông làm phản, Vạn Thú Môn làm phản, Thiên Hành Tông làm phản, Ma Giáo cũng làm phản...
Bên trong thư phòng, Thiệu Bình Ba ngồi ở sau bàn nhìn tin tức trên tay cũng thấy tim đập thình thịch.
Y vừa nhìn đã hiểu rõ, thế lực ngầm của Giả Vô Quần đã công khai trở mặt với Ô Thường.
Bọn họ trực tiếp nhảy ra, những môn phái này không cho mình để đường rút lui, phải hoàn toàn đấu với Ô Thường tới cùng!
Ngoài cửa, Thiệu Tam Tỉnh cầm trên tay một phần tin tức hấp ta hấp tấp chạy vào, thở hổn hển nói: "Đại công tử, không xong rồi. Người của Phiếu Miểu Các trực tiếp đưa bệ hạ đi!"

"Cái gì?" Thiệu Bình Ba kinh ngạc đứng phắt dậy, thấy hắn ta chạy không thở nổi là biết có tin tức quan trọng, lúc này mới chuyển chén trà của mình qua: “Không vội, uống hớp nước rồi chậm rãi nói."
"Cảm... cảm ơn đại công tử." Thiệu Tam Tỉnh thở hổn hển cám ơn và thả tin tức trong tay xuống, nhận chén trà uống ừng ực hai hớp, đợi đến khi thở lại bình thường một chút mới lên tiếng: "Chẳng những là bệ hạ, một ít trọng thần trong triều cũng bị dẫn đi, bảo là muốn đi cùng bệ hạ ngự giá thân chinh. Còn có Khí Vân Tông nữa. Lão nô nghe người của Khí Vân Tông nói, Phiếu Miểu Các đưa các cao tầng của Khí Vân Tông đi tiền tuyến. Nói là cổ vũ sĩ khí lòng quân, dễ dàng chiến đấu! Đúng rồi, còn có cái này."
Hắn ta đặt chén trà xuống và cầm lấy tin tức vừa đưa tới giao phó: “Nhận được tin tức, Ô Thường tự mình ra tay, trực tiếp xông vào nơi đầu não của quân Hàn và ra tay giết chủ soái Kim Tước của quân Hàn, vẫn có hơn mười chủ tướng của quân Hàn. Gần như tất cả thủ cấp tướng lĩnh quan trọng của quân Hàn đều bị Ô Thường tự tay hái xuống và đưa cho Cao Phẩm. Bây giờ Cao đại soái đã bị buộc bất đắc dĩ, không thể không dẫn quân tấn công, may là quân địch đại loạn, quân ta thế như chẻ tre!"
Thiệu Bình Ba xem tin tức trên tay vài lần, sau đó bước nhanh ra khỏi bàn đi qua đi lại ở bên trong thư phòng, ánh mắt lóe ra, trầm ngâm: “Tự mình chạy đến quân doanh của quân Hàn để ra tay, Ô Thường là chó cùng rứt giậu rồi! Làm gì có chuyện ngự giá thân chinh với cổ vũ sĩ khí chứ! hắn là sợ nước Tấn bên này làm loạn mất đi khống chế. Nước Tấn bên này là lực lượng cuối cùng hắn ta còn khống chế trong tay. Hắn ta đưa cao tầng Khí Vân Tông, bệ hạ và các trọng quan của triều đình đi là muốn giữ con tin của hai bên, để tránh làm loạn!"
Thiệu Tam Tỉnh: "Đại công tử, làm sao bây giờ?"
Thiệu Bình Ba: "Làm thế nào? Hai bên đang quyết chiến không chết không dừng, đối phương không ngã xuống thì chắc chắn sẽ không dừng tay. Bây giờ chúng ta cũng không xen vào được, tự bảo vệ mình mới là quan trọng hơn, mau bảo cả nhà thu dọn một chút, tìm nơi tránh nạn đi!"
"Tránh nạn?" Thiệu Tam Tỉnh kinh ngạc: “Sao tới mức như vậy chứ?"
Thiệu Bình Ba trầm giọng nói: "Ô Thường chó cùng rứt giậu đã bắt đầu không tuân quy củ, hắn ta dám làm như vậy, ngươi tưởng Giả Vô Thiệt

bên kia sẽ ngồi xem sao? Ngươi phải nhìn rõ ràng một việc, đại thế đã không còn ở bên phía Ô Thường, luận về thế lực trong giới tu hành, Ô Thường không sánh bằng đối phương, Giả Vô Thiệt ở thế lực giới tu hành đã ép qua hắn ta. Hắn ta làm mùng một, Giả Vô Thiệt bên kia sẽ làm mười lăm, hắn ta dám phá hủy đầu não của quân Hàn, Giả Vô Thiệt lại dám phá hủy đầu não của nước Tấn!"
"Ngươi phải hiểu được, người tu hành trên tay Giả Vô Thiệt nhiều hơn Ô Thường, một khi Giả Vô Thiệt ra tay, quân Tấn phía sau tất nhiên sẽ hoàn toàn hỗn loạn! Giả Vô Thiệt tất nhiên sẽ phá hủy tiếp tế tiếp viện của quân Tấn, không cho quân Tấn dễ dàng thực hiện được, vậy đô thành nước Tấn chính là mục tiêu công kích chính của Giả Vô Thiệt."
"Mười hai viên Vô Lượng Quả bị trộm, Giả Vô Thiệt bên kia có ít nhất mười người tu sĩ Nguyên Anh kỳ, nếu làm loạn, Ô Thường khó có thể đề phòng được, Ô Thường không có thuật phân thân, căn bản không che chở được!"
"Ô Thường đưa ra cơ hội tốt như vậy, Giả Vô Thiệt sợ rằng cầu còn không được. Ngươi cứ chờ xem đi, tất nhiên hắn sẽ thừa dịp xúi giục ba phái lớn của nước Hàn và ba phái lớn của nước Tống tạo phản. Nước Hàn, nước Yến, nước Tống sẽ lập tức liên thủ chống lại nước Tấn!"
Thiệu Tam Tỉnh lắc đầu không ngừng: “Vậy Ô Thường thật đúng là ra chiêu mù quáng rồi!"
Thiệu Bình Ba: "Hắn không có lựa chọn khác. Chín Thánh đã mất lòng người trong thiên hạ từ lâu, đến bước này, cho dù hắn ta không làm như vậy, đối phương cũng sẽ xúi giục khắp nơi làm loạn theo. So với bị động, hắn ta còn không bằng chủ động chiếm tiên cơ. Tạm thời không nói về chuyện này nữa, kinh thành đã không an toàn, Giả Vô Thiệt không tiện để lộ thân phận của chúng ta, chúng ta dễ dàng thành cá trong chậu bị vạ lây. Làm người không đứng dưới bức tường sắp đổ, nên rời khỏi tình cảnh nguy hiểm trước lại nói sau."
"Được, lão nô sẽ đi sắp xếp." Thiệu Tam Tỉnh nhanh chóng nhận lệnh rời đi.
...
Bên cạnh đường lớn, trên bờ sông, trong một đám cỏ lau có bến tàu, bên cạnh bến tàu là một nhà kho đổi nguyên vật liệu.

Nhà kho ở đây thông với hai đường sông và đường bộ nên dễ dàng vận chuyển, thời điểm có chiến tranh đã bị trưng thu làm quân dụng.
Cả đoàn xe theo quan đạo ầm ầm lao tới, giảm tốc độ va lần lượt đến cửa kho hàng.
Sau khi dịch dung, Quản Phương Nghi đứng ở cửa cười dài nghênh đón, đám người nhảy xuống ngựa đi tới. Ngưu Hữu Đạo tiến lên hỏi: “Vương gia đâu?"
Quản Phương Nghi nói: "Ngài ấy đang ở bên trong." Y xoay người đẩy cửa nhà kho ra.
Ngưu Hữu Đạo dẫn theo mấy người lần lượt đi vào.
Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh đang ở trong đó, tất cả đều dịch dung.
Mông Sơn Minh không ngồi xe đẩy mà ngồi ở trên một cái ghế, tạm thời cũng không tiện dùng xe đẩy vì dễ dàng bị lộ.
"Sợ rằng Vương gia và Mông soái đã buồn chán rồi đúng không?" Ngưu Hữu Đạo cười đi tới.
Vừa nghe tiếng đã biết là ai tới, hai người vội vàng hành lễ: “Đạo gia."
Thương Triều Tông trả lời: "Buồn chán thì không đến mức, chỉ là không biết tình hình của đại quân bây giờ thế nào nên có chút nóng nảy."
Ngưu Hữu Đạo: "Ta hiểu. Ô Thường đang nghĩ mọi cách tìm hai vị, bây giờ thật sự không tiện để cho vương gia liên hệ với đại quân, một khi để lộ ra chút tin tức thì sẽ có hậu quả không chịu nổi."
Được Quản Phương Nghi trông coi, vì bảo vệ an toàn cho hai người, tuyệt đối giữ bí mật về tung tích của hai người nên bọn họ đã cắt đứt liên lạc với bên ngoài.
Cho dù là bản thân Quản Phương Nghi, không phải tuyệt đối cần phải cũng sẽ không chủ động liên hệ với Ngưu Hữu Đạo, chỉ biết bị động chờ Ngưu Hữu Đạo liên hệ với bên này.
Hai người trên cơ bản hoàn toàn không biết gì về tình huống bên ngoài.
Đương nhiên như vậy cũng tốt cho bọn họ. Nghe được lời ấy, hai người cũng chỉ có thể hiểu mà khẽ gật đầu.
Lúc này, một nữ tử tiến lên hành lễ, nói: "Ca, Mông bá bá."
Hai người nghe tiếng biết là Thương Thục Thanh, một người khẽ gật đầu, một người đáp lễ: “Quận chúa."

Thương Thục Thanh đeo mặt giả nên hai người không nhìn thấy hình dáng của nàng, cho nên không có phản ứng dư thừa.
Thương Thục Xem ảnh 1 Thanh không nhịn được lén nhìn Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, không nói gì.

Chương 2302: Phong trào dâng lên

Chương 2302: Phong trào dâng lên
Thấy hắn không bảo mình lộ mặt, trước đó Ngưu Hữu Đạo cũng từng nhắc nhở tạm thời giữ bí mật Nha Tương, Thương Thục Thanh cũng không chủ động nói ra mà đứng yên tĩnh ở một bên.
"Dọc đường mọi người bôn ba vất vả cũng mệt mỏi rồi. Tất cả đi nghỉ ngơi trước đi." Ngưu Hữu Đạo quay đầu nói với Thương Thục Thanh và Lữ Vô Song.
Lữ Vô Song đi sang một bên và trực tiếp ngồi dựa vào túi lương thực. Nàng sớm đã muốn tìm chỗ ngồi xuống, bao nhiêu năm không cưỡi ngựa, bây giờ lại không có tu vi, đoạn đường này xóc nảy khiến bộ xương của nàng cũng thiếu chút nữa rời ra, cảm giác mông cũng bị mài nát, thật xấu hổ.
Viên Cương từ bên ngoài bước nhanh vào và tìm cái bàn ngồi xuống, phiên dịch mật thư vừa lấy được.
Phiên dịch xong lại xem qua, Viên Cương mới lập tức bước nhanh đến bên cạnh Ngưu Hữu Đạo đang nói chuyện phiếm cùng đám người Thương Triều Tông, dâng mật thư lên.
Ngưu Hữu Đạo nhận lấy xem và im lặng một lúc mới nói: "Kim Tước chết rồi."
"A?" Mông Sơn Minh giật mình không nhỏ.
Ngưu Hữu Đạo tiện tay đưa mật thư cho hai người xem.
Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh xem xong đều khiếp sợ không thôi, không ngờ Ô Thường tự mình ra tay, giết đi tướng lĩnh quan trọng của quân Tấn.
Hai người nhìn nhau, lúc này bọn họ mới ý thức được chuyện trước đó Ngưu Hữu Đạo bảo bọn họ tránh né cần thiết tới mức nào, bằng không hai người làm gì còn mạng sống nữa.

"Đường đường là Thiên Ma Thánh Tôn sao lại như vậy?" Mông Sơn Minh thở dài, cho dù đôi chân bị Kim Tước làm cho tàn phế, lúc này cũng có cảm giác thỏ chết cáo xót thương.
"Ôi!" Thương Triều Tông cũng than khẽ một tiếng, cảm thấy không đáng khi nhân vật như Kim Tước lại bị chết như vậy.
"Ô Thường bắt đầu không để ý tới phong độ, vậy chúng ta cũng không cần chú ý làm gì." Ngưu Hữu Đạo cười lạnh và xoay người, kiếm cắm trước người nói: "Người còn sót lại của mấy vị Thánh Tôn cũng nên hoạt động một chút đi. Các ngươi truyền tin tức cho bọn họ, bảo bọn họ đi tới nước Tấn quấy rối, phá hủy vật tư cung cấp cho quân Tấn, không thể để cho Ô Thường dễ dàng thực hiện được ý định. Nói cho bọn họ biết, ai dám không nể tình thì đừng trách ta trở mặt. Nếu bị Ô Thường tìm tới cửa thì đừng trách ta! Ô Thường không chết, bọn họ cũng đừng mong sống tốt!"
Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh lặng lẽ nhìn nhau.
Viên Cương có chút do dự: “Chúng ta đã chuẩn bị xong rồi, có cần phải làm như vậy không?"
Ngưu Hữu Đạo: "Diễn kịch phải diễn cho đủ, không phản ứng dễ làm cho Ô Thường nghi ngờ. Đưa tin cho Thiệu Bình Ba, bảo y chịu trách nhiệm tổ chức hành động lần này."
Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh lại nhìn nhau, không biết tại sao vị này lại dính dáng với con trai của Thiệu Đăng Vân?
Nếu thật sự có thể biến chiến tranh thành tơ lụa, hai người bọn họ ngược lại sẽ vui mừng, dù sao mặt mũi của Thiệu Đăng Vân vẫn còn đó.
Viên Cương hơi sửng sốt: “Y à?"
Ngưu Hữu Đạo: "Y làm trò cũng đủ rồi, giúp nước Tấn chuyện lớn như vậy đã làm trung thần đủ rồi, làm gian thần một chút cũng không sao, không thể cứ để y làm người tốt mãi được. Thiệu Bình Ba hiểu rõ tình hình nước Tấn nhất, nên xuống tay với chỗ nào, trong lòng y chắc sẽ biết rõ, y biết ta muốn có kết quả thế nào."
"Còn có nước Tống và nước Hàn bên kia, lẽ nào bọn họ còn chuẩn bị khoanh tay đứng nhìn sao? Chiến hỏa đã đến, bọn họ cũng nên thể hiện một chút..."

Sau khi căn dặn một lúc, Viên Cương hiểu rõ, khẽ gật đầu xoay người đi chấp hành.
Quản Phương Nghi đi qua, đưa nước trà lên.
Sau khi Ngưu Hữu Đạo nhận chén trà lại đi về phía Thương Thục Thanh đang ngồi ở bên cạnh và đưa chén trà ra: “Nàng cũng mệt mỏi rồi, uống nước đi."
Thương Thục Thanh ngồi ở đây cũng không đứng dậy, chỉ thuận theo tự nhiên đưa tay nhận.
Dọc đường đi, Ngưu Hữu Đạo đều đối xử với nàng như vậy, nàng không quen cũng bắt đầu quen.
Nhưng sau khi nhận lấy chén trà, nàng bỗng nhiên ý thức không đúng, lặng lẽ liếc nhìn sang bên. Mông Sơn Minh và Thương Triều Tông rõ ràng đã há hốc mồm.
Thương Thục Thanh lập tức hận không thể tìm khe nứt để chui vào, nàng chột dạ e lệ, mặt đỏ rần, thật sự ngượng ngùng, may là trên mặt còn mang mặt giả.
Ánh mắt Mông Sơn Minh và Thương Triều Tông đều nhìn thẳng, rõ ràng nhìn ra được có điểm không đúng. Bọn họ đều biết Thương Thục Thanh là người đọc sách biết lễ. Đạo gia tự mình dâng trà, nàng lại có thể ngồi yên nhận sao? Đây cũng không phải là tác phong của Thương Thục Thanh. Hai người tiếp tục nhìn dáng vẻ dịu dàng của Ngưu Hữu Đạo. Không bình thường, quá không bình thường. Đây là có ý gì?
Lúc này, hai người muốn không nghi ngờ đôi nam nữ này có quan hệ cũng khó.
Ngưu Hữu Đạo xoay người.
Mông Sơn Minh và Thương Triều Tông cũng không hổ danh là người có kinh nghiệm sa trường nên phản ứng rất nhanh, vội vàng nhìn sang một bên.
Mông Sơn Minh cúi đầu, tiếp tục xem mật thư trên tay, thỉnh thoảng giơ tay lên vuốt râu.
Thương Triều Tông lại đang cúi đầu giống như tìm kiến vậy.
Nói chung trên mặt hai người đều lộ vẻ kỳ lạ.
Hai người có thể lảng tránh, đã chứng tỏ hai người không muốn xảy ra chuyện xấu, nếu Thanh nhi có thể qua lại với Đạo gia, có thể thúc đẩy

thành công thì hai người vô cùng sẵn lòng, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ không muốn nào.
Về tư, tâm nguyện của Thanh nhi được bù đắp, cũng giải quyết được chuyện chung thân đại sự.
Về công, nếu Thanh nhi có thể trở thành nữ nhân của Đạo gia sẽ mang tới lợi ích rất lớn cho Thương thị và các thế lực của Thương thị, hai người cũng bỏ xuống một ít chuyện đau buồn.
Về công về tư đều là chuyện tốt, thử hỏi hai người làm sao có thể không vui được?
Trong lúc lơ đãng, hai người trao đổi ánh mắt với nhau, cả hai đều đang âm thầm khẩn cầu, chỉ mong không phải hai người suy nghĩ nhiều.
Hai người tạm thời không còn tâm tư khác, cũng không lo lắng chuyện bên ngoài nữa, mà bắt đầu rảnh rỗi quan tâm tới chuyện giữa Ngưu Hữu Đạo và Thương Thục Thanh.
Ngưu Hữu Đạo xoay người phát hiện ra phản ứng của hai người, nhưng căn bản không coi ra gì, biết thì thế nào? Nếu sợ thì hắn đã không làm như vậy ngay trước mặt hai người, tạm thời để bọn họ quen cũng tốt.
Lữ Vô Song ngồi ở trên lương thực thấy cảnh tượng như vậy thì không nhịn được nghiêng đầu phì một tiếng và nói nhỏ một câu: “Buồn nôn!"
Dọc đường đi, nàng đã chịu đủ rồi.
Dù sao Hầu tử của nàng sống quá cứng nhắc, không thể lúc nào chỗ nào cũng nói chuyện dịu dàng thắm thiết như vậy.
Trên đường đi, Vân Cơ cũng chịu đủ rồi. Nàng phát hiện ra Thương Thục Thanh hình như rất hưởng thụ loại cảm giác này, cho dù bị lừa gạt cũng vui lòng, nàng lại không nói thêm gì nữa.
Nàng chỉ có thể âm thầm than thở. Nha đầu kia bị lời êm tai lừa cho choáng váng đầu óc, ở trước mặt tên cáo già như Ngưu Hữu Đạo còn không phải bị tùy tiện bóp nặn sao.
Quản Phương Nghi mang theo ấm trà há hốc mồm đứng tại chỗ, cảm giác mình chắc chắn đã bỏ lỡ điều gì, ở trong lòng lập tức có ngọn lửa thiêu đốt, mắt cũng sáng ngời.
Nàng thích những chuyện tình yêu này nên không nhịn được tò mò mà chậm rãi dịch chân về phía Vân Cơ, đụng cánh tay nháy mắt, hỏi thăm rất rõ ràng.

Vân Cơ quay đầu và xoay người đi, bởi vì chuyện của Nha Tương tạm thời không thích hợp để truyền đi.
Quản Phương Nghi sao có thể buông tha, vội vàng rót chén trà nhỏ, bước nhanh qua xum xoe.
Thương Thục Thanh cúi thấp đầu nhưng vẫn có thể cảm giác được bầu không khí xấu hổ, hai tay che ở bên miệng chén trà và không dám ngẩng đầu nhìn người.
...
Kim Tước chết, còn bị Ô Thường giết như vậy khiến thiên hạ chấn động!
Ngay cả đến loại nhân vật như Kim Tước mà không có bất kỳ lý do gì nói giết là giết, làm sao có thể không làm cho người trong thiên hạ chấn động được.
Tất nhiên điều này lộ rõ sự cường thế của Thiên Ma Thánh Tôn, nhưng trong giây lát không biết bao nhiêu người dâng lên cảm giác thỏ chết cáo xót thương.
Tin tức nhân cơ hội được truyền ra, nói Ô Thường muốn mượn trợ giúp của thế lực nước Tấn bình định thiên hạ, muốn tiêu diệt nước Yến, nước Tống và nước Hàn nhằm tiêu hao lực lượng các đại phái trong thiên hạ, muốn cướp đoạt lợi ích của các đại phái trong thiên hạ, phải xây dựng lại trật tự để khống chế thiên hạ.

Chương 2303: Ta quen biết ngươi sao? (1)

Chương 2303: Ta quen biết ngươi sao? (1)
Muốn giết cao tầng của các đại phái, muốn giết hoàng đế nước Tống và nước Hàn, muốn giết cao tầng quân đội của đại quân các quốc gia chống lại nước Tấn.
Có vết xe trước mặt, các tướng lĩnh Kim Tước bị giết, Ô Thường ra tay cường thế cũng ép nước Tấn đã hoàn toàn lộ ra ý định bình định thiên hạ.
Thêm Tử Kim Động chạy trốn, tướng lĩnh quân Yến dẫn đầu chạy trốn, còn có các phái đã trốn phát ra hưởng ứng, thế lực khắp nơi trong thiên hạ muốn không tin cũng khó.
Trong giây lát, triều đình và cao tầng các phái của các quốc gia đều trốn, tất cả đều lo lắng bị giết hại.
Một phong trào âm thầm liên thủ chống đỡ đã dâng lên, chờ mong đám người thần bí đối đầu với chín Thánh có thể đứng ra nang cao ngọn cờ...
Đại doanh của quân Tấn gần đỉnh núi, Ô Thường đứng yên dưới mặt trời chiều, sắc mặt hờ hững, vô cảm.
Hắn ta có nghe được tin tức, cục diện trước đó hắn ta cùng mấy thánh cố gắng hết sức tránh né rốt cuộc vẫn xuất hiện.
Tuy nghe được, nhưng hắn ta lười giải thích gì.
Chuyện đến như vậy, rõ ràng phía sau có người đang gây sóng gió, đây là chuyện đã đoán trước, không cần giải thích.
Chỉ cần có thể ép những người này ra và giải quyết hết, tất cả các vấn đề đều không còn là vấn đề nữa. Người đời rất nhanh sẽ quên lãng.
...

Trong một nông trang bên ngoài trấn nhỏ, Thiệu Bình Ba đứng ở dưới mái hiên lặng im, trong tay cầm một lá thư.
Thiệu Tam Tỉnh đợi một lúc mới hỏi: "Đại công tử, chúng ta làm thế nào bây giờ?"
Thiệu Bình Ba âm thầm nổi giận. Giả Vô Quần cuối cùng lại bảo y làm loại chuyện này, một khi làm chuyện này, mình sẽ bị xếp vào trong đám nội gian của nước Tấn. Giả Vô Quần có thể lập tức làm cho y không còn nơi nào sống yên ổn ở nước Tấn nữa.
Sau khi im lặng một lúc lâu, y thở dài một tiếng: “Thủ đoạn của người này quả nhiên ngoan độc. Hắn là muốn chặt đường lui của ta, làm cho ta hoàn toàn ngả về phía hắn!"
Thiệu Tam Tỉnh có chút bi thương căm phẫn: “Người dối gạt như vậy sẽ không sợ đại công tử để lộ hắn ra sao?"
Thiệu Bình Ba: "Bây giờ để lộ ra có tác dụng sao? Người khác đã trốn rồi, ta chạy đến bên Ô Thường để lộ gì có giá trị gì sao? Sớm không làm đi? Ô Thường không nổi giận mới là lạ. Ma đầu kia tâm tình không tốt, chẳng phải ta sẽ chết sao?"
...
Phía sau nhà kho có sân phơi làm bằng gỗ, Quản Phương Nghi quanh quẩn ở trên, nhìn nam nữ chèo thuyền trong đám cỏ lau, trong miệng thỉnh thoảng chà chà vài tiếng.
Ngưu Hữu Đạo tranh thủ lúc rảnh rỗi, dùng một chiếc thuyền nhỏ, tự mình làm mái chèo rồi dẫn theo Thương Thục Thanh đi chèo thuyền.
Thương Thục Thanh không muốn, cảm giác xấu hổ không chịu được, nhưng bị Ngưu Hữu Đạo cứng rắn kéo lên thuyền, lúc này chỉ có thể cảm giác vừa ngọt ngào lại vừa xấu hổ.
Thế nhưng còn chưa dạo chơi được bao lâu đã thấy Viên Cương xuất hiện ở trên sân phơi vẫy tay về phía bên này.
Ngưu Hữu Đạo vừa nhìn đã biết có việc gấp, bằng không Hầu tử sẽ không làm phiền, lúc này liền chèo thuyền qua và dần dần cặp bờ.
Sau khi lên bờ, hắn đưa tay ra và không cho Thương Thục Thanh từ chối, thật sự nắm tay của nàng kéo lên bờ.
Trong ánh mắt Thương Thục Thanh khó có thể che giấu được vẻ ngượng ngùng khiến Quản Phương Nghi dùng quạt tròn che cười.

"Chuyện gì?" Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại hỏi.
Viên Cương liếc nhìn Quản Phương Nghi rồi tiến đến bên tai Ngưu Hữu Đạo, nói nhỏ một câu: “Nam Thiên Vô Phương đến."
Nam Thiên Vô Phương? Tả sứ của Ma Giáo? Quản Phương Nghi thuận tiện nghe lén.
Trên thực tế, mỗi lần nhìn thấy Viên Cương và Ngưu Hữu Đạo bí mật nói thầm gì đó, nàng lại hận không thể dán tai lên nghe thử.
Lúc này vừa vặn đang ở gần, nàng làm sao có thể nhịn được mà không nghe trộm chứ!
Biết người đến, ánh mắt Ngưu Hữu Đạo cũng liếc nhìn về phía Quản Phương Nghi.
Quản Phương Nghi lập tức giả vờ không nghe trộm, thuận tiện nắm tay Thương Thục Thanh kề tai nói nhỏ với nàng, cũng không biết nói gì mà làm nàng có vẻ ngượng không chịu nổi.
Ngưu Hữu Đạo im lặng suy nghĩ một lúc, sau đó nghiêng đầu nói một tiếng. Viên Cương không nói tiếng nào liền xoay người rời đi.
"Các ngươi nói gì vậy?" Ngưu Hữu Đạo quay đầu cười hỏi một câu.
Quản Phương Nghi khinh bỉ nói: "Chuyện của phái nữ người ta, ngươi là một đại nam nhân quan tâm làm gì?"
Trong ánh mắt Thương Thục Thanh đầy xấu hổ.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười không nói, hai tay đặt hờ lên bảo kiếm cắm trước người, ánh mắt nhìn lướt qua đám cỏ lau bị gió thổi phất phơ, chợt nói không lớn không nhỏ một câu: “Hồng nương, ta có chuyện muốn nói cho nàng nhưng không biết có nên nói hay không."
Quản Phương Nghi ôi một tiếng nói: "Ngươi muốn nói thì cứ nói, ngươi không muốn nói ta cũng không có cách nào." Tuy nói như vậy, nhưng tính cách tò mò trước sau không đổi được. Nhất là Ngưu Hữu Đạo hiếm thấy tỏ thái độ này, nàng lại càng tò mò hơn, không nhịn được lại hỏi: “Có chuyện gì, ngươi nói đi."
Ngưu Hữu Đạo: "Có một số việc, ta cũng không biết đã làm đúng hay sai, nhưng ta vẫn làm. Chuyện chúng ta sắp đối mặt, không ai dám bảo đảm kết quả cuối cùng sẽ thế nào, nếu như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ta không muốn nàng phải tiếc nuối, cho nên ta vẫn làm. Nàng theo ta nhiều năm như vậy, coi như cho nàng một báo đáp."

Quản Phương Nghi nghi ngờ: “Sao lại nói những lời cao thâm khó dò vậy. Ngươi đã làm gì? Tiếc nuối à? Ta có thể có gì tiếc nuối chứ?"
Thương Thục Thanh nghe được cũng tò mò, không biết Đạo gia muốn nói gì.
Ngưu Hữu Đạo: "Nếu như kẻ phụ tình kia, nếu như người dẫn dắt nàng bước vào tu hành, nếu như người hại nàng rơi vào hồng trần, nếu như nam nhân kia vẫn có thể tìm tới, nàng có muốn gặp y không?"
Quản Phương Nghi lập tức sửng sốt, kinh ngạc, im lặng, thậm chí hoảng sợ nhìn hắn, quạt tròn bất động ở trên tay, bàn tay khẽ run lên.
Vì nàng đeo mặt giả nên không nhìn thấy được vẻ mặt, thực tế dưới lớp mặt nạ giả đã hoàn toàn trắng bệch.
Thương Thục Thanh kinh ngạc không hiểu. Đạo gia nói, nàng nghe cái hiểu cái không, không rõ rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, nhưng có thể cảm giác được Quản Phương Nghi nắm tay mình tay đang run rẩy, có thể cảm nhận được cơ thể Quản Phương Nghi không khống chế được mà run rẩy, hơi thở cũng trở nên dồn dập.
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi quay đầu nhìn về phía Quản Phương Nghi và nhấn mạnh từng chữ: "Ta giúp nàng tìm được người kia. Y đã tới và đang ở bên ngoài nhà kho. Có muốn gặp hay không là tùy ở nàng!"
Quản Phương Nghi muốn nói lại thôi, trong đầu không ngừng có các hình ảnh trước kia hiện lên, vô tình nàng thả lỏng bàn tay của Thương Thục Thanh ra, cuối run run nói: "Nam Thiên... Nam Thiên Vô Phương? Là y à?"
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: "Thân phận và địa vị của y ở trong Ma Giáo ngang hàng với Ô Thường, trên trình độ nào đó, địa vị của y ở Ma Giáo còn cao hơn Ô Thường. Tả sứ của Ma Giáo, Nam Thiên Vô Phương là y!"
Quản Phương Nghi đột nhiên phủ nhận: “Không thể sao! Tại sao có thể là y được, tuyệt đối không thể nào!"
Ngưu Hữu Đạo nói: "Nàng vốn tên là Quản Hồng Hoa, là y đổi tên cho nàng làm Quản Phương Nghi!"
"..." Quản Phương Nghi lập tức trợn trừng hai mắt, lảo đảo lui về phía sau một bước giống như bị sét đánh, ngực phập phồng lên xuống gấp gáp.

Trong mắt Thương Thục Thanh cũng lộ rõ sự kinh ngạc, không biết trong những lời nói này che giấu điều gì, nhưng thấy Quản Phương Nghi thất thố như vậy, nàng biết nó chắc chắn không đơn giản với nàng ấy.
Ngưu Hữu Đạo: "Người đang ở bên ngoài, nếu nàng gặp thì ta bảo y tiến vào. Nếu nàng không gặp thì không gặp nữa, ta bảo y đi, bảo y sau này vĩnh viễn không cần xuất hiện ở trước mắt của nàng nữa. Nếu muốn giết chết y cũng không thành vấn đề, ta sẽ tới sắp xếp."
Bốp một tiếng, tay cầm của cái quạt tròn bị bóp nát, quạt tròn rơi xuống đất. Quản Phương Nghi siết chặt hai tay, lạc giọng nói: "Bảo y cút, bảo y đi chết đi!"
"Được." Ngưu Hữu Đạo xoay người rời đi.
Nào ngờ hắn vừa đi vài bước tới cửa, Quản Phương Nghi đột nhiên lại kêu lên: "Đứng lại! Ta thật ra muốn xem thử rốt cuộc có phải là y hay không đã."

Chương 2304: Ta quen biết ngươi sao? (2)

Chương 2304: Ta quen biết ngươi sao? (2)
Ngưu Hữu Đạo nói “Được” rồi bước vào bên trong nhà kho và vẫy tay ra hiệu cho Viên Cương đi thông báo.
Viên Cương bước nhanh qua, còn dẫn theo một người nữa. Đó chính là Triệu Hùng Ca. Nam Thiên Vô Phương là do Triệu Hùng Ca dẫn đến.
Ngưu Hữu Đạo: "Đưa người vào."
Viên Cương gật đầu và bước nhanh đi đến bên ngoài nhà kho.
Triệu Hùng Ca liếc mắt nhìn phía sau nhà kho, hỏi một câu: “Dựa vào tu vi của nàng bây giờ thì Nam Thiên Vô Phương không phải là đối thủ của nàng, sẽ không xảy ra chuyện chứ?"
Ngưu Hữu Đạo: "Gặp chuyện không may thì thế nào?"
Triệu Hùng Ca trừng mắt: "Ta cho ngươi biết, y xảy ra chuyện, ta sẽ không có cách nào ăn nói được với Ma Giáo."
Ngưu Hữu Đạo: "Không có liên quan gì với Ma Giáo, đây là việc riêng giữa bọn họ, cuối cùng vẫn phải có một sự chấm dứt, bất kể là kết quả gì thì chúng ta không nhúng tay vào, để cho bản thân bọn họ đi giải quyết. Hơn nữa, Hồng nương thật sự gây bất lợi cho y, ngươi cảm thấy ngươi có thể ngăn cản được mấy lần? Ngươi có thể vĩnh viễn cắm Nam Thiên Vô Phương trên lưng quần mang theo à? Không quan tâm, sống chết do số không phải là do người."
Triệu Hùng Ca trợn mắt nói: "Sớm không làm đi, chờ nàng có thực lực rửa hận thì ngươi lại chuẩn bị làm cái này làm gì? Ngươi rõ ràng đang thiên vị sao?"
Ngưu Hữu Đạo mặc kệ, vốn chính là như vậy, bây giờ quyền chủ động xử trí như thế nào đều ở trên tay Hồng nương, hắn thiên vị thì thế nào?

Dù sao hắn không cho rằng mình là chính nhân quân tử gì cả.
Thương Thục Thanh do dự hết lần này đến lần khác, cuối cùng vẫn tiến lên, cầm tay Quản Phương Nghi đã bối rối.
Bên ngoài nhà kho, Viên Cương đi tới trước mặt Nam Thiên Vô Phương và nhìn xung quanh một chút rồi khẽ nói: "Đi theo ta vào trong." Hắn ta nói dứt lời liền xoay người.
Nam Thiên Vô Phương chợt hô một tiếng: “Huynh đệ, nàng... Nàng phản ứng thế nào?"
Viên Cương dừng bước quay đầu: “Ngươi muốn nàng phản ứng thế nào?"
"Ta..." Nam Thiên Vô Phương bất đắc dĩ, không nói được lời nào.
"Ta không biết nàng phản ứng thế nào. Ngươi tới c tới rồi, trốn không xong, đi thôi." Viên Cương nói một tiếng.
Hai chân Nam Thiên Vô Phương nặng nề, cuối cùng lại khó có thể hoạt động, trong lòng khẩn trương không có cách nào diễn tả bằng lời, dù sao đầu óc đã không có cách nào suy nghĩ bình thường.
Viên Cương giúp y một tay, nắm lấy cánh tay y và trực tiếp lôi đi.
Người bị lôi vào bên trong nhà kho, ánh mắt lập tức hoảng loạn nhìn lướt qua, nhưng không thấy được người muốn thấy.
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu nói một tiếng, vì vậy Viên Cương trực tiếp lôi người đến cửa sau của nhà kho, thuận lợi đẩy Nam Thiên Vô Phương ra đến sân phơi phía sau.
Nghe được tiếng bước chân, biết người đến nhưng Quản Phương Nghi không dám quay đầu, căng thẳng mím môi nhìn mặt sông.
Ánh mắt Nam Thiên Vô Phương thoáng dừng lại trên người Thương Thục Thanh sau đó khóa chặt lấy Quản Phương Nghi, trong mắt dần dần có ánh nước.
"Quận chúa, nàng đi vào đây một lát." Bên trong nhà kho truyền đến giọng nói Ngưu Hữu Đạo.
Thương Thục Thanh nhìn người tới một chút và hiểu rõ mình nên tránh đi, lúc này mới khẽ gật đầu ra hiệu với y rồi bước nhanh vào bên trong nhà kho, đứng ở bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, cùng những người khác chờ động tĩnh bên ngoài.

Trên sân phơi rất yên tĩnh, nước sông dập dờn, cỏ lau theo gió lên xuống.
Cuối cùng vẫn là Nam Thiên Vô Phương phá tan sự yên tĩnh, đầy khổ sở nói: "Phương Nghi..."
Quản Phương Nghi bỗng nhiên quay đầu, không hề khách sáo mà cắt ngang: “Ngươi là ai à?"
Nam Thiên Vô Phương nghẹn lời, bàn tay nặng tựa nghìn cân chậm rãi giơ lên, nắm lấy cái mặt giả và chậm rãi kéo xuống, lộ ra gương mặt của nàng.
Nhìn thấy gương mặt này mặc dù nhiều tang thương nhưng thật sự là gương mặt trong ký ức. Quản Phương Nghi cảm giác như tim muốn vỡ ra nên bước tới hai bước và vung tay tát mạnh.
Vút! Nam Thiên Vô Phương hơi lảo đảo, bên khóe miệng có vết máu chảy ra. Y quay đầu lại nhìn người trước mắt đang tức giận tới mức ngực không ngừng phập phồng lên xuống gấp gáp, miễn cưỡng cười: “Phương Nghi..."
Bốp! Không để cho y nói cho hết lời, Quản Phương Nghi đã lại vung tay tát phát nữa: “Ngươi tính là gì mà cũng xứng gọi tên ta chứ?"
Bốp! Lại là một cái tát nữa: “Ta quen biết với ngươi sao?"
Càng đánh càng mạnh, càng lúc càng khó kìm chế được cảm xúc của mình, nhưng Quản Phương Nghi liên tục ra tay mà Nam Thiên Vô Phương không có bất kỳ kháng cự nào.
Cuối cùng "Rầm" một tiếng, Quản Phương Nghi quá kích động đã ra tay nặng, đánh cho Nam Thiên Vô Phương bay ra ngoài, người rơi vào trong bãi cỏ lau.
Quản Phương Nghi lao vọt vào và kéo người ra lại điên cuồng hành hạ.
Bên trong nhà kho, Triệu Hùng Ca cuối cùng không nhịn được nữa, muốn ra tay ngăn lại. Nào ngờ hắn ta vừa động, Viên Cương đột nhiên nắm lấy cánh tay của hắn ta.
Triệu Hùng Ca chợt quay đầu và thi pháp phân cao thấp, đúng lúc phát hiện Viên Cương dùng sức rất lớn, cuối cùng làm cho hắn ta khó có thể thoát thân.
Người có thể có sức đánh với Thánh La Sát, giờ đánh với hắn ta tất nhiên không thành vấn đề.

"Buông tay!" Triệu Hùng Ca tức giận.
Vù! Viên Cương vung tay rút đao, lưỡi đao của Tam Hống Đao gác ở trên cổ của hắn ta: “Ngươi có thể thử xem."
"Ngươi..." Triệu Hùng Ca thiếu chút nữa thì tức giận cười ngược. Hắn ta quay đầu nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo: “Ngươi bảo ta đưa người đến để làm như vậy sao? Đây tính là chuyện gì chứ?"
Còn chưa nghe được câu trả lời lại nghe phía sau cửa có tiếng kêu lên: "Hồng nương, nàng căn bản không biết mấy năm nay y trải qua chuyện gì, nếu muốn giết y, có phải cũng nên nghe y giải thích hay không? Nàng thậm chí không cho y có cơ hội nói chuyện thì sẽ phải hối hận đấy!"
Quản Phương Nghi đã dừng tay, thi pháp đứng ở trên mặt sông, nhìn máu loãng nhuộm đỏ dưới chân, nhìn gương mặt không hề cử động kia đang dần dần chìm vào đáy sông, dần dần biến mất khỏi tầm mắt.
Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu ra hiệu cho Viên Cương.
Viên Cương buông lỏng thanh đao gác ở trên cổ Triệu Hùng Ca và cũng thả hắn ta ra.
Triệu Hùng Ca vội vàng lao ra khỏi cửa nhưng không thấy bóng dáng của Nam Thiên Vô Phương đâu. Hắn ta lao đến bên cạnh Quản Phương Nghi, thấy máu loãng dưới chân nàng thì vô cùng kinh ngạc, nhanh chóng lặn xuống dưới nước.
Rào rào! Hắn ta nhanh chóng rẽ nước, bế Nam Thiên Vô Phương không biết sống chết lên và lao vào bên trong nhà kho, tìm một nơi bằng phẳng để đặt người, sau đó lại đút Thiên Tế Đan, vội vàng thi pháp cứu chữa.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn, thấy bộ dạng Triệu Hùng Ca gấp gáp như vậy thì chỉ sợ Nam Thiên Vô Phương không chết cũng bị đánh cho thương nặng.
Bên trong nhà kho, Mông Sơn Minh và Thương Triều Tông nhìn thấy cả quá trình nhưng không biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.
Quản Phương Nghi mất hồn mất vía trở lại sân phơi và đột nhiên ngã ngồi trên mặt đất, nhớ tới những chuyện trước kia, nhớ tới những gì mình phải trải qua thì không nhịn được mà khe khẽ khóc, cuối cùng nằm sấp ở trên sân phơi và gào khóc, khóc đến xé tim xé phổi.
Thương Thục Thanh muốn đi ra ngoài an ủi nhưng Ngưu Hữu Đạo gio tay ngăn cản và nhìn nàng lắc đầu. Bởi vậy nàng đành phải thôi.

Viên Cương xoay người rời đi.
Lữ Vô Song đi tới, nghe được tiếng khóc đau lòng ở phía bên ngoài thì không hiểu nói: "Chuyện gì xảy ra vậy?"
Ngưu Hữu Đạo nhìn nàng rồi lại nhìn Thương Thục Thanh hỏi: "Nàng muốn biết à?"
Thương Thục Thanh thật sự muốn biết chuyện gì xảy ra nhưng không biết mình có nên hỏi hay không.
Ngưu Hữu Đạo không làm cho nàng khó xử: “Người bị đánh là Tả sứ của Ma Giáo Nam Thiên Vô Phương, là người đàn ông đầu tiên của Hồng nương. Sau đó, y lại mất tích. Hồng nương chính vì đi tìm y mới rơi vào Tề Kinh, bất đắc dĩ mới có tên là Hồng nương Tề Kinh nổi tiếng khắp thiên hạ. Năm đó, Nam Thiên Vô Phương chắc còn chưa phải là Tả sứ của Ma Giáo, y nhận lệnh của Thánh Nữ Ma Giáo, bí mật tìm kiếm Thánh Nữ Ma Giáo đời tiếp theo. Sở dĩ Thánh Nữ Ma Giáo sắp xếp như vậy là bởi vì phát hiện ra Ô Thường không bỏ qua cho nàng. Kết quả đúng là như thế."

Chương 2305: Bắt đầu

Chương 2305: Bắt đầu
"Cuối cùng Nam Thiên Vô Phương tìm được Hồng nương, Hồng nương là người thừa kế phù hợp với điều kiện của Thánh Nữ, nhưng Nam Thiên Vô Phương thích nàng, Hồng nương cũng thích y nên hai người đã phát sinh quan hệ nam nữ. Nam Thiên Vô Phương biết số phận cuối cùng của Hồng nương sau khi trở thành Thánh Nữ Ma Giáo sẽ thế nào, sợ rằng sẽ không thoát khỏi bàn tay của Ô Thường..."
Một đoạn chuyện cũ được nói ra.
Hai nàng nghe xong hết sức kinh ngạc. Hồng nương Tề Kinh nổi tiếng khắp thiên hạ lại đáng lẽ là Thánh Nữ Ma Giáo à?
Lữ Vô Song im lặng một lát nói: "Nói cách khác, Thánh Nữ Ma Giáo thân thiết với Triệu Hùng Ca đã đi chịu chết thay cho Hồng nương sao?"
Ngưu Hữu Đạo từ chối cho ý kiến, có một số việc hắn cũng không nói rõ được. Nếu như Hồng nương thành Thánh Nữ Ma Giáo, không ai có thể bảo đảm nàng có bước đúng bước chân của Thánh Nữ đi trước hay không. Số phận của mỗi người khác nhau, không ai có thể kết luận được. Nhưng Nam Thiên Vô Phương làm hại Quản Phương Nghi rơi vào trong phong trần mà chỉ nghĩ tới đã thấy kinh hãi, điều này lại là sự thật. Nhưng tất cả những gì Nam Thiên Vô Phương làm là vì bảo vệ mạng sống cho Quản Phương Nghi, điều này là đúng hay sai thì ai có thể nói rõ được?
Ngưu Hữu Đạo: "Rất nhiều chuyện không có đúng hay sai. Đúng và sai phải xem người trong cuộc nghĩ thế nào. Nghĩ đúng thì là đúng, trong lòng luẩn quẩn chính là sai!" Hắn hất cằm về phía Nam Thiên Vô Phương đang được cứu: “Nữ nhân các nàng dễ nói chuyện với nhau hơn. Nếu như y được cứu sống, các nàng lại nói chuyện này cho Hồng nương

nghe. Nếu như y không sống thì các nàng lại phải cắn nát chuyện này ở trong bụng, tốt nhất không nên nói cho Hồng nương biết."
Lữ Vô Song lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ: “Sao ngươi không sớm nói cho Hồng nương biết. Người đã bị Hồng nương đánh cho không biết sống chết thế nào, ngươi mới nói chuyện này?"
"Nếu Hồng nương còn tình cảm với hắn thì sẽ tự mình nương tay, sẽ không nặng tay, y tất nhiên không chết được. Nếu như nàng hận muốn giết y và thật sự giết chết y, vậy cần gì phải làm cho Hồng nương rơi vào tình thế khó xử chịu sự dày vò. Chuyện kéo dài nhiều năm như vậy có gì để dây dưa chứ? Cũng nên có một kết cục rồi. Chẳng lẽ còn muốn cho Hồng nương tiếp tục rầu rĩ vì chuyện này sao? Khi chặt không đứt ngược lại còn bị nó làm cho rối loạn, hoặc là để cho chuyện cũ theo gió bay đi, hoặc là thành toàn cho bọn họ. Ta là đang giúp Hồng nương thôi." Ngưu Hữu Đạo ném lại một nói rồi xoay người cầm kiếm rời đi.
Lữ Vô Song nghẹn lời nhìn theo, cuối cùng chậm rãi nhìn về phía Thương Thục Thanh: “Quận chúa, người như thế, nàng cần phải suy nghĩ kỹ xem có muốn ở cùng hay không đấy."
Thương Thục Thanh rất bất đắc dĩ, tại sao lại kéo tới trên đầu nàng rồi?
Hai người ngược lại không quan tâm Quản Phương Nghi đang khóc ở bên ngoài mà chạy tới bên cạnh Triệu Hùng Ca, chờ xem sau khi cứu chữa, tình hình của Nam Thiên Vô Phương sẽ thế nào.
Bây giờ hai người đã biết rõ ý của Ngưu Hữu Đạo, nếu người này không chết đã chứng tỏ Quản Phương Nghi không thể quên được y, như vậy Quản Phương Nghi đã trút được cơn giận lại được biết ban đầu y làm vậy là để bảo vệ nàng, sau khi trải qua một lần này, sợ rằng bọn họ thật sự sẽ trở lại bên cạnh nhau.
Lúc này, hai nàng thật ra rất hi vọng Nam Thiên Vô Phương vẫn có thể sống được...
Nên tới thì cuối cùng vẫn tới.
Cung Lâm Sách, Văn Hoa, Tây Hải Đường, Yến Trục Thiên đang ẩn nấp thì nhận được lời kêu gọi, tất cả đều lần lượt chạy đến, gặp mặt ở nhà kho bên này.
Một đám người tập trung lại bàn bạc rất lâu mới thống nhất ý kiến. Cung Lâm Sách có chút lo lắng: “Chỉ sợ là uổng công bận rộn thôi. Ô Thường

có thể chủ động tìm tới sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Hắn ta không có lựa chọn nào khác! Nếu hắn ta không tới, ta cam tâm tình nguyện để cho hắn ta tiếp tục kéo dài thời gian."
Ngày hôm sau, khi tất cả đều được chuẩn bị thỏa đáng, cả nhóm đều thay trang phục của binh sĩ và áp tải đoàn xe xuất phát...
Khí thế trong thiên hạ không ngừng tăng lên. Dưới sự kêu gọi của bên phía Ngưu Hữu Đạo, đám người nước Hàn đang hỗn loạn đã xuất hiện và chuẩn bị chiến đấu. Đám người nước Yến cũng vậy. Nước Tống cũng đang trắng trợn tập trung quân đội tiến về phía tây.
Ngược lại, thế tấn công của nước Tấn bắt đầu chậm lại, vì phía sau xảy ra loạn lớn.
Tân Đô nước Tấn bị người không rõ thân phận tập kích, không ngừng có người đánh lén quan lớn trong triều đình nước Tấn, làm cho các quan trong triều đều hoảng sợ không chịu nổi một ngày, tiếp viện phía sau của quân Tấn cũng liên tục bị tập kích, khó có thể đề phòng được.
Người của Phiếu Miểu Các và Thiên Ma Thánh địa đều đã tìm đến trong đại quân của nước Tấn, Ô Thường chẳng khác nào đã buông tha việc khống chế Thánh cảnh.
Hắn ta không buông tha cũng không được, muốn khống chế cũng không nắm được, Thế lực phản đối trốn ở bên trong Thánh cảnh còn lớn hơn thế lực của hắn ta ở bên kia, hậu quả của việc rút lui chậm thế nào thì có thể tưởng tượng được.
Còn có các tu sĩ trong tiền trang Thiên Hạ trải rộng các nơi đều bị triệu tập vào trong đại quân của nước Tấn để chuẩn bị chiến đấu.
Gần như tất cả thế lực trên tay Ô Thường tập trung vào trong đại quân của nước Tấn để chuẩn bị chiến đấu.
Con đường và mạng lưới của tiền trang Thiên Hạ vừa tan vỡ đã ảnh hưởng tới cuộc sống của người dân, làm cả thiên hạ rơi vào tình trạng hỗn loạn...
Bên trong đại doanh Quân Tấn, Thái Thúc Hùng đứng ở cửa lều, vẻ mặt thâm trầm.
Bên cạnh là Thái Thúc Phi Hoa chưởng môn Khí Vân Tông cũng có vẻ mặt khó coi.

Hai người đều nhìn chằm chằm vào người đứng trên trạm gác phía xa.
Thái Thúc Hùng đột nhiên khẽ nói: "Dùng cách này để giết Kim Tước, thật sự quá ngu xuẩn!"
"Một khi trở mặt, bây giờ tất cả giới tu hành gần như đều cùng tấn công, đều tập trung về phía bên này. Xung quanh có những kẻ trốn trong bóng tối đang theo dõi. Bây giờ, chỉ cần người của hắn ta dám nấp ở đây thì căn bản không dám đi ra ngoài, vừa ra ngoài đã bị giết. Cứ làm tiếp như vậy, hắn ta cũng sẽ trở thành lưu manh mất."
"Bây giờ đám người kia nấp ở trong bóng tối phát ra khẩu hiệu làm người của nước Hàn, Yến, Tống tập kết mà không hề sợ hãi, ngay cả chính hắn ta cũng bị ghim chặt ở nơi đây không dám hành động thiếu suy nghĩ. Chỉ cần hắn ta vừa rời khỏi, tu sĩ Nguyên Anh kỳ của quân địch rất có thể sẽ đánh lén bên này, trong chúng ta có ai có thể ngăn cản được chứ? Thiên hạ đã hoàn toàn mất khống chế rồi, hắn ta cũng không khống chế nổi."
Thái Thúc Phi Hoa: "Hắn cũng không có lựa chọn nào khác. Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư vừa chết, đám thế lực ẩn nấp kia rõ ràng lại muốn đối phó với hắn ta. Hắn ta làm sao có thể để cho đối phương âm thầm chuẩn bị được, dĩ nhiên là phải chủ động thôi."
Thái Thúc Hùng: "Trước khi nắm chắc giải quyết những người này, Đốc Vô Hư và Lam Đạo Lâm rõ ràng đứng cùng phe với hắn ta, sao hắn ta có thể liên thủ với những người này đối phó bọn họ chứ? Liên thủ thì cũng thôi, vì sao Khí Vân Tông còn thả cho những người này chạy được? Bây giờ trái lại muốn tìm những người này, đây không phải là vô nghĩa sao?"
Thái Thúc Phi Hoa: "Không biết hắn ta rốt cuộc suy nghĩ như thế nào. Nói chung bây giờ chúng ta bị hắn ta lôi vào đã không xuống thuyền được nữa, chỉ có thể hi vọng hắn ta thắng thôi. Một hắn ta khi thua, những tu sĩ Nguyên Anh kỳ ẩn nấp trong bóng tối kia tất nhiên sẽ muốn đối phó với chúng ta, chúng ta căn bản không ngăn cản được."
Thái Thúc Hùng bực bội kêu lên: “Nếu ta là thì dứt khoát trốn trong bóng tối đấu với nhóm người kia. Như vậy tất cả mọi người đều bớt việc. Làm thành như vậy, hai bên đều có vũ lực trí mạng uy hiếp phá hủy lực lượng nòng cốt trong đại quân, vậy cuộc chiến này còn đánh thế nào nữa?"

Thái Thúc Phi Hoa: "Ngươi nói nhẹ rồi. Bây giờ hắn ta có vũ lực đứng đầu, không đến mức hoàn toàn bó tay không làm gì được, sao có thể cam tâm trốn trong bóng tối chứ?"

Chương 2306: Không người nào địch nổi (1)

Chương 2306: Không người nào địch nổi (1)
Đúng lúc này, Đào Lược bước tới, vội vàng báo cáo: "Bệ hạ, thám tử Hắc Thủy Đài phát hiện ra tung tích của Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh."
Thái Thúc Hùng “A” một tiếng, vội vàng cầm mật báo và cùng Thái Thúc Phi Hoa kiểm tra.
Sau khi xem xong, Thái Thúc Hùng hỏi: "Làm thế nào?"
Ánh mắt Thái Thúc Phi Hoa nhìn về phía vị trí trạm canh gác, hỏi Đào Lược: “Bên kia nhận được tin tức chưa?"
Đào Lược trả lời: "Hắc Thạch trưởng lão đã cầm một phần qua rồi."
Thái Thúc Phi Hoa than thở: "Vậy hãy để cho người kia tự mình xem rồi làm."
Trên trạm canh gác, Ô Thường cuốn người trong một chiếc áo chùm màu đen.
Hắc Thạch bay lên và hạ xuống trạm canh gác bẩm báo: "Thánh Tôn, thám tử Hắc Thủy Đài đã tìm được tung tích của Thương Triều Tông."
Ô Thường thò tay ra khỏi áo chùm và nhận mật báo kiểm tra, xem xong mới hỏi: "Tin tức có đáng tin không?"
Hắc Thạch do dự một lát: “Không biết có đáng tin không, nhưng chắc sẽ không giả được."
Y cũng thấy bất đắc dĩ, con đường tin tức của Phiếu Miểu Các đã tan vỡ, bây giờ chỉ có thể dựa vào Hắc Thủy Đài nước Tấn và thám tử quân tình tới tìm hiểu điều tra tin tức.
Ô Thường: "Bảo người của Hắc Thủy Đài chuẩn bị tiếp ứng và chỉ dẫn, ta tự mình đi một chuyến."

Hắc Thạch do dự nói: "Thánh Tôn, liệu có thể có cạm bẫy hay không?"
Bây giờ, đối phương rõ ràng muốn nhằm vào Ô Thường, bất kỳ dấu hiệu gì cũng có thể là cái bẫy nhằm vào hắn ta.
Có cạm bẫy? Con mắt bị mũ vải che hết nửa nhìn ra phía xa. Chuyện đến mức này thì chỉ có thể chơi đến cùng với sơn trang Mao Lư, những tu sĩ Nguyên Anh kỳ đối phương của có thể xuất kích xung quanh lại có nghĩa là trên cục diện thì hắn ta đã thua, thế đã không còn ở bên phía hắn ta nữa, cho dù có cạm bẫy thì hắn cũng phải đối mặt.
Ô Thường chậm rãi nói: "Nếu thật sự có cạm bẫy thì không sẽ không để lộ tung tích vào lúc này mà có thể đợi đến khi đại quân tập kết xong đã."
Hắc Thạch không thể không nhắc nhở: “Thánh Tôn, nếu Hắc Ly nói có cạm bẫy, vậy chuyện của Thánh La Sát và La Phương Phỉ cũng có thể là giả, không thể tùy tiện xông vào nguy hiểm được."
Ô Thường: "Nếu thật sự có thực lực đó, bọn họ còn phải trốn trốn tránh tránh sao? Bọn họ chỉ cần trực tiếp tìm tới cửa là được rồi. Ta đang muốn thử xem bọn họ sâu cạn thế nào. Ngươi yên tâm, cho dù có chuyện thì ta muốn thoát thân, bọn họ cũng không ngăn cản được ta."
Thấy hắn ta đã quyết định, Hắc Thạch không tiện nói gì thêm nên chỉ có thể nói được.
...
Trấn nhỏ này lại một trấn bỏ hoang vì dân chúng sợ chiến sự lây lan tới.
Một ngọn núi cách đó ba dặm, Ô Thường mặc áo chùm đầu chậm rãi đi lên, đứng ở phía trên đó và nhìn về phía xa.
Một thám tử Hắc Thủy Đài mặc trang phục nông phu đi theo phía sau, giơ ngón tay chỉ đường: “Chúng ta theo dõi đến đây thì thấy bọn họ ở lại trong trấn nghỉ ngơi dưỡng sức."
Ô Thường nhìn một lượt rồi chậm rãi nói: "Ra tay đi."
"Vâng." Thám tử Hắc Thủy Đài nhận lệnh nhanh chóng rời đi.
Chờ lát sau, trong không trung phía xa có hơn mười con phi cầm tọa kỵ bay tới.
Ô Thường bước nhanh xuống khỏi sườn núi, đi về phía trấn nhỏ trước mặt.
Khi hơn mười con phi cầm tọa kỵ lướt qua không trung của trấn nhỏ, hơn mười người từ trên cao hạ xuống, lao thẳng tới trấn nhỏ.

Trong phút chốc, tiếng đánh nhau ác liệt vang lên.
Trong căn phòng ở một góc hẻo lánh của trấn nhỏ, Ngưu Hữu Đạo nhìn ra ngoài cửa sổ: “Lại còn dẫn theo người giúp đỡ tới dò đường, xem ra Ô Thường cũng không to gan như vậy."
Hắn quay đầu nhìn về phía Thương Thục Thanh bên cạnh: “Chắc hẳn Ô Thường tới rồi, có lẽ đang ở gần đây. Bắt đầu rồi, nàng có sợ không?"
Đối với Thương Thục Thanh, chín Thánh đều là nhân vật giống như thần trong truyền thuyết, chống lại người như thế, nàng sao có thể không sợ gì được.
Ít nhất lúc này trong mắt nàng đầy khẩn trương nhưng vẫn lắc đầu nói: "Không sợ."
Ngưu Hữu Đạo nhìn ra được sự khẩn trương của nàng nhưng chỉ mỉm cười, không nói gì tăng thêm áp lực cho nàng nữa. Hắn quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, nhìn chằm chằm vào động tĩnh tranh đấu ở trong trấn.
Vân Cơ và Quản Phương Nghi đã ở hai bên. Chỉ là bây giờ trong mắt Quản Phương Nghi không còn vẻ quyến rũ trước đó, ngược lại có phần buồn bã và vô tình.
Ngay cả Vân Cơ cũng có chút khẩn trương. Ngược lại hình như Quản Phương Nghi hoàn toàn không bị Ô Thường làm ảnh hưởng gì, im lặng một cách hiếm thấy.
Sau lưng bọn họ có một lối vào mật đạo đã chuẩn bị xong trước đó.
Ngân Nhi đang ở trong, mê man ở trên một cái bàn, trên mặt mơ hồ có một dấu vết màu trắng bạc.
Ngưu Hữu Đạo đã có một thời gian không tiến hành hóa giải yêu lực dị chủng trong cơ thể nàng, chỉ là khống chế làm cho Ngân Nhi bước vào ranh giới hóa thân yêu ma...
Những tiếng nổ mạnh của cuộc tranh đấu kết thúc rất nhanh. Có đám người Nguyên Tòng ra tay, dễ dàng khiến cho hơn mười người đánh lén nằm ngổn ngang.
Bọn họ hoàn toàn không phải là đối thủ, phần lớn dã chết, chỉ có một số ít nhanh chóng thoát đi.
Còn có ngựa bị hoảng sợ từ trong trấn chạy ra, có vài còn thậm chí còn kéo theo chiếc xe.

Đám người Nguyên Tòng không đuổi theo mà đứng ở trên nóc nhà nhìn về phía cánh đồng bát ngát, nhìn thấy một người mặc áo chùm đen đi tới, nhìn như không nhanh không chậm nhưng thật ra thoáng lóe lên đã thấy tới gần, giống như Súc Địa Thành Thốn vậy.
"Các ngươi đi trước đi." Viên Cương đứng ở trên đường phố vung đao ra hiệu cho một đám vệ binh đang khiếp sợ.
Đám vệ binh đi theo áp tải xe lập tức nhanh chân rời đi, vội vàng chạy ra bên ngoài trấn nhỏ.
Ngoài trấn, Ô Thường vẫn không nhanh không chậm đi về phía trước, nhìn thấy đám thủ hạ nhanh chóng bị thua chạy vọt ra, đã xác nhận suy đoán của hắn ta.
Hắn ta để cho những người này ra tay trước chính là muốn biết đám người kia có ở đây hay không, để xem xét tình hình mới đưa ra quyết định.
Một người chạy trốn vọt đến bên cạnh Ô Thường, khủng hoảng bẩm báo: "Thánh Tôn, thực lực của đối phương quá mạnh mẽ, chúng ta căn bản không phải là đối thủ."
Ô Thường không để ý đến y mà đột nhiên lắc mình ra, lập tức xông vào trấn nhỏ và hạ xuống móc một căn nhà.
Viên Cương nhảy một bước cũng hạ vào trên một nóc nhà, rơi vào vị trí đối diện với Ô Thường, giữa hai người cách một con đường.
Xung quanh lần lượt lại có người xuất hiện ở trên nóc nhà, hiện ra tình trạng bao vây Ô Thường.
Viên Cương, Nguyên Tòng, Chư Cát Trì, Cung Lâm Sách, Yến Trục Thiên, Văn Hoa, Tây Hải Đường, Côn Lâm Thụ, Vương Tôn, Triệu Hùng Ca, Ngao Phong đều xuất hiện.
Ô Thường ở giữa đám người lại không hề khiếp sợ, thậm chí không hề có ý định thoát đi.
"Quả nhiên tất cả đều ở trong này." Ô Thường chậm rãi giơ tay lên vén mũ và lộ ra gương mặt với mái tóc dài tung bay theo gió, hắn lạnh lùng nhìn xung quanh: “Mười một người, lá gan của các ngươi không nhỏ đâu. Chỉ dựa vào các ngươi còn chưa đủ tư cách. Còn ai nữa không? Sao Thánh La Sát và La Phương Phỉ không tới?"

Phần lớn những người ở đây, hắn ta căn bản không để vào mắt, cũng không cho rằng có thể giết sạch không chừa một tên. Những kẻ tới chỉ có mấy mục tiêu phải giết, người đứng đầu chính Côn Lâm Thụ, thứ hai mới là Thánh La Sát và La Phương Phỉ, Viên Cương trái lại xếp cuối cùng.

Chỉ cần giết mấy người này, những người khác không đáng để lo lắng nữa.

Mà đến tình cảnh này, hắn ta không tiếc tự mình lộ diện xông tới, một động cơ trong đó chính là tự mình đến thử xem sâu cạn của những người này.

Còn chưa thấy Thánh La Sát và La Phương Phỉ xuất hiện, trong lòng hắn ta cũng càng thêm nắm chắc. Xem ra Thánh La Sát và cái kia La Phương Phỉ thật sự tồn tại vấn đề gì đó.

Đây là điều trước đây hắn ta vẫn nghi ngờ, hắn ta rõ ràng vẫn ở quân Tấn, sau khi loại bỏ Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư, những người này vẫn trốn trốn tránh tránh, không dám tìm tới.

Bây giờ hắn ta càng xác nhận, một Thánh La Sát có thể thiếu chút nữa bị một đám lính tôm tướng cua thu thập, chuyện này là bình thường sao?

Chương 2307: Không người nào địch nổi (2)

Chương 2307: Không người nào địch nổi (2)
La Phương Phỉ đột nhiên biến thân thành hồ yêu, không chừng đã có vấn đề gì rồi.
Nếu đúng là vậy, hình như cũng không tính là chuyện gì xấu cả.
"Có chúng ta là đủ rồi." Viên Cương giơ tay lên và kéo mặt giả trên mặt xuống, lộ ra mặt thật.
Ô Thường căn bản không để ý tới y. Khi hắn ta ở Khí Vân Tông đã từng suy nghĩ về trình độ của y. Còn có Côn Lâm Thụ, Chư Cát Trì, Nguyên Tòng, Ngao Phong và Vương Tôn ở bên trong Vô Biên Ma Vực của hắn ta bị hắn suy đoán sâu cạn. Trong mắt hắn ta, Chư Cát Trì, Nguyên Tòng, Ngao Phong và Vương Tôn căn bản không gây ra uy hiếp gì.
Ánh mắt hắn ta nhìn lướt qua và tập trung trên mặt một người vừa tháo xuống mặt nạ xuống.
Ý chí chiến đấu của Côn Lâm Thụ dâng trào, vui vẻ dùng một tay tháo mặt nạ xuống và nhìn chằm chằm vào đối phương.
Ô Thường: "Côn Lâm Thụ?" Hắn chưa từng gặp Ngao Phong, Vương Tôn và Côn Lâm Thụ nên không phân biệt được, chỉ có thể phán đoán dựa vào thân hình của Côn Lâm Thụ.
Vù! Trên người Côn Lâm Thụ bốc lên một ngọn lửa xem như câu trả lời.
Ô Thường khẽ gật đầu: "Rất tốt!"
Ánh mắt hắn ta bỗng liếc qua và nhìn chằm chằm về phía một người khác vừa tháo mặt nạ xuống. Hắn ta không xa lạ gì người này. Đó chính là Triệu Hùng Ca. Hắn ta không khỏi hừ lạnh: “Ngươi cũng tới sao? Lần trước điều tra, ngươi còn chưa đột phá đến Nguyên Anh kỳ, giờ vừa đột phá, cần gì phải chạy đi tìm cái chết chứ?"

Triệu Hùng Ca vung tay ném mặt nạ xuống, cuối cùng lộ ra vẻ mặt bi thương căm phẫn đã cố giấu nhiều năm, chỉ vào hắn ta quát: "Ô Thường, món nợ của Thánh Nữ, ta chờ nhiều năm như vậy, ngày hôm nay cuối cùng cũng có thể kết thúc được rồi."
Ô Thường: "Một đôi cẩu nam nữ không biết xấu hổ. Đường đường là Thánh Nữ Ma Giáo bị phá hỏng trinh tiết, làm trái với giáo quy, ngươi còn có mặt mũi nhắc tới à? Bản thân ta là Hữu lệnh Ma Giáo, quản lý hình phạt trong Ma Giáo, ta làm vậy có gì sai chứ? Ta để cho ngươi sống đến bây giờ, ngươi không biết cảm ơn, còn dám không biết tự lượng sức mình! Ngươi muốn báo thù sao, cứ tới đi!"
Hắn ta vừa dứt lời thì đột nhiên lóe lên, không nhằm vào Triệu Hùng Ca, cũng không nhằm vào Viên Cương, bởi vì cũng không dám trực tiếp xông tới đao trên tay Viên Cương.
Hắn đã chứng kiến qua uy lực thanh đao của Viên Cương khi chém xuống nên không dám cứng rắn chống lại.
Ô Thường đột nhiên xông về phía Côn Lâm Thụ.
Oong! Ánh lửa phun ra bốn phía, trong ánh lửa Côn Lâm Thụ lập tức hóa thân thành mười người giống nhau như đúc.
Cả nửa trấn nhỏ lập tức chìm vào biển lửa.
Thấy Ô Thường lao tới, Cung Lâm Sách và Tây Hải Đường không dám trực tiếp chặn đường, trái lại lắc mình tránh ra hai bên, nhường đường cho Ô Thường đánh về phía Côn Lâm Thụ.
Trong cửa sổ, Ngưu Hữu Đạo thấy vậy thì mí mắt giật loạn.
Ô Thường nhảy vào trong lửa, đột nhiên hai cánh tay đẩy ra, trên thân có sương mù màu đen phát ra giống như quái vật nghìn tay, mười mấy ma trảo đồng thời đánh về phía mười người Côn Lâm Thụ khác nhau.
Không quan tâm Côn Lâm Thụ có thể biến ra bao nhiêu, hắn ta đều đồng thời quét ngang, có thể nói là đánh bất ngờ.
Thủ pháp này lại giống như lúc ban đầu, khi trong giây lát hắn ta lấy đầu mười vị tướng lĩnh bên trong đại doanh của Kim Tước vậy.
Ngưu Hữu Đạo quan sát cuộc chiến, con ngươi co lại. Hắn từng hỏi Lữ Vô Song kỹ càng về Ô Thường, căn cứ vào tình hình do Lữ Vô Song cung cấp chưa bao giờ nhắc tới việc Ô Thường sử dụng thuật pháp này.

Thấy tình hình không ổn, Ngưu Hữu Đạo lập tức nói với Thương Thục Thanh: "Bắt đầu đi."
Thương Thục Thanh gật đầu và nhắm hai mắt lại, trong miệng khẽ thì thầm: “Long Tướng quân, đại quân ở đâu?"
Triệu Hùng Ca đã phóng lên cao.
Trong ngọn lửa cuồng bạo, mười mấy ma trảo cháy tí tách, rõ ràng chúng bị lửa thiêu đốt, nhưng ngọn lửa lại khó có thể thiêu đốt hủy diệt những ma trảo trong thời gian ngắn được.
Ẩn thân trong huyễn thân, Côn Lâm Thụ cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bị náo loạn tới trở tay không kịp, hoảng hốt cùng đánh hai tay ra đỡ ma trảo, lập tức lộ ra chân thân.
Rầm! Ánh lửa dao động, Côn Lâm Thụ phun ra một búng máu và bay ngược lại, lập tức đụng sụp hơn mười căn nhà. Đá gỗ sụp đổ bay loạn trong ánh lửa.
Tu vi thực lực của hai bên chênh lệch quá lớn, một bên hưởng thụ tài nguyên trong thiên hạ và tu hành nhiều năm, một bên chỉ mới bước qua bục cửa này không lâu.
Đánh trúng y vẫn không phải là bản tôn Ô Thường.
Sau khi tìm được chân thân, Ô Thường lập tức lao tới truy sát.
"Hàn quang vạn dặm, một kiếm phá thành!"
Một thanh kiếm hổ phách cực lớn với màu đỏ như máu từ trên cao hạ xuống với thế như lôi đình vạn quân xung phong liều chết, lại giống như một lưu tinh màu đỏ lao về phía mặt đất.
Trong kiếm, Triệu Hùng Ca phát ra giọng nói hùng hồn cố ý thu hút sự chú ý của Ô Thường để giải vây cho Côn Lâm Thụ.
Ô Thường đột nhiên xoay người. Ầm! Hai tay hắn ta vỗ một cái đã kẹp lấy kiếm phong cực lớn.
Tuy là Ô Thường cũng bị lực công kích từ trên cao hạ xuống này làm cho rơi xuống đất, nửa người dưới chôn dưới đất, mặt đất xung quanh nứt ra.
Sóng công kích mạnh mẽ đã dập tắt ngọn lửa đang bốc cháy trong trấn nhỏ và cũng làm đổ cả nửa thị trấn.
Thanh đao đặt ngang trong tay, toàn thân Viên Cương phát ra khi cơ chống đỡ ngọn lửa. Hắn quay đầu sang hai bên, lửa đột nhiên tắt lịm.

Gạch ngói vụn dưới chân y bay loạn, người cũng theo những mảnh vỡ của các căn phòng đổ nát đang bay trong gió rơi xuống đất.
Kiếm lớn phát ra ánh sáng sắc bén chỉ cách có nửa cánh tay là có thể phá ngực của Ô Thường, đúng lúc này lại bị Ô Thường khống chế được.
Trong thanh kiếm hổ phách, Triệu Hùng Ca lộ ra gương mặt dữ tợn, muốn dùng hết tu vi toàn thân để giết chết Ô Thường.
Ở nơi hoang vắng bên ngoài trấn nhỏ không ngừng vang lên những tiếng "ầm ầm", mặt đất ở bốn phương tám hướng nổ tung ra, hình thành từng hố đen, từng đường ánh sáng màu đỏ sẫm phóng lên cao.
Đám quạ tập hợp thành đàn giống như từng trận gió xoáy phá đất bay ra, giống như mười cột trụ chống trời đâm thủng mặt đất.
Ô Thường đột nhiên quay đầu nhìn quanh, trên mặt lộ ra sự xúc động và buột miệng nói ra: “Nha Tương!"
Thấy Ô Thường bị Triệu Hùng Ca đánh cho lún vào trong đất, Nguyên Tòng và Chư Cát Trì nhanh chóng lao ra, đồng thời nhân cơ hội đánh lén, tấn công về phía sau lưng Ô Thường.
"Mau tránh ra!" Triệu Hùng Ca giận dữ gầm thét lên. Chỉ có bản thân y hiểu rõ ràng nhất, thế công của mình không có cách nào tiến thêm nữa, mình căn bản không vùi lấp được Ô Thường.
Mà y còn nhìn thấy Ô Thường cười lạnh, ý thức được Ô Thường đang cố ý giằng co với mình. Đây là cạm bẫy!
Nhưng đã muộn rồi!
Hai cánh tay Ô Thường lật một cái, thanh kiếm hổ phách đỏ như máu giống như liền bị vặn nát! Kiếm lớn vỡ.
"Đi!" Ô Thường thuận thế đánh ra một chưởng.
Trong khí thế cuồng bạo, thân hình Triệu Hùng Ca có chút hỗn loạn bị một chưởng lực ở khoảng cách gần cách không đánh bay ngược về phía không trung, phun máu.
Ô Thường đã giống như một làn khói nhẹ lướt ra. Từ trong hố có một đám sương mù màu đen lan ra, trong giây lát liền một bàn tay lớn bằng sương mù giống như kim cương đan với sương mù quấn quanh.
Nguyên Tòng và Chư Cát Trì hoảng hốt tránh ra hai bên nhưng vẫn bị mép bàn tay lớn đập bay, cả hai đều phun máu bay đi.

Chỉ trong chớp mắt, trong mười một người đã bị Ô Thường đánh thương bốn người. Ngưu Hữu Đạo đứng trước cửa sổ quan sát cuộc chiến thấy vậy, ánh mắt lộ vẻ nghiêm trọng. Lần này Ô Thường tới đây, hình như thực lực đã vượt qua phán đoán của Lữ Vô Song. Trước đó hắn chắc chắn đã hỏi qua Lữ Vô Song về chênh lệch giữa hắn cùng những người này liên thủ.

Quản Phương Nghi cuối cùng tập trung tinh thần vào trong cuộc chiến. Nàng cùng Vân Cơ đều kinh sợ, phát hiện gần như không người nào có thể đỡ được một đòn của Ô Thường.

Thương Thục Thanh thấy cảnh tượng có thể nói là long trời lở đất đối với nàng lại càng chấn động hơn.

Chương 2308: Quán Thể Đại Pháp

Chương 2308: Quán Thể Đại Pháp
Trong lòng đất của một sườn núi cách xa thị trấn, Thương Triều Tông, Mông Sơn Minh đều nhìn chằm chằm vào Lữ Vô Song, tất cả đều cảm nhận được động tĩnh cực lớn do cuộc tranh đấu phát ra.
Trên không trung của thị trấn, sương mù màu đen xông lên trời cao đột nhiên thu lại và bị hút vào trong một cơ thể. Ô Thường hiện ra và di chuyển trên không trung. Khi phát hiện trời tối, hắn ta lạnh lẽo lao đi không dừng, nhanh chóng nhìn quanh.
Thủ lĩnh Nha Tương xuất hiện đầu tiên, rút kiếm chỉ về phía Ô Thường, trong miệng phát ra tiếng "Ong ong".
Rất nhiều Nha Tương nổ tung thành sương mù, hóa thành từng thiên binh thiên tướng giống như đạp trên mây đen, che phủ cả bầu trời phía trên trấn nhỏ khiến bầu trời chìm trong bóng tối.
Trong ánh sáng mờ tối, Nha Tương tập trung thành bầy lướt nhẹ trong không khí. Rất nhiều đôi mắt lóe ra ánh mắt màu đỏ yêu dị nhìn chăm chú tới, cho người ta một cảm giác rợn cả tóc gáy.
Nha Tương cuối cùng xuất hiện, rõ ràng đám người Cung Lâm Sách có chút khiếp đảm cuối cùng cũng tìm được một chút trấn an.
Vừa rồi, bọn họ đều thấy được một đám người thoáng cái đã bị đánh thương, đây còn là liên thủ tấn công, phối hợp với nhau mà còn dưới tình huống không phải là một đòn cực mạnh của bản tôn Ô Thường, bằng không chỉ sợ bị đánh trúng sẽ rất khó lại đứng lên được.
Ô Thường cũng là người từng chế luyện qua Nha Tương nên liếc mắt là có thể nhìn ra thực lực của Nha Tương, từ mức độ ánh sáng màu đỏ quỷ dị trong mắt Nha Tương là có thể nhìn ra chúng vượt xa những con Nha Tương do hắn ta chế luyện qua, hắn đã có thời gian rất dài rồi.

Từ chiến giáp mặc trên người của một ít Nha Tương cũng có thể nhìn ra manh mối, hiển nhiên là thấm nhuần âm khí trong rất nhiều năm, ngay cả màu sắc chiến giáp đều trở nên âm u, tản ra âm khí.
Hắn ta liếc mắt nhìn chăm chú về phía Triệu Hùng Ca, theo bản năng cho rằng đó là kiệt tác Triệu Hùng Ca. Ngoại trừ Triệu Hùng Ca, còn ai biết được phương pháp luyện chế những Nha Tương này chứ?
Không ngờ chúng ở dưới mí mắt nhiều năm như vậy, mình lại không thể phát hiện ra!
Nhưng hắn ta tiếp tục nhìn quy mô của đám Nha Tương này, tuyệt đối không có khả năng là do sức một mình Triệu Hùng Ca có thể hoàn thành được. Không ngờ đám Nha Tương này mang theo tác phong của đội quân, còn có vũ khí trên tay rõ ràng đều vũ khí trong quân. Trong đầu Ô Thường bỗng nhiên hiện lên lời đồn đại "Mười vạn Nha Tương"năm đó.
Dưới sự đốc thúc của Ngưu Hữu Đạo, Thương Thục Thanh nhắm mắt suy nghĩ, trong miệng thì thầm gì.
Thủ lĩnh Nha Tương vung kiếm chỉ về phía Ô Thường, trong miệng phát ra tiếng "Ong ong".
Tiếng "ong ong" chấn động trời cao, hình như muốn nhấn chìm tất cả, còn có sát khí trùng thiên hình như muốn phá sập tất cả.
Tất cả Nha Tương kêu gào và không ngừng bay tới giống như ngàn quân vạn mã xung phong, âm thanh như tiếng núi kêu biển gào xông về phía Ô Thường, khí thế mãnh mẽ tới mức chấn động lòng người.
Gương mặt Ô Thường có chút vặn vẹo, chợt quay đầu nhìn về phía mặt đất, thấy Côn Lâm Thụ đang giơ tay lên lau vết máu bên khóe miệng.
Hắn ta chỉ thấy một bóng người nhảy đến bên cạnh Côn Lâm Thụ. Đó không phải là ai khác, chính là Viên Cương.
Viên Cương vung Tam Hống Đao lên và chỉ về phía Ô Thường trong không trung.
Y là người có đầy đủ năng lực chiến thuật phân biệt nhất định. Khi Khí Vân Tông phát hiện mục tiêu Ô Thường ra tay chủ yếu nhằm vào Côn Lâm Thụ, lần này phát hiện đối tượng Ô Thường tập kích đầu tiên lại là Côn Lâm Thụ, bọn họ đã ý thức được Ô Thường có ý định nhằm vào Côn Lâm Thụ nên chạy đến giúp đỡ trước.

Y giơ đao chỉ tới như đang khiêu khích, ngươi có dám đỡ một đao của ta không!
Ô Thường hiểu rõ, hắn ta lấy Vô Biên Ma Vực trợ giúp đám người kia loại bỏ Lam Đạo Lâm và Đốc Vô Hư, bây giờ những người này lấy ra đám quạ kéo chân hắn ta không cho hắn ta thoát thân, muốn tạo cơ hội cho Viên Cương xuất đao với mình.
Trước đó hắn ta còn không nghĩ ra, nếu đây thật sự là cạm bẫy, vì sao không thấy Thánh La Sát và La Phương Phỉ. Không có hai người kia giúp đỡ, dựa vào những người này làm sao có thể giết được mình?
Bây giờ, hắn ta đã hiểu rõ, hóa ra chỗ dựa của bọn họ là rất nhiều Nha Tương này.
Bởi vậy hắn ta cũng xác định được, Thánh La Sát và La Phương Phỉ thật sự tồn tại vấn đề, không có trong danh sách ra tay với hắn.
Bên dưới, Nha Tương mãnh liệt lao tới cũng che phủ Viên Cương và Côn Lâm Thụ. Ô Thường gặp trở ngại một lúc lại xác nhận tình thế, Viên Cương và Côn Lâm Thụ đã biến mất khỏi tầm mắt của hắn ta, Nha Tương che đi tầm mắt của hai bên.
Ô Thường không vội vàng thoát đi, không giết mấy con, hắn ta còn không biết thực lực của đám Nha Tương này thì sao có thể cam tâm rời đi được!
Rất nhiều đao thương mang theo tiếng xé gió lao đến. Ô Thường nhanh chóng ra chưởng liên tục. Uy lực của mỗi chưởng uy lại làm cho mấy chục con Nha Tương vỡ ra thành làn khói, vũ khí áo giáp các loại rơi xuống.
Vừa giao đấu, trong lòng hắn ta đã thấy vững tin. Dựa vào thực lực của hắn ta cũng không khó xử lý những Nha Tương này.
Nhưng những Nha Tương này không sợ chết, không ngừng xung phong liều chết, hoàn toàn không có ý dừng lại.
Lúc này, hắn ta nhanh chóng dùng chưởng đánh bay một mảnh, vội vàng xông về phía mặt đất.
Đến mặt đất, hắn ta phát hiện xung quanh vẫn là Nha Tương xông tới phía trước, làm sao còn có thể nhìn thấy bóng người nữa.
Đối mặt với sức tấn công giống như thủy triều, Ô Thường điên cuồng đánh giết làm rất nhiều Nha Tương cũng rất khó tới gần được người hắn

ta.
Biết được ý định của quân địch, hắn ta cũng không chạy loạn mà cảnh giác cao độ quan sát xung quanh.
Khi thấy trên thân Nha Tương có âm khí tản ra, Ô Thường đang điên cuồng đánh giết, ánh mắt chợt lộ ra sự sốt ruột lóe lóe, đột nhiên hai vai hắn ta run lên, phát ra ma khí cuồn cuộn muốn mượn xung quanh âm khí xung quanh che giấu, lặng lẽ tản ra xung quanh.
Hắn ta lặng lẽ bố trí một mảnh ma vụ phạm vi nhỏ ở xung quanh để cảm nhận thành viên quân địch tới gần. Ở đây không dùng được Vô Biên Ma Vực, bởi vì Nha Tương quá nhiều, tràn ngập ở trong Ma Vực khiến cho hắn ta không có cách nào vận dụng Vô Biên Ma Vực.
Hắn ta cố ý đứng tại chỗ không ngừng chém giết, phát ra động tĩnh mãnh liệt với ý định thu hút Viên Cương đột kích...
Vân Cơ và Quản Phương Nghi thi pháp khiến cho căn nhà ổn định không đổ.
Nhìn Nha Tương ngoài cửa sổ không ngừng gây rối, Ngưu Hữu Đạo nghiêng tai lắng nghe động tĩnh.
Đột nhiên có liên tiếp mấy người xông vào.
Ngoại trừ Viên Cương và Côn Lâm Thụ, quy mô Nha Tương yểm hộ giống nhau nên những người khác tất nhiên đều lần lượt tìm về bên cạnh Ngưu Hữu Đạo.
Bọn họ vốn đã biết được vị trí Ngưu Hữu Đạo đang trốn.
Ngưu Hữu Đạo trầm giọng nói: "Các ngươi chạy tới đây làm gì?"
Cung Lâm Sách lắc đầu: “Dựa vào thực lực của chúng ta căn bản không ngăn cản được Ô Thường."
Ngưu Hữu Đạo vừa nghe lại nổi giận: “Các ngươi chính là liên thủ như vậy sao?" Hắn nhìn chằm chằm vào mấy người không dám ra tay kia.
Tây Hải Đường trầm giọng nói: "Ngưu Hữu Đạo, không phải chúng ta không muốn cố gắng hết sức, thực lực của Ô Thường căn bản không phải như ngươi nói. Bọn họ thậm chí không đỡ nổi một đòn của Ô Thường. Ngươi thấy, cho dù chúng ta xen lẫn ở trong Nha Tương, có thể ngăn cản Ô Thường tới lui tự nhiên sao? Chúng ta xông lên ngăn cản thì có khác gì chịu chết chứ?"

Triệu Hùng Ca trầm giọng nói: “Chúng ta thật sự không ngăn cản được, thực lực của Ô Thường mạnh hơn phán đoán của ngươi, nếu cứng rắn xông tới chính là chịu chết. Chúng ta phải nghĩ cách khác."
Nguyên Tòng cũng lặng lẽ gật đầu: “Một đòn tùy tiện của hắn ta lại đánh cho chúng ta bị thương rồi. Thực lực của hắn ta đúng là mạnh hơn nhiều so với những gì ngươi nói."
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày. Trước đó hắn quan sát cuộc chiến cũng cảm giác không bình thường.
Khóe miệng Chư Cát Trì hiện ra vết máu nói: "Chuyện này thật sự có chút kỳ lạ.

Chương 2309: Vừa sợ vừa giận (1)

Chương 2309: Vừa sợ vừa giận (1)
“Trước đây ta và Triệu Đĩnh chịu trách nhiệm chắp đầu, Ô Thường ở ven hồ đánh bất ngờ, ta và Ô Thường đã trực tiếp giao đấu, ta thực sự không phải là đối thủ của hắn, nhưng lúc đó ta tối thiểu còn có thể đánh được với hắn ta mấy chiêu, không đến mức tệ như vậy."
Ngưu Hữu Đạo: "Ý của ngươi là trước đó hắn ta đã che giấu thực lực sao?"
Chư Cát Trì lắc đầu: "Không giống. Lúc hắn ta bắt ta, ta từng liều mạng thi pháp phản kháng. Pháp lực hai bên giao hòa phân cao thấp, căn cơ pháp lực của hắn ta hình như không hùng hậu như vậy, ngược lại giống như là đột nhiên tăng vọt."
Nguyên Tòng: "Làm gì có chuyện tu vi đột nhiên tăng vọt chứ... Nhưng đúng là có chút kỳ lạ. Khi ở Khí Vân Tông, hắn ta muốn giết Côn Lâm Thụ, lần đó Côn Lâm Thụ sử dụng hỏa độn đã dễ dàng thoát thân, mà lần này, hắn ta một lần hành động lại phá được hỏa độn của Côn Lâm Thụ, đánh cho Côn Lâm Thụ trở tay không kịp."
Triệu Hùng Ca và Ngưu Hữu Đạo đều nhíu chân mày, ánh mắt hai người gặp nhau và cùng lúc nói ra một câu: “Quán Thể Đại Pháp!"
Cái gì mà Quán Thể Đại Pháp? Mọi người đồng thời nhìn về phía hai người.
Hai người không giải thích, không có nói tới Ma Điển.
Những người khác không biết nhưng hai người bọn họ đã xem qua Ma Điển lại hiểu rõ, đây là một môn tà thuật được ghi lại ở trên Ma Điển, một người rót tu vi của mình cho người khác.
Triệu Hùng Ca lĩnh hội qua thuật pháp này. Năm đó Triệu Hùng Ca còn trẻ, tu vi còn chưa cao như lúc này. Thánh Nữ Ma Giáo từng lấy Quán Thể Đại Pháp chuyển tu vi trên thân qua cho Triệu Hùng Ca, khiến tu vi

của Triệu Hùng Ca lúc đó đột nhiên tăng mạnh, một lần hành động đạt tới Kim Đan kỳ đỉnh phong.
Triệu Hùng Ca trầm giọng nói: "Ai sẽ cam lòng đưa tu vi toàn thân cho hắn ta chứ? Có thể khiến cho tu vi của hắn ta từ Nguyên anh kỳ đột nhiên tăng mạnh, tu vi Kim Đan bình thường không có khả năng lấp đầy được đâu. Xem ra phải có mấy người chuyển hết tu vi toàn thân cho hắn ta."
Ngưu Hữu Đạo cũng trầm giọng nói: "Người không biết Quán Thể Đại Pháp làm sao chuyển tu vi cho hắn trước được?"
Triệu Hùng Ca tất nhiên có thể nghe hiểu được thâm ý trong đó, cũng không biết Ô Thường dùng cách gì mà làm cho một số người tu luyện Quán Thể Đại Pháp dâng lên pháp lực và tu vi của mình.
Ngưu Hữu Đạo: "Không trách được Lữ Vô Song nghe nói Ô Thường điều khiển thuật pháp Vô Biên Ma Vực càng thêm tinh diệu đã rất bất ngờ, nói tu vi của Ô Thường tinh tiến không ít, xem ra nguyên nhân không tránh khỏi việc tu vi tăng mạnh."
Nguyên Tòng kinh ngạc: “Trên đời vẫn có thuật kỳ lạ như vậy sao?"
Triệu Hùng Ca: "Dùng đường ngang ngõ tắt để tiếp nhận pháp lực càng nhiều hơn, pháp lực khác nhau ở bên trong thân thể sẽ khiến cho bản thân càng đau đớn hơn, thời gian để trị liệu cũng càng dài hơn, nếu số lượng vượt quá thậm chí sẽ khiến tu vi của mình vỡ nát. Người này vì diệt trừ chúng ta, thật đúng là không tiếc trả giá!"
Vân Cơ chợt hỏi một câu: “Quận chúa, nàng làm sao vậy?"
Mọi người nhìn qua, chỉ thấy Thương Thục Thanh nhắm mắt không nói, nước mắt chảy ra. Nàng nghe tiếng mới mở hai mắt đẫm lệ nói: “Không có việc gì."
Thật ra nàng nhìn thấy rất nhiều Nha Tương tan thành mây khói, nhìn thấy rất nhiều Nha Tương người trước ngã xuống, người sau tiến lên bao vây tấn công Ô Thường, không biết bao nhiêu Nha Tương nghe mệnh lệnh của nàng mà không sợ chết, không hề lui về phía sau, xung phong chịu chết, nàng thấy rất khổ sở.
"Hầu Tử và Côn Lâm Thụ đâu?" Nhìn lướt qua mọi người, Ngưu Hữu Đạo chợt kinh ngạc kêu lên.

Mọi người nhìn nhau, Triệu Hùng Ca trầm giọng nói: "Chắc bọn họ còn ở bên ngoài mượn Nha Tương yểm hộ để đấu với Ô Thường."
Ngưu Hữu Đạo tập trung tinh thần lắng nghe một hồi, chợt biến sắc: “Không tốt, Ô Thường đang lừa gạt, động tĩnh tranh đấu vẫn luôn ở một vị trí, hắn ta có cách đối phó với Hầu Tử và đang dụ Hầu Tử ra tay. Nhanh đi thông báo cho bọn họ rút lui!"
Mọi người chợt kinh ngạc, không nói lời nào đã lần lượt lao ra ra ngoài, chìm ngập ở trong dòng nước lũ của vô số Nha Tương bên ngoài, tìm kiếm Viên Cương và Côn Lâm Thụ.
Ngưu Hữu Đạo lại nhanh chóng đi tới bên cạnh bàn, dùng một cánh tay kẹp lấy Ngân Nhi và chuẩn bị rời đi.
Vân Cơ: "Lại bỏ qua như vậy sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta có cách khác."
Cách khác là do hắn chuẩn bị trước, nếu không giết được Ô Thường, vậy hắn không thể làm gì khác hơn là dụ Ô Thường vào vực thứ năm, chặt đứt lối đi của mấy giới, hoàn toàn nhốt Ô Thường ở đó.
Nhưng đó là một cách bất đắc dĩ, sử dụng cách này sẽ để lại mối họa lớn vô cùng. Nhưng trước mắt hắn cũng chỉ có thể là tránh nặng tìm nhẹ.
Mà không biết Ngân Nhi, thanh kiếm hai lưỡi này sẽ giết Ô Thường hay là giết chết bọn họ, không phải vạn bất đắc dĩ đối mặt với đường cùng, hắn chắc chắn sẽ không sử dụng tới.
"A…."
"A…"
Liên tiếp hai tiếng gào thét vang lên, Ngưu Hữu Đạo kinh sợ chợt quay đầu, vừa nghe hắn đã biết mình phản ứng quá chậm. Ô Thường dùng thuật đã thành công lừa được Viên Cương ra tay!
Viên Cương thật sự ra tay, Côn Lâm Thụ đi cùng y lại cùng liên thủ mà không thể ngăn cản.
Côn Lâm Thụ tu luyện là công pháp thuộc tính hỏa, có năng lực phát hiện nhất định đối với biến hóa nguyên tố trong không khí. Y cũng từng tiếp xúc qua ma khí do Ô Thường tản ra, bởi vậy phát hiện ra điểm khác thường, nghi ngờ có vấn đề nên không cho Viên Cương hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng Viên Cương vẫn không chú ý tới sự ngăn cản mà cứng rắn xông tới.
Nếu như Côn Lâm Thụ lấy cách khác khuyên can thì có lẽ vẫn có tác dụng. Cách nói này lại làm cho Viên Cương ý thức được Ô Thường đã khám phá ra ý định bên này nên chủ động chờ y cắn câu.
Y cũng nhìn thấy những người khác ở dưới tình huống không nhìn thấy được hi vọng nên không quá đoàn kết.
Y cũng nhìn thấy những người khác căn bản không đỡ nổi một đòn của Ô Thường.
Kế hoạch ban đầu là những người khác liên kết với Nha Tương yểm hộ y ra tay, vì mọi người không đoàn kết nên khả năng thành công đã không lớn nữa.
Mà Ô Thường không chết, thiên hạ này còn không biết sẽ chết bao nhiêu người. Chỉ cần Ô Thường chết, hỗn loạn trong thiên hạ đều sẽ kết thúc.
"Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục!"
Sau khi nói câu này, Viên Cương lao vọt ra ngoài, Côn Lâm Thụ bị xúc động bởi câu nói của Viên Cương, trên gương mặt đầy chấn động, trợn tròn mắt nhìn bóng lưng của Viên Cương lao vào trong đám Nha Tương hỗn loạn...
Hai tiếng hổ gầm vang lên. Một đao rời đi, hai bóng người sai vị trí khiến Viên Cương lập tức biết một đao của mình đã chém hụt, quả nhiên có cạm bẫy!
Y thở hổn hển, xoay người vung tay, dốc toàn lực vung đao điên cuồng chém về phía sau.
Nhưng thế đao còn chưa lên, một ma trảo đã đột nhiên xuất hiện và nắm lấy cổ tay của y, khống chế không cho đao của y tạo thế.
Trong chớp nhoáng này, Ô Thường cảm nhận được sức lực to lớn của Viên Cương. Hắn ta đánh bay Nha Tương bao vây tấn công và lao về phía Viên Cương đang bị ma trảo của mình dẫn dắt qua.
Nha Tương chỉ tấn công một mình hắn ta mà không công kích những người khác.
Vột tay Viên Cương vung lên đập về phía ma trảo kia khiến nó vỡ ra.
Nhưng lại có một bàn tay thật sự nắm lấy cổ tay cầm đao của Viên Cương. Ô Thường đến rồi. Hắn ta dùng một tay nắm lấy cổ tay của y,

ngăn chặn đao thế của y lại hồi sinh.
Có một thanh đao khác ở trong tay của Ô Thường. Nha Tương bị hắn ta đánh chết rất nhiều, hắn ta chỉ tiện tay nhặt lên một thanh đao mà thôi.
Ô Thường nhếch mép cười lạnh, ánh mắt nhìn Viên Cương như nhìn một người chết vậy, tốc độ hắn ta ra tay rất nhanh, nhân lúc Viên Cương thu quyền mà thuận lợi chém qua một đao.
Ánh đao tối tăm lạnh lẽo chém nghiêng từ vai trái tới sườn phải của Viên Cương.
Sau một đao này xuống, Ô Thường phát hiện ra sự khác thường, cảm giác lưỡi đao cắt vào da thịt không đúng. Hắn ta phát hiện da thịt của Viên Cương đặc biệt rắn chắc, dựa vào tu vi của hắn ta phát ra một đao này không ngờ không thể phá vỡ được cơ thể của Viên Cương.

Chương 2310: Vừa sợ vừa giận (2)

Chương 2310: Vừa sợ vừa giận (2)
Đao thương bất nhập à? Trong đầu Ô Thường hiện lên ý nghĩ này.
Ngay sau đó có tiếng kim loại va chạm vang lên, lưỡi đao rạch lên trên da thịt của Viên Cương và phá ra tiếng ma sát.
Ô Thường dùng pháp nhãn liếc mắt trong giây lát, không biết có phải do ảo giác hay không, phát hiện phần xương cốt dưới lớp da bị rách ở ngực của đối phương lại có thể có ánh sáng màu vàng.
Cái quỷ gì vậy? Ô Thường không có thời gian để suy nghĩ nhiều, thuận thế đao ngang mà vung ngược. Một đao này đã bị hắn ta tập trung tất cả tu vi, muốn chém ngang lưng Viên Cương.
Nhưng tốc độ ra tay của Viên Cương cũng không chậm, một tay đánh xuống cũng nắm lấy cổ tay cầm đao của hắn ta.
Vừa giữa cho cổ tay dừng tay, Ô Thường vô cùng kinh ngạc cảm nhận được rõ ràng lần này trên tay của Viên Cương phát ra lực khống chế cực mạnh, dựa vào tu vi của hắn ta lại không có cách nào thoát ra được.
"Ô ngao ~" Tiếng hổ gầm thứ ba chậm rãi vang lên, mang theo tiếng động chấn áp lòng người phát ra.
Trong thiên địa có rất nhiều Nha Tương bị ảnh hưởng, ánh sáng màu đỏ kỳ lạ trong mắt chấn động và đầy bất an, trong chớp mắt, tất cả đều dừng tấn công, dường như đều chìm trong trạng thái thần hồn điên đảo.
Trước cửa sổ, Thương Thục Thanh vì tiếng hổ gầm này làm run rẩy, nàng bị dọa cho khiếp sợ.
Ngưu Hữu Đạo lại im lặng, chờ đợi và nghe ngóng, không biết kết quả một đao kia của Viên Cương thế nào.
Tiếng tranh đấu đột nhiên yên lặng trong nháy mắt, trong thiên địa ngoại trừ tiếng hổ gầm này thì hình như không động tĩnh gì khác.

Cho dù là Mông Sơn Minh và Thương Triều Tông nấp ở trong lòng đất phía xa cũng bị dọa cho giật mình, tiếng hổ gầm này rõ ràng có thể truyền xuống dưới đất.
Hai người ngơ ngác nhìn nhau, không biết chuyện gì xảy ra.
Ngô lão nhị và Hứa lão lục chịu trách nhiệm hộ vệ cũng kinh ngạc nghi ngờ không hiểu.
Vẻ mặt Lữ Vô Song vô cùng nặng nề. Nàng biết Viên Cương ra tay nhưng không biết kết quả thế nào...
Hình như trong lúc tiếng động dừng lại, Viên Cương không chịu buông tay của Ô Thường ra, Ô Thường cũng không dám thả tay y ra, bằng không Tam Hống Đao trên tay của Viên Cương chắc chắn sẽ chặt thịt hắn ta, cơ thể của hắn ta cũng không biến thái như vậy.
Hai người cuối cùng cũng giằng co một lúc, hai cánh tay dây dưa đều đang cố phân cao thấp, chân hai người đều cứng rắn chống trên mặt đất lay động, khiến mặt đất lún xuống, cả hai chậm rãi hạ thấp xuống.
Ánh mắt Ô Thường nhìn vào trước ngực của Viên Cương, phát hiện trên phần ngực bị rách ra của y có máu tươi rỉ ra, không ngờ thoáng có màu hồng ánh kim.
Trong tiếng thở dốc, Viên Cương cũng phát hiện mình gặp được lực lượng mạnh mẽ chưa từng có. Y và Thánh La Sát đã từng đấu với nhau. Y phát hiện thực lực của Ô Thường mạnh mẽ mạnh hơn Thánh La Sát rất nhiều. Y dùng hết tất cả sức lực mới không để cho hắn ta thoát ra được.
Ngưu Hữu Đạo và Triệu Hùng Ca phán đoán không sai. Ô Thường thật sự lợi dụng tà thuật trên Ma Điển để bí mật nâng cao thực lực của chính mình.
Ở Hoang Trạch Tử Địa, khi nhận được mật thư do Ngân Cơ hẹn ngày gặp mặt, hắn ta đã cẩn thận hy sinh một đám người, tăng nhanh tu vi của mình rồi mới đi.
Đây cũng là nguyên nhân khiến năng lực điều khiển Vô Biên Ma Vực của hắn ta đột nhiên tiến vào một trình độ khác.
Mà lần này đến đây, Hắc Thạch nghi ngờ, hắn ta cũng có. Nhưng hắn ta dám đến đây cũng không phải là không có nguyên nhân, hắn ta đã mạnh mẽ nâng co thực lực của mình lên.

Sử dụng phương pháp châm kim làm cho một đám tu sĩ Kim Đan biến thành cái xác không hồn chỉ biết thật thà nghe lệnh, lại hy sinh một số lượng lớn tu sĩ Kim Đan.
Lần này hắn ta mạnh mẽ tăng tu vi của mình lên tới cực hạn mà mình có thể thừa nhận, tăng thực lực của mình lên tới mức đủ để cứng đối cứng cùng Thánh La Sát, sau khi không còn sợ hãi mới dám yên tâm đến đây.
Mặc dù biết làm như vậy sẽ khiến mình phải chịu đau khổ rất lớn, nhưng hắn ta vẫn cho rằng mình trả giá như vậy là xứng đáng.
Chỉ cần giải quyết đám tạp chủng này, sau này trong năm tháng rất dài, hắn ta có thời gian để từ từ trị liệu.
Dựa vào thực lực hiện nay của mình không ngờ không thoát được sự dây dưa của Viên Cương khiến Ô Thường rất giật mình, không biết mình gặp phải quái vật thế nào. Bây giờ hắn ta tin tưởng cho dù người này có cụt tay cũng thật sự có thể mọc lại.
Xung quanh không ngừng có rất nhiều Nha Tương lại gầm thét phát động tấn công điên cuồng nhằm vào Ô Thường.
Vai Ô Thường run lên, phía sau lưng thò ra rất nhiều ma trảo, quét ngang những Nha Tương không biết sống chết.
Hắn ta bỏ ra một phần pháp lực để ứng phó với Nha Tương, Viên Cương đang so tài cùng hắn nhất thời cảm thấy thoải mái hơn nhất nhiều, Tam Hống Đao trên tay liều mạng ép xuống cổ của Ô Thường, chỉ cần Ô Thường vừa thả lỏng, dựa vào uy lực công kích của Viên Cương lại có thể cắt qua cổ của Ô Thường.
Đồng thời trong miệng y giận dữ gầm thét lên: “Ra tay!"
Ô Thường tức giận, Rõ ràng là muốn cuốn chặt lấy hắn ta để cho người khác có cơ hội ra tay.
Đồng thời hắn ta cũng có chút khủng hoảng, không ngờ được mọi chuyện sẽ thành như vậy. Hắn ta bố trí cạm bẫy dụ Viên Cương ra để giết, không ngờ được một cục đá lớn lăn vào cạm bẫy có thể ngăn chặn lỗ thủng của cạm bẫy đó.
Hắn ta làm sao có thể để cho Viên Cương thực hiện được ý định. Khi hắn ta đang muốn thi pháp khiến y tổn thương nặng nề, nào ngờ phía sau có ánh sáng màu đỏ sáng lên, một kiếm lửa vội vàng mở ra vòng vây của Nha Tương, điên cuồng đánh về phía sau lưng Ô Thường.

Côn Lâm Thụ không do dự, vội vàng ra tay giải vây cho Viên Cương, người trong kiếm lửa lại dùng hết tu vi toàn thân tập kích!
Ô Thường chợt quay đầu, ma trảo phía sau giống như xúc tua đan vào nhau thành một lá chắn ngăn cản một đòn kia của Côn Lâm Thụ.
Lửa kiếm nổ mạnh, rất nhiều Nha Tương bị cháy phát ra tiếng rên rỉ.
Côn Lâm Thụ nhanh chóng lao ra và lòng tin lại tăng mạnh. Y phát hiện Viên Cương kìm chế phần lớn tinh lực của Ô Thường khiến uy lực công kích của hắn ta đã không đáng sợ như trước, y lại lao ra tấn công.
Vù! Một bóng người rút kiếm vọt tới, kiếm khí điên cuồng bổ xuống. Đó chính là Triệu Hùng Ca sóng vai chiến đấu cùng Côn Lâm Thụ, quét ngang ma trảo đang điên cuồng công kích.
Chư Cát Trì lao ra, hai trảo như Cầm Long, trong những tiếng ầm ầm ầm cứng rắn đấu với từng ma trảo vung vẩy.
Nguyên Tòng lao ra, Tử Hoa được phát ra và cũng gia nhập vào trong đội ngũ liên thủ chiến đấu.
Sau đó Vương Tôn cũng vọt ra.
Thấy Viên Cương kìm chế được Ô Thường, dẫn đến uy lực Ô Thường ra tay giảm đi rất nhiều, lòng tin của những người còn lại tăng lên. Khi nhìn thấy cơ hội giết Ô Thường, mỗi người lập tức biến thành người ngoan độc. Tây Hải Đường, Văn Hoa, Yến Trục Thiên, Cung Lâm Sách đều lập tức xuất kích.
Trong giây lát, những tiếng động kinh thiên động địa không ngừng vang lên bên tai, Ô Thường rơi vào trong cuộc chiến đấu đầy gian khổ.
Ngao Phong xông lên trước muốn ra tay lại không ra tay mà lắc mình chuồn mất.
Hắn ta không phải chạy trốn mà là chạy trở về bên cạnh Ngưu Hữu Đạo trước.
Ngưu Hữu Đạo đã nghe đến tiếng đánh nhau kịch liệt, vừa thấy hắn ta liền đứng lại hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"
Ngao Phong vội la lên: "Viên Cương đã quấn lấy Ô Thường, mọi người đang bao vây tấn công Ô Thường. Bây giờ những Nha Tương kia ngược lại thành gánh nặng. Ô Thường không e ngại gì mà còn có thể lạm sát, chúng ta trái lại còn bị vướng chân vướng tay. Nhiều tu sĩ Nguyên Anh

kỳ giao đấu như vậy, những Nha Tương xông lên cũng chỉ là tự tìm chết, còn không bằng rút lui!"
Ngưu Hữu Đạo lập tức gật đầu nói với Thương Thục Thanh: “Quận chúa!"
Lúc này Thương Thục Thanh nhắm mắt, trong miệng thì thào như tự nói vậy.
Bên ngoài, Nha Tương cuồn cuộn như nước thủy triều lập tức rút lui, phân tán ra bốn phía xung quanh.
Mắt thấy có không gian, Côn Lâm Thụ lập tức lao ra xa, hai cánh tay đẩy ra một con rồng lửa, không quan tâm Ô Thường quấy nhiễu thế nào, y đều tiếp tục dùng rồng lửa tiến hành hỏa luyện đối với hắn ta, tiêu hao pháp lực của hắn ta nhanh hơn.

Chương 2311: Hầu Tử, phía trước có hãm hại (1)

Chương 2311 Hầu Tử, phía trước có hãm hại (1)
Rơi vào cảnh khốn cùng Ô Thường thấy lưỡi đao trên tay của Viên Cương dần dần tới sát cổ của mình thì đột nhiên mở miệng, ma khí cuồn cuộn lập tức phun về phía mặt Viên Cương.
Viên Cương nhanh chóng nhắm mắt nín thở, nhưng ma khí này lại giống như vật còn sống vậy, điên cuồng chui vào mũi, trong tai y.
Khe mắt không có cách nào được, máu tươi theo viền mắt của Viên Cương chảy, hai tai lập tức không nghe được bất kỳ âm thanh nào nữa.
Trong khi giãy chết, cơ thể của Viên Cương phồng lên với tốc độ có thể thấy được, trên gương mặt đầy vẻ đau khổ không chịu nổi.
Toàn thân Viên Cương đau đớn run lẩy bẩy sợ mình không chịu nổi đau khổ mà thả Ô Thường ra. Đột nhiên y bỏ Tam Hống Đao ra, thuận thế nắm lấy cổ tay của hắn ta, hai tay liều mạng nắm lấy hắn ta không tha.
Không còn lưỡi đao gác ở trên cổ uy hiếp, miệng Ô Thường phun ma khí rót vào trong cơ thể Viên Cương, trên mặt lộ vẻ dữ tợn, trước mắt chỉ cần giết chết người này, chờ hắn ta rảnh tay thì những người còn lại không đáng để lo ngại.
Nhưng trên gương mặt dữ tợn chợt hóa thành kinh ngạc.
Viên Cương nắm lấy hai cổ tay của hắn ta không buông, bụng chợt truyền ra tiếng động mơ hồ như tiếng sấm, cái bụng phồng lên như nửa hình tròn lại Viên Cương thu về.
Ô Thường phát hiện ma khí do mình rót vào trong cơ thể Viên Cương cuối cùng lại biến thành không khí để ý thoải mái hít thở, một làn sương mù màu vàng nhạt đột nhiên từ xoang mũi của y phun ra, đồng thời ma khí cũng tuần hoàn bị hút vào trong bụng.

Ô Thường có thể cảm giác được ma khí của mình hình như gặp được khắc tinh, đang bị hơi thở màu vàng của Viên Cương nhanh chóng giết chết.
Sau khi hơi thở màu vàng xuất hiện, Viên Cương đang đau đến mức run lẩy bẩy rõ ràng đã bình tĩnh hơn không ít, đau đớn hình như có chút giảm bớt.
Ô Thường chưa từng nhìn thấy điều này nên vừa sợ vừa giận, đường đường là Thiên Ma Thánh Tôn cuối cùng bắt đầu xuất hiện ý định lùi bước.
Hắn ta không đi nữa thì không được, không đi nữa, như vậy có thể bị tiêu hao tới lúc chết mất.
Thấy ma khí không có tác dụng với Viên Cương, Ô Thường ngậm miệng cắt đứt ma khí phun ra. Ma khí ngưng tụ thành ma trảo phía sau đột nhiên điên cuồng tấn công, ép hết các thế tấn công mãnh liệt. Trong phút chốc hắn ta phóng lên cao, lôi theo cả Viên Cương bay lên.
Hai mắt Viên Cương chảy máu, đầu hơi nghiêng sang một bên. Cho dù y mù và điếc nhưng lực nhận biết vẫn còn. Động tĩnh lớn như vậy, y cũng không có khả năng không cảm giác được.
Bị nhấc lên trên không trung, trong chớp mắt, gần như y đã điên cuồng đạp ra. Ô Thường bị y nắm chặt nên muốn trốn cũng không xong, bụng cứng rắn chịu một đòn.
Ầm! Quai hàm của Ô Thường chợt phồng lên, khóe miệng có một vết máu chảy ra, xem như hắn ta đã lĩnh giáo man lực quyền cước của Viên Cương tấn công, đã bị thương nặng.
Lúc này hắn ta cũng muốn cho y biết tay nên đạp ra một cước tương tự.
Ầm! Viên Cương bị thương nặng, khóe miệng cũng thấm máu nhưng vẫn nắm chặt lấy cổ tay của đối phương không buông, lại trả một cước.
Hai người đều to lớn dùng hai chân đá qua lại, khóe miệng Ô Thường chảy máu lại lần nữa rơi xuống đất, mạnh mẽ thi pháp ấn Viên Cương về phía mặt đất.
Ô Thường không vội vàng quay lại mặt đất cũng không được, đối mặt với thân thể mạnh mẽ đao thương bất nhập, chống đỡ giỏi hơn hắn ta, nếu còn không trở lại, hắn không bị vây đánh tới chết, không chừng

cũng bị Viên Cương đạp chết, chịu hai đạp nên hắn ta đã biết cảm giác là thế nào, đúng là không chịu nổi.
Vừa rơi xuống đất, trong lòng Ô Thường cuối cùng lại dâng lên cảm giác khủng hoảng đã nhiều năm chưa từng biết tới. Hắn ta thi pháp ngăn chặn Viên Cương, không dám để cho hai chân y lại có bất kỳ khả năng tấn công nào.
Rất nhiều Nha Tương đã khuếch tán ra và tập trung ở xung quanh, nhường ra không gian giao chiến. Đám người Ngưu Hữu Đạo cũng từ trong nhà đi ra.
Nhìn từ xa hai mắt, hai tai và miệng mũi Viên Cương chảy máu, quai hàm Ngưu Hữu Đạo căng lên và quay đầu nhìn về phía Ngao Phong bên cạnh.
Ngao Phong có chút xấu hổ, lúc này lao tới gia nhập vào vòng vây tấn công.
Ngao Phong vừa gia nhập, cục diện lập tức biến hóa mãnh liệt. Trên thân y chợt bắn ra ánh sáng màu đen có thể xuyên qua ma khí của Ô Thường.
Một ánh sáng màu đen như cái gái đâm xuyên qua, trúng phía sau lưng Ô Thường, Hắn ta liều mạng thi pháp ngăn chặn, phía sau lưng chỗ bị ánh sáng màu đen đâm trúng đang xèo xèo bốc hơi nước.
Một đòn thuận lợi khiến Ngao Phong mừng rỡ, lại thấy Ô Thường chợt quay đầu nhìn, thấy đôi mắt sôi trào sát ý của hắn ta liền biết sự tình không ổn.
Chỉ thấy Ô Thường đột nhiên thu lại uy lực công kích từ các mặt khác. Ma trảo bị Ngao Phong đục lỗ đột nhiên trở nên to khỏe, lấy thế lôi đình lao tới.
Ngao Phong vô cùng kinh ngạc, thu tay lại không kịp nên liền liều mạng chống đỡ.
Ầm! Vừa đánh xuống, máu tươi trong miệng Ngao Phong điên cuồng phun ra, giống như con diều bị đứt dây bay ngược ra ngoài.
Ngao Phong rơi xuống đất, trong miệng không ngừng có máu phun ra, mặt nạ trên mặt cũng bị rơi, muốn đứng đã không đứng nổi. Y phát hiện mình trở thành kẻ bị thương nặng nhất dưới cơn thịnh lộ của Ô Thường. Vẻ mặt y hoảng loạn, cố đứng dậy và muốn tránh xa chiến trường tranh đấu một chút.

Những người còn lại thừa cơ hội điên cuồng tấn công Ô Thường.
Chỉ trong chớp nhoáng này, Ô Thường thiếu chút nữa đã chết nên vội vàng tự cứu, dùng hết pháp lực chống đỡ bốn đợt tấn công, ma trảo tấn công Ngao Phong lập tức nổ tung ra thành sương mù, bao phủ lấy tất cả mọi người.
Tiếng tranh đấu rất nhanh đã yên tĩnh, chỉ thấy ma khí nhanh chóng ngưng tụ thành từng ma trảo bao phủ lấy những người bao vây tấn công.
Trên thân Nguyên Tòng và Cung Lâm Sách có tử khí sôi trào, ánh lửa trên thân Côn Lâm Thụ bắn ra bốn phía. Mọi người đều thi pháp đối đầu với Ô Thường, trong phút chốc tình hình giằng co, một đám người liều mạng pháp lực cùng Ô Thường.
đám người Ngưu Hữu Đạo quan sát cuộc chiến có chút xúc động. Một Ô Thường có thể đấu với nhiều người như vậy đồng thời, chỉ dựa vào điều này đã không phụ uy danh Thiên Ma Thánh Tôn.
Ngưu Hữu Đạo nhìn Ngân Nhi đang mê man lại nhìn Nha Tương ở bốn phía xung quanh.
Trong lúc hắn nghĩ cách, Quản Phương Nghi đột nhiên lao ra, thuận lợi cướp lấy thanh bảo kiếm trên mặt đất và xông về phía không trung, cầm kiếm dùng hết tu vi toàn thân chém xuống Ô Thường phía dưới.
Ngưu Hữu Đạo và Vân Cơ lập tức chú ý nhìn.
Trong tình cảnh khốn cùng, Ô Thường chợt ngẩng đầu và nhìn chằm chằm vào Quản Phương Nghi đang chém tới, trên mặt lộ ra sự hung hãn: “A..." Đột nhiên hắn ta ngửa mặt lên trời giận dữ gầm thét, mái tóc dài theo gió tung bay phần phật.
Trong chớp mắt khi một kiếm của Quản Phương Nghi chém tới, một ma trảo to khỏe từ trên người hắn ta bay lên, chụp về phía nàng.
Đám người Nguyên Tòng lập tức cảm giác được pháp lực của Ô Thường đè ép lên trên người bọn họ đã thả lỏng hơn rất nhiều, cũng ý thức được Quản Phương Nghi có nguy hiểm. Mọi người gần như không hẹn mà đồng thời dùng hết tu vi thi pháp, muốn ngăn chặn hắn ta.
Trong lúc kinh hãi, Quản Phương Nghi muốn tránh né lại phát hiện cánh tay đã bị ma trảo với thế sét đánh không kịp bưng tai giữ lại, ma trảo dâng lên tới uy lực mạnh mẽ tới mức nàng không thể địch nổi.

Ma trảo nắm chặt lấy cánh tay của nàng và bóp mạnh. Rắc rắc. Trong nháy mắt Quản Phương Nghi lộ vẻ đau đớn.
Lại thấy ma trảo vặn kiếm trong tay Quản Phương Nghi thuận thế chém về phía nàng.
May mà đám người Nguyên Tòng vội vàng liên thủ áp chế, khiến tốc độ của ma trảo chậm lại, cũng khiến Quản Phương Nghi có thể lập tức lắc mình tránh thoát khỏi vị trí quan trọng. Nhưng cánh tay bị ma trảo nắm chặt lại không thoát ra được. Kiếm quang lướt qua thân thể của nàng và mang theo một chùm mưa máu, còn có một cánh tay của nàng nữa.
Nhân lúc pháp lực của Ô Thường buông lỏng, mười ngón tay của Triệu Hùng Ca bắn ra liên tục, Lệ Ma Chỉ bắn ra mấy chục đường huyết quang chỉ ảnh.

Chương 2312: Hầu Tử, phía trước có hãm hại (2)

Chương 2312: Hầu Tử, phía trước có hãm hại (2)
Y thừa cơ hội phá không lao lên, cuối cùng thoát khỏi ma trảo bao vây và hét lên một tiếng: “Kìm chế hắn ta!"
Mọi người ngẩng đầu, chỉ thấy y nhanh chóng lao lên trời, hóa thành một chấm đen.
Quản Phương Nghi rơi xuống đất và che phần vai đang trào máu, lảo đảo lui về phía sau, trong mắt đầy vẻ thê lương, nhìn chăm chú về phía Ô Thường đang bị bao vây, hình như còn muốn liều mạng.
Ngưu Hữu Đạo liếc mắt nhìn nàng, đột nhiên giơ tay ngăn cản Vân Cơ bên cạnh muốn ra tay.
Vân Cơ liếc mắt nhìn hắn và theo thuận thế ngẩng đầu nhìn lên.
Ô Thường cũng ngẩng đầu nhìn về phía không trung, chỉ thấy một đường ánh sáng máu từ trên cao tập kích bất ngờ đến, mang theo khí thế sấm sét. Lúc này, hắn ta thu lại ma trảo và muốn thoát thân.
Đám người Nguyên Tòng vừa nhìn lên không trung thì lập tức hiểu rõ, biết cơ hội giết Ô Thường đã tới. Cuối cùng bọn họ lại thừa cơ dùng toàn lực xông tới, từ chống lại lúc trước đã biến thành áp chế.
Mấy người hợp lực, pháp lực với các màu đè ép Ô Thường ở bên trong.
"À a..." Thân hình Ô Thường điên cuồng vung vẩy giống như phát điên, khiến người lắc lư kịch liệt.
Viên Cương mắt mù tai điếc lại tìm được cơ hội thả lỏng chân, chân vừa được thả lỏng thì lập tức lại thừa cơ nhanh chóng đá một cước.
Trong miệng Ô Thường có máu phun ra, văng lên trên mặt Viên Cương, lại thêm mọi người thi pháp cưỡng chế khiến hắn ta dường như muốn quỳ xuống.

Không đợi Viên Cương đá lần nữa, hắn ta lại thi pháp trấn áp y.
Mọi người xung quanh lập tức nhân cơ hội Ô Thường lại bị thương nặng, liều mạng thi pháp ngăn chặn hắn ta.
Quản Phương Nghi mất đi một tay chợt xuất hiện, cánh tay cụt đẩy ra pháp lực hùng hậu, gia nhập vòng vây áp chế Ô Thường.
Trong mắt Ô Thường lộ ra sự tàn khốc nhìn chằm chằm vào Viên Cương, dường như hận không thể nuốt sống y vậy. Hắn ta cố chịu vài đòn mạnh mẽ của y và biết mình bị thương quá nặng, đối mặt với những tạp chủng này liên thủ đã khó có thể thoát thân.
Hắn ta chợt ngẩng đầu, nhìn chăm chú về phía không trung, trong mắt nhanh chóng tràn ngập sắc máu.
Hai mắt hắn nhanh chóng đỏ lên, dưới da dần dần hiện lên hoa văn như giun, dường như có con rắn nhỏ đang nhanh chóng bò dưới da vậy. Hắn ta ngửa mặt lên trời, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn, ánh mắt điên cuồng.
Ngưu Hữu Đạo dùng pháp nhãn quan sát cuộc chiến liền vô cùng kinh ngạc, không ngờ Ô Thường cuối cùng lại tu luyện Bạo Thể Thuật trên Ma Điển. Người này bị điên rồi, không ngờ lại tu luyện pháp thuật tự sát. Lúc này hắn thi pháp hô to: “Mau rút lui!"
Rút lui? Mọi người quay đầu nhìn, nhất thời không biết hắn có ý gì thì đã muộn rồi!
Duy nhất chỉ có Quản Phương Nghi theo Ngưu Hữu Đạo lâu như vậy nên hiểu rõ hắn, vừa nghe cảnh báo thì lập tức không nói hai lời đã nhanh chóng tránh ra.
Trong không trung, Triệu Hùng Ca giống như Thiên Ngoại Lưu Tinh đánh về phía mặt đất, trong chớp mắt khi tới gần Ô Thường, thấy rõ gương mặt của hắn ta liền vô cùng kinh ngạc, cũng lập tức hiểu rõ hắn ta muốn làm gì.
Nhưng khoảng cách đã quá gần, tốc độ lao xuống quá nhanh nên muốn tránh cũng không thể tránh được.
Những người khác thấy Quản Phương Nghi nghe được tiếng hô đột nhiên bỏ chạy thì trong lòng cảnh giác, lập tức chạy ra bốn phía.
Nhưng chỉ trong nháy mắt, Ô Thường đột nhiên chia năm xẻ bảy, Hổ Phách Cự Kiếm đỏ như máu từ trên cao lao xuống lập tức vỡ ra.

Ầm! Sóng công kích và bụi bặm nổ tung ra, gần như cắn nuốt tất cả mọi người.
Vân Cơ lập tức thi pháp chắn ở trước người Ngưu Hữu Đạo. Ngưu Hữu Đạo lại nhanh chóng xoay người chắn cho Thương Thục Thanh, thi pháp che cho nàng và Ngân Nhi.
Tất cả thôn trấn lập tức bị san thành bình địa, Nha Tương ở bốn phía bị gió mạnh thổi bạt ra phía sau.
Tiếng gió vù vù thổi qua, bụi bặm cuốn lên, tiếng động cũng không còn.
Vân Cơ xoay người vung tay áo, thiên địa trước mắt hình như bị bụi bặm che khuất.
"Ngươi không sao chứ?"
Đợi bụi bặm dần dần lắng xuống, Ngưu Hữu Đạo hỏi Thương Thục Thanh ở trong lòng mình.
Trong mắt Thương Thục Thanh đầy vẻ kinh hoàng nhưng lắc đầu, nàng được bảo vệ rất tốt nên không có việc gì.
Lúc này Ngưu Hữu Đạo mới xoay người, chỉ thấy cả thôn trấn đã không còn bóng dáng, mặt đất chỉ là một hố sâu thật lớn, ngay cả một bóng người cũng không thấy, hoàn toàn hoang vắng.
Bên hố sâu cực lớn kia có một bóng người lảo đảo từ trong bụi bặm bò ra ngoài, nhìn kỹ thì chính là Quản Phương Nghi đã chạy trước một bước.
Vân Cơ lập tức lao tới đỡ.
Ngưu Hữu Đạo đặt Ngân Nhi đang hôn mê xuống trên mặt đất, chậm rãi tháo mặt nạ và đi tới mép hố to, phóng tầm mắt nhìn lướt qua xung quanh, sắc mặt không hề thay đổi, trong mắt ẩn giấu sự bi thương.
Thương Thục Thanh đi tới bên cạnh hắn, trong mắt đầy vẻ khó tin.
Vân Cơ nâng Quản Phương Nghi bay tới gọi: “Đạo gia."
Ngưu Hữu Đạo không quay đầu: “Hồng nương, nàng không sao chứ?"
Quản Phương Nghi vẫn còn sợ hãi nói: "Không chết được, may là ta phản ứng nhanh, Ô Thường vừa sử dụng..."
Ngưu Hữu Đạo cắt ngang lời của nàng: “Quận chúa, phát động tất cả Nha Tương tìm người, sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể."
"Ừ." Thương Thục Thanh liên tục gật đầu và đang muốn nhắm mắt, chợt nhìn chằm chằm về phía bên cạnh hố to bên kia.

Ánh mắt đám người Ngưu Hữu Đạo cũng nhìn chăm chú qua, chỉ cần một người từ trong bụi bặm bò dậy, quần áo tả tơi, tóc tai bù xù nhưng đứng yên tại chỗ. Đó chính là Viên Cương.
"Là Hầu Tử!" Vân Cơ vui mừng kêu to, không ngờ được Viên Cương quấn chặt lấy Ô Thường và ở trung tâm vụ nỏ lại là người đầu tiên đứng lên.
Ngưu Hữu Đạo dường như rất bình tĩnh: “Ngươi đi xem đám người Vương gia."
Vân Cơ thầm rùng mình, uy lực vụ nổ lớn như vậy, sợ rằng đám người Thương Triều Tông ẩn nấp ở dưới đất khó tránh khỏi bị ảnh hưởng.
Nàng vội vàng rời đi.
Ngưu Hữu Đạo bay qua hố to đi tới trước mặt Viên Cương thì mới dừng lại.
Khi đến gần, hắn cũng thấy rõ ràng, thật ra trên thân Viên Cương đã xuất hiện tình trạng máu thịt nhầy nhụa, chẳng qua bởi vì dính đầy bụi bặm mà thôi.
Viên Cương rõ ràng không biết có người tới gần. Y đang dò từng bước và thử chân đi về phía trước, hai tay thử thăm dò giống như một người mù vậy.
Y lại sờ lần đi qua bên cạnh Ngưu Hữu Đạo. Hắn nhìn thấy y máu me nhầy nhụa, hai mắt đã lún vào trong, cũng nhìn thấy trong lỗ tai của y đều là máu.
Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn Viên Cương đang muốn đi về phía hố sâu, lặng lẽ nói: "Hầu Tử, phía trước có hố."
Viên Cương không nghe thấy vẫn còn đang lần tìm, đi về phía trước.
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi đi tới trước mặt y, đứng chặn ở trước hố, hai tay cầm kiếm ở trước người.
Viên Cương tới gần và sờ được hắn. Có người à? Y dừng lại một chút lại xoa xoa mặt thứ ngăn cản bước chân của mình, sờ thấy hai thanh kiếm phía trước mới khàn giọng gọi: “Đạo gia."
Ngưu Hữu Đạo nhìn y, thấy bộ dạng y thê thảm người không ra người quỷ không ra quỷ nhặt được một mạng trở về .
Viên Cương có thể xác định được Ngưu Hữu Đạo nhưng không biết hắn có nói gì hay không nên nhắc nhở: “Đạo gia, ta không nghe thấy, cũng

nhìn không thấy."
Ngưu Hữu Đạo: "Ta biết ngươi không nghe thấy, cũng biết ngươi nhìn không thấy, ngươi có thể nghe, có thể nhìn thấy lại thế nào? Ta nói phía trước có hố nhưng nào lần ngươi chẳng phải cũng điếc, mù như bây giờ, cứ nhất quyết đi vào trong hố chứ? Hầu Tử, không có người nào có thể vĩnh viễn ngăn cản trước hố cho ngươi cả đời được, luôn luôn có lúc không để ý tới."
Viên Cương nói cho hắn biết: “Đạo gia, Ô Thường chết rồi."
Ngưu Hữu Đạo: "Đúng, Ô Thường chết, ngươi làm tốt lắm. Có lẽ mỗi lần ngươi đều làm đúng, nhưng đây không phải là cách ta muốn. Có rất nhiều chuyện không cần thiết phải cực đoan như vậy, chúng ta còn có thể đổi một cách khác để giải quyết, vì sao lần nào ngươi cũng không cho mình có lối thoát? Ta không sợ Ô Thường, ta sợ ngươi như vậy thôi!"
Hắn thật sự không ngờ được mình từng nghĩ các cách ứng phó, thậm chí từng nghĩ nếu thật sự không được lại nghĩ cách phong ấn Ô Thường ở vực thứ năm, nhưng tuyệt đối chưa từng nghĩ tới cuối cùng sẽ giải quyết hắn ta theo cách này.

Chương 2313: Bắt tất cả lại cho ta

Chương 2313: Bắt tất cả lại cho ta
Không ngờ bởi vì Viên Cương không tiếc mạng sống mà kéo những người khác cùng nhau liên thủ, ép Ô Thường cho tới chết.
Hắn cũng tuyệt đối không ngờ được Ô Thường lại có thể lấy cách tự nổ để kết thúc chính mình, trước đó không có dấu hiệu nào mà lại ra đi sạch sẽ lưu loát như vậy.
Hành vi của Viên Cương quả thật cũng làm cho hắn nổi giận, bởi vì suy nghĩ nóng lên, y căn bản không kịp nghĩ xem một khi không thực hiện được sẽ có hậu quả nghiêm trọng thế nào.
Nếu như Viên Cương chết, Ô Thường lại không chết, Thôn Thiên Hoàn lại ở trong tay Ô Thường, cho dù hắn lấy được Sơn Hà Đỉnh cũng không tiến vào được vực thứ năm, ngay cả phong ấn hắn ta trong vực thứ năm cũng làm không được.
Từ nay về sau, bên này không biết sẽ phải trầm luân trong bóng tối bao lâu mới có khả năng giải quyết được Ô Thường, sợ rằng sẽ không chỉ trả giá bằng thế lực Nam Châu máu chảy thành sông đâu. Hắn ta sẽ áp dụng thủ đoạn tàn khốc hơn với tất cả thiên hạ, sẽ có bao nhiêu người chết là chuyện không có cách nào tưởng tượng được.
Hắn suy nghĩ tới hậu quả kia cũng thấy sợ hãi.
Nhưng chuyện đã như vậy, Viên Cương liều mạng bắt Ô Thường, bản thân Viên Cương cũng thành dạng quỷ này, hắn cũng không thể nói được lời trách cứ gì nưa.
Kể cả có nói thì Viên Cương cũng không nghe thấy.
Ầm! Một tiếng động vang dội phát ra. Ngưu Hữu Đạo quay đầu. Những người xung quanh cũng lần lượt quay đầu, Viên Cương nghiêng đầu vì cũng phát hiện ra chấn động.

Chỉ thấy giữa hố lớn có một bóng người từ dưới đất chui lên và di chuyển đến trên không trung rồi dùng sức lắc lắc đầu, hình như còn có chút choáng váng. Đó không phải là ai khác, chính là Triệu Hùng Ca.
Ngưu Hữu Đạo có chút bất ngờ khi nhìn thấy Triệu Hùng Ca, bởi vì thoạt nhìn quần áo y lành lặn, không có bất kỳ dấu hiệu bị thương nào, còn có thể di chuyển đứng trên không trung là biết rồi, có thể thấy được tình hình còn rất tốt.
Quản Phương Nghi cụt tay ngẩng đầu nhìn Thương Thục Thanh, rõ ràng cũng thấy rất bất ngờ.
Triệu Hùng Ca nhìn tình hình xung quanh. Nếu không phải dãy núi xung quanh vẫn còn, y còn tưởng rằng bản thân mình đã ở nơi khác, phía dưới không thấy có bất kỳ dấu hiệu trấn nhỏ tồn tại nào. Cái hố to kia chứng minh uy lực khi Ô Thường tự nổ lớn tới mức nào.
Mình vẫn còn sống sót. Y nhìn hai tay của mình, lại nhìn lên người mình và cũng cảm thấy bất ngờ, trong lòng vẫn còn sợ hãi, không ngờ được Ô Thường cuối cùng lại quả quyết như vậy.
Ánh mắt y rơi vào trên thân của Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương rồi lao người hạ xuống bên cạnh hai người, nhìn bộ dạng thê thảm của Viên Cương cũng không quá bất ngờ khi thấy Viên Cương còn sống.
Logic của y rất đơn giản, ngay cả y cũng còn sống, dựa vào thân thể mạnh mẽ của Viên Cương thì còn sống là đương nhiên, không thành vấn đề.
Triệu Hùng Ca hỏi Viên Cương: "Ngươi không sao chứ?"
Ngưu Hữu Đạo: "Hắn mù, điếc, không nghe thấy ngươi nói gì đâu."
Triệu Hùng Ca thổn thức: “Hắn chắc hắn có thể khôi phục lại được chứ?"
"Không biết." Ngưu Hữu Đạo ném qua một câu rồi liếc nhìn y từ trên xuống dưới bất ngờ nói: “Ô Thường tự nổ, ngươi đâm đầu xuống mà thoạt nhìn cuối cùng lại không vấn đề gì lớn. Có chuyện gì xảy ra vậy?"
Triệu Hùng Ca hồi tưởng lại rồi lắc đầu: “Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra. Chúng ta ở trong kiếm, một kiếm cắt vào, chỉ cảm thấy uy lực nổ tung nên thuận theo kiếm rời đi. Sau đó, kiếm thế bị uy lực vụ nổ đánh vỡ, ta cũng thuận thế đâm vào trong lòng đất. Trong lòng đất có lực chấn động mạnh mẽ làm cho ta có chút không chịu nổi, thiếu chút nữa đa bị

chôn sống, may là uy lực biến mất rất nhanh, ta chỉ bị chút nội thương, không phải là vấn đề lớn."
Ngưu Hữu Đạo hình như hiểu rõ điều gì, khẽ gật đầu.
Triệu Hùng Ca nhìn quanh hỏi: "Những người khác đâu?"
Ngưu Hữu Đạo: "Không biết."
Xung quanh đang vô cùng ầm ĩ. Chỉ thấy rất nhiều Nha Tương đang tìm kiếm trên mặt đất, thậm chí là hóa thành sương mù màu đen chậm rãi thẩm thấu vào trong lòng đất tìm kiếm.
Vân Cơ trở về, mang đám người Thương Triều Tông đầy bụi đất về. May mà bọn họ ở cách xa, còn có Ngô lão nhị và Hứa lão lục ở bên cạnh bảo vệ, bằng không sợ rằng mấy vị này bị tầng đất đổ nát đè chết rồi. Nói chung là may mắn thoát hiểm.
đám người Thương Triều Tông kinh ngạc không hiểu nhìn rất nhiều Nha Tương đang bay quanh.
Hứa lão lục cõng Mông Sơn Minh và Ngô lão nhị nhìn thấy Quản Phương Nghi mất đi một tay thì vô cùng kinh ngạc, vội vàng chạy đến bên cạnh Quản Phương Nghi hỏi thăm tình hình.
Triệu Hùng Ca nắm lấy cánh tay của Viên Cương, theo Ngưu Hữu Đạo bay đến bên bờ hố to bên này.
"Đạo gia." Mông Sơn Minh và Thương Triều Tông cùng chào Ngưu Hữu Đạo.
Vân Cơ nhìn thấy Triệu Hùng Ca vẫn còn lành lặn thì giật mình không nhỏ. Nàng không biết tình huống, khó có thể tưởng tượng được Triệu Hùng Ca đụng vào Ô Thường với uy lực vụ nổ như vậy lại có thể còn sống được? Cơ thể Viên Cương mạnh mẽ còn sống, nàng vẫn có thể hiểu được. Triệu Hùng Ca còn lành lặn hơn cả Viên Cương làm nàng thấy khó có thể tin nổi.
Ngô lão nhị và Hứa lão lục đang đau buồn vì Quản Phương Nghi cụt tay lại nghe được cách xưng hô 'Đạo gia' thì cùng nhau quay đầu nhìn, vừa vặn thấy Ngưu Hữu Đạo liền đồng thời kinh ngạc kêu lên: “Đạo gia!"
Hai người có thể nói khiếp sợ tới mức ngây người, còn tưởng rằng mình hoa mắt, cảm giác giống như nằm mơ.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nhìn hai người khẽ gật đầu: “Chúng ta lại gặp mặt rồi."

Đây không phải là Vương Khiếu trước kia sao? Ngô lão nhị và Hứa lão lục ngơ ngác nhìn nhau nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, vị này không chết, vậy chứng nói rõ vẫn ẩn nấp ở sơn trang Mao Lư, nói cách khác, rất nhiều chuyện vẫn do vị này ở phía sau điều khiển.
Hai người kinh hãi không thôi. Lúc này Hứa lão lục cõng Mông Sơn Minh và Ngô lão nhị cung kính hành lễ: “Đạo gia."
Lữ Vô Song đầy bụi đất lại chậm rãi đi tới bên cạnh Viên Cương, nhìn bộ dạng của y. Hai người nhìn nhau một lúc, đường đường là Vô Song Thánh Tôn lại lã chã rơi lệ nắm lấy cổ tay của Viên Cương nâng lên. Chỉ thấy trên tay có thể nhìn thấy xương rồi.
Viên Cương nghiêng đầu, ngón tay đã mất năng lực cảm nhận nhưng ngửi thấy được mùi thơm của cơ thể nên biết là ai, y im lặng.
Ngưu Hữu Đạo đi tới trước mặt Quản Phương Nghi lại nghiêng đầu hỏi Vân Cơ: “Có biết vì sao ta ngăn cản nàng ra tay không?"
Vân Cơ liếc nhìn Quản Phương Nghi: “Sợ ta có nguy hiểm."
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Nếu như Ô Thường không phải chết kiểu này, nàng và Hồng nương đều bị thương. Ô Thường vừa chết, số phận cuối cùng của chúng ta sẽ là thế nào. Những người này nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội, lập tức ra tay với chúng ta. Nếu chúng ta không thể thoát thân thì giết Ô Thường lại chẳng có ý nghĩa gì nữa, trên đời này có lẽ lại có một nhóm chín Thánh khác lại xuất hiện."
Mọi người hiểu rõ ý của hắn, đều biết hắn nói “những người này” là chỉ đám người Tây Hải Đường. Bọn họ suy nghĩ cũng thấy lo lắng này không phải quá đáng mà rất có thể sẽ xảy ra.
Triệu Hùng Ca im lặng suy nghĩ, dựa vào một mình mình sợ rằng không ngăn cản được những người này.
Quản Phương Nghi cũng hiểu rõ Ngưu Hữu Đạo ám chỉ điều gì, hiểu rõ hắn hỏi Vân Cơ nhưng thật ra là đang muốn nói cho nàng nghe, nhưng trong mắt trong đầu nàng hình như không có cảm giác về điều này.
Ngưu Hữu Đạo điểm vào đầu nàng: “Bộ dạng nàng thế nào làm sao còn đi gặp Nam Thiên Vô Phương được đây? Gặp lại y, sợ rằng nàng sẽ phải hối hận mất!"
Quản Phương Nghi tóc tai bù xù như bà điên hừ lạnh: “Ta gặp y làm gì, ta hận không giết được y đây này!"

"Sợ nàng vì tình yêu mà làm lỡ chuyện chính, sớm biết như vậy, trước khi xuất phát nên nói cho nàng biết mới phải." Trong giọng nói của Ngưu Hữu Đạo có ý trách cứ. Hắn quay đầu nhìn về phía Thương Thục Thanh: “Quận chúa, nàng giải thích chuyện Nam Thiên Vô Phương cho Hồng nương để nàng ấy tự quyết định."
Thương Thục Thanh gật đầu "Ừ" một tiếng rồi tiếp tục nhìn về phía Quản Phương Nghi cụt tay, vẻ mặt không đành lòng.

Chương 2314: Muốn chết, ta chết ở trước mặt ngươi (1)

Chương 2314: Muốn chết, ta chết ở trước mặt ngươi (1)
Giải thích gì? Trong mắt Quản Phương Nghi lộ vẻ kinh ngạc không hiểu.
Ngưu Hữu Đạo lại đi về phía Ngân Nhi nằm trên mặt đất, ngồi xổm xuống và đưa tay ấn lên trên thân Ngân Nhi. Hoa văn màu bạc trên mặt nàng càng thêm hiện rõ. Hắn thi pháp hóa giải yêu lực dị chủng trong cơ thể nàng.
Mông Sơn Minh ra hiệu, Hứa lão lục đặt ông ta ngồi trên mặt đất.
Không bao lâu, rất nhiều Nha Tương tìm kiếm dưới quy mô lớn, từng người đều được đào ra khỏi trong lòng đất, mỗi người đều chật vật không chịu nổi.
"Khụ khụ..." Chư Cát Trì ho khan một tiếng và phun ra máu, cuối cùng lại yếu ớt mở mắt tỉnh lại, nằm trên mặt đất nhìn xung quanh một lát mới chậm rãi giãy giụa ngồi dậy, chiếc mặt nạ đã sớm bay mất, thở hổn hển.
Triệu Hùng Ca ngồi xổm trước mặt y: “Không hổ danh là cao thủ Nguyên Anh tiến giai nhiều năm, ngươi là người bị thương nhẹ nhất trong đám bọn họ."
Chư Cát Trì khẽ lắc đầu: “Không có liên quan gì với điều này cả. Ta cảm giác trong uy lực vụ nổ của Ô Thường có phần bài xích lẫn nhau, trong quá trình nổ mạnh uy lực giảm đi không ít, nếu là thuần túy, sợ rằng uy lực phải mạnh hơn nhiều, chỉ sợ ta khó giữ được cái mạng nhỏ này."
Triệu Hùng Ca gật đầu: “Cảm giác của ngươi không sai, trong cơ thể Ô Thường được rót vào các loại tu vi công pháp tu hành nên cũng không thuần túy." Y quay đầu nhìn về phía một loạt người nằm trên mặt đất,

máu chảy đầm đìa: “Nghe lời ngươi nói, nếu không phải như vậy, chỉ sợ tất cả đều không sống nổi."
Chư Cát Trì sợ run lên, ngước mắt nhìn y: “Ngươi làm sao có thể không việc gì?"
Triệu Hùng Ca nghịch ngợm một câu: “Thực lực của ta mạnh hơn ngươi."
Chư Cát Trì “À” một tiếng tưởng thật: “Xem ra cao thủ đã từng đứng đầu Đan bảng quả nhiên là không tầm thường."
Lúc này Ngưu Hữu Đạo đứng ở trước một thi thể, người duy nhất chết trong đám người tham dự vụ bao vây tấn công Ô Thường, Ngao Phong! Cơ thể đã bẻ gẫy bị tàn phá, có vài vị trí đã hòa lẫn với bụi đất nên không tìm được.
Ngao Phong dưới một đòn thịnh nộ của Ô Thường đã bị thương nặng, ngay cả đứng lên cũng không nổi, pháp lực phòng ngự không mạnh nên không thể bò xa khu vực nổ. Y bị nổ mạnh thành như vậy, chết không toàn thây!
Thấy Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm vào thi thể của Ngao Phong, người bên ngoài cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì. Vân Cơ đi tới bên cạnh và khẽ nhắc nhở: "Bây giờ cứu thì trên cơ bản vẫn còn có thể cứu sống, người không cứu được thì phần lớn đều phải chết. Ngươi xem?"
Nàng hỏi vậy là vì trước đó Ngưu Hữu Đạo từng nhắc tới những người này có thể sẽ phản bội, không biết Ngưu Hữu Đạo muốn những người này sống hay muốn để bọn họ chết.
Ngưu Hữu Đạo xoay người nhìn lướt qua một loạt người máu chảy đầm đìa và đang hôn mê, trầm giọng nói: "Bắt tất cả lại cho ta!"
Vân Cơ đã hiểu. Nếu bắt lại, vậy có nghĩa là còn muốn cứu chữa.
Chư Cát Trì nghe tiếng thì quay đầu, kinh ngạc kêu lên: “Chẳng lẽ ngươi muốn qua sông phá cầu à?"
Ánh mắt cả đám người đồng loạt nhìn chằm chằm về phía Ngưu Hữu Đạo, tất cả đều lộ ra sự nghi ngờ.
Ngưu Hữu Đạo nói: “Ta nếu muốn qua sông phá cầu, bây giờ chính là cơ hội tốt nhất để diệt trừ các ngươi."

Chư Cát Trì lập tức nghẹn lời, nhưng suy nghĩ cũng thấy đúng, y không khỏi nghi ngờ nói: "Vậy ngươi làm vậy là có ý gì?"
Ngưu Hữu Đạo đi thong thả đến trước mặt y, từ trên cao nhìn xuống nói: "Bất cứ việc gì dù sao cũng phải có một biện pháp giải quyết ổn thoả tốt đẹp mới tốt. Ngươi có thể bảo đảm sau này bọn họ không tranh hùng nữa hay không? Ít nhất ta không có bản lãnh đó. Có chuyện gì không thể ngồi xuống thương lượng sao? Ta bắt các ngươi lại chính là để thương lượng dễ hơn."
Chư Cát Trì ở trong cung thường thấy ân oán lợi ích, biết rõ có một số việc rất khó bàn được nên không khỏi hỏi: "Nếu như thương lượng không được thì làm thế nào?"
Ngưu Hữu Đạo lưu loát nói một câu: “Vậy ta sẽ giết các ngươi!"
"..." Chư Cát Trì bất đắc dĩ.
Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh đứng ngoài quan sát ngơ ngác nhìn nhau. Bọn họ biết Ô Thường chết, lại nhìn tình hình trước mắt cũng biết điều đó có ý nghĩa như thế nào.
Hai người cũng biết trước mắt mình chỉ có phần đứng nhìn, không tới phiên bọn họ nói gì, vẫn nên duy trì im lặng thì tốt hơn.
Tiếp theo người nên cứu chữa thì cứu chữa, nên khống chế thì khống chế.
Trước mắt hình như mười vạn Nha Tương cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, thủ lĩnh Nha Tương đến trước mặt Thương Thục Thanh chắp tay phục mệnh, báo cho nàng biết, mười vạn đại quân đã chết trận hơn một vạn ba ngàn!
Thương Thục Thanh đau lòng, lệnh cho nghỉ ngơi dưỡng sức.
Những người khác nghe không hiểu Nha Tương đang nói gì, chỉ nghe thấy tiếng ô ô.
Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh lại kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, hai người đều nhìn thấy trong sương mù màu đen phía sau thủ lĩnh Nha Tương có lá Vương Kỳ chữ "Thương" đang tung bay.
Trên Vương Kỳ có lỗ thủng do mũi tên bắn ra. Mông Sơn Minh vừa thấy liền cảm giác rất quen mắt.
Đợi nhìn thấy gương mặt của thủ lĩnh Nha Tương khi xoay người lại, gương mặt Mông Sơn Minh run rẩy, run giọng hô lên: “Long Bảo, là

ngươi sao?"
Thủ lĩnh Nha Tương chỉ quay đầu liếc mắt nhìn ông ta, trong đôi mắt có ánh sáng màu đỏ kỳ lạ giống như sương mù bồng bềnh không tan, lại không có chút phản ứng nào khác, cũng không để ý đến Mông Sơn Minh. Trên thân y có sương mù màu đen tản ra, tiếp tục đi nhanh về phía trước, khi dừng bước thì hét một tiếng ô ô và tự mình dẫn đầu từ sương mù hóa thành tập trung, biến thành một con quạ có con mắt phát ra ánh sáng màu đỏ, vỗ cánh bay lượn.
Ngay lập tức sương mù màu đen trên khắp bầu trời nổ tung ra, tập trung thành rất nhiều con quạ, tập trung thành đàn hạ xuống đất.
Thương Thục Thanh nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, thấy hắn khẽ gật đầu rõ ràng đã cho phép, nàng mới đi đến bên cạnh Mông Sơn Minh và ngồi xuống nói: “Mông bá bá không sai, đó chính là Long Tướng quân."
Mông Sơn Minh: "Sao có thể như vậy được?"
Thương Thục Thanh: "Lam tiên sinh nói về chuyện mười vạn Nha Tương thật sự có tồn tại..." Nàng nói ra chuyện đã xảy ra.
Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh nghe xong thì vô cùng chấn động, không ngờ được Ninh vương lại ngầm làm ra động tác lớn như thế.
Sau khi Thương Thục Thanh nói xong, cũng tháo mặt nạ xuống và lộ ra gương mặt thật, chứng minh lời mình nói là sự thật.
Chẳng những Thương Triều Tông và Mông Sơn Minh, người khác không biết lúc này cũng hết sức kinh ngạc. Đây thật sự là quận chúa xấu xí kia sao? Nàng đột nhiên trở nên xinh đẹp như vậy, khiến cho người ta khó có thể tin nổi.
"Tốt, tốt, tốt." Mông Sơn Minh vuốt râu liên tục vỗ tay khen ngợi. Ông ta cùng Thương Triều Tông đều theo bản năng nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, hình như tìm được nguyên nhân khiến Ngưu Hữu Đạo và Thương Thục Thanh chàng chàng thiếp thiếp.
Thương Thục Thanh lộ ra gương mặt ở trước mặt mọi người, trên mặt thoáng có phần ngượng ngùng. Nàng quen xấu, đột nhiên biến thành dạng này, bản thân nàng cũng cảm giác là lạ.
Nhưng sau khi vui mừng qua đi, ánh mắt Mông Sơn Minh nhìn về phía đám quạ gần đó, trong mắt ngấn lệ, tự mình lẩm bẩm: “Long Bảo..."

Ngưu Hữu Đạo không quan tâm những điều này. Sau khi Triệu Hùng Ca ra hiệu, cả hai đi ra ngoài.
Sau khi cách xa mọi người một chút, Triệu Hùng Ca chợt than thở: "Đại thế đã định! Việc chấn hưng Thượng Thanh Tông ta ở trong tầm tay, ngươi có bằng lòng quay về Thượng Thanh Tông tiếp nhận vị trí chưởng môn không?"
Y đang thử thăm dò thái độ của Ngưu Hữu Đạo.
Y biết rõ, đừng thấy tu vi của Ngưu Hữu Đạo trước mắt còn chưa đột phá đến Nguyên Anh kỳ, nhưng Ngưu Hữu Đạo ảnh hưởng tới đám người phía sau kia. Điều này cũng thật kỳ lạ, một tu sĩ còn chưa đột phá đến Nguyên Anh kỳ, uy tín lại chấn áp được một đám tu sĩ Nguyên Anh kỳ. Đương nhiên, y biết đây đều là do Ngưu Hữu Đạo nhiều năm tích lũy.
Hơn nữa y biết trên tay Ngưu Hữu Đạo vẫn có một viên Vô Lượng Quả, đột phá đến Nguyên Anh kỳ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Chương 2315: Muốn chết, ta chết ở trước mặt ngươi (2)

Chương 2315: Muốn chết, ta chết ở trước mặt ngươi (2)
Nói cách khác, cá nhân Ngưu Hữu Đạo đã quyết định số phận của thiên hạ, chỉ cần hắn trở lại Thượng Thanh Tông, vậy Thượng Thanh Tông sẽ nhanh chóng quật khởi, trở thành đại phái đứng đầu thiên hạ trong thế giới này cũng không hề nghi ngờ.
Nếu như Ngưu Hữu Đạo không muốn quay về Thượng Thanh Tông, Thượng Thanh Tông có thể trở thành đại phái đứng đầu thiên hạ hay không, sợ rằng cũng không thể bảo đảm được. Dù sao trong thế lực khác vẫn tồn tại tu sĩ Nguyên Anh kỳ. Hơn nữa, hôm nay Ngưu Hữu Đạo là đệ tử của Tử Kim Động, điều này làm u có chút lo lắng, cho nên y hi vọng Ngưu Hữu Đạo quay về Thượng Thanh Tông.
Người này luôn như vậy, đại thế vừa được xác định đã không nhịn được suy nghĩ về phương diện lợi ích, có lẽ không phải là vì lợi ích của cá nhân.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nhưng không nhận.
Triệu Hùng Ca lập tức bảo đảm: “Ngươi yên tâm, ta sẽ đi nói chuyện với Thượng Thanh Tông bên kia. Về tình về lý, ngươi vốn phải là chưởng môn của Thượng Thanh Tông, chỉ là cầm lại thứ thuộc về bản thân ngươi mà thôi. Ta bảo đảm trên dưới Thượng Thanh Tông không có bất kỳ ý kiến gì."
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói: “Chờ sau này hãy nói, bây giờ ta không có thời gian để cân nhắc tới điều này."
Triệu Hùng Ca có chút sốt ruột, sợ hãi Ngưu Hữu Đạo quay về Tử Kim Động nên còn muốn nói thêm, lại bị hắn giơ tay lên ra hiệu ngừng lại.

Triệu Hùng Ca thấy hắn thật sự không muốn nhiều lời nên tạm thời không ép quá, sợ ép ra một cục diện khó có thể cứu vãn nên không thể làm gì khác hơn là tạm thời dừng lại. Tuy nhiên hắn nhìn quanh, suy nghĩ một chút tới tình cảnh kinh tâm động phách trước đó: “Trước đó, nếu thật sự nghe theo ngươi rút lui, chỉ sợ không biết phải kéo bao lâu có khả năng giải quyết được Ô Thường."
Ngưu Hữu Đạo: "Tinh Thần Lệnh ở trên tay ta."
Triệu Hùng Ca ngạc nhiên không biết mình hỏi một đằng, hắn trả lời một nẻo là có ý gì: “Tinh Thần Lệnh?"
Ngưu Hữu Đạo lại nhắc nhở một câu: “Ô Thường xem qua Ma Điển, chỉ cần ta khởi động các mặt trận của Ngũ Vực Tinh Thần Đại Trận, ngươi thấy Ô Thường có thể ngồi xem ta chặt đứt lối đi năm vực, chặn lại linh khí trong thiên địa được sao? Sau khi hắn ta phát hiện ra, nhất định sẽ chạy tới vực thứ năm ngăn cản."
Triệu Hùng Ca thoáng ngẩn người ra và bất chợt hiểu được: “Ngươi muốn dụ Ô Thường vào vực thứ năm, phong ấn hắn ta ở vực thứ năm à?"
Ngưu Hữu Đạo gật đầu.
Triệu Hùng Ca trừng mắt với hắn và chợt trầm giọng nói: "Đã có thượng sách này, vì sao ngươi còn để cho mọi người mạo hiểm như vậy?"
Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo nhìn về phía xa, nguyên nhân tất nhiên là có, chỉ là bây giờ hắn không muốn giải thích, chờ thời cơ chín muồi, đối phương tất nhiên sẽ hiểu rõ.
Trong miệng hắn tùy tiện nói một câu cho có lệ: “Thêm một tay dù sao cũng tốt hơn ít một tay."
Hắn nói xoay người quay về bên cạnh Thương Triều Tông: “Vương gia, đại thế đã định, cũng nên kết thúc thôi. Ngài hãy truyền lệnh triệu tập đại quân, đánh một trận với quân Tấn, đánh tan quân Tấn để cho người trong thiên hạ chứng kiến thực lực của vương gia, giết chết một số người gây rối để chấn áp những kẻ ngờ vực vô căn cứ, còn hơn cả ngàn lời vạn lời giải thích, có thể cứu lại được càng nhiều tính mạng!"
Lòng tin của Thương Triều Tông tăng cao, gật đầu đáp ứng: “Được, ta sẽ làm theo phân phó của Đạo gia."

Phía xa, thám tử hộ tống Ô Thường chạy trốn nhìn thấy tình hình sau khi Nha Tương thu dọn liền lặng lẽ rời đi...
Một nhà kho chiếm diện tích không nhỏ trong bãi cỏ lau bên bờ sông.
Nam Thiên Vô Phương vẫn đang ở đây dưỡng thương. Y đứng ở trên sân phơi nơi từng bị đánh lúc trước.
Một bóng người từ trên cao hạ xuống bên ngoài nhà kho. Trần bá và Vu Chiếu Hành chịu trách nhiệm trông coi lập tức lộ mặt cảnh giác.
Thấy người đến là Quản Phương Nghi, nhìn thấy một cánh tay của nàng không còn, Trần bá vô cùng kinh ngạc: “Hồng nương, cánh tay của nàng làm sao vậy?"
Quản Phương Nghi lạnh lùng nhìn ông cười lạnh.
Trần bá có thể lĩnh hội được sự giễu cợt của đối phương thì lập tức có chút xấu hổ.
Quản Phương Nghi: "Gọi chủ tử của các ngươi ra đây."
Hai người nhìn nhau và có chút do dự, trước đó nàng đã đánh Nam Thiên Vô Phương bị thương, thêm một lần nữa, còn không phải đánh chết người sao.
Quản Phương Nghi lướt qua giữa hai người và đi vào bên trong nhà kho, ánh mắt nhìn xung quanh và thấy có bóng người kéo dài trên mặt đất ở phía sau nhà kho.
Nàng bước nhanh tới cửa lại do dự dừng bước, hình như có chút lo lắng không yên, nhưng cuối cùng vẫn hít sâu một hơi và bước ra.
Nam Thiên Vô Phương quay đầu nhìn thấy Quản Phương Nghi thì ngẩn người ra, xoay người ngắm nhìn gương mặt của nàng. Lần trước y còn chưa nhìn thấy dáng vẻ của nàng, lần này nhìn thấy, quả nhiên là năm tháng không buông tha người, nàng đã không còn phong thái tài hoa của nữa đó năm.
Trần bá và Vu Chiếu Hành cũng xuất hiện ở cửa, bộ dạng lo lắng không thôi.
Nam Thiên Vô Phương nhìn lướt qua và nói với hai người: "Lui ra!"
Vu Chiếu Hành lo lắng nói: "Tả sứ."
Nam Thiên Vô Phương quát: "Lui ra."
Hai người nhìn nhau do dự, nhưng cuối cùng vẫn chậm rãi lui xuống.
Quản Phương Nghi nhìn y một lúc rồi mới chậm rãi tiến lên.

Một trận gió thổi tới, Nam Thiên Vô Phương thấy một ống tay áo của nàng phất phơ mới phát hiện ra điểm không bình thường, vô cùng kinh ngạc: “Phương Nghi, cánh tay của nàng?"
Vút! Quản Phương Nghi vung tay tát tới, lạnh lùng nói: "Ai cần ngươi lo ta? Ngươi dựa vào cái gì mà quản ta?"
Cơ thể Nam Thiên Vô Phương còn yếu nên bị đánh cho lảo đảo, thiếu chút nữa thì ngã xuống. Y đứng vững vàng tiếp tục nhìn nàng, trên gương mặt đầy cay đắng.
Quản Phương Nghi nhíu mày: “Thế nào? Ta muốn giết ngươi, ngươi cũng không định giải thích à? Đã sắp chết đến nơi rồi, đừng trách ta không cho ngươi cơ hội nói chuyện!"
Nam Thiên Vô Phương mỉm cười: “Sai đều tại ta, ta chết không có gì đáng tiếc, nàng có thể bình an là được rồi."
Quản Phương Nghi chớp chớp mắt và không nhịn được mà rơi lệ.
Nam Thiên Vô Phương muốn tiến lên lại sợ chọc giận nàng: “Nàng đừng khóc. Cánh tay của nàng là do ai làm?"
Quản Phương Nghi đột nhiên nghẹn ngào lắc đầu nói: "Ta già lại tàn phế. Khi ta khó coi nhất thì ngươi mới xuất hiện, như vậy còn có ý nghĩa gì nữa? Vì sao ngươi không tránh ta cả đời đi?"
Nam Thiên Vô Phương hiểu rõ nàng đã biết, vội nói: "Không già. Nàng càng xinh đẹp hơn trước đây nữa. Trước đây nàng có phần ngây ngô, trải qua tang thương mới càng đẹp hơn. Ở trong mắt ta, không quan tâm nàng biến thành thế nào, nàng đều là nữ nhân hoàn mỹ nhất trên đời này. Ta thề với trời, lời ấy tuyệt đối là thật lòng, nếu ta có nửa lời nói dối, ắt sẽ bị trời phạt!"
Quản Phương Nghi cười ha ha: “Ngươi cho ta còn là con nhóc năm đó, còn có thể dễ tin vào những lời đầu môi chót lưỡi của nam nhân sao? Có dạng đàn ông nào mà ta chưa từng gặp qua? Không cần phải vận dụng tâm kế nát như vậy. Ta không giết ngươi, ngươi cút đi, đi làm Tả sứ Ma Giáo của ngươi đi. Từ nay về sau, ân oán giữa hai chúng ta không còn nữa!"
Nam Thiên Vô Phương: "Nàng đã biết chân tướng, biết ta vi phạm giáo quy từ lâu, trước kia là vì lo nghĩ cho Ma Giáo, bây giờ Ma Giáo đã rời khỏi Yêu Ma Lĩnh, ta còn có mặt mũi nào đi làm Tả sứ của Ma Giáo

nữa? Trước khi ta tới đây đã giao ra quyền lớn của Ma Giáo và rời khỏi Ma Giáo rồi!"
Quản Phương Nghi: "Đó là chuyện của ngươi, không có liên quan gì đến ta." Nàng nói dứt lời liền xoay người rời đi.
Nam Thiên Vô Phương hô to: “Nàng hãy cho ta một cơ hội chuộc tội, ta sẵn lòng ở bên cạnh nàng làm trâu làm ngựa để bù đắp lại!"
Quản Phương Nghi quay lưng về phía y và dừng lại: “Ta bị Ô Thường đả thương, phía bên chúng ta tử thương rất nhiều. Bây giờ Ô Thường được thế đang đuổi giết ta, hành tung của ta đã bị lộ nên có lòng tốt không muốn liên lụy tới ngươi."
Nam Thiên Vô Phương vô cùng kinh ngạc, cũng dứt khoát nói: “Ô Thường tới, ta chặn hậu. Nếu phải chết, ta chết ở trước mặt nàng."
Quản Phương Nghi nín khóc và mỉm cười, khóc rồi lại cười, cuối cùng cũng không biết là khóc hay là cười nữa...

Chương 2316: Người trong gương

Chương 2316: Người trong gương
"Rút lui? Rút lui toàn bộ sao?"
Bên trong hoàng lều của quân Tấn, Thái Thúc Hùng và Thái Thúc Phi Hoa đồng thời đứng phắt dậy, trên gương mặt đầy kinh ngạc.
Đào Lược báo: "Đúng vậy, trưởng lão Hắc Thạch đột nhiên dẫn người bỏ chạy, không nói tiếng nào cũng không đánh đã bỏ chạy rồi. Lão nô tự mình đi xem. Tất cả đám người bên phía Thánh Tôn đều bỏ chạy cũng không còn một người nào, tất cả đột nhiên đi hết."
Thái Thúc Hùng và Thái Thúc Phi Hoa ngơ ngác nhìn nhau, không biết có tình huống gì xảy ra.
Sau đó hai người nhanh chóng chạy ra, tự mình kiểm tra. Không sai, đám người Hắc Thạch thật sự đều đi hết. Cả đám người Ô Thường đều không thấy đâu cả.
Nói cách khác, bọn họ tự do nhưng có cảm giác chẳng biết tại sao, làm cho lòng người đột nhiên thấy bất an.
...
Sơn trang Mao Lư, sơn trang Mao Lư ở quận Thanh Sơn mới thật sự là địa chỉ ban đầu của sơn trang Mao Lư.
Ngoại trừ nơi này ra, điểm dừng chân của đám người sơn trang Mao Lư ở bên ngoài đều được người bên trong gọi là biệt viện Mao Lư, chỉ có người ngoài mới có thể gọi là sơn trang Mao Lư. Bọn họ sẽ không chú ý tới sự khác nhau giữa sơn trang và biệt viện, không phải là một cách xưng hô thôi sao?
Ở trước ngôi mộ bên ngoài sơn trang, Ngưu Hữu Đạo chống kiếm đứng yên ở bên cạnh một cái cây to lớn, tán cây rộng xòe ra che nắng cho ngôi mộ.

Bên trong bên ngoài sơn trang có vẻ hơi vắng vẻ, không có người nào, rất nhiều người còn chưa trở lại.
Ví dụ như Quản Phương Nghi đi xử lý việc riêng của mình, Thương Thục Thanh dẫn đầu đại quân Nha Tương trợ giúp Thương Triều Tông chiến đấu. Triệu Hùng Ca cũng bị Ngưu Hữu Đạo phái đi theo quân, chủ yếu là phải chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn cho đám người Thương Triều Tông. Lúc này, hắn không hy vọng lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.
Hắn cũng dặn dò Triệu Hùng Ca chỉ chịu trách nhiệm bảo vệ, không nên nhúng tay vào cuộc chiến, sau này cũng không cho tu sĩ Nguyên Anh kỳ nào lại nhúng tay vào.
Đương nhiên, mặc dù nơi này vắng vẻ, nhưng bây giờ tất cả tu sĩ có thực lực mạnh nhất thiên hạ, trên cơ bản đều ở bên trong sơn trang Mao Lư này, nói là bị Ngưu Hữu Đạo giam ở bên trong sơn trang cũng được.
Vân Cơ thoải mái đi tới nhìn chằm chằm vào ngôi mộ và thở dài:
“Ngươi đang thấy đáng tiếc là nàng không thể sống cho tới bây giờ để nhìn thấy ngươi công thành danh toại sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Công thành thì có thể có, danh toại thì miễn." Hắn xoay người hỏi nàng: “Sao Hồng nương còn chưa trở lại vậy?"
Vân Cơ: "Không phải ngươi bảo nàng đi tới Ma Giáo đưa Phùng Quan Nhi đến sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Đã bao nhiêu ngày rồi, dẫn một Phùng Quan Nhi về còn cần phải lâu như vậy sao?"
Vân Cơ cười nói: "Nàng gửi thư tới, bảo là muốn đi cùng Nam Thiên Vô Phương xử lý chút chuyện của Ma Giáo bên kia. Lúc trước Nam Thiên Vô Phương rời khỏi Ma Giáo quá mức vội vàng, nàng đi cùng Nam Thiên Vô Phương đi giao hết chuyện cho xong."
"..." Ngưu Hữu Đạo bất đắc dĩ, vẻ mặt kỳ lạ.
Vân Cơ: "Ngươi có phản ứng gì vậy?"
Ngưu Hữu Đạo xúc động than thở: “Đây là bị nam nhân khác lừa gạt chạy mất mà?"
Vân Cơ buồn cười: “Đây không phải là lời ngươi nói sao? Hồng nương lại được tình yêu chân thành, hơn nữa vốn là do ngươi tác hợp, bây giờ

hai người này còn không thật tình chàng ý thiếp một lúc thôi sao? Ngươi đừng nóng vội, nàng sẽ trở về gặp ngươi."
Ngưu Hữu Đạo cười lắc đầu, ánh mắt nhìn quanh: “Ta rời đi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng trở về."
Vân Cơ theo nhìn quanh, chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần đều nhẹ nhõm sung sướng, không giống năm đó phải thận trọng lẩn trốn, lúc nào cũng lo lắng gặp nguy hiểm, bây giờ thật sự là thoải mái, có thể tự do tự tại được rồi.
Nơi đây tuy nhỏ nhưng lại là thiên hạ độc tôn, thật sự ứng với câu nói bên trong sơn trang kia: Núi không phải cao thì tiên lại linh, nước không phải đầy thì rồng lại linh!
Bây giờ cũng không cần sợ hãi gì nữa, vẻ mặt Vân Cơ thoải mái lại xúc động nói: “Trở về thật tốt!"
Dứt lời, ánh mắt hai người gần như đồng thời nhìn về phía cửa sơn trang, chỉ thấy Viên Cương đi nhanh tới.
Y đi tới trước mặt hai người, hai người quan sát y từ trên xuống dưới, phát hiện màu da lại có màu vàng.
Ngưu Hữu Đạo hỏi: "Khỏe rồi sao?"
Viên Cương gật đầu: “Khỏe rồi."
Quả nhiên có thể nghe được tiếng nói chuyện, còn có đôi mắt kia rất có tinh khí thần. Vân Cơ chà chà lên tiếng: “Hầu Tử ngươi thật đúng là... Ta cũng không biết phải hình dung như thế nào nữa."
Ngưu Hữu Đạo: "Hãy đi theo ta ra ngoài đi một chuyến đi."
Viên Cương gật đầu.
Vân Cơ tò mò: “Đi đâu vậy;?"
Ngưu Hữu Đạo tạm thời không muốn nói, chợt nghe bên trong sơn trang truyền đến một tiếng chuông. Người quen vừa nghe đã biết đến giờ cơm, hòa thượng bên trong sơn trang sẽ gõ chuông.
Rất nhanh lại thấy có một người chạy ra khỏi cửa sơn trang, Viên Phương mặc tăng bào với dáng vẻ đạo mạo hết nhìn đông tới nhìn tây, khi nhìn thấy mọi người ở này, lúc này mới vui vẻ đi đến, cúi đầu khom lưng nói: "Đạo gia, dùng cơm thôi."
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười: “Bên trong sơn trang gõ chuông, hiện tại xem ra thật sự có chút kỳ quái. Viên Phương, ta chuẩn bị xây dựng cho các

ngươi một ngôi miếu lớn nhất thiên hạ, trong thiên hạ tùy ngươi chọn chỗ. Sau khi ngươi chọn xong thì nói cho ta biết." Hắn nói dứt lời liền dẫn hai người bên cạnh nhanh chóng rời đi.
Viên Phương trố mắt nhìn, sau đó xoay người, kinh ngạc nhìn theo bóng dáng rời đi, đột nhiên hai tay y che mặt khóc rống lên. Tâm nguyện bao nhiêu năm, bây giờ cuối cùng sắp hoàn thành rồi.
Nhưng chẳng bao lâu, y lại nâng tay áo lên lau nước mắt, chắp tay trước ngực và ngước đầu nhìn lên trời, lặng lẽ thầm cầu nguyện một lúc mới nhấc tăng bào chạy nhanh, vui vẻ đuổi theo mấy người Ngưu Hữu Đạo, không ngừng nói bữa này ăn cái gì.
...
Cồn cát nhấp nhô, uốn lượn, chợt nghe có một tiếng nổ lớn vang lên. Một con bò cạp rất lớn chui ra khỏi mặt đất.
Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương đứng ở phía sau bò cạp, nhìn xung quanh lại nhìn lên không trung. Sau khi xác nhận đã đi tới vực thứ năm, Viên Cương hét to "Ôi ôi" một trận. Bò cạp lập tức điều chỉnh phương hướng, chạy như điên vào trong sa mạc...
Kim Tự Tháp cũng không xa lạ gì với hai người cũng xuất hiện ở trong tầm mắt. Bò cạp một đường chạy như điên đến dưới chân Kim Tự Tháp rồi dừng lại.
Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu ngước nhìn đỉnh của Kim Tự Tháp. Viên Cương biết hắn muốn tới đây nhưng vẫn không nhịn được hỏi lại lần nữa: “Tới đây nhìn cái gì vậy?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta xem qua bản chép tay của Ly Ca cũng chính là Ma Điển. Ta luôn cảm thấy phía sau những tin tức Ly Ca để lại vẫn còn giấu thứ gì đó."
Viên Cương: "Cảm giác à?"
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: "Những người khác nhìn thấy Ma Điển sẽ không làm khác với điều y muốn, nhưng ta chính là người trong kính trong Ma Điển. Chúng ta tới vì chiếc gương trong ngôi mộ cổ. Người khác sẽ cho rằng người trong kính đương nhiên là do Ly Ca làm, nhất định là Ly Ca sắp xếp, nhưng ta lại biết rất rõ ràng, không có gì là đương nhiên cả. Không quan tâm người trong kính nào tới, sợ rằng đều phải hỏi một câu, dựa vào cái gì mà ta phải làm theo lời Ly Ca ngươi nói?"

Hắn quay đầu nhìn về phía Viên Cương: “Hết lần này tới lần khác, trong Ma Điển vẫn chưa biểu hiện ra bất kỳ manh mối nào uy hiếp nào và trừng phạt người trong kính. Vậy ai sẽ bằng lòng mạo hiểm chỉ vì một lời nói nàng để lại? Không chỉ phải mạo hiểm, người trong kính đi tới thế giới này còn phải nghe theo lời của nàng để chặt đứt lối đi của năm giới, tự nhốt mình trong một vực. Đổi lại thành ngươi, ngươi sẽ nghĩ thế nào?"

Viên Cương dường như suy nghĩ tới điều gì: “Đúng là có chút kỳ lạ."

Ngưu Hữu Đạo: "Đây là chỗ thông minh của Ly Ca, có vài thứ không cần phải nói ra, vừa có thể giữ bí mật, người nên biết cũng tự nhiên sẽ hiểu. Người khác nhìn không rõ ẩn ý phía sau bản chép tay này, nhưng người trong kính nhìn thấy nhất định sẽ có nghi ngờ này."

Viên Cương ngẩng đầu nhìn về phía Kim Tự Tháp: “Đạo gia ngươi nghi ngờ căn dặn của Ly Ca vẫn ở trong này sao?"

Chương 2317: Trời đất biến hóa kịch liệt (1)

Chương 2317: Trời đất biến hóa kịch liệt (1)
Ngưu Hữu Đạo cũng nhìn lại: “Nơi này là mắt trận của Ngũ Vực Tinh Thần Đại Trận, là chỗ trung tâm để khởi động Ngũ Vực Tinh Thần Đại Trận, cũng là bước đầu tiên mấu chốt để chặt đứt lối đi của năm giới. Nếu không cho ra căn dặn ở đây, người trong kính dựa vào cái gì để tiếp tục, dựa vào cái gì tự nhốt mình trong một vực? Nếu có căn dặn thì nhất định phải ở chỗ này!"
Viên Cương nghi ngờ: “Vậy chúng ta làm sao tìm được lời căn dặn đấy?"
Ngưu Hữu Đạo lật tìm trong tay áo và lấy ra một cái lệnh bài, đó chính là Tinh Thần Lệnh!
Sau đó, Ngưu Hữu Đạo lắc người rời đi, nhẹ nhàng lao về phía đỉnh Kim Tự Tháp.
Viên Cương cũng phóng người nhảy lên, rơi vào lưng chừng tháp, sau đó nhanh chóng về leo về phía trước, một đường chạy vội.
Ngưu Hữu Đạo vừa tới đỉnh tháp một lúc thì Viên Cương cũng đã đến.
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm vào đỉnh tháp một lúc sau đó thi pháp vung tay áo, quét rớt cát bụi trên đài cao, lộ ra chỗ vết lõm.
Ngưu Hữu Đạo giơ Tinh Thần Lệnh và đặt ở phía trên vết lõm so sánh một chút, kích thước vừa vặn thích hợp, đường vân lồi lõm trên lệnh bài hình như cũng có thể ăn khớp với bên trong vết lõm, nhưng hắn chậm chạp không đưa Tinh Thần Lệnh vào.
Viên Cương nhìn ra được hắn có chút do dự, hình như đang suy ngẫm điều gì. Y im lặng không quấy rầy, tin tưởng Đạo gia sẽ đưa ra lựa chọn sáng suốt nhất.

Cuối cùng, Ngưu Hữu Đạo hít sâu một hơi, lệnh bài trên tay "vút" một tiếng đã cắm vào bên trong vết lõm. Hắn chậm rãi buông tay, thỉnh thoảng quan sát vị trí lệnh bài cắm vào có thay đổi không, thỉnh thoảng lại quan sát xung quanh xem có biến hóa gì không.
Viên Cương cũng có phản ứng tương tự, hai người đều đang cẩn thận quan sát xung quanh.
Đột nhiên, Viên Cương chợt quay đầu nhìn chăm chú về phía lệnh bài, trầm giọng nói: "Đạo gia, hình như có gì đó khác thường." Các giác quan của y rất nhạy bén nên đã nhận ra được điều gì đó.
Ngưu Hữu Đạo giơ tay lên ngăn cản, không cần y nói, bản than hắn cũng đã phát hiện ra, cảm giác được bên trong Kim Tự Tháp mơ hồ có nguyên khí trong trời đất đang gột rửa phía trên Tinh Thần Lệnh.
Dần dần, theo nguyên khí gột rửa bọn họ cảm nhận được càng lúc càng rõ ràng, xung quanh hình như có gió nổi lên, mây cuồn cuộn tới.
Gió mạnh thổi làm trang phục của hai người tung bay phần phật.
Hai người nhìn về phía trên không trung, chỉ thấy mây mù lại xuất hiện, mây mù xám trắng càng lúc càng dày đặc, dần dần biến thành mây đen cuồn cuộn, bên trong mơ hồ vang lên từng tiếng nổ mạnh.
Trời tối sầm xuống, tiếng ầm ầm trong mây đen lại dần dần biến thành tiếng sấm cuồn cuộn, bên trong không ngừng có ánh chớp thoáng hiện.
Đột nhiên sáng lên. Một tia sét lướt ngang qua không trung, đánh mạnh về phía vị trí đỉnh tháp.
Lại tới à? Ngưu Hữu Đạo bị dọa cho giật mình, hắn đã hưởng qua cảm giác kia, cũng không dễ chịu gì. Lúc này, hắn cùng Viên Cương đều lao đi, vội vàng nhảy xuống, tránh khỏi đỉnh tháp.
Ầm! hai người còn chưa rơi xuống đất đã quay đầu nhìn, chỉ thấy tia sét đánh kia đang bổ vào đỉnh tháp.
May là không đuổi theo người để bổ xuống. Hai người thở phào nhẹ nhõm. Viên Cương rơi xuống tới lưng chừng tháp liền trốn vào đó, ngẩng đầu nhìn.
Ngưu Hữu Đạo lại trốn khá xa, rơi vào cát mới ngẩng đầu nhìn.
Mà con bò cạp chỉ đường cho bọn họ tới đây đã khiếp sợ đến mức hoảng hốt trốn vào trong cát.

Sau một tia sát, chỉ thấy vang lên từng tiếng "xoẹt xoẹt" tia sét liên tiếp đánh xuống không ngừng về phía đỉnh tháp, từng lôi điện hình như muốn rót vào bên trong tháp.
Cuối cùng, thân tháp Kim Tự Tháp hình như thức tỉnh, bắt đầu ong ong run rẩy.
Theo tia sét không ngừng đánh xuống càng lúc càng nhiều, Kim Tự Tháp bắt đầu rung lên càng mạnh hơn, cuối cùng lại bắt đầu hiện lên tiếng ầm ầm muốn lún xuống.
Mặt đất chấn động rung chuyển, sa mạc đang chấn động gây ra tiếng động kinh người.
Viên Cương đứng ở lưng chừng tháp nhìn xung quanh một lúc, cuối cùng thả người nhảy xuống, lăn trên mặt cát, sau đó chạy như bay đến bên cạnh Ngưu Hữu Đạo. Hai người cùng nhìn Kim Tự Tháp này dần dần chìm xuống trong tiếng nổ lớn.
Theo Ngưu Hữu Đạo, cảnh tượng như vậy đã xác nhận ghi chép về Tinh Thần Lệnh trên bản chép tay của Ly Ca, nhưng kết quả trước mắt rốt cuộc sẽ thế nào thì hắn không biết.
Giống như cái sàng di động trong sa mạc, hai người cũng dần dần lún xuống, Ngưu Hữu Đạo thi pháp nhẹ nhàng bay phía trên, Viên Cương lại phải không ngừng nhấc chân di chuyển mới có khả năng bảo đảm không bị chìm xuống.
Cả Kim Tự Tháp dần dần chìm vào trong lòng đất, khi vị trí chìm xuống chỉ còn có đỉnh tháp, đột nhiên bắn ra một ánh sáng ôn hòa.
Trong chớp mắt, ầm một tiếng vang dội rồi bất động, mặt đất yên tĩnh, chấn động ngừng lại.
Sét trên bầu trời đánh xuống bị ánh sáng ôn hòa kia chiếu tới hình như cũng thu lại, sấm rền chỉ cuồn cuộn ở trong đám mây trên không trung không dừng.
Ánh sáng ôn hòa bắt đầu hiện lên hình quạt, một thứ gì đó chậm rãi từ đỉnh tháp bay lên, đó chính là Tinh Thần Lệnh.
Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương kinh ngạc không hiểu, nhìn nhau, sau đó lại tiếp tục nhìn chằm chằm vào Tinh Thần Lệnh.
Tinh Thần Lệnh bay lên tới vị trí cao một trượng thì đột nhiên có ánh sáng lóe lên, huyễn hóa ra một bóng người. Đó là hình sáng nửa người

của một người đang nhắm mắt yên tĩnh, vật trang sức đơn giản nhưng gương mặt khuynh thành.
Viên Cương trợn tròn mắt nhìn và kinh ngạc một tiếng: “Quận chúa!"
Ngưu Hữu Đạo cũng giật mình. Lý trí nói cho hắn biết đó không thể là Thương Thục Thanh được.
Chợt ảo ảnh gương mặt nữ tử rất giống với Thương Thục Thanh đột nhiên mở mắt, trong đôi mắt sáng lòa lại lộ ra vẻ thâm thúy động lòng người.
Khí chất giống như ngồi trên mây cũng khiến cho Viên Cương tỉnh ngộ. Bọn họ chỉ là có vẻ mặt rất giống nhau chứ không phải là Thương Thục Thanh.
Ảo ảnh nữ tử kia nhìn chằm chằm về phía hai người và lên tiếng: “Hai người à? Ai là người trong kính?"
Giọng nói có chút khác biệt và vang vọng, giọng nói này hình như đến từ sa mạc lại dường như đến từ trong trời đất.
Ngưu Hữu Đạo trả lời: "Là ta."
Nữ tử nói: "Có gì để chứng minh?"
Ngưu Hữu Đạo hơi suy nghĩ: "Một ngôi mộ cổ, một mặt gương đồng cổ."
Pháp nhãn của hắn chú ý, mơ hồ có thể nhìn thấy Tinh Thần Lệnh chậm rãi xoay tròn ở vị trí ngực của nàng, hình như tất cả ảo giác chính là tới từ Tinh Thần Lệnh.
Nữ tử khẽ gật đầu: “Ta không có cách nào tiếp tục giữ hình thái này quá lâu được. Ngươi tới gặp ta, có phải có nghi ngờ muốn ta giải đáp đúng không?"
Đương nhiên là có. Ngưu Hữu Đạo lập tức hỏi ra nghi ngờ đầu tiên trong lòng mình. Người này làm sao có thể giống hết với Thương Thục Thanh: “Nàng là Ly Ca sao?"
Nữ tử: "Là ta nhưng cũng không phải là ta. Đây là một ý thức do ta phân ra, phong ấn ở trong Tinh Thần Lệnh để giải đáp nghi ngờ cho người trong kính."
Trong lòng Ngưu Hữu Đạo kinh hãi, không biết Ly Ca này rốt cuộc có tu vi đạt đến mức nào mà một ý thức lại có thể giữ được đến nay, còn có

thể có đầy đủ năng lực tự suy nghĩ và đối đáp. Trong lúc giật mình, hắn tiếp tục hỏi: "Đây là hình dạng vốn có của ngươi sao?"
Nữ tử: "Chẳng lẽ ta còn cần giả mạo hình dạng của người khác sao? Hình thái này của ta chỉ có thể tồn tại trong một khắc, vấn đề hình dạng rất quan trọng sao?"
Ngụ ý là ngươi không phải còn có vấn đề quan trọng hơn để hỏi ta sao? Suy nghĩ của Ngưu Hữu Đạo có chút hỗn loạn vì gương mặt của nàng. Hắn cố gắng bình tĩnh lại và hỏi: "Nàng không có vấn đề gì muốn hỏi ta sao? Nàng không muốn biết thế giới này biến hóa thế nào à?"
Nữ tử: "Nếu cố gắng hết sức thì có thể nhưng lúc này đã không quan trọng nữa. Nếu ngươi có thể tới gặp ta đã đủ để chứng minh, bản tôn của ta ngã xuống, không có cách nào trở về nữa. Một tia ý thức của ta biết nhiều biết ít khó biết đủ, lại không cần biết nữa."
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc: “Dựa vào tu vi của nàng còn có thể ngã xuống sao?"

Chương 2318: Trời đất biến hóa kịch liệt (2)

Chương 2318: Trời đất biến hóa kịch liệt (2)
Nữ tử: "Nói ra thì rất dài dòng, vào giờ phút này sợ là không đủ để nói hết. Nếu ngươi bằng lòng truy tìm chân tướng thì sau khi chặt đứt lối đi của năm giới, Ngũ Vực Tinh Thần Đại Trận sụp đổ, thu lực còn sót lại và tập trung ở đây sẽ ở chỗ này phá hư không mở ra một lối đi thông tới một giới khác. Ta đã bày ra một Cổ Mộ Đại Trận ở các nơi trên bầu trời sao, chờ đợi người có duyên, đại trận nào gây ra sẽ liên kết cùng giới này. Nếu ngươi muốn quay về, lực còn sót lại của Ngũ Vực Tinh Thần Đại Trận ở đây sẽ mở lối đi cho ngươi quay về."
Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương ngơ ngác nhìn nhau, có cảm giác như đang nằm mơ. Trở lại? Còn có thể trở lại sao?
"Nhớ kỹ, lực còn sót lại của Ngũ Vực Tinh Thần Đại Trận cũng không có cách nào tiếp tục quá lâu. Thời gian lối đi mở ra sẽ không có cách nào vượt quá một khắc, bỏ lỡ là bỏ lỡ. Nếu ngươi có thể phá giải Chiếu Tâm Kính thì tất nhiên cũng có thể phá giải gương đồng trong mộ cổ, tìm được gương đồng, nó sẽ cho ngươi đáp án. Trời sao mênh mông, vô biên vô hạn, tâm bất an lại hướng về, gương đồng sẽ cho ngươi lựa chọn, còn lựa chọn thế nào thì ta không miễn cưỡng, tất cả đều do bản thân ngươi. Lời đã nói hết!"
"Chiếu Tâm Kính, người trong kính, tự mình cẩn trọng!"
Thấy nàng muốn đi, Ngưu Hữu Đạo vội nói: "Chờ một chút, ta còn có một vấn đề..."
Nhưng nữ tử mỉm cười, ảo giác đột nhiên thu trở về trong Tinh Thần Lệnh, Tinh Thần Lệnh xoay tròn xung quanh rồi rơi vào vết lõm trên đài đá.

Ầm! Không trung lại có tiếng sét nổi lên và đánh trúng Tinh Thần Lệnh bên trong vết lõm, hơn nữa không chỉ có một mà từng đợt sét đánh gấp gáp đánh xuống.
Mặt đất lại chấn động, vị trí Kim Tự Tháp còn lộ ra lại lún xuống, khiến Ngưu Hữu Đạo giơ tay gọi lại cũng không kịp nữa. Hắn còn có vấn đề muốn hỏi mà.
Đột nhiên, chỉ thấy trên tảng đá lún xuống đột nhiên xuất hiện một cái động. Tinh Thần Lệnh hình như rơi xuống, vừa vặn giống như bị cắn nuốt.
Ầm! Có thể cảm nhận được Kim Tự Tháp đột nhiên lún xuống, dưới đất dường như xuất hiện biến cố cực lớn, khắp sa mạc bốc lên như dời sông lấp biển vậy, khí trong thiên địa trở nên hỗn loạn.
Xung quanh thậm chí không ngừng có bò cạp rất lớn bị biển cát cuốn lên phải lao ra, khủng hoảng chạy loạn.
Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương cũng giống như ở trong sóng to gió lớn vậy.
Đợi cho tới khi sa mạc yên tĩnh trở lại, sấm sét trên bầu trời biến mất, mây đen cuồn cuộn cũng nhanh chóng tiêu tan, rất nhanh khôi phục lại bầu trời quang đãng.
Hai người ở trong sa mạc mênh mông giống như hai con kiến.
Còn có thể trở lại sao? Hai người nhìn nhau...
Cùng lúc đó, trên Tây Bình Quan, đám người Thương Triều Tông vừa chiếm được Tây Bình Quan chỉ cảm thấy trời lay đất chuyển, trên không trung có rất nhiều con quạ đen xoay quanh kinh sợ bay đi.
Ngân Nhi đang cắn đùi gà nhìn chằm chằm vào không trung phát ra một câu: “Quạ quạ."
Động tĩnh tới nhanh, đi cũng nhanh. Sau đó mọi người xung quanh đều lộ vẻ kinh sợ, chẳng biết tại sao, không biết đã phát sinh chuyện gì.
Đại quân nước Yến với thế như chẻ tre, đã đánh cho quân Tấn không có khả năng chống đỡ, đánh cho quân Tấn tan tác, đánh cho quân Tấn một đường chạy trốn về bên trong Tây Bình Quan. Kết quả Tây Bình Quan lại bị quân Yến một lần hành động đánh chiếm.
Không có cách nào, mười vạn Nha Tương này không khác gì mười vạn tu sĩ Kim Đan, còn có thể bay như tu sĩ Kim Đan bình thường. Có lẽ

chúng không chống lại được đám người Ô Thường nhưng muốn chống lại những tu sĩ nước Tấn kia thì rất dễ dàng.
Hết lần này tới lần khác, Nha Tương biến ra hình thể không là cơ thể thật sự, đao thương mưa tên bình thường rất khó tổn thương được, một mũi tên bắn tới xuyên qua cơ thể Nha Tương, Nha Tương lại hoàn toàn không bị bất kỳ sự ảnh hưởng nào, cần phải lấy pháp lực cường đại mới có thể phá hủy được.
Mà mười vạn Nha Tương còn có thể lập trận tấn công, giống như mười vạn đội quân bay. Quân Tấn căn bản không có khả năng ngăn cản được uy lực của nó, dễ dàng bị sụp đổ.
đám người Cao Phẩm bỏ lại Tây Bình Quan, một đường hoảng hốt trở ra lại cảm nhận được biến hóa như trời lay đất chuyển nên càng thêm khủng hoảng.
Không chỉ là Tây Bình Quan, cả thiên hạ đều cảm nhận được chấn động mãnh liệt đột ngột xuất hiện này.
Trên Thiên Đô Phong, lối vào Thiên Đô Bí Cảnh lại có sương mù dày đặc mấy chục năm mới có khả năng xuất hiện, chỉ là Phiếu Miểu Các đã rời đi, lúc này nơi đây không có người nào trông coi nên không ai phát hiện ra...
Điệp Mộng Huyễn Giới, thân núi đổ nát phía sau hành cung của Thương Tụng cũng có một Kim Tự Tháp từ dưới đất chui lên, trời lay đất chuyển đã khiến Điệp La Sát đủ màu kinh ngạc tới mức bay loạn...
Hoang Trạch Tử Địa, một đám yêu hồ đứng ở trên đầm lầy, Hắc Vân và cao tầng của Hồ tộc cũng hiện thân, nhìn Kim Tự Tháp phá hoang đảo xuất hiện...
Trên sa mạc mênh mông, một con phi cầm tọa kỵ chịu trách nhiệm tiếp ứng do Đoạn Hổ khống chế, Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương cùng cưỡi.
Phía xa bên trái thoáng nghe có tiếng sấm chớp rền vang, có mây đen cuồn cuộn như muốn mưa, đây là tình hình hiếm thấy trong sa mạc.
Ngưu Hữu Đạo nói một tiếng: “Đi xem."
Lúc này Đoạn Hổ thay đổi phương hướng, khống chế phi cầm tọa kỵ bay đi.
Chờ bọn họ chạy tới, lôi điện mây đen đã tản đi, chỉ thấy một Kim Tự Tháp giống hệt với vị trí trong sa mạc ở vực thứ năm.

Ngưu Hữu Đạo cùng Viên Cương nhìn nhau. Nếu không phải Đoạn Hổ ở đây, hai người thiếu chút nữa đã cho rằng mình vẫn còn ở bên trong vực thứ năm.
Sau khi tới gần, bọn họ thấy dưới Kim Tự Tháp tập trung mấy người, hình như đang vây bắt một người.
Phi cầm tọa kỵ lướt qua tầng trời thấp nhìn thấy rõ ràng là một người bị sét đánh người cháy đen, ngã xuống đất.
Viên Cương nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo đã rời đi, nhẹ nhàng rơi vào đỉnh tháp. Ánh mắt hắn nhìn về phía đài đá trên đỉnh tháp, phát hiện vết lõm ở nơi này vết lõm không giống với bên trong vực thứ năm. Lỗ thủng dẹt và rất sâu.
Vừa quan sát qua thì trong lòng đã biết rõ, Ngưu Hữu Đạo không nhìn đám người bên dưới đang ngẩng đầu nhìn mà phi thân lên trên phi cầm tọa kỵ, thản nhiên nói một câu: “Đi Thiên Đô Phong!"
Đám người phía dưới tháp kinh ngạc nghi ngờ không hiểu...
Lối vào Thiên Đô Bí Cảnh, khi nhóm người Ngưu Hữu Đạo xuất hiện ở đây đã thấy ở đây sương mù dày đặc, xem như đã chứng minh phán đoán trong lòng bọn họ. Thiên Đô Bí Cảnh quả nhiên đã mở ra sớm.
Đoạn Hổ không biết rõ tình hình đã giật mình không nhỏ.
Trong sương mù dày đặc đột nhiên có một con động vật giống như chuột chạy ra, nhưng rõ ràng nó to hơn chuột gấp mấy lần. Sau khi chạy loạn một lúc, hình như không thích ứng được với môi trường bên ngoài, nó lại vội vàng chạy về.
Đoạn Hổ kinh ngạc: “Lối vào bí cảnh có thể đi tới và quay về sao?"
Dựa theo lệ cũ trước đây, ra vào chỉ có thể thực hiện được một loại, không có cách nào đồng thời tiến hành cả hai được.
Ngưu Hữu Đạo tất nhiên hiểu rõ có chuyện gì xảy ra nhưng không tuyệt đối nắm chắc thì hắn sẽ không dễ dàng chạy vào lấy thân thử nghiệm. Hắn quay đầu sai người ta sắp xếp cho một kẻ tử tội vào thử xem liền biết rõ. Hắn quay đầu xoay người nói: "Đi, trở về sơn trang."
Đoạn Hổ không biết rõ hai người rốt cuộc muốn làm gì, chỉ biết tuân mệnh hành sự, tuy nhiên vẫn phát hiện ra điều gì đó. Y phát hiện nơi hai người đến đều xuất hiện những điểm không bình thường, cũng không biết chuyến này của hai người có phải liên quan tới chúng hay không.

Sau khi bay đường dài trở lại sơn trang Mao Lư, Đoạn Hổ lui ra, Ngưu Hữu Đạo nói nhỏ với Viên Cương: “Ngươi có thể đi vào Điệp Mộng Huyễn Giới rồi. Ngươi lặng lẽ xuất hành một chuyến, mang theo phi cầm tọa kỵ, đi một chuyến tới Điệp Mộng Huyễn Giới và tìm xem còn có Kim Tự Tháp xuất hiện không. Điểm chính là ở hành cung Thương Tụng bên kia. Ta chắc hẳn khi đối phương thiết lập cũng sẽ không để cho người ta thấy khó tìm. Khu vực ở hành cung Thương Tụng có khả năng rất lớn."

Chương 2319: Đời này không có cơ hội

Chương 2319: Đời này không có cơ hội
"Ta biết rồi." Viên Cương khẽ gật đầu.
Lúc này, Vân Cơ bước nhanh đến, không biết hai người thần thần bí bí đi đâu, nhưng nếu bọn họ không nói, nàng cũng không hỏi. Sau khi tới gần, nàng nhìn Viên Cương muốn nói lại thôi.
Viên Cương nhìn ra nàng có chuyện muốn tránh mình nên thức thời rời đi trước.
Y vừa đi, Vân Cơ lập tức nói khẽ với Ngưu Hữu Đạo: "Phùng Quan Nhi tới rồi."
Ngưu Hữu Đạo nhìn bóng lưng Viên Cương rời đi và giơ tay bóp trán, cảm thấy đau đầu vì Viên Cương chạy mất nên hỏi: "Nói cách khác, Hồng nương cũng trở về rồi?"
Vân Cơ: "Nàng trở về rồi, cũng dẫn cả Nam Thiên Vô Phương đi cùng. Hồng nương không cho thu xếp phòng khách, đã quang minh chính đại ở cùng với Nam Thiên Vô Phương khiến tất cả mọi người đều giật mình không nhỏ."
Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn nàng, thấy lúc nàng nói chuyện này còn mỉm cười phấn chấn, hắn phát hiện hình nữ nhân đều có hứng thú tò mò về mấy chuyện này, ngay cả một xà yêu cũng không ngoại lệ. Con xà yêu cao ngạo lạnh lùng trước kia đi đâu rồi?
Lúc này, giọng điệu hài hước của Quản Phương Nghi truyền đến: “Vân tỷ lại đang nói xấu ta chứ gì?"
Hai người nhìn lại, chỉ thấy Quản Phương Nghi cười dài lắc mông đi tới, trên mặt đúng là vô cùng rạng rỡ. Đi chậm lại một bước phía sau là Nam Thiên Vô Phương, cuối cùng là Trần bá.
Liếc thấy Ngưu Hữu Đạo, Nam Thiên Vô Phương ít nhiều có chút xấu hổ, tuy mới gặp gỡ, nhưng đã từ trên thái độ của Vân Cơ có thể nhìn ra

được Ngưu Hữu Đạo là chủ nhân của sơn trang Mao Lư này.
Đổi thành trước kia, có lẽ y sẽ không để Ngưu Hữu Đạo vào trong mắt, nhưng hôm nay đã biết hắn là nhân vật có thể lật đổ Cửu Thánh, y làm sao có thể không kính trọng được.
Nhân lúc người còn chưa đi đến, Vân Cơ khẽ giải thích với Ngưu Hữu Đạo: “Nam Thiên Vô Phương rời khỏi Ma Giáo, Vu Chiếu Hành là người của Ma giáo nên trở về Ma Giáo. Trước đó Trần bá đã rời khỏi Ma Giáo, bây giờ coi như là người của Nam Thiên Vô Phương, cũng vì vậy tiếp tục đi theo Hồng nương."
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu, biểu thị đã hiểu rõ.
Vân Cơ lập tức cười nói với Quản Phương Nghi: "Lỗ tai nào của nàng nghe được ta đang nói xấu nàng chứ?"
"Chưa nói mới là lạ." Quản Phương Nghi đến gần thoáng giận, lại giới thiệu Ngưu Hữu Đạo với Nam Thiên Vô Phương: “Đạo gia, hắn chàng biết rồi, cũng không cần ta giới thiệu chứ?"
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói: “Đã biết, chúng ta đã gặp rồi."
Nam Thiên Vô Phương lập tức tiến lên chắp tay nói: “Đạo gia."
Trong lòng y đang cố gắng nhớ lại xem hai người đã gặp nhau lúc nào. Y không biết, Ngưu Hữu Đạo đã từng gặp y ở Yêu Ma Lĩnh, khi đó hắn dịch dung nên y không biết người gặp khi đó chính là người trước mắt này.
"Được." Ngưu Hữu Đạo mỉm cười gật đầu, ánh mắt lại nhìn về phía cánh tay cụt của Quản Phương Nghi: “Vết thương không sao chứ?"
Quản Phương Nghi tỏ ra không để ý nói: “Không sao, chỉ là thiếu cánh tay mà thôi."
Ngưu Hữu Đạo âm thầm xúc động. Một nữ nhân xinh đẹp nhất sơn trang Mao Lư, bây giờ thành tàn phế cũng không sao. Xem ra có thể ở cùng với người trong lòng còn hơn tất cả, không hổ danh là chuyện tình yêu nam nữ luôn được người ta thích nhất. Ánh mắt hắn lại nhìn về phía Nam Thiên Vô Phương, cười trêu chọc: “Nghe nói các ngươi đã ở cùng một chỗ, tốc độ thật nhanh nhỉ!"
Nam Thiên Vô Phương im lặng không nói gì, trên mặt thoáng mỉm cười, mái tóc nửa trắng nửa đen đã khôi phục lại trạng thái tự nhiên, có chút phiêu dật.

Quản Phương Nghi lập tức trừng mắt với Vân Cơ: “Còn bảo là không nói xấu ta?"
Vân Cơ cười nói: "Nói các nàng ở cùng một chỗ cũng tính là nói bậy sao? Ta thấy nàng rất cao hứng mới đúng."
Quản Phương Nghi tỏ vẻ không để ý tới ngươi, tiếp theo lại trừng mắt với Ngưu Hữu Đạo: “Chúng ta ở cùng chỗ không được sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Được, sao lại không được chứ? Nàng thích là được rồi. Trải qua kiếp nạn chân tình còn là chuyện tốt." Hắn im lặng một lát mới lại nói: "Ta có chuyện, có thể cần nàng đi một chuyến."
Quản Phương Nghi lập tức quay đầu nói với Nam Thiên Vô Phương: "Ngươi tránh một chút đi."
Ngưu Hữu Đạo vội nói: "Không cần tránh đi, cũng không phải là chuyện gì ghê gớm."
Nhưng Nam Thiên Vô Phương vẫn chắp tay xoay người đi về trước, cũng tự biết mình.
Ngưu Hữu Đạo vui: “Thoạt nhìn còn rất nghe lời nàng nói đấy."
Quản Phương Nghi đắc ý: “Đúng vậy. Chính hắn đã nói sẽ làm trâu làm ngựa, ta cũng không ép hắn."
Ngưu Hữu Đạo cùng Vân Cơ nhìn nhau cười, sau nghiêm mặt nói: "Thiên Đô Bí Cảnh đã mở ra, ta muốn nàng đi một chuyến."
Quản Phương Nghi thoáng ngẩn người ra: “Thiên Đô Bí Cảnh? Nó mở ra rồi sao?"
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Ta đã xác nhận nó thật sự mở ra rồi."
Quản Phương Nghi kinh ngạc không hiểu: “Sau khi tiến vào phải đợi tới khi nào mới có thể đi ra ngoài chứ?"
Ngưu Hữu Đạo: "Cái này thì nàng yên tâm, nếu như tiến vào không thể lập tức đi ra, ta cũng không bảo nàng đi. Bây giờ mở ra chắc chắn có thể lập tức ra vào. Khi đi nàng tìm một người đáng chết cho vào thử xem, xác nhận có thể đi vào và ra không có vấn đề lại vào trong cũng không muộn. Nếu không có cách nào xác nhận thì không nên mạo hiểm đi vào trong."
Quản Phương Nghi gật đầu, có cái hiểu cái không: “Ngươi bảo ta vào trong làm gì?"

Ngưu Hữu Đạo: "Nàng đi tìm một tòa tháp, hình dáng tháp đại khái là xây lên từng tầng..." Hắn vừa nói vừa giơ tay vung vẩy mô tả đại khái hình dạng: “Theo lý thuyết, vị trí sẽ không quá khó khăn tìm. Sau khi tìm được thì nhớ kỹ vị trí. Còn nữa, chỗ trên đỉnh tháp phải có vết lõm, nàng vẽ lại hình dáng vết lõm mang về cho ta là được."
Lần này đừng nói Quản Phương Nghi, ngay cả Vân Cơ cũng kinh ngạc: “Bên trong Thiên Đô Bí Cảnh còn có tháp như vậy sao? Sao ta chưa từng nghe nói qua vậy?"
Ngưu Hữu Đạo: " Vô Biên Sa Mạc đã xuất hiện một tháp. Hồng nương có thể đi xem Vô Biên Sa Mạc trước, có một ấn tượng có lẽ sẽ dễ dàng tìm kiếm ở trong Thiên Đô Bí Cảnh hơn."
Quản Phương Nghi: "Vô Biên Sa Mạc cũng có à? Chuyện gì xảy ra vậy? Ngươi tìm cái đó làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo: "Nàng sẽ nhanh chóng biết được thôi." Bây giờ, hắn còn chưa muốn nói.
Thấy hắn không chịu nói rõ, Quản Phương Nghi lập tức bất mãn, kéo ống tay rỗng của mình: “Cánh tay ta cũng đã đứt, vừa tìm được nam nhân mà ngươi lại không thể để cho ta nghỉ ngơi một chút, bảo Vân tỷ đi không được sao? Làm gì phải nhất định muốn ta đi chứ?"
Ngưu Hữu Đạo: "Bên trong sơn trang bây giờ đang giam những người nào, nàng cũng biết rồi. Vân Cơ cần phải ở lại đây canh giữ, một tấc cũng không rời được, nên không thể đi."
Quản Phương Nghi vừa nghe lại càng thêm bất mãn: “Đạo gia, ngươi nói câu này lại thiên vị rồi. Lẽ nào ta không thể ở lại trông coi sao? Chẳng lẽ ngươi lo lắng ta..." Nói đến đây, nàng sửng sốt, sắc mặt trở nên nghiêm trọng: “Ý của ngươi là Nam Thiên Vô Phương có vấn đề sao?"
Hai mắt nàng nhìn chằm chằm vào Ngưu Hữu Đạo, nếu như nàng tìm về tình yêu cũ lại là gian tế gì nói, nhận phải kích thích này, sợ rằng trái tim nàng cũng muốn chết lịm mất.
Nàng không thể tin được, nhưng vấn đề là phán đoán của Đạo gia, đoán cái nào chính xác cái đó. Điều này làm cho nàng sợ hãi.
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu, trong lòng cũng không tính lừa gạt nàng mà trực tiếp làm rõ: “Y cũng không có vấn đề gì. Hồng nương, quan hệ giữa nàng và ta và quan hệ giữa nàng với y là hai chuyện khác nhau. Nàng

cũng biết tình hình bên trong sơn trang lúc này. Dù sao ta và y cũng không quen, không hiểu quá rõ. Chuyện đến tình cảnh như bây giờ, ta không hy vọng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, có thể tránh được thì vẫn phải cố gắng tránh. Nàng có thể dẫn y cùng đi tới Thiên Đô Bí Cảnh, chắc nàng cũng hiểu ý của ta."

Hắn đã nói trắng ra như vậy, Quản Phương Nghi đã hiểu và thở phào nhẹ nhõm, nàng khẽ gật đầu nhưng có vài phần buồn bã. Nam Thiên Vô Phương xuất hiện làm Đạo gia trở nên xa lạ với mình.

Nhưng đổi góc độ khác để suy nghĩ, mình cũng thật sự liều lĩnh. Trong núi bên ngoài sơn trang còn có phòng dành cho khách.

Chương 2320: Không ai có tư cách xét xử ta (1)

Chương 2320: Không ai có tư cách xét xử ta (1)
Năm đó khi Vân Cơ tới còn chưa nhận được tín nhiệm cũng ở đó. Bây giờ bên trong sơn trang giam giữ nhiều người quan trọng như vậy, Đạo gia còn giảm lỏng cả sư phụ Chung Cốc Tử của mình, mình chưa được Đạo gia cho phép, lại nhân lúc Đạo gia không ở đó mà trực tiếp dẫn theo người ngoài vào trong khu vực quan trọng của sơn trang. Một khi có thay đổi, để cho những người giam giữ chạy thoát sẽ gây ra mối họa lớn. Dựa vào cách xử sự cẩn thận của Đạo gia, hoặc nói đổi thành bất kỳ kẻ nào, sợ rằng cũng không thể không đề phòng, mọi người cũng không dễ dàng mới đi tới bước này, bao nhiêu lần mạo hiểm khủng hoảng mới đổi lấy ngày hôm nay, không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn vào giây phút cuối cùng này được.
Trong lòng nàng hiểu rõ, sau này muốn trở lại Thiên Đô Bí Cảnh, sợ rằng sẽ phải mượn cớ nói với Nam Thiên Vô Phương ở lại nhà càng tự tại hơn, dễ dàng bảo vệ được các việc riêng tư rồi nhân cơ hội ra ngoài. Có một số việc phải tự mình cảm nhận, nếu không để cho Đạo gia làm người ta đề phòng, trên mặt mọi người đều khó coi.
Quản Phương Nghi: "Được, ta hiểu rõ rồi. Ngày mai ta sẽ dẫn hắn xuất phát. Nếu ngươi không có phân phó gì khác, ta sẽ đi chuẩn bị trước."
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu.
Quản Phương Nghi cười gượng và xoay người rời đi, nụ cười trên mặt nàng đã biến mất, thay vào đó là cảm giác không dễ chịu gì.
Nhưng nàng còn chưa đi được mấy bước, chợt nghe Ngưu Hữu Đạo than thở: "Hồng nương à, nàng theo ta nhiều năm như vậy, sau này thoải mái theo nam nhân khác, bảo ta làm sao chịu nổi đấy!"

Trong giọng nói xúc động của hắn còn có chút phiền muộn.
Quản Phương Nghi dừng bước, viền mắt lập tức đỏ hoe, không hiểu sao, nàng thiếu chút nữa đã khóc vì một câu nói này.
Nàng cố nén tâm tư và mỉm cười xoay người với vẻ mặt rạng rỡ nói: “Thế trước kia ngươi làm gì hả? Nếu như ngươi không có quận chúa, nếu như cánh tay này của ta không đứt, ngươi dám nói với ta như vậy sao? Nếu ta đa tình, ngươi có tin ta có thể lại ở cùng ngươi cả đời hay không?"
Ngưu Hữu Đạo: "Nàng suy nghĩ nhiều rồi. Ta chỉ là có cảm giác như gả nữ nhi đi thôi."
Quản Phương Nghi không chịu nói: “Đời này ngươi cũng không có cơ hội đâu. Nếu có kiếp sau, nếu còn có thể gặp lại, nếu ta bằng lòng gả cho ngươi, ngươi có thể cưới ta hay không?"
Ngưu Hữu Đạo cười ha ha: “Có thể suy nghĩ."
"Ta xem như ngươi đã hứa rồi đấy." Quản Phương Nghi nói rồi xoay người rời đi, nước mắt đã nhịn được đã chảy xuống, hai mắt mơ hồ nhưng vẫn cố gắng lưu lại một bóng lưng không sao cả, trên thực tế đôi môi nàng run rẩy, nước mắt chảy cả vào trong miệng, mặn chát.
Ngưu Hữu Đạo cười tủm tỉm nhìn theo.
Vân Cơ ở bên cạnh khẽ thở dài: “Nếu là Quản Hồng Hoa năm đó gặp phải Ngưu Hữu Đạo, mà không phải Nam Thiên Vô Phương thì sẽ có kết quả gì chứ?"
Ngưu Hữu Đạo ôm kiếm rời đi: “Nữ nhân chỉ giỏi nghĩ linh tinh."
Vân Cơ đi theo: “Ít nhất Ngưu Hữu Đạo đối mặt với vấn đề sẽ đi giải quyết vấn đề, chứ không trơ mắt nhìn nàng rơi vào chốn hồng trần giống như Nam Thiên Vô Phương, Hồng nương nhất định sẽ có số phận khác. Đạo gia, vừa rồi ngươi không nên nói lời đó. Trái tim của Hồng nương cũng vỡ nát!"
Ngưu Hữu Đạo im lặng nhưng không tiếp lời mà vẫn tỉnh táo lý trí nói: “Trong Thánh cảnh hắn cũng có một tòa tháp như vậy. Nàng phái người đi tới Thánh cảnh tìm tháp đi."
...
Giới tu hành chấn động, lúc này tin tức Ô Thường chết mới hoàn toàn được truyền ra.

Yến Trục Thiên, Tây Hải Đường, Văn Hoa, Cung Lâm Sách, Chung Cốc Tử,, Chư Cát Trì, Vương Tôn, Côn Lâm Thụ, Quản Phương Nghi, Vân Cơ, Triệu Hùng Ca, Ngao Phong, Viên Cương mới tiến vào Nguyên Anh đã liên thủ chiến đấu kịch liệt Tin tức của Ô Thường cũng truyền ra, có tin đồn nhắc tới chuyện Ngao Phong chết trận.
Trong tin tức không nhắc tới Ngưu Hữu Đạo, bây giờ dư luận vốn nằm trong vòng khống chế của Ngưu Hữu Đạo, hắn không cho nhắc tới hắn thì tin tức truyền ra tất nhiên không có hắn.
Hắn cố ý rải tin đồn nói thực lực của Viên Cương đã vào Nguyên Anh kỳ.
Tin tức vừa ra, thiên hạ kinh sợ, đây là mười hai thánh mới xuất hiện sao? Tất cả bàn luận ầm ĩ.
Chuyện khiến người ta cũng kinh sợ là Thương Triều Tông nắm trong tay mười vạn Nha Tương, tấn công với quân Tấn vô cùng mạnh mẽ. Đấy mười vạn Nha Tương đấy!
Trong truyền thuyết Ninh vương chế luyện ra mười vạn Nha Tương lại là sự thật!
Nước Hàn, nước Tống rơi vào trong sự khiếp sợ. Hai nước nhanh chóng liên hệ, đồng thời nghĩ cách liên hệ với từng cao thủ Nguyên Anh trên địa bàn của mình.
Trên lầu các, Huệ Thanh Bình ngồi đối diện Ngưu Hữu Đạo cùng uống trà chợt đặt chén trà xuống và đứng dậy rời đi.
Ngưu Hữu Đạo cầm chén trà chậm rãi nghiêng đầu, nhìn Huệ Thanh Bình rời khỏi sơn trang Mao Lư.
nhưng vào lúc này Vân Cơ lại đi lên lầu, một phong mật thư được đặt ở trước mặt hắn: “Vương gia truyền tin tức đến, nói là đã nhận được thư do Dương Song – quản gia của Thiệu Đăng Vân tới tới. Dương Song nói bây giờ Thiệu Đăng Vân chỉ còn lại có một nhi tử là Thiệu Bình Ba, hi vọng vương gia có thể giơ cao đánh khẽ cho Thiệu Bình Ba một con đường sống. Dương Song nói trong chuyện này Thiệu Đăng Vân không biết rõ tình hình, nhưng vương gia cũng không dám khẳng định điều này có đúng là ý của Thiệu Đăng Vân không."
Ngưu Hữu Đạo đặt chén trà xuống và cầm thư xem. Sau khi xem xong, hắn hiểu có đúng là ý của Thiệu Đăng Vân hay không đều không quan

trọng, mấu chốt là Bắc châu bên kia đã mở miệng, Thiệu Đăng Vân là chư hầu một phương, trước đó ủng hộ Nam Châu đã lập được công lớn. Thiệu Đăng Vân lại chỉ còn lại một nhi tử như thế, Thương Triều Tông rõ ràng cũng không tiện để Thiệu Đăng Vân tuyệt hậu, loại bỏ những điều không nói tới, dù sao phía dưới Thương Triều Tông cũng không thiếu đồng bào của Thiệu Đăng Vân, có nhiều ánh mắt nhìn như vậy.
Nhưng Thương Triều Tông cũng biết ân oán giữa Thiệu Bình Ba và Đạo gia hắn, chuyện này Thương Triều Tông không thể làm chủ, hiển nhiên là muốn hỏi ý của hắn.
Mà Bắc châu có thể mở miệng, hiển nhiên đã nhìn ra được đại thế của nước Tấn đã mất nên không phải là đối thủ của Thương Triều Tông. Thiệu Bình Ba lại ở nước Tấn bên kia, một khi Thương Triều Tông phá nước Tấn, chỉ sợ chưa chắc sẽ buông tha chuyện Thiệu Bình Ba làm ở ba nước phía tây.
Ngưu Hữu Đạo: "Vương gia đang dẫn quân về phía tây chinh chiến, Thiệu Đăng Vân canh gác Bắc châu, giằng co với Nước Hàn, bây giờ Bắc châu mở miệng như vậy là có ý gì? Bọn họ tính yy hiếp vương gia sao? Đúng là không biết tự lượng sức mình!"
Vân Cơ: "Vậy phải báo lại thế nào?"
Ngưu Hữu Đạo: "Báo lại với vương gia, ta không định giết Thiệu Bình Ba, bảo ông ta tự xem mà làm."
...
Yến Kinh, trong hoàng cung lạnh lẽo có thể nhìn thấy lác đác có mấy thái giám cung nữ đang quét dọn.
Thật ra tất cả việc vệ sinh hoàng cung đã không cần quá để ý, người ít, rất nhiều nơi cũng mọc đầy cỏ dại.
Từ môi trường vệ sinh trong chỗ ở của các phi tần lại có thể thấy được lòng người dễ thay đổi, thông thường nơi sạch sẽ chỉnh tề có nghĩa là mẹ đẻ của một vị phi tử nào đó vẫn duy trì quyền thế nhất định bên phía Nhiếp Chính Vương, vì liên quan đến tiền đồ và số phận của mình trong tương lai nên các cung nữ và thái giám ở đó tất nhiên phải tập trung nhân lực và vật lực tới nịnh bợ.
Mà cũng không thiếu phi tử vì có thể sống tốt, thậm chí chỉ vì có thể lấp đầy bụng đã lén lút qua lại với đám bảo vệ, thậm chí là tu sĩ ở đó.

Về phần bản thân hoàng đế đã khó giữ được tính mạng nên mất đi tư cách để cho các nàng tranh thủ tình cảm.
Bên phía triều đình không đến mức để cho người trong cung chết đói, nhưng lại chỉ cung cấp số lượng tài nguyên vừa đủ, không có khả năng lại để cho trong cung xa hoa lãng phí, trong cung tiến hành phân phối tài nguyên cụ thể thế nào, dĩ nhiên đám thái giám và cung nữ đều biết tài nguyên nghiêng về phía phi tử còn bối cảnh. Có phi tử hưởng nhiều tài nguyên thì tất nhiên cũng có chỗ tình hình phải eo hoepj.

Chương 2321: Không ai có tư cách xét xử ta (2)

Chương 2321: Không ai có tư cách xét xử ta (2)
Thương Kiến Hùng bị giam lỏng ở bên trong một cung điện, suốt ngày chẳng có việc gì làm, tóc tai bù xù, ăn mặc không chỉnh tề, thậm chí là tùy ý.
Nói là bị nuôi như một con heo cũng không quá đáng, rất nhiều thái giám và cung nữ cũng dám tỏ vẻ khó chịu với y.
Ánh mặt trời chói mắt xuyên qua tàng cây nhưng Thương Kiến Hùng vẫn đứng dưới tàng cây nhìn đám chim đang nghỉ ngơi.
Một lão thái giám đi tới bên cạnh y, thông báo chút tin tức bên ngoài mà mình thật vất vả mới tìm hiểu được, báo cho Thương Triều Tông đang xuôi về phía tây chinh chiến với thế như chẻ tre, đánh cho nước Tấn nghe tin đã sợ mất mật.
"Mười vạn Nha Tương? Mười vạn Nha Tương! Mười vạn Nha Tương..."
Thương Kiến Hùng chợt ngửa mặt lên trời cười ha ha, dần dần tiếng cười trở nên thê lương, cười ra nước.
Đám chim trên cây bị kinh sợ bay đi.
...
Một nông trang nằm trong phong cảnh điền viên, có nước từ trên núi chảy xuống.
"Thương Triều Tông, mười vạn Nha Tương, Cung Lâm Sách, Chung Cốc Tử, Côn Lâm Thụ, Quản Phương Nghi, Vân Cơ, Triệu Hùng Ca, Viên Cương, Thương Triều Tông, mười vạn Nha Tương, Cao Kiến Thành..."
Bên trong thư phòng, Thiệu Bình Ba ngồi sau bàn xem tin tức trên tay, trong miệng không ngừng lẩm nhẩm vài cái tên.

Hai mắt y dần dần trợn trừng, vẻ mặt lúc đỏ lúc trắng, hai tay bắt đầu run rẩy, hơi thở dần gấp gáp, cuối cùng gần như không thở nổi.
Bên ngoài có tiếng bước chân vọng đến, Thiệu Tam Tỉnh đi tới và vội báo: "Đại công tử, tình hình cuộc chiến đấu không tốt. Bệ hạ trở về kinh và nghe được tin tức. Sợ rằng bên này không giữ được nữa, phải rút về bên trong lãnh địa nước Tấn lúc đầu rồi. Bên ngoài, Đào tổng quản đích thân tới, nói mời đại công tử về Kinh Đô."
Thiệu Bình Ba hít sâu một hơi, hỏi: "Nơi này cách Kinh Đô không gần, Đào Lược tự mình đến mời ta sao?"
Thiệu Tam Tỉnh: "Vâng. Người đang ở bên ngoài, công chúa cản lại và đang nói chuyện với hắn, bảo lão nô tới mời đại công tử."
Thiệu Bình Ba: "Hắn dẫn theo bao nhiêu người tới đây?"
Thiệu Tam Tỉnh hơi sửng sốt: “Hình như có mấy chục người."
Thiệu Bình Ba khẽ gật đầu: “Ngươi đi trước nói ta thu dọn một chút, sau đó sẽ tới."
"Vâng." Thiệu Tam Tỉnh nhận lệnh rời đi.
Thiệu Bình Ba thoáng lặng im rồi kéo ngăn kéo bên cạnh, lấy ra một cái hộp nhỏ và mở ra, bên trong có một thuốc tròn.
Y kéo viên thuốc ra bóp nát vỏ, cầm một viên thuốc màu đen trong tay nhìn, thần sắc bình tĩnh nhét vào trong miệng mình và chậm rãi nuốt xuống.
Nắp hộp nhỏ được đậy kín lại và chậm rãi thả vào bên trong ngăn kéo.
Chờ một lúc, có lẽ thấy Thiệu Bình Ba mãi không ra nên Đào Lược đột nhiên dẫn người cứng rắn xông vào, bên ngoài truyền đến tiếng Thái Thúc Hoan Nhi phẫn nộ ngăn cản nhưng không ngăn cản Đào Lược xông vào.
Nhìn thấy Thiệu Bình Ba vẫn ngồi im ở phía sau bàn, còn chưa chạy, Đào Lược thở phào nhẹ nhõm.
Thiệu Bình Ba bình tĩnh nói: "Đào tổng quản tới rồi."
Đào Lược không hành lễ chỉ lạnh lùng nói: "Thiệu đại nhân, bệ hạ có chỉ, mời ngài và lão nô cùng về kinh."
Thiệu Bình Ba: "Chỉ cần truyền một tin tức là được, việc gì phải phiền Đại tổng quản từ xa tự mình đi một chuyến chứ?"

Đào Lược: "Việc gì à? Tướng sĩ ngoài tiền tuyến chinh chiến đẫm máu, bệ hạ thậm chí ngự giá thân chinh, nhưng phía sau lại có người đang làm loạn. Chuyện này là do ai đứng ở phía sau thì hẳn trong lòng Thiệu đại nhân còn biết rõ lão nô."
Lời này vừa nói ra, Thái Thúc Hoan Nhi vô cùng kinh ngạc và tức giận nói: "Đào tổng quản đừng vội ăn nói bừa bãi!"
Thiệu Tam Tỉnh cũng giật mình kinh ngạc. Chuyện này được đại công tử bố trí rất cẩn thận, căn bản không liên hệ trực tiếp với người làm loạn, Đào Lược làm sao biết được?
Đào Lược chắp tay nói với Thái Thúc Hoan Nhi: “Cho nên bệ hạ bảo lão nô tự mình đến mời Thiệu đại nhân về kinh, nói rõ ràng về chuyện này."
Thiệu Tam Tỉnh liếc nhìn thấy ánh mắt Thiệu Bình Ba chợt trở nên cứng đờ, hai mắt trợn trừng, lại thấy trong mũi y có một dòng máu chảy ra, thoáng cái đã tí tách rơi xuống người.
"Đại công tử!" Thiệu Tam Tỉnh thét lên một tiếng kinh hãi, vội chạy đến sau bàn đỡ y: “Đại công tử, công tử làm sao vậy?"
Ánh mắt mọi người nhìn lại, Thái Thúc Hoan Nhi lập tức sợ hãi: “Người đâu, mau tới đây." Bản thân nàng cũng chạy tới.
Thiệu Bình Ba bình tĩnh, nhìn chằm chằm vào Đào Lược nói: "Không ai có tư cách xét xử ta cả!" Trên mặt y mỉm cười và chậm rãi nhắm hai mắt lại.
"Nhanh lên!" Đào Lược cực kỳ hoảng sợ, liên tục phất tay, ra hiệu cho tu sĩ đi theo tới cứu.
Vài tu sĩ xông lên, vội vàng ra tay.
Đáp án đơn giản, Thiệu Bình Ba uống thuốc độc, thời gian cứu chữa quá muộn, đợi đến khi phát hiện thì đã muộn rồi, không thể cứu được nữa. Người đi rất yên tĩnh, không chịu bất kỳ đau khổ nào, cứ như vậy mà ra đi.
Thái Thúc Hoan Nhi mấy lần tỉnh lại, mấy lần khóc tới choáng váng, cuối cùng ngây người kinh ngạc canh giữ ở bên cạnh thi thể, trong miệng vẫn lẩm bẩm một câu nói: “Phụ hoàng, ngài nói ngài hiểu rõ Hoan Nhi nhất cơ mà. Phụ hoàng, ngài nói ngài hiểu rõ Hoan Nhi nhất mà..."

Đào Lược lại bối rối. Thiệu Bình Ba chết, tự nhiên chết ở dưới mí mắt của mình. Công chúa lại trở nên si ngốc vậy, y tự mình đến đây còn có thể làm cho mọi chuyện thành như vậy, không biết trở lại phải ăn nói với Thái Thúc Hùng thế nào.
Y không rõ vì sao Thiệu Bình Ba quyết tuyệt như vậy. Đúng, không sai, Hắc Thủy Đài nhận được tin tức, cũng căn cứ vào manh mối kiểm chứng được chuyện Thiệu Bình Ba phản bội nước Tấn làm nội gian trắng trợn phá hủy ở trong nước Tấn. Nhưng chuyện này còn chưa thẩm vấn, ngay cả một cơ hội tự cứu cũng không muốn, vừa thấy mặt đã tự sát tính là chuyện gì?
Con kiến hôi còn tham sống, sao một người lớn như vậy lại chết chứ?
Thiệu Tam Tỉnh không chịu nổi đả kích nghiêm trọng mà ngất xỉu, sau khi tỉnh lại đã vô cùng đau buồn.
Y cũng không hiểu cả đời đại công tử bất khuất, trải qua bao nhiêu gian khổ cũng oan ức, tại sao lại dễ dàng tự sát như vậy?
Mãi về sau khi biết Ngưu Hữu Đạo còn sống, Thiệu Tam Tỉnh mới hiểu được, đây mới là nguyên nhân đại công tử tự sát, trước khi đại công tử tự sát đã đoán được Ngưu Hữu Đạo còn sống.
Đại công tử biết người thật sự lật đổ chín Thánh chính là Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo vẫn ẩn nấp ở phía sau điều khiển tất cả. Giả Vô Quần chỉ là một lớp ngụy trang, đại công tử cống hiến cho kẻ địch sinh tử, chân tướng như vậy làm cho đại công tử vốn là người cao ngạo như thế làm sao chịu nổi?
Ngưu Hữu Đạo làm cho đại công tử gây tai họa và rắc rối ở bên trong nước Tấn, sau lại bán đứng đại công tử, Đào Lược đích thân đến, rõ ràng đã có chuẩn bị trước, cuối cùng đẩy đại công tử vào đường cùng.
Lại giống như đại công tử đã nói trước khi chết: "Không ai có tư cách xét xử ta", trong xương cốt người cao ngạo như đại công tử, làm sao lại mặc cho Ngưu Hữu Đạo sỉ nhục như vậy chứ?
Từ trước đến nay, Đại công tử nhấn mạnh Ngưu Hữu Đạo sẽ không bỏ qua cho mình, kết quả dĩ nhiên là tình nguyện tự sát cũng không muốn nhận hết sỉ nhục sau đó lại chết thảm.
Chuyện sau này cũng thực sự chứng minh, đại công tử không có khả năng lật bàn nữa, đã mất đi cơ hội có thể trốn chạy!

Thiệu Tam Tỉnh vô cùng bi thương tình nguyện Thiệu Bình Ba vụng về một chút, không cần thông minh như vậy, trước đây không cần hiểu rõ như vậy, cũng sẽ không tự sát, có lẽ còn có một con đường sống.
Cũng bởi vì quá thông minh nên thật sự đẩy mình vào con đường cùng, lúc tự sát thậm chí cũng không cho người khác có cơ hội cứu chữa...
Tin Thiệu Bình Ba chết truyền tới kinh thành nước Tấn, chuyện Thái Thúc Hoan Nhi ngây dại cũng truyền tới hoàng cung. Thái Thúc Hùng im lặng.
Y không định giết Thiệu Bình Ba nhanh như vậy, ít nhất bây giờ còn chưa định giết, Thiệu Đăng Vân là đại tướng của Nước Yến, Thiệu Bình Ba và Thiệu Liễu Nhi ở trên tay y thì có lẽ còn có thể xem là lợi thế để đàm phán.
Việc đã đến nước này, Thái Thúc Hùng cuối cùng vẫn hạ lệnh bắt những học sinh của Thiệu Bình Ba.

Chương 2322: Ta lại qua sông phá cầu thì thế nào?

Chương 2322: Ta lại qua sông phá cầu thì thế nào?
Cho dù bây giờ không có chứng cứ chứng minh những học sinh kia có liên quan tới việc làm loạn, cũng không có khả năng theo đuổi, quan trọng là phải khống chế lại ngăn chặn hậu hoạn đã.
Bên trong thiên lao, trong lồng giam u ám tối tăm và lạnh lẽo, trong đống rơm rối, Thiệu Liễu Nhi, Hạo Chân còn có hai người thiếu niên và một đứa bé hoặc nằm hoặc lặng lẽ ngồi im.
Cả nhà thậm chí còn không biết đã xảy ra chuyện gì, Thiệu Liễu Nhi ngồi ở trên đống rơm rạ chăm sóc cho Lung Lan bên cạnh, kinh ngạc nhìn ngọn đèn u ám trên vách tường đối diện....
Trong hoàng cung nước Tống, trên tháp gấm có một nam một nữ đang trần truồng sung sướng.
Nữ nhân không chịu nổi cho rằng mình hoa mắt, khi tiếp tục nhìn phát hiện trước tháp quả nhiên có một cung nữ đang đứng, vẻ mặt lạnh lùng quan sát.
"A!" A Tước Nhi bị dọa cho giật mình, hai cánh tay hoảng hốt che ngực. Ngô Công Lĩnh đang ra sức nhìn lại thấy có người, lập tức gầm lên phẫn nộ: "Lớn mật..." Nhưng mới nói ra một nửa, y bị dọa cho giật mình, hoảng hốt lăn sang một bên, kéo chăn che cơ thể, vẻ mặt sợ hãi như gặp quỷ, run rẩy nói: "Huệ... Thanh bình!" Y chợt mở miệng, muốn hô to gọi người tới.
Huệ Thanh Bình trong trang phục cung nữ bấm tay bắn ra. Ngô Công Lĩnh lập tức uể oải, không còn sức lực lớn tiếng, y khủng hoảng nói: "Bình Bình, nàng nghe ta giải thích đi. Trước đây ta cũng không muốn làm như vậy, ta cũng bị buộc bất đắc dĩ thôi!"

A Tước Nhi cũng co người trốn ở một góc.
Huệ Thanh Bình thò tay chộp một cái, bội kiếm của Ngô Công Lĩnh bay ra khỏi vỏ và rơi vào trong tay của nàng, nàng vung kiếm đánh bay cái chăn, thuận thế lại chém một kiếm.
"A..." Ngô Công Lĩnh phát ra tiếng kêu rên đau đớn và ngã vào trên giường nhỏ, hai tay che hạ thể, phía dưới máu chảy xối xả.
Huệ Thanh Bình bước tới tháp gấm và vung kiếm lại chém, máu bắn ra.
Một kiếm lại một kiếm, nàng chém một tay rồi chém sang tay kia, chặt một chân dưới, lại chặt một cái chân khác của Ngô Công Lĩnh.
Mà sau đó lại là một kiếm cắt đầu lưỡi của Ngô Công Lĩnh.
Ngoan độc hơn là dùng ngón trỏ cứng rắn đâm vào trong hốc mắt của Ngô Công Lĩnh để đào con mắt trái ra, sau đó lại từ từ đào mắt phải của y ra.
Làm xong những điều này, Huệ Thanh Bình có thể thở hồng hộc, không phải vì mệt, mà vì điên cuồng trút hận đưa đến.
Nàng thật sự hận không thể chém Ngô Công Lĩnh thành thịt vụn, nhưng trước khi tớim Ngưu Hữu Đạo có căn dặn. Hắn đã đưa ra quy định, sơn trang Mao Lư không được tùy ý đánh đánh giết giết đối với người trong thế tục, chuyện của thế tục để cho người của thế tục đi giải quyết.
Nghe ý của Ngưu Hữu Đạo, hắn hình như muốn đẩy giới tu hành thoát khỏi liên hệ với chuyện của thế tục.
Sau đó, nàng lại bảo đảm với Ngưu Hữu Đạo sẽ không giết Ngô Công Lĩnh, nhưng muốn phế bỏ Ngô Công Lĩnh để hả mối hận trong lòng.
Ngưu Hữu Đạo biết nàng không báo thù này thì trong lòng không chịu được nên đáp ứng, cũng an bài cho người tiếp ứng nàng tiến vào hoàng cung nước Tống, sắp xếp cho tới bên cạnh Tử Bình Hưu.
Nếu hắn không thu xếp, Huệ Thanh Bình căn bản không có cách nào tới gần Ngô Công Lĩnh, càng không cần nói tới chạy vào hoàng cung nước Tống để hành hung.
Từ trên giường nhỏ bước xuống, mắt Huệ Thanh Bình lại lạnh lẽo liếc nhìn về phía A Tước Nhi, cũng hận không thể giết được kẻ đê tiện kia.
Nhưng trước khi tới nàng đã hứa hẹn với Ngưu Hữu Đạo sẽ không lạm sát người trong thế tục nên không thể làm gì khác hơn là cố nén kích động, lúc đó quăng kiếm rời đi.

Trên giường nhỏ, A Tước Nhi không biết mình vừa tránh được một kiếp, hai tay che mặt, run lẩy bẩy. Nàng chưa từng thấy qua cảnh tượng máu chảy đầm đìa, tàn nhẫn như thế.
Ngô Công Lĩnh đau tới hôn mê bất tỉnh từ lâu.
Không bao lâu, trong hoàng cung nước Tống đại loạn, quần thần rất nhanh đều chạy tới, nhìn thấy Ngô Công Lĩnh đã tàn phế tới mức không thể tàn phế hơn và đang tiếp nhận cứu chữa, tất cả chấn động, suốt đêm bàn bạc cách đối phó.
Mà tu sĩ ba phái lớn của nước Tống cũng tức giận, điều tra rõ ràng xem chuyện gì xảy ra.
Ngày tiếp theo, nước Tống và nước Hàn đều nhận được thông báo của sứ thần nước Yến với thái độ vô cùng ngang ngược, lệnh cho hai nước đầu hàng nước Yến!
...
Lữ Vô Song xuất hiện ở cửa phòng Phùng Quan Nhi, nhìn thấy nàng đang thu dọn túi thì hỏi: “Muốn đi đâu?"
trong lòng Phùng Quan Nhi bi thương, biết một ít chuyện khó có thể đối mặt nên cắm đầu dọn dẹp: “Nàng yên tâm, ta sẽ không quấy rầy nữa hai người nữa."
Lữ Vô Song thản nhiên nói: "Muốn đi cũng phải chờ Viên Cương trở về đã. Bằng không sau khi y trở về không thấy nàng, ta sẽ không có cách nào ăn nói được với y, y nhất định sẽ tưởng ta ép nàng đi. Là tới tình tình của y, ta không có cách nào giải thích với y được."
Phùng Quan Nhi xách túi đi tới: “Không ai ép ta cả, phiền nàng tránh đường đi."
Lữ Vô Song ngăn ở cửa không chịu tránh: “Ta quên nói cho nàng biết, bây giờ nước Yến đang dẫn binh tây tiến, thế như chẻ tre, nước Tấn binh bại như núi đổ, cuối cùng có khả năng đầu hàng rất lớn. Sau khi La Chiếu đầu hàng, nàng thấy ta sẽ xử trí hắn thế nào? Hôm nay nàng làm cho ta mất hứng, ngày mai ta lại có thể chào hỏi Thương Triều Tông, sau khi bắt La Chiếu sẽ lăng trì xử tử hắn!"
Phùng Quan Nhi cắn môi nhìn chằm chằm vào nàng.
"Nàng chọn La Chiếu chết, hay là chọn làm nha hoàn của ta thì tự mình xem mà làm." Lữ Vô Song nói một câu này rồi xoay người rời đi.

Đồng thời, ở nhà thuỷ tạ bên trong sơn trang, Quỷ Mẫu Ngô Tuyết Quân mở ra một túi lớn màu đen, đổ mấy con qua đã chết lên trên bàn: “Sau khi chúng ta bị Ô Thường khống chế, Ô Thường ở Hãm Âm Sơn làm chính là cái này. Đây là Nha Tương sao?"
Ngưu Hữu Đạo nhìn chằm chằm vào đó: “Ừ, là Nha Tương, nhưng thời gian chế luyện còn ít, còn chưa hoàn toàn chuyển hóa thành âm tà, bằng không sau khi chết sẽ tiêu tan thành mây khói, không tồn tại cơ thể."
Quỷ Mẫu: "Ta cũng không biết rõ chuyện gì xảy ra, trên thân những con quạ đen này đột nhiên đều bốc hơi sau đó lập tức ngã lăn ra."
Ngưu Hữu Đạo: "Bởi vì Ô Thường chết, anh linh bám vào ở trên những con quạ đen cũng trở lại trong U Minh."
Quỷ Mẫu dường như suy nghĩ tới điều gì: “Thì ra là thế."
Một bên Vân Cơ nói: "Hắc Thạch chạy đi sẽ không gây khó dễ với các nàng nữa, lại trực tiếp trả lại tự do cho các nàng như vậy sao?"
Quỷ Mẫu gật đầu: "Đúng vậy, người canh giữ chúng ta trực tiếp bỏ chạy, cũng chưa từng gây khó dễ chochúng ta. Đúng rồi, Hắc Thạch chạy đi hình như đang tìm thứ gì đó. Y phát động người lật tìm rất lâu, cuối cùng hình như thuận lợi tìm được mới rời đi, cũng không biết đang tìm cái gì."
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười: “Đồ không quan trọng. Xem ra người kia quả nhiên hiểu rõ Ô Thường, vẫn thật sự để y tìm ra được."
Vân Cơ hơi sửng sốt: “Sẽ không phải là Thôn Thiên Hoàn lần trước ở Khí Vân Tông, ngươi đã bảo y tìm chứ?"
Ngưu Hữu Đạo: "Chắc vậy."
Vân Cơ nghi ngờ: “Không quan trọng? Vậy ngươi còn bảo y đi tìm làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo: "Lúc đó ta đã biết sắp xảy ra trận quyết đấu với Ô Thường. Nếu như Ô Thường chết, nếu như thế lực của hắn ta vẫn sợ hãi ẩn nấp, vậy sau này sẽ là một phiền phức lớn. Thôn Thiên Hoàn chỉ là lý do để cho bọn họ một đường lui, bọn họ mới có thể yên tâm đi ra. Bây giờ Hắc Thạch còn đang xem chừng, nếu thấy đại thế khó thay đổi sẽ chủ động liên hệ với chúng ta."
Vân Cơ thấy nghẹn lời. Nàng phát hiện mưu đồ của người này thật sự đủ lâu dài, chỉ có chút dính dáng tới hắn, hắn lại đưa một chiêu ra ngoài,

khó có thể đề phòng được.
Lúc này, Đoạn Hổ đi tới và dâng mật thư: “Đạo gia, Thiệu Bình Ba uống thuốc độc tự sát rồi."
Ngưu Hữu Đạo sửng sốt, cầm thư xem, sau khi xem xong hắn im lặng một lúc lâu mới cười gượng lắc đầu: “Trên đời này thật sự lại có nhiều người suy nghĩ luẩn quẩn như vậy, Ô Thường tự sát, vị này cũng tự sát, cần gì phải tự làm khổ mình tới như vậy chứ!"

Chương 2323: Không cho các ngươi cò kè mặc cả (1)

Chương 2323: Không cho các ngươi cò kè mặc cả (1)
Vân Cơ thò tay lấy lá thư, sau khi xem qua thì liếc nhìn hắn: “Đây có tính là bị ngươi ép chết không?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta không định giết y, nhưng y làm ra nhiều chuyện như vậy, ra tay lại ác độc như vậy, ta không có khả năng để cho y giống như không có chuyện gì, nên không tránh được phải trừng phạt mài bớt sự sắc bén của y. Cái chết Tô Chiếu - Hầu Tử trước kia cũng không tránh khỏi có liên quan tới y. Nàng còn không biết tính cách của Hầu Tử ghét ác như thù sao? Chỉ sợ Hầu Tử chưa chắc sẽ buông tha cho y!"
"Nhưng nói là ta ép chết cũng không quá đáng, người này tính tình cao ngạo, ta trước đó lo lắng y không muốn chịu nhục. Nói thật, giữ người này lại, sau này còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu. Cách làm việc của y quá mức ác độc, y có thể nuốt xuống cơn giận kia hay không, có bằng lòng theo ta sống chung hòa bình hay không thì ta cũng không nắm chắc, cho nên ta không suy nghĩ xem có nên giữ y lại hay không. Ta cũng cho y cơ hội sống nhưng chính y lại luẩn quẩn trong lòng."
"Cũng được, y tự sát, chết ở trên tay nước Tấn bên kia, vương gia cũng không cần khó xử. Thiệu Đăng Vân cũng miễn cưỡng xem như có được một công bằng. NẾu Thiệu Đăng Vân không nghĩ ra, nếu như muốn tính sổ thì bảo ông ta tới tìm ta."
Ngón tay chống trên chuôi kiếm run lên, hình như vẫn chưa yên tâm, hắn quay đầu lại nói: "Đoạn Hổ, sắp xếp xác nhận một chút, xác nhận xem có phải y đã chết thật hay không. Sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể, đừng để cho y giả chết. Nếu y giả chết thì tất nhiên là không cam lòng thất bại, sợ sẽ có hậu hoạn!"

Đoạn Hổ gật đầu: “Được, ta lại đi sắp xếp." Dứt lời, y bước nhanh rời đi.
Ngưu Hữu Đạo đứng dậy: “Các phái tìm đám người Cung Lâm Sách sợ rằng đã tìm tới phát điên rồi. Có một số việc có thể bắt đầu trước. Hồng nương trở về thì cho ta biết."
Mấy ngày sau, Thánh cảnh bên kia truyền tin tức, Viên Cương và Quản Phương Nghi đều lần lượt trở về.
Bọn họ cũng đều mang về bản vẽ. Ngưu Hữu Đạo vừa xem bản vẽ vết lõm trên Kim Tự Tháp lại biết mình tìm được rồi.
Sau đó hắn sai người ta triệu tập một đám cao thủ Nguyên Anh kỳ bị giam lỏng đến chính sảnh nghị sự. Một đám người trên thân đều bị cắm không ít ngân châm, bị khống chế tu vi.
Thấy Ngưu Hữu Đạo xuất hiện ở cửa chính, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn chăm chú qua.
Ngưu Hữu Đạo cười nói: "Sắc mặt không tệ, xem ra vết thương của các vị đều đã khỏi rồi." Hắn đi tới vị trí phía trên và nhìn thấy Chung Cốc Tử cũng ở đó. Ngồi ở vị trí đầu não không thích hợp, thôi đi, không ngồi nữa, thành thật đứng là được.
Chung Cốc Tử trầm giọng nói: "Ngươi cuối cùng cũng bằng lòng lộ mặt rồi à? Bây giờ ta nên nói ngươi khinh sư diệt tổ, hay là nên khen ngươi có thủ đoạn độc ác đây?"
Ngưu Hữu Đạo: "Sư tôn quá lo lắng rồi, đây chỉ là tạm thời oan ức cho mọi người một chút thôi."
Tây Hải Đường tức giận nói: "Ngưu Hữu Đạo, ngươi đây là qua sông phá cầu!"
Ngưu Hữu Đạo mắt lạnh lẽo quét tới: “Ta qua sông phá cầu thì thế nào? Ngươi muốn chết hay là muốn sống, không muốn sống, bây giờ ta lại giúp ngươi được toại nguyện!"
Nhìn ra được một nhóm người đều đang nến giận, hắn lười nói nhiều với bọn họ nên trực tiếp dùng lời độc ác mở màn.
"Ngươi..." Cơ mặt Tây Hải Đường giật giật, đương nhiên ông ta muốn sống, muốn cãi lại, nhưng nhìn bộ dạng Ngưu Hữu Đạo muốn rút kiếm giết người, hảo hán không ăn thua thiệt trước mắt nên chỉ có thể nhịn.
Những người khác vừa định nói, trong lòng khó chịu nhịn đã lâu không nói ra nhưng lúc này cũng ngây người, ép trở lại.

Ngưu Hữu Đạo cầm kiếm bước thong thả ở giữa đại sảnh: “Tức giận, mất hứng, ta cho phép. Nhưng các vị đều không phải là người ngu, hắn cũng biết nếu ta muốn giết các ngươi thì không cần chờ tới bây giờ. Ta mời các vị tới là để giải quyết vấn đề, không phải tới cãi nhau."
Hắn xoay người nhìn quanh, lạnh lùng nói: "Bây giờ ta chỉ hỏi các ngươi một câu, chín Thánh sụp đổ, ta thả các ngươi trở lại, Thiên Hạ Hội sẽ là tình huống gì? Trong lòng các người hiểu rõ ràng hơn bất kỳ người nào khác, sẽ lập tức có một trận tinh phong huyết vũ. Ai muốn xưng bá thiên hạ đều phải hỏi trước xem mình có thể đánh thắng được Tử Kim Động hay không!"
Cung Lâm Sách liếc nhìn xung quanh. Ngoài mặt Tử Kim Động có hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ.
Ngưu Hữu Đạo tiếp tục nói: "Đừng quên, ta là trưởng lão của Tử Kim Động, trước không nói tới thực lực của sơn trang Mao Lư của ta cộng thêm Tử Kim Động, nếu thật sự muốn tranh thiên hạ, ta dựa vào cái gì để thả các ngươi trở lại, không nhân lúc giết các ngươi bây giờ thì còn phải đợi tới khi nào?"
Mọi người đều im lặng. Có một số việc trong lòng mọi người đều biết rõ, bọn họ liều mạng chiến đấu với Ô Thường là vì cái gì? Chín Thánh sụp đổ, dĩ nhiên bây giờ đến phiên bọn họ quyết định.
Ô Thường muốn thiên hạ độc tôn, bọn họ đi đến bước này làm sao có thể không có suy nghĩ đó chứ?
Chín Thánh cần phải dựa vào thế lực thủ hạ để khống chế thiên hạ, trước mắt bọn họ tất nhiên cũng muốn dựa vào thế lực của môn phái.
Nhiều cao thủ Nguyên Anh kỳ như vậy, ngày nay thiên hạ chỉ còn bốn nước. Nước Tấn dung hợp địa bàn của nước Tề, Vệ. Nước Tống ở chỗ Vạn Thú Môn lại có địa bàn nhỏ nhất, kể từ đó phạm vi lợi ích nên phân chia thế nào? Chỉ sợ sẽ lập tức xuất hiện một cuộc tranh đoạt, chớp mắt chính là một trận tinh phong huyết vũ.
Nghĩ cũng có thể nghĩ ra được, không đánh ra kết quả, không chết mấy người, không đánh đến hai bên không thể làm gì khác hơn thì làm sao có thể dừng tay được?
Luận về thực lực cũng rõ ràng, sơn trang Mao Lư đứng đầu, trên tay còn nắm giữ mười vạn Nha Tương, thứ hai là Tử Kim Động. Nếu thật sự

muốn đánh lên, những phe khác đều quá sức.
Kể từ đó, vừa tính toán, cơn giận trong lòng không ít người đã giảm xuống phân nửa.
Ngưu Hữu Đạo quan sát phản ứng của mọi người rồi đi tới trước mặt Vương Tôn, nói với y: "Ta không biết ngươi có tham vọng hay không, xem như ta đề phòng là được. Nhưng ta khống chế ngươi cũng là muốn tốt cho ngươi thôi. Nếu thật sự phải đánh, ngươi không có thế lực của mình, ngươi là người thua thiệt nhất. Sa Như Lai giao ngươi cho ta, ta phải chịu trách nhiệm với giao phó của Sa Như Lai."
Vương Tôn tạm thời không suy nghĩ gì về những điều này, khi xác nhận Ngưu Hữu Đạo không phải muốn qua sông phá cầu thì y đã yên tâm, khẽ gật đầu hỏi: " Huyễn Lệ thế nào?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta đã phái người đi đón nàng, chắc hẳn bọn họ đang ở trên đường tới đây, các ngươi sẽ nhanh chóng có thể gặp mặt." Nói tới đây, hắn im lặng một lúc mới nói tiếp: "Trước đó ta không biết mở miệng nói với nàng thế nào, cũng không có mặt mũi nào đối mặt với nàng. Chuyện của Sa Như Lai, đến bây giờ ta vẫn chưa nói cho nàng biết. Chờ nàng tới, chuyện này không có khả năng cứ giấu mãi được, ngươi và ta vẫn phải đối mặt."
Vẻ mặt Vương Tôn có chút buồn bã, lại khẽ gật đầu.
Ngưu Hữu Đạo bước thong thả tới bên cạnh Côn Lâm Thụ: “Đối với ngươi, ta không phải không yên tâm, mà lo lắng Thiên Hỏa Giáo bên kia. Ngươi không có cách nào vứt bỏ được tình cảm đối với Thiên Hỏa Giáo. Thiên Hỏa Giáo tất nhiên cũng sẽ nhìn trúng thực lực hiện nay của ngươi để tới tìm ngươi. Ngươi cũng sẽ không ngồi nhìn Thiên Hỏa Giáo bị người khác tiêu diệt. Bây giờ cách xa Thiên Hỏa Giáo, đánh nhau chưa chắc đã có lợi cho cả ngươi và Thiên Hỏa Giáo. Nói chung, ta không hy vọng thiên hạ này lại đánh đánh giết giết nữa. Đợi sau khi chuyện ở đây được xử lý ổn thoả tốt đẹp, sẽ bảo Hỏa Phượng Hoàng trở về, ngươi, tạm thời nhịn một chút, xem như ta giam Hỏa Phượng Hoàng làm con tin."
Hắn nói đủ thẳng thắn thành khẩn, Côn Lâm Thụ cũng không nói nhiều, chỉ lặng lẽ gật đầu.

Ngưu Hữu Đạo xoay người nói: "Có lẽ các ngươi đều đang suy đoán, ta rốt cuộc muốn làm gì, câu trả lời là giống như ta vừa nói với y, ta không hy vọng thiên hạ này lại đánh đánh giết giết nữa."

Chương 2324: Không cho các ngươi cò kè mặc cả (2)

Chương 2324: Không cho các ngươi cò kè mặc cả (2)
“Lòng người khó dò, chỉ có mình ta không muốn cũng vô dụng, nơi nào có lợi ích thì mâu thuẫn sớm muộn sẽ mở rộng, cuối cùng lại phải giẫm lên vết xe đổ."
Văn Hoa nói một câu: “Ngưu Hữu Đạo, có chuyện gì ngươi cứ nói thẳng ra, đừng vòng vo nữa. Ngươi giam chúng ta ở đây, rốt cuộc muốn thế nào?"
Ngưu Hữu Đạo xoay người nhìn về phía y: “Suy nghĩ của ta rất đơn giản, giới tu hành là giới tu hành, thế tục là thế tục, hoàn toàn cách ly giới tu hành và thế tục!"
Yến Trục Thiên: "Giới tu hành và thế tục dung hợp lại với nhau từ lâu, tách ra thế nào?"
Ngưu Hữu Đạo "Ta muốn chuyển tất cả tu sĩ trong thiên hạ tới vực thứ năm, ta muốn các vị kêu gọi các môn các phái tới chấp hành!"
Lời này vừa nói ra, mọi người đều ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn nhau, cảm giác nghe không hiểu hắn có ý gì.
Vân Cơ, Viên Cương và Quản Phương Nghi đứng ngoài nghe cũng có chút kinh ngạc, ngày hôm nay bọn họ mới biết được mục đích cuối cùng của Ngưu Hữu Đạo.
Chung Cốc Tử nghi ngờ: “Vực thứ năm gì chứ?"
Ngưu Hữu Đạo xoay người đối mặt, lại nhìn mọi người xung quanh nói: "Khi Thương Tụng và Ly Ca còn sống đã mở ra dị giới, không chỉ Điệp Mộng Huyễn Giới, Thiên Đô Bí Cảnh, Hồ Tiên Cảnh, ngoài nhân gian, vẫn có một vực thứ năm gọi là Trầm Phật Chi Địa. Phía dưới Vô Biên

Sa Mạc có lối đi thông với giới thứ năm. Ta đã đi xem rồi, thật ra Ô Thường cũng đi vào nhưng đều giấu không tiết lộ với bên ngoài."
"Mọi người đều biết, thế giới này vốn không thích hợp cho tu sĩ tồn tại, bởi vì linh khí thiếu thốn, là dị giới do Thương Tụng đánh thông khiến cho linh khí dị giới nối liền với nơi đây, đây cũng là nguyên nhân vì sao Hồ Tiên Cảnh có thể sinh ra Vô Lượng Quả, cũng là vì sao chín Thánh chiếm lấy Thánh cảnh để tu hành."
"Giống như Thánh cảnh vậy, hoàn cảnh của vực thứ năm không tệ, linh khí dư thừa, địa vực rộng lớn. Bên trong có rất nhiều phi cầm tọa kỵ hoang dã, trên thực tế phi cầm tọa kỵ trong nhân gian chính là do phu thê Thương Tụng năm đó mang từ vực thứ năm ra ngoài. Vì Địa Vực quá lớn, ta vẫn chưa thăm dò hết vực thứ năm, cũng không biết bên trong có nuôi dưỡng thứ tương tự với Vô Lượng Quả không, nhưng nơi linh khí dồi dào thì nhất định có tiên thảo linh vật mà nhân gian chưa từng có. Hoàn cảnh chỗ đó mới là nơi tu sĩ chúng ta nên ở."
Nghe hắn vừa nói như vậy, mọi người đều nhìn nhau, trong lòng có phần hướng tới.
Cung Lâm Sách thử hỏi: "Nếu không khác gì Thánh cảnh, lối ra nào giấu ở dưới Vô Biên Sa Mạc rõ ràng cũng bất tiện, vì sao không chuyển vào Thánh cảnh?"
Ngưu Hữu Đạo nhìn về phía y: “Thánh cảnh vốn là Hồ Tiên Cảnh, đó là địa bàn của Hồ tộc. Vì giúp đối đầu với chín Thánh, Hồ tộc đã bỏ ra cái giá cực lớn. Vì đối đầu với chín Thánh, ta đã từng hứa với Hồ tộc, sau khi lật đổ chín Thánh sẽ trả Hồ Tiên Cảnh lại cho Hồ tộc, từ nay về sau tu sĩ bên ngoài không qua lại xâm phạm Hồ Tiên Cảnh nữa."
"Ngoài ra ta phải nói cho các ngươi biết, La Thu trong chín Thánh đã chết là bởi vì trong Hồ tộc có cường giả thức tỉnh, là cường giả Hồ tộc thức tỉnh giết La Thu. Bây giờ, vị cường giả này đang ngủ say, một khi tỉnh lại thì nhất định sẽ trục xuất ngoại tộc. Người có thể giết La Thu, có thể trực tiếp giao đấu cùng Lam Đạo Lâm ép Lam Đạo Lâm phải bỏ chạy, các ngươi còn muốn chiếm địa bàn của nàng sao?"
Côn Lâm Thụ im lặng, biết Ngưu Hữu Đạo che giấu chuyện La Phương Phỉ giết cha, cũng biết hắn thật sự từng hứa với Hồ tộc nên không nói gì. Phần lớn đám người không biết Ngưu Hữu Đạo nói thật hay giả.

Chung Cốc Tử chợt lên tiếng nói: "Nếu như ta không đi vực thứ năm, ngươi có phải sẽ muốn giết ta không?"
Ngưu Hữu Đạo xoay người đối mặt, khẽ lắc đầu: “Không dám! Giết ai, ta cũng không dám giết ngài. Nhưng sư tôn, hi vọng ngài có thể hiểu lí lẽ. Tu sĩ làm hại nhân gian đã quá lâu rồi, cũng nên trả lại thái bình cho nhân gian. Trước đó khi ta vừa rời khỏi Mao Lư, trước khi từ Thượng Thanh Tông xuất sơn, ta chưa bao giờ từng nghĩ sẽ có một ngày mình hại chết rất nhiều người như vậy. Vì một lời của ta, chiến loạn nổi lên bốn phía, thây phơi khắp nơi, máu chảy trôi chày. Vì một lời của ta mà nước mất nhà tan, người chết đói đầy rẫy. Đệ tử nghiệp chướng nặng nề đã vô số lần tự trách, trông mong sớm ngày kết thúc được mối loạn này."
Lời nói này ra, mọi người hoặc xúc động, hoặc im lặng, hoặc xem thường.
Chung Cốc Tử: "Ngươi cho rằng tu sĩ không ở đây thì nhân gian lại có thể thái bình sao? Ngươi cho rằng tu sĩ không ở đây thì nhân gian lại có thể không vì tranh đoạt lợi ích mà dẫn đến chém giết đẫm má sao?"
"Không thể!" Ngưu Hữu Đạo thừa nhận, nhưng lại chuyển giọng phản bác: “Ít nhất vẫn có nhiều cơ hội. Ít nhất khi lòng người muốn thái bình, tâm của người thế tục hướng tới, bản thân bọn họ có thể xoay chuyển, sẽ không bởi vì tu sĩ chúng ta tồn tại khiến trong thế tục không người nào có sức thay đổi, sẽ không để cho bọn họ cứ trầm luân trong biển khổ không nhìn thấy được hi vọng. Đời người có thể hưởng một đời thế hệ thái bình đã không uổng làm người rồi. Hi vọng sư tôn có thể thông cảm cho nỗi khổ tâm của đệ tử!"
Chung Cốc Tử im lặng một lúc lại nói: "Nếu như ta không nghe theo lời khuyên?" Ánh mắt ông ta nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo đầy ẩn ý, rõ ràng vẫn muốn biết câu trả lời, ngươi rốt cuộc có thể giết ta hay không?
Ngưu Hữu Đạo ngại danh phận, không thể không khách sáo với ông ta, nhưng khi hắn đang cố sức ép xuống nghị luận của mọi người mà ông ta lại dẫn đầu như vậy, ít nhiều đã làm Ngưu Hữu Đạo có chút bất mãn, lúc này phản kích: “Sư tôn, ta làm vậy là muốn tốt cho ngài thôi."
Chung Cốc Tử cười, có ý châm chọc: “Đối xử với ta như vậy là vì tốt cho ta sao? Ngươi đi các môn các phái trong thiên hạ hỏi xem, có đồ đệ nào đối xử với sư phụ như thế không?"

Ngưu Hữu Đạo nói thẳng: "Sư tôn, đệ tử thật sự muốn tốt cho ngài. Nếu như Tử Kim Động thật muốn ở lại tranh thiên hạ, cho dù có thể thắng, có câu một núi không thể có hai hổ. Hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Tử Kim Động sẽ phải tự xử như thế nào? Sư tôn ngài là tranh không thắng được Cung chưởng môn, vậy sẽ có người làm sư tôn thân bại danh liệt... Đệ tử thật sự muốn tốt cho sư tôn thôi!"
Lời này vừa nói ra, Chung Cốc Tử lập tức nghẹn lời, gương mặt già nua đỏ bừng nhăn nhó nhưng không lên tiếng, cũng có thể nói là không dám lên tiếng nữa.
Ông ta tất nhiên cũng hiểu được ý của Ngưu Hữu Đạo, mình là thám tử của Phiếu Miểu Các nên đã phản bội sư môn, còn không biết xấu hổ mà lấy danh phận sư đồ tới đè người?
Cơ mặt Cung Lâm Sách giật giật, đây không phải là đang nói mình sẽ hãm hại Chung Cốc Tử sao? Tuy nhiên nói đi thì phải có nói lại, nếu thật đến tình trạng một núi không thể chứa hai cọp, để khống chế quyền lớn của Tử Kim Động, có nhược điểm tốt như vậy ở trong tay, bản thân y cũng không dám bảo đảm mình có thể lấy chuyện này tới giải quyết Chung Cốc Tử hay không.
Bên trong các môn các phái vẫn tồn tại việc tranh. đấu
Mặc dù Ngưu Hữu Đạo lấy Cung Lâm Sách ra nói chuyện, nhưng lời trong lời ngoài lại đang cảnh cáo Chung Cốc Tử, không nên lấy danh phận sư đồ tới ép ta, Cung Lâm Sách có thể chọc ra chuyện, ta cũng có thể chọc.
Nói chung là một ý, ngươi câm miệng cho ta!
Phần lớn mọi người không hiểu thâm ý trong đó, Ngưu Hữu Đạo cũng sẽ không nói toạc ra mà chuyển đề tài: “Nếu sư tôn không phối hợp, đệ tử tuyệt đối không dám giết ngài, đến lúc đó không thể làm gì khác hơn là ép sư tôn vào vực thứ năm. Về phần những người khác của Tử Kim Động, nếu ai muốn đối nghịch với ta thì đừng trách ta không khách sáo. Cùng lắm thì ta làm Tử Kim Động phải diệt môn!"
Hắn quay đầu nhìn những người khác: “Luận về võ lực, sơn trang Mao Lư của ta nói đứng thứ hai trong thiên hạ, không ai dám nói đứng thứ nhất.

Chương 2325: Ùn ùn kéo đến

Chương 2325: Ùn ùn kéo đến
“Luận về thế lực, thế lực còn sót lại của chín Thánh đều ở trên tay của sơn trang Mao Lư ta. Ta còn khống chế mười vạn Nha Tương, cho dù các ngươi liên thủ cũng chưa chắc là đối thủ của ta. Ta không hy vọng đánh đánh giết giết, cũng không muốn lại đánh đánh giết giết, nhưng nếu có môn phái nào không sợ chết thì không ngại cứ thử xem!"
"Ta mời các ngươi tới đây là lời nói khách sáo, đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi. Ta mời các ngươi tới đây không phải để cho các ngươi cò kè mặc cả, là bảo các ngươi phối hợp chấp hành. Mọi người đã từng cùng nhau làm một lần nên đều có công lao, ta dùng nhân nghĩa đối xử thì tốt nhất không nên ép ta!"
"Mặt khác, ta còn muốn nói cho các vị biết, ta đã nắm giữ cách chặt đứt lối đi của năm giới. Sau khi tu sĩ rời khỏi nhân gian, ta sẽ lập tức chặt đứt lối đi của năm giới, đừng mơ lại thu thập linh loại gì từ Thiên Đô Bí Cảnh, linh khí nhân gian có thể cung cấp cho thu nạp tu luyện cũng nhanh chóng suy kiệt, cho dù có người ẩn nấp trong môn phái, tối đa cũng chỉ có thể tồn tại một thế hệ, thế hệ sau sẽ nhanh chóng suy bại."
"Nói cách khác, giới tu hành nhân gian di chuyển hay không di chuyển, đều sẽ đi về phía suy bại. Bây giờ ta ép giới tu hành di chuyển vào vực thứ năm, chỉ là muốn cho nhân gian mau chóng khôi phục thái bình, chuyện này không thể kéo dài được nữa!"
Chặt đứt lối đi năm giới linh khí? Được nghe lời ấy, tất cả mị người đang ngồi ở đó đều kinh ngạc ồ lên.
Không biết lời ấy là thật hay giả, Tây Hải Đường chợt hỏi: “Chẳng lẽ ngươi muốn độc bá nhân gian, một mình hưởng thụ nhân gian phồn hoa và phú quý?"

Ngưu Hữu Đạo: "Ta không đi, các ngươi cũng không làm gì được ta. Nhưng ta có thể hứa với các người, trên dưới sơn trang Mao Lư ta bao gồm cả ta cũng phải di chuyển vào vực thứ năm, đợi sau khi việc di chuyển hoàn thành, ta với các vị lui vào vực thứ năm, ta tuyệt đối không một mình ở lại nhân gian, nếu vi phạm lời thề này ắt sẽ bị trời phạt!"
Ngay cả lời thề độc cũng đã nói ra! Vân Cơ và Quản Phương Nghi ngơ ngác nhìn nhau. Viên Cương nhíu mày. Trước đó Ngưu Hữu Đạo không hề tiết lộ với bọn họ bất kỳ tin tức gì.
Sau một lúc giao lưu, giải quyết xong mọi người, lại đánh ra cơ sở hành sự sau này, Ngưu Hữu Đạo bảo người đưa bọn họ về trông giữ.
Trước khi những người này bước vào vực thứ năm, Ngưu Hữu Đạo không định thả bọn họ ra.
Đương nhiên, Ngưu Hữu Đạo cũng hứa với bọn họ, để cho các phái phái người tiến vào vực thứ năm xác nhận trước...
Cũng giống lời hắn nói với Vương Tôn trước đó, Sa Huyễn Lệ tới, người được phái đi đã đón Sa Huyễn Lệ đến sơn trang Mao Lư.
Ngưu Hữu Đạo lại cho người đi đưa Vương Tôn ra ngoài, hai người gặp Sa Huyễn Lệ trong nhà thuỷ tạ.
Sa Huyễn Lệ chấn động khi nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo,: “Ngưu Hữu Đạo, ngươi còn sống à?"
Hai người gặp mặt lần cuối cùng là khi Ngưu Hữu Đạo bắt cóc nàng ở Thánh cảnh, sau đó thì không gặp nữa, chỉ nghe nói hắn đã chết.
Ngưu Hữu Đạo giơ tay mời ngồi: “Chuyện này nói ra rất dài dòng, có một số việc ta cũng đang muốn nói cho nàng biết. Mặt khác ta muốn giới thiệu một người với nàng. Nàng hẳn là nhận ra y chứ?" Hắn chỉ về phía Vương Tôn.
Sa Huyễn Lệ khẽ gật đầu, thủ hạ tâm phúc của phụ thân, dĩ nhiên nàng nhận ra.
Ngưu Hữu Đạo: "Thật ra y còn có một thân phận khác, là đệ đệ mẫu thân của nàng. Y là cậu của nàng."
Sa Huyễn Lệ nghẹn họng nhìn trân trối, khó có thể tin nổi.
Vương Tôn gượng ép cười: “Huyễn Lệ, xin lỗi cháu vì đã giấu cháu nhiều năm như vậy. Có một số việc trước đó, ta thật sự không có cách nào, vì tự bảo vệ mình và cũng là để bảo vệ an toàn cho cháu nên phụ

thân cháu và ta chỉ đành phải gạt cháu. Bây giờ chín Thánh bị diệt, ta có thể nói cho cháu biết chân tướng."
"Tất cả chín Thánh đều bị diệt rồi sao?" Sa Huyễn Lệ kinh ngạc hỏi. Sau khi nàng chạy ra khỏi Trích Tinh Thành liền cắt đứt liên lạc cùng bên ngoài, đến nay vẫn không biết bên ngoài có chuyện gì xảy ra.
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Đúng vậy, trong chuyện này không thể không kể tới công lao của phụ thân nàng."
Vương Tôn: "Ta biết cháu vẫn oán hận phụ thân cháu. Ta vẫn luôn ở bên cạnh phụ thân cháu nên biết rõ ràng nhất, rất nhiều chuyện căn bản không phải như cháu nghĩ đâu, cháu hiểu nhầm phụ thân cháu rồi. Phụ thân cháu vẫn muốn báo thù cho mẫu thân cháu, vẫn luôn nhẫn nhịn tìm cơ hội, chỉ là không dám nói cho cháu biết mà thôi. Lần này, vì báo thù cho mẫu thân cháu, phụ thân cháu..." Y muốn nói lại thôi, thật sự nói không nên lời.
Sa Huyễn Lệ lại không ngốc, kinh ngạc nhìn y và đã đoán được, vành mắt ngấn lệ, cũng không dám hỏi chỉ chờ đợi.
Cuối cùng vẫn là Ngưu Hữu Đạo phá tan sự im lặng: “Sa tiên sinh gặp phải sự ra tay tàn độc của La Thu nên đã ra đi. Lúc dẫn nàng ra khỏi Trích Tinh Thành thì chuyện này đã phát sinh, khi đó đại cục không ổn định nên sợ nàng kích động sẽ có nguy hiểm, cũng không biết nên nói thế nào cho nàng biết, cho nên vẫn gạt nàng."
Vương Tôn cũng đỏ mắt: “Huyễn Lệ, cháu đừng hận phụ thân cháu. Phụ thân cháu không phải như cháu nghĩ đâu. Ông ấy thật sự rất yêu mẫu thân của cháu. Năm đó vì mẫu thân của cháu mà ông ấy chịu áp lực cực lớn cũng không buông tha. Tỷ tỷ cũng cam tâm tình nguyện chưa bao giờ oán ông ta. Lúc đó đuổi cháu đến Trích Tinh Thành và giữ khoảng cách với cháu cũng là chuyện bất đắc dĩ, trên đời này người quan tâm cháu nhất thật ra chính là phụ thân của cháu..."
Một giọt nước mắt rơi xuống gương mặt của Sa Huyễn Lệ, nghe Vương Tôn chậm rãi nói ra đầu đuôi câu chuyện, cuối cùng nước mắt nàng lặng lẽ rơi xuống như mưa.
Nhưng nàng vẫn không khóc ra thành tiếng.
Chuyện này được vạch trần, Ngưu Hữu Đạo bảo Quản Phương Nghi đang lộ vẻ mặt đồng tình dẫn Sa Huyễn Lệ đi xuống nghỉ ngơi.

Vương Tôn giơ tay lau nước mặt, đột nhiên hỏi: "Ta không thể không đi vực thứ năm sao?"
Ngưu Hữu Đạo chậm rãi nói đầy kiên quyết: "Không phải ta không tin ngươi, thế sự vô thường, lúc thế này lúc thế kia, năm tháng chậm rãi trôi qua, tương lai ngươi sẽ có suy nghĩ thế nào thì chỉ sợ bản thân ngươi cũng không dám bảo đảm. Ta không hiểu rõ về ngươi, cho nên không thể không đi!"
Vương Tôn than thở: "Huyễn Lệ đã lớn tuổi, sợ rằng không dễ dàng tìm được người trong sạch. Ta muốn nhìn thấy Huyễn Lệ lập gia đình, muốn nhìn nàng gả cho gia đình người tốt, muốn nhìn nàng sinh con đẻ cái."
Ngưu Hữu Đạo: "Yên tâm đi. Sa Như Lai giao phó, ta nhất định sẽ làm được. Đó cũng không phải chuyện khó bằng trời, không tính là vấn đề gì cả. Trước khi đi ta sẽ căn dặn xuống, từ Vương Hầu tướng lĩnh, cho tới người buôn bán nhỏ, nam nhi tốt trong thiên hạ mặc nàng lựa chọn, muốn mấy nam nhân cũng được. Trên chuyện này cho phép nàng tùy hứng, chỉ cần nàng nhìn trúng, sẽ có người thành toàn. Tương lai nàng nhất định sẽ áo cơm không lo, tự do tự tại hạnh phúc vượt qua quãng đời còn lại."
Cái gì gọi là muốn mấy nam nhân cũng được? Vương Tôn bị hắn trêu cho không còn buồn bã nữa, dở khóc dở cười.
Nhưng có Ngưu Hữu Đạo bảo đảm và sắp xếp, y xem như đã yên tâm.
...
Gần quan được ban lộc, những cao thủ Nguyên Anh kỳ nghe tin đồn đều tập trung ở sơn trang Mao Lư, cao tầng của Tử Kim Động chắc chắn vội vàng chạy tới sơn trang Mao Lư.
Vừa thấy Ngưu Hữu Đạo, mấy vị vừa tới đều há hốc mồm. Nghiêm Lập kinh ngạc nói: "Ngưu Hữu Đạo, ngươi vẫn còn sống à?"
Ngưu Hữu Đạo đứng ở trên bậc thang của nhà thuỷ tạ cười nói: "Thế nào, ngươi ước gì ta chết sao?"
"Hừ!" Nghiêm Lập hừ lạnh một tiếng.
Quản Phương Nghi lạnh lùng nói: "Xem ra Nghiêm trưởng lão còn muốn tính toán món nợ trước đây!"
Viên Cương đã thò tay ra phía sau, nắm lấy chuôi đao. Hai người bọn họ còn chưa quên chuyện trước đây vị Nghiêm trưởng lão này đã làm ra.

Nghiêm Lập liếc mắt, trong lòng sinh ra kiêng kỵ, cũng không biết tin đồn là thật hay giả, có người nói hai người này đã cao thủ Nguyên Anh kỳ.
Ngưu Hữu Đạo giơ tay ngăn cản: “Chuyện đã qua thì bỏ qua đi."

Chương 2326: Vén màn che (1)

Chương 2326: Vén màn che (1)
Năm đó, Nghiêm Lập thật sự đã làm quá đáng, tuy nhiên bên này cũng không khách sáo. Ngưu Hữu Đạo hắn giết đồ đệ của Nghiêm Lập, lại đưa Nghiêm Lập vào Thánh cảnh chịu tội, đã coi như là trả thù rồi. Cộng thêm bây giờ còn có chuyện cần Tử Kim Động phối hợp, không cần thiết phải tính toán nữa.
Mạc Linh Tuyết Mạc trưởng lão kéo Nghiêm Lập ra phía sau, cùng các trưởng lão khác tiến lên chào hỏi: “Ngưu trưởng lão."
Ngưu Hữu Đạo hơi chắp tay cười: “Các vị, lại gặp mặt."
Lúc này, Vân Cơ cùng Chung Cốc Tử và Cung Lâm Sách đi tới.
Nhìn thấy hai vị này, mặc dù lúc trước nhóm người Tử Kim Động đã nghe tin đồn Chung Cốc Tử cũng là tu sĩ Nguyên Anh, lúc này gặp vẫn chấn động, vị thái thượng trưởng lão này lại có thể thật sự còn sống!
Bọn họ lại nhìn Ngưu Hữu Đạo, hóa ra sư hai đồ này đều giả chết.
Sau khi chào hỏi, đám người Nghiêm Lập hưng phấn hỏi xem tiếp theo Tử Kim Động định tranh hùng thiên hạ thế nào.
Nhưng Chung Cốc Tử và Cung Lâm Sách báo cho bọn họ biết về chuyện vực thứ năm. Dựa theo lời căn dặn Ngưu Hữu Đạo trước đó, bọn họ nói về hiện tượng kỳ lạ ở Thiên Đô Bí Cảnh và trong Vô Biên Sa Mạc, nói đại trận do Thương Tụng để lại sắp sụp đổ, lối đi năm vực sắp đóng kín, linh khí thiên địa lưu thông trong nhân sắp bị cắt đứt nên giới tu hành đang đi về hướng suy bại.
Nói cho cùng, chính là bảo Tử Kim Động chuẩn bị rút lui tới vực thứ năm.
Đám người Nghiêm Lập dĩ nhiên chấn động. Đổi lại thành người khác nói như vậy, sợ rằng bọn họ sẽ có hoài nghi. Nhưng Chung Cốc Tử và Cung Lâm Sách nói như vậy thì bọn họ dĩ nhiên phải tin tưởng.

Khi sắp chia tay, Nghiêm Lập hỏi: “Chung lão và chưởng môn không trở về cùng đám người chúng ta sao?"
Cung Lâm Sách oán thầm không ngừng, có thể đi được, ngươi tưởng ta không muốn đi chắc? Nhưng ngoài mặt ông ta vẫn bình tĩnh nói: "Chuyện năm giới không thể coi thường được, đây vẫn là chuyện quan trọng nhất lúc này. Ta và Chung lão còn muốn ở lại bàn bạc, tất cả công việc trong môn sẽ do mấy vị trưởng lão bàn bạc quyết định, có việc gì thì có truyền tin tới liên hệ."
Sau khi đám người này vội vàng rời đi, người của các phái khác lại lần lượt đi tới.
Sơn trang Mao Lư vừa truyền ra tin tức nói một đám tu sĩ Nguyên Anh đều ở trong này, các phái không tìm đến mới là lạ, bọn họ ùn ùn kéo tới...
Thiên Hành Tông đi tới, cũng xuất hiện cảnh tượng oan gia ngõ hẹp.
Đỗ Vân Tang và Văn Tâm Chiếu đều chạy đến, một người nghe nói phụ thân và Ô Thường giao đấu muốn xem thử phụ thân có bị thương nặng không, một người là vì liên quan tới chuyện lớn của tông môn. Đỗ Vân Tang tất nhiên muốn tới xác nhận Văn Hoa có thật sự đã là tu sĩ Nguyên Anh kỳ hay không.
Không thể tránh thì Quản Phương Nghi cũng không muốn tránh né nữa. Nghe nói Văn Tâm Chiếu tới, nàng không chỉ chủ động đi ra, còn dẫn Nam Thiên Vô Phương theo.
Hai bên vừa gặp mặt, Quản Phương Nghi sớm nhìn lướt qua Đỗ Vân Tang một lượt lại xem thường. Chuyện cũ có lẽ khó quên nhưng nàng đã thật sự bỏ xuống.
Ánh mắt nàng nhìn Văn Tâm Chiếu, cười khanh khách nói: "Đỗ phu nhân, nàng không cho ta xuất hiện ở trước mắt nàng, nói gặp một lần lại đánh ta một lần, bây giờ nàng chủ động tìm tới cửa, có phải có lừa người không?"
Đỗ Vân Tang không biết quan hệ giữa Nam Thiên Vô Phương và Quản Phương Nghi nên không chú ý tới y, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía cánh tay cụt của Quản Phương Nghi rõ ràng muốn nói, nhưng trước mặt của mọi người lại nói không nên lời.

Nam Thiên Vô Phương lại đang quan sát Đỗ Vân Tang. Y hiểu rõ chuyện giữa Quản Phương Nghi và Đỗ Vân Tang, cũng có quan tâm, nhưng vẻ mặt vẫn giữ được bình tĩnh.
Không cần biết trong lòng có ý kiến gì, ít nhất u hiểu rõ sai lầm là do mình gây ra, y không có tư cách đi trách tội.
Văn Tâm Chiếu vốn phản cảm với Quản Phương Nghi, hơn nữa vừa thấy nàng sẽ không nhịn được để ý tới phản ứng của trượng phu, quả nhiên phát hiện có sự khác thường thì lửa giận lập tức thiêu đốt.
Nhưng nàng ta cũng không thể hoàn toàn không thức thời, nàng ta đã nghe qua lời đồn, biết bây giờ Quản Phương Nghi là cao thủ cảnh giới Nguyên Anh.
Trước đó nàng ta đã định không đến, nhưng nghĩ đến có phụ thân ở đó sẽ không có chuyện gì.
Đương nhiên, quan trọng hơn là trượng phu có khả năng gặp lại nữ tử kia khiến nàng ta không cách nào nhịn được, không thể không tới giám sát.
Lúc này mặc dù có chút kiêng kỵ và cố nén giận, nhưng nàng ta vẫn không thể nào hoàn toàn khống chế được miệng mình: “Nếu ngươi không làm chuyện trái với lương tâm thì sợ cái gì?"
Ánh mắt Nam Thiên Vô Phương đột nhiên sắc như dao, nhìn chằm chằm về phía Văn Tâm Chiếu, trong lòng đã muốn giết người!
Phái lớn từng đứng đầu thiên hạ bị người đời coi là Ma Giáo, từ trên danh hiệu của bang phái là có thể nghe ra được chút manh mối. Y làm Tả sứ Ma Giáo cũng không phải làm cảnh. Địa vị của y ở Ma Giáo còn cao hơn cả Ô Thường, bây giờ chẳng qua chỉ cam tâm tình nguyện im lặng ở trước mặt Quản Phương Nghi mà thôi.
Văn Hoa trầm mặt xuống, quát: "Câm miệng! Có ai làm khách như vậy sao? Còn không mau nhận lỗi?"
Ông ta hiểu rõ tình hình bây giờ, nữ nhi căn bản không có khả năng là đối thủ của Quản Phương Nghi, ngay cả tính mạng của ông ta còn nằm ở trong tay của sơn trang Mao Lư, nữ nhi nói chuyện không biết trời cao đất rộng, không chừng tính mạng của cha con sẽ phải bù vào mất.
Thật ra ông ta vừa thấy nữ nhi chạy tới, trong lòng đã tức giận, trách nữ nhi hoang đường hồ đồ, thật sự không biết trời cao đất rộng!

Quản Phương Nghi cười dài chờ Văn Tâm Chiếu nhận lỗi, thật ra cứ nhìn dáng vẻ Văn Tâm Chiếu vừa bất mãn lại không dám càn rỡ như vậy, trong lòng nàng vẫn cảm thấy rất vui vẻ.
Văn Tâm Chiếu thật sự rất bất mãn. Con đê tiện kia quyến rũ chồng mình, còn bảo mình nhận lỗi à? Chẳng phải chỉ làm cho nàng thấy khó chịu thôi sao?
Nam Thiên Vô Phương bước tới, đi từ phía sau Quản Phương Nghi ra. Đỗ Vân Tang cũng bước tới ngăn cản ở trước người Văn Tâm Chiếu, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Nam Thiên Vô Phương.
Nam Thiên Vô Phương lộ ra sát cơ, mấy người ở đây đều phát hiện được. Đỗ Vân Tang cũng chú ý thấy nhưng không quan tâm giữa hắn và Quản Phương Nghi có chuyện gì xảy ra, không quan tâm giữa hắn và Văn Tâm Chiếu có tình cảm thế nào, hắn cũng không thể để cho người ta lập tức ra tay với thê tử của mình được.
Trong mắt Văn Hoa lập tức lộ vẻ khen ngợi. Đệ tử này trước sau vẫn là người ông ta thưởng thức, đây cũng là nguyên nhân ông ta bằng lòng gả nữ nhi, cũng truyền vị trí chưởng môn cho đệ tử này, vào thời điểm quan trọng vẫn còn dám đứng ra đảm đương.
Ngưu Hữu Đạo lên tiếng: “Tất cả dừng tay cho ta."
Nam Thiên Vô Phương quay đầu nhìn về phía hắn.
Văn Hoa vội vàng xoay người nói với hắn: "Ngưu Hữu Đạo, ta đáp ứng lời nói ban đầu, ta thực hiện lời hứa, cũng hi vọng ngươi có thể thực hiện lời hứa của mình."
Ngưu Hữu Đạo biết ông ta ám chỉ điều gì. Trước đây hai bên nói rõ, muốn để cho Quản Phương Nghi tát Văn Tâm Chiếu mấy cái. Ý của Văn Hoa hiển nhiên chỉ đê Văn Tâm Chiếu bị tát mấy cái rồi thôi.
Tuy nhiên lần này Ngưu Hữu Đạo hào phóng hơn: “Thôi đi, chuyện đã qua rồi, không cần thiết phải truy cứu nữa. Nhưng nữ nhi của ngươi cuối cùng lại dám chạy đến sơn trang Mao Lư ta để dương oai thì thật sự có chút quá phận. Ta nể mặt Văn lão tiên sinh lần này không truy cứu, vẫn hi vọng sau này ngươi có thể quản tốt được nữ nhi của mình. Nếu có lần sau nữa, đừng trách ta không khách sáo."
Văn Hoa nghe vậy thì mừng rỡ, cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chắp tay nói: "Mọi người gọi ngươi là Đạo gia, hôm nay vừa thấy, quả nhiên

có độ lượng, cảm ơn Đạo gia nhiều. Đạo gia yên tâm, sau này ta nhất định sẽ nghiêm khắc quản giáo tiểu nữ." Ông ta quay đầu nhìn về phía Văn Tâm Chiếu quát: "Còn không cám ơn Đạo gia đã khoan hồng độ lượng?"

Ông ta biết nữ nhi khó có thể chịu thua với Quản Phương Nghi, cũng biết nơi này là Ngưu Hữu Đạo nới mới tính nên lập tức chuyển đối tượng để nữ nhi xin lỗi thành Ngưu Hữu Đạo.

Chương 2327: Vén màn che (2)

Chương 2327: Vén màn che (2)
Văn Tâm Chiếu mím môi muốn nhận lỗi, nhưng có chút không cam lòng làm vậy ở ngay trước mặt Quản Phương Nghi.
Đỗ Vân Tang lập tức kéo Văn Tâm Chiếu và nghiêng đầu ra hiệu: “Nghe lời phụ thân đi."
Lúc này Văn Tâm Chiếu mới có chút bất đắc dĩ chắp tay nói với Ngưu Hữu Đạo: "Cám ơn Đạo gia khoan hồng độ lượng, không chấp nhặt với phụ nhân như ta."
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả nói: "Được rồi, tất cả đều đã qua, các ngươi trò chuyện đi. Ta không đi cùng nữa."
Quản Phương Nghi tức giận mắt nhìn chằm chằm về phía Ngưu Hữu Đạo. Hắn xoay người lại nháy mắt ra hiệu với nàng, khi cầm kiếm rời đi còn cảnh cáo một tiếng: “Không ai được gây sự cả."
Quản Phương Nghi nhận được ánh mắt của hắn thì quay đầu liếc nhìn Văn Tâm Chiếu, hừ lạnh một tiếng rồi cũng xoay người đi.
Nam Thiên Vô Phương cũng đi. Ở đó chỉ để lại Vân Cơ chú ý, sẽ không để cho đám người Đỗ Vân Tang có cơ hội giải trừ cấm chế trong cơ thể Văn Hoa.
Quản Phương Nghi vừa theo Ngưu Hữu Đạo về tới trong viện của hắn thì lập tức nổi giận: “Đạo gia, ngươi nói vậy là có ý gì?"
Ngưu Hữu Đạo dừng bước xoay người, cười nói: "Vậy nàng muốn thế nào?"
Quản Phương Nghi tức giận nói: "Ta không muốn làm gì nàng, ta đã quyết định bỏ qua chuyện cũ, nhưng kẻ đê tiện kia không chịu thua là không được. Chuyện cũng không thể kết thúc như ngươi nói được. Ngươi làm như vậy, ta trái lại không đồng ý. Nếu không đánh nàng mấy cái, ta không nuốt trôi được cơn giận này! Kẻ đê tiện kia không làm cho

ta tức giận, cũng không xứng làm cho ta tức giận, nhưng ngươi làm cho ta tức giận!"
Ngưu Hữu Đạo: "Trước đây ta đưa Vô Lượng Quả cho Văn Hoa, lại nói với Văn Hoa, ta phải đòi lại công bằng cho Hồng nương nhà ta, yêu cầu chính là phải đưa Văn Tâm Chiếu đến trước mặt nàng, để cho nàng tát vài cái. Vừa rồi Văn Hoa nhắc tới lời hứa hẹn, nàng cũng nghe được, chính là chỉ chuyện này."
Quản Phương Nghi ngẩn ra: “Vậy ngươi còn ngăn cản làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo: "Lúc trước khác, lúc này khác. Bây giờ cần phải biến chiến tranh thành tơ lụa, bằng không Văn Hoa sẽ kiêng kỵ. Ta đang muốn Thiên Hành Tông cố gắng hết sức làm tốt chuyện trước mắt. Bây giờ kết thành hận thù là không sáng suốt, Văn Tâm Chiếu không biết sống chết, không sáng suốt, ngươi cũng muốn học theo nàng ta à?"
"Ta vốn muốn nàng tát cho nàng ta mấy cái rồi thôi. Nhưng nhìn bộ dạng của Văn Tâm Chiếu là chết sống cũng không cong lưng. Người cực đoan như vậy thì chỉ cần có cơ hội vẫn sẽ không qua lại tốt với nàng. Chuyện lật thuyền trong mương vẫn thường xảy ra. Ta không muốn nàng có hậu hoạn gì. Nếu như vậy, ta cũng không cần phải giữ nàng ta lại nữa."
"Chờ chuyện chỗ này xong, nàng muốn giết chết nàng ta thế nào cũng được. Tuy nhiên khí giết nàng ta sẽ gây thù hận với Văn Hoa. Vậy không bằng chờ xong hết mọi chuyện lại giải quyết luôn cả Văn Hoa và Đỗ Vân Tang. Nàng yên tâm, sau này ta nhất định sẽ cho nàng cơ hội... Nàng theo ta nhiều năm như vậy, ta hiểu rất rõ về nàng, nói năng chua ngoa nhưng lòng như đậu hũ, chưa chắc đã xuống tay được."
Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Nam Thiên Vô Phương: “Chuyện này, ngươi đi làm!"
Nam Thiên Vô Phương liếc nhìn Quản Phương Nghi và gật đầu đáp ứng: “Được."
"..." Quản Phương Nghi bất đắc dĩ, tuy không còn tức giận nhưng trái lại muốn nói lại thôi.
Nàng chỉ muốn dạy dỗ cho Văn Tâm Chiếu một chút, chưa từng nghĩ tới giết nàng ta, chuyện cũ đã bỏ xuống lại càng không cần thiết phải giết Văn Tâm Chiếu. Bây giờ, Đạo gia không chỉ muốn giết Văn Tâm Chiếu,

còn muốn giết cả Văn Hoa và Đỗ Vân Tang, làm cho nàng không biết nên nói gì cho phải.
Không quan tâm ở Tề Kinh hay là ở sơn trang Mao Lư này, cũng không quan tâm nàng bị bao nhiêu oan ức, từ trước đến nay nàng đều không phải là một người thủ đoạn độc ác.
Hơn nữa, giữa nàng và Đỗ Vân Tang thật sự có tình yêu, trước kia muốn mạng của Đỗ Vân Tang, nàng thật sự không đành lòng, dù sao y cũng thật sự đối xử tốt với nàng.
"Có một số việc cũng nên kết thúc rồi. Nàng không cần phải để ý tới chuyện này nữa." Ngưu Hữu Đạo nói xong liền xoay người rời đi.
Quản Phương Nghi đứng ngây tại chỗ, nàng chỉ muốn trút giận, Đạo gia lại muốn cả nhà họ.
Một ý niệm là ma, một ý niệm là phật, Đạo gia vẫn là Đạo gia vừa chính vừa tà kia! Quản Phương Nghi quay đầu nhìn về phía Nam Thiên Vô Phương, tính cầu xin cho Đỗ Vân Tang, nhưng bảo nàng phải mở miệng thế nào đây...
Những kẻ ùn ùn kéo đến không chỉ có liên quan tới các phái, nghe nói Ngưu Hữu Đạo còn sống, Yêu Vương của bốn biển cũng chạy tới bái kiến.
Để kéo gần quan hệ, bọn họ tất nhiên không quên dẫn theo mấy người anh em kết nghĩa với Ngưu Hữu Đạo.
Ban đầu, bốn người Phù Hoa, Hồng Cái Thiên, Đoạn Vô Thường, Lãng Kinh Không còn lo lắng không yên, nguyên nhân dĩ nhiên là bởi vì bây giờ Ngưu Hữu Đạo xưa đâu bằng nay.
May là thái độ của Ngưu Hữu Đạo vẫn như xưa, vẫn nhiệt tình, tự mình dẫn theo mấy người du lịch sơn thủy quanh sơn trang Mao Lư.
Ngắm phong cảnh tất nhiên không phải là mục đích, vùng sơn trang Mao Lư cũng không tính là phong cảnh gì đẹp, Ngưu Hữu Đạo muốn nói vẫn là chuyện di chuyển vào vực thứ năm.
Chuyện này, Ngưu Hữu Đạo đã cảnh cáo ngay trước mặt Yêu Vương của bốn biển, muốn nhân cơ hội này trả lại sự thanh tịnh cho nhân gian, tất cả yêu ma quỷ quái bốn biển phải dời vào vực thứ năm. Chuyện này cần Yêu Vương bốn biển tổ chức được, có người không tuân theo, vậy hắn không thể làm gì khác hơn là phát động một trận càn quét.

Hắn cũng nói đạo lý rõ ràng với mấy người, một khi chặt đứt linh khí lưu thông trong năm giới, giới tu hành xuống dốc là tất nhiên.
Mà từ nay về sau, cả nhân gian sẽ tiến hành thanh trừ, nếu muốn tránh khỏi, có bản lĩnh thì cả đời đừng có ló đầu ra, bằng không tự mình cân nhắc xem có thể ngăn cản được mười vạn Nha Tương bao vây tiêu diệt hay không. Cả đời trốn tránh không dám tùy ý ló mặt ra thì có gì thú vị chứ?
Đám người Yêu Vương bốn biển rời đi, Quan Cực Thái - chưởng môn Lăng Tiêu Các lại dẫn anh em kết nghĩa của Ngưu Hữu Đạo ở Toàn Thái Phong đi tới, cùng đi còn có chưởng môn Huyết Thần Điện và Liệt Thiên Cung.
Ngưu Hữu Đạo lại dẫn theo bọn họ du sơn ngoạn thủy, ngoại trừ báo cho bọn họ biết chuyện dời đi vực thứ năm, Ngưu Hữu Đạo trực tiếp nói cho ba phái lớn nước Tống, hắn muốn đỡ Thương Triều Tông thượng vị, thống nhất thiên hạ, trả lại quyền cho Thương thị!
Ba phái lớn nước Tống khuyên nước Tống quy hàng nước Yến, còn khiến cho nước Tống và nước Yến đánh một trận, làm cho bản thân bọn họ suy nghĩ tới hậu quả.
Các phái lớn trong Thiên hạ đều phái người đến đây. Ba phái lớn nước Hàn cũng không thể tránh né, Ngưu Hữu Đạo vẫn là câu nói kia, bảo nước Hàn hàng phục!
Ngay cả Khí Vân Tông cũng không thể không đối mặt với hiện thực. Thái Thúc Phi Hoa tự mình chạy tới sơn trang Mao Lư, Ngưu Hữu Đạo vẫn chiêu hàng.
Ngồi ở bên trong nhà thuỷ tạ, Thái Thúc Phi Hoa im lặng rất lâu. Sơn trang Mao Lư còn chưa có ra tay, nước Tấn lại không ngăn được thế tấn công của quân Yến, đánh tiếp nữa, nước Tấn cũng không có chút phần thắng nào, chỉ tăng thêm tổn thất và thương vong, ngoan cố chống đỡ thì kết quả chỉ có thể là cả Khí Vân Tông bị đuổi tận giết tuyệt.
Suy nghĩ hết lần này đến lần khác, Thái Thúc Phi Hoa gian nan đưa ra lựa chọn: “Nước Tấn nguyện hàng... Không phải ta cò kè mặc cả, thế tục nước Tấn còn có rất nhiều binh sĩ nhà Thái Thúc chẳng biết có được cùng dời vào vực thứ năm hay không?"

Ngưu Hữu Đạo: "Tất cả tu sĩ phải dời đi, rất nhiều tu sĩ đều có vợ con, sơn trang Mao Lư ta còn không đến mức làm ra chuyện bắt rất nhiều tu sĩ phải vợ con ly tán. Làm như vậy sẽ mất lòng người, nhất định sẽ có người ngoan cố chống lại, bất lợi cho chuyện di chuyển. Người nào bằng lòng dẫn vợ con đi đều được, bằng lòng dẫn người thân, bạn bè trong thế tục đi cũng được, người phàm trong thế tục bằng lòng đi cũng được."
"Tu sĩ chúng ta đã tạo cho thế tục quá nhiều thương vong. Sau khi thiên hạ thống nhất sauta chuẩn bị đại xá thiên hạ, lao ngục trong thiên hạ sẽ trống trải, rời các loại tội phạm đi vực thứ năm."

Chương 2328: Lợi ích quan trọng (1)

Chương 2328: Lợi ích quan trọng (1)
"Tất cả những di chuyển, điều kiện trước tiên chỉ có một, tu sĩ không thể miễn cưỡng uy hiếp người phàm đi tới."
"Ôi!" Thái Thúc Phi Hoa nghe xong khẽ thở dài, Khí Vân Tông không có sức xoay chuyển chiều hướng phát triển nữa rồi.
...
Sa mạc mênh mông, mười con bò cạp vàng ầm ầm phá mặt cát lao ra.
Trong không trung phía xa có mười mấy con phi cầm tọa kỵ xoay quanh lập tức lao tới, hơn trăm người bay lên, rơi vào trên thân của phi cầm tọa kỵ và rời khi các phía.
Viên Cương lại dẫn mấy con phi cầm tọa kỵ quay về sơn trang Mao Lư.
Muốn cho tu sĩ khắp nơi di chuyển vào vực thứ năm, thế lực khắp nơi nhất định phải xác nhận được vực thứ năm có thật sự tồn tại hay không, quan trọng nhất là xác nhận vực thứ năm có thích hợp sinh tồn hay không.
Về điểm ấy, Ngưu Hữu Đạo tất nhiên phải để bọn họ xác nhận, không có đường sống thì thực lực của ngươi có mạnh mấy đi nữa, người ta cũng phải liều mạng với ngươi.
Chịu trách nhiệm việc di chuyển vào vực thứ năm, Ngưu Hữu Đạo dĩ nhiên phải giao cho Viên Cương tới xử lý.
Lần này người dẫn vào thật ra không chỉ có bọn họ, trong thế lực khắp nơi có một nhóm người đã ở lại bên trong vực thứ năm thăm dò địa hình, mở đường cho môn phái sau nào bước vào chiếm một chỗ sống yên ổn.
Một phần trở lại để mật báo.
Một đám người theo Viên Cương quay về sơn trang Mao Lư, bẩm báo với tu sĩ Nguyên Anh các phái bị giam lỏng, xác nhận thật sự có tồn tại

một thế giới linh khí đầy đủ thích hợp sinh tồn, màn che cho một lần di chuyển lớn được chính thức kéo ra...
Tiêu Diêu Cung nhìn thư do sơn trang Mao Lư gởi tới, Long Hưu thở dài thở ngắn.
"Tiểu nhân đắc chí mà thôi." Đệ tử Dịch Thư bất mãn khác thường lầm bầm một câu.
Long Hưu lạnh lùng liếc mắt nhìn. Ầm! Hắn chợt vỗ bàn, chỉ tay về phía nàng, cuối cùng phất tay áo. Thôi đi, việc đã đến nước này hắn cũng lười nói, chỉ nhắc nhở một câu: “Ngươi có biết sau khi di chuyển vào vực thứ năm, thế lực của ai lớn nhất không? Thế lực của Ngưu Hữu Đạo lớn nhất, Tiêu Diêu Cung ta không có một tu sĩ Nguyên Anh kỳ, sau khi bước vào vực thứ năm chắc chắn trở thành môn phái nhị lưu! Nhớ tới Cung Lâm Sách, trước đây gã tính là gì, bây giờ ngay cả ta cũng phải xem sắc mặt của gã."
Dịch Thư nói thầm: "Làm gì phải nghe Ngưu Hữu Đạo hắn."
Long Hưu phẫn nộ chê bai: “Khốn kiếp! Bây giờ chỉ sợ Ngưu Hữu Đạo đang rút kiếm xung quanh với ý định tìm kiếm đối tượng để giết gà dọa khỉ, bây giờ ai dám nhảy ra thì lập tức sẽ nhận lấy một đòn sấm sét!"
Dịch Thư: "Cho nên đệ tử mới nói hắn tiểu nhân đắc chí, không ngờ một kẻ vô sỉ như thế có thể tranh hùng thiên hạ, còn không biết làm bao nhiêu chuyện không vẻ vang gì, sớm muộn gì cũng sẽ bị báo ứng thôi!"
Long Hưu lười nói thêm với nàng, hắn vuốt râu suy nghĩ một lúc, ánh mắt lại liếc nhìn lên người đệ tử này, luận về nhan sắc vẫn tính là xinh đẹp.
Ánh mắt hắn thoáng động, tính sau khi bước vào vực thứ năm sẽ để cho đệ tử này đi nhận lỗi với Ngưu Hữu Đạo, sau đó tìm lý do ở lại bên cạnh Ngưu Hữu Đạo làm trâu làm ngựa các loại.
Sau khi có ý định, Long Hưu lại ngồi xuống chấm mực viết ký tên lên trên công văn đại biểu cho Tiêu Diêu Cung...
Sơn trang Mao Lư và cả thế lực khắp nơi, cùng nhau phát ra thông cáo với thiên hạ: tu sĩ trong thiên hạ không được tham dự vào chém giết trong thế tục!
Như vậy đã cung cấp cơ hội cực tốt cho Thương Triều Tông đang nắm trong tay mười vạn Nha Tương.

Ba phái lớn nước Tống vừa buông tay, Tử Bình Hưu triển khai hoạt động khiến nước Tống đầu hàng đầu tiên. nước Tống không có bất kỳ rối loạn nào chính thức nhập vào bản đồ của nước Yến.
Sau đó, chiến sự ở nước Yến và Tấn dừng lại, quân Tấn bỏ khí giới đầu hàng. Tấn Hoàng Thái Thúc Hùng tự mình dâng thư hàng về phía Thương Triều Tông.
Sau khi tiếp nhận đầu hàng, Thương Triều Tông lập tức phái La Đại An dẫn quân bước tiến vào các nơi trong nước Tấn, tiến hành khống chế.
Sau đó, Thương Triều Tông vội vàng chạy về Nam Châu, trở lại xử lý chuyện nước Tống và nước Tấn đầu hàng chỉ là thứ yếu, mục đích thực sự là phải mau chóng đi sơn trang Mao Lư gặp Ngưu Hữu Đạo.
Nước Hàn rõ ràng chưa từ bỏ ý định, cho dù biết nước Hàn không thể nào đối thủ của nước Yến, nhưng vẫn không cam lòng.
Chặt tài lộ của người thì chẳng khác nào giết phụ mẫu của người ta, không phải bất đắc dĩ, có mấy người bằng lòng ngoan ngoãn buông tha lợi ích của mình?
Bởi vì tu sĩ trong thiên hạ không được lại tham dự vào chém giết trong thế tục, tu sĩ trong thiên hạ không được ra tay với người phàm, một ít đoàn thể lợi ích nước Hàn muốn nắm được cơ hội này gây ra rối loạn để tranh thủ lợi ích cho mình. Cho dù là hàng cũng phải thu được một điều kiện tốt, ví dụ như sau khi hàng sẽ trở thành chư hầu một phương.
Từ khi Võ triều sụp đổ tới nay, mấy trăm năm chưa từng xuất hiện cục diện biến hóa lớn, sức sống mới xuất hiện cũng là một cuộc rung chuyển lớn và hỗn loạn, rất nhiều người muốn nhân cơ hội kiếm lời.
Trong hỗn loạn như vậy, rất nhiều người đều bàng hoàng, trong lòng Thương Triều Tông cũng bất an.
Đối với Thương Triều Tông, tình hình sau này, nước Hàn không đáng để lo, chỉ là vấn đề trả giá cao hay thấp.
Bây giờ vấn đề lớn nhất là Ngưu Hữu Đạo bên kia, tuy hắn từng nói qua sẽ giao thiên hạ này cho y, nhưng y cũng không ngờ được ngày này có thể tới nhanh như vậy. Các nước còn chưa khai chiến toàn diện, cái ngày mang tính quyết định này đã vội tới, khiến y trở tay không kịp.
Trước mắt, thực lực trên tay y cũng là mạnh nhất trong các nước, nhưng cuối cùng Ngưu Hữu Đạo có thái độ thế nào lại đủ để xoay chuyển tất

cả.
Một khi Ngưu Hữu Đạo có ý tưởng gì khác, cục diện sẽ lập tức bị cuốn đi, ai biết hắn có tính toán gì?
Thương Triều Tông nóng lòng bái kiến Ngưu Hữu Đạo – người có thể một lời quyết định quyền sở hữu trong thiên hạ,.
Thương Triều Tông không để ý tới chuyện gì khác nóng lòng chạy tới sơn trang Mao Lư –nơi một lời cũng có thể một lời quyết định sở hữu thiên hạ.
Đây cũng là ý của Mông Sơn Minh và Lam Nhược Đình, đồng thời cũng là ý của các văn thần võ tướng trong Thương thị, hi vọng Thương Triều Tông phải ổn định sơn trang Mao Lư, phải ổn định Ngưu Hữu Đạo.
Thậm chí có không ít người bằng lòng tự mình chạy tới sơn trang Mao Lư làm mai, thúc đẩy Thương Thục Thanh gả cho Ngưu Hữu Đạo.
Bây giờ Thương Thục Thanh trở nên xinh đẹp như thế, người bằng lòng làm mai cũng thấy vững tin hơn.
Khuyết điểm duy nhất là tuổi tác của Thương Thục Thanh hình như hơi lớn, có vài người thậm chí có ý, chỉ cần có thể giữ ổn định đại cục, bảo Thương Thục Thanh làm thiếp cũng không phải là không thể.
Chuyện làm mai cuối cùng bị Mông Sơn Minh và Lam Nhược Đình bác bỏ. Bọn họ cảm thấy chiêu này không có tác dụng với Ngưu Hữu Đạo, ý định khó tránh khỏi quá rõ ràng, sợ trái lại sẽ bị hắn xem nhẹ, sợ nhất thời không cẩn thận sẽ đưa tới hiệu quả hoàn toàn ngược lại.
Nói chung, đối mặt với ích lợi quá lớn như vậy, Thương Triều Tông cũng không bình tĩnh nổi, y hưng phấn, lo lắng không yên, khẩn trương khác thường.
Nhất là khi được biết thế lực của các quốc gia không ngừng có người đi tới sơn trang Mao Lư bái kiến Ngưu Hữu Đạo, Thương Triều Tông càng thêm khẩn trương, có thể nói là cả đêm không thể chợp mắt, ăn cũng không ăn gì.
Bọn họ vội vàng trở lại Nam Châu thì đã khuya. Một đám quạ đen rơi vào các nóc nhà của vương phủ.
Vương phi Phượng Nhược Nam đi ra nghênh đón, sau khi đợi Thương Thục Thanh hành lễ gặp mặt, Thương Triều Tông cười nói với Thương

Thục Thanh: "Thanh nhi, sớm nghỉ ngơi một chút, ngày mai cùng ta đi sơn trang Mao Lư."
"Ừ." Thương Thục Thanh khẽ gật đầu, trong lòng cũng vui mừng, muốn mau chóng đi sơn trang Mao Lư.
Đợi nàng vừa đi, Thương Triều Tông lập tức kéo Phượng Nhược Nam về phòng, hai vợ chồng bí mật nói chuyện rất lâu.
Sau khi dùng cơm xong, Phượng Nhược Nam chủ động đi gặp Thương Thục Thanh lại khen: “Thanh nhi bây giờ đúng là xinh đẹp giống như thiên tiên."

Chương 2329: Lợi ích quan trọng (2)

Chương 2329: Lợi ích quan trọng (2)
Nàng khen một hồi liền khen cho Thương Thục Thanh đỏ mặt tới mang tai, ngượng cúi đầu nói nhỏ: “Làm gì có đâu. Đại tẩu đừng trêu chọc Thanh nhi nữa."
Phượng Nhược Nam rất thân thiết với nàng, tới gần nắm tay của nàng hỏi: "Thanh nhi, ta nghe nói muội và Đạo gia rất tốt?"
Thương Thục Thanh càng thêm ngượng ngùng hơn: “Đại tẩu, tỷ đừng nghe người khác nói lung tung, không có đâu."
Phượng Nhược Nam nghiêm mặt nói: "Thanh nhi, chuyện như vậy không thể đàu được đâu. Rất nhiều người đều tận mắt nhìn thấy Đạo gia cùng muội chàng chàng thiếp thiếp. Thương thị chúng ta là người trong gia đình trong sạch, phải làm gương cho dân chúng nước Yến, nếu để chuyện này không minh bạch truyền đi sợ rằng không thích hợp. Cuối cùng có chuyện gì xảy ra đều phải làm cho rõ ràng. Thanh nhi, muội nói cho đại tẩu biết rốt cuộc Đạo gia có ý gì với muội?"
Thương Thục Thanh xấu hổ, cũng thấy khó xử nên cúi đầu lắc đầu: “Muội không biết."
"Quạ quạ!" Ngoài cửa, Ngân Nhi lại ném xương gà lên trên nóc nhà. Phượng Nhược Nam quay đầu liếc nhìn và than thở: “Nha đầu tham ăn này." Nàng quay đầu lại hỏi: "Thanh nhi, lẽ nào Đạo gia chưa nói gì với muội sao?"
Nghe Thương Triều Tông nói một lúc, Phượng Nhược Nam cũng khẩn trương. Đây chính là vấn đề quyết định quyền sở hữu thiên hạ này, liên quan tới lợi ích thật sự quá lớn, quan hệ đến tương lai của một đám người Nam Châu bên này, ngay cả nàng muốn không để ý cũng không được.

Thương Thục Thanh không nói, Phượng Nhược Nam vội nói: "Đại tẩu cũng không phải là người ngoài, đại tẩu đã từng hại muội chưa? Ở đây không có người ngoài, chỉ có hai chung ta nói riêng. Muội yên tâm, đại tẩu sẽ không nói cho bất kỳ kẻ nào biết."
Thương Thục Thanh do dự một lát: “Ta cũng không biết, Đạo gia chỉ nói sẽ cho ta một câu trả lời."
Phượng Nhược Nam: "Trả lời thế nào?"
Thương Thục Thanh lắc đầu: “Không biết."
Phượng Nhược Nam suy nghĩ một lát lại hỏi: "Thanh nhi, vậy muội nói cho đại tẩu biết, muội có bằng lòng ở cùng Đạo gia không?"
Thương Thục Thanh lập tức lại ngượng ngùng: “Đại tẩu, Thanh nhi đi đường dài bôn ba nên mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi."
Phượng Nhược Nam thật sự bị đẩy ra cửa, nàng do dự một lát lại vội vàng đi gặp Thương Triều Tông, hai vợ chồng bàn bạc suốt đêm.
...
Sơn trang Mao Lư, Ngưu Hữu Đạo gọi Viên Cương, Quản Phương Nghi, Vân Cơ đến trước mặt.
Thấy hắn có vẻ lạ dùng, Quản Phương Nghi tò mò hỏi một câu: “Chuyện gì vậy?"
Ngưu Hữu Đạo trịnh trọng nói cho biết: “Bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ bế quan một hai tháng, chuyện trước mắt sẽ giao cho ba người tới xử lý, cứ làm theo phân phó của ta là được."
Bế quan một, hai tháng? Viên Cương và Vân Cơ còn tốt, chỉ thấy nghi ngờ, ánh mắt Quản Phương Nghi lại lập tức sáng lên: “Ngươi cuối cùng cũng muốn bế quan đột phá à?"
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười gật đầu.
Viên Cương và Vân Cơ lập tức hiểu ra. Vị này muốn bế quan đột phá Nguyên Anh kỳ. Tất cả đều lập tức gật đầu đáp ứng, phân chia tốt công việc cho nhau thay phiên trấn thủ sơn trang cũng hộ pháp cho Ngưu Hữu Đạo.
Bọn họ vừa bàn bạc thỏa đáng, bốn người chợt lần lượt quay đầu nhìn về phía xa. Phía chân trời, chỉ thấy có một đám mây đen bay tới.
Quản Phương Nghi vui: “Chắc là quận chúa tới."

Không sai, Thương Thục Thanh thật sự đang đến đây. Còn có đám người Triệu Hùng Ca, Thương Triều Tông và Phượng Nhược Nam ngồi trên mấy con phi cầm tọa kỵ đến nữa.
Chẳng những Phượng Nhược Nam tới, Phượng Nhược Nam thậm chí đưa cả nhi tử của mình - Thương Triệu Dân đến luôn.
Hai bên gặp mặt, người tới ngoại trừ Triệu Hùng Ca ra, những người khác không tránh được phải hành lễ.
"Đạo Đạo." Ngân Nhi không để ý nhiều quy củ như vậy, lập tức chạy đi kéo tay áo Ngưu Hữu Đạo, ánh mắt rất nghiêm túc nói cho biết: “Đói!"
Ngưu Hữu Đạo cười ha hả, ánh mắt lại rơi vào trên gương mặt của Thương Thục Thanh một lát làm nàng ngượng ngùng đỏ mặt.
Nhìn thấy Ngân Nhi và Thương Thục Thanh, hắn không nhịn được nghĩ tới tình cảnh khi nhìn thấy tia ý thức của Ly Ca. Lúc đó, vấn đề mà hắn còn muốn truy hỏi thật ra có liên quan tới Ngân Nhi. Hắn muốn hỏi Ly Ca, có phải ánh mắt Ngân Nhi có công năng đặc biệt hay không.
Sau khi nhìn thấy gương mặt Ly Ca, hắn hình như đã hiểu rõ tại sao Ngân Nhi lại thân thiết cùng Thương Thục Thanh như vậy.
Viên Cương cũng nhìn thẳng vào gương mặt Thương Thục Thanh, trong đầu cũng hiện ra bóng dáng của Ly Ca.
Ngưu Hữu Đạo cố nén tâm sự, quay đầu cười nói: "Vương gia công vụ bề bộn, có việc cứ đưa tin liên hệ là được, không cần phải tự mình tới một chuyến như vậy."
Thương Triều Tông vội nói: "Đạo gia di chuyển tu sĩ trong thiên hạ đã chấn động thiên hạ, bản vương không biết nên phối hợp như thế nào mới ổn thỏa, nên đặc biệt tới trước mặt Đạo gia xin chỉ thị."
Tới cũng đã tới nên Ngưu Hữu Đạo không nói thêm gì nữa, ánh mắt lại rơi vào trên người Thương Triệu Dân: “Tiểu vương gia cũng tới à."
Phượng Nhược Nam cười nói: "Trước đó nó không nhớ việc, đợi đến khi có thể nhớ người thì Đạo gia rời đi, đến nay nó còn không biết dáng vẻ của Đạo gia ra sao. Cho nên, chúng ta đặc biệt cho nó tới gặp Đạo gia."
Nàng vừa dứt lời lập tức đẩy con trai từ sau lưng ra: “Triệu Dân, đây là Đạo gia, tên của con còn do Đạo gia tự mình đặt cho đấy. Đạo gia đặt tên cho con như vậy là mong con có thể có tiền đồ, còn không mau bái kiến đi."

Lúc này Thương Triệu Dân tiến lên: “Dân Nhi bái kiến Đạo gia, cám ơn Đạo gia ban tên cho. Dân Nhi nhất định sẽ không phụ mong đợi của Đạo gia, tương lai còn dài nhất định sẽ dụng tâm vì dân."
Ngưu Hữu Đạo nghe xong cười ha ha: “Tốt, tốt, tốt, quả nhiên là một đứa trẻ ngoan, hiểu chuyện, chỉ chớp mắt đã lớn như vậy rồi." Hắn vui mừng xoa đầu đứa trẻ.
Thấy con làm Ngưu Hữu Đạo vui vẻ, Thương Triều Tông và Phượng Nhược Nam nhìn nhau, cũng âm thầm mừng rỡ.
Tiếp theo, Thương Triệu Dân lại bái kiến đám người Viên Cương, lời nói và việc làm nho nhã lễ độ, nói có hình có dạng, lộ vẻ thông minh ngoan ngoãn và đáng yêu, khiến cho mấy đại nhân đều rất cao hứng.
Thật ra có mấy lời, đều do phu thê Thương Triều Tông đã dạy hết lần này đến lần khác trước khi tới đây rồi.
Đợi một đám người hàn huyên xong, Triệu Hùng Ca ho khan một tiếng và nghiêng đầu ra hiệu với Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo hiểu ý, bảo đám người Quản Phương Nghi chiêu đãi khách, mình cùng Triệu Hùng Ca đi ra ngoài.
Biết hai người có việc muốn nói riêng một chút, phu thê Thương Triều Tông nghẹn một bụng cũng chỉ có thể nhịn xuống, không dám quấy rầy.
Ra khỏi sơn trang, hai đệ tử trước kia của Thượng Thanh Tông đứng sóng vai ở bên mép núi, Triệu Hùng Ca mở miệng trước: “Chuyện di chuyển tu sĩ trong thiên hạ vào vực thứ năm cũng bao gồm cả Thượng Thanh Tông sao?"
Ngưu Hữu Đạo đã biết y tới là muốn nói chuyện này: “Đúng vậy! Chúng ta cũng phải đi."
Triệu Hùng Ca quay đầu nhìn về phía hắn: “Ngươi thậm chí không buông tha cho Thượng Thanh Tông sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ngươi chắc hẳn đã nghe tin đồn, không có gì là buông tha hay không buông tha cả, sau khi linh khí lưu thông năm giới bị chặt đứt, Thượng Thanh Tông tiếp tục ở lại nhân gian thì chắc chắn phải xuống dốc, ngươi không phải vẫn muốn chấn hưng Thượng Thanh Tông sao?"
Triệu Hùng Ca: "Thoát khỏi nhân gian, ta cũng không biết chấn hưng Thượng Thanh Tông có ý nghĩa gì nữa. Không thể không đi sao? Lại

không có cách nào khác để giải quyết à
Ngưu Hữu Đạo nghiêm mặt nhìn chằm chằm vào y: “Ta nói này Triệu sư thúc, chuyện lời đồn năm đó Ninh vương muốn làm là thật, Đông Quách lão nhi và Đường Mục âm thầm trợ giúp là vì cái gì? Ta chỉ là đang hoàn thành tâm nguyện của đám người Đông Quách lão nhi để lại thôi. Lúc này Thượng Thanh Tông đáng thương, nhưng một khi thành thế lực tu hành duy nhất của nhân gian, ngươi dám cam đoan sẽ không thay lòng à?"
Triệu Hùng Ca: "Chỉ cần có ta ở đó, ta sẽ không cho phép."
Ngưu Hữu Đạo: "Nực cười! Ngươi nghĩ rằng ngươi thật sự có thể vô địch thiên hạ sao? Ta có thể đẩy ngã chín Thánh, lại có người có thể hại chết ngươi. Ngày phòng đêm phòng, bên trong Thượng Thanh Tông khó phòng.

Chương 2330: Ta bằng lòng lấy thiên hạ đổi lấy muội muội này của Vương gia

Chương 2330: Ta bằng lòng lấy thiên hạ đổi lấy muội muội này của Vương gia
“Không phải ta nói ngươi, ngươi giữ bí mật tạm được, bản lĩnh trục lợi thiên hạ khống chế người thì ngươi lại không tốt. Triệu sư thúc, chỉ vì tâm tư riêng của mình như vậy là không thích hợp đâu, không nên hại người hại mình. Ngươi suy nghĩ xem Thánh Nữ chết thế nào, suy nghĩ xem Đông Quách lão nhi và Đường Mục chết thế nào, hàng năm chiến loạn, thiên hạ này đã có bao nhiêu người phải uổng mạng? Ngươi muốn xuất hiện một người tới đuổi tận giết tuyệt Thượng Thanh Tông sao?"
Triệu Hùng Ca im lặng.
Ngưu Hữu Đạo: "Dẫn theo Thượng Thanh Tông đi vực thứ năm, muốn chấn hưng thì đi vực thứ năm chấn hưng đi. Đi tới vực thứ năm, Thượng Thanh Tông có ngươi ở đó, còn có đám người sơn trang Mao Lư của ta, Thượng Thanh Tông sẽ nhanh chóng quật khởi. Xưng hùng một vực còn chưa đủ sao? Thượng Thanh Tông còn muốn độc bá năm vực à? Không nên quá tham lam. Đi vực thứ năm, các ngươi thích đánh đánh giết giết thế nào cũng được, không nên lại liên lụy tới muôn dân trăm họ trong thiên hạ này nữa, vẽ một vòng tròn, các ngươi ở trong vòng chơi đi, muốn chơi thế nào cứ tận hứng mà làm. Về phần ta, ta thật sự mệt mỏi rồi."
"Chúng ta thôi sao?" Triệu Hùng Ca nhìn về phía hắn: “Ngươi còn không muốn để ý tới Thượng Thanh Tông sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Vì ta mà rất nhiều người chết rồi. Hai tay đã dính đầy máu. TA nói ra không sợ ngươi cười, ta tin nhân quả báo ứng. Không chỉ

đối với Thượng Thanh Tông, đối với tất cả, ta chỉ sẽ đứng ngoài quan sát, sẽ không lại tham gia vào nữa. Ta sẽ rời xa những thị phi này."
Triệu Hùng Ca cười: “Người trong giang hồ chỉ mong ngươi tránh né, nhiều người như vậy tiến vực thứ năm, đến lúc đó ta ngược lại muốn xem thử ngươi trốn thế nào." Dứt lời, y xoay người rời đi.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía xa.
Hắn lặng im lơ đãng một hồi, vừa quay người lại, nào ngờ nhìn thấy một nữ nhân xinh đẹp cao lớn đi tới, người này không phải là ai khác, chính là Phượng Nhược Nam.
Phượng Nhược Nam vẫn muốn tìm cơ hội nói chuyện riêng với hắn. Đây cũng là ý của Thương Triều Tông. Có một số việc nam nhân mở miệng không thích hợp.
Bây giờ dù sao Ngưu Hữu Đạo cũng không phải tiểu tử năm đó nàng dám giương cung bắn chết trên sông, cả nhà trên dưới đều sẽ phụ thuộc vào hắn. Nghĩ đến chuyện sắp nói, nàng cũng lo lắng không yên.
"Đạo gia." Phượng Nhược Nam tới gần khẽ nhún gối hành lễ.
Nhìn thấy nữ nhân này lộ ra dáng vẻ nhã nhặn như vậy, trong lòng Ngưu Hữu Đạo lại cảm thấy buồn cười nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh:
“Vương phi có việc gì sao?"
Phượng Nhược Nam đoán ý qua lời nói và sắc mặt nói: "Đúng là ta có chút việc, nhưng không biết có nên nói hay không."
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười: “Vương phi khách sáo rồi, luận về quan hệ, người nơi này, chúng ta cơ bản quen biết sớm hơn ai khác, ta là nhớ tình cũ. Trước mắt chỉ có hai người chúng ta, không tính về thân phận và địa vị, chỉ luận về giao tình của chúng ta, có lời gì Vương phi cứ việc nói."
Trong lòng Phượng Nhược Nam có chút cảm động, nhưng chuyện này không thể coi thường được, nên vẫn dè dặt nói: "Vậy xem như thiếp thân lại càn rỡ rồi. Đạo gia, ta nghe được một ít tin đồn nhảm, không biết là thật hay giả. Ta nghe nói quan hệ của Đạo gia và Thanh Nhi có chút thân thiết, một ít tin đồn không chỉ ảnh hưởng tới danh dự của Đạo gia, dù sao Thanh nhi cũng là một nữ tử chưa xuất giá..."
Ngưu Hữu Đạo giơ tay lên ngăn cản: “Không cần đoán nữa, quan hệ giữa ta và quận chúa thật sự rất thân thiết, không dối gạt Vương phi, ta

rất thích Thanh nhi. Không biết giải thích như vậy, Vương phi có thoả mãn không?"
Phượng Nhược Nam nghe xong tinh thần phấn chấn, lại thử dò xét nói: "Vậy không biết Đạo gia có tính toán gì với tương lai của Thanh nhi không?"
Ngưu Hữu Đạo trực tiếp nói rõ: “Chỉ cần quận chúa bằng lòng, ta sẵn dàng lấy thiên hạ này đổi với muội muội của Vương gia. Huynh trưởng như phụ thân, chỉ là không biết thái độ của Vương gia thế nào? Đương nhiên, nếu như quận chúa không muốn theo ta, ta cũng không miễn cưỡng."
"A..." Phượng Nhược Nam bị hắn trực tiếp nói như vậy thì luống cuống tay chân, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào mới tốt.
Ngưu Hữu Đạo lại không phải là người ngu, một đám văn thần võ tướng xúc giục Thương Triều Tông làm gì, dựa vào con đường tin tức của hắn không phải là không biết, trong lòng sớm đã biết rõ.
Hai phu thê này cùng đi, còn dẫn theo cả nhi tử đi cùng có mục đích gì, trong lòng hắn cũng biết rõ.
Nhưng những điều này cũng không sao. Hắn sẽ không bởi vì một chút khuyết điểm tham lam nhỏ nhặt nào đó mà phủ nhận ưu điểm của tất cả đám người Thương Triều Tông. Còn ai có thể không có chút tâm tư riêng chứ?
Luận về trị quốc, đám người Thương Triều Tông làm thật sự rất giỏi. Trước đó, Nam Châu dân sinh và phồn vinh, hắn đều có thể nhìn thấy.
Luận về võ lực, đám người Thương Triều Tông đứng hàng đầu, có thể dẹp yên đám gây rối.
Bất luận là văn hay võ thì đám người Thương Triều Tông đều có thể nhanh chóng bình định thiên hạ, khiến thiên hạ bước vào trạng thái sinh sống yên ổn, hồi phục lại nguyên khí.
Nếu như bùn loãng không trát nổi tường, không quan tâm có quan hệ gần gũi thế nào, hắn cũng sẽ không đỡ nổi thế lực Thương thị đi lên.
Phượng Nhược Nam có cảm giác xấu hổ khi người ta nhìn thấu, lời lẽ có phần gượng gạo.
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười nói: “Vương phi có thể nói thái độ của ta cho Vương gia biết, trả lời chắc chắn cho vương gia của chúng ta. Mặt khác,

mong Vương phi mời quận chúa tới đây một chút. Ta cũng muốn trực tiếp hỏi thăm về thái độ của quận chúa. Có một số việc không nên kéo dài nữa, cũng nên có một sự kết thúc."
"Hả? À, được." Phượng Nhược Nam liên tục gật đầu, và nhún người hành lễ rồi vội vàng rời đi.
Thương Triều Tông đang nói chuyện cùng đám người Quản Phương Nghi lại nhìn thấy Phượng Nhược Nam trở về thì không khỏi nhíu mày, sao nhanh như thế đã trở về rồi. Đã nói rõ mọi chuyện chưa?
Phượng Nhược Nam bước nhanh tới và xin lỗi đám người Quản Phương Nghi một lát rồi kéo Thương Triều Tông và Thương Thục Thanh qua một bên.
"Sao vậy?" Thương Triều Tông nhìn xung quanh, lo lắng vừa hỏi.
Trong mắt Phượng Nhược Nam lộ vẻ hưng phấn, nắm tay Thương Thục Thanh nói: “Thanh nhi, ta đã giúp muội thăm dò thái độ của Đạo gia. Đạo gia nói rõ ràng cho ta biết, hắn bằng lòng ở cùng với muội, chỉ là không biết thái độ của muội thế nào. Bây giờ Đạo gia đang chờ muội ở bên ngoài, lại chờ một câu nói của muội. Nếu muội đồng ý, quan hệ giữa muội và Đạo gia lại được xác nhận."
"A!" Thương Thục Thanh giật mình kinh ngạc, không ngờ được đại tẩu tự nhiên lén làm ra chuyện như vậy sau lưng mình. Nàng lập tức hoảng sợ: “Đại tẩu đừng đùa Thanh nhi, Đạo gia sao có thể nói thẳng chuyện như vậy được."
Phượng Nhược Nam trừng mắt: "Thanh nhi, đại tẩu đã kiên trì hỏi giúp muội rồi, muội có bằng lòng hay không thì cứ nói một câu. Nếu như muội không muốn, ta lập tức qua từ chối giúp muội." Nàng vừa nói dứt lời liền xoay người rời đi.
"Đại tẩu." Thương Thục Thanh lập tức sốt ruột, kéo cánh tay Phượng Nhược Nam lại.
Phượng Nhược Nam quay đầu nhìn nàng, Thương Thục Thanh xấu hổ, ấp úng không thể nói được tâm tư của mình.
Thương Triều Tông tròn mắt nhìn, ánh mắt lóe lên.
Phượng Nhược Nam thuận thế kéo cánh tay Thương Thục Thanh, trực tiếp lôi nàng đi. Thương Triều Tông đỏ mắt nhìn theo.

Phượng Nhược Nam kéo Thương Thục Thanh tới cửa sơn trang mới xoay người đẩy vào sau lưng nàng, đẩy nàng ra ngoài: “Muội có ý gì thì cứ nói cho Đạo gia biết đi."
Thương Thục Thanh hoang mang một hồi thì Phượng Nhược Nam đã chạy mất.
Đợi phu nhân trở về, Thương Triều Tông lập tức khẽ hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy?"
Phượng Nhược Nam khẽ nói: "Đạo gia không hổ danh là Đạo gia, gọn gàng dứt khoát. Hắn nói rõ ràng cho ta biết, sẵn lòng lấy cả thiên hạ đổi lấy muội muội của vương gia! Bây giờ Đạo gia đã tỏ rõ thái độ, nói hắn sẽ không miễn cưỡng Thanh nhi."
Tinh thần Thương Triều Tông phấn chấn, nhưng nhìn muội muội đang đứng nhìn ra ngoài cửa với vẻ xấu hổ bất an, y lại khẩn trương: “Rốt cuộc nha đầu Thanh nhi có ý gì?"

Chương 2331: Một viên cuối cùng (1)

Chương 2331: Một viên cuối cùng (1)
Phượng Nhược Nam kéo y cười nói: "Chàng khẩn trương làm gì, tâm tư của Thanh nhi đã rõ ràng, còn thiếu Đạo gia chọc thủng vách giấy thôi. Chỉ cần Đạo gia đáp ứng, chuyện này sẽ ổn."
Thương Triều Tông suy nghĩ một chút cũng thấy đúng. Y phát hiện mình đúng là quan tâm qua nên bị loạn, đúng là hồ đồ. Bàn tay y chà xát, hưng phấn!
Bên vách núi, Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn thấy Thương Thục Thanh đang lo lắng bất an thì cười, vẫy tay gọi nàng.
Nhìn thấy hắn gọi mình, Thương Thục Thanh cắn môi, lúc này mới có can đảm chậm rãi đi tới bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, sau đso khẽ nói: "Đạo gia."
Mặt nàng nóng bùng, đỏ như muốn nhỏ máu vậy.
Ngưu Hữu Đạo ngắm nhìn một lát chợt thấy buồn cười nói: "Vương phi đã nói cho nàng biết ý của ta chưa?"
Thương Thục Thanh cúi đầu, "Ừ" một tiếng giống như tiếng muỗi kêu, hai tay không biết nên đặt ở đâu.
Ngưu Hữu Đạo: "Ta biết, hình như gọi đến hét đi với nàng như vậy là không công bằng với nàng, có vẻ ta quá cường thế, giống như ta đang ỷ thế hiếp người vậy. Nhưng nàng không mở miệng, ta là nam nhân nên không thể làm gì khác hơn là chủ động một chút. Bây giờ ta chỉ hỏi quận chúa một câu, nàng có bằng lòng giao cả đời mình cho ta không?"
Thương Thục Thanh cắn môi, rõ ràng rất do dự nhưng không mở miệng. Mà đây cũng là điểm Ngưu Hữu Đạo nghi ngờ nhất. Nếu mắt hắn không mù thì có thể nhìn ra được nữ nhân này chắc chắn thích mình, vì sao mình nói rõ ràng như vậy, nàng vẫn luôn có vẻ như gần như xa giữ một

khoảng cách. Điều này làm cho trong lòng hắn ngược lại có phần không vững tin.
Đợi một lúc, Ngưu Hữu Đạo thử hỏi: "Quận chúa, nếu như nàng không muốn cũng có thể trực tiếp nói cho ta biết, có phải nàng không muốn đúng không?"
Thương Thục Thanh lắc đầu.
Ngưu Hữu Đạo: "Vậy chính là bằng lòng?"
Thương Thục Thanh lại khẽ lắc đầu.
Đây là ý gì? Ngưu Hữu Đạo không nhịn được gãi mặt hỏi: "Quận chúa có lo lắng gì sao?"
Thương Thục Thanh im lặng một lát, cuối cùng lên tiếng: “Đạo gia, ta biết ca ca, đại tẩu có mưu đồ gì, sợ rằng tâm tư của bọn họ không thể gạt được Đạo gia, Thanh nhi sợ bị Đạo gia coi thường."
Hóa ra là lo lắng này. Ngưu Hữu Đạo than thở: "Chuyện thường tình của con người, không đáng để lo lắng. Đừng nói bọn họ, trên đời ai có thể không có tâm tư tạp niệm riêng, phụ mẫu và huynh đệ tỷ muội sao? Bọn họ là bọn họ, nàng là nàng, hai việc này khác nhau. Ngươi thật sự suy nghĩ nhiều rồi. Ta có thể nói cho quận chúa biết, ta cũng sẽ đi vào vực thứ năm nên không còn quá nhiều thời gian cho chúng ta nữa. Ta muốn dẫn quận chúa cùng rời đi, sau này sẽ không gặp lại bọn họ nữa."
Thương Thục Thanh run lên và ngẩng đầu nhìn hắn, nàng nghe cũng hiểu, mình không đồng ý thì hắn sẽ đi.
Do dự một lát, nàng mới lấy dũng khí hỏi: "Đạo gia có thể vì gương mặt của Thanh nhi thay đổi nên mới thương xót Thanh nhi hay không?"
Ngưu Hữu Đạo cười gượng: “Cũng có nguyên nhân này."
Trên mặt Thương Thục Thanh hiện lên vẻ đau khổ: “Đạo gia, tuổi tác của Thanh nhi không nhỏ, tuổi thanh xuân đã không còn nữa. Ngài là người trong giới tu hành nên giới hạn tuổi thọ lâu dài, Thanh nhi chỉ là phàm phu tục tử nên rất nhanh sẽ già yếu sắc suy. Nếu như gương mặt Thanh nhi không còn như vậy nữa... Thanh nhi sợ sẽ rước lấy Đạo gia ghét bỏ. Thanh nhi sợ hãi." Trong mắt nàng đã ngân ngấn nước mắt.
Ngưu Hữu Đạo chợt chậm rãi giơ tay ra nắm lấy cằm của nàng, nâng cương mặt sạch sẽ động lòng người của nàng lên: “Yên tâm, có ta ở đây,

không phải sợ, ta sẽ làm cho nàng vĩnh viễn giữ được tuổi thanh xuân. Chuyện nàng lo lắng sẽ vĩnh viễn không xảy ra!"
Thương Thục Thanh cười trong nước mắt. Mình là một phàm phu tục tử, không cần giữ thanh xuân vĩnh viễn gì cả, nhưng có lời này của đối phương là đủ rồi.
Ngưu Hữu Đạo thả cằm của nàng ra và nói với vẻ tự trách: "Đều là lỗi của ta, bây giờ chúng ta không nói chuyện này nữa. Quận chúa cứ chờ xem ta có thể làm được hay không."
Hắn buông tha, cảm thấy trong lúc vô tình mình thật sự có vẻ quá cường thế, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của Thương Thục Thanh, không quan tâm đến lo lắng của nàng đã nóng lòng ép nàng phải đưa ra lựa chọn.
Vì vậy phu thê Thương Triều Tông không thể nhận được kết quả gì từ trong miệng của Thương Thục Thanh. Nàng ấp úng không chịu nói, cũng không biết nên trả lời như thế nào.
Điều này làm cho Thương Triều Tông có chút lo lắng. May là lúc rời đi, Ngưu Hữu Đạo vẫn an bài cho Triệu Hùng Ca tiếp tục ở bên cạnh bảo vệ y. Điều này có nghĩa là Ngưu Hữu Đạo vẫn đang ủng hộ y, ít nhiều cũng khiến cho y yên tâm hơn.
Trước khi chia tay, Ngưu Hữu Đạo hỏi: "Nước Hàn bên kia, vương gia chuẩn bị thế nào?"
Thương Triều Tông: "Đại thế của nước Hàn đã mất, nhưng ý định của một vài thế lực bên kia rất rõ ràng, cậy vào thế lực của mình mà muốn có một kết quả danh hiệu tốt nhất, muốn cò kè mặc cả. Có người muốn tiếp tục có quân đội trong tay chiếm lấy biên giới, muốn làm chư hầu một phương. Ý của ta là không thể dung túng, đáp ứng một bên thì khó bảo toàn những người khác sẽ có tâm tư tương tự. Vào lúc này quyết không thể thỏa hiệp, tiêu diệt mới là thượng sách!"
Ngưu Hữu Đạo: "Một lần đánh này, sợ rằng không biết có bao nhiêu người lại phải cửa nát nhà tan."
Thương Triều Tông: "Đạo gia, không phá thì không xây được, không nhân lúc này bình sứt không sợ mẻ, sau này hòa làm một thể chính là ung nhọt sinh trưởng ở trên người mình, muốn vứt bỏ sẽ càng thêm đau nhức, sau đó lợi ích khắp nơi sẽ liên kết với nhau, muốn động thủ lần

nữa sẽ gặp phải sức cản rất lớn, hậu hoạn vô cùng! Lúc này dùng binh không ngừng nỗ lực đến cùng, khiến cho bọn đạo chích không dám lại có ý nghĩ hồi sinh, có thể bảo vệ hơn mười năm thái bình, có thể khiến cho thiên hạ có đầy đủ thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức!"
Ngưu Hữu Đạo nói lời kia cũng chỉ là xúc động khi lại phải chết không ít người, thật ra hắn biết không cho Thương Triều Tông đánh cho khắp nơi hàng phục, không cho Thương Triều Tông chấn áp khắp nơi, không cho Thương Triều Tông đứng lên quét ngang thiên hạ lập uy tín, một khi đám người bọn họ rời đi, khắp nơi tất nhiên sẽ rục rịch.
Đây cũng là nguyên nhân hắn sớm bảo tu sĩ trong thiên hạ thu tay lại, chính là cho Thương Triều Tông cơ hội dùng vũ lực. Nhân lúc đám người bọn họ còn đang ở đây, cục diện không đến mức không khống chế được.
"Cứ làm theo suy nghĩ của các ngươi đi." Ngưu Hữu Đạo buông tiếng thở dài.
Thương Triều Tông chắp tay từ biệt.
Ngưu Hữu Đạo nhìn theo bóng y rời đi. Thật ra chính hắn cũng không biết để cho một nhà độc quyền tốt hay là để mấy nhà cùng tồn tại thì tốt hơn. Nhưng hắn biết trên đời này không có tồn tại nào có thể hoàn toàn khống chế. Ít nhất trước mắt xem ra, một nhà độc quyền có thể nhanh chóng khôi phục thái bình hơn.
Thương Thục Thanh không rời đi mà tạm thời ở lại sơn trang Mao Lư, đám Nha Tương cũng ở lại khiến cho khắp nơi trong sơn trang Mao Lư có thể nhìn thấy quạ đen.
Sau khi tiễn khách đi, Ngưu Hữu Đạo đi tìm Lữ Vô Song và nói chuyện với nàng một lâu mới trở về gian phòng của mình, cũng gọi Viên Cương, Quản Phương Nghi và Vân Cơ tới gặp.
Ngay trước mặt ba người, Ngưu Hữu Đạo mở ra một cái hộp bí mật. Khi mở hộp ra, chỉ thấy có ánh sáng màu đỏ phóng ra, bên trong không ngờ có đặt một Vô Lượng Quả.
Ba người ngơ ngác nhìn nhau, không biết hắn gọi bọn họ tới xm cái này là có ý gì.
Ngưu Hữu Đạo: "Hồng nương, trong khoảng thời gian nàng và Vân Cơ bế quan, dẫn cả quận chúa theo."

Ba người càng không hiểu. Quản Phương Nghi nghi ngờ nói: "Dẫn quận chúa đi bế quan à?"
Ngưu Hữu Đạo: "Hai người liên thủ, lợi dụng hiệu quả ngoài dự đoán của Vô Lượng Quả giúp quận chúa tẩy tủy phạt kinh, giúp cơ thể quận chúa thay da đổi thịt. Ta biết điều này rất khó khăn, theo lý thuyết chỉ có bản thân mới có thể cảm giác nhạy bén được từng chỗ rất nhỏ trong cơ thể, dễ dàng điều khiển, nhưng quận chúa không phải là tu sĩ, nàng căn bản không có năng lực này.

Chương 2332: Một viên cuối cùng (2)

Chương 2332: Một viên cuối cùng (2)
“Dựa vào chính nàng thì cơ thể cũng không chịu nổi dược lực này, nếu dùng loạn sẽ không khác nào dùng kịch độc."
"Ta hỏi ý kiến của Lữ Vô Song, vốn dựa vào tu vi của nàng, một mình nàng có thể trợ giúp quận chúa đạt được điều đó. Nhưng tu vi của nàng đã bị phế. Theo cách nói của Lữ Vô Song, để cho một trong hai người làm sợ rằng cũng quá sức. Hai người liên thủ sẽ không có vấn đề gì. Tu vi không đủ thì có thể thay phiên nghỉ ngơi, cho nên phải làm phiền hai người rồi."
Thật ra giúp chuyện này cũng không có gì, mấu chốt là Vô Lượng Quả này. ba người giật mình không nhỏ. Trước đó Ngưu Hữu Đạo đã thông báo sẽ bế quan đột phá.
Vân Cơ trầm giọng nói: "Còn lại có một Vô Lượng Quả này, ngươi không dùng mà cho quận chúa sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Mười hai viên Vô Lượng Quả, Hồ tộc bên kia còn có một viên, sau này Hồ tộc sẽ đưa qua."
Quản Phương Nghi: "Quả của Hồ tộc không phải đã bị Ngân Cơ dùng rồi sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Đó chỉ là cách nói với bên ngoài mà thôi, tuyệt đối không phải." Hắn khép cái hộp lại và đưa cho hai người.
Quản Phương Nghi tiến lên ôm ở trong tay, bĩu môi nói: "Đối với người trong lòng quả nhiên có khác. Ta cũng có người trong lòng, ngươi không sợ ta mang theo Vô Lượng Quả này chạy mất à?"
Ngưu Hữu Đạo: "Nếu như nàng cho rằng nàng có thể dẫn theo Nam Thiên Vô Phương chạy ra khỏi đây, nàng cứ việc thử xem."
Quản Phương Nghi nhíu mày: “Ta có thể chặt một cánh tay của y, cùng lắm thì chạy một mình, lợi dụng Vô Lượng Quả này để khôi phục."

Ngưu Hữu Đạo: "Nếu như ngay cả nàng cũng phản bội ta, vậy chỉ có thể là ta sai, ta còn có thể nói gì nữa." Hắn hơi nhíu mày: “Nói đến cánh tay này của nàng, Quỷ Y đang nằm trong sự khống chế của chúng ta, ông ta hẳn có cách nối một cách tay cho nàng. Nàng có thể thử xem thế nào?"
Quản Phương Nghi im lặng một lúc rồi khẽ lắc đầu: “Một cánh tay chưa được Vô Lượng Quả rèn luyện qua sẽ giảm đi rất nhiều. Ta đã từng nghĩ tới Quỷ Y bên kia, nhưng lắp cánh tay của một người khác ở trên người mình luôn cảm giác có chút không được tự nhiên. Chuyện này ta còn không suy nghĩ xong. Quỷ Y cũng sẽ tiến vực thứ năm chứ?"
Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Có vào!"
Quản Phương Nghi than thở: "Vậy để ta suy nghĩ thêm đi. Chờ ta có thể tiếp nhận được cánh tay của người khác, đi vào vực thứ năm lại nối cũng không muộn."
Nói làm liền làm, Ngưu Hữu Đạo lập tức bảo Viên Cương đi gọi Thương Thục Thanh tới, bảo Quản Phương Nghi và Vân Cơ trực tiếp đưa nàng vào phòng tu luyện của mình.
Sau khi cửa đá đóng kín, Thương Thục Thanh còn không biết phải làm gì thì Quản Phương Nghi đã lên tiếng nói: "Quận chúa cởi quần áo ra, cởi sạch sẽ, không cần giữ lại vật gì cản trở."
Cởi sạch trang phục à? Thương Thục Thanh lập tức xấu hổ, không hiểu nói: "Hồng tỷ, Vân tỷ, sao lại phải làm vậy?"
Bên trong hiện lên ánh sáng màu đỏ. Quản Phương Nghi mở cái hộp và lấy ra trái cây kia: “Quận chúa, nàng đúng là rất may mắn đấy. Đây là Vô Lượng Quả trong truyền thuyết. Đạo gia không tiếc dùng bảo vật như vậy, bảo chúng ta trợ giúp nàng tẩy tủy phạt kinh. Sau này nàng nhất định thay da đổi thịt, từ nay về sau có thể trường sinh bất lão hay không thì không biết, nhưng bởi vì phần lớn người sớm dùng Vô Lượng Quả đều đã chết oan chết uổng, không có cách nào xác định được có thể trường sinh hay không, nhưng vĩnh viễn giữ được tuổi thanh xuân là có thật. Nàng nhìn thử Lữ Vô Song thì sẽ biết, người mấy trăm tuổi mà vẫn trẻ tuổi như vậy."
"A!" Thương Thục Thanh có cảm giác như đang nằm mơ, nhìn trái cây phát sáng trong tay đối phương.

Vân Cơ: "Quận chúa cởi sạch trang phục đi. Tu vi của hai chúng ta có hạn, sợ khó có thể khống chế tốt, có càng ít vật ngoài quấy nhiễu càng tốt. Mọi người đều là nữ nhân nên không cần phải xấu hổ. Chúng ta làm vậy cũng là muốn tốt cho nàng thôi."
Ở đình viện trong sơn trang, Ngưu Hữu Đạo quay đầu phát hiện Viên Cương vẫn đi theo mình thì hỏi: "Cúi đầu làm gì vậy?"
Viên Cương chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn: “Thật ra đó chính là một viên cuối cùng đúng không?"
Dù sao hắn ta cũng hiểu rõ Ngưu Hữu Đạo, biết hắn không phải là người có lòng tham, không có khả năng giữ lại hai viên chuẩn bị cho mình.
Ngưu Hữu Đạo không trả lời vấn đề này: “Đi tìm Lữ Vô Song, truyền tin tức cho Thánh cảnh bên kia, thông báo mấy người của Đại Thánh Địa còn ẩn nấp ở trong Thánh cảnh rời khỏi Thánh cảnh, chuẩn bị di chuyển. Nói cho các nơi phải thành thật tập trung người của mình đi tới, bằng không sẽ hỏi tội liên đới. Người nào quá thời hạn mà không rời đi thì giết không tha! Còn cả Hồ tộc bên kia nữa, bảo Hắc Vân tới gặp ta, thuận tiện cũng dẫn đám người Hỏa Phượng Hoàng đến."
Viên Cương “Dạ” một tiếng rồi lặng lẽ xoay người rời đi...
Áp lực của nước Hàn tăng lên. Thương Triều Tông trở lại Nam Châu lập tức triệu tập nhân mã của nước Yến, đồng thời ra lệnh cho người của Nguyên Tống Quốc chia binh làm hai đường, đồng thời tiến về phía Nước Hàn, tình hình cuộc chiến hết sức căng thẳng.
Thế lực các nơi của giới tu hành lại đang theo kế hoạch chuẩn bị cho công việc di chuyển, chẳng những là nhằm vào môn phái của mình, còn phải để ý tu gom các tán tu trong khu vực mình quản lý, đồng thời còn có các phương diện gia quyến liên quan. Trong thế tục, người nào dẫn đi, người nào bằng lòng đi theo lại liên lụy tới cả thiên hạ, quy mô của sự kiện này rất khổng lồ.
Thứ sử phủ Bắc Châu đang vô cùng bận rộn, Thiệu Đăng Vân phải lao tới tiền tuyến, chuẩn bị công tác chiến đấu với quân Hàn.
Đồng thời có khách quý đến nhà, Thiệu Đăng Vân vội vàng tranh thủ thời gian để gặp mặt. Bành Hựu Tại tới, cũng là lần cuối cùng hắn đến gặp mặt Thiệu Đăng Vân.

Dù sao bọn họ qua lại với nhiều năm, sắp đi cũng nên đến đây chào từ biệt. Sau ngày hôm nay, hắn sẽ phải dẫn đầu người của Thiên Ngọc Môn một đường đi về hướng tây.
Nhớ lại chuyện xưa, nói tới sau này, Bành Hựu Tại không khỏi xúc động vì thời khắc sắp chia tay, chợt có lòng tốt hỏi thăm: "Bên Thứ Sử đại nhân có thể có người nào muốn đi tới vực thứ năm không? Nếu có, ở trên đường bên ta cũng vừa lúc giúp đỡ chăm sóc dẫn đi cùng."
Thiệu Đăng Vân than thở: "Trong thế tục, người bằng lòng đi chắc hẳn à đều đã tìm được quý phái, người khác không lên tiếng thì chắc hẳn cũng không muốn đi. Bành chưởng môn lần này đi phải cẩn trọng đấy!"
Bành Hựu Tại gật đầu, không muốn nhiều lời, chắp tay rời đi.
Nhóm người mới rời đi không bao lâu, Dương Song kích động đi nhanh đến kêu: "Lão gia, ngài mau xem là ai tới."
Thiệu Đăng Vân đang căn dặn thủ hạ về việc quân nhìn lại, vành mắt đỏ hoe. Thiệu Liễu Nhi tới.
Su khi nước Tấn quyết định đầu hàng, cuối cùng không dám ra tay giết đám người Thiệu Liễu Nhi vì sợ đắc tội Thiệu Đăng Vân – đại tướng dưới tay của Thương Triều Tông nên thả ra hết. Sau khi bên phía Thương Triều Tông nhận được người cũng lập tức phái người bảo vệ đám người Thiệu Liễu Nhi đưa tới.
Bây giờ Thiệu Liễu Nhi đã không còn là thiếu nữ ngây ngô năm đó nữa, nàng đã mặc trang phục phụ nhân, trên mặt cũng thêm vẻ tang thương, trong mái tóc đen thậm chí còn có vài sợi tóc bạc dễ làm cho người khác chú ý.
Từ thiên kim đại tiểu thư nhà Thứ Sử Bắc Châu, đến Vương phi Tề quốc, lại từng là hoàng hậu Tề quốc. Sau khi nước mất, trải qua thời điểm lòng người dễ thay đổi thật vất vả mới được yên ổn, kết quả lại thành tù nhân. Một thời gian phong quang lại một thời gian nơm nớp lo sợ giống như đi trên băng mỏng, người ngoài không có cách nào tưởng tượng được lòng dạ nàng trong quá trình này.
Nhìn thấy phụ thân tóc bạc càng lộ vẻ già nua hơn, Thiệu Liễu Nhi cũng không kìm chế được cảm xúc mà chạy như bay đến, quỳ xuống dập đầu trên mặt đất: “Phụ thân, nữ nhi bất hiếu!" Lập tức nước mắt nàng rơi như mưa, khóc không thành tiếng.

Thiệu Đăng Vân chớp chớp mắt, nước mắt tuôn rơi, hối hận vì năm đó không nên nghe theo lời của nhi tử. Thiệu gia có thiếu ăn thiếu mặc cũng không muốn để cho nữ nhi đi vào cửa phú quý kia.

Chương 2333: Xấu đến tự sát

Chương 2333: Xấu đến tự sát
Ông ta khom lưng nâng nàng dậy: “Đứng lên đi, đứng lên đi. Là phụ thân có lỗi với con. Con mau đứng lên đi, để cho phụ thân nhìn kĩ con xem nào."
Ông ta nâng nữ nhi dậy, hai cha con người khóc người rơi lệ, tướng lĩnh bên cạnh đều tự giác lui xuống.
"Không sao là tốt rồi, về nhà là tốt rồi." Bản thân Thiệu Đăng Vân khóc nhưng vẫn an ủi nữ nhi.
Nhìn thấy mẫu thân khóc, hài tử cũng không nhịn được khóc rống lên, chạy tới ôm lấy mẫu thân.
Thiệu Liễu Nhi nghe tiếng thì quay đầu, lau nước mắt và vội vàng kéo con tới: “Chính Nhi, đây là ông ngoại của con. Nhanh quỳ xuống bái kiến ông ngoại con đi. Phụ thân, đây là nhi tử của con, cháu ngoại của ngài."
Đứa trẻ quỳ xuống có hình có dạng, dập đầu khóc nói: "Chính Nhi bái kiến ông ngoại."
"Cháu ngoan mau đứng lên đi." Thiệu Đăng Vân mừng đến chảy nước mắt, vốn trong nhà đông người lại giết hại lẫn nhau, sau một biến cố trở nên vắng vẻ, bây giờ có thêm người nhà nên thật sự rất cao hứng, mừng rỡ bế cháu lên hôn.
Sau đó, Thiệu Liễu Nhi còn bảo hai người nhi tử khác của Hạo Chân cũng qua bái kiến ông ngoại.
Hai thiếu niên bái kiến theo lễ nghi. Thiệu Đăng Vân cũng liên tục vỗ tay khen ngợi.
Hạo Chân tuổi không lớn lắm, cũng đã có vẻ chững chạc cuối cùng mới tiến lên, chắp tay bái kiến: “Tiểu tế Hạo Chân bái kiến nhạc phụ đại nhân!"

Đối với Thiệu Liễu Nhi, nàng không có cách nào mới phải dẫn cả nhà đến đây. Năm đó Hạo Chân sao có thể không đắc tội với người khác được. Cả nhà không nơi nương tựa sẽ rất nguy hiểm. Đối với cả nhà này, trước mắt chỉ có Thiệu gia là có thể dựa vào. Với quyền thế của Thiệu Đăng Vân có khả năng che chở cho bọn họ.
Thiệu Đăng Vân quan sát trên dưới. Đây vẫn là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy người con rể này.
Nhìn thấy người con rể này, ông ta cũng bình tĩnh hơn, trong lòng thầm đau buồn. Hoàng đế Tề quốc trước đây tới Thiệu gia cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu, chỉ mong dư nghiệt Tề quốc đừng lui tới với người này.
Ông ta thả đứa trẻ xuống và khẽ gật đầu nói: "Không cần đa lễ, không có việc gì là được rồi. Sau này cứ yên tâm ở lại đây."
Hạo Chân vừa đứng dậy lại có một người đi tới, quỳ gối trước mặt Thiệu Đăng Vân, khóc không thành tiếng. Đó chính là Thiệu Tam Tỉnh đã già nua, nghẹn ngào dập đầu: “Lão nô không có năng lực nên không thể chăm sóc cẩn thận cho đại công tử." Nói dứt lời, hắn ta liền gào khóc.
Thiệu Đăng Vân từ trên cao nhìn xuống, vẻ mặt phức tạp khác thường. Ông ta dĩ nhiên đã sớm biết tin nhi tử chết.
Thiệu Liễu Nhi cũng buồn bã. Sau khi nàng ra tù mới biết chuyện huynh trưởng phản bội nước Tấn, sau khi chuyện bại lộ cuối cùng lại uống thuốc độc tự sát.
Không quan tâm trước kia thế nào, dù sao khi gặp rủi ro, là huynh trưởng đứng ra bảo vệ cho cả nhà bọn họ. Trải qua tang thương, lên lên xuống xuống mới biết thân tình mới là quý giá nhất, bây giờ thiếu một phần thân tình, nhớ tới ca ca từ nhỏ luôn đối xử tốt với mình, nàng cũng lại rơi lệ.
"Ôi, tự làm bậy, không thể sống được!" Thiệu Đăng Vân ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, vẻ mặt bi ý.
Quản gia Dương Song chợt nức nở nói: "Đều do lão nô gửi thư trễ, nếu như sớm gởi thư cho Vương gia để vương gia nói chuyện với nước Tấn trước khi phát động tấn công thì có lẽ đại công tử không đến mức rơi vào kết quả như vậy."

Thiệu Đăng Vân chợt quay đầu nhìn về phía y: “Ngươi nói gì? Ngươi gửi tin cho vương gia? Chuyện gì xảy ra?"
"Lão nô chỉ muốn cầu xin cho đại công tử..." Dương Song nói chuyện lúc trước đã viết thư cho Thương Triều Tông.
Hạo Chân được nghe, vẻ mặt thoáng thay đổi và nhíu mày. Hắn ta tương đối mẫn cảm trên phương diện này, lặng lẽ liếc nhìn phản ứng của Thiệu Đăng Vân.
Vẻ mặt Thiệu Đăng Vân cũng lập tức thay đổi, trầm giọng nói: "Ai cho ngươi tự ý cầu xin vương gia? Lão phu trấn giữ Bắc châu, trong tay nắm giữ trọng binh, vương gia ở tiền tuyến phía tây giao chiến cùng nước Tấn, khi đó ngươi đưa thư cho vương gia là muốn làm gì? Muốn cho người khác tưởng nhầm lão phu ỷ vào trọng binh trong tay mà nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, áp chế vương gia sao?"
Dương Song cũng kinh sợ, vội nói: "Lão gia yên tâm, trong thư lão nô nói rõ là lão nô tự mình làm chủ, không có liên quan gì với lão gia!"
"Giấu đầu hở đuôi! Ngươi là quản gia của lão phu, ai có thể chứng minh không có liên quan gì với lão phu? Khốn kiếp!" Thiệu Đăng Vân phẫn nộ mắng, sau đó vung tay lên: “Mà thôi, mà thôi!"
Ông ta còn có thể nói gì? Gửi tin về giải thích với Thương Triều Tông sao? Thương Triều Tông có thể tin thì tất nhiên sẽ tin, nếu không tin có giải thích thế nào cũng vô dụng, càng giải thích càng phiền phức.
Ông ta vẫn có việc quân bận rộn nên sai người ta an bài chỗ nghỉ cho đám người Thiệu Liễu Nhi, chuyện khác chờ sau khi chiến sự kết thúc lại nói sau.
Sau khi ổn định chỗ ở, Thiệu Liễu Nhi lại có tâm tư khác. Bây giờ nàng đã không phải đại tiểu thư năm đó, đã lập gia đình, nên lo lắng cho nhà mình.
Nàng bắt đầu suy nghĩ bảo phụ thân nên cưới vợ, muốn Thiệu Đăng Vân lại sinh ra nhi tử.
Thân phận cả nhà nàng cùng tình cảnh của bản thân trước đó rất xấu hổ, Thiệu Đăng Vân lớn tuổi lại không có nhi tử. Một khi Thiệu Đăng Vân mất, tình cảnh nhà nàng sợ là sẽ không ổn định, nàng không có tư cách đại biểu cho Thiệu gia, chủ yếu vì Hạo Chân đã từng là hoàng đế của Tề

quốc, quá nhạy cảm, sợ rằng có không ít người hi vọng cả nhà nàng nhanh chóng biến mất ở trong năm tháng.
Cho nên Thiệu Đăng Vân không thể không có nhi tử, chỉ cần Thiệu gia còn có con cháu, cho dù con cháu nhỏ tuổi nhưng Thiệu gia vẫn còn.
Nể tình công lao của Thiệu gia và ảnh hưởng của Thiệu Đăng Vân ở trong quân, có Thiệu gia che chở, cả nhà nàng ít nhất sẽ không phải chịu khổ sở.
Trải qua chuyện bị làm nhục ở kinh thành nước Tấn, nàng quá rõ tầm quan trọng của có một gia thế bối cảnh làm chỗ dựa.
Hoàn cảnh sinh tồn của một người, từng trải của một người sẽ có ảnh hưởng và biến hóa lớn đối với người đó!
...
Bên ngoài một sơn động, Tuyết Lạc Nhi ôm con khóc nghẹn ngào.
Bạch Vô Nhai chờ ở bên cạnh một lúc, cuối cùng không nhịn được, quát với bên trong sơn động: "Xuyên Dĩnh, lập tức đi ra!"
Bên trong động truyền đến tiếng bi ai của Xuyên Dĩnh: “Ta không đi, các ngươi đi đi, cứ để cho ta ở lại Thánh cảnh."
Bạch Vô Nhai tức giận nói: "Liên lụy tới tính mạng của nhiều người như vậy, làm sao có thể tùy ngươi được? Ngươi không đi, chúng ta đều sẽ bị ngươi liên lụy. Ngươi lập tức đi ra, bằng không đừng trách ta dùng sức mạnh."
Xuyên Dĩnh buồn bã nói: "Bạch tiên sinh, van xin ngài hãy để cho ta tự sinh tự diệt."
Bạch Vô Nhai phất tay: “Đi, bắt hắn đi ra cho ta!"
Phía sau lập tức có hai người nhanh chóng xông vào bên trong động, bên trong động vang lên tiếng kêu kinh ngạc của Xuyên Dĩnh "Không", tiếp theo ầm một tiếng vang dội.
Bên trong động lập tức yên tĩnh. Chẳng bao lâu, một người bước nhanh ra và kinh ngạc không hiểu nói: "Tiên sinh, Xuyên Dĩnh hắn... Hắn cuối cùng lại một chưởng đập vỡ mặt mình, tự sát!"
"A?" Bạch Vô Nhai kinh sợ.
Tuyết Lạc Nhi trợn tròn mắt nhìn.
Phía sau, có người kéo một người đi ra, lôi ra một người bị che kín đầu, vải che mặt đầy máu tươi.

Bạch Vô Nhai tiến lên và vén vải che, chỉ thấy Xuyên Dĩnh máu thịt mơ hồ, đâu còn có thể thấy rõ gương mặt, máu tươi còn đang chảy ra.
"Không!" Tuyết Lạc Nhi rên rỉ một tiếng, ôm con quỳ ngồi ở trước thi thể, lắc đầu khóc: “Ta đã từng nói sẽ không, ta đã từng nói sẽ không vậy mà."
Cuối cùng nàng không thể nhìn thấy hình dáng Xuyên Dĩnh. Hắn không muốn gặp nàng, trốn ở bên trong động nói chuyện với nàng, chỉ nói nguyên nhân là vì Nhân Chu Nhan Đan nên hình dạng vốn rất xấu xí.
Nàng nói không ngại, nhưng Xuyên Dĩnh không có cách nào đối mặt với nàng, nhất quyết không chịu đi ra gặp nàng.
Bây giờ còn tình nguyện tự sát hủy dung cũng không để cho nàng nhìn thấy mặt hắn, Tuyết Lạc Nhi vĩnh viễn không biết chồng mình vốn có bộ dạng thế nào.

Chương 2334: Mạch Thượng người như ngọc, tiên sinh đời vô song (1)

Chương 2334: Mạch Thượng người như ngọc, tiên sinh đời vô song (1)
Bạch Vô Nhai thả vải che và chậm rãi đứng lên, bối rối lắc đầu: “Đại nam nhân xấu thì sao chứ? Có thể xấu đến tự sát thì quả thực không thể tưởng tượng nổi. Ta... Hôm nay coi như ta đã có thêm kiến thức!"
Tuyết Lạc Nhi ôm con khóc rống lên, khóc tới xé tim xé phổi, đứa trẻ kinh sợ cũng khóc lớn...
Người trốn ở các nơi trong Thánh cảnh đều đi ra, cũng được bảo đảm, chỉ cần đi theo dời khỏi vực thứ năm, bảo đảm không truy cứu bất cứ trách nhiệm nào trước đó nữa.
Ban đầu, người của Vô Song Thánh Địa đi ra nhất nhanh, bọn họ có chỗ dựa nên không sợ!
Bên trong sơn trang Mao Lư, sáu đệ tử vội vàng chạy tới, đồng thời đối mặt với Lữ Vô Song bái kiến: “Tham kiến Thánh Tôn!"
Lữ Vô Song hờ hững nói: "Ở đây không có Thánh Tôn nào cả."
Sáu người nhìn nhau, lại đồng thời sửa lời nói: "Tham kiến sư tôn."
"Mà thôi." Lữ Vô Song vung tay áo.
An Du Nhi: "Sư tôn, tiếp theo nên hành sự như thế nào, vẫn mong sư tôn bảo cho biết."
Lữ Vô Song nói: "Ngươi và Liễu Phi Tinh ở lại, chịu trách nhiệm liên hệ, những người khác tiếp tục tổ chức rút lui tới vực thứ năm." Nàng phất tay ra hiệu cho bọn họ chấp hành.
"Vâng." Mọi người nhận lệnh, cũng không ai dám không theo.
Bọn họ thậm chí không biết trên thân Lữ Vô Song rốt cuộc phát sinh chuyện gì, cũng không biết tu vi của nàng bị phế bỏ, nhưng nhìn ra được nàng ở trong sơn trang Mao Lư cũng là người có địa vị.

Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, bọn họ cũng không quan tâm, tuân mệnh chấp hành là được. Có đi tới vực thứ năm hay không cũng không sao. Cho dù đi vực thứ năm, có Lữ Vô Song ở đó, thế lực ban đầu của Vô Song Thánh Địa cũng chính là một phần của sơn trang Mao Lư, không cần lo lắng gì cả.
Liễu Phi Tinh và An Du Nhi ở lại viện dành cho khách ở bên ngoài sơn trang, những người khác nhanh chóng rời đi.
Đi cùng những người này còn có đám người Hắc Vân, coi như là mượn phi cầm tọa kỵ của Vô Song Thánh Địa.
Ở bên trong nhà thuỷ tạ, Tần Quan và Kha Định Kiệt nhìn thấy Ngưu Hữu Đạo thì, có chút hưng phấn, bước nhanh tới trước những người khác, bái kiến: “Đệ tử bái gặp trưởng lão!"
"Tới rồi à." Ngưu Hữu Đạo cười và bỗng than thở: "Cũng không cần ở lại chỗ của ta làm gì. Các ngươi trở về đi, quay về Tử Kim Động đi."
Hai người nhìn nhau, Tần Quan nói: "Trưởng lão, hai đệ tử nguyện tiếp tục đi theo hầu hạ bên canh trưởng lão."
Ngưu Hữu Đạo lắc đầu: “Ở chỗ này của ta, các ngươi sẽ không có địa vị gì, không hưởng được phúc gì đâu. Các ngươi quay về Tử Kim Động, sau này Tử Kim Động còn cần các ngươi để quan hệ lui tới với sơn trang Mao Lư, đó là địa vị ưu đãi của ta dành cho các ngươi, coi như báo đáp mà các ngươi nên được. Các ngươi đi đi." Hắn quay đầu phất tay ra hiệu cho Đoạn Hổ sắp xếp một con phi cầm tọa kỵ cho hai người.
Đoạn Hổ mời hai người đi cùng mình. Hai người không thể làm gì khác hơn là từ biệt, có chút không nỡ nhưng cũng biết có tầng quan hệ với Ngưu Hữu Đạo, sau này bọn họ có thể sống tốt ở Tử Kim Động.
"Đạo gia." Hỏa Phượng Hoàng đi tới và tiến lên hành lễ.
"Trong lòng nàng hắn đang vội đi gặp nam nhân của mình, đi đi, không cần phải để ý tới ta." Ngưu Hữu Đạo trêu chọc một câu lại nháy mắt ra hiệu cho Ngô Tam Lưỡng, bảo hắn dẫn Hỏa Phượng Hoàng đi.
Ngô Tam Lương biết ý của hắn nên luôn chú ý tới Hỏa Phượng Hoàng, không thể để cho Hỏa Phượng Hoàng có cơ hội giải trừ cấm chế trên người Côn Lâm Thụ.
Mà Hắc Vân sau đó mới cười ha ha dẫn theo mấy vị trưởng lão Hồ tộc qua bái kiến, mấy vị lần đầu tới nhân gian nên đều rất hưng phấn.

Sau khi trò chuyện một lúc lâu, Ngưu Hữu Đạo lấy từ trên tay Viên Cương một thước đo kim loại lớn với đường vân phong cách cổ xưa đưa cho Hắc Vân: “Đây là Lượng Thiên Xích thần khí trấn quốc của nước Tấn ngày trước. Các ngươi mang về Hồ Tiên Cảnh đi. Hoang Trạch Tử Địa đột ngột xuất hiện tòa tháp, trên đó có vết lõm. Các ngươi cắm Lượng Thiên Xích vào, lối đi giữa Hồ Tiên Cảnh và nhân gian lối sẽ tự chặt đứt, từ nay về sau Hồ Tiên Cảnh quay về Hồ tộc, ta xem như đã thực hiện lời hứa với lão tộc trưởng."
Nhắc tới lão tộc trưởng, vẻ mặt đám người Hắc Vân có chút buồn bã.
Lúc này Ngưu Hữu Đạo đổi chủ đề: “Đương nhiên, bây giờ còn không thể chặt đứt lối đi của hai giới, chờ tu sĩ ở bên trong đều rút lui đã. Sau khi các ngươi trở về, lập tức phát động tất cả Hồ tộc đi tới các nơi trong Hồ Tiên Cảnh kiểm tra, chỉ cần phát hiện ra tung tích của tu sĩ nhân loại, lập tức báo lại, chỗ ta sẽ phái người đi quét sạch. Đợi đến khi lối đi của hai giới bị chặt đứt, chính các ngươi cũng phải cảnh giác và đề phòng, không ai dám bảo đảm người trốn ở bên trong có thể rút lui hết."
Hắc Vân gật đầu: “Được, chúng ta sẽ làm theo phân phó của Đạo gia."
Nói lời đã rất khách sáo, sau đó vẻ mặt lại có chút do dự.
Ngưu Hữu Đạo đã nhìn ra: “Có chuyện gì cứ việc nói."
Hắc Vân nhìn xung quanh rồi nói: "Lúc ta tới đây, trên đường không hề dừng lại, sau khi ra khỏi Hồ Tiên Cảnh lại tới thẳng đây, chúng ta còn chưa thật sự xem qua dáng vẻ của nhân gian, nếu đi ra, chúng ta muốn xem thử ồn ào náo nhiệt của nhân gian có ý gì, sau này cũng tiện nói với Hồ tộc, còn muốn mang ít đồ của nhân gian trở lại."
Ngưu Hữu Đạo cười: “Vậy các ngươi cũng xem thử đi, dù sao đợi đến khi khắp nơi đều rút khỏi Hồ Tiên Cảnh cũng phải mất một thời gian nữa. Các ngươi có thể nhân cơ hội này xem thật kỹ. Tuy nhiên có một điểm, sau khi xem qua đều phải đi về, tu sĩ nhân gian không ở lại Hồ Tiên Cảnh, Hồ tộc cũng không thể ở lại nhân gian."
Đám người Hồ tộc có chút hưng phấn, Hắc Vân nói: "Được, chỉ nhìn thôi, tuyệt đối sẽ không về."
Ngưu Hữu Đạo chỉ vào Lượng Thiên Xích trên tay hắn: “Còn cái này nữa, nếu như muốn đi đi dạo nhân gian thì tạm thời để vật này lại, chờ các ngươi trở lại hãy mang đi. Nhân gian khó lường, nếu như mất Lượng

Thiên Xích này, lối đi giữa hai giới sẽ không có cách nào cắt đứt nữ, tương lai khó bảo toàn sẽ không còn có tu sĩ nhân gian lại xông vào Hồ Tiên Cảnh làm ác."
Không chỉ vì nguyên nhân này, nếu lối đi mấy giới ngoài vực thứ năm không có cách nào chặt đứt, lối đi của vực thứ năm cùng nhân gian cũng không có cách nào chặt đứt được, chuyện này không thể qua loa được.
"Được." Lúc này Hắc Vân lại dâng lên Lượng Thiên Xích, Viên Cương tiến lên nhận trở lại.
Hắc Vân lại nghi ngờ: “Đạo gia sợ có tu sĩ bước vào Hồ Tiên Cảnh làm ác... Không phải nói tất cả tu sĩ đều phải dời tới vực thứ năm sao?"
Ngưu Hữu Đạo không nói rõ nguyên nhân cụ thể: “Cũng giống như Hồ Tiên Cảnh vậy, tu sĩ nhân gian quá nhiều cũng không thể bảo đảm không có người ẩn nấp, không thể bảo đảm tất cả đều đi hết."
Thì ra là thế. Đám người Hắc Vân hiểu rõ, trong lòng tất nhiên cũng nghiêm túc đối với chuyện này hơn.
Mà sau đó Ngưu Hữu Đạo lại cho người an bài mấy con phi cầm tọa kỵ, phái người tự mình đi cùng đám người Hồ tộc dạo qua nhân gian, xem những nơi phồng hoa ở đây.
Lần đi xem này đã tốn khoảng nửa tháng, đám người Hắc Vân không quay về sơn trang Mao Lư mà mang theo một đống đồ chọn mua từ nhân gian rồi về thẳng Thánh cảnh. Người đi cùng chuyển lời cho Ngưu Hữu Đạo. Hắc Vân cho rằng Ngưu Hữu Đạo nói có đạo lý. Hắn tạm thời không cầm Lượng Thiên Xích vì sợ có sơ suất.
Đợi đến khi Hồ tộc hoàn toàn lúc soát Hồ Tiên Cảnh một lượt lại đến lấy Lượng Thiên Xích cũng không muộn.
Mà tất cả yêu hồ bên trong Hoang Trạch Tử Địa gần như đều được phái ra, đi khắp nơi trong Hồ Tiên Cảnh để lục soát, xem có nhân loạn ẩn nấp không.
Đợi cho mấy Đại Thánh Địa còn sót lại toàn diện rút lui khỏi đó, Hồ tộc vẫn chưa phát hiện ra có tu sĩ nhân gian nào bỏ trốn, ít nhất bản thân bọn họ không phát hiện ra.
Hồ tộc gửi thư tới, biểu thị có thể cắt đứt, Ngưu Hữu Đạo không để cho Hồ tộc đi một chuyến nữa...

Chương 2335: Mạch Thượng người như ngọc, tiên sinh đời vô song (2)

Chương 2335: Mạch Thượng người như ngọc, tiên sinh đời vô song (2)
Thánh đảo, lối vào đi thông với Thánh cảnh đã bị yêu tu bốn biển canh giữ.
Bên trong thành, Ngưu Hữu Đạo lại gặp mặt đám người Hắc Vân. Các trưởng lão Hồ tộc gần như đến đông đủ.
Lần này Ngưu Hữu Đạo tự tay giao Lượng Thiên Xích đến trên tay Hắc Vân, cũng tự mình từ biệt Hồ tộc.
Hắc Vân giơ hai tay nhận, ít nhiều có chút xúc động: “Đạo gia, tương lai còn có cơ hội gặp lại không?"
Ngưu Hữu Đạo cười nói: "Ta không biết, chỉ mong không gặp lại. Đúng rồi, La Phương Phỉ, các ngươi không dự định để cho nàng trở lại nhân gian sao?"
Đến nay, La Phương Phỉ vẫn đang ngủ say, cũng không biết tới năm nào tháng nào mới có khả năng tỉnh lại.
Hắc Vân nhìn đám trưởng lão Hồ tộc xung quanh, trên gương mặt đầy khổ sở nói: "Vẫn để cho nàng ở lại Hồ Tiên Cảnh đi. Trên người nàng có huyết mạch Hồ tộc, có huyết mạch của lão tộc trưởng. Truyền thừa của lão tộc trưởng đã bị chặt đứt, Hồ tộc chúng ta vẫn ôm chờ mong với nàng, không muốn để nàng rời đi, cũng nhất định sẽ cố gắng chăm sóc cho nàng. Mẫu thân, phụ thân, trượng phu của nàng đều ngủ ở trong Hồ Tiên Cảnh, cần gì phải để cho nàng một mình ở lại nhân gian, ngài nói có đúng hay không?" Giọng điệu có phần khẩn cầu.
Ngưu Hữu Đạo nghe xong khẽ gật đầu: “Theo ý các ngươi thôi. Bây giờ chúng ta phải nói lời tạm biệt rồi, đi đi!"

Hắc Vân cầm Lượng Thiên Xích và lùi lại mấy bước, bỗng nhiên quỳ xuống, leien tục dập đầu ba cái trước Ngưu Hữu Đạo.
Một đám trưởng lão Hồ tộc thấy thế cũng quỳ xuống, tất cả đều thi nhau dập đầu lạy Ngưu Hữu Đạo ba cái.
Ngưu Hữu Đạo cười lắc đầu nhưng không nói gì.
Đám người Hắc Vân cũng không nói gì, tất cả đều im lặng, sau khi đứng dậy trực tiếp dẫn một đám người xoay người rời đi.
Sau khi bước vào giữa sóng ánh sáng dao động, Hắc Vân dừng bước quay đầu. Một đám trưởng lão Hồ tộc cũng dừng bước quay đầu.
Hắc Vân lại khom lưng chào. Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu. Lúc này Hắc Vân mới xoay người dẫn theo một đám người biến mất ở trong sóng ánh sáng đó.
Ngưu Hữu Đạo vẫn chưa rời đi, ở tạm bên trong thành.
Sau hai ngày, trong thiên địa nổ mạnh một hồi, sóng ánh sáng bên trong dạng thành chấn động kịch liệt một hồi rồi đột nhiên co lại, hóa thành một điểm nhỏ và biến mất.
Lối đi thông với Hồ Tiên Cảnh đã tồn tại mấy trăm năm đến đây đã bị cắt đứt, sẽ không còn gặp lại nữa.
Một đám yêu tu canh thủ ở chỗ này đều ngơ ngác nhìn nhau, trong lòng có chấn động, biết lối đi của năm giới sắp bị chặt đứt là chuyện là thật.
Ngưu Hữu Đạo bước đi thong thả tới nơi sóng ánh sáng biến mất, sau khi nhìn quanh, hắn chắp tay nhìn trời cao một lúc mới giơ tay lên, chỉ linh trong tay lay động, một con phi cầm tọa kỵ bổ nhào xuống. Ngưu Hữu Đạo lắc mình nắm lấy cánh tay của Ngân Nhi và bay tới trên thân phi cầm tọa kỹ, cưỡi nó bay lên không...
Sơn trang Mao Lư, Viên Cương đang ở trong đình viện của Ngưu Hữu Đạo tự mình trấn giữ chợt quay đầu, chỉ thấy Quản Phương Nghi và Vân Cơ lần lượt đi ra.
Viên Cương lập tức xoay người nghênh đón, ân cần nói: "Thế nào?"
Hai người Quản, Vân cười quay đầu nhìn lại, Viên Cương cũng nhìn lại. Chỉ thấy trong phòng có một người chậm rãi đi ra. Đó chính là Thương Thục Thanh.
Lúc này, gương mặt Thương Thục Thanh càng thêm xinh đẹp, làn da càng thêm mềm mại như trẻ đi vài tuổi vậy, sau khi ra ngoài nàng hơi cúi

người chào hỏi Viên Cương: “Viên gia."
Không cần nhiều hỏi, nhất định là thành công rồi. Nhưng Viên Cương vẫn không nhịn được hỏi hai người Quản, Vân: “Sao lại lâu như vậy?"
Theo những gì được biết, lợi dụng Vô Lượng Quả để đắp nặn cơ thể thì chỉ cần một tháng là đủ, lần này lại tốn hết ba tháng, nếu không phải biết trong mật thất vẫn còn tiếp tục, bên ngoài gần như cho rằng đã xảy ra chuyện gì.
Quản Phương Nghi than thở: "Hai chúng ta đi cảm nhận thân thể người khác, phải cẩn thận từng chút một chú ý cho đám quận chúa tẩy tủy phạt kinh, ngươi có biết mệt thế nào không hả? Căn bản không thể nhanh được."
Thương Thục Thanh nghe vậy liền sợ hãi, hạ thấp người hành lễ: “Đã khiến cho hai vị tỷ tỷ phải vất vả rồi, Thanh nhi thật sự không biết nên cảm ơn thế nào."
Vân Cơ cười nói: "Đừng nghe nàng khoe công. Quận chúa đi cảm nhận cơ thể của mình xem có gì khác thường không? Nếu có gì không bình thường thì lập tức nói cho chúng ta biết, nhân lúc dược tính còn chưa hoàn toàn vững chắc, có vấn đề chắc hẳn còn kịp điều trị."
Thương Thục Thanh nói “Dạ” rồi nhìn bốn phía xung quanh lại dò hỏi: "Đạo gia đâu?"
Viên Cương: "Đạo gia có việc phải ra ngoài, cũng sắp trở về rồi."
Hắn ta vốn phải bồi đi cùng, nhưng bên trong sơn trang Vân Cơ và Quản Phương Nghi đều có chuyện vướng chân, cần phải có người đắc lực tự mình trấn thủ, cho nên Ngưu Hữu Đạo không làm cho hắn ta cùng đi.
Quản Phương Nghi: "Quận chúa nghe lời Vân Cơ ra ngoài hoạt động một chút, cảm nhận thân thể mình xem có chỗ nào không ổn không. Bản thân nàng cảm nhận mới tốt. Chúng ta dùng pháp lực điều tra không thể hoàn toàn thay thế được đâu."
Thương Thục Thanh lại “Dạ” rồi hạ thấp người với ba người hành lễ, sau đó mới rời đi.
Lúc này, Quản Phương Nghi mới nổi giận nói: "Chờ Đạo gia trở về, nhất định phải bắt hắn cố gắng bồi thường chúng ta, vì nữ nhân của hắn mà làm hai chúng ta mệt muốn chết."
Viên Cương lạnh lùng một câu: “Đạo gia hi sinh còn lớn hơn các nàng."

Quản Phương Nghi xì một tiếng nói: "Chúng ta mệt nhọc, hắn ngồi hưởng thiếu nữ xinh đẹp, hắn hi sinh cái gì?"
Viên Cương liếc mắt nói một câu: “Nàng thật sự cho rằng trên đời này còn có viên Vô Lượng Quả thứ hai sao?" Hắn ta nói dứt lời liền nhanh chóng rời đi.
Quản Phương Nghi và Vân Cơ lập tức khiếp sợ tới mức ngây người. Bọn họ đều không ngốc, nghe vậy là hiểu được hắn ta có ý gì.
Đột nhiên, Quản Phương Nghi bước nhanh rời đi, trực tiếp tìm Côn Lâm Thụ hỏi thăm.
Từ sau khi Côn Lâm Thụ lấy trộm Vô Lượng Quả đã ở lại bên Hồ tộc nên chắc chắn phải biết rõ Ngân Cơ đã sử dụng Vô Lượng Quả hay không.
Tuy nhiên Côn Lâm Thụ không rõ Quản Phương Nghi hỏi điều này có ý gì, không đợi y hỏi, Quản Phương Nghi dường như chấn động đã chạy đi.
Mà lúc này Ngưu Hữu Đạo vừa mới trở về, đang gặp mặt Viên Cương. Nghe nói Thương Thục Thanh tẩy tủy phạt kinh thành công, hắn đang vui mừng thì Quản Phương Nghi và Vân Cơ cùng chạy tới, ngăn cản ở trước mặt hắn.
Quản Phương Nghi giận dữ hỏi: "Vì sao ngươi lừa chúng ta?"
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc: “Ta lừa các nàng chuyện gì?"
Vân Cơ: "Vô Lượng Quả chỉ còn một quả đó, vậy bản thân phải làm thế nào?"
Ngưu Hữu Đạo còn tưởng là chuyện gì, bình tĩnh nói: "Cái này không quan trọng."
"Ngươi..." Quản Phương Nghi chỉ vào hắn, bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.
Vị này đã đến cửa ải đột phá Nguyên Anh kỳ, cảnh giới mà tu sĩ trong thiên hạ tha thiết ước mơ, bao nhiêu người bởi vậy đánh tới ngươi chết ta sống, hắn lại có thể từ bỏ vào giây phút cuối cùng, sao hắn có thể hạ quyết tâm này vậy? Bọn họ quả thực khó có thể tin nổi, cũng rất đau lòng.
Nhưng việc đã đến nước này, dùng cũng đã dùng hết, nói gì nữa cũng vô dụng. Nàng chỉ có thể không nhịn được giậm chân một cái: “Xem như

ngươi lợi hại, sau này quận chúa biết được, sợ rằng cũng bị ngươi làm cho cảm động đến chết."
Ngưu Hữu Đạo: "Không cần nàng cảm động, nàng không cần biết chuyện này. Các ngươi hãy quản tốt miệng các ngươi, vĩnh viễn không được nói cho nàng biết."
Hai người Quản, Vân bất đắc dĩ nhìn hắn. Viên Cương im lặng.
Ngưu Hữu Đạo nhìn trái nhìn phải: “Quận chúa đâu?" Hắn cũng muốn xem thử Thương Thục Thanh bây giờ thế nào.
Viên Cương: "Các nàng bảo nàng cảm nhận cơ thể, hình như nàng đi ra bên ngoài sơn trang rồi."
Ngưu Hữu Đạo “A” một tiếng, lập tức xoay người đi ra ngoài. Khi đến cửa sơn trang, hắn nhìn thấy Thương Thục Thanh đang đuổi theo bướm bên bờ ruộng.
Chùa Nam Sơn có dọn một mảnh đất để trồng rau. Đám người Viên Phương trở về đã gieo hạt ở vùng đất hoang này, khiến nó xanh rờn.
Tuy nhiên lúc này Viên Phương không ở trong sơn trang Mao Lư.

Chương 2336: Giao phú của Tra Hổ

Chương 2336: Giao phú của Tra Hổ
Khi được biết sắp đi vực thứ năm, Viên Phương dẫn theo hai người đòi một con phi cầm tọa kỵ rồi chạy khắp nơi, hi vọng trước khi mình rời đi có thể tìm được địa bàn thích hợp, lý tưởng xây dựng lại chùa Nam Sơn.
Cảm giác cơ thể nhẹ nhàng khiến Thương Thục Thanh vui mừng, vĩnh viễn giữ lại tuổi thanh xuân sao có thể làm nữ nhân nào mất hứng được?
Chợt thấy có người từ trên cao hạ xuống, Thương Thục Thanh quay đầu nhìn thấy là Ngưu Hữu Đạo, phát hiện hành vi của mình có chút phóng túng thì lập tức ngượng ngùng: “Đạo gia."
Ngưu Hữu Đạo cầm kiếm cười hỏi: "Cảm giác như thế nào?"
Ở cửa sơn trang, Vân Cơ vô cùng xúc động nói: “Vị quận chúa này đã khổ nhiều năm như vậy, lần này lại được Đạo gia sủng ái, trước đây có chịu khổ nhiều hơn nữa cũng đáng, gặp gỡ nam nhân có tình có nghĩa như vậy, quận chúa không uổng đã sống trên cuộc đời này. Đúng là khiến cho nữ tử trong thiên hạ ao ước muốn chết!"
Quản Phương Nghi càng xúc động hơn. Nàng lại thích những chuyện tình yêu tốt đẹp, nhìn nam nữ đứng bên bờ ruộng, cười nói ống tay áo tung bay, nàng có chút phiền muộn nói: "Mạch Thượng người như ngọc, tiên sinh đời vô song!"
Ngân Nhi một mình chạy xuống sườn núi, trong tay nải nhỏ để đồ ăn cũng chạy tới chỗ bờ ruộng, tới trước mặt Ngưu Hữu Đạo và Thương Thục Thanh tham gia náo nhiệt.
Không bao lâu, Ngưu Hữu Đạo và Thương Thục Thanh lại dẫn Ngân Nhi theo đuôi quay trở về.
Bên ngoài sơn trang, Quản Phương Nghi cụt một tay kéo cánh tay Thương Thục Thanh và ra hiệu cho nàng ở lại một lát.

Viên Cương quay đầu liếc nhìn rồi xoay người đi theo Ngưu Hữu Đạo vào bên trong sơn trang.
Vẻ mặt Quản Phương Nghi phức tạp khác thường nhìn chằm chằm vào Thương Thục Thanh khiến nàng có chút ngượng ngùng, hỏi: "Hồng tỷ, sao vậy?"
Quản Phương Nghi buông tiếng thở dài, hỏi: "Cơ thể cảm giác thế nào? Có chỗ nào khó chịu không?"
Thương Thục Thanh: "Cảm giác rất tốt, cơ thể mềm mại, khí tức khoan khoái, cảm giác thoải mái nhất từ trước tới nay. Ngay cả khứu giác cũng nhạy hơn hơn rất nhiều. Ta có thể ngửi được mùi cỏ thơm trên đồng ruộng, cũng không phát hiện ra cơ thể có bất kỳ khó chịu nào."
Vân Cơ gật đầu: “Vậy là tốt rồi, cũng không còn có vấn đề gì nữa rồi."
Quản Phương Nghi kéo Thương Thục Thanh tay: “Quận chúa, cả đời này ta đã có rất nhiều lựa chọn sai lầm, nhưng lựa chọn chính xác nhất chính rời khỏi Tề Kinh đi theo Đạo gia. Đến cuối cùng, ta rất hài lòng, hắn không để cho ta thất vọng, ta không ở cùng nhầm người. Giá trị của mấy năm nay thế nào, nàng hiểu chứ?"
Thương Thục Thanh không biết vì sao đang yên đang lành mà nàng phải nói chuyện này, cái hiểu cái không khẽ gật đầu.
Quản Phương Nghi rất nghiêm túc nói cho nàng biết: "Quận chúa, Đạo gia ngoài mặt lãnh đạm, tình cảm của hắn chỉ là vẫn bị lý trí áp chế, hắn đối với nàng thật sự rất tốt. Trên đời này, nàng đại khái không tìm được nam nhân nào tốt với nàng hơn hắn đâu. Vương gia, Vương phi đối với nàng cũng không tốt được bằng hắn. Thậm chí là phụ mẫu của nàng cũng không tốt với nàng bằng hắn đâu. Có một số việc bây giờ nàng đại khái không rõ, nhưng cuối cùng sẽ có một ngày nàng hiểu rõ. Quận chúa tuyệt đối phải quý trọng, không thể phụ Đạo gia, bằng không Hồng nương ta sẽ không bỏ qua nàng!"
Nghe nàng nói nghiêm trọng như vậy, Thương Thục Thanh trố mắt nhìn. Bây giờ nàng thật sự không biết có chuyện gì xảy ra, chỉ ngượng ngùng "Ừ" một tiếng, xem như là đáp ứng.
Quản Phương Nghi biết nàng vẫn chưa rõ nhưng có một số việc thật sự không tiện nói ra, loại bỏ nhân tố nhằm vào cá nhân Thương Thục Thanh, Đạo gia bảo bọn họ quản tốt miệng mình thì nhất định phải có

nguyên nhân. Nếu như để cho khác người biết Đạo gia vĩnh viễn không có cơ hội lại đột phá đến Nguyên Anh kỳ, dễ dàng khiến cho người ngoài sinh lòng bất chính, chỉ sợ bản thân Đạo gia cũng sẽ có nguy hiểm.
Cuối cùng, Quản Phương Nghi cười thả nàng ra, bảo nàng đi nghỉ ngơi. Sau khi nhìn theo nàng dẫn theo Ngân Nhi rời đi, Vân Cơ buồn bã than thở: “Vị Đạo gia này của chúng ta đúng là quá hào phóng, ngay cả cái này cũng có thể bỏ qua được. Ít nhất ta làm không được."
Quản Phương Nghi quay đầu nhìn nàng: “Nàng quên viên Vạn Thú Linh Châu kia là ai cho nàng sao? Nàng có ngày hôm nay cũng là nhờ hắn thành toàn, hắn thành toàn cho chúng ta, duy nhất chỉ có mình..." Viền mắt nàng đỏ hoe, giọng điệu có chút nghẹn ngào và nói không được nữa. Vân Cơ im lặng, tâm tình cũng rất nặng nề.
Trở lại viện của mình, Ngưu Hữu Đạo phân phó Viên Cương một tiếng: “Lối đi giữa Thánh cảnh và nhân gian đã bị chặt đứt, cũng nên tạo áp lực cho các nơi rút lui nhanh hơn, truyền tin tức ra ngoài đi!"
Lại qua ít ngày, Thương Thục Thanh quan tâm tới chiến sự ngoài tiền tuyến nên chủ động xin đi giết giặc, muốn dẫn đầu mười vạn Nha Tương đi tới trợ giúp cho Thương Triều Tông một tay.
Nhưng nàng bị bị Ngưu Hữu Đạo ngăn cản. Thương Triều Tông chỉ huy binh lực mấy nước bao vây tấn công Nước Hàn đã chiếm ưu thế tuyệt đối rồi. Ý của Ngưu Hữu Đạo vẫn là để cho Thương Triều Tông tự mình đi đánh, để cho tất cả mọi người nhìn thấy cho dù y không có mười vạn Nha Tương giúp đỡ, cũng có thể bình định những kẻ gây rối.
Nói cho cùng, hắn vẫn phải trải đường cho sau này.
Tin tức lối đi Thánh cảnh và nhân gian bị chặt đứt vừa được truyền ra, không ít thế lực còn cố ý phái người đi Thánh đảo để xác nhận.
Sau khi xác định tình hình đúng như vậy, xác nhận lối đi tồn tại mấy trăm năm thật sự bị cắt đứt, thiên hạ chấn động, các nơi chuẩn bị rút lui không dám tùy ý qua loa nữa.
Đợi đến khi tình thế đạt được một điểm nhất định điểm, Quản Phương Nghi nhận được sự sai khiến của Ngưu Hữu Đạo đã rời khỏi sơn trang Mao Lư lao tới Thiên Đô Bí Cảnh...

Một hồ nước xanh thẳm bên trong Thiên Đô Bí Cảnh có một tòa Kim Tự Tháp đứng vững.
Quản Phương Nghi khiêng đồ rơi vào đỉnh tháp, cẩn thận gác trang bị do Ngưu Hữu Đạo tự tay thiết lập ở phía trên.
Mà sau khi thò tay vào trong hồ nước tìm cái rãnh, sau đó cẩn thận cắm từng chút một thứ trượng kim loại cổ xưa vào phía trên. Chỉ nghe bên trong có tiếng nước tí tách.
Sau khi xác nhận không có vấn đề gì, Quản Phương Nghi nhanh chóng bay ra khỏi đó.
Sau khi vội vàng ra khỏi Thiên Đô Bí Cảnh, Quản Phương Nghi vẫn không rời đi mà canh giữ ở Thiên Cốc chờ đợi.
Món trang bị do Ngưu Hữu Đạo thiết lập thật ra chính là một trang bị cân đối đơn giản, giọt nước tập trung đến một lượng nhất định, cân bằng bị phá tan, khe rãnh hạ xuống, tiên trượng nằm bên trong trang bị sẽ tự mình cắm vào bên trong vết lõm của Kim Tự Tháp.
Trên trang bị có bôi máu tươi của Viên Cương, đề phòng có động vật gì quấy nhiễu xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.
Mãi đến khi trăng sáng nhô lên cao, trong Thiên cốc mới nổ mạnh, sương mù dày đặc tập trung không tan bắt đầu điên cuồng phun ra mãnh liệt, cuối cùng giống như bị hố đen hút ra, hóa thành một điểm đen và biến mất ở trong không trung, lại không còn bất cứ dấu vết gì, lại lộ ra vách đá kia.
Quản Phương Nghi còn đi tới trước vách đá nhiều lần điều tra, xác nhận không có bất cứ vấn đề gì mới bay khỏi đó, quay trở về sơn trang Mao Lư nhận lệnh.
Vì vậy Ngưu Hữu Đạo lại cho truyền tin tức ra ngoài.
Lối đi giữa Thánh cảnh cùng nhân gian vừa chặt đứt không bao lâu, thiên hạ còn đang trong chấn động, đột nhiên lại truyền tới tin tức liên hệ giữa Thiên Đô Bí Cảnh cùng nhân gian bị hoàn toàn chặt đứt, thế gian đã không còn linh loại nữa!
Một đợt chấn động xông vào lòng người, khiến mọi người không còn nhiều thời gian để ở lại nữa.
Tán tu ở các nơi trong thiên hạ trên cơ bản đã bị các môn phái lớn trong giới tu hành tập trung gần như đầy đủ, nhân gian cũng triển khai toàn

diện một lần nhằm vào các tu sĩ ẩn nấp. Các nhân mã thế tục cùng lực lượng tu sĩ các phái phối hợp cùng hành sự.
Cho dù nước Hàn còn đang trong tình trạng giao chiến cũng đang toàn lực phối hợp, không phối hợp sẽ rước lấy sự trừng phạt nghiêm khắc của lực lượng tu sĩ thì càng phiền toái hơn.

Chương 2337: Đạo gia, ta không muốn trở về (1)

Chương 2337: Đạo gia, ta không muốn trở về (1)
Sơn trang Mao Lư cũng nói rõ, cho dù tu sĩ các nơi rút lui nhân gian, thiên hạ vẫn sẽ tiến hành loại bỏ các tu sĩ ẩn nấp và còn tiếp tục kéo dài nữa. Đừng tưởng rằng những tu sĩ khác đi thì mình có thể ngang ngược không chút e ngại, làm mưa làm gió. Trước hết hãy suy tính xem mình có phải là đối thủ của nhân gian hay mười vạn Nha Tương hay không. Nói tóm lại một câu, từ nay về sau, nhân gian không có nơi nào để cho tu sĩ sống yên ổn cả!
Ở dưới uy hiếp như vậy ép xuống, thế lực còn sót lại của Ô Thường rơi vào đường cùng cuối cùng phải xuất hiện. Hắc Thạch chủ động tới sơn trang Mao Lư.
Bên trong nhà thuỷ tạ, hai tay Hắc Thạch dâng Thôn Thiên Hoàn tinh mỹ và cẩn thận quan sát phản ứng của Ngưu Hữu Đạo, trong lòng vẫn lo lắng không yên.
Đương nhiên, trước khi tới y cũng đã âm thầm gửi thư cho sơn trang Mao Lư, hỏi trước xem lời hứa hẹn có còn hiệu lực hay không, sau khi xác nhận còn hiệu lực, y mới dám đến đây.
Sau khi xác nhận đúng là Thôn Thiên Hoàn, Ngưu Hữu Đạo thưởng thức Thôn Thiên Hoàn rồi chợt hỏi một câu: “Ma Điển đâu?"
Hắc Thạch chợt kinh ngạc, vội nói: "Ma Điển đã bị Ô Thường hủy rồi. Ô Thường ghi nhớ nội dung phía trên xong, vì đề phòng nội dung trong đó bị lộ ra ngoài đã ném Ma Điển vào bên trong lò luyện của Thiên Ma Thánh Địa. Không biết Ma Điển này rèn bằng vật gì, phải tốn khoảng ba ngày hai đêm mới hoàn toàn bị hủy. Chuyện này có mấy người nhìn thấy, tiên sinh có thể đi tìm người xác nhận."

Ngưu Hữu Đạo: "Được rồi, ta tin tưởng lời của ngươi, ta cũng nói lời thì giữ lời, chuyện đã qua không truy cứu nữa. Nhưng có một điều vẫn cần hoàn thành. Việc di chuyển vào vực thứ năm là không thể ngoại lệ, sau này có chuyện gì có thể trực tiếp liên hệ với sơn trang Mao Lư."
Hắc Thạch thở phào nhẹ nhõm, cúi người chắp tay nói: "Cảm ơn tiên sinh khoan hồng độ lượng."
Ngưu Hữu Đạo: "Đi đi!"
"Vâng!" Hắc Thạch lui về phía sau từ biệt, trước khi xoay người còn nhìn vào hai mắt Ngưu Hữu Đạo mới rời đi.
Có thể nói trong lòng y xúc động vô cùng. Cho đến khi Ô Thường chết, có thể còn không biết đối thủ chân chính của mình là ai. Chín Thánh ngoại trừ Lữ Vô Song ra, ngay cả mình chết ở trên tay của người nào cũng không biết, thua như vậy có oan hay không?
Y mới vừa đi, Đoạn Hổ đã bước nhanh tới bên trong nhà thuỷ tạ, bẩm báo: "Viên gia, bên ngoài có một người tự xưng là “Tra Hổ” muốn gặp ngài."
"Tra Hổ?" Viên Cương sửng sốt.
Đoạn Hổ bổ sung một chút: “Tự xưng là quản gia nhà Thượng tướng quân Hô Duyên Vô Hận ở Tề quốc lúc trước. Theo thủ vệ bên ngoài báo, người đó ngồi một chiếc xe ngựa, lúc lục soát phát hiện trên xe còn dẫn theo ba đứa bé. Bảo vệ nói, Tra Hổ kia cố ý nhấn mạnh dẫn theo nữ nhi Hô Diên Uy tới gặp ngài."
Ngưu Hữu Đạo ngồi ngay ngắn uống trà, ánh mắt liếc nhìn về phía Viên Cương.
Vẻ mặt Viên Cương xúc động: “Nhanh, cho mời."
Đoạn Hổ nhanh chóng rời đi, Viên Cương đi tới đi lui, cuối cùng không kìm chế được cũng tự mình đến cửa sơn trang chờ nghênh đón.
Không bao lâu, Tra Hổ tới, trong lòng còn một hài nhi hai tay, hai chân không cử động.
Mỗi tay của Đoạn Hổ dắt một thiếu niên cùng nhau bay vút đến, trước sau hạ xuống ngoài cửa lớn.
Viên Cương ở Tể Kinh một thời gian, Tra Hổ cũng đã tới cửa hàng đậu hũ năm đó, cho nên hai người quen biết nhau.

Vừa gặp mặt, ánh mắt Viên Cương nhìn chăm chú vào hài nhi đang được Tra Hổ. Hài nhi đang cầm lấy một bình sữa và mút chụt chụt.
Ánh mắt Tra Hổ lại nhìn vào trên cánh tay của Viên Cương, trên gương mặt vẻ đầy kinh ngạc không hiểu: “Không phải cánh tay của ngươi bị chặt rồi sao? Lẽ nào người trong hoàng cung Tề quốc trước đây không phải là ngươi?"
Viên Cương: "Là ta, chẳng qua dùng bí pháp trọng sinh mà thôi."
Tra Hổ thở phào nhẹ nhõm, nhìn hài tử trong lòng lại nhìn hai thiếu niên bên cạnh: “Đây là nữ nhi của Hô Diên Uy, hai người bọn họ là nhi tử của huynh trưởng Hô Diên Uy. Trước khi Thượng tướng quân chết đã giao bọn họ cho ta. Theo lý thuyết, đây là trách nhiệm của ta, ta không nên tới làm phiền ngươi. Nhưng các ngươi làm ra động tĩnh... Một mình ta trốn trốn tránh tránh không sao, nhưng đứa trẻ trong lòng ta quá nhỏ, còn chưa cai sữa, chúng còn phải đọc sách làm người, còn muốn thành gia lập nghiệp nên không thể theo ta trốn trốn tránh tránh ở trong núi cả đời."
"Viên huynh cùng phụ thân của đứa bé có giao tình không cạn, từng liều mình cùng phụ thân nó kề vai chiến đấu, ta cũng tin tưởng vào ánh mắt nhìn người của Thượng tướng quân. Ta tin tưởng Viên huynh là người đáng để phó thác. Ta muốn giao ba đứa bé cho Viên huynh, tin tưởng dựa vào thế lực phía sau Viên huynh có thể che chở bọn họ trưởng thành tốt. Không biết Viên huynh có sẵn lòng giúp chuyện này không?"
Ánh mắt y nhìn về phía thanh Tam Hống Đao đeo sau lưng Viên Cương.
Viên Cương tiến lên và giơ hai tay, cẩn thận đón lấy hài nhi trong lòng Tra Hổ, cẩn thận ôm ở trong ngực của mình và cúi đầu nhìn, phát hiện mắt đứa trẻ rất giống mẫu thân của nó.
Nhìn thấy đôi mắt này, hắn ta nhớ tới hình dáng nữ nhân cao ngạo kia ngẩng đầu nói: Ta thích ngươi!
Nhớ tới cảnh nữ nhân kia chảy nước mắt, trung bay trở trong cung điện đang bốc cháy, cuối cùng chôn thân trong biển lửa.
Nhớ tới phụ thân của hài tử này bị loạn tiễn bắn thành con nhím ngả ở bên cạnh hắn ta thì thào tự nói.
Chuyện cũ tàn khốc thê lương như hiện rõ ràng ở trước mắt hắn ta, in sâu trong lòng người.

Hài nhi không biết phiền não lo lắng, tò mò người nhìn trước mắt, cái miệng không răng mở ra cười khúc khích, hai tay mũm ma mũm mĩm lại tiếp tục ôm bình sữa mút chụt chụt, dáng vẻ rất đáng yêu.
Trong mắt Viên Cương lộ ra sự dịu dàng hiếm thấy. Hắn ta ngẩng đầu nhìn về phía Tra Hổ và gật đầu nói: "Ta sẽ xem nàng như nữ nhi của ta, ngươi cũng không cần lo lắng về hai người bọn họ, ta sẽ chăm sóc tốt."
"Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, kiếp sau ta sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp Viên huynh!" Tra Hổ chắp tay và cúi người thật sâu bái lạy từ biệt: “Từ biệt!"
Sau đó y ngồi dậy, dặn dò hai thiếu niên: "Sau này các ngươi phải xem Viên thúc thúc như phụ thân của các ngươi, phải nghe lời đấy!"
Hai người thiếu niên đỏ mắt rõ ràng không muốn. Một thiếu niên nói: "Hổ gia gia, ngài muốn đi đâu? Ngài không quan tâm tới chúng cháu nữa sao?"
Tra Hổ: "Ta phải đi tới một chỗ rất xa, các ngươi nghe lời, đừng khóc."
Y nói dứt lời thì xoay người lại muốn rời đi.
Nào ngờ một giọng nói thản nhiên từ bên trong sơn trang truyền ra: “Đứng lại!"
Tra Hổ dừng bước quay đầu, đám người Viên Cương cũng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ngưu Hữu Đạo cầm kiếm đi ra. Quản Phương Nghi đi theo ở bên cạnh.
Tra Hổ quay người lại và chắp tay hỏi: "Không biết vị này là ai?"
Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn hài nhi trong vòng tay của Viên Cương, lại liếc mắt nhìn hai người thiếu niên và thản nhiên nói: "Ngưu Hữu Đạo."
Tra Hổ vội vàng chắp tay bái kiến: “Nghe tiếng Đạo gia đã lâu, hôm nay mới được gặp, quả nhiên phong thái không tầm thường."
Ngưu Hữu Đạo: "Ta cũng ngưỡng mộ đại danh của Tra tiên sinh đã lâu, không biết lúc này Tra tiên sinh uỷ thác xong muốn đi đâu?"
Tra Hổ: "Dĩ nhiên là thuận theo đại thế, tuân theo hiệu lệnh để đi tới vực thứ năm."
Ngưu Hữu Đạo: "Vậy cũng không cần chạy lung tung nữa, sau này cùng rút lui với sơn trang Mao Lư, cũng tiện chăm sóc lẫn nhau. Ở đây cũng không thiếu chỗ cho ngươi nghỉ ngơi. Đoạn Hổ, sắp xếp phòng khách cho Tra tiên sinh ở."

"Vâng!" Đoạn Hổ đáp ứng và giơ tay ra hiệu với Tra Hổ nói: "Tra tiên sinh, mời ngài đi theo ta."
Tra Hổ vội vàng khoát tay nói: "Không cần không cần, không cần làm phiền. Ta quen độc lai độc vãng còn tự tại hơn, ta tự đi tới đó là jd rồi."
Ngưu Hữu Đạo lạnh lùng nói: "Ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời. Ngươi dám chạy thử xem, ngươi dám chạy, ta lại giết chết ba đứa trẻ này!"
Lời nói hung ác như thế khiến hai người thiếu niên bị dọa không nhẹ.
Tra Hổ vô cùng kinh ngạc: “Ngươi..."
Viên Cương cũng giật mình nói: "Đạo gia..."

Chương 2338: Đạo gia, ta không muốn trở về (2)

Chương 2338: Đạo gia, ta không muốn trở về (2)
Ngưu Hữu Đạo ngắt lời: “Hầu Tử, ngươi xác định rõ ràng cho, ở đây lời ai nói mới được tính. Hồng nương, chú ý cho kỹ, ai dám tự ý rời đi, giết!" Hắn nói dứt lời thì lạnh lùng liếc nhìn Viên Cương, tiếp theo cầm kiếm xoay người rời đi.
Trong lòng Quản Phương Nghi nói thầm, nhưng ngoài mặt vẫn nhận lệnh: “Vâng."
Viên Cương muốn nói lại thôi. Hắn ta biết tính cách của Ngưu Hữu Đạo, bình thường sẽ không đến mức như vậy mới phải. Hắn ta cảm giác ở trong này có lẽ có nguyên nhân gì đó nên suy nghĩ một lát, quay đầu lại nói: "Tra huynh, Đạo gia nói cũng phải. Chúng ta cùng đi vực thứ năm cũng tiện chăm sóc lẫn nhau. Huynh tạm thời ở lại sơn trang, chờ sau này lại cùng đi."
Quản Phương Nghi dùng ánh mắt ra hiệu cho Đoạn Hổ, Đoạn Hổ lại đưa tay: “Tra tiên sinh, mời!"
Sau đó, Quản Phương Nghi lại gọi người tới, trực tiếp đưa hai thiếu niên đang kêu to rời đi.
Tra Hổ hãi hùng khiếp vía, nhưng không dám càn quấy ở nơi này, chỉ trầm giọng nói với Viên Cương: "Viên huynh, không nên tổn thương bọn họ."
Viên Cương cũng trầm giọng nói: "Tra huynh yên tâm, huynh cứ ở lại trước đi." Hắn ta nói dứt lời cũng ôm hài nhi bước nhanh đi, muốn hỏi Ngưu Hữu Đạo xem có chuyện gì xảy ra.
Quản Phương Nghi cũng vậy.

Viên Cương bước nhanh tới sâu bên trong sơn trang và đuổi kịp Ngưu Hữu Đạo, vội hỏi: "Đạo gia, vì sao cố ý gây khó dễ cho Tra Hổ vậy?"
"Gây khó dễ? Ngươi cho rằng ta đang gây khó dễ sao?" Ngưu Hữu Đạo xì một tiếng: “Vực thứ năm không phải không cho phép y dẫn trẻ con vào trong, y làm vậy là có ý gì?"
Viên Cương: "Đạo gia, người này trung thành và tận tâm với nhà Hô Diên, tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì gây bất lợi hay chống lại nhà Hô Diên. Có lẽ huynh ấy cảm thấy để bọn trẻ ở lại nhân gian sẽ thích hợp hơn."
Ngưu Hữu Đạo liếc nhìn hắn ta, biết hắn ta hiểu nhầm ý của mình: “Chính vì y trung thành và tận tâm, ta mới không thể để cho y đi được. Chính vì y trung thành và tận tâm, lúc này uỷ thác mới không bình thường. Y đã có nắm chắc ngươi có thể thu giữ, nếu vậy tới sơn trang Mao Lư cùng đám trẻ không được sao? Tại sao phải đi? Chính bởi vì trung thành và tận tâm với Hô Diên gia, ý mới có khả năng đi tìm Cao Phẩm báo thù! Nếu y giết Cao Phẩm, nước Tấn bên kia đòi công bằng. Ta lập được quy định, ta có nên giết y hay là không?"
Viên Cương chợt tỉnh ngộ và kinh hãi không thôi. Lúc này hắn ta mới ý thức được Tra Hổ tính một đi không trở lại. May là Đạo gia phản ứng nhanh, bằng không sẽ xảy ra chuyện.
Quản Phương Nghi đi theo dường như cũng suy nghĩ tới điều gì, âm thầm xúc động. Từ nhỏ thấy lớn, nếu sơn trang Mao Lư không có vị này, quả thật không có cách nào đi được tới ngày hôm nay.
Ngưu Hữu Đạo: "Chính vì y trung thành và tận tâm, ta mới không hy vọng y gặp chuyện không may, nghe nói thực lực của y không tệ, giữ lại, xem như là ta giữ lại thành viên tổ chức cho các ngươi, cho sơn trang Mao Lư, dễ dàng hành sự và đặt chân ở vực thứ năm trong tương lai. Để ý y cho kỹ, đừng để cho người chạy mất."
Viên Cương cúi đầu nhìn đứa trẻ thích cười đang liếm môi trong lòng.
"Ôi!" Quản Phương Nghi buông tiếng thở dài: “Ngươi nói vậy ở trước mặt hai người thiếu niên kia, sợ rằng đã hù dọa bọn chúng rồi. Ở trong mắt hai thiếu niên kia, ngươi là kẻ ác chạy không thoát đâu."
Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, không để ý. Tương lai, hai người thiếu niên còn có thể nhìn thấy mình hay không còn không biết đâu...

Trong trạch viện của Viên Cương có thêm một đứa trẻ thích cười, cũng khiến cho trong trạch viện có thêm rất nhiều tiếng cười nói hoan hô, đứa trẻ nắm tay có thể lắc lư bước vài bước thường xuyên làm Lữ Vô Song không nhịn được cười. Phùng Quan Nhi cũng thường xuyên mỉm cười.
Mà thời gian trước, Sơn Hà Đỉnh cũng được đưa đến sơn trang Mao Lư, bày ở trước mặt Ngưu Hữu Đạo. Hắn ngồi ở trong nhà thuỷ tạ nghiêm túc thưởng thức.
Nước Hàn đầu hàng rồi, sau khi bỏ ra cái giá không nhỏ cuối cùng vẫn đàu hàng.
Thương Triều Tông tỏ ra không tiếc phải trả giá chứ tuyệt đối không thỏa hiệp. Tất cả đoàn thế lợi ích lớn nhỏ bên phía nước Hàn thấy liều chết cũng không có hi vọng, đối mặt với ưu thế tuyệt đối của Thương Triều Tông, chống lại nữa chỉ sợ sẽ khó thoát khỏi mang vạ nên không thể không nhượng bộ đầu hàng.
Đến lúc này, bảy nước thuộc về Yến, thiên hạ thống nhất!
Sau khi nhận lấy Sơn Hà Đỉnh, Ngưu Hữu Đạo đã rời khỏi sơn trang Mao Lư, dẫn theo Viên Cương, Thương Thục Thanh và Ngân Nhi cùng đi.
Nhóm người bọn họ đi tới Điệp Mộng Huyễn Giới, dẫn theo Thương Thục Thanh là muốn cho nàng mở mang kiến thức về sự kỳ ảo trong Điệp Mộng Huyễn Giới. Cũng bởi vì Thương Thục Thanh và Ngân Nhi có quan hệ tốt, để nàng đưa tiễn, cũng cho nàng nhìn ra được Ngân Nhi có dáng vẻ thế nào...
Trong thế giới đầy ánh sáng kỳ lạ, Kim Tự Tháp đứng vững ở trên núi đột nhiên chấn động, chậm rãi lún xuống.
Động tĩnh rất lớn, khiến vô số Điệp La Sát bay tán loạn.
Kim Tự Tháp lún vào dưới chân núi hình như đảo sâu trong mặt đất, ngọn núi xung quanh đổ nát, không ngừng nổ mạnh.
Phía trước chân núi, hành cung Thương Tụng đã đổ nát một nửa cũng tan vỡ ở dưới động tĩnh nghiêng trời lệch đất này, chỉ còn Đồng Điện này.
Trong Đồng Điện, trong chấn động rất lớn, Ngân Nhi ngủ yên mới yếu ớt tỉnh lại, lại bị Ngưu Hữu Đạo làm cho hôn mê.

Sau khi động tĩnh dừng lại, Ngân Nhi cũng bò dậy và đi về phía ngoài cửa, nhìn xung quanh chỉ toàn là đống đổ nát không người, chỉ có khói bụi cuồn cuộn làm Điệp La Sát xung quanh bay lượn.
Không thấy người đi theo với mình, Ngân Nhi hô lên: “Đạo Đạo!"
Sau khi kêu xong, cánh mũi nàng thoáng động, hít ngửi rồi quay đầu lại, trở vào trong điện lấy một cái lớn túi, chỉ thấy bên trong đầy chân gà nướng.
Lúc này, nàng cầm một cái lên miệng gặm, lại ngửi túi lớn khác. Vẫn là đùi gà.
Nàng mở tất cả các túi lớn ra. Chúng không phải đùi gà thì cũng là ăn đồ vặt nàng thích. Ngưu Hữu Đạo để rất nhiều đồ ăn cho nàng.
Hai tay mỗi tay cầm một cái đùi gà, nàng lại đi ra khỏi Đồng Điện, lang thang ở trong đống đổ nát, vừa nhai vừa kêu: “Đạo Đạo... Thanh Thanh..."
Không tìm được người, đồ trên tay cũng ăn hết, nàng không nỡ đi xa nên lại vui vẻ chạy trở về Đồng Điện, canh giữ ở bên cạnh một đống đồ ăn, ngồi ăn không ngừng, thỉnh thoảng còn lầm bầm một tiếng: “Đạo Đạo, Thanh Thanh, Ngân Nhi không tìm được các ngươi... Đạo Đạo, Thanh Thanh, Ngân Nhi ở đây... Đạo Đạo, Thanh Thanh, Ngân Nhi chờ các ngươi..."
Ngoài Điệp Mộng Huyễn Giới có một tiếng nổ mạnh, mặt đất chấn động rung chuyển, sóng ánh sáng trong Điệp cốc không ngừng lên xuống, cuối cùng nhanh chóng co lại, hóa thành một điểm và biến mất.
Lại không có bất cứ dấu vết gì nữa, lối đi của hai giới đã hoàn toàn biến mất.
Mắt thấy cảnh tượng này, Thương Thục Thanh run giọng nói: "Đạo gia, Ngân Nhi không đi ra được nữa sao?"
Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói: "Quận chúa đã biết lai lịch của nàng, biết thân phận của nàng. Ta biết quận chúa không đành lòng, nhưng thế giới này không thuộc về nàng, quá nguy hiểm đối với nàng. Bên trong thế giới kia mới là thế giới thuộc về của nàng, nàng là vương của thế giới kia. Ở thế giới kia, nàng mới có thể chân chính tự do tự tại, không thể bởi vì tình cảm của chúng ta không thể tiếp nhận mà giữ nàng ở lại bên cạnh chúng ta làm một linh sủng tham ăn được."

Thương Thục Thanh không lý trí được như hắn, trong mắt đã ngấn nước, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào nơi màn ánh sáng biến mất.
Ngưu Hữu Đạo biết nàng cần bình tĩnh lại nên không nói gì nữa, đi về phía bên cạnh và nói với Viên Cương: “Rất nhiều nhân viên di chuyển vào vực thứ năm nên không thể thiếu ngươi được. Ngươi có thể đi tới Vô Biên Sa Mạc trước, đi đầu chuyển giao. Bảo Hồng nương qua trợ giúp ngươi."
Viên Cương “Dạ” một tiếng rồi buồn bực nói: "Vậy có phải sau đó cũng sẽ chặt cứt lối đi giữa nhân gian cùng vực thứ năm hay không?"
Ngưu Hữu Đạo: "Cái này còn cần phải hỏi sao?"
Viên Cương: "Có phải ngươi muốn lợi dụng lối đi của Ly Ca để lại để trở về đúng không?"

Chương 2339: Quà tặng của Phượng Nhược Nam (1)

Chương 2339: Quà tặng của Phượng Nhược Nam (1)
Ngưu Hữu Đạo: "Đầu lối đi kia mới là nhà của chúng ta, lẽ nào ngươi không muốn về nhà?"
Viên Cương im lặng không lên tiếng.
Ngưu Hữu Đạo đột nhiên ý thức được điều gì, chợt quay đầu nhìn về phía hắn ta và trầm giọng nói: "Ngươi nói vậy là có ý gì?"
Viên Cương khó nhọc nói: "Đạo gia, ta không muốn trở về."
Ngưu Hữu Đạo híp mắt: “Ngươi đùa kiểu gì vậy? Ngươi không quay về thì ở lại vực thứ năm làm gì? Tiếp tục đánh đánh giết giết nữa sao? Ta cho ngươi biết, trừ khi ta giết tất cả những tu sĩ kia, bằng không bọn họ căn bản không có khả năng yên tĩnh được."
Viên Cương: "Không phải vực thứ năm, ta muốn ở lại nhân gian. Đạo gia, ta muốn ở lại làm chút chuyện có ý nghĩa."
Ngưu Hữu Đạo: "Chuyện có ý nghĩa chó má gì chứ! Ngươi ít nói chuyện lý tưởng của ngươi với ta đi. Chuyện nên làm chúng ta đã làm rồi, không ai có thể ôm đồm được tất cả, không ai có thể đâu, bằng không chính là không biết lượng sức!"
Viên Cương cúi đầu: “Đạo gia, ngươi trở về đi, ta ở lại."
Ngưu Hữu Đạo trầm giọng nói: "Huynh đệ nhiều năm, hôm nay ngươi tính giải tán với ta à?"
Viên Cương: "Đạo gia, ta không phải có ý này. Trở lại, ta không biết ta có thể làm gì, hãy là đám người trước kia sao? Hoặc là lăn lộn ăn xong chờ chết? Thế giới kia không cần dạng người như ta."
Ngưu Hữu Đạo tức giận: “Thế giới này cũng không cần ngươi! Nghe nói qua giành chính quyền dễ dàng, nắm chính quyền khó khăn chưa? Hầu

Tử, ta cho ngươi biết, thiên hạ trong nhân gian đã thống nhất, tiếp theo chính là phân phối lợi ích là những trận đánh đánh giết giết còn nguy hiểm hơn, không phải cả thân toàn man lực như ngươi có thể giải quyết được đâu, hiểu không? Bỏ lỡ cơ hội lần này, sau này ngươi muốn quay về cũng không thể quay về được đâu!"
Viên Cương hít sâu một hơi, ngẩng đầu và nói rất chân thành: "Đạo gia, ta suy nghĩ về chuyện này rất lâu rồi. Ta không dính vào những chuyện này, chỉ muốn làm chút chuyện hữu ích cho người. Đạo gia, ngươi trở về đi. Đoạn đường tiếp theo cứ để cho bản thân ta tự đi."
Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc nhìn hắn ta.
Sau một lúc lâu, Ngưu Hữu Đạo mới nói ra một câu: “Ta khổ tâm cố gắng nhiều năm như vậy, chúng ta thật vất vả mới đi được tới ngày hôm nay, ngươi lại nói với ta như vậy sao?"
Viên Cương: "Đạo gia, ta nhớ ngươi từng nói với người, con đường của mình cuối cùng vẫn phải do tự mình đi."
Ngưu Hữu Đạo: "Đứa trẻ tốt, học được cách lấy lời của ta tới bịt miệng của ta rồi. Xem ra, ngươi thật sự quyết định rồi."
Viên Cương rất thành khẩn nói: “Đạo gia!"
Ngưu Hữu Đạo quay đầu lại nhưng không nói gì nữa, đi trở về bên cạnh Thương Thục Thanh và nói: "Quận chúa, Ngân Nhi ăn quá giỏi, chúng ta nuôi không nổi."
Lời này vừa nói ra, Thương Thục Thanh dở khóc dở cười...
Sau khi nhóm người trở lại sơn trang Mao Lư, Ngưu Hữu Đạo lập tức thu xếp cho Quản Phương Nghi và Nam Thiên Vô Phương và Viên Cương đi tới Vô Biên Sa Mạc, trợ giúp Viên Cương bắt đầu chuyển người vào vực thứ năm.
Sợ Viên Cương không giúp được, Lữ Vô Song cũng cố ý để cho hai đệ tử An Du Nhi cùng Liễu Phi Tinh đi theo, bố trí người của Vô Song Thánh Địa cùng trợ giúp Viên Cương.
Sau khi nhìn theo nhóm người rời đi, Ngưu Hữu Đạo giữ Lữ Vô Song lại bên cạnh nói chuyện.
Sau khi đi tới bên cạnh, Lữ Vô Song có chút tò mò hỏi: “Chuyện gì vậy?"

Hai tay Ngưu Hữu Đạo cầm kiếm: “Hầu Tử nói với ta, hắn không muốn đi tới vực thứ năm, muốn ở lại nhân gian, nàng thấy thế nào?"
Lữ Vô Song trầm xuống: “Hắn luôn nghe ngươi, nếu như ngay cả ngươi còn không có cách nào thuyết phục được, ngươi nói với ta cũng vô dụng."
Ngưu Hữu Đạo: "Nàng không dự định khuyên hắn sao?"
Lữ Vô Song lắc đầu: “Sao cần phải để ý như vậy làm gì. Đối với ta, đi đâu cũng giống nhau cả. Hầu Tử từng nói với ta một câu, nói là ngươi từng nói với người, chỗ nào thấy yên tâm thì chỗ đó chính là nhà!"
"Chỗ nào yên tâm thì chỗ đó chính là nhà..." Ngưu Hữu Đạo thì thầm nói một tiếng rồi im lặng rất lâu, cuối cùng hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn trời: “Vậy còn Phùng Quan Nhi, nàng giữ nàng ấy ở bên cạnh làm nha hoàn có thích hợp không?"
Lữ Vô Song: "Chuyện nhà chúng ta, ngươi không cần lo, thanh quan khó quản được việc nhà, có thích hợp hay không, chờ nàng và Hầu Tử quen rồi, đợi đến lúc đó sẽ thuận theo tự nhiên, dĩ nhiên là thích hợp. Tính cách Hầu Tử thế nào, ngươi còn không biết sao? Ta giữ con tin trong tay, hắn mới dễ dàng chịu thua."
"Mẹ nó, người kia không phải muốn ở lại nơi này để có ba vợ bốn nàng hầu chứ!" Ngưu Hữu Đạo thì thầm một tiếng.
Lữ Vô Song không nghe rõ hỏi: "Cái gì?"
"Không có gì." Ngưu Hữu Đạo cười gượng lắc đầu: “Thôi đi, có nàng ở bên cạnh hắn, ta cũng có thể yên tâm hơn. Nàng phải để ý hắn nhiều hơn đấy."
Lữ Vô Song: "Ngươi nói vậy, ta có thể không để bụng được sao? Gặp phải loại nam nhân này cũng thật phiền lòng."
Đợi sau khi nàng rời đi, Ngưu Hữu Đạo lặng im tại chỗ cân nhắc.
Ban đầu, hắn đang suy nghĩ để lại người nào ở nhân gian thì thích hợp, có vài vấn đề không cần nghi ngờ, nhân gian nhất định sẽ có cá lọt lưới, chắc chắn còn có thể có tu sĩ ẩn nấp, làm không tốt còn có thể có số lượng nhất định. Để tránh sinh loạn, chung quy phải để người đặc biệt dùng mới được.
Để lại ai cũng là vấn đề. Bây giờ Viên Cương chủ động bằng lòng ở lại, hình như vấn đề này đã được giải quyết dễ dàng, dựa vào lực uy hiếp

của Viên Cương, người ẩn nấp cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, lại có thế lực triều đình giang lưới, trong một thời gian tương đối ngắn sẽ không có vấn đề lớn lao gì.
"Ngươi còn đứng ở đây làm gì?" Vân Cơ xuất hiện ở bên cạnh hắn.
Ngưu Hữu Đạo lấy lại tinh thần và nhìn về phía nàng: “Đưa tin cho Viên Phương, bảo y lập tức trở về gặp ta."
Viên Phương nhận được tin, lại chạy về vào lúc ban đêm.
Vừa trở lại, y lập tức hấp ta hấp tấp chạy tới phòng của Ngưu Hữu Đạo: “Đạo gia, ngài tìm ta sao?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ngươi trở về nhanh như vậy, đã tìm được chỗ xây chùa chưa?"
Viên Phương hì hì gật đầu: “Tìm được rồi. Ta chọn tới chọn lui chọn tới hoa mắt cũng không biết chọn chỗ nào thích hợp, sau đó người phía dưới nhắc nhở mới cảm thấy nơi ở trước của Đạo gia cũng không sai, có thể được nhờ."
Ngưu Hữu Đạo nghi ngờ: "Nơi ở trước của ta là có ý gì?"
Viên Phương nói: "Chỗ của tông môn Thượng Thanh Tông! Cách chùa Nam Sơn ban đầu còn rất gần, ta cố ý chạy tới đó xem thấy địa phương tốt lắm, ta còn cố ý đi xem Chốn Đào Hoa Đạo gia đã từng ở. Chà chà, bụi cây đào nghìn năm ngoài cửa kia trông thật đẹp, hoa đào nở quanh năm không tàn, bốn mùa đều có hoa nở rực rỡ, cực đẹp. Thượng Thanh Tông vốn có sẵn kiến trúc chỉ cần tu sửa cải tạo một chút là được, còn không cần tốn nhiều công sức. Ta đã sai người ta đi tìm thợ thủ công rồi."
Thượng Thanh Tông? Ngưu Hữu Đạo bất đắc dĩ một hồi, không ngờ được yêu tăng này lại có thể tìm tới chỗ đó. Nhắc tới cây đào kia, ngược lại cũng gợi lên hồi ức năm xưa của hắn.
Sau khi hắn lấy lại tinh thần, thờ ơ nói: "Ta nghĩ rồi, ngươi không cần đi tới vực thứ năm kia. Xem như nể tình ngươi thành kính Phật, ngươi lại là tâm phúc của chùa Nam Sơn, thiếu ngươi sợ là không được. Ngươi tiếp tục ở lại chùa Nam Sơn làm chủ trì của ngươi đi."
"A!" Viên Phương trố mắt, có thể nói là vui mừng bất ngờ, lại có chút buồn bã: “Không phải nói sau khi lối đi của năm giới bị chặt đứt, linh khí nhân gian sẽ bị loãng đi sao? Vậy bần tăng tu luyện thế nào?"

Ngưu Hữu Đạo: "Là tu luyện của ngươi quan trọng, hay là Phật tổ quan trọng?"
"Cái này..." Viên Phương bóp bóp ngón tay, hình như có chút khó chọn, thầm nói: "Các ngươi đều đi, một mình ta ở lại nơi này làm gì?"
Ngưu Hữu Đạo: "Không cần lo lắng, ta để lại một người cùng ngươi."
Viên Phương hiếu kỳ nói: "Ai?"
Ngưu Hữu Đạo: "Hầu Tử."
"A?" Viên Phương giật mình kinh ngạc. Y thật sự sợ Viên Cương, quả đấm của người này thực sự rất dọa người. Y liên tục khoát tay nói: "Không cần không cần, bần tăng ở lại một mình là được rồi, sao có thể oan ức cho Viên gia được chứ."

Chương 2340: Quà tặng của Phượng Nhược Nam (2)

Chương 2340: Quà tặng của Phượng Nhược Nam (2)
Ngưu Hữu Đạo: "Không oan ức, hắn vốn cũng không phải là tu sĩ, có thể không cần đi tới vực thứ năm."
Viên Phương nhếch mép cười khan nói: "Đạo gia ngài câu nói này đúng là nói đùa, hắn còn tu sĩ hơn cả tu sĩ. Chín Thánh bị hắn giết bốn, còn có một người thành lão bà của hắn, đây cũng sắp thành dùng võ nhập đạo trong truyền thuyết rồi. Hắn tiếp tục ở lại nhân gian hình như không quá thích hợp."
Đồ khốn kiếp! Trong lòng Ngưu Hữu Đạo hừ một cái và nhíu mày lại: “Là ngươi nói tính, hay là ta nói tính?"
Vẻ mặt Viên Phương xấu hổ, muốn từ chối lại không dám, chỉ còn biết vâng dạ nói: "Dĩ nhiên là ngài nói tính, chỉ là Viên gia có thể đồng ý không?"
Ngưu Hữu Đạo: "Ta nói hắn có thể ở lại thì tất nhiên có thể ở lại. Ngươi cũng không cần suy nghĩ nhiều. Hắn sẽ không ở cùng một chỗ với ngươi. Mục đích ta cho hắn ở lại cũng rất đơn giản, sợ có tu sĩ chưa đi hết sẽ làm hại nhân gian, cần hắn trấn giữ thôi. Ngươi ở lại làm một trợ thủ cho hắn, một khi Hầu Tử có gì cần, ngươi không được chậm trễ."
Hóa ra là như vậy! Viên Phương biết mình nói không tính, chỉ có thể gượng ép nói: "Được, ta nhớ kỹ rồi."
Ngưu Hữu Đạo: "Đừng có miệng nói một đường, trong lòng lại nghĩ một nẻo. Ta cảnh cáo ngươi, ngày nào đó ta trở về kiểm tra, nếu như phát hiện ngươi làm bậy, ta nhất định không tha cho ngươi đâu."
Viên Phương đứng hỏi: "Còn có thể quay về sao?"

Ngưu Hữu Đạo: "Có thể quay về hay không là chuyện của ta, ta muốn đi, ngươi không ngăn cản được, ta muốn về, ngươi cũng không ngăn cản được. Cho nên không cần ngươi quan tâm. Còn nữa, tạm thời không nên lộ chuyện này ra bên ngoài, hiểu chưa?"
"A." Viên Phương khúm núm một tiếng, trong lòng nói thầm đủ loại.
Vừa đối phó xong với vị này, ngày tiếp theo lại có phiền toái tới. Phượng Nhược Nam đưa tới cho hắn một món quà tặng.
Một người sống, sủng phi của Ngô Công Lĩnh, sủng phi từng trải qua bốn vị Đế Vương, A Tước Nhi!
Nữ tử thướt tha trước mắt này lại chân chính vang danh khắp thiên hạ!
Ngưu Hữu Đạo ngồi ngay ngắn sau bàn dài bên trong nhà thuỷ tạ nhìn A Tước Nhi đầu đội Sa Lạp chân thành hành lễ, trong lòng có chút buồn bực. Hắn phát hiện cô nương Phượng Nhược Nam kia vẫn thật sự giỏi gây chuyện, phát hiện nữ nhân trong thiên hạ đều rặt một loại!
Hắn đã thông qua các con đường biết được chuyện đã xảy ra.
Ban đầu, những quan lớn dám xử ly, cũng dám chiếm lợi phi tần trong hoàng cung của nước Tống, duy nhất chỉ có nữ nhân này là không dám tùy tiện làm bậy.
Liên tiếp bốn hoàng đế, mỗi người đều muốn giữ lấy, ai biết Thương Triều Tông có tâm tư gì? Bây giờ Thương Triều Tông đã có tình cảnh quân lâm thiên hạ, trong thế tục không có mấy người dám trêu chọc làm Thương Triều Tông mất hứng.
Vì vậy nước Tống bên kia đưa nữ nhân này đến Nam Châu, giao cho Nam Châu xử lý.
Làm vậy lập tức sẽ khiến Phượng Nhược Nam buồn nôn, bao nhiêu người chú ý nên nàng cũng không tiện làm quá rõ ràng khiến người ta chỉ trỏ nói xấu sau lưng. Thương Triều Tông ngồi còn chưa vững, nàng còn muốn giữ lấy danh hiền huệ.
Lần này biết được Thương Triều Tông sắp thắng trận, sẽ quay về Nam Châu, Phượng Nhược Nam lập tức không nhịn được nữa. Nếu thật sự để cho Thương Triều Tông coi trọng nữ nhân này thì phải làm sao?
Sau đó có người phía dưới hiến kế, bảo đưa đến sơn trang Mao Lư, giao cho Đạo gia xử trí. Cứ như vậy, vương gia không dám nói gì, Vương phi cũng không cần phải làm kẻ ác.

Kế này hay! Phượng Nhược Nam mừng rỡ, lập tức sai người ta đưa tới. Lúc này, Thương Thục Thanh, Vân Cơ thậm chí ngay cả Lữ Vô Song và Phùng Quan Nhi ôm đứa trẻ cũng chạy ra, muốn xem thử cuối cùng là nữ tử tuyệt sắc thế nào mà có thể làm bốn vị Đế Vương phải yêu mến như vậy.
Ngưu Hữu Đạo cũng muốn xem thử. Hắn nghĩ một lát rồi lên tiếng nói: "Vén tấm che đầu xuống."
Hạ Hoa lập tức tiến lên tháo Sa Lạp của A Tước Nhi xuống.
Lần này, chưởng môn Lưu Tiên Tông, Phù Vân Tông, Linh Tú Sơn chủ động xin đi hộ tống A Tước Nhi đến đây, để gặp được Ngưu Hữu Đạo. Không ngờ lại làm phiền tới ba vị chưởng môn tự mình đưa người đến.
Sa Lạp vừa lấy đi, ánh mắt Ngưu Hữu Đạo cũng dừng lại. Hắn bị vẻ đẹp của nữ tử trước mắt làm cho kinh ngạc. Hai đời làm người hắn cũng chưa từng gặp qua nữ nhân nào đẹp như vậy.
Nhìn thấy nữ tử này mới biết thế nào là phong hoa tuyệt thế, trong gương mặt nghiêng nước nghiêng thành lộ ra chút lo lắng buồn phiền, khiến cho người ta không nhịn được mà thương tiếc.
Mấy người Lữ Vô Song nhìn nhau, tất cả đều tự ti mặc cảm. Lúc này bọn họ mới biết vì sao người ta có thể khiến bốn vị Đế Vương phải yêu mến, quả thật là nhân gian tuyệt sắc!
Thương Thục Thanh không nhịn được nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo xem phản ứng của hắn thế nào. Nàng mím môi thầm trách tại sao đại tẩu lại đưa người này tới.
Ngưu Hữu Đạo giơ tay lên bóp trán: “A Tước Nhi đúng không, gương mặt này của nàng thật đúng là họa thủy, nếu nam nhân muốn nàng không phải tương đối quyền thế thì không gặp họa bất ngờ mới là lạ. Nói đi, nàng dự định thế nào đối với tương lai?"
Trên mặt A Tước Nhi lộ vẻ bi thương nói: "Người không thể làm theo ý mình, chỉ vì tham sống sợ chết nên mới sống tạm, cầu Đạo gia cho con đường sống." Nói dứt lời, cuối cùng nàng lại quỳ xuống.
Ngưu Hữu Đạo: "Nàng đúng là tiên hạ phàm, không nên dừng lại ở nhân gian. Nàng cũng không làm gì sai, giết nàng, ta ngược lại cảm thấy không đành lòng."

Đột nhiên hắn đẩy ra một chưởng, lực xé gió lướt qua. Mái tóc đen của A Tước Nhi theo gió rời đi, lập tức biến thành đầu trọc. Nhưng cho dù thành đầu trọc, cũng khó che giấu được phong thái tài hoa, còn lộ ra một vẻ đẹp phong tình khác. "Từ nay về sau, nàng hãy thanh đăng cổ phật cả quãng đời còn lại đi. Viên Phương!"
Viên Phương mặc tăng bào lập tức đi ra: “Có mặt."
Ngưu Hữu Đạo: "Nhận tới chùa Nam Sơn của ngươi xuất gia. Nếu phát hiện nàng còn quyến luyến hồng trần thì chính là nói dối ta, đúng lúc cho nàng một kết cục vui vẻ!".
"Vâng!" Viên Phương nhận lệnh.
A Tước Nhi lệ rơi đầy mặt, khóc dập đầu: “Cám ơn Đạo gia."
Các nàng thổn thức, thân là nữ tử đều theo đuổi vẻ đẹp, hôm nay mới biết thế nào là tốt quá hoá dở.
Sau khi người lui ra, Hạ Hoa, Trịnh Cửu Tiêu, Phí Trường Lưu tiến đến trước mặt Ngưu Hữu Đạo, lời lẽ cung kính và nịnh bợ lấy lòng.
Ngưu Hữu Đạo không có ý định muốn nói nhiều nên bảo bọn họ trở về chuẩn bị di chuyển.
Ba người dĩ nhiên tuân lệnh, nhưng trước khi đi Phí Trường Lưu còn xin chỉ thị một câu: “Nhi nữ của ba nghiệt đồ kia còn đang bị ba phái ta khống chế, không biết gia có thể có căn dặn gì không?"
Không nói chuyện này, Ngưu Hữu Đạo cũng thiếu chút nữa quên mất. Nhớ tới ba người kia phản bội mình ở Thiên Đô Bí Cảnh, trước đây tiến hành khống chế, là muốn lợi dụng để nhúng tay vào Tiêu Diêu Cung và Linh Kiếm Sơn, nhưng sau đó biến hóa không theo ý mình nên chuẩn bị tiến vào Thánh cảnh, cũng không để ý tới Tiêu Diêu Cung và Linh Kiếm Sơn bên kia nữa.
Ban đầu, ba phái thuận thế nịnh bợ Tử Kim Động, muốn để cho Tử Kim Động tới xử trí.
Nhưng Cung Lâm Sách bên kia lại biết Ngưu Hữu Đạo còn sống nên không làm thay, chuyện cứ thế bị gác lại.
"Trả tự do cho các nàng đi." Ngưu Hữu Đạo thoải mái nói một câu cho xong chuyện, đối với hắn đã không có giá trị gì thì không cần thiết giữ lại.

Viên Phương dẫn A Tước Nhi đi. Thương Triều Tông cũng trở về đến Nam Châu. Khi được biết Phượng Nhược Nam lén lút làm chủ gạt Lam Nhược Đình đưa A Tước Nhi đi sơn trang Mao Lư, y giận tím mặt, có thể nói là đã mắng cho Phượng Nhược Nam máu chó đầy đầu
Y thậm chí còn chưa gặp A Tước Nhi, làm sao có ý kiến gì. Cho dù y cũng tò mò không biết A Tước Nhi cuối cùng tuyệt sắc tới mức nào, cũng muốn xem thử dáng vẻ ra sao, nhưng còn chưa đến mức vì một A Tước Nhi mà hi sinh tất cả, Mục Trác Chân không làm, Thương Kiến Hùng cũng sẽ không làm, Nhiếp Chấn Đình không làm, Thương Triều Tông cũng không có khả năng làm.

Chương 2341: Tất cả đều đã qua, bảo trọng!

Chương 2341: Tất cả đều đã qua, bảo trọng!
Y phẫn nộ mắng Phượng Nhược Nam không phải bởi vì không gặp được người đẹp mà bởi vì Thương Thục Thanh. Bây giờ chuyện nàng và Ngưu Hữu Đạo còn chưa chắc chắn lại đưa một mỹ nhân như thế đến bên cạnh hắn. Nếu chẳng may bị hắn nhìn trúng, không phải vác đá tự đập lên chân của mình sao? Phải hiểu là vị trí Nhiếp Chính Vương này của y cuối cùng còn chưa được chứng thực đâu.
Vả lại, A Tước Nhi từng là nữ nhân bá phụ y - Thương Kiến Hùng, Thương Triều Tông y làm sao có thể xấu xa đến mức ngay cả giới hạn cuối cùng này cũng không có, nhất là ở dưới tình huống vị trí còn chưa ổn lại càng không thể làm như vậy.
Y thật không biết rốt cuộc trong đầu những nữ nhân như Phượng Nhược Nam chứa cái gì, còn thật sự có thể nghĩ, cũng thật sự dám nghĩ.
Y mắng chửi một trận mới khiến cho Phượng Nhược Nam tỉnh ra, làm nàng xấu hổ, hối hận vô cùng.
Mà sau khi đưa A Tước Nhi đi, Lam Nhược Đình biết được đã lập tức áp dụng hành động, Lam Nhược Đình phát động tổ chức tình báo của Thương thị tiến hành bắt bớ một trận.
Lam Nhược Đình ý thức được người dám đánh chủ ý đến trên đầu sơn trang Mao Lư thì vấn đề không bình thường, lập tức tiến hành bắt người đã mê hoặc Phượng Nhược Nam để nghiêm hình thẩm vấn, dẫn ra một loạt âm mưu nhằm vào Thương Triều Tông.
Thiên hạ chưa ổn định, một cuộc tranh đoạt đã ngầm bắt đầu!
Giống như Thương Triều Tông lo lắng, có người hi vọng Ngưu Hữu Đạo nhìn trúng A Tước Nhi, có người muốn xuống tay từ nền tảng của

Thương Triều Tông, lấy điều này để thay đổi tình hình bất lợi, thậm chí là lật ngược tình thế!
Sau khi tìm hiểu ra được chuyện do nước Hàn bên kia sắp đặt, Thương Triều Tông tức giận ra lệnh một tiếng, khống chế đám người ra tay bên phía nước Hàn, đại khai sát giới, đầu của mấy quan lại đầu hàng rơi xuống đất, xét nhà diệt tộc để răn đe!
Việc này cũng không phải là quan trọng nhất. Đối với Thương Triều Tông, bố trí lại hệ thống trong thiên hạ quan trọng hơn. Mà chuyện quan trọng nhất vẫn còn thực hiện chuyện tu sĩ trong thiên hạ dời tới vực thứ năm. Y truyền lệnh cho các nơi tích cực tổ chức phối hợp.
Các nơi cũng không dám chậm trễ chuyện này, trên xu thế lớn, các nơi vẫn hi vọng những người trong giới tu hành khống chế thiên hạ nhiều năm sớm cút đi.
Tu sĩ của các môn các phái, yêu ma quỷ quái của bốn biển, thế lực còn sót lại của chín Thánh, tán tu trong thiên hạ, gia quyến của tu sĩ, tù phạm được đại xá trong thiên hạ, một ít người vì trước lún chân vào quá sâu lo lắng thiên hạ biến đổi lớn sẽ bị liên lụy, một ít người sống không được vừa ý trên thế tục.
Người từ bốn phương tám hướng chạy tới Vô Biên Sa Mạc, cần Thương Triều Tông phối hợp với các nơi cung cấp xe ngựa chuyển vận.
Điểm khác chính là phàm phu tục tử bước vào vực thứ năm với quy mô không nhỏ, cũng cần Thương Triều Tông phối hợp thu xếp cung cấp một số thức ăn, ít nhất phải bảo đảm vấn đề no bụng cho nhóm người đầu tiên bước vào vực thứ năm trước khi lương thực sản xuất ra được.
Người từ bốn phương tám hướng tiếp tục chạy tới Vô Biên Sa Mạc.
Mà trước khi người tới, Viên Cương tự mình ở trong Vô Biên Sa Mạc trợ giúp, triệu hoán ra rất nhiều bò cạp chuyển vận, sau đó bước vào vực thứ năm triệu hoán ra rất nhiều bò cạp hoàng, ở dưới sự trợ giúp của một đám tu sĩ, người đến trước lần lượt được đưa vào bên trong vực thứ năm.
Hành động di chuyển rất khổng lồ đồ sộ, từng nhóm nối tiếp nhau...
Bên trong phủ Thứ Sử Kim Châu, Vô Tâm ngồi ở trước giường bệnh, chẩn đoán bệnh tình cho Hải Như Nguyệt đang ngủ mê man.
Lúc này Hải Như Nguyệt mất đi vẻ đẫy đà, tóc bạc nhiều, dáng vẻ tiều tụy.

Từ sau kia nhìn thấy nhi tử - Tiêu Thiên Chấn, bị nhi tử chửi độc lại bệnh nặng không dậy nổi, khó có tinh thần, thường xuyên lấy nước mắt rửa mặt.
Cho dù Vạn Động Thiên Phủ có không ít tu sĩ, cũng chữa không hết được tâm bệnh, thuốc và châm cứu không chữa được, pháp lực cũng không làm nên chuyện gì.
Sau khi chẩn đoán chính xác, Vô Tâm nới lỏng tay và im lặng.
Lê Vô Hoa cẩn thận hỏi: "Vô Tâm tiên sinh, tiện nội bệnh tình thế nào?" Trong mắt y ít nhiều có phần chờ mong.
Đang trong lúc bó tay không làm gì được, rơi vào tình trạng dày vò lâu ngày, đệ tử của Quỷ Y đột nhiên chủ động tới cửa, làm sao y có thể không chờ mong được.
Vô Tâm than khẽ một tiếng, bệnh tình giống hệt với dự đoán của sư phụ sau khi nghe được tin đồn, cũng là sư phụ truyền thụ phương pháp cứu chữa, bảo hắn ta đi chuyến này.
Ban đầu không có cách gì tốt, vẫn là bởi vì bệnh tình của La Phương Phỉ dẫn dắt sư phụ. Đương nhiên, La Phương Phỉ kia nghiêm trọng hơn người này nhiều, sai một ly có thể đi một dặm nên không thể quơ đũa cả nắm.
Sau khi cân nhắc, hắn ta mới trả lời: "Tâm bệnh vẫn cần phải có tâm dược mới chữa được, nếu không có tâm dược, cũng chỉ có thể áp dụng thủ đoạn can thiệp, cách thì thật ra có một, chỉ là sợ rằng sẽ tạo ra những hậu quả khác."
Lê Vô Hoa cung kính nói: "Mong được nghe cao kiến của tiên sinh."
Vô Tâm: "Làm cho phu nhân mất đi một đoạn ký ức, quên có vài ký ức không vui, tự nhiên cũng sẽ được giải thoát."
Lê Vô Hoa hình như hiểu ra, lại thỉnh giáo: “Không biết “một đoạn” này là chỉ bao lâu?"
Vô Tâm: "Khoảng hai năm, thuật này do sư phụ ta vừa nghiên cứu ra, ta cũng không dám bảo đảm ra tay nặng nhẹ thế nào, có lẽ càng lâu hơn. Phu nhân là chủ Kim Châu nên ta cũng không dám chuyên dùng, sợ sẽ làm lỡ chuyện của phu nhân, cho nên vẫn cần các ngươi quyết định."
Lê Vô Hoa gật đầu: “Ta hiểu, tiên sinh cứ thực hiện cứu chữa, bây giờ nàng đã bộ dáng này thì còn nói gì tới chủ chính Kim Châu."

Được cho phép, Vô Tâm cũng không có nói gì nữa, chỉ sai người ta đưa Hải Như Nguyệt tới một nơi không gian nhẹ nhàng khoan khoái hơn, sau đó châm kim trên đầu Hải Như Nguyệt...
Đợi cho tới khi nhổ vô số ngân châm ra, Vô Tâm lấy mấy viên đan dược bảo Lê Vô Hoa đúng giờ lại cho Hải Như Nguyệt uống: “Trong vòng ba ngày, phu nhân có thể tỉnh lại, ta cũng chỉ có thể làm được như vậy thôi, về phần hiệu quả thế nào thì ta cũng không thể kết luận được. Tiên sinh ghi nhớ kỹ, không nên để cho bất kỳ kẻ nào nhắc với phu nhân về những chuyện không này. Chuyện ta tới chữa bệnh cũng không cần báo cho phu nhân biết."
Hai tay Lê Vô Hoa nhận thuốc và liên tục gật đầu: “Ta hiểu, ta hiểu."
Vô Tâm không ở lại mà rời đi luôn.
Lê Vô Hoa tự mình đưa tiễn. Khi đưa đến đình viện, Vô Tâm chợt dừng bước, hình như nhớ ra điều gì hỏi: "Chuyện di chuyển vào vực thứ năm, Lê tiên sinh có đi không? Mẹ con phu nhân có ở lại không?"
Lê Vô Hoa than thở: "Tiện nội đã nản lòng thoái chí, ở lại cũng mất ý nghĩa. Ta đi rồi, ta cũng lo lắng cho tình cảnh của hai mẹ con. Bọn họ đi theo ta ít nhất vẫn có thể chăm sóc lẫn nhau. Gia Chi nó cho rằng sư đệ của tiên sinh cũng sẽ đi tới vực thứ năm nên quyết định theo ta rời đi vực thứ năm. Sự vụ của Kim Châu đã dâng thư cho Nhiếp Chính Vương, chắc không bao lâu, Nhiếp Chính Vương sẽ phái người tới tiếp thu."
Vô Tâm gật đầu và giơ tay nói nói: "Không phiền tiên sinh phải tiễn xa nữa." Lúc hắn ta xoay người rời đi, Quách Mạn cũng đi cùng.
Lê Vô Hoa chắp tay lặng lẽ đưa tiễn.
Ra khỏi phủ thành Kim Châu thì đã khuya. Vô Tâm cùng Quách Mạn chui vào trong một núi rừng và gặp mặt đám người Quỷ Y.
Vô Tâm nói ra tình hình cứu chữa, Quỷ Y quay đầu liếc nhìn Vô Tâm và than thở: "Đi thôi, giải quyết xong chuyện ở đây rồi, chúng ta đi cũng yên tâm."
Mà lúc này bên ngoài phủ Thứ sử có một đám người đi tới. Người do Thương Triều Tông phái tới tiếp nhận Kim Châu đã đến.
Đi cùng còn có Hải Vô Cực, hoàng đế nước Triệu trước kia cuối cùng đã dám ngang nhiên lộ diện, lần này hắn tới là đón mẫu thân Thương Ấu Lan.

Thương Triều Tông biết Hải Như Nguyệt sắp đi vực thứ năm nên bảo Hải Vô Cực nhận mẫu thân để phụng dưỡng, sẽ có bố trí nhất định. Bất kể nói thế nào, Thương Ấu Lan tốt xấu gì cũng là bà cô của Thương Triều Tông, chỉ cần không làm chuyện suy nghĩ không an phận, tất sẽ được sống yên ổn suốt quãng đời còn lại...

Chương 2342: Cao Kiến Thành làm tuyệt hơn (1)

Chương 2342: Cao Kiến Thành làm tuyệt hơn (1)
Bên ngoài phủ thành Bắc Châu, bên ngoài một mảnh rừng trúc nhỏ âm u tĩnh mịch, một chiếc xe ngựa đi đến. Thiệu Liễu Nhi xuống xe, phất tay ra hiệu cho người đánh xe điều khiển xe ngựa rời đi trước.
Nàng quay đầu lại, chỉ thấy trong nhà nông bên cạnh rừng trúc có một người đi ra, đang nhìn nàng mỉm cười, đó không phải là ai khác mà chính là Vô Tâm.
Hai người nhìn nhau, ánh mắt Thiệu Liễu Nhi chậm rãi đảo qua rừng trúc kia. Vẫn là căn nhà nông này.
Mặc dù rừng trúc đã có diện tích lớn hơn rất nhiều, căn nhà kia cũng được sửa lại, nhưng nàng chắc chắn sẽ không quên hoàn cảnh nơi này, năm đó khi nàng cùng Đàm Diệu Hiển bỏ trốn, hai người đã tư định chung thân ở đây.
Nàng vĩnh viễn cũng sẽ không quên lần đó, ghi lòng tạc dạ, khi đó đơn giản và ngây thơ, mất đi là mất đi, sau này sẽ không có nữa.
Vô Tâm hẹn gặp mặt nàng ở đây, rõ ràng cũng không quên, nàng ít nhiều có chút lo lắng không yên, không biết nên tiến vào cánh cửa kia không. Một khi tiến vào, đối phương muốn lặp lại điều gì, muốn nói gì với nàng, nàng không biết mình có nên từ chối hay không.
Tuy nhiên cuối cùng nàng vẫn đi tới đây. Nhưng Vô Tâm tránh nghi ngờ, vẫn chưa bảo nàng đi vào mà đưa tay ra hiệu cho nàng ở bên ngoài một lát.
Vô Tâm tới gặp nàng một lần cuối cùng để từ biệt, hắn phải đi cùng sư phụ Quỷ Y dời khỏi vực thứ năm.

Thiệu Liễu Nhi nghe xong thì hơi sốt ruột: “Diệu Hiển, ngươi không phải tu sĩ nên không cần thiết tiến vào vực thứ năm, dựa vào y thuật của ngươi, ngươi ở lại đây cũng rất có triển vọng. Bắc Châu, ngươi ở lại Bắc châu đi, nếu có chuyện gì thì chúng ta cũng có thể chăm sóc cho nhau."
Vô Tâm đi song song lắc đầu: "Liễu nhi, làm vậy không thích hợp, ở đây có không ít người quen, bị người ta nhìn thấy chúng ta qua lại sẽ không tốt cho nàng, cũng không tiện ăn nói với Hạo Chân bên kia."
Thiệu Liễu Nhi: "Bắc châu không được, ngươi có thể đến chỗ khác, chúng ta có thể cố gắng không gặp mặt."
Tình hình Thiệu gia không rõ ràng. Trên mức độ nào đó, bây giờ cùng với tương lai nàng đều cần Vô Tâm giúp đỡ, dựa vào ảnh hưởng từ y thuật của Vô Tâm nhất định có thể giúp đỡ nàng, không còn nhiều tu sĩ tồn tại, người có y thuật như Vô Tâm sẽ có ảnh hưởng rất lớn.
Vô Tâm dừng bước, kinh ngạc nhìn nàng. Đi chỗ khác, còn cố gắng không gặp, vậy hắn ở lại có ý nghĩa gì? Nàng bảo hắn ở lại có ý nghĩa gì?
Hắn đã không phải là thư sinh đơn thuần năm đó nữa, hắn đã đi khắp thế gian một lượt, trải qua một ít phong ba nên cũng có thể hiểu được một ít chuyện.
Ánh mắt của hắn rất phức tạp, trái tim hắn vẫn rất chân thành nhưng Liễu nhi của hắn đã thay đổi rồi.
"Diệu Hiển, nếu ngươi đi vực thứ năm, chúng ta có lẽ sẽ không bao giờ gặp mặt được nữa. Ngươi hãy ở lại đi!" Thiệu Liễu Nhi do dự một lát cuối cùng lại chủ động nắm lấy tay Đàm Diệu Hiển, trong ánh mắt lộ rõ sự khẩn cầu.
Vô Tâm nhìn chằm chằm vào nàng và chậm rãi giơ tay lên, kéo tay nàng ra rồi lùi lại hai bước, chắp tay nói: "Liễu nhi, tất cả đều đã qua rồi, nàng hãy bảo trọng!"
Hắn cười và xoay người, cũng thấy thoải mái hơn, cuối cùng hắn cũng bỏ xuống mà không còn lo lắng nữa, cả người dễ chịu rời đi.
Từ nụ cười của hắn, Thiệu Liễu Nhi đã hiểu ra được một vài điều. Nàng nhìn theo bóng lưng rời đi, dần dần trong mắt ngấn lệ, hai tay che mặt và chậm rãi ngồi xổm xuống, khóc...

Bên trong nhà thuỷ tạ của sơn trang Mao Lư, Quách Mạn lo sợ bất an đứng một mình chờ.
Nhóm Quỷ Y đã tới sơn trang Mao Lư, ở tại nơi dành cho khách bên ngoài sơn trang, chờ đi cùng người của sơn trang Mao Lư tới vực thứ năm.
Đây là ý của Ngưu Hữu Đạo, chính là muốn giữ lại Quỷ Y cho sơn trang Mao Lư. Sau này đi vực thứ năm, Quỷ Y cũng sẽ không rời khỏi sơn trang Mao Lư được.
Đi tới vực thứ năm, Ngưu Hữu Đạo sẽ không nhúng tay vào chuyện gì, nhưng trước khi đi, hắn sẽ lưu lại thành viên tổ chức nhất định cho sơn trang Mao Lư.
Quách Mạn được bí mật đưa tới, biết Ngưu Hữu Đạo muốn gặp nàng thì nàng rất căng thẳng. Bởi vì từ trước đến nay nàng chưa từng gặp mặt mũi thật sự của hắn. Bây giờ địa vị của hắn cũng đủ khiến cho nàng nơm nớp lo sợ, cũng không biết tính tình hắn thế nào.
Không bao lâu, Ngưu Hữu Đạo xuất hiện, Vân Cơ cũng đi theo.
Quách Mạn vội vàng hành lễ: “Quách Mạn bái kiến Đạo gia."
Chưa gặp qua người thật nhưng từng thấy người giả, Ngưu Hữu Đạo vừa xuất hiện là nàng lại nhận ra ngay.
"Không cần đa lễ." Ngưu Hữu Đạo ha ha cười và xua tay, ra hiệu nàng ngồi. Nàng không dám ngồi, Ngưu Hữu Đạo cũng không miễn cưỡng. Sau khi bản thân hắn ngồi xuống lại liên tục gật đầu tán dương: "Cuối cùng cũng nhìn thấy nàng, Quách Mạn, không tệ, mấy năm nay nàng làm không tệ."
Quách Mạn vội nói: "Đều là nhờ biết cách Đạo gia dạy dỗ, Quách Mạn không dám tranh công."
Ngưu Hữu Đạo: "Tốt chính là tốt, không thể không kể tới công lao, nàng không cần khiêm tốn. Nàng biết lần này ta tìm nàng tới là tại sao không?"
Quách Mạn không hiểu: “Quách Mạn mong được nghe dạy dỗ chỉ bảo."
Ngưu Hữu Đạo: "Không có gì dạy dỗ chỉ bảo cả. Có công lao thì phải thưởng. Ta cũng không biết nên thưởng cho nàng cái gì mới tốt. Tự nàng nói xem muốn cái gì."

Hóa ra là chuyện này. Quách Mạn do dự một lát, lắc đầu nói: "Thuộc hạ không có muốn gì cả."
Ngưu Hữu Đạo “Ôi” một tiếng và cười nói với Vân Cơ: "Đây vẫn là vô dục vô cầu, hắn là cầu này đi?" Hắn quay đầu lại nói với Quách Mạn: "Chung quy sẽ có vài nhu cầu, nàng cứ nói ra đi, cứ việc mở miệng, chỉ cần ta có thể làm thì sẽ cố gắng thỏa mãn nàng."
Quách Mạn cắn môi, đối mặt với ánh mắt khích lệ của đối phương, cuối cùng nàng lấy dũng khí nhắm mắt nói: "Thuộc hạ không muốn ban thưởng gì, chỉ hy vọng Vô Tâm tiên sinh sẽ không biết ta bị xếp vào bên cạnh ngài ấy. Thuộc hạ muốn thật sự ở lại bên cạnh Vô Tâm tiên sinh."
Ngưu Hữu Đạo ngẩn người, cảm giác lời của đối phương có chút vòng vo.
Vân Cơ mỉm cười, nàng hình như hiểu tâm sự của nữ nhân nhanh hơn nên cúi người ghé vào lỗ tai hắn nói thầm mấy câu.
Ngưu Hữu Đạo nghe xong cười ha ha và gật đầu nói: "Được, ta giúp nàng được toại nguyện, như nàng mong muốn!" Hắn quay đầu nói với Vân Cơ: "Chuyện này, nàng đi làm!"
Vân Cơ gật đầu: “Được."
Quách Mạn mừng rỡ chắp tay nói: "Cám ơn Đạo gia!"
Sau khi nói chuyện phiếm một lúc, đợi sau khi nàng xin cáo lui và rời đi, Ngưu Hữu Đạo mới đứng dậy đi tới bên hồ nước hỏi: "Lệnh Hồ Thu còn chưa gửi thư tới sao?"
Vân Cơ: "Chưa. HẮn đã dẫn theo người của Thiên Địa Môn đi Vô Biên Sa Mạc rồi."
Ngưu Hữu Đạo chắp tay, con mắt nhìn về phía xa, không giống với những anh em kết nghĩa khác, Lệnh Hồ Thu không tới tìm hắn, cũng không thư từ, không biết trong lòng có suy nghĩ gì...
Thời gian trôi qua cực nhanh, đảo mắt đã thấy cuộc di chuyển gần kết thúc.
Tinh sơ qua, số môn phái di chuyển vào vực thứ năm có hơn hai trăm vạn, gần ba trăm vạn người mà phần lớn đều phàm phu tục tử.
Thương Triều Tông đã xem như tạo dựng được hệ thông thiên hạ, tiếng hô có liên quan đến việc để cho Thương Triều Tông xưng đế nổi lên bốn

phía, người muốn thu được ủng hộ không ít, nhưng Ngưu Hữu Đạo không mở miệng, Thương Triều Tông không dám tự ý leo lên vị trí đó. Trên thực tế Nhiếp Chính Vương của Thương Triều Tông đã thành đầu não của triều đình trong thiên hạ.

Có người muốn đến sơn trang Mao Lư làm thuyết khách, thậm chí có người muốn dùng cái chết để khuyên giải, đều bị Thương Triều Tông cản lại. Thương Triều Tông phái người ngăn cản ở bên ngoài sơn trang Mao Lư, không cho người nào dễ dàng xông vào sơn trang làm phiền.

Ngưu Hữu Đạo chậm chạp không mở miệng, Thương Triều Tông lo lắng dày vò không yên, không biết có phải Ngưu Hữu Đạo có tâm tư khác hay không, y không tiện để cho người khác nói, chính y cũng không tiện nói. Y cũng không thể chạy tới nói ta không đợi kịp chứ?

Trước kia Ngưu Hữu Đạo không đồng ý thì cũng thôi, đồng ý giải quyết xong chậm chạp không làm, trái lại làm ý khó xử.

Chương 2343: Cao Kiến Thành làm tuyệt hơn (2)

Chương 2343: Cao Kiến Thành làm tuyệt hơn (2)
Vào tình huống vi diệu này, cuối cùng cũng có người thích hợp lên núi, Mông Sơn Minh tới.
Đương nhiên, đây cũng chỉ là tìm một lý do để đến đây, học sinh của Ngưu Hữu Đạo Hạ Lệnh Phái vẫn muốn tới bái kiến thầy, Mông Sơn Minh dẫn theo mẹ con trang cầu vồng tiện đường cùng nhau tới.
Không thể không nói, Mông Sơn Minh là thuyết khách thích hợp, Ngưu Hữu Đạo vẫn tương đối tôn kính ông ta, tự mình ra cửa sơn trang nghênh đón.
Hạ Lệnh Phái rất kích động, rất hưng phấn. bây giờ thầy của mình đúng là quá tuyệt, y thiếu chút nữa đã kích động quỳ xuống bái kiến.
Cả nhóm người đến bên trong nhà thuỷ tạ và ngồi xuống, lại nói chuyện phiếm một lúc. Chờ sau khi những người khác lui ra, Mông Sơn Minh cuối cùng cũng lộ ra ý định của mình: “Đạo gia, rắn không thể không có đầu, binh không chủ tất sẽ loạn, thế tục này còn cần phải có một người dẫn đầu, không biết Đạo gia có thể chú ý tới người dẫn đầu nào không?"
Ngưu Hữu Đạo cười nói: "Người ta chú ý không phải đã nói cho Vương phi rồi sao? Lẽ nào Vương phi không nói cho vương gia à?"
Mông Sơn Minh đang cúi đầu thoáng ngẩn người ra.
Đánh Tấn một trận còn dễ nói, có mười vạn Nha Tương giúp đỡ, đánh Hàn một trận lại lại tốn không ít tâm huyết của ông ta, dáng vẻ càng càng, bộ dạng của tuổi xế chiều đã không có cách nào che giấu.
Ngưu Hữu Đạo tự mình rót trà cho ông ta: “Ta nói với Vương phi, dùng thiên hạ này đổi một người muội muội của vương gia. Chẳng lẽ vương gia không đồng ý?"

Mông Sơn Minh biết điều này nhưng giả vờ vừa biết, “A” một tiếng nói: "Không biết giữa Đạo gia và quận chúa đã xác nhận danh phận chưa?"
Hai người chậm chạp không xác nhận danh phận, cũng không biết có thành hay không. Thương Triều Tông bên kia thử nhiều lần, Thương Thục Thanh cũng nói không tới một bước kia, không trao đổi điều kiện khác là không đạt được, bảo Thương Triều Tông làm thế nào? Thương Triều Tông cũng không tiện thể hiện quá rõ ràng ý định mang muội muội đi trao đổi ở trước mặt Ngưu Hữu Đạo.
Mặc dù Thương Triều Tông có lý do an ủi mình, làm như vậy cũng là muốn tốt cho muội muội, nhưng chuyện không thành chính là không thành.
Ngưu Hữu Đạo: "Chỉ cần vương gia đáp ứng, còn lại là chuyện riêng của ta và quận chúa, không cần những người khác quá để tâm."
Mông Sơn Minh nặng nề thở phào nhẹ nhõm: “Đạo gia có tâm như vậy, nhưng người trong thiên hạ không biết, nếu sơn trang Mao Lư có thể ngang nhiên buông lời, lại có thể ổn định được lòng người trong thiên hạ, cũng có lợi cho người trong thiên hạ mau chóng nghỉ ngơi lấy lại sức! Đạo gia di chuyển tu sĩ trong thiên hạ chuyển vào vực thứ năm, có thể thấy được Đạo gia có lòng vì chúng sinh trong thiên hạ." Ông ta nói dứt lời liền chắp tay: “Lão phu mạo muội khẩn cầu, vì muôn dân trăm họ trong thiên hạ, mời Đạo gia mau chóng ổn định lòng người."
Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu: “Có một số việc không làm rõ, thật ra cũng không phải là chuyện gì xấu, người nào là tâm tư gì, dễ dàng cho vương gia quan sát. Tuy nhiên, nếu Mông soái lên tiếng, được, đợi vương gia lên triều, ta sẽ phái người đi tới triều đình mời vương gia lên ngôi!"
Mông Sơn Minh bừng tỉnh hiểu ra. Hóa ra là vậy! Nhưng đối phương đã nói ra, ông ta mừng rỡ nói: "Lão phu thay mặt vương gia, thay mặt dân chúng trong cám ơn Đạo gia!"
Ngưu Hữu Đạo khoát tay áo, lại đưa tay ra hiệu: “Uống trà đi."
Mông Sơn Minh cám ơn, không biết Ngưu Hữu Đạo chậm chạp không mở miệng còn có một dụng ý khác.
Nhắc tới dụng ý này cũng có chút bỉ ổi, chỉ vì hắn còn chưa nhận được lời xác nhận cuối cùng của Thương Thục Thanh, hắn muốn từ từ để cho

nàng thấy rõ dụng tâm của Thương Triều Tông, dễ dàng cắt đứt sự lưu luyến của nàng, để cho hắn dễ dàng có được nàng.
Khi làm chuyện này, hắn dĩ nhiên không thể nói ra với Thương Thục Thanh được.
Hình như có chút hiệu quả, Thương Thục Thanh đứng ra đón Mông Sơn Minh một lát lại lấy lý do cáo lui, hình như đoán được dụng ý của ông ta khi tới đây nên không muốn đối mặt...
Mông Sơn Minh quay về vào ngày tiếp theo. Sau khi nhận được câu trả lời rõ ràng, Thương Triều Tông mừng rỡ. Quả nhiên vẫn là Mông soái đứng ra có hiệu quả tốt nhất, nên vô cùng cảm kích ông.
Ngưu Hữu Đạo cũng không nuốt lời, sau đó quả thật có phái người tự mình lên triều của Thương Triều Tông, đại biểu Ngưu Hữu Đạo, đại biểu sơn trang Mao Lư đốc thúc Thương Triều Tông sớm lên ngôi để ổn định lòng người trong thiên hạ.
Người của Thương hệ vô cùng mừng rỡ, các quan chức lập tức khẩn cầu Thương Triều Tông sớm lên ngôi. Thương Triều Tông dĩ nhiên là thịnh tình không thể chối từ.
Thương Triều Tông vừa buông lỏng miệng, mọi người hoan hô, Thương Vĩnh Trung lại là người đầu tiên nhảy ra, mời tìm chỗ lập Đô, lời nói ra cũng dõng dạc!
Thủ đô ở đâu, trong lòng vài người đã sớm có kế hoạch, cuối cùng xác định ở đô thành nước Tần ban đầu!
Rất nhiều chuyện đã được chuẩn bị từ trước, bây giờ chấp hành lên dĩ nhiên rất nhanh chóng, lại oanh oanh liệt liệt...
Bên trong thành phủ Nam Châu, rất nhiều quan lớn vội vàng dời về đô thành mới.
Bên trong Tử Phủ, Giả Vô Quần lại mời hữu thừa tướng nước Yến bây giờ là Tử Bình Hưu tới. Tả thừa tướng là Cao Kiến Thành.
Giả Vô Quần không vòng vo, cầm bút viết xuống một hàng chữ: Thừa tướng đã qua hai triều Đế Vương, sao lại làm tướng trong triều, nên sớm rút khỏi triều, vừa bảo vệ quãng đời phú quý còn lại, cũng giữ lại đường lui cho hậu nhân. Lam Nhược Đình đang được mọi người chú ý, thừa tướng muốn xoay ngược tình thế khó tránh khỏi ngăn cản sự sắc bén trong phe cánh của nàng, không lùi ắt gặp tai họa bất ngờ. Ngài nên lui!

Tử Bình Hưu vuốt râu không nói, người đã hưởng qua quyền thế mà quyết đoán buông tha như vậy, trong lòng khó tránh khỏi rầu rĩ.
Nhưng cuối cùng ông ta vẫn bị Giả Vô Quần thuyết phục, suốt đêm viết một phần tấu chương.
Nhưng vào ngày lên triều hôm sau, lại phát hiện Tả thừa tướng Cao Kiến Thành không xuất hiện, nhưng cho người tấu lên, nói tối hôm qua bị ngã mới phát hiện tuổi đã lớn, tinh lực không cao, thỉnh cầu được cáo lão!
Tử Bình Hưu bất đắc dĩ phát hiện Cao Kiến Thành làm tuyệt hơn, dứt khoát trực tiếp vung tay không tới, không giống mình còn ngu ngốc lên triều đối mặt, xem như đã phát hiện ra mình chậm một bước, bị Cao Kiến Thành đi trước, trong giây lát khiến ông ta không dám lấy ra tấu chương của mình.
Cao Kiến Thành vừa ngã một cái đã cáo lão, Tử Bình Hưu lập tức cũng xin lui, Tả và Hữu thừa tướng đồng thời muốn lui là tính làm gì? Khó tránh khỏi quá rõ ràng đi? Các người bất mãn với việc Thương Triều Tông sắp lên ngôi sao?
Tử Bình Hưu giấu tấu chương ở trong tay áo không thể làm gì khác hơn là dừng lại, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn ông ta không dám lấy ra nữa.
Nhưng hành vi của Cao Kiến Thành thật sự làm cho ông ta tỉnh táo lại, khiến ông ta quyết ý ra đi, không còn tâm tư lưu luyến quyền vị nữa...
Cao Kiến Thành ngã, tất nhiên có không ít người đi thăm. Thậm chí Thương Triều Tông tự mình đi tới, còn mời Triệu Hùng Ca khám và chữa giúp.
Đó chỉ là vết thương ngoài da không có gì, trị được, nhưng đầu óc Cao Kiến Thành không tỉnh táo, hồ đồ, trong một đêm thậm chí nhận thức cũng không rõ ràng.
Ông ta nhất quyết hồ đồ, tu vi của Triệu Hùng Ca cao tới đâu cũng trị không hết.
Đầu óc hồ đồ thành như vậy, miễn cưỡng làm quan hình như cũng không nói được, ngay cả có người muốn hỗ trợ nói giữ lại cũng không biết nên mở miệng như thế nào.
Tử Bình Hưu cũng chạy tới thăm, ngồi ở bên cạnh giường bệnh và cho người lui ra ngoài, miệng ghé vào bên tai Cao Kiến Thành, khẽ nói:

"Cao huynh, ở đây không có người ngoài, cũng không cần đóng kịch ở trước mặt ta nữa."
"A? A a..." Cao Kiến Thành nói lời lẽ mơ hồ không rõ, ánh mắt tan rã. Nói gì cũng không tỉnh lại, Tử Bình Hưu rất phẫn nộ, phất tay áo phẫn nộ rời đi...
Tử Bình Hưu vừa đi, Cao Thiếu Minh lập tức chạy vào phòng, cúi người nói ở bên tai Cao Kiến Thành: "Phụ thân, người đều đi hết rồi."
Ánh mắt tan rã vừa rồi của Cao Kiến Thành chợt thu lại, tinh thần lập tức khỏe mạnh bò dậy, đứng lên rung tay áo: “Đại lão cũng đã tới, những người khác đều ngăn cản lại."

Chương 2344: Mỗi người đều không để cho người ta bớt lo

Chương 2344: Mỗi người đều không để cho người ta bớt lo
Cao Thiếu Minh nói: "Đã thu xếp ngăn cản theo phụ thân phân phó, đã nói phụ thân cần nghỉ ngơi nhiều, không thích hợp làm phiền."
Cao Kiến Thành “Ừ” một tiếng rồi chắp tay lại khẽ thở dài.
Cao Thiếu Minh nói: "Phụ thân, vừa nhìn bộ dạng của Tử đại nhân, hình như rất tức giận. Có chuyện gì xảy ra vậy?"
Cao Kiến Thành liếc nhìn y: “Tử Bình Hưu gì nhưng ít mưu, không đáng để lo, mấu chốt là Giả Vô Thiệt phía sau ông ta không đơn giản, trước đây ta thật sự xem thường gã. Trước đó, người ở sơn trang Mao Lư kia chậm chạp không tỏ thái độ, cũng không biết hắn có ý tưởng gì, nếu chẳng may có gì, ta và Tử Bình Hưu còn phải phối hợp, bởi vậy trước đó ta cũng không tiện tỏ thái độ."
Ông xoay người bước đi thong thả: “Bây giờ, người ở sơn trang Mao Lư kia tỏ thái độ, ta lại có thể có chuyện phải lo lắng, Ta không tin Giả Vô Thiệt không phản ứng, ta nghĩ Giả Vô Thiệt nhất định bảo Tử Bình Hưu lui về ở ẩn. Tử Bình Hưu tức giận là được rồi, chứng tỏ ta đã tranh trước, chứng tỏ ta dự đoán không sai!"
Ông cười lạnh: “Lam Nhược Đình không hồ đồ, nhất định có thể nhìn ra ta lui về ở ẩn với dụng ý là nhường đường cho hắn, nhưng loại chuyện như vậy hắn không tiện nói ra ở trước mặt vương gia, Lam Nhược Đình khó có thể nói được là hắn ép ta lui, không tiện vạch trần. Người lui đầu làm gương, không quan tâm Lam Nhược Đình có muốn hay không cũng phải tiếp nhận chuyện này, người noi gương lui sau lại có hiệu quả giảm đi rất nhiều, ta làm sao có thể để cho Tử Bình Hưu cướp trước được!"

"Tử Bình Hưu buồn bực chính là vì điều này. Ta cướp trước ông ta, ông ta nhất thời không dám nói lui, đành phải kéo dài thời gian mà không tìm một lý do thích hợp!"
Cao Thiếu Minh hiểu ra, nhưng ít nhiều có phần không cam lòng, có một phụ thân làm Tả thừa tướng ở trong triều làm chỗ dựa vững chắc, không cần nói cũng biết lợi ích thế nào. "Có lẽ là phụ thân suy nghĩ nhiều rồi. Con quan sát Lam Nhược Đình hình như không có ý định như vậy."
Dường như phát hiện ra tâm tư của nhi tử, Cao Kiến Thành quay đầu nhìn về phía nhi tử, trong mắt lộ ra ẩn ý sâu xa lại hình như có ý giáo dục: “Đến tình huống này còn tùy thuộc vào hắn sao? Hắn không có, người phía dưới hắn lại có. Không cần hắn đồng ý, phe cánh của hắn sẽ tự mình quét dọn cản trở thay hắn! Những người này đều là người cũ bên cạnh vương gia, thiên hạ ban đầu đã được xác định, vương gia không nhờ tâm phúc lâu năm để ổn định cục diện, chẳng lẽ còn phải nhờ vào người ngoài sao? Lam Nhược Đình ép thế là thế của Nam Châu, là thế dòng chính của vương gia, trong triều không người nào có thể ngăn cản được phong quang của hắn, nếu không thức thời, phụ tử chúng ta khó có thể chết già, người phe cánh của hắn tới khai đao đầu tiên tất nhiên là con!"
Cao Thiếu Minh thoáng kinh sợ.
Cao Kiến Thành than thở: "Ta đi đầu lui ra, nhường lại vị trí, thế lực của Nam Châu nhất định sẽ không làm khó con. Ta thức thời, bọn họ có lợi cũng phải chia cho con một chén canh. Lam Nhược Đình cũng phải tiếp nhận chuyện này, cho dù có người muốn động vào con, Lam Nhược Đình cũng sẽ không dễ dàng ngồi xem, bằng không lại thành qua sông phá cầu. Ta lui ra, bây giờ con đi theo bên cạnh Lam Nhược Đình, liền thành người của Lam Nhược Đình, có Lam Nhược Đình chiếu cố còn hơn cả vi phụ, ít nhất tránh được e ngại phụ tử vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp. Lam Nhược Đình dẫn theo con dễ dàng hơn, vương gia nể mặt vi phụ cũng sẽ không có dị nghị gì. Mà ta, lúc này trốn ánh sáng sắc bén mới là thượng sách, con hiểu chưa?"
Cao Thiếu Minh dường như suy nghĩ tới điều gì lại khẽ gật đầu, chắp tay nói: "Nhi tử hiểu rõ. Chỉ là lần này giả vờ hồ đồ có thể giả vờ tới khi

nào, Phụ thân cũng không thể giả vờ hồ đồ chứ cả đời? Trong ngoài đều biết, qua thời gian dài, khó tránh khỏi sẽ bị lộ ra."
Cao Kiến Thành vung tay áo một cái: “Bụng dạ hẹp hòi, chuyện đó có gì đâu mà phải lo ngại? Ta muốn khỏe lúc nào chả được! Con yên tâm đi, sẽ không phải chờ lâu đâu. Chẳng bao lâu thời cơ thích hợp, tùy tiện ăn vài viên thuốc bổ lại khỏe, ai còn có thể nói gì được sao? Chẳng lẽ còn không cho ta khỏi bệnh? Bố cục đã thành, ai còn có thể đá Lam Nhược Đình xuống bảo ta lên làm lần nữa chứ?"
Phụ thân đa mưu túc trí, Cao Thiếu Minh xem như đã được lĩnh giáo nên tâm phục khẩu phục, chắp tay cung kính cúi đầu tiếp nhận giáo huấn...
"Giả vờ! Lão phu vẫn phải có chút tầm mắt nhìn nhận chứ! Lão hồ ly kia tuyệt đối là giả vờ! Mệt cho hắn còn làm được, lại có thể thật sự giả ngu..."
Trở lại phủ đệ, Tử Bình Hưu lập tức tìm đến chỗ của Giả Vô Quần và lải nhải, mạnh mẽ lên án sự vô sỉ của Cao Kiến Thành.
Giả Vô Quần im lặng một lúc, sau đó cầm bút viết lại mấy chữ rồi đẩy qua cho ông ta xem: Yên lặng theo dõi tình hình, có thể không cần lui ra!
"Không lui?" Tử Bình Hưu ngạc nhiên, nghi ngờ hỏi: "Ý của tiên sinh là chỉ?" Hắn gõ gõ vài cái lên tấu chương đã được sửa nhiều lần đêm qua đang đặt ở trên bàn.
Giả Vô Quần gật đầu.
Tử Bình Hưu lập tức hỏi: "Tiên sinh nói lời này phải giải thích thế nào?"
Giả Vô Quần lại viết: Lam Nhược Đình không phải tài năng tầm thường, nếu hắn cũng đủ thông minh thì nhất định sẽ đến nhà khuyên can. Nếu không phải không thể một nhà độc quyền, thừa tướng trốn phong quang của hắn lại lui cũng không muộn!
Tử Bình Hưu cũng là lão cáo già trên triều đình, nghe âm biết ý, dường như suy nghĩ tới điều gì lại vuốt râu nói: “Cũng chỉ có thể đi bước nào nhìn bước đó, chờ qua Tân Đô lại xem thế nào."
Giả Vô Quần: Thừa tướng tự đi Tân Đô, ta không đi cũng được.
Tử Bình Hưu kinh ngạc: “Tiên sinh không đi? Vì sao?"
Giả Vô Quần cười: Thiên hạ bình định, sơn thủy đang lúc rảnh rỗi, không thích hợp bị nhốt bên trong tường viện, nên chọn ba, bốn hộ vệ đi

theo, tìm cảnh đẹp ý vui, kiếm thiếu nữ xinh đẹp làm bạn, hoặc đi làm chuyện lớn nối dõi tông đường, hoặc lật xem tranh sơn hải, ung dung tự tại đi tùy ý khắp nơi, không phải rất thoải mái sao?
Tử Bình Hưu vô cùng kinh ngạc: “Tiên sinh, có phải lão phu có gì chậm trễ đã chọc giận tiên sinh hay không?"
Giả Vô Quần xua tay, lại viết: Thân không có tài vật, làm sao có thể đi xa, vẫn phải nhờ vào thừa tướng, lúc mỏi mệt sẽ tự mình trở về.
Tử Bình Hưu thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng rằng hắn muốn mỗi người đi một ngả, hóa ra chỉ là đi ra ngoài chơi một chút, nhưng ông ta vẫn lo lắng: “Tiên sinh không ở đây, lão phu nên hỏi kế sách người nào?"
Giả Vô Quần im lặng một hồi lại viết xuống một trang cho ông ta: Thừa tướng giữ lấy nó, cần nhớ, không tranh không đoạt, nhịn được thì nhịn, không gây ầm động, giữ lấy phần của mình, chỉ tuân theo lệnh vua thì nhất định sẽ không có nguy hiểm khó khăn, có thể bảo vệ bình an!
Tử Bình Hưu biết đây cũng là lưu lại phương hướng lớn cho mình nên nghiêm túc đọc, nghiêm túc nhớ kỹ...
Cuối cùng cũng phải lên đường, phu thê Thương Triều Tông cố ý tới sơn trang Mao Lư, bái lạy từ biệt Ngưu Hữu Đạo, cả nhóm mới lao tới đô thành nước Tần ban đầu.
Đưa tiễn Triệu Hùng Ca tới bên ngoài sơn môn, nhìn theo đám người dưới chân núi rời đi, Ngưu Hữu Đạo quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt mẹ con Trang Hồng phiền muộn, nghĩ là biết Đô thành nước Tần sắp trở thành Tân Đô của nước Yến nên trong lòng có chút ưu tư.
Trước đó, hắn đã dặn dò hai mẹ con nên cắt đứt suy nghĩ không an phận, đổi lấy một quãng đời còn lại được tự do tự tại.
Mẹ con hai người đã đồng ý, Ngưu Hữu Đạo cho hai người bọn họ được lựa chọn: Hoặc là để cho Hạ Lệnh Phái bái Giả Vô Quần làm thầy, có thể bảo đảm mẹ con bình an. Hoặc là ở lại sơn trang Mao Lư theo Viên Cương, cũng có thể được bình an.
Mẹ con hai người muốn tiếp tục di theo hắn, Ngưu Hữu Đạo nói mình sẽ đi vực thứ năm, không thích hợp dẫn theo bọn họ.

Chương 2345: Ta có quốc sĩ, thiên hạ vô song! (1)

Chương 2345: Ta có quốc sĩ, thiên hạ vô song! (1)
Vì vậy Trang Hồng làm chủ, chọn điều sau, hai mẹ con đi theo Viên Cương.
...
Tân Đô nước Yến thoáng cái đã phồn hoa khác thường, trăm nghề thịnh vượng, cũng rước lấy một việc.
Bên trong đại lao, toàn thân La Đại An mặc chiến giáp gương mặt sa sầm xuất hiện, tay vịn vào bảo kiếm bên thắt lưng, theo lính gác đi tới bên ngoài một phòng giam.
Chỉ thấy bên trong phòng giam, La Tiểu An nằm ở thêm trên lớp rơm rạ dày, trên tay cầm bầu rượu, một chân bắt chéo, vô tư uống.
La Tiểu An phạm lỗi thò tay vơ vét tiền của không nên động tới mới bị người vạch trần ra. Tang vật ăn cắp cũng lấy được, lập tức bị bỏ tù.
Lính canh ngục mở cửa và lui ra ngoài. La Đại An xông vào, không đợi La Tiểu An kịp phản ứng đã một tay nhấc y lên. Bốp! Hắn ta vung tay tát một phát.
La Tiểu An bị đánh tới đầu óc choáng váng, ngã nhào trên mặt đất, khi lấy lại tinh thần vừa nhìn liền bò dậy, tức giận nói: "Đại ca, đại ca đánh ta làm gì?"
La Đại An tức giận đến mức run lẩy bẩy, chỉ về phía mũi y: “Đồ khốn kiếp, ngươi biết rõ vương gia giữ nghiêm kỷ cương mà còn dám thò tay ra. Danh tiếng trung liệt của La gia đều mất trên tay ngươi rồi! Ngươi thiếu tiền xài có thể tìm ta, bây giờ ngươi làm mẫu thân lấy nước mắt rửa mặt, không còn mặt mũi nào đối mặt với vương gia, còn dám kêu gào à? Ngươi còn biết chút lễ nghĩa liêm sỉ nào không hả?"

La Tiểu An không phục: “Dựa vào bổng lộc, như vậy làm sao có thể sống thư thái an thân ở kinh thành này? Ta cũng không tham ô bao nhiêu, sao đại ca còn phải nổi giận không chú ý tới tình huynh đệ thủ túc như vậy?"
"Quá vô sỉ!" La Đại An tức giận, đi tới chính cho một trận quyền đấm cước đá, sau khi đánh xong thì phẫn nộ rời đi, không quan tâm.
"Khụ khụ..." La Tiểu An ho khan vài tiếng cố ngồi dậy, giơ tay áo lên lau vết máu ngoài miệng. Chợt y thấy trước mặt lại có một đôi chân đi tới. Khi ngẩng đầu nhìn, y thấy gương mặt Lam Nhược Đình liền vội vàng bò lên.
Lam Nhược Đình thấy y lảo đảo nên giơ tay đỡ.
La Tiểu An lùi lại một bước đứng ngay ngắn và chắp tay hành lễ: “Thầy."
Mặt Lam Nhược Đình không chút thay đổi nói: "Bị huynh trưởng ngươi đánh một trận à?"
La Tiểu An mỉm cười nói: "Là học sinh nhất thời hồ đồ, chọc cho huynh Trường Sinh tức giận."
"Nhất thời hồ đồ à?" Lam Nhược Đình hừ lạnh một tiếng: “Người khác không biết ngươi, ta làm thầy ngươi còn không biết ngươi sao? Ngươi là người có thể vì chút tiện mà thò tay ra như vậy sao? Tiểu An à, ta làm thầy thường khen trên người ngươi có phong thái của Lạc sư nên thật là thưởng thức, cũng gửi gắm kỳ vọng cao vào ngươi. Nhưng ngươi làm cho ta quá thất vọng! Ta dạy ngươi, ngươi không dùng trên con đường chính đáng, lại cân nhắc trong chuyện này, thật sự tưởng ta là người dễ bị gạt sao?"
Thấy bị nhìn thấu, La Tiểu An im lặng một hồi, giọng điệu nặng nề nói: "Giành chính quyền đơn giản, nắm chính quyền lại khác. bây giờ Thầy, vương gia muốn quân lâm thiên hạ, gần vua như gần cọp! Nhờ hưởng chút công trạng của tiên phụ nên vương gia không nghi ngờ đại ca, trong võ tướng nhất định sẽ xem đại ca như trọng binh, nhất định sẽ dần dần có cách tối ưu để đại ca thăng chức. Nếu huynh đệ ta một văn một võ trong cùng triều, ta được thế của thầy, đại ca lại nắm binh quyền, thời khắc thiên hạ ổn định, chỉ sợ vương gia sẽ lo ngại. Hai huynh đệ ta nhất định phải giữ một người bỏ một người, nếu không sẽ thành liên lụy lẫn

nhau. Ta lui lại, vương gia không còn lo lắng, chẳng phải cũng không cần lo cho tiền đồ của đại ca sao!"
Y nói dứt lời liền chắp tay, khom lưng bái lạy thật sâu, bộ dạng tình không như ý, khẩn cầu thầy tha thứ.
Lam Nhược Đình đưa mắt nhìn một lúc mới hừ lạnh: “Vậy ngươi tốt nhất ngồi tù mọt gông đi!"
"Không thể nào. Ta tham ô nhỏ, không được nhốt ta lâu. Nể mặt phụ thân ta, Mông soái nhất định sẽ nói chuyện giúp ta. Vương gia nhất định sẽ không quá mức gây khó dễ cho ta." La Tiểu An ngồi dậy, cười hì hì: “Thầy ta là ai, mọi người đều biết. Lại có đại ca nắm quyền cao trong ai, không ai dám không cho ta chút thể diện, sau này ta sẽ sống tiêu diêu tự tại, rất sung sướng. Thầy, không cần phí sức lại có thể hưởng phúc, có bao nhiêu người có thể có được chuyện tốt như vậy chứ?"
"Lưu manh!" Lam Nhược Đình mắng một tiếng rồi xoay người rời đi, phiền muộn than thở: “Cao Kiến Thành cáo già, ngươi ở đây cũng lén dùng mánh lới, còn có Tử Bình Hưu cũng không bớt lo, mỗi người đều không để cho người ta bớt lo."
"Thầy!" La Tiểu An gọi hắn lại và trịnh trọng nói: “Tử Bình Hưu là người lớn tuổi nhưng ít mưu, không đáng để lo, ngược lại Giả Vô Quần, người này đặc biệt không tầm thường, cần phải cẩn thận. Thầy cần giấu mặt, không thể mưu toan một nhà độc quyền trong triều, đây là cả thiên hạ, không thể so với bảy nước phân chia như trước. Nếu một nhà độc quyền... Thiên hạ mới thống nhất, thầy lại ép lui Tả, Hữu thừa tướng, nhất định sẽ làm cho vương gia kiêng kỵ. Thầy nên đi trấn an Tử Phủ!"
Lam Nhược Đình dừng bước, quay đầu liếc nhìn người học sinh này, trong mắt có vẻ thương tiếc, sau đó mới không nhanh không chậm rời đi.
Người ngoài rời đi một lúc, lính canh ngục lúc trước lảng tránh lúc này mới đi tới.
Cửa phòng giam đóng lại, chuyện di chuyển tới vực thứ năm cũng đến lúc kết thúc, đại điển đăng cơ kinh đô mới đang chuẩn bị với khí thế hừng hực.
Một thế giới mới, một thời đại mới, hình như lập tức tới, thiên hạ tràn ngập bầu không khí tương lai không còn chinh chiến, ít nhất dân chúng trong thiên hạ được tuyên truyền như vậy.

Không có chiến sự quả thật chính là một tin tức khiến dân chúng trong thiên hạ phấn chấn. Cho dù không ít người trước mắt sinh sống gian khổ, thậm chí là khó có thể sống tiếp cũng có lòng tin kiên trì, hi vọng kiên trì đến ngày tốt đẹp hơn.
Tất cả mọi người và mọi chuyện hình như đều đang đột nhiên trở nên mới mẻ...
Chốn Đào Hoa, dưới cây hoa đào rạng rỡ như ráng mây.
Gió thổi tới, Thương Thục Thanh ngẩng đầu đón cánh hoa rụng, trên mặt đầy thích thú, thò tay đón lấy một cánh hoa.
Ngưu Hữu Đạo trở về, trở lại nơi sau năm đó rời đi vẫn chưa từng trở lại. Ở đây từng có ký ức của hắntrong năm năm.
Lúc này hắn lại đứng ở bên cạnh Thương Thục Thanh, làm bạn ở bên cạnh nàng, nhìn gương mặt tuyệt đẹp của nàng và mỉm cười: “Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt lại ở trong này."
Thương Thục Thanh liếc nhìn hắn, gò má ửng đỏ vì xấu hổ, trong đôi mắt sáng lấp lánh nhớ lại chuyện cũ, nhớ tới lúc hai người mới gặp gỡ, nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy hắn ngủ say dưới cây hoa đào rụng, lười biếng xoay người. Nàng ngẩng đầu nhìn hoa đào đẹp như ráng mây, cũng cười nói như nói mớ vậy: “Thật đẹp!"
Nhìn gương mặt nàng, ánh mắt Ngưu Hữu Đạo quay lại, nhìn về phía xa, chợt nói ra một câu: “Ta sắp đi, phải đi tới vực thứ năm, rời xa thế giới này, có lẽ cũng sẽ không trở lại nữa."
Trong lòng Thương Thục Thanh run lên, chợt quay đầu nhìn về phía hắn, trong ánh mắt che giấu tất cả sự phức tạp và khủng hoảng, muốn nói lại thôi.
Ngưu Hữu Đạo lại từ từ quay đầu nhìn về phía nàng, ánh mắt rất chân thành nhìn nàng: “Vấn đề trước đây ta từng hỏi quận chúa vẫn chưa có câu trả lời. Ngày hôm nay ta muốn hỏi lại quận chúa một lần nữa, nàng có bằng lòng giao cả đời lại cho ta không?"
Thương Thục Thanh cho rằng hắn muốn từ biệt mình, lại nghe nói hắn như thế thì ngượng ngùng.
Ngưu Hữu Đạo đổi cách hỏi: "Quận chúa có muốn đi theo ta không?"
Thương Thục Thanh dạ: “Chỉ cần Đạo gia không ngại."

Ngưu Hữu Đạo cười nói: "Chuyến đi này có lẽ lại cũng không về được nữa, quận chúa có thể bỏ qua người thân ở đây sao?"
Ánh mắt Thương Thục Thanh dịu dàng, khẽ nói: "Thanh nhi thân là nữ nhi của Thương gia, không gánh trọng trách trong nhà, ca ca sắp quân lâm thiên hạ, Thanh nhi có ở nhà hay không cũng không quan trọng."
Ngưu Hữu Đạo phất ống tay áo, một con phi cầm tọa kỵ bay trên không trung đến, xoay quanh ở dưới vách núi phương.

Chương 2346: Ta có quốc sĩ, thiên hạ vô song! (2)

Chương 2346: Ta có quốc sĩ, thiên hạ vô song! (2)
Ngưu Hữu Đạo quay đầu đưa tay ra trước mặt nàng.
Thương Thục Thanh xấu hổ liếc nhìn hắn nhưng cũng đưa tay ra, nhẹ nhàng đặt vào trong lòng bàn tay của hắn, cảm giác khá giống như một nghi thức vừa đặt tới liền thật sự trao chính mình cho hắn.
Ngưu Hữu Đạo cầm tay của nàng và thi pháp, hai người cùng bay ra khỏi vách núi, mang theo những cánh hoa rụng nhẹ nhàng lướt đi, cùng rơi vào trên phi cầm tọa kỵ.
Lúc gần rời đi, Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn quanh Thượng Thanh Tông, than thở: “Cần phải đi rồi."
Thương Thục Thanh hỏi: "Lại rời đi như vậy, không chào hỏi đám người Viên Phương sao?"
"Đã tới là được." Ngưu Hữu Đạo vung tay áo, phi cầm tọa kỵ chở hai người bay lên trời, bay về phía xa.
Rất đông Nha Tương cũng bay lên trời, đuổi theo.
"Đạo gia! Đạo gia..." Viên Phương ở trong núi bay ra, đứng ở đỉnh một ngọn núi và hò hét cũng không thể làm người ta quay đầu.
Y buồn bực gãi đầu trọc. Đạo gia tới cũng không chào hỏi, đi cũng không chào hỏi...
Vô Biên Sa Mạc, một đám người đang chờ đợi.
Người của sơn trang Mao Lư đã tới trước một bước, bao gồm cả đám người Chung Cốc Tử bị giam lỏng.
Triệu Hùng Ca cũng đến, dẫn theo người của Thượng Thanh Tông.
Viên Cương bảo bọn họ tiến vào vực thứ năm trước nhưng Triệu Hùng Ca không chịu, dẫn theo người Thượng Thanh Tông cũng chờ ở đây.

Trên mặt cát vẫn có rất nhiều bò cạp hoàng nằm nằm, thành thật yên tĩnh chờ đợi.
Viên Cương đeo Tam Hống Đao và một cái túi đứng ở trên cồn cát cao nhất gần đấy, vẫn nhìn về phía xa.
Quản Phương Nghi chợt chỉ tay cụt hô lên: “Tới rồi."
Ánh mắt mọi người đều nhìn lại, chỉ thấy một mảnh mây đen nặng nề đi tới, càng lúc càng gần, sau đó hạ xuống giống như trận gió xoáy vậy.
Ngưu Hữu Đạo nắm tay Thương Thục Thanh từ trên phi cầm tọa kỵ bay xuống, ánh mắt liếc nhìn mọi người hỏi: "Người đều đến đông đủ rồi chứ?"
Viên Cương: "Tất cả đều đầy đủ hết rồi."
Một nhóm người Thượng Thanh Tông đỏ mắt mong chờ nhìn Ngưu Hữu Đạo.
Chưởng môn Đường Dung Nhan Nhan không thay đổi, năm tháng hình như không có lưu lại dấu vết gì ở trên mặt nàng, ánh mắt nàng nhìn bàn tay của Ngưu Hữu Đạo cùng Thương Thục Thanh nắm chặt, lại nhìn gương mặt của Thương Thục Thanh.
Nghe nói, nghe nói sau khi vị quận chúa kia khôi phục lại hình dáng rất đẹp, nàng đã từng gặp được hình dáng của Thương Thục Thanh trước đây, hôm nay nhìn thấy quả nhiên rất đẹp.
Ngưu Hữu Đạo nhìn Thương Thục Thanh khẽ gật đầu và thả tay của nàng ra.
Thương Thục Thanh xoay người đối mặt với vô số Nha Tương, chợt lớn tiếng trầm bổng nói: "Đại tướng quân ở đây, các tướng sĩ nghe lệnh, thiên hạ thái bình, tháo giáp trở về!"
Những tiếng ầm ầm không ngừng vang lên, rất nhiều Nha Tương nổ tung ra thành sương mù, hóa thành từng hình người, đại quân đứng ở trên mặt cát.
Lấy thủ lĩnh Nha Tương dẫn đầu, tất cả đều quỳ một chân trên mặt đất, hướng về phía Thương Thục Thanh và phát ra tiếng o o.
Người khác nghe không hiểu bọn họ đang nói gì, nhưng Thương Thục Thanh lại dần dần xúc động, cắn môi rơi lệ.
Chợt thủ lĩnh Nha Tương đứng dậy, cả người giống như sương mù nhanh chóng tiêu tan, cuối cùng biến mất không thấy bóng dáng, chỉ còn

lại bội kiếm và bộ giáp rơi vào trên cồn cát.
Cả đại quân phía sau cũng hóa thành sương mù, bay lên trời cao và rời đi, dần dần biến mất ở trong U Minh, binh khí và chiến giáp rơi đầy đất.
Một mặt Vương Kỳ với chữ "Thương" bị gió thổi bay về phía xa.
Cục diện này đồ sộ và chấn động lòng người, khiến tất cả mọi người lặng im, phần lớn không biết có chuyện gì xảy ra.
Ngưu Hữu Đạo lại dắt tay Thương Thục Thanh, quay đầu nhìn Viên Cương nói: "Lên đường đi."
Viên Cương quay đầu quát: "Xuất phát!"
Một đám người đều rơi vào phía sau rất nhiều bò cạp hoàng, theo một tiếng gào của Viên Cương, đàn bò cạp hoàng chạy như điên ở trong sa mạc, cuối cùng chợt chui xuống dưới lớp cát...
Sau khi từ trong cát chui ra, nhìn như bọn họ còn đang ở trong sa mạc, nhưng ánh mặt trời trên không trung đã chứng minh bọn họ đi tới một thế giới khác.
Người lần đầu tới ngắm nhìn chung quanh.
"Ôi..." trong tiếng gào thét của Viên Cương, đàn bò cạp hoàng lại nhanh chóng lao về cùng một hướng.
Trên đường bọn họ nhanh như tên bắn, đội ngũ đi tới nơi Kim Tự Tháp trước kia, nhưng nơi đây đã không còn Kim Tự Tháp nữa.
Viên Cương căn cứ ốc đảo phía xa để phân biệt rõ phương hướng vị trí, quát cho tất cả bò cạp hoàng ngừng lại. Lúc đó phần lớn bò cạp hoàng trốn vào trong lòng đất, khiến tất cả mọi người rơi xuống đất.
Chỉ có một con dưới chân Viên Cương, cũng là con đám người Ngưu Hữu Đạo đang ngồi vẫn dừng lại không đi.
Mọi người nhìn xung quanh, phần lớn không biết dừng lại đây làm gì.
Viên Cương lại xoay người nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo, lặng lẽ cởi túi trên người xuống, đưa cho Ngưu Hữu Đạo.
Ngưu Hữu Đạo nhận túi trong tay hỏi: "Ta và ngươi là huynh đệ nhiều năm, ngươi thật sự không suy nghĩ thêm à? Bây giờ hối hận vẫn còn kịp đấy!"
Viên Cương lặng lẽ đem rút bảo kiếm trong túi ra giắt ở ngang hông mình. Đó là Phá Vô Kiếm – một trong tám món thần khí trấn quốc!

Thấy thái độ hắn ta như vậy, Ngưu Hữu Đạo không nói gì thêm nữa, nắm tay Thương Thục Thanh bay ra khỏi bò cạp hoàng và rơi vào trên mặt cát.
"Đạo gia bảo trọng. Đi!" Viên Cương quát một tiếng, bò cạp hoàng dưới chân đổi phương hướng, lại chạy như điên.
Ngưu Hữu Đạo nhìn theo. Viên Cương không quay đầu lại.
Triệu Hùng Ca đi tới và hỏi: "Hắn ta đi nào vậy?"
Ngưu Hữu Đạo: "Quay về nhân gian, chặt đứt lối đi!"
Triệu Hùng Ca thoáng kinh sợ: “Vậy chẳng phải hắn ta không về được sao?"
Vẻ mặt Ngưu Hữu Đạo hờ hững: “Đã bao nhiêu năm... Tùy hắn đi."
Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.
...
Bò cạp hoàng chạy như điên ở trong sa mạc, Kim Tự Tháp cao vút dần dần xuất hiện ở trong tầm mắt.
Bò cạp hoàng vọt tới dưới chân Kim Tự Tháp, Viên Cương mượn quán tính phóng người nhảy lên, rơi vào trên Kim Tự Tháp, điên cuồng leo lên như không muốn sống, lao tới đỉnh cao nhất mới luống cuống tay chân gạt sạch cát trên đài đá và nhảy người lên.
Vù! Phá Vô Kiếm được rút ra khỏi vỏ, hai tay hắn ta cầm kiếm, lưỡi kiếm treo ngược, muốn dùng sức xuyên vào vết lõm. Chợt Viên Cương cứng đờ người, chậm chạp khó có thể ra tay, hơi thở hồng hộc.
Dường như khi leo lên những bậc thang đã tiêu hao hết tất cả sức lực của hắn ta vậy.
"A..." Cuối cùng hắn giận dữ gầm lên một tiếng, quỳ một chân trên mặt đất bảo kiếm cắm vào vết lõm trên đài đá.
Ầm ầm ầm, không trung mơ hồ truyền đến tiếng sấm, rất nhanh, trong u minh có mây cuồn cuộn xuất hiện.
Tiếng sấm chớp rền vang. Viên Cương quay đầu từ chỗ cao nhất nhảy xuống, rơi vào bậc thang thứ ba cách đỉnh.
Trong thiên địa gió nổi mây phun, thổi cho quần áo hắn ta bay phần phật, hắn nta hìn chằm chằm vào phương hướng khống chế bò cạp hoàng tới trước đó.

Dưới chân Kim Tự Tháp, con bò cạp hoàng kia đã sợ đến mức chui xuống đất rời đi.
Ầm! Một tiếng sấm sét lướt ngang qua không trung, đánh trúng chuôi kiếm của Phá Vô Kiếm.
Ầm ầm ầm sét đánh không ngừng, liên tiếp đánh trúng.
Sấm sét liên tiếp không ngừng nổ vang ở sau lưng Viên Cương, ánh chớp soi sáng bóng dáng của hắn ta như thiên thần đến trái đất, lại giống như tê dại, thờ ơ đứng ở bên cạnh sấm sét.
Mặt đất chấn động rung chuyển, Kim Tự Tháp lún xuống, bóng người phía trên giống như cưỡi một con quái thú viễn cổ chìm về phía mặt đất...
Trong sa mạc nào đó ở vực thứ năm cũng đang có gió nổi mây phun, mây đen từ trong u minh cuồn cuộn lao ra, tập trung lại.
Trên không trung có tiếng sấm chớp rền vang, mây đen khắp trời giống như đang hình thành một vòng xoáy.
Mọi người kinh ngạc, phần lớn không biết chuyện gì xảy ra.
Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu ngước nhìn và nói thầm: “Bắt đầu rồi."
Hắn quay đầu nhìn về phía Thương Thục Thanh, xem nàng có sợ hay không, ánh mắt vô tình liếc về phía cách đó không xa thấy Đường Nghi đang nhìn mình, thấy hắn nhìn qua, Đường Nghi lập tức quay đầu đi.
Ngưu Hữu Đạo thả tay của Thương Thục Thanh ra, không nhanh không chậm đi đến trước mặt Đường Nghi.

Chương 2347: Ta có quốc sĩ, thiên hạ vô song! (3)

Chương 2347: Ta có quốc sĩ, thiên hạ vô song! (3)
Ánh mắt mọi người nhìn theo. Thương Thục Thanh cũng nhìn về phía người trước mắt. Đám người Thượng Thanh Tông cũng đỏ mắt mong chờ nhìn.
Tình hình này bị nhiều người nhìn chằm chằm vào như vậy, Đường Nghi có phần xấu hổ hỏi: "Có việc gì sao?"
Ngưu Hữu Đạo xúc động khác thường, chợt cười nói: “Ta không biết nàng có thể hận ta hay không, ta không muốn phụ người nhưng cuối cùng vẫn phụ một số người. Đường Nghi, xin lỗi!"
Lúc hắn nói câu này, Đường Nghi vẫn nhìn chằm chằm vào hắn.
Ngưu Hữu Đạo đã xoay người đi trở về bên cạnh Thương Thục Thanh, ngẩng đầu nhìn trên không trung, nhìn mây đen đang xoay tròn.
Vân Cơ hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy? Ngươi đang chờ cái gì?"
Nàng vừa dứt lời, trong mây đen xoay tròn hình thành một hố đen, trong hố đen dần dần có ánh sáng chớp hiện, khiến người ta cảm giác kỳ quái.
Ngưu Hữu Đạo nhíu mày chờ một lúc mới phát hiện trên không trung có hiện tượng kỳ lạ cố định, hình như không có thay đổi gì.
Nói cách khác, hố đen kỳ quái này chính là lối đi.
Ở trước mắt bao nhiêu người, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên giơ tay ôm vòng eo của Thương Thục Thanh, khiến cho nàng xấu hổ nhưng vẫn không kháng cự.
"Hồng nương, đưa chúng ta tiến vào trong." Ngưu Hữu Đạo quay đầu hô một tiếng, thấy Quản Phương Nghi còn đang kinh ngạc thì quát lớn: “Nhanh! Không còn nhiều thời gian nữa."

Vừa rồi vì không thể xác định là lối đi hay không, hắn đã làm lỡ không ít thời gian.
Lúc này Quản Phương Nghi không do dự nữa, ôm cánh tay hắn và dẫn theo hai người bay lên trời, bay thẳng vào không trung, trực tiếp xông về phía giữa vòng xoáy.
Một đám người p0hía dưới ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn, không biết chuyện gì xảy ra.
Trước khi lao vào vòng xoáy, Ngưu Hữu Đạo quay đầu: “Hồng nương, ngươi trở lại, cho ta một chưởng, tiễn ta một đoạn đường."
Quản Phương Nghi không nghi ngờ gì, theo thói quen nghe lệnh, thuận thế đẩy cánh tay, ra sức đẩy mạnh lực lượng mạnh nhất, hai bên lập tức tách ra.
Ngưu Hữu Đạo mượn lực thi pháp bay đi, tay áo tung bay giống như chim đại bàng mang theo Thương Thục Thanh tăng nhanh tốc độ phóng lên trên không trung, biến mất ở nơi kỳ quái này.
Quản Phương Nghi thoải mái rơi xuống đất.
Vân Cơ đến gần, nghi ngờ nói: "Hắn đang làm gì vậy?"
Đợi cho tới khi hố đen với ánh sáng kỳ quái trong không trung đột nhiên biến mất, dấu hiệu sấm chớp rền vang cũng mất, mây đen cuồn cuộn đã nhanh chóng tiêu tan, không trung đâu còn có thể nhìn thấy bóng người nào nữa.
Lúc này, vẻ mặt phần lớn mọi người mới thay đổi, ý thức được điều gì.
Trong đám người, Nam Thiên Vô Phương chậm rãi quay đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm về phía Văn Hoa...
Trong hoàng cung ở Tân Đô, đại điển đăng cơ oanh oanh liệt liệt, tình cảnh không tầm thường.
Trên thành lâu có một chiếcc xe đẩy, Mông Sơn Minh với tinh lực rất kém.
Không có chiến sự, tinh thần vừa thả lỏng xuống thì thể xác cũng lập tức kém hơn lúc trước nhiều. Sức lực không đủ để chống đỡ cho ông ta theo hết các lễ nghi rườm rà.
Để tránh thất lễ, Mông Sơn Minh từ chối tham dự, chỉ ở trên thành lâu xem lễ, nhìn là được.

Nhưng khi nhìn một lúc ông ta lại ngủ mất, cơ thể gầy gò nghiêng sang một bên. Có người cẩn thận trùm chăn lên người ông ta.
Gió thổi râu tóc trắng, trong lúc ngủ mơ ông ta dường như đang nói mớ gọi ra từng cái tên, khóe mắt ngấn lệ: “Đầu to, Long Bảo..."
Đại điển đăng cơ hình như dần dần rơi vào tình cảnh xấu hổ.
Bên trong chính điện của hoàng cung, trên người Thương Triều Tông mặc long bào, trên người Phượng Nhược Nam mặc phượng bào, phu thê hai người ngồi ngay ngắn ở phía trên, tiếp nhận bách quan triều bái.
Nhưng lúc này trong điện hoàn toàn im lặng, phu thê hai người ở phía trên ngồi yên. Các bách quan phía dưới cũng đứng yên.
Ngoài điện, thỉnh thoảng có hoạn quan lặng lẽ chạy vào chạy ra, ở bên ngoài nhìn xung quanh, hình như đang chờ người nào đó.
Người trong điện đều biết bọn họ đang đợi Ngưu Hữu Đạo, bên này đã thông báo Ngưu Hữu Đạo về giờ lành đăng cơ, Ngưu Hữu Đạo đáp lại đã biết.
Có người hiểu về Ngưu Hữu Đạo đều biết, người ta nói biết chính là biết, ngươi cũng không nên hỏi nhiều, người ta trước sau vẫn như vậy làm cho người không đoán được phong cách hành sự nông sâu thế nào.
Nói trắng ra, cũng chờ Ngưu Hữu Đạo tới lấy lại danh dự cho Thương Triều Tông.
Bây giờ Ngưu Hữu Đạo vừa không xuất hiện, cũng không có gì không hợp ý, làm bên này cảm thấy không biết phải làm thế nào mới tốt, không biết có nên chờ đợi hay không.
Không đợi thì sợ Ngưu Hữu Đạo vừa tới, bên này không quan tâm đã kết thúc sẽ không thích hợp.
Ngưu Hữu Đạo không xuất hiện lấy lại danh dự cho Thương Triều Tông, cũng sợ có người sẽ miên man suy nghĩ.
Ngoài điện có hoạn quan châu đầu ghé tai, sau đó có một hoạn quan vội vàng chạy vào, leo lên bảo tọa và nói nhỏ với Thương Triều Tông: "Bệ hạ, Viên gia gửi tin tức, Đạo gia đã đi vực thứ năm, sẽ không trở lại nữa."
Đã đi vực thứ năm sao? Phượng Nhược Nam nghe được thì ngạc nhiên quay đầu.
Sẽ không trở lại nữa? Thương Triều Tông lặng lẽ.

Y thấy bách quan đều nhìn đỏ mắt mong chờ bèn vẫy tay bảo hoạn quan lui ra, sau đó đứng lên, chợt lớn tiếng tuyên bố: "Ta có quốc sĩ, thiên hạ vô song!"
Bách quan theo lễ chắp tay cung kính cúi đầu...
Sau lễ nghi rườm rà, Phượng Nhược Nam đi hết quá trình mới chạy tới hậu cung, gặp phu nhân của bách quan, lo phần việc của mình.
Đột nhiên có một hoạn quan hấp ta hấp tấp chạy tới, chặn đường bẩm báo: "Nương nương, Đạo gia sai người đưa quà tới."
Phượng Nhược Nam kinh ngạc: “Quà ở đâu?"
Hoạn quan nói: "Đã đưa tới chính cung của nương nương."
Phượng Nhược Nam lập tức bước nhanh tới, tạm thời không để ý tới gia quyến của bách quan.
Khi trở lại chính cung, nàng chỉ thấy chính đường bày một cái rương.
Phượng Nhược Nam phất tay: “Mở ra!"
Hai cung nữ mở rương ra, lập tức thấy một rương kim tệ với ánh vàng rực rỡ. Phượng Nhược Nam kinh ngạc, không ngờ được Ngưu Hữu Đạo sẽ đưa món quà tục như thế.
Thấy trên kim tệ còn có một lá thư, nàng lập tức sai người ta lấy tới.
Cầm thư trong tay xem, nàng chỉ thấy trên đó viết: Ta dẫn Thanh nhi đi, thiên hạ cho vương gia, không nợ vương gia. Mượn Vương phi một vạn kim tệ, nay xin trả đủ số, Vương phi xem thử.
Lại chỉ vài từ như vậy đã khiến Phượng Nhược Nam đang kinh ngạc dần dần nhớ tới Ngưu Hữu Đạo nợ nàng một vạn kim tệ lúc nào.
Chuyện cũ lập tức hiện ra rõ ràng ở trước mắt. Bè tre trên sông, gia đình bị hãm hại, đao quang kiếm ảnh khiến phu thê phản bội, nhờ biết dùng người nên nhận được giúp đỡ gắng gượng qua ngày.
Chuyện cũ trải qua bao nhiêu mưa gió, tiếp tục nhìn phượng bào mặc lên người hôm nay, người kia trả tiền nàng đã rời đi.
Phượng Nhược Nam cười khiến hoàn bội leng keng, cười lắc đầu, vừa cười vừa che miệng, khó nén nổi mà rơi nước mắt như mưa...
Hồ Tiên Cảnh đã từng là Thánh cảnh, vốn gọi là Hồ Tiên Cảnh nhưng bây giờ chỉ đã trả lại tên ban đầu.
Vô Lượng Viên là tên trước kia, giờ vườn không nhà trống, kiến trúc để lại thành nơi ở cho một ít Hồ tộc.

Một trận mưa phùn kéo dài khó ngăn cản một đám Hồ tộc đang chơi đùa đuổi bắt ở trong mưa.
Chui tới chui lui trong bụi cỏ giữa rừng cây, dây leo va vào người, toàn thân dính đày bùn và nước vẫn rất vui vẻ.
Trong Đình Đài Lâu Các, một trưởng lão Hồ tộc đóng tại này chắp tay nhìn mưa.
Cuộc đời ẩn nấp ở Hoang Trạch Tử Địa, bây giờ tự do tự tại cũng không cần sợ hãi nữa.
Gió cũng tốt, mưa cũng tốt, lúc này vẻ mặt hắn đầy thong thả vênh váo.
Cũng không biết có phải bởi vì Hồ Tiên Cảnh cắt đứt với linh khí thoát ra bên ngoài dẫn đến tình cảnh biến đổi, khí hậu hình như không bình thường.
Hắn và cả các Hồ tộc khác đều phát hiện ra, Hồ Tiên Cảnh dần dần có nhiều dông tố, lúc có lôi điện thường xuyên chấn áp Hồ tộc.
Căn cứ theo lời đồn đại của Hồ tộc, trước đây rất lâu Hồ Tiên Cảnh chính là như vậy, nhiều dông tố...
Ầm! Một tiếng sét nổ vang, các Hồ tộc đang chơi đùa trong mưa lập tức hoang mang bỏ trốn, chạy trở về trong tòa lầu mới yên tâm, theo bản năng vẫn còn sợ sấm sét.

Chương 2348: Đại kết cục

Chương 2348: Đại kết cục
Từng tiếng sấm dần dần lắng xuống. Mưa cũng tạnh, không trung cũng rất nhanh sáng sủa trở lại.
Các Hồ tộc lại chạy nhảy chơi đùa xung quanh, một con Hồ tộc bị truy đuổi trốn đã nhảy qua dòng suối, đi tới một hố gần dòng suối để ẩn nấp.
Ánh mắt của Hồ yêu chợt dừng lại, chăm chú vào rễ chây bị thối trong hố, chỉ thấy trên rễ cây mọc ra một mầm non, phía trên có mấy cái lá cây màu xanh lục như ngọc thuý, cảm giác đầy linh khí.
Hồ tộc kia dần dần trợn tròn mắt nhìn rồi bò ra khỏi hố, hướng lên trời "Xèo xèo" kêu to không ngừng.
Các Hồ tộc chơi đùa xung quanh lần lượt dừng đùa giỡn, quay đầu nhìn về phía bên này. Sau đó tất cả đều chạy về phía này, vây quanh cái hố kia, nhìn chằm chằm vào mầm cây xanh biếc.
Chẳng bao lâu, trưởng lão Hồ tộc đóng ở đây nghe tin chạy tới, nhảy vào trong hố và ngồi xổm thân cẩn thận tra xét.
Xác nhận không phải là thực vật khác mà là một mầm cây mới mọc lên từ rễ cây Hồ Tiên Quả, hai tay trưởng lão Hồ tộc run lẩy bẩy, cuối cùng quỳ xuống, hướng mặt lên trời mừng đến chảy nước mắt, lạc giọng hò hét: “Trời xanh ơi!"
Đại La Thánh Địa, Đại La Thánh Địa ban đầu.
Nơi xung quanh có vải mong thả xuống, tia sáng xuyên qua, nữ nhân nằm trên giường nhỏ yên tĩnh, La Phương Phỉ vẫn đang ngủ say.
Tuy vẫn luôn ngủ say nhưng Hồ tộc vẫn luôn một lòng chăm sóc cho nàng.
Nghĩ tới nghĩ lui, Hồ tộc còn chuyển nàng đến nơi này, đây là nơi nàng lớn lên, cũng là hoàn cảnh nàng quen thuộc, có thể hoàn cảnh và bầu không khí của nơi này sẽ có lợi cho nàng khôi phục.

Hồ tộc thật sự không tìm được cách nào khác, tất nhiên chắc hẳn phải suy nghĩ tới nơi có lợi như vậy.
Dưới bậc thang bên ngoài Lâu Các phủ vải mỏng có trưởng lão Hồ tộc tới báo tin. Tộc trưởng Hắc Vân vui vẻ không nhịn được, hưng phấn đi tới đi lui.
Nhận được Hồ tộc trấn giữ ở Vô Lượng Viên thông báo, rất nhiều nơi từng sinh trưởng Hồ Tiên Quả, đã từng bị chín Thánh trắng trợn phá hủy, hình như trong một đêm, cây Hồ Tiên Quả một lần nữa từ dưới đất nảy mầm lên, lại sinh trưởng ra cây giống Hồ Tiên Quả mới, hơn nữa không chỉ một cây mà còn rất nhiều.
"Đi, đi xem thử." Hắc Vân hưng phấn phất tay.
Hắn vung tay lên hình như chọc giận tới trời. Ầm! Một tiếng sét đánh ngang qua không trung, dọa cho các Hồ tộc nhảy dựng.
Đám người Hắc Vân đều ngẩng đầu nhìn về phía trên không trung, Hồ tộc chơi đùa dưới chân núi khiếp sợ đến mức trốn chạy khắp nơi.
Ầm! Lại là một tiếng sét hiện lên.
Ầm ầm ầm...
Liên tiếp có tiếng sét đánh ngang qua không trung tàn sát bừa bãi, hỗn loạn không ngừng, tia sáng chớp hiện, soi sáng mặt đất tối tăm, hình như muốn chấn áp đám Hồ tộc yêu tà vậy.
Thấy sét đánh không muốn người làm lòng người chấn động run rẩy, khiến cho người ta kinh tâm động phách, thần hồn run rẩy.
Sấm sét giống như phát điên, khiến đám người Hắc Vân phải rụt đầu lại, không biết ông trời làm sao.
Ầm! Một đợt sấm sét rất hung bạo mạnh mẽ giống như một con rồng lớn tức giận lướt ngang qua không trung, trong thiên địa sáng ngời, thậm chí là chói mắt, sông núi mặt đất chấn động ong ong vang dội.
"A!" Một tiếng nữ tử thét chói tai từ trong lầu các đang thả rèm mỏng truyền ra.
Đám người Hắc Vân chợt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên giường nhỏ bên trong mơ hồ có bóng người ngồi dậy.
Mấy người Hắc Vân ngây người nhìn nhau một hồi, sau đó chạy như bay, vén rèm mỏng. Mỗi người đều trợn mắt há hốc mồm, dần dần vui mừng không thôi.

Trên giường nhỏ, La Phương Phỉ ngồi dậy và mở miệng thở dốc, trán lấm tấm mồ hôi, dường như vừa có một cơn ác mộng.
Bên ngoài không ngừng có tiếng sấm sét, lại khiến cho nàng tỉnh táo nhìn quanh, ánh mắt cuối cùng đối diện với mấy người Hắc Vân.
Trong thiên địa ẩn chứa uy thế của u minh, hình như khiến cho tất cả vật ngủ say phải thức tỉnh lại...
Trong thành phố trên núi, ánh nắng rạng rỡ, thời tiết nóng bức.
Một căn đại viện kiểu cổ, trên tường viện có hoa hồng leo mọc đầy, bao quanh đầu tường và nở ra rất bắt mắt.
Một chiếc xe taxi đi lên sườn núi và đỗ ở ngoài viện lớn. Cửa xe mở ra, một cây gậy từ bên trong xe thò ra, hạ xuống đất trước.
Người đàn ông chống gậy đặt chân và chui ra, cúi đầu đeo kính râm, trên người mặc áo bông ngắn tay, đôi mắt sau chiếc kính râm nhìn chằm chằm vào biệt thự trước mắt.
Phía sau là một cô gái đi giày thể thao, quần jean, áo hai dây màu trắng uyển chuyển bước xuống xe, gió thổi làm mái tóc dài tung bay. Cô cũng đeo kính râm.
Chiếc xe taxi rời đi, cô gái hình như không quen với chiếc áo hai dây nên luôn muốn giơ tay che đi.
Còn nữa, cô không quen đeo kính mắt, hình như luôn sợ kính sẽ rơi xuống, thỉnh thoảng sẽ dùng ngón trỏ đẩy lên.
Cô gái hết nhìn đông tới nhìn tây rồi đi tới bên người đàn ông chống gậy. Thấy hắn nhìn chằm chằm vào cửa nhà thì tò mò hỏi một câu: “Đạo gia, đây là đâu vậy?"
Người đàn ông không phải là ai khác chính là Ngưu Hữu Đạo, cô gái chính là Thương Thục Thanh.
Thương Thục Thanh nằm mơ cũng không ngờ được, sau khi bọn họ tiến vào hố đen trong không trung, chớp mắt đã đi tới một thế giới khác, một thế giới khiến cô có cảm giác không thể tưởng tượng nổi.
Dưới kính râm, khóe miệng Ngưu Hữu Đạo cong lên cười: “Nhà! Một trong những ngôi nhà của chúng ta."
Hắn đi tới cửa chính và giơ chiếc gậy trên tay lên, dùng đầu gậy gõ ở trên cửa “cốc cốc”.

Bên trong cửa vang lên tiếng bước chân, đồng thời vọng đến một câu hỏi: “Tìm ai vậy?"
Cửa nhỏ két một tiếng và mở ra, một ông lão tóc bạc mặc trang phục đời Đường ngắn tay thò mặt ra, quan sát Ngưu Hữu Đạo từ trên xuống dưới rồi nghi ngờ nói: "Không biết ngài tìm ai?"
Ngưu Hữu Đạo để mặc ông nhìn, cười nói: “Lão Phương, mới có hơn hai mươi năm không gặp mà ông đã già thế, tóc cũng trắng thành như vậy sao?"
Ông lão bị gọi là lão Phương lại nhìn hắn thêm một lượt, thấy đối phương gọi mình như thế lại càng cảm thấy khó hiểu: “Ngài biết tôi sao? Thứ lỗi mắt tôi kém quá, không biết ngài là ai?"
Cây gậy trên tay Ngưu Hữu Đạo rơi xuống đất, một tay kia nắm lấy cánh tay của Thương Thục Thanh kéo tới trước cửa nhỏ, tiếp theo giơ tay lên, dùng ngón tay móc lấy kính râm của cô và khẽ kéo xuống.
Lão Phương vừa thấy được gương mặt của Thương Thục Thanh thì lập tức trợn trừng hai mắt, trên gương mặt đầy vẻ khó tin, giống như nhìn thấy quỷ. Ông ta chỉ vào cô và lắp bắp nói: “Cô... cô..."
Ngưu Hữu Đạo giơ gậy lên chọc vào ngực của lão Phương, đẩy ông ta đang chắn trước cửa sang một bên, sau đó nắm tay Thương Thục Thanh trực tiếp đi vào.
Lão Phương đang nghiêng người đứng ở cửa nghiêng đầu, ánh mắt vẫn dõi theo hai người, thật vất vả mới lấy lại tinh thần liền cảm thấy không đúng, chạy đuổi theo và kêu lên: "Hai người, các người là ai, tới tìm ai?"
Ngưu Hữu Đạo nắm tay Thương Thục Thanh đi vào trong, hình như rất quen thuộc với các đình viện ở đây. Hắn đi thẳng tới con đường tắt xuyên qua vườn ươm đi về phía đại sảnh.
Ngưu Hữu Đạo chợt cầm gậy trong tay chỉ về phía một vườn hoa nhỏ bên cạnh: “Lão Phương, tôi trồng rừng trúc nhỏ ở đây, ông chuyển nó đi đâu rồi? Hoa hoa cỏ cỏ, toàn mấy thứ vớ vẩn không đâu. Sau này phải khôi phục lại cho tôi."
"..." Lão Phương sợ tới ngây người dừng lại, ánh mắt nhìn về phía đầu gậy của Ngưu Hữu Đạo đã chỉ.
Ngưu Hữu Đạo kéo Thương Thục Thanh vào chính sảnh và nhìn quanh, ánh mắt cuối cùng chăm chú nhìn vào trên một mặt tường, nơi đó treo

không ít bức ảnh chụp.
Lão Phương cũng chạy vào và trầm giọng nói: "Thưa ngài, các ngài rốt cuộc là ai, sao lại không kiêng kỵ như vậy? Tôi sẽ báo cho cảnh sát đấy."
Ngưu Hữu Đạo lười giải thích, cũng lười để ý đến ông ta, kéo Thương Thục Thanh đi tới trước bức ảnh treo trên tường.
Thương Thục Thanh nhìn phản ứng của ông già kia thì cảm thấy rất xấu hổ: "Đạo gia, ngài muốn làm gì vậy?"
"Ta đã từng nói sẽ cho nàng một lời giải thích thoả đáng. Đây cũng là mục đích chủ yếu ta trở về đây." Ngưu Hữu Đạo đã kéo nàng đến trước tường, giơ gậy chỉ vào bức ảnh lớn.
Bức ảnh hình như được chụp trong miếu cổ tại một ngọn núi. Trong đó có bốn người, ở giữa là một cô gái và một hòa thượng với gương mặt từ bi đang dựa vào nhau. Bên trái là một thanh niên chống gậy, bên phải là một người đàn ông gầy gò nhỏ nhắn, ánh mắt sắc bén.
"Tính toán thời gian thì tấm hình này chắc hẳn được chụp vào khoảng bốn mươi năm trước."
Lão Phương đang lại muốn cảnh cáo thì nghe được Ngưu Hữu Đạo nói ra thời gian chụp ảnh, lại sửng sốt.
Ngưu Hữu Đạo cầm đầu gậy điểm vào cô gái ở giữa: “Nàng nhìn cô ấy xem, có quen không?"
Thương Thục Thanh giật mình, hai tay theo bản năng sờ lên mặt mình, muốn nói lại thôi.
"Bốn mươi năm trước, những người này trông thấy một bức tranh vẽ trên tường của một ngôi mộ cổ. Trong bức tranh vẽ trên tường có nhắc tới ngôi chùa này, vì vậy những người này đi qua tìm..." Ngưu Hữu Đạo nói đến một chuyện cũ, nói đến lời tiên tri của hòa thượng, nói tới cô gái bất hạnh trong bức ảnh chụp. Sau khi lời nói của hòa thượng ứng nghiệm, người đàn ông chống gậy đã lập tức đi tới chỗ miếu đó tìm hòa thượng kia, vừa vặn gặp đúng lúc hòa thượng sắp viên tịch, nhận được vài câu trong kinh Phật.
Chuyện cũ được nói ra, Thương Thục Thanh nghiêm túc lắng nghe. Lão Phương ở bên cạnh nghe được đã sợ tới mức ngây người.
Sau khi nhận được kinh phật, Ngưu Hữu Đạo nói người đàn ông chống gậy tin tưởng vào nhân quả luân hồi nên tìm kiếm hoa Bỉ Ngạn, tìm cách

khám phá phương pháp luân hồi này. Sau đó hắn gặp nạn trong một ngôi mộ cổ, khi tỉnh lại đã ở trên người một thiếu niên, gặp được Đông Quách Hạo Nhiên của Thượng Thanh Tông, nhận ủy thác đi Thượng Thanh Tông.
Trong năm năm bị Thượng Thanh Tông giam lỏng, hắn gặp được Thương Thục Thanh xuống núi, sau đó lên đường quay về thôn lại gặp Hầu Tử biến thành một thiếu niên cùng thôn khác.
Nói xong những chuyện này, Ngưu Hữu Đạo nhìn Thương Thục Thanh cười nói: "Chuyện sau đó nàng cũng biết sơ qua rồi, không cần ta nói thêm nữa chứ?"
Thương Thục Thanh có cảm giác như đang nằm mơ.
Lão Phương chẳng biết đã rơi nước mắt từ lúc nào: “Đạo gia! Tôi không phải đang nằm mơ chứ. Ngài là Đạo gia à? Ngài đúng là Đạo gia à?"
"Đừng khóc sướt mướt trước mặt tôi, đừng cản đường nữa. Ông đứng sang một bên đi." Ngưu Hữu Đạo giơ ngang gậy đẩy ông ta sang một bên, lại kéo Thương Thục Thanh đến trước một bức ảnh chụp khác. Đó là tấm ảnh một cô gái mặc bikini, choàng chiếc khăn lụa mỏng đang ở trên bờ cát, phong thái đầy gợi cảm quyến rũ.
Bức ảnh này làm cho Thương Thục Thanh thấy cũng phải mặt đỏ, bởi vì cảm giác hai người quá giống, chẳng khác nào mình mặc thành như vậy cả.
Ngưu Hữu Đạo dùng gậy chỉ vào ngực của cô gái: “Đây là bớt trên người cô ấy. Nàng xem thử."
Thương Thục Thanh tập trung nhìn kỹ thấy một mảng màu phấn hồng, giống nhau nửa cánh hoa, nhìn rất quen mắt.
Ngưu Hữu Đạo tháo kính râm xuống, thuận lợi đưa cho lão Phương bên cạnh. Ông ấy theo bản năng cầm ở trong tay.
Mà Ngưu Hữu Đạo đã thò tay đẩy đầu vai của Thương Thục Thanh, khiến dây áo rơi ra. Không ngờ trên đầu vai cô cũng có một cái bớt màu hồng phấn giống hệt ở trên ngực cảu cô gái trên bức ảnh: “Sau khi vết ban trên mặt nàng đã hết, ta cảm thấy khó có thể tin nổi, sao trên đời này lại có người tương tự như vậy. Đêm triệu hồi ra mười vạn Nha Tương, thật ra ta đã không nhịn được nữa, có mở trang phục ở trước ngực của nàng ra xem nhưng không phát hiện có bớt. Lúc đó ta đã rất thất vọng.

Mai đến khuya hôm trước khi có được nàng, ta mới phát hiện hóa ra nó ở trên vai. Vì vậy ta lập tức dẫn nàng đến đây."
Thương Thục Thanh rơi nước mắt, tự mình lẩm bẩm: “Hóa ra... Hóa ra..." Hai mắt nàng đẫm lệ quay đầu nhìn hắn: “Những năm qua, khi chải đầu cho ngươi, ta luôn cảm thấy chúng ta có liên hệ gì đó. Đạo gia, ngươi tin không?"
Ngưu Hữu Đạo giơ tay lên lau nước mắt cho nàng: “Ta tin, là ta có mắt không tròng đã để cho nàng phải chờ nhiều năm như vậy. Nàng đừng khóc nữa, tới đây." Hắn lại kéo nàng trở lại bức ảnh chụp trước, chỉ vào người thanh niên gầy gò: “Hầu Tử, đây là bộ dạng của Hầu Tử lúc trước. Chắc nàng không thể tin được Hầu Tử to con vốn là bộ dạng này nhỉ? Thật ra đây cũng là nguyên nhân hắn ta có biệt hiệu là 'Hầu Tử'."
Thương Thục Thanh nín khóc mỉm cười, xoay người ôm hắn, mặt dựa sát vào trước ngực hắn và nhắm mắt chảy nước mắt.
Ngưu Hữu Đạo kéo nàng đi rồi quay đầu gọi: “Lão Phương."
"Có đây." Lão Phương bước nhanh qua và hơi cúi thấp người: “Đạo gia!"
Ngưu Hữu Đạo: "Tôi không theo kịp thời đại nên làm ra mấy thứ đồ cổ. Trên trên đường đi thiếu chút nữa đã bị điều tra. Đồ để ở chỗ cũ nơi trước đây tôi thường bảo ông lấy đồ, ám hiệu vẫn là ám hiệu ban đầu. Ông mau chóng mang tới cho tôi. Có gì khác, sau này tôi sẽ từ từ nói với ông. Còn nữa, khôi phục rừng trúc kia lại cho tôi."
"Được, tôi sẽ đi làm ngay đây." Lão Phương cung kính cúi người rồi xoay người, giơ tay áo lên lau nước mắt, sau đó mới bước nhanh rời đi.
...
Đêm khuya nặng nề, mưa phùn rơi tí tách, cửa sổ đang rộng mở đón gió, thỉnh thoảng có cơn gió mát thổi vào.
Dưới ánh đèn, Thương Thục Thanh với mái tóc dài mềm mại, áo khoác lửng, quần dài, chân trần đang ngồi khoanh chân trên một góc sô pha, trên chân đặt một quyển nhật ký đang lật xem, trên tay cầm quả táo thỉnh thoảng cắn một cái.
Trong nhật ký ghi lại câu chuyện của một người con gái khác.
Nhìn thấy trang bị ngắt đoạn, phía sau không còn ghi chép nữa, Thương Thục Thanh quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, tinh thần phiền muộn...

Ngưu Hữu Đạo ngồi bên bàn lớn đọc sách ở cách đó không xa, loay hoay với một mặt cổ gương đồng, dùng ánh sáng chiếu xuống, một tay cầm bút nhanh chóng ghi lại chữ viết chiếu ra.
Một chén trà nóng được để lên bàn, Thương Thục Thanh xoay người đi vòng qua phía sau hắn, nhẹ nhàng nằm sấp ở trên lưng hắn và chợt hôn một cái lên gò má hắn, cổ hai người chạm nhau: “Ta vừa đột nhiên nghĩ đến Ngân Nhi, cũng không biết bây giờ nàng thế nào."
Ngưu Hữu Đạo ngừng tay và im lặng, không chỉ là Ngân Nhi, hắn nhớ tới rất nhiều người, trong lúc trầm tư hắn giơ tay lên xoa đầu nàng.
Thương Thục Thanh bắt lấy tay hắn và lại đặt ở trên môi hôn một cái: “Gần đây anh vẫn luôn làm cái này. Đó là gì vậy?"
Ngưu Hữu Đạo xoa gò má của cô: “Đây là một thế giới khác, một thế giới càng lớn hơn. Nếu như ngày nào đó em cảm thấy chán với cuộc sống thế này thì cứ nói cho anh biết, anh sẽ dẫn em đi chơi."
Thương Thục Thanh “Dạ” một tiếng, chợt ghé sát bên tai hắn, thì thầm đầy quyến rũ: “Đêm đã khuya, theo em..."
---HẾT---